Thế giới
Huyễn
giả: Phong Vãng Thiên Hạ
ồn: 4vn.eu
ok by: Tiểu Yêu Tinh

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Tà Quân Quân Tà

Quân Tà bỗng nhiên tỉnh lại.

Hắn thậm chí còn chưa kịp mở mắt nhưng tay phải theo bản năng vỗ một cái xuống đất nhảy lên. Đây là một nơi phức tạp, sự sống và cái chết luôn cận kề nhau, vì vậy không thể ở lâu!

Đây là suy nghĩ đầu tiên của hắn khi tỉnh lại, là cảm giác gần như đã trở thành bản năng của một sát thủ vĩ đại!

Cơ thể thuận thế định bật lên nhưng bỗng nhiên cánh tay của hắn lại trở nên mềm nhũn, hoàn toàn không còn khả năng chống đỡ nổi sức nặng của thân thể nên "bịch" một tiếng, hắn lại nặng nề ngã trở lại.

Sau một thời gian định thần, Quân Tà vô cùng kinh hãi. Chuyện này rốt cuộc là chuyện gì? Ngay sau đó hắn đột nhiên phát hiện phía dưới mình là một chiếc giường mềm mại.! Đưa mắt nhìn xung quanh, thì ra mình đang nằm trong một gian phòng được trang trí lộng lẫy. Chỉ có điều gian phòng này chẳng có một cái gì ngoại trừ một chiếc bàn bốn cạnh cùng một cái giường lớn mà mình đang nằm trên đó. Thực ra chiếc giường lớn này ít nhất phải ngủ được tới bảy tám người, thậm chí bảy tám người nằm trên đó còn không có cảm giác chật chội.

“ Chuyện này là sao? Ta không phải vẫn còn đang chiến đấu với người ta sao? Tại sao giờ lại ở trên giường thế này?”

Giờ phút này, suy nghĩ của Quân Tà vẫn còn đang lưu lại trước khi ngủ say, hoặc phải nói là...tạm thời còn đang suy nghĩ về thời khắc cuối

cùng ở kiếp trước.

....

Quân Tà là một sát thủ, hơn nữa là một kim bài sát thủ vô cùng vĩ đại. Từ khi hắn xuất đạo tới nay đã được năm năm nhưng mỗi lần ra tay mọi việc đều rất thuận lợi và có xác xuất thành công đạt tới trăm phần trăm. Một thành tích mà người xưa chưa từng có. Bởi vậy mà hắn đã trở thành sát thủ đứng đầu trong Sát Thủ bảng. Mà cái tên "Tà Quân" này cũng vì thế mà đứng vị trí hàng đầu trong giới hắc đạo. Mà hắn còn có một vinh quang khác nữa, chính là được đứng thứ nhất trong suốt ba năm ròng của Huyền Thưởng bảng, một bảng danh sách liệt kê những nhân vật bị đuổi giết được treo giải thưởng trên toàn thế giới.

Nhưng ở đó cũng không phải là không có người dám tiếp nhận mà là không có người có khả năng tiếp nhận vụ đó. Bởi vì không ai có bản lĩnh để giết chết vị sát thủ gần như đã trở thành truyền thuyết này.

Đã từng có rất nhiều sát thủ hạng nhất tiếp nhận nhiệm vụ kia, nhưng mà bọn họ đều đã chết, còn Tà quân lại vẫn còn sống phây phây.

Ở nước Y có một ông trùm đã treo giải một trăm triệu đô la Mỹ để mua lấy tính mạng của Tà quân. Mà hai sát thủ tiếp nhận vụ mua bán này thì cả hai đều là những sát thủ hàng đầu cùng nổi danh với Tà quân trên thế giới. Nhưng sau ba ngày, cả hai người này đều chuyển nghề đi bán muối và uống trà với các cụ cao tăng cố tổ. Và cũng vì đó mà sau đó không còn người nào đồng ý nhận cái nhiệm vụ tử vong này, bọn họ mỗi người đều kính nhi viễn chi, cho dù giải thưởng có tiếp tục tăng hết lần này tới lần khác nhưng từ đầu đến cuối không người nào dám nhận.

Tiền tuy có nhiều nhưng không còn mạng để hưởng thì còn ý nghĩa gì nữa chứ!

Cái tên Tà quân trở thành cấm kỵ trên Huyền Thưởng bảng của hắc đạo.

Mà cái tên Tà quân cũng uy hiếp đến hắc đạo của các quốc gia. Có rất nhiều người biết tới kỳ nhân Tà quân nhưng không có một ai hiểu rõ vị Vua sát thủ Tà quân này rốt cuộc là có dáng vẻ như thế nào cả, và chung quy hắn là loại người ra sao đây?

Tính cách của Quân Tà, đúng là người cũng như tên. Một chữ: Tà! Hai chữ: Rất Tà! Ba chữ: Vô cùng Tà!

Hắn cho tới bây giờ đều chuyên quyền độc đoán, không hề liên thủ với bất cứ kẻ nào, lại càng không có một nửa người bạn. Hơn nữa, hắn nhận một vụ làm ăn thì không chỉ muốn xem xét người mua mà còn muốn chọn cả mục tiêu nữa.

Hắn nếu nhìn người thuê mà không vừa mắt, cho dù tiền có nhiều hơn đi nữa thì có mới hắn đi giết một tên ăn mày không có năng lực phản kháng, hắn cũng sẽ không chút do dự cự tuyệt. Nhưng hắn nếu thấy một người nào đó đáng chết thì hắn lại tự động xuống tay rồi sau đó tìm nhà đối thủ của kẻ đó đòi thù lao. Mà thường thường những nhà đó cũng chưa từng thuê hắn ta, thậm chí ngay cả nghe tới tên của hắn còn chưa từng nghe qua.

Tương truyền.... có một lần, hắn giết một tên buôn người tội ác tày trời nhưng lại không tìm thấy khổ chủ. Không còn cách nào khác hắn đành đòi một tiểu cô nương bị lừa bán được một vài cắc tiền xu, còn nói một cách hùng hồn rằng, tôi cho tới giờ chưa từng làm một vụ mua bán nào mà không có thù lao cả, tuyệt đối không có cái gì ngoại lệ.....

Tính cách này của hắn cũng khiến những người hiểu hắn như sư phụ cùng các sư huynh đệ cũng không biết phải nói gì hơn....

Tương truyền..... có một lần, khi sư phụ của hắn ta đi giải quyết nỗi buồn bị hắn chôm giấy trong WC đi. Không có giấy, sự phụ hắn liền gọi hắn mang tới chút giấy vệ sinh. Kết quả hắn nhân cơ hội đòi năm trăm nghìn đô phí dịch vụ, khiến sư phụ hắn biết thế nào là gian xảo

Còn tại sao sư phụ hắn lại phải chịu quả đắng.....

Đó là bởi vì ngày đó hắn gọi tất cả sư huynh muội tới cửa WC, còn mới cả mấy vị mỹ nữ tới tham quan nữa.....

Nhưng mà hắn cho rằng thiếu sót lớn nhất của bản thân chính là hắn thật sự rất có lòng thương yêu. Làm một sát thủ, hơn nữa là một sát thủ hàng đầu hai tay dính đầy máu tươi nên những lời này từng khiến vô số người khịt mũi khinh bỉ.

Chẳng qua gia hỏa này tự xưng có lòng thương yêu kỳ thật cũng có chút căn cứ.

Trong nước, hắn rất không thích nhìn cảnh người giàu chèn ép người nghèo, và nhất là trông thấy cảnh quan lại hà hiếp dân chúng. Ở nước ngoài, hắn không nhìn nổi cảnh có người ức hiếp người nước mình. Vì tính cách của hắn là một người "Yêu nước", và cũng vì thế mà hắn không biết đã gặp phải bao nhiêu tai họa ngập trời.

Nhưng một người như vậy vẫn có vô số người đổ xô đi thuê hắn. Đó là bởi vì kỹ thuật bắn súng của hắn chẳng những siêu quần, bách phát bách trúng mà còn có một thân võ nghệ quỷ thần khó lường. Bất luận tu vi quyền chưởng hay đao kiếm đều không tầm thường. Đó mới là nguyên nhân lớn nhất giúp tỉ lệ thành công trong các nhiệm vụ của hắn trước sau vẫn là trăm phần trăm. Thành tích này mặc dù chưa chắc sau này sẽ không có, nhưng tuyệt đối là chưa từng có từ trước tới giờ.

Hắn hoàn toàn xứng đáng là chung cực sát thủ trong giới sát thủ!

Cũng là một cường giả đỉnh phong trong giới sát thủ, là người duy nhất chưa bao giờ bị thất thủ trên toàn thế giới từ trước tới giờ!

Nhưng vị sát thủ kim bài này từ trong cốt tủy lại là một thanh niên có khuynh hướng dân tộc chủ nghĩa cực đoan.

Hắn nghe nói gián điệp nước M khai quật được một bí bảo vô giá tại núi Côn Lôn Trung Quốc. Tin tức này lộ ra khiến một người có khuynh hướng dân tộc chủ nghĩa cực đoan như Quân Tà nổi giận.

Bảo vật của Trung Quốc rộng lớn sao có thể rơi vào tay người nước M được cơ chứ?!

Quân Tà đơn thương độc mã giết tới. Hắn một mình cuồng ngạo tới cùng cực chọi với cả gần một trăm đặc công của nước M, thi triển hết mọi thủ đoạn từ ám sát, cuối cùng là tới đánh chính diện. Sau khi giết chết hơn bảy mươi tên, hắn cuối cùng cũng cướp được bí bảo kia vào tay. Mà lúc đó đám đặc công của nước M đều bị giết tới vỡ gan vỡ mật nên nếu hắn muốn bỏ chạy thì nhất định có thể ung dung mà rời khỏi đi. Mà trong lòng Quân Tà cũng tuyệt đối nắm chắc được điều này.

Nhưng sau khi tay hắn tiếp xúc với kiện bí bảo kia- một pho Lung Linh bảo tháp lớn bằng một bàn tay thì một việc thần kỳ ngoài ý muốn tới cực điểm liền xuất hiện. Bàn tay hắn bị thương cầm tiểu tháp kia thì đột nhiên toàn thân bỗng dưng cảm thấy tê liệt, đến cả cử động cũng không thể cử động được, thậm chí cho dù là nháy mắt cũng không thể làm được.

Hắn không hề chú ý tới một việc, máu tươi từ miệng vết thương của mình đang không ngừng chảy ra rồi nhập vào bên trong tiểu tháp trông rất tinh xảo, rất lung linh và cũng rất tà môn kia.

Kí ức cuối cùng của hắn chính là, không dưới năm mươi quả lựu đạn loại mini đang bay về phía hắn, đồng thời hơn hai mươi nòng súng các loại cũng hướng về phía hắn mà bắt đâu khạc lửa. Mà uổng cho một thân bản lĩnh của hắn, một thân bản lĩnh có thể trong một lần giết chết được những kẻ này nhưng thật là bi ai, bi ai tới cùng cực, bi ai vì hắn muốn động của không thể động được.

Cảm giác này thật khiến người ta nổi điên!

“Không thể tưởng được Quân Tà ta tung hoành một đời, không có địch thủ là lại chết oan chết uổng trong tay những tên này. Chỉ có điều, ông đây có chết cũng không tính là bị lỗ. Cả đời này, những tên tham quan ô lại, cường hào ác bá rồi đặc công của các quốc gia, chết dưới tay

ta tổng cộng có tới hơn một ngàn tên. Thế cũng coi như là hoà vốn rồi! Đáng! Rất đáng!”

“Người khác thì mỉm cười dưới cửu tuyền thì ông đây cũng cười hô hố mà xuống địa ngục!”

“Một đời này ta sống oanh oanh liệt liệt! Vô cùng tiêu sái! Không thẹn với lương tâm!”

“Mặc dù ta giết không ít người nhưng những người đó tuyệt đối không có một tên nào là không đáng giết cả! Nếu đã như vậy thì có giết, cũng không hối hận! Cho dù có vì thế mà xuống địa ngục thì có làm sao?!”

“Giết giết giết giết giết giết! Giết hết mọi thứ dơ bẩn thối nát! Gột rửa tất cả mọi tội ác! Ngay cả ta có làm một sát thủ bị người ta khinh miệt thì có làm sao?!!”

“Ung dung sống trên thế gian thì liệu có thể sống một cách phóng khoáng như ta không? Quả là vô cùng sảng khoái?!”

- Ha ha ha.....

Quân Tà nghĩ tới đây mà không khỏi cười cả ra tiếng.

- Thiếu gia, người... người làm sao vậy?

Một giọng nói rụt rè vang lên bên cạnh, hình như là bị hành động vừa rồi của hắn làm cho sợ hãi mà đang có xu hướng muốn khóc. Tiếp theo đó, một bàn tay nhỏ bé lạnh giá sờ lên trán hắn.

" Thiếu gia? Ta hiện tại không phải đang nằm mơ chứ? Không phải tới địa ngục rồi à?!"

Quân Tà giật mình rồi đột ngột mở mắt. Tiếp đó, một ký ức lạ lẫm đột nhiên dâng lên từ đáy lòng hắn! Ký ức lạ lẫm đó như thủy triều tiến

vào trong đầu hắn. Mà Quân Tà giống như bị sét đánh, giật mình ngơ ngác!

“ Mình đang... đang ở trong một thân thể khác sao? Đầu thai chuyển thế ư? Nhưng trí nhớ kiếp trước sao vẫn còn rõ ràng vậy? Chẳng lẽ mình chưa uống canh Mạnh bà?! Hay là mượn xác hoàn hồn?!”

Một là xuyên việt?

Hai là phụ thể sống lại?!

Quân Tà trừng mắt sững sờ tới nửa ngày cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cả nửa ngày hắn cũng chẳng buồn nhúc nhích.

Chỉ khi bàn tay nhỏ bé đang kinh hãi kia quơ quơ vài cái trước mặt hắn thì đúng lúc đó Quân Tà đột nhiên hớn hở kêu:

- Con mẹ nó! Quả nhiên người tốt tất có báo đáp! Bất kể là chuyện gì đang diễn ra nhưng dù thế nào đi nữa ông đây vẫn chưa chết. Không ngờ lại có chuyện tốt như vậy. Xem ra kiếp trước bổn đại gia nhất định đã tích lũy được vô số công đức, chắc chắn là vô số công đức? ! Ha ha ha.....

Một tiếng kêu sợ hãi vâng lên. Một tiểu cô nương chừng mười tuổi đang run run rẩy rẩy đứng ở bên cạnh. Đôi mắt to tròn xinh đẹp kinh hoảng nhìn chằm chằm vào vị "thiếu gia" đang gặp ác mộng trước mặt. Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn không ngừng run rẩy, sắc mặt tái nhợt, tựa như một con chim cút đang vô cùng sợ hãi.

Lại một tiếng kêu sợ hãi nữa vang lên. Một tiếng kêu nghe thật là thê lương. Và tiếng kêu sợ hãi đó chính là từ miệng Quân Tà phát ra. Bởi vì hắn đột nhiên phát hiện giọng nói vừa rồi của mình lại the thé giống như giọng của một nữ hài tử vậy. Chẳng lẻ cái kia của mình mất rồi. Không phải chứ! Phản ứng đầu tiên của Quân Tà đó là không thèm để ý tới hình tượng, không quả tới có một tiểu muội muội đang đứng bên người, một trảo chụp vào đũng quần của mình.

Cuối cùng khi đã nắm được cái khối thịt quen thuộc kia Quân Tà mới thở dài một hơi. Ông trời đối xử với ta thật không tệ! Vẫn có cái thứ này! Haizzz!

Vừa rồi làm ta sợ muốn chết. Ông đây còn muốn xuyên vào cái đó đó..... Quân Tà lau mồ hôi lạnh.

Lấy lại bình tĩnh, Quân Tà bắt đầu xem xét thân thể mới của mình.

Kinh mạch ứ đọng. Cơ thể nhão nhoẹt. Các đốt ngón tay cứng ngắc.....

" Cái thân thể này sao hỗn tạp vậy? Cơ thể lại yếu đuối nữa? Không xong rồi!"

Quân Tà thầm thì.

" Nhưng không sao, chỉ cần kinh mạch không bị vỡ thì chỉ cần ba tới bảy năm, bổn đại gia lại đứng trên đỉnh của thế giới!”

Sau khi quyết định xong, Quân Tà lúc này mới để ý tới mình giờ đang ở một thế giới có vẻ hoàn toàn xa lạ!

Ở đây sao lại không giống địa cầu mà mình quen thuộc vậy? Mình ở đây thực sự không quen, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu. Với cả phép tắc của thế giới này là gì? Và thế giới này có những cái gì?

Thoáng suy nghĩ qua mấy vấn đề đó, với tố chất tâm lý cả vị sát thủ lãnh huyết vốn được gọi là Tà quân này không ngờ cũng có chút chán nản.

Nhìn đồ dùng cũng chiếc gường có phong cách cổ xưa, cả bộ quần áo đặc thù của thời đại này trên người lập tức niềm vui sướng khi biết được mình vẫn chưa chết, hơn nữa còn xuyên việt dần dần trở nên bình tĩnh rồi tiếp đó tâm tư hắn bỗng rối loạn.....

Thì ra..... thì ra thực sự là mình có thể sống lại.....

Ban đầu điều này sẽ khiến hắn vô cùng phấn chấn nhưng về sau từ đáy lòng hắn lại dâng lên nỗi niềm mất mát cùng sự thống khổ tới vô cùng. Đó là một cảm giác vi diệu dập dềnh không ổn định, khiến mũi hắn hơi cảm thấy chua xót, khiến mắt hắn cũng có chút gì đó cay cay, khiến lòng người có chút buồn phiền. Quân Tà tự giễu một câu, khóa miệng khẽ nhếch lên. Cả đời hắn gần như chưa bao giờ rơi lệ mà vừa rồi suýt nữa là hắn đã rơi lệ.

Cố quốc xa xôi, cố hương cách trở! Ta vốn tưởng rằng mình có thể rất tiêu sái, vốn tưởng rằng mình có thể dễ dàng buông bỏ. Nhưng khi mọi việc xảy ra ở trước mắt và tất cả đều rất chân thực thì ta mới đột nhiên phát hiện ra rằng, ta không buông được. Ta thực sự không buông bỏ được!

Vốn tưởng rằng trên đời này sớm đã không còn gì liên quan, không còn gì để mình mình phải vướng bận. Nhưng giờ mình mới phát hiện ra, những thứ mà mình quan tâm lại nhiều vô kể! Mà quan trọng nhất chính là tại đây, một nơi lạ lẫm này mình không thể tìm thấy những cái, những phần thuộc về chính mình! thuộc về chính mình.....

Từ trong cốt tủy, ta vĩnh viễn từ đầu tới cuối chỉ là một người ngoài.....

Quân Tà lẳng lặng nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng nghiêng đầu và khi không còn ai có thể nhìn thấy được, một giọt nước mắt nhẹ nhàng, không một tiếng động chảy xuống.....

Đây là giọt nước mắt đầu tiên của hai kiếp làm người!

Nam nhi không rơi lệ chỉ vì chưa tới lúc đau lòng!

****

Kinh ngạc nhìn khuôn mặt trẻ tuổi có chút non nớt, gầy yếu với đôi môi mỏng, cặp lông mi nghiêng dài, đôi mắt hơi chút dài nhỏ đầy vẻ sắc

bén bên trong chiếc gương đồng trước mặt mà Quân Tà chỉ biết cười khổ một tiếng, thì thào nói:

- Không thể không nói bộ dạng của tên gia hỏa này cũng không tệ, rất thanh tú đó! Chỉ là có chút gì đó yếu đuối, ẻo lả, lại hơi mặt trắng!

Nhớ lại kiếp trước, mình thật uy phong biết bao, dữ tợn tới mức nào? Mặc dù bề ngoài cũng không có gì đặc biết khiến người ta yêu thích, mắt có nhỏ, mũi có thấp một chút, về tổng thể thì có chút đại chúng nhưng bản thân mình chính là một nam nhân tiêu chuẩn! Tiểu bạch kiểm này tuy rằng là nam nhân, là đại trượng phu nhưng mình lại khinh thường những kẻ như vậy. Song không thể tưởng được rằng khi xuyên việt mình lại xuyên tới một tên tiểu bạch kiểm tiêu chuẩn như thế này, nhất là tiểu bạch kiểm này lại còn rất là xinh đẹp nữa.....

" Anh bạn, là anh mang ta tới đây sao? "

Tay phải nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn hình tháp nhỏ trên cổ tay trái mà hoa văn bảo tháp kia rất giống một hình xăm. Trên khuôn mặt Quân Tà lộ vẻ kiêu ngạo. Ngay cả khi ta xuyên việt thì thứ này vẫn ở trong tay người Trung Quốc mà không bị rơi vào tay bọn Dương quỷ tử.

Hoa văn bảo tháp này giống y hệt cái Linh Lung tiểu tháp mà Quân Tà đã liều mạng cướp đoạt! Mặc dù nó đã biến thành một hoa văn nhỏ bé trên tay mình nhưng Quân Tà có thể khẳng định rằng đây chính là cái tiểu tháp kia! Chính hắn cũng không biết vì sao trong lòng lại có cảm giác này, rất chân thực, mà cũng rất huyền diệu.

Thấy hoa văn tiểu tháp, niềm an ủi duy nhất có thể được mình mang từ kiếp trước đến này mà trong lòng Quân Tà bỗng nổi sóng dữ dội, tới chính hắn cũng không hiểu đây là cảm giác gì nữa. Chỉ là do tâm tính của hắn luôn trầm ổn nên trên khuôn mặt không để lộ ra bất cứ một cái gì cả.

Vẫn lãnh đạm, vẫn trầm tĩnh như xưa!

Đột nhiên, hoa văn tiểu tháp đang bị hắn nhẹ nhàng vuốt ve bỗng phát ra một hồi ánh sáng màu vàng, sau đó Quân Tà đột nhiên cảm thấy nặng đầu, tiếp theo trong đầu hắn hình như có thêm một cái gì đó, mà hoa văn trên tay kia cũng đột nhiên biến mất!

" Chuyện lạ!"

Lắc lắc đầu, Quân Tà cảm thấy kỳ quái. Trò này đúng thật là kỳ quái. Trước tiên một tiểu tháp lớn bằng bàn tay biến thành một hình xăm trên người mình, tiếp theo lại biến mất một cách thần kỳ. Chẳng lẻ đồ chơi này lại là bảo bối gì gì đó của thần tiên trong truyền thuyết ư?

- Thiếu gia, lão thái gia mời người qua đó.

Khi Quân Tà đang định xem xét xem trong đầu mình rốt cuộc có thêm cái gì thì đột nhiên một giọng nói vang lên.

- Mời ta qua ư?

Quân Tà nhíu mày.

- Để làm gì?

Bằng vào cái gì mà lão già kia bảo ta qua bên đó là ta phải qua chứ? Ta là chàu của lão à?! Nhưng những lời này còn chưa thốt ra khỏi mồm thì lúc này hắn mới chợt nhớ ra, có vẻ như lão già kia quả đúng là gia gia của mình. Ít nhất là gia gia của thân thể này.

- Điều này..... nô tỳ không biết.

Tiểu cô nương hoảng sợ nhìn hắn một cái rồi cúi đầu. Đôi hàng lông mi dài dài bối rối nháy nháy liên tục. Hai chân một trước một sau, thân thể nhỏ nhắn hơi nghiêng nghiêng, bộ dáng chuẩn bị để bất cứ lúc nào cũng có thể co chân chạy trốn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Quân Mạc Tà

Quân Mạc Tà hiện nay mười sáu tuổi, là cháu nhỏ nhất của Quân thị gia tộc ở Thiên Hương Đế Quốc. Một tên chơi bời lêu lổng, ham ăn biếng làm, chính là một tên siêu cấp hoàn khố nỗi danh. Đánh giá về hắn đơn giản chỉ có một câu: Một ký sinh trùng còn sống không một điểm giá trị.

Đây là tư liệu chung của thân phận mới hiện tại của Quân Tà.

Trách không được tại sao ngươi bị xuyên việt. Ngoại hiệu trước kia của ta là Tà Quân tên là Quân Tà mà ngươi được gọi là Mạc Tà. Điều này không phải là xung khắc trời sinh sao? Ngươi không oan nha.

Trong đầu xem lại một chút hành vi thường ngày của tên này mà Quân Tà thở dài. Nếu đổi lại kiếp trước thì hắn chính là đối tượng mình muốn giết. Mà chính mình cũng đâu có tệ sao lại dính ngay cái thân rác rưởi này? Thiên ý sao? Người ta thường nói nhân quả phật gia. Một đời này giết heo thì kiếp sau sẽ trở thành con heo. Lời này xem ra cũng có đạo lý. Chính mình kiếp trước giết không ít tên hoàn khố đó chứ…

Tổ phụ của tên tiểu tử hoàn khố này là Quân Chiến Thiên, là Huyết Lan Hoa đại công tước cũng là nhân vật nắm quyền quân đội. Phụ thân chính là Quân Vô Hối. Từng là đại tướng của đế quốc, mười năm trước chết trận trên chiến trường. Mẫu thân thì chín năm trước do buồn bực quá độ nên đã đi đoàn tụ với cha hắn dưới suối vàng. Hai vị ca ca là Quân Mạc Sầu, Quân Mạc Ưu đã chết trận trong đại chiến lừng lẫy trước kia.

Còn có một vị thúc thúc gọi là Quân Vô Ý cũng bị thương trong chiến trận ở mười năm trước. Tuy rằng giữ được cái mệnh nhưng nửa phần dưới eo bị tê liệt…

Một gia tộc khổng lồ như thế có thể được nói là cả nhà trung liệt. Đáng tiếc đã rơi vào tình trạng xuống dốc trầm trọng. Còn lại một cây nối dõi Quân Mạc Tà bị Quân Tà xuyên việt. Nếu sau này Quân Tà có con thì trên lý luận cũng chính là huyết mạch của Quân gia. Xem như trời cao đã ban ân với Quân gia rồi…

Nếu như ông trời quyết định như vậy cũng xem trên quân tích của gia tộc. Bổn đại sát thủ này đành phải thay ngươi sống một đời thật tốt đi a. Quân Tà nhếch miệng cười nhún nhún vai. Thật ra lão tử cũng không muốn phá thanh danh để cho lão tử bị mắng làm chi.

Đẩy cửa phòng, Quân Tà cất bước đi ra, ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi. Nhìn ánh sáng mặt trời một lúc lâu, Quân Tà thở dài. Mặt trời kia chính là mặt trời a… Mà ta cũng không phải là ta. Quân Mạc Tà không phải là Quân Tà.

Tâm của ta chính là tâm của Tà Quân? Dị thế là như thế nào?

Bên ngoài cửa có hai tên người hầu khom người nói: “Thiếu gia mạnh giỏi…”

Quân Tà nhàn nhạt gật đầu. Nhìn bốn tên hạ nhân đang bận rộn cách đó không xa lại nhìn lại bên người liền lắc lắc đầu.

Nhìn một cái những hạ nhân bên cạnh. Các công tử khác đều có mỹ nữ thiên kiều bách mỵ hầu hạ. Mà người hầu trẻ nhất của chính mình chỉ có một đứa hầu gái tên là La Lỵ mười hai tuổi. Trong ấn tượng thì đây là do gia gia cường thế của mình an bài. Những hạ nhân của mình đều có một đặc điểm, đó chính là rất khỏe mạnh và cường tráng.

- Bọn họ đang làm gì?

Ngẩng đầu nhìn mấy đầy tớ già kia Quân Tà hỏi.

- Bọn họ... Đang giúp những con chim và chó đấu thú của thiếu gia.

Một người đầy tớ già cúi đầu trả lời.

- Ồ?

Quân Tà thong thả đi qua. Ừ, đúng là 'rực rỡ vô cùng'. Bảy tám lồng sắt đặt chỉnh tề, bên trong đó có mấy con chim bất đồng nhan sắc bay đến bay lui trông rất hoạt bát. Cách đó không xa có mấy con chó lớn đang le lưỡi nằm trên đất. Xa hơn là có mấy ống trúc nhỏ phát ra tiếng kêu của dế mèn. Xem ra là những con rất chuyên đấu thú...

Ừa. Xem ra vị công tử này có sở thích rộng rãi đó chứ. Bên cạnh có hai lồng sắt nuôi hai con độc xà đầy màu sắc đang le lưỡi vào ra...

Nhìn những cái này đầy chán nghét, Quân Tà nhíu mày nói:

- Gọi người đến đưa bọn chúng bán đi. Nếu bán không được thì làm thịt. Đừng đặt chổ này làm gì. Đây là nơi dành cho người chứ không phải là vườn thú.

Hả?

Vừa nghe những lời này thì sáu người hầu già và La lỵ đi theo sau lưng Quân Tà đều trợn mắt lên. Không nhịn được nhìn thiếu gia mình. Một khắc sau, trong đầu bảy người đều xuất hiện một ý nghĩ giống nhau: "Vị thiếu gia này hôm nay bị điên rồi sao? Những cái này đều là do ngài tìm mua với giá cao đó. Trước giờ vẫn là bảo bối mà? Hôm nay ném đi mai lại mua tiếp?"

- Ách! Hai con rắn kia đừng bán! Chờ ta quay lại nấu canh uống.

Đi được hai bước thì Quân Tà không quay đầu lại nói tiếp.

Cả đám ngẩn tò te không biết phải nói gì.

Đi xuyên qua một hoa viên, mấy tòa lầu các, một thao trường lại đi đến một hồ cá thật lớn. Dọc theo hàng cây bờ hồ đi thêm nửa canh giờ mới đến chỗ Quân lão gia tử. Lúc này Quân Tà mới phát hiện khu vực mình ở và nơi của Quân lão gia tử đúng là một nam một bắc. Nếu tính khoảng cách theo đường chim bay chắc cũng được năm sáu dặm đường. Xem ra gia tộc này của mình thật lớn. Nếu mình nhớ không lầm thì nơi đây chính là kinh thành của một quốc gia. Có thể ở trong kinh thành xây dựng gia viên lớn hơn mười mẫu thì ngoại trừ hoàng cung ra chỉ sợ không được mấy nhà.

Quân lão gia tử ngồi phía sau bàn, mặc dù tuổi đã qua lục tuần nhưng râu tóc vẫn đen mượt, mới nhìn như người chỉ bốn mươi tuổi. Khuôn mặt uy nghiêm lộ ra vẻ bất đắc dĩ. Nhìn đứa cháu lười biếng hữu khí vô lực tiến vào mà không nhịn được tức giận.

Lão gia tử Quân Chiến Thiên có xuất thân từ nghèo khổ, thời trẻ làm tướng tung hoành thiên hạ khiến cho quân địch mỗi nước đều kinh sợ. Không chỉ văn thao vũ lược vô cùng cao minh mà cũng chính là một trong những Huyền cấp cao thủ tại Thiên Hương Quốc. Tính cách trầm ổn kiên nghị, buồn vui không biểu lộ ra ngoài.

Chỉ cần một câu 'xuất thân nghèo khổ, thiếu niên làm tướng' có thể nhìn ra được một hài tử nghèo khổ như nhau thì mấy ai làm được vị trí tướng quân này? Càng huống chi làm tướng từ khi trẻ...

Quân Chiến Thiên từ một người dân nghèo khổ trở thành Huyết Hoa Lan đại công tước trong vòng không đến bốn mươi năm. Mặc dù nói thời thế tạo anh hùng nhưng xem lại lịch sử cũng không có mấy người làm được như vậy. Chỉ với điều đó thôi cũng đủ để kiêu ngạo. Nhưng bây giờ nhìn thấy đứa cháu còn lại duy nhất của mình trong lòng bất đắc dĩ không thôi. Trong lòng "Hận sắt không thành thép"

Lão gia tử thật sự không nghĩ rằng với huyết thống của gia tộc và sự quản lý chặt chẽ vậy mà vẫn sinh ra một nghiệt chướng! Tiểu tử này văn không tốt võ không hay. Cầm sách liền ngủ gục, nghe luyện công liền bỏ

chạy nhanh hơn thỏ. Con cháu nhà người ta trên ngực đã có cẩm tú, có chút danh vọng; đều đã tu luyện huyền khí nhập quỹ đạo cũng đạt ít nhất là ngũ phẩm. Mà bảo bối của mình trước sau thay đổi năm vị thư sinh dạy cho, huyền khí tu luyện đến nay chỉ được tam phẩm.

Một người như vậy không làm nên thể thống gì nhưng ăn uống chơi bời đúng là 'vô sự tự thông'. Mấy phương diện này có thể nói là thiên tài. Một đời anh hùng mình mình lại có đứa cháu 'tốt' như vậy...

Thở dài vô lực, Quân lão gia tử nhịn không được nhớ lại con mình và hai đứa cháu kia. Nghĩ đến đây liền cười tự giễu một chút: "Đem đứa cháu duy nhất nuông chiều thành như vậy? Năm đó khi Vô Hối con mình tử trận, bản thân cố gắng không rơi lệ. Tự xưng là con trai của lão tử chính là anh hùng. Sau khi hai đứa cháu Mạc Ưu Mạc Sầu chết nơi xa trường cũng mạnh mẽ nhịn đau không rơi nước mắt. Cháu mình là anh hùng hảo hán. Nhưng sau khi Vô Ý bị tàn phế thân thể thì bản thân cũng là lần đầu tiên rơi nước mắt từ sau khi chào đời. Nhưng trong lòng còn một tia may mắn, mình vẫn còn một đứa cháu. Hương khói của Quân gia có thể duy trì. Nhưng hôm nay thấy cháu mình là một tiểu hỗn đản, một tên bại hoại không ra gì. Phải làm gì bây giờ?"

- Nghe nói đêm qua ngươi té từ giường xuống nhưng lại hôn mê bất tỉnh đúng không?

Thu lại lòng cảm khái trong lòng, Quân Chiến Thiên thản nhiên hỏi.

- Ách?

Quân Tà ngẩng đầu, trong lòng có chút nghi hoặc cũng có chút thoải mái. Nếu là hỏi chuyện của hắn thì có thể dựa theo trí nhớ trong đầu để trả lời. Nhưng chuyện này hắn lại không hề biết gì. Còn có chuyện này thật kỳ lạ, trong lòng Quân Tà nghi hoặc: sáng nay ngủ dậy liền thấy thân thể này không có gì bất thường thì mình xuyên việt bằng cách nào? Lúc này lão gia tử hỏi mới biết được là do tên này té giường chết.

Thật sự là hoàn khố mà. Ngủ rớt giường cũng có thể chết sao =))

Trong lòng Quân Tà âm thầm hâm mộ không thôi. Một nhân vật cao nhân như vậy thật đáng ngưỡng mộ mà.

- Ách gì mà ách?

Quân lão gia tử vỗ bàn, thổi ria mép trừng mắt. Nhìn bộ dáng lười biếng của hắn muốn đánh cho một cái:

- Hỗn trướng. Ngươi bị người khác hạ độc thủ mà cũng không biết? Nếu không phải lão phu đã sớm đề phòng thì ngươi sớm đã đi gặp diêm vương rồi. Nói xem ngươi có tiền đồ không hả?

Thì ra là tiểu tử kia bị hạ độc thủ mà chết. Trong lòng Quân Tà âm thầm bĩu môi, thầm nghĩ lão 'sớm đã đề phòng' cũng không tốt gì. Cháu của lão vì sự 'đề phòng' mà đã đi đầu thai rồi.

Thấy hắn không nói gì khiến cho Quân lão gia tử cảm thấy kinh ngạc. Với tính tình ngu ngốc của hắn thì sao có thể an tĩnh như vậy được? Nếu là trước kia nghe được người khác hạ độc thủ thì sớm đã nhảy dựng lên. Bây giờ lại thản nhiên lơ đễnh như đã đoán trước rồi. Mơ hồ có thái độ lạnh lùng.

Ta không nhìn lầm chứ? Quân lão gia tử không thể tin được đứa cháu yếu kém của mình có thái độ như vậy.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Quân Vô Ý

-Thôi, dù là người một nhà nhưng ngươi lại luôn tránh né ta, còn cố ý dọn đến phủ đệ phía Nam sống nữa, ôi, như vậy sao coi được..... Ngày mai hãy dọn về đây sống cùng ta đi!

Quân Chiến Thiên nhìn Quân Tà thật sâu, giọng nói mang vẻ bi thương nhàn nhạt. Dù tên tiểu tử này có quậy phá, có là một tên bất thành khí đi chăng nữa, hắn vẫn là con cháu của lão, hơn nữa còn là huyết mạch duy nhất của gia tộc. Mặc dù lúc này mọi việc đều trôi đi lặng lẽ, có vẻ sóng lặng gió yên, nhưng mấy vị hoàng tử đều đang dần trưởng thành, cơn sóng ngầm dữ dội trong triều không biết lúc nào sẽ cuộn trào sôi sục, thân là người đứng đầu quân đội, nắm trong tay binh quyền, Quân Chiến Thiên lão chẳng khác nào một quả núi yên ổn mà ai cũng muốn dựa vào, nếu không thì cũng muốn ngấm ngầm mượn tay lão để tiêu diệt kẻ đối nghịch. Tá đao sát nhân, còn gì tuyệt hơn, còn gì hoàn hảo hơn là xuống tay với huyết mạch duy nhất của gia tộc lão rồi vu oan giá họa cho kẻ thù? Lão không thể yên tâm khi Quân Tà vẫn chưa nằm trong vòng tay bảo hộ của mình, ai biết sự tình sau này sẽ diễn biến tới đâu?

- Không cần đâu ông, con ở đó rất tốt!

Quân Tà lập tức cười cười cự tuyệt. Hắn đang tò mò muốn biết mấy tên sát thủ ở thế giới này có bộ dạng ra sao, nếu dọn đi thì khác nào tự đánh mất cơ hội trời cho ấy? Vì thế, khi nghe Quân lão gia tử đem tình hình nguy hiểm ra dọa nạt để khuyên hắn, trong lòng hắn không giấu được hưng phấn cùng chờ mong.

Sát thủ.... lúc này đối với hắn vừa là dĩ vãng xa xôi, vừa là hoài niệm da diết.

- Ngươi!..... Hỗn láo!

Quân lão gia tử khí giận công tâm, đứng bật dậy giơ chưởng lên muốn đập cho đứa cháu ngỗ ngược một cái, nhưng chợt ngẫm nghĩ rồi lại ngồi xuống, thở dài nói:

- Ngươi..... lui ra đi.

Chuyện gì xảy ra với tên tiểu tử này vậy? Hắn dám công nhiên chống lại mệnh lệnh của ta, lần đầu tiên! Hơn nữa, hắn còn cự tuyệt một cách cực kì dứt khoát! Điềm gở hay điềm tốt đây?

Quân Tà cúi người hành lễ rồi lập tức đứng thẳng lên, xoay người bước ra.

- Chậm đã, ta còn muốn nhắc nhở ngươi một chuyện, sau này không được có ý dây dưa gì với Linh Mộng công chúa nữa, việc này tuyệt đối không có gì để thương lượng hết!

Quân lão gia tử giọng nói nhuốm đầy mệt mỏi, thậm chí còn ẩn chứa mấy phần tâm tàn tro lạnh.

Mấy năm qua, Quân gia dù bề ngoài quyền khuynh thiên hạ, ngạo thị triều đình, nhưng bên trong lại ẩn chứa một khuyết điểm chí mạng, chính là huyết mạch kế thừa ít tới mức đáng thương. Con cháu đời thứ ba chỉ có duy nhất tên tiểu tử vô dụng Quân Mạc Tà này mà thôi, Quân lão gia tử đã sống đến chừng này tuổi, sao còn không biết nếu vạn nhất một ngày nào đó mình nhắm mắt xuôi tay, Quân gia sẽ bị người khác lập tức chà đạp, thậm chí vĩnh viễn biến mất trên đời. Nhìn "tài năng" mà Quân Mạc Tà đã "thể hiện", e rằng đây là một cái kết hiển nhiên cho Quân gia, một cái kết bi thảm đã được dự báo từ trước.

Vì muốn tránh cái sự không ai muốn ấy, Quân Chiến Thiên trước đây đã từng hướng tới Hoàng đế xin cho người con gái yêu của người là công chúa Linh Mộng về làm dâu Quân gia. Nếu việc có thể thành, sau này dù lão đã nhắm mắt quy thiên, Quân Mạc Tà chỉ cần dựa hơi tổ tiên để lại cùng với thân phận Phò mã hoàng thất, nếu hắn không quá phận thì việc duy trì hương hỏa cho Quân gia cũng không có gì đáng ngại.

Làm chồng của đấng Kim chi ngọc diệp, nhìn có vẻ phong quang xán lạn, nhưng sự thực lại là thứ gân gà khó chịu bậc nhất, thậm chí các đại tộc, các gia đình quyền thế đều thắp hương khấn vái cầu cho Hoàng đế đừng nổi dạ yêu quý đoái thương bất tử mà ban cho họ một cô công chúa về làm dâu trong nhà. Công chúa là con dâu, ừ, nhưng vẫn là công chúa cơ mà? Thế nên sẽ có chuyện dở khóc dở cười loạn ngầu diễn ra: ông chồng đáng lẽ phải ngồi trên thì lại phải quỳ xuống hành lễ với bà vợ, rồi cha chồng mẹ phu quân đến ho trước mặt nàng dâu cũng không dám chứ nói gì đến lên mặt dạy dỗ? Đặc biệt nếu không có sự đồng ý của vị "phu nhân đặc biệt", thì phò mã cứ ngoan ngoãn mà tuân thủ chế độ một vợ một chồng văn minh đi, đừng tơ tưởng làm gì cho mất công. Công chúa dễ dãi biết hòa nhập thì không sao, nhưng hãy thử tưởng tượng ngươi vớ phải một bà cô đành hanh ưa kiểu cách lên mặt, quen với cái nếp cả thiên hạ nằm dưới gấu váy, vậy thì chúc mừng, gia đình ngươi hẳn sẽ vô cùng "hạnh phúc"!.

Đối với người khác là vậy, nhưng ngược lại, trong mắt Quân Chiến Thiên mà nói, đây lại là một điều đại hỷ đối với tên tiểu tử Quân Mạc Tà, thân phận phò mã nếu có chính là một tấm bùa bảo hộ tuyệt với cho hắn trong tương lai. Vì vậy, lão đành cắn răng hướng tới Hoàng đế yêu cầu hôn sự, âu cũng là do tình thế ép buộc, đáng thương.

Hoàng đế bệ hạ tự nhiên hiểu rõ tâm ý vị lão chiến hữu của mình, cũng có chút động tâm thương hại, nhưng sau khi cẩn thận tìm hiểu tư cách chàng rể tương lai, biết được những "thành tích" khác người của chàng, cộng với thái độ thà chết chứ không chấp nhận của con gái yêu, cuối cùng lão Hoàng đế đành ngậm ngùi nói lời từ chối.

" Quân đại ca, không phải kẻ làm tiểu đệ này không nể mặt đại ca, nhưng nói gì thì nói tiểu đệ cũng là một người cha, Linh Mộng lại là đứa con gái mà đệ yêu quý nhất. Huynh nói đi, làm sao đệ có thể đem con gái của mình gửi gắm cho một..... Ôi!" Quân Chiến Thiên nhớ lại tình cảnh lúc ấy, khi Hoàng đế bệ hạ còn chưa dứt lời, lão đã thấy cổ họng mình nghẹn đắng lại.

Thân là người làm cha sao? Vì nữ nhi của mình mà suy nghĩ sao? Nực cười! Rắm chó! Nếu là mười năm trước, lúc Quân gia ta đang trong thời kì thịnh vượng nhất, thì dù tiểu tử Mạc Tà có khốn kiếp, có vô dụng gấp mười lần bây giờ đi chăng nữa, sợ rằng ngươi mới nghe ta mở miệng yêu cầu hôn sự đã mừng quýnh lên mà gật đầu đến sái cổ. Ôi, nhân tình ấm lạnh, lòng người đa đoan, sự đời đã thế, biết trách ai đây?

- Vâng, con biết rồi.

Quân Tà hơi dừng chân trước cửa, nhàn nhạt nói, giọng nói bình thản như mặt nước hồ thu, không buồn không vui, nói xong hắn lập tức bước ra ngoài.

Quân lão đang chìm trong suy tưởng, bị câu nói lạnh nhạt của gã cháu bất tử này doạ cho giật mình té rớt khỏi mộng đẹp.

Lúc trước, khi Quân lão gia tử vừa mới bộc lộ ý định biến Quân Tà thành phò mã, tên tiểu tử liền dương dương tự coi mình đã là hôn phu của Linh Mộng công chúa, đi đâu cũng không ngừng lên mặt khoe khoang khiến nàng cảm thấy phiền não khôn nguôi. Nhưng Quân lão thấy bộ dáng lãnh đạm không chút quan tâm của cháu mình lúc này thì hơi giật mình, cảm thấy bất ngờ. Quân Tà nổi giận, Quân Tà ủ rũ thê thảm, Quân Tà nhảy cẫng lên la hét, thậm chí chửi bới thóa mạ, Quân Tà .... nói tóm lại là biểu hiện kích động, thất vọng thì lão chẳng lấy gì làm ngạc nhiên. Nhưng ô hay, hôm nay thằng cháu lão giở chứng thay đổi, khiến lão chịu giật mình không ít, quả là nguy hiểm cho tim mạch người già!

" Mới có mấy ngày, sao tính tình lại thay đổi ghê gớm đến thế nhỉ?" Quân lão gia tử vân vê râu mép, nhìn vào bóng lưng đứa cháu vừa bước ra cửa, đôi mắt thâm thúy có vài phần tư lự. Một lúc sau lão mới từ trong suy tư tỉnh lại, đập tay đánh "chát" xuống bàn, lẩm bẩm như tự nói với chính mình:

- Phải phái thêm vài tay hảo thủ, ngày đêm hộ vệ bên người thiếu gia, không cho phép bất kì một sơ suất nào tái diễn! Chỉ cần là kẻ lạ mặt xuất hiện, lập tức giết chết! Không cần cố kị điều gì!.

Sự tình kiểu thế này, chỉ có thể diễn ra một lần, tuyệt đối không được có cơ hội lặp lại, hừ, đứa cháu yêu của Chiến Thiên ta, ta xem kẻ nào dám động vào hắn? Hàn ý trong mắt Quân lão chợt xạ ra mãnh liệt.

Trong sảnh hoàn toàn vắng lặng đột nhiên vang lên một âm thanh lãng đãng, như có như không:

- Rõ!

Quân Tà bước ra ngoài, hắn khẽ nhắm mắt cảm nhận ánh mặt trời ấm áp đang dịu dàng tỏa nắng trên cao. Từng vầng sáng ấm áp nhẹ nhàng ôm ấp, sưởi ấm thân hình và khuôn mặt có phần tiều tụy của hắn, Quân Tà chậm rãi đi về phía tiểu viện mà hắn vẫn sinh sống, trên đường người hầu nườm nượp qua lại liên tục dạt sang hai bên hành lễ và tránh đường cho hắn, nhưng hắn không hề để ý, vẫn tiếp tục chìm trong suy tưởng. Không ai biết rằng, trong đầu vị Quân gia tam công tử không ngừng lặp đi lặp lại một đoạn đối thoại:

" Sát thủ là gì? Nghe tên là biết, chính là kẻ giết người trong bóng tối, "hắc thủ"! Nhất định phải nhớ kĩ một chữ "hắc", chính là yếu quyết tối quan trọng trong nghề!"

" Sát thủ, xưa nay đều huyền bí, đến từ nơi phiêu miểu, tan biến vào hư không!"

" Thế nào là một sát thủ thành công? Nếu cho đến lúc chết vẫn không ai biết ngươi từng là một tên sát thủ tay nhuốm đầy máu tanh, ngươi chính là một kẻ thành công!"

" Vậy, thế nào mới được coi là một siêu cấp sát thủ , một siêu cấp sát thủ thực sự?"

" Sát thủ thực sự, thì trong bất kì tình huống nào vẫn có cách ẩn tàng bản thân! Ngồi cạnh văn nhân; văn nhân coi hắn là mặc khách tri kỉ, sống cạnh hoạ sĩ, hắn múa cọ chẳng kém gì người; đi với lưu manh, hắn là thần côn khốn khiếp; ở cùng quý phụ hắn là quý ông, là thân sĩ tiêu chuẩn; đứng cạnh sắc lang, hắn trở thành dâm thần, đứng bên anh hùng, hắn là hán tử đỉnh thiên lập địa!"

" Trong sa mạc, hắn là thằn lằn; trên thảo nguyên, hắn đính thị sói chúa; trở về sơn lâm, hắn biến thành mãnh hổ - vạn thú chi vương; vùng vẫy trong đại dương, hắn sẽ là thần long hô mưa gọi gió!"

" Có thể làm như vậy, hắn mới là một sát thủ, một sát thủ đúng nghĩa!"

" Một kẻ chỉ biết giết người, nhiều nhất hắn thì hắn được coi là tên đồ tể!"

" Giết người vì mục đích, cho dù bách sát bách thành, cùng lắm người ta gọi ngươi là thích khách ưu tú!"

" Giết người, bản thân nó đã là một môn nghệ thuật! Thân là một sát thủ, ngươi cần ngàn lần nhớ kĩ, tuyệt đối không được có ý nghĩ coi thường bộ môn nghệ thuật cao nhã này!"

.....

Đây là đoạn đối thoại mà Quân Tà được sư phụ hắn tại kiếp trước từng đàm luận, nghĩ đến đó, hắn không khỏi cười khổ tự giễu:"..... Bổ

sung thêm một điều, ở trong loại gia đình kiểu này, ta chính là một tên khốn vô dụng chỉ biết ăn chực như heo, nhị thế tổ ăn hại vô dụng!"

Đột nhiên, một thanh âm lạnh lùng vang lên: " Sai! Ngươi không phải là nhị thế tổ! Ta mới là nhị thế tổ, còn ngươi, là tam thế tổ!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Nhị Thế Tổ, Tam Thế Tổ

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo vang lên:

- Sai! Ngươi không phải nhị thế tổ! Ta mới là nhị thế tổ, còn ngươi là tam thế tổ!

Trước mắt Quân Tà xuất hiện một chiếc xe lăn. Trên xe lăn là một trung niên gầy yếu trên dưới ba mươi tuổi, trên đùi người đó trùm một tấm sa tanh rất dày, và đôi mắt của người đó tựa như mơ hồ mà cũng tựa như sáng trong đang nhìn Quân Tà hắn. Hai hàng lông mày như kiếm, mái tóc chẻ ngôi, tự nhiên mà lại ẩn chứa một loại khí thế lạnh lùng sát phạt không tên! Lệ quang từ đôi mắt của người đó lấp lánh tựa như hai mắt của một con chim ưng và ẩn sâu trong ánh mắt ấy là vẻ khinh thường, mặc dù không nhiều nhưng vô cùng rõ ràng!

Người này nếu không bị tàn tật thì nhất định sẽ là một chân hào kiệt vĩ đại, ngọc thụ lâm phong, thiết cốt lẫm liệt! Chỉ từ uy thế lưu lại trong ánh mắt có thể thấy người này chắc chắn đã từng là một vị Đại tướng quân sát phạt quyết đoán, hiệu lệnh cho thiên quân vạn mã!

- Tam thúc?

Quân Tà dừng bước nhìn vị Tam thúc Quân Vô Ý đang ngồi trên chiếc xe lăn này. Trong trí nhớ vốn có của Quân Mạc Tà, vị Tam thúc này chính là một phế nhân không thể làm bất cứ việc gì, chỉ có việc ngồi trên xe lăn ăn uống cho qua ngày chờ chết mà không có một chút tác dụng nào cả. Nhưng lúc này, Quân Tà lại cảm nhận được từ trên người

Tam thúc quanh năm ngồi trên xe lăn này một hơi thở quen thuộc và hơi thở này khiến người ta sởn tóc gáy!

Sát khí!

Sát khí đủ khiến cho Quân Tà rung động!

Chỉ có những quân nhân thiết huyết thân kinh bách chiến, chém giết từ trong thi sơn huyết hải mới có được khí thế sắc bén tới mức này! Tựa như mũi nhọn của một thanh kiếm tuyệt thế, cho dù thanh kiếm đó có bị gãy nhưng nó tuyệt đối không bị đất cát chôn vùi mà lại tản ra hào quang hùng hổ tới doạ người.

Chỉ có điều thanh kiếm tuyệt thế sắc bén này bây giờ lại đang ẩn giấu trong bao!

Cả đời của Quân Tà, một nhân vật như vậy nhiều nhất hắn cũng chỉ gặp được hai ba người mà thôi và họ đều là những nhân vật lớn nắm trong tay trọng quân. Quả thực, những hãn tướng thiết huyết như vậy là những nhân vật ở kiếp trước Quân Tà rất tán thưởng! Kỳ thật Quân lão gia tử cũng là một nhân vật nhất lưu, chỉ có điều, theo tuổi tác, bản thân lão gia tử tu dưỡng đã gần tới mức phản phác quy chân, thâm tàng bất lộ, mà Quân Tà lại mới tiếp xúc với lão gia tử không lâu nên hắn mới nhất thời xem nhẹ!

Nhưng Quân Vô Ý vẫn còn chưa tới tu dưỡng tới cảnh giới này nên cả người như một thanh kiếm sắc bén ở trong hộp. Mũi kiếm sắc nhọn mặc dù đã ẩn giấu đi nhưng vẫn rất lẫm liệt, kiếm khí vẫn để lộ ra ngoài. Và đương nhiên cũng phải là người có nhãn lực như Quân Tà mới có thể nhận ra, còn nếu là hạng người bình thường như Quân Mạc Tà thì có đánh chết hắn, hắn cũng không thể nào nhận ra được!

Tuyệt thế bảo kiếm mặc dù để không trong hộp, mặc dù phong kiếm gác tường nhưng trong đêm khuya vắng lặng nó vẫn như còn khẽ vang lên tiếng rồng ngân! Đó chính là sự khát máu từ trong cốt tủy!

- Thật hiếm khi ngươi gọi ta được một tiếng Tam thúc.

Quân Vô Ý ngẩng đầu, đôi mắt thâm thúy mang theo chút châm biếm nhìn người cháu duy nhất còn lại của mình.

- Mạc Tà, ngươi rất có hứng thú muốn làm nhị thế tổ sao?

Nói xong Quân Vô Ý đột nhiên thở dài, thầm nghĩ hôm nay mình bị làm sao vậy, tại sao lại có hứng thú nói chuyện với một đống bùn nhẽo nhoẹt không thể đắp nổi tường như hắn chứ?

Quân Tà nhìn vị Tam thúc của mình cả nửa ngày, rồi dán mắt vào phần dưới tàn tật của hắn, sau đó cười nói:

- Tam thúc cứ nói đùa. Người mới là nhị thế tổ hàng thật giá thật. Cháu nhiều nhất cũng chỉ là tam thế tổ thôi. Cháu làm một tam thế tổ bình an vủi vẻ cũng rất thỏa mãn rồi.

Hả? Khẩu khí của tiểu tử này hôm nay sao vậy nhỉ? Mặc dù lời nói vẫn có kiểu chọc chọc ngoáy ngoáy nhưng hoàn toàn không có loại ngang tàng ương ngạnh của ngày xưa nữa?

Câu trả lời của Quân Tà nằm ngoài dự liệu của Quân Vô Ý. Trong ánh mắt của hắn chớp lên một ánh hào quang lợi hại như cắt xuyên qua bầu trời đêm! Đột nhiên hắn cười lớn, vừa cười lại vừa lắc đầu, nói:

- Ngươi có biết sự khác nhau giữa nhị thế tổ và tam thế tổ không?

- Hả? Không phải đều là chỉ biết ăn biết uống ngồi chờ chết sao? Có gì khác nhau chứ?!

Quân Tà nhíu mày, lời nói có chút đâm chọc nhau nhưng khi thấy ánh mắt tựa như điện thiểm lôi oanh trong đôi mắt của Quân Vô Ý thì Quân Tà lại càng hiểu được một nam nhi thiết huyết như thế mà lại trở nên sa sút chán nản thì quả thực đây là sự tiếc nuối vô cùng to lớn của trần thế này!

Trong mắt Quân Vô Ý hiện lên vẻ chua sót cũng nỗi niềm không cam lòng, rồi cảm xúc đó chợt biến mất, tay phải của hắn đặt lên hai đùi tàn tật của mình, ngẩng đầu nói:

- Sai rồi! Sai lớn rồi! Tại sao lại không có khác biệt? Hơn nữa gần như còn là khác một trời một vực nữa kìa! Nhị thế tổ, Nhị thế tổ chính là bọn con cháu ngồi mát ăn bát vàng do những người cha người chú đi đánh đông dẹp bắc, bình định thiên hạ mang lại. Và làm nhị thế tổ hoàn toàn không có chút khó khăn gì cả. Chỉ cần há miệng sẽ có cái ăn mà nhất định sẽ không bị chết, hơn nữa ít nhất cũng đủ để an hưởng vinh hoa phú quý cả đời! Nhưng mà cái gọi là tam thế tổ lại không phải như vậy!

Hắn nhìn ánh mắt của Quân Tà, hắc hắc cười, phản kích:

- Cái gọi là tam thế tổ lại chẳng phải để chỉ riêng đời thứ ba mà chính là chính là để chỉ truyền nhân đời thứ ba. Nói cách khác, đời của gia gia ngươi gây dựng thiên hạ, mà tới đời cha chú ở giữa lại bị đứt mạch không làm được gì thì lúc này mới gọi là tam thế tổ! Nếu phụ thân ngươi còn khoẻ mạnh thì như vậy ngươi và ta sẽ đều là nhị thế tổ. Chỉ khác một cái đó ta được tính là nhị thế tổ của đời gia gia ngươi, còn ngươi được tính là nhị thế tổ của đời phụ thân ngươi. Đó, nó chỉ khác mỗi thế thôi!

- Nhưng gia gia ngươi bây giờ đã già rồi, nên ngươi cho dù có tâm làm một tam thế tổ thì chỉ sợ cũng không còn mấy đâu. Mà trên ngươi thì ngoài gia gia ngươi ra đã chẳng còn một đại thụ nào khác để cho ngươi dựa bóng nữa rồi. Vì vậy, cuộc sống của tam thế tổ ngươi lúc đó chỉ sợ sẽ vô cùng gian khổ đó! Muốn làm một tam thế tổ đúng cách nếu không có một vài bổn sự và tâm cơ thì tuyệt đối không thể làm được đâu. Cho nên nhị thế tổ ta so với tam thế tổ ngươi còn may mắn hơn một chút!

Quân Vô Ý nói xong, vốn muốn đáp trả câu "chỉ biết ăn biết uống ngồi chờ chết" của Quân Tà, nhưng về sau trong lòng hắn lại không khỏi dâng lên một nỗi bi thương. Một Quân gia to lớn như vậy chẳng lẽ sẽ đi vào dĩ vãng sao? Một Quân gia từng cường thịnh với oai uy khiến các

quốc gia không dám nhìn thẳng, nhưng sao lại đi tới cảnh như bây giờ! Đại ca, Nhị ca trước sau đều chết trên sa trường, còn bản thân mình thì bị tàn tật. Duy nhất một chút hi vọng đều đặt trên hai đứa cháu nhưng cả hai đứa cũng lại chết trên sa trường tới thi cốt cũng chẳng còn. Huyết mạch của Quân gia giờ còn lại chỉ có một phế vật Quân Mạc Tà, một túi da chỉ biết ngốn cơm ngốn gạo!

Nghĩ vậy, sự hứng thú của Quân Vô Ý đều đã chẳng còn mà thay vào đó là vẻ buồn chán đến nói cũng không buồn nói!

Quân Tà trầm mặc rồi khuôn mặt hắn bỗng nhiên giãn ra, cười nói:

- Kỳ thật cháu cũng có thể làm nhị thế tổ.

Lời của Quân Vô Ý thì sao Quân Tà lại không hiểu. Hắn sở dĩ muốn Quân Vô Ý nói ra những lời này mục đích chính chính là để hắn sau này có lí do thoái thác!

Quân Vô Ý khụ khụ hai tiếng, vừa có vẻ hứng thú lại vừa có vẻ lười biếng hỏi:

- Là sao?

- Nếu Tam thúc người làm đại thụ của cháu, cho cháu một bóng râm thì cháu không phải vẫn có thể làm một nhị thế tổ sao?

Quân Tà cười nói.

Trong mắt Quân Vô Ý hiện lên chút giận dữ, trầm giọng nói:

- Mạc Tà, ngươi chế giễu Tam thúc ngươi sao?

Quân Tà thoáng đánh giá qua Quân Vô Ý rồi bỗng nhiên nói:

- Đùi có cảm giác không?

- Không!

Quân Vô Ý lắc đầu mà trong lòng đối với người cháu này lại càng cảm thấy chán ghét. Biết rõ mình kiêng kị nhất là người khác nhắc đến sự tàn tật của mình, nhưng thằng cháu quý tử này hết lần này tới lần khác nhắc tới chuyện đó, giờ cuối cùng lại nói về nó một cách khó hiểu, hơn nữa lại còn nói thẳng mặt như thế này thì đúng là không hiểu thế nào là tôn kính trưởng bối cả. Lại còn coi như không nữa chứ!

- Xương cốt ở lưng có bị vỡ không?

- Không!

Quân Vô Ý giận dữ:

- Đồ vô liêm sỉ, nếu xương ở lưng mà vỡ thì ta còn sống tới ngày hôm nay sao?

- Nói cách khác, Tam thúc người nhiều nhất cũng chỉ là kinh mạch bị hao tổn mà thôi phải không? Là bị người âm thầm hạ thủ sau lưng sao?

Ánh mắt Quân Tà sáng ngời. Xem ra là do kinh mạch bị người ta cắt đứt hoặc là bị người dùng công phu âm độc xâm thực khiến cho kinh mạch dần bị suy thoái. Nếu là như vậy thì chỉ cần khí huyết chưa cạn, tất sẽ còn có chút hi vọng. Với y đạo của mình hắn là vẫn còn có cơ hội cứu chữa. Nói thế nào thì nói hắn cũng là người thuộc huyết mạch trực hệ của Quân Tà. Mà đả động tới Quân Tà, một phần cũng là do phong duệ sắc bén, tài hoa xuất chúng của người nam nhi thiết huyết này!

Quân Tà nghĩ, nếu đã có năng lực thì một nam nhi thiết huyết như vậy, mình sẽ cố gắng giúp hắn đứng dậy! Bất kể người đó có phải là Tam thúc của mình hay không!

Quân Tà nhìn hắn, chậm rãi nói:

- Cháu nghe nói người trên chiến trường thụ thương, nhưng ở chiến trường mà muốn âm thầm ra tay thì so với việc giết chết người còn khó khăn hơn rất nhiều. Vậy tại sao chúng lại phải làm như vậy? Có phải là

kẻ địch của thúc trước kia cố ý muốn chỉnh người nên mới biến thúc thành bộ dạng nửa sống nửa chết như bây giờ không?!

Một câu đâm trung chỗ đau! Quân Vô Ý nghiến răng, gân xanh trên trán nổi lên, thở một cách nặng nhọc mấy hơi rồi mới miễn cưỡng khống chế được sự kích động, lạnh lùng nói:

- Điều này quan hệ gì tới ngươi?

Biết mình đã đoán trúng, Quân Tà đắc ý cười rồi duỗi tay vịn vào xe lăn, lại gần nói một cách thần bí:

- Tam thúc có muốn báo thù không?

- Với bộ dáng này của ta còn nói tới chuyện báo thù sao?

Trên khuôn mặt gầy yếu của Quân Vô Ý thoáng chút đỏ hồng, thần sắc trong đôi mắt biến ảo, vẻ thống hận tới cùng cực thấu phát ra bên ngoài, rồi phải rất lâu sau mới suy sụp thở dài, nói:

- Bây giờ ta chỉ là một phế nhân mà thôi!

Quân Tà cười cười, nhẹ nhàng nói:

- Nếu cháu có bản lĩnh có thể khiến Tam thúc người đứng lên được thì sao?

Những lời này như tiếng sấm, tiếng sét nổ vang giữa tầng trời!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Một Niềm Hi Vọng

Những lời này của Quân Tà tuy rằng nói rất nhỏ nhưng lọt vào tai Quân Vô Ý lại giống hệt như sét đánh giữa khoảng không.

Bổng nhiên ánh mắt của Quân Vô Ý mở lớn, cả người đột nhiên xuất hiện một tầng hào quang mờ ảo khiến người khác không thể thấy rỏ. Trên người bộc lộ ra một cổ khí thế cường đại, vội vàng nắm tay Quân Tà:

- Mạc Tà, chẳng lẽ ngươi có biện pháp chữa khỏi cho ta?

Xem ra Quân Vô Ý qua mấy năm dưỡng thương cũng không đình chỉ tu luyện Huyền khí tâm pháp. Tầng hào quang này đã biểu thị hắn là sơ giai Địa Huyền cao thủ. Với độ tuổi của hắn mà nói cũng rất khó để đạt được trình độ như vậy.

Cả Thiên Hương thành có bao nhiêu Địa Huyền cao thủ? Quân Vô Ý có thể ở tuổi ba mươi đã đạt đến cảnh giới này có thể nói là kỳ tài ngút trời rồi. Đó còn là kinh mạch nữa người của hắn bị thương. Nếu không có khuyết điểm đó sợ rằng thực lực của hắn đã tiến vào cấp độ cao thâm hơn rồi.

Cánh tay Quân Tà vang lên âm thanh ca ca, bởi vì lực lượng cường đại của Quân Vô Ý mà nứt ra nhưng thần sắc của hắn vẫn lạnh nhạt như ko,giống như đây không phải là da thịt của mình, không cảm giác đau đớn chút nào, mà chỉ mỉm cười nói:

- Hy vọng không lớn, nhưng có thể thử một lần.

Quân Vô Ý vội vàng bừng tỉnh, buông lỏng tay ra . Nhìn tay mình mà trên mặt xuất hiện một tia khó hiểu:

- Ngươi không đau sao? Tại sao lại không kêu lên?

- Đau chứ!

Quân Tà lạnh nhạt nói:

- Nhưng kêu thì có hết đau không? Nếu có thể hết đau cháu nhất định sẽ la lớn lên. Đáng tiếc... Không thể!

Nhìn thấy bộ dáng lạnh nhat của Quân Tà như vậy khiến cho Quân Vô Ý ngẩn ra. Thật sâu nhìn hắn một cái, rồi đột nhiên cười to:

- Ha ha. Ta bây giờ có chút tin tưởng ngươi có bản lĩnh trị khỏi bệnh cho ta.

Đứa cháu này dường như không giống với trước kia nữa rồi...

- Điều cần làm lúc này chính là sáng sớm mỗi ngày phải cho hạ nhân xoa bóp toàn thân, tốt nhất là hạ nhân có chút võ công xoa bóp dọc theo kinh mạch. Không được bỏ qua bất kỳ chổ nào. Sau đó, hằng ngày vào buổi tối cũng phải ngâm nước nóng một canh giờ. Hai việc này phải làm liên tục không được gián đoạn. Trong thời gian này cháu chuẩn bị một chút. Qua một thời gian ngắn là có thể bắt đầu chữa trị. Được chứ...

Quân Tà cười cười nói.

Tâm tình của Quân Vô Ý dần dần bình tĩnh trở lại:

- Tốt! Mạc Tà. Tam thúc này sẽ tin ngươi một lần!

Hai tay chậm rãi nắm chặt, Quân Vô Tình nói:

- Nếu không được thì ta cũng phải làm thử!

Có một câu hắn không nói: "Ngay cả ngươi đang vui đùa ta thì ta cũng phải làm..."

Có một hi vọng so với không có hi vọng nào đương nhiên tốt hơn nhiều.

- Những năm gần đây chẳng lẽ tam thúc không có gọi dược sư đến sao?

Quân Tà có chút kỳ quái. Sau khi kiểm tra tình huống thân thể Quân Vô Ý một lần thì không lạc quan chút nào. Kinh mạch cả phần eo đều bị phong tỏa. Hơn nữa trong đó còn có một loại độc tố đang dần dần ăn mòn kinh mạch. Nếu không phải mấy năm nay tu dưỡng tốt thì cơ thể sớm đã bị khô héo hoàn toàn bị phế đi rồi, không thể nào khôi phục lại được nữa. Nhưng mà đối với loại bệnh này có thầy thuốc cao minh cho dù không chữa được thì cũng nhìn ra tình trạng bệnh tình chứ.

- Có chứ! Tất cả những dược sư có danh tiếng trong đế quốc đều đến xem qua. Ta bị người khác dùng thủ pháp âm độc phong bế kinh mạch, lại bị hạ một loại độc dược vô danh quỷ dị vô cùng khiến ta sống không được chết không xong.

Quân Vô Ý oán hận nói:

- Phụ thân từng thử nhiều lần nhưng không thể hóa giả được thủ pháp phong tỏa âm độc kia. Về phần độc dược vô danh ấy lại không có thuốc nào giải được. Chỉ có một phương pháp trị khỏi cho ta là dùng Huyền khí bức ra.

- Đó là ...

Quân Tà hỏi một nữa liền dừng lại.

- Người ám toán ta mười năm trước đã là Thiên Phẩm cao thủ. Nếu muốn giải khai phong ấn của hắn và bức kịch độc ra phải nhờ đến Chí Tôn Thần Huyền cao thủ toàn lực ra tay mới được. Mà cao thủ Chí Tôn

Thần Huyền chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi, bình thường như thần long thấy đầu không thấy đuôi, rất khó gặp. Càng huống chi sau khi trị khỏi cho ta, cao thủ đó sẽ chịu ảnh hưởng của kịch độc, khiến cho vị Chí Tôn Thần Huyền này bị mất đi một nửa công lực, vĩnh viễn không thể khôi phục lại.

Quân Vô Ý cười một tiếng bi thảm:

- Có vị Chí Tôn Thần Huyền nào sẽ vì ta mà hi sinh lớn vậy không? Mạc Tà, tu luyện đến Chí Tôn Thần Huyền còn khó hơn lên trời. Ai sẽ vì người khác mà giảm tu vi của mình xuống hơn phân nửa đây?

- Thật tàn nhẫn! Cho người khác biết rõ hi vọng có thể trị khỏi nhưng đó chẳng khác nào không có hi vọng...

Quân Tà lắc đầu thở dài:

- Xem ra người này rất hận tam thúc. Dùng phương pháp âm độc này để hành hạ người. Mục đích của hắn là muốn cho người sống không được chết không xong.

Ngừng lại một chút liền bất ngờ hỏi:

- Người kia chính là kẻ thù của Quân gia ta sao?

- Mạc Tà... Ngươi từ chỗ nào biết được phương pháp trị liệu cho ta?

Quân Tà đối với vấn đề này thì ánh mắt của hắn chỉ chợt lóe ra một tia đau xót, tận lực không nhắc đến đề tài đó mà chỉ nhìn Quân Tà từ trên xuống:

- Hôm nay ngươi như đã thay đổi thành một người khác vậy!

- Khuyết điểm của tam thúc thật ra đều khắc sâu trong lòng cháu...

Quân Tà đổ mồ hôi lạnh nói:

- Cháu cũng là do vô tình biết được mà thôi, hơn nữa phương pháp này rất có hiệu quả. Tam thúc, điều này ngài đừng nói ra bên ngoài. Nói thật cháu hi vọng tam thúc sớm khỏi cũng là vì cháu. Hi vọng sau này tam thúc bình phục để cháu an ổn làm một nhị thế tổ thôi. Ha ha...

- Tiểu tử thúi!

Quân Vô Ý cười mắng một câu nhưng thần sắc đột nhiên nghiêm túc lại:

- Mạc Tà. Vô luận là thành công hay không thì tam thúc cũng sẻ nhận phần ân tình này của ngươi!

- Tam thúc. Người cứ chờ đợi để che gió che mưa cho cháu làm nhị thế tổ đi. Ha ha...

Quân Tà kiểm tra qua một lần rồi nên trong lòng càng tự tin hơn:

“ Chỉ cần có thể luyện được một chút nội lực ở kiếp trước, sau đó lấy thuật châm cứu độc môn rồi tìm hai phần thuốc khác phối hợp vào là có thể trị khỏi!”

Sở dĩ hắn cho Quân Vô Ý dùng vài loại phương pháp chậm rãi khôi phục lại ban đầu kia cũng là lý do của Quân Tà mà thôi. Bởi vì hiện tại hắn không có chút nội lực nào cả. Mà khi dùng kim chân phải có nội lực chống đỡ mới được.

Đôi mắt Quân Vô Ý sáng rực lên, hắn nghe được những lời nói đầy tự tin này của Quân Tà:

- Mạc Tà, ngươi chỉ có tu vi Tam Phẩm Huyền Khí mà thôi. Cho dù so với người thường cũng chỉ mạnh mẽ hơn một chút mà thôi, nhưng bị ta dùng lực lên cánh thế mà mặt không biến sắc chút nào. Khả năng nhẫn nại và chịu đựng như vậy thì không thể nào chỉ là một nhị thế tổ thôi...

Một trảo vừa rồi tuy rằng không có dùng toàn lực, nhưng mà một trảo của Địa Huyền cao thủ thì người thường há có thể chịu đựng được? Chỉ

sợ là Kim Huyền cao thủ cũng phải cau mày nhưng Quân Tà chỉ là người có tu vi Tam Phẩm Huyền Khí lại có thể thừa nhận, thậm chí còn không vận dụng Huyền khí thấp kém của bản thân để chống cự nữa!

Dưới một trảo kia phải thừa nhận bao nhiêu thống khổ, Quân Vô Ý là người hiểu rõ ràng. Hơn nữa dưới tình huống không chút đề phòng nào lại nhận lấy một trảo này mà không hề đổi sắc. Phần tâm tính này...

Đáng tiếc! Nhìn Quân Tà mà trong lòng Quân Vô Ý thở dài một hơi. Đáng tiếc tuổi của Quân Tà hiện tại đã quá lớn. Cho dù bây giờ có chịu khó tu luyện Huyền khí cũng không thể nào đạt được tu vi cao hơn. Lấy tâm tư kiên nhẫn của hắn mà xem thì sợ rằng Quân gia sẽ xuất hiện một cao thủ cường đại...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Huyền Khí

- Tam thúc, bệnh của người, cháu nghĩ rằng phải tìm người xoa bóp, mà người này nhất định phải là người tâm phúc. Tốt nhất là đừng để cho người khác biết được. Nếu không thì cháu và thúc nuốt không nổi quả nhục này đâu.

Quân Tà cẩn trọng dặn dò thêm.

- Ha ha, có cho vàng thì tam thúc cũng không dại gì mà nói ra đâu! Tam thúc của ngươi đâu có phải là thằng ngu. Ngươi sợ sẽ dẫn đường cho phiền toái tới tìm mình chứ gì? Nói cho cùng, nếu ngươi có thể chữa được bệnh liệt của ta, thì đối với Quân gia mà nói vô luận ta hay ngươi đều trở thành những vương bài chưa lật. Sao ta không hiểu được điều này cơ chứ? Tên tiểu quỷ này, ngươi không để cho ta chút thể diện nào nữa rồi.

Quân Vô Ý cười ha hả, chợt thoáng nhăn mặt rồi nghĩ vẫn vơ, thằng nhóc này cũng chính là đứa cháu mà mình từng thương yêu nhất, nhưng cũng đã không biết bao lâu rồi mình chưa thân thiết với nó? Hay là vì lâu lắm rồi chưa nói chuyện nên hôm nay gặp lại mình bỗng dưng có cảm giác xa lạ.

Đã nhiều năm mang tiếng là một gã công tử bột chả nhẽ dưới lớp quần áo lụa là đó còn ẩn chứa một bộ mặt khác sao? Quân Vô Ý nhìn bóng dáng của Quân Tà dần xa, trong lòng không khỏi có được cái cảm giác có chút chờ mong.

Chờ mong chính là hy vọng thương tật của mình có thể chữa khỏi. Nhưng càng chờ mong cháu mình thực sự có một bộ mặt khác

- Tam thúc, người đã là Địa Huyền rồi à?

Quân Tà cười như không phải cười, hỏi.

- Ngươi liếc liếc cái gì?

Quân Vô Ý cười ha hả trong lòng cảm thấy vô cùng vui sướng đáp:

- Vừa mới tiến vào cảnh giới đó trong năm nay, vẫn còn chưa ổn định lắm.

-Oài, lại khiêm tốn.

Quân Tà bĩu môi:

- Trên Địa huyền là gì hả tam thúc?

Nét mặt của Quân Vô Ý trở nên nghiêm chỉnh, đáp:

- Huyền khí được chia làm chín bậc, trên chín bậc đó thì gọi là Ngân Phẩm, Kim Phẩm, Ngọc Phẩm. Đến đây thì không còn chia theo cấp độ nữa mà các cấp cao hơn được gọi là Địa Huyền, Thiên Huyền và Chí Tôn Thần Huyền.

- Nhất phẩm đến tam phẩm huyền khí bộc lộ ra bên ngoài với các màu hồng, hồng phấn, đỏ thẫm. Tứ phẩm đến lục phẩm thì đều là màu tím, còn thất phẩm đến cửu phẩm là màu đen. Mạc Tà, nếu ngươi có ra ngoài thì phải thận trọng xem xét. Tai nghe không bằng mắt thấy, nếu không coi chừng ăn quả đắng đấy.

- Vâng thưa tam thúc. Cháu đã biết.

Quân Tà cười nhẹ.

Tâm tình của Quân Vô Ý trở nên thoải mái hơn, ngân nga giọng ngâm:

- Ngân huyền thủy, kim huyền khởi, ngọc huyền thanh thanh khai như ý, cửu huyền chi hạ tẫn lâu nghĩ; địa huyền liệt, thiên huyền không, chí tôn thần huyền vô ảnh hình, nhất nhập cửu tiêu tiện hóa long!

- Đó là cách chia cấp của huyền khí, chỉ khi nào đạt đến ngân huyền thì mới được xem như là bắt đầu. Mà ngươi…

Quân Vô Ý nhìn Quân Tà, ánh mắt có vẻ ôn hòa hơn:

- Ngươi phải có con đường riêng của ngươi. Nam nhi không cần thiết thì đừng để tay nhuốm máu.

Quân Tà cười khẽ:

- Cháu hiểu, cháu sẽ không giết người đâu.

Trong lòng thầm nói, ta sẽ không giết người đâu. Ờ nhưng mà nó phải đừng chọc ta he he.

Hiên tại Quân Tà cũng không có hứng thú gì mấy với Huyền khí căn bản, cho nên cũng không thắc mắc gì thêm. Sau khi đưa Quân Vô Ý về phòng Quân Tà lững thững bỏ đi nhưng mới được nữa đường, hắn quay lại chui vào Tàng thư các.

Sỡ dĩ phải vào Tàng Thư các này là vì đầu óc vị Quân tam thiếu này hổng kiến thức trầm trọng, ngoài những chuyện gái gú, ăn chơi đàn điếm thì chả còn cái quái gì. Có vác kính lúp mà soi khắp cái đầu này thì Quân Tà cũng không lôi ra được tin tức nào có tác dụng một tý. Cho nên hắn cần một thời gian để sắp xếp lại, tối thiểu phải moi được trong đầu tên Quân Tam thiếu này được cái gì đó, ngay cả không có gì dùng được thì chí ít cũng phải nắm rõ về Quân gia.

Quân Tà tiến vào Tàng thư các luôn cả một ngày không hề hé mặt ra.

- Bẩm Lão gia, sau khi Thiếu gia rời khỏi chổ của ngài thì có đến nói chuyện với Tam gia một lát. Dường như Tam gia rất cao hứng, mấy năm gần đây chưa thấy Tam gia vui vẻ như thế bao giờ.

Trong thư phòng của Quân Chiến Thiên, một lão già đang khom mình báo cáo hành tung của Quân Tà.

- Hả?

Quân Chiến Thiên giật mình. Quan hệ giữa hai chú cháu này mấy năm nay vẫn giống như nước với lửa, hễ thấy mặt là châm chích lẫn nhau, sao hôm nay lại trở trời ngồi cùng một chỗ tán gẫu? Nhưng đây chẳng phải là chuyện đáng mừng sao? Không ngờ Vô Ý chủ động cởi bỏ nút thắt, đúng là không tin nổi!

- Bọn họ bàn về chuyện gì?

Quân Chiến Thiên lơ đãng nâng chén trà nên, làm bộ hỏi bâng quơ.

- Mấy năm nay Tam gia tuy tàn nhưng không phế, huyền khí tu vi tinh tiến rất nhiều, đã bước đầu đạt tới cảnh giới Địa giai nên thuộc hạ không dám tiếp cận quá gần để nghe chuyện, có điều thuộc hạ thấy hai người đều rất vui vẻ, trò chuyện cực kì tâm đầu ý hợp.

- Hợp nhau?

Quân lão gia khoé môi giật giật

- Trước đây bọn chúng gặp nhau, chưa cãi lộn đến gây án mạng đã phải cảm tạ ông trời, nay quay ngoắt 180 độ, không tin nổi!

- Thuộc hạ cam đoan chuyện này mười phần chính xác! Hơn nữa, thưa lão gia, thiếu gia sau khi trò chuyện với tam gia liền lập tức đi tới Tàng thư các, nghe nói đến bây giờ vẫn chưa thấy ra ngoài. Thuộc hạ tự thấy Tàng thư các cũng không có thứ gì quan trọng, mà chuyện thiếu gia cùng tam gia vui vẻ trò chuyện là chuyện lớn, nên thuộc hạ mới lập tức tới đây bẩm báo!

- Ngươi làm không sai, chỉ là tiểu tử kia đi Tàng.... Thư các? -

Quân Chiến Thiên mồm miệng há hốc, mắt trợn ngược lên:

- Ngươi nhìn thấy hắn vào thư các thật sao? Tên tiểu tử khốn kiếp Quân Mạc Tà lại đi vào Tàng thư các? Hắn không đi Phiêu Hương các, Vạn Hoa các gì gì đó?

Lão già kia gật đầu lia lịa:

- Thưa lão gia, đúng là Tàng Thư các, tuyệt đối là Tàng Thư các!

Quân Chiến Thiên đứng phắt dậy, không ngừng đi đi lại lại trong phòng, bộ dáng trầm ổn thong dong mọi ngày bay đâu mất sạch, lão trầm tư vân vê râu mép:

- Lão Bàng, theo ngươi tên tiểu tử thúi này đi đến Tàng thư các làm gì?

Lão đột nhiên ngẩn ra:

- Chẳng lẽ hắn định phóng hoả nơi đó?

- Thiếu gia ngồi bên trong đọc sách có vẻ rất chăm chú, sợ rằng còn lâu mới ra ngoài, mọi chuyện không có gì khác thường cả, vì vậy thuộc hạ mới yên tâm trở về!

Bàng lão khoé miệng giật giật, cố gắng nén cười.

- Hắn đọc sách?

Quân lão gia tử thêm một lần giật mình, bàn tay giật đứt mấy sợi râu mà không hay, nói vẻ không tin:

- Đúng là đọc sách chứ?

- Thuộc hạ không dám nói dối!

Trầm ngâm cả nửa ngày, Quân lão gia mới khoát tay:

- Đọc sách cũng là chuyện tốt, nếu không có việc gì thì đừng quấy rầy hắn. Đợi khi hắn xem xong, lập tức đem tất cả số sách mà hắn đã đọc đến cho ta, ta thật sự muốn biết rốt cục hắn định làm gì. Không phải hắn muốn tìm Xuân cung đồ đấy chứ? Hừm, Xuân cung đồ cũng chẳng sao, xem ra tiểu tử này thú vui cũng không ít, nhớ hồi còn trẻ, ta cũng.... Khụ khụ, lão Bàng, không cho phép kẻ nào đến quấy rầy tên tiểu tử đó!

- Vâng, lão gia!

Quân Chiến Thiên không ngừng đi đi lại lại, ngửa đầu lên trời trầm tư

"Nếu không phải Xuân cung đồ... chẳng lẽ tiểu tử này đột nhiên tỉnh ngộ, lãng tử hồi đầu à?"

Lão lắc đầu thở dài:

"Nếu đây là sự thật, lão phu thật muốn thắp hương cảm tạ tổ tiên linh thiêng!"

Mãi đến khi trời sập tối, lão quản gia Bàng mới đi thu thập những quyển sách Quân Tà đã đọc ôm về cho Quân lão gia, được chừng vài chục cuốn.

Quân Chiến Thiên nhì tiêu đề mấy cuốn sách đặt trước mặt, chân mày nhăn tít: "Huyền Huyền đại lục phong vân, Đại lục kiến thức, đại lục sơn đồng, Phong vân nhân vật bảng, Kỳ hoa dị thảo đồ chí, Đại lục chiến tranh luận, Huyền Huyền binh pháp lục.... Ồ?"

Quân lão gia tử cả đêm cẩn thận lật xem từng cuốn sách đứa cháu đã đọc lúc ban ngày, sắc mặt biến đổi liên tục, lúc mơ hồ khó hiểu lúc mừng rỡ, vừa thở dài ngao ngán xong đã thở ra nhẹ nhõm, vừa gật đầu vui mừng đã lắc đầu không ổn, dường như tất cả cảm xúc lão trải qua suốt nửa đời người đã dùng hết trong một đêm này

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Tháp Hồng Quân Lung Linh

Liền mấy ngày sau đó, Quân Tà vẫn không hề bước chân ra khỏi cổng. Sáng sáng, vừa ra khỏi giường hắn đã lập tức đi đến Tàng Thư các rồi ngồi lì ở đó suốt ngày không ra. Quân lão gia tử cũng chẳng khác hắn là bao, tối tối lão đều sai người đi lấy hết số sách đứa cháu đọc ban ngày tới trước mặt, sau đó vùi đầu nghiền ngẫm, phân tích, sắc mặt liên tục biến đổi, hết buồn lại vui....

Bọn người hầu trong Quân phủ còn phát hiện thêm một điều kì quái mới nữa ở vị tiểu thiếu gia này: Đêm đêm hắn đều ra ngoài sân ngồi, hơn nữa lại luôn chọn chỗ tối tăm nhất mà ngồi. Thật sự là… Tà!

Nhưng bọn họ cũng không quá để tâm, dù thiếu gia dạo này có hơi kì quái, nhưng so với trước đây quả thật đã tốt hơn rất nhiều.

Đêm nay, Quân Tà lại một mình ngồi dưới gốc cổ thụ, im lặng hưởng thụ cảm giác màn đêm đặc quánh đang chầm chậm ôm ấp lấy thân thể, trong lòng bỗng dậy lên cảm giác an toàn khó tả. Đúng, chính là cảm giác an toàn! Đối với một Vua sát thủ từng tung hoành thiên hạ như hắn, bóng đêm chính là người mẹ hiền bao dung, người bạn thân thiết tin cậy nhất.

Quân Tà ngửa mặt nhìn trời, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác hoang đường, hắn cứ ngỡ mình đang ở trong một giấc mơ chứ không phải sự thật. Sau mấy ngày vùi đầu vào đọc sách, hắn đã đại khái hiểu được tình hình của thế gới này, nhưng càng hiểu rõ hắn càng thấy mờ mịt! Nếu không phải là giấy trắng mực đen sờ sờ ra đấy thì có lẽ hắn đã cho rằng mình đã quay lại thời quá khứ, thời Trung Hoa cổ đại. Hai thế

giới này quả thực quá giống nhau! Từ ngôn ngữ, màu da cho đến văn hoá, trang phục đều khiến hắn liên tưởng đến thời đại Đường Tống cực thịnh năm xưa.

Quân Tà rên lên một tiếng, gục mặt xuống đầu gối, hai tay ôm chặt lấy gáy, đau khổ nghĩ thầm:

“Tại sao? Tại sao không phải là Trung Hoa cổ đại? Nếu đúng như thế, hắn sẽ có biết bao lợi thế đây? Dù không muốn to tát cải biến tiến trình lịch sử, thì với kiến thức của mình hắn tuyệt đối biến thành một nhà ‘tiên tri’, dễ dàng vượt qua mọi sự, lành nhiều mà dữ ít!”

Rốt cục Huyền Huyền đại lục này là địa phương quái quỷ nào? Kim Huyền, Ngân Huyền, Địa Huyền, Thiên Huyền..... Huyền khí..... Huyền cái con bà nó! Tại sao không phải nội gia công lực cơ chứ?

Chỉ có nhật nguyệt luân chuyển không ngừng, bóng đêm êm ái dịu dàng ở nơi đây mới đem lại cho hắn cảm giác thân thuộc giống như đang ở cố hương Trung Quốc.

Quân Tà đột nhiên cảm thấy xúc động dâng tràn, nét mặt nhăn nhúm đau đớn, hắn hét lên một tiếng, kích động chỉ tay lên trời mắng chửi lão tặc thiên!

Đột nhiên, Quân Tà cảm thấy một cơn đau đầu kịch liệt tràn tới, tâm tính cứng cỏi như hắn cũng chịu không nổi phải bật ra tiếng rên rỉ, sau đó trời đất như chao đảo xoay vần...

Cảnh vật xung quanh quay cuồng trước mắt, bóng đêm vô tận biến thành con quái vật hung hãn nuốt chửng lấy hắn, mọi thứ ngày càng trở lên hư ảo...

Quân Tà hô hấp khó nhọc, hàm răng cắn chặt môi đến bật máu, mí mắt như muốn rách toạc ra nhưng hắn vẫn cố chịu đựng mà không phát ra thêm âm thanh nào nữa.

Một thân một mình trong thế giới này, hắn phải cứng cỏi tự vượt qua mọi đau khổ. Ở nơi xa lạ này, hắn không có ai để nương tựa, và cũng quyết không ỷ vào bất cứ kẻ nào!

Giết! Giết! Giết! Giết! Vận dụng sát kĩ, mở con đường máu, giết khắp mặt đất, giết tới tận trời! Giết! Giết! Giết! Giết!

Quân Tà thần trí mơ hồ, cảm thấy trong não hải bỗng xuất hiện đốm sáng xa xăm, càng lúc càng gần, càng lúc càng sáng, càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ, cuối cùng hoá thành một toà bảo tháp bảy màu lung linh, toả sáng rực rỡ. Toà tháp không ngừng xoay tròn trong đầu hắn, sau mỗi vòng xoay lại phun ra một quầng sáng thánh khiết mênh mông, đồng thời cũng đem đến cho hắn cảm giác đau đớn muốn chết đi sống lại như trải qua mười tám tầng địa ngục!

Thân thể hắn hoàn toàn tê dại, chân tay mất hết mọi cảm giác, ý thức dần trở lên mơ hồ, chỉ có đôi mắt vẫn mở trừng trừng nhìn thế giới xung quanh, đôi mắt đó càng ngày càng biến thành đỏ sậm, đỏ như máu vậy...

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, một cơn gió lạnh chợt thổi qua, Quân Tà đột nhiên rùng mình ớn lạnh.

"Đầu thu, ban đêm quả nhiên thật lạnh!"

Quân Tà nghĩ thầm, đột nhiên tỉnh táo trở lại.

"Ta cảm thấy lạnh, ta còn có cảm giác, ta hoá ra không..."

Hắn đứng bật dậy, mồ hôi sớm làm ướt đẫm quần áo từ bao giờ...

Dường như hắn vừa trải qua một vòng sinh tử luân hồi!

Xuyên việt đến thế giới này, dù thừa kế thân thể của Quân Mạc Tà nhưng hắn vẫn thuỷ chung là Quân Tà, mãi đến khí trải qua lần sinh tử này hắn mới thực sự thân hồn hợp nhất, thực sự trở thành Quân Mạc Tà, thực sự làm chủ thân thể!

Không vội sửa sang bộ dạng nhếch nhác, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, đôi mắt nhắm chặt, tập chung tinh thần chìm vào tư hải, cần thận cảm ngộ. Hắn biết nỗi thống khổ lúc trước hoàn toàn do một tay toà tháp đã nhập vào thân thể hắn gây ra, nên lập tức nghĩ tới toà tháp đó có điều quỷ dị. Nếu chỉ đơn thuần chỉ là dung hợp với thân thể, tất không gây ra đau đớn đến vậy, toà tháp thần bí nghiễm nhiên trở thành hy vọng lớn nhất của hắn. Không thể làm rõ chuyện này, Quân Tà chắc bứt rứt đến phát điên.

Quân Tà cảm thấy rất rõ mình đang "nhìn" thấy một toà tháp trong não hải. Toà tháp hình dáng cực kì tráng lệ, đẹp mắt. Những luồng sáng bảy màu phân biệt trôi nổi trên bề mặt. Nó chậm rãi xoay tròn, và sau mỗi vòng xoay, Quân Tà đều cảm thấy rất rõ ràng khí huyết của hắn cũng hoàn thành một vòng lưu chuyển theo chiều kim đồng hồ, liên tục không dứt.

Chuyện quái quỷ gì vậy? Quân Tà nghi hoặc "nhìn" toà tháp, chuyện này quả thật đã vượt ra khỏi trí tưởng tượng của hắn, khiến hắn á khẩu không biết nói sao cho đúng.

Liệu ta có thể "tới gần" hơn để xem không nhỉ? Ý nghĩ hoang đường vừa nảy ra trong đầu Quân Tà, toà tháp đột ngột hoá lớn, cánh cửa tầng đầu toà tháp bỗng mở ra, một làn sương mù dày đặc từ đó phun ra, trong nháy mắt đã tràn ngập ý thức của hắn, làn sương dày tới mức muốn hoá thành thực chất. Quân Tà hít sâu một hơi, khắp người đều cực kì sáng khoái, thậm chí linh hồn cũng lâng lâng muốn hát.

Quân Tà "nhìn" quanh, mới phát hiện đã đi tới của tháp tự bao giờ. Trên cửa lớn ẩn hiện ba chữ cổ: Hồng Quân tháp!

Quân Tà bước vào trong. Bên trong hoàn toàn trống rỗng, chỉ thấy sương khói mịt mù, rồi đột nhiên làn sương sôi trào, hai hàng chữ lớn từ từ hiện ra: Linh Lung cửu tầng tháp. Tuyên Cổ đệ nhất công!

Sương khói trong tháp lưu động càng lúc càng nhanh, một câu khẩu quyết mơ hồ bỗng xuất hiện trong ý thức Quân Tà khiến hắn ngẩn người.

Sau đó một luồng thông tin khổng lồ đột nhiên xông thẳng vào đầu hắn, chẳng khác nào cả đoàn tàu đang lao hết tốc độ vào túp lều tồi tàn khiến hắn chịu không nổi, đầu óc muốn nổ tung, đôi mắt hoa lên, hắn té nhào ra mặt đất!

Một lúc sau, hắn mệt mỏi hé mắt, thấy mình vẫn đang nằm trên mặt đất cứng lạnh như trước, nhưng trong đầu rõ ràng lại hiện lên một bộ công pháp tu luyện, thậm chí có cả hình nhân đang biểu diễn những động tác, chiêu thức.

- Khai Thiên Tạo Hóa công!

Quân Tà thì thào, hai tay nắm chặt lại, đôi mắt biến thành sáng rực!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Khai Thiên Tạo Hóa Công Pháp

Quân Tà mừng húm, hắn biết mình vừa được quả núi may mắn đè lên đầu, đây chính là khoáng thế kì duyên. "Khai Thiên Tạo Hóa công" thần bí khó lường, hiệu quả tất nhiên không thể tầm thường, mà tòa Linh Lung tháp 9 tầng lại càng là một món bảo bối cầu mà không được. Quân Tà hắn dù có vô tri đến đâu thì cũng từng nghe qua cái danh như sấm này, trong truyền thuyết của Trung Hoa, đỉnh đỉnh đại danh Hồng Quân lão tổ chính là sư phụ của ba vị đại tiên Thái Thượng lão quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên giáo chủ. Tòa tháp này vốn mang danh Hồng Quân lão tổ, tại sao lại xuất hiện ở thế giới này?

Quân Tà kích động tới mức tưởng như không thể chờ thêm một giây, muốn lập tức tu luyện bộ "Khai Thiên Tạo Hóa công", nhưng hắn cũng không phải là kẻ thiếu hiểu biết nên cố gắng đè nén tâm tình, trước tiên xem xét qua một lượt thân thể của mình, kết quả làm hắn suýt té xỉu. Không biết tự lúc nào trên da hắn xuất hiện một lớp cặn bã màu đen nhầy nhụa, không những vậy nó còn bốc mùi "thơm" ngang với chuột chết lâu ngày. Lớp "bì giáp" đó thậm chí còn có một độ dày đáng nể, khiến hắn không khỏi buồn nôn. Một ý nghĩ hoang đường lóe lên trong đầu Quân Tà, "đây chẳng lẽ lại là Tẩy kinh phạt tủy trong truyền thuyết? Chẳng lẽ sau khi thân thể chịu nỗi đau thấu trời hành hạ, toàn bộ tạp chất trong thân thể ta đã ca bài mã tẩu mà chuồn hết ra ngoài?" Quân Tà mừng rỡ tưởng muốn phát điên. Nếu biết trước sẽ có hiệu quả thần kì như vậy, thì một chút đau khổ với lão tử có tính là chi. Quả thật, trong suy nghĩ của Quân Tà, chỉ cần thực lực bản thân tăng lên, thì nỗi đau thân xác hắn hoàn toàn không thèm để ý, cho dù những đau đớn đó có hành hắn đến chết đi sống lại, hắn cũng sẵn sàng chấp nhận, sẵn sàng

đánh đổi. Quân Tà sung sướng đứng phắt dậy, mặc kệ mùi hôi thối đang bốc ra từ cơ thể, hắn lao một mạch tới hồ nước cạnh nhà rồi nhảy ùm xuống.

Đột nhiên, mấy tiếng quát đồng loạt vang lên:

- Ai?!

Quân Tà hừ một tiếng, đáp:

- Là ta! Bổn thiếu gia ta đang tắm rửa, đừng kẻ nào đến làm phiền đấy!

- Ồ, thì ra là thiếu gia.

Một giọng nói vang lên, rồi mọi thứ lại chìm vào im lặng.

.....

Trong thư phòng, Quân lão gia tử nhíu nhíu lông mày:

- Chuyện gì mà ồn ào quá vậy?

Lão quản gia vội vã chạy tới, khom người bẩm báo:

- Thưa, đó là thiếu gia, thiếu gia vừa nhảy xuống hồ, nói là muốn tắm rửa một chút.

" Tắm rửa?! Nửa đêm lại nhảy xuống Lạc Nguyệt hồ tắm rửa?"

Quân lão gia tức muốn xì khói ra đằng mũi, rống lên giận giữ:

- Tiểu tử thối, làm ta tức chết!.

Lão hầm hầm phất tay áo, đi thẳng vào trong phòng ngủ. Hy vọng đứa cháu ngỗ ngược sẽ cải tà quy chính ôm ấp từ mấy ngày nay đột nhiên tan thành mây khói, trong người lão cảm thấy phiền não buồn bực không thôi. Đời là thế, hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều, Quân

lão chỉ hận không thể đem tên nghiệt chướng này ra mà đánh cho mông đít nở hoa, để cho hắn biết thế nào là lễ độ.....

Quân Tà an tĩnh thả người bập bềnh trên nước, cơ thể hoàn toàn thả lòng, chỉ có hai tay dang ra thỉnh thoảng đập nhẹ vài cái để không bị chìm xuống nước, sự dễ chịu lúc này khó mà diễn tả được. Lớp cặn bã bẩn thỉu trên người đã được tẩy rửa triệt để, hắn thấy mình tựa như vừa thoát khỏi một hố phân khổng lồ, cảm thấy thoải mái vô cùng. Điều tiếc nuối duy nhất chính là dù đã hoàn toàn hòa hợp với thân thể mới này, nhưng tu vi bản thân hắn còn quá kém cỏi, càng không thể so sánh với tu vi ở kiếp trước, nhưng tạp chất trong người đã toàn bộ thanh tẩy sạch sẽ, tương lai của hắn sẽ khó mà lường hết được. Quân Tà miên man chìm vào suy tưởng, khóe miệng vô thức nở nụ cười mãn nguyện.

Những thị vệ đứng canh phía xa thấy cảnh thiếu gia trôi nổi trên mặt nước, chẳng cần cử động mà vẫn yên ổn không chìm thì đều tròn mắt kinh ngạc: thiếu gia đã học được loại thần công gì vậy? Sao có thể khơi khơi mà nổi trên mặt nước? Nếu chiếu theo Huyền khí tu vi mà nói, thì ít ra đạt tới cảnh giới Huyền ngọc mới làm được điều này!

Một lúc sau, Quân Tà nhảy phắt lên bờ, nhưng hắn thấy loạng choạng mệt mỏi, thân thể đúng là dễ chịu, nhưng lại truyền đến cảm giác yếu ớt, yếu ớt đến cực độ. Thì ra Quân tam thiếu gia vốn đem cái thân thể này "luyện" triệt để tới mức "mạnh mẽ" chẳng khác nào thanh gỗ mục, lần này trải qua thêm một trận tẩy kinh phạt tủy kịch liệt, linh thần hợp nhất, Quân tà còn chưa lập tức lăn ra ngất xỉu đã tính là có ý chí siêu nhân rồi. Cắn răng cố bước về phòng, Quân Tà thay một bộ quần áo trắng tinh sạch sẽ rồi cầm lấy bát cháo tổ yến do Khả nhi đưa tới, khóe miệng hiện lên nụ cười thoải mái.

Dù ở bất kì thế giới nào, thực lực vẫn là thứ quan trọng bậc nhất. Người, có thể không có thế lực, nhưng quyết không thể không có thực lực mạnh mẽ. Dù ở kiếp trước, hắn cũng chưa bao giờ có khát vọng tăng cường thực lực bản thân như lúc này. Cô độc trong một thế giới hoàn toàn xa lạ, điều duy nhất giúp hắn hoàn toàn yên tâm mà sống, chính là

có một sức mạnh cường đại, một sức mạnh đủ để nắm vững vận mệnh bản thân, khống chế sinh tử kẻ khác trong lòng bàn tay.

Lúc này, Quân Tà tin rằng mình đang nắm trong tay một bảo khố khổng lồ, bảo tháp thần bí kia chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn ở kiếp này, có đánh chết hắn cũng không tin rằng trong tháp chỉ đơn giản chứa một bộ "Khai Thiên Tạo Hóa công", chắc chắn nó còn tác dụng kì diệu khác mà hắn chưa nắm bắt được, nhưng hắn tin rằng chỉ cần cho hắn đủ thời gian, hắn sẽ từ từ tìm ra mọi bí mật.

Hơn nữa, bộ công pháp được xưng là "Tuyên cổ đệ nhất công: Khai Thiên Tạo Hóa công" càng khiến hắn hiếu kì, công pháp huyền diệu như vậy, há có thể là thứ tầm thường hay sao?

Từ từ nhớ lại phương thức vận hành tầng thứ nhất "Quang chiếu đại diễn", Quân Tà ngồi xếp bằng trên mặt đất, tâm thần hợp nhất, ninh thần thổ nạp, chậm rãi hành công theo yếu quyết...

" Linh quang tính động, quang chiếu đại diễn; ý thượng cửu tiêu, túc đạp tiên tuyền; kiền khôn tự ác, tâm tức bảo sơn; thần phách cửu luyện, bất đọa hoàng tuyền..."

Sau một vòng vận công, không ngờ Quân Tà một chút cảm giác khác lạ cũng không thấy, giống như chưa từng vận công vậy, nhưng hắn không hề nản lòng, tiếp tục kiên nhẫn hành công, giữ cho linh đài trong sáng, không có chút buông lỏng.

Cũng không biết qua bao lâu, Quân Tà chiếu theo khẩu quyết Khai Thiên Tạo Hoá công vận hành đã chừng hai trăm vòng chu thiên có dư, nhưng vẫn hoàn toàn không có chút phản ứng nào, bên trong kinh mạch hoàn toàn trống rỗng. Ngồi khoanh chân trên mặt đất đã khá lâu, hai chân hắn cảm thấy tê rần. Dù thân thể hắn đã trải qua tẩy kinh phạt tuỷ, thay đổi tận gốc, nhưng sức mạnh tiềm ẩn bên trong lại chưa hề được khai phá, thậm chí Quân Tà còn cảm thấy đầu óc choáng váng, tưởng chừng muốn xỉu.

Quân Tà hít sâu một hơi, cố gắng giữ đầu óc tỉnh táo, tính khí ngang bướng cố chấp nổi lên: Ta không tin luyện không ra khí cảm! Luận tà, ta chính là đệ nhất! Kẻ nào có thể tà hơn Tà quân ta? Ông đây quyết không tin cái gọi là tà! Ông đây quyết không tin kẻ nào xưng là tà! Nhưng cái gì đã gọi là tà thì phải tuân theo ông! Ta là tà quân! Là vua của tà!

Tiếp tục chìm vào tu luyện, một lúc lâu, rất lâu sau đó, Quân Tà cảm thấy thân thể đã không còn tuân theo sự điều khiển của hắn nữa, mọi sợi cơ, thớ gân đều cứng ngắc khó chịu, vận hành theo công pháp Khai Thiên Tạo Hoá đã được hơn ba trăm chu thiên, vẫn y như cũ, chưa có chuyện gì xảy ra. Quân Tà nhắm mắt lại, dùng ý chí cường hoành bắt thân thể tiếp tục chịu đựng, trong đầu hắn chỉ còn một chấp niệm duy nhất: Một chu thiên đã xong... Lại thêm một chu thiên nữa.... Lại thêm một....

Cuối cùng, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Quân Tà đột nhiên mơ hồ cảm thấy Nê Hoàn cung phía đỉnh đầu hơi nhảy lên một cái rồi dần dần nóng lên, liền sau đó, bên trong kinh mạch xuất hiện cảm giác khác lạ, nhưng cảm giác này hết sức mơ hồ, thoang thoảng như có như không, nếu tinh thần không tuyệt đối tập chung chắc chắn sẽ không phát hiện ra. Luồng khí mới này mỏng như sợi tơ, nhỏ bé đến cực điểm nhưng bản chất lại vô cùng dị thường cổ quái, bởi lẽ người mới bắt đầu bước vào luyện công dù luyện ra khí cảm nhưng nhất định chúng không thể nhưng thành thực thể như vậy, có điều Quân Tà mơ mơ hồ hồ hoàn toàn không biết điều này.

Vừa vặn đúng lúc luồng khí tức mỏng manh mà dị thường xuất hiện ở kinh mạch Quân Tà, toà tiểu tháp bảy màu trong tư hải hắn đột nhiên chậm rãi bay lên rồi từ từ xoay tròn, sau mỗi vòng quay từ trong đó lại phun ra một luồng sương mù dày đặc màu trắng. Làn sương phiêu phù trôi nổi giữa không trung mỗi lúc một dày đặc, từng sợi tơ màu trắng mà mắt thường không cách nào phát giác đột nhiên từ trong làn sương bay ra bám vào thân thể Quân Tà rồi chầm chậm đi vào trong da thịt, vào trong kinh mạch hắn...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Tẩy Tinh Phạt Tủy

Quân Tà vẫn rơi vào trạng thái kì diệu khó lòng diễn tả được, không buồn không vui, tiếp tục bảo trì trạng thái vận công, giống như chưa hề phát giác ra điều gì đặc biệt.

Khai Thiên Tạo Hoá công tất nhiên thần diệu khó lường, có thể nói là kim cổ khoáng thế kì công, nhưng đạo trời công bằng, muốn tu luyện công pháp nghịch thiên kiểu này thì kiểm tra tâm tính và lòng kiên nhẫn của kẻ có may mắn sở hữu nó chính là cửa ải khó khăn nhất phải vượt qua, thật sự cần phải có nghị lực lớn, ý chí kiên trì bất khuất không chịu từ bỏ, ngoài ra cũng phải có vận khí thật tốt.

Cho nên từ xưa tới nay, bộ công pháp này đã qua tay không ít người, nhưng kẻ tu tập nó thành công lại đếm trên đầu ngón tay. Cứ nghĩ là biết, một kẻ tâm tính không đủ kiên nhẫn thì sau khi vận công chừng 100 chu thiên mà chưa thấy chuyện gì xảy ra, chắc chắn sẽ cho rằng đây là loại công pháp vô dụng lừa bịp mà từ bỏ, liên tục chịu đựng thứ cảm giác giống như húc đầu vào đá này không phải kẻ nào cũng có khả năng. Tâm trí không đủ mạnh mẽ, căn bản không thể chịu đựng, còn dạng quái thai chưa từng có kinh nghiệm tu luyện mà đủ sức vận hành một hơi mấy trăm ngàn chu thiên như Quân Tà, quả thật có một không hai, tuyệt đối là quái vật trong loài người.

Cứ cho là có người đủ nghị lực để kiên trì, nhưng sớm muộn cũng bị tẩu hoả nhập ma do thần thức không đủ cường đại mà tiếp nhận!

Nhưng Quân Tà lại tình cờ đáp ứng đầy đủ tất cả những yêu cầu khắt khe nhất để tu luyện công pháp này, hắn vốn là một kẻ cực kì cứng cỏi,

chỉ cần hắn muốn làm chuyện gì, thì nhất định sẽ làm tới cùng. Nói dễ nghe thì loại tính cách này gọi là cố chấp, còn nói khó nghe chính là đầu đá, não có bệnh. Kẻ khác đầu chưa đụng tường cứng, chưa quay lại, nhưng Quân Tà hắn dù đụng tường cứng thì thà dùng đầu đập vỡ tường chứ quyết không quay lại. Có thể đoán rằng vị tiền bối đã sáng tạo ra Khai Thiên tạo Hoá công này cũng là một tên vương bát cứng đầu như lừa, lão và Quân Tà khác nào bợm lớn gặp bợm nhỏ.

Ngoại trừ tâm tính, phúc duyên của Quân Tà cũng là một nguyên nhân rất lớn. Hồng Quân tháp chính là phúc duyên lớn nhất của hắn, bản thân không có Nữ thần may mắn kè kè bảo hộ, quyết không có cơ hội nhập môn tu luyện.

Hơn nữa, Quân Tà còn là linh hồn xuyên việt, thần thức vốn không yếu, có thêm Hồng Quân tháp hỗ trợ, đã hoàn toàn hợp nhất với thân thể của Quân Mạc Tà, thần thức hắn càng thêm cường đại. Tưởng rằng phải thất bại, không ngờ sau một đêm cửa ải khó khăn nhất đã bị hắn thuận lợi vượt qua!

Thành tích này e rằng sẽ biến thành vô tiền tuyệt hậu!

Nê Hoàn cung ở đỉnh đầu nhảy lên mỗi lúc một mạnh, càng về sau càng biến tấu thành có quy luật, liên tục nóng lên, khuôn mặt Quân Tà thoáng chốc đã biến thành đỏ bừng....

Vô thanh vô thức trời đã gần sáng. Quân Tà cảm thấy rất rõ ràng luồng khí mỏng manh như sợi tơ đang vận hành trong thân thể kia càng lúc càng trở lên sinh động, dần dần biến thành một dòng chảy ổn định.

Đúng lúc luồng khí biến thành dòng chảy ổn định, Quân Tà bỗng nhiên cảm thấy trước mắt tràn đầy ánh sáng ánh sáng muôn màu, cực kì sặc sỡ, giống như muôn triệu đoá hoa đột nhiên nở bừng trước mặt, đồng thời một tiếng nổ vang rền như sấm vang lên trong đầu, trong nháy mắt sấm sét ầm ầm nổi lên.

Nhưng tất cả chuyện này hoàn toàn chỉ xảy ra trong đầu Quân Tà, đôi mắt hắn thuỷ chung vẫn nhắm nghiền! Đây chính là cửa ải đầu tiên cần phải vượt qua khi luyện Khai Thiên Tạo Hoá công: Định tâm!

Quân Tà tuy "nhìn" thấy cảnh tượng kì dị đang diễn ra trước mắt nhưng hắn vẫn chưa hồ đồ tới mức quên rằng từ khi hành công đến giờ đôi mắt của vẫn hoàn toàn nhắm nghiền. Chắc chắn cảnh đó không được "nhìn" thấy bằng mắt, vậy có nghĩa là gì? Đơn giản chỉ có một đáp án, tất cả là ảo tượng đang diễn ra trong đầu hắn, vì vậy hắn bỏ qua không quan tâm đến nữa, tiếp tục tập chung tinh thần vận công.

"Ầm!" Quân Tà đột nhiên cảm thấy bên trong não hải mình nổ tung như một trái bom, hắn thân hình đại chấn, giống như hoàn toàn không còn trọng lượng, thần trí bỗng chốc biến thành mơ mơ hồ hồ. Hắn rên lên một tiếng, phun ra một búng máu tươi, ngất xỉu!

Rất quỷ dị, máu của hắn vừa rơi xuống lớp vải giường trắng tinh đột nhiên biến thành màu đen sậm, càng kì quái hơn nữa, chúng không thấm xuống dưới mà đông kết lại thành thể rắn, một khối chất rắn màu đen.

Sau khi Quân Tà ngất đi, cơ nhục hắn bất tri bất giác nhè nhẹ co rút, từ trong thân thể từng tia chất lỏng màu đen chầm chầm chảy ra khiến chiếc trường bào màu trắng hắn đang mặc vốn sạch sẽ thơm tho không lâu sau đã biến thành đen kịt giống như vừa bị chà đạp không thương tiếc trong hố nước thải, bốc mùi kinh khủng.

Tẩy kinh phạt tuỷ! Đây mới thực sự là tẩy kinh phạt tuỷ!

Lúc trước, khi Quân Tà nhìn thấy lớp cặn bã bám trên thân thể hắn mừng húm tưởng mình đã trải qua tẩy kinh phạt tuỷ, nhưng hoá ra hắn ăn nhầm dưa bở, hay nói đúng hơn là ăn dưa non. Đó thực ra chỉ là những tạp chất trong da thịt hắn mà thôi, còn phần quan trọng nhất là xương cốt thì vẫn thuộc hàng phế phẩm, còn sau khi thứ chất dịch "ngon lành" chảy ra từ người hắn lúc này, xương cốt hắn mới là hàng thật giá thật. Không những thế, búng máu hắn vừa thổ ra thậm chí còn li kì hơn, có thể gọi nó

là "tạp chất chi vương" , chính là thứ cứng đầu khó bài trừ nhất vẫn ngoan cố cố thủ trong lục phủ ngũ tạng.

Chỉ cần có người tu đạo ở đây tất sẽ nhìn ra tình huống hiện tại của Quân Tà chính là "thoát phàm chi cảnh"! Có thể nói, từ giờ phút này trở đi hắn đã chính thức siêu thoát gông cùm vẫn trói buộc nhân loại bình thường, chính thức bước vào hàng ngũ những người tu đạo!

Phải biết rằng một người tu đạo muốn đạt đến cảnh giới này đều phải trải qua một quá trình tu luyện dài lâu, chịu đựng không ít đau khổ. Nhanh thì vài tháng, chậm thì vài năm, vài chục năm, thậm chí có người cho đến mãn kiếp vẫn không có cách nào bước chân qua nổi cánh cửa này. Riêng Quân Tà hắn mất một đêm. Đây quả thật là một kì tích, kì tích trong các kì tích. Nếu có kẻ biết chuyện này và truyền ra ngoài, e rằng những người tu đạo khác sẽ cười hắn đến rớt răng, thậm chí chửi hắn là đầu óc có vấn đề. Biến thái tới mức này, không tin cũng phải.

Đương nhiên, kì tích này chẳng mảy may có chút liên quan nào đến thân thể hay tinh thần lực của Quân Tà, dù tinh thần lực của hắn tương đối cường đại và thân thể cũng không quá kém. Nguyên nhân thực sự đến từ đám sương khói màu trắng phun ra từ toà tiểu tháp kia, đó chính là thiên địa linh khí thuần khiết nhất, là thứ cực phẩm đói với người tu chân. Ấy thế nhưng Quân Tà vẫn ù ù cạc cạc như trước.

Mặc dù kiếp trước hắn đã là một cao thủ võ công, nhưng lại chưa từng được tiếp xúc với lĩnh vực tu chân, thậm chí hắn luôn cho rằng cái gọi là tu luyện đắc đạo thành tiên chỉ có trong tưởng tượng, là trò bịp nhảm nhí. Vì thế, cho dù hắn biết chuyện gì đang xảy ra trong cơ thể mình, hắn cũng không dám mơ rằng mình “đắc đạo”.

…….

Cảm giác có một bàn tay mềm mại dịu dàng đang chà xát lên thân thể khiến Quân Tà giật mình tỉnh dậy. Hắn đang nằm trong một thùng tắm bằng gỗ rất lớn, được đổ đầy nước ấm. Cảm giác dễ chịu lan tỏa trong

từng kẽ chân lông khiến hắn tỉnh táo hẳn lên, có lẽ ai đó đang giúp hắn tắm rửa trong lúc hắn còn đang ngất xỉu.

Quân Tà hơi hé mắt quan sát, đập vào mắt hắn lúc này là một khuôn mặt con gái khả ái non nớt đỏ bừng bừng. Tiểu mĩ nhân đôi môi mím chặt, trong mắt đã loáng thoáng có vài phần hơi nước. Hóa ra là Khả nhi, cô thị nữ nhỏ của hắn. Khả nhi tay cầm một chiếc khăn bông, không ngừng chà xát cọ rửa thân hình vốn “sạch sẽ” của hắn, đôi mắt cô nàng chăm chú nhìn vào một điểm không tồn tại nào đó trên không trung, chỉ khi nào cần lau rửa một “khu vực ô nhiễm mới” trên thân thể thiếu gia, đôi mắt đó mới miễn cưỡng hạ cố nhìn xuống, rồi lại vội vàng tránh đi ngay, giống như sợ ôn dịch lây nhiễm.

"Tiểu nha đầu ngốc, cái dáng vẻ thẹn thẹn thùng thùng này chẳng phải muốn hớp hồn chết bổn thiếu gia hay sao?” Quân Tà cười gian trong đầu, lập tức thần trí quay trở lại. Lúc này hắn mới giật mình phát hiện quần áo đã bị người ta lột sạch, một mảnh nhỏ để lại phòng thân cũng không còn! Nguy quá! Da mặt hắn cũng được tính là luyện chưa đến nơi đến chốn, hắn ngượng ngùng ho khan vài tiếng:

- Thôi, để ta tự xử đi!

Nói xong, lập tức vươn tay ra, ý muốn lấy chiếc khăn trên tay Khả nhi.

Tội nghiệp cô nàng thích thẹn bị dọa cho hồn vía lên mây, Khả nhi thét lên một tiếng nho nhỏ rồi ôm chặt chiếc khăn lông, run rẩy lùi ra thật ra, đôi mắt tràn đầy kinh hoàng:

- Thiếu…. thiếu…. thiếu gia! Người… người…. người tỉnh rồi sao?

Quân Tà thở dài ngao ngán, nhún vai đầy vẻ “cam chịu”:

- Nếu ta chưa tỉnh, chẳng lẽ ngươi đang nói chuyện với quỷ sao?

- Trời ơi! Là quỷ!

Tiếng hét lần này còn ấn tượng hơn nhiều khiến Quân Tà cũng phải giật mình, hắn ngạc nhiên nhìn sang thì không khỏi dở khóc dở cười. Khuôn mặt tiểu nha đầu này hoàn toàn biến thành một màu trắng bệch, thậm chí nếu quan sát kĩ một chút còn thấy toàn bộ lông măng trên đó đều dựng đứng lên. Quả nhiên hắn bị coi là quỷ thật! Quân Tà vừa buồn cười vừa bực bội:

- Không cần kêu! Ta là kẻ đang gặp quỷ mới đúng! Khuôn mặt của quỷ cùng lắm cũng giống ngươi bây giờ thôi, ngươi thực sự nhập vai rất tốt!

Rầm!!!

Cánh cửa phòng đột nhiên bật mở, một bóng người cao lớn bước vào, chính là Quân lão gia tử. Theo sau lão còn có không ít thị vệ.

- Mạc Tà, ngươi tỉnh rồi? Chuyện gì đã xảy ra? Nói cho ta biết mau!

Âm thanh của Quân lão gia tử đầy vẻ phẫn nộ, lúc nãy ba mươi sáu thị vệ làm nhiệm vụ bảo vệ Quân Tà bên ngoài cũng phải chịu không ít giông bão sấm sét. Sự việc hôm qua có thể nói là ngoài ý muốn, khó trách ai được, không ngờ hôm nay lại tiếp tục tái diễn, lão không tức khí xung thiên mới là lạ. “Khốn khiếp, các ngươi cho rằng Quân gia ta dễ bắt nạt vậy sao? Xem ra lão tử không ra mặt cho chúng biết thì chúng còn tiếp tục khinh nhờn! Hừ, các người chẳng phải đều muốn đưa cháu ta vào chỗ chết sao? Được! Vậy tới đi!”

Quân Tà trong đầu nổ cái oành lăn đùng ngất xỉu, Quân lão gia tử lại tưởng tượng ra hắn vừa bị ám sát. Trí tưởng tượng của lão quả nhiên phong phú hơn người!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Lão Gia Tử Nổi Giận

Quân lão gia tử dĩ nhiên không thể ngờ được, buổi tối hôm nay lại có lắm chuyện đến vậy. Tôn tử của lão đã được an bài một chỗ tốt nhất thiên hạ, dễ gì có người nào dám tới ám sát cơ chứ. Nhưng một mặt sực nhớ đến chuyện, lão nghe nói Quân Tà hơn nửa đêm chạy đến Lạc Nguyệt hồ đi tắm rửa, liền tức giận đi ngủ, không nghĩ tới đang ngủ say, lại bị đánh thức bởi một trận gà bay chó sủa, vừa hỏi hóa ra bên Quân Tà lại đã phát sinh vấn đề, nhất thời xì khói nghi ngút trên đầu.

- Cháu không sao, rất khỏe, thật sự rất khỏe.

Quân Tà theo bản năng một tay lấy khăn lông che phần hạ bộ, thần tình quẫn bách. Đang ở trong nước trần như nhộng, lại đột nhiên xông vào hơn mười vị đại gia, mỗi người đứng trên cao nhìn xuống thấy hết, tuy là Quân Tà da mặt dày như cái thớt, tâm cảnh cũng đủ trầm ổn, thì cũng có chút không chịu nổi.

- Che cái gì mà che? Của quý của ngươi, ở trước mặt gia gia ngươi còn ngại cái gì? Nhớ khi xưa lúc ngươi còn bé gia gia ngày ngày một tay ôm ngươi, tay kia búng nó.

Quân Chiến Thiên nói một câu làm cho Quân Tà suýt nghẹn thở hôn mê bất tỉnh.

Sau lưng , mấy người thị vệ cao lớn vạm vỡ hai vai run rẩy, mỗi người đều nén cười đến mức da mặt đỏ bừng, thở gấp hổn hển. Có vàitên cả gan lén lút nhìn trộm nơi thiếu gia che đậy, đánh mắt cho nhau, trong mắt tựa hồ thần tình nóng bỏng muốn đánh giá “cái đó” như thế nào….

- Ai làm?

Khuôn mặt Quân Chiến Thiên đanh lại, sự lạnh lẽo tàn khốc hằn lên, sát cơ ẩn hiện.

- Ặc?

Quân Tà có chút hồ đồ, đảo mắt liền hiểu được , làm một bộ dáng hổ thẹn cúi đầu gục xuống:

- Không thấy rõ, cháu bị ngất.

- Phế vật!

Quân lão gia tử hầm hừ mắng một câu, ngữ khí tràn đầy thất vọng. Nhìn kỹ xem tôn tử, xác định không có việc gì, cũng lại không hứng thú xem tôn tử lõa thể, vả lại bản thân tiểu tôn tử, một chút cũng không có tố chất con cháu binh gia , các cô nương còn không giống như vậy! Hừ ! Thật sự là …. Bất đắc dĩ đành gật đầu :

- Ngươi nghỉ ngơi cho khỏe đi.

Xoay người đi ra ngoài, một đám thị vệ cũng đều đi theo, Quân Tà lúc này mới thở phào một hơi, bỏ cái khăn đang che xuống dưới, một đầu mồ hôi lạnh.

Hôm sau, lão công tước Quân Chiến Thiên tại điện Kim Loan trước mặt hoàng đế phát hỏa, chỉ vào mặt vài vị quốc cữu thái sư và hoàng thân quốc thích, thủ phụ đại thần chửi ầm lên, không thèm kiềm chế, cũng tuyên bố, nếu lại có người đi ám sát tôn tử duy nhất của mình, mỗi nhà đều phải xuất một cái mạng mà đền còn chuyện khác nói sau.

Yên lặng mười năm ,lão Nguyên soái một khi phát hỏa, cả triều văn võ câm như hến, ngay cả đương triều hoàng đế cũng nhẹ lời liên tục an ủi.Bất quá cũng có người nhìn không được, cha vợ đại hoàng tử, cũng chính là Ngự sử đại phu đương triều Tống Thế Nghị vốn là tân quý tộc, nương theo đại hoàng tử lên tới vị trí như hiện nay, đối với vị lão công

tước này lại không biết gì nhiều, lại tự phụ có đại hoàng tử là chỗ dựa phía sau, liền chống đối Quân Chiến Thiên hai câu, cũng hướng hoàng đế bệ hạ tham tấu một bản, lập tức ngay tại đương trường bị Quân Chiến Thiên trái một quyền, phải một quyền trực tiếp đánh thành đầu heo, còn rớt hai cái răng.

Đại hoàng tử kiên trì đi ra khuyên giải, bị lão công tước một cước sút vào dưới bụng, ôm bụng lăn đùng ra đất. Nhất thời không một ai dám hó hé. Sau cùng hoàng đế bệ hạ hòa giải, đích thân đảm bảo vấn đề an toàn cho Quân tam thiếu gia. Quân Chiến Thiên mới thôi không tức giận, phất tay áo mà đi. Lúc đi qua đám người ủng hộ các vị hoàng tử nhìn lướt cái, làm cho những người đó mỗi người hai chân đều run run như sợi bún…

Lão công tước đã có mười năm không phát uy, mười năm im hơi, một khi phát uy làm cả triều văn võ nhất thời tè ra quần. Ở trên Kim Loan điện còn dám ra tay, ngay cả hoàng tử còn dám động thủ, thì còn cái gì mà không dám?!

Chỉ có hoàng đế bệ hạ nhìn vào bóng dáng rời đi của Quân Chiến Thiên mà trong lòng thở dài. Quân Chiến Thiên hôm nay một phen phát hỏa, tuy rằng uy phong, nhưng hoàng đế bệ hạ cũng đã biết, Quân gia có vị tam thiếu gia này đã làm cho lão gia tử hoàn toàn thất vọng. Lại liên tưởng đến Quân Chiến Thiên từng hướng chính mình thỉnh cầu cưới Linh Mộng công chúa, hiểu được rằng, hắn đó là việc cố gắng cuối cùng của lão vì bảo toàn huyết mạch gia tộc.Mà chính mình lại vô tình cự tuyệt!

Nếu Quân Mạc Tà có chút tiền đồ, Quân Chiến Thiên cũng sẽ không nổi trận lôi đình ở kim điện, hôm nay sở dĩ không khống chế được, đơn giản lão gia tử đã nhìn thấy Quân gia không có tương lai gì. Quân Chiến Thiên cùng với Quân gia ở trong nước lẫn nước ngoài gây thù hằn vô số, chỉ cần hắn buông tay ra đi, cừu địch hắn đều không bỏ qua cho đám con cháu của hắn. Cho nên lão gia tử hiện tại tuyệt không ngại cùng cường thế đối đầu. Ai dám đụng đến Quân gia ta, đến tôn tử ta, ta cho ngươi ăn

đấm trước. Dù sao Quân gia ta đã như thế, ta cần quái gì phải nhẫn nhịn chịu đựng?!

Chẳng lẽ Quân gia một thời to lớn mạnh mẽ, Quân gia đã từng được xưng tụng là thần hộ mệnh Thiên Hương đế quốc, chẳng lẽ cứ như vậy mà diệt tuyệt? Hoàng đế thở dài một hơi, trong lòng đột nhiên cảm thấy hối hận cực độ. Có lẽ năm đó, không nên …..

Chủ ý lão công tước đúng là sáng suốt, các lão bộ hạ trong quân đội mỗi người mặt mày hớn hở, tất cả người có chủ ý âm thầm hủy đi kế hoạch vốn có, mặc dù tại đương trường đại hoàng tử bị mất mặt mũi, cũng không có nhiều oán khí, nói đến oán, hắn cũng chỉ biết giận cha vợ mình, không biết tốt xấu, tự chuốc lấy nhục, không nhìn thấy lão già kia nửa điên nửa cuồng sao?!

Đương nhiên vẫn có không ít người trong lòng khó chịu, chẳng lẽ lão già ngươi trường sinh bất lão sao, chờ ngươi đoạn khí, ngày đó khiến cho Quân gia ngươi tuyệt chủng đoạn hậu.

Nhưng , nhiều lắm cũng chỉ trong lòng nghĩ mà thôi, tại Thiên Hương đế quốc, không có thế lực gì có đảm lượng ở trước mặt lão công tước Quân Chiến Thiên chính diện trắng trợn đối kháng với lão gia tử!

Duy có…

Thái sư đương triều, thủ phụ đại thần Lý Thượng vẫn thờ ơ lạnh nhạt, không nói lời nào, nhưng sau khi Quân lão gia tử rời đi, cũng bí ẩn nhíu mày, trên mặt lập tức lộ ra tươi cười. Xem ra , Quân Chiến Thiên đối với tôn tử mình bảo hộ rất kỹ. Một khi đã như vậy, Quân Mạc tà chính là nhược điểm của Quân Chiến Thiên ? Một cái nhược điểm như vậy nếu nắm giữ được thì thật quá tốt, làm một con người đương nhiên có khuyết điểm, vô luận người này có thực lực cường đại đến bao nhiêu, cũng không phải sợ …

Không người nào chú ý ở góc, Lý thái sư cùng hộ điện tướng quân Mạnh Như Phi liếc nhìn nhau, đều từ khóe miệng hiện ra một tia cười

thần bí.

Lại nói Quân gia, trong phòng Quân Tà.

Cửa đóng lại, Khả Nhi mặt đỏ bừng, quay thân muốn chạy đi.

- Ngươi rất sợ ta?

Quân Tà nhìn thân thể mình, dù sao cũng sớm bị tiểu nha đầu này xem hết, xem ra không cần gì vội vàng, người ta là tiểu cô nương ta không để ý, mình là một đại lão gia sợ cái gì.

- Sợ.

Khả Nhi nhanh chóng gật đầu, mà lại cảm thấy không đúng, vột vàng đổi giọng:

- Không, không không …. Sợ.

Quân Tà cười cười, cứ trần như nhộng từ trong bồn gỗ đứng lên. Khả Nhi lại thét một tiếng chói tai , bưng kín hai mắt của mình.

Quân Tà chạy nhanh mặc quần áo vào , đi tới trước mặt Khả Nhi mỉm cười nói:

- Mở mắt ra đi, không việc gì nữa rồi.

Khả Nhi chầm chậm hé ngón tay, len lén nhìn ra, phát hiện Quân Tà đã mặc y phục vào, lúc này mới yên tâm bỏ hai tay xuống dưới, mặt hồng hồng , rất là đáng yêu.

Quân Tà nhìn tiểu nha đầu thực đáng yêu, nhịn không được vươn tay ra, vỗ nhè nhẹ vào đầu nàng. Khả Nhi nhất thời cả kinh , ngẩng đầu lên nhìn, lại phát hiện trong ánh mắt Quân Tà đầy ấm áp, giống như là đại ca ca thấy được tiểu muội, chẳng biết tại sao trong lòng có ý nghĩ ,dĩ nhiên không sợ hãi, thầm nghĩ

"Thiếu gia hiện tại thoạt nhìn cũng thuận mắt ".

Trong lòng vừa mới nghĩ vậy, đột nhiên lại cả kinh: “ Ta sao lại nghĩ như vậy? Hắn rõ ràng là đồ háo sắc, là tên công tử bột! Ta không cho phép hắn làm bẩn trong sạch của ta! Nếu hắn dùng sức, có chết mà thôi!”. Không khỏi quật cường từng bước lui ra phía sau, thần tình đầy ý cảnh giác.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Biến Hóa Của Việc Thoát Thai Hoán Cốt

Quân Tà hai đời làm người, kiếp trước phải vượt bao khó khăn thế gian mới đứng đầu giới sát thủ, thoáng nhìn trong lúc đó, dĩ nhiên hiểu rõ tâm tư tiểu nha đầu này, không khỏi cảm thán chủ nhân thân thể này, ngay cả nha đầu bên người cũng không muốn gặp, thật sự là nỗi thất bại, thở dài một hơi, nói:

- Nơi này không cần ngươi đứng hầu, người đi ra ngoài đi.

Khả Nhi hơi khom người, thầm nghĩ, chỉ cần ta không kề cận ngươi thì ngươi không thể làm chuyện gì bại hoại, vả lại ngươi liên tiếp thụ thương, thân thể suy yếu, cũng không bắt được ta. Lúc này mới lui xuống.

Quân Tà đi tới trước cửa sổ, hít một hơi dài, khí lưu tùy ý chuyển động trong cơ thể, kiểm tra thân thể của chính mình. Hắn vừa mới tỉnh lại, cũng đã phát hiện chính mình cùng mấy ngày trước có bất đồng rất rõ ràng, chỉ là không có thời gian xem xét mà thôi. Lúc này một khi chú tâm kiểm tra, kết quả nhất thời khiến hắn chấn động: ánh mắt rõ ràng có thể thấy vị trí xa hơn, trong vòng ba trượng, cho dù là trên đất có một con kiến nhỏ, đều có thể thấy được có mấy chân, toàn bộ thế giới trong mắt mình, tựa hồ cũng thay đổi, cây cối bụi cỏ xanh biếc, sinh cơ dạt dào. Vầng thái dương rực rỡ vừa hé lộ, Quân Tà ngước mặt nhìn thẳng vào ánh mặt trời, mãi một lúc lâu vẫn không thấy chói mắt, dường như mặt trời chỉ là một quả cầu lửa ấm áp mà thôi. Lỗ tai cũng tinh tường hơn nghe đến được mấy trượng, thậm chí còn nghe được con côn trùng

bò tới bò lui trong bụi cỏ, thậm chí còn có thể nghe thanh âm con giun đang cựa mình dưới đất, nhất thời cảm thấy thế giới này vô cùng kỳ diệu.

Nhớ rõ kiếp trước thời điểm nội lực của mình đại tiến bước vào tiên thiên chi cảnh, chỉ có một khắc kia khi đột phá mới có cảm thụ kỳ diệu như thế, hơn nữa hiện giờ vạn vật quy một, thiên địa quy về cảnh giới siêu nhiên, Quân Tà không khỏi mừng rỡ phát cuồng: chẳng lẽ sau một đêm luyện công, ta cũng đã lần nữa đạt tới tiên thiên chi cảnh ư? Thần tốc đến vậy ư? Vội vàng vận khí tức trong nội thể lên, vừa nhìn, mặt bỗng đần ra như ngỗng ị.

Trong cơ thể luồng khí lưu kia nhỏ yếu vô cùng, chẳng qua chỉ nối liền với nhau, đối với khí lưu bậc này, nếu để vung đao thái rau làm đồ ăn thì còn được, chứ còn múa đao giết người hả, cứ nằm mơ đi. Nếu như quả thật đạt đến tiên thiên cảnh giới, chắc chắn không ốm yếu như thế này.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu không chạm đến tiên thiên chi cảnh, như thế nào lại xuất hiện kết quả kinh người như vậy, cái này tất nhiên là chỗ kì diệu của Khai Thiên Tạo Hóa Công! Nghĩ tới đây, tinh thần lúc trước hơi thất vọng giờ lại phấn chấn lên như được uống Viagra.

Vén tay áo lên nhìn, Quân Tà thấy mặt mũi tối sầm, đây.. đây mà là cánh tay đại lão gia sao: da trắng như phấn, cho dù so với một đại cô nương thì cánh tay của nàng còn chưa chắc làn da non mịn của mình. Vội vàng bước đến trước tấm gương đồng, Quân Tà cửu khiếu xì khói lăn đùng bất tỉnh. Khuôn mặt tuy vẫn như trước kia, bất quá lại trắng hơn rất nhiều, vốn kiếp trước Quân Tà chướng mắt nhất kiểu khuôn mặt như thế này: tiểu thư sinh non choẹt, siêu cấp tiểu bạch diện, hơn nữa còn là thân thể tiểu bạch diện phi thường gầy yếu!

Quả thật ghét của nào trời trao của ấy! Quân Tà nói thầm, không khỏi cười khổ: chính mình đi tới dị giới này, vốn đã là sống thấy quỷ rồi, có phát sinh thêm vài sự tình kì dị, thì có gì đáng kỳ quái đâu?

Bất quá trải qua cả đêm luyện công cùng với tẩy kinh phạt tủy, hiện tại chính mình với Khai Thiên Tạo Hóa Công hắn là đi đúng con đường này rồi?Nhưng sao tố chất thân thể lại còn yếu nhược như vậy nhỉ?!

Tâm niệm vừa động, lại kiểm tra thân thể lần nữa, vừa tra vào trong, Quân Tà đích xác kinh hãi, nguyên lai thân thể của mình nếu chỉ xem hình dáng thì thật là gầy yếu cực kì, kì thực cơ thể tổ chức trong đó tính dẻo dai đủ mười phần, nếu là kiếp trước của mình, chỉ sợ muốn bằng cũng không được, mà trước mắt tố chất xương cốt kinh lạc cũng đã đạt tới tình trạng phi thường cao, thân thể hiện nay, đương nhiên có thể nói là gặp may mắn, tin tưởng rằng đối với tiến trình võ đạo sau này dĩ nhiên là một thân thể tốt nhất. Hơn nữa, lấy bộ mặt trước mắt xuất hiện, tuyệt đối sẽ không có người nguyện ý tin tưởng, chủ nhân một thân thể ốm yếu như vậy lại là một sát thủ tuyệt thế, thật sự là một cái mặt nạ ngụy trang tốt nhất thiên hạ.Tượng tưởng như vậy, tự nhiên Quân Tà lại có thêm động lực tiếp tục luyện công, hắn vô cùng cao hứng nghĩ đến cái ngày sẽ khôi phục lại thực lực nguyên bản.

Một tháng kế tiếp, Quân phủ đã phát sinh một sự tình làm cho tất cả mọi người cảm thấy không thể không nghị luận: từ trên xuống dưới đều biết Quân Mạc Tà đại thiếu gia công tử bột tự nhiên hơn một tháng nay không có đi ra khỏi cửa làm xằng làm bậy, không có đi trai gái đú đởn, cũng không có đi gây sự, càng không có đi giết người phóng hỏa; cho dù là ở trong nhà, cũng theo quy củ, nếu không phải chính hắn ở trong tiểu viện, thì đương nhiên là đi Tàng thư các, đương nhiên không có thấy hắn đùa giỡn thị nữ nào. Hơn nữa đối với tất cả hạ nhân đều trở nên rất là hòa khí.

Tất cả những điều này hết thảy xảy ra một cái làm cho Quân phủ tất cả mọi người đều cảm thấy điều này thật không thể tưởng tượng. Chẳng lẽ mặt trời mọc từ phía Tây hay là thái dương lâu lâu nổi hứng từ phía Nam, phương Bắc đi ra, dù sao cũng chắc chắn không phải từ phía Đông mọc ra. Trời đất quỷ thần ơi, các ngài rốt cục cũng mở mắt, tam thiếu gia cuối cùng có chút dấu hiệu cải tà quy chính rồi.

Nhìn biến hóa của tôn tử , Quân Chiến Thiên lão gia cảm thấy hoài nghi trong lòng.Tiểu tử này, sao lại có dấu hiệu cải tà quy chính?

Trong thời gian một tháng, Quân Tà rốt cục đem đệ nhất trọng Khai Thiên Tạo Hóa Công luyện tới cảnh giới nhập môn, cảnh giới cũng đã được củng cố một ít, đối với đại lục huyền bí này cũng đã hiểu biết được vài phần, tuy rằng không thể như sử học gia đưa ra đánh giá, nhưng nếu là so với Quân Mạc Tà trước kia mà nói, Quân Tà hiện tại có thể nói là một chuyên gia hay giáo sư, nói một việc trên trời, một việc dưới đất thì nửa điểm cũng không sai mấy…..

Điều duy nhất làm cho Quân Tà cảm thấy khó chịu chính là tòa Hồng Quân tháp gồm có chín tầng , suốt một tháng công phu, Quân Tà thủy chung vẫn ở tầng thứ nhất, đã vô số lần muốn mở ra tầng thứ hai, chỉ cần là cảm giác công lực hơi có tiến bộ liền đi thử một lần, nhưng mỗi lần đều ăn một quả đắng đi về. Hắn cảm giác trong đầu ngàn vạn cây châm cùng đâm một phát thì mới bằng được loại thống khổ này. Điều này thật sự làm cho lòng Quân Tà ngứa ngáy khó chịu, tầng thứ nhất Khai Thiên Tạo Hóa Công đã có thành quả nghịch thiên như vậy, tầng thứ hai tầng thứ ba chẳng phải sẽ có nhiều thứ tốt hơn sao? Nhưng….. A… Không vào được! Không vào được, làm sao bây giờ? !

Cứ kiên trì thử hết lần này đến lần khác, cũng không thành công, cho dù Quân Tà có kiên nhẫn tới đâu cũng không chịu đựng nổi. Cuối cùng, Quân Tà phải chấp nhận sự thật phũ phàng với trạng thái hiện giờ muốn mở tầng thứ hai, nhất định là không có khả năng. Phỏng chừng cũng giống như tầng một, cơ duyên đến đột ngột, trong lúc vô ý liền đi vào, nếu cơ duyên không đến, có lao đến bể đầu chảy máu cũng là phí công vô ích, cái này đã bao lần nếm thử rồi, không quan hệ, chính mình hay là cứ kiên trì luyện công tiếp. Đương nhiên, Quân Tà cũng đem huyền khí gia truyền ra nghiên cứu, phát hiện huyền khí thế giới này cùng với nội lực tu luyện kiếp trước khá giống nhau, nhưng trong hai cái thì một cái thiên hướng về dạng đấu khí còn loại kia thì tính chất nghiêng về luyện khí pháp môn. Bất quá, huyền khí khi tu luyện lên một giai, huyền khí sẽ xảy ra biến hóa vi diệu biến chất mà sinh ra màu sắc khác, riêng điểm

này thật ra kiếp trước Quân Tà đã gặp qua công phu Ngũ Độc có chút giống nhau. Chẳng qua huyền khí không có độc mà thôi. Có Khai Thiên Tạo Hóa Công trong tay, dĩ nhiên Quân Tà nhìn công pháp huyền khí không bằng nữa con mắt, chẳng qua vì để che dấu tai mắt người ngoài, hay là luyện tập cho có tính tượng trưng—miễn cưỡng tăng lên tứ phẩm huyền khí, Quân Tà cũng cho rằng đủ rồi, liền đình chỉ việc luyện tập.

Ở tại đại lục huyền ảo này, huyền khí, từ nhất phẩm tới cửu phẩm, sau đó là tầng cao hơn sẽ là ngân huyền khí, kim huyền khí, ngọc huyền khí, địa huyền khí, thiên huyền khí, chí tôn thần huyền. Nhất phẩm đến tam phẩm là màu hồng : hồng nhạt, hồng phấn, hồng. Tứ phẩm đến lục phẩm là màu tím : tím nhạt, tím, tím bầm. Thất phẩm đến cửu phẩm là màu đen : tím đen, đen, đen đậm. Ngân phẩm màu bạc, kim phẩm màu vàng, ngọc phẩm màu xanh, thiên phẩm màu lam, chí tôn thần huyền là vô sắc.

Mà huyền khí mỗi một phẩm nâng cấp đều là phi thường gian nan, hơn nữa thời điểm tiến giai đều mang theo đau đớn cực đại, có chút giống với việc tu luyện nội công tẩy mao phạt tủy. Quân Tà bây giờ có thể phát ra chính là tứ phẩm huyền khí màu tím nhạt, đối với đệ tử thế gia mà nói, đây là một thành tích hết sức đáng thương đến thảm đạm.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Đường Đại Thiếu Gia Thua Bạc Gán Cả Lão Bà

Mấy ngày nay, Quân Tà ở không nhàn rỗi không có việc gì làm, suốt ngày chơi đùa nói chuyện với Khả Nhi. Vì gần đây hành vi và tính cách của Quân Tà bỗng dưng thay đổi hẳn, tiểu nha đầu rót cuộc cũng không còn sợ hãi hắn như trước. Mặc dù vẫn không dám ở gần hắn nhưng cũng không tránh né hắn như khi xưa. Mà giờ đây mỗi khi Quân Tà kể chuyện chuyện cổ tích, tiểu nha đầu chống hai tay lên má, mắt mở to chăm chú lắng nghe như nuốt từng lời của Quân Tà, chỉ sợ xao lãng mất tập trung thì bỏ sót mất một càu thì phí lắm. Thần thái thì tuỳ thuộc vào câu chuyện, lúc bi lúc hài, khi cười khi khóc hoặc hai mắt mở to, vô cùng khẩn trương.

Một lậnn Quân Tà kể lại câu chuyện Nàng Tiên Cá làm cho tiểu nha đầu khóc như nước lụt phá đê Hoàng Hà hay Trường Giang, cứ thút tha thút thít suốt một ngày. Khiến Quân Tà ngửa mặt nhìn trời khóc ba tiếng thề với lòng không bao giờ kể chuyện buồn cho nữ nhân nghe nữa. Nước mắt, nước mắt.. ài, cũng đủ cho người chìm lỉm trong đó mà đi uống trà với Diêm Vương!

- Thiếu gia, Đường công tử đã đến.

Quân Tà đang kể đến đoạn Tôn Ngộ Không bị giam ở lò bát quái, tiểu nha đầu đang mở to mắt chăm chú lắng nghe đến nhập thần, đôi bàn tay nhỏ bé chốc chốc cứ vặn xoắn vào nhau, trong lòng cực kỳ lo lắng cho tình cảnh nguy hiểm của Tôn Đại Thánh. Đột nhiên có một gã thị vệ vội vàng chạy vào bẩm báo.

- Đường công tử?

Quân Tà ngạc nhiên hỏi, rồi bỗng dưng vỗ đầu như sực nhớ ra, hạ lệnh:

- Mau mời vào.

Từ ngoài xa một quả cầu thịt đang lăn tới, vừa lăn vừa hô, thanh âm vô cùng thê thảm:

- Tam thiếu gia, Mạc Tà huynh đệ, cứu mạng ta, chuyện không ổn rồi hu hu.

Mắt Quân Tà trợn ngược, miệng há hốc nhìn quả cầu thịt đang lăn, chuyện lạ quả là chuyện lạ, thật sự không thể tin được cái viên thịt này lại biết nói. Mãi cho đến khi quả cầu thịt này lăn gần đến nơi, Quân Tà mới nhận ra đó chính là một con người.

Người này chắc chắn không có cổ, chí ít đó cũng là nhận xét của Quân Tam Thiếu sau khi cẩn thận quan sát. Bả vai rộng, cánh tay vừa ngắn lại thô, khiến cho phần thân giống như là một giọt nước lớn, nhưng hai cái đùi lại quá nhỏ, chắc chỉ đủ một vòng tay ôm. Toàn thân thịt nung núc thành từng lớp như Trường Giang sóng sau đè sóng trước. Nói ngắn gọn trừ bỏ đôi tăm tre của hắn thì có thể nói hắn giống cái gì cũng được chỉ là không giống người mà thôi. Từ ngòai cửa đến đây cũng chỉ có vài bước ngắn ngủi, nhưng viên thịt băm này đã thở hồng hộc, mồ hôi ướt đẫm ra chiều rất mệt nhọc. Người này chính là đại thiếu gia của Đường Gia, một trong những đại gia có thể sánh vai với Quân Gia, Đường Nguyên. Quả đúng như hình dung, tên này bự còn hơn heo nữa. Quân Tà thầm nghĩ.

- Ồ, Đường đại thiếu gia, có chuyện gì vậy? Sao lại kêu la xin cứu mạng? Tên mù nào dám trêu chọc huynh cơ chứ?

Quân Tà nhìn gã bạn của Quân Mạc Tà, trong lòng cố nén cười, cất tiếng hỏi.

- Bọn hắn, đồ @#$%^&* còn ai khác ngoài đám Lý gia, Mạnh gia, và Tống gia nữa cơ chứ.

Đường đại thiếu gia vô cùng óan giận, cố gắng mở to con mắt dưới lớp mỡ rên rĩ:

- Mấy hôm nay ta đến Thiên Kim đường, huynh đệ này của ngươi chơi một lèo mười ngày nay không hề đứng dậy, thua hết mười lăm vạn lượng bạc. Tam thiếu, ngươi phải cứu ta, phải cứu ta. Bằng không ta…ta về nhà sẽ bị cha ta đánh chết thôi hu hu!

- Mười lăm vạn lượng bạc!!

Quân Tà giật bắn mình:

- Sao lại thua nhiều thế? Mà tiền ngươi đâu ra mà lắm vậy??

Đường Nguyên than thở:

- Ngày đầu ta còn thắng. Thắng những năm vạn lượng cơ…

- Chẳng lẽ không thua thì ngươi cứ tiếp tục đánh sao? Rốt cuộc làm sao thua?? Cỡ ngươi mà cũng dám chơi sao!

Quân Tà trừng mắt nhìn hắn.

Đường Nguyên không dám cãi lại, chỉ biết than thở:

- Không phải tháng trước ngươi cũng thua mười vạn lượng đó sao? Ta thua so với ngươi có chút xíu xìu xiu, vậy mà còn mắng ta…ài.

- Nói nữa thì được gì cơ chứ. Ai da, ta thấy mười lăm vạn lượng bạc, Đường đại thiếu gia ngươi cũng không phải là tìm không ra, sao lại còn tìm ta mà hô cứu mạng chứ?

Quân Tà nhất thời nghĩ rằng, cái tên béo ú na ú nần trước mắt này chắc chắn không thể phỏng đoán theo lẽ thường được, đây là chính là điển hình hiếm thấy của mấy tên phá gia chi tử

- Cha của ngươi chắc chắn không phải vì mười lăm vạn lượng bạc mà đánh chết ngươi chứ? À, mà có phải ngươi thua hơn con số đó không vậy?

- Là.. là..ta về sau hết sạch tiền nên mới bảo để về nhà lấy thêm. Lý Bác liền khích ta, nói tất cả mọi người đều đã mệt mỏi, nếu ta muốn thắng trọn thì đây là cơ hội tốt nhất. Ta nổi máu tham, liền…

Đường Nguyên đưa mắt nhìn Quân Tà ra vẻ tội nghiệp, trên mặt hiện rõ vẻ hối hận không thôi.

- Liền cái gì?

Đột nhiên Quân Tà cảm giác được có điều gì đó không ổn.

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Ta nhất thời nóng ruột ..bèn..bèn đem ngọc bội và bảo kiếm gán thành ba mươi vạn lượng bạc, nghĩ là thắng ván này rồi về. Không ngờ… không ngờ… cuối cùng cũng thua.

Đường Nguyên vẻ mặt sầu thảm ngập ngừng kể lại.

- Ngươi!!Ai da, cái này phải gọi là bại sự tại nhân. Ta nhớ kiếm của ngươi là bảo kiếm Xuy Tuyết, cha ngươi tốn lắm tiền mới mua được về. Nó là thần binh lợi khí chém sắt như chém bùn. Còn nữa ngọc bội của ngươi là do ôn ngọc cực phẩm chế tác mà thành, ta nhớ rõ hai món đó phải tiêu tốn hơn trăm vạn lượng mới mua được. Mà ngươi chỉ cầm có ba mươi vạn lạng? Cho dù có bán phá giá thì cũng không đến nỗi vậy chứ?

Quân Tà thấy nghẹn họng, không biết nói gì nữa. Lão bạn này quả thật là bán nhà mà chơi mất rồi , haizzz.

- Ta cũng chẳng còn cách nào khác. Lúc đó căng thẳng quá, chả biết nghĩ sao trong đầu cứ mơ mơ hồ hồ nên mới phạm phải sai lầm.

Đường Nguyên thở dài.

- Cho dù ngươi có thua cả hai món đó thì lúc đó cứ nói ghi nợ đấy, hôm khác sang chuộc lại không được sao?? Cha ngươi vốn cũng cưng chiều ngươi, cùng lắm thì răn dạy vài câu, sao nỡ lòng giết ngươi được chứ? Tám mươi,một trăm vạn lượng bạc, ngươi cũng moi ra được mà.

Quân Tà lầm bầm

- Nói cũng bằng thừa, hai món bảo bối này chẳng lẽ ta không muốn lấy lại sao?

Đường Nguyên có chút oán giận:

- Gia pháp của lão gia tử nhà ta chẳng phải ngươi cũng biết đó sao, lần trước người còn nhìn thấy ta ăn một trận đòn rồi mà. Thiếu điều muốn lột cả da ta ra.

- Cho nên ngươi tiếp tục chơi? Vậy ngươi đã gán cái gì? Trên người ngươi đồ đáng giá cũng không ít, chả nhẽ tám mươi hay một trăm vạn lượng lại không có?

Quân Tà lịch duyệt hơn người, hơn nữa rất sành tâm lý của dân cờ bạc. Chắc chắn là cái tên heo mập này đã gán cái gì đó rồi, bằng không cũng chẳng nóng ruột đến vậy.

- Thì.. thì. Lúc ấy trên người ta không có cái gì đáng giá. Nên ta quýnh.. quýnh quá. Ta. ..ta đem lão bà gán nợ rồi.

Đường Nguyên mặt chảy dài, bộ dạng như muốn đập đầu tự sát:

- Là lão bà chưa xuất giá của ta đó a…a..a

- Á!!

Khả Nhi đứng cạnh thét lên kinh hãi, mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn Đường Nguyên, trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc pha lẫn chút chán ghét. Trong lòng nàng cố kìm cơn giận dữ: vất vả lắm thiếu gia mới trở thành người tốt mà cái tên bạn chó má này lại mò tới nhiễu sự.

- Cái gì? Ngươi gán luôn lão bà? Con mẹ nó, chuyện này mà ngươi mang cả lão bà của ngươi theo hả?

Quân Tà suýt ngã khỏi ghế, thiếu điều bất tỉnh đương trường. Quá hoành tráng, quả thật là không thể tưởng tượng nổi. Vị hôn thê của Đường Nguyên đâu chỉ đơn giản là lão bà của hắn mà còn là con gái của Hình Bộ Thị Lang Tôn Thành Hà, là tiểu thư khuê các danh môn vọng tộc. Nếu chuyện này lộ ra ngoài, người ta cười cho thối mũi. Con trai Hộ Bộ Thượng Thư đi đánh bạc đem con gái của Hình Bộ Thị Lang ra gán nợ. ặc ặc. Vụ này mà đến tai Đường lão gia tử dễ lão đem tên mập này căng da tùng xẻo, hút mỡ thắp đèn quá.

- Ta …ta không dẫn nàng theo.

Đường Nguyên khóc ròng:

- Ta viết biên lai nợ, ghi tên nàng nợ một trăm vạn lượng bạc. … Giấy trắng mực đen… còn .. còn có chữ ký của ta nữa…a .a

- Thánh thần thiên địa ơi! Ngu! Ngươi ngu như con lợn ấy!

Con gái của Hình bộ thượng thư, đồng thời là con dâu của Hộ Bộ thượng thư, chuyện này quan hệ đến thanh danh và tiền đồ của hai đại gia tộc. Mà dám vác con nhà người ta đi ghi nợ một trăm vạn lượng bạc. Quân Tà như muốn hóa điên cười khổ:

- Vậy mà ngươi cũng ký! Một trăm vạn lượng kia đâu?

- Thua luôn.. cũng thua luôn rồi…

Đường Nguyên ngồi phệt dưới đất như con heo nái, khóc rống lên:

- Bọn họ nói nếu trong vòng ba ngày không đem đến một trăm năm mươi vạn lượng thì số tiền đó cũng không cần nữa, người cũng chả cần luôn. Bọn họ sẽ đem giấy nợ này công bố ra ngoài.. hu hu..

- Con mẹ nó chứ!

Quân Tà đắng họng

- Sao lại là một trăm năm mươi vạn lượng? Mới đầu chỉ có một trăm vạn thôi mà?

- Đó là điều kiện cho ta nợ thêm ba ngày đấy

Đường Nguyên nước mắt nước mũi tèm lem kêu khóc:

- Tam thiếu, ngươi nhất định phải cứu ta. Ta…ta đã cùng đường rồi hu hu.

- Cứu ngươi?? Ngươi bảo ta làm cách gì để cứu ngươi bây giờ hả đồ đần độn kia? Ta bới thùng rác ra chừng đó bạc được chắc.

Quân Tà thẳng thừng cự tuyệt. Đùa hay giỡn vậy, loại người như ngươi ta còn muốn giết cho xong, dám bảo ta xuất bạc cứu dân cờ bạc ư? Phì, ta khinh. Chớ nói không có mà nếu có ta cũng không giúp.

- Ngươi không cần xuất bạc đâu!

Đường Nguyên giống như hồn nhập lại thân, nhất thời tỉnh táo, nháy mắt rất bỉ ổi, nói:

- Đám Lý Phong và Mạnh Hải Châu đưa ra điều kiện, nói là Quân Tam thiếu đã lâu không gặp, Chỉ cần ta dẫn ngươi đến sòng bạc của chúng, chơi với chúng vài ván, bọn chúng sẽ trả giấy tờ cắm vợ cho ta

- Ta mà có uy tín cỡ vậy sao?

Quân Tà lắc lắc đầu, cứ nhìn cái mã bề ngoài của mình chắc trong quá khứ cũng là tay chơi có hạng trong sòng bạc, về phần danh vọng… haizzz chỉ sợ là có mỗi cái ác danh mà thôi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Ai Dám Bẫy Ta?

- Chính xác vô cùng! Tam Thiếu à.

Đường Nguyên ôm cánh tay hắn khiến cho Quân Tà cảm giác được như mình bị bỏ vào trong một bao thịt mỡ:

- Bọn họ đều nói như vậy! Chỉ cần Tam Thiếu ngươi đến đó là có thể trả lại biên lai cầm đồ ấy cho ta, coi như chưa từng có chuyện gì.

- Sao? Bọn chúng nói như vậy à?

Quân Tà nhíu mày, ánh mắt hiện ra một tia lo lắng. Hắn đã phát hiện ra chỗ không ổn. Chuyện này có chút khó hiểu à nha? Vốn là mập mạp thua mất lão bà nhưng tại sao lại chuyển lên người mình vậy? Dường như ở đây có điều gì quỷ bí mà mục tiêu của nó là chính mình?

Đây chính là một cái bẫy.

Cái khác không cần nói, lấy tính cách siêu cấp bao che của Quân Mạc Tà trước kia nghe được huynh đệ mình bị khi dễ liền nổi giận lôi đình, lại nghe được đối phương nể mặt mũi mình thế sẽ vênh vênh tự đắc đi đến. Đương nhiên khi đó sẽ lọt vào bẫy của đối phương sớm đã bố trí. Nếu đối phương có thể chơi đùa mập mạp như vậy thì với một Quân Mạc Tà ngây thơ trước kia cũng không có khó khăn gì.

Nếu đây là âm mưu nhắm vào Quân Mạc Tà thì người lập ra kế hoạch này biết rất rõ tính cách của Quân Mạc Tà như lòng bàn tay.

Không đúng. Nếu chỉ nhắm vào mình Quân Mạc Tà thôi thì không ai lại có hứng thú tính toán như vậy. xem ra bọn họ nhắm vào Quân lão gia tử. Mà người ở phía sau bọn chúng cũng là một nhân vật không thể trêu vào như Quân lão gia tử đây.

Quân Tà nhìn kỹ mập mạp trước mặt, trong lòng âm thầm suy đoán mập mạp là nhân vật gì? Là bạn hay là địch? Nhìn bộ dáng muốn 'đái' ra quần của Đường Nguyên thì Quân Tà âm thầm kết luận nếu mập mạp này không giả vờ thì hắn là một tên ngu hơn heo. Nếu mập mạp đang giả vờ thì đây chính là một siêu sao điện ảnh nỗi tiếng. Hơn nữa cũng chính là một nhân vật nguy hiểm vô cùng.

Đi hay không đi?

Trong nháy mắt Quân Tà đã quyết định. Chuyện tốt như vậy không đi không được sao? Bằng vào khả năng đổ thuật của mình thì còn sợ thua sao? Hơn nữa nếu không đi thì sao biết được là tên nào đang muốn chơi mình đây? Từ trước đến nay Quân Tà không có ý định để cho địch nhân ở một nơi bí ẩn nhìn hắn hành động. Phải lôi ra ngoài xử lý. Đây chính là tác phong của hắn trước nay.

Âm thầm vận chuyện một chút tạo hóa thần công trong cơ thể, khóe miệng Quân Tà lộ ra vẻ tươi cười. Cho dù là đánh bạc ta cũng không thua. Với cỗ nội lực này muốn làm bừa là một chuyện đơn giản vô cùng.

- Chúng ta còn bao nhiêu ngân phiếu?

Đã quyết định xong nên Quân Tà quay người sang hỏi Khả Nhi.

Nghe được Quân Tà dùng hai chữ 'chúng ta' để hỏi khiến cho trong lòng Khả Nhi đột nhiên xuất hiện một cảm giác xấu hổ lại có chút ngọt ngào. Gương mặt nhỏ ửng đỏ:

- Từ khi lão gia cắt xén chi tiêu của thiếu gia thì hiện tại thiếu gia còn có mười hai vạn lượng ngân phiếu, ba vạn lượng kim phiếu, kim diệp tử còn ba trăm lượng, bạc trắng một trăm đỉnh, bạc vụn…

- Đủ rồi đủ rồi. Không cần dùng nhiều như vậy đâu.

Thấy Khả Nhi còn muốn tính nữa làm cho Quân Tà hoảng sợ vội vàng ngăn cản nàng lại. Nếu không sợ rằng nha đầu này còn tính ra có bao nhiêu tiền đồng nữa…

Quân Tà nói:

- Lấy năm vạn lượng ngân phiếu và hơn mười lượng bạc vụn là được rồi.

- Như vậy sao đủ?

Đường Nguyên muốn nhảy dựng lên, vẻ mặt cầu xin:

- Huynh đệ à. Tam thiếu à. Đây không bằng một số lẻ người ta nữa đó. Ngươi không phải muốn bức chết ca ca ta đó chứ? Ca ca cầu ngươi mà!

Quân Tà nghiêm mặt nói.

- Mập mạp. Không phải ngươi mới nói chỉ cần ta đi đến đó là xong việc sao? Chúng ta đi đánh bạc chứ không phải đi cúng tiền cho người ta. Đường đại thiểu à. Mang nhiều như vậy để làm gì? Chẳng lẽ ngươi còn không tin đổ thuật đệ nhất thiên hạ của ta sao?

- Đỗ thuật đệ nhất thiên hạ của ngươi?

Một đôi mắt nhỏ trợn tròn. Đối với gương mặt béo ị của Đường Nguyên mà nói thì đây là một động tác có yêu cầu rất cao. Khóe miệng Đường Nguyên nhếch nhếch. Nếu trong lòng đang buồn thúi ruột thì sợ rằng đã cười ngã ngửa rồi. Trong lòng chửi thầm một tiếng: “Rắm thúi! Phì, phì, ngươi là đỗ thuật đệ nhất thiên hạ sao? Ta khinh.Trước giờ không có thấy ngươi thắng lần nào? Nếu nói thua tiền mà nói thì ngươi xưng thiên hạ đệ nhất không ai dám giành đâu.

Mặc kệ, chỉ cần ngươi đi là được rồi. Ta có thể cầm giấy thế chấp kia về thì còn sợ thằng nào? Mẹ nó chứ, lúc trước sao ta lại đưa lão bà ra thế chấp làm gì nhỉ? Kỳ quái thật mà. Mang ít tiền cũng tốt, ít nhất cũng không thua nhiều.”

Quân Tà cầm ngân phiếu phân phó cho hạ nhân chuẩn bị hai con ngựa. Đường Nguyên vội vàng vô cùng, cái thân thể như heo của hắn ‘xoát’ một tiếng liền lăn tới cửa, đôi mắt nhỏ nhìn quanh như đang canh điều gì:

- Đi mau tam thiếu. Nếu không đụng tới lão gia tử kia của ngươi là xong đời đó. Ngươi cũng biết ca ca ta mỗi lần đến đây phải chịu áp lực thật lớn…ài.

Quân Tà cười cười nhảy lên lưng ngựa liếc mắt nói:

- Ta thấy hôm nay ngươi đâu có sợ bao nhiêu đâu?

Đường Nguyên nhảy lên lưng ngựa làm con ngựa phải hít một ngụm không khí cố gồng thân thể đứng thẳng, bốn chân run rẩy mềm nhũn như muốn ngã xuống bất kỳ lúc nào. Có thể trong lòng con ngựa này buồn bực: Tổ bà nó, ta chở không ít người, cho dù là tướng quân người bận khôi giáp tay cầm binh khí cũng có thể tự nhiên như không có gì. Người này hôm nay sao lại nặng như vậy? Chỉ vì tính toán sai lầm chút thôi mà suýt gãy mịa chân rồi…

Quân Tà phì cười một tiếng, hai chân kẹp chân ngựa đi về phía trước. Tám gã thị vệ lưng hùm vai gấu đều vác đao kiếm trên người đi theo sau.

Con ngựa chở Đường Nguyên di chuyển thật khó khăn. Vừa đi vừa thở phì phò, bộ dáng chỉ còn thiếu lè lưỡi ra nữa thôi…

Ra khỏi cửa chính là đường Đông Phong. Trong Thiên Hương thành này có thể nói là một con đường xa hoa nhất, người đi lại trên phố đông như nước chảy. Đường Nguyên nào có lo lắng con ngựa chịu không

được, hắn thúc ngựa đi về phía trước dẫn đường quay đầu lại nhìn không ngừng. Vẻ mặt suốt ruột. Hiển nhiên là hắn ngại Quân Tà đi quá chậm.

Đảo mắt đã đi ra đến đầu đường Đông Phong, cách đó không xa ở hướng nam là một tòa tửu lâu – Thiên Lý Phiêu Hương Lâu. Đây là sản nghiệp của Lý Gia. Phía sau tửu lâu là một khu nhà thật đó, đó chính là 'Thiên Kim Đường' trong miệng Đường Nguyên. Địa hình nơi này bí mật, là nơi các thiếu gia vung tiền như rác. Bên trong có đầy đủ dụng cụ đánh bạc.

Quân Tà muốn giục ngựa đi đến liền đột nhiên cảm thấy bên ven đường có hai thiếu nữ. Một người đang tức giận đi trước trong miệng hét to:

- Không cần đi theo ta. Phiền chết được!

Thiếu nữ còn lại đi theo sau không ngừng khuyên giải. Sau hai người bọn họ là một đám thị vệ đi theo. Thoạt nhìn đây chính là một thiên kim tiểu thư con nhà giàu có.

Quân Tà liếc mắt nhìn liền thấy thiếu nữ kia đang bĩu môi, vẻ mặt điêu ngoa. Bộ dáng cũng khá xinh đẹp. Thiếu nữ đó vốn đang nỗi nóng nhưng lại thấy ánh mắt Quân Tà nhìn chằm chằm mình không nhịn được phun một ngụm nước miếng:

- Nhìn cái giề?

Đang khi tâm tình bản thân bực mình nhất thì lại thấy Quân Tà với xú danh hoa hoa công tử đang nhìn chằm chằm mình nàng liền tức giận vô cùng. Trong đầu chợt xuất hiện ý niệm: "Lấy hắn ra trút giận"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Độc Cô Tiểu Nghệ

Trong lòng Quân Tà chấn động, hắn đột nhiên nhớ lại ngày hắn đi dạo trên đường lớn ở kiếp trước liền nhìn thấy 'nàng' thật xinh đẹp, ánh mắt không tự chủ được nhìn chằm chằm nàng nhưng ai ngờ người đó lại đang nỗi nóng quay đầu lại mắng một câu: "Nhìn cái gì? Chưa thấy người đẹp bao giờ sao lưu manh?" Hai người bởi vậy mà có thể quen biết với nhau.

Quân Tà là một đời sát thủ nên vẫn luôn cẩn thận che giấu mọi chuyện về mình.Hôm nay đến thế giới này gặp lại cảnh xưa trong lòng không khỏi có chút bồi hồi. Giờ đây Quân Tà như đang quay lại bánh xe của lịch sử, trong lòng tràn dâng sự ấm áp. Lại nhìn thấy thiếu nữ kia trong lòng cảm giác thân thiết thật khó hiểu. Mỉm cười nói:

- Vị cô nương này, dường như chúng ta đã gặp qua ở đâu rồi thì phải. Ta thấy nàng thật quen mắt?

Thiếu nữ kia trừng mắt:

- Phì! Bổn cô nương đối với cái thứ bại hoại như ngươi cũng thật quen mắt. Quân Tam Thiếu, hôm nay ngươi muốn dở chiêu mới nào đây? Giả bộ lần đầu gặp gỡ sao?

Ách! Thì ra có quen biết trước? Quân Tà nhanh chóng lục lại tư liệu về nữ nhân điêu ngoa này sau đó cười xấu hổ:

- Thật là có duyên. Thì ra chúng ta lại biết nhau trước rồi. Độc Cô tiểu thư.

Có duyên? Nói cái gì đây?

‘Độc Cô’ tiểu thư trừng mắt nhìn hắn mà thiếu nữ đi theo sau cười lớn. Lúc này Đường Nguyên thấy Quân Tà không đi theo liền quay đầu lại vừa đúng lúc nghe lọt những lời nói của Quân Tà liền không khỏi bội phục sát đất. Thì ra Quân Tà có thể kéo gần quan hệ với mỹ nữ lành nghề như vậy. Bất quá Đường Nguyên bội phục chính là Quân Tà dám cùng với Độc Cô Tiểu Nghệ nổi tiếng điêu ngoa nhất kinh thành nói vậy. Tin rằng ở toàn bộ Thiên Hương thành này tìm không được bao nhiêu người có gan như hắn.

Thiếu nữ kia trừng mắt nhìn Quân Tà, đôi mắt chậm rãi xuất hiện hung quang:

- Quân Mạc Tà. Có phải bị đánh một lần còn chưa tởn sao? Vừa đúng lúc tâm tình bổn cô nương không tốt nên tiện thể giúp ngươi ‘xoa bóp’ gân cốt cho.

Quân Tà ngẩn ra, mãi đến lúc này mới nhớ là Độc Cô Tiểu Nghệ chính là người mà Quân Mạc Tà sợ hãi nhất. Hình như đã từng làm chuyện gì bị Độc Cô Tiểu Nghệ hành hung một trận hơn nữa tháng sau không thể xuống giường.

- Độc Cô tiểu thư lâu ngày không gặp.. Ta nói là… Khụ khụ… Tiểu đệ còn có việc xin cáo từ trước. Hẹn gặp lại.

Quân Tà xoay người chuẩn bị đi. Nhìn tư thế cây ớt nhỏ này đang giương nanh múa vuốt muốn đi lên đánh là hiểu hàng rồi. Ở trong trí nhớ của Quân Mạc Tà thì cây ớt nhỏ này không lớn lắm nhưng thủ hạ lại cao minh. Có thêm mấy tên Quân Mạc Tà đi chăng nữa cũng không phải là đối thủ. Quân Tà đương nhiên không e ngại nhưng hiện tại không phải là thời gian bại lộ thực lực nên quyết định làm con rùa rụt đầu vào mai cho chắc. Ừm. Nam nhân đại trượng phu không thèm chấp nữ nhân.

- Đứng lại cho bổn cô nương!

Độc Cô Tiểu Nghệ ngẩng mặt dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn thiên hạ liếc Quân Tà:

- Các ngươi muốn đi đâu? Có phải lại đi làm chuyện xấu gì nữa hả? Nói cho Quân Mạc Tà ngươi biết nếu đã gặp bổn cô nương rồi thì ngươi ngoan ngoãn ở lại cho ta tiêu hết cục tức này rồi ngươi muốn lăn đii đâu thì đi.

Trên mặt Đường Nguyên đổ mồ hôi đầm đìa dậm chân một cái, trong lòng kêu khổ không ngớt: “Ta chửi mười tám đời tổ tông Quân Tà nhà ngươi. Vị nãi nãi này muốn trốn còn không kịp vậy mà ngươi còn chọc vào? Bộ dáng xinh đẹp vậy quan trọng hơn mạng nhỏ bản thân mình hay sao?”

Nhìn đôi mắt sáng ngời của thiếu nữ này đang tạo ra bộ dáng ương ngạnh kiêu ngạo làm Quân Tà xuất hiện một chủ ý trong đầu:

- Độc Cô tiểu thư. Nơi chúng ta muốn đi… Khụ khụ… Nơi này đối với những nữ hài tử không thích hợp cho lắm…

- Chẳng lẽ các ngươi muốn đi kỹ viện?

Ta ngất!Quả nhiên là mạnh mẽ mà. Ngay cả những từ như vậy cũng dám nói.Độc Cô Tiểu Nghệ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt khinh bỉ nhìn hai người bọn họ:

- Hạ lưu vô sỉ .

- Ai nói chúng ta đi kỹ viện? Nàng cho rằng ai cũng nghĩ giống nàng sao?

Quân Tà nổi giận đùng đùng như bị hàm oan:

- Chẳng qua chúng ta đi Thiên Kim Đường đánh bạc mà thôi…Ách!

Dường như phát hiện bản thân lỡ lời nên Quân Tà vội vàng im lặng.

- Thiên Kim Đường? Đánh bạc?

Nghe Quân Tà nói những từ lạ lẫm mà bản thân mình không biết gì khiến cho nàng càng thêm phẫn nộ nhưng nghe được câu sau thì hai mắt Độc Cô Tiểu Nghệ sáng rực lên. Sau đó híp mắt nhe răng nói:

- Ta còn chưa đi qua đó lần nào. Dẫn ta đi!

Khẩu khí như mệnh lệnh không thể cãi lại. Thật sự làm cho người ta bội phục.

- Tiểu thư…

Thiếu nữ bên cạnh kia hiển nhiên là thị nữ của nàng, sợ hãi kéo tay áo muốn ngăn cản. Điều này đương nhiên là rất hợp lý. Nơi mà hai đại công tử bột tiếng xấu nhiều hơn tiếng tốt của Thiên Hương thành muốn đi thì chẳng phải là nơi tốt lành gì. Tiểu thư nhà mình là danh môn thiên kim sao có thể đi cùng với họ được.

Độc Cô Tiểu Nghệ không thèm để ý đến, kích động nói:

- Yên tâm. Hai ca ca của ta mỗi ngày đều đi đến Thiên Kim Đường. Bổn cô nương luôn cho rằng đây là chỗ đặt biệt nên lần này phải đi đến ‘chơi’ cho biết!

Nói xong kéo kéo lỗ tai Quân Tà:

- Mau dẫn ta đi. Chỉ cần ngươi dẫn ta đi thì hôm nay ta bỏ qua cho ngươi.

Quân Tà muốn tránh khỏi thì rất dễ nhưng trong lòng vừa động vẫn không trốn. Còn tạo ra vẻ mặt đau khổ để cho nàng nắm lỗ tai kéo về phía trước.

Tám tên thị vệ phía sau cười khổ. Nhìn thoáng qua tám gã thị vệ đi sau Độc Cô Tiểu Nghệ thật hợp ý. Không hợp ý sao được? bởi vì tình cảnh mười sáu người này đều như nhau. Đi theo cái tên công tử ác bá

như Quân Tà đương nhiên trong lòng nghẹn khuất. Mà đi theo Độc Cô Tiểu Nghệ chưa chắc gì dễ chịu hơn. Mỗi người đều cho uất ức trong lòng nên dễ dàng thân mật với nhau.

Đường Nguyên than thở không thôi. Sao xui xẻo đến mức đi nửa đường gặp phải con cọp cái này vậy? Nếu giấy thế chấp của ta bị nàng thấy được thì… Đường Nguyên sợ muốn tè trong quần. Cô ả này mà biết thì hắn dám chắc chỉ trong nửa ngày mọi chuyện đã truyền khắp đế đô. Trong vòng hai ngày vua của các nước láng giềng đều biết. Như vậy ta tự sát còn dễ chịu hơn.

Đoàn người chậm rãi đi vào Thiên Lý Phiêu Hương Lâu, sau đó đi xuyên qua thính viện lại đi đến hậu viện. Đường Nguyên gấp đến nỗi không thể chờ được chạy vào quát to:

- Quân Tam thiếu gia đến đây rồi. Nhanh trả lại cái kia cho ta.

Một tiếng cười đắc ý vang lên, sau đó ở trước cửa xuất hiện sáu thanh niên. Vừa xuất hiện còn chưa lên tiếng thì thấy Độc Cô Tiểu Nghệ đang nắm lỗ tai Quân Tà khiến cho sắc mặt bọn họ còn hơn tro tàn.

Hiện tại có hai phe phái đang bảo trì trung lập giữa các hoàng tử là Độc Cô và Quân Gia. Hai thế lực này ở trong triều đình đều giữ địa vị quan trọng vô cùng.Mà Độc Cô Tiểu Nghệ nà chính là viên ngọc quý duy nhất của Độc Cô thế gia. Độc Cô thế gia dương thịnh âm suy, có bảy đứa con trai nhưng chỉ có một cô búp bê này thôi. Vật càng hiếm càng quý nên đều xem Độc Cô Tiểu Nghệ là bảo bối trân quý cực kỳ. Kiêu căng từ nhỏ, nhưng mà thiên phú của Độc Cô Tiểu Nghệ lại cao vô cùng. Tuy còn nhỏ tuổi nhưng tu vi huyền khí cũng có chút thành tựu và với tinh thần chính nghĩa nên ở trong Thiên Hương thành có thể nói là thanh danh vang xa, được mọi người gọi là ‘Khắc tinh của của lưu manh’. Tám tên công tử lưu manh tính luôn cả Quân Tà đang ở chỗ này thì ai cũng nếm qua đau khổ từ nàng rồi. Nói đến Độc Cô Gia lão gia tử Độc Cô Khiếu Thiên là một siêu cấp huyền khí cao thủ. Nghe nói người này đã đạt đến thiên cấp rồi. Là người duy nhất ở trong đế đô dám gọi Quân

Chiến Thiên là lão gia hỏa. Hai người này có chức vị tương đương nhau, đều là đại công tước của đế quốc. Còn phụ thân của Độc Cô Tiểu Nghệ là Độc Cô Vô Địch và ba thúc thúc của nàng đều là đại tướng quân của đế quốc. Bảy người anh ruột đều nhậm chức ở quân bộ. Có thể nói là quyền thế to lớn. Theo tình thế hiện tại thì chỉ có Quân gia mới có thể tranh đấu với bọn họ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Chuyện Ở Thiên Kim Đường

Độc Cô thế gia quả "xứng" với tên gọi, bất kì một thành viên nào trong gia tộc, từ già tới trẻ, đều sở hữu một "cá tính" độc nhất vô nhị, mà tiêu biểu nhất chính là vị đương kim gia chủ Độc Cô Vô Địch đại tướng quân, vốn nổi tiếng là kẻ không cần nói lý lẽ, rất xứng với danh hiệu Thiên hạ đệ nhất lưu manh! Đến mức lão có thể lập tức điều động cả đế quốc đại quân nếu có kẻ dám trêu ghẹo cô con gái bảo bối.

Thử hỏi với phong cách vô pháp vô thiên đầy chất lưu manh như vậy, kẻ nào dám chọc đến Độc Cô gia? Quân Mạc Tà có Quân lão gia tử bảo kê nhưng Độc Cô Tiểu Nghệ vẫn chà đạp hắn không nể nang, không phải vì Quân lão không dám ra tay với Độc Cô tướng quân. Thật ra cả hai đều thuộc một dạng giống nhau, nên rốt cuộc lại là huề cả làng, chẳng ai làm gì được ai cả. Chỉ tội cho tên tiểu tử Quân Mạc Tà lúc trước, sợ nhất là gia gia, thứ hai đến Tiểu Nghệ, không, không, phải là sợ nhất Tiểu Nghệ, sau mới tính đến ông nội, vì Quân lão có dữ cũng không dám nặng tay với hắn. Nhưng rơi vào tay bà cô không biết "thương hoa tiếc ngọc" kia lại khác, khẳng định kết cục của hắn sẽ vô cùng bi thảm. Loại "đại nhân vật" đến cả Quân Mạc Tà cũng không dám trêu chọc này, độ "ngoan hiền" càng không cần phải nói.

Tình hình trở nên rất tệ, dường như vị tiểu công chúa của Độc Cô thế gia đang đi thẳng về phía bọn hắn…

" Ta cũng bó tay". Quân Tà cố nghiêng đầu né tránh, chỉ chỉ vào bàn tay giống tựa ngó sen đang vặn tai mình:

- Ngươi xem bộ dáng ta lúc này còn làm gì được nữa? Các ngươi tự nghĩ cách đi, chính họ hạ lệnh trục khách, không liên quan gì đến ta!

- Sao? Các ngươi không hoan nghênh ta? Chẳng lẽ tưởng bổn cô nương đây không có bạc sao? – Độc Cô Tiểu Nghệ mắt phượng trợn tròn, lập tức móc ra một túi tiền không nhỏ, lắc lắc vài cái, bộ dáng cực kì đắc ý: - Bổn cô nương xuất bạc ra đây!

"Ta ngất!" – Mấy gã á khẩu vô ngôn, không biết nói gì cho phải, đành chửi thầm trong bụng, lưu manh đến bậc của bà cô này quả thật đã đăng phong tạo cực – "Ai nói ngươi không có bạc cơ chứ? Nhưng bố kẻ nào dám thắng ngươi? Đấy mới là vấn đề! Thắng tiền ngươi hôm trước, sợ rằng hôm sau lão cha ngươi đã sai đại quân đến cửa "hỏi thăm". Thế còn đỡ, nếu xui xẻo, Độc Cô lão gia bỗng nổi hứng bất tử muốn đến tận cửa viếng chúng ta, vậy tương lai của bọn ta quả là sáng lạn rồi!"

Đường Nguyên nào thèm quan tâm trong lòng bọn chúng nghĩ cái rắm gì, đôi mắt hắn đã muốn tóe lửa:

- Đừng nói những lời thừa thãi vô dụng! Mau đem mấy thứ kia trả lại cho ta! Quân tam thiếu đã tới, ta cũng làm xong yêu cầu của các ngươi! Đại trượng phu nói ra, chín ngựa khó đuổi, kẻ nào thất hứa mau tự gắn lỗ mũi xuống mông đi!

Nghe mấy lời chính khí lẫm thiên phát ra từ miệng tên mập, đến trầm ổn như Quân Tà còn xém chút té xỉu tại trận. Ngươi cũng xưng là đại trượng phu? Trời ơi, đại công tử ngươi sao nỡ xúc phạm ba từ đó như vậy?

Trong sáu kẻ đứng cản đường này, gã có vẻ trầm ổn nhất tên gọi Lý Phong, chính là cháu của thái sư Lý Thượng. Hai thanh niên đứng phía sau đều là huynh đệ của hắn, một kẻ tên Lý Chấn, kẻ còn lại gọi Lý Lâm. Riêng ba tên còn lại đều là người Mạnh gia, phân biệt là Mạnh Hải Châu, Mạnh Phi, Mạnh Lương, gã thanh niên gầy ốm vẻ thâm trầm Mạnh Hải Châu là con trai Lại bộ Thượng thư Mạnh Giang, rất có năng lực.

Lý Phong tiến lên, cười cười:

- Độc Cô tiểu thư hạ cố giá lâm, bọn tại hạ hoan nghênh còn không kịp, lẽ đâu dám đuổi? Mời tiểu thư vào!

Nói xong, hắn quay mặt lại quát:

- Hầu hạ Độc Cô tiểu thư cho chu đáo! Nếu dám để Độc Cô tiểu thư có một chút không vừa ý, ta sẽ lột da các ngươi!

- Giờ Quân tam thiếu gia đã tới, mọi chuyện nên nể mặt thiếu gia một chút, phải không? – Hắn quay sang nháy nháy mắt với Mạnh Hải Châu – Nhìn bộ dáng Đường đại công tử gấp đến nỗi toát cả mồ hôi, ta thấy thật không phải. Đại trượng phu sống trong trời đất, đã hứa tất phải làm, mau đem mấy món đồ kia đem trả cho hắn.

Mạnh Hải Châu gật gật đầu, nói với Đường Nguyên:

- Đường thiếu gia, đồ vật có thể trả ngươi, nhưng một trăm năm mươi vạn lượng bạc kia ngươi cũng tuyệt đối không được trả thiếu một cắc nào!

Trong lòng tên mập lúc này chỉ nghĩ làm sao lấy lại mấy thứ kia, còn 150 vạn lượng bạc tuy không phải là con số ít, nhưng hắn chẳng hề để tâm, lập tức gật đầu lia lịa.

Quân Tà hờ hững nhìn vở kịch diễn ra, trong lòng không ngừng cười khẩy, trong chuyện này Đường Nguyên tất nhiên lo đến són đái, nhưng mấy người này cũng có không ít cố kị. Kể cả tên mập không mời được mình tới, bọn họ cũng tuyệt đối không dám đem chuyện Đường Nguyên cầm cố mấy đồ vật kia công bố ra ngoài, bởi vì điều đó tất dẫn tới hai nhà Đường – Tôn triệt để trở mặt, biến thành tử thù, kết cục tất nhiên sẽ là lưỡng bại câu thương, vàng đá đều tan. Vì thế, sự việc mới nhìn có vẻ lớn, thực ra chẳng tính là gì, mục đích chân chính của bọn chúng, chính là đặt trên người Quân Mạc Tà hắn.

Có điều chuyện này tất sẽ bị truyền ra ngoài, dùng miệng lưỡi thiên hạ đàm tiếu mà đả kích Đường gia, âu cũng là việc không tránh khỏi!

- Đồ vật gì có thể khiến Đường đại thiếu gấp gáp như vậy? Cho ta xem qua một chút đi, coi như để mở rộng tầm mắt!

Độc Cô Tiểu Nghệ tất nhiên không chịu đứng im một chỗ, thấy Đường Nguyên sau khi cầm được tờ giấy trên tay, khuôn mặt nhẹ nhõm giống như vừa trút được gánh nặng khiến cô ả lập tức nổi dạ hiếu kì, nhanh như cắt vươn tay ra giật lấy. Đường Nguyên sắc mặt đại biến, lập tức dùng thế sét đánh không kịp bưng tai nhét tờ giấy vào miệng, nhai nhai vài cái rồi trợn mắt nuốt xuống. Xong việc, hắn chép chép miệng như vừa được chén sơn hào hải vị, nét mặt đầy vẻ vô tội. Chỉ thương cho cần cổ béo núc toàn ngấn thịt của hắn trong nháy mắt phải vươn dài ra chẳng khác gì hươu cao cổ.

-Tên mập chết tiệt, dám giỡn mặt với bổn cô nương sao? Đúng là gan to tày trời!

Độc Cô tiểu thư tức thì nổi giận đùng đùng, nhe nanh múa vuốt nhào đến túm lấy thắt lưng tên mập, không ngờ xách luôn cả thân hình nặng đến gần bốn trăm cân của hắn lên khỏi mặt đất, hét lên một tiếng như sấm giữa trời quang:

- Nôn ra cho ta!

Bảy gã đàn ông đứng cạnh, bao gồm cả Quân Tà, nhìn thấy cảnh tượng này đều đồng loạt nuốt một ngụm nước bọt, trợn mắt há mồm, mặt mũi tái mét!

-Khụ khụ! Độc Cô tiểu thư, kì thực tờ giấy đó cũng không có gì đặc biệt. Chẳng qua bọn ta thấy Quân tam thiếu gia dạo này bị Quân lão gia phạt cấm túc, không cho ra ngoài nên mọi người mới thử đánh cược một phen. Trên tờ giấy đó viết ba chữ “tới hay không”, nếu Quân thiếu gia tới thì tên mập thua, hắn phải ăn tờ giấy, ngược lại nếu hắn không tới thì ta

ăn. Chuyện chỉ có vậy thôi. Đường bàn tử, ngươi quả không hổ là nam nhi đại trượng phu, xuất ngôn vô hối, ha ha ha!

Mạnh Hải Châu cười khan mấy tiếng, vội vàng ra mặt hòa giải, người này quả nhiên tâm cơ linh mẫn, chỉ cần một hai câu nói đã giải thích kín kẽ mọi việc, không chỗ sơ hở. Vạn nhất tên mập nôn tờ giấy đó ra thật, nội dung trong đó bị Độc Cô Tiểu Nghệ đọc được thì hậu quả thật không biết đâu mà lường.

Quân Tà nhướng mày, ngấm ngầm nhìn Mạnh Hải Châu một cái, người này trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã nghĩ ra lời chống chế toàn vẹn, hơn nữa nói dối mà mặt không đổi sắc, tim không loạn nhịp, quả nhiên là nhân vật không hề đơn giản. Nói thật lòng, mới nháy mắt trước đây Quân Tà hắn còn định ngấm ngầm ra lệnh cho tên mập đưa nội dung tờ giấy ra, qua đó mượn tay Tiểu Nghệ gây ra một trận phong ba. Hắn hoàn toàn tự tin, chỉ cần mình tùy tiện dùng một ít thủ đoạn cũng đủ xoay mấy con gà lạc này như chong chóng, có điều Đường bàn tử dù không ra gì cũng là hảo bằng hữu của Quân Mạc Tà, nên hắn đành đau khổ từ bỏ ý định. Chẳng qua vạn nhất nếu…. thì hắn cũng…. Khụ khụ khụ! Không tốt!Không tốt!

Độc Cô Tiểu Nghệ bán tín bán nghi nhìn mấy người xung quanh, tức thì cả bọn gật đầu lia lịa như gà mổ thóc

“Xem ra là hắn nói thật!”, lúc này tên mập mới được thả xuống.

Đường Nguyên bị một trận hoảng vía, tưởng đã chết đến nơi, vừa rơi xuống đất đã ọe liên tiếp mấy cái, nhưng rốt lại do sợ sẽ nôn luôn tờ giấy ra nên đành cố nhịn.

- Mời các vị vào bên trong.

Lý Phong chính là chủ nhân của tòa trạch viện này, lập tức làm động tác mời khách.

Quân Tà cười hắc hắc, mang bộ dáng ngang ngược kiêu ngạo bước vào rồi “rầm” một tiếng ngồi lên chiếc ghế thái sư, hai chân bắt chéo, rung rung cái đùi. Bộ dáng hắn bây giờ quả thực đạt đến tiêu chuẩn lưu manh cực điểm, du đãng cực điểm!

Độc Cô Tiểu Nghệ hai hàng lông mày nhăn tít lại, có vẻ rất không vừa mắt, thậm chí muốn đi lên đá hắn mấy cái cho bõ ghét.

-Các ngươi chẳng phải muốn gặp ta sao? Ha ha, lão tử cũng rất nhớ các ngươi... Đem bạc ra! Muốn làm gì, hãy sảng khoái mà làm đi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Lý Du Nhiên

-Tam thiếu gia quả nhiên sảng khoái !

Mạnh Hải Châu giơ ngón tay cái, nói:

-Không hổ là tam thiếu gia của Quân gia, quả nhiên hào khí ngất trời , thật sự có phong phạm của Quân lão gia tử năm đó.

Ý tứ châm biếm lộ rõ, bất quá nếu đúng là Quân Mạc Tà vị tất đã có thể hiểu được !

Nói xong, Mạnh Hải Châu liếc nhìn Đường Nguyên:

-Vừa rồi chúng ta chơi xúc xắc với Đường đại thiểu một lúc, Đường đại thiểu liền chống đỡ không nổi, không bằng bây giờ chúng ta vẫn chơi xúc xắc phân thắng bại ? Không biết tam thiểu gia có dám hay không ?

Đường Nguyên mặt đỏ tới tận mang tai, hừ hừ vài tiếng, không nói được câu nào .

-Xúc xắc?

Quân Tà nhẹ nói:

-Cái trò vặt này, chẳng lẽ bản thiếu gia còn sợ các người ?

Trong lòng lại thở dài : là là phép khích tướng. Nếu là Quân Mạc Tà không bị các người dắt mũi mới là lạ.

-Ta cũng tham gia một chân!

Độc Cô Tiểu Nghệ đầy hứng thú mở miệng. Đầu của Mạnh Hải Châu nhất thời to như cái đấu.

-Người đâu, còn không mau dâng trà ?

Lý Phong vội vàng lên tiếng.

Trà được đưa lên, mỗi người một ly, Đường Nguyên nâng chung trà lên, uống một hơi cạn sạch, lau miệng nói:

-Tam thiếu, ca ca hoàn toàn trông cậy vào ngươi, cần phải trút giận thay ta!

Quân Tà cười lớn một tiếng, nâng chén trà lên, ánh mắt lại nhanh chóng liếc qua mọi người.

Vào giờ phút này, Quân Tà cảm thấy Lý Phong và Mạnh Hải Châu đều hết sức vui vẻ; không khỏi nảy sinh nghi vấn, cúi đầu đánh giá chung trà, ghé miệng nhấp nhấp, nói:

-Loại trà vụn này cũng có thể lấy ra chiêu đãi khách sao? Thật sự quá tệ!

Nói rồi dằn mạnh mẽ chén trà xuống bàn.

Quân Tà vừa nếm đã biết bên trong nước trà có một bị lạ, loại hương vị cổ quái này giống như hương vị của cây thuốc phiện, chắc công hiệu cũng khác nhau lắm; uống xong lúc sau đối với thân thể chưa chắc đã có trở ngại gì, nhưng đối với thần trí chỉ sợ sẽ có ảnh hưởng, lại nhìn qua Mạnh Hải Châu thấy y phục sắc sỡ, hoa văn có chút hỗn độn làm cho người ta cảm thấy cổ quái , hơn nữa trên người còn có một loại hương vị, cùng loại hương vị cổ quái trong trà trộn lại làm cho tâm linh người khác dao động.

Xem ra trà này, quần áo này, mùi hương này đều có vấn đề.Hơn nữa lại có thể trộn vào nhau, xem ra, sau lưng những người này có một luyện dược sư cực kì cường đại.

Khó trách Đường Nguyên ngay cả lão bà cũng phải đem gán, thì ra là thế.

Lại nhìn chung trà trong tay Độc Cô Tiểu Nghệ trong suốt thấy đáy, không hề có gì khác thường, hiển nhiên không bị hạ độc. Dù sao, Độc Cô thế gia, bọn họ cũng không dám đắc tội.

-Còn không mau đổi trà cho tam thiếu gia !

Mặt không đổi sắc, Lý Phong quát. Nếu Quân Tà không chịu uống, lại dùng kế khác.

-Quên đi, phiền phức thế để làm gì. Tới đây để đánh bạc, không phải tới để uống trà, nếu muốn uống trà đã không tới đây.

Quân Tà lười biếng nói:

-Uống chén này cũng được, không cần thay đổi.

Nói xong ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

-Nhanh bắt đầu đi, ta đợi không nổi nữa rồi.

Lý Phong và Mạnh Hải Châu đều xuất hiện nét cười, nói:

-Cung kính không bằng tuân mệnh.

Nói xong liền lệnh cho đầy tớ dẫn đường, mấy người nối đuôi nhau vào, tới một đại sảnh. Bên trong ngoại trừ một cái bàn đá và mười chiếc ghế đẩu ra không còn gì khác.Đổ trường không hề có bóng người. Xem ra vì đối phó Quân Mạc Tà, nơi này hôm nay tạm dừng kinh doanh.

Đang đi trên đường, Quân Tà đột nhiên hắt xì, trúng vào người của Đường Nguyên, nước mũi nước miếng đều có, áo choàng của gã lập tức ướt một mảng lớn. Đường Nguyên hú lên một tiếng quái dị, vội vàng lau đi.

Quân Tà nắn mũi, thổ ra một ngụm nước bọt, lẩm bẩm:

-Kì lạ, tại sao lại hắt xì ?

Lý Phong và Mạnh Hải Châu nhìn nhau, mặt đều có vẻ mừng: dược hiệu đã bắt đầu phát tác ha ha !

Trong phủ thái sư, thái sư Lý Thượng mắt nhắm mắt mở ở trên nhuyễn tháp tản nhiên nghe tiếng du dương tuyệt vơi của ca nữ, mỉm cười hỏi:

-Chuyện tình lần này tại sao giao cho lũ không ra gì Lý Phong Lý Chấn đó đi làm ? Nếu lại làm hỏng việc, chẳng phải là bỏ lỡ một cơ hội rất tốt sao? Tên tiểu quỷ Quân gia kia thì không phải sợ, nhưng sau lưng hắn lại là Quân lão quỷ rất khó trêu chọc, nếu để hắn biết được, chúng ta tuy rằng không sợ gì, nhưng thủy chung vẫn có phiền toái.

Lời nói của lão có ý trách cứ nhưng khẩu khỉ loại có vẻ rất thoải mái tự nhiên, tuy rằng đang hỏi nhưng nét mặt hắn lại hiện ra vẻ nắm chắc.

Đối diện với lão là một khuôn mặt anh tuấn, mặc y sam tuyết bạch, môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, dáng người tiêu sái, là một mỹ nam tử trong thời đại này; hắn thế ngồi như núi, mỗi cử động đều lộ ra phong độ tao nhã cao quý, nghe xong nhẹ nhàng cười:

- Ông nội tới bây giờ vẫn làm việc luôn cẩn thận, tôn nhi bội phục, bất quá Quân Mạc Tà kia chỉ là một tên công tử bột, đối phó một người như vậy nếu xuất động những nhân vật quan trọng không khỏi đưa hắn lên quá cao, cho dù phải thành công; lấy khả năng của hắn, thật sự không cần phải quá mức coi trọng. Hơn nữa, nếu lấy người cấp cao cùng với tên công tử bột này cùng một chỗ ngược lại sẽ có vẻ không thích hợp, dễ bại lộ hình tích, hư đại sự.

- Quân Mạc Tà mặc dù là công tử bột nhưng lại rất tự cao. Nếu để người mưu cao trí lớn đối phó với hạng người như Quân Mạc Tà chỉ có thể là khóe quá hóa vụng.

Hắn nhướng mày, khóe miệng lộ ra một tia trào phúng:

-Lý Phong, Lý Chấn hai người này tuy làm việc không ra gì, lại ngược lại có thể cùng Quân Mạc Tà ngưu tầm ngưu, mã tầm mã; đây là mỗi người đều có một tác dụng! lấy công tử bột đối phó công tử bột, nhất là Quân Mạc Tà lại là một tên công tử bột ngốc nghếch, dùng hai người bọn họ làm việc này ngược lại sẽ thu được kết quả không tưởng tượng được. Nếu sử dụng thực lực chân chính của chúng ta đối phó Quân Mạc Tà chỉ sợ Quân Mạc Tà ngược lại sẽ không mua sổ sách huống chi , ha ha…

Hắn cười nhẹ, ý tứ còn lại không nói ra nhưng ai cũng hiểu được: giết gà cần gì dùng đến dao mổ trâu ?

Cao thủ chỉ dùng để đối phó cao thủ! Sắt tốt đương nhiên muốn làm một lưỡi đao tốt! Để cho tuyệt định cao thủ đi đối phó một kẻ tay không tấc sắt tầm thường, bọn họ sẽ cảm giác nhiệm vụ dễ dàng mà còn có thể coi như một sự sỉ nhục.

Một bản nhạc hay nếu để cho một tên đồ tể nghe, không chỉ người đánh đàn cảm thấy ủy khuất bội phần mà ngay cả tên đồ tể kia cũng như đứng trên đống lửa không thì cũng buồn ngủ.

-Nói cũng đúng!

Lý Thượng nhìn đại tôn tử của mình tán thưởng, xem cách nói của lão đối với tôn tử này ngày càng vừa lòng. Trưởng tôn Lý Du Nhiên vốn là nhân vật đứng đầu trong lớp trẻ của gia tộc, vô luận là mỗi cái nhấc tay nhấc chân đều thể hiện phong phạm thủ lĩnh, quả nhiên không chê vào đâu được. Vô luận là tâm cơ hay mưu trí đều là chọn một trong trăm, thậm chí tu vi huyền khí cũng thuộc loại thiên tài khó gặp, bất quá mới hai lăm tuổi đã tiến vào kim huyền cảnh giới. Tốc độ như vậy, cho dù là toàn bộ Thiên Hương quốc cũng tuyệt đối là tuyệt phẩm.

Mà đáng quý nhất là tâm tính trầm ổn, không kiêu căng, không nóng nảy; thái độ lại âm trầm , cực giỏi bày mưu tính kế, tính toán toàn cục, tuổi còn trẻ đã có thể ngồi trong màn quyết thắng ngoài ngàn dặm, cho dù chính lão năm đó cũng chạy theo không kịp . Lý gia muốn hưng thịnh

, kỳ vọng hoàn toàn đặt lên người Lý Du Nhiên. Có tôn tử như thế, chính mình cũng có thể kiêu ngạo.

Ưu điểm lớn nhất của Lý Du Nhiên chính là không nhìn người mà luận sự; cho dù đánh giá Quân Mạc Tà hèn kém như vậy, khẩu khí của Lý Du Nhiên cũng lạnh nhạt đàm luận, không có nửa ý khinh thường.

Nhân vật như vậy, bất luận ở nơi nào, đều là nhân tài bậc nhất.

-Kế hoạch lần này mặc dù cũng coi như chu toàn, nhưng cũng phải dự phòng vạn nhất, nếu có thể thành công trong một lần tất nhiên là tốt nhất

Tuy rằng cảm thấy Quân Mạc Tà tuyệt đối không có khả năng đào thoát lần này, dù sao, kế hoạch chính là do Lý Du Nhiên đích thân bố cục, hơn nữa thông qua Đường Nguyên mà tới, lấy tâm tính của Quân Mạc Tà có thể trốn thoát mới là lạ. Chỉ cần Quân Mạc Tà rơi vào trong bẫy, Lý Du Nhiên tự nhiên cũng có tiến thêm một bước làm cho hắn vĩnh viễn không thể thoát thân. Đến lúc đó, một đời của Quân Chiến Thiên dù không đảo lại, cũng sẽ vì tôn tử mà sụp đổ, không thể tạo thành uy hiếp.

-Vạn nhất ?

Lý Du Nhiên nhíu mày, tất cả kế hoạch trong nháy mắt tính toán lại một lần, lắc đầu nói:

-Không có vạn nhất, huống chi, lần này còn có Mạnh Hải Châu ở bên cạnh, Mạnh Hải Châu không tính là nhân vật lợi hại gì nhưng đối phó Quân Mạc Tà là chuyện dễ dàng! Quân Mạc Tà, trốn không thoát tay ta !

-Nếu hắn trốn được thì sao ?

Lý Thượng rõ ràng coi đây là một truyện cười.

-Trốn được?

Lại còn tự hỏi một chút, rốt cuộc bất cười, Lý Du Nhiên thản nhiên nhìn ra ngoài cửa, nói:

-Hắn sẽ không phải là Quân Mạc Tà!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Vận Khí Thật Tốt

Quả thật, không thừa nhận cũng không được, kế hoạch của Lý Du Nhiên nhằm vào tính cách của Quân Mạc Tà, có thể nói là dùng đúng chỗ, hoàn mỹ không sơ sót. Chỉ là trời cao trêu người, bố cục hoàn mỹ này lại có một khuyết điểm đặc biệt, bố cục của bọn chúng nếu là Quân Mạc Tà thì thành công đã như ván đã đóng thuyền, gạo nấu thành cơm.

Nhưng mà hiện giờ Quân Mạc Tà lại là Quân Tà, kế hoạch liệu có còn thuận lợi hay không ?

Trong Thiên Kim đường

Tam thiếu gia có thói quen thế nào ? Đặt một ngàn lượng trở lên hay là chơi lớn hơn một chút ?

Mọi người ngồi xuống quanh bàn, Lý Phong mở miệng cười hỏi .

-Một ngàn lượng trở lên ?

Độc Cô Tiểu Nghệ kinh ngạc kêu lên một tiếng, khuôn mặt trắng nõn trong thoáng chốc đỏ bừng:

-Các người đánh lớn vậy à ?

Nàng mặc dù là con gái yêu duy nhất của Độc Cô thế gia, nhưng bình thường chi phí ăn mặc đều được chuẩn bị thỏa đáng, một nữ hài tử như nàng ngoại trừ sở thích tới tiệm đồ trang sức cũng không có hạng mục tiêu dùng nào lớn, trên người có tám mươi đến một trăm lượng đã là nhiều, làm gì nghĩ tới chuyện cứ một ván lại là một ngàn lượng bạc.

Kỳ thật, bình thường, một ngàn lượng bạc ròng cũng nặng mấy chục cân, cho dù có giàu đến mấy thì cũng không ngu đến mức vác mấy chục cân bạc chạy loăng quăng. Mệt bỏ bu!. Nhưng từ khi thế giới này có thêm 2 chữ “ngân phiếu” thì mọi chuyện đã dễ giải quyết hơn nhiều.

-Một ngàn lượng ? thế thì đánh tới khi nào ? Bản thiếu gia cũng không có nhiều thời gian như vậy, đánh cho thống khoái một chút, mỗi lần một vạn lượng đặt mồi, không ngừng tăng lên như vậy mới được.

Quân Tà cười lớn.

-Bản thiếu gia khi có bạc đừng nói đến số lượng.

Đường Nguyên hoảng sợ “Con mẹ nó chứ, một ngàn lượng không nhỏ đâu, ông cố Tam Thiếu của con à”. Hắn biết rõ Quân Tà mang theo chỉ tổng cộng có năm vạn lượng, nếu có vài vạn lượng dằn túi mà cứ tố thêm như vậy một khi gặp vận đen, thì loáng cái là đi sạch. Nhưng thôi kệ, mang ít thua ít, hôm nay đen còn hơn cún, đằng nào biên lai cũng đã nhét vào mồm, vả lại chả biết lấy gì để đền ơn huynh đệ. Mà có thua thêm năm vạn lượng thì thấm tháp gì, cân nhắc xong cũng không hề ngăn cản nữa.

- Hay! Quân tam thiếu quả là hào phóng. Ta thích nhất là trò đổ xúc xắc này, mọi người trông chờ vào may mắn, lật lên là cả hai cũng thấy. Quả là vừa công bằng mà vừa công đạo.

Mạnh Hải Châu cười ha hả nói.

- Bớt nhảm chút đi. Nói mau, chơi kiểu gì đây? So lớn nhỏ hay tính điểm?

Quân Tà có chút nóng nãy, nếu là người tinh tế, cẩn thận quan sát là có thể thấy ánh mắt của Quân Tà đã chuyển đỏ, tác dụng thuốc đã bắt đầu phát tác.

Cơ hội đã đến!

Mạnh Hải Châu bình thản đón nhận ánh mắt của Quân Tà, đáp:

- Chơi đơn giản thôi. Đoán lớn nhỏ, được chứ?

Quân Tà gật đầu:

- Chơi luôn!

Để công bằng thì bất cứ ai tham gia dều phải xuất đầy đủ ngân phiếu, sau đó thay nhau đổ xúc sắc, điểm ai lớn nhất thì làm cái. Cứ đếm theo đầu người có bảy người thì gieo bảy lần, sáu người thì sáu lần. Hết một vòng ai thắng thì người đó làm cái.

Mọi người khiêm nhượng một hồi, cuối cùng có Quân Tà, Mạnh Hải Châu, Mạnh Phi, Lý Phong, Lý Chấn, năm người tham gia.Đường Nguyên giờ thì đập bảy búa không ra một cắc nên đứng chầu rìa ở ngoài. Độc Cô Tiểu Nghệ cũng hùng hổ đòi chơi, nhưng trên người không đủ bạc. Mà đã không đủ bạc thì cho dù Thiên hoàng lão tử thì cũng chỉ có một chữ “Biến!!”, chả có tình cảm gì ở đây sất. Khuôn mặt xinh xắn của nàng đã giận đến đỏ bừng, cảm thấy vô cùng mất mặt.

Quân Tà tâm niệm vừa động, òai một chổ dựa vững chắc đến vậy dại gì mà không lợi dụng cơ chứ, liền vui vẻ nói:

- Độc Cô tiểu thư là hoàng hoa khuê nữ, dĩ nhiên là không thể bát nháo ầm ĩ như chúng ta được. Theo ta nghĩ, chi bằng Độc Cô tiểu thư làm phiêu hồng (1), mọi người thấy thế nào?

(1): ai hiểu nghĩa từ này xin giúp dùm. Cảm ơn

- Phiêu hồng là sao?

Đôi mắt to tròn của Độc Cô Tiểu Nghệ nhất thời sáng rỡ.

- Phiêu hồng là đổ gián tiếp. Nói chính xác là nàng không cần tham gia ván bài nhưng vẫn có thể cược tiền. Nói ví dụ nếu nàng cá năm lượng bạc cửa ta thắng, nếu ta thua thì ta đã liên lụy đến tiểu thư, năm lượng

bạc này của nàng cũng đội nón mà đi không trở về. Bạc của nàng được xem là của chung, chia đều cho những người chơi. Nhưng nếu ta thắng, tiểu thư sẽ ké được vận may của ta, nàng có thể ung dung nhét túi mười lạng bạc rồi đó.

Quân Tà giải thích một cách khéo léo.

- Tốt!

Độc Cô Tiểu Nghệ cảm thấy rất hứng thú, nói:

- Vậy thì ta cược cửa của ngươi năm…Năm lượng!!!

Quân Tà cười lớn:

- Người đẹp cũng cá, vận khí tốt đây! Chắc chắn là ta thắng rồi! Ha ha!!

Đám Lý Phong cười lạnh nhìn hắn, thầm nghĩ: “Cười đi, cười nữa đi con rồi lát nước khóc cho sướng!!”

Tất cả mọi người đã đều gieo xúc sắc chỉ còn mỗi Quân Tà. Cho đến giờ điểm của Mạnh Hải Châu là lớn nhất, 1 con sáu và 2 con năm tổng cộng là mười sáu điểm, nếu gieo 1 lần 3 con xúc sắc thì điểm số như vậy có thể gọi là lớn. Nếu không đổ được mười tám điểm thì cũng chỉ có mười bảy điểm mới đè được hắn.

Cả bọn Lý Phong đều hiện rõ vẻ sung sướng trên khuôn mặt. Chỉ cần Mạnh Hải Châu làm cái, thì cứ chơi tới cũng đủ khiến tên tiểu tử ngốc Quân Tà không còn cái quần lót mà về. Trước hết cứ làm cho hắn thua đến đỏ mắt thì có thể thuận lợi tiếp tục kế hoạch đã đề ra.

Quân Tà cầm ba con xúc sắc bằng ngọc trong tay lắc khẽ, trên mặt thoáng lộ vẻ cười, nhưng trong lòng ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời mấy tên tiểu tử trước mặt. Con bà nó chứ, nước trà cũng đã động tay động chân thì chớ, đến xúc sắc cũng chẳng tha. Bên trong rõ ràng là có gì đó, nặng nhẹ cũng chưa nắm chắc.

Xúc sắc này chắc chắn bên trong không độn chì, bởi vì nếu có chì thì anh đổ thắng được mà người ta cũng sẽ đổ thắng được, cơ hội chia đều. Duy chỉ có thủy ngân là loại vật chất có tính lưu động mới tạo thành sự thay đổi liên tục về tỷ trọng. Loại xúc sắc này chỉ có quen tay thì mới nắm được bí mật đó, mới có thể gieo ra điểm theo ý. Còn người thường, cho dù phát giác ra điểm gian trá thì cũng chẳng làm gì được. Bởi vậy mới có câu :"Xúc xích đổ chì, đánh đâu thắng đó. Xúc xích đổ thủy (ngân) điểm sắt hóa vàng"

Quân Tà thổi một hơi, cổ tay xoay tròn rồi gieo xuống, ba hạt xúc sắc lần lượt rơi xuống bát phát ra tiếng chạm leng keng. Đồng thời tay phải của Quân Tà đang để trên mặt bàn khẽ rung lên, một luồng kình khí như kim châm, thần không biết quỷ chẳng hay từ từ phát ra, tiến vào bên trong bát.

Mọi người không hẹn mà cùng nín thở mở to mắt ra nhìn.

Ba hạt xúc sắc lăn vài vòng rồi dừng lại.

- Sao… sao lại như vậy được?

Lý Chấn sợ hãi thốt lên, vẻ mặt rầu rĩ.

Phe Mạnh Hải Châu đều không kìm được thở dài thất vọng. Chỉ có Đường Nguyên hò hét ủng hộ, hoa chân múa tay, cười ha hả

Hai mặt sáu điểm, một mặt năm, tổng là mười bảy điểm. Lớn hơn Mạnh Hải Châu đúng một điểm.

Đám người Mạnh Hải Châu thấy thất bại, cả đám trợn mắt há mồm: "Con bà nó, chả nhẽ tên Quân Mạc Tà hôm nay lại thoát được cái số đen như *** chó mọi khi ư "

Quân Tà mừng rỡ hô to:

- Oa ha ha, Độc Cô tiểu thư quả nhiên có vận khí tốt, ta cũng hưởng xái được phần nào. Đúng là cầu được ước thấy, hôm nay lão tử sẽ đại sát

tứ phương!

Nói xong, một tay bịt miệng bát, tay kia không ngừng ngoắc ngoắc, hối thúc:

- Nào đặt tiền, đặt tiền, đặt mau đi chứ.

Bộ dáng có vẻ không chờ đợi nổi.

- Bộp!!

Quân Tà lắc lắc bát rồi dằn xuống mặt bàn đá, hai tay thả lỏng xuống, một tay khẽ chạm vào cạnh bàn đá, vẻ mặt vô cùng khẩn trương. Nhưng nội lực đã chuyển đến đáy bát, vận sức chờ phát động.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Thắng Bạc

Đám Lý Phong đều đổ dồn ánh mắt lên người Mạnh Hải Châu. Trong cả đám này, kỹ thuật cờ bạc của Mạnh Hải Châu là cao minh nhất, nghe đâu cũng có chút công phu. Hơn nữa mấy hạt xúc sắc này là do chính hắn đặc chế, cộng các yếu tố đó là đã chiếm hết cửa thắng rồi. Mấy tên hoa hoa công tử cổ họng như nghẹn lại chờ giây phút Quân Tà bại phá thân vong.

Mạnh Hải Châu đột nhiên mở to mắt, nói chắc chắn:

- Lớn!

Nói xong cầm năm vạn lượng ngân phiếu ném xuống cửa Lớn. Đám Lý Phong cũng hồ hởi móc túi cược theo. Vẻ mặt hí hửng chờ kịch vui bắt đầu.

Đường Nguyên thấy thế bất giác cả kinh, hắn biết thừa moi hết trong người Quân Tà từ đầu đến quần lót cũng chỉ có năm vạn lượng. Chẳng may mà thua, thì coi như toàn cục chỉ có trắng tay, cắp đít mà đi về. Quân Tà vận nội lực khẽ đẩy nhẹ, xúc sắc vô thanh vô tức lăn qua, Quân Tà ung dung khoát tay:

- Mọi người cất tay! Mở !!!!!

Bát mở ra, ba hột xúc sắc, một mặt hai điểm, hai mặt một điểm, tổng lại là bốn điểm. Nhỏ!!!

Sắc mặt Mạnh Hải Châu bỗng tái mét. Điều này sao có thể xảy ra được, chính mình rõ ràng nghe được trong ba hạt xúc sắc này ít nhất có một hạt sáu điểm, cơ hội thắng là đã chín phần. Nhưng giờ mở ra lại không có sáu điểm, chả nhẽ mình lại nghe lầm ư??

Quân Tà chẳng cần khách khí đưa tay quơ sạch ngân phiếu trước mặt mọi người gom lại thành đống. Đầu tiên đưa cho Độc Cô Tiểu Nghệ mười lượng bạc, rồi lại rút thêm một ngàn lượng đưa nốt, nói:

- Độc Cô tiểu thư, cung hỉ phát tài! Đa tạ vận khí của ngươi, đã ở ngoài phiêu hồng, nên ta tặng thêm ngươi một ngàn lượng bạc.

Bàn tay nhỏ bé của Độc Cô Tiểu Nghệ cầm tờ ngân phiếu, nàng cười híp mắt sung sướng, thoải mái vỗ vỗ vai Quân Từ như bạn hữu lâu năm:

- Giỏi, Quân tiểu tử, ta sẽ theo ngươi. Cả ngàn lượng này toàn bộ đặt cho ngươi.

Nàng hồn nhiên quên mất cái tên đang đứng trước mặt này là một tên siêu cấp hoa hoa công tử mà nàng từng ghét cay ghét đắng.

Lý Phong cười gằn, nói:

- Tam thiếu thật may mắn, mới chơi đã thắng!

Vừa nói vừa âm thầm nháy mắt nghi vấn với Mạnh Hải Châu. Sắc mặt của Mạnh Hải Châu trầm xuống, khẽ lắc đầu ra vẻ chính mình cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Quân Tà đã uống trà pha mê dược, xúc sắc lại là bộ được pha thủy ngân mà chính mình hay dùng, nhưng sao lại có chuyện này được. Chẳng lẻ là ngẫu nhiên, Quân tiểu tử vác cả một bầy rùa đi theo?? Nhưng mà hắn cũng hiểu bản lĩnh nghe xúc sắc của mình chưa đang mức lô hỏa thuần thanh, dù sao cũng mới một ván, chỉ cần từ đó về sau thắng liên tục, hà hà.. có khi tiền vốn cũng sẽ ..hà hà …

Nhưng mấy ván sau, Quân Tà vẫn cứ ngây ngây ngẩn ngẩn đồ sát tứ phương, liên tục thắng bạc. Đám ngân phiếu trước mặt thoáng chốc cao như núi, liếc sơ qua cũng ít nhất là ba trăm vạn lượng bạc. Độc Cô Tiểu Nghệ cũng tranh thủ nhét túi được hơn hai vạn lạng. Còn về phần huynh đệ họ Lý và họ Mạnh thì thua đến nỗi mặt đen như đít nồi.

- Ngươi.. ngươi.. ngươi ăn gian! Con mẹ nó, ngươi dám giỡn mặt lão tử!

Lý Chấn mặt mũi đỏ bừng vùng đứng lên, hắn thua cũng thê thảm. Bảy mươi vạn ngân phiếu đã thổi gió cho mây ngàn bay chỉ còn lại vài tờ, phần lớn trong đó đã đăng ký sổ hộ khẩu bên túi Quân Tà, bảo sao hắn không phẫn nộ, tăng huyết áp mặt đỏ phừng phừng như gà chọi. Đừng nói Lý Chấn, ngay cả Mạnh Hải Châu cũng nghi hoặc đứng dậy, tại sao mình lại liên tục đoán sai như thế? Mà trái lại Quân Tà dường như thần trí càng lúc càng mê loạn nhưng lại đánh đâu thắng đó, không thua một ván? Một ván hai ván thì còn nói là may mắn, nhưng mà may mắn liên tục như vậy thì có chổ không thông rồi.

- Không có tiền thì biến đi! Có sức chơi thì có sức chịu, cấm khóc!

Quân Tà ngay cả liếc nhìn cũng không thèm, vễnh mũi lên trời, cười đểu:

- Bắt trộm thì phải có tang (chứng), bắt gian thì phải có cặp, các ngươi có thấy ta chơi ăn gian không? Độc Cô tiểu thư là đại hành gia, ngồi ngay cạnh ta, có thấy ta động chân động tay không?

Lý Chấn hung hăng nhìn hắn, hận không được uống máu ăn gan Quân Tà. Nhưng Quân Tà vừa lôi Độc Cô Tiểu Nghệ ra làm bia đỡ, mà trong lòng bọn hắn vốn cũng có quỷ, nên lập tức khiến hắn câm như hến.

Kỳ thật Độc Cô Tiểu Nghệ cũng không rành quy luật lắm, lại càng không phải là đại hành gia như Quân Tà vừa mới tán dương. Nhưng nàng theo cửa của Quân Tà thắng được hai vạn lượng bạc nên vô cùng

cao hứng. Nghe hai bên đấu khẩu, nàng không khỏi nhếch cái miệng nhỏ xinh của mình lên:

- Thật rõ dơ! Thắng thì cười ha hả, bắt người ta đi tìm viện binh. Giờ thua thì lại đổ cho người ta ăn gian, Lý gia các người cũng thật biết cách giở trò. Ta ở cạnh Quân tiểu tử, chỉ thấy hắn gieo xúc sắc rất bình thường, chả có động tay động chân gì cả.

- Ai… vội vàng đi tìm viện binh?

Lý Chấn hơi có vẻ lo lắng.

- Hắn.

Độc Cô Tiểu Nghệ chỉ ngón tay búp măng về phía Đường Nguyên:

- Hắn đi kêu Quân Mạc Tà thì không phải là đi gọi viện binh là gì. Huống chi chơi náo nhiệt như vậy, mà con bạc cỡ lớn như Đường đại thiếu gia chỉ ngồi nhìn, điều đó nói lên các ngươi đã lột sạch túi của hắn rồi. Trên người hắn không còn bạc sao dám chơi được. Các ngươi tưởng bổn cô nương ta khờ lắm sao?

Tất cả mọi người có chút sững sờ, không ngờ quả ớt nhỏ này ngày thường vốn hấp tấp nhưng hôm nay lại có tâm tư tinh tế đến vậy.

…

Phủ Thái sư.

- Bẩm công tử, Quân Mạc Tà đã đến Thiên Kim đường. Nhưng hắn còn dẫn theo cả tiểu thư Độc Cô Tiểu Nghệ của Độc Cô thế gia.

- Độc Cô Tiểu Nghệ? Sao nàng ta lại vào Thiên Kim đường?

Lý Du Nhiên khẽ nhíu mày, kinh ngạc hỏi.

- Bẩm, có thể nói là không phải sắp xếp từ trước. Bọn họ đúng là vô tình gặp nhau trên đường. Độc Cô tiểu thư còn mắng chửi Quân Mạc Tà

một trận rôi buộc Quân Mạc Tà dẫn nàng đi theo.

Tên thị vệ kia nấp ở một nơi bí mật gần đó, nên đầu đuôi câu chuyện nắm rất rõ ràng.

- Ngay cả khi không sắp xếp từ trước thì cũng vẫn phải phòng ngừa tình huống xấu có thể xảy ra, Quân Mạc Tà!...Hà hà, vận khí của tên tiểu tử này còn tốt chán.

Lý Du Nhiên hít một hơi, cười nhạt nói:

- Một khi đã như vậy, ngươi lập tức đi thông tri bọn Lý Phong, Lý Chấn và Mạnh Hải Châu là kế hoạch hôm nay hủy bỏ, bọn họ tìm cách mà thoát thân, kể cả thua một ít cũng được. Nhất định lần sau phải sắp xếp chỉ gặp riêng Quân Mạc Tà mà thôi. Lui đi.

- Dạ vâng.

Tên thị vệ đáp lời, rồi tức tốc chạy đi.

- Rất hay! Quyết định rất nhanh, rất có phong phạm của đại gia

Lý Thượng cười ha hả:

- Có thêm Độc Cô Tiểu Nghệ thì cho dù Quân Mạc Tà có rơi vào bẫy của chúng ta. Con bé này về lại nói linh tinh đến tai mấy lão gia hỏa, sẽ đánh rắn động cỏ. Cho nên buông tha chính là lựa chọn chính xác nhất. Hơn nữa bị cái tên công tử bột ấy thắng một chút cũng không thành vấn đề, càng cho hắn lên mặt thì kế hoạch tiếp theo càng thuận lợi.

Lý Du Nhiên cười nhạt, trong lòng thầm nghĩ không biết Quân Mạc Tà có cố ý dẫn Độc Cô Tiểu Nghệ theo hay không? Nhưng nghĩ kỹ lại thấy mình quá nực cười, tên Quân Mạc Tà đó đầu toàn sỏi với đá làm sao lại có ý nghĩ xuất sắc như vậy được?

Xem ra, vận khí của hắn hôm nay rất tốt!

Lý Du Nhiên không ngờ được rằng mọi chuyện đến giờ đã quá muộn. Bây giờ không còn là chuyện chấp nhận thua một ít để giải quyết sự tình.

Trong Thiên Kim đường.

Vì Lý Chấn la lối om xòm, nên mọi người quyết định cứ ba ván thay đổi phương thức gieo. Nhưng vẫn không thay đổi được số phận đen đủi, Quân Tà cực kỳ cuồng vọng hò hét khiến cho sáu tên công tử bột giận muốn sôi gan, miệng lưỡi đắng nghét. Kết quả là cả đám mắt chữ O mồm chữ A, thua sạch sẽ.

Quần Tà đắc ý cười híp mắt cùng với Độc Cô Tiểu Nghệ nghênh ngang chia bạc. Đám còn lại hai mặt nhìn nhau, ngồi ngẫy như phỗng nhìn đống cổ phiếu mà Quân Mạc Tà đang vênh váo đếm đếm mà lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa.

Tổ bà nó chứ, đó toàn bộ là gia sản của chúng ta đó, hu hu!!

Thừa dịp Quân Tà không chú ý, Độc Cô Tiểu Nghệ hai mắt láo liên, quơ tay lấy một mớ ngân phiếu khoảng mười vạn lượng, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai nhét tọt vào bộ ngực cao vút của mình khiến nó như muốn nhảy tung ra ngoài, lẩm bẩm nói:

- Quân Mạc Tà, lần này ngươi có thể thắng hoàn toàn là nhờ ta ở cạnh ngươi, nhờ vào may mắn của ta, nên ta có lấy nhiều một chút thì ngươi sẽ không ý kiến chứ?

Sặc, ngươi nhét vào ngực áo, cho vàng ta còn không dám cướp lại, ngươi bảo ta có ý kiến gì nữa? Quân Tà vuốt mũi cười khổ:

- Ta nào dám có ý kiến. Nếu không phải nhờ vào may mắn của Độc Cô tiểu thư thì sao ta có thể đại thắng như vậy được chứ.

Hai mắt Độc Cô Tiểu Nghệ vụt sáng rỡ, móng vuốt cọp cái lại rục rịch xuất chiêu:

- Vậy.. vậy ta lấy thêm nữa nhé?

Quân Tà giật nảy mình, trừng mắt một cái:

- Cho xin đi bà cô. Nàng đứng ngoài đặt cược cũng ăn, mà tiền thắng bạc ta cũng muốn lấy là sao. Làm người ai làm thế!

- Khách khách… Bổn cô nương chỉ muốn thử ngươi một chút. Có vài cắc bạc thôi mà, ngươi đúng là đồ keo kiệt!

Độc Cô Tiểu Nghệ cười vui vẻ, nàng có cảm giác hôm nay mình xuất hành thật là may mắn, không cần đánh bạc mà cũng kiếm được một món kha khá. Kể cả vừa cược vừa cướp tổng thu nhập cũng gần hai mươi vạn lượng bạc. Thật là thoải mái!

Vài cắc?? Mấy chục vạn lượng mà là vài cắc?? Ta ngất.

Mập mạp đứng bên cạnh trong lòng ngứa ngáy, bèn lấy đôi mắt ngóng chờ như một chinh phụ, hai tay mân mê, cười hề hề nhìn Quân Tà. Nhưng mà Quân Tà không thèm để ý đến hắn nên nhất thời vô cùng buồn bực, dù thế nào đi chăng nữa mình cũng là nam tử hán đại trượng phu, không thể bắt chước một tiểu cô nương vung tay cướp giật. Ta khóc, ta hận tại sao ta không phải là một tiểu cô nương cơ chứ?? Tại sao? Tại sao?

Trong lòng Quân Tà cũng chứa đầy sự buồn bực, ngươi nghĩ ngươi là ai cơ chứ? Là một con heo mập bốn trăm cân mà còn bày đặt ra vẻ u oán giống mấy bà cô mất chồng, thiên lý đâu?? Đúng là đầu heo mọc trên trái mướp đắng mà (ý bảo mập mạp bờm bờm mà còn ra vẻ). Vốn định cho ngươi một ít để tiêu vặt nhưng mà nhìn cái mặt của ngươi, hừ hừ.. Ta ói. Lăn đi cho sạch đất.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Đã Nghèo Còn Mắc Eo

Duỗi duỗi người, Quân Tà đứng lên cười đễu:

- Còn bạc không? Nếu không còn thì ta phải về ngủ đây! Đổ một hồi như vậy đã thắng nhiều bạc thật là mất hứng mà. Độc Cô tiểu thư nàng nói có đúng không?

Quân Tà biết hắn vừa phá được một cái bẫy của đối phương. Mà đối phương hiện tại có thể gọi là ‘đã nghèo còn mắc eo’.

- Ngươi không được đi!

Đám người Lý Chấn nóng nảy vô cùng. Cho dù là Mạnh Hải Châu ở trong đó cũng không thể nào hiểu được vì sao bọn họ lại thất bại. Hơn nữa lại thua đến mức tan nát toàn quân như vậy. Bất kỳ ai trong đám người mình đều có đổ thuật cao hơn Quân Mạc Tà vậy mà mới vừa rồi bốn người liên thủ lại vẫn bị thua hết. Hơn nữa Quân Mạc Tà còn uống xong thuốc mê, xúc xắc cũng bị đám người bọn họ đụng tay chân vào, trên người Mạnh Hải Châu còn cố ý dùng một loại mùi hương. Loại mùi hương này khiến cho người dùng qua thuốc mê đầu óc chậm chạp hơn. Bất tri bất giác rơi vào bẫy của mình.

Nhưng mà đã chuẩn bị kỹ lưỡng như vậy còn muốn thua đến đen đít là do cái gì?

Chẳng lẽ vận khí của Quân Mạc Tà tốt đến độ đó sao? Mỗi một lần đền đếm lớn hơn bọn họ một điểm. Loại trùng hợp này không thể xuất hiện liên tục như vậy được. Nếu nói hắn chơi gian thì chởi như thế nào?

Một tên uống mê huyễn tề, đỗ kỹ rối tinh rối mù còn có thể chơi ăn gian? Vậy mới là quỷ đó.

Bước đầu kế hoạch trước đó rất thuận lợi đưa Đường Nguyên vào bẫy. Phán linh tinh rồi đưa Quân Mạc Tà đến đây. Kế hoạch còn chưa triển khai đã chết trong trứng nước rồi thì còn nói gì nữa?

Một khi nghĩ đến hậu quả khi quay về mà không hoàn thành nhiệm vụ thì bọn họ đều sợ run cả người. Đôi mắt thoáng hiện lên vẻ sợ hãi.

Gương mặt tao nhã của Lý Du Nhiên kia ở trong lòng bọn họ so với mặt quỷ nhe răng cười còn đáng sợ hơn. Cho dù Lý Du Nhiên hạ mệnh lệnh diệt tộc thì trên mặt vẫn tao nhã, ôn hòa như cũ.

Một kẻ đáng sợ hơn cả ma quỷ.

- Ta còn muốn đổ với ngươi. Ta còn có đồ để cược!

Mạnh Hải Châu lấy miếng ngọc bội trên eo xuống đặt lên bàn.

- Ha ha. Các ngươi thật muốn ta thua sạch sẽ sao?

Quân Mạc Tà cười khinh thường: - Lấy cái đó còn muốn đổ với ta à? Không bằng ta về nhà ngủ cho khỏe!

Vừa nói vừa lắc lắc đầu muốn xoay người rời đi.

- Chậm đã!

Mạnh Hải Long quát to một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám người Lý Chấn:

- Cái gì có thể cược được thì bỏ ra hết đi!

Đám người Lý Chấn đều biết nếu cứ như vậy mà trở về thì kết quả rất bi thảm liền vội vàng lấy những vật đáng giá như bảo thạch trân châu ngọc thạch… những vật có giá trên người đều đưa ra.

- Đây là bội kiếm và ngọc bội của Đường công tử. Ta cũng lấy ra đặt cược. Vốn là một trăm năm mươi vạn nhưng ta chỉ đặt một trăm vạn thôi.

Mạnh Hải Châu nhìn chằm chằm Quân Tà:

- Quân Mạc Tà, Chắc ngươi cũng hy vọng thắng lại cho hắn chứ?

Độc Cô Tiểu Nghệ có chút ngây người. Đương nhiên nàng biết rõ lai lịch của bội kiếm và ngọc bội này. Vốn thông minh nên chỉ trong nháy mắt nàng đã hiểu rõ ván bài này không bình thường chút nào. Bất quá nàng cũng không để cũng không có suy nghĩ nhiều. Một cuộc vui thứ thế này mới đáng xem chứ.

- Hắn là hắn ta là ta! Đồ của hắn thì có liên quan gì đến ta?

Quân Tà nhìn Mạnh Hải Châu với ánh mắt đang nhìn kẻ ngốc: - Ta thắng thì đó là chiến lợi phẩm của ta. Thuộc sở hữu của ta thì ta cho ai thì cho. Liên quan gì đến Đường Nguyên? Giúp hắn lấy lại sao? Ngươi đang mơ hả? Đường Nguyên dùng nó đánh bạc với các ngươi là chuyện của hắn không có liên hệ gì với ta. Chờ Đường Nguyên cầm bạc đi chuộc lại thì cũng là chuyện của các ngươi. Liên quan gì ta.

Nói xong Quân Tà không nhịn được nhìn về mấy khối ngọc và bội kiếm kia, trong lòng cười lớn: “Không phải là vật phàm à nha.”

Khóe miệng Quân Tà lộ ra một nụ cười tà dị:

- Mạnh đại thiếu gia. Ngươi nói xem có phải không?

Nghe Quân Tà nói vậy thì mọi người ở đây đều choáng váng. Cho dù là Đường Nguyên và Độc Cô Tiểu Nghệ cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Đường Nguyên vừa rồi còn hớn hở nhất thời khóc không ra nước mắt.

Sắc mặt Mạnh Hải Châu trắng bệch. Ý của Quân Tà đương nhiên hắn hiểu được. Bây giờ tiến không được mà lùi cũng không xong. Nếu bội kiếm và ngọc bội này hôm nay thua Quân Tà thì ngày mai Đường

Nguyên cầm bạc qua chuộc phải làm thế nào. Lý do từ chối của Quân Mạc Tà mặc dù không trượng nghĩa chút nào nhưng trò chơi cũng có quy cũ của nó. Ngoại trừ khổ chủ không có tiền chuộc mới bán lấy tiền lại. Nếu hiện tại bán đi thì thật là không còn gì để nói.

Hôm nay Đường Nguyên thua thiệt một cách khó hiểu như vậy thì hắn sẽ từ bỏ ý đồ sao? Lấy cá tính có thù tất báo của hắn nếu khi hắn đến chuộc mà mình không có trả lại thì đó là một tai họa rất đáng sợ. Đến lúc đó người khác mượn cơ hội đi sinh sự thì bọn họ đều bị đuối lý.

Nhưng trong lòng lập tức nghĩ:" Một cửa khổ sở còn ở trước mắt thì quản cái quỷ gì ở phía sau? Huống chi chưa chắc ta sẽ thua!"

- Đối với bên Đường công tử chúng ta đương nhiên sẽ có công đạo. Điểm này không cần phải phiền đến Quân tam thiếu quan tâm. Huống chi những đồ vật này Quân tam thiếu chưa chắc có bản lãnh thắng đến tay.

Mạnh Hải Châu đẩy tất cả ngọc bội và bội kiếm trên bàn về phía trước cắn răng nói:

- Quân tam thiếu, đây là ngọc như ý do hoàng thượng lão nhân gia tặng cho ta. Đây là bội kiếm bảo bối của thúc phụ ta. Đây là dạ minh châu của Lý thái sư… Đều là những vật vô giá. Tin tưởng nếu có định giá thì đây cũng hơn một ngàn vạn. Lấy ngân lượng hiện tại của Tam Thiếu sợ rằng không đủ. Nếu Tam thiếu muốn đổ thì cũng được. Ta có thể làm chủ cho phép Tam Thiếu dùng phương pháp khác đặt cược.

- Vậy ngươi muốn cho ta dùng cái gì đặt cược? Không phải lại vác thân ra cược đấy chứ? Chẳng lẽ trong nhà ngươi còn một vị muội muội muốn ta đến làm muội phu của ngươi sao? Mà hình như ta không nghe nói ngươi có muội muội à?

Quân Tà suy nghĩ móc móc lỗ tai nói. Độc Cô Tiểu Nghệ không nhịn được phì cười sau đó lại hung hăng đá cho hắn một cước khiến cho Quân Tà nhe răng nhếch miệng.

Khuôn mặt của Mạnh Hải Chân xuất hiện gân xanh, hắn giận dữ thiếu chút nữa hộc máu nhưng cố nhịn:

- Tam thiếu thật biết nói đùa. Tiền cược rất đơn giản. Nếu là ta thua thì tất cả những cái này đều thuộc về Tam thiếu. Ngược lại nếu ta thắng thì Tam Thiếu phải đáp ứng cho ta một yêu cầu. Thay ta làm một việc. Được không?

“Nói giỡn sao? Như vậy sao được?” Trong lòng Quân Tà thầm kêu diễn kịch đến đây thì trong lòng bọn họ cũng bị nghẹn vô cùng. Nhịn không được cười thầm nhưng lại lắc lắc đầu:

- Nếu các ngươi bảo ta đi tự sát chẳng lẽ ta cũng đi? Muốn ta đưa toàn bộ gia sản Quân gia cho các ngươi ta cũng phải đưa? Điều kiện này của ngươi thật là… Coi ta là thằng ngốc sao?

- Ta có thể bảo đảm những việc Tam thiếu lo lắng sẽ không xảy ra. Không chỉ Tam Thiếu có thêm bạc mà cũng không thể thương tổn chút nào. Hơn nữa tuyệt đối Tam Thiếu có thể làm được. Nếu sau này Tam Thiếu không làm được thì có thể xem như chuyện hôm nay chưa hề nói đến.

Mạnh Hải Châu muốn đưa tên trước mặt này bỏ dưới chân đạp cho một trận cho hả giận.

- Thật vậy sao? Thế giờ đổ ra sao?

Quân Tà đáp ứng ngay.

- Đổ xúc xắc!

Trên gương mặt Mạnh Hải Châu lộ ra vẻ được ăn cả ngã về không. Rất có phong thái dân cờ bạc, gương mặt có chút dữ tơn nói: - Ta và ngươi đổ thôi. So lớn nhỏ. Ai lớn hơn người đó thắng. Quân Mạc Tà, không biết ngươi dám chơi không?

- Ha ha. Chẳng lẽ ta còn sợ tên bại tướng dưới tay như ngươi? Đổ xúc xắc? Ngươi cho là có thể thắng ta sao? Nực cười!

Quân Tà ngẩng đầu lên trời cười cuồng ngạo. Xem ra nếu không có mấy thứ đồ vật này thì hắn đã rời khỏi đây rồi

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Ngươi Đúng Là Đổ Thần

Nghe thấy câu này, đám Lý Chấn, Lý Phong ánh mắt lập tức sáng rực như nhìn thấy vàng, sướng run cả người. Kĩ thuật chơi xúc xắc của Mạnh Hải Châu cả bọn đều rất rõ, tuy không được tính là đại cao thủ trong nghề, nhưng so với thứ gà mờ như tên tiểu tử Quân Mạc Tà thì đúng là voi đứng cạnh kiến, hơn nữa, bộ xúc xắc kia vốn là thứ do bọn họ đặc biệt chuẩn bị từ trước, nếu Mạnh Hải Châu không thắng, hắn nên tự đập đầu vào đậu hũ mà chết cho rồi! Quân Tà thua thê thảm, đây là kết cục tất yếu!

- Ai gieo trước?

Quân Tà xoa xoa chân, chỗ bị bà cô Tiểu Nghệ lúc nãy đá trúng, đến giờ vẫn ngâm ngẩm đau.

- Để ta!

Mạnh Hải Châu nhắm mắt, tay mân mê xúc xắc, cố gắng đè nén tâm tình kích động, miệng không ngừng lầm bầm cầu khấn. Tương lai của cả nhà hắn đều nằm trên mấy cục nho nhỏ này, nếu hắn thua, hậu quả thật khó mà tưởng tượng!

Quân Tà cố ý thở dài, hắn nhè nhẹ gõ ngón tay lên mặt bàn, quay sang Độc Cô Tiểu Nghệ, nhỏ giọng nói:

- Theo nàng, có phải hắn đang gọi quỷ hồn tổ tiên về giúp không? Sao ta cảm thấy xung quanh đột nhiên trở lên u ám lạnh lẽo nhỉ? Thật kì lạ!

Vừa nói, hắn vừa vén tay áo lên, rồi làm bộ giật mình kinh sợ:

- Trông này, nổi hết da gà lên rồi!

Độc Cô Tiểu Nghệ nhìn hắn làm trò, không nhịn được phải lăn bò ra cười, bộ dáng nghiêm nghiêm nghị nghị vừa nãy bay mất tiêu, cô nàng đột nhiên phát hiện, tên tiểu tử ăn hại này không ngờ cũng thú vị như vậy.

Nhưng có người thấy chuyện đó chẳng thú vị tẹo nào, bọn Lý Phong cho rằng tiểu tử thối này rõ ràng muốn làm trò khỉ để quấy nhiễu tâm trạng Mạnh Hải Châu, lập tức Quân Tà đáng thương bị mấy con mắt trắng dã chiếu tướng trừng trừng một lúc. Nhưng hắn và Đường Nguyên cũng không chịu thua kém, nghênh ngang trợn mắt nhìn lại.

Rất lâu sau, Mạnh Hải Châu đột nhiên rống lên một tiếng, năm ngón tay vung ra, một chuỗi tiếng động thanh thuý vang lên, ba hạt xúc xắc quay tròn trong bát.

- Sáu! Sáu! Sáu!.....

Bọn Lý Phong căng thẳng nhìn theo mấy hạt xúc xắc chuyển động, liên tục hò hét, nước bọt bắn ra như mưa rào, không khí cực kì huyên náo, ồn ào chẳng kém một sòng bạc lớn mấy trăm người.

Hạt xúc xắc đầu tiên đã ngừng xoay, sáu điểm. Hạt thứ hai cũng ngừng theo, lại sáu điểm.

Bọn Lý Phong mừng húm như chắc thắng đến nơi dù hạt thứ ba còn chưa dừng lại, mắt ai cũng đỏ rực một màu phấn khích, mấy cái loa càng được thể tăng âm hết cỡ:

- Sáu! Sáu! Sáu! Sáu!....

Nếu cả ba hạt đều ra sáu, thì có đến chín mươi chín phần trăm Quân Tà sẽ thua, trừ phi Nữ thần may mắn ra mặt giúp hắn quăng ba mặt sáu.

Nhưng Nữ thần may mắn đâu có dễ dụ dỗ quyến rũ như vậy? Cả bọn đồng loạt quay sang nhìn Quân Tà, ánh mắt tràn trề đắc ý.

Cuối cùng, hạt xúc xắc cũng quay chậm lại, dần dần muốn dừng hẳn. Nhìn vào màu sắc bên trên của nó, rõ ràng lại một mặt sáu nữa.

Mạnh Hải Châu thở phào nhẹ nhõm, màn trình diễn hôm nay đã vượt quá đẳng cấp hàng ngày của hắn, không thắng hơi phí!

Ai ngờ, hạt xúc xắc thứ ba đột nhiên chao đảo mấy cái, lăn đến bên hai hạt kia, cốp một cái va vào một hạt làm nó xoay đi, lại loạng choạng cốp cái nữa va vào hạt còn lại, khiến cả hai đều xoay nghiêng rồi mới chịu dừng lại.

Nháy mắt, cả phòng đột nhiên lặng ngắt như tờ!

Đám Lý Phong Lý Chấn trợn mắt nhìn vào, nét mặt trơ cứng, tiểu tử Lý Lâm tuổi nhỏ nên nhịn không nổi, khoé miệng méo xệch, đôi mắt ầng ậc nước đầy ấm ức.

Ba hạt xúc xắc nằm yên đầy vẻ vô tội trong chung, một điểm, hai điểm, ba điểm. Chiếu theo lời Mạnh Hải Châu giao ước, hắn coi như đã "cháy bài", dù người khác gieo được bao nhiêu điểm, hắn vẫn bị thua.

Xong rồi, xong hết cả rồi! Mạnh Hải Châu hai mắt trợn ngược, sùi bọt mép lăn đùng ra bất tỉnh, nếu chết được, chắc hắn cũng muốn chết luôn cho rảnh chuyện. Năm người còn lại mặt như đưa đám, sững sờ bất động nhìn vào mấy hạt xúc xắc, chỉ hận không thể khóc oà lên cho thoả.

- Hô...! Hô...! Ha ha ha ha!.....

Đường Nguyên sung sướng nhảy cẫng lên, cũng lạ, mập như hắn mà nhảy nổi khỏi mặt đất, kì tích! Hắn cuống quít nắm chặt hai vai Quân Tà:

- Tam thiếu, hôm nay Nữ thần may mắn bị ngươi cưa đổ rồi! Tài thần đến cửa, ha ha ha ha....!

- Hừ, thần tài may mắn khỉ mốc gì, đẳng cấp có vậy thôi! Đến lượt ta!

Quân Tà cố ý làm bộ sợ hãi thán phục:

- Thật khiến ta sợ muốn chết! Mạnh huynh thật độc đấy nha, chơi động tác khó như vậy chẳng phải muốn hù doạ tinh thần ta sao? Ai nha, thảo nào huynh phải chuẩn bị lâu như vậy, khâm phục khâm phục!

Hắn lại thô bỉ cười mấy tiếng:

- He he! Không ngờ đổ nghệ của huynh đã tới đẳng cấp muốn sao được vậy, tuỳ tâm sở dục, ngạo thị chúng nhân, khiến người ta nghe thấy mà sợ hãi, đúng là vạn người có một! Huynh, huynh, huynh chính là đổ trung chi thần! Mạnh đổ thần!

- Sao lại đến lượt ngươi? Tam thiếu, ngươi có bệnh à? Không cần ném! Ngươi đã thắng! Hắn là một hai ba, thông bồi!

Đường Nguyên lại nhảy dựng lên, khiến thân thể to béo của hắn chịu một trận chấn động rung rinh lớn, mãi một lúc sau mới yên tĩnh trở lại.

- Cái rắm! Ngươi còn chưa thắng! Đừng làm trò nữa, mau chơi đi! - Lý Phong rống lên, hắn giận run người: - Ngươi sẽ đổ ra một, hai, ba! Con mẹ nó!

- Đừng mơ giữa ban ngày làm gì!

Đường Nguyên bĩu môi, ánh mắt đầy vẻ coi thường, trong đầu bỗng tự hỏi: "ngày xưa tại sao mình lại thua dưới tay loại óc heo này cơ chứ?"

- Nói cũng có lý! - Quân Tà cười khẽ - Vậy để bản công tử triển lộ một ít vô song đổ nghệ cho các ngươi mở rộng tầm mắt! Quân Tà ha ha khẽ cười:

- Như vậy, bản công tử sẽ bộc lộ một ít kỹ thuật gieo xúc sắc cái thế vô song cho các ngươi kiến thức kiến thức! Ngươi, mau gọi tên Mạnh

đại thiếu đó dậy đi, nếu một lát hắn vin vào cớ không nhìn thấy tận mắt rồi lật lọng không công nhận kết quả thì sao? Phải bốn mặt một lời!

“Quái, sao tên ngốc này trở lên thông minh từ bao giờ vậy kìa?” Bọn Lý Phong không hẹn đều nhìn nhau nghi hoặc, đường lui nhỏ nhoi cuối cùng thế là cũng bị bịt kín nốt.

Độc Cô Tiểu Nghệ chỉ sợ thiên hạ không loạn, lanh chanh xen vào:

- Còn chưa chịu tỉnh? Không sao, để ta đá hắn mấy cái, hắn không tỉnh cũng phải tỉnh!

Mạnh Hải Châu đang giả bộ ngất xỉu giật mình đánh thót, đại kế thế là đi tong. Hắn vốn tính sẵn, chỉ cần Quân Tà gieo xúc xắc được điểm tốt hơn hắn, bọn Lý Phong sẽ sảng khoái công nhận Quân Tà thắng, sau đó đem thu mấy hạt xúc xắc lại. Lúc đó hắn mới đứng dậy, đường hoàng tuyên bố mình không chứng kiến sự việc, quyết không công nhận kết quả, phải chơi lại. Xúc xắc đã thu, không vật đối chứng, bọn Quân Tà không á khẩu mới lạ! Thậm chí hắn còn chuẩn bị kĩ cả lời để tranh luận cho hợp lý đanh thép với Quân Tà: “Kẻ cược với ngươi là ta chứ không phải họ, bọn họ công nhận ngươi thắng chứ không phải ta, ta không nhìn thấy, lý đâu công nhận?”

Ai ngờ Quân Tà chơi ác, phá âm mưu của hắn thì thôi, còn muốn Độc Cô Tiểu Nghệ đá hắn mấy cái, thô bỉ!

Mạnh Hải Châu còn chưa kịp chủ động đứng dậy, Đường Nguyên đã đem oán khí tích tụ cả ngày “nhiệt tình” tặng cho hắn một cước:

- Thôi trò giả chết ấy đi! Đứng dậy mau!

- Oái! Đau!

Mạnh Hải Châu giả bộ giật mình ngồi dậy, ngước mắt lên đã thấy bọn Quân Tà nhìn hắn cười đầy ẩn ý. Hắn nghiến răng đứng lên, mặt ủ rũ như đưa đám, ánh mắt tràn đầy oán giận. Nếu không vì sợ con cọp cái

Độc Cô Tiểu Nghệ, hắn dám nổi khùng mà đập Quân Tà một trận cho bõ tức lắm.

Tiếng bước chân bỗng vang lên ngoài cửa, một người lật đật tiến vào, giọng gấp gáp vội vàng:

- Mạnh công tử, Lý công tử….

Nói đến đây, hắn đột nhiên im miệng, lời nói vừa định phun ra đã nuốt trở lại. Gã vừa đến chính là tên thị vệ được lệnh đi truyền tin, nhưng nhìn nét mặt như đưa đám của bọn Lý Phong, dù là kẻ óc heo hắn cũng liên tưởng được chuyện khủng khiếp gì đã xảy ra ở đây, nhưng sự việc diễn biến tới mức này quả đã vượt qua mọi sức tưởng tượng.

- Nhìn cho rõ nhé!

Quân Tà cầm mấy hạt xúc xắc vừa gieo lên đưa tận mặt Mạnh Hải Châu, dùng ánh mắt dương dương đắc ý nhìn hắn khiến khuôn mặt cả bọn xám xịt như tro, liên tục nghiến răng ken két.

- Giàu to! Giàu to rồi!

Quân Tà cười rộ, nghênh ngang bước ra cửa, theo sau hắn là tên thị vệ khệ nệ xách một cái bao to tướng. Đám Mạnh Hải Nguyên chìm trong đau buồn tang tóc, ủ rũ cúi đầu, chẳng kẻ nào còn tâm tư phát hiện ra trong bộ đồ uống trà lúc nãy, một cái đã bay đâu mất tiêu.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Đại Thắng Trở Về

Độc Cô Tiểu Nghệ theo sau Quân Tà, ánh mắt dán chặt vào cái bao gã thị vệ đang vác trên tay. Nàng vốn tưởng hôm nay thu nhập đã rất tốt, nhưng thấy số bảo bối Quân Tà thắng được trong ván cuối – toàn những món dùng tiền cũng khó mua nổi như vậy, trong lòng không khỏi nổi lên cảm giác không thỏa mãn. “Tên khốn ngu ngốc chỉ biết ăn no chờ chết này bằng cái quái gì mà vận khí tốt như vậy? Sao một kẻ khôn ngoan nhanh nhẹn như ta lại chẳng có gì? Bất công!”

Tròng mắt cô nàng không ngừng xoay tròn tính toán: “nên dùng biện pháp gì để bắt tên tiểu tử này nôn đồ ra đây? Nếu bây giờ mình ra mặt đòi hắn thì thật mất tư cách một đại tiểu thư khuê các, nhưng tên đáng chết này hình như có ý một mình nuốt cả đống đồ!”

Đường Nguyên hăng hái vô tư đi cạnh, cười ngoác đến tận mang tai, nhìn giống Phật Di Lặc cả mười phần:

- Tam thiếu, ta phục ngươi rồi! Ha ha ha, bộ dáng thất vọng ngơ ngẩn của bọn khốn kia thật khiến người ta thoải mái. Ây, người anh em, ngươi xem, ngọc bội và bội kiếm có phải cũng nên….?

- Cho ngươi? - Quân Tà đứng phắt lại, đầy vẻ kinh ngạc, nhìn Đường Nguyên trừng trừng: - Ngươi nói cái khỉ gì vậy? Tại sao ta phải đưa cho ngươi?

Tại sao nhỉ? Đường Nguyên tức thì ngơ ngác, hắn lắp bắp:

- Chẳng lẽ… chẳng lẽ ngươi không định trả cho ta?

- Trả cho ngươi? - Nét mặt Quân Tà càng thêm ngạc nhiên: - Ta nợ ngươi hả? Nếu không tại sao phải trả? Rốt cục ngươi đang lảm nhảm cái quái gì vậy?

- Chuyện này… chuyện này…Ta…ta… Khụ… khụ….

Đường Nguyên khuôn mặt tức thì ngốc trệ, bây giờ hắn mới nhớ ra mấy thứ kia toàn bộ do một tay Quân Tà thắng được, cũng có nghĩa chúng đã thuộc về Quân Tà, hắn lấy tư cách gì để đòi lại bây giờ? Nhưng mà…nhưng mà khi về nhà lỡ cha hắn hỏi đến thì sao? Tiền tất nhiên không phải vấn đề lớn, làm sao lấy được đống đồ trong tay Quân Tà mới là vấn đề.

Đường đại công tử cuối cùng cũng phát hiện ra, tuy Quân Tà đại thắng mà về, nhưng khó khăn của chính hắn vẫn y nguyên chưa giải quyết được. Mới nghĩ đến nét mặt nghiêm khắc của cha, hắn đã không rét mà run

- Trả lại cho ngươi cũng không phải hoàn toàn không có khả năng. – Quân Tà lắc lắc đầu: - Nhưng ta tuyệt đối không làm việc không công, trước đây không, bây giờ không, sau này cũng không luôn!

Nói tới đây, hắn đột nhiên nhìn vào khuôn mặt đưa đám của Đường Nguyên cười thần bí, giơ giơ ngón tay nói:

- He he, cho không được, nhưng bán thì được! Ngươi kiếm được bao nhiêu từ chuyện này, ta sẽ bán cho ngươi đúng giá đó! Sao? Muốn mua không mập?

- Hả? Ha ha ha, đúng là người anh em tốt!

Đường Nguyên như chết đuối vớ được cọc, mừng đến phát điên, nhảy cẫng lên ôm chặt Quân Tà, hắn cũng chưa kịp nghĩ vừa thua cháy túi, còn cái khỉ gì đâu mà đem ra mua bán?

Quân Tà đáng thương, thân thể hắn còn chưa đạt tới đẳng cấp chịu được cú ôm “trời giáng” của tên mập, lập tức lăn ngửa ra đường, cả hai đổ kềnh lên nhau. Đường đại thiếu gia quả không hổ danh “đại nhân vật”, cả khối thịt nung núc hoàn toàn đè kín Quân Tà, đến một chéo áo cũng không thò ra ngoài!

Độc Cô Tiểu Nghệ cười đến sái quai hàm: “Hai tên quỷ con này lớn rồi còn quá nghịch ngợm đi”.

Cả bọn vội vàng kéo Đường Nguyên đứng dậy, hình dáng Quân Tà lúc này mới được nhô ra, hắn bị một trận ngộp thở gần chết,bị cả khối thịt kín mít bao trùm, không khí cũng không lọt tới. Hắn buồn bực nghĩ thầm: "Không ngờ ông đây cũng có ngày bị một tên đực rựa đè nghiến xuống đất, thật là xui xẻo, con mẹ nó....."

- Đường mập, ngươi làm ông mày nóng rồi đấy, đã thế ông ra giá! Bội kiếm với ngọc bội, dưới một trăm vạn lượng bạc thì đừng mơ sờ vào! Giá này chỉ có hiệu lực tới ngày mai, chậm một ngày, lên một trăm năm mươi vạn lượng!

Quân Tà đứng lên, cảm thấy lỗ mũi vẫn thoang thoảng như có mùi phân heo dính vào, rất buồn nôn khiến hắn ra giá độc ác.

- Hảaaa?

Đường Nguyên la lên thảm thiết như heo chọc tiết khiến tất cả những người xung quanh trên phố đều phải dừng lại nhìn sang.

Tới ngã tư, cả bọn sắp phải chia tay. Hướng đông là hướng về Quân gia cùng Đường gia, mà hướng tây là Độc Cô gia.

Lúc này, nhìn bộ dạng cười cợt của Quân Tà, trong tâm Độc Cô Tiểu Nghệ đột nhiên nổi lên cảm giác không tên khó hiểu, cô nàng bỗng nghĩ ngợi lung tung: “Gã Quân Mạc Tà chết tiệt này dù là một kẻ bỏ đi triệt để, một kẻ danh tiếng xấu xa, nhưng dùng hắn để chơi đùa cũng rất hứng thú đấy chứ, chẳng sao đâu”.

Nghĩ tới đây, Độc Cô Tiểu Nghệ quát:

- Quân Mạc Tà, sinh nhật ông nội ta năm nay, ngươi tới hay không?

Quân Tà hơi ngớ người, nói:

- Nếu người nhà cho ta đi, ta chắc chắn sẽ đi!

- Nếu người nhà ngươi không cho phép thì sao? – Độc Cô Tiểu Nghệ chợt cắn môi.

- Đương nhiên ta ngoan ngoãn ở nhà ! – Quân Mạc Tà đáp liền, còn một vế hắn không nói ra : "Không cho ta đi, ta bị bệnh hay sao mà phải đi ?"

« Khốn khiếp! » - Độc Cô Tiểu Nghệ nghe xong, cũng không hiểu tại sao đột nhiên cực kì tức giận, lập tức xông vào Quân Tà đấm đá như điên, hung hăng mắng chửi :

- Ngươi dám không đi, ta gặp một lần sẽ đánh một lần ! Nghe rõ chưa ?

Quân Tà vừa bực bội vừa ấm ức, đường đường là thiên hạ đệ nhất sát thủ lại để cho một con nhóc vắt mũi chưa sạch đánh cho tối tăm mặt mũi, đúng là hổ lạc đồng bằng bị chó khinh ! Cái thân thể yếu như sên này biết bao giờ mới phù hợp với hắn đây ? Hắn chỉ còn cách lấy tay che kín mặt, miệng hô liên hồi :

- Ta đi ! Chắc chắn sẽ đi ! Chắn chắn sẽ đi mà !

- Hừ, tốt lắm, tiểu tử ngươi cũng coi là biết thức thời ! Nhớ là lễ thọ phải chuẩn bị thật chu đáo đấy, ít nhất phải không kém những thứ hôm nay ngươi thắng được !

Độc Cô Tiểu Nghệ hung hăng nhìn hắn, đôi mắt to tròn đảo một vòng đầy nguy hiểm lên bao đồ rồi mới chịu rời ra, xoa xoa tay hừ một tiếng yêu kiều rồi quay người lại, nhún nhảy chân sáo chạy đi, đôi tay nhỏ

nhắn vung vẩy, bộ dáng tung tăng chẳng khác nào chú nai con đáng yêu trên đồng cỏ…

Hóa ra nha đầu này vẫn chưa chịu từ bỏ ý định với đống đồ vật trong tay Quân Tà. Dù trong thâm tâm cô nàng hắn vẫn là một kẻ vô dụng ăn hại mười phần, nhưng loại thái độ này so với trước kia rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Thấy Độc Cô Tiểu Nghệ đã đi, Quân Tà quay đầu lại nhìn Đường Nguyên, nét mặt nửa cười nửa không:

- Đường đại công tử, ngươi cũng thật là lợi hại ! Khặc khặc, đánh bạc đến thua mất cả vợ chưa cưới, bản lĩnh đó khiến ta phải phục sát đất ! Khâm phục đến cùng cực !

Đường Nguyên lập tức mặt đỏ tía tai, hận là không có lỗ nẻ để chui vào.

Quân Tà nhìn hắn, ánh mắt từ từ biến thành lạnh lùng :

- Đường Nguyên, giỏi lắm, một phen náo loạn của ngươi thiếu chút đã đem ta vào chỗ chết ! Sự tình hôm nay không hề đơn giản, ngươi có biết hay không ?

- Hả ? Hại chết ngươi ? – Tên mập bị hù đứng tim, hắn có nằm mơ cũng không nghĩ Quân Tà đột nhiên nói ra chuyện kinh thiên động địa này.

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng vận khí của mình đen đủi tới mức đó ? Ngươi thật sự hồ đồ tới vậy sao ? Thua bạc rồi thua luôn bội kiếm, thua bội kiếm lại thua tiếp ngọc bội ? Thua mất ngọc bội xong lại thua đến mức đem hôn thê của mình lên làm vật cầm cố ? Đường Nguyên, ngươi hãy tự hỏi mình xem ngươi có thể ngu tới mức đó không ? Có thể ngu tới lấy vợ mình ra làm vật gá bạc không ? Ngươi đã bao giờ nghĩ chuyện này nghiêm trọng tới mức nào chưa ? Danh vọng của hai đại gia tộc một khi bị trát phân lên sẽ tạo thành thứ hậu quả gì ? Ngươi sẽ gánh vác nổi

sao ? Ngươi… không ngờ ngươi không thèm động não mà nghĩ, chẳng lẽ ngươi không thấy có gì đáng ngờ trong chuyện này sao ?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Hướng Dẫn Từng Bước

Quân Tà hung hăng trừng mắt nhìn Đường Nguyên, ánh mắt như hai mũi dao sắc bén ghim thẳng vào lòng hắn:

- Ngươi tự nghĩ thử gan ngươi có lớn bằng thân ngươi không?

Đường Nguyên vẻ mặt sầu khổ, từ từ bình tĩnh lại, hắn cũng không phải thằng đần, kỳ thật hắn là một tên công tử bột khá khôn khéo. Mập mạp tần ngần nhớ lại những lời Quân Tà đã nói, lập tức phát giác ra có nhiều điểm không hợp lý. Chuyện này, căn bản không phải nhằm vào mình. Ngay cả nằm mơ cũng không thể như vậy được.

Nhưng tại sao nó lại rơi xuống đầu mình. Vì sao chứ?? Chả nhẽ số phận của ta đen như rắm chó vậy sao? Không! Không thể nào. Tuy ta không phải là chính nhân quân tử, tuy ta đôi khi cũng làm một số chuyện bậy bạ. Những có một số việc ta hiểu phải làm thế nào. Chuyện phát sinh hôm nay rõ ràng có chết ta cũng không làm. Nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà mình lại người gây ra mọi sự, hơn nữa là những chuyện mà mình cho dù bị kề dao vào cổ cũng không thể làm những chuyện mất mặt đó. Những chuyện đó chắc chắn sẽ bôi tro trát trấu mặt mũi của cả gia tộc, làm cho mình cả đời này coi như vùi xuống dưới tận đáy bùn đen mà làm bạn với giun. Nhưng vì cái gì, vì cái gì mà ta lại gây ra những chuyện tày trời như vậy?

Trong một thoáng, vô số câu hỏi hiện lên một cách hỗn loạn trong đầu của Đường Nguyên, khiến mập mạp khóc không ra nước mắt.

- Lần trước khi chơi bạc với ngươi, Mạnh Hải Châu có mặc bộ áo quần đó không?

Ánh mắt Quân Tà vụt loé lên lạnh lẽo, khoé miệng nhếch lên nụ cười âm hiểm.

- Phải, nhưng .. nhưng có liên quan gì chứ? Có chuyện gì sao?

Đường Nguyên ngơ ngác nhíu nhíu mày ra vẻ khó hiểu.

- Ngươi có ngửi được trên người Mạnh Hải Châu có mùi hương là lạ không? Mùi này rất dễ chịu.

Quân Tà hỏi lại.

- Đúng rồi. Có nghe thoang thoảng, đúng là một mùi rất lạ.

Đường Nguyên hơi mơ hồ nhớ lại.

- Sau khi ngươi vào, có phải cũng được người bưng lên một ly nước giống như ta hôm nay?

Quân Tà tiến thêm một bước

- Đúng, đúng vậy. Mà vậy thì sao?

- Vậy thì sao ư?

Quân Tà cười gằn hai tiếng:

- Cũng chẳng có gì, chẳng qua chỉ là bước đầu tiên để cho ngươi vạn kiếp bất phục thôi.

Đường Nguyên không phải là kẻ ngu, lẩm nhẩm lại lời của Quân Tà một lần, nhất thời nhảy dựng lên, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ:

- Ngươi,… ngươi nói… chén trà đó có vấn đề?

- Chỉ mỗi chén trà đó thôi sao?

Quân Tà cười lạnh:

- Quần áo của Mạnh Hải Châu, mùi hương kỳ bí kia, chén trà kia, toàn bộ đều có vấn đề. Một vài tên cờ bạc gặp lại nhau cần gì phải uống trà? Làm gì có chuyện đó? Ngươi đúng là đồ đầu heo mà. Cái sơ hở to gần bằng cái thân ngươi vậy mà ngươi còn không phát hiện ra?

- Nhưng… nhưng không phải ngươi cũng uống sao? Tại sao ngươi không việc gì?

Đường Nguyên vẫn ngớ ngẩn hỏi.

- Còn nhớ lúc ta uống xong chén trà, trên đường đi vào, có nhảy mũi một lần không?

Trên mặt Quân Tà hiện lên vẻ thần bí, dường như cười mà không phải cười:

- Ta còn làm ướt y phục của ngươi nữa, đúng không?

- Đúng, đúng. Có chuyện này.

Đường Nguyên vội nhớ ra.

- Người bình thường hắt xì cùng lắm là chỉ phun ra ít nước miếng. Nhưng ta thì làm ướt áo của ngươi một mảng lớn. Chẳng lẽ ngươi không thắc mắc gì sao?

Quân Tà quay đầu nhìn hắn.

- Hoá ra là vậy!

Đường Nguyên giật mình hiểu ra, theo đó đặt ra một nghi vấn:

- Tại sao ngươi lại biết rõ như vậy?

Sao ta lại biết rõ ư? Quân Tà ngẩn người, con bà nó một vấn đề khó trả lời như vậy mà ngươi cũng hỏi ta. Chẳng lẽ ta lại nói cho ngươi rằng, kiếp trước lão tử quá rành mấy cái đồ thuốc men đó rồi, không cần dùng mũi, không cần dùng mắt chỉ cần cựa sợi lông là cũng có thể cảm giác được ư?

Quân Tà vuốt vuốt mũi, nghĩ tới nghĩ lui đành hắt cho mình một bô nước tiểu:

- À.. ừm thì ta cũng đã từng bị như ngươi nên mới biết được, hiểu chưa đồ đần?

- Không hổ là Quân tam thiếu! Thật là thủ đoạn.

Đường Nguyên bội phục sát đất, sùng bái thốt lên:

- Quả là đại hành gia!

Quân Tà chẳng biết là nên khóc hay cười, hận không giơ chân sút một quả vào mông hắn, nhắc nhở:

- Chuyện của ngươi tuy đã tạm yên. Nhưng việc ngươi gán cả lão bà, chỉ sợ bọn họ sẽ truyền ra, tốt nhất là ngươi nên nghĩ cách xử lý đi.

- Đúng rồi, ta nên làm gì bây giờ nhỉ ?

Nhắc tới chuyện này, Đường Nguyên nhất thời hoảng sợ cuống quýt như con kiến bò lung tung không có chủ ý.

- Giờ ngươi chỉ còn một cách duy nhất. Đó là lăn mau về nhà, sau đó đem chuyện này bẩm rõ với lão gia nhà ngươi, không được dấu giếm điều gì, nhưng không được nói quá lên. Phải tiên hạ thủ vi cường. Để lão gia nhà ngươi nhanh chóng có quyết định. Nếu để lão gia nghe ngóng được từ người khác rồi về hỏi nhà ngươi thì coi như đời ngươi tàn.

Quân Tà cười thầm một cách hiểm độc.

- Mà ngươi là do bị hãm hại, nên chắc lão gia tử không trách mắng quá nhiều. Hơn nữa, chuyện này xử lý thế nào, lão gia nhà ngươi tuyệt đối thành thạo hơn ngươi nhiều. Chưa kể ngươi còn đang có thù hận với đám kia mà? Có thù bất báo phi quân tử. Ta chỉ cho ngươi một cách này. Bảo kiếm và bội ngọc của ngươi tạm thời cứ để ở chổ ta, sau đó ngươi mang một trăm vạn lượng ngân phiếu đến cho bọn họ mà đòi. Bọn họ dĩ nhiên là không trả lại được rồi, con bà nó… hừ hừ. Hiểu ý ta chứ?

Quân Tà hạ giọng thì thào như đang dụ dỗ một gã thiếu niên lần đầu đi rình phòng tắm nhà hàng xóm.

- Hay!!

Đường Nguyên vỗ đùi:

- Đây là con đường duy nhất, cũng là cơ hội duy nhất để giành lại sự chủ động. Nhưng mà, bọn họ chỉ cần mang tiền sang ngươi để chuộc lại hai món đó, chẳng phải…

- Đồ ngốc, lúc đó bọn họ lấy mấy thứ đó để ép ta thực hiện một việc, cũng không phải là chuyện thắng thua bằng bạc mà là chuyện ân oán cá nhân. Liệu ta có cho bọn chúng chuộc không? Bờm vừa vừa thôi! Đã nói đến vậy rồi mà ngươi còn không rõ, chờ cái gì nữa chứ?

Quân Tà cười hắc hắc.

- À còn nữa, ta cho ngươi cái này.

Quân Tà như làm ảo thuật, sờ sờ trong ngực áo lấy ra một chén trà. Chén trà này đặc biệt ở chổ đáy chén còn mấy khỏa bọt nước..

- Đây chính là cái chén mà bọn chúng có hạ thuốc mê nên ta thuận tay dắt dê.

Quân Tà cười nham hiểm:

- Bên trong chén vẫn còn một ít.

- Ha ha ha…Cao! Thật là cao tay! Tam thiếu thật là độc.

Vừa cười nịnh, Mập mạp vừa đưa tay cẩn thận đón cái chén, háo hức giống như con ngựa hoang bị chích một phát đao vào mông, lồng lên phi loạn.

“Con bà nó, các ngươi muốn tính kế bẫy ta ư? Vậy ta cho các ngươi xơi trước!”. Quân Tà nhìn bóng dáng tên mập họ Đường vội vã chạy đi, trong lòng đắc ý cười khoái trá. Với gia thế của mập mạp và nhạc phụ của hắn, lần này chắc chắn Lý gia và Mạnh gia không yên ổn được. Mình chuẩn bị ghế rung đùi xem kịch hay a.

Lần này, nếu không phải có sự xuất hiện ngoài ý muốn của Độc Cô Tiểu Nghệ, cho dù Quân Mạc Tà có là Quân Tà đi chăng nữa thì kết cục cũng sẽ khác đi nhiều. Cho dù mình có thoát vây thì e rằng cũng phải bại lộ thực lực, trở thành cái đích cho mọi người bắn phá. Cái được không bằng cái mất. Tuy bề ngoài đối thủ chỉ là mấy tên gia hỏa như mình nhưng sau lưng đám công tử bột đó đều là những gia tộc quan trọng nhất tại kinh thành. Nếu không phải trong gia tộc có người bày mưu tính kế thì lũ nhãi nhép đó sao dám đấu với Đường Nguyên và Quân Tà, sao dám kiêu ngạo, vuốt mặt chẳng nể mũi thế ư?

Không có khả năng! Chắc chắn là không có khả năng đó. Phải biết rằng tuy Quân Mạc Tà thì là một tên nổi danh là công tử bột vô tích sự nhưng sau lưng hắn là ai, là Quân lão gia, là Quân gia. Tuy giờ đây Quân gia chỉ có Quân lão gia chống đỡ đại cục, nhưng lạc đà gầy vẫn hơn ngựa, một phần ba các tướng lĩnh trong quân đội đều xuất thân dưới trướng Quân lão gia. Có thể nói chỉ cần Quân lão gia còn sống một ngày, thì những người đó chính là hậu thuẫn vững chắc của Quân Tam thiếu này. Bởi vì trên người bọn họ, dù có nguyện ý hay không đều có hình bóng chữ “Quân” trên đó.

Một khi xảy ra chuyện thì sẽ khiến cho sóng gió ngập trời quân (vua) dân đều chấn động. Một khi Quân gia sụp đổ thì những người này chạy trời cũng không khỏi nắng, nhất định sẽ bị các phe phái khác chèn ép tơi

bời. Nhưng nếu Quân gia còn tồn tại, thì bọn họ chắc chắn sẽ đoàn kết một lòng để kháng địch, mặc kệ là đối thủ trong nước hay kẻ địch từ bên ngoài.

Cho nên Quân gia không thể nào xảy ra chuyện. Cho nên một khi Quân Mạc Tà gặp chuyện không may, thì những người này tuyệt đối sẽ không đứng nhìn bàng quan. Tuy rằng trong thâm tâm mọi người đều khinh rẽ gã hoa hoa công tử này nhưng nếu cần phải ra tay bọn họ sẽ không hề do dự.

Ở gia tộc họ Đường thì Đường Nguyên cũng có vị trí tương tự. Thế lực của Đường gia tuy không bằng Quân gia nhưng tại kinh thành này cũng có thể nói là một tay che trời. Nếu Đường gia và Quân gia liên thủ thì cho dù là Độc Cô thế gia hiện tại như mặt trời giữa trưa cũng phải nhượng bộ lui binh.

Đương nhiên, nói như vậy không có nghĩa là Quân gia kém thế so với Độc Cô thế gia. Khi mà Quân gia ở đỉnh cao của danh vọng cũng đã từng ép Độc Cô thế gia đến mức không thể ngẩng đầu lên thậm chí kéo dài thời kỳ đó đến dăm bảy năm. Nhưng mà hiện giờ Quân gia nhân tài thì điêu linh còn Độc Cô thế gia thì mọc lên như nấm sau cơn mưa, tầng tầng lớp lớp, người người đông đúc. So với Quân gia thì hơn nhiều lắm. Cho nên Độc Cô thế gia rất có tiềm lực. Ít nhất đánh giá bề ngoài thì Quân gia có vẻ không bằng. Nhưng, Quân gia chỉ cần một ngày còn có Quân lão gia thì vẫn còn một ngày không thể sụp đổ. Cho dù hoàng thất muốn động đến Quân gia còn phải cân nhắc kỹ. Thậm chí có thể nói là .. Không dám.

Vậy mà giờ đây, Lý gia và Mạnh gia lại cùng xuống tay với Đường Nguyên và Quân Tà. Điều này có vẻ có chút khác thường. Trong sự bất thường có cái phi thường. Nếu có khác thường tất có chuyện.

Đúng vậy, lần này ra tay chính là mấy gã công tử ăn chơi đàng điếm, cho dù có thất bại bị khui ra sự tình thì cũng chỉ là mấy tên nhóc con còn hôi sữa gây chuyện, mọi người cười ha hả cho xong việc, mấy ai nhớ kỹ

trong lòng. Nhưng nếu ngược lại, nếu bọn chúng thực hiện thành công thì sao đây?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Phản Ứng Của Đường Gia

Quân Tà cũng đoán ra rằng. Nếu hôm nay bọn chúng thực hiện thành công được âm mưu này thì Đường Nguyên và mình sẽ rơi vào sự khống chế của đối phương! Mà Đường gia thì không sao, vì nhà họ còn có người khác thừa kế. Nhưng Quân gia thì khác vì chỉ có mình mình là người thừa kế duy nhất.

Tuy rằng chỉ là yêu cầu, nhưng đối với tên không biết nặng nhé như Quân Mạc Tà này thì có trời mới biết sẽ thành ra tai họa gì! Hơn phân nửa là hắn sẽ lao vào tai họa nhưng vẫn không biết mình vừa làm gì thậm chí lại còn đắc ý một phen nữa! Dù sao gia gia sẽ thay mình thu thập tàn cục!

Dù cho lúc này, nếu tranh đấu thì nhược điểm của mình đều bị đối phương nắm rõ, cho dù lão gia tử có hung mãnh thì quân pháp bất vị thân, tướng quân phải đưa ra lựa chọn như thế nào ? Cho dù chần chờ một chút đã tạo thành hậu quả khó lường!

Quân Tà cảm thấy mình cần phải có thêm sức mạnh! Kiếp trước của mình lịch duyệt tuy rằng phong phú nhưng mà ngay bây giờ, Quân Tà cảm thấy rõ ràng là không đủ !

Đầu tiên chính là cái gọi mẫn cảm chính trị, điểm này chính là khiếm khuyết của việc làm sát thủ kiếp trước! Nếu mình kiếp này tiếp tục là một sát thủ đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng nếu là muốn sống yên ổn trong một đại gia tộc, hơn nữa lại bảo hộ người nhà của mình không bị thương tổn, duy trì đại thế vững vàng nên nếu không có cái gọi là sự mẫn cảm về chính trị thì căn bản tất cả chỉ là si tâm mộng tưởng!

Mình có thể không làm quan, không chìm nổi giữa vua và dân, nhưng mà cuộc đấu tranh này là không thể tránh.

Quân lão gia trở về nhà đã là buổi trưa. Trên đường trở về, vừa gặp Đường lão gia Đường Vạn Lý đang đùng đùng nổi giận dẫn đầu một đám võ sĩ thị vệ phóng ngựa về phía bắc, nhìn như vậy tất nhiên là đi tìm người.

Ở phía bắc, đúng là chỗ của mấy đại gia tộc Lý gia, Mạnh gia! Sắc mặt của Đường Vạn Lý đen như đáy nồi, ánh mắt bừng bừng lửa giận, cơ hồ sắp bùng cháy ra ngoài, Quân lão gia âm thầm vui mừng:

“ He he, lâu lắm rồi mới thấy lão già này tức giận như vậy, Đường lão gia luôn luôn hòa khí, lại có thể tức đến độ thế này, bất luân nhằm vào ai cũng có kịch hay để xem!”

Ai ngờ, đạo diễn và diễn viên của vở kịch này lại là tôn tử mà mình không vừa mắt Quân Mạc Tà!

Quân lão gia rất tò mò hỏi:

-Đường huynh đang đi đâu vậy ? Sao lại vội vàng thế ? Chẳng lẽ có người đoạt mất cháu dâu của huynh à? Nhìn bộ dạng hổn hển của lão tiểu tử huynh này! Ha ha ha…..

Quân lão chỉ là muốn đùa một chút, nhưng lão lại không biết sự tức giận của Đường lão gia Đường Vạn Lý lại phụ thuộc vào chuyện này.

- Quân lão thất phu, lão tiểu tự ngươi chớ có chiếm được tiện nghi rồi khoe mẽ, ngươi cũng không phải thứ tốt đẹp gì! Chờ lão phu tính sổ với Lý gia và Mạnh gia xong rồi sẽ tính sổ với lão thất phu nhà ngươi sau!

Chòm râu trắng của Đường Vạn Lý thẳng tắp, thở hồng hộc, trừng mắt nhìn lão, vung roi ngựa, phóng tới. Hắn cũng biết Quân Mạc Tà là hạng người gì, chỉ sợ còn không bằng tôn tử của mình, Quân Mạc Tà ngược lại lại toàn thắng, sau lưng tất có cao nhân chỉ điểm. Đúng lúc lại

gặp Quân Chiến Thiên, lại thấy Quân Chiến Thiên trêu đùa mình, tự nhiên không hòa nhã với Quân lão gia!

Chỉ còn lại Quân lão gia đứng lặng người há hốc mồm, Đường Vạn Lý lão tiểu tử này có ý gì, câu đầu tiên đã mắng mình, còn nói cái gì khiến mình chẳng hiểu mô tê ở đâu. Phải một lúc sau lão mới nuốt nước miếng:

- Lý gia và Mạnh gia sao lại đắc tội ngươi? Song lão tiểu tử đó đi làm ồn ào đúng hợp ý ta, tục ngữ đã nói: Cẩu giảo cẩu, lưỡng chủy mao mà!

Đường Nguyên đi theo gia gia của hắn, thần tình xấu hổ, bộ mặt sưng đỏ. Đường bàn tử vừa về tới nhà thì đúng lúc đó cha hắn đang ngồi ở đại sảnh. Đường mập thấy vậy liền há mồm kêu cha gọi mẹ kể lể chuyện đã xảy ra khiến cha hắn sợ tới mức chân run run ngồi cũng không vững thiếu chút nữa là đã rơi xuống. Nhưng nhìn kỹ hóa ra điều khiến cha của Đường mập sợ nhất chính là gia gia hắn, Đường lão gia tử đã tới.

Vì thế, đoạn tiếp theo đã không còn gì thú vị, do Đường lão gia bức bách, Đường Nguyên gạt nước mắt kể hết sự việc từ đầu chí cuối ra….. Có thể tượng tưởng cha con Đường gia giận đến thế nào! Tới lúc Đường Nguyên lấy ra chén trà, dưới đáy còn có dược phẩm lưu lại; một vị dược sư trong gia tộc nhìn thấy liền chứng thực tất cả lời nói của Đường Nguyên đều là sự thật.

Lý, Mạnh hai nhà lại ngoan độc như thế này! Nếu bỏ qua là làm cho xú danh của Đường gia vang khắp thiên hạ! Điều này khiến cho một gia tộc luôn luôn coi trọng thanh danh như Đường gia làm sao nhịn nổi!

Đường lão gia không nén được cơn giận này liền kéo Đường Nguyên tới tặng cho hắn mười mấy cái tát sau đó ném xuống đất, thét lớn ra lệnh cho Đường Nguyên dẫn đường đi tới Lý gia, Mạnh gia đòi công đạo!

Niên kỷ của Đường lão gia so với Quân lão gia cũng tương đương nhau, có thể nói là nguyên lão ba triều, mấy năm gần đây luôn ở trong nhà, đã có vài năm cũng chưa ra khỏi cửa. Mà lúc này lão xuất hiện liền

tiền hô hậu ủng, thanh thế to lớn, sát khí trùng thiên! Xem ra chuyến này, hai nhà Lý Mạnh không tránh khỏi cảnh chó chạy gà bay rồi.

Quân lão gia tuy bị Đường Vạn Lý lão gia nói không đầu không đuôi vài câu, nhưng thấy Đường lão đang trong cơn giận dữ, lại biết Đường lão đang đi tìm hai nhà Lý Mạnh tính sổ thì trong lòng lão chẳng những không phiền não mà còn có vài phần vui mừng. Vừa nhìn đã biết nhất định là tên mập Đường Nguyên lại gây phiền toái, may mắn thay Mạc Tà của lão trong khoảng thời gian này ra sức học hành thi cử, mười phần ngoan ngoãn, khiến cho lão yên tâm không ít, nếu không chắc cũng cấp cho lão không ít phiền phức… Chậc chậc, Đường lão thất phu cũng thật đáng thương. Tuổi cao như vậy rồi còn vì tử tôn mà động khí.

Nhìn bộ dáng giận dữ của Đường Vạn Lý, Quân lão gia không kìm được cảm giác vui sướng khi người khác gặp họa rồi đắc ý về nhà. Vừa về tới, lão nghe tin Quân Tà cầm bạc cùng thị vệ Trương Đảm ra ngoài đánh bạc, tức thì bị kích động tới lảo đảo, đánh bạc thắng thua là chuyện nhỏ, vạn nhất có chuyện gì là lập tức thành chuyện lớn ngay!

Vừa nghe tin Quân Tà về nhà, lão gia tử tất nhiên nổi giận đùng đùng, đi tới của tức thì ngẩn ra: trên giường lớn, một gánh y phục bị tùy tiện ném lên, bên trong lộ ra những kiện y phục đẹp đẽ, nhưng lại không có một chiếc nào gọi là bình thường cả. Còn Khả Nhi với dáng người nhỏ nhắn đang cười đến híp mắt, đang đếm ngón tay xem có thể bán bao nhiêu bạc.

Khi nhìn kỹ, Quân lão gia tử lại một lần nữa chấn động, không nói được gì, có ba khối ngọc bội thượng phẩm, trong suốt tỏa ra ánh sáng ấm áp, vừa nhìn đã biết đó không phải phàm vật. Cái này còn đỡ, lão gia tử chân chín giật không phải ở thân ngọc bội mà trên mặt có khắc chữ ”Năm X, tháng Y, Tôn nhi Phong một tuổi”,”Năm A, tháng B, Tôn nhi Chấn một tuổi”

Đây không phải là ngọc bội mà trực hệ hậu nhân của Lý gia mới có đủ tư cách đeo hay sao? Đó cũng là vật tượng trưng cho thân phận của

Lý gia! Hơn nữa Phong, Chấn hai chữ đúng là tên của hai tôn tử của Lý thái sư, hai ngọc bội này như thế nào lại có ở trên tay Mạc Tà ? Chẳng lẽ tiểu tử này mới ra ngoài một lần đã đi đồ sát, lột sạch đồ đạc con cháu nhà người ta ư? Quân lão gia vuốt râu ánh mắt có chút khinh nghi bất định.

Nhìn ra chỗ khác, Quân lão gia kêu lên đau đớn, do dùng sức quá lớn nhổ mất một sợi rây: hai ngọc như ý kia rõ rang là của hoàng thất gì đó ! Ngoài ra còn có một Mạnh gia ngọc bội, còn có minh châu, còn có …

- Những thứ kia làm sao mà có ?

Lúc hỏi ra câu này, mặt lão gia tử giật giật, đã có ý định giết Quân Tà: nếu là do tiểu tử này cướp bóc, thật đúng là phiền toái lớn.

Không phải Quân lão gia không nghĩ tới những thứ này là do tôn tử bảo bối của mình thắng được, mà lão hiểu rất rõ tôn tử của mình: Cháu mình quyết không có khả năng thắng được những đồ “Xa xỉ” này!

Thật buồn cười! Mình vừa rồi còn chê cười Đường Vạn Lý nhưng không nghĩ tới chờ mình ở nhà cũng là một phiền toái lớn như vậy!Quân lão gia chỉ biết im lặng…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Nỗi Lo Của Quân Lão Gia Tử

Lúc này Khả Nhi mới phát hiện gia chủ đang đứng ở cửa, không khỏi hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống hành lễ, đáp:

- Những bảo vật này đều là do thiếu gia đi đánh bạc ở ngoài thắng được.

- Thắng được? Thật ư?

Quân Chiến Thiên giọng hơi lạc đi, trong lòng vừa mừng vừa sợ, nếu không phải có định lực siêu cường thì đã sợ hãi té ngửa mất rồi. Qua cơn kinh ngạc và vui sướng, Quân lão gia tử liền cảm thấy nghi ngờ, từ khi nào thì tên tiểu tử này cũng có thể thắng bạc vậy? Từ lúc bắt đầu học đánh bạc mấy năm trước, cho tới giờ vẫn chưa thắng lần nào … Nếu không phải do Quân lão gia tử nghiêm khắc hạn chế tiền tiêu vặt của hắn, có lẽ Quân Mạc Tà đã đem toàn bộ gia sản Quân gia nướng vào sòng bạc. Hơn nữa, lần này không chỉ là thắng bình thường, mà còn thắng được toàn là bảo vật quý hiếm…

- Bẩm, những bảo vật này đều là do công tử thắng được, tỳ nữ có ăn gan trời cũng không dám lừa gạt gia chủ. Ngoài những bảo vật này còn có ngân phiếu ba trăm vạn lượng, đều là công tử mang về.

Khả Nhi khẳng định:

-Nghe nói những bảo vật này là do công tử thắng được của Lý công tử và Mạnh công tử. Sau khi về nhà, công tử liền ném mấy thứ này cho tiểu tì thu dọn, sau đó đi Tàng thư các đọc sách.

Khả Nhi cảm thấy rất tự hào bởi vì từ trước đến nay công tử chưa bao giờ thắng bạc trở về, nhưng lần này lại có thể thắng nhiều như vậy. Trong lòng tiểu nha đầu này, công tử đã trở nên rất lợi hại. Tuy rằng trước đây Khả Nhi rất sợ công tử nhưng gần đây công tử lại thay đổi rất nhiều so với trước kia, ít ra là không làm cho người khác cảm thấy chán ghét như trước kia nữa.

- Tiểu tử kia lại đến Tàng thư các.

Lúc này Quân lão gia tử vui sướng nhiều hơn là kinh ngạc, thấy không cần phải thu dọn cục diện rối rắm hộ tôn tử, lại nghe được Khả Nhi nói như thế, không khỏi hai mắt đăm đăm, bộ dáng có vẻ như không chịu nổi đả kích, liền run rẩy đưa tay lên sờ trán mình, xác định được mình hôm nay không phát sốt, cũng không phải là nghe nhầm, lúc này mới hồi phục tinh thần.

- Được rồi, khi nào nó về thì bảo nó đến chỗ ta.

Lão gia tử nói xong, liền cùng Bàng quản gia đi mất, chỉ còn lại tiểu la lỵ hai mắt tỏa sáng, lẩm nhẩm tính:

- Ba khối ngọc bội này ít nhất có thể bán được hơn mười vạn, hạt châu và bảo thạch kia tối thiểu cũng có giá hơn mười lăm vạn, còn cái kia có thể bán… Hơn nữa lại còn có ngân phiếu…Oa..

- Lão Bàng, ngươi thấy thế nào?

Dọc đường, Quân Chiến Thiên có chút đắn đo, tên tôn tử này thật sự làm cho mình không hiểu được, rốt cuộc hắn muốn làm gì? Rốt cuộc hắn đang làm cái gì?

- Bẩm, lão nô không biết, nhưng hiện giờ tiểu thiếu gia thế là rất tốt.

Lão Bàng cũng rất mơ hồ, bất quá chỉ cần không phải thu thập cục diện thay cho Quân Mạc Tà, thế đã là chuyện tốt rồi.

- Nếu hắn có hứng thú đối với việc đọc sách như vậy, ngươi nói ta có nên đưa hắn vào Văn Tinh thư viện không?

Trong lòng Quân lão gia tử tự nhiên xuất hiện một giấc mơ, Văn Tinh thư viện, đây là nơi đứng đầu thiên hạ đối với người đọc sách. Bên trong tính cả thầy giáo và đệ tử cũng không quá nghìn người, con số này đối với dân cư tính hàng triệu của Thiên Hương đế quốc, thật là quá nhỏ. Nói cách khác, chỉ có những người gia thế trong sạch, phi thường, là nhân tài đứng đầu mới có tư cách tiến vào nơi này học tập. Mà khi học xong, đều là người được quốc gia săn đón, chỉ cần ngươi có thể tốt nghiệp là được. Nhưng muốn có tư cách tốt nghiệp, ngay cả những tài tử nổi danh cũng phải trải qua một quá trình học tập đầy gian nan. Có thể nói, đối với văn nhân thì Văn Tinh thư viện chính là con đường dát vàng. Mặc kệ ngươi nổi tiếng đến mức nào, cho dù ngươi là công chúa hay vương tử, nếu không có thực tài thì tuyệt đối không được vào Văn Tinh thư viện. Bỗng nhiên, Quân lão gia tử lại tính toán cho Quân Tà tiến vào Văn Tinh thư viện, xem ra trong lòng đã tin tưởng rằng Quân Tà đã hồi tâm.

- Bẩm. Điều này rất khó khăn.

Ta ngất. Với trình độ của Quân Mạc Tà mà muốn tiến vào Văn Tinh thư viện ư? Có khác gì heo nái biết leo cây đâu chứ. Tất cả những người có thể đi vào đó đều đã gian khổ học tập mười mấy năm, đều là những tài tử thanh danh hiển hách khắp nơi mới có tư cách tham gia cuộc thi tuyển chọn, Ngài nghĩ thử cháu của ngài không học vấn không nghề nghiệp suốt mười sáu năm mới đọc sách có hơn một tháng đã có thể đi vào sao?

Đương nhiên lão Bàng hiểu được điều này, tuy vậy vẫn tiếp tục nói:

- Mấy lão già ở Văn Tinh thư viện rất cổ hủ, nhưng nếu lão gia đích thân đến nói vài câu.. khụ khụ, thiết nghĩ, hay từ từ rồi tính.. sẽ cân nhắc sau.

- Ài, tiếc là tên tiểu tử này tu vi huyền khí thật là quá thấp, nếu có thể tiến vào Thần Huyền học viện đương nhiên là tốt nhất. Quân gia chúng

ta đều là lập thân trên sa trường, nếu là một tên tiểu phu tử, thật đúng là chẳng ra gì.

Quân Chiến Thiên cũng hiểu được chuyện này rất khó xảy ra, mấy năm trước Nhị hoàng tử muốn vào Văn Tinh thư viện, ngay cả hoàng đế bệ hạ còn phải ăn của lão Phu tử một chút hờn dỗi, mới miễn cưỡng được vào, với mình nhất định lại càng khó hơn bội phần.

Huống chi với cá tính của Mạc Tà…

- Lão Bàng, theo ngươi sau này ta nên an bài Mạc Tà thế nào cho thỏa đáng?

Quân lão gia tử thở dài:

- Cho hắn theo văn, tiểu tử này nhất định không khác gì cục đá, cho hắn theo Võ ư, nửa điểm thiên phú hắn cũng không có, lại càng không thể chịu khổ, không có triển vọng. Cho hắn theo kinh thương ư… haizzz có lẽ ngay cả quan tài lão phu hắn cũng có thể đem đi bán !.. Chẳng lẽ cứ để hắn ăn không ngồi rồi chờ chết sao?

Nhắc đến chuyện này, lão Bàng cũng hết cách, liền an ủi:

- Tiểu thiếu gia gần đây có chút tiến bộ, không chừng lại đang thay đổi, hồi tâm chuyển ý… Ách, tiểu thiếu gia dù sao cũng còn ít tuổi, tin rằng mọi việc cũng chưa quá muộn…

- Chỉ sợ đây chỉ là giả mù sa mưa! Hiện giờ ngay cả ngươi cũng còn cái thói đó.

Quân Chiến Thiên nhíu mày, có chút không kiên nhẫn nói:

- Lão Bàng, thế này cũng không giống ngươi à, năm đó ngươi ở chiến trường chỉ một người mà dám xông vào mấy vạn đại quân Bàng Liệt, không phải giống như ngươi hiện tại đó sao.

Lão Bàng cười khổ, thầm nghĩ: Ta làm gì muốn nói như thế, nhưng nếu không nói như vậy, ta còn có thể nói thế nào nữa? Chẳng lẽ ta nói thẳng, con cháu đều có phúc phận của chúng, lão gia đừng lo lắng. Tôn tử của ngài ai cũng biết chỉ là một phế vật không hơn không kém, cho dù ngài có quan tâm thế nào, có an bài đường lui cho hắn thế nào, hắn cũng có thể làm cho ngài tàn tạ? Nếu nói như thế, ngài lại còn không rút dao chém ta thành mười bảy, mười tám khúc ư?

- Còn có một biện pháp, có thể bảo vệ thiếu gia, làm cho lão gia hết buồn phiền.

Lão Bàng đột nhiên nhớ tới một việc, liền nói.

- Biện pháp gì? Nói mau!

Quân Chiến Thiên có chút bất ngờ, hôm nay chỉ là càu nhàu tý chút, không nghĩ tới lão Bàng lại có biện pháp.

- Biện pháp này nếu muốn thực thi thì đúng là có chút khó khăn.

Lão Bàng nói ra, liền có chút ngập ngừng:

- Chính là mua cho thiếu gia một đầu bát cấp huyền thú còn nhỏ, sau đó chúng ta không tiếc sức làm cho nó đề cao sức mạnh…

- Đủ! Đủ rồi.

Lời Bảng quản gia còn chưa dứt, đã bị Quân Chiến Thiên cắt ngang phũ phàng:

- Lão Bàng, ngươi đang nói mớ à? Theo ngươi, việc này có thể sao?

Lão Bàng suy nghĩ một chút, liền ủ rũ nói:

- Bẩm.Không có khả năng.

- Nếu đã biết là không thể, ngươi còn nói cái rắm gì!

Quân Chiến Thiên thở dài rầu rĩ nói.

Huyền thú, là một loại sinh vật đặc biệt của Huyền Huyền đại lục, một huyền thú cao cấp đều có năng lực cực kì cường hãn. Trong truyền thuyết, một bát cấp huyền thú có thể giao đấu với một cao thủ cấp Thiên Huyền mà không hề rơi xuống hạ phong. Nếu là cửu cấp huyền thú có năng lực công kích cao thì hoàn toàn có thể đấu với cao thủ Chí tôn thần huyền mà không thua kém chút nào. Nhưng huyền thú cũng phân chia cấp bậc như nhân loại, hơn nữa còn khắt khe hơn nhiều. Cao thủ nhân loại nếu có thể nắm giữ một ít kĩ năng, thủ đoạn đặc biệt là có thể vượt cấp khiêu chiến, thậm chí có thể chiến thắng đối thủ có tu vi huyền khí cao hơn mình. Nhưng đối với huyền thú, điều đó là không có khả năng.

Tứ cấp trở xuống huyền thú cùng lắm chỉ có thể nói là dã thú, hoặc là lực phá hoại lớn hơn một chút so với dã thú bình thường. Chỉ có bắt đầu từ ngũ cấp huyền thú mới có một ít năng lực đặc thù, tuy vậy huyền thú cấp năm, cấp sáu cũng không có tác dụng quá lớn, ấu thú cũng như thế. Đặc biệt hơn, huyền thú trưởng thành đều không thể thuần hóa, mà ấu thú lại cần ít nhất vài chục năm mới có thể trưởng thành, thậm chí là cả trăm năm. Như vậy chờ một ấu thú trưởng thành thì cũng đã già mất rồi, lúc đấy thì còn có tác dụng khỉ gì nữa? Huống chi huyền thú cấp năm, cấp sáu nhiều nhất chỉ có thực lực của ngân huyền cao thủ. Cho nên huyền thú cấp bậc này giá cả cũng không cao, tương đối dễ dàng tìm thấy. Nhưng huyền thú từ cấp bảy trở lên lại không như vậy. Thất cấp huyền thú là một bước đột phá lớn, có thể nói có trí thông minh không hề kém hơn nhân loại. Ngoại trừ thiên phú kĩ năng ra còn có một loại năng lực đặc thù. Bởi chính vì năng lực đặc thù này mà có thể làm cho việc nuôi dưỡng ấu thú trưởng thành trở nên không mấy khó khăn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Sắp Xếp

Huyền thú từ cấp ba trở lên trong thân thể sẽ tự động hình thành một loại tinh thể, tên là "Huyền đan", mà huyền thú từ cấp bảy trở lên có một loại năng lực đặc thù, đó là có thể hấp thụ năng lượng huyền đan trong cơ thể động vật khác, từ đó làm cho mình lớn nhanh hơn.

Nhưng cũng vì vậy mà huyền thú cấp bảy cực kì khó kiếm, chỉ cần có một con, giá cả là trên trời. Còn huyền thú cấp tám? Nó là vô giá! Chỉ có trong truyền thuyết….

Ít nhất là vài chục năm nay, chưa hề nghe nói đến một người nào bắt được huyền thú cấp tám.

Huyền thú cấp cao tập trung chủ yếu ở sâu bên trong Thiên Phạt sâm lâm, ngay cả cao thủ cấp chí tôn thần huyền cũng không dám xâm nhập. Thiên Phạt sâm lâm diện tích rộng lớn, rộng đến vô cùng vô tận, chí ít cũng phải chiếm đến một phần tư diện tích của đại lục. Ở bên ngoài chỉ có một ít tiểu huyền thú yếu ớt và vài con dã thú, nhưng càng vào sâu thì càng nguy hiểm, hơn nữa, một khi không đánh lại nó thì chỉ còn cách bỏ chạy, bởi vậy Thiên Phạt sâm lâm còn được gọi là thiên đường của huyền thú cấp cao, không thể nào truy tìm nó được. Nếu thực lực không đủ, thậm chí còn không có hy vọng sống sót trở về.

Nếu muốn có ấu thú của huyền thú cấp tám, cần ít nhất ba vị cao thủ thiên huyền, đánh bại ít nhất hai huyền thú cấp tám đã trưởng thành mới được, điều này chắc chỉ dễ trong lời nói. Hơn nữa, phòng ngự của huyền thú so với thiên huyền cao thủ còn mạnh hơn nhiều. Nếu hôm đó Nữ thần may mắn không ban phúc cho ngươi, không chỉ gặp hai mà gặp cả

một đàn thì … có đến cấp cao thủ chí tôn thần huyền thì cũng chỉ biết ngửa mặt lên trời khóc hận rồi nhắm mắt xuôi tay mà đi luôn.

Cao thủ trên đời chỉ cần lên đến cấp thiên huyền, ai chả là anh hùng một cõi, hay một đại nhân vật có thân có phận? Vinh hoa phú quý cái gì cũng có, việc gì phải theo cái việc này để kiếm miếng ăn?

Vậy nên Quân lão gia tử nghe được đề nghị này chỉ biết dở khóc dở cười.

- Đến Tàng thư các, xem thử cái tên tiểu qủy này rốt cuộc đang làm gì!

Quân lão gia tử vẫn cảm thấy tôn tử mấy ngày nay có chút quái dị. Hai người một trước một sau, lững thững đi đến Tàng thư các. Nhưng tới Tàng thư các, lại chả có gì để mà xem.

- Bẩm, một canh giờ trước thiếu gia đã ra khỏi Tàng thư các, không biết đi đâu.

Thị vệ trông coi Tàng thư các vội bẩm báo.

Hai người ngớ mặt nhìn nhau.

- Về thư phòng đi.

Quân lão gia tử đi đã mệt, có chút rệu rã, tiện thể phân phó:

- Những quyển sách mà hắn xem lúc nãy, đều đưa đây cho ta.

Trong khi Đường Vạn Lý lão gia mang theo đại đội nhân mã hùng hùng hổ hổ tiến đến Lý gia và Mạnh gia để đòi lại công đạo cho tôn tử, cũng là lúc Quân Chiến Thiên lão gia tử cảm thấy hết sức phiền lòng vì cháu của mình.

Đại viện của Lý gia, Lý Du Nhiên đang tiêu sái đứng dưới một gốc hoa mẫu đơn, bộ áo bào trắng không nhiễm một hạt bụi. Khuôn mặt anh

tuấn gần như hoàn mỹ mang theo một ý cười nhàn nhạt, ánh mắt sâu lắng nhìn bầu trời phương xa bắt đầu đổi mây đen, thật lâu không nói gì. Một trận gió nhẹ ấm áp thổi qua, thổi bay tay áo của Lý Du Nhiên, thế lại càng khiến cho hắn trông như quỳnh lâm ngọc thụ, thiên cung tiên ba (lấy từ câu quỳnh lâm ngọc thụ, huệ chất lan tư, ý khen tặng vẻ hào hoa phong nhã), làm cho người khác thấy không khỏi tán thưởng, thanh tao như thế, có thể so sánh với phượng mao lân giác, hiếm thấy trên đời.

Trước mặt hắn, ba huynh đệ Lý Phong, Lý Chấn đang đứng thẳng người, lúc này gió thu thổi làm dịu lòng người, chỉ có trên mặt ba người này lại đổ mồ hôi, lại cũng không dám lau, để kệ cho mồ hôi cứ thế rơi, rơi xuống chóp mũi, rơi vào đuôi lông mày,… Mồ hôi rơi vào trong mắt, cực kì khó chịu, thế nhưng lại cũng không dám chớp mắt dù chỉ một cái.

- Việc đã đến nước này, nói gì cũng đã muộn, bỏ đi, coi như là Quân Mạc Tà tốt số. Còn các ngươi….

Lý Du Nhiên nói tới đây, thân thể ba người đồng thời run rẩy. Là thế hệ tiếp theo của Lý gia, nhưng những người này lại có vẻ sợ hãi người thiếu niên tao nhã trước mặt tới tận xương tủy. Chưa từng có ai thấy người thiếu niên này tức giận, nhưng ba người mỗi lần thấy hắn, đều có cảm giác mùa đông không mặc áo nhảy vào hố băng

- Các ngươi mỗi người chịu bốn mươi trượng, trừ lương nửa năm.

Lý Du Nhiên cười cười, ánh mắt nhìn về phương xa, cử chí cực kì tiêu sái, ánh mắt như nước mùa xuân chảy:

- Ngày mai bắt đầu, nên làm cái gì, phải làm cái gì, đã biết chưa?

Chịu bốn mươi trượng, gậy không gãy thì cũng phải trầy da rách thịt, mà ngày mai lại còn có việc phải làm,… trừng phạt này có thể nói cực kì khắc nghiệt, không hề có chút nhân tính nào, hơn nữa ba người này với Lý Du Nhiên lại còn là huynh đệ cận huyết. Nhưng Lý Du Nhiên cứ bình thản nói ra, ngữ khí nhẹ, mắt bình thản, tựa như không phải hắn xử anh

em của mình, thậm chí không phải ba con người, mà là xử ba con chó vô tri.

Nhưng ba người Lý Phong lại như nghe được lệnh đại xá, liên tục cảm ơn, giống như trừng phạt này là được “Pháp luật khoan hồng”, nhỏ bé không đáng kể.

- Được, Quân Mạc Tà. …. Ha Ha Ha.

Lý Du Nhiên nhẹ cười, thản nhiên nói:

- Đi đi.

Nghe được hai chữ này, ba người mới dám động đậy thân mình, cực kì ngoan ngoãn đi ra, trên mặt lộ vẻ may mắn dị thường.

- Người đâu!

Lý Du Nhiên vỗ nhẹ hai tay, tức thì có hai gã Hắc Y nhân vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh hắn, cúi người chờ lệnh.

- Được, điều tra cho tử tế một chút, xem Quân Mạc Tà lần này thắng tiền bằng cách nào? Vì sao mê huyễn tề không có tác dụng? Còn nữa, tìm hiểu xem việc Độc Cô Tiểu Nghệ xuất hiên có phải là vô tình hay không… Ngay cả có Độc Cô Tiểu Nghệ thì Quân Mạc Tà cũng không nên có cơ hội thắng…, có vài điều đấy, đi điều tra cho rõ rồi về báo cho ta.

Hắn nói chuyện vẫn cực kì mềm mỏng nhẹ nhàng, làm như không muốn tốn sức để nói.

- Vâng!

Hai gã Hắc Y nhân cung kính hành lễ, còn chưa xoay người, đã thấy một người áo xanh thở hổn hển chạy tới, tới cách Lý Du Nhiên mười bước thì chạy chậm lại, cố gắng điều chỉnh hơi thở, khiến cho mặt đỏ bừng, lúc này mới thở được bình thường, đi tới trước mặt Lý Du Nhiên:

- Bẩm công tử, lão Hầu gia của Đường gia mang theo Đường Đại công tử cùng với hơn trăm người, đi ngàn dặm đường, đang hùng hổ tiến tới nhà chúng ta.

- Ồ, thật vậy sao?

Lý Du Nhiên nhẹ nhíu mày, nhẹ giọng nói:

- Không ngờ ngay cả Đường Nguyên cũng tính được đến thế này, xem ra kế hoạch trước đây của mỗ phải điều chỉnh rồi…. Ha ha… được, đi nói cho bọn Lý Chấn, nếu Lão Đường có hỏi thì trả lời … như thế như thế…mà trả lời. Còn nữa: thi hành gia pháp ngay. Chờ đánh được một nữa thì mang đến cho Đường lão gia xét hỏi.

Một gã hắc y nhân nhận lệnh nhanh chóng chạy đi.

Lý Du Nhiên nhếch mép cười, đột nhiên xoay người hỏi:

- Đường lão gia lần này mang người theo, có người nào mà chúng ta vẫn để ý không?

- Có!

Người áo xanh nói không do dự

- Có ba người.

- Ba người… thế là đủ rồi.

Lý Du Nhiên mỉm cười thần bí, ngửa đầu nhìn trời mây đen cuồn cuồn, có cảm giác mát nhè nhẹ, lẩm bẩm nhỏ đến nỗi không ai nghe thấy: “Trời sắp mưa, mà bây giờ tinh nhuệ của Đường gia đã đi hết, đúng… đây là một cơ hội tốt a”.

Ngẩng đầu, ánh mắt lần đầu tiên có vẻ thận trọng, giọng dồn dập nói:

- Lập tức báo cho Tần Hổ, thừa dịp này, lấy cái vật mà ta đã nói cho hắn. Chỉ được phép thành công, không được phép thất bại, cơ hội này chỉ

có một!

Nói xong ngẩng đầu nhìn trời, nói tiếp:

- Nói cho hắn, hắn có thời gian hành động là một buổi chiều!

- Nói cho hắn, những người mà hắn dùng không được phép xuất hiện, dù thành công hay không, không được lưu lại dấu vết!

- Vâng!

Một Hắc Y nhân khác tiến đến.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Năm Loại Dược Liệu

Lý Du Nhiên nhìn hán tử áo xanh chậm rãi nói:

- Ngươi đi đi. Ta biết rồi, lần này ngươi làm rất tốt…

Hán tử áo xanh kích động ôm quyền nói:

- Đa tạ công tử. Thuộc hạ cáo lui.

Nói xong liền giống như được ân xá vội vàng rời khỏi.

Sắc mặt Lý Du Nhiên vẫn bình thản như nước, hơi hơi vuốt cằm chuyển ánh mắt đi chỗ khác. Hán tử áo xanh cúi người lui lại hơn mười bước mới xoay người đi nhanh. Cho đến khi đi thật xa nơi đó mới dám thở ra một hơi. Ở trước mặt vị công tử gia này hắn không dám thở mạnh chút nào.

Lý Du Nhiên cười nhạt, mái tóc đen bay phất phơ trước gió:

- Người đâu. Lập tức thông báo đến tổ phụ đại nhân đang nghị sự cùng với bệ hạ trong cung rằng Đường Vạn Lý mang theo rất nhiều cao thủ đến Lý gia nhưng nói người không cần lo lắng. Người tới đương nhiên là không tốt nhưng đây cũng là một cơ hội rất hiếm khi có được. Mọi sự đều có lợi và hại nhưng phải xem thử có nắm giữ được hay không thôi.

Từ một góc khuất truyền ra một tiếng ‘vâng’ rồi một tiếng gió vang lên xem ra người kia đã rời đi rồi.

- Lần này tuy để xổng mất Quân Mạc Tà, khiến cho Quân Gia may mắn thoát thân nhưng nếu làm cho Đường lão Hầu gia đi Mạnh gia đại náo một trận đương nhiên sẽ khiến cho Mạnh gia một phen khổ sở. Nếu lúc này tổ phụ đại nhân làm cho hai nhà Mạnh - Đường trở mặt nhau là có thể kéo Mạnh gia về phía chúng ta, thậm chí có thể thu phục…

Lý Du Nhiên thở dài một hơi, xòe bàn tay thon dài trắng nõn ra cẩn thận hái xuống một chiếc lá ở cành hoa mẫu đơn trước mặt, cúi đầu nhìn chiếc lá trong tay đầy ôn nhu:

- Bất quá… Như vậy cũng rất tốt. Ít ra cũng khá thú vị.

Tiếng bước chân từ xa truyền đến như sấm rền đã đến trước cổng…

Lý Du Nhiên cười nhẹ, chân mày giương lên nói:

- Mở cửa. Dùng lễ nghi long trọng nhất nghênh đón Đường lão hầu gia!

Nói xong câu đó đột nhiên vươn ngón tay thon dài ra trước, hoàng quang chợt lóe đã khiến cho chiếc lá mang theo một chuỗi sáng vàng rực vô thanh vô tức cắm vào cây mẫu đơn…

Ngay khi lá cây rời khỏi bàn tay thì đột nhiên bầu trời chợt lóe ra một tia chớp, mây đen cuồn cuộn kéo đến đỉnh đầu, cuồng phong thổi khắp nơi. Tia chớp thoáng hiện, tà áo trắng của Lý Du Nhien dưới cuồng phong bay phấp phới, thân hình cao lớn vừa động đột nhiên biến mất khỏi đình viện.

Quân Mạc Tà đang ở đâu?

Hắn đang ở một nơi mà Quân lão gia tử không ngờ. Quân lão gia tử từng khẳng định rằng cả đời Quân Tà sẽ không thể nào đến chỗ đó bởi vì nơi đó Quân Mạc Tà từng bị đánh hai lần, mỗi lần đều bị đánh đến nữa tháng không thể rời khỏi giường. Hai lần này cũng là hai lần Quân Mạc Tà từ lúc sinh ra đến nay bị đánh.

Nơi đó chính là tiểu viện của tam thúc Quân Vô Ý.

Quân Vô Ý cả đời sống trong quân đội nên nay cả chổ ở bản thân cũng đặt gần Binh đường của Quân Gia. Quân Vô Ý bình tĩnh ngồi trên xe lăn, ánh mắt xuyên thấu qua bụi hoa nhìn vào thao trường của Quân Gia, thần sắc trong mắt biến ảo liên tục, hùng tâm đã lâu được chôn giấu trong lòng dường như đang sôi sục trở lại. Quân Tà ngồi chồm hổm trước mặt hắn, hai tay âm thầm vận huyền công từ dưới hai chân Quân Vô Ý đi lên trên rồi lại đi xuống dưới. Hắn cẩn thận kiểm tra một lần cuối, kiểm tra mỗi nơi của kinh mạch. Thậm chí mỗi sợi lông của Quân Vô Ý. Một tháng trước Quân Tà không thể di chuyển nội lực thuận buồm xuôi gió được, thậm chí không thể nào kiểm tra nhưng hiện giờ hắn không những có nội lực mà nội lực này còn được xưng là Tuyên Cổ Đệ Nhất Công - Khai Thiên Tạo Hóa Công. Quân Tà đương nhiên cẩn thận kiểm tra một lần. Hắn muốn bảo đảm vạn vô nhất thất mới quyết định phải trị liệu như thế nào.

- Sao?

Thần sắc của Quân Vô Ý rất bình tĩnh như không hề quan tâm, khẩu khí nhẹ nhàng nhưng đôi tay sớm đã nắm thật chặt, mu bàn tay nỗi lên gân xanh nên cũng thấy rõ trong lòng hắn không hề bình tĩnh như biểu hiện bên ngoài.Tuy rằng hắn thấy sắc mặt Quân Tà vui mừng nhưng hắn không thể tin hai chân tàn phế đã lâu thật sự có hi vọng phục hồi như cũ. Quân Tà chính là hi vọng cuối cùng của hắn. Hắn thậm chí không dám hỏi Quân Tà có thể chữa khỏi hay không mà chỉ dùng ‘Sao?’ để hỏi thôi. Hắn hi vọng có thể nghe được đáp ắn khẳng định…

- Tình huống tuy không tốt lắm nhưng cũng không cần bi quan.

Quân Tà cười cười nói tiếp:

- Cần phải tốn công phu đôi chút nhưng có thể nắm chắc mười phần là tam thúc lại một lần nữa đứng trên đôi chân của mình.

- Tốt!

Quân Vô Ý không nhịn được lộ ra sắc mặt vui mừng và hưng phấn nhưng lẫn trong đó có chút hoài nghi. Dù sao cũng có không ít vị danh sư đương thời đều phải bó tay nhưng đứa cháu hoàn khố của hắn gần đây tuy rằng có chút cổ quái lại có được bản lĩnh cứu chính mình ư? Đây là lúc Quân Vô Ý như cá rời khỏi nước chỉ biết chờ chết thôi. Chỉ cần một cọng rơm thôi hắn cũng muốn dùng hết sức nắm lấy. Cho dù cháu hắn nói đùa nhưng thêm một cơ hội thì cùng lắm cũng chỉ là thêm một lần thất vọng mà thôi. Những tư vị trong lòng Quân tam gia người ngoài há có thể biết được?

Quân Tà nói:

- Để cháu nói cho mấy vị thuốc, tam thúc phái người đi tìm mua là được. Tin rằng ngày tam thúc có thể đứng lên sẽ không còn xa nữa.

Quân Vô Ý có chút vội vàng:

- Tốt! Là mấy vị thuốc nào? Có cái gì quý hiếm sao? Để ta phái người đi tìm là được!

- Liệt tràng hoa, thông thâm thảo, cửu diệp thảo, đoạn tục căn…Còn có phần kinh hà.

Quân Tà nói một hơi năm vị thuốc, đương nhiên đây là dùng tên thuốc ở tại thế giới này. Mấy ngày trước Quân Tà ở trong Tàng thư các tìm hiểu điển tịch y dược. Dù sao những tên cây thuốc kiếp trước mình biết khó có thể dùng đến. Cũng may trong Tàng thư các có không ít điển tịch y dược, những vị thuốc Quân Tà cần phối thuốc đều nghiên cứu kỹ. Chỉ cần dựa theo tranh ảnh trong điển tịch là có thể đối chiếu được.

- Thông tâm thảo, đoạn trường hoa thỉnh thoảng ta có nghe qua nhưng cửu diệp thảo và phần kinh hà là cái gì?

Quân Vô Ý nhíu nhíu mày, phải biết rằng Quân Vô Ý bệnh lâu thành y nên kiến thức đối với y dược có chút bất phàm. Nghe Quân Tà nói ra

hai vị thuốc mà bản thân mình lại không biết nên không tránh có chút kỳ quái.

Quân Tà cười cười, từ trong lòng lấy ra một quyển sách. Đây là Kỳ hoa dị thảo đồ chí đưa đến trước mắt Quân Vô Ý lật ra:

- Đây là cửu diệp thảo, đây là phần kinh hà. Mấy thứ này ngoại trừ Phần kinh hà hơi khó tìm thấy thì các vị thuốc còn lại đều rất thông thường. Dược khố trong phủ ta có thể có, mà cho dù không có cũng có thể tìm mua các hiệu thuốc trong thành. Những dược liệu này dùng phương pháp độc môn của cháu điều phối đã có thể nắm chặt ngoài bảy thành chữa khỏi bệnh cho tam thúc.

- Tốt!

Ánh mắt Quân Vô Ý nhìn chằm chằm vào các vị thuốc trong sách như nhặt được chí bảo, âm thanh có chút run rẩy. Suốt mười năm! Ta..ta..ta có thể thấy được hi vọng ‘đứng’ lên rồi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Cho Ta Thấy Bản Lĩnh Thật Sự Của Ngươi Đi

- Tam thúc chú ý, nếu kho thuốc của phủ chúng ta không có dược liệu mà phải đi ra ngoài mua thì không được phái một người. Tốt nhất là phái nhiều người, mỗi người phụ trách thu mua một vị thuốc, không để cho bất kỳ người nào có thể biết được chúng ta mua những loại thuốc này để làm gì. Tuy người khác chưa chắc đã đoán được mục đích của chúng ta nhưng vẫn phải dự phòng tình huống xấu nhất. Ngay cả khi thu mua được tất cả các loại dược liệu, cháu cũng phải tự mình kiểm tra qua thì mới có thể điều chế thuốc.

Quân Tà chậm rãi nói:

- Hiện giờ tình thế của Quân gia chúng ta như nước sông mùa khô, gia cảnh càng lúc càng tiêu điều. Nhưng chỉ cần Tam thúc khôi phục, cục diện của Quân gia ta chắc chắn sẽ khác ngay. Cháu tin rằng trong kinh thành này số người hy vọng Tam thúc vĩnh viễn không đứng dậy cũng không ít. Cho nên việc này phải tiến hành một cách thận trọng. Chỉ cần Tam thúc bình phục, thì người chính là lá bài chủ chưa lật của Quân gia. Tam thúc, ý của cháu chắc người hiểu được?

- Không sai.

Quân Vô Ý cực kỳ vui mừng nhìn cháu mình:

- Mạc Tà, ngươi thật sự đã trưởng thành rồi. Cho dù Tam thúc không thể đứng lên được nữa, nhưng chỉ cần có ngươi, Quân gia tuyệt đối không suy sụp.

Những điều Quân Tà vừa nói, dĩ nhiên Quân Vô Ý cũng hiểu rõ, thế nhưng chính tai lại nghe được từ cháu mình, hơn nữa lại thu xếp vẹn toàn, thậm chí phương hướng về lâu về dài cũng có thể tính toán được. Đó mới chính là cái khiến Quân Vô Ý vô cùng cao hứng.

Quân Tà cười khổ, lắc lắc đầu. Kiếp trước là thiên hạ đệ nhất sát thủ, nhưng giờ lại có người vui mừng khích lệ: ngươi đã trưởng thành, hài vãi chưởng…

Đúng là nhục thật!

Thật tình Quân Tà hơi khó chịu về sự khích lệ đó. Trong lòng không khỏi thầm nghĩ: “May là Tam thúc nói là Mạc Tà ngươi đã trưởng thành chứ nếu phang cho mình một câu Quân Tà ngươi đã trưởng thành,..Con bà nó chắc mình đập đầu vào đậu hũ mà chết quá hức hức ”

Nếu bây giờ là kiếp trước, có ai đó mà nói với Quân Tà kiểu như vậy, chắc chắn một điều ngày này sang năm là giỗ đầu của kẻ đó.

- Mạc Tà, ngươi xem đám hộ vệ của chúng ta luyện tập như thế nào?

Nghe xa xa những âm thanh hò hét nhịp nhàng vọng lại, nhìn một đám đại hán thân thể cường tráng, mồ hôi chảy thành dòng, trong lòng Quân Vô Ý bất giác lại có chút xao động.

- Ờ, chẳng qua chỉ là một đám biết khoa chân múa tay mà thôi!

Quân Tà trong lòng đang miên man, nghe hỏi đột nhiên buột miệng nói luôn, khẩu khí không giấu vẻ khinh thường.

- Khoa chân múa tay?

Quân Vô Ý lắc đầu bật cười:

- Ngươi nói đám thị vệ đạt thất huyền, bát huyền đó đang luyện tập chỉ là khoa chân múa tay sao? Mạc Tà, khẩu khí của ngươi thật không nhỏ à.

- Đó mà cũng gọi là luyện tập ư? Có tác dụng gì đâu chứ?

Quân Tà nhếch miệng:

- Cùng lắm thì đó chỉ có thể gọi là rèn luyện thôi, sao có thể là tập luyện được. Chẳng khác gì một đám vô công rồi nghề tập trung lại để rèn luyện khí lực, thậm chí rèn luyện khí lực cũng không nên hồn nữa. Hiệu quả cực kỳ kém cỏi, cháu không hiểu được những gì bọn họ đang luyện đó thì khi ra chiến trường có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng, hay có gây ra thương tổn cho địch nhân khi giao chiến hay không? Trong mắt cháu, bọn họ chả khác gì một đám đầu óc ngu si, tứ chi phát triển chỉ biết đâm đầu vào chổ chết, hết người này đến người khác. Căn bản chỉ là một đám thiêu thân, không hiểu chuyện, chỉ tốn thời gian công sức không hơn không kém.

- Chịu chết? Tốn thời gian vô ích?

Quân Vô Ý không nhịn được trừng mắt lên quát:

- Mạc Tà, ta biết cháu không ham mê tập võ, không biết được tầm quan trọng của luyện tập nhưng ngươi không thể hạ thấp bọn họ được. Không biết thì không có tội, nhưng vì cái mà mình không biết mà vũ nhục những binh sĩ đó, thì không thể tha thứ được. Những thị vệ đó, là những chiến sĩ tinh nhuệ đã từng kinh qua trăm trận, do hiện giờ không có chiến tranh mới về làm thị vệ cho Quân gia. Bất kỳ người nào cũng là hán tử đầu đội trời, chân đạp đất. Những gì ngươi vừa nói, ta xem như là thuận miệng nói đùa. Nếu ngươi còn dám vũ nhục bọn họ, đừng trách ta không khách khí. Không được cười nhạo như thế.

Quân Vô Ý nói dứt, sát ý lạnh lẽo cũng bỗng nhiên tràn đầy. Cho dù Quân Tà vốn trầm ổn cũng phải chấn động. Tam thúc của mình thân dù tàn nhưng tâm tuyệt đối không phế. Nếu một khi bình phục, vị Tam thúc này chắc chắn là lá chắn che chở tốt nhất cho mình.

- Cười nhạo? Có câu thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng. Cháu nói tam thúc nghe khó chịu nhưng những gì cháu nói tuyệt không có ý chê

cười.

Quân Tà vội buông tay, vẻ mặt trở nên vô tội:

- Cháu cũng không nói bọn họ là đồ vô dụng, cũng không hề có ý vũ nhục bọn họ. Mỗi nam nhi thiết huyết trở về từ chiến trường đều đáng được tôn trọng. Bọn họ luyện tập cũng rất khắc khổ, rất chuyên tâm, điều này ai cũng thấy được. Những không phải cứ chuyên cần, khắc khổ luyện tập như vậy là có thể chiến thắng trên chiến trường. Cháu nói bọn họ tốn thời gian vô ích là vì cách luyện tập của những người này là sai lầm.

- Luyện tập sai ư?

Quân Vô Ý tuy trên mặt vẫn còn nét giận dữ, nhưng cũng tự vấn, cháu mình so với trước đã thay đổi rất nhiều, mỗi câu nói đều có mục đích, tuyệt không nhảm nhí bao giờ. Chẳng lẽ…

- Cứ nhìn là thấy, Tam thúc người nhìn hai người kia đang đấu với nhau. Người xem thử bọn họ đang đùa giỡn hay đang vật nhau? Đánh nhau thì nương tay, vừa đánh vừa cười như vậy mà gọi là luyện tập sao? Ngay cả luận võ bình thường cũng không thể đùa giỡn như vậy được. Chẳng lẽ đó không phải là khoa chân múa tay ư?

Quân Tà lại chỉ chỉ ngón tay:

- Còn mấy người đang nâng gỗ phía bên kia. Nhìn thấy mồ hôi như tắm đấy, rất vất vả đấy? Nhưng thật ra chẳng có tác dụng gì cả. Căn bản là không vượt cực hạn của bọn họ. Vốn dĩ khí lực bọn họ rất mạnh, nâng lên hạ xuống đến mức đổ mồ hôi ướt đầm đìa thì cho dù có làm mười năm cũng chả có gì tiến bộ, cái duy nhất mà họ có thể đạt được chính là động tác của tay sẽ thuần thục hơn một chút. Còn tiềm lực của bản thân mà họ có thể tự khai phá lại hoàn toàn lãng phí, như vậy không phải là tốn thời gian vô ích hay sao?

- Người như vậy muốn sống sót trên chiến trường chỉ trông chờ vào may mắn. Muốn được xưng hô là dũng sĩ là anh hùng thì còn cách xa đến mười vạn tám nghìn dặm.

Quân Tà hờ hững nhìn nhóm người đang ở phía xa xa:

- Trình độ này nhiều nhất cũng chỉ làm được thị vệ trong nhà bình thường, còn muốn hơn nữa thì e là khó lắm. Tam thúc xem thử, cháu có sĩ nhục bọn họ không?

Những lời Quân Tà nói thật sự rất khó nghe, nhưng bất ngờ là Quân Vô Ý lại không hề có chút tức giận chỉ trầm tư suy nghĩ.

Quân Tà cười hăng hắc:

- Nếu gia gia muốn dựa vào những người này để bảo hộ Quân gia thì sợ là Quân gia đã bị người ta tiêu diệt mấy trăm mấy ngàn lần rồi. Bởi vậy cháu tin rằng trong tay gia gia phải có một lực lượng tinh nhuệ hơn nữa, đó mới là sức mạnh chân chính của Quân gia. Tuy cháu chưa từng thấy qua, chưa từng nghe được, nhưng cháu khẳng định là có. Còn về phần những người này chỉ dùng vào mục đích nguỵ trang mà thôi. Tam thúc, người không nói cho ta biết những người nguỵ trang này có một vị trí quan trọng trong lòng người đó chứ?

Lúc này, Quân Vô Ý nhìn Quân Tà với ánh mắt rất kỳ quái. Một lát sau, mới chậm rãi nói:

- Nếu giao những người này cho ngươi huấn luyện liệu họ có trở thành những người giỏi nhất không?

- Giao cho cháu huấn luyện? Ha ha, cháu không có hứng thú này đâu.

Quân Tà bĩu môi:

- Mỗi ngày ngửi mùi mồ hôi trên người bọn họ chắc chết quá. Mùi binh sĩ tuyệt đối không phải là mùi mồ hôi. Quân hồn không phải cứ hô là có mà phải giết mới thành.

- Đẩy ta tới chổ đó.

Quân Vô Ý hừ một tiếng, hơi có chút trầm tư nhưng trên mặt hiện lên sự kiên định

- Quân Mạc Tà, hãy cho ta thấy bản lĩnh thật sự của cháu

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Có Phải Phế Vật Hay Không?

Hai người đi đến cạnh sân tập, Quân Vô Ý ho khan một tiếng, quát:

- Toàn quân tập hợp! Tất cả tập trung lại đây cho ta, xếp thành hàng!

Đó chính là quân lệnh!

Tuy mười năm qua Quân Vô Ý không hề phát ra quân lệnh, nhưng giờ đây khi Quân Vô Ý hô vang những lời này, bỗng dưng xung quanh toát lên có một cỗ khí thế sát phạt mãnh liệt. Đột nhiên mang đến hi vọng, vị đại tướng quân nắm quyền sinh sát trong tay này sẽ một lần nữa tung hoành.

Tất cả khi nghe quân lệnh, trong lòng mỗi người đều có chung một cảm giác: nếu không chạy tới với tốc độ nhanh nhất, đảm bảo đầu ngươi sẽ rơi xuống đất, tuyệt đối không có đường sống.

Trong giây lát, ba trăm võ sĩ hộ viện xếp thành hàng đứng trước mặt hai người. Nhìn từng khuôn mặt đẫm mồ hôi đang đứng trước mặt, Quân Vô Ý hài lòng gật đầu, nhấc tay chỉ vào Quân Tà nói:

- Từ giờ phút này, việc huấn luyện các ngươi sẽ do tam thiếu gia toàn quyền phụ trách. Vô luận bảo các ngươi làm cái gì, đều phải vô điều kiện phục tùng! Nghe rõ chưa?

Những lời này vừa nói ra liền gây ra một trận xôn xao ở bên dưới, thế nhưng một hồi lâu sau không có ai trả lời. Trên mặt Quân Vô Ý lộ ra vẻ giận dữ, nhưng vẫn không nói gì mà chỉ nhìn Quân Tà. Như hắn đã nói,

hiện tại, bắt đầu từ lúc này, Quân Tà chính là chỉ huy cao nhất ở đây, nói cách khác, vào lúc hắn nói ra mấy câu đó thì đã đem toàn bộ quyền lực giao cho Quân Tà. Trước mặt những người này cho dù có làm gì thì đó cũng là chuyện của Quân Tà.

Về phần Quân Tà sử dụng quyền lực của mình như thế nào, Quân Vô Ý sẽ không nhúng tay vào. Nếu cháu của mình ngay cả cửa này cũng không qua nổi, điều đó liền chứng minh những điều nó nói hai ngày nay chỉ là bốc phét. Chính mình có thể không cần tin tưởng vào nó nữa.

Quân Tà cười khổ trong lòng, tiến lên một bước, trầm giọng nói:

- Vừa rồi ta với tam thúc vừa nói chuyện với nhau về việc huấn luyện của các ngươi, tam thúc hỏi ta, các ngươi huấn luyện thế nào; có tính là tinh nhuệ không? Có phải là hảo hán tử không? Ha ha…

Thanh âm của Quân Tà không lớn, nhưng lại thành công hấp dẫn được sự chú ý của ba trăm người. Một đám người mắt nhìn Quân Tà, chờ hắn nói tiếp, không biết trong mắt vị thiếu gia phế vật này, bản thân mình sẽ được đánh giá như thế nào?

- Ta nói, các ngươi chỉ là một đám phế vật! Ngoại trừ việc lãng phí cơm ăn ra, căn bản chỉ là một đám phế vật ăn rồi ngồi chờ chết. Nếu hiện tại xảy ra chiến tranh, cho những người các ngươi ra chiến trường, đảm bảo các ngươi sẽ chết không kịp trăn trối. Gì thì ta không biết nhưng về điều này, ta không hề nghi ngờ!

Ba trăm tráng sĩ nhất thời hô hấp trở nên nặng nề, phẫn nộ nhìn Quân Tà, mặt đỏ phừng phừng, cửu khiếu muốn xì khói. Nhục nhã! Cực kì nhục nhã.

Một đại hán bước lên một bước, ánh mắt gần như phun ra lửa nhìn Quân Tà, phẫn nộ nói:

- Tam thiếu gia, những lời này là có ý gì? Mặc dù chúng ta là thị vệ Quân gia, nhưng cũng là binh lính đã trải qua hàng trăm trận chiến! Cho

dù người là chủ nhân cũng không thể tùy tiện vũ nhục chúng ta như vậy được.

- Vũ nhục các ngươi? Ồ không không không, chính các ngươi mới vũ nhục các ngươi, còn bảo ta lại vũ nhục các ngươi sao? Các ngươi đủ tư cách để ta vũ nhục sao?

Quân Tà cười cười, vươn tay chỉ vào mình, nói:

- Có phải rất không phục không? Rất muốn đánh ta một trận sao? Được thôi, ta cho các ngươi một cơ hội, chỉ cần các ngươi có thể phản bác quan điểm của ta, các người liền có thể đánh ta một trận, tam thúc chắc chắn sẽ không nhúng tay vào, đây là mệnh lệnh thứ nhất của ta!

Một trận ồn ào lan truyền xung quanh. Thanh âm của Quân Tà lại lạnh lùng vang lên:

- Ta hỏi các ngươi, các ngươi tự xưng là đã trải qua hàng trăm trận đánh, như vậy cùng với các ngươi tiến vào binh nghiệp, hẳn là có rất nhiều người trở thành tướng quân, thành thiên tướng, ách, dù sao cũng là làm quan, không phải là sĩ tốt tầm thường. Địa vị hoàn toàn cao hơn so với các ngươi! Điểm này hẳn là các ngươi không phủ nhận chứ?

Đại hán kia liền ngẩn người, hơi ngập ngừng gật đầu, điều này cần gì phải hỏi, trên chiến trường, khẳng định sẽ có nhiều binh sĩ tích công mà thăng chức. Rất nhiều đồng đội của mình tích góp công lao, từng bước thăng chức. Điểm ấy là bình thường, thiếu gia nêu ra để làm gì?

- Nhưng vì sao, vì sao các ngươi lại không trở thành tướng quân? Bởi vì các ngươi không làm được như họ. Cho nên khi so sánh với bọn họ, các ngươi đã bị đào thải lần thứ nhất!

Quân Tà nhìn bọn họ một cách vô tình:

- Tiếp theo, cùng thời với các ngươi, ta tin rằng có rất nhiều người tu vi huyền khí có lẽ không bằng các ngươi, hoặc có thể mạnh hơn các

ngươi một chút, hoặc là không thua kém lắm so với các ngươi. Có đúng không?

Đúng vậy, vì sao chúng ta lại không thể trở thành tướng quân? Mọi người bị những câu vừa rồi làm cho đầu óc rối loạn, còn chưa phục hồi được tinh thần, nghe vậy liền không tự chủ mà gật đầu. Cũng có không ít người nói thầm trong lòng: những người đó trở thành tướng quân chẳng qua là nắm bắt được cơ hội, vận khí tốt mà thôi. Nói nhảm, những lời này quả thật là vô nghĩa, không có thực lực sẽ được tuyển vào quân ngũ sao? Thực lực hơn hẳn nhiều người chẳng lẽ lại vẫn là tiểu binh như chúng ta sao?

- Nhưng trong bọn họ có rất nhiều người sau khi nhập ngũ, đều từ chiến đấu mà trở thành cửu phẩm huyền khí, trở thành cao thủ chân chính. Do đó sau chiến tranh được rất nhiều gia tộc tuyển mộ, chuyện này có không?

Những chuyện như thế này đương nhiên là thường xảy ra, mọi người lại gật gật đầu, khí thế đã không còn sắc bén như lúc trước. Thậm chí trong mắt một số người còn hiện lên vẻ xấu hổ. Mỗi khi tiến giai một phẩm, đều là một lần khó khăn, phẩm giai càng cao thì tiến giai lại càng khó. Bát cấp và cửu cấp tuy chỉ chênh nhau một bậc, nhưng lại chênh lệch như trời và vực. Có rất nhiều người chỉ mất vài năm liền có thể tu thành bát cấp huyền khí, nhưng dùng cả đời cũng không thể tiến lên một bậc thành cửu cấp. Càng không nói tiến một bước dài nữa vào hàng ngũ ngân huyền cao thủ. Dưới cửu phẩm hết thảy đều là con kiến. Những lời này, cũng không phải nói cho vui mà thôi.

- Bọn họ tiến giai, các ngươi lại không. Như vậy, so với những người này, các ngươi lại bị đào thải lần nữa. Có người nào không đồng ý hay không?

Quân Tà khinh thường nhìn bọn họ.

Yên tĩnh, mọi người đều im lặng không nói được gì.

- Sau khi chiến tranh chấm dứt, rất nhiều người rời khỏi quân đội, có một ít người được các tổ chức bí mật của quốc gia hoặc một ít tổ chức võ trang tư nhân mời vào, hoặc là hắn được quân đội điều động, có việc này không?

Quân Tà nhẹ nhàng cười cười, lại hỏi.

Những chuyện như thế này lại càng phổ biến. Mọi người đều im lặng, vẻ xấu hổ trên mặt lại càng đậm.

- Vậy mà trong những người đó, vẫn không có các ngươi. Các ngươi lại bị đào thải lần thứ ba.

Quân Tà lại tiếp tục đả kích:

- Mà vào lúc các ngươi vào Quân gia, có ai còn nhớ rõ là lúc đến đây có tổng cộng bao nhiêu người không?

- Báo cáo thiếu gia, tổng cộng có năm trăm người!

Đại hán kia tuy hiểu được ý tứ của Quân Tà, mặt càng thêm đỏ, nhưng vẫn như cũ mà trả lời.

- Ồ, nói cách khác, thiếu đi hai trăm người. Như vậy, hai trăm người kia đã đi đâu?

Quân Tà chậm rãi, thong thả bước lên hai bước:

- Ta chỉ biết là không phải bọn họ bị đuổi đi, cũng không phải là đã chết, mà là bọn họ đã được tuyển chọn đi làm những việc trọng yếu. Vì cái gì mà lại không chọn các ngươi? Bởi vì các ngươi không mạnh mẽ như bọn họ. Hiển nhiên, trong việc này các ngươi lại bị đào thải!

Có người hô hấp trở nên nặng nề, có người mắt trở nên đỏ ngầu, nhưng vẫn như trước không ai lên tiếng.

- Các ngươi nói cho ta biết, bao nhiêu lần bị đào thải như thế, trong thâm tâm các ngươi, tự hỏi như thế có phải phế vật hay không?

Quân Tà đầu hơi nghiêng, hướng lỗ tai về phía bọn họ, hỏi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Cổ Động

Vẫn không có ai trả lời, tất cả đều thở hổn hển như trâu, mặt đỏ bừng như muốn ứa máu. Sự sỉ nhục cùng cực tràn ngập trong tim mỗi người, nhất thời cảm thấy cực kì xấu hổ.

Vì sao? Vì sao người khác làm được, chúng ta lại không làm được? Người khác có thể đột phá, sao chúng ta không thể? Từng là anh em chung một chiến hào, giờ họ đã đứng trên đầu mình rồi. Mà tại sao mình lại không đứng được trên đầu người khác?

- Có lẽ các ngươi sẽ nói, lập được công lớn trở thành tướng quân, đều là do vận khí tốt! Tiến giai cấp huyền khí là do thiên phú tốt hơn! Người ta không chọn các ngươi, là do người chọn không biết nhìn người! Ta cho các ngươi biết, tất cả những điều trên đều là vớ vẩn! Vận khí? Vì sao các ngươi không có? Biết được căn cốt mình không tốt, lại tự thừa nhận mình là phế vật. Oán giận người khác không có mắt nhìn người, lý do cực kì ngu xuẩn. Nếu các ngươi là chủ, các ngươi sẽ chọn một đám phế vật hay người hữu dụng?

Tất cả không ai nói gì, chỉ thở hổn hển, hai mắt đỏ bừng.

- Ta nói điều này, không phải muốn động vào vết thương của các ngươi. Mà là do cuộc sống của các ngươi bây giờ quá sung sướng, đã đánh mất dũng khí. Tục ngữ nói không sai, biết sai mới hiểu Lễ, biết nhục thì mới giỏi được! Sai hết rồi, nó không đáng sợ! Nhưng đáng sợ là, chính các ngươi còn không biết mình sai, còn đắc ý, tự cho mình là nhất. Điều này không thể nào tha thứ. Mà nhóm các ngươi bây giờ, chưa

ai từng nghĩ đến những lời ta nói, nếu có, hắn bây giờ cũng không có ở đây!

- Động lực thúc đẩy con người có rất nhiều loại, nhưng sỉ nhục là một loại quan trọng nhất! Các ngươi có muốn tiếp tục làm thứ rác rưởi? Có muốn tiếp tục nằm ăn giữ nhà hộ viện như một con chó? Có muốn tiếp tục bị người ta lăng nhục? Có muốn tiếp tục bị ta chửi cho không ngẩng mặt lên?

Mỗi câu Quân Tà nói, phía dưới lại truyền lên một tiếng thật lớn : “Không!”. Mới đầu thật là lộn xộn, nhưng đến cùng, lại như dời non lấp bể (bài sơn đào hải), khiến mọi người phải la lên! Cổ họng như rách ra, nhiệt huyết cả người đều xông lên não! (tăng xông mà chết!!!- DG)

- Tốt! Điều này chứng tỏ các ngươi còn có hi vọng cứu được!

Quân Tà bước đi hai bước, đột nhiên nghiêng đầu nói:

- Có người nào muốn nói điều này không?

Quân Tà lại chậm rãi bước thêm vài bước, ung dung nói tiếp:

- Chúng ta cho dù là phế vật, cũng mạnh hơn cái bọn chỉ biết quần là áo lượt ăn ăn uống uống chờ chết! Đúng không? Cho nên các ngươi vì lệnh của tam thúc mà nghe lời ta, nhưng vẫn khinh thường ta, đúng không?

Rất nhiều người ngẩng đầu lên, xem mặt họ, tuy không ai nói, nhưng trong lòng cũng ít nhiều nghĩ thế.

- Tiếc là các ngươi sai rồi, hơn nữa là sai cả mười phần!

Quân Tà vỗ vỗ tay nói:

- Ta đúng là một đứa trẻ quần là áo lượt, mà các ngươi đều là người đã trải qua vài trăm trận chiến sinh tử, nhưng hôm nay ta cho các ngươi biết, các ngươi không thể nào so được với ta! Vì sao ư? Rất đơn giản, vì

ta có một ông nội tốt, một thúc thúc tốt, vì ta có một người cha tốt, ta còn có hai người anh tốt nữa. Là vì họ đã làm tất cả, mới có được Quân gia ngày hôm nay. Điều đó, các ngươi không có! Quân Mạc Tà ta quần là áo lượt, cho dù giết người cũng có người khuyên ta, cũng có người đi giết hộ ta. Điều này, các ngươi không có. Vì thế, các ngươi không thể bằng ta. Trời có thiên đạo, có làm thì mới có ăn, cho dù là quần là áo lượt, cũng cần phải trả giá. Hơn nữa là một cái giá rất lớn. Người bình dân không ăn chơi trác táng, vì bọn họ không có điều kiện, vì cha chú bọn họ không trả giá, cho nên cái từ sỉ nhục người khác quần là áo lượt các ngươi cũng không được nghe. Vĩnh viễn không bao giờ có!

- Cái khác không nói, có một ví dụ sờ sờ trước mắt đây. Ông nội ta là Quân Chiến Thiên, xuất thân bình thường, gia nhập quân đội, chiến đấu trăm trận, mới có Quân gia ngày hôm nay! Các ngươi có nghĩ, điểm xuất phát của ông nội ta ngày xưa hơn các ngươi sao?

Quân Chiến Thiên quật khởi, ở đế quốc đã là một sự truyền kì. Với kì tích cuộc đời ông, những người này chắc chắn rõ hơn ai hết. Nghe vậy, mắt không khỏi bùng lửa. Có người toàn thân run rẩy, kích động cực kì. Chúng ta cũng có thể có ngày được như vậy sao?

- Được rồi, nói nhiều như vậy, ta tin các ngươi hiểu được ý ta. Các ngươi có đủ vận khí, sống sót trên chiến trường, cũng có thể sống như bây giờ, thậm chí có thể coi như du hí. Nhưng, các ngươi trả giá như thế, thì chỉ đủ cho các ngươi tiếp tục sống như vậy! Chỉ thế thôi!

Quân Tà đột nhiên dừng bước, quay mắt về bọn họ, nói từng từ một:

- Ta chỉ hỏi các ngươi, có muốn đột phá cảnh giới trở thành cao thủ nhất lưu? Có muốn trở nên hơn người? Có muốn đi làm chuyện lớn hay ở nhà giữ cửa, tiếp tục cuộc sống không lý tưởng? Còn nữa…

Quân Tà cười quỷ dị:

- Các ngươi có muốn con cháu cũng giống ta, làm một công tử ăn chơi trác táng mà không ai dám khi đễ? Các ngươi có nghĩ nếu các ngươi

thành công, con cháu các ngươi có đủ tiền đồ, các ngươi thành công có thể cho bọn chúng được trợ giúp vô hạn? Các ngươi có muốn cho con cháu mình có địa vị mà ít ai có được! Thậm chí có thể thành đại gia tộc như Quân gia, Lý gia, Độc Cô gia! Vận mệnh con cháu các ngươi phụ thuộc vào sự thay đổi của các ngươi!

Quân Tà đưa ra viễn cảnh tốt đẹp, làm mọi người đều kích động, nắm chặt tay, nổi cả gân xanh, hai mắt hiện lên tơ máu.

Bỗng nhiên, đang yên tĩnh, Quân Tà hét lớn một tiếng:

- Có muốn không? Nói cho ta biết!

- Muốn!

Ba trăm người cùng rống to. Xé toạc mây xanh. Ba trăm lời phát ra từ tận đáy lòng, cùng nhau hò hét. Giống như trong nháy mắt này, đất trời đều chấn động.

- Nếu muốn, thì phải nghe theo hiệu lệnh của ta, dùng phương pháp huấn luyện của ta, một câu cũng không được oán hận! Ta sẽ cho các ngươi trả giá, đạt được thu hoạch lớn nhất!

Quân Tà lạnh lẽo nhìn bọn họ:

- Nhưng, nhớ cho kĩ, điều quan trọng là, huấn luyện của ta có khả năng làm các ngươi chết! Cũng có thể tàn phế! Đây là cái giá lớn mà các ngươi phải trả, ta cho các ngươi cơ hội để suy nghĩ, nghĩ kĩ, đồng ý thì báo cho ta biết, tiến lên một bước! Nếu sợ, đứng nguyên. Ta cảnh cáo trước, huấn luyện của ta chưa chấm dứt, trừ khi chết, tuyệt đối không được tự ý rời đi! Cho nên, bây giờ các ngươi phải chọn!

- Ta đếm ba tiếng! Ba tiếng này là thời gian để nghĩ!

Quân Tà hét lớn một tiếng:

- Một!

Hai với ba còn chưa hô xong, ba trăm người không thiếu một ai đã chỉnh tề bước tới, dùng sức hò hét, làm chấn động cả mặt đất. Quân Vô Ý đứng bên cạnh nhìn, trong mắt ngoài vẻ tràn đầy thán thưởng, còn có … bội phục. Quân Tà cổ động sĩ khí như vậy, giờ phút này, chỉ sợ nếu sai bọn họ đi tìm chết, họ cũng không nhíu mày. Quân Tà đã đưa sĩ khí của họ lên cực điểm rồi. Cổ vũ tâm huyết của những lão binh đến cực hạn. Thậm chí Quân Vô Ý là người luyện sĩ khí cho quân đội, hôm nay nghe xong những lời này, cũng nhiệt huyết sôi trào, thở phì phò, trong nháy mắt, tựa hồ trước mắt là chiến hỏa, khắp nơi đều là báo động, xác chết thành núi, máu chảy thành sông.

Tiếng kèn thê lương, tựa như một loại anh hùng ca vang lên ở tận sâu thẳm linh hồn, mang theo ý quyết tử của Thiên quân, lại kích động nhiệt huyết nam nhi, đánh trăm trận không hối hận. Sinh tử không hối hận!

Ánh mắt của máu! Giờ khắc này chính là thứ hiện ra trong mắt của Quân Vô Ý cùng ba trăm lẻ một người. Giờ khắc này, ba trăm người này đều thấy được, để thoát khỏi sự sỉ nhục này, chết thì có làm sao?

Mà ngay cả Quân Tà cũng không biết, hôm nay hắn bị Quân Vô Ý thúc heo nái leo cây, phải huấn luyện những người này, sau này lại vì mình lập ra một binh đoàn sát thần vang danh thiên hạ.

Binh đoàn này mang tên: Tàn Thiên Phệ Hồn!

Tà Quân của thế giới này tung hoành khắp thiên hạ là dựa vào đội quân này. Sĩ nhục đến tận cùng mới tạo một biệt đội tử thần. Tạo ra vô số chiến tích huy hoàng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Nghiêm Khắc

- Nếu tất cả các ngươi đều đồng ý, ta sẽ tuyên bố nguyên tắc huấn luyện.

Quân Tà lạnh lùng nói:

- Ta chỉ nói một lần, nhưng bất kể có kẻ nào trái lệnh, không có ngoại lệ, không có lần thứ hai! Giết không tha!

- Dưới sự huấn luyện của ta, không có quân côn, không dùng cách xử phạt về thể xác. Càng không có chuyện hối hận. Chỉ có là sống, hoặc là chết! Trước mắt các ngươi, chỉ có hai con đường này!

- Từ giờ trở đi, cho đến khi huấn luyện chấm dứt, ta chính là chỉ huy tối cao của các ngươi. Trong lúc này, chỉ cho phép nghe theo mệnh lệnh của ta, ngoài ta ra không nghe lệnh của bất cứ ai. Nhớ kĩ, là bất cứ ai. Cho dù là tam thúc, thậm chí là ông nội của ta cũng không ngoại lệ. Trái lệnh, Chém!

-Theo thời gian huấn luyện đặt ra, người nào đến muộn, Chém!

- Lòng có bất mãn dám không tuân theo mệnh lệnh, Chém!

- Cãi lời người ra lệnh, Chém!

- …. Chém!

- Chém!

….

Liên tiếp từng chữ “chém” nói ra, sát khí dâng lên tận trời. Hai mắt Quân Tà theo lời nói của mình, trở nên nghiêm nghị. Ba trăm đại hán mỗi người đều đứng thẳng, mắt nhìn thẳng, cả người nghiêm nghị, chỉ sợ lại vi phạm một điều.

Quân Vô Ý đang ngồi trên xe lăn, bất tri bất giác bị những từ “Chém” liên tiếp này làm cho nhiệt huyết sôi trào, tự giác đem nửa thân trên trở nên thẳng tắp, tựa hồ như nhớ lại lần xuất chinh mấy năm trước, nghe được lời phát biểu của phụ thân. Ánh mắt nhìn về phía Quân Tà mang theo một sắc thái cuồng nhiệt, khí độ quân nhân thiết huyết mất đi đã lâu lại một lần nữa trở lại trên người. Những lời cổ động của Quân Tà làm cho những thị vệ, những thiết huyết nam nhi lại hóa thân thành quân sĩ, khí thế dâng lên thấu trời xanh. Quân Vô Ý có thể tưởng tượng ra, nếu là ở trên chiến trường, những lời của Quân Tà không biết sẽ có hiệu quả như thế nào. Chắc chắn có thể làm cho tất cả những binh sĩ nghe được hùng tráng xông lên, mỉm cười mà đi vào cõi chết. Sống chết mặc kệ, không oán thán không hối hận.

Quân đội như vậy, ai có thể chiến thắng?

Bên kia sân, trong bóng tối, Quân lão gia tử thần tình đỏ lên, với tính tình trầm ổn của lão mà cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Đôi mắt mở thật to nhìn Quân Tà đang trong sân, chòm râu run run, ngón tay hơi run nhè nhẹ, có thể thấy tâm tình ông kích động đến mức nào. Đấy chính là tên hoàn khố tôn tử của ta sao? Những lời này là từ miệng hắn nói ra sao? Tráng chí như thế, khí phách lăng tiêu như thế… Quân lão gia tử chớp mắt, rơi ra hai hàng lệ.

Nỗ lực bình ổn tâm tình đang kích động, Quân Chiến Thiên dứt khoát xoay người, thân hình có một chút còng xuống đột nhiên thẳng tắp lên, ánh mắt như lôi điện, trên người hiện ra một vẻ kiêu ngạo tự tin. Vào giờ khắc này, lão Bàng quản gia đột nhiên cảm giác được, vị đại tướng quân năm đó thống lĩnh trăm vạn hùng binh tung hoành thiên hạ vô địch đã trở

lại. Phong thái như thế, lão Bàng không còn chứng kiến qua từ sau khi mấy thế hệ Quân gia lần lượt bỏ mình trên sa trường. Vậy mà hiện tại, lại tái hiện!

Đúng vậy, biểu hiện hiện tại của Quân Tà gây cho vị lão nhân này nỗi vui mừng thật lớn cùng với hi vọng. Làm cho Quân Chiến Thiên thấy được, Quân gia ta, có hi vọng rồi. Chẳng những có hi vọng, mà còn hi vọng rất lớn lao. Đứa cháu này, có lẽ sẽ khiến cho Quân gia một lần nữa trở nên huy hoàng, không, không phải có lẽ, mà là nhất định!

Trời phù hộ Quân gia rồi!

- Truyền mệnh lệnh của ta, từ giờ trở đi, phàm là chuyện tình liên quan đến thiếu gia, cho dù là lời hắn nói hay chuyện hắn làm, từ nay về sau chính là chuyện cơ mật cấp cao nhất của Quân gia! Không được tiết lộ ra ngoài, trái lệnh, giết không tha! Tru di cửu tộc!

- Tìm cách thanh lý một số ám gian chúng ta đang nắm giữ đi. Đối với những người lệ thuộc hoàng thất, nghĩ biện pháp sai đi ra ngoài. Ngoài ra: đem toàn bộ u ảnh xuất động, khống chế chặt chẽ trong ngoài Quân phủ, nếu phát hiện được có người truyền tin tức ra ngoài, giết không tha! Mượn cơ hội này thanh lí một chút, cố gắng không được để cho bất cứ con cá nào lọt lưới!.

Khẩu khí Quân Chiến Thiên có một cỗ khí phách thực thụ cùng một vẻ kiên quyết chém đinh chặt sắt. Giờ phút này, lão Bàng cảm nhận được sát khí dày đặc, lão có thể cảm giác được Quân Chiến Thiên đối với chuyện này coi trọng đến mức nào, nếu có người dám tiết lộ ra ngoài, Quân Chiến Thiên thật sự có thể không cố kị gì mà đại khai sát giới. Quân Chiến Thiên nghĩ không ra tôn tử của mình từ trước đến giờ ẩn nhẫn vì cái gì, nhưng lão biết rằng một khi tôn nhi đã làm như vậy tất nhiên là có nguyên nhân, có tính toán. Bất quá, tuy biểu hiện của Quân Tà hôm nay làm cho lão thực sự kinh hỉ nhưng lão vẫn cảm thấy được tôn nhi có chút liều lĩnh. Nếu như tin tức này lan truyền ra ngoài, một khi bị người hữu tâm biết được, tất nhiên sẽ nảy sinh hứng thú đặc biệt với

Quân Tà. Phần hứng thú này, cho dù là tốt hay xấu thì Quân lão gia tử cũng không muốn để ý tới.

Cho nên lão nhân cơ trí này làm chuyện thứ nhất chính là đưa ra sát lệnh, cấm tiết lộ tin tức với bên ngoài, người nào dám tiết lộ, tru di cửu tộc.

Kỳ thật, làm gì có chuyện ẩn nhẫn, nguyên nhân chính là Mạc Tà đã không còn là Mạc Tà, mà là Quân Tà. Một vua sát thủ đến từ dị thế, một thế hệ Tà Quân!

Giữa sân, lời nói của Quân Tà vẫn không ngừng truyền đến.

- Bây giờ, nghe hiệu lệnh của ta! Cho các ngươi thời gian mười lần hô hấp, ba trăm người chia làm hai đại đội. Mười lần hô hấp nếu không làm được, mỗi người chạy bộ một trăm vòng quanh sân. Bắt đầu!

Lời vừa dứt, đội ngũ nhất thời rối loạn một chút, tiếp theo, từng người một liền quay lại, trong một thời gian ngắn ngủi đã chia làm hai bên, mỗi bên một trăm năm mươi người.

- Tốt, một trăm năm mươi người là một đại đội, tiếp theo chia làm năm trung đội, mỗi trung đội ba mươi người cho ta, lại phân tiếp thành ba tiểu đội. Bây giờ cho các ngươi thời gian nửa nén hương, bất kể dùng biện pháp gì, tuyển ra đại đội trưởng, trung đội trưởng và tiểu đội trưởng của các ngươi!

- Nhớ kỹ! Đây là do chính các ngươi chọn ra, phải nghe theo mệnh lệnh của đội trưởng! Nếu có ai dám không tuân theo mệnh lệnh, cứ theo quân quy mà xử lí, Chém!

Nói xong, Quân Tà không để ý bọn họ đang ríu ra ríu rít, xoay người đi tới trước mặt Quân Vô Ý.

Quân Vô Ý lẳng lặng nhìn hắn, đột nhiên nhoẻn miệng cười, trong mắt cẫn còn nồng đậm vẻ kinh ngạc:

- Mạc Tà, biểu hiện của ngươi ngày hôm nay thật sự làm cho tam thúc cảm thấy chấn động à.

Quân Tà sờ sờ mũi, cười nói:

- Tam thúc nghĩ thế nào?

Hắn không hỏi cái gì như thế nào, nhưng Quân Vô Ý hiểu được ý tứ của hắn, nghiêm mặt nói:

- Vốn định chỉ ra vài điểm yếu trong lời ngươi nói, cuối cùng lại không chỉ ra được điểm nào. Nếu quân nhân của ta có thể trải qua được huấn luyện như thế, lo gì không thể bình định thiên hạ!

- Bình định thiên hạ…

Quân Tà hơi nhăn trán:

- Tam thúc khen sai rồi, về điểm này, cháu và các người có điểm bất đồng. Mọi người luyện binh mãi mã là vì Thiên Hương quốc; mà cháu luyện binh lại vì chính Quân gia chúng ta. Chỉ đơn thuần vì an nguy của gia tộc. Dựa vào điểm đấy mà nói, thật sự khác biệt!

- Vì quốc gia? Vì Quân gia?

Quân Vô Ý vốn là một đại tướng quân vô cùng trung thành và tận tâm với quốc gia, nhưng sau khi thảm sự xảy ra, ở không trong nhà mười năm, phần tư tưởng này đã từ từ nhạt đi. Quân Vô Ý tự hỏi gia tộc của mình đối với quốc gia có công lao lớn đến mức nào, nhưng hai vị ca ca cùng hai đứa cháu trước sau đều chết trên sa trường, chính mình còn bị hủy đi tiền đồ. Thà là mình bị địch nhân đánh bại trên chiến trường thì Quân Vô Ý cũng chẳng nói làm gì, nhưng mấy chuyện này rõ ràng có điểm khả nghi lớn, thế mà vương quốc thủy chung chẳng hề quan tâm…

Phụ thân Quân Chiến Thiên trong những năm gần đây đã điều tra cẩn thận, mấy lần tìm được manh mối thì đều trùng hợp bị người khác cắt đứt, nếu nói việc này không có ai đứng đằng sau thì Quân Vô Ý có chết

cũng không tin. Nhưng vương quốc lại thờ ơ với việc này, điều này làm cho Quân Vô Ý hoàn toàn thất vọng và đau khổ. Nếu là mười năm trước nghe được có người nói rằng luyện binh là vì gia tộc mà không phải là vì an nguy quốc gia, chỉ sợ lúc đó đang tràn đầy nhiệt huyết Quân Vô Ý là người đầu tiên đem người này trói lại, buộc hắn tội phản quốc. Nhưng hiện tại đã không có ý tưởng này nữa, thay vào đó là cảm thấy cực kì mất mát. Đáng giá sao? Thật sự đáng giá sao?

- Quân gia đang đứng ở đầu sóng ngọn gió, quốc gia lại có nhiều biến chuyển ngầm mãnh liệt, Quân gia bất cứ lúc nào cũng có thể lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục! Nếu không, thà cứ làm một tên công tử bột ăn rồi ngồi chơ chết không tốt hơn sao?

Quân Tà thở dài nói.

- Đây mới là nguyên nhân ngươi biểu hiện ra bộ mặt thật của mình sao?

Quân Vô Ý lẳng lặng nhìn chằm chằm vào Quân Tà:

- Nếu không phải gia tộc đã tới hoàn cảnh nguy hiểm như thế này, có phải ngươi vẫn sẽ tiếp tục là một tên công tử quần là áo lụa bát nháo chứ? Ta thật sự hoài nghi, ngươi tuổi còn nhỏ như vậy làm sao có tâm cơ sâu như thế?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Áp Lực Nhiều Tầng

Quân Tà ngần ngừ không biết phải nói gì. Hắn tiếp tục làm một gã công tử bột là chuyện ván đã đóng thuyền rồi, làm gì có tâm kế thâm trầm chứ? Thậm chí nếu Quân Gia còn có phong quang như trước thì cũng sợ rằng hắn vẫn phải đóng nốt vai diễn này. Nhiều nhất chỉ là khi ra tay giết một vài cái mạng đáng chết là xong.

- Cho dù sự thật là như thế thì từ nay về sau cháu vẫn lựa chọn tiếp tục làm một gã ăn chơi đàng điếm mà thôi.

Quân Tà nhìn Quân Vô Ý cười nói:

- Chỉ cần tam thúc khỏe lại, có tam thúc như một cây đại thụ , cháu vẫn sẽ là Quân Mạc Tà như trước đây. Ai dám động đến cơ chứ?

Quân Vô Ý cười:

- Ngươi đó. Dù sao ta cũng đã hiểu được một điều, tên tiểu tử nhà ngươi vĩnh viễn không biết chữ thua thiệt là gì…

Lúc này hai đại đội đã hoàn thành nhiệm vụ Quân Tà giao cho. Đại đội trưởng, trung đội trưởng, tiểu đội trưởng đều đứng thành đội trước mặt Quân Tà.

Quân Tà xoay người lại:

- Từ giờ trở đi, hai đại đội các ngươi chính là đối thủ của nhau. Tạm thời tình huống cụ thể của các ngươi ta còn chưa hiểu rõ nên sẽ không có

kế hoạch huấn luyện gì mới. Mười ngày kế tiếp sẽ huấn luyện theo kế hoạch cũ nhưng…

Quân Tà quát lớn:

- Mỗi một hạng mục huấn luyện đều phải tăng lên gấp ba lần. Nghe rõ chưa?

Một trận ớn lạnh lan truyền xung quanh.

- Ba ngày sau, các tiểu đội sẽ tự luận võ. Mỗi trung đội phải chọn ra một tiểu đội. Năm ngày sau mỗi trung đội phải tuyển ra một người tham gia đại đội luận võ. Bảy ngày sau hai đại đội quyết phân thắng bại.

- Đại đội luận võ, bên nào thua thì đại đội trưởng phải lên võ đài ở trước mặt hai đại đội ba trăm người làm trò, tự tát vào mặt. Nghe rõ chưa?

Hoàn toàn yên tĩnh.

- Ta hỏi lại một lần nữa. Đã nghe rõ chưa?

Quân Tà lạnh lùng nói.

- Nghe rõ!

Một tiếng hô to vang vọng khắp sân.

- Hai đại đội trưởng sẽ chỉ đạo huấn luyện. Ta mặc kệ các ngươi huấn luyện ra sao mà ta chỉ cần biết kết quả trận đấu sau bảy ngày nữa . Ta muốn xem thử ai sẽ là kẻ ở trước mặt ba trăm người tự tát vào mặt mình đây!

- Những trận đấu như vậy sau này sẽ cử hành ba tháng một lần. Đại đội trưởng thua liền tục ba tháng phải trần truồng đi lên tự bạt tai cho lão tử, còn phải học tiếng chó sủa nữa! Đến lúc đó ta sẽ gọi mọi người trong phủ đến xem ngươi biểu diễn.

- Hiện giờ ta không có hứng thú biết tên các ngươi. Tất cả đợi nữa năm sau đi! Ta cho hai đại đội hai cái tên thật oai. Một đội gọi là Tàn Thiên, một đội gọi là Phệ Hồn! Bất quá, những người có thể gia nhập hai đại đội này đều phải là cường giả. Tạm thời các ngươi còn chưa được sử dụng tên này. Tất cả phải xem thử nửa năm sau các ngươi có đạt được yêu cầu của ta không. Nếu đạt được thì ta sẽ nhớ kỹ tên từng người các ngươi. Nếu không thể thì các ngươi sớm đã biến thành một đống xương rồi. Dĩ nhiên đó là đồ phế thải không hơn không kém.

- Sau khi trở về mặc kệ là ăn cơm hay đi vệ sinh đều phải quy định thời gian rõ ràng. Một khi vượt qua thời gian quy định sẽ bị phạt nặng mà không cần hỏi lý do. Bất kỳ chuyện gì đều phải quy định giờ giấc, từng đại đội phải thiết lập kế hoạch cho bản thân mình rồi giao cho ta. Hiện tại nghe hiệu lệnh của ta! Toàn bộ giải tán!

Hai vị đội trưởng mới còn chưa trải qua sự vui sướng khi được thăng quan đã bị đập một phát rơi thẳng xuống địa ngục. Khuôn mặt nhăn nhó như khổ qua, khổ sở dẫn đội ngũ rời khỏi.

Trong lòng mỗi người đều có chủ ý. Dĩ nhiên là không muốn mình không phải đi lên võ đài bạt tai rồi, mà còn muốn nhìn thấy đối phương biểu diễn trên đó. Tốt nhất là phải nhìn đối phương trần truồng làm chó sủa mới đã nghiền. Về phần luận võ ư? Mẹ nó chứ, ai sợ ai? Đơn giản chỉ là gia tăng huấn luyện đám cấp dưới mà thôi. Gấp ba lần mà không được thì gấp năm, năm lần không được thì gấp mười, liều mạng mà làm…

Từ giờ phút này về sau, ba trăm hộ vệ của Quân Gia chính thức đặt một chân vào địa ngục.

Ở ngoài sân luyện, Quân lão gia tử thở dài một hơi, khẽ phất tay ra hiệu rồi cùng Bàng quản gia rời đi.

- Lão gia! Có cần gọi thiếu gia lại hỏi một chút không?

- Hỏi cái gì? Cứ để mọi chuyện cho hắn làm đi!

Ngữ khí của Quân lão gia tử thật nhẹ nhàng, tâm tình rất sảng khoái.

- Lão gia! Tại sao khi thiếu gia nói trừng phạt lại chỉ trừng phạt một mình đại đội trưởng thôi? Chẳng lẽ những người khác không cần phạt sao?

- Ha ha… Lão Bàng. Nếu ngươi là đại đội trưởng bị đánh bại ở trước mặt bao nhiêu binh lính bạt tai mình thì ngươi nghĩ như thế nào? Ngươi sẽ tha cho trung đôi trưởng sao? Tiếp đó, trung đội trưởng sau khi tiếp nhận sự nỗi điên của đại đội trưởng thì hắn cũng sẽ cười đùa với tiểu đội trưởng ư? Chỉ với như vậy thôi mỗi một người đều có tầng tầng gánh nặng trên vai. Đợi đến khi truyền binh lính thì đó chính là lôi đình cao áp. Cái này gọi là lấy binh quản binh, là một cách huấn luyện binh lính hay vô cùng mà ta chưa từng nghe thấy. Mạc Tà có thể nghĩ ra chủ ý như vậy thì một khi hắn cầm binh làm tướng tất nhiên trở thành một đại tướng quân đại tài.

Quân lão gia tử rất vui mừng.

- Ồ… Thì ra là thế!

Lão Bàng cẩn thận nghĩ lại:

- Chiêu này của thiếu gia thật độc.

- Độc ư? Không, ta nghĩ là không.

Quân lão gia tử như nghĩ đến điều gì khiến cho tinh thần rất hưng phấn:

- Chỉ có cách như vậy mới khiến đồ dùng hết sức, người dùng hết tài. Mà người thực sự nắm quyền mới có thể quan sát tất cả. Cũng chỉ có biện pháp như vậy mới tiết kiệm nhân lực tối đa. Tính ra thì cũng là biện pháp tốt nhất. Mặc kệ là trị quân hay trị quốc đều là biện pháp tốt cực kỳ. Hiện tại ngay cả ta không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn. Hảo tiểu tử!

- Mạc Tà… Ha ha ha.

Quân Chiến Thiên híp mắt, nét mặt già nua kích động đỏ ửng: - May là hoàng đế bệ hạ không đáp ứng hôn sự kia. Nếu không lão phu suýt nữa đã làm hại hắn rồi.

Quân Vô Ý lập tức bắt tay an bài nhân thủ tâm phúc tìm kiếm năm loại dược vị. Vốn dược khố của Quân gia cũng khá lớn nhưng vài vị dược tài kia của Quân Tà không phải là vật thường, tất cả đều là những vật hiếm thấy nên cần phải đến dược điếm tìm kiếm.

Quân Tà vội vã trở lại gian phòng mình, hắn không kịp kiểm tra chiến lợi phẩm liền đóng cửa khoanh chân ngồi xuống giường. Hôm nay khi Quân Tà đi trên đường nhiều lần cảm giác biển sương mù màu trắng có dị tượng khác thường như khi về đến nhà lại không có cảm giác này khiến cho hắn cảm thấy rất kinh ngạc. Tĩnh tâm vận công một lần hắn không cảm giác được điều gì bất thường làm cho hắn không hiểu chút nào. Chẳng lẽ là do ngoại lực ư?

Có có một việc khiến cho Quân Tà không hiểu chính là khi hắn vận công, mỗi khi vô ý thức thì sương mù màu trắng trong đầu sẽ lao đến, theo kinh mạch của Quân Tà vận chuyển một vòng rồi trở về. Mà mỗi khi cũng là sương mù tản ra nhiều nhất, đối với thân thể Quân Tà rất lợi. Nhưng khi hắn toàn tâm toàn ý vận công thì làn sương mù kia chỉ trích ra một tia rất nhỏ lưu chuyển trong kinh mạch, hiệu quả không bằng thời điểm tự động trào ra kia.

Quân Tà không rõ ba điểm. Đầu tiên là cái tên Khai Thiên Tạo Hóa Công quả thực rất quỷ dị, môn công pháp này rất tốt. Từ khi luyện tập hắn thử xuất khi ra nhưng trong kinh mạch cũng chỉ có một tia nhỏ xíu kia thôi, vô luận là Quân Tà cố gắng như thế nào đi nữa cũng không khiến nó lớn mạnh hơn chút gì. Tuy rằng điểm nội lực này rất tinh thuần, sử dụng rất thuận buồm xuôi gió, chất lượng tốt nhưng số lượng lại rất ít.

Ngược với điểm này, nếu như kiếp trước nội lực ở trong kinh mạch hiện tại chính là cỡ một ngón tay nhưng hiện tại chỉ nhỏ như sợi tóc thôi, chênh lệch lớn vô cùng. Nhưng về khía cạnh chất lượng mà nói nội lực

kiếp trước cỡ dây thừng nhưng hiện tại chính là thương thiên tàm ti có thể tổn thương bảo đao lợi kiếm chỉ có trong truyền thuyết mà thôi. Hai cái này lại không thể so sánh, khác nhau rất xa.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Lễ Hội Cố Hương

Cổ khí lưu này tuy rằng rất nhỏ nhưng nói về sự mạnh mẽ thì khiến Quân Tà không thỏa mãn chút nào. Bởi vì hiện tại hắn mới vừa nhập môn mà thôi, cỗ khí lưu này căn bản không thể phát huy ra nhiều công hiệu. Nếu làm vài động tác nhỏ có thể nói là thần không biết quỷ không hay nhưng nếu rút dao kiếm đánh nhau với người ta tuyệt đối là không đủ. Cho dù là thiên tàm ti, một sợi thiên tàm ti rất nhỏ có thể chống đỡ sức nặng hai trăm cân, có chút đáng quý. Nhưng Quân Tà lại muốn nội lực mình có được một trăm thậm chí một ngàn sợi ngưng tụ thành một sợi dây thừng cứng cỏi. Cho nên nếu muốn làm cho luồng khí lưu này hoàn toàn lớn mạnh, tràn ngập khắp các kinh mạch mà không phải trống rỗng như hiện tại thì Quân Tà cảm thấy còn một đoạn đường rất dài phải đi.

Thật ra luồng khí lưu này cũng có tác dụng. Nếu dùng để ám sát thì có thể nói là thần không biết quỷ không hay. Quân Tà nhắm mắt lại cẩn thận kiểm tra tác dụng của loại kình đặc dị này, chậm rãi tiến vào cảnh giới vong ngã…

Lý gia. Lão gia tử Đường Vạn Lý hùng hổ đến nhưng lại rơi vào tình thế gậy đánh vào bị bông. Cháu trai trưởng của Lý gia Lý Du Nhiên tiếp đãi nhiệt tình, lễ nghĩa chu đáo, thái độ thân thiết khiến cho Đường lão gia tử có cảm giác không được tự nhiên. Thật sự không phát hiện ra một điểm nghi ngờ nào cả. Ngay khi cố ý gây chuyện nhưng dưới nụ cười trầm tĩnh mà thân thiết của Lý Du Nhiên khiến lão không thể nào phát tiết được. Cuối cùng nhịn không nổi, lão hớp một ngụm trà rồi dằn chén xuống thật mạnh khiến nó trở thành một mớ mảnh vỡ…

Lý Du Nhiên vẫn cười ôn nhu và thản nhiên như trước:

- Người đâu. Nhanh đổi cho Hầu gia một chén trà mới.

Nói đến đây đột nhiên khẩu khí nặng nề hơn:

- Sao còn chậm trễ như vậy? Còn không mau mang cực phẩm trà Hàn Yên Trà trong phòng gia gia ta ra đây. Ta còn nhớ rõ gia gia ta từng nói Đường lão Hầu gia thích uống nhất chính là cực phẩm Hàn Yên Trà này đây.

Nói xong liền thái độ mềm mỏng, vẻ mặt áy náy nhìn Đường Vạn Lý:

- Lão Hầu gia, vãn bối tự tiện thay ngài làm chủ mong Hầu gia không để ý. Nếu vãn bối có gì đắc tội mong lão nhân gia ngài cho qua. Vãn bối lập tức cho hạ nhân đi thay đổi liền.

Đường lão gia tử trừng mắt, há miệng thở dốc như mắc phải xương không thể ngậm miệng lại. Đến cả nửa ngày sau mới thốt lên:

- Đem bọn súc sinh Lý Phong Lý Chấn đến cho lão phu. Lão phu có chuyện cần phải hỏi bọn hắn.

Vẻ mặt Lý Du Nhiên có chút ngượng nghịu:

- Lão hầu gia muốn chỉ điểm cho lớp vãn bối thì coi như là ba bọn họ có phúc khí nhưng mà lần này ngài đến không khéo. Ba người này vừa phạm lỗi nên hiện đang chấp hành gia pháp, không thể ra để cho Hầu gia dạy dỗ được. Đợi sau khi ba người bọn họ hoàn thành gia pháp xong sẽ lại đến lắng nghe hầu gia dạy bảo…

Người của Đường gia nghe vậy liền ngẩn ra. Nhất là khi mọi người nối đuôi nhau đi đến Giới Luật Đường của Lý Gia liền nhìn thấy ba người Lý Phong bị đánh đến nỗi huyết nhục mơ hồ nên cơn giận của Đường lão gia tử giảm đi một nữa. Lão hỏi tiếp vài câu nhưng nghe thấy việc này chng quy là do Mạnh gia làm chủ, hơn nữa Mạnh Hải Châu đối với vị hôn thê của Đường Nguyên sớm đã thèm nhỏ dãi khiến cho ba

người Lý Chấn bị phạt lây. Nghe xong cơn giận của Đường lão gia tử đối với Lý Gia nguôi được phân nữa còn đối với Mạnh gia lại bốc cháy mãnh liệt hơn.

Vội vàng chào hỏi mấy câu, Đường lão gia tử mang theo nhân mã đi nhắm thẳng đến Mạnh Gia. Lý Du Nhiên ân cần tiễn đoàn người Đường gia ra khỏi cửa phủ, luôn miệng tự trách chiêu đãi không chu toàn, tha thiết nói lời tạm biệt, nhìn đội kỵ binh của Đường lão gia tử rời khỏi. Nhưng khi Đường lão gia tử rời khỏi thì gương mặt Lý Du Nhiên tuy vẫn mỉm cười nho nhã nhưng trong ánh mắt lại chợt lóe ra một tia âm hàn khác thường rồi lại biến mất rất nhanh. Phất tà áo lên chậm rãi tiến vào phủ, động tác tiêu sái vô cùng. Sắc trời dần u tối, đột nhiên vang lên vài tiếng sấm rền rồi mưa như trút nước xuống. Cơn mưa càng ngày càng lớn, dần dần nối liền thiên địa thành một. Bước chân của Lý Du Nhiên đột nhiên dừng lại nhìn màn mưa nhẹ giọng cười cười:

- Xem ra Đường lão hầu gia phải ở Mạnh gia một lúc lâu rồi. ha ha ha.

Khải Nhi ngồi yên chống cằm ngơ ngác nhìn màn mưa to ngoài cửa sổ, ánh mắt có chút mờ mịt.Quân Tà sau khi luyện công xong liền đứng lên đi ra sau lưng nàng, nhẹ giọng hỏi:

- Khả Nhi. Đang nghĩ cái gì đó?

Khả Nhi kêu lên một tiếng, quay đầu lại chân tay luống cuống đứng lên cúi đầu nói:

- Thiếu Gia.

- Suy nghĩ gì vậy?

Quân Tà đi đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống, theo thói quen bắt chéo chân nhìn tiểu la lỵ trước mặt. Tiểu cô nương với làn da phấn hồng thật đáng yêu, mỗi lần Quân Tà vui đùa cùng nàng thường hay véo cái má

phíng phíng đó. Nhìn thấy Khả Nhi nặng trĩu tâm sự nên quan tâm hỏi thăm một chút.

- Tiểu tỳ…tiểu tỳ đang nghĩ vài ngày nữa là ngày lễ Kim Thu rồi.

Ánh mắt Khả Nhi buồn bã:

- Nhớ lại ngày lễ Kim Thu ba năm trước đây tiểu tỳ được chín tuổi, còn ở cùng mẫu thân và phụ thân. Khi đó tiểu tỳ thật hạnh phúc…Thật rất hạnh phúc… Ba mẹ…

Khóc nhẹ hai tiếng, từng giọt nước mắt rơi khẽ xuống đất. Những lời tiếp theo không thốt ra được nữa.

- Phụ thân của ngươi hiện tại đang ở đâu?

Quân Tà vừa hỏi xong câu này thì trong trí nhớ chợt hiện về ký ức này. Phụ thân của Khả Nhi chính là tiểu đội trưởng trực hệ dưới trướng của Quân Gia đi theo đại ca Quân Mạc Tà là Quân Vô Ưu xuất chinh rồi không trở về nữa. Mẫu thân của Khả Nhi cũng vì thương nhớ phu quân mà sinh bệnh, rốt cuộc thấy không thể gượng dậy nỗi liền giao Khả Nhi vào Quân phủ trước khi lâm chung, thỉnh cầu Quân Gia chiếu cố cho. Hiện tại Khả Nhi là một đứa bé mồ côi không cha không mẹ. Nhớ đến tiểu tử Quân Mạc Tà kia thường xuyên đánh mắng Khả Nhi, trước giờ chưa từng có hành động gọi là hòa nhã, yêu thương nữ hài tử này cả. Thế nhưng Khả Nhi luôn yên lặng chịu đựng khiến cho trong lòng Quân Tà chợt xuất hiện một tia thương tiếc, khẽ thở dài một tiếng duỗi tay vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của nàng nhưng không thót lên tiếng nào. Hắn nghe được ba chữ Lễ Kim Thu này liền nhẩm tính ngày rồi bỗng giật mình. Xem ra cũng gần đến lễ trung thu ở kiếp trước rồi nhỉ? Trong lòng Quân Tà đột nhiên xuất hiện một tia chua xót. Xem ra ngày hội truyền thống ở Hoa Hạ lần này mình phải cô độc một mình tại thế giới xa lạ này thôi.

Khả Nhi cảm thụ bàn tay Quân Tà vỗ nhẹ mái tóc của mình. Tuy hắn không lên tiếng nhưng trong lòng nàng cảm thấy sự xin lỗi rất chân thành

khiến cho tâm hồn của nàng thấy ấm áp giống như một tiểu muội muội đột nhiên gặp lại đại ca của mình, trái tim khẽ đập dồn. Đột nhiên nàng mới cảm giác được công tử hoàn khố trước kia thường xuyên mắng chửi mình bây giờ hình như đã trở thành người thân cận duy nhất. Loại biến hóa này rất đột ngột cũng rất kỳ dị. Không nén được khẽ di chuyển thân thể nhỏ bé sát lại gần Quân Tà, cảm nhận được sự ấm áp từ cơ thể Quân Tà phát ra. Giờ đây nàng cảm thấy mưa to gió lớn ngoài trời dường như không quan hệ gì đến mình cả.

Thật lâu sau, Quân Tà vỗ nhẹ mái tóc Khả Nhi nói:

- Nghĩ ngơi một lúc đi. Ta ra ngoài một chút.

- Thiếu gia. Mưa lớn như vậy người còn muốn đi đâu?

Khả Nhi có chút khó hiểu, quan tâm hỏi:

- Lỡ bệnh rồi sao? Để ta chuẩn bị cho ngài một bộ đồ che mưa.

- Không sao đâu!

Quân Tà cười nhạt, trên mặt vẫn hờ hững như trước kia. Lấy nón tre đội lên đầu rồi đẩy cửa đi ra ngoài, thân hình cao to dần mờ khuất dưới màn mưa. Khả Nhi đứng nhìn mà trong lòng nàng cảm thấy thiếu gia rất thống khổ, buồn bã vô cùng…

Dường như cảm nhận được nội tâm Quân Tà không bình tĩnh, bạch khí của Hồng Quân tháp trong đầu Quân Tà đại trướng, vận chuyển với tốc độ cao. Làn sương mù màu trắng bốc lên chạy rất nhanh trong kinh mạch Quân Tà dường như đang vuốt ve an ủi sự buồn bã, phiền muộn của hắn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Mưa Rơi Ngoài Quán Nhỏ

Từng giọt mưa rơi tí tách trên nón tre vang lên bên tai, Quân Tà rời khỏi Quân gia theo lối cửa sau, chậm rãi bước đi trên đường. Con đường rộng lớn vốn rất ồn ào náo nhiệt nhưng bởi trận mưa to mà giờ không còn một bóng người. Đâu đó từ những người trú mưa hai bên đường lâu lâu truyền ra tiếng cười khẽ hay vài câu chửi bâng quơ. Tất cả mọi âm thanh như chìm vào màn mưa to như hòa chung làm một, một mình Quân Tà bước đi giữa trời mưa, ánh mắt nhìn tấm màn màu trắng mờ mịt muốn phủ kín cả trời đất. Những tiếng lộp độp khi giọt mưa rơi trên nón tre khiến cho trong lòng Quân Tà cảm thấy mình thật cô đơn và thật nhỏ bé.

Cho dù kiếp trước bản thân mình là một sát thủ vô địch thì sao chứ? Cho dù mình có cơ duyên to lớn, ngay cả khi Thần Chết đặt nụ hôn tử vong lên trán, mình lại được xuyên việt đến dị giới thì sao? Cho dù đạt được bảo vật Hồng Quân Tháp thần bí khó lường lại có cơ hội tu luyện ‘Khai thiên tạo hóa công’ thì có là gì? Mình, mình vẫn là một điểm nhỏ bé như một hạt cát trong đại dương, trong trời đất, nhỏ bé, luôn cô đơn tịch mịch…

“Anh hùng xưa đã qua,

Hảo hán nay chẳng thấy.

Ngẫm trời đất bao la.

Riêng lòng ta rơi lệ.” (1)

Quân Tà cười khổ lắc đầu, thầm nghĩ bài thơ này cũng có thể nóilà do chính mình viết. Đang ở dị thế thì quả nhiên là ‘tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả’!(ý nói trước kia không có mà sau này cũng chẳng có ai làm được). Là con cháu chân chính của Viêm Hoàng nhưng tại thế giới này chỉ có mỗi mình thôi.

Mưa càng lúc càng lớn, những bong bóng nước xuất hiện dày đặc trên đất như cá sủi tăm, mưa bụi mông lung dăng khắp chốn. Đất trời lúc này trở nên thật mờ ảo, ngay cả người đang đi giữa mưa to cũng không có chút tiếng động nào. Quân Tà đột nhiên cảm giác tất cả như đang mộng tưởng, mọi người mọi vật như không hề tồn tại. Chỉ có mỗi mình đi giữa trời mưa gió trong cõi lung linh huyền ảo này…Quân Tà bỗng cảm thấy mình như là một u linh đang phiêu dạt hoặc đang mộng du, bàn chân đạp vào dòng nước mưa ngoằn nghèo nhưng âm thanh lại có vẻ phát ra cách chỗ mình thật xa. Cái cảm giác này cho dù Quân Tà từng là một vị sát thủ lãnh huyết cũng không khỏi cảm thấy yếu ớt và vô lực.

Đột nhiên phía trước bỗng tối sầm lại, lúc này hắn mới phát hiện bản thân mình không biết đã từ khi nào đã rời khỏi đường cái tiến vào trong ngõ hẹp. Giữa màn mưa trắng xoá hiện lên tấm biển hình con cá của một quán rượu đang treo lung lay dưới cành trúc, bên trong truyền ra hương rượu nồng nàn.

Để giải ưu sầu, chỉ có Đỗ Khang!(2)

Tiêu sầu chỉ có rượu! Quân Tà do dự một chút liền tiến vào trong tửu điếm. Trong tửu điếm rất vắng lạnh, chỉ có bốn năm cái bàn mà không có một ai cả. Mưa lớn như vậy thì các tửu điếm rất tiêu điều huống chi là tửu điếm nằm trong ngõ hẻo lánh như thế này? Ánh sáng mờ mờ trong tửu điếm hiện lên bóng một người đầu đội nón tre đang ngồi yên lặng uống rượu một mình. Trông có vẻ như tự tìm niềm vui nhưng có vẻ càng thêm cô độc tịch mịch.

Quân Tà tùy ý chọn hai món ăn nhẹ, một vò rượu rồi ngồi vào một bàn trong góc, tự rót rượu uống một mình.

Mưa to, tiểu điếm, một người.

Một chén này ta kính những người ta giết ở kiếp trước. Thật ngại quá, các ngươi không có cơ hội báo thù rồi. Cạn!

Một chén này ta kính những người ta phải giết ở kiếp này. Ngại quá, các ngươi nhất định phải chết rồi! Cạn!

Một chén này kính sư phụ và các sư muội. Chúc các ngươi giết người thuận lợi sớm ngày giải nghệ. Bình an sinh sống cuộc đời còn lại.

Một chén này kính…

Quân Tà ngồi dốc cạn từng chén rượu uống miệng, mặc dù vô thanh vô tức nhưng lại đem tất cả cảm tình, ưu sầu, cô đơn theo từng chén uống xuống. Từng giọt rượu nóng bỏng kia cứ dần trôi qua cuống họng. Từ nay về sau, trên thế giới này ta sẽ là Quân Mạc Tà. Quân Tà chỉ là một đệ nhất sát thủ ở quá khứ thôi.

Rượu ở tiểu điếm này đương nhiên không ngon, thậm chí nhạt như nước. Với một người chuyên uống rượu ngon như Quân Tà mà nói thì thật khó có thể nuốt được. Nhưng lúc này trong lòng Quân Tà không có cảm thấy rượu không ngon. Hiện tại cho hắn uống tiên tửu hắn cũng không có cảm giác gì. Cảm giác duy nhất của hắn chính là chua xót, chua xót pha lẫn chút thẫn thờ…

Tại một thế giới xa lạ này hắn cảm thấy có chút yếu đuối, chỉ muốn phóng túng chỉ có một lần này thôi. Từ nay về sau con đường của Tà Quân chính là con đường máu và sắt. Từ nay về sau xương chất thành núi, máu chảy như biển tạo ra thanh danh Tà Quân cái thế.

Duy Ngã Mạc Tà!

Lại thêm một ly nữa nhưng Quân Tà không cảm giác say rượu chút nào. Từng ly từng ly cạn sạch…

Quân Tà không biết loại hành vi quái dị này cùng với những kẻ xung quanh không giống nhau. Dường như trong thiên địa mờ mịt này đã ngăn cách hắn. Một người cùng với màn mưa gió ngoài thiên địa như hai thế giới khác nhau. Cái loại tư thái độc lập, cô độc, đứng nhìn phong vân tiêu sái, cô độc tịch mịch hòa tan với hắn thành một thể hoàn mỹ. Chỉ có lúc này Quân Tà mới chính là Quân Tà. Là đệ nhất sát thủ thần bí chứ không phải Quân Mạc Tà.

Người khách uống rượu duy nhất của quán bên ngọn đèn le lói kia chỉ liếc Quân Tà một cái thôi nhưng không thể dứt mắt rời khỏi được. Nhìn bộ dáng bất cần của hắn, động tác nâng chén uống rượu tiêu sái mà cô đơn, khí độ xuất trần, không phải là người tầm thường nên cảm thấy rất hiếu kỳ.

Quân Tà không biết được mình đã uống bao nhiêu chén, hắn máy móc nâng chén rượu lên định dốc cạn bỗng nhiên bên tai nghe thấy một giọng nói:

- Vị huynh đài này tửu lượng rất khá. Hôm nay mưa gió bão bùng ở đây chỉ có ta và ngươi, cũng khó có duyên gặp nhau, chi bằng cùng uống một phen. Ngươi thấy thế nào?

Quân Tà ngẩng đầu nhìn thấy vị khách đó đã bỏ nón tre xuống, khuôn mặt ngũ quan đoan chính toát lên vẻ uy nghiêm, không giận mà uy. Ánh mắt ôn nhuận như nước đang nhìn mình mỉm cười. Quân Tà cười ha hả, vươn tay tháo nón tre rồi tiện thể quàng sau lưng, cười nói:

- Thu phong thu vũ sầu sát nhân (Gió lạnh mưa buồn giết khách nhân). Đã gặp nhau ở tiểu điếm này thì cũng xem là đã có duyên. Cùng uống với nhau thì có gì mà không được cơ chứ? Mời!!

Người nọ không ngờ Quân Tà trẻ tuổi đến vậy, bất giác có chút ngẩn người, đáp:

- Nếu đã vậy, cung kính không bằng tuân mệnh.

Nói rồi, liền gọi tiểu nhị làm vài món nhắm, mang thêm hai vò rượu. Rồi bưng chén đến ngồi đối diện với Quân Tà, cười hỏi:

- Ở kinh thành này, thanh niên tao nhã như huynh đệ thật là hiếm có. Không biết tiểu huynh đệ là hậu nhân của danh gia nào?

- Hậu nhân của danh gia ư?

Quân Tà nhếch miệng cười, khinh thường nói:

- Thế gian mọi chuyện như bèo mây. Rong ruổi nhân gian ai cần biết! Chẳng lẽ trong mắt huynh đài, phải là hậu nhân của danh gia mới có thể có cái gọi là phong thái lỗi lạc sao?

- Ồ? Ha ha.Quả nhiên là ta nói sai. Ha ha. Để ta tự phạt một chén!

Người trung niên kia nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, động tác nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi. Quân Tà nhìn biểu hiện của hắn đã biết đây không phải là nhân vật tầm thường, chỉ với ánh mắt phú quý bức nhân, động tác tiêu sái tự nhiên và vài cỗ tinh thần dò xét quanh quẩn tiểu điếm thì bọn họ chắc là hộ vệ của người này. Chỉ với chừng đó thôi đã có thể thấy người này có một địa vị thật cao mà lại không hề khinh người, thoải mái nhận sai lầm, thậm chí còn mỉm cười tự phạt nên ánh mắt nhìn hắn có chút thay đổi. Cảm thấy một nhân vật như vậy ngồi cùng bàn uống rượu với mình không coi là bôi nhọ bản thân.

- Xin hỏi cao tính đại danh của tiểu huynh đệ?

Người kia bưng chén rượu nhìn Quân Tà hỏi. Sự lạnh lẽo cô độc đến hoàn mỹ của Quân Tà khiến cho người này cảm thấy hứng thú.

(1)Đây là bài Đăng U Châu Đài Ca của Trần Tử Ngang

Tiền bất kiến cổ nhân ,

Hậu bất kiến lai giả .

Niệm thiên địa chi du du

Độc sảng nhiên nhi thế hạ .

Trần Tử Ngang (651 – 702).Tự là Bá Ngọc , Người đất Xạ Hồng , Tử Châu (tỉnh Tứ Xuyên). Lần đầu tiên đến Trường An, Tử Ngang không được một ai biết đến . Ông liền bỏ ra một ngàn quan tiền , mua một cây đàn hồ cầm rất quí, rồi mời mọi người đến dự tiệc , nghe nhạc và nói rằng :

_ Tôi là Trần Tử Ngang người đất Thục , có trăm quyển văn , rong ruổi kinh sư , mà đọa vị vẫn tầm thường giữa nơi bụi bậm , không ai biết đến . Nhạc này là của kẻ thợ hèn đâu đáng lưu tâm?

Nói đoạn ông đập vỡ cây đàn , rồi đem các cuốn văn ra tặng cử tọa . Trong một ngày tiếng tăm vang động kinh thành . Năm 684 (đời Đường Trung Tông) , Tử Ngang thi đậu tiến sĩ. Vũ hậu khen tài , bổ ông làm chức Lan đài chính tự , rồi đổi làm chức Tả thập di . Ông thường dâng sớ điều trần về đại kế quốc gia , nhưng không được Vũ hậu nghe theo . Nhân Vũ Du Nghi phụng mệnh đo đánh Khiết Đan , ông xin ra làm tham mưu . Du Nghi không nghe kế ông , bị bại trận . Ông bèn lấy cớ cha già, xin từ quan trở về . Viên huyện lệnh tại Xạ Hồng nghe tiếng ông giàu , liền vu tội bắt giam ông . Ít lâu sau , ông chết trong tù .

Trần Tử Ngang có địa vị rất trọng yếu trên thi đàn thời Sơ Đường . Ông có công đề xướng việc cải biến tác phong phù mỹ của các đời Tề Lương , và khôi phục phong cách các đời Hán Ngụy . Ảnh hưởng của ông rất lớn đối với thi ca thời Thịnh Đường cũng như phong trào vận động cổ văn thời Trung Đường.

(2) Tào Tháo từng nói: "Hà dĩ giải ưu, duy hữu Đỗ Khang." (Để giải ưu sầu, chỉ có Đỗ Khang), Tào Tháo ám chỉ Đỗ Khang là rượu, bởi vì Đỗ Khang là ông tổ nghề nấu rượu

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Không Hài Lòng

- Du tử thiên nhai luân lạc nhân,

Tương phùng hà tất tằng tương thức.

Khách lãng du bên trời lận đận

Gặp gỡ nhau lọ sẵn quen nhau (1)

Lãng tử phiêu du bốn bể, hạnh ngộ là được đâu cần quen biết trước. Chỉ cần uống rượu cho thống khoái, mục đích lớn nhất của hai ta là rượu cạn rồi chia tay mỗi người một ngả. Lòng chưa chắc vấn vương nhau, tên tuổi thể như ký hiệu, nhớ thì có gì vui, mà quên cũng có gì buồn chứ?

Quân Tà vẫn đắm chìm trong nỗi cô tịch bi ai nên cũng chẳng thèm nói tên mình là Quân Tà. Nếu nhỡ miệng nói là Quân Mạc Tà, có trời mới biết vị nhân huynh này có đội mưa vắt giò lên cổ mà chạy hay không? Tại kinh thành này cái tên hoa hoa công tử Quân Mạc Tà này cũng không kém ông ba bị là mấy đâu.

- Thế gian phù bình bản vô danh,

Du hí nhân gian quân mạc vấn!

Du tử thiên nhai luân lạc nhân,

Tương phùng hà tất tằng tương thức

Dịch thơ:

Tháng ngày qua thảng khi ngẫm ngợi,

Tên tuổi người chẳng gợi trong lòng,

Vấn vương chi nỗi đèo bòng,

Quên không sầu khổ nhớ không vui mừng.

Số lãng du mịt mùng hồ hải,

Lẽ thường tình trả lại trần ai,

Mỗi phận riêng một kiếp ngắn dài,

Thì thôi đừng hỏi thiên nhai mặc người.

Liễu Nghị - 4vn- dịch

Trung nhiên nhân đọc lại một lần, không khỏi rúng động

- Hay, quả nhiên là thơ hay! Không ngờ tiểu huynh đệ tuy tuổi còn nhỏ nhưng lại có thể xuất khẩu thành thơ. Ngay cả nho sĩ uyên bác cũng khó có thể sánh bằng. Tại hạ thất lễ, thất lễ.

Nói xong nhìn Quân Tà cười vui sướng:

- Tiểu huynh đệ nói rất phải, là ta thế tục, xin chịu phạt một ly nữa!

Quân Tà vội vã ngăn lại:

- Nếu ngươi cứ trước một ly, sau một ly như thế liệu ta còn cái gì để uống đây chứ? Chẳng nhẽ ngươi kiếm cớ để uống hết rượu của ta sao?

Người nọ ngẩn ra, ngửa đầu cười lớn, uống một hơi cạn sạch rồi lau miệng nói:

- Rượu này tuy vô danh nhưng có thể nói là ngon nhất, vừa mạnh, vừa cay, đây mới là loại rượu để cho nam tử hán đại trượng phu uống.

Không sai, không sai, vì muốn uống thêm một chén rượu này thì có tìm một đống lý do cũng đáng. Ha ha

- Rượu này mà gọi là ngon ư?

Quân Tà cười nhạt:

- Ta nói thật chắc huynh đài chưa biết thế nào là rượu ngon. Rượu như vầy, chẳng qua là do vô tình gặp phải, cũng chẳng hề lựa chọn làm chi, chỉ mới uống một chút mà thôi. Nhưng nếu đây được gọi là rượu ngon thì trên đời há chẳng phải toàn là rượu ngon thôi sao?

Người nọ nhãn tình sáng lên nói:

- Quán rượu của Tống Lão Tam tuy không lớn thật, nhưng ở kinh thành này rượu này lại rất nổi danh. Nếu hôm nay không phải trời mưa thì e là nơi này đầy khách quý. Cũng bởi vì thế nên hôm nay mới có rượu mà uống. Vận khí của ta hôm nay thật tốt. Phải biết rằng Tống lão tam mỗi ngày chỉ bán hai mươi vò rượu, trưa mười vò, chiều mười vò, không hơn không kém. Tiểu huynh đệ à, nếu lời này của ngươi mà lọt vào tai lão Tống thì sợ là lão với ngươi không sống chết không thôi đâu.

- Ha ha ha, ngươi không tệ, ta đang buồn bực như vậy mà cũng làm cho ta cười được.

Quân Tà vốn không định cười nhưng lúc này cũng không thể kìm nén được:

- Đúng là buồn cười thật, thứ rượu nhạt này mà cũng đòi cung cấp có hạn mức ư? Trước giờ bản thiếu gia uống toàn những loại rượu mạnh hơn gấp trăm lần!

Đó không phải là Quân Tà thổi da bò (ý nói khoác), cái loại rượu không quá hai mươi độ cồn này tuy nổi danh ở thế giới này nhưng với Quân Tà thì chỉ là thứ khai vị. Thậm chí đối với người của thế giới hiện

đại mà thấy chắc cũng chả thèm uống. Thoạt nhìn đã thấy đục ngầu trông có vẻ không sạch sẽ.

Sắc mặt trung niên nhân kia có chút khó chịu, đứng lên nói:

- Tiểu huynh đệ, ta xem ngươi cũng là người phong nhã, sao lại nói bậy bạ vậy được. Cơm có thể ăn bậy nhưng nói thì không thể nói lung tung. Cho dù là rượu trong hoàng cung đại nội, bản.. à Ta cũng đã từng nếm qua, bất quá so với rượu ở đây thì hơn chổ đẹp đẽ quý giá nhưng lại thiếu phần cay nồng, phần vị hậu. Càng khó có thể làm kích động sự nhiệt huyết trong lòng nam nhi. Theo đánh giá của ta, rượu này đã được xem là rượu ngon hiếm có trên thế gian. Tiểu huynh đệ nói đã từng uống loại rượu mạnh hơn gấp trăm lần, há chẳng phải xem thường người khác lắm ru!

- Ha ha, sao? Ngươi không tin à?

Quân Tà liếc mắt nhìn hắn:

- Ngươi không tin cũng được, ta đâu có cần ngươi tin, ha ha ha.. Nhưng thôi, uống! Nào uống đi. Vị lão huynh này, ngươi có biết thế nào là uống rượu không? Ngươi có hiểu thế nào mới được xem là uống rượu không? Ha ha ha…

Trung niên nhân nhíu mày, im lặng không nói trong lòng đã có chút hối hận vì mình đã lại đây. Tiểu tử này cũng quá tà , người khác có lòng qua kết giao, nhưng hắn lại không có một chút lĩnh ý. Không những thế còn nói năng lỗ mãng, tuy có chút tài hoa, bất quá là một gã cuồng ngạo cậy tài khinh người, khó thành việc lớn.

Quân Tà hừ một tiếng trầm giọng nói:

- Uống rượu đúng nghĩa chính là uống tâm tình. Hay là uống ý cảnh. Cho dù có đổ hết rượu trong quán vào bụng thì cũng chỉ là lãng phí mà thôi. Rượu ơi, không ngờ thế gian này chẳng có rượu ngon mà cũng

chẳng có người sành rượu. Càng chẳng có ai biết uống rượu huống chi là phẩm rượu, thưởng rượu.

Thánh hiền tên tuổi bặt đi,

Chỉ phường thánh rượu tiếng ghi muôn đời !(2).

Đáng tiếc trời đất mờ mịt lại chẳng có một người biết uống. Ha ha, vì cái sự buồn tẻ này, uống cạn một chén lớn nào!

Uống cạn một chén, Quân Tà đứng dậy ngửa mặt lên trời cười dài:

- Mắt buồn nhìn suốt trăm vạn dặm, biển người mờ mịt có mấy ai. Làm gì có ai cùng uống chung với ta, làm gì có thứ rượu nào khiến ta say lúy túy. Ài!! thế giới này đúng thật bi ai. Ha ha ha,

Rượu gặp bạn hiền ngàn chén thiếu.

Chuyện người không hợp nửa câu thừa.

Rượu không ngon, người càng chán, uống rượu như vậy thì uống làm gì. Đi thôi!

Cái thứ rượu nhạt phèo này mà cũng đòi ấn định lượng bán ra, nói thì lại có người chỉ trích… Ta ngất!

Trong lòng Quân Tà thấy bực bội, dường như mình đang gãy đàn cho trâu nghe. Hắn có cảm giác rằng thế giới này toàn là một đám nhà quê học đòi cả. Người như vậy, sao có thể cùng Tà Quân ta uống rượu bàn chuyện được chứ?

Một tiếng cạch vang lên, một thỏi bạc quăng lên bàn. Quân Tà cuồng ngạo cười lớn bước ra cửa, thân ảnh chìm vào làn mưa bụi mịt mờ, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Người trung niên kia tuy công phu hàm dưỡng rất tốt nhưng không khỏi giận sôi lên. Tên tiểu tử ngươi tuổi còn trẻ mà đã kiêu ngạo đến vậy.

Bản nhân dù sao cũng là đại nhân vật có thân có phận, loại rượu mà mình xem trọng nhất, quý nhất trong lời nói của hắn còn không bằng rác rưởi. Chẳng phải vậy là nói mình…

Bất quá trong lòng lại có chút hâm mộ cái khoái ý tiêu sái của Quân Tà, cá tính vô câu vô thúc cuồng ngạo gần như tà dị. Khi nào thì ta cũng có thể trở thành người bất cần như vậy được. Haizzz, kinh đô này quả thực tựa như một cái tù ngục vĩ đại.

“Mặc dù có chút kiêu ngạo, nhưng vẫn có khí khái, cũng vẫn có thể xem là thẳng thắn.

Thánh hiền tên tuổi bặt đi,

Chỉ phường thánh rượu tiếng ghi muôn đời !

Hay thật!”

Trung niên nhân trầm tư suy nghĩ, nâng chén rượu, uống cạn một hơi. Nhưng không hiểu vì tâm lý bị khích động hay vì nguyên nhân khác, chỉ cảm thấy loại rượu ngon khó có để uống này hôm nay chảy qua cổ họng thấy đắng nghét.

- Người xưa bảy bước thành thơ (3), ta còn cho là đề cao cổ nhân. Bây giờ tận mắt chứng kiến mới biết bảy bước thành thơ cũng không có gì là quá đáng. Hơn nữa hai câu thơ cuối thật tâm đắc.

Nói xong miệng nhẹ ngâm:

- Rượu gặp bạn hiền ngàn chén thiếu.

Chuyện người không hợp nửa câu thừa.

Không sai, không sai, tên cuồng nho này quả thật có vài phần bản lĩnh! Ha ha.

Nói tới đây, trung nhiên nhân bỗng ngẩn người, nụ cười trên khóe môi vụt tắt:

- Tên này thật có ý tứ, dám nói ta không phải tri kỷ của hắn, coi ta không vửa mắt, ha ha. Trước khi đi còn mắng xéo ta một câu đúng là đồ chỉ gà mắng chó. Quả là một gã chua ngoa. Bất quá ở Thiên Hương quốc, dám mắng ta cũng chỉ có hoàng huynh, tên tiểu tử này đã cho ta nếm cảnh "mùa nào thức nấy". Ha ha.

Cả đời Quân Tà, cái gì cũng đã từng nếm trải. Giết người vô số, tay đẫm máu tanh nhưng hai chữ "chua ngoa" chưa bao giờ xuất hiện ở hắn. Chính Quân Tà cũng không nghĩ rằng, vì tức cảnh sinh tình ngâm vài câu thơ lại bị người khác chụp mũ chua ngoa. Hơn nữa lại là thư sinh cuồng ngạo thích chỉ gà mắng chó. Nếu hắn biết không hiểu là hắn nên khóc hay nên cười đây. Tà Quân nếu muốn mắng người thì chắc hắn chỉ thẳng mặt mà mắng, cần gì phải chửi xéo? Gặp mặt chửi cho sướng chứ thèm vào…

Trung niên nhân cười một hồi, bỗng nhiên thấy có cảm giác khác thường. Vừa quay đầu lại thấy một lão già gấy yếu ánh mắt có chút ảm đạm, đang nhìn về phía Quân Tà rời đi đến xuất thần. Toàn thân không nhúc nhích, trên mặt ngập tràn vẻ tiếc nuối.

(1):Tác giả lấy ý từ 2 câu trong bài Tỳ Bà Hành của Bạch Cư Dị

Đồng thị thiên nhai luân lạc luân.

Tương phùng hà tất tằng tương thức

Bản dịch của Phan Huy Vịnh

Cùng là kẻ bên trời lận đận

Gặp gỡ nhau lọ sẵn quen nhau .

(2) "Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch.

Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.”

Đoạn này từ bài thơ của Lý Bạch, “Tương tiến tửu” (“Sắp mời rượu”)

(3) Lấy từ điển tích Tào Thực đi bảy bước ngâm bài thơ "Củi đậu đun hột đậu"

Củi đậu đun hột đậu

Đậu trong nồi khóc kêu:

Cùng sinh trong một gốc,

Bức nhau chi đến điều.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Gặp Nhau Trong Mưa

- Tống lão tam, ngươi làm sao vậy? Bị tiểu tử này làm cho hồ đồ ư?

Trung niên nhân tiêu sái nhấc bầu rượu, rót cho mình một ly đầy, cười dài nói:

- Chẳng qua chỉ là một cuồng nhân, thuận miệng nói bậy mà thôi, ngươi xưa nay phóng khoáng, không đến mức để bụng chuyện này chứ, hắn không thích rượu của ngươi nhưng ta lại thích à.

- Vương gia có điều không biết, thành tựu kiêu ngạo cả đời của Tống lão tam ta chính là nấu ra loại rượu ngon như thế, ngoài ra các thứ khác đối với ta mà nói, chỉ như mây khói mà thôi. Tiểu tử kia khinh rượu của ta, lão phu tất nhiên chỉ cười mỉm, không thèm để ý tới

Tống lão tam xuất thần nhìn về phương hướng rời đi của Quân Tà, nói tiếp:

- Đáng tiếc, lúc ta nghe được những lời cuối cùng hắn nói thì hắn đã đi rồi, tri kỉ trong giới rượu rất khó gặp được một người, đây mới là điều đáng tiếc.

- Tửu quốc tri kỉ? Đáng tiếc?

Trung niên nhân được gọi là “Vương gia” kia có chút ngạc nhiên.

- Không sai, đúng là rất đáng tiếc!

Tống lão tam gật đầu khẳng định

- Thiếu niên này, có thể nói được như thế, quả nhiên là một người chân chính hiểu rượu.

Nói xong lẩm bẩm trong miệng: “Uống rượu chân chính chính là uống tâm tình! Chính là uống ý cảnh! Cũng không phải đem rượu đổ vào bụng rồi hét lên là uống rượu, đấy chỉ có thể gọi là giày xéo rượu mà thôi! Phải uống rượu, phải phẩm rượu, phải hân thưởng rượu, bỏ qua tửu quốc tri kỉ này, quả nhiên là điều ăn năn nhất trong cuộc đời…”

Mắt liếc nhìn, rõ ràng Quân Tà vừa đi vừa lấy nón tre sau lưng đội lên nhưng đã biến mất không thấy đâu. Tống lão tam thần sắc vừa động, đột nhiên trong mắt tinh quang chợt lóe, trong đồng tử lóe ra một tia nhàn nhạt màu xanh lam. Đáng tiếc là “Vương gia” ở ngay phía sau hắn lại hoàn toàn không nhận ra điều khác thường trong mắt Tống lão tam.

Địa phẩm hoàng, thiên lam nhạt!

Không ngờ một lão già lôi thôi lếch thếch chỉ biết nấu rượu như Tống lão tam lại là một cao thủ Thiên huyền thâm tàng bất lộ. Dưới Chí tôn thần huyền, cao thủ cấp thiên huyền có thể xem như là nhân vật đứng ở đỉnh Kim Tự Tháp. Nhân vật như thế không ngờ lại náu thân ở một tửu quán hẻo lánh.

Đáng tiếc, nếu Quân Tà chưa đi, với linh giác độc đáo của hắn, tất nhiên sẽ phát hiện ra chỗ bất phàm của Tống lão tam, hơn nữa cũng sẽ nghe được những lời này của Tống lão tam. Đáng tiếc, lúc này Quân Tà đã đi ngay cả cái bóng cũng không thấy…

Quân Tà ra khỏi tửu quán, chậm rãi đi bộ một mạch, trong lòng dần dần bình ổn, đầu óc cũng thanh tỉnh dần. Trạng thái kì dị cũng được giải trừ, trạng thái vừa rồi có thể đại biểu cho Tà Quân Quân Tà, một khắc điên cuồng đấy là chính là tính tình của Tà Quân kiếp trước ngạo thị thiên hạ. Không sợ đắc tội người khác, muốn nói là nói, muốn làm là làm, cho dù trước trước mặt có hàng nghìn hàng vạn người đang hò hét, cho dù là thế nhân chửi rủa, thì Tà Quân cũng sẽ cuồng ngạo nghênh đón, đơn thương độc mã đối diện thiên quân. Tùy tâm sở dục, không cố

kỵ điều gì, không để ý đến cảm thụ của bất cứ kẻ nào. Thế nhân tán tụng ta, đem ta lên tận mây xanh, ta cũng chẳng màng. Thế nhân khinh bỉ ta, chửi rủa ta xuống vực, ta cũng chẳng bỏ vào tai. Phần tính cách kì dị này, cũng là nguyên nhân cái tên Tà Quân của hắn.

Nhưng hiện tại sau một phen phát tiết, Quân Tà đã khôi phục lý trí, dĩ nhiên sẽ không tiếp tục bảo trì tính tình "Tà Quân" như vừa rồi, khí lực thu liễm. Hắn ngẩng đầu nhìn trời, thầm nghĩ mưa lớn thế này cũng không có gì hay để đi, bèn hướng về phía Quân gia mà bước đi. Ngay tại lúc chuẩn bị rẽ sang góc đường phía trước, vẻ mặt Quân Tà đột nhiên ngẩn ra, cước bộ chậm lại, vì ở phía trước bỗng truyền ra vài thanh âm xen lẫn trong trời mưa to. Nếu không phải Quân Tà linh mẫn hơn người thì khó có thể nghe được.

Thanh âm này vọng đến: "… Cuối cùng cũng thành công, nếu ông trời không đổ mưa to thế này, quả là không thể đụng được đến món đồ của Đường giả, quả nhiên là lão thiên phù hộ…"

Đường gia? Quân Tà trong lòng vừa động, nhất thời liền nghĩ đến gia tộc Đường Nguyên. Suy nghĩ vừa chuyển, thân hình liền lóe lên như tia chớp, dấu mình dưới mưa, đem thân mình tránh sau góc tường. Tường đất này bình thường cũng không được gọi là cao, vô luận thế nào thì cũng không phải là nơi lý tưởng để trốn, nhưng dưới trời mưa to thế này, mọi âm thanh mông lung, cơ hồ đối diện nhìn cũng không thấy, thì đây lại là chỗ ẩn nấp tốt nhất. Hắn chậm rãi cúi đầu xuống, mặc cho trời mưa, tức thì từ đầu đến chân thành một khối. Đơn giản là tiếng mưa rơi vào nón tre và tiếng mưa rơi lên tường đất hoàn toàn bất đồng nên Quân Tà không thể không cẩn thận, vốn là tiếng mưa rơi vào người và vào tường cũng có điểm bất đồng nhỏ, nhưng so với nón tre lại khác hoàn toàn.

Dưới tiếng thở hổn hển, năm sáu người tựa như đã phi thường lao lực đi tới, không chút nào nghi ngờ trời mưa lớn thế mà vẫn có người khác. Trong đám đó có một người ôm một cái bao, từ góc đường đi lại, một người nói:

- Chuyện này lâu nay đã cố gắng tìm cách, nhưng vẫn không thể đắc thủ. Rốt cuộc giờ đây huynh đệ chúng ta cũng đã thành công, Đại đương gia biết được, chắc sẽ cực kì cao hứng.

Tên còn lại thở gấp nói:

- Thành thì cũng đã thành, nhưng cái giá phải trả cũng không nhỏ, không ngờ rằng sáu đại cao thủ của Đường gia đi ra ngoài bốn người, người còn lại vẫn có thể phát hiện chúng ta lẻn vào. Nếu không phải thần bí nhân kia dẫn dụ hai vị cao thủ của Đường gia, lại có mười bốn vị huynh đệ liều chết cản phía sau, chỉ sợ chúng ta cũng…khụ khụ khụ..

Nói tới đây liền kịch liệt ho khan.

- Bất quá thứ này thật sự trọng yếu, tuyệt đối không được có sơ suất. Chúng ta nên mau chóng về giao cho Đại đương gia mới phải. Nhanh xử lí chuyện này, chúng ta liền có thể an ổn ít lâu. Ai da, mấy ngày nay thật là quá đủ rồi. Không cần trì hoãn nữa, đêm dài lắm mộng, tận dụng thời gian đi!

- Đúng vậy, bất quá, Lang ca, lúc trước ở Đường gia là do em vợ của huynh dẫn chúng ta vào, vạn nhất nếu Đường gia điều tra… chỉ sợ em vợ của huynh cũng khó thoát khỏi kiếp nạn à?

- Sợ cái gì! Chờ bọn hắn thật sự điều tra ra chúng ta thì chúng ta cũng đã cầm tiền thưởng cao chạy xa bay, khoái hoạt rồi. Trời đất bao la, Đường gia dựa vào cái gì có thể tìm ra chúng ta? Về phần em vợ của ta, phỏng chừng đã sớm biến mất rồi, còn chờ Đường gia bắt hắn sao? Tiểu tử kia nhanh nhảu lắm, lo lắng cho hắn không bằng lo lắng cho chính mình đi!

- Nói cũng đúng.

Sáu người liền vội vã cất bước đi, cự ly tới chỗ Quân Tà càng lúc càng ngắn. Quân Tà chú ý quan sát liền thấy, trong sáu người thì có bốn người bị trọng thương, hai người còn lại cũng bị thương không nhẹ, một

đường máu chảy long tong không ngừng, cũng có hai người liên tục ho khan, mỗi lần ho khan thì trên mặt đất lại có một vệt hồng, bất quá liền nhanh chóng bị mưa xóa nhòa.

Rốt cuộc bọn họ đã lấy đi vật gì của Đường gia mà trọng yếu như thế? Đi vào hai mươi người mà ở lại mười bốn người, chỉ có sáu người thoát ra được. Trong sáu người lại còn có bốn người bị trọng thương, thế nhưng còn có thể vừa lòng, đắc ý như thế? Đường gia nếu có thứ tốt như thế, Đường Nguyên há lại không khoe ra với mình ư?

Đột nhiên, người bị thương nặng nhất trong số đó thân mình chấn động, đình chỉ ho khan, lớn tiếng quát:

- Ai? Bước ra!

Ánh mắt như điện hướng về phía Quân Tà. Toàn thân tỏa ra ngân quang xán lạng, huyền khí đã tụ lại, tùy thời có thể phát ra một kích lôi đình. Người bị thương nghiêm trọng như thế không ngờ lại là một cường giả ngân huyền. Mà không ngờ hắn lại phát hiện ra tung tích Quân Tà.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Địa Huyền Cường Giả?

Ngân huyền thủy, kim huyền khởi, có nghĩa là, huyền khí vượt qua cửu phẩm, đạt tới mức ngân phẩm huyền khí, mới bước vào con đường của cường giả. Trên đại lục, phương pháp tu luyện huyền khí có thể nói là rất nhiều, mà ngay cả trong quân đội, sĩ tốt bình thường cũng có được huyền khí, nhưng hầu hết những người này chỉ dừng lại ở cửu phẩm, vĩnh viễn không cao hơn được. Nguyên nhân chính mà những thị vệ của Quân gia bị Quân Tà chửi ngày trước không có phản ứng là do họ đều đã vượt qua tám phần tu vi huyền khí, đều đạt tới bát phẩm, không ít người còn đến được bát phẩm đỉnh phong, nhưng không một người nào có thể tiến tới được cửu phẩm. Dù chỉ là một tầng, cơ hồ gần gang tấc mà cách biệt đến nghìn trùng. Mà từ cửu phẩm đến ngân phẩm thì giống như một con đập thật lớn, chia cách hai bờ hồ vậy. Dưới cửu phẩm chỉ là con kiến. Chỉ một lời đã thể hiện tất cả. Mà phương pháp tu luyện huyền khí cao cấp chân chính, bắt đầu từ ngân phẩm có sự phân biệt rất lớn.

Ngân huyền cường giả và năm người đứng ngoài đều dừng lại, sáu cặp mắt bén nhọn nhìn xuyên qua màn mưa. Trên người năm người kia đều dày đặc hắc khí, chứng tỏ năm người này đều đã đạt tới cửu phẩm đỉnh phong. Người đứng đầu tuy trọng thương, nhưng toàn thân vẫn phát ra ngân quang chói mắt, hiển nhiên là đã tới đỉnh ngân phẩm, chuẩn bị tiến vào kim phẩm. Cũng chính là hắn đã phát hiện ra Quân Tà. Trách không được bọn họ lại có thể lấy được đồ của Đường gia, chọn lúc thực lực của Đường gia đang yếu nhất, lập tức đưa hai mươi cao thủ, lại còn có nội ứng, nếu như vẫn không lấy được, thì thực lực của Đường gia quá sức khủng bố. Nhưng thực tế hai mươi người này vào cũng chỉ có sáu

người ra, mười bốn người nằm lại cũng đều là cao thủ cửu phẩm, thực lực Đường gia quả không thể coi thường.

Mưa vẫn trút xuống điên cuồng, mưa bụi dày đặc giăng mờ như sương, thời tiết này đối diện nhau cũng khó nhìn thấy, huống chi, đây còn là hoàng hôn. Quân Tà có chút uể oải, thực lực của mình vẫn còn quá thấp, đã cố gắng giấu đi hơi thở, những không thể bằng kiếp trước, che dấu một cách hoàn hảo được. Xem ra, tình thế hôm nay phải có một trận ác chiến Nhưng dựa vào thực lực của mình, có thể đánh thắng sáu cao thủ này sao? Điều này nửa điểm cũng không chắc. Cho dù là đánh một người, với thực lực hiện tại của hắn, cũng không thể thắng nổi. Đáng tiếc, chính mình lại nhìn thấy việc xấu của đối phương, giờ muốn thoát cũng không nổi, đối phương sẽ giết mình diệt khẩu, vì giữ cái mạng nhỏ này buộc phải nghĩ cách thôi.

Đường đường là một vua sát thủ, giờ này lại gặp cục diện này, đúng là tạo hoá trêu ngươi. Haizzz!!

Đang buồn bực suy nghĩ, Quân Tà đột nhiên phát hiện ra một điểm, một điều rất trọng yếu, phát hiện này làm cho hắn đang buồn bực trở nên sung sướng, thậm chí là hưng phấn, đến nỗi muốn cười phá lên. Mặc dù đối mặt với sáu cao thủ mạnh hơn mình nhưng giờ phút trong lòng Quân Tà đã nắm chắc phần thắng. Quân Tà như ẩn như hiện trong làn mưa bụi, sáu người đối diện tuy rằng cảm giác có người, những cũng không xác định được có bao nhiêu người, càng không thấy rõ được Quân Tà, nên không dám vọng động. Dù sao bọn họ cũng vừa đại chiến, thực lực giảm mạnh, còn có người bị trọng thương, nếu không cẩn trọng, động là lập tức gặp hoạ sát thân.

Nhưng tình huống này với Quân Tà thì chẳng khác ban ngày bao nhiêu. Thậm chí còn rõ hơn ban ngày nữa. Khai Thiên Tạo Hóa Công tuy cực kì huyền diệu, có huyền cơ bên trong nhưng Quân Tà mới tu luyện được một tháng, tu vi nông cạn, dĩ nhiên không thể lĩnh hội được huyền ảo trong đó, còn lâu mới có được khả năng nhìn ban đêm. Nhưng sáu người này như sợ không ai nhìn thấy, đem huyền khí trong cơ thể đề

thăng đến cực hạn, ngân quang hắc khí chói mắt trong làn mưa, trong mắt Quân Tà, đây chính là sáu cái bia ngắm tuyệt vời, hơn nữa lại đích ngắm này cực kì rõ.

Giữa biển rộng mênh mông sương mù dày đặc, thuyền lớn lạc đường lại gặp hải đăng…. Đây chính là cảm giác của Quân Tà. Độ sáng thế này thì đạn đạo có thể bắn trúng. Quân Tà phát hiện ra huyền khí này có khuyết điểm cực lớn: Cực kì bắt mắt, không thể ẩn giấu được hành tung. Nếu muốn chiến đấu, đầu tiên là phải tập trung huyền khí, nhưng một khi huyền khí tụ lại thì trên người lại có hào quang. Nhất là, ở trước mặt siêu cấp sát thủ như Quân Tà, sáu người này như sáu con lợn béo, đang chờ người ta đến mổ thịt. Khó trách khi Quân Tà đổ xúc xắc ăn gian không ai nghi ngờ, ở cái thế này này chỉ cần tu luyện huyền khí qua tứ cấp, ngũ cấp là có thể làm được, nhưng vấn đề là sẽ có dị trạng trên người.Trừ phi là chí tôn thần huyền, nhưng chí tôn thần huyền mà cần phải ăn gian cờ bạc sao?

Người sáng tạo ra huyền khí công pháp quả là thiên tài. Làm sao hắn biết ta xuyên việt đến đây gặp tình huống này? Đây chính là điều kiện tốt nhất cho một sát thủ như ta hành động. Nếu sáu người này là sáu con lợn, thì huyền khí trong mắt Quân Tà chính là thức ăn gia súc. Chỉ có ăn thật nhiều thức ăn, lợn mới béo được đến thế, nhưng lại chủ động chạy đến đồ tể, khoe ra bộ dạng, tự hào nói: xem này, ta béo lắm, ta múp lắm, mông căng tròn nhiều mỡ, đồ tể à, xem chỗ nào được thì thịt đi!

Mà Quân Tà lúc này chính là đồ tể.

Đương nhiên, giết lợn cũng phải có kỹ xảo. Bởi vì sáu con lợn trước mặt hơi khó giết, mất tập trung một chút, nó còn có thể cắn lại, dù sao “ Đồ tể” hiện tại còn yếu, đúng là "bất trụ nhất củng".(tắc tị chổ này, ai biết xin giúp. Cảm ơn)

Cổ tay áo lật lên, dưới động tác của cơ thể, mười tám đồng tiền giấu ở đó đã biến mất trong lòng bàn tay Quân Tà. Thân mình Quân Tà cũng

không nhúc nhích, trong mắt thấp thoáng màu máu. Khí lực của Khai Thiên Tạo Hóa Công vận chuyển, toàn bộ rót vào mấy đồng tiền…

Trong một chiều thu mưa lớn, ở thời khắc trời đất quay cuồng, một vua sát thủ đến từ một thế giới khác, lần đầu tiên lộ ra bản năng của mình.Lần đầu tiên trình diễn nghệ thuật giết người của hắn.

Phanh, phanh, tiếng bước chân chậm rãi vang lên, sáu con người chậm rãi tách ra, dẫm chân dưới mưa, vẫn duy trì khoảng cách lẫn nhau, cẩn thận đi về phía Quân Tà. Bọn họ cảm nhận được, đối phương còn ở đó, chưa đi. Người này tuyệt không thể giữ lại, mặc kệ hắn là ai, nhất định phải giết. Trong lòng sáu người đều nghĩ như vậy.

Trong trời mưa bụi, người đối diện vừa động, tiếp theo liền chứng kiến sáu luồng hoàng quang chói mắt xé tan làn mưa, như một tia chớp lao tới yết hầu của sáu người. Nội lực đặc dị của Quân Tà lưu chuyển, sau khi khiến cho mấy đồng tiền bay đi, cả người xuất ra hào quang, cực kì chói mắt. Hoàng quang lóe lên, sáu người kia cảm thấy lạnh run. Sáu người đồng thời cảm giác người mình cứng lại, kinh hãi cực kì, trong đó có một người mở to mắt hoảng sợ, nói như muốn khóc :

- Địa..địa huyền…!

Người nào mới có thể phát ra hoàng quang chói mắt như vậy? Tốc độ cũng nhanh như thế? Trừ phi là địa huyền cao thủ, còn những cấp khác, chưa đủ tuổi để phát ra huyền khí sáng như vậy. Trên ngân phẩm là kim phẩm, trên kim phẩm là ngọc phẩm, trên ngọc phẩm mới tới được địa huyền. Chênh lệch như là so trời với đất vậy. Cao thủ như vậy thì bố mình có dám đánh chưa?

Mẹ nó chứ!Diệt khẩu? Là bị người ta diệt khẩu chứ không phải mình diệt khẩu người ta!

Cho dù đối phương là một cao thủ kim phẩm bình thường, mà thân thể sáu người này đang khỏe mạnh nhất, cũng chưa chắc đã là đối thủ.

Huống chi cả sáu người đang trọng thương lại gặp một vị cao thủ địa huyền?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Giết Người Cướp Vật

Ngày chết đã đến! Sáu người đồng thời có cảm giác tuyệt vọng đến phát khóc!

Bọn họ chỉ nhìn thấy sáu đạo hoàng quang chói mắt, không chú ý rằng, người trước mặt không hề khiến cho bọn họ có áp lực cường đại như địa huyền cao thủ. Nhưng trong lòng tự nhiên lại sinh ra sự sợ hãi tuyệt vọng, làm cho họ tự nhiên mất tập trung, mà cũng chỉ cần một thoáng đó, lại quyết định tính mạng của sáu người này. Sở dĩ Quân Tà trước tiên đem mấy đồng tiền phát ra hào quang chói mắt, chính là vì đã đoán được điều này. Một sát thủ vĩ đại phải am hiểu được tâm lý của đối thủ, hắn nghĩ, sáu người kia gặp phải một đại cao thủ không thể đánh nổi, tất nhiên sẽ phải thất thần. Mà Quân Tà chờ cũng chính là cái khoảnh khắc đó. Một ngân phẩm huyền giai đang bị trọng thương, đột nhiên lại phải giao chiến với một cao thủ địa huyền đỉnh phong, tất nhiên sẽ cực kì sợ hãi và nghi ngờ. Có cảm giác như nghiền nát. Vài người này còn đang bị đuổi giết, chắc chắn sẽ thấy mất hết can đảm, buông tay thất thủ.

Quân Tà chờ chính là lúc đó!

Nếu lúc trước trực tiếp đánh úp, sáu người thì ít nhất ba người có thể né được đồng tiền của Quân Tà, vì phân ra thành sáu đạo lực lượng khống chế, tất nhiên không thể chuẩn xác bằng một được. Mà cho dù bọn họ chỉ còn một người, Quân Tà cũng đủ gặp phiền toái rồi. Tuy bọn họ bị thương, nhưng chỉ cần một người Quân Tà cũng khóc hận mà ra đi.

Tiểu lý phi đao sở dĩ nổi danh bách phát bách trúng, là vì mỗi lần hắn chỉ phóng có một đao!

Quân Tà xem trọng nhất là ngân phẩm huyền giả kia, tuy bị trọng thương, nhưng vẫn khiến cho Quân Tà bị áp lực rất lớn. Cũng chính hắn là người đã phát hiện ra tung tích của Quân Tà.

Sau khi sáu đồng tiền chói mắt bay ra, lập tức mười hai đạo quang mang đen tuyền bám sát theo sau. Nhưng sáu phi tiêu phía trước đã khiến bọn họ chú ý, lại thêm trời mưa to cản trở tầm mắt, hồn vía còn chưa ổn định, chỉ có cách mà nhảy tránh mấy cái phi tiêu tiền này, bọn họ còn không dám dùng vũ khí mà đỡ, sợ đỡ đòn của vị "Địa huyền cao thủ" này sẽ bị phản chấn mà làm thương tổn nội phủ. Trên thực tế nếu thật sự là một địa huyền cao thủ phóng ra ám khí, bọn họ căn bản không có cơ hội mà chứng kiến cái hào quang kia, cho dù là ngân phẩm huyền giai cũng không ngoại lệ, đáng tiếc, đang lúc khiếp sợ bọn họ cũng không để ý đến điều này.

Tuy bọn họ né rất nhanh, nhưng vẫn có hai người hét lên thảm thiết, né không kịp, phi tiêu cắm thẳng vào yết hầu, máu phun ra, người ngã xuống. Thậm chí người ngã xuống cũng đều cho rằng mình đã chết: cao thủ địa huyền đánh ra một đòn, một cửu phẩm nho nhỏ như mình ngoài chờ chết còn biết làm gì? Huống hồ vị trí phi tiêu lại là cổ họng…. Nhưng không ai chú ý, phi tiêu dù cắm ở yết hầu, nhưng không cắt đứt khí quản. Bốn tiếng kêu thảm thiết khác cũng đồng thời vang lên, mười hai thanh phi đao hoặc cổ họng, hoặc giữa trán, bốn người mỗi người đều dính hai thanh, mà toàn ở những bộ phận quan trọng. Trong mắt tràn đầy vẻ bất lực, lấy tay nắm vào chuôi đao ở yết hầu, nằm gục xuống dưới mưa. Vị ngân phẩm cao thủ kia càng được Quân Tà chăm sóc kỹ, trên mình đã bị thương không né nổi, lại càng thê thảm. Trên đầu trên người găm bốn đao, cắm sâu trong thân thể, lút không nhìn thấy chuôi. Bọn họ đến chết vẫn không hiểu, chính mình đã tránh được đòn đầu tiên, sao lại bị phi đao phi trúng? Cao thủ địa huyền coi mình chỉ như con kiến, một đòn không trúng, nên nghĩ đến thân phận mà dừng lại, vì sao lại ra tay, vì sao :48:, vì sao:48:? (vì nó là nv chính :113:). Đối với đối thủ cấp thấp

hơn mình lại đánh lén, thậm chí là hai lần…. chẳng lẽ hiện tại cao thủ địa huyền đều là những kẻ không biết xấu hổ như vậy? Cao thủ địa huyền ở thế giới này phần lớn đều tự trọng thân phận của mình, sao lại trở nên vô liêm sỉ như vậy?

Cao thủ "cấp địa huyền" Quân Tà lại không chút do dự, lao đến như tia chớp, thuận tay rút một phi đao trên trán một thi thể, cước bộ chưa dừng lại, đi hai bước như một, bay đến vị trí hai người ngã xuống lúc trước, xoay ngược cổ tay, đâm thẳng vào tim. Hai người này tuy bị thương không nhẹ, nhưng vết thương không đủ để mất mạng. Tuy bây giờ vẫn còn đang hoảng sợ, nhưng vẫn còn sức chiến đấu, người còn sức, tuyệt đối không thể tha. Ngay cả khi hắn đã hấp hối. Cái giây phút cuối cùng ở kiếp trước đã dạy cho Quân Tà điều này. Người không có khả năng uy hiếp với mình, chỉ có người chết! Sát khí trong lòng Quân Tà điên cuồng dâng lên, khuôn mặt trở nên vô tình lãnh khốc. Bàn tay nắm phi đao của Quân Tà còn chưa đâm xuống, mũi chân đã hướng ra ngoài, khi phi đao vừa đâm thì chân đã di chuyển, phi đao đâm xuống lập tức buông tay, xoay người hướng đến tên còn lại, lấy tay làm dao, chém thẳng vào cổ họng. Động tác liên hoàn cực kì nhanh chóng, làm người ta không kịp nhìn, như là màu vàng của kim tệ vừa rời tay, thân ảnh Quân Tà đã phi theo, bốn tiếng kêu thảm thiết vang lên, Quân Tà đã rút ra phi đao trên đầu bọn họ, bốn cỗ thi thể ngã xuống mặt đất còn chưa phát ra thành tiếng, chuôi phi đao đã đâm vào tim, mà tay kia thì đã chém thẳng vào cổ họng. Tim dính đao, người nọ ngay cả hừ một tiếng cũng không thể, trực tiếp mất mạng! (disconnect to server !!!). Trong chớp mắt, yết hầu người cuối cùng gãy thì bốn cỗ thi thể cũng ngã xuống đất.

Sau khi hoàn thành, Quân Tà mới thở dốc, với thân thể của hắn bây giờ, phải hoàn thành những động tác như vậy thật là khó. Lúc trước Quân Mạc Tà gần như đã làm cho thân thể này sạch sẽ(ý nói làm sạch, chả còn cái gì, yếu nhớt), nếu không có thoát thai hoán cốt lúc trước cùng với một tháng rèn luyện, hồi phục, chắc chắn không thể có được loạt động tác chiến đấu vừa rồi. Nhưng dù vậy, thời gian quá ngắn, phát huy cả mười phần, tinh thần cũng hoàn toàn buông lõng, không thể

kháng cự lại được phản ứng ngược của các động tác, chỉ thấy cả người không chỗ nào không đau, gân cốt toàn thân như rã rời, đó là một cảm giác đau đớn thấm vào tận tim gan.

Trong miệng người cuối cùng oa một tiếng, phun ra một luồng máu tươi, phun thẳng vào mặt Quân Tà, đầu nhếch lên, ánh mắt hối hận nhìn Quân Tà, nói:

- Ngươi…. Ngươi không phải…. Địa…

Khi cái chết đã đến, hắn mới kịp tỉnh ngộ. Người trước mắt tuyệt đối không phải là cao thủ địa huyền!

- Con mẹ nó, ngươi đúng là đầu heo!

Quân Tà thở dài, nói với sự tiếc hận của hắn:

- Nếu là cao thủ địa huyền, đối phó với mấy tên rác rưởi như ngươi mà phải đánh lén sao?

Người nọ đột nhiên phát ra vài tiếng khanh khách quái dị, hai mắt long sòng sọc, trên mặt hiện vẻ không cam lòng cùng phẫn nộ. Thân hình cố gượng, toàn thân như đèn hết dầu không biết lấy đâu ra sức lực, giơ một bàn tay chỉ vào Quân Tà, muốn nói cái gì lại không nói được, chỉ nhìn trừng trừng Quân Tà, một lúc lâu sau, lại ngã xuống đất, giật giật vài cái rồi đoạn khí, hai mắt vẫn mở to, đúng là chết không nhắm mắt. Vốn hắn vẫn còn nói được, tuy rằng chắc chắn phải chết, nhưng cũng có thể cố được một lúc, ai ngờ lại chết như vậy. Câu nói của Quân Tà đã làm cho hắn tức uất mà chết.

Đi một vòng, nhặt lại tiền cùng phi đao, sau đó thuận tiện kiểm tra cả sáu người. Vẻ mặt Quân Tà thoải mái, động tác tự nhiên, như là đang lục túi của mình, không hề có sáu thi thể máu chảy đầm đìa. Sống một kiếp sát thủ đã sớm luyện cho hắn khả năng thấy núi lở mà không hoảng, hơn nữa cảnh máu chảy này, Quân Tà cũng thấy nhiều rồi….

Rốt cục lục soát trong người ngân phẩm cao thủ kia cũng ra được một cái bọc nhỏ, tung tung nó trong tay, Quân Tà đưa tay nhặt mũ tre rơi bên cạnh rồi giắt nó ở thắt lưng, bước nhanh mấy bước đã tới góc đường. Mưa vẫn rơi nặng hạt, làm thành một màn ngăn cách phía sau Quân Tà, chia Quân Tà với những cái xác kia thành hai thế giới.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Chỉ Là Trùng Hợp?

Đầu phố, trời mưa tầm tã, từng vệt máu đỏ tươi dần dần tan ra, chỉ để lại sáu cổ thi thể lẳng lặng nằm đó, trong đó có một cỗ thi thể hai mắt trợn trừng, oán giận nhìn trời, thần tình có vẻ không cam lòng…

Nhìn xung quanh mấy lần, Quân Tà liền cẩn thận xoay người bước về hướng Quân gia. Mưa vẫn trút nước ầm ầm, Quân Tà thoải mái bước đi chầm chậm một cách lạnh lùng, không cần che đi vết máu trên mặt. Cho dù hiện tại không cần rửa thì cũng chỉ thấy đấy là một màu hơi nâu tối, ai biết được đây là máu của sáu người. Hơn nữa với thực lực của Quân Tà hiện nay, chắc chắn không ai tin hắn có thể là đối thủ của một vị ngân phẩm cùng với năm vị cửu phẩm huyền giai cao thủ.

Ngay lúc Quân Tà sắp bước vào đại môn Quân gia, một thân ảnh cao lớn xuyên qua màn mưa, như hỏa tiễn lướt nhanh đến đầu phố, vừa liếc thấy sáu người đang nằm trên mặt đất liền vô cùng kinh động. Liền phóng tới, tay vỗ nhẹ lên sáu người một lần, không phát hiện được gì, ánh mắt liền trở nên thâm trầm tới cực điểm.

Người này đeo một cái mặt nạ kì quái làm cho người ta không thể thấy rõ bộ dạng của hắn, thế nhưng nhất cử nhất động lại vô cùng thong dong, nhẹ nhàng tiêu sái. Sưu một tiếng, mang theo ánh vàng rực rỡ trực tiếp bay lên một gốc đại thụ cao hơn năm trượng, liền nhảy một cái đã đứng ở ngọn cây, mắt nhìn xung quanh. Hai lần nhảy không hề mang theo nửa điểm nhọc nhằn, tựa hồ không tốn một chút khí lực nào cả. Kim quang hơi chớp động, rõ là một kim phẩm cao thủ. Ánh mắt như tia chớp xuyên qua màn mưa, hướng về tứ phía cẩn thận điều tra một lần, sau đó

liền từ trên cây nhảy xuống, dưới trời mưa giàn giụa lại lục soát sáu cỗ thi thể một lần nữa, sau đó liền theo từng đạo tơ máu tán đi bước từng bước một. Nhưng rõ ràng là bước từng bước một không ngờ so với cao thủ thi triển toàn lực để chạy trốn còn nhanh hơn nhiều. Phương hướng kia, cũng chính là phương hướng mà Quân Tà rời đi. Người này không ngờ tâm tư có thể tinh tế như thế, dưới trời mưa thế này không ngờ chỉ cần liếc mắt một cái đã tìm ra phương hướng chính xác. Hắn lần theo dấu vết, đi mấy vòng đột nhiên đứng lại, thấp giọng mắng. Nguyên lai theo dấu vết Quân Tà để lại, đi vừa đúng một vòng tròn, vì cao thủ kim phẩm thần bí này theo dấu một lúc lại phát hiện mình trở lại điểm đầu tiên…

- Rốt cuộc là ai? Là ai? Tâm tư thật thâm trầm!

Người này thấp giọng tự hỏi, ngửa đầu lên trời, xuất thần suy tư. Rốt cuộc là ai làm rối loạn bố cục của ta? Là ai mà có thể nắm bắt thời cơ chính xác, không sai chút nào thế? Rốt cuộc là ai có thể hiểu rõ được kế hoạch của chính mình? Biết được hành động của mình? Hành động lần hoàn toàn là bất ngờ, ngay cả mình trước đó cũng không hề biết, thậm chí trận mưa to này cũng là bất thình lình đổ xuống. Như vậy vấn đề rõ ràng không phải là có người nào đó biết được mình sẽ làm chuyện này nhưng rốt cuộc vấn đề là ở chỗ nào? Chẳng lẽ là… Thần bí nhân đau khổ suy tư, suy đến mọi góc cạnh, thậm chí đem từng hoài nghi của mình lần lượt đưa ra…

Người này tâm cơ luôn luôn thâm trầm, mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay, phải sắp xếp hết sau đó mới hành động, tâm tư cẩn mật phải nói là cực điểm. Chuyện giống như hôm nay, có đánh chết hắn thì hắn cũng không tin trên đời có chuyện trùng hợp như thế. Cho nên ngay từ đầu hắn đã hình thành một lối suy nghĩ theo tâm lí bình thường, nhận định đây là một người, một tổ chức hoặc một gia tộc nào đó đối với mình hoặc gia tộc của mình triển khai âm mưu, hành động.

Từ điểm xuất phát này mà dẫn đến cách xa sự thật cả vạn dặm. Người này tuyệt đối không nghĩ tới chuyện này kỳ thật chỉ là trùng hợp. Một sự

trùng hợp phi thường thú vị.

Nếu tên ngân phẩm cao thủ kia không phát hiện ra Quân Tà, với cách sống của Quân Tà tất nhiên dưới việc thực lực chưa đủ sẽ không tùy tiện kết thù kết oán, nếu ngân phẩm cao thủ phát hiện không phải là Quân Tà mà chỉ là một người bình thường, cũng có thể bình yên đêm đồ vật này mang về, thậm chí nếu là người này đến sớm một chút, với thực lực của Quân Tà nhất định sẽ không phải là đối thủ của người này…

Ngoài tất cả các chuyện trùng hợp thì sự việc hôm nay quả thật đặc biệt, chuyện đời nào có phải chuyện người. Quân Tà tuy rằng trùng hợp cầm đi một vật quan trọng, nhưng chính bản thân hắn cũng không biết vật này có tác dụng gì. Quân Tà lần này ra ngoài cũng là trùng hợp, gần tới lễ Trung thu, một cơn mưa liền gợi lên nỗi nhớ quê hương trong lòng Quân Tà. Mà ở thế giới này lại không thể tìm được người để thổ lộ, cho dù muốn kiếm một cái quán bar như kiếp trước cũng không có, ở nhà tinh thần sa sút hiển nhiên lại càng không thích hợp, hơn nữa Quân Tà cũng không muốn mọi người chứng kiến bộ dáng yếu đuối của mình, vì thế liền đi ra ngoài định mượn rượu giải sầu, không nghĩ bị trung niên nhân kia nói vài câu phá vỡ tâm tình, rượu lại càng khó uống, cuối cùng không nuốt nổi rốt cục nói khách sáo vài câu rồi bỏ đi. Tâm tư phiền muộn, Quân Tà cứ thế đi dạo trên trường, tựa hồ cảm thấy đi dưới trời mưa to như thế lòng sẽ thoải mái hơn một chút. Sau đó, cũng rất “trùng hợp” gặp một chuyện trước mắt này.

Bao nhiêu sự trùng hợp như vậy, rốt cục cũng làm cho Quân Tà gặp được mấy người trộm đồ vật của Đường gia, cơ duyên xảo hợp nghe được bọn họ nói chuyện.

Thực lực hiện tại của Quân Tà còn chưa cao, còn chưa có kế hoạch gì, dù sao đối với Đường gia thì Quân Tà cũng không phải có quá nhiều hảo cảm. Đường gia làm mất cái gì thì kệ bố nhà nó chứ, hắn cũng không để trong lòng, lại càng không quan tâm đến chuyện không phải của mình. Nhưng không ngờ mấy tên đang như chó nhà có tang kia lại phát hiện ra hắn, điều này làm cho Quân Tà muốn lui cũng không được, hơn

nữa thực lực bọn người kia đều cao hơn Quân Tà, hắn muốn chạy trốn cũng rất khó. Không còn cách nào, Quân Tà cũng đành dùng công phu tốt nhất là ám khí, lợi dụng thiên thời giúp mình, thi triển quỷ kế, đem mấy người này tuyệt diệt. Nếu đã giết hết, Quân Tà cũng không ngại "thuận tay" lấy đi món đồ này. Kết quả là, vật mà đối với thần bí nhân vô cùng quan trọng, lại dưới bao nhiêu trùng hợp, như là vô tình lọt vào tay Quân Tà. Nhiều chuyện như thế, bỏ riêng ra từng cái một thì không đáng chú ý, nhưng hợp lại cùng một chỗ lại trùng hợp khiến cho người ta kinh hãi. Người chiếm tiện nghi cũng không biết vì sao lại thế này, còn người hỏng việc có đến chết cũng không biết tại sao. Nhiều sự trùng hợp như vậy, thật đúng là như ma xui quỷ khiến, ngay cả lão thiên cũng hạ một hồi mưa to trợ giúp. Chuyện này thật không thể không nói là thiên ý, hoặc là ông trời thúc đẩy "Trùng hợp!"

Thần bí nhân thấy việc đã đến nước này, đang chuẩn bị ly khai thì bất thình lình nghe tiếng người ồn ào, đang xông loạn tới. Đường gia thị vệ xuất động quy mô lớn, hướng về bên này truy tìm. Không khỏi thở dài một tiếng, kim quang chớp động, ba ba ba… sáu âm thanh vang lên liên tục, đầu sáu người đang nằm trên mặt đất liền vỡ toác ra, đậu phụ bắn tung tóe, không thể nhận ra mặt nữa, ống tay áo phất một cái, sưu một tiếng liền nhảy vào màn mưa, biến mất tăm hơi. Đợi đến lúc người của Đường gia đến đầu phố thì chỉ còn chứng kiến sáu cỗ thi thể đầu óc bẹp dí, mà người cần tìm, đã sớm biến mất vô tung vô ảnh…

Quân Tà không hề biết mình trong lúc vô tình đã phá đi một kế hoạch trọng yếu của kẻ địch lớn nhất của Quân gia, hơn nữa còn tiện tay đem trân bảo gì đó của người về. Thậm chí hắn còn thấy thật là ủy khuất: vốn ta cũng chỉ muốn đi dưới mưa, nhớ nhà, hưởng thụ một chút nỗi nhớ quê tịch mịch cùng cô độc, lại bị mấy tên chết tiệt này phá hỏng không khí! Thật đúng là buồn bực…

Thật sự là trăm sự không thuận à, mượn rượu tiêu sầu, gặp được một quán có vẻ nhìn được, chờ người ta đưa ra rượu được xem là tuyệt thế hảo tửu cuối cùng là chẳng nuốt nổi. Đi ra cửa lại gặp mưa lớn, đã thế lại còn phải giết người…

Con bà nó! Vận khí cũng thật là… Quân Tà ngửa mặt lên trời thở dài, sờ sờ gói nhỏ trong ngực, từng bước tiến vào đại môn Quân gia.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Quản Thanh Hàn

Cơn mưa ào ạt cuối cùng cũng ngớt đi đôi chút, nhưng vẫn còn nặng hạt. Quân Tà thong thả ung dung bước đi, đám hạ nhân đang ngắm mưa qua cửa sổ nhìn thấy hắn đều rất kinh ngạc, trợn mắt nhìn nhau : Có trời mới biết lần này thiếu gia lại nghĩ ra cái chuyện điên cuồng gì nữa đây? Bất quá, nếu so với khi trước thì cái việc chạy long nhong giữa trời mưa to gió lớn này vẫn còn dễ chịu chán. Chỉ là có chút hơi không bình thường: mưa như vậy chạy ra ngoài làm gì?

Vừa đến hoa viên, đột nhiên truyền đến tiếng tiêu bi ai nức nở xuyên qua màn mưa. Tiếng tiêu tràn ngập sự đau thương, mất mát, nghe tiếng tiêu có thể hiểu được tâm trạng u oán và sầu khổ của người thổi. Thế nhưng Quân Tà nghe thấy có cảm giác như nó rất hợp với tâm cảnh của hắn lúc này. Vô ý khua chân tiến vào hoa viên. Trong tòa lương đình ở giữa hoa viên, một cô gái mặc áo trắng đang ngồi trên đôn bằng đá, quay lưng về phía Quân Tà. Vai gầy như hạc, tóc tựa mây đen, eo thon mảnh khảnh. Nhìn dáng, lập tức thấy rằng nữ tử này tuy xinh đẹp nhưng lại lạnh lùng thoát tục. Giữa trời mưa gió lê thê lại chỉ có tiếng tiêu tha thiết du dương làm bạn càng khắc rõ thêm vẻ cô đơn của nàng. Quân Tà lẳng lặng đứng ngoài đình, mặc cho mưa quất rát mặt. Hắn khẽ nhắm mắt lắng nghe những âm thanh du dương của tiếng tiêu. Trong lòng bỗng bồi hồi, giống như mình lại được nghe một khúc Hồng Lâu Mộng của kiếp trước mà mình thích nhất, khúc “Uổng Ngưng Mi”(1) cũng bi ai cũng da diết như thế này.

Quân Tà cảm thấy tình cảm như câu thông với trời đất, mưa dập gió vùi, trời thu sầu não, vì ai mà u oán, tại ai mà khổ đau? Giây phút này,

Quân Tà bổng cảm giác được, tâm tình của cô gái này cũng giống mình, cô đơn và tịch mịch. Thậm chí so với mình còn bàng hoàng và bất lực hơn. Mưa thu rã rích, không biết lúc nào mới nhẹ bớt hoà cùng với tiếng tiêu ai oán, ngay cả gió cũng cất tiếng nức nở nỉ non. Tiếng tiêu trầm thấp dần, giống như sợi tơ lay động một cách tinh tế trong gió, rồi dần dần tắt lịm. Bạch y nữ tử ngồi ngay ngắn bất động, nhẹ nhàng buông ngọc tiêu, thở dài sâu lắng. Tiếng thở dài chìm trong tiêng mưa gió nghe có vẻ bất lực. Trong lòng Quân Tà cũng chất đầy cảm xúc, không kìm được mà buông tiếng thở dài. Thanh âm tuy nhẹ nhưng khiến nữ tử kia giật mình, vụt xoay người lại. Đôi mắt đẹp nhìn Quân Tà ra vẻ ngạc nhiên rồi bỗng biến thành vẻ chán ghét và khinh bỉ :

- Là ngươi.

- Tiếng tiêu hay lắm, rất tuyệt vời.

Quân Tà mỉm cười thản nhiên cất bước tiến vào toà lương đình. Nước mưa trên người chảy dài khiến nền nhà ướt cả mảng lớn.

- Đại tẩu, sao hôm nay lại có nhã hứng đến vậy?

Cô gái này thần tình tươi sáng nhưng rất lạnh lùng, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, phong tư yểu điệu. Trên người toát khí chất cao nhã nhưng cô độc. Chính là chị dâu của Quân Mạc Tà, là thê tử của Quân Vô Ưu, Quản Thanh Hàn. Cũng là nữ nhi của Quản thị thế gia tiếng tăm lừng lẫy, được xưng tụng là tài nữ của Thiên Hương quốc. Nhưng thật ra nói là thê tử của Quân Vô Ưu thì cũng không thoả đáng. Hai người này từ nhỏ cùng chơi với nhau đã được định hôn, cách đây ba năm khi Quân Vô Ưu được hai mươi hai tuổi còn Quản Thanh Hàn vừa tròn mười tám, hai nhà đang chuẩn bị hôn lễ cho hai người thì lại gặp lúc đại chiến bốn nước. Quân Vô Ưu và đệ đệ Quân Mạc Sầu nhận ấn tiên phong xuất chinh sa trường. Hai nhà vì thế ước định, chờ Quân Vô Ưu đại thắng trở về, đó sẽ là ngày hai người thành thân, thành toàn mối nhân duyên này. Trước khi xuất chính đã nhận sính lễ cho nên có thể nói Quản Thanh Hàn đã là người của Quân Gia, chỉ chờ Quân Vô Ưu trở về là cử hành hôn lễ.

Thậm chí hôn lễ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Không ngờ, Quân Vô Ưu một đi không về, vùi xương chốn sa trường khiến cho người yêu thanh mai trúc mã lâm vào cảnh người dương kẻ âm, người lạc lối chốn u minh, kẻ khóc hận cõi dương thế.

Nắm xương Vô định bên sông lạnh,

Người ở trong mơ - vẫn nhắc thầm. (2)

Tin dữ truyền đến, Quản Thanh Hàn ngất xỉu đương trường. Tỉnh lại bất chấp gia đình khuyên cản, nàng nhất định về Quân gia, tự cho mình là vợ goá của trưởng tôn Quân gia, phụng dưỡng lão gia. Quân lão gia tử từng nhiều lần khuyên nàng, dù sao cũng không chính thức thành thân, hơn nữa gia thế và dung mạo của Quản Thanh Hàn có thể xếp vào hạng vạn người có một, lo gì không có nhân duyên tốt? Chỉ cần Quân gia đưa ra một tờ từ hôn, Quản Thanh Hàn lập tức trở thành người tự do. Quản Thanh Hàn nhất định không chịu, lão gia của hai nhà chỉ sợ nàng nghĩ quẩn, làm chuyện không hay, đành phải ngầm đồng ý. Chỉ chờ khi nào nàng hồi tâm chuyển ý thì để nàng trở lại Quản gia.

Toàn thể Quân gia, từ Quân lão gia tử, Quân Vô Ý cho đến quản gia người hầu đều hết sức kính trọng vị Thiếu nãi nãi này, không người nào dám trái lời. Ở Quân phủ này nếu có người chọc giận Quản Thanh Hàn thì cũng chỉ có chú em Quân Mạc Tà này mà thôi. Sau khi người chị dâu xinh đẹp vào ở Quân gia thì cái tên phá gia chi tử quần là áo lụa Quân Mạc Tà này không chịu yên phận, ăn nói lỗ mãng, cử chỉ ngả ngớn khiến cho trong lòng Quản Thanh Hàn chán ghét đến cực điểm. Thi thoảng không nhịn được nàng cũng ra tay giáo huấn hắn vài phen. Vị Quản tiểu thư này không chỉ là tài nữ mà võ nghệ cũng có chút tinh thông, tuy chưa đạt ngân phẩm nhưng cũng là cửu cấp đỉnh phong, xử lý Quân Mạc Tà là chuyện dễ như trở bàn tay. Bất quá tên tiểu tử này không chịu nhốt con lợn lòng lại, hắn cũng biết chị dâu xinh đẹp của mình sẽ không nặng tay lắm nên vẫn lén lút rình mò. Quản Thanh Hàn chịu thua mấy trò lưu manh của hắn đành chỉ biết trốn tránh trong phòng. Hôm nay trời mưa khiến nỗi đau khổ bấy lâu trong lòng nàng sống dậy. Nàng muốn khuây

khỏa sự đau thương nên mới đến tòa lương đình này mượn tiếng tiêu để giải bớt ưu phiền, không ngờ tên tiểu tử này vẫn đội mưa mà đến. Đúng là cái đồ tinh trùng thượng não, lú lẫn mất rồi, chẳng lẽ không biết tu vi của ta là cửu phẩm huyền khí cao hơn ngươi rất nhiều ư? Muốn dạy cho ngươi một bài học cũng chỉ là nhấc tay đuổi ruồi. Vấn đề là ta không muốn kinh động người trong phủ, càng không muốn làm cho lão nhân gia đau lòng chứ ta há sợ ngươi sao?

- Ờ, rãnh rỗi không có việc gì làm nên thổi vài khúc cho đỡ buồn. Chẳng lẽ tam thiếu cũng là hành gia trong chuyện này.

Nghe lời khen của Quân Tà, trong lòng Quản Thanh Hàn dâng lên nỗi chán ghét, cái thứ quần là áo lượt như ngươi mà cũng biết tiếng tiêu hay hay dở sao? Chẳng qua là mượn cơ hội để đến gần ta mà thôi. Nàng trừng mắt nhìn hắn, để xem thử hôm nay hắn lại có chiêu gì mới đây, cho nên lời nói đáp lễ cũng không kém phần sắc bén. Với trí tuệ của Quân Tà sao lại không hiểu cơ chứ. Bất quá hắn cũng rất bội phục cô gái đang đứng trước mặt này. Càng hiểu “sâu sắc” thêm về cái tên Quân Mạc Tà này, chả trách người khác khinh thường hắn. Đối với mối thâm tình đến cố chấp của Quản Thanh Hàn, trong lòng hắn cũng có chút kính nể.

- Tiếng tiêu tức tiếng lòng, chuyện cũ đã qua. Đại tẩu nên mở lòng để quên đi tất cả. Tất cả rồi cũng sẽ qua thôi mà.

Quân Tà ngập ngừng một chút rồi mở lời khuyên nhủ. Quản Thanh Hàn khẽ hừ một tiếng, môi điểm một nụ cười lạnh lẽo, quay mình đi, không thèm để ý tới hắn.

Quân Tà cảm thấy vô cùng khó chịu, với tính cách của hắn, ngươi không để ý đến ta, việc quái gì ta phải quan tâm đến ngươi. Mỹ nữ à, mỹ nữ thì sao chứ? Chẳng lẽ mỹ nữ thì có thể vênh mặt với ta được sao? Hắn miễn cưỡng ôn tồn nói:

- Vừa rồi mạo muội, đã quấy rầy đại tẩu, xin cáo lui.

Nói xong cười khẽ xoay người bước đi, không chút do dự. Ngươi không để ý đến ông, càng khỏe. Ông tếch về ngủ. Quản Thanh Hàn có chút bất ngờ. Vốn tưởng rằng tiểu tử này lại giở trò bám dai như đĩa, cù cưa lôi kéo thân cận một phen. Không ngờ rằng hắn chỉ nói vỏn vẹn có hai câu, cũng không dây dưa, lập tức rời đi mặc cho mưa như trút nước.

Nhìn bóng dáng của Quân Tà dần khuất trong màn mưa. Quản Thanh Hàn há miệng thở dốc, định nói rồi lại thôi. Mắt hạnh chợt lóe, nàng bỗng phát hiện rằng hôm nay tiểu thúc tử khác với mọi hôm nhiều lắm. Trước kia tên tiểu tử này trên mặt luôn có nụ cười xấu xa bỉ ổi, ánh mắt lại có chút không thật thà, nhìn ngó láo liên, mỗi khi thấy mình thì chảy nước dãi. Nhưng nhớ lại thần thái, động tác vừa rồi của hắn, hoàn toàn không có nữa điểm lỗ mảng, rất trịnh trọng rất trầm ổn.

Hơn nữa ánh mắt từ đầu đến cuối cũng không có nhìn mình, cũng không hề mày la mắt liếc. Chưa kể bóng dáng hắn rời đi rất đĩnh đạc, bước trong mưa nhưng rất bình tĩnh. Thật sự là hắn đã thay đổi sao? Quản Thanh Hàn trong lòng cười lạnh. Chắc là vì mấy chiêu chai mặt không có tác dụng, nên giờ biến thành bộ dáng chính nhân quân tử để đến thân cận với mình ư? Nàng lẩm bẩm, Quân Mạc Tà ta há có thể để cho ngươi toại nguyện ư? Cho dù ngươi có thay đổi cả ngàn bộ dáng thì trong lòng ta ngươi vĩnh viễn là một tên phá gia chỉ tử hạ lưu vô sĩ bại hoại, không bao giờ thay đổi. Mưa lớn như vậy, ngươi đội mưa tới chỉ để nói với ta hai câu thôi sao? Có quỷ mới tin ngươi. Chắc chắn là trong lòng ngươi có quỷ. Ngươi mà là chính nhân quân tử ư? Phì, ta khinh. Ai dám tin điều đó chứ?Nụ cười trên khuôn mặt của Quản Thanh Hàn trong nháy mắt vụt lạnh như băng. Bất quá tiểu tử này hôm nay thấy ta, trong mắt không hề có nữa điểm vui mừng.. Hừ!!

(1) Một trong các khúc nhạc mà Giả Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng rất thích. Đây là Khúc ba: UỔNG NGƯNG MI (Hoài công biết nhau).

UỔNG NGƯNG MI

Một bên hoa nở vườn tiên,

Một bên ngọc đẹp không hoen ố màu.

Bảo rằng chả có duyên đâu,

Thì sao lại được gặp nhau kiếp này?

Bảo rằng sẵn có duyên may,

Thì sao lại đổi thay lời nguyền?

Một bên ngầm ngấm than phiền,

Một bên đeo đẳng hão huyền uổng công.

Một bên trăng dọi trên sông,

Một bên hoa nở bóng lồng trong gương,

Mắt này có mấy giọt sương,

Mà dòng chảy suốt năm trường, được chăng?

(2): Trích từ bài Lũng Tây hành của Trần Đào.

Lũng Tây hành

Thệ tảo Hung Nô bất cố thân

Ngũ thiên điêu cẩm táng Hồ trần

Khả liên Vô Định hà biên cốt

Do thị xuân khuê mộng lý nhân.

--Dịch Nghĩa--

Thề quét sạch giặc Hung Nô chẳng tiếc thân

Năm nghìn chiến sĩ mặc áo gấm, đội mũ da điêu vùi xác trong bụi Hồ

Đáng thương cho những bộ xương bên bờ sông Vô Định

Vẫn còn là người trong mộng của chốn xuân khuê.

-- Bản dịch của Ngô Văn Phú --

Thề quét Hung nô, chẳng tiếc thân,

Chết vùi trong cát mấy nghìn quân.

Nắm xương Vô định bên sông lạnh,

Người ở trong mơ - vẫn nhắc thầm.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Huyền Đan

Quân Tà bước thong thả, trong lòng hơi có chút nuối tiếc, vị đại tẩu Quản Thanh Hàn này mới có hai mươi mốt tuổi, là lứa tuổi đẹp nhất của một đời xuân sắc. Không những thế lại còn là một đại mỹ nữ tuyệt sắc thiên hương, nhưng lại cam tâm tình nguyện làm một góa phụ, một vị vong nhân tại Quân Gia. Nếu ở kiếp trước thì chuyện này thật là hoang đường. Nhưng ở thế giới này thì đó là là chuyện quá đỗi bình thường. Đúng là một nỗi bi ai cùng cực. Thế này thì có khác gì cám treo còn heo thì nhịn đói đâu chứ. Nếu ta có thể….Ai da! Trong lòng Quân Tà vừa chớm có ý nghĩ như vậy, bỗng giật mình cả kinh: Mẹ kiếp,hình như đây không phải là phong cách thường ngày của mình cơ chứ, sao mình lại có ý niệm xấu xa trong đầu đến vậy. Việc này đáng lẽ mình không được nghĩ đến mới phải. Chẳng lẽ là… Ta chửi tổ tông mười tám đời tên rùa đen Quân Mạc Tà nhà ngươi! Đã bảy hồn ba vía đi ăn cơm cúng rồi mà còn ảnh hưởng ta đến vậy. Trong lòng Quân Tà bực bội chửi bới một phen.

Quân Tà hậm hực bước vào phòng, ngay cả tiểu la lị ân cần thỉnh an cũng không thèm để ý, cau mày ngồi xuống. Thầm nghĩ từ khi đến thế giới này tự thấy rằng nhất cử nhất động của mình càng ngày càng không thích hợp. Tuy rằng kiếp trước khi mình còn trẻ cũng có những phút giây phóng túng nhưng chỉ là bày trò để tiếp cận mục tiêu mà thôi, nói chung là đóng kịch cả. Tính cách Quân Tà lạnh lùng và kiêu ngạo, thậm chí có thể nói là lãnh khốc, đôi khi một lúc nào đó được gọi là máu lạnh. Nhưng từ khi sống lại, hắn phát hiện ra tính cách của mình đã dần thay đổi từ khi nào không biết. Quả thật, với thân phận hô phong hoán vũ của tên công tử quần là áo lượt Quân Mạc Tà này, những cử chỉ này cũng có chỗ

lợi chỗ hại, hại thì không cần nói nữa còn lợi thì đó là tấm bình phong che đậy tốt nhất. Nhưng trong lòng mình nghĩ thế nào thì chính mình phải hiểu rõ. Tuyệt đối không để cho tính cách của Quân Mạc Tà chiếm lấy thân thể này. Nó chỉ có thể dùng làm cái vỏ bọc che dấu mà thôi.

Duy trì bản tâm, thuận theo ngoại vật. Nhưng thuỷ chung ta vẫn là ta – Tà Quân Quân Tà!

Ánh mắt của Quân Tà loé lên tinh quang, thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu (1). Tà Quân vô tình, đạp dị thế dưới gót chân.

Trong lòng đã quyết định, nên toàn thân cảm thấy vô cùng thoải mái. Nhớ đến việc đã qua, lấy cái bao vừa mượn gió bẻ măng mà có được trong lòng ra, nhất thời trong lòng vừa động. Thứ đồ vật trong bao vải này đã khiến hai mươi cao thủ dù phải mất mạng cũng phải đoạt được. Tuy không biết ai là người giật dây tạo nên chuyện này nhưng Quân Tà thừa biết rằng, với thế lực của Đường Gia, thì số người dám giở trò chỉ đếm trên đầu ngón tay. Mà nếu không phải thứ đồ này vô cùng quý hiếm thì cũng sẽ không có ai dám mạo hiểm đi làm cái chuyện phiêu lưu đến vậy. Mới nghĩ như vậy, Quân Tà đã cảm thấy vô cùng hiếu kỳ. Vốn định đem trả lại cho Đường gia, nhưng giờ hắn rất muốn mở ra xem rốt cuộc nó là cái thứ quái quỷ gì.

Nghĩ là phải làm, không trái với lương tâm, đó mới là phong cách của Tà Quân. Quân Tà đưa tay, roẹt một tiếng, xé toạc bảo vải, bên trong là một hộp gỗ vuông vắn, toả ra một mùi hương thoang thoảng, nắp hộp có những hoa văn tinh tế màu vàng. Loại gỗ này đích thị là gỗ kim ti cực phẩm. Hơn nữa, nó được chế tác từ lõi của một cây kim ti. Cái hộp này cực kỳ xa xỉ. Mở nắp hộp, tức thì mỗi cỗ khí thanh hàn toả ra. Bên trong hộp gỗ lại có thêm một một hộp ngọc trắng ngà, chạm vào thấy lạnh như băng, đúng là cực phẩm hàn ngọc. Từ màu sắc, chất liệu của khối hàn ngọc này có thể nói đây là một vật có trị giá liên thành.

Quân Tà hít một hơi lạnh. Rốt cuộc đây là vật gì mà trọng yếu đến vậy? Phải dùng đến hộp ngọc trân quý cỡ đó để chứa. Quân Tà cẩn thận

mở hộp ngọc, đập vào mắt là một khối hình tròn được bọc bằng một tấm da thú màu sắc sặc sỡ, tản ra một vẻ sáng bóng kỳ dị. Tiếc là Quân Tà không có tý kiến thức nào về tấm da thú này nên cũng giống như thằng mù thưởng hoa, chẳng thấy gì đặc biệt cả. Nhưng nếu đổi lại là một người hiểu biết thì giờ này chắc đã lăn đùng té xỉu: đây chính là da của của cửu cấp huyền thú. Cửu cấp huyền thú có thể nói là tương đương với Chí tôn thần huyền. Bất kỳ thứ nào trong số hộp gỗ kim ti, cực phẩm hàn ngọc, da của cửu cấp huyền thú cũng đều là bảo vật vô giá. Nhưng mà ba thứ đó lại để dùng làm đồ đóng gói. Thánh thần ơi, người còn có mắt không đây?? Thật lãng phí mà.

Quân Tà cầm cái vật được bọc trong lớp da thú. Bên trong dường như là một khối tròn cỡ quả bóng bàn. Lột tấm da thú ra, Quân Tà không khỏi thất vọng khi nhìn thấy nó. Đó là một vật cổ quái màu đỏ sậm gần ngã sang đen. Giống như đá mà không phải đá, gần như ngọc mà không phải ngọc, dùng sức mà bóp thì dường như có sự đàn hồi. Nếu nhìn sơ qua, thì trông nó cũng rất bình thường không có gì khác lạ. Đột nhiên, tâm niệm của Quân Tà vừa động, trong đầu linh quang chợt loé, bàng hoàng thốt lên:

- Huyền đan??

Tuy chưa thấy hình dáng cụ thể của huyền đan, nhưng đâu cần ăn thịt heo mới biết heo chạy. Quân Tà biết đây chính là của báu, chỉ có huyền thú cấp ba trở lên thì trong cơ thể mới có huyền đan. Khoả huyền đan này với thế lực và thực lực của Đường gia mà giấu như mèo giấu ***, lại còn có người dám động thủ trên đầu Thái tuế, dám đập muỗi trên đầu lão hổ thì chắc chắn đây không phải là một khoả huyền đan bình thường, chí ít cũng phải trên cấp bảy. Thậm chí có thể còn cao hơn.

Quân Tà không hề biết rằng, khoả huyền đan này, Đường lão gia Đường Vạn Lý đã đổi cái giá cực lớn mới có được. Huyền đan của Cửu cấp đỉnh phong huyền thú Kim Sí Hổ bên trong chứa năng lượng cực kỳ khổng lồ. Viên huyền đan này đối với huyền giả cấp thấp mà nói do không thể dẫn phát năng lượng nên hầu như nó không có tác dụng.

Nhưng khi tu luyện huyền khí hơn địa cấp phối hợp với một số điều kiện kích phát là có thể hấp thụ năng lượng bên trong huyền đan mà sử dụng. Về phần hấp thụ nhiều hay ít thì còn tuỳ thuộc vào thiên phú của từng người. Nhưng huyền khí tu luyện đến cảnh giới địa huyền, mỗi một bước tiến là một bước khó, mà viên huyền đan này có thể khiến một cao thủ địa huyền sơ giai trực tiếp đạt đến cảnh giới thiên huyền. Vật này đối với huyền khí tu luyện giả mà nói đó là bảo vật trân quý vô cùng.

Từng biết rằng, muốn giết một con huyền thú cấp tám là chuyện cực khó, huống chi muốn lấy được huyền đan cửu cấp đỉnh phong huyền thú. Nói chung đó là một chuyện còn khó hơn lên trời. Một vị cường giả chí tôn thần huyền có thể đánh bại cửu cấp huyền thú nhưng muốn giết chết thì có hai vị chí tôn thần huyền liên thủ cũng chưa chắc làm được. Sức mạnh và tố độc của huyền thú cấp chín có thể dùng hai chữ khủng bố để hình dung. Đánh không lại thì dọt, mà đã chạy thì bất kỳ ai cũng khó lòng mà ngăn được. Huống chi Kim Sí Hổ là huyền thú có khả năng bay lượn? Ngay cả nghĩ cũng không dám chứ đừng nói là làm. Năm đó Đường Vạn Lý tình cờ phát hiện viên huyền đan này trên người một vị cường giả chí tôn thần huyền. Liền xuất toàn lực, đổi mười mấy mạng cao thủ địa huyền ngọc phẩm và toàn bộ cao thủ thiên huyền mới có được nó.

Tạm thời không cần đề cập đến vị chí tôn thần huyền kia làm sao mà có được viên huyền đan này. Nhưng nếu cho rằng nó là vật trên đời này có một thì cũng hơi nói quá, có thể khẳng định nó không chỉ một mà ít nhất có không quá ba viên trên thế giới này. Sở dĩ Lý Du Nhiên rất cần viên huyền đan này vì hắn rất cần thiết phải sử dụng nó. Nhưng hắn thật sự không ngờ, từ mấy năm trước nắm được tin tức, rồi bắt đầu bày mưu tính kế, mua chuộc người trong Đường Phủ, cài đặt nội tuyến, thiên tân vạn khổ do thám tin tức, cách đây ba tháng mới biết viên huyền đan này cất giấu ở chỗ nào. Nhưng do Đường lão gia không hề cất bước khỏi cửa, bên người luôn có bốn vị hộ vệ nhất đẳng cao thủ, nên vẫn chưa có cơ hội. Mà lần này lại có được một cơ hội trời cho. Đường lão gia xuất môn lại mang theo ba vị cao thủ. Cộng với trời bỗng nổi mưa to gió lớn, thiên

thời địa lợi nhân hoà đều có đủ, trong ứng ngoài hợp cùng nhau hành động. Lý Du Nhiên phái ra một cao thủ dẫn dụ cường giả còn lại của Đường phủ, sau đó lệnh cho hai mươi người khác lặng lẽ lẻn vào, cùng với nội tuyến hành động. Rốt cuộc tuy đắc thủ nhưng hai mươi cao thủ cũng đã hân hoan về uống trà với ông bà. Cho đến lúc này, mọi việc có thể xem là rất thành công. Hai mươi mạng con người để lấy viên huyền đan này không thể nghi ngờ rằng là vô cùng có lợi. Đáng tiếc rằng, trước khi giơ hai ngón tay hình chữ V thì đụng phải Quân Tà…

Suy nghĩ bao năm, bày mưu tính kế, tất cả đều là mò trăng đáy nước, dã tràng xe cát biển Đông.

Vì hắn, vì cái tên quần là áo lụa Quân Mạc Tà.

Bây giờ có thể hiểu được trong lòng Lý Du Nhiên buồn bực cỡ nào.

(1): Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu. Thánh nhân bất nhân, dĩ bách tính vi sô cẩu. [trích Đạo Đức Kinh, chương 5]: Dịch nghĩa: Trời đất không có lòng nhân, coi bách tính như chó rơm. Thánh nhân không có lòng nhân, coi bách tính như chó rơm.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: Kinh Thành Chấn Động

Tất nhiên hiện giờ Quân Tà không biết vật trong tay mình vốn là nghịch thiên bảo bối, lúc này hắn chính là đang rầu rĩ nếu trả lại nó cho Đường gia thì phải dùng lý do gì mới có thể giải thích được tại sao thứ này lại ở trong tay mình?

Nếu không trả lại cho Đường gia mà giữ lại thì mình cũng không biết nó có lợi gì?Thậm chí ngay cả nó là vật gì cũng không xác định được thì cũng không thể biết được giá trị của nó ra sao. Suy nghĩ nữa ngày cũng không được chủ ý nào hay hắn liền thuận tay đem huyền đan bọc lại, bỏ vào hộp ngọc lại dùng kim ti đàn hạp bao lại, cầm ở trong tay khẽ lắc lắc rồi tiện tay đặt ở đầu giường, nằm nghĩ một lúc hắn liền lấy chiếc gối úp lên. Đây cũng không phải là do Quân Tà ý thức được đây là vật quý phải giữ ở gần mình để bảo quản mà chỉ là hắn từng nghe mùi hương của gỗ kim ti có lợi cho giấc ngủ. Tích xưa có người lấy hộp bỏ ngọc(1) khiến thiên hạ chê cười lại không biết hôm nay còn có Quân Tà, cũng coi như hậu sinh khả úy.

Màn đêm buông xuống, mưa cũng bắt đầu ngớt. Đường Vạn Lý lão gia tử, mái tóc bạc của lão như muốn dựng lên, khóe miệng cắn chặt tới sùi bọp mép, tức giận tới điên cuồng. Mang tức giận đi tìm Lý gia cùng Mạnh gia để gây phiền toái, tới Lý gia thì bị người ta dùng thủ đoạn mềm dẻo đuổi đi, tức lại càng tức đi tới Mạnh gia náo loạn tới gà bay chó chạy, nhưng phát tiết xong thì trời lại nổi mưa to. Thấy rằng không thể trở về nhà được, Đường lão gia tử lại đem Mạnh gia phát tiết một phen,đem từ nhỏ tới lớn của Mạnh gia rủa xả một trận. Chính là lúc đang hăng hái phát tiết thì trong nhà có người hộc tốc tới bẩm báo, nhà có

trộm viếng thăm. Nhất thời, Đường lão gia tử liền cảm thấy đầu nổ cái oành, khí huyết bốc lên tận não. Chính mình chạy đi tìm người khác phiền toái không ngờ nhà mình lại bị người khác lục lọi lấy đồ. Thế mới hay, khi mình chạy tới nhà người khác thì trong nhà mình cũng đã bị người khác tính kế xâm nhập, đã thế lại còn bị nội ứng và ngoại công cùng lúc khiến cho cả nhà loạn thành một chùm. Không cần hỏi bị mất cái gì, Đường lão gia tử cũng đã đoán biết vật đó chắc chắc phải là vật cực kỳ quý trọng, bằng không cũng tuyệt đối không tới thông báo khi trời mưa to gió lớn như thế này. Mà vật trọng yếu của mình, nếu nói về giá trị thì quý nhất chính là viên Huyền đan kia.

Mặc dù đã đoán ra, nhưng lão gia tử vẫn ôm một tia hy vọng, chỉ cần không phải Huyền đan bị trộm, cái khác đều không sao cả, đáng tiếc chính là điều lão sợ nhất đã xảy ra, chính là Huyền đan đã bị trộm. Hai mắt lão gia tử như tối xầm lại, xém chút nữa thì té xỉu. Từ khi có được thứ này Đường Vạn Lý đã biết đó là bảo bối, chỉ cần hậu bối của lão chuyên cần tu luyện, đem tu vi huyền khí tăng tới cảnh giới địa huyền, chình là cho dù mình đã già thế nào cũng có thể mời mấy thiên huyền cao thủ thậm chí là chí tôn thần huyền cao thủ đến tương trợ, lợi dụng khỏa huyền đan này đem hậu bối của mình đề thăng tới cảnh giới thiên huyền cao thủ. Chỉ cần có một vị thiên huyền cao thủ tọa trấn thì Đường gia chí ít cũng là trong thời gian mà thiên huyền cao thủ còn sống cũng sẽ an toàn. Mà chính bản thân lão vốn đã già, dù có dùng khỏa huyền đan để tăng tu vi lên cũng không có khả năng sống lâu hơn. Chỉ có đạt tới Chí tôn thần huyền cảnh giới mới có thể tự kéo dài tuổi thọ, mà bản thân lão chắc chắn không có loại thiên phú đó, cho dù có ăn bảo vật hiếm có cũng không thêm nhiều hy vọng.

Nhưng mà, ước mơ luôn là mơ ước vĩnh viễnkhông theo kịp với thực tế, hai nhi tử của lão, một kẻ vô năng còn một kẻ thì có khả năng thiên phú nhưng lại là thiên phú về văn không phải võ, huyền khí tu luyện tới cửu cấp liền dừng lại ngay cả ngân cấp cũng không đạt được, tuy ở quan trường cũng coi như là thuận buồm xuôi gió, nhưng nếu không có cao thủ tuyệt đỉnh tọa trấn, thời gian tới phú quý sinh tử của gia đình mình

đều phụ thuộc vào người khác, dù sao cảm giác đó cũng không dễ chịu mấy. Tuy rằng văn hay võ đều do hoàng đế quản lý, nhưng chỉ cần trong gia tộc xuất hiện một vị cường giả thiên huyền thì hoàng đế muốn đối phó hắn cũng phải tỉ mỉ suy tính trước đã.

Đường lão gia tử không còn cách nào khác là thầm cầu khấn đời tiếp theo, mang mong muốnký thác lên mấy đứa cháu. Cuối cùng cũng khiến cho lão gia tử vui mừng chính là mấy đứa cháu xác thực có mấy người thực lực rất khá, ngoại trừ Đường Nguyên có chút ăn chơi bên ngoài thì ba đứa cháu còn lại đều rất trọng thực lực, đối với huyền khí tu luyện cũng rất chuyên cần. Điều này khiến Đường lão gia tử cảm thấy an lòng, mong muốn trong vòng mười năm tới trong đám cháu mình có một kẻ đạt tới Địa huyền cảnh giới, mà chính là thân thể của hắn còn tốt, có thể giúp cho Đường gia an ổn thêm chục năm nữa. Nếu là khỏa huyền đan dùng cho cháu của hắn, tin tưởng hiệu quả sẽ rất tốt, nếu thuận lợi thì ít nhất trong vòng một trăm năm, Đường gia vô luận có làm quan trong triều hay không cũng không phải sợ hãi. Đó là mong đợi lớn nhất của lão cho nên bao nhiêu năm không ngừng vất vả đêm một vài dược liệu phụ trợ góp nhặt giúp đỡ mấy tôn tử tuy niên kỷ còn thấp cũng thành công đạt tới cảnh giới ngân phẩm, chỉ cần qua thời gian nữa là có thể đạt được điều kiện ai ngờ tới thời điểm mấu chốt thì hy vọng lại bị trộm mất.

Đường Nguyên chính là đang dùng cáo mượn oai hùm, cầm lấy một trăm năm mươi vạn lượng ngân phiếu níu áo Mạnh Hải Châu đòi chuộc kiếm cùng bảo ngọc,nhưng Mạnh Hải Châu biết lấy đâu ra, cho nên vội vàng vái vài cái mà trên mặt mồ hôi cũng không ngừng tuôn ra. Đang lúc không biết làm sao, Đường lão gia tử liền phát ra mệnh lệnh lập tức trở về nhà, còn tên mập mạp Đường Nguyên còn đang lải nhải liền đạp cho một cước, lòng lão như lửa đốt muốn thật nhanh trở về. Đường Nguyên thấy thế vội rống to, trong vòng ba ngày nếu không mang ngọc bội cùng bội kiếm trả lại thì sẽ mời Hoàng đế bệ hạ làm chủ, những lời này khiến Mạnh Hải Châu sợ tới tè ra quần.

Đương nhiên, Đường Nguyên nói nhiều một câu liền bị Đường Lão gia tử đạp cho lăn qua lăn lại. Vội vội vàng vàng chạy về nhà, Đường lão

gia tử thực sự vô cùng tức giận, toàn bộ thị vệ tinh nhuệ của Đường gia đều được phái ra, phát động tìm kiếm. Đối với mười sáu cỗ thi thể cùng với sáu kẻ chết bất đắc kỳ tử tìm được tại đầu phố, Đường lão gia tử liền ra lệnh bảo tồn thật tốt, trừ mỗi ngày tìm hiểu để xác nhận thì còn canh theo dáng vẻ để vẽ thành hình, sau đó cho Hình Bộ phát công văn treo giải mười vạn lượng cho ai biết lai lịch của bọn họ. Về phần vài tên nô tài trong nhà trốn đi, lại treo thưởng gấp đôi, thề tìm ra được người đứng đằng sau vụ việc này.

Chỉ trong một ngày, toàn thành rung động.

Mà sau ba ngày là cả quốc gia rúng động.

Cùng lúc đó, Lý Du Nhiên cùng Lý gia không hề có động thái gì, chỉ giống như bắc ghế ngồi xem kịch nhưng trong bóng tối lại ngấm ngầm điều tra. Lý Du Nhiên đối với những người biết chuyện này đều nghiêm mật kiểm tra, chỉ cần có hoài nghi liền dụng hình tra tấn, tất cả các loại cực hình liên tục được sử dụng, thà giết lầm nghìn người cũng không bỏ sót một tên. Cần thiết nhất là phải tra ra rốt cục thì kẻ đối nghịch với hắn là ai, chỉ dùng hai ngày mà phần lớn những kẻ trong cuộc đã chịu không nổi cực hình mà mất mạng. Song song với việc đó thì thế lực ngầm của Lý gia cũng âm thầm điều tra trên diện rộng.

Các đại gia tộc trong kinh thành đều loáng thoáng cảm thấy được một số chuyện không tầm thường, một bên co cụm nghiêm mật phòng ngự để giữ mình, tránh nhập vào cái dòng suối ngầm đang chảy một bên lại phái thám tử điều tra xem Đường gia đã xảy ra chuyện gì?

Trong lúc nhất thời, toàn bộ kinh thành đều phong vân khởi dũng, các thế lực ngầm bắt đầu hành động. Nhà tù Hình bộ đột nhiên chật ních, mà toàn bộ lực lượng mà Đường gia sở hữu đã ra tay, trực tiếp tạo thành một cơn địa chấn ở kinh thành khiến người người đều bất an.

Việc không tìm ra được một tin tức gì khiến cho Đường Vạn Lý lão gia tử lòng càng nóng như lửa đốt, mỗi ngày đều cực kỳ tức giận mà Lý Du Nhiên tuy vẫn thể hiện nét mặt bình thường nhưng trong mắt lại lạnh

như băng, như thể cất giấu hai con rắn độc trong đó tùy thời có thể lao ra nhẹ thì mất mạng mà nặng thì toàn gia bị diệt.

Nhưng mà kẻ duy nhất chiếm được tiện nghi là Quân Tà lại chẳng biết chút gì, còn đang trong mộng đẹp, buổi tối ôm hộp Kim Ti đi ngủ quả thật là tuyệt diệu,nguyên lai tác động của nó với giấc ngủ thật kỳ diệu…

Thậm chí trong đầu còn đang mang suy nghĩ kỳ quái chính là nghĩ về một vị nữ tử đã có chồng đó chính là vị đại tẩu ở góa của hắn.

(1)Điển tích: người nước Sở sang nước Trịnh bán ngọc, trong tráp dựng đầy những trang sức quý giá, nhưng người nướcTrịnh chỉ mua cái tráp mà trả lại ngọc, ví với người thiển cận, không biết nhìn xa trông rộng)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Luyện Ngục

Cũng không phải là tin tức của Quân gia không linh thông, thật sự là cơ quan tình báo cũng đã thành lệ, có tin tức gì cũng không cấp cho vị thiếu gia này, hơn nữa mấy ngày nay hắn cũng khá bận rộn, không luyện công tìm hiểu bí mật của Linh Lung Hồng Quân tháp thì cũng đi đốc thúc thủ vệ huấn luyện, một ít thời gian dư dả thì lại phải đi uống rượu. Vì thế biến cố trên kinh đô tuy lớn nhưng Quân Tà qua mấy ngày sau mới biết được. Mặt khác Quân gia lại im ắng như thế cũng có thể do nguyên nhân khác, bất kỳ là Đường gia hay Lý gia cũng chưa bao giờ có ý nghi ngờ Quân gia, càng không nói đến tên công tử quần là áo lượt Quân tam thiếu này. Cả nhà Quân gia cho dù ra tay, Quân lão gia tử cũng luôn quang minh lỗi lạc, đây là điều mà địch nhân cũng phải thừa nhận, dĩ nhiên sẽ không làm việc này.

Còn nếu bọn họ nghĩ đến Quân Mạc Tà thì xem như là vũ nhục sáu người chết ngoài kia. Ai có thể tin được Quân Mạc Tà lại có thể giết chết được một vị ngân phẩm cao thủ cùng với năm vị cửu cấp huyền giả?

Bất quá tại Quân gia cũng không phải tất cả mọi người đều bình thường. Bởi vì Quân tam thiếu mấy ngày nay vô cùng rãnh rỗi nên chỉ trong vòng vài ngày cơ hồ đã tạo một sức ép rất lớn với đám thị vệ. Bất quá đám thị vệ này cũng không có một câu oán hận. Lý do rất đơn giản, bọn họ xấu hổ, xấu hổ đến nỗi không mở miệng được. Nếu nói bọn thị vệ chịu khổ một, Quân Tà chính là chịu khổ đến ba, thậm chí còn hơn. Trong mấy ngày này, Quân Tà đối với huấn luyện của mình, cho dù là thiết huyết như Quân Vô Ý cũng sợ đến hết hồn.

Trời còn chưa sáng hẳn, Quân Tà đã theo lịch tỉnh giấc, trong viện tử Quân Tà cũng đã bố trí một góc bí ẩn, cũng là một nơi phong địa đả tọa điều tức, sở dĩ hắn không làm trong phòng là vì muốn tiếp cận thiên địa, tiếp cận tự nhiên, khí trời tươi mát của buổi bình minh chính là đặc ân của thiên nhiên dành cho con người.

Một canh giờ sau, hai đùi và tay đeo thêm bao cát rồi bắt đầu huấn luyện, xuất quyền, đấm thẳng, giật chỏ, đấm vòng, đá trước, đá sau, đá ngang, đá ngược, đá lên, đá xuống, đá xéo, đá thẳng… đủ các loại không chút nghỉ ngơi. Tập xong một lúc lại chuyển sang hít đất, nhảy ếch, xoạc chân, vặn vai, trồng cây chuối, cứ tuần tự thành vòng khiến toàn thân vã mồ hôi. Mà cơ thể cũng đã đến cực hạn. Nếu đổi lấy một người bình thường tập luyện kiểu này cho dù chịu được cũng đã lăn đùng mà ngất xỉu. Nhưng với hắn đó chỉ là khởi động.

Sau một lúc hoạt động tay chân, cuối cùng cũng đã chuyển sang tập luyện quyền thuật, từng chiêu từng thức thật tỉ mỉ. Từng động tác này, đừng nói chỉ là khoa chân múa tay, thật sự vô cùng cực nhọc. Phải dựa theo tiêu chuẩn nghiêm khắc, mỗi đấm xuất ra từ mũi chân đến gót chân, sau đó mắt cá chân đều phải xoay chuyển, đầu gối chịu lực, đùi chịu tải trọng, eo chuyển hóa đẩy lực đi lên, sau đó cỗ lực lượng này từ bả vai đến cánh tay, cơ bản khí lực toàn thân đều theo một quyền này xuất ra. Mỗi lần đánh một quyền đều là toàn lực. Từng có một võ học gia nói qua, đừng nên xem thường những quyền đơn giản, phải biết rằng để xuất ra được một quyền phải phối hợp toàn thân, toàn bộ các bộ phận cơ thể đều tham gia mới có thể phát ra uy lực lớn nhất. Có người có thể một quyền giết người, có người cũng một quyền đó nhưng lại tự làm tay mình bị thương cũng chính là nguyên nhân này. Các động tác của hắn đều như thế. Một quyền kia chính là chân chính võ đạo. Võ đạo căn bản là do huấn luyện bình thường mà thành, nhưng võ đạo đỉnh phong cũng chính là cảnh giới phản phác quy chân. Huấn luyện trụ cột này chính là tôi luyện tâm tính võ giả, Quân Tà lại buộc bao cát vào toàn thân, đây không chỉ là gia tăng khó khăn gấp bội mà hao phí thể lực còn tăng lên gấp bội.

Nhưng khó khăn này chỉ mới là bắt đầu của Quân Tà mà thôi. Trận chiến đêm mưa đó khiến Quân Tà có một loại nguyện vọng tăng cường thực lực, cái thân thể này thật sự quá yếu ớt.

Sau khi Quân Tà tập qua tất cả một lần, đội ngũ thị vệ cũng đã xuất hiện trước mặt hắn, sau đó bắt đầu buổi huấn luyện tàn khốc, mà mỗi một loại huấn luyện Quân Tà đều cùng tham gia hoàn thành với bọn họ. Phương pháp huấn luyện này chính là phương pháp huấn luyện siêu cấp sát thủ kiếp trước, hoàn toàn có thể gọi là huấn luyện địa ngục, thậm chí có thể nói thà xuống địa ngục cũng không muốn gặp phải loại huấn luyện này. Các sư huynh đệ kiếp trước của Quân Tà từng âm thầm truyền lưu một câu: Trữ tự diêm la cửu điện chuyển, bất nhượng Tà Quân huấn nhất thiên(Thà dạo Diêm La điện, chớ để Tà Quân rèn). Có thể thấy được kiểu huấn luyện biến thái của hắn. Quân Tà còn tự nói: Muốn vô địch thiên hạ trước hết phải có nghị lực vô địch thiên hạ! Nếu không chỉ là mơ tưởng! Sau đó phải đổi lấy bằng mồ hôi và máu, nếu không cũng đừng nghĩ tiếp. Chỉ sau khi làm được hai việc này mới tơ tưởng đến cái gì gọi là kỳ ngộ (thằng này ko đọc Kim Dung hay Huỳnh Dị rồi). Không cố gắng cho dù kỳ ngộ trước mặt ngươi cũng không bắt được! Nói thẳng ra là hi vọng một bước lên tiên là không thể. Cho dù có vận khí tốt nhất thiên hạ, nắm giữ bảo vật cường đại nhưng nếu không cố gắng thì cũng vô ích mà thôi. Một tên khất cái chỉ cần cố gắng sẽ có hi vọng trở thành một Đại tướng quân lưu danh sử sách, nhưng một Đại tướng quân nếu không cố gắng cũng sẽ có cơ hội lưu danh sử sách, nhưng là lưu tiếng xấu muôn đời. Muốn đem thế giới đạp dưới chân trước hết phải tự đạp bản thân mình. Đây là điều kiện tối thiểu.

Sau khi tập luyện, bọn thị vệ lại chạy hai mươi vòng, Quân Tà cũng không chịu thua bọn họ một vòng. Ngoài ra hắn tập luyện cũng vô cùng kỹ lượng, tuy rằng với thể chất Quân Tà lúc này mỗi lần tập luyện đều là đến cực hạn nhưng hắn đều kiên trì đến cùng. Sau thời điểm huấn luyện hoàn thành, Quân Tà cơ hồ đã mệt đến đầu óc mơ mơ hồ hồ, nhưng nhờ ngạo khí của kim bài sát thủ cùng với “Tà Quân” của mình chống đỡ, hắn cuối cùng cũng hoàn thành. Thân thể này tuy đã trải qua tẩy kinh

phạt tủy nhưng Quân Tà quyết tâm phải đem thân thể này tu luyện đến tình trạng hoàn mỹ. Một cơ thể có thể phối hợp hoàn mỹ các bộ phận chỉ xem như là yêu cầu thấp nhất của Quân Tà. Mà tất cả điều này xuất phát từ đâu? Theo mồ hôi mà có. Nếu không cố gắng, cho dù là ngã vào miếng bánh cũng có thể té chết! Hiện tại, tuy Quân Tà đã có được Linh Lung Hồng Quân Tháp và Khai Thiên Tạo Hóa Công nhưng hắn nhất quyết phải nội ngoại kiêm tu. Nếu không đủ cường đại, cho dù là công pháp tiên gia cũng sẽ tan thành tro bụi.

Đám thị vệ theo Quân Tà huấn luyện, ba trăm người này ban đầu đều mang thái độ hoài nghi, thấy hắn cực khổ lúc đầu đều cười thầm, thầm nghĩ hắn sẽ không kiên trì được bao lâu, thậm chí có bọn người sau khi tập luyện nhàm chán còn cá cược xem hắn sẽ chịu được bao lâu.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Đả Thiết Hoàn Đắc Tự Thân Ngạnh

Mọi người đều cho rằng chỉ một lát nữa thôi vị thiếu gia này sẽ lập tức ngã xuống, một thế gia công tử sao có thể chịu nổi huấn luyện địa ngục thế này, thậm chí có người còn cược cùng lắm qua một nén hương là Quân Tà sẽ chịu thua. Nhưng ngoài ý liệu mọi người, Quân Tà từ đầu vẫn thế, tuy biểu hiện yếu ớt nhưng vẫn kiên trì. Hắn… thật sự làm được! Kết quả này khiến mọi người mở rộng tầm mắt. Vì thế mọi người đều ước đoán, huấn luyện buổi sáng thiếu gia có thể tiếp tục tham gia?

Tuyệt đại đa số người đều cho rằng, ước đoán như thế đã vượt quá năng lực thừa nhận của tam thiếu gia, có thể chống đỡ đến lúc này đã là phi thường hiếm thấy

Ăn qua điểm tâm, nghỉ ngơi nửa nén hương, Quân Tà không hao phí một giờ khắc nào, lẳng lặng trở về phòng chịu đựng cơn đau lan toàn cơ thể, lấy vài ống trúc cắm đầy cương châm đặt lên bàn, còn lại một ống trúc trống không đặt ở mặt sau. Mỗi cái ống trúc bên trong rộng khoảng bàn tay cắm đầy cương châm, hắn phải hoàn toàn không đụng đến đám ống trúc nay, dùng tay xuyên qua một lúc ba ống trúc xuyên đến cái cuối cùng, kết thúc cũng phải gõ ống trúc không đó thành tiếng vang. Cách huấn luyện này chủ yếu là rèn luyện độ linh hoạt của ngón tay. Nhìn thì đơn giản nhưng khó khăn vô cùng. Cương châm bên trong dầy đặc, chỉ cần dùng sức hơi mạnh lập tức sẽ bị thương, chỉ cần một lần bị thương lập tức sẽ khiến ngón tay run một chút, mà chỉ cần một chút đó thôi cũng đủ để đám cương châm xung quanh. Quân Tà tập trung, bình tâm tĩnh khí luyện tập.

Đợt huấn luyện buổi sáng bắt đầu, Quân Tà lại đứng trên sân tập, ngón tay không hiểu sao lại đầm đìa máu tươi, nhưng sắc mặc đã tươi tắn hơn rất nhiều, sau đó tiếp tục tình hình lúc sáng, trầy trật luyện tập đến trưa. Kết quả này khiến bọn thị vệ mở rộng tầm mắt. Lúc này vẫn có hơn quá nửa người cho rằng đây đã vượt quá cực hạn của tam thiếu, có thể chống đỡ đến lúc này đã là phi thường, chắc chắn hắn sẽ không chịu nổi buổi chiều.

Nhưng…

Buổi chiều hắn vẫn tiếp tục trình tự như thế. Bọn thị vệ đã bị khơi dậy tính hiếu thắng, bọn chúng kinh nghiệm huấn luyện cùng thực chiến đã hơn trăm trận chẳng lẽ không bằng một thiếu gia công tử cho đến giờ vẫn ăn sung mặc sướng? Ý nghĩ này lập tức khiến bọn chúng tham gia vào luyện ngục. Chỉ cần Quân Tà không ngừng tay bọn thi vệ vẫn tiếp tục chống chọi, kết quả sau đó mọi người đều thân xác rã rời. Quân Tà tổ chức huấn luyện đương nhiên Quân Vô Ý cũng đến xem, rốt cuộc Quân Tà đã dùng biện pháp gì để nâng cao sĩ khí mọi người, đây là điều Quân Vô Ý rất muốn biết. Nhưng sau khi xem qua, hắn chỉ cảm thấy sau lưng mình nổi lên một làn khí lạnh. Chứng kiến một đám thị vệ khiêng lên một cây gỗ thô liều mạng trốn chạy không dám nghỉ ngơi, Quân Vô Ý đã hết hồn, nhưng khi thấy Quân Tà lại ở cùng đám người đó, cũng khiêng gỗ không ngừng di chuyển, hắn không khỏi nhíu mày… chẳng lẽ bản thân đã hoa mắt. Nếu không nói hai mắt hắn có vấn đề cũng cứ coi như mặt trời mọc ở phương Bắc. Sao có thể xảy ra chuyện này? Tên quần áo tả tơi kia là cháu mình sao, huấn luyện kiểu này thật là kinh khủng!

Một ngày trôi qua, cuối cùng Quân Tà cũng ngừng tay, đám hộ vệ tay hùm lưng gấu phía sau nằm la liệt trên mặt đất miệng không ngừng rên rỉ, mắt trợn to cố gắng hớp không khí, hơn trăm người trong sân chỉ còn vài người còn đủ khí lực để đứng lên. Hai vị đại đội trưởng cúi gập người mà thở, hai tay dùng sức xoa xoa thắt lưng. Sắc mặt Quân Tà tái nhợt nhưng thân thể vẫn thẳng tắp, ánh mắt bao quát toàn bộ mọi người, đột nhiên hét lớn:

- Tất cả đứng dậy cho ta! Trong vòng ba hơi thở ai không đứng dậy nổi lập tức rời khỏi đây tự sát! Bởi vì người đó không đủ tư cách đứng ở đây! Ngay cả một tên công tử như ta mà còn kém hơn thì còn thể diện để sống sao!

Nhất thời mọi người lập tức vụt dậy, thân hình lắc lư, người này dìu người kia, nếu quả thật bị so sánh kém hơn tam thiếu gia thì bọn họ không còn mặt mũi để sống tiếp. Quân Tà thở hổn hển nhìn bọn họ:

- Hiện tại thì ai là phế vật? Chẳng qua chỉ mới một ngày, một ngày thôi đã khiến các ngươi trở thành thế này. Ngay cả ta còn có thể đứng vững mà các ngươi đã gục? Các ngươi có thể thoải mái nằm nghỉ ngơi sao? Các ngươi không thấy xấu hổ sao? Hơn một trăm người, ta khinh!

Ba trăm đại hán đều hiện lên vẻ mặt xấu hổ cúi đầu. Một tam thiếu gia luôn bị bọn họ khinh thường còn có thể kiên trì, hơn nữa bây giờ còn vững vàng thì bọn họ có lý do gì gục ngã? Một ngày huấn luyện của Quân Tà đem sức lực bọn đại hán này rút sạch, nhưng Quân Tà vẫn có thể chịu đựng được, quả là không thể tin nổi. Nhưng mỗi người trong bọn họ đều tự biết, tam thiếu gia so với bọn họ còn cực khổ hơn rất nhiều. Lúc này ánh mắt của mọi người đối với Quân Tà đã có vài phần kính sợ, mà Quân Tà lại không có nửa điểm áy náy, đây chính là mình truyền kinh nghiệm huấn luyện cho bọn người này…

Quân Tà lạnh lùng liếc mắt một cái, đột nhiên quay người bước đi bỏ lại một câu:

- Ngày mai nếu còn xuất hiện tình huống này, ba trăm người các ngươi cũng không cần ở lại đây! Quân gia không cần bọn phế vật! Nhất là bọn phế vật không bằng một công tử bột!

Nhình bóng lưng Quân Tà vững chắc rời đi, sắc mặt bình tĩnh cũng đủ khiến mọi người khâm phục. Nhưng thật ra toàn bộ cơ thể hắn không chỗ nào là không đạt đến cực hạn, khống chế thân thể lúc này đã vô cùng khó khăn. Nhưng trên mặt Quân Tà không hề biểu lộ gì cả. Riêng cái khoản nhẫn nại này mọi người ở đây không ai có thể so bì được. Một

công tử bột có thể chịu được cường độ huấn luyện như thế, chẳng lẽ ba trăm chiến binh lão luyện lại chịu không được? Nhất là bọn mình cùng hắn huấn luyện như nhau, chẳng lẽ bản thân lại than thở sao? Nếu là than thở với đồng nghiệp rồi bị khinh bỉ cũng không sao, nhưng bị tam thiếu gia khinh bỉ thì quả thật sống không bằng chết. Nhưng nếu bọn họ biết trên người Quân Tà còn mang thêm tám bao cát không biết bọn họ sẽ nghĩ gì? Chắc là lập tức đập đầu tự sát. Không ai biết, hơn mười chỗ trên cơ thể Quân Tà đã bị bao cát mài rách da thịt, máu tươi theo mồ hôi chậm rãi tuôn ra. Một ngày huấn luyện của Quân Tà, lượng huấn luyện của hắn nếu so sánh với từng tên thị vệ đã hơn gấp ba lần. Đây là một con số vô cùng khủng bố. Nếu không nhờ có Khai Thiên Tạo Hóa Công chống đỡ, với thân thể này Quân Tà có chết thêm mười lần cũng không đủ. Nhưng Quân Tà làm thế cũng vì muốn mượn hiệu lực của Khai Thiên Tạo Hóa Công, dùng sinh tử huấn luyện đưa cơ thể đến cực hạn.

Quân Vô Ý tuy rằng không biết trên người Quân Tà còn có thêm bao cát nhưng với biểu hiện kinh người của hắn hôm nay cũng đã đủ để vị đại tướng quân từng chưởng quản thiên quân vạn mã này động dung. Nhìn bóng dáng Quân Tà ngày càng xa, ánh mắt Quân Vô Ý mang theo nỗi vô mừng vô hạn nhưng trong lòng vẫn còn hồ nghi: Chẳng lẽ đây mới là bộ mặt thật sự của Mạc Tà? Hắn cũng quá độc ác, thậm chí độc ác với cả bản thân mình, thật là có chút bất ngờ!

Đúng là, muốn rèn người trước hết phải rèn mình!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Tiếp Tục Tiến Thêm Một Bước

Quân Tà trở về phòng mình, Khả Nhi sau khi nhìn thấy bộ dạng của hắn suýt chút nữa khóc không ra nước mắt, hai tay run rẩy giúp hắn trút bỏ quần áo, sau đó nhẹ nhàng dùng nước tẩy sạch. Quân Tà thủy chung vẫn đứng thẳng, hắn biết một khi không kiên trì nổi ngã xuống lập tức sẽ ngủ đến chết. Nhưng chỉ cần qua được cửa này, sau đó khôi phục thể lực chắc chắn bản thân sẽ lại vượt qua được một cực hạn. Tẩy sạch toàn thân, cho Khả Nhi lui ra, Quân Tà bắt đầu tiến vào điều tức, vận ý vào linh thai, Khai Thiên Tạo Hóa Công bắt đầu chậm rãi lưu động. Quân Tà phát hiện tốc độ chuyển động của thất thải Linh Lung Tháp so với trước kia đã nhanh hơn một ít, hơn nữa thiên địa linh khí bên trong cũng nồng đậm hơn. Linh khí chậm rãi tiến vào kinh mạch Quân Tà, cảm giác sảng khoái lướt qua cơ thể Quân Tà, giống như được một dòng nước mát mẻ nhẹ nhàng tưới mát kinh mạch đang khô cạn của hắn, cảm giác sảng khoái lúc này không cách nào diễn tả được. Linh khí tiến vào kinh mạch Quân Tà, thong thả chữa trị thương thế, toàn thân Quân Tà dần dần ngứa ngáy, nhất là những nơi bị thương có cảm giác như bị ai không ngừng đánh nhẹ vào. Quân Tà gắt gao khống chế cơ thể bất động, dốc sức đưa cơ thể tiến vào trạng thái tu luyện, chậm rãi tiến vào vô thức…

Thời gian chậm rãi trôi qua, những vết thương trên cơ thể Quân Tà bắt đầu ngừng rỉ máu, chậm rãi kết sẹo. Dần dần, những vết sẹo trên người Quân Tà khẽ kéo miệng lại, sau đó như cứng dần, rồi rơi ra. Dưới chân Quân Tà từng mảnh da chết không ngừng rơi xuống, mà da thịt trên người lại trở nên trắng trẻo bóng loáng như trước, chỉ khác là càng thêm mềm dẻo. Một ngày bắt buộc cơ thể trải qua huấn luyện cường độ cao, một quy luật đã vô thức hình thành trong cơ thể, một chất lỏng trong suốt

chảy ra, sau một hồi rung động, cơ thể dần thả lỏng phục hồi lại trạng thái hoàn hảo, sau đó một trận sóng nhẹ vỗ qua, thân thể rốt cuộc hoàn toàn thả lỏng. Quân Tà sau khi tiến vào trạng thái tu luyện không hề để ý đến trạng thái của bản thân, thân thể sau khi vượt qua mệt mỏi, từng đợt sóng sảng khoái dâng lên, toàn bộ tinh thần tiến nhập vào một cảnh giới kỳ ảo, tựa như bản thân đang tự do ngao du giữa biển khơi vô tận, vươn thân mình đón lấy sóng biển. Thất thải Linh Lung tháp tại não bộ phát ra linh khí ngày càng dày đặc, từng đợt thiên địa linh khí tinh thuần dũng mãnh tiến vào thân thể Quân Tà, gột rửa từng nhánh kinh mạch, từng tấc nhỏ trên thân thể hắn…

Quân Tà cảm giác rõ ràng một đạo kình khí nhỏ đang chạy bên trong kinh mạch, sau khi được linh khí tẩy rửa đang không ngừng lớn mạnh, tuy rằng biên độ không lớn nhưng hắn vẫn cảm giác rõ ràng, tinh thần ngày càng thông suốt, cảm giác mệt mỏi trong nháy mắt tan biến hoàn toàn, toàn bộ trạng thái tinh thần như đã dung hợp với tiểu tháp, loại cảm giác này cho dù là người thần kinh cứng rắn như Quân Tà cũng lâm vào say mê. Bỗng nhiên quang mang lóe lên, tiểu tháp đột ngột dừng lại, ý thức Quân Tà chấn động, lập tức thoát khỏi cảnh giới tuyệt vời kia tỉnh táo lại, tinh thần cũng trở lại cơ thể, linh khí bạch vụ trong cơ thể cũng tan biến dần, lúc này Quân Tà chỉ cảm thấy toàn thân ngập tràn khí lực, chậm rãi mở to mắt, hai đạo thần quang nhất thời bắn ra. Nhẹ nhàng cử động thân thể, thanh âm các khớp xương vang lên, tinh thần thoải mái, thân thể nhẹ nhàng, Quân Tà bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài, trên cao trăng sáng tỏ, bầu trời cao không mây cao vợi.

Trung thu… đã là trung thu với thế giới trước của mình, mười lăm tháng tám, mà lễ Kim Thu ở đây lại là hai mươi tháng tám. Nhưng bất kỳ ở đâu ánh trăng vẫn thủy chung ôn nhu như nước, nhẹ nhàng soi sáng khắp nơi. Quân Tà than nhẹ một tiếng, bỗng nhiên phát hiện cảm giác phiền muộn cô tịch đã vơi đi rất nhiều. Trăng vẫn sáng, trời vẫn cao trong, cứ xem như lúc trước, dưới ánh trăng này được điều động đi làm nhiệm vụ.

Sau khi cẩn thận kiểm tra thân thể một lần nữa, Quân Tà mới phát hiện, vô số vết thương trên cơ thể lúc này đã khép lại, càng thần kỳ hơn chính là các vết sẹo chỉ trong một đêm tu luyện của hắn đã hoàn toàn biến mất, làn da mềm dẻo bóng loáng. Quân Tà trố mắt: Không thể tin được, năng lực khôi phục của Khai Thiên Tạo Hóa Công quả nhiên cường hãn. Vốn nghĩ sau vài ngày huấn luyện tàn khốc, da thịt lại có thể trở về màu cổ đồng kiếp trước, không thể ngờ được tố chất thân thể chỉ trong một thời gian ngắn tuy đề cao rất nhiều nhưng làn da vẫn bóng loáng… Quả là bất hạnh trong vạn hạnh, nếu da thịt cứ tiếp tục ngày càng non mềm thì sau này hắn sao có thể ra ngoài gặp người. Lại đề khí vận công, Quân Tà nhất thời mừng rỡ. Sau một ngày điên cuồng huấn luyện, hiệu quả vô cùng rõ rệt, khí kình trong cơ thể không ngờ lớn mạnh gấp đôi, nếu lúc trước là một sợi tóc nhỏ thì bây giờ đã biến thành trư tông mao (DG:lông mao lợn, nghe tục quá nên để nguyên HV). Mà tốc độ lưu động kình khí cũng tăng thêm rất nhanh, hắn đột nhiên minh ngộ: Bản thân đã tiến một bước dài trên con đường tu luyện Khai Thiên Tạo Hóa Công. Mà điều kinh hỉ lớn nhất chính là việc hắn bây giờ đã có thể nội thị. Đây chính là cảnh giới tiên thiên ở võ đạo. Không ngờ Khai Thiên Tạo Hóa Công này thật sự thần diệu, tuy rằng công lực lúc này còn xa mới bằng kiếp trước nhưng đã bước vào cảnh giới tiên thiên của võ giả cũng đã có thể tiến hành nội thị. Xem ra loại cực hạn huấn luyện này khiến toàn thân mệt mỏi nhưng sau đó vận chuyển Khai Thiên Tạo Hóa Công lại có chỗ tốt không tưởng.

Theo kinh mạch, Quân Tà cuối cùng cũng hiểu được ảo diệu của Huyền Khí, cái gọi là tu luyện Huyền Khí kỳ thật cũng giống như tu luyện nội công, cơ hồ có thể nói là một pháp môn nội công đặc thù, Huyền Khí tuy không thể liên miên bất diệt như nội công nhưng nếu so về lực bạo phát lại hơn hẳn nội lực. Chỉ vì bạo phát lực lượng thật mạnh nên lực lượng huyền bí này không đủ cung cấp khiến cho tác dụng giảm đi rất nhiều. Tu vi Huyền Khí càng cao thêm, hiệu quả lại càng thể hiện rõ rệt, đây cũng là nguồn gốc về các màu sắc của Huyền Khí. Mà phương thức tu luyện huyền khí lại gần như giống với nội công, cũng dựa theo một lộ tuyến cố định trên kinh mạch mà vận chuyển, ví dụ như

dưới cửu phẩm là một kinh chính, vô luận là kỳ kinh bát mạch hay mười hai chính kinh, đều hình thành một kinh chính tuần hoàn bên trong. Đến thời điểm đột phá cảnh giới ngân phảm lại có thể tiếp tục giải khai một kinh mạch khác, tương tự như gia tăng thêm một nhánh lưu chuyển huyền khí nhưng phương thức tuần hoàn vẫn như trước, chỉ là phạm vi lớn hơn mà thôi. Việc này có lẽ do đặc thù thể chất tại thế giới này, khó trách mỗi một lần huyền khí tiến giai lại vô cùng đau đớn, như rắn lột da. Mạnh mẽ giải khai một kinh mạch tư vị quả thật không dễ chịu.

Về sau khi đả thông hết mười hai chính kinh là đạt đến cảnh giới Chí Tôn Thần Huyền, đương nhiên còn phải có một điều kiện tiên quyết: bên trong kỳ kinh bát mạch ngoài trừ bốn mạch kia, hai mạch nhâm đốc phải được khai thông, như vậy mới chân chính đạt đến cảnh giới Chí Tôn Thần Huyền, nếu chỉ đả thông được bốn kinh mạch, không có hai mạch nhâm đốc chỉ xem là ngụy cảnh giới Chí Tôn Thần Huyền.

Điều duy nhất khiến Quân Tà bất ngờ chính là, đạt đến cảnh giới Chí Tôn Thần Huyền quả nhiên đả thông được mười hai chính kinh, trở thành huyền khí tu luyện, đan điền vẫn như cũ là nơi tập trung huyền khí, mà kỳ kinh bát mạch chỉ còn hai mạch nhâm đốc là khó khăn mà thôi, sau đó có thể đạt đến cảnh giới cao nhất tại thế giới này, nhưng đối với võ đạo mà nói, cái gọi là Chí Tôn Thần Huyền này sau khi đạt đến, trong cơ thể vẫn còn bốn kinh mạch bị phong bế.

Như vậy, chẳng lẽ còn một tồn tại cao hơn cả Chí Tôn Thần Huyền?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45: Gặp Lại Đường Nguyên

Phải chăng còn một tồn tại khác cao cấp hơn Chí Tôn Thần Huyền?

Nếu nói lý luận về mặt công phu nội lực đáp án đã được xác định, chắc chắn là có. Nhưng mà nơi này cũng không phải là thế giới của hắn, nội công tuy tu luyện giống Huyền Khí nhưng kết quả vị tất đã như nhau, nên chưa thể chắc chắn được điều gì, không chừng tại thế giới này Chí Tôn Thần Huyền đã là tồn tại cao nhất. Đương nhiên đây chỉ là hiểu biết hiện tại của Quân Tà về Huyền Khí.

Lại nói Quân Tà sau khi tẩy kinh phạt tủy, kinh mạch quanh thân đã quán thông, đạt đến cánh giới của cao thủ tiên thiên, nếu đơn độc so về kinh mạch cho dù là Chí Tôn Thần Huyền chân chính chỉ sợ cũng không bằng. Nhưng luận thực lực thì hắn còn lâu mới vươn đến, dù sao chỉ mới có gần một tháng công phu, đem một thân thể yếu ớt rèn luyện đến trình độ này đã là vô cùng kinh khủng rồi. Đây cũng là chỗ kỳ diệu của Khai Thiên Tạo Hóa Công, nếu là một công pháp khác, chỉ một tháng thời gian đến nhập môn còn khó đừng nói chi đến tu luyện. Mà Linh Lung Hồng Quân Tháp kết hợp với Khai Thiên Tạo Hóa Công lại có thể khai thông tất cả kinh mạch, đây chẳng khác gì đã mở ra một kho tàng tiềm ẩn trong cơ thể Quân Tà, chỉ còn chờ hắn đến lấy. Lấy thực lực Quân Tà bây giờ mà nói, nếu gặp phải quyết chiến sinh tử, cho dù là ngân phẩm huyền giả cũng rất khó chiến thắng được hắn. Còn nếu nói về ám sát, dĩ nhiên càng không thể so sánh được. Dù sao đó cũng là nghề của chàng mà. Việc hiểu rõ về kinh mạch giúp Quân Tà có thêm một bản lĩnh cổ quái, không nói quá, chỉ cần đưa hắn pháp quyết tu luyện Huyền Khí, hắn lập tức có thể mô phỏng hình thái vận hành của công pháp đó.

Đương nhiên cũng chỉ là hình thái mà thôi, tuyệt không thể có uy lực tương đương. Nghĩ đến đây, Quân Tà không khỏi tức cười: Cũng chỉ là sao chép vẻ ngoài…

Ngày hôm sau, Quân Tà lại xuất hiện tại sân huấn luyện khiến mọi người chấn động. Huấn luyện hôm trước đã khiến cho bọn thị vệ thân thể vốn cường tráng ăn không tiêu, đến bây giờ trên người còn nhiều chỗ đau nhức, mà tam thiếu gia lại còn muốn tiếp tục. Sau đợt huấn luyện hôm qua, hầu như mọi người đối với tam thiếu gia đã có cách nhìn mới, thậm chí là một loại tâm tình kính nể, nhưng hầu hết mọi người đều nhận định hôm sau nhất định tam thiếu gia không thể đến được, đừng nói là muốn hay không, cho dù muốn thì thân thể kia cũng không chịu đựng nổi. Nhưng hôm nay nhìn thân hình Quân Tà thẳng tắp, ánh mắt sắc bén, trong lòng mọi người đều có ảo giác: Đây có phải là vị công tử bột lúc trước không? Tại sao hắn còn có thể tiếp tục thượng tràng?

Quân Vô Ý từ sớm đã đến sân tập, ngồi trên xe lăn ánh mắt nhìn chăm chú phía bên này. Quân Tà xuất hiện cũng có thể nói là ngoài dự liệu của hắn. Tình huống Quân Tà sau khi huấn luyện hôm trước hắn hiểu rõ, thật sự là vô cùng khắc nghiệt, với tố chất thân thể của Quân Tà có thể chịu đựng nổi đã là kì diệu, cho dù hôm nay Quân Tà có xuất hiện chắc chắn sẽ vô cùng uể oải, thậm chí là chật vật. Lấy cường độ buổi huấn luyện hôm qua, cho dù là lúc thân thể Quân Vô Ý còn hoàn hảo cũng chưa chắc có thể thoải mái hoàn thành, nhưng hắn thật sự không ngờ được, trạng thái Quân Tà lúc này so với đám đại hán kia còn tốt hơn rất nhiều. Chẳng lẽ buổi tập hôm qua không quá khó khăn như hắn nghĩ?

Lại một ngày huấn luyện với cường độ kinh khủng, lúc này bọn thị vệ kinh ngạc phát hiện, tốc độ Quân Tà hôm nay so với hôm trước tăng lên không ít, mặc dù cước bộ còn có chút không vững nhưng đã không còn ngả nghiêng, bộ dáng so với hôm trước tốt hơn rất nhiều. Còn chưa hết kinh ngạc, mấy ngày huấn luyện sau đó Quân Tà đã hoàn toàn đuổi kịp tiến độ của bọn thị vệ, thậm chí còn muốn hơn một bậc. Chuyện xảy ra khiến bọn thị vệ đều đỏ mắt: thực lực tăng với tốc độ như thế bọn họ thật chưa từng thấy qua, đừng nói là thấy, cho dù là nghe cũng chưa từng

nghe. Nhưng tam thiếu gia trước mắt đã đem cái gọi là huyền thoại biến thành sự thật. Một công tử bột còn có thể làm được, đám tráng hán da dày thịt béo chúng ta tại sao không làm được?

Nhờ ý nghĩ này, sĩ khí huấn luyện lại một lần nữa tăng vọt. Mọi người đều có khát vọng tăng cường thực lực khiến huấn luyện tiến đến trình độ kinh khủng. Mọi người lúc này đều đỏ mắt cắn răng liều mạng huấn luyện. Bọn họ vẫn không biết trên người Quân Tà luôn có thêm tám bao cát trọng lượng không nhẹ, hơn nữa sáng sớm trước khi tập trung cùng mọi người hắn đã trải qua một đợt đặc huấn. Hơn nữa mấy ngày trôi qua Quân Tà lại càng gia tăng nội dung huấn luyện bản thân: trèo cao, chặt gạch, đạp bình, thông tí, nặc tung…

Quân Tà cẩn thận chia mười hai canh giờ trong ngày, một phút cũng không lãng phí.

Quân lão gia tử vào ngày thứ ba đã biết tin này, cũng âm thầm đến sân huấn luyện xem qua một lần, lão gia tử lập tức cảm thấy vui mừng cho tôn tử mình đã biết phấn đấu, nhưng cũng lo lắng hắn dục tốc bất đạt, huấn luyện quá sức sẽ không tốt. Nhưng sau đó nhìn Quân Tà huấn luyện mặt không đổi sắc, thân hình vững vàng ung dung tiêu sái, lão gia tử vô cùng cao hứng. Thậm chí vào lúc không ai để ý, lão gia tử một mình trong phòng nghêu ngao hát hai câu, sau đó phá lệ uống rượu một lần, tuy say nhưng vui, sau đó lảo đảo bước vào bài vị vong thê thì thầm to nhỏ suốt một đêm, sáng hôm sau mang khuôn mặt tươi cười đi ra, trên mắt còn ẩn vài giọt lệ già…

Một ngày trước lễ Kim Thu, thành Thiên Hương đã bắt đầu náo nhiệt. Mỗi người đều quần áo chỉnh tề, nơi nơi giăng đèn kết hoa, khách thập phương nô nức kéo đến, trung thu mỗi năm một lần quả thật vô cùng náo nhiệt.

Giữa trưa, Túy Tiên lâu.

Bọn thị vệ quây quần một chỗ, chiếm hai bàn, ở giữa bọn họ có hai người, đúng là Quân Tà cùng Đường Nguyên. Đường Nguyên ngồi đối

diện Quân Tà không ngừng cau mày than thở. Mấy ngày nay tên mập mạp này có thể xem như ăn phải đại khổ đầu, lão gia tử Đường Vạn Lý cơ hồ đã đem đống thịt thừa trong cơ thể hắn lóc bớt một nửa. Đầu tiên là cấm túc, không cho rời khỏi gia môn nửa bước, sau đó chỉ cần lão gia tử nghĩ đến chuyện Huyền Đan bị trộm lại lập tức cho người gọi Đường Nguyên đến, mắng to một hồi, sau đó tát vài cài rồi cho hắn cút đi, còn về cơm ăn thì không nhắc đến, khi nào nhớ mới cho hắn ăn. Đường mập mạp vô cùng mất mặt, vụ suýt chút nữa thua mất lão bà của mình, nhạc phụ đại nhân bên kia đã mắng hắn thậm tệ, vị hôn thê dùng nước mắt rửa mặt cùng cái chết đe dọa, đòi từ hôn loạn cả lên. Thật sự không thể trách cô nương nhà người ta, nếu hôm đó thực sự thua thì không biết phải lo liệu thế nào. Phụ thân sau khi đánh lại nhịn không được tìm gậy muốn đánh tiếp, mẫu thân hắn đứng một bên muốn ngăn cản nhưng lại không dám, đám đệ đệ mỗi lần gặp hắn lại hỏi một câu: “Lão đại, khi nào đi Thiên Kim đường nhớ thông báo để đám tiểu đệ này cùng đi chiêm ngưỡng phong thái lão đại một chút…” Sau đó lại khoái trá cười to.

Khó chịu nhất là mỗi ngày hắn lại bị lão gia tử răn dạy N lần, hơn nữa trong lúc nghe lại phải quỳ gối trên bàn tính sắt. Dưới thể trọng của mập mạp, cho dù là bàn tính bằng sắt cũng không chịu nổi, trong thời gian này cũng đã có chút méo mó

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46: Nói Bóng Nói Gió

Cũng may là Đường bàn tử thần kinh cũng vững, tinh thần thoải mái, càng có vài phần cam chịu số mệnh. Tính cách cũng mau chóng thay đổi. Cho dù bị mắng chửi đánh đập thế nào đi nữa chỉ cần trở về phòng ngủ một giấc, tỉnh dậy thần thanh khí sáng, gió thổi mây bay, chuyện thị phi chỉ là vụn vặt. Nếu để ý những chuyện đó thì chỉ sợ lúc này não bộ cũng đã muốn nổ tung tóe đậu phụ ra cả rồi. Đương nhiên, nào là bằng lòng với số phận, mọi chuyện như là gió thổi mây bay chỉ là cách nói mà thôi. Chứ còn tên mập chết tiệt này da mặt như tấm thớt, vẫn vô tư như mọi ngày, nào có biết đến hai chữ xấu hổ. Lần này mập mạp mượn cớ sắp đến lễ Kim Thu để chuồn ra ngoài. Việc đầu tiên là tìm đến Quân Tà tố khổ. Còn Quân Tà đang rầu rĩ thắc mắc cái vật trong tay mình rốt cuộc là cái quái gì thì mập mạp vừa đến. Hai người đúng là gian phu dâm phụ, ăn khớp với nhau, kéo đến Túy Tiên lâu, kêu vài món điểm tâm, đối ẩm.

Đường bàn tử uống một chén rượu, thở ngắn than dài, rồi sau đó giơ cái ngón tay chuối mắn chửi trời mắng đất một hồi, rồi lại uống, lại chửi, lại uống… Ngôn từ ác độc, hận đến khắc cốt ghi tâm, u oán như một goá phụ lúc tuổi đã xế chiều khiến cho toàn bộ khách trên lầu cũng phải chú ý. Mà ngay cả đám thị vệ cũng mắt nhắm mắt mở ra vẻ không biết: đi theo một thiếu gia như vậy, thật sự là rất… mất mặt a.

Quân đại thiếu gia hờ hững liếc mắt, tuy bề ngoài có vẻ trầm ổn, nhưng mập mạp mắng người cũng chính là mắng mình. Chẳng lẽ cứ giả bộ hồ đồ mãi sao, không thể để như vậy được.

- Ta nói này mập mạp, rốt cuộc là ngươi làm mất thứ gì vậy hả? Ngươi chửi rủa luôn mồm như vậy khiến cho lão tử đến rượu cũng không uống nỗi.

Quân Tà cau mày nhìn chén rượu, quả thật hắn nuốt không trôi thật. Không phải là vì bị mắng, với sự trầm ổn của Quân đại sát thủ thì chuyện đó có sá gì. Nhưng lại là cái thứ rượu này, mùi vị chẳng có, nhạt phèo như nước lã, không thể khiến người ta say được, nào có khác gì nước rửa chén đâu cơ chứ. Nghĩ tới đó đầu Quân Tà bỗng lớn như cái đấu. Hương vị của loại rượu này nếu để Quân Tà đánh giá, thì quả thật giống như ngồi gần một nữ nhân phì nhiêu cỡ Đường Nguyên trát nước hoa từ đầu đến đít mà thứ nước hoa đó vừa rẻ tiền lại còn hết hạn sử dụng. Uống loại rượu này, Quân Tà bỗng dưng nhớ lại cái đêm mưa uống rượu ở quán của Tống lão tam. Cái thứ rượu mà hắn chê là rác rưởi đó giờ khiến cho hắn phải suy tư.Thường nghe nhân bỉ nhân đắc tử, hóa bỉ hóa đắc nhưng (câu này ai biết xin giúp dùm. Cảm ơn), cái thứ rượu mà Quân Tà cho là khó nuốt đó dĩ nhiên không thể sánh với rượu ngon của kiếp trước. Nhưng giờ hắn biết rằng, chuyện người nọ nói đó là một trong những loại rượu ngon ở kinh thành mà số lượng bán ra có hạn là sự thật. Trong lòng của Quân Tà, ý tưởng nấu ra một loại rượu ngon dần dần hình thành. Sau khi lấy men ủ rượu, rồi,.. hắn lẩm nhẩm tính toán. Không biết bao lâu mới ra được một mẻ rượu nhỉ? Cố gắng làm ra một loại rượu mới cho dù không vì mục đích kiếm tiền thì cũng để thoả mãn nhu cầu của mình. Chứ cứ phải uống cái thứ nước lã được gọi là rượu này thì chắc ba bảy hai mốt ngày lão tử phải quy tiên mất. Hừ hừ, lão tử mà nấu được rượu thì cũng sẽ ấn định lượng bán ra, một vò một vạn lượng bạc, ai mua thì mua, không mua thì lão tử uống. Vạn nhất mà uống không được thì còn nước đi xơi cám lợn. Con bà nó chứ! thật khó mà nói trước được. Quân Tà bịt mũi dốc hết một ly “rác rưởi” vào miệng, nghĩ thầm. Với tính cách tà dị của hắn thì nếu không nấu được rượu ngon thì chuyện phải xơi cám lợn cũng không phải không thể xảy ra.

- Ài..

Đường Nguyên muốn nói gì đó nhưng lại thôi, khuôn mặt tròn trịa mập mạp như một quả trứng luộc mới bóc vỏ vặn vẹo:

- Tam thiếu à, ca ca ta thật là khổ sở. Ngươi nghĩ xem mấy cái tên vương bát đản đó hãm hại ai không hãm. Sao lại đi hãm hại ta cơ chứ? Tiên sư bố chúng nó, ta chửi mười tám đời tổ tông nhà chúng, cả đời này lão tử quyết không tha cho chúng. Còn mấy cái thằng trộm chết tiệt, chôm cái gì cũng được sao lại chôm đồ của ông nội ta cơ chứ. Ta nguyền rủa bọn bây.. Lão tử nguyền rùa các ngươi tuyệt tử tuyệt tôn, sinh con gái làm kỹ nữ, sinh con trai không có tiểu JJ…

Càng nói càng kích động, động chạm đến nỗi đau, Đường Nguyên hung hăng đứng lên khiến đùi thịt muốn đập nát cái ghế dựa. Toàn thân thịt nung núc run lên, thần sắc dữ tợn nhìn trời mà gầm gào. Cũng may Tuý Tiên lầu cũng chắc chắn chịu được sự nặng của mập mạp, nếu không e là… Quân Tà có chút khổ sở gắng gượng, mệt mỏi lấy tay che mặt. Quả thật hắn cũng muốn ôm mặt mà chạy, ở chung một chổ với tên mập này dễ đau tim quá.. Toàn bộ Tuý Tiên lầu lặng ngắt như tờ. Mọi người đều quay đầu nhìn cái đống thịt đang giận dữ đến phát run kia. Đường Nguyên thở phì phò, dậm chân đánh ầm một phát, rồi nặng nề ngồi xuống, nâng chén uống ừng ực.

- Tam thiếu, cái mà nhà ta mất lần này là một thứ vô cùng đặc biệt!

Đường Nguyên nhăn nhó:

- Vì nó, bốn năm ngày nay ta phải chịu đủ mọi khổ cực. Lão thái gia giáo huấn ta ít nhất cũng mười mấy lần. Lão gia tử cho ta xơi cháo lươn mê tơi, ngươi nói xem ta như vậy.. suốt ngày chỉ còn biết cắm đầu mà chạy. Nhìn ta đi, sụt cân thê thảm luôn.

Đường Nguyên ai oán sờ sờ khắp thân mình. Ngồi ở ghế dựa mà cái bụng muốn che khuất cả đầu gối.

- Ặc… đúng là gầy đi nhiều.

Quân Tà tự lừa dối lương tâm, bồi thêm một câu:

- Nhưng mặt vẫn chưa có nếp mà.

Đường Nguyên xì một tiếng ra vẻ khinh miệt, hắn vốn định rủ rê Quân Tà ăn uống, không ngờ Quân Tà chả thiết tha mấy. Nói hơi quá nhưng Đường Nguyên không phải vì chuyện ăn không ngon mà đau khổ, hắn chỉ muốn dốc bầu tâm sự một phen. Nếu không vác cái mặt dày lôi kéo Quân Tà ra đây để làm gì?

- Đó là một viên huyền đan? Là huyền đan đó tam thiếu à.

Đường Nguyên ghé vào tai Quân Tà thì thầm:

- Hơn nữa là huyền đan của cửu cấp huyền thú đỉnh phong. Đó là bảo vật vô giá đấy.

- Oài, chỉ là huyền đan thôi mà ta còn tưởng cái gì đó rất quý giá ấy chứ.

Huyền đan của huyền thú cửu cấp đỉnh phong ư? Quân Tà trong lòng nhảy dựng nhưng vẫn ra vẻ bình thường quay đầu nhìn lơ đãng:

- Cái đó thì có gì lạ đâu chứ, trong tay ta cũng có một viên.

- Sặc, ngươi nghĩ là đồ cấp năm, cấp sáu sao? Huyền đan trong tay ngươi sao có thể so sánh được với nhà ta cơ chứ?

Đường Nguyên xì một tiếng:

- Ta nói cho nhà ngươi biết, viên huyền đan mà nhà ta bị mất là loại huyền đan cao cấp nhất, nếu tin tức này lộ ra ngoài chỉ sợ chấn động cả thiên hạ. Nếu có cường giả địa huyền dùng cửu cấp huyền đan, thì dù có là địa huyền sơ giai cũng sẽ đạt đến thiên huyền đỉnh phong. Nếu là cường giả thiên huyền trung giai dùng thậm chí có thể bước vào cảnh giới của Chí tôn thần huyền. Là Chí tôn thần huyền đó, là cao thủ đứng đầu thiên hạ.

Hai cánh tay ngắn ngủn mà mập tròn của Đường bàn tử khuỳnh ra ý bảo đó là thiên hạ.

- Có hiệu lực lớn như vậy à?

Tim Quân Tà đập thình thịch, ra vẻ hoài nghi nhìn hắn:

- Đừng có thổi da bò trước mặt ta à? Nếu hiệu dụng tốt như vậy sao thương hội lại không có bán chứ?

- Ài, con mẹ chứ, ai có được là chết cả nhà đấy!

Đường Nguyên cảm thấy bị vũ nhục, đưa tay lên trời thề thốt, vỗ vỗ bộ ngực như thiếu phụ có con ba tháng, khuôn mặt tròn quay bỗng đỏ bừng:

- Có điên mới bán. Ngươi tưởng thứ đồ đó có đầy như con cá, mớ rau ngoài chợ ư? Nếu không là đồ quý hiếm thì lão thái gia nhà ta đâu có giận dữ đến vậy? Mẹ nó, ta .. ta kể khổ với ngươi đúng là tìm sai đối tượng mà!

Đường bàn tử kích động đến nỗi văng tục ầm ĩ.

- Ờ…, ta rất đồng ý! Con mẹ nó thật...

Quân Tà thở dài một tiếng, thuận tiện đưa đẩy một câu, trong lòng thầm tính toán. Nếu thật sự đây là bảo bối thì đúng là không thể trả lại cho Đường gia. Nếu viên huyền đan này có thể tạo ra cho gia tộc của mình một vị siêu cấp cường giả thì chẳng phải tốt hơn là để nó lãng phí ở Đường gia sao?

Đường Nguyên hai mắt đỏ bừng mấp máy môi, cảm thấy thời gian địa ngục vừa qua, cũng chỉ có Quân Tà chịu nghe mình kể khổ. Trong lòng cảm thấy vô cùng cảm động, xì mũi thật mạnh rồi tiện tay ném ra ngoài, sau đó định nói với Quân Tà vài ba câu chí tâm chí tình. Vừa lúc đó….

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47: Một Bãi Nước Mũi Gây Ra Huyết Án

- Ai? Ai vừa ném nước mũi? Mau lăn ra cho lão tử! Xem lão tử có tru diệt cửu tộc nhà mi không!

Một thanh âm sắc nhọn mang theo sự tức giận đến cực điểm vang lên khiến hơi thở có chút hổn hễn. Quân Tà quay đầu nhìn lại, đầu cầu thang có một gã thanh niên mặc áo lụa màu xanh loè loẹt, tay trái ôm một nữ tử xinh đẹp mặt trát đầy son phấn. Lúc này gã thanh niên đang vô cùng giận dữ, mặt bên phải của hắn dính một bãi nước mũi lầy nhầy, còn đang luống cuống chùi chùi. Chính là kiệt tác của Đường bàn tử Đường Nguyên.

Đường Nguyên ngồi quay lưng về phía cầu thang, tiện tay rãy bãi nước mũi bay đi. Thường thì mấy khi dính phải ai mà cũng hy hữu lắm mới trúng mặt ai đó. Nhưng trùng hợp là khi Đường Nguyên vung tay thì vừa là lúc gã thanh niên này hai tay đang còn du hí trên hai ngọn đồi cao vút của nữ tử, vừa xoa vừa nắn chẳng để ai vào mắt, vừa hưởng thụ cái cảm giác sướng tê tái vừa bước lên lầu. Cái đầu vừa ló lên khỏi cầu thang thì gặp phải tác phẩm của Đường Nguyên tà tà vẽ một vòng cung tuyệt đẹp bay tới. Chỉ tiếc là trình độ quay lưng lại ném của tên mập còn chưa đạt đến mức lô hoả thuần thanh nên bãi nước mũi còn đập cái bẹt lên mặt chứ nếu không e là một phát trúng đích lọt thẳng vào miệng hắn luôn. Quân Tà trợn mắt nghẹn họng nhìn trân trối, một hồi lâu sau mới phá ra cười. Vừa ôm bụng cười vừa lắc lắc ngón tay chỉ Đường Nguyên ra vẻ sùng bái:

- Mập à, cú ném của ngươi, ta thật sự chịu thua, bội phục bội phục… Ha ha.

Đường Nguyên cũng trợn mắt há mồm một lúc rồi cười khổ:

- Làm gì phải đến mức chịu thua. Con mẹ nó, vận khí của tên này đúng là dẫm phải bãi *** chó hề hề…

Nói đi thì cũng phải nói lại. Cả Thiên Hương thành có mấy tên công tử nổi danh là ngỗ ngược, Đường Nguyên và Quân Tà cũng chỉ biết một vài tên "có tiếng ". Nhìn cái gã thanh niên phục sức loè loẹt, mặt mày hống hách kiêu ngạo như thế chắc chắn là không phải hạng tầm thường. Nhưng cả hai bọn họ ta nhìn ngươi, ngươi hỏi ta, đều không nhận ra hắn là ai thì dĩ nhiên cái tên có bộ mã như con công này chỉ là thứ vô danh tiểu tốt. Mà cái thứ vô danh chíp hôi này vừa bị rãy nước mũi lên mặt liền phun ra mấy câu lỗ mãng, lại gặp đúng Quân Mạc Tà và Đường Nguyên hai tên công tử quần là áo lụa nổi tiếng nhất kinh thành. Có thể nói gã thanh niên này đen hơn cả *** chó, sáng nay bước ra ngõ gặp trúng bà bầu.

Hai người đang cười cười nói nói khiến tên thanh niên kia chú ý sang bên này, hắn buông nữ tử ra, hùng hùng hổ hổ đi tới, khuôn mặt rúm ró vì tức giận chỉ mặt Đường Nguyên quát lớn:

- Tổ bà ngươi thằng mập kia, ngươi muốn chết à! Con ngươi nữa, thằng mặt trắng kia, cười cái con mẹ ngươi ấy!

Sắc mặt Quân Tà lập tức âm u, vốn còn định khuyên Đường Nguyên không cần phải giết người làm gì, dù sao cái sai cũng là do mập mạp. Nhưng nghe tên kia chửi xong thì cười cười ngồi xuống. Con bà nó, ngươi chết chắc rồi. Đường Nguyên vốn không phải thiện nam tín nữ gì, lại đang lâm vào cảnh buồn bực, đang rất cần một chổ để xả giận. Vừa nghe những lời này lập tức nổi trận lôi đình, thân thể tròn vo như trái bóng chuyền bị người ta vỗ thật mạnh nhảy bắn lên, nện ra một chưởng, tay phải của hắn giống như một cú nựng yêu của Gấu mẹ vĩ đại vỗ thẳng lên má trái của tên kia nghe cái bốp.

Tên thanh niên kia tuyệt đối không thể nghĩ được Đường Nguyên vốn sai lè ra đấy, bỗng hung hãn ra tay chả cần nói thêm tiếng nào. Dã man như vậy thật là thế gian hiếm thấy. Thân thể của hắn vốn hư yếu, làm sao chịu đòn nổi, ăn một tát là chân tay múa loạn lên như bắt bướm, loạng choạng hai vòng rồi nện mông đánh phịch xuống đất. Chỉ thấy trời đất quay cuồng, trước mắt sao bay như đom đóm đêm hè, đầu lật sang một bên, miệng hé ra phù một tiếng, một ngụm máu tanh phun ra có lẫn ba bốn cái răng nanh trắng toát. Đường Nguyên mặt mày hung tợn vọt đến, lấy cái thân hình nặng gần bốn trăm cân (cân ta của TQ khoảng 0,4kg) đè tên kia muốn tắt thở, trái một chỏ, phải một quyền nện tới tấp lên mặt tên kia, vừa đánh vừa mắng:

- Mập cái mụ nội nhà ngươi! Tâm tình lão tử đang không được tốt, ngươi còn dám trước mặt lão tử sủa gâu gâu. Lão tử rãy nước mũi lên mặt ngươi là cho ngươi thể diện rồi, còn dám chửi lão tử. Hôm nay không đánh chết tên vương bát đản nhà người thì thà đi xin lỗi tiểu đệ đệ còn hơn!

Một chữ một phát, một chữ một quyền, đánh có tiết tấu đánh có biên độ. Nhất thời làm ra một tràng thanh âm thảm thiết như giết heo. Bỗng nghe đánh rắc một tiếng, hoá ra xương đùi tên kia chịu không nổi sức nặng của Đường Nguyên nên đã gãy ngang. Hắn tru lên thảm thiết, thân thể duỗi thẳng, đầu nghẹo qua một bên, hôn mê bất tỉnh. Đến lúc nãy, cô ả ỏng ẹo đi với hắn mới choàng tỉnh, rú lên kinh hoàng, giọng cao vút như sói đêm trăng chí ít cũng ngang ngữa còi xe cứu hoả ở tiền thế.

- Im ngay!

Đường Nguyên mặt mày hung dữ, trợn mắt rống to. Cô ả hết hồn im bặt trong giây lát rồi lại hét lên một tiếng chói lói, cắm đầu chạy xuống lầu. Chỉ nghe đánh ầm một tiếng rung rinh cả sàn nhà, chắc là cô ả sợ quá, đi không kịp nên lăn quách xuống cầu thang như quả bóng cao su.

- Được rồi, được rồi! Bớt giận đi, ngươi mà đánh nữa là hắn chết thật đấy!

Quân Tà cau mày, cảm thấy hôm nay gặp những chuyện chả đâu vào đâu cả.

- Đánh chết hắn thì sao chứ? Ai? Ai dám tìm lão tử tính sổ chứ?

Đường Nguyên tàn nhẫn nện thêm hai quyền rồi mới thở hổn hển đứng lên. Đánh người cũng rất tốn sức đó nghe, Đường đại thiếu mệt đến phờ người, liếc mắt :

- Khắp kinh thành này, người mà Đường Nguyên ta không dám đánh cũng chẳng có mấy ai đâu.

- Ồ, hình như tên này còn có kẻ chống lưng đấy.

Quân Tà hất cằm ra hiệu. Bên ngoài tiếng chân dồn dập vang lên thành đợt chứng tỏ có không ít người đang vội vã chạy đến.

Đường Nguyên bĩu môi khinh thường:

- Cái thứ ruồi nhặng mà ta và ngươi đều không biết thì lấy quái đâu ra chổ dựa? Đồ cống rãnh mà đòi sóng sánh với đại dương. Cho dù tổ sư gia hắn có tới đây, một ngón tay của bản thiếu gia cũng đủ sức búng tổ tông nhà hắn trở về.

- Hai tên ác đồ đang ở trên lầu. Tần .. Tần công tử cũng đang ở đó.

Dưới lầu truyền đến thanh âm hoảng loạn của nữ nhân lúc nãy. Tiếp theo đó là tiếng binh khí rút khỏi vỏ nghe xoàn xoạt, tiếng sắt thép va chạm lần nhau. Rồi tiếng bước chân lên cầu thang vang lên. Chỉ một loáng, năm sáu đại hán vẻ mặt lạnh lùng đứng trước mặt Đường Nguyên và Quân Tà, nhìn thấy gã thanh niên đang nằm sóng soài máu me bê bết, sắc mặt không kìm được sự giận dữ. Trong đó có một người khá giống tên thanh niên, mặt chữ điền râu quai nón, phẫn nộ đến mức hai mắt muốn phun lửa, vung tay lên quát:

- Còn đứng đần ra đấy làm gì? Qua đỡ thiếu gia dậy, rồi đem hai tên tiểu tử to gan lớn mật này bắt lại cho ta!

Bốn gã đại hán ứng tiếng tuân lệnh, từng bước từng bước tiến đến, ra vẻ muốn động thủ.

Bên cạnh bọn họ còn vài tên mặc trang phục bộ khoái, nghe vậy cười xun xoe nói:

- Tần bang chủ, ngài cứ để việc này cho chúng ta lo liệu? Chúng ta tất nhiên..

- Phì, thúi lắm. Con ta bị đánh te tua như vậy mà để cho các ngươi xử lý? Hai cái tên vương bát đản này, hôm nay ta phải mang đi. Không chừa một tên nào. Ta muốn xem thử, tại Tuý Tiên lâu ở bắc thành này, tên vương bát bản nào dám động đến con trai của Tần Hổ ta.

Người nọ giận tím mặt. Vị bộ khoái định vuốt mông ngựa ai dè thành mó *** ngựa, thần tình xấu hổ không nói gì thêm. Người đang kêu gào báo thù này là bang chủ Bắc Thành bang Tần Hổ, một trong sáu đại bang phái. Còn gã thanh niên đang nằm thẳng cẳng trên mặt đất là con trai độc nhất của Tần Hổ, Tần Tiểu Bảo, cũng có thể miễn cưỡng xem là một tên quần là áo lượt.

- Con của ngươi thì ngoan quá nhỉ ?

Quân Tà lạnh lùng nhìn hắn, nhìn bộ dạng ương ngạnh giận dữ của hắn, phất tay áo:

- Con của ngươi có thể động, còn người khác thì không à? Chắc lẽ bách tính bình dân như chúng ta thì phải để mặc cho đứa con bảo bối của ngươi khi dễ phải không?

Tần Tiểu Bảo cũng có thể được xem là một công tử bột nhưng hôm nay chính là ngày đen đủi nhất của cuộc đời hắn. Đụng đến hai đại công tử quần là áo lượt có lai lịch, hơn nữa một người đang có nhu cầu cấp thiết để giải toả cơn tức thì có khác gì con thỏ lao thẳng vào miệng con hổ đói, con sói khát đâu chứ. Đúng là tạo hoá trêu ngươi.

- Ha ha ha, con trai của Tần Hổ ta, ai dám động? Ai động đến hắn, ta giết cả chín họ nhà tên đó!

Vưà nghe Quân Tà xưng là bá tính bình dân, trong lòng Tần Hổ đã có chủ định, hung tợn nhìn hắn:

- Tên mặt trắng kia, các ngươi đánh con ta như vậy, chắc là chán sống rồi hả?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48: Chó Ngáp Phải Ruồi8

Đường Nguyên giận tím mặt, đang muốn nhảy dựng lên, xả hết bực tức, thì Quân Tà đã vươn tay cản hắn. Việc này thật sự không cần hai người bọn họ ra mặt, thân là đại thiếu gia mà phải đích thân xử lý mấy chuyện cỏn con này thì mất mặt quá. Vốn là Đường Nguyên sai trước, nếu không phải Tần Tiểu Bảo kia chửi thô tục, thì cũng chỉ mấy lời nói là mọi chuyện êm xuôi. Nhưng giờ lại nghe Tần Hổ nói, Quân Tà bỗng nổi lên sát ý. Quân Tà xưa nay làm việc chưa bao giờ phân biệt thiện ác chính tà, thích là làm, làm theo ý mình, thích thì tha, ghét thì giết. Chỉ vì câu nói kia của Tần Hổ, Quân Tà đã quyết định không bỏ qua cho Bắc Thành Bang!(khổ thân mấy chú bé :113:). Mẹ kiếp, cha nào con nấy, không cần biết ngươi làm bao nhiêu việc xấu, cũng chỉ là một tên hỗn đãn dựa hơi cha mà thôi, Quân Tà đương nhiên cho rằng, giết người xấu thì cũng như xây bảy tòa tháp Phù đồ, chính là thay trời hành đạo, công đức lớn lao.

Thủ lĩnh thị vệ Đường gia đứng dậy, ba người sau hắn cũng đứng lên, bốn người đồng thời phát ra ngân quang, bốn vị cao thủ ngân huyền đồng thời bước lên từng bước, mắt sắc như dao. Mẹ nó chứ, Tần Hổ đã là cái gì. Tần Hổ sửng sốt, nhất thời cảm thấy khí thế cường đại ép lại, tâm niệm biến đổi, nhất thời cả người lóe ra kim mang, rút lại cái thái độ cuồng ngạo lúc trước, thận trọng hỏi:

- Tại hạ là Tần Hổ, là bang chủ Bắc Thành Bang, xin hỏi các hạ là..?

Kim phẩm huyền giả! Đứng đầu được một bang, Tần Hổ quả không phải là loại đầu đường xó chợ. Đáng tiếc nội tâm vị kim phẩm cường giả

này đang nhảy tưng tưng, nhìn thực lực đối phương, mặt vị bang chủ Bắc Thành Bang này cắt không còn giọt máu. Ngân phẩm huyền giả hắn chẳng coi ra gì, nhưng vấn đề là hai thằng kia là gì mà được tận bốn gã ngân phẩm cao thủ làm hộ vệ! Điều này nghĩa là gì? Hai người này rốt cục là ai? Chẳng lẽ, lần này con hắn lại chọc vào ổ kiến lửa?

Cao thủ kim phẩm tự nhiên có tư cách là bang chủ một bang, Tần Hổ gần như là nhân vật số một ở kinh thành, nhưng người hắn không thể động vào vẫn còn đông lắm!(quân địch rất đông và hung hãn :88:). Hắn vẫn nhớ lúc trước con hắn chọc vào một vị công tử tuấn tú, dám đùa giỡn với thị nữ của vị công tử ấy, lúc đó người ta không làm gì. Nhưng đêm xuống, không ít cao thủ của Bắc Thành Bang gặp một chuyện kì lạ, chính mình vốn là kim phẩm đỉnh giai, tự nhiên bị đánh tụt một giai thành kim phẩm trung giai, Tần Tiểu Bảo thì bị phá nát đan điền, cả đời không thể tu lại huyền khí. Ba ngày ba đêm sau đó, mới giữ được tính mạng. Nhưng cái giá để giữ được mạng là biến thành quân cờ trong tay người ta. Tuy đến bây giờ vẫn không biết vị công tử kia là ai, nhưng Tần Hổ biết, là công tử của một trong mấy đại gia tộc quyền thế của kinh thành. Quyền quý trong triều, dù là kim phẩm huyền giả, thậm chí có cả địa huyền cường giả, không thể trêu vào.

Mà chuyện trước mắt, chỉ cần nhìn tư thế thần sắc của hai người trước mặt, gia tộc hắn cường đại hơn so với vị công tử thần bí kia. Mà tiểu bạch kiếm này còn tuấn tú hơn so với vị thần bí công tử kia, chẳng lẽ hai lần cùng té một cái ghế?

- Bang chủ Bắc Thành Bang? Tần Hổ? Đám rác rưởi này chưa từng nghe quá, thế mà dám làm càn, còn hỏi ta là ai? Vốn là tư cách của người còn chưa đủ để biết, nhưng con ngươi lại dám mạo phạm Đường Đại công tử của chúng ta, vốn là tội không thể tha, công tử nhà ta đã khoan dung độ lượng, không hề so đo với con trai ngươi. Mà ngươi là cha của hắn, không biết mang ơn, quản lý con mình cho tốt, lại dám mang người đi gõ cửa quan, cấu kết với quan phủ, định đi tróc nã công tử! Tần Hổ, gan mi không nhỏ đâu!

Vị thủ lĩnh thị vệ kia trừng mắt nhìn Tần Hổ, thong thả nói.

Nói hay! Quân Tà trong lòng thầm cổ vũ. Vị thủ lĩnh thị vệ này đem toàn bộ tội đổ lên đầu Tần Tiểu Bảo, nói một hồi làm cho Tần Hổ không còn đường cãi, không chỉ thế, cao minh nhất là làm cho Đường Đại công tử đẹp mặt hẳn lên, chỉ bằng công phu vỗ mông ngựa này, tuyệt đối là nhân tài.

- Đại công tử Đường phủ?

Tần Hổ nghe lời này thiếu chút nữa đã bị hù chết. Hắn hiện tại rất sợ, đúng là sợ Đường gia. Không nói mà run, đúng là có tật giật mình. Vị thần bí công tử kia cũng thật đáng sợ, nhưng thường không biết thì không sợ, Tần Hổ tuy cũng sợ cái vị thần bí công tử kia, nhưng cũng không biết lai lịch thế nào, thực lực ra sao nên cũng không lo lắm. Còn đây lại là động tới Đường phủ. Đấy là một thế gia lâu đời trong kinh thành, diệt một cái Bắc Thành Bang nho nhỏ của mình chỉ như đi dạo mà thôi. Đừng nói đến hắn cách đây theo lệnh của vị thần bí công tử kia, trộm lấy huyền đan Đường gia, vẫn đang cực kì lo sợ, sợ một ngày Đường gia tìm tới cửa, Bắc Thành Bang cũng mình sẽ chìm trong tai ương. Ai ngờ con của mình lại đi trêu vào Đại công tử Đường gia. Đây đúng là tự cầm dao chặt chân mình.

Lúc này, Tần Hổ cảm thấy mình sắp ngất. Oan gia đối đầu, trốn còn không nổi, con mình lại đi chọc vào bọn họ, muốn chết cũng không cần phải vội thế chứ? Người khác đụng vào còn có đường sống, con mình đụng vào là chỉ có khóc hận thôi.

Nhìn đứa con bị Đường gia đại công tử “phanh thây đè thịt”, cả người toàn máu, trong lòng Tần Hổ vừa bực vừa tức vừa đau lòng. Thế lực Bắc Thành Bang tuy không nhỏ, nhưng so sánh với quyền thế của Đường gia, chỉ sợ còn thấp hơn con kiến so với con voi. Nên với con độc nhất của mình, hắn thật sự là rất giận dữ. Chuyện lần trước đã bị phế đi huyền khí, đã đánh cho mất nửa cái mạng, thế mà không chịu nhớ, xem ra lần này, chỉ sợ cái mạng cũng chẳng còn. Không chỉ có Tần Hổ sợ hãi, bốn vị bổ

khoái cũng choáng váng. Vốn định giúp Tần công tử xả giận, kiếm ít tiền chơi bời, ai ngờ lại đụng vào Đường đại công tử, cái này không phải vấn đề tiền nữa rồi, trực tiếp đi chết đi.

- Về phần vài tên bại hoại các ngươi, tạm thời chờ ở đây, đợi thủ trưởng các ngươi qua đón. Ta thật sự muốn hỏi hắn, nha môn hình bộ đều như thế này sao? Dựa vào thế lực Hắc bang, ức hiếp dân lành, vẽ đường cho hươu chạy? Làm xằng làm bậy!

Đường Nguyên nhìn mấy tên bộ khoái, lần này nói lại càng hiên ngang lẫm liệt hơn. Chẳng qua nhưng lời này không nên phát ra từ miệng Đường Nguyên, mà phải là do người khác nói hắn mới đúng. Chẳng trách Quân Tà nghe xong không nhịn được phải ôm bụng mà cười, Đường mập lại thành lương dân yếu ớt, thật sự là hết chỗ nói.

Bốn tên bổ khoái sắc mặt trắng bệch, nhìn nhau, run lẩy bẩy sắp ngất, phỏng chừng mập mạp hét to một tiếng, có thể hù chết bọn họ. Nhạc phụ của Đường Nguyên là Tôn Thành Hà, chính là Hình bộ thị lang, là chủ quản của mấy tên này, mấy tên sếp của bọn hắn cũng chỉ là cấp dưới của Tôn Thành Hà, nếu đến đây, thấy bốn người trợ giúp Bắc Thành Bang đối phó với con rể của lãnh đạo, còn không điên tiết lên à? Bốn tên này đã chính thức ra đi…

Bốn tên này đúng là không may, dĩ nhiên bọn họ đã nghe nói qua quan hệ của Đường Đại công tử. Nhưng có thể là do thân phận thật sự thấp kém, bọn họ mới chỉ nghe đến tên, chưa nhìn thấy mặt, thế nên hôm nay mới ăn quả nhục đến thế này.

- Hóa ra là Đường đại công tử, thất kính, thất kính!

Tần Hổ thay đổi sắc mặt, tươi cười chắp tay thi lễ:

-Khuyển tử có mắt không tròng, mạo phạm Đường công tử, làm phiền Đường Đại công tử phải dạy dỗ, xin đa tạ công tử, mong công tử đại nhân đại lượng, xử lý nhẹ giùm.

Đường Nguyên ngẩng mặt lên giời (hận đời vô đối :110:), hừ một tiếng, nói với bốn gã thị vệ:

- Tiểu tử này vô duyên vô cớ giương oai trước mặt ta, chắc chắn có nội tình! Ta giờ lại hoài nghi, Bắc Thành Bang chắc có quan hệ với việc Đường gia bị trộm, mang tên tiểu tử này về, từ từ thẩm vấn.

Bốn gã thị vệ đều dạ, nhưng mặt lại hiện vẻ ngượng nghịu. Chuyện này vốn là do mình, mà lại đánh cho người ta chết đi sống lại, cha người ta đã khép nép xin tha, bây giờ lại còn vu cho người ta ăn trộm, thật sự là hơi quá đáng. Những lời này của Đường Nguyên chính là do khó chịu, tùy tiện chỉ đông chỉ tây mắng chó chửi mèo chụp mũ thế thôi, Tần Tiểu Bảo chọc hắn, lại chọc vào cái chỗ kém cỏi nhất của đời hắn, sao hắn có thể bỏ qua?

Nhưng Đường Nguyên tuyệt không ngờ rằng hắn thuận miệng vu một câu lại như mèo mù vớ cá rán(nv: mèo mù đụng chuột chết), may mắn thế nào lại gậy ông đập lưng ông!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49: Chèn Ép

Vừa nghe Đường Nguyên nói xong, Tần Hổ liền sợ mất hồn, cả người mồ hôi lạnh thi nhau toát ra. Trời ơi thằng con chết tiệt này đúng là đi đêm có ngày gặp ma. Ai cũng đều hiểu là tên tiểu tử họ Đường này đang vu hãm, nhưng không phải là không có thật, đúng là #$%^&*. Toi thật rồi! Lỡ mà con mình bị hắn mang về khai ra điều không nên khai thì…. Người thông minh của Đường gia cũng đâu có ít.

Quân Tà đang cười lạnh nhạt, bỗng thấy được mặt Tần Hổ tự nhiên trắng bệch, ánh mắt né tránh, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái. Đường Bàn Tử nói những lời này căn bản là chỉ để thêm mặt mũi mà thôi, sao Tần Hổ lại phải thất kinh như thế? Nói thế nào thì hắn cũng là người đứng đầu một bang phái, tuy cũng chỉ là một trong sáu đại bang phái ở bắc thành nhưng Tần Hổ bang chủ cũng không cần phải như thế chứ ? Kì thật mà nói, nếu như Tần Hổ có thể mượn chuyện này mà kết giao với Đường gia thì đúng là chuyện tốt, thế nhưng nhìn biểu hiện của hắn lúc này như là có tật giật mình… Vì cái gì chứ?

Khoan! Có tật giật mình?! Nghĩ đến điều này, ánh mắt Quân Tà đang nhìn về phía Tần Hổ liền trở nên ý vị, trong lòng liền tính toán.

- Khuyển tử vô lễ, không được giáo huấn đầy đủ, không biết quý phủ trước hết có thể cho phép tại hạ đem khuyển tử về dưỡng thương, sau đó sẽ đưa đến quý phủ thỉnh tội được không? Tất nhiên là khuyển tử làm kinh động khách quý, Tần mỗ sẽ bồi thường, làm cho đại thiếu gia vừa lòng.

Tần Hổ dù sao cũng là người đứng đầu một bang, tuy sau sự kiện kia co lại như chim sợ cành cong, nhưng kinh nghiệm nhiều năm cũng không phải không có, liễn dễ dàng trở nên bình thường, mặt hòa hoãn đưa ra ý kiến.

Đường Nguyên hừ một tiếng, nói:

- Để ta xem các ngươi bồi thường như thế nào.

Hắn nói như vậy tức là đã không muốn truy cứu, Đường bàn tử cũng hiểu biết, hiện mặt mũi đã có, cũng không xem trọng chuyện này. Tần Hổ là người từng trải, tất nhiên là nghe ra được điều này, liền mừng rỡ bái tạ nói:

- Đa tạ đại thiểu khai ân, đại nhân đại lượng! Lúc khác Tần mỗ nhất định sẽ đến nhà bái phỏng, đặc biệt cảm tạ đại ân đại đức của đại thiếu gia.

Đường Nguyên ừ một tiếng, nhìn về phía Quân Tà nói:

- Ta thì không sao, bất quá con của ngươi vừa rồi lại mắng Quân tam thiếu, chỉ cần tam thiếu không trách tội thì các ngươi có thể đi được rồi.

“Quân tam thiếu?” Tần Hổ nhất thời tái mặt, liền nhớ tới Quân Mạc Tà, có thể khiến cho Đường Nguyên gọi là “Quân tam thiếu”, ngoại trừ Quân Mạc Tà xú danh vang xa ra, trong kinh thành không còn có người thứ hai. Hoá ra con mình không chỉ chọc Đường đại thiểu, còn mắng cả Quân tam thiếu. Giờ khắc này, Tần Hổ đột nhiên có một mong muốn, nếu tiểu tử này không phải là đứa con duy nhất của mình thì thật muốn bóp chết hắn cho rồi.

Quân Tà nhìn Tần Hổ, trong mắt chợt lóe lên một cái rồi lập tức biến mất. Trong lòng liền đưa ra một chủ ý, Tần Hổ và con trai Tần Tiểu Bảo đều hống hách ương ngạnh, bao che khuyết điểm, Quân Tà có thể đoán được đôi phụ tử này đã gây ra bao điều oan nghiệt. Không nói gì khác, nếu hôm nay không phải là mình và Đường Nguyên mà là một người

bình thường khác, làm sao còn giữ nổi mạng? Tần Hổ, Tần Tiểu Bảo, người như thế không giết không được. Bắc Thành bang không diệt không xong. Quân Tà sát khí nổi lên, bất quá hắn còn cố kị một chút, chủ yếu là hắn cảm giác được trên tửu lâu tựa hồ như có người theo dõi mình, quan sát nhất cử nhất động của chính mình…

Hắn lười biếng ngồi tựa lưng vào ghế, chân bắt chéo theo thói quen, ngón tay xỉa xỉa vào trán Tần Hổ:

- Tần Hổ, với những lời ngươi nói thì bản thiếu gia cũng muốn giáo huấn cho ngươi một trận! Bất quá, nhìn thái độ kính cẩn của ngươi thì chuyện này ta cũng cho qua. Nghe bảo các ngươi mở không ít sòng bạc ở thành Bắc phải không? Nghe nói mỗi ngày đều thu vào hàng núi bạc? Ha ha… thật đúng là phát tài nhỉ.

Rồi trừng mắt, cười lạnh nói tiếp:

- Tần Hổ, bản thiếu gia chờ xem thái độ của ngươi thế nào, nếu ngươi không làm cho ta hài lòng, bản thiếu gia đảm bảo nam nữ lão ấu của Bắc Thành Bang đảm bảo không ai có thể thấy được ánh dương của ngày tiếp theo!

Nói xong, đột nhiên ngồi thẳng dậy, sau đó cúi người ghé vào tai Tần Hổ, cười quái dị nói:

- Bất quá, nếu ngươi làm cho ta vừa lòng, ngươi cũng sẽ có ưu đãi à, ha ha ha…

Không bằng ngươi cứ nói thẳng là muốn có tiền đi. Còn nói lòng vòng như thế làm gì? Tần Hổ mắng to trong lòng, nhưng tình thế bất đắc dĩ, người ta mạnh hơn rất nhiều so với ngươi à. Bản thân là người đứng đầu một bang lại bị một tên tiểu tử mười mấy tuổi chỉ vào mặt mắng, “mưa xuân” bay dính đầy mặt, thật đúng là dọa người. Nhưng Tần Hổ cũng không dám biểu lộ một chút gì gọi là bất mãn, vì với vị công tử này mà nói, muốn tiêu diệt Bắc Thành bang cũng không phải chuyện gì lớn lao. Nghĩ thế mặt liền cười cười, cam đoan nhất định sẽ làm cho Quân

tam thiếu vừa lòng, dùng hết lời hay ý đẹp cuối cùng dưới cái phất tay của Quân Tà mới ôm đứa con đang xám xịt mang đi được.

- Phi! Thật sự là làm ta mất hứng!

Đường Nguyên nhìn bóng Tần Hổ, phun ra một ngụm nước miếng,

- Tam thiếu, tối mai ở trung tâm Lạc Nguyệt hồ có tài tử yến, người có đến không? Nghe nói có không ít điều thú vị mới mẻ!

Theo lệ thường, hàng năm vào tiết Kim Thu, ở Thiên Hương quốc, vào buổi tối trên hòn đảo trung tâm ở Lạc Nguyệt Hồ sẽ tổ chức Kim thu tài tử yến, hoàng đế sẽ chỉ định vài vị đại thần, mở tiệc chiêu đãi mười tài tử đứng đầu Văn Tinh thư viện. Mặt khác, mười người này đều là người sắp tốt nghiệp, sẽ tiến vào phục vụ cho triều đình, mượn lần này để đánh giá một chút, sau này sẽ an bài chức vị tương ứng. Cho nên có thể nói, Kim thu tài tử yếu chính là nơi mà sĩ tử đọc sách có thể vượt long môn hóa rồng. Chỉ có mười danh ngạch, đối với hàng ngàn học sinh mà nói có thể là không đủ, cứ như vậy tất nhiên sẽ làm cho sự cạnh tranh trong Văn Tinh thư viện càng thêm kịch liệt. Đồng thời trường hợp như vậy sẽ thu hút được sự chú ý của mọi người, các đại gia tộc cũng sẽ phái người đến xem xét đánh giá, xem có thể chào mời những người này về làm việc cho gia tộc mình hay không. Một điều khác, hầu hết các tài tử này đều còn độc thân, lại đều là người có tiền đồ vô lượng, cho nên một ít tiểu thư quý tộc cũng muốn từ đây mà có thể chọn ra một đấng lang quân như ý, do vậy đương nhiên cũng có rất nhiều oanh oanh yến yến đến xem.

Nhiều danh môn khuê tú như vậy tụ tập, đối với bực hoàn khố như Đường Nguyên và Quân Mạc Tà tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội săn gái đẹp như thế này, cùng với các tài tử tranh đoạt giai nhân, cùng nhau tỉ thí một phen, bất quá lần nào phe hoàn khố cũng đều thua tè ra quần, nhưng hàng năm vẫn không bỏ cuộc. Lúc này Đường Nguyên nói, bộ dáng kích động khiến từng tảng thịt trên người cứ nhảy loạn lên, hiển nhiên là ý nhất định phải tham gia, đương nhiên là tham gia là một

chuyện, thắng được hay không là chuyện khác, dù sao không phải cứ lạc quan là được.

- Tài tử yến? Đường đại thiếu, ngươi xem bộ dáng như hai chúng ta có thể nói là tài tử sao?

Quân Tà nhướng mày nói:

- Nói là thái tử (hạt giống rau) còn có phần đúng.

Trong lòng Quân đại thiếu gia còn có một câu mà không thể nói ra, bản thiếu gia mi thanh mục tú, tất nhiên là giống tài tử rồi, nhưng mà ngươi gọi là thái tử cũng không thỏa đáng, phải gọi là phì tử mới đúng!

- Rắm thúi! Tài tử là cái gì? Không phải chỉ là một đám luôn toan tính chỉ mong kiếm chút lợi lộc thôi sao? Giống như tên Triệu Thành Tùng vào năm trước, ở Kim thu tài tử yến không để mặt mũi cho lão tử, làm cho lão tử mất mặt trước Lý tiểu thư, bản công tử lập tức ra lệnh cho hắn tiến vào Đường gia, hứa sẽ có quan to lộc hậu, tên kia liền liên tục gật đầu đáp ứng. Hề hề, ngươi có biết hiện hắn đang làm gì không?

Đường Nguyên đắc ý hỏi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50: Ta Chính Là Bại Hoại

- Làm quan gì?

Quân Tà đối với chuyện thú vị này đúng là phi thường hứng thú, liền lục lọi trong trí nhớ nhớ ra gia cảnh của Triệu Thành Tùng, tuy rằng có học nhưng thái độ làm người lại cực kì vụ lợi, căn bản là mặt ngoài thì thanh cao mà bên trong thì khúm núm nịnh bợ rác rưởi. Lần trước hắn đối nghịch với Đường Nguyên cũng là vì hi vọng có được sự ưu ái của Lý tiểu thư nhà Lý thái sư, bất quá cuối cùng thì tất cả các tiểu thư khuê các cũng chẳng có ai coi trọng hắn. Nhưng thằng nhãi Đường Nguyên này chẳng lẽ lại có thể khoan hồng độ lượng đem người này thu làm thủ hạ ư? Đây có vẻ không phải là chuyện mà Đường Nguyên hay làm à?

- Ta sai người đem hắn an bài ở Hộ bộ, sau đó lại để thúc thúc của ta tìm ra vài tật xấu của hắn thuyên chuyển đi, sau đó lại chuyển vài lần. Đến giờ công tác duy nhất của hắn ở hiện tại chính là giúp ta tắm rửa, mỗi ngày giặt quần lót với tất của ta, quần áo của mấy tiểu thiếp của ta cũng do hắn phụ trách. Không làm bất cứ việc gì khác!

Đường Nguyên cười hung tợn:

- Nếu hắn cứ bướng bỉnh, thanh cao đi, lão tử cũng không có cách nào khác, đành ngượng ngùng mà buông tha cho hắn. Bất quá loại người nhu nhược này còn muốn nói cái gì là danh sĩ phong lưu, ta khinh. Hắn không phải là muốn bám lấy váy con gái của Lý thái sư đấy thôi, lão tử cho hắn hàng ngày phải đi giặt váy!

Thúc thúc của Đường Nguyên chính là Hộ bộ viên ngoại lang, muốn gây khó khăn cho một người mới vào, dĩ nhiên là rất dễ dàng.

“Phốc!” Quân Tà phun nguyên một ngụm nước trà lên mặt Đường Nguyên, ho khan nói:

- Thúc thúc của ngươi cũng nghe lời ngươi à. Đường đại thiếu, ngươi làm như vậy cũng quá ác à. Người nọ dù sao cũng là tài tử tốt nghiệp từ Văn Tinh thư viện, dù sao cũng có chút năng lực, làm như vậy không phải có phần sĩ nhục quá không…

- Sĩ nhục ư? Tam thiếu, những lời này của ngươi ta không đồng tình. Những người đó là cái gì? Chỉ là một đám mọt sách mà thôi. Cho dù bọn họ từ trong sách vở học được cách kinh bang tế thế, thì sao nào? Lý luận suông, hoàn toàn không vận dụng, chỉ có thể bốc mùi trong bụng mà thôi. Học vấn cao, cũng không phải là có năng lực tốt, cũng không phải là nhân phẩm tốt.Chỉ dựa vào cái mồm thì có thể làm gì? Cùng lắm là sủa gâu gâu, chẳng làm được gì cả. Văn Tinh thư viện là nơi hàng đầu cho người có học, thế nhưng trong lịch sử Thiên Hương quốc đến nay bao nhiêu nhân vật quyền cao chức trọng thì có mấy người ra từ Văn Tinh thư viện? Phi!

Đường Nguyên cười ha hả, vỗ vai Quân Tà nói:

- Tam thiếu, hai ta cũng chẳng tốt đẹp gì…

- Khoan! Sao lại bảo “hai ta không tốt đẹp gì” ?

Quân Tà nghe những lời này liên tục đồng ý, âm thầm khen ngợi. Hắn tràn đầy đồng cảm với loại quan điểm này, giống như là giáo dục sắp tới làm cái gì gọi là phân cao tài sinh, một khi chỉ biết lý luận mà không biết trải qua thực tế ở ngoài xã hội thì chả làm được gì, chỉ như đứa trẻ mới cai sữa mà thôi. Xem ra cho dù là ở thế giới nào thì điều này đều đúng. Chỉ là không ngờ người như Đường Nguyên lại cũng có suy nghĩ như thế, đúng là bất ngờ. Không ngờ tên tiểu tử này vừa động thì như gió nổi, lên trời xuống đất, qua bắc sang nam, thật sự kinh người.

- Ha ha… Là ta nói, hai ta cũng chẳng tốt đẹp gì.

Đường Nguyên cười ha hả, nói tiếp:

- Nhưng tam thiếu à, ta và ngươi là tên hỗn đản, tại kinh thành rộng lớn như vậy, cho dù chúng ta mỗi ngày đều gây họa thì liệu có thể gây họa cho bao nhiêu người? Giỏi lắm thì trăm người, ngàn người đi! Nhưng với loại nhu nhược như Triệu Thành Tùng, loại xấu xa như hắn, nếu như cho hắn làm quan thật không biết hắn sẽ hại bao nhiêu dân chúng. Hơn nữa, gây tai họa ở nơi này xong lại đi nơi khác, nếu triều đình không chém đầu hắn thì hắn lại tiếp tục gây tai họa. Nhưng đến thời điểm hắn bị chém đầu thì không biết hắn đã gây tai họa cho bao nhiêu người? So với hắn, chúng ta không đáng nhắc tới!

Đường Nguyên nói tới đây, đột nhiên có chút oán giận:

- Cho nên, lão tử muốn hạ nhục loại không biết xấu hổ như thế này. Cái gì tài tử, đi chết đi! Phàm là trước mặt lão tử mở miệng xưng là tài tử, lão tử gặp một tên xử một tên. Toàn là một đám đáng chết. Chỉ cần lọt vào trong tay ra rồi thì cho dù tài tử hay ngụy quân tử, mơ mà có ngày nổi danh!

Quân Tà cười ha hả:

- Không sai, Đường bàn tử à, lần đầu tiên gặp người nói chuyện mà thoải mái trong lòng như thế. Nói hay lắm! Chỉ bằng những lời này của ngươi, ta kính ngươi một ly!

Một chén này, đúng là Quân Tà thật lòng mời, những lời của mập mạp rất hợp với tâm Quân Tà, nhìn vào hai đời làm người của Quân Tà, có thể được Quân Tà thành tâm mời rượu mới chỉ có hai, ba người. Nhưng được Quân Tà mời rượu thì ở thế giới này Đường Nguyên là người đầu tiên. Kính chén rượu này xem như Quân Tà đã chấp nhận Đường Nguyên. Tên này mặc dù là hoàn khố nhưng lại là chân tiểu nhân, chân tình. Quân Tà trước giờ làm việc đều là tùy tâm sở dục, nhìn thuận mắt thì cho dù là người bị vạn người chửi rủa, Quân Tà cũng có thể cùng

hắn uống một chén. Nếu không vừa mắt, cho dù cả thiên hạ nói hắn là thánh nhân, Quân Tà cũng khinh thường không thèm nhìn tới. Giờ phút này Đường mập mạp không hoàn toàn quý trọng chén rượu này, tất nhiên không nghĩ đến rằng cũng nhờ chén rượu này mà mấy lần hắn gặp đại nạn, trước lằn ranh sinh tử đều được Quân Tà cứu. Bất quá đấy là chuyện sau này.

Đường Nguyên bưng chén rượu lên uống cạn một hơi, mắt nhỏ đảo tròn:

- Bản thiếu gia biết mình biết người. Từ trước đến nay không ai yêu ta, còn ta chỉ biết yêu tiền mà thôi. Ngoài cái đó ra ta chỉ biết đi chọc ghẹo người khác để giải sầu, gặp một cô nương xinh đẹp cũng muốn miệng hoa hoa mấy câu cho đỡ buồn. Lão tử có sắc tâm, nhưng cũng có sắc đảm. Lão tử là người xấu, nhưng lão tử xấu công khai. Thói đời, ai mà chả thích cái đẹp, mà gái đẹp lại càng thích được người khác ngắm nhìn, nếu không thì khoe cái đẹp để làm gì? Nếu là một cô nương đứng đắn, thấy lão tử nhìn như thế khẳng định sẽ trốn đi, gặp trường hợp như vậy, lão tử tự nhiên sẽ không tự đâm đầu vào tìm mất mặt làm gì. Bị lão tử nhìn còn đứng tại chỗ chờ lão tử đùa giỡn, chẳng lẽ còn là loại tốt đẹp gì sao? Tin truyền lung tung, lão tử tự nhiên thành người tội ác tày trời? Mà đám ngụy quân tử khi thấy cô nương xinh đẹp liền ra vẻ đạo mạo, hào hoa phong nhã đức hạnh, vừa quay đi liền nhìn chằm chằm vào các cô nương chảy cả nước miếng! Phi!Ta khinh! Đấy gọi là tài tử ư? Tài tử cái con chym! Loại tài tử như thế, lão tử hận không thể đem toàn bộ giết sạch.

Sau một phen nói chuyện, Đường mập tâm tình buồn bực, liên tục nâng chén, miệng thì thao thao bất tuyệt, hết chén này đến chén khác. Rượu tuy nhẹ nhưng tiếc là rượu lại hợp với lòng buồn, biến đổi về lượng sẽ dẫn đến biến đổi về chất (nghe như Triết học, buồn ngủ vãi – DG), rốt cục cũng say, hai mắt lờ đờ, đầu lắc qua lắc lại, rốt cuộc trụ không nổi, ngã đánh ầm một cái, đập mặt vào bát canh cá, bị nóng kêu lên “be be”, nhưng cũng không tỉnh lại được. Quân Tà nhìn Đường Nguyên mặt dính đầy canh cá, thần tình chật vật, trong lòng liền động:

dù sao thì một đôi phụ tử vô lương như bọn Tần Hổ cũng không đáng sống, tốt nhất là đem việc này giao cho Đường gia làm, với tâm tình buồn bực vừa mất đi trọng bảo của Đường lão gia tử mà nói, thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót. Huống chi thực lực hiện tại của mình cũng chưa mạnh mẽ, nhân thủ đang huấn luyện tạm thời chưa thể sử dụng đến, nếu để ông nội ra tay chỉ sợ gây động tĩnh lại quá lớn… Uhm! Tốt nhất là làm như thế! Chỉ cần như, đại sự thành là được. Phi, muốn giết một tên rác rưởi, cần gì phải tính toán thế nhỉ.

Sở dĩ không muốn cho Quân gia ra tay bởi vì Quân Tà còn có một băn khoan: huyền đan là một vòng xoáy rất lớn. Biểu tình của Tần Hổ mặc dù không thể nói là bối rối vì chuyện huyền đan nhưng nếu vạn nhất có liên quan, mà Quân gia ra tay diệt Bắc Thành bang khác nào giấu đầu lòi đuôi, chân dẫm vào vũng bùn, lại còn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, mà Đường gia lại khác, không phải băn khoăn về điều này.

- Đường bàn tử, ăn uống đủ rồi, chúng ta tìm một địa phương thanh tịnh rồi hai huynh đệ tâm sự, ta thấy Di Hồng Lâu cũng là một chỗ thanh tịnh, ngươi nghĩ thế nào?

Quân Tà bộ dáng rõ ràng là sắc quỷ, lại còn muốn ra vẻ đạo mạo.

- Di Hồng Lâu? Quả là một địa phương thanh tĩnh, ha ha ha…

Đường Nguyên nhãn tình sáng lên, men say nhất thời biến mất một nửa, thần tình khoái chí:

- Ha ha ha, tam thiếu.. ngươi thật đúng là tri kỉ của ta à. Đi nhanh một chút, nhanh lên, vừa đúng lúc mấy ngày nay ta đang có cơn tức, cần tìm một địa phương thanh tĩnh…

Nói xong liền một bộ dáng không thể chờ được đứng dậy, cái bụng to mọng đập cái “bẹp” trên đùi. (ặc ặc, gì mà béo thế - DG). Quân Tà khổ sở nhìn Đường Nguyên, trong lòng buồn bực. Rất khó tưởng tượng được bây giờ làm sao đi tới Di Hồng Lâu đây? Chẳng lẽ mình lại dùng hai tay

nhấc cái bụng lên? Bằng không thật là có chút khó khăn à. Thật đúng là hao tổn tâm trí à…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51: Ngươi Có Nghĩ Là...

Hai người nghênh ngang xuống lầu, Quân Tà cũng không nói rõ, mà hắn cảm giác thấy trên tửu lâu tựa hồ luôn có người rình mình, cỗ hơi thở này làm cho Quân Tà thập phần không thoải mái, cho nên mới đưa ra ý kiến đi Di Hồng lâu, tìm nơi "thanh tĩnh" kia.

Một lúc sau khi Quân Tà cùng với Đường Nguyên đi xuống, trong một căn phòng trang nhã trên tửu lâu một thanh âm vang lên:

- Lý huynh, bọn họ đi rồi. Ngươi thấy thế nào?

Một thanh âm tao nhã nhàn nhạt nói :

- Đường Nguyên này, mặc dù cũng coi có chút kiến thức, nhưng vẫn là một tên quần là áo lụa quá mức lỗ mãng không hơn không kém. Người như thế dù có ý xấu, cũng chỉ có thể đối nghịch cùng chúng ta ở ngoài sáng, cho nên…, không cần lo lắng. Nhưng tên Quân Mạc Tà kia, gần đây nghe đồn có nhiều biểu hiện khác trước.

Bên trong khẩu khí, có ý nghi ngờ rất lớn.

- Ồ? Ý Lý huynh là…Quân Tam tiểu tử kia có chỗ khác thường?

Nguời nọ nghi hoặc nói:

- Người này vẫn hết sức tham tài như trước kia, hắn không phải vừa mới vơ vét tài sản của Tần Hổ sao? Tên này thật quá tham lam, còn muốn Tần Hổ giao toàn bộ sòng bạc ở thành bắc cho hắn, ha ha…Đúng là người si mộng! Hắn không sợ chết nghẹn à. Ha ha!

- Có một số việc ngươi cũng không biết, Quân Mạc Tà mấy ngày nay có chút cổ quái. Không những thế việc hắn làm cũng không kém dị thường. Bảo Lý Duyên chú ý, nói hắn xế chiều đến gặp Tần Hổ, hỏi kỹ lại những gì Quân Mạc Tà đã nói, một câu cũng không được sót. Rồi lập tức trình lên cho ta, không thiếu một chữ nào. Ta muốn xem xét kỹ một chút.

Người thứ hai trầm tư, ngón tay nhẹ nhàng vẽ trên mặt bàn. Hồi tưởng lại biểu hiện vừa rồi của Quân Tà, rốt cục lắc lắc đầu: từ ngôn ngữ cử chỉ của hắn mà nói, thì đơn thuần hắn là điển hình của những tên ăn chơi trác táng, sao mình lại tự nhiên cảm thấy có gì đó không ổn? Hay là mình quá nhạy cảm sao? Không, cứ cẩn tắc vô ưu. (nguyên văn là tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền: sử dụng cẩn thận thì thuyền dùng được vạn năm).

- Mấy ngày này ngươi hãy nghĩ biện pháp gặp mặt Quân Mạc Tà.

Người được kêu là Lý huynh chậm rãi nói:

- Có tin tức nói tên tiểu tử này trong khoảng thời gian gần đây đang ở nhà luyện tập dường như không cần mạng, hơn nữa rất tiến bộ, ta cũng cảm giác được có chút kỳ lạ. Muốn xem xét một chút, đúng là có thật như thế hay không?

- Ta? Đi gặp Quân Mặc Tà?

Bộ dáng người nọ với vẻ mặt không tình nguyện, tựa hồ chuyện bảo hắn đi gặp Quân Mặc Tà là chuyện rất mất mặt. Con mẹ nó chứ làm sao ta lại cùng một tên mặt trắng áo hoa ngồi chung một bàn được.

- Ngươi cứ cuồng ngạo tự đại như vậy. Thì có ngày cái cuồng ngạo này sẽ hại chết ngươi.

Lý huynh kia ngẩng đầu, mi thanh mục tú, đúng là Lý Du Nhiên. Những lời này hắn nói nhàn nhạt nhưng đối với người đối diện nọ nhất thời toàn thân toát mồ hôi lạnh, vội vàng đáp:

- Được…được! Vậy, ta trở về an bài.

- Ừ, đến lúc đó ta sẽ ở một bên quan sát. Xem xem Quân Mạc Tà này rốt cuộc làm cái quỷ gì.

Lý Du Nhiên nhàn nhạt nói.

- Đúng rồi, Lý huynh ta nhận được tin tức, bên kia nhị hoàng tử mấy ngày nay có thể sẽ hành động, hắn có chút sốt ruột. Nhưng mà không biết mục tiêu của hắn là Tam hoàng tử hay Linh Mộng, Bên kia thật cẩn thận nên không có nhiều tin tức truyền về.

- Ồ?

Lý Du Nhiên hừ một tiếng, thanh âm trầm thấp chậm rãi nói:

- Nhị hoàng tử đúng là ngu ngốc, sau những chuyện vừa rồi, ai hành động trước cũng không hay ho. Uhm... , chúng ta có thể tạm thời yên lặng theo dõi kỳ biến, không cần để ý, lấy tĩnh chế động mới là thượng sách.

- Lại là nha đầu Linh Mộng kia xen vào…

Thanh âm người nọ tựa hồ không dám nói lớn vang lên.

- Không sao, bất quá cũng là một nữ nhân mà thôi. Nếu có thể lợi dụng Linh Mộng nha đầu kia làm cho Đại hoàng tử cùng Tam hoàng tử đánh nhau máu chảy thành sông, ta cầu còn không được nữa là.

Thanh âm Lý Du Nhiên rất bình tĩnh thanh thoát nhưng lại làm cho người ta cảm nhận một tia âm lãnh, hắn chậm rãi nói:

- Đại nghiệp thiên thu vạn tuế, về phần nữ nhân thì…Ha ha, một tay không che nổi mặt trời đâu.

Căn phòng trang nhã yên tĩnh trở lại.

Trên đường, trong xe ngựa, Quân Tà ngồi đối diện Đường Nguyên, tránh xa hắn, cố gắng kìm chế bản thân mình, chịu đựng mùi vị chua chua nồng nồng của người béo phì toát ra từ mập mạp, cảm giác thập phần gian nan, cho dù lấy sự nhẫn nại của một đời vua sát thủ ra chịu đựng, cũng rất khó khăn. Con bà nó! Phù phù.!! Vội mở cửa xe để lưu thông không khí bên trong, Quân Tà nói:

- Đường bàn tử, nghe nói tên tiểu tử ngươi ở nhà bị quản rất thảm?

Vốn đang hứng thú bừng bừng , Đường Nguyên lập tức nguội lạnh trở lại như cục nước đá giữa sa mạc, vẫy tay, vô lực nói:

- Tam thiếu, đã là huynh đệ tốt thì đừng nhắc đến việc này, chỉ nghĩ tới ta đã muốn tự sát rồi. Ngươi nói xem sao cái số ta nó đen như rắm chó vậy chứ? Người khác không ai gặp chuyện như vậy, mà ta liên tiếp bị phân chim rơi trúng đầu, tam thiếu, ca ca ta thật là…Trời ạ!

- Vậy ngươi có nghĩ cách thoát khỏi cục diện này không?

Quân Tà cười hắc hắc âm hiểm hai tiếng, dụ hoặc nói.

- Muốn hay không á?Sao lại không cơ chứ? Ai không muốn thoát ra là đồ vương bát đản, là đồ con rùa! Nhưng mà chuyện này. Ài, không dễ dàng giải quyết đâu!

Đường Nguyên vò đầu nói, vẻ mặt nhăn nhó.

- Dễ cái gì, khó khăn gì, ta hỏi ngươi có muốn thoát khỏi khổ ải này không?

Quân Tà ra vẻ nhứ nhứ mồi cho cá mắc câu, đôi mắt hấp háy ra chiều thú vị nhìn chằm chằm Đường mập mạp.

- Ta muốn, rất muốn đó!

Đường Nguyên một trận hưng phấn:

- Tam thiếu, có phải ngươi có cách giúp ta?

- Cách hả, không nhiều lắm, bất quá lưỡng toàn kỳ mỹ thì không có, nhưng một diệu kế ta tùy tiện nói ra cũng để cho ngươi thoát khốn, muốn biết không?

Quân Tà cười ha hả, hai chân bắt chéo.

-Muốn chứ! …Tam thiếu, huynh đệ thân thiết của ta! Quân ca, quân thúc thúc, tổ tông!..., ngài mau nói cho ta biết đi, ta thật sự chịu không được nữa mà.

Đường Nguyên như bắt được cọng rơm cứu mạng, cực kỳ kích động, thở hổn hển, phì phò, thiếu chút nữa lệ nóng tuôn đầy mặt .

- Xem ra cho tới nay bọn Bắc Thành bang thật kiêu ngạo khinh người ? Hôm nay bọn họ làm ngươi không được vui a há?

Quân Tà nhẹ nhàng bâng quơ nêu lên.

- Thật là khó chịu, Mồ tổ tông ông cháu nhà nó, thật sự là đồ rác rưởi. Nếu mấy ngày nay, trong nhà có quá nhiều việc loạn, ta thật sự muốn giết hắn ngay, mai mốt cho dù cho ta bạc ta cũng không muốn nhìn thấy bọn hắn!

Đường Nguyên lắc đầu quầy quậy

- Tam thiếu, ngươi mau nói biện pháp đi , nhắc đến vấn đề này làm gì?

- Đó không phải là biện pháp sao! Đường Nguyên chuyện trong nhà của ngươi bị mất cắp có nhiều người biết không?

Quân Tà mỉm cười.

- Biết chuyện thì cũng không ít. Mất trộm cũng không phải đại sự gì, nhưng cụ thể mất cái gì rất ít người biết. Nếu là cửu cấp huyền đan ở nhà

mình bị trộm mất, bị truyền ra ngoài, Đường gia ta còn không bị người khác cười cười cho rụng răng ư? Nhưng bề ngoài thì nói là truy tìm nô lệ bỏ trốn, tìm cừu gia mà thôi.

Đường Nguyên than thở, càng ngày càng không rõ lắm trong hồ lô của Quân Tà rốt cuộc bốc thuốc gì.

- Ta có thể đoán, Tần Hổ có dính dáng đến chuyện này.

Quân Tà bắt chéo chân rung đùi nói.

- Vừa rồi ngươi không chú ý, khi ngươi nói đến chuyện Đường gia bị mất trộm. Thần sắc Tần Hổ rất bối rối, trên trán tứa không ít mồ hôi.

Thật tình thì lúc ấy ánh mắt của Tần Hổ chỉ hơi khẽ giật một chút ngoài ra cũng chẳng có thêm phản ứng gì, nói chảy mồ hôi lại là càng nói láo. Nhưng Đường bàn tử xưa nay vốn không phải người có tâm tư cẩn mật, cũng nghe nhưng không hiểu, tai nọ xọ tai kia, lấy gì mà nhớ.

- Ngươi nói là…Tần Hổ có liên quan đến chuyện này có quan hệ?

Đường Nguyên lập tức ngồi ngay ngắn, mắt trừng như viên đạn, Quân tam thiếu nói gì đó, thật là chuyện tình trọng đại, không thể không có điểm khả nghi, nếu bình thường mà nói, Quân đại thiếu gia nói có, Đường đại thiếu gia cũng liền tin tưởng là có.

- Mập mạp à, ngươi sao luẩn quẩn trong lòng như vậy, mặc kệ hắn có quan hệ với chuyện này hay không, chỉ cần ngươi cảm thấy hắn và chuyện này có liên hệ, vậy ngươi chỉ cần nói với ông nội của ngươi, Tần Hổ ở bắc thành có liên quan đến chuyện này. Như vậy sau này, vô luận kết quả điều tra thế nào đi nữa, cho dù Bắc Thành bang cùng với chuyện này cũng không có liên quan, lúc đó áp lực trên người của ngươi đương nhiên sẽ giảm bớt, không phải sao?

Quân Tà cười tà dị:

- Hơn nữa chúng ta cũng không phải vu oan cho hắn. Tần Hổ không làm việc này thật, trong lòng không đuối lý, thì hắn sợ cái gì?

- Nhưng nếu ông nội của ta đi điều tra hắn, …Vạn nhất Tần Hổ không làm, thì chẳng phải lộng xảo thành chân sao?

Đường Nguyên do dự nói.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52: Mật Báo Của Đường Nguyên

- Cho dù như vậy, ngươi cũng không vì chuyện này mà hết lòng sao? Nếu như ngươi biết sai có thể sửa đổi, lại còn có công trợ giúp điều tra, tin rằng lão gia tử cũng sẽ không hà khắc với ngươi như vậy nữa chứ? Hơn nữa, chỉ cần ngươi một mực chắc chắn, Tần Hổ có thể có hiềm nghi rất lớn. Thì với tâm tình nôn nóng của lão gia tử hiện nay, tất sẽ ra tay làm cho rõ ràng mọi chuyện. Chỉ cần lão gia tử ra tay, dĩ nhiên phải tiến hành theo thế lôi đình vạn quân. Đến lúc đó có phải Tần Hổ làm hay không, thì cũng không quan trọng, hơn nữa Đường gia của ngươ còn có thể lưu lại danh tiếng vì dân trừ hại, cớ sao không làm?

Tiếp tục dụ dỗ …

- Ngươi nói rất đúng, ông nội của ta rất coi trọng vật kia, chỉ cần biết một chút manh mối, chỉ sợ sẽ lập tức to chuyện!

Đường Nguyên trầm tư:

- Bất quá chuyện này, vẫn cần có bước hành động tiếp theo thì mới vẹn toàn được, nếu không cuộc sống của ta sẽ chỉ là bi kịch mà thôi. Ài… Tốt! Cứ làm vậy đi!

Càng nghĩ càng cảm thấy kế này rất tuyệt diệu, Đường Nguyên có chút vội vã:

- Tam thiếu gia, hay là ta sai người đưa ngươi đi Di Hồng Lâu thư giãn nhé, ta phải lập tức về nhà bẩm báo với lão gia tử ngay. Bằng không nếu như để lão gia tử biết ta sau khi nghe được tin tức như vậy còn muốn

đi kỹ viện du hí rồi mới quay về báo cáo, chắc chắn mông đít của ta sẽ nở nguyên một vườn hoa chứ chả chơi.

- Đúng, việc này không nên chậm trễ, ngươi bận rộn việc của ngươi, huynh đệ có việc, ta nào có tâm tư đi chơi kỹ viện? Tùy tiện ngắm nghía lung tung một chút cũng tốt rồi.

Quân Tà nở nụ cười:

- Đường bàn tử à, chúc mừng, chúc mừng, ngươi sắp lấy lại được tự do rồi.

Đường Nguyên cười toe toét như Phật Di Lặc:

- Cùng vui, cùng vui, toàn bộ là nhờ huynh đệ chỉ điểm.

Từ chối ý tốt hộ tống về phủ của Đường Nguyên, Quân Tà lập tức xuống xe, hai người mỗi người một ngả, nhìn xe ngựa của Đường mập mạp lăn đều trên đường, khóe miệng Quân Tà nở một cười. Nếu như Đường gia quả thật động thủ, chính mình bước tiếp theo nên làm như thế nào? Huyền đan kia tại trong tay mình, nhưng mình lại không biết phương pháp sử dụng nó, vấn đề khó khăn này làm sao để giải quyết đây? Có nên hay không đem tin tức này phát ra, thu hút vài cao thủ đứng đầu đến Thiên Hương thành? Thiên hạ to lớn, dị sĩ tài ba nhiều vô kể, chung quy sẽ có người biết đến. Bất quá việc này, còn cần gạt ông nội và tam thúc mới tốt, nếu như để cho bọn họ biết, với sự chính trực của ông nội và tam thúc, ngộ nhỡ để lộ ra cho Đường gia thì sao? Lại có thể nói lộ gì gì đó, vậy có thể phiền phức lớn, có lẽ đến lúc đó thần không biết quỷ không hay đem huyền đan cho tam thúc dùng, sau đó rồi hãy nói rõ ràng với ông nội. Ừm, cho mọi chuyện thành ván đã đóng thuyền, gạo thổi thành cơm. Nói vậy, chắc chắn tất cả mọi người sẽ cùng thinh thinh mà rinh cục bự .

Với Khai Thiên Tạo Hóa Công thần kì của Quân Tà hiện tại, và công pháp hoàn toàn khác biệt với tu luyện Huyền Khí của thế giới này, Quân Tà không cho rằng khỏa huyền đan mà huyền giả trong thiên hạ tha thiết

ước mơ này đối với chính mình sẽ có tác dụng gì, mà sự thật cũng đúng như vậy. Tuy huyền đan của thế giới này đối với khai thiên tạo hóa công Quân Tà tu luyện mặc dù vô dụng, nhưng còn có có thể giúp hắn tu luyện gì đó, chỉ bất quá tên ngốc này hiện tại còn không biết...

Còn có Kim Thu tài tử yến ngày mai, mình rốt cuộc có đi hay là không? Vừa đi vừa suy nghĩ, không biết lang thang đến tận đâu, mới quyết định được chủ ý. Phục hồi tinh thần lại, sờ sờ phi đao trong lòng, Quân Tà thở dài, từ sau lần động thủ trước, Quân Tà biết, phi đao rèn theo phương pháp thủ công của mình đối với cao cấp huyền giả mà nói, hiệu quả thực sự không được bao nhiêu. Lần trước chẳng qua mới giết chết một cao thủ cấp Ngân Huyền, phi đao đã bị oằn. Nếu là cao thủ cấp Kim Huyền, Ngọc Huyền thì sao? Nghĩ đến chỗ này, Quân Tà không khỏi toàn thân ứa mồ hôi lạnh. Có thể chắc chắn một điều là, loại sắt dùng để chế tạo phi đao này đối với những cao thủ kia không có mấy tác dụng. Sẽ không thể nào có hiệu quả nhất kích trí mạng được. Cho nên trước khi thực lực của Quân Tà còn chưa chính thức cường đại, có lẽ phải vì cái thân mình mà chế tạo vài món lợi khí hộ thân. Tối thiểu, với sức mạnh của mình phát ra ám khí có thể phá được Huyền khí hộ thân của Ngọc Huyền cường giả, đây là tiêu chuẩn thấp nhất trong lòng Quân Tà. Nhưng muốn đạt được tiêu chuẩn như thế, chắc chắn sắt thường không thể nào làm được. Quân Tà trầm ngâm suy nghĩ, đi về phía cửa hàng Thần Binh Phổ. Muốn tìm được tài liệu tốt nhất để chế tạo phi đao, toàn bộ Thiên Hương thành, chỉ sợ cũng cũng chỉ Thần Binh Phổ này mới có thể có. Trong lòng Quân Tà, tài liệu tốt nhất chỉ có huyền thiết, hoặc là hàn thiết cũng được. Nếu không có, cũng chỉ còn nước lấy tinh cương tốt mà dùng tạm.

Sau khi chia tay với Quân Tà,mỗi người đi một ngả, Đường Nguyên Đường đại thiếu gia kích động cong mông chạy về phủ, sau đó vội vàng lập tức cầu kiến Đường lão thái gia. Đường lão thái gia mấy ngày này đúng là buồn bực tới cực điểm rồi, tâm can bảo bối huyền đan bị mất, không hề có chút tin tức, điều này làm cho lão đầu vốn tính tình nóng nảy càng thêm bừng bừng. Trong lòng đang nghĩ ngợi về Đường

Nguyên, nếu không phải tiểu tử hỗn đản phá gia chi tử này, ra ngoài lêu lổng đánh bạc, thì làm sao đến cơ sự này? Càng nghĩ càng giận, lập tức muốn lôi cổ thằng cháu béo ú Đường Nguyên lại, đánh một trận trước rồi nói sau. Đang định gọi người, đột nhiên hạ nhân tiến đến bẩm báo, nói là đại thiếu gia cầu kiến. Đường lão thái gia nhất thời sửng sốt: đừng nói những ngày quan trọng này, thường ngày cũng khó nhìn thấy nó, hiện giờ e còn lo mà trốn tránh mình còn không kịp ấy chứ, sao lại có can đảm tự động tìm tới cửa, chả nhẽ bị mình mắng chửi mà hóa điên rồi sao? Liền ra lệnh:

- Bảo hắn lăn vào!

Suy nghĩ một chút, lại nói:

- Đem bàn tính sắt lại đây!

Đường Nguyên vừa vào cửa, liền thấy được bàn tính sắt cực lớn kia đặt ngang trước mặt, nhất thời sắc mặt chuyển thành trái mướp đắng.

- Lại gây chuyện xấu xa gì nữa hả?

Đường lão gia tử rất giận. Gằn giọng hỏi, trong khi cằm hất hất về phía bàn tính sắt, ý bảo Đường Nguyên quỳ lên mặt trên rồi mới trả lời. Về tiền đồ của tôn tử nhà mình tự bản thân lão hiểu rất rõ ràng, nếu như không có chuyện giải quyết không được, tuyệt đối không dám kinh động chính mình. Đường Nguyên sắc mặt nhất thời đau khổ, ủy ủy khuất khuất quỳ gối lên bàn tính, cái bụng mỡ đánh cái phẹt trên mặt đất phát ra thanh âm vô cùng thanh thúy.

- Chuyện gì?

Đường lão gia tử nhìn cái bụng của tôn tử mình chảy dài trên mặt đất, nộ hỏa công tâm chửi bới:

- Ngươi không thể giảm béo được sao? Nhìn thử ngươi có khác gì con lợn không hử đồ con heo?

Đường Nguyên hăng hái quay về nộp công, không ngờ chưa kịp trình báo đã bị hắt nguyên bô nước tiểu, nhất thời ủ rũ, nhìn cái bụng của mình, lầu bầu nói:

- Cháu cũng có muốn béo như vậy đâu... Mấy ngày nay bị mọi người giáo huấn ăn cũng ăn không vào, chỉ uống nước, nhưng vẫn là một cái bụng mỡ mà..

- Mau nói chuyện của ngươi!

Đường lão thái gia vừa tức vừa buồn cười

- Chớ có huyên thuyên, lại gặp rắc rối rồi phải không?

- Ông nội, cháu...

Đường Nguyên đầy hưng phấn, nghĩ đến việc mình dựa theo cách nói của Quân Tà, sẽ thoát khỏi cái cuộc sống dày vò này, nhịn không được mà nhảy đứng lên, không chú ý đến sắc mặt lão thái gia sắp nổi giận:

- Ông nội, cháu có manh mối về khỏa Huyền Đan thất lạc kia.

- Hả?

Đường lão thái gia đang chuẩn bị nổi giận quát tên tiểu tử này lại quỳ xuống, nghe vậy tinh thần nhất thời run lên, hai mắt tỏa sáng, cũng không thèm tính toán:

- Mau mau nói ra, là manh mối gì?

- Từ lúc Huyền Đan bị mất, tôn nhi ngày đêm lo lắng, tự trách không thôi, trong mấy ngày nay, hết lòng hết sức, dốc hết tâm huyết, tận lực suy nghĩ tìm tòi, tinh tế đắn đo, cúc cung tận tụy...

Đường Nguyên vẻ mặt chân thành tha thiết, một bộ dáng bi thương hối cải khiến người khác muốn đau lòng..

- Dừng! Dừng dừng dừng ngay cho ta!

Đường lão thái gia thấy nhức hết cả đầu:

- Ngươi muốn quỳ gối lên đó mới chịu nói chuyện nghiêm chỉnh hả? Nói thẳng vào vấn đề đi!

Miệng nói tay chỉ bàn tính sắt.

Đường Nguyên hoảng sợ, tuôn như nước bắn:

- Ngày hôm nay cháu ra ngoài, tìm kiếm manh mối, lại tại Túy Tiên Lâu gặp con trai Bắc Thành bang chủ Tần Hổ... Tần Tiểu Bảo đang kiêu ngạo ngang ngược ỷ thế ức hiếp lương dân, cháu không nén nổi lòng đầy căm phẫn, dựa theo huấn thị thường ngày của lão nhân gia , tấm lòng hiệp nghĩa của cháu nuốt không trôi loại chuyện đê hèn này. Vì vậy, mang trong lòng khí khái hiên ngang, đạp ngọn gió đông. Trượng nghĩa xuất thủ, cứu giúp kẻ yếu; gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ, hành hiệp trượng nghĩa, vì nước vì dân, abc xyz... Ách, sau đó không lâu sau, Tần Hổ kia dám cả gan dẫn người tìm đến, thực sự là không biết sống chết. Lúc phát hiện là cháu, liền tỏ ra hoảng loạn cực kỳ.

Bản lĩnh tự biên tự diễn của Đường mập mạp thật đúng là không đồng nhất, nói chuyện nọ lại xọ chuyện kia.

- Nói như rắm thúi! Cái tên Tần Hổ đó tính là cái gì? Trêu chọc Đường gia chúng ta, hắn há có thể không hoảng hốt lộn xộn? Đây là manh mối mà ngươi nói?!

Đường lão gia tử cười nhạt, này là manh mối chó má gì chứ? Đối với tên tôn tử hỗn đản này mà mình còn ấp ủ hy vọng, mình thực sự là con lừa già mà... Liên tiếp nghe mấy lời tự biên tự diễn này, lão gia tử đầu lớn như cái đấu, vẻ mặt tối đen.

- Ông nội, nếu Tần Hổ ngay từ đầu đã khẩn trương mà nói dĩ nhiên là hợp tình hợp lý. Nhưng là lúc mới bắt đầu hắn rõ ràng hoàn toàn không có ý hoảng loạn, nhưng khi cháu nói tới chuyện trong nhà bị mất, Tần Hổ sắc mặt lại đại biến, giống như gặp quỷ.

Đường Nguyên ra vẻ đa mưu túc trí tinh tế phân tích:

- Bên ngoài chẳng qua là biết Đường gia ta bị trộm vàng bạc châu báu, vì thể diện mới truy bắt kẻ trộm. Nhưng chuyện này về tình về lý mà nói, căn bản là không có một chút quan hệ với Tần Hổ, vì sao hắn lại giật mình như thế chứ? Tôn nhi cho rằng, trong đó tất nhiên có chổ kỳ quặc! Nói không chừng, chính là hỗn đản này làm!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53: Gặp Lại Tiểu Nghệ

- Ồ

Đường lão thái gia híp mắt, trong mắt tinh quang chớp động:

- Nói tiếp!

- Hết rồi.

Đường Nguyên quýnh lên đáp bừa.

- Hết?! Đồ khốn, nói đến chỗ then chốt lại bảo là hết rồi? Muốn chết hả!

Đường lão thái gia giận tím mặt, vọt tới sút một cước vào cái mông to mập của hắn:

- Có một chút chuyện như thế mà dám cho là có quan hệ tới Bắc Thành bang Tần Hổ? Chuyện này rốt cuộc là thế nào, kể lại rõ ràng cho ta. Nếu có chút hàm hồ, ta, chính ta sẽ trực tiếp lột tấm da béo của ngươi!

Đường Nguyên bất đắc dĩ, biết không thể qua mặt nổi lão gia tử, đành phải thuật lại đầu đuôi câu chuyện. Đường lão gia tử híp mắt nghe, nghe tới lúc Quân Tà nói Bắc Thành bang là mối nghi ngờ lớn, xen mồm hỏi một câu:

- Tên tiểu tử hỗn đản Quân Tà kia có cừu oán gì với Bắc Thành Bang không?

- Ặc? Không! Không có, nếu như hắn thật sự có oán cừu với Bắc Thành Bang. Với tính tình của hắn, Bắc Thành bang sợ sớm đã bị hắn diệt mười mấy lần. Làm gì còn có thể tồn tại đến bây giờ?

Đường Nguyên vội vàng bác bỏ.

- Một khi đã như vậy, chắc hẳn Quân Tà không phải cố ý hãm hại, mà với khả năng của Quân gia, cũng không cần phải đẩy sang bên ta . Bất quá tiểu tử Quân Tà kia, ta thực sự không tin được, hiển nhiên tầm cỡ tiểu tử này, cũng không thể suy nghĩ ra thủ đoạn hại người cao minh như thế.

Đường lão gia tử vuốt râu mép, trầm tư nói.

- Nhưng ... Ông nội à, Huyền Đan với Đường gia chúng ta vô cùng quan trọng. Giờ đây ở thời khắc mấu chốt này chúng ta thà rằng tin chuyện ấy có, chứ không thể không tin.

Đường Nguyên mắt thấy kế hoạch sắp phải trôi theo dòng nước, vội vàng nói thêm.

- Không sai! Đúng là thà tin việc này có, còn hơn là không tin. Huống chi đó chỉ là một bang phái xã hội đen, động đến cũng không sao. Coi như vì dân trừ hại đi!

Đường lão gia tử đứng bật dậy.

“Nếu nếu chỉ dựa vào chừng đó mà cho là Bắc Thành bang có liên quan đến chuyện này, thì có phần quá gượng ép. Bất quá gần đây, trong khoảng thời gian này mấy đại bang phái ở kinh thành cũng có chút nhiễu sự. Nhất là Bắc Thành bang này, nghe nói tích ác không ít.Mà chuyện Huyền Đan này cũng đã đến tai mấy cái bang phái này. Vậy thì trước hết cứ tóm Bắc Thành bang hỏi vài câu, vẫn có thể coi như là một cách.” Đường lão thái gia câu được câu không thầm nghĩ, thực tình trong lòng cũng không có hy vọng bao nhiêu. Chẳng qua là thực sự không có cách nào, có một chút hy vọng như thế, cũng phải kiểm tra.

- Truyền lệnh ta, tất cả cửu phẩm Huyền giả trong phủ lập tức tập hợp, tối nay liền ra tay cho bọn chúng không kịp phản ứng. Nhớ kỹ, sự tình không có kết quả, không được tùy ý giết người; toàn bộ đều phải bắt sống. Sau khi thẩm vấn, báo cáo lại cho ta.

- Rõ!

Đường Nguyên vui mừng quá đỗi, biện pháp của Quân tam thiếu gia quả nhiên rất hiệu nghiệm. Giờ ông nội đối xử với ta đã khác rồi ha ha ...

Quân Tà bày ra chuyện này, căn bản mà nói, là do nhìn Bắc Thành bang không thuận mắt. Tà quân đã ngứa mắt thì đương nhiên làm gì có chuyện bọn họ sống vui vẻ được. Nhưng chính mình động thủ, thì sẽ có vấn đề, cho nên mới đổ lên đầu Đường gia. Đường Nguyên chấp nhận chuyện này, chỉ là vì cuộc sống của mình được thoải mái một chút, chứ cứ cái cảnh mình ở trong gia đình lại giống như một con chuột bị người người quát đánh quả là quá thảm. Đường lão gia tử chấp nhận chuyện này, chẳng qua bấu víu vào chút hy vọng biết đâu đấy. Mặc dù nó mịt mờ nhưng có hi vọng chung quy sống dễ chịu hơn so với không hy vọng.Chưa kể tiện tay lại còn có thể lấy được chiêu bài vì dân trừ hại, vô luận kết quả sự tình ra sao, chỉ cần sau đó đem tội danh phạm tội của Bắc Thành bang công bố ra ngoài, danh tiếng Đường gia sẽ vang xa hơn, ít nhất bá tính bình dân sẽ có không ít người ủng hộ. Hơn nữa Bắc Thành bang chẳng qua là một bang yếu nhất trong sáu đại bang phái, cũng không có chổ chống lưng; động tới, cũng chẳng có gì cố kỵ. Đương nhiên, nếu vạn nhất có tin tức gì đó, thì đó càng là niềm vui bất ngờ.

Nhưng, vô luận là Quân Tà, hay là Đường Nguyên, hay là Đường lão thái gia, cũng không biết, lần hành động này, chính là danh phù kỳ thực, quả thật chó ngáp phải ruồi . Hơn nữa đây còn là bất thình lình tập kích, tấn công bất ngờ. Kết quả ra sao, thì phải chờ xem tối hôm nay. Mà Lý Du Nhiên lệnh cho Tần Hổ sắp xếp lễ vật để tặng choQuân Tà, bây giờ cũng vừa mới truyền tới tai Tần Hổ. Nhưng với hành động như lôi đình vạn quân của Đường lão gia tử...

Có lẽ đây lại là một kế hoạch chết non, hơn nữa lại không hề có dấu hiệu báo trước. Mà nguyên nhân chỉ là vì hai cái hai tên công tử bột, một tên muốn trừng trị người khác, một kẻ muốn thoát khỏi tình cảnh xấu hổ của bản thân, hai kẻ ăn chơi trác táng, lại may mắn phá hủy kế hoạch kín như áo trời của Lý Du Nhiên…

Chẳng lẽ đây là thiên ý?

Quân Tà chậm rãi đi trên đường, mặt tiền cửa hàng Thần Binh Phổ, đã ngay trước mắt. Ngay tại cửa chính lại dừng một chiếc xe ngựa treo màn gấm tua cờ phất phớt, có chút xa hoa. Hoa văn trên xe ngựa, chính là hai thanh kiếm đan chéo. Đây là gia huy độc đáo của Độc Cô thế gia, là người của Độc Cô thế gia. Quân Tà nao nao, nhưng cũng không thèm để ý chậm rãi tiêu sái tiến vào trong, nếu là tên hoàn khố Quân Mạc Tà sẽ kiêng dè người của Độc Cô gia vài phần, nhưng Quân Tà là ai chứ, Tà Quân há có thể để ý đến Độc Cô gia.

- Vị công tử này, xin hỏi ngài muốn mua loại binh khí gì?

Mới vừa vào cửa tiệm, một trung niên nhân liền tới đón, công tử ở kinh thành giống như Quân Tà không phải là ít, mà các công tử như thế cũng đều thích, đeo một thanh đao kiếm tráng lệ gì gì đó, nhưng cũng chẳng qua là có tác dụng như một đồ trang sức, căn bản không thể dùng để chém giết, loại binh khí đó mà vác ra thực tế chắc phải tính giảm giá lớn mới có thể làm được việc (ý là loại binh khí vô dụng, dùng nhiều mới làm được việc nên được giảm giá).

- Ta không muốn mua binh khí có sẵn, ta chỉ muốn hỏi một chút, các ngươi có hàn thiết hay không? Tiền bạc không thành vấn đề!

Quân Tà cười cười nói, ra vẻ khoe khoang.

Người nọ hai mắt sáng trưng, nghĩ thầm, mẹ nó chứ nhìn cái mặt ngươi rõ là một tay ăn chơi đàng điếm, lẽ nào lại là hành gia hay sao? Nghĩ rồi chính mình cũng đảo mắt, chăm chú nhìn Quân Tà một hồi, nói:

- Nguyên lai công tử là một hành gia, bất quá tiểu điếm tạm thời không có loại sắt hiếm thấy kia. Không biết thứ sắt luyện hơn trăm lần có thể đáp ứng được không?

Quân Tà cười ha hả, nói:

- Nếu thực sự là bách luyện... thật ra thì cũng có thể, bất quá sắt luyện hơn trăm lần theo lời ngươi nói… Là sắt luyện hơn trăm lần thật sao?

Trung niên nhân sắc mặt xấu hổ, nói:

- Công tử quả nhiên đúng là hành gia, tại hạ không dám lừa gạt. Sắt luyện hơn trăm lần của bản điếm trong đó tuy rằng phần lớn cũng chỉ là luyện hơn mười lần, nhưng chất sắt quả thật là không tệ, phóng tầm mắt nhìn thiên hạ, cũng có chút danh khí.

- Chỉ luyện hơn mười lần... Ta hiểu rồi, vậy huyền thiết thì có không?

Quân Tà thở dài. Rõ là xui xẻo, nơi này còn lạc hậu hơn địa cầu một vạn năm sao? Trông cậy vào kỹ thuật rèn của bọn họ dám chắc là không hy vọng, để xem có thứ kim loại gì đặc biệt không. Mà nói đến kim loại, huyền thiết cũng là một lựa chọn.

- Thưa, cũng không có...

Trung niên nhân lau lau mồ hôi. Con bà nó chứ sao hôm nay khách hàng hỏi toàn là những thứ có thể ngộ mà không thể cầu gì đó thế này? Đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói:

- Bất quá mấy ngày hôm trước vừa chuyển đến một khối vẫn thạch, không biết hợp ý công tử có không?

- Vẫn thạch?!

Quân Tà nhãn tình sáng lên:

- Mau dẫn ta đi xem!

Ban đầu thử hỏi huyền thiết, cũng chỉ là cầu may, tuy rằng cũng không có. Nhưng giờ đây bất ngờ lại biết được tin tức vẫn thạch, huyền thiết tuy rằng khó được, nhưng vẫn thạch lại càng khó cầu, số phận mình không ngờ vẫn đỏ như máu hĩ hĩ.

Đi theo phía sau người trung niên kia, Quân Tà xuyên qua cửa hàng, đi đến nhà kho phía sau. Còn chưa đi tới nhà kho, liền nghe được bên trong truyền tới một thanh âm trong trẻo: "... Tốt! Ta lấy khối vẫn thạch này."

Chủ nhân của thanh âm kia lại là một trong mấy người ít ỏi mà tên Quân Mạc Tà rất kiêng kị - Độc Cô thế gia, Độc Cô Tiểu Nghệ! Sao lại ở đâu cũng có thể chạm mặt cô nàng này, thật là tà môn a!

Quân Tà trong lòng quýnh lên, từng bước xoải bước đi vào cửa, không đợi có người bắt chuyện, vội mở miệng:

- Ha ha ha... Độc Cô tiểu thư, chúng ta thật là có duyên, ngay cả chỗ này mà cũng gặp.

- Là ngươi? Quân Mạc Tà?

Độc Cô Tiểu Nghệ vừa xoay đầu, đảo đôi mắt tuyệt đẹp , ưỡn ngực lên:

- Quân Mạc Tà, ngươi cũng quá tà đi? Đến đây mà cũng có thể gặp cái tên phá gia chỉ tử nhà ngươi, giống như là đồ quỷ sứ âm hồn bất tán, thực sự là kỳ quái!?

Đột nhiên phốc một cái nàng nhảy tới gần Quân Tà, hung tợn hỏi:

- Quân Mạc Tà, có đúng là người bám theo ta không hả?

Chương 54: Nàng lấy lớn, còn ta lấy nhỏ.

- Độc Cô Tiểu Thư, Cảm giác của nàng quá nhạy đấy?

Quân Tà nhịn không được đá xoáy nàng một câu, tiếp tục đánh trả:

- Ta muốn tìm thì phải đi Yên Chi Lâu, cô nương xinh đẹp ở đó rất nhiều, và còn đặc biệt ôn nhu…

Độc Cô Tiểu Nghệ nét mặt tức giận đến trắng bệch, cánh tay thon dài nhéo lên cánh tay hắn, Đôi mắt xinh đẹp trừng lên trợn tròn nghiến răng nghiến lợi gằn từng tiếng:

- Ngươi.. nói.. cái.. gì?

- Quân tử động khẩu không động thủ.

Quân Tà lấy bộ dạng chính nghĩa nghiêm trang ịn lên mặt nói, nhưng ngay lập tức hạ giọng năn nỉ:

- Đại tỷ xinh đẹp, nhẹ tay chút đi, đừng để cánh tay ngọc ngà xinh đẹp mệt mỏi mà.

- Hừ, nói mau! Tiểu tử ngươi đi theo ta rốt cuộc có ý đồ gì? Nói mau, nếu không ta cũng không dám cam đoan cái lỗ tai của ngươi có giữ được hay không đâu đấy.

Độc Cô Tiểu Nghệ vừa nói vừa nhéo, không chút buông tha.

Quân Tà biết Tiểu cô nương này nói được là làm được, chưa bao giờ biết sợ cái gì, cặp mắt xoay chuyển, hắc hắc cười nói:

- Không phải Độc Cô Tiểu Thư muốn mua khối sắt đó sao? Chi bằng…để cho tiểu đệ vì tiểu thư trả tiền, thế nào?

- Ngươi?

Độc Cô Tiểu Nghệ nhất thời nhớ tới, tên gia hỏa này lần trước đánh bạc thắng nhiều đồ tốt như vậy mà một món cũng không chia cho mình, nhất thời nỗi ấm ức trong lòng lại khởi nghĩa đứng lên, cặp mày xinh đẹp dựng ngược tức giận nói:

- Đúng là nên để ngươi trả tiền! Hai ta liên thủ thắng bạc ngươi còn chưa chia cho ta! Lần trước nhờ có vận khí tốt của bổn tiểu thư, tiểu tử ngươi mới thắng được nhiều đồ tốt như vậy, hay cái này dùng để…

Nói xong đột nhiên a a cười hai tiếng, đưa tay ướm ướm, nanh vuốt hổ cái nhe ra nói:

- Ta muốn làm một thanh đoản đao, như thế này,…hơi mỏng, loại này có thể giấu tay áo thì rất tốt.

Quân Tà trong lòng thầm than một tiếng, tiểu cô nương này cũng quá tham lam, chưa nói chỉ là nhờ cô ta làm người chứng kiến, nhẹ nhàng thổi hơi lấy hên mà táp một phát nuốt gọn hai vạn lượng bạc, lại còn thò vuốt cấu hơn mười vạn lạng ngân phiếu của mình. Bây giờ trở giọng, liền trở thành đối tác, lại còn nói mình phải dựa vào vận khí của cô ta… Giờ thì đòi làm một thanh đoản đao nho nhỏ nhưng muốn chiếm một khối lớn vẫn thạch, cái đồ sử dụng lãng phí tài nguyên, tiểu cô nương này cũng chính là một kiểu mẫu điển hình. Khối vẫn thạch kia ước chừng có kích thước bằng hai trái bóng rổ, tản mát ra ánh sáng kỳ dị, cùng một loại với hợp kim đặc thù kiếp trước của Quân Tà. Hơn thế nữa còn có vẻ rất thuần chất, bề mặt còn có hoa văn bất thường. Quân Tà liếc mắt một cái liền nhận định, khối vẫn thạch này tố chất rất cao, tuyệt đối cao hơn huyền thiết. Giờ khắc này, Quân Tà hạ quyết tâm: bất kể sử dụng phương pháp nào, hãm hại hay lừa gạt, tiền sát hậu gian hay tiền gian hậu sát thậm chí tái gian tái sát cũng phải có được khối vẫn thạch này, đồ tốt như vậy chỉ có trong tay bản thiếu gia mới phát huy hết tác dụng.

- Lão bản, cục sắt vụn này, bao nhiêu lượng bạc?

Quân Tà lơ đễnh dùng chân đá đá khối vẫn thạch bằng quả bóng rổ, miệng oai mắt tà hỏi. Bộ dáng này làm cho vị trung niên nhân kia mở rộng tầm mắt. Vị công tử này thay đổi bộ dáng cũng quá nhanh, lời nói cử chỉ hành động lúc đầu trầm ổn khôn khéo, nhưng vừa thấy vị tiểu thư xinh đẹp này lại nháy mắt biến thành bộ dáng làm người ta chán ghét?

Phải chăng đây chỉ là một vở kịch? Chẳng lẽ bị sắc đẹp bị mê hoặc? Thiệt là hồng nhan họa thủy, sắc đẹp thật là hại người!

- Ách, ha ha, công tử, khối này chính là thiên ngoại…

Lão bản là một lão nhân hơi gầy yếu cất tiếng trả lời.

Không đợi lão nói ra, Quân Tà lập tức cắt lời:

- Đừng nói nhảm, ngươi chỉ cần nói giá tiền là được, bản thiếu gia thiếu gì tiền! Thứ gì ta thích cho dù là sắt vụn thì cũng là bảo bối! Khối sắt vụn này ngươi chỉ cần nói giá là được!

- Là, là..

Lão bản có thể ở kinh thành này mở cửa tiệm, dĩ nhiên rất có kiến thức, rõ ràng vị thiếu gia trước mặt này chắc chắn là một trong những siêu cấp công tử bột có ”uy danh” ở kinh thành này, nên nào dám dây dưa với bậc Hỗn Thế Ma Vương. Vội vàng nói:

- Khối sắt này lai lịch không đơn giản, tiểu điếm định giá tám vạn lượng bạc, Hơn nữa nếu công tử và tiểu thư muốn tiểu điếm chế tạo thành vật cụ thể như đã nói thì chi phí phải thêm là năm nghìn lượng bạc.

- Sao? Tám vạn lượng? Giá rẻ vậy à? Bổn thiếu gia mua!

Quân Tà làm ra một bộ dạng ta đây công tử có tiền, mũi chân đá đá vào một khối khác:

- Khối sắt nát vụn này bao nhiêu?

Hắn làm bộ dáng kiêu ngạo ngang ngược, nhưng thật sự khối sắt hắn chỉ kia cũng không phải là đồ thường. Đó chính là một khối sắt tinh luyện, mơ hồ ẩn hiện một màu sắc đỏ sậm.

- Đây cũng là một khối bách luyện tinh cương, tuy không thể cùng so sánh với khối vẫn thạch, nhưng giá cả cũng đến hai ngàn lượng bạc.

Lão bản liền lập tức trả lời. Nhiều năm lăn lộn trên thương trường khiến lão luyện thành mắt lửa ngươi vàng. Rõ ràng, tên công tử đầu bò này không có lấy một chút kiên nhẫn, hai ngàn lượng bạc, có thể để một nhà ba miệng ăn một đời, giá này là không mắc, về phần lúc nãy, tám vạn lượng đối với người bình thường là một con số trên trời, nhưng đối với loại siêu cấp công tử bại hoại mà nói, chỉ là như chín trâu mất sợi lông mà thôi.

- Không mắc, không mắc, rất rẻ!

Quân Tà vung tay lên:

- Ta mua tất cả.

Hắn rút ra một xấp ngân phiếu, là chiến lợi phẩm của hắn ở sòng bạc, phun ra một miếng nước bọt, ngón tay chấm một chút nước miếng nơi khoé miệng sau đó nhẩm tính rút ra chín vạn ngân lượng ngân phiếu quăng lên bàn, khệnh khạng nói:

- Ở đây có chín vạn lượng, không cần thối lại.

Độc Cô Tiểu Nghệ ở một bên nhìn, sắc mặt tươi cười chuyển thành thất vọng, từ từ lạnh xuống, thần sắc hiện rõ sự chán ghét, trong lòng nhất thời toát lên một loại cảm giác không nói nên lời: ngày đó còn cho rằng hắn đã thay đổi, xem ra, hắn vẫn chỉ là dạng công tử ăn chơi trác táng…haizz!

Một tay giao tiền một tay giao hàng, Quân Tà mua xong hai khối thiết một cách gọn lẹ. Hiện giờ, hai khối sắt giá trị cả một gia tài này đã là của Quân Tà.

Độc Cô Tiểu Nghệ nghiêm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Quân tam thiếu, tiền ngươi cũng trả rồi, cũng đến lúc đưa khối sắt cho ta rồi chứ?

Trong lòng thực sự hối hận, sớm biết hắn có cái bộ dáng này, thì cần gì để cho hắn trả tiền dùm? Còn khiến cho chính mình không thoải mái! Bổn cô nương nếu muốn tìm người trả tiền, từ hoàng tử, cho đến bọn công tử nhà các quan lại đứng xếp hàng không hết, có thể đến lượt Quân Mạc Tà ngươi? Thật là do chính mình không thể phân biệt, nhưng vẫn thạch thật sự khó tìm được, thôi đành cùng hắn nói mấy câu vậy.

- Tốt! Phải nên như thế.

Quân Tà cười nói:

- Độc Cô tiểu thư, nàng xem, hai khối sắt này, nàng lấy khối lớn, còn ta lấy cục nhỏ, thế nào? Có thể thay Độc Cô tiểu thư đài thọ thật sự là vinh hạnh của Quân Mạc Tà ta, ha ha…

- Ngươi nói cái gì?

Độc Cô Tiểu Nghệ vừa muốn lấy khối vẫn thạch rời đi, đột nhiên nghe thấy Quân Tà nói thế, không khỏi trừng lớn cặp mắt xinh đẹp, có chút không tin tưởng lỗ tai mình:

- Ta lấy lớn? Còn ngươi lấy nhỏ?

Ai bảo tên tiểu tử này khùng hả hả :48:? Khối nhỏ kia mới là khối thiên ngoại vẫn thạch, còn khối lớn chỉ là sắt thép tinh luyện, tuy rằng phẩm chất không tệ, nhưng so với vẫn thạch, đúng là một trời một vực, bổn tiểu thư lấy khối sắt thép tinh luyện bình thường kia làm gì?

- Đúng thế.

Quân Tà cười hề hề nói:

- Nàng nghĩ xem, hai khối sắt vụn này ta đều mua. Mà ta, sử dụng không nhiều nên chỉ cần cục nhỏ kia là đủ rồi. Khối lớn kia, để cho ta thì quá lãng phí, tục ngữ nói: hồng phấn tặng giai nhân. Khối sắt lớn đương nhiên cũng muốn đưa cho giai nhân, ha ha, dĩ nhiên là phải tặng Độc Cô tiểu thư. Ách… nếu Độc Cô tiểu thư sợ không đủ, ta mua thêm một khối

nữa nhé? Chỉ có mấy ngàn lượng một khối, giá cũng rẻ, vừa lúc hôm nay ta mang theo không ít bạc, hay là ta mua mấy chục khối, mướn cái xe ngựa đưa đến phủ?

Độc Cô Tiểu Nghệ nhất thời tức giận đến phát run lên. Nàng rốt cục cũng hiểu, nguyên lai mục tiêu của Quân Mạc Tà vẫn là khối vẫn thạch kia, chẳng qua sợ mình tiên hạ thủ vi cường mới đưa ra ý kiến vì mình trả tiền, hiện tại tiền bạc giao hàng sòng phẳng, hắn dĩ nhiên muốn tặng mình khối tinh luyện sắt thép bình thường?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54: Nàng Lấy Lớn, Còn Ta Lấy Nhỏ

- Độc Cô Tiểu Thư, Cảm giác của nàng quá nhạy đấy?

Quân Tà nhịn không được đá xoáy nàng một câu, tiếp tục đánh trả:

- Ta muốn tìm thì phải đi Yên Chi Lâu, cô nương xinh đẹp ở đó rất nhiều, và còn đặc biệt ôn nhu…

Độc Cô Tiểu Nghệ nét mặt tức giận đến trắng bệch, cánh tay thon dài nhéo lên cánh tay hắn, Đôi mắt xinh đẹp trừng lên trợn tròn nghiến răng nghiến lợi gằn từng tiếng:

- Ngươi.. nói.. cái.. gì?

- Quân tử động khẩu không động thủ.

Quân Tà lấy bộ dạng chính nghĩa nghiêm trang ịn lên mặt nói, nhưng ngay lập tức hạ giọng năn nỉ:

- Đại tỷ xinh đẹp, nhẹ tay chút đi, đừng để cánh tay ngọc ngà xinh đẹp mệt mỏi mà.

- Hừ, nói mau! Tiểu tử ngươi đi theo ta rốt cuộc có ý đồ gì? Nói mau, nếu không ta cũng không dám cam đoan cái lỗ tai của ngươi có giữ được hay không đâu đấy.

Độc Cô Tiểu Nghệ vừa nói vừa nhéo, không chút buông tha.

Quân Tà biết Tiểu cô nương này nói được là làm được, chưa bao giờ biết sợ cái gì, cặp mắt xoay chuyển, hắc hắc cười nói:

- Không phải Độc Cô Tiểu Thư muốn mua khối sắt đó sao? Chi bằng…để cho tiểu đệ vì tiểu thư trả tiền, thế nào?

- Ngươi?

Độc Cô Tiểu Nghệ nhất thời nhớ tới, tên gia hỏa này lần trước đánh bạc thắng nhiều đồ tốt như vậy mà một món cũng không chia cho mình, nhất thời nỗi ấm ức trong lòng lại khởi nghĩa đứng lên, cặp mày xinh đẹp dựng ngược tức giận nói:

- Đúng là nên để ngươi trả tiền! Hai ta liên thủ thắng bạc ngươi còn chưa chia cho ta! Lần trước nhờ có vận khí tốt của bổn tiểu thư, tiểu tử ngươi mới thắng được nhiều đồ tốt như vậy, hay cái này dùng để…

Nói xong đột nhiên a a cười hai tiếng, đưa tay ướm ướm, nanh vuốt hổ cái nhe ra nói:

- Ta muốn làm một thanh đoản đao, như thế này,…hơi mỏng, loại này có thể giấu tay áo thì rất tốt.

Quân Tà trong lòng thầm than một tiếng, tiểu cô nương này cũng quá tham lam, chưa nói chỉ là nhờ cô ta làm người chứng kiến, nhẹ nhàng thổi hơi lấy hên mà táp một phát nuốt gọn hai vạn lượng bạc, lại còn thò vuốt cấu hơn mười vạn lạng ngân phiếu của mình. Bây giờ trở giọng, liền trở thành đối tác, lại còn nói mình phải dựa vào vận khí của cô ta… Giờ thì đòi làm một thanh đoản đao nho nhỏ nhưng muốn chiếm một khối lớn vẫn thạch, cái đồ sử dụng lãng phí tài nguyên, tiểu cô nương này cũng chính là một kiểu mẫu điển hình. Khối vẫn thạch kia ước chừng có kích thước bằng hai trái bóng rổ, tản mát ra ánh sáng kỳ dị, cùng một loại với hợp kim đặc thù kiếp trước của Quân Tà. Hơn thế nữa còn có vẻ rất thuần chất, bề mặt còn có hoa văn bất thường. Quân Tà liếc mắt một cái liền nhận định, khối vẫn thạch này tố chất rất cao, tuyệt đối cao hơn huyền thiết. Giờ khắc này, Quân Tà hạ quyết tâm: bất kể sử

dụng phương pháp nào, hãm hại hay lừa gạt, tiền sát hậu gian hay tiền gian hậu sát thậm chí tái gian tái sát cũng phải có được khối vẫn thạch này, đồ tốt như vậy chỉ có trong tay bản thiếu gia mới phát huy hết tác dụng.

- Lão bản, cục sắt vụn này, bao nhiêu lượng bạc?

Quân Tà lơ đễnh dùng chân đá đá khối vẫn thạch bằng quả bóng rổ, miệng oai mắt tà hỏi. Bộ dáng này làm cho vị trung niên nhân kia mở rộng tầm mắt. Vị công tử này thay đổi bộ dáng cũng quá nhanh, lời nói cử chỉ hành động lúc đầu trầm ổn khôn khéo, nhưng vừa thấy vị tiểu thư xinh đẹp này lại nháy mắt biến thành bộ dáng làm người ta chán ghét? Phải chăng đây chỉ là một vở kịch? Chẳng lẽ bị sắc đẹp bị mê hoặc? Thiệt là hồng nhan họa thủy, sắc đẹp thật là hại người!

- Ách, ha ha, công tử, khối này chính là thiên ngoại…

Lão bản là một lão nhân hơi gầy yếu cất tiếng trả lời.

Không đợi lão nói ra, Quân Tà lập tức cắt lời:

- Đừng nói nhảm, ngươi chỉ cần nói giá tiền là được, bản thiếu gia thiếu gì tiền! Thứ gì ta thích cho dù là sắt vụn thì cũng là bảo bối! Khối sắt vụn này ngươi chỉ cần nói giá là được!

- Là, là..

Lão bản có thể ở kinh thành này mở cửa tiệm, dĩ nhiên rất có kiến thức, rõ ràng vị thiếu gia trước mặt này chắc chắn là một trong những siêu cấp công tử bột có ”uy danh” ở kinh thành này, nên nào dám dây dưa với bậc Hỗn Thế Ma Vương. Vội vàng nói:

- Khối sắt này lai lịch không đơn giản, tiểu điếm định giá tám vạn lượng bạc, Hơn nữa nếu công tử và tiểu thư muốn tiểu điếm chế tạo thành vật cụ thể như đã nói thì chi phí phải thêm là năm nghìn lượng bạc.

- Sao? Tám vạn lượng? Giá rẻ vậy à? Bổn thiếu gia mua!

Quân Tà làm ra một bộ dạng ta đây công tử có tiền, mũi chân đá đá vào một khối khác:

- Khối sắt nát vụn này bao nhiêu?

Hắn làm bộ dáng kiêu ngạo ngang ngược, nhưng thật sự khối sắt hắn chỉ kia cũng không phải là đồ thường. Đó chính là một khối sắt tinh luyện, mơ hồ ẩn hiện một màu sắc đỏ sậm.

- Đây cũng là một khối bách luyện tinh cương, tuy không thể cùng so sánh với khối vẫn thạch, nhưng giá cả cũng đến hai ngàn lượng bạc.

Lão bản liền lập tức trả lời. Nhiều năm lăn lộn trên thương trường khiến lão luyện thành mắt lửa ngươi vàng. Rõ ràng, tên công tử đầu bò này không có lấy một chút kiên nhẫn, hai ngàn lượng bạc, có thể để một nhà ba miệng ăn một đời, giá này là không mắc, về phần lúc nãy, tám vạn lượng đối với người bình thường là một con số trên trời, nhưng đối với loại siêu cấp công tử bại hoại mà nói, chỉ là như chín trâu mất sợi lông mà thôi.

- Không mắc, không mắc, rất rẻ!

Quân Tà vung tay lên:

- Ta mua tất cả.

Hắn rút ra một xấp ngân phiếu, là chiến lợi phẩm của hắn ở sòng bạc, phun ra một miếng nước bọt, ngón tay chấm một chút nước miếng nơi khoé miệng sau đó nhẩm tính rút ra chín vạn ngân lượng ngân phiếu quăng lên bàn, khệnh khạng nói:

- Ở đây có chín vạn lượng, không cần thối lại.

Độc Cô Tiểu Nghệ ở một bên nhìn, sắc mặt tươi cười chuyển thành thất vọng, từ từ lạnh xuống, thần sắc hiện rõ sự chán ghét, trong lòng nhất thời toát lên một loại cảm giác không nói nên lời: ngày đó còn cho

rằng hắn đã thay đổi, xem ra, hắn vẫn chỉ là dạng công tử ăn chơi trác táng…haizz!

Một tay giao tiền một tay giao hàng, Quân Tà mua xong hai khối thiết một cách gọn lẹ. Hiện giờ, hai khối sắt giá trị cả một gia tài này đã là của Quân Tà.

Độc Cô Tiểu Nghệ nghiêm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Quân tam thiếu, tiền ngươi cũng trả rồi, cũng đến lúc đưa khối sắt cho ta rồi chứ?

Trong lòng thực sự hối hận, sớm biết hắn có cái bộ dáng này, thì cần gì để cho hắn trả tiền dùm? Còn khiến cho chính mình không thoải mái! Bổn cô nương nếu muốn tìm người trả tiền, từ hoàng tử, cho đến bọn công tử nhà các quan lại đứng xếp hàng không hết, có thể đến lượt Quân Mạc Tà ngươi? Thật là do chính mình không thể phân biệt, nhưng vẫn thạch thật sự khó tìm được, thôi đành cùng hắn nói mấy câu vậy.

- Tốt! Phải nên như thế.

Quân Tà cười nói:

- Độc Cô tiểu thư, nàng xem, hai khối sắt này, nàng lấy khối lớn, còn ta lấy cục nhỏ, thế nào? Có thể thay Độc Cô tiểu thư đài thọ thật sự là vinh hạnh của Quân Mạc Tà ta, ha ha…

- Ngươi nói cái gì?

Độc Cô Tiểu Nghệ vừa muốn lấy khối vẫn thạch rời đi, đột nhiên nghe thấy Quân Tà nói thế, không khỏi trừng lớn cặp mắt xinh đẹp, có chút không tin tưởng lỗ tai mình:

- Ta lấy lớn? Còn ngươi lấy nhỏ?

Ai bảo tên tiểu tử này khùng hả hả :48:? Khối nhỏ kia mới là khối thiên ngoại vẫn thạch, còn khối lớn chỉ là sắt thép tinh luyện, tuy rằng

phẩm chất không tệ, nhưng so với vẫn thạch, đúng là một trời một vực, bổn tiểu thư lấy khối sắt thép tinh luyện bình thường kia làm gì?

- Đúng thế.

Quân Tà cười hề hề nói:

- Nàng nghĩ xem, hai khối sắt vụn này ta đều mua. Mà ta, sử dụng không nhiều nên chỉ cần cục nhỏ kia là đủ rồi. Khối lớn kia, để cho ta thì quá lãng phí, tục ngữ nói: hồng phấn tặng giai nhân. Khối sắt lớn đương nhiên cũng muốn đưa cho giai nhân, ha ha, dĩ nhiên là phải tặng Độc Cô tiểu thư. Ách… nếu Độc Cô tiểu thư sợ không đủ, ta mua thêm một khối nữa nhé? Chỉ có mấy ngàn lượng một khối, giá cũng rẻ, vừa lúc hôm nay ta mang theo không ít bạc, hay là ta mua mấy chục khối, mướn cái xe ngựa đưa đến phủ?

Độc Cô Tiểu Nghệ nhất thời tức giận đến phát run lên. Nàng rốt cục cũng hiểu, nguyên lai mục tiêu của Quân Mạc Tà vẫn là khối vẫn thạch kia, chẳng qua sợ mình tiên hạ thủ vi cường mới đưa ra ý kiến vì mình trả tiền, hiện tại tiền bạc giao hàng sòng phẳng, hắn dĩ nhiên muốn tặng mình khối tinh luyện sắt thép bình thường?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55: Một Kiểu Đùa Giỡn Vô Lại

Độc Cô Tiểu Nghệ rốt cuộc đã minh bạch, nguyên lai mục tiêu của Quân Mạc Tà chính là khối vẫn thạch, chỉ là hắn sợ mình tiên hạ thủ vi cường nên mới thay mình trả tiền, bây giờ tiền bạc giao xong, dĩ nhiên hắn muốn đẩy cho mình khối sắt thép tinh luyện bình thường kia. Sắt vụn hả, thứ sắt vụn như vậy ngươi tìm cho ta mấy khối thử xem. Tên Quân Mạc Tà đáng ghét! Hắn muốn trả tiền thay mình, hòng đem khối vẫn thạch từ trên trời rơi xuống kia làm của riêng. Làm mình nhất thời hồ đồ, không nhận ra ngay.

- Quân Mạc Tà!!

Độc Cô Tiểu Nghệ hét lên một tiếng, đôi mắt to tròn xinh đẹp trừng lên:

- Ngươi muốn chết sao?

- Oan uổng quá!

Quân Tà đưa cái bộ mặt bảy phần vô tội có khuyến mãi ba phần vô lại, nhún nhún vai, xoè tay ra:

- Độc Cô tiểu thư à, sao nàng lại nói vậy, ỏ đây có hai khối, khối lớn cho nàng, nàng còn muốn thế nào nữa? Vật nàng muốn mua, ta cũng đã trả tiền, nàng lại còn nói ta đây muốn tìm cái chết... Ta ..ta... Ta quá oan mà!

- Ngươi... Tốt, tốt, tốt! Quân Mạc Tà, ngươi mưu kế sâu xa lắm! Nghìn vạn lần ngươi cũng đừng để rơi vào tay ta,... Ta không để yên cho ngươi đâu!

Ngực Độc Cô Tiểu Nghệ phập phồng dữ dội, tức giận cơ hồ suýt nữa khóc. Nàng bậm cặp môi đầy đặn, cả người run rẩy nước mắt vòng vòng, rốt cuộc không nhịn được rơi xuống lã chã. Quân Tà có chút xấu hổ, dù sao Độc Cô Tiểu Nghệ người ta cũng đến trước, chính mình dựa vào lý do thay người ta trả tiền chơi xấu nuốt riêng, dùng thủ đoạn bỉ ổi chiếm tiện nghi của một tiểu cô nương, thật sự là có phần áy náy, liền cau mày an ủi:

- Khóc gì? Cùng lắm là chờ lúc ta chế tạo đồ, sẽ làm cho nàng một thanh bảo đao, lại đích thân đưa đến phủ, vậy có được chưa?

Sặc, ta xỉu, thế này cũng gọi an ủi ư?

- Ai thèm đao của ngươi!?

Độc Cô Tiểu Nghệ không biết lời ấy của Quân Tà giống như là một lời hứa hẹn, vẫn còn cho rằng Quân Tà đang chế nhạo mình, tức giận giậm chân bình bịch, cuối cùng nức nở đứng lên, trong lòng ủy khuất vô cùng: "Khối sắt này rõ ràng là của ta mà ô ô...". Nói đúng ra, Độc Cô Tiểu Nghệ cũng không phải khóc vì khối vẫn thạch kia, vẫn thạch mặc dù trân quý, với thực lực của Độc Cô gia, chỉ cần ra sức tìm kiếm, có lẽ đó cũng không phải là chuyện gì khó khăn. Nguyên nhân chính khiến Tiểu Nghệ khóc, chủ yếu là vì tên Quân Mạc Tà đáng ghét này, bày ra một bộ dạng công tử quyền thế, ngay cả nói cũng không để cho người ta nói xong, liền nhanh chóng hốt luôn hai khối sắt. Cố ý biến mọi chuyện thành loạn xà ngầu, rồi còn nói cho mình khối sắt vụn kia. Chưa kể còn bị hắn ra vẻ đạo mạo nói như vầy mới khiến nàng ba máu sáu cơn: Của nàng lớn còn của ta nhỏ... Bộ cái chuyện lớn nhỏ này là có thể quyết định ưu khuyết sao? Đương nhiên, tức giận nhất là, chính mình lại một lần nhìn lầm, lại một lần nữa bị phong cách vờ vĩnh của hắn mê hoặc tiếp. Nước mắt thánh thót rơi xuống tựa như trân châu, Độc Cô Tiểu

Nghệ thực sự rất thương tâm. Nhưng người này giống như một tên đầu gỗ đứng ở nơi đó, không thèm tới an ủi một chút. Độc Cô Tiểu Nghệ càng bực bội, cái miệng nhỏ nhắn hé ra, ô ô khóc lớn.

- Ặc, đừng khóc nữa, nhìn xem khuôn mặt nàng khi khóc kìa, thật khó xem đó!

Quân Tà cau mày, nhíu mắt, mở lời an ủi.

- Ta muốn khóc! Ai cần ngươi lo, ngươi ngươi... Ô... Ngươi nói ai khó coi?!

Phụ nữ vốn kiêng kị nhất cái từ "khó coi" này, quả nhiên là không phải cái gì cũng có thể nhịn, đàn ông có thể bỏ qua chứ phụ nữ thì nhịn không được! Độc Cô Tiểu Nghệ đột nhiên ngừng khóc, hung dữ nhìn Quân Tà, trong lúc nhất thời, cơn giận từ trong lòng nổi lên khiến sinh lòng hung ác, đột nhiên thoáng cái chụp được cánh tay của Quân Tà, cái miệng anh đào nhỏ nhắn cắn hắn một phát, cắn xong lập tức ném ra, càng lúc càng khóc lớn hơn.

- Ui da...

Cơ mặt Quân Tà co rúm, cắn răng, khàn khàn nói:

- Ta... Con mẹ nó!

Độc Cô Tiểu Nghệ trừng mắt đôi mắt long lanh ngấn lệ nhìn hắn, nghẹn ngào nói:

-Ngươi... Ngươi nói cái gì?

Cũng là không có nghe rõ ràng. Quân Tà buông tay, một dấu răng hằn rõ, con mẹ nó đau quá. Độc Cô Tiểu Nghệ lại khóc toáng lên. Quân Tà gãi gãi đầu, nhún vai, hai tay xoè ra, đúng là hết cách thật. Kiếp trước Quân Tà là một sát thủ, vốn rất ít khi tiếp xúc qua cái gì phong hoa tuyết nguyệt, nếu có nhu cầu gì, cũng là dùng vàng bạc trực tiếp đè chết mỹ nhân... Ách, xong việc trừng mắt lên phủi đít là xong, ngươi đông ta tây

không hề liên quan. Đối với tâm tư của con gái có thể nói là không biết một tý gì, càng không muốn lừa dối nữ hài tử này nữa. Cho nên thấy Độc Cô Tiểu Nghệ khóc rất thương tâm, hắn cũng không thèm để ý tới, đơn giản là sút cái việc này sang một bên, lão tử cóc thèm quan tâm, muốn khóc thì cứ việc mà khóc nhá, ông đây không rãnh.

Hắn ngồi xổm cẩn thận kiểm tra xem xét khối vẫn thạch từ trên trời rơi xuống kia, càng xem càng hài lòng. Đưa tay nhấc lên, nhìn bề ngoài chẳng qua nó lớn hơn một chút so với quả bóng rổ, vậy mà trọng lượng phải hơn hai trăm cân. Quân Tà chậc chậc hai tiếng, phi thường hài lòng. Nếu dùng khối vẫn thạch này rèn ra phi đao, tất nhiên là không gì không phá được a! Lần này thực sự là nhặt được báu vật rồi, mặc dù thủ đoạn có phần không quang minh. Đang trong cơn say mê, bỗng nhiên thấy phía sau cảm thấy đau buốt, đầu suýt nữa đụng vào vẫn thạch. Chỉ nghe Độc Cô Tiểu Nghệ đang đứng một bên khóc rất thương tâm, bỗng rảo bước chạy vội ra ngoài, lưu lại một chuỗi giọt châu lấp lánh. Nguyên lai Độc Cô Tiểu Nghệ thấy Quân Tà dĩ nhiên hoàn toàn không để ý tới mình, quay đầu nhìn vẫn thạch, càng thêm ủy khuất đến cực điểm, trong lúc hắn mân mê liền tặng hắn một cước vào mông rồi ôm mặt khóc mà chạy. Vỗ vỗ mông đau, Quân Tà có chút căm tức. Nhìn thấy bóng dáng Độc Cô Tiểu Nghệ cũng đã không còn, Quân Tà thở phào một cái, lẩm nhẩm mắng hai câu:

- Con bé nanh nọc! Nếu ngươi rơi vào trong tay ta, ta tiền cái gì hậu cái gì rồi tái cái gì, hừ hừ hừ...

Kỳ thực, công lực hiện tại mặc dù vẫn không uyên thâm bằng Độc Cô Tiểu Nghệ, nhưng nếu như thực sự mạng đổi mạng, Độc Cô Tiểu Nghệ vốn rất ít kinh nghiệm thực chiến chắc chắn không phải đối thủ của Quân Tà. Nhưng vấn đề cũng ở chỗ này, những thứ Quân Tà tập luyện kiếp trước, tất cả đều là vừa nhanh vừa độc, thủ đoạn giết người một kích mất mạng. Mà hiện tại đang quen tay, cũng không ngoại lệ. Nếu là luận bàn, Quân Tà trái lại phát huy không ra thực lực chân chính, không để cho đối thủ nắm rõ về mình. Như các sư huynh đệ kiếp trước của Quân Tà lúc yêu cầu chỉ điểm hắn đều nói qua một câu: "Không nên tìm ta chỉ điểm,

luận bàn. Ta chỉ biết giết người, ta không biết đánh nhau!". Mà với Độc Cô Tiểu Nghệ, lại há có thể thật sự lấy mạng đổi mạng? Vô luận là địa vị gia thế hay là tính tình cá nhân, cũng không cho phép Quân Tà chân chính giết chết Độc Cô Tiểu Nghệ! Huống hồ, Độc Cô Tiểu Nghệ mệnh danh 'hoàn khố khắc tinh', coi như là một cô nàng rất thiện lương ghét ác như cừu. Hơn nữa, tất cả cũng là tên Quân Mạc Tà ban đầu quá mức vô liêm sỉ mà thôi. Quân Tà đứng dậy, nhìn về phía chưởng quỹ kia:

- Lão bản, nếu như để khối vẫn thạch này tại chỗ các ngươi chế thành binh khí, tối đa có thể làm đến mấy thanh?

Lão giả trầm tư suy nghĩ một chút, nói:

- Khối vẫn thạch này, tiểu điếm trước đã từng luyện chế sơ qua một lần, loại bỏ tạp chất bên ngoài. Nếu tiếp tục tinh luyện, tối đa có thể làm được tam thanh, có thể đạt được mức hoa văn uốn lượn, quang hàn mịt mờ. Nếu như thành binh khí tất nhiên sắc bén cực kỳ!

- Có thể chém sắt như chém bùn không?

Quân Tà trầm ngâm.

- Không thể!

Khóe miệng Lão giả nhếch lên, trả lời rất thành thật. Chém sắt như chém bùn? Tiểu tử ngươi cho là giống trong truyền thuyết chắc?

- Vậy mà các ngươi cũng gọi Thần Binh Phổ? Nếu như không thể chém sắt như chém bùn thì thần binh cái rắm gì?

Quân Tà trừng mắt, có cảm giác giống như bị lừa gạt.

Lão giả nhất thời thấy mình bị chụp bô nước tiểu, oan đến thấu trời kêu lên:

- Vị công tử này, chỉ sợ ngài có chút hiểu lầm, cái gọi là chém sắt như chém bùn kia... căn bản đều là đặc tính thần binh trong truyền thuyết.

Hơn nữa, coi như là một thần binh nhất đẳng, cũng phải ở trong tay người nào mới có thể chém sắt như chém bùn chứ. Cứ theo như lời của công tử ngài bất kỳ thần binh bảo khí nào người thường cầm cũng có thể chém sắt như chém bùn, đừng nói bản điếm, phóng mắt tìm khắp thiên hạ cũng là hiếm có.

- Ờ? Cũng có lý!

Quân Tà bỗng nhiên nhớ tới một câu nói: Chân khí đạt thành, cây cỏ cũng thành lợi kiếm. Không khỏi lắc đầu thầm nghĩ: thối hoắc, chờ tới trình độ kia rồi còn muốn lợi kiếm làm gì? Muốn lợi kiếm nhất định bởi vì công phu quyền cước không đủ à.

- Quên đi, thôi để ta tự mình nghĩ biện pháp.

Quân Tà thở dài:

- Ngươi sai tiểu nhị mang đến Quân phủ cho ta đi.

Té ra là người của Quân gia! Hèn gì đốt tiền cỡ đó! Lão giả luôn miệng đáp ứng, lau mồ hôi, trong lòng may mắn, vị thiếu gia công tử bột này tuy là hoàn khố, nhưng hôm nay hoàn toàn không có quấy rối, ngươi tự mình nghĩ biện pháp tất nhiên là không còn gì tốt hơn, chỉ là tiếc cho một khối vẫn thạch lớn này. Bất quá cái loại này thần binh lợi khí trong truyền thuyết, trong thiên hạ còn chưa thấy một thanh. Bảo ta đây luyện cho ngươi thực sự chẳng khác gì bảo tiểu thái giám đi chơi kỹ viện đâu. Nhìn bóng lưng rời đi của Quân Tà, lão đầu trong lòng oán thầm một tiếng: “Cái thứ công tử quần là áo lượt như người còn muốn tự mình đúc đao?! Nếu thật có thể luyện ra được, lão phu từ nay về sau không cần chân đi đường, lão tử dùng đầu mà đi! Con mẹ nó!”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56: Ai Theo Dõi Ta?

Xoay người ra khỏi cửa tiệm, Quân Tà đi thẳng về nhà. Quân gia không phải không có xe ngựa, ngược lại xe ngựa còn cực kỳ xa hoa sang trọng, nhưng Quân Tà chỉ thích đi bộ trên đường. Trong tiềm thức của một sát thủ kiếp trước, chỉ có chính bản thân mình bước đi mới là an toàn nhất. Bất cứ ngồi xe hay đi thuyền, đều có một cảm giác vận mệnh của mình không ở trong tay mình. Quân Tà rất quan tâm đến loại cảm giác này, để cảm giác này ở trong lòng đối với hắn thực sự không thoải mái. Quân Tà luôn quan niệm, vận mệnh của mình, vĩnh viễn chỉ có chính mình nắm giữ!

Quân lão gia tử cũng có an bài cho hắn thị vệ tùy thân, nhưng đều bị hắn tìm lý do đuổi đi. Bởi vì Quân Tà biết, thị vệ đi theo bên mình, cũng chỉ giống như vật trang sức mà thôi. Chính mình đi tới bất cứ chỗ nào, luôn có một người âm thầm theo dõi, nhân vật thần bí đó, chính là một nhất đẳng cao thủ chân chính. Tuy rằng bây giờ Quân Tà chưa thấy qua, và với tu vi hiện nay của Quân Tà cũng không thể phát hiện, nhưng từ khi Quân lão gia tử an bài người này âm thầm theo hắn, Quân Tà có thể cảm giác rõ ràng. Cảm giác này chính là bản năng của một sát thủ hàng đầu, mặc dù không có gì để chứng minh, nhưng Quân Tà tin tưởng cảm giác của mình tuyệt đối không sai. Hiện tại Quân Tà đối với thần bí nhân kia cực kỳ hứng thú. Tuy rằng công phu hiện nay không thể so với kiếp trước, nhưng tình thần cảm giác so với kiếp trước còn cao hơn vài phần. Hơn nữa chính mình đã từng nhiều lần thử thoát khỏi bị theo dõi, bằng vào thủ đoạn chống theo dõi của chính bản thân, dưới tình huống đó, người này vẫn theo mình như hình với bóng, thực sự là khó mà có được. Quân Tà thoạt nhìn như là đi dạo, nhưng tinh thần cảnh giác luôn được

hắn đẩy lên mức cao nhất để kiểm soát tất cả mọi thứ xung quanh, có thể nói là một con kiến cũng không lọt khỏi tầm mắt. Hơn nữa với tốc độ di chuyển của Quân Tà mặc dù không nhanh chóng, nhưng cũng chỉ có cao thủ theo dõi mới có thể nhận ra, hắn luôn thay đổi phương hướng lúc thì đi tới lúc đi lui, tất cả đều bất ngờ nằm ngoài dự kiến. Nếu là người bình thường theo dõi, chỉ sợ là ngay cả bóng dáng đã sớm không còn nhìn thấy. Nhưng người âm thầm đi theo Quân Tà này, không bị bỏ rơi một lần nào.

Kỳ thật, trong lòng người này sớm đã kêu cha khóc mẹ. Quân lão gia tử nhờ hắn bảo hộ cháu của mình nhưng đừng để phát hiện, hắn không cần nói hai lời liền đáp ứng, ở trong lòng hắn nghĩ rằng âu cũng chỉ là bảo hộ một tên ăn chơi trác táng, không có gì khó khăn. Với thân thủ của chính mình, chỉ sợ là đi theo hắn, cả đời hắn nằm mơ cũng không biết. Nào biết đâu rằng sau hai ngày theo dõi, đã khiến cho vị siêu cấp cao thủ này thật sự mệt mỏi. Tiểu tử đang lững thững phía trước kia, hành động luôn không tuân theo quy tắc nhất định, nghĩ chắc chắn là hắn sẽ đi về hướng đông, nhưng hắn lại cố tình đổi hướng, ngươi bắt buộc phải quay lại…theo hướng tây truy đuổi, nhưng khi tới lại phát hiện hắn đã chuyển sáng hướng nam rồi. Người này có thể nói là đứng đầu trong các cao thủ theo dõi, tuy nhiên sau hai ngày, đã không ít lần sai phương hướng, nếu không phải tu vi của Quân Tà thực sự quá thấp, chỉ sợ là ngay ngày đầu tiên đã không có bóng dáng. Sau vài lần truy sai phương hướng, bực mình đến phát điên, ngay cả râu mép cũng bứt rơi mấy nắm. Đã mấy lần hắn muốn nhảy ra, túm lấy vạt áo tiểu tử này để hỏi: “Con mẹ nó, ngươi mỗi ngày, lúc hướng đông khi thì hướng tây, râu ông nọ cắm cằm bà kia loạn cả lên? Ngươi thật sự không thể thành thật một chút sao hả?”. Liệu có phải tên công tử bột này phát hiện ra ta? Mới vừa nghĩ đến đó, liền tự phủ định: xem cái bộ dáng này, hắn làm sao phát hiện ta? Hoàn toàn là vì tiểu tử này hành sự bừa bãi mà thôi!

Đang suy nghĩ, đột nhiên phát hiện Quân Tà rảo bước nhanh hơn, đi vào một của hàng phấn son, vị cao thủ này nhịn không được xì một tiếng tỏ rõ sự khinh miệt, thầm nghĩ quả nhiên là thứ ăn chơi trác táng, dám

xông vào những chốn của đàn bà. Nhưng chờ một lúc lâu vẫn không thấy Quân Tà đi ra, rốt cuộc chịu hết nỗi, khẽ tiến lại gần quan sát. Hóa ra bên trong căn bản không thấy bóng dáng Quân Tà đâu, hắn không khỏi buồn bã chán nản: “nguyên lai tiểu tử này theo cửa sau đi ra ngoài, thánh thần ơi, sao ta lại ngu như vậy, không nghĩ tới điểm này cơ chứ?”. Sau đó, vội vã thẳng theo phương hướng cửa sau mà tìm kiếm.

Quân Tà đợi cho hắn đi xa, xác định cỗ hơi thở theo dõi mình đã hoàn toàn biến mất, lúc này mới từ trong của hàng son phấn đi ra, cảm tạ chủ quán, theo đường cũ quay về, nghênh ngang đường ta rộng thênh thang ta bước. Trong khách điếm chỉ còn lại vài cô nương trợn tròn cặp mắt: “vị công tử tuấn tú này thoạt nhìn khỏe mạnh, cớ sao đi vào khách điếm của mình lại đột nhiên bị tiêu chảy? Hơn nữa còn sử dụng nhà vệ sinh lâu như vậy? Suýt nữa làm cho tỷ muội chúng ta đều đến mức không được…”.

Sắc trời dần dần âm u, ánh tà dương chậm rãi buông xuống, mặc cho hoàng hôn một mình lo lắng trước con ác thú màn đêm đang mở miệng chờ sẵn. Chỉ cần tia nắng chiều tà cuối cùng biến mất, là đớp một phát nuốt vào cả vũ trụ này. Quân Tà đi được hai bước đột nhiên quay đầu lại, thay đổi một con đường khác, hướng về phía sau của cưa hàng phấn son đi tới, đồng thời trong lòng không khỏi đắc ý, tên kia không chừng hôm nay bị ta làm cho hôn mê a. Lão tử từng là vua của sát thủ, rình bắt con mồi, am hiểu nhất chính là thứ này, tiểu tử, cùng so với ta, ngươi còn quá non a. Quân Tà đoán không lầm, người kia đuổi theo hơn mười trượng không phát hiện ra bóng dáng Quân Tà, lập tức biết bị lừa, liền nhanh tróng quay lại, đi hết một vòng, sau đó đứng trước cửa của cửa hàng phấn son, trên đường nhìn người qua lại đông đúc, khuôn mặt lúc xanh khi thì đỏ, giống như là được nhuộm thuốc nhuộm, cả người chỉ cảm thấy một cảm giác vô lực. Tung hoành thiên hạ mấy chục năm, với khả năng theo dõi của mình cho đến bây giờ không giảm sút là bao, nhưng hôm nay tự nhiên bị một tên mao đầu tiểu tử cắt đuôi, hơn nữa còn là một tên công tử bại hoại không nghề nghiệp học vấn. Điều này quả thật

là làm cho thiên hạ chê cười mà. Trong lòng hắn hiểu rất rõ ràng: lần này thực sự đã đánh mất dấu vết.

Dọa người a! Lần này là lật thuyền trong mương rồi a..

Quân Chiến Thiên, Tổ bà ngươi, rốt cuộc ngươi nuôi cái thứ tôn tử gì đây! Sao lại tà môn như vậy?

Quân Tà hắc hắc cười, vô cùng thích ý. Tuy rằng biết rõ người nọ không ác ý đối với mình, nhưng thói quen một mình hành động của hắn, có một người luôn theo sau, luôn có một loại cảm giác nói không nên lời, rất là khó chịu. Giờ đây cũng đã thoát được cái đuôi dai dẳng đó, nhất thời cảm thấy cả người nhẹ nhàng thoải mái. Đột nhiên, Quân Tà cảm thấy thân thể cứng đờ, nhưng lập tức thả lỏng, bả vai khẽ run lên. Phi đao thần không hay quỷ không biết đã ở trong lòng bàn tay. Vài cỗ hơi thở lạnh lẽo hờ hững từ các phương hướng tràn tới. Mục tiêu, đúng là chỗ Quân Tà đứng. Các hơi thở này rất giống nhau.

Sát thủ!

Mẹ kiếp, không lẽ đen như *** chó thế sao, không trùng hợp như vậy chứ? Ta vừa mới thoát khỏi người bảo hộ, liền gặp phải ám sát? Vạn nhất là sự thật, thì đúng là quá nực cười mà! Tự chui đầu vào rọ?! Quân Tà cười khổ một tiếng, nhưng không thể phủ nhận, thậm chí còn có một loại hưng phấn trong lòng dâng lên: mơ hồ mang theo mùi máu tươi….Rốt cuộc, cuối cùng có thể biết được một chút một nhóm sát thủ tại thế giới này, hy vọng, các ngươi đừng làm cho ta…Thất vọng!

Phía trước một loạt tiếng bước chân chỉnh tề, một đội nhân mã rầm rộ đi tới, ở giữa chính là một cỗ kiệu, các mặt kiệu hiện lên ánh sáng vàng, dọc theo hai bên là những sợi dây rèm cửa đính những hạt trân châu lấp lánh, ở phía dưới là một cái chuông nhỏ nhỏ màu vàng, nhẹ nhàng lay động phát ra âm thanh thanh thúy, thật là êm tai dễ nghe. Đây là đương triều Linh Mộng công chúa giá lâm!

Chẳng lẽ những người này là đối phó không phải là mình? Mà là Linh Mộng công chúa?

Quân Tà trong lòng suy nghĩ tính toán, ngay lập tức nghĩ đây mới là khả năng lớn nhất. Chính mình tới đây, vốn là ý nghĩ nhất thời nảy lên, nếu muốn ám sát chính mình, so với nơi này thì những chỗ thích hợp chính mình đã đi qua nhiều không đếm xuể. Thích khách tuyệt đối sẽ không chọn nơi này làm hơi hạ thủ.

Nhưng, giữa ban ngày ban mặt, dám tiếp cận hoàng thành ám sát công chúa, ai có lá gan lớn như vậy?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57: Thích Khách

Cho tới nay, Hoàng đế cực kỳ thương yêu Linh Mộng công chúa, nếu là Linh Mộng công chúa gặp chuyện, trời mới biết Hoàng đế bệ hạ sẽ tức giận và thương tâm như thế nào? Liệu những người này có thể chịu được cơn thịnh nộ của hoàng đế bệ hạ?

Quân Tà không kịp suy nghĩ nhiều, Linh Mông công chúa đã đến trước mặt, hai cung nữ đi trước thấy Quân Mạc Tà đang ngơ ngác không nhúc nhích ở phía trước, không khỏi đều lộ ra thần sắc chán ghét đến cực điểm, nhẹ giọng hướng bên trong kiệu nói mấy câu. Người trong kiệu nói gì đó, cỗ kiệu đột nhiên ngừng lại, màn kiệu mở ra, một tuyệt sắc mỹ nữ mặc cung trang màu vàng khuôn mặt xinh đẹp trầm tĩnh hiện ra, có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn hơi kiềm chế hỏi:

- Quân Mạc Tà, sao hôm nay lại ngăn cản đường đi của ta?

Ngăn đường đi của nàng ư? Quân Tà thoáng ngạc nhiên. Nhìn trái ngó phải, hắn mới phát hiện chính mình đang đứng ngay giữa đường, một đoàn người như vậy đương nhiên không vì hắn mà đi vòng. Hơn nữa còn là xa giá của công chúa, đúng là chính mình ngăn cản đường đi của nàng ta. Quân Tà chỉ dựa vào trí nhớ kiếp này của Quân Mạc Tà mới biết Linh Mộng công chúa là người như thế nào, còn chính mình vẫn là lần đầu gặp mặt. hôm nay vừa thấy, không khỏi cũng chết lặng một chút. Khó trách Quân Mạc Tà nhớ mãi không quên, vị Linh Mộng công chúa này quả nhiên là quốc sắc thiên hương, là một hồng nhan khuynh nước khuynh thành. Làn da trắng nõn, hai hàng lông mày cong cong, ánh mắt ôn nhu trong suốt như làn nước mùa thu, khuôn mặt trái xoan, mái tóc

đen huyền, cả người lộ ra khí chất cao quý thánh khiết, tựa hồ như tiên nữ hạ phàm, thanh tân thoát tục, như một đóa hoa sen nổi trên mặt nước, không nhiễm một hạt bụi.

- Công chúa điện hạ đang định đi đâu vậy?

Cho tới giờ khắc này, Quân Tà mới phát hiện, phía trước là lầu các nguy nga, đã là hoàng thành. Linh Mộng công chúa vừa mới từ hoàng thành đi ra, lại xuất hiện một đám thích khách? Việc này là sao đây? Đúng là có chút quỷ dị!

Nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng Quân Tà có một loại cảm giác xúc động chạy qua. Lấy tình cảnh hiện tại của Quân gia, đây là lúc không thích hợp để xen vào việc của hoàng tộc. Tuy nhiên nhìn chuyến đi này của Linh Mộng công chúa với lực lượng như thế, Quân Tà cảm thấy, có thể giữ được tánh mạng công chúa là điều rất khó. Mỹ nhân như hoa như ngọc, chỉ sợ lát sau phải chết dưới tay thích khách, Quân Tà mặc dù cảm thấy đáng tiếc, nhưng thật sự cũng không thấy luyến tiếc bao nhiêu. Dù sao hiện tại an toàn chính mình cùng gia tộc là điều quan trọng nhất.

- Ah, ta muốn đi Độc Cô phủ gặp Tiểu Nghệ, Quân Tam công tử, xin nhường đường một chút.

Linh Mộng công chúa vẻ mặt bình tĩnh nói. Nguyên lai Độc Cô Tiểu Nghệ bị Quân Tà lừa đi một khối thiên ngoại vẫn thạch, càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, liền một đường chạy đến tỷ muội tốt nhất của mình là Linh Mộng công chúa định khóc lóc kể lể. Nhưng lúc đó Linh Mộng công chúa lại đang ở bên trong tẩm cung của Hoàng Hậu, không gặp nhau được. Linh Mộng công chúa trở về nghe tin tức hồi báo, nhất thời trong lòng hết sức khẩn trương, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lúc này mới vội vàng an bài một số người, muốn đi Độc Cô thế gia, xem thử tóm lại là có chuyện gì, có thể làm cho vị muội muội rất khả ái và thông minh lại thương tâm đến vạy. Ai ngờ may mắn thế nào gặp ngay tên đầu sỏ gây nên chuyện: Quân Mạc Tà. Đương nhiên, Linh Mộng

công chúa bây giờ không biết, nếu không dễ hạ lệnh trói cổ cái tên đang ở trước mặt này đưa đến Độc Cô phủ xử lý.

Quân Tà hiện tại cảm giác có chút quái dị, thân là một vị công chúa, nhưng Quân Tà không cảm giác được cái kiểu cách cao cao tại thượng đứng trên đầu mọi người của hoàng gia, ngược lại còn rất bình thản. Loại khí chất này mà một vị công chúa hoàng thất có được, cũng có chút khác thường.

- Vâng, nếu vậy Mạc Tà không quấy rầy nữa, công chúa điện hạ xin cứ tự nhiên.

Quân Tà thầm quyết định, nhiều thêm một chuyện chi bằng ít đi một chuyện nên định rời đi. Tuy nhiên trước khi quay gót vẫn lơ đãng nhắc nhở một câu, hai mắt chăm chú trầm giọng nói:

- Trên đường, phải cẩn thận!

Kỳ thật Quân Tà cũng có cảm giác kỳ quái, lẽ ra đường đường là công chúa điện hạ xuất cung, hơn nữa lại được sủng ái như Linh Mộng công chúa, tại sao bên người tùy tùng hộ vệ lại ít như vậy? Chưa kể, đi theo bên cạnh cũng không có một cao thủ! Mà lại đúng vào lúc này, thích khách lại đến?? Trên thế giới thật sự có chuyện trùng hợp như thế sao? Càng nghĩ kỹ, Quân Tà lại càng cảm thấy có một tấm màn đen đang che phủ lên mọi việc. Quân tử phải biết tiến thoái, một sát thủ vĩ đại cần biết khi nào thì tránh xa chuyện thị phi, Quân Tà không phải dạng người thương hương tiếc ngọc, huống chi là lấy tính mạng đi mạo hiểm, hắn chắc chắn sẽ không làm. Hơn nữa hắn đặc biệt không hứng thú với nữ nhân, ngay cả nữ nhân này có xinh đẹp hoàn mỹ như thiên tiên cũng thế.

Linh Mộng công chúa có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Quân Mạc Tà một cái, nàng khá hiểu rõ vị Quân tam thiếu này, chỉ cần thấy nàng, thể nào hắn cũng luôn mồm “Tỷ tỷ, muội muội”. Hôm nay tại sao lại hiểu chuyện như thế, quả nhiên hiếm thấy. Dù sao hắn rút lui như vậy, cũng là tránh cho đôi bên khó xử, coi như là chuyện tốt. Công chúa lui mình trở lại trong kiệu, những rèm châu sáng lấp lánh thả được xuống. Hiện tại

nhìn lại, chỉ còn thấy một thân ảnh mông lung hoàn mỹ, tựa cảnh trong mơ như ẩn như hiện.

Bên trong góc khuất, có người đang hối hả nói chuyện:

- Lão Đầu nhi, tiểu tử bại hoại của Quân gia Quân Mạc Tà cũng đột nhiên xuất hiện, làm sao bây giờ, có nên chờ hắn đi khỏi rồi động thủ, hay là…

Một người bịt mặt nằm trên mái nhà, ánh mắt hiện lên quang mang sáng rực:

- Tới đúng lúc lắm, tận dụng thời cơ, nhân tiện xử lý luôn! Làm cho lão tiểu tử Quân Chiến Thiên kia phát cuồng, cũng là chuyện tốt.

- Vâng!

Quân Tà lắc mình thối lui sang một bên, trong lòng lẩm bẩm: “Mặc dù là tuyệt sắc mỹ nữ hương thơm ngọt ngào, nhưng khi chết rồi cũng chỉ là một túi da bốc mùi, sau đó còn không phải chỉ là một bộ xương khô, một nắm đất vàng thôi sao. Quân Tà ơi Quân Tà, ngươi ngàn vạn lần không được mềm lòng, can thiệp vào rồi sẽ liên lụy đến chính mình”.

Hắn khẽ lắc đầu, định cất bước rời khỏi nơi thị phi. Nhưng vào chính thời khắc này, vài cổ hơi thở lạnh lẽo đồng thời tập trung vào Quân Tà. Ặc, con mẹ nó, giờ là đến phiên ta! Giờ muốn chạy cũng không được rồi. Quân Tà cảm thấy từng đạo sát khí tập trung vào chính mình ngày càng dày đặc, không biết tại sao những người này cũng đem chính mình xếp vào danh sách phải giết? Ta thật sự đã đắc tội với ai? Đúng là tai bay vạ gió mà! Ăn quả đắng cũng không như vậy mà ăn chứ, ta chỉ là một người qua đường thôi mà.

Theo một tiếng “lên kiệu”, đoàn nhân mã tiếp tục chậm rãi bước đi. Đội ngũ thị vệ đi trước cũng rất có lễ nghĩa, hướng Quân Tà hành lễ một cái, mới giục ngựa lên đường. Giờ phút này, Linh Mộng công chúa ở trong kiệu đang nghĩ đến câu nói của Quân Mạc Tà “Trên đường, phải

cẩn thận!”. Những lời này thật có chút chẳng ra gì cả, nhưng đột nhiên trong lòng nàng rùng mình: “Chẳng lẽ Quân Mạc Tà biết được điều gì? Đây là âm thầm nhắc nhở ta sao?” Nghĩ đến đây Linh Mộng công chúa trong lòng thắt lại, nhất thời muốn hạ lệnh dừng kiệu, để hỏi hắn như vậy có ý tứ gì.

Vào lúc này, đột nhiên bầu trời tối sầm lại, màn đêm rốt cuộc đã phủ trùm lên vạn vật. Nương theo bóng đêm, vài bóng hắc y nhân bịt mặt như mấy con quạ đen từ trên trời giáng xuống, người còn chưa tới đất, hơn mười mũi tên đen nhọn bắn véo véo vào trong kiệu, giữa không trung ánh đao kiếm loé lên hai màu kim ngân của huyền khí quang mang, ập tới. Liên tục mấy tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, Trong chớp mắt đám hắc y nhân nhảy ra đã khiến hơn mười mấy tên thị vệ ngã xuống, có mấy người phản ứng nhanh nhẹn hô to:

- Bảo hộ công chúa!

Rồi tuốt kiếm bảo hộ xung quanh cỗ kiệu, tiếng đao kiếm đánh nhau vang lên liên miên không dứt, một vài người đi đường nhìn thấy cảnh này hoảng sợ thét lớn, cắm đầu chạy trối chết. Có hai hắc y nhân bịt mặt từ trên hướng xuống, xông thẳng đến Quân Tà, thân mình phát ra quang mang huyền khí, đây là hai cao thủ ngân phẩm huyền khí. Hai cường giả như vậy, Quân Tà hiện nay tuyệt không có khả năng ứng phó, hơn nữa lại là sát thủ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58: Ám Sát

Phái đi hai gã Ngân phẩm Huyền giả đối phó ta? Mấy tên này thật đúng là coi trọng ta quá. Quân Tà trong lòng cười khổ, đối phó một tên công tử bột cũng điều động cao thủ như vậy, sắp đặt lần ám sát giết người này thật là đại thủ bút à (ý là hào phóng). Hai vị Kim phẩm cao thủ, bảy vị Ngân phẩm cao thủ, tổng cộng là chín tên cao giai Huyền giả đồng thời hành động, đối phó một người không hề phòng bị, vả lại cũng không có cao thủ đi theo đoàn xe, quả thực đúng là dễ như trở bàn tay, lấy đá chọi trứng. Hai thanh trường kiếm lóng lánh ngân quang, hung hăng đâm xuống. Hai ánh mắt sau mặt nạ bảo hộ, lộ vẻ tàn nhẫn hiếu sát, một kích tất sát. Đối mặt với hai thanh trường kiếm đâm tới, trong lòng Quân Tà chỉ một thoáng hiện lên hơn mười loại phương pháp đối phó, nhưng lại thay đổi suy nghĩ, với mấy loại phương pháp đó vô luận một loại nào cũng có thể bại lộ chính mình. Bây giờ Hoàng đế vô cùng yên tâm với tình thế của Quân gia hiện nay, tuy rằng Quân gia xuống dốc, nhưng Quân Vô Ý nửa thân dưới tê liệt, Quân Mạc Tà là tên công tử bột không có triển vọng, chẳng khác nào không còn hậu duệ, thế hệ sau không có, thêm vào đó Quân Chiến Thiên tuổi đã cao, có thể chứng tỏ rằng Quân gia không hề có dã tâm. Cho nên hoàng đế mới có thể đem quân đội quốc gia đều giao vào tay lão. Nhưng nếu phát hiện Quân Mạc Tà lại là rồng trong loài người, như vậy, sự tin tưởng hiện tại sẽ lập tức biến thành nghi ngờ rất lớn. Dù sao, địa vị của Quân Chiến Thiên trong quân đội, thật sự rất dọa người. Mà hiện tại nếu Quân Tà bại lộ thực lực trước mắt thị vệ công chúa, xét về góc độ nào đó mà nói, tương đương bức hoàng đế xuống tay đối với Quân gia. Cho nên, không thể!

Trong nháy mắt Quân Tà đã có quyết định. Thần sắc Quân Tà cực kỳ kích động, chân tay luống cuống liên tiếp lui về phía sau, đột nhiên dưới chân tựa như vướng tới cái gì đó, lảo đảo ngã ngồi về phía sau, nữa cố ý, nữa vô tình làm cho một thanh trường kiếm sượt qua đầu. Đồng thời hắn thầm vận Khai Thiên Tạo Hóa Công, bảo vệ nội phủ, dùng sức vặn một cái, một thanh trường kiếm khác xoát một tiếng đâm nghiêng vào ngực. Nhìn như nghiêm trong, nhưng ngay cả đầu khớp xương cũng không bị thương tổn. Khai Thiên Tạo Hóa Công toàn lực vận chuyển, sương trắng nồng đậm nháy mắt tràn ngập trăm mạch tứ chi Quân Tà, đến từng nhánh kinh mạch, rất nhanh tiến hành chữa trị thân thể hắn. Cùng lúc đó, tên còn lại hai chân cùng bay ra, bang bang hai tiếng đá vào ngực hắn, Quân Tà kêu một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm tiên huyết, ngửa mặt lên trời ngã xuống, lăn một vòng khiến một thân áo trắng loang lổ vết máu, dãy mình một cái, đầu úp xuống, im hơi lặng tiếng. Hai sát thủ nhìn nhau, thần sắc bất động, không nói hai lời, hướng về cỗ kiệu Linh Mộng công chúa đang bị vây công phóng tới. Ở trong lòng hai người, Quân Mạc Tà nổi danh hoàn khố khắp kinh thành này trước ngực trúng một kiếm, tiếp theo chịu một đá toàn lực của một vị Ngân phẩm Huyền giả, tất nhiên là ngũ tạng vỡ nát, nhất định không có nửa điểm hy vọng cứu sống. Cho nên hai người ngay cả liếc mắt xem cũng không có hứng thú, trực tiếp xoay người vọt đi. Hai người đều không có phát giác, tại thời điểm hai chân chạm vào thân thể Quân Tà, quần áo trước ngực Quân Tà bỗng nhiên nhô lên hạ xuống một cách kỳ lạ. Hai chân đá vào ngực, quần áo trong nháy mắt phập phồng năm sáu lần, hóa giải tuyệt đại bộ phận lực lượng.

Đám thị vệ theo xa giá của công chúa Linh Mộng là thị vệ bình thường nhất trong cung, chỉ có hai người dẫn đầu miễn cưỡng được tính là mạnh, thì cũng chỉ là hai gã Ngân phẩm Huyền giả, dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng, phải ứng phó hai gã Kim phẩm cường giả cùng với bảy vị Ngân phẩm cường giả tập kích, tay chân nhất thời luống cuống, những người còn lại mặc dù đông, nhưng căn bản không có chút tác dụng nào. Quỷ dị chính là, sau khi mũi tên nhọn màu đen bắn vào kiệu, bên trong kiệu vẫn im hơi lặng tiếng, cũng không biết Linh Mộng

công chúa giờ phút này còn sống hay đã chết. Thị vệ trước xe kẻ trước người sa lần lượt ngã xuống, hai gã hắc y bịt mặt cầm đầu liếc nhau, đồng thời thẳng người lên, bay vút giữa không trung, toàn thân kim mang lóe ra, giống như diều hâu vồ thỏ, đánh về phía cỗ kiệu. Bọn thị vệ cực kỳ hoảng sợ, vừa cao giọng hô to, vừa dũng cảm quên mình xông tới, muốn liều mình ngăn trở. Nhưng với công lực Huyền khí thấp kém của bọn họ há có thể đỡ nổi hai vị Kim phẩm cường giả? Thực lực hai bên thực sự cách rất xa, giống như sóng nước bị dạt sang hai bên, hai gã hắc y nhân đã nhanh chóng vọt lên nóc kiệu. Bốn tay đều xuất hiện, kiếm quang chớp động, kim mang bùng lên một trận, nóc kiệu lộng lẫy tứ phân ngũ liệt, mảnh vải hoa mỹ bay bay khắp không trung, dưới bầu trời đêm, trong kim quang mũi nhọn màu bạc lóng lánh, tạo nên một cảnh đẹp thê lương.

Hắc mang chợt hiện, bỗng nhiên mũi tên nhọn màu đen bắn vào bên trong kiệu giờ phút này chợt hoá thành một con độc long từ trong kiệu bắn ra, nhằm hướng thân thể hai gã hắc y nhân vẫn còn giữa không trung lao tới. Kiếm quang chớp động, “ca ca” vài tiếng giòn tan vang lên, tên bị chặt đứt, nhưng lúc này, bên trong những mảnh vải rực rỡ bay múa đầy trời, đột nhiên một đạo thân ảnh yểu điệu bao phủ một thân ngân quang rất nhanh lại uyển chuyển bay lên. Đôi mắt công chúa Linh Mộng mang theo phẫn hận cùng không cam lòng, cầm một thanh đoản kiếm, hàn quang lóe ra trong hai tay, ngân quang rực rỡ hướng về hai gã hắc y nhân hung hăng đâm tới. Vị công chúa thoạt nhìn yếu liễu đào tơ này, thế nhưng cũng là một vị Ngân phẩm Huyền giả. Không ngờ công chúa tuổi còn nhỏ, đúng là một vị võ học kỳ tài, nếu chỉ luận tu vi cá nhân, sợ là chỉ có thua mỗi Độc Cô Tiểu Nghệ vốn được xưng danh thiên tài võ học.

Hai gã hắc y nhân cùng kêu lên một tiếng đau đớn, xuất kiếm đánh tới, “bang bang” hai tiếng, ba người chia làm ba phương hướng bay ra, thân thể mềm mại của Linh Mộng công chúa rơi xuống đất, loạng choạng một hồi, tiếu dung chợt đỏ bừng một trận mê người, nháy mắt lại chuyển thành trắng bệch, hiển nhiên đã bị nội thương. Nàng mặc dù thiên tư hơn người, tuy nhiên vẫn là một Ngân phẩm sơ giai Huyền giả,

cùng lúc đối chiêu với hai gã Kim phẩm huyền giả, cho dù lực đạo đối phương đã là cung mạnh hết đà, Linh Mộng công chúa lại là tập kích bất ngờ, nhưng lực phản chấn này vẫn như cũ không giảm được bao nhiêu. Ngân phẩm cùng Kim phẩm lúc này là khác nhau rất rõ về bản chất, hoàn toàn không gì có thể so sánh được. Hai gã hắc y bịt mặt lùi một chút rồi lại vọt tới, mũi chân đạp trên mặt đất, oanh một tiếng, mặt đất đã xuất hiện vài cái hố nhỏ, thân ảnh hai người như tia chớp xẹt qua ba trượng, hai thanh trường kiếm mang theo quang mang rực rỡ ánh vàng, không hề có chút thương hương tiếc ngọc, đâm thẳng vào thân thể mềm mại của Linh Mộng công chúa.

Linh Mộng công chúa vừa liều mạng lúc trước, đã bị nội thương không nhẹ, còn không kịp điều tức, cùng đường đành phải dùng hết khí lực toàn thân miễn cưỡng lui về phía sau một chút, nhưng không thể thoát khỏi đường kiếm tuyệt sát của hai người. Mà do nàng mạnh mẽ đề khí, Huyền khí trong cơ thể xoay chuyển càng hỗn loạn, dẫn tới khí lực không khống chế được, thống khổ giống như ngàn đao xuyên tâm, cả người vô lực. Chỉ một thoáng không khỏi mất hết can đảm: chẳng lẽ, ta sẽ chết như vậy sao? Khuôn mặt hiện lên một tia thê lương, lẳng lặng đứng tại chỗ, nhìn hai thanh trường kiếm đâm về phía mình, không hề né tránh. Nàng đã không còn sức lực để có thể né tránh. Ngân phẩm Huyền giả đối mặt Kim phẩm huyền giả, hơn nữa là hai người. Cho dù không có bị thương, cho dù có kỹ xảo né tránh cao siêu tới đâu, cũng uổng công. Trường kiếm đã gần trong gang tấc, Linh Mộng công chúa thậm chí có thể thấy ra được sự tàn nhẫn hiện lên trong mắt của hai người bịt mặt trước mặt thậm chí có phần thích thú, tựa hồ đối với việc mình có thể tự tay giết chết một mỹ nữ quốc sắc thiên hương như vậy là một chuyện vui sướng nhất trên đời (biến thái giống mấy tên trên SB quá :113:).

- Công chúa điện hạ!

Vài tên thị vệ thê lương hô to, cố gắng liều mình vọt tới, nhưng, đã muộn rồi…

Tất cả đã muộn rồi sao?

Chỉ cần giết chết nữ tử xinh đẹp trước mặt này, nhiệm vụ của chúng ông có thể xem như đã hoàn thành, khỏi lo gì thêm. Rồi có thể vĩnh viễn hưởng thụ vinh hoa phú quý. Mà hiện tại, chỉ cần trường kiếm của mình đưa tới phía trước một cái, tất cả mọi chuyện đều kết thúc. Cho dù nàng là con gái của Thiên Hương quốc chủ, cho dù nàng là võ học kỳ tài, hơi thở không còn, mọi chuyện đều xong. Hai gã hắc y nhân mặc dù là nhất lưu sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, Kim huyền cường giả, xưa nay đều là hạng người tàn nhẫn tâm địa độc ác, giết người như ngóe, nhưng lúc này dù sao cũng là giết được một vị công chúa, trong ánh mắt cũng không kìm nén được lộ ra thần sắc mừng rỡ như điên.

Giờ phút này, cơ hồ ánh mắt mọi người toàn trường đều tập trung trên thân Linh Mộng công chúa, cũng không có ai phát hiện, vừa lúc đó, cái người đã chết ở trong lòng mọi người, Quân Tà vẫn ngã dưới đất thân thể hơi chuyển động, một đạo hàn quang từ đầu ngón tay hắn bắn ra, xé toạc không gian, bay xoắn tròn nửa trượng, đột nhiên chuyển thành lam quang chói mắt xé gió bay về phía Linh Mộng công chúa cùng sát thủ kia.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 59: Thiên Huyền

Tiểu tử này thấy thích khách xông tới vội vàng, trước đó đã nghĩ ra kế sách thoát thân, tiền hậu bất nhất, nhìn rất chật vật nhưng công lực toàn thân đều dồn tới trước ngực, nội lực chuyển động, ngoại bào và nội y đều phồng lên hình thành hai tầng bảo vệ. Kì diệu nhất lại là ở chỗ tên sát thú kia, một cước nhìn như mạnh mẽ đá vào trước ngực hắn nhưng mới chạm đến ngoại bào, ngoại bào đã sinh ra một cỗ lực đánh tan bớt kình lực, tiếp theo nội y lại một lần nữa phồng lên lại tan thêm một phần. Cho nên thân thể Quân Tà chịu lực chẳng qua là không đến một phần ba lực lượng, một cước đá vào người hắn đã như cung cứng hết đà, chỉ còn dư chút tàn lực. Nhưng may mà như thế, chứ nếu không với một kiếm hai cước, Quân Tà cũng không thể thoải mái đến vậy, có thể nói sẽ bị chấn động cực kì khó chịu. Đồng thời, Quân Tà đã vận huyền công đem thương thế trong người phun ra một ngụm máu tươi, nhìn như hộc máu trọng thương, hóa ra lại là không sao. Một kiếm kia bị Khai Thiên Tạo Hóa công bao bọc, với sự kì diệu của Khai Thiên Tạo Hóa công mà nói, da thịt chỉ bị thương ngoài da, ngược lại hai cước kia thật sự làm hắn khó chịu.

Nếu những người này chờ Quân Tà rời đi mới đối phó Linh Mộng công chúa hoặc trực tiếp không ra tay với Quân Tà, nước sông không phạm nước giếng, Quân Tà dĩ nhiên cũng sẽ coi như không có việc gì. Linh Mộng công chúa nhiều lắm chính là tình nhân trong mộng của Quân Mạc Tà cho nên lão tử cũng không cần phải quan tâm, hừ hừ cái gọi là anh hùng cứu mỹ nhân, thương hoa tiếc ngọc đều phải có thực lực, mà thực lực lại chính là điểm mà Quân đại thiếu gia kém nhất. Nhưng sát thủ kia lại muốn giết luôn cả hắn làm cho lửa giận của vị Tà Quân này

bốc cao. Không thể nói trước, về sau có phát sinh tình huống tương tự hay không, nhưng lúc này đây Quân Tà cũng tuyệt đối không bỏ qua cho bọn họ. Phàm là thương tổn đến ta hoặc ý đồ thương tổn đến ta thì ta phải tiên hạ thủ vi cường. Ngươi đã muốn giết ta, tốt, con mẹ nó, hiện tại thực sự ta không giết nổi các ngươi nhưng có thể phá đi kế hoạch của các ngươi. Cho dù tổn nhân bất lợi kỷ thậm chí còn lỗ vốn ta cũng phải làm một lần.

Bởi vậy, Quân Tà không rời đi, thấy Linh Mộng công chúa gặp nguy hiểm, Quân Tà liền huy động nội lực toàn thân bắt chước khí kình của Thiên Huyền cường giả, nắm lấy phi đao, dùng hồi toàn thủ pháp ném phi đao ra. Hai tên thủ lĩnh sát thủ đang muốn một kiếm giết chết Linh Mộng công chúa trong nháy mắt, đột nhiên có cảm ứng khác thường, trước mặt lam quang đại thịnh cơ hồ làm cho người ta mở không nổi mắt, mang theo vẻ đẹp mắt đến kinh ngạc.

Màu lam đậm!

Một thanh phi đao phảng phất như từ Hư Vô đột ngột xuất hiện, đi vào chỗ giữa trường kiếm và thân thể mềm mại của Linh Mộng công chúa. Chuôi tiểu phi đao này lại như đem toàn bộ lam sắc trên bầu trời theo, khiến tất cả mọi người đều chấn động tận sâu trong linh hồn. Phi đao như một mảnh hắc tro giữa lam quang, giống như sao chổi lóa mắt.

Đây là ….

Thiên Huyền cao thủ!

Hai gã hắc y bịt mặt hú lên một tiếng quái dị, trong mắt xuất hiện sự kinh hãi tột độ, bất chấp việc đả thương Linh Mộng công chúa vội vàng đem kiếm thu lại, chật vật nhảy lùi ra sau, mắt thấy phi đao như một độc xà. Đó căn bản không phải là người mà thực lực bọn họ có thể kháng cự. Quả thật, đối mặt với Ngân huyền thực lực của Linh Mộng công chúa, hai người có thể như đại nhân đối đãi với tiểu hài tử, nhưng lại là đối mặt với đỉnh phong tồn tại- thiên huyền cao thủ, cho dù kim huyền cao thủ không phải con kiến thì cũng chỉ như một đứa trẻ con. Toàn bộ Thiên

Hương quốc nghe nói cũng không có mấy thiên huyền cao thủ, sao lại trong thời điểm mấu chốt này xuất hiện một vị ? Phi đao này tuy rằng ẩn chứa ánh xanh lam lại giống như không có một tia lực đạo, nhẹ nhàng rớt xuống cắm thẳng tắp ở giữa hai gã hắc y nhân và Linh Mộng công chúa. Thân đao mỏng manh giống như lá liễu, nhẹ nhàng lay động. Lưỡi đao mang theo lam sắc quang mang kéo dài không tan, mãi một lúc sau mới dần khôi phục lưỡi đao lấp lánh. Chúng nhân như bị sét đánh, cùng dừng tay, mấy chục ánh mặt đều nhìn về phía chuôi đao nhỏ bé này, trong mắt tràn đầy kinh hãi. Lưỡi tiểu phi đao này đã trở thành một đạo lạch trời khó có thể vượt qua.

Phi đạo lúc phóng ra đã mang theo lam sắc ngập trời hơn nữa sau đó lam sắc vẫn không tan đi. Bởi vì vậy, vị thiên huyền cao thủ này rõ ràng đã đạt tới thiên huyền đỉnh phong. Khoảng cách để đạt tới chí tôn thần huyền chỉ sợ còn cách nửa bước mà thôi. Hơn nữa, chuôi phi đao này lúc bay ra không một tiếng động nào, mặc dù giống như không có lực đạo nhưng kình lực trong phi đao lại được khống chế vừa khéo, riêng điều này đã chứng minh thực lực đáng sợ của vị thiên huyền cao thủ này và dụng ý không hề có ý đả thương người. Nhưng mà càng như thế lại càng có vẻ bình tĩnh, ra ý coi chín tên sát thủ này không đáng để trong mắt. Chắc chắn một điều là nếu bọn hắn một lần nữa đối phó Linh Mộng công chúa sẽ đem bọn chúng đánh chết trong chớp mắt. Đối với Thiên Huyền cao thủ, việc giết chín người này quả thật dễ như trở bàn tay, tuyệt đối không nói quá. Ở đây hầu hết là nhưng huyền giả kiến thức đa quảng, dụng ý của vị cường giả ẩn thân có ai là không nhìn ra ?

Sau khi hai vị thủ lĩnh sát thủ hướng về Linh Mộng công chúa xuất kiếm một khắc, ở bên đường cái sau mái hiên âm u xuất hiện một thân ảnh màu lam, hai mắt hé ra, lam sắc trong mắt ẩn hiện như muốn hiện thân nhưng chứng kiến phi đao xuất hiện thân mình lập tức chấn động, đang muốn phi thân ra mà đột ngột dừng lại, trong mắt mang đầy vẻ khiếp sợ. Trong mắt người áo lam này có lam sắc nhàn nhạt, đó là dấu hiện của thiên huyền sơ giai, tuy rằng cũng thuộc loại cường giả trên khắp chúng sinh nhưng nếu so sánh với Thiên huyền cường giả phát ra

phi đao mà nói không chỉ thua một tầng. Ánh mắt chín tên sát thủ đem mặt nạ tràn đầy hoảng sợ, hành động tiến thoái lưỡng nan, bọn họ mặc dù là sát thủ nhưng đều biết quý trọng sinh mạng, nếu là có cơ hội, bọn họ sẽ liều chết mà làm, nhưng đứng trước tình huống không thể thành công lại mất mạng, bất kỳ ai cũng sẽ lựa chọn tránh đi. Trái lại Linh Mộng công chúa và thị vệ vẻ vui mừng hiện rõ trên nét mặt, như trút được gánh nặng. Có nhân vật như truyền thuyết bậc này bảo hộ Linh Mộng công chúa, công chúa điện hạ đã vững như Thái Sơn, tuyệt đối không có gì nguy hiểm. Nếu công chúa thật sự gặp chuyện, có dù đám thị vệ có tài năng sống sót trong tay thích khách, cũng khó trốn được hoàng thượng truy cứu, sẽ lại liên lụy tới thê nhi. Linh Mộng công chúa mở to mắt thấy được một màn này, nhìn lưỡi phi đao trước mặt trong ánh mắt lộ ra vẻ cảm kích. Nếu không phải do lưỡi phi đao này hoành không xuất hiện chỉ sợ bây giờ mình đã ngọc nát hương tan.

- Không biết là vị tiền bối nào? Không biết có gì chỉ dạy, xin hiện thân để vãn bối thỉnh an.

Tên hắc y cầm đầu đứng thẳng hướng tới bầu trời chắp tay, ngữ điệu kính cẩn, thực tế lại là giả bộ không rõ ý tứ của người kia, đành liều một phen. Dù sao nếu ám sát lần này thất bại, đám người của mình trở về chỉ sợ cũng không có kết quả tốt, tính toán vạn điều thủy chung cũng muốn thử một lần. Nếu xác định được vị thiên huyền cường giả kia muốn bảo vệ Linh Mộng công chúa, chỉ sợ những người này toàn bộ táng thân chỗ này cũng không có hy vọng hoàn thành nhiệm vụ. Khi đó, chỉ có một cách là vắt giò lên cổ mà chạy cho mau. Mặt khác, mặc dù Linh Mộng công chúa là công chúa một nước, là nữ nhi được sủng ái nhất của Thiên Hương quốc chủ, lại có một thiên huyền đỉnh phong cường giả làm vệ sĩ, vệ sĩ như vậy cho dù chính Thiên Hương quốc chủ cũng không có tư cách.

Con phố vắng vẻ, không có một thanh âm nào đáp lại. Vị thần bí thiên huyền cường giả này đối với tên Kim phẩm huyền giả nho nhỏ này tất nhiên là xem thường không để ý tới

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 60: Sự Đáng Sợ Của Thiên Huyền Cường Giả

Phía xa, tiếng vó ngựa như sấm rền, làm cho đám sát thủ chú ý. Sau một lúc lâu, ánh mắt tên cầm đầu trở nên âm lãnh, vung tay lên, trường kiếm lại hướng tới Linh Mộng công chúa phóng tới. Ngươi đã không nói, ta đây động thủ lần nữa xem, nếu ngươi còn ra tay thì bọn ta lập tức rút lui. Nếu ngươi không ra tay, Linh Mộng hẳn phải chết. Nhiệm vụ của chúng ta có thể hoàn thành. Nhưng hắn bước tới rất cẩn thận, tránh khỏi phi đao dưới chân, không dám đụng chạm tới một chút. Trời mới biết vị cường giả này có tính tình quái dị cỡ nào? Biết đâu do chạm tới phi đao mà đưa tới họa sát thân.

Giữa không trung, lam quang lại một lần nữa đột ngột xuất hiện, một phi đao khác mang theo lam sắc "xoát" cắm ở trước mặt Hắc y nhân. Lần này rõ ràng đã nhanh hơn rất nhiều, hiển nhiên là vị thần bí cường giả kia đối với tên kim huyền sát thủ này có ý tức giận. Hai thanh phi đao song song cắm trên mặt đất rất khéo, giống như tác phẩm nghệ thuật cực kì trân quý vừa chạm nên, tựa hồ chỉ một trận gió thổi qua cũng có thể thổi đi nhưng hai thanh phi đao này trong mắt chín tên sát thủ và bọn người Linh Mộng công chúa lại như một tòa núi lớn.

Một tòa núi cao khó có thể vượt qua. Muốn vượt qua chỉ có còn đường chết!

Hiện giờ, nếu vẫn kiên trì muốn giết Linh Mộng, trước hết phải đem người phóng phi đao hạ sát. Nhưng đó lại là một thiên huyền đỉnh phong cường giả. Nói muốn xử lý, cho dù chín tên sát thủ cùng nhau vây công chỉ sợ người ta cũng chỉ nhấc tay là đã giải quyết sạch sẽ. Lúc này đây,

thiên huyền cao thủ ẩn nấp kia đã mở ra toàn bộ linh thức của mình, mắt nhắm chặt, dáng vóc tiều tụy, tuyệt không bỏ qua một thần thức cường đại nào xung quanh. Dưới sự truy tìm của linh thức, chỉ sợ ngay cả thiên huyền đỉnh phong hoặc thần huyền chí tôn, hắn cũng đủ tự tin trong nháy mắt có thể cảm ứng được.

Nhưng….

Linh thức tìm kiếm một hồi, vị thiên huyền cao thủ kinh hãi mở to mắt, trên trán mồ hồi chảy đầm đìa, vẻ khiếp sợ tràn đầy trong hai mắt. Rốt cuộc là ai trợ giúp Linh Mộng công chúa? Trong lòng vị thiên huyền cao thủ này có ăn gan hùm cũng không dám dò xét hơi thở của vị cao thủ thần bí khó lường kia. Bởi vì vừa rồi hắn đã hao hết tâm tư ngưng thần tìm kiếm nhưng rốt cục không tra xét được cái gì. Trong không trung hoàn toàn không có huyền tức dao động, càng không có một chút dao động thần thức nào. Người kia ra tay nhưng sau đó đã hoàn toàn thu liễm lại.

Đây là người như thế nào ? Muốn làm được như vậy cần đạt đến tu vi nào ? Tối thiểu một vị thiên huyền cường giả ở đây tuyệt đối không làm được, cho dù là thiên huyền đỉnh phong thậm chí chí tôn thần huyền trung giai đều vị tất đã làm được chuyện này. Chẳng lẽ… vị cao thủ thần bí này đã cao minh tới mức độ này, chẳng lẽ lại là thần huyền chí tôn đỉnh phong cao thủ! Đó không phải là thiên hạ vô địch sao ? Đó thật sự đã trở thành nhân vật trong truyền thuyết!

Ta ngất !

Nghĩ tới mình chỉ là một thiên huyền sơ giai nho nhỏ lại dám dò xét tồn tại cường đại tới mức đó, vị thiên huyền cường giả không khỏi đổ mồ hôi ướt đẫm. Chính mình không thể cảm nhận được đối phương nhưng khẳng định người ta đã phát hiện ra mình. Nếu là đối phương vừa rồi phóng thích thần thức, đối với thần thức của mình có thể đập nát không có một điểm khó khăn. Nếu như vậy, thì chắc chắn rằng mình hiện giờ đã

trở thành một tên si ngốc. Sợ hãi, đã lâu lắm rồi không có cái cảm giác sợ hãi này.

Nhưng giờ khắc này…

Trong lòng vị thiên huyền cao thủ cảm thấy kinh sợ, trong mắt ánh lên vẻ cảm kích, không phát ra tiếng động, hành lễ vào khoảng không, thái độ kính cẩn như đệ tử đối với trưởng bối. Hắn biết, đối phương nhất định cảm ứng được, cũng có thể nhìn thấy được. Hắn nào biết, vị chí tôn thần huyền đỉnh phong trong lòng hắn giờ phút này lại như một con chó chết quỳ rạp trên mặt đất, không hề nhúc nhích. Về phần thần thức cường đại không thể cảm ứng được đó cũng là điều tất nhiên…Vị “thần huyền chí tôn đỉnh phong cao thủ “ giờ phút này huyền khí thần thức còn không bằng một ngân phẩm huyền giả, thực sự rất nhỏ bé, tuy rằng thiên huyền cường giả phát hiện nhưng hoàn toàn không coi vào đâu. Thực sự là quá yếu ớt….

Đương nhiên, vị “thần huyền chí tôn đỉnh phong cường giả” vì sao phải lấy thiên huyền tu vi làm cho đám sát thủ kinh sợ, điều này cũng giải thích rất đơn giản. Huyền khí quang mang, sau khi đạt tới thần huyền chí tôn sẽ trở thành phản phác quy chân, hoàn toàn biến mất không có một sắc màu gì, nếu lộ ra tu vi chân thật, những tên sát thủ đó không nhìn được ra, chẳng phải là lại làm sự tình thêm xấu đi? Khi đó tất phải đích thân ra tay, giết mấy con kiến hôi, chính là rất mất mặt. Mà thiên huyền đỉnh phong lam sắc ngập trời, lại đúng là huyền khí quang thải thể hiện ra đỉnh cao tu vi, cho dù là thường dân không tập huyền khí cũng có thể nhận ra. Bởi vậy, có thể thấy được, tâm tư vị tiền bối này rất cẩn mật, hơn nữa lại rất từ bi. Thiên huyền cường giả kia khâm phục tới tận đáy lòng, khó trách người ta có thể đạt tới tu vi cao tuyệt, chỉ nhìn đơn thuần tu dưỡng cùng tâm tính này, so với mình thì không biết cao hơn mấy lần. Đúng là tiền bối cao nhân. Ý nghĩ này của hắn nếu để cho vị “thần huyền chí tôn đỉnh phong cường giả” đang quỳ rạp trên đất Quân Tà nghe được, tin rằng sẽ phun ra một ngụm máu ngất đi, thật là bơm ta lên tận mây xanh rồi.

Phía dưới con phố, đôi mắt hắc y sát thủ cầm đầu bắn ra vẻ không cam lòng, ánh mắt biến hóa vài lần rốt cục ngẩng đầu kêu lên:

- Tiền bối không cho phép chúng vãn bối làm càn, vậy chúng vãn bối xin cáo từ!

Đợi một lúc, không thấy có người đáp lại, biết rằng vị thiên huyền cao thủ này không có ý hiện thân, mà tiếng vó ngựa kia đã sắp tới gần, rốt cục thở dài phất tay nói:

- Rút!

Chín hắc y nhân đồng thời lùi ra phía sau, kim sắc ngân quang nhấp nháy, đang muốn phi thân lên, thình lình vang lên một giọng nói lạnh lùng:

-Giết nhiều người như vậy, nói đi là đi, không phải là quá dễ dàng ư?

Cùng với những lời này, một thân ảnh áo lam bỗng nhiên xuất hiện ở đầu phố, chặn đường đi của chín tên hắc y nhân, người này cả người lam quang thấp thoáng, hai mắt giống như hai viên ngọc lam sắc, dáng người gầy yếu, đứng trong bóng đêm làm cho người ta cảm thấy được một sự cô độc tịch mịch.

Cô đơn, thê lương, lãnh ngạo.. xuất hiện trên người này khiến cho lòng người có cảm giác bi sầu vô hận. Ngay cả chuôi kiếm trong tay hắn cũng toát lên vẻ tịch mịch. Sắc mặt Linh Mộng công chúa trở nên vui mừng, kêu lên:

- Dạ thúc thúc, đúng là người, Mộng nhi thật sự rất mừng.

Ánh mắt hai gã hắc y sát thủ cầm đầu đại biến, đồng tử co lại, lạnh lùng nói:

- Thiên Nhai Cô Tinh Dạ Cô Hàn? Té ra là ngươi! Không phải ngươi dùng kiếm sao? Cũng bắt chước người khác dùng phi đao giả thần giả quỷ từ khi nào vậy?

- Mặc kệ ta dùng cái gì, giết mấy tên phế vật các ngươi đều là quá đủ !

Dạ Cô Hàn lạnh lùng nhìn chín tên sát thủ một vòng, mới nhìn tới Linh Mộng công chúa, chỗ sâu nhất trong mắt lộ ra vẻ ấm áp hiếm thấy:

- Tiểu Mộng nhi lại không ngoan, lén lút xuất cung, gặp phải đại sự ? Có bị sợ hãi không ?

- Có Dạ thúc thúc ở đây, Mộng nhi rất an toàn.

Ling Mộng công chúa cười cười rất đáng yêu, ở trong mắt vị Thiên Nhai Cô Tinh Dạ Cô Hàn nổi danh tính tình quái gở này Linh Mộng công chúa không giống một vị hoàng gia công chúa ngược lại chỉ như một vị tiểu cô nương, nắm góc áo của mình làm nũng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 61: Dạ Cô Hàn

Dạ Cô Hàn, một thiên huyền cường giả độc lai độc vãng. Ai ai cũng biết hắn chưa thân cận với ai bao giờ, tính tình quái gở, tâm ngoan thủ lạt, một khi xuất kiếm dưới tay chưa có người sống. Nhưng mọi người không biết rằng vị kiếm khách quái gở này năm đó cũng từng là một thiếu niên đa tình anh tuấn tiêu sái.

Càng ít người biết rằng, Dạ Cô Hàn và đương kim hoàng hậu Mộ Dung Tú Tú trước kia từng là một đôi thanh mai trúc mã. Nhưng gia tộc của Dạ Cô Hàn không hiểu làm sao trong một đêm suy tàn, xóa tên trong kinh thành, Dạ Cô Hàn cũng trở thành tiểu nhân vật Văn Bất Danh (ý không có danh tiếng gì). Năm đó Mộ Dung thế gia quyền lực che trời dĩ nhiên không để cho nữ nhân lấy một tên ngân phẩm huyền giả nghèo kiết xác không có chút địa vị gì. Mộ Dung gia tộc ngang ngược cản trở hai người rốt cục một đôi tình nhân thề non hẹn biển phải chia ly. Dạ Cô Hàn buồn rầu ra đi, Mộ Dung Tú Tú hết sức bi thương mấy lần muốn tự sát nhưng đều có người cứu kịp thời. Không biết làm sao lại có tin Dạ Cô Hàn đã chết, Mộ Dung Tú Tú mất hết niềm tin, dưới sự khổ công khuyên bảo của cha mẹ, rốt cuộc cũng chịu để cho gia tộc an bài, vào cung cùng đương kim hoàng đế thành thân, mấy năm sau trở thành quốc mẫu của Thiên Hương quốc. Dạ Cô Hàn ra đi mười năm, kiếm thuật đại thành, huyền khí tu vi đạt tới Thiên huyền cảnh giới, tự biết đã có thể xứng đôi với Mộ Dung Tú Tú, kích động quay trở về, không ngờ thời gian như nước chảy, ruộng bể nay đã hoá nương dâu, người yêu lúc trước đã trở thành đương kim hoàng hậu, Linh Mộng công chúa cũng đã được bảy tuổi. Hai người gặp nhau, sầu lệ tuôn trào, như đứt từng khúc ruột.

Cửa hoàng cung sâu tựa biển, từ nay về sau Dạ lang chỉ là người qua đường!

Thiên ý khó lường, tạo hóa trêu ngươi.

Tâm ý Dạ Cô Hàn trở nên lạnh lẽo, tóc bạc trắng chỉ sau một đêm, tính tình cũng bởi vậy mà đại biến, trở nên cô tịch tàn nhẫn, bất nhận thân tình. Nhưng đối với nữ nhân của người yêu ngày xưa Linh Mộng công chúa lại đối xử vo cùng trìu mến. Tuy rằng hắn đã thề từ nay sẽ không gặp Mộ Dung Tú Tú nữa nhưng thường xuyên chơi đùa cùng tiểu Linh Mộng. Cũng chỉ có khi cùng với Linh Mộng công chúa, khối băng giá Dạ Cô Hàn kia mới có thể tan ra. Thực ra, Dạ Cô Hàn đã trở thành thủ hộ thần của Linh Mộng công chúa. Vô luận là ai, cho dù là đương kim hoàng đế muốn trách mắng Linh Mộng công chúa, Dạ Cô Hàn cũng dám ngang nhiên rút kiếm. Linh Mộng công chúa chính là ký thác duy nhất của Dạ Cô Hàn, cũng là điểm yếu lớn nhất của vị lãnh huyết kiếm khách này. Chuyện này vốn là một trong những bí mật bậc nhất của hoàng thất, cho nên người đứng sau những tên sát thủ này không biết, nếu không cũng không ngu đến mức phái ra hai tên kim phẩm huyền giả đi ám sát, thậm chí chưa chắc đã có lần ám sát này. Cho dù muốn ám sát, ít nhất cũng phải có hai vị thiên huyền cao thủ mới xong.

Dạ Cô Hàn đã xác định vị thần bí cao thủ kia sẽ không xuất thủ nhưng hắn cũng không thể để những tên sát thủ đó rời đi nên quyết định hiện thân. Phàm là muốn tổn thương Linh Mộng công chúa, vô luận là ai, ở trong mắt Dạ Cô Hàn chỉ có giết không tha. Hắn chậm rãi xoay người, rút kiếm. Thân kiếm như linh xà khẽ rung, lam sắc kiếm quang phát ra, mũi kiếm chậm rãi nâng lên, chỉ vào chín tên sát thủ, sắc mặt lạnh lùng:

-Tử!

Chín tên sát thủ không nói gì, lúc trước chúng ta hỏi tiền bối có gì sai bảo, chính là vì muốn thử ngươi, ngươi lại không lên tiếng, chờ chúng ta rút lui lại xuất hiện ngăn cả, đây không phải là đùa giỡn sao ? Bọn hắn dĩ

nhiên không biết, chuyện tình sở dĩ không khớp như vậy vì căn bản là có hai người.

- Dạ Cô Hàn, muốn giết chúng ta là dùng kiếm, dùng miệng không được đâu.

Hai tên hắc y sát thủ đầu lĩnh càng nghĩ càng phẫn nộ, cho dù võ công của ngươi cao hơn chúng ta rất nhiều nhưng không thể đùa giỡn người như thế. Tự biết khó có thể sống sót, nên dũng khí trào lên, nói lời trào phúng. Thần sắc Dạ Cô Hàn không đổi, vẫn lãnh khốc vô tình, ánh mắt như tên, thân hình cao ngất như tùng, kiếm quang đột nhiên chớp động, lam sắc kiếm quang giống như pháo hoa nổ bung, bao phủ khắp nơi, lấy hành động thực tế để đáp ứng yêu cầu dùng kiếm giết người của tên thủ lĩnh sát thủ. Dùng võ mồm với người như hắn là hành động của một tên xuẩn ngốc. Kiếm quang sáng lạn, mang theo lam sắc quang thải, một kiếm chém ra, có cảm giác như mộng ảo, vẻ thương tâm đoạn trường. Kiếm quang trong giờ phút này giống như sắc mặt của Dạ Cô Hàn,cô đơn hiu quạnh. Dạ Cô Hàn cất bước, tung mình xuất kiếm. Cổ họng một tên ngân huyền sát thủ gần hắn nhất xuất hiện một vệt máu, huyết vụ trong nháy mắt phun ra, thấm vào làn lam sắc kiếm quang, huyết sắc cùng lam sắc hòa vào nhau khiến cho trường giết chóc này trở nên cực kì mỹ lệ.

Một kiếm xuất ra, không gian xung quanh đều tắt tiếng! Tịch mịch.

Xác của tên sát thủ chậm rãi ngã xuống. Dạ Cô Hàn tóc bạc lại càng lộ vẻ cô đơn tiêu điều, thân ảnh nháy mắt lại xuất hiện ở hai tên sát thủ khác, sát thủ vừa rồi mới uy phong không ai bì nổi giờ trước mặt hắn lại như mấy con tò he bằng đất nung, chịu không nổi một kích. Giống như ngân phẩm cao thủ có thể coi cửu phẩm hạ nhân như con kiến thì thiên huyền cao thủ cũng coi kim, ngân phẩm cao thủ như trò đùa. Hai đạo huyết quang lại lần nữa bắn ra, Dạ Cô Hàn vẫn như cũ lạnh lùng lãnh khốc, huyết quang đầy trời mang theo lam sắc như ảo mộng khiến không gian mang theo một vẻ quỷ mị. Kim ngân huyền giả chính diện đối chiến với thiên huyền cường giả căn bản là lấy trứng chọi đá, ngay cả một tia

hy vọng nhỏ nhoi cũng không có, huống chi lại gặp Dạ Cô Hàn một cuồng nhân nổi tiếng chém tận giết tuyệt, lãnh huyết, vô tình.

- Phong Khẩn, tản ra mà chạy!

Thủ lĩnh sát thủ hét lên một tiếng, sau đó biến mất vô tung, toàn thân như mũi tên hướng về phía xa chạy trốn, năm tên sát thủ còn lại cũng như pháo nổ, chia ra chạy, thoát được một người hay một người. Kết cục cuối cùng đáng để suy nghĩ chính là chín tên sát thủ này có kẻ nào may mắn trốn thoát không ?

Dạ Cô Hàn thét dài một tiếng, thanh âm cũng đượm vẻ buồn thảm cô đơn, sát khí dày đặc bao phủ không gian, kiếm quang lam nhạt tỏa lan, tựa như một khối ngọc bích cực lớn tốc độ cực nhanh bay đi, lam sắc kiếm quang vừa xuất hiện, đã có một tên sát thủ kêu lên thảm thiết. Trong sát na ngắn ngủi đó, bốn tên ngâm phẩm sát thủ đã mất mạng, thi thể chưa rơi xuống đất, Dạ Cô Hàn đã vung kiếm ngăn cản một tên kim phẩm thủ lĩnh. Hai tên sát thủ thủ lĩnh chính là hai người có võ công cao nhất trong bọn, lại là chia ra hai hướng nam bắc bỏ chạy, mặc dù lấy thực lực của Dạ Cô Hàn, giết chết bốn tên ngân phẩm sát thủ cũng chỉ có thể ngăn cản một tên, về phần tên còn lại, hắn đành bất lực.

Quân Tà nằm dưới đất, một mắt hé mở xem náo nhiệt, thấy thần uy của Dạ Cô Hàn trong lòng không yên, thực lực của Dạ Cô Hàn, nếu chính diện giao tranh, cho dù là thực lực trước kia của Quân Tà cũng không địch nổi. Điều này không khỏi làm cho Quân Tà đánh giá lại về huyền khí của thế giới này.

Đương nhiên, đây là điều kiện chính diện giao phong, nếu là dựa vào thủ đoạn sát thủ mà nói, Quân Tà tự tin có nhiều phương pháp bức tử Dạ Cô Hàn, dù sao chính diện chém giết không phải là thế mạnh của Quân Tà. Lam nhạt chính là màu đại diện của thiên huyền sơ giai, đã có uy phong như thế, không biết lên tới thiên huyền đỉnh phong như thế nào ? Thần huyền chí tôn thì như thế nào ? Trong lòng Quân Tà xuất hiện cảm giấc ham muốn mãnh liệt. Chỉ có cùng cường giả đối chiến mới khiến

thực lực của mình tăng lên nhanh nhất. Chỉ tiếc Quân Tà hiện tại, còn lâu mới có thực lực của cường giả. Nếu không, chỉ sợ hắn sẽ nhảy lên hướng tới Dạ Cô Hàn khiêu chiến.

Thực lực a!

Trong lòng Quân Tà như có lửa đốt, vô cùng khát khao. Lúc này, ở phía sau, tên sát thủ đầu lĩnh bỏ chạy còn lại đang chật vật chạy tới. Quân Tà lập tức nổi sát khí. Con mẹ nó, ngươi khiến lão tử biến thành như thế này, ngươi lại có thể nghĩ tới chuyện thoát đi ư? Làm gì có chuyện chơi gái xong phủi đít mà chạy, tiện nghi thế sao?

Cổ tay khẽ động, phi đao đã nằm gọn trong tay, Quân Tà giấu mặt dưới thân, dữ tợn cười:

- Đi chết đi, tiểu tử!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 62: Chuyên Nghiệp Và Không Chuyên Nghiệp

Thủ lĩnh sát thủ mắt thấy Dạ Cô Hàn tạm thời không có đuổi kịp mình, trong lòng thở ra phào một hơi, vừa co giò chạy, vừa quan sát chung quanh, bỗng nhìn thấy tên công tử bột Quân Mạc Tà đã chuyển thành tư thế đang ngửa mặt hướng lên trời từ lúc nào, cả người nằm trên mặt đất, hai con mắt đang mở to nhìn hắn cười hĩ hĩ, không khỏi ngẩn ra: “Lẽ nào tiểu tử này còn chưa chết?”. Quay đầu nhìn lại, Dạ Cô Hàn đã đem đồng bạn của mình bức vào tử địa, nhìn dáng vẻ của hắn chính là muốn bắt sống, tạm thời không thể chú ý đến mình, tâm niệm vừa chuyển, không khỏi sinh lòng hung ác. Giết không được Linh Mộng công chúa, nhưng nếu là Quân Mạc Tà chết, kinh thành cũng sẽ đại loạn à? Nhất thời thân hình chững lại, liệu có nên hạ xuống dưới tặng cái tên quần áo lụa là này thêm một kiếm lên hay không? Đang nghĩ trong đầu, đột nhiên thấy ở phía dưới, tên tiểu tử kia hướng về mình nháy mắt, thè lưỡi, làm mặt quỷ, đang thấp giọng chửi một câu: “Ta abcxyz con mẹ ngươi”. Thanh âm cực bé , bốn phía vốn là đang kêu loạn, xa xa tiếng vó ngựa rầm rầm lao đến, người khác ở gần nhất cũng cách mấy trượng, căn bản không nghe thấy gì, càng không có chú ý đến động tĩnh bên này, tất cả mọi người đang quan tâm đến việc Dạ Cô Hàn xuất thủ, chỉ có vị sát thủ thủ lĩnh này đang toàn lực chạy trốn, cự ly càng lúc càng gần, nên hắn vẫn nghe rõ ràng, nhất thời tức giận đến tròng mắt đều lồi ra. Con bà nó, lão tử không làm gì được thiên huyền cường giả, chẳng lẽ còn giết không được ngươi cái tên quần áo lụa là phá gia chi tử nhà ngươi? Ngươi tuổi gì mà dám chửi lão tử hả, hả! Oanh một tiếng lập tức hạ xuống, trường kiếm hung hăng đâm ra. Trong lòng tức giận mắng:" Lão tử làm thịt ngươi!" Đúng lúc này, đột nhiên trước mắt một xanh lam như trời

cao biển rộng đồng thời xuất hiện trước mắt mình, một thanh phi đao màu xanh da trời, vô cùng thần bí mà mỹ lệ, mộng ảo xuất hiện ở trước mặt, mục tiêu, chính là yết hầu mình.

- Thiên huyền...

Tên thủ lĩnh thất kinh, nhất thời tay chân lạnh lẽo, sợ hãi đến cùng cực, hơn nữa tư thế hắn vốn là đang rơi xuống, một hơi thở đã trút, nhất thời rơi xuống, còn chưa chấm đất, chuôi lam sắc phi đao này đã cắm vào cổ họng của hắn, sâu đến ba tấc. " Lạch cạch" một tiếng, vị thủ lĩnh sát thủ này mãi cho đến lúc chết vẫn còn hi lý hồ đồ, vì sao Dạ Cô Hàn rõ ràng ở ngoài ba mươi trượng, mà phi đao xuất hiện ở chỗ này? Vậy là sao chứ? Cái nghi vấn này, khiến vị kim phẩm sát thủ nghẹn uất, đến khi chết còn mơ hồ không giải thích được. Hai con mắt trợn trừng đầy thắc mắc, bộ dạng như là một tên học sinh hiếu học ham học hỏi vậy...

Quân Tà lúc trước vốn đã thụ thương không nhẹ, di chuyển có chút không linh hoạt. Tuy nói vết thương đã được chữa trị, nhưng dù sao vẫn ăn trọn cú đá của một ngân huyền cường giả, kiểu gì cũng có ảnh hưởng. Nên hắn đành trơ mắt nhìn tên kim phẩm sát thủ với vẻ mặt nghi hoặc không giải thích được đang đổ ập về phía mình, điểm chết người là, tên phải gió này ngay khi đã chết, trường kiếm vẫn nắm ở trong tay...

- Thật là mụ nội nó, chết cũng không thôi!

Quân Tà trong lòng mắng to một tiếng, liều mạng di chuyển thân thể về phía trước, cố gắng tránh mũi kiếm đâm vào chổ yếu hại. Phanh! Thi thể thủ lĩnh sát thủ rơi thẳng lên người Quân Tà, trường kiếm vẫn trong tay hắn đâm vào đùi Quân Tà nghe cái soạt. Mẹ cha ơi, thánh thần ơi, Lạy Phật, Lạy Chúa, Lạy Thánh A La, nếu như nhát kiếm này đi lên phía trái vài phần, Quân đại sát thủ sẽ quang vinh trở thành một chức nghiệp giả trong hoàng cung mất rồi (Thái giám ý mà). Đội ơn các vị lắm lắm!!

- Ui...da...Trời ơi!

Quân Tà bị đụng đánh ầm một tiếng, hít thở không thông, trường kiếm xuyên vào chân, hắn đau đớn kêu một tiếng, chịu hết nổi Quân Đại Thiếu gia lấy hết sức bình sinh gào một câu: “ Con bà nó!Ai ngờ chết rồi mà cũng có thể cầm kiếm làm bị thương người khác? Thế giới này thực sự là kỳ diệu a!”. Trường kiếm xuyên qua đùi Quân Tà, ghim luôn xuống trong đất, khẽ động một cái là máu lại phun ra, nói không chừng nếu lệch một chút có thể cắt đến gân. Quân Tà trong tình huống đành phải nằm bất động, tên thủ lĩnh sát thủ nằm đè trên người đã chết, dĩ nhiên là không động đậy được, hai người cứ như vậy nằm đè lên nhau, trong tay tên sát thủ vẫn nắm chuôi kiếm, thân kiếm cắm ở trên người Quân Tà, tư thế vô cùng quái dị không lời nào tả nỗi. Quân Tà khóc không ra nước mắt: “Lão tử đi tới thế giới này, lần thứ hai bị nam nhân đè xẹp lép a! Lần đầu là tên mập mạp chết bầm tuy rằng buồn nôn muốn chết nhưng dù sao cũng là một người sống, lần này thì khác, bị người chết đè lên, con mẹ nó, khỏi cựa quậy gì được luôn”.

Một người sống, một kẻ chết, hai khuôn mặt áp sát nhau, bốn mắt đối diện, Quân Tà lúc này mới phát hiện, hoá ra tên này chết không nhắm mắt. Nhất thời hiếu kỳ, Quân Tà chăm chú quan sát, càng xem càng thấy lạ, trong mắt tên sát thủ này không phải là phẫn hận, không phải oán độc, hình như là... chết vì lạc trong bát quái nghi vấn trận đồ. Ngươi tìm không được đường tới suối vàng sao? Thì kệ bố tiên sư nhà ngươi. Đừng nhìn lão tử như thế, lão tử cũng không biết đường! Quân Tà oán hận thóa mạ. Người bình thường khi bị người chết nằm đè trên người lại, còn bị trừng mắt nhìn, e là lá gan có to đến mấy đi nữa cũng muốn hồn bất phụ thể (hồn rời khỏi xác), nơm nớp lo sợ, nhưng Quân Tà vốn là quái thai, có thể tám cùng người chết, không thể không nói một tiếng.... Giỏi.

Ba một tiếng, Dạ Cô Hàn đánh văng trường kiếm trong tay của tên thủ lĩnh sát thủ còn lại, kiếm quang chợt lóe, đã kê ngang trên cổ của hắn:

- Ai phái các ngươi tới? Nói!

Dạ Cô Hàn rất phẫn nộ, nếu không tìm ra kẻ chủ mưu phía sau, ai biết mấy chuyện như thế này sau đó có phát sinh nữa hay không? Mình có thể bảo hộ Linh Mộng một lần, hai lần, nhưng vị tất có thể để bảo vệ Linh Mộng suốt đời, nếu lần sau thiên huyền cao thủ đi ám sát, vậy sẽ xảy ra chuyện gì đây?! Gã sát thủ lạnh lùng nhìn Dạ Cô Hàn, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, đột nhiên cất tiếng cười to, nói:

- Dạ Cô Hàn, ngươi nghĩ rằng ta sẽ nói sao? Ha ha ha... Thực sự là buồn cười, không nghĩ tới Thiên Nhai Cô Tinh danh tiếng khắp thiên hạ, đường đường là cao thủ thiên huyền lại ấu trĩ đến thế.

Nói xong đột nhiên khóe miệng chảy ra một dòng máu đen, hô hấp đình chỉ, con mắt nhìn Dạ Cô Hàn, vẻ đầy trào phúng. Ngay khi hắn bị bắt liền lập tức cắn nát túi độc trong miệng.

Kiến huyết phong hầu, đúng là độc dược cực mạnh!

Dạ Cô Hàn giẫm chân thở dài, trong mắt lộ ra một tia kính nể, lẩm bẩm nói:

- Cũng coi như là một hán tử! Ta sẽ không làm khó dễ thi thể ngươi!

Đám thích khách tới tập kích, toàn bộ đã chết hết, toàn trường trong nháy mắt tĩnh lặng như cũ, Dạ Cô Hàn tuy rằng âm lượng không lớn, thế nhưng cũng đủ để Quân Tà nghe thấy. Giờ khắc này, Quân Tà đột nhiên thèm muốn được cười phá lên. Thực sự là câu nói vô liêm sỉ nhất trong ngày, hành vi như vậy cũng có thể kêu là hảo hán tử sao? Thế giới này này hảo hán tử thật đúng là không đáng giá bao nhiêu tiền a. Hắn thật ra cũng không muốn tự sát, lẽ nào ngươi sẽ bỏ qua cho hắn? Ừ, cứ cho là vì hắn là" Hảo hán tử" nên ngươi buông tha hắn, vậy tổ chức sát thủ sau lưng của hắn có thể buông tha hắn sao? Kẻ chủ mưu đang ẩn nấp có thể buông tha hắn sao? Gặp qua nhiều tên ngu xuẩn, mà chưa thấy qua tên nào ngu như tên này, mà lại là một vị thiên huyền cao thủ! Đáng để được vinh danh Thiên Huyền cao thủ Ngu ngốc! Trong lòng Quân Tà nhịn không được càng khinh bỉ thêm vạn phần: muốn bắt giữ người như thế, nếu dự định để hắn sống, như vậy chuyện thứ nhất nên làm là phải bẻ

luôn răng nanh của hắn. Đó là điều cơ bản tối thiểu. Về phần chế trụ hắn, cắt đứt nội tức vân vân và vân vân, căn bản không cần ta phải nói mới hiểu đó chứ?

Đồ toi cơm a! (Thái điểu oa) Thật sự là không chuyên nghiệp a! Tình cảnh này khiến cho một kẻ chuyên nghiệp như Quân đại sát thủ uất ức ca thán một hồi.

Mùi máu tanh tràn ngập khắp không gian, Linh Mộng công chúa khẽ cau mày, cố gắng chịu đựng mùi máu tươi nồng nặc này, tiến lên hỏi:

- Dạ thúc thúc, người đã luyện được phi đao thần kỳ như thế từ lúc nào vậy? Sau khi trở về dạy ta có được hay không?

Nhắc tới phi đao, Dạ Cô Hàn nhất thời tỉnh ngộ lại, hai tay ôm quyền, hướng khoảng không thi lễ, cất cao giọng nói:

- Hôm nay đa tạ tiền bối cứu giúp, Dạ mỗ vô cùng cảm kích! Linh Mộng kiến thức nông cạn, nếu có chút mạo phạm tiền bối, thỉnh tiền bối đại nhân đại lượng, không nên tính toán, tiền bối nếu có gì sai phái, chỉ cần đôi câu vài lời. Vãn bối dù nước sôi lửa bỏng, cũng không chối từ, để đền đáp đại ân của tiền bối!

Ở trong lòng hắn, Linh Mộng công chúa dường như chính là thân sinh nữ nhi, càng chính là hi vọng sống duy nhất của mình gửi gắm ở chốn nhân gian. Cường giả thần bí đã cứu Linh Mộng cũng chính là cứu mình. Sở dĩ khi hắn nói lời cảm tạ, cũng không có đề cập đến cứu ai. Bởi vì bất kể là ai, đều cũng như nhau.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 63: Phương Tâm Đau Đớn

Hơn nữa, thực lực của Linh Mộng còn yếu, khó có thể nhận ra mức độ cao thâm của Thiên huyền cảnh giới, vừa rồi nói như vậy rõ ràng đã mạo phạm vị cao nhân thần bí kia, ngay cả vị cao nhân đó tâm tình rộng rãi không so đo với tiểu bối, dù sao cũng không phải chuyện tốt, một khi cường giả kia tức giận hậu quả thật sự không đỡ nổi, Dạ Cô Hàn dĩ nhiên hiểu được nặng nhẹ trong đó nên vì Linh Mộng mà xin thứ lỗi. Đương nhiên, với tính tình của Dạ Cô Hàn mà nói, nếu không phải vì Linh Mộng, chỉ sợ trong lòng hắn dù cảm thấy cảm kích cũng tuyệt đối không nói ra.

Không trung vẫn im ắng, tựa hộ như vị 'thần huyền chí tôn đỉnh phong cường giả' thần bí kia đã rời đi. Dạ Cô Hàn thở dài một hơi, kết quả này hắn đã sớm dự đoán được, thế ngoại cao nhân như vậy sao lại tự hạ thấp thân phận nhận lòng biết ơn của tiểu bối như mình.

- Dạ thúc thúc? Đây là .. Người nói chuyện gì vậy?

Linh Mộng công chúa mở to mắt tò mò hỏi.

- Mộng nhi, lúc trước con vô tâm nói như vậy thật sự đã đắc tội với vị tiền bối xuất đao cứu con. Thật sự là một kì nhân! Hơn nữa, tu vi vị tiền bối này hơn ta rất xa, hoàn toàn không thể đánh đồng!

Dạ Cô Hàn vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Một đao kia đã là cực hạn của nhân gian, không phải người như ta có thể phát ra!

- A?

Linh Mộng công chúa kinh ngạc, khẽ kêu lên, ngọc thủ bưng miệng:

- Lại có việc này à? Thúc thúc đã là thiên huyền cao thủ, vị tiền bối kia không phải rất cao minh sao!

- Đúng là như vậy!

Dạ Cô Hàn gật gật đầu.

Linh Mộng công chúa lấy lại vẻ bình tĩnh, nghiêm nét mặt hướng về phía thiên không thi lễ:

- Linh Mộng đa tạ ơn tiền bối cứu mạng, lúc trước vọng ngôn khinh thường tiền bối, lại càng cảm kích tiền bối đại lượng tha thứ cho, không biết tiền bối có hiện thân cho Linh Mộng được giáp mặt bái tạ hay không ?

Không trung vẫn im ắng như cũ. Nếu là thiên huyền cường giả hay là một vị cao thủ làm sao có thể thấy lạ với sự bái tạ của một vị công chúa, nếu thật sự là thần huyền chí tôn đỉnh phong cường giả, chỉ sợ cho dù là Thiên Hương quốc chủ cũng không thể vì đó mà hiện thân, Linh Mộng công chúa không phải không biết điều này nhưng xuất phát từ tấm lòng cảm kích, vô luận người nọ đã đi hay chưa, đều cảm tạ. Nếu Dạ thúc thúc đã nói như vậy thì việc này hết sức chính xác không thể hoài nghi.

-Đáng tiếc, không thể gặp được!

Dạ Cô Hàn thở dài một tiếng, vẻ mặt lại khôi phục vẻ lạnh băng cao ngạo, đứng ở một bên nói:

-Tiểu Mộng nhi, Dạ thúc thúc phải đi trước. Con cũng sớm hồi cung đi thôi. Hoàng Thành thủ bị quân cũng đã tới rồi.

Ở phía xa, vó ngựa như sấm ngày càng gần. Linh Mộng công chúa nhìn Dạ Cô Hàn chờ đợi nói:

- Dạ thúc thúc, người lúc nào lại đến thăm Mộng Nhi?

Mộng Nhi ngốc, kỳ thật Dạ thúc thúc vẫn ở bên cạnh con, trong tâm Dạ Cô Hàn hết sức đau khổ, thở dài ôn nhu nói:

- Ta sẽ đến thăm tiểu Mộng nhi. Lúc trước có một tên sát thủ đào tẩu, tất sẽ có hậu hoạn, tiểu Mộng Nhi trong thời gian tới phải cẩn thận.

Linh Mộng công chúa cúi đầu dạ một tiếng, vẻ mặt hết sức lưu luyến. Tiếng vó ngựa đã đến đầu phố, Dạ Cô Hàn cất mình bay lên, giữa không trung đột nhiên thay đổi phương hướng "di" một tiếng, bay tới phía Quân Tà, ánh mắt đảo qua một vòng thấy được tên sát thủ ngã trên người Quân Tà, ở cổ họng có một thanh phi đao, không khỏi cảm thấy cảm kích: "nguyên lai vị tiền bối đã thay ta lo liệu hậu hoạn, thật sự hổ thẹn". Thân mình không dừng lại, bay lên mái hiên, lam quang lóe lên trong phút chốc đã vô ảnh vô tung.

Ở đầu phố, một con ngựa chạy nhanh vào, một thanh niên mang quan phục vội vàng chạy tới, thấy Linh Mộng công chúa bình yên đứng ở nơi đó, thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hành lễ nói:

- Công chúa điện hạ, điện hạ không sao chứ ạ ?

Ngữ khí khẩn thiết không thể nghi ngờ.

Linh Mộng công chúa nhìn gã có chút mờ mịt, xoay người, đem hai thanh phi đao lúc trước cầm trong tay, tinh tế quan sát, phi đao màu bạc như cánh ve, khéo léo lả lướt, đường cong tinh tế, Linh Mộng công chúa vừa nhìn đã thích. Gương mặt ngọc không khỏi có chút kích động: "đây chính là thần binh lợi khí của vị cao nhân khiến Dạ thúc thúc cũng cảm thấy mặc cảm a". Đúng là thanh đao rất đáng yêu!

- Đao … này?

Thanh niên kia hồi hộp hỏi:

- Hung khí như thế, công chúa nên cẩn thận.

- Nếu không phải là do phi đao này của tiền bối cao nhân, bổn cung đã sớm chết trong tay thích khách rồi! Làm sao còn có thể đứng đây chờ các ngươi tới cứu?

Sự tồn tại của Dạ Cô Hàn tự nhiên không thể để cho người ngoài biết được. Linh Mộng công chúa nhìn hắn, nụ cười trên mặt hiện lên cùng một tia mệt mỏi và thương cảm. Trước kia rời cung, tối thiểu phải có một vị ngọc phẩm cao thủ ở bên, đây chính là phụ hoàng đích thân an bài cho mình, vì sao lần này lại bị phái ra ngoài làm việc? Mà đội kim phẩm cao thủ tinh nhuệ cũng bị điều động đi, lại đúng lúc mình xuất cung gặp thích khách. Tất cả chuyện này nói lên điều gì không cần nói cũng biết. Linh Mộng công chúa thông minh tuyệt đỉnh, trong lòng đã sớm hiểu rõ, nhưng nàng lại cố gắng không chế được bản thân không thèm nghĩ nữa, thật sự không muốn nghĩ tới, cũng không dám nghĩ tới , bởi vì kết quả như vậy thật sự làm nàng rất đau lòng. Nội tâm hết sức đau xót.

Các ngươi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế thì thôi, vì cái gì lại phải coi ta như một công cụ tranh đoạt? Một ngôi vị hoàng đế thật sự quý giá như thế sao? Chẳng lẽ, ta ở trong mắt các ngươi chỉ có thể là công cụ dùng để giá họa cho người khác sao? Tuy rằng không phải là một dạ sinh ra nhưng thủy chung cũng cùng một phụ thân, cũng là máu mủ tình thâm. Vì cái gì? Vì cái gì? Chẳng lẽ muốn ngôi hoàng đế phải bất nhận thân tình sao ?

Cảm thụ được hai thanh phi đao trên da thịt mình phát ra hơi thở lạnh lẽo nhưng lại làm cho Linh Mộng công chúa cảm thấy ấm áp và an toàn. Vị thiên huyền cao thủ thần bí cứu tính mạng mình mà mình lại xúc phạm, lão nhân gia cũng không trách tội, chỉ nói về tính tình rộng rãi này đã khiến cho Linh Mộng công chúa nghĩ tới không nguôi. Dạ Cô Hàn tuy rằng biết vị thần bí cao thủ này không chỉ là thiên huyền tu vi nhưng Linh Mộng lại không biết, nàng chỉ thấy lam sắc như biển giữa thiên không.

Vô hình vô ảnh chi gian, cứu nhân tính mệnh, phiêu nhiên nhi lai, phiêu nhiên nhi khứ, sự tiền sự hậu, giai vô tung tích khả tầm, canh gia

đích bất hi hãn biệt nhân đích báo đáp! Thậm chí toàn bất giới ý bị cứu chi nhân đích vô tri!

Đây là lòng dạ như thế nào! Đây mới là cao nhân kì sĩ chân chính! Linh Mộng công chúa đang đau lòng đối với vị thiên huyền cao thủ như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi sinh ra một loại tình cảm nồng đậm. Trong lòng nàng bỗng cảm thấy vị thần bí nhân này giống như Dạ thúc thúc có thể tin cậy.

Phi đao ở trước ngực, Linh Mộng công chúa đột nhiên cảm thấy tự tin mười phần. Đúng vậy , vô luận là ai, có một vị thiên huyền đỉnh phong cao thủ cùng với Thiên Nhai Cô Tinh Dạ Cô Hàn thủ hộ, đều có thể không cần lo lắng.

Tinh thần phục hồi, nàng mới phát hiện gã thanh niên kia đang ngơ ngác nhìn mình. Gương mặt Linh Mộng công chúa thoáng vẻ giận dữ, trừng mắt liếc hắn một cái, trong lòng phiền muộn không chịu nổi. Kẻ kia chính là con cả trong Mộ Dung gia tộc, Mộ Dung Thiên Quân, là thế hệ nhân tài mới xuất hiện của họ ngoại Mộ Dung thế gia Nếu luận về quan hệ thân thích, cùng với Linh Mộng công chúa có thể xem như quan hệ biểu huynh biểu muội. Ở trong kinh thành cũng nổi danh là một thanh niên tài giỏi. Từ khi gặp Linh Mộng công chúa liền trở thành thần hồn điên đảo, liền nài nỉ gia tộc một chức cấm quân thủ lĩnh hy vọng có thể gần nàng, điên cuồng theo đuổi Linh Mộng công chúa. Từ sau khi Quân Mạc Tà rút lui, Mộ Dung Thiên Quân là một trong hai người có hy vọng theo đuổi được Linh Mộng công chúa, về phần người còn lại chính là trưởng tôn của thái sư Lý Du Nhiên.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 64: Lão Nhân Áo Xám

Bất kỳ ai quan sát, đều cảm thấy vị Mộ Dung công tử này văn tài vũ lược, gia thế bất phàm, dung mạo tuấn nhã, phong độ phiêu nhiên, võ công cao cường, thật sự là lương phối tốt cho mọi nữ nhân. Nhưng Linh Mộng công chúa ngược lại cảm thấy được người này có vẻ dối trá, ở trước mặt mình lúc nào cũng mang theo cái mặt nạ "một mảnh tình thâm", chính mình ở lâu trong thâm cung, cũng không thể nào phán đoán, thâm tình chân thành của hắn, rốt cuộc có mấy phần là thật? Mấy phần là giả? Bộ mặt thật sự của người này là như thế nào ? Linh Mộng công chúa cảm thấy được chính mình thật sự nửa điểm cũng không nắm chắc.

Về phần một người theo đuổi khác, người thừa kế trực hệ của Lý phủ Lý Du Nhiên, cũng là đệ nhất tài tử của Thiên Hương đế quốc lại làm cho Linh Mộng công chúa rất khó nghĩ. Lý Du Nhiên nhân phẩm tuấn nhã, phong lưu tiêu sái, giữ mình trong sạch, khiến cho vô số thiên kim cô nương ở kinh thành này si mê, nhưng hắn vẫn cứ cái kiểu "Qua rừng trăm hoa nở, mảnh lá chẳng dính thân", được xưng danh là đệ nhất nho nhã quân tử của Thiên Hương thành. Lý Du Nhiên vĩnh viễn tao nhã, không nhanh không chậm, vững vàng ổn định tựa hồ chuyện trong thiên hạ hắn đều đoán được, đều nằm trong lòng bàn tay hắn, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, phong thái tiêu sái. Nhưng Linh Mộng công chúa lại nghĩ rằng thế gian sao lại có thể có một người hoàn mỹ như vậy, lỡ như tất cả biểu hiện bên ngoài đó chỉ là ngụy trang, thì người này thật vô cùng đáng sợ, vô cùng âm hiểm, bởi vì bất luận kẻ nào, cũng không hiểu rõ được tâm tư đích thực của hắn. Khi ở bên cạnh Lý Du Nhiên, trong lòng Linh Mộng công chúa thường xuyên sinh ra một loại cảm giác sợ hãi khó

hiểu, cảm giác vị thiếu niên tao nhã trước mặt này, nguy hiểm đến cùng cực.

So sánh xuống nữa, thì Quân Mạc Tà lại trái ngược, tuy có vẻ láu cá, nhưng hoàn toàn không hề che dấu ý đồ đối với mình, bộ mặt đó rõ ràng là "Ta là lưu manh đấy, ta không sợ nàng biết." Tuy rằng trong mắt mọi người nhân phẩm quả thật có chút xấu xa. Dù là bại hoại, nhưng cũng là quang minh lỗi lạc, chí ít không cần lo lắng hắn âm thầm giở trò xấu xa. Nghĩ tới Quân Mạc Tà, lúc này mới nhớ tới tên ăn chơi trác táng này vừa mới còn ở đây, dường như muốn nhắc nhở mình một câu, mặc kệ hắn là có tâm hay là vô tình, cũng là có ý tốt. Nhưng mà hình như bị đám sát thủ mới đến giết chết rồi. Nghĩ đến đây, nàng vội vàng nói:

- Các ngươi mau tìm Quân tam công tử, xem hắn thế nào .

Trong lòng nàng vô cùng nôn nóng, thầm nghĩ, chính mình tuy rằng may mắn được người cứu mạng, nhưng e là Quân Mạc Tà đã bị giết chết. Chắc chắn Quân lão gia tử sẽ nổi cơn lôi đình, chỉ sợ sóng gió nổi lên không thua kém bao nhiêu so với việc mình bị thích khách ám sát, xem ra kinh thành sắp nổi cơn phong ba rồi đây. Chỉ mong ba vị ca ca của mình, không hùa theo Quân lão công tước thêm dầu vào lửa, càng làm cho thiên hạ đại loạn. Tuy rằng không có tận mắt chứng kiến, nhưng trong lòng Linh Mộng công chúa, Quân Mạc Tà hơn phân nửa là không còn có hy vọng. Dù sao, hai thích khách là từ phía bên hắn xông tới, mà khi đó, hắn đã ngã xuống rồi. Nếu không phải đã chết, thích khách sao lại có thể buông tha hắn? Vài vị thị vệ tìm kiếm chung quanh, tìm một vòng, nhưng không phát hiện ra thân thể Quân Tà hiện tại đang nằm dưới thi thể tên sát thủ. Một tên thị vệ cao lớn thô hào nhọc nhằn chạy tới, bẩm báo:

- Hồi bẩm Công chúa, không có phát hiện ra thi thể Quân Tam công tử không biết có phải đã chạy thoát rồi hay chưa.

Linh Mộng công chúa nghe hắn nói xong thấy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa phun ra búng máu. Nói vậy là sao? Không phát hiện thi

thể, không biết đã chạy thoát hay chưa? Thi thể mà còn chạy được? Ta ngất toàn tập.

Mộ Dung Thiên Quân sắc mặt trầm xuống:

- Ngươi nói cái gì?

Tên thị vệ kia hoảng hốt, lắp bắp nói:

- Bẩm, thuộc hạ nói.. là thuộc hạ nói, quả thật không... không phát hiện thi thể Quân Tam công tử, có thể hắn đã chạy rồi... Không, không đúng! Thuộc hạ nói là...

- Đủ rồi! Ngươi đừng nói nữa!

Mộ Dung Thiên Quân sắc mặt tối sầm:

- Không tìm thấy xác, thì không thể nói là đã chết! Càng không thể nói là thi thể, phải nói là không thấy thi thể của Quân Tam công tử. Hiểu chưa?

Bọn thị vệ vâng vâng dạ dạ, trong lòng thầm oán: “Còn không phải chính ngươi nói là đã chết? Lại còn giáo huấn chúng ta! Mẹ nó chứ, chúng ta khinh bỉ ngươi, khinh bỉ từ đầu cho đến thằng hai. Phi phi!”

Linh Mộng công chúa ngao ngán nói:

- Tìm kiếm chung quanh cẩn thận một chút, nếu phát hiện … thi thể Quân Tam công tử ... phải mau chóng đưa về Quân gia.

Chịu ảnh hưởng của bọn họ, Linh Mộng công chúa cũng bất giác thốt lên hai chữ “thi thể“. Tìm kiếm lại một lần nữa, vẫn không có phát hiện ra, Linh Mộng công chúa liền an bài một gã thị vệ vội vàng đi đến Quân gia báo tin. Tên thị vệ kia vừa mới thúc ngựa rời đi, bỗng thấy một cái bóng người từ xa lao đến, thoắt một cái đã tới trước mặt. Đó là một tiểu lão đầu gầy gò bé nhỏ.

Mộ Dung Thiên Quân vội rút kiếm, miệng hỏi:

- Người nào?

Thần sắc vô cùng nghiêm cẩn.

- Ây da, tìm người tìm người.

Tiểu lão đầu thần tình lo lắng buồn bực, bới chổ nọ xọ chổ kia tìm lung tung, vẻ mặt vô cùng sốt ruột, đối với câu hỏi của Mộ Dung Thiên Quân như mắt điếc tai ngơ.

Mộ Dung Thiên Quân giận dữ, quát lớn:

- Bắt hắn lại!

Công chúa vừa mới gặp chuyện, lại xuất hiện một tên quái nhân như vậy, thật sự rất khả nghi. Binh lính bốn phía dạ ran, đang muốn xông tới. Bổng thấy lão nhân kia hưng phấn kêu lên:

- Tìm được rồi, ha ha, ta để sổng ra, là tiểu tiểu tử thối tha nhà ngươi bị người ta đâm cho một nhát. Để xem lần sau ngươi còn chạy nữa thôi, ngươi lại bị tóm rồi he he!

Khẩu khí vô cùng vui sướng khi thấy người khác gặp họa. Chỉ thấy lão lao đến trước một thi thể hắc y thích khách, rút thanh kiếm ra.

- Té ra hắn là một tên thích khách. Bắt trói lại!

Mộ Dung Thiên Quân mừng rỡ. Thầm nghĩ sao còn có loại thích khách ngốc cỡ này, đồng bọn chết sạch mà còn chấp cả đại quân bao vây xung quanh cả gan tìm thi thể, thật là khờ hết thuốc chữa. Lão nhân kia soạt một tiếng đem một thanh trường kiếm ném ra ngoài, nhấc thi thể hắc y sát thủ kia quăng tựa như quăng bao tải, không có một chút nương nhẹ. Rồi cúi người xuống, ôm lấy một thân mình loang lổ vết máu lên. Linh Mộng công chúa vội vàng quát bảo Mộ Dung Thiên Quân ngừng lại , nhìn kỹ, thân thể đó chính là Quân Mạc Tà. Chỉ thấy đầy mặt và đầu cổ

hắn đầy máu, bộ dáng tựa như có thể chết bất cứ lúc nào. Nàng nhất thời hoảng sợ, nhưng thấy nhãn châu Quân Tà xoay chuyển, trong lòng không khỏi vui vẻ: hoá ra người nầy còn chưa chết.

- Xin hỏi lão trượng đây là…?

Linh Mộng công chúa hỏi.

- Không rảnh nói chuyện với tiểu nha đầu ngươi, lão phu phải nhanh chóng xử lý vết thương của hắn, nếu không tiểu tử này có thể mất mạng.

Lão nhân ôm lấy Quân Tà, nhoáng một cái, vọt đến trước mặt Mộ Dung thiên quân, trừng mắt nhìn hắn, vễnh râu, mắng:

- Thằng nhóc con, về sau nói chuyện với lão tử chú ý một chút!

Đầu lão rụt lại, nhanh như chớp biến mất như chiếc bóng ma.

Mộ Dung Thiên Quân vô cùng tức giận đang định phát tác, nhưng lão nhân đã sớm biến mất không thấy tăm tích, không khỏi giận sôi lên. Nhưng muốn duy trì phong độ trước mặt Linh Mộng công chúa nên chỉ biết nghiến răng ken két. Trong lòng đã đem tổ tông mười tám đời lão nhân này ra ân cần thăm hỏi một lượt.

- Không hay!

Linh Mộng công chúa biến sắc:

- Ta mới vừa phái người đi báo tin cho Quân lão công gia. Còn ở đây Quân Mạc Tà lại bị người mang đi. Nếu lão công gia giận dữ, chắc chắn mọi chuyện sẽ vô cùng tệ hại.

Mộ Dung Thiên Quân an ủi:

- Công chúa cứ yên tâm hồi cung, ta lập tức liền cho người nữa đến Quân gia báo tin, báo cáo cái tên Quân Mạc Tà khốn..à không báo tin người này vẫn còn sống.

Linh Mộng công chúa thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Như thế là tốt nhất.

Đôi mắt vừa chuyển, bỗng nàng phát hiện trên cổ tên thủ lĩnh sát thủ kia có cắm một ngọn phi đao, nhịn không được ồ lên một tiếng, thầm nghĩ, hoá ra vị tiền bối này đã sớm thanh lí hậu hoạn, vậy mà ta còn như kẻ nằm mơ không biết gì cả. Thật là đáng cười. Nàng đi tới cúi người rút phi đao ra, quả nhiên là hình dáng giống ý hai thanh kia, trong lòng không khỏi thắc mắc không thôi: “Cao nhân như thế, không biết khi nào mới có thể gặp lại một lần nữa, để trực tiếp nói lời cảm tạ?”

Linh Mộng công chúa quay đầu, nhìnđoàn xe cái gãy càng, cái bay nóc. Nàng bất giác thở dài, bộ dáng hiện tại thế này, sao có thể đi Độc Cô thế gia? Lại nghĩ tới lí do thúc thúc thoái thác đối với mình lúc nãy, bèn cất tiếng:

- Hồi cung. Tất cả thị vệ chết trận, thống kê tên tuổi, cấp báo đại nội, tưởng thưởng và trợ cấp thân nhân.

Bất nhẫn, không đành lòng nhìn thêm nữa, Linh Mộng công chúa nhắm hai mắt lại, nước mắt nhẹ nhàng tuôn rơi, những người này... tất cả bọn họ đều vì mình mà chết

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 65: Quỷ Khiến Thần Xui

Xe ngựa toàn bộ đã bị hủy và tất nhiên việc sau đó cũng không cần nói nữa, Linh Mộng công chúa liền nhảy lên một con ngựa mà thị vệ dắt tới, chậm rãi quay về, duy chỉ tâm tình là dị thường nặng nề.

Mộ Dung Thiên Quân vội vàng chỉ huy cấm quân bảo vệ Linh Mộng công chúa bảo vệ thật chặt chẽ, trước lúc cưỡi ngựa rời khỏi đó, hắn còn quay đầu nhìn lại, trong đầu thầm nghĩ:

“Trông tên Quân Mạc Tà kia bị thương nặng như vậy thì không biết liệu có thể chết hay không nhỉ? Nếu chết là tốt nhất. Vừa trông thấy hắn mà mình chỉ muốn dần cho hắn một trận! Với đức hạnh kia không ngờ còn muốn theo đuổi Linh Mộng công chúa nữa. Thật đúng là không biết lượng sức mình.”

Trong miệng thì hừ một tiếng, rồi cưỡi ngựa nhìn Linh Mộng công chúa phong tư duyên dáng phía trước mà không khỏi mắt hoa thần mê, hồn phách điên đảo, trong lòng nghĩ xiên nghĩ vẹo, nhất thời hồn bay cả lên trời, và hoàn toàn quên mất việc phải phái người đi báo tin cho Quân gia…

- Ta nói lão già nhà ông này. Ông giống như ma quỷ cứ bám ta ba ngày rồi đó. Chẳng lẽ là bởi vì dáng vẻ anh tuấn tiêu sái của bản thiếu gia khiến cái lão già ông xem trọng hay sao?!

Quân Tà bị lão nhân kia ôm như ôm một đứa trẻ con trước ngực. Mà lão nhân này lại như một con gà bị phơi khô, cả người gần như không có lấy một mẩu thịt. Điều này khiến Quân Tà hắn cảm thấy toàn thân vô

cùng vô cùng không thoải mái, kiểu như nằm trên đá cuội vậy. Với lại hắn biết lão nhân này khẳng định sẽ không thương tổn đến mình nên chẳng có chút khách khí, cứ thoải mái châm chọc lão!

- Phi, ngươi cho là lão tử muốn đi theo cái tên bại gia tử nhà ngươi hả? Ngươi mỗi ngày từ đầu đến cuối cứ hết chạy chỗ này lại sang chỗ khác, lại chẳng biết phóng ra cái ám chiêu bỏ mịe gì mà thoát khỏi tầm mắt lão tử! Giờ thì thế nào! Gặp báo ứng chưa? Nếu không phải gia gia ngươi bỏ ra một lượng bạc lớn… À mà bỏ mịe? Làm sao ngươi biết ta theo ngươi ba ngày?

Lão đầu vẻ mặt oán giận, cảm giác đi theo cái tên hoàn khố này thật mất giá, đang định càu nhàu thì đột nhiên phát hiện có gì đó không không bình thường ở đây. Tiểu tử vô dụng này làm sao biết ta đi theo hắn ba ngày? Chẳng lẽ phương pháp ẩn hình truy tung của lão tử lại thụt lùi đến trình độ này. Dưới sự kinh hãi lão nhất thời dừng bước. Thậm chí đối với việc làm bất kính khi Quân Tà kêu mình là lão già cũng chẳng thèm để ý nữa!

- Ngu ngốc! Vấn đề đơn giản như vậy cũng hỏi. Tất nhiên là có người nói cho ta biết rồi.

Chợt động tâm niệm, Quân Tà thuận miệng trả lời. Thủ đoạn truy tung của lão đầu này dù chưa đáng lọt vào mắt xanh Quân Tà. Nhưng dù thế ở kiếp trước thủ đoạn đó cũng thuộc hàng nhất lưu, và nếu chỉ bằng đạo hạnh trước kia của Quân Mạc Tà thì cho dù có tu luyện thêm một trăm tám mươi năm nữa cũng không phát giác được ra lão, lại càng không cần nói đến chuyeenj thoát khỏi tầm mắt người này.

- Ngươi mới ngu ngốc! Chỉ bằng cái tên ngu ngốc nhà ngươi đương nhiên không phát giác được lão tử… À? Ai nói cho ngươi biết? Lại là người giúp ngươi trốn khỏi tầm mắt lão tử à?

Lão nhân đột nhiên cảm thấy kinh dị, lấy công phu truy tung của mình không ngờ còn bị người phản truy tung mà đến mình còn không biết? Hơn nữa người đó lại còn có bản lĩnh để cho tên tiểu tử rác rưởi

Quân Mạc Tà này tự động trốn khỏi sự theo dỏi của mình thì… thật sự là rất đáng sợ.

Điều này cần phải có thực lức như thế nào?! Nếu người đó là địch nhân…

- Ta nào biết người đó là ai.

Quân Tà tiếp tục lừa dối:

- Ta cũng chưa từng gặp mặt hắn.

- Ừ ha…Điều đó là đương nhiên! Cao nhân như thế há lại để tên rác rưởi ngươi gặp mặt? Nói như vậy, phương pháp để ngươi thoát khỏi ta cũng là của người đó sao? Phương pháp đó là gì vậy?

Theo ấn tượng ban đầu, lão già càng nhận định tên hoàn khố này tuyệt đối không có năng lực phát hiện ra mình. Lão hỏi vậy cũng chỉ trông chờ vào cái gọi là vạn nhất. Dù sao đối với kỹ thuật truy tung phản truy tung của mình lão cực kỳ tin tưởng. Chỉ là trong lòng vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ nghĩ:

“ Chẳng lẽ là Chí Tôn Thần Huyền để ý tới ta sao? Không đúng, chẳng lẽ là…”

Càng nghĩ trong lòng càng hoan mang.

Sự thật, thủ đoạn của lão nhân này quả rất cao, nếu không lấy bản lĩnh một thế hệ Vua sát thủ như Quân Tà thì sao phải mất tới thời gian ba ngày lượn lờ khắp nơi!

- Đương nhiên, ta nói lão nhân ông này. Ông rốt cuộc đã xong chưa, cuối cùng nói mấy cái vớ vẩn này làm cái gì. Ông đến cùng định mang ta tới đâu đây? Nhanh mang ta về nhà mới là chính xác.

Quân Tà có chút khó chịu, trong lòng tức giận mắng:

“ Ngươi nhanh nhanh mang ta về nhà để ta còn dùng Hồng Quân Tháp chữa thương chứ! Nếu ở chỗ khác vạn nhất lộ ra chút sơ hở gì thì làm sao?

- Nói cái rắm! Tiểu tử ngươi bị thương thành ra như vậy mà lão phu còn không chuẩn bị chưa trị cho ngươi thì chưa về tới ngươi đã đi đời nhà ma rồi.

Trong lòng lão nhân có chút khó chịu, bằng công phu của ta, không ngờ lại bị người phản truy tung! Thật sự là con mẹ nó! Nếu về thẳng Quân gia, lão nhân nhà ngươi còn không oán chết lão tử ra à!

Không chữa trị cho tiểu tử này ổn ổn một chút thì sao còn dám vác mặt về chứ?

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi vào một nhà dân lụp xụp. Lão đầu xoay người một cái ôm Quân Tà vội vã đi vào, đặt hắn ở trên đất, rồi lập tức bắt đầu kiểm tra một cách tinh tế miệng vết thương của hắn, đến khi kiểm tra một lần rồi thì không khỏi chậc chậc lấy làm kỳ!

Lồng ngực của Quân Tà, một kiếm gần như đâm thủng qua cả ngực, mặt khác còn có vết hai chỗ tím đen rất rõ ràng, hiển nhiên hai chỗ đó là dấu vết để lại của hai cước trên lồng ngực hắn. Mà với công lực của sát thủ Ngân phẩm thì bất cứ người nào ra tay cũng đủ chết rồi. Nhưng tên tiểu tử này một bộ vị yếu hại bị đâm một kiếm, hai là bị đá tới hai cước nhưng không ngờ vẫn còn chưa chết, hơn nữa lại còn có thể nói chuyện! Mà điều này còn chưa ăn thua gì, đáng sợ hơn chính là ngay cả xương sườn cũng không gãy một chiếc! Lão nhân cẩn thận dùng Huyền khí tiến sau vào kinh mạch của hắn, tra xét một chút, lục phủ ngũ tạng cũng không có thương tổn gì, nội thương cũng không có vẫn đề lớn, thì không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Một kiếm này đâm vào cũng thật khéo?! Không ngờ lại đâm vào trong kẽ hở! Vận khí tiểu tử này cũng thực tốt quá đi!

- Tiểu tử, bọn sát thủ kia có phải ngươi mời đến hay không thế? Sao lại chiếu cố ngươi như vậy nhỉ? Nhìn thương thế của ngươi, ta vô cùng hoài nghi, các ngươi nhất định là thông đồng với nhau từ trước. Ngươi muốn chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân, tranh thủ hảo cảm của nữ oa xinh đẹp kia phải không?!

Lão đầu vuốt râu, liếc mắt nhìn, bộ dáng trông vô cùng đáng khinh.

Một câu nói đột phát từ ý tưởng hiếm thấy của lão đầu này khiến Quân Tà thiếu chút nữa nghẹn thở, hắn dở khóc dở cười:

- Lão đầu, ông thật sự rất dám suy nghĩ. Thiếu chút nữa thiếu gia ta đã mất mạng rồi đó! Có anh hùng cứu mỹ nhân như vậy sao?... Ông còn thất thần ra đó làm gì, mau mau xem đùi của ta đi, không thấy còn chảy máu sao?

Quân Tà câm lặng, lão nhân này tuổi lớn thế này rồi mà sao tưởng tượng ra được cái chuyện như thế được cơ chứ, với cả lại không ngừng nói linh tinh! Gia gia sao lại mời một người như thế đi theo minh cơ chứ?

- Phi, tiểu tử vô liêm sỉ, lão phu làm thế nào còn khiến ngươi tới dạy sao?

Lão nhân thổi râu một cái,

- Tiểu tử ngươi may mắn không chết được! Cũng không bị tàn phế!

Nói xong lão dường như cố ý trả thù, vỗ vỗ đùi hắn, nói:

- Không có việc gì!

Đùi Quân Tà vừa bị đâm một kiếm xuyên qua, mặc dù không bị thương tới xương cốt, nhưng bắp thịt lại bị đâm qua rất xứng với cái tên Nhất đao lưỡng động, mà hiện giờ hắn bị vỗ như vậy, nhất thời trăm cái đau cùng ùn ùn kéo đến, đau tới tim, đau tới tận lục phủ ngũ tạng khiến

hắn phải cắn răng, khàn khàn hít mấy hơi, trán đã chảy mồ hôi hột, giọng khàn khàn tử hàm răng hỏi:

- Lão đầu, ông có cháu gái không?

Lão đầu nhất thời cảnh giác, trừng mắt:

- Ngươi muốn làm gì?

Lại quên hỏi tiểu tử này vì sao bảo mình chữa đùi cho hắn trước? Phải biết rằng một kiếm ở ngực kia, so với đùi còn quan trọng hơn rất nhiều!

“ Nếu lão tiểu tử ngươi có cháu gái thì lão tử phải tiền dâm hậu sát, để cho lão bất tử không lương tâm nhà người đau lòng tới chết!”

Quân Tà trong lòng mắng to. Không thấy ta bị trọng thương à? Còn vỗ mạnh vào miệng vết thương của ta nữa chứ?

- À, ý của ta là, những việc như thế này để cho nữ tử làm sẽ cẩn thận hơn.

Người đang dưới mái hiên, nào có thể không cúi đầu!

- Không được!

Lão đầu lắc lắc nói:

- Tiểu tử ngươi là một tên sắc lang. Cả cái Thiên Hương thành này có người nào không biết!

Quân Tà hoàn toàn câm nín. Ai nói lão tử là sắc lang, sắc lang rõ ràng là Quân Mạc Tà, không phải ta…

Chờ lão đầu xử lý tốt vết thương trên thân Quân Tà thì trời đã tối khuya.

Hai người, một người nóng lòng muốn dùng Hồng Quân Tháp chữa thương, mau chóng phục hồi như cũ, chỉ khổ không có cơ hội, và tất nhiên là phiền muộn không thôi; còn người kia thì đang suy nghĩ, vị tuyết đỉnh cao thủ kia có thể phát hiện ta lại có thể phản truy tung, rốt cuộc là ai? Mà hai người này đều không nghĩ tới việc trước tiên phải báo tin về nhà.

Tin tức mà Mộ Dung Thiên Quân đáp ứng Linh Mộng công chúa báo cho Quân gia lại càng làm cho "chuyện nhỏ" này tung lên chín tầng mây…

Mà hai người càng không nghĩ tới, trước khi lão nhân trở về báo tin, Linh Mộng công chúa đã phái người truyền tin cho Quân gia, báo tin Quân Mạc Tà mất tích tử vong…

Bọn họ thật không ngờ, cũng bởi khoảng thời gian trì hoàn này, lại làm cho Quân Chiến Thiên lão gia tử giận giữ tới chín tầng trời, thiếu chút nữa muốn huyết tẩy cả kinh thành!!

Ngay khi màn đên vừa mới buông, lúc mà sát thủ bất ngờ tập kích đoàn xe của Linh Mộng công chúa thì đại viện Đường gia cũng trong cảnh kiếm bạt cung giương

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 66: Vây Diệt Bắc Thành Bang

Đường lão gia tử âm trầm nghiêm mặt, đứng trên bậc cửa, ánh mắt chớp động, mơ hồ có một tia khát vọng, và phải thật vất vả lắm mới tìm ra được một chút manh mối mà cũng chẳng biết đó có tính đó là manh mối không nữa. Đường lão gia tử đã gấp không kịp đợi nữa rồi, ban ngày đã gây ra động tĩnh quá lớn, nhưng hiện giờ Đường lão gia tử tính toán không tiếp tục chờ nữa, mà màn đêm vừa buông xuống, tất cả cao thủ Đường gia đã tập kết!

Hai trăm bốn mươi sáu người!

Hai vị cao thủ Địa Huyền trung giai, bốn vị Ngọc phẩm Huyền giả, mười hai vị Kim phẩm, ba mươi sáu danh Ngân phẩm Huyền giả, mấy người còn lại, cũng đều là cao thủ cửu phẩm Huyền khí đỉnh phong. Vì vậy lần hành động này, lão gia tử Đường Vạn Lý đã mang tất cả cao thủ Đường gia trong ngoài kinh thành tập trung tại nơi này!

Thời gian ngắn ngủi không đến một buổi chiều, Đường lão gia tử đã có thể triệu tập lực lượng mạnh nhất trong khả năng lão, và đó cũng là toàn bộ gốc rễ của Đường gia!

Lần này hành động, nhất định không được thất bại!

- Hành động hôm nay có mục tiêu là Bắc Thành bang!

Đường Vạn Lý âm trầm nhìn chung quanh một vòng:

- Chú ý! Phàm là người trong Bắc Thành bang thì không thể để cho tên nào chạy thoát! Đặc biệt là đường chủ Bắc Thành bang cùng các nhân vật cao cấp! Không được giết hại, không được để sót, tất cả phải bắt sống! Nghe rõ cả chưa?

- Nghe rõ!

Mọi người cùng nhau trả lời. Tuy rằng không biết vì nguyên nhân gì mà đối phó với Bắc Thành bang, và cũng chẳng hiểu sao lại phải mang lực lượng lớn như thế này đối phó với một cái bang phái rắm chó nhỏ bé như Bắc Thành bang, điều này có vẻ có chút khoa trương, nhưng khi trông thấy sắc mặt âm trầm của Đường Vạn Lý, bất kể một ai cũng không dám nói nhiều!

- Lần này hành động do đích thân lão phu chỉ huy, nếu có bất kì tên thủ hạ nào ở Bắc Thành bang chạy thoát thì các ngươi hãy tự xách đầu tới gặp ta đi!

Đường lão gia tử hạ mệnh lệnh xuống, chậm rãi nhìn quét một vòng, thấy thần sắc mọi người ban đầu thờ ơ khi nghe tấn công vào Bắc Thành bang nay lại cẩn thận như gặp đại địch, Đường lão gia tử vung tay lên:

- Xuất phát!

Hai trăm bốn mươi sáu người mặc hắc y, vô thanh vô tức hướng ra ngoài cửa đi tới. Áo choàng màu đen của Đường lão gia tử phiêu phất trong gió đêm, sải bước đi xuống bậc cửa, tuy lão đã già nhưng vẫn quắc thước, nhìn kĩ lại thấy mỗi một bước đi đều bộc lộ độ trầm ổn cho thấy hành động buổi tối hôm nay là quyết tâm chưa từng có từ trước đến nay.

- Chậm đã…. Cháu cũng đi.

Theo tiếng, trong nội viện lao ra một bóng người bị bao bọc bởi một miếng vải đen chuyên để bọc thịt heo, đó chính là Đường Nguyên, hình dáng hắn căn bản là không thích hợp cho việc đi đêm cho nên người này căn bản không có y phục dạ hành, lại khăng khăng muốn đi chung để

góp vui, với thân hình quá cỡ kia cuối cùng hắn mới kiếm được miếng vải đen để đi theo.

- Quay trở về đi!

Nhìn đống thịt đang lăn tới, Đường lão gia tử tức giận, bay lên đá một cước. Một tiếng hét thảm, Đường Nguyên hơn bốn trăm cân thân thể tròn vo bay vào cửa phòng như quả gôn bị đánh, làm cho cánh cửa của phòng bị đụng vào sập đến nửa bên, rồi xoạt một tiếng, miếng vải kiên cố bị xé rách mở rộng ra, lộ ra mông trắng bóng cùng với đùi, cả người nằm sấp xuống, tay chân vẫn cử động được, hơi xoay người hai tay huơ trên không trung vài cái, thấy không có chỗ bám, liền lăn trên mặt đất hai vòng, bám vào cửa mới đứng lên được, mặt xám mày tro nhìn hướng ra ngoài cửa, một mảnh tối om, một bóng người cũng không thấy…

Trong bóng đêm đen mịt, một tòa trạch viện lớn, nơi này chính là tổng đà Bắc Thành bang.

Đường lão gia tử râu bạc trắng tung bay, trầm lặng bình tĩnh bố trí nhân thủ, với trăm vị Huyền giả tu sĩ cao cấp, vây chặt cả tòa đại trạch viện. Mỗi người bình tức tĩnh khí, không dám phát ra thanh âm nào, mà lẳng lặng chờ đợi Đường lão gia tử hạ lệnh.

Mặt khác hơn một trăm người còn lại, Đường lão gia tử đã chia bọn họ làm bốn tổ, phân biệt canh ở bốn cửa của Bắc Thành bang, cùng với các địa phương lệ thuộc vào Bắc Thành bang như đổ trường sòng bạc, thậm chí mỗi một nhà trong Bắc Thành bang cũng bị vây lấy!

Đường lão gia tử đơn giản chỉ muốn một khi đã động thủ thì tất cả từ trong ra ngoài phải lưu lại, một lưới phải bắt hết! Thời khắc cuối cùng mới thu thập tổng đà Bắc Thành bang này! Hiện tai hơn một trăm vị Huyền giả cao cấp đang tập trung tại đại trạch viện, người bên trong đã là cá trong chậu! Tuyệt đối không có hy vọng đào thoát.

Xuất một trảo nhất định phải bắt trúng!

Ngoài ra, còn có thể dùng phương thức độn dao nhỏ giết người, dò xét một chút thái độ Bắc Thành bang, nếu Bắc Thành bang án binh bất động, mặc cho xử trí, thì việc trộm ở Đường phủ cùng Bắc Thành bang không quan hệ, nhiều lắm cũng chỉ là sự tình vụn vặt. Nhưng nếu bọn chúng liều chết đấu tranh, cá chết lưới rách thì như vậy, Đương lão gia tử biết mình đã bắt được con cá lớn.

Cho tới bây giờ, Đường lão gia tử đối với tin tình báo Đường Nguyên cung cấp vẫn duy trì tính hoài nghi như ban đầu, thậm chí là có thái độ phi thường hoài nghi :

“ Quân đại thiếu gia Quân Mạc Tà phát hiện ra manh mối còn Đường thiếu gia về báo tin…. Điều này….. điều này nói như thế nào đi nữa, độ tin cậy thật sự là quá thấp! Nói ra ai tin đây!”

Ai, cũng chỉ trách lão phu hồ đồ, chẳng chịu suy nghĩ cứ nhắm mắt làm bừa! Thôi, coi như là vì dân trừ hại. Chỉ có điều, nếu sau này mà biết hai đại thiếu gia hợp lại lừa mình, đơn thuần vì lời nói báo thù riêng cho dù có Quân Chiến Thiên ngăn cản che chở, lão phu cũng nhất định cũng sẽ bắt Quân Mạc Tà cùng với Đường Nguyên lại rồi đánh một trận, đánh Quân Mạc Tà thành mập mạp, đánh Đường Nguyên thành người gầy! Làm cho hai tên trao đổi thân hình cho nhau, hừ hừ!

Đường lão gia tử sắc mặt âm trầm bất định, ngầm nghiến răng nghiến lợi.

Nhìn vào cái ngỏ hẻm, số lượng tù binh bị trói như chiếc bánh đang dần tăng lên. Trong lòng Đường lão gia tử thở dài một hơi, thậm chí hiện giờ lão đã muốn phi ngay về nhà chuẩn bị giáo huấn hai vị đại thiếu gia này. Lá gan của hai tên này quả không nhỏ: Từ khi vây chặt cửa đại trạch viện này, tất cả người từ trong ra ngoài toàn bộ đều đã bị bắt, rồi lập tức phong bế tin tức trói tay chân chặn miệng ngay tại nơi này. Mà số người cũng đã không ít thì lẽ ra bên trong phải có phản ứng chứ, nhưng cho tới bây giờ, bọn chúng lại không có chút động tĩnh gì khác thường cả, lâu như vậy xem ra Bắc Thành bang không phải là người trộm đi Huyền đan.

Cũng đúng, chỉ bằng Bắc Thành bang thì làm gì lại có suy nghĩ đó? Dám can đảm đi vuốt râu Đường gia ta ư?

Bóng người từ bốn phương tám hướng ở phía xa xa đang trở về. Đó là những cao thủ Đường gia, và khi trở về họ còn mang theo vài người bị trói. Bên ngoài Bắc Thành bang, công cuộc càn quét đã kết thúc!

Trong lòng Đường lão gia tử thất vọng, nét mặt già nua run rẩy, trong lòng mắng to:

“ Đường Nguyên! Quân Mạc Tà! Lão phu không tha cho hai người các ngươi đâu. Đồ vương bát đản! Không ngờ dám hợp lại lừa lão phu! Lão phu nhất định phải abc, xyz….”

Nhất định phải như thế nào Đường lão gi tử còn chưa nghĩ xong, bởi đúng lúc đó, trên nóc tường của Bắc Thành bang đột nhiên có tiếng hô sau đó hiện ra vô số đầu người, một đám người đó giương cung lắp tên, và một trận mưa tên oanh một tiếng bắn tới phía mai phục của các cao thủ Đường gia. Đồng thời bên trong truyền tới một tiếng hô, cửa lớn, cửa sau, hai bên, đầu tường nơi nơi đều có bóng người vọt qua như bắn pháo hoa, tỏa ra bốn phía chạy trốn!

Dám không tuyên mà chiến, ngay cả thái độ đàm phán cùng Đường lão gia tử cũng bất nhã! Hơn nữa một đám thi nhau chạy trốn. Người người tranh nhau chạy, trong lòng thì hận cha mẹ sao chỉ sinh mình có hai chân nhỉ.

Điều này là sao đây?!

Ta kháo! Phản ứng kịch liệt như vậy! Điều này khác gì với tạo phản chứ?! Đường lão gia tử trừng mắtgần như là rới cả ra ngoài. Mọi chuyện biến hóa đột ngột, làm cho đầu lão gia tử loạn hết cả lên, phải sau một lúc lâu, lão mới hung hăng vỗ đùi ba một tiếng, đau đến tận tâm gan nhưng trong lòng lại một trận hưng phấn: Hấp dẫn!

Mấy tiếng kêu đau đớn vang lên, cao thủ Đường gia mai phục mỗi người thân thủ thủy chung phân biệt cao thấp, huống chi tình huống chuyển biến đột ngột nháy mắt làm cho mấy người bị trúng tiễn bị thương không nhẹ. Còn mấy người khác, đều lao về phía quân Bắc Thành bang , âm thanh đao kiếm đánh nhau “keng keng cách cách” vang lên, chặt chẽ cực kì, hai bên nhân mã nháy mắt ác chiến thành một đống hỗn độn. Tím, đen, ngân quang, kim mang đồng thời ánh lên, toàn bộ khu vực ngay lập tức sáng lạn vô cùng.

Từ lúc Bắc Thành bang bắn tên đến lúc hai bên lao tới đánh nhau thành một đoàn, nói ra thì dài dòng, kỳ thật phát sinh trong khoảng thời gian cực ngắn, gần như là cùng một lúc.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 67: Chó Ngáp Phải Ruồi

Đường lão gia tử ánh mắt kinh hỉ trợn to, nguyên bản sắc mặt đang âm trầm đột nhiên không hiểu lại hưng phấn dị thường, hai tay cũng kích động tới mức có chút run rẩy. Tinh quang lấp lánh trong ánh mắt, lóng lánh lên như trút được gánh nặng, Đường lão gia tử đã trầm ổn cả nửa đời, hôm nay cuối cùng cũng run rẩy nhếch mép vểnh râu tuôn luôn ra câu tục:

“ Ta kháo! Hóa ra là có liên quan, thậm chí có khả năng là chủ mưu!”

Con mịe nó! Không nghĩ là tiểu tử Đường Nguyên lần này tự nhiên lại lập công lớn! Ai nói mèo mù không thể đụng vào chuột chết?! Về tới nhà, lão phu nhất định phải hảo hảo thưởng cho hắn thật tốt mới được!

Vừa nghĩ như vậy, lão gia tức thì sắc mặt hiện lên vẻ xấu hổ, làm như trộm ánh mắt nhìn trái phải xem xét, ách, mẹ của Đường Nguyên, ta không thể mắng như vậy được, đây là con dâu mình mà…

Bắc Thành bang nếu phản ứng như thế tất có quan hệ với việc Đường gia bị mất trộm, nếu không mà nói, Bắc Thành bang dám đối đầu với Hầu gia của đế quốc– gia tộc hộ bộ thượng thư, dám bắn tên vào cả nhất đẳng gia tộc trong Thiên Hương quốc? Đám này hẳn là đã ăn gan báo uống mật gấu rồi, mèo mà dám vuốt râu hùm, điển hình là muốn diệt tộc đây mà!

Mắt thấy bên trong Bắc Thành bang bị xới tung lên, từng người bị trói gô cổ lại ném ra ngoài, Đường lão gia tử ho khan vài tiếng, khoanh tay mà đứng, mắt ưng quắc sắc, sắc mặt như trầm thủy, chòm râu phiêu

phất, đứng yên bất động, theo đạo vì dân mà trừ hại, ra vẻ đạo mạo nghiêm trang.

“Phanh!” Một người trong Bắc Thành bang bị đánh bay lên, chưa kịp rơi xuống thì đã có một sợi dây thừng chờ sẵn, rất nhanh chỉ quay vài vòng cái người vừa rơi xuống đất đã biến thành cái bánh tày lớn.

Lại “phanh” một tiếng nữa, mặt hắn trúng một quyền, miệng đầy răng đã gẫy rơi xuống, còn chưa kịp hét lên tiếng kêu thảm thiết nào đã bị người ta nhét vào miệng miếng vải. Ngau sau đó, người bị ném lên giống như cưỡi mây vượt gió, toàn bộ quá trình thuần thục tự nhiên như nước chảy mây trôi. Rồi khi hạ xuống đánh bịch một cái, mới phát hiện ra xung quanh toàn là người quen….

“Phanh!” lại phanh một cái!

“Phanh!”….

Đường gia hơn hai trăm bốn mươi vị cao thủ từ ngoài vào trong, chậm rãi tiến hành, cẩn thận từng tí quyết không bỏ sót.

Bang chủ Bắc Thành bang Tần Hổ đang bị ba vị Kim phẩm Huyền giả vây công, tả hữu xung đột, không thoát được ra, thần tình tuyệt vọng. Ở cách đó không xa còn có một vị Địa Huyền cường giả hai tay chắp đằng sau, nhàn nhạt nhìn hắn đồng thời chặn phía sau hướng lui của hắn, thậm chí ngay cả cơ hội tự sát cũng không có, nếu không phải có lệnh bắt sống chỉ sợ hắn đã sớm xuống hoàng tuyền, Tần đại bang chủ sắp phát điên rồi!

Bốn phía dần dần được thanh lý sạch sẽ, từng người cao thủ Đường gia tập trung hết lại đây, còn có một nhóm người “Sưu sưu” nhào vào đại trạch viện, triển khai lục soát, cơ hồ dỡ hắn từng mái ngói viên gạch ra, bất kể một chỗ nào cũng không bỏ qua. Thậm chí có chỗ này không thể tồn tại mật đạo cũng được đào lên ba thước xem xét mặt đất.

Không bao lâu sau bên trong một trận vui mừng:

- Tìm được rồi!

Đường lão gia tử thần sắc vui vẻ đi về phía trước, chỉ thấy cao thủ Đường phủ mỗi người mang theo một người đi ra, đó là đứa con của Tần Hổ - Tần Tiểu Bảo cùng với vài nữ tử trang điểm xinh đẹp. Tần Hổ đưa bọn họ trốn trong mật thất, vốn định đám người của mình lao ra ngoài, không may mắn giữ được tính mạng thì cũng mong bảo trụ được đứa con, nhưng không nghĩ tới người Đường gia xét nhà lại lành nghề đến như vậy. Mật thất sâu hơn một trượng, lại bí ẩn như thế mà vẫn bị tìm ra.

Thấy đứa con bị bắt ra, Tần Hổ mất hết can đảm, hoàn toàn mất đi dũng khí chống cự. Hắn vốn liều mình đánh trả không cần sống, nếu không phải sợ hắn bỏ mạng trong lúc ẩu đả chỉ sợ đã sớm bắt giữ! Giờ phút này khi ý chí chiến đấu đã hoàn toàn biến mất, ra tay không chuẩn xác, ba vị Kim phẩm cao thủ đồng thời tiến lên, “ba”, “ba” hai tiếng Tần Hổ như một cọng bún ngã xuống, mọi giác quan trên thân thể đều vận hành bình thường, chỉ có điều quyền khống chế thân thể đã mất hay nói cách khác là quyền nắm giữ sinh tử của hắn đã không thuộc về mình nữa.

Đại hoạch toàn thắng!

Đường lão gia tử chậm rãi đi về phía trước mặt Tần Hổ, cúi đầu nhìn vẻ mặt uể oải của hắn, phất tay lên, bốn phía mọi người thức thời lui sang một bên. Tại đâu để lộ ra một khoảng trống trong không gia.

- Vật kia để ở nơi nào?

Đường lão gia tử trầm thấp thanh âm xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Tần Hổ, vừa nói là nói thẳng luôn!

Quyết không cho Tần Hổ có cơ hội ngụy biện!

Những lời này dễ dàng tạo cho Tần Hổ một loại cảm giác chính là :

“Ta là ta biết hết rồi đấy, Huyền đan là do người lấy! Ta tuyệt đối có căn cứ chính xác! Bây giờ chỉ xem nhà ngươi có hợp tác hay không thôi.”

Chỉ cần Tần Hổ tham gia vụ việc này, đột nhiên nghe người ta hỏi một câu, mà thân mình đang bị bắt, bây giờ có thể nói là niềm tin sụt đổ mất chín thành!

Quả nhiên Tần Hổ cứng họng, trong ánh mắt hoàn toàn lộ ra vẻ tuyệt vọng! Đang chăm chú nhìn vào hắn mỗi chi tiết nhỏ nhất, trong lòng Đường lão gia tử mừng như điên, tâm tình căng thẳng lâu như vậy nhất thời buông lỏng xuống.

Quả nhiên là có tham gia! Đường Nguyên à Đường Nguyên, thằng cháu này cuối cùng cũng làm được việc có tích sự, hơn nữa là việc lớn, có tiền đồ! Khoan đã, chuyện này có vẻ là tên ăn chơi trác táng Quân gia Quân Mạc tà nhắc nhở, Đường lão gia tử trong lòng nhất thời cảm khái xuống:

“Xem ra mấy kẻ ăn chơi tụ tập thật ra cũng không hoàn toàn là xấu, tối thiểu thời điểm quan trọng cũng cho thấy được chỗ hữu dụng. Tính như lão phu năm đó, mỗi người cũng không nói ta là kẻ phá gia chi tử? Hiện tại cũng không như vậy…”

Khụ khụ, phát giác chính mình đang nghĩ vẩn vơ, Đường lão gia tử tức thì định thần lại, trong lòng âm thầm quyết định, bất luận là có lấy lại được Huyền đan về hay không, ít nhất Đường gia lần này thiếu Quân Mạc Tà một nhân tình rất lớn! Xem ra sau này phải thân cận với Quân gia nhiều hơn mới được ….

- Ta …. Ta nào biết Huyền đan là cái gì, Đường…. lão đại người sao lại đối xử với chúng ta như vậy? Ta…

Tần Hổ hoảng lọan hồi đáp, nhãn thần lấp lóe, trong lòng vẫn chống chế hy vọng tìm được may mắn.

- Tiểu tử ngươi đúng là nói khoác mà không biết ngượng mồm. Lão tử có nói đồ chơi kia là Huyền đan hả… Không biết cũng không sao, lập tức ta sẽ làm cho ngươi biết.

Đường lão gia tử cười trông thật hiền lành, vẫy tay một cái, liền có một cao thủ Đường phủ dẫn ra Tần Tiểu Bảo đã mềm nhũn, phanh ném xuống đất xoay người rồi đi trở về chỗ cũ.

- Tần Hổ, nghe nói đây là con độc nhất của ngươi. Mặc kệ Bắc Thành bang như thế nào, nhưng chỉ cần ngươi nói ra những điều ngươi biết thì ta đảm bảo con ngươi không có việc gì, và ta cũng sẽ che chở, bảo tồn hương khói cho Tần gia các ngươi không bị thương tổn.

Đường Vạn Lý lão gia tử ha hả cười, thái độ phi thường hòa hoãn dễ gần.

- Tất nhiên, nếu ngươi dù thế nào cũng không chịu nói ra thì ta tin tưởng rằng rất nhanh thôi, ngươi sẽ có thể được chứng kiến con ngươi gặp được điều gì. Nói như vậy thôi chứ tất cả mọi người đều không mong xảy ra chuyện như vậy. Ngươi hiểu ý ta chứ?!”

- Cha, cứu con….

Tần Tiểu Bảo thê thảm gào to. Đối với tên nhị thế tổ điển hình này, năm nay thật sự là năm tai nạn của hắn, thật không dễ dàng gì trên đường thấy được mĩ nữ, thật xui xẻo sao, vừa mới ba hoa được vài câu đã bị một trảo đánh tan đan điền phế đi Huyền khí. Rồi lại thật vất vả mới khôi phục như trước nhưng trước tửu lầu còn bị một đoàn người té nước vào mặt, vừa mới mắng hai câu đã bị một gậy, còn bị đánh gẫy chân nữa chứ; vừa mới khóc cha gọi mẹ về nhà dưỡng thương, rồi lại xảy ra sự tình này, đã gãy chân lại còn bị người ta xách ra ngoài, sau đó ngã trên mặt đất. Vừa đau vừa sợ vừa hoảng khiến Tần Tiểu Bảo thống khổ kêu to….

Đường lão gia tử chậm rãi vươn tay, bàn tay khô cứng nhẹ nhàng vuốt ve trên cổ Tần Tiểu Bảo, tựa như đang chấn an một con chó nhỏ. Như vậy cũng tuyệt đối không có ai nghi ngờ, nếu Tần Hổ trả lời cho

Đường lão gia tử hài lòng một câu nào, bàn tay khô cứng nhăn nheo này tuyệt đối sẽ biến thành lệnh bài truy hồn của Diêm Vương!

Tần Hổ suy sụp thở dài một hơi, cúi thấp đầu xuống nói:

- Ngươi thắng.

Đường lão gia tử đắc ý cười nói:

- Tần Hổ quả nhiên là người đứng đầu một bang, biết xem xét thời thế, rất tốt!

Lời lẽ châm chọc truyền vào tai làm cho khuôn mặt Tần Hổ đỏ lên. Đây là sỉ nhục cực độ làm cho sắc mặt hắn khó coi vô cùng, ngập ngừng vài cái mới khó khăn nói:

- Nghĩ đến hắn lão hầu gia cũng biết, việc này Tần mỗ cũng bị người sau lưng sai khiến, nếu không cho dù Tần mỗ có ăn gan trời sao dám vào Đường phủ trộm đồ được? Đây không phải là tìm chết sao? Cho dù có tâm cũng không có bổn sự, bất quá cảnh gươm đao kề cổ, chúng ta…. Quả là không có biện pháp.

- Nói tiếp.

Đường lão gia tử ánh mắt chớp động.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 68: Tiếng Trống Rung Trời Giữa Đêm Khuya

Đường lão gia tử là một người có nhiều kinh nghiệm nên cũng biết rõ Tần Hổ Bắc Thành Bang không có khả năng ở trước mặt mình giương oai, lại càng không thể nói dối được.

Tần Hổ thấy lão gia tử tin lời hắn nên cũng yên tâm hơn vài phần. Cho dù mình không thể thoát khỏi nhưng con mình có cơ hội sống sót nên vội vàng nói tiếp:

- Người sai khiến ta, lúc đó ta không biết được lai lịch của họ. Người kia có ánh mắt thông thiên, ngay cả những bố trí trong nhà của hầu gia, địa điểm giấu bảo vật, thậm chí thời gian ra tay cũng là thời điểm tốt nhất. Ta đoán rằng hắn là người ở trong kinh thành này.

Tần Hổ nói đến đây đột nhiên trợn mắt, ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi vô cùng:

- Lão hầu gia cứu mạng.

Nhưng vào lúc này đột nhiên vang lên một tiếng kêu sắc bén, hoàng quang đại trướng, áp lực khắp bốn phương tám hướng đè xuống không một chút dấu hiệu nào. Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện vài bầu trời nho nhỏ phát ra ánh sáng màu vàng tràn ngập khắp không trung.

Địa Huyền cường giả.

Ba bóng người nhỏ bé bay xuống nhanh như tia chớp tạo thành một hình tam giác nhắm thẳng vào Đường lão gia tử. Mỗi một người đều có

khăn che mặt và chỉ để lộ một đôi mắt toát ra ánh sáng màu vàng rực.

Các cao thủ của Đường phủ đồng thời hô lớn, một nhóm người liều chết lao lên ngăn cản nhưng đáng tiếc thực lực của bọn họ không thể nào ngăn cản bước chân của Địa Huyền cao thủ được.

Đường lão gia tử cười lạnh một tiếng quát:

- Bọn chuột nhắt!

Hàm râu bạc trắng tung bay, đột nhiên cả người phát ra ánh sáng màu vàng đất che chở cho Tần Hổ đang ở phía sau.

Ý đồ giết người diệt khẩu của đối phương rất rõ ràng, nhưng bây giờ Tần Hổ chính là con đường duy nhất có thể tìm được Huyền đan thì há có thể cho đối phương thực hiện ý đồ dễ dàng như vậy? Vô luận là thế nào đi nữa hắn phải cản lại, không thể cho bọn họ làm thương tổn đến tính mạng của Tần Hổ.

Chỉ có thể bảo vệ được mạng sống của Tần Hổ mới có thể tìm ra người đứng phía sau. Tìm về được huyền đan mới có thể xây dựng một Đường gia trăm năm không suy yếu.

Đôi mắt của Đường lão gia tử hóa hồng...

Ầm ầm ầm! Đường Vạn Lý lấy thực lực của bản thân ngăn cản ba cao thủ đồng cấp, đại khai đại hợp, chỉ công không thủ, giống như một con hổ điên.

Những người này chỉ giết một mình Tần Hổ thì không có đáng gì nhưng nếu giết luôn cả Đường lão gia tử thì Thiên Hương Đế Quốc coi như xong rồi. Hậu quả này không một ai có thể gánh chịu nổi. Chính vì thế Đường lão gia tử không hề sợ hãi, lấy lực lượng của mình ngăn cản ba Địa Huyền cường giả cùng cấp.

Bốn người chém giết thành một đoàn, khắp sân đều tràn ngập bóng người, bụi mù bốc lên bốn phía. Hai gã cao thủ Địa huyền khác của

Đường lão gia tử sợ gia chủ có vấn đề gì liền gia nhập cuộc chiến. Sáu đại cao thủ đối chiến với nhau như vậy thì không một cao thủ dưới Địa Huyền nào có thể tiến vào.

- DẫnTần Hổ đi trước...

Đường lão gia tử hét lớn một tiếng.

Đúng lúc này có một đạo lam quang nhạt thoáng hiện thật ưu nhã, một người bận đồ trắng bịt mặt nhẹ nhàng nhảy lại đây. Một bộ toàn màu trắng trong bóng đêm có vẻ rất nỗi bật, cử chỉ tiêu sái giống như đang đi dạo nhưng tốc độ lại nhanh đến cực điểm. Lam quang chợt hiện lập tức âm thanh thảm thiết vang lên khắp bốn phía. Đầu của bốn vị đường chủ Bắc Thành Bang bể nát, đậu hủ văng tung tóe, thân thể chậm rãi ngã xuống đất.

Thiên Huyền sơ giai! Thiên Huyền cao thủ.

Hai trăm cao thủ của Đường gia lao đến tạo thành một tầng phòng ngự nhưng người kia lại có vẻ như không hề nhìn thấy. Thân thể nhảy lên cao di chuyển về phía trước ba bốn trượng giống như bay. Lam quang chợt hiện ra khiến cho Tần Tiểu Bảo nằm trên mặt đất chỉ kịp kêu một tiếng đau đớn, ngực bụng bị một quyền cách không này đánh nát.

Đường Vạn Lý lão gia tử kêu lớn một tiếng xoay người lại nghênh đón người bận áo trắng kia. Ánh mắt người đó chợt hiện ra một tia khinh thường, lam quang tăng vọt. Đôi bàn tay của hắn cùng đối chưởng với Đường Vạn Lý khiến cho Đường lão gia tử kêu một tiếng đau đớn, bộ râu bạc trắng rung động, liên tục lùi về phía sau. Người bận áo trắng ấy xoay một vòng lùi về sau, những cao thủ xung quanh đều bị Huyền khí ngăn cản ở ngoài ba thước không thể tiến gần hắn. Người đó không quay đầu lại đánh ra một chưởng đánh ra rất bình tĩnh.

Sau lưng hắn chính là Tần Hổ!

Khóe mắt của Tần Hổ bắn ra một tia máu tươi, hét lớn:

- Tốt. Thật tàn nhẫn. Đường lão hầu gia. Hắn chính là...

Nói đến đây đột nhiên dừng lại hét thảm một tiếng, thân thể nằm sát mặt đất như một đống thịt không xương. Khắp cơ thể hắn không còn một khối xương nào còn nguyên vẹn cả.

- Ha ha...

Người bận áo trắng kia cười khẽ mấy tiếng rồi quát nhẹ:

- Đi!

Lam quang lóng lánh lao ra ngoài, kình khí quan thân khiến cho những cao thủ của Đường phủ vội vàng lui về phía sau, thân thể chợt lóe một cái đã nhảy lên bức tường. Hoàng quang, lam quang chợt lóe, bốn người đồng thời nhảy qua khỏi tường cao, chỉ nháy mắt thôi ba tên Địa Huyền cao thủ đã biến mất.

Nhưng người bận đồ trắng kia vẫn đứng trên tường, tà áo trắng ba phấp phơ phát ra tiếng 'phần phật'. Xa xa chắp tay lại, âm thanh nho nhã:

- Đường lão hầu gia. Hôn nay đắc tội chỉ là do bắt đắc dĩ thôi. Núi cao sông dài mà, sau này có cơ hội sẽ gặp lại.

Một tiếng cười dài vang lên, thân thể hắn nhẹ nhàng bay lên. Lam quang chợt lóe một cái, bầu trời đã trở về với đêm đen huyền bí.

Đường lão gia tử bưng ngực tức giận hừ vài tiếng. Hắn có thể cảm giác được thực lực của người kia rất cao, khi giao thủ với mình cũng đã hạ thủ lưu tình rồi. Nếu không thì chỉ bằng một chưởng kia thôi cũng có thể đánh mình bị nội thương thật nặng. Nhưng chỉ vậy thôi cũng khiến cho Đường lão gia tử tức giận phát run.

Nhìn thi thể hai cha con Tần Hổ Bắc Thành Bang cùng với thi thể vỡ đầu của bốn vị đường chủ kia mà trong lòng của Đường lão gia tử nguội lạnh, một tia hi vọng cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Thiên Huyền cường giả như vậy vốn nên ở trong nhà mình chứ...

Thật sự không cam lòng chút nào!

Thật vất vả mới tìm được đầu mối nhưng đến khi sắp thành công lại bị người khác ở ngay trước mặt mình giết người diệt khẩu. Hơn hai trăm cao thủ mạnh nhất của Đường gia tập trung tại đây chỉ có thể trơ mắt nhìn mà lại còn nhận thấy một phần nhân tình sỉ nhục khi đối phương hạ thủ lưu tình nữa.

Có thể chịu đựng sao!

Nhìn Đường lão gia tử tức giận thở phì phò kia mà mọi người xung quanh đều xấu hổ cúi đầu.

Nhưng vào lúc này một âm thanh hùng tráng vang vọng từ xa xa truyền đến giống như những cơn sóng lớn ngập trời đang cuồn cuộn kéo đến giống như tiếng sấm từ chân trời. Âm thanh này có vẻ thong thả nhưng lại có khí thế hoành tảo Càn Khôn, đánh nát phong vân chậm rãi truyền đến.

Theo âm thanh này vang lên, cả thiên địa giống như tiêu điều xơ xác, ngay cả bóng đêm này cũng đột nhiên trầm trọng hơn rất nhiều.

Theo thời gian trôi qua, âm thanh đột ngột ấy không chút nào dừng lại mà ngày càng vong vọng. Đến cuối cùng vang vọng khắp bốn phương tám hướng của Thiên Hương Thành. Theo tầng suất nặng nề ban đầu ấy phát triển dần dần, cuối cùng trở thành một cơn hồng thủy vang vọng khắp thiên địa.

Đây là Lôi Thần Chiến Cổ. Là khúc nhạc giết chóc.

Tiếng trống rung trời này lại chính là mồi lửa cho chiến tranh khổng lồ.

Tụ Tướng Cổ.

Yên lặng mười năm. Hôm nay lệnh triệu tập cao nhất của Thiên Hương Đế Quốc đột nhiên vang lên không chút báo hiệu nào dưới màn đêm tĩnh lặng này.

Một khi Tụ Tướng Cổ vang lên đều có ý nghĩa hài cốt chất thành núi, máu chảy thành biển. Thiên quân vạn mã chém giết, vô số sinh mạng rơi rụng. Cùng ý nghĩa cũng có một lượng lớn dũng sĩ nhắm mắt lại vĩnh viễn cũng có một phần người sống sót bước lên trên núi xương, biển máu ấy đạt được địa vị cao.

Vô số binh lính khắp nơi giật mình tỉnh ngủ, xoay người đứng lên mặc quân trang thật nhanh. Ánh mắt mỗi người đều là ánh mắt thị huyết điên cuồng.

- Là Tụ Tướng Cổ của Quân đại nguyên soái!

Một vị Địa Huyền cao thủ của Đường gia khiếp sợ kêu lớn, mọi người đều hoảng sợ nhìn mặt lẫn nhau.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 69: Tuyệt Vọng Cuồng Nộ!

Đường Vạn Lý trừng mắt, há miệng khiếp sợ. Tiếng trống trận bất ngờ thậm chí khiến hắn quên cả nỗi nhục cũng như việc không vui tới cực độ lúc vừa rồi. Trong đầu hắn giờ chỉ có một suy nghĩ: Quân Chiến Thiên nổi điên rồi! Lão hóa này vì sao lại nổi điên? Mà lại nổi điên vào đúng lúc Quân gia suy yếu nhất nữa chứ?!

- Mọi người lập tức trở về Đường gia. Phàm những ai có quan có chức thì về trước, nhanh chóng thay áo rồi đi báo danh! Những người còn lại, khi không có mệnh lệnh của ta thì không cho phép bước ra cửa nửa bước!

Đường lão gia tử quyết định thật nhanh liên tục ra lệnh.

Lập tức có hơn mười người cúi đầu một cái rồi xoay người vội vã chạy đi, thậm chí tốc độ của họ còn hơn hắn tốc độ nhanh nhất của bản thân họ có thể có.

Lúc này tiếng trống vang lên báo hiệu sự nghiêm trọng của tình hình đã tới mức vô cùng nguy hiểm, và tất cả mọi người đều không hề hoài nghi, nếu buổi tối hôm nay có một quan quân dám tới trễ thì người đó chỉ có một kết cục, đó là đầu rơi xuống đất! Vì Quân kỉ của Quân Chiến Thiên nghiêm khắc nhất ở Thiên Hương quốc này!

Người có quân lệnh thì cho dù ngươi có là công hầu tướng tá, con em thế gia hay con phượng cháu rồng đi chẳng nữa, tất cả đều giết không tha!

Tiếng vó ngựa gấp gáp tựa như thủy triều từ bốn phương tám hướng không ngừng vang lên phóng về phía đại giáo trường ở trung tâm thành. Người người giáp trụ rực rỡ, vẻ mặt vội vã, roi ngựa trong tay liều mạng quất liên tục lên thân chiến mã.

- Hầu gia, mấy tên bỏ mẹ này xử trí ra sao bây giờ?

Một cao thủ Đường phủ chỉ vào những tên còn sót lại của Bắc Thành bang, hỏi.

- Mang tất cả về rồi từ từ thẩm vấn!

Đường lão gia tử mặc dù biết rõ làm vậy không có hiệu quả gì nhưng vẫn hi vọng vào sự tồn tại của cái gọi là vạn nhất.

Cùng với tiếng vó ngựa thì từ trong tất cả các quân doanh ở trong ngoài thành đều không hẹn mà cùng vang lên tiếng quân hào hùng tráng. Tất cả binh sĩ khẩn cấp tập hợp, duy trì trạng thái chuẩn bị chiến đấu cao nhất, chờ chủ quan từ đài Điểm Tướng quay về rồi sau đó lập tức xuất phát!

Quân lão gia tử điên rồi!

Lời này một chút không phải là giả.

Lúc Linh Mộng công chúa phái hai người đến Quân phủ thì sự kiện ám sát đã qua được nửa canh giờ; Quân lão gia tử đang đọc sách trong thư phòng, nụ cười trên khuôn mặt già nua ấy toát lên vẻ hài lòng. Thằng cháu trai đã biết quay đầu lại, biết cải tà quy chính, hơn nữa nhìn sức sống cùng nghị lực kia thì cho dù là tất cả công tử quý tộc của cái thành Thiên Hương này cũng không bằng một nửa cháu trai ta.

Mắt thấy Quân gia đang trong cảnh suy bại nhưng rồi lại xuất hiện một niềm hy vọng, một bước ngoặt lớn như vậy thì hỏi sao Quân lão gia tử không an lòng?

Đang lúc tâm tình khoan khoái nhất thì lão Bàng nhẹ nhàng gõ cửa với vẻ mặt trầm trọng đi vào trong nói, Linh Mộng công chúa phái người đến tìm lão gia báo một số việc.

Quân Chiến Thiên lập tức cho truyền gặp, nhưng sau khi tên thị vệ kia đi vào thì thấy hắn cả người loang nổ vết máu thì trong lòng lão gia tử liền nhảy "thịch" một cái, rồi từ vẻ ấp úng của hắn, từ cách nói chuyện trái che phải đậy, Quân lão gia tử càng ngày càng cảm thấy không ổn, vẻ mặt già nua của lão càng ngày càng khó coi, vẻ mặt đầy vẻ ưu sầu của lão Bàng đứng sau hắn lại càng khiến Quân Chiến Thiên cảm giác được cái gì.....

Liên tục ép hỏi thì thị vệ kia rốt cục cũng đã nói ra:

- Thi thể của Quân tam công tử không thấy.....

Chỉ là một câu ngắn ngủi nhưng vào tai Quân Chiến Thiên lại như hàng vạn hàng nghìn tiếng sấm đồng thời nổ vang ngay trên đỉnh đầu. Thân hình khôi ngô của lão lay động vài cái, khuôn mặt trở nên trắng bệch rồi không nói một tiếng ngã xuống phía sau. Trong khoảnh khắc ấy, lão gia tử không ngờ đã không có một hơi thở!

Lão Bàng kinh hãi nhưng may mắn sớm đã có chuẩn bị, tay ấn vào huyệt Nhân Trung, đồng thời đấm đấm vào lồng ngực mới cứu lão gia tử tỉnh lại. Mà thị vệ kia lại run rẩy quỳ trên mặt đất, một cử động cũng không dám, mặc cho ai nói tên Quân Mạc Tà kia là hoàn khố thiếu gia nhưng vẫn có địa vị trong lòng Quân lão gia tử. Vì thế chỉ cần mình ứng đối một câu không thỏa đáng thì chỉ một chút thôi là rước lấy họa sát thân rồi!

Quân lão gia tử tỉnh lại thì hộc ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trong khoảnh khắc trở nên vô cùng chán nản, đôi mắt cũng mờ mịt, nhưng miệng vẫn trầm thấp nói:

- Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì? Từ từ kể hết ra cho ta! Không được dấu diếm!

Giọng nói mặc dù rất thấp nhưng lại mang vẻ trầm trọng tựa như có một quả núi đang đè lên vậy.

Thị vệ kia sớm đã sợ tới mức tái cả mặt nhưng vẫn kể ra một cách tỉ mỉ. Trong quá trình hắn kể, sắc mặt của Quân lão gia tử vẫn rất bình tĩnh, không nói một lời. Chờ khi tên đó nói xong, Quân Chiến Thiên vô lực phất tay nói:

- Ngươi đi đi!

Thị vệ kia như được đại xá, run run lui ra. Lúc này hắn mới phát hiện toàn thân mình đã thấm ướt đẫm mồ hôi!

Trong thư phòng, Quân Chiến Thiên nhắm mắt lại, đầu ngửa lên trời, yết hầu lên xuống không ngừng và trên khóe mắt đầy những nếp nhăn ấy chảy ra một giọt lệ già nua.....

Nếu Quân Tà vẫn là Quân Mạc Tà như trước kia, vẫn là một tên hoàn khố bất kham chuyên làm xằng làm bậy thì có xảy ra chuyện như thế này, Quân lão gia tử ngược lại cũng không khó chịu, bởi vì lão đã sớm thất vọng về hắn nên giờ có biến thành tuyệt vọng cũng không có gì ghê gớm. Sự suy bại của Quân gia đã là một điều tất nhiên nên cái ngày đó đến sớm hay muộn cũng chẳng tính làm gì.

Nhưng vấn đề là ở chỗ Quân Chiến Thiên vừa mới chứng kiến thấy cháu mình có sự thay đổi kinh người, vừa mới thấy được ánh mặt trời ló rạng, vừa mới thấy được niềm hy vọng, trong lòng đang đầy sự kích động, trong tâm khảm đang ôm ảo tưởng về tương lai của Quân gia thì tin tức bất ngờ này trong khoảnh khắc đã hoàn toàn ném Quân lão gia tử vào vực sâu muôn kiếp!

Sự tương phản lớn tới như vậy mà Quân lão gia tử không nổi điên ngay tại đó đã là khá tự chủ rồi!

Mạc Tà là do báo tin cho Linh Mộng công chúa mới chết! Đây là suy đoán đầu tiên của lão gia tử.

Mục tiêu của thích khách là Linh Mộng công chúa. Kẻ có lá gan như thế thì trừ ba vị hoàng tử ra chỉ có thế lực đối địch của quốc gia khác. Mà trước mắt vị trí Thái Tử vẫn còn chưa được định đoạt. Ba vị vương gia vẫn còn đang tranh giành nhau và các quốc gia khác chỉ mong sao bọn họ đánh thành một mớ hỗn độn, cho nên vào lúc này, địch quốc ngược lại sẽ không làm ra cái loại chuyện quá khích như thế. Vì vậy ba vị hoàng tử là hiềm nghi lớn nhất! Đây là suy đoán thứ hai!

Thứ ba, công chúa mới là mục tiêu chính mà thích khách muốn ám sát, nhưng Mạc Tà đã chết, còn công chúa vẫn còn sống! Điều này có vẻ kỳ quái. Chẳng lẽ là kẻ thù của Mạc Tà, là kẻ đối đầu lớn nhất của hắn, Lý gia với Mạnh gia, hai nhà mời sát thủ rồi cố ý làm như vậy? Ám sát công chúa chỉ là thủ thuật che mắt kẻ khác?! Suy đoán thứ ba.

Tin Mạc Tà đã chết, còn công chúa gặp chuyện ngược lại không việc gì cho thấy rằng Mạc Tà mặc dù đưa thư cho công chúa nhưng công chúa hiển nhiên không phái thị vệ theo bảo vệ hắn, tất cả vũ lực đều tập trung để bảo vệ công chúa, nên Mạc Tà cứ như thế, rất dễ dàng bị giết! Đây là suy đoán thứ tư!

Quân Chiến Thiên càng nghĩ, sắc mặt càng âm lãnh, ánh mắt càng lợi hại rồi sau trở nên dữ tợn!

Dựa vào cái gì mà cháu của ta có lòng tốt đưa thư thì lại chết, còn đứa con gái đáng chết kia lại không chết chứ?!

Quân Chiến Thiên ta thiếu niên đã nhập ngũ, cả đời trải qua trăm ngàn trận chiến! Từ trong trăm vạn xác chết giết ra được một chức vị hiện hách, đại công tước không người nào có thể sánh bằng! Quân Chiến Thiên ta có ba con trai, ba cháu trai; hai con trai vì nước hy sinh, con út biến thành một người tàn phế cả đời; hai đứa cháu chinh chiến sa trường chết không rõ ràng; bây giờ cốt nhục duy nhất không ngờ cũng vì bảo vệ công chúa hoàng tộc mà hy sinh....

Quân gia cả nhà trung liệt không ngờ cứ như vậy mà bị đoạn tuyệt! Nếu đã như thế ta còn lưu luyến cái gì chứ?! Dù gì cũng phải kết thúc thì

sao không để cho những kẻ đối đầu với Quân gia ta theo ta kết thúc chứ?!

Quân Chiến Thiên đau thương cười lớn, càng cười âm thanh càng lớn, cười cười, cười đến mức lệ vương đầy mặt. Đột nhiên lão đứng dậy, đôi mắt như lôi, như điện mang theo tơ máu đỏ ửng rồi nhìn thoáng qua bóng đêm ngoài cửa sổ, quay đầu, chậm rãi đi đến phía trước bức họa của vong thê đứng một hổi lâu, mỗi mấp máy như muốn nói cái gì đó nhưng cuổi cùng vẫn không thể thốt ra. Tay lão duỗi ra vuốt ve mấy cái trên hư không, dường như cảm thụ được cái gì đó, mà dường như đó là lời cáo biệt cuối cùng.....

Hai mắt của lão hơi nheo lại như đang có kiềm nén cái gì đó rồi đột ngột xoay người, tháo thanh bảo kiếm đầy bụi đã theo mình nhiều năm trên tường xuống. Thân hình khôi ngô của lão sải bước bước ra ngoài, mái đầu bạc tiêu điều đó kiên quyết không quay lại nữa!

Trong một khắc khi Quân lão gia tử xoay người, hai giọt lão lệ tách tách rơi xuống mặt đất vỡ tan!

Trong bức họa treo trên vách tường là một lão phu nhân với khuôn mặt hiền hậu với nụ cười vĩnh viễn không thay đổi, với ánh mắt thấu triệt, xa xăm. Nhưng gió đêm từ cửa sổ thổi vào khiến bức họa dao động dữ dội dường như đã không thể trụ lại.....

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 70: Lôi Đình Dục Khởi!

Bàng lão quản gia đưa tay kéo một sợi dây phía sau chiếc ghế của Quân Chiến Thiên, tiếng chuông chói tai vang lên trong đại viện Quân gia, sau đó lão trầm mặc đi theo sau lão gia tử, khuôn mặt cũng lạnh lùng, kiên quyết.

Lão Bàng cũng đã đoán được Quân Chiến Thiên tiếp theo muốn làm cái gì, nhưng lão vẫn không ngăn cản, chẳng những không ngăn mà lão còn muốn đi theo! Không oán, không hối hận!

Dưới lầu, một chiếc xe lăn đã lẳng lặng ở nơi đó, Quân Vô Ý ngồi thẳng tắp trên chiếc xe, đôi mày kiếm cau lại lộ sát khí ngập trời và khi nhìn thấy phụ thân đi xuống, trên khuôn mặt Quân Vô Ý không chút biểu tình, ánh mắt cùng phụ thân tương đối rồi lại đều tự quay đầu đi mà không nói một lời nào.

Bây giờ đây, mọi thứ đã không cần dùng lời để diễn đạt nữa!

Hơn mười nhân ảnh đen tuyền bốn phương tám hướng chạy tới, lẳng lặng đứng thành ba hàng sừng sững trong sân. Ánh mắt bọn họ bình tĩnh nhìn Quân Chiến Thiên. Bất kể Quân Chiến Thiên muốn làm cái gì thì những người này đều sẽ đi theo, đi mãi cho tới khi.... trở về âm phủ!

Bên trong những bóng đen tầng tâng lớp lớp ấy còn có vô số bóng người tựa u linh tụ lại bốn phía, lẳng lặng chờ mệnh lệnh. Lực lượng ngầm của Quân gia giờ phút này đã không hề giữ lại, toàn bộ đều đã xuất động.....

Quân lão gia tử tiến lên, với một giọng trầm thấp nói mấy câu, rồi tiếp sau đó, những bóng đen đột nhiên tựa như thủy triều biến mất, chỉ trong khoảnh khắc đã không còn thấy tung tích.....

Yên lặng đứng một lúc, đón gió đêm trong lành, hít một hơi thật sâu, Quân Chiến Thiên chỉ cảm thấy mình đã hít vào một mùi máu tanh nồng đậm nhập cả vào phế phủ! Xoay người lên ngựa, khuôn mặt của Quân Chiến Thiên như hàn thiết, tấm áo choàng đỏ như máu tung bay trong gió đêm.

Những người còn lại đều trầm mặc lên ngựa đuổi theo lão gia tử. Quân Vô Ý hai tay vỗ lên tay vịn của chiếc xe lăn bay thẳng lên rồi vững vàng đáp xuống lưng một con ngựa, run dây cương, theo gót ngựa lão gia tử. Tiếng vó ngựa xa dần xa dần rồi cuối cùng không còn nghe thấy nữa.

Giây lát, Quân bộ đèn đuốc sáng trưng, Quân Chiến Thiên một thân quân trang ngồi ngay ngắn đại đường. Bên ngoài, bốn mươi chiếc trống trận lớn đồng thời vang lên những tiếng trống trầm thấp.....

Theo tiếng trống, không ngừng có người với một thân quân trang, đội mũ giáp, khoác võ trang hạng nặng phi ngựa đến! Đi tới dưới đài Điểm Tướng, những người đó đều xuống ngựa đứng nghiêm, thẳng tắp như những cây thương!

Số người càng ngày càng nhiều, nhưng mọi người đều không nói một lời mà chỉ có nhìn lên Quân Chiến Thiên đang ngồi trên soái vị phía cao cao kia. Mỗi người bọn họ đều mang theo vẻ cuồng nhiệt vô cùng!

Lão soái! Đã lâu... đã rất lâu rồi chưa đánh trống tụ tướng! Ôi những năm tháng chinh chiến kia....Thật nhớ nhung!

Tiếng trống dừng!

Dưới đài Điểm Tướng, rất đông tướng quân cung kính đứng đó. Hai bên, hơn mười chiếc cờ lớn tung bay trong gió, phần phật phần phật tựa

như có cả ngàn người đang cùng khóc than!

Quân Chiến Thiên đứng dậy đi lên trên đài Điểm Tướng, ánh mắt sắc bén đảo qua một lượt, hỏi:

- Còn người nào chưa tới không?!

- Tất cả đã đến đông đủ! Chờ quân lệnh của lão Nguyên soái!

Mấy trăm người đồng thanh hô to, đồng lòng nhất trí.

- Tốt! Hãy để cho lão phu tối nay làm một đại sự kinh thiên động địa!

Trong đôi mắt sắc bén của Quân Chiến Thiên bắn ra những tia sát khí không hề che dấu.

- Chúng tướng nghe lệnh!

- Có!

- Trầm Châu Nam!

- Có!

- Lệnh cho ngươi soái lĩnh nhân mã trung tâm bảo vệ Tây Môn! Không có quân lệnh của ta, bất luận kẻ nào, không được ra khỏi thành! Có hỗn loạn lập tức xuất binh trấn áp!

Quân Chiến Thiên nhấn mạnh vào bốn chữ " Bất luận kẻ nào".

- Rõ!

- Quân Niệm Phong!

- Có!

- Đông Môn do ngươi phụ trách!

- Rõ!

- Chiến Quý Thiên!

- Có!

- Bắc Thành môn!

- Rõ!

- Thiện Lâm Ngữ!

- Có!

- Nam Môn!

- Những người còn lại theo ta....

Mệnh lệnh liên tục được phát ra. Những người tiến lên nhận lệnh bài đều xoay người lập tức rời đi mà không có một người nào hỏi nguyên nhân! Mấy người này đều lã bộ hạ cũ của Quân Chiến Thiên, cũng là lực lượng quân sự trung kiên của Quân gia, đối với mệnh lệnh của Quân Chiến Thiên chỉ có chấp hành chứ không có hỏi vì sao!

Cho dù là chết!

Nhất là Trầm Châu Nam, Chiến Quý Thiên, Thiện Lâm Ngữ, Quân Niệm Phong. Bốn người này là tứ đại chiến tướng đắc lực nhất của Quân lão gia tử! Cũng là bốn tên cuồng nhân chiến tranh thiết huyết bất tuân. Riêng chỉ đối với mệnh lệnh của Quân Chiến Thiên, bất luận là đúng hay sai đều một mực chấp hành! Và họ cũng là lực lượng trung kiên trong tập đoàn quân sự của Quân gia hiện nay!

Đám tướng quân nhận lệnh rời đi, thần sắc trong mắt Quân Chiến Thiên lại càng trở nên lạnh lẽo.

Mạc Tà, hãy nhìn gia gia báo thù cho cháu! Phàm là những kẻ đã từng đối đầu với cháu, phàm là những kẻ hiềm nghi, tối nay, bọn chúng sẽ đều chôn cùng cháu.

Khi mà tiếng trống trận vừa mới vang lên.....

Đêm khuya, trong hoàng cung, Hoàng Đế bệ hạ Thiên Hương quốc Dương Hoài Vũ cả kinh nằm dậy, quát:

- Tiếng gì vậy?

Vị hoàng đế đã từng đi chinh chiến sa trường này cảm thấy nguy cơ rất rất lớn, một nguy cơ ngay trong thời thịnh thế! Nó giống như.... giống như có chuyện kinh thiên động địa gì đó đang phát sinh.

Ngoài tẩm cung, một giọng nói the thé vang lên:

- Bẩm bệ hạ, hình như là. tiếng trống trận.

- Tiếng trống trận sao?

Hoàng Đế nhướng mày, đột nhiên cả kinh.

- Trống trận? Trống tụ tướng!

Sắc mặt đại biến! Hoàng đế xoay người xuống giường, tiện tay khoác chiếc ao choàng ra ngoài, bên trong chỉ còn nội y bước ra ngoài đưa tai nghe ngóng một hồi, càng nghe, sắc mặt hắn càng trở nên trầm trọng.

Quân Chiến Thiên!

Hoàng Đế vừa nghe đã biết đây chính là tiếng trống trận của Quân Chiến Thiên! Ngoại trừ trống tụ tướng của Quân Chiến Thiên ra, trong kinh thành không có âm thanh nào hùng tráng thảm thiết như thế! Cũng chỉ có trống trận của Quân Chiến Thiên mới có thể phô ra uy thế như vậy, uy thế đủ để chấn động cả thành Thiên Hương!

- Hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao trẫm không biết hả?

Hoàng Đế bình tĩnh chậm rãi hỏi. Lúc này dù có làm cái gì cũng được, duy chỉ có nogs vội là không thể. Chỉ có hỏi chuyện gì xảy ra mới

biết được Quân Chiến Thiên vì sao lại đánh trống tụ tướng vào lúc này! và cũng chỉ có vậy mới có thể tìm ra đối sách hóa giải được.

- Nô tài không biết!

Vừa hỏi xong, sáu gã nội thị bên người đồng thời quỳ xuống, không người nào dám trả lời.

- Tra!

- Bẩm Hoàng Thượng, nô tài nhớ, một canh giờ trước Linh Mộng công chúa có cầu kiến Hoàng Thượng, không biết là có chuyện gì.

Phía sau Hoàng Đế, một tên thái giám tuổi độ trung niên cẩn thận tiến lên trước một bước, the thé đáp.

- Linh Mộng? Nó có chuyện gì? Linh Mộng luôn luôn nhu thuận, nếu không có việc lớn thì căn bản sẽ không quấy rầy trẫm vào giờ này! Vì sao không bẩm báo cho trẫm?... Người nào lớn mật như vậy, dám can dự vào việc này!

Hoàng Đế ngay lập tức tìm ra được điều kỳ quái trong đó.

"....."

Thái giám kia lắp bắp không nói nổi thành lời, ánh mắt liếc liếc vào trong tẩm cung.

- Mau mau truyền Linh Mộng đến gặp trẫm!

- Dạ!

- Mạnh phi! Đi ra cho trẫm!

Hoàng Đế gầm lên một tiếng, một mỹ nữ khoác trên mình một tấm lụa mỏng phất phơ đi ra, quỳ trên mặt đất.

- Trẫm hỏi ngươi, Linh Mộng tìm trẫm có chuyện gì? Ngươi vì sao lại không tiếp?

Ánh mắt Hoàng Đế bệ hạ lạnh lẽo không có một chút ấm áp.

- Công chúa nàng..... nàng nói bị người ám sát, nhưng nô tì, nô tì thấy nàng cũng không bị thương, lời nói cử chỉ vẫn như thường ngày, nên nô tì đoán là tiểu hài tử càn quấy. Hơn nữa bệ hạ ngài khi đó đã ngủ nên nô tì..... không dám làm phiền.

Mạnh quý phi thận trọng đáp.

- Con gái của trẫm bị người ta ám sát. Ngươi còn ngăn nó, không cho nó gặp người cha là ta; không ngờ lại còn cho rằng tiểu hài tử càn quấy nữa chứ? Ha ha ha ha.. Ngươi thật đúng là ái phi tốt của trẫm!

Giọng nói của Hoàng Đế bệ hạ trở nên ôn hòa, tựa như hoàn toàn không để ý đến việc đó, nhưng vị Mạnh quý phi đang quỳ trên mặt đất kia thì cả người run rẩy. Nàng biết, nếu Hoàng Đế bệ hạ dùng giọng điệu này nói chuyện thì nhất định phải có người đầu rơi xuống đất!

Hoàng Đế nhẹ nhàng ghé vào bên tai nàng, thấp giọng nói:

- Biết trước được ngươi cũng không có lá gan như vậy. Chỉ có điều, lão Đại nhận lời chuyện của ngươi chắc chắn sẽ không thể làm được. Và trẫm cũng không để hắn làm đâu!

Mạnh quý phi ngay tức khắc mở to hai mắt nhìn sợ hãi, cả người ngồi phịch trên mặt đất.

- Dẫn Mạnh phi đi tống vào lãnh cung chờ xử lý! Bất luận kẻ nào không được tiếp xúc!

Hoàng Đế rất bình tĩnh tuyên bố vận mệnh của vị Mạnh quý phi đã từng trên vạn người này.

- Phụ hoàng!

Linh Mộng công chúa vội vàng chạy đến, đến cả mái tóc vẫn có chút rối loạn.

- Không cần vội vã. Hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lại đây kể cho phụ hoàng. Cẩn thận kể lại.

Hoàng Đế trông thấy con gái của mình liền hiền lành cười, tựa như vừa rồi hoàn toàn không phát sinh chuyện gì, ánh mắt thâm hàn cũng đã được thu lại một cách tài tình

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 71: Đế Vương Chi Tâm

Công chúa Linh Mộng càng kể, sắc mặt Hoàng đế càng trở lên nghiêm trọng, đôi mắt thỉnh thoảng lại lóe lên, nhưng từ đầu tới cuối lão chỉ lẳng lặng cúi đầu lắng nghe, không hề có phản ứng gì.

Chuyện này dù liên quan đến an nguy của chính con gái lão, nhưng nghiêm trọng hơn, là nó liên quan đến một đại nhân vật, một kẻ dù đã lâu không thèm nhúng tay vào thế sự nhưng chỉ cần hắn ra tay, hậu quả sẽ lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi, đến mức ngay cả đường đường Hoàng đế bệ hạ như lão cũng không hề có ý định nếm thử!

Nhi nữ gặp nạn, người cha chẳng thèm biết, do đã để hết mối bận tâm lên sự sống chết một tên công tử ăn tàn phá hại chính hiệu, đây chẳng phải là Hoàng quyền lãnh huyết, là nỗi bi ai của nhân gian sao?

Cuối cùng.....

- Mộng nhi, có phải ngươi vừa nói trước khi vụ ám sát xảy ra, tên Quân Mạc Tà đó đã báo cho ngươi biết? Hắn nói chí ít là ngươi nên cảnh giác một chút phải không? - Hoàng đế trầm tư.

- Thưa phụ hoàng, con cũng không chắc lắm, nhưng động cơ của hắn đúng là không thể nghi ngờ, có thể trước đó hắn đã phát hiện ra manh mối gì bất thường chăng? - Linh Mộng công chúa thấp giọng đáp, ngữ khí cực kì kiên định.

- Manh mối bất thường? Hừ, với bản lĩnh và tâm cơ chuột nhắt thì thằng nhóc ấy phát hiện ra được cái gì bất thường? Thôi bỏ qua chuyện

này đi, nghe nói cuối cùng Quân Mạc Tà được một cao nhân cứu đi, hắn cũng chưa hề tắt thở đúng không? - Nói đến đây, đôi mắt Hoàng đế ánh lên thâm thúy.

- Bẩm phụ hoàng, đúng thế ạ! - Công chúa Linh Mộng biết ba từ Dạ Cô Hàn chính là đại cấm kị đối với hoàng đế nên tuyệt không một lời nhắc đến tên lão, nhưng nàng tin rằng chẳng có chuyện gì là cha nàng không biết cả.

- Nếu đúng như vậy, tại sao Quân Chiến Thiên lại phải nổi điên, lại dám ngang nhiên tự tung tự tác sử dụng Tụ Tướng cổ? - Hoàng đế bệ hạ trầm ngâm - Cháu hắn còn chưa chết, Quân gia đâu đã lâm vào bước đường tuyệt tử tuyệt tôn? Hành động của hắn thật khiến người ta khó hiểu, thật khó hiểu...

Lão đứng dậy, chậm rãi đi lại quanh phòng, ngón tay không ngừng gõ gõ lên trán:

- Cháu lão chưa chết... Lão bỗng nổi điên... Ồ, phải rồi, chắc hẳn tên Quân Mạc Tà còn chưa về đến nhà, Quân Chiến Thiên nghe nói cháu lão gặp nguy mà đợi mãi không thấy nên mới trở lên thất thường. Hóa ra ta đã xem thường bọn họ rồi!Hừ, đây phải gọi là một mũi tên bắn trúng mấy con chim mới đúng? - Hoàng đế cười lạnh.

Công chúa Linh Mộng bỗng sực nhớ ra một điều gì đó, lập tức khuôn mặt nàng biến thành trắng bệch, nếu sự việc đúng như nàng nghĩ, thì hiểu lầm này sẽ đem đến một hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

- Lúc đó tính mạng của Quân Mạc Tà đâu có gì nguy hiểm, tại sao không lập tức phải người tới báo cho Quân gia biết? Mộng nhi, ngươi xử lý chuyện này quá cẩu thả rồi! Mộng nhi, ngươi đang nghĩ cái gì đó? - Thấy sắc mặt con gái đột nhiên đại biến, Hoàng đế cố gắng nhếch mép, khống chế tâm tình nhưng vẫn không thể giấu nổi vẻ thiếu hài lòng. Con gái lão xưa nay đều điềm tĩnh chính xác, sao hôm nay lại thất thố như vậy? Chẳng lẽ còn chuyện gì không ổn ở đây nữa?"

- Phụ hoàng, lúc phát hiện thi thể Quân Mạc Tà... Không phải, là lúc không thấy thân thể của hắn, con đã... đã sai người đi báo cho Quân lão gia biết. Người báo tin đi rồi, con mới phát hiện ra vị lão nhân đã cứu hắn... - Công chúa Linh Mộng bộ dáng luống cuống, lắp bắp nói.

- Sau đó thì sao? Tin trót báo đã báo rồi, nhưng khi biết hắn còn sống chẳng lẽ ngươi không cho người đến bổ cứu? - Hoàng đế nhìn đứa con gái bằng ánh mắt thất vọng, nhưng trong đầu xoay chuyển rất nhanh: "Vị lão nhân? Chẳng lẽ ngoài Dạ Cô Hàn, còn có người nào khác âm thầm bảo vệ con gái ta? Nếu đúng như thế, nếu đúng như thế..."

- Phụ hoàng minh giám, tin tức quan trọng như vậy đương nhiên con phải cho bổ cứu, nhưng lúc đó mấy thị vệ bên cạnh con đều bị trọng thương nên đành nhờ Mộ Dung Thiên Quân phái người làm hộ. Nếu Quân lão công gia đến lúc này vẫn chưa biết tin Quân Mạc Tà còn sống, vậy thì chỉ có một khả năng...

- Không khả năng gì cả, mà chắc chắn Mộ Dung Thiên Quân không hề báo tin, nếu có báo cũng là tin tử mà thôi... - Hoàng đế thở dài, vẻ dữ tợn trên mặt chỉ thoáng hiện ra rồi biến mất, lão nhẹ nhàng tiếp - Thôi, không còn chuyện gì nữa! Ngươi mau đi nghỉ ngơi đi!

Nói xong, lão đưa tay vuốt nhẹ mái tóc con gái đầy vẻ yêu thương, ánh mắt mông lung nhìn vào thâm cung sâu thẳm, trong lòng đột nhiên nổi lên cảm giác chán ghét.

"Vụ ám sát lần này có điểm kì lạ đây! Hừm, đúng là không ngờ được..." Ánh mắt Hoàng đế lóe lên.

"Ừm, có lẽ đã đến lúc phải tẩy rửa hoàng cung một chút rồi.

Dùng máu người mà rửa, không biết sạch sẽ được bao nhiêu đây?"

Nơi xa xa, tiếng trống trận long trời chuyển đất không còn vang lên nữa, nhưng không khí khắp nơi dường như đang có cái gì đè nặng,

dường như đang âm ỉ cuộn trào, chỉ cần một biến động nhỏ cũng lập tức biến thành phong ba bão táp...

"Quân Chiến Thiên, hy vọng ngươi đừng đặt trẫm vào tình huống quá khó xử..." Đôi mắt Hoàng đế tràn ngập tình cảm đan xen phức tạp.

Lão chắp tay trầm tư nhìn theo bóng con gái đang ngày càng khuất xa, đột nhiên mở miệng:

- Ảnh tử, ngươi ra ngoài xem xét một chút đi! Chưa đến lúc cấp bách, chưa cần ra tay vội. Nói cho Quân Chiến Thiên biết, cháu hắn còn sống sờ sờ ra đó, bảo hắn làm ồn ào một chút cũng không sao, nhưng đừng quá phận là được! Nhân tiện, chuyển cho ta cái này. Ồ, hay cho nhân tiện, hay cho hai chữ nhân tiện... Lão gia hỏa này đã phải nín nhịn nhiều năm rồi...

Nói xong, hoàng đế bệ hạ cầm bút viết mấy chữ rồi tiện tay đưa về phía sau, nói:

- Đi đi!

Cơn gió khẽ nổi lên, bóng người lãng đãng như có như không đột nhiên xuất hiện, tờ giấy trên tay Hoàng đế liền biến mất, chỉ thấy sau đó một cái bóng mơ hồ vút ra khỏi hoàng cung.

- Để các ngươi phóng tay làm một chút, trẫm cũng nhân tiện mượn đao mà thôi! - Hoàng đế thấp giọng thì thào, một nét cười sâu xa thoáng lướt qua mặt.

Hoàng đế bệ hạ tin rằng mình tính toán kĩ càng không bỏ sót điều gì, nhưng lần này, lão đã đánh giá quá thấp cơn giận của Quân Chiến Thiên, mà lúc này lão mới phải người đi, hình như cũng quá muộn...

- Người đâu, mau truyền Độc Cô Vô Địch đại tướng quân đến đây cho ta! - Hoàng đế lớn tiếng quát.

"Hừ, cứ như vậy đi, lần này mang thế cục quấy cho rối tinh lên xem sao. Kẻ thông minh biết thời thế sẽ nằm im chờ đợi, kẻ ngu ngốc không nghĩ ra sẽ bị thải loại, không có tư cách tiếp tục tồn tại.

Không phải ta không cho các ngươi tranh đấu, kẻ có thể tồn tại trong tranh đấu mới đích thực là kẻ mạnh! Nhưng tranh đấu cũng phải có chừng mực của tranh đấu! Nếu dám vượt quá giới hạn, tất sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục..."

.....

Công chúa Linh Mộng cáo từ hoàng đế ra về, khi đi tới tẩm cung của mình mới đột nhiên nhớ ra trong suốt câu chuyện mà nàng và người cha đã nói với nhau, lão chỉ một mực hỏi về Quân Mạc Tà, một mực để tâm đến Quân gia, còn đối với chuyện nàng - đứa con gái ruột thịt - bị người ta ám sát thì lão - người cha mà nàng luôn kính yêu sâu sắc - một lời cũng không hỏi tới, một câu quan tâm cũng không có!

Tại sao? Tại sao?

Chẳng lẽ trong tâm phụ hoàng, một vụ ám sát trùng trùng bí ẩn, vụ ám sát một vị công chúa, vụ ám sát có thể liên quan đến rất nhiều nhân vật của hoàng thất lại không quan trọng bằng Quân gia sao?

Hay là phụ hoàng tránh né, không muốn chạm đến cái gì đó?

Hay là....

Nghĩ đến ánh mắt thâm thúy của Hoàng đế, công chúa Linh Mộng đột nhiên run rẩy, nàng vô thức đưa tay lên ngực, vô thức vuốt ve thanh tiểu đao tinh xảo. Thanh tiểu đao chỉ dài bằng độ nửa bàn tay, cong cong tự nhiên đầy hoàn mỹ, mỏng như cánh ve, cả ba thanh xếp chung một chỗ vẫn có cảm giác mỏng manh.

"May mà ta có Dạ thúc thúc bảo vệ, có vị thần bí cường giả kia..."

Nàng quả thực rất hiếu kì, tại sao thanh đao nhỏ bé mỏng manh đó lại có thể phát ra một uy lực khủng bố đến như vậy? Tại sao có thể khiến một đám sát thủ giết người không ghê tay ngoan ngoãn chấp nhận chưa chiến đã chuồn?

Ngọn phi đao vẫn im lặng nằm đó, dưới ánh đèn, thân đao phát ra ánh sáng muôn hồng ngàn tía, mỹ lệ vô cùng! Nhìn bề ngoài, ai chẳng bảo đây là món đồ chơi xinh đẹp của lũ trẻ nhà phú quý, liệu có ai nghĩ tới chúng là vũ khí trí mạng của một vị tuyệt thế cường giả chăng?

"Chỉ cần loại phi đao này xuất hiện trước mặt ta một lần nữa, ta chắc chắn sẽ lập tức nhận ra!" Công chúa Linh Mộng nghĩ thầm, trong lòng tò mò vô hạn: "Không biết vị tuyệt thế thần bí cường giả này rốt cục là ai, mà có thể khiến cả Dạ thúc thúc cũng phải khâm phục khôn cùng?"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 72: Độc Cô Thế Gia

Đại tướng quân Độc Cô Vô Địch buồn bực trở về nhà, khi hắn ở ngoài quân doanh nghe thấy tiếng trống trận liền vội vàng mang theo thân vệ chạy nhanh về thành, trước tiên chạy vào trong cung chờ hoàng đế bệ hạ triệu kiến.

Thậm chí hắn cũng đã hạ lệnh cho binh lính của mình chuẩn bị chiến đấu. Vạn nhất Quân Chiến Thiên tạo phản thì cả kinh thành này cũng chỉ có một mình quân đội của Độc Cô Gia có thể bảo hoàng, chống lại quân đội của Quân Chiến Thiên mà thôi.

Nhưng thái độ của hoàng đế bệ hạ rất mập mờ khiến cho Độc Cô Vô Địch chẳng hiểu một chút gì cả.

Một chuyện nghiêm trọng như vậy có thể thay đổi cả xã tắc, thậm chí quân đội dồn ép hoàng cung vậy mà hoàng thượng chỉ nói mấy chữ:

- An tâm, đừng xao động!

Sau đó ra lệnh cho mình về nhà tìm lão nhân gia, thậm chí còn không cho mình về quân doanh dẫn quân đội đi phòng vệ thành nữa. Điều này thật khó có thể tưởng tượng được.

Độc Cô Vô Địch hoàn toàn choáng váng.

Mang theo một bụng buồn bực còn chưa kịp vào nơi ở của mình liền đi tìm Độc Cô Tung Hoành lão gia tử nhưng lại làm cho vị thống soái thiên quân vạn mã này chật vật vô cùng.

- Ngươi là heo hả? Ngu ngốc. Chỉ có điều đó thôi đã lôi lão tử xuống giường? Ngươi thật là người bất hiếu, hư hỏng. Không biết lúc đầu ta nuôi làm sao mà lại trở thành một tên phế vật như vậy? Sau này ra ngoài không được xưng là con của lão tử. Lão tử không gánh nổi cái danh đó đâu.

Độc Cô lão gia tử rất tức giận, âm thanh lớn đến mức vang vọng khắp phủ, nước bọt bắn đầy đầu Độc Cô Vô Địch. Đầu ngón tay chỉ vào trán của hắn hét lớn:

- Ngươi không thử dùng cái đầu heo của mình suy nghĩ thử đi? Bộ bên trong đó là *** chó hả? Tạo phản? Tạo con mẹ ngươi đó. Lão tử nói cho ngươi biết cho dù Độc Cô gia có tạo phản nhưng Quân Chiến Thiên sẽ không tạo phản. Cho dù hoàng thượng muốn gây chuyện rối loạn đi nữa Quân lão nhi đó cũng không tạo phản. Cút về ngủ cho lão tử. Thật sự là... Tiểu tử ngươi đúng là đầu heo mà. Ngu ngốc! ĐM...

Sau khi một phát đá bay Độc Cô Vô Địch bay ra ngoài rồi thì Độc Cô lão gia tử hậm hực quay về phòng ngủ. Chỉ trong nháy mắt đã truyền ra một tiếng kêu đau đớn rồi một âm thanh khác vang lên:

- Lão già kia? Vừa rồi ông mắng cái gì? Mẹ củ Vô Địch là ai? Hắn đầu heo thì ông là cái gì? Bên trong là *** chó hả? Ông là một con heo, từ đầu đến chân đều là heo!

Tiếp theo là một tiếng kêu rên...

Đại tướng quân Độc Cô Vô Địch nhíu mày, vẻ mặt hậm hực, trong lòng oán giận:

- Đáng đời.

Vừa trở lại nơi ở của mình liền phát hiện tiếng người ồn ào vô cùng, phu nhân cùng với tam phòng tiểu thiếp còn chưa đi ngủ nữa. Vẻ mặt bọn họ đều lo lắng, khi nhìn thấy hắn trở về liền vây quanh lại. Sau khi nghe kể lại mới biết con gái của mình từ xế chiều đến giờ chạy về khóc

hu hu, nước mắt như suối. Ai khuyên cũng không chịu ngừng lại, tự nhốt bản thân trong phòng không chịu đi ra ngoài. Xem bộ dáng có vẻ như bị người khác bắt nạt.

Độc Cô Vô Địch vốn đang buồn bực vô cùng nghe vậy khiến cho hắn hít thở phì phò như trâu. Thật sự là không việc gì tốt lành cả. Gì? Ở trong Thiên Hương thành này còn có người dám ăn hiếp con gái lão tử sao? Để lão tử dẫn đại quân đi giết hắn. Vẻ mặt nhăn nhó mang theo các vị phu nhân đi vào phòng của con gái mình, tốn thật nhiều công sức mới có thể khiến cho Độc Cô Tiểu Nghệ ngưng khóc, sau khi ăn một chén cháo thì hắn mới yên lòng.

- Rốt cuộc là ai ăn hiếp bảo bối của cha? Nói cho lão tử để lão tử đi giết bọn hắn?

Sắc mặt Độc Cô Vô Địch dữ tợn, nhìn đôi mắt con gái mình khóc sưng như hai cái bánh bao nhỏ mà đau lòng vô cùng. Trong lòng vang lên một âm thanh: Lão tử muốn nổ tung rồi.

- Phụ thân...

Độc Cô Tiểu Nghệ nhìn phụ thân của mình làm nũng:

- Người phải làm chủ cho con!

Độc Cô Vô Địch cảm giác không ổn chút nào: Chẳng lẽ con gái mình bị người ta... Nghĩ vậy nên trong lòng khẩn trương cực kỳ:

- Là ai?

- Không phải tên tiểu tử thúi Quân Mạc Tà kia sao? Hôm nay hắn làm con tức muốn chết. Phụ thân, người phải ra mặt cho con đó!

Độc Cô Tiểu Nghệ bĩu môi, âm thanh tràn đầy ủy khuất.

Nghẹn cả một ngày, Độc Cô Tiểu Nghệ mới chờ được phụ thân về để làm nũng rồi lại chờ phụ thân đồng ý liền mang theo mấy ca ca đánh

Quân Mạc Tà một trận, thuận tiện cướp cục thiết kia về. Nàng biết có nói cho mẫu thân cũng không được gì, mẫu thân nhất định sẽ không đồng ý cho nên không hề nói tiếng nào.

Nghe xong chuyện này Độc Cô Vô Địch thở dài một hơi, thì ra là vậy. Không phải giống ý nghĩ của ta là tốt rồi. Nhưng lập tức nhướng mày, đầu to như cái đấu:

- Ha ha. Con ngoan của cha. Nếu là môt người khác lão tử tuyệt không sợ hãi chút nào, cho dù là hoàng tử đui mù kia lão tử cũng bắt đến cho con đánh một trận hả giận nhưng Quân Mạc Tà này thật khó xử!

Đương nhiên không dễ dàng gì, ngay cả Quân Chiến Thiên cũng không biết cháu mình đang ở đâu thì sao mình biết được? Cho dù tìm được cũng chưa chắc dám động thủ. Nếu có chuyện gì thì lão già kia nỗi điên hoàn toàn luôn.

- Chẳng lẽ phụ thân sợ Quân lão đại nhân? Con thật khổ mà... Tức chết con mất...

Độc Cô Tiểu Nghệ nghe xong lại khóc lên, người xoay đi chỗ khác. Không biết vì sao khi nhớ đến gương mặt muốn đánh của Quân Mạc Tà mà trong lòng nàng tức giận vô cùng, hận không thể đạp đạp mấy cái.

- Ôi! Đừng khóc nữa.

Thấy con gái của mình lại tiếp tục khóc làm cho tay chân Độc Cô Vô Địch luống cuống vội vàng giải thích:

- Thật sự là tiểu tử này... Ôi! Hiện tại không biết hắn sống hay chết. Chờ khi tìm được hắn rồi nói đi. Khi đó nhất định sẽ giúp con báo thù, phải dạy dỗ tiểu tử kia mới được!

- Hả? Không biết sống chết? Hắn bị gì vậy?

Không biết vì sao trong lòng Độc Cô Tiểu Nghệ cảm thấy trong lòng đau xót khi nghe tin này, vội vàng xoay người lại trừng đôi mắt đỏ ửng

vì khóc. Nàng cảm giác bản thân đang khẩn trương với một chút sợ hãi. Rốt cục là ta sợ cái gì?

- Nghe nói giữa trưa hôm nay Linh Mộng công chúa bị ám sát. Tên kia không biết lượng sức mình chạy đi báo tin này nọ. Kết quả là tên hoàn khố đó trở thành quỷ chết thay!

Độc Cô Vô Địch cười nói rất hả hê mà không hề chú ý đến sắc mặt trắng bệch của con gái mình, bàn tay nhỏ bé của nó nắm thật chặt lại mà hắn vẫn cứ nói không ngừng:

- Ngực hắn bị trúng một kiến, lại bị một tên Ngân Huyền sát thủ giẫm vào ngực mấy phát. Cuối cùng bị người ta mang đi nhưng không biết mang đi đâu. Theo ta thấy mạng nhỏ của tên tiểu tử đó...

Độc Cô Tiểu Nghệ rên nhẹ một tiếng, cả người ngây như phỗng. Đột nhiên cảm giác trong lòng mình có chút trống vắng, không còn chút suy nghĩ nào cả. Đối với những câu nói tiếp theo của Độc Cô Vô Địch tiến vào trong tai nàng trở nên xa xôi và mơ hồ vô cùng.

- Yên tâm đi! Nếu tiểu tử đó còn sống thì phụ thân sẽ bắt hắn lại đây. Để cho tiểu bảo bối của ta tự tay đánh đập cho hả giận. Ha ha ha...

Độc Cô Vô Địch cười sảng khoái, đến khi chú ý lại mới phát hiện vẻ mặt của con gái mình không đúng liền vươn bàn tay to lớn ra quơ quơ trước mặt:

- Tiểu Nghệ, Tiểu Nghệ...

- Hả? Ồ...

Độc Cô Tiểu Nghệ như tỉnh mộng, đột nhiên sắc mặt trở nên bình tĩnh trở lại chậm rãi nằm trên giường nói nhỏ:

- Phụ thân. Con hơi mệt, con muốn ngủ một chút!

- Ừa. Con ngủ một giấc đi, sau khi tỉnh lại mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Phụ thân phải đi uống chén rượu giải tỏa sự bực tức hôm nay mới được. Thật khó chịu!"

Độc Cô Vô Địch lắc lắc đầu đi ra ngoài, với chỉ số IQ khiêm tốn của hắn thì sao phát hiện được con gái mình có chút không đúng...

Độc Cô Tiểu Nghệ kéo chăn phủ kín toàn thân rồi chẳng thèm nhúc nhích. Mẫu thân rồi cả mấy di nương nữa đều ân cần hỏi thăm, nói mấy câu gì đó an ủi nàng, nhưng tất cả Độc Cô Tiểu Nghệ hoàn toàn để vào tai một câu nào cả. Trong lòng nàng giờ đang vô cùng hồn loạn, đến cả ngay chính bản thân nàng cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì, lại càng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác muốn khóc, nàng chỉ cảm thấy mũi cay cay, trong lòng co rút đau đớn từng chập, nước mắt chẳng hiểu tại sao cứ chảy ra càng ngày càng nhiều làm ướt cả chiếc áo ngủ bằng gấm. Cuối cùng ngay cả mẫu thân với mấy di nương mình đi lúc nào nàng cũng không biết nữa.....

Chẳng lẽ hắn... Chẳng lẽ hắn đã chết thật sao? Ngươi... Ta còn không có...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 73: Đại Sát Tứ Phương

Quân Chiến Thiên đanh mặt, cả người đằng đằng sát khí bước ra đài Điểm Tướng xoay người ngồi lên ngựa. Giục ngựa đi đến những gia tộc đối địch với Quân Mạc Tà, hắn muốn cho bọn chúng phải hóa thành tro bụi mới có thể xem như là an ủi vong linh của cháu mình.

Đột nhiên trong bóng tối xuất hiện tầng tầng khí gợn, một người bận đồ đen còn muốn tối hơn cả bóng đêm xuất hiện như một u linh. Mặc dù ở gần ngay trước mắt nhưng mọi người lại không thể thấy rõ gương mặt thật của hắn.

- Ảnh tử? Sao ngươi lại đến đây? Là bệ hạ phái tới sao?

Quân Chiến Thiên ngẩng đầu hỏi.

- Đây là ý chỉ của bệ hạ!

Ảnh Tử phất tay đưa một tờ giấy trắng nhẹ nhàng bay vào trong tay Quân Chiến Thiên, gương mặt được làn sương che phủ như đang mỉm cười một chút nhưng lại có vẻ quỷ dị khiến người khác sợ hãi vô cùng. Âm thanh hóa thành một tuyến vô hình tiến vào trong tay Quân Chiến Thiên:

- Bệ hạ nói cháu ngươi vẫn chưa chết! Cũng lệnh cho ta nói cho ngươi hai từ: Cân bằng!

Khi hắn nói hai chữ 'Cân bằng' này âm thanh có chút khô khốc nhưng lại có vẻ không tình nguyện như mở miệng nói nhiều như vậy không

phải là thói quen.

- Mạc Tà còn sống?

Quân Chiến Thiên mừng rỡ vô cùng. Nhất thời nhớ đến nhân vật thần bí kia:

- Chẳng lẽ là hắn đã cứu cháu ta?

Nghĩ vậy nên vội vàng hỏi:

- Ảnh Tử. Vậy thương thế của cháu ta có nghiêm trọng không?

Ảnh Tử đang muốn xoay người đi như không hề muốn phải ở lại đây một phút nào cả, cho dù người đối diện chính là người đứng đầu quân đội đế quốc cũng không hề có chút hứng thú gì. Đột nhiên nghe được câu hỏi của Quân Chiến Thiên vẫn xoay người lại nói vài chữ có chút không tình nguyện:

- Không chết. Chỉ bị thương nặng!

Nói xoay liền quay đầu nhìn Quân Vô Ý bên cạnh hắn rồi hừ một tiếng biến mất bóng dáng.

Niềm hi vọng của Quân Chiến Thiên vừa dấy lên đột nhiên bị một đoàn nước lạnh dập tắc hoàn toàn. Hắn cảm thấy cả người lạnh lẽo. Ánh mắt của Ảnh Tử khi nhìn về Quân Vô Ý một cái chẳng khác nào đang nhắc hắn với thương thế của Quân Mạc Tà cho dù không chết cũng không hơn Quân Vô Ý được bao nhiêu.

Trái tim của Quân Chiến Thiên trở nên lạnh lùng như bị đóng băng! Chẳng lẽ hậu nhân duy nhất của Quân Gia lại trở thành một người tàn phế sao? Nghĩ như vậy nên trong đáy lòng Quân lão gia tử nỗi giận, ngọn lửa cuồng nộ bốc cháy thật cao.

Trước đây hay đối nghịch với cháu ta hình như là Mạnh gia và Lý gia.

- Con mẹ tụi nó. Vô luận hôm nay có chuyện gì xảy ra đi nữa cũng phải bắt các ngươi khai đao. Coi như là các ngươi xui xẻo đi.

Trong lòng Quân Chiến Thiên mắng to một tiếng, xoay người ngồi lên ngựa nghiến răng nghiến lợi nói:

- Đại quân theo lão tử đi xét nhà nào!

Trời còn thương. Ảnh Tử nhìn Quân Vô Ý một cái đối với Quân Lão gia tử căn bản không phải là là 'nhắc nhở'. Thật sự còn có một nguyên nhân khác...

Một đêm này nhất định là đêm sát phạt.

Theo sự giận dữ của Quân Chiến Thiên, một màn máu tanh bao phủ khắp đế đô.

Chiến mã chạy qua lại khắp kinh thành, từng ngôi nhà của các đại thành viên trong triều dần dần bốc hỏa, âm thanh binh khí va chạm lẫn nhau vang lên không ngừng kèm theo tiếng kêu la thảm thiết.

Trước khi Ảnh Tử xuất hiện thì vô số người bận đồ đen từ trong bóng đêm xuất hiện như một u linh nhảy vào phủ đệ của các quan viên.

Một ít quan viên còn chưa kịp phản kháng đã bị chém giết, máu tươi khắp nơi.

Hình bộ thị lang Mạnh Chí Vũ, Lý Kiều đều là phe cánh với Lý Gia cùng Mạnh Gia, cũng là một nhân vật thuộc dưới trướng của Đại hoàng tử, bình thường ở trong triều rất hay phản đối Quân gia nên hôm nay hai nhà này đứng mũi chịu sào.

Trống trận còn đang đánh thì trong gia viên của hai nhà này đã xuất hiện mấy người bận đồ đen bịt mặt giết từ thị vệ gác cổng vào. Xác người chất thành đống từ cổng vào đại sảnh. Hai vị quan viên đáng thương còn chưa kịp nói gì đã bị chém rớt đầu. Sau đó cả nhà không một ai thoát khỏi cả, khắp nơi đều bị hỏa thiêu.

Đương triều Ngự Sử Thiết Nhan khi nghe được tiếng trống liền nhớ lại con mình vì hộ tống Quân Chiến Thiên tác chiến lại kháng cự quân pháp bị chém đầu từ lâu nên luôn luôn đối địch với Quân Chiến Thiên. Khi nghe được tiếng trống này thì lão cho rằng cơ hội đánh ngã Quân Chiến Thiên đã đến liền vội vàng rời giường viết tấu chương buộc tội Quân Chiến Thiên. Nhưng chỉ viết được một nửa thì cửa sổ bỗng nhiên ầm một tiếng vỡ nát. Mấy người bận đồ đen bịt mặt tiến vào chụp lấy tấu chương hắn còn chưa viết xong nhìn một chút rồi bỗng nhiên cười lạnh. Vò tấu chương lại nhét vào trong miệng lão thật dã man rồi một tia sáng lóe lên khiến cho đầu lão với tấu chương vỡ thành hai phần.

Một vị khác là Ngự Sử Chu Mộng Thành. Vị này khi Quân Vô Ý bị bại trận tàn phế liền tấu chương nói Quân Vô Ý không còn khả năng tác chiến nữa khiến cho Quân Vô Ý bị miễn chức Ngự Sử. Hiện hắn đang say rượu nằm trên người tiểu thiếp gáy khò khò nhưng bỗng nhiên một đao lóe lên chặt rớt hai chân rồi một kiếm đâm xuyên tim hắn. Đưa cả thân thể hắn cắm vào một cây to trong sân. Trừng đôi mắt to nhìn nhà mình bốc cháy khắp nơi.

Hai gia tộc dưới trướng Nhị hoàng tử là Lễ Bộ Tiễn Vạn Quán và Ngô Vân có nơi ở gần cửa thành. Khi nghe được tiếng trống trận của Quân Chiến Thiên liền cảm giác không ổn. Là người hiểu rõ Quân lão gia tử nên đã đưa ra quyết định thật sáng suốt: Lập tức thu thập một chút liền vội vàng bỏ chạy khỏi thành. Nhưng khi ra khỏi cửa thành đã bị đại quân vây quanh.

Thủ lĩnh đại đội vừa hô lớn bắt thích khách thì một trận mưa tên rơi xuống không để cho bọn chúng bất kỳ một cơ hội nào cả. Hơn một trăm người bị biến thành con nhím, ngay cả gương mặt cũng không nguyên vẹn.

Hơn sáu mươi người của Ngô Gia bị cũng bị giết chết tại cửa thành Tây. Thi thể bị chén nát vụn, cuối cùng còn bị đổ dầu lên đốt khiến cho mùi 'thịt nướng' lan tỏa khắp nơi.

Bên cạnh đống thi thể của hai nhà này có hai cái mộc bài thật lớn: "Kết quả của thích khách!"

Còn có một vị Ngự Sử Trầm Trọng Vân nữa đêm thức dậy đi nhà xí, đến sáng hạ nhân phát hiện cái mông chỉ tiên còn đầu cắm vào thật sâu dưới... Không biết đã chết bao lâu rồi.

Những quan viên ngày thường quyền cao chức trọng lúc này giống như một đám dê con bị hãm thân vào bầy sói.

Trong lúc nhất thời cả kinh thành giống như lâm vào ngày tận thế. Lửa giận của Quân lão gia tử hoàn toàn thiêu đốt cả đế đô. Chuyện tối nay vượt qua xa sự suy đoán của Hoàng đế khiến cho hắn khi biết được sự việc tức giận đến nỗi ném vỡ mọi đồ vật có thể cầm vào tay.

Lượng lực bí mật của Quân Gia hiển lộ ra ngoài giống như quỷ như ma giết chóc không ngừng. Dưới một đêm không yên lặng này đã dùng máu tươi chấn động toàn bộ giới cao tầng tại kinh thành, khiến cho nhiều người đau đớn và sợ hãi vô cùng. Mỗi một người đều tự hỏi dưới một lực lượng không thể kháng cự kia thì bản thân phải làm gì? Có nên lựa chọn nơi đặt chân mới không?

Nhất là ba vị hoàng tử, mỗi người đều triệu tập thủ hạ dưới tay mình thượng nghị cả đêm. Thế lực to lớn của Quân Gia khiến cho ba vị hoành tử đỏ mắt vô cùng: Nếu lực lượng này mà mình có thể nắm trong tay...

Nhưng trong quá trình thương nghị thì ba cái vương phủ đều bị bốc hỏa, tiếp theo là vô số đầu người còn phun máu bị ném vào khiến cho ba vị hoàng tử hoảng sợ mất hồn. Thị vệ của vương phủ lục xoát khắp nơi nhưng không thể phát hiện một cọng lông nào cả mà còn bị quân đội tuàn thành đuổi chạy ngược trở về.

Bất quá cũng có một vài gia tộc ngoại lệ như Lý Gia, Mạnh Gia, Tống Gia tam đại gia tộc có thực lực hùng hậu khi bị những người bận đồ đen kia công kích thì các cao thủ của gia tộc đã phản ứng lại, ngăn

cản không cho bọn chúng chém giết nữa nhưng vẫn không thể ngăn cản được khói lửa khắp nơi.

Trong mật thất của Lý gia có vài người nghe tiếng hò hét bên ngoài nhịn không được muốn đi ra ngoài. Một người trong đó bận áo bào màu trắng hơn ba mươi tuổi, gương mặt lạnh lùng. Nhìn thân hình và khí độ của hắn liền biết đây chính là Thiên Huyền cao thủ đã giết chết Tần Hổ diệt khẩu.

Cửa được mở ra, Lý gia đại côgn tử Lý Du Nhiên đi đến.

- Du Nhiên. Để ta ra ngoài đi. Mấy tên kia có tu vi cao nhất cũng chỉ là Ngọc Huyền mà thôi. Vài người trong chúng ta tùy tiện ra một người thôi cũng có thể áp chế bọn chúng. Ta thật không hiểu nỗi nhà mình bị đánh như thế mà ngươi vẫn chậm chạp như vậy? Bọn họ muốn tìm cái chết thì để cho chúng ta toại nguyện cho.

Người áo trắng nhíu nhíu mày, ánh mắt có chút tức giận. Hắn luôn luôn cao ngạo thì sao có thể trốn tránh trong mật thất như một con chuột không dám ló đầu thế này?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 74: Cái Này Là Công Đạo!

- Không, tuyệt đối không được! - Lý Du Nhiên vẫn tỏ ra bình chân như vại, mỉm cười- Cho dù bọn chúng có đốt sạch Lý gia đại trạch, chúng ta cũng để cho chúng thoải mái đốt đi!

Nụ cười nhẹ nhàng bâng quơ của hắn trong hoàn cảnh này khiến người ta thấy không rét mà run, hắn tiếp:

- Người họ Lý còn, Lý gia còn! Nếu bây giờ các ngươi kích động xông ra, cho dù xử lý xong bọn áo đen đó nhưng chỗ này sẽ lập tức biến thành cái đích cho vô số ánh mắt ngắm vào. Chỉ cần các ngươi hiện thân, dù thân phận có bại lộ hay không, Lý gia sẽ lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, ta tin chắc lúc đó lời đồn Huyền đan nằm trong tay Lý gia sẽ lan đến tận hang cùng ngõ hẻm, vậy thì... Đại sự hỏng rồi!

- Sư huynh, vì thế các ngươi hãy ở yên trong mật thất, ngàn vạn lần không nên ra ngoài! Khi nào sóng gió trong kinh thành đã trôi qua, ta sẽ lập tức bố trí đưa các người ra khỏi thành, sau này tiểu đệ còn phải nhờ sư phụ và các vị sư huynh chiếu cố rất nhiều! - Lý Du Nhiên cười tiêu sái, tiêu sái đến lạnh người - Đốt hay lắm! Giết tốt lắm! Hừ, tại sao phải ngăn cản chứ? Nếu chúng chưa đã tay, thì đẩy thêm người ra cho chúng giết! Quân lão công gia, ta sẽ chống mắt mà coi ngươi phải thu thập tàn cục thế nào? Đại nghịch tạo phản, tội to bằng trời, dù triều thần sợ oai lão mà bỏ qua, nhưng Hoàng thất há dễ dàng như vậy sao?

- Được! Nếu như vậy, chúng ta nghe theo ngươi! - Gã áo trắng gật đầu nói vẻ bất mãn - Tiểu sư đệ, khi nào có thời gian ngươi nên trở về sư môn một chuyến. Sư phụ... sư phụ rất không yên lòng về ngươi!

- Nhất định rồi, sư huynh yên tâm! - Lý Du Nhiên cười cười đi ra ngoài.

Bùmmmmmm!

Một trái hỏa tiễn đột ngột nổ tung, không trung tức thì tràn ngập muôn ngàn tia sáng, rực rỡ vô cùng. Tiếng nổ vừa vang lên, đám người áo đen đồng loạt rút lui như thủy triều xuống, trong nháy mắt đã rời khỏi chiến trường, tan biến vào màn đêm vô tận...

Ngay sau đó, tiếng vó ngựa từ bốn phía bỗng dội lên như sấm sét, hàng ngàn thiết kị tràn đến như nước lũ, quân dung nghiêm chỉnh, sát khí ngút trời, chỉ vài hơi thở đã bao vây Lý phủ trùng trùng điệp điệp, một con ruồi cũng không lọt!

Ầmmmm!

Đại môn Lý phủ vỡ tan, Quân Chiến Thiên mặt đằng đằng sát khí, hùng hổ bước vào. Trên thân lão, ánh sáng màu xanh đặc trưng của Thiên huyền khí bừng lên chói lọi. Rõ ràng với thân phận của mình, lão tin rằng có cho thêm vàng Lý gia cũng không dám động thủ, nhưng cẩn thận vẫn hơn, không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn, cẩn cẩn trọng trọng mới là người đại thọ. Bên cạnh lão, hai đội tinh binh nối đuôi mà vào, đao kiếm tuốt trần lóe sáng dưới ánh đuốc đêm.

- Tất cả người trong Lý gia mau lăn ra đây cho lão tử! Thích khách xuất hiện, lục soát toàn thành! - Quân lão gia tử đề khí rống lên, âm thanh vang xa đến vài dặm.

- Ô, thì ra là Quân lão huynh thân chinh đến đây, thật là hân hạnh, hân hạnh cho kẻ hèn này! - Thái sư Lý Thượng từ trong đại sảnh bước ra đón, mặt mũi tươi cười đầy vẻ thân thiết. Lão sải những bước dài dễ đến bằng hai lần người khác, điệu bộ vồ vập gấp gáp như đi gặp lại người anh em ruột thịt bị thất lạc đã bao năm trong chiến loạn.

Quân Chiến Thiên nhăn mặt:

- Lý thái sư, tốt nhất là ngươi nên quản giáo người trong nhà cho chặt. Hôm nay công chúa Linh Mộng điện hạ bị ám sát, Quân mỗ lãnh trách nhiệm truy tìm bọn to gan đó về quy án nên không thể nể tình riêng, nếu gây ra điều gì không phải với Lý phủ ngươi thì cũng là điều khó tránh khỏi! - Vừa nói, lão vừa vung tay - Người đâu, lục soát!

- Khoan! - Lý Thượng râu tóc dựng đứng, bộ dáng ôn hòa thân thiết lúc nãy bay mất sạch sẽ, lão lớn tiếng: - Quân lão công gia, ngươi tuy là Chủ tướng của quân đội bản triều, mang danh Công tước, tất nhiên là quyền cao chức trọng, nhưng bản thân Lý mỗ cũng là Thái sư đương triều, mang hàm Nhất phẩm, là Công tước đế quốc chẳng kém gì ngươi! Nếu không có Thánh chỉ viết tay của Hoàng đế bệ hạ, kẻ nào dám làm càn ở đây?

Quân Chiến Thiên cười lạnh, ánh mắt lóe lên quyết liệt, chậm rãi nói:

- Thái sư, ý của ngươi là chỉ cần mang hàm Nhất phẩm, quyền cao chức trọng thì có thể thoải mái chứa chấp thích khách phải không? Lục soát cho ta! Kẻ nào to gan cản trở, giết chết tại chỗ!

Lập tức, mấy trăm binh lính phía sau tràn vào, nhằm hướng các cửa phòng trong Lý phủ lao tới. Lý Thượng giận run người, thét lên:

- Quân Chiến Thiên, ngươi dám tự tung tự tác, làm việc lộng quyền, chẳng lẽ ngươi muốn tạo phản sao?

Quân lão gia tử cười ha hả:

- Thái sư, ta thấy ngươi mới thật kì quái! Đây chỉ là một cuộc lục soát bình thường nhằm truy tìm thích khách ám sát công chúa, sao gọi là lộng quyền, dựa vào đâu để ghép ta vào tội tạo phản? Thái sư, ngươi hết lần này đến lần khác muốn cản trở chuyện lục soát, chẳng lẽ có chuyện gì mờ ám, chẳng lẽ ngươi thực sự có mối liên hệ với thích khách kia sao?

Nói xong, lão chẳng thèm để ý đến Lý Thượng, lập tức phất tay ra hiệu cho binh lính hành động.

Đúng lúc này, từ bên trong một thanh niên áo trắng mỉm cười bước ra, hắn cung kính cúi người hành lễ với Quân Chiến Thiên rồi lễ phép nói:

- Quân lão công gia nếu đúng là phụng chỉ làm việc, Lý gia đương nhiên không dám cãi lời. Nhưng giả sử không có thánh chỉ, thì đúng là lão công gia đã tự ý xông vào phủ quan Nhất phẩm lục soát rồi! Ồ, lúc đó cho dù Quân lão công gia cây ngay không sợ bóng cong, nhưng chuyện đó truyền ra ngoài tất nhiên sẽ không hay ho gì rồi.

Quân Chiến Thiên lạnh lùng nhìn gã thanh niên nho nhã đang đứng trước mặt, trong lòng không khỏi liên tưởng đến đứa cháu bảo bối của mình, rõ ràng hắn so với tên nhóc Lý Du Nhiên này còn giỏi giang hơn không ít, thế mà nay lại bị người ta hạ độc thủ. Nghĩ đến đây, lửa giận lại bùng lên dữ dội, lão lạnh giọng:

- Vậy ngươi muốn gì?

- Vãn bối chỉ muốn thỉnh giáo Quân lão công gia một vấn đề đơn giản: lão công gia luôn miệng nói muốn đến Lý phủ lục soát tìm thích khách, vãn bối bất kể lão công gia nhận được tin tình báo chúng ta chứa chấp thích khách từ đâu, một khi tìm không ra thích khách, Quân lão công gia sẽ làm gì? - Lý Du Nhiên cười tao nhã, bồi thêm một đòn nữa: - Lúc đó lão công gia sẽ cho Lý phủ ta một cái công đạo chứ?

Quân lão gia tử ngửa mặt cười lớn rồi đột nhiên dấn lên một bước, giang tay tát thẳng vào mặt Lý Du Nhiên đánh "bốp" rồi đá thêm một phát vào bụng khiến hắn ngã lăn lông lốc trên mặt đất, giận dữ quát:

- Lão phu lục soát thích khách, ngay cả thằng ông Lý Thượng của ngươi còn không dám đánh một cái rắm trước mặt ta, thằng nhãi nhép như ngươi dựa vào cái gì mà dám đứng đây khua môi múa mép, vặn vặn hỏi hỏi? Muốn đòi công đạo hả? Cái này chính là công đạo của ông mày đấy!

Lão dừng lại, phun ra một bãi nước bọt, tiếp:

- Nực cười, không thấy thích khách, đương nhiên chứng tỏ Lý gia các ngươi trong sạch, không bắt được thích khách ở đây, đương nhiên phải tiếp tục tới chỗ khác lục soát chứ còn làm gì nữa? Ta thật muốn biết tại sao già trẻ lớn bé trong Lý gia ngươi cứ một mực liều mạng ngăn cản công vụ, liều mạng kéo dài thời gian? Rốt cục các ngươi có dụng ý gì? Chẳng lẽ các ngươi thực sự có ý mưu phản, thực sự là chủ mưu của vụ ám sát công chúa lần này? Nếu vì các ngươi kéo dài thời gian mà thích khách thừa cơ trốn thoát, Lý gia có bao nhiêu cái đầu để đền tội đây?

Những lời này hiển nhiên là nhằm vào Lý Thượng, đối với Quân Chiến Thiên mà nói, tên Lý Du Nhiên đến tư cách nói chuyện với lão cũng không có. Ngay cả trên chiến trường, khi hai quân đối mặt, cũng phải ngang hàng mới nói chuyện, tư cách không đủ mà dám mở miệng đương nhiên là tự đi tìm chết. Lý Du Nhiên không phải không biết điều này, nhưng mắt thấy gia gia chịu nhục, trong mật thất lại có điều khuất tất không thể để người khác phát hiện nên đành bấm bụng đi ra, ôm theo hy vọng Quân Chiến Thiên có cái tự cao của kẻ đứng đầu quân đội đế quốc mà xử lý thoáng tay với kẻ hậu bối, Lý gia nhờ đó thoát được hiểm cảnh.

Ai ngờ hôm nay số hắn xui xẻo, Quân Chiến Thiên chẳng những không để ý đến phong độ của một Đế quốc quân đội đệ nhất nhân mà ngay cả cái sĩ diện cơ bản của đấng trưởng bối cũng vứt toẹt qua một bên, một tát một đá tung ra không chớp mắt, vừa nhanh vừa độc. Lý Du Nhiên dù là thiên tài luyện võ nhưng do hạn chế tuổi tác nên mới tu luyện đến trình độ Kim huyền sơ bậc, so với Thiên huyền của Quân lão gia tử đúng là một trời một vực, lại thêm bất ngờ không kịp phòng ngự nên hắn lĩnh trọn hai đòn, chỉ thấy mắt nảy đom đóm, đầu óc quay cuồng.

Quân lão gia tử không vận Huyền khí nên vết thương của hắn hoàn toàn không có gì nghiêm trọng, nhưng chịu cái nhục bị đánh ngã bò càng dưới sự chứng kiến của ngàn người, trái tim Lý Du Nhiên khác nào bị ngàn vạn mũi dao đâm trúng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 75: Soát Thật Hăng Cho Ta!

Lý Du Nhiên yên lặng từ dưới đất đứng lên, trong mắt chợt lóe vẻ âm ngoan, vẫn bảo trì thái độ tao nhã như cũ, khiêm tốn mỉm cười nói:

- Quân lão công gia dạy rất đúng, là vãn bối đường đột mong Quân lão công gia đừng trách.

Hắn cười nhìn Quân Chiến Thiên, nụ cười quá mức chân thành, lại có vẻ rất xấu hổ, tựa hồ đối với hành vi vừa rồi của mình thực vô cùng xấu hổ.

Đôi mắt Quân Chiến Thiên lóe lên, đột nhiên cảm giác được một loại áp lực vô hình khó hiểu.

" Tên tiểu tử chỉ bằng phần trầm ổn này tuyệt đối không phải một nhân vật đơn giản! Chỉ sợ hắn có thể là một nhân vật âm độc giết người tàn nhân!"

Trong lòng lão không khỏi thở dài:

" Nếu Quân Tà còn khỏe mạnh thì chỉ sợ tên tiểu tử này sẽ đặt nó vào vị trí đối thủ lớn nhất trong thế hệ thanh niên!"

Lạnh lùng xoay người, trào phúng nói:

- Người Lý gia, quả nhiên đều nham hiểm.

Thái sư Lý Thượng nhất thời tức giận đến phát run. Ý tứ lời này của Quân Chiến Thiên chẳng khác nào mắng tổ tông mười tám đời Lý gia!

- Tất cả tránh ra! Để cho hắn lục soát! Nếu soát không ra thích khách thì Quân lão thất phu, ngày mai tại Minh Nhật Kim điện, lão phu sẽ cùng với ngươi lý luận trước mặt Hoàng thượng! Để nhìn xem lão già ngươi có cứng rắn như bây giờ hay không!

Lý Thượng lạnh lùng vung tay lên, phất áo xoay người, ngồi dưới tàng cây một gốc cây hoa, nhắm mắt bất động.

Quân Chiên Thiên vung tay lên:

- Lục soát cho kỹ! Bất cứ chỗ nào cũng không được bỏ qua! Một chút dấu vết để lại cũng không được cho qua!

Gần ngàn sĩ tốt phía sau cùng hô lên đáp lời rồi lao vào như hung thần ác sát.

Ngay lập tức toàn bộ đại trạch bên trong Lý gia lâm vào cảnh gà bay chó sủa chưa từng có trước đây. .

Tại một nơi cách đại trạch của Lý gia khá xa, một cỗ kiệu cực kỳ bình thường ở đó và bên cạnh nó là bốn người đứng tạo thành một hình tứ giác, thần sắc hờ hững. Chiếc màn kiệu nhẹ nhàng hé ra và một đôi mắt nặng nề sâu xa nhìn lại về phía bên này, nghiêng tai tinh tế lắng nghe. Khuôn mặt người này mảnh khảnh, hơi có chút ngay ngắn, nhưng đôi lông mày tà tà phất phơ tựa như hai con thanh long bay lượn dưới bầu trời và cho dù hắn không nói không động nhưng lại có một cỗ khí thế không giận tự uy.

Nghe ngóng một hồi, hắn hơi hơi nhắm mắt, thì thào nói:

- Quân Chiến Thiên lần này cùng Lý gia cứng rắn, lại là có chút hơi quá. Lý gia tự nhiên có rất nhiều bí mật liên quan đến an nguy của mình không muốn bị vạch trần. Nhưng một khi những bí mật đó bị vạch trần thì e rằng Lý gia sẽ không còn. Quân Chiên Thiên hiển nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ, nhưng đế quốc hiện tại không thể không có Lý gia.

Hắn tự hồ có chút đau đầu nhíu mày, nhẹ nhàng nói:

- Ảnh tử, nếu có dị thường, ngươi lập tức ra mặt giải quyết vở hài kịch này.

Bên ngoài không có âm thanh đáp lại, nhưng người này biết, mệnh lệnh của mình đã được tiếp nhận. Hắn nhắm hai mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ vào một bàn trà nhỏ bằng ngọc thạch bên cạnh. Đôi hàng lông mi, tựa như hai thanh long dần dần co lại gần nhau, trong lòng bỗng nhiên xẹt qua một ý niệm:

" Cháu trai đầu Lý Du Nhiên của Lý Thượng thực ra có thể xem là một nhân tài, chỉ có điều lại là một nhân tài rất nguy hiểm. . ."

Binh lính của Quân Chiến Thiên một đường lục soát, lục tung, động tĩnh xôn xao khắp nơi, tựa hồ những người này không phải tới để điều tra thích khách, mà thuần túy là muốn phá quấy!

Xoảng! Một bình hoa rất lớn bị quăng ra, rơi vỡ nát; khuôn mặt thái sư Lý Thượng run rẩy một chút. Thế này là. . .

Xoảng!

Ầm!

Quân lão gia tử mang theo roi ngựa nghiêm mặt nhìn, thở phì phò, quát:

- Soát thật hăng cho ta!

Ngay cả trong lúc nghiêm túc như hiện tại nhưng những người phía sau cũng không khỏi quay đầu cười trộm. Lục soát. . . cũng có thể sử dụng từ "thật hăng" để hình dung sao? Quân lão quốc công dùng tử hiển nhiên rất không "chuyên nghiệp" ! ?

Có vẻ "đập vỡ" còn bình thường lắm! Hung hăng đập vỡ!

- Lão già này cũng thật đáng yêu quá đi! Sợ người khác không biết lão cố ý gây rối ah! Phải xem thêm một lát mới được!

Người bên trong kiệu nhịn không được nhoẻn miệng cười.

Từ câu "thật hăng" này, bọn lính "tra khám" càng cố gắng "dùng sức" .

Gần hai ngàn binh lính dũng mãnh tiến vào Lý gia, giống như thời kỳ chiến tranh lúc quân địch đánh vào thành trì. Rơi vỡ, đập vỡ, cảnh tưởng rất giống cảnh châu chấu vừa qua, mọi người của Lý gia tập trung trong sân nhìn mà trong lòng nhỏ máu. Đó. . . những cái đó tất cả đểu là tiền đấy.

Nhìn một hồi, người bên trong kiệu hơi hơi nhắm mắt, thấp giọng nói:

- Hắn là sẽ không có đại sự gì. Như vậy trở về thôi.

Nói xong hắn liền buông màn kiệu, tựa vào ghế mềm, nhắm mắt dưỡng thần.

Quân Chiến Thiên lão nhân kia hiển nhiên đã lĩnh hội được ý của mình, chính là ở nơi này đập đập phá phá, nhưng phàm là cơ mật trọng địa của Lý gia căn bản lại không đi đụng chạm. Xem ra, nơi này hắn là không xảy ra chuyện gì lớn.

Ta thật muốn nhìn, trải qua một lần ầm ĩ như vậy, thế gia người nào dám tùy tiện kết bè bên trong kinh thành? Người bên trong kiệu mỉm cười;

" Đấu! Nhưng phải khống chế đấu trong phạm vi nhỏ, nếu là nguy hại tới xã tắc quốc gia, như vậy, hôm nay sẽ là một . . . cảnh cáo!"

Cỗ kiệu vô thanh vô tức rời đi. Quân Chiến Thiên vẫn bất động, còn Quân Vô Ý sau khi cỗ kiệu kia rời đi, quay đầu nhàn nhạt nhìn thoáng qua.

- Báo cáo nguyên soái, không phát hiện tung tích thích khách!

Binh lính một người lại tiếp một người quay về báo cáo. Tiếp theo bốn phương tám hướng đều tiến đến báo cáo, nhưng không có phát hiện; Quân Chiến Thiên giận dữ, quát:

- Chẳng lẽ thích khách bay lên trời à? Không ở Lý gia? Chúng ta tới nhà khác tìm xem!

Mang theo binh lính xoay người ra khỏi cửa, lên ngựa, rầm rập, lại đi về phía Mạnh gia.

Người Lý gia nhìn đình viện bên trong giống như một cái ổ của bọn khất cái, một đám khóc không ra nước mắt.

Thái sư Lý Thượng chống thắt lưng mình, gian nan ngồi dậy, Lý Du Nhiên vội vàng tiến đến đỡ lấy, ông cháu hai người nhìn nhau, cũng chứng kiến lửa giận trong mắt đối phương, cùng với một phân nửa phần may mắn.

- Gia gia, hắc y nhân lúc trước, người sáng suốt vừa thấy đã biết, bon chúng căn bản là người dưới trướng Quân Chiến Thiên! Quân Chiến Thiên vừa ăn cướp vừa la làng, áp đặt tội danh, cái này, không khác tạo phản. Nếu không có lục soát ra thích khách, gia gia có thể ở buổi lâm triều sáng mai, cùng quan viên các cấp, dâng tấu lên Hoàng thượng việc của hắn.

Lý Du Nhiên trầm tư nói:

- Quân Chiến Thiên rõ ràng có chút dấu hiệu phát cuồng, một mình điều binh, tự tiện xông vào trong nhà quan lớn của triều đình, tra xét khắp nơi. Ha ha, nếu là lấy tài vật này của Lý gia đổi lấy việc Quân gia suy sụp thì gia gia, cuộc trao đổi này làm rất được. Nhưng ngược lại, nếu gia gia hoàn toàn không có động tĩnh gì thì chỉ sợ sẽ bị hoài nghi có tật giật mình!

Lý Thượng cau mày, thở dài, trầm trọng nói:

- Du Nhiên, cháu thiên tư thông mình, trí tuệ hơn người, về phương diện mưu lược, cũng có thể dự đoán trước kẻ địch. Có thể nói là đệ nhất nhân trong thế hệ thanh niên khiến gia gia rất vui mừng. Chỉ có điều, cháu vẫn có một chút khuyết điểm; nói ví dụ như, chính trị. Tuổi của cháu vẫn còn quá nhỏ, tầm nhìn vẫn còn hơi kém một chút!

- Chính trị?

Lý Du Nhiên có chút khó hiểu:

- Chẳng nhẽ Quân Chiến Thiên với tội lớn như vậy, còn không đủ để bệ hạ xử lý Quân gia sao?

- Đủ sao? Chưa đủ chưa đủ! Còn xa vẫn không đủ!

Lông mi sương bạch của Lý Thượng run lên, biểu tình tức giận nhưng bất đắc dĩ mới rồi ở trước mặt Quân Chiến Thiên đã không còn mà thay vào đó là vẻ đa mưu túc trí. Hiển nhiên, vẻ nhát gan mời rồi chỉ là giả bộ:

- Ngươi trước giờ vẫn chưa rõ sức nặng của Quân Chiến Thiên trong lòng bệ hạ. Đơn giản kể cho ngươi một chút, tính mạng bệ hạ ít nhất có sáu lần, đều được Quân lão nhi này cứu về. Năm đó, nếu Quân Chiến Thiên thật sự có ý tạo phản, hoặc là có một chút dã tâm thì từ lâu đã đăng cơ làm hoàng đế rồi! Thiên gia quả thực không thân, nhưng nhất định sẽ không đẩy người tuyệt đối trung thành với mình vào chỗ chết. Với lại Quân gia rõ ràng gần như không người nối nghiệp nhưng nguyên nhân căn bản lão vẫn có thể luôn trấn giữ ba quân!

- Với những điều đó thì cháu nghĩ thật sự có thể lật đổ Quân Chiến Thiên sao?

Lý Thượng hắc hắc cười hai tiếng:

- Cháu nghĩ rằng Quân Chiến Thiên thực sự không có đầu óc như vậy sao, ép Lý gia chúng ta đi vào trong chỗ chết chăng? Hơn nữa, cháu cho là hành động vừa rồi của Quân lão nhi, thực sự xúc phạm chúng ta đến mức không còn chỗ quay đầu sao? !

Lý Du Nhiên quả nhiên thông minh, nháy mắt đã hiểu được rất nhiều, biến sắc, nói:

- Chẳng lẽ. . .

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 76: Lột Xác

Lý Thượng cười âm trầm nói:

- Hừ, chuyện hôm nay nếu không có bệ hạ đích thân ra mặt tính kế, thì bây giờ Lý gia khắp nơi đều là thi thể, tuyệt đối sẽ không có một người sống sót! Mà Quân Chiến Thiên, hắn đã có sự tính toán từ trước rồi, nếu không, cũng sẽ không gióng trống khua chiêng điều động quân đội đâu ! Nhưng trong đó, nhất định là có nguyên nhân, làm cho hắn phải thay đổi dự tính ban đầu. Mà có thể làm cho Quân Chiến Thiên bỏ đi chủ ý, toàn bộ Thiên Hương quốc, thì chỉ có duy nhất một người, đó là Hoàng Đế bệ hạ, đúng rồi, còn có một người nữa, đó là tên hoàn khố Quân Mạc Tà, lúc trước ngươi nói tên hoàn khố Quân Mạc Tà này đã chết, chỉ sợ chưa hẳn là vậy, nếu Quân Mạc Tà thật sự đã chết, cho dù bệ hạ có cản trở, Quân lão nhi này cũng chưa chắc sẽ từ bỏ ý đồ đâu. Vì vậy Quân Mạc Tà hẳn không gặp phải chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng, vả lại tin tức đó có lẽ Quân lão gia tử vừa mới biết.

- Cho nên chuyện ngày hôm nay cũng là do lão Quân Chiến Thiên không biết phải làm sao. Và chuyện này, chúng ta xem như không may, nhưng chắc chắn có người số còn đen hơn cả chúng ta.

Lý Thượng cười cười:

- Công chúa điện hạ bị đâm, chuyện này đã khiến bệ hạ đau đớn, cho nên, khi Quân Chiến Thiên phát điên, bệ hạ lợi dụng thời cơ này một lần nữa lật bài ngửa với ba vị hoàng tử.

- Phàm là kẻ nào đã từng dựa vào ba vị hoàng tử để mang đến địa vị cùng quan chức cho gia tộc thì đêm hôm nay thế nào cũng có một đám bị cảnh cáo, một đám bị lưu đày, một đám sẽ bị lôi ra xử trí. Mà trong hoàng cung lúc này, chỉ sợ mọi việc đều đã xong hết cả rồi, đáng tiếc sự việc xảy ra trước khi chúng ta có chuẩn bị!

- Quân Chiến Thiên lần này phát cuồng tuy là ngoài ý muốn, kỳ thật cũng là điều tất yếu thôi, nếu bố cục phía trước của chúng ta nằm trong tay của Quân Mạc Tà, thì lão nhân này sợ đã sớm phát điên rồi! Mà hoàng đế bệ hạ cũng lợi dụng lần này hắn phát điên thì sau đó…ha ha ha… hoàng đế bệ hạ có hàng tá cơ hội làm suy yếu quân quyền của Quân gia, đem sự tình hoàn toàn áp chế đi! Quân lão nhân là người phía sau Hoàng thượng! Mà chân chính tài trí nhất kỳ thật cũng là Hoàng thượng! ngươi nói, có thể lật ngược Quân lão nhi không?

Lý Du thiên thật sự có chút khiếp sợ, hắn tuyệt đối không nghĩ tới, những chính trị gia giảo hoạt này lại sâu sắc đến vậy, thậm chí ngay cả tâm tư của đối thủ cũng hiểu rất rõ ràng, và nhất là cái người đứng ở vị trí tối cao tại Thiên Hương quốc kia!

- Hoàng đế bệ hạ hùng tài vĩ lược, dĩ nhiên là sẽ không nghĩ mình sẽ có người vị vô năng, cho nên hắn muốn cho ba hoàng tử tranh tài cao thấp, nhưng lại không nghĩ sự tình lại trở nên không thể khống chế như vậy, cho nên một khi quá mức, sẽ làm cho tất cả thanh điệu, một lần nữa làm lại từ đầu. Vì vậy, ba vị Hoàng tử tuy rằng lúc nào cũng đấu tranh gay gắt, nhưng chuyện trong đại gia tộc kinh thành lại tuyệt đối không tùy tiện tham dự vào. Đây chính là nguyên nhân lớn nhất!

- Nhớ cho kỹ, chuyện hôm nay phải quên ngay, trước khi thế cục chưa hoàn toàn rõ ràng thì tuyệt đối không thể tùy tiện kéo bè kết phái! Cứ nhìn tối nay thì biết.

Lý Thượng chỉ chỉ lên bầu trời nơi có khói đen bốc lên:

- Phàm là bất cứ kẻ nào kéo bè kết đảng thì lúc này đều đã chầu trời rồi.

- Nếu đã như vậy thì chẳng lẽ chuyện hôm nay chúng ta phải bỏ qua sao?

Lý Du Nhiên hỏi.

- Sao có thể bỏ qua được? Cho dù Lý gia chúng ta đồng ý, bệ hạ cũng không đồng ý đâu.

Lý Thượng cáo già cười cười:

- Ngày mai chúng ta phải cáo ngự trạng vì như vậy bệ hạ mới có lý do vừa chèn ép các đại gia tộc, để đạt được mục đích cuối cùng của hắn. Chúng ta nếu không phối hợp, sau này sẽ rất khó làm.

Lý Du Nhiên lâm vào sự miên man tự hỏi, hắn thuở nhỏ thông minh, lấy một suy ra ba, vô luận văn hay võ, đều là thiên tài trong thiên tài. Nhưng bây giờ khi nghe đến chuyện này, thì rốt cuộc mới biệt chính mình còn quá non, đúng là vẫn còn khiếm khuyết một phần giác ngộ chính trị và một phần đa mưu túc trí.

Nhẹ nhẹ xoa vào má nơi bị Quân Chiến Thiên tát, Lý Du Thiên ánh mắt trở nên như độc xà.

Quân Chiến Thiên, một cái tát này của người, cả đời này ta sẽ không quên.

Ở Mạnh gia đang xảy ra cảnh gà bay chó chạy như thế !

Mạnh gia bị phá còn thảm hơn cả Lý gia. Phòng ốc gần như bị Quân Chiến Thiên phá hủy, nhưng dù như vậy mà Quân Chiến Thiên lão vẫn cứ buồn bực không thôi. Đó là bởi vì đây không phải ý định ban đầu của lão, cũng chẳng phải là kết quả mà lão muốn nhìn.

Sự kiên lần này qua đi, chỉ sợ trong khoảng thời gian rất dài nữa, kinh thành vẫn cứ gió êm sóng lặng như bây giờ, ít nhất ở bên ngoài là thế.

Lại không biết, Mạc Tà hiện giờ ra sao nữa? Còn có thể khôi phục lại hy vọng cũ hay không? Thật sự là làm cho người ta lo lắng a. Quân Chiến Thiên thở dài một hơi. Trở mình trên mình ngựa, nhìn thoáng qua …

Nếu bệ hạ đã nói Mạc Tà chưa chết, thế thì, lão phu lần này vì bệ hạ lại làm một hồi thương, cũng đáng giá. Chẳng qua việc này, thật sự có chút đầu voi đuôi chuôt. Ý của lão phu là muốn giết sạch toàn bộ những người này, hiện tại tuy mới giết được hơn phân nửa, nhưng tốt nhất là giết, nhưng không có sát thành….

Đúng lúc này, đột nhiên một âm thanh bức thiết vang lên:

- Quan Chiến Thiên, lão thất phu! Ngươi làm đủ chưa !

Lập tức thân hình Quân Chiến Thiên chấn động, tựa hồ như không thể tin vào tai mình được, chậm rãi xoay người lại nhìn, lập tức ánh mắt đột nhiên lộ ra thần sắc mừng rỡ.

Một lão đầu nhi ốm nhom, trong lòng ngực đang ôm một người, chạy như bay tới trước mặt hắn, thở hồng hộc, người đầy mồ hôi. Nhưng Quân Chiến Thiên đã bất chấp hắn, “Xoạt” thân hình hắn nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, chầm chậm ba bước hai bước, tòng tha hoài trung tiếp quá lai, thanh âm có chút run rẩy:

- Mạc Tà ?!

Hai vị này quay về thật là đúng lúc, thời điểm mọi chuyện đã kết thúc, thì bất thường trở về.

Quân Tà nhìn lão nhân mà trên khuôn mặt của lão vẫn đang biểu lộ sự ngạc nhiên, vui mừng quá độ trước mắt mình, dáng vẻ của lão rõ ràng là từ trong tuyệt vọng thoát ra, lão ôm lấy mình, giống như ôm trân bảo quý nhất thiên hạ! Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn ẩn chứa nồng đậm sự ân cần, cái cảm giác mất đi mà có lại này làm cho hắn mừng như điên,

ngón tay run rẩy, cặp mắt già không ngờ đỏ bừng ! Trong tim Quân Tà, sự run rẫy kịch liệt dâng lên…

Một vị tướng quân quản trăm vạn đại quân, trải qua thiết huyết sa trường, trăm trận chiến mà trở thành con người rắn rỏi, không ngờ nhìn thấy cháu của mình còn sống, đột nhiên cảm xúc vui mừng dâng trào mãnh liệt, làm cho lão nhân gầy yếu, gần đất xa trời như lão, đó chính là tình thâm, là huyết mạch tương liên, là thân tình...

Quân Tà trong lúc này, không ngờ tận đáy lòng lại nảy lên một loại cảm giác chua xót, loại cảm giac này thực ấm áp, thoải mái, còn có cảm giác chua chát… Cổ họng Quân Tà có chút nghẹn ngào, lỗ mũi giống như bị bí hơi, có cảm giác muốn khóc.

Đây chính là thân tình mà mình từng thiết tha ước mong ư?

Kiếp trước kiếp này, đã có ai từng quan tâm đến mình như vậy chưa?

Kiếp trước kiếp này, đã có ai có thể vì mình mà ngang nhiên điều động quân đội của quốc gia?!

Kiếp trước kiếp này, đã có ai từng vì mình mà liều lĩnh như vậy ?!

Đã có ai từng vì mình mà tuyệt vọng chưa? Đã có ai từng vì gặp được mình mà vui sướng đến phát điên? Đã có ai từng vì mình mà vứt bỏ mọi thứ ngay cả tính mạng, thanh danh, gia tộc… chưa?

Nhìn lão nhân trước mặt, Quân Tà không cót chút nghi ngờ, lão nhân này, hoàn toàn có thể vì mình mà chọc thủng trời xanh ! Bởi vì… mình là huy vọng duy nhất của người ! Là suy nghĩ duy nhất của người !

- Gia gia….

Mũi Quân Tà cay cay, chỉ bật thốt được có hai chữ này, từ lúc đi tới thế giới này, lần đầu tiên hắn có tình nguyện từ đáy lòng gọi lên tiếng này, hai kiếp làm người, đây là lần đầu tiên.

Đúng vậy ! Đây là gia gia của ta ! Không riêng gì gia gia của Quân Mạc Tà, ông cũng là gia gia của ta, là gia gia của Quân Tà ta !

Ngay bên cạnh, Quân Vô Ý thân thể tàn tật không biết lúc nào đã ngồi xuống dưới, ngồi trên mặt đất lạnh băng như vậy, nhìn thấy Quân Tà, ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên, vui mừng ! Còn có chút thỏa mãn, trong cặp mắt hổ, không biết khi nào đã chan chứa lệ, trộm quay đầu lại, sau đó lại quay đầu lại, nhẹ nhàng mỉm cười…

Đây là thân nhân của ta !

Chẳng lẽ ta lại còn chống lại ư ??

Không !!

Trong lúc này, đột nhiên Quân Tà có cảm giác như đã hoàn toàn dung nhập vào thân thể này, hoàn toàn tiếp hận gia đình này ! Tiếp nhạn thế giới này ! Mặc kệ tư tưởng, hãy theo tâm trí của mình.

Vì lão nhân trước mắt này, Ta…

Từ này về sau, ta gọi là QUÂN, MẠC, TÀ ! Ta là người của Quân gia! Thiên Hương quốc, Thiên Hương thành! Và Quân gia chính là gia tộc của ta !

Quân lão gia tử thiếu chút nữa kích động làm cho lão lệ tung hoành! Tôn tử của mình, tuy rằng thoạt nhìn không có một chút sức lực, nhưng dù sao cũng chưa chết! Hơn nữa, thương thế nhìn cũng không nghiêm trọng như lời kể.

Trời phù hộ!

Chỉ cần không chết là tốt rồi! Không chết là tốt rồi!

Niềm vui sướng khi hy vọng tưởng đã mất nhưng lại trở về làm cho hai mắt của lão nhân ướt ướt, thân hình cũng có chút run rẩy, lung lay như sắp ngã, đêm nay quả là một đêm dài …

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 77: Triều Đình Phong Ba

Ngày hôm sau, trên triều đình, các bè phải tranh chấp nhau kịch liệt, còn hơn cả đám mua tôm bán tép ngoài chợ.

Nhưng sau khi vấn an bệ hạ, không khí lại trở nên hơi trầm mặc, giống như vạn cây im lặng chờ mưa tới vậy!

Điều này cũng không kỳ lạ, trước khi bão táp đến, không khí thường yên tĩnh khiến người ta hít thở không thông…

Kể cả là Hoàng đế bệ hạ, khi nhìn phía dưới gần mười hàng văn võ bá quan, cùng với một đống tấu chương cao chót vót trước mặt buộc tội Quân Chiến Thiên mà nhịp tim hắn cũng không khỏi đập mạnh, mặc dù lưu tâm một chút có thể đoán ra, việc này đã xảy ra ngoài ý liệu mọi người phát hỏa!

Tuy rằng đêm qua nhận được tin tức hắn cũng tức giận, nhưng dù sao tấu chương cũng chỉ là một vài người dâng lên mà thôi, hiện tại nhìn xem, trên triều đình cơ hồ hơn một nửa là đang tức giận… loại cảm giác này rất rõ ràng!

Nói cách khác, đệ tử tại một lớp học có một trăm người. Đột nhiên nghe nói có ba mươi người bạn bị đuổi học hoặc là chuyển trường, cũng không cảm thấy sốc. Nhưng ngày hôm sau lúc đối mặt với phòng học trống không… Tình cảnh như vậy, cùng với triều đình Thiên Hương quốc trước mắt, cũng không khác là bao.

Ngày hôm qua công chúa bị ám sát, hôm nay lại đến chuyện Quân lão gia tử làm loạn; khắp nơi Thiên Hương thành trong trạng thái khẩn trương, gà bay chó chạy náo loạn chưa từng có. Hơn mười vị quan lớn trong triều đình bị chết, mà trong những người này, có không ít người, được coi là kẻ thù không chết không thôi của Quân gia…

Ngoại trừ điểm đặc thù này ra, những người này còn có chung một điểm, đó chính là đám người đó đều là người của một trong ba vị hoàng tử, trong lòng mọi người ở đây đều biết rõ chuyện này là như thế nào, nhưng cũng không dám nói ra miệng, thời điểm mấu chốt này nếu hồ ngôn loạn ngữ đồng nghĩa với cái chết.

Trong số người gặp nạn đêm qua, có mười hai người thoát được đang đứng ở chỗ này, có bốn người thuộc về trận doanh của ba vị hoàng tử. Bao gồm, Hình Bộ Thị Lang một người, Lại Bộ Thị Lang hai người, Chấp Sự một người, Lễ Bộ ba người, hộ bộ một người, Ngự sử ba người, ai da, còn có cả một vị Đại học sĩ, đây chỉ là những người nổi bật, còn đám người chứng kiến chuyện ngày hôm qua có bao nhiêu không ai rõ?

Những người kia đã chết đối với hoàng thượng có thể nói là chấn động rất lớn, thậm có có nguy cơ lay động đến căn cơ của quốc gia, bất quá còn mấy người thoát được, lúc này tức giận đến nỗi tròng mắt biến thành màu xanh…

Có vài vị tâm cơ nhanh nhẹn, thủ đoạn thâm trầm, trong lúc tiến cung vô tình phát hiện lần này trong cung có vẻ như thiếu không ít gương mặt, còn vài người quen thuộc, thậm chí là gương mặt rất quen thuộc, tuyệt đại bộ phận bọn họ đều biến mất, tỷ như thủ lĩnh ngự tiền đới đao thị vệ Mộ Dung Thiên Quân, lúc trước có thể nói là một ngày mà thăng chức những ba lần, tốc độ thăng quan chức này cực kỳ hiếm thấy, chính là, vị “cực kỳ hiếm thấy” này, nhân tài mới xuất hiện của Mộ Dung gia tộc, hiện tại cũng không biết đi nơi nào.

Xem ra, cảnh đấu đá trong hoàng cung so với bên ngoài không kém hơn bao nhiêu a. Không ít người cảm thấy mình như đang ngồi trong

đống lửa.

- Đêm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sao hôm nay lại thiếu nhiều người như vậy? Ai có thể nói cho trẫm biết không!?

Hoàng đế bệ hạ chính là cao thủ trong cao thủ giữa “bàn cờ chính trị”, mắt nhắm mắt mở giả vờ hung hăng trừng mắt nhìn Quân Chiến Thiên hỏi, sau đó lại nhắm mắt dưỡng thần. Quân lão công đêm qua làm việc rất mệt, từ trên mặt hắn có thể nhìn ra được, nếu không, tại triều đường sao lại ngái ngủ như vậy?

Một câu giả bộ hồ đồ để thăm dò của hoàng đế bệ hạ, khơi mào cho một màn cãi lộn trên triều đình. Nhất thời trên đại điện có rất nhiều quan viên ầm ầm quỳ xuống.

- Bệ hạ, người cần phải làm chủ cho chúng thần a.

Một đám rất đông, rất đông đại thần soàn soạt lau hai hốc mắt, bộ dạng đau khổ còn đầu dập như giã tỏi.

- Các khanh có việc gì thì cứ nói ra. Tất cả đứng lên đi!

Hoàng đế cau mày, làm bộ buồn bực.

Lời vừa nói ra, nhất thời hơn mười vị đại thần toàn bộ hướng Quân Chiến Thiên Quân lão công gia khai hỏa. Nói hắn tự cậy mình lập được nhiều công lao, xem thường phép nước,vì việc riêng tự động điều động quân đội, nói hắn không coi luật pháp đế quốc ra gì, không để ý đến uy nghiêm hoàng gia, làm việc không kiêng nể ai; nói hắn xông vào nơi ở của các đại thần, dung túng thuộc hạ đập phá, vô pháp vô thiên, tội ác tày trời, thậm chí còn nói lão gia tử nằm giữ trọng bịnh, ý đồ tạo phản cũng có… Tóm lại vô số tội danh liên tiếp kể ra, ước chừng liệt kê ra ba bốn mươi tội trạng, nói việc nào cũng có chứng cớ xác thực, mỗi việc đều thật một trăm phần trăm!

Mọi người đề nghị, trước cách chức Quân Chiến Thiên sau đó điều tra lão rồi tiếp theo lăng trì xử tử, tịch thu tài sản, giết cả nhà, tru di cửu tộc vân vân…

Trong lúc nhất thời không khí trong đại điện vô cùng sôi sục.

Mặt mày ai nấy đều đỏ bừng như ăn ớt, trong lòng mỗi người đều chứa đầy căm phẫn, đến cuối cùng lên đến cao trào:

- Không giết Quân Chiến Thiên uy nghiêm của quân vương sẽ không còn, không giết Quân Chiến Thiên sự phẫn nộ của nhân dân sẽ không tiêu tan.

Quân Chiến Thiên ngửa đầu đứng yên, ánh mắt khép hờ, nhìn đám quân thần la ó, trong lòng đang lo lắng thương thế của thằng cháu ở nhà, trong đầu thầm nghĩ làm cách nào để mở miệng xin Hoàng thượng mang mấy tên ngự y tốt nhất của hoàng cung về để chữa thương cho cháu…

- Quân Chiến Thiên! Lão già nhà ngươi thật không nể mặt ai cả, ngươi còn lời để nói không?

Thanh âm nghiêm khắc của Hoàng đế bệ hạ vang lên, hình như có vẻ đang rất giận dữ!

- Xin bệ hạ khoan dung, cựu thần hôm qua nghe được chuyện công chúa ở ngoài đường lớn của hoàng cung bị hành thích, tuy rằng công chúa phúc lớn mạng lớn, không có tổn thương; nhưng bon giặc cỏ mất trí như thế lại dám khinh nhờn tôn nghiêm hoàng thất, thật sự làm cho con giận dữ của cựu thần bốc cao tới vạn trượng; vi thần còn nghe được báo cáo rằng khả năng thích khách sẽ có bước hành động tiếp theo, hơn nữa còn nhằm vào thành viên hoàng tộc cùng với mấy vị quan lớn trong triều tiến hành ám sát quy mô lớn, cựu thần e sợ có điều chậm trễ, tạo thành đại họa ngàn năm nên đã không kịp bẩm báo lên bệ hạ đã tự tiện điều động nhân mã, bao vây tiêu diệt thích khách. Về điểm này, cựu thần đúng là phạm vào tội tự tiện điều động nhân mã. Thỉnh bệ hạ đèn trời soi xét rồi mới trách phạt!

Khóe miệng Hoàng đế nhếch lên, cố nhịn cơn giận xuống:

“ Lão tiểu tử ngươi đã nói rõ ràng như vậy thì ta còn rõ cái rắm à! Ngươi nói bản thân mình đại nhân đại nghĩa như vậy mà ta muốn trừng phạt ngươi, chẳng phải là thành hôn quân sao? Ngươi để cho trẫm tiếp tục điều tra thế nào đây?!”

- Nói tiếp đi.

Hoàng đế nhíu mày, có vẻ không vui, không nói như vậy hắn cũng thật không biết nói tiếp cái gì nữa!

- Là như vậy; khi đó trong lòng cựu thần luôn lo lắng về việc này, rồi sau đó không kịp báo bệ hạ, ngay trong đêm đã khởi hành còn không kịp đổi y phục ngay lập tức phi ngựa đuổi tới giáo trường. Tuy rằng điều binh rất nhanh, nhưng vì thích khách đã có chuẩn bị trước nên trong lúc nhất thời đã làm cho kinh thành đại loạn; cựu thần hết lòng quên mình, gương mẫu đi đầu,, xung phong, liều chết xông lên trước, chiến đấu hăng hái không quản đổ máu, bị vô số đao kiếm của thích khách chém trúng, và cuối cùng cũng đã áp chế được đại họa này, lại giết sạch đám thích khách đó nữa! Đám thích khách này nhân số cực lớn, tính ra tổng cộng hơn mấy trăm người, thi thể đều được thần sai quân lính treo trên cửa thành thị chúng; có điều cựu thần không dám kể công, có một điều đáng tiếc là, mặc dù thần làm hết khả năng của mình nhưng vẫn có hơn mười vị quan viên không đợi được cứu viện đã bị thích khách sát hại! Toàn bộ việc này đều do cựu thần đến muộn mới gây ra cục diện như bây giờ! Cựu thần nguyện chịu cái tội không làm tròn trách nhiệm này.

Quân lão gia tử thở dài một tiếng, thanh âm ủ rũ nói:

- Những vị quan bị giết kia đều là trụ cột của Thiên Hương quốc ta, ài.

Ánh mắt lão làm ra vẻ thổn thức không thôi, kì thực đều là do mệt nhọc quá độ…

Vừa nghe Quân lão công gia nói như thế, chúng đại thần trên điện đều là ta nhìn người người nhìn ta: Cái gì? Còn chịu tội không làm tròn trách nhiệm? Chịu cái đầu mẹ nhà lão á? Nghe ngươi nói vậy căn bản ngươi là đại công thần cứu vớt toàn bộ Thiên Hương quốc! Phản ứng thật nhanh nha. Tình thế đang loạn như vậy nhưng thoáng cái đã đảo ngược lại, giống như cột chống trời nhẹ nhàng cứu vớt loài người á; lại còn là đại công thần giữ gìn tôn nghiêm hoàng thất nữa! Có vẻ như nếu không thưởng hậu hĩnh cho ngươi thì ngươi cảm thấy ủy khuất không bằng, còn chịu tội cái quái gì?!

Hơn nữa, ở nơi này có người nào không biết tất cả hắc y nhân ngày hôm qua đều là người của Quân gia nhà ngươi? Thích khách? Thật sự là buồn cười! Cái gì gọi là đổi trắng thay đen? Cái gì là lẫn lộn phải trái? Câu trả lời chuẩn xác nhất là mấy lời lão nói a! Gặp qua không biết bao nhiêu người mặt dày, cũng thật chưa thấy qua người có da mặt dày như lão. Không ngờ có thể biến mình từ một hung thủ giết người biến thành một kẻ đi bắt trộm, lại còn xét nhà người ta để lập công, lão này chính là một người đã luyện da mặt mình dày đến cảnh giới siêu phàm thoát tục rồi!

Đúng là núi cao phải ngẩn đầu lên mới thấy được!

Về phần một đám quỷ chết oán treo trên cửa thành thị chúng kia, nếu để cho ngươi giữ đại lao của Hình Bộ đi điều tra một chút, tất nhiên sẽ phát hiện khuôn mặt mỗi người đều rất quen thuộc: tất cả căn bản đều là phạm nhân tử hình được giam giữ trong ngục, chẳng qua là bị Quân đại nguyên soái xử đẹp trước vài ngày mà thôi…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 78: Độc Cô Tung Hoành

Chúng đại thần vẻ mặt ai nấy đều hiện lên vẻ khinh bỉ, đang chuẩn bị tiến công một lượt. Cũng phải nói, Quân lão gia tử tự bào chữa vẫn còn có điểm sơ hở, lão gia tử này thủy chung vẫn là võ tướng, kế sách và khả năng xoay chuyển cũng có hạn, có thể có kếm được một cái cớ để tự bào chữa đã là hay lắm rồi, lại yêu cầu không có khe hở nữa thật đúng là người si nói mộng!

Không ngờ lúc này đã thấy lão đầu râu tóc bạc trắng nặng nề tiến từng bước tới, lão này dáng người khôi vĩ, cùng Quân Chiến Thiên đứng chung một chỗ, giống như hai ngọn núi hùng vĩ; chòm râu hai bên má giống như con báo liên tục rung rinh, càng làm tăng thêm vẻ mặt dữ tợn, đúng là Độc Cô lão gia tử, nhân vật lợi hại thứ hai trong quân đội sau Quân lão gia tử, là con cá sấu lớn nhất trong kinh thành hiện nay, Độc Cô Tung Hoành!

Nhân vật ngang ngược nhất Thiên Hương quốc! Nhân vật vô lại nhất! Đệ nhất lưu manh! người chủ sự của đệ nhất đại gia tộc! Chính là một vị độ dày da mặt có thể nói tông sư, học vấn thì ngu dốt , nhưng trên chốn quan trường cái gì lão cũng biết; văn võ cả triều ai cũng đều kiêng kị ba phần, mà ngay cả đương kim hoàng đế, cũng không có biện pháp đối phó với hắn.

Lão nhân này đột ngột đứng ra, lúc này mọi người mới phát hiện, một đám trong lòng nhìn không được nói thầm: người này không phải đã nhiều năm không lên triều sao? Như thế nào hôm nay lại đến đây? Chọn

lúc mẫn cảm như vậy để xuất hiện, lão cáo già này xuất hiện phần lớn là không có chuyện tốt.

Độc Cô Tung Hoành trợn tròn con mắt, giống như cặp mắt của con gấu vậy, hắn liền ôm quyền, ồm ồm nói: “Bệ hạ, công chúa gặp chuyện không may, quan viên cả triều cũng vậy, đúng là khiế cho căn cơ của triều đình ta bị lung lay làm ảnh hưởng đến sự yên bình của giang sơn xã tắc, Quân lão thất… Quân Chiến Thiên đã đưa ra quyết định kịp thời mới đánh tan mộ trận đại họa này! Lão phu cho rằng, hành động lần này của Quân lão nhân, không có sai! Chẳng những không sơ suất, trái lại còn có công! Công lao này cực kỳ lớn!

Một lão giả gầy yếu râu dê bên cạnh cười nói:

- Nghịch thần tặc tử hại dân hại nước, đảo loạn triều đình, thiên hạ như vậy, cư nhiên còn nói có công, chẳng phải làm người trong thiên hạ chê cười sao?

Vị râu dê cả người trên dưới không đến nửa lạng thịt này, chính là Mạnh Phương, nhân vật đứng thứ ba của Mạnh gia, đêm qua nhà hắn bị tàn phá thảm nhất, cơ hồ ngay cả một viên ngói cũng không còn nguyên lành, cư nhiên kẻ quan lớn trong triều lại phải mang theo người nhà ngủ ngoài trời suốt một đêm; điều này khiến lão nghẹn khuất cơ hồ muốn hộc máu. Giờ phút này gặp hai vị đại lão trong quân đội đổi trắng thay đen trước mặt mọi người, thật sự là không thể nhịn được nữa, hùng hổ nhảy ra.

Độc Cô Tung Hoành giận dữ, quay người lại, hung tợn trừng mắt với Mạnh Phương, miệng rộng mở to lộ ra một đám răng vàng xỉn, âm thanh rung chuyển cả mái nhà, nói:

- Bà ngoại ngươi chứ! Ngươi, cái đống *** chó này! Ý của ngươi là lão tử nói không đúng? Hừm?!

Khi lão giận giữ, nhất thời râu tóc dựng thẳng, miệng rộng ngoác ra, giống như muốn đem lão râu dê còm nhom kia một ngụm nuốt xuống,

khuôn mặt hung thần ác sát cực kỳ.

Bên cạnh, Độc Cô Vô Địch đại tướng quân lập tức nhảy ra hò hét trợ uy:

- Mạnh Phương, ngươi có ý gì?! Cha ta nói chuyện với bệ hạ, tiểu tử ngươi là có thá gì mà dám chõ mồm vào!

Hắn vươn bàn tay to như cái quạt hương bồ, như muốn bóp cổ lão râu dê nhấc lên.

Chúng đại thần đều liếc xéo hai cha con này, thật sự là… "Vô địch", cư nhiên ở kim điện lại giở thói lưu manh! Hoàng đế bệ hạ chính là người đứng sau xúi giục diễn trò, giờ phút này cũng không khỏi nghẹn họng trân trối nhìn!

- Đủ rồi!

Hoàng đế bệ hạ giận dữ quát một tiếng, đứng lên nổi giận nói:

- Một đám văn võ đại thần, ngay giữa kim điện ô ngôn uế ngữ, vung tay múa chân, còn ra thể thống gì nữa! Học gì không học lại học theo cách của đàn bà đánh đá chửi bóng chửi gió là sao?

Hoàng đế lúc này đã thực sự tức giận, mọi người nhất thời câm như hến, trừ lão gia tử của mấy đại gia tộc Quân gia, Độc Cô gia, Lý gia, Mạnh gia, Tống gia, Đường gia, Mộ Dung gia, những người còn lại vô luận chức quan lớn nhỏ đều quỳ xuống, kêu lên:

- Chúng thần có tội, nguyện xin bệ hạ trừng phạt.

- Tốt lắm, chuyện này trẫm cũng đã rõ; Quân Chiến Thiên tuy là tróc nã thích khách, nhưng xử lý không thích đáng, quả thật tạo nên rối loạn trong kinh thành, phạt bổng lộc một năm, đóng cửa suy nghĩ ba tháng, bất quá người này có công bắt giết thích khách, thưởng hoàng kim ngàn lượng, một gốc nhân sâm ngàn năm, chức vị hiện giờ trong quân đội, tạm thời do Độc Cô Tung Hoành toàn quyền xử lý; mặt khác, mấy đại

gia tộc các ngươi, không phân tốt xấu, chỉ lo đến tổn thất bản thân, tùy tiện vu hãm đại thần, chức quan đều giảm một bậc; để tránh rồi loạn, binh quyền trong gia tộc các ngươi xung quân bộ một năm; qua một năm xem thái độ các ngươi thế nào rồi tính tiếp.

Phạt bổng một năm, đóng cưa tự suy nghĩ ba tháng, sau đó lại được thường ngàn lượng hoàng kim, một gốc nhân sâm ngàn năm! Điều này đối với Quân lão gia tử mà nói mà gọi là trừng phạt sao? Quả thực chính là công khai thưởng thêm công khai cho nghỉ phép á…

Cũng chỉ có "Quân đội tạm thời" do Độc Cô Tung Hoành nắm giữ cụm từ này hình như là có ý khác, bất quá điều này cũng không phải là nắm giữ lâu dài; các đại thần một đám liếc trộm đôi phụ tử lưu manh Độc Cô thế gia này, trong lòng mỗi người đều nghĩ tới: nếu thật sự là như thế, còn không bằng Quân Chiến Thiên lão nhân này vẫn tiếp tục chủ trì còn hơn, Độc Cô gia phụ tử hai người này, so với Quân Chiến Thiên còn đáng sợ hơn…

Tối thiểu Quân lão gia tử ở thời điểm bình thường còn phân rõ trái phải, nhưng đối với Độc Cô phụ tử, cho tới bây giờ đều không nói lý, tư quân của gia tộc mình rơi vào tay đôi phụ tử này còn có thể tốt sao? Còn có thể trở về mấy người đây?

Trong lúc nhất thời mọi người đều đau lòng không ngớt, thiếu chút nữa xông lên túm lấy Mạnh Phương mà nện cho lão một trận: có bệ hạ làm chủ sau lưng, Độc Cô Tung Hoành mới dám ra mặt, ngươi còn chặn ngang một gậy, không phải là không biết tự lượng sức minh, tự rước lấy nhục sao? Chính ngươi ngã xuống thì thôi, còn muốn kéo chúng ta xuống nước, chúng ta đều trở thành đồ chơi cho ngươi rồi….

Cơ hồ tất cả mọi người đều lộ ra biểu tình ngơ ngẩn mất hồn, tạm thời không biết có phải giả bộ hay không, nhưng thoạt nhìn bên ngoài, vẻ mặt mỗi người đều là chân thật, để tồn tại ở trong triều, nếu không có vài phần thủ đoạn đóng kịch, thật sự là rất khó sống được lâu.

Chỉ có mười người tới giờ vẫn đang cúi đầu không có dáng vẻ tiếc nuối , mà là thực sự phẫn nộ, không cam lòng. Bất quá bọn họ lập tức bị nhóm khác âm thầm nhắc nhở: ngay cả điểm đó cũng không rõ thì đúng là ngu ngốc! Sau khi trở về nhất định phải giáo huấn đám con cháu nhà mình, phải giữ một khoảng cách nhất định với đám người kia, nếu không có lúc bị kéo xuống nước bao giờ không biết…

- Các khanh đều là trụ cột của quốc gia, ngang nhiên giữa kim điện gây náo loạn… Trẫm thật sự rất thất vọng!

Hoàng đế thực sự tức giận không kiềm chế được! Cơ hồ liên tiếp tuyên chỉ xử phạt xong lại tiếp tục lớn tiếng nói:

- Việc này cứ quyết định như vậy, ai cũng không nên nhiều lời! Bãi triều!

Lễ bộ thượng Tôn Thành Hà vội vàng kêu lên một tiếng:

- Thỉnh bệ hạ dừng bước…

Vị này, đúng là cha vợ tương lai của Đường mập.

Tất cả mấy lão nhân đều lộ vẻ khinh bỉ, không thấy bệ hạ vội vàng hồi cung sao, lại “thích” như tên râu dê ban nãy à, mọi việc đã lắng xuống, Hoàng đế vừa nãy ra chiêu bài mềm nắn răn buông đối với mấy vị đại thần, bây giờ mọi chuyện đã xong rồi. Ngươi còn khăng khăng chọn giờ phút này ngăn bệ hạ lại, không phải là định rước họa vào thân sao? Đúng là một kẻ ngốc!

- Còn có chuyện gì?!

Cơn tức giận của hoàng đế bệ hạ lại bùng phát, vốn là giả trang bây giờ giả lại có xu hướng diễn biến thành thật rồi.

- Bẩm bệ hạ, chiếu theo lệ thường của triều ta, hôm nay chính là tiết trung thu mỗi năm một lần, vậy chuyện Kim Thu tài tử yến vẫn làm như cũ, hay là …?

Vị lễ bộ thượng đại nhân này rõ ràng là đầu óc chậm chạp. Khờ khạo hết chỗ nói! Tất cả các đại thần trong triều đều đang âm thầm thở dài, trước mắt là lúc nào? Mọi nhà đều đang khóc tang, còn ai có tâm tình quan tâm cái gì mà Kim Thu tài tử yến? Tiểu tử ngươi căn bản tên ngốc thứ hai sau gia gia của hắn —— Lão Ngốc, về sau nên chú ý, đừng cùng tên ngốc này gặp mặt, không chừng có ngày bị chết oan trong tay hắn!

Quả nhiên, Hoàng đế bệ hạ giận tím mặt, lớn tiếng nói:

- Kim Thu tài tử yến? Chính trị trước mắt đang lúc rối ren, còn nói cái gì mà Kim Thu tài tử yến? Nếu trẫm không nhớ lầm, mấy ngày trước trẫm mới hạ chỉ hai vị đại thần chuẩn bị phụ trách Kim Thu tài tử điếm, giờ hai người đó đã bị thích khách ám sát, lấy ai ra mà tổ chức nữa!

Nói hết lời này, hắn dùng ngón tay chỉ chỉ lên đống tấu chương trên mặt bàn, vẻ mặt cuồng nộ, phất tay áo bỏ đi.

Ai cũng không nhìn thấy, lúc hoàng đế bệ hạ xoay người, khóe miệng còn nhếch lên, bộ dáng tựa hồ rất thoải mái…

Quả thật không ai thấy được, bất quá mấy lão thần không có liên qua cũng đều len lén cười thầm, quả nhiên không ngoài dự đoán của mình…

Hoàng đế bệ hạ đi rồi, tất cả đám người vỗ đầu gối đứng lên, vài vị lão quan nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều hiện lên vẻ “Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta”, Lý Thượng hừ một tiếng, liếc Quân Chiến Thiên một cái, vẻ mặt không động nói:

- Lão Quân, chúc mừng ngươi a. Tôn tử có khỏe không?

Lý Thượng vốn là cố ý nhắc tới chuyện thương tâm của Quân Chiến Thiên, cho dù lần này không thể lật đổ được hắn, nhưng cũng phải khiến lão gia hỏa này tức giận một phen, tối thiểu cũng phải khiến cho mọi người ghét bỏ hắn, đó cũng là một sự thành công rồi. Nhưng Quân Chiến Thiên vừa nghe lời này tỉnh ngộ, cũng không để ý đến hắn, vội vàng chạy theo hướng hoàng đế bệ hạ vừa rời đi,

- Bệ hạ, bệ hạ…, cho thần mượn Bất Tử tiên sinh một lát, thần có việc gấp.

Các vị đại thần đều lảo đảo muốn ngã.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 79: Nhân Họa Đắc Phúc

Độc Cô Tung Hoành khinh bỉ nói:

- Xem ra tôn tử của lão gia hỏa này bị thương không nhẹ, bộ dạng khẩn trương như vậy chẳng có phong phạm của một vị đại tướng quân chút nào, thực đáng khinh bỉ, thế mà chức quan của ta lại dưới lão thất phu này, thật là trời không có mắt!

Độc Cô Vô Địch ngoác miệng rộng, phối hợp với lão gia tử nhà mình, gật đầu như gà mổ thóc nói:

- Đúng vậy đúng vậy, cực kỳ đáng khinh, trời không có mắt!

Chúng đại thần đồng thời lắc đầu, rất khinh bỉ nhìn hai người: Độc Cô gia các ngươi, cho dù thiếu một khối da mỏng bằng tờ giấy cũng muốn hô thấu trời, vậy mà còn ở nơi này khinh bỉ Quân Chiến Thiên người ta, thật chẳng biết xấu hổ! Bất quá Độc Cô lão gia tử quăng ra mấy lời cũng có chút văn vẻ, phỏng chừng là có tên cẩu sư gia nào giúp đỡ a …

Ân? Chẳng lẽ chuyện này đã được xếp đặt từ lâu? Đây chính là một tin tức kinh thiên động địa a! Chẳng lẽ trong quân đội xảy ra bất hòa? Nghĩ đến đây, chúng lão cáo già mỗi người đều trong lòng thầm suy đoán.

Thấy đứa con phối hợp với mình như thế, Độc Cô Tung Hoành lão gia tử mừng rỡ, cảm thấy an ủi trong lòng, vuốt vuốt râu nói:

- Người nhà ta vẫn là tốt nhất, một nhà xuất hiện tới mười người, mỗi người đều là long tinh hổ mãnh cả, không giống Quân gia, liền một cọng lông cũng không có.

Độc Cô Vô Địch nhất thời lại gật đầu như gà mổ thóc hưởng ứng:

- Đúng vậy, đúng vậy.

Mọi người cảm thấy toàn thân mình nổi da gà: Mới một câu đã lòi ra cái xấu, một nhà xuất hiện mười người kiệt xuất? Ngươi cho con dâu ngươi là heo mẹ sao? Thật là thô bỉ không chịu nổi! Hơn nữa, con trai thứ ba của lão tiểu tử ngươi cùng hơn hai mươi cái lão bà cũng chỉ có mười tôn tử cháu gái mà thôi, nói vậy mà cũng không biết xấu hổ!

Không để ý đến đôi cha con một tung một hứng dương dương tự đắc này nữa, một đám người lắc đầu ngao ngán trở về.

Chuyện xảy ra hai ngày này hoàng thượng sử lý giống như một trò khôi hài vậy. Mọi người đã sớm biết như vậy, ài.

Không bao lâu, thị vệ canh giữ cửa cung liền thấy Quân lão gia tử vẻ mặt đắc ý mang theo một lão nhân râu tóc bạc phơ vai đeo hòm thuốc, ra khỏi cửa cung, Quân Chiến Thiên tự mình cưỡi ngựa, theo sau còn có một cỗ kiệu!

Xem ra lão gia tử này trước khi tiến cung ngay cả cỗ kiệu để mời ngự y cũng chuẩn bị tốt…

Thật sự là… Tính toán như thần không để lệch chút nào!

Cao nhân là người như thế nào? Hành động này chính là cao nhân a!

Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia nằm trên giường, cố gắng làm ra bộ dáng bị bệnh nguy kịch, thực tế trong lòng đang hô to đã quá.

La lỵ Khả Nhi hầu hạ hắn rất cẩn thận, một muỗng lại một muỗng cháo đường tổ yến, canh nhân sâm hạt sen, thuốc nước bát bảo phù

dung… Đút cho hắn, tóm lại tất cả vật phẩm đại bổ có thể ăn, hăn đều nếm qua một lần, duy nhất khiến hắn khó chịu chính là, lão gia tử còn đem tới không ít máu của lục cấp huyền thú cho hắn uống, nghe nói đó cũng là vật đại bổ hiếm có, bất quá Quân Mạc Tà mỗi lần đều bịt mũi rót một mạch vào miệng, hoặc là tranh thủ đổ xuống thùng đặt bên giường…

Quá khó uống đi! Ca ca ta cũng không phải người rừng, cần gì phải cho ta uống máu sống? Rất mất vệ sinh, không sợ tiêu chảy sao?!

Đương nhiên, không chỉ điều này làm hắn khoan khoái, mấu chốt là sau khi trải qua lần bị thương này, Quân Mạc Tà phát hiện, Hồng Quân tháp trong đầu vấn chuyển động với tốc độ cao, linh khí sương trắng từ bên trong tỏa ra càng thêm nồng đậm, liên tục cọ rửa kinh mạch trong cơ thể hắn, nhất là địa phương bị thương lại trở thành đối tượng trọng điểm cần chiếu cố, không đến một ngày đêm, vết kiếm trên cơ thể cư nhiên đã khép lại bảy tám phần.

Theo vài tiếng ho khan, sau khi nôn ra mấy khối máu đen, cảm giác nặng nề ở ngực cũng giảm đi rất nhiều; vết thương, kiếm trên đùi, thoạt nhìn đặc biệt nghiêm trọng, cơ hồ có thể thấy được cả xương đùi, nhưng dưới linh khí không ngừng tẩm bổ, cũng không còn cảm thấy đau nữa; chỉ có từng đợt ngứa ngáy lan khắp toàn thân, khiến Quân mạc Tà có chút khó chịu, bất quá cũng có chút thoải mái, đúng là đau đớn trong khoái hoạt…

Bởi vì liên quan lần bị thương này cho nên linh khí trong Hồng Quân tháp không ngừng tuôn ra, vết thương trên người Quân Mạc Tà nhanh chóng bóc vẩy, Quân Mạc Tà đương nhiên không bỏ qua cơ hộ tu luyện tốt như vậy, hắn thúc đẩy Khai Thiên Tạo Hóa Công dẫn động đạo linh khí như thực chất này tuần hoàn trong kinh mạch,lần vận công này, hắn nhất thời phát hiện chỗ bất đồng với lúc trước, linh khí giống như ngưng tụ thành thực chất va chạm trong kinh mạch, mấy đoạn kinh mạch bế tắc do vết kiêm gây nên sau khi vận chuyển vài lần, bỗng nhiên thông suốt,

tốc độ cơ hồ mắt thường cũng thấy được, hắn cảm giác luồng khí lưu trong kinh mạch mở rộng một chút, to hơn một chút …

Nếu là lúc trước, gặp được loại tình huống này, Hồng Quân tháp đã sớm đình chỉ phát ra, nhưng lần này nó lại không có ý định dừng lại, Quân Mạc Tà đương nhiên mừng rõ vô cùng, hắn buông lỏng việc chữa thương, tập trung dẫn đạo luồng linh khí này, luồng khí lưu dần dần phình to, quả là phát tài to rồi.

Quân Mạc Tà đột nhiên cảm thấy loại hành vi này của mình giống như lừa bịp vậy… Người ta có ý tốt giúp ngươi trị thương, ngươi lại lợi dụng cơ hội này đề thăng thực lực bản thân, giống như gian thương lợi dụng thiện tâm của mọi người giành món lời kếch sù vậy…

Nhưng!

Lừa dối như vậy, ta tình nguyện nhiều thêm vài lần! Ta nghiện kiểu lừa dối này rồi! Không lừa không được nha! Quân Mạc Tà la lên trong lòng, càng thêm nắm chặt tốc độ “lừa dối”…

Nếu không vạn nhất thương thế liền khỏi hẳn, linh khí lại trở về trạng thái ban đầu, vậy làm sao bây giờ, hiện giờ đã quen với linh khí chất lượng cao vận chuyển, một khi trở về nguyên bản, vậy chỉ còn nước ngồi khóc mà tiếc rẻ, chẳng lẽ lại tự đâm hai kiếm để đổi lấy hoàn cảnh khí tu luyện tốt như lúc này?!

Đáng tiếc linh khí phát ra ít nhiều vẫn đi tới trị thiệu các bộ vị bị thương, cho dù chậm một chút cũng tốt, thủy chung thương thế bên trong đã khỏi hẳn, ngay khi hắn cảm thấy vết thương trên đùi cũng phát từng trận ngứa ngáy, tốc độ vận chuyển của linh khí trong Hồng Quân tháp rốt cục chậm lại, sau khi dùy trì một lát, tốc độ vận chuyển rốt cục chậm rãi đình chỉ, bên trong ý thức hải quay về một mảng yên lặng…

Quân Mạc Tà chấn động, rốt cục tỉnh lại, trong lòng thở dài tiếc nuối, làm ra vẻ ta còn không có hưởng thụ đủ--- tốc độ tu luyện đột nhiên tăng mạnh thế này, thật sự rất là mê người. Hắn thử vận khí, một đạo khí lưu

trong suốt chậm rãi chảy xuôi bên trong kinh mạch, so với trước khi bị thương, chỉ trong một đêm ngắn ngủi đã gia tăng gấp đôi! Nếu dựa theo tiêu chuẩn huyền khí của thế giới này mà nói, ít nhất hắn đã đạt tới bát cấp huyền khí tu vi, hơn nữa lại phi thường tinh thuần!

Tại thế giới người có thực lực dưới cửu phẩm chỉ được coi là con kiến này, Ngân Huyền, Kim Huyền cũng chỉ được coi là mới vừa bước vào trong một rừng cường giả mà thôi, ngay cả bát phẩm huyền khí phi thường tinh thuần cũng không đáng nhắc tới; nhưng cũng không thể nói loại tốc độ tu luyên này của Quân Mạc Tà là chậm được, phải biết rằng từ khi hắn đi vào thế giới này cũng chỉ được nửa tháng mà thôi, mà chính là trong thời gian nửa tháng này, hắn từ nguyên bản tam phẩm Huyền khí vừa gia tăng lên tới bát phẩm! Tốc độ tu luyện như thế, cho dù là Chí Tôn Thần Huyền Lão bất tử này đến xem, cũng phải kinh ngạc rụng răng!He he!

Nếu thế giới này có nghiên cứu giải phẩu học linh tinh gì đó, một khi phát hiện tốc độ tu luyện như vậy của Quân Mạc Tà, hắn không bị chộp sau đó thân thể bị xẻ làm tám mảnh nghiên cứu mới thật là lại đó! Quân Mạc Tà thư thái thở một ngụm không khí, nhất thời cảm thấy mình bị thương lần này thật .. Mụ nội nó đáng giá! Thậm chí hắn còn cân nhắc, có hay không cách một đoạn thời gian liền tự đâm mình hai kiếm!

Một tên thị vệ tiến vào bẩm báo:

- Thiếu gia, Đường công tử đến thăm ngài.

Quân Mạc Tà a một tiếng, lập tức nghĩ đến cái gì đó, hắn vội vàng đem cái bao vải nhét vào trong chăn, mới dùng một loại âm thanh hữu khí vô lực nói:

- Đi mời Đường thiếu gia vào đi.

Theo một trận bước chân nặng nề, Đường mập mạp thở phì phò, rất gian nan tiến vào phòng Quân Mạc Tà, phòng ngủ to như vậy, tựa hồ đột nhiên trở nên chật hẹp khi hắn xuất hiện.

- Tam thiếu gia, ngươi làm ta sợ muốn chết.”

Vẻ mặt Đường Nguyên khiếp sợ:

- Ta nghe nói ngươi đã đi gặp tiên đế, khiến ta khóc suốt cả nửa đêm, ngươi nói huynh đệ chúng ta nếu như mỗi người một thế giới, vậy ta còn sống tiếp như thế nào được chứ!

Quân Mạc Tà hữu khí vô lực nhìn nhìn mập mạp này, thật muốn nhảy dựng lên đá hắn một cước bay ra ngoài! Bất quá hiện tại phải sắm vai trọng thương, đành tạm thời tha hắn một trận đòn. Nhưng ánh mắt lại không che đậy như muốn ăn thịt người vậy…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 80: Mập Mạp Tặng Lễ

Quân Mạc Tà hữu khí vô lực nhìn nhìn mập mạp này, thật muốn nhảy dựng lên một cước đá hắn ra ngoài! Bất quá hiện tại phải sắm vai trọng thương, đành phải buông tha hắn một . Nhưng ánh mắt đã không che đậy như muốn ăn thịt tên mập này vậy…

- May mắn là huynh đệ ngươi không chết, nếu không về sau ta sẽ rất tịch mịch, không có ngươi, ta thật không biết làm thế nào mới phải.

Đường mập lau mồ hôi, nhận chén trà do người hầu đưa tới, đắc ý uống một ngụm, lúc này mới quay đầu lại kêu lên:

- Người đâu! Mau khiêng lễ vật Đường gia ta tặng Quân tam thiếu vào đây!

Quân Mạc Tà hứng thú nhìn ngoài cửa, thật sự không biết vị nhân huynh này đên thăm mình mang theo lễ vật gì mà cần phải “Khiêng” đây, rốt cuộc là đồ gì nhỉ?

Hai người khiêng hai cái thùng lớn, hì hục tiến vào. Nhất thời, phòng ngủ Quân Mạc Tà hoàn toàn bị lấp đầy bởi ba thứ quái vật lớn là Đường Nguyên cùng hai cái thùng lớn, cơ hồ ngay cả đặt chân cũng không có, phải nâng hai đầu gối ngồi chồm hổm trên ghế.

Đường Nguyên phất tay cho bọn hắn lui ra ngoài, hắc hắc cười, có vẻ thần bí mở thùng gỗ ra, cười gian nhìn nhìn Quân Mạc Tà, lúc này mới né người qua một bên để Quân Mạc Tà nhìn, hắn vừa nhìn xòng cơ hồ muốn hôn mê bất tỉnh.

Bên trong cư nhiên là thuốc chữa thương cao cấp, từng lọ, từng bao… đóng gói tinh xảo, vị thuốc đông y xông vào mũi, vừa thấy là biết giá trị không thấp; Quân Mạc Tà thật sự hoài nghi, mập mạp này có phải hay không gom hết thuốc bắc trong thành về đây?

Dược vật này, nếu là người bình thường bị thương, đúng là rất hữu dụng, rất có lợi, thậm chí trong đó có một số loại cho dù có tiền cũng chưa chắc mua được, nhưng vấn đề chính là… Quân Mạc Tà không giống với những người khác a, hắn hoàn toàn không cần những thứ này!

Mấy thứ này đối với Quân Mạc Tà mà nói, giống như một đống rác rưởi lớn! Toàn đồ vô dụng!

Rên rỉ một tiếng, Quân Mạc Tà hữu khí vô lực nói:

- Mập mạp à, thật sự là làm khó ngươi rồi, những vị thuốc ngươi mang đến cho dù cả đời này ta mỗi ngày bị thương bảy tám lần, sống đến một trăm tuổi cũng đủ dùng, ngươi đây là không phải đến thăm mà chính là đến nguyền rủa ta chịu thêm vài lần bị thương á…

Đường Nguyên khép cái hòm gỗ này lại, dương dương tự đắc nói:

- Tam thiếu gia, ngươi thử nói xem thủ đoạn của ca ca ta thế nào? Phàm là nơi nào có thuốc trị thương trong Thiên Hương thành, cho dù là thánh phẩm, tuyệt phẩm, toàn bộ đều ở trong rương này!

Nói xong, đột nhiên lộ vẻ thần bí ghé vào bên tai Quân Mạc Tà, lén lút nói:

- Tam thiếu, tầng dưới cùng kia, chính là thứ ta hao tâm tổn huyết mới lấy tới tay, thứ tốt có thể gặp mà không thể cầu đó. Ngươi phải giấu cho cẩn thận đấy.

- Là cái gì vậy?

Quân Mạc Tà có chút hứng thú, nhíu mày, hỏi.

Đường Nguyên liếc liếc mắt một cái, bỉ ổi cười, mới đè thấp âm thanh nói:

- Dưới cùng là thứ ngươi cảm thấy hứng thú nhất, là Liệt Nữ bảo, Hoan Nhạc thảo, Thục Nữ dâm, Trinh Phụ Đảo, Kim Thần Thương, Bất Đảo Côn, Thống Xuyên Tường, Điếu Bách Cân,…

- Dừng! Dừng dừng lại!

Quân Mạc Tà đau đầu một trận, nói:

- Toàn đồ vớ vẩn! Cái gì … mà cái Điếu bách cân là loại xuân dược chi?

- Điếu Bách Cân à, hắc hắc hắc…

Đường Nguyên dâm tục cười, phe phẩy tay trước mặt Quân Mạc Tà, thấp giọng nói:

- Tác dụng của nó là, chỉ cần ăn vật kia, ước chừng ngươi có thể nâng liên tục được một trăm cân … Uhm thì, nói chung là loại xuân dược rất tốt.

Đường mập có vẻ rất hiểu biết về mảng này, Quân Mạc tà nghe hắn gọi ra một câu “xuân dược”, không cần giải thích thêm hắn cũng hiểu được tác dụng của mấy loại “Thuốc” này.

- Mịa! Ngài tha mạng cho tiểu nhân đi, đừng ở chỗ này làm hỏng ta!

Quân Mạc Tà một trận đau đầu nói tiếp:

- Nhanh nhanh mang đi! Nếu để cho gia gia nhìn thấy, phỏng chừng sẽ xẻo cái kia của ta mất. Ta còn muốn duy trì nòi giống đó! Ngươi đừng hại ta!”

- Ngươi sợ gì? Món đồ này, nam nhân ai cũng thích, phỏng chừng Quân lão đại nhân cũng thế, lão đại nhân tuổi cũng không nhỏ, không có

xuân dược này trợ trận, cho dù hùng phong vẫn còn, cũng chưa chắc… cạc cạc…”

Đường Nguyên không biết sống chết cười, đột nhiên ——

- Cái món đồ gì ta không có vậy?

Một giọng nói trầm trầm vang lên, Quân Chiến Thiên lão gia tử sải bước tới cửa, vẻ mặt buồn bực nhìn Đường Nguyên, lại quay đầu nhìn phòng ngủ chật không chịu nổi:

- Có chuyện gì đó? Tiểu tử ngươi vừa rồi nói cái gì vậy?!

Vận khí không ngờ lại bỏ ta mà đi như vậy sao?! Đường Nguyên trợn mắt há mồm, mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống, con ngươi đảo qua đảo lại đảo, thân dưới của mập mạp, mồ hôi nhất thời chảy ra như tát nước, lời nói vừa rồi nếu để cho lão gia tử nghe được…Thì cái mạng trẻ của ta…

- Đây là đống đồ gì vậy?

Quân lão gia tử có chút tức giận:

- Loạn hết cả, còn không mau mau dọn đi?

Đường Nguyên vội vàng cười ha ha, gật đầu như gà mổ thóc nói:

- Vâng vâng, dọn đi ngay, dọn đi ngay chỉ là một ít dược liệu bình thường không có gì đặc biệt cả.

Hắn vừa nói, Quân lão gia tử liền có phản ứng:

- Mập, tiểu tử ngươi vừa nói đồ gì ta không có?

Ngũ quan trên mặt Đường Nguyên thoáng chốc như dồn vào cùng một chỗ, sắc mặt từ trắng biến hồng, từ hồng biến xanh, quai hàm núng nính không ngừng run lên, hai đùi, cũng có xu thế co rút lại…

- À, mập mạp hắn nói là, hùng phong của lão nhân gia vẫn còn rất gì đó, hắn còn muốn nói hùng phong hào khí của bệ hạ cũng không bằng gia gia, bất quá cảm thấy có chút phạm húy, cũng không dám nói thêm.

Quân Mạc Tà vội vàng hòa giải, xem bộ dáng đáng thương của Đường mập, phòng chừng Quân lão gia tử nói thêm câu nữa, hắn liền sợ tới mức cứng lại.

- Cái này có gì mà phạm húy? Sao mà không dám nói? Lão phu ta vốn hùng phong tràn trề, điều này chính là sự thật!

Quân lão gia tử khinh bỉ nhìn Đường Nguyên, giáo huấn:

- Về sau không có việc gì, đừng có lúc nào cũng luôn lôi kéo Mạc Tà nhà chúng ta đi những chỗ không đứng đắn, trước kia hắn theo ngươi học không ít điều xấu đó.

- A?

Đường Nguyên kinh ngạc một trận, lão gia tử ngài như thế nào lại lật ngược phải trái vậy, lúc trước rõ ràng là ta đi theo cháu của ngài mới hư hỏng như bây giờ mà…

Quân lão gia tử hừ một tiếng, ở trong lòng lão cháu của mình tự nhiên là tốt, là ngoan, trước kia sở dĩ không chịu phấn đấu, chủ yếu cũng là đi theo tên mập này học chuyện xấu…

Lão phất tay gọi hai thị vệ tiến vào, mang hai cái rương này ra ngoài.

Đường Nguyên quýnh lên:

- Trong rương thứ hai…

Quân Mạc Tà một đầu cũng đầy mồ hôi:Rương thứ hai của tiểu tử này so với cái thứ nhất còn lợi hại hơn? Suýt nữa thì bị hắn hại chết…

Quân lão gia tử vung tay lên, lệnh đưa toàn bộ đến kho hàng nhỏ của Quân Mạc Tà, rồi đi theo. Hai người không hẹn mà cùng thở hắt ra.

Một lão giả áo bào trắng râu tóc đều bạc trắng, mặt mũi hiền lành hòa ái, mang theo một hòm thuốc nhỏ đi đến, Đường Nguyên nhất thời cả kinh, cung kính đứng lên, nói:

- Phương tiên sinh.

Vị Phương tiên sinh này chính là người đứng đầu trong đám ngự y đương triều, Phương Hồi Sinh. Trong Thiên Hương thành, lão có một danh hiệu vang dội: Phương Bất Tử! Ý nói là, mặc kệ ngươi bị thương nặng thế nào, chỉ cần bản thân Phương ngự y ra tay, vậy khẳng định ngươi không chết được! Lời ấy tuy rằng phóng đại đôi chút, nhưng y thuật Phương Hồi Sinh cao minh là điều không phải nghi ngờ, cho dù Hoa Đà Biển Thước có sống lại thì đại khái cũng không hơn được lão.

Đường Nguyên năm đó từng trải qua một cơn bệnh nặng, các thầy thuốc trong kinh thành thúc thủ vô sách, thời khắc mấu chốt, đúng là vị Phương Hồi Sinh Phương đại phu này ra tay, cứu mạng nhỏ của hắn về. Vì thế Đường Nguyên đối với Phương Hồi Sinh rất cảm kích, dù sao cũng là ân nhân cứu mạng mà.

Phương Hồi Sinh vuốt cằm cười hiền hòa, cũng không nói gì, ngồi ở bên giường, duỗi tay ra bắt mạch cho Quân Mạc Tà, đồng thời quan kĩ sắc mặt hắn, lật lật mí mắt của hắn, thậm chí kêu hắn vươn đầu lưỡi ra để lão nhìn.

Ngay lúc này, trong đầu Quân Mạc Tà đột nhiên xuất hiện một ý niệm.

Nội lực khống chế kình lưu trong cơ thể, nhất thời xao động vài cái; kinh mạch nhảy lên, nhất thời rất dị thường.

Loại lực lượng thần bí không thuộc về thế giới này, đương nhiên không ai có thể nhìn ra được.

Sắc mặt Phương Hồi Sinh dần dần ngưng trọng lên, hắn vốn tưởng rằng Quân Chiến Thiên vội vã hướng bệ hạ cầu mình, cho nên mới vội vã đến đây, chắc chỉ là chuyện bé xé ra to, nhưng lúc này bắt mạch, lại đột nhiên phát hiện tình huồng trong cơ thể thiếu niên trước mặt lại cực kỳ gay go, vượt ra ngoài dự liệu của lão!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 81: Trang Thương Hữu Lý

Quân Chiến Thiên thấy lão sắc mặt không ổn, bất giác chột dạ, lên tiếng hỏi.

- Lão Phương, giờ sao đây?

Phương Hồi Sinh thương hại nhìn Quân Mạc Tà, lắc đầu thở dài rồi nói.

- Tóm lại thì sinh mạng không có sao, nhưng những chuyện khác lại không xong.

- Rất xấu ư?

Quân lão gia tử thất kinh:

- Xấu đến cỡ nào?

- Kinh mạch tắc nghẽn, dường như có hiện tượng bị khô kiệt; ngũ tạng bị tổn thương, điều này…

Lão thở hắt ra, ngẩng đầu nói.

- Phải chăng Tam thiếu gia đã từng rèn luyện thể chất rất kịch liệt? Hơn nữa, còn là loại rèn luyện hoàn toàn vượt quá mức mà cơ thể có khả năng tiếp nhận?

Quân Chiến Thiên càng lúc càng cảm thấy không ổn.

- Đúng vậy, từng có một dạo bảy ngày, chính là bữa trước ngày hôm qua vẫn …

- Thôi thế thì đúng rồi.

Phương Hồi Sinh rụt tay về, đôi mi trắng như sương nhíu chặt.

- Đôi khi sức người có hạn. Thân thể Tam thiếu gia vốn dĩ hư nhược, yếu ớt; hoàn toàn dựa vào nghị lực kiên cường bền bỉ để chịu đựng huấn luyện với cường độ cao nên cơ thể khó có thể gánh chịu. Thân thể kinh mạch sao chịu nổi, dĩ nhiên đã thụ ám thương. Nếu chỉ thế thôi thì chỉ cần ngưng hẳn huấn luyện kia, phục hồi dưỡng sức cho tốt, liền có cơ hồi khỏe hẳn. Nhưng mà ngay vào lúc này ngực bụng lại trúng một kiếm hai cước của thích khách, khiến ngũ tạng đều chấn thương. Kiếm khí gây tổn thương nội tạng, còn triệt để dẫn phát ám thương tích lũy từ trước, hai loại thương thế dồn dập, gộp lại. Mà nếu chỉ có thế thì cũng chẳng nói làm gì, gay go nhất chính là sau khi trúng kiếm không thể ngay lập tức cầm máu, dẫn đến việc mất máu quá nhiều. Có thể cầm cự đến lúc này, kể ra đã là đại hạnh trong bất hạnh rồi… …

Lão lắc đầu.

- Từ lúc này trở đi, Tam thiếu gia có thể bám víu tính mạng, làm một người bình thường đã là may mắn lắm rồi. Ngoài ra, sau này nếu như có hoạt động mạnh thì sẽ bị đầu choáng mắt hoa, cảm giác ngũ tạng như lửa đốt, thậm chí thường xuyện nguy hiểm tới tính mạng.

Quân Chiến Thiên chết lặng, sắc mặt đại biến.

- Nghiêm trọng dữ vậy sao? Thần y có cách nào chữa khỏi không? Không lẽ một chút hy vọng chữa khỏi cũng không có?

Phương Hồi Sinh thở dài một tiếng rồi nói.

- Vẫn là câu nói đó, đôi khi sức người có hạn. Ta tuy được xưng là Thần Y, dẫu cho thật sự có thủ đoạn thông thần thì lúc này có nhiều bệnh

tình dồn lại một chỗ, dù là thần tiên tái thế chỉ sợ cũng phải bất lực. Quân lão à, ai ai cũng mong cho con cháu có tương lai tốt đẹp, đúng là là việc trong lòng rất muốn, nhưng, cũng phải lượng sức mà làm thôi.

Nói xong, lão nhấc bút lông bắt đầu viết phương thuốc.

- Cứ theo phương thuốc này, mỗi ngày uống ba lần, nghỉ dưỡng cẩn thận là có thể hồi phục được một, hai thành. Nhưng còn đối với tu vi Huyền khí thì suốt đời đã không còn hy vọng rồi!

Quân lão gia tử trơ ra như gỗ, ngay cả Đường Nguyên đứng bên cạnh cũng há hốc mồm.

Nhưng, ai dám hoài nghi lời ‘phán’ của vị đứng đầu y học này? Mà có ai có tư cách để hoài nghi chứ!

Ráng nặn ra một tiếng cười, Quân Chiến Thiên mặt tối sầm:

- Có thể giữ được cái mạng không bị tàn phế, lại có thể như người bình thường tự mình đi lại là tốt rồi, còn chuyện Huyền khí… Thiên Hương Quốc vô số người cả đời chưa hề được tiếp xúc qua nó vẫn không phải đều có thể kiến công lập nghiệp sao?

Nói thì nói vậy thôi chứ nỗi thất vọng trong giọng nói của lão gia tử thì ngay cả Đường Nguyên cũng nghe ra được.

Đường Nguyên an ủi:

- Đúng vậy đó, giống như Lý thái sư đương triều của chúng ta, không phải chỉ là một thư sinh văn nhược hay sao? Nhưng hắn vẫn có thể tung hoành trên triều đường, dưới một người, trên cả vạn người sao?

Câu nói này của tên mập họ Đường vốn dĩ chỉ là muốn tâng bốc một chút thôi, không ngờ Quân lão tử nghe xong trong lòng nộ hỏa bừng bừng, tưởng là tên Đường mập đang chửi xéo. Phải biết rằng, Huyền khí của Lý Thái Sư là do năm đó, Quân Chiến Thiên đích tay phế đi, từ đó

mới dẫn tới mối oán thù giữa hai nhà, mãi tới nay cũng chưa giải quyết được và cũng vĩnh viễn không có cách nào hóa giải…

- Cút!

Quân lão gia tử giận dữ quát một tiếng.

Đường mập bị lão gia tử quát khiến toàn thân run rẩy, sợ vãi ra quần, cuốn đít chạy thẳng, mà vẫn không biết mình làm sao mà đắc tội lão gia tử nữa. Hắn rõ ràng chỉ nói theo lão gia tử thôi mờ!

Phương Hồi Sinh thở dài, thu dọn hòm thuốc, xin cáo từ. Quân lão gia tử an bài vài tên thị vệ đưa lão về, còn bản thân thì ngồi bất động bên giường của cháu nội.

Hành động này không khỏi khiến cho vị Phương đại thần y này trong lòng thầm trách cứ:

“Lúc đi so với lúc đến, đãi ngộ thiệt là khác nhau nhiều quá!”

Ngoảnh đầu lại, phát hiện Quân Mạc Tà không ngờ đang cười, Quân lão gia tử thở dài, giận dữ nói.

- Tiểu tử nhà ngươi cười cái gì? Lão phu mất nhiều công sức như vậy mới mời được Thiên Lý Vô Hình đi theo bảo vệ ngươi, ngươi thì hay ha! Tự cho mình thông minh, làm hết thủ đoạn để cắt đuôi người ta, cuối cùng thì sao chứ? Rốt cuộc quậy thành cái dạng này, ngươi nói xem ngươi, ngươi… Ta nói như thế nào thì ngươi mới ngoan ngoãn nghe đây! Ai da!

Quân lão gia tử lắc đầu thở dài, cảm thấy rằng, đời một người có thể thở dài bao nhiêu lần thì hôm nay e là đã thở hết rồi.

- Gia gia đừng lo.

Quân Mạc Tà thấy Quân Chiến Thiên vầng trán đầy vết nhăn suy tư, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, không nỡ tiếp tục lừa gạt lão.

- Chẩn đoán khi nãy của Phương tiên sinh là do con tự mình động tay động chân đó. Thật ra, thân thể của con căn bản không có nghiêm trong như lão nói đâu.

Nói xong liền cười he he, huyền công vận chuyển, vẻ mặt bệnh hoạn tức thời biến mất sạch sẽ, trở thành khuôn mặt tràn đầy sức sống.

- Hả?

Quân Chiến Thiên sửng sốt, vẻ mặt vui mừng như điên, nhưng liền sau đó, vẻ cuồng hỷ lập tức tan biến, lại phủ thêm một tầng nghi hoặc, vào một chút &ldquoreka”.

- Ta muốn nghe ngươi nói lý do! Bất cứ một cái gì, thậm chí là… cách nghĩ của ngươi.

Ánh mắt của Quân Chiến Thiên trở nên sắt bén, nhìn Quân Mạc Tà tựa hồ như đang thẩm vấn đứa cháu nội này vậy, trong lòng hắn đang nghĩ cái gì. Đồng thời, Quân Chiến Thiên ngoảnh đầu quát:

- Từ bây giờ trở đi, trong phạm vi 30 trượng chung quanh căn phòng này, ta không cho phép thấy bất cứ một cái gì tồn tại! Kẻ nào vi phạm, giết không tha!

Bên ngoài dạ rang, sau đó âm thanh “xoạt xoạt” không ngừng vang lên.

Trong chớp mắt, bên ngoài đã trở thành một không gian tịch mịch, không có một tiếng động.

Lừa gạt ngự y chính là tội khi quân! Chính vì vậy mà Quân Chiến Thiên rất cẩn thận.

Quân Mạc Tà đang nằm trên giường bỗng bật dậy, mặc áo ngủ, thắt dây lưng ngang eo, đi xuống giường, an an ổn ổn ngời trên ghế thái sư, ngay đối diện với Quân Chiến Thiên, Quân lão gia tử.

Động tác này làm Quân lão gia tử kinh hỷ, xem ra cháu nội của mình thân thể hoàn toàn khỏe mạnh. Thằng cháu này thiệt là biết giở thủ đoạn, ngay cả Phương Hồi Sinh, thần y đương thời, một người mà trên đời cũng chỉ được vài mạng có được y thuật như hắn, mà cũng bị thằng cháu mình qua mặt!

Nhưng ngay lập tức đấy sắc mặt của lão gia tử liền trở nên trầm trọng, lão có thể dự cảm được, những lời Quân Mạc Tà sắp nói đây nhất định sẽ phi thường nghiêm trọng, có khi là những việc mà bản thân lão cũng không muốn nghe, thậm chí là đại nghịch bất đạo nữa! Bởi vậy, ngay từ đầu lão gia tử đã sớm hoàn toàn cách ly tất cả những tin tức từ gian phòng này, trừ phi có cao thủ Chí Tôn Thần Huyền trong truyền thuyết ẩn nấp ở đâu nghe lén, chứ tuyệt đối không một ai có thể qua mặt được tai mắt của lão gia tử.

Từ chuyện Quân Mạc Tà ẩn nhẫn bao nhiêu năm nay cho đến việc giả vờ thụ thương lúc này, Quân lão gia tử không thể không ‘ngửi’ ra được ‘mùi’ bất bình thường. Thậm chí, lão có thể đoán được, cháu nội của mình đại khái sẽ nói cái gì, bởi vậy lão mới trở nên đặc biệt nghiêm túc, trầm trọng.

- Bởi vì Quân gia bây giờ thật sự là rất nguy hiểm! Cháu không thể không vùng lên, vốn dĩ, cả đời làm một công tử ăn chơi quần là áo lụa mới là ý định của cháu!

Quân Mạc Tà mở lời, thật ra đã tự lược bớt:

- Đáng tiếc, đời thứ ba của Quân gia bây giờ chỉ còn có một mình cháu thôi nên cháu có muốn đứng ngoài nhìn cũng không được nữa. Và cũng vì vậy mà bây giờ cháu tuyệt đối không thể lọt vào tầm ‘nghía’, hay rơi vào cái vòng đề phòng chặt chẽ, sít sao của các đại gia tộc trong kinh thành được.

- Về điểm này ta hiểu, và cũng đoán ra được.

Quân lão gia tử vân vê chòm râu.

- Nếu chỉ có một điều này thôi, chuyện cháu giả bị thương lúc này đúng là rất thành công, ta cảm thấy thật an ủi.

- Thêm vào đó, hành động lúc trước của gia gia, tuy rằng một phát đã chấn động các đại gia tộc trong kinh thành, nhưng cũng làm bại lộ thực lực của Quân gia. Bất luận là sức ảnh hưởng ở trong hay ngoài triều hay là lực lượng ngầm, đều quá lớn mạnh rồi. Và Hoàng gia không thể chấp nhận lực lượng này. Đồng thời, chuyện xảy ra lần này cũng là chuyện phạm úy rất lớn! Với lại trước kia, một là, chúng ta thuận theo đúng tâm ý của bệ hạ, thuận thủy thôi châu (cứ theo nước lên mà đẩy thuyền --- ý nói, nắm lấy cơ hội), để cho bệ hạ hoàn thành chuyện sắp xếp lại quyền lực ở kinh thành. Hai là, bởi vì bệ hạ còn nghĩ đến tình nghĩa ngày trước và vô số đại công của gia gia. Ba là, cũng bởi vì gia gia tuổi đã cao, tam thúc trọng thương tàn phế, tôn nhi cháu đây là đồ ăn chơi vô dụng. Vì ba điều này mới tránh được việc bệ hạ nghi kỵ.

- Nhưng chuyện như thế này chỉ có thể xảy ra một lần mà không thể lặp lại. Chuyện lần này may mắn đã hết sức miễn cưỡng nhưng lần sau có khi sẽ không thể gặp may được như vậy nữa! Thậm chí, ngay lúc này đây, nếu như để bệ hạ điều tra được chuyện cháu ăn chơi hư hỏng là giả, trọng thương là giả, chắc chắn trong lòng sẽ nghi ngờ gấp bội. Tới lúc đó thì chỉ sợ đó sẽ là ngày đại họa rớt xuống đầu Quân gia chúng ta! Đây chính là nguyên nhân quan trọng nhất tại sao cháu phải giả vờ bị thương.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 82: Cứ Phóng Tay Mà Làm!

Quân Chiến Thiên trầm mặc không nói nhưng lòng thầm gật gù. Chuyện mấy ngày trước, chính lão hoàn toàn tuyệt vọng nên mới có ý định ngọc đá cùng tan, nhưng Bệ Hạ đến phút cuối vẫn cản trở, mà tôn nhi cũng không sứt mẻ gì trở về, tâm tình tự nhiên sớm đã xảy ra biến hóa. Sự việc lần này, nếu như không phải là Quân gia mà là bất cứ một gia tộc nào khác, cho là có hợp với ý định của Bệ Hạ đi chăng nữa thì cũng chỉ sợ là giờ phút này gia tộc đó đã trở thành bình địa! Bây giờ nghĩ lại, đúng là kinh hiểm cực kỳ, nghĩ lại chuyện đã qua vẫn thấy sợ.

- Gia gia, trong lòng gia gia đối với Hoàng Gia luôn cẩn thận, điểm này thì không cần phải nghi ngờ, nhưng đây chỉ là một mình gia gia thôi.

Quân Mạc Tà nói.

- Tuy rằng bây giờ nhìn có vẻ như Quân gia quyền nghiêng thiên hạ, nhưng thực tế thì, tất cả quyền lực của Quân gia đều dựa vào một đạo thánh chỉ của Hoàng Đế Bệ Hạ! Chỉ cần đạo thánh chỉ này không hạ thì ngay tức khắc sẽ tan rã như “ngói vỡ băng tan”! Về việc này thì cháu rất không thoải mái, tin rằng không chỉ có cháu thôi, mà Tam thúc vị tất đã quen với chuyện này.

- Từ trước tới giờ cháu không quen với chuyện để vận mệnh của mình nắm trong tay kẻ khác, vì vậy cháu thà làm một thằng ăn chơi, nhưng lúc này đây cuộc sống quần là áo lụa đã buộc phải chấm dứt, nhất định phải cải biến, mà điều kiện đầu tiên để thay đổi chính là … cháu muốn nắm Quân gia trong tay mình!”

Quân Mạc Tà thẳng thắn nhìn Quân Chiến Thiên.

- Đây là mục tiêu tối cao của cháu, cũng là kế hoạch cuối cùng của cháu, là điểm mấu chốt cơ sở của tất cả các kế hoạch.

- Vận mệnh của gia tộc nằm trong chính tay mình! Ngươi có ý nghĩ như vậy, chính là tiểu tử nhà ngươi ho he có ý muốn tạo phản!

Quân lão gia tử toàn thân chấn động, ánh mắt sắc bén nhìn hắn.

- Gia gia hiểu lầm rồi, theo cháu thấy, kẻ muốn làm Hoàng Đế và tự mình trở thành Hoàng Đế đều là một lũ ngu! Nhất là cái loại lập chí muốn trở thành Hoàng Đế mang họ “Quân” càng là thằng ngu trong những thằng ngư!

Quân Mạc Tà khịt mũi cười hì hì.

- Dù cho có quyền nghiêng trời lệch đất, dù cho làm vua một cõi, dù cho có ba ngàn phi tần, đối với cháu đều chẳng có ý nghĩa, hoàn toàn không có hứng thú.

- Ngươi!

Quân lão gia tử tức giận, thở hổn hển, ngực lên xuống, chòm râu bay tán loạn. Đối với Quân lão gia tử một lòng trung Quân mà nói, lời này không thể nghi ngờ gì đã xúc phạm đến đối tượng mà lão tối trung thành, nếu kẻ nói ra không phải là Quân Mạc Tà thì sớm đã chết mười bảy mười tám lần rồi!

- Gia gia, người trong sáng không nói lời ám muội, không bằng hôm nay nói thẳng ra! Bệ Hạ tuyệt đối không cho phép Quân gia có được lực lượng lớn như vậy mà lại còn có hậu nhân xuất sắc! Điều đấy đối với ngai vàng chính là một uy hiếp cực lớn! Nguyên nhân cái chết của phụ thân, nhị thúc và cả hai vị ca ca, cháu sớm đã muốn tra cho rõ ràng, nếu như trong đó có điều bí ẩn, cháu nhất định phải đòi lại công đạo.

Quân Mạc Tà bình tĩnh nói.

Cũng tốt thôi, ta đây đã thừa nhận bản thân là Quân Mạc Tà, thì chính mình phải làm một chút gì cho gia tộc này; lại thêm chuyện này sợ chính là tâm bệnh lớn nhất của Quân gia.

Quân lão gia tử thở dài chán nản, trầm mặc hồi lâu rồi đứng dậy, xoay người nói.

- Năm đó tiên đế kiến lập Thiên Hương Quốc liền có ý muốn dời tất cả các đại gia tộc trong nước đến Thiên Hương Thành, thưởng cho quan cao tước lớn. Cách làm này, có hai cái lợi. Thứ nhất, toàn bộ gia tộc đều tập trung tại một nói, tiện việc nắm giữ không chế. Hai là, các đại gia tộc kiềm chế lẫn nhau, tiện cho việc giữ cân bằng thế lực, chỉ có như vậy, Hoàng Thất mới có thể hưởng lợi đôi đường, nắm vững đại cục.

- Trước mắt, trong Thiên Hương Thành, trừ Dạ gia năm áy bị tiêu diệt, trong mấy đại gia tộc như Quân gia, Lý gia, Độc Cô gia, Mộ Dung gia, Đường gia mỗi nhà chiếm một phương, không ai đụng ai; mấy năm gần đây, lại có thêm Mãnh, Tống lưỡng gia. Nhưng nói cho cùng thì căn bản chỉ bất quá là một đám chó nhảy choi choi, hoàn toàn không thể sánh bằng mấy đại gia tộc nhắc đến lúc trước.

- Mặt quân đội là do Quân gia ta và Độc Cô gia nắm. Ngày nay Mộ Dung gia tuy có dã tâm muốn lấn sang bên quân đội nhưng chỉ cần có ta và Độc Cô Tung Hoành ở đó, bọn chúng tuyệt đối không chen vào được! Lý gia và Mạnh gia từ biểu hiện bên ngoài mà thấy thì vẫn là đối thủ lớn nhất trong mắt chúng ta, không lúc nào không muốn lật đổ đối phương. Mà hai nhà này còn là thông gia, trong đám hậu bối đệ tử của Lý gia còn xuất hiện một Lý Du Nhiên kinh tài tuyệt diễm! Tính uy hiếp dĩ nhiên càng nhiều hơn một chút.

- Trong các nhà thì Tống gia luôn không muốn làm nổi bật, có thể tạm thời không để ý tới. Quân gia nhà ta cùng Độc Cô gia là đối thủ của nhau ở trong quân phương, bình thường cũng không ngừng có va chạm nhỏ, mà Độc Cô Tung Hoành cái lão già đó đối với lão phu lại càng không phục. Nhưng cái này đều không phải là việc chính. Chủ yếu là hai

nhà chúng ta tuy là kiềm chế lẫn nhau nhưng căn bản là bởi vì cả hai nhà đều trung thành với Hoàng thất nên vĩnh viễn cũng sẽ không thật sự không nể mặt nhau. Về điểm này, cháu phải nhớ cho thật kĩ! Đây cũng chính là nguyên nhân căn bản tại sao Quân gia trước giờ có thể đứng vũng không ngã trên triều đường.

- Trong mấy nhà, Mộ Dung gia dã tâm quá lớn, phải để phòng, nhưng cũng không cần để ý quá.

- Trong số những gia tộc này, nhà nào cũng có tâm cơ, một khi đến thời khắc đế đô chân chính thanh lọc thì toàn bộ đều thay đổi bộ mặt bên ngoài. Nhưng trước khi tới lúc đó thì dù cho có phát sinh chuyện có lớn hơn đi nữa, giữa các nhà đều sẽ tự hiểu ngầm mà làm như không có chuyện gì. Điều này đã được xem là luật ngầm giữa các nhà.

- Vì vậy, lúc trước cả lúc bọn tiểu bối các ngươi quậy mưa quậy gió, gia tộc đều xem như tiểu bối phá phách, cho dù có phá phách hơi quá thì đại gia tộc chỉ cười xòa một tiếng, nhưng đồng thời cũng đều chú ý các ngươi, xem xem trong đám tiểu bối ai là kẻ có tính uy hiếp nhất. Ngươi có thể thấy rõ điềm này làm gia gia cảm thấy rất an ủi.

Về chuyện Quân Mạc Tà chỉ ra là phải tra ra nguyên nhân cái chết của hai thế hệ Quân gia, Quân lão gia tử tránh không nhắc đến, nhưng lại tự mình phân tích tình thế của kinh thành.

- Ba năm về trước Bệ hạ đã dự định lập thái tử, nhưng sau một phen khảo nghiệm lại không thể không từ bỏ ý định ban đầu, mặc cho tam vị hoàng tử đấu đá với nhau, hắn thì ẩn thân sau màn xem thấu các trò của ba người con trai. Bệ hạ trước giờ vẫn cho rằng, ba người con trai đều giống như ba con sói! Nhưng ba con sói đánh nhau, sẽ xuất hiện một vương giả, mà kẻ thắng sau cùng đó sẽ là người kế thừa của Bệ hạ.

Quân Mạc Tà cười lạnh, nhưng không mở miệng nói gì.

Quân lão gia tử đồng thời cười khổ lắc đầu.

- Nhưng sói cuối cùng vẫn là sói, vĩnh viễn cũng không thể biến thành hổ, càng sẽ không hóa thành rồng! Cho dù là vua sói đi nữa, cái mà nó theo đuổi vẫn chỉ là cách của sói. Ngược lại, chỉ có Bệ hạ hiểu rõ rằng không có chọn lựa nào tốt hơn, chỉ có thể một lần nữa tiếp tục bức bách, tiếp tục áp chế, nhưng lại tiếp tục uy nhiếp, tiếp tục thuần phục, dạy dỗ.

- Các lão hồ ly của các gia tộc đương nhiên cũng thấy được điểm này, vì nghĩ cho gia tộc của mình, vô luận thế nào thì cũng không dễ dàng nhúng tay vào chuyện tranh đấu giữa các hoàng tử. Nhưng trong mỗi gia tộc, cũng có người rất thân cận với một vị hoàng tử nào đó. Vô hình trung lại bảo trì một phần cân bằng!

- Trước mắt hoàn toàn không có dính dáng tới ba vị hoàng tử: một là Quân gia chúng ta, hai là Độc Cô gia, ba là Lý gia.

Nhìn thì có vẻ như Quân lão gia tử nói mơ mơ hồ hồ không có liên quan xíu nào đến lời bàn luận của Quân Mạc Tà, giống như tự nói cho mình nghe, cũng giống như nói chuyện với Quân Mạc Tà. Nói tới đây, cưối cùng hạ kết luận:

- Bởi vậy, cháu muốn làm cái gì, chỉ cần bản thân cháu tự mình hiểu, đừng quậy quá mức, gia gia sẽ phối hợp, cứ phóng tay mà làm đi.

Nói xong, Quân lão gia tử đứng dậy, dáng vẻ mệt mỏi.

- Tới lúc này, gia gia có muốn không nhận là mình đã già cũng không được rồi, chỉ có thể ở một bên mà nhìn thôi. Thân thể của tam thúc của cháu… ài… tàn tật, Quân gia, chỉ có thể trông cậy vào cháu thôi. Cuối cùng ra thế nào, chỉ cần cháu trong lòng đã có kế hoạch, không khiến cho Quân gia vạn khiếp bất phục, là tốt rồi!

Quân Mạc Tà mắt lóe sáng, hắn nhạy cảm nắm bắt được ý nghĩa của câu nói sau cùng của Quân lão gia tử: “Cứ phóng tay mà làm đi.” Câu nói này có nhiều ý vị sâu xa a.

Hèn gì trước hết phân tích một hồi tình thế ở kinh thành, thì ra câu nói này mới là chuyện chính a. Có nghĩa là cháu muốn làm gì thì cứ làm, Quân gia sẽ là hậu thuẫn cho cháu, nhưng tuyệt sẽ không tham dự. Nhung nếu như có ngày xảu ra chuyện thì ta đây vẫn sẽ phụ trách ra ngoài 'vớt' cháu lên…

Bất quá, lúc nói tới tàn tật của của tam thúc, vì sao lại ngừng một chút? Vấn đề này liền lập tức được làm rõ…

Quân Chiến Thiên trong mắt ánh lên sự hài lòng, nhìn cháu nội nói.

- Về chuyện chân của tam thúc của cháu, nếu như cháu thật sự có phương pháp, thì hãy nắm chắc thời gian này đi. Bất luận kết quả cuối cùng ra sao, nên làm ngay chứ đừng kéo dài. Còn kéo dài thêm nữa, khoan nói tam thúc của cháu sốt ruột, sợ là có người còn sốt ruột hơn kìa.

Nói xong, lão gia tử trừng mắt, giáo huấn.

- Hừ hừ, hai chú cháu nhà ngươi, có phải cho rằng ta đã hồ đồ rồi hay sao? Ngươi là cháu nội của ta, hắn là con trait ta, nơi đây là đại viên của Quân gia! Không ngờ lại muốn cấu kết với nhau che mắt ta? Giấu được sao chứ? Thật nực cười!

- À!

Quan Mạc Tà hơi ngượng ngập, vuốt vuốt mũi, giải thích:

- Cháu chỉ là không muốn vạn nhất nếu như không thành, lão gia người lại thất vọng thì không hay.

- Ta đối với chuyện này sớm đã không ôm bao nhiêu hy vọng rồi!

Lão gia tử phùng mang trợn mắt, một câu nói đã đả kích không nhẹ tới Quân Mạc Tà, mặt tối sầm cuối đầu.

- Về chuyện vạn nhất thật sự được tiểu tử nhà ngươi may mắn chữa khỏi, có lẽ nào lão phu lại ngu xuẩn, đi tuyên bố khắp thiên hạ? Còn sợ người trong thiên hạ không biết? Rồi khiến cho người ta đem mục tiêu nhắm chằm chằm trên người hai chú cháu các ngươi, âm mưu này kế tiếp âm mưu kia hãm hại? Lần sau còn có chuyện muốn qua mắt ta như vậy, coi chừng lão phu đánh tan xác hai chú cháu các ngươi đó! Làm cho các ngươi cả đời không xuống đất được, không đi ra khỏi cửa!

Quân Mạc Tà nấc cục liên tục, tròn mắt líu lưỡi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 83: Đều Yên Tâm

Lão gia tử vui vẻ thoải mái nên mặt hơi hồng lên chắp tay sau đít đi ra ngoài. Nhưng vừa ra khỏi cửa gương mặt vốn dĩ hơi tươi cười trong nháy mắt lại trở nên sa sầm làm cho ai thấy cũng phải ngậm miệng lại. Cứ theo sắc mặt lão gia tử thì xem ra Tam thiếu gia chỉ sợ là hoàn toàn không còn làm được trò trống gì nữa rồi. Cho dù không phải một phế nhân thì cũng chẳng khác nhiều lắm ...

Không thấy sắc mặt lão gia tử đen kịt như nhọ nồi sao?

Đường Nguyên về đến nhà bẩm báo lại chuyện đã thấy với Đường lão gia tử. Lão gia tử cảm thán không thôi. Không nghĩ tới lão tướng Quân thế gia chỉ có duy nhất một hậu nhân lại phải chuyển sang đường quan văn đường, thật sự là thật đáng buồn a

Về chuyện Quân lão gia đột nhiên giận dữ thì Đường Nguyên ấp a ấp úng vừa nói xong, quả nhiên Đường lão gia đã giận dữ: "Ngu xuẩn! Không biết điều đó thì nói mò làm gì? Lão sống dai Lý Thượng kia năm đó đã bị Quân Chiến Thiên một quyền đánh vào đan điền nên ... Cút đi!"

Đường Nguyên làm sao mà nghĩ mình định vuốt mông ngựa lại thành mó *** ngựa, thôi thì nhanh chóng chạy biến mất.

Chỉ trong vòng chưa đến một ngày thì chuyện Tam thiếu gia Quân Mạc Tà nhà Quân gia đa lan khắp hang cùng ngõ hẻm ở kinh thành.

Trước đó cũng đã có tin rỉ tai khắp kinh thành việc Quân đại thiếu gia Quân Mạc Tà vốn chỉ biết ăn chơi trác táng đã cải tà quy chính đóng cửa

ở nhà ra sức phấn đấu nên các gia tộc đều có nghe thấy. Có điều tin tức này thật sự là cũng hơi ghê người nên thậm chí vài kẻ còn triển khai việc bí mật điều tra, thăm dò lại việc làm trong quá khứ của Quân Mạc Tà. Quân Mạc Tà đương nhiên không cần phải sợ, cho dù có đáng sợ cũng chỉ là một cái thiếu niên tuổi đôi mươi mà thôi.

Nhưng điều đáng sợ chính là Quân gia lại có người nối tiếp, lại có nhân tài mới xuất hiện thì đấy mới thực sự là điều khó lường.

Còn hôm nay tin tức nặng nề đau thương này từ khi lan ra ngoài lập tức đã làm cho rất nhiều người đều thở phào nhẹ nhõm, thậm chí còn cười rộ. Một câu chuyện về kẻ ăn chơi đột nhiên nghĩ lại, cải tà quy chính. Nhưng chỉ sau vài ngày tu luyện đã tự phế mìnhđi. Trước khi vì giận dữ mà miễn cưỡng có tham vọng thì ít nhiều còn có chút tu vi huyền bí của dòng họ. Còn hiện giờ đã hoàn toàn phế đi... Thử hỏi thế gian còn có chuyện nào đáng để cười lớn so với điều này sao?

Về tính xác thực của tin tức này thì lần này thật sự không ai hoài nghi . Đơn giản là hai nơi phát ra, đều là thật sự có uy tín —— kẻ làm hại Quân Mạc Tà là Đường Nguyên chính mắt thấy nói ra!

Đệ nhất ngự y nội cung, Phương hồi sinh được gọi là bất tử tiên sinh vừa đích thân chẩn đoán bệnh về nói!

Ai dám hoài nghi? Kẻ hoài nghi quả thực là đáng bỏ đi rồi : đám dòng họ quý tộc ai mà không quí tính mạng? Phương hồi sinh là người có thể giữ được mạng sau khi mắc bệnh hay bị thương! Kết giao tốt với Phương hồi sinh thì cũng như tự nhiên có thêm được một mạng a! Ai dám nói một câu: ta hoài nghi đối với lời của Phương thần y! Chỉ sợ người này không được nửa ngày sẽ bị nước miếng dìm chết đuối ...

Sự thật là có thể gian trá trước mắt Phương thần y, đừng nói đến Quân Mạc Tà, cho dù chính là Quân lão gia cũng không có đủ bản lĩnh!

"Không nghĩ tới Quân Mạc Tà lại sẽ thành ra như vậy? Rất không phù hợp a." Trong phủ Thái sư, Lý Du Nhiên nhìn ba người trước mặt

mà hàng mi thanh tú hơi cau lại: "Lý Phong, ngươi có thể xác định, lời này thật sự là chính Phương thần y nói ra?"

"Ta có thể xác định!" Bên ngoài vọng vào một âm thanh già nua, Thái sư Lý Thượng run rẩy đi vào. Đối mặt với cháu của mình, Lý Thái sư tràn đầy vẻ đắc ý! Quân Chiến Thiên, lão thất phu nhà ngươi vững vàng thì đã sao? Nhưng Quân gia của ngươi nhất định sẽ xuống dốc, về điểm này thần tiên cũng không thể vãn hồi ! Quân Mạc Tà mà đi theo đường quan văn, đừng có nói hắn là thứ tuyết tan không chống nổi cho từơng. Cho dù thật sự là hắn tào cao ngút trời thì chẳng lẽ chúng ta sẽ cho hắn cơ hội ngóc đầu sao? Phải biết rằng, quan văn đế quốc đều do mấy nhà chúng ta nắm giữ!

Lý Du Nhiên mặt giãn ra cười nói: "Nếu ông nội cũng khẳng định thế, như vậy Quân gia đối chúng ta mà nói, sẽ không còn gì đáng uy hiếp nữa"

Lý Thượng gật gật đầu, nói: "Cho nên sau này, tạm thời vẫn không được trêu chọc Quân Chiến Thiên! Lão già kia thật sự là dám giết người !" Nói xong, lão cảnh cáo nhìn nhìn Lý Du Nhiên.

Lý Du Nhiên lúc trước bị Quân Chiến Thiên đánh một cái tát, đá một cước trước mặt mọi người. Lý Thái sư tuy rằng biết cháu mình có thể nhẫn nhịn. Nhưng cũng biết tính cách Lý Du Nhiên có thù tất báo. Tuy rằng miệng không nói tới, ngoài mặt không lộ ra nhưng trong lòng khẳng định quyết không buông việc này.

Một khi có cơ hội thì sẽ báo thù! Mà hiện tại ý của Lý Thượng chính là khuyên Lý Du Nhiên từ bỏ ý định thù trong đầu!

Dù sao, hiện tại Quân Chiến Thiên đang là lão sư tử nửa điên cuồng rồi. Nhìn khắp thiên hạ không ai dám chọc vào! Nhất là trước mắt, Hoàng đế bệ hạ che chở lão đã ban khẩu dụ nên càng tuyệt đối không thể trêu được! Hơn nữa, đêm qua Quân Chiến Thiên nổi giận mới làm bộc lộ thực lực ẩn dấu của Quân gia thực sự làm người ta khiếp sợ! Đối mặt với thực lực đó thì bất kể là gia tộc nào, nếu cứ tùy tiện chính diện đối kháng

thì ắt hẳn phải rơi vào thảm cảnh đầu rơi máu chảy không bút nào kể xiết! Cho dù là trong các đại gia tộc có thực lực hơi yếu một ít mà bị Quân Chiến Thiên trong một đêm đó diệt tộc thì đó cũng không phải một chuyện gì khó khăn cho lắm!

Lý Du Nhiên chớp mắt, mỉm cười nói: "Tổ phụ đại nhân yên tâm, loại việc thất sách đó thì Tôn nhi khẳng định là sẽ không làm. Chẳng qua Quân Mạc Tà ngẫu nhiên bị giở trò cũng không làm ảnh hưởng đến toàn cục? Một kẻ vừa mới mất đi huyền khí tu vi thì tất nhiên rồi sẽ say mê với tửu sắc. Còn chuyện của tiểu bối lúc này thì tin tưởng là tổ phụ đại nhân và đại nhân Quân lão cũng sẽ không quá

để ý."

Lý Thượng mỉm cười, nói: "Chớ để quá bổn phận là tốt rồi."

Bốn đứa cháu nhất tề lên tiếng vâng lời.

Trong Hoàng cung, Hoàng đế bệ hạ ngồi nghiêng dựa vào long ỷ, sau gáy kê một cái nệm mềm hơi hơi nhắm mắt, vẻ mặt bình tĩnh. Phương hồi sinh cung kính cúi mình rước mặt ngài, ánh mắt cụp xuống.

"Tên ... Quân Mạc Tà kia quả nhiên không thể... hả?" Hoàng đế bệ hạ một hồi lâu sau mới hỏi một câu như vậy.

"Vâng. Theo như cựu thần chẩn đoán thì việc này tuyệt không có giả dối!"

Phương hồi sinh khẳng định rồi theo thói quen vuốt vuốt chòm râu nói: "Quân Mạc Tà hành vi luôn bất hảo thành tính, chuyên làm xằng làm bậy. Nếu như điều này có thể nói thực sự thành thật thì cũng vẫn có thể xem là phúc đức cho dân chúng kinh thành"

"Phúc đức cho dân chúng sao? Hà hả ..." Hoàng đế bệ hạ nhẹ nhàng lơ đãng nở nụ cười mơ hồ rồi hơi hơi nhắm mắt lại.

"Cựu thần xin cáo lui." Phương hồi sinh thấy thế thì hiểu ý bèn hành lễ đi giật lùi ra ngoài.

Sau khi lão lui ra ngoài, Hoàng đế bệ hạ vẫn ản ước lộ ra một một nụ cười không thể hiểu nổi. Một nụ cười rất là thư thái, rất là yên tâm ...

Trước mắt Quân lão gia tử có lẽ là ba tháng nghỉ dài dài. Trong mắt người ngoài thì dường như tính tình lão gia tử này đại biến. Sau khi đã trải qua sự việc này thì có vẻ đã nản lòng thoái chí. Hàng loạt hành động đều gây cho người ta cảm giác không thể tưởng tượng nổi. Thậm chí Hoàng đế bệ hạ từng cố ý phái người đến an ủi một lần.

Tỷ như:

Quân lão gia tử đi ra cửa đột nhiên giận dữ, quát: "Chung quanh làm sao tới nhiều cây cao lớn như vậy? Cứ chặt hết đi cho lão tử! Thời tiết đang dần sang mùa lạnh mà ngay cả mặt trời cũng đều không thấy được! Đây là kiểu nói vô sỉ gì vậy?"

Vì thế nên ra lệnh một tiếng, trong phạm vi năm sáu dặm xung quanh Quân gia đều không có một ngọn cỏ! Thực là một mảnh đất trơ trụi hoàn toàn.

Mặt khác, Quân lão gia tử nhìn tường vây quanh lại nổi cơn thịnh nộ: "Tường vây thấp như vậy chẳng phải là tùy tùy tiện đến bọn trộm vặt cũng có thể qua lại tự nhiên sao? Mau xây cao hơn cho lão phu!" Vì thế u ám dài bốn dặm vốn cao hai trượng nay được nâng cao gấp đôi. Hơn nữa, không biết là do ý định ở đâu ra mà lão gia tử hạ lệnh cắm đầy trên đỉnh tường những bụi gai cao chừng nửa trượng chằng chằng chịt chịt. Cái này thật sự là cho dù một con chim cũng chưa chắc có gan hạ cánh xuống đó ...

Hơn nữa, Quân lão gia tử ra vẻ là nhìn đứa cháu phế vật càng ngày càng không vừa mắt, hoặc là thích xây dựng ràm rộ trong khoảng thời gian này. Rõ ràng trong khu dinh thự của mình lại xây tách rời hai cái khu nhà nhỏ cũng được xây tường bao quanh cao cao rồi tống Quân Mạc

Tà vào trong đó. Về phần hai khu khác liền nhau thì phía bên trái là cho Quân Vô Ý, còn bên phải là cho Quản Thanh Hàn.

Hai khu quây kín này diện tích thực tại không nhiều lắm, ước chừng chiếm cứ non nửa Quân phủ. Một nửa còn lại thì một mình Quân lão gia tử chiếm, thỉnh thoảng nghe thấy vọng ra âm thanh đập phá đồ đạc. Tất cả kẻ hầu người hạ của Quân phủ mỗi người đều câm như hến, ngay cả đi dọc đường nói chuyện cũng không dám lớn tiếng ...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 84: Hành Động Mới Của Quân Lão Gia Tử

Mấy ngày sau, Quân lão gia tử bỗng nhiên lại nổi hứng bất tử, lớn tiếng ra lệnh cho hạ nhân bứng sạch cây cối trong hoa viên trung tâm Quân phủ, từ cỏ nhép đến cổ thụ, từ gai hoang đến danh hoa cảnh vật đều chung số phận. Trên nền đất trống đó, sừng sững mọc lên một tòa tháp bảy tầng cao ngất, mà trên đỉnh tháp chễm chệ một chòi canh quân đội tiêu chuẩn, giám sát toàn bộ động tĩnh xung quanh.

Lúc rỗi rãi vô sự, Quân lão gia tử lập tức cưỡi ngựa mang giáp, dẫn theo đại đội nhân mã rầm rập diễu hành quanh mấy phủ đệ lân cận, có khi đang giữa đêm khuya bỗng tiếng vó ngựa vang lên chát chúa, tiếng hô chém giết vang dậy trời đất, sát khí xung thiên - ấy là Quân lão dư thừa huyết khí, muốn luyện binh!

Nhưng đất nước đang yên ổn, cần quái gì phải luyện binh gấp gáp như vậy? Mấy hộ quan viên quanh Quân phủ suốt ngày nơm nớp không yên, cuối cùng chịu không thấu đành bấm bụng hò nhau chuyển nhà tập thể, mà bọn họ vừa chuyển đi, Quân lão gia tử chẳng cần biết có người mới đến mua lại hay chưa, lập tức hạ một mệnh lệnh, trong nháy mắt, những dãy nhà nguy nga kia đã biến thành bãi trống!

Có sân có bãi rồi, Quân lão "luyện binh" càng lúc càng điên cuồng hơn, thậm chí thị vệ trong phủ cũng bị thao luyện sắt máu không khác gì quân đội chính quy khiến không ít kẻ méo mặt nhừ xương. Rồi sau đó, những "tình báo viên" nằm vùng quanh Quân phu rỉ tai nhau một tin tức đáng giá ngàn vàng: dạo này Quân lão gia tử cực kì bê bết, hàng ngày đều nhậu như hũ chìm, nhậu đến khi bốn vó đo trời mới ngưng!

Đáng thương! Người ngoài bây giờ đều chung một loại suy nghĩ, mỗi khi nhắc đến Quân phu lại lắc đầu vẻ thông cảm: Quân lão thành ra như vậy cũng đúng, đang hy vọng bừng bừng bỗng đột nhiên rơi vào hố sâu tuyệt vọng, ai mà chịu nổi, may mà định lực lão còn tốt, không đến nỗi mượn rượu làm càn, tính ra cũng là một đại hạnh trong bất hạnh.

Ngươi ngẫm mà xem...

Đứa cháu duy nhất đang là một phế vật ăn tàn phá hại đột nhiên cải tà quy chính, niềm vui ấy ai đo đếm được?

Mầm hy vọng vừa mới nảy nên, chưa kịp đơm hoa kết trái liền bị phũ phàng vặt cụt: người ta nói đứa cháu ngươi đã bị giết như ngóe, ngươi có thể không tuyệt vọng được sao?

Nỗi tuyệt vọng chưa kịp đầu độc chết tâm hồn ngươi, bỗng nhiên một ánh sáng hy vọng tràn đến kịp thời cứu chữa: hóa ra đứa cháu ấy còn chưa chết! Ngươi hoãn được sự sung sướng vui mừng đến muốn điên đang rộ lên trong lòng chăng?

Thân thể lâng lâng còn chưa kịp ngấm hết cái sung sướng ấy bỗng bị ném vào hố băng đau khổ: đứa cháu đã cải tà quy chính, vừa từ cõi chết trở về ấy nay biến thành một phế nhân không hơn không kém! Số phận trớ trêu, con tạo xoay vần, trời già đã đùa ngươi như vậy, ngươi có thể không điên với trời sao?

Dù tâm ngươi có cứng như thép, có lạnh như băng, có vững vàng như Thái Sơn vĩnh cửu, nhưng thép nung còn chảy, đá lạnh còn tan, Thái Sơn còn bị bào mòn, nói gì đến con người phải trải qua trăm ngàn cung bậc cảm xúc trong quãng thời gian bằng một tiếng thở dài? Ngươi chưa biến thành điên dại, chưa ngẩn ngơ cười nói suốt ngày, người ta đã phải trăm vạn lần kính phục rồi!

Ông trời cũng ác độc, sao nỡ đùa giỡn với lão như vậy?

Ông trót đùa với lão thì cũng đành thôi, nhưng lạy ông, ông đừng có tìm đến cửa nhà ta mà tội nghiệp!

Ai cũng ngẫm như vậy, thậm chí Hoàng đế bệ hạ đầy sáng suốt cũng không ngoại lệ, cho nên....

Trong mắt người thiên hạ, hành động của Quân lão gia tử đầy vẻ bất thường nhưng lại hết sức bình thường.

Trong đại viện Quân phủ, nơi được coi là khu vực cấm kị....

Quân Mạc Tà mặt mũi vui vẻ tươi cười, tay cầm bình rượu, hắn rót đầy chiếc ly của Quân Vô Ý đang ngồi đối diện, hơi rượu mát lạnh bốc lên, ngào ngạt khắp phòng, khiến người ta chưa uống đã muốn say.

- Không ngờ ngươi còn thứ bản lĩnh này! Rượu này quả thật... quả thật tuyệt hảo, đúng là thiên hạ đệ nhất tửu! Ha ha, so với nó, mấy thứ rượu ta uống trước kia đúng là rác rưởi!

Quân Vô Ý cười sang sảng, khẽ nhấp một ngụm nhỏ, hai mắt lão nheo lại đầy đê mê hưởng thụ. Trong một góc, bốn gã đại hán to lớn tay cầm búa, tay kéo ống bễ, cánh mũi cũng không ngừng phập phồng lên xuống theo hơi rượu đang lan tỏa, trong lò, ngọn lửa gần như biến thành màu trắng bạc đang nung đỏ khối thép lớn. Lát sau, khối thép được gắp ra ngoài, những tay búa lập tức vung lên hạ xuống đều đặn nhịp nhàng, trên thân hình bọn thợ rèn, mồ hôi đã toát ra đầm đìa, nhưng khối thép gần như chưa hề suy chuyển, độ cứng chắc của nó quả nhiên đáng nể.

"Thiếu gia đã hứa, chỉ cần mỗi ngày rèn đập khối thép này đến mức độ ưng ý, hắn sẽ thưởng mỗi người một hũ mỹ tửu! Trời ạ! Đây là thứ rượu gì? Loại rượu ngon đến mức này, e rằng đến Hoàng thượng lão nhân gia còn chưa có diễm phúc được thử qua ấy chứ!" Suy nghĩ đó làm bốn gã yêu rượu như mạng này điên cuồng làm việc.

- Ủ rượu đúng là công việc nhỏ nhặt nhàn chán nhưng không thể không làm. Nếu không, ngày ngày phải uống loại rượu như nước đái mèo chết tiệt kia thì khác nào tra tấn người ta!

Quân Mạc Tà nói, hắn ưu nhã nâng chén nên hớp một ngụm rồi nheo mắt đầy tinh quái:

- Tam thúc, nghe nói gia gia lúc trước khi uống loại rượu này lần đầu tiên đã say bí tỉ phải không?

- Nghe nói thế...

Quân Vô Ý trả lời, rồi vội nghiêm mặt nhíu mày giáo huấn:

- Không được sau lưng trưởng bối bình luận chuyện của họ!

- Ách!

Quân Tà sờ sờ mũi, nhưng vẫn chưa chịu buông tha:

- Nghe nói gia gia lúc say xỉn đã hát hò ầm ĩ, sau đó còn ôm đầu heo mà ngủ, đúng không thúc?

Quân Vô Ý vừa giận vừa buồn cười:

- Tiểu tử thối, muốn ăn đòn phỏng? Loại chuyện này ngươi cũng dám to gan nói ra sao? Cũng tại ngươi cả, ai bảo ngươi không nói cho gia gia biết trước loại rượu trắng này mạnh yếu ra sao? Nếu có lúc gia gia tìm tới cửa phòng ngươi tính sổ cũng đừng hy vọng cầu cứu ta làm gì, mặt mũi của ông ấy đã bị ngươi một nhát vỗ tuột hết rồi!

- Ô... - Quân Tà ồ lên một tiếng rồi cười đầy xấu xa: - Tửu lượng của gia gia xem chừng cũng không được tốt lắm!

- Không nói chuyện này nữa! - Bàn luận về chủ đề Quân lão gia tử đối với Quân Vô Ý mà nói quả thật mười phần không tình nguyện: -

Chuyện cần nói nằm ở chính ngươi đấy, phải chăng ngươi nên có một chút chuẩn bị trước đi?

Vừa nhắc đến nỗi đau của hắn, nét mặt Quân Mạc Tà tức thì cứng ngắc, hắn thở dài đưa chén lên miệng dốc một hơi cạn sạch.

Mấy ngày trước, đang lo lắng bởi không cách nào bồi luyện cho tu vi huyền khí mèo què của đứa cháu yêu, Quân lão gia tử đột nhiên linh cơ linh mẫn, nảy ra một ý quái chiêu: gọi Quản Thanh Hàn đến ngày ngày so chiêu với Quân Mạc Tà! Cuộc sống địa ngục của hắn bắt đầu từ đó!

Gọi là so chiêu, mà thực ra là cháu trai lão bị hành xác mới đúng! Đáng kiếp, ai bảo hắn dám giấu diếm ta lâu như vậy? Hà hà, cho ngươi chịu ít đau khổ nhớ đời, Quân lão cực kì đắc ý với sáng kiến của mình.

Quân Mạc Tà đáng thương không có cách nào, đành cam chịu số phận!

Đấu với chị dâu thân ái của mình, chẳng lẽ lại dùng một đòn hạ sát? Nhưng nếu không dùng bản lĩnh một kích tất sát của sát thủ, hắn liền phải chịu không ít đau khổ. Khai Thiên Tạo Hóa công tuy thần diệu khó lường nhưng mới luyện chưa quá hai tháng, hắn làm cách nào chống được một Quản Thanh Hà vốn tu Huyền khí từ khi mới sinh ra đây? Nhờ công phu gia truyền thần diệu sâu xa, hiện tại Quản Thanh Hà đã sắp sửa đột phá cửa ải Ngân phẩm huyền khí, nên mặc kệ kinh nghiệm chiến đấu chân chính hơn xa bà chị dâu đến một vạn tám ngàn dặm, hắn vẫn không cách nào cải thiện được thực tại bi đát!

Lúc đầu khi mới nghe đề nghị của Quân lão gia tử, Quản Thanh Hà cực kì không muốn nhận, mới nghĩ đến tên tiểu tử Quân Mạc Tà đó nàng đã thấy chán ghét rồi, nhưng vì nể mặt lão nên đành bấm bụng chấp nhận. Ai ngờ nhận "công việc" rồi, nàng đâm ra "nghiện" nó luôn: cảm giác khi hành hạ tên mắc dịch này quả thật.... quả thật vô cùng thoải mái, vô cùng "đã"! Mà một chuyện tốt hơn nữa, chính là ánh mắt tên hỗn đản này khi nhìn nàng không còn vẻ muốn ăn tươi nuốt sống như trước, khiến tâm tình nàng được thả lỏng không ít.

Nhưng nguyên do lớn nhất giải thích cho sự nhiệt tình của Quản Thanh Hà thì không phải ai cũng biết. Lần đầu qua đó, tên Quân Tà xấu xa liền mời nàng thứ rượu làm từ hoa quả do hắn chế ra, dù hậu kình của nó không hề nhẹ, nhưng hương vị thì chỉ dùng hai từ để tả: tuyệt hảo! Nó vừa ngọt ngào vừa êm ái, cực kì dễ chịu, thứ rượu này ở bên ngoài đúng là có dùng vàng mua cũng không được!

Cho nên, ban đầu là gượng gạo nể mặt, sau dần biến thành nghiền không chịu nổi, cuối cùng mặc kệ mưa to gió lớn, ngày nào nàng cũng phải đi sang chỗ Quân Mạc Tà!

Sau khi đánh đập dạy dỗ tên tiểu thúc ác tâm ác khí đến sướng tay còn được cầm theo hai hồ rượu ngon mang về thưởng thức, chuyện bổ tâm ích thân thế ai mà không muốn làm? Hơn nữa trên đầu còn mang theo cái ô to đùng mang dòng chữ "làm theo sự phân phó của Quân lão gia tử", nàng tha hồ tùy tâm sở dục tác oai tác quái, cảm thấy mỗi ngày làm đến mười tám lần còn thấy chưa đủ, không làm thì đúng là thiên lý khó dung!

- Ôi!

Quân Mạc Tà thở dài ngán ngẩm, đột nhiên sực nhớ một chuyện, hắn quay sang hỏi:

- Tam thúc, chuyện thúc sai người đi tìm kiếm dược vật làm đến đâu rồi? Thời gian đã lâu như vậy, thu hoạch hẳn là không ít đấy chứ?

Quân Vô Ý lắc đầu than thở:

- Liệt tràng hoa, Thông tâm thảo, Đoạn tục căn đều mua được, số lượng cũng không ít. Nhưng... nhưng về phần Kinh hà ngay cả một chút tin tức cũng không có; Cửu diệp thảo lại khác, loại này khá hiếm, người cần sử dụng nó cũng ít nên càng khó tìm. Mấy ngày trước, khó khăn lắm mới có được tin tức nói rằng Kim Hương thương thành đã phát hiện ra ba gốc, đang vận chuyển về hướng kinh thành, ta vội vàng sai người tới hỏi mua, không ngờ đến đó mới biết nó đã bị người khác mua mất rồi...

- Bị kẻ khác mua mất? - Quân Mạc Tà đứng phắt dậy: - Nếu không phải bị trọng thương làm tắc nghẽn kinh mạch, căn bản không ai cần dùng loại dược thảo này! Sao có chuyện miếng mồi sờ sờ trước mắt mà để kẻ khác nẫng đi như vậy? Không lẽ tin tức đã bị lộ, có người muốn đối đầu với Quân gia ta?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 85: Ta Quyết Không Đánh Lộn!

- Không phải!

Quân Vô Ý lắc đầu chắc nịch:

- Ngay cả những kẻ được sai đi tìm được liệu cũng không biết tìm để làm gì, chứ đừng nói tới việc liên tưởng đến chuyện của ta. Do đó, đây không thể là hành động nhắm vào ta! Chẳng qua, trùng hợp kiểu này quả thật là ông trời thích trêu người, chẳng lẽ trời cao cũng không muốn đôi chân ta được khôi phục sao?

Quân Mạc Tà đi lại không ngừng, đôi mày hắn nhíu chặt. Nếu thiếu một trong năm vị thuốc, chỉ một thôi, thì bất kể là vị gì đi nữa Quân Tà hắn đều có cách chữa cháy, dù hiệu quả không được hoàn mĩ nhưng cũng coi là ổn thỏa, đằng này thiếu mất những hai vị...

- Tam thúc đã điều tra được tung tích kẻ nẫng tay trên đó chưa?

- Ra lệnh điều tra rồi, nhưng sự tình vừa mới xảy ra, còn chưa tìm ra.

Quân Vô Ý cười nhẹ, bộ dáng thong dong không chút nóng nảy, lão lại đi an ủi Quân Tà:

- Đừng gấp, đừng gấp! Tam thúc ngươi đã chịu đựng nhiều năm như vậy, thêm một hai tháng có tính là gì!

Quân Mạc Tà chậm rãi gật đầu, lơ đãng nâng chén rượu lên môi, hắn càng nghĩ càng thấy rối, càng mờ mịt không thấy một đầu mối khả dĩ

nào. Quân Vô Ý thấy hắn suy nghĩ đến xuất thần, cũng không muốn quấy nhiễu, đành tự rót tự uống một mình.

Bỗng tiếng bước chân nhẹ nhàng từ ngoài vang lên phá tan bầu không khí trong phòng, nghe thấy nó, Quân Vô Ý chợt cười ha hả.

Quản Thanh Hàn trong bộ xiêm y trắng như tuyết đang chầm chậm đi tới, tay cầm thanh tiểu kiếm phủ đầy băng giá, khoảng cách với nàng càng rút ngắn, Quân Mạc Tà càng cảm thấy mình giống như bị một tòa núi băng đè ép. Băng giá trên người nữ tử có vẻ mềm mại yểu điệu này tỏa ra đúng là lạnh thấu xương! Thậm chí đôi lúc hắn còn vẩn vơ tự hỏi, không hiểu trái tim của nữ nhân này có phải cũng bằng băng giá hay không?

Đối với chuyện Quản Thanh Hàn ngày ngày tới thử chiêu với mình, Quân Mạc Tà đã cố gắng kháng nghị rất nhiều lần, hắn tự nhận thấy thứ thiếu sót duy nhất của mình chính là tu vi công lực mà thôi, còn luận về kĩ xảo giết người, nếu hắn xưng thứ hai thì tuyệt đối không kẻ nào dám xưng thứ nhất!

Nhưng Quân lão gia tử nào biết được điều này, hắn thì càng không thể nói cho lão biết, nên đương nhiên tất cả kháng nghị của hắn đều bị cự tuyệt phũ phàng. Khốn khổ cho Quân Mạc Tà hơn nữa, ngày đầu tiên chứng kiến cảnh đứa cháu yêu bị Quản Thanh Hàn "ngược đãi" thê thảm, Quân lão gia tử chỉ buông ra một câu rồi lập tức rời đi:

- Làm tốt lắm, ta rất vừa lòng! Tiếp tục giáo huấn hắn thật kĩ lưỡng cho ta!

Về phần Quân Vô Ý, hôm nay là lần đầu tiên lão có "diễm phúc" được thấy vở kịch đặc sắc này, nên đương nhiên không đời nào chịu bỏ qua, còn phải nói, cơ hội loại này đời người phỏng được mấy lần?

Ta quyết không đánh lộn nữa! Quân Mạc Tà trong lòng rên rỉ.

Nói đúng hơn là hắn không dám đánh lộn. Quân đại sát thủ hai kiếp làm người, tay đầy máu tanh, giết người chính là thứ hắn thành thạo nhất! Với kiểu tập luyện vũ kĩ đánh đến điểm là dừng tầm thường kiểu này, hắn quả thật nuốt không trôi, nghệ thuật giết người chân chính đã không thể sử dụng, ngay cả thủ đoạn không chế kẻ địch cỏn con của hắn cũng có nguy cơ gây tổn thương trầm trọng cho thân thể người khác, bảo hắn phải làm sao đây?

Mà kẻ đứng bên kia chiến tuyến với hắn lại là chị dâu mới chết! Tuy nàng ta chẳng có chút gì gọi là "thương hoa tiếc ngọc" với hắn, nhưng chẳng lẽ lại ra tay giết phăng nàng ta đi? Đương nhiên, càng không thể làm nàng đứt chân gãy tay, thậm chí trật khớp xây xước cũng hoàn toàn không ổn.

Càng khó chịu hơn, khi đối phó với nữ tử, nếu không phải loại chiến đấu ngươi chết ta sống, thì có một số vị trí nhất định không kẻ nào được phép chạm đến!

Mắc phải nhiều thứ cấm kị lằng nhằng như vậy, đương nhiên vốn liếng còn lại cho Quân đại thiếu phòng thân gần như chẳng còn gì, cộng thêm nàng chị dâu vốn luôn hào phóng hết cỡ khi vận Huyền khí tu vi, đại sát thủ đương nhiên tay chân luống cuống, kêu khổ không kịp.

Quản Thanh Hàn điềm đạm đứng đối diện hắn, tư thế phảng phất giống như một đóa Tuyết liên trên đỉnh băng sơn vĩnh cửu, vừa thanh khiết thoát tục, vừa cao ngạo thanh lãnh, đúng là băng thanh ngọc khiết!(nghe đồn tư thái này chính là cực phẩm trong cực phẩm, ực ực!)

Quân Mạc Tà cười cầu tài:

- Hôm nay có thể tạm thời nghỉ một bữa được không? Đệ tặng cho tỷ thêm hai bầu rượu nhé?

- Bớt nói nhảm đi!

Quản Thanh Hàn sắc mặt vẫn lạnh lùng, hai bàn tay trắng tựa bạch ngọc vừa vỗ, một luồng Hắc khí liền tuôn ra! Cửu phẩm huyền khí!

- Ngươi chuẩn bị xong chưa?

Nét mặt cô nàng đến giờ vẫn hờ hờ hững hững, ánh mắt nhìn hắn giống như mèo nhìn chuột.

"Phì, lúc trước không phải do ta ngu ngốc đi tặng rượu liệu ngươi có tích cực như vậy không? Trời ạ, phải chăng lão gia tử đang cố ý chơi ta? Đang yên đang lành bỗng cho phép nữ nhân quỷ quái này cơ hội được danh chính ngôn thuận hành hạ mình! Muốn đánh lại cũng không được, ức thật! Ngươi bảo chuẩn bị? Chuẩn bị làm quỷ à? Đằng nào chả bị ngươi đập te tua?" Quân Tà chửi thầm trong bụng.

Nhưng tính kĩ lại thì quả thật hắn tự làm tự chịu, không trách ai được. Thân mang danh "vô dụng" đã bao năm, nay dù trở thành niềm hy vọng của gia tộc cũng cần trải qua không ít khó khăn gian khổ, qua vô số ma luyện thì ngọc thô mới thực biến thành ngọc Biện Hòa (sau thành ngọc tỉ truyền quốc của các triều đại TQ), cái lý ấy ai mà chẳng biết, nên Quân lão gia tử an bài âm mưu lên hắn cũng là chuyện hiển nhiên! Tất cả là tại tên Quân Mạc Tà khốn khiếp, sao hắn xui xẻo đầu thai nhầm chỗ thế không biết?

Rõ ràng dư sức bình yên qua ải mà vẫn cắn răng để kẻ khác hành hạ, chẳng lẽ ta mắc bệnh thích ngược đãi bản thân sao? Hỡi ông trời, ông mau nói cho ta biết, trên thế gian này còn điều gì bi thảm hơn không? Hỡi lão gia tử, chừng nào người mới chịu hủy cái lệnh quái đản này đây? Quân Mạc Tà trong lòng gào khóc thảm thiết.

Nếu khiến gia gia một lần nữa nhận định ta là kẻ vô dụng mà kết thúc được trường ác mộng này, ta nhất định sẽ đến trước gia gia mà thành khẩn nói hai từ: xin lỗi!

Nếu phải đưa ra một khoảng thời gian để kết thúc chuyện này, ta chẳng luyến tiếc gì mà nói ngay rằng: một giây sau!

Trong lúc Quân Mạc Tà còn mải chìm trong vẩn vơ suy nghĩ, cô nàng chị dâu của hắn lại không rỗi rãi như vậy, tay ngọc lập tức vươn ra thành quyền, băng sương phủ đặc phía trên vô cùng huyền ảo, liên tiếp đánh tới, không chút buông lỏng, quyền nối quyền, chiêu liền chiêu. Hình như cô ả muốn hoàn thành nhiệm vụ càng nhanh càng tốt rồi xách theo hai bầu rượu của khổ chủ mang về nhấm nháp, hơi sức đâu dư thừa mà đi bồi tiếp tên hỗn đản này đùa giỡn.

Dù thời gian gần đây hạnh kiểm của tiểu tử này có tiến bộ không ít, nhưng Quản Thanh Hàn vẫn không có chút hứng thú với chuyện ở cùng một chỗ với hắn.

Tiếng kêu la thảm thiết không ngừng vang lên bất tận hòa cùng tiếng quyền cước giáng lên thân thể bình bịch cực kì ăn khớp nhịp nhàng, biến thành một bản nhạc vừa vui tai vừa vô cùng quái dị. Quân Vô Ý tay nâng chén rượu, tai nghe "nhạc tiên", mắt nhìn trận đánh chuột - mèo vừa thiếu cân sức, vừa nhàm chán cực độ, hắn không nhịn được phải lắc đầu cười khổ, trong tâm thầm bội phục thủ đoạn trừng phạt đứa cháu bất trị của lão gia tử quả nhiên thần diệu vô song. Đang trong lúc vui vẻ thoải mái thưởng thức vở kịch, đột nhiên Quân Vô Ý đứng tròng mắt, vẻ mặt trở lên vô cùng trịnh trọng, nhìn chằm chằm vào từng động tác của Quân Mạc Tà, khiến chén rượu trên tay rơi xuống đất vỡ tan bao giờ không biết!

Quân Mạc Tà vừa xuất một động tác khiến hắn giật mình!

Lúc Quản Thanh Hàn một chưởng đánh tới, liền sau đó là một cước xuất theo, hai động tác cực kì liền lạc chặt chẽ, Mạc Quân Tà liền chuyển thân, khuỷu tay đưa ra rồi lập tức co lại, sau đó hắn liền bị đánh ngã chổng vó.

Vốn dĩ những động tác của hắn cũng chẳng có gì đặc biệt đối với người thường, nhưng rơi vào mắt một Địa huyền cao thủ, một đại tướng quân từng tung hoành chốn sa trường như Quân Vô Ý lại mang một ý vị hoàn toàn khác hắn, đúng là khiến lão phải kinh tâm động phách!

Muốn sinh tồn trên sa trường, cách duy nhất chính là một chiêu tất sát, một đòn định sinh tử! Một chiêu tung ra trong vô thức của Quân Mạc Tà lúc nãy, dù hắn lập tức kịp thời thu hồi, nhưng Quân Vô Ý vẫn nhìn thấy rõ ràng, mục tiêu mà khuỷu tay Quân Mạc Tà hướng đến chính là yết hầu Quản Thanh Hàn! Chỉ cần hắn không thu động tác, thì dù với sức vóc trói gà không chặt, vẫn đủ đưa nàng ta vào chỗ thập tử nhất sinh!

Đáng nói hơn, chính là thời điểm tung ra động tác đó quá mức xảo diệu, nhằm đúng vào khoảng trống được tạo ra giữa một chưởng một cước liên hoàn kia. Võ công Quản Thanh Hàn không phải tầm thường, ra chiêu hết sức cẩn mật sít sao, khoảng sơ hở giữa hai chiêu chỉ xuất hiện trong nháy mắt liền biến mất, chẳng khác nào bóng ngựa lướt qua cửa sổ, mà cái nháy mắt đó giữa hai chiêu cũng là sơ hở chí mạng nhất của nàng ta!

Quản Thành Hàn tuyệt đối không thể chống nổi một chiêu phản kích quỷ khốc thần sầu kia!

Huynh đệ, tỷ muôi các ngươi thật quá... thật quá khủng bố đi! Hay lắm! Hay lắm! Bất kể nam nữ, đúng là một kẻ mạnh mẽ, một kẻ quỷ dị khôn lường!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 86: Bản Năng Đáng Sợ!

Lấy chênh lệch Huyền khí giữa Quản Thanh Hàn và Quân Mạc Tà .Quản Thanh Hàn có bị Quân Mạc Tà công kích ở trên cơ thể cũng chưa hẳn có thể tạo thành thương tổn. Nhưng mà yết hầu lại là nơi yếu hại nhất ,khuỷu tay là nơi cứng rắn mạnh nhất trên cơ thể con người, dùng chỗ mạnh đánh chỗ yếu thì là nhất kích tất sát.

Là đủ lật ngược tình thế chiến thắng bằng một đòn.

Vì thế nên Quân Vô ý mới trở nên khiếp sợ.

Mạc Tà thật sự thông minh như vậy hoặc giả là trùng hợp chăng? Quân Vô Ý lòng đầy nghi ngờ rồi cũng lấy lại chú ý theo dõi cuộc chiến. Liên tiếp những chiêu sau đó mặc dù Quản Mạc Tà ở thế bị chịu đòn, nhưng qua mắt Quân Vô Ý thì Quân Mạc Tà chỉ cần dùng tới lực đạo là Quản Thanh Hà sẽ bại, Quân Mạc Tà sẽ giết nàng! Thậm chí … chỉ trong một chiêu, mà lại không chỉ một lần!

Quân Vô ý trầm mặc tinh tế quan sát.

Một chiêu này, Quân Mạc Tà né tránh đến vị trí thuận lợi ,đã nâng nắm tay, ngón giữa xuất động. Nếu cứ thuận đường đánh thẳng đà thì chính là phía sau gaý của Quản Thanh Hà! Nơi này chính là khớp nối yếu nhất trên cơ thể! Ngón tay giữa hơi hơi nhô ra nếu đánh là trúng huyệt Ngọc Chẩm sau não thì …

Lại một chiêu này, vị trí đầu gối của Quân Mạc Tà có động tác khác thường, nếu không lùi mà tiến tới thì cũng là đòn trí mạng nhằm vào Hạ

âm!

Tim!

Thái dương **!

Đốt sống!

Tròng mắt, yết hầu, sau tai. . .

Quản Thanh Hàn hăng hái đánh cho khoái tay mồ hôi đầm đìa, Quân Mạc Tà ra sức tránh né kêu khổ thấu trời. Quân Vô Ý lại đứng một bên nhìn được hãi hùng khiếp vía cũng . . . đổ mồ hôi đầm đìa!

Mồ hôi đầm đìa là vì lo lắng cho Quản Thanh Hàn. Cứ đến một chiêu thì Quân Vô Ý đều sợ một lần. Với nhãn lực của lão mà cũng phải hơi dừng sau mới có thể phán đoán ra một chiêu này Quản Thanh Hàn gặp phải hung hiểm thế nào. Mà lúc này đã qua mấy chiêu, bản thân Quản Thanh Hà đã vô số lần thoát khỏi lưỡi hái thần chết mà hoàn toàn không biết gì vẫn hăng hái tấn công.

Mà Quân Mạc Tà mỗi lần gắng gượng tự ngừng không để phản ứng phát ra theo bản năng, ý đồ xuất sát chiêu trí mạng lại cũng bị Quân tam gia biết rõ!

Quá đáng sợ, mặc dù với cảnh giới Địa huyền cao thủ của Quân tam gia có khả năng trấn tĩnh siêu cường thì dường như cũng không kiên trì nổi nữa!

Quá khủng bố! Người trong cuộc mê muội còn người ngoài lại sáng suốt. Nơi này những người đứng xem không chỉ nhìn rõ ràng mà còn suýt bị hù chết!

Lão thậm chí không dám tùy tiện ngăn cản trò chơi tử vong này! Chỉ sợ chính mình nói một câu làm kinh động đến Quân Mạc Tà khiến hắn thu tay không kịp thì Quản Thanh Hàn trong một khắc sẽ hương tiêu ngọc vẫn!

Động tác của Quân Mạc Tà vẫn sắc bén dứt khoát, cho dù là hai chân của Quân Vô Ý còn lành lặn thì cũng vạn vạn lần đến không kịp ngăn cản!

Cuối cùng thì Quân Mạc Tà bị đánh ngã xuống đất mười lần. Quản Thanh Hàn tự cảm thấy đã hoàn thành nhiệm vụ trọn vẹn nên một câu nói cũng chẳng muốn thốt ra, cứ cáo lỗi với Quân Vô Ý rồi xách hai bầu rượu lên cũng không buồn quay đầu lại rồi đắc thắng mà đi. Từ đầu đến cuối nàng không mừng không giận, sắc mặt lãnh đạm, động tác kịch liệt như vậy lại không ra mồ hôi. Vẻ đau đớn hiển nhiên của Quân Mạc Tà đối với Quản Thanh Hàn mà nói, quả thực là cần phải đến mức như vậy. Dù sao cũng là Cao giai Huyền giả đối xử với đám Đê giai dong thủ (bất tài thông thường), bộ dạng này mới là hợp lý đó!

Quân Vô Ý ngây ngốc nhìn theo bóng Quản Thanh Hàn rời đi mà trong lòng chấn kinh không gì so sánh! Theo tính toán của lão thì trong trận đấu vừa mới rồi, nếu quả thật là trận tỉ thí sinh tử thì Quản Thanh Hàn chí ít đã chết đầy đủ bốn mươi bảy lần! Mà lại mỗi một lần Quân Mạc Tà cuối cùng đều có thể toàn thân mà lui!

Đây là một số liệu đáng sợ cỡ nào! Phải biết biểu hiện ra ngoài của Quân Mạc Tà hiện tại chỉ có là Tứ phẩm Huyền khí, còn Quản Thanh Hàn đã là Cửu phẩm Huyền khí, sắp sửa đã đột phá tiến vào cảnh giới Ngân phẩm Huyền giả đứng đầu một lứa cao thủ trẻ tuổi!

Chẳng lẽ truyền thuyết Đê giai Huyền giả không cách nào chiến thắng Cao giai Huyền giả của mình sẽ bị đứa cháu này phá vỡ.

Không, hiện tại cái này là sự thực rồi!

Mà sự thật đáng sợ nhất lại là những động tác này của Quân Mạc Tà rõ ràng đều là phản ứng theo ý thức bản năng! Nhưng mỗi lần thì đều tại lúc hắn sắp sửa xuống tay lại miễn cưỡng thu hồi! Điều này chứng minh cái gì? Còn có thể có ý nghĩa nào khác chứ!

Quân Vô Ý khắp người mồ hôi lạnh ròng ròng!

Cái này chứng minh Quân Mạc Tà đối với việc giết người đã là vô cùng thành thạo, hắn tung ra những động tác đó hoàn toàn vô thức!

Thậm chí không cần tự hỏi, không cần suy xét, vào lúc bị công kích thì cứ tự nhiên như vậy liền có thể tìm ra nhược điểm của kẻ địch để ra một kích trí mạng.

Giết người, đã là bản năng!

Chỉ có như thế, mới xuất hiện tình huống này!

Phải giết bao nhiêu người mới có thể tôi luyện ra phản ứng theo bản năng như vậy???

Cho dù là Quân Vô Ý mong muốn thì dường như cũng không dám suy nghĩ tiếp nữa.

Đã quen nhìn hùng tướng trong quân, cũng quen cảnh bỏ mạng chốn sa trường, lại càng quen thuộc với chuyện sát phạt đẫm máu; Đã trải qua vô số lần đâm chém đổ máu, đã từng tự tay bồi dưỡng ra rất nhiều sát thủ như Quân Vô Ý. Vậy mà cả một đời chinh chiến hơn trăm lần, giết người không tính được, nhưng trước nay —— cũng đều không thấy được nhân vật đáng sợ như thế này!

Quái vật? !

Không ra tay thì thôi, vừa động tay là giết người! Giết người, đã hoàn toàn dung hòa với bản năng, trở thành phản ứng đầu tiên của phản xạ thần kinh!

Mà quái vật đáng sợ, tàn khốc tựa như ác ma này lại chính là cháu yêu của mình!

Người cháu bị cả đế đô công nhận là phế vật!

Quân Mạc Tà!

Quân Vô Ý rên rỉ một tiếng, che kín hai mắt: ta đang thấy cái gì đây? Ta nhất định là đang nằm mơ! Như nếu ta nằm mơ! Thì hãy cho ta tỉnh dậy nhanh lên!

Ác mộng? ! Nếu Mạc Tà có thể có được thực lực cường đại như thế, tại sao lại là ác mộng! Hoặc giả là mộng đẹp cũng không biết chừng!

Một khắc này, Quân Vô Ý lại đột nhiên nhớ tới Quân Mạc Tà tại lúc khẩn cầu Quân lão gia tử thu hồi mệnh lệnh: gia gia, ta không biết đánh nhau!

Thật, ta thật sự không sẽ đánh nhau nổi!

Một công tử nổi danh kinh thành không biết đánh nhau? ! Đương thời khi nghe đến câu nói này thì phản ứng đầu tiên của Quân lão gia tử là hung hăng đạp một cước lên mông Quân Mạc Tà, sau đó vếnh ngược râu mép chỉ vào cửa lớn hét to một tiếng: cút đi!

Mà lúc này nếu cũng nghe được câu nói này thì Quân Vô Ý thiếu chút nữa mà cười ra tiếng; Suốt một hồi lâu thậm chí nhớ tới câu nói này lại không tự chủ được mà vui vẻ hẳn lên: thật sự đáng để cười lắm chứ.

Không biết đánh nhau, cố nhiên có thể lý giải vì sẽ không thể đánh nhau. Cũng chưa hẳn không thể lý giải nguyên nhân là vì . .. .

Mà hiện tại lão mới hoàn toàn hiểu được ý nghĩa bên trong câu nói của Quân Mạc Tà, hắn xác thực không biết đánh nhau —— hắn chỉ biết giết người!

Loại kí xảo giết người này thuần túy đã đạt tới cực điểm, đã thấm đẫm vào trong máu, đã dung nhập vào sâu thẳm trong linh hồn. Đã hòa tan vào xương cốt toàn thân, từng đường gân thớ thịt, vào mỗi một tế bào thần kinh !

Nếu như tướng sĩ nơi sa trường có được kĩ xảo thế này, cho dù trong trăm vạn đại quân, chỉ cần hắn còn có khí lực thì hắn sẽ không ngã

xuống! Mà kẻ địch của hắn rồi cũng chỉ như những dãy thi thể xếp thành hàng thành lớp!

Sát thủ trong tổ chức sát thủ nếu như có được kỹ xảo bậc này thì không bao giờ lâm vào cảnh bất lợi! Sẽ tạo ra một sát thủ thần thoại trên Huyền Huyền đại lục!

Cho dù là người nào, nếu có được dạng kỹ xảo này đều có thể hóa thân thành Tử thần đòi mạng!

Đến cảnh giới thế này thì giết người đã là một loại tập quán, đã thành một thứ bản năng, hoặc giả là một dạng nghệ thuật đỉnh cao, thậm chí là sự tuyệt mĩ chí cao vô thượng! Giống như là bậc thầy tổ sư của làng họa. Tiện tay một bút là thành tác phẩm cảnh non xanh nước biếc để đời! Giống như là đại sư âm nhạc mà điệu đàn đã ngấm vào xương tủy, tiện tay lướt nhẹ qua phím là âm nhạc thần tiên đã lượn lờ trên thiên thượng nhân gian!

Đây chính là điều mà cả sát thủ và binh sĩ đều ước mơ, nhưng từ trước đến nay chưa ai đạt tới cảnh giới giết người đỉnh cao! Vậy mà, Quân Mạc Tà, cháu mình làm sao có thể đạt được ? Làm sao có thể là Quân Mạc Tà? !

Quân Vô Ý trong lòng tăng thêm một phần nghi vấn, rốt cuộc là hắn học được từ nơi nào? Làm sao mà hắn lại luyện thành ? Trọng yếu nhất là hắn lấy cái gì để luyện thành? !

Quân Vô Ý cảm giác được mình càng ngày càng nhìn không thấu đứa cháu yêu. Tuy rằng trước mắt biểu hiện của hắn vẫn cứ chỉ có tu vi Tứ phẩm Huyền khí. Nhưng ngay khi hắn vừa mới biểu hiện thì Quân Vô Ý cảm thấy chính mình đã phải ngước nhìn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 87: Trọng Tâm Vấn Đề

Quân Mạc Tà dường như không có việc gì vỗ vỗ bụi đất trên người, lắc lắc mông ngồi xuống trên ghế. Chút thương tổn ấy với hắn mà nói thì thật sự là không đáng nhắc đến. Chỉ cần dùng Khai Thiên Tạo Hóa Công vận hành một chu thiên liền thành không có chuyện gì. Dù sao Quản Thanh Hàn cũng không thực sự xuống tay tàn nhẫn!

Đột nhiên cảm giác phía đối diện có chút khác thường, hắn vừa ngẩng đầu mới phát hiện tam thúc của mình, vị Đại tướng quân đã tung hoành sa trường này đang có ánh mắt vô cùng khiếp sợ. Không! Hắn là ánh mắt vô cùng kinh hoàng đang nhìn mình; sâu trong ánh mắt tràn đầy sự dò xét, thậm chí còn bao hàm một vẻ sợ hãi, một nỗi kinh ngạc, một niềm kính sợ!

"Ngươi rốt cuộc... Làm sao mà được như vậy?" Quân Vô Ý vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt như chim ưng soi mói nhìn hắn: "Ai dạy ngươi? Ai có bản lĩnh như vậy, có phải là cao thủ Chí Tôn Thần Huyền trong truyền thuyết không?!"

Quân Mạc Tà ngẩn ra, lập tức hiểu được, đột nhiên cười ha hả. Một lúc lâu sau mới giơ chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

"Muốn luyện thành gan nghĩa dũng thì phải có tâm giết người!" Quân Mạc Tà cười hắc hắc: "Tam thúc thực sự là muốn hỏi không biết rốt cuộc điệt nhi đã giết bao nhiêu người để có được cảnh giới như vừa rồi?"

Nhìn thần sắc của Quân Vô Ý là Quân Mạc Tà biết vị tam thúc này của mình đã khéo léo khám phá ra được cái gì đó. Bản năng phản ứng

của mình dù lúc đó đã cố ức chế, nhưng dấu hiệu hắn là vẫn có. Có lẽ Quản Thanh Hàn vì ở trong cuộc hay do thực lực còn bị hạn chế nên khó có thể cảm thấy, nhưng Quân Vô Ý đâu phải loại hạ đẳng? Thân là Địa Huyền cao thủ, là chiến tướng tung hoành trăm trận, lại đứng ngoài cuộc nên tỉnh táo hơn kẻ u mê trong cuộc thì làm sao không thể nhìn ra sự thật?

Quân Vô Ý hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Mạc Tà, chiến trường giết địch, lấy tánh mạng của kẻ địch chính là việc không thể chối bỏ; Nhưng ngươi chưa bao giờ dấn thân vào quân đội, lại có thể luyện một thân công phu giết người như vậy, đến tột cùng là luyện tập như thế nào? Đạt đến cảnh giới như vậy nếu không có giết một số lượng người lớn thì không có khả năng tu thành, chẳng lẽ ngươi..."

Giọng của Quân Vô Ý có chút run rẩy lại thêm phần tức giận : "Ngươi nhiều năm ở đế đô... Chẳng lẽ ngươi dùng sinh mệnh dân chúng bình dân để luyện thành?"

"Tam thúc cũng là người biết rõ chuyện chém giết mà sao lại nói như người ngoài cuộc vậy! Bản lĩnh giết người nhất định cứ phải thông qua giết người mới luyện thành sao" Quân Mạc Tà nhẹ nhàng nói bâng quơ: "Kỳ thật chỉ cần người ta có thể thật sự quen thuộc, hiểu biết các chỗ xương cốt, các chỗ đốt ngón tay trên thân thể thì tự nhiên cũng sẽ biết ."

Hắn chớp mắt, nói: " Thân thể con người, không phân nam nữ đều có hai trăm lẻ sáu đoạn xương cốt. Nói cách khác là cũng có hai trăm lẻ sáu chỗ các khớp xương! Cơ thể con người từ đùi trở lên không kể trước sau, phải trái, trên dưới đều tồn tại những vị trí yếu huyệt mà tại đó có thể một đòn là dồn người đó vào cái chết! Mà cho dù là chiêu thức dạng gì, chỉ cần đánh ra thì nhất định sẽ có một bộ vị của hắn lộ ra sơ hở!"

"Nếu muốn động thủ thì tất nhiên sẽ vận động xương cốt, lợi dụng các đốt khớp xương. Mà chịu lực lớn nhất chính là các bộ phận được sử dụng này vào thời điểm đó, bộ phận không sử dụng chính là chỗ sơ hở, đủ là sơ hở trí mạng! Đến khi ngươi tìm được sơ hở rồi, như vậy cả phần

hắn đang ở sử dụng kia cũng thành sơ hở! Sau khi hoàn toàn hiểu xong thì việc tìm vị trí có lợi của mình đấu với vị trí bất lợi của người quả là dễ dàng! Lúc trước điệt nhi đã nói với gia gia, Tà nhi sẽ không đánh nhau, là thực sự toàn tâm toàn ý nói thành thật. Hôm nay nếu điệt nhi toàn lực phản kích thì không biết vừa rồi tẩu tẩu sẽ chết bao nhiêu lần, ít nhất một trăm lần! Không biết tam thúc có nhìn thấy như vậy hay không!"

Quân Mạc Tà khép mắt, nhe hàm răng trắng bóng: "Không thể không thừa nhận là điệt nhi đã tập thành bản năng, cứ ra tay thì nhất định chỉ nhằm vào vị trí như vậy, vị trí một đòn là mất mạng! Điều này cũng không phải kỳ quái như vậy chứ? Ở trên đời này, người hiểu rõ nhất về thân thể con chính là thầy thuốc. Nhưng chắc tam thúc chưa bao giờ từng gặp loại thầy thuốc giết rất nhiều người để học cách cứu người? !"

Quân Vô Ý ngơ ngẩn, cả giận nói: "Ngươi là cưỡng từ đoạt lí (già mồm cãi cố) !"

Quân Mạc Tà thở dài, nói: "Kỳ thật tam thúc phải hiểu rõ là từ nhỏ đến lớn tam thúc cơ bản đã nhìn thấy điệt nhi lớn lên. Trong hai năm vừa rồi dù không thường xuyên gặp mặt, nhưng tổ chức tình báo Quân gia với Tà nhi thì mỗi ngày đi nơi nào, mỗi một canh giờ làm cái gì, đều có bản ghi chép kể lại. Hừ, thậm chí đến cả thời điểm điệt nhi vùi hoa dập liễu cũng có bản ghi chép thời gian dài ngắn, nữ tử là ai. Ngay cả ngày sinh tháng đẻ nàng kia gia đình xuất thân mười tám đời tổ tông cũng đều điều tra tường tận. Tam thúc, chẳng lẽ người cho rằng điệt nhi thật sự có bản lĩnh âm thầm lặng lẽ giết người? Phỏng đoán như vậy thật sự là thực hoang đường, đúng không? !"

Quân Vô Ý không biết nên khóc hay cười, nghẹn họng nhìn trân trối!

"Chẳng lẽ thật sự là có sát thủ bậc vương giả bẩm sinh?" Quân Vô Ý trừng mắt đột nhiên cảm giác trong đầu thực là hỗn loạn. Chuyện này nằm ngoài tầm hiểu biết của mình khiến cho vị chiến tướng dày dạn này không khỏi lạc vào mê cung ….

Quân Mạc Tà âm thầm lau mồ hôi lạnh, ngấm ngầm thở phào thật dài. Mịa nó, đến tắc thở mất. Chém gió cho lọt lỗ tai vị tam thúc này thật sự là khó khăn quá!

"Nhưng còn ngươi, làm sao lại cảm thấy hứng thú đối với việc giết người vớ vỉn như vậy? Mà tài nghệ của ngươi sao lại cao như thế ! Với thân phận của ngươi ... Cũng quá ..." Quân Vô Ý vẫn không có buông tha cho mà tiếp tục truy vấn.

"Tam thúc, Quân Mạc Tà từ khi đi vào thế giới này, còn chưa từng có giết qua bất cứ người nào đâu." Sâu trong mắt Quân Mạc Tà thoáng qua vẻ buồn chán cùng với khát vọng; Hắn nhún vai giơ tay, vẻ mặt chân thành và thành khẩn. Dáng điệu như vậy thật sự là rất rõ ràng. Bất luận kẻ nào vừa thấy đều đã lập tức biết là lời của hắn tuyệt đối là lời nói thật, là nói từ đáy lòng!

Lời như vậy cũng đúng là lời nói thật! Có điều kẻ là Quân Mạc Tà thốt ra từ trong miệng ở câu nói "Quân Mạc Tà đi vào thế giới này" lại có ý là chỉ Quân Tà đích thực được gia tộc này tiếp nhận. Còn mình chỉ là Quân Mạc Tà giả danh. Tính đi tính lại thì chỉ là một chút công phu mà thôi.

Về phần kẻ mấy ngày trước đây giết tên sát thủ kia thì đó là tên Quân Tà -vua của các đại sát thủ giết, cũng không phải là Quân Mạc Tà ta. Đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau hắc hắc...

Đúng lúc này, Khả Nhi im lặng đi tới, hành lễ, nói: "Tam lão gia, thiếu gia; ngoài cửa có người cầu kiến Tam lão gia, nói là có việc gấp cần bẩm báo." Nói xong, liếc mắt nhìn bùn đất trên người Quân Mạc Tà thì tiểu la lỵ có chút đau lòng: thiếu gia đáng thương, lại bị ngược đãi. Gần đây thiếu gia hòa ái rất nhiều, thật sự không đáng chịu sự ngược đãi này!

Quân Mạc Tà vội vàng nói: "Mau cho hắn vào đây!"

Cuối cùng thì cũng kẻ giải vây cho, lại tới rất đúng lúc.

Không bao lâu, một tráng sĩ áo xanh chững chạc đi đến. Bước chân vững chắc, ánh mắt lợi hại, khuôn mặt bình tĩnh, Quân Mạc Tà đánh giá một chút, thầm nghĩ người này có dáng dấp là một nhân tài, không sai không sai.

"Tướng quân, đã tra ra người đi mua Cửu Diệp thảo."

"Là ai?" Quân Vô Ý và Quân Mạc Tà đồng thời lên tiếng hỏi.

" Là … đại thiếu gia của Đường gia, Đường Nguyên." Người nọ giương mắt nhìn Quân Mạc Tà liếc mắt một cái, có chút đề phòng mà nói ra.

"Đường Nguyên? !" Quân Mạc Tà kêu lên khó tin: " Tên mập này mua Cửu Diệp thảo làm gì nhỉ?? Là trong Đường phủ có người cần đến vị thuốc này sao?"

"Cái này ... Thuộc hạ tạm thời không biết."

Quân Vô Ý, Quân Mạc Tà hai chú cháu nhìn nhau, đều không nói gì. Người nọ biết điều lui xuống, im lặng biến mất

"Không phải là ... Tiết lộ tin đồn đó chứ?" Quân Vô Ý trầm tư .

"Khẳng định sẽ không phải!" Quân Mạc Tà thập phần khẳng định trả lời, đảo mắt lại cau mày: "Bất quá tên mập này vì cái gì mà cần mua Cửu Diệp thảo? Lại còn sử dụng vị thuốc này rất trùng hợp, việc này quả nhiên là phải cân nhắc đó" Suy nghĩ một hồi rồi hắn ngẩng đầu lên nói: "Tam thúc, điệt nhi nhớ người từng nói qua, lần này phát hiện được ba gốc Cửu Diệp thảo?"

"Không sai!"

"Một khi đã như vậy thì ở trong tay Đường mập so với ở trong tay người khác sẽ có nhiều hơn. Điệt nhi nghĩ biện pháp khiến cho hắn phải nhả ra hai gốc mới được! Chuyện này giao cho điệt nhi !" Quân Mạc Tà nói chắc chắn. Đường mập đánh bạc thua mất bội ngọc cùng với bội

kiếm đều còn ở trong tay mình. Nếu mà mình mở miệng cùng hắn đổi hai gốc dược thảo, cam đoan tên mập này so với con thỏ chạy trốn còn nhanh hơn ! Xem như cho tên mập này chút tiện nghi !

"Cũng tốt." Quân Vô Ý nhàn nhạt cười nhìn xuống chân mình, trong ánh mắt lộ ra một tia kích động. Còn thiếu một vị thuốc cuối cùng, Phần Kinh hà!

< Rất nhiều bằng hữu đưa ra, Quân Mạc Tà đã giết người. Điểm này là ta sơ sót, ha hả, hiện tại sửa đổi lại đây, có lẽ có chút vô cùng nhân ý, mọi người thông cảm một chút cáp cáp. Cám ơn các ngươi, về sau có cái gì sai lầm, thỉnh đúng lúc vạch. Vì chúng ta Tà Quân, mọi người liền vất vả một chút a, ha hả. >

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 88: “Ngươi Có Dược Liệu, Ta Không Có!”

Cứ mỗi bước tới gần mục tiêu thì không hiểu sao trong lòng Quân Vô Ý cảm thấy lo đứng lo ngồi.

Việc này không nên chậm trễ !

Quân Mạc Tà lập tức tự hành động khi đi tìm Đường Nguyên. Vạn nhất dược liệu kia bị mập mạp làm hư hỏng thì thiết tưởng lại tốn một phen công phu miệng lưỡi . Việc này rốt cuộc càng để lâu càng dễ xuất hiện biến cố.

Run rẩy ngồi trên kiệu, Quân tam thiếu gia thần sắc bệnh tật, ốm o tàn tạ đi đến Đường phủ; Vừa tới đại môn, chỉ thấy bên trong một quả cầu thịt tròn trịa rất đặc trưng huyên thuyên lải nhải lăn ra, toàn thân khoác áo bào màu da. Cách ăn mặc của Đường Nguyên đại thiếu gia hôm nay quả thực là rất đặc sắc. Nếu mà lại nhỏ đi mấy cỡ sợ rằng sẽ bị người ta một muôi xúc vào trong bát lớn, sau đó liền dễ dàng xem như viên thuốc bưng lên bàn ăn. . .

"Tam thiếu gia, sao người lại đến đây? Cơ thể có tốt không? Không phải muốn tìm ca ca đùa bỡn" Đường Nguyên cao hứng nhìn vào Quân Mạc Tà, vẻ mặt khi đó thực là hoàn toàn chân thành hớn hở.

"Ta tới tìm ngươi." Quân Mạc Tà vén màn kiệu lên: "Sao vậy, ngươi muốn đi đâu à?"

"Đúng rồi, ta đang định đi Thịnh Bảo Đường chơi. Hôm nay ở đấy có một số mặt hàng tốt. Lão gia tử cho ta đi đến đó, mua mấy kiện đồ vật

kia về." Đường Nguyên sờ tay vào ngực, rút ra một tập điệp ngân phiếu vỗ phành phạch ở trong tay, cười đến mức khuôn mặt biến thành Phật Di Lặc: "Lần này chính là phụng mệnh đi đùa giỡn, nhìn một xấp đầy như vậy! Chờ ta mua được mấy món đồ chơi kia về, dự tính còn có thể thừa lại không ít. Tam thiếu gia, đến lúc đó chúng ta lại đi Thiên Kim đường đùa giỡn hai nàng?"

"Sao không biến thành lão bà luôn?" Quân Mạc Tà bĩu môi.

"Ai, tam thiếu gia, là huynh đệ không nên đề cập đến vấn đề này ." Gương mặt trắng trẻo của Đường Nguyên lại cũng hiện ra vài nét tối sầm: "Đó là bị người hãm hại thôi! Nếu là trong tình trạng bình thường thì ta đây là đổ thần tái thế. Điều này tuyệt đối không phải truyền thuyết!"

"Ta mà có thể tin tưởng mồm mép nhà ngươi, còn không bằng tin tưởng trên thế giới này có quỷ!" Quân Mạc Tà chế nhạo, sau đó liền nghiêm mặt lại, không nhìn Đường Nguyên trong chốc lát mặt mày đã nhăn lại như quả khổ qua đầy vẻ ủy khuất hỏi thẳng tưng:”Đừng vội đi đâu cả, lần này ta có chuyện quan trọng tìm ngươi “

“Việc gì! Hai huynh đệ chúng ta có gì mà khó nói” Đường Nguyên chớp chớp hai mắt.

“Nghe nói ngươi từ hiệu Kim Hương dược hành mua ba gốc Cửu diệp thảo? Hiện tại thương thế của ta cần dùng đến chúng, mau lấy ra cho ta!” Quân Mạc Tà không khách khí trực tiếp mở mồm đòi hỏi.

“Ngươi nghe ai nói vậy quả thực oan uổng rồi! Ta ghét nhất chính là mấy thứ cây cỏ dược thảo này, ngươi còn không biết sao!" Cả cơ thể béo nung núc của Đường Nguyên run rẩy, trợn mắt trợn mũi đỏ bừng: “Có bao giờ ta đã thấy mấy món đồ đó chứ? Cái gì mà Cửu diệp thảo với Thất diệp thảo, ta thật không biết nó ở đâu!”

Quân Mạc Tà sa sầm mặt mày: "Đường Nguyên, ngươi không biết? Lão tử thật khó mà cãi lại nổi ngươi một câu, ngươi dám nói không biết

với lão tử sao? Vậy ngươi còn muốn ngọc bội cùng với kiếm hay không? Đcm, Lão tử quay về lập tức ném vào hố phân!”

"Ta là thật không biết!" Đường Nguyên gấp đến nhảy dựng lên vội làm một động tác đối với hắn mà nói là cực kì khó khăn - chỉ thiên chỉ địa rồi thề thốt:”Đại ca, ta nào dám gạt ngài, nếu ai biết về thứ kia chính là con của Ô Quy vương bát đản ….Ặc? Cửa hàng Kim Hương ?”

Vừa thề thốt xong đột nhiên hắn giật mình mở to hai tròng mắt lớn tiếng kêu lên:” Đcm, Tam thiếu ngươi vừa nói đến cửa hàng Kim Hương?”

"Ngươi còn vẫn chưa điếc!" Quân Mạc Tà hừ hừ hai tiếng, liếc mắt nhìn vào hắn. Xem tên mập mạp này định xuất chiêu gì nữa đây. Tuy nhiên bề ngoài của hắn thực sự không giống bộ dạng lừa gạt người.

“Nơi đó là sản nghiệp nhà ta!” Quai hàm Đường Nguyên run rẩy, hai mắt tròn xoe:”Thảo dược lão tử cả đời này chưa từng mua đến một lần! Chờ năm ngày ta sẽ vơ vét thảo dược cả thể rồi mang đến chỗ ngươi ở …”

Nói đi nói lại rồi Đường Nguyên liền đập mạnh vào đùi một cái: "Vừa vặn ngày đó có một mẻ thảo dược mới. Nghe chưởng quỹ giới thiệu nói tính chất chúng rất tốt, ta liền đóng gói chúng nhét vào rương mang cho ngươi. Nếu quả thật có cái gì mà Cửu diệp thảo với Thất diệp thảo thì đều ở nhà của ngươi”

“Ách!” Quân Mạc Tà trợn tròn mắt nhìn cười ha hả nói:” Ngày đó không phải là ngươi rõ ràng chỉ đưa cái gì ... trăm cân linh tinh sao?"

"Huynh đệ, không phải đầu óc ngươi bị nước vào a”Đường Nguyên nhướng mắt khó khăn lắm mới liếc nhìn hắn một cái:”Đưa thứ tốt cũng phải che mắt người, không phải ta đưa ngươi hai rương lớn? Mặt ngoài tầng trên đều là dược liệu nhân sâm phục linh chính tông cho người khác xem! Ở dưới mới là trăm cân linh tinh thứ tốt! Ta còn chưa kịp nói đã bị lão gia tử nhà ngươi mắng. Mấy ngày này ta còn đang lo lắng mấy thứ

kia liệu có bị mốc, hay không phải huynh đệ nhà ta lại là luyến tiếc không đưa …..”

Nói đến đây, Đường mập mạp tổng kết: "Cho nên, ngươi có dược liệu, ta không có"

Quân Mạc Tà lảo đảo một hồi, chỉ còn thiếu nước nhảy ra khỏi kiệu. Ngây ra nửa buổi mới từ trong kẽ răng bật đi ra mấy chữ: "Ta. . . Rõ là!”

Không có tâm tư cùng Đường Nguyên cãi cọ, Quân Mạc Tà lòng như lửa đốt muốn trở về ngay. Vạn nhất thứ kia ở trong rương bị mốc thì có dễ chịu không cơ chứ! Tên mập mạp này thật đúng là làm bậy quá đáng!

Đường Nguyên cầm tay kéo lại: "Gấp gì, tam thiếu, ngươi bệnh nặng mới khỏi, lại khó được đi ra một lần, cùng ta đến dự buổi đấu giá đi. Nghe nói hôm nay đồ vật tốt không ít! Hai chúng ta đi quét sạch một phen, rất tốt" Nói xong từ trong ngực móc ra một trang giấy, thấm nước bọt vào ngón tay mở ra. Hắn dùng ngón tay nần nẫn như củ cải điểm qua: "Xem này, còn có bội ngọc Minh Quang, ngọc Lưu Ly đóa hoa, ngọc san hô đáy biển . . . Toàn là đồ vật tốt đây."

"Ta làm sao có thời giờ cùng ngươi làm mấy chuyện tầm phào . . ." Quân Mạc Tà hơi rụt đầu liền muốn quay kiệu về. Nhưng lời vừa mới nói một nửa, đầu cũng vừa rụt một nửa, đột nhiên mở to tròng mắt, như là con gà bị kẹp chặt cổ mà kêu 'Ách ách' hai tiếng. Sau đó bỗng đổi giong: "Được! Vậy hai huynh đệ chúng ta đi quét sạch một phen!"

Nói lên dặn dò một tên thị vệ lập tức về nhà, sai hắn báo cho Khả Nhi mau chóng lấy ra toàn bộ mọi thứ trong hai cái rương của Đường Nguyên rồi thực cẩn thận cất đi; Thuận tiện sai người mang nhiều ngân phiếu đến Thịnh Bảo Đường.

Bởi vì, Quân tam thiếu gia rõ ràng phát hiện tại ở cuối danh mục vật phẩm đấu giá có một món đồ ---- Phần Kinh Hà!

Việc này thật đúng là “Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu”** mà! Quân Mạc Tà hứng phấn mắng một tiếng.

Thịnh Bảo Đường.

Đó là một nơi khiến cho tuyệt đại bộ phận giới quyền quý của Thiên Hương quốc phải điên cuồng! Cũng là một chốn để các quý tộc thượng lưu đích thực bỏ tiền ra.

Nơi đó, là điểm bán đấu giá lớn nhất ở Thiên Hương quốc, nhưng cũng tuyệt đối không chỉ là một nơi bán đấu giá mà thôi.

Nơi đó ngoài một số trân bảo cực phẩm chỉ có thể muốn mà không thể đòi ra thì phàm là những gì ngươi có thể nghĩ tới thì ở đây đều có!

Chỉ cần ngươi có đủ tiền!

Tiền có thể sai khiến quỷ, cũng có thể thỉnh được thần tiên!

Những danh ngôn chí lý như vậy cho dù là kiếp trước hay kiếp này đều vô cùng thích hợp!

Ăn này, uống này, kiếm người quản lí, thuê kẻ giết người gì đó, công cụ cướp bóc, da lông Huyền thú, viên Huyền đan cao cấp, thần binh lợi khí trên cả hàng nhất lưu, cực phẩm trang sức, thậm chí là nam nữ nô lệ ...

Thật sự là rất nhiều! Chỉ có ngươi thì không thể tưởng được, nhưng không có nghĩa là ngươi không tìm thấy ở đây!

Chỉ cần đi vào Thịnh Bảo Đường, cho dù cuộc sống của ngươi vốn xa hoa tới đâu, bản thân lại giàu có đến mức nào thì ngươi đều phát hiện, nguyên lai là mình còn thiếu thốn nhiều lắm! Chẳng qua mình còn có rất nhiều đồ vật này nọ còn chưa từng được thưởng thức qua! Vậy là đời sống tinh thần và vật chất của mình sao mà cằn cỗi đáng thương đến như vậy!

Vì thế, nếu ngươi không tiêu hết đến đồng xu cuối cùng trong túi, thì người bình thường chắc là không ra khỏi đó được!

< phát ra này nhất chương thời điểm, trong lòng rất có chút bội phục. Bởi vì từ lúc mấy chương trước, có mấy người bằng hữu liền tuệ nhãn như đuốc nhìn ra, cũng ở bình luận sách nhắn lại. Vạch rõ Cửu diệp thảo sớm bị Đường mập mạp đưa cho Quân Mạc Tà. Phong Lăng tự nhận nầy tuyến giấu diếm hay là có thể , không thể tưởng được vẫn đang có nhiều như vậy người nhìn ra, thật sự là ... Bội phục! Vì thế quyết định, phàm là đoán được bằng hữu, Phong Lăng quyệt tràn đầy hồ gốc rạ miệng, mỗi người đưa lên môi hôn một cái. Vâng, bổ sung một chút, MM(các cô nương) thì gấp đôi >

** “Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu”

Tạm dịch:

Đi mòn gót sắt không nên chuyện

Bỗng nhiên được việc chẳng tốn công.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 89: Thịnh Bảo Đường

Đương nhiên, Thịnh Bảo đường không phải ai muốn vào là vào! Cho dù là thương nhân nhất đẳng, con ông cháu cha, danh nổi như cồn thì trước khi bước vào cũng phải xem lại túi mình có đủ nặng hay không. Nếu không đủ tiền thì chính là tự mình bêu xấu mình, ngay lập tức có thể nổi danh thiên hạ kiểu khác.

Mà nơi có thể mang đến vô số niềm vui đén bất ngờ - Thịnh Bảo đường lại có lai lịch rất thần bí khó lường. Trước giờ không có ai biết, ông chủ đứng sau Thịnh Bảo đường là ai, cũng không có ai biết rốt cuộc Thịnh Bảo đường thuộc về gia tộc hoặc thế lực thần bí nào.

Từ khi Thiên Hương thành xuất hiện thì đã tồn tại Thịnh Bảo Đường; trải qua nhiều lần chiến hỏa, vô số triều đại hưng suy, không biết bao nhiêu đế vương hóa thành bụi đất, sớm đã bị vùi lấp dưới đống tro tàn lịch sử. Nhưng Thịnh Bảo Đường thủy chung vẫn không thay đổi, vẫn đồ sộ sừng sững, thậm chí …phát triển không ngừng!

Phàm là người muốn động chạm Thịnh Bảo Đường, vô luận là quyền quý trong triều đình, hay là phú ông một phương, hoặc cao thủ võ lâm hắc bạch lưỡng đạo, giờ này đã thành một nắm xương trắng, không ai ngoại lệ!

Cho dù là cậu ấm các đại thế gia trong Thiên Hương thành, một khi đến Thịnh Bảo Đường thì đều phải thành thành thật thật. Nơi này trước kia Quân Mạc Tà rất chi là không thích, nhưng hiện tại lại trở thành nơi tốt nhất đối với Quân Mạc Tà!

Nếu châm một mồi lửa phóng hỏa nơi này thì sao? Như vậy sẽ rất là kích thích đây! Bên trong chiếc kiệu đang đi dọc ven đường, Quân Mạc Tà đang ôm chiếc gối mềm mại suy nghĩ những chuyện rất là “hay ho”. Các cậu ấm nhà quan, khi dễ dân thường thì chả tính là gì, chỉ làm cho người khác khinh bỉ mình thôi! Phải chơi trội, đập ruồi trên đầu ông ba mươi, vậy mới gọi là kích thích cơ!

Ngày nào cũng đấu đá với bọn tép riu, cho dù thắng hết bọn đó thì cũng chỉ là con tép bạc đất mà thôi.

Phải gây ra phiền toái lớn, đụng tới đối thủ mạnh. Chơi như vậy mới vui, mới thú vị, mới kích thích, mới đã ghiền!

Thịnh Bảo Đường, uh uh, ách, địa phương không tệ, ha ha. Bất quá có hơi khó chơi nha, tạm thời để đó đi. Chờ lão tử thực lực cường đại rồi lại đến chơi một chút.

Quân đại sát thủ vô luận kiếp trước kiếp này đều to gan lớn mật, có gì mà hắn không dám làm. Thịnh Bảo Đường cho dù địa vị độc tôn, trong mắt hắn thủy chung cũng chỉ là một phòng đấu giá mà thôi, hắn thừa sức đại náo thiên cung mà!

Vì cùng đường với Quân Mạc Tà, Đường Nguyên cố ý cưỡi một con ngựa cao lớn đi bên cạnh chiếc kiệu, thỉnh thoảng nghiêng đầu nói vài câu. Khi sắp đến Thịnh Bảo đường, Đường mập mạp đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, vuốt cằm nói: “ Tam thiếu gia, ngươi nói xem hai người chúng ta một người cưỡi ngựa một người ngồi kiệu, ta cảm thấy giống như là tân lang đón tân nương thế nào ấy? Tam thiếu gia, nếu không ngươi theo ta luôn đi!”

“ Lăn đi chỗ khác! Ngươi đi chết đi, gớm chết được!” Quân Mạc Tà trở mình nôn khan một ngụm, "phạch" một tiếng buông xuống rèm kiệu xuống, mặc kệ bên ngoài tiếng cười ầm ĩ vang lên.

Vừa tới Thịnh Bảo đường, con ngựa cưỡi của Đường Nguyên đã xùi bọt mép. Kỳ thật con ngựa này tuyệt đối là nhất đẳng lương câu, nhưng

vì Đường mập mạp có trọng lượng hơi ít nên nó mới như vậy thôi.

Quân Mạc Tà mang vẻ mặt bệnh hoạn xuống kiệu, liền hít một ngụm khí lạnh.

Thịnh Bảo đường này cũng …lớn quá thể? Đâu chính là “Phòng đấu giá” trong truyền thuyết?

Cũng phô trương quá đáng?

Ở bất kì quốc gia nào, chỉ cần là thành thị thuộc quốc gia, trừ quân doanh ra thì không có ai, địa phương nào dám xây dựng kiến trúc lớn hơn cả hoàng cung. Chuyện này đúng là quá mức phạm húy, cùng với việc đại nghịch bất đạo, mưu đồ hành thích là tội lớn không thể tha!

Nhưng Thịnh Bảo đường cố tình vi phạm!

Nhìn Thịnh Bảo đường trước mắt, Quân Mạc Tà thấy so với hoàng cung trong kí ức còn lớn hơn! Cũng hoa lệ hoành tráng hơn nhiều! Nhưng mà đối với điểm này, hoàng gia tựa hồ không thèm để ý, ngược lại có có chút tự hào. Chính là điểm này, đã đủ để Quân Mạc Tà miên man bất định. Quân Mạc Tà thầm nghĩ, xem ra Thiên Hương thành hoàng thất biết bối cảnh Thịnh Bảo đường.

Bất quá Thịnh Bảo đường cũng cấp cho Thiên Hương hoàng thất mặt mũi, dành lô thuê bao lớn nhất bên trong cho Thiên Hương hoàng thất. Vô luận có người đến hay không, lô thuê bao này vĩnh viễn không có ai ngồi. Các quốc gia khác cũng có lô thuê bao riêng, chẳng qua hơi nhỏ một chút.

Về phần các đại thế gia của Thiên Hương thành, cũng đều có lô thuê bao riêng, bất quá định kì phải trả một con số lớn cho khoản gọi là “phí bao phòng”, vậy mà chưa hề có thế gia nào làm trái quy củ đặc thù này. Về phần mấy lô thuê bao cao cấp còn lại đều đã có người đặt chỗ, bởi vì ngoài lô thuê bao cao cấp ra chỉ còn chỗ ngồi ở đại sảnh. Nếu đệ tử danh

gia vọng tộc mà ngồi ở đại sảnh, coi như đã đánh mất thân phận của bản thân!

Cho nên, lô thuê bao của Thịnh Bảo đường đã sớm trở thành một loại dấu hiệu thể hiện thân phận riêng.

Rất ít trường hợp có người mới nổi mà có thể kiếm được lô thuê bao.

Mặt khác, biểu hiện bên ngoài của Thịnh Bảo đường tựa hồ chỉ là điên cuồng vì tiền. Đối với các việc chính sự khác một chút cũng không có hứng thú, càng chưa hỏi qua chuyện gì. Nhưng nếu có đào phạm hoặc tương đương trốn vào Thịnh Bảo đường, nghĩ rằng có thể trốn thoát thì đã hoàn toàn sai lầm. Thịnh Bảo đường sẽ bắt ngay và giao nộp ra, như vậy lại tiết kiệm thời gian cho triều đình, đỡ phải tốn thời gian truy bắt. Không cần biết người kia có phạm tội hay không, mục đích như thế nào, trốn vào Thịnh Bảo đường mưu đồ gây rối cũng đã đủ tội rồi!

Quân Mạc Tà khép mắt, nhìn đại môn Thịnh Bảo đường. Quân tam thiếu gia tuy chưa từng đi đến nơi này, nhưng cũng biết là tuy Thịnh Bảo đường ngày nào cũng có đấu giá, tuy nhiên hàng xịn chân chính chỉ có ở đấu giá hàng tháng.

Mà hôm nay, rất đúng lúc là ngày này.

Tới giờ này không khí buổi tinh phẩm đấu giá hội đã rất nóng rồi.

Kì quái nhất là những vật phẩm đấu giá ở Thịnh Bảo đường. Cơ hồ không một ai biết lai lịch của chúng, cũng không ai biết được Thịnh Bảo đường có thu mua hoặc nhận cầm đồ, tất cả vật phẩm đấu giá như là chính Thịnh Bảo đường xuất ra, điểm này càng làm cho cái sự thần bí càng thần bí hơn.

Đường mập mạp tỏ vẻ đã lui tới vài lần, quay đầu chào đón, Quân Mạc Tà cũng vội vàng đi theo, tám gã thị vệ bên cạnh hắn trừ một gã đang đợi thu ngân ghi phiếu, bảy người còn lại đều nối đuôi theo hắn vào.

Quân Mạc Tà đang đi bình thường đột nhiên nhíu mày!

Thịnh Bảo đường này quả thật không đơn giản đây?

Vừa bước vào đại môn, trước sau liền có năm sáu cổ thần niệm quét qua người hắn một lần, cơ hồ là đi hai bước, co chân một lần sẽ bị kiểm tra một lần! Điều này làm cho Quân Mạc Tà trong lòng sinh ra cảnh giác! Theo hắn đoán, những người này mỗi người đều có tu vi không dưới Ngọc phẩm Huyền khí!

Nhưng còn nội đường của Thịnh Bảo đường kiểm tra thì sao.

Phía sau Quân Mạc Tà, có hai tên tùy tùng đi tới, trên người mang theo một tầng sát khí ____chính là hương vị này! Quân Mạc Tà đã quá quen thuộc, dĩ nhiên không thể nhận sai! Hơn nữa hai tên tùy tùng này đang trong tư thế phòng bị cao độ, giống như là đang trên chiến trường. Cho nên hắn kết luận, hai tùy tùng này tuyệt đối không phải bằng hữu.

Bọn họ đã từng gặp qua mình, ít nhất là một lần.

Đi lên lầu mấy bước đã thấy lô thuê bao của Đường gia. Quân Mạc Tà vừa chạm vào tay vịn cầu thang cả người giả vờ lảo đảo đứng không vững, mượn cơ hội quay lại sau lưng thoáng nhìn, chỉ thấy sáu gã hắc y nhân đi về phía bên kia, ba người một nhóm, đi vào hai lô thuê bao. Trong đó một cái có thêu một đóa uất kim hương vàng lấp lánh; Cái kia thì có một đóa tuyết liên hoa trắng nõn thêu trên nền vải đen.

Giờ này trong đại sảnh đã kín chỗ, nhưng mà họ đều ngồi yên vị, giống như rất hòa hợp với nhau. Một đám bồi bàn luân phiên bưng chén đĩa lên, dù người tham gia đấu giá rất đông, nhưng bồi bàn lại làm rất êm. Dù sao, họ cảm giác được họ không có tư cách giương oai ở đây.

Tiến vào lô thuê bao, Quân Mạc Tà quan sát lô thuê bao của Quân gia. Một đóa Huyết Lan Hoa cực đại dữ tợn nở trên nền tuyết trắng, hắn không khỏi cười khổ một tiếng. Từ khi Quân gia có lô thuê bao này tới nay, ra vào không quá ba lượt. Không biết Quân lão gia nghĩ thế nào,

trước giờ vẫn đóng tiền thuê bao, thực sự là cấp mặt mũi cho Thịnh Bảo đường.

“ Hai lô thuê bao kia là của nhà nào?” Quân Mạc Tà không biết là cố ý hay vô ý chỉ lô thuê bao mà hai tên Hắc Y nhân đi vào, hỏi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 90: Ngọc San Hô

"Còn hai cái lô thuê bao kia là của gia tộc nào?" Quân Mạc Tà cố tình làm như vô ý chỉ lô thuê bao có hai tên tùy tùng mặc y phục đen đi vào mà hỏi.

"Lão Đại, ngài không phải là phát sốt đến hồ đồ sao? Hay là đầu óc bị tẩm nước!" Đường Nguyên trừng mắt nhìn hắn nói: “Đó là lô thuê bao của hai vị hoàng tử Nhị điện hạ, Tam điện hạ. Còn bên cạnh là của Đại hoàng tử. Ngay cả lô thuê bao của ba vị điện hạ này ngươi cũng không biết à?”

“Ách, lão tử vừa rồi không có để ý tới, mà ngươi vừa rồi mới nói cái gì? …” Quân Mạc Tà chớp chớp rồi trừng mắt nhìn hắn.

Suy nghĩ một hồi thì lúc này Đường Nguyên mới nhớ tới kẻ trước mặt này hình như từ ngày đến Thịnh Bảo đường tới giờ chưa có xuất hiện qua.

Chính mình gần đây cũng nhận được vài món đại nhân tình của bằng hữu. Nói lại quả thật đầu đuôi chẳng hợp nhau tí nào, không khỏi nhếch nhếch miệng, vỗ vỗ vào khuôn mặt đầy đặn của mình: “Là ta phát sốt đến hồ đồ, đầu óc bị tẩm nước!”

Quân Mạc Tà trừng mắt liếc hắn một cái, cũng biết là mấy tên này thuộc hạng lưu manh xảo quyệt. Đơn giản lại nhắm mắt dưỡng thần nhưng thực ra trong lòng lại quẩn quanh suy đi nghĩ lại. Hai tên tùy tùng sát thủ lại đi vào lô thuê bao của hai vị hoàng tử! Điều này … thật sự có chút cổ quái.

Liệu có thể liên quan đến vụ ám sát mấy hôm trước hay không?

Nếu đúng như vậy thì ông đây cứ phải hảo hảo tính sổ tụi bây rồi. Dù sao thì lão tử cũng bị dính hai kiếm, một cước mà vẫn chưa trả lễ. Lão tử dù sao cũng hai kiếp làm người, lại nếm quả lớn như vậy ... Nhưng mà mấy ngày hôm trước ám sát là vị hoàng tử nào làm? Vạn nhất oan uổng người tốt thì sao? Có điều bây giờ không quan hệ, quanh đi quẩn lại thì đều là huynh đệ, có oan uổng thì cũng là kẻ thù cả!

“Tam thiếu gia, Lý Phong và Mạnh Hải Châu cùng với mấy lâu la cùng tới. Ngay lô thuê bao của Mạnh gia sát vách chúng ta” Đường Nguyên trầm giọng nghiến răng nghiến lợi nói mang theo vài phần lạnh lẽo: “Mấy cái thằng nhóc này sớm muộn gì lão tử cũng xử đẹp chúng bay!”

Từ khi biết cái ngày đó chính là mấy tên tiểu tử này bày kế hại mình ngay đến cả lão bà chưa cưới cũng thua cược, Đường mập liền nghiến nghiến hàm răng. Có điều gần đây kinh thành ngày càng rối loạn, lão gia tử đã cảnh cáo hắn cùng con cháu trong nhà không được gây chuyện với các thế gia công tử khác.

“Hả? Cách chỗ ta gần như vậy à ...?” Quân Mạc Tà hắc hắc cười cười, đảo đảo tròng mắt cười gian xảo: “”Mập mạp, hôm nay nếu ngươi có thể đáp ứng ta một điều kiện, vậy ta khiến cho ngươi hôm nay hung hăng trút ra được một cơn giận dữ! Thế nào?"

“Chúng ta là huynh đệ, có cái gì mà khó nói cơ chứ, chỉ cần có thể trút cơn giận này ra, điều kiện gì ta cũng đồng ý!” Đường Nguyên lập tức tinh thần tỉnh táo nói.

“Hội đấu giá hôm nay, ta có mấy thứ nhất định phải có được. Nhưng lại không muốn cho người khác biết là ta đang cần chúng” Quân Mạc Tà gọn gàng dứt khoát nói: "Ta ra bạc, ngươi giúp ta hô giá, cho đến khi có được thì thôi. Chỉ cần ngươi làm xong, hôm nay ta liền làm cho mấy tên tiểu tử bọn chúng bị thủ hạ của ngươi hung hăng trượt chân, một hồi té ngã đùa chết mấy tên nhóc này!”

“Ngươi đang nói cái gì vậy?” Đường Nguyên tức giận: “Ngươi muốn gì, ta liền xuống dưới mua tặng ngươi là được. Hai ta là huynh đệ, nhà ngươi không duyên cớ lại nói như vậy? Làm bẩn cả tình anh em của chúng ta”

“Cái này không giống vậy, là huynh đệ cũng phải phân minh! Ta cũng không muốn chiếm tiện nghi của người khác, nhưng cũng chưa bao giờ cho ai chiếm tiện nghi của ta!” Quân Mạc Tà hừ một tiếng, những lời này hắn nói đúng là cách sống của hắn ở cả hai kiếp.

“Há há há, theo ngươi! Tất cả theo ngươi, chỉ cần trị tội được mấy tiểu tử này, cái gì ta cũng nguyện ý nghe theo ngươi!”

Quân Mạc Tà mỉm cười, ngưng tĩnh tinh thần thả thần thức tản ra bên ngoài. Trọng tâm của hắn chính là căn phòng ngay cạnh và lô thuê bao của hai vị hoàng tử. Hắn ngưng tụ khai thiên tạo hóa công, buông thần thức dò xét dao động bên trong không bỏ qua điều gì! Tuy rằng không nhìn thấy tận mắt nhưng so với nhìn thấy thì còn tốt hơn nhiều.

Lại một lúc lâu sau, đại sảnh vốn đã tĩnh lặng khác thường lại càng tĩnh lặng thêm vài phần. Trên đài màn sân khấu từ từ kéo ra, lộ ra một đài ngũ quang thập sắc (sáng lấp lánh đầy vẻ tôn quí) quay mặt về phía đại sảnh. Dĩ nhiên là một khối Tử Sa Thạch nghiêm chỉnh, mặt trên được khảm hàng trăm các loại bảo thạnh quí giá. Ánh đèn chiếu rọi rực rỡ sáng lên khiến tất cả mọi người trong nháy mắt như đắm chìm trong một loại cảm giác ảo mộng. Giống như mọi tinh tú trên trời đột nhiên tập trung tại chỗ này, cực kỳ lung linh huyền ảo.

Một tử y (áo tím) lão giả đứng ở trên khán đài trước mặt là một cái bàn nhỏ, một ngân y (áo màu bạc) nữ nhân đang cầm trong tay một cái khay đứng ở phía sau hắn. Nếu là bình thường hai người này đồ thế này đi ra đường hơi có chút sặc sỡ lòe loẹt, hơn phân nửa sẽ bị người ta mắng bệnh thần kinh; Nhưng giờ phút này ở trên đài dưới Ngũ quang thập sắc bảo thạch chiếu rọi thì lại giống như là thần tiên trong loài người, siêu phàm thoát tục!

Sau vài câu Khách sáo tử bào lão giả cũng không dài dòng nhiều lời , lập tức tiến vào việc chính - Đây đúng là tay chủ trì đấu giá lão luyện lõi đời. Ở nơi này không có bất cứ kẻ nào có hứng thú nghe lão nói cái gì mà hoan nghênh, cảm tạ cả đời. Chính là không bằng nghe tiếng búa trong tay lão đập xuống bàn. Đạo lý này mọi người đương nhiên là hiểu được .

“Kiện vật phẩm đấu giá đầu tiên là...”

Sáu món vật phẩm liên tục được đưa ra. Tuy rằng mỗi một món tùy ý lấy ra cũng đều là kì trân bảo vật cả đời, nhưng phần lớn đều là trang sức. Đối với mấy thứ này Quân Mạc Tà tự nhiên là không có hứng thú. Mà đám người Mạnh Hải Châu ở sát vách và lô của hai vị hoàng tử cũng đều là không có một chút động tĩnh gì. Những thứ này đều rơi vào trong tay mấy vị thương nhân, phú hào rộng rãi dưới đại sảnh.

Nhưng càng về cuối giá cả lại càng cao,làm cho Quân Mạc Tà bắt đầu có chút phiền toái. Phần Kinh Hà tuy rằng hiếm có nhưng mà chung quy cũng chỉ là một gốc dược thảo thôi, hơn nữa lại thập phần không thông dụng. Ở thế giới này vẫn chưa chính xác có thể được coi vào hàng dược liệu cao cấp. Nhưng cứ cái đà này tiếp tục, đến lúc Phần Kinh Hà thảo được đưa ra, giá cả chỉ sợ là ở mức trên trời!

Đây là cái dạng gì vậy? Chẳng lẽ ở trong đó có ẩn giấu món bở béo không tương xứng?

Nhìn về phần mình mang tới mấy trăm vạn lượng ngân phiếu mà Quân Mạc Tà vẫn cau mày.

Đột nhiên thần thức của hắn đến giờ vẫn giám sát lô sát vách lẫn lô của hai vị hoàng tử nổi lên một trận dao động. Quân Mạc Tà mở to mắt nhìn Đường Nguyên: ”Bọn họ sắp hành động, xem ra kiện vật phẩm tiếp theo hẳn là thứ mà bọn người Mạnh Hải Châu để ý ”

Quân đại sát thủ cảm giác được rõ ràng, trận dao động kia chính là đến từ phòng sát vách của đám người Lý Phong và Mạnh Hải Châu, mơ

hồ dường như rất là có ý hưng phấn. Xem ra đồ vật kế tiếp là cái mà bọn họ mong đợi từ lâu!

“Kế tiếp, vật phẩm này tin rằng mọi người cũng đã từng nghe tên, chính là Hải để (đáy biển) Tử san hô! Tử san hô này cùng với các san hô khác tất cả mọi người đã gặp qua, chưa tính là đặc biệt hiếm lạ gì. Nhưng gốc ngọc san hô này lại là lần đầu tiên xuất hiện tại Thịnh Bảo Đường; Tin rằng toàn bộ đại lục từng nhìn thấy loại san hô này cũng chưa chắc có được mấy người, ít nhất là cho tới trước giờ phút này. Tử bào lão giả mỉm cười cùng bạch y thiếu nữ phía sau hai người nâng một kiện vật phẩm được phủ bằng vải đỏ, từ từ lật tấm vải ra.

“Mập mạp, bọn chúng cần chính là thứ đồ chơi này, hô giá đi. Lập tức đem giá cả nâng lên trước! Không cho bọn chúng có cơ hội ra giá” Quân Mạc Tà cười cười dặn dò, hắn chú tâm ngưng thần tại căn phòng cách vách, rõ ràng cảm thấy ngay khi ngọc san hô này xuất hiện thì mấy người kia tim liền đập nhanh kịch liệt. Kết hợp dao động lúc trước liền khẳng định bọn chúng hắn là phải cần ngọc san hô này để làm gì đó. Cơ hội như thế lẽ nào không quấy rối thì còn đạo lý gì nữa chứ?

“Ngươi xác định? Đồ chơi này vạn nhất bị ta chụp về, nhiều lắm cũng chỉ dùng để bài trí mà thôi!” Đường Nguyên trợn tròn con ngươi nói.

"Ta xác định!" Quân Mạc Tà khẳng định gật gật đầu: "Yên tâm đi."

Đường Nguyên cắn răng một cái: "Được!" Xuất phát từ sự tín nhiệm với Quân Mạc Tà, Đường Nguyên căn bản không có lo lắng, liền trực tiếp lựa chọn tin tưởng.

Vải lụa đỏ rớt ra, một Cây tuyết bạch san hô còn cả gốc xuất hiện trước mắt mọi người, phát ra ánh sáng trong suốt chói lọi phi thường, như lại dịu dàng mong manh. Gốc san hô chừng rộng ba thước , cao bốn thước! Cây san hô lớn như vậy cho dù là san hô bình thường cũng hốt không ít bạc, huống chi là loại trên đời hiếm thấy như là ngọc san hô này?

"Ngọc san hô, chiều rộng hai thước tám lăm, cao ba thước chín, dày một thước! Hàm chứa nguyên khí đất trời, để trong nhà đối với chuyện tu luyện của Huyền giả có lợi ích lớn lao. Có thể ổn định tâm thần, không sợ tâm ma; Giá khởi điểm mười vạn lượng bạc ròng. Mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một vạn lượng."

Tử bào lão giả vừa dứt lời, một tiếng hô như xé họng lập tức vang lên: "Bản công tử ra giá một trăm vạn lượng!" Đúng là Đường Nguyên Đường đại thiếu gia.

Chỉ một thoáng toàn phòng đấu giá đã im ắng không còn âm thanh nào! Mấy trăm ánh mắt đều nhất loạt quay hết lại đây; Đường Nguyên cố gắng ưỡn cái bụng to như trống, nhìn quanh tự hào.

Mở đầu như đùa vậy sao? Giá khởi điểm chỉ có mười vạn lượng, ngay lần đầu tiên ngươi đã ra giá lên tới một trăm vạn lượng? Liệu có còn để cho người khác hô tiếp như thế nào đây? Cho dù ngươi nhất quyết mua được thì cũng không nên đưa ra cái giá phá sản như vậy chứ! Cứ từ từ tăng giá thì phỏng chừng nhiều lắm có khi chỉ khoảng quanh năm mươi vạn lượng cũng liền giành được rồi; Kẻ này lại dám lần đầu tiên đã tố thẳng lên một trăm vạn lượng!

Đồ quạ khoang bệnh tật! Tất cả mọi người đều coi thường liếc mắt nhìn mập mạp một cái.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 91: Quấy Rối

Sát vách phòng, Mạnh Hải Châu cùng Lý Chấn giận đến méo cả mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn không tính anh tuấn giật giật liên tục! Một trăm mấy chục lượng bạc đối với gia tộc bọn họ mà nói, mặc dù không phải là một khoảng tiền nhỏ, nhưng cũng không quá lớn, có thể nói là nằm trong khả năng chi trả của họ.

Lần trước Thiên Kim đường thua vào tay mấy tên tiểu tử chưa dáo máu đầu , còn kém mỗi điểm ko cởi quần, bây giờ trong tay thật chẳng còn dư dả gì, mà Ngọc san hô là bọn hắn cố tình đặt ra để được đền bù cho xứng đáng!

Trước mỗi lần bán đấu giá ba ngày, Thịnh Bảo đường đều theo thông lệ đưa đến các đại gia tộc trong thành danh sách những vật phẩm bán đấu giá, mà Lý Du Nhiên vừa thấy được Ngọc San Hô trong danh sách, lập tức liền ra lệnh, ko tiếc hết thảy phải có bằng được Ngọc san hô trong tay.

Thật ra danh sách đấu giá lần này Quân gia cũng có, bất quá Quân gia chưa bao giờ đi tham gia, qua chín cửa cái danh sách này cũng bị đưa đến môn phòng liền dừng lại, vì thế cho nên Quân Mạc Tà ngược lại ko hề biết tự sự. Lại nói việc Quân Vô Ý tìm kiếm dược liệu lại cực kỳ bí mật, trong Quân gia cũng chỉ có vài người biết được, nếu ko phải đúng lúc hắn đi tìm Đường Nguyên thì chỉ sợ đã bỏ lỡ mất lần đầu giá này rồi…..

Ngọc san hô này đối với Huyền giả tuy rằng trân quý nhưng cũng chỉ là một kiện phụ trợ tu luyện cho họ mà thôi, nhưng đối với thái sư Lý

Thượng, người bị phế bỏ Huyền khí mà nói, thì đây lại thật sự là một kiện pháp bảo dùng để kéo dài mạng sống và tuổi thọ! Thậm chí, sẽ có hy vọng tu luyện lại một lần nữa! Bởi vì Lý Du Nhiên theo một đường đáng tin cậy biết được, Ngọc san hô này nếu dùng một phương pháp đặc biệt hấp thu thiên địa nguyên khí bên trong đó thì đối với một người bị phế Huyền khí như Lý thái sư thậm chí có cơ hội nối lại kinh mạch bị đứt, hơn nữa, việc này lại có phần chắc chắn!

Mà tác dụng này, người biết được rất ít! Lý Du Nhiên đã bí mật phái người tìm kiếm rất lâu nhưng thủy chung chưa từng thấy bóng dáng của Ngọc San Hô

Nếu thân thể Lý Thái Sư có thể chống đỡ thêm được vài năm thậm chí vài chục năm, đối với Lý gia mà nói có rất nhiều tác dụng. Cho nên Ngọc san hô đối với các gia tộc khác thì đây chỉ là một kiện trang sức huyền bí nhưng đối với Lý gia thì nó lại liên quan đến toàn bộ tiền đồ của cả gia tộc.

Hiện giờ đột nhiên xuất hiện pháp bảo này đối với Lý gia không thể nghi ngờ gì là trời đang giúp họ! Cho nên Lý gia đối với Ngọc san hô là nhất định phải có được. Lý Du Nhiên đối với Mạnh Hải Châu và Lý Chấn đã hạ lệnh nhất định phải thu mua! Nếu ko phải lo lắng khi mình xuất hiện thì mục tiêu quá lớn, có người làm khó dễ, chỉ sợ Lý Du Nhiên đã sớm ngồi ở nơi này.

Mạnh, Lý hai người liên thủ với nhau dựa vào uy danh của hai đại thế gia sớm đã kêu một cái giá trên trời có thể hù dọa người mua. Để mua được bảo vật, hai người đã chuẩn bị đầy đủ! Nhưng lại chẳng nghĩ đến ở đây đúng lúc mấu chôt lại mọc ra cái tên mập mạp đáng ghét, hơn nữa lại còn là tử địch.

Không chỉ như vậy, còn có một thần niệm vô cùng cường đại Quân Mạc Tà đã phát hiện ý đồ của bọn chúng từ sớm. Chỉ có điều bọn chúng lại không hề biết!

Mà ở trên đài với kinh nghiệm của một người phụ trách đấu giá nhiều năm cũng bị lời nói ngang trời của tên mập Đường Nguyên làm cho hoảng sợ.

Thật lâu sau , ở phòng bên cạnh truyền ra tiếng nghiến răng nghiến lợi

- Ta ra một trăm hai mươi vạn lượng!

Hai người Lý Chân không thể không kiên trì tăng giá, nhưng hai người mang nhiều bạc cũng ko đủ, một trăm hai mươi vạn lượng bạc này vẫn còn trong dự toán của chúng. Nhưng việc ngay lập tức tăng thêm hai mươi vạn lượng bạc cũng không dọa được Đường mập.

Lời của hai người còn chưa kịp dứt, Đường Nguyên đã đứng lên xé cổ họng mà kêu :

- Hù ta à! Hai trăm vạn lượng!

Mập mạp kêu lên một cách nhẹ nhàng vui sướng, chỉ cần nói suông làm tăng giá chứ ko dùng bạc thực, để cho mấy tên mà mình ghét còn phải rơi máu nhiều nhiều một chút thật sự là rất thích nha !

Ở phòng bên Lý Chấn cùng Mạnh Hải Châu tức đến hộc cả máu.

Lần này Lý Du Nhiên phát xuống ngân lượng tổng cộng chỉ có hai trăm vạn lượng, hai người tưởng rằng kiếm được khá nhiều chỗ tốt. Dù sao Ngọc san hô mặc dù quý hiếm, nhưng giá quy định cũng chỉ có mười vạn lượng, nhiều lắm là năm mươi vạn lượng đã là cực hạn, hai trăm vạn lượng tuyệt đối là nhiều chứ không ít! Hai người thậm chí lo lắng ko biết làm thế nào để số bạc còn thừa đó chui vào túi của mình, để bù vào tổn thất lần trước, nhưng ko ngờ tới nửa đường bị Đường mập làm rối, mới kêu một lần giá, giá cả đã lên tới tận trời, nếu mà lại hô tiếp nữa số bạc còn lại sẽ là dó chính mình bỏ ra.

Còn về phần trở về mà tìm Lý Du Nhiên chi trả ….ngay đến cả nghĩ hai người cũng ko dám nghĩ!

- Hai trăm bốn mươi vạn lượng!

Đây là giọng nói mà Lý Chấn nghe được ở phòng kế bên, vị công tử của thái sư phủ tức sùi bọt mép, khuôn mặt từ màu lục chuyển qua màu lam, đã có xu hướng chuyển qua màu tím.

- Đường Nguyên, ngươi thật sự muốn có Ngọc san hô sao? Đồ chơi này dối với ngươi hoàn toàn vô dụng!

- Mồm thối quá! Làm sao ngươi biết đồ chơi này vô dụng với lão tử, ngươi nói những lời này làm cái rắm gì! Ngươi cho là mình đẹp lắm à?!

Đường Nguyên hừ một tiếng, cả người lắc lư, ngay cả chiếc ghế ngồi cũng lay động hai cái, hét lớn:

- Ba trăm vạn lượng!

Phòng bên nghe rõ tiếng thở hồng hộc thậm chí còn nghe được cả tiếng chiếc ghế bị kéo mạnh ra, mặc dù phòng được cách âm khá tốt!

Tiếng Mạnh Hải Châu vang lên có chút run:

- Ba trăm năm mươi vạn lượng!

Cũng ko biết do bị khó thở hay bị sao nữa.

Bên này tiếng hô mới lên, lập tức nghe thấy tiếng chiếc ghế bị đẩy ra rồi tiếng chân người đi đến cửa gian phòng của Đường Nguyên:

- Đường mập, sự việc lần trước người đã làm ta mất hai trăm vạn lượng, vượt xa tổn thất của ngươi, ngươi còn muốn thế nào? Nên biết làm người ko thể tuyệt tình quá, nên lưu lại một đường để ngày sau còn gặp lại!

- Ây? Hai người các ngươi thật đúng là kỳ quái, Đường Nguyên mỗi lần ra giá là trên một trăm vạn lượng vì muốn mua được nó. Mà rõ ràng vật sắp đến tay thì bị các ngươi ngáng đường cố ý nâng giá. Dụng tâm thật ac độc, tất cả mọi người có thể nhìn ra. Thế mà giờ lại bị các ngươi nói Đường Nguyên không đúng là sao?

Đường Nguyên còn chưa có mở miệng, Quân Mạc Tà đã kinh ngạc kêu lên:

- Lý gia cùng Mạnh gia các ngươi không nói lý sao hả?

Hắn vửa mở miệng thì ở hàng ghế đối diện có âm thanh kinh ngạc của 1 cô gái vang lên:

- Là Quân Mạc Tà

Đây chính là giọng của Độc Cô Tiểu Nghệ, trong giọng nói tràn ngập vui mừng và hân hoan….. như trút được gánh nặng.

- Quân Mạc Tà! Đây ko phải chuyện của ngươi, ngươi ở đây ít xen vào việc của người khác đi!

Mạnh Hải Châu xanh mặt. Lần trước chính là bị hắn phá hỏng chuyện tốt, sau nữa lại bị người trong gia tộc giáo huấn “ gia pháp”, trộm gà không được còn bị mất nắm gạo, bị Đường Nguyên chèn ép hai trăm vạn lượng bạc, hơn nữa đến lúc này vết thương vẫn còn cảm thấy chưa tốt lắm thì giờ lại thấy hai người ở một chỗ, đúng là….

- Chuyện của ta cũng chính là chuyện của tam thiếu! Ít nói nhảm đê, muốn đồ thì phải có bạc. Không bạc thì cút!

Đường Nguyên hùng dũng đứng lên hét lớn:

- Bản công tử ta ra giá bốn trăm vạn lượng! Dám cùng ông đây tranh à. Ông cái gì cũng không có, chỉ không thiếu mỗi money! Nói cho ngươi biết, lão tử dù có cháy túi cũng phải làm cho ngươi hoảng sợ! Thế nảo hả?

Hiện tại, tất cả mọi người đều nhìn ra, Một bên là Mạnh gia, Lý gia; một bên là Quân gia, Đường gia. Đây là mấy cậu ấm của tứ đại gia tộc chọc giận nhau, tất cả mọi người đều biết điều mà ngậm miệng lại.

Quân Lão Gia tử vừa mới huyết tẩy kinh sư. Trên đường máu tươi còn chưa khô nên ai còn có gan dám đụng đến cháu yêu của lão!

Chửi ĐM mấy câu, Mạnh Hải Châu tức giận đến cả người run rẩy đứng bên ngoài gian phòng. Lúc này hắn thật sự rất muốn kệ mịe mọi thứ bỏ về nhưng cuối cùng lại không dám không nghe lời dặn Lý Du Nhiên nên đành phải cắn răng, nuốt máu, giọng căm hận nói:

- Ta ra giá năm trăm vạn lượng! Năm trăm vạn lượng bạc đó! Đường Nguyên, ngươi có giỏi tăng nữa đi!

Quân Mạc Tà híp híp mắt, thần thức khéo léo dò xét vẻ đau đớn kích động của Mạnh Hải Châu, thấy tình cảnh đã sắp cùng của hắn liền biết đây là giá cao nhất mà Mạnh Hải Châu và Lý Chấn có khả năng chịu! Nếu Đường Nguyên lại tiếp tục thét giá thì chỉ sợ lúc đó lại chết trong tay của mình mất, thấy vậy hắn bèn nháy mắt với Đường Nguyên.

Đường Nguyên hiểu ý, cười ha ha nói:

- Mạnh gia quả nhiên giàu có, năm trăm vạn lượng! Giá mua giá gấp mười lần giá trị thực của Ngọc san hô. Bái phục! Bái phục! Bản thiêu gia hôm nay không mang đủ bạc. Lần này đành để cho ngươi chiếm tiện nghi vậy.

Nói xong lại ghé sát vào Mạnh Hải Châu, hạ giọng nói tiếp:

- Họ Mạnh kia, thật ra hôm nữa ta không mang theo bạc, vừa rồi chỉ là đùa thôi!

Mạnh Hải Châu hai mắt mở trừng trừng, mặt thì trắng bệch, tay run run chỉ vào Đường Nguyên, thật lâu sau phun ra một ngụm máu, ngửa mặt ra sau rồi ngất lịm.

- Yếu quá! Nói bừa mấy câu thôi mà. Sao lại không mang tiền theo chớ?

Quân Mạc Tà lắc đầu khoanh tay đừng nhìn Mạnh Hải Châu ngã vật lên mặt đất, bỉ ổi nói:

- Ngay cả một câu đơn giản như vậy cũng không chịu nổi. Đáng kinh tởm!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 92: "Chơi" Chết Ngươi!

Đường Nguyên sung sướng nhìn người khác gặp họa, lắc đầu nói:

- Thật là đáng khinh, thật ra ta mang tiền, mang rất nhiều tiền, nếu ta không mang sao dám tùy tiện trả giá, sao dám đi đến Thịnh Bảo Đường, lời nói dối đơn giản như thế cũng không nhận ra, mặt mũi nào mà sống nữa, nếu ta là mi đã sớm tìm cái cây mà treo cổ rồi, thế này mà Lý đại nhân cũng dám để hắn ra đường, còn tùy tiện tung ra một số tiền lớn, đành phải chấp nhận thôi.

Một màn khôi hài cuối cùng cũng hết, rốt cục giá của Mạnh Hải Châu đưa ra đã tăng tới mười lần, dù là hắn đã thắng được cây ngọc san hô, nhưng ai nghe thấy cũng đều cực kì khinh bỉ hắn.

Bỏ năm trăm vạn lượng mua một cục ngọc san hô giá chỉ có năm mươi vạn, tuy không thể coi là phá sản, nhưng đây đúng là làm liều!

Hơn nữa việc này cũng không thể khiến người ta thông cảm, vì trong mắt mọi người, ngọc san hô này nhất định phải có giá trị gì đó với Đường Nguyên, dù sao Đường mập cũng đã ra giá trước, mà còn hét thẳng 100 vạn, vượt qua cả giá của san hô, mà hai thiếu gia của Lý gia và Mạnh gia cũng là mượn nước đẩy thuyền, cố tình nâng giá.

Ai ngờ giá cứ tăng ào ào một hồi, tăng lên cao rồi nhưng đối phương lại rụt tay, nhường lại cho mình, đúng là tự tay cắt xxx mà (nguyên bản mang đá đập chân, để thế kia nghe lưu manh hơn, ta thích !!!)

Ác giả ác báo thôi!

Mọi người đều nhìn Đường Nguyên mà nghĩ: Tiểu tử, ngươi còn non quá, nếu không vội như thế, từ từ hô giá, giá tăng một hồi thì ngươi cũng mua được thôi.

Mà nhìn ánh mắt Mạnh Hải Châu với Lý Chấn không ngờ lại giống với ánh mắt của tên Đường Nguyên, đều vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp họa:

“ Thằng khốn, đừng để ta nhìn thấy ngươi làm chuyện xấu! Mịe!”

Đường Nguyên cũng phối hợp lộ ra vẻ mặt của người thua cuộc, vẻ mặt đau khổ, nhưng trong lòng lại đang mở nhạc nở hoa. Nhìn bộ dạng mất hồn lạc phách của hai người Lý Chấn, Mạnh Hải Châu, gã chỉ cảm thấy cực kì thoải mái, lần này thù gì cũng đã báo được, lại cực kì thoải mái mà báo! Thật sướng! Thật khoái! Ta thích!!

Lúc này, tiểu nhị của Thịnh Bảo đường đã đem ngọc san hô đựng trong cái túi lụa đỏ đi đến. Lý Chấn cùng Mạnh Hải Châu cắn răng, lòng đau tóe máu, cố nhịn lại để chưng ra bộ mặt tươi cười.

Nếu bọn chúng vẫn mang vẻ mặt cũ thì không sao, nhưng đây rõ ràng là đau lòng rồi lại thở dài nhẹ nhõm, khiến cho Quân Mạc Tà chú ý. Hắn cũng không biết gì về viên ngọc san hô này, hỏi thì Đường Nguyên cũng chỉ nói lung tung, trong lòng lại càng thêm nghi ngờ.

Món đồ này có tác dụng với bọn chúng! Đúng rồi, có tác dụng với địch là có hại với mình! Không được, nhất định phải phá! Mặc kệ là tác dụng gì, chỉ có thể biến nó thành vô dụng thì Quân Mạc Tà mới yên tâm.

- Oa! Đây là viên Ngọc san hô giá năm trăm vạn lạng sao! Quả nhiên là đồ thần tiên, không giống bình thường nha!

Quân Mạc Tà đứng yên nhìn Lý Chấn cẩn thận cầm viên ngọc san hô, nói thật to, mũi chân nhẹ huých Đường Nguyên một cái.

Đường Nguyên hiểu ý, làm ra vẻ mặt đáng thương, nhìn viên ngọc san hô, thở ngắn than dài, vẻ ai oán nói:

- Tam thiếu à, phải làm sao bây giờ? Hôm qua lão gia tử đã bảo ta phải mang bằng được cái này về, giờ thì…. Ngươi nhìn đi, ca ca ngươi chết mất thôi!

Những lời này nói không nhỏ, bọn Lý Chấn đương nhiên nghe được, tự nhiên cảm giác buồn bực giảm đi không ít, hóa ra là do lão Đường bắt buộc, chả trách thằng Đường mập lại bệnh đến thế. Tưởng tượng thế, lại cảm thấy có chút đắc ý.

Không nghĩ được huynh đệ chúng ta lại vô tình đánh bại dược Đường lão gia? Thật sự là …… thích nha!(hai thằng ngu, bị nó lừa còn thấy thích)

Quân Mạc Tà khóe miệng hơi nhếch lên, biến sắc, vẻ khinh thường nói:

- Không phải là pho san hô thôi sao? Hai người các ngươi còn phải tranh nhau! Cái loại này, nhà ta đầy, đâu có thiếu!

- Cái gì?

Lý Chấn tức đỏ mặt, hét:

- Quân Mạc Tà, mặt ngươi dày vừa thôi! Quân gia nhà các ngươi nghèo kiết xác, có thể có đồ tốt thế này sao? Lại còn có nhiều? Chém gió nó cũng vừa phải thôi chứ!

Quân Mạc Tà tự dưng nhảy dựng lên, mặt đỏ tía tai nói:

- Lý Chấn, ngươi có ý gì? San hô này, bệ hạ từng ban cho ông nội ta vài cục mà cục nào cũng lớn hơn hạt san hô của ngươi! Lầm bà lầm bầm, nói gì mà lắm thế!

Lý Chấn ha hả cười, nói:

- Thật là buồn cười, Quân Mạc Tà, ngươi không biết gì sao? Đây là ngọc san hô! Là Ngọc san hô đấy, biết chưa? Dốt nát đến đáng thương, mặc kệ ngươi vậy!

- Nhà của ta cũng có ngọc san hô, lớn như thế này này…!

Quân Mạc Tà khoa chân múa tay,

- Đường mập cũng nhìn qua, ta còn lừa các ngươi sao.

Khoa chân múa tay một hồi, thấy không rõ ràng, Quân Mạc Tà tiến lên từng bước, múa loạn lên trước viên ngọc san hô trong tay Lý Chấn.

Hắn khoa tay múa chân một hồi, làm ra vẻ lớn gấp đôi cục ngọc san hô trong tay Lý Chấn, cuối cùng xùy một tiếng, tỏ vẻ coi thường nói:

- Thứ của nhà ta đỏ bừng, tốt hơn của ngươi nhiều!

Nhưng trong lòng hắn khẽ động, Quân Mạc Tà âm thầm vận động Khai Thiên Tạo Hóa công, đột nhiên cảm giác được một luồng khí rất nhỏ bên trong ngọc san hô, hơn nữa Huyền khí bản thân khi gặp loại khí lưu này, rõ ràng là tăng lên!

Quả nhiên Ngọc san hô có tác dụng với Huyền khí! Quân Mạc Tà trong lòng hừ một tiếng, bất quá cỗ khí tức này cũng giống với linh khí trong Hồng Quân tháp của mình. Nghĩ vậy, Quân Mạc Tà cố ý dẫn đường cho cỗ khí lưu này tiến vào kinh mạch của mình, chuẩn bị rút củi đáy nồi, đột nhiên lại cảm thấy khó chịu, ý thức hải Hồng Quân tháp đột nhiên xoay tròn, linh khí trào ra như thủy triều, muốn trục luồng khí ngoại lai này ra!

Chẳng lẽ lại đuổi ra?

Mắt Quân Mạc Tà khẽ động.

Lúc này, Lý Chấn đã bị Quân Mạc Tà làm cho điên lên, thở hồng hộc xoát một tiếng xé tấm lụa đỏ ra, gầm rú nói:

- Ngươi nhìn đi! Đây là ngọc san hô! Là ngọc san hô! Cái ở nhà ngươi là Hồng san hô bình thường! Chỉ là cỏ rác! Ngươi thì biết cái gì!

Quân Mạc Tà cười ha ha:

- Mặc kệ là san hô gì, tính chất cũng như nhau! Lý Chấn, ngươi đúng là một thằng đần! Bỏ năm trăm vạn mua một thứ rác rưởi!

Nói xong tùy tiện sờ sờ hai cái vào viên ngọc san hô, nói:

- Hình như có chút không giống

Khi nói chuyện, lại vận lực Khai Thiên Tạo Hóa Công, một luồng khí lưu tinh tế mà thuần khiết đi thẳng vào, chiếm một chỗ bên trong!

Hai luồng khí lưu tương phản gặp nhau, thế nhưng lại đuổi được luồng khí nguyên bản ra một bên. Nhưng khi Quân Mạc Tà thu tay lại, luồng khí lưu nguyên bản liền phản công, nhanh chóng quay lại, vây kín luồng Khai Thiên Tạo Hóa Công.

Quân Mạc Tà lặng lẽ lấy thần thức thăm dò, dưới sự kích phát của hai luồng khí lưu, giờ phút này bên trong ngọc san hô là một loại khí tức cuồng bạo! Trong bụng không khỏi cười thầm một tiếng, ra vẻ…. không thể dùng.

- Thế nào? Không giống với hồng san hô rác rưởi của nhà ngươi chứ? Ha ha ha…

Lý Chấn khó lắm mới chiếm được thượng phong, nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Quân Mạc tà, trong lòng cực kì sảng khoái.

- Quả thật là không giống.

Mặt Quân Mạc Tà có chút tái nhợt, rút tay lại, sờ sờ cái mũi, ra vẻ nghi ngờ:

- Cùng là san hô sao lại không giống nhau?

Đường Nguyên cũng thấy kinh ngạc, cũng tiến lên sờ sờ, chậc chậc lưỡi ra vẻ kì lạ. Hư tâm hai tên Mạnh, Lý nở rộ, cảm thấy có mặt mũi, cười ha hả không dứt, thật lâu sau mới mang vẻ đắc ý nhìn Đường Nguyên và Quân Mạc Tà:

- Xem đủ chưa, dù sao bọn ngươi cũng không có!Thèm không? À, mập ơi, quạc quạc……..

Chậm rãi nói ra, một bên liếc nhìn Đường Nguyên, vẻ mặt cực kì vui sướng.

- Ha ha, ngươi không mang được ngọc san hô về, xem lão gia tử nhà ngươi trị ngươi kiểu gì! Bất quá, có Đường lão gia tử làm chủ, lý do dùng để tiêu đống bạc này, không chừng cũng có cách để lấy lại.

Quân Mạc Tà ra vẻ xấu hổ, nhưng trong lòng hung hăng nói:

“ Lão tử “chơi” không chết ngươi mới gọi là quái!”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 93: Phần Kinh Hà!

Cứ như vậy một hồi mấy tên bại gia tử tranh đoạt vì điếm để, kế tiếp là mấy vòng bán đấu giá tuy rằng mấy thứ đồ xa xỉ cũng đã bán xong, nhưng cũng không có địa chấn nào quá lớn và tất nhiên cũng không có việc khiến cho mọi người oanh động. Cuối cùng, rốt cục Quân Mạc Tà cũng đợi được Phần Kinh Hà xuất hiện.

- Phần Kinh Hà, là loại cây cỏ kịch độc. Lại mang danh hóa cốt yên, thường nhân bị dính một điểm có thể khiến hồn phi phách tán, bất quá, đối với riêng đoàn người này thì đó lại là vật khởi tử hồi sinh, là vật báu vô giá! Đặc biệt nếu sau khi người trúng kịch độc ăn vào vật ấy, ngược lại có thể khắc chế độc vật, công hiệu nhanh chóng . Nếu có Huyền giả cao cấp bên cạnh giúp tá thử khu độc có thể dẫn đạo độc tố Phần Kinh Hà hóa nhập vào tứ chi bách hài ngược lại có thể khiến người đó từ nay về sau bách độc bất xâm! Giá khở đầu bạc ròng hai mươi vạn lượng, vẫn như cũ mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một vạn lượng.

Lão giả mặc áo bào tím bưng lên một chiếc hộp bằng bạch ngọc, mở nắp hộp, một gốc cây toàn màu đen giống như lá cây hoa sen lẳng lặng nằm im, tản mát ra màu sắc yêu dị mà lại nguy hiểm.

- Không trách gốc cây này là vật được đem ra đấu giá cuối cùng, thì ra là Phần Kinh Hà đã biến thành màu đen,. Trông ánh sáng màu đen nhạt, có thể đoán ra vật này đã ngoài trăm năm! Vậy sao có thể sánh cùng mặt hàng phổ thông, hiệu quả mạnh hơn rất nhiều, xác thực là thứ tốt, năm trăm mới có một lần bảo vật phía trước đúng là khó gặp.

Quân Mạc Tà thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói:

- Mập mạp, ta muốn thứ đó!

Nói xong liền giơ ba ngón tay lên.

Trong lòng âm thầm nói, ngươi giải thích tuy rằng đã nói rất rõ, nhưng như cũ quên nói tới tác dụng quan trọng nhất của Phần Kinh Hà, song, nếu là người bán tinh tường chỉ sợ cũng không đem vật này ra bán đấu giá!

Phần Kinh Hà, chính là cách gọi trên Huyền Huyền đại lục, ở trên địa cầu, chỉ cần vượt lên trước hai trăm năm Phần Kinh Hà có nhiều tên như ---- Thiên Địa Kiều! lúc đó nó đã lột xác là đồ mà các võ giả tha thiết ước mơ, chỉ cần lợi dụng phương pháp đặc thù loại trừ độc tính sau đó ăn vào, có thể trong nháy mắt đả thông kinh mạch, quán thông thiên địa chi kiều, có thể đề thăng trên hai mươi năm công lực cho người luyện võ!

Về phần Phần Kinh Hà năm trăm năm tuổi, càng là cực phẩm trong cực phẩm, có nó, Quân Mạc Tà có thể hy vọng phục hồi trên 90% lực lượng như cũ! Cái này chỉ là hắn ước lượng!

Quân Mạc Tà đang nghĩ, tử bào lão giả trên đài đã nói xong âm cuối, thanh âm của tên mập mạp đột nhiên vang lên:

- Ta ra ba mươi vạn lượng!

Thanh âm này vừa ra, trong đại sảnh mỗi người khóe miệng đều là nhổ ra phì phì: Đồ phá gia chi tử, tuy rằng đồ lần này có thể bỏ thêm mười vạn lượng, chỉ có điều mỗi lần tăng giá chỉ cần một vạn lượng nhưng hắn tăng lên tới gấp mười lần! Mịe! Hơn nữa nghìn vạn lần đừng có tranh với hắn, vạn nhất hắn nâng cao giá xong bỏ boom mình thì mình lại chẳng phải tự vác đá đập vào chân mình sao. Lúc đó mình có khóc cũng không ra nước mắt. Không thấy vị công tử Mạnh gia thổ huyết tại chỗ sao?

Kết quả là, sau khi tên mập mạp mở mồm, toàn trường trong nháy mắt lạnh tanh! Một lát cũng chưa từng có người lên tiếng.

Nói thật đi, tử bào lão giả lúc này cũng có chút há hốc mồm. Lẽ nào giá Phần Kinh Hà ít nhất có thể lên tới tám mười vạn lượng chứ, sao chỉ có ba mươi vạn lượng vậy? Bất quá Thịnh Bảo đường có quy củ, chỉ dừng chốc lát, lão giả lần thứ hai giơ lên Định Âm Chuy, trầm giọng nói:

- Đường công tử đã ra giá ba mươi vạn lượng, còn có ai ra giá cao hơn không ?

Hắn dừng một chút, nói:

- Ba mươi vạn lượng, lần đầu tiên...

- Ba mươi vạn lượng, lần thứ hai...

Đột nhiên một thanh âm khàn giọng hung hăng nói:

- Lão tử ra giá ba trăm vạn lượng!

Ra giá trên trời lần này không ai khác chính là Lý Chấn kia.

Đường nguyên mắt thấy bản thân sắp đắc thủ, lại bị Lý Chấn chặn ngang một đòn, hắn không khỏi giận dữ, nhảy cao một pahts lên ghế lô, hét lớn:

- ST con mẹ thằng cha nó! Còn dám cùng lão tử tranh đồ, lão tử ra năm trăm...

Đột nhiên bị bưng kín mồm, chính là Quân Mạc Tà làm. Những lời này tuy rằng chưa nói xong, cũng vẫn làm cho mọi người trong đại sảnh một thân mồ hôi lạnh. Tất cả mọi người đều đoán được, tên mập mạp muốn hô chính là "Năm trăm vạn lượng!"

Điên rồi! Tên mập mạp khẳng định điên rồi!

Quân Mạc Tà cầm cái cổ hắn rồi đi đi ra ngoài, vẻ mặt như có bệnh không tiêu, thái độ ương ngạnh tại cái áo choàng ra một bên, một chân" Phốc" Một tiếng dẫm nát ghế lô bên trên lan can, tiện tay vứt cái mũ

trùm xuống, cầm ở trong tay, y bào trên thân phất phơ, hai mắt cong vẹo ác thanh tức giận hét lớn:

- Lý Chấn! Ngươi này tên Vương bát đản! Vừa nãy chính ngươi ra giá? Ngươi tìm đường chết à ?!

- Chính là ta đó, ngươi định làm gì? Nơi này là chỗ bán đấu giá, ngươi ra giá được thì sao ta lại không thể? Ngươi cắn ta à?

Lý Chấn phùng mang trợn mỏ , không cần nghĩ ngợi, nhảy ra cũng làm ra bộ dạng nanh ác, trợn mắt.

- Ta muốn thế nào à ? Phi!

Quân Mạc Tà làm ra bộ dạng một tay an chơi trác táng, tánh gia bại sản vô cùng nhuần nhuyễn, miệng oai mắt tà rống to hơn:

- Mẹ nó nữa, chỉ bằng tiểu tử mày có vét sạch túi cũng không thể lôi ra được ba trăm vạn lượng bạc lượng bạc? Họ Lý kia, không phải ta coi khinh ngươi! Ngươi hiện tại thử xuất ra ba trăm vạn lượng cho ta xem? Chỉ cần ngươi lấy ra, lá cây kia chính là của ngươi! Ngươi nếu như không được..., lão tử muốn hỏi các ngươi hai nhà lại nhiều lần làm khó tên mập mạp, rốt cuộc là thế nào? Các ngươi và Đường gia có cừu oán gì ? Hay là cùng Đường lão gia tử có cừu oán?

Độc Cô Tiểu Nghệ đối diện nét mặt tươi cười như hoa, cười khanh khách nói:

- Thấy người này như vậy, thực sự là khiến người ta chán ghét! Hảo hảo Hắc Liên hoa, không ngờ bị hắn nói thành một chiếc lá cây. Thật là không có kiến thức, hì hì...

Linh Mộng công chúa bên cạnh vô cùng kinh ngạc nhìn nàng một cái, vươn tay sờ sờ cái trán nàng:

- Tỷ này không phải hôm nay bị ốm chứ? Vừa rồi có vẻ như trong lòng có rất nhiều tâm sự nhưng sao giờ lại như biến thành người khác thế

này?

Mấy ngày nay, Độc Cô gia vì Độc Cô Tiểu Nghệ mỗi người đều gây nháo sự làm người người bất an. Bởi vì ... vì... vị tiểu cô nãi nãi này mấy ngày nay đột nhiên biến dạng, nguyên là tính tình cực kỳ hoạt bát rộng rãi chẳng biết tại sao biến mất, thay vào đó là bộ dạng ngày ngày rơi lệ, sau đó ngồi đờ ra, không ăn cơm, bình thường chỉ ở một mình, điều này làm cho Độc Cô Vô Địch đại tướng quân đau lòng phát nguy, hết lần này tới lần khác bản thân và mấy người lão bà luân phiên xuất chiến, cũng không thu được gì, chỉ có thể nhìn nữ nhi càng ngày gầy đi, Độc Cô Vô Địch trừng phạt không được , mắng chửi cũng không xong, cực kỳ phiền muộn, không thể làm gì khác hơn là bắt mấy người con trai và chất nhi lôi ra đánh cho một trận.

Vẫn là Độc Cô phu nhân có biện pháp, bà mời Mộng công chúa đến làm bạn cùng Độc Cô Tiểu Nghệ, lúc này mới cải thiện một chút. Mấy ngày trước thu được tin tức Thịnh Bảo Đường có bán đấu giá, hai người liền vội vàng chạy đến để giải sầu, Độc Cô Tiểu Nghệ cũng là không tình nguyện, bất đắc dĩ mới phải đi theo, vậy mà vừa đến nơi đây không ngờ trong nháy mắt mao bệnh cũng không có! Có thể nào không khiến cho mình giật mình cho được? Lẽ nào Thịnh Bảo đường có linh đan diệu dược?!

Mấy người Lý Chấn hai mặt nhìn nhau, bọn họ hiện tại đừng nói ba trăm vạn lượng, hai người có gộp lại cũng không đến trăm vạn, thế nào còn có thể lôi ra ba trăm vạn lượng đây nên mặt không khỏi lộ vẻ khó xử.

- Toàn một lũ nghèo! Mặc kệ các ngươi.

Quân Mạc Tà cực kỳ khinh thường xuy một tiếng, vỗ vỗ cái mông:

- Lão tử phóng cái rắm cũng đáng giá hơn lời ngươi nói! Cái gì biễu diễn, một bạc sung cái gì đuôi to ba thư?

Cuồng ngạo mặt hướng đại chúng nói, Quân Mạc Tà làm ra bộ dạng động tác võ thuật đẹp mắt, tâm không động:

- Còn có ai muốn? Đừng khách khí, đến đây đi.

Tiếng nói vang dội vang lên :

- Cùng lắm chỉ mấy trăm vạn lượng bạc mà thôi.

Mọi người đều quay đầu, mắt điếc tai ngơ. Coi như những lời này hắn nói như cái rắm. Mấy trăm vạn lượng mua một gốc cây thảo dược? Ngươi cho rằng nó là tiên theo có thể khiến xương trắng mọc thịt chắc! Người bình thường ai mà làm những việc ngu ngốc như vậy!

Hai cỗ tinh thần áp lực khổng lồ không biết đến từ đâu hướng về Quân Mạc Tà đột ngột đè ép, Quân Mạc Tà sắc mặt trắng nhợt, tâm niệm thay đổi thật nhanh, cơ linh rùng mình, mắng:

- Thời tiết đúng là không tốt, đang không tự nhiên lại lạnh như thế?

Hai cỗ tinh thần áp lực vây hắn một vòng, không có phát hiện cái gì dị thường, trong nháy mắt lại tiêu thất.

Quân Mạc Tà trong lòng cười nhạt hai tiếng, ta mà để cho các ngươi dò xét thì đại gia đây cũng không còn mặt mũi đi lại trên giang hồ nữa.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 94: Biến Đổi Bất Ngờ

Lúc này, tử bào lão giả ánh mắt phát sáng, sau đó gật đầu, tựa hồ là nghe người nào đó nói , trên mặt thoáng hiện ra một tia lúng túng, ngay lập tức biến mất lão mở miệng nói: "Phần Kinh Hà này! Đường nhiên công tử kia ra giá tới năm trăm lượng, còn có ai ra gia hơn không?"

Quân Mạc Tà nhất thời lảo đảo, tức giận trừng mắt nói: “Lão nhân gia à, cái này có phần miễn cưỡng a, việc này rõ ràng Lý Chấn có ác ý, đâu liên quan đến vị bằng hữu của ta, vì sao lại nói là giá năm trăm vạn lượng?"

"Vị tham dự ra giá kia, người không được lên tiếng phá rối cuộc bán đấu giá này!" Tử bào lão giả không để ý tới Quân Mạc Tà, thầm nói với tên mập mạp:" Đường công tử có dị nghị gì không!"

Đường Nguyên làm một bộ dánh trái ngược với vẻ kiêu ngạo, bệ vệ thường ngày, nói nhỏ:"Vừa rồi ta đã nói gì đâu..."

Quân Mạc Tà thầm nghĩ Đường mập mạp này may là có lá gan nhỏ, nhưng kỳ quái là trước đây sao hắn lại ngang tàng hống hách như vậy, nhưng thật ra quái sự, bất quá hắn cũng không cam tâm tình nguyện bỏ ra năm trăm vạn lượng, một cái giá trên trời để mua Phần Kinh Hà này.

Huống hồ việc này dường như có là có người cố ý làm ra! Quân Mạc Tà trong lòng tà ngạo há có thể chấp nhận giá trên? Không khỏi cười lạnh nói: "Lẽ nào Thịnh Bảo Đường lại muốn ép mua ép bán sao? Mới vừa rồi lời của Đường mập mạp cũng chỉ kêu lên hai chữ năm trăm. Lúc

nào có nói là năm trăm vạn lượng vậy? Nếu Thịnh Bảo Đường cho rằng có thể, vậy năm trăm lượng bạc ta giao ra là được rồi!"

Đích xác, Đường Nguyên xác thực chỉ kêu lên "Năm trăm" Hai chữ, phía sau vạn lượng còn chưa kịp xuất khẩu, đã bị Quân Mạc Tà bịt miệng lại.

Song phương trong lúc nhất thời dĩ nhiên đờ người á khẩu, mà Lý Chấn thấy người gặp nạn vẻ mặt vẫn ra nét vui mừng, nói rõ muốn xem Quân, Đường hai người bị người khác cười chê.

Trong đại sảnh mọi người cũng đều im miệng không nói, một bên là Thịnh Bảo Đường, một bên là Quân gia, mỗi một bên mình cũng không thể trêu vào.

Đột nhiên, không gian đang yên tĩnh, bỗng có một thanh âm như hư vô vang lên:" Quy củ trong Thịnh Bảo Đường không được phá hư! Nếu truyền ra ngoài sẽ mất hết uy tín,!" Thanh âm kia như hư vô mờ mịt, nhưng lại như ở khắp mọi nơi, thấp nhưng dị thường rõ ràng truyền vào trong tai mọi người!

Tử Bào lão giả nghe vậy sắc mặt biến đổi nói: "Quy củ trong bảo khố Đường cũng không ép mua ép bán, vô luận Quân gia, Đường gia có hay không quay lại tham gia đấu giá, bán đấu giá ngày hôm nay trước mắt Đường Nguyên công tử đã ra giá năm trăm vạn lượng rồi!"

Người thần bí vừa nói, tử bào lão giả thái độ cư nhiên trong nháy mắt trở nên cứng rắn. Mặc dù Quân đại sát thủ trầm ổn cũng không khỏi sắc mặt khẽ biến, hắn cũng không phải kinh ngạc vì thái độ của tử bào lão giả, năm trăm vạn lượng cố nhiên là một giá trên trời, nhưng không phải là chuyện hắn coi trọng, hắn chân chính vô cùng kinh ngạc là, sự việc thình lình xảy ra, thanh âm hư vô mờ mịt kia, phải là người có công lực cao mới có thể phát ra được, có thể sánh với cao thủ thiên giai Dạ Cô Hàn!

Nhưng, nhưng cao thủ như thế vì sao phải làm khó tên mập mạp? Có lẽ, là vì chính mình sao? Thực lực mạnh thì sao chứ, Quân Mạc Tà cuồng ngạo cũng không cho phép chính mình ngậm bồ hòn làm ngọt! Nói giỡn sao, đây chính là năm trăm vạn lượng bạc a!

Tuy nói năm trăm năm để mua được một Phần Kinh Hà có công hiệu cực đại, là vật liệu chữa bệnh tốt nhất cho Quân Vô Ý, có thể nói là vật siêu giá trị, chớ nói năm trăm vạn lượng, cho dù giá cao gấp đôi, Quân đại thiếu gia cũng nhất định phải thu, có thể giá trị không nhất định là một chuyện, song coi tiền như rác lại là một chuyện khác, với tình huống lúc này, bị người cưỡng bức năm trăm vạn lượng bạc trắng giá cả thành giao, vô luận là giao dịch có lời hay không, đơn giản mà nói điều này cũng đủ khiến bản thân nghẹn khuất đến chết a.

Hơn nữa, quy củ trong Thịnh Bảo Đường tại điểm này rõ ràng là già mồm át lẽ phải rồi! Quân Mạc Tà bình sinh không quen nhìn người khác lấy thế đè người! Việc này đương nhiên sẽ không ngoại lệ.

"Cái gì là quy củ không cho phá hư? Ha ha ha..." Quân Mạc Tà nếu như nói lúc trước là giả bộ, giờ khắc này chân chính có chút tức giận. Cười lạnh nói: "Nếu như nói như vậy, bản thiếu gia mỗi ngày ngồi ở chỗ này nâng giá lên, đơn giản là đúng theo quy củ của Thịnh Bảo Đường các ngươi rồi!"

“Quân công tử lời này là có ý gì? Bản tọa không hiểu, Quân thị danh chấn Thiên Hương quốc muốn đối nghịch cùng quy củ của Thịnh Bảo Đường chúng ta sao? Thanh âm hư vô mờ mịt kia không vui không giận vang lên, quanh quẩn trong khoảng không, nhưng uy áp nặng nề khiến chúng nhân không thở nổi.

Tất cả mọi người ở đây ánh mắt đều mang vẻ thương hại nhìn Quân Mạc Tà, chỉ cần tiểu tử này lên tiếng, vị Thiên Hương quốc Quân gia sẽ rước lấy đại họa ngập trời. Quân Mạc Tà này thật đúng là không biết sống chết, quy củ của Thịnh Bảo Đường cũng dám phá?

Lý Chấn Hải Châu vẫn xem kịch vui lúc này cũng mặt mày hớn hở, hôm nay tuy rằng vui đùa một chút, nhưng nếu là khiến Quân gia cùng Thịnh Bảo đường kết oán, cái này đúng là thập bội thành công, cũng đáng a!

Cô Độc Tiểu Nghệ ngồi phía đối diện gấp gáp giậm chân nói:" Cái đồ đầu heo này! Hắn sao lại công nhiên đối kháng với Thịnh Bảo Đường? Giờ làm như thế nào cho phải đây?" Lo lắng khiến nàng bộc lộ tình cảm trong lời nói, Linh Mộng công chúa bên cạnh như có điều suy nghĩ nhìn nàng,vẻ ưu sầu trong mắt càng đậm.

Quân Mạc Tà càng nâng cao cảnh giác, người nói chuyện rõ ràng là cố ý muốn Quân gia và Thịnh Bảo đường lưỡng thế lực lớn đối lập, lẽ nào Thịnh Bảo Đường và Quân gia có cừu oán gì? Vừa nghĩ như thế, Quân Mạc Tà càng không dám nói loạn nữa.

"Nói như vậy thì ai nói mà chả được? Ngươi nói Đường Nguyên ra giá năm trăm vạn lượng, như vậy ở đây ai nghe được? Ta chỉ nghe được hai chữ "Năm trăm" mà thôi? Mặt khác, Lý Chấn ra giá ba trăm vạn lượng bạc, Thịnh Bảo Đường có nghĩ tới hay không, sao hắn ra giá được? Nếu là không được, chẳng phải là không nói lí hay sao? Ngươi hỏi Quân gia ta có đúng hay không cùng Thịnh Bảo đường đối nghịch? Bản công tử cũng muốn hỏi một chút, việc này có đúng hay không Thịnh Bảo đường cố ý an bài tốt để vơ vét của cải?"

Quân Mạc Tà vừa nói xong những lời này, khiến mấy kẻ trong đường tràng đều thất kinh! Những lời này bằng với nói Thịnh Bảo đường cùng Lý Chấn liên thủ chống đối Đường Nguyên đơn bạc! Đây chính là lời đả kích tổn hại nghiêm trọng đến danh dự của Thịnh Bảo đường a! Thịnh Bảo đường hôm nay cũng có điều sơ hở, bị Quân Mạc Tà bắt được cái kẽ hở này! Thịnh Bảo Đường này rõ ràng cũng có chút không nói lý, Quân Mạc Tà không sợ trời không sợ đất công nhiên nhảy ra chỉ trích!

Trong đại sảnh nhất thời im ắng, ai dám nghi vấn Thịnh Bảo Đường, mấy trăm năm qua còn chưa từng có! Ngày hôm nay mọi người rốt cuộc

mở rộng tầm mắt, kiến thức được đề cao thêm không ít!

Một lúc lâu sau, nhân vật thần bí mới lên tiếng nói: "Việc này cũng là sai sót của chúng ta, bản tọa tự sẽ điều tra." Thanh âm tuy rằng vẫn là bình ổn, nhưng biểu hiện ra ý tứ không tình nguyện, tất cả mọi người hoàn toàn có thể có thể tưởng tượng được bộ dạng một người tức giận đến toàn thân run rẩy.

Quân Mạc Tà vừa ngẩn ra, Thịnh Bảo Đường mới vừa rồi nói thật hay là cố ý, vừa tự nuốt lời hứa, lật lọng, thế nào sẽ phát sinh chuyện quỷ dị như thế? Trong đó sợ rằng có đểm gian trá!

Trong chốc lát, thanh âm hư vô mờ mịt lại vang lên: "Lý gia Lý Chấn công tử, ngươi vừa ra giá ba trăm vạn lượng, có khả năng xuất ra không?

Lý Chấn chính là ở bên cạnh quan khán, Quân, Đường hai người bị chê cười, nhìn có chút hả hê đột nhiên nghe được thanh âm kia hỏi chính mình, hắn cũng coi như là tâm tư biến đổi cực nhanh, liền cúi người hành lễ: "Vãn bối trước vẫn là hài lòng với Đường Nguyên, hai lần ba lượt đảo lộn đại hội bán đấu giá Thịnh Bảo Đường , lúc này mới động thân ra ngăn lại, bóc trần bộ mặt thật của hắn".

Thanh âm kia không nhịn được nói: "Bản tọa không hỏi động cơ của ngươi là gì! Bản tọa chỉ hỏi ngươi có thể bỏ ra ba trăm vạn lượng bạc trắng hay không thôi!"

Lý Chấn không khỏi xấu hổ nói: "Vãn bối hiện tại cũng không có ba trăm vạn lượng bạc trắng, bất quá vãn bối chỉ là phẫn nộ vì Đường Nguyên đảo loạn hội trường, cũng không phải có ý gây rối!"

“Vô liêm sỉ!" Thanh âm kia tựa hồ là không chịu nổi quát lớn một tiếng, lãnh đạm nói: "Nếu cũng không đủ ngân lượng! Vậy việc đảo loạn hội trường làm sao lại là Đường gia Đường Nguyên, rõ ràng là ngươi! Ngươi phá hư quy củ bản đường, há còn ngụy biện, người đâu! Lập tức đem người này trục xuất khỏi Thịnh Bảo Đường! Lô ghế thuộc Lý gia sẽ

bị xóa sổ “ban vĩnh viễn” hix:0 (61):, vĩnh viễn không cho đặt chân vào Thịnh Bảo đường nữa!"

Lời nói vừa dứt, nhất thời xuất hiện mấy người bảo vệ trực tiếp đem Lý Chấn tống ra ngoài, Lý Chấn bình thường cũng là kiêu ngạo ngất trời, quần áo lụa là đầy người, lại bị tống ra vô pháp phản kháng, cố cầu tình cũng không được, sắc mặt trắng bệch, cả người giống như đống thịt nát bị quẳng ra ngoài.

Quân Mạc Tà vẫn thờ ơ lạnh nhạt, càng lúc càng cảm thấy không đúng! Rõ ràng là người kia thẹn quá hóa giận a, không thì tại sao phải làm vậy? Lý Chấn ngay ngay cả tư cách tiến nhập Thịnh Bảo Đường của Lý gia cũng bị tước đoạt!

Lý Chấn ở bên ngoài thầm nghĩ còn có Đường, Nguyên hai người nữa bất quá ta muốn nhìn Thịnh Bảo đường làm sao xử lí đây, cho dù ngươi có trăm phương nghìn kế, bản công tử cũng phải xem ngươi xử trí thế nào! Ít nhất cũng phải tước đoạt tư cách tiến nhập Thịnh Bảo đường của Quân gia.

Hắn lầm bầm nói: nếu thực sự là như vậy, chờ ta có được thành tựu, chuyện thứ nhất trước đem Thịnh Bảo Đường đốt thành một đoàn đất trống. Xem các ngươi còn to mồm được nữa không.

Việc này đúng là Lý Chấn cố ý quấy rối, ai nhìn mà không ra? Người của Thịnh Bảo đường cũng không phải ngu, tự nhiên càng tin tưởng, chờ đúng lúc gay go bọn họ mới đột ngột thay đổi thái độ, lúc này mới xử trí Lý Chấn, rõ ràng là cồ ý mượn cơ hội để xuống đài! Đột nhiên, trong lòng Quân Mạc Tà chợt hiểu ra: "Sở dĩ xuất hiện tình huống quỷ dị như vậy, chẳng lẽ là có người can thiệp? Cho nên Thịnh Bảo Đường mới thay đổi ý định, Nhưng người này là ai? Ai có năng lượng lớn như vậy?

Trong lòng đang nghĩ ngợi, chỉ nghe thanh âm thần bí mờ ảo kia lại lên tiếng:" Quân Mạc Tà, tuy rằng việc này vẫn là do Lý Chấn sai, nhưng ngươi đã từng vũ nhục Bảo Đường của ta, vẫn phải xin lỗi Thịnh Bảo Đường!"

Thanh âm có chút nghiêm khắc, hiển nhiên do cơn giận còn sót lại. Quân Mạc Tà vừa hiểu ra, trong lòng đại định, biết đối phương bất quá là muốn xuống đài mà thôi, như vậy thật đúng là quá tốt rồi, bản công tử hiện tại cũng nhẹ cả người, tự nhiên cũng để ngươi đẹp mặt xuống đài. Nhưng chờ khi huyền công của ta tu thành, lão tử đầu tiên là giết tới cửa, đem bóp chết cái tên vô liêm sỉ đang nói ngươi!

Quân Mạc Tà cười ha ha nói: "Bản công tử có khi nào vũ nhục Thịnh Bảo đường? Đúng không? Lý Chấn ác ý quấy rối, bản công tử vô ý bị hắn che mắt, mà Thịnh Bảo đường tuệ nhãn như đuốc, cuối cùng cũng đem con sâu làm rầu nồi canh xử trí, không ngại quyền thế, uy danh vang xa, Thịnh Bảo đường quả nhiên không hổ là Thịnh Bảo đường a, bản công tử bội phục sát đất!" hắn khẽ xoay người, lớn tiếng nói tiếp:" Chư vị cũng thấy đó? Thịnh Bảo Đường quả nhiên là đệ nhất thiên hạ giá cả vừa phải, thiết diện vô tư, thương hội như thế há có thể không khiến kẻ khác bội phục? Bản công tử nghĩ cùng Thịnh Bảo đường ở một nói như Thiên Hương thành mà cảm thấy tự hào không gì sánh được! Mau, mau, mau, mọi người cùng vỗ tay nào, vì Thịnh Bảo đường ủng hộ ba!"

Nói xong, Quân đại công tử vẻ mặt chân thành tha thiết kính phục cùng sùng bái, dẫn đầu vỗ tay bốp bốp bốp bốp, đồng thời lớn tiếng nói : "Các ngươi vì sao còn không vỗ tay? Lẽ nào các ngươi đối với Thịnh Bảo đường có định kiến? Nếu là như vậy, bản công tử là người đầu tiên đứng ra vì Thịnh Bảo đường mà bất bình!"

Nhất thời toàn trường tiếng vỗ tay như sấm dậy! Mọi người một bên vỗ tay, nhưng trong lòng mắng to "Vô sỉ a! Thực sự là vô sỉ a! Quân Mạc Tà công tử này trình độ vô sỉ, da mặt lại dầy, làm ta cảm thấy mặc cảm, có lắp chân ngựa vào cũng không đuổi kịp a! "

Duy có Cô Độc Tiểu Nghệ vẻ mặt hưng phấn, nét mặt tươi cười như hoa, dùng sức vỗ bàn tay nhỏ bé, rốt cục cũng yên lòng.

Vị phát ra thanh âm Thần bí kia cũng không nói gì. Trong một căn phòng của Thịnh Bảo Đường, hai người bạch y trung niên nhân ngồi đối

diện nhau, trong đó một bạch y trung niên nhân hung hăng cắn răng, vẻ mặt phiền muộn, tay nâng một chưởng đem chiếc bàn phía trước phách nát bấy, thấp giọng hung hăng nói: "Quân Mạc Tà! Hảo Tiểu tử gian xảo! Bản tọa sẽ không tha cho ngươi đâu!"

Người bạch y nhân còn lại đang nhắm mắt bỗng dưng, cau mày nói:" Việc này vốn ngươi không nên làm vậy! Sao trách được tiểu tử kia?"

Bạch y nhân kia hừ một tiếng, bất mãn cãi: "Nhưng Phần Kinh Hà kia, sợ rằng Quân Vô Ý..." Nói tới chỗ này, đột nhiên ngậm miệng.

"Quân Vô Ý?" Vị bạch y nhân kia đứng dậy nói:"Ngươi có ý tứ gì?" Bạch y nhân còn lại hừ một tiếng, nhắm mắt lại, không nói.

Vị bạch y nhân nọ trừng mắt nhìn hắn một lát, điềm nhiên nói: "Ta mặc kệ ngươi và Quân Vô Ý trước có ân oán gì, nhưng hiện tại hắn đã tàn phế, suốt đời này đều phải ngồi xe lăn! Ngươi nếu là còn muốn đối phó hắn, ta sẽ giết ngươi!" Những lời này như đinh đóng cột, không lưu tình chút nào. Cho thấy quyết tâm nói xong là có thể làm cỉa hắn!

Bạch y nhân kia lạnh lùng hừ hai tiếng, quay đầu đi, không nói gì nữa.

Người bạch y nhân lạnh lùng nhìn hắn, đột nhiên nói: "Lần này bán đấu giá, nguyên vốn không có Phần Kinh Hà! Lại đột nhiên có giá trên trời như vậy cái này có điểm không đúng, đến tột cùng là vì nguyên nhân gì? Phần Kinh Hà, là ai đưa cho ngươi? Vì sao hết lần này tới lần khác lại đem tới Thiên Hương thành bán đấu giá?"

Bạch y nhân kia lạnh lùng nhướng mắt, nói: "Nếu là ngươi muốn biết, không ngại đi về hỏi trường lão. Chớ dùng khuôn mặt đó để thẩm vấn ta! Ngươi cho là ta sợ ngươi sao?" Có đúng hay không..." Người bạch y nhân trên mặt càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị nói tiếp: "Có đúng hay không,... Nàng... Đưa thứ đó cho Quân Vô Ý? Bằng không, lần này Cửu trưởng lão vì sao cùng nhau đến đây?"

Bạch y nhân kia cả người chấn động, lạnh lùng nói: "Ngươi nói bậy cái gì vậy? Chỉ là một Quân Vô Ý, lẽ nào đáng giá cho chúng ta hi sinh phân nửa công lực của Cửu trưởng lão?"

“Ta cũng không có nói Cửu trưởng lão sẽ hi sinh công lực! Ngươi nói như vậy là có ý gì?"

Bạch y nhân còn lại trên mặt nổi lên sát khí nói: "Là ngươi giở trò quỷ?"

“Thì sao? Quân gia định dùng ba mươi vạn lượng bạc liền có thể mua được sao, cũng chưa chắc đã rơi vào tay Quân Vô Ý mà?"

Bạch y nhân kia hừ lạnh một tiếng nói: "Mẹ ngươi chứ! Chỉ có Phần Kinh Hà dùng cái rắm? Không có thần huyền cao thủ khơi thông quán công, dưới tác dụng của kịch độc Phần Kinh Hà, Quân Vô Ý chỉ có chết nhanh hơn!"

Bạch y nhân kia cả người run lên, ánh mắt sắc bén nói :"Ngươi là tên tiểu nhân đê tiện! Ta muốn giết ngươi!"

“Được rồi!" Xa xa truyền đến thanh âm thật là già nua hư vô mờ mịt, nhưng nghiêm khắc: "Đều im hết đi!" Hai người bạch y nhân nhìn một hồi, ánh mắt sắc bén, như hai thanh lợi kiếm trên không trung giao kích!

Rốt cục hai người đều hừ lạnh một tiếng, đưa lưng về phía đối phương khoanh chân ngồi xuống, cũng không để ý tới nhau nữa.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 95: Phương Tâm Ngọc Nữ

Bên trong đại sảnh, Quân Tà cười đến nỗi không thể khép miệng lại được, hắn ôm quyền hành lễ bốn phía, nói: “Cảm tạ, cảm tạ mọi người đã cố gắng duy trì Thịnh Bảo Đường, bản công tử thấy rất cảm động, rất tự hào a. Bây giờ bản công tử tuyên bố, tiếp tục tiến hành bán đấu giá, mọi người có thể tùy tiện ra giá, ha ha, không cần phải khách khí.”

Tiểu tử ngươi tính là cái gì? Xem ngươi nói, giống như lời của đại chưởng quỹ Thịnh Bảo Đường vậy, thực đúng là đáng khinh bỉ! Trong lòng mọi người cùng nhau mắng to!

Nếu như lòng khinh bỉ có thể đập người, vậy giờ phút này Quân Mạc Tà đã bị đập tan xương nát thịt rồi! Nếu khinh bỉ có thể làm người ta bị thương, hiện giờ cả người hắn đã bị thương tích đầy mình rồi!

Rốt cuộc người thần bí ban đầu vẫn không nói lời nào, giờ phút này đột nhiên phát ra âm thanh trong trẻo: “Kẻ đội giá Phần Kinh Hà trước chính là Lý Chấn của Lý gia, lời ra giá của hắn không có hiệu quả, bây giờ vẫn y như giá lúc đầu mà tiến hành!”

Quả nhiên là có hai người trong đó! Quân Mạc Tà cười thầm. Nói vậy ý kiến của hai người kia không thống nhất a, ân, người vừa rồi phát ra âm thanh hắn là có phân lượng hơn.

Sắc mặt lão giả áo tím trên đài lại biến đổi, lão lập tức làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Phần Kinh Hà này, Đường công tử lúc trước đã ra giá ba mươi vạn lượng bạc, báo giá lần hai, còn có ai trả giá cao hơn ba mươi vạn lượng bạc không?”

Câu hỏi lặp đi lặp lại mấy lần, cũng không người trả lời. Hiện tại vừa mới xảy ra chuyện lớn như vậy, còn ai dám xúc phạm Quân Mạc Tà vị thanh niên không sợ trời không sợ đất này, hắn cùng với Đường Nguyên chính là hai kẻ phá gia chi tử mà lòng không đau, đúng là siêu cấp bại hoại gia tử.

Lão già áo tiếm tiếp tục hô: “Ba mươi vạn lượng bạc lần thứ ba! Thành giao!”

Âm thanh “Cộp” của tiếng búa gỗ phát ra, lão giả áo tím cảm thấy tâm lý bị đè nén không chịu nổi, chính mình chủ trì đấu giá mấy chục năm, nhưng cũng không có chịu áp lực lớn như lúc này.

Hai tên bại gia chi tử làm đảo lộn hết mọi việc, vốn lần này có thể bán được ngoài trăm vạn lượng cứ nhiên phải bán ra với giá ba mươi vạn lượng! Nếu là bỏ đi giá thu mua, cơ hồ là tương đương với tặng không…

Đường mập mạp trong nháy trải vui buồn lẫn lộn, hắn đứng thộn ra cũng không hiểu được chuyện gì xảy ra, cuối cùng Quân đại sát thủ tâm tính trầm ổn mới đập mạnh lên vai hắn, lúc đó hắn mới tỉnh lại!

Độc Cô Tiểu Nghệ đứng đối diện chu cái miệng nỏ nhắn ra căm tức nói: “Thật là trời không có mắt, linh thảo tốt như vậy, giá cũng thấp nữa tại sao lại bị tên kia đoạt được! Thật là đáng giận mà! Chán ghét a chán ghét a!”

Ngoài miệng nói là đáng giận, nhưng đôi mắt xinh đẹp lại híp lại, tựa hồ như trong lòng nàng đang rất vui vẻ, sao có nửa điểm chán ghét đây.

Linh Mộng công chúa vẻ mặt hồ nghi nhìn nàng, thấy thần thái Độc Cô Tiểu Nghệ đột nhiên phấn khởi như vậy, cái cái miệng nhỏ nhắn chu ra, đôi mắt đẹp nhìn Quân Tà đối diện đang giở thủ đoạn lưu manh đùa giỡn. Nàng lắc đầu một cái vẻ mặt lúc này lại không còn ý chán ghét như ngày xưa nữa, ngược lại rất là tán thưởng hắn!

Chuyện này là sao đây? Linh Mộng công chúa trong lòng đột nhiên xuất hiện một ý niệm không thể tưởng tượng, không khỏi chấn động nói: “Tiểu Nghê, ngươi, ngươi, ngươi không phải là coi trọng tên ăn chơi lêu lổng này chứ?”

Vừa nghe lời này, khuôn mặt Độc Cô Tiểu Nghệ cũng đỏ bừng lên, nhăn cái mũi nhỏ đáng yêu lại, lè lưỡi, mặt đỏ tới mang tai đáp: “Nào có? Ta sao lại xem trọng tên phá gia chi tử này chứ? Hừ, nàng lẩm bẩm nói, bổn cô nương là loại người nào, sao lại có thể thích hắn chứ! Không giáo huấn hắn một chút, để xả một bụm ác khí trong lồng ngực ta thì thôi, hơi đâu mà đi thích hắn. Nếu tìm được một cơ hội tốt bổn cô nương sẽ sửa hắn một trận!” Nói xong nàng hung hăng dựng đôi mày liễu lên đồng thời nghiến răng nghiến lợi làm một bộ như muốn lao lên ăn thịt Quân Mạc Tà vậy.

Cả người Linh Mộng công chúa xuất hiện một cảm giác bất lực. Xong rồi xong rồi, làm bạn thân của Độc Cô Tiểu Nghệ nhiều năm, nàng há có thể nhìn không ra Độc Cô Tiểu Nghệ bên ngoài nghiêm túc bên trong yếu đuối, giấu đầu hở đuôi, bộ dạng rõ ràng là vô cùng khoái hoạt lại cố tình muốn giả bộ hung thần ác sát, ai cũng chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra được tâm tư của nàng. Vốn Độc Cô Tiểu Nghệ tâm tình rầu rĩ không vui, nhưng vừa mới nghe được thanh âm Quân Mạc Tà, nhất thời sinh long hoạt hổ phấn chấn, hết thảy những điều này chỉ duy nhất một lý do có thể giải thích đó chính nà nàng ta đã thích hắn, điều này quả là không thể tưởng tượng được, quả thực là một cơn ác mộng a… Tiểu Nghệ muội muội! Trời ạ…”

Chứng kiến bộ dáng hung ác của Tiểu Nghệ duy trì không đến một hồi, tiếp theo trên miệng lại lô ra nụ cười như ca ca Tiểu Hổ, Linh Mộng công chúa càng lo lắng: “Tiểu Nghệ, ngươi, ngươi ngươi, ngươi bảo tỷ tỷ nói gì với ngươi mới tốt đây. Ai! Một kẻ ăn chơi như vậy, ngươi sao có thể thích hắn chứ?”

Độc Cô Tiểu Nghệ lầm bầm hai tiếng khoái hoạt, chớp đôi mắt đẹp nói: “Đó là bởi vì hắn ăn mặc đẹp khiến ta gai mắt, như vậy càng phải

giáo huấn cho tốt! Để hắn biết sự lợi hải của bổn cô nương, hừ hừ…, hì hì..” Nói xong, chính mình lại không nhịn được nở nụ cười, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong, hiển nhiên trong lòng đang nghĩ đến nên giáo huấn Quân Mạc Tà như thế nào, bộ dáng trông rất là suy tư.

Linh Mộng công chúa càng thêm lo lắng. Chuyện này không phải nhỏ a, ngay cả Độc Cô Tiểu Nghệ cũng trở nên như vậy, mình phải nhanh chóng thông tri tới Độc Cô Vô Địch đại tướng quân mới được. Con gái yêu duy nhất của Độc Cô thế gia, một trong tuyệt thế mĩ nữ được kinh thành công nhận, Độc Cô Tiểu Nghệ, cùng với kẻ ăn chơi Quân gia??? Cái này… là chuyện gì a! Một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu a, không thể hình dung được, quả thực chính là phí của trời a! Không thể vãn hồi được rồi, từ góc độ hoàng gia mà nói, tôn tử duy nhất của Quân gia cùng cháu gái được sủng ái nhất của Độc Cô thế gia kết hợp, là một kết quả mà bọn họ tuyệt đối không muốn, tất sẽ khiến cho một hồi nháo sự trong chiều chín a! Cho nên… không thể được! Ta nhất định phải ngăn cản việc này! Quyết không thể để Tiểu Nghệ hủy trong tay Quân Mạc Tà! Linh Mộng công chúa vẻ mặt phức tạp nhìn Độc Cô Tiểu Nghệ. Trong lòng nàng âm thầm hạ quyết tâm.

Quân Mạc Tà có chút hưng phấn, dùng giá bèo như vậy đã có thể thu được phần Kinh Hà này vào trong tay, nhưng ngoài mặt hắn lại tỏ ra rất nghiêm túc, nhìn chung hiện tại rất may mắn là bên cạnh mình có hai vị cao thủ ẩn thân thực lực cũng không tồi. Hiện giờ thực lực của mình chưa được mạnh mẽ, khó có thể địch nổi cao thủ, cho nên chỉ có thể diễn một vở hài kịch như vậy. Tiếp theo, Đường đại công tử thuận lợi lấy được từ Đường lão gia tử thứ gì đó, dường như là một quyển thần phong kiếm lục. Quân Mạc Tà chỉ nhìn hai lần, liền không còn hứng thú ném lại cho Đường Nguyên, trong lòng cực kỳ khinh bỉ. Cuốn kiếm thuật khó hiểu này, thế mà không biết xấu hổ mang ra bán! Cư nhiên còn lừa được hai trăm vạn lượng bạc! Bất quá lúc này, Quân Tà đột nhiên chấn động cả người, trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc! Sau khi Phần Kinh Hà tới tay, Quân Mạc Tà liền đem thần thức của mình đều tập trung đến vị trí ghế lô giữa hai người hoàng tử kia. Sớm biết rằng trong hai ghế lô trừ

đi sáu người này không còn ai khác ở bên trong, trong lòng hắn cảm thấy kỳ quái, lại bất ngờ phát hiện sáu người ở hai cái ghế lô kia cư nhiên đã tiêu thất, có thể nói tương đối đột ngột hơn nữa tuyệt đối không có đi qua cửa chính! Bất quá, Quân Mạc Tà có một chút kết luận, sáu người này cũng không có rời đi Uy Bảo Đường. Chẳng lẽ, bên trong hai cái ghế lô còn có che giấu chỗ ẩn nấp? Ngay sau đó, Quân Mạc Tà lại dùng thần thức lại phát hiện khí tức âm hàn đang trà trộn vào đám người trong đại sảnh, hắn nhìn lại liền thấy trang cùng khuôn mặt bọn họ đã thay đổi. Cho dù có người đứng trước mặt nhìn, cũng không nhận ra đây là người vừa mới giết người. Ba người ồn ào tiến vào bên trong, mà ba người khác còn lại vẫn ở bên kia, có thể phân biệt được rất rõ . Bộ dáng đám này đều là kẻ lắm tiền, trong con ngươi thoáng hiện lên thần quang, Quân Mạc Tà có thể phát hiện nội tâm bọn họ đang khẩn trương cùng với khát vọng. Hắn là sắp bán ra thứ gì đáng giá đây! Bất quá đồ vật bên trong có cái gì đáng giá để hai thế lực sát thủ thèm thuồng như vậy? Thậm chí hai người hoàng tử cũng tham dự?

Quân Mạc Tà lấy tờ danh sách trong tay Đường mập mạp, hắn chú ý từng mục vật phẩm chưa đấu giá, rốt cuộc, ánh mắt dừng lại trên vật phẩm bán đấu giá cuối cùng: ba mươi gân lục giai huyền thú bạch giác ngưu! Hắn chính là thứ này rồi. Trừ thứ này ra, còn lại hết thảy đều là thuộc đồ trang sức cùng với vật phẩm xa xỉ gì đó, cũng không phải thứ gì quá mức thực dụng, mà tập đoàn sát thủ tuyệt đối không cần loại đồ vật đó. Thứ bọn họ cần, chỉ có thể là thứ gì đó sinh ra uy hiếp đối với sinh mạng con người. Phương diện này, chỉ có gân huyền ngưu là phù hợp yêu cầu của họ! Bất quá cần nhiều gân trâu như vậy làm gì? Không lẽ đám sát thủ này thay đổi vũ khí dùng roi giết người? Chẳng lẽ là,… chế tạo trường cung tiễn đặc biệt? Nghĩ đến đây, tim Quân Mạc Tà nhảy dựng lên. Nếu dùng gân lục giai huyền ngưu chế tác cung huyền, như vậy, phạm vi cung tiễn có thể tăng lên trên hai lần! Cung tiễn như vậy tất nhiên uy lực kinh người, nhưng thực lực huyền giả không đủ cửu phẩm trở lên, tuyệt đối không kéo được dây cung!

Nguyên nhân chính là như vậy, nếu để ngân huyền giả hoặc kim huyền giả cao thủ sử dụng cung này, không nghi ngờ sẽ trở thành lợi khí tuyệt đối! Cho dù là ngọc phẩm huyền cường giả, ở tình huống không kịp đề phòng, chỉ sợ cũng phải ô hô ai tai! Mà hơn mười chiếc cung như vậy liên hợp bắn ra, tin tưởng có thể uy hiếp được thiên huyền cao thủ!

Xem ra, nhất định là như thế rồi!

Quả nhiên, gân huyền ngưu vừa ra, sáu người thuộc trận doanh của hai hoàng tử rốt cuộc bắt đầu cạnh tranh giá cả, hơn nữa càng cạnh tranh càng kịch liệt! Giá cả liên tiếp tăng lên, không đến một hồi cư nhiên lên tới một cái giá chưa từng có, năm trăm vạn lượng! Cái giá này đã đem toàn bộ những người cạnh tranh còn lại đều ngoảnh mặt dời đi, bây giờ chỉ còn có hai người bọn họ, nhưng ai cũng không chịu thối lui nửa bước!

Một phen giằng co cuối cùng cũng kết thúc, giá ba mươi gân huyền ngưu lên tới một ngàn ba trăm vạn lượng, rốt cuộc bị ba tên sát thủ bên Nhị hoàng tử đoạt được! Cái giá này cơ hồ là cao nhất mà Thịnh Bảo Đường đấu giá bán ra, có thể nói là một cái giá trên trời!

“Tam thiếu gia, nhìn xem, đây chỉ là gân lục giai huyền ngưu mà thôi, nếu là ba mươi viên lục giai huyền đan, chỉ sợ giá cả còn tăng lên nữa, tam thiếu gia à, ngươi hiện tại hẳn là biết rốt cuộc vật nhà ta bị mất trọng yếu bao nhiêu chứ!” Đường Nguyên chậc lưỡi: “Thứ đó hẳn là một báu vật vô giá a.” “Nga” Quân Mạc Tà suy nghĩ một chút, sau đó không khỏi nga một tiếng, ánh mắt nhìn kỹ ba người kia, sau khi lấy được gân huyền ngưu bọn chúng nhanh chóng bốc hơi lẫn trong đám người, trong lòng hắn không khỏi có chút sốt ruột, xem ra tên sát thủ đã gửi bức thư kia dám nhằm vào mình lắm a, cho dù là ông nội mình bọn họ cũng dám xuống tay huống chi là mình! Hiện giờ bọn chúng lại có được lượng gân huyền ngưu này, chế tạo ra cung tiễn có cường lực, cho dù ông nội là thiên huyền cao thủ, cũng có thể bị uy hiếp tới tính mạng. “Chúng ta đi thôi.” Quân Mạc Tà đứng lên, trong lòng không ngừng tình toán, nếu có

thể theo dõi bọn chúng, hoặt là tra ra thứ hàng này cuối cùng chuyển tới địa phương nào vậy quá tốt rồi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 96: Cường Đại Như Thế

Đáng tiếc nha. Quân Mạc Tà trong lòng có chút tiếc hận, lão nhân kia lần trước sau khi đưa mình trở về, bởi vì có việc gấp nên nhanh chóng rời đi, phải nửa năm sau mới trở lại, nếu lão có ở đây, lúc này thì tốt rồi; kỹ xảo bám đuôi của lão có thể nói là độc nhất, còn hiện giờ, ài…

Quân Mạc Tà nhìn mấy thị vệ đi theo mình; thật tâm mà nói, đám này cũng đều là người do Quân lão gia tử chọn lựa kỹ càng, một vị kim phẩm huyền giả, bảy ngân phẩm huyền giả, thực lực coi như không tồi. Chí ít trong Thiên Hương thành bảo vệ Quân Mạc Tà cũng ổn. Ách, mà Quân Mạc Tà cũng không cần bọn họ bảo vệ.

Quân Mạc Tà cũng biết, nếu để bọn họ truy tung ba gã sát thủ kia, cũng không có ý nghĩa gì.

Cho dù may mắn đuổi theo được, cũng chỉ trong thời gian ngắn sẽ biến thành tám cỗ thi thể! Từ Quân Mạc Tà đoán, ba người kia, mỗi người đều là kim huyền đỉnh phong! Huống chi công việc của bọn họ lại là giết người!

Nếu như phát hiện có uy hiếp, bọn chúng nhất định sẽ ra tay tiêu diệt triệt để! Nuôi hổ sẽ gây ra hậu họa, chỉ có kẻ ngốc mới làm như vậy!

Làm sao bây giờ, bất luận thế nào cũng phải nghĩ biện pháp theo dõi bọn chúng, tối thiểu cũng phải đem gân huyền thú này đoạt tới tay, cho dù không thể đoạt được cũng phải nghĩ cách phá hủy, dù sao hậu quả do gân huyền thú mang lại quá mức đáng sợ a!

Quân Mạc Tà trong lòng nổi lên ý nghĩ muốn giết người, thần thức tỏa ra thăm dò tự nhiên còn mang theo một cỗ sát ý lành lạnh!

Mà đúng lúc này, một cỗ uy áp phô thiên cái thế tới như sét đánh đột ngột đè xuống, từ một tia sát khí Quân Mạc Tà vừa mới lộ ra, thẳng tắp mà đến!

Mục tiêu rõ ràng chính là bản thân Quân Mạc Tà, cũng phi thường chính xác, ngay cả Đường Nguyên bên cạnh hắn cũng không cảm thấy gì!

Cỗ khí thế này, so với hai nhân vật thần bí nói chuyện lúc trước còn mạnh mẽ hơn nhiều!!

Mà cỗ khí thế này cường đại đến cực điểm, khiến cho Quân Mạc Tà chấn động nghĩ: cao thủ thần bí đến từ Thịnh Bảo Đường này so với ông nội Quân Chiến Thiên tuyệt đối mạnh hơn, chẳng lẽ đúng là thần huyền cấp cao thủ trong truyền thuyết?!

Quân Mạc Tà thậm chí mơ hồ đoán được ý đồ của người phát ra cỗ uy áp này, chính tại tại thời điểm ba gã sát thủ đi ra, hắn liền phát ra thần thức, từ lúc ba người kia rời khỏi phạm vi truy tung một chút, hắn bỗng dưng không kiềm chế được mà phát ra một tia sát ý. Mà chỉ với một điểm dao động mỏng manh, tia sát khí này lập tức bị vị cao thủ thần bí này phát hiện!

Bởi vì huyền tức đặc thù, cao thủ dưới thiên huyền căn bản không thể lợi dụng thần thức vô thanh vô tức dò xét! Cho nên Quân Mạc Tà mới có thể không kiêng nể gì phát ra như thế, không nghĩ tới lần này lại vừa vặn bị người bắt được, vị cao thủ thần bí này ẩn thân tại một nơi bí mật gần đó sau khi phát hiện ra tia sát khí của hắn mới tỏa ra cỗ uy áp trên!

Bất quá, trong Thịnh Bảo Đường từ trước đến giờ đa số người đều chú ý vật phẩm bán đấu giá, mà Quân Mạc Tà lúc này tỏa ra thần thức theo dõi người rời đi, bị phát hiện cũng chẳng có gì lạ. Hơn nữa lại là cường giả có lực lượng tinh thần mạnh như vậy!

Bất quá Quân Mạc Tà duy nhất nắm chắc chính là, người này phát hiện thần thức của mình, cũng không thể xác định mình chính là Quân Mạc Tà! Người kia cần phải có công năng thần thức gần giống với mình thì mới có thể làm được! Mà Quân Mạc Tà rất tin tưởng, Khai Thiên Tạo Hóa Công của mình, ở trên đời này, tất nhiên là độc nhất vô nhị! Cho nên hắn tự tin, chính mình tuy rằng để lộ sát khí, nhưng bản thân lại không có bị lộ!

Nhưng Quân Mạc Tà rõ ràng cảm nhận được cường lực của cỗ uy áp này, trong lòng hắn cũng rất lo lắng; xem thế tới của cỗ thần thức này, nếu mình không chống lại, chỉ sợ tâm thần sẽ bị hỏng mất, nhưng nếu dùng thần thức phòng ngự hoặc phản kích cũng không ổn, thần thức bản thân tuy rằng thần kỳ hơn người, thế nhưng còn lâu mới cường đại bằng đối phương! Bây giờ phải làm sao đây?

Đang trong lúc do dự, cỗ thần thức cường đại kia đã ùn ùn kéo đến bên người!

Ngay tại thời điểm mấu chốt này, trong nháy mắt Hồng Quân Tháp ở sâu trong ý thức hải của Quân Mạc Tà đột nhiên phát ra hào quang đại thịnh, từ trạng thái bất động bay lên không trung, xoay tròn chuyển động với tốc độ chóng mặt, mà thất thải hà quang trong ý thức hải của Quân Mạc Tà trong nháy mắt phóng ra, như ánh trăng rơi loạn trên tán lá! Hướng về cỗ thần thức cường đại kia từ từ “nghênh đón”.

Thế đến của cỗ thần thức cường đại kia nhanh như chớp, nhưng tại một khắc này cùng với khí tức Hồng Quân Tháp chạm vào nhau, đột nhiên như bông tuyết nhỏ rơi vào trong lò lửa, trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi giống như trâu đất nhảy xuống biển vậy, thậm chí không có phát ra nửa điểm gợn sóng.

Loại di bảo thượng cổ kỳ trân này chính là của Hoa Hạ đệ nhất tiên nhân, là linh vật khai thiên tích địa, một người chí tôn huyền phàm nhân sao có thể so sánh được? Chỉ sợ tất cả thần huyền giả của thế giới này

đồng thời liên thủ, đối phó với Hồng Quân Tháp thần bí khó lường này, cũng chỉ như một bữa ăn sáng mà thôi!

Hào quang Hồng Quân Tháp vừa thu lại, chậm rãi trở lại cỗ cũ. Lúc nó hạ xuống, Quân Mạc Tà đồng thời cũng thu lại thần thức của mình.

Nhưng hết thảy. Lại chỉ có Quân đại sát thủ là người sáng tỏ, ngay cả cao thủ ẩn thân bị phản kích cũng tuyệt đối không biết huyền cơ trong đó!

Trọng mật thật dưới đất của Thịnh Bảo Đường, lão giả mặc tố y hai mắt nhắm chặt khoanh chân mà ngồi, thân thể đột nhiên chấn động, lão mở choàng hai mắt ra, trong con ngươi toát ra thần sắc khó tin, khuôn mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ, mồ hôi ròng ròng chảy xuống.

Bản thân dù sao cũng là nhân vật đã bước lên con đường chí tôn thần huyền giả, thần thức của mình áp tới, người bên ngoài dường như lại không có nửa điểm ứng phó, không tốn chút sức nào liền hóa giải được, giống như thần thức của mình trong mắt đối phương tựa như một hạt bụi không đáng nhắc tới! Điều này nói lên cái gì?

“Thần huyền đỉnh! Chỉ có cao nhân thần huyền đỉnh mới có thể làm như vậy, chỉ nhẹ nhàng như vậy đã hóa giải thần thức cường đại của mình, mà mình lại không cảm giác được, chỉ có như vậy mới giải thích được màn quỷ dị này!” Bạch phát lão giả cực kỳ khiếp sợ thốt lên: “Trong Thiên Hương thành từ khi nào lại xuất hiện loại nhân vật như thần long này vậy? Chẳng lẽ… Thiên Hương thành sắp sửa phát sinh đại sự gì sao?”

“Quân Mạc Tà!” Một thanh âm thanh thúy dễ nghe đột ngột vang lên sau lưng, Quân Mạc Tà quay đầu nhìn lại, đã thấy Độc Cô Tiểu Nghệ thần tình hung ác đi tới, nàng hất hất cằm nói: “Nha, nguyên lai ngươi còn chưa có…a.” Nàng vốn muốn nói: Nguyên lai ngươi còn chưa chết a. Nhưng nói tới miệng rồi, đột nhiên lại nói không nên lời, tựa hồ trong lòng mình cực kỳ không muốn đem từ “chết” này gắn lên trên người hắn. Cho dù là nói giỡn, cũng là nghe rất dở, rất không may.

“Nguyên lai là Độc Cô tiểu thư.” Quân Mạc Tà cười dài đánh giá từ trên xuống dưới thân thể nàng một phen, sau đó nói: “Nhiều ngày không gặp, Độc Cô tiểu thư lại càng đẹp hơn, thật sự khiến trong lòng ta rất ngứa ngáy đó.”

Đường Nguyên ở một bên chấn động, nhịn không được xoay mình như muốn chạy trốn: Quân đại gia của ta, Quân tổ tông ơi, gan của ngài từ lúc nào đột nhiên lại lớn như vậy, ngay cả vị tiểu nãi nãi này ngài cũng dám đùa giỡn? Chẳng nhẽ ngày trước bị đánh còn không đủ hay sao?

Phải nói trong số những người khiến Quân Mạc Tà kiêng kị nhất chính là nàng, ngay cả gia gia Quân Chiến Thiên cũng chỉ xếp thứ hai, nguyên nhân chính là thủ đoạn độc ác vô tình của tiểu nãi nãi này rồi! Chuyện này, Đường Nguyên biết rõ ràng hơn ai hết.

Thế nhưng, chuyện tình phát sinh kế tiếp, làm cho Đường mập mạp mãi cho đến khi hắn về đến nhà còn cảm giác mình đang nằm mơ, thật không dám tin ——

Nghe xong lời nói của Quân Mạc Tà, Độc Cô Tiểu Nghệ lại không hề tức giận như đám người suy đoán, ngược lại khuôn mặt đỏ lên, biểu tình hung ác chỉ một thoáng liền không thấy, cư nhiên xấu hổ cúi đầu, nhẹ giọng nói:

“Thật vậy sao? Thật sự so với trước kia đẹp hơn sao? Người ta mỗi ngày đều soi gương, sao lại không biết nhỉ!”

“Gì?”… Đường Nguyên rên rỉ một tiếng, thân hình to béo của hắn đang lung như muốn đổ —— gặp quỷ giữa ban ngày a! Hay là người trước mắt không phải Độc Cô Tiểu Nghệ, mà là tỷ muội sinh đôi của nàng gì gì đó?!

Quân Mạc Tà cũng đổ mồ hôi, nhất thời gai ốc nổi đầy mình, vị tiểu nãi nãi này hôm nay sao lại ngoan ngoãn đột xuất như vậy! Hắn vội gật đầu như gà mổ thóc nói: “Đúng đúng đúng, đúng vậy, đúng vậy”.

“Nhất định là do phương pháp giảm béo có hiệu quả, ta đây về nhà tiếp tục giảm béo” Độc Cô Tiểu Nghệ nhảy nhót đi ra, mới được vài bước nàng đột nhiên nhớ tới cái gì đó, đôi mắt to xinh đẹp trừng lên, quay đầu lại hung hăng nói: “Quân Mạc Tà! Ngươi vừa nói cái gì? Ngươi cư nhiên dám ăn đậu hũ của ta? Não ngươi bị ngập nước à! Thật là lớn mật!”

Quân Mạc Tà càng cảm thấy được cô nàng này hôm nay có vẻ không bình thường, sao lại thế này a, sắc mặt thay đổi còn nhanh hơn cả tắc kè đổi màu nha, không để cho người khác sống hay sao?

Đúng lúc này, trong ngực Độc Cô Tiểu Nghệ bỗng nhiên có vật gì đó nho nhỏ trắng như tuyết ngọ nguậy, lỗ tai nho nhỏ, cái mũi cũng nho nhỏ, miệng nho nhỏ, lưỡi màu phấn hồng, một đôi mắt sáng ướt sũng đáng yêu nói không nên lời, bốn cái móng vuốt nhỏ màu hồng đang cào cào, dĩ nhiên là một con động vật nhỏ rất mê người.

“Huyền thú! Trời ạ!” Đường Nguyên kinh ngạc kêu một tiếng, trợn tròn mắt: “Ấu thể Thiết Dực Báo!”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 97: Huyết Thú Cảm Ứng

Thiết Dực Báo nếu là thất giai cao cấp huyền thú khi trưởng thành có thể phi hành, bốn móng vuốt có thể cào nát sắt đá, động tác nhanh nhẹn, tốc độ phi hành cực nhanh, có linh tính rất cao, Thiết Dực Báo trưởng thành có thể thừa sức địch lại một cao thủ thiên huyền sơ giai! Thiết Dực Báo thực lực đỉnh phong có thể địch lại bát giai huyền thú, mà ấu thể cao cấp huyền thú như vậy lại càng khó kiếm, không thể tưởng tượng được Độc Cô Tiểu Nghệ lại có một con.

Bất quá xem thân hình nhỏ nhỏ dài một thước của nó, rõ ràng là ấu thể Thiết Dực Báo vừa mới sinh được không lâu! Độc Cô gia tộc thật sự là ngọa hổ tàng long, lại có thể biến thứ chỉ ngộ mà không thể cầu như vậy làm sủng vật cấp cho nữ nhi! Mà hiện tại, con ấu thể Thiết Dực Báo nho nhỏ này đang cố gắng từ trong ngực Độc Cô Tiểu Nghệ chui ra ngoài. Một đôi mắt đen như mực nhìn Quân Mạc Tà, dường như trông nó có vẻ khát vọng muốn tới bên người hắn!

“Ngoan ngoãn nào tiểu Bạch Bạch, không cần lộn xộn. Tỷ tỷ một lát nữa sẽ cho ngươi ăn thứ tốt.” Độc Cô Tiểu Nghệ cảm thấy kỳ quái, ba ngày trước phụ thân thật vất vả mới kiếm được con vật nhỏ này, bản thân mình vừa nhìn thấy đã thích; hơn nữa vì mới sinh ra đã rời khỏi mẹ, thân thể con báo nhỏ có vẻ suy yếu, cũng không thích hoạt động, chỉ thích nằm trong ngực mình, bây giờ sao lại phải ứng kịch liệt như vậy chứ?

“Nguyên lai nó gọi tiểu Bạch Bạch a.” Quân Mạc Tà nhìn thoáng qua, cười cười, khen một câu, nói: “Thật là một tiểu tử đáng yêu.” Quân Mạc Tà không thích dã thú loại này, ngoài miệng tùy tiện có lệ một câu,

trong lòng lại muốn xoay người rời đi, dù sao hắn còn muốn nghĩ cách truy tung lai lịch đám sát thủ thần bí kia.

Thấy hắn xoay người, Thiết Dực Báo nho nhỏ kia đột ngột “chi, chi” kêu lên, nôn nóng không chịu nổi, nó ra sức giãy giụa từ trong lòng Độc Cô Tiểu Nghệ muốn thoát ra ngoài, bốn móng vuốt nhỏ phấn nộn cố gắng cào cào, hướng mà có nó nhawmg tới chính là chỗ Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia.

“Tiểu gia hỏa này hình như là thích ngươi hay sao ấy.” Độc Cô Tiểu Nghệ mở to đôi mắt, có chút lo lắng. Từ khi có được con ấu thể Thiết Dực Báo này, dù là khi ăn uống ngủ nghỉ đều mang theo vật nhỏ này, cũng không thấy nó có bao nhiêu thân thiết với mình, hôm nay vừa thấy Quân Mạc Tà, đột nhiên lại phản ánh như vậy? Thật sự là kỳ quái!

“Nhưng ta lại không thích nó a.” Quân Mạc Tà nhíu nhíu mày, quan sát một chút cái gọi là “thất giai cao cấp huyền thú”, tiếc hận lắc đầu, đáng tiếc, vật nhỏ này thật sự quá nhỏ, nếu là lớn gấp đối mới miễn cưỡng có thể làm một nồi hầm rồi.

Độc Cô Tiểu Nghệ hừ một tiếng, đối với lời nói của Quân Mạc Tà có chút không vui, nàng do dự một hồi lại nhìn tiểu Bạch Bạch của mình đang rất nôn nóng, rốt cuộc cũng không đành lòng, ôm thân thể nho nhỏ của nó đến trước mặt Quân Mạc Tà, thỉnh cầu nói: “Tiểu Bạch Bạch đã thích ngươi như vậy, ngươi hãy ôm nó một hồi nhé, ngươi dỗ dành tiểu Bạch Bạch một chút khiến nó vui vẻ, ta liền tha thứ chuyện ngươi vừa rồi ăn đậu hũ của ta.”

Càng gần Quân Mạc Tà vẻ mặt ấu thể Thiết Dực Báo nho nhỏ kia càng biểu hiện phấn chấn, trong miệng kêu “ô ô”, hướng về Quân Mạc Tà vươn móng vuốt nộn nộn, tựa như đôi tay nhỏ bẻ của trẻ con khát khao vòng tay người lớn vậy. Trong ánh mắt tràn đầy vẻ khát vọng cùng vui sướng.

Do dự một chút, Quân Mạc Tà thở dài trong lòng. Bị quấy rầy một hồi như vậy, bây giờ cũng không thể truy tung mấy tên sát thủ kia nữa,

hắn bất đắc dĩ duỗi tay ra nhận lấy.

Con báo nhỏ vừa ở trong lòng hắn, nhất thời thích ý gãi gãi móng vuốt, giống như là một con nghiện, cực kỳ tham lam hít mùi trên người Quân Mạc Tà, cái miệng nhỏ màu phấn hồng phát ra thanh âm hừ hừ thích ý đến cực điểm, cái đầu lông xù nhỏ bé day day trước ngực Quân Mạc Tà, chậm rãi gối lên ngực hắn, cư nhiên thoáng chốc đã đi vào giấc ngủ, trông bộ dạng của nó như vậy, giống như là muốn tính toán an cư lạc nghiệp dài hạn trên ngực hắn vậy.

Độc Cô Tiểu Nghệ ở một bên nhìn mở to đôi mắt đẹp mà nhìn! Này, này, đây là chuyện gì? Con vật này mặc dù con nhỏ, nhưng từ khi Độc Cô thế gia giao cho Độc Cô Tiểu Nghệ tới nay, tựa hồ nó cũng biết Độc Cô Tiểu Nghệ sau này chính là chủ nhân của mình, tuy rằng chưa mời Tuần Thú Sư qua tiến hành nhận chủ, nhưng nó thực sự không bài xích mình. Mà ngược lại, bất luận kẻ nào ngoài Độc Cô Tiểu Nghệ, nó cũng không có biểu cảm gì, cho dù là Độc Cô Vô Địch đã ôm nó trở về cũng không ngoại lệ.

Hôm nay như thế nào đối với Quân Mạc Tà lần đầu gặp mà lại thân cận như vậy? Điều này cũng quá khác thường đi!

Kỳ thật Quân đại thiếu gia cũng là trăm lần không giải thích được, càng cảm thấy việc này có chút huyền diệu, có chút bất đắc dĩ nhìn tiểu tử này đang ngủ trong lòng mình, hắn cười khổ nói: “Đây mà là huyền thú một khi nhận chủ cả đời sẽ không thay đổi sao? Là huyền thú thất giai đỉnh phong cao cấp à? Như thế nào so với con chó nhỏ còn dễ lừa gạt hơn? Điều này quả là khó tin!”

Độc Cô Tiểu Nghệ mặt đỏ tai hồng, cảm thấy thật mất mặt, thở phì phì từng bước một tiến lên, như muốn đem tiểu tử kia từ trong lòng Quân Mạc Tà ôm lại. Quân Mạc Tà người này rất đáng giận! Người ta cũng không ngại chuyện hắn sỗ sang, hắn lại khiến mình bị bẽ mặt! Quả là đáng giận a!

Còn nữa…

Chuyện tình càng thêm khó tin xuất hiện: tiểu tử kia thấy Độc Cô Tiểu Nghệ làm như muốn ôm nó rời đi, cư nhiên mở to mắt, trong mắt tràn đầy địch ý, trong miệng “ô ô” liên thanh, hung ác há miệng răng bên trong còn chưa mọc đủ đe dọa, đồng thời móng vuốt nhỏ nộn nộn gắt gáo bám lấy vạt áo Quân Mạc Tà, cư nhiên sống chết không chịu rời khỏi người xa lạ lần đầu tiên gặp mặt này.

Độc Cô Tiểu Nghệ ôm lấy thân thể nó, lôi kéo cư nhiên cũng không lay chuyển được. Bốn móng vuốt nhỏ tựa như cố định trên người Quân Mạc Tà, thân thể bị kéo ra ngoài, móng vuốt hãy vẫn còn nắm chặt vạt áo Quân Mạc Tà không nhả, miệng lại chi chi kêu to, rất không tình nguyện.

Độc Cô Tiểu Nghệ gãi gãi đầu, lo sợ nhìn Quân Mạc Tà, đột nhiên nói một câu: “Quân Mạc Tà, chẳng lẽ người là mụ mụ nó?”

Nhất thời màu đen bao phủ khắp khuôn mặt Quân Mạc Tà rồi lan tới tận cổ!

Lời vô liêm sỉ gì vậy? Ta mà là mụ mụ của nó? Vậy ta đây chẳng phải cũng là súc sinh sao?

Đừng nói Độc Cô Tiểu Nghệ cùng với Đường Nguyên không biết phát sinh việc gì, mà ngay cả chính Quân Mạc Tà cũng cảm thấy khó hiểu; kỳ thật Quân đại thiếu gia trên người có mang Hồng Quân Tháp, thuần chính thiên địa linh khí kia sớm đem thân thể hắn cải tạo khiến hắn không giống người thường, hơn nữa cùng với công hiệu thần diệu của Khai Thiên Tạo Hóa Công khiến thân thể Quân Mạc Tà quả thực so với thịt Đường Tăng còn tràn ngập thiên địa linh khí tinh thuần hơn.

Mà thiên địa linh khí thuần khiết tới cực điểm này, người thường cùng với huyền thú cấp bậc bình thường không cảm thụ được, nhưng đối với cao giai huyền thú mà nói, lại là thứ chúng cần nhất để phát triển! Hơn nữa đối với ấu thể cao giai huyền thú mà nói, lại là hấp dẫn trí mang không thể ngăn cản!

Mất rất nhiều khí lực mới đưa được tiểu tử kia từ trên người mình xuống, quần áo hắn cư nhiên bị rách tạo thành hai lỗ thủng thật lớn.

Quân Mạc Tà không để ý tới bộ dạng nôn nóng gấp đến độ kêu lên chi chi của nó, hắn bỏ vào trong lòng Độc Cô Tiểu Nghệ rồi nói: “Trả lại cho ngươi. Ngàn vạn lần ôm cho chặt đó.”

Độc Cô Tiểu Nghệ vội vàng tiếp lấy, trừng mắt liếc hắn một cái, giọng nói đầy vẻ oán trách: “Ngươi không thể ôn nhu một chút sao? Nếu để nó ngã xuống thì phải làm sao bây giờ?”

Tiểu tử kia bị Độc Cô Tiểu Nghệ ôm trong ngực, nôn nóng đến độ kêu chi chi, liều mạng dãy giụa, cố gắng hướng về phía Quân Mạc Tà bên này, trong mắt cư nhiên ướt sũng tựa hồ như có nước mắt, bộ dáng thật là u oán. Độc Cô Tiểu Nghệ nhìn xem trong lòng mềm nhũn, như muốn đưa lại cho hắn. Quân Mạc Tà hoảng sợ, nhảy dựng lên, đứng ra xa, chật vật nói: “Bây giờ không còn sớm nữa, ta đi trước đây.” Nói xong hắn liền xoay người chạy mấy.

Độc Cô Tiểu Nghệ oán hận dậm chân, than thở hai tiếng, đối với con báo nhỏ trong lòng oán trách nói: “Đều tại ngươi, sao lại không có tiền đồ như vậy, hắn là mẹ ngươi hay là ba của ngươi sao!”

Con báo nhỏ mở to đôi mắt vô tội nhìn nàng, đột nhiên cúi đầu xuống, dường như có điểm mất mác nhìn Quân Mạc Tà rời đi, cúi đầu trong miệng “ô ô” hai tiếng, vô tình tựa vào trong lòng nàng một chút sức lực cũng không có.

“Tốt rồi, tốt rồi, nhiều nhất là vài ngày nữa ta sẽ mang ngươi đi tìm hắn chơi được chưa.” Độc Cô Tiểu Nghệ nói. Trình độ hiểu biết của con báo nhỏ này còn xa mới tới mức thông linh, tự nhiên nghe không hiểu nàng nói cái gì, càng không có phản ứng gì, ngược lại Độc Cô Tiểu Nghệ sau khi nói ra câu này. Đột nhiên trong lòng ngược lại cảm thấy rất vui vẻ, tiếp theo là một trận thẹn thùng, chính mình cũng không rõ được là vì sao?

“Di? Linh Mộng công chúa đâu? Nàng rõ ràng theo ta tới, như thế nào mà đột nhiên biến mất rồi?” Độc Cô Tiểu Nghệ lúc này mới phát hiện vị tỷ muội của mình cư nhiên không thấy, không khỏi nhăn mày, rất kinh ngạc, oán hận hai tiếng nói: đi cũng không nói cho ta một tiếng, thật sự là … quá đáng!

Quân Mạc Tà mang theo đám thị vệ, cáo biệt Đường Nguyên, hướng tới Quân phủ phương mà đi. Khi đi qua đường khẩu , bỗng phát hiện phía trước có một cỗ kiệu đang dừng ở đó. Mười mấy thị vệ trung quanh nghiêm mật bảo hộ, so với đội hình lần trước còn cẩn mật hơn. Một thân ảnh cao ngạo, tịch mịch, thậm chị có chút thê lương đứng trước cỗ kiệu: là Dạ Cô Hàn!

Linh Mộng công chúa chính là đang ở chỗ này chờ hắn!

“Nguyên lai là Linh Mộng công chúa điện hạ đích thân tới? Thật là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ a, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Quân Mạc Tà kinh ngạc nhíu mày, hắn vừa nói xong đã thấy ánh mắt Dạ Cô Hàn như điện chiếu tới, nghe hắn nói lí do thoái thác ngọt xớt như vậy, lão không khỏi nhíu mày.

“Quân Mạc Tà, ta tìm ngươi là có chuyện đứng đắn muốn nói.” Linh Mộng công chúa từ bên trong kiệu đi ra, sắc mặt lạnh như bằng, mày ngài khẽ nhíu lại có chút chán ghét nhìn hắn, vẻ mặt của nàng bây giờ khiến kẻ đứng ngoài ngạn dặm cũng phải rét run.

Ngươi tìm ta có chuyện đứng đắn sao? Chẳng lẽ chúng ta từng có chuyện không đứng đắn à? Có việc cầu người, lấy lễ mà cầu, cư nhiên còn bày ra cái loại sắc mặt này để ta nhìn? Trong lòng Quân Mạc Tà có hàng vạn câu phỉ báng được tuôn ra, thế nhưng trên mặt lại thể hiện một bộ mặt vui mừng quá đỗi nói: “Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, công chúa có việc cứ phân phó, mặc kệ có phải chuyện đứng đắn hay không, ta nhất định làm hết sức… A! Chẳng lẽ công chúa rốt cục đối với việc ta một lòng say mê nàng, cho nên bây giờ nàng muốn đáp lại, muốn tìm ta làm phó mã gia?

Thật là trời có mắt, ông trời cuối cùng đã đáp ứng nguyện ước của ta rồi…” Hắn liên tiếp nói lời hươu ý vượn!

Dạ Cô Hàn hừ mạnh một tiếng, sát khí trong mắt bắn ra bốn phía, quát: “Lớn mật! Dám hồ ngôn loạn ngữ, quả nhiên càn rỡ!”

“Lớn mật! Dám hồ ngôn loạn ngữ, quả nhiên càn rỡ!” Quân Mạc Tà không cam lòng yếu thế mạnh mẽ quát trở lại: “Ngươi là ai? Bản thiếu gia cùng công đang chúa nói chuyện đứng đắn, sao có chỗ để một kẻ vô danh tiểu tốt như ngươi chen vào?”

Quân Mạc Tà đương nhiên không phải không biết Dạ Cô Hàn, ngày đó người đã để lại ấn tượng rất sâu trong đầu hắn, chính là Dạ Cô Hàn này. Bất quá cũng không phải vì võ công của lão cao cường, mà bởi vì một câu cuối cùng của Dạ Cô Hàn khen ngợi tên thủ lĩnh sát thủ đã tự sát kia: “hảo hán tử!” Điều này đúng là bảo thủ tới cực điểm, khiến Quân Mạc Tà rất khinh miệt đối với vị đồng nghiệp ở thế giới này, cũng chỉ vì một câu nói đó mà ấn tượng của hắn tự nhiên khắc rất sâu, đồng thời cũng rất khinh bỉ lão.

Dạ Cô Hàn ánh mắt lạnh lẽo ngưng lại, cố định trên người Quân đại thiếu gia, không khí bốn phía lập tức trở nên ngưng trọng dị thường, một cỗ tử khí thê lương đột nhiên xuất hiện xung quanh, đây đúng là khúc nhạc dạo khi Dạ Cô Hàn nổi giận giết người!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 98: Làm Người Không Thể Vô Si Đến Mức Này

Đột nhiên Quân Mặc Tà phát hiện ra khí tức của ba tên sát thủ lúc trước.

Quân Mạc Tà tuy rằng không biết mấy tên sát thủ này vì cái gì mà đến nơi này, nhưng đối phương nếu dừng lại ở đây, hiển nhiên là phát hiện đoàn xe Linh Mộng công chúa, đây là chuyện không thể nghi ngờ. Sở dĩ bọn chúng dừng lại, là bởi vì cảm nhận được khí thế cường đại của vị thiên huyền cao thủ Dạ Cô Hàn này, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Các ngươi hiện tại cứ đứng ở đây, ta cùng công chúa có việc đứng đắn phải bàn. Quân Mạc Tà vẻ mặt nghiêm túc đối với vài vị thị vệ tùy tùng nói: “Ta cùng công chúa có chuyện yêu đương phải nói, cho nên phải đến chỗ kín để tâm tình, các ngươi không được ở một bên quấy rầy chúng ta làm chuyện “đúng đắn”.

Nghe lời nói không biết xấu hổ này, tên đầu lĩnh thị vệ cứng họng nhìn hắn một hồi, rốt cục mới cúi đầu đáp ứng nói: “Vâng, thiếu gia.” Ngắn ngủi ba chữ, lại cơ hồ nói lắp đến ba lần.

Ở trong hắn lại lòng oán thầm nói: ngài cùng với công chúa nói chuyện yêu đương sao? Da mặt thiếu gia ngươi thật sự rất dầy a! Xem công chúa điện hạ như vậy, chỉ cần nhìn khuôn mặt lạnh như băng kia cũng có thể đông chết ngươi! Ngược lại chỉ sợ ngươi không muốn cho chúng ta chứng kiến bộ dạng mất mặt mới đúng a. Chúng ta cũng không rỗi hơi, không có hứng thú đi theo ngươi nói mấy chuyện tào lao đó.

Chuyện đúng đắn? Lời này mà ngươi cũng dám nói ra. Từ lúc ngươi sinh ra đến giờ, đã làm được vài chuyện đứng đắn đâu!?

Quân Mạc Tà theo Linh Mộng công chúa đi qua, hắn cảm giác được rõ ràng ba người kia đang theo dõi từng bước chân của mình, ba tên sát thủ đứng ở đầu phố đối diện liền lùi lại một bước, đợi cho tới khi hắn đi tới đầu phố, ba người này đã ở một lộ khẩu cách đó hơn mấy chục trượng. Bất quá xem ra con đường này nhất định bọn chúng phải đi qua hoặc là còn nguyên nhân khác, cư nhiên đến bây giờ bọn chúng vẫn không có rời đi.

Mà lúc này, hiển nhiên Dạ Cô Hàn cũng đã cảm giác được có điểm không ổn, khóe miệng cười lạnh, tuy rằng lão không cảm giác được đối phương chính là sát thủ, nhưng từ tinh thần giao động của đối phương xem ra, rõ ràng là cao cấp huyền giả không cần phải hoài nghi. Trong lòng tuy rằng không xem ba người này vào mắt, thế nhưng tay phải vẫn nhẹ nhàng đặt lên chuôi kiếm, chỉ cần đối phương hơi có dị động, Dạ Cô Hàn trước tiên sẽ đem ba ngươi này toàn bộ giết sạch!

Chuyện liên quan đến an toàn của Linh Mộng công chúa, Dạ Cô Hàn quyết không cho phép mình xuất hiện bất luận sơ xuất gì!

Cường giả cấp thiên huyền tại Thiên Hương thành, chính là có thể đấy đó tung hoành mà không cần cố kỵ.

“Quân Mạc Tà, bổn cung phải báo cho ngươi một việc.” Linh Mộng công chúa rốt cục dừng lại cước bộ.

Bóng lưng của nàng thanh tú đứng ở chỗ rẽ, mày liễu nhíu lại, tựa hồ trong lời nói có pha lẫn ý tứ khó nói.

“Công chúa điện hạ xin cứ nói ra, ta đang chăm chú lắng nghe đây.” Quân Mạc Tà tựa lưng vào tường, co một chân lại, lòng bàn chân hướng lên tường hai tay một cao một thấp, bộ dáng trông rất thản nhiên, hắn nghiêng đầu một cái nhìn Linh Mộng công chúa, trông đúng là kiểu mẫu của đám du thủ du thực.

Dạ Cô Hàn thấy bộ dáng quá quắt của hắn, rất giống một kẻ lang thang đầu đường xó chợ, không khỏi khinh thường hừ một tiếng, quay đầu đi, không thèm nhìn cái loại bộ dáng khó coi này của hắn. Trong lòng cảm thán Quân Chiến Thiên một đời anh hùng, người kế thừa duy nhất cư nhiên là một kẻ chẳng ra gì như vậy! Thật sự đáng buồn cũng thực đáng tiếc!

Xem ra Quân gia suy tàn là chuyện ván đã đóng thuyền. Đáng tiếc cho một gia đình danh tiếng trung liệt này!

Quân Mạc Tà đồng dạng trong lòng cũng khinh thường hừ một tiếng: đừng xem tiểu tử ngươi là thiên huyền cao thủ, cùng ca ca ta so sánh, ngươi đúng là vẫn còn non a, cư nhiên thiếu cảnh giác đến như vậy. Thiếu gia thoạt nhìn mặc dù có chút giống lưu manh lại có chút giống chó đi tiểu thế này thôi, nhưng cái chân chống sau lưng này…

Cái chân này để trên vách tường, tùy thời có thể xử lý tốt mọi phản ứng có thể xảy ra đó, chỉ cần hơi dùng một chút lực, vô luận chung quanh phía trên hay phía dưới, ta đều đảm bảo bản thân tiến thối tự nhiên.

Hai tay một cao một thấp này, có lợi là ở tình huống nào ta cũng vẫn bảo trì cân bằng!

Chỉ cần chân ta mượn lực nhún lên, cho dù là chí tôn thần huyền ở trước mặt muốn giết ta, ta cũng có thể dễ dàng chạy thoát! Nhưng nhìn lại ngươi đi, cái gì mà thiên huyền cao thủ chứ, có biết là chỉ trong khoảng khắc xoay người vừa rồi, nếu bản thiếu gia có ý muốn lấy mạng Linh Mộng nha đầu kia, trong nháy mắt cũng đủ giết nàng ba lượt! Tự đại ngu ngốc! Lại bảo thủ như vậy, lại còn tự cho mình là đã làm tận trách —— thật đáng buồn cũng thực đáng cười!

“Mạc Tà công tử, Độc Cô tiểu thư chính là tỷ muội tốt của ta, cho nên…” Linh Mông công chúa dừng một chút, cắn môi, có chút khó nói, nhưng vì suy nghĩ tới hạnh phúc chung thân của Độc Cô Tiểu Nghệ, không nên hủy ở trên người tên ăn chơi lỗ mãng này, rốt cục nàng tự

đánh trống cổ vũ tinh thần nói tiếp: "…Cho nên, ta không hy vọng ngươi về sau cùng Tiểu Nghệ lại… tiếp xúc quá nhiều, ngươi, hiểu được ý của ta chứ?"

"Bản công tử không hiểu." Quân Mạc Tà thẳng thắn lắc đầu: "Công chúa điện hạ rất có học vấn, bản thiếu gia chỉ là một kẻ ăn chơi trác táng đối với việc này không hiểu. Lời của công chúa vào tai như lọt trong sương mù, sâu xa khó hiểu, bản thiếu gia tài sơ học thiển đúng là không thể lĩnh hội, không bằng công chúa điện hạ nói rõ ràng ra, không phải là tốt hơn sao!"

Lời này của Quân Mạc Tà đúng là sự thật, cũng không có ý tứ giả ngu, nếu là Quân Mạc Tà trước đây, hắn là sẽ lập tức nghe ra; nhưng hiện tại, kiếp trước của hắn đối với tình cảm vô cùng trì độn, đến bây giờ ngay cả Độc Cô Tiểu Nghệ đối với mình có hảo cảm cũng nhìn không ra, còn cảm thấy phiền muộn trong lòng, hắn còn muốn nghĩ cách làm sao mới có thể tránh đi cái nữ nhân điêu ngoa tùy thời đổi sắc mặt kia đây, có thể nghe ra lời nói đầy ẩn ý của Linh Mộng công chúa mới là gặp quỷ a!

"Mạc Tà công tử, một mực giả ngu cũng không có ý nghĩa đâu, ngươi thật sự không rõ lời nói của bổn cung sao?" Công chúa nhíu máy, trong lòng rất tức giận: "Mặc kệ ngươi có hiểu hay không, nhưng đối với Tiểu Nghệ, ngươi không xứng với nàng. Hôm nay ta đơn giản đem những lời này nói cho ngươi biết, về sau không cần dây dưa Tiểu Nghệ, miễn cho tự bản thân mình mất mặt!"

"Ha ha…" Quân Mạc Tà cười lớn một tiếng, liếc mắt hỏi: "Công chúa điện hạ quản rất nhiều chuyện a? Chẳng lẽ ngươi là mẹ nàng?!"

Hắn đột nhiên kêu "A" một tiếng, vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, run vai cười rộ lên: "Nguyên lai là ngươi đang ghen, oa ha ha..

"Ngươi! Hạ lưu…" Linh Mộng công chúa nhất thời tức giận đến nỗi thân thể mềm mại run lên, đôi môi cũng mấp máy không nói lên lời. Một câu nói trên của Quân Mạc Tà đối với đại cô nương chưa lấy chồng mà

nói, quả thực là châm chọc độc ác nhất. Đừng nói đối phương lại chính là công chúa điện hạ!

“Cô bé, xin ngươi trước tiên hãy làm cho rõ ràng! Đến tột cùng bây giờ là ai dây dưa ai? Hiểu chưa? Chỉ khi tra ra chân tướng, mới có quyền lên tiếng, biết không? Đường đường công chúa của một nước, ngay cả đạo lý dễ hiểu như vậy cũng không rõ! Trách không được người khác đều nói (Hung đại vô não) ngực to ngốc nghếch, ờ mà ngực của ngươi cũng không to lắm!”

Nói xong Quân Mạc Tà khua khua tay trong không trung vẽ thành một vòng tròn, mang theo nụ cười tà đạo, hắn lại còn chép chép miệng, có điểm tiếc hận nói: “Não giống như trứng chần nước sôi vậy? Ngươi thấy lời ta nói thế nào?”

Quân Mạc Tà cũng mặc kệ thân phận người là cái gì công chúa hay không công chúa, cái gì hoàng thất, công chúa, trong tư tưởng kiêu ngạo bất tuân của hắn, cùng chỉ như là con gái của một nhà giàu mà thôi, không có gì khác biệt. Càng không nói tới yêu cầu của Linh Mộng công chúa đã sớm khiến hắn thấy phản cảm!

Ta đang phiền muộn vì không thể tránh thoát khỏi tiểu nha đầu đó bám đuôi đây, ngươi lại muốn ta chủ động tránh mặt tiểu nha đầu đó lại là chuyện khác, hai việc này hoàn toàn bất đồng, lời nàng nói khiến Quân đại thiếu gia rất phản cảm, cho nên giờ phút này trong lòng hắn rất khó chịu, nếu không cố kỵ Dạ đại sát thủ ở bên, phòng chứng hắn đã đét vài cái lên mông Linh Mộng công chúa!

Chuyện lão tử nên làm như thế nào, còn không tới phiên nha đầu ngươi chỉ bảo? Lão tử cái gì cũng đã làm qua, còn chưa biết thương hương tiếc ngọc là gì đâu!

Linh Mộng công chúa hít một hơi thật dài, sau đó ánh mắt lạnh thấu xương nhìn hắn nói: “Quân Mạc Tà, nếu ngươi cứ khư khư cố chấp, chớ trách ta sẽ nói việc này cho Độc Cô Vô Địch đại tướng quân, đến lúc đó xảy ra hậu quả gì, trong lòng ngươi hắn là rõ ràng hơn ta? Lúc đó, cho dù

là Quân lão công gia cũng không che chở được cho ngươi đâu, mọi người đều lâm vào cảnh khó xử cả!”

“Nàng khiến ta sợ muốn chết a! Ta sợ quá!” Quân Mạc Tà vẻ mặt sợ hãi, vỗ ngực, thanh âm run rẩy, động tác cũng thật khoa trương nói tiếp: “Tim ta đang đập thình thịch đây, đang đập thình thịch đây…”

Đột nhiên sắc mặt hắn chợt biến đổi, nói: “Ngươi nhanh mà đi nói cho lão ta biết, ngàn vạn lần đừng nên chậm trễ, hắc hắc, ngươi có biết, nam nhân ở một phương diện nào đó đều rất dễ xúc động, mấy lão gia đó cũng không phải đại cô nương, chuyện tốt như vậy phải xem, ngươi nhanh lên đi thôi, ta ở chỗ này rất cảm tạ công chúa điện hạ! Ha ha…

Quân Mạc Tà nói không kiêng nể gì nói ra một tràng.

Trong lòng thầm nghĩ, lão tử xin ngươi đi nhanh lên một chút, tốt nhất khiến cho cô nàng Độc Cô Tiểu Nghệ kia bị lão tử nàng vĩnh viễn giam lại, đừng đến tìm lão tử gây phiền toái, ta đây cũng phải cảm kích ngươi rồi.

“Tốt, tốt, tốt! Quân Mạc Tà, lời nói như gió bay, ngươi đến lúc đó cũng đừng hối hận!” Thân thể mềm mại của Linh Mộng công chúa run rẩy, khuôn mặt nhỏ bé cũng trở nên trắng bệch, chính mình có hảo ý nhắc nhở hắn, dù đa phần là lo lắng vì Độc Cô Tiểu Nghệ, thế nhưng chung quy cũng vì tốt cho Quân Mạc Tà, vạn lần không muốn chuyện không may xảy ra. Độc Cô gia đúng là không sợ Quân Chiến Thiên, người khác có lẽ không dám, nhưng nếu Quân Mạc Tà thật sự làm ra chuyện không thể tha thứ, như vậy Độc Cô Vô Địch có thể sẽ đem Quân Mạc Tà băm thành mười mấy đoạn cũng không chừng.

Nếu là như vậy, Quân gia cùng Độc Cô gia tộc sẽ kết thành tử cừu, một khi hai đại thế lực quân sự khai chiến, toàn bộ Thiên Hương đế quốc cũng phải hôi phi yên diệt. Trong lòng hai người đều không vui; lúc tạm biệt, hai người đều không hẹn mà nhìn nhau cười lạnh. Quân Mạc Tà lắc đầu suy nghĩ, thở dài nói: “Thật là ăn no rửng mỡ, nơi nào cũng đều muốn nhúng mũi vào, cũng không phải lão bà của ta, cư nhiên quản ta

tán gái? Thật sự là bắt chó đi cày còn mình thì đi quản chuyện người khác, rỗi hơi!”

Linh Mộng công chúa tức khí ngay cả phổi cũng muốn nổ tung, nàng trừng to cặp mắt xinh đẹp, khuôn ngực cao ngất kịch liệt phập phồng, thật sự là thiếu chút nữa bị hắn làm cho tức đến hộc máu, một câu cũng không nói được, xoay người rời đi. Vừa đi vừa hung hăng dẫm mạnh chân xuống nền đường phát ra âm thanh thùng thùng, tựa hồ muốn đạp thủng mặt đất dưới chân vậy. Nếu ở chỗ này thêm một hồi, trời mới biết mình có bị hắn làm cho tức chết hay không!

Thật sự là khó có thể giải thích được, tên đê tiện vô sỉ xấu xa dơ bẩn hạ lưu hỗn đản như vậy, Độc Cô Tiểu Nghệ như thế nào lại si mê đến điên dảo thần hồn như vậy, cư nhiên đối với hắn lại động chân tình?!

Dạ Cô Hàn giận xanh mặt, nhẹ nhàng lướt tới trước mặt Quân Mạc Tà, lạnh lùng nói: “Loại rác rưởi như ngươi, ta vốn khinh thường không muốn động thủ, bất quá ngươi thật sự là quá đáng, hôm nay ta sẽ thay Quân lão công gia giáo huấn ngươi một chút! Cũng làm cho ngươi biết không phải ai ngươi cũng có thể trêu vào!” Lão ở một bên nghe, sớm đã không nhịn được nữa, có thể nhịn tới bây giờ mới ra tay, đã được tính là có tâm hàm dưỡng rất thâm hậu rồi.

Quân Mạc Tà bĩu môi, cười lạnh nói: “Phi, nhìn lại ngươi xem trông giống cái thứ gì? Là trọng thần đại biểu cho đế quốc lên tiếng, hay là đế quốc đại công tước? Thật sự là rất buồn cười!” Trong lòng hắn vô cùng khinh bỉ, đối với loại người trước khi ra tay còn muốn nói chính nghĩa, Quân Mạc Tà trong lòng sớm đã định nghĩa loại này thuộc nhóm người ngu ngốc rồi! Hơn nữa còn mang danh là một sát thủ nữa chứ, như vậy càng không thể tha thứ!

Hai mắt Dạ Cô Hàn nhất thời trợn lên, tức giận đến nỗi tròng mắt đều biến thành màu xanh, lão giờ cao tay lên vận chưởng, như muốn mạnh mẽ đánh xuống! Cuối cùng nghĩ lại tâm tình vừa rồi của Linh Mộng công chúa, lại càng muốn ra tay đánh tên tiểu tử này!

“Thiên huyền cao thủ đánh người rồi! Thiên huyền cao thủ Dạ Cô Hàn khi dễ người rồi! Người đâu mau tới a, người đâu mau tới nhìn xem thiên huyền cao thủ đánh bị thương một người tay chân trói gà không chặt này, thật sự là làm người ta ái mộ vạn phần a, cứu mạng a…” Bàn tay Dạ Cô Hàn còn không có hạ xuống, Quân Mạc Tà không muốn bại lộ thực lực của chính mình nhưng cũng không muốn thiệt thòi, căn cứ theo lời nói hảo hán không bao giờ chịu lỗ, hắn liền cao giọng hô to, thanh âm rõ ràng cực kỳ, dùng từ sắc bén đến cùng cực.

Sắc mặt Dạ Cô Hàn mười mấy năm nay không biến đổi, bây giờ trở nên trắng bệch, nháy mắt lại biến thành màu đỏ. Một nửa là do tức giận, một nửa là cảm thấy oan uổng.

Quá vô sỉ! Thực vô sỉ! Người cư nhiên có thể vô sỉ đến bậc này, quả thật khiến người ta tức điên lên!

“Ngươi…” Dạ Cô Hàn giơ tay lên, từ chưởng biến thành chỉ, chỉ vào mặt Quân Mạc Tà, ngón tay tức giận đến phát run, đối với một vị thiên huyền cao thủ mà nói, quả thực là chuyện không thể tưởng tượng! Nghẹn ngào nửa ngày, cuối cùng Dạ Cô Hàn lại nói ra một câu phi thường kinh điển ở kiếp trước của Quân Mạc Tà: “Làm người không thể vô sỉ đến mức này!”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 99: Truy Tung

Linh Mộng công chúa ở phía xa kêu lên một tiếng: "Dạ thúc thúc! Đừng để ý đến hắn nữa, chúng ta đi thôi."

Dạ Cô Hàn bị hắn làm cho tức giận đễn nỗi thiếu chút nữa ngay tại chỗ lâm vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma, nghe công chúa nói vậy liền "xoát" một tiếng biến mất trước mặt Quân Mạc Tà. Trong lòng lão âm thầm ra quyết định: tiểu tử này mặc dù là có huyền khí quẩn quanh thân, thế nhưng vũ lực lại kém cỏi, đã thế há mồm ra lại toàn những lời độc mồm độc miệng, sau này nên ít tiếp xúc với hắn thì hơn. Vạn nhất nếu bị hắn làm cho tức chết, vậy chẳng phải mình chính là người đầu tiên sáng tạo nên một giai thoại : một thiên huyền cao thủ đường đường bị một tên vô danh tiểu tốt làm cho tức đến chết sao!

Trong thời gian ngắn ngủi, không có động thủ qua một lần nào thế nhưng huyết khí cũng liên tục bốc cao, khiến lão muốn hộc màu ra để xả nỗi uất hận này! Trải qua bao nhiêu chuyện trong mấy chục năm trong đời thế nhưng chưa bao giờ lão gặp qua cảnh này. Cho dù có luyện công tẩu hỏa nhập ma cũng không nghiêm trọng bằng lời nói của hắn.

"Lão tử nếu có tức chết cũng là gặp con quỷ nhà ngươi đó! Bất quá phải cảm ơn các ngươi vì đã giải quyết hộ một chuyện phiền toái”. Hắn hừ hừ hai tiếng, mắt thấy Linh Mộng công chúa và Dạ Cô Hàn đã rời đi, Quân Mạc Tà nhìn đoạn ngã tư đường đã trống trơn không một bóng người, cười quỷ dị một tiếng, sau đó vịn tay lên bờ tường dùng sức, "xoát" một tiếng đã nhảy lên đầu tường, nháy mắt biến mất không còn cái bóng.

Linh Mộng công chúa mãi cho đến khi lên kiệu, toàn thân vẫn còn run rẩy như cũ, trước mắt biến thành một mảng màu đen, thở phì phò ra từng ngụm từng ngụm khí một, chỉ cảm thấy tâm lý mình như có tảng đá ngàn cân đang đè nặng, ngực giống như muốn nổ tung ra vậy.

Thị nữ bên cạnh sợ đến nỗi thần hồn cũng rời khỏi thân thể, một nàng khác vội vỗ lên ngực, lên lưng nàng cho thuận khí, hơn nửa ngày mới khiến nàng bình tĩnh lại, cả người hư thoát vô lực, từ lúc bình sinh cho tới này bây giờ nàng mới gặp tình trạnh như vậy, trong lòng nàng có một loại ý nghĩ ác độc, muốn đem Quân Mạc Tà băm thây làm vạn mảnh mới hả cơn tức giận này! "Trở lại Độc Cô phủ." Linh Mộng công chúa phân phó.

Dạ Cô Hàn, Dạ đại cao thủ khuôn mặt bây giờ bỗng biến thành màu đen, trong nháy mắt lại trở nên trắng bệch, giống như con tắc kè hoa không ngừng biến sắc, điều tiếc nuối duy nhất là chỉ có thể biến thành ba màu hồng, đen và trắng, nếu mà có thêm vài màu nữa ngày mai lập tức sẽ có tin đồn người này là "biến kiểm đại tông sư" mất! Cơn tức giận trong lòng lão cơ hồ có thể hủy diệt mọi thứ xung quanh, hai mắt trừng từng nhìn về phía trước, tựa như là hai tòa núi lửa lúc nào cũng có thể phun trào vậy.

Tám gã thị vệ Quân gia thấp thỏm nhìn lão, trong lòng vô cùng lo lắng. Công chúa và người kia như thế nào ở cùng thiếu gia mà giờ lại không thấy người đâu? Mà vừa rồi tại sao thiếu gia lại kêu thảm như vậy. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Không phải mấy người này bắt nạt khiến thiếu gia khóc chứ?!

Mặc dù cảm giác được khí thế kinh nhân trên người Dạ Cô Hàn, cũng biết lúc này không nên động đến lão để tránh khỏi rước họa vào thân. Thế nhưng do dự một lúc, công việc bảo vệ chủ nhân vẫn đặt lên hàng đầu vì vậy Vu Tráng lớn gan lên tiếng hỏi: "Vị cận vệ các hạ này có thể cho biết thiếu gia nhà chúng ta..." Lời còn chưa dứt đã thây Dạ Cô Hàn, một đôi mắt đỏ đậm, mái tóc dài hoa râm đều dựng thẳng lên, đâm thẳng lên bầu trời, lão gầm lên giận giữ đầy bi tráng, khiến ông trời cũng phải

chấn động vài cái, mấy người đứng cạnh đều biến sắc, trái tim nhảy loạn, thiếu chút nữa đứng không vững ngã nhoài.

Cao thủ thiên huyền khi tức giận thật đáng sợ!

Cuối cùng một bụng tức giận cũng được bộc phát đi ra! Nếu không được phát tiết chỉ sợ lão sẽ tức nghẹn mà sinh ra nội thương mất!

Một tiếng hét vang chấn động cả chín thành!

Vô số cao thủ trong thành nháy mắt cũng phát hiện ra cỗ thần niệm cường đại này, bầu trời bỗng biến sắc, mọi người đều cảm thây kì quái, không biết vị cao thủ nào lại phát ra tiếng rống giận giữ này,...Người này ít nhất cũng phải là cao thủ đạt đến cảnh giới thiên huyền đỉnh phong! Mà ai lại có thể chọc tức một vị cao thủ bậc này đây? Trong tiếng cuồng hống này dường như có ẩn chứa một cỗ lửa giận cường đại như muốn hủy thiên diệt địa, đây chính là nhận xét của mấy người khi nghe thấy tiếng rống này!

Trước cửa tửu điếm, Tống Lão Tam mạnh mẽ mở mắt, ánh mắt lão tràn đầy vẻ kinh ngạc : như thế nào mà lại giống thanh âm của tiểu Dạ vậy?

Đưa mắt nhìn Dạ Cô Hàn cùng Linh Mộng công chúa rời đi, đám thị vệ lúc này mới cuống cuồng chạy đi. Vừa nhìn một màn như vậy, lại không thấy bóng dánh thiếu gia đâu, mấy người này cũng không khỏi âm thầm kêu khổ!

Một số thị vệ còn nghi ngờ, không phải thiếu gia bị giết sau đó bị người hủy thi diệt tích rồi chứ?!

Quân Mạc Tà dị thường linh hoạt giống như quỷ mị biến mất trong bóng đêm, tốc độ rất nhanh xuyên qua con hẻm nhỏ, cảm giác cùng suy nghĩ đã sớm phóng ra ngoài, rất nhanh bám theo hướng ba tên hắc y sát thủ, Quân Mạc Tà cấp tốc hướng con đường chính phi tới, hai tay không ngừng hoạt động, đi được mấy trượng hắn bỗng nhiên dừng lại, ngẫm

nghĩ, bộ dạng người kia chỉ loáng thoáng khoảng ba mươi tuổi, tóc dài bay tán loạn, một người như thế đi trên đường đế đô cũng không phải là hiếm, nếu như muốn nhìn từng khuôn mặt thực sự là quá khó.

Một bước lại hai bước, cuối cùng Quân Mạc Tà cũng chạy khỏi ngã tư đường, cước bộ cũng không chậm lại, nhanh chóng xuyên qua Thành Y điếm, tốc độ vẫn không giảm, y phục màu trắng trên người bây giờ đã biến thành màu xám giống như y phục của thường dân.

Lão bản của Thanh Y cũng không phát giác ra, khuôn mặt vẫn niềm nở tiếp đãi khách nhân.

Mà vài tên sát thủ phía trước vẫn hết sức cẩn thận, vòng vèo đi qua mấy con đường, sau đó bọn chúng đến một cửa hiệu y phục mua vài bộ, lúc đi ra đã cả ba tên đều mặc một bộ y phục bình thường, không nhanh không chậm đi ra đường, một bên đi một bên bàn luận, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười cực kì vui vẻ, từ nét mặt của ba người này mà xem. Giống như một đám du côn vậy, thỉnh thoảng còn bàn luận về chuyện của nữ nhân nữa. Trông bộ dạnh lại giống như một đám cờ bạc chuyên nghiệp.

Tổ chức Thủy Hỏa sát thủ này đúng là không đơn giản, Quân Mạc Tà trong lòng cảm thán. Trình độ ngụy trang như vậy nếu là ở thể giới trước tuyệt đối có thể phát hiện ra, thế nhưng ở thế giới thứ hai này cư nhiên có thể lừa được người, mà càng khó khăn hơn chính là hai người trong số đó lại có thể ẩn dấu sát khí, điều này mới chân chính là cao thủ.

Nếu không phải linh giác của mình có thể dò xét khí tức âm hàn trên người đối phương, căn bản là không thể đuổi theo bọn chúng.

Hoặc có thể nói trừ chính mình ra không ai có biện pháp truy tìm bọn người này!

Thời gian bám theo khoảng một tuần trà, phía trước bỗng truyền đến tiếng nước chảy rất nhỏ, lẫn trong đó dường như là âm thanh du dương do tiếng sáo truyền đến, mơ hồ là một nữ tử nhẹ nhàng thổi lên, một cỗ

mùi hương thơm của phấn sáp phụ nữ nhẹ nhành truyền tới, xem ra mục tiêu của đám sát thủ đã tới rồi.

Linh Vụ hồ!

Quân Mạc Tà rốt cuộc cũng rõ ràng vì sao mấy người này phải bằng qua ngã tư đường. Đó cũng là con đường nhất định để tới được Linh Vụ hồ, thế nhưng bọ chúng cố ý đi lòng vòng nguyên do chính là muốn đáng lạc hướng chú ý của người xung quanh!

Trong suốt đoạn đường tới đây, y phục của Quân Mạc Tà cũng biến đổi ba lần, thậm chí thân thể cũng thay đổi ba lần!

Thiên Hương thành, Linh Vụ hồ, chính là thiên đường của mọi nam nhân, nơi này có vô số mĩ nữ , béo, gầy, loại nào cũng có, ở nơi này ngươi tùy tiện bước vào một lầu các, tùy tiện chọn một bức tranh mĩ nữ, chỉ cần ngươi có đủ bạc, vậy ngươi muốn chơi đùa thế nào thì thế đó, tùy tâm sở dục không có điều gì cố kỵ!

Nhưng nếu ngươi không có bạc, vậy thì nên sớm rời khỏi đây thôi, ngay cả tên béo Đường Nguyên là tay lão luyện trong nghề đến đây nhìn thấy gái liếc mắt cũng không kìm được!

Hiển nhiên, thế giới son phấm này cũng có rất nhiều truyền thuyết, nào là tài tử giai nhân, nào là thanh lâu nữ tử tài ba, đa tình, rồi thì nơi này xuất hiện bao mối tình đẹp thủy chung sắt son cuối cùng đi tới hôn nhân...Nhưng nói chung truyền thuyết cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi!

Truyền thuyết lúc nào cũng rất đẹp, chỉ tiếc là sự thật lại rất tàn khốc, rất nhiều kẻ môn sĩ dung mạo tuấn nhã, phúc có tài có, làm ra một bộ phong lưu văn nhã đi tới đây nhằm tìm một lại một đoạn tài tử giai nhân như trong giai thoại, lòng tràn đầy ước muốn có thể gặp được một vị hồng nhan tri kỉ dung nhan mĩ miều vừa gặp mình đã yêu. Hơn nữa còn huyễn hoặc chính mình nhờ vào tài hoa cộng với khuôn mặt tuấn lãng sẽ được ăn cơm chùa hưởng phúc nhờ các nàng...Nhưng đáng tiếc, đáng thương thay cho mấy kẻ khờ khạo này đến khi bị lột sạch tiền rồi để

người ta ném đi, thậm chí còn bị dọa ném vào trong lòng Linh Vu hồ, đến lúc đó mới tỉnh ra. Truyền thuyết cố nhiên là có nhiều người mơ ước thế nhưng không có đủ bạc, mà cứ làm theo mấy câu truyện trong truyền thuyết cũng chỉ là vớt trăng dưới nước mà thôi, hơn nữa nếu bị ném xuống hồ đúng là một nỗi nhục lớn. Bọn họ cũng không suy nghĩ lại xem thanh lâu là chỗ nào? Vì đàn bà mà bị như thế thật không đánh! Thanh lâu chính là nơi kiếm tiền! Nam nhân đã đi tới thanh lâu lại còn đòi thủ thân như ngọc quả đúng là chuyện buồn cười, làm như mình là một bộ tình thánh thật đúng là không bằng kỹ nữ lập bài vị trinh tiết! Khiến người ta nghĩ đến là cảm thấy buồn nôn!

Nhìn qua thế gian ấm lạnh của nữ nhi thanh lâu, sao lại không thấy tài tử tao nhã chỉ là chiêu bài bên ngoài...Ẩn dấu bên trong là bao nhiêu sự xấu xa đây?

Vẫn biết là mộng thế nhưng vẫn có lắm kẻ đến tìm vui!

Chẳng trách Hồ Đường Nguyên từng nói: chứng kiến cảnh bại hoại chỉ muốn rút đao chém một nhát cho chết, nhưng chứng kiến ngụy quân tử phải hành hạ, hành hạ cho đến khi tinh thần của hắn suy sụp cũng không giải được nỗi hận trong lòng ta!

Lời ấy khiến ta rất tâm đắc!

Quân Mạc Tà âm thầm tán dương, hắn ẩn mình dưới một gốc cổ thụ lặng lẽ như cỏ trước gió, rõ ràng là một người còn sống nhưng lại không thể thấy bóng dáng của hắn, tựa hồ bất cứ thứ gì hắn cũng có thể lợi dụng để ẩn thân vậy, trên suốt đoạn đường theo tới đây, chớ nói là ba tên sát thủ phía trước, mà ngay cả người đi đường cũng không ai chú ý đến hắn.

Chỉ thấy ba tên sát thủ phía trước, bây giờ lại làm thành bộ dạng sắc dục thiêu tâm, trông cực kỳ hào phóng, lần lượt đi vào một tòa hoa lâu các bên Linh Vụ hồ.

Sau khi bọn họ đi vào, một chiếc thuyền hoa từ vùng phụ cận chậm rãi tiến đến, sau đó dừng lại trên mặt nước lặng im bất động cạnh hoa lâu các.

Quân Mạc Tà trong lòng vừa động, hắn nhìn một hồi, lên ban công bên ngoài chiếc thuyền, dường như bọn họ đang chờ tiếp một vị khách đặc biệt nào đó thì phải, trông có vẻ kỳ lạ, hơn nữa, ba người kia tựa hồ đã lên thuyền, có mấy tên hộ vệ lại đang dựa cạnh lan can thuyền hoa, bọn họ đang quay mặt về phía Quân Mạc Tà, cũng quá khéo đi? Quân Mạc Tà cắn răng định đánh cuộc một phen!

Một trận gió nổi lên, cỏ lau rậm rạp trên mặt nước bỗng nhiên rung rinh, trong ánh hoàng hôn càng thêm lung linh mờ ảo, có vẻ như tất cả khung cảnh này đều không phải là thật.

Quân Mạc Tà thừa cơ hội này liền động thân, thân thể chập chờn hướng tới mạn thuyền, hắn dùng lực nhún nhẹ một cái liền bay xa hơn mười trượng, mượn một gốc cây to bên bờ hồ ẩn nấp, tiện tay chặt hai cây cỏ lau cầm lấy, sau đó vô thanh vô thức lặn xuống nước, động tác rất nhẹ nhành, mặt nước cũng không có động tĩnh gì, điều này có thể thấy rõ Quân đại thiếu gia gần đây có tiến bộ không nhỏ so với hơn nửa tháng trước.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 100: Thiết Mật

Chậm rãi lặn dưới đáy hồ, Quân Mạc Tà vừa mở mắt ra nhìn, trước mắt là mộ mảnh xanh lam, hắn phân rõ phương hướng sau đó nhẹ nhành lướt đi, hướng về phía thuyền hoa. Không bao lâu sau, hắn cảm thấy trước mắt tối sầm lại, biết là đã tới đáy thuyền rồi, Quân Mạc Tà không phát ra một tiếng động lướt tới, một tay chặt chẽ bám vào đáy thuyền, hắn dồn chân khí vào cây cỏ lau đang ngậm trong miệng phun ra, nhành cỏ đã cắm ngập một đốt ngón tay vào đáy thuyền, một cỗ không khí trong lành nháy mắt truyền tới phế quản.

Liên tiếp các động tác chôi chảy được thực hiện, nếu chỉ cần sai sót một chút giống như kiếm củi ba năm thiêu một giờ, dẫn động địch nhân phát hiện, thậm chí dẫn tới họa sát thân!

Quân Mạc Tà cũng không có động tác tiếp theo, hắn rất kiên nhẫn chỉ lặng im chờ đợi, rất kiên nhẫn. Hắn đoán, xem ra bọn người kia đã tiêu thất không gặp. Mấy tên sát thủ kia rốt cuộc không biết có lên cùng một thuyền không, hắn cũng không có chắc chắn. Nếu chọn nhầm mục tiêu, thật đúng là hối hận cũng đã muộn rồi!

Trực giác, dựa theo trực giác hắn mới nhắm tới chiếc thuyền này!

Cho nên hắn rất kiên trì, chỉ cần có thể hô hấp, là hắn có thể chờ đợi. Thật giống như kiếp trước mình chỉ dựa vào trực giác để truy tung giết người vậy, cứ kiên trì chờ đợi. Giờ khắc này hắn chính là vua của thế giới sát thủ! Tà Quân!

Một lúc lâu sau, rốt cuộc cũng nghe thấy âm thanh truyền tới, vài tiếng nữ tử cười duyên, cùng âm thanh thô sảng của nam nhân vang lên, lẫn với tiếng cười là tiếng rung động do thân thuyền phát ra, trên đỉnh đầu Quân Mạc Tà bỗng vang lên tiếng bước chân thùng thùng, hắn biết đang có người bước lên thuyền.

Một người, hai người... Sáu người!

Quân Mạc Tà yên lặng nghe ngóng, so với trước còn nhiều hơn ba người.

Nếu là như vậy có thể suy đoán cả ba tên sát thủ kia cùng lên một thuyền này rồi.

Ba tên sát thủ vừa lên thuyền, cái loại khí tức âm lãng này khiến Quân Mạc Tà nổi lên phản ứng, trong làn nước lạnh lẽo, hắn vẫn cảm nhận được luông sát khí vô cùng âm lãng, Quân Mạc Tà đột nhiên có một loại cảm giác thân thiết cùng hoài niệm vi diệu không nói thành lời.

Đây, cảm giác này mới đúng là thế giới của mình!

Sống ở gia đình giàu sang, vinh hoa phú quý dĩ nhiên là rất thoải mái không phải lo lắng gì, thế nhưng Quân Mạc Tà lại là một vị vua sát thủ, điều hắn muốn chính là không có câu thúc, giống như một con Lang Vương trên thảo nguyên vậy, một tiếng hú bao trùm thiên hạ, tuy rằng lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm thế nhưng lại có cảm giác nắm thiên hạ trong lòng bàn tay!

Cái loại trong thống khổ có ẩn chứa kích thích, hưởng thụ tư vị trong sự cô độc, nam nhân độc lai độc vãng lưu lạc tới khắp chân trời, một kiếm tung hoành khắp nơi này hỏi trong trời đất này mấy ai cảm nhận được! Mười bước giết người, thiên lý bất lưu hành!

Điều đó mới chính là mộng tưởng lớn nhất trong lòng Quân Mạc Tà.

Nhưng thật đáng tiếc, với thân phận trong thế giới này, càng khiến giấc mơ của hắn trở nên xa vời.

Sáu người kia đã bước lên thuyền, hàng loạt các âm thanh bình trà va chạm vào nhau, sau đó là tiếng uốn trà ừng ực, thỉnh thoảng còn có một số âm thanh của nữ tử cười nhẹ, giọng nói mềm mại ôn tồn.

Một lúc lâu sau, một thanh âm khàn khàn vang lên: "Nguyệt nhi cô nương, không biết Lưu đại nhân lúc nào có thể tới? Huynh đệ của ta cũng không thể ngồi mãi ở đây chờ đợi hắn được. Lần trước ám sát công chúa, tội danh không biết là lớn cỡ nào đây! Xem ra toàn thành đang lùng bắt rất ráo riết, không lúc nào ngừng, hôm nay trên người chúng ta có mang theo vạn kim cũng không thể mua được Huyền Thú Cân, nếu như chọc người rước lấy phiền phức, vạn nhất nếu điều này...."

Một thanh âm nữ tử nhẹ nhàng cười duyên, thờ ơ nói: "Triệu trại chủ, ngươi đã quá lo lắng rồi, ngươi không phải không biết nơi đây chính là chỗ nào sao?"

"Ở Nghê Thường các tự nhiên là rất an toàn, nhưng để ngừa vạn nhất, chuyện ám sát của ngươi trước đây khiến cho đám người đó đề phòng rồi, chúng ta bây giờ cũng không còn đường lui nữa, chuyện này cũng dừng lại một thời gian rồi. Bây giờ nếu có Huyền Thú Cân trong người cũng thật sự tốt quá tốt rồi, đáng tiếc!"

Họ Triệu tựa hồ có chút xấu hổ, ngượng ngùng, nàng lại nói: "Triệu trại chủ hôm nay lại muốn thoát ra cũng không kịp nữa, còn sợ lo lắng chuyện quan phủ lùng bắt sao! Nhiệm vụ lần trước thất bại thì nói như thế nào đây, chẳng lẽ đường chủ dự định đẩy qua đây sao?!..."

Lời nói này của nữ tử có chút trào phúng. Nhưng Triệu trại chủ cũng chỉ cúi đầu hừ một tiếng, không dám phản bác. Trái lại tên ở bên cạnh lại căm hận lên tiếng: "Nguyệt nhi cô nương nói lời ấy là sai rồi, nhiệm vụ lần trước thất bại trách nhiệm cũng không phải là do một mình chúng ta gây nên, nếu không phải tình báo của các ngươi cung cấp không xác thực, vậy chúng ta làm sao có thể thất bại, nếu sớm biết rằng bên người

công chúa có một vị thiên huyền cường giả hộ vệ, tổ chức chúng ta há có thể an bài như vậy? Đẳng cấp nhiêm vụ thế nào chỉ có tam cấp như vậy! Với bố cục thực lực của chúng ta lần trước, nếu như muốn trước mặt một vị cường giả thiên huyền giết chết công chúa, vậy không thể nghi ngờ là người si nói mộng. Lần này hao binh tổn tướng coi như là nhị gia cũng phải hướng tới đường chủ đòi một cái công đạo cho chúng ta."

Nàng kia trầm mặc một chút sau đó mới chậm rãi nói: "Các ngươi thủy chung đều là người làm thuê, bên ta bỏ bạc thuê các ngươi đi giết một ngân huyền cấp thực lực bảo vệ công chủ chẳng lẽ không được sao? Hơn nữa, chúng ta cũng tiêu hao rất nhiều khí lực, đều triệt tiêu rất nhiều người bảo vệ bên cạnh công chúa, tạo một cơ hội hiếm có cho các ngươi, vậy mà các ngươi vẫn không thể đắc thủ, vấn đề này căn bản là từ phía các ngươi, về phần nói cái gì mà thiên huyền cường giả... Ha ha, trước tiên nên nói bất luận là có người này hay không có người này, mà nếu có thì đó cũng là vấn đề của các ngươi. Chúng ta đã giao đủ bạc, cũng chỉ quan tâm đến kết quả thôi, mà không muốn nghe mấy lời đùn đẩy trách nhiệm này." Dừng một chút, lại nghe thấy thanh âm do nàng kia đứng lên gây ra, âm thanh trầm thấp nhưng lại thanh thúy vang lên: "Thiếp thân bất quá là một thân nữ tử mà thôi, chuyện này các ngươi nói với ta cũng vô dụng, Lưu đại nhân đang sốt ruột đó, các ngươi nên tự mình đến nói với hắn là hơn."

Nàng lại ngồi xuống nâng chung trà lên, mi mắt cũng không chớp một cái, nhất thời không khí trong gian phòng trở nên trầm lặng.

Mấy tên sát thủ chưa bao giờ chịu qua cách đối xử như vậy, nghe nàng nói già mồm át lẽ phải, nhất thời có người cả giận hừ một tiếng, muốn phát tác, ngay lúc này, thuyền hoa khẽ rung lên, bên ngoài liền có hai người tiến đến.

Quân Mạc Tà nằm ở dưới đáy thuyền cũng cảm thấy hai người kia tiến lên, không khí nhất thời trở nên ngưng trọng. Nói vậy người tới có thân phận quả không tầm thường, hơn nữa lại là hai vị nhất lưu cao thủ.

Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy trước mặt dần dần mờ mịt, hình như màn đêm đã buông xuống. Đèn đuốc hai bờ sông Linh Vụ hồ đã được thắp sáng, đủ các loại màu lung linh huyền ảo.

"Đây là có chuyện gì?" Người vừa lên thuyền liền phá vỡ không khí quỷ dị ở nơi đây, hắn lên tiếng hỏi, ngữ khí toát lên vẻ cao cao tại thượng.

"Lưu đại nhân, việc ám sát ngày hôm trước, Huyết Kiếm Đường chúng ta yêu cầu ngài có một lời giải thích.". Thanh âm khàn khàn của tên thủ lĩnh sát thủ không nhanh không chậm lên tiếng nói tiếp: "Vì sao không có người nhắc qua, bên người Linh Mộng công chúa có một vị thiên huyền cường giả hộ vệ? Chuyện này khiến toàn quân của chúng ta bị diệt, tổn thất có thể nói là cực đại. Đó là chuyện rất hiếm khi xảy ra trong mấy năm gần đây của Huyết Kiếm Đường chúng ta!"

"A? Ý tứ của Triệu trại chủ chính là nhiệm vụ ám sát lần này thất bại là do trách nhiệm của chúng ta?" Vị Lưu đại nhân kia khẩu khí không nhanh không chậm tựa hồ còn mang theo một tia tiếu ý nói: "Vậy, uy danh của Huyết Kiếm Đường không đánh mà tự giảm rồi."

Thanh âm khàn khàn của vị thủ lĩnh sát thủ chán nản nói: "Lưu đại nhân, ngươi cũng là một vị nhất lưu cao thủ, chuyện này với uy danh của Huyết Kiếm Đường chúng ta có quan hệ gì? Huyết Kiếm Đường chúng ta từ trước đến nay nhận tiền của người, vì người giải quyết khó khăn, vô luận là ai, đã giết là không có nhầm! Nhưng để tiến hành nhiệm vụ cũng luôn luôn cần có tin tức tình báo chính xác, từ đó mà xác định cấp bậc của nhiệm vụ, cuối cùng mới phái ra nhân thủ thực hiện, một kích là thành công!"

Hắn nói rất hùng hồn kịch liệt, khiến Quân Mạc Tà ở dưới khính bỉ không ngớt! Làm một sát thủ, hơn nữa là người thuộc một tổ chức sát thủ rất nổi danh, cư nhiên sẽ tin tưởng tin tức tình báo của người thuê sao? Thực sự là chuyện cười lớn nhất trong thiên hạ! Cho dù là tin tức tình báo của chủ nhân có chính xác đến thế nào đi nữa, tổ chức sát thủ cũng

phải phái người đi điều tra lại một lần! Tin tưởng người thuê, bằng với việc đem cái mạng mình ra đùa!

Chỉ nghe người nọ tiếp tục nói: "Nhưng xem ra, chuyện Linh Mộng công chúa lần này, các ngươi vô luận là dấu hoặc giả là sơ hở không đề cập đến vị thiên huyền cao thủ này đều là sự thực! Nếu là đường chủ đại nhân sớm biết trong đó có thiên huyền cao thủ tham dự, sao lại chỉ phái ra hai người kim cấp sát thủ? Sợ rằng đường chủ đại nhân tự mình xuất thủ cũng thất bại cũng không biết chừng! Nguyên nhân cuối cùng vẫn là tình báo của các ngươi sai lầm. Trách thế quái nào được Huyết Kiếm Đường của chúng ta? Cái khác không nói, ám sát lần này đẳng cấp cũng tuyệt đối không phải là tam cấp thứ sát!"

Lời nói của hắn rất kịch liệt, khẩu khí cũng không có chút khách khí, nhưng vị Lưu đại nhân kia lại không có tức giận, chỉ trầm ngâm một lât sau đó mới nói: "Ngươi khẳng định như vậy sao? Người nọ... Đúng là thiên huyền cao thủ?"

"Chính xác trăm phần trăm!" Thủ lĩnh sát thủ kia rất chắc chắn gật đầu nói: "Không chỉ như vậy, vị thiên huyền cao thủ kia khả năng phi đao thật thần kì, không những tu vi thiên huyền đỉnh phong, hơn nữa trong phi đao lại quán nhập mười phần huyền khí, khi xuất thủ lại nhẹ nhành như không có nửa điểm uy lực, dụng ý của hắn đại khái chỉ để uy hiếp! Năng lực khống chế như vậy, hầu như chỉ có chí tôn thần huyền trong truyền thuyết mới đạt được! Ta dám đánh cược vị thiên huyền cường giả này, tuy bên ngoài là thiên huyền đỉnh phong, nhưng đã bước một chân vào cánh cửa chí tôn thần huyền rồi!"

Sát thủ thủ lĩnh càng nói càng cảm thấy may mắn, may mà hành động lần này bản thân không có tham gia, bằng không bây giờ mình đã biến thành một cỗ thi thể lạnh giá rồi! Càng nghĩ hắn lại càng cảm thấy lạnh run, dường như bản thân đã đi qua một vòng quỷ môn quan vậy! Càng nói càng khiếp sợ, ý kiến cũng lại càng lớn khi đối diện với vị Lưu đại nhân trước mắt này, ánh mắt hắn thực đã có chút không đúng. Chẳng lẽ tên này định đầy bọn ta vào chỗ chết sao?

"Thiên huyền, cao thủ thiên huyền đỉnh phong..." Lưu đại nhân đứng dậy đi đi lại lại, nhíu mày thì thào: "Trong cung lúc nào lại xuất hiện một vị cao thủ như vậy? Tại sao Hà Liên các nàng cũng không thấy báo.

Thật sự là cổ quái. Rất cổ quái!"

"Lưu đại nhân? Xin hỏi việc này nên lý giải như thế nào đây!" Hắc y sát thủ thấy hắn trầm ngâm nửa ngày không nói, nhịn không được hỏi.

"Ờ? A,... Nếu việc này là chính xác, như vậy ta sẽ bẩm với nhị gia, sau đó mới thương nghị tiếp." Lưu đại nhân trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: "Có thiên huyền cao thủ hộ vệ, cho nên việc ám sát đã không còn tác dụng rồi." Hắn ngẩng đầu nhìn ba người trước mắt, mặc dù không nói chuyện nhưng ngụ ý rõ ràng là vài người này đúng là không có tác dụng nữa rồi.

"Lưu đại nhân nói không sai, chúng ta hiểu rồi, thiên huyền cao thủ bậc này, chỉ bằng mấy người chúng ta vô pháp có thể ám sát công chúa." Sát thủ thủ lĩnh cố nén nỗi tức giận trong lòng, nói: "Bất quá, ngay cả tin tức người cũng không chiếm được, lại còn làm ra vẻ chúng ta là người vô dụng?!"

A? Ha ha Lưu đại nhân ngẩn ra lập tức cười to vài tiếng, hắn liền chuyển đề tài câu chuyện, nói: "Bất quá các ngươi ngay cả Quân Mạc Tà cũng không giết được, cơ hội tốt như vậy lại trở về tay không, quả là rất đáng tiếc!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Còn Thiếu Một Chú

"Đáng tiếc! Cực kì đáng tiếc, giá như Quân Mạc Tà chết luôn đi có phải tốt hơn không! Làm cho lão thất phu kia đau lòng chết theo luôn đi!"Nguyệt nhi cô nương nghiến răng nghiến lợi nói, nghe tin biết được Quân Mạc Tà chưa chết, nàng tỏ ra vô cùng tiếc rẻ, giận dữ. Trong khoang thuyền Quân Mạc Tà đang cố gắng lục lọi lại trí nhớ của mình, hắn thật không hiểu chút nào. Trong trí nhớ của hắn, rõ ràng hắn không có đắc tội với ai có tên như vậy, mà sao bây giờ cô nương này nói năng thật đọc địa, như kiểu Quân Mạc Tà hắn cưỡng gian nàng ta cả trăm lần vậy?

Lưu đại nhân chậm rãi đi lại, trầm ngâm nói:"Nếu đã như vậy, chuyện ta thuê các ngươi ám sát công chúa tạm thời dừng ở đây đi, mà gân huyền thú cũng đã thuận lợi thu được rồi, chuyện chỗ này cũng đã giải quyết xong, các ngươi cũng nên chia nhau rời đi, đợi một thời gian ta sẽ nghĩ cách an bài cho các ngươi rời khỏi Thiên Hương quốc. Ha ha... Phần chuyện còn lại, ta sẽ hồi bẩm chủ tử, xem lão nhân gia sẽ an bài thế nào, có thể cùng quý đường tiếp tục hợp tác cũng chưa biết chừng; khi các vị trở về, hãy thay mặt ta vấn an Huyết Kiếm Đường chủ. Đồng thời chuyển cho đại nhân câu này: “Việc này tuy rằng không thành công, nhưng Nhị gia vẫn vô cùng cảm ơn."

Thời điểm hắn nói câu cuối cùng, giọng nói đột nhiên trở nên vô cùng trịnh trọng. Hiển nhiên, những lời này, chính là hướng về người được gọi là “Nhị gia kia”. Quân Mạc Tà bĩu môi thầm chửi: “Ai chẳng hiểu cái tên được gọi là “Nhị gia” chính là Nhị hoàng tử? Còn cố tình là ra vẻ thần bí, ta khinh!

"Đa tạ Lưu đại nhân, tại hạ nhất định chuyển lời y như vậy, còn về phần như thế nào rời khỏi Thiên Hương quốc, chúng ta tự có cách, xin cáo từ!" Lập tức ba người đứng dậy, ôm quyền hành lễ."Gân Huyền thú đã đưa hết cho Nguyệt nhi cô nương, ba mươi cái một cái cũng không thiếu, sau khi mọi chuyện thành công, mong đại nhân báo cho chúng ta một tiếng. Khi đó chúng ta sẽ tự đến lấy phần của mình."

Lưu đại nhân ha hả cười nói: "Không cần khách khí, chư vị lúc trở về, hãy hỏi giúp ta một tiếng, chuyện ám sát lần trước ta đã nói qua, không biết Đường chủ đại nhân đã suy nghĩ kỹ chưa, bất luận thế nào, mong đại nhân nhanh chóng hồi đáp!"

"Được" ba người đồng thanh trả lời, sau đó lần lượt rời đi, một lúc sau khuất vào trong đêm tối. Đám người Lưu đai nhân còn lại cũng không tiễn.

"Nguyệt nhi cô nương, sau khi chuyện đó xảy ra, trong cung đã tiến hành một lần đại thanh trừ, nhân thủ của ba vị đại nhân bên phe ta cũng đã bị hao tổn rất nhiều, bất quá, điều này đối chúng ta cũng không cần lo nghĩ nhiều. Dù sao, chuyện này vô luận nhìn nhận thế nào cũng chính là do lão Đại muốn làm tới mà thôi. Cho nên bây giờ việc ngươi cần làm là mau chóng thực hiện cho tốt việc mà trước kia chúng ta đã thương lượng, đồng thời cố gắng hết mọi khả năng cài lại người của mình vào! Chú ý, phải tạo lập một đường dây liên lạc!" Lưu đại nhân hạ giọng liên tục nói.

"Được, về điểm này xin Lưu đại nhân cùng với Nhị gia yên tâm, phía bên ta đã chuẩn bị xong từ lâu, hơn nữa những người được tuyển chọn, tất cả đều còn là xử nữ." Thanh âm ôn nhu của Nguyệt nhi cô nương tiếp tục vang lên: "Khanh khách, Lưu đại nhân, nếu không phải vì đại sự của Nhị gia, ngay cả ta cũng muốn vào trong cung dạo chơi vài ngày đó."

"Ha ha, Nguyệt nhi cô nương quốc sắc thiên hương, làm gì có người nào đủ năng lực để cưỡng lại sự hấp dẫn, dụ hoặc của cô nương đây?" Lưu đại nhân nở nụ cười, hạ giọng nói: "Nhị gia đã căn dặn, đối với việc

sử dụng gân Huyền thú làm nỏ, phải tiến hành nhanh một chút, để cho bất cứ khi nào cần cũng có cái mà dùng, không được trì hoãn thêm nữa. Còn về chuyện này, trước mắt phong ba đang nổi dậy, tất cả ánh mắt đang đổ dồn vào chúng ta, vì vậy chúng ta bây giờ cũng không có tiện ra mặt, cho nên mọi việc bây giờ xin giao lại toàn bộ cho Nguyệt nhân huynh chủ trì vậy.

Nguyệt nhi cô nương cũng khó xử đáp: "Chuyện này ta đương nhiên hiểu được, nhưng với một lượng lớn gân Huyền thú hiếm thấy thế này, nếu sử dụng một loại cương thiết chỉ sợ không có đủ số lượng cần thiết để chế tạo; mà lại không thể tìm đến Thần Binh Phổ trong kinh thành nhờ chế tạo được, Thần Binh Phổ hiển nhiên tay nghề cao, có kinh nghiệm nhiều năm, đứng đầu Thiên Hương quốc, nhưng điều đáng tiếc là “cây to đón gió” tin tức rất dễ dàng bị tiết lộ ra ngoài. Trước mắt, chỉ còn một cách duy nhất, đó là hợp tác với xưởng chế tạo trường binh đệ nhất của Giang Nam - Triệu gia thôi, ở lần bán đấu giá đợt trước ta đã phái người đi liên hệ với họ rồi, tuy nhiên cho tới bây giờ vẫn chưa thấy câu trả lời của bọn họ."

"Tốt, việc này càng làm nhanh càng tốt, cho dù trả thù lao gấp đôi cũng được, bằng bất cứ giá nào cũng phải hoàn thành cho sớm."

Lưu đại nhân trịnh trọng nói tiếp: "Những đồ vật như thế này, đối với tương lai của chúng ta sẽ có vai trò quyết định tới đại cục. Nhị gia đã phải bỏ một cái giá rất lớn, đồng thời mạo hiểm cho người của Huyết kiếm đường xuất thủ, mới có thể lấy được số gân Huyền thú này, vì vậy ngàn vạn lần tuyệt đối không thể để xảy ra một chút sơ xuất nào cả."

"Điều này ta tự nhiên hiểu được." Nguyệt nhi cô nương nhẹ nhàng cười hỏi: "Lưu đại nhân, không biết việc trước đây Nhị gia nhận lời giúp ta, đã có thể kết quả gì chưa?"

Âm thanh trả lời của Lưu đại nhân có phần xấu hổ: "Nguyệt nhi cô nương, lão Quân Chiến Thiên hiện vẫn là Đại tướng trụ cột của quân đội Thiên Hương quốc, ngươi nghĩ ám sát lão nói được là có thể làm được

dễ dàng sao? Cho dù là Huyết kiếm đường đường chủ, ngay cả công chúa, hoàng tử lão cũng dám cho người bắt giữ tra hỏi, vì thế về chuyện này, cho tới bây giờ vẫn đang do dự chưa đưa ra quyết định!"

"Vậy nếu chúng ta dùng người của Nhị gia tung tin, vu cáo, nói rằng Quân Chiến Thiên có ý mưu phản, nhân dịp Quân lão tặc vừa mới đại náo kinh thành xong, bệ hạ chắc đang còn tức giận, ta nghĩ chắc chắn có hiệu quả bất ngờ!" Nguyệt nhi cô nương âm thanh vô cùng phẫn hận nói tiếp: "Ta dù có nằm mơ đều nghĩ đến ngày Quân lão tặc nhà tan cửa nát, hơn nữa lại có một dịp tốt thế này, tại sao Nhị gia lại bỏ qua dễ dàng như vậy!"

"Chuyện này không thể làm bừa được!" Lưu đại nhân lập tức khẳng định, "Nếu muốn động thủ động với Quân Chiến Thiên, cần phải huy động ít nhất là một nửa quân đội của Thiên Hương; chúng ta chỉ có thể đối phó một mình Quân Chiến Thiên, tuyệt đối không thể nhằm vào các phe phái khác; Nhị gia không muốn vì việc này mà làm cho Thiên Hương quốc tan đàn, sẻ gánh."

"Quân lão tặc làm ta nước mất nhà tan, người thân ly tán, nghe ngươi nói như vậy, không lẽ..." Nguyệt nhi cô nương giọng nói tràn đầy thất vọng:”Nếu Nhị gia hắn không thể thay ta trả mối thù này, như vậy còn hợp tác làm gì nữa?"

"To gan!" Lưu đại nhân lớn tiếng quát, nhưng ngay sau đó lại hòa nhã nói: "Nguyệt nhi cô nương, việc này dù gì cũng không thể hấp tấp được; Huyết kiếm đường hiện tại vẫn đang chờ đợi, đến lúc mà mọi chuyện của họ ở Vũ Đường đế quốc làm xong xuôi, các vị đương gia hội họp, đến lúc đó, Nhị gia tất nhiên có biện pháp làm bọn hắn đi vào khuôn phép. Ba vị đường chủ của Huyết kiếm đường, có thể tất cả bọ họ đều là Thiên Huyền cao thủ, nhưng thần bí nhất chính là lão đại của bọn họ, nghe đồn hắn là Chí tôn Thần Huyền siêu cấp cao thủ trong truyền thuyết! Người như vậy đối phó với một lão Quân Chiến Thiên, tuyệt đối không có khó khăn gì. Mà đâu cần nói xa xôi, Quân Chiến Thiên bây giờ đã gần đất xa trời, thôi thì cho hắn vài tháng, kéo dài chút hơi tàn thì tính là gì?"

Nguyệt nhi cô nương hừ một tiếng, bản thân vẫn có chút giận dữ, nhưng cũng không có nói thêm nữa.

Quân Mạc Tà trong lòng chấn động! Bọn họ ngang nhiên ở đây bày mưu ám sát ông nội mình! Mà sát thủ tổ chức "Huyết kiếm đường" kia, ba vị đường chủ đều là cao thủ cấp Thiên Huyền! Càng kinh người hơn chinhd là một trong ba người đó là Chí Tôn Thần Tuyền siêu cấp cao thủ chỉ có trong truyền thuyết mà thôi! Bị dọa như vậy, mặc dù hắn cả người đang trong nước, làm cả mặt hồ đang vô cùng tĩnh lặng xuất hiện một chút bọt khí nổi lên. Thanh âm mặc dù rất nhỏ bình thường không thể nghe thấy được, nhưng Quân Tà trong lòng vẫn thầm than không ổn!

"Ai?" Chỉ nghe một tiếng quát lớn, sau đó vang lên tiếng hô lớn: "Dưới hồ có người!" Hành tung đã bị phát hiện!

Quân Mạc Tà không kịp nghĩ nhiều, thân hình vừa động, hai chân hung hăng đạp mạnh một cái vào đáy thuyền, cả người nhất thời giống như một Ngư Tiễn cực đại từ đáy thuyền bắn nhanh ra ngoài, gấp rút hướng về phía xa bơi nhanh.

Oanh! Một tiếng nổ mạnh vang lên, tầng trên cùng của chiếc thuyền hoa lập tức nát vụn, một người toàn thân có màu vàng rực rỡ từ trong vụ nổ bay ra, hướng lên khoảng không phía trên, bay cao thêm khoảng năm trượng! Hai mắt nhanh như thiểm điện, đảo qua chung quanh một lượt, ngay lập tức đã phát hiện thân ảnh Quân Mạc Tà ở dưới đáy hồ đang cấp tốc bơi đi.

Kim quang chợt lóe lên, đáp xuống thuyền, thuận tay đoạt lấy cây sào trúc trong tay người lái thuyền, xoát một tiếng, tựa như một tia chớp màu đen mang theo huyền khí màu vàng nhạt xung quanh phi mạnh ra, bắn về phía thân ảnh Quân Mạc Tà ở đáy hồ, đồng thời cả người lăng không phi thân theo hướng sào trúc bay đi, rất nhanh đuổi theo phía sau, cả người trong gió thân ảnh phất phơ, kim quang lấp lánh, giống như thiên thần hạ phàm.

Đúng là vị được gọi là Lưu đại nhân kia!

Kim phẩm đỉnh cấp! Chỉ cần tiến thêm nửa bước là trở thành Địa Huyền cao thủ.

Quân Mạc Tà nhanh như chớp bơi ra xa, đột nhiên cảm giác trên đỉnh đầu áp lực thật mạnh, nước hồ xung quanh đột nhiên cũng giống như ngưng tụ lại, đồng thời cảm thấy một mối nguy cơ cực lớn nháy mắt bao phủ chính mình. Ngay lập tức hắn cảm thấy sởn cả tóc gáy!

Cũng không quay đầu lại, Quân Mạc Tà cảm giác vô cùng rõ ràng, cỗ lực lượng nguy hiểm này nhắm thẳng vào ngực mình lao đến, nếu như bị đánh trúng, chắc chắn trên ngực sẽ có thêm một lỗ thủng cực to! Đến lúc đó, chỉ sợ sẽ xuyên việt thêm một lần nữa, nếu như bản thân vận khí tốt!

Trong tâm máy động, trong nháy mắt toàn bộ công lực bạo phát, Khai Thiên Tạo Hóa Công cật lực triển khai, ngay lập tức cảm giác áp lực xung quanh giảm xuống, gồng mình hết sức, toàn bộ phần ngực cong lại, lưng nhô mạnh ra sau, toàn bộ eo uốn cong, cả người thay đổi liền biến thành một hình chữ "S" thật lớn. Trông thân ảnh của hắn vô cùng kinh dị, tiền vô khoáng hậu!

Xoẹt! Cây sào trúc dài lướt sát qua da thịt Quân Mạc Tà, theo phần eo đi xuống, may mắn thế nào mà nó chỉ xuyên qua quần áo, ngay cả khố mặc bên trong cũng bị rách toác ra, sau đó cắm sâu vào đáy hồ.

Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy đùi mình chợt tê lạnh, một trận đau đớn từ đùi truyền tới, nhất thời một vài sợi lông chân bị kéo dứt ra lơ lửng trong nước. Nếu cây sào trúc này chỉ lệch đi nửa tấc nữa, chỉ sợ Mạc Tà hắn bây giờ đã đi chầu Diêm Vương lão nhân gia rồi. Nghĩ như vậy làm hắn không khỏi cảm thấy tê dại cả da đầu!

Sào trúc cao quá hai trượng, nhưng may mắn là sương mù trên mặt hồ rất nhiều, cho nên ngọn sào trúc cũng chỉ nhô cao hơn mặt hồ một chút mà thôi.

Quân Mạc Tà sau khi tránh được đòn tấn công này, cũng không vội vàng vọng động, bởi vì cả quần áo và một bộ phận da thịt hắn đang bị

cây sào kia ghim lại, tay phải vừa lật, phi đao liền xuất hiện, một đao chém ra, "Xoạt" một tiếng, cả người nhất thời tự do trở lại, hai mảnh y phục tựa như hai con bướm, tách ra hai bên, chỉ còn lại một cơ thể trắng muốt trong hồ, nếu thay là nữ tử, thật làm mê chết người ta mất.

Trên bầu trời, người kia toàn thân mang theo kim quang xuất ra một chiêu cực mạnh đánh xuống dưới, tuy còn chưa đánh tới mặt hồ, nhưng đã làm cho mặt hồ nổi sóng, sau đó hình thành một vòng xoáy cực lớn, từ từ khoan đáy hồ. Uy lực cực mạnh của đòn này làm cho ngọn của sào trúc đang cắm sâu trong bùn cũng không khỏi lay động.

Quân Mạc Tà ở đáy hồ, cố gắng mở to hai mắt nhìn bóng người đang từ phía trên đánh xuống, trong lòng hừ lạnh, đột nhiên cả người mượn lực cố gắng, mạnh mẽ phi lên mặt hồ.

“Khoan…. Không vội, tội gì mình phải lên”. Hắn làm gì ngu tới mức đối diện cùng một cao thủ Thiên Huyền đỉnh phong liều mạng, muốn liều mạng cũng phải có thực lực!

Thân mình đang như một mũi tên phi nhanh lên mặt hồ, trong chớp mắt, đột nhiên tay trái đẩy mạnh, một đạo thủy tiến mạnh mẽ lao ra khỏi mặt hồ, bắn thẳng về phía bóng người đang từ trên đáng xuống, tay trái nắm lấy sào trúc, cả người xuống thế thiên cân trụy, đồng thời bơi nhanh hướng về phía bên trái, Khai Thiên Tạo Hóa Công toàn lực vận chuyển, ông một tiếng, toàn bộ phần thân của sào trúc đang ngập trong nước bị uốn cong hết cỡ, phát ra nhưng tiếng "Kẹt kẹt", giống như âm thanh người ta nghiến răng vậy.

Đến khi sào trúc cong hết cỡ, toàn bộ sức lực dưỡng khí của Quân Mạc Tà cũng đã hết, hắn ngay lập tức buông tay, cả thân hình trắng muốt mượn lực bơi nhanh ra xa. Toàn bộ cây sào chịu một phản lực cực mạnh, "Ông" một tiếng bắn ngược lên khỏi mặt hồ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Mông Thật Trắng...

Quân Mạc Tà sớm nhìn ra mục đích của người này khi phóng cây sào trúc kia, một là muốn giết mình, nhưng còn có một dụng ý, đó chính là vạn nhất phóng trượt không thể giết mình, còn có thể dùng để điểm chân mượn lực; về điểm này rất dễ dàng nhận thấy, theo cách mà hắn hạ xuống mặt hồ, hắn lao xuống rất nhanh và mạnh, nhưng hai chân lại hạn xuống trước, mà nếu là cao thủ dưới tình huống như vậy, bình thường đều phải là đầu dưới chân trên. Nói như vậy để hiểu được tốc độ của những cao thủ trong tình huống như vậy nhanh hơn gấp hai, ba lần so với người này!

Nhưng cũng vì thế mà có thể đoán ra một điều, vị Lưu đại nhân này tuy là một cao thủ Kim phẩm đỉnh phong cao cao tại thượng, nhưng hắn... không biết bơi!

Tất cả những điều này, trong nháy mắt Quân Mạc Tà căn cứ vào tình hình mà đoán định. Cho nên hắn lập tức lựa chọn phương án đem sào trúc bẻ gẫy, mất đi điểm tựa duy nhất này, khi tên khốn kia hạ xuống mặt hồ thì làm gì còn chỗ mượn lực, như vậy, cho dù có chết đuối cũng đuổi không kịp mình!

Nhưng điều mà Quân Mạc Tà không ngờ tới, đó là sào trúc tuy dài nhưng cũng rất cứng cỏi, hơn nữa lớp bùn trong đáy hồ cũng rất sâu, nên sào trúc không có bị nhổ lên. Nhìn thấy người nọ sắp hạ xuống, hắn đành phải buông tay khỏi sào trúc, trần truồng bơi vào khu lau sậy trốn đi. Cả người hắn trần như nhộng, tựa như một con bạch ngư mang theo một ít rong rêu màu đen nhanh chóng bơi đi.

Vị Lưu đại nhân kia vốn đã tính toán kĩ lưỡng mọi chuyện, hắn dám chắc tên nghe trộm này sẽ chỉ biết trốn chạy mà thôi. Tất nhiên tên này cũng không phải là nhân vật lợi hại gì, chỉ cần mình xuất thủ là có thể tóm gọn. Mặc dù bản thân không biết bơi, nhưng có sào trúc mượn lực, tiến có thể công lui có thể thủ. Chỉ cần xoay người một cái là có thể nhảy trở lại thuyền; cho nên hắn không hề cố ky, sào trúc được phóng ra cả người lập tức bay theo, trực tiếp đón đỡ một đạo thủy tiễn đánh tới. Lưu đại nhân ống tay áo phất nhẹ một cái. Cột nước nhất thời bị gạt sang một bên, đến lúc này hắn cũng dễ dàng biết được đối phương công lực không cao. Biết vậy hắn lại càng thêm yên tâm hạ xuống vị trí sào trúc vừa cắm vào; nhưng nào biết đâu rằng, vào thời điểm tới gần mặt hồ, hai mắt đảo qua, hắn kinh hoảng phát hiện ra cây sào trúc vừa mới còn ở trước mắt thoáng cái đã biến mất không thấy tăm hơi!

Đến lúc này hắn thực sự hoảng loạn, cả người đang trên không trung. Sau khi đã hết đà, không có điểm tựa để đặt chân, giống hệt như thiêu thân lao đầu vào lửa, tòm một tiếng rơi vào trong hồ. Vừa mới rơi xuống nước còn chưa tới kịp trấn tĩnh lại, liền thấy ngay trước mặt, cách đó không xa hai mảng mông lắc lắc hướng về chỗ nước sâu phí xa bơi đi. Hắn vô cùng giận dữ muốn vùng lên đuổi theo!

Đúng lúc này, đột nhiên dòng nước phía trước trở nên khác thường, ông một tiếng, một cây sào trúc rất dài mạnh mẽ rẽ nước đập về phía hắn!

Nếu hắn biết bơi, tự nhiên có thể tránh kịp thời, nhưng khổ nỗi hắn lại không biết bơi. Rơi vào lòng hồ cả người đang hoảng loạn, mất cả tinh thần, làm sao còn lo lắng được gì, "Bộp" một tiếng , hắn bị đập mạnh một nhát. Đầu tiên sào trúc quất thật mạnh vào hai chân đang vùng vẫy của hắn, một tiếng kêu thảm thiết, đau đớn giống như tê tâm liệt phế đè nén còn chưa kịp phát ra. Theo bản năng cả người gập lại, ngay lúc ấy sào trúc bồi thêm một nhát nữa, "Oanh" một tiếng, hung hăng vụt mạnh lên đầu của hắn!

Kêu thảm một tiếng, Lưu đại nhân cả người bị đánh tơi tả như một chiếc diều đứt dây, bị vụt hai lần cực mạnh, máu tươi loang lổ trong nước, hắn giống như một con cá bị đánh bay lên khỏi mặt hồ. Hướng thẳng về phía thuyền hoa bay đi. Trong ấn tượng cuối cùng của hắn, chỉ thấy một cặp mông đang lắc lư ở trước mắt ... Mông thật là trắng!

Từ trên thuyền hoa một bóng người mảnh khảnh nhẹ nhàng bay ra. Toàn thân bao phủ ngân quang. Hiển nhiên là Nguyệt nhi cô nương bên cạnh Lưu đai nhân lúc trước, hai tay nàng cẩn thận đón lấy thân thể Lưu đại nhân, lập tức xoay người, bay ngược trở lại thuyền, thì ra trên lưng nàng có buộc một sợi dây thừng... Nguyệt nhi cô nương trở lại trên thuyền. Vẻ mặt nàng vô cùng phức tạp nhìn ra xa, tên nghe trộm vừa nãy đã chạy mất rồi. Phía trước ngoài mấy chục trượng, đó là một mảng lau sậy rậm rạp. Mà bây giờ đang là ban đêm trời tối đen như mực. Bản thân lại vừa cứu người, cho dù rất muốn đuổi theo cũng không đuổi kịp nữa rồi… Vị Lưu đại nhân lúc trước uy phong lẫm liệt làm sao, mà giờ phút này đã hấp hối nằm ở dưới chân của mình, hôn mê bất tỉnh...

Bên kia tại một chỗ lau sậy kín mít, Quân Mạc Tà vẫn chưa hết khiếp sợ, thừa dịp đêm tối cả người trần truồng bò nhanh lên bờ, vội vàng chạy đi, trong lòng thầm kêu vô cùng may mắn: nếu không nhờ lần bị thương vừa qua, Khai Thiên Tạo Hóa Công tiến thêm một bước nữa. Chỉ sợ lần này toi rồi rồi! Đúng là “nhân họa đắc phúc”…

“Bịch” một tiếng đánh ngã một tên vẻ mặt đang vô cùng thoả mãn, xiêu xiêu vẹo vẹo vừa mới đi ra từ thanh lâu, Quân Mạc Tà nhanh chóng cởi lấy y phục của hắn, vội vội vàng vàng khoác tạm lên người, thoáng một cái đã không thấy tăm hơi hắn đâu nữa. Trên mặt đất chỉ còn lại một cơ thể trần truồng mập mạp hình chữ đại. Tiểu huynh đệ của hắn bé tẹo, mềm oặt vắt sang một bên trông vô cũng thảm hại (^_^!).

Lúc này, tám gã hộ vệ của Quân gia đang phát điên lên đi tìm thiếu gia nhà mình, bọn họ rất hiểu việc để lạc mất người kiểu này nghiêm trọng thế nào nếu như để cho Quân lão gia tử biết. Tám người bảo hộ thiếu gia không tốt thì với tội danh này, có chạy đằng trời cũng không

thoát được; nếu mà vạn nhất thiếu gia bị làm sao... Cả bọn không dám nghĩ tiếp nữa… Tìm kiếm cả đêm, tám người mới mệt mỏi trở về, vừa đến cổng, liền thấy một bóng người rất giống thiếu gia nhà mình đang lén lút, vội vàng đi về.

Vì sao lại nói là rất giống thiếu gia nhà mình? Bởi vì người nọ mặc một bộ quần áo vô cùng không phù hợp với dáng người, có vẻ rất chật vật, đầu tóc rối tinh rối mù. Quân đại thiếu gia mặc dù mười phần là một tên bại hoại gia tử quần áo lụa là, nhưng vóc dáng không tồi, cho nên ngày thường hắn vô cùng chú ý cách ăn mặc của bản thân, nhất quyết không có lôi thôi, lếch thếch như người kia! Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp?

Tuy nhiên, dù nghĩ vậy nhưng tám gã hộ vệ kia vẫn quan sát rất cẩn thận, ngay sau đó kinh hỉ hô lớn. Quá tốt rồi! Cái người vừa nhìn giống như một người qua đường lôi thôi, lếch thếch kia ko phải Quân đại thiếu gia nhà mình thì còn có thể là ai đây?

"Cả tám người các ngươi sao thế? Chẳng lẽ buổi chiều bị đám hộ vệ chó chết của nha đầu Linh Mộng dọa cho hết hồn rồi hả! Khốn kiếp. Không nghe ta nói hả?" Quân Mạc Tà cũng chẳng them để ý bọn chúng nữa, vội vã chạy vào nhà. Vừa chạy vừa ko ngừng lắc đầu thầm nghĩ: “ Thôi kệ, làm việc của mình trước. Toàn một lũ vô dụng, đúng là sắt không rèn rũa cẩn thận thì cũng chẳng ra cái giống gì. Không phải chỉ là một Thiên huyền sơ giai cao thủ thôi sao? Thế mà cũng có thể làm cho cả đám hộ vệ của mình sợ vãi tè? Thật là tức chết, nhìn thấy bộ dáng của bọn nó, ta thà đi trước cho được việc!"

“Chết? “Tám người nhất thời nhớ đến lúc tên Dạ Cô Hàn kia giận dữ gầm lên một tiếng, ngay sau đó làm cho cả bọn đờ hết người ra, chẳng lẽ vừa nãy bọn mình cũng như vậy, ngay cả thiếu gia cũng nói thế, sau đó thiếu gia cũng tức giận mà đi trước rồi! Trợn mắt há mồm nhìn Quân Mạc Tà, cả tám người đầu óc hoàn toàn rối loạn.

Bọn họ vẫn đang đứng bất động, thầm hỏi, nếu thiếu gia muốn đi một mình, vì sao lại cùng với chúng ta trở về? Chúng ta đã đi tìm lại tất cả

nhưng nơi có thể rất lâu, mà không có tìm thấy thiếu gia đâu cả? Còn nữa, bộ y phục thiếu gia đang mặc trên người kia, đó là những thứ chỉ có người nhà các phú gia bình thường hay mặc mà thôi, còn y phục của thiếu gia đâu? Hơn nữa, tại sao tóc của thiếu gia lại ướt nhèm như vậy?

"Còn đứng đó, không lê cái xác cho ta"

Quân Mạc Tà một chân đã bước qua cổng, cũng không thèm quay đầu lại, lên tiếng quát tháo. Bọn hộ vệ lúc này như mới ở trong mơ tỉnh lại, chậm chạp bước đi, theo sau thiếu gia đang rất thần bí kia vào nhà. Tám người đều đang vô cùng buồn bực, Đại thiếu gia hôm nay sao lại chạy nhanh thế nhỉ, chẳng lẽ bị ma ám?

Đang không vui vẻ gì, cả người lại trần như nhộng khoác mỗi một chiếc áo bên ngoài, chân đất tóc ướt, cảm giác rất lạnh và khó chịu, Quân Mạc Tà ba chân bốn cẳng vội vàng chạy đi thay quần áo, vạn nhất bị người khác biết kỳ thật trước đó mình trần truồng bơi chạy trốn, sau đó cứ như vậy mà nhong nhong trên phố, mãi sau mới kiếm được quần áo để mặc vào về nhà! Lúc đó, thanh danh một đời Quân đại sát thủ ta không phải tan theo nước hồ rồi sao...

Đại môn của Quân phủ nhanh chóng được mấy người đi sau đóng lại!

Trời về khuya, trăng cũng đã lên cao, Quân Vô Ý đang một mình ngồi trên xe lăn, bình thản, tự rót rượu uống một mình, lẳng lặng chờ đứa cháu trở về. Ánh trăng nhu hòa soi sáng khuôn mặt cương nghị của hắn, mờ mờ ảo ảo, trong mắt hắn ánh lên vẻ bình tĩnh, xen lẫn cả một chút nóng nảy, lo lắng.

Hy vọng, để rồi thất vọng, hy vọng, rồi lại phải…Tuyệt vọng!

Ngoài sân một âm thanh vang lên, rất nhanh Quân Mạc Tà cả ngươi y phục chỉnh tề đạng cười hì hì đi vào.

Quân Vô Ý quay xe lăn lại, bình tĩnh, yên lặng nhìn Quân Mạc Tà, cẩn thận quan sát kỹ hắn một lượt, phát hiện không có vấn đề gì mới nhẹ

nhàng thở ra: "Nghe nói ngươi buổi chiều ở Thịnh... Bảo đường gây ra chuyện lớn phải không?"

"Đúng vậy!" Quân Mạc Tà thành thực trả lời: "Cháu có gây chuyện ở Thịnh Bảo đường!" Đột nhiên hắn cảm thấy có chút gì đó không đúng, tại sao khi Tam thúc nói đến Thịnh Bảo đường lại có phần ngập ngừng? Khẩu khí cũng vô cùng không thích hợp.

Quân Vô Ý nhíu mày, hai mắt nhìn xuống, im lặng, thật lâu sau chậm rãi nói: "Ngươi có biết không, khi nhận được tin này, ta cả người đổ mồ hôi lạnh, gia gia của ngươi tuy ngoài mặt nhìn như không có chuyện gì, nhưng ta biết rõ ông cũng rất lo sợ! Mạc Tà, thúc biết ngươi rất có dũng khí, nhưng..... nhưng mà nếu không phải là chuyện bất khả kháng, hay là liên quan tới chuyện sống chết trước mắt, ngàn vạn lần cháu không được cùng Thịnh Bảo đường phát sinh xung đột gì cả. Thịnh... Bảo đường... Quân gia chúng ta không thể trêu vào, ít nhất hiện tại là như vậy, hiểu chưa?" Những lời này, hắn nói thật chậm, cơ hồ là gằn từng tiếng một, thật sự rất khó có thể tưởng tượng được, những lời như vậy lại được thốt ra từ miệng một Thiết hán như hắn!

Quân Mạc Tà cũng ngẩn ra, chậm rãi ngồi xuống ở trước mặt hắn, cất tiếng nói: "Tam thúc, việc này có thể không giống như là lời thúc nói đâu, chẳng lẽ Thịnh Bảo đường này đáng sợ như vậy sao? Ngay cả thúc cũng sợ bọn họ?"

Quân Vô Ý quay đầu đi chỗ khác, không cho hắn nhìn thấy biểu tình phức tạp trong ánh mắt của mình, chỉ hờ hững nói: "Nếu là một mình ta, ta tự nhiên không có sợ gì Thịnh Bảo đường! Thậm chí, so với Thịnh Bảo đường còn mạnh hơn cả trăm lần, nhưng cho dù có năng lực như thế nào, một đời con người ta cũng chỉ ngắn ngủi như cỏ cây mùa xuân, cùng lắm là chết mà thôi! Mà ngươi cũng vậy, Mạc Tà, ta biết ngươi gan dạ, thông tuệ hơn người, không sợ trời không sợ đất, về điểm ấy tam thúc ta thực sự rất vui mừng, nhưng mà, ta lại cảm thấy được rằng, ngươi đối với gia tộc không thấy rõ được trách nhiệm của mình, cho nên, ta hy vọng ngươi nghe lời của ta! Vô luận thế bào cũng phải nhớ kỹ một điều,

ngươi là thế gia đệ tử! Phía sau ngươi, là cả một đại gia tộc lâu đời - Quân gia!"

"Gia tộc, phần lớn thời điểm đều là chỗ dựa vững chắc, là trợ thủ lớn nhất của ngươi, nhưng cũng có những lúc, nó chính là cản trở duy nhất của ngươi!" Quân Vô Ý ngẩng đầu, ánh mắt bối rối, như hàm chứa rất nhiều điều không thể nói rõ hết ngay lúc này được: "Chỉ cần gia tộc còn hi vọng, chúng ta... tuyệt đối không thể buông tay! Đây là vinh quang của thế gia đệ tử, nhưng cũng là bi ai, là trách nhiệm!"

Quân Mạc Tà im lặng, thật lâu sau mới nhoẻn miệng cười, nói: "Cháu hiểu rồi!"

"Hiểu được là tốt rồi." Quân Vô Ý ôn hòa cười nói: "Chính vì việc này, ta đã đợi ngươi về cả đêm. Hiện giờ ngươi cũng đã hiểu được, nào, hãy cùng ta uống một chén."

"Uống rượu? Tạm thời không được, chỉ sợ trong vòng mười ngày nửa tháng tới thúc cũng không thể uống rượu. Bởi vì… cháu phải chúc mừng thúc một tiếng mới được, năm loại dược liệu kia, hiện giờ đã đủ rồi." Quân Mạc Tà mỉm cười: "Hơn nữa, số kim để châm cứu, từ nửa tháng trước cháu cũng đã chuẩn bị xong. Tam thúc, sau khoảng mười ngày, chiếc xe này thúc cũng không cần ngồi nữa, có thể dỡ ra nhóm bếp, ngày đốt xe cũng chính là ngày thúc sẽ thoải mái ăn uống túy thích rồi…!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Giải Độc...

Quân Vô Ý bàn tay run run làm cho rượu trong chén sánh cả ra ngoài. Trầm lặng nhìn xuống bàn tay phải bấy lâu nay vẫn dùng để đẩy xe, một lát sau, tâm tình của hắn trở nên vô cùng kích động! Mười năm phải ngồi xe lăn! Đến hôm nay hắn đã có một tia hy vọng lại được đứng trên chính đôi chân của mình rồi! Cho tận tới lúc rời đi, hắn vẫn không có nói thêm một lời nào!

Ba ngày sau, Quân Chiến Thiên lão gia tử trực tiếp đóng cửa! Lão cũng hạ lệnh xuống dưới: bắt đầu từ ngày hôm đó, trừ khi là hoàng thượng có chỉ, còn không bất cứ kẻ nào cũng không cho vào! Nếu có ai dám tiến vào nội viện nửa bước, giết ngay không tha! Toàn bộ Quân gia, bầu không khí lập tức trở nên khẩn trương giống như lâm đại địch, vô cũng nghẹt thở! Cửa vào nội viện được đóng chặt lại, phía bên ngoài, luôn luôn có hai hàng thị vệ gươm đao tuốt sẵn tuần tra liên tục.

Ở những chỗ khuất, bóng đen di chuyển không ngừng, lực lượng bí mật của Quân gia từng uy chấn kinh thành, giờ phút này lại một lần nữa được điều động! Hơn nữa trong hành động lần này, tất cả những người tham gia đều đã theo Quân Chiến Thiên chinh chiến mấy chục năm nay, bất kì người nào trong số bọn họ đều vô cùng đáng tin cậy, tuyệt đối trung thành! Phàm là những kẻ có chút nghi ngờ, tất cả đều bị gạt ra ngoài! Trong quá trình giải độc, mọi chuyện phải tuyệt đối được giữ bí mật, tránh những nguy hiểm phát sinh ngoài ý muốn!

Bên trong nội viện được tường cao bốn trượng bao vây xung quanh, ở chính giữa đã chuẩn bị sẵn một thiết bồn cực lớn được đổ dầy nước,

trông nó chẳng khác gì một cái ao nhỏ, phía bên dưới bồn lửa cháy hừng hực, sáu gã đại hán không ngừng cho thêm củi vào đun, lúc này trên mặt nước bọt khí đã bắt đầu nổi lên.

Quân Chiến Thiên một thân áo xanh đang, sắc mặt rất ngưng trọng, hai tay chắp sau lưng đang thong thả bước đi trong nội viện, trên hai bàn tay đeo một đôi bao tay vô cùng kỳ quái, che kín toàn bộ hai bàn tay của lão, không hở ra một chút da thịt nào.

Ngược lại, Quân Vô Ý một thân áo bào trắng, đang ngồi yên lặng ở một bên, ánh mắt rất bình tĩnh, dường như sau một đêm, hắn đã suy nghĩ thông suốt tất cả! Quân Mạc Tà đang đứng cạnh một chiếc bàn, trên đó đặt một chiếc chậu lớn bằng ngọc, động tác vô cùng nhanh nhẹn, đem một gốc Cửu diệp thảo, Thông tâm thảo và một ít rễ cây theo tỉ lệ nhất định trộn lẫn vào nhau bỏ vào chậu giã nhỏ ép lấy nước, tất cả nước cốt được rót cẩn thận vào trong một chiếc bình nhỏ, tất cả quá trình tiến hành rất trôi chảy. Ngay sau đó, Quân Mạc Tà hét lớn một tiếng: "Tam thúc!"

Quân Vô Ý cả người nhất động, Huyền khí màu vàng của Địa giai cao thủ lập tức bạo phát, y phục trên người trong nháy mắt bị chấn thành bụi phấn, không chậm trễ Quân Chiến Thiên tiến tới bế cả người của hắn lên.

Quân Mạc Tà khẽ quát một tiếng, trong nháy mắt đem toàn bộ bã còn lại của dược thảo trong chậu chà xát lên trên người Quân Vô Ý không chừa một chỗ nào! Tất cả số dược thảo mà Quân Mạc Tà sử dụng trong lần giải độc này đều là loại kịch độc! Ngẫu nhiên chọn ra 1 loại trong đó cũng đã được xếp vào loại “kiến huyết phong hầu”. Hiện tại tuy rằng chỉ là hỗn hợp của ba loại, nhưng sau khi bị chà xát lên toàn bộ cơ thể, trong nháy mắt Quân Vô Ý cảm thấy mình giống như đột nhiên bị ném vào trong một lò lửa, toàn thân bỏng rát đau đớn, khẽ kêu lên một tiếng rồi cắn chặt răng chịu đựng! Trên trán mồ hôi lạnh tuôn ra như suối!

Ba loại kịch độc đồng thời công kích, cảm giác thế nào, ko cần nói cũng biết! Nhưng tất cả bấy nhiêu đó mới chỉ là màn khởi đầu mà thôi! Sau khi đã bôi toàn bộ dược thảo lên trên người Quân Vô Ý, Quân Mạc Tà cũng chẳng dừng lại, tiện tay với lấy chiếc bình ngọc, bằng một động tác vô cùng thuần thục hắn bóp mạnh vào cằm Quân Vô Ý, đang cắn chặt răn chịu đựng đau đớn, lại bị bóp mạnh một cái, Quân Vô Ý nhịn không được rống to lên một tiếng. Quân Mạc Tà chỉ chờ lúc này liền mang toàn bộ nước thuốc trong bình đổ thẳng vào miệng Quân Vô Ý! Hắn còn chưa có phản ứng gì thì toàn bộ nước thuốc đã theo cổ họng chảy xuống rồi. Hỗn hợp nước thuốc giống như một ngọn lửa nóng rực từ cổ họng đi vào bên trong cơ thể. Trong ứng ngoại hợp, đồng thời công kích, Quân Vô Ý vô cùng thống khổ, nhịn không được rống lên vài tiếng đau đớn. Nhưng vừa mới mở miệng, Quân Mạc Tà đang đứng bên cạnh, trong tay chẳng biết chuẩn bị từ bao giờ cầm một miếng vải trắng, nhanh nhẹn nhét vào miệng của hắn.

Quân Chiến Thiên cả người run lên, Quân Mạc Tà động tác cực kỳ liền lạc, quả thực chẳng khác cực hình tra tấn là mấy, thậm chí còn tàn nhẫn hơn vài phần! Nhìn thấy một màn như vậy, lão cũng cảm thấy xót xa. Bản thân lão cũng hiểu rõ tất cả những chuyện này quan trọng thế nào."Đây là việc làm cần thiết, khi bị đau đớn tột cùng, cho dù là người can đảm, thần trí cũng sẽ trở nên mê man, nếu để hai hàm răng tự do, sợ rằng khi đau đớn quá sức chịu đựng sẽ cắn đứt lưỡi chết mất”. Quân Mạc Tà đang ở bên cạnh tranh thủ nghiền nát một nắm cánh hoa lên tiếng giải thích toàn bộ ý nghĩa việc làm vừa rồi.

Bỗng nhiên, ba loại dược thảo kịch độc trong cơ thể Quân Vô Ý đồng thời phát tác, cả người hắn trong nháy mắt chuyển thành màu tím đen! Cùng lúc đó số cánh hoa đã nghiền nát cũng được rắc lên người hắn! Động tác Quân Mạc Tà có thể nói là nhanh tới cực điểm, vội vàng đưa tay rút miếng vải trong miệng của Quân Vô Ý ra, đồng thời nhét một ít bột cánh hoa vào trong miệng hắn! Quân Vô Ý còn chưa kịp định thần lại thì miếng vải đã lại một lần nữa nhét vào miệng của hắn đầy nẹn, Quân Vô Ý chỉ kịp rên lên một tiếng đau đớn, hai mắt gần như lòi ra,

trong mắt tia máu hiện rõ mồn một, cái gì mà “huyết quán đồng nhân” (đại khái là mắt đỏ như máu) chỉ sợ cũng không hơn được bây giờ!

Số bột cánh hoa này cùng với ba loại kịch độc lúc trước giống như đổ dầu vào lửa, độc tính càng công kích mãnh liệt hơn, từ trong ra ngoài, rồi nhanh chóng lan truyền toàn thân, Quân Vô Ý chỉ cảm thấy đan điền vô cùng đau đớn, giống như thiêu đốt cả linh hồn vậy, một sự thống khổ khôn xiết từ đan điền vốn bị thương tổn từ mười năm trước ko ngừng dâng lên! Vào giờ khắc này, bên trong người Quân Vô Ý cả mới lẫn cũ năm loại kịch độc đồng thời công kích đối kháng, trong nháy mắt làm cả người đang trần như nhộng của hắn biến thành đủ loại màu sắc, mỗi lần như thế làm cho phần eo và xương chân đã mười năm không có cảm giác đau đớn từng trận. Cuối cùng, toàn bộ độc tố tiềm ẩn 10 năm qua trong cơ thể đã hoàn toàn bị ép ra! Quân Mạc Tà nhẹ nhàng thở ra một hơi dài, hai mắt chăm chú nhìn vào đôi chân của Quân Vô Ý, mấu chốt cuối cùng chính là ở đó, một tia hi vọng cuối cùng quyết định thành công của cả một quá trình trước đó.

Đột nhiên ko biết ma xui quỉ khiến thế nào mà trong đầu Quân Mạc Tà có một ý nghĩ: “Còn lâu mới bằng của ta...’Trong khi hắn vẫn đang thích thú với suy nghĩ đêu cáng đó thì đột nhiên Quân lão gia tử kích động kêu lên:" Đứng lên, đứng lên nào!" Chòm râu bạc của lão cũng run lên, ngón tay đang chỉ vào dưới hai chân đang cử động của con trai mình, quả nhiên thành công rồi, đang còn vui mừng ko thôi, đột nhiên một bóng người đúng thẳng dậy - nhất trụ kình thiên! Thiếu chút nữa làm bể mũi Lão gia tử đang cúi cúi xuống dòm.

Quân Tam gia kia cả mười năm nay ngồi không, đến hôm nay một lần đứng lên, tự nhiên là không giống người thường rồi.

Quân Mạc Tà đang cầm một ít Phần Kinh hà trong tay, bị lão gia tử hét lên làm cho giật mình hoảng sợ, thiếu chút ngã lăn ra đất, tức thì trợn mắt lên nói:” Điều đó là tất nhiên, nếu không đứng dậy, ko cần nói nhiều cũng biết giải độc đã thất bại! Thật là…! Có cần thiết phải kích động như vậy ko?" Quân lão gia tử gật gù liên tục, cũng không bị thằng cháu hỗn

xược kia giáo huấn mà phậtt lòng, ngược lại trên mặt ko dấu được vẻ mừng rỡ vô hạn, Lão gia tử thầm nghĩ…”Cái đó” mà khôi phục thì thằng con tàn tật của mình lại có thể làm một nam nhân chân chính rồi, những cái khác chưa thèm nói, nhưng riêng cái việc sinh con đẻ cái duy trì nòi giống Quân gia thì ko cần bàn cãi”.

Trước đây Lão gia tử luôn canh cánh trong lòng ko thôi vì Quân gia chỉ còn mỗi Quân Mạc Tà là người nối dõi duy nhất, cho nên việc này với lão đúng là trời Phật ban ơn! Quân Vô Ý môi run run, khuôn mặt vốn đang nhăn nhó vì đau đớn, giờ khắc này đột nhiên lại có cảm giác như đang ngượng ngùng vì một cái gì đó. Quả thật, nhớ ngày trước Quân tam gia hắn dù gì cũng đỉnh đỉnh đại danh thiết huyết nam nhi, một người “địch trăm”, nhưng hiện tại... Hai người đứng cạnh này, một già một trẻ, hồn nhiên ko chút ngượng ngùng đều đưa mắt nhìn chằm chằm vào tên “tiểu đệ” khốn kíp, ko chịu nghe theo sự điều khiển của mình kia, làm mình còn “đau” hơn ăn kịch độc, hắn lập tức kêu lên một tiếng, rồi ngất luôn! Đúng là ko nhìn thì thôi, càng nhìn càng thấy nản!

Sau khi đã đại khai nhãn giới, hai nam nhân một già một trẻ ko khỏi hết hồn tự hỏi, một nam nhân cường tráng như thế sao lại chỉ có một mẩu con con thế nhỉ? Hơn nữa, nghĩ sao làm vậy, Quân lão gia tử liền cho tay vào lật qua lật lại cái mẩu đó hy vọng tìm ra chút manh mối gì, đúng là ko muốn cho người khác sống nữa mà? Những chuyện kiểu này nếu là một nam nhân bình thường cũng chưa chắc đã chịu đựng nổi! Tuy rằng người đó chính là Lão gia tử - phụ thân đại nhân, nhưng Quân Tam gia cũng đã ngoài ba mươi tuổi chứ ít ỏi gì đâu?

Mấy tên đại hán phụ trách củi lửa xung quanh đó thấy chuyện cũng ngẩng đầu quan sát, nhưng vừa xem được một lúc cả bọn liền đỏ hết cả mặt cúi đầu xuống, thục mạng cho thêm củi vào bếp. Đại tướng quân không hổ là Đại tướng quân a, dù mười năm qua ko có cầm quân nhưng phong độ vẫn còn nguyên, bọn ta tự thẹn ko bằng được, hổ thẹn, hổ thẹn...

Đợi một lúc, vốn đang thay đổi thành đủ các màu sắc khi nãy thì cả người Quân Vô Ý chuyển thành một màu duy nhất, rực rỡ vô cùng…. "Chính là lúc này!" Quân Mạc Tà hét lớn một tiếng, nhanh như chớp rút miếng vải trắng trong miệng của Quân Vô Ý ra, tay trái nắm lấy cằm, tay phải sử dụng Khai Thiên Tạo Hóa Công đem mẩu Kinh hà đen thui ép lại, nhất một dòng chất lỏng màu đen như mực chảy ra, liên tục nhỏ vào trong miệng Quân Vô Ý, sau đó lại nhét chặt miệng y như cũ nhưng lần này dùng nhiều vải hơn, sau đó lại lấy thêm một mảnh vải nữa quấn chặt quanh miệng rồi vòng ra sau gáy buộc chặt lại, cứ như vậy, cho dù là đánh chết Quân Vô Ý, hắn cũng không thể nhổ miếng vải trong miệng ra được !

Sau khi mọi thứ đã xong xuôi, Quân Mạc Tà tiện tay ném bã của Phần Kinh hà sang một bên, tay phải vận khởi Khai Thiên Tạo Hóa Công, đặt lên trước ngực Quân Vô Ý, một dòng chân khí tinh thuần, mãnh liệt được đẩy vào cơ thể của hắn!

Trong khoảnh khắc đó, dùng mắt thường đễ dàng thấy được cả người Quân Vô Ý như một chiếc bong bóng được thổi lên từ từ, tất cả mạch máu dưới da đều nổi lên một cách rõ ràng, ngoằn nghòe như vô số tiểu xà màu đen quấn quanh cơ thể của hắn vậy, vừa khủng bố lại vừa ghê tởm vô cùng!

Quân Mạc Tà hét lớn một tiếng, Quân Chiến Thiên lão gia tử ngay lập tức ra tay, huyền khí màu xanh da trời lung linh hiện ra, "Xoát" một tiếng, chiếc bè trúc đã chuẩn bị từ trước bay lên rơi thẳng vào trong bồn, lúc này, nước trong bồn cũng đã sắp sôi!

Quân Mạc Tà quát lớn một tiếng, đột nhiên hai tay nhẹ nhàng nâng cả người Quân Vô Ý lên, rồi từ từ hạ xuống, chính xác đặt trên tấm bè trúc, hai chân duỗi thẳng mặt ngửa lên trời.

Sau đó, khẽ quát một tiếng, cả người Quân Mạc Tà liền lăng không lở lửng bên trên bồn nước, động tác dứt khoát, cả người cúi xuống, hai bàn

tay xòe ra, Quân lão gia tử có thể thấy rõ ràng, trong nháy mắt, trong hai tay Quân Mạc Tà xuất hiện mười đầu ngân châm sắc bén!

Ngân quang chợt lóe, châm đầu tiên "Xoát" một tiếng cắm ngập vào huyệt Bách Hội, động tác gọn gàng chuẩn xác, không chút do dự. Mặc dù là một người trầm ổn như Quân lão gia tử, khi trông thấy như vậy cả người cũng run lên. Đây chính là tử huyệt của con người ta a! Cuối cùng cũng ko có dám nhìn tiếp nhắm chặt mắt lại nhưng một lúc sau lại mở ti hí ra xem.

Trong chớp mắt đó, ngân châm trong tay Quân Mạc Tà liên tiếp được phóng ra, hầu hết đều trúng vào các đại huyệt trên người Quân Vô Ý, trong trong đó cũng có ko ít tử huyệt. Quát nhỏ một tiếng, mũi chân khẽ điểm, hắn một lần nữa làm cả người Quân Vô Ý lơ lửng trên không xoay ngược lại, rồi hạ xuống nằm sấp trên bè trúc, lộ ra toàn bộ phần lưng.

Quân Mạc Tà hai tay mở ra, lại có hơn mười cây ngân châm trên tay, ngân quang lóe lên, tất cả lần lượt được cắm đầy trên tấm lưng rộng lớn của Quân Vô Ý! Xong xuôi, hắn thở phào một hơi, hai tay duỗi ra, "Xoát" một tiếng, đem bè trúc quẳng ra ngoài, cả người Quân Vô Ý mất chỗ dựa rơi tòm vào bồn nước sôi!

Nhiệt độ của nước càng ngày càng cao, theo đó trên mặt nước không ngừng phát ra từng đợt âm thanh ùng ục, toàn bộ lỗ chân lông trên người Quân Vô Ý, kể cả thất khiếu, đề ko ngừng tiết ra chất lỏng đen sì, một lát sau, cả một bồn nước to như thế cũng bị nhuộm thành một màu đen như mực!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Niềm Vui Ngoài Dự Kiến

Quân lão gia tử lông mày dựng ngược, hai mắt mở to! Trị độc kiểu này đúng là chưa từng nghe nói, chuyện trước nay chưa từng có rốt cuộc đã xảy ra khơi khơi trước mắt lão, đúng là được mở rộng tầm mắt một lần! Nhưng thực ra, lúc trước khi ngân châm đâm vào tử huyệt mà người ko chết cũng đã nói lên một điều rằng cách trị độc kiểu này chắc chắn có thủ đoạn riêng. Tuy nhiên được tận mắt thấy cả quá trình từ đầu tới giờ, lại nhìn vào màu nước đen ngòm trong bồn, lão gia tử vẫn kinh hãi ko thôi: "nếu mình mà rơi vào đó, cho dù có Huyền khí Thiên huyền cao thủ hộ thân, chắc cũng chẳng chịu được bao lâu, mà cũng có thể là ngỏm ngay lập tức, một lát sau là có thịt luộc ăn đấy chứ chẳng chơi. . ."

Mấy đạn hán phụ trách củi bếp thấy vậy cũng hết hồn, mồ hôi lạnh tuôn ra như suối.....!

Điên rồi. . . điên rồi.....vất người vào nồi nước sôi khơi khơi luộc như vậy?

Nếu như. . . nếu như luộc chết người thì tội vạ ai chịu đây?

Nước có vẻ ko còn nóng như ban đầu, nếu ko đun cho sôi tiếp sợ ko ổn?

Quân Mạc Tà vẫn bình tĩnh đứng bên cạnh thiết bồn quan sát, hai mắt ko chớp theo dõi từng chút biến hóa cho dù là nhỏ nhất trên cơ thể của Quân Vô Ý đang quay tròn trong nước, sắc mặt không chút biểu tình, càng nhìn càng làm cho người ta cảm giác gần như lãnh khốc!

Đột nhiên, không chút do dự tay trái xục mạnh vào trong bồn, bắt đầu quá trình mò vớt Quân Vô Ý, vừa cho tay vào bồn là hành động ngay, trên cánh tay cũng đã có vết bỏng lớn kinh người. Một phần bỏng vì nước sôi, còn phần khác là bỏng do kịch độc trong bồn!

Tuy nhiên tình huống của Quân Vô Ý thì hoàn toàn ngược lại, cả người hắn trắng trẻo, toàn bộ những màu sắc quái dị lúc trước đã hoàn toàn biến mất.

"Xoát" ....một tiếng, Quân Vô Ý rơi xuống bên cạnh Quân lão gia tử, Quân lão gia tử liền trực tiếp đón lấy, trong khoảnh khắc đó tay phải Quân Mạc Tà ko có ngừng nghỉ đặt ngay lên trên đan điền của Quân Vô Ý, Khai Thiên Tạo Hóa Công lần thứ hai toàn lực phát động!

Một lúc sau, sắc mặt của Quân Mạc Tà càng ngày càng tái nhợt, còn khuôn mặt của Quân Vô Ý càng trở lên hồng hào. . .

Cuối cùng. . .

Ngân châm trên người Quân Vô Ý từng chiếc từng chiếc bị bắt đầu lung lay, rốt cục "phốc" một tiếng, cây ngân châm đầu tiên mang theo một tia máu đen bay ra khỏi huyệt đạo . . .

Lần lượt từng cây ngân châm bay ra . . . Cuối cùng, ngân châm trên huyệt Bách Hội "phốc" một tiếng cũng bị ép bay ra ngoài mang theo một tia máu nhỏ . . .

Quân Mạc Tà kêu lên một tiếng đau đớn, chậm rãi thu hồi bàn tay, khoanh chân ngồi xuống, từ từ điều tức. Lúc này, khuôn mặt hắn trắng bệch như tờ giấy! Ngay sau đó, Quân Vô Ý bỗng nhiên mở mắt, trong mắt ánh lên hai đạo quang mang sắc bén màu xanh nhạt!

Đúng, chính là màu xanh nhạt! Điều này đại biểu cho cái gì?

Kịch độc được giải trừ! Phong ấn bị phá bỏ! Huyền khí mười năm qua bị đè nén của Quân Vô Ý toàn bộ bạo phát, cộng thêm công hiệu cực

lớn của Phần Kinh Hà, cho nên trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, từ Địa Huyền trung giai trực tiếp đột phá lên Thiên Huyền sơ giai!

Trong nháy mắt, thăng liền ba cấp! Không chỉ có như vậy, dưới công hiệu của Phần Kinh Hà, Quân Vô Ý từ nay về sau sẽ bách độc bất xâm! Một siêu cấp cường giả cũng từ đó mà sinh ra!

Nhìn thấy một màn như vậy, Quân lão gia tử nhất thời nhảy dựng lên, miệng há hốc, khò khè như muốn nói gì đó, hai mắt tóe lửa, giống như gặp quỷ giữa ban ngày! Không tự chủ được liền kéo mạnh tay phải một cái, bỗng nhiên rống lên một tiếng đau đớn, hóa ra tay phải của lão vốn đang mân mê ria mép!

Bản thân khổ luyện hơn nửa đời người mà bây giờ cũng chỉ là Thiên Huyền trung giai mà thôi, còn thằng con tàn phế mười năm này thì sao? Tuy rằng nó trước kia cũng từng được gọi là thiên tài võ học, nhưng với độ tuổi của nó bây giờ có thể đạt được Địa Huyền trung giai đã vô cùng khó khăn và hiếm có rồi; huống hồ mười năm qua nó tàn phế chỉ ngồi lì một chỗ?

Kinh khủng hơn là sau khi phong ấn được giải khai, thực lực đại tiến giống như kình tiễn xuyên không, một mạch đột phá lên luôn Thiên Huyền cảnh giới?

Điên hết rồi .....!

Lão gia tử lắc đầu liên tục, trong lòng vô cùng hỗn loạn, ba phần hân hoan, ba phần vui vẻ, ba phần hưng phấn, nửa phần sợ hãi, nửa phần còn lại ngỡ ngàng như trong mơ! Kết quả kinh người này làm lão vui vẻ muốn hét lên thật lớn, nhưng phần kinh sợ cũng làm lão ko biết nói gì cho phải, nói tóm lại khoảnh khắc đó trăm ngàn tư vị đang dâng lên trong lòng, muốn nói một cái gì đó mà ko nói được, dù chuyện này chỉ là một giấc mộng đẹp, lão cũng hy vọng nó kéo dài thêm một chút nữa...!

Quân Vô Ý cảm giác rất rõ ràng từ đôi chân bị liệt mười năm qua đang truyền lên cảm giác ngứa ngáy vô cùng quái dị, kèm theo đó là nỗi

vui mừng khôn siết khi thấy từng luồng chân khí ko ngừng lưu chuyển xuống hai chân, nhất thời xúc động nói ko nên lời! "Ta, rốt cục có thể tự đứng lên bằng đôi chân này rồi! Lũ khốn khiếp kia, Quân Vô Ý ta thề rằng, rất nhanh sẽ tìm bọn ngươi đòi món nợ này cả vốn lẫn lãi! Chắc chắn sẽ gấp chín, gấp mười lần như các ngươi đã gây ra cho ta"!

Cả người khẽ động, hắn thật nóng lòng muốn tìm lại cảm giác được đứng trên đôi chân một lần nữa ra sao.....

"Tam thúc, tạm thời ngồi như vậy, đừng nôn nóng cử động, cố gắng nhịn thêm một lúc nữa." Phía sau truyền đến giọng nói có phần mệt mỏi của Quân Mạc Tà.

"Lúc này hãy ngưng thần tĩnh khí, vận công tại chỗ, thứ nhất Phần Kinh Hà dược lực rất mạnh, ngoài phần độc tính dùng để bức năm loại kịch độc ra khỏi cở thể thì phần còn lại bên trong người chính là một liều đại bổ dược cho người luyện võ".

"Như tình trạng của Tam thúc bây giờ, nếu không sớm giải trừ toàn bộ số dược liệu còn dư lại trong người ngược lại sẽ gây hại cho bản thân, vả lại, trong mười năm qua phần thân bên dưới ko có cử động được, kinh mạch bế tắc, cho nên việc cần làm lúc này là thúc đẩy chân khí từ từ đi hết toàn bộ chu thiên, cho tới khi cảm thấy kinh mạch dưới đôi chân ko bị tắc ngẽn, trôi chảy như chưa từng bị bệnh, khi đó mọi chuyện mới được giả quyết hoàn toàn."

Quân Mạc Tà từ từ nhắm hai mắt lại, chậm rãi nói.

Tâm trạng kích động kiểu này đối với người tu luyện chính là một cản trở ko nhỏ nếu ko nói là nguy hiểm ở một số thời khắc mấu chốt! Nhưng cũng với tình huống đó, nếu như bình tâm, tĩnh khĩ giữ vững trạng thái tu luyện ban đầu, đó lại là một điều đáng quý, với một cao thủ đó chính là cơ hội để đột phá, thực lực đại tiến!

Nên biết rằng Phần Kinh Hà được dùng trong lần giải độc này là loại 500 năm tuổi nên dược lực của nó ko cần nói cũng biết nó kinh khủng

nhường nào, ko thế sao có thể dùng nó để đẩy 5 loại kịch độc kia ra khỏi cơ thể của Quân Vô Ý được.

Đã là kịch độc, dĩ nhiên độc tính của nó ko cần bàn cãi. Tuy nhiên, Phần Kinh Hà lại rất đặc biệt, ngoại trừ độc tính mãnh liệt đã nổi danh, thì nó cũng là một loại bổ dược cũng cực kì xuất chúng, so với độc tính của nó tuyệt đối ko thua kém. Phương pháp giải độc của Quân Mạc Tà chình là lấy độc trị độc, dùng độc tính cực kì bá đạo của Phần Kinh Hà, cùng với sự trợ giúp của ngân châm và nước sôi, trị độc cho Quân Vô Ý. Mọi chuyện diễn ra đúng với dự kiến của Quân Mạc Tà, hơn nữa còn có chút thuận lợi, thật ko dám nghỉ với một loại kịch độc như Phần Kinh Hà lại có tác dụng bồi bổ cơ thể sau khi trục độc thành công như vậy. Nhưng dù như vậy nếu ko có dăm bữa nữa tháng thì cũng đừng mong khỏi hẳn, bởi lẽ mười năm qua Quân Vô Ý chỉ là một phế nhân, bỗng nhiên được một liều thuốc đại bổ như thế, chưa chắc đã là điều tốt nếu vội vàng hấp tấp, cho nên tốt hơn hết là cứ từ từ luyện hóa số bổ dược đó, như vậy mới là tốt nhất.

Nhưng còn một điều quan trọng nữa, đó là vài ngày trước Quân đại thiếu gia phát hiện Khai Thiên Tạo Hóa Công ngoài khả năng tự chữa lành mọi thương thế của bản thân còn có thể dùng để chữa trị cho người khác, thêm vào đó là một yếu tố mà chỉ hắn mới có - chính là kiến thức y học hai lần làm người cho nên lần trị độc này mói thành công ngoài mong đợi như vậy. Công phu của hắn tu luyện có thể nói là thế gian hiếm thấy, công dụng khỏi nói, nhưng chỉ với việc bách độc bất xâm, đã được kiểm chứng bằng 5 loại kịch độc nhất trong quá trình chữa thương cho Quân Vô Ý cũng đủ xứng đáng với tên gọi "Tạo hóa công"!

Do vậy, Quân đại thiếu gia liền tính toán lại, sửa đổi kế hoạch ban đầu một chút, sau bi bức độc thành công, trực tiếp dùng công lực của mình đả thông toàn bộ kinh mạch cho Quân Tam gia, hỗ trợ quá trình hồi phục.Tthực tế chứng minh cách làm này hoàn toàn chính xác, ko những có hiệu quả cực cao còn đem lại thành công ngoài mong đợi, chỉ chốc lát sau khi giải độc và truyền công liệu thương, Quân Tam gia giống như được thoát thai hoán cốt, mà lượng Phần Kinh Hà còn dư ko chỗ phát tiết

trong người Quân Tam gia, như một kì tích, tất cả đều chuyển hóa thành huyền khí, dung nhập vào cơ thể của Quân Tam gia. Hơn nữa, trong mười năm tàn mà ko phế của Quân Tam gia, kết quả của việc đóng cửa tu luyện cũng không phải là chuyện đùa, cho nên hai cỗ huyền khí, chân nguyên trong nháy mắt hòa làm một, tương đương với công phu của thường nhân khổ luyện trong năm mươi năm. Cho nên có thể giải thích toàn bộ kết quả nhận được, tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại rằng Quân Vô Ý mười năm khổ tu nhưng nếu ko có cơ duyên này thì cho dù với thiên phú của hắn thì sau khi giải độc cũng chưa đủ hỏa hầu để một lần "phá kén thành điệp", trực tiếp trở thành Thiên Huyền cao thủ được.

Tóm lại, lần trị độc này công lao chính là của Khai Thiên tạo hóa công mà Quân Mạc Tà tu luyện, giống như là trăm suối đổ về sông, mọi sông đổ vào biển, thành công ngoài sức tưởng tượng như vậy.

Nghe thấy vậy, Quân Vô Ý lập tức dừng lại, không chậm trễ ngồi ngay xuống, cố gằng đè nén kích động trong lòng, khôi phục bình tĩnh, mau chóng điều tức, dù vậy, so với bình thường cũng mất thời gian nhiều hơn, cuối cùng mới bình tâm lại được, theo đó huyền khí cũng mới luân chuyển như thường được, từ từ tiến nhập trạng thái Vô ngã.

Quân Mạc Tà chỉ cần điều tức một hồi, tất cả những chân khí hao hụt đều được linh khí của Hồng Quân tháp nhanh chóng bổ sung đầy đủ như ban đầu. Chậm rãi đứng dậy, đập vào mắt hắn đầu tiên đó là cái nhìn đầy kích động của Quân lão gia tử.

"Mạc Tà . . ." Quân Chiến Thiên trông thấy tôn tử của mình kinh ngạc một hồi, bỗng nhiên hai dòng lệ già nua ko biết tự bao giờ đã chảy dài trên mặt! Lão xúc động ko nói lên lời.

Sống đến gần hết một đời người, mái tóc đã bạc phơ, nhưng nhìn Quân Chiến Thiên đang khóc lúc này chẳng khác nào một đứa trẻ. Bao năm qua, đánh vô số trận ác liệt, làm cho kẻ thù vừa nghe thấy tên đã khiếp sợ, một đời danh tướng lẫy lừng, nhưng bây giờ lão cũng ko kìm nén được cảm xúc của bản thân!

Thấy vậy Quân Mạc Tà cũng cảm thấy chua xót trong lòng.

Đã từ lâu, đâu có ai hiểu nỗi khổ trong lòng của lão, tất cả những đau đớn mà lão phải gánh chịu?

Vốn dĩ con cháu đầy nhà, tất cả sống hoà thuận vui vẻ, còn lão quyền cao chức trọng, dưới một người trên vạn người thì bất thình lình tai họa ập xuống, hai đứa con trai đầu lần lượt tử trận, đứa con út bị ám hại tàn phế cả đời. Với một người làm cha chuyện này đâu dễ dàng tiếp nhận, có thể chịu nổi đau đớn này sao?

Con mất cha, vợ mất chồng, người đầu bạc khóc người đầu xanh!

Tuy là một công thần dựng nước, nhưng đó có thể nói đó là những đã kích quá lớn với lão, ko đáng phải nhận so với những gì lão đã cống hiến cho Thiên Hương quốc!

Tuy nhiên trời cao dường như muốn trêu lòng người, mặc dù lão vẫn cố gắng dồn mọi tâm huyết tài bồi hai đứa cháu, hai niềm hy vọng may mắn còn lại, ngay trước đêm tân hôn thì có lệnh ra trận, ra đi lần đó không về nữa, hài cốt cũng chẳng còn.

Tin tức từ tiền tuyến truyền về đúng vào lúc lão đang sai người chuẩn bị phòng hoa trúc, đợi thằng cháu về thành thân, mong có một thằng chắt trai bế bồng, đó cũng chính là khoảnh khắc lão vui sướng, đầy hy vọng vào tương lai nhất!

Nhưng sau khi nhận tin dữ, chỉ trong một đêm Quân lão gia tử râu tóc bạc phơ! Còn đâu những ngày cả nhà vui vẻ đoàn tụ, cười cười nói nói, tình cảnh như còn mới đây mà người nay đâu! Vốn là một đại gia tộc thế mà bây giờ trừ mình ra, chỉ còn lại một đứa con tàn phế và một thằng cháu quần áo lụa là, ăn tàn phá hại, vô tích sự hết chỗ nói.

Với lão chỉ còn đau thương và thất vọng!

Tinh thần của lão ngày càng sa sút, dần dần tuyệt vọng, mọi hy vọng vào tương lai gần như tắt ngấm!

Đột nhiên....Đang khi lão càng ngày càng cảm thấy vô vọng cho tương lai Quân gia, thì thằng cháu mà lão từng thất vọng nhất giống như từ trên trời rơi xuống, từ một tên công tử ăn chơi, quần áo lụa là, trở thành một người hoàn toàn khác, biết tiến thoái, tâm cơ thâm trầm, suy xét mọi việc kĩ càng; tựa có chút dáng dấp của một người túc trí đa mưu. Đây giống như một liều thuốc an thần cho lão vậy, làm cho tuổi già vui vẻ trở lại ! Nhưng niềm vui đó chưa thấm tháp gì so với những chuyện xảy ra sau đó .....

Thằng con tàn phế của mình bao năm nay đã qua rất nhiều danh y chữa trị đều thất bại, cam chịu cảnh tàn tật cả đời, thế mà chỉ một thời gian ngắn đã được cháu trai chữa khỏi hoàn toàn!

Trời cao có mắt a! Cuối cùng ko cầm lòng được Quân chiến thiên hai dòng lệ già tuôn rơi, đó đúng là chuyện vui mừng nhất trong đời lão, làm lão vui đến phát khóc! Mấy chục năm qua cuộc sống thật giống như địa ngục trần gian, nhưng chỉ chớp mắt đã tan biến hết: "Trời ko phụ ta a! Không ngờ Quân gia ta vẫn có ngày hôm nay a? Tương lai Quân gia có hy vọng rồi...!"

Quân gia không chỉ có người kế tục, hơn nữa hậu sinh khả úy, cho dù bây giờ có nhắm mắt xuôi tay lão cũng có thể ngậm cười nơi chín suối, ko có gì tiếc nuối cả! Mà nếu có gặp lại liệt tổ liệt tông cũng cảm thấy vì chuyện đó mà thanh thản tự hào! Lão gia tử vô cùng kích động, ko nói được câu nào, cả người run rẩy ko thôi . . .

Sau một hồi lâu . . .

Quát nhẹ một tiếng, Quân Vô Ý tóc đen tung bay, thần quang trong mắt lóe sáng, từ từ đứng dậy....."Mười năm rồi...mười nằm rồi...rốt cục ta lại có thể đứng trên đôi chân của mình một lần nữa....!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Ngọc San Hô Và Lý Thái Sư

Chậm rãi cúi đầu nhìn xuống đôi chân mình, thong thả bước vài bước, cảm giác thật thoải mái, đột nhiên Quân Vô Ý bật cười ha ha! Đúng hắn đang cười nhưng trên mặt đã giàn dụa nước mắt. Một thiết huyết nam nhi năm nào nổi danh Thiên Hương quốc, một vị tướng quân hô mưa gọi gió, kể cả khi bị ám toán cũng ko rơi một giọt lệ, thế nhưng sau mười năm, khôi phục lại đôi chân, lệ anh hùng cứ thế mà tuôn rơi!

Hai mắt đẫm lệ, lúc ngẩng lên đã thấy phụ thân và thằng cháu đang đứng trước mặt mỉm cười nhìn mình, ánh mắt tràn đầy ấm áp. Quân Vô Ý trở lên kích động, bước nhanh về phía trước hai bước, đột nhiên "bịch" một tiếng quỳ xuống: "Hài nhi bất tài thỉnh an phụ thân đại nhân!" Mười năm rồi, đã mười năm hắn ko thể làm một lần đại lễ với phụ thân mình như vậy!

Quân Chiến Thiên cả người run rẩy, giọng nới cũng ngẹn ngào: "Con trai của ta. . . Đứng lên..mau...mau đứng lên."

"Mạc Tà!" Quân Vô Ý lập tức đứng lên, ánh mắt tràn đày cảm kích nhìn sang bên Quân Mạc Tà: "Một mạng này của Tam thúc, chính là tiểu tử ngươi cứu về. . ."

Không kịp nói hết câu, Quân Mạc Tà đã mỉm cười lên tiếng cắt ngang: "Tam thúc, sao lại nói như vậy, thúc phải vui vẻ lên chứ, hơn nữa, là chú cháu ruột với nhau cần gì nói những lời như vậy, đã là người một nhà sao phải câu lệ tiểu tiết, khách sáo gì, thúc đừng có tạ ơn cháu? Không cẩn thận cháu tổn thọ bây giờ."

Quân Vô Ý nghe vậy cũng cười sảng khoái, chăm chăm nhìn cháu của mình, hiện tại, hắn tự thề với lòng mình: "Ta đã có thể đứng lên trở lại thì từ nay mọi việc của Quân gia sẽ do ta lo liệu!"

"Quân Vô Ý ta sau mười năm tàn tật một lần nữa bảo kiếm lại được tuốt ra khỏi vỏ, nhưng lần này không vì xã tắc, không vì lê dân! Mà chỉ vì Quân gia, chỉ vì.... Mạc Tà!"

"Tam thúc..... " Quân Mạc Tà bỗng dưng hắc hắc cười nói, trông vô cùng quỷ dị, ko tử tế tẹo nào. Hai người kia thấy vậy cũng ko hiểu là có chuyện gì xảy ra.

"Tam thúc, tuy "vốn liếng" của thúc cũng ko tệ, nhưng. . ." Quân Mạc Tà cười đến gập cả người lại: "Trông thật hùng dũng, oai vệ, uy phong lẫm lẫm a... Tuy gia gia rất khoái nhìn thấy thế, nhưng cháu thấy xấu hổ quá. Thúc nghĩ coi có nên che nó lại hay ko, ha ha ha . . ."

Quân Mạc Tà hai mắt hấp háy ra vẻ liếc liếc vào "tiểu huynh đệ" của Quân Vô Ý, chẳng là từ khi bắt đầu giải độc đến giờ Quân Vô Ý trên người ko có mảnh vải che thân, hơn nữa lúc thành công do quá vui mừng nên cũng chẳng có cố kị hay để ý gì, hiên ngang mà đứng, ko có nhận ra tình trạng trần như nhộng của mình. Cho nên cho tới lúc Quân Mạc Tà trêu trọc toàn bộ vẫn như thế đứng rung đùi rung chân đắc ý ko thôi.

Ờ nhỉ, mười năm ko có dùng qua ko biết hàng họ thế nào nhẩy?

Được tôn tử nhắc khéo, Quân lão gia tử cũng vân vê râu mép, chuyển mắt nhìn xuống "long thương" hoành tráng của con trai cười ha hả.

Quân Vô Ý khuôn mặt thoáng chốc đỏ như gấc, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tên tiểu tử thúi, ngươi cứ chờ đấy! Một lát ta quay lại thu thập ngươi!" "Xoát một tiếng cả người biến mất ko thấy đâu, hiện trường còn lại chỉ có hai ông cháu cũng chẳng cố kị gì thoải mái ôm bụng cười ngặt ngẽo . . .

Một lát sau, Quân Vô Ý một thân thanh y quay trở lại, hai tay xoa xoa vào nhau nói: "Tiểu tử, có gan đừng chạy."

Nghe hăm dọa như vậy, Quân Mạc Tà kêu thảm một tiếng: "Cứu mạng, cứu mạng a..... ta sẽ không muốn đánh nhau . . ." Tuy hắn chủ động bỏ chạy trước, nhưng bây giờ tốc độ của hắn sao có thể so được với Quân Vô Ý - Thiên Huyền cao thủ sơ giai, cho nên hai mông đít liên tục bị đánh cho nở hoa.....

Quân Mạc Tà vừa chạy vừa van xin, nhưng Quân Vô Y hoàn toàn không để ý tới, vẫn đánh liên tục ko trượt phát nào. Không còn cách nào khác, Quân Mạc Tà tăng tốc nhanh nhẹn trốn ra sau lưng Quân lão gia tử, bám vào hai tay áo tránh né không ngừng, Quân Vô Ý rên hừ hừ quát tháo liên tục, vẫn ko có buông tha.

Ngay cả Quân lão gia tử - Thiên huyền trung giai cao thủ cũng bị hai người này quay một hồi làm cho choáng váng cả đầu óc, tuy nhiên lão lại vô cùng vui vẻ, miệng cười ko ngậm lại được, khoảnh khắc vui vẻ thế này, âm thanh cười đùa như vậy, đã bao nhiêu năm rồi mới lại được thấy . . .

Bỗng dưng thấy sáu tên đại hán đang định đem thiết bồn đổ di, bất chấp đang bị đánh Quân Mạc Tà liền hét lớn: "Dừng lại! Để đó cho ta, thứ này ko thể đụng đến...!"

Thấy thế Quân lão gia tử và Quân Vô Ý vô cùng kinh ngạc. Không khí đang vô cùng vui vẻ, bao nhiêu buồn phiền bấy lâu đều tan biến, một nhà ba người vẻ mặt đều rạng rỡ.

"Cái này còn nhiều chỗ để dùng, tại sao chưa có lệnh mà đã tùy tiện mang đi hả? Để đó cho ta!" Quân Mạc Tà nhanh chóng đuổi mấy tên đại hán ra ngoài, sau đó quay trở lại bên cạnh thiết bồn, từ bên cạnh lấy ra một chiếc túi da, rót vào bên trong thiết bồn một loại chất lỏng lạ mắt. Trong nháy mắt giống như dầu mỡ sôi đổ vào trong nước lạnh, âm thanh tí tách trong thiết oa vang lên ko ngừng.

Ngược lại, Quân Mạc Tà cấp tốc lui lại, chỉ thấy hắc thủy bên trong thiết oa bắn tung téo trên mặt đất, bất cứ chỗ nào bị nó rơi xuống đều trở thành đen thui!

Quân Vô Ý và Quân lão gia tử đều trơn mắt há mồm: "Kịch độc như thế này, quá là kinh khủng, thật sự ... ác độc!

"Cái thứ ngươi vừa đổ vào, nó là cái gì thế? Sao lại bá đạo như vậy?" Quân lão gia tử bày tỏ thái độ ham học hỏi, bất chấp người đó là thằng cháu của mình, lão gia tử cũng đã nhìn ra, đứa cháu này trên người còn có rất nhiều điều bí ẩn, mọi chuyện đều ko thể dùng lẽ thường mà giải thích hết được.

"Chẳng có gì, đó là nọc độc của rắn, hơi nhiều loại một chút thôi ", Quân Mạc Tà cười tủm tỉm nói: "Ở đây tổng cộng có mười ba loại nọc độc rắn." Nói xong, lại chỉ tay vào thiết oa nói: "Gia gia, tam thúc, các người xem, trong đó là sáu loại kịch độc, bất quá trước đây là tương sinh tương khắc, cho nên trơ thành trung hòa ko có nguy hiểm gì. Tuy nhiên khi thêm nọc rắn độc vào thì hoàn toàn ngược lại, tất cả độc tính được kích phát, hắc thủy này bây giờ chính là thiên địa chi độc! Chúng ta chỉ cần đem nó chia ra, rồi pha loãng đổ vào các thùng gỗ; lại đem binh khí của tướng sĩ ngâm vào trong đó, một thời gian chúng sẽ chính là những loại binh khí kiến huyết phong hầu, độc nhất vô nhị, ko có thuốc giải! Lúc chiến sự lấy ra sử dụng, hắc hắc hắc hắc. . ."

Quá âm hiểm! Quá độc ác! Quá đê tiện! Quá vô sỉ!

Nếu mấy cái này mà chém lên người địch nhân . . . Cho dù không phải là vết thương chí mạng, chỉ cần trầy da tróc vẩy một chút thôi, chắc chắn phải chết!

Với loại kịch độc tiền vô khoáng hậu này, cho dù có tu vi như Lão gia tử chưa chắc đã cầm cự được một thời ba khắc...chứ đừng nói là binh sĩ bình thường!

Quá kinh khủng! Thật làm người ta kinh hãi!

Quân Chiến Thiên và Quân Vô Ý cổ như dài thêm, hai mắt trợn trừng như lòi cả ra ngoài, lúc này nhìn ánh mắt giống như ác ma địa ngục của Quân Mạc Tà, không hẹn mà cả hai đều rùng mình một cái . . .

. . .

Vào lúc này, trong khi Quân gia không khí đang vô cùng vui vẻ, thì Lý gia hoàn toàn ngược lại, u ám thê lương(nguyên bản"sầu vân thảm vụ")!

Tuy Lý Chấn và Mạnh Hải Châu bị Thịnh Bảo Đường đuổi ra ngoài đường, còn Lý gia bị xòa bỏ tư cách, từ nay về sau cũng ko thể tiến vào đó nữa, nhưng chỉ cần ghế Mạnh gia còn, thì mọi chuyện đều ko thành vấn đề. Hơn nữa, nhiệm vụ quan trọng nhất trong lần đấu giá này là Ngọc san hô cuối cùng hai người cũng thành công mua về ko chút sứt mẻ nào, chỉ mỗi điều này thôi cũng đã lập công lớn, chí ít được cũng sẽ nhiều hơn mất!

Bất ngờ hơn, sau khi Lý Du Nhiên nhìn thấy Ngọc san hô, đồng thời mỉm cười nghe Lý Chấn đang run rẩy hồi báo, quan trọng nhất là Lý Chấn trong lòng vốn đang vô cùng bất an, chuẩn bị tinh thần đón nhận sự trừng phạt của Lý Du Nhiên, không nghĩ rằng Lý Du Nhiên chỉ nhẹ nhàng nói một câu: "Sao? Chỉ mất có năm trăm vạn lượng? Không đắt, không đắt. Trong khi lần đấu giá này lại có Đường gia cạnh tranh, các ngươi có thể mang Ngọc san hô này về, đúng là đã rất cố gắng. Chấn đệ, một lát sau ngươi đến chỗ Lý tổng quản tạm ứng ba trăm vạn lượng đi." Đối với chuyện Lý gia bị Thịnh Bảo đường xóa bỏ tư cách vô cùng nhục nhã, thủy chung trong khi nói chuyện từ đầu tới cuối Lý Du Nhiên không có nhắc tới một lần nào cả, thật làm người khác cảm thấy khó hiểu.

Một câu nói đó làm cho hai người Lý Chấn và Mạnh Hải Châu ko dám tin vào tai mình, cả hai đều cảm thấy như gặp quỷ giữa ban ngày, dường như người trước mắt ko phải là Lý Du Nhiên mà họ từng biết, chắc chỉ là một người có ngoại hình tương tự thế vào: "Từ lúc nào Du Nhiên công tử nói chuyện thân thiện dễ nghe vậy?

Hai người ngây ngẩn gần nửa ngày, sau đó mới như từ trong mộng tỉnh lại, nhưng cũng chẳng hiểu ra sao cả, may mắn là bây giờ ko có việc gì rồi, thấy vậy cả hai liền thở phào một hơi, đúng là phải tạ ơn trời đất.

Lý Du Nhiên lặng im ngồi, trên khuôn mặt xuất hiện một nét tiếu ý, chăm chú nhìn Ngọc san hô trước mặt, một lúc sau mới thở ra một hơi, lẩm bẩm: "Thật đúng là vẫn còn sơ sót. Suy đi tính lại vẫn ko tính đến Đường lão gia tử cũng là cần thứ này, nếu vạn nhất thất bại chính là lỗi của ta; bất quá với số tiền bỏ ra như vậy, nếu không phải do hai tên hoàn khố kia thay ta đi mua cũng chưa chắc đã đồ đã về tay? Đây đúng là chỗ tốt duy nhất của mấy tên hoàn khố, cái gì gọi là "sở trường, sở đoản", chọn mặt gửi vàng, nhìn người giao việc...không phải thế này sao. . ."

Nói đến đây, không khỏi đắc ý cười ha hả hai tiếng, bàn tay thầm vận huyền khí, cả người kim quang chợt lóe, sau đó thu tay lại, sắc mặt vui mừng: "Đồn đãi quả nhiên không sai, thứ này bên trong có ẩn chứa thiên địa linh khí phi thường cường đại! Nếu gia gia hấp thu được hết cỗ linh khí này, cho dù ko thể tu luyện huyền công được nữa nhưng muốn kéo dài tuổi thọ dư sức."

Thong thả đứng lên, nhẹ nhàng mang Ngọc san hô hướng về thư phòng của Lý thái sư đi đến.

Trong thư phòng, Lý thái sư hai mắt hơi mở ra quan sát Ngọc san hô, trên mặt có thêm một chút tiếu ý, thứ nhất chính là vì tình trạng hiện tại của mình, thứ hai chính là mừng vì hiếu tâm của tôn tử. Đột nhiên, Lý thái sư cảm giác một điều, mình sống tới chừng này tuổi có một đứa cháu như vậy còn ước mong gì hơn nữa?

"Gia gia, việc này không nên chậm trễ, đề phòng người khác phát hiện, tránh đêm dài lắm mộng. Không bằng hiện tại, theo như phương pháp của sư phụ cháu từng nói, cháu sẽ hỗ trợ gia gia một tay kích dẫn cỗ thiên địa linh khí này để người mau chóng hấp thụ nó." Lý Du Nhiên cười vô cũng tiêu sái, thật đúng là cốt cách của tao nhân.

Lý thái sư cất tiếng ha hả rồi nói: "Được. Ngươi lệnh cho mấy người kia đến đây làm hộ pháp đi." Lý Du Nhiên ừ một tiếng, vỗ tay hai cái, trong nháy mắt, bên ngoài âm thanh"xoát xoát" vang lên. Giọng một người cung kính nói: "Lão gia, thiếu gia, chúng ta đã đem xung quanh thư phòng ba mươi trượng giám sát toàn bộ, có cần tăng thêm ko?"

Lý Du Nhiên nhẹ nhàng nói: "Được rồi."

Người bên ngoài đáp ứng một tiếng, sau đó mọi thứ lại yên lặng trở lại.

Lý Thượng vui mừng nhìn tôn tử, lên tiếng hỏi: "Mấy sư huynh của ngươi, bọn họ đã trở về sư môn rồi à?"

Lý Du Nhiên đáp: "Vâng, bọn họ đã trở về, thượng lộ bình an, không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn cả, hảo ý của gia gia cháu sẽ thay người truyền lại."

Lý Thượng ho khan hai tiếng, cười cười, nói tiếp: "Tổ tôn chúng ta cần gì phải nói những lời như vậy? Đáng tiếc sư phụ của ngươi không thể tự mình tới đây, nếu hắn có thể đến đây, đối với Lý gia chúng ta thật quá tốt rồi ... Ôi." Nói xong thở dài một tiếng.

"Sư phụ lão nhân gia đang bận ở sư môn chuẩn bị cho cuộc hẹn Thiên Phong ba năm nữa, chỉ sợ tạm thời ko thể phân tâm được. Tuy nhiên, có mấy sư huynh tương trợ, cháu tin rằng đối phó mấy chuyện tại Thiên Hương quốc chắc ko thành vấn đề. Chỉ cần đó ko phải là chuyện tày đình thì tất cả đều ko cần cố kị gì cả."

Lý Thượng gật đầu, thở phào nhẹ nhõm, có chút phấn khởi nói: "Ừ, việc này không nên chậm trễ thêm nữa, hiện tại cũng bắt đầu đi."

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Mỗi Cây Mỗi Hoa, Mỗi Nhà Mỗi Cảnh(Tựa Đề Do Dịch Giả Tự Đặt)

"Vâng." Lý Du Nhiên đáp ứng một tiếng, đem Ngọc san hô nhẹ nhàng đặt ở trước mặt Lý thái sư, sau đó đưa một tay đặt vào một bên của Ngọc san hô, hai mắt khép lại rồi hít một hơi thật sâu, cả người kim quang đại phát, có thể thấy rõ ràng một điều, hắn đang toàn lực vận dụng huyền công!

Một tiếng "Tranh" vang lên.... Vốn dĩ Ngọc san hô ban đầu trong suốt, hiện tại đã bắt đầu xuất hiện ánh sáng nhàn nhạt bên trong, liên tục luân chuyển như muốn thoát ra ngoài. Bằng mắt thường có thể thấy được xung quanh bề mặt Ngọc sang hô lam quang từ từ bay lên. Quỷ dị hơn là cả khối ngọc cũng theo đó mà chuyển thành màu xanh.

Chính là lúc này.....

Lý Thượng hai mắt ánh lên vài phần khát vọng, cố gắng kìm nén kích động, chậm rãi vươn bàn tay phải gầy dét ra, nhẹ nhàng phủ lên một bên Ngọc san hô, trong khoảnh khắc đó, lam quang bị Lý Du Nhiên khống chế, từ từ di động với tốc độ có nhận thấy bằng mắt thường, từng chút, từng chút qua bàn tay tiến nhập vào trong cơ thể của Lý thái sư.

Lam khí đi vào cơ thể, khuôn mặt Lý Thượng vố đang cố gắng kìm nén kích động cũng hiện lên một tia hoan hỉ; lão rõ ràng cảm giác được kinh mạch toàn thân đang trở nên dễ chịu hơn trước rất nhiều, lam khí càng nhiều, cảm giác càng khoan khoái. Lý Thượng chỉ cảm thấy cả người càng ngày càng nhẹ nhõm, gần như linh hồn cũng đang run rẩy.

Đan điền năm đó bị Quân lão tặc một quyền đánh cho vỡ nát, vốn ko còn cảm giác, hiện hôm nay lần đầu tiên mơ hồ có chút đau đớn, nhưng ngay lập tức lại bị lam khí ôn nhu hóa giả, kinh mạch khôi phục cực nhanh. Cả hai vẫn đang rất tập trung theo dõi toàn bộ biến hóa, trong lòng vô cùng vui sướng. Do đang vô cùng kinh hỷ cả hai đều ko có phát hiện, màu sắc của Ngọc san hô đang từ từ biến đổi, trong nháy mắt, hoàn toàn chuyển thành màu trắng, bên trong tầng lam khí đang có một dòng linh khí bạch sắc đang ko ngừng tả xung hữu đột, vô cùng cuồng bạo. Lam khí vốn đang bao quanh khối ngọc cũng ko ngừng vây hãm, tiêu trừ bạch khí, từng chút từng chút một, bạch khí tuy rằng điên cuồng ko ngừng chống cự nhưng thủy chung vẫn ko có thoát ra được. Mặt khác, dưới sự hỗ trợ của Lý Du Nhiên và hấp thu của Lý Thượng, màu sắc của lam khí ngày càng nhạt, trong khi bạch khí ngày càng nồng đậm. Lúc này, hai người kia vẫn đang vô cùng vui vẻ, thấy sắc ngọc mờ dần, họ đều nghĩ rằng chỉ cần một chút nữa thôi, đan điền có thể khôi phục hoàn toàn rồi!

Mấy chục năm qua, Lý Thượng luôn bị vết thương luôn hành hạ, thế mà trong hôm nay, tất cả sắp sửa khôi phục như thường, hỏi sao lão ko kích động? Không mừng rỡ như điên? Với một người đã trải qua bao nhiêu sóng gió, tao ngộ trong đời như Lý Thượng, hiện tại cũng ko có kiềm chế được nữa.....Trong lòng lão đang rất vui mừng, thanh âm run run: "Du Nhiên, đan điền của ta chuẩn bị lành lặn như trước rồi".

Lý Du Nhiên cuồng hỷ nói: "Gia gia, từ bây giờ trở đi, thương thế mà Quân lão tặc gây ra sẽ khôi phục hoàn toàn rồi! Lý gia ta về sau cũng không cần cố kị gì nữa! Ha ha "

Tổ tôn hai người vốn đang thập phần vui vẻ với những viễn cảnh tươi đẹp thì bỗng nhiên....!

Ngay vào lúc niềm vui sắp trọn vẹn, biến cố xảy ra. Đúng vào thời điểm quyết định, dòng linh khí ngoại lai do Quân Mạc Tà đưa vào bị phong ấn trong khối ngọc trước đó giống như cuồng long xuất thế, phá bỏ vây hãm nhanh như chớp theo dòng lam khí vọt lên!

"Phanh..." một dòng linh khí vô cùng dị thường, cuồng bạo, quỷ mị đi vào kinh mạch đang được chữa trị của Lý Thượng, rồi từ đó một thẳng một đường tàn phá tứ tung tiến vào trong đang điền sắp sửa được chữa trị hoàn toàn của lão!

Không kịp đề phòng, Lý Thượng chỉ cảm thấy đan điền nổ "ầm" một tiếng, sắc mặt nhất thời trắng bệch, đan điền vốn thiếu một chút nữa là khỏi hẳn thì một lần nữa lại nát vụn. Nó giống như một vụ nổ hạt nhân, chỉ trong nháy mắt lan tràn đi khắp kinh mạch. "Phụt"... Lý Thượng phun ra một ngụm máu tươi, cả người mất đi tri giác, ngả ngửa ra sau.

"Gia gia!" Lý Du Nhiên kêu thảm một tiếng, tâm thần đai biến.

Vào lúc Lý Thượng ngã xuống, hai luồng linh khí bên trong khối ngọc vẫn đang đấu đá liên tục, không có báo trước "Phanh" .... một tiếng nổ tan, đứng ngay bên cạnh, đang lo lắng cho sự tình của gia gia, Lý Du Nhiên đâu có để ý đến sự thay đổi này, ngay lập tức bị mảnh ngọc bắn đầy vào mặt. Hắn kêu thảm một tiếng, trong chốc lát máu tươi đã phủ kín khuôn mặt, lảm nhảm: "Chuyện gì xảy ra? Vì sao? Đây là vì sao? Ai có thể nói cho ta biết đây là chuyện gì?"

"A.....!" Cũng chẳng còn cố kị gì, hắn ngửa mặt lên trời gào thét; chỉ trong chớp mắt, từ một người vốn luôn trầm ổn như bàn thạch, Lý Du Nhiên vẻ mặt hoảng loạn, bất lực, lo lắng, dữ tợn, đầy máu, giống như ác quỷ xuất thế!

"Ngọc san hô! Ngọc san hô rõ ràng hữu dụng, tại sao đột nhiên lại nổ tung? Tại sao? ! Sư phụ lão nhân gia, ông ta đã cam đoan, đảm bảo rồi mà..... a.....!" Hắn ko có để ý tới vết thương đau rát trên mặt mình. Hiện tại hắn giống như điên loạn rồi!

Tai biến này, nói thật, ngay cả Quân Mạc Tà cũng chẳng biết nói thế nào. Chắc chắn Quân đại thiếu gia cũng ko có ngờ rằng cỗ linh khí mình chỉ vô tình cài vào khối ngọc lại có hiệu quả kinh người như vậy! Từ đầu tới cuối trong đầu hắn cũng đâu có ý nghĩ sẽ phá hoại người dùng ngọc này, hơn nữa hắn cũng đâu biết người cần ngọc là Lý Thượng đâu, chỉ

đơn giản là ghét cái mặt của Lý Chấn mà thôi. Cùng lắm thì hắn cũng chỉ có ý định phế bỏ khối ngọc đó mà thôi!

Tuyệt đối hắn không ngờ tới, cái thứ bé tẹo mà hắn đưa vào tiềm ẩn trong đó lại giống như một trái bom nổ chậm, khi kích hoạt hậu quả thật kinh người! Đúng vào lúc quyết định nhất, nó làm tan biến hoàn toàn mọi hy vọng khôi phục đan điền, tu luyện huyền khí của Lý thái sư, hơn nữa với tình trạng hiên tại của lão, cho dù là thần tiên hạ phàm cũng vô phương cứu chữa đan điền một lần nữa! Không chỉ có như vậy, thân thể vốn đang suy nhược của lão, sau sự cố này chỉ sợ còn kém hơn nữa, thiếu chút nữa lấy luôn cái mạng già của lão!

Quả nhiên vô tình thành cố ý! Một vốn bốn lời!

Ngoài ra, cũng không thể bỏ qua một phần cũng rất đặc sắc, đó là từ một Lý Du Nhiên anh tuấn tiêu sái, bây giờ bộ dáng thật thảm hại, trên khuôn mặt bị thương chằng chịt! Cái này cũng chẳng khác gì bị người ta hủy đi dung mạo! Nếu không phải hắn phản ứng nhanh nhẹn hơn người kịp nhắm mắt lại, ko khéo bây giờ bị mù rồi ấy chứ!

VÌ vậy, vơi một người luôn coi trọng bề ngoài như Lý Du Nhiên, chắc chắn sẽ phải mang khăn che mặt một thời gian, tai nạn lần này thật là . . . ma xui quỷ khiến.

Thiên hạ nào ai giống ai....

So với việc Quân gia đang vui vẻ từ trên xuống dưới, không khí sợ hãi như một tầng mây đen bao trùm Lý gia, còn Độc Cô thế gia thật giống như ngồi trong một lò lửa!

Từ lúc Linh Mộng công chúa tới chơi trong chốc lát, ngay sau khi Độc Cô lão phu nhân an bài, đưa Độc Cô Tiểu Nghệ rời khỏi, Độc Cô thế gia giống như một thùng thuốc súng vài trăm cân phát nổ!

Độc Cô Tung Hoàng lão gia tử chỉ mặt Độc Cô Vô Địch chửi rủa cả canh giờ, thỉnh thoảng quá giận dữ còn kèm theo quyền đấm cước đá,

Đại tướng quân Độc Cô Vô Địch đau đớn đến méo cả mặt nhưng mười phần không dám mở miệng hay phản khán, nói thật, bây giờ hắn còn buồn bực hơn cả lão cha nhiều.

"Ngươi là heo a! ? Ngươi vô dụng, vô liêm sỉ, Vương bát đản! Cho ngươi trông coi nữ nhi, ngươi xem ngươi làm được cái gì? Hả? Đồ súc vật! Đồ con lợn!" Độc Cô lão gia tử nộ khí xung thiên: "Chửi ngươi là lợn vẫn còn coi trọng ngươi đấy! Ngươi, tên súc sinh .....! Tức chết ta mất.... Quân Mạc Tà....chính là Quân Mạc Tà, ngươi ... con mịa ngươi mắt bị mù rồi hả?"

Độc Cô Vô Địch mặt bị nước bọt bắn đầy cũng ko dám lau đi, lúng túng, nói: "Cái này.... con cũng không biết, nếu biết trước con.... "

Còn chưa nói hết câu, lại một trận bão vũ cuồng phong nổi lên.

"Phì, ngươi không biết ai biết? Vậy ngươi biết cái rắm gì, ngươi là cha nó ngươi ko biết ai biết....!"

Độc Cô Tung Hoành giận tới mức sắp sửa tàu hỏa nhập ma: "Một tên tiểu tử nổi danh ăn chơi đàn đúm, khắp cả kinh thành ai mà ko biết, người tốt không muốn, lại muốn cái loại đổ đốn! Con gái nhà lành ai muốn gả cho một thằng như nó hả? Huống chi là Tiểu Nghệ nhà chúng ta? ! Ngươi là tên đầu đất hả, óc ngươi làm bằng thứ gì kinh khủng vậy, đậu hũ với nước lã à? Hay là óc con lừa? ! Vô liêm sỉ.... ngu hết cả phần của thiên hạ...! Ngu xuẩn! Không hiểu sao lão tử lại nuôi được một thằng con quý báu như ngươi, cả đời anh minh như lão tử mà cũng bị tên đầu heo như ngươi làm tức chết! . . ."

Độc Cô Vô Địch bị "mưa xuân" phun vào mặt xối xả, không mở được mắt ra, chỉ rụt rè nói: "Phụ thân đại nhân xin bớt giận, . . . Tiểu Nghệ hình như tâm tình cũng mới chuyển biến một chút, hình như vẫn chưa có tiến triển gì, cho nên chuyện hai đứa nó chắc chắn vẫn còn cứu vãn được!" Câu nói của hắn một lần nữa làm vỡ cả một "tổ ong vò vẽ"....

Độc Cô lão gia tử lập tức nổi giận đứng lên, tung một cước, nhất thời cả thân hình khôi vĩ của Độc Cô đại tướng quân giống nhưng quả bóng bị đá bay ra ngoài, lão quát lớn : "Ngươi.....! Cái ngươi nói là tiếng người đó hả? Cái gì gọi là chưa có tiến triển? Lẽ nào ngươi còn muốn nó thực sự tiến triển? Chưa muộn, có thể cứ vãn? Không lẽ đợi tới lúc bụng con gái ngươi phưỡn ra mới giải quyết hậu quả sao? Ngươi cho là loại chuyện như vậy tên súc sinh kia ko có làm được?" Càng nói càng giận, Độc Cô lão gia tử lao lên túm lấy thằng con đấm đá túi bụi!

Bình thường mỗi lần như vậy, lão phu nhân vẫn ra khuyên bảo, nhưng lần này cũng chỉ dám đứng bên cạnh nhìn, ko dám ho hoe gì, khơi khơi phang thêm một câu: "Đánh đúng lắm...đánh mạnh vào! Không biết tại sao Lão nương lại sinh ra một thằng con đầu đất như ngươi?"

Đánh tới mỏi tay, nộ khí của Độc Cô lão gia tử mới giảm đi đôi chút. Nghiêm mặt nói: "Chuyện này phải chấm dứt ngay, nhân dịp Tiểu Nghệ đang ở trong cung với công chúa vài ngày, ngươi mau tìm cách giải quyết triệt để đi! Nếu chuyện này còn đến tai lão tử một lần nữa, lão tử đá chết ngươi! Còn không lăn đi? Sao? Hay là muốn lão phu tự mình đi!"

Độc Cô đại tướng quân mặt mũi bầm dập vội vội vàng vàng đứng lên, chuồn thẳng.

Sau khi ăn đòn của lão gia tử trở về nội viện của mình, nhất thời trong viện "gà bay chó sủa", người đầu tiên bị "hỏi thăm" là các phu nhân, sau đó truyền xuống: lệnh cho Độc Cô Anh, Độc Cô Hùng, Độc Cô Hào, Độc Cô Kiệt, Độc Cô Trùng, Độc Cô Thượng, Độc Cô Tiền lập tức từ quân doanh ngoài thành trở về! Không được chậm trễ! Nếu không xử theo quân pháp... gia pháp.

Độc Cô Đại tướng quân quyết định bắt Quân Mạc Tà khai đao! "Tên súc sinh ghê tởm, ngang nhiên dụ dỗ con gái ta! Làm hại lão tử bị trận đòn oan! Không phải ngươi ngại mình sống quá lâu chứ? Ngươi nghĩ rằng có gia gia của ngươi che chở, lão tử thực sự không dám giết ngươi?

Chỉ bằng trận đòn phải chịu hôm nay lão tử cũng đã muốn lột da ngươi rồi, chưa kể ngươi dám trêu chọc bảo bối của ta! Hừ...hừ....!

Tên của bảy người Độc Cô Đại tướng quân vừa nhắc chính là tên của Độc Cô Thất Kiệt do chính Lão gia tử yêu quý đặt cho. Tên của bảy người theo thứ tự chính là "Anh hùng hào kiệt xông lên trước" ! Thật làm người ta hâm mộ ko thôi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Ngươi Có Dự Định Gì

Thật ra, đây mới chỉ là vế trên của một câu đối mà Độc Cô lão gia tử ấp ủ bấy lâu, còn vế dưới là: "Long hổ báo lang phi mãn thiên!" Dự kiến ban đầu của lão là chờ ba nhi tử thi đua "sản xuất", rồi làm luôn về dưới cho trọn vế đối, sau làm luôn cái hoành phi cho máu. Nhưng ai ngờ sòn sòn ra bẩy thằng cháu trai rồi.....tiếp theo là bảo bối Độc Cô Tiểu Nghệ.

Đang trông mong đỏ mắt, nhưng Độc Cô lão gia tử hiểu rằng, vế dưới từ giờ về sau, cho dù nhắm mắt cũng ko có cơ hội mà hoàn thành.

Điều này làm cho Độc Cô Tung Hoành lão gia tử phiền muộn không thôi. Cái gì mà: "Long hổ báo lang phi mã thiên" cũng chỉ biết nín nhịn trong lòng mà thôi. Về phần hoành phi "Phong Vân tướng quân"càng không cần phải nói tới, thật là không có đất dụng võ mà . . . Tất nhiên, do thất vọng vì chuyện này nên lão luôn luôn tỏ ra bực dọc, quát mắng ba thằng con không có tiền đồ, không có chí tiến thủ. Ngất..., Dĩ nhiên lão vẫn vô cùng tỉnh táo, tuy lão vô cùng ngang ngược (Đúng với tên lun ^_^)nhưng cũng biết không thể tùy tiện chửi mắng con dâu được, cho nên cũng chỉ đành chỉ gà mắng chó mà thôi.

Hiện nay, trong số ba con trai của lão thì chỉ có mỗi thằng con trưởng Độc Cô Vô Địch ở kinh thành. Còn hai đứa Độc Cô Vô Thương, Độc Cô Vô Thống chia ra trấn thủ hai mặt đông nam của đế quốc, đánh chết cũng không muốn về nhà. Thật ra bọn họ cũng không ít lần bị lão gia tử "hỏi thăm" thành ra " một năm gặp rắn, cả đời sợ dây thừng". Đùa à..., đường đường là một Tướng quân đế quốc, cũng cần phải có mặt mũi chút chứ,

sao có thể bị đánh mãi được. Hơn nữa với nhiệm vụ trấn thủ biên quan, lão gia tử có gọi mãi cũng kệ!

Lão đại Độc Cô Vô Địch không phải là không muốn ra ngoài sống để tránh mặt lão gia tử, đáng tiếc, hai đệ đệ của hắn bây giờ đều đã ra ngoài ở riêng, hắn không muốn ở lại cũng không được. Ngoại trừ ngày giỗ lão thái gia, lão thái thái hàng năm cả nhà đầy đủ họp mặt, còn những lúc khác, dù cho lão gia tử có quát tháo, hai đứa chúng nó cũng giả vờ câm điếc mà lơ đi. Hơn nữa, trong hai lần trở về hiếm hoi đó, cũng chẳng đợi lão gia tử tỉnh rượu, chỉ thoáng một chốc là không còn thấy tăm hơi hai đứa nó đâu.

Hai mặt còn lại của Thiên Hương đế quốc chính là người của Quân lão gia tử trấn thủ, không có liên hệ gì với Độc Cô gia cả. Cho nên Độc Cô Vô Địch trong lòng vô cùng ấm ức: "Ta chính là lão đại a..., nhưng sao số ta lại khổ như vậy hả trời? Ba ngày một trận mắng, nửa tháng một trận đòn nhừ tử bất kể thời gian nào? Chưa cần nói tới lão tử hiện tại cũng đường đường là một Đại tướng quân, ngoài bốn mươi tuổi, con cái đều lớn tướng cả rồi".

Trong khi Lý gia sầu vân thảm vụ, Độc Cô gia nộ hỏa trùng thiên, còn Quân Mạc Tà bản thân vốn là tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện, vẫn đang vô cùng vui vẻ uống rượu cùng gia gia của mình.

Quân Vô Ý một thân thanh y ngồi cuối bàn không ngừng nuốt nước bọt ừng ực. Toàn bộ chuyện này đều là làm theo lời dặn của Quân đại thiếu gia rằng: "Thúc mới khỏi bệnh nên tạm thời không được uống rượu". Hắn đang vô cùng ngứa ngáy, cố gắng kiềm chế con sâu rượu đang cắn xé trong lòng nhìn hai ông cháu bộ dạng đắc ý, đã đời liên tục đổ những chén hảo tửu thơm ngát vào miệng . . ."Mạc Tà, gia gia rất tò mò với tâm pháp và một thân công phu của ngươi a...." Quân Chiến Thiên lão gia tử vừa "nhấm nháp" hảo tửu, vừa đặt câu hỏi.

Lời vừa ra khỏi miệng, Quân Vô Ý hai mắt mở to, lỗ tai như dựng cả nên.

Đúng vậy, một thân công phu của Quân Mạc Tà bây giờ quá mức dọa người. Cho dù hai người bọn họ cũng được xếp vào số những người có kiến thức, lịch duyệt về võ học của thiên hạ, nhưng loại công pháp này từ trước tới giờ chưa có nghe qua. Thứ nhất, có thể trị thương, bách độc bất xâm, thứ hai không có phẩm giai quang mang. Hơn nữa, hết lần này tới lần khác, uy lực càng ngày càng kinh khủng.

Đáng lẽ với một loại công pháp như vậy phải nổi danh đại lục mới đúng, chứ không thể không có một chút thông tin nào về nó như thế này được. Thật ký quái!.

Quân Mạc Tà trầm mặc hồi lâu, một lúc sau mới nói: "Gia gia, Tam thúc...các người có thể không hỏi về chuyện này nữa được không? Ta thật sự không muốn lừa dối các người."

"A, lão phu hiểu ." Quân Chiến Thiên lão gia tử như tỉnh ngộ: "Chắc là do vị cao nhân, sư phụ ngươi không cho nói có phải không? Ha ha... có rất nhiều người tính tình đều cổ quái như vậy. Lại nói, nếu như loại công pháp thần kì này truyền ra ngoài, đối với ngươi trăm hại vô lợi; người biết càng ít càng tốt! Ha ha... lão phu đúng là không nên hỏi, không nên hỏi a."

"Đúng, chuyện này chúng ta không nên hỏi nhưng tuyệt đối phải giữ bí mật." Quân Vô Ý gật đầu, : "Bằng không, với loại tâm pháp kiểu này ai mà chẳng thèm nhỏ dãi? Dù chỉ phong thanh truyền ra ngoài, hậu quả cũng không tưởng tượng nổi."

"Không sai! Bất kể như thế nào, chỉ với một điều Mạc Tà là người của Quân gia cũng đã quá đủ!" Quân Chiến Thiên thoải mái cười to, vui mừng không thôi, hai mắt hiền hậu nhìn về phía Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà chỉ còn biết trợn mắt há mồm trơ ra. Bản thân còn chưa kịp có đáp án thì hai người này đã giúp mình tìm ra một cái không chê vào đâu được. . ."Mạc Tà, Tam thúc ngươi từ giừ trở đi đã không còn chuyện gì nữa rồi. Sau này ngươi có tính toàn gì không? Nói cho gia gia

nghe một chút!" Quân Chiến Thiên lão gia tử tâm trạng vô cùng tốt, càng nhìn tôn tử càng thấy vừa mắt, vân vê ria mép cất tiếng hỏi.

"Tính toán? Cháu thì có thể có tính toán gì, Tam thúc khỏi hẳn rồi, không phải cháu cũng thoát nợ rồi sao? Cháu bây giờ đang muốn quay lại làm một tên công tử ăn chơi, phá phách thật tốt a." Quân Mạc Tà uống thêm một hớp rượu, sau đó đưa tay xé một miếng thịt lợn rừng quay béo múp trên bàn, nói tiếp: "Mọi chuyện sau này gia gia cứ an bài là được. Bất quá cần lưu ý một chút, chuyện Tam thúc khỏi bệnh trong một thời gian ngắn, không được để lộ ra ngoài, nhất là chuyện hôm nay Tam thúc đã là một Thiên Huyền cao thủ. À quên, còn một chuyện nữa, phải làm phiền gia gia một chút. Đó là gia gia vẫn phải giữ nguyên bộ dáng sầu khổ như trước."

Vừa nghe xong Quân lão gia tử không khỏi níu mày, trong lòng có chút buồn bực. Cáu bẩn nói!" Nói bậy, ngày xưa lão phu ưu sầu, tất cả đều do hai thằng nhãi các ngươi ban cho, hôm nay, Mạc Tà ngươi cũng đã có chí phấn đấu, Vô Ý cũng đã khỏi bệnh, ta còn lo cái gì? Con người đang vô cúng vui vẻ thế này mà bảo ta giả bộ như trước sao được!" Nói xong, lão gia tử thở một hơi thật dài. Mọi chuyện đâu dễ dàng như vậy, chẳng qua bây giờ lão gia tử thật sự không cần sầu khổ, lo lắng như trước nữa, một người đầu óc đang thoải mái như thế lại bắt người ta giả bộ, như thế có khác nào tra tấn đây!

"Không được?" Quân Mạc Tà hai tay dính đầy mỡ nói tiếp: "Không phải cháu muốn làm khó gia gia? Hay là như thế này vậy, để cháu giúp gia gia tìm một chút phiền não? Làm cho gia gia nhăn mặt cau mày trở lại nhá? Ví dụ như đi Thịnh Bảo Đường tóm ba vi hoàng tử đánh cho một trận, hay là đi cưỡng hiếp con gái nhà lành được không?"

"Ngươi muốn ăn đòn hả!" Lão gia tử biết hắn đang đùa cợt nhưng trong lòng vẫn cảm thấy buồn phiền không thôi.

"Chuyện ngươi ngày trước đại náo Thịnh Bảo đường ta còn chưa hỏi đến, tự nhiên ngươi lại đem khai ra hết! Nói cho ngươi biết, có một số

chuyện liên quan đến cả đế quốc, và Thịnh Bảo đường chính là một trong số đó! Bất kể lúc nào, Thịnh Bảo đường, ngươi không bao giờ đucợ chọc tới! Dù cho ngươi có đạt tới Chí tôn Thần huyền cao cao tại thượng đi nữa, Thịnh Bảo đường cũng không phải là chỗ cho ngươi quậy phá! Hiểu chưa?" Giọng nói của lão gia tử vô cùng trịnh trọng, nhưng cũng không kém phần nghiêm khắc!

"Thịnh Bảo đường, rốt cuộc có lai lịch gì vậy?" Không nói còn đỡ, lão gia tử nói xong càng làm cho bao nhiêu nghi vấn trong lòng Quân Mạc Tà dâng lên: "Ngay cả Chí tôn Thần huyền trong truyền thuyết cũng không dám động đến? Lại còn quan trọng hơn cả đại sự của đế quốc sao!"

"Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, Thịnh Bảo đường chính là một nhánh nhỏ của cả một đại thế lực không thể động tới."

Nhưng cho dù là thế cũng đủ ngạo thị thiên hạ rồi, trong đó cao thủ cỡ Chí tôn Thần huyền cũng có hơn một vị! Còn nói về thượng tầng của nó, lão phu cũng không biết rõ, ta chỉ dám chắc một điều, nó là thứ không nên động vào." Quân Chiến Thiên thở dài một hơi, ánh mắt nhìn sang Quân Vô Ý đầy vẻ xót xa.

Quân Vô Ý khuôn mặt hơi co giật, trong ánh mắt lộ ra vẻ đau đớn, gần như trong lúc này, tâm hồn của hắn cũng đang bị đả kích trầm trọng! Nhưng chớp mắt hắn đã bình tĩnh trở lại. Ngồi trầm lặng, so với lúc trước còn nhiều hơn vài phần.

"Đã như vậy, toàn bộ lực lượng tiềm phục của gia tộc từ bây giờ trở đi, toàn bộ chuyển cho Vô Ý tiếp quản!

Về phần Mạc Tà ngươi . . ." Quân lão gia tử cân nhắc một lúc lâu vẫn không có một chủ ý hay nào cả, cuối cùng đành hạ lệnh: "Ngươi cứ lo chuyện của ngươi đi, khi nào rảnh rỗi thì hỗ trợ Tam thúc ngươi một tay."

Hai người nghe xong đồng thanh đáp ứng, Quân Mạc Tà còn nhắc thêm: "Gia gia, Tam thúc, ở trước khi Tam thíc chính thức cai quản gia tộc, nhất định phải tiến hành thanh trừ nội bộ của gia tộc!" Ngừng một chút, Quân Mạc Tà mới nói tiếp: "Chuyện Tam thúc khỏi hẳn, đối với Quân gia ta tất nhiên là một chuyện tốt, ngược lại với một số người thì lại khác, giống như có thêm một mối nguy cơ vậy."

Ví như. . ." Quân Mạc Tà cười cười, ngón tay chỉ chỉ lên trên....

Ý này của hắn không cần nói cũng hiểu.

"Thế lực ngầm của Quân gia, gia gia chắc chắn đã thanh trừ sạch sẽ, người trong nhà chắc cũng không có vấn đề, điểm này ta có thể tin tưởng. Thế nhưng trong nhà nhất định có người của hoàng thất cài vào! Mà những người này, chắc chắn gia gia cũng biết, đúng không? Chẳng qua người cố tình một mắt nhắm một mắt mở mà thôi."

Quân Mạc Tà mỉm cười: "Nhưng bây giờ khác rồi, lấy đại cục làm trọng, cho nên cần phải trảm thảo trừ căn!"

Quân Chiến Thiên có chút khiếp sợ nhìn tôn tử của mình. Nghe nó nói mà lão mồ hôi đầy đầu, tuy rằng chỉ là lấy việc luận việc! Thế nhưng tất cả những điều nó nói ko có sai nửa điểm!

Một lát sau, Quân Chiến Thiên mới khổ sở nói: "Không sai, trong nhà đũng là có người của hoàng thất cài vào. Nhưng bọn họ cũng đã sống ở đây hơn chục năm, với Quân gia ta mà nói chính là trăm công vô hại. . ."

"Đó là bởi vì từ trước tới giờ Quân gia ta với hoàng thất không có uy hiếp gì, hơn nữa luôn luôn trung thành tận tâm cho nên mấy người bọn họ mới không cần báo cáo lại đó thôi! Thế nhưng bây giờ khác trước! Tuy chúng ta không có dị tâm, nhưng nếu mà tin tức truyền ra ngoài, dù chỉ là một chút nghi ngờ cũng đủ mang đến họa diệt tộc!"

Quân Mạc Tà hai mắt lấp lánh, nhấn mạnh từng chữ một: "Hiện tại, dù cho bọn họ đã phản bội hoàng thất, hoàn toàn trở thành người của

Quân gia đi nữa, nhưng những người này tuyệt đối không nhiều, vạn lần chúng ta không được làm liều. Bây giờ không phải lúc mềm lòng! Bất chấp tất cả, càn phải "trảm thảo trừ căn", nếu không hỏng hết!"

Quân Chiến Thiên thở dài một tiếng, nếp nhăn trên khuôn mặt già nua như hằn sâu thêm: "Cứ làm như ngươi nói đi, lát nữa ta sẽ đem danh sách gia cho hai chú cháu các ngươi, còn cụ thể thực hiện như thế nào, hai chú cháu các ngươi tự thương lượng với nhau rồi tiến hành, không cần báo lại cho ta nữa!" Nói xong, lão gia tử nặng nề đứng dậy rời đi.

"Mạc Tà, làm như vậy có tàn nhẫn quá không? Gia gia của ngươi dường như có chút không đành lòng! Có nên..." Quân Vô Ý hai mày nhíu chặt, trên khuôn mặt cũng hiện lên vẻ do dự không quyết. Đối với địch nhân, nếu bảo hắn xuống tay, tuyệt đối Quân Vô Ý hắn không chớp mắt một cái, đằng này lại hạ thủ những người từng vì Quân gia lập không biết bao nhiêu công lao hiển hách, cho nên hắn không lỡ, cảm thấy có chút nhẫn tâm. Cho dù những người là tai mắt của hoàng thất đi chăng nữa, cống hiến của họ với Quân gia cũng không nhỏ, bảo hắn ra tay đối phó những người đó hắn cũng cảm thấy làm không được....

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Hai Lão Gia Tử Đụng Độ

“ Con thực sự cũng không muốn làm như vậy, con biết tất cả những người này đều là thuộc hạ cũ của người và gia gia, thậm chí có người từng là huynh đệ vào sinh ra tử. Tuy nhiên, chúng ta không thể đem sự tồn vong của Quân gia đặt trên một cái hi vọng mong manh xa vời như thế. Nếu lần này chúng ta không tàn nhẫn, tương lai sau này có thể chính chúng ta sẽ phải chịu đựng sự tàn nhẫn. Tam thúc cũng hiểu rõ là nội gián không phải chỉ có một người. Lẽ nào tất cả bọn họ đều phản bội hoàng gia mà gia nhập Quân gia chúng ta? Đây chính là chuyện hoang đường. Nếu những bí mật của Quân gia chúng ta lộ ra làm cho hoàng gia trở nên nghi ngờ, thì mấy trăm người sống trong Quân gia, mấy nghìn con dân sống trong đất được cấp cho Quân gia, thậm chí tất cả các phe phái, tướng lĩnh trong quân đội dưới trướng Quân gia đều bị liên lụy. Đây chính là liên quan tới sống chết của cả vạn người. Phải làm như thế nào, con nghĩ tam thúc còn rõ ràng hơn con. Mấy hôm trước, tam thúc đã từng nói với con, làm thế gia công tử thật sự quá bi ai, nhưng làm sao chọn lựa được người sinh ra mình (chọn nhà mà vào), chỉ có thể chấp nhận thôi. Tam thúc bây giờ đã chấp chưởng sự sống chết của toàn bộ Quân gia, chẳng lẽ đến lúc này lại lùi bước sao?” Quân Mạc Tà lạnh lùng phân tích tình huống nguy hiểm của Quân gia, thần sắc cũng từ từ trở nên tàn khốc.

Nói đến lúc sau, ngữ khí của hắn đã trở nên dữ dội.

Quân Vô Ý nhíu mày hỏi: “ Nếu nói như vậy, chúng ta cứ phải khổ sở giấu diếm hoài, cho đến chết cũng không ngưng ư?”

“ Tam thúc, hình như người hơi thiển cận một chút? Người cứ nhìn Thịnh Bảo Đường mà xem” Quân Mạc Tà thản nhiiên cười nói: “Cả thiên hạ này, có hoàng đế nào dám đụng đến Thịnh Bảo Đường?”

Quân Vô Ý giật mình kinh hãi: Thì ra dã tâm của đứa cháu mình lại lớn đến thế.

“ Nhưng Thịnh Bảo Đường có ngày hôm nay là do biết bao thế hệ nỗ lực mới có, mà Quân gia chúng ta thì…” Quân Vô Ý nhíu mày.

“ Quân gia có con, có người, còn có cả gia gia!” Quân Mạc Tà hừ nhạt, tay cầm chén rượu nói: “Chỉ cần có ba ngươi chúng ta là đủ! Quân gia chúng ta sau này sẽ còn mạnh hơn cả Thịnh Bảo Đường” Quân Mạc Tà khuôn mặt hiện ra vẻ cực kỳ tự tin.

Quân Vô Ý kinh ngạc nhìn đứa cháu của mình, đột nhiên cảm thấy trong lòng một cỗ hào khí dâng lên cuộn trào. Đối với những gì cháu mình nói, hắn lựa chọn tuyệt đối tin tưởng, vì có như vậy, bản thân hắn mới có một thêm niềm tin mãnh liệt vào tương lai.

“ Bây giờ đã khác xưa, vết thương của tam thúc vừa mới lành lại, độc dược chỉ vừa mới trừ, tốt nhất trong khoảng thời gian này, lấy việc an đưỡng là chính, tuyệt đối không được vận huyền khí. Tuy người đã đạt được cảnh giới Thiên Huyền, nhưng chủ yếu là nhờ vào dược lực của Phần Kinh Hà chứ không phải do bản thân người tu luyện, do đó, căn cơ chưa được vũng chắc.

Con đã nói nhà bếp làm những bữa ăn bổ dưỡng đặc biệt dành riêng cho tam thúc. Trong khoảng thời gian này, ít nhất là trong mười ngày, người chỉ có thể ổn định huyền khí trong đan điền, từ từ hấp thu toàn bộ huyền khí đó vào khắp cơ thể, trở nên quen thuộc thu phát tuỳ ý, tuyệt đối không nên hành động tùy tiện, cũng nên kiêng nộ giới (giận dữ). Nếu thúc không có gì bận rộn, cố gắng dùng chính sức lực cơ thể mà vận động, những điều con dặn dò như trên, mong tam thúc cố thực hiện” Quân Mạc Tà nhìn Quân Vô Ý đầy ẩn ý: “Chỉ cần thúc tin tưởng con,

trong vòng mười ngày tới, con đảm bảo thúc sẽ cảm thấy bất ngờ vì chính thân thể của thúc”.

Quân Vô Ý gật gù “ Ta hiểu mà, mười năm ta còn có thể chờ, chỉ mười ngày này có thể làm khó được ta sao?”

“ Ba trăm người con huấn luyện vẫn chưa về hả tam thúc?” Sau khi Quân Mạc Tà huấn luyện cho ba trăm người đến một trình độ tạm được, hắn liền bố trí một chuyến tử vong tu luyện: đến Thiên Phạt sâm lâm săn bắt huyền thú cấp thấp, thu hoạch da và huyền đan của chúng. Thêm vào đó là quy định trong số huyền đan, phải có ít nhất mười cái là của huyền thú cấp năm trở lên, cấp càng cao càng tốt, nếu không thể hoàn thành thì cũng không cần trở về.

Trước khi đi, Quân Mạc Tà sát ý dữ dội nói: “ Lần này đi Thiên Phạt sâm lâm, tất cả đều do bản thân các ngươi làm chủ, kể cả tính mạng của chính các ngươi! Ta dự đoán, hơn một nữa số người ở đây sẽ tử vong! Đây là cái giá phải trả cho những bước đầu tiên trên con đường của cường giả, cũng là vòng đào thải đầu tiên, mà người bị đào thải, chỉ có một con đường, CHẾT!!!”

Thêm vào đó, đây cũng là cách Quân Mạc Tà tìm ra những tên nội gián bên trong đội ngũ của mình. Sau khi đội ngũ này tiến vào Thiên Phạt sâm lâm, Quân lão gia tử ra lệnh cho đại quân canh giữ trên đường về, nếu có ai tự tiện một mình trở ra, không cần biết vì lý do gì, lập tức giết không tha! Sau đó, tất cả chim đưa thư bay ra từ Thiên Phạt sâm lâm đều bị bắt lại, theo đó truy ra người gửi tin, rồi âm thầm lập tức giết chết.

Những người này đều là những thị vệ bí mật của Quân lão gia tử, ai ai cũng đạt tới Ngọc Phẩm huyền khí, kết quả đương nhiên là không cần lo lắng.

“ Từ lúc đó tới giờ, có tất cả hai mươi bảy người lộ ra thân phận, dù có thừa nhận hay không, đều lập tức bị giết chết!” Tới giờ thì không có tin tức gì truyền ra nữa”. Quân Vô Ý có chút uể oải nói: “ Không ngờ

đến đám gia tướng bình thường như vậy mà cũng ẩn tàng nhiều gián điệp như vậy, lẽ nào bọn chúng nghĩ Quân gia ta có thễ khi dễ là khi dễ sao?”

Quân Mạc Tà suy nghĩ một chút rồi nói: “ Lâu như vậy mà không có thêm ai gửi tin tức ra bên ngoài, có lẽ nội gian đã bị chúng ta thanh trừ sạch sẽ rồi. Những người còn lại chúng ta có thể hoàn toàn yên tâm, sau này người nào có thể toàn mạng quay về, con đều sẽ cố gắng bồi dưỡng.

Quân Vô Ý gật đầu, sau đó đứng lên, lưu luyến nhìn chén rượu trong tay Mạc Tà một lúc rồi mới xoay người đi về đình viện của mình.

Quân Mạc Tà ngồi yên tĩnh, miệng nở nụ cười đứng lên đi về hậu viện, nhóm rượu ngon thứ hai đã sắp xong rồi, đây chính là nhóm rượu mạnh nhất từ trước tới giờ nha.

Đúng thời điểm đó, kinh thành dường như rơi vào hỗn loạn, một con ngựa chạy như bay, khi đến trước cửa Quân gia thì dừng lại, trên lưng ngựa là một nội thị cung đình. Sau khi hắn tiến vào Quân gia, một lúc sau Quân lão gia tử cũng vội vã ra khỏi nhà, hướng về phía hoàng cung mà tiến.

Cùng lúc đó, ngự y hoàng cung vô cùng vội vã chạy tới Lý phủ.

Hai cha con nhà Độc Cô gia cũng vội vội vàng vàng cưỡi kị mã chạy vào hoàng cung.

Các đương gia của càc đại gia tộc và các đại thần có địa vị một chút đều ào ào tiến về phía hoàng cung.

Người bình thương nhìn thấy đều nhận ra đã xảy ra chuyện, lớn đến mức có thể làm rung chuyển cả Thiên Hương quốc.

Trên thực tế, việc này cũng có thể gọi là đại sự. Thái sư Lý Thượng của đương triều đã gặp tai nạn hiểm nghèo, hiện vẫn đang hôn mê bất tỉnh, sống chết chưa biết. Lý thái sư chính là người đứng đầu tất cả quan

văn của Thiên Hương quốc. Người này mà đột ngột mất đi, chắc chắn cả triều đình sẽ rối loạn.

Hoàng đế bệ hạ ngồi trên ngai vàng tức giận đập bàn: “ Một tên quan văn đang tốt đẹp không muốn, lại bày đặt tu luyện huyền khí, cuối cùng không những luyện không thành mà còn làm cho cái mạng già chỉ còn lại nữa hơi thở. Hắn quản lý triều chính đã lâu, nếu hôm nay mất đi chắc chắn sẽ làm cho triều đình tê liệt! Tình trạng này làm sao trẫm không buồn bực cho được? mọi người …” Khi nói tới đây, hoàng đế bệ hạ đột nhiên ngưng lại, hai tay ôm trán, thở dài vô lực.

Thì ra là khi lão hoàng đế vừa nói vừa nhìn xuống đám triều thần, lão mới nhận ra rằng lão đang làm việc một việc rất ngu ngốc, thật sự là quá ngốc!

Đám lão thần phía dưới: Quân lão gia tử thì mặt mày đăm chiêu, hai mắt mông lung nhìn vào hư không, chắc chắn là hồn vía đang du lịch nơi nào rồi, tất nhiên những gì lão bệ hạ vừa nói, một cau lão gia tử cũng không nghe thấy.

Độc Cô Tung Hoành thì đứng nghiêng đầu, ngón tay không ngừng móc vào mũi mình ngoáy ngoáy, sau đó rút ra, vo vo lại thành viên rồi tùy tiện búng tay bắn ra xa, thái độ gì đây chứ ? (Thật là kinh tởm http://.4vn/images/smilies/61.gif)

Đường Vạn Lý Lý lão gia tử chau mày liếc xéo Độc Cô Tung Hoành, vừa tức giận thầm mắng, vừa nhảy đông nhảy tây để tránh “đạn mũi” bắn trúng mình, quả thật là quá đen mà http://.4vn/images/smilies/61.gif

Đừng nghĩ bình thường Đường lão gia tử và Mạnh gia, Lý gia ai ai cũng kiêu ngạo, nhưng trước vị lão đại này, dù tức giận muốn hộc máu nhưng một câu cũng không dám nói, dù có chửi cũng chỉ dám chửi ở trong lòng.

Mạnh gia lão gia tử thì trưng ra bộ mặt nghiêm túc, mắt cứ nhìn mũi, ra vẻ là đã nhập định quên tất cả mọi thứ.

Mộ Dung thế gia lão gia tử Mộ Dung Phong Vân lưng thì tựa vào cột trụ trong đại điện, chòm râu bạc trắng bay bay theo từng nhịp thở, từ miệng chảy ra… một dòng nước miếng. (Mấy lão này ai cũng quá là kinh dị http://.4vn/images/smilies/110.gif)

Lão già của Tống gia thì cứ cuối đầu thật sâu, dường như đang nghiên cứu coi có cách nào để có thể đút đầu vào…. quần lót được hay không?

Lão hoàng đế nhìn thấy cảnh này thì hận không thể tát vài cái vào mặt mình: Nếu tức giận thì trút lên đầu mấy tên quan lại triều thần cũng được, tại sao ta lại vời mấy lão già này tới đây làm gì không biết. Nói với mấy lão này khác gì đàn gãy tai trâu đâu? Chẳng có tác dụng cái chó gì cả! Lão cuối cùng mất kiên nhẫn nói :” Thôi được rồi, là trẫm sai, đáng ra trẫm không nên làm phiền mấy “lão thần tiên” các ngươi làm gì, thôi các ngươi lui xuống về nhà ngủ hết đi, khỏi làm các ngươi mệ mỏi đứng đây”.

Mấy lão già này nghe thấy mừng như bắt được vàng, tranh nhau tạ ơn rồi cáo lỗi rút lui. Độc Cô Tung Hoành bước đi vài bước rồi không biết nghĩ sao, đột nhiên quay lại dùng chân đạp thẳng vào mông của lão Mộ Dung Phong Vân :"Mau thức dậy, đừng ngủ nữa lão già, về nhà đi rồi… ngủ tiếp."

Mộ Dung Phong Vân miệng liên tục chép chép, giương đôi mắt ngái ngủ nhìn quanh, sau đó cuống cuồng chân tay: "Bệ hạ, cựu thần có tội, cựu thần đã có tuổi, nên vô tình ngủ gục tại cung vàng điện ngọc của bệ hạ, mong. . ."

“ Tất cả cút hết cho trẫm, cút về nhà mà làm tuổi già sức yếu đi!” Hoàng thượng giận dữ gầm lên làm cho tất cả các bá quan văn võ còn lại sợ tới run rẫy. Mấy lão gia tử đểu bày ra bộ mặt bối rối và sợ hãi, nhưng khi vừa ra khỏi cửa cung, mấy lão già ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi rồi phá lên cười, sau đó nghênh ngang bỏ đi.

Từ trong hoàng cung, những tiếng quát mắng giận dữ như sấm sét đánh xuống của lão hoàng đế không ngừng vọng ra.

“Quân lão thất phu! Ngươi đứng lại cho lão tử!” Quân Chiến Thiên chuẩn bị lên ngựa rời khỏi hoàng cung thì chợt nghe phía sau có người gọi mình, quay đầu lại thì thấy Độc Cô Tung Hoành lão gia tử khuôn mặt xám xịt đen vọt tới.

“ Ngươi kiếm ta có chuyện gì?” Quân lão gia tử nhíu đôi lông mày bạc trắng khó chịu hỏi: “ Dám hô la hét ồn ào trước mặt lão phu, con khỉ già ngươi muốn tạo phản hả?”

“Đồ rơm rác, ngươi nghĩ ngươi là ai? Lão phu đã bao giờ thèm nhìn tới cái mặt ngươi?” Độc Cô Tung Hoành hừ mũi một cái rồi nói: “ Lão phu đã quyết định sẽ giúp ngươi dạy dỗ đứa cháu của ngươi! Ta đang định lột một vài miếng da trên người nó, ngươi có ý kiến gì không?”

“Ngươi nói cái gì?" Quân Chiến Thiên đã xoay người định rời đi, nhưng khi nghe thấy thế liền quay lại, bây giờ trong mắt lão dường như đang chứa hai đạo thiểm điện (sấm sét): "Ngươi-thay-ta-dạy-dỗ-cháu-của-ta?" Cứ từng chữ một Quân lão nói ra thì lam quang cũng theo đó tăng vọt, một cổ khí thế bài sơn đảo hải mạnh mẽ phát ra, mặc dù không có tí gió nào xung quanh nhưng áo choàng có thêu hình huyết lan hoa của Quân lão bay phần phật trong không khí.

Đương nhiên lão gia tử đã thực sự tức giận! Hiện tại, ở kinh thành này, không có mấy người dám công khai đối chọi với Quân Mạc Tà. Tuy nhiên, Độc Cô gia chính là một số ít người dám làm điều đó, ví dụ như Độc Cô vô địch, Độc Cô Tiểu Nghệ, và cả Độc Cô Tung Hoành, người đang đứng trước mặt Quân lão gia tử.

Mà Độc Cô Tung Hoành này cũng là loại người nói được thì chắc chắn sẽ làm được!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Phiền Phức Tới Rồi

Độc Cô Tung Hoành đột nhiên cảm thấy khó thở, cảm giác đến ngay cả không khí chung quanh cũng không thể lưu động. Giờ phút này, lão cảm thấy vô vàn áp lực khi đối diện với Quân Chiến Thiên. Lão ngàn vạn lần không nghĩ tới, Quân Chiến Thiên chỉ vì đứa cháu phế vật của mình mà có thể nổi giận đến mức này. Lão cuối cùng cũng không nhịn được, tức giận hừ lạnh, huyền khí từ trong thân thể ầm ầm bạo phát, chống chọi lại khí thế bài sơn đảo hải của Quân lão gia tử, giằng co liên tục: “ Chỉ là một tên phế vật mà lão già ngươi làm như là bảo vật sao? Lão tử cho dù thay ngươi dạy dỗ nó thì cũng là phúc tám kiếp cho nó!” Lão nói xong còn phun ra một bãi nước bọt.

Quân Chiến Thiên lạnh lùng nhìn hắn nói: "Độc Cô Tung Hoành, không biết cháu của ta làm gì đắc tội tội tới ngươi đến nổi ngươi phải tự mình ra tay? Thoải mái mà nói ra đi!"

Độc Cô Vô Địch hừ nhạt một tiếng, trợn mắt mắng: ”Nếu nó dám đắt tội ta, cũng chẳng có gì to tát, lão phu là người đại nhân đại lượng, cùng lắm là đánh một cái rắm rồi phủi đít bỏ đi! Tuy nhiên, chuyện không nên làm nhất hắn cũng dám làm, to gan chọc ghẹo tới Tiểu Nghệ nhà chúng ta! Ta nói cho Quân Chiến Thiên ngươi biết, may mà cũng chưa có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra, nếu không, đến xác của cháu ngươi, ngươi có muốn tìm cũng tìm không ra!"

"Nếu Mạc Tà chỉ cần thiếu một cọng tóc, Độc Cô Tung Hoành, ta đảm bảo Độc Cô thế gia các ngươi sẽ hối hận cả đời!" Quân Chiến Thiên lạnh lẽo nói.

"Nếu Tiểu Nghệ nhà ta mà bị cái gì, Quân Chiến Thiên, ta cũng cam đoan Quân gia ngươi chắc chắn còn hối hận gấp trăm lần so với Độc Cô gia của ta!" Độc Cô Tung Hoành không hề yếu thế, lạnh lùng nhìn Quân Chiên Thiên mà trả lời.

Hai vị đại gia của quân đội đứng trước của hoàng cung mà giương cung bạt kiếm, bốn mắt nhìn nhau toé lửa, sắp đánh nhau tới nơi.

Thân binh đi theo hai lão lo lắng đến mức toàn thân ướt đẫm mồ hôi, nhưng cũng chỉ biết đứng xung quanh mà nhìn, không dám làm ra bất cứ cử động gì.

Nếu hai lão gia tử thực sự xông vào nhau, cho dù đích thân hoàng đế có tới đây cũng chưa chắc làm được gì! Đúng lúc nghìn cân treo sợi tóc thì: “ Hèn gì nãy giờ lão phu cảm thấy không khí nơi đây không thoải mái, thì ra là do hai lão già các ngươi gây ra náo nhiệt!” Đường Vạn Lý lão gia tử miệng cười sang sảng tiến tới: “ Thiệt tình, ta nói lão Quân, lão Độc Cô, hai lão già các ngươi có biết xấu hổ là gì không? Tuổi hai ngươi cộng lại cũng hơn một trăm năm mươi, sáu mươi; một chân đã bước vào quan tài tới nơi, vậy mà còn đứng đây làm như hai con gà chọi, không sợ đám con cháu nó chê cười ah? Nếu so với ta, hai lão già các ngươi quả là thiếu phong độ tới đáng thương!”

Hai lão già “phì” một tiếng, ngay lập tức không khí giằng co đầy áp lực tiêu tan trong nháy mắt.

Quân Chiến Thiên hừ lạnh một tiếng, nhìn Đường Vạn Lý và Độc Cô Tung Hoành rồi không nói tiếng nào xoay người bỏ đi.

“ Ngươi bây giờ mới về thì đã chậm”

Độc Cô Tung Hoành hừ nhạt hai tiếng: "Bảy tên tiểu tử cháu ta đã đến Quân gia từ sớm rồi. Quân lão nhi ngươi trên đường về sẵn tiện mua thuốc trị thương mà về lo cho cháu ngươi luôn đi”.

Độc Cô Tung Hoành miệng thỉ cười ha hả, nhưng trong lòng lúc này đã cảm thấy hơi hối hận. Ai cũng không ngờ rằng Quân Chiến Thiên lại lo lắng quan tâm tới đứa cháu mà hắn thất vọng cùng cực, không chỉ là phường ăn chơi trác táng, mà còn là thứ phế vật không có huyền khí. Nếu bảy đứa cháu mình ra tay không biết nặng nhẹ thì làm sao mà lo liệu đây? Bảy tên tiểu tử xem Độc Cô Tiểu Nghệ đứa muội muội duy nhất này chính là bảo bối trong nhà, vừa biết chuyện đã ào ào nhặng xị cả lên, kéo nhau thẳng tới nhà Quân gia.

Sau khi lão biết ai cũng phải vào cung vì việc của Lý Thượng xảy ra chuyện, lão lập tức sai bảy đứa cháu bắt Quân Mạc Tà về nhà mình, nhưng lão cũng biết, không ai thoải mái bó tay ngồi chịu trói, cho người ta muốn bắt là bắt. Quân Chiến Thiên hơi khựng lại, sau đó cũng không lên ngựa mà vận huyền khí toàn thân, lam quang phát ra, thân ảnh biến mất, tiếng quát giận dữ vang vọng : ”Độc Cô Tung Hoành, lão tử sẽ không để yên cho ngươi, các ngươi sẽ hối hận!" Quân lão gia tử thật sự nóng giận, từ trước tới nay, lão luôn tự xưng là “lão phu”, bây giờ đương trường gọi to mình là “lão tử”.

"Lão Độc Cô, tại sao ngươi lại chọc tới lão Quân vậy? Chuyện đó có đáng giương cung bạt kiếm như vậy không?” Đường lão gia tử nãy giờ từ xa chứng kiến toàn bộ, tò mò hỏi.

Độc Cô Tung Hoành đang tức giận đùng đùng, nghe vậy thì trợn mắt mắng: “ Ta muốn xúc phạm ai là chuyện của ta, liên quan cái chó gì tới ngươi mà lắm mồm?” Nói xong leo lên ngựa bỏ đi một nước.

Chỉ một câu nói của Độc Cô Tung Hoành làm cho Đường lão gia tử tức muốn bể phổi, ngây ngốc cả nửa ngày mới giận run rẩy cả người nói: “ Lão.. lão.. lão thất phu ngươi, nếu lúc nãy không nhờ ta lên tiếng can ngăn, hai lão già các ngươi đã đánh nhau sống chết rồi. Lão phu ta có ý tốt khuyên can các ngươi, thế mà ngươi lại …. thật là tức chết mà!”

Lão nghĩ tới là thấy tức giận, ý tốt của lão,hai lão già đã không một tiếng cảm ơn, còn phủi đít bỏ đi, Đường lão gia tử đầu tóc rối loạn, mặt

đỏ bừng bừng như cao huyết áp hét lên giận dữ: “Nếu về sau lão phu thấy gặp chuyện như lần này mà xen vào, lão phu thề không làm người!” Nhưng nghĩ thề chưa đủ độc, lão lại hét to: ”Lão phu chính là nhi tử của vương bá đản(con của con rùa)!” Thanh âm vang dội truyền ra xa.

Các lão gia tử của các đại gia tộc còn lại chưa đi xa, nghe thấy câu hét đó, xém tín nữa là té ngửa: ”Rõ ràng là giọng của lão già Đường Vạn Lý, hắn bị gì vậy nhỉ? Ngay tại hoàng cung, giữa thanh thiên bạch nhật mà hét to mình là nhi tử của vương bát đản là sao? Chẳng lẽ cái đầu bị đập vào đâu nên tưng tưng rồi? Chuyện náo nhiệt thế này mà không được chứng kiến thì thật là tiếc, nhân cơ hội này chạy lại xem sao ah!” Mấy lão già đứng bàn bạc một chút rồi cùng nhau chạy nhanh như điện về phía Đường gia, bộ dáng già nua sắp chết bày ra lúc ở trong cung đã chẳng thấy đâu.

Nói không chừng, mấy lão già này với tốc độ hiện giờ, mấy thanh niên khỏe mạnh có muốn đuổi cũng đuổi không kịp.

Cảnh này mà hoàng đế bệ hạ nhìn thấy chắc chỉ còn nước tức giận mà hộc máu đương trường!

Lúc này, tại Quân gia, Quân Mạc Tà vẫn chưa biết tai họa sắp ập lên đầu mình. Hắn đang sai mấy người giúp việc khỏe mạnh khiêng theo vô số vò lớn xếp thành một hàng. Hắn dùng phương pháp thủ công chế tạo ra dụng cụ nhưỡng rượu (chưng cất rượu) từ kiếp trước của mình, bây giờ là lúc thu hoạch. Nhìn thấy nước rượu đầu màu phấn hồng chảy chầm chậm vào những vò đã chuẩn bị sẵn, vò này đầy lại tới vò tiếp, không khí tràn ngập mùi rượu, Quân Mạc tà vui vẻ vô cùng.

Thật ra, Quân Mạc Tà không thích uống liệt tửu (rượu mạnh), hắn chưng cất ra số rượu này, chẳng qua là muốn đem bán kiếm một số lượng lớn tiền tài mà thôi. Hắn đã tìm hiểu rõ ràng văn hoá uống rượu của thế giới này, do đó, hắn biết mơ ước một vạn lượng vàng một vò rượu của hắn chắc chắn sẽ thành hiện thực. Đương nhiên, lý do hắn làm chuyện này không phải tất cả đều vì tiền bạc, mà còn muốn làm cho mọi

người ở thế giới này, cái gì mới gọi là rượu chân chính! Rượu của Trung Hoa là như thế nào! Rượu nào bản công tư chê, thứ đó là rác rưởi, nếu rượu được bản công tử công nhận, đó chính là rượu ngon. Rượu của ta là một vạn lượng một vò nhỏ! Cho dù vì vậy mà toàn gia bị tịch thu tài sản cũng nhất định không bớt! Đến rượu ngon mà cũng không nhưỡng ra được thì chặt cái đầu trên cổ xuống đi, sống cũng chỉ thêm xấu hổ mà thôi. Ý định thật sự của Quân Mạc Tà là: Nhưỡng ra loại rượu này, chỉ bán duy nhất một lần, sau này không…. Thèm bán nữa! Sau này mỗi tháng chỉ nhưỡng ra tầm mười mấy hai mươi vò, đủ cho toàn gia uống mà thôi, về phần những người khác, hừ hừ. cho dù là lão hoàng đế có muốn uống, Quân đại công tử ta cũng cứng đầu không làm tiếp: Ta nói không có là không có, lão làm gì được ta? Đầu tiên ta làm cho các ngươi nghiện loại rượu này, sau đó, búng tay một cái, không bán nữa! Sau đó ta các ngươi không còn cách nào khác, phải quay lại uống thứ rượu rác rưởi của thế giới này, dù khó uống cũng ráng mà nuốt xuống!

Quân Mạc Tà cực kỳ nóng lòng mong tới lúc đó, muốn nhìn xem mặt mũi lũ quý tộc có tiền sẽ chảy dài như thế no, chắc chắn là sẽ là một cảnh tượng thập phần đặc sắc, lão tử ta sẽ chờ xem kịch hay. Quân Mạc Tà miệng khẽ hát nhỏ, thần sắc của hắn lúc này không thể nào gọi là “tà quân” nữa rồi, phải gọi hắn là “tà thần” mới xứng với hắn.

Không thể không nói, người có thể nghĩ ra chủ ý nham hiểm đến mức độ này, thật sự đã đạt tới đỉnh phong của chữ “tà”.

Đột nhiên, ngoài đại môn truyền tới tiếng đùng đùng vô cùng lớn làm cắt đứt suy nghĩ tà đạo của Quân Mạc Tà làm hắn vô cùng kinh ngạc. Dám có người giữa thanh thiên bạch nhật mà tới Quân gia làm loạn, đúng là chuyện lạ nha? Hắn có đoán cũng đoán không ra, chỉ nghe phía đại môn vô số vô số tiếng răng rắc vang lên, sau đó là tiếng bước chân uỳnh ịch tiến đến, ầm một tiếng, cánh cửa hậu viện của hắn bị đập tan thành nhiều mảnh nhỏ, một giọng nói vang lên: “ Tên nhóc Quân Mạc Tà mau bò ra đây cho lão tử!” Quân Mạc Tà thấy thế liền liên tưởng tới cảnh xã hội đen tìm tới cửa, cứ như mình đã trở về thế giới cũ của mình.

Sau khi giọng nói vang lên, Quân Mạc Tà thò đầu ra nhìn, chỉ thấy bảy tên cẩu hùng tráng hán, to như cây cột điện vung tay múa chân, nét mặt hung dữ tiến về phía mình nhanh như gió.

Mạc Tà suy nghĩ một lúc rồi quyết định, nhanh chân chạy lại phân phó gia nhân: ” Ngươi chạy đi nói cho tam thúc người không cần phải ra mặt, mọi chuyện ở đây do ta tự mình xử lý, ta có thể đối phó, nói người cứ yên tâm, nhân tiện nói cho đại tẩu của ta không cần phải tới đây!” Quân Mạc Tà hiện tại chỉ lo là Quân Vô Ý không kiềm được lo lắng mà chạy tới thì hỏng hết dự tính của hắn.

Quân Vô Ý tuy thực lực đã đạt tới Thiên Huyền cảnh giới, nhưng huyền khí bên trong thân thể vô cùng không ổn định, nên chưa thể vận dụng, nếu tùy tiện động thủ, huyền khí có thể làm nổ tung hết tất cả kinh mạch. Đến lúc đó cho dù là ông trời cũng không thể cứu. . . Còn về phía Quản Thanh Hàn, dù nói thế no cũng chỉ là một nữ nhân tóc dài não ngắn, nhiều khi tới đây lại càng vô ích.

Quân Mạc Tà vừa nhìn đã nhận ra ngay thực lực của bảy người này, tu vi của Quản Thanh Hàn miễn cưỡng chỉ có thể đối phó một tên yếu nhất trong đám này, hơn nữa bọn nó lại đông như vậy.

Gia gia đi vào cung, người hầu bình thường trong nhà không ai có thể chống lại bảy tên Hỗn Thế Ma Vương này, hơn nữa, các đại gia tộc đều có một thỏa thận ngầm: Dù đám tiểu bối làm gì, trưởng bối cũng không ra mặt, để bọn chúng tự giải quyết với nhau. "Xem ra hôm nay ta phải đơn thương độc mã đích ra trận rồi”.

Quân Mạc Tà đương nhiên nhận ra bọn họ.

Độc Cô gia bảy người "Anh hùng hào kiệt trùng thượng tiền" cũng là đại danh đỉnh đỉnh ở Thiên Hương Thành , so với Quân Mạc Tà còn vang dội hơn.

Tuy không phải là bằng hữu, nhưng vẫn chào hỏi khi gặp nhau.

Hiện tại, điều khiến Quân Mạc Tà phân vân đau đầu nhất không phải là mình sẽ bị bảy tên cẩu hùng này hành hạ bầm dập đến mức no, mà là vấn đề … hắn có nên giết sạch bảy tên này hay không? Độc Cô gia có vì vậy mà nổi điên không? Quân gia có thể chống chọi được cơn thịnh nộ đó không?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: "Anh Hùng Hào Kiệt Trùng Thượng Tiền"

Mấy tên gia hỏa này ngoại trừ hơi lớn tuổi, vẫn còn có chút nóng nảy, về cơ bản mỗi người đều vô cùng "đức hạnh", quả thật là huynh đệ một nhà có khác, người nào cũng cao lớn thô kệch, đầu to mắt lớn, râu ria xồm xoàm trên mặt, vừa mới gặp làm cho người khác liên tưởng đến ngay đám cỏ mọc ngang trên lối đi vậy.

"Thực sự quá thần kì mà! Mấy tên này được nuôi lớn bằng cái gì vậy ta? Mỗi người đều có đầy đủ những nét "ưu tú nhất, dũng mãnh nhất" của Trương Phi, nếu cho mấy tên này đi tới thế giới lúc trước của mình đóng Tam Quốc Diễn Nghĩa, chắc chắn cả đám này khỏi cần hóa trang luôn, hơn nữa, quan sát kĩ còn thấy so với hàng hiệu còn "khủng" hơn nhiều".

Bỗng nhiên, trong lòng Quân Mạc Tà có một loại cảm giác là lạ, không biết phải nói thế nào cho đúng nhỉ! Đúng rồi, đó là sự "Hâm mộ", một nỗi "hâm mộ" đến tột cùng: "Thực là làm khó ba huynh đệ Độc Cô gia tộc rồi, luôn luôn ao ước có mấy đứa con đủ khả năng để kế nghiệp cha, thế mà không ngờ lại có những cả bẩy người, mà người nào người ấy cũng vô cùng "đức hạnh". Ôi! Thật khéo mà . . ."

"Quân Mạc Tà! Tiểu tử ngươi có chạy đằng trời?" Độc Cô Anh dẫn đầu, liếc xéo Quân Mạc Tà một cái, ngay sau đó là một loại âm thanh mà người ta vẫn gọi là gầm rống vang lên, thì ra cả sáu người còn lại cũng thật hiểu ý nhau, đồng thời há miệng rống to:" Quân Mạc Tà, tiểu tử ngươi có chạy đàng trời!"

Khinh khủng, thật giống như sấm động giữa ban ngày!

Cây cỏ trong hoa viên dường như cũng cảm nhận được sự kinh khủng này, run rẩy không thôi.

Quân Mạc Tà trong lòng vẫn đang tán thưởng ông tạo sao lại khéo tay tới mức này, thiên hạ quả nhiên nhiều quái sự, không thiếu thứ gì! Đột nhiên trước mắt tối sầm lại, thì ra bảy cái cột đình đang sừng sững trước mặt, trên đó là bảy khuôn giống hệt nhau, mặt đen thui như đít nồi, mười bốn con mắt trợn trừng trông như hung thần ác sát xuất thế vậy, so với họ Quân Mạc Tà phải thấp hơn cả nửa cái đầu.

Người không biết khẳng định nghĩ rằng Quân đại thiếu gia đang thiếu nợ của bảy vị "tráng hán, dũng mãnh" này!

Ngày xưa có truyện Nàng Bạch Tuyết và Bảy chú lùn: còn hôm nay Quân Mạc Tà lại ở cùng một chỗ với bảy cái cột đình, chuyện này mà đồn ra ngoài không khéo sau này viết thành cổ tích cũng nên . . .Quân Mạc Tà trong đầu miên man suy nghĩ, lui về phía sau môt bước, nhìn thẳng bảy vị nhân huynh trước mặt. Không còn cách nào, nếu không làm vậy, chắc chắn phải ngẩng lên mà nhìn. Trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, tiêu sái nói: "Nguyên lai là bảy vị Độc Cô đại ca, thất kính, thất kính; úi, để ta sai gia nhân phà trà mời các vị."

"Bớt nói nhảm đi, ở trước mặt lão tử còn dám hoa chân múa tay à!"

Độc Cô Anh vẻ mặt dữ tợn, song quyền nắm chặt, khớp xương kêu răng rắc quát: "Quân Mạc Tà, tiểu tử thối ngươi đúng là gan lớn, dám trêu trọc tiểu muội của chúng ta! Giỏi...! Để coi hôm nay lão tử đánh ngươi thế nào!"

"Giề? Trêu trọc tiểu muội của các ngươi? Độc Cô Tiểu Nghệ? ! Lời này ai nói vậy? Chuyện này là sao?" Quân Mạc Tà ngạc nhiên nói, đúng là không dám nghĩ tới loại lí do thế này. Bộ dạng cũng không có chút giả dối nào cả.

"Quái, mình bị mấy tên này bức phải lui về sau từ lúc nào vậy nhỉ? Sao chẳng nhớ gì vậy?"

Trong lòng thầm than:" Độc Cô thế gia ngang ngược bá đạo thành tiếng, trước đây mới chỉ nghe nói, không ngờ hôm nay được đại khai nhãn giới. Phì: rõ ràng muội muội ngươi mỗi ngày đều hành hạ ta tìm vui, đổi không ngờ các ngươi lại nói ngược lại được? Ta còn chưa tới nhà gọi cửa còn may chán, thế mà các ngươi đã đến đây gầm gào vu khống sao? Thật thật là buồn cười!"

Với thân phận Độc Cô thế gia, ngang ngược nổi danh thiên hạ như Tiểu Nghệ, còn có người chán sống trêu trọc nàng ta sao? Đúng là chuyện lạ có thật, làm trẻ con cười rụng răng.

"Ngươi còn dám chối! Gây chuyện xong rồi muốn phủi tay sạch sẽ đúng không?". Nghe vậy, đang đứng một bên Độc Cô Hùng gào to lên, còn chưa hết câu, bỗng dưng nghi hoặc ngẩng lên, cãi mũi vĩ đại khịt khịt hít hà hai cái thật mạnh, hai mắt sang lên, cất tiếng hỏi: "Cái gì vậy nhỉ? Tại sao lại thơm như vậy? Thơm thật....!"

Sáu người còn lại không hổ là người một nhà, gần như cùng một lúc đánh hơi được sự lạ, "Mùi hương này thật là... quá mê người!", tất cả đang đờ ra thì bị một lời đó làm bừng tỉnh, cũng chẳng thèm để ý tới Quân Mạc Tà trước mặt, thi nhau hít lấy hít để. Cả bảy cái mũi vĩ đại không ngừng hít hà chỉ trong chốc lát, xung quanh như bị biến thành chân không.

Quân Mạc Tà bỗng thấy khó thở, thắc mắc không biết chuyện gì xảy ra?" A! Hình như thiếu dưỡng khí thì phải? Đúng là một lũ quái vật!"

"Ta mũi thính nhất, mùi này hình như là mùi rượu." Độc Cô Anh nhắm mắt lại, chun chun mũi, vẻ mặt thập phần chắc chắn.

"Đoán mò! Là gì có loại rượu làm thơm như vậy? Mơ ngủ à!" Độc Cô Nhã vẫn ngửa mặt lên trời, bộ dạng vô cùng say sưa.

"Đây nhất định không phải loại bình thường, mà là tiên tửu." Độc Cô Hào tỏ vẻ sành sỏi, rung đùi đắc ý, giống như đã từng được uống vậy.

"Ngươi nghĩ mình là ai! Cái gì tiên tửu? Đúng là thiển cận, ngoan ngoãn té sang một bên đi. . ." Độc Cô Kiệt mắng luôn.

"Ngươi đang đánh rắm à, chính ngươi mới phải té sang một bên đấy?" Độc Cô Hào tức đỏ gay cả mặt.

Ủa, không lẽ là mê dược?" Độc Cô Trùng ngoài miệng thì nói vậy nhưng cái mũi vẫn mở to hít hà liên tục.

"Cho dù là mê dược, tiểu đệ cũng can tâm tìn nguyện để cho mê mẩn cả ngày, lão thiên a, cho ta thử một lần đi, nhỡ đâu từ giờ về sau không còn có dịp nữa thì sao?" Độc Cô Thượng nét mặt đầy say sưa, gần như trong bảy huynh đệ hắn là người hít được nhiều nhất vậy.

"Đồ vô dụng!" Độc Cô Tiền vô cùng khinh bỉ sáu vị ca ca "đức hạnh" của mình, dè bỉu mắng một câu, trong khi bản thân hắn vẫn nhắm ngửa mặt lên trời mắt ra sức hít thở.

Cả bảy người đều rung đùi đắc ý, hai mắt nhắm nghiền ngửa mặt lên trời hít hà, cho nên cả bọn đều không có để ý thấy, ngay phí trước của bọn họ, cách không đầy một trượng có xếp hơn mười vò rượu lớn. Bên trong là một loại rượu có màu vàng óng, hương thơm từ đó đang không ngừng lan tỏa khắp không gian, liên tục chui vào mũ bọn họ, làm ngây ngất lòng người.

Quân đại thiếu gia trợn mắt há miệng: " Thế gian lại có loại người vô sỉ như vậy sao! Hơn nữa, không phải là một người mà là những bảy người lận! Tạo hóa thật khéo tay a!" Hắn nhịn không được liền giả bộ ho khan vài tiếng.

Nhất thời cả bảy người bừng tỉnh. Cả bọn đều cảm thấy có chút xấu hổ, vừa nhìn Quân Mạc Tà mới giật mình nhớ ra nhiệm vụ cần làm, đó là không nhiều lời tóm cổ tên này mang về Độc Cô gia, nghĩ vậy cả bảy người lập tức dừng lại, mười bốn con mắt trợn tròn kinh ngạc. Chỉ thấy trước mặt không biết tự bao giờ đã kê một cái bàn, Quân Mạc Tà đang yên yên ổn ổn ngồi đó, trên tay cầm một chiếc ly bằng ngọc trong suốt,

bên trong đang đựng một chất lỏng màu vàng nhạt trông vô cùng hấp dẫn, hai mắt nhắm hờ từ từ đưa lên miệng, trên mặt hiện lên một nét tiếu ý. Sau đó, trông hắn bộ dạng vô cùng ngây ngất, hà ra một hơi thật dài.....vô cùng cao hứng lên tiếng khen: "Rượu ngon...."

Đúng là chuyện lạ có thật, từ trước tới giờ chưa có nghe ai nói qua có loại rượu vừa trong vừa thơm như thế!

"Đại ca, ngươi xem . . . Đúng là rượu thật đó?" Độc Cô Kiệt nuốt nước bọt ừng ực: "Con mẹ nó, rượu thơm thật."

"Nói thừa! Không phải rượu thì là giấm chua chắc? Ngươi có bao giờ thấy dấm thơm như vậy không? Quả là rượu ngon, sao từ trước tới giờ không có thấy nhỉ? !" Độc Cô Hào nước dãi chảy dài, rơi lộp bộp trên đất, nghe thấy vậy cũng đá đểu hai câu.

"Đừng nói là gặp, ngay cả ta cũng chưa từng nghe nói có loại rượu này! Nhìn thật muồn thử một ngụm!" Độc Cô Trùng đưa tay áo lên lau nước dãi trên miệng, "Xoẹt" một cái, ống tay áo đã ướt sũng.

"Nói thừa! Ai chẳng muốn được thử một ngụm!" Sáu huynh đệ còn lại đồng thời khinh bỉ một phen.

"Quân Mạc Tà!" Độc Cô Anh quát lớn một tiếng như xé rách bầu trời, nhưng chỉ trong nháy mắt liền hạ giọng, dịu dàng hỏi: "Trong tay ngươi, là cái gì vậy?"

Thật kinh sợ, đúng là quái sự, không ngờ một người còn hơn cả Trương Phi mà lại có thể dịu dàng như vậy.

"Cái này cũng phải hỏi, đây là chén rượu, thế ngươi nghĩ nó là cái gì?" Quân Mạc Tà đung đưa chén rượu, làm bộ sơ ý, "Bẹp" một tiếng rượu rơi trên mặt đất vô cùng tà dị, trong chốc lát mùi rượu càng nồng nặc hơn.

Bảy người đồng thời hai mắt trợn tròn, nhất thời cúi đầu nhìn xuống mặt đất, tại nơi đó đang có một chỗ bị rượu hất ra ướt sũng. Cả bọn hai mắt như tóe lửa: rượu quý như vậy trước giờ chưa có nghe qua mà tên tiểu tử này lại nỡ lòng làm đổ, thật là đáng hận! Sao lại có thể để như vậy? Ai chứ ta không thể nhịn được . . . Đúng, chúng ta không thể nhịn được nữa!

"Ta biết đó là chén rượu! Ta muốn hỏi ngươi trong chén là cái gì cơ?" Độc Cô Anh gầm nhẹ.

"Đây là nhà ta! Chén rượu này là chén rượu của ta, ta thích rót cài gì vào đó là quyền của ta, có thể là dấm chua, xì dầu, ngươi ý kiến giề", Quân Mạc Tà hai mắt không chớp nói, sau đó đưa hai chân gác lên bàn, hai bàn chân rung rung đắc ý nói: "Đương nhiên, còn có thể dùng để rót rượu."

Câu nói vừa xong, lại đưa chén rượu lên uống một ngụm, tấm tắc khen hai tiếng, đột nhiên giật mình như tỉnh mộng, hai mắt mở lớn hói: "Mà đúng rồi, rốt cục các ngươi tới đây làm gì? Có chuyện gì thì nói nhanh lên một chút, nếu không té đê."

Bảy vị huynh đệ nhà Độc Cô ánh mắt đều dán vào tay cầm chén rượu của Quân Mạc Tà, không ngừng than thở, rượu ngon thế kia mà tên tiểu tử tay chân cứ đung đưa hoài, nếu sánh ra ngoài thì sao, mỗi cái đưa tay nhấc chân của Quân đại thiếu gia đều làm cho cả lũ giật mình thon thót, tức giận vô cùng nhưng cũng chỉ biết dậm chân tại chỗ mà thôi!

"Chúng ta phụng mệnh tới bắt ngươi ....." Độc Cô Hùng thuận miệng đáp, còn chưa nói hết câu đã bị Độc Cô Hào hung hăng dậm cho một phát vào chân, nhất thời nhảy tưng tưng kêu oai oái.

"Chúng ta phụng mệnh đến mời Quân đại công tử qua phủ gặp mặt một chuyến, để cho quan hệ hai nhà càng thêm khăng khít." Độc Cô Hào cố nặn ra vẻ nhã nhặn hiếm thấy, gật gật gù gù, nhấn mạnh từng chữ một. Theo từng động tác của hắn, nước dãi trên miệng bắn ra tứ phía, thấy vậy Quân đại thiếu gia vội vàng lấy tay che chén rượu lại.

Bên cạnh Độc Cô Anh thông minh đột xuất cũng đứng lên, trong đầu vừa có sáng kiến, cái miệng rộng ngoác ra đang định nói chuyện, nhưng khổ nỗi bên trong có nhiều nước bọt quá nói không nên lời, hắn vội vàng nuốt ực ực vài cái rồi nói: "Đúng đó, đúng đó, đây là ý của Lão gia tử nhà ta, quan hệ giữa hai nhà chúng ta từ trước tới giờ luôn vô cùng thân thiết mà, đúng, chính là vô cùng thân thiết, cho nên đồ tốt nên chia nhau cùng hưởng a,hắc, hắc . . ."

Sáu người còn lại cũng gật gù tán đồng, bộ dạng vô cùng chân thành.

"A...Độc Cô lão đại nhân quá khách khí rồi." Quân Mạc Tà cố làm ra vẻ áy láy, tiện thể "Xoát" một tiếng đem rượu trong chén hất đi, đây chính là rượu đầu chưa có pha loãng, uy lực khỏi nói. Quân Mạc Tà không dại gì mà uống nhiều, dù sao cũng chẳng phải là của ngon vật lạ gì, sau đó tươi cười đứng dậy nói: "Đã như vậy, chúng ta nên mau đi thôi, không nên để Lão đại nhân chờ lâu."

"Trời, mấy cái cây kia...!" Nhìn Quân Mạc Tà đổ cả một chén rượu đi như vậy cả bẩy người nhịn không được đều than thở....

"Sao thế....." Quân Mạc Tà cố ý nói ngập ngừng.

Biết đã bị người ta nhìn thấu, cả bảy người đều xấu hổ "Hì hì . . ."cười gượng, Độc Cô Anh mặt dày nói nói: "Quân công tử, hai nhà chúng ta tình nghĩa thâm hậu, mấy huynh đệ chúng ta thỉnh ngươi sang nhà chơi, ngươi coi rượu này có nên đem theo cho gia gia ta ..... nếm thử không?"

Quân Mạc Tà ra vẻ khó xử, lắc đầu nguầy nguậy: "Không được, không được, chỗ này của ta cũng không có nhiều. Đây chính là cực phẩm ngàn năm khó gặp, dù là một giọt cũng vô cùng tinh túy, nghìn vàng khó đổi, ta phải để lại thưởng thức cái đã." Vừa nói vừa đưa ngón tay chỉ về mấy vò rượu: "Mấy vò này uống hết là nhịn, không có thêm nữa đâu."

Cái này cũng không nên làm căng quá, bảy người hướng theo ngón tay Quân Mạc Tà nhìn về phía mầy vò rượu cạnh đó, nhất thời ánh mắt

không dời đi được!

"Hừ ... hừ...., mỗi giọt đều tinh túy vô cùng, quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, không ngờ lại còn có thêm người quảng cáo hộ . . . Cái này cũng coi như là chút lễ mọn trả lại cho các ngươi đi".

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Tửu Lượng Tốt

Quân Mạc Tà giương một ngón tay ra chỉ, huynh đệ bảy người nhãn thần đều nhìn theo hướng ngón tay hắn, nhất thời trở nên cứng đờ. Cả đám tức giận mắng:

- Ngươi còn nói không nhiều lắm? Cái vò lớn như vậy a!

Bên trong ít ra cũng phải năm mươi cân rượu. Chỗ này ..... ít nhất .... cũng có vài trăm cân, đáng tiếc là chúng ta chỉ có thể ngửi... Một giọt cũng không được nếm, một giọt cũng đánh giá nghìn vàng a, ngươi tại sao không đi cướp luôn đi?!.... Bất quá, chỉ ngửi hương vị thôi thì rượu này nghìn vàng cũng đáng.

- Các vị đại ca, chúng ta không phải đi bái kiến Độc Cô lão đại nhân sao?

Quân Mạc Tà đi vài bước, nhìn lại, chỉ thấy bảy người vẫn vẫn đứng yên như cũ, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào mấy vò rượu, chân giống như đã mọc rễ dính chặt vào đất, quanh mép nước dãi dầm dề.

Lẽ nào có keo dính dưới đế giày sao?! Dưới đất nhất định là không có keo dán, bất quá ma lực của rượu ngon cũng rất lớn!

- Thì ra là thế, nhờ bảy vị đại ca nhắc khéo, tiểu đệ xin đa tạ.

Quân Mạc Tà quay ngược trở lại, trầm giọng quát:

- Người đâu?

Lập tức mấy người giúp việc vvọi vàng chạy đến:

- Thiếu gia có gì phân phó?

- Bổn Thiếu gia đã không cẩn thận, các ngươi tại sao cũng vô ý như vậy? Đem hết mấy vò rượu này niêm phong lại, nếu không phải nhờ các vị Độc Cô đại ca nhắc nhở, rượu của ta đã bay mùi hết rồi! Sau đó, đem tất cả khiêng đi cho ta...

Quân Mạc Tà nói tới đây thì ngừng một chút.Mấy người giúp việc há hốc mồm, thiếu gia không phải nói lầm chứ? Không phải lúc nãy người vừa dặn chúng ta nhất định không được niêm phong mấy vò này rồi để đây sao? Bây giờ lại nói như thế?

Bảy vị mãnh nam của Độc Cô gia nghe vậy đều thấy sướng âm ĩ, cho rằng Quân Mạc Tà kêu người giúp việc khiêng mấy vò rượu này làm lễ vật tặng cho lão gia tử nhà mình, vừa nghĩ tới sau này có thể thưởng thức một chút liền nhịn không được trên mặt lộ rõ sự vui mừng mà khoa chân múa tay, bỗng nghe:

- .... khiệng vào để trong kho của ta, chờ buổi tối ta trở về sẽ cùng gia gia và tam thúc cử hành gia yến!

Quân Mạc Tà nghiêm mặt nói:

- Nhân tiện mời thêm vài vị khách, mà chừng này rượu e là không đủ.... các ngươi nên chuẩn bị thêm rượu dự trữ, kẻo làm chậm trễ việc đón tiếp khách quý.

Mấy người giúp việc cúi người nhận mệnh, tiến tới mấy vò rượu đem chúng niêm phong lại.

- Chậm đã!

Độc Cô Anh động tác mau lẹ không gì sánh được, nhảy tới cạnh vò rượu, hất người giúp việc ra rồi đem mấy bình rượu giấu sau lưng. Tư thế phi thân đẹp mắt như vậy, nếu là người không biết còn tưởng rằng

tên này chính là một tuyệt thế cao thủ đang xuất tuyệt chiêu. Sáu huynh đệ còn lại cũng sực tỉnh, không hẹn mà cùng tiến tới chắn trước mấy vò rượu, bày ra tư thế sắp sửa gặp đại địch đến nơi. Té ra những vò rượu này là để Quân gia khuya hôm nay tiếp tổ chức yến tiệc, mà còn có khả năng không đủ rượu. Nói vậy chẳng phải là sau tối hôm nay, tất cả mấy vò rượu ngon này cũng không còn? Bọn họ cũng không nghĩ tới, lời nói của Quân Mạc Tà thật sự có quá nhiều kẽ hở, lúc thì nói mình muốn giữ lại từ từ uống, lúc thì lại nói sẽ tổ chức yến tiệc, đem rượu tiếp đãi khách cho tới hết thì thôi, đúng là tiền hậu bất nhất mà. Tuy nhiên, bảy người này khi nghe rượu ngon sẽ không còn, trong lòng đã cuống cuồng, làm sao mà nhận ra.

- Bảy vị đại ca làm vậy là ý gì?

Quân Mạc Tà làm ra vẻ khó hiểu hỏi.

- Gia gia của ta sẽ chờ ta về tối nay, tốt nhất chúng ta nên đi nhanh về nhanh.

Một câu nói kia đã khiến trong đầu bảy người này bỏ đi ý niệm cướp đoạt.

-Nguyên lai rượu này dùng để chiêu đãi Quân đại nguyên soái. Ha ha a hắc cạc cạc hì hì..

Độc Cô Anh cười mà thực ra không giống như cười, chẳng biết tại sao lại phát ra thanh âm như vậy, đột nhiên hắn nháy mắt. Sáu người còn lại nhất thời hiểu ý, như sáu con mãnh hổ xuất sơn, trong nháy mắt đem Quân Mạc Tà chế trụ, sau đó trong nháy mắt đem bốn người giúp việc đánh ngã xuống đất. Độc Cô Anh không ngừng thét to:

- Nhẹ tay thôi, nghìn vạn lần đừng làm ai bị thương.

Độc Cô Tiền giống như một trận gió chạy vào căn phòng trước mặt, một lát tay không chạy ra. Độc Cô Hùng giọng căm hận mắng to:

- Đồ con heo, xuống bếp mới có bát!

Độc Cô Trùng cùng Độc Cô Thượng xoát một tiếng đi ra ngoài, không bao lâu, mỗi người trong tay cầm một cái chén lớn cười ha hả trở về.

- Nghìn vạn lần đừng để rớt rượu ra ngoài.

Độc Cô Anh vẻ mặt trịnh trọng căn dặn:

- Theo quy tắc cũ, rượu sẽ do mọi người thay phiên nhau rót, uống từng vò một, đừng uống nhiều quá. Nhanh lên, uống một bát cho đã nghiền. Sau đó chúng ta đem Quân Mạc Tà hồi phủ. Nghìn vạn lần không thể uống say, lão lục, tiểu tử ngươi mê rượu nhất, nhớ kỹ uống ít thôi.

Xem ra mấy người này bình thường ở nhà uống trộm không ít, kinh nghiệm rất phong phú.

- Biết rồi!

Mấy người còn lại đã sớm không kềm nổi, ào ào chạy tới mấy vò rượu, mỗi người cẩn thận khiêng một vò, đem tới bàn đá rồi chia nhau ngồi xung quanh.

Độc Cô Anh bưng bát rượu lên, trước hết ngửi ngửi một cách mê luyến, sau đó mới mở to cái miệng uống một ngụm đầy, lập tức, một cổ lạnh lẽo như sợi tơ thuận theo cổ họng đi xuống, ngay sau đó trong bụng dâng lên một cổ hỏa diễm rừng rực, cảm giác cả người bay bay như thần tiên. Hắn lên tiếng khen:

- Quả nhiên là hảo tửu! Cực phẩm hảo tửu, trước đây uống rượu ngự cống (rượu dâng lên cho vua) và gì gì đó, toàn là rác rưởi! Sau này chắc chắn phải hỏi kỹ Quân Mạc Tà chỗ bán mới được!

Sáu người còn lại động tác giống y chang nhau, đồng thời uống một ngụm, sau đó đồng loạt “khà” một tiếng, đầu ngửa lên trời, ngồi ôm bụng

rung đùi khoái trá, không hẹn mà cùng nhau rên lên sung sướng.

Bảy đại hán tử giờ phút này thanh âm phát ra giống như là của mười cô kỹ nữ thanh lâu đang cùng nhau tiếp khách,”ấy ấy” cùng một chỗ, thanh âm cực kỳ kiều diễm ướt át làm cho Quân Mạc Tà cả người lạnh run, rợn hết tóc gáy, cảm giác giống như nửa đêm đi ngang nghĩa trang, gai ốc nổi khắp người.

Ngay sau đó, bảy người càng lúc càng gấp, liếp tục múc rượu, thỉnh thoảng vang lên thanh âm tranh chấp:

- Lão đại ngươi hai chén rồi, ta mới được một chén...

- Lão thất ngươi lăn qua một bên, đừng cướp rượu của ta ...

- Uống ngon thật...

- Ngươi, ngươi tại sao lại đẩy ta?

- Lão tam ngươi không nói gì mà đã uống hết ba chén, thật là vô sỉ mà.....

Không ai ngờ bảy huynh đệ này có thể làm vậy, chính mình đạp văng cửa nhà người ta, đường đường là nhà của một đại nguyên soái đế quốc, nhưng thời gian trôi qua không biết bao lâu, không thấy một người thị vệ hay quân sĩ nào tiến tới, bảy tên này không ai thấy bất thường, còn cư nhiên ngồi uống rượu như thế, thông minh đến mức này thì Quân Mạc Tà chỉ còn biết giương mắt mà nhìn. Tình huống này giống như một đám đạo tặc phô trương thanh thế xông vào nhà người ta, thản nhiên như không ngồi uống rượu, lại còn uống say nữa chứ, uống đến không thèm để ý tới chủ nhà đã đi báo quan từ sớm. Quân Vô Ý lặng lẽ xuất hiện, nhìn Quân Mạc Tà cười giễu xong lại vô thanh vô tức rời đi. Phía ngoài cửa, mấy trăm thị vệ của Quân gia cũng lặng lẽ rời đi…. Rượu này có thể gọi là chân chính rượu mạnh, chính là nước đầu tiên chưa qua pha loãng tí nào, nếu so sánh với cấp độ cồn của kiếp trước thì ít nhất, rượu

này cũng phải bảy, tám mươi độ, có khi còn cao hơn, nếu gọi là cồn tinh khiết cũng không có gì quá.

Một chén ít nhất nửa cân a, Quân Mạc Tà trong lòng thầm thương hại.

Quân Mạc Tà ra vẻ bị chế trụ huyền khí mằm im trên mặt đất, mấy mãnh nam huynh đệ không ai để ý đến hắn, chỉ sợ mình uống rượu ít hơn người khác. Đương nhiên, với kiểu chế trụ này với Quân Mạc Tà mà nói thì có cũng như không. Lúc đầu hắn còn sợ bảy huynh đệ phát hiện nên giả vờ hôn mê, về sau liền ngồi dậy lẳng lặng nhìn bảy người ngươi tranh ta đoạt. Đến cuối cùng thì đứng hẳn lên, hoạt động tay chân một chút, sau đó khoanh tay đứng một xem náo nhiệt, bảy huynh đệ không ai thèm để ý tới hắn.

Chỉ chốc lát, thực sự chỉ chốc lát..." Phanh!" Độc Cô Tiền trẻ tuổi nhất, tửu lượng kém nhất, phát tác cũng sớm nhất, nhịn không được, ngã lộn nhào , vừa ngã xong là ngủ luôn.

Độc Cô Hào tưởng hắn tranh rượu, bất mãn tung một cước, đem Độc Cô Tiền đá văng ra ngoài, sau đó bước nhanh tới múc rượu.

" Phanh!" Độc Cô Trùng trên đường đi lấy rượu cũng lảo đảo, cuối cùng nhịn không được ngã xuống .

"Phanh!"

"Phanh!"

"Phanh!"

"Phanh!"

"Phanh!"

Trên mặt đất, bảy người nằm la liệt.

Thật là không có biện pháp, rượu này thật sự quá mạnh mà, phỏng chừng ngay cả hiệu lực của mông hãn dược cũng không nhanh được như vậy!

Tuy nói tửu lượng là có cao có thấp, bất quá cũng phải tùy loại rượu, bảy tên mãnh nam huynh đệ này cơ hồ là cùng nhau ngã xuống một lúc.

Quân đại thiếu gia lần này đem ra vốn là liệt tửu, mà rượu này chính là nước đầu, quả thực không khác gì cồn, bảy tên này tuy rằng tửu lượng bất phàm, nhưng có thể trụ tới lúc này mới gục cũng gọi là kinh khủng, giống như một người từ nhỏ tới lớn chỉ uống bia, đột nhiên uống một chén rượu xái (rượu nước thứ hai, nồng độ khoảng 60,70%). Vừa vào miệng thì không sao, thậm chí còn có thể tu hết trong một hơi, nhưng một khi rượu đã bắt đầu ngấm vào, đã đi vào túy mộng như thế này thì phỏng chừng một vài ngày sau cũng chưa thể tỉnh lại. Huống chi Độc Cô gia huynh đệ bảy người, người nào cũng uống ít nhất ba bốn bát to.

Trong chốc lát, từ tiểu viện của Quân Mạc Tà, tiếng ngáy vang ra như sấm. Tuy lần này phiền phức đã được giải quyết êm xuôi, nhưng Quân Mạc Tà cũng vô cùng bực mình. Nguyên nhân chính là do bảy huynh đệ này gây ra."Muốn ngủ thì cứ ngủ đi, lại còn ngáy là sao? Nếu chỉ như vậy cũng được đi, ta nhịn, nhưng các ngươi không chỉ có ngáy không thôi, nào là nghiến răng, nào là huýt gió, cái kiểu chó nào cũng có… lại còn trầm bổng du dương, thay phiên nhau vang lên nữa chứ". Trong khi Quân Mạc Tà đang phiền não suy nghĩ thì Độc Cô Anh, đang nằm phè trên mặt đất lại bắt đầu huýt gió.

Quân Mạc Tà bay lên tung một cước thẳng vào “thằng nhỏ” của hắn, oán hận mà chửi đổng:

- Kêu la cái chó gì!

Lúc đó tiếng huýt gió đột nhiên ngừng lại, Độc Cô Anh bị đá liền trở mình, ngửa mặt hướng lên trời, lẩm bẩm nói:

- Hảo tửu...

Lúc này, trên đầu tường sát vách của tiểu viện , Quản Thanh Hàn, một thân trường bào bạch sắc trắng như tuyết đứng nấp dưới một cành cây to đang giương to đôi mắt mà nhìn, thần sắc hiện ra vẻ không thể tin được.

Nàng có nhận được lời thông tri của Khả Nhi. Tuy nhiên, nàng vẫn tới.

Khi Độc Cô Gia huynh đệ bảy người đạp nát đại môn mà tiến đến, Quản Thanh Hàn đã rút trường kiếm ra, chỉ cần Độc Cô Anh huynh đệ mấy người làm cho Quân Mạc Tà bị thương hoặc muốn đem Quân Mạc Tà đi, Quản Thanh Hàn sẽ ra tay ngay lập tức. Dù nàng biết rõ là không địch lại, nàng cũng sẽ tận lực ra tay.

Tuy nàng từ trước tới giờ không vừa mắt với Quân Mạc Tà nhưng hắn dù sao cũng là đời thứ ba độc nhất của Quân gia, cũng chính là tiểu thúc tử (em chồng) của nàng, nàng dù thế nào cũng không thể khoanh tay đứng nhìn hắn bị thương tổn. Thêm vào đó, dạo này hắn có vẻ giống “người” hơn trước….

Nhưng khi chứng kiến tất cả, Quản Thanh Hàn ngạc nhiên đến hai mắt mở to, trong ánh mắt thậm chí có vài phần bội phục khi nhìn thấy Quân Mạc Tà không có một chút run sợ lúc đám người này tiến tới. Trong trí nhớ của nàng, lúc này nếu Quân Mạc Tà sợ đến mức tè ra quần thì cũng không phải chuyện lạ, nhưng hôm nay hắn lại bình tĩnh một cách dị thường. Sau đó lại dùng kế lạt mềm buộc chặt, đem bảy huynh đệ của Độc Cô gia dẫn dắt vào bẫy, để cho bọn họ cảm thấy đang chiếm tiện nghi lớn lao, nhưng kì thực là đang bị lừa, sau đó tự chuốc mình say đến không còn biết gì... Tuy rằng bảy người này đều là ngu đến không thể ngu hơn, nhưng kết quả như thế, vẫn khiến Quản Thanh Hàn ngạc nhiên: "Tất cả mưu mẹo này đều do Quân Mạc Tà, một tên phá gia chi tử nhát như chuột bày ra sao?"

Nhè nhẹ thở dài, Quản Thanh Hàn cũng vô thanh vô tức tiêu thất.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Độc Cô Đến Nhà

Từ không trung truyền đến một tiếng rít xé gió, một luồng lam quang như lưu tinh rơi, trực tiếp đáp xuống tiểu viện của Quân Mạc Tà, chính là Quân Chiến Thiên Quân lão gia tử gấp rút trở về.

Khi về đến, lão gia tử liền sửng sốt. Lão vốn tưởng rằng, lão đi vắng lâu như vậy, cháu mình cho dù là không bị bắt đi, chắc chắn cũng bị hành hạ bầm dập như trái chuối. Tuy rằng cháu mình gần đây tiến bộ rất thần tốc, nhưng vẫn chưa vượt qua ngưỡng cửu phẩm huyền khí, dù là bị đánh, hay bị bắt mất cũng là chuyện trong dự kiến, vốn lão nhân gia đã chuẩn bị sẵn tinh thần, chỉ cần về tới nhà mà không thấy đứa cháu cưng của mình là lão sẽ lập tức đi túm râu Độc Cô Tung Hoành đòi nợ gấp đôi. Tất cả đã chuẩn bị sẵn, cuối cùng khi về tới nhà lại nhìn thấy cảnh tượng bất ngờ đến không thể bất ngờ hơn.

Vui mừng? Ngạc nhiên? Sợ hãi?

“Phim” gì đang được chiếu ở đây đây?

Đứa cháu cưng của mình thì ngồi thoải mái bình yên vô sự, mà bảy tên tiểu tử độc cô gia thì nằm ngổn ngang bất tỉnh nhân sự trên mặt đất… Ách, lão gia tử thấy mình lầm rồi, không phải là bất tỉnh, mà là say rượu ngủ như chết.

Quân Chiến Thiên dụi dụi mắt, lão vẫn sợ là mình đang bị hoa mắt nhìn lầm. Lão gia tử vừa không tin tưởng, vừa hiếu kỳ làm sao đứa cháu cưng của mình có thể đạt được chiến thắng huy hoàng như thế này. Đương trường đem tất cả mấy người tới bắt mình ngồi uống rượu, không

những uống bình thường mà là uống tới say như chết. Mặc dù lão gia tử biết độ mạnh của rượu do cháu mình nhưỡng ra rất là kinh người, nhưng lão ngàn vạn lần cũng tính không ra được tình cảnh trước mắt.

“ Như vậy thằng cháu cũng không sao rồi!” Quân lão gia tử nói mấy câu rồi chấp tay sau đít lững thững bỏ đi. Chuyện đã thế này thì lão không cần tham dự nữa.

Hai cha con Độc Cô Tung Hoành sau khi về tới nhà, biết được bảy tên tiểu tử đã mang theo lửa giận bừng bừng kéo tới nhà Quân Mạc Tà thì trong lòng có chút hối hận: “Xem thái độ của Quân Chiến Thiên hôm nay, nếu như bảy tên tiểu tử nhà mình mà có lỡ xuống tay ngoan độc, có lẽ Độc Cô gia và Quân gia phải đụng độ to thật rồi?”

“Haiz, ta cũng quá manh động rồi. Nếu trước hết cứ tìm lão già Quân Chiến Thiên mà trút giận thì cũng không to chuyện như bây giờ.”

Phụ tử sốt hai người sốt ruột như ngồi trên đống lửa. Thật ra, nếu luận về thực lực, Độc Cô gia không hề thua kém Quân gia. Tuy nhiên, nếu hai nhà đã đi tới nước cờ không thể quay đầu là thực sự khai chiến với nhau thì hậu quả sẽ kinh thiên động địa! Thêm vào đó, hiện tại Quân Chiến Thiên đã không còn gì để mất nữa, chính là không thể lùi bước, lão chắc chắn sẽ liều mạng, có lỡ chết đi thì cũng ráng kéo theo càng nhiều người càng tốt, mà chỉ sợ đến lúc đó, e là không chỉ có Độc Cô gia mà cả cái Thiên Hương đế quốc này cũng phải bồi táng theo Quân gia….

Trời ạ, to chuyện quá rồi!

Độc Cô Tung Hoành lão gia tử không ngừng đi tới đi lui, lòng nóng như lửa đốt. Độc Cô Vô Địch chỉ dám giương mắt ra mà nhìn, không dám ho he một tiếng.

Chờ đến khi mặt trời đổ về phía Tây, hai cha con cho dù ngu đến mấy cũng cảm thấy không bình thường: “Sao giờ này vẫn chưa về? Hay là mấy tên tiểu tử nhà mình đã ra tay không biết nặng nhẹ, đem Quân Mạc Tà đánh cho tàn phế rồi chứ? Sau đó lại đụng phải Quân Chiến Thiên

quay về, lão già đó quá giận dữ nên …. Lão thiên ơi! Có khi nào Quân Chiến Thiên sẽ không thèm để ý phong độ trưởng bối mà xuống tay luôn không?”

Hai cha con đều hiểu rõ trong lòng, chuyện này rất có khả năng xảy ra, rồi hai người nhìn nhau, đồng thời nhận ra sự kinh hãi trong mắt đối phương.

Đúng lúc này, một tên thị vệ vội vã chạy tới:

- Bẩm gia chủ, Quân gia Quân Mạc Tà công tử sai người đưa tới một số đồ vật.

- Nhanh trình lên .

Độc Cô Tung Hoành trong lòng cảm thấy không ổn. tuy nhiên, nếu là đồ vật do Quân Mạc Tà sai người đem tới , chứng tỏ hắn vẫn bình yên, chưa có chuyện lớn gì xảy ra nên lão cũng yên tâm.

Đồ vật Quân Mạc Tà đưa tới chính là một cái túi nhỏ, Độc Cô Tung Hoành cầm ở trong tay sờ sờ, mặt liền biến sắc, nhanh chóng đem cái túi dốc ngược ra bàn, vô số đồ vật rơi ra.

- Phế vật mà, đúng là một đám phế vật.

Độc Cô Tung Hoành lão gia tử nổi giận đùng đùng, tung một cú song phi vào mồm Độc Cô Vô Địch đại tướng quân:

- Ngươi nhìn coi, mấy đứa con của ngươi được nuôi thành cái giống gì.

Lão gia tử run run chỉ tay thẳng vào mặt con:

- Ngươi nhìn xem, bảy người đánh một người, vậy mà tất cả đều bị bắt sống! Ngay cả ngọc bội gia tộc cũng bị người ta đem tới quẳng trả vào mặt! Thật là làm mất mặt lão tử mà!

Đột nhiên bị tai họa từ trên trời rơi xuống, Độc Cô Vô Địch chỉ biết ôm đầu kêu to, trong lòng thầm oán hận: “Cái gì mà ta nuôi thành cái giống gì? Chẳng lẽ bảy đứa cháu không phải cũng do lão nhân gia người dạy ra sao?”

Đồ vật trong túi mà Quân Mạc Tà gửi tới chính là ngọc bội tuỳ thân của bảy huynh đệ Độc Cô gia, chỉ có con cháu của chi trưởng Độc Cô thế gia mới được đeo loại ngọc bội này, cũng là tượng trưng cho danh phận của chúng. Bên trong túi còn có một mảng giấy nhỏ viết:

- Bảy vị Độc Cô đại ca đều đang làm khách tại Quân gia, chúng ta sống cùng nhau rất hợp ý, chỉ khoảng hai ba tháng nữa sẽ trở về, mong Độc Cô lão đại nhân và Độc Cô đại tướng quân không cần mong nhớ.

- Cái gì mà làm khách? Cái gì mà hai tháng nữa sẽ quay về? Lại còn xin đừng mong nhớ nữa chứ?

Độc Cô Tung Hoành tức giận đến xì khói lỗ tai:

- Vô Địch, ngươi lập tức tới Quân gia, đem bảy tên tiểu tử không ra hồn về đây! Lão tử phải từ từ lột da chúng mới hả giận!

Độc Cô Vô Địch vui mừng như vừa thoát chết, bước gấp ra ngoài như chạy trốn. Vừa bước ra thì nghe trong phòng vang lên tiếng rống giận dữ, hắn vội vàng leo lên ngựa, thúc cho chạy thật nhanh.

Lần này, Độc Cô Vô Địch đại tướng quân mang theo một trăm tên thân vệ đi tới Quân gia, dùng chính quy lễ nghĩa mà tới, đó là gửi thiếp báo trước. Bảy đứa con của hắn có thể không kiêng nể xông vào nhà Quân gia, cũng có thể xem như thiếu niên hồ đồ không biết chuyện, chỉ cần giải thích vài câu là được. Tuy nhiên, Độc Cô Vô Địch lần này đích thân tới nên hắn cũng không dám liều lĩnh mà xông vào, dù hắn có hơi lưu manh, nhưng hắn vẫn đường đường là một trong những tướng quân nổi tiếng không ai không biết của Thiên Hương đế quốc.

Thân vệ đi theo Độc Cô Vô Địch xuống ngựa đem danh thiếp đưa tới, báo danh xin cầu kiến Quân Chiến Thiên Quân lão gia tử, người gác cổng thu lấy danh thiếp rồi có chút khách khí đáp lời:

- Lão đại nhân không có trong phủ, người vừa mới xuất môn ra ngoài.

Độc Cô Vô Địch nhất thời có chút thẹn quá giận " Rõ ràng mới cùng với lão gia tử nhà ta bạt kiếm giương cung, sau đó vội vàng trở về, ta về nhà liền tới đây, chẳng cách bao nhiêu thời gian, tên này lại nói vừa mới xuất môn là ý gì? Nếu không phải các ngươi chế trụ nhi tử của ta, chiếm hết thương phong, cá ngươi cũng không thoải mái như bây giờ? Còn bày đặt ở đó giả điên?"

Đương nhiên, đó cũng chỉ là sự suy đoán mà thôi, "Người phải đứng dưới diên, không thể không cuối đầu" mà, sau đó hắn xin cầu kiến Quân Vô Ý Quân tam gia: "Con của lão đi đứng không tiện, cũng nói không có nhà luôn chứ?"

Người gác cổng còn chưa vào báo tin, đã nghe tiếng cười sang sảng:

- Thì ra la Độc Cô huynh đại giá quang lâm, Vô Ý vô cùng vui mừng, đã lâu không nhìn thấy huynh, còn phải thông báo cái gì chứ, ta nghiêm chỉnh xếp hàng chào đón huynh còn không kịp.

Độc Cô Vô Địch nhìn lại thì thấy Quân Vô Ý mặc một thân thanh bào ngồi trên xe lăn từ trong nội viện từ từ tiến tới, vẻ mặt bình tĩnh mỉm cười với hắn.

Quân Vô Ý trước mặt, so với lúc trước không có gì khác cả, nhưng với kinh nghiệm được hun đúc từ sa trường đẫm máu của Độc Cô Vô Địch, hắn cảm thấy có điều gì đó không bình thường.

Trầm tĩnh! Đúng vậy, quá trầm tĩnh, đến nỗi làm cho người khác cảm thấy lạnh lẽo và sợ hãi!

Thêm vào đó, dưới ánh mắt tĩnh lặng của Quân Vô Ý, Độc Cô Vô Địch cảm giác được có một cỗ hào khí xung thiên! Giống như một thanh thần binh lợi khí, sau bao năm ẩn nhẫn đã được rút ra khỏi vỏ, phong mang tái hiện, như rồng gầm hổ thét, như uy lăng thiên hạ, tái chiến phong vân! (uy phong khắp thiên hạ, mưa gió khắp nơi)

Lúc này, Độc Cô Vô Địch đột nhiên có một loại cảm giác người đứng trước mặt mình không phải là một Quân Vô Ý, người mười năm qua tàn phế; mà chính là Bạch Y tướng quân năm xưa! Chính là người tiếu ngạo thiên hạ, chỉ huy muôn vàn gót sắt đạp bằng Huyền Huyền đại lục: Quân Vô Hối! Phụ thân của Quân Mạc Tà, người đã từng bách chiến bách thắng, thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, thống suất ba quân bất bại quân thần!

Trong giây phút đó, trong lòng Độc Cô Vô Địch đột nhiên dâng lên một sự tôn kính không thể giải thích.

Quân Vô Hối, người mà Độc Cô Vô Địch suốt đời tôn kính, ngưỡng mộ, cũng là mục tiêu lớn nhất cho Độc Cô Vô Địch phấn đấu cả kiếp này. Đã từng là thuộc hạ của Quân Vô Hối khi xưa, nhiều khi, nửa đêm nằm mộng, hắn còn nghe rõ mồn một tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên trong gió của năm tháng xưa theo về.

- Vô Địch, chờ ta chiến thắng trở về, ta và đệ huynh đệ hai người chúng ta sẽ liên thủ, đem Vũ Đường đế quốc dày xéo dưới vó ngựa của hai ta nhé ha ha ha…

Đây chính là những lời mà Quân Vô Hối trước khi xuất chinh, ngồi trên lưng ngựa vỗ vai Độc Cô Vô Địch, khí thế ngạo thiên mà nói.

Nhưng cuối cùng, Vô Hối và Vô Địch, hai vị huynh đệ này cả đời còn lại đều không có lấy một cơ hội cùng nhau xong pha sa trường nữa. Đây cũng là điều tiếc nuối lớn nhất của Độc Cô Vô Địch, khiến hắn mỗi lần uống say không lúc nào là không nhắc lại.

- Tuân mệnh, thưa…

Độc Cô Vô Địch kích động bước tới hai bước, miệng đã muốn thốt ra hai chữ “đại ca” mà khi xưa hay gọi Quân Vô Hối, nhưng hắn cũng kềm được, tỉnh táo nhìn rõ, cuối cùng nhận ra người đang ngồi trên xe lăn là Quân Vô Ý, người đã tàn phế mười năm nay.

Vào lúc này, Độc Cô Vô Địch đột nhiên ngẩn ngơ, đôi mắt lại có chút ươn ướt.

- Độc Cô huynh?

Quân Vô Ý nhàn nhạt nhìn Độc Cô Vô Địch, lão chiến hữu, mà cũng là lão huynh đệ đã từng sóng vai chiến đấu cùng mình, ánh mắt không có chút cảm tình mà lại lạnh lùng như băng.

Năm đó, Quân gia song hùng chết trận, Quân gia tuy rằng vẫn là một đại gia tộc của Thiên Hương thành, nhưng không thể nào so với trước đây. Lúc đó, Độc Cô thế gia mới bắt đầu xuất hiện, lợi dụng sự đi xuống của Quân gia mà chiếm đoạt một nửa binh quyền. Tuy nói tất cả việc này là do thủ đoạn của hoàng đế bệ hạ an bài, muốn cân bằng thế lực của các bên, nhưng trong lòng Quân Vô Ý vẫn cảm thấy ủy khuất cho gia tộc.

Vì Quân gia, vì phụ thân, càng vì hai vị đại ca quá cố mà thấy ủy khuất!

Quân Vô Ý thậm chí còn cảm thấy Độc Cô Vô Địch không xứng đáng với sự tận tâm đề bạt mà Quân Vô Hối dành cho hắn năm xưa! Bị tàn phế nhiều năm, trong lòng Quân Vô Ý đã hình thành nên một ngọn núi ủy khuất to lớn. Vì vậy, dù gặp lại lão chiến hữu, lão bằng hữu Độc Cô Vô Địch, Quân Vô Ý cũng không lấy gì làm vui sướng.

Toàn bộ người trong kinh thành này, ngoại trừ mấy lão gia tử của các đại gia tộc ra, không ai là không sợ Độc Cô Vô Địch đại tướng quân! Nhưng Quân Vô Ý thì không! Chẳng những không hề e sợ, ngược lại, mỗi khi gặp mặt nhau, Quân Vô Ý đều tìm cách chế nhạo nói móc. Những lần ấy, Độc Cô Vô Địch chỉ ngậm bồ hòn làm ngọt, không cách nào chống đỡ.

- Tam đệ, ngu huynh vấn an đệ, gần đây thân thể vẫn tốt cả chứ hahaha…

Tại Thiên Hương thành, Độc Cô Vô Địch ngoại trừ một vài người không thể trêu vào, chỉ có vài người là hắn thật sự kiêng kỵ, mà Quân Vô Ý trước mặt không nghi ngờ gì chính là người hắn kiêng kỵ nhất trong số đó. Nếu không phải vì chuyện ngày hôm nay xảy ra quá đột ngột, chỉ có chính bản thân hắn tự mình đứng ra giải quyết mới êm xuôi, thì hắn không bao giờ nguyện ý đối mặt với người bằng hữu xưa này.

Độc Cô đại tướng quân cố điều chỉnh nét mặt rồi cười cười nói:

-Nghe nói bảy con thỏ con nhà của huynh không hiểu chuyện, dám làm càng tới quý phủ sinh sự, lại được quý phủ ưu ái lưu lại làm khách, lần này ngu huynh tới đây để xách cổ bọn chúng về, nghiêm khắc dạy dỗ! Nhất định sẽ tra hỏi rõ ràng bọn chúng dựa hơi vào uy phong của ai mà dám lớn mật, tiến tới Quân gia làm loạn.

Cho dù với tính cách trầm ổn của Quân tam gia cũng không nhịn được cười giễu: “ Không biết dựa hơi uy phong của ai? Ngươi nói ra như vậy mà không thấy mắc cỡ sao?”

- Vậy sao? Có chuyện này thật sao? Sao tiểu đệ không hề hay biết?

Quân Vô Ý cười nhạt quay đầu hỏi gian nhân:

- Bảy vị thiếu gia Độc Cô gia có ghé đây sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Tống Tiền

Bảo vệ cửa đứng trang nghiêm hồi đáp:

- Dạ có, bảy vị Độc Cô thiếu gia đích xác có đến, bọn họ đến tìm thiếu gia. Về phần vì chuyện gì, thuộc hạ cũng không biết.

Tên thủ vệ gác cổn này chính là quan binh cũ của Quân Vô Ý, đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Quân Vô Ý.

-Thì ra là thế. Việc này nói chung là việc của đám con nít chơi đùa, không phải trách nhiệm của ngươi.

Quân Vô Ý nhàn nhạt nhìn Độc Cô Vô Địch, thản nhiên hỏi:

- Độc Cô huynh, chuyện tình của đám tiểu bối lại khiến cho Độc Cô huynh tự mình đích thân đến đây, ha ha, thực sự là cha con tình thâm.

Độc Cô Vô Địch khuôn mặt hơi đỏ, chậm rãi nói:

- Huynh thực ra cũng không muốn quản bọn chúng, nhưng vì lão gia tử lo lắng, nhất định muốn vi huynh đến xem mà thôi, nếu bảy tiểu tử không hiểu chuyện làm xằng bậy, mang tới phiền phức cho Quân gia thì hỏng bét.

- Đúng vậy, ha ha, nếu vậy thì hỏng bét thật.

Quân Vô Ý nhàn nhạt cười cười, nói:

- Bất quá nếu là chuyện của bọn nhỏ, Quân gia đệ đều là mắt nhắm mắt mắt mở không để ý. Độc Cô huynh nếu muốn tìm, chắc là phải tìm đứa cháu của đệ mà hỏi thôi. Thật là ngại quá, thân thể này của đệ quá kém, mới nói mấy câu với huynh đã thấy mệt mỏi, đệ xin cáo từ.

Độc Cô Vô Địch vẻ mặt trở nên tím tái, ngây ngốc cả nửa ngày, nói không ra lời: “Để ta trực tiếp tìm Quân Mạc Tà nói truyện, cái này là sao? Thân phận của ta là gì? Hắn là thân phận gì? Ta dù sao cũng là trưởng bối của hắn nha. Tuy nhiên, Quân tam gia thân thể không khỏe thì ai cũng biết, tới tận đây đón tiếp ta, thật sự đã rất nể tình rồi, nếu ta cứ cố ép buộc hắn thì không hay cho lắm.”

- Người đâu, nhanh chân đi báo tin cho thiếu gia, nói có Độc Cô đại tướng muốn gặp hắn.

Quân Vô Ý mỉm cười, ôm quyền nói:

- Độc Cô huynh xin cứ tự nhiên. Quân gia và huynh cũng không phải người ngoài, tiểu đệ thực sự hơi mệt mỏi, xin cáo từ.

- Tam đệ xin cứ tự nhiên, bảo trọng nhé.

Độc Cô Vô Địch cười khan một tiếng, cảm thấy cả người khó chịu. Tuy năm xưa Độc Cô gia chưa bao giờ làm gì có lỗi với Quân gia, nhưng dù sao cũng bị hoàng đế bệ hạ mang ra dùng làm công cụ chống đối Quân gia. Thêm vào đó lại là ngay khoảng thời gian Quân gia song hùng vừa chết trận một cách không minh bạch, ai cũng cảm thấy khó xử, nên hắn cũng không trách Quân Vô Ý có thành kiến với mình.

Những năm gần đây, Độc Cô Vô Địch vẫn mong muốn cởi bỏ gánh nặng bị hiểu lầm này. Mặc dù hắn tự vấn, có thể nói là không thẹn với lương tâm, nhưng mỗi lần hắn đối mặt với Quân Vô Ý, hắn không hiểu vì sao luôn ngại ngùng cúi đầu. Trong thâm tâm, hắn vô cùng hối hận khi xưa không được cùng Quân Vô Hối đồng sinh cộng tử, đến cuối cùng gia tộc của mình lại ….

Tuy rằng Độc Cô gia tộc vẫn âm thầm có ý bảo vệ Quân gia, nhưng tên tiểu tử Quân Mạc Tà này thực sự không dạy không được, hắn coi như ra tay giáo huấn thay Quân Vô Hối đại ca…

Độc Cô Vô Địch âm thầm thở dài, hướng về dãy nhà Quân gia tiến tới. Khí thế mênh mang lúc nãy của Quân Vô Ý đã hoàn toàn tan biến. Hắn hiểu khí thế đó là dằn mặt hắn: Chuyện của đám nhỏ thì để đám nhỏ giải quyết, trưởng bối không nên tùy tiện nhúng tay vào.

Độc Cô Vô Địch rất muốn hét lớn một tiếng:

- Ta cũng không muốn nhúng tay làm gì!!!

Nhưng không hiểu tại sao, khi hắn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Quân Vô Ý, càng nhìn càng thấy giống người đại ca mà hắn tôn kính nhất, cuối cùng, một chút mạo phạm hắn cũng không dám làm.

Khi thấy xa xa, Quân Mạc Tà đang đứng chờ hắn, Độc Cô đại tướng quân cố gắng lấy lại vài phần khí thế tự nhủ: “Lão tử đối với tam thúc của ngươi còn có chút không biết làm sao mà đối diện, còn với tên tiểu tử dám đùa giỡn khuê nữ của ta, mở to mắt ra mà coi ta trị ngươi như thế nào!”

“Ách, tại sao tiểu viện của tên tiểu tử này tới cái cửa cũng không có là sao?”

Cửa viện? Cửa viện đương nhiên là bị Độc Cô Anh huynh đệ bảy người đập tan rồi còn đâu. Quân đại thiếu gia vô cùng lễ độ, từ xa đã khom mình hành lễ:

- Thì ra là Độc Cô bá phụ đại giá quang lâm, thật là làm cho con nở mày nở mặt mà, xin thỉnh bá phụ vào trong.

Độc Cô đại tướng quân cũng không khách khí, tự nhiên tiến vào. Ngay sau đó, hắn liền nhìn thấy một đống nằm la liệt trên mặt đất.

Độc Cô Vô Địch hít một ngụm khí: “ Lão thiên ah, sao lại ra thế này ?”

“Bảy tên vương bát đản này, lão tử thực sự muốn đập chết mấy đứa bay mà!” Độc Cô Vô Địch giận dữ thầm mắng. Trước khi đi hắn đã dặn dò kỹ bảy tên tiểu tử rằng có tới Quân gia thì chỉ ra tay bắt Quân Mạc Tà, không nên làm náo loạn Quân gia, cuối cùng lại thành ra như thế này. Nói thế no đi nữa thì phần sai vẫn là bảy thằng nhóc con mình, nghĩ đến đây thì khí thế vừa cố gắng lấy lại không khỏi giảm xuống thêm vài ba phần.

- Bảy vị Độc Cô huynh nhìn thấy rượu của quý phủ mùi vị không tệ nên có hơi quá chén hahaha…

Quân Mạc Tà cười cười, mặt dày đế thêm:

- Uống xong liền ngủ !

- Rượu không tệ? Uống hơi nhiều? Chẳng phải bọn nó uống rượu chưa say bao giờ sao? Bây giờ lại uống say rồi ngủ như chết? Phi, lão tử tại sao lại dạy ra được cái thứ vô dụng này cơ chứ!

Khuôn mặt của Độc Cô Vô Địch lúc này đã sạm đen, quát:

- Dẫn ta đi xem!

Quát xong thì tiến tới, đột nhiên lại quay đầu, chỉ ngón tay thẳng mặt Quân Mạc Tà mà nói:

- Thằng nhóc, lão tử cảnh cáo ngươi, sau này đừng có chọc đến con gái của ta! Hôm nay ta nể tình phụ thân và tam thúc của ngươi mà bỏ qua cho ngươi, nếu ngươi còn dám tiếp tục, ta sẽ băm cái thây thúi của ngươi ra rồi quăng cho chó gặm!

Quân Mạc Tà nhìn Độc Cô Vô Địch cười tủm tỉm , đáy mắt lệ quang lóe lên, chậm rãi vươn tay gạt ngón tay của Độc Cô Vô Địch đang chỉ vào mặt mình ra, sau đó lại chỉ thẳng ngón tay vào mặt lão mà mắng:

- Lão tiểu tử! Ta mặc kệ lão có phải là loại lưu manh mà dân chúng đồn đãi hay không , nhưng ta nói cho lão biết, nếu dám tới Quân phủ náo loạn một lần nữa, ta nhất định sẽ không nhịn nữa đâu, cho ta gửi cái hôn tạm biệt nhé! Àh, thêm nữa, sau này đừng để nữ nhi của lão quấn quít lấy ta! Hôm nay ta nể tình lão là trưởng bối nên bỏ qua cho lão, nếu còn có lần sau, bản công tử ta nhất định sẽ cho lão làm ông ngoại tiện nghi của con ta hahaha!

Độc Cô Vô Địch tức giận đến trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa té cắm mặt xuống đất. Hắn không phải không biết biệt hiệu của mình chính là "lưu manh", thế nhưng Quân Mạc Tà tuyệt đối là người duy nhất dám chửi thẳng mặt hắn như thế, hắn hung hăng vung bàn tay to bè của mình ra tát tới.

Quân Mạc Tà cũng không thèm nhúc nhích mà tránh, trái lại còn giương mắt nhìn thách thức.

- Hừ!

Độc Cô Vô Địch cuối cùng cũng không đánh xuống: “Dù thế nào hắn cũng là nhi tử của Quân Vô Hối đại ca, tính ra cũng có phần là cháu mình, nếu mình đánh hắn thì cũng không hay ho gì.”

Độc Cô Vô Địch ráng kềm nén lửa giận, đi theo Quân Mạc Tà tới sương phòng, chợt nghe thấy bên trong tiếng ngáy rung trời vang lên, lại trầm bổng du dương rất là có quy luật nên không khỏi thêm phần tức giận, tung một cú song phi làm cửa phòng nát bấy, sau đó hét lớn:

- Đều lăn ra đây cho lão tử.

Hét to như thế nhưng tiếng ngáy vẫn đều đặn vang lên.

Mùi rượu nồng nặc từ trong phòng bay ra

Độc Cô Vô Địch nhịn không được chun mũi:

- Đây là loại rượu gì? Tại sao lại có mùi thơm như vậy!?

Hắn nhìn thấy nhi tử không bị gì, chỉ là đang ngủ say nên lòng hơi yên tâm! Độc Cô đại tướng quân phi tới, chỉ nghe vô số tiếng bang bang phanh phanh vang lên liên tục, tay đấm chân đá như đánh vào mấy bao cát.

Tiếng ngáy vẫn vang lên như sấm!

Độc Cô Vô Địch choáng váng mặt mày!

Quân đại thiếu gia cười thầm: “Ngươi tưởng rượu đầu do bản thiếu gia nhưỡng ra là nước lã ah? Quan trọng là bây giờ ngươi có đánh bọn chúng cho tới chết, bọn chúng chưa chắc đã tỉnh. Bọn chúng uống nhiều rượu thượng hạng như vậy, nếu không có biện pháp đặc thù của ta thì chuyện say tới chết cũng có thể xảy ra đó. Ha ha ha, đúng là kịch hay còn chưa hết mà!”

- Nười đâu, đem mấy thằng nhóc này khiêng ra ngoài!

Ngày hôm nay, Độc Cô Vô Địch cảm thấy bị mất tới mặt của bà ngoại hắn luôn chứ đừng nói chi mặt hắn. Tôn nghiêm của cả đời ngày hôm nay bị quăng vào nhà xí hết. Tuy nhiên, hắn còn chưa biết, hương vị "mất mặt"chỉ mới bắt đầu mà thôi...

- Chậm đã!!!

Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng:

- Đại tướng quân chẳng lẽ muốn đến là đến, muốn đi là đi sao? Lão coi Quân gia ta là địa phương nào ?"

- Ngươi còn muốn như thế nào nữa?

Độc Cô Vô Địch xoay bộ mặt hung thần ác sát lại, cơ hồ không thể chịu đựng nổi nữa:

- Lão tử đã buông tha cho ngươi việc quyến rũ nữ nhi bảo bối của ta, tiểu tử ngươi còn dám dây dưa, ngươi chán sống rồi sao.

- Cái này gọi là trước khi giết người, nói rõ lý do! Độc Cô Gia bảy vị công tử vừa đến Quân gia ta đã đập nát hai cánh cửa đại môn làm bằng gỗ tử đàn nhà ta, ta tính giá một nghìn lượng bạc, đả thương ba người hầu của ta, tiền thuốc men hết năm trăm lượng, đập nát cửa tiểu viện của ta, bạc ròng ba trăm…

Quân Mạc Tà dựng thẳng lên ngón tay, sau đó bấm bấm tính toán:

- Thêm vào đó, chế trụ ta, tự động cướp đoạt loại rượu cực phẩm của ta mà uống, niệm tình hai nhà quen biết đã lâu, ta bỏ mấy con số lẻ đi gọi là chút "lộc", chỉ cần giao ra đây hai ngàn năm trăm vạn lương vàng, đại tướng quân cứ tự nhiên mang bảy vị Độc Cô công tử ra về!

- Cái gì?!!

Độc Cô Vô Địch hét lớn một tiếng, làm mấy tên thị vệ phía sau đều lảo đảo:

- Hai nghìn năm trăm vạn lượng?

- Không sai! Số lẻ ta cho làm "lộc", chỉ lấy chẵn hai ngàn năm trăm vạn lượng!

Quân Mạc Tà sắc mặt không đổi, tỏ ra rất là khoan hồng độ lượng.

- Lão tử khinh cái bộ mặt cứt chó nhà ngươi! Hai nghìn năm trăm vạn lượng vàng? Lão tử cũng muốn nghe một chút mấy tên tiểu tử làm sao uống hết hai ngàn năm trăm vạn lượng tiền rượu. Nếu như ngươi không nói rõ ràng, lão tử sẽ tìm Quân lão gia tử hỏi xem tên tiểu tử ngươi học ai cái tính lừa đảo trắng trợn này.

Độc Cô Vô Địch giận quá hóa cười.

Quân Mạc Tà sắc mặt không động, lạnh lùng cười:

- Nếu là rượu thường, nhiêu đó vàng bảy vị Độc Cô huynh uống cho tới chết cũng không hết, nhưng rượu của ta chính là loại rượu cực phẩm

độc nhất thiên hạ. Thêm vào đó, rượu các vị đại ca uống chính là rượu đầu, mỗi vò rượu đầu khoảng năm mươi cân, mà mỗi cân rượu đầu có thể chia nhỏ ra thành năm mươi bát nhỏ, mà mỗi bát nhỏ này có thể pha chế thành một vò rượu cực phẩm, mà một vò rượu cực phẩm này, ta định bán với giá mười vạn lượng! Tổng cộng tất cả là hai ngàn năm trăm vạn lượng, còn những tổn thất lúc nãy ta nhắc, ta coi như con số lẽ, ta miễn cho lão, bỏ hẳn luôn, cho trọn vẹn “giao tình” hai bên!

- Hơn nữa, một chén rượu giá đều là một vạn lượng một chén, tuyệt đối không có chút gian dối, vật tốt thì giá cao mà.

Quân Mạc Tà vẻ mặt đầy chinh khí, chẳng giống nói giỡn tí nào.

- Lão tử chửi tam thúc nhà ngươi!

Độc Cô Vô Địch chửi to:

- Ngươi nghĩ uống loại rượu này xong sẽ biến thành tiên sao ??

Độc Cô đại tướng quân tức giận muồn nổ phổi: “Toàn bộ quân phí của Thiên Hương đế quốc trong một năm cũng chỉ có ba nghìn vạn lượng bạc,tính ra số tiền mà bảy đứa tiểu tử nhà mình uống rượu gần bằng một năm quân phí??? Cái này nhất định là ngươi giở trò ? Con nít không nói dối, vật tốt thì giá cao!?"”

- Thỉnh đại tướng quân ăn nói cẩn thận, không nên nhục mạ tam thúc của ta! Cái này gọi là “của hiếm là của quý”! Rượu này, toàn bộ thiên hạ chỉ có một mình ta có! Ta bán một vạn lượng một chén, nếu là người khác ra giá mười vạn lượng, chưa chắc gì ta đã bán.

Quân Mạc Tà hừ hừ hai tiếng, sau đó đặt hai chén rượu lên bàn, tiện tay nhấc lên một vò rượu, rót ra một chén, sau đó lại rót thêm một chén nữa. Làm một cái thủ thế mời dùng thử rượu .

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Quyết Định Điên Cuồng

Độc Cô Vô Địch thở phì phò ngồi xuống, tiện tay nâng chén rượu bên cạnh lên ngửa cổ một hơi uống sạch, âm thanh ừng ực ừng ực vang lên. Lão không tự chủ được khen: "Rượu ngon! Đúng là rượu ngon, nghe dang đã lâu nay mới được thấy a!"

"Đây đúng là thứ rượu tốt." Quân Mạc Tà cười giống tiểu hồ ly, nói: "Xin hỏi đại tướng quân, một vạn lượng một vò, chẳng lẽ là quá đắt sao?"

Chép chép miệng, Độc Cô Vô Địch buột miệng nói: "Đáng giá, quá đáng giá."

Nhấn thời lão trợn trừng mắt dật mình nói: "Rất, rất không đáng, giá trị cái rắm! Một vò rượu ngươi bán một vạn lượng, ngươi định chém người à!"

"Một vạn lượng chính là một vạn lượng, chỉ có một giá, ai mua thì mua, nếu đại tướng quân không có mắt, rắp tâm nói dối, ta cũng chẳng còn các nào."

Quân Mạc Tà trở mình, ánh mắt xem thường, tiện tay cầm một chén rượu đẩy qua nói: "Đây là rượu nước đầu, Độc Cô đại tướng quân thử một chút cũng không mất một vạn lượng bạc một chén đâu! Một chén này là tiểu chất kính trưởng bối, coi như là tặng không tính tiền."

Độc Cô Vô Địch hừ lạnh hai tiếng, rất muốn nói không thèm, thế nhưng lại không cưỡng được hấp dẫn bực này, liền mở rộng miềng nói:

"Rượu này quả thật không tồi, thế nhưng cũng không phải là thượng phẩm, cũng không đến mức một vạn lượng một chén a." Nói xong lão liền bĩu môi nâng chén rượu lên, chớp mắt đã dốc cạn vào trong cổ họng.

"Khà" Một cỗ mát lạnh như tơ tằm truyền tới yết hầu, "ầm" một tiếng lại như núi lửa sắp phun trào, Độc Cô Vô Địch cảm thấy máu huyết toàn thân cũng bị thiêu đốt, một chén xuống bụng, cư nhiên cảm thấy đầu óc có chút mơ hồ, lão cố gắng khắc chế cảm giác này.

Hai mắt cũng đỏ bừng lên.

"Rượu ngon! Không hổ là rượu nước đầu!" Độc Cô Vô Địch nâng cái chén trống trơn lên lắc lắc, rồi đặt mạnh lên bàn nói: "Thêm một chén nữa!"

"Một vạn lượng một chén, tuyệt không hai lời." Quân Mạc Tà hừ một tiếng nói tiếp: "Độc Cô tướng quân, người đã uống hết một chén một vạn lượng bạc rồi đó! Cư nhiên còn muốn thêm một chén nữa? Vậy mà còn nói rượu này không phải thượng phẩm, là giá trên trời!

Một chén trước là tặng, nếu muốn uống nữa, vậy tiểu chất cũng không còn đủ rượu để tặng nữa rồi!"

"Rượu này quả thực là hảo tửu, bất quá cũng không đến cái giá một vạn lượng một chén chứ?" Hai mắt Độc Cô Vô Địch tham lam nhìn bình rượu, trong đầu lão có một loại dục vọng muốn xông lên đoạt bình rượu kia, thế nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thừa nhận.

Nói đùa! Đây chính là vấn đề lớn a! Nếu mình thừa nhận chén rượu này đáng giá một vạn lượng bạc, vậy Độc Cô thế gia sẽ phá sản tại đường tràng rồi.

"Theo ý tứ của Độc Cô đại tướng quân, chẳng lẽ muốn ghi nợ?" Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng nói tiếp: "Hay là Độc Cô gia xông vào nhà Quân gia, tùy ý đập phá, khiến chúng ta mang nhục một phen,.

Cuối cùng thấy nhà ta có rượu ngon liền quay lại mạnh mẽ cướp đoạt, hay coi hết thảy những lời này đều là lời ngoài miệng, tựa như quá khứ? Cho nên định bỏ đi? Quân gia ta ngay cả điểm mặt mũi ấy cũng không có hay sao? Há có thể để cho người của Độc Cô các người khi dễ?"

"Những lời này của tiểu tử ngươi, cũng đâu phải là do ta nói như thế!" Độc Cô Vô Địch nhảy dựng lên, tội danh này quá lớn a, coi như là Độc Cô Vô Địch đại tướng quân cũng không gánh nổi!

"Nếu không phải như vậy, vậy thì là cái khác, Độc Cô đại tướng quân cho rằng Độc Cô thế gia nên bồi thường cho nhà ta như thế nào đây?" Quân Mạc Tà dẫn dắt từng bước một.

"Đương nhiên là sẽ bồi thường rồi! Độc Cô thế gia chúng ta tuy nhiên..."

"Như vậy thì tốt rồi. Vậy là tổng cộng bạch ngân một ngàn năm trăm lượng." Quân Mạc Tà cắt đứt lời lão, cười gian xảo nói.

"Rác rưởi, hỗn đản!" Độc Cô Vô Địch trợn mắt há mồm, lão lắc đầu ba lượt...Một người dày dặn kinh nghiệm chiến trường như lão cũng phải ngẩn ngơ hồi lâu mới nghẹn lời nói: "Ngươi không nên ép người mua rượu nha. Sao ta có thể biết được rượu này nhất định là một vạn lượng? Đây chẳng phải là chiếm tiện nghi của nhà ta sao? Chỉ vì rượu của ngươi cho nên ngươi có thể đẩy giá lên trời, nếu ta mà chấp nhận thì còn đạo lý gì nữa!"

"Dựa theo ý tứ của Độc Cô đại tướng quân là muốn ta đem bình rượu này ra ngoài bán được giá bao nhiêu, sau đó ngài sẽ trả như vậy?" Quân Mạc Tà hỏi.

"Không sai! Không sai! Đúng là ta có ý đó, ngươi có thể đem một vò rượu giống như vậy đem ra ngoài bán, nếu mọi ngươi tán thành, vậy Độc Cô Vô Địch ta tất nhiên sẽ cam chịu rồi!"

Độc Cô Vô Địch đắc ý cười, rốt cuộc cũng tìm ra được biện pháp trị tiểu tử này, rượu của ngươi quả thực là cực phẩm không phải bàn, thế nhưng giá một bình cũng chỉ đến 182 lượng bạc là cùng, mặc dù đó cũng không phải là con số nhỏ, thế nhưng vẫn không là gì so với cái giá bạch ngân 1500 vạn lạng!

"Được! Một lời đã định! Nhưng ta nói trước Độc Cô gia các ngươi không được nuốt lời, không được phép tìm ta gây phiền phức!" Quân Mạc Tà nhất thời đập bàn nói.

"Được! Nhưng mà, phải trong vòng ba tháng! Trong khoảng thời gian này, tiểu tử ngươi nếu như động đến nữ nhi ta, lão tử sẽ tới hỏi tội ngươi!" Độc Cô Vô Địch lầm bầm hai tiếng, nhìn lại khuôn mặt bóng như gạo của tên tiểu tử trước mắt này,

Trong lòng lão đang nghĩ tới một gian kế, liền nói: "Nếu nhà ngươi không bán được với cái giá 2500 lượng, sau này hảo tửu nhà Độc Cô gia chúng ta phải do ngươi cung ứng! Thế nào? Đây chính là một lần đánh cuộc, ngươi có dám hay không?"

Dừng lại hồi lâu, rốt cuộc Độc Cô đại tướng quân cũng lộ ra ý đồ.

"Ta đối với loại rượu này có mười phần tự tin, cho nên một lời đã định! Nhưng ngươi cũng phải quản chặt nữ nhi của mình đó, nếu nàng tới tìm ta, ta cũng không chịu trách nhiệm với chuyện phát sinh sau đó đâu!" Quân Mạc Tà hừ lạnh hai tiếng nói.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, Độc Cô gia các ngươi cứ chuẩn bị một núi nợ đi! Đúng là nhà trâu! Đừng nói là một vạn lượng, cho dù nhiều hơn nữa cũng không thành vấn đề, chờ mà khóc đi!

Quân Mạc Tà điều một chiếc xe ngựa tới, Độc Cô Vô Địch liền ra lệnh một tiếng, đám tướng sĩ liền tiến tới nâng bảy huynh đệ như con lợn chết ném lên xe, Độc Cô đại tướng quân cẩn thận bước đi.

Thật sự là thiên phẩm mĩ tửu a, tiểu tử này cũng quá keo kiệt đi, vừa rồi chỉ rót được một chén nhỏ. Quân Mạc Tà nhìn lão rời đi, hắn cười cười sau đó quay về phòng, vuốt cằm trầm tư, Quân gia hiện giờ quá yếu, bản thân mặc dù dùng dược khiến huyền khí của tam thúc tăng lên đến cấp thiên huyền, thế nhưng cũng chỉ là sơ cấp. Phỏng chừng với thực lực bây giờ, còn chưa thể đấu lại với Thịnh Bảo Đường...Hoặc là cũng khiến thực lực của gia gia tăng lên một bậc, chẳng phải trong tay mình còn có một viên cửu giai huyền đan sao? Vừa lúc nên dùng, nến lợi dụng tốt hắn là có thể đem thực lực gia gia tăng lên tới chí tôn thần huyền trung giai! Bất quá viên đan dược kia dùng như thế nào đây? Bản thân mình cũng không rõ nữa.

Rốt cuộc vấn đề này làm sao giải quyết, trong lòng Quân Mạc Tà suy nghĩ hồi lâu, hắn đã từng nghĩ vô số lần muốn tung tin tức này ra đê hấp dẫn cường giả trên đại lục tới, nhưng thủy chung vẫn kiềm chế được suy nghĩ này.

Phải nói là một viên cửu cấp huyền đan đã là tuyệt đối đủ rồi, tin là ngay cả chí tôn thần huyền cao thủ cũng bị động tâm, hoặc nói, chỉ cần người có đủ thực lực để cướp, sẽ không có người nào không động tâm cả!

Thế nhưng làm như vậy chả khác nào như chơi với lửa, mà tình hình trước mắt, nếu như thất bại Quân gia sẽ không thể nào gượng dậy được nữa.

Cho dù trước mắt Quân gia có hai vị thiên huyền cao thủ cũng không thể đùa kiểu này được!

Sự thật chính là tàn khốc như vậy, thiên huyền cao thủ giống như người đã tiến nhập tới đỉnh phong trên thế giới này, nhưng khi càng đứng trên cao, con người lại càng cảm thấy vô lực!

Lãng thổ của Thiên Hương quốc không thể nói là nhỏ, thế nhưng so với cả đại lục cũng chỉ được xếp thứ mười một, cho dù là như vậy thế nhưng lại là nơi tàng long ngọa hổ, cường giả như mây! Mặc dù cường

giả hiện thân cũng không nhiều, thế nhưng Quân Mạc Tà biết số lượng cường giả ẩn thân lại rất nhiều, đều giấu thân nơi núi rừng sâu thẳm! Gia gia, tam thúc thực lực mặc dù không kém, thế nhưng lại không đủ dùng!

Hắn tin tưởng một khi phong vân tụ hội, sẽ diễn ra một tràng long hổ tranh phong!

Mà chính mình trong tay lại nắm giữ cửu cấp huyền đan, đó là một miếng mồi hấp dẫn nhất!

Vô luận là thiên huyền hay là chí tôn thần huyền, không người nào mà không muốn có một đồ vật tốt cả, mà nếu như tin này được truyền ra ngoài, lập tức sẽ dẫn cường giả tới, lúc đó máu tanh sẽ nhuộm đỏ khắp nơi!

Đến lúc đó chỉ cần sơ sẩy một chút, đừng nói là Quân gia, mà ngay cả Thiên Hương quốc cũng bị san phẳng, chuyện này không phải là không có khả năng!

Nhưng nếu không dụ những người này đến, vậy mình sao có thể đoạt được phương pháp dùng viên cửu phẩm huyền đan này? Thực lực Quân gia làm sao để đề tăng? Chẳng lẽ cứ giấu trong bảo khố, không dùng đến, điều này quá làm khó người rồi!

Quân Mạc Tà cau mày tự hỏi hồi lâu, thủy chung vẫn chưa đưa ra được lựa chọn, cứ giữ bên người, hay là mạo hiểm một phen đây? Hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời, không khỏi nhớ tới kiếp trước của mình, một người cô độc đi khắp thế giới, tiếu ngạo tứ hải, không có chỗ nào có thể ngăn bước chân của mình! Nhưng bây giờ thì thế nào đây, đụng chuyện là bó tay bó chân?

Nghĩ tới đây, một cỗ khí tức cuồng ngạo từ trong tâm bắn ra, nhịn không được cười dài một tiếng, trong lòng hắn lập tức đưa ra quyết định!

Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con?

Ngay cả vì quyết đinh ngày hôm nay mà dẫn tới bao nhiêu cường giả thần huyền tới, ta cũng đâu có gì phải sợ?

Một điều này cũng không đơn giản là chuyện huyền khí, mà chính là một đợt khảo hạch trí tuệ của mọi người!

Tâm kế của Tà Quân còn sợ ai nữa?

Ngay cả thần huyền như mây, ta cũng có thủ đoạn để ứng phó!

Quân Mạc Tà bình tĩnh hạ quyết tâm, rốt cuộc khóe miệng cũng nở một nụ cười mỉm, hắn lại theo thói quen đưa tay phải lên xoa cằm.

Nếu như là huynh đệ kiếp trước của hắn thấy động tác, vẻ mặt bây giờ của hắn, sợ rằng ngay lập tức sẽ chạy trốn thật xa. Bởi vì thái độ này chứng tỏ hắn sẽ làm ra chuyện động trời. Không, phải nói là một quyết định điên cuồng, hơn nữa quyết định này vô luận là thành hay bại đều khiến cả thế giới oánh động!

Hắn nhìn qua khe cửa, bầu trời đã dần ngả về tây, hoàng hôn buông xuống.

Nhưng Nhi nhẹ nhàng tiến vào, bẩm báo: "Thiếu gia, lão thái gia mời ngài đến dùng cơm."

Quân Mạc Tà ừ một tiếng.

"Gia gia hôm nay sao lại cao hứng vậy nhỉ? Chẳng lẽ là có chuyện vui?" Nhìn vẻ mặt Quân Chiến Thiên lão gia tử có chút hả hê cùng nét vui mừng khôn tả, Quân Mạc Tà không khỏi hỏi thầm một câu.

"Khiến ta cười chết mất, cái lão vương bát đản kia, cũng không biết từ nơi nào kiếm được phương thuốc cổ truyền, nói là từ ngọc san hô dưới đáy biển có thể trị khỏi thương thế trong đan điền, đê cháu hắn bỏ ra một cái giá trên trời năm trăm linh hai vạn để mua về dùng luyện công, phụ công gì đó, kết quả ngươi đoán thế nào?" Quân lão gia cười đến nỗi híp con mắt lại, cả người run rẩy từng hồi.

"Sao vậy ạ? Chẳng lẽ là hàng giả? Là một phế vật không dùng được?" Quân Mạc Tà thấy lão nói thế liền hỏi lại.

Ừm, bây giờ lão gia tử muốn thổi phồng chuyện này lên, mà tam thúc ở bên cạnh cũng không nói gì.

"Oa ha ha ha." Quân lão gia tử một tay vỗ bàn, một tay vỗ đùi, cười đến nỗi nước mắt cũng chảy ra, nói: "Không, không phải là phế vậy, mà đúng là hàng thật, rất thật, dùng rất tốt! Ha ha. Kết quả, kết quả, mau đem rượu đến đây cho lão nhân gia, nếu không ta cười đến chết mất." Sau khi lão gia tử uống một ngụm rượu, liền thở ra một hơi nói tiếp: "Nghe nói là đang tới thời khắc mấu chốt, đan dược thần kỳ chữa thương ngọc san hô cư nhiên nổ mạnh một tiếng! Thật sự là quá tốt mà! Oa ha ha ha."

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Người Của Thịnh Bảo Đường Tới

"Phì!" Quân Chiến Thiên đang uống một ngụm rượu, sau đó lại không nhịn được phun ra không còn một giọt.

Tam thúc Quân Vô Tình ngồi đối diện càng ho kịch liệt.

"Oa ha ha ha. Lý Thượng lão già kia, biến khéo thàng vụng, chớ nói là chữa thương cho đan điền, ngày hôm nay ngay cả kinh mạch cũng đều bị tổn thương thảm trọng, cơ hồ là đang hấp hối, cái này cũng đúng đúng thôi, thậm chí ngay cả người cháu mà lão thương yêu nhất thản nhiên đứng ngoài cũng bị tổn thương." Lão gia tử hơn một năm nay không có cười sảng khoái như vậy, thân thể ngửa lên ngửa xuống, ngã trái ngã phải, nói tiếp: "Nghe nói tên mặt trắng đó đã bị hủy đi dung nhan rồi, oa ha ha."

Quân Mạc Tà bưng chén rượu lên, cứ thế trợn mắt há mồm mà nhìn.

Ta, ta nguyên vốn chỉ muốn làm tiểu, tiểu nhân phá hư một một chút chuyện của bọn họ mà thôi, có trời đất chứng giám, lúc ấy ta thực sự không có nghĩ đến lại đạt được chiến thắng huy hoàng như vậy. Ta chỉ muốn phá hư ngọc san hô mà thôi, không có ý khác.

Về phần thái sư Lý Thượng bởi vậy mà trọng thương, Lý Thản bởi vậy mà bị hủy dung, ta thật sự không có nghĩ tới a! Ta vô tội mà, mặc dù vậy ta còn muốn bọn họ trọng thương nặng hơn chút nữa mới hay. Cư nhiên chỉ tiện vung tay một cái đã tạo ra một cục diện tốt đẹp như thế, đúng là tạo hóa trêu người.

"Vì việc này, cho nên hôm nay chúng ta sẽ uống say một phen!"

Nâng chén!

"Vâng, việc này quả thật là làm cho người ta sảng khoái, bất quá phụ thân, nếu thái sư Lý Thượng thật sự là như vậy thì thật là hay.

Để thử xem, khi một mạng của Lý gia về trời, tâm lý bọn họ có phát sinh biến hóa gì hay không.

Lý Thượng Minh là huyết thần vệ năm đó có thể hô mưa gọi gió cũng chỉ là nhất thời, tin tưởng cho dù ai cũng không dám khinh thường, mà đối với Lý gia lại càng trung thành. Nếu Lý Thượng thật sự không chết, những người này nhất định sẽ trả thù, mà đối tượng bọn họ trả thù mục tiêu đầu tiên nhất định là Quân gia chúng ta! Điểm này chúng ta nên đề phòng trước! Chi bằng sớm sắp xếp chuẩn Bị...ài..." Quân Vô Tình cười cười, tâm tình vẫn rất chấn định, chậm rãi nói.

"Nói không sai." Quân lão gia tử dừng chén, nói tiếp: "Nếu lão thất phu đó thực sự không chết, mặc dù Lý gia sẽ không được như xưa, thế nhưng đám tử sĩ này một khi cắn trả cũng khiến kẻ khác đau đầu không ít. Cho dù không chết, cũng khiến thế cuộc đại loạn một hồi. Vô Tình, tuyệt đại bộ phận thực lực của Quân gia nhà ta hôm nay cũng đã ở trong tay con rồi, theo ý con, việc này chúng ta nên xử lý như thế nào mới thỏa đáng?"

Quân Vô Tình nhăn mặt nhíu mày nói: "Nếu nói để ứng biến, thủy chung Lý thái sư vẫn là quan trọng nhất...Lấy chuyện sinh tử của lão làm tiền đề, nếu như lão chống đỡ được qua đợt này, vậy hết thảy mọi bố trí đều uổng phí, đối sách tốt nhất là lấy bất biến ứng vạn biến, thu nạp thực lực trung kiên tụ cùng một chỗ, không cho đối phương cơ hội. Tin tưởng với thực lực Quân gia chúng ta sẽ không có vấn đề gì, con chỉ lo Trầm tướng quân bọn họ mấy năm nay đều theo chúng ta, cùng Lý gia kết oán không ít, vạn nhất chúng ta làm xảy ra chuyện, bọn họ nhất định sẽ xảy ra bất trắc!"

Quân Mạc Tà cười cười nói: "Lời ấy của tam thúc nói đúng thật là lời nói của bậc lão thành, thế nhưng cũng không cần lo lắng quá. Năm đó chỉ một mình tướng quân cũng có thể chiến đấu với hơn trăm Thiết Huyết huệ sĩ! Cảm ứng đối với nguy hiểm tuyệt đối không thua bất cứ kẻ nào! Nếu không chẳng phải đã sớm chết trận rồi ư? Chỉ cần bọn họ nhân được tin này, sẽ có đối sách, bảo đảm bản thân được an toàn. Nếu mà ngay cả đối sách để giữ mình còn không có, vậy thì còn nói gì tới chuyện ra sa trường giết địch?"

Quân Mạc Tà vừa cười vừa nói, lông mày dựng thẳng, giọng nói tàn khốc tiếp lời: "Nếu như ngay cả chút bản lãnh ấy cung không có, chuyện tới lại muốn chúng ta bảo vệ, vậy đối với chúng ta chả khác nào phế vật, có tác dụng gì? Loại người đó vứt đi cũng không tiếc, sao phải tiếc nuối?"

Quân Chiến Thiên, Quân Vô Tình đồng thời kinh ngạc, trong lúc nhất thời bốn mắt nhìn nhau, không biết phản ứng như thế nào. Hai người đều là thống soái trăm trận trên sa trường, nói là yêu binh như con, cũng không quá, đối đãi với binh sĩ như huynh đệ, con cháu, hiển nhiên khi nghe lời nói tàn nhẫn vô tình này của Quân Mạc Tà có chút không tiếp thu được.

"Mạc Tà, không thể nói như vậy được, những người này đều đã theo Quân gia ta có hơn lăm năm, chúng ta há lại không để ý tới?" Quân Chiến Thiên có chút tức giận, râu mép dựng lên, không hài lòng nói tiếp: "Đây chính là điểm mà ngươi thiếu sót, cùng chung hoạn nạn, sanh tử không rời! Ngươi nên ngẫm lại mấy câu đó đi." Lão gia tử vẫn chưa có nói xong, nhưng trong giọng điệu lại mang ý chỉ trích rất rõ ràng.

"Gia Gia, lời này của người Mạc Tà không đồng ý, xin hỏi người một câu, nếu người chỉ vì lo cho một người vô dụng mà bị diệt vong, vậy là vô số binh lính khác sẽ bên nặng bên nhẹ, điểm trọng yếu đó, người hẳn là rõ hơn ai hết chứ? Những năm gần đây biên giới vẫn không yên, hàng năm đều xảy ra chiến sự. Mà trước đây tam thúc cũng đã nhắc tới những người này đều trong quân khó tránh khỏi có lúc lĩnh quân nghênh địch.

Mà một tướng vô năng sẽ dẫn đến ngàn quân mệt chết! Đối với cháu mà nói, nếu là một tướng vô năng, chi bằng nhẹ nhàng buông tay, nếu không một khi hắn nắm giữa trách nhiệm sẽ dẫn đến toàn quân đại loạn! Tại thời khắc mấu chốt, thậm chí là họa loạn quốc! Sao có thể coi là chuyện nhỏ đây? Điểm này chính là một chuyện quá rõ ràng, sao lại nói chúng ta vô tình vô nghĩa?"

Quân Mạc Tà phản bác tiếp: "Cháu mới vừa rồi đã nhắc tới rồi, vì một tướng vô năng, nhẹ thì hại chết ngàn quân, thất thủ trận địa, nặng thì bị địch nhân dễ dàng đột phá, toàn bộ bị bại! Thâm chí còn giao động tới nền móng quốc gia, lâm vào họa mất nước diệt tộc. Điều này không phải nói chơi, đạo lý này gia gia và tam thúc chắc đều biết, tại thời điểm mấu chốt, sẽ phải dứt tình mà hạ quyết tâm, nếu không mọi nỗ lực của chúng ta sẽ đổ xuống sông xuống biển, lúc đó hối cũng không kịp!

"Dùng người nên dùng hiền tài, dùng quân sư phải dùng người có mưu! Điều này chúng ta không thể làm theo cảm tình. Chuyện này liên quan đến nhiều mạng người! Nếu là vì một người, chúng ta có thể làm như vậy! Mạc Tà nói như vậy nếu có chỗ không phải, xin gia gia và tam thúc thứ tội, nhưng nếu đã là vấn đề ngoài phạm vi nguyên tắc thông thường, thứ cho Mạc Tà không thể nhượng bộ!"

Quân Chiến Thiên, Quân Vô Tình hai người đồng thời im lặng, bọn họ đều minh bạch những điểm này, mặc dù những lời này khó nghe, thế nhưng là sự thật không thể nào phản bác. Nếu đã là một người đủ tư cách làm thượng vị giả, nhân từ nương tay, làm việc theo tình cảm đúng là điều cấm kỵ lớn nhất!

Trong lòng bọn họ đã thầm tán thành với lời nói của Quân Mạc Tà rồi, thế nhưng lấy tính cách của hai người mà nói vẫn có điểm khó chịu, vĩnh viễn không muốn làm như vậy. Điểm này cũng chính là chỗ mà người khác kính trọng bọn họ, mặc dù cổ hủ, thế nhưng lại rất đáng kính!

Nói cách khác cũng chính là tính cách này làm cho bọn họ tỏa sáng!

Quân Mạc Tà ha ha cười nói: "Hiển nhiên là như vậy, đó cũng là suy đoán của chúng ta mà thôi, còn kết quả thế nào lại là việc khác. Cháu chỉ sớm nhắc nhở gia gia, tam thúc trước thôi, tới lúc cấp thiết cần phải đưa ra quyết định dứt khoát! Ngập ngừng không quyết tất sẽ gây đại loạn, đó là lời của tam thúc ngày đó dạy đệ tử gia môn, hôm nay có suy nghĩ ngày mai mới đưa ra quyết định, vậy đám đệ tử thế gia biết làm thế nào!"

Quân Chiến Thiên và Quân Vô Tình hai người liếc mắt nhìn nhau, đối với lời nói vô tình cùng tàn nhẫn của Quân Mạc Tà ngày hôm nay có chút bất ngờ cùng khiếp sợ. Quân Vô Tình nhíu mày nghĩ lại ngày đó thủ pháp của Quân Mạc Tà đã ra tay là đoạt mạng, trong lòng lại rung động, hắn là nhị đại đệ tử của Quân gia, không thể nghi ngờ là rất hiểu lập trường của cháu mình, nhưng xuất phát từ quân đội, đối với tình thân anh em binh sĩ khó có thể dứt bỏ, đến khi nghe lời nói của Quân Mạc Tà lại càng bất đắc dĩ!

Quân lão gia tử lại thổi râu mép, híp mắt lại, trong lòng thầm nghĩ, cái loại tính cách này của Quân Mạc Tà cũng không phải là không tốt, mặc dù có chút tàn nhẫn thế nhưng lại có tướng làm người cầm quyền.

Bất quá, dã tâm không nên quá lớn, nếu không trong tay hắn sẽ tràn ngập máu tanh! Là phúc hay là họa? Lão gia tử có chút lo lắng, không nhịn được thở dài một hơi.

Lão gia tử xuất thân bần hàn, cũng không phải từ gia đình quyền quý gì, nhưng để đạt được thành tựu ngày hôm nay, chính là nhờ một phần lớn vào công lao của đám binh sĩ dưới tay, nhất là khi mình từ tầng lớp dưới cùng của xã hội bò lên đỉnh cao trên trốn quan trường lại càng thêm quý trọng tình thân.

Nhưng lão gia tử đã trải qua hơn sáu mươi năm lăn lộn, khinh nghiệm có đầy, đấu tranh chính trị sớm đã không màng đến... Nhớ lại năm đó chỉ nhờ một thân mãnh phu lòng đầy nhiệt huyết, xông pha chiến trận, không màng sinh tử, đối với lòng người, thế sự hắn đều biết rõ, cho nên khi Quân Mạc Tà nói vậy lão lại càng không thể tiếp nhận, thậm chí còn cảm

thấy người cháu mà mình rất tán thưởng này ở gần trước mắt mà như thấy xa ngàn dặm!

Quân Vô Tình quay đầu, nói với lão Bàng: "Bàng thúc, việc này còn phải phiền người đi an bài một chút. Mặc kệ thế nào mọi việc phải lấy an toàn làm trọng."

Lão Bàng này mặc dù ở Quân gia trên danh nghĩa là quản gia, cũng là thủ hạ tâm phúc, thế nhưng trên thực tế mọi người đều biết, lão Bàng cùng với gia chủ Quân Chiến Thiên chính là đã trải qua sinh tử chi giao! Mà Quân Chiến Thiên cũng chưa bao giờ đối đãi với lão như người ngoài, coi lão như chính huynh đệ ruột thịt của mình vậy.

Lấy chuyện năm đó mà nói, Quân Chiến Thiên đã từng muốn vị lão huynh đệ này thoát khỏi kiếp nô bộc, sau đó chiếm lấy quân công, lấy vợ sinh con, cùng hưởng phú quý, nhưng lão Bàng cũng hiểu được ý tứ của vị đại ca này, lại nghĩ mình không làm nô bộc nữa, sẽ không thể làm bạn của đại ca, càng không thể vì đại ca xuất lực, cho nên thủy chung vẫn chỉ làm quản gia mà thôi.

Điều này khiến Quân Vô Tình luôn đem lão Bàng coi như là trưởng bối đáng tôn kính.

Lão Bàng mỉm cười, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Quân Mạc Tà không khỏi âm thầm lắc đầu, Quân gia mặc dù mỗi người đều dũng cảm, một thân nam nhi chí khí, nhưng quá trọng tình trọng nghĩa, trọng tình trọng nghĩa đối với người khác đúng là một ưu điểm, thế nhưng đối với một người lãnh đạo cả một gia tộc, trực tiếp liên quan đến sự tồn vong của một quốc gia, đó chính là mù quáng.

Bất quá Quân Mạc Tà cũng không thể trông đợi vào việc dùng từ ngữ khiến gia gia và tam thúc hoàn toàn tiếp nhận. Tạm thời chỉ có thể từ từ, thỉnh thoảng nhắc nhở một chút, như vậy sẽ như nước chảy đá mòn, đến khi trọng yếu sẽ phát huy trọng dụng, đối với cha con nhà này không có tám năm mười năm tuyệt đối không lay động được bọn họ, mà Quân đại

thiếu gia lại không có tính nhẫn nại, cho dù có cũng không thể để thời gian lãng phí như vậy!

Nhưng loại chuyện như vậy không thể cấp bách được, tư từ rồi khoai sẽ nhừ a.

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến một thanh âm: "Vô Tình huynh, từ biệt mười năm rồi, bây giờ vẫn khỏe chứ?" Thanh âm hùng hồn quan quẩn trong không khí mà không bị tản đi.

Sắc mặt Quân Vô tình đại biến, trong nháy mắt trở nên trắng bệch, đôi môi run nhẹ, thiếu chút nữa ngã từ trên xe lăn xuống!

Quân Mạc Tà lẳng lặng vươn tay ra, nhẹ nhàng đặt trên đùi hắn, lắc đầu ý bảo thúc cứ yên tâm. Quân Mạc Tà sau khi nghe xong liền đi ra gặp mặt người vừa mới lên tiếng, đúng là người ngăn cản mình trong cuộc đấu giá ở Thịnh Bảo Đường, lại nói Quân Gia mình muốn đối lập cùng với Thịnh Bảo Đường của hắn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16: Đánh Với Thiên Huyền

Từ biểu hiện sâu xa khó hiểu của Quân Vô Ý mà xem, tất nhiên có rất nhiều chuyện xưa a cất giấu trong lòng.

Lúc này Quân Vô Ý đang cố gắng áp chế sự khó chịu trong tâm. Nếu không, tức quá hoá rồ thì bao nhiêu cố gắng trước đây sẽ thất bại trong gang tấc!

Quân Chiến Thiên nhìn biểu tình trên mặt Quân Vô Ý, tựa hồ hiểu được cái gì, trong mắt không khỏi hiện ra vẻ buồn phiền.

- Đúng là nhiều năm không thấy, không biết hôm nay có khách quý từ xa tới, không kịp đón tiếp, thỉnh vào trong nói chuyện.

Quân Vô Ý ngồi bất động, chậm rãi nói, thanh âm hùng hậu vang xa, có vài phần trầm tĩnh. Ngay trong nháy mắt, Quân Tam gia đã bình tĩnh trở lại, trên khuôn mặt tuấn vĩ trở nên không còn bận tâm, đôi đôi mắt nhất thời trở nên thâm sâu không lường được. Người quay đầu nói với Quân Chiến Thiên:

- Phụ thân, là bọn hắn đến đây. Việc này người không cần ra mặt đâu, một mình con có thể đối phó.

Quân Chiến Thiên chậm rãi gật đầu, sắc mặt nặng nề.

Quân Mạc Tà mỉm cười đứng lên, nhẹ nhàng cản lại người phía sau xe lăn của Quân Vô Ý, nói:

- Để con đưa tam thúc đi.

Hắh chậm rãii đẩy chiếc xe lăn đi ra ngoài. Trong lòng lạnh lùng cười: “Thịnh Bảo Đường, quả nhiên có ân oán với Quân gia!”

Bên trong tiểu viện, có hai người trung niên áo trắng đứng cùng nhau. Cả hai đều anh tuấn, phong độ. Nhưng từ trong mắt Quân Mạc Tà nhìn ra được, hai người này tuy đứng cùng nhau, tư thế cũng không khác mấy, chia ra trái phải mà đứng, nhưng trong mắt hai người đều có ý thể hiện phòng bị đối phương.

Cho nên Quân Mạc Tà lập tức nhận định, hai người tuy ra vẻ hòa hợp, nhưng thật ra là đang phòng bị lẫn nhau! Hai bên tuy rằng cũng đến từ một nơi, nhưng nội tâm không hòa hợp, thậm chí còn có sát ý!

Khó trách ngày đó ở Thịnh Bảo Đường, phản ứng của Thịnh Bảo Đường đối với sự ra giá của mình lại mâu thuẫn đến vậy. E rằng sự mâu thuẫn đó xuất phát từ chính hai người này.

- Mộ huynh, từ biệt nhau nhiều năm, phong thái của huynh vẫn tốt như xưa!

Trên mặt Quân Vô Ý đột nhiên có chút vui mừng, nhưng phần nhiều là sựthương cảm hoài niệm. Hắn mỉm cười với một người trong đó, về phần người còn lại thì không thèm để ý tới.

Bạch y nhân này tiến lên một bước, cẩn thận xem kỹ khuôn mặt Quân Vô Ý, có chút kích động nói:

- Vô Ý tiểu đệ, đệ vẫn vậy, vẫn phong thái năm xưa. Nếu tiểu thư mà biết, chắc chắn sẽ…

Khi nói tới đây hắn đột nhiên dừng lại, cười áy náy nói:

- Vô Ý, mười năm qua đệ vẫn tốt chứ? Huyền khí tiến giai đến địa huyền rồi ah? Quả nhiên là đáng mừng.

Trên thực tế, lấy niên kỷ của Quân Vô Ý mà nói, bình thường có thể đạt tới cảnh giới địa huyền trung giailà đã có thể nói là đáng quý rồi,

huống chi Quân Vô Ý đã tàn phế mười năm nay. Huyền khí tu vi không những không lùi mà còn tiến bộ, chắc chắn là vô vàn khó khăn.tuy nhiên, Quân Vô Ý cho dù tiến bộ như thế no, chung quy vẫn là người tàn phế. Chuyện này, lại không thể thay đổi, ít nhất trong mắt "Mộ huynh" này là như vậy.

Thời điểm nghe tới hai chữ "tiểu thư", trên khuôn mặt đã lâu không dao động của Quân Vô Ý hiện ra một tia thương cảm, mà cơ mặt cũng co giật thống khổ một hồi, một lúc sau mới trở lại bình thường. Mà trên mặt bạch y nhân còn lại, nhất thời cũng nổi lên một cỗ thần sắc kỳ quái, ánh mắt nhìn về phía Quân Vô Ý, sát ý lại gia tăng!

- Quân Vô Ý, nửa thân dưới của ngươi tuy rằng tàn phế, thành một cái phế vật, bất quá thoạt nhìn ngươi xem ra cũng là nghĩ thông suốt rồi nha, suy nghĩ được như vậy cũng xem như không tồi…

Bạch y nhân còn lại cười ha ha, nói móc trào phúng, câu nói này thái độ đúng là khác một trời một vực với người đầu tiên, giống như hắn có mối thù không đội trời chung với Quân Vô Ý.

- Các hạ nói đúng trọng tâm nha, tam thúc của ta chân tàn nhưng tâm không phế, nhưng nếu não các hạ mà tàn thì chắc chắn không có thuốc nào chữa được.

Quân Vô Ý còn chưa trả lời thì Quân Mạc Tà đứng phía sau hắn đã mở miệng, ngữ khí nhẹ nhàng tựa hồ không có phân lượng, nhưng một câu kia lại làm bạch y nhân tức giận đến mặt trắng bệt, trắng còn hơn cái áo hắn đang mặc.

- Quân Mạc Tà tiểu nhi, lần trước bổn tọa đại nhân đại lượng tha cho ngươi, tiểu tử ngươi lại không biết điều. Hôm nay dám trước mặt bổn tọa khoe khoang ngươi khéo mồm khéo miệng, ngươi nghĩ bổn tọa không dám giết ngươi sao?

Bạch y nhân lạnh lùng nhìn Quân Mạc Tà, trợn mắt, khuôn mặt vốn anh tuấn vì cái trợn mắt mà trở nên vài phần dữ tợn, vài phần khủng bố.

- Ha ha, lúc trước khác hôm nay khác các hạ ạ! Đây là chính lại đại viện của Quân gia, không phải ở Thịnh Bảo Đường của các hạ. Các hạ dám ở đại viện Quân gia kiêu ngạo ương ngạng đối với thiếu chủ ta như thế, các hạ nghĩ bản thiếu gia không dám giết các hạ hay sao? Các hạ có tin là chỉ cần bản thiếu gia ra lệnh một tiếng, các hạ sẽ bị chém thành thịt nát trong nháy mắt không?

Quân Mạc Tà thản nhiên nhìn hắn, nhãn thần trong mắt sắc bén.

- Ha ha ha …

Bạch y nhân kia ngửa mặt lên trời cười to, cười xong mới nói với Quân Vô Ý:

- Quân Vô Ý, đứa cháu này của ngươi, thật làm cho ta thưởng thức không thôi a. Hắn lại dám nói muốn loạn đao chém nát ta, ha ha ha. Quân Vô Ý, ngươi nói cho hắn biết, chưa cần nói đến Quân phủ các ngươi có thực lực này hay không, chỉ cần nói các ngươi có đảm lượng giết ta hay không đã là vấn đề rồi. Ha ha ha, thật sự là vô tri đến buồn cười, Thiên Hương thành đệ nhất vô tri hoàn khố quả nhiên nổi tiếng không bằng gặp mặt, gặp mặt lại càng biết tiếng, bội phục bội phục, đáng thương đáng thương!

- Tiêu Hàn, nơi này là Quân phủ, ngươi càn rỡ quá đáng rồi đó!

Bạch y nhân còn lại tức giận quát mắng:

- Nếu ngươi không muốn cùng ta tới đây, ngươi có thể lập tức rời đi! Nói loạn làm cái quái gì?

- Mộ Tuyết Đồng, ngươi nói đúng, nơi này là Quân phủ, ở trong này, ngươi cũng không có tư cách hô mưa gọi gió với ta!

Tên bạch y nhân Tiêu Hàn khuôn mặt xám xịt lại, không thèm quay đầu lại mà nói.

“Ha ha ha, thật sự là buồn cười, bởi vì trên đời này có nhiều người thích tự sướng như thằng ku này nên thế gian này mới có nhiều chuyện thú vị để xem”. Quân Mạc Tà cất tiếng cười to:

- Ca ca này ah, ngàn vạn lần không nên xem mình quá trọng yếu, tự vấn lương tâm mình một chút, ngươi là quan lớn trong tổ chức của ngươi ah? Ngươi có thể đại biểu cho toàn bộ tổ chức sao? Quân gia ta cho dù giết chết ngươi, chủ tử của ngươi sẽ vì một cái mạng chó nhà ngươi mà cùng Quân gia ta gây chiến sao?

Quân Mạc Tà thương hại nhìn hắn:

- Hài tử đáng thương, nói cho ngươi biết một cái chân lý: Cho dù mọi người trên thế giới này chết sạch thì mặt trời vẫn mọc lên từ phía đông và lặn xuống ở phía tây. Ngươi ngàn vạn lần đừng có đem mình đặt cao quá, nếu không có một ngày ngươi sẽ té đau đó, mà nhiều khi té cắm mặt xuống “ môi ở lại răng đi nhé” thì khổ! Ta nói lời chân thành, coi như dạy dỗ ngươi miễn phí. Haiz, ta, chính là một người thiện lương ah…

Bóng người chợt lóe, “ba ba ba. Hàng loạt âm thanh vang lên.

Bạch y nhân trong cơn cuồng nộ phi thân lại, giơ tay lên tát hắn.

Quân Mạc Tà trong tiếng cười to, “xoát” một cái cấp tốc lui ra phía sau, bạch y nhân vẫn như hình với bóng đuổi theo, thân mình Quân Mạc Tà lắc trái lắc phải. Sau đó, Mạc Tà trúng một chưởng trên vai, nhưng trong khi trúng chưởng thì đầu gối và khuỷu tay của hắn cũng đồng thời vung lên.

Phốc phốc hai tiếng, sắc mặt bạch y nhân vừa xanh mét lại vừa trắng bạch, tư thế có chút không tự nhiên. Hai mắt hắn trở nên đỏ bừng như muốn phún hoả nhìn Quân Mạc Tà, tức giận đến mức muốn ngấu nghiến cả người Quân Mạc Tà rồi nuốt vào bụng.

Quân Mạc Tà tuy rằng nói năng lỗ mãng, nhưng đối với bạch y nhân mà nói, hắn vẫn là hậu sinh vãn bối. Dạy dỗ hắn một chút thì có thể,

hưng tuyệt đối không thể giết hắn. Vì vậy, mười thành công lực thì bạch y nhân cũng chỉ sử dụng nửa thành để giáo huấn hoàn khố tiểu tử miệng lưỡi lợi hại này.

Chẳng lẽ hắn đường đường là một thiên huyền cao thủ, nói thế nào cũng có chút tự trọng thân phận; lại đi tranh chấp với một đứa hậu bối tiểu tử ngay cả ngân huyền cũng chưa đạt tới. Chuyện này mà truyền ra ngoài chắc người ta cười tới rụng răng.

Nhưng hắn lại tuyệt đối không ngờ là Quân Mạc Tà có thể phản kích lại sắc bén, thần tốc, chính xác, mà lại thập phần tàn nhẫn như thế!

“Khuỷu tay đánh thẳng vào cổ họng mình, mà đầu gối lại nện thẳng vào hạ bộ! Mặc dù mình khinh địch, hoàn toàn không có phòng bị, tuy nhiên tên tiểu tử phương vị tấn công cũng quá mức hiểm độc đi, lựa chọn thời gian và cơ hội hết sức chính xác, nên với thân pháp của mình vẫn bị trúng chiêu. Chắc chắn là tên tiểu tử này có thể nhìn ra sơ hở của mình.”

Nếu không phải huyền khí của Tiêu Hàn đã đến thiên huyền cảnh giới, dưới hai chiêu vừa rồi, hắn hoàn toàn có thể mất mạng, chết còn thảm hơn chữ “chết”! Mặc dù vậy, cổ họng hắn cũng hết sức đau nhức. Dưới khố lại thốn vô cùng, dùng hết định lực toàn thân mới kềm được tiếng rên rỉ.

Tiêu Hàn tức giận hừ một tiếng. Cả người lam quang rực rỡ, muốn thực sự ra tay phế bỏ tiểu tử đáng giận này! Mộ Tuyết Đồng vội vàng ngăn lại, cả giận nói:

- Ngươi náo loạn còn chưa đủ sao? Cư nhiên cùng một đứa bé so đo như vậy! Còn có chút phong độ trưởng bối hay không?

Quân Vô Ý lạnh lùng nhìn Tiêu Hàn, trong lòng đã sớm quyết định, nếu hắn dám thực sự ra tay với Quân Mạc Tà, Quân Vô Ý sẽ liều mạng bại lộ thực lực của mình, bất kể hậu quả ra sao cũng phải toàn lực ra tay, giết hắn chết tại chỗ.

Tiêu Hàn hổn hển thở mấy hơi dồn dập, thanh âm khàn khàn, rõ ràng hai chiêu vừa rồi của Quân Mạc Tà đả kích hắn không nhỏ. Hắn cắn răng nói:

- Được! Hôm nay ta tạm thời buông tha tên tiểu tử này.”

Nói xong trừng mắt nhìn Quân Mạc Tà:

- Tiểu tử ngươi nên cầu nguyện lão thiên là ngàn vạn lần đừng rơi vào trong tay ta đi!

Quân Mạc Tà hì hì cười, nói:

- Ngươi yên tâm, bản công tử đang hướng ông trời cầu nguyện, khi bản công tử có đủ thực lực hành hạ ngươi, mong ông trời cho bản công tử được gặp lại ngươi.

- Chỉ bằng vào ngươi? Ha ha ha…

Tiểu Hàn giận dữ cười lại, hừ mạnh, nói:

- Đời này vô vọng!

- Phải không ta? Đũng quẫn thằng nào mới trúng ba cái đá của ta, nhanh như vậy đã không đau đớn?

Quân Mạc Tà lạnh lùng thốt lên.

Tiêu Hàn kia vừa trả lời lại một cách mỉa mai, nghe xong Quân Mạc Tà nói thì chỉ biết há miệng thở dốc, lại không thể nói gì, Tiêu Hàn dù sao cũng là thiên huyền cao thủ, không thể nói khoả lấp trận đau vừa rồi, nhất là đối mặt với Quân Mạc Tà, so với con kiến còn yếu hơn!

Hắn biết rõ, vừa rồi bản thân hắn chưa sử dụng hết toàn lực, dù sao Quân Mạc Tà chỉ là một tiểu quỷ chưa tiến vào được ngân huyền cảng giới, với thiên huyền cao thủ mà nói thì chẳng qua là một con kiến mà thôi. Trên thực tế, cho dù là kim huyền, ngọc huyền cao thủ ở trong mắt

thiên huyền cao thủ, vẫn chỉ là con kiến, nhưng oái ăm một điều là chính bản thân hắn vừa trúng hai chiêu của con kiến. Nếu hai chiêu đó mà do một người tu vi ngọc huyền phát ra thì hộ thân huyền khí của hắn đã chẳng có cái quái gì tác dụng, chỉ chờ tử thần tới lội cái mạng nhỏ của hắn đi thôi. Hắn vừa nghĩ tới thì lại cảm thấy cổ họng, hạ thể đau đớn, không khỏi nghĩ tới mà sợ. Đối với Quân Mạc vô cùng oán hận, trong lòng muốn diệt Quân Mạc Tà càng nhanh càng tốt.

!

Quân Vô Ý lạnh lùng nói:

- Tiêu huynh lần này đường xa mà đến, chẳng lẽ chỉ vì đấu võ mồm với cháu của ta sao?

Tiêu Hàn hừ một tiếng cuối cùng không trả lời. Mộ Tuyết Đồng cười cười, nói:

- Vô Ý, từ biệt mười năm, lần này rốt cục đến phiên ta được đi ra ngoài, cho nên, có người ủy thác ta mang đến cho đệ một kiện lễ vật.

Quân Vô Ý hô hấp dồn dập, thất thanh hỏi:

- Là nàng sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17: Kim Sanh Bất Hồi Đầu – Trọn Kiếp Không Đổi Lòng

“Đúng! Chính là nàng!” Mộ Tuyết Đồng gật đầu nói xong sờ tay vào ngực, lấy ra …. một gói nho nhỏ.

“Nàng gửi gì cho ngươi? Vì sao ta không biết? Tại sao ngươi không nói sớm!” Tiêu Hàn đột nhiên nổi giận, trừng mắt nhìn tay Mộ Tuyết Đồng, lập tức mắt đỏ đòng đoc.

“Sao, ngươi nghĩ ta là loại người gì? Ngươi là thân phận gì? Nàng có thân phận gì? Chẳng nhẽ nàng làm việc gì cũng phải thông báo với ngươi sao?Thật tức cười “ Mộ Tuyết Đồng khinh thường nhìn hắn.

“Đưa cho ta!” Tiêu Hàn thân mình nhoáng lên xông về phía trước. Mộ Tuyết Đồng nhanh như chớp cho bao vào người. Cả hai đều hô một tiếng rồi biến thành hai hình bóng mờ sương, màu lam huyền khí xuất hiện quanh hai người. Quyền cước giao nhau làm khí kình không ngừng xé gió vang ra, kình phong lan tới sắc như dao cắt.

Tốc độ kinh người cho dù là công lực của Quân Vô Ý đã đạt đến Thiên Huyền cảnh giới mới miễn cưỡng có thể nhìn ra hai người. Đó là nói thực lực của Quân Vô Ý vượt xa hơn hai người. Quân Vô Ý mười năm khổ tu lại vừa khéo thu được dược lực của Phần Kinh Hà năm trăm năm. Tu vi huyền khí so với hai người còn cao hơn mà vẫn không phát giác ra được động tác của hai người. Nguyên do là vì mới đạt được tu vi Thiên Huyền cảnh giới, nên cần có một thời gian để củng cố tu vi!

Nói tới Quân Mạc Tà vốn thực lực đã vượt qua trình độ của hai người, công lực hắn thì ngay cả khi ở xa cũng có nhãn lực thấy rõ được

ai cao ai thấp. Tiêu Hàn mặc dù đã luyện đến Thiên Huyền cảnh giới nhưng thực lực lại thua kém Mộ Tuyết Đồng không chỉ một bậc. Nếu không phài Mộ Tuyết Đồng trong bụng còn cố kỵ không dám ra sát chiêu thì tính mạng Tiêu Hàn đã xong rồi.

Dù vậy.

“Bịch!” Tiêu Hàn thê lương thét dài búng người bay lên, vọt bay ra ngoài miệng thổ huyết. Cơ thể lượn ra xa biến mất sau cánh cửa, tiếng quát phẫn nộ xé gió từ xa vọng lại:”Mộ Tuyết Đồng! Chuyện này ta sẽ nhớ kỹ, nhất định ta sẽ trở lại! Quân Vô Ý, ta nhất định sẽ giết ngươi!”

Khói bụi tiêu biến, Mộ Tuyết Đồng mặt mày trắng bệch đứng yên lặng ngay tại chỗ. Hai mắt nhìn về phía Quân Mạc Tà đột nhiên cười nói:”Không nghĩ, cháu ngươi thật không đơn giản. Nếu không phải một kích vừa xong khiến hắn chịu thụ thương làm Tiêu Hàn tổn thất hai thành chiến lực, thì ta đã không thể thắng hắn dễ dàng như thế. Nếu không thấy tận mắt thì không thể tin tên tiểu quỷ đó đã đạt đến trình độ này. Lại có thể đả thương một Thiên Huyền cường giả chính cống!”

Quân Mạc Tà mỉm cười nói: “Tin tưởng nam nhân kia chỉ cần là bị thương ở nơi đó thì cũng không chỉ giảm đi hai thành chiến lực. Vừa rồi là may mắn đụng phải một chút mà thôi. Với sự chênh lệch thực lực giữa ta và hắn thì đúng ra không thể xuất hiện cục diện này. Một thân Cửu phẩm lại chết vì con kiến, nhưng nếu con kiến lại là kiến có độc thì sẽ thế nào?”

Mộ Tuyết Đồng nở nụ cười:”Đạo lý là như vậy. Vừa rồi ta và hắn quần nhau lâu như vậy mà trước sau không đụng được tới hắn. Hai chúng ta đấu với nhau hơn mười năm nhưng một lần cũng không chạm được vào người. Ngược lại ngươi ngay lần đầu gặp mặt liền đụng qua? Cái này liệu có phải là may mắn?”

Quân Mạc Tà ha hả cười nói:”Đây là bởi vì, hắn không xem thường ngươi mà dè chừng. Nhưng hắn lại không tin con kiến hôi có thể đả thương hắn”

Mộ Tuyết Đồng nhìn hắn thật kĩ rồi trịnh trọng nói:”Hừ! Quả thật như thế. Có điều hiện tại ta đã biết là con kiến hội có thực lực đáng sợ, cho nên ta quyết không xem thường ngươi!”

Quân Mạc Tà lại ha hả cười từ chối ý kiến đó:”Oái! Tiền bối. Tam Thúc chờ đến sốt ruột rồi.”

Mộ Tuyết Đồng ha ha cười lấy từ trong người ra một gói nhỏ đưa đến trước mặt Quân Vô Ý.

Quân Vô ý toàn thân hơi run rẩy, hai tay nắm chặt tay cầm xe lăn. ”Rắc” một tiếng chiếc xe lăn tinh chế từ gỗ tử đàn cực phẩm xuất hiện vết rạn. Hồi lâu sau lão mới chậm rãi vươn tay tiếp nhận gói nhỏ. Giống như là tiếp nhận món châu báu vạn cân giá trị liên thành thực cẩn thận.

Chăm chú nhìn Quân Vô Ý, Mộ Tuyết Đồng cúi đầu thả từng từ:” ... Tiểu thư luôn chờ ngươi!”

Quân Vô Ý bỗng nhiên ngẩng đầu:”Cái gì? Chẳng lẽ nàng … “

Mộ Tuyết Đồng gật đầu thật mạnh: “Tiểu thư lấy cái chết để kháng cự cho đến hiện giờ!”

Quân Vô Ý một trận kích động. Đôi mắt hổ có chút long lanh, tay run rẩy chậm rãi mở gói nhỏ, động tác mở ra thực từ từ cẩn thận như sợ làm rối loạn các nếp gấp.

Gói nhở chậm rãi được mở ra, trong đó là một cái khăn tay. Trên khăn tay lẳng lặng nằm yên một lon tóc xanh.

Bề mặt khăn tay được thêu tinh tế mấy hàng chữ.

Thập niên vị thúc quan

Trường phát vi quân lưu

Dạ dạ vọng Thiên Hương

Kim sanh bất hồi đầu!

(Tạm dịch:

Mười năm không đội mũ

Tóc dài quấn chàng Quân

Thiên Hương hằng đêm nhớ

Kiếp này không đổi lòng!

Chắc mấy bà có chồng phải đội mũ khi ra đường)

Quân Vô Ý cả người bắt đầu run rẩy như lá rụng trong gió. Thúc lẩy bẩy cúi xuống chậm rãi úp mặt lên chiếc khăn tay trong tay phải rồi từ từ che kín mặt rất lâu không ngửng đầu lên.

Mộ Tuyết Đồng thở dài một tiếng nói:” Chờ chút, nàng … nàng đang đột phá vào Thần Huyền cảnh giới” Quân Vô Ý cả người chấn động! Lại vẫn không ngẩng đầu lên. Tựa hồ chiếc khăn tay này, mớ tóc xanh này trong khoảnh khắc đã biến thành toàn bộ thế giới của thúc. Nơi thúc gửi gắm tất cả trái tim mình.

Mộ Tuyết Đồng lẳng lặng đứng yên thật lâu sau mới nói:” Vô Ý huynh, tiểu đệ đi giải quyết công việc. Xin cáo biệt, ngàn vạn lần mong Vô Ý huynh có thể hiểu được tâm ý của tiểu thư. Sớm hay muộn sẽ có một ngày khổ tận cam lai, xin đừng dễ dàng bỏ cuộc” Nói xong hắn chắp tay xoay người mà đi.

Quân Vô Ý vẫn không ngẩng đầu cho đến khi thấy hắn đi ra mấy trượng mới khàn khàn nói:” Ta thất thố. Hôm nay tâm tình kích động, không tiện giữ Mộ huynh ở lại, Ngày sau Vô Ý làm lễ thỉnh tội. Mộ huynh đi cho hỏi thăm Thiệu Thiến tiểu thư” Thiệu Thiến là người yêu của Mộ Tuyết Đồng năm đó.

Mộ Tuyết Đồng dừng lại cũng không quay bước trở lại tiêu sái cười nói:”Thiệu Thiến hiện giờ là đệ muội của ngươi. Lần sau ta mang nàng đến gặp ngươi”

Quân Vô Ý từ đấy lòng nói:”Chúc mừng”.

Mộ Tuyết Đồng ha ha cười, ánh lam chợt lóa lên, thân hình theo gió bay lên. Giống như mảnh lá rụng theo gió mát lướt lên trời biến mất không thấy tăm hơi.

Màn đêm lặng yên buông xuống. Trời đất lúc đó trông thật mơ hồ.

Quân Vô Ý cô độc ngồi trên xe lăn, mặt dán vào chiếc khăn tay, áp sát mớ tóc xanh. Thúc vẫn không nhúc nhích, bóng dáng gầy guộc cô đơn tựa hồ hòa lẫn vào trong bóng đêm vô tận mà dần dần không thấy đâu nữa.

Quân Mạc Tà lẳng lặng đứng ở một bên không phát ra tiếng động mà bồi tiếp thúc. Hai chú cháu một ngồi một đứng đăm chiêu đều có tình hoài.

Mặt trăng từ từ nhô lên phía chân trời, muôn ngàn vì sao nhấp nháy. Quân Vô Ý mới từ từ thoát khỏi đắm chìm trong truyện cũ mà dần phục hồi lại tinh thần. Thúc khàn khàn nói những nỗi khổ sở lắng đọng tận đáy lòng suốt mười năm trời. Mười năm tra tấn rốt cục cũng lần lượt hiện lên trước mặt Quân Mạc Tà.

Mười hay năm trước ,Quân gia như mặt trời giữa trưa đang ở thời khắc đỉnh phong huy hoàng. Lão gia tử Quân Chiến Thiên uy danh bách chiến bách thắng khắp thiên hạ. Đánh đâu thắng đó, không thành nào không phá được. Các nước nghe thấy tên dù tức lộn ruột cũng không một người dám đứng ra đối kháng!

Quân gia tam hùng. Lão Đại Quân Vô Hối vang danh: “Bạch Y quân soái” nói cười mà diệt Cường Lỗ, vung tay phá Phong Vân! Chính là tướng trẻ kì tài bậc nhất đế quốc Thiên Hương!

Lão Nhị Quân Vô Mộng võ công siêu quần, mưu trí hơn người, thống lĩnh một phương binh mã khiến các nước đều gọi Phong Phi Mỹ! Thế lực Quân gia không chỉ nói ở Thiên Hương đế quốc, cho dù ở khắp toàn Huyền Huyền đại lục cũng là uy danh hiển hách!

Lúc đó Quân Vô Ý mười chín tuổi phong nhã hào hoa trẻ tuổi anh tuấn, thiên tư hơn người, võ công siêu quần, khí chất bất phàm, cử chỉ tiêu sái làm không biết bao nhiêu thiên kim tiểu thư nhà giàu quan lại phải tương tư.

Một lần trong buổi bán đấu giá ở Thịnh Bảo Đường. Quân Vô Ý rảnh việc lại còn tính tình thiếu niên nhất thời hứng khởi đi vào chơi đùa. Thấy một cô gái đẹp như hoa như ngọc thì nói chuyện vui vẻ có hảo cảm. Mấy ngày sau Quân Vô Ý nhịn không được lại đến. Sau đó hai người nắm tay đi dạo Thiên Hương Thành.

Một thân tự do nên Quân Vô Ý cùng thiếu nữ thỉnh thoảng rời Thiên Hương Thành đi mọi nơi du lịch. Tình cảm hai người cũng càng ngày càng sâu nặng.

Rốt cục giữa hai người nảy sinh lòng quyến luyến, đương nhiên là phát sinh.

Lại qua một đoạn thời gian đột nhiên tại Thiên Hương Thành có nhiều nhân vật thần bí tìm kiếm Quân Vô Ý. Lúc đó Quân Vô Ý cùng Hàn Yên Dao đang du lịch bên ngoài. Những người này ngay cả chào hỏi cũng không nửa lời mà thẳng thừng xuống tay với thuộc hạ Quân gia khi đó đang lúc trên đỉnh cao mà không hề e sợ.

Ai ngờ mấy tràng tranh đấu, cũng là Quân gia chịu thiệt lớn. Những thần bí nhân tùy tiện một người cũng là cao thủ đương thời. Mấy người ra tay tu vi không ai thấp hơn Địa Huyền tu vi, càng không nói đến có hơn mười vị thần bí cường giả ngồi yên mà xem.

Sau khi Quân Vô Ý trở về, thấy tình thình như vậy thì thiếu nữ Hàn Yên Dao mới nói rõ cho Quân Vô Ý về nguyên nhân. Sự thể bắt nguồn

từ lai lịch của nàng. Chính là nơi mà thế gian công nhận địa phương thần bí đệ nhất. Gia tộc của nàng là gia tộc cực kì cường đại ẩn cư hoặc là một tổ chức cực kì thần bí!

Băng hàn tam thiên lý

Phong Tuyết chú Ngân Thành！

(Tạm dịch:

Băng lạnh suốt ba nghìn dặm

Bão tuyết hun đúc Ngân Thành)

Phong Tuyết Ngân Thành.

Đấy là một cái tên mà chỉ nói ra thôi đã làm cho đại đa số huyền giả sợ hãi. Trăm ngàn năm tích lũy đã trở thành nơi tập trung các cường giả mạnh mẽ đến tột cùng!

Mà Thịnh Bảo Đường, chỉ là một phần thế lực của Phong Tuyết Ngân Thành ở trên đại lục. Mà Thịnh Bảo Đường cũng chỉ là tên gọi ở bên ngoài, còn ở Phong Tuyết Ngân Thành lại chỉ gọi nó là “Thặng Bảo Đường " (đồ quí dư ra) mà thôi! Sở dĩ nói như vậy bởi vì chỉ có những thứ ở Phong Tuyết Ngân Thành nghiên cứu qua, sau khi bị loại đi gì đó thì mới đưa ra để bán đấu giá. Mà những đồ vật này lại vẫn không một cái nào không được bán với giá trên trời!

Thịnh Bảo Đường đem vật phẩm chuyển thành một lượng lớn tiền tài. Sau đó lại dùng tiền tài mua vào những vật ngạc nhiên cổ quái gì đó mà chuyển lại Phong Tuyết Ngân Thành. Bất luận là phương pháp trường thọ thông thường hoặc một vật phẩm có thể phát huy tiềm lực công kích; hoặc Huyền Thú Huyền Đan hiếm có hay là vật cực nhiệt cực hàn quái dị. Tóm lại chỉ cần thế gian ít có, nhân gian hiếm thấy thì thường là Thịnh Bảo Đường liền thu mua với giá cả đủ vừa lòng ngươi.

Mà Hàn Yên Dao chính là nữ nhi của Hàn Trảm Mộng, thành chủ của Phong Tuyết Ngân Thành đỉnh đỉnh đại danh!

Vốn cho dù lai lịch Hàn Yên Dao bất phàm cũng không thấy có chuyện gì xấu. Ngay cả Hàn Yên Dao là con gái thành chủ Phong Tuyết Ngân Thành thì Quân Vô Ý cũng là dòng dõi Quân gia. Quân gia cho dù còn kém xa so với Phong Tuyết Ngân Thành nhưng miễn cưỡng vẫn coi như là thế gia nhất lưu.

Mà vấn đề lớn nhất nằm ở chỗ Hàn Yên Dao từng có hôn ước từ nhỏ với Tiêu Hàn, cháu của Tiêu Huy Phong là vị đại trưởng lão võ công cao nhất Phong Tuyết Ngân Thành nên cũng chính là người có thực quyền lớn nhất.

Hai người sau khi trở về nhiều lần tranh đấu không có kết quả. Người nhà Tiêu gia Ngân Thành lấy tánh mạng cả nhà Quân gia uy hiếp khiến Hàn Yên Dao bất đắc dĩ đáp ứng quay lại Ngân Thành nhưng một đi không trở lại.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18: Mối Hận Khắc Cốt Ghi Tâm

Hàn Yên Dao trước khi rời đi đã từng nói với Quân Vô Ý rằng chỉ cần Quân Vô Ý có thể đạt tới cảnh giới chí tôn Thần Huyền thì chuyện tình cảm hai người sẽ có nhiều hi vọng. Tuy nhiên, Quân Vô Ý mặc dù là kỳ tài ngút trời, nhưng tu vi vẫn chỉ là trung cấp Kim Huyền. Nếu so với Thần Huyền cảnh giới thì thật sự là quá xa xôi, nói không may có lẽ là không bao giờ đạt tới được cảnh giới đó.

Tuy nhiên, hai năm sau đó, Quân gia tại Thiên Hương Quốc gặp phải đại kiếp nạn. Hai huynh trưởng của Quân Vô Ý là Quân Vô Hối, Quân Vô Mộng không biết lý do tại sao đều chết trận một cách không minh bạch. Thêm vào đó, trong một lần chinh chiến sau đó, Quân Vô Ý đã cầm chắc chiến thắng trong tay, cuối cùng lại bị người khác ra tay ám toán, toàn quân đại bại, đến bản thân cũng trở thành một người tàn phế.

Năm xưa, Mộ Tuyết Đồng này cũng là một trong những người tùy tùng đi theo Hàn Yên Dao ra ngoài, cũng là người duy nhất ngoài Hàn Yên Dao trong Phong Tuyết Ngân Thành không ghen ghét Quân Vô Ý. Hai người năm xưa không khác chi là huynh đệ ruột thịt.

Sau này, vì mặc cảm thân thể tàn tật, Quân Vô Ý mất hết hi vọng, biết mình và người kia đến cuối đời cũng sẽ không còn cơ hội bên nhau nữa. Thời gian trôi như tên bắn, nháy mắt thì mười năm đã trôi qua, Quân Vô Ý nghĩ chỉ trong giấc mơ mới có thể tương phùng, không ngờ đến ngày hôm nay lại nhận được tin tức của Hàn Yên Dao.

Vào giờ khắc này, trong lòng Quân Vô Ý quả thực giống như bão táp mưa sa cuốn tới.

Quân Mạc Tà chỉ lẳng lặng mà đứng nghe chứ không nói gì. Hắn hiểu rõ Quân Vô Ý là đang nói cho chính bản thân mình nghe chứ không phải thực sự nói cho hắn nghe. Những chuyện này, tam thúc đã chôn chặt trong lòng từ lâu lắm rồi, đến hôm nay, khi nghe được tin tức của người xưa, trong lòng vô cùng kích động, làm cho chuyện xưa cứ như muốn tuôn trào.

Tam thúc của hắn hơn nay thật ra chỉ muốn nói hết ra cho nhẹ lòng, chứ không phải nói cho một ai nghe cả, mà nghe xong hiểu hay không hiểu tam thúc cũng không quan tâm.

Bây giờ, cho dù trước mặt Quân Vô Ý là một tảng đá thì thúc cũng tiếp tục nói hết chuyện trong lòng ra.

Dù sao, mười năm nay, gánh nặng trong lòng của Quân Vô Ý thật sự là quá lớn.

Kí ức xưa phủ đầy bụi, chôn chặt trong lòng Quân Vô Ý như ngọn núi lớn đè nặng trong tâm khảm cuối cùng cũng được Quân Vô Ý nói ra, thời gian cứ chầm chậm trôi…

“Đến cuối cùng, Quân gia không bao giờ lấy lại được phong quang khi xưa. Sau khi đại ca và nhị ca bỏ mình trận mạc, ta cũng hoài nghi do PhongTuyết Ngân Thành âm thầm ra tay trong bóng tối. Tuy nhiên, khi đó võ công ta thấp kém, trong khi đó chuyện tình của Phong Tuyết Ngân Thành lại vô cùng bí ẩn nên cuối cùng ta vẫn không điều tra được gì.

Cuối cùng, cũng đến phiên ta gặp tai nạn, khi đó, ta cùng địch quân của Vũ Đường đế quốc chiến đấu, ta chiếm ưu thế hoàn toàn, chỉ còn thiếu một bước nhỏ nữa là toàn quân đại thắng. Tuy nhiên, cũng giống đại ca và nhị ca, lúc đó, trong quân của Vũ Đường đế quốc bỗng nhiên xuất hiện một số tuyệt đỉnh cao thủ, tu vi huyền khí cực cao. Bọn họ xuất lĩnh một đám kỵ binh tấn công chúng ta, làm chúng ta toàn quân đại loạn!”

“Sau đó, đám người này đánh thẳng vào trung quân của ta, ai trong số đó đều đạt cảnh giới Thiên Huyền đỉnh cấp. Ta còn nhớ rõ khi đó, Trần Nhị mặt rỗ cố gắng quát to: “ Tam tướng quân! Chạy nhanh đi! Chạy nhanh” Ta còn thấy rõ máu của hắn phun trào đỏ thẫm trong sắc xanh của huyền khí.

Rồi Kiều Mãnh, Đoạn Thất Lang, tiểu cà lăm, tất cả bọn họ đều che chắn trước mặt ta, liều mạng bảo vệ cho ta. Trước khi bị giết chết, trong mắt mỗi một người đều cố gắng hướng về phía ta như muốn nói “ Chạy nhanh đi tướng quân!”. Nhất là Kiều Mãnh, trước khi hắn chết còn cố gắng ôm chân một người, toàn bộ xương đầu bị đánh nát, miệng vừa phun máu vừa quát ta mau chạy đi!”

Trong khoảnh khắc đó, ta như chìm vào trong một cơn ác mộng khủng bố. Máu bọn hắn bắn tung tóe trên mặt ta, đó chính là máu huynh đệ của ta!”

Quân Vô Ý đau khổ cúi đầu, mặt nhăn nhó đau khổ. Khi nói tới lúc Trần Nhị mặt rỗ trước khi chết ráng quát hai câu, thanh âm của Quân Vô Ý giống như hét lên, nhưng sau đó lại trầm xuống, như nỉ non, thanh âm run rẩy… Khi nói xong, thúc không tự chủ đưa tay cố gắng vuốt mạnh khuôn mặt mình, giống như muốn dùng tay xoá đi đoạn kí ức máu của các chiến hữu bắn tung toé lên người mình để giúp mình chạy thoát.

"Nhưng ta lúc đó đã điên rồi, những người này đều là huynh đệ thủ túc của ta, cùng ta lớn lên, chúng ta không biết bao nhiêu lần cùng nhau uống rượu, ca hát, săn bắn, còn cùng nhau chinh chiến sa trường giết địch. Vậy mà chỉ trong tích tắc, tất cả đều bỏ mạng trước mắt ta!”

“ Bọn họ chết sạch, ngay trước mắt ta, huynh đệ của ta, anh emcủa ta, một người cũng không còn !!!” Quân Vô Ý hét to lên, như uất hận đã lâu, đầu ngẩng cao, hai mắt nhắm chặt, hai giọt nước mắt âm thầm chảy xuống”

“ Vì ta! Chính vì ta mà bọn họ phải chết!”

"Ta muốn liều mạng, ta muốn giết sạch! Giết sạch bọn chúng! Giết!" Quân Vô Ý hét lên phẫn hận, nhưng sau đó lại vô lực gục xuống: "Khi đó, công lực của ta quá yếu, thực sự là rất yếu,bọn chúng tùy tiện cử ra một người đã chế trụ được ta, sau đó chúng đầu độc ta, lại hủy đi huyền khí trong đan điền của ta, phong bế kinh mạch nửa thân dưới của ta! Ta một tiếng rên cũng không phát ra, ta chỉ nhìn chằm chằm bọn chúng, nhìn không chớp mắt. Tuy bọn chúng tên nào cũng mang mặt nạ, nhưng ta chắc chắn với ta, chỉ cần bọn chúng xuất hiện trước mắt ta, ta lập tức có thể nhận ra!"

“ Lúc đó, ta đã biết bọn chúng chính là người của Phong Tuyết Ngân Thành! Người đến từ nơi quỷ quái đó, ai cũng mang một loại hàn khí ác ma! Ta luôn nhớ rõ, thời khắc bọn chúng hành hạ ta, tên nào cũng đắc chí cười to thỏa mãn” Hai mắt Quân Vô Ý lúc này đã trở nên đỏ bừng.

“ Chính vì vậy, từ lúc đó, ta bị như bây giờ, muốn đứng lên cũng không được, cừu hận chỉ biết chôn sâu trong lòng, cũng không có dũng khí nói cho ai biết. Mặc dù Phong Tuyết Ngân Thành có cường đại bao nhiêu đi nữa, nếu ông nội của con mà biết, chắc chắn cũng sẽ không nhẫn nhịn. Tuy nhiên, ta biết dù cho có thêm một trăm Quân gia cũng không phải là đối thủ của Phong Tuyết Ngân Thành. Nếu cứ miễn cưỡng hành động, chính là bắt các huynh đệ đi chịu chết, đến ngay cả Quân gia cũng sẽ bị diệt vong.”

“ Hai vị ca ca của ta vì chuyện của ta mà chết, còn ta lại cứ mặt dày mà sống khoẻ mạnh; các huynh đệ của ta vì cứu ta mà chết sạch không còn một ai, còn ta lại ở đây sống một cách khuất nhục” Quân Vô Ý khuôn mặt đẫm lệ bi thảm cười nói: “Lại thêm sau này, hai đứa cháu của ta cũng vì chuyện của ta mà táng thân, ta lại vẫn không chết. Mạc Tà, con nói đi, tam thúc phải chăng là một thứ vô dụng, một thứ phế vật?”

Quân Vô Ý cười bi thảm, ngực phập phồng kịch liệt như muốn vỡ ra. Lúc này, bao nhiêu cừu hận sâu như biển giống như một lỗ hổng trên một con đê, tuôn trào ra mãng liệt.

Quân Mạc Tà chỉ lẳng lặng mà nghe, thần sắc vô cùng bình tĩnh. Khi hắn nghe câu nói của Quân Vô Ý mới trầm tư trả lời: “Trong tình huống này, con nghĩ muốn chết thì quá dễ dàng, sống mới thực sự khó khăn. Tuy nhiên, chết là hành động của một kẻ nhu nhược, sống được với đả kích cừu hận như thế này, mới thực sự là một dũng sĩ.”

“ Chết là giải quyết mọi chuyện, nhưng sống, sự chịu đựng là vô cùng thống khổ. Tam thúc có thể sống đến lúc này mà không điên, quả thực là rất kiên cường”

Quân Vô Ý cười thảm: "Ai nói rằng ta không muốn chết? Ta thực sự rất muốn chết! Nhưng ta không thể chết, ngàn vạn lần không thể chết! Mạc Tà, ông nội của con có ba người con, lại chết mất hai người! Nếu ta cũng chết đi, ông nội ngươi chắc chắn không chịu đựng nổi. Đến lúc đó, Quân gia cũng kết thúc.”

Quân Mạc Tà im lặng

Những việc này đã chôn sâu trong tim Quân Vô Ý từ rất lâu Tuy nhiên hôm nay vì thấy lại cố nhân, một người là bằng hữu, một người là kẻ thù, làm cho bao nhiêu hồi ức như tuôn trào, thêm vào đó lại nhận được tín vật của người yêu làm cho tâm thần thúc rung động gấp mấy lần. Thêm vào đó, thân thể của thúc vừa mới hồi phục, chính là thời điểm tâm tình dễ kích động nhất, nên hôm nay thúc mới nói ra nhiều chuyện như vậy.

“Những năm gần đây, mỗi khi ta nhắm mắt lại, ta đều nhìn thấy hai vị ca ca chất vấn ta: Vô Ý, tại sao đệ không báo thù cho chúng ta? Nhắm mắt lại, ta thấy các huynh đệ của ta cả người đầy máu tươi hỏi ta: Tam tướng quân, hãy báo thù cho chúng ta, hãy báo thù!" Quân Vô Ý hai tay nắm chặt, sắc mặt vô cùng dữ tợn, cả người căng ra như cung đã lên dây, máu tươi chầm chậm chảy ra từ hai tay.

“Dù cho là ở trong mơ, ta cũng có thể cảm giác được máu của các huynh đệ đang tuôn ra không ngừng trước mắt ta." Quân Vô Ý cuối đầu, hai tay che mặt, vai run rẩy không ngừng.

Quân Mạc Tà hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Hắn đột nhiên cảm giác được máu trong toàn thân như sôi lên, sát khí đang ngủ đông của hắn như núi lửa sắp phun trào.

Hắn cười lạnh lùng : “Phong Tuyết Ngân Thành sao? Tiêu gia sao? Rất tốt. Các ngươi ỷ mình có thực lực muốn làm gì thì làm sao? Ha ha ha, ta tạm thời lấy các ngươi thành mục tiêu của ta. Ta đã tiến tới thế giới này, ngọn núi nào chắn trước mắt ta, ta sẽ không ngần ngại đạp nát nó”

“ Bây giờ ta đã là Quân Mạc Tà, vậy thì tất cả vinh quang và sỉ nhục của Quân gia sẽ do ta gánh vác… Tiêu gia của Phong Tuyết Ngân Thành? Hừ, vài năm sau, Tà Quân ta sẽ làm cho Tiêu gia các ngươi đến con chuột cũng không thể sống sót.”

Phía xa xa, Quân Chiến Thiên buồn bả đứng nhìn đứa con độc nhất và đứa cháu độc nhất. Trong lòng Quân lão gia tử cả trăm cảm xúc lẫn lộn.

Haiz, lão Tam à, nỗi khổ trong lòng con chẳng lẽ người cha này ngây thơ không biết gì sao? Ta chẳng lẽ không muốn báo thù Tiêu gia của Phong Tuyết Ngân Thành hay sao? Chẳng lẽ ngươi nghĩ chỉ cần ngươi không nói ra là có thể dấu diếm ta được hay sao? Những năm gần đây, trong tim ta lúc nào mà không nghĩ tới mối huyết hải thâm cừu này,

Nhưng sau lưng ta còn có Quân gia, còn có vô số tôn tử, cả vạn người tùy tùng. Nếu Quân gia nóng nảy mà hành động theo cảm tính, Quân gia bị tiêu diệt là thứ yếu, quan trọng là kẻ thù chính trị trong triều sẽ đem toàn bộ phe phái của Quân gia nhổ tận gốc, đây chính là cảnh máu chảy thành sông mà ta không muốn thấy.

Lẳng lặng đứng một hồi, Quân lão gia tử vô thanh vô tức tiêu thất trong tiếng gió đêm.

Chỉ còn lại có hai thúc cháu, người ngồi người đứng trong gió đêm. Yên lặng nghe tiếng gió nức nở như khóc như than.

Cơn gió cuối thu hiu quạnh tung bay trên trời đêm Thiên Hương Thành.

Mùa thu dần dần trôi qua!

Thiên Hương Thành tĩnh lặng đón gió thu, nhưng bên trong lại là sóng ngầm rung chuyển mãnh liệt… Mỗi ngày có ít nhất một trăm con chim đưa thư tung cánh bay khắp bầu trời đêm, vẽ ra một bức tranh thật đẹp trên trời.

Thêm vào đó, vô số cao cấp huyền giả đột nhiên chấm dứt việc bế quan tu luyện, rời khỏi nơi tu luyện mà tiến đến khắp hang cùng ngõ hẹp của Thiên Hương Thành, cố gắng thu thập tất cả tin tức lớn nhỏ, chú ý tất cà các hành động khác thường. Giống như một bổ đầu tận tâm với công việc, chăm chú quan sát mọi động tĩnh trong bầu không khí âm u của kinh thành.

Hơn nữa, trên toàn bộ đại lục, chỉ trong vòng vài ngày, vô số người nhận được tin tức đều trở nên kích động, chỉ hận không thể lập tức xuất hiện ở Thiên Hương Thành.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19: Cơ Hội?

Mà trên tất cả, chỉ cần có một tin tức bí ẩn lạ lùng, cũng có thể như sấm nổ ngang trời, rung động cả thế gian.

Quả thật đã có một tin tức lạ lùng như vậy.

Vốn mấy ngày trước, cuộc sống ở Thiên Hương Thành có chút bạo loạn. Bắc Thành Bang chỉ trong một đêm đã bị tổ chức thần bí tiêu diệt hòan toàn. Đường Gia, thế gia tại Thiên Hương Thành, thông qua Bộ Hình triển khai cứ thế mà làm, không kiêng nể gì cả. Mà nguyên nhân khiến gia chủ Đường gia thân phận tôn quý là thế, mà lần này lại phải tự mình thân chinh tham gia, là do mất một vật cực kỳ trọng yếu.

Một khoả nội đan của huyền thú Cửu giai đỉnh phong!

Án này còn chưa được dẹp, thì tin tức đã bị rò rỉ ra ngoài, liền đó đã lan nhanh như tốc độ ánh sáng vậy. Cứ như chim bay thẳng cánh, phảng phất như một cơn lốc, làm rung chuyển cả đại lục.

“Đây chính là cơ hội! Cơ hội lớn để chúng ta một lần nữa có được Huyền đan!”

Phủ Thái sư, Lý Thượng vẫn nằm trên giường bệnh, Lý Du Nhiên mặt che sau tấm sa màu xanh, giọng như chém đinh chặt sắt nói.

“Hả? Ngày trước ta đã tốn công tốn sức không nhỏ, nhưng vẫn mãi là bọ ngựa đợi mồi, hoàng tước (chim sẻ) đợi phía sau …. Cuối cùng chả thu được cái gì cả, việc hôm nay cũng chắc gì đã là cơ hội?”

Thái sư Lý Thượng khí sắc trông đã khá hơn nhiều, mặc dù trông vẫn còn suy nhược nhưng cũng không đến nỗi như lão truyền ra ngoài. Hiện giờ đã có thể đối thoại bình thường. Giờ phút này, trong mắt lão như đã có thần thái sang sủa hơn, nhìn đứa cháu mà lão coi như con này nói.

Từ ngày cố khôi phục đan điền một lần nữa thất bại, mặc dù thử qua nhiều cách điều trị, mạng già đã được bảo đảm, nhưng trạng thái thân thể lại không tránh khỏi bị bệnh tật hành hạ. Thái sư Lý Thượng giờ đây cũng không tránh khỏi tâm tàn ý lạnh.

Lão tất nhiên hiểu rõ tình trạng thân thể mình, chỉ e cũng không thể cầm cự được bao lâu nữa, cho nên trong giai đoạn này, hết mực tập trung tài bồi cho trưởng tôn của mình là Lý Du Nhiên. Vô luận gặp vấn đề gì, cũng trước tiên hỏi ý kiến Lý Du Nhiên, sau đó mới chỉ điểm lại, nêu ra những điều cần chú ý.

Lý Du Nhiên quả nhiên cũng không phụ sự kỳ vọng của lão, cho dù là tâm tính hay suy nghĩ, đều hứa hẹn có nhiều sự tiến bộ. Đối với sự nhận thức tình hình, cảm giác, suy nghĩ đã rất nhạy cảm. Thậm chí cho dù là Lý thái sư nhiều lúc cũng tự thị không bằng, khiến cho lão đối với chính mình càng thêm chút tâm ý nguội lạnh, nhưng lại vừa có chút an ủi. Dù sao chung quy sau này Lý Gia cũng đã có người thừa kế.

“Tình huống trước mắt rất rõ ràng. Sự tình Huyền đan của Đường Gia bị mất, trên đời này, chắc chỉ có ba người có thể tiết lộ. Đường lão gia chủ hiển nhiên sẽ không ngu xuẩn tiết lộ bí mật của mình, tự nhiên lại mang đến cho gia tộc mình một cái đại phiền toái này.

Mà chúng ta lại càng không thể tiết lộ ra ngoài. Huyền đan vô cùng trọng yếu, thêm một người biết là thêm một kẻ tranh giành. Chúng ta cho là người của lão biết chuyện Huyền Đan lúc trước đã lấy. Rõ ràng không phải là chúng ta tiết lộ, thì kẻ duy nhất có thể tiết lộ bí mật này, cũng chỉ có thể là kẻ ngày đó biết Huyền đan mà thôi”.

“Cũng có nghĩa là, chỉ cần tìm được kẻ này, cũng chính là thu được Huyền đan về tay!”

“Lại nói, cứ cho hắn là hoàng tước, ta thử lấy bề ngoài mà xét. Kẻ đến đã chiếm được Huyền đan, đã có lợi lớn rồi thì cứ một mạch vô thanh vô tức mà chuồn. Cứ để mọi thứ như bình thường, không gây động tĩnh gì thì mới hợp lý. Nhưng liền sau đó, lại phát ra một tin tức, lộ ra rằng Cửu cấp Huyền đan thật sự tồn tại. Kẻ này cũng thật khó hiểu, trước đó thì thủ đoạn thần bí, không lưu lại một tý dấu vết gì cả. Nhưng sau đó lại tung ra một chiêu như vậy, hắn nhất định có dụng ý!”

“Mà dụng ý của hắn, tôn nhi ngu dốt , cũng chỉ phán đoán ra vài điểm. Thứ nhất, hắn mặc dù có được Huyền đan, nhưng cũng chưa nói đến làm sao để dùng, làm sao để đạt được hiệu quả chân chính của Huyền đan, có được vật nhưng vẫn chưa thể dùng được. Cho nên hắn mới thu hút cường giả đến, hòng đục nước béo cò, moi ra cách phát huy hiệu quả của Huyền đan.

Mà nói kĩ một chút, bàn đến phương pháp hấp thu Cửu cấp Huyền đan, chính Đường Vạn Lý nghiên cứu cũng đã vài chục năm, nghe ngóng khắp nơi cũng không ít. Nhưng đến lúc này cũng chưa hiểu rõ toàn bộ, thì làm sao có thể dễ dàng thu được tin tức liên quan đây? Kể cả cháu, nếu không được sư phụ chỉ điểm, e rằng cũng chả biết gì mà nói.”

“Nói tiếp đi.” Trên mặt Lý Thượng lộ ra vẻ tán thưởng.

“Thứ hai, kẻ này hắn chỉ là người trong Thiên Hương thành, tất nhiên phải là một cao thủ nhất lưu. Thậm chí rất có thể là tuyệt đỉnh cao thủ đã tu luyện tới bình cảnh Huyền khí. Nếu không thì hắn sẽ tuyệt đối không ở ngay đó mà phóng ra tiêu tức, tự kiếm phiền phức làm gì. Dẫu sao cứ kiên nhẫn chờ đợi, chờ cho sóng gió qua đi thì càng tốt chứ sao? Cho nên cháu đoán rằng kẻ này hắn đang đến giai đoạn cần đột phá bình cảnh.”

“Không tệ! Thế còn thứ ba?” Ánh mắt Lý Thượng ý tán thưởng càng hiển hiện.

“Thứ ba? Người này lại luôn tự tin sẽ nắm đằng chuôi mọi việc, vậy hắn phải có một mạng lưới tình báo vô cùng mạnh mẽ. Với một điểm này, có thể tám phần đoán được rằng hắn là người của đại thế gia trong

thành. Lại nói, chỉ có sử dụng lực lượng của cả gia tộc, hắn mới có thể lớn mật, dám nắm chắc mà làm vậy!” Âm thanh Lý Du Nhiên có chút thận trọng.

“Được! Phân tích rất tốt, có được những điều này chúng ta cơ bản có thể thu hẹp mục tiêu gần hơn.” Lý Thượng vỗ tay một cái, trong lòng rất vui mừng: “Ngay lúc này cháu hoài nghi những ai?”

“Lý gia chúng ta tất nhiên phải trừ ra, tiếp đến Đường Gia cũng không thể tính đến, còn lại Quân gia, Mộ Dung gia, Độc Cô gia, Mạnh gia, và Tống gia, tổng cộng năm nhà, cả năm đại gia tộc này đều có khả năng!”

Lý Du Nhiên từ từ hạ từng đầu ngón tay:

”Bất quá đối với Quân gia mà nói, mặc dù là đối đầu với chúng ta nhiều năm, nhưng lấy Quân Chiến Thiên cương trực, có vẻ không bao giờ thèm làm mấy chuyện kiểu này, Quân Vô Ý thì mặc dù thân tàn nhưng tim không phế. Nhưng hắn vẫn là tàn tật, hành động không thể liền mạch, tới Quân Mạc Tà vẫn chỉ là một thiếu niên, không có tư cách điều khiển Quân gia. Cho nên, nghi ngờ đối với Quân gia, nhìn trước mắt mà nói là nhỏ nhất, nhưng cũng không thể tiêu trừ mọi sự để ý, mọi chuyện đều có thể xảy ra!”

“Đối với Độc Cô gia tộc nghi ngờ cũng không cao lắm, mặc dù gia tộc này sở hữu thế lực lớn, có khả năng để làm hoàng tước (ý nói kẻ đứng sau giật dây, muốn xưng bá)! Nhưng từ căn bản mà nói, Độc Cô gia tộc thiếu nhất là dã tâm, nếu không bằng vào thực lực nhà này sớm đã thay thế Quân gia.

Lý do để bệ hạ có thể dễ dàng thả lỏng sự phát triển của Độc Cô gia, bởi vì họ cho ra những dũng sĩ trụ cột, nhưng lại không giống với Quân gia là nơi của những tướng soái tài năng. Độc Cô gia xông pha trận mạc thì có thể, nhưng nếu muốn như Quân Vô Hối, Quân Vô Mộng, Quân Vô Ý và cả Quân Chiến Thiên nọ, thống soái toàn cục, ngồi trong quân trung mà quyết định thắng bại, Độc Cô thế gia tuyệt không thể!”

“Nhưng đổi lại mà nói nếu Độc Cô gia tộc mà có thể có dạng nhân vật như vậy, sợ rằng cũng sẽ sớm bị bệ hạ đem cả gia tộc một nhà diệt sạch! Dù sao Độc Cô gia tộc cũng không như Quân gia có ân cứu mạng với bệ hạ. Cho dù là Quân gia công lao hiển hách, lớp hậu bối bị xuất sắc chả phải cũng rơi vào kết cục này sao? Độc Cô gia há có thể là ngoại lệ ư?”

“Cho nên Độc Cô gia dù có mạnh, hậu nhân tuy nhiều nhưng không lại không có như Quân thị gia tộc ngưng tụ lực lượng. Quân gia mặc dù giống như suy sụp, nhưng một nhà bốn vị nguyên soái nổi danh, tâm phúc của họ cũng đủ để làm dao động cả vương quốc này!”

“Cho nên mới nói, Độc Cô gia mặc dù có nhiều nghi ngại hơn so với Quân gia, nhưng cũng phải nói một câu không dễ nghe, cháu thật sự không nghĩ ra gia tộc Độc Cô lại có đủ tâm cơ để trở thành Hoàng Tước!”

“ Nói đến Mạnh gia, thứ nhất, họ là minh hữu của chúng ta, thứ hai, Mạnh gia cũng không có nhân vật nào đặc biệt, cho nên cơ hội của họ cũng không lớn, tạm thời đứng ở vị trí thứ ba.

“Trong các thế gia, lại nói đến Tống gia, luôn luôn nhún nhường, nhưng con chó cắn người thì không sủa, chúng chính là kẻ đáng đáng nghi thứ nhì, chỉ đứng sau Mộ Dung thế gia. Mộ Dung thế gia vẫn luôn ẩn nấp dã tâm, tâm đầy tham vọng, lại có quan hệ với hoàng thân quốc thích. Cho nên, với sự việc lần này, cháu với Mộ Dung thế gia đặc biệt chú ý!” Lý Du Nhiên thận trọng phân tích, mấy lời này tuy thong thả mà nói nhưng hiển nhiên trong tâm vẫn khẩn trương tự hỏi.

“Uhm! Tốt.” Lý Thượng gật đầu.

”Nhưng mà, bên cạnh những gia tộc này, còn một vài nơi cháu chưa có nói đến.”

“Xin tổ phụ đại nhân chỉ giáo.” Lý Du Nhiên nói.

“Trong thành mà nói, vẫn còn một nhất đại thế gia mà cháu có vẻ không để ý. Hoàng thất! Hoàng thất mới chân chính là thế gia mạnh mẽ nhất! Mặc dù cho đến giờ, bệ hạ vẫn luôn thâm tàng bất lộ, nhưng nếu bên cạnh không có một vài cường giả đỉnh cấp bảo hộ, sợ rằng bệ hạ đã sớm bị giết không biết bao nhiêu lần rồi! Còn một điểm, cháu cũng phải đặc biệt lưu ý, trong Thiên Hương Thành còn có ba đại bang phái, thực lực cũng tương đương, cũng cần phải xem xét kĩ.”

“Ngoài ra, cũng không ngoại trừ khả năng có cao thủ thần bí tiềm ẩn tại Thiên Hương Thành. Vừa hay tại Thiên Hương Thành đang có một vài tập đoàn sát thủ hoạt động, cái này cũng có thể là một mục tiêu.”

Lý Thượng ho vài tiếng, cố gắng gượng ngồi dậy, mắt mở trợn trừng nói: “Sự kiện Huyền đan lần này, chắc chắn báo hiệu một cơn sóng gió sắp nổi lên! Du Nhiên, cháu phải cẩn thận! Lại nói, bằng vào lực lượng hiện giờ của chúng ta có lẽ cũng không đủ, hãy thỉnh sư phụ cháu đến, có vậy mới có thể nắm chắc sự tình. Nếu lão không thể đến thì … cũng phải xin để các sư huynh tới! Nếu không được thì ta khuyên cháu tốt nhất nên bỏ qua lần tranh đoạt này!”

“Nhịn một tý nhưng sẽ tránh được tai ương!” Lý Thượng thở dài một tiếng, thân hình lại nằm xuống.

(giống câu Một điều nhịn, chín điều lành của mình)

“Khi ở Lăng Thần cháu đã gửi đi Thiên lý ưng, tin rằng hiện sư phụ đã nhận được tin rồi.” Lý Du Nhiên chầm chậm gật đầu.

“Ừ, tình hình huyền khí của cháu đến đâu rồi? Lý Thượng vẫn nhắm mắt hỏi.

“Đã đến Kim phẩm đỉnh giai.” Lý Du Nhiên giọng có chút thẹn nói: “Tuy nhiên, cảnh giới hiện có chút không ổn định, nếu củng cố thêm chút thì sẽ có thể đột phá đến Ngọc Huyền. Chỉ là vẫn chưa làm được...”

Lý Thượng nhấc tay, ngăn hắn nói tiếp:

“Chưa nói có phải vô tâm hay không, dù biết rõ hậu quả ra sao, ta cũng sẽ vui vẻ giúp cháu đột phá. Dù sao, cháu cũng là hi vọng lớn nhất của Lý gia. Sự tình này cháu không cần quá để tâm.”

Lý Du Nhiên thở dài một tiếng.

Lần trước Lý Thượng dùng Hải Để Ngọc san hô chữa thương. Do nằm ngoài dự liệu nên gây nổ mạnh, Lý Thượng tất nhiên bị trọng thương, Lý Du Nhiên cũng bị vài vết cắt trên mặt, tiểu bạch kiểm (gương mặt cute đó ^^) hoàn toàn bị hủy hoại. Nhưng nói lại, phúc họa khó lường, họa đến chưa chắc không may, nhờ vậy mà Lý Du Nhiên lại nhận được chỗ tốt khác.

Sau khi Linh khí trong ngọc san hô bị Lý Du Nhiên kích phát xuất ra, Lý Thượng mới có thể hấp thu được. Khi vụ nổ bùng nổ, một lượng lớn linh khí lại vừa khéo tụ vào kinh mạch đang tắc nghẽn trên người Lý Du Nhiên. Cũng tính là nhân họa đắc phúc (gặp họa mà được phúc). Sau đó, Lý Du Nhiên vì mặt bị thương, nên cũng không ra ngoài, chỉ tĩnh tâm tu luyện.

Nhờ có luồng lực này này tương trợ, đã thăng tiến từ Kim Phẩm sơ giai thăng cấp lên Kim Phẩm đỉnh giai! Chỉ run rủi thêm chút nữa là sẽ có thể một bước tiến lên Ngọc Phẩm huyền giả. Lấy tuổi tác Lý Du Nhiên mà nói, bằng vào tốc độ tiến cảnh như vậy thì dù không phải là vô tiền khoáng hậu, nhưng cũng có thể ngẩng mặt mà kiêu ngạo với đời rồi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20: Lần Đầu Giao Dịch

“Xem ra nguyên nhân Bắc Thành bang bị diệt đã sớm được điều tra rõ ràng; thế gian thực sự có quá nhiều sự trùng hợp! Bắt đầu chỉ là do con trai Tần Tiểu Bảo của Tần Hổ, cái tên quần lụa áo là ấy không biết trời cao đất dày nên ở quán rượu vô ý đắc tội với kẻ mà hắn không thể đắc tội là Đường Nguyên và Quân Mạc Tà. Hai người hợp lại trả thù dẫn đến việc Bắc Thành bang nho nhỏ lập tức bị diệt sạch. Nhưng mà không biết có phải cháu quá đa nghi không mà rốt cuộc vẫn có cảm giác có chỗ nào đó không đúng. Nhưng lại không rõ là không đúng ở chỗ nào.”

Lý Du Nhiên đứng dậy bước chậm rãi: “Hiện tại mất đi tai mắt là Bắc Thành bang, chúng ta bị mất không ít nguồn tin tình báo, vấn đề này phải được xử lý càng sớm càng tốt.”

“ Sự tình trong gia tộc thì cháu cứ quyết định là được” Lý Thượng lim dim đôi mắt: “ Ta vốn định tiến cử cháu vào triều. Có điều nếu cháu kiên trì không muốn, vậy cứ để sau hãy bàn. Nhưng mà, Du Nhiên, căn cơ của Lý gia chúng ta dù sao vẫn ở triều đình chứ không phải trong chốn giang hồ. Điều này cháu nhất định phải nhớ kỹ! Ta biết cháu có dã tâm lớn, nhưng mà mọi sự ….. cần lượng sức mà làm. Không được mạo hiểm cầu may! Có thể bước nào cho chắc bước đó, cẩn thận thì đi được xa!”

“Cháu đã hiểu rõ”. Lý Du Nhiên trầm lặng hồi lâu, mới cúi đầu đáp lại.

Một làn gió thu thổi, đầy trời lá vàng bay. Những cánh lá vàng lượn phấp phới dưới ánh mặt trời, sáng lên lấp lánh giống như đột nhiên có

trận mưa vàng bay khắp đất trời vậy.

Hai kẻ mặt mũi bình thường, ăn mặc kiểu bình dân nhẹ nhàng đi trên con đường lớn tại Thiên Hương Thành. Một kẻ thân hình cao lớn vòng bụng ninh ních khác thường nhưng phong thái nhàn nhã, thong dong tiêu sái. Sắc mặt vàng ệch, còn ánh mắt sắc bén lạ thường hoàn toàn không hợp với màu vàng của da. Người kia là một thiếu niên da ngăm đen.

“Mười năm nay, Thiên Hương Thành thay đổi thật không ít đây” Người trung niên đi chậm rãi, ánh mắt từ từ nhìn sang hai bên đường. Âm thanh thê lương không ngờ lại giống như giọng của một lão nhân từng trải qua cuộc bể dâu đột nhiên trở lại thế giới bình thường: “ Nơi đó, mười mấy năm trước từng là từ đường của Dạ gia, nhiều huynh đệ bọn ta từ nhỏ đều chơi đùa ở đó, ha ha”

Hắn cười mà như khóc.

“ Tam thúc, không phải là thúc có cảm giác như trải qua một đời?” Thiếu niên bên cạnh cười cười.

“Nói tới cùng, thế nào rồi cũng sẽ quen. Nhưng là người rồi ai cũng sẽ phải chết. Cho dù là người thường hay thống soái, đều cần nhìn thấu được sinh tử. Nếu không thì dù làm gì cũng khó đạt thành tựu lớn”

“ Nhìn thấu sinh tử, nói thì thật dễ!!” Người trung niên thở dài:“ Sau giấc mộng mười năm. Nhìn quanh toàn hoang phế. Huynh đệ ngày xưa đều về với đất, nay đưa mắt xem tứ phía, chỉ có mình ta”

“ Tam thúc, người hãy nhìn dưới chân chúng ta” Thiếu niên cười ôn hòa, trong ôn hòa lại có ý trêu chọc. Đối với người đời có ý giễu cợt, lại có ý mỉa mai đối với thế nhân! Vào lúc này, đôi mắt thiếu niên ánh lên thần thái thản nhiên như nhìn thấu cổ kim, lãnh đạm với vạn vật. Hắn chỉ mặt đất dưới chân nói: ” Tam thúc có biết từ cổ chí kim, mấy ngàn mấy vạn năm qua, chỗ đất này rốt cuộc đã chôn vùi bao nhiêu người?”

“ Nói một cách khác, sự thật là chúng ta mỗi giờ mỗi khắc đều bước trên thi thể của bao người khác!

Lúc này, chúng ta có lẽ dẫm lên một tên ăn mày, tiếp theo có thể ta sẽ bước trên xác một vị đế vương cũng không biết chừng! Không cần biết là núi cao hay đất dày, nói là do xương cốt tích lũy mà thành cũng chẳng quá lời.

Sinh sinh tử tử, chẳng qua cũng như cây cỏ sinh trưởng rồi khô héo tuần hoàn, nói cho cùng liệu có tính ra được điều gì chăng? Rồi một ngày kia , thúc điệt chúng ta cũng có thể sẽ nằm lại dưới đất này cho người ta dẫm đạp!”

“ Quan trọng là hiện tại, giờ này khắc này chúng ta đang dẫm lên kẻ khác. Dù hắn từng là bá chủ một phương, hay từng là bậc đế vương công trạng lưu ngàn năm, hoặc là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, hiện tại cũng đều không còn phản ứng gì nữa đó sao? Cho nên trước khi bị người khác đè đầu cưỡi cổ, chúng ta nhất định phải đứng ở nơi cao nhất, không ai có thể với đến. Về sau chỉ có chúng ta chà đạp kẻ khác.!

Không cần biết đó là người sống hay kẻ chết”

“Ha ha”, Hắn cười ngạo nghễ. “ Nếu đã như vậy cần phải nhớ điều gì? Khi chết người ta sẽ đi về đâu? Dù phía trước là núi đao biển lửa, ta đạp bằng. Dù phía trước là quân tướng vương hầu, ta giết sạch. Dù phía trước là núi cao biển sâu, ta vẫn tiến bước không hồi đầu!!”

“ Sống là không hối tiếc! Dù làm sai đi chăng nữa cũng không cần hối tiếc!

Đúng đúng sai sai, thị phi điên đảo, nào ai có thể nói rõ được? Sống phải vui sướng thoải mái, ào ạt mạnh mẽ, thích gì làm nấy. Thấy kẻ nào ngứa mắt, đạp nó! Kẻ nào chọc vào chúng ta, chém nó! Kẻ cản trước mặt ta, diệt nó!”

“ Sống ở trên đời, không kể nam, nữ, chỉ cần kiêu với đất rộng, ngạo đối trời cao, tung hoành thiên hạ, nhìn đời nửa mắt! Như thế mới không uổng kiếp này!” Thiếu niên đôi mắt sắc lạnh liếc nhìn xung quanh: ” Những thứ khác cùng lắm chỉ là trò chơi mà thôi. Đơn giản chỉ là vậy!”

Hai người cũng thật kì quái, người trẻ tuổi không ngờ lại đang thuyết giáo, an ủi người nhiều tuổi hơn .

Đôi thúc điệt kì quái này tự nhiên chính là hai người Quân Vô Ý, Quân Mạc Tà.

Nói đến Quân Vô Ý thì cũng đã mười năm không ra khỏi cửa Quân phủ, Quân Mạc Tà muốn để Quân Vô Ý giải sầu nên đề xuất cải trang đi ra ngoài; Quân Vô Ý chính đang buồn chán, vui mừng đồng ý, sau đó hai người xuất môn, đi dạo chơi khắp kinh thành.

Thuật cải trang của Quân Mạc Tà ở kiếp trước được một vị chuyên gia danh tiếng về cải trang truyền thụ. Bản lĩnh có thể nói là tập hợp kỹ thuật cao nhất của cổ kim trong ngoài nước. Tin chắc toàn Huyền Huyền đại lục, hầu như đứng ngay rước mặt thì không ai có thể nhận ra được họ. Vì thế cả hai rất yên tâm chơi dạo khắp nơi mà không sợ gì cả.

“ Mạc Tà, không ngờ điệt nhi biết như vậy” Quân Vô Ý nghe xong, chỉ lắc đầu cười: “Nếu không phải nhìn thấy cháu, chỉ nghe những lời này, có lẽ cả ta cũng nghĩ rằng đây là lời của một ông lão đã trải qua cuộc đời dâu bể, nhìn thấu tử sinh, thậm chí có chút rất kích động nữa chứ.”

Quân Mạc Tà cười nghẹn đắng, lòng nhủ thầm, có lẽ ta so với ông lão trong lời tam thúc có thể còn nếm trải nhiều hơn. Ta có thể nói là trên danh nghĩa kỳ thật nếm trải hai kiếp làm người.

“ Nơi này mười năm trước là Tụ Hiền các của Đại hoàng tử, chẳng ngờ nay lại biến thành Hoàng Hoa đường. Ta thực sự không hiểu, chẳng lẽ trong thành có thế lực nào dám tranh địa bàn cùng Đại hoàng tử sao?” Quân Vô Ý cau mày nhìn sang bên trái con đường, có miếng đất lùi vào

trong. Chỉ thấy một tòa lầu gác có vẻ ngoài không hề nổi bật, phía sau liên tiếp nhấp nhô, không ngờ lại là một khu trạch viện lớn. Bên đó văng vẳng truyền ra tiếng khóc lóc thê lương, thanh âm yếu ớt, tuyệt vọng “ Hoàng Hoa đường…. lại là có ý gì chứ? Thực sự không phài ý tứ Hoàng Hoa của ngày xưa sao?”

Chỉ thấy người qua đường ai cũng cố tránh xa cánh cửa của Hoàng Hoa đường. Dường như trong đó có độc xà mãnh thú ẩn tàng rình rập, trong mắt mọi người đều có chút sợ hãi, hoảng hốt, thậm chí căm ghét. Lúc đi qua cửa đều cố gắng tăng tốc, vội vã bước nhanh qua.

Quân Mạc Tà suy nghĩ thật nhanh, nói:” Hoàng Hoa đường, dường như là một nơi chuyên chăm sóc những người cao tuổi, nhưng xem ở đây mà nói, những đứa kia tuổi tác rõ ràng còn nhỏ, hơn nữa còn có cả những đứa trẻ con đẹp đẽ!..” Nói đến đây, trong lòng Quân Mạc Tà bất giác phẫn nộ phừng phừng.

“ Nơi này căn bản là chỗ trung gian buôn bán thiếu nam thiếu nữ. Nếu như có tư chất tốt lập tức bị bí mật chuyển đi. Tư chất không tốt nhưng nhanh nhẹn hoạt bát thì tăng cường dạy dỗ, sau đó bán cho những nhà giàu có để kiếm một khoản tiền lớn. Còn với những đứa kém hơn nữa thì lưu lại đây, đợi chúng lớn lên liền bị bán vào Linh Vụ hồ làm đồ chơi nam nữ. Hoàng Hoa đường này có thể nói là một nơi bẩn thỉu, đầy tội ác.”

Quân Vô Ý hai mắt trợn ngược, hung dữ nhìn sang: “ Không ngờ tại đế đô Thiên Hương quốc này lại xuất hiện một nơi hạ đẳng như thế. Chẳng lẽ quan phủ không nghe ngóng hỏi han gì đến hay sao?”

Quân Mạc Tà thở dài. Nơi này trên danh nghĩa đã sớm bị Đại hoàng tử bỏ hoang rồi, nhưng thực tế ai có thể nói rõ rốt cục sự thật là gì? Ai có can đảm mạo hiểm bay đầu? Đây từng là địa bàn của Đại hoàng tử, dù không phải Đại hoàng tử đứng đằng sau giật dây, nhưng có thể lấy được địa bàn của Đại hoàng tử thì sao có thể là thế lực tầm thường?

Nha môn ở đế đô, căn bản không bao giờ xử lý các loại tố cáo, tùy tiện liên quan đến người nào, đằng sau khả năng là một vương công đại thần, phi tần thiên tử, tránh còn chẳng kịp, ai có can đảm tra xét chứ?!

Hơn nữa , ở đây chúng thực sự dùng chiêu bài mua bán cô nhi bằng vàng thật bạc thật, thu dụng đám trẻ vô gia cư đợi lớn thì như là gia nô của mình, người khác ai dám nói gì đây?

“ Thật là bọn hôi tanh bẩn thỉu, bại loại cuồng vọng!!“ Quân Vô Ý hừ một tiếng lạnh lùng nhìn sang mấy lần, không cam tâm tiến bước qua cửa. Hôm nay dù sao cũng phải cải trang mà đi, thật sự không tiện bạo lộ. Hơn nữa tin Quân Vô Ý thân thể mới hồi phục còn phải bảo mật nghiêm ngặt, cho dù không đành lòng đi nữa thì cũng phải bỏ qua.

Hai người vừa đi qua được mười mấy trượng, đột nhiên nghe thấy phía sau tiếng kêu khóc thảm thiết. Tiếp đó, phanh một tiếng, người đi đường xôn xao, nhốn nháo. Một bóng người rơi bịch xuống giữa đường, chính là một thiếu nữ quần áo tả tơi, sau lưng là vết chân đạp hằn lên thật rõ. Gương mặt thanh tú quằn quại đau đớn, miệng liên tục thổ huyết , hai mắt thất thần, có lẽ không thể sống được nữa.

Miệng vẫn rên rỉ cầu xin:”Cầu xin các người, làm ơn buông tha cho đệ đệ của tiểu tì, xin đừng bắt nó làm ….”

“ Tỉ” Tiếp đó là một tiếng khóc thét xé lòng, chỉ thấy lờ mờ một đứa nhỏ gầy gò, liều mạng lao ra ngoài, trước cửa bị mấy tên lực lưỡng ngăn lại. Đứa nhỏ vẻ mặt sốt ruột cấp bách, liều mạng dãy dụa, nhưng sức lực nhỏ nhoi của nó sao có thể tránh thoát được đôi tay lực lưỡng. Đứa nhỏ cấp bách quá, bất ngờ há miệng cắn thật mạnh vào tay tên trai tráng khiến hắn đau đớn rụt tay lại. Nó nhân cơ hội lao ra ngoài, vội vã chạy về hướng người thiếu nữ đang sắp chết.

Thiếu nữ thoi thóp nhìn thân hình bé nhỏ đang chạy lại, mắt ánh lên niềm hoan hỉ nhưng không khỏi lo lắng, miễn cưỡng đưa cánh tay đầy máu về phía đệ đệ của mình.

Đúng vào lúc này những tiếng mắng chửi vang lên, tiếp đó là một âm thanh xé gió. Đứa nhỏ đang lúc chạy cấp tốc, cơ thể đột nhiên biến dạng xoay vòng tựa như bị cắt vậy, phốc một tiếng nặng nề ngã dúi xuống. Cột sống không ngờ bị một quyền cách không làm gãy gập! Chưa kịp nói lời nào đã không còn hô hấp, thi thể còn trượt trên mặt đất mấy xích, hai mắt trợn lên giận dữ. Một cánh tay vẫn cố vươn về phía trước chỉ cách cánh tay của tỉ tỉ nó nửa xích ngắn ngủi.

Khoảng cách nhỏ bé đó không ngờ là tỉ đệ hai người dùng cả sinh mạng đánh đổi mà vẫn không thể vượt qua.!

Đứa nhỏ không ngờ lại chết ngay trước mặt tỉ tỉ đang thoi thóp của nó.?!

Thiếu nữ đau đớn gào lên điên cuồng, nỗ lực lết tới bên thân thể nhỏ bé của đệ đệ. Nhưng chỉ nhúc nhích được một chút, rồi cũng không thể động đậy được nữa. Đôi mắt hồi nào còn xinh đẹp giờ mở trừng trừng, thần quang đã không còn nhưng không thể nhắm mắt, hơi thở tuy ngừng mà bàn tay nhỏ vẫn cố chấp hướng về phía đệ đệ!

Bụp! Một âm thanh nhỏ vang lên, từ trong lòng thiếu nữ rơi ra một đồng xu nửa cắc rạn nứt, lăn qua vết máu của tỉ đệ hai người. Nó lăn mãi, thật xa, không ngờ lăn thật lâu đến khi chạm vào giày của một người mới dừng lại. Quân Mạc Tà.

“ Ác độc quá! Trong tháng này đây không biết là lần thứ bao nhiêu nữa? Những đứa trẻ này thật đáng thương.!” Một người qua đường khẽ lẩm bẩm, lắc đầu, vội vã tránh xa.

“ Đây là đám nô tài bọn ta mua về, trừng phạt bọn nô tài thì có gì chứ?” Một tên không tán thành vặc lại.

Nhiều người qua đường lộ vẻ mặt xót thương, trong mắt ánh lên tia giận dữ, nhưng cũng không dám nói gì. Từng người một như thể không liên quan vội vàng tránh đi cả, con đường đông đúc không ngờ trong nháy mắt đã chẳng còn ai.

“ Súc sinh!”Quân Vô Ý nghe thấy thanh âm, len giữa đám người qua đường đông đúc quay trở lại, không kịp tương trợ, tức thì giận dữ :”Đối với đứa bé gầy yếu mà cũng hạ độc thủ như vậy, các ngươi còn là người không? Còn có vương pháp công đạo trong mắt!”

Mấy tên lực lưỡng trước cửa chính đang cười nanh ác, nhìn cảnh tượng đẫm máu mình vừa tạo ra, cảm thấy chút khoái ý tà ác, vạn lần không tưởng lại có kẻ dám đứng ra chỉ trích!

Điều này đối với Hoàng Hoa đường mà nói đã không xuất hiện rất lâu rồi.

“Đồ nghèo mạt không thức thời kia, chớ quản việc người! Biến về nhà hành mẹ đĩ đi, còn đứng đó mà lảm nhảm, lão tử cho ngươi biến thành giống như hai đứa tiện nhân này! Vương pháp công đạo? Lão tử chính là vương pháp công đạo!” Tên đại hán bị cắn vào tay trừng mắt, nghiến răng.

Quân Vô Ý hôm nay bề ngoài giả trang giống một thư sinh, quần áo chất liệu cực kì tầm thường. Nhìn qua như tên tú tài nghèo thi trượt.

“To gan!” Quân Vô Ý giận không thể kiềm chế:”Dưới chân thiên tử giữa thanh thiên bạch nhật, không ngờ chẳng coi nhân mạng ra gì như vậy! Còn dám công khai chà đạp vương pháp?”

Trong lúc này, Quân Mạc Tà vẫn đang cúi đầu, nhìn đồng chinh khuyết góc dưới chân, nhìn đến xuất thần. Vào lúc này ….. trong lòng sát khí bừng lên, một cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ xuất hiện, nhói lên trong tim!.

Đồng xu nhỏ bé này, chính mượn lực chấn động nhỏ như vậy mà ngẫu nhiên lăn xuyên qua bao nhiêu người đến tận bên giày của mình! Ủy thác ư ? Hay là ý trời?

Lúc này đây, Quân Mạc Tà dường như lại trở về kiếp trước, trở lại thành vị sát thủ vương giả đó, vua quái dị Quân Tà!

Chậm rãi cúi người, Quân Mạc Tà trịnh trọng khác thường nhặt đồng xu bị khuyết góc lên, nắm trong lòng bàn tay, thi thầm: “ Yên tâm mà đi, ta đã tiếp thụ ủy thác của các ngươi! Giao dịch đầu tiên của ta trong kiếp này! Ông trời làm chứng, ta đã nhận đủ tiền thù lao rồi!”

Chậm chậm ngẩng đầu, nhìn lên ba chữ “ Hoàng Hoa đường” , hai mắt Quân Mạc Tà từ từ nheo lại, trong mắt phóng ra tia sáng sắc lạnh, như một tia nắng xuyên đám mây mù chiếu xuống, khiến toàn thân toát lên sát khí ngút trời, mờ ảo không thể nhìn rõ.!

Ta không cần biết thiếu nữ này là người nào, có thân phân ra sao, ta cũng chẳng cần biết thế lực đứng sau Hoàng Hoa đường lớn mạnh đến đâu!

Ta chỉ biết, giao dịch này ta phải thực hiện!

Đã nhận tiền của người, thì phải hoàn thành giao dịch.

Một đồng xu cũng là tiền, đồng xu khuyết thiếu cũng vẫn là tiền.!!

Ta nhận đồng tiền này rồi, chính là đã thu lấy thù lao! Đã nhận được thù lao như vậy, thì, những tên này, phải chết !

Cho nên, ta sẽ … giết!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21: Gặp Ta Chỉ Có Chết...

Bản thân vốn là một sát thủ! Khi gặp người đáng chết, chắc chắn tên đó phải chết không nghi ngờ gì cả!

Hắn lúc này muốn trở lại làm một sát thủ!

Quân Vô Ý đang muốn lao lên, đột nhiên có một cánh tay giữ vai hắn lại, đó chính là bàn tay của Quân Mạc Tà .

"Tam thúc, thật sự cháu không hiểu, một vị tướng từng vào sinh ra tử, trải qua bao nhiêu trận chiến ác liệt như thúc, vẫn không có nhận ra nói đạo lý với lũ súc vật này chẳng khác nào đàn gẩy tai trâu ư? Quân Mạc Tà khẽ mỉm cười nói.

"Cái này.....?" Quân Vô Ý không có câu trả lời."Thú nói vương pháp với chúng sao? Có tác dụng gì đây? Nếu bọn chúng còn nhĩ tới hai chữ vương pháp đã không làm như vậy. Thúc không nghe chúng nói sao, chúng chính là vương pháp đó? Vương pháp trong mắt chúng không có đáng một xu, chỉ là thứ vô dụng mà thôi. Nhưng thúc lại khư khư giảng giải nhân tính với chúng, ha ha...., lũ súc sinh này nếu còn có chút nhân tính sẽ không giết một hai chị em kia dã man như vậy. Nói chuyện nhân tính với một lũ súc sinh sao? Thúc không cảm thấy là chuyện vô ích sao?" Quân Mạc Tà bình thản nói.

"Như vậy...? Ngươi định xử trí thế nào?" Quân Vô Ý kiên quyết nói.

"Chuyện này, như tác phong của cháu từ trước tới nay(ọe...sát thủ, tác phong giề đây), dứt khoát nhanh gọn, có phải đơn giản hơn không?" Lời

vừa mới thoảng qua, Quân Mạc Tà thân hình lui lại một cách quỷ dị, ánh mắt vẫn nhìn về phía Quân Vô Ý, sắc mặt không chút biểu cảm. Lúc này, nhìn vào đôi mắt của hắn sẽ làm cho người ta cảm thấy có một chút gì đó ấm áp của tình người. Tay phải đột nhiên vung mạnh về phía sau, chỉ nghe thấy một tiếng rên vang lên; năm ngón tay đã nắm chặt cổ họng của tên đại hán lúc nãy, bàn tay thoáng dùng lực, bóp chặt lại, "rộp" một tiếng vang lên, cổ họng tên đại hán đã bị bóp nát!

Một câu "Ta là Vương pháp"của tên đại hán đã khơi dậy hung tính của Quân Vô Ý, hắn đang hùng hổ bước tới định giáo huấn tên súc sinh này một trận, nhưng ai ngờ vừa tới gần, tên đó đã bị Quân Mạc Tà một chiêu giết chết làm gương.

"Với loại người này. Không phải nói nhiều, tốn nước bọt", Quân Mạc Tà bình thản nói, rút tay lại, chậm rãi lau vết máu trên tay, vẫn không quay mặt lại, ngay lúc đó cả cơ thể của tên đại hán như một đống thịt rơi bịch xuống đất, lúc này hắn mới nhẹ nhàng nói : "Đã không làm thì thôi, đã làm phải làm cho sạch sẽ, nhổ cỏ phải nhổ tận gốc".

Thi thể tên đại hán nằm trên đất hai mắt trợn trừng kinh hãi, rất xảo hợp chúng lại hướng về đôi mắt chứa đầy cừu hận của cô gái bị giết khi nãy. Chắc chắn đến bây giờ hắn cũng không có nghĩ đến con tiện nhân mình vừa giết lại chỉ mất một đồng tiền thủng đã thuê được một siêu cấp sát thủ báo thù cho ả.

Đúng, điều đó cũng có nghĩa, mạng của hắn chỉ có giá một đồng!

Không, mạng của hắn không có giá cao như thế, bởi vì sẽ có rất nhiều người chết chỉ vì một đồng tiền này!

Mặc dù cô gái trước khi bị giết không có dám nghĩ tới nợ máu của mình lại được người khác rửa sạch, càng không biết rằng đồng tiền rách nát của nàng lại có thể thuê được một đại sát thủ báo thù cho hai chị em! Nhưng nếu nàng biết được, chắc chắn cũng sẽ mỉm cười nơi chín suối!

Ông trời có mắt a....!

Bởi vì thời điểm mà Quân Mạc Tà nhặt đồng tiền thủng duy nhất rơi ra từ người của cô gái, cũng là lúc mà trong lòng hắn - một siêu cấp sát thủ, đưa ra một lời thề: "từ nay về sau, Tà Quân ta thể không đội trời chung với kẻ đứng sau Hoàng Hoa đường này, không chết không thôi! Toàn bộ đều phải chết, gà chó không tha!"

Quân Vô Ý thấy cháu mình một chiêu đoạt mạng, mặt không đổi sắc, nhất thời cảm thấy có chút tàn nhẫn nói: "Mạc Tà, chỉ dạy dỗ bọn chúng một chút thôi, nhất thiết phải đuổi tận giết tuyệt không? Những người này, dù sao cũng nên để vương pháp xử lí, đó mới là công đạo !"

"Tam thúc, tuy thúc là một chính nhân quân tử, nhưng cháu có câu này không thể không nói, thật sự, thúc quá bảo thủ!". Phía sau tiếng bước chân vang dồn dập vang lên nhưng Quân Mạc Tà vẫn không thèm quay đầu lại, nói tiếp: "Thúc vẫn muốn nói đạo lí với họ sao? Vẫn muốn thử cảm hóa bọn chúng? Cho dù thúc lấy thân phận của mình, yêu cầu quan phủ xử lí bọn này thì sao? Cháu có thể cam đoan với thúc, hôm trước bắt hôm sau thả, những chuyện thế này lại tiếp tục diễn ra bình thường!"

Mấy đại hán đứng ở cổng nhìn thấy thi thể của đồng bọn chết thảm, nổi giận gầm lên một tiếng, xông về phía hai người

"Tam thúc, kỳ thực Võ giả chúng ta có một việc luôn phải ghi nhớ..." Quân Mạc Tà cười lạnh lùng, khuôn mặt dị dung không có biểu cảm gì, ánh mắt thâm sâu không lường, mơ hồ pha chút lệ mang; không chút bận tâm với mấy tên đang lao tới nói tiếp: "Hiện tại xem ra bọn chúng đúng là không kiêng kị gì hết, như vậy, vương pháp của Thiên Hương quốc ngày hôm nay hiển nhiên không còn có một chút gì uy hiếp được bọn chúng nữa; ha ha....., bây giờ vương pháp chình là đang bao che cho tội ác, cũng chỉ chỉ là công cụ cho mấy tên súc sinh làm bậy mà thôi. Bọn chúng trước đây làm ác, gây tội không có người đứng ra trừng trị nên coi trời bằng vung, nhưng hôm nay gặp chúng ta nên chúng phải bị trừng phạt!"

"Thúc nên nhớ kĩ, những lúc thế này võ giả không thể để pháp luật ràng buộc nữa! Phải xuống tay, lấy mạng đền mạng, lấy ác trị ác, đem tất cả những tên cặn bã này giết hết! Đề cao chính nghĩa mà không cần suy nghĩ về cái gì gọi là luân thường đạo lí, vương pháp hay báo ứng chó má gì hết. Bọn này chó mà không bằng, đáng chết!"

"Gặp cháu, chắc chắn phải chết!" Quân Mạc Tà cười nhẹ, mặt đối mặt với Quân Vô Ý, lưng quay về phía mấy đại hán như cũ, tay áo tung bay, vẻ mặt bất chấp tất cả. Trong nháy mắt xoay ngược người lại, nhanh như chớp xông vào giữa mấy tên đại hán, vài tiếng "rắc, rắc..." liên tiếp vang lên, rồi nhanh chóng vượt qua bọn chúng, cũng chẳng buồn ngó lại, thong thả bước vào trong đại môn của Hoàng Hoa đường. Nhìn phong thái ung dung tiêu sái của hắn chẳng khác đi dạo chơi là mấy.

Phía sau hắn, một đại hán trong tay vẫn còn cầm đơn đao, nhưng yết hầu đã bị thủng một lỗ lớn. Tên thứ hai trên ngực trái bị lõm hẳn xuống trông vô cùng đáng sợ, tên thứ ba hạ thể bị dập nát máu tươi ko ngừng chảy ra. Tên cuối cùng cổ bị bẻ gẫy, cái đầu mềm oặt, vẹo sang một bên. Tất cả đều đã chết!

Quân Mạc Tà một hơi đồ sát, sau đó thân ảnh tiêu thất vào đi vào Hoàng Hoa đường.

"Mặc dù mấy con chó canh cửa của Hoàng hoa đường chỉ là mấy tên võ giả tầm thường, cùng lắm là Huyền khí cấp hai hoặc ba, nhưng Quân Vô Ý khi thấy Quân Mạc Tà ra tay giết người, nhất kích tất sát, thong dong tiêu sái, cũng cảm thán không thôi! Đúng, tất cả đều là một chiêu đoạt mạng, liền mạch như nước chảy mây trôi, vô cùng chính xác !

Cái này không thể gọi là may mắn được!

Đây chính là một kĩ năng giết người đáng sợ!

"Nếu vào địa vị của mình không biết có thể tránh được không nữa?" Quân Vô Ý trong giây lát tự hỏi, quả thực nếu như mình tập trung cao độ việc tránh đòn chắc cũng không có vấn đề gì. Nhưng thủ đoạn giết người

của Mạc Tà lại vô cùng hiểm độc, toàn nhằm vào những chỗ sơ hở, chỉ cần một chiêu lấy mạng, có thể nói thủ đoạn này hoàn toàn có thể lấy mạng của Ngân phẩm Huyền khí, còn những võ giả cao cấp hơn cũng khó nói trước được điều gì, chỉ giao chiến thực sự mới biết.

Quân Tam gia bỗng nhiên bừng tỉnh, thằng cháu mình đang xông vào trong đó không biết có gặp nguy hiểm gì không nữa, chuyện này.... "Hoàng hoa đường ngạo mạn như vậy chắc chắn bên trong có cao thủ chống lưng", nghĩ vậy hắn liền phi thân ngay vào bên trong. Nhưng mọi chuyện lại không như hắn tưởng, cảnh tượng trước mắt làm hắn trợn mắt há mồm kinh hãi.

Vừa mới qua đại môn, hắn thấy trước mặt nằm năm sáu thi thể, nguyên nhân tử vong giống hệt nhau: cổ họng của tất cả đều nát vụn!

Quân Vô Ý cấp tốc phi thân vào trong, cuối cùng cũng tìm thấy Quân Mạc Tà đang bước từ một gian phòng, vô cùng ung dung nhưng cũng rất nhanh nhẹn, vừa tàn khốc nhưng cũng không kém phần ưu nhã! Khung cảnh bên trong căn phòng làm người ta cảm thấy ớn lạnh. Quân Mạc Tà vô luận nam nữ, một người cũng không tha, trước mặt của hắn là địch nhân, nhưng sau lưng hắn, mọi chỗ hắn đặt chân qua, ngoại trừ Quân Vô Ý, tất cả đều chết hết! Một người không tha!

Quân Vô Ý cũng không quá lo lắng, hắn biết đằng sau Hoàng hoa đường là một đại thế lực, bất quá nó cũng chỉ là một chỗ chuân chuyển bên ngoài mà thôi, phụ trách việc thu mua nên về cơ bản sẽ không có cao thủ tọa trấn. Quân Mạc Tà ra tay lại vô cùng tàn nhẫn, mấy tên hộ vệ đều không chịu nổi một kích đã. Hơn nữa bất kể lão ấu không biết võ công, hắn cũng vẫn làm thế, trước sau như một hạ thủ không chút lưu tình, một mạng cũng không tha.

Quân Vô Ý đường đường là một Thiên huyền đại cao thủ, nhưng đi sau hắn cũng không có lấy một cơ hội nào để xuất thủ! Tuy mang tiếng là bảo vệ nhưng cũng chẳng có động tay động chân chút nào, giống khán giả nhiều hơn.

Quân Mạc tà từ đầu tới cuối trên mặt vô cảm, ra tay nhanh như chớp, "Rộp" một tiếng, lại có một tên hộ vệ bị hắn bóp nát cổ họng, lại tung ra một cước đá văng tên đó ra sau, rồi lao vào màn đao ảnh tầng tàng lớp lớp đá nát hạ thể của một tên hộ vệ, tên đó kêu thảm một tiếng, thất khiếu chảy máu..."Thật là mất hứng..."

Một đường hắn đi qua, nơi nơi máu chảy người chết, thi thể nằm la liệt trên đất! Oanh...! Ba đạo ngân quang chói lòa đánh tan cửa trong nội viện, dừng lại hỏi."Các ngươi là ai? Dám tới đây gây chuyện? Có biết đây là đâu không hả?" Một người trung niên tầm bốn mươi tuổi quát hỏi.

"Tới gây chuyện?Ta không có a! Ta chỉ là được người khác thuê tới đây giết người thôi! Có gây chuyện gì đâu!" Quân Mạc Tà cười dài nói, trong khi nói chuyện, động tác cũng không có dừng lại.

Ba tên mới đến đồng thời nhìn ra xung quanh. Trong lòng kinh sợ vạn phần, trên mặt đát xung quang ngổn ngang khoảng bốn, năm mươi thi thể!

"Thật to gan! Là kẻ nào sai ngươi tới đây, nói mau?" Tên trung niên tức nổ phổi quát: "Rốt cục ngươi biết nơi này là nơi nào không? Ngươi có biết chỗ này là của ai không hả ?"

Quân Mạc Tà vẫn tỉnh queo, quay đầu lại nói: "Tam thúc, cháu mệt rồi, ba người này giao cho thúc vậy, thúc cũng nên làm vài động tác cho giãn gân giãn cốt, tuy nhiên cần làm nhanh lên, đây là kinh thành nên quan binh sẽ đến rất nhanh đó."

"Quan binh?" Quân Vô Ý cười lạnh gật đầu, đột nhiên cả người di động, phi thân bay lên, Huyền khí màu lam bao bọc cơ thể!

"A! Thiên huyền cường giả" ba người sợ hãi kêu thảm, chưa kịp phản ứng đã bị đánh bay ra xa. Thiên huyền cường giả đối phó với mấy tên Ngân phẩm tép riu đúng là giết dà dùng dao mổ trâu, đơn giản là đồ sát mà thôi! Cơ bản, vừa mới động tay động chân một cái đã xong xuôi.

Quân Vô Ý không muốn lạm sát nhưng hiện tại Quân Mạc Tà đã làm cho mọi thứ không thể vãn hồi nữa rồi, chính xác là tàn sát, một mống cũng không tha. Hơn nữa, thời gian cũng không có nhiều, cho nên cần phải làm cho nhanh, gọn gàng sạch sẽ. Còn nữa, những kẻ nơi đây không kẻ nào là không đáng chết, cho nên giết sạch cũng không có quá đáng!

Tuy vậy, trong thâm tâm Quân Tam gia vẫn có chút không hài lòng với hành động của Quân Mạc Tà.

Trong khi Quân Vô Ý đang "dọn dẹp" thì Quân Mạc Tà tiến vào một căn phòng, tìm kiếm một chút, sau đó "Bang... bang..." vài tiếng, Quân đại sát thủ ném một cái rương ra ngoài sân, tiện tay cầm lấy một cây đao bổ mạng xuống, "Xoẳng..." chén vỡ nó, nhất thời vàng bạc lấp lánh cùng ngân phiếu rơi đầy ra sân.

Quân Vô Ý vẫn còn đang kinh ngạc thì Quân Mạc Tà đã tiếp tục vung đao lên, chém bay khóa cửa của mấy căn phòng gần đó rồi quát lớn: Tất cả ra ngoài, cầm lấy bạc trốn đi! Nhớ kĩ cứ theo hướng đông mà chạy sẽ thoát được !" Nhất thời trong phòng lao ra hơn mười thanh niên nam nữ tới lấy bạc rồi chạy luôn.

Khi phòng giam cuối cùng được mở ra, một mùi kinh khủng xộc luôn vào mũi, nhìn vào bên trong, Quân Vô Ý bỗng cảm thấy ân hận với thái độ do dự, không hài lòng với Quân Mạc Tà trước đây của mình, cảm thấy chuyện đó chẳng khác nào bao che tội phạm!

Bên trong phòng đặt vô số bình lớn. Đầu trên để hở lộ ra vô số đầu người, khuôn mặt xanh xao, vàng vọt, trông vô cùng tội nghiệp: "Bốp" một tiếng, hắn vung tay đánh nát một cái cái bình, nhìn thấy toàn bộ cơ thể người đó, Quân Vô Ý nhịn không được khóe mắt đỏ lên!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22: Phải Sử Trí Thế Nào?

Người hiện ra trước mắt Quân Vô Ý, do bị nhét vào trong bình quá lâu nên phần thân dưới đã trở nên biến dạng kinh khủng, từ bắp chân tới phần hông cho dù đứng thẳng người lên cũng không được nổi hai thước, cánh tay cũng vô cùng dị dạng, xem ra bọn họ đã phải chịu cảnh như vậy từ rất lâu rồi, cả người chỉ thò mỗi cái đầu ra để ăn uống, còn đâu đại tiểu tiện đều làm luôn tại chỗ, cho nên căn phòng mới có mùi kinh khủng như thế.

Những người còn lại trong phòng ánh mắt lấp lánh nhìn về phía hai người, trong miệng ú ớ như muốn nói gì đó, hóa ra tất cả đều bị cắt mất lưỡi . . .

"Đây là những người kém nhất".... Đúng đó là những người mà lũ súc vật kia cho là không có tiền đồ, nên mới nhét bọn họ vào đây nuôi, qua một thời gian để cơ thể biến dạnh, rồi bán họ cho những gánh xiếc, những người đó sẽ lợi dụng vẻ dị dạng của những con người đáng thương này để hốt bạc của người xem. Quân Mạc Tà cũng chỉ ngó qua một lần rồi quay đi. "Tam thúc, bây giờ thúc còn cho rằng lũ súc vật kia không đáng chết nữa không? Có thể dạy được không?"

"Lũ khốn khiếp chết không hết tội, bọn chúng xứng đáng chịu vạn đao phanh thây!" Quân Vô Ý vừa thẹn, vừa giận! "Loại việc làm độc ác như vậy thật không thể tưởng tượng được chúng tàn nhẫn tới mức nào! Bọn chúng chết quá tiện nghi rồi!"

"Đầu tiên là chúng thu nhận trẻ mồ côi, sau đó tuyển chọn một số đứa có tư chất tốt nhất huấn luyện thành những cỗ máy giết người, còn những

đưa có bề ngoài dễ nhìn sẽ để lại dạy dỗ một chút, nam thì thành tiểu đồng, nữ thì thành hầu gái, những đứa kém hơn một chút thì đào tạo thành tay sai chó săn cho chúng nó, tất cả những đứa còn lại thì được "nuôi dưỡng" như trước mắt đây! Tất cả những kẻ bị giết ở đây đều phải chịu trách nhiệm về chuyện này! Bọn chúng còn là người sao? Còn khuyên bảo được sao? Cho nên cháu đã quyết định đuổi tận giết tuyệt, không chút do dự nào! Phải giết hết .... giết để cảm thấy thoải mái một chút!"

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng gật đầu, thấy vậy, mấy thanh niên nam nữ lúc nãy đang rụt rè mới cúi xuống nhặt một chút vàng bạc, sau đó hướng về hai người dập đầu tạ ơn rồi hường về đại môn chạy trốn . . .

"Tam thúc, người có nghĩ rằng trong đám hài tử ở đây, cũng có đứa là con cái những bộ hạ ngày trước tử trận sa trường của người không? Nghìn vạn lần thúc không nên vội vàng phủ nhận, trời có lúc mưa lúc nắng, nên không thể cũng không thể tránh được loại chuyện kiểu này!" Một câu nói đó làm cho hai mắt Quân Vô Ý bắt đầu đỏ hoe!

Tuy câu nói có phần lạnh lùng, tàn nhẫn nhưng hắn không thể phủ nhận nó cũng rất có lí.

"Tại Thiên Hương quốc, những nơi thế này không phải là chỗ nào cũng có, ngẫu nhiên có thể bắt gặp nhưng tuyệt đối không ít! Chẳng qua chúng không có lộ liễu như nơi này mà thôi." Quân Mạc Tà thở dài một tiếng, nhướng mày nhìn lên bầu trời; hình như đang có rất nhiều người dồn dập chạy tới đây thì phải.

"Những đứa vừa nãy chạy trống còn có hy vọng sống sót, nhưng mấy đứa này thì phải làm sao đây? Cháu có chủ ý gì không?" Bản thân là Thiên huyền cao thủ cho nên Quân Vô Ý cũng nhận ra động tĩnh vừa rồi. Nhưng khó khăn ở chỗ hơn mười hài tử này không thể tự mình chạy được: hai người muốn đưa chúng đi cũng không được, mà để lại đây thì chỉ có chết.

"Còn chủ ý nào hay nữa sao? Thúc coi, những đứa này lưỡi thì bị cắt, tai thì điếc, tay chân hoàn toàn dị dạng, đời này coi như chấm hết với chúng. . . kéo dài cuộc sống chỉ khổ thêm mà thôi, chúng nó bây giờ sống không bằng chết". Quân Mạc Tà thở dài.

"Ý của ngươi là....." Quân Vô Ý kinh sợ: "Không được! Tuyệt đối không được! Chúng đã quá đáng thương rồi, chúng ta còn xuống tay được sao?"

Quân Mạc Tà quay đầu đi nơi khác nói: "Nếu như vậy, chúng ta cũng mau đi thôi; người của quan phủ đến rồi; nếu không đi bây giờ là phiền đấy. Nếu người không đủ can đảm ra tay, vậy cứ để họ sống với sự thống khổ này đi."

Dừng một chút, nói tiếp: "Người muốn chúng tiếp tục sống, đó chính là cực hình thống khổ nhất! Ai.... mà thôi, để cho số phận định đoạt vậy, không còn thời gian nữa. Đi thôi."

Quân Vô Ý thở dài một hơi, thủy chung vẫn không đủ tàn nhẫn để hạ thủ, cuối cùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn thoáng qua một lượt, rồi cắn răng phi người theo sau Quân Mạc Tà, hai người nhanh chóng vượt qua tường vây, thân thể nhấp nhô vài lần, một lát sau biến mất.

Hai người vừa rời đi, tiếng bước chân rầm rập đã vang lên ngay ngoài đại môn của Hoàng hoa đường, tiếp theo là vô số đầu người láo nháo tiến vào nội viện . . . ,

"Mạc Tà, thúc cảm thấy cháu có chút quá tàn nhẫn, hiếu sát! Điểm này, cháu cần phải biết kiềm chế một chút. Chuyện hôm nay cháu làm rất đúng, bất quá ta mới thấy ngươi tâm tính có phần lãnh khốc. Lần sau gặp những chuyện kiểu này cần phải suy nghĩ kỹ càng trước khi hành động", Quân Vô Ý lên tiếng khuyên bảo.

"Trừ ác tức là dương thiện. Tam thúc, ta cũng không phủ nhận ta ham giết chóc, nhưng ta cho tới bây giờ cũng không giết nhầm người tốt, cho dù là một chút thương tổn nhỏ cũng không có làm! Nhưng với những kẻ

đáng chết, ta sẽ giết sạch cả nhà, chó gà không tha!" Quân Mạc Tà sắc mặt vẫn bình thản như nước, mỉm cười lạnh lùng, hai chân cũng không có dừng lại. Đối với địa hình này, hai người rất quen thuộc, thân pháp vô cùng linh động, vượt qua mấy ngà tư và vài bức tường, hai người dừng lại ở một nơi khá vắng vẻ, tiếng bước chân, vó ngựa phía sau cũng không còn nghe thấy rõ ràng nữa.

"Ngươi nói đúng, diệt cỏ phải nhổ tận gốc, nếu gặp lại một noi như vậy ta cũng sẽ thẳng tay tiêu diệt; để một nơi như vậy tồn tại thiên lý khó dung!". Quân Vô Ý cau mày thắc mắc: "Mạc Tà, vì sao vừa nãy lại giết hết không bắt một tên tra khảo người đứng sau bọn chúng? Nếu có thể tra ra kẻ đứng sau, ra tay tiêu diệt có phải tốt hơn không?"

"Tam thúc, người nghĩ loại chuyện cơ mật kiểu này mấy tên tép riu đó biết sao? Hỏi làm gì tốn công! Cho dù hỏi được thì sao? Chẳng lẽ chúng ta tìm chúng, như vậy không phải là tự vạch áo cho người xem lưng sao?" Quân Mạc Tà nhìn vị Tam thúc của mình đầy thâm ý: "Kỳ thực tên chủ tử đằng sau nếu nghe được tin này có thể ngồi yên sao? Chắc chắn sẽ nâng cao cảnh giác, bố trí nhân thủ đợi chúng ta tự đưa đầu vào, cũng có thể sai người lùng sục, hoặc âm thầm điều tra. Như vậy có phải tốt hơn không? Lúc đó, chúng ta ở trong tối bọn chúng ngoài sáng, cứ thảnh thơi mà xem kịch hay, muốn làm gì cũng dễ dàng hơn!"

Còn có một nguyên nhân khác mà Quân Mạc Tà không muốn nhắc tới, đó là nếu như tra ra người đứng sau mọi chuyện là trọng thần trong triều, Tam thúc người có dám hạ thủ không? Giống như Hoàng hoa đường này vậy, nếu thật sự kẻ đứng sau mọi chuyện là tên hoàng tử chó má kia, mình có dám động vào không?

"Nói có lý." Quân Vô Ý mày kiếm dựng lên: "Bất quá từ bây giờ trở đi ta thề rằng nếu còn nơi nào ghê tởm như vậy, ta mà gặp sẽ giết hết!"

"Tam thúc.... chuyện này cũng nên biết giữa hai người chúng ta là được. Ha ha... Chờ sau khi về phủ, người lập tức an bài những người

thân tín, đuổi theo cứu mấy đứa chạy trốn vừa nãy. Nếu chỉ dựa vào bản thân chúng chỉ sợ là không thoát được."

"Vậy vì sao ngươi còn, . . . , phát ngân lượng cho chúng?" Quân Vô Ý khó hiểu hỏi.

"Để chúng có thể mua chút quần áo, đồ ăn, tiêu xài thoải mái một chút mà thôi." Quân Mạc Tà mỉm cười: "Dưới tình huống như vậy, chúng ta căn bản không có cách nào khác để giúp bọn chúng; nếu như sống sót, đó chính là bản lĩnh của chúng. Phàm những đứa có thể sống sót, đi càng xa, hành tung bí ẩn càng có giá trị để đào tạo! Những việc này Tam thúc lo hết đi."

Đang vui vẻ nói chuyện, đột nhiên Quân Mạc Tà dừng lại, lạnh lẽo nói: "Theo lâu như vậy, các hạ cũng nên đi ra đi?"

Quân Vô Ý nhất thời kinh hoảng, chẳng lẽ có người theo dõi? Vì sao mình lại không phát hiện ra? Bản thân nhiều năm khổ luyện, sau khi giải độc tiếp nhập Thiên huyền sơ giai, danh phù kỳ thực, mà sao không biết có người theo dõi từ lâu? Người này không biết là cao thủ loại nào mà mình không phát hiện được? Tại sao Quân Mạc Tà lại phát hiện ra?

Nói xong câu đó, Quân Mạc Tà đứng bất động, ánh mắt nhìn xuống đất một cách chăm chú. Giống như trên đó có cái gì rất hấp dẫn, cuốn hút, làm hắn không thể dời mắt ra được.

Một lúc sau, có tiếng nói vang lên: "Ha ha, quả nhiên bất phàm!" Lam quang màu đậm chợt lóe lên, một bóng người cao gầy xuất hiện bên ngoài vài chục trượng, ánh mắt lấp lánh nhìn vào Quân Mạc Tà: "Ngươi có thể nói cho ta biết, tại sao ngươi phát hiện ra lão phu theo dõi không?"

Quân Mạc Tà lạnh lùng cười: "Cách thức mỗi người không giống nhau, đều có chỗ xảo diệu riêng, trên thế gian này chuyện lạ không thiếu! Ngàn vạn lần đừng tự cho mình là thiên hạ đệ nhất! Ta đang tự hỏi, lão trượng ngươi theo dõi hai chúng ta là có mục đích gì?"

Khăn che mặt của người này vô cùng đơn sơ, xộc xệch, rõ ràng vừa mới lấy trên người ra, chắc vừa mới có ý định làm vậy.

"Lão phu cũng không có ác ý, chỉ là hâm mộ hai vị hành hiệp trượng nghĩa nên nhất thời hiếu kỳ nảy ra ý định bám theo thôi. Ha ha, thực ra cũng đều là đồng đạo cả".

"Nếu không có ác ý, vậy xin lão trượng cứ tự nhiên. Chúng ta có chuyện quan trọng phải làm, vả lại ta cực kì không thoải mái khi có người bám đuôi, càng không muốn nói chuyện với những người cứ ra vẻ thần thần bí bí! Cho dù hắn có là cao thủ Thiên huyền đi nữa!" Quân Mạc Tà không chút khách khí nói.

"Hậu bối tiểu tử, ngươi cũng dám nói chuyện với ta như thế, ngươi có biết hậu quả sẽ rất nghiêm trọng không? Nếu lão phu muốn hai người các ngươi lưu lại thì cần gì phải đứng nói chuyện thế này?" Lão đầu tựa hồ rất tức giận, hai mắt trợn trừng. Vừa nghe lời này, Quân Vô Ý hừ lạnh một tiếng, cả người liền đứng thẳng, sẵn sàng ra tay.

"Hậu bối tiểu tử? ! Ngươi đang nói bọn ta sao? Lão đầu tử, ta không muốn gây thù chuốc oán, cũng không muốn vô cớ giết ngươi! Muốn lưu chúng ta lại sao? Ngươi cứ thử xem! Coi ai lưu ai!" Quân Mạc Tà mắt hiện hung quang, đột nhiên lam quang trong suốt hiện lên lượn lờ trước mặt, hai tay chụm lạ, "phụt"một tiếng, trong tay đã xuất hiện một vầng sáng màu xanh thẫm!

"Lão đầu, ngươi vừa có can đảm bám theo hai người bọn ta, chứng tỏ ngươi chán sống rồi, đã vậy ta thành toàn cho ngươi!" Quân Mạc Tà ngạo ngễ nói, lúc này ánh mắt của hắn nhìn lão giả như nhìn một con kiến, cao cao tại thượng: "Thiên đường có lối không đi, lại muốn vào địa ngục sao? Chuẩn bị đi!"

Quân Mạc Tà vô cùng tự tin vào bản thân, hắn nắm chắc có thể quyết định sinh tử của lão giả này! Lão giả dường như chỉ là Thiên huyền trung giai mà thôi, trong mắt hắn cũng giống như một con kiến hôi, bóp lúc nào là chết lúc đó.

"Thiên huyền đỉnh phong". Lão giả thất kinh, liên tiếp lùi ra sau ba bước, ánh mắt đầy biến đổi, từ chỗ mười phần nắm chắc chuyển thành sợ hãi gần chết!

"Cái gì có thể giả chứ Huyền khí của Thiên huyền đỉnh phong thì không thể làm giả được! Lẽ nào Thiên huyền đỉnh phong cao thủ thực sự có thuật trú nhan, thậm chí cà cải lão hoàn đồng? Đập đầu vào đá mất rồi! Người kia cũng là cao thủ Thiên Huyền, hôm nay còn đánh đấm kiểu gì đây? Không lẽ Thiên Hương thành lại có nhiều cao thủ kinh khủng vậy sao?"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23: Ẩn Mình Trong Rừng Sâu

- Các hạ tu vi huyền khí bí hiểm, lão phu tự nhận mình kém, lúc nãy quá lời thì cho lão phu xin lỗi. Còn nếu muốn đánh một trận thì lão phu xin hẹn một dịp khác lãnh giáo cao chiêu. Tuy nhiên, lúc nãy lão phu có nói, chúng ta là người đồng đạo, lão phu không rút lại lời nói này, nếu sau này hữu duyên tái kiến, lúc đó các hạ sẽ minh bạch lời lão phu.

Lão đầu nói xong thì lam quang phát ra, gió xoáy nổi lên, phi thân đi thật nhanh, quay đầu một cái cũng không thèm, tốc độ nhanh như con ngựa hoang bị chém một nhát sau đít.

Quân Vô Ý thở phào nhẹ nhõm. Đưa ánh mắt dò xét nhìn Quân Mạc Tà:

- Mạc Tà, tại sao con đã đạt Thiên Huyền rồi? Con làm thế nào mà tu vi tiến nhanh khủng khiếp thế?

Quân Mạc Tà chỉ cười mà không trả lời. Sau đó nháy mắt, hai người lại tiếp tục vội vàng trốn đi. Sau khi thay đổi vài lộ tuyến, đã tiến đến một rừng cây.

Ngay khi tới gần rừng cây, Quân Mạc Tà đột nhiên lại đứng lại, quay đầu nói to:

- Không ngờ có kẻ không sợ chết, dám theo đuôi chúng ta. Ngươi không sợ chết đúng không? Vậy ra đây đi, ta tiễn ngươi một đoạn đường!

Quân Vô Ý kinh hãi: “Lại có người theo dõi sao? Sao ta hoàn toàn không có phát hiện?” Trong lòng lại dâng lên một cảm giác thất bại.

Nhưng lần này, chờ một lúc lâu cũng không thấy động tĩnh. Lúc này, Quân Mạc Tà mới mỉm cười nói:

- Được rồi, đi qua phiến rừng cây này là chúng ta có thể về nhà. Hiện tại đã xác định không có ai theo đuôi chúng ta.

Quân Vô Ý giờ này mới hiểu ra:

- Mạc Tà, thì ra con nãy giờ đang giả bộ sao?

Quân Mạc Tà mắt trợn tròn nói:

- Tam thúc, người đừng nói với con người cũng tin con đạt Thiên Huyền đỉnh phong cảnh giới chứ? Người bây giờ đã là Thiên Huyền sơ giai, đến người cũng không phát hiện ra tung tích lão nhân kia, thế thì con dựa vào cái gì mà có thể phát hiện? Ha ha ha, lão nhân kia thực lực cũng mạnh mẽ, nhưng về tâm lý thì “thỏ” quá. Lão vừa nghe nói con sẽ “phơ” lão, lão đã sợ hãi cong mông bỏ chạy mất dép, thật là không có lịch sự tí nào mà hahaha…

- Ai bảo thần sắc của con giả bộ giống thật làm chi.

Quân Vô Ý lắc đầucười khổ nói tiếp:

- Nếu đổi lại là ta, ta cũng e là bị ngươi lừa mấy kiếp luôn rồi. Thêm vào đó, lam quang đậm sắc như thế, gặp người khác cũng cong đít mà chạy.

- Cũng không còn cách nào khác tam thúc ah. Ai mà biết chúng ta ra ngoai lần này lại có chuyện lớn thế này? Nếu chúng ta không cẩn thận thì chẳng phải mang tới họa diệt tộc sao? Thiên Huyền cao thủ lúc nãy thực lực đã ngang tay với gia gia, thực sự là dư sức bắt chúng ta! Nếu cùng người như vậy giao đấu thực sự thì chúng ta ngu còn hơn chữ ngu nữa.

Quân Mạc Tà vừa tiến sâu vào rừng vừa nói:

- Con phỏng đoán đằng sau của Hoàng Hoa Đường chắc chắn có một đương gia thế lực to lớn vô cùng, chúng ta phải thật cẩn thận, lại càng không thể kết quá nhiều thù địch. Trước khi chúng ta có đủ khả năng diệt cỏ tận gốc, trăm ngàn lần không thể để bại lộ thân phận.

Quân Mạc Tà đang nói thì nghe tiếng động dưới chân của Quân Vô Ý phát ra khi bước vào rừng. Hắn liền nói:

- Tam thúc, người chú ý cách ta đi nhé.

Quân Vô Ý trong lòng hoài nghi: “Chỉ là cách bước đi, chẳng lẽ còn có cái gì đặc biệt trong đó?”

Quân Mạc Tà tuy đang bước đi trong rừng rậm, nhưng cả thân người hắn hầu như không đụng tới một cành cây. Phía trước thì có tay trái vô cùng nhẹ nhành vạch nhẹ cành lá ra, thân thể nhanh chóng lách qua, ngay cả một chiếc lá khô cũng không rơi xuống, tay phải phía sau lại ngay lập tức mangcành lá đưa về chỗ cũ. Dưới chân hắn, chỗ bước chân nào cũng là bước bằng đầu ngón chân trên những chiếc lá xanh dưới đất, sau khi đi qua, một chút dấu vết trên mặt đất cũng không để lại.

Thậm chí nếu trên mặt đất có một con sâu bị hắn bước lên cũng không bị dẫm chết.

Mỗi một bước hắn bước ra, đều đúng vào vị trí mà khuôn mặt luôn luôn được giấu phía sau các tàng cây. Hai tay một trước một sau luôn duy trì một cách cân đối khi bước đi, cơ thể cố gắng thu nhỏ lại. Tuy nhiên, với tư thế này, ngay lập tức có thể tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Tất cả các phản ứng này đều tự nhiên trôi chảy, mà tốc độ lại nhanh. Tay, mắt, chân, eo và tất cả các bộ phận phối hợp với nhau trong lúc bước đi như thiên ý vô phùng (áo trời không vết chỉ), lại hoàn toàn trơn tru, tựa hồ mọi động tác đều xuất phát từ bản năng của cơ thể.

Trong lúc đó, hô hấp cũng được phong bế, lỗ chân lông cũng khép lại, ngăn chặn toàn bộ mọi dấu vết hay mùi vị do cơ thể phát ra.

Tất cả các động tác này, nếu chỉ nhìn thoáng qua thì cũng không phát hiện có gì ảo diệu, nhưng nếu là người có nhãn quan nhìn thấy, nếu người có khả năng này giấu mình trong rừng cây thì có trời cũng không phát hiện ra.

Dưới chân hắn toàn là lá khô, nhưng quân Mạc Tà khi bước đi không gây ra bất cứ một tiếng động no. Thậm chí khi hắn bước qua một khoảng trống nhỏ trong rừng, có một chú chim non đang hót vang, ngay khi Quân Mạc Tà vượt qua, chú chim này vẫn đang nghểnh mỏ tiếp tục hót. Một cơ thể người to lớn như thế bước qua mặt nó, một loại sinh vật mà sợ hãi con người đã trở thành bản năng, vậy mà nó không có bất cứ một phản ứng gì.

Quân Vô Ý có chút hoảng sợ!

Hắn là một Thiên Huyền cường giả, cũng là một đại tướng quân chinh chiến sa trường, hắn dĩ nhiên hiểu rõ, muốn làm được như Quân Mạc Tà là chuyện vô cùng khó. Cảng giới như thế này cứ không phải tu vi huyền khí cao thì có thể làm được. Những kinh nghiệm này như đã tan vào máu thịt của Quân Mạc Tà, trở thành bản năng sinh tồn của hắn. Cho dù có là Chí Tôn Thần Huyền đi chăng nữa, nếu không có trải qua cực hình huấn luyện một cách nghiêm túc thì cả trăm năm cũng không làm được như Quân Mạc Tà.

Thậm chí là cho dù được huấn luyện đi chăng nữa, muốn làm tốt như Quân Mạc Tà cũng là chuyện khó như lên trời.

Quân Vô Ý tự nhận mình đã rất cẩn thận, nhưng sau khi nhìn thấy biểu hiện của Quân Mạc Tà rồi, Quân Vô Ý quay đầu lại nhìn phía sau, nào là vết chân trên mặt đất, rồi cành cây khô bị giẫm nát, tất cả lưu lại thành một vệt dài, hắn đột nhiên cảm thấy mắc cỡ.

- Nếu chúng ta bỏ qua những cái nhỏ nhặt như dấu chân, lá khô rơi rụng hay dập nát, vô tình để lại dấu vết thì chính là cung cấp đầu mối cho người muốn truy tìm theo dõi chúng ta. Trên đời này, muốn an toàn cho mạng sống thì phải có năng lực đặc biệt hơn người, cho dù như thế, vẫn có thể bị ngươi ta truy ra tung tích. Vì thế, chúng ta phải cực kỳcẩn thận, thời gian này chúng ta đã đủ cường địch lắm rồi.

Quân Mạc Tà trầm giọng nói. Lần này ra ngoài, cách hành xử của Quân Mạc Tà và tam thúc của mình có hơi chút tương phản. Nhưng lạ một chỗ là, cả hai người đều thấy việc đó bình thường.

Thật ra, Quân Vô Ý so với Quân Mạc Tà Quân đại sát thủ thì tâm tính chính trực hơn nhiều. Tam gia là người anh hùng trương nghĩa, chân thực nhiệt tình, gặp việc nghĩa thì không bao giờ từ chối, đây là điểm đáng kính của hắn.

Mà Quân Mạc Tả thì cũng có thể coi như một tên sát thủ “dễ thương”, mặc dù nguyên tắc làm việc thì khá là “tà”. Chẳng hạn như lần này, mặc dù trong lòng hắn đã có ý xuống tay với Hoàng Hoa Đường, nhưng nếu không phải vì bất chợt có đồng tiền từ trong người cô bé kia rơi ra ngay bên chân hắn, chưa chắc gì hắn đã xuất thủ. Không may, chính nguyên tắc lạ kỳ này của hắn chính là điiểm bất đồng giữa hắn và Quân tam gia.

Với tính cách này của hai thúc cháu, giống như là trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Tất nhiên, Quân Mạc Tà rất kính nể tam thúc của hắn, nhưng trong nội tâm, hắn lại không ủng hộ tính cách này.

Điều này không có gì là kỳ quái. Người có loại tính cách này, thế gian àny ai ai cũng kính nể. Nếu tinh thần trượng nghĩa quá mạnh, hành động thường là ít khi cân nhắc, rất dễ thất bại, thậm chí là chết. Nếu vì thế mà thất bại thì thật là không đáng.

Tính cách này của Quân tam gia, có thể coi là ưu điểm, cũng có thể coi là khuyết điểm. Quân đại sát thủ xác định, nếu có người lợi dụng tính

cách này mà bày binh bố trận, thì tam thúc chắc chắn sẽ sập bẫy! Chắc chắn!

Nếu ngược lại, sử dụng thủ đoạn như vậy với Quân Mạc Tà, hắn tin tưởng chắc chắn người bày ra sẽ không thu hoạch bất cứ lợi ích gì, chẳng những thế, có khí trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Sở dĩ Quân Mạc Tà mọi lúc mọi nơi đều nói cách suy nghĩ mới mẻ của hắn cho Quân Vô Ý nghe, hắn cũng không mong Quân Vô Ý hoàn toàn thay đổi, nhưng nếu có thể thay đổi chút ít cách làm đối nhân xử thế có phần hơi cúng nhắc của tam thúc là đã tốt rồi. Trong tình huống đặc biệt, thì phải có thủ đoạn đặc biệt!

Quân Vô Ý sau khi được Quân Mạc Tà chữa lành vết thương, bản thân hắn đã nhận định, chắc chắn phái sau của Quân Mạc Tà có một thế ngoại cao nhân chỉ điểm. Những thủ đoạn và kinh nghiệm cổ quái của Quân Mạc Tà, chính do người này truyền thụ cho hắn. Đứa cháu của hắn truyền thụ cho hắn những kinh nghiệm này, cũng giống như vị cao thủ kia truyền thụ, cũng không phải chuyện mất mặt gì, nên hắn không có ý kiến gì chuyện Quân Mạc Tà nhắc nhở hắn.

Vì thế, Quân Vô Ý trong lòng vô cùng bình thản.

Lần này, Quân Mạc Tà cùng xuất môn với Quan Vô Ý, chính là giúp tam thúc của hắn giải sầu, thêm vào đó hắn cũng muốn đi tới Linh Vụ Hồ, Nghê Thường Các, “thăm hỏi” Nguyệt Nhi cô nương một chút. Dù sao nha đầu này cũng tỏ thái độ mối hận khắc cốt ghi tâm với Quân gia, nếu có thể nhanh chóng diệt trừ thì làm luôn cho xong. Tuy nhiên, hắn vừa nghĩ nếu bản thân hắn mà mang theo tam thúc vừa mới lành vết thương chưa bao lâu tiến tới kỹ viện, hình như có chút quá đáng.

Đừng nghĩ Quân Vô Ý dạo này coi trọng Quân Mạc Tà, nếu hắn mà biết Quân Mạc Tà định dẫn hắn tới kỹ viện, nhất định sẽ đánh thằng cháu thành cái đầu heo luôn.

Vì thế, Quân Mạc Tà quyết định hủy kế hoạch. Tuy nhiên, thu hoạch ngày hôm nay cũng không kém, quan trọng nhất là, tam thúc mười năm nay ngồi xe lăn, hôm nay đã biết thuật dịch dung rồi, chắc chắn tay chân sẽ không để yên, ngồi nhà buồn chán. "Lúc đó ta không cần phải tiếp tam thúc nữa, thời gian rảnh của ta sẽ nhiều hơn hahaha…”

- Tam thúc, khi về tới, con có việc muốn nhờ người.

Quân Mạc Tà vừa đi vừa nói chuyện, cố ý làm chậm lại động tác của mình để Quân Vô Ý có thể nhìn rõ, sau này còn áp dụng làm kỹ năng bản thân bảo vệ chính mình.

- Lúc trước con có mua một khối kim loại vẫn thạch khá lớn, con định nhờ người chia nhỏ nó ra dùm con.

Quân Mạc Tà dùng hết mọi cách tìm hiểu vẫn không hiểu rõ loại thiên thạch có kim loại này. Hắn chỉ biết cố gắng nung nóng, làm cho thể tích thu nhỏ lại, khối lượng cũng giảm đi đáng kể, nhưng cuối cùng vẫn không cách nào nấu chảy ra hẳn. Mà thực lực hiện tại của hắn không thể nào cắt nhỏ được loại kim loại này. Vì thế, chỉ còn cách nhờ Quân Vô Ý giúp đỡ. Những cái khác, Quân đại sát thủ có thể mạnh hơn tam thúc, nhưng nếu nói về huyền khí tu vi, Quân đại sát thủ tạm thời không sánh bằng Thiên Huyền cường giả được.

- Không thành vấn đề.

Quân Vô Ý xúc động đáp ứng. Hiện tại, thân thể hắn đã triệt để phục hồi như cũ. Vả lại huyền khí của Thiên Huyền cảnh giới vẫn tiếp tục thu hoạch dược lực còn dư của Phần Kinh Hà, tăng theo từng ngày, nên thập phần tự tin:

- Chỉ cần con muốn nó có hình dạng gì, ta sẽ cắt cho con hình dạng đó hahaha…

Quân Vô Ý sung sướng nói. Thế nhưng, hắn còn chưa biết, chỉ vì một câu nói phát ra lúc cao hứng, cuối cùng một Thiên Huyền cao thủ thiếu

điều cạn khô tất cả huyền khí trong cơ thể, bò ra mà cắt khối kim loại cho Quân Mạc Tà hai ngày liên tục mới hoàn thành. Sau đó hắn hoàn toàn sợ chết khiếp “Thật là khủng bố mà, cắt cái này còn thê thảm hơn oánh nhau với người khác mười trận liên tục ah”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24: Thói Quen Luyện Công Đáng Sợ!

Mấy ngày sau đó, Quân Vô Ý miệt mài cắt kim loại cho Quân Mạc Tà cả ngày lẫn đêm không ngừng. Không những làm thành hình dáng tiểu phi đao, mà đến trọng lượng cân đối cũng phải tuyệt đối theo ý Quân Mạc Tà, làm tới khi Quân Mạc ừa ưng ý mới ngưng, để hắn có thể sử dụng một cách tiện tay và quen thuộc nhất.

Quân Mạc Tà có Khai Thiên Tạo Hóa Công nên có thể khôi phục rất nhanh chóng, khổ nhất là mấy người đại hán thổi lửa cho lò luyện kim loại, To cao tráng kiện như thế, sau mấy ngày, hai tay của người no cũng sưng to hơn cả bắp đùi.

- Mạc Tà, thúc vô cùng thắc mắc, vì sao ta chưa từng bao giờ nhìn thấy con luyện công vậy?

Quân Vô Ý luôn thắc mắc chuyện này. Những lúc luyện tập giữa Quản Thanh Hàn và Quân Mạc Tà mà nói, chẳng qua là một trò chơi, mà không, phải nói là một trò chơi “thống khổ” mà thôi; nhưng trừ những lần đó ra, Quân Vô Ý chưa bao giờ thấy Quân Mạc Tà đả tọa luyện công, nhưng hết lần này tới lần khác bản lĩnh thần bí của Mạc Tà càng ngày càng làm cho hắn cảm thấy khiếp sợ. Hắn cảm giác mỗi khắc Quân Mạc Tà đều tiến bộ, ngày đi ngàn dặm, tốc độ tiến cảnh như thế, làm sao Quân Vô Ý không khinh ngạc cho được?

- Luyện công?

Mạc Tà vô cùng kinh ngạc nhìn tam thúc của hắn:

- Tam thúc, con mỗi một khắc đều là luyện công mà, chẳng lẽ nhãn thần của tam thúc kém như thế, trước mắt như thế mà không nhìn ra?

- Cái gì?

Quân Vô Ý không khỏi mở to hai mắt mà nhìn, rất là ngạc nhiên.

- Lẽ nào tam thúc cho rằng chỉ có tĩnh tâm một chỗ, nín hơi tĩnh khí , khoanh chân mà ngồi không nhúc nhích, khí tụ đan điền mới là luyện công sao?

Quân Mạc Tà ngữ khí dường như là vô cùng kinh ngạc:

- Con cảm thấy tu luyện huyền công thì mỗi thời mỗi khắc đều có thể tiến hành, lúc ăn cơm, lúc bước đi , lúc chiến đấu, hay lúc nói chuyện, đứng, ngồi, hay chạy đều như thế, đều có thể là lúc luyện công! Dù cho là lúc đi ngủ, trước khi ngủ thì tự nhủ một chút, sau đó vừa ngủ vừa có thể luyện công ah.

- Một ngày một đêm có mười hai thời thần, chính là ngay cả một giây con cũng không để nó lãng phí trôi qua. Ngay cả lúc đang nói này đây, con cũng là đang luyện công, sao thúc lại hỏi con tại sao chưa bao giờ luyện công?

Quân Mạc Tà cười nói.

Quân Vô Ý hai mắt trừng lên càng ngày càng lớn, giật mình “ Như vậy mà cũng có thể sao?”

- Nói tới tu luyện, không chỉ nói tới huyền khí tu vi, còn có độ linh mẫn, cảnh giác của thân thể, đồng thời, luyện tập nhãn quan, thính giác, xúc giác thân thể cũng gọi là tu luyện. Chỉ cần người muốn, thì như thế cũng gọi là luyện công mà.

Quân Mạc Tà nghiêm túc nói:

- Khi chiến đấu, ta có thể rèn tinh thần. Khi cô độc, ta có thể rèn ý chí, khi náo nhiệt, chính là thời điểm tốt nhất để rèn sự tĩnh tâm. Còn về phần công lực, đối với con mỗi thời mỗi khắc đều là tự động vận hành, trừ trường hợp khi tới giai đoạn sắp đột phá, cần phải tập trung vượt qua, còn lại thời gian, con đều là tu luyện công lực. Cái này bộ khó lý giải lắm hả thúc?

Quân Mạc Tà nói xong thì chú ý nhìn Quân Vô Ý, lúc này hai con mắt đã trừng lớn hết cỡ, cơ hồ có thể lọt ra cả mắt ra ngoài bất cứ lúc nào.

- Con vừa luyện công, vừa làm việc hàng ngày, phân tâm làm nhiều việc một lúc như thế, vậy mà con không bị rối loạn ư?

Quân Vô Ý hít một ngụm lãnh khí:

- Cái này thực sự quá khó đối với ta.

- Thế nào gọi là phân tâm làm nhiều việc khác nhau một lúc?

Quân Mạc Tà rất bất đắc dĩ trả lời:

- Tất cả chuyện này đã thành bản năng của con, hoàn toàn tự nhiên mà làm, cũng không có bất cứ trắc trở gì, sao gọi là phân tâm được.

Quân Vô Ý không nói được tiếng nào nữa. Hắn cuối cùng cũng hoàn toàn nhận thức được một chuyện: Cháu của hắn chính là một quái thai! Người bình thương như hắn, so với quái thai như Mạc Tà, chẳng khác nào tự tìm phiền phức!

Phương thức luyện công như thế này quả thật là không thể tưởng tượng nổi. Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn đã tẩu hỏa nhập ma từ lâu, thậm chí, nhiều khi biến thành điên khùng luôn cũng không chừng. Vậy mà Quân Mạc Tà nói ra giống như là chuyện bỏ cơm vào miệng mà nhai rồi nuốt vậy.

Luyện công, huyền khí chẳng lẽ đơn giản như thế sao ?

- Tam thúc cũng không cần cố gắng mà làm theo. Kỳ thực, nói thẳng ra đây chỉ là một quá trình dài tập luyện, cuối cùng tự nhiên trở thành thói quen thôi.

- Nói cách khác, khi chúng ta bước đi, mắt nhìn phía trước, chân bước trên đường, miệng thì nói chuyện với nhau, đồng thời chúng ta cũng ngửi thấy mùi thơm hay hôi của bùn đất, hoa cỏ, mắt thì nhìn ra các màu sắc khác nhau, rồi nhìn thấy người người ra người, ngựa ra ngựa, chúng ta cũng đâu thấy khó khăn tí nào, lại còn nhận biết rất rõ ràng. Nếu nói thẳng ra, đây chẳng phải cũng là phân tâm làm nhiều việc một lúc sao, nhưng chúng ta đâu cảm thấy khó khăn trắc trở gì. Tất cả đều là tự nhiên mà thành thôi.

Quân Mạc Tà thản nhiên cười:

- Thật ra luyện công cũng có thể làm như vậy. Còn việc thúc không làm được, chẳng qua là thúc chưa đủ chuyên tâm, còn chưa thực sự chú tâm vào làm mà thôi. Mỗi ngày, lúc đang làm bất cứ chuyện gì cũng đều tự nhủ với mình một lần: “Ta đang luyện công”, ngay lúc đầu có thể còn chưa quen, nhưng về lâu về dài, những lời tự nhủ này sẽ trở thành thói quen, làm cho thúc khi làm bất cứ chuyện gì cũng nghĩ tới việc luyện công, càng về sau, thúc càng cảm thấy phương pháp luyện công như thế không có gì là khó khăn trắc trở nữa.

- Chỉ đơn giản như vậy thôi thúc.

Quân Mạc Tà cười:

- Nói ví dụ thúc cháu hai người chúng ta vừa đi vừa nói chuyện nãy giờ, không để ý chuyện xung quanh, đến khi để ý thì chẳng phải đã tới nơi rồi sao?

Quân Vô Ý trầm tư ngẩng đầu lên, quả thật hậu môn của Quân Gia đã cách đó không xa rồi.

- Khó trách con đối với tất cả mọi việc đều bình thản như vậy. Thì ra trong lòng con, con nhìn mọi việc một cách bình thản lãnh đạm, thái độ như mọi sinh mệnh đều trong tầm khống chế…

Quân Vô Ý trầm tư nói, sau đó mới phát hiện, bản thân mình sau khi bắt chước hành động bước đi của Quân Mạc Tà, đến lúc này dừng lại, đột nhiên cảm giác toàn thân mệt mỏi.

Mà Quân Mạc Tà, rõ ràng huyền khí, thân thể đèêu không bằng hắn nhưng một chút mệ mỏi cũng không thấy. Không thể không thừa nhận, loại "thói quen" này lực lượng thật là cường đại.

Hai người vừa về đến nhà, thì có hạ nhân báo lại:

- Độc Cô Vô Địch đại tướng quân có đến tìm tam thiếu gia, Đường Nguyên Đường công tử cũng tới tìm tam thiếu gia.

Thêm vào đó là ba tấm thiếp mời, đương nhiên là thiếp mời Quân Mạc Tà đi dự tiệc.

Thật là vừa khớp: Một tấm là của Đại hoàng tử, một của Nhị hoàng tử, một còn lại đương nhiên là của Tam hoàng tử… Cả ba vị hoàng tử của hoàng đế đều cố mà kết giao với một tên công tử bột như Quân Mạc Tà, thật là chuyện lạ có thật mà.

Quân Vô Ý nhìn hắn một cái thật sâu rồi nói:

- Mạc Tà, từ bây giờ trở đi, con đường của con cần đi, chỉ cần trong lòng con hiểu rõ là được. Ta và gia gia sẽ không quản con nữa. Chúng ta hoàn toàn tin tưởng con!

Trong khoảng thời gian này, biểu hiện của Quân Mạc Tà làm cho Quân tam gia hài lòng vô cùng, thậm chí là có vài phần nể phục. Sở dĩ hắn quyết định buông tay, tất cả mọi chuyện đều giao cho Quân Mạc Tà là vì hắn phát hiện, Quân Mạc Tà tuy rằng cái gì cũng có vẻ không thèm quan tâm, nhưng riêng có một việc: Vô luận làm bất cứ chuyện gì, hắn

đều không thích bị người khác nhúng tay vào. Thêm vào đó, lòng cảnh giác của hắn đã hình thành như một loại bản năng rồi. Bất luận kẻ nào muốn chiếm được tiện nghi của người như Quân Mạc Tà, thật là khó còn hơn lên trời.

- Đa tạ tam thúc

Quân Mạc Tà trầm mặc một hồi rồi nghiêm túc nói lời cảm tạ.

- Quân Mạc Tà! Tên tiểu tử ngươi rốt cuộc bỏ cái quái gì trong cái thứ rượu rắm chó đó? Đến giờ bảy tên nhóc nhà ta vẫn đang hôn mê bất tỉnh! Nếu bọn chúng có chuyện gì xảy ra, ta nhất định sẽ băm ngươi cho chó ăn.

Độc Cô Vô Địch đại tướng quân đã nổi trận lôi đình, vừa thấy Quân Mạc Tà vừa lộ diện hắn đã nhảy dựng lên mà mắng.

Chỉ trong một đêm, đích Độc Cô lão gia tử từ trước tới giờ luôn luôn bưu hãn đã trở nên hốc hác không ít. Thật ra, ruột thịt tình thâm làm sao mà không quan tâm, từ khi bảy vị mãnh nam của Độc Cô gia trở về, đều là bất tỉnh nhân sự cho tới bây giờ, dùng cách no cũng không tỉnh, nào là canh tỉnh rượu, trà giải rượu, kể cả uống dấm chua, uống nước tương cũng không có tác dụng gì. Đến cuối cùng, biện pháp lấy dao ra đâm cũng không có tí tác dụng. Nếu không phải bảy người ngáy to như sấm, chứng to chỉ ngủ say do uống quá nhiều, có khi Độc Cô lão gia đã phát điên luôn rồi “ Cháu của Quân Chiến Thiên ngươi là cháu yêu, còn bảy đứa cháu của ta thì không phải chắc? Làm cho bảy đứa nhà ta ra như thế này, có còn muốn để cho ta sống không cơ chứ? Mà bảy thằng nhóc này cũng thật là, uống rượu đến mức có thể say như thế này thì quả thật là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả (trước không có, sau này cũng không) mà.

- Độc Cô Vô Địch, bằng vào thằng nhãi con nhà ngươi mà dám vô lễ trước mặt lão phu sao? Chẳng lẽ ngươi nghĩ lão phu không dám ra tay giáo huấn ngươi? Lúc trước ngươi dung túng con cháu đến Quân phủ ta gây chuyện, trắng trợn đập phá nhà ta, sao ngươi không ngon mà nói. Sau đó lại mồm năm miệng mười nói sẽ đền bù thiệt hại, đến giờ nửa xu

ta còn không thấy. Bây giờ, con cháu ngươi tới nhà ta uống rượu mập thây, về nhà say xỉn lại tới nhà ta ăn vạ hả, ngươi nghĩ thiên lý không có công đạo phải không?

Quân lão gia tử âm trầm nói.

- Còn chưa tỉnh sao? Hahaha, việc này quá đơn giản.

Quân Mạc Tà cười thầm trong lòng: “Ta đương nhiên biết các ngươi không thể cứu tỉnh bảy con trâu nước đó rồi!”. Hắn lười biếng ngồi xuồng nghế, lại bắt chéo chân lên nói:

- Ta bỏ cái quái gì trong đó ah? Rõ ràng là say rượu quá chứ sao. Tuy nhiên, muốn ta ra tay cứu tỉnh bọn họ, quan trọng là phải có tiền ah!

- Lại tiền…

Độc Cô Vô Địch mặt biến thành màu đen, hết sức đau đầu: “Quân gia ở Thiên Hương quốc mặc dù không còn mạnh mẽ như xưa, nhưng cũng có tiếng là siêu cấp gia tộc, vì sao người thừa kế duy nhất lại là một thằng nhãi tham tiền thế này? Há mồm cũng tiền mà ngậm miệng cũng là bạc, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để tống tiền là sao?”

“Có mấy vò rượu mà nó chặt chém giá hai ngàn năm trăm vạn lượng… Hoàng đế có tịch thu tài sản cũng không ngoan độc bằng thằng nhãi này!”

- Lần này ngươi lại định chém ta bao nhiêu? Ta nói trước, nếu là quá nhiều thì khỏi cần mở miệng đi!

Độc Cô Vô Địch nhìn chằm chằm vào Quân tam thiếu, cắn răng mà nói to.

Lần này không nhiều lắm, bảy vạn lượng bạc là đủ rồi, thuốc thang để cứu tỉnh bọn họ tuyệt đối là đồng tẩu vô khi, vật mỹ giá cả liêm (trẻ con không nói dối, vật đẹp thì giá cao), hàng thật giá cả ổn định mà!

- May mà chỉ là bảy vạn lượng ah, nếu không tất cả mấy đầu ngón tay của ngươi tính cũng không hết.

Độc Cô Vô Địch chế nhạo.

- Nếu thế thật thì cũng chẳng sao cả, ta có thể dùng thêm ngón chân mà! Yên tâm!

Quân Mạc Tà trề môi nói:

- Tiền trao cháo mới múc, thuận mua vừa bán, không cho ký sổ

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25: Phiền Não Mới

Độc Cô Vô Địch mặt xạm tới đen tím, hung hăng lấy ra ngân phiếu, cảm thấy trong lòng bực bội vô cùng. Khó có thể tưởng tượng, danh tướng Quân Vô Hối năm đó phóng ngựa giữa thiên quân vạn mã, cuối cùng lại có một đứa con du thủ du thực như thế này.

Quân Mạc Tà đứng dậy đi ra ngoài, một chút sau lại trở về, theo sau là mấy đại hán, mỗi người mang theo vài vò rượu:

- Bảy vò rượu này, từng chén một mà bón cho bọn hắn, càng nhiều càng tốt! Nuốt xuống số rượu này là sẽ tỉnh lại.

Say bởi rượu đầu, thì dùng rượu pha nước sau mới có hiệu quả.

- Ngươi giỡn mặt ta sao?

Độc Cô Vô Địch giận tím mặt:

- Ngươi cho là ta không biết phương pháp này? Đã sớm thử từ lâu rồi nhưng vô dụng! Uống bao nhiêu, mửa ra bấy nhiêu.

- Ngươi thì biết cái gì? Bọn họ sở dĩ uống say như vậy , cũng vì bọn họ uống cực phẩm rượu ngon độc môn bí truyền của ta, một chén có thể pha ra một vò rượu. Tửu lực lớn thế, bọn họ uống vô cùng nhiều, sao lại không say cơ chứ? May mà bọn họ tu vi huyền khí cũng cao, nếu gặp người thường uống nhiều cực phẩm rượu của ta, bị say đến chết là chuyện thường. Vì thế, dùng phương pháp khác để giải rượu ngoài cách của ta sẽ không có tác dụng.

- Cho dù ngươi biết cách dùng rượu nhẹ trung hoà tửu lực trong bao tử bọn họ, nhưng rượu của ta dù có pha loãng ra cũng vượt xa các loại rượu khác trong thiên hạ, nên rượu thường đương nhiên không giải được! Chỉ có rượu ta nhưỡng ra, sau đó đem pha loãng, làm cho rượu đầu và rượu pha loãng hoà vào nhau trong bao tử bọn chúng mới có hiệu quả! Nói sâu xa vậy ngươi hiểu nổi không? Không có kiến thức nên không biết thưởng thức, không có thử nghiệm làm sao có thêm kiến thức? Vậy mà cũng gọi là đại tướng quân của đế quốc!

Quân Mạc Tà nói không chút lưu tình.

- Ngươi nói cứ cho là có đạo lý đi. Nhưng cần gì tới bảy vò? Bọn chúng có bảy người, tối đa một hay hai vò là đủ rồi! Ngươi nhân cơ hội làm tiền phải không?

Độc Cô Vô Địch quả thật là không hiểu lắm về rượu đầu say và rượu bình thường say thì khác nhau chỗ nào nên không thể làm gì khác hơn là đổi đề tài. Đây chính là một vạn lượng bạc một vò! Giá trên trời a.

- Rượu này của ta còn chưa có khai trương. Ngày hôm nay coi như cho ngươi mở hàng khai trương đi.

Quân Mạc Tà cười tủm tỉm, tay thì đếm ngân phiếu xoẹt xoẹt nói:

- Cái này là cho ngươi chiếm chút tiện nghi ngày khai trương đó! Sau này chưa chắc mua được rượu của ta với giá này đâu!

Mặt Độc Cô Vô Địch xám tới không thể xám hơn, hắn thực sự sợ rằng không kềm được tính nóng, trước mặt Quân lão gia tử mà tát thằng nhóc này phun răng ra ngoài nên lập tức bỏ về. Thật là vô lại đỉnh phong mà.

- Dạo này có người nói con hay trêu chọc tiểu nha đầi Độc Cô gia hả?

Quân lão gia tử hiền từ cười, nheo mắt lại nhìn đứa cháu một cách ấm áp.

- Gia gia, ngươi cũng tham gia náo loạn sao? Tiểu nha đầu dã man kia con trốn còn không kịp, vậy mà bọn họ tìm con nói ta khi dễ khuê nữ nhà bọn họ… Rõ ràng là con gái hắn khi dễ con thì có, còn ăn vạ sao? Thực sự là không có thiên lý mà!

Quân Mạc Tà nói rất ủy khuất.

- Có gì mà không có thiên lý? Đơn giản là tiểu nha đầu kia chấm con rồi chứ sao!

Lão gia tử cười vẻ cáo già:

- Nếu tiểu nha đầu kia không coi trọng con, bọn họ cũng chẳng tới đây làm ầm ĩ lên. Lão hỗn đản Độc Cô Tung Hoành trước sau vẫn là người tính toán thiệt hơn, bày đặt giả ngu với ta. Hắn nghĩ lão phu không nhìn ta tâm địa gian xảo của hắn chắc?

- Gì tâm địa gian xảo vậy gia gia?

Quân Mạc Tà kỳ quái. Thậ sự, việc hắn không hiểu gì cả.

Quân Chiến Thiên vân vê ria mép:

- Dù cho Độc Cô Tiểu Nghệ coi trọng tiểu tử ngốc con hơn nữa, Độc Cô thế gia cũng không muốn cho con dễ dàng về làm rể đâu. Vì sao ư? Đơn giản bệ hạ sẽ không cho phép Quân gia và Độc Cô gia làm thông gia, ngươi hiểu không?

- Ta đương nhiên minh bạch chứ, Thiên Hương đế quốc hai đại quân sự gia tộc nếu làm thông gia với nhau, đối với hoàng thất thật sự là uy hiếp quá lớn.

- Con thật sự vẫn chưa rõ đâu!

Lão gia tử cũng hơi buồn bực, loại chuyện này tôn tử hắn vẫn còn hồ đồ sao?

- Dự định quan trọng nhất trong chuyện này của Độc Cô thế gia đã làm xong rồi! Nếu Độc Cô Tiểu Nghệ nếu nói không làm vợ con được là sẽ tìm cái chết thì sao? Trước hết, bọn họ sẽ làm ầm ĩ lên, sau đó kiếm cơ hội hành con chết lên chết xuống, dẫn đến hai nhà trở mặt luôn, đương nhiên chỉ là hành động che mắt thiên hạ, con hiểu không? Để sau này này bệ hạ suy nghĩ: Tuy rằng Quân gia lấy nữ nhi được sủng ái nhất của Độc Cô gia làm dâu, nhưng cũng vì thế mà hai nhà trở mặt thành thù rồi.

- Đến khi đó, không những không có gì rắc rối, mà ngược lại, bệ hạ vì lo sợ hai nhà chúng ta nội chiến, chắc chắn còn tự mình làm mai làm mối cho hai đứa nhóc tụi con nữa. Nói vậy con đã hiểu chưa? Lão già Độc Cô Tung Hoành khi phái mấy đứa cháu qua đây làm ầm ĩ, dù nháo thành cái chuyện gì, thì hắn cũng đã dự định tới bước này rồi! Hừ, chắc lão hỗn đản bây giờ đang đắc ý lắm đây!

- Lão già Độc Cô Tung Hoành nghĩ ta là kẻ ngu, có thể âm mưu sau lưng ta được ah? Thế nhưng hắn không nghĩ cái âm mưu nho nhỏ của lão ta còn nhìn ra, chẳng lẽ bệ hạ nhìn không ra? Lão gia hỏa ngay cả một cái âm mưu nho nhỏ mà làm cũng không xong, đúng là ngu như heo mà! Chúng ta nếu không chuẩn bị trước cho sau này, đến khi xảy ra chuyện thì chắc chắn bị con heo này liên lụy!

Quân Mạc Tà “ách ách “ liên miệng, chỉ biết giương to mắt mà nghe: “Quả là không tin được trong đầu lão gia tử lại thâm sâu như thế, ngay cả một người xuyên việt như mình mà vẫn không thể nào theo kịp suy nghĩ bọn họ.”

Quân lão gia tử nháy mắt gian xảo với thằng cháu, cổ vũ nhiệt tình:

- Cưới hay không cưới ta cũng không cần quan tâm, chuyện quan trọng nhất của lão phu bây giờ là con làm sao cho ta được bế một đứa chắt trai là ta sung sướng phát điên rồi.

Quân Mạc Tà mồ hôi đầm đìa. Gia gia như vậy, hỏi sao tôn tử học hư nhanh đến thế ah:

- Cái trước hết phải bàn bạc...

- Bàn cái gì mà bàn. Dù có xảy ra chuyện gì thì lão già Tung Hoành mới là người phải đau đầu, liên quan chó gì tới Quân gia của ta, ai bảo tôn nữ của hắn yêu thương con làm chi!

Lão gia tử thản nhiên phủi bỏ trách nhiệm. Sau đó lại nói:

- Thời điểm này phải nói chuyện quan trọng trước, tiểu tử con giờ dữ dằn ha, cả ba vị hoàng tử đều tranh thủ muốn bợ đít con, quả là ngon lành nha!

Quân Mạc Tà sờ sờ cằm, mơ màng nói say sưa:

- Cũng không còn cách nào khác, ai bảo cháu của gia gia đẹp trai anh tuấn, khí chất phi phàm làm chi, đến ngay cả nam nhân mà cũng muốn ngắm sự đẹp trai của con mà!

- Đúng là quá đẹp trai anh tuấn mà, nam nhân của Quân gia ta, có ai mà không tuấn tú phong độ cơ chứ. (thêm lão này nữa)

Khi nghe Quân Mạc Tà tự sướng cao độ như thế, lão gia tử cũng không khinh bỉ, ngược lại còn say sưa nói theo.

- Tuy nhiên, có tuấn tú đẹp trai cũng không quan hệ chuyện này, con cũng nên suy nghĩ làm sao đối phó cho tốt ba vị hoàng tử đi, ai trong ba người cũng là loại khó chơi, dính vào là gở ba đời không ra đó. Đừng nghĩ con có chút thông minh mà tự cao, bọn họ ai cũng cò thể manf con đem bán đó, biết chưa?

- Dạ, con hiểu. Thật ra con dự tính là…

Quân Mạc Tà thật ra cũng không muốn nói, nhưng sợ gia gia lo lắng nên mới chuẩn bị làm làm cho gia gia yên tâm.

- Không cần phải nói cho gia gia kế hoạch của con? Đây chỉ là chuyện riêng của con, không hề dính dáng gỉ đến Quân gia. Mà chuyện

của con thì con tự nhận định là được, không cần báo cáo với gia gia hiểu không?

Không ngờ lão gia tử chưa nghe hắn nói đã cắt ngang, rồi chắp tay sau đít bỏ đi.

Quân Mạc Tà hơi cán nản: “ Người không muốn biết thì người còn hỏi làm gì, con cũng đâu định nói với người. Trong lòng suy nghĩ nửa ngày có nên nói cho người không thì người lại làm như không quan tâm haizz…”

Quân thiếu gia quay lại tiểu viện của mình thì đã thấy Đường bàn tử (mập mạp) đang trông đứng trông ngồi.

Thật sự đã lâu không gặp rồi. Từ lần gặp trước xong, Quân đại sát thủ bận rộn nhiều việc, cũng đã hơn một tháng không gặp vị bằng hữu này, trong lòng hắn cũng có chút nhớ.

Tuy nhiên, nhớ thì có nhớ nhưng vừa trở về nhìn thấy cảnh này thì bao nhiêu nhớ mong tan tành ngay…

Một viên thịt tròn quay đi tới đi lui liên mồm hỏi tiểu Khả Nhi:

- Chừng nào hắn quay về…

- Sao hắn chưa về nữa…

- Không phải hắn chết luôn bên ngoài chứ?...

Khả Nhi có chút sợ hãi khi tiếp tên mập mạp khuôn mặt dữ tợn Đường Nguyên này: “ Hắn cứ đi tới đi lui, lỡ vấp chân một cái, vô tình đè lên người mình thì chẳng phải mình sẽ chết không toàn thây sao?”

Quân Mạc Tà cầm trong tay ba tấm thiếp mời như cầm bai quả lựu đạn: “Ba thằng này không phải thương lượng với nhau chứ? Cả ba cùng mời một lúc, đây là ý gì đây?” Quân Mạc Tà đang bực bội trong lòng, gặp viên thịt di động lúc này nên sẵng giọng quát:

- Đường bàn tử, ngươi tới đây làm cái chó gì?

- Tam thiếu, ngươi trờ về rồi ah. Ta, ta … ngươi chỉ bảo ta với, ta khó sống rồi, e là sau này không gặp lại ngươi được nữa.

Đường Nguyên nước mắt nước mũi rơi lả chả.

- Lần này ngươi mà không nghĩ cách giúp ta thì ta sẽ, ta sẽ…

- Ngươi sẽ sao? Sẽ đi ăn mấy bữa cơm hả? Không sống được nữa? Vậy nhanh chân đi tìm miếng đất có phong thủy tốt xong đập đầu vào đít mà chết đi? Nói nhanh, có chuyện gì xảy ra?

Quân Mạc Tà ngồi trên ghế mà nói:

- Bàn tử, có gì thì nói ra, hay ngươi lại đánh cược thua, các nợ luôn lão bà lần nữa.

- Rác rưởi, ta là loại người này sao?

Quân Mạc Tà làm bộ đứng lên:

- Không nói thì ta đi ngủ!

- Đừng mà đại gia! Ngài là đại gia, là lão đại của ta mà, giúp ta một lần đi, nếu không ta chết chắc rồi.

Đường Nguyên vội vàng ngăn cản hắn.

- Nói nhanh, thiếu gia ta bận rộn, không rảnh ngồi không với ngươi.

Quân Mạc Tà thong thả nói.

- Ai da, nghĩ lại mà ta còn sợ hãi, lão thái gia nhà ta muốn ta tiến cung huhuhu..

Đường Nguyên khóc nói.

- Cái gì? Gia gia ngươi bắt ngươi đi làm thái giám? Gia gia ngươi cũng thật ác nha?

Quân Mạc Tà giật mình một chút, hai con mắt trừng lớn.

- Ngươi mới làm thái giám đó. Lẽ nào ngươi nghĩ trong cung không có chức khác ngoài thái giám?

- Chức vị khác đương nhiên là có, nhưng thật sự ngươi không thích hợp, nếu ta thái giám thì thích hợp hơn một chút!

Quân Mạc Tà vuốt cằm, nhún vai cười.

- Ngươi nói vậy là ý gì? Ý ngươi là ta chỉ thích hợp làm thái giám sao? Ngươi muốn chọc ta tức chết mà!

Đường Nguyên bi phẫn, khóc không ra nước mắt.

- Vậy ngươi nói ta nghe ngươi có sở trường gì? Có thể làm chức vụ gì?

Quân Mạc Tà không thèm ngó ngàng tới sự bi phẫn củaĐường bàn tử, nhàn nhạt cười nói.

- Ta có rất nhiều sở trường, ví dụ như ….

Đường bàn tử ngây ngốc nửa ngày xong cũng không phát ra được chữ nào.

- Ví dụ như, gia gia ngươi kêu ngươi đi thay thế vị trí của Mộ Dung Thiên Quân phải không?

Quân Mạc Tà thấy hắn suy nghĩ nửa ngày, gấp tới gần nhất xỉu thì mới không đùa nữa, cười cười hỏi:

- Chính xác!

Đường Nguyên vỗ đùi rồi tiếp:

- Cha ta không biết lo lót, vận động quan hệ thế nào mà qua được tất cả các ải, chỉ còn cửa ải cuối là có một người xưng là thiết diện Chu lão thái giám sẽ nghiệm thân của ta, nếu xong là ta phải vào cung. Ngươi nói sao ta không gấp.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26: Không Có Chí Lớn

- Thật sự là như thế? Cha ngươi cũng quá giỏi nha!

Quân Mạc Tà giật mình, cha của bàn tử không ngờ thủ đoạn cao minh thế. Muốn làm một đại nội thị vệ thống lĩnh thì phải được mọi người thừa nhận thực lực, mà Đường Nguyên thì quả thật là không được, nhưng nếu ra tay giúp Đường bàn tử qua hết các cửa, thì mập mạp cuối cùng ngồi lên được cái chức này cũng có thể.

- Rất giỏi cái quái gì? Thật là làm khổ ta mà, tam thiếu, ý cha ta và gia gia là muốn ta phát triển từ từ, tôi luyện bản thân trong hoàng cung một thời gian, sau đó cha ta sẽ lựa thời điểm thích hợp mà chuyển ta đi, chuyển tới chuyển lui, cuối cùng một ngày ta có thể ngồi lên vị trí của ông ta bay giờ, ngươi hiểu chưa?

Đường Nguyên trên mặt lộ vẻ khổ sở.

- Nói vậy là đã chấm trúng ngươi cho vị trí gia chủ của Đường gia sau này?

Mạc Tà mở to hai mắt mà nhìn, không thể tưởng tượng được với đức hạnh của tên mập mạp này mà sau này có thể trở thành Đường gia nhất đại chi chủ, một đại gia tộc của Thiên Hương đế quốc?

- Haizzz, đúng vậy. Mấy ngày trước, có một lão già không biết ở đâu chạy tới, nói là bạn tốt mấy chục năm của gia gia ta. Bốn mươi mấy năm không tin tức, giờ thấy Đường gia ta phất lên, mới chạy tới nhận làm bạn tốt. Có loại bạn tốt vậy sao? Vậy mà gia gia ta vẫn tin hắn.

- Ngưng! Chuyện này thì liên quan gì tới ngươi?

Quân Mạc Tà đầu quay mòng mòng, khả năng kể chuyện của tên mập mạp này cũng quá kinh người đi, kể chuyện mà không chuyện nào liên quan chuyện nào cả!

- Liên quan quá đi chứ! Sau khi lão già này tới Đường gia, lại lôi Đường Côn, Đường Bảo, Đường Quốc ba người ra làm cái chó trắc nghiệm huyền khí gì đó. Sau khi xong thì vui mừng nói cho gia gia ta rằng ba tên không ra gì đó là thiên tài tu luyện huyền khí gì đó, muốn thu nhận bọn chúng làm đồ đệ, rồi lại cam đoan trong vòng mười năm thôi, sẽ giúp cho cả ba tên đề thăng tới cảng giới Địa Huyền. Gia gia ta nghe thế thì vui mừng, gật lia gật lịa. Mà cả nhà ta, gia gia chỉ có bốn đứa cháu… Đến giờ thì ngươi đã hiểu chưa?

Đường Nguyên than thở.

- Ta vẫn chưa hiểu rõ! Ta nghe ngươi nói Đường gia có khả năng trong mười năm tới sẽ xuất hiện ba gã Địa Huyền cao thủ, đối với Đường gia chính là chuyện tốt. Nhung mà, chuyện này cũng không liên quan gì tới ngươi cả, thật ra ngươi muốn nói cái gì?

Quân Mạc Tà mờ mịt nhìnhắn.

- Tam thiếu nha, bình thường ngươi rất thông minh, sao hôm nay ngu thế? Ba người ca ca đệ đệ của ta theo sư phụ đi hết, thế sự nghiệp Đường gia thế nào? Chẳng lẽ không có ai kế thừa? Chỉ còn ta là đứa còn lại duy nhất, cha ta và gia gia khôngchọn ta thì chọn ai bậy giờ? Bởi vậy ta mới nói là bất đắc dĩ!!!

- Ta nói cho tam thiếu ngươi rõ, mấy đại gia tộc nhà chúng ta, tốt xấu có đủ, nhưng luôn giống nhau ở điểm này: Luôn cần có một ngươi làm gia chủ, duy trì sản nghiệp không đổ. Sau đó, tìm người có tư chất tốt, có khả năng trở thành huyền khí cao thủ, cố gắng bồi dưỡng, trở thành thủ hộ thần của gia tộc. Sau này, những người đó huyền khí tu vi đã cao, lại tiếp tục bồi dưỡng ra cho gia tộc nào là tử sĩ, nào là lực lượng bí mật, cứ

như vậy mà đời đời truyền xuống, từ đó sẽ thành thâm căn cố đế (ăn sâu bén rễ), ngay cả hoàng gia cũng khôngdám đối mặt trực tiếp, bảo đảm nhang khói cho tổ tiên muôn đời sau cũng không tắt.

- Tất cả các gia tộc đều có chung một mục tiêu thế này.

- Mà ta, tình thế đưa đẩu trở thành đúng cái thứ không may này. Từ nay ta phải cách biệt với phong hoa tuyết nguyệt, nỗi khổ như vậy ngươi có hiểu cho ta không?

Đường Nguyên than thở tiếp.

- Ta hiểu rồi. Ta hiểu rõ quả thật ngươi là một tên ngu ngốc.

Quân Mạc Tà không chút khách khí đích khinh bỉ nói:

- Đường gia cho ngươi quan to lộc hậu, bồi tài ngươi thành đương gia, cho ngươi vinh quang một đời, ngươi còn không thỏa mãn? Nếu bọn họ ba người không có thiên phú tu luyện huyền khí, chuyện tốt thế này liệu có đến phiên ngươi không? Hay ngươi định đến đây khoe khoang? Ngươi có biết trong thế gian này, những việc như quyền kế thừa gia tộc, hay chỉ là một chút gia sản là có thể làm anh em tương tàn, cửa nát nhà tan, ngươi còn đứng đây khoe mẽ sao?

- Ta không muốn làm quan! Ta lại càng không muốn làm gia chủ! Rác rưởi hết! Ngươi còn muốn ta nói mấy lần?

Đường Nguyên đỏ mặt tía tai nói:

- Không cần nói tới chuyện trách nhiệm phải phụ trách , tất cả công việc của Đường gia đi. Ta chỉ cần nói tới chuyện trong quan trường người lừa ta gạt, ngươi nghĩ ta muốn làm loại người như vậy sao? Lão tử một tí bản lĩng cũng không có, chỉ muốn cả đời tự do tự tại, làm một tên công tử quần áo lụa là mà rong chơi! Ta chưa bao giờ muốn lãnh bất cứ trách nhiệm nào, vai ta không có con mẹ nó to như thế, mà lòng ta cũng chưa bao giờ ham muốn, ngươi rõ chưa?

Đường Nguyên rống to ,nước bọt văng khắp nơi.

Quân Mạc Tà cau mày:

- Làm quan ngươi không muốn, làm đương gia gia tộc ngươi cũng không làm, không muốn gánh bất cứ trách nhiệm gì, vậy cuối cùng ngươi muốn làm gì?

Đường Nguyên trong mắt lộ ra ước mơ:

- Tam thiếu à, người khác không hiểu ta ta không nói, ngay cả ngươi cũng không hiểu ta sao? Chúng ta là huynh đệ tri kỷ, ngươi có dự định phong lưu tiêu sái cả đời, ta cũng thế, tuy nhiên, không phải phong lưu với nữ nhân. Cả đời này, ca ca ta đam mê nhất là vàng bạc. Chỉ cần nhìn thấy vàng bạc từ trong túi người khác chảy ào ào vào túi mình là ta thỏa mãn lắm rồi ….

Quân Mạc Tà ngửa mặt lên trời không biết nói gì: “ Tên mập nhà ngươi nói cái gì ah? Ai là tri kỷ của ngươi? Tri kỷ của ngươi là tên Quân Mạc Tà, không phải là ta, tuy rằng ta là Quân Mạc Tà, àh không, ta chính xác cũng không phải…”

- Ngươi cũng biết ta thich nhất là việc buôn bán, với sản nghiệp của cả Đường gia, ta chỉ có hứng thú chưởng quản sinh ý của gia tộc, sau đó làm cho cả cái đại lục này đâu đâu cũng có cửa hiệu của Đường gia ta.

Đường Nguyên khí thế bàng bạc đưa cánh tay so với bắp đùi của Quân Mạc Tà còn bự hơn vung tới vung lui. Cả người từng khối thịt cú rung lên từng chặp.

Quân Mạc Tà rất kỳ quái hỏi:

- Cái này có gì khó khăn đâu, ngươi chỉ việc nói với Đường lão gia tử thôi mà.

Đừng nhìn Đường Nguyên như vậy mà phán đoán bừa, trong lòng Quân Mạc Tà , khả năng buôn bán của mập mạp chính là cao thủ trong

đám cao thủ! Cái này cũng là ưu điểm suy nhất của tên mập mạp. Tuy nhiên, Đường lão gia tử không có nhận ra.

- Nói rõ nè…

Đường Nguyên khóc không ra nước mắt, xoay người một cái, cởi bỏ trường bào của mình, lộ ra nguyên một cái lưng nung núc thịt như con heo nái. Khả Nhi vội vàng kêu lên sợ hãi một tiếng, vẻ mặt đỏ bừng.

- Nhìn thấy không tam thiếu? Đây là hậu quả của việc nói rõ ràng với lão gia tử nè!

Đường Nguyên đem lưng mình cho Quân Mạc Tà xem.

- Trời, dùng lực … quá mạnh.

Quân Mạc Tà giương mắt mà nhìn lưng Đường mập mạp, hơn mười vết roi rướm máu, xung quanh còn hiện lên vẻ tím đen ứ máu bầm.

- Còn ở đây nữa…

Đường bàn tử xoay người lại, trên bụng hắn còn in năm sáu dấu chân to. “Khoe” xong mới bỏ trường bào xuống nói tiếp:

- Còn vài chỗ không tiện cho ngươi xem, chỗ đó so với hai chỗ ta cho ngươi xem còn ác độc hơn. Xém chút nữa ta bị đánh tới phọt “ấy” luôn.

- Thật sự là bá đạo a.

Quân Mạc Tà dở khóc dở cười:

- Xem ra việc này không thể cứu vãn rồi. Giờ có nói gì cũng vô dụng. Con đường làm quan của ngươi đã được vẽ sẵn rồi, ta nghĩ chỉ cần ngươi không quá hô đồ, thì chuyện gì cũng sẽ qua thôi. Ta nói thật, hiện giờ ngươi còn chưa biết làm sao, cho dù ngươi có nghĩ ra biện pháp gì thì cũng không thực hiện được. Thôi, cố gắng mà làm quan đi, sau đó yên phận mà kế nhiệm chức gia chủ.

Quan đại thiếu gia quả thật không biết phải nói gì, không biết bao nhiêu người vì chức quan này mà luồn cúi, thậm chí bỏ con bỏ vợ, dùng bất cứ thủ đoạn tán tận lương tâm nà để ngồi lên. Vậy mà Đường bàn tử có thể ngồi mát ăn bát vàng lại một mực cự tuyệt. Cái này gọi là chuyện gì đây?

“Lẽ nào hắn so với chính mình lại còn tà hơn sao? Đây chẳng phải là cướp đoạt chén cơm của mình?”

- Lão tử thà làm ngọc vỡ, chứ không làm ngói lành, thà chết không theo!

Đường Nguyên hùng dũng đứng lên, hai tay đặt ở trước ngực, thần sắc kiên định nhìn ra cửa, rồi ngâm thơ:

Lão tử bất đương gia,

Lão tử bất tố quan;

Lão tử bình sinh nguyện,

Tựu thị tránh đại tiễn.

(Không làm quan, cũng không lo nhà cửa, chuyện thích làm là kiếm nhiều tiền)

“ Phốc”… Quân Mạc Tà đang ngồi trên ghế nghe tới đó ngã cái đụi trên mặt đất; “Lão tử hai kiếp làm người, chưa bao giờ gặp thằng no dở hơi như thằng này”

- Cũng không phải không còn biện pháp nào, bởi vì vẫn còn một cửa ải chưa thông, cái cửa này dủ gia gia ta có dùng tất cả tài sản của Đường gia cũng không mua chuộc được. Cửa này do Chu lão thái giám canh giữ.

Đường Nguyên gạt nước mắt nói.

- Chu lão thái giám?

Quân Mạc Tà trong miệng nói, nhưng trong lòng đột nhiên nảy ra một ý kiến: “ Khả năng buôn bán của Đường bàn tử khá là cao, nếu ta giúp hắn thoát nạn này, mang tới cho hắn đại ân. Thì sau này hai người hợp tác buôn bán thì chẳng phải là giàu to sao?”

Khi nghĩ tới việc này, Quân Mạc Tà không nhịn được, lấy một loại ánh mắt “ta sẽ lợi dụng ngươi” nhìn chằm chằm Đường Nguyên, làm cho Đường Nguyên sợ hãi nổi hết gai ốc.

Đường Nguyên ôm ngực, có chút sợ hãi:

- Ngươi... tại sao ngươi loại dùng nhãn thần như thế nhìn ta? Ta, ta sợ nha…ta còn là xử nam đó!

- Ọc ọc ….

Quân Mạc Tà thật vất vả mới có chút đắc ý, bị một câu nói kia của mập mạp mà khiến cho ngũ tạng đều muốn theo miệng mà phun ra ngoài.

Quân Mạc Tà đảo cặp mắt trắng dã:

- Được rồi, không nói lời vô nghĩa nữa. Ngươi nói Chu lão thái giám phụ trách cửa nào? Xem ta có thể nghĩ ra biện pháp gì hay không!

Chu lão thái giám chính là thái giám thiếp thân của bệ hạ lâu nay, từ trước đến nay thâm tàng bất lộ, nhưng Quân Mạc Tà phỏng đoán người này có thể là một vị cao thủ.

- Chu lão thái giám có cái tên thật rất khôi hài là Chu Trục Châu, nhưng cho dù là Quân Chiến Thiên hay Độc Cô Vô Địch đối với lão thái giám này cũng phải vô cùng khách khí. Vì thế có thể thấy, người này tuyệt đối là cao nhân.

- Lão thái giám này chính là người phụ trách nghiệm thân. Chính là phải trần truồng cho lão già kia xem xét coi có bệnh hoạn gì không.

Đường Nguyên vẻ mặt đau khổ nói tiếp:

- Ca ca ta tuy là chỉ hơi mập một chút xíu, nhưng thân thể vô cùng khoẻ mạnh, bệnh gì cũng không có, nhất định sẽ qua cửa ải này. Đây chính là việc ta đau đầu.

Đường bàn tử vỗ vỗcái bụng thùng phuy của mình, tuy nói phiền não, nhưng cũng có chút đắc ý, cười hề hề nói:

- Ta nghe được hồi xưa khi tên Mộ Dung Thiên Quân tới nghiệm thân, không biết bị làm sao mà khiến cho tên tiểu bạch kiểm đó đi đứng lê lết khó khăn cả tháng sau.

Ngữ khí của Đường bàn tử nghe có vẻ vô cùng hả hê.

- Ngươi đắc ý cái chó gì? Ngươi cũng sắp bị lê lết y chang thằng đó rồi.

Quân Mạc Tà vừa tức giận vừa buồn cười trừng mắt nhìn mập mạp nói. Hắn thực sự khó hình dung trong đầu tên mập này có cái quái gì trong đó.

- Chết, đúng vậy, đúng vậy, tam thiếu, ngươi phải cứu ta, ta không muốn cũng bị lê lết như thế…

Đường Nguyên nhất thời nhớ tình cảnh của bản thân, khóc không ra nước mắt nói.

- Nghiệm thân có phải là cởi sạch, trên dưới trái phải gì cũng kiểm tra phải không?

Quân Mạc Tà đột nhiên nảy ra ý hay. Vươn ngón tay giữa, làm ra một cái tư thế rồi hỏi tiếp:

- Cái này cũng kiểm tra?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 27: Sắp Tới Đột Phá

- Nghiệm thân, cởi sạch, toàn thân cao thấp đều phải kiểm tra sao?

Quân Mạc Tà dường như có chút suy nghĩ, vươn một ngón tay. Làm một cái tư thế bóc trần, chớp mắt vài cái:

- Mặt sau, ách, cũng kiểm tra hay thôi?

-Nói là kiểm tra bệnh trĩ gì gì đó.

Đường Nguyên có chút khổ không thể nói:

- Phòng bị bất cứ tình huống nào, nơi đó có bệnh không tiện nói chắc là không thông qua.

Đường mập mạp cả người phát lạnh, tóc gáy dựng thẳng:

- Tam thiếu, ta nghe nói khi kiểm tra sẽ bị một người nam nhân, ách, không phải, là một thái giám nơi đó lắc qua lắc lại, còn phải cởi trống trơn, ta nghĩ tới đó đã nổi hết gai ốc.

- Ta hiện tại cũng đã sởn tóc gáy.

Quân Mạc Tà gãi cánh tay, nơi đó đã nổi hết gai ốc.

Có thể làm cho Quân đại sát thủ cũng sởn tóc gáy, sự khủng bố của ngọn gió này quá là kinh người đi.

- Rốt cuộc có biện pháp không? Huynh đệ ta trông cậy vào ngươi!

Đường Nguyên hy vọng nhìn hắn.

- Có! Bất quá, ngươi phải tới tìm ta trong buổi sáng ngày nào đó kiểm tra tiến cung, sau đó ta giúp ngươi chuẩn bị. Ân. Như thế….

Quân Mạc Tà nháy mắt cười cười, đột nhiên ôm bụng cười ha ha.

- Không hiểu được ý tứ gì.

Đường Nguyên chớp mắt nhỏ.

-Ngươi không cần hiểu được, kỳ thật ta cũng luyến tiếc ngươi vào cung nha, ta còn muốn hợp tác với ngươi cùng nhau làm việc buôn bán. Hai ta cùng nhau phát tài lớn.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, chú ý quan sát sắc mặt Đường mập mạp.

- Việc buôn bán gì? Mua bán lớn nữa chứ?

Đường Nguyên tinh thần rung lên, quả thực có chút nhảy nhót, cảm động nháy mắt:

- Tam thiếu, ngươi thực là tái sinh phụ mẫu biết cả con trùng trong bụng ta.

- Cút đi, ngươi ngẫm lại ngươi cô phụ kỳ vọng của cha ngươi, bọn họ sẽ thu thập ngươi như thế nào a, tất cả các tiền bạc cha ngươi dùng để mua chuộc quá quan cho ngươi trước đây đều uổng phí!

Quân Mạc Tà nhấc chân đá một cước.

Đường Nguyên ôm ông kêu đau một tiếng, nhe răng nhếch miệng:

- Không có việc gì, chỉ cần thánh chỉ không tới, chẳng lẽ cha ta còn có thể đem ta đánh chết phải không? Ta lại kéo dài thời gian một chút, là có thể chuẩn bị kẻ chịu tội thay, ha ha ha…

Đường mập mạp không có chuyện gì một thân tiêu sái nhẹ nhàng. Quân Mạc Tà cười ha ha, đột nhiên cảm thấy được tâm sự buồn bực đều trở thành hư không; mập mạp này, thật là một kẻ dở hơi, nhưng khi bên cạch hắn thì thật vui vẻ.

Mạc Tà đang cười, đột nhiên nhớ tới tên mập mạp Đường Nguyên từng nói qua một câu: "Bạn tốt xa ngàn dặm đường bốn mươi năm không liên hệ đột nhiên xuất hiện, mà còn là vị siêu cấp cao thủ" thì không khỏi dừng lại tiếng cười, thầm nghĩ trong lòng: “Siêu cấp cao thủ? Có thể siêu cấp cao thủ cỡ nào? Chẳng lẽ cũng là bị tin tức huyền đan hấp dẫn tới? Này cũng quá nhanh a? Nếu là như thế mà nói, xem ra Thiên Hương thành chắc chắn lập tức phong vân sẽ nổi lên.”

Mặc kệ, dù cho long hổ phong vân các loại có như thế nào, ta là người xắp đặt phía sau, ngư ông đắc lợi a!

Khai Thiên Tạo Hóa Công trong cơ thể tự động vận hành, Quân Mạc Tà đã cảm thấy kình lưu trong mạch hiện tại rõ ràng đã tiếp cận trạng thái bão hòa. Từ nguyên bản là một luồng khí lưu nhỏ, biến thành chân khí di động thông suốt nhanh chóng trong thân thể hiện tại, trong lúc giơ tay nhấc chân, cũng càng cảm thấy tùy tâm sở dục.

Quân Mạc Tà có một loại dự cảm thật cổ quái, hoàn toàn không có lý do gì, chính là thời điểm luồng khí lưu trong kinh mạch đạt tới bão hòa, chính là thời điểm Khai Thiên Tạo Hóa công bắt đầu tiến vào tầng thứ hai, cũng là thời điểm có thể mở ra tầng hai Linh Lung Hồng Quân tháp!

Cho nên trong khoảng thời gian này, Quân Mạc Tà cũng không dám chậm trễ. Mỗi thời khắc đều cố gắng vận chuyển Khai Thiên Tạo Hóa Công, tăng tiến tu vi, trong hai ngày gần nhất, Quân Mạc Tà kinh hỉ phát hiện, thời điểm mình tu luyện không chỉ có thể hấp thu linh khí phát ra từ Hồng Quân Tháp, lại có thể từ trong không khí ngoại giới hấp thu được linh khí giống nhau, tuy rằng phân lượng rất ít. Hơn nữa thực loãng, nhưng biểu thị, đây là một tiến bộ lớn!

Đối với mình đột phá thần công trọng thứ hai, mở ra Hồng Quân tháp tầng thứ hai, Quân Mạc Tà vô cùng chờ mong. Tầng thứ nhất chính là trụ cột, đã có thể khủng bố như thế, nếu là mở ra tầng thứ hai …..

Vài ngày gần đây nhiệt độ không khí đột nhiên hạ xuống, gió thu hiu quạnh, cả thành hoang vắng. Là vàng như mưa bay đầy trời, nhưng bởi vì phần lớn thời gian Quân Mạc Tà đều ở nhà luyện công, từ trong thiên địa hấp thu được lượng lớn thiên địa linh khí. Chính mình hấp thu không được, liền đem linh khí đó đem rải khắp trong tiểu viện của mình, vì thế tiểu viện của hắn cùng với tiểu viện của Quân Vô Ý và tiểu viện của Quản Thanh Hàn giống nhau, cư nhiên vẫn là một mảnh xanh um tươi tốt, tựa như giữa mùa hè. Thậm chí có chút cành cư nhiên không ngừng mọc nhánh mới, nảy sinh chồi, ly kỳ nhất chính là, một gốc cây băng thành bần lan Quản Thanh Hàn yêu tha thiết nhất, cư nhiên lại trổ ra vài cái nụ hoa nho nhỏ, hiện tượng khác thường này, làm cho Quản Thanh Hàn xem như trân bảo.

Phong vân sắp tới tại Thiên Hương thành, không thể nghi ngờ cho Quân Mạc Tà áp lực cực lớn!

Áp lực. Cũng có thể chuyển thành động lực! Cho nên Quân Mạc Tà đang ép bách bản thân mình, cần phải ở trong thời điểm trước khi phong vân đến, đem thực lực chính mình lại tăng lên một lần nữa!

“Chính mình kiếp trước luôn luôn đọc lai độc vãng, không kiêng nể ai. Tự do tự tại, có thể tùy thích! Thế nhưng ở dưới hoàn cảnh hiện tại, nghĩ tới đại gia tộc không có một người nào bảo vệ thì không thể chấp nhận. Chính mình nếu muốn ở thế giới này tiêu diêu tự tại thì dư sức, nhưng mình thực sư muốn toàn bộ Quân gia sau này ai ai cũng biết tiếng, tuyệt đỉnh thế lực thì còn phải cố gắng nhiều. Ba trăm người chính mình tự tay huấn luyện trước kia, sau này sẽ có công dụng thật lớn!”

Lần đầu tiên trong đời, Quân Mạc Tà có ý muốn thành lập thành viên tổ chức của chính mình. Cũng là lần đầu tiên trong hai kiếp làm người hắn có suy nghĩ này.

“Chờ khi ông nội tăng lên thực lực, làm sáng tỏ mọi khúc mắc của Quân gia, chính mình phải bắt đầu phát triển thế lực bí mật rồi, như thế nào cũng muốn cho ra vài tay cao thủ. Nếu không, đối mặt với cường giả như mây, vài cái ngân huyền kim huyền có năng lực làm được chuyện gì?”

Thế nhưng nếu quả là cao thủ đứng đầu, lại có thể dễ dàng thu phục như vậy? Quân Mạc Tà nhức đầu, đột nhiên nhớ tới, không biết kiếp trước ở địa phương nào xem qua một câu: “ Thân hổ mạnh mẽ chấn động, thiên hạ anh hùng đều cúi đầu bái lạy, mỗi người lòng son dạ sắt, toàn bộ một lòng trung thành và tận tâm, từ nay về sau đánh hạ cơ nghiệp muôn đời không đổ,”

“Ta muốn cũng có thể được “thân hổ chấn động”, phàm là người nhìn thấy ta là chí tôn thần huyền cúi đầu bái lạy,như thế tốt bao nhiêu?’ Quân Mạc Tà nâng cằm, rất không đứng đắn nghĩ thầm.

Cầm trong tay ba tờ thiếp mời, ánh mắt Quân Mạc Tà chợt lóe, bất kể như thế nào, Nhị hoàng tử mời khách là phải đi, nguyên nhân rất đơn giản, điểm thiết yến vừa lúc là Nghê Thường các! Lần trước nghe trộm, vị “Nguyệt nhi cô nương” kia đối với Quân gia hận khắc cốt hiện giờ còn quanh quẩn trong lòng Quân Mạc Tà.

Bực nữ nhân ác độc này, Quân Mạc Tà nếu không thăm dò chi tiết của nàng, sau đó diệt trừ, hắn sẽ cảm thấy thật có lỗi với bản thân.

Mà nhị hoàng tử mở tiệc chiêu đãi lần này lại cho Quân Mạc Tà một cơ hội rất tốt.

Còn có, ân, tính tính thời gian. Chuyện tay nỏ bằng đám gân huyền thú kia, hiện giờ cũng đã qua khá nhiều thời giạn, chính là không biết nhân thủ ông nội phái ra có chiếm được tin tức không?

Về phần đại hoàng tử thiết yến Yên Vũ lâu, còn có tam hoàng tử bãi rượu Cẩm Tú hồ. Quân Mạc Tà hoàn toàn không để ở trong lòng. Tạm

thời với hắn mà nói, địa phương này hoàn toàn không có nửa điểm hấp dẫn.

Quyết định, giờ ngọ hôm nay phải đi Nghê Thường các!

Quân Mạc Tà mặt mày hơn hở mỉm cười, từ từ bước ra khỏi tiểu viện. Chuẩn bị minh mục trương đảm tự đi nói với ông nội mình, chính mình đi tới kỹ viện, làm cho lão nhân gia ngài cấp cho hai cái bảo tiêu, tốt nhất là bảo tiêu thực lực kiên cường.

Vội vàng rời cửa, liền chứng kiến Quản Thanh Hàn áo trắng hơn tuyết, chậm rãi mà đến, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Quân Mạc Tà:

- Ngươi phải đi ra ngoài?

- Ân, ta đi Nghê Thường các. Quân Mạc Tà thành thật nói, hơn nữa đây cũng phải chuyện gì nhận không ra người, đứa con hoàng đế mời khách nơi nào, ta chỉ là một khách nhân bị mời, tựa hồ thế nào cũng tính không đến trên đầu ta a?

- Vô sỉ! Đi chỗ đó chư nhiên còn có thể mặt dày mày dạn như thế, nguyên tưởng rằng ngươi chính là lãng tử quay đầu, không ngờ mới giả trang người tốt hai ngày, liền lộ nguyên hình!

Quản Thanh Hàn nhất thời tức nhận đỏ bừng mặt, bực bội không tới đánh một chỗ, như muốn tiến lên dạy dỗ trách mắng. Vừa mới xem người này thành thật vài ngày, hôm nay cư nhiên trước mặt mình nói muốn đi thanh lâu lêu lổng! Đúng là cái gì có thể nhẫn cái gì không thể nhẫn? Thúc có thể nhẫn tẩu không thể nhẫn!

Quân Mạc Tà lắc mình tránh thoát một chường Quản Thanh Hàn đánh tới, cười ha ha, nói:

- Đại tẩu, kỳ thật bộ dáng ngươi tức giận xem rất khá, ta nói đúng là rất thật lòng.

Quản Thanh Hàn mặt mày lạnh lẽo, ra tay như gió, không nói một lời. Hôm nay nếu không dạy dỗ tiểu tử này một chút, chỉ sợ hắn lại chứng nào tật nấy! Dù sao hôm nay luận bàn còn chưa có tiến hành đâu! Tam thúc cũng thật là, rõ ràng là ông nội an bài "luận bàn" hắn như thế nào liền cho kết thúc!

Quân Mạc Tà hiện trái hiện phải, đột nhiên bước lướt một cái, thoát ra xa ngoài một trượng, hắc hắc cười nói:

- Đại tẩu, cái luận bàn này nên để sau a, ta trở về sẽ cùng tỷ luận bàn. Người ta còn đang chờ ta tới nhanh mà.

Quản Thanh Hàn bị hắn làm cho tức giận tới ngực một trận khó chịu! Quân Mạc Tà nói vốn là nói thật, nhị hoàng từ mời khách thật sự là ở Nghê Thường các chờ hắn; nhưng nghe ở trong lỗ tai Quản Thanh Hàn lại không phải rõ ràng như vậy, tựa hồ hắn nói đúng là kỹ nữ thấp hèn đang chờ hắn, nơi nào có thể không giậm chân giận giữ?

"Tiểu tử này mấy ngày này có điểm nhân dạng, ta tuyệt không thể để hắn sa đọa đi xuống như vậy! Nếu là như thế, ta như nào không làm thất vọng cha mẹ chồng đã mất cùng với đại ca hắn đây?"

Quản Thanh Hàn cắn môi, bước nhanh hướng về thu phòng Quân lão gia tử đi đến. Quân Mạc Tà vừa đi một bên cũng cảm thấy ngạc nhiên; chính mình vi diệu tiến bộ, cơ hồ ngay cả mình cũng không thể tin được. Đoạn thời gian trước cùng Quản Thanh Hàn so chiêu, mình không thể phát huy thực lực chân chính, vả lại còn phải hết sức khắc chế phản ứng giết người bản năng, dưới tình huống không thể đánh trả, trốn tránh tự nhiên là tương đối khó khăn, nhưng hôm nay dưới tình huống Quản Thanh Hàn thịnh nộ, xu hướng trốn tránh, né tránh cư nhiên thành thạo!

Mà ngày đó từng đánh trúng chỗ yếu hại của một vị thiên huyền cường giả! Tuy rằng hắn không có đề phòng, nhưng trúng chính là trúng, chuyện này thực là không thể xóa bỏ!

Nghĩ lại tỷ mỉ, những điều này trước đây làm không được hoặc không đủ năng lực làm, nhưng hết thảy hiện tại lại phát sinh tự nhiên vậy! Chẳng lẽ, mình trong khoảng thời gian này, thực sự bất tri bất giác tiến bộ nhiều như vậy sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28: Nói Khoác Mà Không Biết Ngượng

Hồi tưởng lại ngày đó Quân Vô Ý tai Hoàng Hoa giết người, Quân Mạc Tà không khỏi nhíu mày, tựa như nghĩ tới một vấn đề nào đó.

Nếu như ở kiếp trước mà nói, công lực của mình bây giờ đã là một hậu thiên vũ giả rồi.

Nhưng tại thế giới này, cấp bậc rất nghiêm cẩn, chia ra làm nhiều cấp, khiến Quân Mạc Tà cảm thấy rất vi diệu.

Huyền khí ở thế giới này chia ra từ nhất phẩm đến cửu phẩm, sau đó là ngân phẩm đến thần huyền; mỗi một cấp bậc đều rõ ràng, nhưng bản thân mình do tu luyện Khai Thiên Tạo Hóa Công, nếu loại bỏ năng lực thần bí này ra, đơn thuần lấy lực lượng bình thường để đối chọi với cao thủ thần huyền là không có khả năng, thậm chí rất rất không thích hợp.

Bàn thân mình tu luyện so sáng với cấp bậc ở thế giới này mà nói, chẳng khác nào trực tiếp thông qua nhất, nhị...Tam cấp huyền khí, bắt đầu từ tứ cấp huyền khí mà tiến. Sau khi tu luyện một thời gian dài như vậy, nếu đơn thuần lấy lực lượng bản thân mà nói đã tương đương với ngân phẩm huyền giả rồi, cho dù là ngân phẩm huyền giả đỉnh phong mình cũng có thể dễ dàng giết chết! Lấy tốc độ tiến bộ này mà nói, chờ khi mình tu luyện Khai Thiên Tạo Hóa Công đệ nhất trọng đến đại viên mãn, hắn là tương đương với ngân phẩm của thế giới này đột phá lên kim huyền, nếu là đột phá lên đệ nhị trọng thì sao đây? Không biết là đạt đến tình trạng gì nữa a?

Còn nữa, ở thế giới này lại có thể dùng ngoại lực làm tăng tu vi huyền khí nữa, như vậy bản thân tu luyện Khai Thiên Tạo Hóa Công có dễ dàng hay không? Nếu là có, vậy sẽ có lợi như thế nào đối với con đường tu luyện của mình đây?

Vừa nghĩ tới đây, Quân Mạc Tà nhất thời cảm giác bản thân đã va chạm quá ít với thế giới bên ngoài rồi, hắn là từ giờ trở đi năng đi ra ngoài một chút. Dù sao thế giới trước mắt so với thế giới của mình còn rộng lớn và bất đồng hơn rất nhiều.

Quân lão gia tử không có ở nhà, Quân Mạc Tà tự tung tự tác kêu hai tên thị về theo mình ra ngoài. Dù sao cũng là nhị hoàng tử mời tiệc rượu, chỉ cần nhân thủ như thế này là ổn, nếu đối phương có ác ý, vậy chẳng phải là bê đá đập vào chân mình hay sao, cho nên chuyến đi này tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Quản Thanh Hàn vừa thấy Quân đại thiếu gia rời đi, ngay lập tức liền tới thư phòng của Quân lão gia tử, thấy phòng trống không, cơn giận giữ vẫn chưa tiêu tan, nàng liền vội vã chạy tới phòng tam thúc Quân Vô Ý.

Quân Vô Ý phát ra chủ lệnh phái đám người trung thành đi ra ngoài tiếp ứng đám thiếu niên thiếu nữ đang chạy nạn, đây là quyền lực mà lúc trước Quân lão gia tử truyền xuống cho tam gia, bất quá tam gia lúc này cũng không có tư vị nắm quyền lực trong tay mà cảm thấy sung sướng, ngược lại, hắn chỉ có thể ngồi trên xe lăn mà chỉ huy, tinh tế cân nhắc về vấn đề mà Quân Mạc Tà đã nói, con đường mà Quân Mạc Tà vẽ ra quả là một kế sách truy tung cao siêu, càng nghĩ lại càng cảm thấy bên trong có nhiều ảo diệu, Quân tam thiếu gia mỗi một cái nhấc chân giơ tay, mỗi một câu nói dường như đều bao hàm một cỗ thâm ý, mỗi một lần hắn trở về mình lại cảm thấy hắn có một cái gì đó rất mới mẻ!

Sau khi trở về Quân Mạc Tà nói: "Luyện công giống như luyện bản năng, ta không cần tận lực luyện công, nhưng mỗi khi luyện công ta phải dồn hết tinh thần vào đó." Tựa như chỉ một câu nói này khiến Quân Vô

Ý mỗi lần nhớ tới lại cảm thấy vô cùng thơm mát, giống như ăn một cọng cam thảo, dư hương mãi vẫn không tán.

Lời nói này đâu chỉ là có đạo lý, quả thực bên trong còn chứa cả chân lý nữa! Nếu như luyện công đến trạng thái như vậy, vậy phải cần nghị lực cỡ nào? Thế nhưng nếu thật có thể như vậy, sẽ đạt được thành tựu như thế nào đây? Không cần phải nói, cả đời này Quân Vô Ý đã chạm mặt không biết bao nhiêu cao thủ, cho dù là huyền thiên cao nhân cũng không ít, thế nhưng tuyệt đối không ai làm được như Quân Mạc Tà!

Quân Mạc Tà bây giờ vẫn còn trẻ thế nhưng hắn đã có loại hiểu biết đối với võ học như vậy, vậy thêm một vài tuổi nữa thì sao? Đến lúc đó có khả năng so sáng với một người bất hủ trong truyền thuyết chăng?!

Quân Vô Ý lặng lẽ trầm mặc thở ra một hơi, mày kiếm trậm rãi nhướng lên nghĩ: nếu như Mạc Tà có thể làm được, vì sao mình lại không thể? Chẳng lẽ mình vô dụng đến vậy sao? Trong lúc này Quân Vô Ý chợt hiểu, nếu như muốn bằng vào thực lực của mình để báo thù, cũng có thể được gia tộc Hàn Yên Dao tán thành, cái loại phương pháp luyện công này của Quân Mạc Tà có lẽ chính là phương pháp thích hợp nhất đối với mình cũng không chừng!

Quân Vô Ý vẫn lâm vào trầm tư, thế nhưng hắn vẫn chưa thể thoát ra khỏi tâm niệm cổ hủ trong đầu, Quân Vô Ý lúc này âm thầm quyết định tự mình phải chân chính đi trên con đường cường giả! Mặc dù biết con đường này rất gian nan.

Quân Mạc Tà đơn giản có thể tự tu luyện chính là bởi vì kiếp trước của hắn đã tu luyện qua nội lực cùng với Khai Thiên Tạo Hóa Công có điểm tương đồng, thế giới huyền khí không giống như là một vật thể đặc thù. Nó có thể tự động chảy theo khí huyết mà tự động vận hành, càng huống chi Quân Mạc Tà còn có linh khí của Linh Lung Hồng Quân Tháp không ngừng trợ giúp, muốn đạt đến mức như hiện này quả thực là không khó.

Thế nhưng ngày nay Quân Vô Ý cũng nghĩ làm được như vậy quả thực là khó như lên trời! Thế giới huyền khí này tựa như căn nguyên mà nói, mặc dù có công dụng gần như nội lực, thế nhưng tính chất lại hoàn toàn bất đồng, huyền khí càng trú trọng lực sát thương hơn, hiểu quả cuồng bạo hơn, nếu như thuận theo tự nhiên vận hành, sợ rằng lâm vào thảm kịch tẩu hỏa nhập ma. Cho nên người tu luyện huyền khí đều cẩn thận từng li từng tí. Trong lúc tu luyện phải tĩnh tâm không để ngoại lực quấy rầy.

Xem ra Quân Vô Ý bây giờ có loại ý nghĩ này đã là một người vĩ đại phá cách ý tưởng tu luyện cũ ở thế giới này rồi.

Có một câu nói rất hay, chỉ cần có dũng khí là đã thành công một nửa rồi!

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân nặng nền mà vội vã, dường như là một người mang theo tâm trạng giận giữ đang xông tới đây.

"Là Thanh Hàn sao? Vì sao lại có bộ dạng tức giận như vậy, đã xảy ra chuyện gì rồi!" Quân Vô Ý trong nháy mắt đoán ra lai lịch của tiếng bước chân kia.

"Tam thúc, Quân Mạc Tà cái tên hỗn đản kia sao thúc lại không trông nom hắn, hôm nay hắn ngang nhiên nói với cháu là đi tới Nghê Thường các ở Linh Vụ hồ đó!" Trông Quản Thanh Hàn đang thở hổn hển, hiển nhiên là rất tức giận, lời của nàng mang đầy vẻ địch ý với Quân Mạc Tà. Hiên tại là người một nhà, ngoài Quản Thanh Hàn, Yêu Chiếp Giáp, và lão gia tử Quân Chiến Thiên, chỉ có tam thúc thân tàn mà trái tim không phế là được nàng kính trọng.

"Là việc này sao?" Quân tam gia có chút bất ngờ, chuyên này có tính là gì!

"Hả? Việc này? Việc này mà còn nhỏ sao ạ, hắn mới nghỉ ngơi ở nhà được vài ngày, bây giờ đã lộ ra nguyên hình muốn đi chơi bời lêu lổng,

việc này sao có thể được a?" Quản Thanh Hàn vừa nói vừa thở hổn hển, rõ ràng đang rất tức giận.

"Ừ, chuyện này ta đã biết, là ta để hắn đi đó." Quân Vô Ý từ trong trầm tư tỉnh lại, thản nhiên nói.

"Thúc đã biết sao? Là thúc cho hắn đi? Thúc." Quản Thanh Hàn rõ ràng kinh ngạc trợn tròn hai mắt, phảng phất như là lần đầu mới biết Quân Vô Ý vậy, nàng đang nghĩ, thượng bất chính hạ tất loạn a....

"Thanh Hàn, ngươi hiểu nhầm rồi, lần này là nhị hoàng tử chủ động hẹn hắn nói chuyện, địa điểm chính là ở chỗ gì...Gì Nghê Thường các ở Linh Vụ hồ đó." Quân Vô Ý mỉm cười nói tiếp: "Thanh Hàn, Mạc Tà hắn kì thực rất hiểu chuyện đó."

"Hiểu chuyện." Quản Thanh Hàn có chút không rõ, lấy chuyện tự tung tự tác mấy năm gần đây của Quân Mạc Tà mà nói, quả thực là không chuyện ác gì không làm, khiến trời đất và lòng người đều căm phẫn, bây giờ Quân Vô Ý lại phun ra một câu "rất hiểu chuyên" cái này là sao đây!

"Lúc trước cháu không rõ, bây giờ rõ rồi thưa thúc." Quản Thanh Hàn rõ ràng có chút tiếc nuối thở dài, trước khi xoay người rời đi còn nói: "Nguyên lai thật sự là thói quen cũ, bây giờ thì cháu hiểu rồi."

"Ài , còn có nhiều chuyện, sau này ngươi sẽ hiểu." Quân Vô Ý ở phía sau thản nhiên nói, đảo mắt một cái tinh thần hắn lại chìm đắm trong cảnh giới tu luyện huyền khí.

Quản Thanh Hàn chỉ khẽ dừng bước một chút, sau đó lập tức bước đi luôn.

Quân Vô Ý thở dài thấp giọng nói: "Người đâu, đi mời quản gia Bàng thúc đến đây một lát." lão Bàng tới rất nhanh, đảo mắt đã thấy xuất hiện trước mặt Quân Vô Ý.

"Bàng thúc, hôm nay cháu có việc muốn nhờ thúc đi làm." Quân Vô Ý hai tay vuốt mặt, tựa hồ như việc này khó có thể quyết định.

"Chuyện gì? Xin tam gia cứ việc phân phó." Sắc mặt lão Bàng trở nên trịnh trọng. Đây chính là Quân Vô Ý vừa mới tiếp nhận chức vụ gia chủ giao cho mình công việc đầu tiên, bất kể là chuyện gì mình cũng phải cố hoàn thành mĩ mãn mới được.

"Nghe nói một đoàn trị an môn của kinh thành phát hiện ra ở Hoàng Hoa Đường có mấy hài tử tàn tật, thật là đáng thương." Quân Vô Ý rốt cuộc cũng hạ quyết tâm, nói: "Thúc đi một chuyến tới đó xem còn bao nhiêu người sống, sau đó mang tất cả về Quân gia, đại gia nghiệp của chúng ta cũng chỉ cần bớt đi chút cơm nuôi bọn nhóc mà thôi."

"Vâng, lão sẽ đi làm ngay đây." Lão bàng nghe xong liền muốn rời đi.

"Nếu như không nhất thiết phải bại lộ thân phận thì không nên để lộ; nếu như có người cản trở, thúc cứ nói thẳng là ý tứ của ta!" Hai trong mắt của Quân Vô Ý phát sáng, thần quang trong mắt dần trở nên sắc bén!

Tại Nghê Thường các.

Tầng thứ ba rất rộng rãi thế nhưng hôm nay bên trong chỉ có vài người đang ngồi, mỗi người thần sắc đều là ung dung tiêu sái, y phục thư sinh, người ngồi ở chính giữa, khuôn mặt tuấn lãng, tuổi tác tầm đôi mươi, quần áo không phải rất hoa lệ nhưng lại toát lên khí thể quý phái.

"Nhị gia, bất quá chỉ là một tên Quân Mạc Tà ăn mặc lụa là , một tên phá gia chi tử, sao ngài phải tự mình ra mặt. Chỉ cần bất cứ một người nào trong chúng ta ra mặt gặp hắn là đã đủ nể mặt hắn lắm rồi, hôm nay nhị gia lại tự mình gặp hắn, chẳng phải là quá đề cao tiểu tử kia sao."

Người lên tiếng chính là một thanh niên tầm 18, 19 tuổi, thân thể như ngọc, sắc mặt trắng trẻo, giống như một vị nữ tử. Bây giờ tiết trời đang là cuối thu thế nhưng trong tay gã vẫn còn cầm một chiếc quạt liên tục phe

phẩy, thật sự trông không ra thể thống gì, thế nhưng mọi người ở xung quanh lại không nói gì, hiển nhiên người này cũng có chút lại lịch.

"Thành huynh đệ, nhị gia không thể không cấp mặt mũi cho Quân Mạc Tà, lời vừa rồi của huynh đệ nói quả là không sai, chính xác hắn là một tên bại hoại ăn trắng mặc trơn, thành sự không đủ bại sự có thừa. Đối với thân hắn mà nói nửa điểm giá trị cũng không có, thế nhưng sau lưng hắn lại là một gia thế lớn, trưởng bối rất có phân lượng, nhị gia lần này chỉ là cấp mặt mũi cho Quân Chiến Thiên mà thôi." Một lão đầu tuổi chừng 50,60 tuổi ngồi ngay ngắn trên ghế chậm rãi nói.

"Cho dù có là Quân Chiến Thiên tới thì thế nào chứ?" Vị trẻ tuổi kia nói. Vị Thành huynh kia ha ha cười nói: "Quân Chiên Thiên mặc dù quyền cao chức trọng thế nhưng nói về huyền khí tu vi, nhiều lắm là tới thiên huyền cao thủ mà thôi. Nếu như thật có ý muốn giết lão, chỉ cần mời cha ta ra tay, chẳng tốn tý sức nào!"

Lời này vừa nói ra, ngay cả nhị hoàng tử ngồi cạnh hắn cũng phải khẽ nhíu mày.

Chúng nhân nhất tề đều cau mày. "Chỉ là một thiên huyền mà thôi, người nói thật nhẹ nhàng, chỉ tính Thiên Hương quốc thôi xem có tổng cộng bao nhiêu thiên huyền cao thủ? Các ngươi tuy nói đều thành gia đại nghiệp, cao thủ có thừa thế nhưng dù sao cũng chỉ là đám thế gia giang hồ, sao có thể xứng với Quân gia xưng bá trong giới quân đội, không ai có thể so sáng được. Nói cách khác, nếu là Quân Chiến Thiên lão gia tử muốn tiêu diệt cả nhà các ngươi, vậy mới đúng là không tốn sức á!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29: Nghê Thường Các

"Về phần phụ thân ngươi. Mặc dù mọi người chưa có gặp thế nhưng từ lời truyền ngôn mà nói, bất quá cũng chỉ là tu vi huyền thiên mà thôi, coi như là cùng đơn đấu đả đấu với Quân lão gia tử cũng không biết mỉu nào cắn mỉu nào, thậm chí khả năng phụ thân người thảm bại bỏ mình còn lớn hơn a. Thế mà còn dám nói đối phó với Quân Chiến Thiên không tốn sức, đúng là nói dối không biết ngượng mồm.”

Người họ Thành này chính là hậu nhân của Giang Đông huyền khí thế gia, phụ thân hắn là Đừng đại gia chủ của Thành gia, gần đây không biết xảy ra chuyện gì mà lại đầu quấn dưới trướng nhị hoàng tử, nhị hoàng tử thấy gia thế nhà hắn cũng bất phàm cho nên mới khách khí một chút.

Thế nhưng bộ dáng người này không giống nam nhi, tính cách đã ngu ngốc lại còn kiêu ngạo, tự cho mình là cao nhất, bộ dáng lúc nào cũng ra vẻ mình là "lão tử là đệ nhất thiên hạ" không bằng.

Bình thường hắn không đem người khác để vào mắt. Mặc dù bản thân chỉ là ngân huyền đỉnh phong, thế nhưng lại tự coi mình có bản lãng không ai bì được.

Nhị hoàng tử hôm nay cho hắn tới đây là bởi vì biết Quân Mạc Tà là một tên ăn chơi trác táng, hắn ở chỗ này vừa lúc lại hợp cạ, thậm chí là lấy độc trị độc. Thế nhưng lúc này thấy biểu hiện của hắn như vậy, lại lo lắng hắn có ở chỗ này mà làm hỏng việc hay không?

Một người ngồi bên cạnh, vẻ mặt có chút uể oải, hai chân lúc khép lúc mở, tư thế có chút kì cục, cũng chính là vị Lưu đại nhân ngày đó truy kích vị thần bí kia rơi xuống nước, thằng nhỏ bị một lực ngàn cân đá cho một quả, khiến trong hoàng cung lại có một tên thái giám mới ra đời. Bất quá hắn bây giờ đang làm việc bên ngoài cung!

Lưu đại nhân đem chuyện ngày đó coi như một việc đại sỉ nhục!

Trong mấy ngày nay, Lưu đại nhân lúc nào cũng điên cuồng dùng mọi phương pháp để trị liệu, sau đó lại điên cuồng lùng bắt kẻ gây họa kia, thế nhưng ngày đó hắn cũng không thấy được chân diện mục của vị thần bí nhân kia, nhiều nhất là thấy được một cái mông trắng bạch mà thôi, cho nên mỗi ngày bắt được người khả nghi, hắn lại làm theo một trình tự máy móc: tiểu tử cởi quần ra, đưa mông cho Lưu đại nhân coi!

Cho nên thời gian này trong nhị vương phủ truyền ra một cái tin đồn: Lưu đại nhân từ sau khi bị thương, tính tình đại biến, chỉ có hứng thú nhìn mông đàn ông, mà nhất định phải là mông nam nhân trẻ tuổi, càng trắng càng tốt. Điều này làm cho đám thuộc hạ của Lưu đại nhân luôn luôn sống trong cảnh bất an lo sợ, mỗi khi đi qua hậu đình hoa viên lại phải che cái mông lại. Nếu như vạn nhất bị Lưu đại nhân coi trọng cái mông đầy đặn của mình. Vậy sau này mình còn làm người thế quái nào được nữa?

"Nhị gia, Quân tam thiếu gia đã tới." Cửa vừa mở ra, một người vóc dáng cao gầy tuyệt mĩ nhẹ nhàng đi vào, mắt phượng má hồng, bộ ngực đầy đặn vểnh lên, eo thon bó chặt, gót nhỏ uyển chuyển như gió thổi lá sen, chập chờn như bướm vờn nhành hoa, thế nhưng lại không hề lộ ra vẻ xuồng sã lẳng lơ, đúng là một tiểu mĩ nữ quốc sắc thiên hương.

"Nguyệt nhi, càng ngày càng xinh đẹp nha." Nhị hoàng tử mỉm cười khen một câu, trong ánh mắt lộ vẻ mê say, đứng dậy hướng cửa lớn đi tới.

Linh Vụ hồ sóng lượn lăn tăn, làn nước xanh biếc, trên con đường lớn cạnh hồ xuất hiện một chiếc kiệu lắc lư không nhanh không chậm tiến

tới.

Nguyệt nhi cô nương chỉ vào cỗ kiệu nói: "Nhị gia mời xem, vài người kia đều là hộ vệ bên cạnh Quân Chiến Thiên lão nhân. Từ đó có thể thấy người trong kiệu nhấ định là Quân Mạc Tà rồi."

"Quả nhiên là một cỗ đại hồng kiệu cực kỳ xa hoa." Nhị hoàng tử thiếu chút nữa không nhịn được cười to. Vị Quân tam công tử này quả thực là có phong cách riêng nha, không đụng hàng với bất kì ai cả."

"Còn không phải là một tên ăn trắng mặc trơn, bại gia chi tử!" Trong mắt Nguyệt nhi bắn ra một đạo hàn quang, nàng quay đầu, thản nhiên cười nói: "Nhị gia, hôm nay Quân Mạc Tà để ta tiếp đãi có được không?"

"Ngươi ư?" Trong mắt nhị hoàng tử bắn ra một tia phẫn nộ, nhưng thấy ánh mắt Nguyệt nhi toát ra vẻ kiên định, rốt cuộc cũng thở dài nói: "Cũng tốt, bất quá đừng để hắn chiếm tiện nghi là được."

"Hì hì, nhị gia yên tâm, tiện nghi của Nguyệt nhi người bình thường sao chiếm được, nếu muốn chiếm tiện nghi của Nguyệt nhi, sẽ phải trả một cái giá rất đắt đó." Nguyệt nhi mỉm cười tự tin nhìn chiếc kiệu màu đỏ đang từ từ dừng lại.

"Nói cũng đúng, ngay cả nhị gia ta còn chưa kiếm được chút tiện nghi nữa là, ha ha." Nhị hoàng tử tự tin cười to.

Ở phía dưới Quân Mạc Tà từ trong kiệu đi ra, bước chân xuống dưới có chút lảo đảo, hắn phun một ngụm nước bọt, sau đó ngửa cổ lên trời hắt xì một cái, vặn người hai lượt, dùng tay đấm lưng vài cái, lúc này mới chậm rì rì như con cua bước từng bước một lên lầu.

"Thật đúng là có cá tính, không tồi nha." Ánh mắt nhị hoàng tử đầy vẻ thâm thúy nhìn chằm chằm vào mỗi động tác của Quân Mạc Tà, "Nghĩ không ra Quân gia danh chấn ba quân trên đại lục, một đời Quân

Chiến Thiên lão gia tử lại có một tên hậu nhân duy nhất như vậy. Ôi, thật sự là đáng thất vọng!" Hắn thở dài xoay người đi vào.

Quân Mạc Tà lúc vừa xuống kiệu liền nghĩ tới một sự kiện, lúc mình quay về gia gia có viết lại trên bàn trong thư phòng một chữ to: ĐOẠN!

Hắn không nhịn được lắc đầu cười, lão nhân gia vẫn còn không yên tâm với mình a, cư nhiên còn để lại một chứ đề tỉnh mình! Bất quá, đoạn, cũng không phải nói cứ đoạn là đoạn ngay được, xem ra hôm nay nhị hoàng tử gặp xui xẻo rồi. Quân Mạc Tà từ bước một tiến vào Nghê Thường các, dùng một tay vân vê chóp mũi, hắn tới gần cửa liền hỏi một tên người hầu đứng gần đó: "Nhị hoàng tử bọn họ ở chỗ nào?"

"Nhị hoàng tử bọn họ ở lầu ba Vũ Y Thính chờ công tử đó." Người hầu này cung kính nói.

"Vũ Y Thính? Chính là nơi có mấy cô nương cởi sạch y phục sau đó múa may sao?" Quân Mạc Tà hắc hắc cười hai tiếng nói tiếp: "Nhị hoàng tử thật hiểu lòng ta, không, quả thực là con sâu trong lòng ta mới đúng." Hắn mang bộ mặt mê đắm đi lên lầu.

Mấy người hầu của nhị hoàng tử đồng thời ngất. Thầm nghĩ vị này tưởng nhị hoàng tử mời tới để chơi gái hay sao? Trông bộ dạng đúng là lợn mà! Hôm nay mời khách chính là nhị hoàng tử đó nha, sao có thể xuất hiện việc mời ngươi chơi gái được?!!

"Ha ha, Mạc Tà hiền đệ, thật sự là lâu rồi không gặp, hôm nay quả thật là có khí độ nho nhã nha, không chỗ nào mà không thấy anh tuấn bất phàm cả!" Nhị hoàng tử thân thiết đứng lên, vừa nhẹ nhàng lại vừa cao quý, nhưng hết sức thân mật ngoắc tay với Quân Mạc Tà.

"Ách, cái này, việc này, xin ra mắt nhị vương gai." Quân Mạc Tà tựa hồ có chút được yêu mà sợ: "Mạc Tà sao có dũng khí nhận lễ của nhị vương gia đây, không dám, không dám."

"Ha ha, không nên khách khí." Nhị hoàng tử vội vàng đỡ đứng lên không cho Quân Mạc Tà hành lễ, thế nhưng vừa chạm vào tay hắn, trong lòng nhất thời có chút khó chịu, người này căn bản không có thật tâm muốn hành lễ, hắn chỉ làm bộ mà thôi, mình chưa kịp đưa tay ra hắn đã đứng lên rồi.

Quân Mạc Tà đương nhiên sẽ không hành lễ với hắn rồi, trong lòng Quân Mạc Tà, dù cho có là hoàng đế cũng không đáng để mình xá một cái. Nếu như thế giới này có thần, liệu có bái hay là không bái đây? Thế nhưng Quân Mạc Tà lại nghĩ: thế giới này nếu có thần, vậy cũng quan hệ chó gì tới mình?

Càng huống chi hắn chỉ là một vị hoàng tử? Trong mắt một vị sát thủ như Quân Mạc Tà mà nói, bất quá hắn lúc nào cũng có thể biến thành một cỗ tử thi.

"Ha ha, vứt luôn nghi lễ quân thần đi, hai nhà chúng ta kì thực có quan hệ không tồi." Nhị hoàng tử mỉm cười thân thiết nói tiếp: "Nhớ khi còn bé, chúng ta thương hay chơi đùa một chỗ, nhưng theo thời gian qua đi, hiện tại đã trở thành người lớn rồi, nhớ lại thủa xưa, quả thực là có phần tiếc nuối."

Lời này của nhị hoàng tử nói ra có ý nhắc nhở Quân Mạc Tà: ngươi ta trong lúc đó còn có mối quan hệ quân thần, tiểu tử ngươi không nên làm càn, người khác có thể coi trọng thế lực của Quân gia, thế nhưng ta mà thèm để trong mắt sao? Ta là quân, ngươi là thần, vốn ta chính là hoàng tử cao cao tại thượng, hơn hắn ngươi một bậc a.

"Đúng nha đúng nha." Nói thế nhưng trong lòng Quân Mạc Tà lại nghĩ: âm hiểm tàn nhẫn có thừa, khí độ hẹp hòi, việc nhỏ như vậy mà cũng không chịu bỏ qua sao có thể làm được việc lớn!

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi yên lòng, bên cạnh còn có bốn người nhìn chằm chằm mình nha, nhất là cái tên mười bảy mười tám tuổi, mặt trơ trán bóng kia, ánh mắt của hắn nhìn mình tràn ngập vẻ khinh thường cùng khinh bỉ: nhị hoàng tử mời ta, như thế nào lại dẫn theo một tên

đáng ghét như vậy? Không biết ngươi tính như thế nào nữa, dám trợn mắt nhe nanh với lão tử à!

"Hiền đệ, để ta giời thiệu cho ngươi một vài người bạn tốt, mọi người làm quen một chút." Nhị hoàng tử vừa nói xong, bốn người kia cũng đồng thời đứng lên.

"Đây là sư phụ của ta, là đại học sĩ ở Hoằng Văn quán, tên là Phương Bác Văn tiên sinh.

Thái độ khiêm nhường của nhị hoàng tử như vậy khiến Phương Bác Văn cực kì khoái chí, lão vuốt râu mép nhìn Quân Mạc Tà ha ha cười nói: "Lão phu cũng chỉ là người vứt đi mà thôi, sao so được với đám thanh niên tuổi trẻ tài cao các ngươi."

"Chào đại học sĩ." Quân Mạc Tà nhìn lão đầu này, trong lòng lập tức đề cao cảnh giác. Lão già này già mà tâm không già nha, thế nào mà lại nói là vứt đi, thần ngưng khí đủ, tinh khí nội liễm, người như vậy, cư nhiên là sư phụ của nhị hoàng tử sao? Là người của Hoằng Văn quán? Có lai lịch nha!

"Vị này là Lưu Tư Bác, Lưu đại nhân, Lưu đại nhân văn võ toàn tài, chính là một nhân tài hiếm có của bổn triều đó." Nhị hoàng tử mỉm cười nói.

Quân Mạc Tà nhìn từ trên xuống dưới người này, vị này ngay đó làm hại mình lõa lồ mà chạy đây mà, còn thiếu chút nữa làm mình lộ hàng nha. Hắn nhìn kĩ vị Lưu đại nhân này, thần sắc có chút bông đùa, hỏi: "Lưu đại nhân đi đứng có chút không giống người thường nha, hic hic, tư thế hiên ngang cao vút, hai chân mở rộng thật sự là một nam nhi táo bạo dứt khoát nha."

Không nghĩ tới câu đầu tiên Quân Mạc Tà nói lại động vào vết sẹo của mình, Lưu Tư Bác nhất thời đỏ bừng mặt, bộ dạng lúc này của hắn hai chân xòe rộng, dường như e sợ thằng nhỏ bị thương vậy, đương nhiên tư thế này không giống với người thường rồi.

"Quân tam thiếu gia cũng không giống người thường nha, so với người khác thì anh tuấn hơn nhiều lắm." Lưu Tư Bác ngoài miệng tươi cười nhưng trong lòng lại chửi rủa Quân Mạc Tà không thôi.

"Vậy mà ngài cũng nhìn ra, ta cũng đang rất là buồn bực đây, tại sao mình lại đẹp trai như vậy chứ? Thật là đẹp trai đến độ trời đất phải ghen tị nha! Đẹp trai khiến người ta phải ghen ghét! Quả là tri kỉ, tri kỉ nha! Vì một lời nói này của ngài, hôm nay ta xin mời rượu ngài!" Quân Mạc Tà đắc ý vuốt tóc, lắc đầu làm dáng. Đối với lời châm chọc của Lưu Tư Bác hắn mặt dày coi như là lời tán thưởng.

Mọi người trầm ngâm không nói gì. Chưa từng thấy người nào tự sướng như tên này a. Lưu đại nhân lại càng buồn bực, quỷ mới thèm làm tri âm, tri kỷ của ngươi!

"Quân tan thiếu gia quả là danh bất hư truyền, nghe danh đã lâu nay mới được gặp mặt, đến khi gặp mặt rồi lại thấy càng nổi tiếng hơn lời đồn đại nhiều! Bội phục bội phục, ha ha, kẻ hèn này xin được giới thiệu, ta là Thành Đức Thao." Thấy ánh mắt Quân Mạc Tà nhìn về phía mình, Thành đại công tử miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, kiêu ngạo nói, chỉ chắp tay lấy lệ, cũng chêm vào mấy câu đả kích Quân đại thiếu gia.

"Thành Đức Thao? Chưa từng nghe nói qua." Quân Mạc Tà tiến tới trực tiếp vỗ lên gáy hắn một cái. Tên này rất điêu nha, ngay từ đầu đã nhìn bổn công tử bằng ánh mắt sắc như dao, như muốn đâm lão tử vậy, tưởng lão tử nghe không hiểu hả, tên hỗn đản ngươi còn kém lắm!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30: Cực Phẩm Hoàn Khố

Thành Đức Thao bị câu nói của Quân đại thiếu gia làm cho tức giận đến nổi khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch. Nước da hắn vốn đã trắng bởi vậy càng giống như vôi.

- Ha ha, tam thiếu à, đây là thiếu chủ của Thành thị gia tộc. Quân công tử không nhớ cũng có gì là lạ.

Từ khi Quân Mạc Tà đến, Phương Bác Văn chưa hề rời mắt khỏi khỏi hắn, đối với từng cử chỉ, từng hành động, từng câu nói đều quan sát rất kỹ lưỡng.

- Thành Đức Thao, là ai?

Quân Mạc Tà lé mắt nhìn hắn :

- Thành gia hả?

Toàn thân Thành Đức Thao run lên vì giận dữ, cắn chặt răng mà nói:

- Quân công tử, vốn nghe danh Quan gia nổi tiếng đã lâu, uy danh của lệnh tôn như sấm rền bên tại. Hôm nay gặp mặt, Quân công tử quả nhiên là có phong cách quý phái.

Những lời này của Thành Đức Thao rất xảo quyệt, rõ ràng là có ý chế giễu Quân Mạc Tà từ nhỏ đã không có cha, không có lấy nữa điểm giáo dục.

Mọi người nghe vậy đều hoảng hồn, những lời này không chỉ xúc phạm Quân đại thiếu gia mà còn đụng chạm đến toàn bộ Quân gia nữa. Trong nháy mắt mồ hôi của Nhị hoàng tử đã rơi lộp độp như hạt mưa rào, mẹ nó chứ cái tên Thành đại công tử này đúng là yêu tinh đi gây rối, chỉ cần một câu nói đã đẩy Quân gia về phía đối lập. Trong lòng hắn lầm ràm cầu thần bái phật, các ngài hãy hát bài nối vòng tay lớn khiến cho tên công tử bột Quân Mạc Tà này có nghe mà đừng hiểu ý ẩn của câu nói đó.

Nhưng tiếc một điều, chư vị thần phật hôm nay đi chơi hết nên không có nghe lời cầu khấn của Nhị hoàng tử.

Quân đại sát thủ làm sao mà không hiểu được cơ chứ, hắn khẽ khịt mũi, nói:

- Hoá ra là thiếu chủ của Thành gia, thất kính, thất kính! Vừa rồi có chút thất lễ, hôm nay lần đầu gặp nhau, trước hết hãy thăm hỏi nhau một chút mới phải lễ. Ờ, Thành Đức Thao con mẹ ngươi khoẻ chứ???

Quân Mạc Tà dằn giọng nhả từng chữ thật dài và rõ.

Cái này thật là… so với việc chỉ thằng hói đầu mà chửi hoà thượng thì cũng chả khác là mấy.

Thế này thì giống như con mẹ hàng tôm hàng cá chanh chua cong cớn lại còn ân cần hỏi thăm lệnh đường của người ta nữa chứ.

Làm người sao lại vô sỉ đến thế được nhỉ?

Cái được gọi là phong thái của đệ nhất công tử bột của Thiên Hương thành, đến hôm nay mọi người mới được mở rộng tầm mắt. Đúng là tai nghe không bằng mắt thấy, quả thật chính xác à.

Thành Đức Thao giận đến nỗi tay chân run lẩy bẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc xanh lúc trắng đứng lên đối mặt với Quân Mạc Tà. Ai ngờ tên công tử bột này xuất thân cao quý mà chả khác gì một tên lưu manh, tính

cách y hệt như một tên du côn, nên cái cao ngạo là đệ tử thế gia của hắn thành ra không có đất dụng võ. Huống chi, tuy gia thế của Thành Đức Thao không nhỏ, cũng có thể được xem là cường hào một phương nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một huyền khi thế gia trên giang hồ mà thôi. So với vị thế rực rỡ của Quân gia trên trường chính trị và quân đội thì đúng là không đáng để nhắc tới.

Cũng may là đám người của Nhị hoàng tử căn bản là không để lời thề hùng hồn tiêu diệt Quân gia của Thành đại công tử trong lòng. Éch ngồi đáy giếng, thì cũng chỉ biết miệng giếng mà thôi làm sao biết được thế nào là trời cao đất dày.

Nói cách khác, cho dù Quân Mạc Tà vẫn quần là áo lụa, vẫn phá phách thì cái thứ Thành Đức Thao, Thành đại công tử nhà ngươi căn bản cũng không đủ tư cách để nói chuyện. Lại còn dám đụng chạm đến tổ tiên Quân gia, kiểu này dễ dẫn đến hoạ diệt tộc như chơi, tất cả cũng là do Thành đại công tử xưa nay quá kiêu ngạo, không suy nghĩ mà cứ buột miệng thốt ra.

Mà giờ đây Quân Mạc Tà đã phản kích một cách thẳng thừng. Nếu Thành Đức Thao dám mở miệng mắng trả thì tất cả mọi người đều có thể đoán được chuyện gì sẽ xảy ra. Đại binh của Quân gia sẽ lập tức làm gỏi Thành thị gia tộc.

Đó là lý do tại sao Quân Mạc Tà có thể chửi loạn không thèm e ngại nhưng Thành Đức Thao tuyệt đối không được.

Nhưng mà rốt cuộc Thành đại công tử không phải tuýp người đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, dù giờ đây bị Quân Mạc Tà sĩ nhục nhưng cũng không dám trực tiếp trả đòn. Tuy nhiên, cả khuôn mặt đỏ bừng như máu heo, toàn thân phừng phừng lửa giận.

Mấy người còn lại tuy có vẻ thờ ơ lạnh nhạt nhưng trong lòng vẫn có chút hả hê: Sướng chưa con? Quân Mạc Tà là ai cơ chứ? Cho dù hắn vẫn là một tên hoa hoa công tử nhưng hắn là hậu nhân duy nhất đời thứ ba của Quân gia, một cái Thành gia nho nhỏ như ngươi mà dám vuốt râu

hùm ư? Không biết thân biết phận nhảy ra trêu chọc hắn để rồi ăn phải quả đắng này, đúng là tự rước lấy nhục.

Đúng lúc này, một trận làn gió thơm lượn lờ chung quanh, một thanh âm ôn nhu khẽ cười nói:

- Các vị quý khách quang lâm, Nguyệt Nhi đặc biệt mang theo chúng tỷ muội vội tới để trợ hứng cho các vị.

Lập tức năm sáu mỹ nữ thướt tha đi tới, trong phòng mấy nam nhân đều là có chút thú huyết sôi trào.

Quân Mạc Tà thu liễm sự kiêu ngạo lại, khi nghe thấy mỹ nhân nói chuyện, trong mắt bắn ra dâm quang, há miệng thật to, nước miếng nhỏ tong tong.

Hắn đương nhiên là nhìn vị kia Nguyệt Nhi cô nương.

Quân Mạc Tà lần này tới đến Nghê Thường Các, hơn phân nửa lý do là vì nàng ta mà đến, nếu không, ba vị hoàng tử song song mở tiệc chiêu đãi, hà tất chỉ cần đáp ứng Nhị Hoàng Tử? Hôm nay nàng dám xuất hiện trước mặt mình, cơ hội thế này, Quân Mạc Tà làm sao buông tha được.

Mọi người thấy hình dạng này của Quân Mạc Tà thì trong lòng khinh bỉ cực kỳ. Đức hạnh thế này sao gọi là danh môn thế gia công tử được? Nguyệt Nhi cô nương có xuất sắc đến đâu dù sao cũng là gái thanh lâu, lẽ nào vị Quân đại thiếu gia này muốn làm chuyện xấu mang tiếng khắp thiên hạ?

Nhị Hoàng Tử càng nhíu mày, hắn có ý với Nguyệt Nhi sớm đã không phải bí mật gì, chỉ bất quá Nguyệt Nhi này biết ý nhưng vẫn giữ khoảng cách nhất định, vẫn có ý cự tuyệt, làm cho Nhị Hoàng Tử trong lòng ngứa ngáy. Với thân phận của hắn, đương nhiên không thể cưới hỏi đàng hoàng, thậm chí là lấy về làm tiểu thiếp cũng là tuyệt đối không được, nhưng trong lòng hắn sớm đã xem Nguyệt Nhi là người phụ nữ của mình.

Nguyệt Nhi cô nương nhẹ nhàng cười, bước vào một bức rèm che. Sau khi bước vào thì nhẹ nhàng ngồi xuống, vung tay lên, tiếng đàn êm tai như tiếng suối vang lên, vô tình làm cho tiệc rượu đang có phần chán chường có thêm vài phần tao nhã.

Rượu và thức ăn rất nhanh được bưng đến, Nhị Hoàng Tử lúc này có nói gì với Quân Mạc Tà, Quân đại thiếu gia tựa hồ hoàn toàn giống như tai bị điếchai mắt dán chặt vào Nguyệt Nhi cô nương đang đánh đàn bên trong.

Đám người của Nhị Hoàng Tử thấy thế liền khó chịu.

Mọi người từ lâu đã biết Quân Mạc Tà là một tên công tử quần áo lụa là, mười phần ăn chơi, hành sự như thế này là chuyện đương nhiên. Tuy vậy, không ai ngờ người này lại thể hiện bộ dáng thèm thuồng mê mẩn kinh khủng tới mức này.

Khi Nhị Hoàng Tử bình luận về mấy đại gia tộc trong thành, tuy trong cùng một thành nhưng bên trong là minh tranh ám đấu, đề phòng lẫn nhau. Những lời này, Quân Mạc Tà miệng thì nhỏ nước miếng tong tong liên tục trả lời cho có:

- Đúng, đúng, không sai, không sai….

Ngay khi Nhị hoàng tử cho rằng Quân Mạc Tà đã hiểu mình nói gì, chuẩn bị nói tiếp thì tên này nói tiếp nữa câu sau:

- … Nhị điện hạ nói không sai nha, ngực của Nguyệt Nhi cô nương quả thật tròn to nha, ta mong có thể có thể sờ sờ con mẹ nó ngực to này mấy cái.

Câu nói này làm cho Nhị hoàng tử đứng hình, chỉ biết giương mắt mà nhìn, giống như bị ai quật nguyên chiếc dép vào mặt.

Tiếp theo, đám người Phương Bác Văn, Lưu Tư Bác thay nhau ám chỉ thế lực của Nhị hoàng tử mạnh mẽ thế nào, nếu cùng Quân gia hợp

tác sẽ tốt thế nào. Tuy ý tứ không rõ ràng, rành mạch nhưng dù cho là heo khi nghe cũng hiểu ẩn ý trong đó.

Khi nói tới việc Nhị Hoàng Tử chiêu hiền đãi sĩ, cách đối xử với người mình mời về, Lưu Tư Bác, Thành Đức Thao càng cố gắng nói nhiều, mồm năm miệng mười thuyết phục Quân Mạc Tà.

Quân đại thiếu gia thì cứ binh tới tướng ngăn, bất kể chuyện gì cũng tham gia bàn luận, nhiệt tình vô cùng, nhưng càng về sau lại càng nói nhiều, nói dai, nói dài mà lại nói dở, cứ râu ông nọ cắm cằm bà kia mà phang, làm cho chẳng ai nói được câu nào ra hồn.

Nói đến chính trị phương cách, cách trị quốc, thế nào là vì phúc lợi của dân chúng, Phương Bác Văn lão tiên sinh vô ý nói một câu:

- Thực lực của một nước chính là tài lực.

Mọi người ào ào tán thành.

Quân Mạc Tà cũng gân cổ lên tham gia, thao thao bất tuyệt, đến cuối cùng khi kết thúc thì xa vấn đề chính một vạn tám ngàn dặm rồi.

- Tiền bạc đúng là một thứ tốt, Phương đại nhân nói tốt lắm, ha ha nói tới bài bạc, oa ha ha, có lần bản công tử cùng Đường bàn tử hai người e sợ khi xuất hiện làm kinh hãi dân chúng, liền cải trang, âm thầm cẩn thận tiến vào sòng bạc, ngày đó, ta đổ tới kinh tâm động phách, cái danh Đổ thần của bổn công tử cũng là lần chiến đấu này mà thành danh! Nhưng từ đó về sau lại không còn đối thủ. Haizzz, vô địch thật sự là quá tịch mịch đi!

Quân Mạc Tà dương dương đắc ý nói với mọi người, nói xong lại quá hưng khởi, buông đũa xuống, đứng dậy, một chân dẫm trên ghế, hai tay vung lên:

- Nơi đó còn có đấu thú, nào là xà đấu, cẩu đấu, chọi gà... cái chó gì cũng có.

Quân Mạc Tà thao thao bất tuyệt, nước bọt văng khắp nơi. Nói đến cái này giống như nói trúng chỗ ngứa! Trong trí nhớ trước đây của Mạc Tà, không có gì giỏi, riêng về các khoảng ăn chơi thì tuyệt đối là cao thủ trong các cao thủ, có thể nói là dùng dao mổ trâu mà giết gà cũng không quá.

Tuy Thành đại công tử cũng có vài phần khí chất công tử quần áo lụa là, nhưng lại là từ dưới thấp bò dần lên cao, dù có cố treo cái bảng "công tử quần áo lụa là" trên ngực thì khi so sánh với Quân đại thiếu gia cũng là quá kém cỏi.

Trong chốc lát, mọi người đều trừng mắt nhìn Quân đại thiểu thoả thích biểu diễn, cả đám như bị sét đánh.

Ai cũng nghĩ thầm trong lòng: " Ngươi và Đường Nguyên mà còn cần phải giả trang sao? Đường bàn tử thì như viên thịt di động, có thay đổi trang phục thế nào thì người ta liếc mắt là nhận ra ngay. Trên cả huyền huyền đại lục này, muốn kiếm cái bụng nào to như cái bụng của hắn cũng là cả một vấn đề, cơ bản là không thể nào tìm ra."

" Hai người các ngươi đi đánh bạc, ai dám ăn tiền các ngươi? Tất nhiên là thành Đổ Thần rồi? Nhưng quan trọng là nãy giờ chúng ta đâu có nói về cái này? Hồi nãy nói tới chuyện gì rồi nhỉ?" Mọi người đầu choáng mắt hoa, lão thiên ah, nói thế nào thành ra chủ đề này vậy trời!

Nhị Hoàng Tử trong lòng đã hối hận muốn chết, sớm biết có kết quả này, tốn hao nhiều tâm tư tinh lực làm gì không biết?

Hết lần này tới lần khác cái gì cũng không bàn luận được! Thậm chí một câu nói nghiêm túc cũng không nói ra được, chuyện này thật là nản….

Chỉ có Phương Bác Văn là nhíu mày, như muốn nhìn thấu suy nghĩ của Quân Mạc Tà. Trong đầu lão đầu này mang từng câu, từng chữ nãy giờ Quân Mạc Tà nói ra mà tỉ mỉ phân tích. Nhìn cách hắn nói chuyện cắt đầu chộp đuôi, lão già này nghĩ tên tiểu tử này chắc là không có triển

vọng gì rồi. Nhưng đột nhiên, hắn lại phát hiện một việc rất thú vị, mà chuyện này lại làm lão thân thể chấn động, thần sắc trở nên ngưng trọng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31: Ta Chính Là Lưu Manh

Phương lão nhân là người sắc sảo, lão nhận ra được rằng Quân Mạc Tà mỗi lần ngắt ngang câu chuyện đều lựa chọn thời cơ thích hợp, đều đúng vào lúc mọi người nói về thực lực của Quân Gia hay tỏ ý mời chào, hoặc hỏi những câu Quân Mạc Tà không thể trả lời, hắn sẽ giả vờ nói ẩu nói tả, nói toàn chuyện làm người nghe muốn buồn nôn, sau đó vờ vịt lướt qua những chuyện đó.

Tuy là một tên công tử quần là áo lượt, nhưng đúng là không thể xem thường, thật là thú vị”. Phương Bác Văn lắc đầu thầm nghĩ, xem ra hôm nay Nhị hoàng tử có lẽ tay phải chịu cảnh tay không mà quay về rồi. Bất quá, Quân Mạc Tà làm như vậy, rốt cuộc là trong nhà dặn dò hay là bản thân hắn tự mình quyết định? Điều này cần phải suy nghĩ thật kỹ.

Tuy nhiên, theo tình hình hiện tại, Quân gia không theo về phía mình cũng không quan trọng lắm, quan trọng là Quân gia cũng không theo hai vị hoàng tử kia là được.

" Hehehe, Nhị vương gia, hôm nay, ngoại trừ việc uống rượu, còn có tiết mục khác không? Uống rượu không thì đã hết hứng, có phải hay không nên đổi tiết mục!" Quân Mạc Tà trưng ra bộ mặt cười cợt hèn mọn, khiến mọi người hận không thể đạp vào mặt hắn vài đạp.

Mà làm cho mọi người phản cảm nhất chính là từ lúc gặp mặt đến bây giờ, hắn đã thay đổi cách xưng hô với Nhị hoàng tử ba lần " Nhị Hoàng Tử", "Nhị Điện Hạ", rồi "Nhị Vương Gia”. Thực sự là khiến mọi người khó chịu đến cùng cực.

Thật ra Nhị hoàng tử vốn đã an bài tiết mục khác, nhưng nhìn thấy thái độ Quân Mạc Tà như thế, Nhị Hoàng Tử đã quyết định hủy bỏ luôn, muốn hắn rời đi càng sớm càng tốt. Chỉ trong thời gian chưa tới một bữa cơm, hắn đã bị Quân Mạc Tà chọc tức thiếu chút nữa là hộc máu đương trường, lại phải cố gắng đè nén, trong lòng khinh bỉ Quân Mạc Tà đến mức không thể khinh bỉ hơn nữa.

Thấy mọi người cố gắng thuyết phục không thành công,cuối cùng cũng buông tha mình, Quân Mạc Tà âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn đứng lên, nghiêng ngả bước tới phía rèm che, nơi Nguyệt Nhi cô nương đang đánh đàn, mục đích lớn nhất khiến Quân Mạc Tà tới đây chính là nàng, làm sao có thể dễ dàng buông tha?

Tiểu nha đầu, ngươi nghĩ ngươi là ai mà mở miệng ra nói sẽ tiêu diệt Quân gia?

Nhớ lại đêm hôm đó, Nguyệt Nhi này thể hiện hận thù đến khắc cốt ghi tâm đối với Quân gia , trong lòng Quân Mạc Tà đối với cô gái này rất đề phòng. Cô gái này dám trà trộn vào chốn phong trần, chứng tỏ rất thông minh, mà tu vi cũng không kém. Bề ngoài có vẻ như dựa dẫm vào Nhị Hoàng Tử, nhưng thật ra cũng không thực sự toàn tâm toàn ý với Nhị Hoàng Tử.

Một cô gái thanh lâu dưới sự theo đuổi của một vị hoàng tử mà có thể giữ được sự trong sạch sao? Nói ra nghe có vẻ buồn cười, tuy nhiên, từ đó có thể nhận ra ý đồ của cô gái này thật sự không nhỏ.

Quân Mạc Tà đương nhiên nghi ngờ cô gái này có ý đồ không tốt, thậm hắn còn hoài nghi đằng sau cô gái này có một thần bí thế lực chống lưng! Vì thế, hôm nay hắn sẽ không làm ra loại chuyện đả thảo kinh xà.

Phải để mục tiêu từ từ lộ ra mới được. Hiện giờ phải nhẫn nại đối với địch nhân âm thầm trốn trong bóng tối. Thực lực của Quân gia bây giờ vẫn đang từ từ phát triển, nói chung phải có một cái mục tiêu thì mới có thể phát triển nhanh hơn được.

Nếu cứ để nàng ta âm thầm dò xét Quân gia không ngừng thì Quân gia sẽ rơi vào thế bị động. Tuy nhiên, nếu trực tiếp giết nàng, cuối cùng sẽ chặt đứt manh mối, làm cho địch nhân hoàn toàn biến mất thì tình thế càng bất lợi hơn.

“ Nguyệt Nhi cô nương cơ thể thật là đầy đặn nha hehehe…” Quân Mạc Tà không thèm che dấu bộ dạng mê say háo sắc, nhìn chằm chằm Nguyệt Nhi, sau đó lại đem ánh mắt dán chặt vào bộ ngực sữa cao vút của nàng ta mà đánh giá.

Nguyệt nhi lập tức cảm thấy cả cơ thể giống như bị một đôi bàn tay to vô hình đang sờ mó vuốt ve nên cảm thấy vô cùng khó chịu. Nàng lạnh lùng nhìn hắn nói:" Quân công tử, xin công tử hãy tự trọng."

“ Không không, bản công tử không có nặng, ưu điểm duy nhất của ta là thân nhẹ như chim yến, tên mập mạp Đường Nguyên kia mới nặng (tự trọng cũng có nghĩa là nặng ^^!)” Quân Mạc Tà cười dê, vén rèm che tiến vào.

"Quân công tử, Nguyệt Nhi mặc dù là người của thanh lâu, nhưng ta chỉ bán nghệ không bán thân, mong công tử thông cảm!" Nguyệt Nhi lạnh lùng nói.

“ Hehehe, ta làm xong với cô nương rồi ta cũng không trả tiền, như vậy cũng tính là không bán thân đúng không? Đa tạ cô nương đã có ý tốt nhắc nhở ta” Quân tam thiếu mặt dày tiếp tục tiến tới.

Lúc này, ai cũng nhìn ta được tên công tử quần là áo lượt Quân Mạc Tà này đã chấm trúng Nguyệt Nhi cô nương, thậm chí là tính Bá Vương ngạnh thương cung (hấp diêm ^^!), đối với tên phá gia chi tử Quân thiếu gia tiếng xấu lan xa thì chuyện này cũng chẳng có gì lạ.

Tuy nhiên, vấn đề lớn nhất bây giờ là: Nguyệt Nhi cô nương là ai? Chính là người được chủ yến hội lần này là Nhị Hoàng Tử điện hạ xem như người trong nhà! Trong khi Quân Mạc Tà làm như không biết chuyện này, mà Nhị Hoàng Tử thì không thể công khai.

Thật là chuyện lớn mà!

Mọi người ai cũng không ngờ, chỉ vì ăn một bữa cơm với Quân tam công tử, một người không chung chí hướng lại xảy ra chuyện như thế này. Như thế này mà gọi là con cháu quý tộc sao?

Nếu Nguyệt Nhi mạnh mẽ cự tuyệt tên công tử này, chỉ e là sẽ bị hắn trả thù. Đây chỉ là một cái thanh lâu bình thường, làm sao chịu nổi con giận của Quân gia. Tuy nhiên, nếu không cự tuyệt, chẳng lẽ nàng nhượng bộ cho tên hỗn đãn này chiếm tiện nghi của mình? Hiện giờ, Quân tam thiếu đã bị lửa dục thiêu đốt rồi.

Mọi người chỉ biết giương mắt nhìn nhau, chẳng biết phải làm sao.

Nhị Hoàng Tử mặt xám xịt nói: “Tam thiếu, Nguyệt Nhi cô nương cũng là một người có danh tiếng, từ xưa tới nay trong sạch thanh cao, ta và tam thiếu hôm nay lần đầu tiên gặp mặt, có thể xem như là chuyện tốt, không nên làm khó cô nương này mà làm mất vui”. Nhị Hoàng Tử đã thay đổi cách xưng hô, từ “hiền đệ” thành “tam thiếu”.

“ Khó xử? Như thế nào gọi là khó xử? Thanh lâu mở cửa ra buôn bán, làm chó gì có cái gọi là thanh cao? Ha ha ha, nói như thế, nếu ta không “khó xử”thì nàng lấy tiền đâu ra mà ăn mà uống? Đây là ta chiếu cố đến đường làm ăn của nàng thôi. Lúc nãy chính người đẹp nói là không bán thân để khiêu khích bổn thiếu gia, nếu ta bỏ qua, chẳng khác nào cô phụ tấm chân tình của nàng ta?”

Quân Mạc Tà rõ ràng là đã say rượu, ai nói gì cũng không nghe, hứng thú nhìn chăm chú Nguyệt Nhi đang phía bên trong rèm che, trưng ra vẻ mặt tinh trùng thượng não.

Nguyệt Nhi cô nương trừng mắt nhìn, ngực phập phồng tức giận nói: “Quân công tử, ta chỉ là một nữ tử, mong Quân công tử còn có một chút khí phách quân tử.”

“ Khí phách quân tử? Ha ha ha, ở đây là thanh lâu nha! Cô có biết thanh lâu có ý nghĩa gì không? Chính là nơi ăn chơi trác táng cô có hiểu không? Cô muốn tìm quân tử bên trong thanh lâu này? Thật sự là chết vì cười, thanh lâu chính là nơi để cho lưu manh đùa giỡn, mà bản công tử từ trước tới giờ chưa bao giờ nhận mình là quân tử cả, ta là một tên lưu manh thì đã sao?”

Nguyệt Nhi tứ giận đến nghiến răng nghiến lợi, cơ hồ không kềm được tức giận mà ngay lập tức giết chết tên công tử ăn chơi trác táng này. Thật sự là đáng hận, với “đức hạnh” của tên chó má nhà ngươi, cho dù nam nhân trên thế giới này chết sạch ta cũng không thèm nhìn tới ngươi. Lúc này, nàng ta nhìn ra ngoài tấm rèm che, nhìn thấy Nhị hoàng tử mặt mày xanh lét đang nhìn mình, nàng liển nãy ra một kế.

“Xin Nhị gia cứu ta!” Nguyệt Nhi cô nương hoảng sợ từ trong màn che hướn về Nhị hoàng tử mà chạy tới. Cước bộ mặc dù hơi loạng choạng, nhưng tốc độ không ngờ là vô cùng nhanh, tin rằng dù cho là cao thủ tu vi cửu phẩm đỉnh phong cũng không theo kịp nàng.

Tuy nhiên, nàng không ngờ tốc độ của Quân Mạc Tà cũng đột nhiên tăng lên, chỉ lắc thân một cái, hai tay mở rộng, đã ôm gọn thân thể mềm mại của nàng vào lòng ngực mình, miệng hắn thì ha ha cười, tay thì không ngừng vuốt ve mò mẫm trên bộ ngực cao vút của Ngọc Nhi cô nương, hắn dùng sức bóp bóp vài cái rồi cười gian: “Phụ nữ đúng là khẩu thị tâm phi mà, ngoài miệng thì la hét không thèm, còn người thì nhảy vào lồng ngực chủ động yêu thương, thật là doạ người mà, người đẹp cứ yên tâm, nơi đây toàn là người nhà, nàng không cần giả bộ thẹn thùng đâu.”

Nguyệt Nhi cô nương hoàn toàn bất ngờ, nàng không ngờ một người như Quân Mạc Tà, huyền khí nghe đồn đã bị phế đi lại có thể bắt được mình. Nên biết, khi nàng lắc mmình chuyển thân, nhìn thì có vẻ bình thương nhưng trên thực tế, nàng đã dùng tới thân pháp cao nhất của nàng. Tuy nhiên, Quân Mạc Tà như con sâu trong bụng nàng, không ngờ trước khi nàng nghiêng mình bỏ chạy, hắn đã bước tới chờ sẵn chỗ nàng

sẽ tiến tới, trong mắt những người đang nhìn thì có vẻ như chính nàng ta chủ động nhảy vào lồng ngực Quân Mạc Tà mà mong chờ được yêu thương.

Chẳng lẽ là trùng hợp? Nếu như thế thì quá hi hữu.

Nguyệt Nhi cô nương cảm thấy rõ ràng hai tay của Quân Mạc Tà rờ rẫm toàn thân mình, nàng vô cùng xấu hổ, máu nóng xông lên não, giận dữ đến mức cơ hồ muốn ngất đi.

Mọi người nhìn nhau biến sắc, trước mặt mọi người, nhất là trước mặt một vị hoàng tử, tên này không ngờ dám ngang nhiên dâm loạn nữ tử? Đây la loại hành động bỉ ổi gì? Cho dù nơi này là thanh lâu, hành động này của Quân đại thiếu gia cũng rất quá đáng.

“Quân Mạc Tà! Mau buông Nguyệt Nhi cô nương ra!” Thành Đức Thao hét lớn xông tới.

Nguyệt Nhi cô nương lúc này cố gắng thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Quân Mạc Tà, trong mắt bừng bừng lửa giận và xấu hổ, không cần suy nghĩ vung tay tát thẳng vào mặt Quân Mạc Tà.

Nàng ta suy nghĩ với tu vi của chính mình, Quân Mạc Tà chỉ là một tên vô dụng không có huyền khí thì dù hắn muốn tránh cũng tránh không được. Dù sao cũng phải trả mối hận này.

“Bốp!” một tiếng vang lên, mọi người ngây như phỗng.

Cái tát của Nguyệt Nhi cô nương vung ra chưa kịp tới mặt của Quân Bảo Kiếm, ngược lại trên mặt nàng đã ăn một cái tát. Ngay lập tức, trên khuôn mặt trắng nõn mịn màn của nàng hiện ra năm dấu tay đỏ rực, dù lấy mắt thường nhìn cũng thấy được nơi đó từ từ sưng to lên, tóc tai nàng cũng rối tung bung xõa. Trong thời khắc ấy, nàng ta cũng không biết phải phản ứng như thế nào, chỉ biết ngây người ra.

“ Con kỹ nữ ngu xuẩn này, chỉ được cái mồm miệng xoen xoét, bán thân thì không bán thân, đến sờ cũng không được sờ, vậy ngươi làm kỹ nữ làm cái chó gì? Đúng là không có đạo đức nghề nghiệp! Không ngờ còn dám ra tay đánh ta? Muốn làm phản hả?”

Quân Mạc Tà tức giận mắng to, còn muốn tiếp tục tiến tới vung chân đạp mấy đạp, ngay lập tức Thành Đức Phủng liền tiến tới ngăn lại: “Quân tam công tử, nàng ta chỉ là một nữ tử thanh lâu, cần gì phải vì nàng mà tức giận?” Thành Đức Phủng mặt có chút không vừa lòng, hắn tuy ngoài miệng khuyên can, nhưng trong lòng đã cực kỳ căm ghét Quân Mạc Tà, chỉ hận không thể ra tay đập chết thứ cặn bã trước mặt.

“Cút ngay! Hôm nay bổn lão gia nhất định sẽ đập chết con kỹ nữ này! Dám làm bộ thanh cao trước mặt lão gia sao, đúng là không biết sống chết là gì mà!” Quân Mạc Tà lửa giận bừng bừng quát.

“Quân Mạc Tà, ngươi nên hiểu rõ ràng, yến tiệc hôm nay là do Nhị điện hạ tổ chức , người còn đang ngồi đây, chẳng lẽ ngươi muốn làm mất mặt Nhị điện hạ?” Thành Đức Thao trừng mắt nhìn hắn.

“ Thật là kỳ quái nha, ta muốn trị con kỹ nữ này thì liên quan gì tới mặt mũi của Nhị điện hạ?

Ý của Thành Đức Thao nhà ngươi là con nhỏ tiện nhân này dám trước mặt ta giả bộ thanh cao là do Nhị hoàng tử sai nó làm sao?” Quân Mạc Tà quay lại quát vào mặt.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32: Giết Gà, Chính Là Để Dọa Khỉ!

- Chớ có làm càn! Nguyệt Nhi cô nương chính là...

Thành Đức Thao nói tới đây đột nhiên thấy lạnh sống lưng, lập tức ngậm miệng.

- Chính là cái giống gì hả?

Quân Mạc Tà cười suồng sã, nhếch mép nói:

- Ả đã ở kỹ viện thì phải cho người sờ! Ngay cả sờ cũng không được nữa thì còn làm kỹ nữ làm quái gì? Bán nghệ không bán thân, đi gạt quỷ hả?! Lão tử hôm nay chính là muốn chơi ả cho sướng, thân ở thanh lâu mà trước mặt lão tử còn giả vờ là liệt nữ, ả muốn làm cái *** gì?!

- Thanh danh của con nhà thế gia đều bị những kẻ như ngươi làm bại hoại hết!

Thành Đức Thao cực kỳ khinh miệt nói.

- Quân Mạc Tà, ngươi làm cho ta chán ghét khinh bỉ đến cực điểm rồi!

Vào lúc này, Thành Đức Thao đột nhiên cảm thấy tự hào: trước giờ toàn là người khác nói mình làm mất mặt mũi con cháu thế gia, hôm nay so với Quân Mạc Tà thì ta đây ‘sáng ngời ngời’.

Thành Đức Phủng tay rung rung chỉ mặt hắn, hai mắt đỏ ngầu, ‘bặc’ một tiếng, tay đã đặt trên chui kiếm, ‘choang’ trường kiếm đã rút ra ba

tấc, hàn quang bắn ra bốn phía.

- Quân Mạc Tà!

Nhị hoàng tử tối sầm mặt, đứng lên.

- Ngươi say rồi, quay về phủ sớm đi.

- Ta đây rượu còn chưa uống được mấy ngụm, thì làm sao say?

Quân Mạc Tà vẫn bốp chát đáp lại, gân cổ lên cãi, không chịu thua.

- Ta đợi cái tên ẻo lả này rút kiếm chém ta thành hai đoạn.

- Ta nói ngươi uống say, chính là ngươi quá chén!

Nhị hoàng tử sắc giọng, rốt cuộc không nhịn được nữa.

Phương Bác Văn tức thời tiến lên phía trước, khẽ ấn lên tay Nhị hoàng tử.

Quân Mạc Tà liếc mắt nhìn lên, ánh mặt hai người va chạm trên không trung, trừng mắt nhìn nhau, sau cùng nhếch nhếch khóe miệng, cười mà như không cười, nói.

- Nếu Nhị hoàng tử đã nói Quân Mạc Tà ta say, thì hẳn là ta say rồi vậy. Ha ha, một giọt rượu cũng chưa liếm qua mà ta đã say rồi, ha ha ha… buồn cười thay, buồn cười thay!

Cười ‘ha ha’ hai tiếng, thuận tay quơ một cái, ly rượu ‘ba’ một tiếng rớt xuống bên cạnh Nguyệt Nhi cô nương. Âm thanh sắc bén làm cho mọi người đều quay qua, nhíu mày xem chuyện gì.

Quân Mạc Tà dùng ngón tay chỉ vào Nguyệt Nhi cô nương, hậm hực nói:

- Tiểu tiện nhân, hôm nay có Nhị điện hạ ở đây, nể mặt điện hạ, bổn thiếu gia tạm thời bỏ qua cho ngươi! Bất quá, ta bất cứ lúc nào cũng có

thể tìm ngươi thanh toán món nợ này! Hừ hừ.

Vừa nói vừa như vô ý dùng ngón tay mơn trớn khố quần mình, cực kì xấu xa!

Quay ngoắt người, cười gian ác đi đến gần Thành Đức Thao, chậm rãi giơ tay ra, tát hắn hai cái bạt tai. 'Ba ba' hai tiếng thật vang. Quân Mạc Tà cười mị mị nói:

- Ngươi có phải muốn giết ta lắm hay không? Chắc là muốn lắm? Ha ha ha, Thành Đức Thao, rút kiếm nửa đường không giết người được đâu. Ngươi, mai rày phải ngoan một chút nha, biết không hả?!

Quay đầu lại, cười haha một cách giả tạo, phẩy phẩy tay, lại giống như phủi phủi bụi, xoay người vểnh mông nghênh ngang đi.

Tại buổi tiệc của Hoàng tử, quậy tưng một hồi, đã chiếm tiện nghi của người ta lại còn đánh người. Hoàng tử ra mặt can thiệp, vẫn dám đương trường ra lời đe dọa báo thù, mạnh tay đánh diễn viên chính, lớn tiếng mắng Thành Đức Thao, nói lời nhục mạ, dùng từ ngữ thô bỉ. Quân Mạc Tà hôm nay có thể nói là kiêu ngạo tới cực điểm, quả nhiên không phụ 'tiếng lành đồn xa': Thiên Hương Đệ Nhất Hoàn Khố!

Đi xuống lầu, Quân Mạc Tà chui ngay vào kiệu. Làm người khác kinh ngạc chính là, bên trong kiệu không ngờ lại giấu hai hắc y nhân. Quân Mạc Tà thấp giọng nói gấp:

- Sau khi ta rời khỏi đây, các ngươi phải để ý cho kỹ bất kỳ động tĩnh gì của Nghê Thường Các. Sau khi Nhị hoàng tử rời đi, hai người các ngươi một người phụ trách coi chừng bồ câu đưa tin trên không, người kia chú ý những kẻ ra vào bên trong. Tuyệt đối không được phép xao nhãng!

Hai gã nhất tề gật đầu.

Cái kiệu lắc lư một chút, Quân đại công tử cho lệnh hồi phủ. Bữa nay ra ngoài, tuy không có thu hoạch cụ thể gì, nhưng cũng có thể nói là ‘chiến quả huy hoàng’, vừa cắn Nhị hoàng tử một phát, hả giận, vừa vũ nhục cái vị Nguyệt Nhi cô nương kia thiệt đã.

Tuyệt đối không uổng chuyến đi!

Quân Mạc Tà biết rõ Nguyệt Nhi cô nương tuy đang ngụ tạm tại Nghê Thường Các, nhưng quyết không phải là người đẹp thanh lâu gì sất, lại càng không phải là kỹ nữ, nhưng những lời Quân Mạc Tà nói ban nãy, chỉ sợ ngay cả kẻ tự nhận là làm gái lầu xanh cũng chịu không nổi, càng hà huống chi một huyền khí cao thủ giả trang? Càng không phải nói, kẻ giả trang lại là một hoàng hoa khuê nữ!

Bởi vậy Quân Mạc Tà có thể chắc mười mươi cái vị Nguyệt Nhi cô nương này nhất định sẽ có động tác nào đó. Quân Mạc Tà kỳ vọng chính là điểm này.

Một điểm lợi thế chính là, Quân Mạc Tà đã nghe lén được cuộc nói chuyện giữa Nguyệt Nhi cô nương và Lưu đại nhân, tự nhiên đã nhận ra thân phận của kẻ địch này. Nhưng Nguyệt Nhi lại không biết, Quân Mạc Tà đã ‘khóa cố định’ nàng rồi! Bởi thế mới phải chịu vũ nhục nhường ấy. Chỉ cần nàng ta vẫn còn là một người bằng xương bằng thịt chứ không phải một cục đá thì nhất định sẽ muốn báo thù!

Thu hoạch thứ ba chính là, mượn việc vũ nhục Nguyệt Nhi cô nương mà đã có thể chôn ngầm căn nguyên chia rẽ giữa Nguyệt Nhi cô nương và Nhị hoàng tử.

Nhị hoàng tử làm người hay lưỡng lự không quyết đoán, lại còn thiếu chí lớn, nghĩ thật điều này đúng là điểm mà Nguyệt Nhi cô nương thất vọng nhất về hắn. Nếu như ngay cả nữ nhân mà bản thân muốn đeo đuổi cũng không thể bảo hộ được thì còn làm đàn ông cái giống gì! Đặc biệt là gã đàn ông này rõ ràng có lực lượng để bảo hộ nàng nhưng lại không ra tay, càng khiến người ta chán ngán.

Nếu như Quân Mạc Tà cùng Nhị hoàng tử đổi chỗ thì nhất định sẽ rống lớn: “Đây là nữ nhân của ta!”, việc đầu tiên là xác định chủ quyền. Nhưng Nhị hoàng tử lại không dám, tối thiểu không có vỗ ngực giữa thanh thiên bạch nhật lên tiếng. Đây chính là điểm mà Quân Mạc Tà khinh thường hắn, phú quý vinh hoa, vương tước địa vị, có thật quan trọng đến thế không?

Thật ra thì, đây cũng chính là ‘điểm mù’ của ‘Quân đại sát thủ’, không phải nam nhân nào cũng vì hồng nhan mà nổi cơn thịnh nộ, cũng không phải ai cũng có thể không màng phú quý vinh hoa, tin tưởng thế giới này tuyệt đại đa số người đều khó thể không sợ thất thố! Đặc biệt là hoàng tử đang có hy vọng với ngôi cửu ngũ!

Nhắc tới những việc đã làm đối với vị Nguyệt Nhi cô nàng này, thì đúng là cũng có hơi quá phận đối với một cô gái, nhưng dù thế đi nữa, Quân Mạc Tà trong lòng không có chút xíu tội lỗi: đối với kẻ thù, dĩ nhiên không có chuyện gì không thể làm, ngươi đã dự định muốn diệt toàn gia ta, hết lần này đến lần khác đối phó ta, thì ta chửi ngươi hai ba câu cũng không được hả? Bổn thiếu gia rất là trong lòng không hề thấy xấu hổ đó! Haha…

Nguyệt Nhi cô nương ánh mắt dõi theo kiệu Quân Mạc Tà dần đi xa, thân hình yểu điệu không nhịn được mà run bần bật, hai con mắt đỏ quạch, vệt nước mắt vẫn còn, sát cơ trong mắt điên cuồng dâng lên, Nhị hoàng tử đi đến trước mặt nàng, còn chưa kịp nói gì, nàng đã ‘hứ’ một tiếng nặng nề quay ngoắt đầu.

Nhị hoàng tử đứng tại chỗ như trời trồng, cánh tay vẫn giữ tư thế đang vương ra, thần sắc trên mặt thay đổi liên tục!

Không ai ngờ được, vốn ban đầu mời Quân Mạc Tà dự yến bởi do có ý định kéo bè cánh, nhưng Quân Mạc Tà không ngờ lại kiêu ngạo đến mức này! Không ngờ đường đường là hoàng tử mà hắn cũng không nể mặt!

Quân Mặc Tà nghênh ngang rời đi lúc nãy, hoàn toàn phụ lòng Nhị hoàng tử, còn hoàn toàn không nể nang gì, tương đương với việc công khai quyết định không hợp tác! Điều này tương đương với cho Nhị hoàng tử một bạt tai!

Nhị hoàng tử từ lúc sinh ra đến giờ chưa bao giờ bị người khác làm cho mất mặt như vậy! Trong lòng đã hận Quân Mạc Tà không kể sao cho xiết! Hắn cứ đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích, tất cả những kẻ khác cũng đều im thin thít.

Rất lâu, rất lâu, thấy trời đã tối rồi, Nhị hoàng tử cuối cùng giận dữ phất tay áo, thấp giọng nói:

- Đi thôi.

Thành Đức Thao nịnh nọt bò lại gần, nói:

- Điện hạ, tên Quân Mạc Tà này hôm nay vô lễ như vậy, có cần thuộc hạ phái vài ba người đi ‘dạy dỗ’ hắn? Để điện hạ hả giận, có nên lấy mạng hắn

- Ngươi là heo hả?

Nhị hoàng tử lập tức quay đầu, hai tai đỏ như máu:

- Hắn vốn đã biết chắc là ta không thể đụng tới hắn, nên hôm nay mới dám ra vẻ như vậy, mà ta cũng thực sự không dám đụng tới hắn! Nếu không, tên Quân Mạc Tà kia có bao nhiêu cái gan mà dám chống đối với ta? Hôm nay xé áo bỏ đi, ngày mai liền đi kêu “tam thích sát”? Bộ óc ngươi chứa bã đậu hũ hả? Đừng nói ngươi có năng lực đụng tới hắn hay không, ngay lúc này, chỉ sợ là Quân Mạc Tà trượt chân giữa đường thì chúng ta cũng bị tình nghi nhất! Mới lúc trước Quân Chiến Thiên nổi trận một cái là huyết tẩy kinh thành, đã tỏ thái độ rõ ràng, lẽ nào ngươi muốn cái lão già dịch đó huyết tẩy Vương phủ của ta mới vui hả? Ngươi còn hiềm ta còn chưa đủ bực phiền sao?”

Vỗ mông ngựa lại thành vỗ móng ngựa, bị đá rồi. Thành Đức Thao ấp úng “a a” hai tiếng, rụt đầu rời đi, không dám ho he gì nữa. Trong lòng lại thầm mắng: “Ngươi đường đường là một hoàng tử, bị thần tử của mình mắng san sát con rùa rụt đầu, lại còn không dám kiếm người ta hả giận, lại còn giận cá chém thớt ta đây là sao hả?”

- Đây nhất định là tin tức của Quân Chiến Thiên.

Phương Bác Văn vuốt chòm râu, thong thả nói.

- Hành vi của Quân Mạc Tà hôm nay rõ ràng là địch ý, cũng là nói, trước mắt, hắn đã chuẩn bị quyết liệt với điện hạ rồi.

- Hả? Lời này dựa vào đâu?

Nhị hoàng tử trầm tư rồi mới hỏi.

- Quân gia trước giờ không thích tham gia quốc gia chính sự, chỉ để ý đến quân đội. Đối với ba vị điện hạ ai cũng không gần không xa, khoanh tay đứng nhìn từ xa, tỏ rõ thái độ tuyệt đối không nhúng vào vũng bùn này, chính là đối sách đóng cửa an thân. Nhưng mấy ngày trước Quân Chiến Thiên nổi giận họp binh trong kinh thành, huyết tẩy phủ đệ đại thần; biểu hiện ra lực lượng cực kỳ cường hãn của Quân gia! Chỗ lực lượng này, không khách khí mà nói, ba vị điện hạ bất luận là ai nắm được cỗ lực lượng này, thì có thể lập tức đánh bại hai người kia, một mình chiếm giang sơn. Chúng ta đã có thể thấy được điểm này, hai người kia nhất định cũng thấy được.

Bởi vậy bay giờ điện hạ huynh đệ ba người chắc hẳn ai cũng có chủ ý với cỗ lực lượng này, nhưng Quân Chiến Thiên lại không nguyện ý đem con át chủ bài đại vào tay bất cứ một ai, càng không có ý định tham dự vào, dẫu hắn bạo lộ thực lực của Quân gia, thà là bị vướng phải nghi kỵ, nhưng cũng không chịu tham dự. Dưới tình huống này, muốn bảo trì thực lực lại còn thoát thân khỏi vũng bùn này, chỉ có một biện pháp.

Nhị hoàng tử từ từ hiểu ra:

- Quyết liệt với ta?

- Không! Phải nói là quyết tâm chia rõ giới tuyến với cả ba vị hoàng tử! Sau khi bạo lộ thực lực tuyệt đối cường đại như thế, cũng chỉ có thể như vậy mới khiện bệ hạ an tâm. Tối thiểu, trước khi Quân Chiến Thiên từ trần, giữ cho Quân gia khỏi suy xụp.

- Như vậy cũng chính là nói, ba vị điện hạ mời Quân Mạc Tà đến hôm nay, vô luận Quân Mạc Tà đi dự hội của ai, đều sẽ giận dữ mà dứt áo đi về. mà điện hạ ngài đây bất quá chỉ là so với hai vị điện hạ kia hơi yếu thế hơn một chút thôi, vừa khéo là Quân Mạc Tà liền chọn đến chỗ này của chúng ta…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33: Sao Chổi Trong Truyền Thuyết

"Nhưng như vậy sẽ khiến hai vị hoang tử còn lại cố kỵ không dám làm lại như chúng ta nữa, khiến Quân gia có được một thời gian yên tĩnh. Theo lão phu thấy kế này nhất định là của Quân Chiến Thiên. Bất quá cứ như vậy lại xuất hiện một vấn đề đau đầu, thật sự làm cho người ta cực kì khó chịu." Phương Bác Văn cau mày thở dài.

"Thỉnh tiên sinh soi sáng."

Nhị hoàng tử tựa hồ đã đoán được ý hắn muốn nói gì, sắc mặt càng thêm âm trầm.

"Điện hạ tự mình cũng mới vừa nói qua chuyện này ." Phương Bác Văn than nhẹ một tiếng, nói: "Kể từ lúc đó tất cả mọi người đều biết điện hạ cùng Quân Mạc Tà gây ra bất hòa, hơn nữa hắn lại ở trước mặt mọi người ngang tàng hống hách, không để cho điện hạ chút mặt mũi, nếu là trong khoảng thời gian này Quân Mạc Tà bị thương một điểm, có lẽ người bị hoàng nghi lớn nhất không thể nghi ngờ là điện hạ. Mà ta tin tưởng đại điện hạ cùng tam điện hạ đều sẽ không bỏ qua cơ hội hạ bệ ngài."

"Nói vậy là có ý gì?" Nhị hoàng tử nhất thời giận dữ nói tiếp: "Chẳng lẽ ngày hôm nay ta bị hắn vũ nhục chưa đủ, bây giờ lại phải phái người đi bảo vệ hắn?"

"Cái này phải tự điện hạ lựa chọn rồi, nếu như điện hạ không sợ Quân Chiến Thiên lão già điên đó, tự nhiên chuyện này không cần để ý tới." Phương Bác Văn chậm rãi nói.

Nhị Yến Tử không còn lời gì để nói.

Nếu nói không sợ? Đó là giả, ngay mấy ngày trước hơn nghìn đầu người cùng rơi xuống đất, Quân Chiến Thiên giận dữ thanh lý hơn 1/3 qua viên triều đình. Như vậy vạn nhất để cho lão nóng lên vậy vương phủ cũng tiêu rồi.

"Vô liêm sỉ! Vương bát đản!" Nhị hoàng tử tung một cước đá bay một viên đá trước mặt ra xa, tựa hồ như coi cục đá này là Quân Mạc Tà vậy.

"Không ngờ bữa rượu ngày hôm nay lại gây ra phiền phức như vậy!" Nhị hoàng tử bi phẫn không kìm được than thở, quả nhiên tự rước nhục vào thân. Quân Mạc Tà này quả nhiên đúng là sao chổi trong truyền thuyết! [Xui xẻo] Dính vào sẽ không may a, tựa như chính mình, mặt mũi coi như mất hết, cái gì cũng không còn, hơn nữa cũng bởi vì Quân Mạc Tà đắc tội với Nguyệt nhi, cho nên tất cả thực sự là tự mình làm khổ mình a!

Trên mái Nghê Thường các, một thân ảnh nhỏ bé nhìn theo đám người nhị hoàng tử rời đi, khóe miệng nhếch lên lạnh lùng lẩm bẩm: "Dưới tình huống như vậy ngươi cư nhiên vẫn còn cố kỵ cái gì mà không ra mặt. Ta bị Quân Mạc Tà làm cho nhục nhã, ngươi lại chỉ nói một câu nhẹ nhàng đã bỏ qua cho hắn. Nói rõ ra là sợ ta làm ảnh hưởng tới thanh danh của ngươi, đã như vậy lúc trước ngươi còn trêu chọc ta làm chi? Định để ta làm một người phụ nữ không danh không phận ẩn dật cả đời của ngươi sao?" Trong mắt nhân ảnh này bắn ra lãnh mang, Nguyệt nhi cô nương cắn răng nói tiếp: "Ngươi đã kiêng kỵ thế lực của Quân Chiến Thiên không dám ra tay, vậy chẳng lẽ ta không biến xuất thủ sao? Quân Mạc Tà! Hôm nay bị nhục nhã như vậy, ta nhất định sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn!"

Màn đêm dần dần buông xuống, Nguyệt nhi cô nương nhẹ buông tay một con bồ câu đưa tin bay vút lên trên không trung.

Xa xa trong bóng tối, một bóng đen im ắng nhanh như tia chớp bay ra, lộn mấy vòng đột nhiên "Xoát" Một tiếng phóng lên đỉnh lầu. Một chiếc lưới lớn đen tuyền hầu như lẫn trong bóng đêm được tung ra, trong chớp mắt chụp lấy con chim bồ câu kia.

Hắc y nhân khom người xuống, cấp tốc xoay người bay vút lên ẩn vào trong bóng tối.

Đêm khuya trong Nhị Yếu Tử phủ.

Đồng dạng cũng có bồ câu hắc sắc giương cánh bay lẫn trong bầu trời đêm, chớp mắt đã biến mất. Thành Đức Thao đứng ở trước cửa sổ, vẻ mặt âm hiểm, cười nói: "Quân Mạc Tà, mặc kệ ngươi là hậu nhân gì của Quân gia thế nhưng hôm nay người dám vũ nhục ta, vậy thì đừng mong sống được qua ngày hôm nay, giết ngươi, mọi người cũng chỉ nghĩ đó là do ba vị hoàng tử hạ thủ, cũng chẳng ai lại đi hoài nghi ta! Huống chi người xuất thủ cũng không phải là Thành gia ta, hắc hắc hắc."

Trí giả suy nghĩ nghìn điều tất sẽ có một điều sai, huống hồ Quân đại thiếu gia chỉ là một vị tiểu sát thủ chi vương cũng không phải là trí giả.

Quân Mạc Tà thủy chung cũng tính sai một việc, hắn thật sự không ngờ tới, thiếu chủ Thành gia có thể ở bên cạnh nhị hoàng tử cũng có điểm không tồi, gia thế cũng coi như là hiển hách, huống hồ hắn lại là một kẻ có khí độ hẹp hòi!

Tất cả mọi chuyện hợp lại khiến sự việc pháp triển theo một chiều hướng khác!

Quân Mạc Tà ngồi ở bên trong kiệu lắc trái lắc phải. Hắn rất phiền muộn, đối với một kẻ có thói quen dùng chân để đi lại, bây giờ lại ngồi trong một chiếc kiệu cao cấp loại này khiến hắn không được thoải mái.

Ngồi kiệu mà nói đối với một vị vua sát thủ như hắn mà nói quả thực không tốt. Lúc lên lúc xuống, ngã trái nghiêng phải quả thực đã làm khó cho đám người cổ đại rồi, thế nhưng ngồi trên một cỗ kiệu lại là đặc

trưng cho thân phận của người này! Tựa hồ hết thảy quan văn, bất luận là trung thần hay gian thần, thanh đạm hay xa hoa mỗi khi ra ngoài hầu như đều dùng tới kiệu, thứ này dường như được coi như là thỏa mãn một chút hư danh vậy! Ta kháo, vạn nhất nếu Quân đại thiếu gia bị bệnh tim hay là cao huyết áp vậy ngồi kiệu đúng bằng với việc được đưa thẳng tới Diêm La điện làm khách rồi.

Hắn cố nén lại thầm cầu nguyện có thể mau chóng trở lại Quân phủ, thế nhưng tốc độ của cỗ kiệu này thật đúng là chậm như rùa lại còn lắc lư cả buổi, vậy mà vẫn chưa tới, Quân đại thiểu gia rốt cục nhịn không được phải hạ lệnh dừng kiệu lại để hít thở không khí trong lành, đột nhiên "vút" Một tiếng, một vật gì đó màu trắng bay vút vào trong cỗ kiệu, hưng phấn mà kêu ô ô ô, cái đầu nhỏ mềm mại rúc lên ngực hắn, Quân Mạc Tà tay mắt lanh lẹ nhấc tay lên nắm lấy cái cổ nó xách lên để trước mặt mình, vừa nhìn liền biết đây không phải là ấu tế "Cao giai huyền thú" Thiết Dực Báo của Độc Cô Tiểu Nghệ sao?

Nhìn thân thể nho nhỏ trên tay, Quân Mạc Tà có chút không nói lên lời. Hoa văn trên người nó sao đã biến thành trưởng thành rồi vậy, tốc độ phát triển thật là nhanh nha! Lúc trước thật quá coi nhẹ con vật nho nhỏ này rồi, quả nhiên không hổ là cao giai huyền thú!

Báo nhỏ bị hắn xách gáy nhấc lên, nhất thời tứ chi vô pháp nhúc nhích, trong miệng ô ô kêu, một đôi con mắt to long lanh nghi hoặc nhìn Quân Mạc Tà, dường như có ý nói hoàn toàn không hiểu tên nhân loài này vì sao mỗi lần gặp nó lại thô lỗ như vậy?

Vừa thấy nó, trong nháy mắt Quân Mạc Tà liên tưởng đến Độc Cô Tiểu Nghệ phỏng chừng ở ngay phụ cận cách đây không xa, bằng không tiểu gia hỏa này sao có thể ngửi thấy mùi của mình mà chạy tới đây?

Vươn đầu ngón tay ra chấm nhè nhẹ lên cái mũi nhỏ bé mềm mại của báo nhỏ, Quân Mạc Tà hung ác búng nhẹ vài cái, nhỏ giọng nói: "Ta van ngài a, ngài không phải là muốn theo ta đó chứ, nếu như ngài theo ta nữa, chủ nhân hung thần của ngài sẽ tìm đến ta gây phiền phức đó, sau

đó cả nhà nàng sẽ tìm đến ta gây phiền, hiểu không? Xin mời ngài đi cho, ta van ngài đó!" Vốn hắn định hù dọa đuổi báo nhỏ đi, thế nhưng không biết tại sao giọng nói lại biến thành năn nỉ?

Báo nhỏ tuy là cao giai huyền thú thế nhưng lại không quá thông minh, đối với lời nói của Quân Mạc Tà nó không lý giải được, cảm thấy trong lời nói của hắn rất hỗn loạn, nó lúc lắc đầu nhìn Quân đại thiểu gia, rồi khẽ uốn lưng một cái thoát khỏi bàn tay của Quân Mạc Tà. Vui mừng kêu ô ô hai tiếng, Quân đại thiểu gia vừa nhìn liền mừng thầm, cuối cùng mày cũng chịu đi rồi hả?

Không ngờ tiểu gia hỏa này lại vù một tiếng chui vào trong ngực hắn tham lam hít hà từng ngụm từng ngụm khí tức trên người hắn, cái đầu nhỏ còn dùng sức dũi dũi, rồi gối lên lồng ngực của hắn, cái miệng nhỏ nhắn béo mập hồng nhuận mở ra, khẽ ngáp một cái, đôi mắt đẹp chậm rãi khép lại, cư nhiên đã ngủ rồi...

..

Nguyên lai không phải nó có ý định bỏ đi mà là ở trên tay không có thoải mái bằng ở trên ngực. Lời này nói như thế nào đây, lão tử là một đại nam nhân, ngực có cái gì thoải mái mà gối đầu! Lại phiền chết ta rồi!

"Tiểu Bạch Bạch. Ngươi đi nơi nào rồi Tiểu Bạch Bạch? Tiểu Bạch Bạch." Ánh nắng cuối cùng của ban ngày đã buông xuống, từ trong không khí truyền đến một thanh âm thanh thúy đầy vẻ lo lắng, lại có vẻ như muốn khóc. Độc Cô Tiểu Nghệ luôn đem tiểu gia hỏa này coi như bảo bối, hôm nay tự nhiên không thấy nó đâu, tự nhiên là tâm thần đại loạn rồi.

Quân Mạc Tà thở dài, cái gì gọi là duyên phận, đây không phải là duyên phận trong truyền thuyết sao, chỉ bất quá lại là nghiệt duyên mới đau, cho dù là không gặp được người, nhưng gặp con báo nhỏ này cũng giống như vậy a.

Một thanh âm lạnh lùng từ đằng trước cỗ kiệu vang lên: "Người ở bên trong, mời đi ra cho." Trong thanh âm lạnh lùng nhàn nhạt này còn mang theo một cỗ cô độc chán ghét nhân thế, chính là thanh âm của Dạ Cô Hàn.

Với thị lực của một cao thủ thiên huyền như lão, tự nhiên vẫn nhìn ra được tốc độ như thiểm điện của báo nhỏ chạy vào trong cỗ kiệu của Quân Mạc Tà, tuy rằng không biết vì sao con thú nhỏ này hành động như vậy, thế nhưng nó đã chạy vào cỗ kiệu là chính xác không thể nghi ngờ.

Một lát sau thanh âm lười biếng của Quân Mạc Tà bất đắc dĩ truyền ra: "Ta nói nha, ở Thiên Hương thành này có tới mấy trăm vạn người, vì sao bản thiếu gia mỗi lần ra ngoài đều gặp các ngươi vậy? Đến tột cùng chúng ta là có duyên hay là oan gia ngõ hẹp đây?"

Hắn vừa nói xong, nhất thời bên ngoài có hai thanh âm đồng thời vang lên: "Quân Mạc Tà!"

Hai người tuy rằng đồng thời lên tiếng, thế nhưng trong thanh âm lại rất khác biệt.

Trong thanh âm của Dạ Cô Hàn tràn ngập sự khinh bỉ và phẫn nộ, về phần thanh âm của Độc Cô Tiểu Nghệ lại tràn ngập ý vui mừng. Nguyên lai Độc Cô Tiểu Nghệ lúc trước bị kích động cho nên theo sát Linh Mộng công chúa vào trong hoàng cung. Qua vài ngày thủy chung không thấy người nhà đến đón, nên biết Tiểu Nghệ chính là tiểu thư được sủng ái nhất của Độc Cô gia, liên tiếp mấy ngày không có động tĩnh gì khiến nàng có chút bất ngờ, liền hướng tới Linh Mộng công chúa chào từ biệt, muốn về nhà một chuyến, Linh Mộng tất nhiên là dùng trăm phương nghìn kế muốn giữ nàng lại, Tiểu Nghệ tuy rằng hồn nhiên thế nhưng cũng là một nữ tử thông minh, tự nhiên cảm thấy trong chuyện này có điểm không thích hợp.

Nhiều lần hỏi thăm nàng mới biết gia tộc của mình vì mà tới Quân gia náo loạn một trận, nhất thời tính tình nóng nảy như nàng nhịn không được, không để ý tới trời đã tối, nàng liền kịch liệt muốn xuất cung về

nhà. Linh Mộng công chúa không có cách nào khác vì để bảo vệ nàng cho nên mới cầu đến Dạ Cô Hàn suất đội hộ tống Độc Cô Tiểu Nghệ về nhà.

Nào biết kiệu vừa mới đi tới đây, Tiểu Bạch Bạch ở trong lòng Độc Cô Tiểu Nghệ đột nhiên "xoạt" một tiếng chạy ra, dùng cái mũi nhỏ bé đáng hơi chung quanh, sau đó nhanh như chớp nhảy ra khỏi cỗ kiệu biến mất không còn cái bóng, Độc Cô Tiểu Nghệ rất sốt ruột, yêu cầu người hạ kiệu tìm kiếm.

Vừa nghe được thanh âm của Quân Mạc Tà nhất thời nàng liền hiểu ra, nguyên lai là hắn, thảo nào Tiểu Bạch Bạch lại có phản ứng dữ dội như vậy.

Nàng nhớ lần trước Tiểu Bạch Bạch cũng rất thích hắn. Hiện tại xuất hiện tình huông như vậy cũng không có gì là lạ cả.

Quân Mạc Tà vẻ mặt bất đắc dĩ ôm tiểu tử kia xuống kiệu. Độc Cô Tiểu Nghệ vừa thấy mặt hắn, liền nghĩ tới khoảng thời gian hai nhà xung đột nháo loạn, cư nhiên không tránh khỏi có chút xấu hổ không biết nói gì.

Thấy Tiểu Bạch Bạch an an ổn ổn nằm ở trong lòng ngực của hắn, cư nhiên không thèm liếc mắt nhìn một cái tới chủ nhân, phảng phất như nằm ở trong lòng của Quân đại thiểu gia mới là chỗ thoải mái nhất trên đời này vậy, nàng tự nhiên không khỏi có chút ghen ghét, thế nhưng thấy bộ dạng có chút mệt mỏi rã rời của Quân Mạc Tà, trong lòng nàng lại có chút cảm giác thương xót.

Trong lúc nhất thời trong lòng nàng dâng lên rất nhiều cảm xúc lẫn lộn đan xen, tự nhiên không biết nói gì cho phải, đối với một người dám nói dám làm, chuyên môn ăn chơi trác táng rồi gây phiền phức như Độc Cô Tiểu Nghệ mà nói, đây thật sự là một chuyện hiếm thấy.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 34: Sự Thay Đổi Của Trái Tim Nữ Nhi

"Ách, ha ha hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, Độc Cô tiểu thư chúng ta thật đúng là có duyên nha, lại gặp nhau rồi." Quân Mạc Tà hắc hắc cười cười thuận miệng phun ra một tràng. Ngữ khí cùng thần tình giống như thủa ban đầu khi ở Thiên Kim Đường môn vậy.

Nhưng bản thân Quân đại thiếu gia lại trăm triệu lần không nghĩ tới một câu nói kia tuy rằng đối với mình không có ý nghĩa gì mấy thế nhưng khí lọt vào lỗ tai của Độc Cô Tiểu Nghệ không thể nghi ngờ đó là một câu chứa đầy ý tứ hàm xúc.

Có duyên sao? Hắn nói cùng mình có duyên gặp gỡ nha! Aì, thật sự có duyên thì sao chứ! Mỗi ngày ngay cả một lần gặp nhau cũng không được thì hữu duyên cũng đâu có tác dụng gì? Hai đại gia tộc cuối cùng vẫn cứ phản đối a!

Độc Cô Tiểu Nghệ khi nghe được lời nói của Quân Mạc Tà rất chi là mừng rỡ, thế nhưng trong nháy mắt lại biến thành một bộ dạnh u oán thầm nghĩ: thật giống như hôm nay nếu không phải có Tiểu Bạch Bạch, mình chẳng phải không gặp được hắn sao? Chẳng phải là vô duyên đối diện bất tương phùng sao?

Độc Cô Tiểu Nghệ không phải không biết thái độ làm người của hai lão yêu quái, chân chính nàng mới mười sáu tuổi cùng tuổi với Mạc Tà, năm nay nàng cũng đã hiểu biết không ít rồi, chỉ có điều lão đầu vẫn luôn coi nàng là một bông hoa nhỏ cần được chăm sóc.

Ở độ tuổi của nàng trong bối cảnh thời đại này vẫn vô pháp lý giải thế nào gọi là tình yêu gì gì đó, chỉ là nghe nói trước đây Quân Mạc Tà là một kẻ ăn chơi trác táng không triển vọng làm nhiều việc ác, trong lòng rất chán ghét, nhất định hi vọng có một ngày gặp mặt khiển trách hắn một phen mà thôi.

Thế nhưng lần kia tại bên ngoài Thiên Kim Đường môn nàng gặp Quân Mạc Tà, lại có cảm giác bất đồng. Tuy rằng hắn là một tên ăn chơi đàn điếm, ăn nói ngọt xớt, nhưng cư xử rất có chừng mực, hơn nữa so với lúc trước đây Quân Mạc Tà phảng phất như biến thành một người khác.

Lần đó gặp gỡ Quân Mạc Tà khiến cho Độc Cô Tiểu Nghệ nổi lên lòng hiếu kì, hơn nữa Quân Mạc Tà lại giở thủ đoạn giả lợn ăn thịt cọp trêu đùa mấy tên ăn chơi trác táng, khiến cho Độc Cô Tiểu Nghệ cảm thấy rất thống khoái. Cho đến sau này tại Thần Binh Phổ gặp lại Quân Mạc Tà, lại thấy một bộ mặt xấu xa khác của hắn, trong lòng lại dâng lên cảm giác chán ghét, thế nhưng sau này mới biết, nguyên lai là mình hiểu lầm hắn rồi!

Cứ từng chữ "Lại" một trôi qua nhất thời khiến trái tim của Độc Cô Tiểu Nghệ xuất hiện một cảm giác hết sức vi diệu: Mình đã hiểu lầm hắn rất nhiều năm rồi, bao nhiêu năm qua vẫn luôn khi dễ hắn. Thế nhưng hắn không một lần nào giải thích qua, hơn nữa mỗi lần gặp là mình lại khi dễ hắn, nếu như bản lĩnh của hắn kém thì còn có thể nói, nhưng đằng này rõ ràng là hắn rất thông minh, không nghĩ tới lúc này mình lại hiểu lầm hắn một lần nữa.

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Độc Cô Tiểu Nghệ càng thêm rối bời, tuy rằng lúc trước Quân Mạc Tà đùa giỡn dùng thủ đoạn đoạt thiên ngoại Vẫn Thạch từ trong tay mình, tuy rằng trong lòng rất là không cam lòng, thế nhưng nghĩ lại, cũng là bởi vì Vẫn Thạch rất quan trọng, cho nên hắn mới lừa gạt mình, điều đó có lẽ khiến hắn lộ ra chân diện mục là một người túc trí đa mưu chăng? Vì sao diện mục của người này lại khó nhận ra như vậy? Tại sao phải nỗ lực ẩn dấu thực lực của mình!

Những điều này tự nhiên là được Tiểu Nghệ tổng kết lại, nói đến lúc đó tiểu cô nương luôn luôn tâm cao khí ngạo bị lừa gạt, lại là một người lúc trước bị mình khi dễ không biết bao nhiêu lần giờ lại khi dễ lại, nguyên nhân chính là mình không có mắt bị hắn giả lợn ăn thịt cọp. Khó tránh khỏi trong lòng có điểm khó chịu, nhiều năm như vậy mình vẫn hiểu lầm hắn, vẫn luôn khi dễ hắn, thảo nào hắn đều không quan tâm, vừa nghĩ như thế trong lòng nàng nhất thời lại cảm thấy có lỗi, về đến nhà liền khóc lớn một hồi.

Vừa khóc vừa hồi tưởng lại chuyện bản thân trải qua những năm gần đây. Hồi tưởng lại tình cảnh Quân gia mấy năm nay lâm vào cảnh khó khăn, lại càng nghĩ những năm gần đây Quân Mạc Tà thật sự là sống không dễ dàng gì, trong lòng nàng mơ hồ có chút đau đớn.

Về phần cha mình nàng nói bị Quân Mạc Tà khi dễ, đơn giản cũng là tính tình của tiểu cô nương bị ủy khuất muốn tìm chỗ làm nũng mà thôi.

Nào biết vừa nói ra lại nhận được tin Quân Mạc Tà sinh tử không rõ, nhất thời trái tim giống như bị một chiếc búa tạ đập mạnh, nhiều năm như vậy hiểu lầm hắn còn chưa kịp nói một tiếng xin lỗi bồi thường hắn một chút, chẳng lẽ cứ thế mà chết hay sao? Nghĩ tới đây Độc Cô Tiểu Nghệ liền mắc phải chứng tâm bệnh tự trách của tiểu hài tử ngày nào cũng có tâm sự, nàng cũng không giỏi che giấu, đến bữa ăn cũng không thấy ngon. Nhiều ngày trôi qua trong lòng vẫn tự hỏi vấn đề này, từ từ đem vị trí của Quân Mạc Tà trong lòng mình đề cao lên.

Vì chuyện này Độc Cô Tiểu Nghệ đã từng hỏi gia gia tìm hiểu tin tức của Quân gia, khi biết được Quân gia đang gặp bão táp, trong lòng Độc Cô Tiểu Nghệ tự nhiên vì Quân Mạc Tà chơi bời lên lổng mà tìm một lý do biện hộ cho hắn: nguyên lai Quân gia hiện tại lâm vào nguy hiểm như vậy, Quân Mạc Tà hắn là vì gia tộc mà không tiếc tự làm hoen ố thanh danh, tự chịu nhục, thực sự là làm khó hắn rồi, hắn cũng không lớn hơn ta bao nhiêu thế nhưng đã hiểu biết như vậy, thảo nào trước sau vài lần gặp hắn lại thấy khác nhau lớn như vậy, đúng là một nam tử cao cả vì gia tộc mà không tiếc hi sinh bản thân.

Nàng còn biết được Quân Mạc Tà cư nhiên là vì cứu công chúa mà bị thương [tiểu cô nương trực tiếp hỏi chuyện cứu công chúa, sau đó trong lòng liền coi hắn là "Dũng cảm cứu công chúa"] dẫn đến việc sinh tử không biết khiến nàng lại cảm thấy hắn là một người đầy lòng hiệp nghĩa!

Vì chuyện Quân Mạc Tà nhanh chóng chuyển biến, tại trong lòng Độc Cô Tiểu Nghệ từ cực phẩm phá gia chi tử biến thành một niên thiếu công tử có có trách nhiệm lại còn giàu lòng nghĩa hiệp nữa. Chuyển biến như vậy có thể nói là long trời lở đất, biển cả dậy sóng!

Tâm tư của thiếu nữ xem ai có hảo cảm liền tự nhiên đem mọi chuyện của người đó đều là cao thượng, vĩ đại, hiệp nghĩa. Vì vậy trong lòng Độc Cô Tiểu Nghệ vì Quân Mạc Tà mà lo lắng, vì chuyển biến của Quân Mạc Tà mà nàng tình nguyện bỏ qua mọi chuyện trước đây của hắn.

Càng về sau ngẫu nhiên tại Thịnh Bảo Đường đột nhiên nghe thấy thanh âm của Quân Mạc Tà, cái loại vui mừng phát ra từ con tim thật không lời nào có thể lý giải được, thật giống như mất đi một vật rất chân quý sau một thời gian dài đột nhiên tìm lại được, sau đó sủng vật của bản thân là Tiểu Bạch Bạch cư nhiên lại thích ở gần Quân Mạc Tà điều này càng khiến tiểu cô nương cao hứng, phải biết rằng vật nhỏ này trừ mình ra cho dù ai nó cũng không thèm liếc mắt, nhưng lúc đó nó lại hư hỏng thân cận hắn, điều này nói lên cái gì?

Vốn thẳng đến lúc này Độc Cô Tiểu Nghệ vẫn như cũ không làm rõ được cảm giác của bản thân rốt cuộc đối với tên Quân phôi nhân này là như thế nào, nhưng kế tiếp phụ thân, ca ca vì mình đi tìm Quân Mạc Tà gây phiền phức, nàng mới lý giải được nguyên nhân hậu quả, trong đầu Độc Cô Tiểu Nghệ mới lần đầu tiên mới chính thức tự hỏi lòng mình: chẳng lẽ ta thật sự coi trọng người xấu kia sao? Ta thực sự coi trọng hắn rồi sao? Nguyên lai coi trọng một người cảm giác là như thế sao?

Loại cảm giác này, thực sự thực sự... Rất kỳ diệu.

Vì vậy trong mấy ngày này tuy rằng nàng rất tức giận vì việc gia tộc và tỷ muội tốt nhất tùy tiện can thiệp vào chuyện của mình, thế nhưng không thể phủ nhận, trong phương tâm bản thân vẫn còn rất sợ hãi, lại có cảm giác nhàn nhạt thấp thỏm, cùng với một chút ngượng ngùng, tuy rằng không thấy mặt, nhưng càng về sau lại càng nghĩ nhiều đến Quân Mạc Tà, nàng liền suy nghĩ lại, cảm thấy bản thân sợ là đã thực sự coi trọng hắn rồi, chỉ nghĩ như vậy thôi đã khiến trái tim nàng bình bịch mà đập, sắc mặt trở nên đỏ ửng, rất chờ mong sau này sẽ được gặp hắn...

Thiếu nữ ôm ấp tình cảm thế nhưng lại cảm giác không thể nắm được, như thơ như mộng, lại có một chút huyễn tưởng, Độc Cô tiểu thư xuất thân cao quý, kiêu căng ngạo mạn thế nhưng về phương diện này so với nữ nhi nông gia cũng chẳng khác nhau là mấy.

Có thể nói đoạn tình cảm không sao nói rõ được này dưới nhiều loại áp lực cùng sự can thiệp lại càng được bộc lộ rõ hơn.

Nếu như là Linh Mộng công chúa trước đây không đoán lung tung...

Nếu như là Độc Cô thế gia già trẻ không đi tới Quân gia làm ầm ĩ, mà đem chuyện này từng bước xử lý nhẹ nhành...

Như vậy Quân Mạc Tà tối đa ở trong lòng Độc Cô Tiểu Nghệ cũng chỉ là một người bạn tốt để chơi đùa mà thôi, là một người bạn hiểu chuyện, cũng rất tin cậy. Cũng chỉ có thế mà thôi! Sau này khi tuổi tác lớn dần lên hai người cũng chỉ coi nhau như khách qua đường, coi đây như là một đoạn hồi ức mà thôi!

Thế nhưng nhiều phương diện trộn lẫn với nhau nhât thời khiến Độc Cô Tiểu Nghệ càng ngày càng không thoát ra được, càng nghĩ càng cảm thấy Quân Mạc Tà dị thường hiếm có, trái lại như mua dây buộc mình hãm vào trong lưới tình...

Lúc này vừa nghe thấy thanh âm của Quân Mạc Tà, trái tim của Độc Cô Tiểu Nghệ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng cố gắng làm như tự nhiên không có chuyện gì, thế nhưng cho đến khi nhìn thấy Quân Mạc

Tà xuất hiện ở trước mặt mình, Độc Cô Tiểu Nghệ cũng không biết mình nên làm như thế nào nữa, khuôn mặt như bị thiêu đốt, thoáng cái trong đầu xuất hiện một ý niệm như muốn xoay người bỏ chạy, lại nghĩ thật sự có duyên sao? Ai nha nha... Mắc cở chết người đi! Độc Cô Tiểu Nghệ thoáng cái bưng kín mặt cười đang nóng bừng lên.

"Tiểu tặc Quân gia kia, quả nhiên là có thủ đoạn, khiến Dạ mỗ được mở rộng tầm mắt, Để chiếm được trái tim của Độc Cô tiểu thư, ngươi thật đúng là không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào." Dạ Cô Hàn lạnh lùng nhìn hắn. Tuy rằng không biết Quân Mạc Tà sử dụng thủ đoạn gì mà khiến ấu tể Thiết Dực Báo của Độc Cô Tiểu Nghệ thân cận với hắn như vậy, thế nhưng không thể phủ nhận, mình đã nhận lệnh bảo vệ Độc Cô Tiểu Nghệ dù cho có phải giết bất cứ kẻ nào cản trở cũng không từ!

Độc Cô Tiểu Nghệ đối với Tiểu Bạch Bạch rất sủng ái, có thể nói là rõ như ban ngày, mà hôm nay Tiểu Bạch Bạch lại thân cận đến tận đây tìm Quân Mạc Tà, không thể nghi ngờ khiến Độc Cô Tiểu Nghệ tùy thời sẽ bị Quân Mạc Tà uy hiếp, điều này thật sự là chuyện quá nguy hiểm mà!

Cao giai huyền thú ngoại trừ đối với chủ nhân của mình ra, tuyệt đối sẽ không đơn giản có bất cứ cảm tình nào đối với người khác, Dạ Cô Hàn tuy rằng không rõ huyền cơ trong đó, cũng không thể tưởng tượng ra được, thế nhưng từ lâu đã âm thầm cảnh giác, lão cho rằng tất nhiên Quân Mạc Tà đã dùng thủ đoạn gì đó với ấu tể huyền thú. Bằng không sao có thể xảy ra tình huống như vậy?

Nếu như cao giai huyền thú nào cũng có loại cảm tình thân cận đối với nhân loại như đối với tên bại gia chi tử này vậy huyền thú chỉ sợ sẽ không hiếm có như vậy rồi!

"Gì? Hảo thủ đoạn? Cái gì mà là hảo thủ đoạn?" Quân Mạc Tà có chút buồn bực, ta có chọc giận đến ai đâu? Các ngươi có thấy được tận tay hành động của ta không mà đã nói? Trời đất chứng giám, ta căn bản chưa có làm cái gì nha, rõ ràng là con tiểu sắc thú kia vừa thấy bản công

tử liền chui luôn vào ngực ta mà, tuy rằng bản công tử phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái hơn người những điều này đều là sự thực, sao có thể thích một con vật nhỏ này a!

Bản công tử chính là danh xứng với thực, hàng thật giá thật, già trẻ không bao giờ hại đến, sao có thể làm chuyện bậy bạ đó được?

"Tiểu tặc Quân gia kia, còn không mau đem huyền thú ấu tể trả lại cho Độc Cô tiểu thư?" Trong lòng Dạ Cô Hàn thầm hô có chút may mắn, may mà là bản thân mình hộ tống Độc Cô Tiểu Nghệ, bằng không nếu là không có mình hộ tống, tối nay Độc Cô Tiểu Nghệ nhất định khó thoát được cạm bẫy của Quân Mạc Tà rồi, vạn nhất hai người thật sự phát sinh chuyện gì ai cũng không biết, đến lúc đó thật sự là hỏng bét rồi. Không được, tuyệt đối phải ngăn âm mưu của tiểu tặc này mới được!

"Ta nói này cái người tên là Dạ Cô Hàn kia, ngươi không thấy là mình đã quản quá nhiều việc hay sao? Người cứ bảo vệ tốt cho công chúa đi là được. Chuyện của người khác ngươi đừng nhúng tay vào làm gì! Ngươi cho là bản thân mình là ai, ta và tiểu nha đầu trong lúc nói chuyện ngươi dựa vào cái gì mà dây máu ăn phần!" Quân Mạc Tà vừa định thả tiểu huyền thú ra, thế nhưng vừa nghe Dạ Cô Hàn nói như thế, khiến trong lòng hắn chợt dâng lên cảm giác chán ghét.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35: Thất Kinh

Tính cách của Quân đại sát thủ chính là nếu ngươi chịu xuống đài thì ta đây cũng không thèm chấp thể nhưng nếu như ngươi mà cứng rắn đối chọi thì Quân đại sát thủ nhất định sẽ không quản ngươi là ai, xem ngươi cứng hay là ta cứng! Có thể đây cũng chính là nhược điểm lớn nhất của hắn.

Hắn không thèm để ý đến khuôn mặt Dạ Cô Hàn tức giận đến nỗi biến thành xanh lét, quay đầu hướng tới Độc Cô Tiểu Nghệ vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Ta nói Độc Cô tiểu thư này, ngươi không sợ ta lừa mất Tiểu Bạch Bạch sao? Ta không có gọi nó tới mà tự nó nhảy lên người ta a, lần trước cũng có một hồi như vậy rồi, cho dù bản thiếu gia anh tuấn tiêu sái mọi người gặp đều thích, ngay cả một con huyền thú cũng hiểu được cái gì là dễ nhìn! Bản thiếu gia thấy nó còn nhỏ không được bao nhiêu thịt mới tha đó, chứ nếu không ta đã làm một nồi hầm lâu rồi."

Tiểu Bạch Bạch thoải mái nằm ở trong lòng ngực hắn, cực kỳ thích chí trong cổ họng tỉnh thoảng lại phát ra âm thanh khò khè khò khè, đây là thanh âm mà chỉ khi nó hạnh phúc nhất mới phát ra thôi, nó chợt mở mắt ra ấm áp nhìn một chút Quân Mạc Tà, sau đó lại nhắm mắt làm một giấc, không biết là vị này đã có ý nghĩ biến nó thành một bữa rượu mận. Độc Cô Tiểu Nghệ đang đứng đó, khuôn mặt e thẹn vô cùng chợt nghe thấy Quân Mạc Tà vừa rồi rất thân thiết gọi mình là "Tiểu nha đầu" Đồng thời còn nói là "Chuyện tình của ta và tiểu nha đầu" Liền nghĩ mình và hắn...Có chuyện gì nhỉ? Tiểu cô nương nhất thời vừa thẹn vừa vội suy nghĩ vẩn vơ một hồi...Sau đó lại nghe hắn muốn làm thịt Tiểu Bạch Bạch, liền hô to: "Ngươi mới vừa nói cái gì?" Nhất thời đôi mắt to

trợn tròn lại thể hiện ra bản chất nhanh nhẹn dũng mãnh ban đầu, bàn tay nhỏ bé hung hăng giáng lên người Quân Mạc Tà, nhất thời cảm giác tên gia hỏa này dường như thiếu rất nhiều nợ mình vậy.

"Ai da tiểu thư người nghìn vạn lần đừng đánh nữa, hôm trước cha ngươi cùng với bảy ca ca của ngươi đem Quân gia trên dưới đập nát ngay cả một viên ngói che đầu cũng không còn, bản thân ta bị đánh cho mềm nhũn bây giờ cả người vẫn còn ê ẩm đây này."

Quân Mạc Tà chắp hai tay phía sau nhẹ nhàng tựa vào thành kiệu bộ dạng như là không còn khớp xương nào vậy, khuôn mặt bi thương cùng ủy khuất như bị già trẻ Độc Cô gia tộc hai thế hệ hung hăng chà đạp.

Đúng ra là thân thể hắn chả có thương thế gì cả bất quá Độc Cô Tiểu Nghệ cũng biết tính tình của bảy vị ca ca, vì vậy liền a một tiếng, nói: "Như vậy ta sẽ không trách ngươi nữa, thật xin lỗi đến khi quay về ta sẽ nói với cha đền bù phí tổn sửa chữa phòng ốc lại cho nhà ngươi."

Độc Cô Tiểu Nghệ càng nghĩ lại càng thấy xấu hổ, dù sao gia tộc Quân Mạc Tà cũng vì chính mình mà bị phá hỏng. Tội nghiệp cô gái nhỏ hiện tại chỉ biết gia tộc mình vì bản thân mà tìm tới Quân Mạc Tà gây phiền phức, lúc này nàng còn nghĩ cha và bảy vị ca ca dùng thủ đoạn rất là ngang ngược để đối phó với Quân gia, Quân Mạc Tà bị mình đáng như vậy mà không tránh né, rõ ràng có thể thấy hắn bị thương, lời nói của hắn chắc là thật. Nàng đến bây giờ còn không biết bảy vị ca ca của mình đến bây giờ còn bị Quân Mạc Tà làm cho nằm thẳng cẳng trên giường không đứng dậy được, mà lưu manh phụ thân của nàng cũng đồng dạng bị Quân Mạc Tà coi như là một phú hào ngu ngốc hung hăng vơ vét tài sản, tuy rằng còn chưa có trả tiền...

"Không có việc gì, ài, lại nói việc này cũng không thể trách được, dù sao cha ngươi cũng không biết rõ tình huống." Quân Mạc Tà làm ra vẻ khoan hồng độ lượng khoát khoát tay nói tiếp: "Ta là tiểu bối nhịn một chút cũng không sao, dù gì hai nhà chúng ta cũng có quan hệ nhiều đời,

bao nhiêu năm cảm tình thâm hậu a, chẳng lẽ còn phải dùng đao thương trêu đùa hay sao?"

Độc Cô Tiểu Nghệ cố sức gật đầu, ánh mắt mang đầy vẻ thỏa mãn nói: "Kỳ thực ngươi cũng không cần quá bận tâm... Ta...Ta hiểu mà, có một số việc ngươi cũng không nên... Để bản thân chịu ủy khuất..." Nàng nói hai câu này lắp bắp nửa buổi mới hoàn chỉnh, đến lúc xong khuôn mặt đã đỏ ửng như thiêu lan tới tận cổ.

Tiểu nha đầu đáng thương hoàn toàn hiểu lầm rồi, nàng vốn cho rằng Quân Mạc Tà "Nén chịu cha mình cùng ca ca ngược đãi" Hoàn toàn là vì mình, vừa nghĩ vậy trong lòng tiểu cô nương đột nhiên cảm thấy giống như được ăn mật ngọt, không biết tại sao mà nàng tự nhiên lại nghĩ tới phương diện này! Quân Mạc Tà lại tỏ ra rất đại nhân đại nghĩa nói: "Không có gì không có gì."

Độc Cô Tiểu Nghệ lại càng e thẹn cúi đầu, mũi chân vô ý thức vẽ vẽ lên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, đôi mắt to sáng rực lên thỉnh thoảng lại len lén nhìn Quân Mạc Tà, trong lòng vô hạn thỏa mãn giống như là một tên nông dân được mùa vậy.

Hai người này tại đây tình chàng ý thiếp, ngươi ngươi ta ta khiến Dạ Cô Hàn ở bên kia thật sự là nhìn không được thở dài một tiếng, thực sự là không thể tưởng tượng trên đời này lại có người da mặt dày như vậy! "Quân Mạc Tà ngươi cũng đừng quá không biết xấu hổ như vậy chứ?" Dạ Cô Hàn chỉ vào người Quân Mạc Tà rất muốn đem người này dẫm chết mới thôi. "Độc Cô gia tộc bảy người huynh đệ đã ăn đủ quyền cước của đám thủ hạ nhà ngươi, vậy mà hiện tại ngươi còn mặt dày nói những lời như vậy?"

"A? Sao có thể như vậy chứ?" Độc Cô Tiểu Nghệ khiếp sợ kêu lên. Không thể tin tưởng ngẩn đầu lên nhìn Quân Mạc Tà.

"Không phải như vậy đâu." Quân Mạc Tà thề thốt phủ nhận ý định của kẻ cố ý quấy rối gây xích mích ly gián, nói: "Dạ Cô Hàn ngươi đường đường là một thiên huyền cao thủ lại nghe lời đồn bậy bạ đi lừa

dối Độc Cô cô nương, hừ hừ nghĩ xem ta sao có thể thu thập được bảy vị nhân vật cao mạnh như vậy chứ! Ta có thể thu thập được bọn họ sao? Ta dựa vào bản lĩnh gì để ứng phó với bọn họ, uổng công cho một kẻ có đầu óc như ngươi lại không biết nghĩ!"

Lúc này đang là lúc mấu chốt nhất quyết dù cho có đánh chết mình cũng không thừa nhận, nếu là Độc Cô Tiểu Nghệ mà phát hiện ra thì tiêu... Hay là tẩu vi thượng sách.

Độc Cô Tiểu Nghệ nghi hoặc nhìn về phía Dạ Cô Hàn, lại thấy lão nói: "Độc Cô tiểu thư, ngươi về nhà một chút là biết ngay thôi." Dạ Cô Hàn sắc mặt không đổi, ánh mắt lạnh lẽo liếc mắt nhìn Quân Mạc Tà, nói tiếp: "Độc Cô tiểu thư bây giờ đã khuya rồi, chúng ta hay là nhanh lên về thôi, Dạ mỗ còn phải trở về để bảo vệ công chúa."

Độc Cô Tiểu Nghệ có chút do dự thật vất vả mới nhìn thấy Quân Mạc Tà, bản thân vẫn còn chưa thỏa mãn, thật sự có điểm tiếc nuối, bất quá vừa rồi Dạ Cô Hàn đột nhiên nói vậy khiến nàng cũng cảm thấy sốt ruột muốn lý giải tình huống ở nhà, nàng biết thái độ làm người của Dạ Cô Hàn, lời nói của lão cũng không phải ăn nói vô căn cứ, thế nhưng lời của Quân Mạc Tà cũng đúng, bằng vào bản lĩnh của hắn cũng không thể đối phó được với mấy người ca ca của mình! "Tiểu Bạch Bạch đi tới với tỷ tỷ nào, tỷ tỷ sẽ mang ngươi cùng về nhà." Độc Cô Tiểu Nghệ chạy tới bên cạnh Quân Mạc Tà, lúc này liền ngửi thấy khí tức nhàn nhạt trên người hắn, nhịn không được khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ bừng lên.

Quân Mạc Tà vội vàng ôm lấy báo nhỏ đưa tới cho Độc Cô Tiểu Nghệ, tiểu tử kia lần này không có chống cự chỉ có điều đôi mắt trông mong nhìn Quân Mạc Tà thần tình cực kỳ ủy khuất.

Ngay trong nháy mắt này trong lòng Quân Mạc Tà đột nhiên xuất hiện một nghi vấn: vì sao báo nhỏ này mình chưa từng gặp mặt mà nó lại có cảm giác không muốn xa rời như vậy? Chuyện này theo lý mà nói không thể xảy ra mới đúng! Thế gian cũng không nhất định chỉ có những chuyện có lý xảy ra, ngay như bản thân mình là một ví dụ điển hình...

Chẳng lẽ là bởi vì... Linh Lung Hồng Quân Tháp và Khai Thiên Tạo Hóa Công? Trong lòng Quân Mạc Tà nhanh như tia chớp xẹt qua ý niệm này, cũng chỉ có như vậy mới giải thích được chuyện này! "Quân... Mạc Tà ngày mai ta đi tìm ngươi có được hay không?" Độc Cô Tiểu Nghệ cúi đầu trong lòng ôm báo nhỏ, vì mình một lý do, nói: "Tiểu Bạch Bạch thực sự rât thích ngươi, nếu không nhìn thấy ngươi, nó... Nó lại không vui. Ta ta ta không muốn trông thấy nó buồn." Độc Cô Tiểu Nghệ nói xong lời cuối cùng liền cúi gằm đầu xuống, chính mình cũng không biết thế nào lại tìm được cái lý do này, nghe thật không hợp lý...

"Được!" Quân Mạc Tà trong lòng tính toán một chút sau đó đáp ứng, nói: "Ngày mai ta giúp ngươi để nó ngoan ngoãn trở lại, ngày mai chúng ta cùng nó chơi đùa."

Độc Cô Tiểu Nghệ nghe vậy liền vui vẻ nói: "Một lời đã định."

"Một lời đã định!" Quân Mạc Tà không có hảo ý nhìn một chút tiểu tử kia, trong đắc ý lòng thầm cười trộm. Con vật nhỏ này, ngày mai bản công tử sẽ bắt ngươi làm thí nghiệm, he he.

Độc Cô Tiểu Nghệ cảm giác được tiểu tử kia ở trong lòng đột nhiên toàn thân lạnh toát, bộ lông mềm mại trắng tinh dựng thẳng lên. Con mắt nàng liền cảnh giác nhìn bốn phía, cũng không có bất cứ nguy hiểm gì mà, nàng cúi đầu nghi hoặc, trong miệng lẩm bẩm: đây là có chuyện gì a? Thế nào mà lông mao đột nhiên lại xù lên vậy? Chẳng lẽ y phục mặc thiếu? Bộ lông của nó rất dày mà? Độc Cô Tiểu Nghệ cẩn thận tiêu sái bước đi.

Quân Mạc Tà cũng không tiếp tục ở bên ngoài nữa, hắn hăng hái ngồi lên kiệu muốn nhanh chóng hồi phủ.

"Tam thúc tam thúc!" Quân Mạc Tà sau khi trở về chuyện thứ nhất chính là đi tới căn phòng của Quân Vô Ý, hắn vừa chạy tới liền đâm xầm vào cánh cửa, Quân Mạc Tà bưng mũi lùi lại nói: "Cái quái gì vậy?"

Quân Vô Ý chậm rãi đi ra.

Tại không có người ngoài Quân Vô Ý sẽ không ngồi trên xe lăn! Cũng đã mười năm rồi hắn vẫn ngồi trên đó đến phát chán. Ánh mắt của Quân tam gia đầy thâm thúy nói: "Ta đã đem mấy hài tử này trở về rồi.

"Hài tử? ... Hài tử nào ạ?" Quân Mạc Tà có chút lắp bắp nói.

"Trước khi bị chúng ta thả ra đám thiếu nam thiếu nữ này tổng cộng tìm về được bốn mươi lăm người. Hiện nay quản gia cũng không rảnh cho nên chỉ đàng chỉnh lý tạm thương khố để bọn họ tạm thời an bài ở đó, về phần mấy hài tử tay chân dị dạng tổng cộng có ba mươi chín đứa hiện tại đều ở chỗ ta. Ta đang thử dùng huyền khí khơi thông thử một chút xem gân mạch bọn nó có hồi phục được không, hi vọng có thể để bọn nó khôi phục cuộc sống sinh hoạt bình thường."

Quân Mạc Tà thất kinh.

Ánh mắt Quân Vô Ý thâm trầm, nói tiếp: "Mạc Tà, ngươi làm việc quá thiên về hiệu quả và lợi ích. Bất quá phải nhớ kỹ muốn bồi dưỡng thế lực gia tộc thành một đại gia tộc, dùng thái độ nghiêm khắc thậm chí là lãnh khốc cũng không phải là đáng trách, thế nhưng đối với người của Quân gia, chúng ta phải có nghĩ vụ vì bọn họ phụ trách! Bao gồm ăn, mặc, ở, đi lại chữa bệnh!"

"Mặt khác nhân từ tất nhiên không thể dùng loạn cũng không thể vô tâm!" Quân Vô Ý chắp tay phía sau trong ánh mắt mang theo cảm tình đau xót nhìn phía sau phòng, nói: "Tựa như những hài tử này chúng ta... Không thể không quản!"

Quân Vô Ý nói những lời này như đinh đóng cột không cho người khác nên ra nghi vấn! Nghĩ tới bản thân mười năm tàn tật lúc này phải nhìn những hài tử này như vậy, bản thân mình không thể thản nhiên làm ngơ được.

"Ngay cả khi bọn nó không thể làm gì được chúng ta cũng phải nuôi dưỡng, không thể nói là không phụ trách được!"

Quân Mạc Tà lặng lẽ không nói, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Cháu hiểu rồi." Trong lòng hắn âm thầm nghĩ: có thể đây mới chân chính là một người chính nhân quân tử a, cùng mình có điểm bất đồng gì? Cũng là như vậy, nhân từ cùng với khổ cực chính là định nghĩa như thế sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36: Người Tốt Khó Làm

Thành thật mà nói, Quân đại thiếu gia cuối cùng vẫn là xuất thân từ sát thủ mà ra, lãnh khốc vô tình đối với hắn, từ lâu đã là chuyện bình thường. Hắn tối đa chỉ có thể thực sự đối xử tốt với người quan tâm tới hắn. Ở kiếp trước thì chỉ có thụ nghiệp sư phụ, thân nhân của sư phụ và các sư huynh đệ. Còn nói tới kiếp này, chỉ có hai người là Quân lão gia tử và Quân Chiến Thiên, thậm chí kể cả Quản Thanh Hàn, đại tẩu trên danh nghĩa của hắn cũng chưa được xếp vào danh sách người thân của hắn, nói chi tới người dưng. Quân đại thiếu gia đối với người gặp nạn, hắn trong lòng thương hại thì có thương hại, nhưng muốn hắn ra tay chiếu cố, thì cũng chỉ gặp thái độ”xin thứ lỗi cho kẻ bất tài”.

- Đương nhiên ta hiểu thiện tâm thì cũng phải có mức độ. Nếu một ngày gặp phải tình huống ốc còn không mang nổi mình ốc, nhóm người này ta sẽ buông tay đầu tiên. Nhưng thời gian này, nói chung chúng ta vẫn còn có khả năng, ta sẽ xuất ra phần tâm ý này. Con cũng không cần thấy kỳ quái, ta cứu người, cơ bản không cần lý do!

Quân Vô Ý nói những lời này không che giấu ý định làm cho Quân Mạc Tà thấy rõ quyết tâm cứu người của hắn.

Một người đã muốn cứu người, thì liền ra tay cứu người, đúng là không cần bất cứ lý do gì! Có năng lực làm việc thiện mà không làm, đó là lòng người vốn bạc, thế nhưng không có khả năng làm việc thiện mà cố đâm đầu làm, chỉ làm cho người được giúp và bản thân mình vạn kiếp bất phục! Đạo lý đơn giản này, Quân Mạc Tà đương nhiên hiểu rõ, hiểu còn muốn rõ hơn Quân tam gia.

- Được rồi, không nói chuyện này nữa,con vội vã tới tìm ta có chuyện gì không?

Quân Vô Ý quay đầu hỏi.

- Là như thế này, con cần một nhóm huyền thú, cấp độ từ thấp tới cao, mỗi cấp một con, nếu có thể có luôn bát cấp cao giai huyền thú thì quá tốt.

Quân Mạc Tà cười cười.

- Bát cấp? Con đang ngủ mê nói mớ hả? Con có giỏi thì tìm cho tam thúc đi!

Quân Vô Ý vừa tức giận vừa buồn cười nhìn đứa cháu nói:

- Đừng nói là bát cấp, dù cho cấp bậc thấp hơn cũng chưa chắc có. Tứ cấp hoặc thấp hơn thì có thể dễ dàng, nhưng nói đến ngũ cấp, lục cấp huyền thú thì cho dù may mắn có được thì cũng bị đả thương đến không còn tác dụng gì. Còn nói tới thất cấp trở lên, con có nằm mơ cũng đừng mơ tới chuyện này!

- Chỉ có cấp thấp thôi sao? Vậy cũng được, có là tốt rồi. Nếu có ngũ cấp, lục cấp huyền thú, cho dù bị tàn phế cũng được, quan trọng là chỉ cần còn sống, cũng mong thúc mang tới cho con. Ngày mai là con cần rồi.

Quân Mạc Tà trầm tư một chút, sau đó sảng khoái nói.

- Ta biết rồi, để ta an bài người đi tìm cho con.

Quân Vô Ý trả lời không chút do dự mà không hỏi Quân Mạc Tà cần những con huyền thú này làm gì. Phải biết là muốn có nhiêu đó huyền thú, số tiền chi ra cũng vô cùng khổng lồ. Cho dù là ngũ cấp, lục cấp huyền thú bị tàn phế thì con số cũng to vô cùng.

- Đa tạ tam thúc.

Mạc Tà nghiêm túc trả lời.

- Thôi được rồi, con về nghỉ ngơi đi, ta còn phải bận rộn một lúc, nhanh chóng ra tay một chút, hi vọng có thể giúp cho bọn nhỏ bớt chút đau đớn.

Trên mặt Quân Vô Ý hiện ra một tia mệt mỏi rã rời.

- Vậy con cũng cùng tam thúc đi xem.

Quân Mạc Tà cất chân bước vào.

Bên trong phòng, rõ ràng ba mươi chín hài tử đã được tắm rửa qua không chỉ một lần, tuy nệm chiếu mới tinh thơm tho trắng như tuyết, tuy nhiên vẫn không cách nào át đi được mùi hôi đang xộc vào mũi. Dĩ nhiên, những thứ dơ bẩn đã xâm nhập vào da thịt, thậm chí là xương cốt, không phải trong thời gian ngắn mà có thể tẩy rửa hoàn toàn… Tất cả những hài tử ở đây đều là da bọc xương, gầy như que củi. Ba mươi chín hài tử này đều có chung một điểm: Toàn bộ chân tay đều biến dạng, đầu lưỡi bị cắt mất, thậm chí hơn hai mươi người ngay cả tai cũng bị chọc điếc, đúng là vừa câm vừa điếc.

Quân Mạc Tà thở dài, trong lòng vô cùng nóng giận đối với chủ tử phía sau Hoàng Hoa Đường. Hành vi như vậy đúng là thiên lý khó dung mà! Một khi hắn có thể phát hiện ra ai gây ra, hắn chắc chắn sẽ trả lại gấp trăm lần. Những hài tử này sau khi ăn cơm vào, khí sắc đã có phần tốt hơn trước, nhìn ra có thêm vài phần sinh cơ. Khi bọn họ nhìn thấy hai người đi tới, biết rõ là ân nhân cứu mạng của mình, tuy cả đám không ai mở miệng nói được, nhưng trong mắt người nào cũng ánh lên vẻ biết ơn sâu sắc. Hài tử chính là như vậy, ai đối tốt với chúng, chúng liền cảm kích ngay.

Lần đầu tiên trong hai kiếp làm người của Quân Mạc Tà, hắn lộ ra nụ cười thật ôn hòa, cố trấn an mấy hài tử đáng thương này, sau đó tiến tới gần để khám.

Tốc độ khám của hắn đương nhiên nhanh hơn Quân Vô Ý rất nhiều.

Một lúc lâu sau đó, Quân Mạc Tà sắc mặt trầm trọng đứng lên, hướng Quân Vô Ý nháy mắt, hai người cùng đi ra ngoài.

- Trong đám hài tử đó, có một phần nhỏ là đã hết thuốc chữa.

Quân Mạc Tà nghiến răng nói:

- Trong số đó có mấy đứa nhỏ, ngay cả khớp xương cũng đã thối rữa, toàn bộ khớp xương của nửa thân dưới và eo cũng đã thối đến nát bấy, chỉ còn nằm chờ chết thôi. Dù cho có tiên đan diệu dược cũng vô phương cứu chữa. Tuy bây giờ còn có thể hít thở kéo dài hơi tàn, bất quá cũng không sống hơn nửa tháng nữa. Thêm vào đó, sống nửa tháng này là sống trong thống khổ, dằn vặt không gì bằng.

Nắm tay của Quân Vô Ý nắm chặt lại đến rướm máu.

- Còn có một nhóm hài tử, xương cốt tay chân đã hoại tử hoàn toàn, e rằng cũng vô phương hồi phục, chỉ có thể chịu cảnh dị dạng suốt đời.

Quân Mạc Tà cố gắng trầm giọng nói:

- Những hài tử này có mười hai đứa, muốn cứu sốn bọn chúng thì phải cắt bỏ toàn bộ từ phần eo trở xuống. Tuy nhiên, cả đời này của bọn họ cũng không thể làm một người nữ nhân hay nam nhân chân chính….

Quân Vô Ý thở một hơi thật dài, sắc mặt càng ngày càng âm trầm.

- Còn những hài tử còn lại, tuy rằng cũng bị dị dạng, nhưng có thể do bị chưa lâu, hoặc do nguyên nhân nào đó, vẫn chưa trở nên trầm trọng, chỉ cần được điều trị tốt một thời gian, sau đó đem tất cả khớp xương đánh nát một lần, sau đó lại cẩn thận trị liệu, làm cho xương cốt tái sinh. Khi xương cốt tái sinh chưa định hình, lại đánh nát thêm một lần nữa. Cuối cùng, dùng huyền khí tẩy rửa kinh mạch, sau khi khôi phục có thể giống như người bình thường.

- Muốn điều trị như thế này, tuỳ tiện mỗi người phí chữa trị không dưới vài vạn lượng, vả lại cuối cùng cũng không chắc chắn có được kết quả như mong muốn hay không. Thật ra việc này chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là hai lần đánh nát xương. Hai lần này, là làm sao không phạm vào gân và kinh mạch, mà mỗi một chỗ đều phải đánh nát, rồi lại chữa, rồi lại đánh nát, mới một lần nữa sinh trưởng. Chuyện này sẽ vô cùng thống khổ đối với bọn trẻ….

Quân Mạc Tà ánh mắt thâm trầm:

- … Loại thống khổ này, không phải người bình thường có thể chịu được, nói chi là hài tử, tình huống này có khi đau đớn quá mà chết. Thêm vào đó, cho dù có khôi phục, nhiều nhất cũng chỉ có thể đạt sáu thành thể lực như người thường, mà đây đã là phỏng đoán lạc quan nhất rồi!

Quân Vô Ý nghe xong hít vào thật sâu. Đối với y thuật của đứa cháu này, Quân tam gia vô cùng tín nhiệm, vì thế, Quân tam gia không hề nghi ngờ vào chẩn đoán của hắn. Như vậy xem ra, những hài tử này cho dù có may mắn được cứu sống, bọn chúng cũng không thể sống cuộc sống của người bình thường. Như vậy sống chẳng khác nào là một loại thống khổ!

- Nếu tam thúc vẫn quyết định cứu bọn họ, ta có thể nói là, tiền chữa trị cho mỗi một người là tính bằng vạn lượng, mà cái đó chưa hề tính tiền an dưỡng sau khi chữa thương vào đó. Bởi vì, trong quá trình trị liệu, tiền đã phải chi không ít, lại thêm tất cả các bộ phận trong cơ thể bọn chúng, công năng hoạt động đã giảm tới mức thấp nhất, vì thế bọn chúng mà muốn hồi phục thì phải cần rất nhiều được liệu quý hiếm để bồi bổ lại cơ thể đã quá hư nhược. Mà tất cả những việc này sau khi hoàn thành việc chữa trị, mỗi hài tử bọn chúng sẽ tiêu tốn không dưới năm vạn lượng vàng. Đối với một gia đình bình thường mà nói, đây đã là một con số khổng lồ. Nói vậy, tất cả những hài tử này gộp lại, con số này sẽ là bao nhiêu!

- Con không biết tam thúc có từng để ý qua chuyện này hay không? Con biết Quân gia chúng ta không phải nghèo túng gì, nhưng tam thúc

người cần phải dựa trên lập trường của gia chủ Quân gia mà xem xét: Nếu việc này một khi bắt đầu, sau này chúng ta lại phá hủy thêm nhiều điểm tàn ác như Hoàng Hoa Đường, khi đó người cần cứu càng ngày càng nhiều, liệu tam thúc có thể tiếp tục cứu bọn chúng hay không? Nếu thật sự không cần quan tâm chuyện gì, ra tay cứu vớt tất cả, con tin tưởng không chỉ là Quân gia, ngay cả toàn bộ cái Thiên Hương đế quốc này cũng không có tài lực khổng lồ để mà gánh vác số tiền kinh khủng này.

- Nếu tam thúc vẫn kiên trì nhất định phải vươn vai phụ trách việc này. Kết quả cũng chỉ có một: Quân gia sẽ theo chân mấy người này bước vào con đường hủy diệt.

- Không phải con phản đối tam thúc làm việc thiện, nhưng riêng việc này, con xin tam thúc dừng tại đây! Con đường này tuyệt đối không thể đi!

Sau khi nghe Quân Mạc Tà phân tích vấn đề một cách lãnh khốc vô tình, sắc mặt Quân Vô Ý dần dần trở nên trầm trọng, thậm chí là sa sút tinh thần.

Đúng là việc tốt khó làm! Quân Mạc Tà thở dài. Nếu như là ở kiếp trước, việc như thế này của đám tiểu hài tử, nếu có một đại gia tộc như Quân gia đứng ra khởi xướng, kêu gọi xã hội thành lập một quỹ từ thiện, hoặc thành lập một cô nhi viện là có thể duy trì bọn họ một cơ hội sinh tồn, nhưng ở cái thế giới xã hội quân chủ phong kiến này, chuyện đó có thể xảy ra sao?

Đáp án dĩ nhiên là không thể! Không cần nói tới chuyện các gia đình giàu có ra tay hưởng ứng hay không, chỉ cần nói nếu Quân gia đứng ra làm chủ, sau đó được dân chúng ủng hộ là làm cho hoàng thất đứng ngồi không yên rồi! Tại chế độ phong kiến này, chuyện xấu tất nhiên là phải có nhiều, tuy nhiên khi dẫn đầu làm chuyện tốt, cũng bị tai ương giáng xuống như thường!

- Ta sẽ làm theo lời con nói, con đường này đúng là không thể đi tiếp. Ngày mai ta sẽ an bài những hài tử trong thương khố đưa về vùng đất được phong của Quân gia, còn những hài tử này…

Quân Vô Ý khẽ cắn môi, nói:

- Nếu đã làm, ta sẽ làm tới cùng, không bỏ dở nửa chừng! Ta không thể mang bọn chúng tới Quân gia rồi mà vẫn không thể cấp cho bọn chúng chút hi vọng! Ta chỉ làm đúng một lần này!

- Tốt, vậy cứ làm theo lời của tam thúc. Tuy nhiên, đối với mười lăm đứa trẻ hoàn toàn không có hi vọng, con mong tam thúc nhanh chóng quyết định, cấp cho bọn họ một cái giải thoát. Hiện tại mà nói, từng giây từng phút bọn họ sống, chính là từng khoảnh khắc thống khổ. Sống kiểu này thật là quá dằn vặt! Bọn họ cơ bản không có cả năng lực tự kết liễu bản thân. Giết chết bọn họ thì có vẻ tàn nhẫn, nhưng đối với họ, đây là một sự giải thoát rất lớn! Xin tam thúc ghi nhớ, chỉ một lần thôi!

Quân Vô Ý ảm đạm gật đầu.

- Mặt khác, sau khi trị liệu, nếu như may mắn thành công, con sẽ lưu lại hai người trong số đó. Tất cả mấy đứa trẻ trong đó, chỉ có hai đứa này là có một ít thiên phú. Hiện tại bây giờ, tam thúc không nên mềm lòng nữa.

Quân Mạc Tà lại tiếp:

- Tam thúc, con muốn hỏi một chút chuyện, Quân gia chúng ta, việc sinh ý phải chăngđang có vấn đề? Đáng lẽ con không nên nhiều chuyện, nhưng..

Bất kể là thế giới nào chăng nữa, muốn cho gia tộc phát triển, không chỉ cần có sức người, quan trọng nhất vẫn là tiền, là cách kiếm tiền! Vấn đề này đối với thế gia mà nói là một vấn đề nhạy cảm, nhất là do một vãn bối hỏi dò một trưởng bối, mà trưởng bối này lại là đương gia của gia tộc, chuyện như vậy quả thật có chút quá phận.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37: Mở Lưới To Chờ Cá Lớn

- Mấy năm nay không có chiến tranh, Quân gia thu nhập cũng ít đi rất nhiều. Hiện nay, nơi đất được phong hàng năm có thể có thu nhập gần hai trăm vạn lượng, ngoài ra không có sinh ý nào khác.

Quân Vô Ý trả lời vắn tắt, hắn hiểu ý tứ của Quân Mạc Tà khi hỏi chuyện này, tuy rằng có chút bất đắc dĩ, nhưng hắn không thể không nói.

- Chỉ có nhiêu đó thôi sao? Vậy thì quá ít!

Quân Mạc Tà không chút khách khí nói:

- Chỉ có hai trăm vạn lượng bọ, chỉ sợ một đại gia tộc bình thường cũng không đủ. Thu nhập ít như thế này, không có khả năng chống đỡ được một đại gia tộc như Quân gia.

Thu nhập hàng năm là hai trăm vạn lượng mới nhìn có vẻ là không ít, đối với một gia đình bình thường mà nói, con số này có thể coi là không lồ. Tuy nhiên, đối với một đại gia tộc như Quân gia, như vậy thì thực sự quá ít. Mặc dù người trong chi trưởng của Quân gia không nhiều, nhưng bao nhiêu đại viện tiểu viện, có biết bao nhiêu người giúp việc! Tiền để cho ăn mặc, chi dùng, trả lương cho những người này là một con số kinh người nha.

- Về phương diện tài chính, tam thời thúc cứ giao cho con đi, con có biện pháp có thể giúp tiền bạc trong nhà cải thiện một chút.

Quân Mạc Tà nói xong liền bước đi, trong đầu âm thầm tính toán, rượu của hắn nhưỡng cũng đã tới lúc bán đấu giá. Đến lúc đó, trợ cấp cho gia tộc không còn là vấn đề. Thật sự là không có biện pháp mà, phải lòng dạ hiểm độc một lần thôi, một vạn lượng một chén rượu, vậy còn sợ không quý ư? Nếu thế thì ta lại tiếp tăng giá, dù sao cũng là thích thì mua không thích thì phắn, ngươi chết ta còn chưa chết, đạo lý này chắc người nào cũng hiểu!

Suy nghĩ một chút, Quân đại thiếu gia lại nói:

- Về phần hai mươi bốn hài tử còn lại, tam thúc có thể tạm thời chờ bọn chúng hồi phục, sau đó quan sát cẩn thận, xem bọn chúng hứng thú với cái gì thì sau nay có thể dùng vào việc đó. Chúng ta tuy rằng đã dự định nuôi bọn họ, nhưng không có khả năng nuôi sống bọn họ cả đời không công, nếu bọn họ sau này có năng lực làm việc mà lại không đi làm, chúng ta giữ bọn họ lại còn có ý nghĩa gì?

- Con người, ai cũng có giá trị của bản thân, nếu nửa điểm giá trị cũng không có, vậy chẳng qua là cái thây ma biết hít thở thôi, vậy thì chết đi còn tốt hơn!

Quân Vô Ý trầm trọng gật đầu, đối với tất cả lời nói hôm nay của Quân Mạc Tà, Quân Vô Ý thêm một lần nữa nhận xét: Có vẻ đúng nhưng cũng có vẻ sai, đạo lý thì đương nhiên là có, nhưng lại có chút tà đạo nếu so với đạo lý làm người. Nếu nói là không đúng cũng không phải, nếu như vậy thì tại sao từ đầu đến cuối ngay cả một câu Quân tam gia cũng không thể phản bác. Quân Vô Ý chỉ biết bất đắc dĩ lắc đầu, đứa cháu này của hắn, suy nghĩ và thủ đoạn hành xử so với lễ nghi đạo đức chính thống quả là khác nhau một trời một vực, nhưng lại vô cùng thực tế, không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu đây?

Không ngờ, lúc này trong đầu Quân đại sát thủ cũng đang suy nghĩ: “Tam thúc người quá mức quân tử đi, nếu cứ như vậy thì không thể nào làm một gia chủ đúng nghĩa được!”

Gia chủ của một đại gia tộc cũng không phải bắt buộc hoàn toàn vô tình lãnh khốc, nhưng phải biết có việc nên làm, có việc không nên làm. Bản thân tâm tính thương hại và mềm lòng không thể đem làm phong cách điều khiển gia tộc được, tất cả các hành động đều phải lấy lợi ích của gia tộc làm đầu.

Nhưng Quân Vô Ý hiện tại vẫn không có loại giác ngộ này. Tối đa hắn chỉ có sự lãnh huyết của một chiến tướng xông pha sa trường mà thôi.

Sau khi Quân Mạc Tà trở về phòng, Quân Vô Ý cũng không ngủ mà chỉ đẩy xe lăn tới bàn trà, lấy ra một vò rượu, tự rót tự uống một mình. Gió thổi nhẹ nhàng, màn đêm tĩnh lặng như nước, tâm tình lại quay về quá khứ của mười năm trước.

Quân Vô Ý tâm phiền ý loạn, nghĩ tới những hài tử đàng thương kia, lại nghe tiếp những lời nói của Quân Mạc Tà, càng phiền muộn hơn nữa. Cái gọi là rượu nhập khổ tâm lo càng lo chính là lúc này, làm cho thần sắc hắn càng trở nên bi thương. Ngồi một lúc sau tâm tình mới rốt cục bình phục lại

- Dao nhi, nếu muội đang ở bên cạnh ta thì muội sẽ làm thế nào? Muội có ủng hộ quyết định của ta không? Muội có biết rằng ta đang rất, rất nhớ muội không…?

Quân Vô Ý trầm thấp tự nói, lại nâng chén rượu lên, một ngụm uống cạn, lặng lẽ ngồi đó. Ánh trăng mát rượi lòng người trên bầu trời chiếu xuống trên người hắn càng làm tăng thêm vẻ tịch mịch của trời đêm. Xung quanh tĩnh lặng, chỉ còn tiếng nỉ non như than như khóc của đám côn trùng…

Quân Mạc Tà khi trở lại tiểu viện thì đã thấy hai gã hắc y nhân chờ sẵn:

- Thiếu gia, đây là bồ câu đưa tin bay ra từ Nghê Thường Các.

Một gã hắc y nhân cúi người hành lễ rồi đưa con bồ câu đến.

- Không làm thương tổn gì nó chứ?

Quân Mạc Tà nhận lấy, nhìn một chút rồi hỏi.

- Thiếu gia sớm đã có phân phó, tiểu nhân đương nhiên không làm bị thương đến nó, nếu hiện tại lập tức buông tay, tiểu nhân tin chắc nó vẫn có thể bay tới nơi muốn tới, thời gian cũng không sai lệch bao nhiêu.

Hắc y nhân cười cười, rất tự tin nói.

Quân Mạc Tà gật đầu, từ trên chân bồ câu nhẹ nhàng gỡ xuống một cái ống trúc nhỏ, từ đó lấy ra một mảnh giấy nhỏ.

- Nội trong một tháng phải giết chết Quân Mạc Tà! Thế bất lưỡng lập!

Trên tờ giấy chỉ có duy nhất một câu này, bút tích vô cùng cẩu thả, chứng tỏ người viết đang vô cùng kích động, phần đề tên chỉ có duy nhất một chữ “Nguyệt”.

- Ha ha ha, nữ nhân này quả là hẹp hòi, ta không phải chỉ chửi nàng là con kỹ nữ thối, tát nàng vài cái bạt tai thôi sao? Chẳng lẽ nàng cho rằng mình là một người thanh cao, không phải là một kỹ nữ sao? Bụng dạ như thế thì làm sao thành đại sự được!

Quân Mạc Tà mỉm cười lắc đầu, khinh thường mà nói.

Hai hắc y nhân trên mặt đều đồng thời giật giật. Nếu là một cô gái bình thường, gặp phải chuyện này còn muốn giết người, huống chi đây là một tuyệt sắc nữ tử thân mang huyền khí tâm cao khí ngạo?

- Nếu phóng thích bồ câu này đi thì có thể theo nó truy ra điểm đến không?

Quân Mạc Tà giơ lên tờ giấy trong tay.

- Không cách nào truy ra!

Hắc y nhân mặt lộ vẻ khó khăn:

- Loại bồ câu này quen bay đường dài, sự dẻo dai rất mạnh, trừ phi nhân lúc nó vừa bay lên có thể bắt được hoặc giết chết ngay, những lúc khác thì tiểu nhân thực lực có hạn, không thể làm gì hơn.

- Vậy sao? Nếu vậy thì không còn việc của ngươi nữa!

Quân Mạc Tà cẩn thận tỉ mỉ xếp tờ giấy lại như cũ rồi nhét vào lại ống trúc. Cuối cùng, sau khi cẩn thận kiểm tra cách buộc ống trúc đã giống y đúc Nguyệt Nhi cô nương đã buộc, thậm chí vận cả Khai Thiên Tạo Hóa Công, đem tất cả khí tức yếu ớt còn lưu lại của mình tẩy sạch đi, mới đưa chim bồ câu cho thuộc hạ.

- Được rồi, cho nó bay đi.

Hắc y nhân tiếp nhận bồ câu đưa tin liền xoay người bỏ đi. Quân Mạc Tà mỉm cười, gió đêm nhẹ nhàng mơn trớn trên mặt hắn: “Thả con chuột lắt, ngồi chờ chuột to, thiên la địa võng, cá tôm nào có thể thoát? Hahaha…. “

Một đêm này, đối với Thiên Hương Thành mà nói, đã không giống những đêm bìnhthường khác nữa rồi.

Trong bóng tối tĩnh lặng, thỉnh thoảng lại có người mang theo kim sắc, ngân sắc, bạch sắc, hoàng sắc huyền quang bay lên, nhìn thoáng qua như pháo hoa phóng ra, khá là náo nhiệt.

Vô số tai mắt đang nhìn chằm chằm vào nơi đế đô âm u này, mỗi một người đều cố gắng vươn tai lắng nghe bất cứ động tĩnh gì xảy ra trong Thiên Hương thành.

Lâu lâu lại có hai hắc y nhân bịt mặt va chạm nhau, cả hai bên một lời cũng không nói, chỉ bày ra một trận huyết chiến không chết không

thôi. Sau đó, chỉ còn lưu lại vết máu khắp nơi, phần tay chân bị cắt cụt hay kể cả thi thể đều bị mang đi.

Mấy đại gia tộc như Lý gia, Mạnh gia, Tống gia, Mộ Dung gia đều âm thầm chuẩn bị, xuất ra một lượng lớn thế lực tỏa ta khắp nơi trong thành. Cho dù là một tên côn đồ, chỉ cần nói ra một câu nói nhạy cảm gì đó, lập tức có người tiến tới mời đi uống trà ngay.

Cửu giai đỉnh phong huyền đan này không nghi ngờ gì, đã làm động tâm vô số huyền giả trong thiên hạ.

Chỉ có Độc Cô gia và Quân gia từ đầu tời cuối không làm ra bất cứ hành động gì. Kỳ quái nhất là, huyền đan chính là bị trộm ra từ Đường gia, nhưng khi phong vân nổi lên như bây giờ, Đường gia lại thu liễm khí tức, chẳng những không phái người tìm hiểu, trái lại còn đem người của Đường gia đang công tác bên ngoài tất cả gọi về, lại ra nghiêm lệnh không kẻ nào được tự tiện ra ngoài.

Trong bóng đêm đậm đặc, có tám bóng đen như bay mà đến, đối với tường thành cao chót vót, tám người vẫn cứ như đạp trên đất bằng, âm thầm tiến nhập vào thành, thẳng một đường tiến vào Lý gia….

Phương Bắc Thiên Hương thành, tiếng bánh xe nghiến trên mặt đường như muốn phá tan bóng đêm vang lên.

Một đội nhân mã im lặng tiến về phía Thiên Hương thành với tốc độ rất nhanh. Bên trong đội nhân mã lại có vài cỗ xe vô cùng xa hoa, những con vật kéo xe hình dáng cũng vô cùng đẹp mắt, thân thể nếu so với ngựa thường thì cao hơn rất nhiều, hơn nữa trên trán còn có hai cái sừng, bốn bắp chân đều có lân phiến bao phủ. Hiển nhiên đây không phải là ngựa bình thường mà là một loại huyền thú đặc thù.

Mỗi một cỗ xe đều có bốn con huyền thú như vậy, tốc độ vô cùng nhanh, cho dù là chiến mã phi nhanh như tên bắn trên chiến trường cũng chỉ có thể giương mắt nhìn theo. Mặc dù cỗ xe chạy rất nhanh, nhưng thanh âm vang ra lại vô cùng nhỏ.

Bên trong chiếc xe đầu tiên.

- … Lục gia gia, sự kiện huyền đan này không biết là thật hay giả, chúng ta từ cách đây mấy ngàn dặm mà tới, có phải chuyện bé xé to không? Hơn nữa, ở Thiên Hương thành chẳng những có Lục thúc và Mạc thúc, còn có Cửu trưởng lão tọa trấn, chẳng lẽ thực lực cường đại như thế mà còn có đồ vật gì có thể thoát khỏi tầm tay bọn họ hay sao?

Thanh âm người nói chuyện tuổi tác có vẻ không lớn lắm, trong thanh âm còn có âm hưởng của thiếu niên the thé, lại có vẻ không kiên nhẫn.

- Phượng ngô, chuyện lần này có liên quan đến một viên cửu cấp đỉnh phong huyền đan, đương nhiên phải thận trọng. Con lịch duyệt còn thấp nên không biết, mấy hôm trước Cửu trưởng lão nói tại Thiên Hương thành xuất hiện Thần Huyền đỉnh phong cường giả, sau đó lại truyền ra tin tức cửu cấp huyền đan, như vậy đã đủ chứng minh chuyện này là có thật.

- Ngược lại, chuyện ta lo lằng nhất là dù cho toàn bộ chúng ta có tới nơi, có thể đạt được huyền đan hay không còn chưa biết. Dù sao, Thần Huyền đỉnh phong cao thủ không phải là dễ đối phó.

Một thanh âm già nua vang lên.

- Đưa mắt khắp thế gian, ai dám cùng Phong Tuyết Ngân Thành chúng ta đối nghịch? Huống chi lần này còn có Tam trưởng lão đi theo, lại có Lục gia gia ngài, dù cho thực sự là Thần Huyền đỉnh phong thì sao, chúng ta còn có Cửu trưởng lão bố trí sẵn sàng, có ưu thế địa lợi như thế, chuyện huyền đan nằm trong tầm tay là không cần bàn cãi, Lục gia gia người có phần lo lắng quá.

Thanh âm của người thiếu niên trẻ tuổi lại vang lên cao ngạo, tựa hồ chuyện xuất thân từ Phong Tuyết Ngân Thành là vô cùng ghê gớm.

- Tiểu tử, đừng trách gia gia mắng con ếch ngồi đáy giếng. Thế gian này cường giả như mây. Ngay cả ngân thành chúng ta thực lực có mạnh,

đủ để ngạo thị thiên hạ đi chăng nữa thì cũng không phải là bất khả chiến bại.

Giọng nói già nua lại vang lên, trong thanh âm cũng có một vài phần kiêu ngạo:

- Bất quá, chuyện đáng để cho chúng ta tam lục cửu đồng thời xuất thủ đã không còn bao nhiêu. Nhớ lại lần gần đây nhất cũng đã mười năm về trước…. Haizzz, đúng là “tuế nguyệt thôi nhân lão” (Năm tháng làm người già đi), câu này thật là quá chính xác.

- Hơn nữa, lần này xuất môn cũng là để cho tiểu công chúa học hỏi thêm kinh nghiệm, chứ nếu không, lần này cũng không có nhiều người người giúp việc đi theo như vậy. Thực lực của ngân thành ta vô cùng mạnh mẽ, người bình thường sao dám trêu chọc vào.

Lão giả thở dài một cài, nheo nheo con mắt.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38: Phong Vân Tám Phía

Thiếu niên bên cạnh nghe được 3 chữ “tiểu công chúa” nhất thời trong mắt chợt sáng lên, ánh trăng chiếu trên mặt, hiện ra vài phần khát vọng và mê say, vị công chúa quốc sắc thiên hương, khí chất cao quý kia chính là mục tiêu mà thiếu niên này theo đuổi đã lâu.

Trong một cỗ xe ngựa, một nữ hài mặc toàn thân tuyết y, tuổi chừng mười sáu mười bảy, mi mục như vẽ, rất là xinh đẹp, nhưng trên dung mạo lại hiển lộ một cỗ tinh quái, hiển nhiên không phải là một cô bé an phận, đại để cũng là rất nghịch ngợm. Lúc này nàng đang lắc lắc cánh tay của lão giả râu trắng:

- Tam công công, ngài đang nói đến đoạn quan trọng, tại sao lại ngừng? Thật là làm cho người ta tò mò mà!

Lão đầu vẫn là hình dáng nhắm mắt giả chết. Nhưng trên nét mặt già nua đã nhăn lại như quả cà héo, lòng thầm kêu trời. Sự lợi hại của tiểu cô nương này, bản thân lão rốt cục cũng cảm nhận được rồi! Trách không được bọn họ khi biết lão phải đi cùng công chúa xuống núi đều cùng thở phù một tiếng, bộ dạng cứ như kiểu buông bỏ được gánh nặng vạn quân, sau đó lại dùng ánh mắt có chút đồng tình thương hại và hả hê mà nhìn lão, thì ra là thế.

- Ta nói này tiểu nãi nãi, từ khi người ra khỏi Ngân thành, ta liên tục kể chuyện xưa cho ngươi, thẳng cho đến bây giờ, ban ngày thì kể đến lúc trời đầy sao, buổi tối thì kể đến lúc bình minh ló dạng, lúc ăn cơm cũng phải kể, ngay cả khi phu xe Long Lân Mã được nghỉ ngơi thì lão đầu ta vẫn phải kể. Tiểu nha đầu à, Tam công công vừa mới xuất quan, bước

vào giang hồ là chuyện vài chục năm trước rồi a, đâu có thể nhớ rõ ràng nhiều cố sự như vậy được chứ? Ngài hãy tha cho lão già này được không?!

Lão đầu quả thực có chút khóc không ra nước mắt, nếu biết trước tính tình của công chúa là như vậy thì đã sớm từ chối chuyện này rồi.

Thực sư là khinh bỉ chính mình, lúc mà nhận được tin tức đó, vẫn còn vì có thể đi ra ngoài giải khuây mà hưng phấn một chút. Hiện tại xem ra, đây đâu phải là giải sầu? Đây rõ ràng là muốn đem lão đầu ta ra mà giày vò a.

- Ai bảo ngài nói đến chỗ mấu chốt lại tự nhiên dừng lại? Làm người ta tò mò!

Tiểu công chúa bất mãn chu cái môi lên, rồi lại làm nũng nói:

- Tam công công, ngài nhanh kể tiếp một chút đi, vị Quân gia kia, vị Quân Vô Ý đó, sau đó rốt cuộc như thế nào, còn cả đại tỷ nữa, chuyện tình hai người bọn họ thật sự cảm động lòng người a.

Tam trưởng lão trong lòng rên rỉ một tiếng, chuyện này ở Ngân thành chính là chuyện cấm kị, ai cũng không dám tùy tiện bàn luận, bản thân lão đêm qua đã nói đến vã bọt mép. Lại bị tiểu ma nữ này làm cho không còn cách nào khác, trong lúc choáng váng đầu óc mà sơ ý nói ra hai câu, chỉ là hai câu như vậy mà từ đó về sau tiểu ma nữ liền đeo dính lấy chuyện này, cứ thế lải nhải truy vấn cho đến hiện tại.

“Có để cho người ta sống không?” lão đầu có điểm muốn khóc, thẳng từ đêm qua cho tới buổi tối hôm nay, này đã là mười lăm mười sáu canh giờ rồi a.

- Lão lục! Ngươi qua đây kể chuyện cho tiểu công chúa, lão phu với ngươi đổi chỗ một chút, coi như ca ca thiếu ngươi một cái nhân tình!

Tam trưởng lão không còn cách nào khác, đưa ra yêu cầu đổi vị trí.

- Được, nhớ kỹ đó, ngươi thiếu lão phu một cái ân tình lớn, lại nói đêm hôm đó, lão phu đột nhiên phát hiện một con quỷ, đầu lưỡi thè ra rất dài. Máu tươi ở trước mặt liên tục chảy xuống, vừa vặn kể cho công chúa nghe một chút.

Lục trưởng lão cũng không phải tay vừa.

- A không! Không, không, không! Lục công công người không nên qua đây! Ta chỉ cần Tam công công kể thôi.

Lục công công nói còn chưa xong công chúa đã la hoảng lên, vội cự tuyệt không ngừng.

- Tam ca, ngươi xem, ta không thể không nể mặt ngươi rồi, công chúa không muốn ta qua đó a. Ha ha ha, tam ca ngươi chậm rãi kể nhé, đừng quên ngươi còn thiếu ta một cái ân tình lớn, ân, nhường cho ngươi công lao làm tiểu công chúa hài lòng đó, tiểu đệ ta đi ngủ trước đây.

Lục trưởng lão cười ha ha một tiếng rồi cắp đít bỏ đi.

- Đê tiện! Vô Sỉ! Không có nghĩa khí! Còn dám xưng là huynh đệ của ta!

Tam trưởng lão cực kỳ phẫn nộ mắng to.

- Tam công công, chẳng lẽ người chán ghét Tuyết Nhi sao?

Tiểu công chúa trong mắt đột nhiên lệ quang tràn ngập, giống như sắp khóc đến nơi.

- Nào có, nào có?

Trưởng lão vội vàng bác bỏ:

- Ta yêu thương Tuyết Nhi còn chưa đủ cơ mà. Ha ha…

- Vậy ngươi nhanh kể chuyện xưa cho ta đi, nói một chút về chuyện của tỷ tỷ và Quân

Vô Ý ấy, ngươi nếu không kể chính là ngươi chán ghét Tuyết Nhi rồi.

Tiểu công chúa nhất thời từ buồn chuyển vui, cười híp mắt.

Tam trưởng lão tức đến độ bất tỉnh tại chỗ.

Nghiệp chướng a, đây có phải là khoản nợ cả đời ta không.

Bánh xe lăn đều, tiểu công chúa hăng hái tràn trề, ý chí chiến đấu sục sôi, líu ríu luôn miệng không có lúc nào ngừng, vô cùng hiếu kỳ, tam trưởng lão dù là Thần Huyền cao nhân cũng không thể chịu nổi, trên nét mắt già nua nếp nhăn càng ngày càng nhiều, tình thần càng ngày càng uể oải, đoàn người cứ như vậy cách Thiên Hương Thành không còn xa nữa.

Ở một hướng khác.

Đồng dạng cũng có một đội nhân mã hướng về phái Thiên Hương Thành xuất phát.

- Quốc sư, sự kiện huyền đan lần này, thật hay giả không ai biết, chỉ sợ có chuyện xảy ra, ngài già như vậy mà cứ khinh thân phạm hiểm (lao vào chỗ nguy hiểm), có gì xảy ra thì thật là được chẳng bằng mất.

Nói chuyện chính là một hắc y nhân ngồi trên lưng ngựa, vóc người thon gầy, gương mặt sắc cạnh. Chỉ nhìn vào khuôn mặt này cũng thấy được sự thảm liệt sau khi trải qua vô số trận chiến sát phạt.

- Chuyến đi này nhìn qua nguy hiểm tầng tầng lớp lớp, nhưng mà Vũ Đường ta mấy năm nay cùng với Thiên Hương vẫn là an lành vô sự, hẳn là không có vấn đề gì lớn. Chúng ta đi lần này, theo nghi thích quốc gia còn được hưởng thụ đãi ngộ cấp quốc khách. Lại nói, Thiên Hoàng quốc hiện tại ba vị hoàng tử đang đấu tranh ác liệt, chúng ta hẳn là nên đến đó “trợ giúp”, đục nước béo cò, kiếm chút lợi ích. Lại nói với công phu của ta, dù cho có người thực lực ngang với ta, nhưng nếu ta nhất tâm muốn ly khai Thiên Hương mà nói, tin tưởng rằng không một ai có thể ngăn cản.

Một lão giả mặc áo bào trắng, tinh thần quắc thước, thần thái uy vũ nói:

- Nhưng thật ra ngươi lần này hộ tống ta đến Thiên Hương, nguy hiểm của ngươi trái lại còn lớn hơn. Ngươi nhiều năm cùng với Quân gia giao chiến chính là có tử cừu (cừu hận chết người); hơn nữa Quân gia hậu nhân hầu như đều là chết trong lúc đang tác chiến với ngươi, tình huống của ngươi, chỉ sợ còn nguy hiểm hơn so với ta nhiều.

- Điều đó có gì là nguy hiểm? Nếu Quân gia mà nhân cơ hội này tập kết quân lực để đối phó ta, như vậy thì bọn họ cũng không xứng làm địch nhân của ta.

Trung niên nhân khuôn mặt lãnh khốc, ung dung cười:

- Lại nói chuyện năm đó. Ngay cả bản thân ta thắng được cũng đều là mơ hồ, bất có một điều có thể khẳng định chính là, mấy người Quân gia kia không phải chết trong tay ta! Công bằng mà nói, Quân gia tam huynh đệ, bất luận là người nào ta cũng không thể địch lại!

Nói đến đây, trên mặt hắn đột nhiên hiện ra vẻ khuất nhục, phẫn nộ nói:

- Quân Vô Hối tam huynh đệ có thể nói là địch nhân ta bội phục nhất từ trước đến giờ. Ta thừa nhận ta không bằng bọn họ, dù cho năm đó ta có chết bởi tay Quân Vô Hối, ta cũng không có nửa câu oán hận, dù sao vẫn hơn hiện tại! Vài trận thắng lợi đó đều là chẳng rõ tại sao, thắng lợi như vậy với ta mà nói, thật sự là một sự sỉ nhục! Lần này đi Thiên Hương, một là hộ tống quốc sư, hai là vì một việc rất trọng yếu, ta cần phải tìm hiểu, năm đó Quân Vô Hối rốt cuộc là chết như thế nào!

- Nếu là hắn bị người hại chết. Như vậy thì ta đây, dù là địch nhân của hắn, ta cũng sẽ báo thù cho hắn.

Hắc y trung niên trên mặt hiện ra sự phân nộ, bi phẫn nói:

- Một anh hùng hán tử như vậy, như thế nào cũng không nên chết bởi mưu mô như vậy.

- Điều này tùy ngươi.

Quốc sư thâm ý cười cười:

- Ta biết ngươi mấy năm nay vẫn một mực hoài nghi ta năm đó âm thầm xuất thủ, đúng không?

- Chẳng lẽ không nên hoài nghi sao? Nhìn vào hiện tại mà nói, nếu nói có người ngấm ngầm mưu hại hai huynh đệ Quân Vô Hối, tin tưởng không có ai ngoài quốc sư!

Hắc y trung niên bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt chim ưng nhìn thẳng vào mặt quốc sư.

- Ếch ngồi đáy giếng, thế gian có biết bao nhiêu người tài ba chứ, phải lấy sự thực mới chứng minh được.

Quốc sư bộ dáng điềm tĩnh, nghênh đón ánh mắt hắn:

- Thành thật cho ngươi biết, cái chết của Quân Vô Hối tuy rằng trước đây ta quả thực cũng định ra tay, thậm chí ta cũng đã tới nơi, nhưng mà thật sự không phải là do ta hạ thủ.

- Phi!

Hắc y trung niên nhân trên mặt nổi lên sự lăng nhục, dữ tợn quá lên:

- Quân nhân trong lúc chinh chiến. Các ngươi cần gì phải xen vào việc của người khác?

Ngừng lại một chút. Đột nhiên lại hét lớn một tiếng:

- Ai mượn các ngươi xen vào việc của người khác!

Quốc sư không nói gì, một lúc lâu sau mới nói:

- Triệu Kiếm Hồn, có một số việc không đơn giản là chuyện của quân nhân. Vì quốc gia, vì thân nhân, không phải là trò đùa.

Nói xong những lời này, mắt thấy đối phương khuôn mặt u ám như bóng đêm liền cũng không lên tiếng nữa.

Triệu Kiếm Hồn, gã hắc y trung niên nhân này, dĩ nhiên lại là đệ nhất đại tướng của Vũ Đường đế quốc, là kẻ kịch lâu năm của ba huynh đệ Quân Vô Hối, Quân Vô Mộng và Quân Vô Ý.

Triệu Kiếm Hồn kiệt ngạo cười, trầm thấp nói:

- Quân Vô Hối và Quân Vô Mộng tuy rằng đã chết, nhưng lão tam Quân Vô Ý thì vẫn còn sống, có một số việc, sớm muộn gì cũng sẽ phơi bày ra ánh sáng! Ta tuyệt không chấp nhận thắng lợi khuất nhục như vây.

“Những năm gần đây, liên tục là bốn trận thắng lợi đều là mơ mơ hồ hồ, thật sự làm ta phát điên rồi! Ngươi biết không?” Triệu Kiếm Hồn ngửa mặt lên trời thở dài.

Lại một phương hướng khác. Cũng là ở chỗ biên giới quốc gia, cũng có một đội nhân mã, đang tiến nhanh đi tới, mà cái phương hướng này là thuộc về Thần Tứ đế quốc.

Xa xôi trên đại thảo nguyên, một trung niên toàn thân hắc y, một trung niên nhân ngạo nghễ trước thảo nguyên rộng lớn vạn dặm. Một con diều hâu nhỏ từ trong tay hắn bay lên. Hai tay hắn nhẹ nhàng khoanh sau lưng, khuông mặt trầm tĩnh khẽ mỉm cười: “Cửu cấp đỉnh phong huyền đan? Thật là đồ tốt, dù cho là không vì huyền đan, có thể được so chiêu cùng anh hùng trong thiên hạ cũng là điều thú vị nhất trong đời!”

Người trung niên đó, dáng người cao lớn, hai chân thon dài, khuôn mặt nhìn như bình thường, nhưng lại vô hình tản ra mị lực nhiếp hồn người. Một khối tóc dài không cột lại, cứ như thế mà tự nhiên rũ xuống lại làm cho cả người hắn thoạt nhìn tràn ngập khí chất tà mị, hắn cứ như vậy lẳng lặng đứng yên, nhưng lại giống như là tiếp nhận hàng nghìn

hàng vạn sinh linh trên thảo nguyên bái lạy hắn! Giống như một tên ma vương đột nhiên hiện ra từ tầng tầng lớp lớp hắc vụ (màn sương dày màu đen), ngạo nghễ từ trên cao quan sát chúng sinh bên dưới.

- Là giao long ngươi liền phiên giang đảo hải, là hùng ưng người liên vật lộn trời cao! Thiên Hương Thành, ta Ưng Bác Không tới đây!

Vị này chính là cường giả hoành phong một đời tôn xưng là “Thảo Nguyên Ưng Thần”, hắn ngửa mặt lên trời rống lớn tiếng, theo tiếng rít này, bầu trời trên đại thảo nguyên đột nhiên phong vân xao động.

Cùng lúc đó, còn có vô số các đội nhân mã linh tinh, hoặc ba người một đội, hoặc năm người một đội, nhiều nhất cũng chỉ là mười mấy người, thậm chí còn có vô số những kẽ đơn thương độc mã đã tới đích, mục tiêu chỉ có một.

Thiên Hương Thành! Rất nhiều đội ngũ tụ tập tới Thiên Hương.

Cùng lúc đó, trong Thiên Phạt rừng rậm xa xôi thần bí, không ngừng có các loại huyền thú phi hành như thiểm điện xẹt qua, tức thì, Thiên Phạt rừng rậm an tĩnh cũng nổi lên từng đợt ba động, thần niệm mạnh mẽ không ngừng vọt lên, ở trên không toàn bộ khu rừng kích động, thật lâu không ngừng, xem ra không chỉ là ở nhân gian, ngay cả Thiên Phạt rừng rậm rời xa trần thế như vậy, cũng có chút biến cố không rõ nguyên nhân, xuất hiện một ít biến dĩ bất bình thường.

Một lúc lâu sau, một tiếng rít gào chấn không vang lên:

- Cửu cấp đỉnh phong huyền đan, sao lại có thể rơi vào trong tay huyền giả? Đó là sự sỉ nhục lớn nhất đối với chúng ta.

Uy áp nghiêng trời lệch đất ầm ầm kích động trong thiên địa, hàng tỉ sinh linh trong Thiên Phạt rừng rậm đều không tự chủ được mà run rẩy.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39: Khinh Bỉ Ngươi...

Mới tờ mờ sáng, Quân đại thiếu gia đã hoàn thành bài khổ luyện đầu tiên trong ngày, vóc người chắc khỏe, thân trên để trần ướt đẫm mồ hôi, hắn tùy tiện lau qua vài cái rồi khoác tạm một chiếc trường sam lên người, sau đó hướng về thương khố (kho vũ khí) đi tới.

Trước đây, khi Quân Tam gia sai người cứu về hơn bốn mươi thanh niên nam nữ kia, sau đó đề nghị đưa họ đi thái ấp lánh nạn, đối với chủ ý này Quân đại thiếu gia có chút không đồng ý. Quan điểm sống của hắn với một đấng chính nhân quân tử như Quân Vô Ý hoàn toàn bất đồng, cái gì mà làm ơn không cầu báo đáp, đây không phải thái độ làm người của một đại sát thủ như hắn. "Ta cố gắng, ta ra sức, ta mạo hiểm sẵn sàng phải trả giá bất cứ lúc nào là vì cái gì? Không phải vì các ngươi sao? Nếu vậy các ngươi phải chứng tỏ được bản thân xứng đáng nhận được những điều đó đi chứ!"

Cho dù Quân gia giàu có thừa sức nuôi sống mấy người này, nhưng hắn tuyệt đối không muốn nuôi không như vậy. Muốn thế ít nhất chúng cũng phải biết bỏ công sức, trí óc của mình ra mà đổi lấy! Không làm mà đòi hưởng sao? Loại chuyện tốt kiểu này đừng có mơ. Cũng đừng cho rằng ta cứu các ngươi là vì lòng thương người hay hảo tâm gì gì đó... Cứu các ngươi rồi lại cung phụng nuôi các ngươi một đời, xin lỗi tình yêu, đây không phải là nghĩa vụ của ta. Cho nên dù cho trời sập, các ngươi cũng phải biết cách mà chống đỡ, đừng mơ tưởng tới sự giúp đỡ của bất kì ai cả.

Cho nên Quân đại thiếu gia mới có ý định đến xem trong số bọn chúng có ai xứng đáng được hắn ra sức tài bồi một phen hay không, tuy nhiên hắn cũng chẳng có ôm ấp kì vọng lớn lao gì, chỉ cần một hoặc hai người cũng được.

Dù sao thì tất cả tinh anh trong bọn chúng cũng đã bị chủ nhân của Hoàng Hoa đường tuyển chọn hết rồi còn đâu!

Sau nửa canh giờ. Quân Mạc Tà vẻ mặt đầy thất vọng đi ra. Không ngoài dự kiến, tất cả bọn chúng, sở dĩ bị Hoàng Hoa đường loại bỏ cũng chẳng oan ức gì, căn bản chúng không có một chút căn cốt dù là bé xíu để luyện võ.

Tất nhiên, tu luyện Huyền khí lại càng không cần phải nói tới.

Cho nên hắn cũng chỉ đành bó tay. Toàn những kẻ không có căn cơ, nếu vẫn cố tình huấn luyện, sau đó cho ra chiến trường, như vậy không những....tốn công tốn sức, lãng phí thời gian, tiền bạc của cải, mà còn làm cho bọn chúng chóng chết hơn mà thôi, như vậy bao nhiêu công sức bỏ ra cứu chúng lúc trước há chẳng phải đã đổ sông đổ biển rồi sao. Mấy đứa này, thật ra chẳng khác thường dân là mấy, mặt trời mọc thì thức dậy, mặt trời lặn thì đi ngủ, cứ yên yên ổn ổn sống qua ngày đoạn tháng mà thôi.

Trước đại môn Quân phủ không biết tự bao giờ đã tụ tập một đám người. Quân Vô Ý - Quân tam gia tuy rằng tàn tật nhiều năm, nhưng vẫn là một trong những nhân vật phong vân của Thiên Hương thành này, vừa có quyền vừa có thế, cho nên ngày hôm nay khi Quân gia vừa truyền ra tin tức cần mua một ít Huyền thú cả lũ bọn chúng lại không chen chúc nhau mà đến ư?

Mấy hộ vệ gác cổng trông thấy cảnh tượng như vậy cũng hết hồn.

Thật ra, loại chuyện này bảy tám năm về trước cũng xảy ra không ít. Lúc đó, Quân Tam gia mới thụ thương, Lão gia tử tận hết sức lực tìm kiếm thiên hạ danh y đến chữa trị cho con trai mình, đồng thời cũng

không ít lần công khai thu mua thiên tài, địa bảo hay các loại dược liệu quý giá. Thậm chí là cả những thư tịch bí kíp với hi vọng có thể giúp ích một chút cho thương thế của Quân vô Ý. Quân Tam gia mặc dù tâm ý nguội lạnh từ lâu, trong lòng phi thường không thoải mái, nhưng cũng không muốn phụ lòng cha già, nên cũng miễn cưỡng mà đồng ý thu mua một chút. Nhưng dần dần, cùng với thời gian trôi qua, hai người càng hiểu tâm ý nhau nhiều hơn, vì thế những loại chuyện kiểu này cũng nhạt dần rồi chấm dứt hẳn.

Bất quá, lần này tin tức cũng vẫn là từ Quân gia truyền ra cho nên những thương gia có máu mặt trong thành lại ùn ùn kéo đến!

Quân Vô Ý ngồi ngay ngắn trên xe lăn, chậm rãi đi ra cửa. Hắn rất hiểu ý của Quân Mạc Tà, nếu như Quân Mạc Tà chỉ đơn giản muốn mua Huyền thú, cơ bản không cần Tam thúc hắn động chân động tay làm gì, bản thân nó cũng có thể chủ trì mọi chuyện. Còn như muốn mình ra mặt làm thay, chắc chắn nó không muốn người ngoài biết rõ nội tình, chính Quân đại thiếu gia mới là người cần mua Huyền thú. Thằng cháu của mình càng ngày hành động càng cẩn thận, suy tính kĩ càng, lúc nào cũng thần thần bí bí khôn lường.

Nhưng cũng phải thừa nhận một chuyện, Quân đại thiếu gia tuy nói ít làm nhiều nhưng tất cả những điều hắn nói đều đúng trọng tâm của vấn đề, hơn nữa suy tính của hắn càng ngày càng sâu xa, hợp lí, cho nên chuyện hắn nhờ vả, tuy có đầy một bụng thắc mắc nhưng Quân Vô Ý vẫn bằng lòng ra mặt, thay hắn thu mua Huyền thú.

Theo đó, Huyền thú từ cấp một tới cấp năm đều phải chọn mua hai con tốt nhất, hơn nữa hai con đó phải một đực một cái, thế là đủ; cấp cao hơn cũng không cần. Thực ra, hiện tại trong chợ bán Huyền thú của Thiên Hương thành này một con lục cấp Huyền thú cũng chẳng thấy nữa là, mà nếu chẳng may tìm được thì cũng có một cái giá trên trời!

Quân Vô Ý vung tay lên sai người khiêng mấy lồng Huyền thú vào trong tiểu viện. Trong lúc chờ Quân đại thiếu gia đến xem hàng thì bọn

hạ nhân trong phủ cũng tranh thủ tắm rửa sạch sẽ cho chúng một lượt. Nhìn qua cũng sáng sủa sạch sẽ hơn chút, ít nhất cũng không có .... bẩn thỉu, hôi hám như lúc đầu.

Hai con Thỏ xám nhất cấp, nhị cấp là hai con Lưỡng sí ly, ba con Tấn Phong Lang tam cấp, tứ cấp - Man Ngưu, ngũ cấp - hai con Thiết cốt xà,

Quân Mạc Tà phất tay ra lệnh cho bọn hạ nhân lui ra trước, sau đó bước về phía hai con thỏ nhất cấp huyền thú đầu tiên. Cả hai con thú đều giương mắt nhìn hắn không có bất cứ phản ứng nào. Sờ sờ mũi, hắn lại đi tới bên lồng nhốt hai con Lưỡng sí Ly, kết quả vẫn y như cũ.

Tam cấp.....cũng chẳng thấy xi nhê gì!

Quân Mạc Tà bắt đầu nghi ngờ bản thân, chẳng lẽ suy đoán ban đầu sai hết, Tiểu Bạch kia đơn giản chỉ qúy mình một chút mà thôi? Tuy nhiên, bỏ việc giữa chừng cũng không phải cá tính của Quân đại sát thủ, kể cả công việc đó không có chút hy vọng gì đi chăng nữa. Trong khi hướng về lồng sắt thứ tư đi tới, đột nhiên vang lên một loạt âm thanh "xì, xì...", không ngờ trong lồng sắt bênh cạnh, hai con Thiết cốt xà đang ngóc đầu lên, bốn con mắt nhỏ âm lãnh đang chăm chú nhìn về phía hắn!

Mà hai con Man Ngưu trong lồng sắt thứ tư hai mắt cũng đang mở to trừng trừng nhìn vào hắn.

Quân Mạc Tà trong lòng khẽ động, đột nhiên dừng bước. Hai con Man Ngưu nghi hoặc nhìn qua hắn vài lần. Sau đó cúi đầu, rồi lại ngẩng lên, chỉ là hơi rụt rè một chút, sau đó chúng lại nhìn về phía Quân Mạc Tà, trong bốn con mắt cự đại, bắt đầu xuất hiện một chút khao khát, dường như trong mắt bọn chúng Quân đại thiếu gia giống như những đám cỏ xanh mơn mởn trên thảo nguyên tốt tươi vậy.

Mà hai con Thiết cốt xà bên kia còn tỏ ra kích động hơn nữa, hai chiếc đầu cứ nhô lên hạ xuống, đung đưa liên hồi, hai chiếc đuôi thì không ngừng vùng vẫy quật vào lồng sắt gây lên những tiếng bang bang liên tục, làm cho chiếc lồng như muốn vỡ tung, nhưng thủy chung từ đầu

tới cuối hai cặp mắt kia vẫn chăm chăm nhìn về phía Quân Mạc Tà, trong mắt có chút lo lắng bất an, khao khát: "Giá như không có cái lồng khốn kíp này, bọn ta đã có thể tới được chỗ người kia rồi."

Quân Vô Ý ngồi ở bên cạnh nhìn thấy toàn bộ động tĩnh khác thường trong lòng cũng vô vùng nghi hoặc, nhưng hoàn toàn không nhìn ra bất kì nguyên nhân nào. Nhìn bề ngoài, cháu ta cũng đâu có khác người thường gì đâu?

Quân Mạc Tà thong thả lùi ra sau hai bước, tuy trên mặt không có bất kì biểu hiện khác thường nào cả, nhưng trong lòng lại đang mừng như điên!

Tới bây giờ mà còn không hiểu nữa, thật sự ngu hết phần lợn!

Khai Thiên Tạo Hóa công uy lực không cần bàn cãi, Hồng Quân tháp cũng không tệ, chắc chắn một trong hai thứ hoặc có thể là cả hai đều có tác dụng hấp dẫn Huyền thú, hơn nữa tác dụng rất mạnh mẽ! Chỉ một phát hiện nhỏ như vậy nhưng với Quân Mạc Tà lúc này giống như vớ được kho báu vậy.

Trên Huyền Huyền đại lục nơi nào hung hiểm nhất? Tin chắc rằng, nếu được hỏi không ai sẽ trả lời rằng: đó là Phong Tuyết Ngân thành. Bởi vì dù Phong Tuyết Ngân thành có thực lực cường đại đến mấy đi nữa, cũng không phải địa phương đe dọa đến tính mạng của con người, cho nên không thể nói đó là nơi hung hiểm nhất trên Huyền Huyền địa lục này. Mà nơi hung hiểm nhất bất kỳ ai cũng biết chính là: Thiên phạt sâm lâm!

Thiên đường của Huyền thú trên đại lục, cũng chính là địa ngục trần gian của con người! Cho dù là Chí tôn Thần Huyền cao cao tại thượng đi nữa, nếu lạc vào đó cũng dễ dàng mất mạng như chơi!

Nhưng đối với Quân Mạc Tà lại khác.

Chuyện này thì có tác dụng gì?

Huyền Huyền đại lục cái gì là đáng giá nhất?

Dược liệu cao cấp. Tiên dược trị trương, cải tử hoàn sinh, kỳ trân dị bảo nâng cao tu vi Huyền khí, huyền đan của Huyền thú, cao cấp Huyền thú...!

Tất cả đều đúng, nhưng mấy thứ đó từ đâu mà có? Câu trả lời chính là Thiên Phạt sâm lâm!

Đã mấy vạn năm qua, chưa có một ai dám bước chân vào Thiên Phạt sâm lâm tìm kiếm một lần, cho nên thiên tài địa bảo ở đó có thể ít được sao?

Với người được Huyền thú yêu mến như Quân Mạc Tà mà nói, đường vào Thiên Phạt sâm lâm vô cùng rộng mở. Đồng dạng với việc thực lực có thể đề thăng cực nhanh, đủ sức ngạo thị thiên hạ!

Quân Mạc Tà không tin, ngay như Huyền khí còn có thể dùng Huyền đan để đề thăng tu vi mà Khai Thiên Tạo Hóa công lại không có phương pháp gì cả?

Dường như cảm giác được Quân Mạc Tà trong lòng đang vô cùng kích động, Hồng Quân tháp trong đầu lập tức dựng lên, không ngừng xoay tròn, vào thời khắc này, trong lòng hắn có một loại cảm giác vô cùng kỳ lạ, giống như có một người nào đó đang sỉ nhục hắn. Lại cảm thấy như bị cả thiên hạ chê cười, khinh bỉ; giống như một kẻ tay mang bát vàng đi ăn xin vậy.

Loại tâm tình này làm hắn cảm thấy vô cùng không thoải mái, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ lão tử nghĩ sai chuyện gì sao?"!

Thực ra hắn hoàn toàn không biết được trong suy nghĩ của hắn có vấn đề. Hơn nữa còn là cả một vấn đề lớn là đằng khác, trên thực tế hắn cũng chẳng khác người cầm bát vàng đi ăn xin là mấy, thậm chí còn ngu hơn! Tuy trước đây là một đệ nhất sát thủ, được xếp vào hàng võ lâm cao thủ,

nhưng từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ hắn đâu có biết gì về Tu chân đâu, chứ đừng có nói là nghe qua về bảo vật trong giới Tu chân!

Mà trong Tu chân giới, đệ nhất Linh bảo nghịch thiên chính là Hồng Quân tháp này, hắn cũng chẳng bao giờ dám nghĩ đến đệ nhất linh bảo loại này lại nằm trong tay mình! Nếu như Hồng Quân tháp có ngàn vạn công năng thì cho tới giờ hắn cũng chưa có tìm ra một cái nào hoàn chỉnh cả!

Trong tay có kho tàng mà không tài nào khai thác được .....

Đây mới là bi ai lớn nhất trong đời a!

Nếu như thẳng thắn so sánh, Quân đại sát thủ bây giờ không còn là một tên khất cái cầm bát vàng đi xin ăn nữa, mà là một tên đầu heo cầm ngọc ngà châu báu đi xin ăn .... Tuyệt đối không có oan ức gì!

Dù cho hắn có quay về kiếp trước kiếm vài quyển "tiểu thuyết" tu chân đọc qua, hiện tại kết quả cũng không có khiêm tốn như thế này....

Hắn thật sự không biết rằng, với những đại môn phái Tu chân, Hồng Quân tháp chính là bảo vật vô giá!... Ít nhất ... So với Quân đại sát thủ còn biết thưởng thức hơn nhiều! Còn như mà để cho đệ tử bình thường của mấy môn phái Tu chân đó mang theo Hồng Quân tháp xuyên việt thì so với Quân đại sát thủ bây giờ cũng mạnh hơn rất nhiều.

Cho nên Hồng Quân tháp mới khinh bỉ hắn một phen, đúng là không có oan ức gì! Hơn nữa còn có vô số lí do khác đủ để sỉ nhục chết hắn..... (^_^)

Ngay khi Hồng Quân tháp bắt đầu chuyển động, hầu như toàn bộ Huyền thú trong năm lồng sắt đều đồng loạt nhốn nháo đứng lên, ngay cả hai con Huyền thú tam cấp vừa nãy không có phản ứng gì cũng mở to hai mắt nhìn Quân Mạc Tà. Điên cuồng quẫy đạp lồng sắt, hận không thể phá lồng thoát ra, chạy đến, chui vào lòng của hắn.

Quân Vô Ý ngồi một bên trợn mắt há mồm kinh ngạc, đây rốt cục là chuyện quái gì vậy, cháu ta nào có động tay động chân gì đâu?

Từ lúc tới đây, nó tuyệt đối không có làm một cái gì khác thường cả, cũng chỉ ung dung đi lại quan sát mà thôi, sao mấy con Huyền thú lại kích động như thế?

Rốt cuộc đây là chuyện quái quỷ gì vậy?

Đúng lúc này, hạ nhân chạy vào bẩm báo, Độc Cô bảy vị thiếu gia cùng Tiểu Nghệ tiểu thư cầu kiến.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40: Linh Thức Xuyên Thấu

Quân Mạc Tà nhếch mép cười cười, vung tay lên nói: "Mau mời vào! Nghĩ bụng:" He he, tự nhiên lại được thử nghiệm thêm một lần nữa rồi", hắn chỉ tay vào mấy lồng nhốt Huyền thú quát: "Đem những cái này cất đi, dọn sạch chỗ này cho ta, không được để lại bất kì dấu vết gì."

Hạ nhân vội vàng đáp ứng, nhanh chóng gọi người vào khênh mấy chiếc lồng đi.

"Tất cả. . . Đều....đều..... không mang lại kết quả gì sao?" Quân Vô Ý hai mắt trợn trừng nhìn tôn tử hỏi.

"Đúng, chẳng thu được gì cả." Quân Mạc Tà tủm tỉm nói: "Tam thúc có thể tùy tiện xử lí, ấy quên. . . Tam thúc, nếu mà làm thịt hai con rắn kia phải để phần cho cháu đấy, chúng chính là đại bổ vật, ăn vào vô cùng có lợi cho cơ thể đó."

"Giết thịt ..... làm món ăn?"

Quân Vô Ý lông mày dựng lên, đang định mở miệng chửi cho tên hỗn đản này một trận: "Mấy con Huyền thú phải bỏ ra cả mười lượng bạc để mua, từ đêm qua tới giờ nào là bố trí truyền tin ra ngoài, rồi sáng sớm hôm nay tốn không biết bao công sức để chọn lựa, không ngờ tất cả đều vô ích? Đặc biệt là hai con Ngũ cấp Thiết cốt xà này, lại còn là một đôi vừa mới bắt được, nguyên vẹn không có sứt mẻ gì, cũng có giá tận hai mươi vạn lượng!"

Chỉ xem qua một lúc, rồi đem thịt. . . Một bữa cơm hai mươi vạn lượng bạc?

Còn chưa kịp mắng chửi thằng cháu một phên cho hả giận thì đột nhiên âm thanh "ầm ầm..." giống như cả thiên quân vạn mà xông trận vang lên.

Bảy tên đại hán to như cột đình đang hộ tống một đóa "Tuyết liên" - chính là Độc Cô Tiểu Nghệ đi tới.

Dưới sự "che chở" của bảy vị ca ca "đức hạnh" này, hôm nay vẻ đẹp của Độc Cô Tiếu Nghệ càng lộng lẫy, thoát tục hơn bội phần. Mái tóc dài đen nháy đủ làm cho các cô gái khác phải ghen tị khẽ buông một chút đang nhẹ nhàng tung bay trong gió, trên đầu cài hờ một cây trâm trong suốt có gắn ba viên trân trâu tuyệt đẹp, không ngừng đong đưa theo từng bước chân của nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn, nước da trắng ngần, chiếc mũi dọc dừa, trên đôi môi anh đào đỏ thắm luôn có một nụ cười tinh nghịch nhưng cũng không kém phần thông minh, lúc này đây, thần sắc của nàng vừa mừng rỡ, lại vừa pha chút thẹn thùng.....

Trên người khoác một chiếc áo choàng trắng như tuyết, bộ quần áo màu xanh nhạt ôm chặt lấy chiếc eo nhỏ nhắn, bên hông đeo một miếng ngọc bội trắng tinh đang lúc la lúc lắc, mặc dù nàng vẫn còn nhỏ tuổi, cơ thể chưa hoàn toàn phát triển hết(hựa hựa....chưa được nhào lặn thôi), nhưng tất cả những chỗ gợi cảm nhất của người con gái đều mang một vẻ đẹp mê người.

Nàng đang mỉm cười đứng ngoài cửa, một cơn gió nhẹ thổi qua làm tay áo nàng khữ tung bay trong gió, dưới ánh mặt trời, trông nàng lộng lẫy chẳng khác nào Hằng nga hạ phàm. Đôi làn thu thủy tuyệt đẹp tựa như vô tình hữu ý nhìn về phía Quân Mạc Tà, thiếu nữ tuổi xuân thì có khác, thật làm muốn lấy mạng người ta mà!

Với định lực như Quân đại sát thủ mà nói, gặp phải cảnh tượng như vậy cũng tắt điện, bất giác cũng nhìn nàng tới mức ngơ ngẩn, mất hồn trong chốc lát

Đúng, hắn bị hớp mất hồn rồi ...

"Nhìn cài giề mà nhìn? Chưa thấy qua mỹ nữ bao giờ à?" Độc Cô Anh khó chịu gầm nhẹ, cả cơ thể vĩ đại của hắn nhanh chóng tiến lên chắn trước mặt Tiểu Nghệ, không muốn cho Quân đại thiếu gia nhìn nữa, tựa như sợ hắn nhìn lâu sẽ hóa rồ, gây bất lợi cho Tiểu muội của mình vậy.....

"Oa, nguyên lai là chư vị Độc Cô huynh đại giá quang lâm, nếu không không có chuyện gì quan trọng chúng ta đi uống rượu đê? Ta vẫn còn rất nhiều"Tiên tửu" nha!" Quân Mạc Tà hai mắt hấp háy vài cái nói.

Độc Cô Anh nhất thời mắt trâu trợn trừng quát: "Rượu chè giề? Bị ngươi lừa một lần chưa đủ sao? Ta cảnh cáo tiểu tử ngươi, hiện tại nên thành thành thật thật một chút cho ta, nếu không đừng trách!" Sau khi nói liến thoắng một hồi, hắn hừ nhẹ một cái, thần sắc trên mặt vô cùng quái dị.

Nguyên lai đêm qua, sau khi Độc Cô Tiểu Nghệ về nhà, biết tin bảy vị ca ca bị Quân Mạc Tà "mời lại làm khách" đã được đón về nên cô cùng lo lằng, vội vàng chạy tới hỏi han. Ai ngờ, vừa đến nơi đã thấy bảy bị ca ca "vĩ đại" của mình đang ngồm xổm quanh bàn ăn cơm húp cháo sùm sụp, mỗi miếng là hết cả một cái bát tô, cho nên chẳng mấy chốc nồi cháo đã cạn tới đáy .....

Cái này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, và cũng không nên ví họ như mấy cái "thùng nước gạo", bảy người này tuy rằng cao lớn dị thường, thế nhưng mấy cái dạ dày của họ thiếu chút đã bị mẻ rượu đầu của Quân Mạc Tà đốt cháy, cho nên mấy ngày nay không có ăn uống được gì cả, bất luận là đồ ăn gì, chỉ cần có chút dầu mỡ nhìn thấy là lại buồn nôn, không xơi được. Bình thường bảy người bọn họ bữa nào mà chẳng thịt béo rượu ngon thành thói, không có một trong hai thứ đều nuốt không nổi, cho nên rơi vào tình cảnh như thế này chỉ vài ngày đã kêu trời kêu đất rồi.

Với những kẻ to lớn bất thường như họ, một ngày ba bữa húp toàn cháo loãng.....Thật chẳng khác nào bị tra tấn.

"A? Quân Tam thiếu đã "hành hạ" mấy ca ca như thế nào vậy? Chỉ vài ngày không gặp sao mấy người lại gấy đi nhiều thế này?(ọe, gầy cũng bằng con voi con) Mới có vài ngày thôi a, mau, mau nói cho muội, muội sẽ thay các huynh đòi lại công đạo!" Độc Cô Tiểu Nghệ vừa nhìn mấy vị ca ca"gầy còm" của mình đã cảm thấy xót xa, chỉ vài ngày mà đã biến thành cái dạng gì thề này? Thật kinh khủng.

Nhưng một câu nói đó của nàng lại làm cho bảy vị ca ca cảm thấy nóng mắt, đường đường đại danh "Anh hùng hào kiệt thượng trùng tiền" thế mà.....Trong lòng bảy người lúc này đều có một loại tư vị thật không dễ chịu gì, giống như bị ai tát một cái vào mẹt vậy: "Cái gì mà "Quân Tam thiếu hành hạ mấy vị ca ca thế nào"? Bằng vào tên tiểu tử thối đó mà có thể "hành hạ" chúng ta á? Buồn cười chết mất! Lúc đầu rõ ràng là chúng ta đã khống chế được tên tiểu tử thối kia rồi, nếu không phải vì tranh nhau mấy chén rượu cũng đâu đến nỗi.....bất quá rượu ... ngon thật!"

"Phì....bằng vào Quân tam thiếu này sao? Hừ hừ, hôm đó mới bị Tam ca của ngươi cho một bạt tai đã ngã chổng vó, ôi thật làm cho chúng ta hối hận mãi? Oa... ha ha ha, chuyện này buồn cười chết mất Tiểu Nghệ à? Muội muốn vì chúng ta ra mặt giáo huấn tên tiểu tử kia sao...!" Độc Cô Hào Kiệt ngoác cái miệng ra cười hô hố.

"Đúng thế, Lục ca ta mới đá nhẹ một phát tiểu tử kia đã kêu gào thảm thiết rồi, Lục ca ta chính là một người đại nhân đại lượng, dũng mãnh vô địch! Nếu không phải muốn giữ thể diện Quân lão gia tử, Lục ca ta đã dẫm hắn nát bét rồi! Hắc hắc hắc. . ." Độc Cô Thượng chẳng biết xấu hổ nghiêm chỉnh nói.

"Ủa, muội đâu có nghe ai nói các ngươi đánh ngã Quân Tam thiếu đâu, là ngược lại kia mà? Người nói cho ta biết tin tức này chính là một tuyệt đỉnh cao thủ đó!" Huynh đệ bảy người nhất thời kinh hoảng, còn

chưa hoàn hồn đã thấy tiểu muội bảo bối nhíu mày, lẩm bẩm: "Thì ra là vậy, không ngờ vì ta mà hắn phải chịu nhiều ấm ức như thế, một câu cũng chẳng nói, vậy mà ta vừa nãy còn định . . ."

"Cái giề, chỉ bằng vào bản lĩnh của tên tiểu tử này á? Nói nhảm, tuyệt đối là đồn nhảm!" Độc Cô Hùng đứng bật dậy, vén tay áo lên để lộ ra hai tay to bự toàn lông lá, cả người gồng lên: "Loại tin đồn nhảm kiểu náy Tiểu muội cũng tin sao? Nhất định là tên tiểu tử kia đánh với bảy huynh đệ ta bị thua không phục(hehe), nên sai người phao tin đồn nhảm hòng kéo vãn thanh danh mà thôi!"

"Đúng thế, đều là bịa đặt hết, lời đồn có khác, có ba người thì nói thành đàn hổ! Ngày đó bọn ta tới đây không chỉ đánh cho Mạc Tà tiểu tử kêu cha gọi mẹ, ngay cả Quân gia đại trạch suýt nữa cũng phá đi mấy phòng, nếu không mấy cái hũ...." Độc Cô Kiệt nói chưa hết câu, đã bị Độc Cô Trùng đưa tay bịt miệng lại.

Bảy huynh đệ khí vũ hiên ngang đường đường chính chính thuật lại chiến tích ngày đó của mình, càng nói càng cảm thấy vô cùng hợp tình hợp lý, " Mọi chuyện đáng lẽ phải xảy ra như thế"..... càng nói càng thấy tự hào về sự anh dũng, tài giỏi của bản thân, không nói có, một nói thành mười, ngay bản thân cũng cảm thấy khâm phục mình không thôi, giống như Quân đại thiếu gia đang bị họ giáo huấn một trận vậy. . .

"Người ta không biết đâu . . , các ngươi, các ngươi, tại sao các ngươi lại đối xử với hắn . . . Hắn, hắn, hắn. . thân thể yếu nhược như vậy sao có thể chịu được? Các người nỡ lòng nào lại làm vậy, đồ dã man!" Độc Cô Tiểu Nghệ càng nghe càng tức giận, càng nghe càng thấy xót xa, đột nhiên bật khóc hu hu: "Tại sao các ngươi lại nhẫn tâm như vậy hu hu . . .

"Chết mịa!" Huynh đệ bảy người đối mặt nhìn nhau, trên mặt đều hiện rõ vẻ ngượng ngùng, xấu hổ, trong mười bốn con mắt trâu đen nháy đều tỏ vẻ kinh hoảng như nhau. Người nào người nấy đều thấy trong mắt đối phương một loại suy nghĩ: "Chuyện quái quỷ gì đây? Chúng ta chỉ muốn "thổi da bò" một lúc cho thoải mái hơn thôi, sao lại xảy ra cơ sự

này cơ chứ?" Độc Cô Tiểu Nghệ ở bên cạnh dậm chân nức nở nói: "Các ngươi....các ngươi thật dã man hu hu. . Ta không thém để ý tới các ngươi nữa .... Ta hận mấy người hu hu .... " . Đang khóc nức nở bỗng nhiên nàng ôm mặt chạy đi.

"Bọn ta nói gì sai sao?" Độc Cô Anh đầu óc mê muội quay lại hỏi mấy tên đệ đệ.

"Không rõ." Sáu người còn lại cũng mê hoặc không hiểu chuyện gì, lắc đầu nguầy nguậy, đầu tiên là lắc sang trái, rồi sang phải, vô cùng đều nhịp.

Độc Cô đại tướng quân đi sau nhìn thấy tiểu bảo bối của mình ôm mặt khóc nức nở chạy ra, tức thì nộ khí xung thiên, đạp cửa xông thẳng vào trong tóm cổ bảy tên to gan kia đánh cho lên bờ xuống ruộng...

Còn chuyện hôm nay, Độc Cô Tiểu nghệ tới Quân gia bái phỏng , Độc Cô gia tộc trên dưới phản đối kịch liệt! Đùa sao, đang muốn tách hai đứa ra chẳng được còn nói gì bái mới chẳng phỏng? Thật nực cười? Vì vậy Độc Cô Tiểu Nghệ liền đi tìm Độc Cô Vô Địch Đại tướng quân thi triển "làm nũng" đại pháp thành danh của mình, bộ dạng thút tha thút thít giống như bị người ta ăn hiếp thậm tệ, nước mắt giàn dụa tới mức làm cho trời sầu đất thảm. Vì thế toàn bộ già trẻ của Độc Cô gia tộc chỉ đành giơ tay xin hàng....

Tuy nhiên cũng đưa ra một điều kiện: "Có thể tới Quân gia, nhưng phải mang bảy vị ca ca cùng đi". Cuối cùng, Độc Cô Tiểu Nghệ một mình ra ngoài dạo chơi nhưng lại được tiền hô hậu ủng, khí thế thật bất phàm! "Bịch" một tiếng, Tiểu Bạch từ trong lòng Tiểu Nghệ nhảy ra hạ xuống mặt đất, bộ lông toàn thân xù lên, quay đầu lại hai mắt hung hăng nhìn Độc Cô Anh, miệng gầm gừ hai tiếng đầy phẫn nộ, sau đó mới quay lại công việc chính của mình. "Xoát' một tiếng, nhanh chóng lao vào ngực Quân Mạc Tà, hai móng vuốt cào cào vài cái... miệng kêu ô..ô.. mấy tiếng mới chịu an an ổn ổn nằm xuống.

Tiểu Bạch chỉ là ấu thú, chưa trưởng thành, thậm chí còn chưa phát dục, nhưng nó vốn thuộc loại Huyền thú cao ngạo, cho nên dù còn nhỏ nhưng sự cao ngạo cũng không ít:"Tên to xác ngươi dám ngăn cản ta chạy đến chỗ hắn, thật quá quắt, nhưng .... ta nhịn...! Nếu không phải vẫn còn nhỏ, ta đã một nhát cắn đứt "tiểu kê kê" của ngươi cho bõ ghét rồi! Cho ngươi biết Huyền thú không có dễ trêu trọc nha!"

Quân Mạc Tà thân thiết ôm Tiểu Bạch vào lòng, hai tay không nhừng vuốt ve bộ lông của nó, sau đó vội vàng sai hạ nhân pha trà tiếp khách. đây Đây là lần đầu tiên hắn can tâm tình nguyện ôm tiểu gia hỏa này. Tiểu tử kia có vẻ vô cùng hưng phấn, không ngừng bò qua bò lại trong lòng ngực của hắn, cái mũi cứ ngửi ngửi liên tục, bộ dạng như rất bận rộn, nhưng cũng phi thường thích thú.

Quân Mạc Tà mỉm cười nhìn Độc Cô Tiểu Nghệ nói: "Độc Cô tiểu thư ngày hôm nay thật là xinh đẹp, làm ta được đại khai nhãn giới một phen a."

Độc Cô Tiểu Nghệ mặt thoáng ửng hồng, hờn dỗi "hứ"một tiếng, nói: "Ngươi cũng biết sao? Hứ, ta còn tưởng ngươi chỉ trơ như khúc gỗ thôi". Tuy vậy trong lòng lại thầm nói: " Sao hắn lại gọi mình là Độc Cô tiểu thư, cứ cảm thấy khách sáo thế nào ấy? Sao không gọi mình là tiểu nha đầu như trước nhỉ? Gọi vậy có phải dễ nghe hơn không!"

Quân Mạc Tà vội vàng gãi gãi đầu cái, ngoài miệng vội vàng nói: "Đâu có, đâu có." Trong khi bản thân thầm vận Thần công, đồng thời linh thức cũng hòa vào não hải, trong lòng nhất động, tức thì một tia linh thức giống như kình tiễn xuyên không bắn thẳng vào Hồng Quân tháp! "Tiểu Bạch đang ở đây, mềnh tội gì không thử phát."

Đây lần đầu tiên từ trước tới nay Quân Mạc Tà chủ động dùng linh thức khởi động Hồng Quân tháp! "Oanh" một tiếng! Linh thức đánh vào bề mặt của Hồng Quân tháp! Một chuyện kì lạ từ trước tới nay chưa từng có đã xảy ra, Hồng Quân tháp đột nhiên lăng không bay lên, xoay tròn cực nhanh, thất thải quang hoa bao trùm tứ phía, so với trước đây còn

nồng đậm hơn gấp bội, thiên địa linh khí điên cuồng chuyển động, tràn ngập trong không gian . . .

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 41: Linh Khí Bão Táp

Ngay khi linh thức của Quân Mạc Tà và Hồng Quân Tháp tiếp xúc nhau, cũng chính là lúc Hồng Quân Tháp vừa bay lên, con vật nhỏ xíu trong lòng Quân Mạc Tà vốn đang cuối đầu thì hai lỗ tai đột nhiên dựng thẳng lên thẳng tắp, cái đầu nhỏ xíu cũng ngẩng lên, đôi mắt khả ái lúc này không hiểu tại sao lại ẩn hiện vẻ vui mừng.

Lúc này, cả chín người đang ngồi trong tiểu viện của Quân Mạc Tà, Độc Cô Tiểu Nghệ đương nhiên lấy lí do chiếu cố Tiểu Bạch Bạch nên đòi ngồi cạnh Quân Mạc Tà. Quân Vô Ý thân là trưởng bối, không tiện tham gia náo nhiệt của đám tiểu bối này nên chỉ ngồi yên lặng trên xe lăn, từ xa nhìn vào.

Bảy huynh đệ Độc Cô gia lần trước trở về đều thổi da trâu, tự mình hồ lộng chính mình, cũng chỉ làm trò trước mặt muội muội để bản thân khỏi mất mặt mà thôi, nói cho sướng miệng, dù sao lúc trước bản thân cũng bị ăn quả đắng của Quân Mạc Tà, nếu bảy tên cô hồn này không thèm suy nghĩ mà ra tay với Quân Mạc Tà, vậy thì khó trở tay kịp. Tuy nhiên, có Quân Vô Ý Quân tam gia ngồi gần đây, huynh đệ bảy người đều thành thành thật thật, không dám liếc ngang liếc dọc, ngồi im ngoan ngoãn như bảy con cừu non.

Nói tới, bảy người này chính là được "truyền nghề" từ hai vị "lưu manh" Độc Cô Tung Hoành lão gia tử, Độc Cô Vô Địch đại tướng quân, lần trước bị Quân đại thiếu gia giáo huấn một trận, hôm nay tại sao lại yên phận thế này? Đó là do câu "Người có tên, cây có bóng!

Bảy vị huynh đệ Độc Cô gia từ lúc nhỏ, hoặc là khi đi theo gia gia, phụ thân, bá phụ nghe họ nói chuyện, hoặc là khi chính bản thân lớn lên tham gia quân đội, đối với những chuyện được nghe về Quân gia tam hùng nhiều đến mức có thể thuộc làu làu.

Bạch Y Quân Suất Quân Vô Hối, Thiết Huyết Chiến Thần Quân Vô Mộng, Huyết Y Đại Tướng Quân Vô Ý! Uy danh và sự tích truyền kỳ của bọn họ tại quân đội sớm đã lưu truyền rộng rãi, từ lâu đã trở thành những cậu chuyện truyền miệng của quân nhân Thiên Hương đế quốc. Chính cả bản thân Độc Cô lão gia tử còn nói mãi "Tại sao Quân Chiến Thiên lão gia hỏa dựa vào cái gì mà có nhiều nhi tử xuất sắc đến thế, rõ ràng chỉ có ta mới xứng đáng có được vinh dự đó!"

Chính ba người phụ thân, bá phụ lưu manh của chúng luôn kiêng kị khi bị người khác nói có người còn mạnh mẽ hơn bọn họ, nhưng khi bị so sánh với tam huynh đệ Quân gia thì chỉ biết im lặng mà thôi.

Đừng nghĩ lúc này Quân Vô Ý đang vô cùng trầm tĩnh, hành động vô cùng nho nhã, thật ra bọn hắn biết rõ, nếu một khi Quân Vô Ý nổi giận, thực sự là rất điên cuồng, khi đó, hắn tuyệt đối không thua hai vị ca ca của mình.

Năm đó, Quân Vô Hối Quân Vô Mộng bỏ mình một cách bất minh, Quân Vô Ý nâng cao trường kiếm, nổi giận xuất binh, tác phong chiến đấu "mưu trước công sau" của ngày xưa thay đổi hoàn toàn, chỉ trong mười ngày mà chỉ huy đại quân vượt năm ngàn dặm, liên tục nghiền nát chín thành trì của Vũ Đường đế quốc, trên đường tiến quân mọi thứ như bị tẩy rữa bằng máu, đánh đâu thắng đó. Hai mươi vạn đại quân của Vũ Đường đế quốc bị chặt như chặt củi, một người cũng không sống sót, trận nào Quân Vô Ý cũng xung phong đi đầu, chỉ một trận chiến này, Huyết Y đại tướng vang danh thiên hạ.

Cho đến khi đại quân đột phá thẳng vào bên trong lòng Vũ Đường đế quốc tận ba trăm dặm mới gặp kẻ địch quen thuộc Triệu Kiếm Hồn, danh tướng của Vũ Đường xuất quân ngăn cản. Hai bên chém giết đẫm máu,

thiên địa biến sắc, Triệu Kiếm Hồn bại liên tục ba trận, tuy bại nhưng không nản, thế nhưng không ngăn nổi đại quân như dã tượng nổi đên dày xéo. Tuy nhiên, đến thời khắc quan trọng nhất thì Quân Vô Ý lại đột nhiên theo gót hai vị ca ca,bị thần bí cao thủ tập kích lần thứ hai, một đời đại tướng cuối cùng bị tàn tật cho đến nay!

Bất quá, sau trận chiến này, uy phong của Thiên Hương đế quốc vang dội cả đại lục. Cuồng phong mãnh liệt, hơn mười vạn thiết huyết đại quân đơn thương độc mã trực tiếp thẳng tiến địch quốc, thập chiến thập quyết (mười trận thắng cả mười), hành động vĩ đại này chưa ai dám làm, trở thành một truyền kỳ!

Tuy rằng Quân Vô Ý vì nguyên nhân thân thể không tốt mà ly khai quân đội, nhưng cái tên Huyết Y Đại Tướng đã trở thành thần tượng của vô số quân nhân, thậm chí, khi mọi người nói đến trận chiến ấy, nhiệt huyết đều dâng trào, mi phi sắc vũ (mặt mày hớn hở).

Trước khi bảy huynh đệ Độc Cô gia tộc và Độc Cô Tiểu Nghệ đi tới Quân gia, Độc Cô Vô Địch vô cùng trịnh trọng khuyên: Nghìn vạn lần không nên chọc tới Quân Vô Ý!

Nếu nói cả Thiên Hương đế quốc này, ai có dũng khí đối nghịch với Quân gia, thì đó chính là Độc Cô gia tộc. Thậm chí dù cho Độc Cô gia tộc Độc Cô Vô Địch có đem Quân Mạc Tà một đao mạnh mẽ chém chết, thì Quân gia cũng có một người giống như vậy hạ độc thủ với Độc Cô gia tộc, đó chính là Quân Vô Ý!

Nếu một ngày Quân Vô Ý nổi cơn điên, chém sạch bảy tên hậu đại của Độc Cô gia tộc, Độc Cô Vô Địch cũng không cho là chuyện không thể. Với loại chuyện này, dựa theo tính cách trước đây của Quân Vô Ý thì hoàn toàn có thể ra tay, cũng hoàn toàn có đủ can đảm để ra tay.

Trong lòng huynh đệ bảy người "Anh Hùng Hào Kiệt Trùng Thượng Tiền", Quân Vô Ý chính là một thần tượng sống. Đối với Quân Mạc Tà còn dám phát uy, chứ trước mặt Quân tam gia, so với đám tiểu hài tử thì bọn chúng còn muốn ngoan ngoãn hơn.

Tuy nhiên, phải nói lại, Quân tam gia hiện tại sẽ không đối với bọn chúng xuống tay. Mấy năm gần đây, Quân tam gia đã tu tâm dưỡng tính, chuyện ra tay giết chết bảy huynh đệ Độc Cô gia trong nháy mắt, đương nhiên hắn sẽ không làm, nhưng không phải vì không dám, mà vì hắn không muốn!

Thật ra, Quân tam gia ngồi đây cũng chỉ để quan sát đứa cháu bảo bối Quân Mạc Tà, Quân tam gia cảm thấy đứa cháu trai của mình hiện tại càng ngày càng thần bí, lại biết hắn thủ đoạn độc ác vô tình, trong chớp mắt có thể giết sạch mọi người cũng là chuyện bình thường.

Vấn lương tâm mà nói, với biểu hiện của Quân Mạc Tà hiện nay, nếu hai bên động chân động tay, tin tưởng chỉ trong nháy mắt, bảy huynh đệ Độc Cô gia sẽ mất mạng đương trường, không có bất kỳ một cơ hội sống sót nào, Với sự thấu hiểu của Quân tam gia đối với cháu trai mình, hắn chắc chắn, nếu bảy huynh đệ Độc Cô gia ngu xuẩn ra tay, thì Quân Mạc Tà sẽ ngoan độc giết ngay. Để tránh cho sự việc trở nên quá lớn, Quân tam gia mới phải ngồi đây, nếu có chuyện gì xảy ra còn có thể ra tay ngăn cản kịp thời.

Tuy nhiên, chuyện Quân tam gia lo ngại cũng không thể nào xảy ra!

Bởi vì trạng thái của Quân đại thiếu gia hiện tại không được bình thường, đừng nói tam thúc của hắn, thậm chí đối với sự tồn tại của mấy người Độc Cô huynh muội xung quanh hắn, hắn cũng không cảm giác được. Nguyên nhân là do hắn đang ở trong một hoàn cảnh đặc dị rất nguy hiểm.

Vì muốn chứng thực phán đoán của mình, hắn đã làm cho thế giới thần thức trong lòng hắn mạnh mẽ kích phát Hồng Quân Tháp. Hồng Quân Tháp chịu kích thích, bay lên không trung, xoay tròn rất nhanh, từ bên trong tuôn ra linh khí dạt dào cuồn cuộn như sóng vỗ, liên miên không dứt, mà càng ngày lại càng nhiều, cuối cùng trở thành thực thể, biến thành một đạo bạch quang sáng chói vô cùng. Quân Mạc Tà cảm giác toàn thân như muốn nứt ra, kinh mạch cơ hồ vỡ nát, cơ thể bất cứ

lúc nào cũng có thể nổ tung vì linh khí. Quá kinh hãi, hắn bất chấp tình huống xung quanh, hết sức chăm chú vận dụng Khai Thiên Tạo Hóa Công, cố gắng hấp thu triệt để linh khí đang như dòng nước lũ tràn vào kinh mạch hắn.

Trong thời điểm đó, linh thức của Quân Mạc Tà thậm chí nghe được âm thanh "hưu hưu" khi linh khí cuồn cuộn chảy trong kinh mạch của hắn. Mà điều làm cho Quân Mạc Tà kinh hãi nhất là khi linh thức cố xâm nhập Hồng Quân Tháp để tìm hiểu thì trong chớp mắt đã bị Hồng Quân Tháp hấp thu, trở thành một thể, không cách nào thu hồi được!

Con báo con mừng rỡ như điên, giơ bốn chân đầy móng vuốt ôm chặt lấy người của Quân Mạc Tà, toàn thân như dán chặt vào ngực của hắn, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt thập phần thỏa mãn khi hấp thu kinh khí đang phát ra cuộn trào mãnh liệt từ người của Quân Mạc Tà. Tiếng lòng của nó phát ra: "Không hổ là người tốt nha, có thể cho ta hấp thu linh khí thuần khiết thế này, ta thề ta sẽ không bao giờ ly khai ngươi."

Tất cả mọi việc đều phát sinh ở bên trong cơ thể Quân Mạc Tà, ngoại trừ bản thân Quân đại thiểu và con báo con đang chiếm tiện nghi ra, người ngoài đều không ai biết chuyện gì, nhìn vào không thấy có gì lạ lùng xảy ra.

Tuy nhiên, không thấy hiện tượng lạ xảy ra không có nghĩa là nó không tồn tại. Ngay khi Hồng Quân Tháp bay lên không trung, Độc Cô Tiểu Nghệ ở gần Quân Mạc Tà nhất, trong lòng đột nhiên cảm giác có gì đó không bình thường, đồng thời lúc đó, bảy huynh đệ còn lại cũng cảm thất có gì không ổn.

Lúc này, Độc Cô Tiểu Nghệ và bảy vị ca ca của mình lúc đều nhất trí giống nhau là Quân Mạc Tà tuy là đang ngồi tĩnh lặng ở trước mặt mình, nhưng lại giống như cách xa cả ngàn cả vạn dặm, rõ ràng ngồi trước mặt mình, nhưng khi nhìn vào thì như một khoảng hư vô, mặc dù biết rõ sự tồn tại của Quân Mạc Tà tại đó, nhưng bọn họ vẫn cảm giác không thể

nào chạm được người hắn. Cả tám người cảm giác như bọn họ đang nằm mơ giống nhau.

Cảm giác thế này huyền diệu vô cùng. Giống như mặt trăng trên cao mỗi buổi tối, tựa hồ vươn tay ra là có thể chạm tới, nhưng cuối cùng là quá cao không thể với tới được.

Cùng lúc đó, Quân Vô Ý đang ngồi cách đó không xa bỗng nhiên nhướng mày, đôi mắt như hổ bắn ra quang mang, vẻ mặt nghi ngờ nhìn Quân Mạc Tà. Hắn là Thiên Huyền cao thủ nên có thể cảm giác được rõ ràng một cổ lực lượng cường đại đang phát ra cuồn cuộn từ cơ thể Quân Mạc Tà, tràn ngập cả thiên địa.

Trên bầu trời gió thu đang thổi phần phật, vào lúc này tựa hồ hoàn toàn tĩnh lặng, linh khí trong thiên địa theo bốn phương tám hướng cuồn cuộn phát ra, sóng sau dồn sóng trước lan tỏa ra khắp nơi, khoảng không bên trên Quân phủ mắt thường không thể nhận ra nhưng ai cũng cảm giác được sức ép của linh khí đè nặng xuống đầu.

Lúc này trên cao không có cả một ngọn gió nhẹ, nhưng bên trong tiểu viện của Quân Mạc Tà, một con bão nhỏ xuất hiện, hoa cỏ cây cối bốn phía đột nhiên ào ào bật gốc đổ gục ra phía ngoài một cách đồng loạt. Trung tâm của cơn bão này chính là huyệt Nê Hoàn Cung trên đỉnh đầu của Quân Mạc Tà. Mặc dù linh khí không ai có thể trong thấy, nhưng bất cứ một ai cũng cảm nhận được một cỗ khí thế khinh khủng đè ép trên cơ thể mình.

Trong lòng Quân Vô Ý biết có chuyện khác thường, mà việc nơi đây cũng không sợ có người trong thấy, hắn quyết định thật nhanh, hai tay đập vào xe lăn, cả người phi thân bay lên, như hùng ưng bay cao, tiến tới chỗ của Độc Cô huynh muội tám người xuất thủ nhanh như gió liên tục tám lần. "Bang, bang , bang, ..." tám tiếng vang lên, nhanh chóng đem tám huynh muội đánh ngất tại chỗ. Tám người làm sao có thể là đối thủ của Thiên Huyền cao thủ, lập tức gục xuống, ngay cả một phản ứng nhỏ cũng không kịp làm.

Quân tam gia kích động, dùng chân hất tám người thành một chồng, để Độc Cô Tiểu Nghệ nằm trên cùng, rồi hít sâu một hơi, toàn thân lam quang phát ra ào ạt, hiển nhiên là Quân tam gia đã vận công lực huyền khí của cả đời mình tu luyện, hai tay vung ra, vác cả tám thân thể Độc Cô huynh muội nặng đến hai ngàn chín trăm cân* trên tay, toàn thân nhanh như chớp bay ra khỏi tiểu viện của Quân Mạc Tà.

*Cân này là tính theo thước đo của Trung Quốc xưa, bằng nửa kg hiện nay. Nhưng như thế cũng hơi vô lý, nếu vậy thì tám anh em nhà này là trâu ah, tám đứa mà nặng tới 1450kg

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 42: Chấn Động

Linh khí này lạ lùng là nhìn không thấy, chạm không được, nhưng uy lực lại vô cùng to lớn, có thể ngoại trừ Quân Mạc Tà, còn lại mọi người đều sẽ bị chấn nát thành tro bụi! Thậm chí, ngay cả Thiên Huyền cao thủ như Quân Vô Ý cũng chưa chắc tránh khỏi! Đối mặt với nguy hiểm to lớn như thế này, đám người Độc Cô Anh vì tu vi huyền khí quá thấp, đương nhiên không cảm giác được, nhưng Quân Vô Ý chính là một Thiên Huyền cao thủ, làm sao không cảm thấy được? Sở dĩ Quân Vô Ý quyết định thật nhanh, lập tức đưa bọn họ đánh ngất xỉu rồi mang đi cùng một lúc, thậm chí không tiếc dùng toàn bộ công lực cả đời của mình, đánh một ván được ăn cả ngã về không, vì hắn sợ nếu là vạn nhất chậm một chút thôi, cứu từng người một, huyền khí từ từ giảm sút, đến khi dị biến xảy ra thì những người còn sót lại chắc chắn không còn đường sống! Vì thế, Quân Vô Ý chỉ có thể mang cả đám ra cùng một lúc! Cho dù là bại lộ thực lực của bản thân hắn cũng không tiếc.

Tuy nhiên, Quân tam gia cũng chắc chắn, với thực lực của Độc Cô huynh muội, dù cho phát hiện chính Quân tam gia xuất thủ, bọn chúng cũng sẽ không biết hai chân của hắn đã khỏi hẳn! Ngay dưới mặt đất chỗ Quân Vô Ý rời đi, một dấu chân thật to còn lưu lại, lam quang vẫn còn ẩn hiện trong đó! Hầu như đồng thời, khi thân ảnh Quân Vô Ý vừa thoát ra khỏi tiểu viện, linh khí xung quanh đột nhiên điên cuồng ép thẳng xuống, cuối cùng xoay tròn cực nhanh hóa thành một mũi tên, nhắm thẳng huyệt Bách Hội của Quân Mạc Tà mà đâm xuống. Cùng lúc đó, trong ý thức hải của Quân Mạc Tà, Hồng Quân Tháp "ông" lên một tiếng, cả thân tháp trong nháy mắt biến to gấp mấy lần, kim quang bắn ra cuồn cuộn, vô số luồng linh khí tinh thuần kết lại với nhau, hình thành

một đạo bạch quang khí thế vô địch, từ trong cơ thể Quân Mạc Tà muốn đâm ra ngoài, vị trí cũng chính là huyệt Bách Hội của Quân Mạc Tà! Thân thể bất động của Quân Mạc Tà đột nhiên run rẩy kịch liệt, một trận co quắp hiện ra trên khuôn mặt hắn, với việc bị linh khí "nội công ngoại kích" bởi Hồng Quân Tháp và thiên địa linh khí, huyệt Bách Hội của hắn đột nhiên được đả thông, từ đó như mở ra một cái thông đạo cực lớn, lượng linh khí nghiêng trời lệch đất như tìm được đường thoát, gào thét mà tiến thẳng vào cơ thể Quân Mạc Tà! Hồng Quân Tháp sau khi phát ra lượng linh khí khổng lồ đả thông huyệt Bách Hội của hắn, lập tức trở về, sau đó như trường kình hấp thủy (cá voi uống nước), đem tất cả thiên địa linh khí đang cuồn cuộn tiến vào hấp thu toàn bộ, linh khí khổng lồ tụ tập trong thiên địa lúc nãy lớn vô cùng, lập tức biến mất vô tung, nhưng diễn biến trong cơ thể của Quân Mạc Tà vẫm không dừng lại, Hồng Quân Tháp vẫn tiếp tục hấp thu linh khí, sau khi thôn phệ, lại tiếp tục chờ đón đợt thiên địa linh khí thứ hai ào ạt đổ vào, lại tiếp tục thôn phệ, lại hấp thu, lại thôn phệ... như vậy liên tục không ngừng!

Con báo con nãy giờ nằm trong lòng Quân Mạc Tà, thật ra mà nói, linh khí thoát ra từ trên người Quân Mạc Tà cũng đã đủ lắm rồi, huống chi đây chính là linh khí tinh thuần nhất trong toàn bộ thiên địa, hơn nữa lại được Hồng Quân Tháp tinh lọc thêm một lần nữa nên con vật nhỏ bé này đạt được ích lợi vô cùng to lớn! Giờ phút này, toàn thân tuyết trắng của nó bắt đầu phát ra quang mang chói lọi, nó đau đớn kêu lên hai tiếng "ô ô", nhưng tựa hồ là nó ý thức được đây chính là một đại cơ duyên nên mạnh mẽ cắn răng mà chịu đựng. Xương cốt toàn thân nó bắt đầu kêu lên răng rắc vỡ vụn, sau đó, toàn bộ lông mao trên người nó rụng xuống, chỉ còn lại một viên thịt tròn đỏ rực, không ngừng rung rẩy một cách thống khổ. Ngay sau đó, dù dùng tốc độ của mắt thường cũng thấy được, trên người nó từ từ mọc ra một lớp lông mao mới trắng như tuyết, càng ngày càng dài, cơ hồ còn muốn dài hơn bộ lông cũ một chút...

Sau khi xương cốt cả người nó ngưng vang lên tiếng vỡ vụn, Tiểu Bạch Bạch mới chậm rãi thả lỏng thân thể, từ từ mở mắt, đem bốn chân chống xuống người Quân Mạc Tà mà đứng lên.

Nó mừng rỡ như hài tử năm sáu tuổi, hết nhìn cơ thể mình rồi lại nhìn Quân Mạc Tà, sau đó cuối đầu le cái lưỡi nhỏ xíu liếm liếm bộ lông mới của mình, vẻ mặt tỏ ra thỏa mãn vô cùng.

Khi cơ thể Quân Mạc Tà phát sinh biến hóa, linh khí trong thiên địa vận động hỗn loạn nghiêng trời lệch đất, toàn bộ các siêu cấp cường giả trong Thiên Hương Thành đều khiếp sợ nhìn ra cửa sổ, hiện tượng dị biến náo loạn thiên địa to lớn như thế, mọi người làm sao không kinh hãi cho được! Toàn bộ các cao nhân không hẹn mà cùng phá tung cửa sổ, phi thân ra ngoài, cả đám kinh hoàng nhận thấy cả một dòng suối linh khí thật lớn đột nhiên tiêu thất vô tung (biến mất không dấu vết), đều hít vào một ngụm lãnh khí: Tột cùng là cảnh giới gì mà có khả năng làm ra náo loạn kinh thiên động địa như thế này?

Vô hình chung, xung quanh phương viên mười dặm của phạm vi hình thành dòng suối linh khí khổng lồ, trong tư tưởng của các cường giả, tự nhủ đây là cấm địa của một người đặc biệt! Cho dù là cường giả chí tôn Thần Huyền cũng không có gan dò xét khu vực của một người có thực lực kinh khủng như thế! Trong lòng tất cả mọi người ai cũng hiếu kì vô cùng, nhưng cuối cùng không ai có can đảm là người đầu tiên tiến tới! Đây chính là một cái uy áp ngạo thiên địa! Dưới uy áp này, ngay cả chí tôn Thần Huyền đỉnh phong cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi!

Bên trong Thịnh Bảo Đường!

Một lão giả râu tóc bạc trắng phá tan cửa sổ, lẳng lặng đứng trên mái nhà của Thịnh Bảo Đường, cách đó một chút có hai người bạch y nhân đứng bên cạnh, chính là Mộ Tuyết Đồng và Tiêu Hàn.

- Công lực như thế này, sớm đã vượt trên cấp độ chí tôn Thần Huyền rồi....!

Cửu trưởng lão vẻ mặt khiếp sợ pha lẫn nét buồn bã:

- Thật là nghĩ không ra Thiên Hương Thành này lại có cường giả kinh khủng như thế tồn tại !!!

Hai người Tiêu Hàn kinh ngạc hỏi:

- Cửu trưởng lão, người này chẳng lẽ cường đại tới mức đó sao? Lẽ nào phía trên chí tôn Thần Huyền còn có cảnh giới cao hơn!?

- Cường đại?

Cửu trưởng lão nhẹ nhàng lắc đầu, sắc mặt và nhãn thần vô cùng ngưng trọng:

- Hai chữ cường đại không đủ để hình dung thực lực của người này...

Trong mắt Cửu trưởng lão lóe lên một tia sợ hãi rồi nhanh chóng biến mất.

Mộ Tuyết Đồng, Tiêu Hàn nghe xong đồng thời biến sắc!

Ngoại thành.

Đoàn người đang vội vã hướng về Thiên Hương Thành, đột nhiên nghe mệnh lệnh dừng lại. Từ trong đội ngũ của Phong Tuyết Ngân Thành, tiểu công chúa mang một cái khăn che mặt nhảy khỏi cỗ xe lớn tiếng hỏi:

- Tam công công, sao đột nhiên lại dừng lại, không phải chi đi thêm một chút là tới nơi rồi sao?

Hai người Tam trưởng lão và Lục trưởng lão đứng đó, sau khi cảm nhận được cỗ khí thế kinh thiên động địa từ phía xa xa, quay sang nhìn nhau, đều thấy được ánh mắt kinh hãi của đối phương! Lục trưởng lão hít một hơi lạnh, nặng nề nói:

- Động tĩnh phía trước rõ ràng điều không phải là khí thế do hai người tranh đấu phát ra, thế nhưng nếu chỉ là một người có thể làm ra động tĩnh này, thì thật sự là quá đáng sợ, rốt cuộc là lực lượng của người nào mà kinh khủng như thế, lão Cửu lần này tìm phiền phức tới dạng này sao?

Tam ca, người này làm náo loạn như thế, chắc cũng vì chuyện của huyền đan!

Lão ngừng lại một chút rồi lắc đầu cười khổ nói tiếp:

- Chúng ta lần này tới đây, không biết chừng chính là đưa dê vào miệng cọp đây!

Tam trưởng lão nhíu đôi mày bạc:

- Nếu người này chỉ là cọp, đệ cho là chúng ta có tư cách làm dê sao? Chỉ có ví người này như là long, chân chính thần long thấy đầu không thấy đuôi may ra mới hợp!

Lục trưởng lão lặng lẽ không thốt ra được câu nào, một lúc lâu sau mới nói:

- Tam ca, đệ cả đời hành tẩu giang hồ, tới hôm nay chính là lần đầu tiên đệ nhìn thấy một người kinh khủng thế này tồn tại, cho dù là chí tôn đỉnh phong, cao nhất cũng chỉ tới đây là cùng!

Tam trưởng lão thở dài một tiếng:

- Ta cũng vậy cũng chưa bao giờ nhìn thấy, hơn nữa, chỉ sợ thực lực người này còn cao hơn cả chí tôn đỉnh phong! Tuy nhiên, chuyện này cũng chưa chắc là xấu, thực lực của người này sớm đã vượt xa đám tiểu bối chúng ta rất nhiều, cửu cấp huyền đan cũng chưa chắc được người này để mắt tới. Theo ta nghĩ, người này chắc là một cao nhân ẩn cư tại Thiên Hương Thành, trong khoảng thời gian này không ngừng có nhiều người tiến tới Thiên Hương Thành gây chuyện, làm cho người này tức giận. Người này cũng không thèm ra tay với bọn vô danh tiểu tốt, nên chỉ phóng xuất khí thế của bản thân, làm cho quần hùng kinh sợ. Nếu thực sự có người như vậy sống tại Thiên Hương Thành, khi chúng ta tiến vào thành phải thật thận trọng! Ngàn vạn lần đừng đi sai một bước nào, càng không thể náo loạn động binh đao. Nếu không, một khi chọc giận

người này, ta e rằng cả kiếp này không còn cơ hội trở lại Phong Tuyết Ngân Thành đâu!

- Đúng vậy! Tam ca nói vô cùng chính xác, mọi người cứ làm theo lời Tam ca!

Lục trưởng lão lại tiếp:

- Người có thực lực thế này, chắc chắn không thèm sống trong cảnh nhà cao cửa rộng mà ẩn thân nơi phố phường bình thường. Vì vậy, cho dù là ....

- Không sai, đúng là như vậy, ta cũng vừa nói, huyền đan, cho dù là cửu cấp đan, đối với thực lực của người này, sớm đã không có bất cứ ý nghĩa gì. Sự xuất hiện của người này chắc chắn không phải vì huyền đan.

Trong mắt Tam trưởng lão ánh lên sự hưng phấn:

- Nếu có thể có duyên gặp mặt cường giả như thế này, thảo luận một chút về Huyền Đạo, chắc chắn sẽ thu được lợi ích không nhỏ. Cho dù không đạt được viên huyền đan này, hay nhiều viên huyền đan đi chăng nữa, chỉ cần có cơ duyên cùng cao nhân này gặp mặt, cũng đã là vô giá rồi!

Lục trưởng lão nghe xong, hưng phấn đến run rẩy nói:

- Đúng vậy, ngoại trừ việc này, đã không còn nhiều chuyện làm cho chúng ta hứng thú trên thế giới này. Ha ha ha, vinh hoa phú quý, quyền cao chức trọng, đối với chúng ta mà nói, chẳng là cái gì, cho dù là cửu cấp huyền đan thì đã sao, cũng không thể mang tới cho chúng ta hi vọng đó!

- Chỉ là chúng ta không biết tính tình của vị tiền bối cao nhân này như thế nào, chỉ e mọi cố gắng đều...

Hai lão đầu nhìn nhau, bốn con mắt nhìn chăm chăm về phía Thiên Hương Thành, trong mắt ánh lên vẻ hưng phấn tột độ.

Trên đường đi, quốc sư Vũ Đường đế quốc Phí Mộng Thần chợt dừng lại, nhìn về phía Thiên Hương Thành, thần sắc đột nhiên trở nên âm trầm:

- Thật không ngờ bên trong Thiên Hương đế quốc lại có cường giả đến mực này! Chí tôn Thần Huyền sao? Có khi còn cao hơn! Thì ra trên thế giới này vẫn còn có nhiều chuyện ta chưa nhận thức!

Triệu Kiếm Hồn đang ngồi trên lưng ngựa, hai mắt sắc bén nhìn về phía trước, lạnh lùng nói:

- Quốc sư đang vui mừng sao?

Tuy rằng Triệu Kiếm Hồn cũng là danh tướng một đời, nhưng tu vi huyền khí lại không cao, tuy hắn cũng có phát hiện ra thiên địa dị biến, nhưng hắn không rõ sự dị biến này kinh khủng như thế nào, cũng có thể nói hắn chỉ mới ở mức căn bản mà thôi! Phí Mộng Thần sắc mặt âm trầm cực kỳ, vốn đang khiếp sợ thực lực tuyệt đỉnh của vị cao nhân nào đó, lại bị Triệu Kiếm Hồn chất vấn, nặng nề hỏi:

- Triệu Kiếm Hồn, chuyện của Quân Vô Hối, phải chăng ngươi đang hoài nghi là do ta làm?

- Chẳng lẽ không thể hoài nghi sao? Liên tục chiến thắng bốn lần không biết vì sao mà thắng, thắng lợi thật là khuất nhục. Hơn nữa, thời gian chuyện đó xảy ra, quốc sư người cũng không có mặt tại đế đô! Ta xin hỏi quốc sư, khoảng thời gian đó, người đang ở đâu?

Triệu Kiếm Hồn mặt không chút thay đổi nói tiếp:

- Nếu chính diện chiến đấu, nếu ta có bất cứ cơ hội nào giết chết Quân Vô Hối, ta sẽ xuống tay không chút do dự! Tuy nhiên, liên tục bốn lần, đều là bị địch nhân đánh cho đại bại, sau đó thủ lĩnh của địch nhân lại bị giết chết một cách không minh bạch. Cuối cùng, ta chẳng biết tại sao mình lại chiến thắng!

Triệu Kiếm Hồn cố kiềm chế, thấp giọng gầm gừ:

- Toàn bộ đại lục này đều nói Triệu Kiếm Hồn ta chính là một đại soái may mắn! May mắn đại sư! Quốc sư người có hiểu ý nghĩa bốn chữ này không? May mắn cái rắm! Cứt chó đại sư!

- Vinh nhục cá nhân, lẽ nào còn quan trọng hơn quốc gia lê dân hay sao?

Phí Mộng Thần nhíu mày.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43: Âm Dương Độn

- Cá nhân vinh nhục, lẽ nào so với quốc gia lê dân còn quan trọng hơn?

Phí Mộng Thần cảm thấy chấn động.

- Cá nhân vinh nhục ư? Nó chính là danh dự của một quân nhân!

Triệu Kiếm Hồn cười bi tráng:

- Dù sao những chuyện kiểu này ta có giải thích nữa ngươi cũng không thể hiểu được. Ngươi là người trong quan trường, chức cũng không nhỏ, chỉ dưới một người nhưng trên vạn người, cho nên cũng không nhất thiết phải hiểu cái gì mà "quân nhân vinh nhục", cái mà ngươi quan tâm chính là cuối cùng kết quả sẽ thế nào thôi, đúng không?

Phí Mộng Thần tức giận cười, ngón tay chỉ về Thiên Hương Thành nói:

- Vừa rồi chắc ngươi cũng cảm nhận được chứ? Ngay cả ngươi có kém cỏi hơn một chút đi chăng nữa cũng phải hiểu rằng, nếu toàn bộ những cao thủ này mà tham gia chiến tranh thì chẳng mấy chốc, Thiên Hương đế quốc có thể thống nhất đại lục rồi! Điều này đối với chúng ta, chắc chắn là thảm họa! Cái gì gọi là quân nhân vinh nhục? Bổn quốc sư tất nhiên cũng từng nghe qua, nhưng như thế thì sao? Chớ nói những tên bị ta giết, cho tới lúc chết cũng không biết là do ai, trong lòng không chút hối hận, mà có như thế thì sao, vì Vũ Đường ta nguyện làm tất cả, và cũng tự cảm thấy không có thẹn với lương tâm!

Triệu Kiếm Hồn đang đứng trên lưng ngựa giống như một cây thiết thương thẳng tắp nghe vậy quay đầu lại, lạnh lùng nói:

- Không thẹn với lương tâm? Một tên chuyên cắn trộm người khác như ngươi mà cũng dám mở miệng nói câu này, thật không biết xấu hổ! Phải trái thế nào đã có người đời phán xét!

Phí Mộng Thần bị hắn chọc tức đến nghẹn họng, hai mắt nổ đom đóm: “Đây là loại người gì vậy? Thật là chưa từng gặp qua tên nào nói chuyện khốn nạn như tên này, mỗi lần nhắc tới loại chủ đề này cả hai đều như dương cung bạt kiếm. Lão phu mười năm qua lúc nào cũng phải gào thét, tức muốn nổ phổi!”

Trong khi đó, phía bên kia, một đội nhân mà cũng đang chậm rãi hành quân, từng bước ra khỏi Thiên Phạt sâm lâm!

Trong đội nhân mã này, tất cả mọi người quần áo đều tơi tả, gọi là quần áo cho oai, chứ trên thực tế chúng cũng chỉ là mấy miếng vải chắp lại vá mà thôi, thậm chí có vài người còn phải lấy da thú mặc tạm. Thêm vào đó, tất cả bọn họ trên người đều chi chít vết thương, những vết sẹo đã lành cũng không dưới mười cái, nhìn qua gần như toàn thân đều không có một chỗ nào da thịt còn nguyên vẹn cả. Do vậy, có thể khẳng định rằng mấy người này đã trải qua ranh giới sinh tử rất nhiều lần rồi!

Hơn nữa còn có không ít người bị thương ở chân, đi khập khà khập khiễng, tuy nhiên vẫn rất kiên cường hành quân, từ chối mọi sự giúp đỡ của những người khác, tự lực cánh sinh, gậy cũng chẳng thèm dùng, thế vậy mà cũng vẫn theo kịp đoàn người, không bị bỏ lại phía sau.

Tuy bọn họ thương thế đầy mình nhưng vẫn rất kiên cường, đầy nghị lực! Trong mắt mỗi người thần quang sắc bén không có giảm đi tẹo nào mà hoàn toàn ngược lại, vì tất cả đều bị băng bó toàn thân nên đội ngũ gần trăm người trông vô cùng thảm hại, tuy nhiên mỗi nơi họ đặt chân đến đều mang theo một cỗ sát khí ngút trời!

Quan sát kĩ hơn một chút...!

Có thể dễ dàng nhận ra trên lưng của mỗi người, bất kể người đó là ai, dù có bị thương nặng đến mấy, đều mang theo một chiếc bọc rất lớn, mỗi khi họ chạm tay vào những chiếc bọc đó, trên mặt ai nấy cũng không khỏi lộ ra một chút tự hào. Hiển nhiên, trong những chiếc bọc đó là toàn bộ chiến lợi phẩm của mỗi người tự tay săn được!

Tất cả bọn họ đang kiên cường thẳng tiến về Thiên Hương thành, tuy có chút chậm chạp nhưng vô cùng ổn định vững chãi. Mặc dù trong ánh mắt của họ thoáng lên chút vội vàng, gấp gáp, thế nhưng bước đi mỗi người vẫn rất trầm ổn, nhịp nhàng, không lộn xộn.

Đây chính là ba trăm hộ vệ ngày trước được Quân Mạc Tà đưa vào Thiên Phạt sâm lâm tiến hành tử vong huấn luyện! Mới vài tháng ngắn ngủi, từ một viên khoáng thạch tầm thường, trải qua một đợt ma luyện bên bờ vực sinh tử, họ đã trở thành những khối thép tinh khiết đáng giá! Nếu như nói trước đây họ chỉ giống như một thanh đao chưa mài dũa thì hiện tại chính là một thanh lợi đao sắc bén, sát khí ghê người!

Ngay phía sau bọn họ, ở sâu bên trong Thiên Phạt sâm lâm, đột nhiên có hai cái bóng đen nhảy mạnh lên trên không, mang theo tiếng gào thét chói tai, rồi cực nhanh lao về phía Thiên Hương thành. Tất nhiên, cả đoàn người cũng chẳng kịp trông thấy rõ ràng đó là người hay thứ gì khác, đơn giản, họ chỉ thấy hai cái bóng đen mờ mờ, thoắt một cái đã biến mất chẳng thấy tăm hơi.

Trong khoảnh khắc linh thức đánh lên bề mặt của Hồng Quân tháp, xuyên vào bên trong, Quân Mạc Tà bỗng có cảm giác trong kinh mạch có một trận biến động, chỉ chớp mắt đã lan tràn khắp nơi. Dòng chân khí đang lưu thông bình thường trong kinh mạch bất ngờ bạo tăng, nhưng thoáng cái đã biến mất hoàn toàn, tất cả đều bị Hồng Quân tháp hút đi sạch sẽ. Nhưng điều này cũng chẳng tồn tại lâu, ngay lập tức linh khí từ Hồng Quân tháp lại như thủy triều cuồn cuộn tiến vào lấp đầy toàn bộ kinh mạch, kế tiếp Hồng Quân tháp ngừng phát ra linh khí.

Dòng chân khí đang vận hành trong kinh mạch lúc này trong nháy mắt đã nhiều hơn trước không biết bao nhiêu lần, Quân Mạc Tà cũng cảm giác được so với ban đầu, chân khí hiện tại càng nồng đậm hơn! Lúc này, Khai Thiên Tạo Hóa Công của hắn vốn đang ở bình cảnh của tầng thứ nhất, chỉ cần thiếu một chút cơ duyên nữa thôi, hắn sẽ trực tiếp đột phá tiến vào tầng thứ hai! Đối với người tu luyện Khai Thiên Tạo Hóa công, với tốc độ tu luyện kiểu này, cho dù nằm mơ cũng không dám nghĩ sẽ có kì tích như thế xảy ra!

Hiện tại, với thực lực của Quân Mạc Tà, nếu so sánh với cao thủ tu luyện Huyền khí của Huyền Huyền đại lục thì đã sớm đột phá Cửu phẩm đại quan, trực tiếp trở thành Ngân phẩm trung giai! Nhưng nếu nói về công pháp cùng kĩ năng chiến đấu của một đại sát thủ như hắn mà nói thì cho dù là Chí Tôn Thần Huyền cao thủ cũng không sánh kịp! Tuy thực lực của hắn chỉ trong nháy mắt đã tiến một bước dài nhưng dường như tất cả vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, mà đang từng bước từng bước tiếp tục đề thăng.

Cứ như vậy, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, toàn bộ thiên địa linh khí đều bị Hồng Quân tháp hấp thụ sạch sẽ, giống như giọt nước thấm hết vào đất khô không còn lại dấu vết gì! Thật không thể tưởng tượng nổi, một lượng linh khí cực đại như vậy mà chỉ trong một lần đã bị Hồng Quân tháp thôn phệ hoàn toàn! Thế nhưng nó cũng giống như giọt nước rơi vào đại dương vô tận không hề gây lên chút gợn sóng nào. Dẫu vậy, đối với trình độ sử dụng Hồng Quân tháp của Mạc Tà thì "giọt nước" vừa rồi cũng đã đáp ứng đủ nhu cầu của nó, bởi vì hiện tại "đại hải mênh mông" kia vẫn còn chưa đủ lớn!

Lần đầu tiên Quân Mạc Tà chủ động kích phát Hồng Quân tháp không nghĩ tới lại có thể bạo phát một sức mạnh kinh khủng như vậy! Một sức mạnh đủ làm cho cả Huyền Huyền đại lục phải run sợ!

Tuy nhiên điều này cũng không có nghĩa là Quân Mạc Tà đã vô địch thiên hạ. Thực tiễn và lý thuyết luôn cách nhau một vạn tám nghàn dặm, mặc dù Quân Mạc Tà tu vi đại tiến, nhưng nói một cách khách quan, tất

cả những thứ mà hắn nhận được hiện tại chỉ có một phần nhỏ là thành quả tự bản thân hắn tu luyện đạt được mà thôi.

Vào lúc này, Hồng Quân tháp vẫn y như cũ, lơ lửng trên không, liên tục hấp thu thiên địa linh khí xung quanh, còn bên ngoài tiểu viện của Quân Tam thiếu thoạt nhìn cũng chẳng có chút biến hóa gì, thậm chí so với trước gần như hoàn toàn không có nửa điểm khác biệt. Sở dĩ nói "gần như " là bởi vì, chỉ cần người nào có óc quan sát tỉ mỉ một chút bước vào đây từ đầu, hiện tại có thể nhận thấy toàn bộ mặt đất của tiểu viện lún xuống tầm ba phân, mọi nơi đều như vậy! Còn một điều nữa là chiếc bàn ngọc vốn đặt ngay ngắn trước mặt Quân Mạc Tà lúc nãy thì hiện tại đã biến mất không thấy tăm hơi đâu, thật giống như tan biến vào không khí vậy.

Trên mặt Quân Mạc Tà lúc này hiện rõ vẻ thống khổ, hắn đã rất nhiều lần cố gắng rút linh thức của mình ra khỏi Hồng Quân tháp nhưng bất thành, trước mắt chỉ còn biết tập trung cao độ theo dõi diễn biến tiếp theo mà thôi. Bởi vì không hiểu mô tê gì cả, nên hắn cũng chịu không biết làm thế nào, đành kiên trì chờ đợi, lấy bất biến ứng vạn biến.

Vốn đang lơ lửng xoay tròn trên không, làm cho Quân Mạc Tà đầu đau dữ dội, Hồng Quân Tháp đột nhiên dừng lại rồi từ từ hạ xuống, thất thải quang hoa cũng nhanh chóng tiêu thất, đồng thời trong đầu Quân Mạc Tà bỗng dưng có một âm thanh mơ hồ, như từ một nơi xa xăm nào đó truyền tới:

- Thiên hữu càng khôn, địa phân âm dương, âm dương luân hồi, phương hữu vạn vật sinh hóa; nhân thân chi sơ, vô phi âm dương nhị khí dã, tạo hóa nhi xuất, tạo hóa nhi một, cố khả ẩn vu tạo hóa âm dương chi trung, vạn vật khả ẩn, nhân thân diệc khả, cứu kỳ lai do, hoàn tại âm dương. . .Âm dương oa hán!

Quân Mạc Tà cẩn thận ghi nhớ từng chữ một của thiên Âm Dương Độn Pháp này, sau đó từ từ nghiền ngẫm. Hắn phát hiện ra một chuyện, cái được gọi là "Âm Dương Độn" này theo như câu nói vừa nãy chính là

một công pháp vô cùng hữu dụng, sau khi luyện thành, có thể làm cho bản thân ẩn vào bất cứ thứ gì, ở bất cứ nơi đâu, vào bất kỳ lúc nào; nếu luyện tới đại thành có khả năng đem bản thân mình hòa vào không khí! Còn như ở trong nước, một lần độn có thể đi xa mấy trăm dặm, độn vào đất thì có thể băng đèo lội suối không vấn đề gì!

Pháp quyết này quá mức dọa người...!

"Hồng Quân tháp quả nhiên không phải là một vật tầm thường. Giá mà có thêm vài cái nữa có phải tốt hơn không . . ." Hắn thở dài một cái, cảm thấy có chút thất vọng(tham y như mềnh). Bất chợt trong đầu xuất hiện một ý niệm: "Nếu như ẩn thân rồi đi vào rình mỹ nữ tắm.... vị đại tẩu xinh đẹp của mình kia khi tắm không biết..." mới vừa nghỉ tới đây Quân đại sát thủ bỗng nhổ phì một bãi, mắng:

- Quân Mạc Tà, ngươi đáng phải chết thêm một lần nữa. Khốn kiếp, hết lần này tới lần khác lưu lại nhiều suy nghĩ dơ bẩn, hạ lưu như vậy trong đầu làm lây cả sang ta! Thật đáng hận mà.

Nếu tên Quân Mạc Tà kia mà nghe thấy lời này của hắn, chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng oan ức mà rống lên:

- Đại ca à, oan ức cho ta quá? Thiên chân vạn xác (chân thật, chính xác) đó là suy nghĩ của ngươi đâu có can hệ chó gì đến ta? Ta bây giờ đã hồn phi phách tán sao vẫn còn đổ cho ta . . . Làm người cũng không nên vô sỉ tới mức này chứ...

Vốn dĩ chưa bao giờ được tiếp cận với tu chân, thậm chí Quân Mạc Tà còn chẳng biết tu chân là cái quái gì, cho nên hiển nhiên hắn không có ý thức được rằng bộ "Âm Dương Độn" mà hắn vừa ghi nhớ vào trong đầu là một công pháp thượng thừa của tu chân giới! Từ khi độn thuật sinh ra cho tới nay, thông thường chỉ có Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ hay còn gọi là Ngũ hành độn pháp mà thôi, hơn nữa tất cả những bản ghi chép về những loại độn pháp này cũng chẳng đầy đủ. Muốn tinh thông tất cả Ngũ Hành độn pháp là điều vô cùng khó khăn. Cho nên quan trọng

nhất là thiên phú của mỗi người cùng với sự chuyên cần tu luyện một loại độn pháp thì may ra mới có thành tựu.

Nhưng bộ Âm Dương Độn pháp này lại khác biệt hoàn toàn, cơ sở của nó chính là thuyết âm dương, đứng trên thiên địa, thậm chí còn muốn phá vỡ tất cả ràng buộc trong thiên địa. Với Khai Thiên Tạo Hóa công làm tiền đề, một khi luyện thành công pháp này tùy thời, tùy chỗ đều có thể ẩn thân dễ dàng! Về cơ bản nó không có bị hạn chế như Ngũ Hành độn pháp, nếu như là trong tu chân giới, chỉ bằng vào bộ Âm Dương Độn này thôi cũng đủ gây ra một hồi phong ba bão táp.

Nhưng hiện tại, Quân Mạc Tà cũng chẳng ý thức được chuyện này, có đánh chết hắn cũng không tin loại công pháp thượng thừa của Tu chân giới lại lọt vào tay hắn như vậy. Trái lại, với việc sở hữu Hồng Quân tháp hắn cho rằng đây là chuyện đương nhiên, hơn nữa hắn vẫn còn cảm thấy như vậy là....hơi ít.

Với cái lối suy nghĩ của hắn kiểu này mà để cho người trong tu chân giới biết được chắc làm họ tức hộc máu mà chết mất, làm người cũng đừng có vô sỉ như vậy chứ....

Quân Vô Ý đứng trong tiểu viện vẻ mặt đầy khiếp sợ, thận trọng đi đi lại lại, cước bộ tùy ý giẫm lên mặt đất, với tu vi Thiên Huyền cao thủ của hắn bây giờ các giác quan đều vô cùng nhạy bén, hiển nhiên hắn cảm giác rất rõ ràng được sự khác lạ từ đôi chân truyền lên, không ngờ mặt đất bên dưới lại lún xuống ba tấc! Không phải là bị người nào xới đi, mà chính là bị nén chặt hơn trước rất nhiều....

Chuyện quái gì đây, tại sao chỉ trong nháy mắt mà mặt đất của tiểu viện lại bị lún xuống ba tấc thế này? Lực lượng nào mà kinh khủng như vậy!

Cái này còn chưa tính là gì, kỳ quái hơn là cây cỏ, hoa lá trong tiểu viện một chút cũng không có bị lún xuống.

Bị nén mạnh xuống như vậy, động tĩnh chắc chắn không nhỏ, tại sao cả mộ cái lá cây cũng không rơi thế này, đúng là quá quỷ dị rồi...!

Còn một chuyện nữa cũng phi thường kì lạ đó là chiếc bàn bằng ngọc thạch vô cùng kiên cố mà trước đó tám người ngồi xung quanh, hiện tại cũng biến mất không thấy bóng dáng đâu.....

Mặt đất lún xuống, bàn thạch ngọc biến mất, hết lần này tới lần khác đều vô cùng quái dị, những chuyện này phải giải thích thế nào đây, rốt cục cái quái gì đã xảy ra ở đây vậy?

- Mạc Tà. . . Này. . .

Quân Vô Ý mơ hồ hướng về Quân Mạc Tà cất tiếng gọi, hắn hy vọng thằng cháu bảo bối có thể giải thích cho mình tất cả những chuyện quỷ dị này.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44: Huyền Thú Tiến Giai

Quân Mạc Tà đầu óc đang vô cùng mờ mịt, trong phút chốc giống như thủy triều xuống bừng tỉnh trở lại, bản thân cũng cảm thấy có chút hốt hoảng: "Cháu cũng đang cảm thấy rất kỳ quái đây, Tam thúc, ngàn vạn lần thúc không nên hỏi cháu, bởi vì hiện tại cháu cũng đang thắc mắc, không hiêu đã xảy ra chuyện gì vậy." Quân Vô Ý khoan dung mỉm cười: "Tóm lại không phải là chuyện xấu."

Quân Mạc Tà cảm thây có chút áy náy nói: "Đúng, chắc không phải là chuyện xấu." Dừng lại một chút, nói tiếp: "Bọn họ đây là...?". "Bị ta đánh ngất đó, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại." Quân Vô Ý khẽ thở dài một hơi: "Lần này, mọi chuyện quá đột ngột, bọn họ không biết thì tốt hơn!"

"Đúng là quá đột ngột, Tam thúc, người đã làm rất tốt." Quân Mạc Tà đứng lên. Hồng Quân tháp chính là đại bí mật liên quan tới chuyện hắn xuyên việt tới thế giới này, hơn nữa nó cũng chính là thần hộ mệnh của hắn tại đây, là thứ duy nhất luôn làm cho hắn tin tưởng mỗi khi hành sự, cho nên hắn mới quyết định giữ kín mọi chuyện về nó, không có tiết lộ với bất kì ai, ngay cả người thân cũng không ngoại trừ. Đối với loại bí mật kinh người này, hắn chỉ còn biết sống để bụng chết mang đi mà thôi.

Lúc này chỉ có Tiểu Bạch là vô cùng hưng phấn, cứ chạy qua chạy lại khắp người hắn như đang ở trên đất bằng vậy, giống như quá hưng phấn mà không biết vì nguyên nhân gì. Thỉnh thoảng còn cuộn tròn tung mình lên không vài cái, nhưng thủy chung từ đầu tới cuối vẫn không có bị rơi xuống đất, cứ quấn chặt lấy người Quân Mạc Tà. Có khi hưng phấn quá,

nó nhảy dựng lên, túm vào chỏm tóc trên trán của Quân Mạc Tà, đánh đu một hồi, miệng kêu ô ô không ngớt, bộ dáng trông vô cũng khoái chí.

Quân Mạc Tà thấy thế cũng chỉ bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đúng là hơi quá kích động một chút ... Hắn nhìn Tiểu Bạch cau mày nói: "Tiểu gia hỏa này, xem ra muốn ở lại trên người ta rồi, Tam thúc, hiện tại không còn chuyện gì nữa rồi, một lúc nữa hãy làm cho bọn họ tĩnh lại đi."

"Trước tiên cháu nên chuẩn bị câu trả lời để tẹo nữa giải thích đi, tránh cho họ sinh lòng nghi ngờ . . ." Quân Vô Ý nở nụ cười, ánh mắt đột nhiên rơi trên người Tiểu Bạch, ngay lập tức trong mắt hiện rõ vẻ hoảng sợ, bật thốt lên: "Làm sao có thể? Nó... nó... rõ ràng đã tiến giai rồi! Điều này...điều này sao có thể. . . Nó chỉ mới là ấu thú thất giai thôi mà. . . Sao giờ lại. . . Trời ạ!" Với thị lực của cao thủ cấp Thiên Huyền như hắn bây giờ mà nói, tự nhiên là có thể nhìn ra được, tiểu gia hỏa kia so với lúc trước đã có sự khác biệt, cuối cùng nhịn không được lắp bắp một hồi.

Lấy tính cách của Quân Vô Ý từ trước tới nay, chỉ khi hắn quá hoảng hốt mới thốt ra hai chữ như vậy, đương nhiên còn có phần khiếp sợ, chuyện này quá kinh người. Nói một cách chính xác hơn, cho dù gặp quỷ giữa ban ngày hắn cũng không thất thố như vậy! Một con cao giai Huyền thú mới chỉ là ấu thú mà có thể tiến giai sao? Cái này không còn là kỳ tích nữa mà phải gọi là thần tích mới phải!

"Tiến giai sao? Có thật không vậy?" Quân Mạc Tà tóm tiểu gia hỏa lại, cũng không thèm để ý tới bộ dạng đang nhe nanh múa vuốt phản đối của nó, lật qua lật lại kiểm tra một lượt, nghi hoặc nói: "Có thấy gì khác đâu, tiểu gia hỏa này vẫn thế mà."

Quân Vô Ý ha hả nói to: "Hảo tiểu tử, ta còn nghĩ tiểu tử ngươi không gì là không biết, thật không ngờ ngươi lại làm cái động tác khôi hài như vậy? Huyền thú tiến giai mà có thể quan sát hình dáng bên ngoài biết được sao?"

Tiểu gia hỏa đã thực sự nổi giận, miệng không ngừng phẫn nộ rít gào ô ô: "Nói gì đi nữa thì hiện tại ta cũng sắp sửa trở thành Huyền thú đỉnh

cấp rồi, cho dù ta không có muốn rời xa ngươi đi chăng nữa, ngược lại còn muốn lấy lòng ngươi, thì ngươi cũng không thể đối xử thô lỗ với ta như vậy chứ! Ta khinh bỉ ngươi, ngươi nghĩ cứ ngó ngó nghiêng nghiêng như vậy là có thể đánh giá được đẳng cấp của Huyền thú sao?"

Nên biết rằng tất cả Huyền thú bản thân đều có cực hạn của nó, tốc độ tiến giai còn được quyết định bởi thiên phú, cho dù là cao cấp Huyền thú cũng không ngoại lệ. Về phần con Thiết dực báo thất giai đỉnh phong như Tiểu Bạch đây, có thể nói đó chính là cực hạn của nó rồi, nếu muốn tiếp tục tiến giai, tuy không phải là chuyện không thể nhưng muốn đột phá được là một điều vô cùng khó khăn.

Đối với Thiết dực báo mà nói, nếu muốn đột phá độ, điều kiện đầu tiên chính là thời gian sống phải lâu, thứ hai là trong khoảng thời gian sau khi trưởng thành, chúng cần phải làm cho thực lực của bản thân đạt tới đỉnh phong. Bởi vì, nếu Huyền thú đợi tới lúc cuối đời, cho dù thực lực chúng có đạt được Thất giai đỉnh phong đi nữa, nhưng lúc đó sự thoái hóa của cơ thể cũng bắt đầu tăng lên, do đó sẽ không còn khả năng tiến giai thêm. Bất quá, cho dù Thiết dực báo có đạt được thất giai đỉnh phong trong thời kì tráng niên cũng chưa chắc chắn sau đó có thể tiến gia, chẳng qua đó cũng mới là điều kiện cần mà thôi, bởi lẽ, nếu như thật sự có thể tiến giai, chúng phải được thiên địa chiếu cố một chút, thêm một ít cơ duyên, cũng có thể là một chút thiên tài địa bảo thần kì, như vậy mới có thể đột phá tiến giai được.

Mặt khác, đa phần Thiết dực báo trưởng thành đều không có cơ hội tiến giai. Trên thực tế, hầu như tất cả bọn chúng đều phải đợi tới cuối đời thực lực mới đạt tới thất giai đỉnh phong, những con có thể đạt tới thất giai đỉnh phong từ khi còn trưởng thành là vô cùng hiếm thấy!

Nhưng bây giờ, tất cả những chuyện này, cũng như toàn bộ quy luật của thiên địa, đều bị con ấu thú vừa đầy tháng trước mặt Quân Vô Ý phá vỡ, dường như trong người tiểu tử kia còn chưa có một chút gì gọi là thiên phú, bản lĩnh của Thiết dực báo, vậy mà nó cứ khơi khơi tiến giai như thường!

Chẳng lẽ do Quân Mạc Tà động tay chân? Tiểu gia hỏa này từ đầu tới giờ cũng chỉ quanh quẩn trên người hắn một lúc là đã tiến giai rồi!

Tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Mạc Tà ra, tiểu gia hỏa kia có tiếp xúc với ai nữa đâu!!

Chuyện này phải gọi là gì đây?

Kỳ tích? Thần tích?

"Chuyện này...biến hóa này....quá biến thái đi?" Quân Vô Ý chỉ vào tiểu gia hỏa kia nói: "Ngươi rốt cuộc cũng đã giúp nó tiến giai rồi, loại chuyện kinh thiên động địa như thế này làm sao mà che giấu đây? Trời ạ, trước mắt ta bây giờ là một con Thiết dực báo bát gia . . . ấu thú!" Quân Vô Ý gần như nổi điên.

Trên thực tế, một con bát gia Thiết dực báo tuy rằng vô cùng hãn hữu nhưng tuyệt đối không phải là không có, xác xuất tuy nhỏ, dẫu vậy nếu có thêm một chút may mắn, một con thất giai Thiết dực báo vẫn có thể đột phá tiến giai/ Nhưng hiện tại thì sao? Đang sờ sờ trước mắt một con Thiết dực báo bát giai....ấu thú, trong lịch sử tiến giai của Huyền thú trên Huyền Huyền đại lục này, tương lai chưa biết nhưng có thể chắc chắn từ trước tới giờ chưa từng xảy ra loại chuyện biến thái như vậy.

"Tiến giai thì tiến giai, có chuyện gì sao? Cái này không liên quan tới cháu, cháu không biết gì đâu nha? Cháu cái gì cũng không biết!" Quân Mạc Tà tay vuốt ve Tiểu Bạch, vẻ mặt đầy vô tội nói: "Chính là nó tự thân tiến giai, can hệ gì tới cháu? Có ai làm chứng đây là chuyện cháu làm?". "Còn đùa bỡn." Quân Vô Ý liên tục thở hắt ra, hung hăng trợn mắt nhìn tôn tử nói: "Ngươi mà cứ như vậy, trước sau chuyện này cũng bị lộ ra ngoài! Ai..... đây chính là một con ấu thú Thiết dực báo bát gia a!"

Nói thật, cho dù là một chính nhân quân tử như Quân Tam gia, hiện tại đối với tiểu gia hỏa này cũng cảm thấy có chút động lòng rồi, dù sao

tiểu gia hỏa này cũng quá trân quý đi, hơn nữa tiền đồ lại không thể hạn lượng(đại khái là tiền đồ vô lượng)!

"Chuyện này ngoài ý muốn nha . . ." Quân Mạc Tà bất lực giải thích, hắn cảm thấy có chút chột dạ. Quân đại thiếu gia từ trước tới nay trước sau như một, nói được là làm được, hắn đã hiểu rõ tất cả những điểm đặc biệt của Huyền thú, đặc biệt là về khả năng tiến giai của chúng xem ra cũng không phải là quá khó khăn, cho nên đối với tiểu gia hỏa đang ôm trong lòn này hắn cũng không quá coi trọng, hơn nữa chuyện này còn liên quan tới tiểu nha đầu kia nữa, nếu như có thể làm cho nha đầu kia không nhận ra sớm mang tiểu gia hỏa này đi, mọi chuyện không cần quan tâm nữa!

"Vừa rồi chuyện gì xảy ra?" Hai con mắt trâu của Độc Cô Anh đảo đi đảo lại liên tục, sáu người còn lại cũng có bộ dạng hệt như vậy thắc mắc: "Tam thúc, tại sao lão nhân gia người lại đánh cháu?" Đối với Quân Vô Ý, Độc Cô Anh có cho thêm tiền cũng không dám vô lễ, gọi thúc xưng cháu đàng hoàng, cái này chủ yếu là hắn làm theo sự khuyên bảo của trưởng bối trong gia tộc. Đối với Độc Cô thất huynh đệ mà nói, hiện tại chỉ có ba người có thể đánh họ mà họ không dám hòa thủ, người đầu tiên tất nhiên là gia gia Độc Cô Tung Hoàn, thứ hai chính là bá phụ, phụ thân Độc Cô Vô Địch, à...không đúng, người thứ hai phải là vị Quân Tam thúc trước mặt đây, cuối cùng mới là phụ thân, bá phụ Độc Cô Vô Địch.

"Đánh ngươi? Nào có? Nhất định là do mấy hôm trước các ngươi uống quá nhiều rồi, mà chỗ này lại trùng hợp có đặt mấy vò "tiên tửu", cho nên vừa ngửi thấy mùi của chúng các ngươi đã say ngã vật ra, chắc là di chứng vẫn còn, thật là vô dụng mà."Quân Mạc Tà hai mắt trợn trừng, thần sắc trên mặt dở khóc dở cười, vô cùng khinh thường nói: "Thật làm khó cho các ngươi, đường đường bảy vị Man Ngưu tráng hán, thế mà mới ngửi hơi rượu một chút lại cùng lúc té xỉu tại chỗ, hỏng thật rồi."

Cả bảy huynh đệ nghe vậy liền đưa tay gãi đầu, trên khuôn mặt hiện rõ vẻ ngượng ngùng, xấu hổ:" Nguyên lai là như vậy."

Do Quân Vô Ý ra tay quá nhanh, khống chế lực đạo cũng phi thường chính xác, cho nên bọn họ ban đầu cũng chỉ mơ hồ cảm thấy Quân Vô Ý tung người lên, đánh ngất xỉu mấy huynh đệ bọn họ, nhưng thập phần không có chắc chắn. Bây giờ nghĩ lại, trong đầu càng cảm thấy mờ mịt, đồng thời còn ngửi thấy mùi tiên tửu quanh quẩn đâu đây, hơn nữa lại vừa tỉnh rượu, cho nên cả bọn đều cảm thấy có chút nâng nâng, nhịn không được bảy đôi mắt trâu đều đồng loạt nhìn về mấy bình tiên tửu, "Ực....Ực..... ", tiếng nuốt nước bọt vang lên liên hồi, mọi chuyện lúc nãy, hiện tại đã bay ra khỏi đầu chúng không còn lại một tẹo nào.

Thậm chí chúng cũng chẳng để ý rằng, khi mới tới đây chỗ đó nào có cái bình rượu chó nào đâu.....Cả cái bàn ngọc mới được đổi trước mắt, đối với mấy tên đang hồn phi phác lạch như chúng bây giờ, chẳng có chút ấn tượng gì hết.

Chỉ có Độc Cô Tiểu Nghệ vẫn còn vô cùng tỉnh táo, hai mắt mở to chấn vẫn Quân Tam thiếu, nhưng chỉ được một lát đã thấy Tiểu Bạch từ trên người Quân Mạc Tà nhảy ra, sau đó leo lên trên người nàng chạy loạn xị ngậu, bộ dáng vô cùng hưng phấn, ý muốn nói:"Chủ nhân, người xem này, ta đã tiến gia rồi, oa ha ha....Sao? Người không vui à, không nhìn thấy hai con mắt của vị thúc thúc kia đang muốn lồi ra sao?'

"Tiểu Bạch thật đáng yêu " Độc Cô Tiểu Nghệ cực kì yêu quý vuốt ve tiểu gia hỏa, đôi mắt xinh đẹp khép hờ như trăng non đầu tháng, nhìn thầy bộ dạng hưng phấn, họa bát của Tiểu Bạch như vậy, trong lòng nàng cũng cực kỳ vui vẻ. chỉ cần vậy thôi, nàng cũng cảm thấy chuyến đi ngày hôm nay thật không uổng công chút nào.

Với bộ dạng này của Tiểu Bạch đúng là không có uổng công chút nào, nàng tuy nổi tiếng băng tuyết thông minh, thế nhưng trải nghiệm cũng có hạn, cho nên nàng cũng chẳng biết Huyền thú tiến giai sẽ xảy ra thế nào, Tiểu Bạch cũng chỉ là một con Thiết dực báo ấu thú mà thôi, đối với nàng chẳng có gì khác biệt cả, thủy chung vẫn chỉ là sủng vật của nàng mà thôi:"Bảy người các ngươi qua đây." Quân Vô Ý đẩy mạnh xe

tới: "Ta muốn thử xem, rốt cục Độc Cô Vô Địch dạy các ngươi được những thứ gì."

Bảy huynh đệ Độc Cô Anh nhìn nhau, trên mặt mỗi người đều hiện rõ vẻ hưng phấn khôn cùng. Nghe ý tứ của Quân Tam thúc chẳng phải là muốn chỉ điểm cho mấy huynh đệ bọn họ sao? Phụ thân, thúc phụ không phải cũng rất tôn sùng vị Quân Tam thúc này còn gì?

Quân Vô Ý là ai? Một cao thủ chân chính với uy danh Huyết Y đại tướng bách chiến bách thắng, lập lên vô số chiến công đi vào truyền thuyết của cả Huyền Huyền đại lục. Hắn chỉ cần chỉ điểm một vài câu, không biết sẽ thu được bao nhiêu lợi ích đây!

Kết quả là cả bảy Độc Cô huynh đệ ngoan ngoãn theo sau Quân Vô Ý, Độc Cô Hùng ân cần đẩy xe giúp Quân Vô Ý, động tác vô cùng cẩn thận, nhẹ nhàng, chỉ sợ Quân Tam gia bị nghiêng ngả trên đường đi. Bảy người cũng chẳng buồn để ý xem để tiểu muội muội ở lại chỗ này một mình có , chỉ cần lưu lại bản thân tiểu muội một người ở chỗ này có ổn hay không nữa? Chứ đừng nói là hôm nay họ đến đây với mục đích gì! "Tam thúc có mị lực thật lớn nha, không ngờ chỉ nói một câu thôi mà làm cho bảy tên này ngoan ngoãn đi theo." Quân Mạc Tà trong lòng cảm thán không thôi."Độc Cô tiểu thư còn nhớ, trước đây ta từng hứa sẽ tặng ngươi một thanh bảo đao chứ?" Quân Mạc Tà ngồi yên ổn trên ghế, tủm tỉm nói.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45: Hồng Tụ Thiên Hương Đệ Nhất Đao

Nhắc tới chuyện này, Độc Cô Tiểu Nghệ nhất thời quên chất vấn hắn chuyện mình vừa mới té xỉu, rồi nàng lại vểnh cái miệng nhỏ nhắn:

- Tên vô lại này, trước kia lừa lấy vẫn thạch của ta, đương nhiên giờ phải bồi thường cho ta một thanh hảo đao.

Dừng một chút, bộ dáng hung hăng nói:

- Nếu thanh đao này mà không tốt, không làm cho bản cô nương hài lòng, thì đừng trách ta không giữ lời hứa.

Dù ra vẻ hung hăng nói nhưng trên mặt tiểu cô nương lại ửng đỏ một mảnh. Dù sao, là một nữ hài tử, đây là lần đầu tiên nàng tiếp nhận lễ vật của nam hài, hơn nữa, còn rất sợ hắn không cấp cho nữa, giờ phút này tâm tình của nàng…

- Sản phẩm do Mạc Tà ta làm ra đều là tinh phẩm, sẽ làm ngươi vừa lòng.

Quân Mạc Tà nở nụ cười, nói xong đứng dậy, đi vào trong phòng, không lâu sau xoay người ra, trong tay cầm một thanh đoản đao có cả vỏ đao, đi ra ngoài.

Đoản đao này độ cong ưu nhã, mỏng như cánh ve, nằm trong tay Quân Mạc Tà, nhìn qua có vẻ như là rất nhẹ, nhưng cảm giác trong lòng đối với thanh đao lại hoàn toàn khác biệt với thị giác. Thậm chí có một loại cảm giác rất dày nặng, điều này cùng với vẻ ngoại hình nhẹ nhàng

phiêu dật tạo thành một loại tương phản cực hạn, đao còn ở trong vỏ đao mà đã tạo ra một loại cảm giác phi thường mâu thuẫn này rồi! Độc Cô Tiểu Nghệ vừa thấy liền vui mừng, ngẩng mặt lên, mắt chớp chớp nhìn Quân Mạc Tà chờ hắn giới thiệu. (DG: chỗ này là Độc Cô Tiểu Nghệ vừa cúi đầu xuống nhìn đao trong tay Quân Mạc Tà nên mới có đoạn ngẩng mặt lên nhá.)

Quân Mạc Tà mắt nhìn Độc Cô Tiểu Nghệ, cầm chuôi đao đầy hoa văn trong tay, rút ra khỏi vỏ. Lúc đao ra khỏi vỏ, hoàn toàn không có một tiếng động nào phát ra. Chỉ có một tia sáng hiện lên, trong tay Quân Mạc Tà giống như có một dòng nước lóng lánh, thân đao giống như một dòng sông đang chuyển động, lấp lánh ánh sáng, di chuyển không ngừng. Tuy thế đao phóng ra rất bình thường, nhưng trên thân đao lại có vô số lưu quang, giống như các linh hồn nhẹ nhàng phiêu động.

- Hồng Tụ Tàng Đao.

Quân Mạc Tà lấy tay nhẹ nhàng vỗ vào sống đao, nhẹ giọng nói:

- Vì đao này tên là Hồng Tụ, chúng ta đang ở Thiên Hương thành, liền gọi là Hồng Tụ Thiên Hương, mà đao này chính là đao đầu tiên trong cuộc đời ta đặt tên, vì vậy gọi là “Hồng Tụ Thiên Hương đệ nhất đao!”

- “Hồng Tụ Thiên Hương đệ nhất đao”! Tên này nghe rất hay.

Độc Cô Tiểu Nghệ trong mắt sáng lên, đôi mắt trông mong nhìn thanh đao trong tay Quân Mạc Tà, hận không thể một phen cướp vào trong tay. “Hừ hừ, tảng đá lớn đầu xấu xí kia, làm sao mà bì được với thanh đao khả ái này. Xem ra để khối thiên ngoại vẫn thạch rơi vào tay Quân Mạc Tà, là hoàn toàn đúng đắn rồi.”

- Độ cong, độ dài, trọng lượng của thanh đoản đao này đều là dựa theo yêu cầu của việc giấu đao trong tay áo mà làm ra. Ngươi xem thử xem có vừa tay không?

Quân Mạc Tà cầm đao đưa tới.

- Thật xinh đẹp. Thật sự tặng cho ta sao?

Độc Cô Tiểu Nghệ giơ đao trước mắt, lật qua lật lại, yêu thích không rời. Một lát sau, ôm thanh đao vào trong ngực, hơi nghiêng đầu, nhìn Quân Mạc Tà, trên mặt tràn ngập sự chờ đợi.

- Đương nhiên. Lẽ nào Độc Cô tiểu thư không thích sao?

Quân Mạc Tà tự tiếu phi tiếu (tựa cười mà không phải cười) trả lời.

- Đương nhiên là thích.

Độc Cô Tiểu Nghệ xấu hổ cúi đầu:

- Nhưng mà ngươi tặng cho ta bảo đao quý như vậy, ta lại không có cái gì có thể tặng cho ngươi…

- Cái này vốn là vật ta nợ ngươi, không cần phải lễ thượng vãng lai (có qua có lại).

Quân Mạc Tà suýt nữa thì bật cười. Tiểu nha đầu này thật là ngây thơ đáng yêu.

- Như vậy đi.

Độc Cô Tiểu Nghệ cắn môi, giống như hạ quyết tâm, chậm rãi khẽ kéo một dải lụa từ bên trong thắt lưng ra, một khối ngọc bội trong suốt khéo léo rơi vào trong tay.

- Ta… ta tặng ngươi… cái này….

Độc Cô Tiểu Nghệ cúi đầu, đầu ngón chân vô ý chấm chấm đất, giọng nhỏ như muỗi kêu.

- Được!

Quân Mạc Tà được lợi không thẹn, yên tâm thoải mái nhận lấy. Vị đại sát thủ vô tình này, căn bản không nghĩ tới ý nghĩa ẩn chứa sau hành động này. Hắn chỉ nghĩ là, chính mình làm ra một thanh đao ở thế giới này có đủ tiêu chuẩn để xưng “đệ nhất đao” như thế, căn bản thì cái khối ngọc bội nho nhỏ này không có khả năng đổi được.

"Thanh đao do chính mình tạo ra này khi sử dụng, căn bản không cần cố kỵ lực cản của không khí, hơn nữa, khi sử dụng, cũng bởi vì độ cong của thân đao, mà sẽ không nảy sinh ra đao phong gì hết, cực kì bí mật. Thật sự là một cây đao phù hợp cho nữ tử sử dụng. Hơn nữa nó lại cực kỳ sắc bén và cứng cỏi. Một thanh đao như vậy, thì có nhận khối ngọc bội này, điều đó cũng là đương nhiên, thậm chí, cái lễ vật này vẫn còn kém rất nhiều…"

- Ngọc bội kia… Ngươi, ngươi…

Độc Cô Tiểu Nghệ thấy Quân Mạc Tà tiếp nhận rồi tùy tiện đút vào trong ngực, trong lòng nàng càng thêm ngượng ngùng, lắp bắp không biết nói gì.

- Không sao, không sao, dù gì đây cũng là tâm ý của Độc Cô tiểu thư mà ha ha ha...! Tuy nhiên, Độc Cô tiểu thư nếu đã nói muốn một cây đao, chắc hẳn đối với đao pháp rất là tinh thông?

Quân Mạc Tà mỉm cười, chỉ tốn có một phần hai mươi khối vẫn thạch để tạo ra thanh đoản đao này, phần còn lại đều dùng để làm phi đao. Vì thế, Quân Mạc Tà đương nhiên không hề tiếc rẻ gì.

- Đao pháp sao? Cái này là đương nhiên rồi!

Độc Cô Tiểu Nghệ nghe thấy Quân Mạc Tà nói những lời "dù gì đây cũng là tâm ý" thì nhịn không được, mặt đỏ bừng lên, nét mừng rỡ hiện rõ trên mặt. Khi nghe Quân Mạc Tà câu hỏi, hăng hái vô cùng trả lời:

- Ta luyện đao cho ngươi xem nha!

Nói xong cũng không dám nhìn Quân Mạc Tà nữa. "Vừa mới trao đổi tín vật xong lại ngây người đứng đây thì ta xấu hổ chết!". Nàng vung đao ra, chân trái giẫm một cái, tung thân ra ngoài.

Thanh đao này mặc dù là dùng phương pháp phổ thông tôi luyện ra, nhưng được luyện bằng Khai Thiên Tạo Hóa Công của Quân Mạc Tà. Độc Cô Tiểu Nghệ khi cầm đao trong tay thì cảm thấy thích hợp vừa vặn không gì so sánh được, đao pháp thi triển liên tục nhưng lại không hề phát ra đao phong, thật là quá kỳ diệu. Quân Mạc Tà chỉ nhìn vài chiêu đã thở dài.

Từ khi nhìn Quân Vô Ý và Quân Chiến Thiên luyện công, hắn đã nhận ra, ở thế giới này, sự chú trọng vào huyền khí hơn xa rất nhiều sự tập trung vào biến hóa xảo diệu của chiêu thức. Ai cũng suy nghĩ: "Chỉ cần có huyền khí là đủ, cố gắng đột phá, dù bất luận biến hóa xảo diệu của chiêu thức như thế nào, dưới lực lượng tuyệt đối của huyền khí, cũng không thể chịu nổi một chiêu." Thử nghĩ, một chí tôn Thần Huyền công kích một người dưới Ngân phẩm, cần phải dùng chiêu pháp đặc thù hay sao? Mà chính thói suy nghĩ này tạo ra thiết luật: "Dưới cửu phẩm, tất cả chỉ là kiến hôi"! Tuy nhiên, vô luận là thế giới nào, hai người huyền khí tương đương nhau khi chiến đấu, chiêu thức chính là yếu tố quyết định, có thể phân biệt sinh tử. Nhất là Độc Cô Tiểu Nghệ chỉ là một tiểu thư, nếu so khí lực với người khác, chẳng khác nào là đang tìm chết! Trời sinh sức mạnh nữ tử luôn yếu hơn nam tử, đây là chuyện không thể thay đổi!

- Đúng là hoa mẫu đơn bị trâu gặm mà (ý nói là phung phí)!

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng, nói với Độc Cô Tiểu Nghệ:

- Thanh đao tốt như thế vậy mà cô lại dùng loại đao pháp này để sử dụng, quả thật là phí của trời mà!

- Ngươi nói đao pháp của ta không tốt sao?

Độc Cô Tiểu Nghệ thu đao lại, mở to mắt mà nhìn Quân Mạc Tà.

- Nói thế nào cho cô hiểu đây... Chưa cần nói tới vấn đề của bản thân cô, chỉ nói đao pháp này, thật là quá cứng nhắc!

Quân Mạc Tà nói không chút khách khí, hắn nhận thanh đao trong tay Độc Cô Tiểu Nghệ, bước ra, thân đao nghiêng nghiêng, sau đó rung lên, vô số đóa hoa đao hiện ra, bao quanh xung quanh người khoảng năm xích (1xích=1/3m). Nếu dùng chiêu này trước địch nhân, chắc chắn sẽ buộc người này lui lại ngay.

Quân Mạc Tà sử đao vô cùng chậm, cũng không vận huyền khí truyền vào đao, càng không dùng tới lực lượng thần bí Khai Thiên Tạo Hóa Công. Tuy nhiên, khi Quân Mạc Tà sử đao vẫn hiện ra khí thế anh dũng tiêu sái, thế đao như nước chảy mây trôi, liên miên bất tận.

- Thật là một bộ đao pháp quá tuyệt!

Độc Cô Tiểu Nghệ vỗ tay ủng hộ, trong mắt hiện ra vẻ ham muốn.

- Đây là Hồng Tụ đao pháp, chiêu đầu tiên: Hồng Tụ Khinh Dương.

Quân Mạc Tà dừng lại, mỉm cười nói:

- Hồng Tụ đao pháp tổng cộng có chín chiêu, Hồng Tụ đao vũ, hồn phách tiêu (đao Hồng Tụ vung lên, hồn lìa khỏi xác)! Bộ đao pháp này cô có muốn học không?

- Đương nhiên là muốn!

Độc Cô Tiểu Nghệ vui mừng trả lời, nhảy tới trước mặt Quân Mạc Tà:

- Dạy ta nhanh nào!

Bởi vì khoảng cách hai người quá gần, khi nàng nói chuyện, hơi thở của nàng phà vào mặt Quân Mạc Tà, mang theo một loại hương thơm ngào ngạt (thúi chết, thơm chỗ nào trời). Thêm vào đó, hương thơm xử

nữ trên người Độc Cô Tiểu Nghệ làm cho Quân Mạc Tà khi hít vào trong lòng chợt rung động.

Hắn nén rung động, ngửa người ra sau rồi nói:

- Dạy thì dạy, cô náo loạn cái gì? Lui lại chút đi.

Độc Cô Tiểu Nghệ thấy mặt hắn đỏ lên thì thấy vô cùng buồn cười, không ngờ rằng một tên nổi tiếng Thiên Hương thành là công tử ăn chơi hôm nay lại đỏ mặt vì một cô gái! Vừa nghĩ tới đây, nàng không nhịn được lại càng có ý muốn chọc ghẹo, hùng hổ tiến tới, vừa mở miệng nói tiếp..

Đúng lúc này, Quân Mạc Tà lại thẳng người lại như cũ, chỉ một thoáng, hai người ngây ra, hai đôi môi chặt chẽ gắn vào nhau, hai cặp mắt đều kinh ngạc nhìn vào đối phương....

- Choang!

Đoản đao trong tay Độc Cô Tiểu Nghệ rơi xuống, toàn bộ cơ thể như như lọt vào trong sương mù, giống như thời gian lúc này đột nhiên ngừng lại, thân thể cứng ngắc, một động tác né tránh cũng không làm.

Khi Quân Mạc Tà thẳng người trở lại, đột nhiên cảm giác môi của mình chạm vào một vật có hương thơm ngào ngạt, lại có sự mềm mại ngọt ngào, còn chưa kịp suy nghĩ thì đã vô thức vươn đầu lưỡi ra liếm liếm, cảm thấy mùi vị rất được, lại vươn dài thêm tiếp lục liếm liếm ....

- A a a .....!

Độc Cô Tiểu Nghệ thét lên một tiếng, mặt ngọc của nàng trở nên đỏ bừng, khuôn mặt nóng rực, cảm giác xấu hổ loan khắp toàn thân, cái cổ trắng như ngọc cũng đỏ rực lên. Nàng lấy hai tay bưng kín mặt, ngồi xuống, cảm giác hít thở cũng khó khăn.

"Hắn.. hắn... hôn ta!" Đầu óc Độc Cô Tiểu Nghệ trở nên hỗn loạn: "Hắn tặng ta đoản đao, lại nhận ngọc bội tín vật của ta, bây giờ lại ...

lại... hôn ta...Ta...ta...ta..."

- Ây da, đó là chuyện ngoài ý muốn, thật sự chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi!

Quân Mạc Tà vô cùng xấu hổ, lại vô ý vươn lưỡi ra, liếm liếm môi trên của mình, sau đó lại liếm liếm môi dưới, có chút cảm giác thẹn thùng . Đang từ hình ảnh một vị sư phụ đức cao vọng trọng thu một nữ đồ đệ, đột nhiên rớt xuống thành một tên lưu manh chính hiệu, mặc dù chỉ là trong lúc vô tình....

Tiểu Bạch Bạch nhìn thấy cảnh Quân Mạc Tà liếm môi, đột nhiên trở nên hưng phấn, nhảy lên người Quân Mạc Tà, bẹp một tiếng, liếm môi trên của hắn sau đó lại bẹp một tiếng, lại liếm môi dưới của hắn.

- Ặc ặc, lão tử lại bị một con ấu thú huyền thú phi lễ...

Quân Mạc Tà nắm lấy con thú, ném một phát văng ra ngoài, bực bội nghĩ bao nhiêu kiểu diễm trên môi bị Tiểu Bạch Bạch làm mất sạch.

- Độc Cô tiểu thư, cô...cô... mau đứng lên đi, vừa ngồi vừa ôm chặt lấy mặt thì làm sao mà học đao pháp?

Quân Mạc Tà tốt bụng nhắc nhở.

Ta không thèm đứng lên!

Độc Cô Tiểu Nghệ trả lời, tiếng nhỏ như tiếng muỗi:

- Ngươi là người xấu, ngươi làm ra chuyện như vậy với ta, mà ngươi còn ....gọi ta là Độc Cô tiểu thư sao? (Chết mi rồi con ơi . Quả này có mà chạy đường thón .)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 46: Sứ Giả Hai Nước Tới

"Ngất, ta đối với người như thế nào chứ?" Quân Mạc Tà gãi đầu nói tiếp: "Ta nên xưng hô với ngươi như thế nào đây?"

"Hừ! Trong lòng ngươi tự mình bạch!" Độc Cô Tiểu Nghệ có điểm bực tức, dậm chân nói: "Chưa thấy qua người nào đầu đất như ngươi!"

"Ta hiểu rồi!" Quân Mạc Tà nhíu mày khổ tư, đột nhiên vỗ song chưởng hô lớn. Độc Cô Tiểu Nghệ thân thể khẽ chấn động, nhịn không được bàn tay che mặt hé ra một khe nhỏ, vừa thẹn vừa mừng lại có chút chờ mong vụng trộm nhìn hắn.

Quân Mạc Tà chợt hiểu ra: đúng vậy, quan hệ hiện tại có chỗ bất đồng nha. Ta dạy nàng học, đây chẳng phải là quan hệ thầy trò sao. Hắn không khỏi làm ra bộ dạng nghiêm nghị làm gương cho kẻ khác, nói: "Tiểu nha đầu đồ nhi, mau mau đứng dậy, đợi vi sư truyền thụ cho ngươi một ít tinh diệu đao pháp nha."

"Truyền thụ cái đầy quỷ nhà ngươi!" Độc Cô Tiểu Nghệ tức giận nhảy dựng lên, một cước đá lên mặt hắn. Sau đó lại cố bồi thêm vài dận nữa, oán hận nói: "Ngươi định làm sư phụ ai? Ai là đồ đệ cửa ngươi! Hừ!"

Quân Mạc Tà bất ngờ không kịp đề phòng, thật không ngờ được tên đồ đệ này lại đại nghịch bất đạo như vậy, cho nên trúng chiêu mà không thể đỡ. Hắn nhe răng nhếch miệng nói: "Cần phải... Ngươi phải biết tôn sư trọng đạo chứ!"

"Tôn cái đầu ngươi! Trọng cái đầu của ngươi đó! Ngươi cho rằng giở ra vài miếng đao pháp mèo quào là có thể che đậy được bản tính bại gia tử của bản thân sao, bổn tiểu thư nói cho ngươi biết, đừng tưởng rằng có được vài chiêu đao pháp là có thể che lấp hết bản tính xấu xa của mình nhé, bộ dáng vẫn đúng là một tên phá gia chi tử như trước! Ngươi là cái đồ đại phôi đản!" Độc Cô Tiểu Nghệ thẹn quá hoá giận giương nanh múa vuốt nhào tới! Quá đáng giận a! Quá bực bội a! Cái tên đại phôi đản này! Cái tên đầu heo này! Cái tên đầu heo không hiểu phong tình này!

"Thật đúng là đàn bà không biết nói lí mà! Ta sao lại là tên phá gia chi tử, sao lại là đại phôi đản chứ!" Quân Mạc Tà nghẹn họng nhìn trân trối Độc Cô Tiểu Nghệ, giọng nói đầy vẻ phẫn nộ, đây chính là một nỗi oan lớn bằng trời a, quần áo đẹp đẽ, ăn trắng mặc trơn, bại gia chi tử đều là tên tiểu tử Mạc Tà trước kia đã làm mà. Lão Tử chính là đại công thần đã từng cứu vớt sự nghiệp Quân gia lúc đứng trước bờ vực sụp đổ a, hoàn toàn chưa từng làm ra một chuyện xấu nào mà!

Thật sự không biết rốt cuộc cô nàng này muốn làm gì nữa. Lão Tử vừa giúp ngươi đem Tiểu Bạch Bạch tiến giai, lại còn đưa cho ngươi một thanh đao tốt nữa, sau đó lại dạy ngươi đao pháp thượng thừa nha, vậy mà lúc này ngươi lại nói ta như thế...Chua ngoa! Không phải là chỉ mới một lần không may hôn ngươi một ngụm sao? Cũng phải nói lại đó không phải ta cố ý, cũng không biết đó có phải là nụ hôn đầu tiên của ngươi hay không, thế nhưng đó chính xác là nụ hôn đầu đời của lão tử a, hai đời rồi đó mới là nụ hôn đầu, thật là quá lỗ mà, dù sao ta cũng quá lỗ rồi...Lỗ? Chẳng lẽ vừa rồi nàng ta tưởng bản thân bị lỗ cho nên bây giờ muốn mình lấy thân báo đáp? Quân Mạc Tà rùng mình một cái, khó có thể nghĩ tiếp được, nữ hài tử phát dục tương đối sớm, thân thể của ca ca ta đây mới mười sáu nha, vẫn còn tem đó, ngươi không thể tàn phá một mầm non của đất nước như vậy... Hơn nữa, những ngày độc thân tiêu giao của ta còn chưa có đủ nha...

"Thống khoái một điểm coi, mau dạy phương pháp múa đao cho ta. Vừa rồi ngươi chẳng phải thổi phồng là đao pháp của mình lợi hại lắm mà!" Độc Cô Tiểu Nghệ tức giận giậm mạnh chân, cắn môi muốn phẩy

tay áo bỏ đi, thế nhưng nghĩ lại, nàng cảm thấy không nỡ. Thật vất vả mới có cơ hội gặp hắn một lần, nếu mà có cả bảy vị ca ca cùng đi...Lần sau gặp mặt không biết là lúc nào đây? Nhưng cái tên đầu gỗ này... Nghĩ tới đây Độc Cô Tiểu Nghệ lại có chút nhớ nhung muốn khóc, tên hỗn đản này, hắn hắn, hắn còn hôn mình nữa... Mà ngay cả cha mẹ cũng chưa từng thân qua miệng mình a... Ô, lần này lỗ lớn rồi, hắn là một tên đệ nhất thiên hạ ăn chơi xa đọa, khẳng định là đã hôn qua không ít cô nương rồi, khẳng định không còn là lần đầu nữa.....

Độc Cô Tiểu Nghệ cho tới bây giờ mới nghĩ tới chuyện này, thiếu nữ ôm ấp tình cảm, xác thực người thường không thể nào đoán được!

"Ngươi nói dạy là ta sẽ dạy sao? Ta chẳng lẽ đã thiếu nợ ngươi?" Quân Mạc Tà vừa trợn trắng mắt nói khiến Độc Cô Tiểu Nghệ tức giận đến nỗi tâm hồn muốn chết một nửa.

Nàng trừng mắt nhìn hắn, đột nhiên vàng mắt đỏ hồng lên, nước mắt tý tách rơi xuống, ô ô nức nở nghẹn ngào vừa khóc vừa nói: "... Ngươi khi dễ ta..." Trong nội tâm lại vô cùng ủy khuất nghĩ: tên hỗn đản này đã hôn mình, lại thu ngọc bội của mình, cư nhiên lúc này lại hung hãn với bản thân như vậy! Mình đã muốn đi vậy mà hắn lại tỏ thái độ hung ác như vậy, không biết nữ hài tử nói thật là giả hay sao?

"Ài___" Quân Mạc Tà thở dài một hơi, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực thầm nghĩ: trời ạ, cô nàng này sao mà khó hầu như vậy chứ? Mặc dù Quân đại sát thủ đã có hai đời làm người, đã từng trải qua rất nhiều chuyện rồi, thế nhưng đối với tính tình của nử hài tử vẫn là dốt đặc cán mai!

Tiểu Bạch Bạch dị thường hoang mang đứng giữa hai người, hết nhìn người này lại nhìn người kia, dường như đang xem bản thân nên giúp ai đây? Trong nội tâm của tiểu gia hỏa này cũng đang âm thầm nổi sóng.

"Hu hu... Ta muốn đi tìm Quân tam thúc, ta muốn đi tìm Quân gia gia, ta muốn nói cho bọn họ biết ngươi khi dễ ta, hu hu... Ta hận ngươi! Ta hận chết ngươi!" Độc Cô Tiểu Nghệ che kín mặt chạy đi.

Quân Mạc Tà vội vàng giữ vai nàng lại, nói: "Cô nãi nãi, người rốt cuộc muốn thế nào đây? Ta nhận sai còn không được sao?"

Chuyện ngày hôm nay đúng thật là lời nhận sai đầu tiên trong suốt hai kiếp làm người của Quân đại sát thủ a!

"Buông tay ra! Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi lôi kéo ta như vậy, còn ra thể thống gì nữa?" Độc Cô Tiểu Nghệ phồng mang trợn má, quay đầu lại nói.

Quân Mạc Tà có điểm không biết nói gì, lần trước chỉ vì một lời đồn mà khiến bảy vị ca ca của nàng tới tận cửa hỏi tội, lần này nếu nàng ta bù lù bù lòa khóc lóc chạy về nói cho gia gia nàng, đến lúc đó lão lại kéo cả một đội quân đến Quân gia thì khổ, lão thiên gia à, sao số ta lại khổ thế cơ chứ!

"Cô nãi nãi, ta sẽ dạy ngươi được chưa?" Quân Mạc Tà cầu xin tha thứ nói, người ở dưới mái hiên có thể nào không cúi đầu được sao?

"Hừ!" Độc Cô Tiểu Nghệ nặng nề hừ một tiếng, sau đó nói: "Coi như ngươi thức thời." Đột nhiên nàng liền phát hiện đại thủ của Quân Mạc Tà còn đang nắm lấy cánh tay của mình, nhịn không được trên mặt lại xuất hiện một mảng hồng sắc, toàn thân mềm nhũn ra, cũng không biết là cảm giác khó chịu hay thoải mái nữa. Nàng không khỏi thấp giọng nói: "Ngươi, ngươi buông ta ra đi..." Thanh âm vậy mà lại rất mềm mại, hết sức thẹn thùng.

Quân Mạc Tà lập tức buông tay, hắn nhịn không được lại gãi gãi tóc, thật sự không thể tưởng được cô nàng này hôm nay rốt cuộc là bị làm sao nữa? Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy hơi thở, tâm tìn đã biến hóa tới năm sáu lần, tính tình mạnh mẽ lúc trước không biết đã biến đi đâu mất rồi, không phải là người khác dịch dung chứ? Quân Mạc Tà đối với chuyện tình chàng ý thiếp đúng thực là mù tịt, tiểu nha đầu này vì chuyện gì mà lại biến hóa to lớn như vậy a? Lại nhanh như vậy a?

Trách không được thường nghe người ta nói, nữ nhân chính là một loại động vật khó hiểu nhất! Lời ấy quả là chí lí quá đi!

"Ha ha, nhìn kĩ nhé, Hồng Tụ đao pháp chia làm chín chiêu!" Quân Mạc Tà biểu diễn ra chiêu thức Hồng Tụ đao, thân đao hướng về phía sau dán ở dưới khuỷu tay, "Chiêu thứ nhất: Hồng Tụ Khinh Dương..." Quân Mạc Tà lúc này thầm nghĩ nên sớm truyền thụ cho xong rồi tiễn vị tiểu ma nữ này đi cho nhẹ thân, dù sao cũng không phải là chiêu thức võ học cao thâm gì, chỉ là một bộ đao pháp mà thôi. Thế nhưng để nha đầu này cầm chân quả thực quá bằng tra tấn mà.

"Chiêu thứ hai: Hồng Tụ Thiêm Hương...Chiêu thứ ba: Hồng Tụ Nhược Mộng..."

Hồng Tụ Xuất Vân, Hồng Tụ Vũ Phong, Hồng Tụ Lạc Lôi, Hồng Tụ Xế Điện, Hồng Tụ Mộng Tàn, Hồng Tụ Càn Khôn... Độc Cô Tiểu Nghệ quả thực là có thiên phú đối với võ học, đúng là một nữ tử băng tuyết thông minh, nàng dùng tâm nhớ kĩ, chỉ mất nửa canh giờ công phu đã nhớ hết bộ đao pháp này. Quân Mạc Tà vừa nói vừa chỉnh sửa tư thế, vốn tưởng rằng chỉ mất một ít thời gian, không ngờ Độc Cô Tiểu Nghệ càng luyện càng phát hiện ra chỗ hổng, trước vốn đã học được kha khá rồi, thậm chí hắn còn không cần làm mẫu nữa, thế nhưng càng về sau Độc Cô Tiểu Nghệ lại càng tập càng sai, chỉ với một động tác đơn giản cũng làm không đúng, Quân Mạc Tà đều phải bắt tận tay chỉ ra chỗ sai cho nàng, điều này cũng không tránh được da thịt thân mật tiếp xúc... Dù thể lực của Quân Mạc Tà rất bền bỉ thế nhưng bị nha đầu kia lăn qua lăn lại toàn thân cũng đầm đìa mồ hôi, mà Độc Cô Tiểu Nghệ ngược lại vẫn hưng phấn bừng bừng, hai gò má ửng đỏ, sóng mắt lưu chuyển, hơi thở như lan phả ra...Lúc này trông Quân Mạc Tà giống như là osin hữu khí vô lực làm việc vậy, bộ dáng có điểm như mệt muốn chết; nhưng nếu nhìn bộ dáng của Độc Cô Tiểu Nghệ lại trái ngược, tuy mồ hôi cũng chảy đầm đìa thế nhưng dáng vẻ lại rất hưng phấn cùng kiều diễm...Thế nhưng khi lọt vào mắt vị Quân Mạc Tà này lại chẳng có một chút ý cảnh nào, trong nội tâm hắn đang thầm oán hận: quá ngu ngốc đi! So với lợn còn ngu hơn a, không biết lão tử phải dạy đến khi nào nữa đây...

Đột nhiên lúc này bên ngoài vang lên một tiếng pháo rầm rầm đinh tai nhức óc, tiếp đó thanh âm khai đạo của đám quan viên vang lên, rồi tiếng bước chân chỉnh tề của đại đội nhân mã xoạt xoạt tiếp nối.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Hai người đồng thời giật mình. Không tự chủ được ngừng lại, rồi chạy ra ngoài. Quân Mạc Tà xoa xoa mồ hôi trên mặt, trong lòng khẽ thở dài một hơi, thầm nghĩ kì quái, mình suýt chút nữa duy trì không nổi, vậy mà cô nàng này ngược lại như thế nào có thể kiên trì được a? Chẳng lẽ tiểu nha đầu này cũng thâm tàng bất lộ, thế nhưng trông thế nào cũng không giống mà!

Hắn nào biết với tư chất thông minh của Độc Cô Tiểu Nghệ chỉ cần lần thứ hai đã nhớ kĩ toàn bộ loan đao bộ pháp, về sau chỉ là cố ý phạm sai lầm mà thôi, cho nên trong suốt cả quá trình Độc Cô đại tiểu thư không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại lòng tràn đầy tràn đầy hạnh phúc giống như đang ở bên cạnh tình lang vậy, nàng đã sớm đem chuyện chỉ dạy đao pháp biến thành một loại nếm trải hạnh phúc, nếu như đã được nếm mùi hạnh phúc vậy sao có thể mệt mỏi đây... Xem ra tâm tình bất đồng xác thực là sẽ ảnh hưởng đến thể lực nha.

"Quốc sư Phí Mộng Thần của Vũ Đường quốc hôm nay tới tìm hiểu Thiên Hương quốc, đại đội nhân mã trước mắt đã đến ngoại thành Thiên Hương rồi." Quân Vô Ý ngồi trên xe lăn được Độc Cô Anh đẩy ra, Quân Vô Ý nói: "Cùng đi còn có Vũ Đường đệ nhất danh Triệu Kiếm Hồn; bệ hạ đã phái Đại hoàng tử tới đón hắn vào thành rồi."

Nói đến "Triệu Kiếm Hồn" Ba chữ này, trong mắt của Quân Vô Ý bắn ra tinh quang, ngữ khí có vẻ cổ quái.

"Ngoài ra còn có Huyền khí đệ nhất tông sư Thạch Trường Tiếu của tứ đế quốc cũng đem người tới tìm hiểu Thiên Hương, thật trùng hợp là ngày hôm nay đều tới, bệ hạ cũng phái nhị hoàng tử tiến đến nghênh đón. Về phần Tam hoàng tử sẽ ở trong thành chuẩn bị việc tiếp đón." Quân Vô Ý thản nhiên nói.

"Bệ hạ an bài cũng thật khéo a." Quân Mạc Tà khen ngợi một câu. Hắn biết rõ bụng dạ của hai đoàn sứ giả này rất khó lường, cho nên Hoàng Đế mới phái ba vị hoàng tử long trọng tới tiếp đãi. Tâm tư của Hoàng Đế quả thực là thâm sâu khó lường.

"Cũng không ngoài việc bệ hạ muốn lần đầu thử đao đây mà." Quân Vô Ý mỉm cười nói tiếp: "Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi sự kiện này chấm dứt, người thừa kế ngôi vị hoàng đế nhất định sẽ được hé lộ."

Quân Mạc Tà có phần khó hiểu hỏi: "Vì sao thúc lại nói vậy?"

"Thật ra cái loại ngoại giao có điểm vi diệu này, vô luận là suy nghĩ thấu đáo từng li từng tí một cũng không thoát khỏi hai chữ "quyền lực", mỗi người đều áp dụng một thủ đoạn riêng của bản thân để đạt được mục đích, giống như thái độ của ba vị hoàng tử sau này làm sao đối xử với các nước láng giềng vậy, loại thái độ này đều sẽ ảnh hưởng tới tương lai của Thiên Hương đế quốc, ý nghĩa rất sâu xa, cho nên mới nói chuyện này chính là một loại khảo thí đầu tiên đối với ba vị hoàng tử.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 47: Lại Xảo Ngộ

Mi mắt Quân Vô Ý khép hờ, thản nhiên nói, thế nhưng trong đáy lòng lại rất thích được giải thích cho đứa cháu trai này nghe, dù sao Quân đại thiếu gia bây giờ bỗng trở nên quá mạnh mẽ, bản thân hắn là một vị thúc thúc cũng khó giải thích được chuyện này! "Chúng ta đi xem náo nhiệt thôi." Ánh mắt Quân Mạc Tà xoay động, thầm nghĩ, ba vị hoàng tử cũng không tính là thứ tốt lành gì, vô luận ai lên làm Hoàng Đế đều không phải chuyện tốt, tối thiểu đối với Quân gia khẳng định không phải chuyện tốt, còn không bằng dùng một đao chém chết cả ba mới là thống khoái nhất.

Độc Cô gia thất huynh đệ đều là mấy tên gia hỏa lo thiên hạ không loạn, nghe vậy đồng thời trầm trồ khen ngợi.

Độc Cô Tiểu Nghệ cười nhẹ cũng gật đầu, nàng ôm Tiểu Bạch Bạch đột nhiên ghé sát lên tai Quân Mạc Tà nói khẽ: "Vừa rồi chúng ta té xỉu, đó là bí mật của ngươi à? Ta sẽ không nói ra đâu, cũng sẽ không hỏi ngươi, chuyện này ta hiểu mà."

Nàng dừng lại một chút sau đó tiếp tục lên tiếng: "Nhưng, nếu ngươi cảm thấy có thể nói, vậy nói cho ta biết được không?"

Quân Mạc Tà kinh ngạc quay đầu lại nhìn ánh mắt tiểu cô nương Độc Cô Tiểu Nghệ tràn đầy xấu hổ, vui mừng cùng thâm tình, trong mắt nàng lại hiện lên vẻ kiên định như muốn nói: ta quyết định sẽ không hại ngươi đâu, cũng tuyệt sẽ không khiến ngươi khó xử. Những lời này cơ hồ có thể thấy rõ trong ánh mắt nàng.

Trong nháy mắt này, Quân Mạc Tà cảm thấy nội tâm mình nhũn ra, sóng mắt cũng lưu chuyển, vỗ nhẹ nhẹ lên mái tóc Độc Cô Tiểu Nghệ, thế nhưng không có lên tiếng. Lúc này không cần dùng lời để biểu đạt nữa!

Bộp! Đại thủ của Quân Mạc Tà bị một tát làm cho tê dại, Độc Cô Xung ở một bên trừng mắt ngưu nhìn hắn, lớn tiếng nói: "Tiểu tử, không nên chiếm tiện nghi của muội muội ta, tiện nghi của muội muội ta có thể đơn giản như vậy để ngươi chiếm sao? Nếu có lần sau. Lão Tử không nói hai lời, trực tiếp chặt cái tay thối của tiểu tử ngươi đó!"

Quân Mạc Tà thật vất vả mới làm ra được một động tác ôn nhu như vậy liền bị hắn phũ phàng chém tan thành mây khói.

Độc Cô Tiểu Nghệ nhìn vẻ mặt của hắn cổ quái như vậy, không khỏi khúc khích bật cười áy náy liếc mắt với hắn.

Đám người len lỏi trong làn sóng người đi tới đường cái, Độc Cô Anh huynh đệ bảy người cố ý không cho Quân Mạc Tà tiếp xúc cùng muội muội mình, cho nên chạy đông chen tây xen vào giữa hai người. Quân Mạc Tà lại giống như được gãi đúng chỗ ngứa, hắn liền lùi lại phía sau, chỉ một cái xoay người đã biến mất vô tung vô ảnh.

Tiểu nha đầu tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng Quân Mạc Tà, nàng liền xoay người hướng tới bảy ca ca của mình phát giận.

Tiểu Bạch Bạch đã sớm tiến vào lồng ngực của nàng, o o ngủ khì. Lúc trước khi tiến giai nhìn có vẻ đơn giản, thế nhưng thật ra trong quá trình đó cũng rất gian nan, quả thực khiến con vật nhỏ này quá mệt mỏi, giờ phút này đã qua đợt hưng phấn, tự nhiên muốn ngủ say một giấc.

Quân Mạc Tà thành công thoát ra khỏi làn sóng người, trong đáy lòng không khỏi cảm thấy một trận thoải mái. Hắn không có mục đích cứ tiến thẳng về phía trước, quả thực là thoải mái muốn chết, đơn giản là bản thân đã thoát ra khỏi cục nợ tiểu nha đầu kia.

Quân đại thiếu gia cũng chưa phát giác ra, thực sự hắn đã đem thân ảnh của nàng in sâu trong trái tim mình rồi, có điều bây giờ ấn tượng không được tốt mà thôi, thế nhưng chính xác đã in đậm trong lòng.

"Nguyên lai đúng là tiểu tử ngươi. Ha ha, lần trước mắng ta sau đó xoay người bỏ chạy, quả là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ nha, hôm nay ngươi đừng hòng chạy."

Một thanh âm tựa như hơi quen quen truyền đến bên tai Quân đại thiếu gia, Quân Mạc Tà liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một khuôn mặt nam nhân đang nham nhở cười bước tới, bên cạnh còn có hai tên hộ vệ đi theo, hắn duỗi tay định vỗ lên bả vai nhỏ gầy của Quân Mạc Tà.

Cũng phải nói lại, trước đây Quân Mạc Tà thường đi ăn uống chơi gái, tán phét, năm thói xấu thói đều biết đủ cả, khiến cho hắn từ một tên thân thể tráng kiệt giờ biến thành đồ bỏ đi, nói là miệng cọp gan thỏ cũng không quá đáng, Quân đại sát thủ sau khi tiếp nhận thân thể này mấy lần lợi dụng Hồng Quân tháp, Khai Thiên Tạo Hóa Công chữa trị, rèn luyện mới có biến đổi như bây giờ, bản chất tuy rằng so với trước kia khác nhau một trời một vực, thế nhưng bề ngoài vẫn không cải thiện là mấy, cơ bản vẫn không khác mấy so với một kẻ ăn chơi đàn điếm như trước kia, nhiều lắm là cơ nhục thêm rắn chắc, cân xứng hơn mà thôi.

Quân Mạc Tà trong nháy mắt lùi lại phía sau tránh khỏi bàn tay hắn. Quân đại sát thủ không có thói quen để người lạ động vào thân thể, không lập tức ra tay đã là tốt lắm rồi, hắn nhíu mày nói: "Thì ra là ngươi."

Tuy rằng thoáng kinh ngạc, thế nhưng dù sao Quân đại thiếu gia vẫn là một đại sát thủ, hắn liền nhanh chóng nhớ lại. Người này ngày đó ở trung thu hạ vũ, lúc trước bản thân mình lêu lổng, sau đó tại một tửu điếm gặp được một người nam tử trung niên. Cũng chính là tại ngày đó, Quân Mạc Tà rất trùng hợp chiếm được cửu cấp đỉnh phong huyền đan.

Mà hôm nay cửu cấp huyền đan đã hấp dẫn rất nhiều cường giả từ khắp trong ngoài thành Thiên Hương tới đoạt, không ngờ bây giờ gặp lại

hắn. Quân đại thiếu gia không khỏi cảm thán, nguyên lai không chỉ trái đất mà bất kì một tinh cầu nào cũng đều tròn a...

"Ngươi không nhận ra ta sao?" Người trung niên đối với thái độ tránh né của hắn cũng không có phiền lòng, cười nói: "Kẻ lãng tử phiêu bạt khắp chân trời, gặp lại hà tất phải tỏ vẻ coi như xa lạ. Tiểu huynh đệ, chúng ta lại gặp mặt coi như là hữu duyên nhỉ."

Quân Mạc Tà có điểm không biết nên khóc hay cười, hữu duyên hai chữ này vốn là tuyệt chiêu để hắn đùa giỡn Độc Cô Tiểu Nghệ, không ngờ bây giờ lại có người dùng đối phó với mình, điều này khiến cho Quân Mạc Tà có cảm giác bản thân bị người đùa giỡn, nếu như người nọ là nữ tử thì còn khá một chút, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại là trung niên đại thúc, mẹ nó, trẻ tuổi đẹp trai cũng thật phiền phức.

"Gặp lại tức là hữu duyên, thế nhưng hồi đó ta đâu có chửi mắng ngươi?" Quân Mạc Tà có phần buồn bực, đối với chuyện tình mình đã trải qua hắn trước giờ chưa có từng quên, ngày đó tuy rằng tâm tình bất hảo, thế nhưng tuyệt đối không có mắng chửi người a.

"Hừ hừ, tiểu tử ngươi còn cố tình đùa bỡn ta, ngày đó ngươi mượn chuyện cong queo để mắng lão phu, tưởng rằng lão phu nghe không hiểu sao?" Trung niên ha ha cười to nói tiếp: "Rượu gặp tri kỷ ngàn chén thiếu, nói chuyện không hợp nửa câu thừa. Lời này chẳng lẽ không phải mắng chửi người sao? Còn nữa, ngươi nói trên đời này không có một người nào xứng cùng ngươi đối ẩm! Những lời này rõ ràng là nói ta không đủ tư cách, chẳng lẽ còn chưa tính là mắng chửi người sao? Hừ hừ."

Quân Mạc Tà e hèm hai tiếng, trừng con mắt lên nhìn vị được xưng là "Lão phu" này, nhìn ngang nhìn dọc cũng tuyệt không vượt qua bốn mươi tuổi, thế mà dám tự xưng là lão phu? Vậy danh xưng "Lão phu" trên thế giới này cũng không đáng tiền rồi! Hơn ba mươi, cố gắng lắm là bốn mươi vậy mà tự xưng là lão phu? Cái này không phải là có điểm quái gở à.

"Rốt cục ngươi chịu thừa nhận chưa?" Trung niên giảo hoạt cười nói tiếp: "Nếu là thật sự có điểm áy náy vậy ngươi có thể xuất ra thiên phẩm mỹ tửu mà ngày đó đã nói ra để bồi tội, thế nào?"

Quân Mạc Tà nghẹn họng nhìn trân trối người này, đây rốt cuộc là loại người gì vậy? Miệng to như sư tử cũng không có ác như vậy a? Hắn không khỏi trợn trắng mắt nói: "Ta sao phải bồi tội? Nhìn bộ dạng vô sỉ của ngươi trông rất có phong phạm của ta năm xưa đó."

"Hề hề." Trung niên bị một câu nói không nể mặt mũi của hắn làm cho ngượng ngùng, suy nghĩ hồi lâu mới nở nụ cười nói: "ở trước mặt quý nhân, cho nên mắng chửi người không nên dùng lời thô tục. Nhưng mà tiểu gia hỏa ngươi được nhiêu tuổi? Sao có thể ở trước mặt lão phu xưng ta ngươi?"

"Mười năm cũng thế mà một năm cũng vậy, lần sau nếu có gặp một tiểu hài tử bảy tám tuổi ta cũng tự xưng là lão phu, chỉ dựa vào tuổi tác, ai mà không nói được." Quân Mạc Tà lớn tiếng nói.

"Ha ha ha...Thôi không đùa ngươi nữa, đi, theo bồi tửu cổ với ta." Trung niên cởi mở cười, muốn tiến tới kéo tay Quân đại thiếu gia.

"Ngươi biết ta là ai không? Tại sao có thể tùy tùy tiện tiện kéo ta đi uống rượu?" Quân Mạc Tà nhíu mày nói.

"Bèo nước gặp gỡ mà thôi, chỉ đi uống rượu thôi mà, cần gì phải biết đối phương là ai?" Trung niên cổ quái cười, nói: "Những lời này của ngươi lại không đúng rồi. Ta lại phải nhắc lại, tương kiến tức là hữu duyên, mà hữu duyên nên cùng nhau đi uống mấy chén có gì là không được?"

"Ngươi được!" Quân Mạc Tà giơ ngón cái lên, sau đó nói: "Điều gì ngươi cũng có thể nói rõ ràng như vậy, hiện tại ta phát hiện ở trước mặt ngươi thật sự không thể nói lung tung." Quân Mạc Tà đột nhiên cảm thấy cách nói chuyện của tên này rất hợp khẩu vị của mình, lần đầu tiên hắn có cảm giác gặp được tri kỷ, không khỏi có chút hứng thú.

Thật ra Quân đại sát thủ không có mấy người là bằng hữu, sát thủ cho tới bây giờ đều là người ưa tịch mịch.

Trung niên kín đáo cười nói: "Ngươi đang chờ xem quốc sư Phí Mộng Thần vào thành có phải không?"

"Cũng không hẳn, ta chỉ cảm thấy một hồi nữa sẽ có náo nhiệt cho nên mới đến xem, nhân tiện muốn nhìn xem quốc sư nước khác trông như thế nào, có giống cảnh náo nhiệt, vui vẻ như miêu tả hay không." Quân Mạc Tà hì hì cười.

"Xem náo nhiệt? Nói rất hay, nói cho cùng bất quá cũng chỉ là một địch quốc lão hỗn đản mang theo một đám tiểu du côn, cùng với mục đính vớ vẩn tới Thiên Hương thành dạo chơi mà thôi, ta trông không khác gì trò khỉ!" Trung niên cười hắc hắc nói tiếp: "Hiện tại sao phải nhiệt tình hoan nghênh làm gì, đến khi hai quân đối chọi, bọn chúng cũng quyết không hạ thủ lưu tình. Hoan nghênh làm cái rắm gì không biết nữa! Lúc mời thì không tới, bây giờ lại vội vội vàng vàng chạy tới, mà triều đình lại dùng nghi thức hoàng tránh như vậy để tiếp đón bọn chúng, không biết rốt cuộc có tính toán gì đây!"

"Quốc sư Vũ Đường có tới hay không? Tới làm cái gì? Cũng chẳng liên quan rắm gì đến ta và ngươi cả!" Trung niên hừ hừ, tựa hồ đối với việc này cực kỳ bất mãn.

"Quân Mạc Tà vỗ tay nói: "Nói cho cùng chỉ với cuộc nói chuyện lần này thôi cũng đủ để chúng ta uống hai chén rồi.

"Ngươi nói là loại rượu mạnh gấp trăm lần so với rượu của Tống lão tam sao? Là loại mỹ tửu đời người khó gặp đó sao?" Trong lời nói của trung niên có chút chế nhạo, hiển nhiên trong lòng hắn loại rượu này không phải là hiếm có mà là tuyệt đối không có.

Quân Mạc Tà chỉ hừ một tiếng, nói: "Ta ít khi thấy người nào kiến thức ngắn mà lại hay thích cãi như ngươi, sự thật vĩnh viễn thắng hùng

biện, công đạo chính là tại nhân tâm!" Trung niên nhân kia ha ha cười lớn, cũng không tranh cãi nữa, bước đi theo Quân Mạc Tà.

Cổng thành bên kia, Đại hoàng tử đã tiếp đón quốc sư Vũ Đường vào trong thành, hơn mười con ngựa song song mà tiến giữa đường lớn, ngự lâm quân hoàng gia đứng hai bên gạt đám người xem, hàng ngũ đi ở giữa rất chỉnh tề, đúng là khí thế của Đại hoàng tử có khác, dáng người cao ngất ngồi trên lưng ngựa, thỉnh thoảng lại mỉm cười quay sang nói chuyện cùng quốc sư Phí Mộng Thần đang cưỡi con ngựa đi bên cạnh. Đôi khi nhẹ nhành quất lên lưng ngựa, dáng vẻ trông khá giống với một vị vua đang đi chỉ trỏ giang sơn. Lại tựa hồ như đang giới thiệu cảnh sắc của Thiên Hương thành cho quốc sư vậy.

Trung niên xoay người nhìn phía xa xa, chứng kiến thần sắc cùng động tác của Đại hoàng tử, hắn thở dài một tiếng, rồi lắc đầu xoay người rời đi.

Quân Mạc Tà một đường bị trung niên nhân kia dẫn tới một cái hẻm nhỏ, rẽ trái rẽ phải một hồi, cuối cùng đến một nơi quen thuộc, ồ, lại tới tửu quán của Tống lão tam. Quân Mạc Tà nhìn một thân y phục của trung niên nhân này, nói như thế nào cũng là người có thân phận, tại sao lại có điểm quen thuộc với một con hẻm nhỏ như vậy?

"Tống lão tam, ta đã bắt được tiểu tử lần trước rồi a, ha ha, mau đem hảo tửu ủ lâu năm mà ngươi đã đáp ứng tới cho lão phu đi." Quân Mạc Tà nghe ngữ khí trong câu nói này, đột nhiên hắn có một loại cảm giác bị người khác bán. Điệu bộ này giống như là một sát thủ dẫn theo cừu nhân của cố chủ tới đòi tiền thưởng vậy...

"Gì? Ngươi có ý gì?" Quân Mạc Tà trừng con mắt lên, phẫn nộ nói.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 48: Thì Ra Là Ngươi!

"Là như thế này, Tống lão tam cái tên gia hỏa này coi rượu như mạng, ngoại trừ lúc uống rượu bên ngoài ra, điều duy nhất hắn thích chính là ủ rượu, mà nhưỡng tửu tại Thiên Hương vẫn là tốt nhất, ngày đó khi nghe lời hoang đường của ngươi, vậy mà lão lại cực kỳ tán thưởng, dùng rượu kết tri kỷ, mỗi ngày khi nhắc tới câu này lại muốn gặp ngươi một lần, thế cho nên lão phu đàng bịa ra cái cớ này, ha ha, thuận tiện đánh cuộc ba vò rượu ngon, thật sự là tửu quốc một đoạn giai thoại mà." Trung niên xoa xoa tay, thần tình trên mặt căn bản không đào được một nét xấu hổ, ngược lại tràn đầy vẻ thỏa mãn vì âm mưu đã thành.

Quân Mạc Tà hồi lâu không biết nói gì, từ khi mình đi vào thế giới này, trước giờ đều là bản thân chiếm tiện nghi của người khác. Hôm nay lại dễ dàng bị người ta lợi dụng, một điểm dấu vết cũng không nhìn ra, cái gì mà tửu quốc một đoạn giai thoại, đúng là một tên bẩn thỉu mà...

Quá nhục a! Quân đại thiếu gia tức thiếu chút nữa thì sùi bọt mép, thù này nhất định phải báo! Cái tên "Lão phu" kia, chờ lát nữa thiếu gia sẽ tỉ mỉ chiếu cố ngươi, để cho ngươi biết vì sao hoa lại có màu hồng!

Vấn đề là làm sao báo thù đây?

Một lão đầu vừa gầy lại vừa nhỏ lưng còng xuất hiện, một bước đi của lão cũng phải dùng hai ba bước của người thường bước tới, ha ha cười nói: "Quả nhiên là khách quý, khách quý nha, ta đang tự hỏi vì sao sáng sớm lại nghe thấy chim khách hót, nguyên lai là có hai vị khách quý đến thăm. Vị công tử này lần trước có duyên gặp gỡ chỉ trong chốc lát,

cho nên ta vẫn còn tiếc hận mãi, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội gặp lại, mời, mời, mau vào đi."

Nói là hai vị khách quý, thế nhưng khi nói chuyện hắn lại không hề để mắt tới vị trung niên nhân kia, dường như muốn quỵt nợ vậy...

Trung niên cũng không biết là da mặt dày hay ngu thật, cũng đường hoàng đi vào. Về phần hai gã hộ vệ của hắn khi vừa tới tửu điếm liền biến mất, chắc là ẩn vào chỗ nào đó rồi.

Quân Mạc Tà khẽ rùng mình, trong nháy mắt lão đầu này xuất hiện khiến hắn có một cảm giác rất quen thuộc. Thế nhưng khi nhìn thân hình và diện mạo lại rõ ràng chưa từng gặp, hắn không khỏi cảm thấy kì quái, thế nhưng vẫn mỉm cười bước vào tửu điếm, trong lòng âm thầm cảnh giác.

"Lần đó khi nghe được cao kiến của công tử, ngươi từng nói: chân chính uống rượu phải là dùng tâm, đó mới chính là ý cảnh, cũng không phải đổ rượu vào trong bụng coi như là uống, đó chính là chà đạp lên lương thực. Những lời này ta cảm thấy rất tâm đắc."

Tống lão tam một bên ân cần châm trà đãi khách, một bên lải nhải: "Lão phu ủ rược đã mấy chục năm, đối với đạo ủ rượu thường tự coi là thiên hạ ít có người chê được một câu, nửa đời toàn được người khác xu nịnh, đúng là bị tục nhân chà đạp. Hiện tại nhớ lại thật sự vừa đáng tiếc lại đáng buồn.

"Không sai, thật sự là làm nhục lương thực, hôm nay tại hạ vẫn chỉ nói một câu như vậy." Quân Mạc Tà hừ hừ hai tiếng, nhìn trung niên đang tự nhiên như ruồi lấy một vò rượu tới.

"Ha ha, dựa vào ý kiến của công tử vậy như thế nào mới không tính là làm nhục lương thực?" Tống lão tam làm bộ khiêm tốn, một đôi mắt đục ngầu cũng trở nên anh minh.

"Rượu là gì?" Quân Mạc Tà hỏi ngược lại một câu, sau đó lại nói: "Thế nhân yêu rượu, mục đích ban đầu là vì cái gì? Chỉ vì thích rượu thôi sao?"

"Rượu là gì?" Tống lão tam tự hỏi chính mình, thậm chí có chút ngơ ngẩn. Chính mình được xưng là người dàng cả đời để ủ rượu thế nhưng lại không biết rượu đến tột cùng là cái gì? Một câu nói kia lại khiến bản thân tự hỏi. Nếu nói rượu chỉ là một loại đồ uống...Vậy không khỏi quá ủy khuất cho rượu rồi, vậy rốt cuộc là gì đây?

"Rượu, chính là tâm tình!" Quân Mạc Tà tăng thêm âm lượng: "Cho nên khi uống rượu thật ra chính là uống tâm tình! Tâm tình tốt, làm việc rất hài lòng, uống chút rượu chúc mừng vậy gọi là rượu mừng, tâm tình không tốt, mượn rượu tiêu sầu, kêu là rượu tiêu sầu, bạn tốt tới chơi, tri kỉ gặp mặt coi rượu là rượu tri âm, tiễn đưa bạn hữu, tinh thần buồn bã chính là rượu tống biệt, chiến trường chém giết, tướng sĩ nâng ly, gọi là liệt huyết tửu, sát địch tửu, tráng hành tửu!"

"Tư vị trong rượu còn mãi lưu lại, tâm tình trước khi uống rượu mới là tư vị thật." Quân Mạc Tà rót một chén, uống một hơi cạn sạch, thần sắc lạnh lẽo, nói: "Cô độc tại nơi dị quốc tha hương, phiêu linh bất định, lúc này uống rượu chính là rượu nhớ nhà! Một mình chốn tha hương dị khách, nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm!"

"Thơ hay, thơ hay! Lời bình quả là cao thâm, quả là cao thâm! Công tử quả thật là bậc đại tài!" Trung niên nhân kia cùng Tống lão tam sớm đã bị lời nói của hắn hấp dẫn, đều kinh ngạc trầm tư một hồi, cuối cùng Tống lão tam cũng từ trong mộng tỉnh lại, liên tục gật đầu tán thưởng.

"Kiến giải độc đáo? Cái gì gọi là kiến giải độc đáo!" Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng nói tiếp: "Khi uống rượu cũng chia ra làm cao thấp ba loại người! Ta không nói đến mấy loại người tầm thường khác. Ở đây là chân chính uống rượu. Tùy tâm mà uống, không cần tâm cảnh, mượn mỹ tửu có thể biết được nhân sinh trăm vị! Đây cũng chính là loại người thượng đẳng khi uống rượu! Loại người này trong mười vạn cá nhân

cũng chỉ có một người có thể cảm thụ được một vạn lẻ một loại tư vị, cho nên vì thế tâm cảnh cũng bất đồng!"

"Trong rượu không có nghèo hèn phú quý, trong rượu không có phân biệt khất cái và quan quân, hiểu phẩm rượu, hiểu được cách dùng tâm uống rượu, đó chính là người phóng khoáng trong rượu. Nếu không thể dùng tâm mà uống, thậm chi trước khi uống rượu còn cần phải khảo rượu, mượn rượu phẩm học vấn, cuối cùng mới là nhấm nháp tư vị của mỹ tửu, ha ha cái này căn bản là chỉ là trò chơi của đám văn nhân mà thôi. Cũng chính là không hiểu cái đạo khi uống rượu, đảo lộn đầu đuôi, chỉ làm trò cười cho thiên hạ!"

"Cho nên nói đến phẩm rượu, kiểm rượu để uống, thậm chí phạt rượu, mượn rượu để đấu sở học trong đầu, gọi là trung cấp, uống rượu như thế tuy không được coi là chính thức uống rượu, cũng được coi là một thú vui tao nhã của lịch sử, mặc dù không được tính là một tên nát rượu, nhưng đàng miễn cưỡng liệt đám này vào hạng người tửu quốc trung nhân! Nhưng lại mang theo một chữ "Ngụy" nữa nên không được tính là chân quân tử!" Quân Mạc Tà cảm khái nói.

Trung niên nhân cùng Tống lão tam trong mắt phát sáng, cố tình không mở miệng ngắt lời, trong nội tâm cười thầm, lời của thiếu niên này trong đó có "Thật, ngụy" Hai chữ rất rõ ràng, cơ hồ bằng với nói, đám văn nhân xổ nho kia đều là "Ngụy tao tử"! Trong lời nói còn ám chỉ ý, người nghe đều có thể hiểu được.

Quân Mạc Tà liếc mắt, thái độ phóng đãng được thể hiện rõ, lại nói tiếp: "Ngoại trừ hai loại người kia ra, còn một loại nữa đó là phần lớn đi theo phong cách cũ, vô luận tới thanh lâu mua say, tới tửu quán giao tiếp bằng rượu hay hay giả là tới nơi xa hoa luận bàn cùng bằng hữu, buôn bán hoặc luận bàn chính trị, khi đó lục đục với nhau, mệt người mệt ta, chính là cấp kém nhất, trong rượu được gọi là loại người hạ đẳng! Về phần dùng rượu để làm dụng cụ hại người, lòng dạ khó lường, chính là kẻ vất đi, càng không xứng để ta luận bàn!"

Trung niên nhân cùng Tống lão tam hai người sau khi nghe xong Quân đại thiếu gia nói "Kiến giải độc đáo", khẽ gật đầu, tiếp đó là im lặng, trong lòng ẩn ẩn có một tia ngạo ý: chính mình đam mê rượu mấy chục năm hẳn là được coi là chân quân tử a?

Quân đại thiếu gia sau khi dùng ngôn ngữ kinh nhân xong, ngón tay trỏ giơ lên nhẹ nhàng phe phẩy rồi nói: "Với hai người các ngươi mà nói miễn cưỡng đạt trình độ nhất phẩm..."

"Nói vớ nói vẩn!" Hai người rốt cục đồng thời giận dữ, mở miệng gầm lên. Nên biết hai người này luôn tự tịn mình là kẻ tửu quốc ẩn sĩ. Lý luận của ngươi có phần đạo lý, vốn dĩ chúng ta chìm đắm trong mấy chục năm lịch duyệt về tửu đạo, được xếp vào hàng nhất phẩm là chính xác rồi, ngươi lại dùng thêm hai chữ "Miễn cưỡng" vào làm gì! Quả thực là khinh người quá đáng. Mắt thấy hai người giận dữ, Quân đại thiếu gia không thèm để ý, nói tiếp: "Nói các ngươi chỉ miễn cưỡng xếp vào nhất phẩm các ngươi còn không phục, vốn các ngươi trải qua mấy chục năm thưởng rượu, điều này không sai, thế nhưng phẩm rượu, giám rượu, hưởng thụ mỹ tửu lại có một điều kiện tiên quyết, đó chính là phải đủ tư cách nếm mĩ tửu, loại rượu như vậy, hẳn là các ngươi chưa có uống qua, ngay cả gặp cũng chưa từng. Chỉ cần thiếu một điểm kiến thức cũng đủ xuống hạng rồi!"

Quân Mạc Tà duỗi ngón tay út ra, nhẹ nhàng lắc, rồi nói: "Nhưng điểm này không thể trách được các ngươi, ta tin là trong thế gian này, ngoại trừ ta ra không ai có loại rượu này. Rượu của Tống lão tam ngươi, ở nơi này, thậm chí ở tất cả Thiên Hương đế quốc có thể nói là độc nhất, thế nhưng nếu so sánh với thứ rượu mà ta biết, không phải nói quá chứ, còn kém một trời một vực, khó có thể so được!"

Lời nói này có điểm cưỡng từ đoạt lý, thế nhưng đúng là một lời chào hàng tốt nhất.

"Công tử luận rượu, tuy lời nói như nuốt vàng nhả ngọc, khiến ta được mở rộng tầm mắt, cảm giác thật thấm thía, thế nhưng nói tới ủ

rượu, ha ha Tống lão tam ta đã từng đi khắp thiên hạ, có thể không chút khách khí nói một câu, nếu như rượu của ta không thể nhập hầu [uống được] chỉ sợ thiên hạ này không còn loại nào có thể lọt vào mắt hoàng đế rồi!"

Tống lão tam vốn không cam lòng khi Quân đại công tử nói mình không đủ tư cách, ngay sau đó lại nghe được lời cuối kia, hắn không khỏi nhảy dựng lên, vạn phần không phục lớn tiếng phản bác!

Lão phu chìm đắm trong tửu đạo cả đời, dám nói đã từng phẩm qua tất cả mĩ tửu của tiên hạ, mà nhìn chung một số loại mĩ tửu trong thiên hạ cũng chưa chắc có thể ngon bằng rượu do lão phu dùng bí chế ủ, thế nhưng tiểu quỷ này lại nói so với rượu của hắn cách xa một trời một vực. Tống lão tam sao có thể không tức giận. Thế nhưng cũng thật sự muốn xem Quân đại thiếu gia sẽ phản bác như thế nào, thiên địa rộng lớn, biết đâu hắn lại có được loại mĩ tửu nào đó, hoặc là có một loại mĩ tửu mà chính mình lại không biết, điều này cũng chẳng có gì lạ, đối với lời nói của Quân đại thiếu gia, trung niên cũng cảm thấy hứng thú, đặc biệt là mĩ tửu tự nhiên rơi xuống miệng chính là chuyện trọng yếu nhất.

Quân Mạc Tà không phủ nhận chỉ là cười cười, trái lại ánh mắt trở nên sắc bén.

Trung niên nhân dựng cái lỗ tai lên, muốn nghe xem, nhìn xem, thế nhưng khi thấy thái độ của Quân Mạc Tà như vậy , ánh mắt hắn xoay động, liền nói: "Tống lão tam, thiên ngoại hữu thiên, mĩ tửu hắn là có nhiều, lại càng có nhiều phương pháp ủ hơn, nếu như theo lời vị tiểu huynh đệ này nói, có thể xuất ra loại rượu ngon gấp trăm lần rượu của ngươi, vậy ngươi tính thế nào?"

"Ta đây tình nguyện bái hắn làm thầy!" Tống lão tam lông mày dựng lên, ánh mắt phát sáng, thốt ra một câu. Thời khắc này thân thể vốn còng thấp của hắn bỗng trở nên thẳng tắp, bộc phát ra khí tức tự tin cùng ngạo nghễ!

Ngoại trừ tự tin ngạo nghễ ra, trong đáy lòng hắn còn có một phần chờ mong, nghe được tin rượu ngon, một kẻ si mê rượu như hắn tất nhiên là muốn tìm hiểu thực giả rồi!

Trong lòng Quân Mạc Tà khẽ động, trong đầu hắn nháy mắt xác định thân phận của Tống lão tam! Thì ra là hắn!

Khó trách có cảm giác quen thuộc như vậy!

Lần trước cùng Tam thúc Quân Vô Ý giải quyết chuyện tình ở Hoàng Hoa đường, chú cháu hai người đã từng lọt vào sự truy tung của một vị cường giả thần bí tu vi Thiên Huyền, tuy bị Quân Mạc Tà dùng diệu kế dọa lui, thế nhưng người này vẫn thắng một người mới bước chân vào thiên giai như Quân Vô Ý, khiến ký ức của Quân Mạc Tà vẫn còn cảm thấy mới mẻ! Với phán đoán của Quân Mạc Tà, thực lực của người này cực cao, chỉ sợ còn thắng cả băng tuyết ngân thành Mộ Tuyết Đồng, Tiêu Hàn. Chỉ lược qua cũng không kém gia gia Quân Chiến Thiên.

Ai có thể đoán được thần bí Thiên Huyền cao thủ cùng với lão bản tửu quán Tống lão tam hai người trong lúc đó có quan hệ gì?

Thế nhưng bởi vì trong lúc vô tình giận giữ không kìm được, cho nên khí tức bản thân bởi vì tâm tình không ổn định mà ba động phát ra!

Một tia khí tức này phát ra chỉ trong chớp mắt cũng khiến Quân Mạc Tà nhận ra thân phận của hắn. Trong nháy mắt hai thân ảnh giống như thước phim quay chậm hiện lên trong đầu, hai thân ảnh này không ngừng hợp lại sau đó tách ra, mỗi một động tác, khí tức đều lặp lại mấy chục lần trong đầu Quân Mạc Tà, cuối cùng hai thân ảnh này hợp làm một thể, trở thành một người!

Chính là hắn!

Tống lão tam, thì ra là ngươi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 49: Thần Bí Cao Thủ

Phát hiện thú vị này khiến khóe miệng Quân Mạc Tà khẽ nhếch, hắn vốn cũng không nghĩ cùng Tống lão tam đấu rượu, điều này không đáng để nói. Với thân phận của mình nếu là cùng Độc Cô Vô Địch đại tướng quân đấu một trận coi như còn đáng giá. Cùng với một lão bản của một tửu điến nho nhỏ có cần phải tích cực như vậy không? Câu trả lời đương nhiên không rồi.

Nhưng nếu lão bản của gian tửu điếm này chính là một Thiên Huyền cao thủ thì sao?

Kết luận tự nhiên là ngược lại.

"Được hay không đều phải do công luận làm chủ, ta tự nhiên có thủ đoạn làm cho ngươi tâm phục khẩu phục." Quân Mạc Tà cười rộ lên, hàm răng trắng bóc nhe ra, bởi vì gặp chuyện tốt cho nên tâm tình hắn phá lệ trở nên vui vẻ, mà có phần biểu hiện thái quá, ánh mắt của hắn nhìn Tống lão tam như một con sói đói bụng đang nhìn một con sơn dương béo múp vậy.

Mặc dù là thiên giai cao thủ thế nhưng Tống lão tam cũng không khỏi rùng mình một cái, ánh mắt của tiểu tử này tự nhiên trở nên tà đạo vậy a.

"Như thế là tốt nhất! Thiếu niên, cuộc thì cuộc, nếu như ngươi thua thì thế nào đây?" Trung niên nhân chỉ sợ thiên hạ không loạn. Trong mắt hắn Tống lão tam tuy không phải là một nhân vật đơn giản, thế nhưng thiếu niên thần bí kia lại càng làm cho người ta nhìn không thấu. Có lẽ khi hai người đáng cuộc, thật sự là chuyện rất có ý nghĩ cũng không

chừng, kẻ luôn gây náo nhiệt còn sợ xảy ra chuyện lớn sao? Nếu không bản thân mình ngoài xem náo nhiệt ra còn biết làm cái gì đây? Trong mắt trung niên nhân xẹt qua một tia khổ sáp.

"Nếu như ngươi thua, ta chỉ hy vọng sau này vô luận là lúc nào, ngươi cũng không được để cập đến chuyện tốt xấu của rượu nữa, bởi vì ngươi không xứng." Tống lão tam nhìn chằm chằm lên người Quân Mạc Tà, nói: "Quả thật quan điểm luận rượu của ngươi rất có đạo lý, thế nhưng không thể vũ nhục rượu do ta ủ! Cái này dù sao cũng là đích tay nghề đời đời truyền lưu, ưu khuyết của rượu ngươi không có chân chính hiểu được, cho nên không cần phải ngông cuồng tự phẩm cái gì mới là tốt cái gì là xấu."

"Một lời đã định!" Quân Mạc Tà trở nên nghiêm túc. Đối mặt với một kẻ có kiên thức nông cạn về rượu như tên này, mình nếu thua mới thật sự là nực cười a.

"Đợi một chút!" Trung niên nhân không thể chờ đợi được nữa, mỉm cười nói xen vào: "Để cho công bằng...Các ngươi không nên động vào rượu, chung quy cũng phải cần một người làm chứng, đúng không? Cũng không thể chỉ dựa vào hai người các ngươi để bình luận thắng thua? Cho dù tất cả mọi người đều là người lịch sự, cũng nên tránh vạn nhất a. Bản... Nhân đối với rượu coi như cũng si mê, cho nên tại hạ mạn phép xin làm người làm chứng, có được hay không? Không chỉ chứng kiến, hơn nữa còn là trọng tài, bình phán, đều do một mình ta đảm nhiệm, thế nào?"

Ngôn từ của hai người này kịch liệt như thế, sau này so rượu, lúc lấy ra chắc chắn không phải là loại tầm thường, nếu bản thân mà bình phán, chẳng phải có cơ hội nhấm nháp hai loại mĩ tửu sao? Vô luận ai thắng ai thua, đều được nếm rượu ngon, đó chính là nhân sinh cực kỳ vui vẻ a! Nghĩ đến đây trung niên nhân không khỏi mở cờ trong bụng. Tống lão đúng là Tống lão tam nha, rượu dưới giường của ngươi lần này nên đem ra hết đi, ha ha...

"Được!" Tống lão tam không biết thế nào mà khi chứng kiến sắc mặt trấn định của Quân Mạc Tà, trong lòng lại sinh ra cảm giác chột dạ, có một loại cảm giác vi diệu như bản thân sắp thua vậy.

Thật sự là chuyện cười, đối diện với lời trẻ con của tiểu tử này sao mình phải sợ chứ, hắn có thể uống qua bao nhiêu loại rượu ngon? Lại có thể có được loại mĩ tửu gì, mấy chục năm sưu tầm tích trữ mới được một chiêu bài ủ rượu, nếm rượu như ngày nay, sao ta có thể thất bại cơ chứ? Nghĩ như vậy, Tống lão tam cũng lập tức bình tĩnh lại, nhưng trong lòng thầm nghĩ: nếu như bị thua cũng không phải chuyện quá xấu! Hoặc giả cũng làm cho tài ủ rượu của mình tăng lên một tầng, cho dù không thể tăng ít nhất cũng có thể tìm ra chỗ sai của bản thân...

"Ba ngày sau, vào tầm chiều ta sẽ đóng cửa sớm, mọi người sẽ tụ tập tai đây, thế nào?" Tống lão tam lên tiếng đề nghị.

Quân Mạc Tà mỉm cười gật đầu. Nhưng trong lòng lại nghĩ, không biết sau lưng vị Thiên Huyền cao thủ thần bí này còn có tổ chức nào hay không? Hoặc là người của Hoàng Hoa đường? Chẳng lẽ đúng như lời hắn nói, là đồng đạo sao. Nghĩ đến chuyện Tống lão tam ngày đó bị mình dọa tới mức chật vật sợ hãi bỏ chạy, ánh mắt của Quân Mạc Tà lúc này nhìn Tống lão tam lại có thêm vài phần tiếu ý.

Lúc ấy thực lực bản thân cũng không tới Ngân Phẩm, thế mà lại hù lui được cao thủ Thiên Huyền trung giai tuyệt đỉnh, đây là một chuyện đắc ý cỡ nào a?

"Hai cân thịt trâu, hai vò rượu." Một thanh âm đột ngột vang lên "Cuộc đấu rượu ba ngày sau, ta cũng tới làm bình phán!" Lời nói như chém đinh chặt sắt, không để cho người khác phản bác, phảng phất như lời tuyên bố cao cao tại thượng của bậc đế vương đối với thần dân của mình vậy.

Lời nói này cũng không có ý hỏi han, mà là xác định, kết luận, chắc chắn.

Chỉ có điều thanh âm này vang lên đối vơi ba người trong tửu điếm chẳng khác gì tiếng sấm nổ giữa bầu trời quang! Hai người hộ vệ của trung niên khẳng định vẫn còn đứng canh cách tửu điếm không xa, mà Tống lão tam lại là cao thủ tu vi Thiên Huyền, tinh thần lực của Quân Mạc Tà lại mạnh mẽ vô cùng, cho dù là tung tích của đại hành gia cũng không che dấu được hắn, thế nhưng không ngờ đám người lại không phát hiện được khí tức người này. Vị khách nhân không mời mà đến này rốt cuộc đến từ lúc nào? Mà người này lúc lên tiếng lại ngồi ở chiếc bàn sau lưng mọi người, chỉ cách bên ngoài có vài thước.

Ba người đồng thời quay đầu lại nhìn, chi thấy ba ánh mắt phóng tới chiếc bàn phía xa sau lưng bọn họ chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một người, tuy đang ngồi nhưng lại làm cho người ta có cảm giác như người này đang đứng, lưng thẳng tắp, khuôn mặt anh tuấn hơn người, đường cong trên khuôn mặt phân minh, rõ ràng, khuôn mặt giống như được điêu khắc từ cẩm thạch vậy, hoàn toàn không có bất cứ nét gì không rõ ràng. Mái tóc dài buông xuống, cũng không có dùng bất kì thứ gì bó lại, đem gương mặt che đi phân nửa.

Người này mặc một bộ hắc y, lúc này tuy đang là giữa trưa thế nhưng bộ hắc y phối hợp với khí tức, sắc mặt hắn lại khiến người ta lâm vào một loại cảm giác mình đang ở trong một khu rừng rậm u tối! Người này cho ba người một cảm giác kì quái, thế nhưng không ai đoán được độ tuổi của hắn, dù chỉ là đại khái, nói hắn 30 cũng có thể, bốn mươi cũng có thể, năm mươi cũng có thể, thậm chí cho dù nói hắn tám mươi tuổi tựa hồ cũng không quá! Người này chính xác là một cao thủ, mà lại là cao thủ trong cao thủ, cao thủ đỉnh phong! Từ ánh mắt đầu tiên khi thấy người này, Quân Mạc Tà ngay lập tức đưa ra kết luận! Tại Phong Vân tế hội của Thiên Hương thành, người này đột nhiên hiện thân, ý đồ đến không cần hỏi cũng biết. Chẳng phải là vì Huyền Đan mà đến sao? Nhân vật như vậy đối với bất luận thế lực nào mà nói chỉ sợ sẽ nổ ra một trận tranh đoạt đẫm máu. Quân Mạc Tà từ trên người này cảm nhân được một loại khí tức cực kì quen thuộc: Cô Độc! Khí tức cô độc này chính là kiêu ngạo mà cô độc, nhìn đời bằng nửa con mắt mà cô độc! Chính giống như

mình ở kiếp trước! Tựa như một lang vương một mình cô độc trên thảo nguyên, tuy cô độc nhưng lại không sợ hãi, không hề muốn thay đổi sự cô độc này, hơn nữa từ trong tịch mịch lại có tư vị hưởng thụ.

"Xin hỏi các hạ là?" Trung niên nhân cùng Tống lão tam đồng thời đề cao cảnh giác.

"Không là ai cả, chỉ là một người yêu rượu mà thôi." Hắn rủ ánh mắt xuống, thản nhiên nói tiếp: "Cứ như vậy đi, hiện tại cho ta một vò rượu và đồ nhắm, nhanh lên!"

Tống lão tam nhíu mày, cũng đàng làm như không có chuyện gì, nói: "Mời khách quan chờ một lát." Nói xong hắn liền xoay người đi.

Trung niên nhân ha ha cười nói: "Đã như vầy, vậy ba ngày sao chúng ta sẽ đợi tôn giá đại giá quang lâm." Với thân phận cùng nhãn lực của hắn, tự nhiên cũng nhận ra thân phận cùng năng lực của người này không hề tầm thường, hơn nữa còn vô cùng cường hãn giống như nhân vật Thần Long trong truyền thuyết; nếu người ta đã nói ba ngày nữa sẽ tới bình phán hắn là không có ác ý.

Nhân vật như vậy có thể không đắc tội, vậy tốt nhất đừng nên đắc tội là hay nhất.

"Tiểu huynh đệ, hẹn gặp lại sau ba ngày nữa. Ha ha, ngàn vạn lần đừng để lão phu thất vọng đó." Trung niên nhân cười ha ha hướng Quân Mạc Tà vẫy tay, sau đó tiêu sái xoay người rời đi.

Sau khi hăn bước ra khỏi cửa, hai gã thị vệ từ chỗ tối đi ra, một tên nói: "Vương gia, có muốn tiểu nhân theo dõi tìm hiểu lai lịch thân phận của người kia không?"

"Không cần, điều đó cũng không có ý nghĩa." Trung niên nhân ha ha cười, đột nhiên thu lại vẻ cười cợt, nói: "Vừa rồi người nọ vào bằng cách nào, đã xảy ra chuyện gì?"

"Vừa rồi có một người tiến vào sao? Không có mà!" Hai gã thị vệ nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ nghi hoặc nói.

"Vậy, thôi bỏ đi!" Trung niên nhân âm thầm kinh hãi, bản thân hai gã hộ vệ của mình đã là Địa Huyền sơ cấp nhất đẳng cao thủ, với thực lực như vậy ở trong thành tuyệt đối an toàn, không tưởng được, ngay cả cái bóng của người kia hai tên hộ vệ này cũng không phát hiện ra.

Nhân vật cỡ này, rốt cuộc là ai?

Trong tửu điếm.

Quân Mạc Tà bắt đầu thấy hứng thú nhìn chằm chằm vào hắc bào nhân, đột nhiên cười cười nói: "Cảnh vật ở thảo nguyên được chứ?"

Một câu nói này khiến tia lạnh nhạt cuối cùng trên mặt hắc bào nhân cũng biến mất, nếp nhăn trên khóe mắt hắn dãn ra, ngước mắt nhìn Quân Mạc Tà. Lúc này Quân Mạc Tà đột nhiên phát hiện ánh mắt của hắn bao la giống như đại dương, thâm thúy giống như ánh sao trong đêm tối, quả là thần bí! Thậm chí có làm cho người ta có một loại cảm giác muốn chìm đắm trong đó.

"Sao ngươi có thể nhìn ra ta đến từ thảo nguyên?" Hắc bào nhân lên tiếng hỏi, khẩu khí không nhanh không chậm, nhưng từng chữ đều rất rõ ràng mà không tản mát, lại không có nửa điểm tức giận.

"Đất dưới đế giày của ngươi không phải đến từ Trung Nguyên. Thắt lưng của ngươi chính là làm từ thứ cỏ chỉ có trên thảo nguyên, từ hai điểm này cũng đủ rồi chứ." Quân Mạc Tà vẫn cười cười, đi tới rồi ngồi đối diện với hắn.

"Chỉ với những thứ này thì chưa đủ." Hắc bào nhân nhìn chằm chằm lên người thanh niên trước mặt mình, nói tiếp: “Hơn nữa ta cũng chưa cho phép ngươi ngồi ở trước mặt ta! Ngươi còn chưa xứng!"

"Còn chưa đủ sao? Vậy nói tiếp nhé, trên người của ngươi còn có mùi vị đặc biệt của thảo nguyên. Quân Mạc Tà mỉm cười nói tiếp: "Hơn nữa còn có tư vị của một con sói cô độc. Ta có thể ngửi được, những điều này hẳn là đã đủ? Bây giờ ta không muốn đứng cho nên tự nhiên là muốn ngồi. Đừng nói là ngồi, cho dù nằm xuống thì đã sao?"

Nói xong Quân Mạc Tà hừ lạnh một tiếng, nói tiếp: "Về phần xứng hay không, có đủ tư cách hay không, với tiêu chuẩn đáng giá của ngươi so với ta sao giống chứ? Nếu như ngươi vẫn nói ta không đủ tư cách đối ẩm, vậy ta sẽ tự động đứng lên!"

Hắc bào nhân nhìn hắn nửa ngày, sau đó đột nhiên nhoẻn miệng cười nói: "Nói rất thú vị, đã như vầy, ngươi cứ ngồi đi, dù cho nằm xuống cũng không sao."

Hắc bào nhân này thật sự là quái đản, măc dù hắn đang cười thế nhưng lại khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo cùng cô độc, tựa hồ không phải đang cười với Quân Mạc Tà mà là cười với không khí.

Đúng lúc này Tống lão tam còng người đi tới, trên tay là một vò rượu cùng một đĩa thịt bò. Hắn nhìn Quân Mạc Tà cũng không nói gì, chỉ đem rượu và thức ăn đặt lên bàn, sau đó xoay người muốn ly khai.

Hắc bào nhân con mắt vẫn trần tĩnh nhìn lên mặt bàn, một tay đặt lên chum rượu, không phát ra một thanh âm nào, lớp bùn phong kín trên nắp vò rượu trên bàn không biết biến mất từ lúc nào, mùi rượu mát lạnh lập tức bay ra, người nọ thản nhiên nói: "Thiên Hương thành quả nhiên bất phàm, ngay cả một lão bản ở tửu điếm cũng là Thiên Huyền trung giai, quả là không tồi không tồi, rất thú vị."

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 50: Cái Ta Uống Không Phải Rượu Mà Là Tịch Mịch

Thân hình của Tống lão tam chấn động, toàn thân lam quang chợt lóe, nhưng vẫn bình tĩnh, khàn khàn cất tiếng nói :

- Các hạ tuệ nhãn như đuốc, lão hủ bội phục. Bất quá lão hủ đã gần đất xa trời, chỉ cầu miếng cơm để sống qua ngày. Còn vấn đề là tửu bảo hoặc là thiên huyền, đã sớm không còn bận tâm nữa rồi.

Hắc bào nhân thản nhiên đáp:

- Nếu có thể làm tốt công việc nấu rượu thì cũng có thể nói là không tệ lắm rồi. Còn về những chuyện khác, không nghĩ đến cũng là cái hay.

Tống lão tam thân mình khẽ run lên một chút, cũng không quay người lại, thấp giọng nói:

- Đa tạ chỉ điểm.

Quân Mạc Tà mỉm cười, nói :

- Lão Tống, đem cho ta hai bình rượu của ngươi đi. Hôm nay bổn thiếu gia cũng phá lệ một lần, coi như là lãng phí lương thực.

Tống lão tam đáp ứng một tiếng, lập tức quay lưng đi. Nhưng trong lòng thầm giật mình cho cái tên nhóc con quái đản lớn mật này, với tu vi của Hắc bào nhân, chỉ cần xoay chuyển ý niệm trong đầu là cũng có thể làm cho Quân Mạc Tà chết đến vài lần, vậy mà tên tiểu tử này cứ tàn tàn không hề có chút kiêng nể gì.

- Ngươi, không uống rượu của ta?

Lần này lại đến phiên Hắc bào nhân sớm có chút kinh ngạc.

- Ta không thích chiếm tiện nghi của người khác, nếu uống rượu của ngươi, không phải là thiếu ngươi một món ân tình sao. Nói về nợ nần trên thế gian, chỉ có nhân tình là khó trả nhất.

Quân Mạc Tà tiêu sái một chút:

- Huống chi, mình bỏ bạc ra mua rượu, không phải là uống thoải mái lắm ru.

- Có đạo lý .

Hắc bào nhân nói một câu, liền không nói thêm gì nữa, bưng bát rượu lên, uống một hơi cạn sạch, lau miệng, nói:

- Rượu này, quả nhiên nấu rất ngon, so với rượu sữa ngựa (1) uống còn ngon hơn nhiều. Chỉ là món thịt trâu này, hỏa hầu nêm nếm có chút quá tay, nhưng mà ăn cũng được.

(1): Rượu sữa ngựa hay còn gọi là sữa ngựa chua, người Mông Cổ quấy sữa ngựa hàng ngàn lần rồi để lên men. Sữa có vị chua, cay, thơm, ngọt với thành phần dinh dưỡng phong phú. Bên cạnh đó, đây còn là thứ đồ uống có khả năng chữa bệnh rất hiệu quả như giúp tăng cường công năng của các cơ quan nội tạng, thúc đẩy tuần hoàn máu, phục hồi chức năng của hệ thần kinh trung tâm, chữa bệnh lao và các bệnh đường ruột.

Giờ là đến lúc Quân Mạc Tà bắt đầu uống rượu. Hắn cũng không khách khí, trực tiếp gỡ bỏ lớp bùn niêm phong miệng bình rồi cứ thế mà nốc. Tốc độ uống, không hề kém hơn Hắc bào nhân tý nào. Hai người mặc dù cùng ngồi chung một bàn, nhưng hồn ai nấy giữ, phận ai nấy lo, ai cũng không để ý tới ai, chỉ lo cắm đầu ăn uống. Hắc bào nhân uống rất chậm, với lại tốc độ luôn bảo trì sự đều đặn, không nhanh không chậm, thậm chí ngay cả động tác uống rượu, ăn thịt trâu cuả hắn, cũng y như

vậy, rất tiêu sái, tự nhiên. Mặc dù hắn ngồi uống rượu ở đây, nhưng tựa hồ như toàn thân đắm chìm trong một thế giới của chính mình, độc lập với cả đất trời, thậm chí bất kỳ kẻ nào ngồi cạnh cũng không quan tâm, mọi thứ bên ngoài đều bị bài xích. Sau khi uống khoảng bảy tám bát rượu, đột nhiên Hắc bào nhân bất ngờ phát hiện ra một việc, phát hiện này, khiến cho ấn tượng của hắn với gã thiếu niên ngồi đối diện tăng lên gấp mười lần. Hắn nhận ra rằng, tuy mình là một người uống rượu cô độc, nhưng động tác của tên tiểu tử này so với chính mình càng thêm tịch mịch. Bản thân mình là vì tịch mịch mà uống rượu, mà thiếu niên đối diện này, hắn cũng uống nhưng dường như không phải phải là uống rượu, cái mà hắn đang thưởng thức, chính là tịch mịch, là cô độc. Có thể nói bát rượu trước mặt thiếu niên này, mỗi một bát đều chứa sự cô đơn, sự tịch liêu. Cho dù là chính mình, cũng chỉ vẫn là dừng lại ở cảnh giới giải sầu cô đơn, mà thiếu niên này lại là trực tiếp hưởng thụ sự tịch mịch. Có thể chịu đựng sự cô tịch, cũng đã là người cực kỳ khoát đạt, còn hưởng thụ tịch mịch, thì cần phải ở trình độ nào đây? Trình độ thế nào có thể không cần nói đến, nhưng rõ ràng người sau đã hơn hắn người trước rất nhiều.

Thiếu niên thần bí này là ai?

Hai người cô tịch cùng ngồi chung một bàn, cũng có được phong cách tương tự một chút, nhưng vẫn hai bên vẫn bài xích lẫn nhau. Quân Mạc Tà tất nhiên không thể dung nhập khí tiết của Hắc bào nhân, nhưng Hắc bào nhân có muốn đi vào thế giới của Quân Mạc Tà cũng muôn vàn khó khăn. Thật lâu sau, Hắc bào nhân phát hiện ra rằng, mình chú ý đến thiếu niên này, không thể không bị hắn hấp dẫn, mà thiếu niên này lại hoàn toàn không hề chú ý đến mình. Giống như chính mình không có trong mắt của hắn. Tu vi huyền khí của Hắc bào nhân hiển nhiên đã tới cảnh giới siêu nhiên,cực cao minh , dĩ nhiên liếc mắt một cái có thể nhìn ra được, tu vi huyền khí trong cơ thể của thiếu niên này ít đến mức gần như đáng thương, với tuổi của hắn mà nói, tu vi như thế, mà đo với tiêu chuẩn hiện giờ chỉ có thể dùng hai chữ rác rưởi mà diễn tả. Chỉ sợ mình tùy tiện thổi một hơi có thể đủ đưa hắn đi uống rượu với ông bà.

Nhưng là một thiếu niên như vậy, làm thế nào lại có thể tu luyện ra tâm cảnh bậc này?

Tu vi thì dễ, chỉ cần là đệ tử thế gia, chỉ cần từ nhỏ khắc khổ tu luyện huyền khí tâm pháp thượng thừa của bản tộc, thậm chí là được cao nhân chỉ điểm, ít đi đường vòng, thì tuổi còn nhỏ cũng đã có tu vi tương đối. Việc này tuy hiếm nhưng cũng không có gì lạ. Nhưng mà tâm cảnh thì khó cầu, cao cấp vũ giả muốn tăng cấp độ, đều cần phải có tâm cảnh tương đương mà phối hợp, cái này thì không phải cứ có cao nhân chỉ điểm, hay là đóng cửa khổ tu mà có được. Huống chi, hắn trẻ tuổi như vậy, không, thiếu niên này nói đến trưởng thành cũng có chút hơi quá.

- Thiếu niên, ngươi rất đặc biệt.

Hắc bào nhân chậm rãi nói ra một câu.

- Vậy ngươi có nghĩ là, hiện tại ta đã có tư cách để ngồi ở đây chưa?

Quân Mạc Tà cũng không quay đầu lại, tiếp tục giả bộ lơ đễnh.

- Với tuổi của ngươi mà nói, mới đạt tứ phẩm huyền khí, kinh mạch còn bị thương nặng, rất khác người thường. Cho dù là huyền giả thì cũng là quá sức tầm thường. Bất quá, chỉ bằng ngươi uống rượu trước mặt ta, mà có thể bảo trì bản tâm lặng như giếng nước, không chút dao động. Xem ra, cùng uống với ngươi, cũng không xem như là làm nhục lão phu.

Hắc bào nhân lộ ra một khuôn mặt tươi cười hiếm thấy.

- Với lại tựa hồ ngươi so với ta còn cô độc hơn, một thiếu niên mới nứt mắt, sao có thể có cô tịch đến vậy được, ngươi rất thú vị!.

Quân Mạc Tà lạnh lùng đích ngẩng đầu nhìn hắn:

- Ngươi cũng khá đặc biệt đó, ngươi biết rõ ta uống rượu trước mặt ngươi, chỉ là vì mượn cô độc của ngươi mà hưởng thụ. Vốn ta không thể nào tìm được tịch mịch, nếu của cô độc ngươi là đồ ăn, như vậy tịch

mịch của ta chính là rượu. Đáng tiếc, vốn là đồ ăn ngon, giờ phút này lại thay đổi hương vị, có chút thối hoắc.

Quân Mạc Tà đứng lên, tùy tay ném ra một thỏi bạc:

- Người thú vị cũng có lúc không thú vị, thật ra ngươi không nên bắt chuyện. Trên đời này, người tò mò cũng đã quá nhiều, cớ sao ngươi lại bắt mình gia nhập vào đám người đó làm chi.

Nói xong, cũng không quay đầu lại, nghênh ngang mà đi. Trước khi đi còn buông thêm một câu:

- Ngươi đã biết tư cách của ta, thì ngươi cũng nên đứng lên đi, ha ha...

Hắc bào nhân ngẩn ra, nhất thời nhớ tới Quân Mạc Tà lúc trước có nói một câu: "... Về phần xứng không xứng, có đủ hay không đủ tư cách, ngươi có tiêu chuẩn của ngươi, thì đối với ta cũng có tiêu chuẩn của riêng ta. Nếu ngươi không đủ tư cách uống cùng ta, ta sẽ tự động đứng lên!"

Hắc y nhân bỗng chợt biến sắc mặt. Hóa ra là tiểu tử này lại nói ta không đủ tư cách?. Con bà nó, ta, Ưng Bác Không tung hoành một đời, từ lúc thành danh, không có tên nào đủ gan dạ mà càn rỡ trước mặt ta. Mà hiện giờ thiếu niên này thản nhiên nói ta không đủ tư cách, thậm chí nói ngay tại trước mặt của ta, không hề cố kỵ chứ không hề nói xong rồi vắt chân lên cổ chạy bỏ của lấy người. Cảm giác này quả là vô cùng kỳ quái. Nhớ tới lời nói của mình, Ưng Bác Không bỗng cười khổ: quả thật là chính mình bị đối phương làm hiếu kỳ, rồi sau đó bắt đầu mở miệng hỏi. Còn ý cảnh của đối phương cũng đang ở trong khoảnh khắc tìm câu trả lời cho câu hỏi của bản thân, đột nhiên bị tan vỡ tiêu thất. Nếu nói mình phá hỏng cảm hứng uống rượu của đối phương quả thật cũng không ngoa chút nào. Hảo tiểu tử! Cho dù ngươi không biết ta là ai nên ăn nói không phải phép, nhưng ta cũng nhớ kỹ ngươi!

Ưng Bác Không từ trước đến giờ cao ngạo, độc lai độc vãng tiêu sái, hắn dù đi hay đứng, vĩnh viễn là một cánh cô ưng trên bầu trời, một con sói đơn độc trên đại thảo nguyên, từ trước đến giờ không ai có thể lọt vào mắt của hắn. Luôn luôn đều là hắn khinh bỉ người khác, chuyện ta ta làm, mà không cần quan tâm đến bất cứ điều gì, càng không thèm để ý đến sự nhòm ngó của người khác. Nhưng hắn vạn vạn lần không thể tưởng tượng được, có một ngày chính mình cũng bị người khinh bỉ. Bị một tên thiếu niên kém mình một mớ tuổi, huyền khí tu vi thì ở tận cùng đáy xã hội nhìn khinh bỉ. Mà sau khi khinh bỉ rồi còn không thèm nói chuyện với mình nữa. Đây mới là chuyện bực mình nhất. Cho nên trong lòng vị tông sư của thảo nguyên này vô cùng tức giận. Hừ hừ, ba ngày sau, ba ngày sau lão tử sẽ tìm đến tên tiểu tử nhà ngươi. Để xem nhà ngươi còn dám nói ta không đủ tư cách hay không. Ưng Bác Không hậm hực nhai rau ráu một miếng thịt trâu, đột nhiên cười ha hả.

Quân Mạc Tà lững thững bước đi, trong lòng tràn đầy đắc ý. Quân đại sát thủ quả thật không biết, người áo đen kia ai, mà hắn rốt cuộc là ai đối với Quân đại thiếu gia cũng không có ý nghĩa gì cả. Kỳ thật từ lúc Ưng Bác Không tiến vào quán rượu, trong nháy mắt Quân Mạc Tà liền phát hiện người này có chổ khác thường. Cho đến khi hắn trực tiếp nhận định tu vi của Tống lão tam, trong đầu Quân Mạc Tà càng thêm khẳng định ý niệm đó của mình. Với tu vi khai thiên tạo hóa công của Quân Mạc Tà hiện giờ còn không thể trực tiếp nhìn thấu Tống lão tam mà người này lại thuận miệng nói đúng ngay, như vậy Hắc bào nhân này thấp nhất cũng là cấp độ thần huyền. Còn nữa, từ trên người của hắn, Quân Mạc Tà cảm nhận được cái cảm giác cô tịch hết sức quen thuộc giống như chính mình; lúc hai người nhìn nhau, Quân Mạc Tà phát hiện thấy rõ, trong mắt người này đầy vẻ bình tĩnh cùng cao ngạo. Cho nên Quân Mạc Tà nhận định, người này chính là một vị tuyệt thế cường giả vì tin tức huyền đan mà đến, nhưng mục đích của vị cường giả này, lại chưa hẳn là khoả huyền đan đó. Bởi vì Quân Mạc Tà từ trong mắt của hắn, hoàn toàn nhìn không thấy ham muốn chiếm đoạt nó. Mà những người có mục đích như thế, thường có một loại khí thế đặc thù, Quân Mạc Tà là người như vậy, cho nên hắn nhận định, người này cũng không

có nhiều hứng thú với khoả huyền đan kia. Chỉ sợ là túy ông chi ý bất tại tửu (2)!

(2): Ý của tuý ông không phải là rượu. Có nghĩa là Ưng Bác Không đến vì chuyện khác chứ không phải vì huyền đan.

Nhưng mà người như vậy chắc chắn phải biết cách sử dụng khỏa cửu cấp huyền đan kia. Cho nên hắn rốt cuộc là ai, thậm chí không biết là ai thì cũng chẳng có gì quan trọng, cái chính là Quân đại thiếu gia đã xác định được mục tiêu là phương pháp sử dụng khoả cửu cấp huyền đan trên người của hắn. Cho nên Quân Mạc Tà liền nghĩ cách khiến cho hắn chú ý đến mình, nhưng khiến cho hắn chú ý không thôi thì vẫn chưa đủ. Cho nên Quân Mạc Tà từ khi bắt đầu ngồi đối diện với hắn, lại bắt đầu tỉ mỉ thiết kế. Từ bị bài xích, đến khiến cho chú ý, sau đó làm cho hắn thưởng thức, sau đó làm cho hắn tò mò, chủ động nói chuyện, cuối cùng là khinh bỉ... Kỳ nhân tất có kỳ hành. Cho nên mới phải tìm cách đối nghịch.

Không phải ngươi rất kiêu ngạo sao? Lão tử so với ngươi càng kiêu ngạo hơn. Khong phải ngươi đang hưởng thụ cô độc của mình sao? Vậy ngươi có thể so sánh với cái cô độc của ta không? Toàn bộ thế giới này cũng chỉ có lão tử là một người từ địa cầu mà đến. Quân Mạc Tà đột nhiên cảm thấy được hành vi của mình hiện tại rất giống với mấy ả gái đi lừa đảo ở kiếp trước. Đầu tiên là câu dẫn, sau đó giả bộ xấu hổ, nữa chống nữa mời để khiêu khích, rồi đang lúc phì phọp bỗng chớp mắt hô to cứu mạng, sau đó có người phá cửa mà vào bắt gian. Oẹ oẹ, ta nhổ, ta nhổ…

Tóm lại, những gì mà Quân Mạc Tà thiết kế cũng rất thành công. Ít nhất cho tới bây giờ, Ưng Bác Không cũng không biết mình đã lọt vào bẫy. Cho nên, Quân Mạc Tà khi bước ra khỏi quán rượu của Tống lão tam một khắc, cũng đã hình dung được chuyện vui sắp xảy ra ở ba ngày tới rồi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 51: Bắt Đầu Kiểm Tra Đường Mập Mạp

Quân Mạc Tà sau khi về đến nhà, Đường Nguyên đã ngồi đó đợi hắn từ rất lâu rồi. Nguyên lai khi Quân Mạc Tà vừa rời khỏi nhà thì tên gia hỏa này tới, một mực đợi đến bây giờ, "Ngày mai à?" Quân Mạc Tà bắt chéo hai chân liếc mắt nhìn hắn, hỏi.

"Ngày mai!" Đường mập mạp gật đầu như gà mổ thóc. Mắt nhỏ lóe lên quang mang, nói: "Tam thiếu gia, hảo huynh đệ của ta, toàn bộ ta đều nhờ ngươi đó, lúc trước ngươi đã đáp ứng ta rồi mà."

Mập mạp một câu hảo huynh đệ lại một câu ta ta ngươi ngươi, quả thực trông hắn lúc này như muốn bổ nhào qua ôm Quân đại sát thủ một cái! Bộ dạng rất kích động.

"Mập mạp, ngươi đừng làm ra hành động buồn nôn đó nữa, yên tâm đi. Chỉ cần làm theo lời của ta, bảo đảm rất an toàn." Quân Mạc Tà chán nản an ủi mập mạp, vài ngày nay Quân đại thiếu gia luôn bị hắn bó chân bó tay rất bức xúc.

Hắn đã sớm sai người đi đã điều tra toàn bộ chuyện về Chu lão thái giám rồi. Người này ngoại trừ là huyền công cao cường, lai lịch thần bí, ngoài ra nổi danh là một người thiết diện vô tư, lão đối với bất luận kẻ nào cũng không hề vì tình riêng mà nể nang. Mà người này làm việc lại rất cẩn thận tỉ mỉ, không hề cẩu thả qua loa. Cho nên vô luận là sự tình gì Hoàng Đế bệ hạ rất an tâm đều giao cho lão, mà lão thái giám thực sự không phụ sự tín nhiệm của Hoàng Đế bệ hạ, cho tới bây giờ cũng chưa từng xảy ra sai sót gì.

Trừ điều đó ra, Chu lão thái giám có lẽ là bởi vì thân thể không trọn vẹn cho nên quanh năm suốt thánh tích cóp mà thành tật xấu: thích sạch sẽ!

Thích sạch sẽ cũng không phải là một loại bệnh, rất nhiều người như vậy. Đơn giản chỉ thích sạch sẽ hơn người thường mà thôi, vô luận là thế nào cũng không coi là đam mê không tốt, thế nhưng vị Chu lão thái giám này lại cực kì thích sạch sẽ, đã đạt tới tình trạnh phi thường thích sạch. Tựu đơn giản như nói tắm rửa, vô luận là xuân hạ thu đông, vô luận bận rộn cỡ nào, mỗi một ngày đều tắm hai lần, mỗi lần tắm xong lại đổi quần áo một lần.

Dọc theo đường đi, thậm chí chỉ cần người khác chạm vào một thân cây, lão sẽ lập tức không dám tựa vào thân cây đó nữa. Tật xấu này của hắn ngay cả Hoàng Đế bệ hạ cũng không làm gì được. Nghe nói có lần bệ hạ ban thưởng ghế ngồi, vị lão thái giám này lại ung dung móc một chiếc khăn trắng tinh từ trong tay áo ra, phủi sạch mặt ghế một lần sau đó mới tạ ơn ngồi xuống. Vừa ngồi không đủ ấm chỗ đã phải đi, vì bệ hạ đã phân phó xong rồi, cứ thế từng việc một lại khiến Hoàng Đế bệ hạ càng thêm sửng sốt.

Về phần đồ vật riêng tư của lão, kẻ khác đừng nghĩ tới việc động vào dù là vật không quý giá gì, chỉ cần người khác động qua lão liền bỏ đi ngay, người nào vô ý chạm vào lão liền phải trả một cái giá rất đắt, chạm tay chém tay, chạm chân chặt chân, vô luận là bộ phận nào không cẩn thận chạm vào lão liền đừng nghĩ tới chữ "Nguyên vẹn".

Hoàng Đế bệ hạ tuệ nhãn như đuốc, người tận dụng ưu điểm này của lão, giao trách nhiệm cho Chu lão thái giám phụ trách việc vệ sinh hoàng cung, để Chu lão thái giám nắm quyền khiến đám cung nữ thái giám trong cung kêu khổ thấu trời. Thế nhưng hiệu quả lại hiển hiện rõ ràng, từ khi Chu lão thái giám phụ trách việc này, cả Thiên Hương hoàng cung đều sạch bóng, tuyệt đối có thể nói là nơi sạch nhất đại lục!

Chuyện Chu lão thái giám thích sạch sẽ căn bản không phải là chuyện bí mật gì, thật sự có quá nhiều người biết, trong đó có không ít người lĩnh giáo qua, cho nên tất cả mọi người đều cố gắng né tránh lão gia hỏa này, miễn cho bản thân xúc phạm vào chỗ cấm kị của lão biến thái. Vô luận người nào bị lão nhắm trúng kết quả cũng không tốt lành gì. Quân Mạc Tà khi nghe thấy chuyện này, căn bản không chút nào cảm thấy khó khăn. Thế nhưng lần này Quân Mạc Tà muốn làm theo phương pháp trái ngược, phá hư vĩnh viễn là phương pháp nhanh hơn so với xây mới!

Với trình độ làm việc chăm chỉ như Chu lão thái giám mà nói, chỉ cần thân thể Đường Nguyên không có mao bệnh gì, nhất định sẽ được báo lên; mà người được báo lên lại dựa vào sự thông đồng của đám quan lại, Đường gia lão gia tử đã sớm dự liệu hết thảy như thuận lý thành chương vậy.

Cho nên nếu muốn mập mạp bị đào thải, cũng chỉ có thể gian lận trên người lão thái giám. Mà muốn đánh vỡ tâm ý niệm của lão, tự nhiên cần phải đáng vào tính xấu của lão.

"Mập mạp, ngày mai trước một canh giờ, khi ngươi đi vào cung để Chu lão thái giám kiểm tra hãy ăn thứ thuốc này vào. Sau đó đến lúc đó cứ như vậy, như vậy, hết thảy đều làm như thế..." Quân Mạc Tà nháy mắt.

"Có được hay không đây...Thứ này cũng quá buồn nôn đi..." Đường Nguyên cầm lấy viên dược hoàn, nháy mắt có phần do dự.

"Ta đây sẽ không xen vào nữa, dù sao chủ ý ta cũng cho ngươi rồi, ngươi tự mình nghĩ đi. Đến tột cùng là muốn tiêu dao khoái hoạt hay dập đầu như một con sâu hãy tự mình chọn đi." Quân Mạc Tà hừ hừ hai tiếng nói.

"Đừng!" Đường Nguyên nắm chặt dược hoàn trong tay, cơ mặt phì nộn vặn vẹo một hồi, sau đó nói: "Ta bất chấp tất cả."

"Dũng sĩ a, cứ dũng cảm mà đối mặt đi." Quân Mạc Tà vỗ vỗ bờ vai của hắn, vẻ mặt đầy thâm tình thắm thiết nói: "Ta sẽ chúc phúc cho ngươi, ngươi sẽ thành công thôi. Ta sẽ luôn ở sau lưng dùng tinh thần yên lặng cầu phúc cho ngươi.

"Nếu như khi ta bị đáng, ngươi có thể thay cái mông của ta thì thật là tốt." Đường Nguyên ai oán nói tiếp: "Sau lần này phỏng chừng lão gia tử sẽ lột da ta mất, vì làm cho chuyện này xuôi xuống, nhà ta đã mất không ít tiền a..."

"Ta chỉ có thể nói... Ta thật sự rất đồng cảm với ngươi: "Quân Mạc Tà thở dài một hơi, vẻ mặt thất tình [bao gồm 7 trạng thái tình cảm: hỉ, nộ ai, cụ; ái, ố, dục] nói: "Việc này chúng ta sẽ nói sau, lúc đó ta sẽ gặp ngươi. Ờ, đừng quên, trước khi quay về, ngàn vạn lần đưng quên một sự kiện, tuyệt đối không nên ăn sáng đấy."

Đường Nguyên trịnh trọng gật đầu nói: "Ta nhớ rồi."

Đường mập mạp rời đi, thẳng đến khi không còn cái bóng, Quân Mạc Tà mới cười đến nỗi khom lưng ngồi chồm hổm trên mặt đất không thể đứng lên được.... Đối với chuyện phá hoại lần này, Quân Mạc Tà có mười phần nắm chắc.

Nhưng Quân Mạc Tà tuyệt đối không ngờ tới, Đường mập mạp trong chuyện này đã làm ra một chuyện phi thường đặc biệt, gọi là sự kiện Ô Long khiến chuyện này được coi là một truyền kì trên Huyền Huyền đại lục, khiến ngàn vạn người hăng say bàn tán, mà cái tên Đường Nguyên cũng bởi vì chuyện này mà lừng danh thiên hạ, trở thành một tên "Danh nhân!" Trăm phần trăm. Đợi cho đến khi Quân đại thiếu gia hiểu ra, cũng không biết nói gì, chỉ có mồ hôi, mồ hôi, mồ hôi như thác nước đổ xuống.

Đường Nguyên lê thân hình mập mạp cuồn cuộn ra khỏi Quân gia, vừa ra khỏi cổng liền đụng phải Quân Chiến Thiên lão gia tử mang theo đám tùy tùng trở về, song phương đối diện, Đường Nguyên thấy trốn

không thoát, cũng biết thân thể mình chính là mục tiêu quá rõ, không thể che dấu, đàng tiến lên hành lễ bái kiến.

"Mập mạp, ngươi lại tới tìm Mạc Tà nhà ta à, không phải là tới tặng lão bà đó chứ?" Quân lão gia tử trừng mắt nói tiếp: "Lại có chủ ý quỷ quái gì thế? Gần đây Mạc Tà không có tới gặp ngươi thế nhưng lại tiến bộ rất nhiều!"

Đường Nguyên liền hoảng hốt, sao có thể nói câu dọa người thế chứ! Lão đường đường là một nhâm quốc công lão gia, vậy mà ngày nào khi gặp kẻ vãn bối như ta mở miệng cũng là câu này a? Nhất thời hắn không biết trả lời ra sao, lắp bắp mãi mới thốt ra lời: "Không có, không có." Vô ý thức hắn lại dấu tay ra đằng sau.

Quân lão gia tử lại nói: "Không có gì à? Lão phu là hổ sao? Ngươi sao lại có bộ dạng này?" Lão gia tử nghi ngờ nói tiếp: "Trong tay ngươi cầm cái gì thế? Duỗi tay ra cho lão phu coi coi."

"Không có, không có gì mà..." Đường Nguyên lập tức khẩn trương đến độ muốn khóc, liên tục lắc đầu, từng bước một lùi lại phía sau, đột nhiên đạp phải cái gì đó, bịch một tiếng, thân thể mập mạp ngã chỏng vó lên trời lăn vài vòng trên mặt đất.

Quân Chiến Thiên lão gia tử cười to nói: "Trông bộ dạng của ngươi kìa, chẳng lẽ bằng vào thân phận của lão phu còn đi cướp đồ của ngươi hay sao?" Lão không thèm để ý tới Đường Nguyên nữa, cười dài một đường đi vào.

Đường Nguyên lau mồ hôi lạnh đứng lên, thần hồn còn chưa ổn định, lúc này mới phát hiện dược hoàn trong tay đã biến mất, chắc là khi ngã xuống nó liền văng ra. Chuyện này không phải là đùa, hắn trực tiếp bò trên mặt đất tìm tòi, cuối cùng cũng tìm được, một hồi giật mình, cả kinh, quýnh lên, toàn thân đổ mồi hôi lạnh. Đường Nguyên lúc này có chút mơ hồ, đối với lời nói lúc trước của Quân Mạc Tà cũng không nhớ rõ lắm, hắn vắt hết óc suy nghĩ hồi lâu cho tới khi về đến cổng nhà mới nghĩ ra: nghìn vạn lần đừng quên ăn sáng trước lúc đi nhé!

Ài, sau khi nhớ ra chuyện này hắn cũng không còn cảm xúc để ăn cơm nữa. Thế nhưng tam thiếu gia đã nói như vậy, tất nhiên là có đạo lý của hắn. Ta cũng chỉ phải cố mà ăn sáng thôi. Nghĩ như vậy, lại sau khi một hồi vận động, bụng hắn bắt đầu rột rột kêu. Sáng sớm hôm sau cái bụng của Đường Nguyên đã được nhét đầy biến thành tròn ủng, hắn ợ một cái sau đó đi theo lão cha, một đường trên xe ngựa đi tới hoàng cung khiến hắn ngã trái đổ phải. Đường Thượng Thư một đường đi tới hoàng cung liên tục ngó nghiên có điểm an tâm. Lão vì ngăn chuyện ngoài ý muốn cho nên mấy ngày nay vội mời rất nhiều người tới kiểm tra thân thể con mình, vững tin lần này không có chuyện ngoài ý muốn, trừ thân thể con mình hơi có chút mập mạp ra, những thứ khác căn bản là ổn cả. cho nên Đường thượng thư đại nhân tự tin mười phần. Béo một chút thì sợ gì? Tục ngữ nói, quân tử không nặng thì không uy! Đường thượng thư luôn bắt ép đứa con cưỡi ngựa để giảm cân, thế nhưng đây là lần đầu tiên lão thấy thân thể béo núc của đứa con bây giờ thuận mắt cỡ nào! Một đường nghĩ ngợi đã đi tới hoàng cung, Đường mập mạp lúc này sống trong cảnh chờ đợi, căn giờ đúng theo thời gian mà Quân Mạc Tà nói nhét viên thuốc vào bụng; cảm giác cuống họng hơi khô, hắn liền đoạt lấy một túi nước, ừng ực mà nốc vào, lúc này mới cảm thấy có điểm thoải mái. Lần tham gia tuyển chọn này, tất cả có chín người, trong đó có bốn người là các đại gia tộc đề cử, còn năm người còn lại có đủ loại quan lại đề cử. Muốn mạnh mẽ thắng được đám người này quả thực không dễ, Đường thượng thư lần này vì tiền đồ của đứa con cho nên có thể nói là đã dùng hết tiền gốc! Thế nhưng lão lại không biết, đưa con của mình đang vì chuyện này mà đau đầu, hơn nữa người bạn tốt Quân Mạc Tà lại giúp hắn nghĩ ra một kế hoạch tuyệt vời để phá hoại. Nếu là bị hai người này thực hiện thành công, Đường thượng thư lần này có thể mất cả gốc rồi... Hiện tại có vẻ không phải là "Nếu là" nữa, Đường thượng thư lần này nhất định là lỗ cả gốc a...

Phương pháp kiểm tra của Chu lão thái giám cực kì khoa học, từ bên này đi vào, từ bên kia trở ra, căn bản không có chạm mặt cùng với đám người tới khảo thí, cho nên nguyên một đám người đi vào. Tất cả mọi người đi theo đều mang tâm trạng khẩn trương. Nghe nói lần trước Mộ

Dung Thiên Quân tuy đã được thông qua, thế nhưng sau hơn một tháng lại phát hiện hắn đi chữ bát... Chuyện này mọi người đều biết. Đến tột cùng sao lúc kiểm tra lại không phát hiện ra Mộ Dung Thiên Quân dáng đi hình chữ bát? Mọi người càng nghĩ càng lệch tâm, càng nghĩ càng rung động, có người lập tức còn cảm thấy cao hứng giống như thỏ tử hồ bi. Nếu như bị một tên thái giám đùa bỡn, còn kém chút nữa bị tàn phế, cũng không được oán hận a! Nếu chuyện này được truyền ra ngoài, đây chính là thiên đại bê bối nha...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 52: Siêu Cấp Sự Kiện Ô Long

Mắt thấy qua hai người nữa là tới Đường Nguyên, Đường mập mạp rất khẩn trương, cái cổ ngắn ngủn mập mạp chuyển động soi xét bốn phía, cuối cùng chạm mắt với Đường thượng thư đang ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư!

Đường thượng thư cũng hiểu đứa con không tình nguyện. Cho nên hàng trình lần này lão luôn chằm chằm chú ý chỉ sợ hắn trên dường sẽ chạy trốn. Hiện tại mắt hắn láo liên như vậy chẳng lẽ còn không biết hắn đang nghĩ gì? Lão liền thấp giọng quát: "Tiểu tử ngươi thành thật một điểm cho lão phu."

Đường mập mạp co rụt cổ lại, miệng lẩm bẩn hai câu, cuối cùng đàng phải xoay người đi chỗ khác. Đúng lúc này đột nhiên hắn cảm thấy trong bụng đang sôi lên. Tiếp sau lại nghe thấy âm thanh ùng ục vang lên, sắc mặt không khỏi trắng bệch. Hắn liền xoay đầu lại, kêu lên: "Con muốn..."

"Ngươi muốn cái rắm gì?" Đường thượng thư giận dữ, con ngươi co rút lại, nói: "Lần này ngươi mà không qua, khi về lão phu sẽ cắt đứt chân ngươi cho xem! Nếu như ngươi nói nhảm thêm một câu nữa, lão phu lập tức cắt đứt chân ngươi."

Sắc mặt Đường Nguyên trắng nhợt, ôm bụng ngồi xuống, dần dần cái loại cảm giác này biến mất, lúc này hắn mới hơi cảm thấy thoải mái.

Trong lòng lại không khỏi âm thầm kêu khổ, Quân Mạc Tà cho loại thuốc này không phải chỉ là lừa mình chứ? Như thế nào mà lúc này vẫn

chưa có tác dụng nhỉ. Hắn nào biết đâu rằng Quân Mạc Tà lúc trước chính là nói: Ngàn vạn lần không được ăn sáng! Mà Đường mập mạp nhà ta lại biến âm thành dương, hắn cứ nghĩ thành "Ngàn vạn lần nhớ ăn điểm tâm!" Cái này căn bản là hai cực trái ngược nhau, hoàn toàn bị đảo lộn...

Hơn nữa hắn vừa mới uống đầy một bụng nước lạnh, cho nên cũng trung hòa một ít dược lực, đúng là như hổ thêm cánh!

Kết quả cuộc khảo hạch ngày hôm nay có thể nói như trăm sông đổ về một biển, thế nhưng quá trình lại...

Đám người bên cạnh xì xào bàn tán. Hai thiếu niên nhà Mạnh gia cùng Tống gia đang nói chuyện: "Tống huynh, ngươi có biết. Chu... Lão đại nhân rốt cuộc kiểm tra như thế nào không?"

"Ta ta, ta không biết. Bất quá ta nghe nói, sau khi kiểm tra nhất định sẽ còn rất thảm đó..." Thiếu niên họ Tống có điểm không yên tâm nhỏ giọng nói.

"Có gì mà thảm vậy?" Đường Nguyên nghển cổ lên nói: "Không phải là chuyện Mộ Dung Thiên Quân sau khi kiểm tra liền vài ngày phải đi chữ bát sao? Trông các ngươi nhất định có thể cầm cự được đó!" Lời vừa nói ra hai thiếu niên kia sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch.

Đường thượng thư hung hăng nhìn hắn, cắt đứt lời nói hoang đường của Đường Nguyên, thế nhưng trong lòng lại âm thầm đắc ý, xem ra đứa con này cũng đã thông suốt, học được cách đả kích đối thủ, cũng không uổng một phen khổ tâm của bản thân.

Đường Nguyên yên lòng yên dạ ngồi trên ghế chờ, không nói gì lại khiến bụng có phản ứng, thân hình béo núc lập tức uốn éo, trông giống như một con giòi vậy, sắc mặt trông thật quái dị. Mắt thấy sắp không nín được nữa, trong lòng không khỏi thầm chửi rủa Quân Mạc Tà, dám cho lão tử thuốc xổ lại còn bảo là có tác dụng làm kích thích thôi khí [xả rắm] ...

Hắn đang muốn liều lĩnh bay đi giải quyết, bên trong bỗng truyền tới thanh âm: "Người tiếp theo, Đường.

Đường Nguyên a một tiếng, sắc mặt lập tức xám ngắt, úp lên mặt ghế không hề động đậy.

Đường thượng thư đang sung sướng đột nhiên lại thấy mập mạp không bước lên, lão không khỏi tức giận nhảy dựng lên, hét lớn: "Nghiệp chướng! Người ta gọi ngươi vào, còn không mau đi vào!" Lão liền bay tới một cước đá vào mông Đường Nguyên. Mập mạp đột nhiên hú lên một tiếng quái dị, hoa chân múa tay ngã nhào vào phòng...

Đường Nguyên vừa lao vào phòng đã bị một tên tiểu thái giám dẫn đi, xuyên qua một dãy hành lang thật dài, tiến vào bên trong một căn phòng nhỏ. Khi vừa mới tiến vào hắn liền cảm thấy cả người mát mẻ, rất nhiều bức màn dày đặc ngăn cách ánh dương của ngày thu. Đường Nguyên lập tức cảm thấy toàn thân lạnh toát. Nhất là khi đối diện với lão thái giám kia, sắc mặt tái nhợt giống như tuyết, một thân áo bào trắng không nhiễm một hạt bụi, ngay cả bít tất cũng màu trắng, hàng lông mi hung ác cũng màu trắng. Toàn thân không có thêm một màu nào khác!

Đường Nguyên lập tức nhớ tới Câu hồn sử giả trong truyền thuyết, toàn thân run lên, lúc này lại như kì tích, bụng cũng không có cảm giác khó chịu nữa..."

"Là cháu nội của Đường Vạn Lý sao? Thoát y đi." Cái tên của Chu lão thái giám rất kì quái, tên là Chu Trục Châu. Lão nhìn mập mạp, nhãn tình cùng ngữ điệu không có chút tình cảm, ngón tay không nhiễm một hạt bụi chỉ lên một chiếc áo bố trắng muốt trên mặt đất, nói: "Cởi sạch quần áo ra sau đó đứng im."

Nếu trước mặt chính là một vị mỹ nữ, Đường mập mạp đảm bảo cởi quần áo nhanh hơn bất luận kẻ nào khác, thế nhưng vấn đề hiện tại lại khác hoàn toàn, người trước mắt không phải là một mỹ nữ, cũng không giống mỹ nữ, thậm chí nam nhân cũng không phải! Mà chính là một vị thái giám bất nam bất nữ a...

Đường mập mạp vẫn còn một chút chướng ngại tâm lý. Rề rà không chịu thoát y.

Hàng lông mày trắng muốt của Chu lão Công Công nhíu lại. Ánh mắt có điểm trừng lên, nặng nề hừ một tiếng nói: "Hử?!" Lão ngồi xếp bằng ở trên ghế, thân thể bất động, nhất thời một cỗ áp lực khổng lồ mãnh liệt mà đến, khiến toàn thân Đường mập mạp run rẩy như đứng trong hầm băng.

"Công công, hic, ngài có thể hay không...Xin... Trước tiên hãy quay mặt đi?" Đường mập mạp mặt mày co rúm lại, hai tay nắm chặt đai lưng.

"Thoát!" Chu lão thái giám lạnh lùng khẽ đảo mí mắt, không cho hắn nói thêm. Quả nhiên là một chữ đang giá ngàn vàng!

"Nhanh lên một chút!" Đối với vị đại công tử nhà hộ bộ Thượng thư lão cũng không có một chút khách khí. Mập mạp toàn thân run lên, trong bụng lại bắt đầu nổi sóng, vừa cởi được cái đai lưng, sắc mặt hắn đột nhiên nhăn lại, xoay người nói: "Công công, ta có thể đi ra đây một lát được không..." Hiện tại Đường Nguyên cũng bất chấp tất cả, muốn ra sao thì ra, lão tử săp ị ra quần đây...

"Hừ!" Chu lão thái giám tựa hồ như là người cực kì không thích nói chuyện, lệ quang trong mắt bắn ra, ngón tay chậm rãi duỗi, đột nhiên lam quang trên đầu ngón tay lóe ra, xì xì vài tiếng, mấy đạo lam sắc quang khí như kiếm như như hồ điệp nhẹ nhàng bay múa xung quang tấm áo bào rộng thùng thình của Đường mập mạp, trong nháy mắt một thân núng nính đầy mỡ, cái bụng khổng lồ cơ hồ chạm tới đầu gối của hắn lộ ra.

Đường mập mạp hú lên quái dị, cố tình muốn lấy tay che lấy hạ thể. Thế nhưng bàn tay lại vỗ lên bụng, cũng không duối tới hạ thể, thật sự là cái bụng hắn quá lớn, làm cho mục tiêu cần che đậy lúc ẩn lúc hiện.

Chu Trục Châu chuẩn bị bắt tay vào làm việc, lão nghiêm nghị đứng dậy, chắp tay rời khỏi chỗ ngồi, thân ảnh tuyết trắng bồng bềnh hạ

xuống, quay một vòng xung quanh thân thể mập mạp không mảnh vải che thân của Đường mập mạp, ánh mắt sắc bén soi xét toàn bộ tất cả bộ phận trên tấm thân lõa lồ của Đường mập mạp.

"Nâng tay trái lên, để lộ vùng nách ra!" Chu Trục Châu lạnh lùng hạ lệnh, Đường mập mạp vội làm theo, giờ phút này mặc dù đã tiếp thu, thế nhưng nhiệt độ trong phòng này cũng khá cao, mặc dù không mảnh vải che thân cũng không cảm thấy lạnh. Thế nhưng theo ánh mắt săm soi của Chu lão thái giám, hắn lại thấy được một loại hàn ý lạnh thấu xương, vùng bụng lúc này lại bị hàn ý này cưỡng chế.

Chu Trục Châu đứng ngoài ba thước, ánh mắt vừa lãng lại vừa như tia điện, không ngừng hạ lệnh: "Nâng tay phải lên!"

"Dùng tay ôm lấy bụng, để lộ ra phía dưới!"

"Buông, tách chân, giạng ra!"

"..."

Không biết có phải hay không mà Đường Nguyên từ từ quen với uy áp của lão thái giám. Áp lực của hàn ý cũng dàn mất đi hiệu lực. Sắc mặt Đường Nguyên càng ngày càng vàng như nến, mồ hôi to như hạt đậu từng giọt rơi xuống, ngấn cổ rung động, thật sự là sắp nhịn không nổi.

Bạch y của Chu Trục Châu trắng như tuyết, trên mặt hoàn toàn không lộ ra bất kì cảm tình gì, thân thể trôi nổi tiến thêm hai bước. Lạnh lùng nói: "Cúi người, làm cho cái mông vểnh lên!"

Đến rồi, đến rồi, rốt cuộc đã tới! Đường Nguyên trong lòng âm thầm rên rỉ: Ta không muốn đi hình chữ bát, ô ô, cái lão biến thái này! Không thể tưởng được bản thiếu gia lại không thoát khỏi ma chưởng của lão...

"Nhanh chút đi!" Chu Trục Châu chắp tay sau lưng, lạnh lùng thúc giục.

Đường Nguyên do dự chậm rãi cúi người, thế nhưng bởi vì khống chế không nổi, suýt nữa phụt ra, hắn cũng biết vạn nhất mà cái thứ nước kia phun ra, đúng là chuyện lớn rồi a, hắn vội vàng đứng thẳng dậy, cố gắng nín nhịn. Như thế liên tục thử nhiều lần, rốt cuộc cũng không thể khom người xuống được nữa, nếu như cúi người xuống một lần nữa thật sự là nín không được nữa.

Chu lão thái giám giận dữ cho rằng mập mạp cố ý quấy phá, lão nhẹ nhàng tiến tới, một cước ép lên cái cổ béo phì của mập mạp, cố dùng sức đè xuống, thân thể Đường Nguyên lập tức xoay chuyển chín mươi độ. Ngay sau đó trong tay Chu Trục Châu từ lúc nào xuất hiện hai cây gỗ gì gì đó màu xanh đang đặt trên hai bờ mông của hắn, sau đó lão cúi người, cau mày, tiến sát tới, vận công tụ ở hai mắt chuyên tâm nhìn vào...

Đúng lúc này, Đường Nguyên rốt cục nhịn không được, thân thể một hồi co thắt, một tiếng thống khổ từ trong miệng thoát ra, đồng thời một tiếng "Phẹt^^" rền vang, thảm kịch đột ngột xẩy ra.

Một cỗ chất vàng từ khe hở nơi tám tháng mười lăm khe hở của mập mạp mãnh liệt phun ra, mà ngay lúc này, Chu lão đại nhân chỉ cách nơi đó trong gang tấc, cả đời cũng không có nghĩ qua, bản thân lại đụng phải chuyện này, muốn né thế nhưng không còn kịp nữa...

Bên ngoài. Đường thượng thư thoải mái ngồi ngay ngắn trên ghế, thân phận của lão là bậc nào chứ. Đều có nội thị đưa trà ngon từ trong cấm cung tới. Lão chậm chạm nhấm nháp, một bên thổi một bên gạt, trong đầu lại đang nghe ngón tin tốt của đứa con.

Lão biết, phàm là thiếu niên tới đây đều bị Chu lão thái giám trị một phen, nhưng việc kiểm tra thân thể nhất định là hợp cách, chân chính chỉ là xem gia thế, tài lực cùng vật lực nhà nào mạnh sẽ thành công thôi. Mà lão tin tưởng cho dù ai có tranh đoạt thế nào đi nữa cũng không bằng một vị hộ bộ Thượng thư như lão!

Bên cạnh còn có mấy vị cũng đem con cháu tới kiểm tra, vẻ mặt đám người này không được tự nhiên như vậy, chỉ là vẫn phải hướng lão

gượng cười chào hỏi mấy câu. Mặc dù ai cũng nhìn ra, Đường gia hiểu rất rõ đối với chức vụ cấm cung nội đình thị vệ thống lĩnh. Hậu bối nhà mình lần này hơn phân nửa là bỏ đi rồi.

Trong mũi Đường thượng thư khẽ hừ một tiếng, tựu như có ý nói đám ngươi các ngươi cũng dám tới tranh giành với Đường mỗ sao? Ha ha, thật sự là nực cười!

Đúng lúc này.

Đột nhiên trong phòng truyền đến một tiếng rống to giận giữ! Trong đó lại có tiếng hô đau đớn có vẻ như sống không bằng chết. Tột cùng hối hận, tột cùng cừu hận! Giống như tiếng thét đau đớn của thiếu nữ cả đời giữ vững trong nháy mắt hóa thành hư vô vậy! Tiếng kêu giống như tê tâm liệt phế không ngừng vang lên!

Đúng là thanh âm của Chu lão thái giám.

Cũng la thanh âm cuồng nộ tới cực điểm: "Cút! Không hợp cách!" Chỉ bốn chữ, thế nhưng nó lại như tiếng sấm vang lên, ầm ầm nổ giữa bầu trời Thiên Hương thành, một thời cả vạn người đều nghe được, mỗi một người đều có thể nghe ra, trong thanh âm này mang theo đầy vẻ căm hận!

Thậm chí tại một nơi rất xa Quân gia- Quân Mạc Tà cũng nghe được thanh âm bén nhọn đặc thù này, hắn lập tức cười đến độ lông mày không thấy được mắt, đắc ý nâng chung trà lên, mãnh liệt uống một ngụm, sau đó vỗ đùi đứng dậy vặn người vài cái: "Đường mập mạp à! Không thể tưởng được tiểu tử ngươi thật sự làm vậy, thật sự không hổ là phía đối tác tương lai của Quân Mạc Tà ta, rất đáng khen nha! Thế mới đúng. Không tiếc công ta đặt ra cạm bẫy này!"

Dừng một chút, rốt cuộc hắn lại nhịn không được ha ha cười nói: "Thật muốn nhìn một chút xem sắc mặt của lão thái giám bây giờ? Rốt cuộc là thú vị đến mức nào a?" Quân đại thiếu gia còn không biết, Chu

lão thái giám hiện tại trên mặt tuyệt vời đến trình độ nào, còn vượt qua ngàn vạn lần điều hắn tưởng tượng...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 53: Trục Xuất Khỏi Gia Môn

Khả Nhi bị công tử nhà mình hù khiến toàn thân run rẩy, sợ hãi nói: "Thiếu gia, người không có sao chứ..." Nàng thầm nghĩ thiếu gia thật vất vả mới cải tà quy chính được vài tháng, thế nhưng vẻ mặt lúc này sao lại kì quái vậy? Hơi có phần hèn mọn bỉ ổi hạ lưu của năm đó, cầu trời đừng có biến thành một tên bại gia chi tử như hồi xưa nha!

Ngay sau tiếng gầm là một tiếng "Bịch" vang lên, thân thể khổng lồ nung núc mỡ đột nhiên như sao băng từ bên trong phòng bắn ra, trực tiếp đụng lên trên bức tường cứng "Rầm" một tiếng đống thịt này sau khi đập lên tường liền rơi xuống đất rồi lăn vài vòng.

Cùng lúc đó một cỗ mùi vị tanh tưởng khó chịu thoáng cái tràn ngạpcăn phòng...

Đường Nguyên, Đường mập mạp lúc này ra sao?!

Chỉ là giờ phút này hắn đã hôn mê bất tỉnh khóe miệng từ từ chảy ra một dòng máu tươi, hai mi mắt đóng chặt, thân thể trần như nhộng nằm trên mặt đất, hình như còn một mảnh vải vàng vàng phía dưới...

Nguyên bản bộ mông tròn tròn phía trên còn có một dấu bàn tay thật sâu ấn màu xanh tím dữ tợn ẩn hiện, vùng bên cạnh của chưởng ấn sưng phù lên, bên trong rõ ràng là bị ứ máu, màu xanh tím kia không biết chừng là triệu chứng của việc gãy xương, có thể đem xương cốt đáng gãy, vậy cần bao nhiêu khí lực a, mọi người ở đây đều như bị sét đáng, mặt mày đều ẩn ẩn vẻ kinh hoàng, thật sự không biết mập mạp này rốt

cuộc là làm ra chuyện gì, thế nào mà khiến Chu lão đại nhân lạnh lùng như tuyết cao ngạo nhược băng lại nổi giận như vậy a!

Thật sự là thảm quá, cũng quá đáng thương, cư nhiên lại bị đáng thành ra như vậy, ngay cả vật ngũ cốc luân hồi cũng bị đáng tới phòi ra. Chu Trục Châu lão đại nhân mặt đầy tuyệt vọng, toàn thân run rẩy, khí độ lúc trước lạnh như băng, trấn tĩnh, ngạo nghễ lúc này không còn sót lại chút nào...

Chu lão đại nhân vẻ mặt vàng vàng, thậm chí cả khóe mắt cũng kết lại, lông mi tuyết trắng, áo choàng tuyết trắng, tuyết trắng.... Tóm lại N bộ vị đều bị nhiễm lốm đốm chút vàng vàng nhìn thật sự buồn nôn, điều này nằm ngoài sự xếp đặt của Quân Mạc Tà, khi Đường Nguyên âm soa dương thác phối hợp, Chu lão đại nhân cũng quá trùng hợp tuyển người,... Tựu khi di dụng Mộc Côn tiếp xúc, Đường Nguyên kiên trì đã lâu, rốt cục nhịn không được, giống như dòng nước chảy xiết chảy bay thẳng xuống dưới ba nghìn xích, thẳng tắp phun đến... Ách nói chính xác ra phải là Hoàng Hà bị vỡ đê a...

Đường thượng thư nổi giận!

Bất luận kẻ nào chứng kiến con của mình bị đánh từ một thân thể mập mạp trực tiếp biến thành một đống thịt nát đều cực điểm phẫn nộ!

Dựa vào cái gì? Con ta không phải chỉ hơi mập một chút thôi sao? Chu lão thái giám ngươi mặc dù là quan nắm đại quyền khống chế sinh sát, nhiều lắm là không hợp cách thì loại qua, tại sao còn đánh người ta thành bộ dạng như thế này? Cái này không phải quá đáng hay sao! Hơi thở của mập mạp lúc này cũng chỉ đủ rung một dây tơ nhện mà thôi...

Lại nói, Đường mập mạp có thể trong nguy kịch vẫn bảo trì được tính mạng coi như là tổ tông phù hộ! Quân Mạc Tà nguyên bản chỉ là muốn làm cho hắn tại thời khắc mấu chốt phóng ra một cái rắm, kết quả tên này tự tiện bóp méo lời dặn của bác sĩ, thậm chí còn ăn uống cho đẫy, rượu chè quá độ trực tiếp dẫn đến cảnh đê Hoàng Hà bị vỡ. Một kẻ luôn coi sạch như mạng là Chu lão thái giám hôm nay đúng là gặp tai bay vạ

gió, không giết hắn ngay tại chỗ cũng thật đã nể mặt mũi của Hoàng Đế bệ hạ lắm rồi, ách, phải nói là cho Đường thượng thư mặt mũi mới đúng,

"Chu Trục Châu! Ngươi đây là có ý gì? Mau cấp cho lão phu một cái công đạo!" Đường thượng thư lấy hơi hét lớn, đau lòng đến nỗi toàn thân run rẩy, nhìn thảm trạng của đứa con, lão hận không thể đem Chu Trục Châu bầm thây vạn đoạn!

Một hồi lâu sau, một âm thanh lạnh lùng tràn đầy thô bạo quát lên: "Đường Thiên Dư, hôm nay nếu không phải lão phu nể mặt mũi của Đường Vạn Lý, vậy cha con hai người đừng tưởng có thể sống mà rời khỏi đây, hiện tại lên đỡ đưa con vô liêm sỉ của ngươi lập tức biến mất trước mặt lão phu! Ngàn vạn lần chớ để lão phu thay đổi chủ ý, đem phụ tử ngươi giết ở chỗ này."

"Đám người ở phía ngoài đều cút hết cho lão phu!" Cuối cùng là một tiếng hét lôi đình vang lên, tiếp theo là một trận âm thanh nôn tim mửa phổi vang lên, mấy người khi nghe được thanh âm này đều thầm nghĩ, Chu lão đại nhân hiện tại nôn mửa lợi hại như vậy không biết là vì sao đây?

Nghe nói Chu lão đại nhân này thích sạch sẽ như một thứ bệnh, không phải là bị dính thứ trắng vàng dưới háng của mập mạp chứ?

Tất cả mọi người ở bên ngoài đều hai mặt nhìn nhau suy đoán, sau đó chen chúc mà chạy... Tư vị ở đây thật sự là quá...Không tốt a!

Về phần Đường thượng thư tuy tức giận thế nhưng không có dám cãi lại, hảo hán nên bỏ qua thiệt thòi trước mặt, lúc này phải mau chóng mang đứa con đi trị thương mới là đúng đắn!

Đợi đến khi Đường thượng thư minh bạch chân tướng đã là ngày hôm sau, Đường Vạn Lý lão gia tử nổi giận đùng đùng đi tới hoàng cung tìm Chu Trục Châu vì cháu nội đòi lại công đạo. Ngẫm lại lão càng cảm thấy nghẹn khuất, mình cùng Chu lão thái giám coi như là lão bằng hữu vài chục năm qua, ngươi không hợp thì đuổi cháu ta ra là được, thế nhưng

lại trực tiếp đáng ra thành bộ dạng như vậy? Quả thực muốn nhẫn mà không thể nhẫn được nữa!

Kết quả là công đạo không đòi được lão đàng mang bộ mặt xám như tro trở về. Đường lão gia tử triệt để minh bạch cái gì gọi là "Cái gì có thể nhẫn, cái gì không nên nhẫn", thật là quá đáng giận mà.

Nếu không đem Đường mập mạp chấp hành gia pháp thì không được, một đám nữ nhân Đường gia, Đường lão thái thái, cùng với mẫu thân của Đường mập mạp bọn người đồng loạt quỵ đầy đất, hao hết sức của chín trâu hai hổ, Đường lão gia tử cuối cùng cũng không có thành công vì nghĩa diệt thân. Lại nói mập mạp lần này quả thực là thương thế nghiêm trọng, ngoại trừ ngoại thương có phần nghiêm trọng ra, nội thương cũng không nhẹ, nếu thật sự phải chịu gia pháp nữa, dù qua khỏi cũng thành tật. Đường lão gia tử cùng Đường thượng thư hai người lại càng vội, cùng đau lòng, dù sao vì chuyện này, Đường gia cơ hồ không tiếc tiền bạc cộng thêm nợ nhân tình người ta, thật vất vả mới hối lộ được mấy vị quan trên, chỉ cần qua cửa ải của Chu lão thái giám, người ở nhà đã chuẩn bị thiết yến chúc mừng sẵn rồi.

Cứ tới thời điểm vô cùng khẩn yếu Đường mập mạp lại mãng liệt phun ra, giống như Hoàng Hà tràn lan. Hơn nữa lần này phun ra không còn đơn giản là hình dung nữa mà là thực sự phun ra, trực tiếp phun lên mặt, thân thể...Ặc, miệng của một người xưa nay yêu thích sạch sẽ như Chu lão thái giám!

Đừng nói là người thích sạch sẽ như Chu lão thái giám, cho dù là ai cũng không chịu được a!

Đường lão gia tử cùng Đường thượng thư đều bị hàng động kinh thiên động địa này của Đường Nguyên làm cho tức giận nằm dài trên giường.

Lão gia tử ánh mắt đờ đẫn nằm ở trên giường, trong miệng nhiều lần lẩm bẩm: Trước kia luôn nghe nói vào thời điểm khẩn trương mấu chốt người ta sẽ bị tiêu chảy, bản thân vẫn cho rằng đó chỉ là một câu để mắng

chửi người, hiện tại lão phu hiểu rồi, nguyên lai có chuyện cổ quái tà đạo như vậy, thật sự là có tồn tại, tà môn quá, hiếm thấy không phải là không thể phát sinh.

Đường mập mạp bên này đã khôi phục lại thần trí, thân thể còn đang bị trọng thương đã bị Đường lão gia tử giận giữ trực tiếp trục xuất ra khỏi nhà!

"Từ nay về sau, ngươi không còn là cháu nội của Đường Vạn Lý ta nữa! Cũng không phải là người của Đường gia nữa! Mau mau biến khỏi mắt ta đi, vĩnh viễn biến mất đi!"

Sự tình thật sự càng lúc càng lớn a!

Mập mạp quả thực có thừa nghĩa khí, dưới tình huống này cũng không lựa chọn bán đứng Quân Mạc Tà, trong miệng rên lên hai tiếng, bên người được một vị nương tử đỡ, ùn ùn một đường kéo tới Quân gia.

Đây cũng là nơi duy nhất trong mắt Đường mập mạp có thể tới nương tựa, cũng là Đường nãi nãi vì cháu nội mà chỉ điểm, đạo lý chỉ có ba câu: thứ nhất, Đường Nguyên cùng Quân Mạc Tà là bạn bè, chuyện này không tìm đến người huynh đệ hắn còn tìm đến ai? Thứ hai, thương tích trên người mập mạp cũng không nhẹ, Quân Mạc Tà cuối cùng cũng là bạn bè của hắn, dù sao Quân Mạc Tà cũng không thể để hắn biến thành phế vật! Thứ ba, hai nhà cách nhau không xa. Nương tử quân có thể tùy thời tới thăm.

Trước khi rời khỏi Đường gia, Đường Nguyên tuyên bố hai mệnh lệnh: thứ nhất, khênh theo một cái tủ lớn trong phòng của ta; thứ hai, để cho tên gia hỏa kia giặt quần áo cho ta, nếu không nghe dùng loạn côn đánh chết đi.

Điểm thứ nhất cũng dễ lý giải, trong tủ kia chính là tiền riêng mấy năm gần đây của Đường Nguyên, một người xa xỉ như hắn tự nhiên là muốn mang đi, sau này muốn yên phận còn phải trông cậy vào nó, về phần muốn vị kia giặt quần áo, chính là điểm Đường Nguyên tâm ngoan

thủ lạt: người kia chính là một vị tài tử, hơn nữa còn nổi danh tài tử trên Kim Thu tài tử hội nữa! Đơn thuần Đường Nguyên là muốn ngược đãi vị ngụy quân tử tài tử này bằng cách ở đây giặt quần áo. Đối với Đường Nguyên có thể nói là hận tới tận xương tủy.

Hôm nay Đường Nguyên trục xuất khỏi gia môn, tên gia hỏa này liền được tự do, đương nhiên với tài trí của vị tài tử này sẽ không muốn đi theo vị chủ tử Đường Nguyên suốt ngày đối địch, Hắc, chuyện này người thông minh như hắn hắn có thể làm được.

Mà Đường Nguyên tự nhiên cũng không hy vọng một quả bom hẹn giờ tồn tại, bản thân mình còn không biết bao giờ được trở về, cho nên sớm xử lý trước cho bớt lo...

Với trạng thái nửa tỉnh nửa mê của Đường mập mạp, lại bị gia gia cùng phụ thân máu chó đổ lên đầu mắng cho một trận, vậy mà hắn vẫn còn nhớ tới chuyện này, quả thực là không dễ dàng gì.

Sau khi đến Quân gia, Quân Chiến Thiên chính là đang cùng cháu của mình tại tiểu trạch nhỏ to nhất nhất cười nói chuyện hay. Với thân phận địa vị cao thượng của Quân lão gia tử, đương nhiên chuyện đệ nhất này cũng chỉ mới được nghe nói mà thôi.

Cháu nội của Đường Vạn Lý lại có thể trực tiếp ỉn một đống cư**t lên miệng của Chu Trục Châu một kẻ cao thủ trong cấm cung...Quả thực tin tức này như tạc đạn. Quân lão gia tử sau khi xác minh lại tin tức liền cười đến nỗi ngã trái ngã phải quay lại nhà, vừa trở về liền nói cho Quân Mạc Tà biết, khiến hắn giống như gà bị sét đáng, ngẩn ngơ giật mình sững sờ nửa ngày.

Trời ạ, hic, mập mạp ngài quả thực là can đảm, hỏa bạo như vậy còn diễn thật hơn cả trong kịch bản nha. Theo các phương diện thu thập tư liệu rồi phân tích, vị Chu lão thái giám kia tối thiểu cũng là cao thủ Thiên Huyền, thực lực chân chánh của lão thậm chí không dưới Quân Chiến Thiên, vậy chính là nhân vật mạnh cỡ nào a!

Thấy cháu nội nghe chuyện hài hước như vậy mà không có ý cười, ngược lại còn ngẩn ngơ không nói lời nài, lão gia tử buồn bực tự hỏi một câu.

Quân Mạc Tà ôm đầu bộ dạng như vừa cười vừa khóc, nói: "Cái chủ ý này dường như, có vẻ, có khả năng, có lẽ, hẳn là, hoặc là, chính là cháu đưa ra cho hắn..." Quân Chiến Thiên cùng Quân Vô Ý hai người đang uống một ngụm trà, nhất thời trợn mắt há hốc mồm nhìn Quân Mạc Tà, nước trà chảy đầy khóe miệng.

Tuy câu nói của hắn có bỏ thêm vài trợ từ không nhất định, thế nhưng tin tức này lại càng như bom nổ bên tai, nếu như Chu lão thái giám biết chuyện này không phải ngoài ý muốn, mà là có người cố ý...Như vậy.

Quân Chiến Thiên cha con hai người đồng thời tuôn ra một trận mồ hôi lạnh...

"Ý định của điệt nhi chỉ là muốn để hắn tùy tiện phóng một cái rắm khi Chu lão thái giám kiểm tra mà thôi.

cho nên mới cho hắn một viên dược hoàn thôi khí..." Quân Mạc Tà rất vô tội nhìn gia gia cùng thúc thúc mình. "Đường mập mạp không muốn làm quan, cho nên... Ai có thể nghĩ đến muốn làm chuyện tốt, thế nhưng qua tay mập mạp lại biến thành cái dạng này, đúng là tạo hóa trêu người mà!"

Hai người nghẹn họng nhìn trân trối Quân Mạc Tà. Tuyệt đối không ngờ sự kiện siêu cấp Ô Long lại có nguyên nhân như vậy, hơn nữa căn nguyên chính lại nằm trên người Quân Mạc Tà nữa! Việc này tuyện đối không thể để cho người khác biết được, nếu không hậy quả thực sự quá nghiêm trọng đây.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 54: Liên Minh Hội Quần Áo Lả Lướt

Quân Chiến Thiên cùng Quân Vô Ý hai người còn không biết, việc mà Đường mập mạp gây ra cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, cũng không chỉ có căn nguyên một chuyện này là liên quan đến Quân Mạc Tà, vài tháng gần đây trong kinh thành xảy ra rất nhiều chuyện, kể cả chuyện Lý thái sư phục dược đan điền bị nổ, nào là chuyện quốc sư tông sư tới thăm, làm cho những cao thủ Kim Huyền, Ngọc Huyền rất ít gặp ở Thiên Hương thành bây giờ đông như cẩu ^^, Thiên Huyền đi đầy đường, thần huyền ẩn tàng nhan nhản... Cái này. Tình huống quái dị như vậy nếu truy ra vậy tất cả đều có liên quan trực tiếp cùng tiểu tử ngây thơ này.

"Việc này dừng ở đây thôi, nhất quyết không được truyền ra ngoài đó!" Quân lão gia tử dù sao cũng là người đa mưu túc trí, nói: "Đường Vạn Lý lão hóa cổ này phỏng chừng hiện tại đã phát điên một nửa, con mắt chắc đang xanh lè muốn tìm người xui cháu hắn đây... Việc này ngươi cứ giữa kín trong lòng là được, chỉ cần Đường Nguyên mập kia không nói, ngươi cứ coi như không có chuyện này xảy ra là được."

Nói đến đây Quân Chiến Thiên liền thở dài một hơi, nói tiếp: "Việc này may mắn người ta là cháu nội của Đường Vạn Lý chứ nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ Chu Trục Châu đã giết chết tại chỗ rồi. Thật sự là trời có mắt mà, Mạc Tà, các ngươi làm ra chuyện này thật quá nguy hiểm mà, vạn nhất bị người phát hiện, đừng nói là Chu lão thái giám quyết định từ bỏ, mà ngay cả Đường lão đầu tử cũng chưa chắc bỏ qua."

"Chuyện này là sao ạ? Chẳng lẽ cháu nội của Đường Vạn Lý có điểm đặc thù gì? Chuyện lần này tôn nhi cũng không có nói chi tiết cùng mập

mạp, cũng chỉ hồ đồ vài câu mà thôi, không đến nỗi nghiêm trọng như vậy chứ. Hừm, chẳng lẽ là có ẩn tình gì khác." Quân Mạc Tà thật sự có chút không rõ, Chu lão thái giám mặc dù là Thiên Huyền cao nhân, địa vị trong cũng cũng phi phàm, cho dù là thế cũng không đến nỗi nghiêm trọng như vậy a.

"Chu Trục Châu há lại chỉ là một tên thái giám tầm thường, Mạc Tà, ta biết gần đây ngươi đã chính chắn lên rất nhiều, thế nhưng sau này làm việc nên cẩn thận một chút, chúy ý một điểm thì vạn chuyến đò cũng không bị lỡ!" Quân lão gia tử thở dài nói.

"Gia gia, Mạc Tà cũng biết Chu lão thái giám chính là một Thiên Huyền cao thủ, nhưng lão thủy chung chỉ là một tên thái giám, người chung quy cũng không định nói cho tôn nhi biết hắn chính là một viên đại tướng quân sao!" Quân đại thiếu gia khinh thường nói. Quân đại sát thủ rất khinh thường loại người tự hại thân thể mình để vào cung hậu hạ người!

"Mạc Tà, việc này. Xác thực là ngươi cũng không đúng, ngươi nào biết, Chu Diêu Châu năm đó đâu chỉ là một viên tướng, địa vị của hắn ở Thiên Hương đế quốc chỉ thấp hơn lão phu cùng Độc Cô lão nhi mà thôi, may ra chỉ có ba người có thể so được với hắn! Chỉ là tạo hóa trêu người..." Lão gia tử một hồi cảm khái!

"A! Chẳng lẽ."

lúc này Quân Vô Ý chen lời nói: "Cha, Chu lão thái giám chẳng lẽ lại là người năm đó cùng cha, Độc Cô Tung Hoành lão gia tử nổi danh được gọi là Chu Tòng Long Chu đại tướng quân sao? Nhưng tương truyền lão đã chết rồi mà?"

Quân lão gia tử lắc đầu nói: "Trong đó có điều bí mật, ngoại trừ đương kim bệ hạ, lão phu và Đường Vạn Lý mấy người ra, không còn ai biết nữa, năm đó đương kim bệ hạ vẫn là Thái Tử, cùng Chu Tòng Long dẫn quân xuất chinh đứng đầu Trung Lộ quân, lão phu ở Hữu Đường quân, Độc Cô Tung Hoành ở Tả Lộ quân, khi đó may mà chiến đấu với

một tiểu quốc mà thôi, trận chiến đó, Trung Lộ quân vô ý bị mai phục, chúng ta cứu viện không kịp, toàn quân bị diệt. Thái Tử cùng hai vị tướng quân chính là Đường Vạn Lý cùng Chu Tòng Long bị bắt, quân địch quyết ý muốn làm nhục Thái Tử, làm tan rã quân tâm bên ta, lúc ấy Chu Tòng Long dáng vẻ bệ vệ anh tuấn cho nên giả mạo làm Thái Tử, bị giam trong hủ thi giản."

"Hủ thi giản?" Quân Vô Ý cùng Quân Mạc Tà nhìn nhau, trong lòng đều hiểu. Chỉ với cụm tự ngắn gọn này cũng biết được ý nghĩ của nó, cũng biết đó chính là nơi nào!

"Lão phu trong đêm gấp rút chạy tới cứu viện, cuối cùng cứu được Thái Tử, cùng quân địch tử chiến, cuối cùng quân lính bọn họ cũng cứu được Chu Tòng Long bị uy hiếp ra, khi đó Chu Tòng Long toàn thân đều không ra hình người. Hủ thi giản trong đó chứa đầy độc xa, mà thân hình hắn lại bị thương không nhẹ, cho nên càng bị bế lại Huyền khí... Toàn thân trên dưới bị ngàn vạn độc trùng cắn lên miệng vết thương, không dưới ngàn chỗ, thậm chí bên dưới cũng đã là một đống hỗn độn... Đáng tiếc cho một vị đại tướng vĩ đại, do đó..." Quân lão gia tử buồn bực thở dài một hơi.

Thì ra là thế! Trách không được cao thủ như vậy lại đi làm thái giám! Trách không được lão lại có quyền lực to lớn cùng với căn bệnh thích sặch sẽ như vậy...

Quân Mạc Tà rốt cuộc cũng hiểu ra, trách không được Chu lão thái giám này ở trong cung lại được sủng ái như vậy, nguyên lai nếu như không phải hồi đó lão chịu đựng tất cả, Hoàng Đế hiện tại chắc đã là một người khác rồi, hắn không khỏi cảm thấy hối hận khi lúc trước lỡ miệng vũ nhục lão. Một vị tướng quân thật đáng kính...

Đây cũng là điểm đáng quý của Quân đại sát thủ, có sai nhận sai, tuyệt đối không cãi lại, đương nhiên chỉ là trong lòng âm thầm nhận sai mà thôi, ngoài miệng lại như vịt chết không chịu há mỏ... Tuyệt đối cứng rắn!

"Đại chiến bên ta cuối cùng cũng toàn thắng thu được lãnh địa, nhưng Chu Tòng Long lại mất hết sĩ khí, lại thêm thân thể mang bệnh thân hình tiều tụy, không phục hồi lại được tướng mạo như trước nữa, tầm tàn ý lạnh không còn dũng khí để sống nữa, liên tiếp vài ngày hắn cự tuyệt người tới chữa bệnh, không ăn không uống, một lòng ôm ý nghĩ bước xuống hoàng tuyền. Đường Vạn Lý lúc ấy ở cùng một chỗ với hắn, nói: mạng của ta là do ngươi cứu, nếu như ngươi đã không muốn sống nữa, vậy ta cũng đi theo bồi tiếp ngươi. Thế là hắn cũng tuyệt thực theo, mới đầu chỉ có ba ngày, Chu Tòng Long vẫn còn thờ ơ sắp hấp hối. Đường Vạn Lý đứng ở trước mặt hắn, lấy đao tự cắt từng mảnh thịt trên người mình, nói: ngươi còn như vậy, ta đây sẽ chết trước mặt ngươi, đem thân thể này róc thành một bộ xương, đỡ phải thấy cảnh ngươi chết trước, càng khó tiếp thu..."

Quân Vô Ý cùng Quân Mạc Tà nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy kinh sợ. Không thể nghĩ được hào khí bi tráng ngày đó, tâm thần không khỏi rung động, liền hình dung ra bộ dạng cao thượng của mấy vị lão nhân năm đó, tâm trí như nhòa đi.

"Thẳng đến khi Đường Vạn Lý róc mười ba đao trên thân thể mình, cắt đứt mười ba khối thịt, Chu Tòng Long đột nhiên khóc lớn, từ ấy về sau hắn mới bắt đầu ăn uống, mà Đường Vạn Lý lại té xuống, thương thế so với Chu Tòng Long còn nghiêm trọng hơn nhiều."

Quân Chiến Thiên thở dài một tiếng nói tiếp: "Chiến sự kết thúc, Thái Tử đăng cơ làm đế, Đường Vạn Lý được phong tước, mà Chu Tòng Long lại kiên quyết không muốn thụ phong, tự nguyện vào cung đổi tên là Chu Trục Châu, hộ vệ an toàn bên cạnh bệ hạ cho đến hôm nay. Cho nên trong quân lại thêm một vị vì quốc vong thân là Chu Tòng Long đại tướng quân, mà trong nội cung lại có thêm một vị Đại tổng quản Chu Trục Châu!"

"Cho đến bây giờ hậu nhân Chu gia cũng không biết, Chu Trục Châu chính là Chu Tòng Long, thật sự là do dung mạo biến hóa quá lớn, rốt cuộc chuyện này cũng là một bí mật dần dần chìm xuống. Tình nghĩa

xây bằng máu thịt hào hùng của mấy vị tiền bối đúng là đáng quý, chẳng trách lúc đó lão gia tử lại nói nếu không phải là cháu nội của Đường Vạn Lý, chỉ sợ sớm đã bị giết chết rồi. Thì ra là thế! Trách không được a.”

Lão gia tử nói đến đây, bỗng có hạ nhân vào báo, đám nương tử quân Đường phủ đang đưa Đường Nguyên nửa chết nửa sống tới cửa Quân gia rồi, xin cầu kiến Quân lão đại nhân..

Quân lão gia tử cảm thấy da đầu nứt ra nghĩ: chẳng lẽ chuyện của cháu nội mình đã bại lộ? Cho nên bây giờ người ta tìm tới cửa!

Mang theo tâm tình bất an đi ra, mới biết nguyên lai Đường Nguyên đã bị trục xuất khỏi gia môn, nhưng nãi nãi, mụ mụ Na Na tiểu nương, thất đại cô, bát đại di lo lắng, cho nên sau một hồi thương lượng mới yêu cầu Đường mập mạp cùng đám người nhất trí tới ở tạm trong Quân gia...

Một đám nữ quyến vốn đang sợ hãi Quân lão gia tử không chịu tiếp thu mập mạp, dù sao thanh danh của mập mạp ở bên ngoài cũng không được tốt, với cách đối nhân xử thế của Quân lão gia tử, cự tuyệt cũng không có gì lạ. Thế nhưng mọi người lại không ngờ lão gia tử lại rộng rãi gật đầu đồng ý, đem mập mạp cùng đám tùy thân thị nữ sắp xếp trong tiểu viện của Quân Mạc Tà. Quân lão gia tử thẹn lòng cho nên đối với mấy vị nương tử quân Đường gia khách sáo vài câu, sau đó vội vàng chuồn mất. Khụ khụ, chuyện này nguyên do là bởi vì chủ ý của cháu nội mới thành như vậy mà! "Tam thiếu gia à... Ngươi đây là hại chết ta rồi a." Đường Nguyên thấy bên người không còn ai, lúc này mới khóc tang nghiêm mặt nằm lỳ ở trên giường, cố gắng ngẩng đầu lên nói chuyện. Cái mông của hắn cở hồ bị một chưởng đáng thủng, phỏng chừng không có vài tháng sẽ không lành được. Hàng này chỉ có thể nằm sấp mà thôi.

"Ngươi ngươi ngươi, ngươi nói đó là thuốc thôi khí mà, con mẹ nó! Đó đâu phải là thôi khí, căn bản chính là...”Trung khí của Đường Nguyên rất sung túc, hắn nghiến răng nghiến lợi diện mục dữ tợn nói tiếp: "Căn bản chính là thuốc xổ mà! Lúc tiến vào hoàng cũng ta liền cảm thấy không được bình thường, miễn cưỡng cầm cự, càng về sau lão

thái giám lại dùng Mộc Côn mở cúc hoa^^ của ta ra! ĐCM! Ca ca ta rốt cuộc khống chế không nổi, ta con mẹ nó tựu, tựu phun ra..."

"Đừng nói nữa!" Vẻ mặt của Quân Mạc Tà giống như sắp muốn nôn, nôn cả ra máu, nói: "Sao lại là thuốc xổ chứ? Chính tay ta chuẩn bị sao mà sai được? Tại sao lại như vậy a!"

"Lão tử sáng sớm dựa theo lời ngươi nói ăn cho đầy bụng sau đó mới đi tới hoàng cung. Trước khi gặp Chu lão thái giám liền ăn dược hoàn vào, ai da, đau quá..., tiếp sau là thế đó..." Đường Nguyên cố gắng ngẩng đầu lên nhằm chỉ trích Quân Mạc Tà. Hắn than thở khóc lóc lên án công khai.

"Gì?!" Quân Mạc Tà cuối cùng cũng hiểu vấn đề nằm ở chỗ nào, nói: "Buổi sáng ngươi có ăn qua sao? Ngày hôm qua ta không phải nói rõ ràng rồi còn gì, đã dặn đi dặn lại rồi, không phải nói ngươi không được ăn sáng sao? Vậy mà ngươi còn cố tình ăn? Thiếu một bữa thì chết người à?! Vốn đó chính là thuốc thôi khí a, so với thuốc xổ còn lợi hại hơn, trong bụng ngươi có cái gì, nó sẽ làm cho thứ đó ra bằng sạch đó!"

"A?!" Đường Nguyên ngẩn ngơ cả người, lúc này nghe Quân Mạc Tà nhắc vậy hắn mới nghĩ lại, liền đấm ngực dậm chân nói: "Thì ra là ta đã làm ngược lại a..."

"Dù sao chuyện cũng đã qua rồi, coi như đã thỏa mãn tâm nguyện của ngươi rồi nha, mục đích ban đầu đã đạt được, chỉ bị đáng một trận có thấm gì? Còn tốt chán!" Quân Mạc Tà rất khinh bỉ nói tiếp: "Dựa theo xếp đặt lúc đầu của ta là qua cửa rồi, cũng không đến mức thê thảm như vậy, bây giờ ngươi lại ị lên miệng lên thân thể người ta một đống... Nôn..." Quân Mạc Tà nôn khan một tiếng rồi nói tiếp: "Không có đáng chết ngươi đã là may mắn lắm rồi!"

"Cũng không phải thế, lúc ấy thực sự ta bị hù chết mà, ngươi không biết chứ, lão thái giám đó chính là Thiên Huyền cao thủ đó, một tay thiên lam sắc kiếm quang, lấy khí ngự kiếm, đơn giản đã lột sạch y phục của ta thế nhưng cũng không có làm thương tổn một điểm da thịt, lúc ấy ta nhịn

không được thầm nghĩ xong rồi, nhất định là chuyện không tốt, kết quả là như vậy. Nhưng mà lão thái giám lúc ấy hắn là hạ thủ lưu tình, nghe nói là có giao tình với gia gia ta, nếu là người khác phỏng chừng đã sớm mất mạng rồi!"

Đường mập mạp nói đến chuyện này lại có chút đắc ý, càng vô tâm nói: "Gia gia cuối cùng nói một tiếng, trục xuất lão tử khỏi gia môn, may mắn là lão tử sớm có chuẩn bị, những năm gần đây này đều tích cóp tiền riêng, thực sự là không thiếu, cái này gọi là lo trước khỏi gặp hoạ." Đột nhiên hắn lại khẩn trương nói: "Tam thiếu, ngươi nếu muốn đi chơi bài bạc thì nói một lời, đừng có trộm của ta, ta không được như xưa nữa, huynh đệ đừng có lấy của cải của ta nhá."

Quân Mạc Tà ngạc nhiên, cái này mà hắn cũng nghĩ ra được a, ngay cả một điểm phản ứng đối với bản thân bị trục xuất khỏi gia môn cũng không có?

Đường mập mạp chớp mắt nói tiếp: "Tam thiếu, ngươi đừng trách nhé, mọi người đều là người một nhà, ngươi cũng không phải không biết, ca ca ta bị trục xuất ba lần rồi, còn bộ dạng kinh ngạc như vậy à? Dù sao cũng làm ra vẻ kinh ngạc như vậy cho ngoại nhân nhìn mà thôi."

Quân Mạc Tà trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, rốt cục cái cổ cũng chống đỡ không nổi cái đầu đang nặng dần, bịch một tiếng đập lên mặt bàn trà.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 55: Âm Dương Độn Gian Nan

"Một nhà các ngươi đều là thần tượng của bổn công tử! Là thần tượng cả đời của lão tử!" Quân Mạc Tà gian nan nói, đột nhiên hắn lại hét lớn một tiếng: "Đường mập mạp, lão tử hôm nay đại nhân đại nghĩa thu lưu ngươi, tiểu tử ngươi nếu như không giúp lão tử làm một vụ thương nghiệp cỡ đế quốc, vậy lão tử sẽ đem thân thể mập mạp của ngươi rút hết gân như là rút dầu trong đèn đấy, nhớ kĩ lời hôm nay của lão tử đó!"

"Lão tử trời sinh chính là để làm việc này." Đường Nguyên cố gắng cất cái cần cổ mập lên, phi thường kiêu ngạo nói: "Trước tiên hãy nói rõ cho ta, nhìn bản thiếu gia xem có chỗ nào cần tiến hành cải tiến hay không, sau đó ngươi chỉ điểm một chút, nhìn bản thiếu gia đại triển quyền cước, xem ta làm sao thu vàng bạc thiên hạ cho ngươi!"

"Là tiền bạc của ngươi nhưng ở trong lòng ta!" Quân Mạc Tà uốn nắn một câu: "Ngươi phụ trách việc kiếm tiền cũng phụ trách việc tiêu tiền của ta nữa! Nếu không, buôn bán lời có tác dụng cái rắm gì? Nếu không thể dùng, cho dù tiền chất cao như núi cũng có tác dụng quỷ gì!"

Nói xong hắn từ trong lòng lấy ra một tấm giấy, nói: "Ta còn chưa nói cho ngươi biết, đây là bản kế hoạch ta đã liệt kê, ngươi nhìn xem, ta cũng không am hiểu lĩnh vực này lắm, ngươi tự xưng là chuyên gia, vậy cho ý kiến đi, sau này chúng ta sẽ làm như vậy." Nói xong hắn liền vỗ lên chỗ bị thương của Đường Nguyên, khiến Đường mập mạp giống như bị heo chọc tiết kêu thảm chửi rủa, còn Quân Mạc Tà lại thản nhiên li khai.

Đường Nguyên chẳng thèm ngó tới, lầm bầm nói: "Lão tử cả đời mua bán, còn phải xem bản kế hoạch của ngươi sao? Thật là buồn cười! Cứ

để đó, lão tử ngủ một giấc tý nữa sửa sau, ngủ." Con mắt khép lại, hắn tiện tay đem mảnh giấy úp lên mặt làm một giấc ngon lành.

Quân Mạc Tà cũng không có quan tâm tới chuyện của mập mạp nữa, mà công việc của Quân đại công tử thật sự quá bề bộn, đặc biệt bận rộn, trong hai ngày này có thể nói là hắn không được chợp mắt chút nào, thời gian đều chú tâm vào việc nghiên cứu Âm Dương độn pháp cổ quái kia, có thể tùy thời ẩn thân, đây quả thực là một tấm thẻ bài bảo vệ tính mạng hiệu quả nha. Chỉ cần luyện thành bổn sự này, ai có thể làm gì được ta? Coi như là khắp thiên hạ Chí Tôn Thần Huyền toàn bộ vây công, ta chỉ cần vận dụng pháp quyết ẩn thân, hừ, cho các ngươi biến thành đám chim ngốc hết, xem xem các ngươi làm sao giết được ta?

Cho nên Quân Mạc Tà mấy ngày nay đều siêng năng đột xuất, dành phần lớn thời gian để tu luyện Âm Dương Độn. Vì để thể nghiệm vận pháp quyết, Quân Mạc Tà trong vòng một ngày nhiều lần đem tất cả khí cơ trong thân thể dùng sạch, lặp đi lặp lại năm mươi lần, vượt qua năm mươi lần vét sạch tinh lực cơ thể...

Tuy nói được Hồng Quân Tháp cung ứng năng lượng thế nhưng Quân Mạc Tà có cảm giác cung không đủ cầu, mỗi thời mỗi khắc đều nghiên cứu học tập, Âm Dương độn pháp mỗi lần phát động cần một lượng linh lực cực đại, thường thường diễn tập không đến hai lần linh lực mà Quân Mạc Tà cực nhọc tích súc đã không còn một giọt. Ngay sau đó Hồng Quân Tháp liền điên cuồng phát ra bổ sung, sau đó hắn lại tiếp tục luyện, sau đó lại bớt chút thời gian bổ sung lại... Cứ như vậy tuần hoàn.

Nhưng mà quá trình vòng đi vòng lại này cũng trực tiếp làm cho công lực của Quân đại thiếu gia trong hai ngày này rút đi mất một bậc.

Quân đại thiếu gia lại thiệt thòi ở chỗ hắn không có danh sư chỉ điểm, chỉ có thể dựa vào tự mình tìm tòi. Điều này giống như người mù tìm đường, từng chút thì có thể, nếu như làm nhiều sẽ bị vấp ngã.

Chính thức làm cho Quân Mạc Tà buồn bực là, luyện đến luyện đi khiến thể xác và tinh thần hắn đều mệt mỏi, tinh thần hắn hầu như chưa

bao giờ biết mệt mỏi lúc này không khỏi đuối, tập luyện cũng không có hiệu quả nữa. Nếu như nói nhất định muốn có hiệu quả, vậy chính là hắn vẫn có thể nhìn thấy vẻ mặt cười hề hề có phần thần kinh của tiểu la lỵ Khả Nhi, đây có thể nói là hiệu quả duy nhất...

"Khả Nhi, ngươi có thể trông thấy ta sao?"

"Thấy mà, thiếu gia, ngài có ý tứ gì vậy? Có thể kể chuyện cười cho Khả Nhi nghe được không?" Khả Nhi mở to con mắt to tròn, nghiêng đầu, bộ dạng như không hiểu nên mới hỏi hắn vậy.

"A... Đau" Tiếng thét từ trong thư phòng của Quân Mạc Tà truyền ra.

"... Thiếu gia, hạ xuống một điểm đi, ngài sao lại ngăn trước người ta?" Khả Nhi ngẩng đầu lên nói tiếp: "... Thiếu gia, ngài đừng kéo y phục của ta mà.

"Thiếu gia, ngài làm cho tóc người ta rối hết lên rồi nè...

"Thiếu gia, người tại sao phải dán mặt lên tường thế? Có phải là quần áo không thoải mái!... Ngay sau đó Quân Mạc Tà phẫn nộ kết thúc đợt khảo thí." Thiếu gia, ngài hôm nay rất quái lạ nha...Hì hì, thiếu gia, tư thế này của người thật khó nhìn quá...

"A! Thiếu... Thiếu... Thiếu gia, ngươi rốt cuộc làm gì...Làm... Làm gì đó...Ô...Người không nên đập đầu lên cây như vậy, nếu như đau đầu ta đi gọi đại phu cho người..." Tiểu la lỵ lúc này rất sợ hãi kêu lên.

"**!" Quân Mạc Tà như phát điên, lẩm bẩm: "Cái thứ đồ chết tiệt này không biết bao giờ mới có thể luyện thành đây? Đây không phải là chơi xỏ lão tử sao?"! Thí nghiệm quá vài lần, Quân đại sát thủ lẩm bẩm ngồi đần cạnh gốc đại thụ trong sân http://.4vn/images/smilies/21.gif. Vì luyện môn công phu độn thuật này, Quân đại thiếu đã phải trả một cái giá rất thê thảm và đau đớn, tối thiểu nhất là trên trán xuất hiện một mảng hồng hồng, đó là kết quả hắn muốn đi xuyên tường a...

Trên đỉnh đầu lại xuất hiện mấy cục u, giống như là đầu của Thích Ca Mâu Ni vậy, đây là kết quả khi luyện độn địa thuật...

Nhảy lên thật cao sau đó là tư thế đầu dưới chân trên, xoạt một cái ngã lộn nhào, Một tiếng rầm vang lên, kim tinh bay loạn... Quần áo bị lửa đốt cháy xém, trên người còn xuất hiện vài vết bỏng rộp, đây là kết quả do tu luyện độn hỏa thuật...Thành quả duy nhât là... Phong Độn thuật...Khụ khụ, tạm thời Quân đại thiếu gia còn không biết, về phần hạch tâm của Âm Dương Độn. "... Chẳng lẽ muốn ta đi vào trong Địa ngục luyện sao?"

"Luyện thêm một lần nữa, có khả năng sẽ xuyên qua a..." Quân Mạc Tà rất ai oán nhìn vết thương chồng chất trên người mình, đột nhiên hắn cúi đầu xuống, đám tóc rối bời cũng rũ hắn vào trong đũng quần, sau đó lăn lộng như một quả trứng trên mặt đất...

Quân lão gia tử từ khi đem chức vị gia chủ truyền cho đứa con Quân Vô Ý, sau đó thường xuyên vắng nhà, mà Quân tam gia từ khi học xong Dịch Dung Thuật, càng không thấy tăm hơi đâu. Tiểu la lỵ rơi vào đường cùng, đành phải đi mời Quản Thanh Hàn. Thề sống thề chết cuối cùng mới lôi được Quản Thanh Hàn tới.

Sau khi Quản Thanh Hàn tới, liền chứng kiến cái đầu của Quân đại thiếu gia cắm ở trong đũng quần, cả người biến thành một hình tròn, lăn qua lăn lại...

Rất không tốt chính là,; áo quần không đủ che thân... Nói thí dụ như chỗ đại động bị lửa thiêu không còn một mảnh vải, màu trắng rất chói mắt, tuy làn da quả thực rất bóng, ôi chao, mình đang nghĩ cái gì vậy. "Ngươi đang làm gì đó?" Quản Thanh Hàn có phần kinh ngạc, khuôn mặt lạnh lùng nhìn vị tiểu thúc tử này này nói: "Ngược đãi bản thân rất vui hay sao?" Thật không biết nhà này sao lại trở nên điên khùng như vậy chứ, trong bảy cái tà thì chiếm cả bảy, nhìn bộ dạng của hắn kìa, so với tên khất cái còn nghệ thuật hơn a!

Quân Mạc Tà có điểm mờ mịt ngẩng đầu lên, trong miệng nói lẩm bẩm, trạng thái có vẻ hơi điên, hai con mắt tràn đầy tơ máu, một hồi nhìn chăm chú Quản Thanh Hàn, ánh mắt này có điểm không bình thường, đột nhiên hắn ôm đầu rơi vào trầm tư, chợt "Oa ha ha" Một tiếng nhảy dựng lên, rồi bịch một tiếng đâm vào thân cây, thất điên bát đảo ngã bật lại, bốn vó chỏng lên hai mắt nhìn trời, trong mắt lại tràn đầy vẻ suy tư...

Quản Thanh Hàn vừa bực mình vừa buồn cười, trách mắng: "Còn không đứng lên cho ta! Bộ dáng này của ngươi còn ra thể thống gì nữa?! Thật uổng cho ngươi là hậu nhân duy nhất đời thứ ba của Quân gia!"

Thế nhưng suy nghĩ của Quân Mạc Tà hiện tại đều chìm đắm trong Âm Dương Độn, hắn một mực chuyên tâm, không để tâm đến chuyện bên ngoài, cho dù vạn vật bên cạnh có đổi thay hắn cũng không để mắt tới, nói khó nghe một chút giống như một sợi gân rúc vào trong sừng trâu, vô luận đụng vào chuyện gì cũng không thò ra, cho dù bị chọc cho đầu rơi máu chảy cũng vẫn cứ trốn. Cho nên hắn đâu có nghe được lời nói của Quản Thanh Hàn? Thậm chí hiện tại không biết chị dâu mỹ lệ Quản Thanh Hàn của mình đang đứng trước mặt!

Đây chính là điểm chấp nhất của hắn, cũng chưa hẳn là tính xấu... Làm chuyện gì đều tập trung tất cả tinh thần toàn lực ứng phó đó chính là một chuyện rất tốt!

Chỉ thấy hắn một hồi cau mày khổ tư, đột nhiên lại nhảy dựng lên, đầu dưới chân trên, thẳng tắp dựng lên..."Rầm!" Thân thể Quân Mạc Tà lại giật giật vài cái, hai mắt một hồi trắng dã, cười khúc khích nói: "Ta phải luyện hảo công phu, sau đó đi nhìn lén chị dâu tắm rửa a..." Sau đó thân thể rầm một cái ngã xuống hôn mê bất tỉnh.
http://.4vn/images/smilies/88.gif

Trời mới biết tại sao hắn lại phun ra lời này! Chỉ sợ chính bản thân Quân Mạc Tà cũng không rõ tại sao mình lại u mê đần độn dưới tình huốn này lại nói ra lời như vậy...

Thần của ta, Thượng Đế, thánh A La, cùng với lão thiên gia, chuyện này là thế nào đây! Đang ở trước mặt chị dâu xinh đẹp a, lại dám nói là muốn nhìn lén nàng tắm rửa... Quản Thanh Hàn tức thời tức giận đến nỗi thân thể mềm mại phát run, khuôn mặt trắng bệch!

"Thiếu nãi nãi, thiếu... Gia hiện tại thần trí... Mơ hồ, ăn nói mê sảng, người đừng coi là thật, thiếu gia... Hắn... Gần đây tiến bộ rất nhiều rồi mà." Khả Nhi đỏ bừng mặt lên, quẫn bách xoa xoắn hai tay, lắp bắp giải thích.

Trong mắt Quản Thanh Hàn như muốn phóng hỏa, hừ lạnh nói: "Khả Nhi, hiện tại ngươi cũng giúp tên hỗn trướng này làm ác sao?" Nàng không nói hai lời trực tiếp xông lên "Bịch" Một tiếng nặng nề đá lên thân thể Quân Mạc Tà, ngẫm lại vẫn chưa hết giận, đang định hạ thủ tiếp.

Liền nghe thấy Quân Mạc Tà ai nha một tiếng, đứng bật dậy, thần sắc trên mặt đầy kinh hỉ cùng với vẻ mê võng, sắc mặt trong nháy mắt chuyển đổi vài lượt, có vẻ vô cùng quái dị.

Quản Thanh Hàn không nói một lời, ánh mắt rưng rưng; vừa rồi Quân Mạc Tà nói câu kia đối với nàng mà nói có thể là sự nhục nhã to lớn! Bàn tay mở ra chuẩn bị đánh lên người Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà lắc đầu lùi lại phía sau một bước, tránh thoát một chưởng này, kinh dị nói: "Đại tẩu, đang yên đang làng tẩu muốn làm gì?" Bằng trực giác của hắn khi vừa ngã xuống, tuyện đối không phải là chuyện nhỏ như ngày thường, nếu bị đá thêm một lần nữa bản thân phỏng chừng hàm răng trên cũng tạm biệt nửa còn lại!

"Trong lòng ngươi tự minh bạch! Ngươi là cái đồ hỗn trướng!" Quản Thanh Hàn gầm lên, khuôn mặt hàn sương từng bước ép sát tới.

Quân Mạc Tà thận trọng thong dong né tránh nói: "Đệ không có nhớ đã đắc tội lớn gì với tẩu cả, vì cái gì mà hôm nay đại tẩu lại có hành động như thế?"

"Ngươi còn muốn đắc tội như thế nào nữa?" Quản Thanh Hàn chứng kiến tên tiểu thúc tử hỗn trướng này ba hoa vô sỉ như thế, hừ lạnh một tiếng, nàng biết quyền cước không làm gì được hắn, đột nhiên "Soạt" Một tiếng, kiếm bên hông đã ra khỏi vỏ, kiếm quang lóe lên rồi vụt hạ xuống hướng về phía Quân Mạc Tà đâm tới.

Quân Mạc Tà giật nảy mình, chuyện này là như thế nào đây, sao phải động đao động thương vậy? Không hiểu ra sao nữa, tránh đã tính sau. Tinh lực trong cơ thể hắn hôm nay đã tiêu hao không dưới trăm lần, thể xác và tinh thần đã sớm mệt mỏi rồi, vừa nãy khi ngất đột nhiên lĩnh ngộ được điều gì đó, thật vất vả mới bổ xung được chút khí lực lúc này lại tiêu hao hết, giờ phút này, phải chống chọi với Quản Thanh Hàn, chẳng khác nào tra tấn, không có lực hoàn thủ, tự nhiên nặng càng thêm nặng!

Một ý niệm không tốt dâng lên, hắn quyết định rất nhanh, vội vàng xoay người bỏ chạy, Khả Nhi lập tức nhảy ra ngăn ở trước mặt Quản Thanh Hàn, nhưng bằng với đạo hạnh của nàng sao có thể ngăn cản được cơn giận giữ của Quản Thanh Hàn? Đường mập mạp nghe thấy thanh âm ở bên ngoài, thân thể vẫn nằm trên giường hô to: "Giết người rồi..."

Lập tức trong phủ liền hỗn loạn.

Đúng lúc này, thủ vệ gác cổng chậm chạp chạy vào, nói: "Thiếu gia, Thiếu phu nhân, Giang Nam Quản gia Quản đại nhân cùng hai vị công tử mang người tới thăm."

Quản Thanh Hàn "A" Một tiếng, trường kiếm trong tay rơi xuống đất.

Quân Mạc Tà nghiêng cái mũi lầm bầm: "Ta còn chưa có làm gì ngươi, thế nào mà người nhà mẹ đẻ của ngươi đã tới thăm rồi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 56: Đem Mình Chôn Sống

Giang Nam Quản gia, đúng là người họ nội của Quản Thanh Hàn. Chỉ là lúc này gió bão đang nổi lên, đoàn người Quản gia đột nhiên tiến nhập Thiên Hương thành, rốt cuộc là có ý gì đây?

Chẳng lẽ Quản gia cũng muốn cửu cấp Huyền Đan hay sao? Quân Mạc Tà hơi nhíu mày, cảm thấy việc này có điểm không đúng.

Hai ngày này trong kinh thành vô cùng hỗn loạn.

Ban ngày rất bình thường, yên tĩnh, không có sóng gió, thế nhưng khi màn đêm phủ xuống, đám thành vệ quân hoặc nhiều hoặc ít đều phát hiện ra vài cỗ thi thể, sau này lại càng nhiều, có đôi khi là mười cỗ thi thể, chuyện quái dị bậc này, sao không khiến cho năm thành binh mã ti coi trọng cho được, cùng Hình bộ, thành vệ quân tam ti hội họp mật thiết chăm chú quan sát động tĩnh trong kinh thành.

Vài đại bang phái trong kinh thành cũng rục rịch có hành động, không ngờ bọn họ thà rằng mạo hiểm đột nhập mạng lưới phòng vệ nghiêm mật cũng phải gây án. Khiến kết quả điều tra lại càng khó khăn. Về phần kết quả của bộ phận điều tra lại làm cho tất cả mọi người giật nảy mình:

Toàn bộ đám người chết, không có một ai là kẻ vô danh đầu đường xó chợ, ngược lại chính là đám nhân vật thành danh trong giang hồ không người nào mà không biết, thậm chí trong đó có vài vị tu vi huyền khí cảnh giới, tất cả đều là nhân vật xưng bá một phương! Giờ phút này vô thanh vô tức chết ở kinh thành, mà trong kết quả điều tra của mấy

người đều không có kẻ nào thấp hơn Ngân Huyền cao thủ, một người cũng không có, người kém nhất cũng là Ngân Huyền đỉnh phong.

Hung sát án như vậy càng lúc càng nhiều, số lượng người cũng nhiều hơn. Đặc biệt là nhất tông gần đây, trong đó lại có một vài cỗ thi thể của Mộ Dung thế gia cùng một vài đại gia tộc trong kinh thành.

Lại theo kết quả điều tra được, lập tức người đứng đầu của ngũ thành binh mã ti cùng thành vệ quân, Hình bộ ba ngành đều choáng váng. Không chỉ có Mộ Dung thế gia, mà còn có Tang gia, Tống gia, Mạnh gia nhúng tay vào chuyện này, mặc dù có chứng cớ rõ ràng, nhưng vẫn không làm gì được bọn họ! Thậm chí ba vị hoàng tử cũng có liên quan trong chuyện này...

Điều này sao có thể tra đây?!

Tốt nhất là đừng tra, không biết chừng lại tra ra cả nhà mình cũng nên! Tuy không dám tra tiếp thế nhưng trong lòng ba vị nhân viên đều nói thầm: "chẳng lẽ thời tiết gần đây có thay đổi sao?"

Đặc biệt là sứ giả của hai nước tới Thiên Hương, ban đêm tại Thiên Hương thành có vẻ càng thêm không yên bình.

Trời vừa tối quần ma loạn vũ, đi tới đi lui, các loại Huyền khí sáng rọi đủ mọi màu sắc như thiểm điện bay loạn...Càng về sau đám thành vệ quân dứt khoát tìm một chỗ thật cao sau đó tụ tập ngồi một chỗ để thưởng thức một màn pháo hoa bằng huyết tinh miễn phí...

Ưng Bác Không nặng nề đi trên đường Thổ Hành, hai tối nay, hắn đã thành thói quen, tuy chưa gặp đối thủ ngang cấp, cho nên ít nhiều có điểm tiếc nuối, nhưng đối với hắn một vị cuồng võ mà nói, chân muỗi tuy nhỏ cũng là thịt a, cho nên hai tối nay Ưng Bác Không là một trong những người năng hoạt động về đêm nhất, khi ra ngoài liền gặp ai cũng ra tay xuất thủ, cũng không quản đối phương là ai, dù thực lực có cao đi nữa. Đương nhiên trong lòng Ưng Bác Không không cho hành động của mình là khi dễ người: ta cũng không có ý định giết người, ta chỉ cùng

người bàn luận mà thôi, thực lực của ngươi như là kẻ vứt đi vậy, ngay cả mấy chiêu cũng không tiếp được, có thể trách được ta ư?

Nhưng phàm là người cùng hắn luận bàn cơ bản mệnh đều như mành chỉ treo chuông, nếu như vận khí kém một chút gặp phải nhóm người khác cơ bản là không còn sức hoàn thủ, bị đối phương giết chết... Cho nên mấy ngày nay trong Thiên Hương thành thường xuyên phát sinh chuyện quái dị: Ngân Phẩm huyền giả giết chết Kim Phẩm đỉnh phong, Kim Phẩm giết chết Ngọc Huyền...

Tất cả đều rối tinh rối mù.

Ưng Bác Không lúc này đang chậm rãi đi tới một tòa đại trạch viện. Trải qua hai đêm nọ, Ưng Bác Không cũng không cảm nhận được bản thân có thu hoạch gì, dù sao lấy đẳng cấp của bản thân, huyền giả bình thường cũng khó gây khó khăn gì cho hắn.

Cho nên Ưng Bác Không đem mục tiêu của mình tập trung tại cao thủ ngoài cấp Địa Huyền. Nhưng nếu muốn tìm được hành tung những người này, phải có mạng lưới tình báo đặc biệt, cho nên chỉ dựa vào việc may rủi gặp nhau trên đường mà thôi...

Vậy đến khi nào mới gặp được?

Cho nên Ưng Bác Không lúc này đang lạnh lùng hướng về đệ nhất đại bang ở Thiên Hương thành, Kim Dương bang đi tới.

Con đường này là đường tắt, chỉ cần thu phục được Kim Dương bang, động tĩnh cùng vị trí của cao thủ trong Thiên Hương thành đều nằm trong lòng bàn tay mình. Với bản sự ưng thần trên thảo nguyên, một bậc tông sư cao thủ như hắn, muốn thu thập một bang phái không phải là chuyện dễ dàng sao? Mặc dù là một đại bang phái tại kinh thành Thiên Hương đế quốc, thế nhưng nói cho cùng bất quá cũng chỉ là một môn phái trên giang hồ mà thôi, sao có thể thoát khỏi móng vuốt của ưng thần thảo nguyên đây?

Cho nên Ưng Bác Không rất nắm chắc, hoặc phải nói là, thực sự nắm chắc trăm phần trăm!

- Oành!

Cánh cổng rất dày của Kim Dương bang đột nhiên bị tứ phân ngũ liệt hóa thành mạt gỗ bay đầy trời. Mấy người bên trong đang ngồi uống trà lập tức cả kinh đứng lên.

Kim Dương bang chính là một trong sáu đại bang đứng đầu Thiên Hương đế đô, người nào có đảm lượng động thủ trên đầu thái tuế như vậy?

Lẫn trong bụi gỗ đầy trời là một bóng người chậm rãi bước vào.

Tóc dài, ý phục màu đen!

"Gọi Kim Phong Liệt ra đây gặp ta!" Ưng Bác Không mang theo khí thế quân lâm thiên hạ nhìn đời bằng nửa con mắt đi tới đại đường rồi ngồi xuống một chiếc ghế, con mắt cũng không nhìn đám người bên cạnh, trực tiếp ra lệnh.

Kim Dương bang có thể thật sự là một trong những sáu đại bang phái đứng đầu Thiên Hương đế đô, Kim Phong Liệt chính là bang chủ, thế nhưng tên bang chủ này ở trong mắt Ưng Bác Không cũng chỉ được coi là một tên tiểu thương mà thôi, tùy thời có thể bóp chết như bóp một con kiến, một người so với một con kiến thì còn khách khí làm gì?

Đám người Kim Dương bang đều đưa mắt nhìn nhau, có điểm không kịp phản ứng, sau một khắc tất cả đều hò hét chửi bới, âm thanh vù vù vung đại đao lên, lập tức máu tươi hòa cùng ánh chiều tà bay lả tả, người chết có cương đao bầu bạn, trong nháy mắt không gian trở nên yên tĩnh...

Buổi tối.

Quân Mạc Tà vẫn ngây dại như cũ, hắn vẫn siêng năng tu luyện Âm Dương Độn, luyện tập gian khổ như vậy nếu không phải là đại sát thủ có

gân cốt rắn chắc sợ là đã sớm tuyệt khí bỏ mình lâu rồi!

Từ khi bị Quản Thanh Hàn cho ăn một cước, Quân Mạc Tà đột nhiên lĩnh ngộ được điều gì đó, cổ nhân có cảnh tỉnh một chiêu đốn ngộ, hôm nay chị dâu lại đá một cú, linh quang chợt hiện, từ lúc đó trở đi, Quân đại thiếu gia bắt đầu dốc sức tu luyện, hắn cấm bất luận kẻ nào tới gần, ngay cả Khả Nhi cũng không cho ở bên cạnh quan sát. Đơn giản là Âm Dương Độn này tại đương thời chưa có ai trải qua, cho nên nếu thành công tuyệt đối là một vụ oanh động... Quân Mạc Tà luyện công pháp này nếu được truyền đi có thể nói là nhanh hơn bất kì tin tức nào từ trước đến nay.

Lúc tại xế chiều liên tục thí nghiệm mấy lần, sau đó Quân Mạc Tà đã có bước tiến rất lớn; có thể ẩn thân ngừng hô hấp ba lượt, lướt ngang có thể tiến lên một trượng!

Nhưng ngàn vạn lần đừng nên khinh thường ba lần đình chỉ hô hấp ngắn ngủi này, cao thủ so chiêu sinh tử chỉ trong vòng một lần hô hấp chứ đừng nói là ba lần, coi như là một lần ngạc nhiên bất ngờ cũng đủ để mười lần giết chết kẻ địch!

Kết quả chỉ là như vậy thế nhưng vẫn làm cho Quân đại sát thủ mừng rỡ không thôi, nóng đầu lên khiến Quân đại công tử lại bắt đầu lao vào luyện tập độn thổ. Độn thổ a, đây chính là trò chơi rất thú vị trong truyền thuyết đó, ngẫm lại mình sau khi đấu cùng địch nhân, đột nhiêu vù một cái không còn thấy bóng, cuối cùng trường kiếm đâm ra, một kiếm xuyên cúc hoa [ass] chuyện này đã nghiền đến mức nào đây?

Ngay sau đó Quân Mạc Tà tích góp từng tí một linh lực, sau đó ở trong sân dẫn động khẩu quyết, vù một tiếng, quả nhiên Quân Mạc Tà đã biến mất không còn bóng dáng, nhưng vấn đề là ở chỗ hắn chui xuống đất nhưng lại không ra được...

Vì sợ thất bại, Quân Mạc Tà đã dùng sạch linh lực tích cóp, một hơi trực tiếp độn xuống vài xích [1 xích = 1/3 m], biết mình đã thành công, hắn không khỏi đắc chí, thế nhưng lúc này mới nghĩ làm sao thoát ra; lúc

trước đã tích cóp linh lực dùng hết vào cú độn này rồi, bây giờ nếu muốn thoát ra cần phải có thêm linh lực, nhưng hiện tại đã không còn...

Hiện tại tính sao đây?

Tính sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ như vậy a!

Cảm giác bốn phương tám hướng quanh thân thể truyền đến một cỗ áp lực thật lớn, Quân Mạc Tà lần đầu tiên cảm thấy, nguyên lai đất... Cũng là có năng lượng. Cứ như vậy, vấn đề lớn nhất chính là hít thở không thông, bên trong lòng đất hoàn toàn không có không khí, nói là ở chân không cũng không sai biệt lắm, không có cách nào hô hấp, lúc này thật là muốn lấy mạng người ta mà. Mẹ nó! Dùng lực ngoi lên sao? Nhưng ai biết bản thân đã tiến vào bao sâu?

Hơn nữa đất trong tiểu viện của Quân gia cũng không phải là đất thường, Hồng Quân Tháp phát uy, khiến thân thể của hắn chui sâu ba thước vào trong nền đất của tiểu viện cũng chẳng khác nào cự trùy vạn cân đầm xuống nền đất, phỏng chừng so với đá hoa cương còn rắn hơn, muốn dùng đỉnh đầu đội lên? Không có cửa đâu!

Quân Mạc Tà giống như nổi điên kêu gọi Hồng Quân Tháp, thế nhưng Tôn Đại Thần ngày hôm nay tựa hồ như cũng thay đổi tính tình, sống chết không chịu hiện ra... Một ngày một đêm, Hồng Quân Tháp phát ra linh khí để Quân Mạc Tà tu luyện Âm Dương Độn, trước sau không dưới trăm lần. Điều này rất giống hai người mê bóng đi thao trường, trong đó một người ngứa ngáy đứng nhìn, lại phải nhặt bóng cho người kia để hắn ném rổ, mà bản thân kích động bàn tay ngứa ngáy muốn thử nhưng lại không được, thật đúng là ghiền muốn chết mà.

Chẳng lẽ cái tháp này cũng biết tức giận? Nhưng ngươi tức giận cũng đừng có nhằm lúc này chứ. ta sắp ngạt chết rồi nè.

Quân Mạc Tà khóc không ra nước mắt.

Cảm giác cơ thể bị nén càng lúc càng cường liệt, toàn thân giống như sung huyết, tim đập càng ngày càng gấp, quả thực giống như muốn nhảy qua đường miệng vậy, cố gắng hết sức nhưng thân thể vẫn không cử động được một điểm, linh lực trong cơ thể sớm đã trống rỗng, cho dù cử động một ngón tay cũng gian nan vạn phần, chẳng lẽ mình lại xuyên việt lần nữa sao? Chỉ là lần này quá oan uổng rồi, nói thì dễ nhưng nghe lại khó... Lúc này Quân Mạc Tà nhớ tới cảnh tượng xuyên việt ly kỳ ngày đó, trong lòng không khỏi tức giận bất bình mắng to: "Lão tử từ khi gặp được ngươi cái tên phá tháp chết tiệt này, là không gặp được chuyện tốt, trên người có một bất thế thần công kinh thiên động địa như vậy, thế nhưng lại bị ngươi làm cho khẽ động cũng không được, trơ mắt nhìn hơn mười khẩu súng bắn mình thành tổ ong, hơn mười trái lựu đạn nổ bên người biến thân thể thành sủi cảo, biến thành mảnh nhỏ, bây giờ cũng bị ngươi gián tiếp làm cho không động đậy được mà chết a!"

Không lâu sau, Quân Mạc Tà đã đến mức cực hạn, chỉ cảm thấy trong đầu của mình đang rung động, chỉ sợ sắp ngất đi, hắn cố cầm cự thoát khỏi cảm giác chóng mặt, nhiều lần muốn thúc đẩy khí tức trong đan điền, thế nhưng không có một điểm phản ứng gì.

Mà ngay cả tư tưởng cũng cảm thấy một mảng hỗn độn, không còn cách nào có thể tư duy bình thường được nữa.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 57: Thương Giới Tông Sư

Đột nhiên trên đầu tựa hồ cảm giác được một mảnh thanh lương, nguyên lai linh khí của Hồng Quân Tháp lúc này đã trực tiếp đổ vào đầu, sau đó mãnh liệt đi xuống, một đường nối thẳng tới đan điền, cuối cùng lại cuộn lên, Quân Mạc Tà lập tức cảm thấy cảm giác hít thở không thông trong nháy mắt biến mất.

Tinh thần không khỏi phấn chấn, nhanh chóng mượn cỗ linh khí này khôi phục công lực của mình, đợi cho tới khi khôi phục được một phần ba công lực, hắn liền vận dụng Âm Dương Độn tâm pháp vội phát động!

- Phốc!

Quân Mạc Tà cuối cùng cũng rút được thân mình ra khỏi mặt đất, hít sâu một ngụm không khí trong lành, hắn lập tức có một loại cảm giác được tái sinh thêm một lần. Hắn tham lam hít lấy hít để, ta yêu không khí a, hắn cho tới lúc này mới phát hiện không khí thật tốt thật đáng yêu đến mức nào a...

Hồng hộc thở phì phò. Quân Mạc Tà cư nhiên còn không phát hiện ra, bản thân vẫn còn ở trong mặt đất, ước chừng một nửa phần eo phía dưới vẫn ở trong nền đất.

- Thiếu gia!!!

Một thanh âm cao vút đột nhiên vang lên, tiểu la lỵ Khả Nhi chạy như bay tới, vừa chạy vừa khóc:

- Thiếu gia người ngươi làm sao vậy? Ai làm vậy với người? Như thế nào lại tàn nhẫn như thế, thật là thiếu đạo đức mà, chôn sống người a, hu hu.

Quân Mạc Tà thầm nghĩ: "Mình cũng không thể nói cho nha đầu kia biết được, chẳng lẽ nói tự mình chôn mình sao? Đây cũng quá dọa người đi! Không được, đánh chết cũng không thể nói, cô nãi nãi, ngươi cũng đừng có ồn ào nữa, ngươi đây là rắp tâm để cho người khác biết thiếu gia ta bị hâm à!"

Mất sức của chín trâu hai hổ mới thuyết phục được tiểu la lị ngừng rơi nước mắt. Quân Mạc Tà khó khăn muốn nhấc mình ra khỏi mặt đất, vùng eo đau nhức, hai chân mỏi nhừ, toàn thân không có một chỗ nào là không đau nhức, chỗ này đều là thổ địa kiên cố cả, hoàn toàn không có nửa điểm khe hở, không khó chịu mới là kì quái!

Khả Nhi tuy là người nhà, thế nhưng chuyện cổ quái như vậy càng ít người biết càng an toàn. Quân Mạc Tà cố nuôi một tia tinh thần để vận khởi lại tâm pháp đem thân thể nguyên lành rút ra, thế nhưng lại bất ngờ bị Khả Nhi phát hiện. Lúc này Quân Mạc Tà đúng là như chén nước bị úp ngược.

Cũng không thể vì la lỵ ở trước mắt mà chần chờ, "Rột" một tiếng, sau đó trên mặt đất xuất hiện một cái hố! Quá là giật mình nha! May mà chưa dọa tiểu nha đầu này thành bệnh tâm thần á! Sau đó nàng liền lấy tay bịt miệng mình lại cho khỏi kêu lên vui sướng.

Mạnh mẽ tạo thành một cái hố trên mặt đất. Quân Mạc Tà dùng hết sức lực leo ra khỏi hố. Nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

Sau khi dặn dò tiểu la lị này không được nói lung tung, Quân Mạc Tà đang nghĩ muốn về phòng, đột nhiên...

- Trời ơi! A a a.

Một tiếng trầm bồng du dương pha lẫn tiếng rên mãnh liệt từ trong phòng Đường mập mạp vang tới tận trời xanh, âm thanh đáng sợ tới mức thân thể đang cực độ suy yếu, tinh thần vô cùng rã rời của Quân tam thiếu gia xuýt chút nữa thì đặt mông xuống đất.

Hai đời làm người, cả hai đời Quân đại sát thủ đều không có trải qua cảm giác dọa người như vậy, tiếng thét dọa người này thực sự có thể xua đuổi một nửa số người trong thành chạy đi a!

- Tam thiếu gia, thân thân tam thiếu gia oa, Mạc Tà huynh, đại gia, thân đại gia của ta! Ngài ở nơi nào đó? Mau tới nha mau tới nha.

Tiếng thét như lợn bị chọc tiết của Đường mập mạp xuyên thủng không trung truyền đến, mang theo một loại vui vẻ mãnh liệt, thanh âm này có thể gọi là đã là sự bành trướng hết mức có thể của thanh âm rồi, rất giống như một tên sắc lang tám đời không tìm được vợ, đột nhiên được ông trời ban cho thất vị tiên nữ đang tắm trước mặt.

Quân Mạc Tà kinh hãi lạnh mình bất an đẩy cánh cửa phòng của mập mạp ra, liền thấy thiếp thân thị nữ của Đường Nguyên đã sợ đến nỗi thân thể như lợn nái đứng sau cánh cửa run rẩy. Lúc này đã là hơn nửa đêm rồi, Đường mập mạp lại còn mở cuống họng thét to như vậy khiến đám người tuần tra xung quanh Quân gia cũng hưởng ứng kêu lên, khí thế như hồng a.

- Trời ạ! Đại gia, xin ngài hãy nằm xuống cho, nằm xuống.

Quân Mạc Tà hai ba bước đã tới giường. Nếu mập mạp này bị lăn xuống giường. Phỏng chừng đời này hắn sẽ bị phế mất, nếu như để gia hỏa này tàn phế trong nhà mình, vậy mình gặp xui rồi. Quân Mạc Tà có thể nào không vội đây?

- Ta ta ta, ta và ngươi ta ta, ngươi.

Nước mắt vui vẻ của Đường Nguyên chảy xuống đôi môi đang run rẩy, nói:

- Ta ta ta ngươi ngươi ngươi.

- Ngươi cái gì ngươi? Đừng có ta ngươi ngươi ta nữa!

Quân Mạc Tà liếc xéo mắt, tức giận hận không thể vả vào mồm hắn một cái, nói:

- Mập mạp, ta gọi ngươi là đại ca còn không được sao? Xin ngươi đừng có phát điên đó, đã qua nửa đêm rồi, cho dù ngài không nghỉ ngơi cũng để cho người khác nghỉ ngơi chứ. Ngài không thương dùm đám tuần tra ban đêm nhà ta sao, bọn họ đều mệt nhọc cả ngày rồi. Ngươi còn không định cho bọn họ nghỉ ngơi một chút sao? Hơn nửa đêm còn cùng ngươi hưng phấn kêu to a!

- Ta ta ta, ta con mẹ nó, ta muốn chết.

Đường Nguyên liếc tròng mắt nhìn Quân Mạc Tà, đột nhiên hu hu khóc lên:

- Tam thiếu, ca ca thật không biết, ngươi lại có thể thân mang ngọc kết, có trí định quốc an bang, tâm kế khiến quỷ thần khó lường, trí óc thông suốt kinh thiên động địa, phong vân biến sắc, là một kì tài có một không hai, kinh tài tuyệt diễm, tài hoa khắp thiên hạ, ta ta, ta đối với ngài quá sùng bái, giống như nước sông cuồn cuộn liên tục không ngừng, từng đợt từng đợt cuộn trào đi ra. Lại giống như Thiên Phạt sâm lâm vĩnh viễn đứng sừng sững, như đỉnh Tuyết Phong vĩnh viễn tuyết trắng, giống như biển rộng khôn cùng vĩnh viễn mãnh liệt bành trướng, ĐCM, trời ạ ta đối với ngươi thật sự...

- Ngừng!

Liên tiếp là lời vuốt mông ngựa khiến Quân Mạc Tà lâm vào mê võng dày đặc, vừa chóng mặt lại vừa cảm thây vui sướng, đồng thời lại cảm giác hắn khen ngợi không phải là mình, rốt cục hắn cũng giữ được một tia tỉnh táo cắt đứt lời lải nhải của Đường mập mạp.

Mập mạp này khẳng định có âm mưu, ta làm sao lại có tài như vậy, tuy đây là sự thật, thế nhưng luôn ẩn dấu, người khác có thể nhìn ra cũng đành chấp nhận, thế nhưng chỉ bằng mập mạp nhà ngươi cũng có thể nhìn ra nét đẹp của nội tâm mình a.

- Phần buôn bán này.

Mập mạp dùng bàn tay đang run rẩy chỉ vào tấm giấy đang nắm trong tay kia, nói:

- Thật sự là ngài ghi sao? Không có tìm người nào viết dùm chứ?

Quân Mạc Tà không hiểu ra sao lại gật đầu nói:

- Đúng vậy, làm sao thế? Điểm ấy mà cũng cần người thuê viết là sao?

Thật sự hắn không có thuê người. Quân đại thiếu chính là Sát Thủ Chi Vương, bởi vì cần thường xuyên sắm vai nhân vật có chút địa vị cho nên những tri thức căn bản trước đây đều nhớ rõ, tỷ như thiết kế một bản kế hoạch cho mập mạp, hắn cũng không quá hi vọng đây sẽ là một bản kiệt tác, phỏng chừng tùy tiện tìm một người buôn bán nổi tiếng tốt nghiệp đại học đều có thể xuất sắc hơn rất nhiều so với Quân đại thiếu gia!

Câu cú chỉ đơn giản hơn một chút mà thôi. Hắn không chú ý quá sâu khi viết bản kế hoạch này lắm.

Về phần mập mạp làm sao thành bộ dạng như vậy thì hắn chịu!

- Làm sao vậy? Ngài còn hỏi ta làm sao vậy à?

Đường Nguyên kích động muốn chết, hắn mang theo bộ dạng dơ dáng nắm chặt tay Quân Mạc Tà, sau đó liều mạng lắc:

- Sư phụ, sư phụ ở trên, xin nhận của đồ nhi một lạy, không không, sư phụ, thỉnh ngài nhất định thu nhận đồ nhi a, làm đồ tôn cũng không

thành vấn đề, ô, ta quá gà mà.

Quân Mạc Tà lập tức cảm giác hai tay của mình bị một đoàn bọt biển dày đặc bao trùm, hắn vội vàng dùng sức rút tay lại, mập mạp dùng hết sức như trẻ con giữ vú mẹ không chịu buông tha, Quân đại thiếu lúc này cũng không còn khí lực, nếu không thực sự đã chết sống xuất thủ rồi. Chỉ nghe mập mạp nước mắt chảy ròng ròng, cầu khẩn nói:

- Sư phụ, sư phụ, ngài hãy phát phát từ bi đi mà, nhận lấy đồ nhi đi.

- Mập mạp, ngươi cứ làm ra bộ dạng như vậy nữa, lão tử sẽ đem ngươi ném vào chuồng heo đó, ngươi có tin hay không? Mau buông tay ra!

Quân Mạc Tà hung dữ uy hiếp, sau đó vò đầu bứt tóc nói:

- Kế hoạch này chẳng lẽ có chỗ nên đổi?

Chẳng lẽ như "Vương Bát khí" như trong tv nói, tùy tiện xuất ra một thứ gì đó sau đó liền có tiểu đệ khóc lóc ôm đùi mình cầu xin?

Đường mập mạp lưu luyến buông lỏng tay hắn ra, vừa nghe lời này của hắn, lập tức trừng con mắt lên bất mãn kêu lên:

- Cái gì gọi là "Còn có chút nên đổi?". Nói khoác cũng nên có hạn độ a. Tuy nói đây chính là chung cực bảo điển buôn bán! Thế nhưng chính là kiến văn sở vị là một phát minh cực lớn! Giá trị như vậy khiến bất luận là thương nhân gì trong thiên hạ đều muốn quỳ bái chăm chú học tập khắc khổ nghiên cứu cả đời tờ giấy này a! Nhưng ngươi cũng phải khiêm tốn một điểm, làm như vậy mới có phong độ của một bậc thương giới tông sư!

Nói liên thanh, Đường mập mạp lại có chút kích động lên.

- Khụ? Thực sự tốt như vậy sao?

Quân Mạc Tà thật sự có điểm hoài nghi. Ta làm sao lại trở thành nhất đại thương giới tông sư rồi. Dù sao hắn cũng không xác định làm sinh ý, nhiều lắm chỉ là ngụy trang mà thôi. Những tài liệu này cũng chỉ là ở kiếp trước sau khi nghe qua gặp qua là có thể nghĩ ra rồi viết lại được, sau đó lại đưa cho Đường mập mạp kiểm tra. Trong lòng thật sự không nắm chắc.

Không ngờ Đường mập mạp cư nhiên như thế lại tôn sùng như vậy. Điều này nằm ngoài ý muốn của hắn.

Quân đại sát thủ rõ ràng cảm thấy, hắn đã trải qua hai kiếp, thời đại cũng tương đồng, ngay cả buôn bán cũng giống nhau.

Không có tri thức thật đáng sợ!

Thế nhưng vượt qua mức quy định của tri thức lại càng đáng sợ hơn!

Đường Nguyên thở hổn hển hai ngụm, lúc này mới nhe răng nhếch miệng, vừa rồi hắn lăn qua lăn lại một phen, đã sớm động đến miệng vết thương, lúc trước kích động không có cảm giác, thời khắc này bình tĩnh lại mới có cảm giác đau đớn, mập mạp đau khổ nhưng vẫn cố nghiêm mặt nói:

- Tam thiếu, nhanh, xem mông của ta có chảy máu hay không? Đau quá!

- Nôn!

Quân Mạc Tà nôn khan một tiếng, nói:

- Ta không nhìn! Vạn nhất ngươi lại phun lần thứ hai, vậy khuôn mặt đẹp trai của bản thiếu gia sao có thể đi tán gái được nữa.

Đường Nguyên lập tức vừa đau lại vừa buồn cười, túng quẫn nói:

- Con bà nó, ngươi cho rằng muốn phun là có thể phun được sao? Hôm nay lão tử không có uống thuốc. Ngay cả cơm đều không dám ăn a.

Quân Mạc Tà thay hắn sửa lại miếng băng, nghiêm mặt nói:

- Mập mạp, nghiêm chỉnh mà nói, chủ ý này có thể sử dụng được không?

- Tin ta đi! Đây tuyệt đối là khuôn vàng thước ngọc của thiên hạ thương nhân đó! Bên trong tất cả đều là những điều rất quan trọng, rất ảo diệu mà chưa từng có ai đề cập qua! Chỉ cần dựa theo thuyết pháp này, nhiều lắm là thêm chút cải biến, ta và ngươi sẽ thành kẻ làm giàu đệ nhất trên đại lục này đó, tuyệt đối là ở trong tầm tay!

Đường Nguyên chỉ lên trời thề thốt, giọng nói không thể phủ định:

- Tam thiếu, chỉ cần ngươi có hàng, xem Đường Nguyên ta làm như thế nào đem cửa hàng của chúng ta mở khắp toàn bộ đại lục! Coi như là huyền thú trong Thiên Phạt sâm lâm đi nữa, chỉ cần bọn họ có bạc, lão tử cũng có thể mở tiệm trong đó!

- Vậy là tốt rồi!

Quân Mạc Tà thở hắt ra nói:

- Sau này chuyện này ta cũng không quản. Chờ khi thương thế của ngươi tốt lên, hết thảy đều do ngươi phụ trách, phàm là việc buôn bán, vô luận là tìm người, mua đất, xây dựng, chiêu công, mở cửa tiệm, bảo mật, vân vân, hết thảy mọi sự tình sau này đừng có tìm ta! Ta đối với thứ này không có hứng thú!

- Yên tâm, ta biết rồi. Đem một người cao nhân đỉnh phong làm chuyện này đúng là khinh thường ngươi rồi, ta hiểu rồi! Lần này Đường Nguyên ta sẽ thay ngươi làm, vàng bạc cứ cuồn cuộn mà đến, ngươi chỉ cần đứng nhìn là được rồi!

Đường Nguyên tin tưởng tràn trề, ánh mắt lại liếc lên tờ giấy, vừa nhìn vào khóe miệng lại tán thưởng không thôi.

- Ta đi ngủ đây, ngày mai còn có việc.

Quân Mạc Tà nói.

- Cút đi cút đi, chớ quấy rầy khi ta đang cao hứng, thứ tốt a.

Đường Nguyên phất phất tay, giống như đuổi ruồi, con mắt lại nhìn chằm chằm không chớp lên tờ giấy.

- Mẹ nó! Mới vừa rồi còn muốn bái lão tử làm thầy, bây giờ lại thay đổi thái độ! Ngươi chính là một tên đồ đệ ngỗ nghịch khi sư diệt tổ!

Quân Mạc Tà tức giận mắng, lại không thấy hắn trả lời. Tinh thần Đường Nguyên lúc này đang tập trung cao độ cũng không để ý đến Quân Mạc Tà nói.

Quân đại thiếu gia phẫn nộ bước ra khỏi cửa.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 58: Hải Trầm Phong

Tuy rằng phải chịu đau khổ dày vò một phen, nhưng Quân Mạc Tà vô cùng vui mừng phát hiện sau khi trải qua chuyện này, huyền khí ít ỏi trong cơ thể đã gia tăng rất nhiều, dù cho dùng Âm Dương Độn cũng có thể duy trì thêm một vài phút. Nhưng sau khi sự vui mừng qua đi thì Quân Mạc Tà cũng phát hiện ra một chuyện quan trọng khác: Hồng Quân Tháp thật sự lợi hại, thì cũng là Hồng Quân Tháp, không phải Quân Mạc Tà lợi hại. Đáng tin nhất vẫn chính là thực lực của bản thân mình!

Vì thế, chuyện trọng yếu nhất là chuyên tâm đề thăng thực lực của chính mình, không nên quá dựa dẫm vào ngoại vật.

Buổi chiều ngày mai là đã tới ước hẹn ba ngày, Quân Mạc Tà cũng chuẩn bị một chút. Hắn dẫn động Hồng Quân Tháp chữa trị cho thân thể một lúc, sau đó chui vào nhà kho trữ rượu một lúc lâu...

Hòa mình vào bóng đêm, Quân Vô Ý đeo khăn che mặt, cả người đẫm máu phi thân từ trong tường một nhà phú hộ ra, phía sau là một đám thiếu nam thiếu nữ đang dắt díu nhau đi theo, trong ánh mắt chúng tràn ngập sự vui mừng.

Không nên hiểu lầm, với thực lực của Quân tam gia bây giờ, đúng thật là đẫm máu, chẳng qua đây là máu của người khác, chỉ vào loại địa phương dơ bẩn này thì làm sao có cao thủ tọa trấn cho được, đương nhiên là Quân tam gia càng thoải mái hành động!

Phía sau lưng của Quân tam gia, bên trong tiểu viện, rất nhiều thi thể nằm ngổn ngang, nơi này là nơi thứ ba mà Quân tam gia phá hủy sau khi khôi phục thực lực.

Hiện tại, Quân Vô Ý hoàn toàn thấu hiểu câu nói kia của Quân Mạc Tà: " Đối với những người coi thường vương pháp, mất sạch nhân tính, chỉ có một con đường là giết sạch! Nhổ cỏ tận gốc, lấy bạo chế bạo mới là chính đạo!"

Nếu không phải Quân tam gia cẩn thận an bài người cẩn thận dò xét, âm thầm theo dõi, không ai có thể ngờ một vị đại tài chủ ngày thường nổi tiếng lương thiện lại có thể ẩn chứa một nơi dơ bẩn thế này trong nhà!

Khi lần đầu tiên hành động, Quân Vô Ý đã từng nhẹ tay, chỉ đánh bị thương chứ không ra tay sát hại người, sau đó lại còn phát tin nặc danh cho thành vệ quân đem những tên đó giam cầm, thực hiện quốc pháp.

Nào ngờ chỉ một ngày sau, những tên đó liền biến mất khỏi đại lao! Sau nhiều lần Quân Vô Ý cố gắng tìm hiểu mới biết , cả đám người đó được đưa tới một nơi một bí mật để dưỡng thương, mỗi ngày ăn uống sơn hào hải vị, chữa thương bằng thảo dược trân quý. Quân tam gia thấy vậy liền giận dữ xông vào, giết sạch từ trên xuống dưới đến máu chảy thành sông mới ngưng!

Từ đó về sau, Quân tam gia xem như học được một bài học: "Một khi luật pháp đã không thể làm gì, vậy thanh kiếm trong tay ta sẽ thế thiên hành đạo! Để ta thay mặt lão thiên giáng trừng phạt xuống đầu các ngươi!"

Nở một nụ cười lạnh lùng, Quân Vô Ý lắc mình biến mất, ánh lam quang nhàn nhạt lóe lên trong không trung!

Trong một ngôi nhà bên trong kinh thành, một người mặc lam bào lẳng lặng ngồi khoanh chân trên giường.

Trước mặt hắn có một hắc y nhân toàn thân băng bó, bị trọng thương nghiêm trọng.

- Huynh đệ, nếu không phải thật sự không còn cách nào, ta cũng sẽ không đến năn nỉ đệ. Đệ vừa từ ngạn dặm xa xôi tiến vào thành Thiên Hương, ca ca ta.... không những không chiêu đãi đệ thật tốt, ngược lại còn nhờ vả đệ, ép đệ đạp chân vào vũng bùn này, ca ca ta thật sự hổ thẹn vô cùng! Nhưng... nhưng ... nếu huynh đệ ngươi không ra tay cứu giúp, tâm huyết cả đời này của ca ca sẽ bị hủy diệt mất...

Người nói những lời này chính là hắc y nhân, cũng chính là bang chủ đệ nhất bang phái Kim Dương Bang tại Thiên Hương thành, Kim Phong Liệt!

Khi Ưng Bác Không đại náo Kim Dương Bang, vị bang chủ này của Kim Dương Bang chỉ sau ba chiêu đã nằm dài trên đất. Mà thật ra Ưng Bác Không đã hạ thủ lưu tình, nếu không, chỉ e là đầu của hắn đã nát nhừ chỉ sau chiêu đầu tiên. Đối với một nhân vật cấp bậc tôn sư đứng đầu thiên hạ, đối phó với một bang chủ của một nhị lưu bang phái là một chuyện không đáng nhắc tới.

Cho dù bang phái đó là đệ nhất bang của thủ đô Thiên Hương đế quốc thì cũng chẳng có gì khác biệt!

Thực lực của Kim Phong Liệt là Địa Huyền trung giai, nếu trong mắt người thường thì có thể nói cao cao tại thượng, nhưng trong mắt của thần huyền, quý danh cao cấp nhất cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi.

Sau khi đưa ra yêu cầu Kim Dương Bang thần phục mình, Ưng Bác Không cố ý cho Kim Phong Liệt hai ngày để thu xếp mọi việc.

Trong suy nghĩ của Ưng Bác Không, chuyện Kim Dương Bang thần phục hắn coi như là chuyện đã rồi, dù cho Kim Phong Liệt có thể tìm người có thực lực tới trợ giúp, hắn cũng coi như là một dịp tốt để ra tay đỡ nghiền. Vì thế, khi hắn ra tay đã ẩn giấu thực lực khá nhiều, cũng không nói ra thân phận của mình.

Nếu không, với thân phận của Ưng Bác Không, muốn một bang phái giang hồ thần phục hắn, là một vinh dự lớn cho Kim Dương Bang và Kim Phong Liệt!

Đáng tiếc, điều này Kim Phong Liệt không hề hay biết!

- Kim đại ca, người nói chỉ trong ba chiêu đã bại dưới tay hắn ta?

Nam nhân mặc lam bào khuôn mặt anh tuấn, khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, sắc mặt bình tĩnh nói:

- Chỉ ba chiêu! Đại ca cũng biết, cho dù với tu vi hiện tại của đệ, muốn đánh bại người là việc không khó, tuy nhiên muốn chỉ trong ba chiêu mà đánh bại người chắc chắn không phải là chuyện dễ dàng. Huyền công của người này chắc chắn là cao hơn đệ, thậm chí hơn rất xa.

- Hải huynh đệ.... chẳng lẽ đệ, đệ.....

Kim Phong Liệt cứng họng, những chữ "... chẳng lẽ đệ nhắm mắt khoanh tay đứng nhìn hay sao" cũng nghẹn lại trong cổ họng.

Lam bào nhân đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng, nhìn áo bào màu lam chuyển động theo bước đi có cảm giác giống như là từng đợt sóng cuồn cuộn trên đại dương.

Tuy nhiên, trong lòng lam bào nhân cũng có từng đợt sóng phiền muộn dâng trào. Khi hắn nghe được tin tức về huyền đan, tuy biết rõ cơ hội đoạt được là không lớn, nhưng hắn vẫn ôm một tia vọng nhỏ nhoi, giữa đêm xuất hành, cứ mong may mắn sẽ tới. Nào ngờ vừa bước chân vào thành, chân trước vừa vào, chân sau chưa kịp bước tiếp đã gặp ngay chuyện phiền toái.

Nam nhân mặc lam bào tên là Hải Trầm Phong, chính là một vị quái kiệt tung hoành biển rộng, thường ngày làm việc hỉ nộ vô chừng, chỉ làm việc theo ý thích của bản thân, khoái ý ân cừu, tự do tự tại. Cách đối nhân xử thế của hắn khó có thể phân biệt rõ là chính hay tà.

Mười mấy năm trước, Hải Trầm Phong tiến đến Thiên Hương thành, cùng người khác tranh đấu, người này cũng là một cao thủ của huyền khí thế gia, mà thế gia này chính là gia đình bên vợ của hắn. Hải Trầm Phong sau khi thất bại lại bị gia đình nhà vợ vây công, cuối cùng tuy thoát được nhưng thân mang trọng thương, nếu không nhờ Kim Phong Liệt giúp đỡ, ra tay kéo lại tính mạng hắn từ trong tay thần chết thì hắn đã sớm bước chân trên con đường xuống hoàng tuyền.

Cách đối nhân xử thế của Hải Trầm Phong có một chỗ tốt, đó là tri ân tất báo đáp, chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi sau đó, hắn ra sức trợ giúp cho Kim Phong Liệt, phát triển Kim Dương Bang từ một bang phái nhỏ nhoi trở thành đệ nhất hắc bang của Thiên Hương thành, sau đó mới rời đi.

Lần này, tuy hắn biết rõ cao thủ xuất hiện sẽ nhiều như mây, nhưng hắn vẫn ôm hi vọng tiến về Thiên Hương thành tranh đoạt cửu cấp huyền đan vì trong lòng hắn cũng có ý định dựa vào sự trợ giúp của Kim Dương Bang. Dù sao Kim Dương Bang tồn tại đã lâu tại Thiên Hương thành, tin tức chắc chắn linh thông, lại cùng hắn có liên hệ, nếu có Kim Dương Bang toàn lực tương trợ, hi vọng đoạt được huyền đan của hắn sẽ tăng lên nhiều.

Nhưng không thể ngờ được, sau khi hắn tới, hắn chưa kịp mở miệng nhờ vả Kim Dương Bang tương trợ thì ngược lại Kim Dương Bang đã muốn hắn giúp đỡ!

Trong lúc nhất thời, Hải Trầm Phong vô cùng buồn bực, không khỏi tự hỏi một câu: "Chẳng lẽ Thiên Hương thành này là cấm địa của Hải Trầm Phong ta? Ta không thể đặt chân vào? Nếu không phải như thế, tại sao mỗi lần ta tiến vào là lại có phiền toái to lớn chờ sẵn là thế nào?"

" Theo lời Kim Phong Liệt mà suy xét, thực lực của vị thần bí cao thủ kia chắc chắn là ẩn giấu ở mức thấp nhất, chỉ có thể hơn mình, thậm chí hơn rất xa. Chuyện này ta phải làm sao đây?"

Hải Trầm Phong bước đi càng ngày càng chậm, trong lòng càng lúc càng thêm phiền muộn. Cuối cùng, hắn dừng lại, trong lòng thở dài một tiếng: " Thôi, dù sao cũng phải ra quyết định. Hải Trầm Phong ta nào phải loại người có ân không biết báo? Đại trượng phu cùng lắm là chết!"

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Kim Phong Liệt rồi ôn hòa nói:

- Được rồi! Kim đại ca, nhờ người thông báo cho vị kia là ba ngày sau, Hải Trầm Phong đệ sẽ chờ hắn đại giá quang lâm tại rừng cây nơi thành Nam!

Kim Phong Liệt vô cùng mừng rỡ:

- Đa tạ Hải huynh đệ! Ta biết huynh đệ ngươi sẽ không khoanh tay đứng nhìn mà!

Trong nhiều năm qua, Kim Phong Liệt luôn tin tưởng mười phần vào Hải Trầm Phong, mọi chuyện chỉ cần qua tay Hải Trầm Phong thì chưa bao giờ thất bại! Lần này, sở dĩ hắn dám lấy cứng chọi chứng với Ưng Bác Không cũng vì hắn biết rõ Hải Trầm Phong sẽ tới Thiên Hương thành trong nay mai. Vì thế, Kim Phong Liệt tin tưởng hoàn toàn là hắc bào nhân cao thủ dù thực lực có mạnh mẽ cỡ nào cũng không thể so sánh với Hải Trầm Phong ngang dọc biển rộng này!

Kim Phong Liệt thậm chí còn tính toán xem sẽ ăn mừng thắng lợi với Hải Trầm Phong nơi nào!

Người không có kiến thức thật đáng sợ, bất cứ lúc nào cũng có thể đẩy thân nhân bằng hữu vào chỗ chết mà chính mình cũng không hay biết!

Hắn thực sự hoàn toàn không hề suy nghĩ rằng: Hải Trầm Phong không phải là một người thiên hạ không địch thủ!

Hắn càng không biết, giờ phút này, trong lòng Hải Trầm Phong đã tràn ngập cay đắng!

" Ta mà cùng hắc bào nhân thần bí kia giao đấu thì chắc chắn dữ nhiều lành ít! Cho dù ta có may mắn thủ thắng thì chỉ sợ cũng là thảm thắng, lúc đó cũng chẳng còn sức lực mà đi tranh đoạt huyền đan, nhưng ơn cứu mạng không thể không báo đáp. Thôi thì coi như đây là việc cuối cùng ta làm cho Kim Dương Bang vậy! Sau chuyện này, cho dù là thắng hay bại, Hải Trầm Phong ta đều sẽ lập tức rời khỏi Thiên Hương thành, từ nay về sau thề không trở lại!"

- Đúng rồi Hải huynh đệ, lần này đệ tới Thiên Hương thành phải chăng cũng là vì chuyện cửu cấp huyền đan?

Kim Phong Liệt nói một cách hưng phấn:

- Đợi sau khi chúng ta giải quyết chuyện này, ta lập tức an bài toàn bộ nhân mã của bang điều tra tin tức, ha ha ha, thật không dám giấu đệ, khi ta vừa nhận được tin đệ sẽ đến Thiên Hương thành, ta đã đoán được ý đồ của đệ, vì thế, ta liền an bài sẵn người để ý chuyện đó rồi!

Kim Phong Liệt cười cười nói tiếp:

- Chỉ cần có Hải huynh đệ và toàn bộ Kim Dương Bang chúng ta xuất thủ, ta tin chắc đoạt được cửu cấp huyền đan không phải là chuyện khó khăn gì!

- Không! Đại ca lầm rồi, lần này đệ đến đây không phải vì cửu cấp huyền đan.

Hải Trầm Phong chậm rãi lắc đầu, trong mắt ánh lên vẻ chua sót nói tiếp:

- Đệ từ biệt huynh đã mười năm, lòng đệ quả thật có chút nhớ nhung, nên lần này cố ý tới thăm đại ca người, sau đó trở về lập tức bế quan.

" Một khi ta đã đoán được chuyện nguy hiểm thế này, tại sao ta phải cuốn theo đại ca người nữa? Tất cả hậu quả đau khổ, để một mình ta gánh vác vậy!"

- Thì ra là thế!

Kim Phong Liệt không khỏi hơi thất vọng:

- Như thế thì không biết khi nào mới có thể gặp lại đệ. Nếu vậy, lần này đệ cố ở lâu thêm vài ngày, huynh đệ chúng ta vui vẻ một chút, hi vọng lần sau gặp mặt, cũng là lúc đệ báo tin vui đã đột phá huyền công với ta!

Khóe môi Hải Trầm Phong hiện lên một nụ cười chua sót, nhẹ nhàng lắc đầu: "Huyền công đột phá sao? Ta không dám có loại hi vọng xa vời này!" Sau đó thản nhiên nói:

- Ba ngày sau, khi trận chiến kết thúc, không cần biết kết quả như thế nào, đệ sẽ lập tức ly khai Thiên Hương thành, trở lại Lam Quang Hải, cả đời này sẽ không bao giờ quay lại Trung Nguyên này. Huynh đệ hai người chúng ta, chỉ còn đúng ba ngày này để gặp nhau mà thôi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 59: Tráng Sĩ Trở Về

- A!

Kim Phong Liệt bấp chấp thương thế trên người, mạnh mẽ đứng lên:

- Như vậy sao được?

- Có gì không được? Kim đại ca, trận chiến ba ngày sau, các ngươi ai cũng không cần có mặt.

Hải Trầm Phong quay qua chỗ khác, trầm thấp nói:

- Hắc bào nhân đó, để một mình ta đối phó. Việc này, cứ quyết định như vậy đi!

“Ài, các ngươi nếu có mặt ở đó, thấy được ta tại chỗ bỏ mình mà nói, chẳng phải là sẽ liều mạng xông lên sao? Như vậy chỉ làm tăng thêm thương vong vô nghĩa mà thôi.”

“Từ miệng kẻ khác nhận được tin ta chết hoặc là thất bại, không tận mắt thấy việc kích động như vậy, có thể các ngươi sẽ không khó chịu lắm! Giao tình nhiều năm như vậy, Hải Trầm Phong ta chỉ có thể làm tới mức này này thôi.”

Hải Trầm Phong như đinh đóng cột nói xong, xoay người lại, mặt hướng vào tường, khoanh chân ngồi xuống, không nói thêm gì nữa.

- Hải huynh đệ…

Kim Phong Liệt kêu một tiếng, đột nhiên cảm thấy trong lòng vô cùng trầm trọng. Lần đầu tiên trong lòng có sự lo lắng: “Lần này mời Hải huynh đệ xuất thủ, là đúng hay sai? Hải huynh đệ có gặp nguy hiểm hay không?” Từ xưa tới nay với lòng tin tất thắng vào Hải Trầm Phong, làm cho hắn trước giờ căn bản không hề lo lắng gì, cảm thấy chỉ cần Hải Trầm Phong đồng ý ra tay là mọi việc đều sẽ thuận lợi. Hắn cũng chưa từng nghĩ đến, Hải huynh đệ giống như thần linh trong lòng của hắn sẽ thất bại hay không!

Hải Trầm Phong không nói gì nữa, Kim Phong Liệt cúi đầu thở dài một tiếng, trong lòng cảm thấy nặng nề lui ra ngoài.

Quân Mạc Tà vừa mới mở mắt, liền cảm giác được sự khác thường trong viện, mặc áo đi ra ngoài, trời chỉ mới tờ mờ sáng.

Giữa tiểu viện, hơn hai trăm tên đại hán chỉnh tề xếp hàng trong sân, người nào người nấy thân hình thẳng tắp, thấy được Quân Mạc Tà đi ra, mọi người đồng loạt hai chân đều đứng thẳng lên, cùng nói:

- Thiếu gia, chúng ta đã trở về!

Quân Mạc Tà nở nụ cười, trông thấy hơn hai trăm tên đại hán hùng tráng này, nhìn từng người từng người xong, trong lòng Quân Mạc Tà hi vọng bước đầu tiên về năng lực của bọn họ, chính là bộ dạng này.

- Thành quả thế nào?

Quân Mạc Tà mỉm cười hỏi.

- Báo cáo thiếu gia, lần này ra ngoài dã luyện, từ trong đại viện đi ra có tổng cộng ba trăm người, trên đường rời bỏ đội ngũ có hai mươi bảy người, ở trong Thiên Phạt sâm lâm hi sinh mười chín người, quân số tổng cộng giảm đi bốn mươi sáu người. Đám người còn lại tổng cộng là hai trăm năm mươi bốn người, toàn bộ đều ở đây! Trong đó có một trăm ba mươi người đột phá Cửu phẩm, tiến nhập vào Ngân huyền sơ giai, tám mươi bốn người đề thăng tới Ngân phẩm trung giai rồi, ba mươi sáu

người tới Ngân phẩm đỉnh phong, còn có bốn người khác đột phá tới Kim phẩm huyền khí! Nhiệm vụ liệp sát huyền thú của thiếu gia yêu cầu, toàn bộ hoàn thành!

Một tên đại hán từ trong đám người đi ra, cao giọng bẩm báo. Trong thanh âm tồn tại sự kích động không thể che giấu. Chính bọn hắn biết điều này đối với bản thân bọn họ mà nói, chính là sự tiến bộ vô cùng lớn!

- Tốt lắm!

Quân Mạc Tà tán dương nói:

- Các người làm được còn tốt hơn một chút so với dự đoán của ta. Mấy ngày nay trở về đây, mỗi người có từng cảm thụ được biến hóa trên người mình? Cùng trước kia có phải có điểm bất đồng không?

Quân Mạc Tà vừa nói ra những lời này, nhất thời hơn hai trăm người đều xấu hổ nở nụ cười, nghĩ lại thì những người này ban đầu chính là ở Quân gia ăn không chờ chết, đâu có thể dự đoán được bản thân mình cũng có thể tiến bộ như vậy. Mà tiến bộ như vậy, tất cả đều là nhờ vào vị thiếu gia trước mặt này dùng tử vong hình thức huấn luyện ra! Bọn họ bây giờ, so với thời điểm ở đại viện Quân gia, thực lực đâu phải chỉ là tăng cao gấp đôi mà thôi?

- Phải nhớ kỹ, mỗi một thành tựu của bất cứ người nào, đều là bị thúc ép ra! Chỉ cần tiếp tục thúc ép, sẽ có thể khai thác tiềm lực vô cùng vô tận trong cơ thể! Người nhu nhược cũng có thể trở thành dũng sĩ! Nhưng mà nếu không có nhẫn tâm thúc ép bản thân, chỉ có thể giống như là gỗ mục, từ từ thối rữa, dũng sĩ cũng sẽ trở nên nhát gan hơn cả gười nhu nhược!

Quân Mạc Tà trầm giọng nói:

- Thành tựu bây giờ của các ngươi, thật sự rất cao sao? Ta nói cho các ngươi biết, những việc này chẳng qua là bước khởi đầu của các ngươi mà thôi. Bởi vì thành tựu cao nhất của các ngươi hiện nay mới chỉ đạt được

Kim phẩm huyền khí, nhưng, trên đời nhiều Ngọc phẩm, Địa Huyền, Thiên Huyền, Chí tôn Thần Huyền như vậy! Bọn họ có thể đem mình thúc ép cao độ như vậy, ta rất kỳ quái là các ngươi lẽ nào lại không làm được? Người, đều là hai con mắt một cái miệng! Chí tôn Thần Huyền cũng không phải là quái vật ba đầu sáu tay! Vì vậy con đường trước mắt các ngươi vẫn còn rất dài, rất xa. Dục tốc bất đạt, hiện nay các ngươi không cần yêu cầu quá cao, các ngươi chỉ cần càng ngày càng thúc ép bản thân hơn nữa, một ngày nào đó, các ngươi sẽ phát hiện, bất tri bất giác các ngươi đã đạt tới một cái độ cao mới mà từ trước tới giờ có nằm mơ cũng không dám nghĩ đến!

- Rõ! Mong thiếu gia chỉ bảo.

Mọi người sắc mặt đồng thời nghiêm nghị.

Trước khi tiếp nhận sự huấn luyện của thiếu gia, kẻ nào cũng không để thiếu gia vào mắt. Khi huấn luyện, mọi người lại là kinh nghi bất định (ngạc nhiên không tin), cho đến bây giờ khi hoàn toàn dựa theo phương pháp của hắn, ở trong sơn lâm cũng nhờ tuân thủ chặt chẽ theo lời chỉ bảo của hắn mới mấy lần tránh khỏi đại nạn, hiện tại hai trăm năm mươi bốn người này, đối với Quân Mạc Tà đều đã tâm phục khẩu phục.

- Các ngươi đi tìm tam thúc đi, xem người bố trí nhiệm vụ của các ngươi như thế nào.

Quân Mạc Tà phất tay.

- Thiếu gia.

Vài vị đại hán tiến lên trước một bước, vẻ mặt trong lúc đó có một chút kích động:

- Chúng ta cũng biết, có lẽ chúng ta còn chưa xứng đáng, nhưng mà… Thiếu gia người có thể cho chúng ta đi theo người?

- Tam thúc sẽ có an bài.

Quân Mạc Tà cười cười, hắn có mười phần chắc chắn, Quân Vô Ý nhất định sẽ đem toàn bộ những người này phân phối cho mình. Bởi vì, điều này chính là ký kết ngầm từ lâu của hai chú cháu.

“Mình hiện tại, cũng xác thực cần phải có một cỗ lực lượng như vậy!”

Lúc này, tiếng ngáy của Đường Nguyên lại vang lên kinh thiên động địa, thỉnh thoảng lại phát ra một hai tiếng kêu:

- A!...Đau quá!

Vừa kêu lên như vậy, nhưng lập tức tiếng ngáy cũng vang lên theo, Quân Mạc Tà phải bội phục, tên mập này đúng là không tim không phổi (không ưu sầu không lo lắng), thực sự là đã đến cảnh giới siêu phàm thoát tục!

Ánh sáng mặt trời vừa mọc lên, Quân Vô Ý tự mình điều khiển xe lăn, chậm rãi tiến vào tiểu viện của Quân Mạc Tà. Quân tam gia càng ngày càng cảm thấy rằng, tiểu viện của Quân Mạc Tà lúc này so với khi xưa khác nhau rất ra, chỉ cần nói tới mặt đất trơ trọi bị nén xuống bằng phẳng là đã khác rất nhiều.

Trải qua đại hỉ đại bi (đau khổ vui mừng), Quân Vô Ý hiện tại dù là vẫn phải ngồi xe lăn nhưng hắn không để ý nhiều lắm, dù sao buổi tối có thể đi dạo, dù là ban ngày, lúc muốn đi ra ngoài, dịch dung một cái liền có thể đi ra, giống như không có gì trở ngại. Mấy ngày gần đây, ngồi xe lăn lại có niềm vui của việc giả heo ăn hổ, điều này không khỏi làm cho Quân tam gia có một chút thỏa mãn.

- Những người đó, chính con an bài là được.

Quân tam gia như thế nói:

- Ta còn bận nhiều việc lắm.

- Bận giết người sao tam thúc?

Quân Mạc Tà nhạy cảm từ trên người Quân Vô Ý cảm thấy mùi vị huyết nhục, híp mắt cười nói:

- Tam thúc, người thật không có ý tứ, đêm qua lại một mình chạy ra ngoài “ăn đêm” như vậy mà cũng không gọi ta?

Quân Vô Ý ngẩn ra, ngẩng đầu lên, không khỏi nở nụ cười:

- Sau khi ta trở về, đã thu thập rất kĩ rồi, tên tiểu quỷ nhà con làm sao lại có thể nhìn ra thế?

- Giết người, không chỉ là tiêu tốn thể lực, còn là tiêu tốn tâm lực, càng là tiêu tốn tinh thần lực.

Quân Mạc Tà thú vị cười:

- Phàm là giết người, đều là bởi vì tức giận, phẫn nộ, bi thương, cừu hận, căm thù nảy sinh sát khí, dẫn tới giết người. Vì vậy, giết một mạng người, sẽ tự tổn hại tâm thần. Điều này cùng với việc “tức giận hại gan” dù phương thức khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau.

- Sau khi giết người, lệ khí chưa tiêu tan, khí chất trên người tự nhiên sẽ không giống với bình thường, mặc dù là bách chiến kiêu tương (tướng mạnh trải qua hàng trăm trận chiến), cũng không ngoại lệ.

- Đây chính là một nguyên nhân cực kì trọng yếu của việc có rất ít người đạt tới đỉnh cao của huyền công!

Quân Mạc Ta mỉm cười, lời nói có chút âm lãnh:

- Cho nên, sau khi giết người, phải nhanh chóng chỉnh đốn tâm trạng của mình, làm một ít chuyện tình mà mình cảm thấy vui vẻ, làm cho tinh thần của mình triệt để trầm tĩnh lại, mới có thể đánh tan lệ khí cùng với ảnh hưởng của việc giết người mang lại, uống rượu chính là một biện pháp không tồi, cho nên đại đa số võ giả đều rất thích uống rượu, thật ra quân nhân cũng là như vậy!

- Cho nên, chỉ tắm rửa thay y phục, là còn lâu mới đủ tam thúc à.

Quân Mạc Ta chớp mắt vài cái:

- Tuy nhiên, ngoại trừ con ra, con tin rằng trên đời này cũng chưa chắc có người nào có thể nhận ra được, tam thúc người có thể yên tâm, ha ha ha…

Khuôn mặt Quân Vô Ý đỏ lên, trong lòng hắn đúng là đang lo lắng đến vấn đề này, lại bị Quân Mạc Tà trêu đùa một trận:

- Miệng còn hôi sữa, vậy mà cũng dám cả gan trêu đùa lão phu!

Quân Mạc Tà ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Tam thúc, tiếng lão phu của thúc, hãy cứ giữ lại nói với tam thẩm của con đi, đứa cháu nhỏ này của thúc nghe không lọt lỗ tai đâu!

Lời này chính là phát ra từ nội tâm, cũng không phải khoa trương, đừng nói Quân tam thiếu nghe mà không lọt lỗ tai, chỉ cần bất cứ ai hiểu rõ Quân tam gia mọi người cũng đều như vậy, nên biết rằng Quân tam gia mặc dù bị phế đi mười năm, nhưng bởi nền tảng tam gia vô cùng tốt, tu luyện huyền khí cũng chưa bao giờ lười biếng, mười năm qua hầu như chưa từng có nét tang thương nào tồn tại trên mặt, vì vậy vị tam gia này tuy rằng đã hơn ba mươi rồi, nhưng nhìn thì giống như thanh niên hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, hơn nữa hàm dưỡng cực tốt, tuyệt đối là thanh niên đẹp trai, lại còn có thêm vài phần ổn trọng, phong độ mà chỉ trung niên nhân mới có.

Một người như vậy đột nhiên tự xưng lão phu, các ngươi nghe có lọt tai không?

Quân Vô Ý dở khóc dở cười:

- Trong nhà chỉ cần có hậu bối là có thể tự xưng lão phu! Đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không hiểu?

- Nói như vậy, nếu con hiện tại có một cái chất nhi, chất nữ, liền cũng có thể tự xưng là lão phu? (chất nhi: cháu trai, chất nữ: cháu gái)

Quân Mạc Tà cố ý kiếm chuyện:

- Con chính là mới có mười sáu tuổi thôi đó.

- Đương nhiên có thể!

Quân Vô Ý nghiêm mặt trả lời.

Không lọt lỗ tai như vậy mà vẫn còn nói là có lý, thế giới này thật sự là rất điên cuồng a!

Quân Mạc Tà ngã xuống đất ngất đi. Mười sáu tuổi có thể tự xưng lão phu??? Thần a, làm ta chết đi, cái này so với thiên lôi vẫn còn điên cuồng hơn a!

- Buổi chiều không có việc gì trọng yếu chứ?

Quân Vô Ý ôn hòa cười cười:

- Nhớ kỹ nhất định phải về sớm một chút, ngày hôm nay buổi tối trong nhà có gia yến, chiêu đãi người Quản gia, vì bọn họ đón gió tẩy trần.

- Tam thúc, rốt cuộc bọn họ tới đây làm cái gì vậy?

Quân Mạc Tà nhân cơ hội đưa ra cái nghi vấn này.

- Với tình hình hiện nay mà nói, không ngoài hai việc, việc thứ nhất, tự nhiên chính là cửu cấp huyền đan, việc thứ hai, đón đại tẩu của con về. Điểm thứ hai này, bọn họ đã lộ rõ ý tứ rồi.

Quân Vô Ý nhàn nhạt cười:

- Thanh Hàn những năm gần đây ở trong Quân gia chúng ta đích thực có tổn hại đến danh dự của nàng, nếu Thanh Hàn quyết định trở về nhà

mà nói, Quân gia chúng ta nhất định phải đền bù cho Thanh Hàn, thư thôi vợ ắt hẳn không thể thiếu, còn thêm vài cái khác nữa, chẳng hạn như chiếu cáo thiên hạ, như vậy mới không lãng phí nửa đời sau của đứa nhỏ này!

- Về việc huyền đan thì không khó phán đoán, việc này trước tiên để ở một bên đã. Về việc đón tẩu tử của con về, con nghĩ sự tình này chỉ sợ sẽ không đơn giản, những năm gần đây, Quản gia cũng chỉ là thúc giục bằng lời nói thôi, vì sao bây giờ lại đánh trống giương cờ tới trực tiếp đón người về nhà? Tam thúc lẽ nào không cảm thấy việc này không ổn sao? Việc này cũng liên quan đến hạnh phúc nửa đời sau này của tẩu tử, tẩu tử thủy chung vẫn là một phần tử của Quân gia ta, chúng ta không thể coi thường!

Quân Mạc Tà liếc mắt liền đã thấy được chỗ bất thường.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 60: Không Phải Ta Tới Muộn Mà Là Các Ngươi Tới Sớm

Quân Vô Ý khẽ nhíu mày:

- Mạc Tà, trong lòng ta và con đều hiểu, việc Thanh Hàn đi hay ở thực sự đó là việc của Quản gia và cũng không có quan hệ gì lớn tới Quân gia mình. Thanh Hàn mặc dù có danh là dâu trưởng Quân gia nhưng kỳ thực đó cũng chỉ là hữu danh vô thực, thậm chí là lúc đó căn bản còn chưa kịp cử hành nghi thức hôn lễ nên bất luận là từ lễ pháp hay ý nghĩa chân thực thì Thanh Hàn không thực sự được tính là người của Quân gia chúng ta. Chẳng qua, năm đó đại ca con mới mất, Thanh Hàn lại quá đau khổ nên vì để chiếu cố tới tâm tình của nàng và phòng ngừa nàng làm ra những chuyện quá khích mà chúng ta bất đắc dĩ mới phải làm như vậy mà thôi.

- Nhưng Thanh Hàn hãy còn ít tuổi nên cần có một cuộc hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn khác, vì thế hai nhà sớm đã có hẹn ngầm, thậm chí cả giấy tờ giải trừ hôn ước hợp cách hai bên cũng đã nghĩ trước rồi. Lúc trước khi đại ca con mới ngộ nạn, gia gia con đã tự mình tính, trước mắt cứ giữ lại, Thanh Hàn chỉ cần gật đầu một cái là Quân gia chúng ta sẽ lập tức lợi dụng tất cả mọi cách, mọi lực lượng, từ gia tộc, tới quan phủ để chiêu cáo thiên hạ rằng nàng vẫn còn là một thân con gái trong sạch!

- Nếu Thanh Hàn có quyết định thì chúng ta sẽ tự đáy lòng vì nàng mà cao hứng. Nếu Thanh Hàn lại có một mối lương duyên nữa thì Quân gia chúng ta sẽ dùng lễ tiết con gái gả chồng để tiến hành hôn lễ. Từ đầu tới cuối, sống một mình tại Quân gia, đối với nàng quả rất không công bằng! Điểm này con đã hiểu chưa?

Quân Vô Ý ngẩng đầu nhìn trời, từ đáy mắt hiện thần quang ánh lên vẻ tiếc thương vô hạn:

- Thanh Hàn là một nữ hài tử rất tốt. Là Quân gia chúng ta và đại ca con vô phúc!

- Tam thúc, nếu đại tẩu thực sự có thể tìm được lương phối thì chúng ta rất nhiên sẽ cao hứng cho nàng. Song, con vẫn cảm thấy... Quản gia có chút quái dị!

Quân Mạc Tà nhíu mày, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái.

- Nếu Quản gia không để ý tới hạnh phúc của Thanh Hàn mà chỉ suy tính tới lợi ích của mình thì tất nhiên đó lại là một chuyện khác. Quản gia tất nhiên là nhà mẹ đẻ của Thanh Hàn, nhưng Quân gia ta cũng là nhà mẹ đẻ của Thanh Hàn. Vì thế con gái Quân gia lại há có thể khinh thường à!

Quân Vô Ý điềm nhiên nói, một lời này đã hiển lộ khí thế của cao thủ Thiên Huyền!

- Tam thúc, quả nhiên là rất khí thế! Không hổ danh là Thiên Huyền cao thủ, Huyết Y Đại Tướng một thời tung hoành!

Quân Mạc Tà vỗ tay nói.

- Cút đi!

Quân Vô Ý tung cước đá nhằm vào mông Quân đại thiếu. Công lực của cao thủ Thiên Huyền thực không phải là nhỏ, Quân Mạc Tà như đằng vân giá vũ bay ra ngoài, lập tức một vật gì đó màu đen tuyền bay lên đuổi theo rồi chui vào ngực hắn.

- Cái con muốn đó!

Quân Vô Ý khẽ cười một tiếng rồi đi luôn. Có thể chiếm tiện nghi thằng cháu của hắn một lần quả thực rất khó!

Sát thủ Quân đại thiểu lộn một vòng tuyệt mĩ trên không trung rồi dùng một chiêu trong truyền thuyết " Mông hướng lên dời, bình sa lạc nhạn" hạ cánh an toàn, sau đó hắn còn trượt về trước một đoạn rồi mới trở mình đúng dậy. Quân Vô Ý dùng sức cực kỳ chuẩn xác, chỉ đá hắn bay ra ngoài mà không mảy may làm tổn thương tới hắn. Điều đó chứng tỏ thực lực cao con mẹ nó siêu của cao thủ Thiên Huyền!

Lôi vật đen tuyền từ trong ngực ra, Quân Mạc Tà cười một cách thần bí, một viên Huyền đan của Huyền thú lục giai! Trời đã ngả bóng, giờ đã là buổi chiều!

Quân Mạc Tà xách theo hai vò rượu, ngồi lên một cái kiệu, loại phương tiện mà hắn không muốn ngồi nhất rồi lắc lắc lư lư đi về phía quán rượu nhỏ của Tống lão tam.

Lúc này, Tống lão tam đang ngồi trong quán rượu của mình mà lo lắng. Tống lão tam định chỉ mở cửa hàng nửa ngày nhưng lại nghĩ thôi cứ kệ nó, bỏ một ngày hôm nay không buôn bán gì cũng được, vì thế hắn quyết định treo biển đóng cửa. Dù sao thì sinh ý của nửa ngày cũng không đáng bao nhiêu. Sau đó, lão bắt đầu sửa sang lại cửa hàng để chuẩn bị cho trận tỷ thí.

Nhưỡng rượu, chính là chuyện vui lớn nhất trong đời Tống lão tam, đó không phải là một trong những chuyện vui mà đó thực sự là niềm vui duy nhất! Cái loại kích động và hưng phấn còn khiến tâm tình hắn khẩn trương hơn cả so với việc giao chiến với cao thủ đồng cấp.

Mặc dù không biết tiểu quỷ kia thực sự có thể mang tới loại rượu ngon hơn gấp trăm lần thiên phẩm mỹ tửu của mình hay không nhưng lão vẫn không khỏi chờ mong. Tuy rằng hắn tin rằng thế gian tuyệt đối không loại rượu nào có thể sánh được với thiên phẩm mỹ tửu của mình, nhưng tiểu quỷ kia nếu đã dám bốc phét thì mỹ tửu mà hắn mang đến dù

hương vị không được ngon như hắn nói nhưng vẫn đủ để khiến kẻ khác phải chờ mong...

Vừa tới giờ ngọ, cái quán rượu nhỏ vốn bẩn bẩn giờ lại trở nên sạch sẽ vô cùng, bụi có thể nói không thấy một hạt. Bốn phía kể cả nóc nhà đều được che bởi những tấm vải tường màu trắng buông xuống tới tận đất.

Trên mặt đất có một tầng thảm màu xanh bao phủ. Nguyên bản mấy cái bàn ghế thiếu chân đều bị quét sạch, biến thành một trường án thật dài, mặt bàn do bạch ngọc cực tốt chế thành, mấy chiếc ghế lại được làm từ gỗ tử đàn cực tốt, được sắp xếp chỉnh tề thành hàng.

Trên bàn có hai mười bốn chén rượp bạch ngọc xếp chồng lên nhau thành hình tháp, tổng cộng hai hàng là bốn mươi tám cái.

Tại bốn góc của vách tường, mỗi chỗ đều được treo một chuỗi minh châu to bằng trứng chim bồ câu, rủ xuống, tản ra ánh sáng nhu hòa sáng rọi, được bàn ngọc cùng chén bạch ngọc phản xạ khiến tòa tửu quán tràn ngập màu sắc sặc sỡ mỹ lệ, làm cho người ta một khi tiến vào tửu quán liền sinh ra một cảm giác như bước vào thiên đường mộng ảo...

Trung niên nhân ngày đó bị kích động vừa sải bước tiến vào, lập tức kinh hô một tiếng, lập tức thu chân lại, hồ nghi đánh giá chung quanh, nghĩ mình bước tới nhầm chỗ rồi: Không sai nha, đây chính là vị trí tửu quán của Tống lão tam mà, sao đột nhiên so với vương phủ của ta còn xa hoa sạch sẽ hơn vậy?

Nơi này bây giờ khác xa so với tửu quán trước đây, dù có nói là thiên thượng nhạc thổ, nhân gian tiên cảnh cũng không quá a!

Tống lão tam vội vàng tới chào hỏi, trung niên lúc này mới tiếp tục bước vào. Vừa nhìn một lần nữa lại tấm tắc khen:

- Tống lão tam, ngươi cũng thật rất cổ quái, hôm nay nói là đấu rượu, thật ra nói cho cùng chẳng phải là phẩm rượu sao? Sao cứ làm như là

một chuyện kì lạ vậy? Làm bổn vương sợ tới mức không dám bước chân vào a.

Tống lão tam cũng biết rõ thân phận đặc biệt của hắn, ở trước mặt hắn cũng không cố kị nhiều.

- Cũng không thể nói vậy, rượu, đối với người khác chính là việc nhỏ, nhưng đối với ta chính là việc đại sự đệ nhất thiên hạ! Hơn nữa ta có dự cảm, lần này đụng phải loại rượu mà ta tha thiết ước mơ, là trận đấu long tranh hổ đấu cũng nói không chừng! Hoặc giả chính là chuyện mà Tống Thương ta cả đời sẽ nhớ mãi.

Tống lão tam trịnh trọng nói.

- Tống Thương? Nguyên lai ngươi chính là Tống Thương! Năm đó "Kính quân một chén rượu, Tống Quân một thân thương”, Tống Thương!

Vương gia lắp bắp kinh hãi, tiếp đó cười nói:

- Nhưng ngươi hôm nay vì sao trước mặt ta lại không che dấu thân phận?

- Tiếp tục giấu diếm còn có ý nghĩa sao?

Tống Thương đau khổ cười nói, ba ngày trước hắc bào nhân cũng đã đem nội tình của mình nói toạc ra, còn giấu làm gì? Cho dù dấu diếm nữa cũng không có ý nghĩa, nếu như không phải hôm nay là trận đấu rượu, chỉ sợ ba ngày trước Tống lão tam đã đóng cửa tửu quán, đi nơi khác ẩn thân rồi.

Tương truyền Tống Thương tuấn nhã phong lưu, phong độ phiên phiên, lại có một thói quen quái dị, đó là trước khi giết người đều nhất định phải mời người đó một ly mỹ tửu. Được xưng là quân tử tửu "Tống Quân tửu một ly, tiễn quân xuống hoàng tuyền!"

- Không biết Tống huynh đến tột cùng là vì duyến cớ nào mà biến thành bộ dạng như vậy?

Vương gia có chút kinh ngạc, cười mỉm nói:

- Chuyện cũ nghĩ lại mà buồn, nhắc lại có lợi gì đâu.

Tống Thương khẽ lắc đầu, trong mắt chứa đầy vẻ khổ sở, hai tay buông thõng xuống.

Vương gia cũng là người hiểu chuyện nên không tiếp tục truy vấn nữa, đứng bên cạnh hắn còn có một vị tiểu nam hài mười mấy tuổi nữa, làn da trắng ngần, bộ dạng trông rất giống búp bê cực kỳ đáng yêu, đối mặt với hắn, nam hài này kiệt lực làm ra vẻ không hề bối rối, ung dung tự nhiên, thế nhưng lại vụng trộm kéo chéo áo của Vương gia.

- Đây là khuyển tử của ta, tên Dương Tựu.

Vương gia xoa đầu tiểu nam hài vẻ mặt đầy từ ái mà nói.

- Căn cốt không tồi!

Một thanh âm nhàn nhạt vang lên. Vương gia cùng Tống Thương đồng thời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tên áo đen kia chẳng biết từ lúc nào vô thanh vô tức ngồi trên một cái ghế, thần sắc đầy bình tĩnh, phảng phất như cũng không chứng kiến biến hóa nghiêng trời lệch đất của gian tửu quán này vậy.

- Đa tạ Tạ tiên sinh khích lệ.

Vương gia tuệ nhãn như đuốc, tự nhiên biết Hắc y nhân kia có điểm bất phàm, càng giống như một trong những nhân vật trong truyền thuyết, nếu không tuyệt không đến mức tuyệt thế sát thủ Tống Thương của năm xưa cũng phải kiêng kị. Đối với lời lẽ lạnh lùng của hắn, trung niên nhân cũng không để trong lòng. Trong nội tâm thầm nghĩ, nếu đứa con của mình mà được người này nhìn trúng, ngược lại chính là tạo hóa lớn a.

Không ngờ hắc bào nhân chỉ là nhàn nhạt liếc mắt nhìn đứa con của "Vương gia", sau đó thờ ơ quay đầu đi, làm như không có hứng thú vậy. Không khí trong tửu điếm nháy mắt trầm xuống.

Trước mắt, một phương phẩm rượu đã tới, hai vị bình phẩm đã tới, thế nhưng một phương khác lại chậm như rùa chưa thấy cái bóng. Chẳng lẽ là sợ hãi mất bình tĩnh?

Quân đại sát thủ tự nhiên sẽ không sợ hãi, thử hỏi một người chắc thắng thì có bao giờ sợ hãi, chỉ có điều Quân đại thiếu như thế nào cũng không nghĩ tới, trận đánh cuộc nho nhỏ này chỉ giống như vui đùa, lại liên quan đến một đống nhân vật tai to mặt lớn, một vị tông sư thế gian, một vị Thiên Huyền cao thủ ai cũng biết, còn có một vị Vương gia thế tử gì gì đó!

Mà hiện tại, mấy vị này, chỉ cần một người dậm chân một cái cũng có thể khiến cho giang hồ, kinh thành chấn động, lại đang ngồi đây chờ đợi Quân đại thiếu gia.

Một lát... Chưa tới...Hai lát...Chưa thấy tới, thêm vài lát nữa...Vẫn còn chưa thấy tới...

Thật là nóng ruột mà!

Trong lòng ba người đều có phần tức giận. Cho dù là thế ngoại cao nhân như tên áo đen cũng không ngoại lệ, ba người này vô luận là ở đâu cho tới bây giờ cũng không kẻ nào khiến bọn họ phải chờ cả! Thế nhưng hết lần này tới lần khác đụng phải Quân Mạc Tà lại khiến cho bọn họ lần đầu tiên sống trong cảnh chờ đợi!

Thật lâu sau, tên áo đen kia lông mi có chút giương lên, qua hai lần hô hấp, trên mặt Tống lão tam khẽ động. Đợi sau khi khi Vương gia nghe được động tĩnh, một cỗ kiệu nhỏ đã đi qua ngõ tắt tới trước cửa tửu điếm rồi.

Từ trong cổ kiệu bước ra, Quân Mạc Tà phân phó mọi người đứng chờ, chỉ dẫn theo hai người,, mỗi người mang theo một vò rượu, ngang nhiên tiêu sái bước vào tửu quán.

Cũng không nghĩ cỗ kiệu này lại trực tiếp tiến vào, thật sự gian tửu điếm này quá vắng vẻ, mà cái hẻm nhỏ này lại có điểm chật chội, cơ hồ kiệu rộng không vào được, nếu thật sự dứt khoát muốn tiến vào, người đi đường cũng chỉ có thể tránh ra mà thôi. Hoàn toàn không còn lối đi nữa. Tuy kiệu đã hạ, thế nhưng Quân đại thiếu gia bước đi trên loại đường này đúng là lắc lư muốn chết, ngay cả khi ngồi kiệu cũng không có lắc lư như thế này.

Đây cũng không phải là Quân đại thiếu gia cố ý làm ra vẻ sĩ diện gì đó, thế nhưng cái này chính là phương tiện giao thông tiện lợi nhất rồi, tựa như xe qua núi ở kiếp trước vậy, có khi còn hơn,huống chi là kiệu, sao không lắc lư cho được?

Vén rèm đi vào, Quân Mạc Tà cũng giống như Vương gia lúc trước, lập tức thu chân lại, hai mắt trợn tròn, sau nửa ngày mới nói một câu:

- Lão Tống, hôm nay không phải là đêm tân hôn của lão chứ?

Tống lão tam nghe xong thì trừng mắt nửa ngày còn Vương gia thì mở miệng cười ha ha..

Quân Mạc Tà đáng giá qua căn phòng một lần, sau đó bất mãn nói:

- Không phải nói là buổi chiều à? Các ngươi sao lại tới sớm như vậy?

Lời vừa nói ra, ba người đồng thời nhìn nhau! Mặc dù hắc bào nhân có tu vi hàm dưỡng cao như vậy cũng không nhịn được mà trừng con mắt.

Ngươi không tự trách bản thân tới muộn thì thôi, cư nhiên còn trách người khác tới sớm? Da mặt thằng nhóc này cũng quá dày nha!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 61: Bát Đại Chí Tôn

Quân Mạc Tà cười ha hả, không nói thêm những lời vô ích nữa, hắn vung tay lên, lập tức hai gã võ sĩ phía sau mỗi người bê một vò rượu đặt lên trên bàn. Nhất thời ánh mắt của ba người không hẹn mà gặp cùng nhìn vào hai vò rượu trước mặt.

"Cái gì? Chỉ có hai vò bé xíu này sao?" Vương gia cảm thấy có chút thất vọng.

"Hai vò này vẫn còn chê ít?" Quân Mạc Tà hai mắt lim dim nói tiếp: "Mười vạn lượng bạc một vò, hai vò là hai mươi vạn lượng bạc trắng đó nha. Muốn uống thêm ta cũng không ngại."

"Mười vạn lượng bạc một vò?" Tống lão tam hừ một tiếng: "Tống mỗ từ trước tới nay chưa bao giờ nghe nói có loại hảo tửu nào mà mười vạn lượng bạc một vò! Riêng cái giá này so với rượu của Tống mỗ bán đã gấp hàng nghìn lần, lần này đúng là được mở mang tầm mắt một phen." Lời nói của hắn mười phần có ý châm chọc, chẳng qua không nói thẳng ra mà thôi .

"Ếch ngồi đáy giếng, làm sao biết bầu trời rộng lớn nhường nào! Tầm nhìn hạn hẹp, đúng là đồ thiển cận." Quân Mạc Tà không chút khách khí nói:" Còn chờ cái gì? Mau bắt đầu đi, tối ta còn phải về nhà có chuyện."

Đấy là còn cho ngươi chút thể diện đó. Lão tử còn chưa thèm nói đây mới chỉ là rượu đã được pha rồi, chứ bình thường, một chén tinh tửu lão tử phải bán một vạn lượng!

Ba người thấy tiểu quỷ này vênh vênh vào váo, đều có chút không nhịn được phẫn nộ đứng lên. Hắc bào nhân lạnh lùng a một tiếng, liếc nhìn hai vò rượu, thản nhiên nói: "Mùi rượu cũng bình thường, không có chút gì đặc biệt chứng tỏ đó hảo tửu."

"Loại nào ngon loại nào dở, thử qua mới biết, mỗi loại rượu một khác, không thử qua sao biết rượu này không ngon!" Quân Mạc Tà hừ lạnh một tiếng.

Ba người tức giận ngồi vào chỗ của mình, hai người phẩm rượu trong lòng đều đã có chủ ý, nếu như cảm thấy loại rượu này ngang ngửa nhau, thậm chí rượu của tên tiểu tử kia có ngon hơn một chút, sẽ trực tiếp phân định Tống lão tam thắng! Tiểu quỷ ngươi ngông cuồng cái giề?

Một vò rượu bé tí vạn lượng bạc, sao ngươi không đi ăn cướp luôn đi, vào thẳng quốc khố mà hốt!

"Oa? Ở chỗ này cũng có tiểu cô nương tham gia phẩm rượu?" Quân Mạc Tà kinh ngạc nhìn Tiểu Dương lên giọng khen: "Không tệ nha, mắt phượng mày ngài, sau này bọn công tử theo đít chắc không ít đâu! Hắc hắc . . ."

"Ta là nam tử hán đại trượng phu!" Tiểu Dương bị chọc cho tức giận quên cả ngượng ngùng ban đầu, buông vạt áo của phụ thân ra, hai bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lại, trừng mắt nhìn Quân Mạc Tà, âm thanh vô cùng trẻ con.

"Thật? Tại sao ta lại không thấy vậy, hầu kết đều không có như ngươi nói. Giọng nói giống hệt của một tiểu cô nương ! Quái, là tiểu tử sao?" Quân Mạc Tà lắc lắc đầu, đăm chiêu nhìn hắn nói: "Nếu không cởi quần ra cho coi cái đê"

Đây rõ ràng là âm thanh của một tiểu nha đầu, cái gì mà nam tử hán, có quỷ mới tin ngươi!

"Thật sự ta là con trai!" Tiểu nha đầu kia cãi lại, hai tay không quên giữ chặt lưng quần, mặt mũi đã đỏ bừng, nó rất sợ vị thúc thúc vô sỉ, quái thai này xông tới tụt quần của mình kiểm tra thật.

"Được rồi, là tiểu tử được chưa." Quân Mạc Tà cười hì hì: "Đến đây, tiểu cô nương, xem gia gia ngươi và ta uống rượu." Nói rồi chỉ về phía Vương gia.

"Ta là con trai..!" Lần thứ hai tiểu tử kia gào lên, còn chói tai hơn lần trước: "Còn nói nữa, hỏi phụ thân của ta xem!"

"Phì . . . !" Mấy người kia đồng thời phì cười ngặt nghẽo. Quân Mạc Tà cũng phì cười, xoa xoa đầu tiểu tử kia nói: "Được,được, ta không nói nữa, ngươi là con trai, được chưa?"

"Đúng vậy. Tốt." Tiểu tử kia vẫn không biết trong lời nói của Quân Mạc Tà còn có hàm nghĩa khác, hắn ghé vào tai Quân Mạc Tà nói nhỏ: "Nếu như ngươi còn không tin, đợi lúc nào không có người, ta cởi quần cho ngươi kiểm tra ^^!"

Quân Mạc Tà kêu "ách"một tiếng, hai mắt mắt như muốn lồi ra, thất bại a!

Âm thanh của tên tiểu tử tuy nhỏ nhưng mấy người có mặt chỗ này ai mà chẳng linh mẫn hơn người? Cho dù tiểu tử nói chuyện âm thanh có nhỏ hơn thập bội đi chẳng nữa, phỏng chừng họ vẫn nghe thấy như thường. Vì thế, vừa nghe được câu nói tất cả lại có một trận cười nghiêng ngả. Bị Quân Mạc Tà pha trò như vậy, mọi người đột nhiên cùng có một cảm giác, khoảng cách giữa hai bên hiện tại đã được xích lại gần hơn nhiều.

Quân Mạc Tà trong lòng cười thẩm, chọc cười tiểu hài tử . . . Tuy rằng thái độ hai kiếp làm người của Quân đại sát thủ thật ra cũng không có tếu táo như vậy, bất quá dùng cách này làm cho mọi người cảm thấy vui vẻ hơn, giúp cho bầu không khí thoải mái hơn chút, sau đó phẩm rượu không phải sẽ dễ nói chuyện hơn sao?

Tuy nhiên, cùng tiểu hài tử trêu đùa, cho dù là cao thủ có mạnh đến mấy đi nữa cũng chưa chắc đã làm được!

Trước mắt có một thần bí cao thủ, một Thiên huyền cao thủ, nếu mà không lợi dụng được tí nào, quả thực Quân Mạc Tà cảm thấy có lỗi với bản thân.

Tống lão tam đang vô cùng thận trọng bước từ trong phòng ra, hai tay ôm khư khư hai vò rượu giống như đang ôm một thứ gì đó rất trân quý, mặt ngoài của mỗi vò rượu đều phủ một tầng bụi bặm, nhìn qua thật không đoán được chúng đã được ủ bao nhiêu năm.

"Để cho công bằng, vì ngươi chỉ mang tới đây hai vò nên ta cũng chỉ mang ra hai vò mà thôi." Tống lão tam có chút đắc ý, hai vò rượu này đã làm lão tốn nhiều thời gian và tâm huyết , đi khắp các danh sơn đại hà, dùng những loại quả tốt nhất, nước suối tinh khiết nhất, hơn nữa phải có một thân tài nghệ như lão mới ủ ra được.

"Rượu này được cất vào năm ta hai tám tuổi, lúc đó đang là tháng giêng, phía bắc tới tận Tuyết Phong, phía nam xuống tận băng xuyên(dòng sông băng), đông đến lưu vân, tây tới những dãy núi hùng vĩ, mất gần năm năm mới sưu tập được hơn ba mươi loại kỳ hoa dị quả, phối lấy năm loại tinh túy nhất, dùng nước lấy từ Tuyết Phong, làm ra hai vò rượu này." Tống Thương bàn tay đặt lên vò rượu, trên mặt có chút sầu não nói: "Rượu vừa nhưỡng xong chưa được bao lâu thì Tống mỗ liên tục gặp tai kiếp, không ngóc đầu lên được đành tới Thiên Hương mai danh ẩn tích chứ không xuất hiện trên giang hồ nữa. Mà mẻ rượu ngon làm khi đó, cũng chỉ còn lại hai vò mà trước nay ta không nỡ uống này. Hai vò rượu đây có thể nói chính là tuyệt tác một đời của ta.

Nghe hắn nói vậy, Vương gia cùng với hắc bào nhân Ưng Bác Không trái lại càng cảm thấy hứng thú hơn với hai vò rượu kia.

"Mất hắn năm năm, hành tẩu khắp nơi trong thiên hạ, chỉ vì nhưỡng ra hai vò rượu này. . ." Ưng Bác Không có chút cảm thán, lắc lắc đầu: "Nếu đổi lại là ta, cho dù mất cả trăm triệu năm cũng không làm được

"Như vậy có xứng đáng là đệ nhất tửu không? Ha hả. . ." Tống Thương cười đến độ quái dị, làm cho người ta có cảm giác y đang cười vì đau lòng: "Bởi vì ta toàn tâm toàn ý trong mấy năm liền với mong muốn làm ra thiên hạ đệ nhất tửu cho nhân gian . . . Nhưng với ta đó chính là thương hải tang điền a!"

"Nói cho cùng, rượu này phẩm chất không tồi xếp vị trí thứ hai là chính xác, còn riêng về thủ đoạn làm ra nó, xứng đáng được tán thưởng." Quân Mạc Tà vỗ tay nói: "Bất quá, có thủ đoạn độc đáo để nhưỡng rượu cũng không có nghĩa sẽ thành công. Rượu ngon dở ra sao, còn phải nhờ những người phẩm rượu đưa ra những nhận xét khách quan mới biết được."

Ba người đồng trợn mắt lên, câu nói của Quân Mạc Tà đúng là đã đắc tội cả ba người cùng lúc, có thủ đoạn cũng không đồng nghĩa sẽ thành công, rượu này thật ra cũng không phải là loại rượu ngon nhất! Cái gì mà ý kiến khách quan? Sao không nói bọn ta sẽ thiên vị luôn đi? Ưng Bác Không lạnh lùng nhìn hắn, vừa mới thấy tiểu tử này có chút thuận mắt, nhưng hiện tại đột nhiên cảm thấy tên tiểu tử này thật đáng ghét, dám bật lại mình, hơn nữa còn tỏ vẻ nghi ngờ mình sẽ không phán xét công bằng? Nghĩ vậy hắn nhịn không được, lạnh lùng nói: "Tiểu tử, theo như ý của ngươi vừa nói, thủ đoạn(phương pháp) không quan trọng? Thử hỏi mọi thành công từ cổ chí kim tới nay, hay những bậc tiền bối lưu danh muôn thuở, có người nào không phải là người có thủ đoạn? Không lẽ thành công hay không chỉ dựa vào miệng nói mà được sao!"

"Thủ đoạn tất nhiên là quan trọng, nhưng quan trọng thế nào thì cần phải xem thủ đoạn đó có đáng giá hay không!" Quân Mạc Tà cũng không có chút e sợ nào, lạnh lùng nói: "Nếu như tin tưởng vào bản thân tất nhiên sẽ thành công, cái này gọi là có chí thì nên. Thế nhưng, nếu đã biết rõ không có hi vọng mà vẫn cố chấp làm như vậy, đó chính là thiên hạ đệ nhất ngốc!"

"Không sai, tất cả những nhân vật thành công lưu danh sử sách từ cổ chí kim tới nay, bất kể người nào cũng có tính cách khác người, đặc biệt

là sự cố chấp! Một khi đã xác định được mục tiêu của mình, họ sẽ bất chấp tất cả để đạt được nó, tuyệt không chùn chân quay đầu lại, cho dù là phải liều mạng, và cũng vì thế mà cuối cùng mới được thiên hạ thừa nhận. Rồi tất cả những cố sự về họ sẽ lưu truyền hậu thế. Tỷ như, ở phương diện đấu tranh dựng nước trên đại lục tại Thiên Hương quốc ta có Khai quốc đế vương - Dương Khai Thiên; còn trong số các Huyền công tông sư, những ví dụ tương tự không thiếu! Bất quá, vừa rồi tiền bối có nói một câu vô cùng chính xác đó là, thành công hay không không thể dựa vào miệng mà nói được! Chắc chắn một điều rằng, chỉ cần tùy tiện chọn ra một vị Huyền công tông sư thành danh, cũng thấy được thành công không thể dựa vào cái miệng nói mà được!"

"Huyền công tông sư, sao? Ngươi biết được mấy người đây?" Ưng Bác Không vặn ngược lại, muốn hắn kể ra tên của vài người, bộ dạng có phần thích thú.

"Thiên hạ bát đại tông sư, thanh uy hiển hách, chỉ sợ không muốn biết cũng không được? Đứng hàng đệ nhất, từ trước tới nay chính là Thần long thấy đầu không thấy đuôi - Thần ưng Chí tôn Vân Biệt Trần, bên người một cửu cấp Huyền thú làm bạn, nghe nói nhiều năm trước tu vi của người này đã đạt tới Chí tôn Thần Huyền đỉnh phong! Tiêu diêu tự tại, nhưng mỗi khi xuất hiện ở nhân gian, đều phát sinh đại sự kinh thiên động địa!"

"Không sai." Ưng Bác Không chậm rãi gật đầu. Hai người Vương gia và Tống Thương khi nghe tới đại danh của "Thần Ưng Chí Tôn" Vân Biệt Trần trên mặt đều lộ vẻ kính trọng, ngưỡng mộ. Người có danh, cây có bóng, Vân Biệt Trần chính xác đã trở thành truyền thuyết từ lâu! Một tồn tại bất diệt!

"Vị thứ hai, chính là Tuyệt Thiên Chí Tôn, Lệ Tuyệt Thiên! Một thân hành sự tùy tâm sở dục, chẳng phân biệt chính tà, tâm ngoan thủ lạt, nhưng Huyền công tu vi đã đạt đỉnh phong, đây là điều không ai có thể phủ nhận, mà tin chắc cũng chưa có một ai dám nghi ngờ về điều này!"

"Vị thứ ba, có thể kể ra chính là thần bí cao thủ đứng đầu Phong Tuyết Ngân Thành, Phong Tuyết Chí Tôn - Hàn Phong Tuyết." Trong khi Quân Mạc Tà nhắc tới Phong Tuyết Ngân Thành, Ưng Bác Không mặt khẽ biến, có chút giật mình.

"Vị thứ tư, đó là Tề Thiên Phong Quái Kiệt Vấn Thiên - Chí Tôn Mạc Vấn Thiên!" Quân Mạc Tà thần sắc không đổi nói tiếp." Vị này, còn có người nói chính là người của Thiên Hương quốc.

"Vị thứ năm, Lãnh Huyết Chí Tôn Lệ Vô Bi.

"Đứng hàng thứ sáu, chính là Thần Tứ đế quốc tông sư, nghe nói người này cũng chính là tử địch của Chí tôn Mạc Vấn Thiên, Sinh Tử Chí Tôn Thạch Trường Tiếu! Hiện tại người này đang có mặt tại Thiên Hương thành!" Quân Mạc Tà lẫm lẫm cười nói.

"Vị thứ bảy, chính là cao nhân quanh năm ẩn cư ở Lam Quang hải - Chí Tôn Mộng Hồng Trần."

"Về vị cuối cùng, ha hả. . ." Quân Mạc Tà rất bình tĩnh, mỉm cười nói: "Rất khó định luận".

"Có gì mà khó định luận?" Ưng Bác Không lông mày dựng lên, lạnh lùng nhìn Quân Mạc Tà nói: "Đơn giản cũng chỉ là một cái tên mà thôi. Chẳng lẽ khó nói như vậy sao?"

"Vị thứ tám, có lẽ trong mắt của thiên hạ hẳn là hai người đứng ngang hàng." Quân Mạc Tà cười thần bí: "Thảo nguyên Thần Ưng Ưng Bác Không cùng với Cuồng Phong Kiếm Thần Phong Quyển Vân chính là hai vị cao thủ vì muốn bài danh thứ tám đã đấu với nhau hơn nửa cuộc đời, đến nay vẫn không thể phân thắng bại! Cho nên ta mới nói vị trí thứ tám này, cả hai người đều bài danh xứng đáng!"

"Cái gì mà không thể phân thắng bại? Phong Quyển Vân không phải đã từng thua chạy te tua sao, đúng là chỉ được hư danh! Có tư cách gì mà

đòi đứng ngang hàng với Thảo Nguyên Thần Ưng!" Ưng Bác Không hừ hừ hai tiếng.

"Tiền bối nói như vậy chắc cũng có đạo lí của mình, nghe nói Ưng Bác Không vì mục tiêu đạt tới đỉnh cao, bình thường đều lên những đại tuyết sơn, một mình chiến đấu với hàng vạn chim ưng, nếu như lời đồn là thật thì vị Thảo Nguyên Thần Ưng dũng cảm này thật đáng khen." Quân Mạc Tà thần sắc nghiêm trang pha lẫn chút hâm mộ, sùng bái cường giả nói: "Chỉ cần một điểm này thôi, Thần Ưng Ưng Bác Không xác thực đủ tư cách đứng trên Cuồng Phong Kiếm, không hổ là Thảo Nguyên Chí tôn!"

Ưng Bác Không được người thừa nhận như vậy, trong lòng vô cùng sung sướng, khen: "Không nghĩ tới tiểu tử thế này mà có thể mang danh xưng của tám vị Chí tôn kể ra rõ ràng như vậy, coi bộ cũng có vài phần kiến thức."

Vương gia và Tống lão tam ở một bên trong lòng đều mắng thầm: "Chuyện vừa rồi đem hỏi cả cái đại lục này ai mà chẳng biết, lại có thể thành "vài phần kiến thức"! Cái này mà cũng phải có kiến thức mới biết sao?"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 62: Đấu Rượu, Đã Sớm Bắt Đầu!

Vương gia và Tống lão tam ở một bên trong lòng đều mắng thầm: "Chuyện vừa rồi đem hỏi cả cái đại lục này ai mà chẳng biết, lại còn có thể thành "vài phần kiến thức"! Cái này mà cũng phải có kiến thức mới biết sao?"

Hơn nữa, Thảo Nguyên Thần Ưng Ưng Bác Không nhiều năm độc đấu tuyết sơn quần ưng tất nhiên là rất dũng mãnh rồi, nhưng Cuồng Phong Kiếm Thần Phong Quyển Vân cũng vô số lần tiêu diệt lang quần trên thảo nguyên đó thôi, chiến tích tuyệt không kém gì Thần Ưng Ưng Bác Không, tại sao phút chốc lại thành hư danh vậy, cái này là chuyện gì đây?

Bất quá hai người này cũng là loại thành tinh, nên cũng hùa theo vuốt mông ngựa Ưng Bác Không một hồi, nhớ tới uy danh bát đại tông sư lẫy lừng thiên hạ, đều là những người cao cao tại thượng, họ còn dám có ý kiến ý cò gì sao?

"Ngoại trừ bát đại tông sư đã được thiên hạ thừa nhận còn có một vị sát thủ chí tôn Sở Uông Hồn." Tên vừa kể ra, trong lòng Quân Mạc Tà không tránh khỏi có một loại hâm mộ: "Rốt cục một vị sát thủ phải xuất sắc như thế nào mới có thể được tôn xưng là sát thủ chí tôn đây?"

Không biết thực lực của hắn đem so với Quân đại sát thủ ở kiếp trước, cuối cùng là ai cao hơn ai đây? Thực sự. . . rất hiếu kỳ a.

Nghĩ đến đây, trong lòng Quân Mạc Tà lại xuất hiện một loại chiến ý mãnh liệt: Cái gọi là một núi không thể chứa hai cọp, nhất là lại cùng

một "nghề" thế này, tất nhiên sẽ không có chuyện cùng xuất hiện hai vị chí tôn! Trong nghề sát thủ lại càng không! Mà Quân Mạc Tà kiếp trước, chính là thiên hạ đệ nhất sát thủ với đại danh cái thế Tà Quân, cho nên hắn có thể chịu cho người khác cưỡi lên đầu mình sao? Đáp án tất nhiên là không!

Vào giờ khắc này, Quân Mạc Tà mơ hồ cảm nhận được, mình và vị sát thủ chí tôn Sở Uông Hồn kia, chỉ sợ sớm muộn sẽ phải đánh một trận thôi! Điều này có phần giống như đã được số phận định trước, trận chiến này là điều không thể tránh khỏi!

"Tiểu tử, tuy rằng ngươi kiến thức không tệ, nhưng như lời ngươi nói lúc trước về vấn đề thủ đoạn và bảo thủ, lão phu vẫn giữ nguyên lập trường." Ưng Bác Không mặc dù nói cứng, nhưng rõ ràng ngữ khí cũng đã trở nên hòa ái hơn nhiều "Điểm này rất chính xác. Không thế vì sao cuối cùng ta lại đưa ra dẫn chứng chuyện Ưng Bác Không ở đại tuyết sơn cùng với hàng vạn chim ưng độc chiến? Thật ra đó chính là đạo lý này!"

Quân Mạc Tà có chút than thở nói: " Chim ưng đầu bạc của Tuyết Phong, như mọi người từng nghe nói, đều không phải loại động vật tầm thường; mà thực ra chính là huyền thú, tuy rằng vị giai hơi thấp, nhưng nếu có cả ngàn vạn huyền thú cùng tấn công một lúc thì hiệu quả thật không nhỏ, đúng là lấy số lượng bù cho chất lượng tuy nhiên uy lực thật cường đại. Chúng ta đều biết, cho dù luyện công ở bất kì nơi nào, chiến đấu với bất cứ thứ gì, điều đầu tiên thu được đó là Huyền công của bản thân không ngừng đề thăng, đặc biệt với cỗ hàn khí lạnh thấu xương kia, cũng đủ giúp cho Huyền công đạt được một bước tiến dài. Hơn nữa, trong một lúc chiến đấu với nhiều chim ưng như thế, nếu cuối cùng có thể chiến thắng, thì tất nhiên sẽ có thêm rất rất nhiều kinh nghiệm thực chiến. Còn nữa, từ việc quan sát lộ tuyến phi hành của chúng, và công kích của bản thân, sẽ giúp cho chúng ta ngộ ra chiêu thức cho mình.

Nghe Quân Mạc Tà nói vậy, Ưng Bác Không cũng gật đầu mỉm cười, cảm thấy rất hợp ý mình: "Không sai, đây là biện pháp rèn luyện rất tốt."

Thấy thần tình của hắn như thế, đột nhiên trong lòng Quân Mạc Tà có cảm giác muốn nhổ vào mặt hắn vài phát:" Trông cái bộ dạng đắc ý của ngươi đi, dù gì cũng nổi danh một đời tông sư, có nhất thiết phải kiêu căng, đắc ý như vậy không? Mấy người ở đây ai chẳng biết ngươi chính là Thảo Nguyên Thần Ưng - Ưng Bác Không! Lại còn ra bộ thần thần bí bí! Tất nhiên, tiểu quỷ họ Dương chính là ngoại lệ!

Quân Mạc Tà nhất thời ngộ ra một điều:" Thì ra bất kể là quan viên hay dân thường, bất kể là lưu manh hay hòa thượng, đều rất thích khi được người khác vỗ mông ngựa. Cứ nhìn hắn thì biết, được ta vỗ mông ngựa nãy giờ nhưng coi bộ thật dễ chịu a? Như vậy có nên tính là một "Đái Cao Nhạc"* của thế giới này không nhẩy?

*Charles de Gaulle: Là chính khách nổi tiếng của Pháp thời gian giữa hai đại thế chiến. Luôn được phong là anh hùng, nhưng có nhiều giai thoại nói ông là người bất tài.

"Mặc dù phương pháp của Ưng Bác Không hung hiểm không gì sánh được, chỉ cần sơ sảy một chút là có thể mất mạng ngay, nhưng đó chính là con đường tu luyện ngắn nhất để đạt tới đỉnh cao. Cái gì mà "phú quý hiểm trung cầu"(đại khái là muốn giàu sang phải chấp nhận rủi ro), ta tin rằng Ưng Bác Không đã dự tính được chuyện này từ trước, nếu không thật uổng phí thanh danh một đời tông sư!"

Quân Mạc Tà cố nén cảm giác buồn nôn trong lòng, không tiếc vốn liếng gì cả ra sức vỗ mông ngựa, tuy rằng có điểm chán ghét, nhưng phải thừa nhận một điều rằng, muốn cái thủ đoạn rẻ tiền này đạt được hiệu quả cũng cần phải biết cách vận dụng mới được.

Ưng Bác Không cười sung sướng, chuyện của nhà mình thì tự mình biết, tất nhiên từ trước tới nay bản thân luôn xem thường những kẻ thưởng thức những nỗ lực của mình, nhưng hôm nay được một tên tiểu tử "có vài phần kiến thức" tán tụng như vậy, nếu bảo không cảm thấy vui sướng chính là nói bậy.

"Nhưng....!" Quân Mạc Tà dừng lại một chút, sau đó quay nhanh người lại nói tiếp: "Nếu đây là một điều con đường tu luyện ngắn nhất, hiệu quả nhất, mà trên đời này người thông minh lại không ít, lẽ nào Ưng Bác Không biết được mà người khác lại nghĩ không ra? Trên thực tế, lên trên Tuyết Phong sinh tử tôi luyện, từ xưa đến nay, chắc chắn không phải chỉ có một mình Ưng Bác Không. Nhưng vì sao có mỗi Ưng Bác Không trở thành một trong bát đại tông sư, những người khác lại không có tiếng tăm gì! Điều này là sao đây?"

Ưng Bác Không được hắn tâng bốc cả người vô cùng dễ chịu, nhịn không được thốt ra: "Bởi vì những người đó đều chết hết!" Nhớ tới đỉnh Tuyết Phong xương trắng bị gió tuyết vùi lấp, Ưng Bác Không có chút cảm khái, nhưng bênh cạnh đó, phần lớn là vì chiến tích của bản thân mình mà kiêu ngạo.

"Không sai! Vị tiền bối này nói rất đúng!" Quân Mạc Tà trắng trợn tán thưởng: "Con đường tắt vĩnh viễn không phải là một con đường bằng phẳng, cho nên những người đó đều chết hết, thân xác vùi trên Tuyết Phong, thậm chí còn trở thành đồ ăn cho lũ chim ưng đó, xương cốt cũng chẳng còn.

"Tất nhiên bọn họ đã chọn được con đường cho mình, hơn nữa đó cũng là một chọn lựa chính xác, đồng thời cũng rất kiên trì theo đuổi nó. Thậm chí có thể nói, mỗi người bọn họ so với Ưng Bác Không còn kiên trì hơn, bởi vì mỗi người bọn họ đều sẵn sàng bỏ cả tính mạng để đạt được mục tiêu của mình!"

"Nhưng người đời chỉ biết đến Ưng Bác Không mà thôi, hiếm có người nào biết họ là ai! Thiên hạ chỉ có giai thoại về Ưng Bác Không tôi luyện trên Tuyết Phong lạnh giá mà không có bất kì chuyện gì kể về họ dù chỉ là một cái tên. Nói cho cùng cũng chỉ là một nguyên nhân mà thôi, bởi vì Ưng Bác Không đã thành công! Còn bọn họ thất bại! Đơn giản vậy thôi." Quân Mạc Tà mỉm cười.

"Quá trình để một người đạt tới thành công, trở thành một giai thoại lưu truyền hậu thế, không phải vì ... một chút cố sự của bản thân người đó, mà là vì ... những nhân vật chính trong những giai thoại đó cuối cùng đều đạt được điều mà họ muốn, cho nên mới được người đời ghi nhận, lưu truyền thành một câu truyện. Tuy nhiên, trên đời này đương nhiên còn nhiều người khác trải qua sinh tử tôi luyện kinh khủng hơn, liều mạng hơn những người trong giai thoại. Những kinh nghiệm từng trải của những người này đáng lý ra có thể trở thành giai thoại trong nhân gian, những câu chuyện buồn vui lẫn lộn làm cho người nghe cảm thấy giật mình. Nhưng chính vì họ cuối cùng lại bị thất bại, cho nên mọi thứ về họ cũng dần dần chìm vào quên lãng."

"Bất kể ai cũng có cố sự của mình, thậm chí còn có thể trở thành một nhân vật truyền thuyết, thế nhưng nhất định người đó phải đáp ứng một điều kiện đầu tiên là thành công, có nó rồi muốn nói gì thì nói! Phú quý là loại hưởng thụ vật chất của con người ta, nhưng nghèo khổ đồng dạng cũng là một loại hưởng thụ, nhưng về mặt tinh thần. Điều khác biệt duy nhất là ở chỗ, chỉ khi con người ta phải chịu cảnh nghèo khổ mới có ý chí phấn đấu, tìm mọi cách để trở thành những người giàu sang, hưởng thụ vinh hoa phú quý! Những người dân nghèo bần cùng còn lại cũng chỉ có cực khổ mãi mà thôi!"

Quân Mạc Tà nói liền một hơi nhiều như vậy, cảm giác miệng lưỡi có chút khô khốc. Hắn cầm ấm trà lên, rồi đột nhiên để cả như vậy mà tu ừng ực. Nhưng những người xung quanh nhìn thấy hành động này của hắn cũng không cho rằng quá thất lễ, ngược lại, vẻ mặt mỗi người đều có bộ dạng suy tư giống hệt nhau, dường như đang từ từ nghiền ngẫm hết những thâm ý trong lời nói của hắn.

"Nói tới đây để thấy được rằng, tuy rằng Tống lão tam đã có cố gắng, thậm chí là rất cố gắng, điểm này ta ghi nhận, còn rượu của hắn, có thể trong mắt của những người bình thường nó là hảo tửu, nhưng chưa chắc đã là loại tốt nhất." Quân Mạc Tà cuối cùng lại quay về chủ đề ban đầu, mới vừa rồi hắn còn ra sức tâng bốc Ưng Bác Không, nhưng đến cuối cùng vẫn quay lại công kích Tống lão tam.

Có thể nói, Quân Mạc Tà đã đưa câu chuyện đi được một vòng lớn và cực kỳ xảo diệu .

Lần đầu tiên nhìn thấy Ưng Bác Không, Quân Mạc Tà cũng đã bắt đầu hoài nghi thân phận của hắn.

"Vị Tống lão tam vừa than thở kia chính là cao thủ có tu vi là Thiên Huyền trung giai, Quân Mạc Tà trong lòng đã có phần xác định. Sau đó lại khéo léo dùng câu chuyện về bát đại tông sư để thăm dò, ngay lập tức hắn đã hiểu toàn bộ ngọn ngành. Rồi hắn lại nói đến đoạn thời gian tranh phong giữa Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân, và từ phản ứng của Ưng Bác Không hắn đã hoàn toàn xác định mọi chuyện, không còn cảm thấy phân vân gì nữa . . .

Người này, chính là Ưng Bác Không!

Về điểm này, tin chắc rằng cả Vương gia cùng Tống lão tam đều đã nhận thấy, Quân Mạc Tà hắn mà còn không biết thì thà mua miếng đậu hũ đập đầu vào đó chết quách đi cho xong.

Nhưng điều tuyệt diệu nhất chính là từ đầu tới cuối Ưng Bác Không vẫn giấu diếm thân phận, chẳng để lộ một chút ý tứ gì về thân phận của mình cả. Nhưng Quân Mạc Tà lại ở trước mặt từ từ vạch trần thân phận của hắn, đồng thời bắt đầu vỗ mông ngựa một cách hết sức tự nhiên, về điểm này, đúng là đã làm cho Ưng Bác Không thích thú không thôi!

Nếu là một Huyền khí cao thủ tỷ như Tống lão tam nói ra thì hiệu quả chắc chắn còn xa mới bằng Quân Mạc Tà. Bởi vì với những gì đang thể hiện, Quân Mạc Tà chính là một tên tiểu tử vô cùng kém cỏi, vậy mà hắn lại có thể "công bằng" đánh giá, nhận xét ưu khuyết điểm và thắng bại của hai người Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân, như vậy chẳng phải đã làm cho người khác càng hiểu rõ hơn sao?

Điều này đã biến một người mà suốt đời chẳng bao giờ thắng nổi Phong Quyển Vân, thậm chí là bình thủ mỗi khi giao chiến như Ưng Bác Không sao mà không khoái cho được? Nhìn hắn đang cười híp mắt, gật

đầu cái rụp, cả người sảng khoái thế kia, cũng đủ để thấy được "uy lực" thần công vuốt mông ngựa của Quân Mạc Tà.

Tiểu tử này, càng xem càng cảm thấy. . . thuận mắt nha!

"Như lời ngươi vừa nói, rượu tốt hay xấu, suy cho cùng vẫn phải chờ sau khi phẩm rượu mới biết được, chứ không phải cứ "thổi da bò" là được." Tống lão tam có chút buồn bực. Bản thân hắn sau khi mang rượu ra, ngay lập tức kể hết tất cả quá trình rất "gian khổ" để nhưỡng ra hai vò rượu này đã khiến cho mọi người vô cùng khen ngợi rồi. Chuyện khác không nói, nếu như sau khi phẩm rượu mà xảy ra trường hợp hai loại có mùi vị như nhau, nhưng do mình đã có câu chuyện kia làm nền móng sẵn rồi, cho nên phần thắng khi đó chắc chắn sẽ thuộc về mình!

Về phần tiểu tử này, đã đến trễ thì chớ, hắn vừa đến, mới nói được mấy câu đã làm người khác tức anh ách. Nhưng lại nịnh người này, chê bai người kia, dựa vào một phen ngụy biện, khơi khơi làm toàn bộ những thứ mình tốn bao tâm sức thay đổi hết!

Tuy rằng nghe hắn nói cũng có vài phần đạo lý . . .

Nhìn bề ngoài, hai người cũng không có nhắc tới uống rượu, nhưng trên thực tế, từ khi Tống lão tam kể ra lai lịch hai vò rượu của mình thì đó cũng chính là lúc so đấu được bắt đầu!

Mà sau một phen hùng biện của mình, Quân Mạc Tà đã đánh tan mọi thứ, đem tất cả những ưu thế ban đầu mà Tống lão tam khổ tâm gây dựng xóa bỏ sạch sẽ, không sót lại thứ gì

Cái này chính là tạo lợi thế!

Nhưng trong quá trình tạo lợi thế cho mình, cái lợi lớn nhất mà Quân Mạc Tà thu được chính là cảm tình của vị Thảo Nguyên Thần Ưng - Ưng Bác Không này. Vào thời điểm Thiên Hương thành phong vân khởi dũng như bây giờ mà nói, chỉ với thái độ của Ưng Bác Không cũng đã đủ để xoay chuyển đại cục! Càng quan trọng hơn, Quân Mạc Tà còn muốn từ

chỗ Ưng Bác Không dần dần tìm hiểu rõ cách sử dụng Huyền Đan như thế nào!

"Không sai không sai, hiện tại phải tiến hành phẩm rượu mới đúng! Ai hơn ai kém, ai thắng ai thua, tất cả sẽ rõ sau khi phẩm rượu xong". Vương gia cười ha hả, so với Tống lão tam, dưới khí thế của một nhân vật phong vân như Ưng Bác Không, hắn đã được coi là tương đối tự nhiên, trấn tĩnh rồi. Dù sao hắn cũng là người của hoàng gia, Ưng Bác Không mặc dù danh chấn thiên hạ, nhưng nếu đặt bản thân hắn vào hoàn cảnh tương tự, có thể sẽ cảm thấy kính nể, bái phục, còn những cái khác, chắc gì đã cảm nhận được.

Cho dù có cảm nhận được thì cũng chẳng biết phải làm thế nào! Ưng Bác Không là ai đây, há có thể dễ dàng mặc cho bậc đế vương một nước sai khiến sao? Nói cách khác, nếu như Ưng Bác Không muốn giết mình, cho dù mình có phòng bị hay không, mà cho là có phòng bị trước thì sao, cuối cùng vẫn phải chết không sai. Còn không thì cứ thuận theo tự nhiên, tốt nhất không nên đắc tội với loại người này. Nghĩ như vậy, hắn tự nhiên cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều.

"Không sai, cố chấp nhiều khi lại có thể mang tới thành công ấy chứ. Nhưng sự thành công ấy cũng là hãn hữu và muốn đạt được chắc chắn cũng phải rất cố chấp!" Ưng Bác Không vốn đang nhắm mắt suy nghĩ nãy giờ, bỗng dưng mở miệng chậm rãi nói ra mấy lời này, đồng thời có chút thở dài nói: "Hôm nay nghe ngươi nói chuyện, ta mới cảm thấy được rằng trước đây mình kính nể một người luôn phải có một nguyên nhân gì đó, nhưng thật sự tất cả những cái đó giờ đây đều không còn quan trọng nữa rồi!"

Ý? Quân Mạc Tà cảm thấy có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới những chuyện hôm nay mình nói rõ ràng không thể lay chuyển được vị Thảo Nguyên Thần Ưng bảo thủ này? Trong lòng tuy nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng lại nói: "Không sai, chúng ta chỉ cần xác định rõ mục tiêu của mình là được, từng bước tiến tới, về phần những người đi trước có hay không thất bại, những người đi sau có thành công hay không,

hoàn toàn không cần để ý làm gì, càng không cần quan tâm. Bởi vì điều quan trọng nhất mà chúng ta cần quan tâm đó là cuối cùng mình có đạt được mục tiêu đã đề ra hay không, chứ không phải là bất cứ thứ gì khác!"

"Suy cho cùng!" Ưng Bác Không cười ha ha: " Cái chúng ta quan tâm nhất chính là tự bản thân mỗi người cuối cùng có thể thành công hay không? Còn những cái khác không cần để ý! Vì một câu nói này, xứng đáng uống cạn một chén lớn! Mang rượu đến!"

Quân Mạc Tà cười ha ha, bàn tay đưa ra mời Tống lão tam, nhường lão mang rượu lên phẩm trước. Động tác này làm ba người đang chờ đều cảm thấy có chút giật mình. Phẩm rượu thưởng trà, điều tối kỵ nhất chính là để chủ nhà lên trước.

Cảm nhận của mỗi người, đặc biệt đối với loại mùi nồng đậm như thế này, thì càng quan trọng. Nếu như hai loại rượu đều có mùi vị tương tự nhau, hiển nhiên loại được phẩm trước sẽ giành chiến thắng là điều không cần bàn cãi!

Chẳng lẽ tiểu tử này tự tin thật sự? Nhìn thấy bộ dạng Quân Mạc Tà như vậy, trong lòng tất cả mọi người ở đây đều hiện lên một dấu hỏi to đùng.

Thấy như thế, Tống lão tam cũng không chần chờ, ngay lập tức vung tay lên, huyền khí lam sắc nhàn nhạt chợt lóe lên, bốn chén rượu đồng thời hạ xuống trước mặt bốn người, vô cùng yên lặng không gây ra bất kì động tĩnh gì.

Công phu này khi Tống lão tam thi triển vô cùng liền mạch như nước chảy mây trôi, tự nhiên, lưu loát tới cực điểm, coi bộ tiêu sái như thường, làm cho tên tiểu thế tử kia hâm mộ không thôi.

Lớp bùn trên miệng hai vò rượu vừa mở ra, trong nháy mắt không gian xung quanh tràn ngập hương rượu nồng nàn, hai người Vương gia

và Ưng Bác Không nhịn không được đều nhắm hai mắt lại hít một hơi thật sâu.

Hai người này đều là ái nhân chi nhân, đồng thời cũng là chuyên gia phẩm rượu trong thiên hạ, thật là không có biện pháp a, không ngờ lại đồng thời có mặt tại nơi này, một người là Vương gia đế quốc, còn người kia là một đại đại tông sư nổi danh đương thời, nếu bọn họ đã muốn uống rượu thì lấy gì mà ngăn cản họ đây?

Trước khi phẩm rượu cần phải phẩm hương!

"Quả là hảo tửu!" Ưng Bác Không thản nhiên nói: "Thật không hổ danh một đại tông sư về ủ rượu, đủ nghị lực bỏ ra vài năm để làm ra loại rượu này, chỉ cần ngửi qua một chút đã làm cho người ta cảm thấy rất khoan khoái rồi. Nếu kể tới những loại gọi là hảo tửu mà ta đã có dịp thưởng thức qua, cùng lắm cũng chỉ có hai hoặc ba loại miễn cưỡng có thể so với loại rượu này!"

Nghe vậy Quân Mạc Tà mặt nhăn mày nhúm, rượu này mặc dù có hương vị nồng nàn, nhưng hình như có chút quá nồng. Cũng giống như nước hoa cao cấp vậy, nếu chỉ lưu lại trên người một mùi nhàn nhạt đủ để cho những người qua đường hoài niệm, cảm thấy có chút trang nhã, quý phái mà thôi, nhưng nếu đổ cả một lọ lên người . . . Điều này làm cho người bên cạnh cảm thấy chán ghét, coi thường.

Tống Thương hai tay nâng vò rượu lên, thần tình trịnh trọng, khuôn mặt vô cùng nghiêm nghị. Lam quang chợt lóe, huyền khí xuyên vào trong vò rượu, ba một tiếng, nhất thời một tia rượu như mũi tên bay vọt ra ngoài, hướng thẳng vào một cái chén bạch ngọc, đủ đầy chén, tất nhiên nửa giọt cũng không bị sánh ra ngoài.

Tiếp đó là chén rượu thứ hai, thứ ba . . . Bốn chén rượu lần lượt được rót đầy, mũi tên rượu dường như không bao giời cạn, vẽ trong không trung một vệt sáng lấp lánh mang theo cầu vồng bảy sắc vô cùng rực rỡ, nhưng thủy chung từ đầu tới cuối không có một giọt nào bị rơi xuống đất.

"Mời!" Tống lão tam đưa tay ra hiệu, thế nhưng trước mặt hắn lại không có bất kì một cái chén nào.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 63: Giả Bộ Tới Cực Hạn!

Tống Thương thích nhất là uống rượu, cả đời lão đã uống với không biết bao nhiêu người có cùng sở thích như mình rồi. Cho nên lão vô cùng tự tin vào sự "thiên chuy bách luyện" của bản thân! Hiện tại nếu có hàng trăm người tại đây, hay như hàng vạn con mắt cùng lúc nhìn vào lão thì lão vẫn rất bình tĩnh, tự nhiên.

Bởi vì đối với bản thân mình, hắn tuyệt đối tin tưởng! Rượu của hắn làm ra chất lượng đủ để "độc bộ"(đứng đầu) thiên hạ! Hắn tin chắc không có bất kì kẻ nào có thể thắng được hắn trong lĩnh vực này!

Thế nhưng vào lúc này, Tống Thương đột nhiên phát hiện mình đang khẩn trương, nhưng lại có phần mơ hồ không hiểu tại sao, trong lòng cảm thấy thấp thỏm, bất an bội phần. Không ngờ tên thanh niên có dung mạo khá bình thường, thậm chí còn hơi có chút lấc cấc đang đứng trước mắt kia, lại có thể gây cho mình một loại áp lực vô hình! Liếc mắt nhìn sang hai vò rượu nhỏ bên cạnh một chút, nhìn chúng cũng bình thường mà, lẽ nào, ở trong thật sự có loại rượu tuyệt hảo như lời tiểu tử kia nói?

Có lẽ đây là lần uống rượu có quy mô nhỏ nhất, tuy nhiên cách thức lại chưa từng thấy qua từ trước tới giờ!

Tuy rằng toàn bộ cũng chỉ có hai người phẩm rượu, nhưng trong hai người đó, một người là thân đệ đệ của Hoàng đế Thiên Hương đế quốc, danh phù kỳ thực, dưới một người trên muôn người! Mà một vị khác, cũng là một trong vài tông sư danh vang thiên hạ của toàn bộ Huyền Huyền đại lục này!

Thậm chí đến như khán giả duy nhất có mặt tại đây, cũng là một vị Vương phủ thế tử!

Về phần đánh cuộc lần này lại càng hiếm thấy, trước nay cũng chưa từng có. Trong lần đánh cuộc này, Tống Thương không chỉ dùng thanh danh bản thân, mà còn mang cả tự do trong nửa phần đời còn lại của mình ra đặt cược!

"Nếu thất bại, ta tình nguyện bái hắn làm thầy!"

Những lời này, chính là được một vị Vương gia, một vị Thần huyền cường giả làm chứng! Nếu là người bình thường, ai lại nghĩ “kính quân một chén rượu, Tống Quân một thân thương” Tống Thương, một Thiên huyền cao thủ can tâm tình nguyện bái một tên thiếu niên làm thầy?

Đây là chuyện cười đến mức nào? Cái chuyện khinh nhờn tôn nghiêm của một vị Thiên huyền cường giả đúng là chuyện lớn! Chỉ sợ còn chưa khịp nói ra khỏi mồm, đã bị đánh cho tan nát rồi.

Nhưng đối mặt hai vị này, ai dám nói không được? Dù cho bây giờ là đế vương của các đế quốc trên đại lục có mặt ở chỗ này, cũng phải cấp cho bọn họ chút mặt mũi! Có thể không cấp cho Vương gia không sao, nhưng đối với Thảo Nguyên Thần Ưng - Ưng Bác. Có ai dám không nể mặt đây?

Kể cả Chí Tôn Thần Huyền bài danh đệ nhất là Vân Biệt Trần đi nữa, sẽ vẫn phải suy nghĩ một chút coi, đắc tội với một người như Ưng Bác Không có đáng giá hay không rồi mới tính!

Cho nên ban đầu đơn thuần là một lần đánh cuộc nhỏ, nhưng với Tống Thương mà nói, trong lúc vô ý đã giống như đụng đầu vào đá rồi!

Hiện tại đã thành thế cưỡi trên lưng hổ, cho nên phải theo tới cùng!"Hảo tửu!"

Vương gia nhẹ nhàng bưng chén rượu lên, đầu tiên là cẩn trọng nhấp một ngụm, tùy ý để rượu tan dần, mặc cho rượu lan tràn khắp mọi nơi trong miệng để có thể cảm nhận rõ ràng hương vị của nó, đợi tới lúc hương rượu hoàn toàn chứa đầy trong miệng mới nhẹ nhàng nuốt một ngụm.

Từ từ nhắm mắt lại, cẩn thận tận hưởng dư vị tuyệt của loại rượu ngon cực phẩm này!

"Không sai! Không những hương rượu mê người, vị rượu lại càng tinh thuần hơn, thậm chí còn làm cho người ta có cảm giác ngà ngà say, lão phu trong đời cũng đã thưởng thức qua không biết bao nhiêu loại rượu ngon, nhưng chưa có loại nào có thể sánh với rượu này, quả nhiên là cực phẩm!" Ưng Bác Không uống một hơi cạn sạch. Trong đôi mắt ưng thoáng lên thần sắc kinh ngạc.

Thảo nào Tống Thương có thể tự tin đến thế, còn dám liều mạng đánh cược như vậy, nguyên lai rượu này. . . xác thực không tệ. Bản thân ta trước đây cũng đã uống qua rất nhiều loại rượu, vô luận hoàng cung ngự tửu của các đế quốc, kể cả là cống tửu của các Khả Hãn trên thảo nguyên, nếu đem so với loại rượu này, thật giống như đom đóm mà so với trăng rằm, khó có thể đánh đồng!

Quân Mạc Tà mỉm cười, nhẹ nhàng đong đưa chén rượu, nguyên là một chén rượu trong suốt, bị lắc qua lắc lại vài cái, hiện lên một vẻ mê ly, sau đó trên mặt hiện lên một ít bọt khí, quan sát kĩ một chút có thể nhận thấy, lúc đàu vốn là một chén rượu trong suốt nhưng hiện tại đã có phần hơi vẩn đục.

"Vẫn không đủ chuyên nghiệp a." Quân Mạc Tà lắc đầu thở dài: "Tạp chất vẫn còn, đây là một điều đại kỵ trong nghề ủ rượu!"

Tống Thương quay ngoắt lại, hai mắt trợn tròn.

Tinh lực mấy năm của mình, hao tổn không biết bao nhiêu mồ hôi công sức mới làm ra được loại rượu này, nhưng cuối cùng lại vị người ta

phán cho một câu "thiếu chuyên nghiệp"!

Phải chửi tên tiểu tử này là quá vô tri, hay là quá cuồng vọng đây?

Mỗi người đều đã có hai chén rượu lót dạ, Vương gia và Ưng Bác Không hai mắt con mắt không hẹn đều đồng thời nhìn chằm chằm vào hai vò rượu vừa mở chưa uống hết. Từ thần sắc "thú vật" trong mắt hai người, bất cứ ai nhìn thấy cũng dễ dàng nhận ra một điều, chỉ sợ vừa phẩm rượu xong, hai người này sẽ lao lên cướp lấy cả mấy vò rượu mà uống.

"Tiểu huynh đệ, chúng ta đang đợi được thử rượu của ngươi đây, ha ha, nhanh lên cho sớm xong chuyện, sau đó chúng ta còn thống khoái uống một trận. Hôm nay lại có thể tham gia phẩm rượu ngon thế này, quả nhiên chuyến đi này thật không uổng công tý nào." Vương gia mỉm cười ôn hòa, nhưng với một câu nói này thôi, hiển nhiên đã cực kỳ coi trọng rượu của Tống lão tam rồi, thậm chí ánh mắt vẫn thỉnh thoảng liếc sang hai vò rượu của lão đặt cạnh đó.

Vương gia ý tứ như vậy đã rất rõ ràng, đầu tiên ta trực tiếp đánh giá, rượu của Tống lão tam chính là cực phẩm, Ưng Bác Không ngươi nhận xét sau, rõ ràng chậm hơn ta một bước, tuy rằng rượu vẫn là của Tống lão tam, cho nên không thể vô duyên vô cớ mà tặng cho ngươi được. Miễn sao Ưng Bác Không ngươi sẽ không biết xấu hổ mà cướp rượu là được, kiểu gì ta chẳng được uống, như lời Tống lão tam nói lúc trước, đây chính là hai vò rượu cực phẩm cuối cùng a...

Còn về thắng bại của hai người lúc đó ..... Kết quả đã rất rõ ràng rồi, có cần nói nhiều nữa không? Rượu mà hôm nay Tống Thương xuất ra, so với những loại trước kia bán ngon hơn rất nhiều, nên nhớ rằng, cho dù là những loại bán trước đây, trên đời cũng đã là hiếm có rồi, chứ đừng nói tới loại rượu cực phẩm này.

Ưng Bác Không nói cho cùng vẫn là thế ngoại cao nhân, vì thế vẫn phải để ý tới thân phận của mình, cho dù thế nào đi nữa cũng không thể giống như Vương gia, đếch cần quan tâm tới thể diện. Mặc dù ngoài

miệng không nói ra, nhưng thông qua ánh mắt của Quân Mạc Tà hắn cũng cảm thấy có điều tương tự.

"Lời ấy có phần miễn cưỡng a, thực tế thắng bại còn chưa phân, cho nên sao có thể biết rượu của ai ngon hơn!" Quân Mạc Tà tỉnh bơ, cúi người xách một vò rượu của mình lên, cũng chẳng để ý nhiều vỗ xuống một chưởng....

"Phanh!" Ba người ánh mắt lập tức sáng lên. Ngay cả một người không hiểu chuyện như Tiểu Dương nhịn không được cũng mở to hai mắt ra mà nhìn nhìn, mồm há hốc, vẻ mặt vô cùng khẩn trương. "A?" Ba người đồng thanh kêu lên.

Mùi hương vẫn thế, có cái chó gì mới mẻ đâu!

Lẽ ra gạt đi nắp đậy, hương rượu cũng phải nồng nặc mới đúng chứ!

Thế quái nào mà một chút hương thơm cũng không có vậy? Lẽ nào tiểu tử đúng là thùng rỗng kêu to?

Ba người chăm chú nhìn kỹ, trong lòng bắt đầu nổi nóng, thoáng cái đã thấy sau khi Quân Mạc Tà gạt bỏ nắp đậy, bên dưới không ngờ còn có thêm một lớp giấy dầu mỏng, vừa vặn bịt kín miệng vò rượu, chả trách, bịt thế này có ma mới ngửi được!

Mắt thấy Quân Mạc Tà chậm chạp bóc lớp giấy dầu từng tí từng tí một, cả ba người đều mặt đỏ tía tai, hận không thể đem tiểu tử này lôi ra đạp cho một trận, sau đó tự mình đích thân bước tới bóc giấy để thấy được hảo tửu.

Đúng là làm khơi dậy lòng ham muốn của con người ta mà!

Giấy dầu cuối cùng cũng được bóc sạch, nhưng vẫn không thấy mùi vị gì cả!

Ba người Ưng Bác Không cặp mắt đều trợn tròn: "Không thể nào, dưới lớp giấy dầu còn có thêm một lớp da huyền thú? Hình như là da của

Huyền thú lục giai thì phải.

Tất nhiên lớp da Huyền thú cũng mau chóng được xử lý, bốn bề khẽ động, thoáng cái đã được nhấc ra, thế nhưng chuyện kế tiếp lại làm cho ba người đồng thời bị chọc giận muốn chửi um lên: dưới huyền da thú, không ngờ còn có một khối gỗ chanh trắng vừa vặn nút trên miệng vò!

Khối gỗ chanh này, tuy không có bất kì mùi vị gì, nhưng nó có thể ngăn không cho tửu hương bay ra ngoài!

Chẳng trách vẫn không thấy mùi rượu.

Bất quá trông cái vò cũng chẳng lớn gì cho cam, mùi hảo tửu đâu chẳng thấy, vậy mà đã mất hơn phân nửa vò cho mấy cái thứ kia rồi! Cái này cũng quá là..... quá đáng đi?

Càng quá đáng hơn chính là .... trong thời điểm mấu chốt cuối cùng Quân Mạc Tà bỗng nhiên dừng lại, đứng lên, chậm rãi đi ra hai bước, hai tay mở rộng, ngực ưỡn mạnh ra, hít sâu một hơi, sau đó nặng nề thở ra một hơi, hai tay chống nạnh, lắc qua lắc lại vài cái cho giãn phần eo, rồi xoay khớp cổ tay... lắc lắc cái đầu, vặn vặn cái cổ. Mười đầu ngón tay giao nhau, nhất thời dùng sức, mấy ngòn tay kêu lên răng rắc. Ba người Vương gia, Tống Thương, Ưng Bác Không chỉ còn biết giương mắt mà nhìn.

Trong nháy mắt, ba người đồng thời có một suy nghĩ: "Cái cổ của ngươi không bằng để ta vặn hộ! Lão tử khẳng định, trong nháy mắt là có thể vặn cho ngươi gãy luôn!"

May là chỗ này vẫn còn Tiểu Dương ngây thơ chất phác, hắn thực sự muốn hỏi vị ca ca này một chút, có hay không cảm thấy trong người khó chịu? Sau một phen tạo dáng, làm vài động tác, Quân Mạc Tà mới thong thả đi đến bên cạnh vò rượu, bàn tay đặt nên chiếc nút bằng gỗ chanh, không tốn một chút hơi sức nào nhấc nó ra, ném "bộp" xuống dưới chân bàn.

Trong không gian hoàn toàn yên tĩnh này, âm thanh đó lại vô cùng vang dội, làm cho ba người luôn luôn tự xưng là" núi đổ trước mặt cũng không chớp mắt" kia nhất thời hai mắt hấp háy.

Bàn tay Quân Mạc che trên miệng vò rượu, đến bây giờ mới bắt đầu có một mùi hương nhẹ nhàng bay ra, làm ba người trong lòng đều cảm thấy ngứa ngáy không chịu được, mở đi, mau mở ra đi.

Ba người vạn phần chờ mong, Quân Mạc Tà đột nhiên đứng bật dậy, dùng một loại thần tình nồng nàn như ánh mặt trời từ trên cao nhìn xuống vò rượu, kết hợp với một loại âm điệu trầm bổng du dương, trên mặt hiện lên vẻ buồn vui lẫn lộn, rung đùi đắc ý, âm thanh thanh khàn khàn như vịt kêu khẽ ngâm lên: "A!.....Vị ẩm nhân tiên say, khai đàn mười dặm hương!"(đại khái là"Mới ngửi đã say người, Mở nắp thơm mười dặm")

"Ta nhổ vào!" Ba người đều không thể nhịn được nữa, tức giận mắng một tiếng. Ngay cả vị tự xưng là thế ngoại cao nhân như Ưng Bác Không cũng không ngoại lệ. Không, mà phải nói là bị quá khích mới đúng, quả thực, họ bị chọc tức tới mức tùy thời có thể xuất thủ giáo huấn Quân Tam thiếu một trận. Nhìn cái bộ dạng ra vẻ hiểu biết của tiểu tử này coi, không còn gì để nói nữa! Đúng là không chửi không được!

Nhưng ngay lập tức, ba người đồng thời ngẹn lời, trong nháy mắt bao nhiêu tức giận đều bị đè nén lại!

Bởi vì ... trong khoảnh khắc này . . . Quân Mạc Tà dùng một thủ đoạn không gì lưu loát hơn, đem miệng vò rượu đập bể kêu xoảng một tiếng.

Một cổ hương vị khó có thể miêu tả, một loại mùi vị không cách nào hình dung được, giống như là nước đổ đầy đầu, trong nháy mắt đầy tràn ngập cả căn phòng, hoặc giống như một vị quân vương theo thiên quân vạn mã với khí thế nghiêng trời lệch đất đột nhiên xông tới!

Cũng có thể nói thế này, nó giống như trong một buổi chiều tà chưa có trăng, ngươi vô tình lơ đãng, đến khi ngươi chú ý thì mặt trăng đã nhu

hòa soi tỏ mọi ngóc ngách vậy!

Quả thật là như ảo như mộng, một mùi vị siêu nhiên!

Hương thơm vừa bay ra đã làm cho nơi này không còn là nhân gian nữa rồi, mà là tiên cảnh! Không! Cho dù là tiên cảnh, chắc chắn cũng sẽ không có mùi vị tuyệt vời như thế này được!

Ba người khoan khoái đồng thời rên lên một tiếng, nhất thời bọn họ đều có một loại cảm giác, chính mình đang cảm thấy cực khoái, bồng bềnh bay lên với mùi hương này, vẫn tiếp tục lên ca, lên cao nữa .....

Đây là rượu sao? Thế gian lại có loại rượu mà chỉ cần ngửi qua thôi đã làm cho người ta có cảm giác như đang bay vào tiên cảnh sao?

Ô.... ô.....Muốn khóc quá.....

Đến khi ba người phục hồi tinh thần, Quân Mạc Tà đã đặt bốn chén rượu trước mặt, châm đầy rượu ngon. Rượu màu hổ phách rót vào chén bạch ngọc điêu khắc tinh tế, chỉ nhìn màu sắc đơn thuần như vậy, cũng đủ làm cho con người ta như bị ma lực điều khiển, không kiềm chế được!

"Vị ẩm nhân tiên say, khai đàn mười dặm hương!" Vương gia bộ dáng đắc ý đứng lên, đột nhiên nhiệt lệ lưng tròng, dùng hết sức bình sinh, mở to miệng hét lớn một câu: "Đâu chỉ là mười dặm a a a a..... "

Tống lão tam nhiệt lệ cũng rưng rưng tay cầm chén rượu, nâng niu như nhặt được chí bảo, hai mắt trợn trừng một hồi lâu, hiển nhiên là không muốn uống mất chén rượu này. Bởi vì, thực sự hắn rất sợ, nhưng tuyệt đối không phải sợ mình thua cuộc, mà hắn sợ nếu mất đi hương vị này, sau khi uống rồi sẽ không còn thấy tiên cảnh được nữa.

Chỉ với mùi hương này thôi cũng đã đủ làm cho người ta tình nguyện say mãi không tỉnh, mãi mãi chìm trong mộng đẹp.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 64: Huyền Thiên Bái Sư!

Ưng Bác Không quả không hổ danh một trong thiên hạ bát đại tông sư đương thời, vẫn trấn tĩnh như cũ, cả người đồ sộ vững như bàn thạch, nhưng không thể che đậy được thần tình trên mặt, mặc dù đã cố kiềm chế nhưng vẫn kích động đỏ bừng. Ánh mắt chớp chớp, một tay nâng chén rượu lên, chậm rãi đưa tới trước miệng, sau một hồi do dự, ngửa đầu ra sau, một hơi uống cạn!

Một cỗ cảm giác chí thanh chí thuần(vô cùng tinh khiết) dọc theo yết hầu đi xuống phía dưới, Ưng Bác Không âm thầm vận Huyền khí, rất minh bạch, rất xúc động, cảm thụ được hoàn toàn hảo tửu đi tới đâu là biết tới đó. Sau đó hắn vô cùng kinh ngạc phát hiện ra rằng, tuy nuốt rượu xuống rồi nhưng phảng phất trong miệng như vẫn còn rượu, hắn lại nuốt chay thêm một lần, nhưng bỗng nhiên phát hiện cảm giác đó vẫn không hết, vì vậy lại nuốt một lần .... Đối với Trung Hoa mỹ tửu, dân gian từng lưu truyền một câu" Hảo tửu nuốt ba lần, trong miệng vẫn còn thấy thơm"!

Trong khi Ưng Bác Không vẫn đang mơ màng hưởng thụ cảm giác tuyệt vời thì đột nhiên trong người xuất hiện một cỗ liệt hỏa hừng hực tới cực điểm bắt đầu thiêu đốt, chỉ trong nháy mắt truyền đi khắp tứ chi bách cốt; kinh mạch, huyết quản toàn thân trong khoảnh khắc đó cũng như bị thiêu đốt hoàn toàn!

Trong chốc lát, Ưng Bác Không cảm thấy huyết mạch toàn thân sôi sục, tóc tai cũng muốn dựng đứng hết lên, may là hắn cố gắng vận khởi huyền công kìm chế hơi rượu công phạt mới không bị mất mặt với mấy

người ở đây. Nhưng cỗ liệt hỏa trong người kia vẫn như trước, không ngừng di chuyển, tả xung hữu đột, thiêu đốt toàn thân!

Nếu mà có đối thủ tại nơi này chắc chắn có oánh nhau. Vào giờ khắc này, Ưng Bác Không thậm chí có cảm giác với tu vi bản thân hoàn toàn có thể khiêu chiến với thiên hạ bát đại chí tôn, đệ nhất nhân - Vân Biệt Trần!

"Hảo tửu! Đây mới chính là thiên hạ đệ nhất hảo tửu a!" Cố gắng kiểm soát bản thân hét lớn một tiếng kích động, Ưng Bác Không vẫn gắng gượng cầm cự nên cuối cùng mới hét ra được một câu như vậy. Thực ra, tự sâu tận trong lòng hắn muốn rống lên một tiếng cho bớt thống khổ. Mặc dù âm thanh tuy nhỏ nhưng trạng thái kích động của hắn bây giờ thì ai cũng có thể hiểu được.

"Như thế này mới gọi là uống rượu!"

Vương gia uống một chén vào bụng, đột nhiên kinh ngạc tới ngây ngốc cả người, một lát sau mới như từ trong mộng tỉnh lại, cả người xoay một cái, mới xiêu vẹo ngồi xuống. Sau một hồi lâu mới cúi đầu nhìn chén rượu sạch trơn trong tay, nước mắt lặng lẽ rơi: "Hôm nay mới biết được rằng, những năm đã qua ta sống thật uổng phí . . .!"

Rồi đột nhiên nhảy dựng lên, bộ dạng thật mạnh mẽ nhảy ra ngoài, cánh tay không ngừng múa may, lập cập nhưng hữu lực, dường như hắn muốn nói cái gì đó nhưng lại nói không ra lời, sau một hồi nhảy nhót, hắn mới trở lại trước bàn ngồi xuống, gõ nhẹ lên bàn ngâm nga một tiếng: "Hảo tửu a a a. . ."

Tống Thương không thể đè nén tâm tình của mình run rẩy đứng lên, trong tay của hắn vẫn như cũ cầm chặt chén rượu, rượu trong chén vẫn còn nguyên chưa uống; nhưng thấy biểu hiện của Vương gia cùng Ưng Bác Không, chẳng cần nhiều lời làm gì, hắn biết, mình đã thua.

Thua nhưng không có chút gì băn khoăn, lo lắng gì cả!

Nhưng hiện tại, nhất là vào giờ khắc này, hắn cảm thấy vô cùng phấn chấn không gì sánh được, thua nhưng phấn khởi, thua nhưng vô cùng cao hứng! Thua nhưng là thua do rượu của mình không bằng của người - tuyệt thế mỹ tửu, cho nên thua nhưng không hối hận, thua tâm phục khẩu phục! Hơn nữa, bản thân cũng muốn thưởng thức hương vị của loại tuyệt thế mĩ tửu này ngay tức khắc!

Trong chớp mắt Tống Thương đã không còn quan tâm tới chuyện thắng thua nữa, chỉ còn lại một cỗ tâm ý vô cùng thiêng liêng, với bộ dáng vô cùng thành kính, hắn đưa chén lên miệng nhấm nháp một chút tuyệt thế hảo tửu!

Rồi một ngụm uống cạn, Tống Thương cảm giác rất rõ ràng linh hồn của mình đang nhảy múa, còn bản thân như muốn hát lên một bài, mỗi phân mỗi tấc trên cơ thể, từng kinh mạch, mạch máu đều vô cùng khoan khoái, dễ chịu, dường như đang rên rỉ lên vì mãn nguyện .....

Sau một lúc lâu, đột nhiên trong mắt Tống Thương tràn đầy nước mắt, cúi đầu nức nở đứng lên, nước mắt rơi lộp bộp vào trong chiếc chén bạch ngọc, càng khóc càng thảm, càng khóc càng run rẩy không ngừng, nói không lên lời, rồi bất thình lình lăn ra bàn gào khóc.

"Ta, ta, ta. . . Hôm nay có thể được uống rượu ngon như thế này ..... Cuộc đời này không còn gì phải hối tiếc nữa ô ô .... Có thể may mắn được nhấm nháp rượu ngon như vậy một lần, Tống Thương ta ..... Có chết cũng cam lòng a ..."

Tống lão tam từng quyền từng quyền nện mạnh vào mặt của mình, sau đó lại từng quyền từng quyền đánh lên đầu, làm rách toạc cả đầu tóc của hắn ra, gào khóc nói: "Ta nửa đời trước .... Đều là con chó đội lốt người sống a ...Ô...ô..."

Quân Mạc Tà nghẹn họng, không khỏi cảm thấy sởn cả tóc gáy, toàn thân nổi cả da gà.

Không phải là chưa thấy ai khóc bao giờ. Cũng chẳng phải chưa nhìn thấy nam nhân khóc. Nhưng nhìn cảnh Tống lão tam đang khóc trước mặt, hắn không khỏi cảm thấy chấn động! Đây là người đã hơn năm mươi tuổi a! Đòng thời còn là một vi Thiên Huyền cao thủ nữa! Là một sát thủ mà kẻ khác chỉ cần nghe danh đã kinh hồn bạt vía! Hôm nay chỉ vì một chén rượu thôi mà có thể khóc lóc thảm thương như vậy?....

Quay sang nhìn Vương gia, vẻ mặt giật mình đến độ đờ đẫn cả người, hệt như người mất trí vậy. Ưng Bác Không mặt như trái táo, dường như đã biến thành một pho tượng.

Cái quái gì đây? Không phải là một chén rượu thôi sao? Quân Mạc Tà cảm thấy vô cùng khó hiểu. Mà từ trước tới nay đối với cái gì mà "uy lực của Trung Hoa hảo tửu", Quân đại sát thủ luôn luôn khinh thường! Từ khi Đại Vũ dùng cao lương nấu rượu cho tới nay, đã trải qua năm nghìn năm đúc kết kinh nghiệm, và cũng đã có vô số người điên cuồng chỉ vì một chữ "rượu", giống như ma ám. Rượu trêu người, như thơ như họa, như tiên như mộng, như mê như say, như mờ như tỏ! Hết đời này qua đời khác, kỹ thuật nấu ủ rượu đã trải qua không biết bao nhiêu là phương pháp, vô số lần đúc kết kinh nghiệm.

Quân Mạc Tà tự mình hoàn thiện kĩ thuật ủ rượu, cho nên hắn có cảm giác chuyện này cũng rất dễ. Nhưng hắn đã quên một điều rằng, để có được nền văn minh Hoa Hạ năm nghìn năm như hiện nay là công lao của vô số thế hệ đi trước làm nên.

Chỉ là tham dự phẩm rượu với mấy người, đặc biệt lại là hai người đại diện cho hai thế giới hiện đại và cổ xưa, cho nên có thể thấy được lần hội ngộ này phi thường hiếm có trong lịch sử.

Hơn nữa, tất cả những kĩ thuật ủ rượu cao cấp mà Quân Mạc Tà nắm trong tay đều là kinh nghiệm hàng nghìn năm đúc kết mới có được! Nhìn tưởng như đơn giản, nhưng vì cái "đơn giản" này mà lịch sử từng ghi nhận công lao của không biết bao nhiêu bậc tiền bối, nỗ lực không

ngừng, người đi sau kế thừa những cái mà người đi trước để lại, tre già măng mọc, vui buồn lẫn lộn!

Ở nơi này so ra vẫn còn kém Trung Quốc cổ đại trong thế giới trước rất nhiều, vì vậy, đột nhiên được nhấm nháp hảo tửu của xã hội hiện đại Trung Quốc…

Đây là loại đả kích gì? Quả thực.....Không thể tưởng tượng nổi....

Tống lão tam Huyền khí tu vi từ lâu đã đạt tới Thiên Huyền trung giai, cũng có thể được xếp vào số những tuyệt đỉnh cao thủ đương thời, đây là những người cao cao tại thượng mà thường nhân khó có thể xem nhẹ, nhưng hắn nào có coi trọng bản thân đâu, đối với hắn chỉ tâm niệm một câu nói"Ngoại trừ rượu, tất cả những thứ khác đều không quan tâm". Nếu như không phải là hắn đem tinh lực nửa đời người vào rượu thì tin chắc rằng, thành tựu võ học của hắn tuyệt không chỉ có như bây giờ mà thôi!

Tống lão tam có lần vì nguyên nhân này mà cảm khái, nhưng cảm khái cũng chỉ bằng thừa. Tuy nhiên hắn lại có một phần vui vẻ, tin chắc rằng trong số những người cùng có niềm đam mê về rượu như hắn, thì thành tựu của bản thân về rượu đã đạt tới tầm "đăng phong tạo nghệ", nếu hắn chịu đứng thứ hai, tuyệt đối không có người nào dám nhận vị trí thứ nhất. Từ trước đến nay hắn luôn vì thế mà kiêu ngạo, không ngờ ngày hôm nay lại đột nhiên phát hiện ra một loại tuyệt thế hảo tửu so với rượu của mình ngon hơn không biết bao nhiêu lần!

Tống lão tam hiện tại trong lòng chỉ còn lại khiếp sợ mà thôi?

Bây giờ trong mắt hắn Quân Mạc Tà chính là một ngọn thái sơn cao vút, chỉ có thể hình dung mà không thể nhìn thấy hết được sự hùng vĩ của nó. Quả thực hùng vĩ không gì sánh được, nguy nga tráng lệ vô cùng, người thanh niên này đúng là hóa thân của "Tửu thần" trên thế gian!

Trời ơi! Trên đời này không ngờ lại có một loại rượu ngon đến thế! Lại còn có người có thể ủ ra loại rượu như vậy! Người này không phải

"Tửu thần" còn gì?

Vốn là một lĩnh vực được coi là niềm kiêu ngạo cả đời, thế nhưng chỉ trong chốc lát đã bị đánh bại hoàn toàn! Đả kích này đúng là đã làm sụp đổ toàn bộ lòng tin cả đời của Tống lão tam về loại rượu mà hắn ủ ra! Tinh thần suy sụp làm cho hắn có phần lảo đảo!

Trong tửu quán nhỏ bé lúc này hoàn toàn yên tĩnh, một lúc lâu, bốn người nhìn nhau. Vương gia mở miệng trước: "Hôm nay uống rượu này .... " Trong lời nói dường như vẫn còn dư vị của mỹ tửu vừa rồi.

Còn chưa nói hết đã bị Tống lão tam cắt ngang: "Thật xấu hổ! Còn nói cái gì uống rượu? Rượu của ta so với rượu của vị công tử này, đúng như hắn vừa nói, là đồ bỏ đi! Hoàn toàn không có bất kì tư cách nào để đem ra so đấu cả, dù chỉ là một chút cũng không có, Tống Thương ta đã đi khắp thiên hạ, nhưng cho cuối cùng vẫn không biết được, trên đời vẫn có loại rượu như thế này tồn tại!"

Tống Thương thanh âm có phần kích động, càng nói càng lớn: "Tống Thương ta, tâm phục khẩu phục!"

Nói rồi đứng lên, trong mắt lấp lánh vẻ cuồng nhiệt, đi tới trước mặt Quân Mạc Tà, đột nhiên hai đầu gối đồng thời khụy xuống, vô cùng dứt khoát, dập đầu thật mạnh: "Sư phụ ở trên, xin nhận một lạy của đồ đệ!"

Quân Mạc Tà vội vàng đứng đậy: "Cái này..."

Vương gia cùng Ưng Bác Không bốn mắt nhìn nhìn nhau!

Sau một lúc lâu, Ưng Bác Không mới nói: "Đúng vậy, thắng bại đã phân! Tống Thương bái vị tiểu huynh đệ này làm sư phụ, lấy trình độ ủ rượu của vị tiểu huynh đệ này mà nói, cũng không tính là bôi nhọ thanh danh của hắn. Càng không phải nhắc tới cái gì là nhục nhã cả!"

Yên tĩnh!

Quân Mạc Tà suy nghĩ một lúc lâu, sau đó nở nụ cười, hào hiệp nói: "Không sai, đã như vậy, Tống lão tam, ngươi mau đứng lên đi. Ta nhận lễ này của ngươi."

Cái này gọi là gì đây?

Ai nói không có bánh từ trên trời rơi xuống? Chuyện này so với quái sự kia có khác gì đâu? Vương gia đối với chuyện này rất chế nhạo, bản thân hắn muốn thấy chính là coi Tống lão tam sẽ chối cãi thế nào? Đường đường một Thiên huyền cao thủ, nổi danh siêu cấp sát thủ đứng đầu đương thời, có thể vì một vụ cá cược cỏn con thế này mà cam chịu bái sư không?... Nghe giống như một trò trẻ con vậy!

Bái sư, đây chính là đại sự cả đời a!

Tại thời đại này, "thiên, địa, quân, thân, sư" trong năm cái đạo ý làm người, mặc dù "Sư" đứng cuối, nhưng quyền uy so với bốn điều còn lại chính là đứng đầu, trên cả quân thần và thân sinh!

Một ngày làm thầy, cả đời là thầy! Phụ mẫu có ơn sinh thành dưỡng dục, nhưng sư phụ chính là người dẫn đường cho thành tựu bản thân cả đời!

Hơn nữa....!

Lấy thân phận cùng địa vị như của Tống Thương, làm sao có thể vội vàng bái một tên vô danh tiểu tốt như thiếu niên trước mắt làm thầy đây. Vương gia hiển nhiên đã đánh giá quá thấp niềm đam mê của Tống lão tam đối với rượu rồi! Đã là học thì không phân biệt trước sau, đạt giả vi tiên! Muốn cầu tinh hoa về rượu thì chuyện bái sư còn phải phân vân sao?

Nói thật, Quân Mạc Tà cũng bất ngờ với chuyện này, mới vừa rồi vẫn còn cân nhắc, nếu như Tống lão tam đổi ý, mình chỉ muốn châm chọc hắn vài câu là xong chuyện, ít ra hắn vẫn còn thiếu mình một cái nhân

tình, mình cũng rộng rãi một chút bỏ qua là được, không nghĩ tới hắn lại quân tử như vậy ....

Nhưng Quân Mạc Tà sẽ không già mồm cãi láo mà từ chối!

Tự dưng có thêm một Thiên Huyền cường giả bên cạnh, còn muốn từ chối sao, không nhận mới là đầu đất! Tuy rằng vị Thiên huyền cường giả này trong thâm tâm cũng chỉ nghĩ sẽ học tập cách nhưỡng rượu mà thôi, hơn nữa đối với bản thân mình như vậy xem ra vẫn không có khả năng được tín nhiệm, bộ dạng thần bí như vậy, có thể phía sau hắn còn có một lực lượng bí mật khác nữa, cho nên vị Thiên huyền cường giả này...

Thôi kệ, nghĩ nhiều làm gì. Chỉ cần ngươi nhận ta làm sư phụ, còn có thể trốn thoát được sao?

Quân Mạc Tà rất là hưng phấn, đột nhiên hắn phát giác mình hiện tại cần phải làm một tấm gương tốt, đồng thời phải có nghĩa vụ dạy dỗ đệ tử, chỉ một thoáng tất cả những gì trong sáng nhất trong tâm hồn đều được Quân đại thiếu phát dương quang đại tới mức triệt để, theo lẽ thường, việc nhân đức không phân biệt mình là ai, mà tất cả đều do mình quyết định hết.

"Ta nói này Tống lão tam, ngươi cũng biết tại sao ngươi thua chứ?" Quân Mạc Tà muốn đưa tay lên vân vê ria mép, làm ra bộ dáng đức cao vọng trọng. Tay vừa nhấc lên được nửa chừng mới chợt nhớ ra, mặc dù về sau khẳng định sẽ có, nhưng hiện tại hắn làm gì đã có ria mép mà vân vê, cho nên không biết làm gì khác hắn đành hạ tay xuống, giả bộ phủi phủi bụi bặm trên đùi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 65: Vương Gia Tham Gia Làm Cổ Đông!

"Sư phụ ủ ra loại rượu này chính là thiên phẩm nhân gian, là cực phẩm trong cực phẩm. Không thể địch nổi, đệ tử đạo hạnh nông cạn, tự nhiên thất bại, thua tâm phục khẩu phục." Tống Thương ngữ khí bội phần cung kính.

Vẫn là câu nói kia "Học vô tiền hậu, đạt giả vi sư", ở phương diện ủ rượu thành tựu của đối phương xác thực cao hơn so với bản thân mình rất nhiều, cho nên Tống Thương hoàn toàn không có nửa điểm cảm giác mình bị mất thể diện khi phải bái người thanh niên trước mặt làm sư phụ, trái lại cảm thấy rất vinh hạnh, ngược lại, rất kích động, thậm chí là rất hưng phấn là đằng khác.

"Ngươi đáng lẽ có thể tiến được xa hơn, phải thừa nhận một điều rằng, vì rượu ngươi cũng đã hao tổn rất nhiều tâm sức. Thế nhưng ngươi sai rồi, ngươi sai ở chỗ đạt được một chút thành tựu thì dừng lại, không tiếp tục phấn đấu nữa". Quân Mạc Tà không chút khách khí nói: "Như ngươi vừa nói đó, đỉnh cao trong đời là rượu mà ngươi đã ủ được từ vài chục năm trước, cái mà ngươi cho là thế gian tuyệt phẩm. Mới đầu nghe thấy dường như rất có khí thế, tuy nhiên một câu nói kia đã ngăn cản con đường phát triển của ngươi, đem tất cả khả năng để ngươi có thể tiến thêm một bước nữa toàn bộ bị chôn vùi."

"Chính vào khoảnh khắc ngươi tự thỏa mãn với hai vò rượu kia mà dừng tay lại, ngươi đã bại bởi chính bản thân mình rồi, bại bởi vì lòng tự mãn, bại vì tự cho rằng mình đã đứng trên đỉnh cao trong nghề ủ rượu rồi"

Tống Thương đột nhiên nghe thấy những lời này, giống như được cảnh tỉnh, chẳng khác gì bị dội một gáo nước lạnh lên đầu cả, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đúng vậy, bản thân năm xưa sau khi ủ ra rất nhiều rượu, lại thấy không có thêm nửa điểm tiến bộ, thì trái lại ngày ngày đắc chí, tự cho rằng trên đời không còn ai giỏi hơn mình, ai ngờ bản thân đã thảm bại từ lâu rồi....

"Cũng như tu luyện Huyền khí vậy, nếu có một người cho rằng, ta trong ba năm đã trở thành Địa Huyền cao thủ, với tốc độ tiến giai trước nay chưa từng có như thế, đề thăng lên Thiên huyền cảnh giới cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi". Người như vậy cho dù mất cả đời cũng không chắc có thể đột phá Thiên huyền cảnh giới,chứ đừng nói là đạt tới những cảnh giới cao hơn!"

"Nhưng nếu thành tựu tu luyện Huyền khí can hệ đến sinh mạng của mình và người nhà lại khác, tuy bị áp lực, bản thân không phút nào được thảnh thơi, dù tiến giai chậm nhưng vẫn có thể tiền bộ ."

"Nhưng ủ rượu thì bất đồng, thủy chung ngươi đã không đủ kiên trì. Bằng không, hôm nay dù có thất bại nhưng cũng không thê thảm tới mức không có khả năng hoàn thủ như thế này." Quân Mạc Tà thâm thúy nói: "Cho nên phải kiên trì a."

Tống Thương được sư phụ giáo huấn, tâm phục khẩu phục, cúi đầu lắng nghe. Chỉ có Ưng Bác Không và Vương gia là có chút khinh thường đứng dậy: Tiểu tử này vừa rồi còn nói có sách, mách có chứng, miệng lưỡi lưu loát, cật lực phản bác rằng kiên trì không phải là yếu tố trọng yếu nhất, nhưng hiện tại thì sao, mới chớp mắt một cái đã phủi sạch tất cả những lập luận khi nãy!

Bản lĩnh lật lọng đạt tới mức này thật sự là khiến cho người ta khâm phục không thôi a....Nào cạn! Hai người ánh mắt đồng thời rơi trên hai vò rượu của Quân Mạc Tà, nhịn không được đều nuốt nước miếng ừng ực.

"Từ những nguyên liệu bình thường nhất, làm ra loại rượu tốt nhất, đó mới chân chính là ủ rượu", Quân Mạc Tà thản nhiên nói: "Võ học trên thế gian cũng vậy, chỉ bằng những chiêu thức đơn giản nhưng phát huy ra uy lực lớn nhất mới là võ học đỉnh cao chân chính!"

Câu này vừa nói xong làm cho Ưng Bác Không nhất thời ngẩn ngơ.

Đối với những người mà thành tựu về Huyền công có hạn thì câu nói vừa rồi có lẽ không lý giải nổi, nhưng với một đại tông sư như Ưng Bác Không lại khác, câu nói vừa rồi thật đúng là một sự giác ngộ sâu sắc!

Ví như đánh ra một quyền, không phải chỉ cần quan tâm tới uy lực cuối cùng sao? Đó chính một chiêu rất rất tầm thường có thể tùy tâm sở dục, nhưng cái tối trọng yếu chính là quyền đó có thực sự phát huy được toang bộ lực lượng mạnh nhất của bản thân hay không? Cho dù quyền đó có đẹp mắt đến đâu, hoa mĩ đến mấy, hoặc có thể dễ dàng đánh trúng mục tiêu tới mức nào đi nữa, thì uy lực của nó còn xa mới bằng một quyền đơn giản nhưng được đánh ra từ nội tâm, kết hợp với sức mạnh của toàn thân!

Thậm chí có thể sánh ngang với sức mạnh của thiên địa là đằng khác!

Cao thủ quyết đấu, sinh tử phân định chỉ trong một cái chớp mắt, một chiêu tạo nên khác biệt, một chiêu quyết định thắng bại, sống chết.

Một quyền đơn giản nhưng xuất phát từ nội tâm, uy lực chắc chắn bất kể tư nghị, bất chấp tất cả mà đánh ra, tuy nhiên quan trọng vẫn phải đảm bảo một yếu tố, đó là đánh trúng mục tiêu, mà một chiêu đơn giản như vậy, làm sao có thể đánh trúng mục tiêu có thân pháp linh hoạt đây?

Ưng bác Không dường như cảm thấy đang có một ý niệm mơ hồ, đang vùng vẫy muốn thoát khỏi gông cùm, ràng buộc trong đầu, đột nhiên hắn nhảy xổ ra! Nếu ý niệm này được hiểu rõ ràng, Ưng Bác Không dám khẳng định bản thân sẽ có tiến bộ! Hơn nữa còn là một sự tiến bộ rất lớn! Nhưng bất quá càng muốn diễn giải lại càng cảm thấy mờ mịt, cho nên hắn không khỏi nhíu mày, đau khổ ngẫm nghĩ.

Quân Mạc Tà vô tình mà hữu ý nói một câu không ngờ lại giúp cho một vị tông sư trực tiếp tiến sát tới giới hạn đột phá!

Cho tới khi Ưng Bác Không từ trong suy tư tỉnh lại, Vương gia gần như gấp gáp tới mức không thể chịu được nữa rồi.

"Tiểu huynh đệ, rượu này, hắc hắc, còn có bấy nhiêu thôi? Có nên hay không....

"Ách, huynh đài trước tiên xin đừng hỏi cái này; chẳng phải ta đã từng nói qua sao, rượu này theo đúng giá bán, mười vạn lượng bạc một vò. Các vị nói xem có đáng giá không?" Quân Mạc Tà mặt mũi tỉnh queo, phán một câu xanh rờn, bắt đầu câu hàng.

"Quá đáng giá!" Vương gia còn chưa kịp nói thì Tống Thương đã mở miệng trước, ngữ khí mang theo vài phần tiếc hận, than thở: "Tiên tửu tuyệt hảo thế này nhân gian khó tìm được, thực sự vàng bạc không thể sánh bằng! Đem ra so sánh giống như khinh thường nó vậy ! Đừng nói là mười vạn lượng bạc, kể cả là một vạn lượng hoàng kim một vò, cũng vô cùng đáng giá!"

Theo như cách nghĩ của hắn, đây đơn thuần không còn là rượu nữa rồi, mà chính là một tuyệt tác nghệ thuật trân quý a! Là bảo vật vô giá! Cho nên cũng có thể nói cái này là vô giá cũng không sao!

"Trong mắt của ta, rượu này đúng là đáng giá! Hơn nữa so với rượu mà Tống lão tam bán trước đây còn ngon hơn mấy trăm lần!" Vương gia trực tiếp trả lời Quân Mạc Tà, sau đó thở dài một hơi: "Chỉ là... nếu thực sự muốn bán với giá mười vạn lượng bạc một vò, sợ rằng không khả dĩ cho lắm." Mà đâu chỉ như vậy? Căn bản là rất khó kinh doanh!"

Vương gia nói ra lời này vô cùng có học vấn nha:"Rất khó kinh doanh? Vậy đành phải bán rẻ hơn rồi, hoặc trực tiếp đem cả đống bán đấu giá đi sao! Như thế sẽ mua được với một cái giá khá mềm rồi!" Quân Mạc Tà mỉm cười, âm thanh vô cùng"uyển chuyển ", "hàm súc" diễn đạt ý tứ của mình.

Ba người đồng thời chìm xuống, ba người này nhất thời đều tỏ vẻ "nhân trung tuấn kiệt", trong nháy mắt đã hiểu được dụng ý của Quân Mạc Tà, trong lòng thầm nghĩ, ý kiến hay!

"Nếu như là bán đấu giá, không biết chừng nào thì bắt đầu? Mà đấu giá ở đâu thế?" Vương gia vội vàng hỏi tới, đây mới chính là điều hắn quan tâm nhất a. Còn phải bàn cãi sao? Rượu ngon thế này biết tới chỗ nào mới mua được đây? Giá cả chỉ là thứ yếu mà thôi.

"Điểm này, đến lúc đó Tống lão tam tự nhiên được ưu tiên biết trước. Tống Thương sẽ tham gia hội đấu giá này." Quân Mạc Tà tin rằng, đối với Tống Thương chuyện khác không biết, nhưng về phương diện phẩm rượu và bán rượu thì vạn phần yên tâm về hắn.

Tống Thương mặc dù có thể phản bội bất luận kẻ nào, nhưng tuyệt không sẽ phản bội lại rượu! Về điểm này, Quân Mạc Tà mười phần nắm chắc!

"Vậy thì tốt quá!" Vương gia hưng phấn hai tay xoa xoa vào nhau nói:" Nếu gặp phải khó khăn gì, cứ nói với lão phu một tiếng là được, tại Thiên Hương thành này, chuyện mà lão phu không làm được, đích xác không nhiều lắm." Nếu có thể động chân động tay một chút, kiếm lấy một cái ân tình, từ nay về sau có thể thưởng thức tuyệt thế mỹ tửu như thế này, như vậy cũng quá khéo rồi! Đây cũng chỉ là hắn thầm nhủ trong lòng mà thôi, nói như thế để thấy Vương gia cũng là người "yêu" rượu a.

"Xin giới thiệu với sư phụ, vị này hiện tại chính là Bình Vương gia Dương Hoài Nông; cũng là bào đệ duy nhất của đương kim bệ hạ Thiên Hương đế quốc." Vương gia đã nói rõ ràng như thế, Tống Thương đương nhiên là hiểu được cần phải giới thiệu một chút, cái gọi là nghèo không đấu được giàu, dân không tranh được với quan chính là đây, vị này nói gì cũng là đương kim Vương gia thiên tuế, nếu có thể không đắc tội chính là điều tốt nhất.

"Bình Vương gia. . ." Mặc dù Quân Mạc Tà đã đoàn được người này lai lịch không nhỏ, thê nhưng hắn thật sự không dám nghĩ tới đây lại

chính là vị Vương gia duy nhất của Thiên Hương đế quốc. Cảm thấy có chút kinh hãi nhưng hắn lập tức trấn định lại ngay nói: "Ách, thất kính, thất kính."

Mọi người vốn tưởng rằng hắn sẽ khiếp sợ, thậm chí là dùng đại lễ để đáp lại, dù sao trong mắt ba người lúc này, Quân Mạc Tà chính là một tên văn nhân keo kiệt, cùng lắm là có chút ngông nghênh mà thôi; nhưng mà cho dù là có ngông nghênh thì khi nhìn thấy Vương gia như vậy cũng đủ làm cho hắn trong một thời gian ngắn sẽ phi thường phong quang, công danh thẳng tiến, há lại không kích động? Thậm chí là thi đại lễ ra mắt đi nữa, cũng chỉ coi như làm đúng với lễ tiết thông thường mà thôi!

Học văn luyện võ, buôn bán với Vương gia a!

Nhưng tiểu tử này không ngờ nhãn thần cũng không có ba động tẹo nào(mắt cũng không chớp lấy một cái), với ngữ khí ám chỉ muốn trợ giúp của Vương gia đối với hắn rõ ràng như vậy, lại lờ đi coi như không biết! Ngoài miệng mặc dù nói là thiên tuế thất kính, thất kính nhưng trong ngữ khí nửa điểm kính trọng cũng không có!

Nhưng là bọn họ không biết rằng, đối với thiếu niên trước mặt này, vô luận là kiếp trước hay kiếp này, hắn đâu có thèm quan tâm cái Vương gia rắm chó gì? Ngay mấy ngày trước đó thôi, trước mặt người khác vẫn vô cùng lưu manh trêu trọc cô công chúa duy nhất của đương kim hoàng đế đâu có nể nang gì.

Nếu không phải hôm nay hắn thấy tên Vương gia này tương đối thuận mắt thì sợ rằng hắn còn không nhã nhặn thế này, Vương gia rất giỏi a, muốn uống rượu của ta cũng phải có quy củ đàng hoàng, bằng không, không cần bàn thêm nữa....

"Nếu cần thiết, ta sẽ phi thường cao hứng khi được cùng Vương gia hợp tác." Quân Mạc Tà cười thản nhiên, vô cùng khách khí nói. Ngữ khí của hắn thập phần "hòa vốn", coi chuyện này như không, theo như lời của hắn nếu "cần thiết" mới hợp tác, còn không "cần thiết" thì .....

"Như vậy là tốt nhất", Bình Vương gia Dương Hoài Nông một chút nghi ngờ cũng không có, cười sang sảng, híp mắt nói: "Tuy rằng lão phu hơi bất tiện, không thể tự mình ra mặt, nhưng lão phu tuyệt không để cho một loại mỹ tửu cứ như vậy mà mai một." Rõ ràng Quân Mạc Tà có ý cự tuyệt nhưng chính vì thế lại càng làm cho hắn cảm thấy hứng thú.

"Không biết như thế này có được không, lão phu nguyện xuất ra một trăm vạn lượng bạc để góp vốn, gọi là có chút đóng góp, âu cũng vì tôn tử sau này mà lưu lại một sinh lộ, vạn mong tiểu huynh đệ đáp ứng." Lời vừa nói ra, tất cả đều thất kinh, đầu tiên chính là việc Bình Vương gia tự xưng là "Lão phu" chứ không phải là "Bản vương" rõ ràng muốn bỏ qua thân phận hoàng gia của mình mà góp vốn, điều thứ hai, lấy trăm vạn bạc ra hùn vốn mà chỉ coi như là có chút đóng góp, vừa đủ, hiển nhiên đối với tương lai của loại mỹ tửu này vô cùng coi trọng, nếu thật sự đầu tư thành công đừng nói là trăm vạn lượng bạc, mà phải là nghìn vạn lượng, thậm chí còn nhiều hơn!

"Lão phu giờ đã gần năm mươi tuổi rồi mà cũng chỉ có một trai một gái." Vương gia ha hả cười, bộ dáng tươi cười nhưng ngữ khí mười phần mỉa mai: "Nữ nhi đến tuổi, nếu có thể gả vào nhà khá giả một chút, coi như cũng đủ mãn nguyện rồi. Nhưng còn một đứa con trai, lão phu không muốn nó đi theo con đường của mình. Cho nên mới phải cẩn thận lo xa một chút, đề phòng bất trắc, mong công tử nể mặt lão phu."

Mọi người nhất thời trầm xuống.

Năm đó tiên đế có hai người con, chuyện này những thế hệ trước trong Thiên Hương đế quốc đều biết: Thái Tử Dương Hoài Vũ, Bình Vương gia Dương Hoài Nông. Chỉ cần nhìn ba chữ Bình Vương gia kia là có thể thấy được sự sủng ái của tiên đế với tiểu hoàng tử này thế nào.

Dương Hoài Vũ dã tâm bừng bừng, hùng tài đại lược, chiến công rực rỡ, lòng người quy thuận; nhưng Bình Vương gia Dương Hoài Nông cũng luôn luôn trầm lặng, chưa bao giờ tham dự chính sự, tất cả những sinh hoạt của ông chẳng khác ẩn sĩ là mấy.

Bởi vì hắn biết rõ, vô luận mình có nỗ lực thế nào, cũng không có khả năng thoát khỏi "chiếc bóng" qua lớn của Thái tử ca ca, nếu còn cố chấp tranh phong, chính là tự làm hại bản thân mình.

Cho nên, nay từ những ngày đầu hắn đã từ bỏ mọi mưu cầu, tranh đoạt quyền lợi. Hơn nữa bản thân hắn đối với quyền lực cũng chẳng có mưu cầu gì, nhiều năm cứ đạm bạc như vậy mà sống, tu tâm dưỡng tính, đối với việc triều chính càng ngày càng không có hứng thú.

Nhưng hiện tại ba vị Vương tử tranh đoạt ngôi vị, cho nên một người luôn sống thanh đạm như hắn đã bắt đầu tính toán đường lui cho nhi tử của mình, thậm chí còn bỏ qua cả thân phận hoàng thân quốc thích mà thực hiện chuyện này. Đúng là rất có ý tứ nha! Lẽ nào, đối với ba thằng cháu trai, hắn không có tin tưởng hoặc xem trọng bất kì đứa nào?

Bằng không, hắn đường đường là một Vương gia, còn phải an bài đường lui làm chó gì?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 66: Kiếp Sát!

- Một trăm vạn lượng bạc, một thành cổ phần trên danh nghĩa.

Quân Mạc Tà sâu xa không lường cười nói:

- Cũng được, nhìn ngươi cũng vừa mắt, ta để ngươi chiếm một chút tiện nghi của ta vậy.

Một vị Vương gia, em trai của hoàng đế, bỏ ra một trăm vạn lượng bạc chỉ cần một thành số lượng rượu còn chưa bắt đầu rao bán của hắn, người này cư nhiên còn muốn ăn phần lớn!

Quân Mạc Tà cười hì hì cúi đầu, hướng về Tiểu Dương nói:

- Tiểu cô nương, từ nay về sau, ngươi chính là cổ đông của ta rồi, chúng ta sau này là cộng sự rồi!

- Ta là nam đó!

Tiểu tử kia hét lớn lên, cực kỳ tức giận, gần như muốn cắn hắn một cái.

- Về việc phát triển, chúng ta sẽ bàn bạc sau. Về việc nam hay nữ, từ từ chứng tỏ, còn chuyện bán đấu giá, ta sẽ để Tống Thương thông báo cho đại nhân. Hiện tại ta có việc bận, phải nhanh chóng trở về nhà.

Quân Mạc Tà rất sáng suốt lựa chọn nhanh chóng rút lui.

Một vị Vương gia của đế quốc, với thân phận hoàng thất bên ngoài của mình vì nhi tử mà mưu cầu đường lui, cái đề tài này không chỉ là phi thường trầm trọng mà còn phi thường mẫn cảm. Mà Dương Hoài Nông Vương gia nếu nói ra những lời này, như vậy thì hắn cũng nói hết mà không giữ lại một chút nào. Nhưng nếu người nào nghe hắn nói, tùy thời đều có khả năng bị cuốn vào vòng xoáy này, thậm chí Tống Thương thân là Thiên Huyền cường giả cũng không ngoại lệ, còn về phần Quân Mạc Tà hiện tại thực lực yếu kém càng không phải nói nữa, tự nhiên là muốn rút lui rồi.

Tất nhiên là việc này đối với cấp độ chí tôn Thần Huyền như Ưng Bác Không mà nói, liền không tính là cái gì, bởi vì cường giả cấp chí tôn vốn là tồn tại áp đảo so với vương quyền, cách làm của Dương Vương gia hôm nay tuy rằng đủ để khiến cho tuyệt đại đa số mọi người chấn động, nhưng tuyệt đối không bao gồm nhân vật cấp độ giống như Ưng Bác Không này.

Thực ra, Quân tam thiếu cũng không phải thực sự quan tâm đề nghị công bằng của Vương gia, mình cùng tiểu oa nhi này chung vốn, chẳng qua cũng chỉ thuận miệng nhận lời thế thôi. Hai bên cảm thấy vừa mắt, thời khắc mấu chốt, ta giúp đỡ tiểu hài tử này một chút, có lẽ cứu được hắn một mạng, với ta mà nói chẳng qua chỉ là một cái nhấc tay mà thôi!

- Sư phụ chẳng lẽ không muốn đệ tử theo hầu hay sao?

Tống Thương cung kính dò hỏi, bất kể là ngữ khí hay là trong mắt cũng đều tràn ngập khát vọng.

- Thiên địa vạn vật đều quy về một mối, võ đạo vô biên, tửu đạo cũng không nhỏ, ngươi chỉ biết rượu này là tiên phẩm trong các loại rượu, là chí cao vô thượng, vậy ngươi nên biết rằng hai vò rượu này chẳng qua chỉ là ta tiện tay lấy ra mà thôi, với ta mà nói, rượu này tuy rằng cũng vừa miệng, nhưng mà vẫ không thể coi là tinh phẩm được.

Quân Mạc Tà hắc hắc cười:

- Tống Thương, thân phận ngươi đã bại lộ rồi, vậy ngươi có thể thực sự bỏ đi được sao?

Quân Mạc Tà nói đúng, sau này dù đúng là bị bại lộ thân phận, nhưng Tống Thương cũng tuyệt đối sẽ không đi. Làm sao có thể nhưỡng ra được thiên phẩm rượu ngon như vậy, điều này đã là sự truy cầu suốt đời của Tống Thương mà nay lại ở ngay trước mắt, vào thời khắc quan trọng như này, Tống Thương sao có thể đi chứ. Thiên đao vạn sát, tan xương nát thịt hắn cũng sẽ không đi!

Nói xong, Quân Mạc Tà hướng về phía Ưng Bác Không chắp tay thi lễ, xoay người muốn rời đi.

- Chậm đã!

Ưng Bác Không thâm trầm quát:

- Tiểu tử, lợi dụng ta xong, lại không nói một lời muốn đi sao. Ngươi nên biết, thiếu nợ của ta là không tốt đâu!

- Lão đầu, ngươi cũng nên biết, đòi nợ ta cũng là không tốt đâu. Ta còn chưa gặp qua người nào có thể đòi nợ được ta. Nhất là loại không có bằng chứng như thế này.

Quân Mạc Tà mỉm cười nhìn hắn:

- Người muốn đòi nợ ta, thường thì ngược lại sẽ thành thiếu nợ ta, có khi lại càng nợ ta nhiều hơn. Lão đầu nhi, ngươi có muốn thử một chút không?

- Thối lắm!

Ưng Bác Không mở miệng mắng, đáy mắt đã có ánh cười:

- Cùng lão phu giở trò, ngươi hãy còn non lắm. Bất kể như thế nào, ngươi cũng nhất định phải trả!

- Cũng được, qua hôm nay, ngươi có thể tìm được ta rồi nói sau.

Quân Mạc Tà ánh mắt lóe lên, nghênh ngang cười lớn bước đi.

- Nếu mà tìm không được, vậy ngươi để ta thiếu nợ đi, ha ha.

- Biết được thân phận lão phu mà vẫn có thể bình tĩnh như vậy, mà bản thân tu vi của hắn lại thấp như vậy, đây là người đầu tiên.

Nhìn bóng dáng Quân Mạc Tà thoải mái rời đi, Vương gia ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng:

- Người này cũng không phải hạng tầm thường! Ủy thác hôm nay của lão phu, thật không uổng công rồi!

- Đoán được thân phận lão phu mà vẫn có thể đối với ta như vậy, cũng chính là kẻ đầu tiên!

Ưng Bác Không trong lòng có chút khó chịu:

- Đem thân phận ba người chúng ta nhận biết rõ ràng, vậy mà còn muốn duy trì một chút thần bí chó mà gì nữa chứ, giả vờ đàng hoàng nghênh ngang bước đi, thật là ra vẻ!

Cho tới lúc này, Ưng Bác Không từ lâu ngờ rằng, thân phận của mình nhất định là đã sớm bị tiểu tử kia đoán được rồi, bằng không cũng không đến mức cùng mình nói một câu lại là câu nào cũng có ý châm chọc như vậy, nhưng biết thì biết, trong lòng Ưng Bác Không lạ là lại không có một chút tức giận nào.

“Ta biết rõ là hắn vuốt mông ngựa, nhưng ta nghe vẫn thấy dễ chịu!”

- Chậm đã! Ngươi muốn làm gì?

Vương gia bước tới một bước lớn ngăn cản Tống Thương, nhìn hắn chằm chằm, trừng mắt phun hỏa.

- Ngươi hiện tại đã là đồ đệ của tiểu tử kia rồi, không nghe thấy tiểu tử kia nói sao, hắn chỉ tiện tay cũng lấy ra được hai bình rượu như này, điều này chẳng phải là nói rượu như này muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sao. Hơn nữa, hắn còn dự định bán đấu giá, vậy thì có bao nhiêu đây. Ngươi địa vị cao như vậy, lại có thể coi trọng hai vò rượu đã để lại này sao?

Quá đáng thật! Tống lão tam người này cư nhiên lại lén lút ôm lấy hai vò rượu mà Quân Mạc Tà đã để lại! Muốn chạy trốn sao.

- Vạn nhất hắn chỉ có hai vò này, đủ sao? Ngươi là trọng tài, ta mới là ngươi dự thi, ngươi dựa vào cái gì mà cầm rượu!

Tống Thương trừng mắt, cư nhiên vì cố gắng cạnh tranh quyền sở hữu hai vò rượu này, sư phụ cũng có thể dùng từ “Hắn” để xưng hô rồi.

- Trọng tài mới có tư cách uống rượu, ngươi có ý kiến sao?

Ưng Bác Không không chút khách khí cướp lấy vò rượu trong tay Tống Thương:

- Hiện tại, thi đấu đã kết thúc, ngươi là lão bản của tửu quán, mau đi làm cho chúng ta vài món đồ ăn để chúng ta uống rượu!

Dưới uy thế của Ưng Bác Không, Tống Thương tức giận nhưng không dám nói gì, phẫn nộ xoay người lại đi vào bên trong. Ưng Bác Không và Vương gia nhìn nhau cười, cùng cầm lên hai chén rượu. Vương gia không khỏi cảm khái, sở hữu tuyệt đối thực lực thực là tốt, tất cả âm mưu quỷ kế trước mặt đối thực lực tuyệt đối đều là đồ bỏ, ngày hôm nay rốt cuộc cũng được mở rộng tầm mắt rồi!

Ở một góc cách xa tửu quán nhỏ, một nữ tử che mặt toàn thân hắc y tay áo trong gió phần phật tung bay, trên khuôn mặt che sa, một đôi mắt sáng rực, hiện lên vẻ phẫn nộ.

“Quân Mạc Tà, ngươi làm cho ta vô cùng nhục nhã! Hôm nay, ngươi phải đem mạng của ngươi trả nợ! Đừng nói Quân Chiến Thiên là chỗ dựa của ngươi, cho dù là bát đại chí tôn toàn bộ đều là chỗ dựa vững chắc của ngươi, tối nay ngươi chắc chắn phải chết!”

- Tiểu thư, trời mưa rồi, người nên tránh mặt một chút đi.

Một người bịt mặt lặng lẽ đi tới phía sau thân thể của tên hắc y kia, nói nhỏ.

- Không! Ta muốn chính mắt nhìn thấy Quân Mạc Tà tan xương nát thịt, hóa thành tro bụi mới có thể thỏa mối hận trong lòng ta!

Hắc y nữ tử lẳng lặng đứng, không nhúc nhích tí nào! Lời nói lạnh lùng như băng:

- Trước khi trời tối, Quân Mạc Tà phải trở lại Quân gia để tham gia gia yên, tin tức này, chúng ta rất vất vả mới nhận được. Cái thời cơ này, nhất định phải nắm chắc!

- Đúng!

Lúc này trời còn chưa tối, nhưng từng mảnh mây đen càng lúc càng nhiều, tầng mây giống như càng ngày càng dày, mà sắc trời cũng càng ngày càng tối đi, từng đạo ngân phong từ trong đám mây tản mát xuống, gió thu thổi nhẹ trên bầu trời, không khí có chút gì đó thê lương.

Dưới thời tiết xấu như thế này, trên đường gần như không có một bóng người.

Không gian vắng vẻ, phối hợp với không khí thê lương, có chút gì đó thật là quỷ mị.

Khoảng cách đến hạn định về nhà của Quân Vô Ý còn tầm một canh giờ nữa! Quản gia? Gia yến sao! Quân Mạc Tà thực sự rất hứng thú muốn biết một chút về những người của Quản gia này, cho nên đó cũng là lí do chủ yếu của việc hắn ly khai tửu quán nhỏ đó.

“Sao lại cảm giác có chút gì đó không thích hợp nhỉ.” Quân Mạc Tà một đường đi về, ngồi bên trong kiệu tự nhiên lại có chút không yên lòng, vừa mới trải qua một trận đại thắng, lại còn được thêm một vị Thiên Huyền cường giả, cao thủ đứng đầu làm người hầu, chính là vì sao hiện tại lại hoàn toàn không có chút nào hưng phấn, trái lại lại có chút mất hồn mất vía? Hiện tượng này thật sự rất không thích hợp a!

“Lần trước chính mình tâm ý hỗn loạn là lúc nào?”

“Thực sự là rất không thích hợp a”. Mới nghĩ đến đây xong, Quân Mạc Tà lông mày đột nhiên giương lên, vô ý thức sởn gai ốc một trận.

Loại cảm giác quái dị như thế này mình rất ít khi có, dù là kiếp trước hay kiếp này, nhưng mỗi khi nó xuất hiện một cách khó hiểu như vậy thì chính là báo hiệu sắp xảy ra nguy hiểm rất lớn.

Mà chính loại cảm giác không thoải mái này đã mấy lần cứu mình từ trong đại hiểm thoát chết!

Lẽ nào, lại có cái gì có thể uy hiếp tính mạng của mình đang tới gần sao.

Đột nhiên, Quân Mạc Tà cả người run lên, vô ý thức nhanh chóng ngã vào bên trong kiệu! Cả người giống như hóa thành một mảnh giấy trắng không có độ dày, dán vào mặt trong kiệu.

- Xoát xoát xoát!

Thanh âm báo hiệu dày đặc phá không vang lên, bốn phương tám hướng hướng về phía chiếc kiệu lẻ loi trên đường cái điên cuồng kéo tới.

Lợi tiễn, thiết liên tử, phi đao, vô số ám khí như cuồng phong bão táp điên cuồng tập kích.

Ám khí tập kích so với mưa như trút nước còn muốn dày đặc hơn!

Oanh một tiếng, một cây trùy có gắn theo dây xích trực tiếp đem đỉnh kiệu đánh rớt xuống.

Đám người đi theo Quân Mạc Tà đều xem như là cao thủ của Quân gia, phản ứng cực nhanh, toàn bộ ám khí đều là nhằm vào Quân Mạc Tà bên trong kiệu, ngoại trừ hai người bất ngờ không kịp đề phòng, bị thương kêu lên một tiếng, những người khác trong nháy mắt đã cảm thấy điều không thích hợp, liền rút ra binh khí tùy thân, bang bang bàng bàng, đem ám khí bắn về phía mình đánh rơi.

- Bảo vệ tốt thiếu gia!

Hét lớn một tiếng, tám người đem cỗ kiệu bao quanh lại, hai người bị thương một người trúng tên ở vai, một người trúng một thanh phi tiêu trên đùi, tuy rằng đau đến sắc mặt trắng bệch, nhưng miệng vẫn không rên một tiếng.

Sau màn tập kích ám khí phi thường dày đặc này, lại chỉ một thoáng liền im lìm trở lại, bốn phía ngoại trừ tiếng gió rít thổi, không còn bất kì một thanh âm nào khác.

Quân Mạc Tà trong lòng trầm xuống: “sát thủ”! Hơn nữa còn là đoàn thể sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, có tổ chức, có kinh nghiệm phối hợp chiến đấu!

Thủ lĩnh đứng đầu thị vệ vội vàng phân phó nói:

- Hiện tại, địch trong tối ta ngoài sáng. Phải đột kích vòng vây đi ra ngoài; hai người các ngươi một đội, bảo vệ tốt cho thiếu gia, một khi phát hiện tình huống không ổn, lập tức bảo vệ thiếu gia đi trước! Hai người các ngươi một đội ở phía sau đoạn hậu, chúng ta bốn người ở giữa tiếp ứng, cần phải bảo vệ thiếu gia được an toàn!

Mọi người đồng loạt nghiêm chỉnh lĩnh mệnh.

- Không cần đoạn hậu! Mọi người cùng nhau đi!

Âm thanh Quân Mạc Tà từ trong kiệu truyền ra:

- Người của đối phương so với chúng ta nhiều hơn nhiều. Vừa rồi chỉ là một lần công kích, cung tiễn thủ ít nhất hơn mười tên, còn có phi tiêu, phi đao, thiết liên tử, ám tiễn, phi chuy, hoàn nhận và phi xoa, mâu phiêu, hơn nữa phối hợp vô cùng tốt, trên dưới đan xen không tồi, rất có tổ chức. Đối phó với địch nhân như thế, đoạn hậu là vô dụng, một khi phân tán nhân thủ thì chính là làm cho chúng ta bại vong nhanh hơn mà thôi.

- Chỉ có thể một đường xông lên mới có cơ hội sống, Quân Hổ, ngươi nhìn một chút, phía trước mười trượng, có phải có góc khuất không?

Quân Mạc Tà vẫn nằm như cũ, xuyên thấu qua màn kiệu, nói vội. Bằng vào bản lãnh của hắn, thoát thân cũng không khó, nhưng mà tám gã thị vệ này, đối với người nào cũng là một cái khó khăn rất lớn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 67: Sát Khí Dữ Dội

Quân Mạc Tà biết, mục tiêu chủ yếu của địch nhân rõ ràng là mình. Một vòng ám khí lúc trước, tòan bộ đều hướng vào mục tiêu trong kiệu là mình, hiện tại nửa phần trên cỗ kiệu đã không cánh mà bay, hiện tại bọn họ trước mắt đang chờ xem phản ứng của mình, nếu mà đã bị giết chết bởi vòng ám khí vừa nãy, những người này một khi xác định được sợ rằng ngay cả mặt mũi cũng không lộ ra, liền rút lui ngay lập tức.

- Phía trước mười trượng, đúng là chỗ rẽ. Qua chỗ đó chính là đường về Quân gia.

Quân Hổ chính là vị thủ lĩnh thị vệ kia, vừa nhìn xong, lập tức thấp giọng trả lời.

- Đươc. Hiện tại nghe ta ra lệnh, không được phản đối! Nếu không trục xuất Quân gia, hiểu chưa?

Quân Mạc Tà thanh âm cực thấp, gần như không thể nghe thấy, nhưng thanh âm cực kỳ nghiêm khắc.

Tám thị vệ nghe vậy ngẩn ra, nhưng cũng hiểu rằng lúc này không phải là lúc tranh cãi, vội vàng cùng nhau gật đầu.

Quân Mạc Tà từ đợt ám khí vừa nãy có thể nhận ra được, trong đó đại đa số ám khí đều pha lẫn hào quang màu vàng kim. Có năm sáu cái mang theo thanh sắc huyền khí quang mang, mà chính thức làm cho hắn kinh ngạc là ám khí mang theo Địa Huyền hoàng sắc huyền khí cũng có hơn 3 cái!

“Đây là kẻ nào muốn giết ta? Lại có thể phái ra đội ngũ xa xỉ như vậy?”

Quân Mạc Tà trong lòng thầm chửi con mẹ nó. Chỉ sợ lần trước ám sát công chúa đội ngũ còn không cường đại bằng một nửa lần này đi! Lẽ nào lão tử hiện tại so với công chúa còn cao giá hơn sao?

- Sau đó các ngươi lập tức bỏ cỗ kiệu, dùng tốc độ cao nhất xông tới phía trước. Mục tiêu lần này của bọn họ là ta! Yên tâm, ta sẽ không sao đâu, các ngươi đi trước rồi ta một mình càng dễ thoát thân!

Quân Mạc Tà bình tĩnh phân phó.

- Vậy không được! Chúng ta dù thế nào cũng sẽ không thể bỏ mặc thiếu gia được. Đây chính là trách nhiệm duy nhất của ta. Thiếu gia không phải nói là cùng sinh cùng tử, sao giờ lại thay đổi vậy?

Quân Hổ lắc đầu rất mạnh, mắt hổ trợn tròn. Tuyệt đối không ngờ rằng Quân Mạc Tà lại phát ra một cái mệnh lệnh như vậy.

- Nói nhảm, ta ra lệnh cho các ngươi hợp lực đi trước, chỉ cần ta còn không chết, ngươi còn phải nghe lệnh ta! Hiện tại, chấp hành mệnh lệnh.

Quân Mạc Tà giảm thấp thanh âm xuống, kiên trì nói:

- Hơn nữa, từ đợt công kích vừa rồi có thể nhận ra rằng. Trong đối phương có cao thủ Địa Huyền, hơn nữa khả năng rất lớn là không chỉ có một người. Các ngươi lựa chọn ở lại, cũng không giúp được gì, trái lại sẽ trở thành gánh nặng cho ta! Các ngươi nếu thoát thân rồi, ta sẽ càng dễ thoát thân hơn! Cứ theo lời bản thiếu gia mà làm đi.

- Nếu đã như vậy. Chúng ta ở phía trước chờ thiếu gia! Mong rằng chúng ta có thể lôi kéo thêm được một ít binh lực.

Quân Hổ không chần chờ nữa, trong lòng lập trức quyết định chủ ý, nếu như thiếu gia lần này mà bị người ta giết chết, như vậy bọn ta cũng không đợi gia pháp Quân gia trừng trị, trực tiếp huy đao cắt cổ tự tử.

Hô lên một tiếng. Tám bóng người đột nhiên bạo khởi, mạnh mẽ hướng về phía trước xông ra ngoài.

“Ta mặc kệ các ngươi là ai, cũng không quản là kẻ nào sai khiến, nhưng nếu muốn giết ta, vậy thì hãy rửa cổ cho tốt chờ ta tới giết đi!”

Quân Mạc Tà nhìn tám gã thị vệ lao ra, trong mắt đột nhiên nổi lên một loại ánh sáng từ lâu không gặp, lẩm bẩm nói:

- Xem ra hôm nay, đã không thể tránh được phải ra tay rồi! Vậy hãy để cho ta đại khai sát giới đi! Hắc hắc.

Quân Mạc Tà trên mặt cười tà, thân thể cứ như vậy nằm thẳng trong kiệu. Nhưng giống như hoa tuyết dưới nắng hè chói chăng, đột nhiên tiêu thất, vô tung vô ảnh. Trên mặt đất, chỉ để lại một cỗ kiệu không có đỉnh.

Hành động này, làm cho bọn sát thủ ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó cảm thấy vô cùng kinh ngạc! Bọn họ đã theo dõi vài ngày rồi, thậm chí vì giờ khắc này, ngay cả những người bán hàng rong khắp các ngã tư này cũng đã hỏi thăm qua hết, dựa theo một người tin cậy mới biết được lộ tuyến của Quân Mạc Tà ngày hôm nay, bọn chúng sớm đã kết luận, hiện tại bên trong kiệu chắc chắn chính là tên Quân Mạc Tà quần áo lụa là kia.

Nhưng những tên thị vệ này vì sao lại bỏ cỗ kiệu mà chạy đi? Để hấp dẫn lực chú ý của chúng ta hay sao?

Nhưng mà, điều này cũng nói không xuôi a, bọn họ thậm chí không hề kiểm tra qua người bên trong kiệu còn sống hay chết mà đã bỏ chạy rồi! Trên đời này lại có loại thị vệ không chịu trách nhiệm cỡ này sao. Hơn nữa những tên thị vệ này còn là thị vệ không sợ chết của Quân gia gia tộc xuất ra sao?

Vậy thì thật đúng là quái lạ rồi! Chẳng lẽ bên trong kiệu căn bản là không có ai?

Không phải a. Vừa rồi thấy bọn họ khiêng kiệu tới đây, từ mức độ chịu lực và biên độ lên xuống của gậy khiêng kiệu, có thể quan sát rõ ràng thấy được, bên trong kiệu khẳng định là có người!

Nhưng bọn hắn lại bỏ kiệu mà chạy, trong đó tất phải có duyên cớ!

Thủ lĩnh sát thủ trong chốc lát đổi qua rất nhiều ý niệm trong đầu, lập tức hạ lệnh:

- Đội hai ngăn cản tám người kia, giết hết không tha! Một người cũng không được để thoát! Đội một theo ta lập tức tới gần cỗ kiệu, đem Quân tiểu tặc bắt lại!

Nhất thời từ bốn phương tám hướng hơn mười bóng người hiện ra, hướng về phía tám gã thị vệ rời đi đuổi theo. Mà ở phương hướng kia, sớm đã có vài người ngăn cản đường đi của bọn thị vệ vừa đột phá vòng vây.

Xoát xoát vài tiếng. Mấy bóng người chia làm bốn phía, đột nhiên hiện ra xung quanh cỗ kiệu. Phong tỏa bất kì một phương hướng nào mà người trong kiệu muốn đột phá vòng vây. Mỗi người đều che mặt bằng khăn đen, đao kiếm lấp lánh.

- Quân Tam công tử trong kiệu, ngươi có đi ra. Kế “điệu hổ ly sơn” trăm ngàn chỗ hở đó không có tác dụng gì đâu.

Thủ lĩnh sát thủ hiên ngang đứng trước cỗ kiệu, thanh âm lạnh lùng, chậm rãi nói.

- Ngươi còn đang ở bên trong. Điều này ta có thể khẳng định chắc chắn! Nếu như Quân tam thiếu không muốn đi ra, như vậy xin thứ lỗi tại hạ phải phóng hỏa rồi!

Hắc y nhân bịt mặt trong mắt lộ ra một tia vui vẻ dị thường. Giống như đối với việc dùng lửa thiêu sống Quân Mạc Tà có một loại khoái cảm bạo ngược.

Hắc y thủ lĩnh nói liên tục mấy lần. Bên trong vẫn không có tiếng người trả lời. Mà mấy tên nhận lệnh truy giết đã cùng tám gã thị vệ liều mạng chém giết một chỗ bên kia, bang bang bàng bàng thanh âm vang lên không ngừng, tám gã thị vệ này vì muốn giảm áp lực cho thiếu gia liền liều mạng phản công, muốn hấp dẫn càng nhiều lực chú ý, trái lại, phía đội hai tuy rằng toàn bộ là sát thủ, thủ đoạn dũng mãnh gan dạ, lại thấy thực lực phe mình hơn xa, vả lại tám người này cũng không phải mục tiêu chính của chuyến này, thực sự không cần phải lấy mạng đổi mạng, vì vậy mà đám cao thủ hầu như toàn bộ đều tập trung ở bên cỗ kiệu này, vì vậy, trong lúc nhất thời chiến lực lại thành ngang nhau.

Đang lúc đánh nhau kịch liệt, đột nhiên "Phanh" một tiếng, một đạo kỳ hoa hỏa tiễn xông thẳng lên trời!

- Là tín hiệu cầu cứu khẩn cấp của Quân gia.

Thủ lĩnh sát thủ hắc y nhân trong lòng biết nếu mà còn dây dưa nữa, tất có biến cố, cắn chặt răng, không còn chần chờ nữa, vung tay lên tài nhẫn nói:

- Phóng hỏa!

Năm sáu cây đuốc đồng thời được đốt lên, ném vào bên trong kiệu. Cỗ kiệu vì cần nhẹ nhàng thư thái, vốn là lấy vải vóc và thân trúc, gỗ quý làm thành, cực kỳ bắt lửa, lại nhờ gió thổi mạnh nên trong nháy mắt ngọn lửa hừng hực bốc lên, hắc y nhân bịt mặt cười ha ha, bộ dạng rất đắc ý. Giống như thấy được thảm trạng của Quân Mạc Tà ở trong lửa đang giãy dụa xin tha.

Nhưng hắn đang cười đột nhiên ngừng lại.

"Tách, đồm độp, ba ba" thanh âm thiêu đốt không dứt bên tai, nhưng trong lửa lại hoàn toàn không có bất kì một cái thanh âm hỗn loạn nào khác. Nếu như bên trong có người sống hoặc thậm chí là thi thể thì còn đúng…ít nhất…Cảm giác này có vẻ không giống a, đây là có chuyện gì?

Lẽ nào tên kia quả thật không có trong kiệu hay sao.

Hắv vung tay lên. Hai người hắc y nhân bên cạnh đồng loạt giơ tay lên, hai cây trường tác đen tuyền tự như linh xà từ trong tay bay ra. Từng cái chụp vào cỗ kiệu đang bị thiêu đốt kia, dùng sức lôi kéo, cỗ kiệu vốn sắp bị tan vỗ liền sụp đổ, mang theo hỏa diễm bay tán loạn tan rã ra.

Không có một bóng người!

- Lý Chí Vũ. Đây là có chuyện gì?

Một thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng âm lãnh truyền đến. Một hắc y nữ tử lẳng lặng ở phía xa đứng lên, vóc người uyển chuyển, trong mắt thần quang cũng cực kỳ băng lãnh, có vẻ phi thường thất vọng.

“Hỏng rồi! Bịa lừa rồi!” Hắc y nhân Lí Chí Vũ trong lòng chấn động, đang định xoay người, đột nhiên không trung một đạo tia chớp chói lòa cắt ngang trời cao, trong lúc đó, một tiếng sấm ầm ầm nổ vang truyền tới.

Mưa to giống như thiên hà vỡ đê, ầm ẩm rơi xuống.

Đúng lúc này, tám gã thị vệ Quân gia đang đối mặt với sự vây công của bọn sát thủ đông hơn hai lần, mặc dù dựa vào ý chí liều mạng, có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng song phương thực lực cách biệt thủy chung là rất lớn, vả lại vì liều mạng chém giết mà càng tiêu hao huyền khí của bản thân nhanh hơn, đã sắp không cầm cự được nữa rồi. Trong khoảnh khắc đó, lại có mấy người bị chém trúng, tiên huyết từ đó phun ra. Kỳ thực nếu mà lúc này bọn họ lựa chọn đột phá vòng vây, vô luận như thế nào cũng có thể chạy thoát được mấy người, nhưng mà mấy tên hán tử này, từ đầu đến cuối đều mang theo ý niệm lôi cuốn lực chú ý của đối phương trong đầu, quyết từ chiến không lùi!

- Lúc này không đi, còn chờ cái gì.

Theo một tiếng nói này, một thân ảnh thoáng như quỷ mị đột nhiên hiện ra phía sau một tên hắc y sát thủ, hai ngón tay thoạt nhìn có chút trắng nõn thon dài kia, liền đột ngột nắm lấy yết hầu của người nọ, nhẹ nhàng dùng lực, răng rắc một tiếng, tên sát thủ kia trong mắt mang theo một sự mơ hồ không tin nổi, thanh đao trong tay vô lực rung rung hai cái, liền ngã xuống.

Bởi vì thế tới của thân ảnh kia thực sự quá mức quỷ dị, một tên sát thủ khác đúng là hoàn toàn không phát hiện ra có địch nhân đánh lén, thấy đồng bọn đang êm đẹp lại đột nhiên vô cớ ngã xuống, không khỏi buồn bực hỏi:

- Ngươi làm sao vậy?

Hai người quan hệ rất tốt, liền chìa tay ra đỡ hắn.

Bàn tay vừa mới tiếp xúc thân thể đồng bọn, đột nhiên mười lăm mười sáu người còn lại đồng thời kinh hoàng hô to lên:

- Cẩn thận!

Chậm rồi. Hắn chỉ cảm thấy yết hầu mát lạnh, trong tai cũng nghe được “răng rắc” một tiếng, giống như tiếng cái gì đó bị bẻ gẫy rồi, sau đó hắn liền kinh ngạc phát hiện, hai mắt của mình, lại có thể vừa vặn nhìn thấy mông của mình.

“Đây là có chuyện gì? Ta rõ ràng là nhìn đằng trước, sao lại thấy được nó chứ.” Suy nghĩ của hắn, dừng ở chỗ này! Một cái đầu mềm oạt rủ xuống, hắn chết rồi mà đôi mắt vẫn như cũ mở trừng trừng không thể tin được mình lại nhìn thấy mông mình!

Tên đó thực sự rất may mắn, ít ra hắn chết cũng không cảm thấy bất kì sự thống khổ nào, lại càng không biết vì bất cứ ngoại vật nào mà có thể nhìn được mông mình lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

Bất quá, may mắn này không phải chỉ có mình hắn. Người khác cũng có.

Bởi vì…

Một đạo thiểm điện. Một tiếng sét đánh, theo đó mưa xối xả rơi xuống.

Nhờ tia chớp chiếu rọi, hầu như tất cả mọi người đều phát hiện ra một hiện tượng quỷ dị khó có thể tin nổi: Một người. Bóng người lơ lửng. Đột nhiên giống như quỷ mị hiện ra ở giữa bốn tên sát thủ đang bao vây, bất luận kẻ nào cũng không phát hiện ra được là hắn từ địa phương nào xuất hiện, cũng không có ai nghe được động tĩnh nào do hắn xuất hiện tạo ra.

Đây là thiên thần hành pháp, hay là quỷ mị biến hóa?

Hắn giống như một cái ác mộng ma quỷ, rõ ràng trơ mắt nhìn thấy nhưng lại hoàn toàn không thể nào chạm vào được, mà ma quỷ này lại bình tĩnh đoạt lấy tính mạng của mình, bản thân lại không có cách nào chống cự, chỉ có thể bị động chấp nhận mà thôi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 68: Đại Khai Sát Giới!

Nhân ảnh xuất ra một động tác, phải nói trong cùng thời gian xuất ra vô số động tác: Cước bên trái vô thanh vô tức mang theo khí lực lôi đình vạn quân tại chỗ hiểm dưới háng một sát thủ mà ra chân.

Liền đó tay trái duỗi thẳng, bắt lấy yết hầu một tên sát thủ xuất chỉ xuyên thủng, tay phải chẳng biết lúc nào đã đến trước cổ một gã khác, sau đó như tia chớp lui về phía sau, đâm vào ngực tên sát thủ sau lưng, hai khuỷu tay rất nhanh thoát ra ngoài một cách xảo diệu, tên sát thủ sau lưng đơn đao trong tay vừa vặn thuận theo da thịt xuyên thấu quần áo, nhưng da thịt lại không hề bị thương nửa điểm!

Tiếp theo người thứ nhất thất khiếu phụt máu kêu thảm bay ra, lại có hai gã sát thủ ngã xoay tròn trên mặt đất, mà tên sát thủ ở sau lưng thần bí nhân, vẻ mặt hiện lên thần sắc không thể tưởng tượng nổi, ngay sau đó ngũ quan tuôn trào máu tươi, thân thể chậm rãi nhũn xuống, hiện ra một tư thế cực kì quái dị, tất cả mọi người ở đây có kinh nghiệm của ai là không phong phú?

Liếc sơ liền nhận ra người này tất cả xương cốt trong lồng ngực cùng cột sống cũng đã hoàn toàn bị đánh nát. Như sét đánh ngang tai , thần bí nhân đột nhiên xuất hiện tựa hồ nương theo thiên địa ra oai, nhất cử giết chết sáu gã sát thủ!

Chỉ trong nháy mắt, sáu tánh mạng đã triệt để tiêu tùng! Tựa hồ trong mắt hắn, những sát thủ thân kinh bách chiến nghiêm khắc luyện ra lãnh huyết sát thủ cứ như vậy không chịu nổi một kích, không đáng giá nhắc tới! Giải quyết sáu nhân mạng, người này thậm chí hoàn toàn không có

hiển lộ ra huyền khí phẩm giai! Chỉ dựa vào năng lực, nhất cử sát tử sáu gã cao cấp sát thủ? ? !

- Đi theo ta đi!

Thần bí nhân che mặt, thanh âm trầm thấp hướng về vài tên thị vệ Quân Gia quát.

- Còn có thiếu gia của ta, thỉnh tiền bối…

Quân Hổ kịch liệt thở phì phò, nhưng vẫn cố quay đầu nhìn lại, hắn lời còn chưa nói hết, đã bị thần bí nhân cắt đứt:

- Quân Mạc Tà đã sớm rời đi! Các ngươi còn chờ cái rắm! Nếu không các ngươi cứ ở đây, hắn hắn đã về đến nhà !

Giải thích xong không chút chần chờ hướng về phía đường lớn phóng đi , bọn người Quân Hổ nghe nói thiếu gia đã thoát hiểm, trong lòng giật mình, trong lòng như có tiếng trống trận động viên, tất cả bước đi theo hắn.

Thần bí nhân cũng không nói gì sai , nếu không phải vì cứu bọn họ , Quân đại thiếu chính xác đã đến nhà! Vì thần bí nhân, chính là bản thân Quân Mạc Tà .

Sau khi hắn ly khai mấy tên thị vệ lập tức cỡi trường bào, che kín gương mặt, nhanh chóng thi triển ra Âm Dương Độn, vô thanh vô tức tiềm nhập trong đất, nếu không bởi vì cứu vớt Quân Hổ mấy người này, đại khái hắn có thể trực tiếp độn trở lại Quân gia đại trạch, dù sao nơi đây cách cũng không xa lắm, Quân đại thiếu tuy công lực còn thấp, nhưng một hơi độn trở về là có thể làm được .

Tất cả mọi người chú thị trên mặt đất, ai có thể dự đoán được, trên đời này lại có người có thể trong lòng đất mà tự do đi lại ?

Chuyện không thể tưởng tượng nổi này căn bản phá vỡ nhận thức của mọi người! Theo sự tích bắt đầu của Huyền Huyền đại lục , loại chuyện

này chưa bao giờ xảy ra, đương nhiên là không một ai có thể nghĩ đến.

Bất quá, Khai Thiên Tạo Hoá Công vốn là không phải công pháp của thế giới này, sớm đã vượt qua phạm trù huyền khí, không có lời giải thích hợp lý, nếu không chẳng phải phụ đi hàm nghĩa sâu sắc của mấy chữ" Đoạt thiên địa tạo hóa"!

Đúng là nhờ vào vật hỗ trợ thần kỳ nên với thực lực chưa đâu vào đâu của Quân tam thiếu mới có thể nhấc tay gọn gàng linh hoạt xử lý sáu nhân mạng, đơn giản là không ai có thể dự đoán được, hắn rốt cuộc xuất hiện như thế nào !

Từ nghi hoặc, khiếp sợ, cho tới khi phản ứng, thậm chí là xuất thủ, là cả một quá trình. Tuy nhiên quá trình này đối với một sát thủ được ma luyện bất quá chỉ là vài giây mà thôi, nhưng đối với Quân đại sát thủ mà nói, cũng đã quá đủ!

Chỉ như vậy cũng đủ để Quân Đại Thiếu sưu tập tính mạng vài tên sát thủ, thậm chí, đến phi đao hắn cũng chưa dùng tới mà đã mở ra một lỗ hổng trong vòng vây! Giờ phút này, bên kia hắc y sát thủ Lý Chí Vũ đã xác nhận sự tình không đúng, xoay người hướng về bên này bay đến, công lực toàn bộ vận chuyển, cơ hồ là tại mặt đất phi hành, hộ thân huyền khí màu vàng sáng xoay tròn quanh thân thể của hắn vần vũ vô cùng chói mắt, giống như trong đêm tối đột nhiên xuất hiện một mặt trời nhỏ !

Mưa như trút nước rơi vào vầng hào quang huyền khí của hắn, rõ ràng giống như bóng đèn nêông thời nay, tiêu điều, lạnh lẽo! Tại bên người của hắn, có thêm hai bóng hoàng sắc huyền khí hào quang cũng lóe sáng, độ sáng cùng Lý Chí Vũ so sánh cũng không yếu hơn bao nhiêu.

Ba gã Địa Huyền sát thủ, cơ hồ là đồng thời hướng bên này tiến tới gần! Mà giờ khắc này, phía sau Quân Mạc Tà, mười tên sát thủ bi phẫn đuổi đến, ngăn ở trước mặt Quân Mạc Tà là một hắc y nhân bịt mặt, người này cầm trong tay trường kiếm đứng ở nơi đó, sừng sững không

nhúc nhích , giống như tạo thành một tường thành vững chắc vây kín, ngăn cản Quân Mạc Tà dẫn đầu bọn thị vệ phá vòng vây.

Trên người hắn mịt mờ bao phủ một tầng huyền khí hào quang! Ngọc Huyền cao thủ! Xem ra người này, hắn là nhị đội trưởng của tiểu đội sát thủ.

Người này không cần vây công, không cần giết người, điều duy nhất hắn cần làm là ngăn lại việc Quân Mạc Tà phá vòng vây, làm cho bọn họ lại rơi vào vòng vây sát thủ một lần nữa.

Bởi vì thế lực hiện giờ của bọn họ, trước hiểm cảnh đông đảo địch nhân vây quanh tuyệt đối không thể kiên trì tới lúc viện quân của Quân gia tiến đến! Sinh tử thắng bại, chính là trong giờ phút này!

Nhưng Quân đại sát thủ há có thể cho hắn được như mong muốn? Giờ phút này Quân Mạc Tà đứng đầu tiên trong đội ngũ, cả thân hình giống như một con dao nhọn sắc bén hay một thanh trường mâu vô địch, không chút do dự tiến thẳng về phía trước không chút chậm lại, đối mặt với quang ảnh của trường kiếm, hắn lại đưa lồng ngực ra nghênh đón! Tư thế này cực kỳ giống như đi tự sát!

Hào quang lóe lên rồi từ đó càng ngày càng sáng, những hạt mưa rơi tí tách trên màn hào quang này vỡ tung tóe như rơi trên đất bằng!

Vị hắc y Ngọc Huyền sát thủ này đã ra tay toàn lực! Phải giết chết thần bí nhân này, người này chắc chắn là một nhân vật trọng yếu của Quân gia!

Một đạo trong suốt kiếm quang, trước như thiểm điện thu về, sau đó giống như một con cự long màu xanh, cưỡi sét đạp mây, hô phong hoán vũ đâm thẳng đến ngực Quân Mạc Tà ! Một kiếm này phạm vi sát thương trọn vẹn bao phủ toàn bộ năm thước trước người Quân Mạc Tà, nhất kiếm chi uy, phái nhiên mạc ngự (uy thế một kiếm, không ai có thể phòng ngự)!

Một kiếm này sau khi phát ra, vị sát thủ Ngọc Huyền này liền nhận ra được đây thật sự là thế kiếm đỉnh phong mà hắn có thể thi triển ra trong mấy chục năm tu luyện Huyền khí!

Giờ phút này, dù cho ở trước mặt hắn chính là một vị Địa Huyền đỉnh phong cao thủ, hắn cũng tin tưởng, trong thời khắc này hắn cũng không cho người đó bước tới được một bước nào! Huống chi trước mặt chỉ là một tên cao thủ che mặt vô danh?

“Đến cả hào quang huyền khí hắn cũng không thể phát ra là đủ hiểu trình độ thế nào rồi! Chẳng lẽ nói hắn là một Thần Huyền cao thủ hay sao? Nếu hắn thật sự là cao thủ Thần Huyền, đương nhiên có thể phá vỡ vòng vây của mình. Nếu có thể chết trong tay một vị thần huyền thì xem ra cũng là một loại danh dự cho ta!”

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc thế này, không ngờ vị sát thủ Ngọc Huyền này lại còn có thể trầm tĩnh suy nghĩ cho bản thân như thế.

Hiển nhiên, chuyện này là không có khả năng, có nói ra cũng thấy vớ vẩn. Nếu thật sự thần bí nhân này là một cao thủ Thần Huyền, chỉ sợ hắn nhấc tay một cái là cả đám sát thủ sẽ tan xương nát thịt ngay, cần gì phải dây dưa với đám nhóc như hắn! Thêm vào đó, cao thủ Thần Huyền đâu phải là dưa cải ngoài chợ, muốn có là có sao?

Thế kiếm như thiểm điện, mà tốc độ của Quân Mạc Tà hướng tới thanh kiếm cũng nhanh không kém!

Khi hai bên sắp chạm vào nhau, trong mắt tên hắc y sát thủ Ngọc Huyền hiện rõ vẻ hưng phấn tàn nhẫn, đã tới khoảng cách này rồi thì có muốn tránh cũng không kịp nữa rồi! "Dù cho mình có muốn biến chiêu, tha cho hắn một mạng cũng là chuyện không thể, huống chi tên này giống như sợ chết không được đẹp mắt hay sao mà mang cả người bay đến đón thanh kiếm, chẳng lẽ đây là tuyệt chiêu "chịu chết" trong truyền thuyết sao!"

Tuy nhiên, trong chớp mắt khi hai bên sắp va chạm vào nhau, phía dưới chân Quân Mạc Tà không chậm đi một chút nào, tốc độ cũng không hề giảm xuống, nhưng toàn bộ nửa thân trên của hắn đột nhiên uốn một cái ngược hẳn với các quy tắc thông thường mà cơ thể con người có thể làm ra!

Quả thật là quá quỷ dị!

Loại chuyện không thể tưởng tượng ra lại có thể phát sinh thế này! Trừ khi cái eo của Quân Mạc Tà là một loại đồ chơi có gắn ổ bi chuyển động bên trong, mới có thể muốn xoay kiểu nào thì xoay, nếu không thì tuyệt đối không thể làm ra động tác này!

Chuyện này người thường có thể thực hiện hay sao trời??!!!

Soạt!!!

Thanh kiếm lạnh như băng mang theo Ngọc Huyền quang mang đâm xuyên từ bên trái quần áo trên ngực của Quân Mạc Tà rồi bắn ra từ bên phải, cả thân kiếm lạnh ngắt dán chặt vào trước ngực Quân Mạc Tà, một tia máu bắn ra, hòa lẫn vào cơn mưa xối xả!

Tuy rằng Quân Mạc Tà thay đổi tư thế cực kỳ nhanh chóng, xoay người một góc độ cực hạn vô cùng tinh diệu, nhưng cuối cùng vẫn bị mất đi một phần da thịt! Nhưng sự hi sinh nhỏ nhoi này, hoàn toàn đáng giá!

Bởi vì toàn thân Quân Mạc Tà như một viên đạn pháo phi hành với tốc độ muốn ngừng cũng không ngừng được, đâm thẳng vào giữa ngực tên sát thủ Ngọc Huyền!

Ầm một tiếng vang lên trong không trung, với quán tính khổng lồ như thế, vị cao thủ Ngọc Huyền này cũng bị đánh bay, hai chân hổng khỏi mặt đất, cả người bay theo cơ thể của Quân Mạc Tà. Quân Mạc Tà là bay tới, còn hắn là bắn ngược ra sau! Mà cú bắn ngược này là thân bất do kỷ! Sự hưng phấn vẫn còn vấn vương trong đầu hắn lại bị đả kích bắn ngược ra sau, trong mắt vị sát thủ Ngọc Huyền này, sự hưng phấn tàn

nhẫn khi nghĩ mình đã giết được đối thủ chưa kịp biến thành ánh mắt sợ hãi kinh ngạc thì mấy tiếng "rắc, rắc" khô khốc đã vang lên trong không trung. Lúc này thì khuỷu tay của Quân Mạc Tà đã đang đâm thẳng vào bộ vị trái tim của hắn.

Lúc này hắn vẫn chưa kịp phản ứng, cảm giác đau đớn còn chưa theo dây thần kinh cảm giác truyền tới đại não thì tay phải của Quân Mạc Tà đã ra liên tục ba chưởng, tất cả đều đập thẳng một cách nặng nề vào cổ họng của hắn! Xương yết hầu yếu ớt của hắn vang lên tiếng crắc crắc như tiếng thủy tinh vỡ vụn va đập vào nhau. Khi đầu của hắn dưới tác động của ba chưởng tay phải chưa kịp ngửa hết ra phía sau thì hai ngón tay của bàn tay trái của Quân Mạc Tà đã bắn ra, mang theo kình phong rát mặt, ra tay hầu như đồng thời với tay phải, đâm thẳng vào bộ vị không kém tàn nhẫn so với tay phải: Hai hốc mắt của tên sát thủ!

Màu đen, màu trắng ngà, cùng màu đỏ đồng thời phụt ra!

Cái này cũng chưa tính là gì, Quân Mạc Tà hạ thân hai cái đầu gối cũng lấy tốc độ cực cao nhấc chân vừa chạy vừa không ngừng thúc vào bộ hạ của hắn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 69: Thoát Hiểm

Thủ đoạn thật tàn nhẫn! Hoặc là Quân Mạc Tà này đã không thể coi là "tàn nhẫn", căn bản là độc ác hành hạ đến chết! Công kích liên tiếp như vậy, tùy tiện một kích cũng đủ để mất mạng, Quân đại sát thủ lại một hơi lập tức đánh ra độc chiêu vài chục lần như thế! Nguyên nhân không ngoài việc, người chặn đường trước mặt hắn dù sao cũng là một vị Ngọc Huyền cao thủ, nếu không thể một hơi đột phá, mình còn có thể nhờ vào “Âm Dương độn” mà thoát thân, nhưng mà tám gã hộ vệ phía sau mình chỉ sợ không một người nào có thể may mắn thoát chết! “Tử đạo hữu bất tử bần đạo!” (Đạo hữu chết, bần đạo không chết). Ngươi chết thì tốt hơn là chúng ta chết! Cho nên ngươi buộc phải chết! Quân Mạc Tà tự biết rằng mình trước mắt công lực còn thấp, cho nên cũng sẽ không hy vọng cao vời rằng một kích của mình có thể phá vỡ phòng ngự Huyền khí của hắn mà giết chết hắn, cho nên công kích mới liên tiếp như mưa, một khi bắt đầu sẽ không có kết thúc! Nếu nói tên cao thủ Ngọc Huyền này bị chết có chút quá là thê thảm, cũng chỉ có thể trách hắn tu vị rất cao, không thấy sáu gã sát thủ lúc trước bị chết đều không hề thống khổ sao! Quân Mạc Tà trong lúc khai triển công kích tử vong liên tiếp, thân mình vẫn duy trì tốc độ cao vọt tới trước, không có một chút ngừng lại, mà vị sát thủ Ngọc Huyền này thân thể giống như là gắn ở trên người Quân Mạc Tà, bị hắn mang theo chạy như điên, mà trong lúc chạy thì công kích vẫn như cũ không hề dừng lại! Độc! Tên này vừa rồi tưởng một mình mình có thể chặn đường, giờ thì thân thể hắn dưới công kích của Quân Mạc Tà đột nhiên quỷ dị lạ thường mà tứ phân ngũ liệt, tứ chi hướng về bốn phía bay đi, còn cái đầu lâu thì “phanh” một tiếng, giống như là quả cầu bị người ta đá mạnh một cái, mang theo áp lực cực mạnh,

xoay tròn bay lên không trung. Mà thân thể còn lại (trừ bỏ đầu + 4 chi còn cái mình với cái … http://.4vn/images/smilies/71.gif.), cũng đã hóa thành thịt vụn! Quân Mạc Tà cùng tám gã thị vệ cấp tốc xuyên qua huyết vũ đầy trời, trong cả quá trình này, tốc độ chưa hề chậm lại một chút nào! Nhóm sát thủ đuổi theo phía sau rõ ràng chứng kiến "nhân vật tựa ác ma" này, mạnh mẽ tạo ra trên thân thể thủ lĩnh một cái động lớn, cứ như vậy xuyên qua như một lớp giấy mỏng mà lao tới! Quân Mạc Tà thân thể vẫn đang lao đi, phía trước chuôi trường kiếm lấp lánh hàn quang vẫn đang được cắm trên người hắn, chỉ có điều theo tư thế thay đổi của hắn, tạo thành hình chữ "Hoành" ở trên ngực hắn, trên chuôi kiếm vẫn còn năm ngón tay và nửa cái cổ tay, thậm chí gân xanh hiện ra đang nắm chặt thanh kiếm này! Cho thấy chủ nhân của nó quyết tâm không giết địch không thôi! Chín người càng thêm hăng hái tinh thần, rốt cục vượt qua hiểm địa mà hướng qua ngã rẽ! Xa xa trên đường lớn, vài đạo Huyền khí sặc sỡ sáng chói đang bay nhanh tới, đúng là người của Quân gia tới viện trợ.

- Tiểu Thất!...

Hắc y thủ lĩnh Lý Chí Vũ đang bay nhanh tới rồi giống như bị sét đánh, kinh ngạc đứng ở trong mưa to, đầu lâu vừa bay lên trên trời "phanh" một tiếng rơi xuống đất, vừa vặn dừng lại bên chân hắn, lăn hai vòng, ngẩng mặt lên trên, trên gương mặt đã mất đi sinh mệnh lại mất cả hai mắt, khóe miệng còn đọng lại biểu tình rõ ràng là một bộ dáng dữ tợn, sắp thực hiện được nụ cười! Mà công kích như tia chớp liên hồi kia, cư nhiên lại khiến hắn không kịp thay đổi biểu tình trên mặt đã oan ức mà ra đi! Bao nhiêu năm rồi vào sinh ra tử huynh đệ sớm chiều có nhau, cứ như vậy trước mặt mình hóa thành một đống huyết nhục! Không chỉ đầu một nơi thân một nẻo, thậm chí so với lăng trì còn muốn vỡ nát hơn! Thậm chí là muốn thu thập đầy đủ thi thể cũng là một hy vọng xa vời! Đây là cảm giác như thế nào chứ.

Thủ lĩnh sát thủ hắc y nhân cảm thấy trong lòng như đang rỉ máu.

Vào mấy hôm trước, Tiểu Thất còn thổi phồng tiểu nhi tử của hắn thông minh lanh lợi như nào, thê tử của hắn hiền lành thiện lương ra sao, hắn đang muốn trợ giúp tiểu thư báo đại thù xong sẽ rửa tay quy ẩn, không bao giờ xuất thủ nữa, chuyên tâm nhất chí cùng vợ con sống bình dân qua ngày, cuốc đất, trồng hoa, đó thật sự là tiêu dao khoái hoạt.

Hắn còn nhớ rõ, Tiểu Thất lúc nói những lời này, trên mặt, trong đôi mắt kia tràn ngập sự khát vọng không chút che dấu. Cùng với sự chán ghét đối với kiếp sống đầu đao liếm huyết (ý là làm sát thủ)! Mà mới vừa nãy, hắn còn cùng mình lên, nhận mệnh lệnh của mình, toàn lực ngăn chặn đường lui của đám thị vệ Quân gia này! Mà hiện tại, hắn bị người ta giết trước mặt mình! Hơn nữa còn chết thảm không sao kể xiết! Chính là bởi một đạo mệnh lệnh kia của mình!

- Ngươi là ai? Có giỏi thì để lại tên của ngươi!

Lý Chí Vũ giật miếng vải đen che mặt, đứng ở dưới mưa to rống giận một tiếng, thanh âm giống như lão vượn hú trong đêm, cực kỳ thê lương!

- Ngươi rốt cuộc là ai…?!

Phía chân trời tia chớp ẩn hiện khắp nơi, sấm rền liên miên vang lên không ngớt, một tiếng lại một tiếng, phảng phất như tiếng trống trên chiến trường, mạnh mẽ mà trầm trọng! Áp lực mà huyết tinh! Quân Mạc Tà hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi là ai, có giỏi để lại tên của ngươi!

Giờ phút này viện binh Quân gia đã tới, cục diện đã nghịch chuyển, nếu có thể thừa dịp này đem tên thủ lĩnh kia đang đau lòng vì mất tướng tài, tâm thần đại loạn trong khoảnh khắc này mà hiểu rõ được thân phận của đối phương, tất nhiên chính là thượng sách!

Lý Chí Vũ giọng căm hận nói:

- Ta là…Tên gian tặc chết tiệt này, ngươi không dám lưu danh sao?

Cuối cùng hắn còn kịp dừng cương trước bờ vực, không có nói ra tên họ của mình.

Phía trước yên lặng, không có tiếng người trả lời, chỉ có thanh âm của đội ngũ tiếp viện Quân gia từ bốn phương tám hướng truyền tới.

- Bỏ đi!

Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, hắc y nữ tử kia quần áo toàn bộ đều đã ướt sũng, mái tóc dính ở bên trên hai gò má, trong đôi mắt lạnh lùng trong trẻo lóe ra vẻ đau xót và thất vọng, nhưng vẫn chém đinh chặt sắt truyền đạt mệnh lệnh lui quân.

Lý Chí Vũ giống như trong mộng vừa tỉnh, hai người bên cạnh hắn một người xoay người ôm lấy đầu Tiểu Thất, người kia đỡ hắn lên, nhân tiện rời khỏi. Trong cổ họng hắn vang lên một tiếng kì lạ, giống như là tâm linh đột nhiên nổ tung tóe văng ra một cỗ tiếng vang cổ quái, đột nhiên tránh ra, sau đó một tay đoạt lấy đầu Tiểu Thất, ôm ở trong ngực mình, cuối cùng nhìn thật sâu về phía trước mấy người Quân gia tiếp viện cùng với bọn Quân Mạc Tà và thị vệ đang chạy nhanh, trong ánh mắt thù cao như núi, hận sâu như biển! Không nói một lời, xoay người rời đi!

“Tiểu Thất, ca ca mang ngươi trở về nhà!” Hai giọt nước mắt thống khổ đục ngầu lẫn vào trong mưa, vô thanh vô tức biến mất.

- Lui!

Đám hắc y sát thủ không kịp thu thập thi thể đồng bọn, đều phi thân rời đi, lẫn vào trong màn mưa dày đặc. Một lát sau, đại đội cứu viện Quân gia nhân mã vây quanh chạy tới, nhưng nơi đây, dĩ nhiên chỉ còn lại mấy cỗ thi thể lạnh như băng…

Quân Mạc Tà sau khi nguy cơ được giải trừ, thử kiểm nghiệm, thân mình trầm xuống, xoay vòng một cái, đã độn thân tới phía sau một gốc cây liễu trên phố.

Một đạo kim hoàng sắc huyền khí hào quang từ xa tới gần, ngựa lớn trước sau như một phi tới, xuyên qua màn mưa dừng lại trước mặt tám gã thị vệ bị thương, hai mắt đánh giá trên dưới một lượt:

- Không chết ai là tốt rồi, thiếu gia đâu?

Đúng là Bàng lão quản gia! Vị quản gia trước nay luôn thâm tàng bất lộ của Quân phủ, cư nhiên là một vị cao thủ Địa Huyền đỉnh phong! Tám người đồng thời ngây người! Trước đó thiếu gia đã thoát hiểm, nhưng mà thiếu gia người này? Đi đâu vậy? Không về nhà sao? Không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Lão Bàng trên mặt tràn đầy nếp nhăn, đột nhiên hai hàng lông mi dần dần dựng đứng lên. Âm trầm quát hỏi:

- Các ngươi cư nhiên bỏ lại thiếu gia, tự mình bỏ chạy?

Trong ngữ khí đã xuất hiện sát khí!

- Phải…Không phải, phải…Là bởi vì một vị thần bí cao thủ, hắn nói đã cứu thiếu gia ra…Mà vừa rồi khi chúng ta đang bị bao vây, cũng là hắn, hắn đã cứu chúng ta, thiếu gia còn chưa về tới nhà sao?...

Quân Hổ hổ thẹn vô cùng, cúi đầu thật sâu, nếu thiếu gia còn chưa an toàn, bọn họ có chết một trăm lần cũng không đền tội được.

- Thần bí cao thủ? Vị thần bí cao thủ đó là ai? Ở đâu?

Lão Bàng hỏi liên tiếp ba câu, thanh âm càng ngày càng lạnh:

- Cư nhiên lại tùy tiện tin theo lời người ngoài, không màng an nguy thiếu gia, chỉ lo tính mạng chính mình, vậy Quân gia chúng ta dùng các ngươi làm gì?

- Phốc!

Tám người đồng loạt quỳ xuống dưới mưa, không nói lời nào, ưỡn thẳng thân hình, chuẩn bị chịu phạt.

Lão Bàng thở dài một tiếng, lớn tiếng quát:

- Quân Hổ! Năm đó lão phu thấy ngươi cơ khổ, thu ngươi vào phủ, truyền thụ võ công cho ngươi, liên tiếp nhận trọng trách, làm người khác yên lòng. Lúc này mới đem an nguy của thiếu gia đặt trong tay ngươi! Hôm nay thiếu gia sinh tử không rõ, dựa theo gia quy Quân gia, các ngươi đều đáng tội chết! Ngươi còn gì để nói không?

- Thuộc hạ không có gì để nói! Cam nguyện lĩnh tội!

Quân Hổ quỳ thẳng tắp, mưa rơi trên đầu hắn, lẫn máu loãng chảy xuống, trên mặt không một chút biểu tình.

Kỳ thật tại giờ khắc này, hắn vốn có thể nói ra bản thân bọn hắn rời đi trước chính là theo mệnh lệnh của thiếu gia, thậm chí lúc ấy bởi vì bọn họ không phải là mục tiêu ám sát, nếu toàn lực phá vây, có thể bọn họ sớm đã có thể thoát thân, mà vì bọn họ một lòng vì muốn hấp dẫn chú ý của đối phương, liều mạng chống cự, điều này hắn hết thảy đều không có nói tới. Thiếu gia xảy ra bất trắc, chính là do mình thất trách, điều này đã thực rõ ràng, nói gì thì nói, đều là do mình thất trách!

- Từ từ đã…

Quân Mạc Tà cả người chật vật vô cùng từ một đoạn tường đổ phía sau chật vật vạn phần hiện thân, chạy tới:

- Bàng lão, chớ trách nhầm người tốt. Nếu không phải Quân Hổ bọn họ liều chết lôi kéo địch nhân rời đi, ta cũng không thể nào thoát thân nha. Lại nói tiếp, Quân Hổ bọn họ thực sự là có công không có tội.

- Thật sự là thế sao?

Lão Bàng sắc mặt nhất thời dịu xuống:

- Vừa rồi vì sao lại không nói?

Đảo mắt nhìn quanh, hỏi:

- Vị thần bí cao thủ vừa cứu các ngươi kia, giờ sao lại không thấy? Người này đã cứu thiếu gia, đối với Quân gia ta thực là có đại ân, phải hảo hảo báo đáp mới được.

- Thuộc hạ vừa mới nhìn thấy, hắn giống như đi phương hướng đó, chẳng qua thân pháp của hắn quá mức thần diệu, thuộc hạ cũng không dám xác định chắc chắn.

Quân Hổ quỳ, giơ lên một ngón tay, đúng là phương hướng Quân Mạc Tà đi tới.

- Người đó thật sự là tên quái nhân, làm cho ta quay cuồng đến choáng váng cả đầu óc.

Quân Mạc Tà lau trán, trên mặt giống như có một chút máu bầm:

- Vừa rồi qua tới đây còn đá ta một cước, cứu mạng ta xong cư nhiên lại đi không từ giã, thật sự là không có lẽ phép.

- Người này bộ dạng như thế nào?

Lão Bàng trong lòng vừa chuyển vài cái ý niệm.

- Che mặt, thấy không rõ lắm.

Quân Mạc Tà và Quân Hổ đồng thời trả lời. Chỉ có điều Quân Mạc Tà thanh âm là chẳng hề để ý, còn Quân Hổ thanh âm thì tràn ngập sự cảm kích.

- Thật sự không thể tưởng được, sau khi Nguyên soái phát uy như thế, ở trong kinh thành, cư nhiên còn có kẻ đui mù dám xuống tay với thiếu gia.

Lão Bàng thâm trầm nói một tiếng, vung tay lên, nói:

- Các ngươi tám người sau khi hồi phục, trước tiên tới gặp Tam gia, báo cáo sự tình hôm nay, bất cứ chi tiết nào đều không được quên. Sau đó tất cả sự tình, cũng đều để cho Tam gia xử trí!

- Rõ!

Tám người đồng thời đáp ứng, đứng dậy.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 70: Dấu Vết Để Lại

- Thiếu gia, ngài hiện tại…Còn có thể tham gia gia yến hay không?

Lão Bàng tiếp nhận một cái ô do thị vệ từ phía sau đưa tới, che ở trên đầu Quân Mạc Tà.

- Không thành vấn đề! Ta không hề bị thương!

Quân Mạc Tà hào khí như mây trả lời:

- Trường hợp “nhỏ” kiểu này, ta sớm thành thói quen, chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Lão Bàng khóe miệng khẽ giật, lại không nói gì. Trong lòng thầm nói, nói là thói quen, cũng có vẻ không phải là giả. Lần trước công chúa gặp chuyện, lần này chính mình gặp chuyện, quy mô quả thật không khác nhau lắm, lần trước dính một thương đã không đi lại được, mà hiện tại còn có thể chạy nhảy, tự nhiên là “chuyện nhỏ”.

- Vậy mời thiếu gia về phủ trước. Nguyên soái cùng Quản lão gia chờ đã lâu rồi.

Lão Bàng nói.

- Chờ một chút, ta còn muốn quay lại xem cỗ kiệu của ta, nơi đó còn có chút đồ.

Quân Mạc Tà cầm ô che mưa, xoay người quay lại đi tới.

“Cỗ kiệu trước bị ám khí đánh, sau đó bị hỏa thiêu, lại bị mưa thấm, cơ hồ thành một mảnh bụi bẩn rồi, còn có thể còn lại cái gì chứ.”

Lão Bàng trong lòng buồn bực, nhưng vì an toàn…cho nên vẫn đi theo tới.

Chỉ thấy Quân Mạc Tà giống như ruồi bọ, lượn lờ tìm quanh vài cái thi thể xung quanh cỗ kiệu, cư nhiên thật sự từ trên mặt đất nhặt lên vài món đồ, sau đó lật trái, lật phải, vòng trở lại, cầm ô tới trước mặt Bàng lão, nói:

- Được rồi, đi thôi.

“Ta vừa mới không tin ngươi nhặt lên vài cái ám khí kia là “đồ vật” của ngươi.”

Lão Bàng cũng là Địa Huyền thực lực, mắt sáng như đuốc, há có thể không nhìn ra được Quân Mạc Tà nhặt lên là cái gì. Trong lòng oán thầm một tiếng, mạo hiểm mưa to đi nhặt ám khí của địch nhân, loại ám khí này là mặt hàng cực kỳ bình thường, theo lẽ thường mà nói, căn bản là không có manh mối gì, vị thiếu gia này lại thật sự tự cho mình là thông minh…

Hắn lại không có phát hiện, khi Quân Mạc Tà đi tới bức tường gần đấy, ánh mắt lén lóe một cái, sau đó khóe miệng lộ ra một tia ý cười “Quả nhiên là thế”.

Tuy rằng mưa to tầm tã, tuy rằng cuồng phong gào thét. Nhưng, sau khi một người chờ đợi đã lâu vừa mới rời đi, tất sẽ có dấu vết lưu lại, chỉ là người tìm tòi có phát hiện ra hay không mà thôi.

Giống như trong này, một dải lụa còn đang phiêu tán mùi hương trong gió…Tuy rằng nó nhạt đến mức khó có thể ngửi được, nhưng với cái mũi của Quân đại sát thủ này sau khi được Hồng Quân Tháp cường hóa mà nói, cho dù có nhạt đi một chút nữa, cũng vẫn có thể ngửi được.

Ừm, quả thật là hương vị rất quen thuộc, còn có một tiếng “Bỏ đi” kia, cũng là âm thanh rất thú vị, mấy cái này đã là rất đủ rồi! Quân Mạc Tà có chút đáng khinh cười cười.

Thời điểm Quân Mạc Tà về nhà, Quân lão gia tử đang đứng chờ tại đại sảnh, cặp mắt ở trên người cháu trai mình nhìn tới nhìn lui, phát hiện không có việc gì, mới cau mày khiển trách:

- Người chừng nào mới có thể làm ta yên tâm! Còn không mau đi thay quần áo.

Quân Mạc Tà khúm núm, nhanh như chớp rời đi.

Kỳ thật Quân Tam thiếu trong lòng cũng có chút oán thầm, gia gia à, lần này ý đồ của bọn sát thủ lại không có vẻ gì quan hệ đến cháu mà, căn nguyên của nó thật sự là do việc làm của ngài lúc trước dẫn đến, chẳng qua việc này cũng không phải một hai câu là nói rõ được, cháu trở lại rồi tính!

Đợi khi thay xong quần áo đi tới tiền thính, rượu và thức ăn đã liên tiếp bắt đầu bê lên. Quân Vô Ý vẫn ngồi ngay ngắn trên xe lăn, trên đùi lót một tấm thảm mỏng, tựa tiếu phi tiếu (như cười mà không cười) nhìn Quân Mạc Tà, thấp giọng nói:

- Không biết là cao thủ nào, có thể giết người lưu loát như vậy? Mạc Tà à, Tam thúc ta thực sự rất tò mò a. Lai lịch vị cao thủ thần bí kia, cháu nói xem Tam thúc có biết hắn hay không!

- Ách…Tam thúc, thiên hạ rộng lớn, không thiếu cái lạ, người tài ba dị sĩ nhiều vô kể, cái này…

Quân Mạc Tà cợt nhả.

- Dừng! Ta không thảo luận cái này với cháu.

Quân Vô Ý trừng mắt, ngắt lời ba hoa của hắn:

- Lần này những người đó, trong lòng cháu có nắm rõ không?

- Quả thật có chút phương hướng rồi, nên có tầm ba phần nắm chắc.

Quân Mạc Tà nháy mắt.

- Cần thúc phái người giúp không?

Quân Vô Ý thần sắc lập tức lạnh lùng. Những tên này cư nhiên dám ám sát Quân Mạc Tà, đã khiến cho Quân tam gia nổi lên sát khí khủng bố.

- Thời cơ chưa đến thúc à!

Quân Mạc Tà cười hắc hắc:

- Bọn họ tạo đồ vật cho cháu còn chưa đưa tới, chờ nó tới rồi xử lý cũng không muộn. Hiện tại không nên đả thảo kinh xà.

- Cháu nói là…“Phê thủ nỗ” theo lời cháu nói lúc trước?

Quân Vô Ý nhãn tình sáng lên.

- Tam thúc thực là nhìn xa trông rộng, bày mưu tính kế bên trong, quyết thắng ngoài ngàn dặm…

Quân Mạc Tà vỗ mông ngựa một trận. Quân Vô Ý dở khóc dở cười.

- Người Quản gia đâu ạ?

Quân Mạc Tà tò mò hỏi:

- Hôm nay không phải vì bọn họ tẩy trần sao, sao lại không thấy bóng dáng bọn họ đâu cả?

- Bọn họ giờ này đang ở trong tiểu viện của đại tẩu cháu, Thanh Hàn nàng giống như đang cáu kỉnh.

Quân Vô Ý hàm súc cười:

- Dù sao cũng là việc nhà của Quản gia, chúng ta chờ một chút cũng không sao.

Lúc hắn nói xong câu cuối cùng, Quân Mạc Tà đã quay đầu lại, ngoài cửa trong làn mưa gió đầy trời, mấy cái bóng người chậm rãi đi tới. Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Đúng là đoàn người Quản gia!

Quản gia lần này đi đến dự tiệc tổng cộng có năm người, đại tẩu Quản Thanh Hàn mặt lạnh như băng, đi ở cuối cùng, mà vị đi đầu tiên, là một trung niên hơn bốn mươi tuổi, sắc mặt gầy, dáng người sương dài, quần áo thanh bào, nhẹ nhàng đi tới, dù mưa to đầy trời nhưng cũng giống như không hề chạm tới hắn một chút nào. Đúng là Quản gia đương đại gia chủ Quản Đông Lưu, cũng là cha của Quản Thanh Hàn.

Phía sau lưng hắn, là một lão đầu dáng khôi ngô dị thường, râu tóc hoa râm, cũng lưng hùm vai gấu, mắt báo, giống như nửa cái tháp sắt, song nhãn khép mở thần quang lóe ra bốn phía, đi đường mạnh mẽ sinh uy, đúng là Quản gia đệ nhất cao thủ Quản Như Sơn.

Phía sau Quản Như Sơn là hai thiếu niên, thân thể như ngọc, mặt ngọc môi đỏ, anh tuấn tiêu sái, thần thái phiêu dật, chính là một anh một em của Quản Thanh Hàn, Đại công tử Quản Thanh Ba và Nhị công tử Quản Thanh Nguyệt.

Nhìn xem người ta sinh con thế kia, đại tẩu phong thái yểu điệu, thanh lệ động lòng người, mà một huynh một đệ kia cũng là mỹ thiếu niên nho nhã phong lưu. Đây đúng là gen di truyền của Quản gia, thật đúng là không tồi đi. Quân Mạc Tà ác ý nghĩ tới: “Hai tên này không biết có phải gay không?”

- Quản huynh!

Quân Vô Ý an tọa trên xe lăn, mỉm cười ôm quyền hành lễ, duỗi tay mời khách.

- Quân huynh xin đừng khách khí!

Quản Đông Lưu sang sảng cười, ôm quyền đáp lễ, nói xong liền lệnh hai con trai tiến đến bái kiến Quân Vô Ý.

- Vị này chính là Quân tam công tử sao? Quả nhiên là thiếu niên anh tuấn, tuấn tú lịch sự, khí độ bất phàm a. Quân Tam đệ, Quân gia có người kế tục, quả nhiên là thật đáng mừng a.

Quản Đông Lưu nhìn thấy Quân Mạc Tà đứng một bên, cười ha ha, rất là thân thiết.

Quả nhiên không hổ là gia chủ một nhà, cư nhiên có thể làm cho lời dối trá khách khách khí khí nói trở thành chân thành thân thiết tự nhiên như thế, thật sự rất cao tay! Quân Tam thiếu lúc này trong chớp mắt đưa ra nhận xét về vị gia chủ Quản gia mà miễn cưỡng có quan hệ thông gia này. Mà ở giờ khắc này, Quân Mạc Tà đột nhiên cảm thấy rõ ràng được, một ánh mắt nhìn về phía Quân Mạc Tà đầu tiên là phẫn nộ, sau đó cũng hiện lên vẻ kinh sợ và kinh ngạc, giống như Quân Mạc Tà không nên xuất hiện lúc này, tuy rằng ánh mắt quái dị kia, trong khoảnh khắc liền biến mất, hoặc là ở đây cơ hồ sẽ không có người nào chú ý tới, nhưng làm sao có thể thoát khỏi cảm ứng mẫn tuệ của Quân đại sát thủ được.

Quân Mạc Tà không khỏi trong lòng vừa động: “Đây là nguyên nhân gì, hắn cùng mình có liên quan gì cơ chứ?” Lục soát trí nhớ của mình vài lần, hắn xác định vô luận là mình, hay là Mạc Tà trước kia, hai người đều chưa từng tiếp xúc, thậm chí trước kia, ngay cả mặt mũi cũng chưa từng gặp qua, như vậy, vị Quản nhị công tử này tại sao lại khiếp sợ? Có cái gì ngoài ý muốn sao?

Quân Mạc Tà trong đầu hàng ngàn câu hỏi, nhưng trên mặt lại lạnh nhạt như không, tiến lên ha hả cười rồi thi lễ, liền cùng Quản Thanh Ba, Quản Thanh Nguyệt chào hỏi, hai người này thủy chung là thân huynh đệ của đại tẩu, bản sắc quần áo lụa là thật sự không có phương tiện sử dụng trong trường hợp này.

Thế gia lui tới, lúc đầu chính là giới thiệu, sau đó tự nhiên là già tiếp già, trẻ tiếp trẻ, Quân gia ngoại trừ Quân Mạc Tà, không còn hậu nhân nào khác, cho nên trọng trách chiêu đãi Quản gia hai vị công tử tự nhiên là dừng ở trên bả vai không dày rộng của Quân Tam thiếu kia rồi.

- Chào Quân Tam thiếu.

Hai người cùng nhau hành lễ. Vốn hai người bọn họ lớn tuổi hơn so với Quân Mạc Tà, lại thêm Quản Thanh Hàn kia nữa, bọn họ cũng có thể gọi Quân Tam thiếu là Tam đệ, nhưng mà Quản gia tuy rằng cũng là Huyền khí thế gia, trên giang hồ độc bá một phương, cũng có địa vị, nhưng bất luận là phú quý cùng quyền thế, họ so với Quân gia vẫn là còn xa mới bằng, cho nên hai huynh đệ bọn họ đối mặt với Quân Mạc Tà, muốn tạo ấn tượng tốt.

Xưng hô kiểu này, cũng là nể mặt, nhưng cũng cho thấy rằng bọn họ không coi Quân Mạc Tà như là em trai trong nhà giống như tỷ tỷ mình, hai người này thủy chung vẫn là người trẻ tuổi, chưa có sự sắc sảo, nếu không liền giống như cha mình, thân thân thiết thiết nhiệt tình mà gọi Quân Tam thiếu là “Tam đệ”

Chỉ một câu “Quân Tam thiếu” này, Quân Mạc Tà trong chốc lát đã nghĩ ra rất nhiều sự tình, trên mặt tức thì xuất hiện nụ cười dị thường nhiệt tình, nhanh chóng đáp lễ, mỗi tay giữ chặt một người, dị thường thân thiết tiêu sái đi vào đại sảnh. Quản Thanh Nguyệt vào lúc mà Quân Mạc Tà giữ chặt tay hắn, liền run rẩy một lần, mức độ tuy rằng rất khẽ, nhưng Quân Mạc Tà vẫn như cũ rõ ràng cảm ứng được sự sợ hãi trong lòng hắn.

Không khỏi trong lòng lại động, trên mặt vẫn bình tĩnh như trước, trong lòng lại càng không ngừng lo lắng một vài chuyện đặc biệt khác. “Chẳng lẽ?”

Quân đại sát thủ trong lòng tính toán, trong miệng lại tùy ý nói:

- Hai vị Quản huynh không ngại ngàn dặm xa xôi đi tới Thiên Hương thành, hai ngày qua tiểu đệ có việc không thể phụng bồi hiền huynh đệ, thật sự là thất lễ a.

Quản Thanh Ba thanh nhã cười, nói:

- Quân công tử quá khách khí rồi, mọi người vốn là thông gia, chính là người một nhà rồi, còn nói cái gì thất lễ. Huống chi, chúng ta hai ngày qua tại Thiên Hương thành này cũng đã du ngoạn không ít địa phương, Thiên Hương thành không hổ là đế đô, quả nhiên là cực kỳ phồn hoa, hai huynh đệ ta đều có chút vui quên cả trời đất, ha ha.

Quản Thanh Ba tính tình giống so với cha, nói năng cực kỳ khéo léo, vị Quản đại thiếu gia này cũng buồn bực, nghe đồn rằng trong Quân gia Quân Tam thiếu chính là một tên ăn chơi, quần áo lụa là trong quần áo lụa là, hôm nay vừa gặp, ăn nói cũng có thể cho là được, cũng không đến mức không chịu nổi như trong lời đồn!

- Suỵt!

Quân Mạc Tà làm ra một bộ dáng lén lút, mặt dâm nói:

- Đệ đây đảm bảo một chỗ, một địa phương tuyệt hảo vui chơi, dám chắc là hiền huynh đệ còn chưa đi qua.

- Địa phương nào?

Quản Thanh Ba phối hợp hạ thanh âm xuống.

Quân Mạc Tà trên mặt lộ ra nụ cười đáng khinh chỉ nam nhân mới hiểu, ánh mắt nhanh chóng lướt qua Quản Thanh Hàn, lùi ra một chút, mới lén lút nói

- Linh Vụ Hồ! Đó mới là thiên đường của nam nhân a, không đi qua sao hắc hắc…

Khi hắn nói đến “Linh Vụ triều” ba chữ kia, Quản Thanh Nguyệt ở bên cạnh trên mặt đột nhiên kịch liệt co rút lại một lần.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 71: Ta Làm Cho Ngươi Tức Chết!

Quản Thanh Ba thầm nghĩ trong lòng: “Tên này lúc nãy hóa ra là giả bộ, chưa đến ba câu đã lộ ra bản chất vốn có rồi!”

- Ta còn tưởng là địa phương nào, thì ra là Linh Vụ hồ.

Quản Thanh Ba cười hắc hắc, làm cái thủ thế, nói:

- Huynh đệ chúng ta đến đây đã hai ngày, thì cũng đã có một ngày rưỡi là ở nơi đó rồi.

- Hả? Thì ra hai vị cũng là người cùng sở thích a, ha ha, vậy là ta đoán sai rồi a.

Quân Mạc Tà thần sắc trở lên thân thiết, bộ dáng như kiểu gặp được người tri âm:

- Thế nào? “Làm ăn” ra sao? Các cô bé nơi này, đích thực là chậc chậc…nhiều nước a!

Quản Thanh Ba trên mặt lộ ra một tia xấu hổ, đỏ mặt nói

- Kỳ thực không phải chúng ta đi tới đó vui chơi mà là…

- Đại ca!

Hắn vừa mới nói tới đây, Quản Thanh Nguyệt ở bên đột nhiên vội vàng ngăn lại, nhắc nhở, nhìn hắn một cái.

Quản Thanh Ba ha ha cười, tiêu sái nói:

- Thanh Nguyệt, đại trượng phu hành sự quang minh lỗi lạc, có cái gì mà không thể nói cho người khác chứ, việc này cũng không phải cái gì dọa người. Lại nói, Quân Tam thiếu cũng coi như là người trong nhà, nói gì thì nói cũng có chút quan hệ.

Quân Mạc Tà liên tục gật đầu:

- Đúng vậy, đúng vậy.

Trong lòng đã có chút nghi hoặc: “Chẳng lẽ hai huynh đệ này có tranh chấp? Quản Thanh Ba này rõ ràng muốn lật tẩy nội tình của đệ đệ hắn, có ý tứ gì?”

- Không dối gạt Tam thiếu, kỳ thật Nhị đệ đang có một vị hồng nhan tri kỉ, ở Linh Vụ triều, nàng là…kinh doanh.

Quản Thanh Ba nói câu “kinh doanh” quả nhiên là rất được, một vị nữ tử, ở kỹ viện kinh doanh…Là kinh doanh cái gì? Mua bán da thịt chứ gì nữa!

- Thì ra là thế!

Quân Mạc Tà tỉnh ngộ nói:

- Quản nhị huynh thật sự là người phong lưu, há há há…Đây là bản sắc của chúng ta a.

Quân Tam thiếu trong lòng rốt cục xác định tất cả nguyên nhân, vì sao thời gian ám sát lần này lại xảo diệu như thế, người ngoài Quân gia trên cơ bản là không thể biết, mà hành tung của mình, có thể nói là cơ mật trong Quân gia, nhưng vẫn bị đối phương đánh một cái trở tay không kịp, thì ra vấn đề đúng là ở trong này.

Quả nhiên là trộm trong nhà thì khó phòng a!

Không còn nghi ngờ gì nữa, vị hồng nhan tri kỉ kia của Quản Thanh Nguyệt, tất nhiên chính là vị Nguyệt Nhi cô nương kia. Mà cũng bởi vì

hắn nói ra hành tung của Quân Mạc Tà, mới có thể tạo ra trận ám sát này.

Cho nên Quản Thanh Nguyệt có tham dự vào chuyện này hay không…Quân Mạc Tà suy đoán chắc chắn là có! Nếu không hắn nhìn thấy mình bình yên vô sự sẽ không thể có bộ dạng bối rối như thế.

“DKM nó, chúng ta hảo ý thân thích tiếp đãi các ngươi, tiểu tử ngươi cư nhiên cùng một con điếm tính kế lão tử?!”

Nhưng lúc này không phải thời điểm phát tác, từ một loạt phản ứng của Quản Thanh Ba cho thấy, việc này hắn là do Quản Thanh Nguyệt tự mình hành động, cùng Quản gia không có quan hệ gì, thậm chí Quản Đông Lưu, Quản Thanh Ba hai cha con họ hoàn toàn chẳng biết việc này, nếu không lúc này sao dám tới dự tiệc.

“Người trẻ tuổi chính là dễ xúc động. Chỉ cần mỹ nữ năn nỉ hắn làm việc gì đó, tự nhiên là một lời đáp ứng, còn quản cái gì thân thích hay không thân thích? Hậu quả lại nghiêm trọng hơn rất nhiều, lão tử mà có cái gì bất trắc, ngươi cho rằng chỉ bằng vào Quản gia của ngươi là có thể ứng phó được sao? Người ngu xuẩn quả đúng là không biết sợ!” Quân Mạc Tà trong lòng thở dài.

“Tuy nói trước mắt không phải là thời cơ tốt nhất để trả thù, ta cũng không thể để cho ngươi thoải mái như thế được! Nguyệt Nhi không phải tình nhân trong mộng của ngươi sao? Tốt lắm! Tốt lắm! Khá khen cho bảo bối Nguyệt Nhi của ngươi! Mụ nội nó, ta không tin không thể làm cho ngươi tức đến chết!”

- Thì ra Quản nhị thiếu ở Linh Vụ Hồ còn có người quen a, ha ha, thất kính thất kính. Địa phương Linh Vụ hồ kia, ta còn là khách quen đó.

Quân Mạc Tà cười tủm tỉm thấp giọng nói:

- Lại nói, người quen của ta ở Linh Vụ Hồ có thể còn nhiều hơn so với Quản nhị thiếu ngươi đó.

- Ha ha, Quân Tam thiếu chính là thổ địa ở Thiên Hương thành, tự nhiên quen thuộc hơn so với ta rồi!

Quản Thanh Nguyệt miễn cưỡng cười cười.

- Tất nhiên! Rất nhiều Thanh Quan nhân (tức là mấy ẻm chỉ bán nghệ không bán thân) ở đó đều là ca ca ta bao đó nha.

Quân Mạc Tà một bộ dáng đắc ý dào dạt, thần tình dâm loạn, nhỏ giọng khoe ra nói:

- Tỷ như nói, vị Nguyệt Nhi cô nương ở Nghê Thường Các tại Linh Vụ Hồ kia, hắc hắc, đều nói nàng là đệ nhất tiểu mỹ nhân Linh Vụ Hồ, nhưng bổn thiếu gia, chính là vị ân khách đầu tiên của nàng a.

Quản Thanh Ba nhất thời thầm nghĩ trong lòng không hay rồi! Hắn lúc trước cùng đệ đệ đi tới Linh Vụ Hồ, sao có thể không biết, nữ nhân mà đệ đệ mình thích cũng gọi là Nguyệt Nhi.

Chẳng lẽ hai người này chính là một người.

Quản Thanh Nguyệt sắc mặt nhất thời lập tức trở lên tái mét. Hai mắt giống như đao phong nhìn Quân Mạc Tà, trong cổ họng “cô” một tiếng, chậm rãi nói:

- Thật sao? Tam thiếu không phải đang thổi da bò sao, vị Nguyệt Nhi tiểu thư kia chính là thanh quan nhân, như thế nào lại không biết tự trọng vậy chứ!

- Sao? Ngươi còn không tin à? Một nữ tử phong trần mà thôi, ở đó buôn hương bán phấn thì có cái gì mà tự trọng, ta còn có chứng cớ đó.

Quân Mạc Tà đắc ý khoa trương, tới gần một chút, cười tà nói:

- Nói cho ngươi biết, vị Nguyệt Nhi cô nương này trên…vú có ba nốt ruồi đỏ song song, thật sự là kiều diễm mê người, hắc hắc, vào buổi tối, da thịt trắng noãn, vòng eo mềm mại, đôi môi nóng bỏng kia, còn có

trước ngực kia…Thật sự là rất phong tao, đã nghiền a, chậc chậc, ta từng cùng nàng triền miên vài ngày trên giường, vốn muốn cho nàng thêm ít bạc, chẳng qua nàng đối với ta đã yêu thương thắm thiết, kiên trì nói mình không phải bán thân, đành phải theo nàng…

Quân Mạc Tà bày ra đúng một bộ dáng sắc lang, trong hai mắt lộ vẻ hoài niệm, nước miếng cơ hồ sắp chảy cả ra, đôi tay còn trên không trung không ngừng phủ động, giống như đang vuốt ve da thịt mềm mại của vị Nguyệt Nhi cô nương kia…

- Đủ rồi!

Quản Thanh Nguyệt đột nhiên hét lớn một tiếng, đứng dậy, hai mắt đỏ lừ, bất cộng đái thiên nhìn Quân Mạc Tà, lớn tiếng mắng to:

- Quân Mạc Tà! Tên hỗn đản! Quân hỗn trướng! Đồ cực kì vô sỉ!

Quân Mạc Tà nhất thời cực kỳ hoảng sợ, chân tay luống cuống lui ra sau một chút.

Một tiếng hét lớn bất thình lình như vậy, trực tiếp chấn kinh toàn trường!

Quân gia cùng Quản gia trên danh nghĩa là quan hệ thông gia, đó là quan hệ thật thân thích, hôm nay thông gia đến đây, Quân Chiến Thiên lão gia tử tự nhiên là đích thân tham dự, gia chủ hai nhà đều đang ở đây, Quản Đông Lưu đang kính cẩn cùng Quân lão gia tử nói gì đó, Quân lão gia tử vuốt râu mỉm cười, đúng là một bộ dáng lão hoài an lòng. Quản Như Sơn cùng Quân Vô Ý hai người ngồi một bên mỉm cười, thỉnh thoảng lại thêm vào một hai câu, tạo ra một trận cười vui, đúng là rất vui vẻ hòa thuận.

Nào biết được ở phía sau bọn họ, Quản gia nhị công tử lại đột nhiên ở nơi nghiêm túc dị thường này nổi giận! Hơn nữa lại còn đối với vị Thiếu chủ duy nhất của Quân gia chửi ầm lên, thanh âm cực kỳ mãnh liệt, phản ứng nóng nảy, lộ ra lửa giận vạn trượng, giống như cùng Quân Mạc Tà

có thù giết cha, hay là mối hận cướp vợ, có thể nào không khiến cho hai nhà bọn họ kinh ngạc khó hiểu chứ.

Vị Quản nhị công tử này hét lớn một tiếng, cư nhiên tạo ra hiệu quả mà cho dù là Thần Huyền cao thủ cũng không cách nào làm được. Quân lão gia tử, Quân Vô Ý, Quản Đông Lưu, Quản Như Sơn, Quản Thanh Hàn, lão Bàng đang đứng hầu bên cạnh, còn có bọn hạ nhân Quân gia đang tới lui bận rộn trong đại sảnh, đồng thời giật mình…

Không nói tới phản ứng của bọn hạ nhân, chỉ nói Quân lão gia tử cùng Quân Vô Ý hai người này chính là từ trong thi sơn huyết hải (núi thây biển máu) chém giết trải qua, trường hợp gì bọn họ còn chưa thấy chứ. Hôm nay cư nhiên lại bị tiểu nhi này hét lớn một tiếng làm giật mình, đây là việc trước giờ chưa từng có a!

Quản gia nhị thiếu gia đời này có thể hét lớn một tiếng kinh thế hãi tục như vậy, cũng đủ để hả hê trong đời rồi!

Quản Thanh Nguyệt cả người run rẩy, hai mắt phun lửa, bất cộng đái thiên nhìn Quân Mạc Tà, trên người không ngờ thản nhiên bộc phát ra sát khí mãnh liêt, tay phải làm một động tác cực kỳ thong thả, run rẩy co lại, “ba” một tiếng nắm lấy chuôi kiếm ở bên hông.

- Nghiệp chướng! Ngươi điên rồi sao.

Quản Đông Lưu rốt cục phục hồi tinh thần, lớn tiếng quát to. Hắn vô luận như thế nào cũng thật không ngờ, tự mình đều biết hai con trai hắn bình thường làm việc luôn luôn ổn trọng, vì sao hôm nay cư nhiên ở Quân gia đột nhiên thất thố? Cho dù là trời sụp xuống, cũng không thể ở Quân gia mà đối với độc đinh Quân Mạc Tà của Quân gia mà động thủ a, này không phải muốn tìm chết sao. (Độc đinh: Kẻ nối dõi duy nhất)

Quản Đông Lưu lại không biết được, lời nói của Quân Mạc Tà đối với Quản Thanh Nguyệt đã đả kích hắn lớn đến mức nào!

Quản Thanh Nguyệt quen biết Nguyệt Nhi từ ba năm trước, hơn nữa nhất kiến chung tình. Nhưng Nguyệt Nhi đối với hắn lại thủy chung giữ một khoảng cách nhất định, không xa không gần, Quản Thanh Nguyệt một lòng say mê theo đuổi, dùng mọi biện pháp, cả người cơ hồ vì thế muốn phát điên, đối với Quản Thanh Nguyệt mà nói, Nguyệt Nhi chính là toàn bộ cuộc sống của hắn, chính là nữ thần trong lòng hắn! Hắn tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào dám khinh nhờn Nguyệt Nhi.

Dù là một câu, cũng không được.

Nhưng có một ngày, Quản Thanh Nguyệt nhận được một chiếc khăn tay từ Nguyệt Nhi, trên đó có thêu hai chữ: “Trân trọng”! Từ sau lúc đó, Nguyệt Nhi từ trong thế giới của hắn trực tiếp biến mất như không khí bốc hơi.

Quản Thanh Nguyệt lập tức trở nên chán nản, thẳng đến trước đây, mới khôi phục được một chút. Lần này đến Thiên Hương thành, trên đường lại ngoài ý muốn nhận được tin tức đệ nhất mỹ nhân ở Linh Vụ Hồ trong Thiên Hương thành, càng nghĩ càng thấy giống người trong mộng của mình, sau khi tới Thiên Hương thành, lập tức tới gặp. Quả nhiên chính là Nguyệt Nhi, cái này đúng là không còn gì vui mừng hơn!

Mà Nguyệt Nhi sau khi nghe được tin Quản Thanh Hàn chính là đang hộ tống phụ thân đến Quân gia, vẻ mặt thống khổ nói cho Quản Thanh Nguyệt, Quân gia Tam công tử Quân Mạc Tà thường xuyên đến gây phiền toái cho nàng, không thể nhịn được nữa, bởi vậy muốn cho Quân Mạc Tà một chút giáo huấn. Quản Thanh Nguyệt căn bản không hề suy nghĩ gì, tự nhiên là đáp ứng ngay.

Lần này tiết lộ hành tung Quân Mạc Tà cho Nguyệt Nhi, trong lòng đang vui sướng vô cùng: Ta rốt cục cũng giúp được Nguyệt Nhi một việc! Nhưng lại thấy Quân Mạc Tà đột nhiên trở về yên ổn không việc gì, nhất thời trong lòng lo lắng, vô cùng quan tâm Nguyệt Nhi đến tột cùng ra sao…

Nguyệt Nhi chính là đi đối phó Quân Mạc Tà, nhưng hiện tại Quân Mạc Tà không có việc gì, chẳng phải nói lên rằng Nguyệt Nhi hành động không thuận lợi. Nàng hiện tại thế nào? Có thể chịu ủy khuất hay bị thương hay không?

Nghĩ đến đây, Quản Thanh Nguyệt đối với Quân Mạc Tà tự nhiên không có chút hòa nhã, phẫn hận, còn có chút không đúng. Dù sao, mình đem hành tung Quân Mạc Tà tiết lộ ra, hôm nay hắn lại ở trước mặt, sao có thể không chột dạ.

Nhưng Quản Thanh Nguyệt tuyệt đối không nghĩ tới, Quân Mạc Tà lập tức cùng huynh đệ hai người bọn mình "Nhất kiến như cố" (Mới gặp như đã quen từ lâu), cư nhiên lại kể về chuyện tình yêu của hắn, đàm luận thì thôi, cư nhiên hắn lại nói đến một cái tên, chính là Nguyệt Nhi! Hơn nữa lại còn cực kỳ đắc ý mà nói hắn chính là nam nhân đầu tiên của Nguyệt Nhi!

Điều này đối với một nam nhân mà nói, chính là sỉ nhục lớn nhất! Huống chi, còn là một nữ thần mà mình chưa từng vinh hạnh được cầm tay, cũng đã bị người khác…Mà phẫn nộ nhất chính là, người này còn không biết quý trọng, còn chẳng biết xấu hổ đem điều bí mật của chính nữ nhân của mình khoe ra…

Muốn nhẫn cũng không thể nhẫn!

Quản Thanh Nguyệt lập tức đến lồng ngực cơ hồ muốn vỡ ra!

Vô cùng nhục nhã a!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 72: Từ Hôn?

Đối với lời nói của Quân Mạc Tà, Quản Thanh Nguyệt thật sự không muốn tin, nhưng mà Quân Mạc Tà nói thật sự sống động linh hoạt (y như thật).

Hiện tại, thậm chí hắn còn nói rõ ràng trên bộ vị "mẫn cảm" kia của Nguyệt Nhi có ba nốt ruồi đỏ, chuyện này thực sự làm cho Quản Thanh Nguyệt hoàn toàn suy sụp!

Quản Thanh Nguyệt đối với lời nói của phụ thân coi như điếc, hồng hộc thở phì phì. Vươn tay trái, run rẩy chỉ vào Quân Mạc Tà. Môi run run, tức đến độ nói không lên lời:

- Quân Mạc Tà! Ngươi…giỏi lắm! Ta nếu không giết ngươi, thề không làm người!

Nói xong lời cuối cùng, trong mắt cư nhiên lại có nước mắt chậm rãi chảy ra, đó là một loại cảm giác khó có thể phai mờ theo thời gian.

Là tuyệt vọng, thống khổ tê tâm liệt phế (đau tim thắt phổi) cùng với sự sỉ nhục không thể rửa sạch, là cả ba cái này hợp lại.

Quân Mạc Tà trong lòng chấn động: "Tên tiểu tử ngốc này, cư nhiên đúng là động chân tình với Nguyệt Nhi kia!"

Không khí trong đại sảnh lúc này, từ một câu nói của Quản Thanh Nguyệt, nhất thời từ cuối thu biến thành nghiêm đông! (ý nói đang bình thường vui vẻ đột nhiên trở lên cực kỳ lạnh lẽo)

Quân Chiến Thiên, Quân Vô Ý hai người sắc mặt tức thì trở nên âm trầm, sát khí trong phòng lập tức như sóng nước dâng trào.

Mạnh mẽ xuất hiện!

Đang ở trong Quân gia, lại trước mặt Quân lão gia tử và Quân Vô Ý, nói ra ý muốn giết chết Quân Mạc Tà, hậu nhân duy nhất đời thứ ba của Quân gia. Chuyện này nếu nói ra, tin tưởng rằng cả Thiên Hương thành này ai cũng sẽ cho là chuyện cười!

Mà hiện tại, chuyện đáng cười này cư nhiên rõ ràng chân thực xảy ra trước mắt…

Hiện tại ai mà không biết, Quân Mạc Tà chính là “nghịch lân” lớn nhất của Quân gia?

Quản Đông Lưu, Quản Như Sơn, Quản Thanh Ba, thậm chí Quản Thanh Hàn, bốn người sắc mặt lập tức thay đổi.

Trắng bệch!

- Súc sinh! Ngươi nói bậy bạ gì đó!

Quản Đông Lưu rốt cục không thể ngồi im được nữa, nhanh chóng đứng dậy, tàn nhẫn tát một cát trên mặt con trai:

- Còn không mau xin lỗi Quân Tam công tử?!

- Con sẽ không xin lỗi hắn! Con cũng không có nói bậy.

Quản Thanh Nguyệt thẳng thắn cự tuyệt, hung hăng nhìn Quân Mạc Tà. Khóe miệng hắn khẽ rỉ ra một đạo máu tươi, hắn cũng không thèm lau:

- Quân Mạc Tà! Ta lấy danh nghĩa nam nhân, hướng ngươi đưa ra quyết đấu!

- Quyết đấu? Vì cái gì a?

Quân Tam thiếu tựa hồ rất mơ hồ, thậm chí còn hoang mang cười nói:

- Quản nhị thiếu, ta không nhớ là ta đắc tội ngươi cái gì a? Hôm nay chúng ta mới là lần đầu tiên gặp mặt a!

- Mọi người là quan hệ thông gia. Các ngươi tới Thiên Hương thành ăn ở Quân gia, uống ở Quân gia, ở cũng ở Quân gia ta.

- Chúng ta hết mọi thứ đều đã chiêu đãi, hôm nay nhị công tử lại ở chỗ đông người này mắng ta.

- Còn muốn cùng ta quyết đấu! Càng nói rõ ý tứ muốn giết ta! Xin hỏi đây là đạo lý gì?

- Ngươi...ngươi...không cần biết lý do gì! Sao? Ngươi không dám sao? Nếu ngươi là một tên nam nhân thì thống khoái tiếp nhận đi!

Quản Thanh Nguyệt liếc hai mắt nhìn Quân Mạc Tà, khiêu khích nói.

- Hỗn trướng! Ngươi không nghe lời lão phu sao?

Quản Đông Lưu hét lớn một tiếng, lại tiếp tục tát một cái thật mạnh.

Trong lòng vừa tức vừa lo, hôm nay việc này nếu mà xử lý không tốt.

Cho dù Quân gia có nể mặt thông gia mà để bọn họ rời đi, nhưng Quản Thanh Nguyệt tất nhiên khó mà thoát chết!

Cho dù Quân gia vì thế mà trở mặt đối phó Quản gia, đó cũng là chuyện có tình có lý.

Quân Mạc Tà kia là ai? Chính là độc đinh của Quân gia a! Cứ như lời lão Nhị vừa nói, không thể nghi ngờ là đã động sát tâm đối với Quân Mạc Tà, suy bụng ta ra bụng người mà nói, nếu có kẻ đối với con trai mình mà có ý muốn như vậy, quyết không hai lời, trực tiếp ra tay đánh chết!

Người cùng tâm (ý là ai cũng như ai), Quân lão gia tử sẽ lựa chọn như thế nào?

Quản Thanh Nguyệt vẫn hung hăng như trước trừng mắt nhìn Quân Mạc Tà, vẻ mặt quật cường, hai mắt không chớp, đối với cái tát của phụ thân hoàn toàn không có ý tránh né!

Quản Đông Lưu tay đến giữa không trung, mắt thấy sắp đánh tới mặt Quản Thanh Nguyệt.

Đột nhiên bị một người gắt gao nắm lấy cổ tay mình, quay đầu lại nhìn, đúng là Quân Vô Ý.

Quân Vô Ý ôn hòa cười cười, nhẹ nhàng bâng quơ nói:

- Quản huynh, ta thấy lệnh lang nói chuyện, tất có duyên cớ bên trong. Việc này đến tột cùng có nguyên nhân gì, còn phải điều tra rõ ràng mới được.

- Mạc Tà xưa nay quần áo lụa là, hoặc là hắn trong lúc vô tình đắc tội Quản nhị công tử mà không biết, lại nói, điều này chỉ là cãi vã của bọn tiểu bối thôi, ta thấy trưởng bối chúng ta nếu tùy tiện nhúng tay, mạnh mẽ áp chế, cự kỳ không ổn, chẳng may hai nhà chúng ta vì vậy mà xảy ra hiều lầm. Như vậy, thật sự không tốt đâu!

Quân Vô Ý mỉm cười, biểu tình trên mặt rất ấm áp, nhưng Quản Đông Lưu trong lòng lại chấn động.

Quân Vô Ý lời nói tuy rằng ôn hòa, nhưng trong đó ẩn chứa ý áp bức, không cần nói cũng tự thấy rõ ràng.

Giống như một tòa đại sơn trầm trọng, thản nhiên đặt trên đầu Quản Đông Lưu, nếu mà không ứng phó tốt chuyện này, sẽ ầm ầm áp chế, hoặc là trực tiếp đem mọi người Quản gia ở đây đều cùng ép thành bánh thịt không chừng.

- Tam thúc xin hãy bớt giận. Để cháu hỏi một câu.

Quản Thanh Hàn lẳng lặng khom người, đi tới trước mặt Thanh Nguyệt:

- Thanh Nguyệt, hôm nay rốt cuộc là có chuyện gì? Đang nói chuyện vui vẻ vì sao đệ lại đột nhiên làm càn như thế? Nếu là Mạc Tà ăn nói không đúng, đệ cứ mạnh dạn nói ra, tỷ tỷ sẽ làm chủ cho ngươi!

Nàng chỉ thấy ba tên thiếu niên này chúi đầu cùng một chỗ, thấp giọng đàm tiếu, mà trên mặt mỗi người đều rất hèn hạ, có thể thấy được là bọn họ đàm luận chuyện chẳng tốt đẹp gì, vì vậy lẳng lặng đi qua một bên ngồi. Nào đoán được trong khoảnh khắc lại đột biến như vậy.

Chẳng qua, Quản Thanh Nguyệt thủy chung vẫn là thân đệ đệ của mình, nàng cũng tin tưởng rằng đệ đệ luôn luôn nhu thuận như vậy, quyết không thể nào vô cớ sinh sự. Tất nhiên là Quân đại thiếu gia khiêu khích trước, đệ đệ bất đắc dĩ, không thể nhịn được nữa mới làm ra hành động kinh người như vậy.

- Ta…Ta…Ta…

Quản Thanh Nguyệt ta ta nửa ngày, lại cũng không nói ra điều gì.

Vẻ mặt phẫn nộ, còn có quẫn bách. Thật sự là không thể mở miệng, vả lại bất luận Nguyệt Nhi thân phận vốn là gì, nhưng, thân phận bên ngoài của nàng cũng chỉ là một hồng bài cô nương (cô nương cao giá và nổi tiếng nhất) ở Nghê Thường Các tại Linh Vụ Hồ mà thôi.

Nói cho rõ ràng một chút chính là một con điếm! Cho dù là thanh quan nhân, bán nghệ không bán thân cũng vậy mà thôi. Điếm thủy chung vẫn là điếm.

Nếu để cho tỷ tỷ luôn luôn thanh liệt và phụ thân biết rằng mình cư nhiên vì một con điếm mà cùng Quân gia Tam thiếu quyết đấu, không biết có thể sẽ phát điên hay không.

Vô luận vừa rồi Quân Mạc Tà chửi bới, nói xấu Nguyệt Nhi như thế nào, mọi người nhiều nhất cũng chỉ có thể nói Quân Mạc Tà chẳng biết ý tứ, nhưng cũng quyết không xuất ngôn bảo vệ cho một con điếm!

Mà trên thực tế, Quản Thanh Nguyệt tuy rằng sớm ở quê nhà nhận biết Nguyệt Nhi, hơn nữa lại gặp lại ở Thiên Hương thành, kì thực hắn cũng hoàn toàn không rõ ràng lắm vị Nguyệt Nhi cô nương này đến tột cùng có lai lịch như thế nào!

Nhưng bất kể thế nào, nữ tử này, cũng là người Quản Thanh Nguyệt nhận định là nữ thần trong lòng mình! Điều này, Quản Thanh Nguyệt rất kiên quyết, cho dù bất kể kẻ nào khinh nhờn nữ thần của mình, hắn cũng muốn thề sống chết bảo vệ.

- Quản nhị công tử, xin nói cho rõ, ta rất muốn biết, ta rốt cuộc đắc tội ngươi ở điểm nào? Nếu quả thực là tiểu đệ đây đắc tội nhị công tử, tiểu đệ nguyện ý bồi tội. Xin nhị công tử cứ việc nói rõ!

Quân Mạc Tà vẻ mặt buồn bực lại thành khẩn, nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng.

- Nói chuyện với đệ đó!

Quản Thanh Hàn mày liễu nhíu lại, người ta Quân đại thiếu gia quần áo lụa là thái độ có thể nói là rất đứng đắn.

Lại nhìn đệ đệ mình trong lòng không khỏi có chút bi ai, chẳng lẽ đệ đệ mình ngay cả Quân Mạc Tà hoàn khố như vậy cũng không bằng sao!

- Việc này hay là để cho ta nói rõ đi.

Quản Thanh Ba bình tĩnh tiếp nhận câu chuyện, khó xử nhìn đệ đệ.

Hắn biết, chuyện này đã phát triển tới tình trạng rất nghiêm trọng, nếu mà không giải thích rõ ràng, đối với Quản gia chỉ sợ sẽ là một cái tai nạn thật lớn.

Vì thế, theo lời kể của Quản Thanh Ba liền đem chuyện Quản Thanh Nguyệt cùng Nguyệt Nhi trình bày vô cùng uyển chuyển.

Đau khổ, hơn nữa còn là một đôi sinh tử yêu nhau không rời, bởi vì một vài nhân tố không thể kháng cự này nọ làm cho hai người phải xa nhau, sau đó Nguyệt Nhi chẳng biết như thế nào, lưu lạc tới Thiên Hương thành. Là một người…Ách, tạm thời là một cô nương hát rong trong thanh lâu.

Mà vào lúc này, Quản Thanh Nguyệt lại tới Thiên Hương thành, dưới cơ duyên xảo hợp, hai người gặp nhau, mà càng xảo hợp chính là, Quân Mạc Tà cư nhiên là khách nhân của vị cô nương này…

Quản Thanh Ba dù nói tương đối hàm súc, hơn nữa còn miêu tả chuyện cũng khiến người khác đồng tình, miêu tả lại cảm tình của hai người cũng đủ cảm động lòng người. Nhưng dù là như thế, Quản Đông Lưu cũng đã bị tức giận rồi.

Hai mắt hắn từng đợt biến thành màu đen! Cơ hồ sắp ngất.

Hắn vốn không rõ ràng chuyện này lắm. Nhưng vừa nghe Quản Thanh Ba nói như vậy, liền đoán được ra ngay.

Nguyên do việc này là hai tên quần áo lụa là, còn là thông gia, trước mặt mọi người vì một con điếm lại trở mặt động thủ.

Việc này quả thật đúng là thiên đại chê cười.

Mọi người tất cả đều oán thầm không thôi, nhìn về phía Quản Thanh Nguyệt, ánh mặt đều cùng mang theo vài phần vẻ khinh thường.

Thông minh như vậy, lại vì một thanh lâu nữ tử ai cũng có thể làm chồng, cư nhiên ở Quân gia không kiêng nể gì cùng người thừa kế Quân gia tranh giành tình nhân? Vị Quản nhị thiếu gia này thật đúng là đồ ngốc!

Trong không gian còn có tiếng than khẽ không phải là của gia chủ Quản gia Quản Đông Lưu, mà là Quản gia trưởng nữ Quản Thanh Hàn.

Quản Thanh Hàn xưa nay khinh thường tiểu thúc Quân Mạc Tà là dạng quần áo lụa là, nhưng mà hôm nay, đệ đệ luôn luôn nhu thuận của mình, không ngờ cũng là loại người như vậy.

Quản Thanh Hàn như thế nào cũng không thể tưởng được mình xung phong đảm nhận việc tra hỏi, cuối cùng lại là một việc xấu xa như vậy.

Nhất thời, nàng tức giận đến nỗi khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, hung hăng trừng mắt nhìn Quản Thanh Nguyệt, rồi lại hung hăng trừng mắt nhìn Quân Mạc Tà, dứt khoát lùi ra một bên.

Quân Mạc Tà có chút ủy khuất: “Đệ đệ ngươi gây ra chuyện, ngươi trừng mắt với lão tử làm gì? Ngươi còn không biết đệ đệ ngươi là một trong những thủ phạm vừa mới ám sát lão tử đấy.”

Lão tử mới là chân chính ủy khuất này!

- Tên súc sinh này, quả thực là làm ta giận chết mà.

Quản Đông Lưu tức giận gào lên.

Tiếng nói làm rung động cả đại sảnh:

- Vì một cái nữ tử như vậy, ngươi ngươi ngươi, ngươi cư nhiên không quản chúng ta Quản gia thông gia, cùng tiểu thúc của tỷ tỷ ngươi muốn... muốn… quyết đấu sinh tử?

Quản Đông Lưu tức giận đến toàn thân đều run rẩy:

- Đồ bất hiếu! Ta thật không ngờ! Ngươi ngươi ngươi, ngươi làm Quản gia ta mất hết mặt mũi!

Quản Thanh Nguyệt thấy thấy phụ thân tức giận như thế, có chút hối hận, cũng có chút sợ hãi, nhưng trên miệng vẫn không nhận thua, kiên trì

phản bác nói:

- Nguyệt Nhi là người con yêu tha thiết, Nguyệt Nhi nàng không phải là nữ tử phàm tục, lại nói, tiểu tử này cũng không phải là tiểu thúc của tỷ tỷ con, chúng ta lần này đến chính là thay tỷ tỷ từ hôn, chỉ cần từ hôn rồi, hắn cùng Quản gia chúng ta không có quan hệ gì!

- Súc sinh, ngươi im miệng cho ta!

Quản Đông Lưu quá sợ hãi, vội vàng quát bảo ngưng lại, đáng tiếc lời nói đã tuôn ra muốn thu hồi cũng là muộn rồi.

Quản Thanh Hàn kinh hoàng ngẩng đầu lên, ánh mắt không tin nhìn phụ thân mình, đột nhiên trên mặt trắng bệch, môi đỏ run rẩy, nhưng một câu cũng không nói được.

Quân lão gia tử cùng Quân Vô Ý mặt trầm như nước, thậm chí lập tức Quân Mạc Tà cũng là chấn động. Trong đại sảnh, lập tức trở lên cực kỳ yên tĩnh.

- Lão phu có chút say rồi, xin lỗi không tiếp được.

Quân lão gia tử đứng lên, lạnh lùng nói. Lời này có chút quái dị, tiệc rượu còn chưa bắt đầu, một miếng còn chưa ăn, một chén rượu cũng chưa uống, Quân lão gia tử cư nhiên đã nói mình say.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 73: Si Tình Như Thế

Quản Đông Lưu cười theo, mồ hôi chảy xuống hai má hắn, nói:

- Ngài xin cứ tự nhiên, ách, xin hãy bảo trọng thân thể.

Quản Thanh Hàn ở Quân gia hữu danh vô thực, đây là sự thực rất bình thường! Việc từ hôn, Quân gia cũng từng liên tục đưa ra, chẳng qua Quản Thanh Hàn bản thân thủy chung không muốn mà thôi. Nhưng hiện tại, Quản gia nhắc tới việc từ hôn, việc này so với việc Quân gia chủ động đưa ra, hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau!

Lần này Quản gia đi tới Thiên Hương thành, trong đó có một mục đích, chính là đón Quản Thanh Hàn trở về, thuận tiện giải trừ hôn ước. Mục đích này, hai nhà đều biết rõ trong lòng.

Nhưng trong lòng biết rõ là một chuyện, Quản gia chủ động nói ra lại thành một truyện khác.

Vốn cho dù là Quản gia không nhắc tới, thì vì hạnh phúc của Thanh Hàn, Quân lão gia tử, Quân Tam gia cũng đều nguyện ý thúc đẩy việc này. Nhưng Quản gia giáp mặt đưa ra, lại không khác nào đã đánh cho Quân gia một cái tát thật kêu! Việc này, tuy rằng chỉ là vấn đề mặt mũi! Nhưng mà vấn đề mặt mũi này, Quân gia sao có thể vứt bỏ được!

Vốn một chuyện ngươi tốt ta tốt trong nháy mắt này, do một câu nói mà trở nên khó có thể thu thập.

Quân Vô Ý ánh mắt chợt lóe, chậm rãi nói:

- Thì ra là thế.

Trầm ngâm một chút, nói:

- Về chuyện Thanh Hàn, chúng ta sẽ bàn sau, hiện tại ta chỉ muốn biết, Quản nhị thiếu gia hôm nay, đến tột cùng là muốn làm cái gì!

Quản Đông Lưu trong lúc nhất thời lo sợ thất thố không thôi, làm gia chủ một nhà, trong đời hắn đây là lần đầu tiên cảm giác được là không biết theo ai!

- Quân Mạc Tà, ngươi khi nhục Nguyệt Nhi, chính là nghịch lân của Quảnh Thanh Nguyệt ta.

Quản Thanh Nguyệt thật ra rất có cốt khí, cười lạnh nói:

- Chẳng lẽ Quân gia ngươi, còn muốn cậy mạnh đem ta lưu lại chỗ này sao? Trách không được Nguyệt Nhi nói ngươi là tên đê tiện vô sỉ, nên muốn trả thù ngươi, thì ra ngươi quả nhiên là đáng giận như vậy! Hôm nay một khi ngươi đã may mắn đào thoát trở về, ta đây sẽ vì Nguyệt Nhi mà ra tay! Nếu ngươi là một nam nhân, thì thống khoái mà nhận khiêu chiến của bổn thiếu gia đi!

Tiểu tử này cư nhiên đem mọi chuyện nói ra, lại còn vẻ mặt hợp lý hợp tình, tức giận đúng đắn!

Cái gọi là ngu ngốc có phải chính là dạng này sao?!

Hoặc là cũng có thể coi là nghé con không sợ cọp đi.

Kỳ thật cũng khó trách, Quản gia ở khu phía Đông, cũng có thể nói là tiếng tăm lừng lẫy! Quản Thanh Nguyệt là Quản nhị thiếu gia, tự nhiên cũng giống như thổ hoàng đế. Ngay cả hiện tại đi tới Thiên Hương thành, trong lòng hắn cũng cảm giác Quân gia cũng là quan lại thế gia mà thôi, nhiều nhất cũng coi như là có chút quyền thế, làm sao có thể so với Quản gia mình là Huyền khí thế gia, như mặt trời giữa trưa, cái khác

không nói, cho dù là biên giới phía Đông một phương đại quan đối với mình trước giờ cũng là khách khách khí khí!

Cho nên trong lòng hắn, thật đúng là không có đem Quân gia để vào mắt, nhất là hôm nay nhìn thấy Quân gia già trẻ ba người, một lão già sắp vào quan tài, một tên quần áo lụa là bại gia chi tử, lại thêm một người thì tàn phế, người nào người nấy, toàn gia đều là phế nhân!

Hắn không ngờ là hắn đã coi thường một việc rất trọng yếu: Huyền khí thế gia dù có cường đại, nhưng cũng chỉ là một cái giang hồ thế gia, chỉ cần hắn còn chưa đạt được đến trình độ thực lực có thể ngạo thị thiên hạ như Phong Tuyết Ngân Thành trong truyền thuyết, thì hắn nhất định phải chịu ước thúc trong thế tục!

Quân gia cho dù không có một cao thủ nào, nhưng cũng là nơi đại biểu quyền lực cao nhất trong quân đội! Có thể điều động binh lực của cả nước!

Mà vô luận là ở siêu cấp thế gia hay trong thế tục, quyền lực, mới chân chính là chúa tể của vạn vật! Võ công siêu tuyệt, nhiều nhất cũng chỉ có thể giết chết trăm người, nghìn người, vạn người, nhưng vĩnh viễn không thể thống trị một quốc gia, một thành thị, thậm chí là một cái thôn trang!

Nhưng quyền lực có thể!

Đây chính là chênh lệch lớn nhất giữa Quân gia và Quản gia! Cũng là chênh lệch không thể nào vượt qua được!

Nói không khách khí thì, Quản gia uy danh quả thật không tầm thường, nhưng còn chưa đủ để làm cho một phương biên giới đại quan nể tình, biên giới đại quan sở dĩ nể mặt Quản gia, chính là bởi vì Quản gia trưởng nữ là cháu dâu của Quân gia, mà không hề có quan hệ gì với Quản gia!

- Hôm nay ngươi may mắn trốn thoát trở về?

Quân Vô Ý nhẹ nhàng lập lại một lần những lời này, đột nhiên ngẩng đầu:

- Quản nhị công tử, nói như vậy, sự kiện ám sát lúc chiều nay, cũng có phần của người? Hoặc là chính là do ngươi bố trí?

Quân Vô Ý ánh mặt lợi hại như thần tiễn, đột nhiên toàn thân bộc phát sát khí mãnh liệt mênh mông mạnh mẽ lan tràn ra!

Tranh chấp lúc trước, có thể coi là việc bát nháo của bọn trẻ con, do thân phận trưởng bối, Quân Vô Ý tự nhiên không thể quá phận, nhưng Quản Thanh Nguyệt này lời nói lại lộ ra chuyện ám sát, lại khiến Quân Vô Ý chân chính phẫn nộ! Hôm nay, lần đầu tiên hắn có tâm tư muốn giết người!

Uy thế của Huyết Y Đại Tướng, một tên thiếu niên mới nứt mắt sao có khả năng mà chống cự?

- Ta không có!

Quản Thanh Nguyệt đột nhiên cảm thấy toàn thân rét lạnh đến thấu xương, nhưng lại kinh ngạc kêu lên:

- Ám sát? Cái gì ám sát? Chỉ là đơn thuần giáo huấn một trận mà thôi! Như thế nào lại thành thật sự muốn giết hắn? Khi đó ta còn chưa biết Quân Mạc Tà lại đáng chết như thế, nếu mà bọn họ thực sự muốn giết hắn, ta sao có thể nói cho bọn họ. Nếu bổn thiếu gia ta thật sự muốn bố trí giết hắn, bằng vào một tên bại gia chi tử như hắn có thể đào thoát sao?

Lời vừa nói ra, Quân Vô Ý, Quản Đông Lưu, Quản Như Sơn, Quản Thanh Hàn, Quân Mạc Tà mọi người đều không khỏi cùng lắc đầu thở dài.

Sự tình đã rất rõ ràng, vị Quản nhị công tử này, trong mắt vị Nguyệt Nhi cô nương kia, chỉ là một công cụ để lợi dụng mà thôi. Sau khi lợi

dụng hắn ở phía Đông đạt được một chút mục đích liền rời đi, rồi tới Thiên Hương thành. Sau đó hiện tại lại lợi dụng hắn thu hoạch hành tung của Quân Mạc Tà, bố trí mai phục ám sát!

Mà quân cờ Quản Thanh Nguyệt này, rõ ràng đã bị người ta bỏ quên rồi!

Ở đây ngoại trừ Quản Thanh Ba và Quản Thanh Hàn tuổi còn nhỏ chưa đủ kinh nghiệm lịch duyệt nên phản ứng có chút chậm chạp, người khác, có ai không phải là lão luyện? Việc này tuy rằng từ miệng Quản Thanh Nguyệt thốt ra, chính là mới chỉ có một phần nhỏ, nhưng trong lòng mọi người liên tưởng một chút đều hiểu rõ sự tình từ đầu đến cuối!

Quản Đông Lưu thở dài một tiếng, trong mắt đã lộ ra một ít tuyệt vọng. Con trai thứ hai của mình, ở Quân gia, mắng kẻ thừa kế duy nhất Quân gia, còn tuyên bố muốn giết chết hắn! Điều này còn đỡ, hoặc là còn có thể giải quyết được, nhưng mà lúc trước lại tham dự vào hành động ám sát người kế thừa duy nhất của Quân gia.

Quản Đông Lưu không khó tưởng tượng con trai hắn sẽ gặp được kết quả gì. Hắn chính là cảm thấy bi ai, đi tới Thiên Hương thành, chính là mới có hai ngày mà thôi, mà con trai này của mình, cư nhiên lại làm ra nhiều đại sự có thể nói là “Kinh thiên địa, khấp quỷ thần” đến như vậy! Mà điều kỳ quái nhất chính là, việc này, cư nhiên mỗi một cái đều cùng Quân Mạc Tà có quan hệ, còn là quan hệ sinh tử!

- Tên ngu ngốc này, ngươi bị con tiện nữ kia lợi dụng…

Quản Đông Lưu vô lực nói:

- Thanh Nguyệt ơi Thanh Nguyệt, cơ trí thường ngày ngươi để đi đâu rồi, cái bẫy đơn giản như thế, mà ngươi lại một cước liền giẫm vào! Chúng ta hiện tại là đang ở Thiên Hương thành a.

Hắn hiện tại thậm chí đã không có hứng thú mà răn dạy con trai nữa rồi.

- Bị lợi dụng thì đã sao? Ta đương nhiên biết rõ!

Quản Thanh Nguyệt trên mặt thống khổ thoáng co rút lại:

- Thời điểm lúc trước nàng còn ở phía Đông, nàng cũng từng lợi dụng ta, thậm chí không chỉ một lần, mỗi một lần ta đều biết! Nhưng mà các ngươi có biết hay không, có thể bị nàng lợi dụng, ta thật sự rất cao hứng! Ta nguyện ý bị nàng lợi dụng! Ta thật sự rất vui vẻ!

- Ta thật sự rất vui vẻ!

Quản Thanh Nguyệt cơ hồ là hét lên, vốn khuôn mặt thanh tú giờ thành dữ tợn dị thường:

- Có thể bị nàng lợi dụng, cho thấy rằng ta ở trong mắt nàng, còn có giá trị. Nếu nàng lập tức lợi dụng ai khác chứ không thèm lợi dụng ta, ta đây còn có giá trị gì? Đơn thuần chính là một tên ăn chơi trác táng, nhị thế tổ sao?

- Ta nguyện ý bị nàng lợi dụng!

Thanh âm thiếu niên quật cường vang vọng trong đại sảnh, trong nháy mắt trong đại sảnh yên tĩnh một mảnh, không còn có thanh âm của người thứ hai.

Trên mặt Quản Thanh Nguyệt, hai hàng nước mắt rốt cuộc tràn mi tuôn ra.

Quân Mạc Tà thở dài. Kiếp trước, kiếp này, hắn cho tới bây giờ cũng là một người vô tình. Làm một tên sát thủ cực mạnh, phải vô tâm, tuyệt nghĩa, đoạn tuyệt tình yêu, mới có thể chân chính không lo âu gì, ai cũng có thể giết! Mà làm một Võ giả theo đuổi đỉnh phong võ đạo, tình quan (cửa ải tình cảm), cũng là một cửa ải phải vượt qua!

Mà Quân Mạc Tà duy nhất không vượt qua được, chính là tình quan!

Cũng không phải là không thể, mà là hắn không dám! Không dám, điều này cũng là chuyện duy nhất mà Quân Mạc Tà, vị Tà Quân danh chấn toàn cầu xưa kia không dám thử! Tình quan!

Từ xưa đến nay, tình quan khó phá!

Bao nhiêu cái thế anh hùng tuyệt đại hồng nhan, đều là gục ngã trước tình quan, một chữ "tình", thiên cổ truyền lưu, từ xưa đến nay, có thể vượt qua tình quan, có được mấy người.

Tu trước tiên phải có tình, phải đi vào trong đó, mới có thể phá quan. Nhưng, một khi đã dấn thân đi vào, đại đa số người đều là lập tức thể xác cùng tinh thần linh hồn cùng nhau thiêu đốt cũng không oán không hận!

Hỏi thế gian tình là cái gì.

Khiến lứa đôi thề nguyền sống chết.

Vào giờ khắc này, tất cả mọi người ở đây đều rõ ràng cảm thấy Quản Thanh Nguyệt tình thâm, nỗi khổ, đó là một loại tuyệt vọng bất đắc dĩ, thê lương vô lực, ngơ ngẩn không có tương lai!

Trong đó, Quản Thanh Hàn càng là cảm thụ mãnh liệt nhất. Ở trên đời này, nếu là có một nam tử, có thể khiến mình chờ đợi mà vẫn không oán không hận trả giá…

"Mạc Ưu, ngươi cô phụ ta…"

Quân Vô Ý đoạn tuyệt tình yêu mười năm, tự nhiên càng có thể lĩnh hội loại tình cảm vô vọng này, nhịn không được cũng là thở dài, ý định sát nhân cũng giảm đi nhiều.

Quân Mạc Tà sắc mặt lần đầu tiên có kính ý! Mặc dù bởi vì tên Quảnh Thanh Nguyệt này nên bản thân mình mới bị thương, nhưng, loại người tình thâm như hắn, cũng đáng để bội phục. Tuy rằng, phần tình cảm này của hắn nhất định vô vọng.

Bởi vì, vô luận thế nào, Nguyệt Nhi ở trong lòng Quân Mạc Tà, cũng không phải là cái gì nữ thần không thể thay thế, mà là một nữ nhân không thể không giết! Cho dù nàng về sau thật sự tiếp nhận cảm tình của Quản Thanh Nguyệt, Quân Mạc Tà tuyệt đối không cho phép một nữ tử như vậy sống trên đời!

Đồng tình là một chuyện, kính ý cũng là một chuyện khác, không phải nói ngươi hữu tình như vậy, nên cho ngươi tùy ý làm bậy, nếu mà uy hiếp đến an toàn bản thân, cho dù ngươi tình cao như núi, yêu sâu như biển, thế thì sao!

Cho nên chuyện của Quản Thanh Nguyệt nhất định là bi kịch!

Vả lại cái bi kịch này đã không thể tránh khỏi!

Quân Mạc Tà hướng về phía Quân Vô Ý đánh mắt một cái, Quân Vô Ý rùng mình, lập tức hiểu ý, mi mắt buông xuống, nếu là đồng tình, Quân Tam gia từng có tao ngộ tương tự quả thật rất đồng tình với tiểu tử si tình trước mắt này, nhưng mà một khi hắn đã động đến an toàn của người trong Quân gia, chính là một chuyện hoàn toàn khác!

- Thì ra là thế, việc này chân tướng đã rõ, thì ra Quản Nhị ca đúng là một kẻ si tình, bội phục, bội phục! Lúc trước giương cung bạt kiếm cũng là chuyện bé xé ra to, đại để chẳng qua là bọn trẻ con chúng ta lúc đó vui đùa mà thôi, các vị thúc bá có thể bỏ qua được chứ?

Quân Mạc Tà biểu hiện ra vẻ một lần rộng lượng hiếm có.

Đối với một tên toàn thân toàn ý đầu nhập vào tình quan, không quản hắn bản chất có bao nhiêu cổ hủ, lại có bao nhiêu ngu ngốc, Quân Mạc Tà đều đã có một phần bội phục. Bởi vì hắn tự thân không dám tiến vào. Đương nhiên, cho dù là kẻ đa tình, cho dù Quân Mạc Tà có bội phục, nhưng vào thời điểm đáng chết, Quân đại sát thủ vẫn như cũ sẽ không nương tay chút nào.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 74: Huyết Hồn Bức Bách

Vấn đề trước mắt, Quản Thanh Hàn lo lắng nhất là quan hệ thông gia của hai nhà, đồng thời cũng lo lắng về quan hệ đồng minh của hai thế gia. Cho dù là lấy tính mạng của Quản Thanh Nguyệt ra cũng không có khả năng đánh đổi!

Hết thảy lấy đại cục làm trọng! Quản Thanh Hàn đứng một bên vô cùng mừng rỡ, nếu việc này có thể kết thúc thế này thì tốt nhất rồi! Nếu chỉ là lão gia tử và tam thúc thì còn dễ giải quyết, chỉ cần nàng tự mình ra mặt nhận tội chịu đòn, vì đệ đệ ra sức van xin, cuối cùng chắc có thể xin được một đường sống cho đệ đệ, khó xử nhất chính là đương sự Quân tam thiếu: "Nhị đệ của mình mới tức thì đầu óc mê muội, phát ra lời thề tuyệt sát Quân Mạc Tà, đúng là thực tâm nghĩ sẽ ra tay, mình vốn nghĩ chuyện này sẽ rất khó giải quyết! Không thể ngờ "tiểu tam" hôm nay lại vô cùng rộng lượng, nhẹ nhàng giải quyết việc này, thật là vui mừng cả ngàn lần mà, chú em ngày thường nhìn còn không muốn nhìn hôm nay sao lại thấy khá là thuận mắt!"

- Đa tạ tam thiếu rộng lượng bỏ qua!

Quản Đông Lưu cảm kích vô cùng mở miệng nói lời cảm ơn. Hắn dù sao cũng là một gia chủ của một huyền khí thế gia, đương nhiên hiểu rõ đây là cơ hội tốt nhất để dập bớt lửa giận của Quân gia nên lập tức xoay người phẫn nộ quát:

- Hai tên tiểu súc sinh các ngươi, trong đầu toàn là đậu hũ sao? Còn không mau cút về phòng mà nghiền ngẫm lỗi lầm đi? Đợi sau khi giải

quyết xong việc này, lão phu trở về lột da của hai tên tiểu súc sinh các ngươi!

Quân Vô Ý chỉ nhắm mắt không nói gì. Hai huynh đệ Quản gia cúi đầu lủi thủi đi ra ngoài. Trong lúc bọn chúng ra ngoài, Quân Mạc Tà rõ ràng nhìn thấy trên môi Quản Thanh Ba nở một nụ cười...

Quản Thanh Hàn do dự một chút, sau đó sai hai hạ nhân xuống phòng bếp làm hai phần thức ăn mang tới cho hai tên đó. Dù hai tên này có sai lầm như thế nào đi chăng nữa, cuối cùng cũng là huynh đệ thân thích trong nhà.

- Quản huynh!

Quân Vô Ý nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, mở hai mắt, hai đạo ánh mắt sắc bén như mũi tên nhìn thẳng vào mắt Quản Đông Lưu, với tu vi của Quản Đông Lưu, dưới cái nhìn của Quân tam gia không ngờ lại cảm thấy hơi đau nhức.

- Chuyện của đám tiểu bối, ta tạm cho qua, coi như là chuyện chơi đùa, nhưng hiện tại ta muốn nói thêm, nếu loại chuyện này còn phát sinh thêm một lần nữa, mong huynh đừng trách Quân Vô Ý ta ra tay nhẫn tâm không nghĩ tình thông gia hai nhà!

- Quân tam đệ xin cứ yên tâm, chuyện nhục nhã thế này mà còn có cơ hội phát sinh, không cần Quân tam đệ nói một tiếng, Quản Đông Lưu ta tự dâng lên thủ cấp của mình!

Vẻ mặt Quản Đông Lưu vô cùng trịnh trọng, hắn biết rõ chuyện hôm nay hắn đã thiếu Quân gia một ân tình vô cùng to lớn. Đồng thời, hắn cũng cảm thấy cực kỳ mất mặt. Phải biết thời gian gần đây, Quản gia tại phía Đông cũng có thể xem như một danh môn đại tộc, không ngờ con thứ của mình lại vì một nữ nhân thanh lâu làm ra loại chuyện mà cả thiên hạ gièm pha.

- Được vậy thì quá tốt, ta tin tưởng Quản huynh, và cũng tin tưởng Quản huynh xứng đáng với lòng tin của ta.

Quân Vô Ý cười khẽ một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt vuốt tấm chăn phủ trên chân mình rồi chậm rãi nói tiếp:

- Hiểu lầm nãy giờ, ta nghĩ có thể dừng ở đây. Tuy nhiên, về chuyện của Thanh Hàn, ta hi vọng Quản huynh thẳng thắn mà nói duyên cớ thật sự của việc từ hôn!

Quản Đông Lưu vô cùng khinh ngạc, vừa muốn mở miệng trả lời thì đã bị Quân Vô Ý cắt ngang.

Quân Vô Ý xua tay một chút rồi bình tĩnh nói :

- Huynh và ta đều biết rõ năm xưa hai nhà chúng ta đính hôn, là một chuyện hài lòng cho cả hai bên. Run rủi làm sao, Mạc Ưu tử chiến sa trường, Quân gia vì hạnh phúc của Thanh Hàn đã từng chủ động đưa ra giấy giải trừ hôn ước, nhưng chỉ vì Thanh Hàn lúc đó quá kiên trì, Quân gia ta cũng muốn an ủi sự chua sót của Thanh Hàn mới đồng ý mời Thanh Hàn vào cửa làm dâu. Tuy nhiên, việc này chỉ là kế sách tạm thời, việc từ hôn là việc sớm hay muộn mà thôi, hai nhà chúng ta ai cũng rõ ràng, chỉ là đang chờ đợi một thời cơ, một mốt lương duyên thích hợp với Thanh Hàn!

Quân Vô Ý khẽ nhếch môi, mặt lộ rõ vẻ cứng rắn:

- Nhưng lần này Quản huynh tới đây, chủ ý là từ hôn, có vẻ không được bình thường! Thật sự thì đã xảy ra chuyện gì? Nếu Quản huynh còn coi Quân gia ta là thông gia thì xin huynh nói rõ ra, còn nếu Quản huynh không muốn nói, cũng chẳng sao. Công văn từ hôn hợp cách đang nằm trong tay ta, nếu huynh muốn thì ta có thể lập tức giao ra! Nhưng từ nay về sau hai nhà chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, không bao giờ lui tới nữa!!!

Quân Vô Ý nói những lời này với thái độ vô cùng quyết liệt! Quản Đông Lưu há hốc mồm nhìn Quân Vô Ý, ngây ngốc cả nửa ngày mới thở

dài một hơi, cả người đang đứng thẳng bỗng dưng như sụm xuống, thấp giọng nói:

- Quân tam đệ, chuyện này... chuyện này... tốt nhất đệ không nên biết. Nếu không, chỉ thêm phiền cho Quân gia mà thôi. Tóm lại một lời, Quản Đông Lưu ta không phải loại người vong ân phụ nghĩa, điểm này ta tin tam đệ ngươi hiểu rõ.

- Quân Vô Ý ta là loại người sợ phiền phức hay sao?

Quân Vô Ý sắc mặt đanh lại:

- Chẳng lẽ trên đời này lại có người dám bức hôn nữ nhi của Quản gia, sỉ nhục con dâu của Quân gia ta sao?

- Đây chính là họa do nha đầu nhà ta gây nên!

Quản Đông Lưu thở dài nhìn Quản Thanh Hàn một cách bất đắc dĩ.

- Phụ thân người nói gì? Tại sao lại là do con gây nên?

Quản Thanh Hàn mặt phấn đỏ lên, hung hăng liếc mắt nhìn phụ thân mình: "Lời nói này là có ý gì? Nói thế này chẳng khác nào nói ta trêu hoa ghẹo nguyệt! Hừ! Hai huynh đệ còn nhỏ, không hiểu chuyện thì không nói, ngay cả phụ thân cũng phát ngôn không biết điều thế này là sao?"

- Thanh Hàn, con còn nhớ rõ nửa năm về trước, vào ngày giỗ của Mạc Ưu, khi con đi phúng viếng mộ của Mạc Ưu không?

Quản Đông Lưu thở dài thật sâu:

- Ở đó, con đã từng chạm mặt một lục y thiếu niên đúng không?

- Là hắn sao?

Quản Thanh Hàn nhất thời nhớ lại, khi đó có một vị lục y thiếu niên bám theo sau nàng cả một đoạn đường, nhưng nàng không thèm liếc mắt

một cái, cuối cùng hắn thất vọng bỏ đi, trước khi bỏ đi hắn còn nói lại một câu: "Ta không cần biết nàng là ai, cũng không cần biết thân phận của nàng là gì, ta chỉ biết nàng chắc chắn sẽ trở thành nữ nhân của ta ha ha ha...". Khi đó Quản Thanh Hàn còn nghĩ: " Người này thật sự là quá mức vô lại!"

- Tên này đương nhiên là quá mức vô lại, nhưng vô lại hơn nữa là hắn mang họ Lệ.

Quản Đông Lưu cười khổ một tiếng:

- Hắn chính là Lệ Đằng Vân, con trai duy nhất của Tuyệt Thiên Chí Tôn Lệ Tuyệt Thiên! Cũng chính là thiếu chủ duy nhất của Thiên Nam Huyết Hồn Sơn Trang!

Những lời này vừa phát ra giống như ai ném một quả bom vào giữa bàn ăn. Trong khoảnh khắc này, cả đại sảnh lại rơi vào tĩnh lặng thêm một lần nữa, tĩnh lặng đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy! Tuyệt Thiên Chí Tôn Lệ Tuyệt Thiên chính là người được xưng danh đứng thứ hai trong thiên hạ, chỉ dưới một mình Thần Ưng Chí Tôn Vân Biệt Trần. Thậm chí, có rất nhiều người đều cho rằng nếu không phải Vân Biệt Trần có cơ duyên hiếm có, kết bạn với một vị cửu cấp huyền thú, nếu chỉ so sánh thực lực bản thân, chưa chắc Lệ Tuyệt Thiên chịu thua!

- Lệ Đằng Vân sau khi tra xét thân phận của Thanh Hàn, hắn liền lập tức phái người đến Quản gia của ta thông tri. Hắn nói nếu chúng ta không đồng ý, bất luận là Quản gia hay Quân gia, lập tức bị tiêu diệt!!!

Trong giọng nói của Quản Đông Lưu tràn ngập sự hiu quạnh, có cả sự vô lực, nhục nhã.

" Thiên Nam Huyết Hồn kình thiên khinh, phương Bắc Phong Tuyết chú Ngân Thành"! Đây là hai đại thần bí thế lực nổi danh đương thời. Phong Tuyết Ngân Thành, Huyết Hồn Sơn Trang! Loại phong cách hành sự này cũng chính là thủ đoạn của Lệ Tuyệt Thiên và Huyết Hồn Sơn

Trang! Không cần biết nguyên nhân, dùng vũ lực tuyệt đối mà đoạt lấy! Khuôn mặt Quản Thanh Hàn trắng bệch không còn chút máu! Trắng bệch tới mức đáng sợ! Không ngờ tên thiếu niên vô lại kia lại là Lệ Đằng Vân, thiếu chủ duy nhất của Huyết Hồn Sơn Trang! Cơ bản hắn chẳng là cái gì, nhưng phái sau hắn là Lệ Tuyệt Thiên, là cả Huyết Hồn Sơn Trang! Đây là một thế lực mà Quản gia hay Quân gia, thậm chí cả Thiên Hương đế quốc cũng không dám trêu chọc vào!

- Ha ha ha, tên Lệ Tuyệt Thiên này năm nay bao nhiêu tuổi? Nếu tính toán cho đúng, chắc hắn cũng đã hơn một trăm tuổi rồi phải không? Không ngờ "khả năng" chiến đấu của hắn cường hãn như vậy, già như thế mà có đứa con trai mới hai mươi tuổi?

Quân Mạc Tà phì cười:

- Nếu nói vậy, chẳng phải thời điểm hắn ít nhất đã tám mươi tuổi mới sinh thằng con này? Thật sự là “lão trai sinh châu” nha (con trai già còn kết ngọc), quả là bội phục, bội phục! Con quyết định rồi, từ nay về sau Lệ Tuyệt Thiên này chính là thần tượng của con ha ha ha....

- Mạc Tà, chuyện này con cảm thấy buồn cười lắm sao?

Quân Vô Ý nhíu mày một chút, tỏ vẻ thất vọng: "Đây là đại sự sinh tử tồn vong của hai nhà, Quân Mạc Tà tại sao lại cười cợt thế này?"

- Buồn cười chứ! Buồn cười cực kỳ! Lão già mất nết Lệ Tuyệt Thiên đương nhiên là buồn cười, nhưng buồn cười nhất chính là… ngươi!

Quân Mạc Tà quay đầu nhìn thẳng vào mặt Quản Đông Lưu cười lạnh một tiếng:

- Huyết Hồn Sơn Trang muốn kết thông gia, Quản gia không thể trêu vào Huyết Hồn Sơn Trang thì đã sao? Vì thế mà ngươi cũng không thèm để ý đến danh tiết của nữ nhi của mình, cứ đương nhiên coi nữ nhi của mình là một loại hàng hóa, muốn bán là bán, muốn trao đổi là trao đổi sao?

Quân Mạc Tà cười trào phúng nói tiếp:

- Dùng sự trong sạch và hạnh phúc của một cô nương để đổi lấy sự sinh tồn và tiền đồ của một gia tộc mấy ngàn người phải chăng là quá lời?

- Thật sự ta cũng không muốn làm như vậy! Thanh Hàn chính là con gái ruột của ta, cũng là đứa con gái duy nhất mà ta có! Ta cũng vô cùng đau khổ!

Quản Đông Lưu nhìn Quân Mạc Tà một cách phẫn nộ:

- Nhưng trên dưới Quản gia có hơn cả ngàn người, chẳng lẽ vì chuyện này mà hy sinh toàn bộ hay sao? Chỉ vì bảo vệ sự an toàn tạm thời của nữ nhi con ta mà bắt toàn bộ Quản gia phải bồi táng theo sao? Các ngươi cơ bản không biết sự đáng sợ của Huyết Hồn Sơn Trang!

- Các ngươi dâng nàng vào miệng người khác để chịu nhục nhã, chẳng lẽ sau này các ngươi có thể kéo dài hơi tàn trong thanh thản sao? Các ngươi có thể kiếm lợi một cách sỉ nhục như vậy sao? Có phải các ngươi mong rằng sau khi bán đứng Quản Thanh Hàn, sau đó làm con chó theo đuôi của Huyết Hồn Sơn Trang phải không?

Quân Mạc Tà cuối cùng không nhịn được nữa mà bùng nổ. Hắn cảm thấy chuyện này vô cùng buồn cười:

- Các ngươi có từng suy nghĩ các ngươi dựa vào cái gì mà bắt Quản Thanh Hàn phải hi sinh cho Quản gia các ngươi? Các ngươi lấy tư cách gì đem nàng bán đứng để đổi lấy sự bình yên chó má của các ngươi? Chuyện tình bán nữ cầu vinh như vậy mà còn nghĩ mình vô cùng cao thượng và vĩ đại sao? Ta đang suy nghĩ trong cả đám các ngươi có tên nào biết hình dáng hai chữ "liêm sỉ" ra sao không!

- Người xưa có nói gian khổ cách mấy cũng chỉ chết một lần mà thôi! Ta nói, chết ai mà chẳng phải chết, bị tiêu diệt thì đã sao, có cái chó gì ghê gớm đâu? Nhưng các ngươi sinh tồn trên sự sỉ nhục như thế, các

ngươi không thấy hổ thẹn sao? Con cháu đời sau của các ngươi có thể thanh thản mà sống, hương khói cường thịnh cho các ngươi sao?

Quân Mạc Tà phun ra một bãi nước bọt phẹt một cái:

- Cái gì mà con cháu nối dõi, hương khói đời đời truyền xuống? Nói thẳng con mẹ nó ra là một đám nam nhân nữ nhân vô sỉ phát tiết con bà nó dục vọng mà thôi! Các ngươi có thể khoái hoạt, các ngươi "nhấp nhổm" lên xuống, sau đó không thèm có trách nhiệm? Đây là cái lý luận chó mà gì!

Quân Vô Ý quát nhẹ:

- Mạc Tà! Không được nói càng!

Tuy rằng ngoài miệng quát lên bảo ngưng lại, nhưng trong mắt Quân tam gia lại ánh lên vẻ tán thưởng không thèm che giấu! Tuy rằng thằng cháu mình nói năng có "hơi" bỉ ổi, nhưng loại phong cách thiết huyết này cũng làm cho Quân tam gia cảm thấy tán thưởng vô cùng! Nam nhân là gì? Đây chính là nam nhân! Khi thời điểm cần đê tiện, thì đê tiện một chút cũng không sao, nhưng khi đụng chạm tới nguyên tắc sống, thì nam nhân thà chịu gãy chứ không uốn cong! Sự sinh tồn và vinh quang của nam nhân tuyệt đối không thể dựa vào việc bán đứng nữ nhân của mình! Đây là nguyên tắc, vì nguyên tắc này mà cửu chiết bất hồi, trữ tử bất hối (gãy chín lần không cong một lần, chết không hối tiếc)! Nam nhân, chính là thế này đây!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 75: Quyết Không Thoả Hiệp

Quản Đông Lưu nhíu mắt, lạnh lùng nói:

- Vì sao ta không thanh thản? Thanh Hàn vẫn là nữ nhi của Quản gia, chuyện này cũng vì nó mà xảy ra, nếu gia tộc có năng lực bảo vệ nó, đương nhiên sẽ hết sức mà làm, nhưng chuyện này gia tộc không có năng lực đó, hi sinh nó cũng là cách duy nhất có thể làm!

- Ngươi nói lời chó má gì thế? Ngươi và gia tộc đã từng thử ra sức cố gắng chưa mà biết che chở không được? Chỉ biết lợi dụng nữ nhi còn sống sờ sờ ra đó, ngươi có còn là nam nhân nữa không? Ngươi chỉ là một tên nhu nhược!!!

Quân Mạc Tà nổi giận nói tiếp:

- Đụng phải thế lực to lớn thì ngươi câm cái mồm ngươi lại, nếu người mà nữ nhi của ngươi đụng phải không có thế lực bằng Quản gia của ngươi, nàng cần tới các ngươi che chở sao? Chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, đến khi đụng chuyện thì lại hèn nhát tìm cớ!

Quản Đông Lưu sắc mặt bình thản:

- Nếu chỉ hi sinh một người mà có thể cứu Quản gia, vậy thì có gì không đáng? Nếu ta có thể hi sinh tính mạng của ta mà có thể cứu cả Quản gia thì ta đã sớm tìm lão đầu Lệ Tuyệt Thiên để liều mạng rồi, nhưng thật sự là không phải như thế! Ta sính cường trong một lúc bồng bột sẽ mang lại tai ương ngập đầu cho Quản gia, chỉ vì bảo vệ nữ nhi của bản thân mà làm cho cả gia tộc chôn vùi theo, như thế thì cả thế gian này

có ai bảo ta cao thượng hay không? Ta lựa chọn như vậy, đương nhiên vì Quản gia, nhưng cũng vì cả tình nghĩa của thông gia hai nhà, vì cả sự an toàn của Quân gia mà suy nghĩ. Nếu ta là loại người không cần biết trắng đen, đem tất cả mọi chuyện trút hết lên đầu Quân gia, thử hỏi Quản gia ta có bị tổn thương chút nào không, hay phải trả giá là Quân gia?

Không thể không thừa nhận những lời nói của Quản Đông Lưu là có đạo lý. Hắn chính là gia chủ của Quản gia, tại thời điểm mấu chốt phải làm ra lựa chọn khó khăn, hắn cũng không vứt bỏ Quân gia, điều này thật sự là đáng quý. Tuy nhiên, có đạo lý, có đáng quý, nhưng không có ý nghĩa, vậy thì cũng chẳng là gì!

Quân Mạc Tà nói một cách khí phách vô cùng:

- Quản gia gia chủ nói rất đúng, đại tẩu Thanh Hàn hiện tại là người của Quân gia ta, từ lâu đã không còn là người của Quản gia! Sống là người của Quân gia, chết là ma của Quân gia! Con gái gả chồng giống như nước trong chén đã hất đi, vì thế không còn quan hệ gì với Quản gia các ngươi! Như vậy ngươi làm chó gì có quyền quyết định tương lai của Thanh Hàn?

Hắn cười lạnh một tiếng, sau đó khinh bỉ nói tiếp:

- Thêm vào đó, gia tộc của ngươi đến con gái của mình còn không bảo vệ an toàn được, vậy thì cố thở thêm vài hơi chó má, kéo dài hơi tàn làm con mẹ gì? Cả gia tộc các ngươi lau cổ chờ người ta chặt đi!

Quản Thanh Hàn bị Huyết Hồn Sơn Trang nhìn trúng, nếu không đáp ứng bọn chúng, dù là Quân gia hay Quản gia cũng không tránh được tai kiếp này! Quyền uy của Huyết Hồn Sơn Trang từ trước đến nay chưa một ai dám thách thức!

Lựa chọn của Quản Đông Lưu, thậm chí của cả Quản gia tuy là bất đắc dĩ, nhưng thật sự, đứng trên khía cạch khác mà nhìn thì hành động đó thật sự không đáng trách!

Nếu chuyện này xảy ra với bất cứ gia tộc nào, rất nhiều người sẽ lựa chọn cách làm này, thêm vào đó, ở thời đại này, nữ tử hòa thân (kết hôn chính trị, có mục đích riêng) cũng là chuyện rất bình thường. chuyện hi sinh một nữ nhân để cứu cả gia tộc trong mắt Quản Đông Lưu, thậm chí trong mắt rất nhiều người sống trên đời này chính là chuyện thường tình phải làm, căn bản là không có bất cứ mâu thuẫn gì khi ra quyết định.

Chỉ là một nữ nhân mà thôi, dù là con gái ruột mình thì đã sao? Cũng không có gì khác!

Tuy nhiên, Quân Mạc Tà không bao giờ cho phép hắn sống một cách sỉ nhục như thế!

Nữ nhân của gia tộc mình cũng không thể bảo vệ thì làm nam nhân cái chó gì? Sống khuất nhục như thế mà chịu được sao? Trong suy nghĩ của Quân Mạc Tà, chuyện này không phải là vấn đề danh tiết của Quản Thanh Hàn, cũng không phải vấn đề sinh tồn của gia tộc, mà vấn đề là nguyên tắc làm người của hắn!

Có lẽ quyết định như Quân Mạc Tà là vô cùng ngu xuẩn, bởi vì quyết định thế này coi như là ra án tử cho cả hai đại gia tộc Quản gia và Quân gia. Tuy nhiên, trong lòng Quân Mạc Tà, việc này không còn cách nào khác, hắn quyết không bao giờ lùi một bước!

Cho dù việc này làm cho mấy ngàn vạn người của Thiên Hương quốc bồi táng theo đi chăng nữa, Quân Mạc Tà vẫn quyết định như cũ!

Sinh tử thì sao? Có cái chó gì quan trọng đâu!

Nhân hoạt nhất khẩu khí, Phật tranh nhất lô hương! (Người sống chỉ một hơi, Phật giành một lò hương)

Nếu đẩy một nữ nhân vô tội vào vũng lầy để bản thân mình sống sót thì thà là chết còn tốt hơn!

Mà cũng không cần biết là vô tội hay có tội, chỉ cần biết làm vậy là sỉ nhục! Nam nhân thì không thể chấp nhận bị sỉ nhục, chứ đừng nói tới việc này xảy ra ngay trong nhà hắn!

Cho dù chuyện này xảy ra trong gia tộc nào khác, nếu Quân Mạc Tà mà nghe được, hắn tuyệt đối không đi trừng phạt tên cường hào ác bá hà hiếp dân nữ mà trước hết hắn sẽ diệt sạch cả nhà mà quyết định tống con gái mình vào miệng cọp: "Các ngươi không có tư cách sống trên đời này! Nếu tôn nghiêm của bản thân mình mà cũng chà đạp như thế, thì sống làm chó gì nữa? Không phải các ngươi muốn sống sót sao? Vậy thì trước tiên lão tử giết hết các ngươi! Ta cho các ngươi sống! Sống cái đầu bà nội các ngươi á!" (Nguyên văn là cái đầu mẹ nhà ngươi, nhưng ta chơi luôn là đầu bà nội cho máu http://.4vn/images/smilies/61.gif)

Luận điệu của Quân đại sát thủ không cần nghi ngờ gì, chính là vô cùng khác thường! Suy nghĩ của hắn hoàn toàn khác xa với suy nghĩ của thế giới này, đương nhiên cũng khó tìm được người có suy nghĩ giống như hắn!

Quản Đông Lưu vô cùng tức giận, bắt đầu to tiếng:

- Quân tam thiếu, nếu thực sự ngươi làm vậy, chính tay ngươi sẽ mang tai ương tới cho Quân gia! Chỉ vì nhất thời nóng nảy, xúc động mà làm ra quyết định này, ngươi có nghĩ sau này bao nhiêu tai kiếp sẽ ập xuống chưa? Mà chẳng lẽ Quân gia là của một mình ngươi hay sao?

Quân Mạc Tà đứng thẳng người, hiên ngang mà nói:

- Ta là người thừa kế duy nhất của Quân gia! Tương lai Quân gia tất cả nằm trong tay ta! Nếu Quân gia bắt buộc phải chịu diệt trong tay của ta, ta cũng không ngại nó bị diệt sớm một chút! Quyết định của ta, chính là quyết định của toàn bộ Quân gia! Quản gia chủ, Quân gia ta không đồng ý từ hôn! Quản gia các ngươi bỏ ý định đó đi, ta cũng không muốn quan tâm tới!

Hắn nói xong thì quay đầu lại nhìn Quản Thanh Hàn:

- Nếu thực lực của Quân gia không thể bảo toàn cho nàng, vậy thì trước thời điểm cuối cùng mà Quân gia bị tiêu diệt, ta sẽ tận tay giết chết nàng! Thà rằng toàn bộ chết sạch, ta cũng không để mọi người chịu sỉ nhục!!!

Chuyện của Quản Thanh Hàn đã đánh thức toàn bộ sự bướng bỉnh trong lòng Quân Mạc Tà. Những lời này nói ra đã thể hiện rõ ràng cái tà khí vô cùng quen thuộc trong lòng hắn!

Vì một người mà chết vạn người sao? Không sao cả! Cái gì là đại nghĩa, cái gì là đại cục, biến mẹ nó đi cho đẹp trời!

Người của Quân gia, sống là người Quân gia, chết là quỷ Quân gia, dù là sống hay chết, cuối cùng đều phải thuộc về Quân gia!

Tính tình của Quân Mạc Tà dù là kiếp trước hay kiếp này đều cực đoan như thế! Nếu chuyện hôm nay không phải xảy ra trên người Quản Thanh Hàn mà là của một nữ nhân hắn không quen biết, hắn vẫn quyết định như thế!

Cả khuôn mặt của Quản Thanh Hàn đã tràn ngập nước mắt!

Trong lòng nàng sớm đã tuyệt vọng, cũng đã chấp nhận rồi! Huyết Hồn Sơn Trang, một đại thế lực của nhân gian, dù cho người tài trên đời này có vô số, nhưng có mấy ai can đảm làm trái mệnh lệnh của Huyết Hồn Sơn Trang? Nếu Quản Đông Lưu vẫn khăng khăng muốn từ hôn, Quân Vô Ý cũng vô phương mà ngăn cản. Dù sao thì Quản Thanh Hàn vẫn là nữ nhi của Quản gia, chỉ cần sau khi từ hôn thì nàng và Quân gia không còn bất cứ liên hệ gì!

Quản Thanh Hàn thậm chí đã nghĩ, chấp nhận vì gia tộc mà hi sinh, chuẩn bị sẵn sàng vừa tới Huyết Hồn Sơn Trang là tự sát ngay lập tức!

Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ trong thời khắc quan trọng này, Quân Mạc Tà lại là người đứng ra bảo vệ nàng! Tên em chồng mà ngày thường mình luôn khinh bỉ, tên em chồng mà mấy tháng nay ngày nào

cũng bị nàng ngược đãi, tên em chồng quần áo lụa là này lại nói ra những lời cao thượng như thế!

Không thể ngờ hắn vì nàng mà chấp nhận bị hủy diệt, ngẩng cao đầu mà chấp nhận vận mệnh bi thảm, thậm chí không tiếc bồi táng cả gia tộc!

Từ những lời nói kiên quyết tới cực điểm của Quân Mạc Tà, Quản Thanh Hàn cảm nhận được quyết tâm Quân Mạc Tà vì nàng mà không tiếc hi sinh hết thảy, không tiếc đối đầu cùng khắp thiên hạ!

Giây phút này, Quản Thanh Hàn cơ hồ muốn khóc lớn lên! Khi mà cả gia tộc và phụ thân của mình đã chấp nhận vứt bỏ nàng, thời điểm đen tối nhất cuộc đời nàng, nàng đã hoàn toàn tuyệt vọng, không ngờ lại có một người không tiếc bất cứ điều gì thay nàng ra mặt!

Thân hình của Quân Mạc Tà gầy gầy, bả vai cũng không hề rộng lớn, lúc này bỗng nhiên trở thành chỗ nương tựa tin cậy nhất của nàng! Trong thời khắc sóng to gió lớn này, bờ vai gầy gầy này không ngờ lại là chỗ dựa tin cậy duy nhất của nàng!

Lúc này nàng còn vì chuyện tình của Quản Thanh Nguyệt đối với Nguyệt Nhi vô cùng cảm động, nhưng bây giờ xem ra, Quản Thanh Nguyệt làm sao mà so sánh với Quân Mạc Tà đây? Tối thiểu, lần này Quản Thanh Nguyệt tới đây là khuyên nhủ mình chấp nhận từ hôn tái giá, mà Quân Mạc Tà lại không chút do dự lựa chọn đứng ra bảo hộ nàng!

Một người nhục nhã sống tạm bợ, vì sinh tồn của bản thân mà có thể bán đứng tỷ tỷ, vì một nữ tử thanh lâu mà không thèm để ý tới nguyên tắc làm người. Người còn lại thì vô cùng ương ngạnh, khảng khái kịch liệt, dấn thân vào nguy hiểm không từ nan!

Hai người cơ bản là không thể so sánh, giống như hai thái cực, giống như trời và đất!

Khi nghĩ đến đây, trên mặt Quản Thanh Hàn đột nhiên nóng rực đỏ hồng lên, trong lòng nàng hiện ra một suy nghĩ vô cùng xấu hổ: " Chẳng lẽ trước kia hắn là thật tình đối với ta? Nhưng vì hắn e ngại khác biệt thân phận nên mới ra vẻ như vậy? Nếu không, tại sao hôm nay hắn lại kích động như thế này? Thậm chí một chút do dự cũng không có, giống như đã sớm chuẩn bị từ trước, chấp nhận đối chiến với cả thiên hạ, không tiếc vì mình mà tan xương nát thịt?"

"Trời ạ, ta phải làm sao cho đúng đây?"

Nàng vô cùng mâu thuẫn, cảm giác vừa tuyệt vọng, vừa kích động, lại vừa cảm động đan xen lẫn lộn dâng lên trong tâm khảm của nàng.

Tuy nhiên, nàng không bao giờ biết, Quân Mạc làm ra sự tình như vậy căn bản không phải vì nàng, mà là vì nguyên tắc sống của Quân Mạc Tà! Nguyên tắc vĩnh viễn bất biến của Quân Mạc Tà: Sự kiêu ngạo!

Thà rằng cuồng chiến với thiên hạ, tuyệt không nhục nhã sống tạm bợ!

Trong lòng vị sát thủ chi vương này, sống hay chết chẳng qua chỉ là một hồi mộng ảo, chỉ là chuyện thường, không cần để ý!

Nhưng kiêu ngạo và nguyên tắc đối nhân xử thế lại chính là động lực vĩnh viễn không bao giờ thay đổi của Quân Mạc Tà!

Chuyện này quyết không thỏa hiệp!

Quản Đông Lưu bị thái độ kịch liệt của Quân Mạc Tà hù dọa, trong lòng cảm thấy rối bời không biết làm sao, nhưng khi nghĩ tới cơ nghiệp của gia tộc phát triển mạnh mẽ trong mười năm nay, trong lòng hắn vô cùng sốt ruột, hướng về Quân Vô Ý nói:

- Quân tam đệ, tam thiếu lời nói vô cùng hào khí. Tuy nhiên, tuổi trẻ khí thịnh, kế sách đương nhiên không thể vẹn toàn, ta mong Quân tam đệ hãy cẩn thận suy nghĩ, lấy đại cuộc làm trọng! Quản gia ta đương nhiên

không thể so sánh với Quân gia, nhưng thế lực của Huyết Hồn Sơn Trang....

Quân Vô Ý cười nhạt, khuôn mặt vô cùng thong thả nói:

- Mạc Tà nói đúng vô cùng! Thanh Hàn vẫn là con dâu của Quân gia ta thì chính là người của Quân gia! Mà quyết định của Mạc Tà cũng chính là quyết định của toàn bộ Quân gia ta!

Giọng nói của Quân Vô Ý vang vọng, hắn trầm tĩnh ngồi trên xe lăn, lưng thẳng tắp, bả vai rộng lớn đưa ra, tựa hồ như muốn gánh vác toàn bộ sự kiện mưa to gió lớn này!

Quân Mạc Tà thì còn có thể nói còn trẻ khí, nhưng những lời này từ trong miệng Quân Vô Ý xuất ra chính là chiến thư quyết định đối mặt với Huyết Hồn Sơn Trang, không chết không thôi!

Quản Đông Lưu vô cùng kinh ngạc, ngây ngốc nửa ngày không nói gì. Đột nhiên trong lòng hắn dâng lên dự áy náy vô cùng: "Mình đã chấp nhận buông tay với chính nữ nhi của mình, nhưng tên thiếu niên của Quân gia lại không một chút nào do dự ra quyết định này!"

Hắn còn chưa biết Quân gia còn có mối thù không đợi trời chung với cả Phong Tuyết Ngân Thành! Mà hiện tại, vì chuyện của Quản Thanh Hàn, lại đối đầu với Huyết Hồn Sơn Trang!

Toàn bộ Quân gia phải đối đầu với cả hai đại thế lực của toàn bộ đại lục! Một Nam một Bắc, cả lưng và mặt đều thọ nạn vô cùng!

Tuy nhiên, cả hai thúc điệt Quân Mạc Tà và Quân Vô Ý không ngờ là vẫn có thể cười lạnh nhạt như thế

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 76: Lập Trường Bất Đồng

Nước mắt của Quản Thanh Hàn không kiềm được, cứ tuôn ra tràn mi!

Sự tuyệt vọng, phẫn uất trong lòng sau những câu nói vừa rồi tất cả đều biến thành sự cảm động!

Thời điểm mà phụ thân nàng tỏ vẻ sẽ vứt bỏ nàng, Quản Thanh Hàn tuy hiểu rõ, thậm chí thông cảm cho lựa chọn của phụ thân, nhưng trong lòng nàng vẫn không khỏi đau xót vô hạn. Nàng đã quyết định dù cho nàng vì cả hai gia tộc mà hy sinh, nhưng nàng sẽ không cho tên khốn nạn kia chạm tới mình một chút nào! Ngày mà kiệu hoa đến Huyết Hồn Sơn Trang, cũng chính là lúc nàng bước chân trên đường xuống hoàng tuyền!

Nhưng hiện tai, Quản Thanh Hàn lại đột nhiên thay đổi chủ ý, con người khi còn sống không thể không hết sức suy nhĩ cho bản thân mình!

Nàng vốn tưởng rằng, bản thân nàng vì phụ thân, vì gia tộc mà lo lắng, chấp nhận một lần nữa bước chân lên kiệu hoa là đã vĩ đại lắm rồi, nhưng lúc này đây, khi nàng chứng kiến sự lựa chọn của Quân gia, Quân Mạc Tà, Quân Vô Ý, Quản Thanh Hàn mới phát giác những gì nàng làm được chưa là gì cả!

Nhìn Quân Mạc Tà và Quân Vô Ý, trong lòng Quản Thanh Hàn vô cùng ấm áp: "Những người này quan tâm, để ý tới mình như thế này, cho dù mình hi sinh tuổi xuân thì đã sao? Chỉ cần bọn họ bình an vui sướng suốt cuộc đời thì không chuyện gì có thể so sánh được!"

"Ta có thể không cam lòng chịu nhục, hi sinh tuổi xuân cùng họ, nhưng nếu vì thế mà Huyết Hồn trang giận chó đánh mèo, ra tay tiêu diệt Quản, Quân hai nhà, chẳng phải tội lỗi của ta là lớn nhất sao? Ta làm sao có thể làm liên lụy tới những quân tử của một anh hùng gia tộc thế này? Ta làm sao giương mắt mà nhìn, vì bản thân mình mà bọn họ hi sinh vô ích, vô số sinh mệnh sẽ bị người khác lăng nhục, chà đạp, hành hạ tới chết? Ta nhẫn tâm được tới vậy sao?"

Quản Thanh Hàn khôi phục vẻ trong sáng nhưng lạnh lùng, có vài phần lãnh diễm như mọi ngày rồi quay sang nói:

- Tam thúc, phụ thân, con có lời muốn nói!

Quân Vô Ý nhìn nàng một cách nặng nề, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút lo lắng:

- Con muốn nói gì thì cứ nói, đừng ngại, tam thúc nhất định ủng hộ con!

Quản Thanh Hàn lẳng lặng ngẩng đầu, nhìn xa xăm ra cơn mưa bên ngoài, cuối cùng hạ quyết tâm. Nàng hướng về Quân Vô Ý, chậm rãi quỳ xuống, bái tám cái.

Sau đó, nàng ngẩng đầu lên, nhìn Quân Vô Ý nói một cách bình tĩnh:

- Từ trước tới giờ, đại sự trong nhà, Thanh Hàn con chưa bao giờ xen vào, nhưng chuyện này do chính Thanh Hàn con gây nên, con là trưởng nữ của Quản gia, con chưa làm gì cho Quân, Quản hai nhà đã là có lỗi, bây giờ lại trêu chọc vào tai kiếp to lớn như thế này, đúng là nghiệp chướng quá nặng nề, con mong Tam thúc và tam đệ Mạc Tà, còn có cả phụ thân không vì chuyện này mà tiếp tục tranh chấp. Trong thời gian này, trong lòng Thanh Hàn cũng rõ ràng nhiều việc, Thanh Hàn cùng Mạc Ưu tuy có ước định vợ chồng, nhưng chỉ là hữu danh vô thực, còn mặt dày làm dâu tại Quân gia, điều này thật không ổn. Vì thế, Thanh Hàn con cả gan thỉnh tam thúc khoan thứ cho con, con muốn.....

Quản Thanh Hàn cắn chặt môi, từng chữ từng chữ một cố gắng lắm mới nói ra được:

- ...giải trừ hôn ước!

Nàng cúi đầu một cách vô lực, tựa hồ dùng hết khí lực của toàn thân nói tiếp:

- Việc này con vốn muốn trực tiếp tạ tội với lão nhân gia người, nhưng Thanh Hàn quả thực không còn mặt mũi nào dám khấu kiến lão nhân gia người, nên con chỉ dám cầu xin tam thúc thành toàn! Ngày mai, Thanh Hàn muốn lập tức theo phụ thân trở về Quản gia, từ nay về sau, con - Quản Thanh Hàn, cùng Quân gia không bao giờ còn quan hệ!

Xe lăn của Quân Vô Ý thiếu chút là chổng ngược lên trời! Trong lời nói của Quản Thanh Hàn, nhấn mạnh nàng chỉ là trưởng nữ của Quản gia, lại không nói tới nàng cũng là con dâu của Quân gia, chuyện này là ý gì?

Quản Đông Lưu nghe con gái mình nói thế cũng vô cùng hoảng sợ, nhưng tuy hoảng sợ, trong lòng lại có thêm phần an ủi với suy nghĩ: "con gái như thế, còn cầu gì nữa"! Chọn lựa này của nữ nhi dù là đối với Quân gia hay Quản gia đều là lựa chọn tốt nhất, chỉ có điều, thật là khổ cho nữ nhi! Suy nghĩ đến đây, hai hàng lệ tự nhiên ứa ra từ trong mắt hắn.

Quân Mạc Tà nhìn Quản Thanh Hàn một cách ngoài ý muốn, tuy nhìn khuôn mặt nàng vẫn bình tĩnh lạnh lùng, không có một chút gì dao động, nhưng đôi bàn tay nhỏ bé đã nắm chặt lại, khớp xương trắng bệch đến không còn chút máu!

- Thanh Hàn, quyết định chuyện này không phải là đùa, nó liên quan tới sống chết của con, ta khuyên con hãy suy nghĩ thận trọng! Chỉ cần con nói một câu, con vĩnh viễn là con dâu của Quân gia, chỉ cần Quân gia còn một hơi thở, sẽ không có một ai có khả năng ép buộc con!

Quân Vô Ý cũng không nhìn Quản Thanh Hàn mà nhìn vào đôi bàn tay mình, đôi bàn tay đã có thực lực Thiên Huyền!

- Không cần suy nghĩ nữa, con đã quyết định rồi, con hi vọng tam thúc có thể thành toàn cho con!

Quản Thanh Hàn cười buồn bã:

- Trên thực tế, con và Mạc Ưu chỉ gặp nhau có ba lần. Quyết định năm đó của ta là do ta khăng khăng mà làm....

Quản Thanh Hàn quay đầu, nhìn thẳng vào mắt phụ thân mình, Quản Đông Lưu lại ngượng ngùng quay đi. Làm một người cha mà lúc này, hắn lại không dám nhìn thẳng vào mắt con gái mình! Hắn chỉ sợ hắn mềm lòng, chỉ cần mở miệng là lên tiếng ngăn cản con gái mình!

Quản Thanh Hàn nhẹ nhàng cười nói tiếp:

- Thời gian vĩnh viễn không thể quay trở lại, trôi qua rồi là hết. Kỳ thật, chuyện năm xưa bất quá cũng chỉ là hôn ước nói miệng với nhau, nên công văn từ hôn đều dư thừa không cần thiết. Tất cả sau này, lúc Thanh Hàn kết hôn cũng là lúc chấm dứt quan hệ với Quân gia!

Quân Mạc Tà cảm giác được lúc Quản Thanh Hàn nói chuyện, có gì đó muốn nói lại ngưng, tất nhiên trong lòng có gì đó kích động. Điều này làm cho hắn có một chút nghi vấn, hắn nhìn Quản Đông Lưu rồi thầm nghĩ: "Chẳng lẽ hôn sự năm xưa còn có ẩn tình gì đó?"

- Thanh Hàn, tam thúc hiểu rõ con vì không muốn liên lụy chúng ta mới quyết ý hi sinh bản thân! Tuy nhiên, chuyện đã tới nước này, con làm vậy cũng đã muộn. Hiện tại, dù cho con giải trừ hôn ước, tuyên bố không còn quan hệ với Quân gia ta, cũng muộn nốt! Ta chỉ muốn nói chuyện này, dù bất cứ phương diện nào mà xem xét, ta cũng quyết không khoanh tay đứng nhìn!

Quân Vô Ý trầm ngâm một hồi rồi đột nhiên nở nụ cười:

- Thanh Hàn, con không nên quên, tam thúc ta bây giờ tuy là tàn phế, nhưng năm xưa cũng là một quân nhân. Một ngày là quân nhân, cả đời cũng là quân nhân, mà quân nhân thì có tâm huyết của một quân nhân! Chuyện khuất nhục như thế này, chỉ cần trong lòng còn một chút quân nhân tâm huyết, chắc chắn là sẽ không đồng ý! Huống hồ chi chuyện này lại phát sinh trên đầu con, con dâu của Quân gia ta!

Quân Vô Ý giương đôi mày kiếm:

- Việc từ hôn, ta chấp thuận cho con, nhưng chuyện của Huyết Hồn Sơn Trang, không thể không có quan hệ với Quân gia ta! Cho dù con không phải là con dâu của Quân gia, thậm chí con gái của Quân gia, thì Quân gia ta cũng không cho phép bất cứ một người nào làm nhục!

- Tốt! Lời tam thúc quả thực rất tốt!

Quân Mạc Tà lạnh lùng nói tiếp:

- Dù cho tẩu có hảo ý không muốn liên lụy Quân gia, nhưng hiện tai, Quân gia cũng không muốn rời đi! Thậm chí tẩu có muốn ra đi, ta cũng không cho tẩu quay về Quản gia! Tẩu nghĩ mấy người chúng ta làm ra mấy chuyện này chỉ vì cái hôn ước nhỏ nhoi sao? Hừ, chuyện này đã trở thành sự nhục nhã không thể chấp nhận của Quân gia rồi!

Quân Mạc Tà trừng mắt nhìn nàng:

- Tẩu không cần phải tỏ ra thông minh đúng đắn! Nữ nhân luôn là như vậy, toàn là hiểu biết nông cạn!

Thanh âm của Quân Mạc Tà vô cùng lạnh lùng, lời nói cũng có chút khó nghe, nhưng khi vào trong tai của Quản Thanh Hàn lại trở thành những lời làm rung động tâm can.

Quân Vô Ý gọi một hạ nhân vào, thầm thì vào tai hắn, hạ nhân đó nhanh chóng tiến vào nhà trong, một lúc sau quay ra, trên tay cầm một hộp gỗ nho nhỏ, dâng lên cho Quân Vô Ý.

Quân Vô Ý cầm hộp gỗ trong tay nói:

- Thanh Hàn, trong hộp này là công văn từ hôn, cái công văn này, đã sớm được chuẩn bị từ khi con mới bước vào đại môn của Quân gia rồi, mà chủ trì việc này chính là lão gia tử. Đợi sau khi sự việc của Huyết Hồn Trang chấm dứt, ta sẽ thay mặt toàn bộ Quân gia chiêu cáo thiên hạ, tuyên bố Quản Thanh Hàn con và Quân gia ta sau này không còn bất cứ quan hệ gì! Nhưng từ bây giờ tới lúc đó, con vẫn là dâu của Quân gia ta! Dù cho bản thân con phủ nhận chuyện này, chúng ta tuyệt đối cũng không đáp ứng!

Quân Mạc Tà cười dài một cái, nhìn hộp gỗ thản nhiên nói:

- Cái hộp gỗ này, ta tin rằng chỉ có hai kết cục. Thứ nhất, chúng ta bình an vượt qua cửa ải này, sau đó chính tay ta sẽ mở nó ra, trả lại tự do cho tẩu! Thứ hai, nó sẽ cùng chúng ta, còn có tẩu, đồng thời bị tiêu diệt, hóa thành tro tàn. Dù cho nó bị tan nát hủy diệt, ta cũng quyết không để hắn nguyên vẹn nằm trong Huyết Hồn Sơn Trang!

Quân Mạc Tà cười nhạt mà nói, nhưng câu nói nhàn nhạt này lại thể hiện quyết tâm ngọc đá cùng tan, cùng nhau tiến vào địa ngục cũng không tiếc!

Đôi mắt phượng của Thanh Hàn đã đẫm lệ long lanh, khi nhìn thấy sự bình tĩnh ung dung của Quân Mạc Tà, nụ cười ấm áp nhưng ánh mắt tràn đầy anh phong hào khí, chẳng hiểu vì sao nàng cảm thấy an tâm vô cùng.

Quản Đông Lưu đứng một bên nghe xong thì lòng như lửa đốt. Vốn dĩ khi con gái lựa chọn hiên ngang lẫm liệt, làm hắn bi thương vô hạn, nhưng cũng không ít vui mừng, nhưng chỉ sau vài câu nói, sự việc lại trở thành nông nỗi này, giờ hắn có muốn khuyên bảo cũng không biết khuyên thế nào.

Hắn thở một hơi dài, hung hăng dậm chân nói:

- Quân tam đệ, sao... sao...ta phải nói sao cho cho đệ hiểu đây! Đệ lựa chọn như thế chẳng khác nào phụ tấm lòng của đứa nhỏ Thanh Hàn này! Vì quốc, vì gia, vì người, vì mình không được sao?

- Sự khó xử của Quản huynh ta đây hiểu rõ, kể cả tâm ý Thanh Hàn đứa nhỏ này ta cũng hiểu rất rõ!

Quân Vô Ý cười cười giải thích:

- Quyết định của Quản huynh không sai chút nào, ta tin tưởng nếu chuyện này xảy ra trên người của bệ hạ, bệ hạ chắc chắn cũng quyết định giống Quản huynh. Không ai dám nói Quản huynh không đúng, chỉ có điều lập trường của chúng ta bất đồng mà thôi!

- Mà trên thực tế, chuyện giống thế này cũng là mâu thuẫn lớn nhất giữa quân đội chúng ta và phe chính trị! Phe chính trị mong muốn ổn định, quân đội thì thiết huyết, đây là việc không thể trung hòa, nếu chính trị mà dùng máu nói chuyện, quốc gia sẽ bị chia năm sẻ bảy, nhưng nếu quân đội lại mong muốn bình an, họa diệt quốc chắc chắn không xa!

- Mà Quân gia chúng ta chính là gia tộc đứng đầu quân đội, nếu thỏa hiệp trong chuyện này, chẳng phải trở thành trò cười cho thiên hạ? Không phải không muốn làm, mà là không thể làm, và cũng vì không dám làm (chuyện thỏa hiệp)!

Quản Đông Lưu vỗ mạnh trán mình: "Ta tại sao lại quên chuyện này! Chạy đến nhà của một gia tộc cuồng chiến nhất một nước mà nói chuyện từ hôn, rõ ràng là chê sống lâu mà! Đều là thằng súc sinh nhà mình trước mặt mọi người to mồm nói toạc việc này, hại cả Quân gia và Quản gia. Đúng là thành sự không đủ, bại sự có thừa!"

- Quản huynh cứ vì Quản gia mà an bài mọi chuyện, cuối cùng dù cho kết quả có thế nào đi chăng nữa, chúng ta cũng không trách huynh. Còn Thanh Hàn, trong khoảng thời gian này ta muốn nó vẫn sống ở Quân gia!

Quân Vô Ý mỉm cười, thanh âm tuy rất hòa hoãn nhưng tuyệt đối không thể cự tuyệt.

Quản Đông Lưu thở dài một tiếng, trầm mặc một hồi rốt cục cũng đứng dậy, sải bước đi ra ngoài. Việc đã đến nước này, không cách nào uốn cong tìm đường sống được nữa rồi, hắn là gia chủ một thế gia, cũng phải an bài rất nhiều chuyện, dù sao thì tai nạn không chỉ giáng xuống đầu Quân gia, còn có cả Quản gia nữa!

- Còn chuyện Quản nhị nhị công tử và nữ tử kia, ta đã có chủ ý. mong Quản huynh ngàn vạn lần không cần nhúng tay vào việc này.

Quản Đông Lưu vừa bước ra đã muốn lập tức đi Nghê Thường Các Linh Vụ Hồ tìm nữ tử thanh lâu tên Nguyệt Nhi kia tính toán nợ nần, nhưng sau khi Quân Vô Ý nói vọng ra một câu, hắn đành từ bỏ ý niệm đó ngay.

Hắn vừa bước ra khỏi cửa thì ngừng lại một chút mới nói:

- Lệ gia chỉ cho chúng ta hai tháng thời gian thôi, mong Quân tam đệ sớm có chuẩn bị!

Quân Vô Ý chớp chớp mắt, nặng nề trả lời:

- Cảm tạ Quản huynh, huynh cũng trở về chuẩn bị đi!

Quản Đông Lưu nhún vai, tiếp tục bước đi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 77: Huyền Đan Xuất Hiện

- Được rồi, không còn chuyện gì nữa, hai con cũng trở về nghỉ ngơi đi!

Quân Vô Ý nhìn Quân Mạc Tà và Quản Thanh Hàn rồi nói:

- Không nên lo lắng, trời còn chưa có sập xuống! Cho dù có thật sự sập xuống, còn có tam thúc các con thay các con đội nó lên!

Quản Thanh Hàn kích động khóc nức nở, còn Quân Mạc Tà thì hào quang chớp động trong mắt, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì. Đột nhiên hắn cong môi lên, cong đến không thể cong hơn, lúc này hắn đã hạ quyết tâm, chậm rãi nói:

- Con đi ra ngoài một chút!

Không đợi hai người phản ứng, Quân Mạc Tà đột nhiên xoay người, bước nhanh ra ngoài, thân thể từ từ biến mất trong màn mưa rét mướt.

Đại sảnh vẫn thế, một bầu không khí im lặng. Trời, đã hoàn toàn tối đen.

Quân Vô Ý sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt thâm thúy.

Quản Thanh Hàn lẳng lặng đứng ở một bên, ánh mắt nhìn xa xăm vào những hạt mưa đang rơi tí tách ngoài hiên, thần sắc lạnh lùng không nhúc nhích.

- Hôm nay Quân Mạc Tà xảy ra chuyện?

Lý Du Nhiên đeo mặt nạ, ánh mắt lộ rõ vẻ hưng phấn:

- Hắn có chết ko?

- Không chết!

Một hắc y nhân thân người gầy gò đứng trước mặt Lý Du Nhiên trả lời:

- Thời điểm mấu chốt có một gã thần bí nhân xuất hiện, ra tay giết mấy tên thích khách, vì thấy thực lực của hắn quá cao nên mấy tên thích khách còn lại thấy khó mà rút lui.

- Có biết thế lực nào ám sát Quân Mạc Tà không?

Lý Du Nhiên căn bản không quan tâm Quân Mạc Tà sống hay chết, tên ăn chơi trác táng này hắn không thèm để trong lòng. Điều mà hắn quan tâm là thực lực của Quân gia, thế lực đối nghịch với gia tộc của hắn!

- Còn chưa biết!

Hắc y hán tử cúi đầu.

- Điều tra ngay!

Lý Du Nhiên lạnh lùng quát to, cả người hắc y hán tử run rẩy, vội vàng lên tiếng:

- Tuân mệnh! Thuộc hạ lập tức đi ngay!

Sau khi Lý Du Nhiên bị thương, dung nhan bị hủy, hắn không khác gì con gái đã xuất giá, suốt ngày ở lỳ trong nhà, tính tình càng ngày càng quái dị, thủ hạ dưới tay càng ngày càng sợ hãi.

Lý Du Nhiên đi vào nội thất, duỗi tay nhấn một cái trên vách tường, vách tường từ từ chuyển động, lộ ra một cánh cửa, bên trong là một thềm

đá rộng lớn, từ từ trải dài xuống dưới, rõ ràng là một gian thạch thất ngầm.

Lý Du Nhiên chậm rãi đi dọc theo thềm đá, sau một lúc, tiếng mưa rơi vang lên tí tách, càng lúc càng to, chứng tỏ đã sát với mặt đất. Thân ảnh Lý Du Nhiên cũng xuất hiện bên trong tiểu viện bí mật của mình.

- Du Nhiên, có tin tức của huyền đan sao?

Bên trong tiểu viện, có hơn mười bạch y nhân, áo trắng như tuyết, có nam có nữ, người vừa nói chuyện là một vị trung niên nam nhân khoảng hơn bốn mươi tuổi, dáng người khôi ngô, mắt như tia chớp, sắc mặt vô cùng lạnh lùng, ngữ khí có phần hơi kiêu ngạo.Phía sau hắn có một nữ tử khoảng trên dưới ba mươi tuổi và mấy người nữa chia nhau ra ngồi xung quanh. Tên bạch y nhân lúc trước giúp Lý Du Nhiên giết người diệt khẩu cũng ngồi trong đám này.

Lý Du Nhiên cung kính hành lễ:

- Dạ không phải đại sư huynh, cho tới bây giờ vẫn không có tin tức gì, nhưng đệ đã quăng một mẻ lưới lớn rồi, đệ tin chắc khi bảo vật xuất hiện, chúng ta sẽ là người biết đầu tiên! Tuy nhiên, hiện tại chúng ta phải để ý, người của Phong Tuyết Ngân Thành cũng tới, Thạch Trường Tiếu cũng tự thân xuất động rồi. Như vậy, Thiên Hương thành đã có bốn vị Chí Tôn Thần Huyền xuất hiện, còn Thiên Huyền cao thủ thì vô số kể, có thể nói là phong vân tế hội. Một khi huyền đan xuất hiện, khắp nơi xuất lực tranh đoạt, phần thắng bên ta cũng không nhiều, chưa chắc có thể đoạt tới tay!

- Nếu luận sự vũ dũng của từng người, sư phụ chúng ta không tới, đúng là chúng ta có kém hơn. Tuy nhiên, nếu luận toàn bộ thực lực, chúng ta có sáu người Thiên Huyền, bốn người Địa Huyền đỉnh phong, chẳng lẽ còn sợ bọn họ sao? Chỉ cần đoạt được huyền đan, cho người có tốc độ cao nhất cầm lấy thoát thân, tất cả chúng ta ở lại cản trở, cho dù là Vân Biệt Trần đích thân tới, ta tin cũng có thể cầm chân hắn một đoạn thời gian!

Trung niên nam tử vô cùng kiêu ngạo:

- Lý sư đệ không cần quá lo lắng!

- Vậy tất cả mong các vị sư huynh sư tỷ giúp đỡ!

Lý Du Nhiên cười cười nói tiếp:

- Chẳng qua lần trước, ta thấy việc ngọc đột nhiên nổ mạnh có chút kỳ lạ, không biết có thể thỉnh lục sư huynh giúp ta lưu ý phía Thịnh Bảo Đường và người có liên quan được không?

Một hán tử gầy yếu nghe xong mỉm cười nói:

- Chuyện nhỏ, nhưng sư đệ ngươi nói những người có liên quan, phải chăng chỉ có nhiêu đó thôi? Lục sư huynh ta huyền khí tu vi có thể không cao cường, nhưng nói về việc theo dõi tra xét, sư huynh ta dám nói không thua bất cứ kẻ nào!

Người nói là một trong mười vị sư huynh đệ của Lý Du Nhiên, là người có công phu khinh thân tốt nhất, cũng vô cùng am hiểu theo dõi, tìm hiểu tin tức.

- Ngoại trừ Thịnh Bảo Đường, còn có thêm hai người Đường Nguyên và Quân Mạc Tà. Hai tên này hiện tại đang ở Quân gia, tuy nhiên, tên Đường Nguyên kia lúc này đang mang trọng thương, có thể không quan tâm lắm, chủ yếu là tên tiểu tử Quân Mạc Tà kia, đệ cảm thấy hắn có chút kỳ lạ!

Lý Du Nhiên trầm tư:

- Hai địa phương này đều là nơi bảo vệ nghiêm ngặt, mong lục sư huynh ngàn vạn lần phải cẩn thận, không nên lơ là.

- Yên tâm đi, đệ còn không tin tưởng vào khinh công của lục sư huynh của đệ sao? Kỹ xảo theo dõi của hắn đến cả ta cũng khó có thể phát hiện ra, điều này cũng được sư phụ thừa nhận mà!

Đại sư huynh cười cười, sau đó lại hung hăng liếc mắt nhìn tên gầy gò kia.

Nữ tử phía sau hắn cười rộ lên:

- Đại sư huynh lại nhớ tới chuyện cũ rồi!

Đại sư huynh hừ hừ hai tiếng mới nói:

- Có cái gì mà không chịu nổi, chẳng qua là một thủ đoạn bì ổi, lúc đó ta được sư phụ kêu đi làm việc cùng, trong lúc kích động không để ý, bị tên sư đệ vẽ hình con rùa sau lưng áo, thế mà ta lại không phát giác ra.

Mọi người đều cười ha hả cười ha hả, Lý Du Nhiên cũng không khỏi mỉm cười nói:

- Đến cả đại sư huynh cũng không phát hiện ra thì ta tin trên đời này không có mấy người có khả năng phát hiện, có sự giúp đỡ của lục sư huynh, ta hoàn toàn không có chút lo lắng.

Đúng lúc này, một chiếc chuông nhỏ nơi góc phòng vang lên thanh thúy.

Lý Du Nhiên biến sắc, chiếc chuông nhỏ này chính là chuông thông báo, nếu không có việc gấp, chắc chắn sẽ không vang lên! Chẳng lẽ có biến hay có chuyện gì không thể giải quyết xảy ra? Lý Du Nhiên lạnh nhạt nói:

- Mong các vị các sư huynh an tọa một lát, đệ đi một chút sẽ trở lại. Hiện tại đang mưa to gió lớn, chắc cũng không có gì quan trọng phát sinh.

Trung niên bạch y nhân mỉm cười:

- Sư đệ xin cứ tự nhiên, mọi người đều là người một nhà, không cần phải khách sáo, cứ lo chính sự đi.

Một lúc sau, Lý Du Nhiên nhanh chóng xuất hiện trở lại, mọi người chưa kịp mở miệng hỏi thì hắn đã vội vàng nói:

- Khí tức của huyền đan đã xuất hiện tại thành Tây, tin tức chuẩn xác vô cùng, vô số cao thủ đã tiến tới thành Tây!

Đã từ lâu lắm rồi, một Lý Du Nhiên luôn luôn ung dung bình tĩnh mới dùng ngữ khí dồn dập như thế này để nói chuyện!

Mười người này vừa nghe xong đã đồng loạt đứng dậy. Đại sư huynh thần sắc lạnh lùng vung tay lên:

- Tất cả xuất phát đi thành Tây!

Mười người chỉnh tề lần lượt tiến vào màn đêm mưa gió mịt mùng. Hoàng khí quang mang phát ra chói mắt, sau đó từ từ biến mất trong màn đêm.

Lý Du Nhiên nặng nề đứng bên hiên nhà, nhìn xa xăm vào bầu trời đầy sương mù, chẳng biết tại sao trong lòng có một sự lo lắng vô hình.

Thành Tây.

Trong một căn nhà hoang đổ nát, sau khi Quân đại thiếu dịch dung, lại che lại bằng khăn, hắn tiến vào căn nhà, trước mặt hắn là một chiếc bàn siêu vẹo bám đầy bụi, trên mặt bàn là một khỏa huyền đan đen tuyền.

Khỏa huyền đan này đương nhiên không phải là khỏa cửu cấp huyền đan mà hắn vô tình chiếm được, mà chính là khỏa lục cấp huyền đan mà Quân Vô Ý cho hắn, tuy là một vật kiếm có, nhưng cũng không phải quá mức trân quý, bất cứ một gia tộc có thế lực nào cũng có khả năng mua được!

Quân đại sát thủ mặc dù nói rất hùng hồn, thề sống thề chết bảo vệ tôn nghiêm của Quân gia, nhưng nói thật, trong lời nói đó cũng có phần do kích động mà nói ra. Đối với một sát thủ vĩ đại, quân tử không đứng

dưới bức tường nguy hiểm có thể sập xuống bất cứ lúc nào, hắn hiểu rõ sống sót là nguyên tắc quan trọng nhất. Nói thật, tuy Quân đại sát thủ to gan lớn mật, nhưng khi đối mặt với thế lực khủng bố Huyết Hồn Sơn Trang, Quân đại thiếu cũng vô cùng bồn chồn lo lắng.

Dù sao người đứng sau lưng Huyết Hồn Sơn Trang chính là Lệ Tuyệt Thiên, người được cả đại lục công nhận là đứng hàng thứ hai trong chí tôn Thần Huyền. Đối mặt với đối thủ như thế, thực lực bản thân hắn muốn chống lại, miệng cứng rắn nói không hề lo sợ chính là tự lừa dối bản thân!

Nhưng khi chuyện đã tới nước này, sợ hãi cũng không có ý nghĩa gì nữa, Quân đại sát thủ cũng không phải lo lắng toàn bộ chuyện này, cái hắn chân chính lo lắng là làm sao để giải quyết thật tốt vấn đề!

Nói đến đây, Quân gia từ sớm đã trêu chọc một cái thế lực cũng không thấp hơn Huyết Hồn Sơn Trang, đó là Phong Tuyết Ngân Thành, nếu một cái cũng đã ứng phó không được, vậy thì thêm vài cái cũng vẫn là ứng phó không được, kết quả cuối cùng cũng như nhau thôi, vậy thì sợ hãi làm chó gì!

Thêm nợ cũng không vội, thêm một con ve cũng không làm ngứa thêm! Con bà nó, cùng lắm là cá chết lưới rách mà thôi!

Một trong hai đại thế lực này, dùng thủ đoạn tầm thường chắc chắn là không được. Sau khi Quân đại sát thủ suy nghĩ thiệt hơn, hắn mới làm ra một cái đại kế vẫn còn trong giai đoạn mơ hồ, mà thậm chí không biết có thành công hay không.

Sau khi Quân Mạc Tà nghiên cứu cẩn thận khỏa cửu cấp huyền đan, hắn vô tình phát hiện sau khi chân khí kỳ dị của Khai Thiên Tạo Hóa Công phát triển từ đơn giản thành phức tạp, trong thời gian ngắn có thể giúp cho hắn bắt chước khí tức của huyền đan! Từ lúc đó, hắn đã có chủ ý này.

Sau khi có được khỏa lục cấp huyền đan, Quân Mạc Tà đã thí nghiệm nhiều lần mới tin tưởng nắm chắc. Vốn là một khỏa lục cấp huyền đan, bị hắn thí nghiệm tới biến thành không ra cái loại gì, nếu nhìn từ bề ngoài thì không một ai có thể phân biệt huyền đan này là của loại huyền thú nào, thậm chí, khi nói về mặt năng lượng của khỏa huyền đan này, tất cả đều bị Khai Thiên Tạo Hóa Công làm cho tan nát, cuối cùng trở thành một vật vô dụng!

Vốn là Quân Mạc Tà đợi sau khi ổn định một chút, thương thế của Đường bàn tử tốt hơn, tiến hành đấu giá hoàn tất, hắn mới tung khỏa huyền đan này ra cho thiên hạ ngươi tranh ta đoạt, từ đó là ngư ông đắc lợi. Tuy nhiên, chuyện tình Huyết Hồn Sơn Trang xảy ra làm cho hắn phải lập tức thay đổi chủ ý.

Quân đại sát thủ quyết định khởi động kế hoạch này sớm hơn thời gian dự định!

"Ta không thể đợi vào lúc này, chuyện tình đã trở nên cấp bách!"

"Trong thời gian ngắn nhất, ta phải làm mọi cách để nâng cao thực lực của lão gia tử và tam thúc, như vậy mới có khả năng tự bảo vệ trong cục diện ác liệt này! Quyền đầu của ai cứng thì đạo lý thuộc về người đó!

Phong Tuyết Ngân Thành nếu không có thực lực cường đại, làm sao mang tai họa đến cho Quân gia, làm Quân Vô Ý tàn phế mười năm; Huyết Hồn Sơn Trang nếu không có thực lực mạnh mẽ, làm sao khiến cho Quân, Quản hai nhà tiến thối lưỡng nan!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 78: Bốn Phương Xuất Động

Vì cửu cấp huyền đan trước mắt, cường giả trong thiên hạ tiến vào thành Thiên Hương không biết bao nhiêu, trong đó không ít Chí Tôn Thần Huyền, thậm chí còn xuất hiện hai vị trong Bát Đại Chí Tôn!

Tuy rất nhiều người đã ẩn tu, nhưng một khi huyền đan xuất hiện, chắc chắn sẽ hỗn loạn.

Quân Mạc Tà tính toán, loại hỗn loạn này đối với hắn sẽ vô cùng có lợi! Có thể lợi dụng cục diện hỗn loạn này, cùng với cao thủ có thực lực khổng lồ làm suy yếu hai đại thế lực đối đầu với mình!

Quân đại thiếu không hề do dự, nhắm mắt lại, ổn định lại thần thức, đưa tay ra xoa khỏa phế đan trước mặt, khi ngón tay cảm thấy lành lạnh, Quân Mạc Tà lập tức khởi động lực lượng thần dị của Hồng Quân Tháp, chỉ trong phút chốc, linh khí nồng đậm theo kinh mạch bàn tay của Quân Mạc Tà rót thẳng vào khỏa phế đan.

Với tu vi của Quân Mạc Tà hiện nay, muốn dẫn phát loại khí tức khổng lồ thế này là không thể. Vì thế, hắn phải mượn lực lượng khinh khủng của Linh Lung Hồng Quân Tháp!

Căn phòng âm u tối tăm bỗng nhiên sáng bừng lên, khỏa huyền đan đen tuyền đột nhiên phát ra ánh sáng màu vàng nhạt, sau đó đột nhiên tiêu thất. Lúc này, từ trong khỏa huyền đan, một cỗ năng lượng cường đại phát tán ra, xuyên qua căn phòng, tràn ngập bốn phương tám hướng.

- Là năng lượng của cao cấp huyền đan! Thật là một năng lượng tinh thuần!

Bên trong mật thất của Thịnh Bảo Đường, ba lão giả đầu bạc đang ngồi khoanh chân tu luyện, đột nhiên cả ba cùng nhau mở to mắt, cửu trưởng lão thất thanh la lên!

- Là cửu cấp đỉnh phong huyền đan!

Ba người đồng thời nhìn nhau, trong mắt ai cũng thấy rõ sự hưng phấn.

- Đi!

Tam trường lão ra lệnh một tiếng, ba người không một chút do dự, như tia chớp phá tung mái nhà mà bay ra, sau đó đứng trên nóc cao nhất của Thịnh Bảo Đường!

Tiếng sấm vang vọng trên bầu trời, cơn mưa lúc này đã vô cùng nặng hạt!

Tam trường lão với vẻ mặt hiền hoà nhắm mắt lại, dùng thần thức tìm tòi, sau đó hai mắt hổ mở lớn....

- Huyền đan xuất hiện tại thành Tây!

Cùng lúc đó, hai người còn lại hướng ánh mắt về phía Tây của Thiên Hương thành.

- Đi!

Ba bóng người như ba bóng chim bay lên, chỉ nháy mắt đã tiêu thất trong không trung.

Sau khi ba người rời đi, ngay phía dưới mái nhà bị thủng một lỗ to, mưa đang ào ào tuôn xuống, có bốn người từ từ xuất hiện, ba nam một nữ. Cô gái trong đám lên tiếng:

- Chuyện vui thế này, làm sao không có phần của ta cho được? Chúng ta mau đuổi theo xem trò vui đi!

Lời còn chưa dứt, cô gái này dường như sợ bị những người còn lại ngăn cản, liền tung mình đi ngay, ba người còn lại nhìn nhau cười khổ một tiếng rồi xông ra bên ngoài.

Bên trong nhà tiếp khách của hoàng thất, phía bên mặt Đông của tiểu viện, lần lượt có sáu bóng người chỉnh tề phi thân ra, cả sáu người đều toàn thân lam quang, đứng chỉnh tề. Ngay sau đó, một nam nhân mặc một trường bào dài tay xuất hiện, thân hình hắn cơ hồ cao tới chín thước (thằng này quái thú chắc, tính ra mét là gần... 3m http://.4vn/images/smilies/110.gif), thân hình vô cùng gầy gò, nhìn thoáng qua giống như là một cây gậy trúc, khuôn mặt chất phác, hắn phi thân ra giữa đám người. Bảy người này hết sáu người là Thiên Huyền cường giả, còn một người này tuy chưa thể hiện tu vi, nhưng địa vị chắc chắn rất cao, thật là một đội ngũ mạnh mẽ!

Người nam nhân có khuôn mặt chất phác thấp giọng nói:

- Đi!

Bảy người đồng thời tung người lên!

Đúng lúc này, cửa một căn phòng phía Tây tiểu viện mở ra, một giọng nói mang theo tiếu ý chậm rãi phát ra:

- Thạch huynh, chuyện hay thế này mà không gọi tiểu đệ sao? Chẳng lẽ huynh muốn độc chiếm sao?

Một thân ảnh màu trắng từ trong cơn mưa bước tới. Mưa rơi vô cùng nặng hạt nhưng không ngờ không thể chạm một chút nào vào áo choàng của hắn. Hắn bước đi trong mưa to gió lớn nhưng nhất cử nhất động lại giống như dạo chơi trong một hoa viên tràn ngập hoa tươi, phong độ vô cùng tao nhã ung dung.

Quốc sư của Vũ Đường đế quốc - Phí Mộng Thần!

Người nam nhân kia lạnh lùng cười:

- Phí Mộng Thần, không ai ngăn cản ngươi cả, chỉ cần ngươi không sợ chết, liền có thể đi theo ta!

Phí Mộng Thần cười to nói:

- Thạch huynh, là người khác thì còn muốn đi theo huynh, một trong Bát Đại Chí Tôn; nhưng với thực lực của Phí mỗ, huynh cũng hiểu rõ ta có cần theo sau hay không mà!

Thì ra nam nhân cao ngồng này là một trong Bát Đại Chí Tôn, Thạch Trường Tiếu của Thần Tứ đế quốc!

Thạch Trường Tiếu lạnh lùng cười, cũng không đáp lời, phất ống tay áo một cái, cả người như đằng vân giá vũ, lấy tốc độ nhanh nhất mà hướng về phía thành Tây. Phí Mộng Thần cười ha ha rồi vọt người đuổi theo. Những người còn lại cũng không nói một lời, chỉ yên lặng phi theo phía sau hai người!

Bên trong tửu quán, Ưng Bác Không miệng toàn hơi rượu đang cười ha ha nói:

- Hảo tửu! Thật sự là hảo tửu!

Hắn cùng với Vương gia làm người phẩm rượu, lại bị rượu ngon giữ chân, đến khi muốn rời đi thì trời đã đổ mưa to rồi.

Người không lưu người trời lưu người! (lưu = lưu giữ)

Hắn bị mưa vây ở bên trong tửu quán này, may mà còn có rượu làm bạn, nếu không không biết khó chịu tới mức nào, huống chi hắn là người đã quen phiêu bạt, có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, lúc này lại có rượu ngon, lại có người bồi rượu nên cảm giác cũng khá là tốt.

Hắn uống đến bây giờ, hai vò rượu nhỏ mà Quân Mạc Tà mang đến sớm đã không còn một giọt, vì thế hắn mới miễn cưỡng uống tiếp rượu còn lại của Tống lão tam. Vốn rượu này cũng có thể nói là ngon, cuối cùng sau buổi chiều nay lại trở thành thứ rượu cố nuốt trôi, thật là đáng buồn, thật là không được hoàn mỹ!

Thật ra, phủ đệ của Bình Đẳng Vương Dương Hoài Nông cách nơi này không xa, nhưng hắn chưa uống hết số rượu còn lại thì làm sao có thể rời đi? "Nếu rời đi chẳng phải là cho con chim ưng rãnh rỗi này chiếm tiện nghi sao? Cho dù hắn là bát "khuyển" chí tôn thì sao, chia nhau cũng phải một người một vò, huống chi vò của ta còn bị chia vài chén nhỏ cho Tống lão tam." Cuối cùng, hai cha con Vương gia cũng còn ngồi đây. Chuyện này làm Tống lão tam vô cùng buồn bực: " Đây là rượu của sư phụ ta, rượu này ta chuẩn bị nghiên cứu thì bị hai tên các ngươi uống hết như uống nước lã là sao..."

"Nhưng bực nhất chính là bực bản thân mình, tại sao sau khi uống được rượu của sư phụ xong, sau đó uống loại rượu kiệt tác của mình, vốn hồi xưa uống cũng không dám uống, luyến luyến tiếc tiếc, để bây giờ có muốn nuốt cũng nuốt không trôi..."

Một người là chức Vương gia duy nhất của Thiên Hương đế quốc, người còn lại là người ai ai cũng biết một trong Bát Đại Chí Tôn. Không ngờ những nhân vật tai to mặt lớn lại vô lại đến thế này!

Lúc nhân vật thứ ba đang trừng mắt nhìn hai đại nhân vật còn lại, Ưng Bác Không đột nhiên mở to mắt, bắn ra hai đạo thần quang khiếp người, đứng dậy cười to:

- Cơ hội hoạt động gân cốt rốt cuộc cũng tới rồi!

Thân hình hắn lóe lên, lập tức tiêu thất trong tửu quán, chẳng thấy tung tích.

Tống lão tam dù sao cũng là Thiên Huyền cao thủ chính tông, lập tức cũng phát hiện ra một cỗ tinh thần năng lượng đang làm rung chuyển

không trung. Tống Thương trong mắt lóng lánh, vài lần muốn đứng lên, nhưng rốt cục thở dài một hơi ngồi xuống, cúi đầu, lấy rượu của mình bày trên bàn ngửa đầu làm một hơi cạn sạch: "Dựa vào thực lực của mình, muốn đi tranh đoạt huyền đan của Thần Huyền, kết cục cũng chỉ có một: Chết thảm!"

Sau khi chứng kiến thực lực khủng bố của Ưng Bác Không, Tống Thương cuối cùng cũng dập tắt chủ ý tranh đoạt huyền đan, quyết định không bỏ số vốn mà mình không có ra mà chơi.

- Đã xảy ra chuyện gì thế?

Vương gia thấy Ưng Bác Không đột nhiên rời đi, lại thấy thần sắc của Tống Thương không bình thường nên không khỏi tò mò hỏi thăm.

- Cửu cấp huyền đan! Khỏa cửu cấp huyền đan mà cả kinh thành đang đồn thổi đã xuất hiện!

Tống Thương nặng nề trả lời:

- Cửu cấp huyền đan nếu không được chứa trong hộp hàn ngọc thì sẽ phát ra khí tức! Loại khí tức này là không thể làm giả!

- Cửu cấp huyền đan?

Vương gia thở dài một cái:

- Ưng Bác Không vừa rồi đột nhiên biến mất chính là vì đi tranh đoạt thứ này?

- Đi thì đúng là đi, nhưng vị thần ưng này chưa chắc vì khỏa huyền đan kia, có thể hắn chỉ dựa vào chuyện này để tìm một đối thủ tốt mà thôi. Với tính tình của hắn, ta nghĩ hắn sẽ không để ý tới vật ngoài thân!

Tống Thương gục đầu xuống ảm đạm:

- Đây là cuộc chiến của cấp bậc Thần Huyền, ta không có khả năng tham gia!

Vương gia không nói gì mà chỉ im lặng.

Hắn hiểu rõ tâm tình của Tống Thương, liều mạng tu luyện cả đời, lại phát hiện ra một cuộc tranh đấu tuyệt vời gần trong gang tấc, thế nhưng ngay cả tư cách tham gia cũng không có được, loại cảm giác này bi ai đến dường nào?

Bốn phương hướng đồng thời xuất động!

Phương Bắc, ba thân ảnh nhanh như điện, chính là ba vị Thần Huyền trưởng lão của Phong Tuyết Ngân Thành, Phong Tuyết Tam Cửu Lục, một lần nữa lại liên kết ra tay!

Đông Phương, mười sư huynh đệ của Lý Du Nhiên nhanh chóng tiến tới, trên mặt mỗi người đều hiện ra vẻ kiên tâm, nhất định thành công!

Phía Nam, hai người Thạch Trường Tiếu - một trong Bát Đại Chí Tôn và Phí Mộng Thần - quốc sư Vũ Đường đế quốc dẫn đầu một đội ngũ, phía sau bọn họ còn có sáu bảy thân ảnh với lam quang huyền khí xuyên qua màn mưa mà tiến!

Phía Tây, Ưng Bác Không như một con chim ưng bay vút lên, hắc y tung bay trong không trung vang lên những tiếng phần phật, chứng tỏ tốc độ nhanh vô cùng!

Mục tiêu chỉ có một, chính là ngôi nhà đổ nát phát ra khí tức của cửu cấp huyền đan!

Tất cả thần thức của Chí Tôn Thần Huyền đều tập trung vào chỗ này, một chút cũng không ít!

Ở những địa phương xa hơn một chút, trong màn mưa tối trời tối đất lâu lâu lại xẹt lên vô số thân ảnh với lam sắc hoặc hoàng sắc, giống như

những lồng đèn thay nhau lóa sáng, nhìn từ xa như những đốm lửa ma trơi lập lòe từ từ tiến tới.

- Tên này đúng là ngu xuẩn, dám ngang nhiên trong đêm mưa to gió lớn này khởi động huyền đan, chẳng lẽ hắn không biết cho dù trời có mưa to hơn nữa thì cũng không thể ngăn chặn khí tức của huyền đan sao? Chẳng lẽ có cạm bẫy đang chờ sẵn?

Tam trường lão râu tóc bạc phơ đang bay ở giữa, không ngờ hắn vừa bay với tốc độ nhanh thế này mà vừa có thể mở miệng nói chuyện, thậm chí hơi thở không hề rối loạn, quả thật là công phu cao siêu mà.

- Ít ra, chuyện về huyền đan là có thật! Khí tức phía trước rõ ràng là cao cấp huyền đan, cái này là không thể giả được, còn chuyện có mai phục hay không thì chúng ta không thể biết được!

Vẻ mặt lục trưởng lão ngưng trọng, ba người suy nghĩ trên đường đi sẽ phát hiện ra động tĩnh gì đó, nhưng cho tới lúc này họ vẫn chưa thu hoạch được gì.

- Nơi đó cũng không xuất hiện khí tức của vị thần bí thực lực siêu cường hãn kia, cũng không thấy khí tức đó tiến tới vị trí huyền đan.

Trong thanh âm của cửu trường lão vẫn còn một chút sự khiếp sợ. Hắn từng chứng kiến khí tức của vị "cường giả trong truyền thuyết" đó một lần, đến nay vẫn không rét mà run, lòng hắn vẫn còn sợ hãi!

- Tam ca, ta có một chút khó hiểu, với lực lượng của vị tiền bối này, sớm đã được ...

Cửu trường lão còn chưa kịp nói xong đã bị Tam trường lão cắt ngang:

- Không được nói ra hai chữ kia!

Tam trường lão ngữ khí dồn dập, giống như hơi hoảng loạn.

- Vâng, vâng...

Cửu trường lão cũng biết mình lỡ lời, liền vâng dạ đáp lời.

- Mỗi người có một chí hướng riêng, chuyện đó làm sao có thể miễn cưỡng được!

Một lúc sau, tam trưởng lão mới lên tiếng, ba người sau đó đều thấy khó chịu trong lòng, im lặng mà bay nhanh tới.

Đột nhiên, tam trưởng lão chợt lóe ánh mắt, nhìn về phía Nam, nhíu đôi mày bạc mà nói:

- Cao giai huyền đan quả nhiên là tràn đầy sự hấp dẫn, ngay cả Thạch Trường Tiếu và Phí Mộng Thần cũng đến đây! Lão Lục, lão Cửu, hai người các ngươi trước tiên đi ngăn cản bọn họ, còn ta nhanh chân đoạt huyền đan vào tay rồi tính tiếp!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 79: Đề Thăng Như Thế!

- Phía Đông cũng có người đến, chẳng qua thực lực mạnh nhất cũng chỉ là tu vi Thiên Huyền, thật sự là không biết tự lượng sức mình, đối với tam ca không thể tạo nên phiền toái gì, chúng ta đi phía Nam.

Lục trưởng lão nhìn một đám thân ảnh với quang mang màu lam da trời đang từ Đông phương bay tới lãnh đạm nói.

Tam trưởng lão gật đầu, hai tay mở ra, tốc độ nhanh hơn gấp đôi, bay ra xa nhanh như sao băng.

Lục trưởng lão cùng cửu trường lão hai người râu tóc tung bay bạc trắng, đang phi hành trong không trung thì lục trưởng lão lớn tiếng quát:

- Băng phong ba ngàn dặm, phong tuyết chú ngân thành! Phía trước có phải là chí tôn Thạch Trường Tiếu và Phí Mộng Thần Phí huynh phải không?

Thạch Trường Tiếu thân thể đang phi hành đột nhiên kềm hãm tốc độ, ngừng lại giữa không trung, mắt không chút biểu tình nhìn hai vị trưởng lão của Phong Tuyết Ngân Thành:

- Thì ra là các ngươi!

Phí Mộng Thần cũng ngừng lại cười ha ha nói:

- Thật dự là đã lâu không gặp, không ngờ hôm nay lại có thể gặp tam lục cửu ba đại trưởng lão của Phong Tuyết Ngân Thành, thật sự là hân hạnh, hân hạnh!

Hắn tâm tư cẩn trọng, khi thấy chỉ có hai vị trưởng lão xuất hiện liền phán đoán vị còn lại đã đi cướp huyền đan, liền phát ra câu nói, cũng như chính là lời nhắc nhở Thạch Trường Tiếu.

Tuy rằng có rơi vào tay hai người đi chăng nữa thì cuối cùng vẫn phải phân thắng bại cuối cùng, nhưng không thể nào để mấy người của Phong Tuyết Ngân Thành này chiếm tiện nghi được. Dù sao thì ba đại trưởng lão của Phong Tuyết Ngân Thành cũng đã đạt tới cảnh giới Thần Huyền, nếu là đơn đả độc đấu đơn thì mình còn dễ dàng thủ thắng, nhưng nếu bọn họ liên kết thì cũng khó nói, đối phương dù sao cũng có tới ba người.

Thạch Trường Tiếu chậm rãi gật đầu, sắc mặt không hề thay đổi, thần quang trong mắt ẩn hiện, nhìn hai người lẳng lặng nói:

- Tránh ra!

Cửu trường lão cười nói ha hả:

- Tránh ra? Chẳng biết hai vị muốn đi đâu? Mọi người dù sao cũng đều là lão bằng hữu, nếu hai vị có việc gấp, cứ thoải mái nói ra, có lẽ hai huynh đệ chúng ta có thể giúp một tay.

Thạch Trường Tiếu cười lạnh một tiếng:

- Chỉ bằng các ngươi mà cũng muốn ngăn cản ta? Cho dù hiện tại tên tiểu tử Hàn Phong Tuyết tự mình xuất thủ cũng không dám nói những lời này với ta! Các ngươi thật to gan!

Tuy mỗi người ở đây ai cũng là Thần Huyền cường giả, nhưng Thạch Trường Tiếu này cũng là nhân vật trong Bát Đại Chí Tôn, huyền công của hắn đã là Chí Tôn Thần Huyền cao giai, mà ngân thành tam lục cửu chỉ là Thần Huyền sơ giai, cho dù người mạnh nhất là tam trường lão cũng chỉ là Thần Huyền sơ giai đỉnh phong mà thôi. Sự chênh lêch của hai bên không phải là nhỏ! Thạch Trường Tiếu đương nhiên có tư cách nói những lời này, nếu không phải hắn cũng có suy nghĩ giống Phí Mộng

Thần, cố kỵ ba người đối phương liên thủ, lại sợ Phí Mộng Thần làm ngư ông đắc lợi, hắn đã sớm ra tay rồi!

- Lời của Thạch huynh là sao? Mọi người đều đã không gặp nhau nhiều năm, hôm nay mưa thu nhẹ nhàng, bóng đêm mê người, mọi người cùng nhau ôn chuyện xưa không phải tốt hơn sao, trong túi này của ta có chứa tuyết được đặc chế theo bí pháp của ngân thành, mọi người cùng ngồi xuống, phẩm một ly trà nhé.

Lục trưởng lão tròn mắt nói hưu nói vượn, cơn mưa tầm tã nghiêng trời thế này mà từ miệng hắn có thể nói ra hai từ "nhẹ nhàng", mà trời đêm sấm sét giật đì đùng thế này, hắn lại mặt dày nói "bóng đêm mê người", lại còn lão bằng hữu cùng nhau uống trà nữa chứ!

- Ha ha ha...

Thạch Trường Tiếu cười một tiếng dài, đột nhiên vung tay, tiếng cười càng lúc càng lớn, giống như tiếng gầm của thần long tung hoành thiên địa, cuối cùng hòa làm một với tiếng sấm ầm ầm trong không trung, "oanh oanh long long" đinh tai nhức óc!

Một đạo thiểm điện giống như xé rách bầu trời giáng xuống như một dòng kẻ nối liền thiên địa, chiếu rõ tất cả các khuôn mặt của mọi người đang từ từ trở nên trắng bệch!

Khi tia chớp này phóng ra, Thạch Trường Tiếu mang theo tiếng cười dài bay thẳng tới, một đôi nhục chưởng vung ra như nâng hai tòa núi lớn, đồng thời tấn công tới cả hai người lục trưởng lão và cửu trưởng lão!

Tuy hình bóng hắc y của hắn vẫn lưu lại tại không trung cách 2 người khoảng năm trượng, nhưng song chưởng của hắn đã tới trước ngực của lục trưởng lão và cửu trưởng lão.

- Trường tiếu kinh thiên, nhất chưởng động địa! Quả nhiên không hổ danh một trong Bát Đại Chí Tôn!

Lục trưởng lão và cửu trường lão cùng hét lớn, đồng thời xuất thủ!

Người mình thì biết chuyện nhà mình, tuy tất cả mọi người đều là Thần Huyền cảnh giới, nhưng với thực lực cường hãn của Thạch Trường Tiếu, dù cho hai người có liên thủ thì chỉ có thể duy trì thế bất bại trong thời gian ngắn mà thôi, một trong Bát Đại Chí Tôn làm sao mà dễ dàng đối phó? Thêm vào đó còn có thêm một Phí Mộng Thần đứng một bên rình mồi, lục cửu hai đại trưởng lão không dám nửa điểm chậm trễ, cùng nhau ngưng kết huyền lực toàn thân, ra tay đối kháng!

Bang bang hai tiếng, dưới một kích của Thạch Trường Tiếu, hai người đồng thời bị đánh văng ra, nhưng trong lúc văng ra, hai người tay trái nắm tay phải, tai không trung lộn một vòng đẹp mắt rồi xoay người phá tan màn mưa mà quay về vị trí cũ, soạt soạt hai tiếng vang lên, hai đạo ánh sáng như hoa tuyết hiện ra trong màn đêm.

Hàn phong phi tuyết kiếm!

Bên trong kiếm quang, trong thiên địa dường như có vô số bông tuyết tung bay, gió thổi lạnh tới thấu xương!

Thạch Trường Tiếu hưng phấn mà gào một tiếng:

- Vạn lý hàn phong khởi, mãn thiên tuyết hoa vũ! Hàn Phong Tuyết có thể dạy các ngươi bộ Hàn Phong Phi Tuyết Kiếm đến mức này cũng không hổ danh là Phong Tuyết Chí Tôn!

Hắn nói xong lập tức tung song chưởng tiếp tục tấn công, vô số đó kiếm hoa phi tuyết cũng không chạm được vào người hắn.

- Thạch huynh nói chính xác vô cùng, vì thế thành chủ của chúng ta mới bài danh thứ ba trong Bát Đại Chí Tôn!

Lục trưởng lão toàn lực vận kiếm, thân hình mơ hồ, kiếm quang cứ phát ra từng đóa từng đóa, vô cùng bá đạo.

- Thật là làm càn mà!

Thạch Trường Tiếu đã bắt đầu tức giận. Lời này của lục trưởng lão chẳng khác nào nói hắn kém xa so với Hàn Phong Tuyết! Mặc dù thật sự là kém rất xa, nhưng dám nói thẳng vào mặt của Thạch Trường Tiếu thì lại làm hắn mất hết thể diện. Hắn phi hành tại không trung, xoay người một cách quỷ dị, giống một con dơi khổng lồ bình tĩnh treo mình trên không trung.

Đột nhiên, thân ảnh đang bất động của Thạch Trường Tiếu bỗng nhiên bắt đầu di động, vô số tàn ảnh từ thân hình của hắn bay ra, cảnh tượng này vô cùng quỷ dị, giống như trên bầu trời xuất hiện một cách đồng thời vô số Thạch Trường Tiếu, đứng thành một hàng thẳng tắp trong không trung!

Một tiếng hú dài vang lên, vô số Thạch Trường Tiếu trong không trung ầm ầm toàn bộ bay xuống, phá nát vô số đóa hoa tuyết được ngưng kết từ kiếm quang!

Đúng lúc này, Phí Mộng Thần hú dài một tiếng, như một tia chớp xẹt ngang qua thân thể lục trưởng lão, không thèm quay đầu lại mà tiến thẳng về phí ngôi nhà đổ nát!

Thời khắc này chính là cơ hội!

Nếu lúc này lục trưởng lão cùng cửu trường lão ra tay ngăn cản Phí Mộng Thần, chắc chắn cả hai người sẽ mất mạng dưới song chưởng của Thạch Trường Tiếu! Cả hai không có cách nào khác đành trơ mắt nhìn Phí Mộng Thần mạnh mẽ vượt cửa ải của mình, bọn hắn hiện tại phải toàn lực ứng phó với sát chiêu của Thạch Trường Tiếu!

Một mình Quân Mạc Tà đứng ở giữa phòng, thần thức cường đại của hắn nhìn chăm chú phát tán ra xung quanh, đột nhiên ánh mắt của hắn co rút lại, xoát một tiếng phi thân ra khỏi căn phòng nhỏ, phía sau hắn bỗng nhiên xuất hiện thêm một lão giả đầu bạc...Căn phòng đổ nát từ từ rung động rồi đổ ầm xuống.

Tam trưởng lão nhìn vào khỏa huyền đan huyền đan trong tay Quân Mạc Tà, hòa ái mỉm cười nói:

- Các hạ, thất phu vô tội, hoài bích có tội (người thường không có tội nhưng nắm bảo vật trong tay là có tội); các hạ không nên giữ huyền đan trong tay, tốt nhất là giao cho lão phu bảo quản! Lão phu bảo vệ cho ngươi một mạng, một đan đổi một mạng, rất là công bằng đúng không!

- Thật sự công bằng sao? Tính mạng và khỏa huyền đan đều là của ta, cần gì đến các hạ bảo toàn! Cao thủ toàn bộ đều tập trung tại Thiên Hương thành, các hạ làm sao có thể đảm bảo cho tính mạng của ta!

Quân Mạc Tà vô cùng khẩn trương, trong lòng đang mắng ầm lên: "Tại sao chỉ có một tên tiến tới? Mấy thằng khác chết hết rồi sao? Chẳng lẽ ta bắt chước năng lượng của huyền đan không đúng sao?"

"Ta mặc dù ngoài miệng cứng rắn, đề phòng vạn nhất, nhưng trước mặt là một vị Chí Tôn Thần Huyền a! Tin rằng chỉ cần hắn phất tay một cái là huyền đan thay chủ ngay! Chẳng lẽ thật sự cho lão gia hỏa này chiếm cái tiện nghi to lớn này sao? Những người khác tại sao chậm như vậy?"

Quân đại thiếu cũng nghĩ sai rồi, thật ra tam trưởng lão không phải không muốn ra tay mà là hắn cũng đang cố kỵ, người có thể chiếm huyền đan vào trong tay làm sao có thể là một người đơn giản, nếu không, lúc nãy hắn tiến vào phòng vô cùng nhanh chóng, mà người này có thể phát hiện từ trước là có thể nhận ra rồi!

Thậm chí nếu ra tay đánh chết người này, không thể bảo toàn cho khỏa huyền đan, nếu nhất thời sơ suất có thể làm tổn hại khỏa huyền đan thì lúc đó mất nhiều hơn được!

- Lão phu là tam trưởng lão của Phong Tuyết Ngân Thành, ta tin rằng ta có một chút danh tiếng, chỉ cần ngươi giao ra khỏa huyền đan, lão phu đảm bảo ngươi có thể an toàn rời khỏi nơi đây!

Tam trưởng lão tiến lên trước một bước mỉm cười nói.

Tam trưởng lão dù sao cũng là Thần Huyền cao thủ, hắn đã nhanh chóng phán đoán người trước mắt có thể thực lực cũng không cao, chỉ cần hắn tiến lên một bước là chắc chắn có thể chế trụ người này!

Nếu lực lượng không đủ thì chỉ còn cách dùng trí! Thứ Quân Mạc Tà muốn chính là hỗn chiến, không phải lỗ mãng, đánh bừa một đối một với một vị Chí Tôn Thần Huyền chẳng khác nào là đi tìm chết!

Vì thế, Quân Mạc Tà phải dùng mọi cách có thể để kéo dài thời gian, chờ những người khác tiến đến! Trước lúc đó, không thể nào để mất huyền đan!

Tâm niệm vừa chuyển, đột nhiên trên người Quân đại sát thủ một đoàn hào quang thanh sắc huyền khí phát ra sặc sỡ, cả thân ảnh hắn đứng trong mưa như một khối phỉ thúy sáng chói lóa mắt.

- Ngọc Huyền đỉnh phong sao? Ha ha ha, còn lâu mới đủ...

Tam trưởng lão lắc đầu, giọng có vẻ khinh bỉ. Trong lòng hắn càng lúc càng nắm chắc, người trước mặt mình chỉ là một cái nho nhỏ Ngọc Huyền đỉnh phong. Người này trong mắt người thường, hoặc cả thành Thiên Hương cũng có thể xem như là một cao thủ, nhưng trong mắt một Thần Huyền như lão, hắn chính là một trò cười, hoặc gọi là một con kiến đi cho vui!

"Thật sự lúc nãy ta quá cẩn thận rồi, nếu đã xác định đối thủ có thực lực thế này, ta cũng không cần hắn nói chuyện vô nghĩa nữa, trực tiếp cướp đoạt thôi!"

Tam trưởng lão tuyệt đối nắm chắc, chỉ cần lão ra tay, tuyệt đối có thể cướp đoạt huyền đan vào tay trước khi người kia có thể ra tay phá hủy huyền đan!

Nhưng ngay lúc này, hắn lại lại đột nhiên phát hiện một chuyện, một chuyện có thể nói là vô cùng cổ quái!

Mà chính vì việc này mà hắn đình chỉ cước bộ, không thể ra tay!

Bởi vì thanh sắc huyền khí trên người Quân Mạc Tà đột nhiên biến mất, thay vào đó lại là hoàng sắc nhàn hạt, sau đó trong nháy mắt lại biến thành thổ hoàng sắc (màu vàng đất), rồi lại lập tức biến thành kim hoàng sắc (màu vàng kim)! Cuối cùng, không ngờ biến thành một màu vàng chói lọi, chiếu sáng cả một góc trời, những hạt mưa cũng trở nên tao nhã điểm xuyết cho cảnh đẹp như mộng ảo, cao quý mà thanh lịch này!

Đây là chuyện gì xảy ra?

Vì sao một cái quang mang huyền khí chỉ trong chốc lát từ Ngọc Huyền đỉnh phong biến thành Địa Huyền đỉnh phong?

Tam trưởng lão tung hoành giang hồ mấy chục năm, đây chính là lần đầu tiên hắn chứng kiến loại chuyện li kì này. Quả thật chuyện này đã phá vỡ hoàn toàn quy tắc tu vi huyền khí! Người này làm cách nào vậy trời??!!!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 80: Thần Huyền Tề Tụ!

Khi tu luyện huyền khí tới một trình độ nhất định, sẽ từ từ ổn định, chỉ cần không tiến giai, sắc thái của huyền khí tuyệt đối sẽ không phát sinh thay đổi. Sau khi tiến giai, mặc dù có thể áp chế lực lượng của chính mình, nhưng sẽ không có cách nào phát ra sắc thái huyền khí thấp hơn như trước khi tiến giai.

Ví dụ như một Thiên Huyền cao thủ, cho dù hắn giả bộ tới mức nào đi chăng nữa, hắn cũng không thể phát ra sắc thái huyền khí của Địa Huyền cao thủ!

Đây là chuyện không thể thay đổi!

Muốn màu sắc huyền khí thay đổi, chỉ có một con đường duy nhất: Tiến giai!

Đây là một quá trình không thể nghịch chuyển!

Nhưng có người nào từng nhìn thấy, chỉ trong chớp mắt, một Ngọc Huyền trực tiếp tiến giai tới Địa Huyền, sau đó lại phá tan Địa Huyền sơ, đến trung giai, đến cao giai, cuối cùng tới luôn Địa Huyền đỉnh phong?

Chỉ cần người có đầu óc hơi bình thường tuyệt đối sẽ không tin vào chuyện thế này!

Nhưng hiện tại, cái lý luận quỷ dị mà không có một người nào tin tưởng lại xuất hiện trước mắt của vị Chí Tôn Thần Huyền tam trưởng lão này!

Ngay cả khi tận mắt chứng kiến, vị tam trưởng lão này vẫn không kềm được theo bản năng đưa hai tay lên dụi dụi mắt: " Cái này phải chăng là ta đang nằm mơ?!"

"Nhưng cũng không sao, cho dù hắn là Địa Huyền đỉnh phong thì đã sao? Chẳng lẽ có thể địch nổi Chí Tôn Thần Huyền như ta sao?" Tam trưởng lão tự an ủi mình rồi quát to một tiếng:

- Tiểu tử, không cần phải giả thần giả quỷ, ra vẻ huyền bí, dâng....

Hắn vốn định nói "dâng huyền đan lên cho ta" nhưng khi mới nói được chữ cầm thì những chữ còn lại vì cảnh tượng cực độ khiếp sợ trước mắt làm hắn nuốt hết mấy chữ còn lại vào bụng!

"Con bà nội nó, rốt cuộc là chuyện điên cuồng gì thế này? Chẳng lẽ lão phu già cả mắt mờ rồi sao?" (nguyên tác luôn, không thêm thắt gì hết http://.4vn/images/smilies/110.gif)

Trong khi hắn đang dụi dụi mắt, huyền khí hoàng sắc đại biểu cho thực lực Địa Huyền đỉnh phong trên người tên hắc y nhân trước mặt đột nhiên lại tiêu thất, thay vào đó là một tầng lam nhạt vô cùng tao nhã!

Màu lam nhạt lại từ từ mở rộng ra, từ từ biến thành màu lam da trời, rồi thâm lam, rồi cuối cùng là một màu lam xanh thẳm của biển rộng!

Thiên Huyền đỉnh phong!

Tam trưởng lão tí nữa là kích động đến té cắm đầu xuống đất!

Chỉ trong thời gian phóng một cái rắm, thậm chí là cái rắm phóng ra mà mùi thối còn chưa kịp lan tỏa, tên tiểu tử này đương nhiên đề thăng từ Ngọc Huyền đỉnh phong tới Thiên Huyền đỉnh phong? Đề thăng một lúc chín giai vị!

Chẳng lẽ tên gia hỏa này là một quỷ hồn sao?

Mới vừa nghĩ đến đây, tam trưởng lão lại trợn mắt há hốc mồm, màu sắc xanh thẳm như biển rộng đã hoàn toàn biến mất, lúc này xung quanh hắn không còn tí quang mang nào.

Nhưng chính vì không còn màu sắc gì mới làm tam trưởng lão sợ hãi: "Chẳng lẽ hắc y gia hỏa này lại tiếp tục tấn thăng cảnh giới Thần Huyền hay sao?" Tam trưởng lão nghi ngờ nhìn hắc y nhân, lúc mới gặp, hắn nhìn thấy sự nóng nảy mất bình tĩnh trong ánh mắt của thần bí hắc y nhân, nhưng hiện tại, tên gia hỏa này khí định thần nhàn, lại ung dung nhìn thẳng vào mắt hắn với một ánh mắt lạnh nhạt thương hại, sau đó lại chuyển biến thành khinh miệt.

Hiện tại, dưới sự chứng kiến của tam trưởng lão, ánh mắt phía sau mặt nạ của Quân Mạc Tà làm cho tam trưởng lãocó cảm giác thần quang như điện, tràn ngập hào khí coi thường thiên hạ, lạnh lùng vô tình tựa như nắm quyền sinh sát cả nhân loại trong tay!

Đây chính là ánh mắt của Chí Tôn Thần Huyền! Nếu so với Thạch Trường Tiếu, thậm chí là thành chủ Hàn Phong Tuyết của hắn còn muốn sắc bén hơn!

"Trời ơi! Đất ơi! Thần ơi!" Tam trưởng lão lắc lắc đầu: " Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Đúng vào lúc này, Phí Mộng Thần hú dài một tiếng, từ trên cao đáp xuống, hòa cùng Quân Mạc Tà và tam trưởng lão tạo thành hình một cái tam giác đều vô cùng cân xứng!

Phí Mộng Thần thân là quốc sư Vũ Đường đế quốc, trời sinh tính tình vô cùng cẩn thận, khi thấy vị tam trưởng lão của Phong Tuyết Ngân Thành và hắc y nhân này tạo thế giằng co thì trong lòng vô cùng hoài nghi: "Chẳng lẽ hắc y nhân kia lại có thực lực tranh đấu với một cao thủ Thần Huyền sao? Không ngờ tam trưởng lão của Phong Tuyết Ngân Thành cũng không dám tùy tiện động thủ!"

Tình thế này, ba người không ai dám động thủ trước.

Nếu vừa rồi Phí Mộng Thần không tới, tam trưởng lão dù cho trong lòng lo lắng, nhưng hắn cũng sẽ miễn cưỡng xuất thủ. Thậm chí nếu đối phương thật sự là Thần Huyền cường giả, hắn nhiều nhất là không cướp được huyền đan mà thôi!

Nếu hắn thật sư ra tay, chắc chắn có thể cướp được huyền đan!

Bởi vì thật ra, tên thần bí nhân trước mặt nếu so với Chí Tôn Thần Huyền thì hắn mạnh tương đương với con kiến!

Nhưng hiện tại, Phí Mộng Thần đã xuất hiện, làm cho hai người ai cũng không dám xuất thủ!

Tam trưởng lão mà ra tay, chẳng khác nào đem ngực giơ ra cho Phí Mộng Thần đạp! Hơn nữa, còn có tên hắc y nhân thực lực thần bí này, vạn nhất bị hai tên này trước sau tiền hậu giáp kích, tất nhiên muống không chết cũng khó. Tình hình lúc này quả thật là vô cùng xui xẻo!

Phí Mộng Thần đương nhiên cũng băn khoăn giống y như thế, chỉ có điều hắn còn nghĩ sâu xa hơn tam trưởng lão một chút: "Người có thể chiếm được huyền đan làm sao có thể là một nhận vật tầm thường? Tình thế này thật là khó xử vô cùng! Tam trưởng lão của Phong Tuyết Ngân Thành cũng không dám tùy tiện động thủ, tại sao ta lại tới sớm làm gì không biết? Tại sao ta lại không chờ tới cùng lúc với Thạch Trường Tiếu? Hối hận thật! Vừa hạ xuống đã gặp ngay tình cảnh trước sau tiền hậu giáp kích của hai tên Thần Huyền, thật là con mẹ nó xui xẻo mà! (Cái này cũng nguyên văn nốt http://.4vn/images/smilies/61.gif)

Trong ba người này, chỉ có Quân Mạc Tà là cố phô trương thanh thế, dù cho có chuyện xảy ra hắn cũng không lo lắng, huyền đan căn bản chỉ là một khỏa phế đan, hắn cũng có Âm Dương Độn để phòng thân. Trong lòng hắn cũng không ngừng mắng chửi: " Hai tên khuyển Thần Huyền Ưng Bác Không và Thạch Trường Tiếu chẳng lẽ ngã ngựa gãy cổ chết mẹ nó rồi, tại sao giờ này còn chưa xuất hiện? Các ngươi nhanh chân đến đông đủ để ta còn quăng viên phế đan này lên trời coi như cúng cô hồn cho các ngươi xông vào giành giật, sau đó ta ẩn thân xem oánh nhau nào,

ta thật là khinh bỉ hai tên chí tôn các ngươi, đường đường là hai người trong Bát Đại Chí Tôn, vậy mà còn chậm chân hơn cả Chí Tôn Thần Huyền bình thường!"

Hiện tại hai gã gia hỏa chặn một trước một sau, loại tư vị này thật khó chịu, toàn thân công hạ lập tức một đầu ngón tay cũng không dám động, chỉ sợ khẽ động sẽ lộ ra sơ hở, vậy kế hoạch này tính sao đây! Ta ta ta, mẹ nó ta đúng là người xui xẻo nhất trên đời này mà.

Chuyện gì cũng đoán chắc rồi, chỉ không ngờ Ưng Bác Không cái loại người chiến đấu như cuồng nhân cùng Thạch Trường Tiếu này cũng đến a!

Ba người mắt to trừng đôi mắt nhỏ, mỗi động tác của mọi người ở đây không có bị khóa, thế nhưng cũng không ai dám động đậy, cũng không ai bị sứt mẻ gì, ba người đều đứng quan khán, toàn bộ đều lộ ra vẻ phong phạm của tuyệt thế cường giả, nhưng mà hết lần này tới lần khác lại ước thúc lẫn nhau, không ai chịu làm cánh chim đầu đan a!

Quân Mạc Tà chỉ cảm giác mồ hôi lạnh sau lưng mình đang tuôn ra ào ào, may mà có màm mưa che đậy, nếu không chỉ sợ trước mắt hai lão gia hỏa này sẽ lộ ra sơ hở. Cao thủ hàng thật giá thật nha!

Rốt cục...

Xa xa truyền tới hai tiếng kêu đau đớn, phăng phăng hai tiếng, tựa hồ như có vật gì bị bẻ gãy, tiếp đó là một cỗ khí tức cổ kinh khủng lăng không đè xuống, thanh âm Thạch Trường Tiếu từ xa truyền tới: "Phí huynh, ngươi đã bỏ qua mất cơ hội tốt như vậy, bây giờ Huyền Đan này là của ta!"

Lời còn chưa dứt, hắc y thân ảnh của Thạch Trường Tiếu đã thoáng hiện ra giữa không trung, áo choàng màu đen ở giữa không trung phất phơ, không ngờ giống như đem màn mưa rào đẩy ra.

"Ha ha ha, Thạch Trường Tiếu, ngươi cao hứng quá sớm đó, Huyền Đan lão tử cũng muốn!" Một thanh âm giống như sói tru vang lên, thanh âm giống như kim loại va chạm vào nhau, khi lọt vào tai mọi người, không ngờ lại làm cho huyết khí đám người nhộn nhạo, cảm giác khó chịu nói không lên lời!

Một thân ảnh màu đen từ sát mặt đất bay tới, giống như Thương Ưng kiếm ăn trên bầu trời, thân hình ưu nhã, ánh mắt tàn khốc, sắc mặt cô tịch mang theo vẻ bễ nghễ, phi tốc mà đến, ẩn ẩn lại có phong phạm của bậc vương giả.

Lại một vị cao thủ trong bát đại chí tôn tới! Thảo nguyên ưng thần, Ưng Bác Không!

Thạch Trường Tiếu biến sắc, vội vã hạ xuống, thế nhưng luận thân pháp, Ưng Bác Không so với hắn còn cao hơn một bậc, hai người đối diện bốn con mắt lạnh nhạt nhìn nhau, quang mang xạ kích ra tứ phía, lại giống như tia chớp trên bầu trời khiến cho đám người bắt gặp mà giật mình thon thót.

Xoạt xoạt hai tiếng, Phong Tuyết ngân thành sáu trưởng lão cùng chín trưởng lão đồng thời rơi xuống, trong tay mỗi người đều nắm một thanh kiếm cụt, sắc mặt hơi tái nhợt, giống như con chó ăn vụng bị chủ đáng đuổi, rơi xuống sau lưng ba vị đại trưởng lão, ba người sóng vai mà đứng, trong lòng đều âm thầm cân nhắc!

Ba lục cửu tam trưởng lão tụ làm một, kỳ thực thực lực cũng không yếu hơn thần huyền chí tôn!

Một lát sau, lại có sáu người phá tan màn mưa lẳng lặng đứng thẳng sau lưng Thạch Trường Tiếu, đúng là mấy người dưới tay Thạch Trường Tiếu.

Dường như người còn chưa tới đủ.

"Nguyên lai mấy vị tiền bối đã sớm tụ tập tại chỗ này, vãn bối Lệ Kiếm Hồng bái kiến các vị Ngân Thành tiền bối, bái kiến Thạch sư bá, Ưng sư thúc. Vãn bối thay mặt gia sư đều ra mắt vấn an các vị tiền bối!" Một người trung niên Bạch y nhân mang theo chín Bạch y nhân chậm rãi đi ra, chính là mười vị sư huynh đệ Lý Du Nhiên.

Điều này cũng không kỳ quái, thực lực của bọn họ trong đám người là yếu nhất, cho nên tới cũng chậm nhất.

"Kỳ quái, lão tử cùng Lệ Vô Bi thì có quan hệ gì? Đồ đệ của hắn sao lại gọi lão tử là sư thúc? Các ngươi từ đâu mà nhận bừa thế." Ưng Bác Không híp mắt lại, lạnh lùng nói: "Thạch Trường Tiếu, chẳng lẽ ngươi cùng Lệ Vô Bi là sư huynh đệ sao?"

Lệ Vô Bi!

Lý Du Nhiên bọn người này thì ra là đệ tử của một người đứng thứ năm trong bát đại chí tôn, lãnh huyết chí tôn Lệ Vô Bi!

"Cái đuôi ưng ngốc! Ngươi nói bậy cái gì đó?" Thạch Trường Tiếu khẽ đảo mí mắt nói: "Mặc dù ngươi cùng Lệ Vô Bi có oán thù, thế nhưng tiểu bối tới vấn an, ngươi lại có thái độ phá hoại như thế? Còn có phong độ của một vị tiền bối thần huyền hay không! Lão tử như thế nào lại sáng ngang với ngươi chứ!"

"Phi, tính cách của lão tử, không đến phiên ngươi dạy!" Ưng Bác Không hừ hai tiếng, đĩnh đạc hướng tới mười người kia, nói: "Bọn tiểu bối các ngươi, khỏi phải làm quen dây dưa, tốn nước miếng làm gì! Các ngươi hôm nay đã tới đây khẳng định là vì Huyền Đan, đừng nói kêu một tiếng sư thúc , cho dù dập đầu chín cái, Thạch sư bá của các ngươi cũng không đem Huyền Đan nhường cho các ngươi đâu. Tốt hơn hết là thành thành thật thật chuẩn bị đấu võ đi! Không phát hiện ra vị Thạch sư bá này trông thấy Huyền Đan tròng mắt đã lập tức đỏ lên sao? Thật ra với chút thực lực của các ngươi cũng dám tới đâu góp vui, lão tử ngược lại muốn đối đầu với các ngươi đó!"

Lệ Kiếm Hồng trong lòng đã sớm hỏi thăm tới mười tám đời tổ tông của Ưng Bác Không rồi, thế nhưng trong miệng lại cười hiền lành, nói: "Tiền bối nói rất đúng." Đã không thừa nhận giao tình này, hắn cũng không có gì phải xưng hô là sư bá sư thúc gì cả.

Thực tế người trong bát đại chí tôn, từ trước tới nay đều xưng danh tự của đối phương là sư thúc sư bá, Ưng Bác Không này thuần túy là muốn cưỡng từ đoạt lý cố tình gây sự. Bởi vì trong bát đại chí tôn, người cô độc không môn không phái cũng chỉ có hai, mà Ưng Bác Không lại chính là một trong số đó.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 81: Chí Tôn Giằng Co

Trưởng lão ba vị huynh đệ sóng vai đứng thẳng, sắc mặt ngưng trọng, mấy người bọn họ vẫn cho rằng địch nhân lợi hại nhất tối nay cũng chỉ là một mình Thạch Trường Tiếu mà thôi, chỉ cần ba người liên thủ, nhất định sẽ không thua Thạch Trường Tiếu, nhưng hiện tại tình huống lại ngoài dự đoán của ba người.

Không chỉ có người bịt mặt hắc y kiềm giữ huyền đan là có thực lực thâm bất khả trắc, ở đây cũng không chỉ có một vị bát đại chí tôn Thạch Trường Tiếu, mà còn có cả Ưng Bác Không cũng đến, cư nhiên còn rất nhiều đệ tử của lãnh huyết chí tôn Lệ Vô Bi nữa, ngoài ra còn có một vị thực lực quá mức cường đại, cơ hồ không dưới bát đại chí tôn là Vũ Đường quốc sư Phí Mộng Thần, thậm chí Thạch Trương Tiếu cũng không chỉ tự thân tới mà còn có sáu vị Thiên Huyền cao thủ cùng đi theo!

Cục diện xoay chuyển một cách bất ngờ!

Thế cục tại hiện trường lúc này càng thêm vi diệu tới cực điểm.

Chỉ có thực lực của Quân Mạc Tà là yếu nhất, hắn nắm chặt tay, ánh mắt nhìn chằm chằm mọi người, cửu cấp đỉnh phong huyền đan, ở tận cùng bên trong, thế nhưng hắn lại đứng gần nhất, sau đó là Phong Tuyết ngân thành ba vị trưởng lão Chí Tôn Thần Huyền; bên kia là quốc sư Phí Mộng Thần Vũ Đường đế quốc. Xa hơn nữa là Ưng Bác Không cùng Thạch Trường Tiếu, cuối cùng là đám người phía xa đang giằng co.

Thế cuộc quá vi diệu, mười vị đệ tử lãnh huyết chí tôn Lệ Vô Bi, sinh tử chí tôn Thạch Trường Tiếu được sáu Kim Thiên Huyền giúp đỡ! Yếu nhất cũng là Địa Huyền cường giả.

Có thể được hai mười hai người vây quanh tin tưởng chính là một chuyện nho nhỏ đáng để tự hào trong tình thế thập phần tuyệt vọng này. Nhưng hiện tại trong lòng Quân Mạc Tà chỉ có hưng phấn.

Người rốt cục đã đến đông đủ rồi sao!

Huyền đan của ta cũng nên xuất ra rồi!

Ta có thể không có năng lực đánh lại các ngươi thế nhưng nếu chạy trốn cũng cũng tuyệt đối là người đệ nhất thiên hạ!

Ánh mắt Quân Mạc Tà chớp động, đang muốn bắt đầu động tác, lại thấy xa xa xuất hiệp một bóng người như thiểm điện, bốn vị Bạch y nhân nhanh chóng tiếp cận.

Mà trong bốn người này Quân Mạc Tà có thể nhận ra hai người.

Tiêu Hàn, Mộ Tuyết Đồng!

Bên người Tiêu Hàn còn có một vị thiếu niên anh tuấn cái mũi trông hơi giống mũi ưng. Bên người Mộ Tuyết Đồng là một vị Bạch y thiếu nữ khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, mái tóc như mây, dáng người cao gầy, da trắng như tuyết, nhưng vẻ mặt lại tràn đầy nét ngây thơ trong sáng. Đôi mắt bồ câu đen nháy nhìn đám người trong sân, bộ dạng có phần hưng phấn.

Nhìn một hồi, đột nhiên trong bàn tay tuyết trắng của nàng giơ lên, "Ba" một tiếng, một chiếc ô đã che trên đầu mình cùng Mộ Tuyết Đồng. Tất cả mọi người ánh mắt đều sáng như đuốc, sao không thấy rõ cảnh này cho được? Trên mặt chiếc ô nhỏ kia chính là một cái đồ án tiểu cẩu hùng đáng yêu...

Ba vị trưởng lão vừa thấy một màn này, trong nội tâm lập tức kêu khổ không ngớt, tiểu cô nãi nãi của ta, tràng diện như vậy ba lão già khọm chúng ta còn nhanh ứng phó không nổi, các ngươi lại còn tới đây làm gì a! Đây không phải là muốn lấy cái mạng già của chúng ta sao?

Trên bầu trời, ngân xà cuồng loạn nhảy múa, ánh mắt mọi người đều nhìn lên, vẻ mặt mờ mịt bất định.

Ánh mắt Thạch Trường Tiếu xuyên qua đám người, trực tiếp đính trên mặt Ưng Bác Không, nói: "Cái đuôi ưng ngốc kia, ngươi thật sự muốn viên huyền đan này à?" Cao thủ trên đài tuy nhiều, thế nhưng không có người nào chính thức gây uy hiếp cho vị sinh tử chí tôn này, chỉ có duy nhất một người có thể làm được điều đó, không thể nghi ngờ chính là: Ưng Bác Không!

Chỉ cần thuyết phục được Ưng Bác Không, huyền đan tựa như nằm trong lòng bàn tay mình rồi! Về phần những người khác, thậm chí kể cả Phong Tuyết ngân thành ba vị trưởng lão Chí Tôn Thần Huyền, Thạch Trường Tiếu cũng không thèm để trong mắt!

"Nói nhảm! Cửu cấp huyền đan thủy chung là vật hiếm có, lão tử không muốn mới là lạ á? Chẳng lẽ ngươi không muốn sao? Vậy ngươi chạy tới chỗ này hứng mưa làm gì?" Ưng Bác Không trào phúng cười cười nói tiếp: "Thạch Trường Tiếu! Lão tử đối với ngươi rất bất mãn! Lão tử từ ngàn dặm xa xôi tìm ngươi đánh nhau, ngươi lại bê cái tác phong đáng ghê tởm không chịu ra mặt, hôm nay lão tử muốn cùng ngươi đánh một trận thật thống khoái mới được!"

Thạch Trường Tiếu cảm thấy chán nản!

Ta cũng không phải là loại người như ngươi chiến đấu như thằng điên, cái loại thiếu dinh dưỡng trong não, chỉ biết đáng đấm! Ngươi cũng được coi là một trong những bát đại chí tôn, nói như thế nào mà lại chạy ra phố phường làm ra loại việc vô lại như vậy?

Hơn nữa ngươi đánh nhau cũng không thèm chọn đối thủ xứng tầm, bây giở lại ở chỗ này chặn đường đòi cùng ta đáng nhau? Đây không phải là muốn ta mất mặt sao? Vậy huyền đan kia tính sao đây?

Trong chốc lát trong nội tâm vị danh chấn thiên hạ sinh tử chí tôn này âm thầm xoay chuyển mấy lượt.

"Ai muốn lấy huyền đan? Ai muốn lấy huyền đan vậy đó chính là cùng lão tử đối nghịch!" Ưng Bác Không quay sang bốn phía ha ha cười, một tiếng ngâm dài vang vọng tới tận mây xanh, trong lòng hắn lúc này tràn đầy hăng hái cùng hào khí bừng bừng! Ở đây có một hai ba bốn năm, năm vị Chí Tôn Thần Huyền, hôm nay có thể đánh một trận thống khoái rồi!

"Ưng Bác Không, ngày hôm nay bỏ qua đi, ngươi nêu như muốn đáng nhau, vậy lúc khác ta tùy thời sẽ phụng bồi!" Thạch Trường Tiếu sắc mặt lạnh lẽo, không chút biểu tình, thần quang trong đôi mắt tựa hồ dày đặc như mưa tuyến phủ khắp lối đi chiếu lên khuôn mặt Ưng Bác Không, nói: "Tất cả mọi người đều là người hiểu chuyện, mục tiêu của ngươi cho tới bây giờ cũng không phải là huyền đan, cho dù cấp cho ta chút mặt mũi thì ngươi cũng đâu có sao!"

"Cấp cho ngươi cái rắm ấy! Mục đích của lão tử chính là huyền đan! Lão tử với ngươi không có bầu bí dây dưa gì hết, dựa vào cái gì mà cấp mặt mũi cho ngươi. Hôm nay lão tử chính là muốn giao thủ với ngươi, ngươi có thể làm gì được lão tử?" Ưng Bác Không cách chỗ Thạch Trường Tiếu bảy tám trượng, cũng không tỏ ra yếu thế chút nào lên tiếng.

Nếu là luận tu vi Huyền khí của hai người, tuy đều là người trong bát đại chí tôn, thuộc về một tầng thực lực, thế nhưng bài danh cấp bậc Ưng Bác Không so với Thạch Trường Tiếu còn kém hơn một bậc về phương diện thực lực cũng kém hơn một chút, hai người nếu thật sự đụng độ, chỉ cần không phải sinh tử chiến, tin tưởng không trải qua ngàn chiêu cũng đừng mơ tưởng phân thắng bại!

Hôm nay có Ưng Bác Không tại đây, chỉ cần hắn quyết tâm cuốn lấy Thạch Trường Tiếu mà nói. Như vậy cho dù Thạch Trường Tiếu có liều mạng dứt đuôi được hắn cũng không qua được đám người còn lại kia!

Cao thủ cấp thần huyền chí tôn không phải chỉ có đông người mà giết được, cho dù một nguời cùng tập hợp đám nhân vật bên ngoài vây công người còn lại cũng không thể thắng được. Thế nhưng nếu cầm chân thì không thàng vấn đề!

Mà trong quá trình tranh đoạt huyền đan, thời cơ có thể nói là trôi qua chỉ trong một cái nháy mắt, không cần phải tói ngàn chiêu, coi như là một hai chiêu có điểm sơ hở cũng đủ để người ta cướp mất huyền đan!

Phí Mộng Thần, Phong Tuyết ngân thành cùng ba vị Chí Tôn Thần Huyền, đám người này không phải vẫn luôn nhìn chằm chằm vào huyền đan đó sao?

Thậm chí còn một đám cao thủ Thiên Huyền ở chung quanh nữa, bọn họ tuy không đáng lọt vào mắt của thần huyền cường giả thế nhưng cũng không phải là hạng đèn cạn dầu!

Càng quá đáng chính là phương xa lại không ngừng vang lên thanh âm vù vù, lờ mờ có thể thấy bốn phương tám hướng đang có không ít người tới, chắc chắn là một đám thần huyền tiểu thiên huyền cường giả, địa huyền tiểu ngọc huyền, thậm chí còn có một ít người trong đó là kim huyền, chỉ có điều thấy ở đây tụ tập nhiều người như vậy, bên trong lại không thiếu nhân vật đỉnh cấp, bên ngoài là vô số người vậy quanh, tất cả đều đang chú ý tới động tĩnh ở bên này, không có tiến lên cũng không có rời đi, hiển nhiên vẫn còn ý định “muốn được chia một phần bánh”, cũng đã quên mất thực lực của bản thân.

Ưng Bác Không cương quyết đem ánh mắt xuyên qua màn mưa, quét qua tất cả mọi người một lần, đột nhiên ngửa mặt lên trời huýt dài một tiếng, tiếng thét cùng tiếng sấm trên bầu trời hòa làm một, càng về sau tiếng thét như tiếng sấm sét càng lúc càng lớn đáng thẳng vào tim mọi người!

Tiếng thét này khiến một vài người công lực hơi yếu một chút nháy mắt liền cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, lỗ mũi nhịn không được mà phun ra tơ máu, sắc mặt tái nhợt như người chết!

"Lão tử chính là Ưng Bác Không! Lão tử chính là muốn tuyên chiến với Thạch Trường Tiếu!" Ưng Bác Không hung ác cười to: "Dưới gầm trời này ngươi không biết tự lượng sức quả không ít, nếu thức thời mau cút hết đi cho lão tử!"

Ngoài đường tràng truyền tới vài tiếng kinh hô mơ hồ, hiển nhiên là khiếp sợ tới cực điểm!

Cái này gọi là người có tên, cây có bóng!

Ai có thể đoán được, tại Thiên Hương thành lúc này lại có tám đại quân tôn như thần tiên trong truyền thuyết của lục địa xuất hiện, hơn nữa lại xuất hiện những hai vị!

Mà hiện tại ai muốn cùng hai người kia đoạt huyền đan? Đó có khác gì tự tìm chết? Có mấy người biết điều ảm đạm thở dài xoay người mà đi, biến mất trong màn mưa, tự động rút lui khỏi cuộc tranh đoạt huyền đan.

Thế nhưng lại có rất nhiều người chỉ lui lại mấy trượng rồi đứng im bất động. Cho dù ngươi là Chí Tôn Thần Huyền thì thế nào? Chờ ngươi cùng Thạch Trường Tiếu đấu đến nỗi lưỡng bại câu thương, lão tử còn không biết chiếm tiện nghi sao? Pháp luật không đấu lại được quần chúng, ngươi mặc dù là thần huyền điên phong, liệu có thể giết sạch được chúng ta hay sao?

Người có chủ ý như vậy tuyệt đối không phải là ít.

"Người nọ chính là Ưng Bác Không sao? Là một trong những đại lục bát đại chí tôn? Hắn như thế nào lại hung hăn vậy, cha bảo thái độ làm người như vậy thật không tốt, cha luôn là người nói đúng mà." Xa xa, một thiếu nữ ngây thơ thè lưỡi nghịch ngợm nói.

Mộ Tuyết Đồng đứng ở bên người nàng, thở dài cười khổ nói: "Tiểu công chúa, lần này ngươi thật không nên tới. Tràng diện ở đây thật sự là quá lớn rồi."

"Mộ Tuyết Đồng, ngươi không nắm chắc việc có thể bảo vệ an toàn cho công chúa sao?" Tiêu Hàn quái dị nở nụ cười nói tiếp: "Người như ngươi từ lúc nào lại sợ đầu sợ đuôi như vậy, việc bảo vệ công chúa cứ giao cho ta là được, đồ đệ nhát gan!"

Mộ Tuyết Đồng hừ một tiếng nói: "Ưng Bác Không cùng Thạch Trường Tiếu đều ở chỗ này, nếu là Ngân Thành Đương Chân chúng ta chiếm được huyền đan, chỉ sợ sẽ khiến hai người này nổi giận. như vậy tin tưởng cho dù ba vị trưởng lão cũng chưa chắc có thể nắm chắc toàn vẹn rời đi, huống chi là chúng ta? Tiêu Hàn, đầu ngươi bị lừa đá hay sao? Ngươi không nhìn xem ở đây rốt cuộc có bao nhiêu cao thủ? Thật sự tự cho mình đã tiến giai lên Thiên Huyền tài trí hơn người! Đúng là ếch ngồi đáy giếng!"

Mộ Tuyết Đồng nói cực kỳ có lý, giờ khắc này, nơi đây tụ tập toàn những người có thực lực khủng bố, cao thủ nhiều như cẩu, Thiên Huyền đi đầy đường, thần huyền ẩn nấp cũng không ít, nếu chỗ này mà bạo phát đại chiến, tình hình chiến sự tất nhiên sẽ hết sức thảm liệt, chớ nói chi là Tiêu Hàn chỉ là mới bước vào Thiên Huyền, coi như là đã đạt đến thần huyền sơ giai cùng Tam Lục Cửu ba đại trưởng lão cũng chưa chắc có thể bình yên thoát thân, ngay cả thần huyền cao thủ cũng như vậy, chứ đừng nói gì đến người khác!?

Tiêu Hàn giận dữ, đang định quay lại châm chọc một câu, đột nhiên một đạo ánh mắt sắc bén quét tới, hắn nhịn không được nội tâm phát ra một tia sợ hãi, rốt cuộc đem lời nói nuốt xuống.

Bởi vì người vừa nhìn qua chính là nhất đại sinh tử chí tôn Thạch Trường Tiếu!

Hiện tại tình hình ở đường tràng cực kì vi diệu, huyền đan lại đang ở trong tay Quân đại thiếu gia, mà Quân đại thiếu gia lại đang đứng ở

trung tâm, từ đó nhìn ra từng tầng từng tầng vòng vây tỏa ra ngoài, tất cả đều là cao thủ, tu vi thấp nhất cũng là Thiên Huyền sơ giai! Mà ít nhất cũng có mười tầng vây quanh hắn, đám người ở tít bên ngoài cùng thực lực không cao lắm, nhưng nhân số lại đông như kiến!

Với đội hình phô trương hoàng tránh như vậy, tin tưởng bất kì người nào ở vào vị trí của Quân Mạc Tà cũng cảm thấy kiêu ngạo cực kì, cùng đau đầu cực kì! Đám người vây ngoài cũng vì đứng ở đây mà cảm thấy kiêu ngạo.

Nhưng hiện tại trong đội hình cường đại này, lại không có một người nào có dũng khí manh động!

Hai đại chí tôn giằng co, người nào dám vọng động?

Hoàn toàn ở trong trạng thái cân bằng vi diệu! Mà dạng cân bằng này khiến Quân đại thiếu gia không thể nhẫn được nữa!...Buộc phải phá vỡ!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 82: Huyền Đan Thay Chủ

Mười đại đệ tử của Lệ Vô Bi đứng bên ngoài, bọn họ chỉ chờ Phong Tuyết ngân thành cùng Thạch Trường Tiếu Ưng Bác Không bọn người động thủ, mấy người lập tức sẽ động, tranh đoạt huyền đan, sau đó chạy thật xa.

Bọn họ không có thực lực tranh phong với Chí Tôn Thần Huyền thế nhưng bằng vào thực lực tự thân chỉ cần có một tia khe hở, cũng đủ để bọn họ đắc thủ, một khi đắc thủ huyền đan, tin tức sẽ truyền xa ngàn dặm a!

Mà Phong Tuyết ngân thành ba vị trưởng lão cũng có chủy ý như vậy, đều muốn ngồi đợi Ưng Bác Không cùng Thạch Trường Tiếu động thủ. Chỉ cần hai tên oan gia này động thủ, như vậy trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không có thời gian để tâm đến bọn họ nữa. Đến lúc đó có uy hiếp cũng chỉ có một Phí Mộng Thần mà thôi, với lực lượng của ba người, phần thắng tự nhiên là khá cao.

Quốc sư Vũ Đường đế quốc đại nhân Phí Mộng Thần hai tay thả vào tay áo, khép hờ hai mắt, bộ dạng trông rất thong dong, phảng phất như hết thảy mọi chuyện nơi đây đều không có quan hệ với hắn vậy, thế nhưng trong lòng hắn đang tính, cứ đứng nghỉ ngơi dưỡng sức, lát nữa chỉ cần một kích sẽ đắc thủ thôi.

Thạch Trường Tiếu lại hãm vào tình thế rất khó khăn, luận thực lực hắn có thể nói là khả quan nhất trong đám người này, hắn cũng có tới bảy vị cao thủ trợ chiến. Nhưng hắn cũng rất hiểu, chính bởi vì thực lực của bản thân mạnh mẽ nhất cũng chính là đích ngắm của mọi người, nếu

như mình không ra tay trước, cục diện vi diệu này cứ duy trì như vậy sợ rằng không ổn, nhưng nếu mình ra tay tất sẽ diến ra một hồi ác chiến, hỗn chiến!

Nhưng có Ưng Bác Không tại đây, nếu như hỗn chiến mặc dù nắm chắc tất thắng thế nhưng cũng không nắm chắc có thể cướp được huyền đan! Nếu không đoạt được huyền đan, vậy bản thân mình tới đây làm gì? Cũng không phải đến du lịch a!

Nhất là phần đông cao thủ nơi đây một khi hỗn chiến bản thân mình không sao thế nhưng đám thủ hạ của mình thì thế nào? Thực lực của bọn họ cũng không phải quá cao, đều dựa vào bản thân mình cả, mà cao thủ ở đây lại rất nhiều, chỉ cần động một cái là có thể nguy đến tính mạng ngay! Nếu như bọn họ chết đi, cho dù có đoạt được huyền đan cũng không đáng giá!

Còn như Ưng Bác Không hoàn toàn không có nhiều cố kỵ như vậy, hắn tới đây căn bản không phải là vì huyền đan, chỉ là một người độc lai độc vãng, không có chuyện gì rằng buộc, hắn chính là một kẻ cuồng chiến tranh. Chỉ cần thấy đối thủ trước mặt là hắn lại ngứa ngáy tay chân muốn chạy tới động thủ!

Thạch Trường Tiếu càng nghĩ lại càng đau đầu, trong lòng đang phân vân không biết có nên cướp lây huyền đan nữa hay là không đây!

Một vị Chí Tôn Thần Huyền khác là Ưng Bác Không thực sự lúc này cũng miên man suy nghĩ, những người trước mắt này tụ tập ở đây mục đích cũng không phải vì so tài với mình. Nếu có một người xuất thủ, có lẽ trong nhát mắt tên hắc y kia sẽ chạy tới cướp huyền đan, đến lúc đó thì mệt rồi, thời gian truy đuổi kéo dài, Thạch Trường Tiếu tất nhiên sẽ có cơ hội đoạt huyền đan, như vậy dự định ban đầu của mình chẳng phải thất bại sao?

Trong chốc lát, đám người ở đây đều như cá mập chờ mồi, đám cao thủ không ai chịu gật đầu động thủ trước.

Một thanh âm khàn khàn lạnh như băng vang lên: "Các ngươi một đám chỉ có thể làm vật trang trí mà thôi, tất cả chỉ như một đám cọc gỗ thôi sao? Muốn đánh thì cũng nhanh tỉnh lại mà đánh đi, mưa to như vậy, lão tử sắp cảm mạo mất, quả thực so với nữ nhân còn ẻo lả hơn, mau sắn quần áo rồi lao lên động thủ đi."

Tất cả mọi người nhất tề giận dữ, ai có thể to gan lớn mật như vậy, những lời này mà cũng dám nói ra, tên này định đắc tội với hết thảy mọi người ở đây chắc, thật sự rất có cá tính a!

Ánh mắt mọi người trong nháy mắt tập trung vào chỗ phát ra thanh âm, tìm tòi xem xét, càng kinh ngạc hơn chính là nguyên lai tên tối trung hắc y nhân đột nhiên kích động dị thường chửi ầm lên, hoa chân múa tay, ngón tay chỉ lên một đám bát đại chí tôn, Chí Tôn Thần Huyền, mắng chửi không ngớt.

Thật sự rất có phong cách!

Đây là loại người gì a, rõ ràng huyền đan trên tay rất khó giữ, thế mà dám chủ động trêu chọc người ta, phải nói lá gan hắn lớn bằng trời mới đúng, hay là ngâm mưa lâu quá cho nên bây giờ phát điên rồi!

"Câm miệng!" Năm sáu người đồng thời mở miệng gầm lên.

"Đồ hỗn trướng! Ở đây nào có chuyện cho đám tiểu bối các ngươi xen vào?" Ưng Bác Không tính tình rất nóng nảy, thân hình lóe lên, giống như quỷ mị xuất hiện trước mắt hắc y nhân bịt mặt, một chưởng hung hăng vỗ lên mặt hắn, một mặt nói: "Cái miệng lưỡi bén nhọn của tên gia hỏa này! Thật sự là không biết trời cao đất rộng là gì!"

Phong Tuyết ngân thành ba trưởng lão khẩn trương mở to hai mắt nhìn.

Chiến trạnh... Chắc chắn là do một cái tát của Ưng Bác Không này mà khơi mào a!

Người khác có lẽ không biết, thế nhưng ba vị trưởng lão há có thể không biết? Hắc y nhân trước mắt kia cũng không phải là nhân vật đơn giản, cho dù Ưng Bác Không chính là một trong tám vị đại tôn, muốn dễ dàng bắt được hắc y nhân bịt mặt kia chỉ sợ cũng chưa hẳn là một chuyện dễ dàng, thậm chí nếu quá chủ quan, nói không chừng còn có thể làm hại bản thân cũng không biết chừng!

Người áo đen này rất có khả năng là một vị thần huyền, hơn nữa là cấp độ còn cao hơn cả thần huyền cao thủ!

Nghĩ tới việc hắn vừa rồi tùy ý biến hóa màu sắc Huyền khí, trong lòng ba vị trưởng lão vẫn còn sót lại một tia rung động! Luyện đến cảm giới nhẹ nhàng có thể biến hóa Huyền khí như vậy! Người khác không nói, cho dù là người được xếp vào thần huyền chí tôn tam giáp Ngân Thành thành chủ Hàn Phi Tuyết cũng không có thể làm được như vậy a!

Hừ hừ, thế nhưng trước mắt Ưng Bác Không cái lão lão gia hỏa cuồng vọng tự đại này lại không để vào mắt. Hơn nữa cùng Phong Tuyết ngân thành mấy người cũng để mặc, tựu nhìn xem hắn ăn quả đắng mới tốt. Chuyện này cũng khiến không ít kẻ vui mừng, ba vị trưởng lão đương nhiên là không muốn nhắc nhở. Ngồi đợi Ưng Bác Không xấu mặt một trận.

Nhưng chuyện kế tiếp lại khiến mọi người ngạc nhiên.

Vị thần bí hắc ý kia rất bối rối chạy trốn, "Bộp" một tiếng thanh thúy vang lên, một tát của Ưng Bác Không đã đáng trúng ngực người kia, hắc y "A" lên một tiếng sợ hãi, thân hình sớm đã bị đáng bay ra ngoài, không còn bộ dạng hung hăng như lúc trước nữa, thân hình ở giữa không trung còn liên tục kinh hoảng hô to: "Cứu mạng a, tha mạng a."

Tất cả mọi người đều được mở rộng tầm mắt! Nguyên một đám người cơ hồ hai mắt đều trợn lớn hết mức có thể, cái này, chuyện này là thế nào đây! Một kẻ to gan lớn mật, cao thủ thâm sâu như vậy mà lại kêu cứu mạng a.

Khiến mọi người không thể tưởng tượng đó chính là, bản tay phải của hắc y nhân bịt mặt cầm huyền đan cũng bởi vì chịu một kích này mà huyền đan đột nhiên rời khỏi tay, may mắn thế nào lại lọt vào trong tay Ưng Bác Không.

Ưng Bác Không chỉ cảm thấy một cỗ khí tràng rất to lớn mà lại dị thường tinh thuần đột ngột truyền vào tay mình, vô ý thức hắn chụm đầu ngón tay lại, lập tức đem huyền đan giấu đi.

Hắn cũng không ngờ một chưởng này của mình lại có hiệu quả như vậy! Hắc y nhân bịt mặt này trong tay giữ cửu cấp đỉnh phong huyền đan, xung quanh vô số cao thủ đứng đầu vây lấy, thế nhưng hắn vẫn trấn định tự nhiên như vậy, thậm chí còn dám không kiêng kị chửi người, ngay cả mình cùng Thạch Trường Tiếu cũng dám mắng. Trông không giống như một vị cường đại cao thủ mà giống như một kẻ đầu đường xó chợ hơn!

Lúc đầu, Ưng Bác Không nghĩ tới mình xuất thủ cũng không phải là vì huyền đan, mà là cùng với hắn giao thủ, thậm chí một chút cũng không có ý định xem nhẹ hắn, tuyệt đối không coi hắn là một kẻ tầm thường!

Cho nên một chưởng của Ưng Bác Không trong đó cũng ẩn chứa rất nhiều toan tính phía sau, ẩn tàng rất nhiều biến hóa tinh diệu, cho dù hắc bào bịt mặt vô luận tránh né ra sao công kích của mình cũng sẽ có biến hóa.

Một chưởng này vô luận là thủ pháp hay phương vị đều là động tác của bậc cao thủ đỉnh phong.

Thế nhưng sau một chiêu này hắn cũng không cần dùng đến chiêu sau nữa, một chưởng này tuy rằng thô thiển vô cùng thế nhưng hắc bào bịt mặt kia lại không chịu nổi một kích, tất cả các chiêu thức tinh diệu ở phía sau đều bỏ phí, chỉ với một chưởng đã khiến tên gia hỏa này bay rất xa!

Tên hắc bào bịt mặt đã bị đáng bay được một lúc lâu thế nhưng Ưng Bác Không vẫn còn đứng đần ở đó, đắc thủ quá dễ dàng khiến hắn cảm thấy bất ngờ chăng? Ta muốn tìm một đối thủ xứng tầm a, tên này đúng là vô dụng mà!

Sau khi kinh ngạc qua đi, ánh mắt Ưng Bác Không có phần phức tạp, xem ra huyền đan trong lòng bàn tay giống như vật ngoài thân, sau nửa ngày hắn mới lên tiếng: " Ta, ĐCM nó!"

Trong đám người ở đây, gồm toàn bộ lại cũng chỉ tìm được một người không vì huyền đan mà đến, mà người này tự nhiên chính là thảo nguyên ưng thần Ưng Bác Không! Nhưng hiện tại, vượt qua tất cả suy đoán của mọi người, giống như số phận đang trêu đùa, không nghĩ ra người không cần thì lại chiếm được!

Hơn nữa hắn còn dễ dàng đắc thủ nữa!"

Biến cố này lập tức ngay cả một đại tông sư như Thạch Trường Tiếu cũng kinh ngạc há hốc mồm!

Mặc cho ai cũng không nghĩ ra hắc bào bịt mặt chỉ là một tên giống như nến trên đầu thương!

Thậm chí sự thật là nến cũng không bằng, người ta là nến trên đầu thương ít ra còn không bị hoà tan, mà như hắn ngay cả một kích cũng không chịu nổi!

Đắc thủ dễ dàng như thế khiến bát khuyển chí tôn rất thương tâm, đặc biệt với thân pháp cực kỳ quỷ dị trong đám bát đại chí tôn như Ưng Bác Không, nếu như hắn muốn đi, cho dù Thạch Trường Tiếu dùng toàn lực ngăn trở cũng không có ý nghĩa gì!

Hiện tại cơ hồ tất cả mọi người đều hối hận đứt ruột!

Bọn họ tự nhiên không dám tùy tiện xuất thủ với Ưng Bác Không, bởi vì bọn họ cũng không phải là Thạch Trường Tiếu, nghĩ đến khiêu

chiến cùng với một nhân vật đỉnh cao như vậy đúng là người chán sống!

Cho nên nguyên một đám người oán hận đều đưa ánh mắt tìm tòi bóng dánh tên hắc bào bịt mặt, nếu như tìm được mọi người có thể sẽ tranh nhau băm hắn thành đống thịt vụn! Nhằm xả một bụng ác khí này!

Không có thực lực mà đòi nghênh đời? Làm hại lão tử phán đoán sai mất đi cơ hội tốt!

Lão tử không làm gì được thảo nguyên ưng thế nhưng chả lẽ không thu thập được ngươi? So với nến trên đầu thương ngươi còn mềm hơn a!

Nhưng người liên can đều theo hướng hắc bào bịt mặt bị đáng bay tìm tòi. Thế nhưng hắc y nhân bịt mặt lại lặng lẽ, lén lút tiêu thất từ lúc nào!

Chẳng lẽ tiểu tử này là giấy, là bụi đất sao, tựa như trúng một chưởng đã nát vụn?

Một người còn sống sờ sờ, trước mặt hai vị thiên hạ chí tôn, bốn vị Chí Tôn Thần Huyền, gần hai mươi vị Thiên Huyền cao thủ không coi vào đâu, cộng thêm N Huyền khí cao thủ nhìn chằm chằm lại đột nhiên biến mất. Giống như là không khí bốc hơi, vô tung vô ảnh! Tựa hồ là một chưởng kia của Ưng Bác Không đã trực tiếp biến hắn thành không khí vậy!

"Chát!" Lại một tiếng thanh thúy vang lên.

Còn chưa khôi phục lại khiếp sợ lúc trước, mọi người lại ngây người như gỗ kinh ngạc vô ý thức nhìn tới nơi phát ra âm thanh, thì ra là từ chỗ ba vị trưởng lão Phong Tuyết ngân thành, vị Chí Tôn Thần Huyền cao nhân này lại vung tay tự tát vào mặt mình một cái!

Rất thanh thúy, rất êm tai, rất vang dội, rất dễ nghe!

Đây là hành động gì?!

Hai vị trưởng lão cùng tiến lên quan tâm hỏi: "Tam ca, ngươi làm sao vậy?"

Ba đại trưởng lão quan hệ cho tới bây giờ đều là rất tốt!

"Khụ, có muỗi." Ba trưởng lão xấu hổ nói.

Mọi người giống như nghe thấy tiếng sấm, nhất tề đều cảm thấy chóng mặt!

Cuối thu, mưu cũng trở nên nặng hạt, coi như là một con chim ưng sợ rằng cũng bị đè xuống, nói chi là muỗi? Sao lại có loại muỗi bá đạo như vậy?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 83: Thanh Hàn Phẫn Nộ

Nguyên lai lần này thật sự trắng tay! Lúc trước chỉ có một mình, chỉ cần duỗi tay ra là có thể đoạt được huyền đan, sau đó lập tức cao chạy xa bay, trở lại Phong Tuyết ngân thành, lúc đó coi như mục đích đúng là đại công cáo thành!

Nhưng bản thân lại bị tên gia hỏa kia dùng thủ đoạn giả thần giả quỷ để hù dọa!

Mình nói thế vậy thì cũng có sao, cao thủ có thể đồng thời dùng Huyền khí chiếu rọi như vậy, thế nhưng cũng không phát hiện ra, vậy mà sao mình lại không biết cơ chứ?!

Mình đúng thật là một tên thiên hạ đệ nhất đại ngu ngốc mà! Ta ta ta ài, tại lúc ba vị trưởng lão hối hận, đám cao thủ thần huyền đã bắt đầu náo loại cả lên, nguyên một đám nhìn Ưng Bác Không như như lâm đại địch, e sợ vị ưng thần này đột nhiên rời đi, nếu hắn thật sự toàn lực thi triển thân pháp đem theo huyền đan chạy trốn, thật không có người nào có thể đuổi kịp, mà ngay cả Thạch Trường Tiếu cũng chỉ còn cách đứng nhìn mà thôi!

Thạch Trường Tiếu cuồng nộ hống lên một tiếng, đột nhiên thả người bay tới, giống như rồng bay lên trời, hạc xé trời cao, mang theo khí tức vô cùng lăng lệ, như bão táp phủ xuống, trong miệng rống to: "Ngốc vĩ ba ưng! Ngươi không phải muốn đánh sao?

bây giờ quyết sống mái một trận đi!" Theo hướng thân thể hắn hạ xuống, không một giọt nước mưa nào mà không bị kình khí từ trên thân

thể hắn chấn bắn bay sang bốn phía, giống như từng viên đạn bi, khi bắn lên trên mặt người khác không ngờ lại cảm giác đau rát!

Thân ảnh cao cao của Thạch Trường Tiếu ở giữa không trung uốn lượn hóa thành ma thần ngàn tay ngàn chân, tựa hồ như muốn hủy diệt thiên địa, ầm ầm rơi xuống!

Ưng Bác ha ha cười, trong lúc cấp bách vẫn còn cố nhét viên huyền đan ngoài ý muốn đoạt được vào trong ngực, sau đó nói: "Tới tốt lắm!" Hai tay hắn hé ra, Thương Ưng cũng đều dựng dậy, thân thể khôi vĩ như mũi tên nhọn xạ kích loạn xạ, mái tóc dài không hề buộc đột nhiên dựng lên, tựa như muốn uy bá thiên hạ!

Hai đại chí tôn cuối cùng cũng chính thức giao chiến!

Phí Mộng Thần, Phong Tuyết Ngân, đứng gần Tam Lục Cửu trưởng lão, Thạch Trường Tiếu thừa lúc mang theo sáu vị Thiên Huyền cao thủ còn có mười đệ tử của Lệ Vô Bi tại thời khắc này đồng thời thả người mà lên, bóng người loạn thiểm, kình phong phát ra bốn phía, tất cả đều hướng đến một điểm: Ưng Bác Không!

Ưng Bác Không ha ha cười to, hét lớn: "Tới rất tốt, thật là đã nghiền a!" Hắn cũng không giữ lại thực lực nữa, đột nhiên oanh một tiếng, một thân y phục màu đen bị chính Huyền khí bản thân chấn nát bay tứ tán, càng lộ ra một mái tóc dài dự thẳng lên trời xanh, toàn lực xuất thủ! "....,...."....."....." Tại Quân gia.

Quản Thanh Hàn mang tâm trạng nặng nề đi tới tiểu viện của mình, vừa đi vừa nghĩ tới chuyện vui vẻ phát sinh ngày hôm nay, giống như nằm mơ vậy, tựa như trải qua con đường dài nhiều lần tuyệt vọng, sau đó trong nháy mắt thấy đích tràn ngập cảm giác thỏa mãn cùng hạnh phúc.

Tuy phụ thân đã từng vì đại cục mà buông tha cho bản thân, thế nhưng mình còn có tam thúc, còn có tiểu thúc tử, ta còn sợ cái gì? Chính như lời Mạc Tà nói, vinh nhục to lớn bằng trời, sinh tử sao còn coi trọng?

Huyết Hồn sơn trang, chẳng lẽ cứ nhất định thắng như vậy sao? Cho dù thật sự là như vậy thì đã sao, ngay cả chết còn không sợ, vậy trên thế gian còn cái gì đáng sợ nữa!

"Không thể tưởng được tên gia hỏa kia lại có khí thế củ bậc anh hùng như vậy. Chỉ với điểm này thôi cũng không hổ là đệ tử của Quân gia mà! Hắn cũng có điểm liều mạng như Đại ca Quân Mạc Ưu của hắn. Ha ha, thật không hổ là thân huynh đệ. Ài, việc hôm nay, nếu là Mạc Ưu đại ca ở đó, tin tưởng chàng cũng lựa chọn giống Mạc Tà a? Điểm này mình có thể tin tưởng không chút nghi ngờ. Quản Thanh Hàn trong lòng thầm nghĩ, lần đầu tiên có cảm giác, đại viện của Quân gia này sau khi mất đi Quân Mạc Ưu cũng có thể trở nên đáng yêu, thân thiết như thế.

Quản Thanh Hàn lại không phát giác ra, bản thân lần đầu tiên nhớ tới Quân Mạc Ưu, trong nội tâm lại không có cảm giác khó chịu, tan nát cõi lòng như bao lần trước, ngược lại dĩ vãng đó lại tựa như rất xa xôi, Quản Thanh Hàn đang chìm đắm trong suy tư bỗng dưng đâm đầu vào một thân hình.

Một thân ảnh khôi ngô đứng ở cửa tiểu viện.

Người tới chính là phụ thân ruột của Quản Thanh Hàn, Quản Đông Lưu!

Quản Đông Lưu cứ như vậy đứng trong cơn mưa rào, quần áo trên người đã sớm ướt đẫm, cũng không biết lão đã đứng đó trong bao lâu, gương mặt nghiêm nghị, lúc này pha lẫn vẻ đau xót, đôi mắt nhìn chằm chằm Quản Thanh Hàn, nhìn nữ nhi của chính mình, rất lâu không có lên tiếng.

Quản Thanh Hàn kinh ngạc nhìn phụ thân, một hồi cũng không biết mở miệng như thế nào, phụ tử hai người rất lâu cũng không nói một lời nào, tiểu viện lâm vào một mảng tĩnh lặng khác thường.

Có lẽ qua một lát, hoặc là đã qua một hồi lâu,.... Trong tiểu viện lộ ra một tia sáng, ánh chiều tà bỗng dưng chiếu lên khuôn mặt Quản Đông

Lưu, Quản Thanh Hàn đột nhiên chua xót phát hiện, trên đầu cha mình chẳng biết từ lúc nào tóc đã có thêm điểm bạc.

Nhớ tới cảnh lúc còn nhỏ phụ thân ôm mình đùa vui, trong lòng Quản Thanh Hàn không khỏi mềm xuống, nét băng sương trên bộ mặt trong trẻo đột nhiên bị hòa tan, rốt cuộc nàng cũng mở miệng thấp giọng nói: "

"Phụ thân," "Thanh Hàn, ngươi" "Phụ thân có điều gì muốn nói?" Quản Đông Lưu nhìn nữ nhi, cơn mưa nặng hạt rơi trên đầu lão rồi chảy xuống đầy mặt, thế nhưng lão cũng không có ý định lau đi.

Quản Thanh Hàn mờ mịt lắc đầu, trong lòng đột nhiên trống rỗng.

"Con không trách Phụ thân đâu..." Thanh âm nhẹ nhành như nói mê của Quản Thanh Hàn vang lên: "Phụ thân vĩnh viễn vẫn là Phụ thân của Thanh Hàn, cũng chính là quản gia của một đại gia đình, công việc của người là bảo đảm sinh tử tồn vong của hơn một ngàn người Quản gia, tất cả đều do Phụ thân gắng nặng, nữ nhi hiểu rằng phụ thân có điểm khó xử cùng đau khổ."

Quản Đông Lưu thở dài thật sâu một tiếng, ảm đạm gục đầu xuống, sau đó lập tức ngẩng đầu lên, trong mắt mắt lổ ra vẻ đau đớn, thế nhưng lại thấy được nét kiên định lạnh lùng, nói: "Ngươi cũng đã biết, Phụ thân thực xin lỗi ngươi, nhưng sinh tử ở trên người ngươi, hai lần biến cố này, nếu như lặp lại một lần nữa, ta ta ta vẫn cứ nói như vậy!"

Ánh mắt Quản Đông Lưu tràn đầy thâm thúy cùng sự thống khổ vạn phần, tựa hồ như trong nội tân đang kịch liệt tranh đấu, nhưng rốt cuộc cũng mở miệng nói tiếp: "Ta, ta vẫn sẽ lựa chọn như vậy! Thân là gia chủ của Quản gia, có lẽ ta cả đời này, tại trước mặt ngươi vĩnh viễn không phải là một người cha tốt, nhưng ta vẫn phải làm như vậy."

Quản Thanh Hàn thống khổ lắc đầu nói: "Không cần nói, không cần nói nữa." Đột nhiên nàng phát hiện toàn thân cha mình đang run rẩy, vội vàng nói: "Phụ thân, người trước tiên vào nhà rồi hãy nói."

"Không cần, ở chỗ này cũng tốt, mưa rơi càng khiến ta thanh tỉnh, có lẽ có nhiều chuyện ta cần phải tỉnh táo mới nghĩ được, nếu như đi vào ta cũng không biết nên làm như thế nào nữa." Quản Đông Lưu khổ sáp cười cười nói tiếp:

: "Về chuyện Huyết Hồn sơn trang..., ha ha, bây giờ nói những lời này, có lẽ đã không còn tác dụng nữa. Thế nhưng, ngươi là người trong cuộc, ta cũng phải nói để ngươi minh bạch.

Quản Thanh Hàn dị thường mỏi mệt, đứng bên cạnh, thở dài nói: "Phụ thân mời người giảng giải."

"Lúc ấy, sau khi nhận được thư hàm của Huyết Hồn sơn trang, vài vị trưởng lão trong gia tộc đồng thời khuyên can vi phụ đáp ứng việc này." Quản Đông Lưu con mắt chua xót, ngửa mặt lên trời, cũng không nhìn sắc mặt trắng bệch của con gái, tiếp lời: "Lý do của bọn họ rất đơn giản, Huyết Hồn sơn trang chúng ta không có có năng lực chọc vào, thế nhưng nếu như ngươi được gả, trở thành nữ nhân của Lệ Đằng Vân, Quản gia chúng ta cũng sẽ có một tầng quan hệ với Huyết Hồn sơn trang, đây là một việc rất có ích mà không có hại đối với gia tộc, hơn nữa đều là thiên đại chuyện tốt."

Quản Thanh Hàn cắn môi, nhẹ nhàng hừ một tiếng, trong mắt đột nhiên phát ra sự phẫn nộ đến cực điểm.

Khuôn mặt lại một lần nữa trở nên băng hàn.

"Lúc ấy trong nhà chúng ta cũng phân thành hai phe, Thanh Ba trước nay đều có dã tâm, muốn độc bá Đông Nam, cực lực khuyên can ta đáp ứng." Quản Đông Lưu khóa chặt lông mày lại, thanh âm trầm thấp đều đều vang lên: "Thanh Nguyệt cùng mẹ của ngươi lại kiên trì không đồng ý, mẹ của ngươi vì việc này, mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt." ..."

Thân thể mềm mại của Quản Thanh Hàn run rẩy từng đợt, trong khóe mắt đã ngân ngấn nước, bả vai run rẩy.

"Đến lúc cuối cùng, Huyết Hồn sơn trang lại đưa ra một điều kiện." Quản Đông Lưu xa xăm dõi mắt mờ mịt nói: "

Bọn họ đưa ra điều kiện, chỉ cần Quản gia chúng ta chu toàn hôn sự cùng thiếu chủ Huyết Hồn, bọn họ có thể sẽ đáp ứng, ngoại trừ không thể làm chính thất ra, hết thảy đãi ngộ đều giống như là phu nhân chính thất, còn đáp ứng để Thanh Ba bái nhập tuyệt thiên chí tôn Lệ Thiên Tuyệt... Cái này chính là một lợi thế không nhỏ khiến Quản gia trên dưới đều nháo nhác!"

Trong giọng nói của Quản Đông Lưu còn pha lẫn bi thương không nói lên lời "Cho nên, ta liền dẫn Thanh Ba cùng Thanh Nguyệt đi suốt đêm tới Thiên Hương thành, chuyện sau này ngươi cũng biết rồi đó."

"Con hôm nay chính là không biết, Quản Thanh Hàn con ở trong mắt gia tộc rốt cuộc là cái gì, một kiện hàng hóa? Hay là một phiếu tiền? Ai có thể cho Quản gia càng nhiều lợi ích con sẽ là thứ trao đổi?"

Quản Thanh Hàn lạnh lẽo nở nụ cười nói: "Năm đó hai nhà đính hôn, Thanh Hàn cũng không có bất kỳ dị nghị gì!

Tuy Mạc Ưu đại ca chính là một nhân vật anh hùng, gả cho chàng, cũng không tính là bôi nhọ con, hơn nữa, điểm này chính là do hai gia tộc tự quyết định, con cũng không có nhiều lựa chọn, lúc đó hai chúng con chỉ gặp nhau có hai ba lượt. Mạc Ưu oai hùng phóng khoáng, thiết huyết nhiệt tâm, đích thật là một người tương xứng với nữ nhi, Thanh Hàn rất vui, thậm chí còn rất cảm kích gia tộc ta an bài hôn sự này."

Quản Đông Lưu tựa hồ như hiểu ra nàng định nói gì. Lão chỉ cúi đầu không cắt đứt lời nàng.

"Ngay sáng ngày hôm sau, Mạc Ưu vì quốc vong thân, chàng là một vị anh hùng! Không sai, đáng giá để Quản Thanh Hàn con dùng cả đời để chờ đợi! Nhưng lúc đó, trong lòng con, cũng đã chuẩn bị tốt việc vì Mạc Ưu mà thủ tiết, thậm chí đã chuẩn bị đi thuyết phục cha, mẹ, cùng trưởng lão trong gia tộc, nhưng lúc đó, các vị trưởng lão lại nói cho con

biết, gia tộc đã nhất trí quyết định. Quản Thanh Hàn nên vì Quân gia đại thiếu gia thủ tiết! Lý do, chúng ta không thể mất đi chỗ dựa như Quân gia! Ngươi là nữ nhi của Quản gia, cho nên phải vì Quản gia mà làm trọn trọng trách!"

Quản Thanh Hàn trào phúng nở nụ cười nói: "Lúc ấy, bọn họ bức bách con, có lẽ hoàn toàn không biết trong lòng con đã sớm có ý định giống như bọn họ, nhưng mà con là vì phu quân của mình, mà bọn họ lại đem con coi như một phần lợi thế, một công cụ để gắn chặt quan hệ giữa hai nhà! Đối với chuyện này, con chỉ cảm thấy đáy lòng mình tràn đầy sỉ nhục!"

"Sỉ nhục! Một cái mộng đẹp nhất của cuộc đời nữ hài bị thức tỉnh, ngay cả danh tiết của mình cũng biến thành món lợi ích đem ra trao đổi!"

Quản Thanh Hàn phẫn nộ thấp giọng nói: "Cho tới bây giờ, Quản gia cũng đã nhận được sự trợ giúp của Quân gia, triệt để đứng vững. Phụ thân, người tự hỏi lòng mình xem, những năm gần đây này, vô luận là sinh ý hay vũ lực hoặc là một số thứ khác của Quản gia điểm nào không lực lượng hùng mạnh của Quân gia chống đỡ? Mà hôm nay, kịch cũ soạn lại, lại đem ta gả cho Huyết Hồn sơn trang, một nơi có thế lực cường đại hơn Quân gia, mà người đầu tiên thay đổi lập trường chính là các trưởng lão! Cực lực yêu cầu con một lần nữa gả cho người?" Phụ thân, thiên hạ lại có đạo lý như vậy sao? Bọn họ có nghĩ tới hay không, nữ hài tử này đã bị bọn họ ép gả một lần? Đã là nữ nhân của người ta? Hơn nữa toàn gia tộc lại nhờ ân của người ta! Bọn họ cứ như vậy đem ân nhân của người vợ bán đứng hay sao? Đã vậy lại còn bức bách nữa!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 84: Ta Muốn Một Lần Làm Phụ Thân Của Ngươi!

Thanh âm của Quản Thanh Hàn rất phẫn nộ cùng bi thương.

"Con tại Quân gia tuy là quả phụ nhưng lại là trưởng dâu, địa vị được mọi người tôn kính, nếu là đến Lệ gia, bất quá cũng chỉ là thiếp mà thôi! Nếu một ngày nào đó, thần huyền đệ nhất nhân Vân Biệt Trần cũng coi trọng con. Muốn con làm thiếp, làm nô tỳ, có lẽ gia tộc cũng sẵng sàng nguyện ý, lại muốn bức con? Vân Biệt Trần chẳng phải còn mạnh hơn cả Lệ Tuyệt Thiên sao? Quản gia lúc đó chẳng phải là tìm được chỗ dựa tốt hơn hay sao!"

"Quản gia đúng là một gia tộc có uy tín cùng danh dự! Phụ thân, Quản gia thế nào lại không có mặt mũi như vậy! Sao lại không biết liêm sỉ như vậy! Con tình nguyện sống cô quả cả đời ở Quân gia cũng không muốn nhìn thấy mặt một đám tiểu nhân vô sỉ như vậy! Cũng quyết không để cho đám tiểu nhân ấy thực hiện được ý đồ bì ổi của mình đâu!"

Khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Quản Thanh Hàn đầy quả quyết nói tiếp: "Nếu để cho con lựa chọn, con tình nguyện để cho Quản gia hi sinh như một gia tộc anh hùng cũng không muốn chứng kiến một đám người râu tóc bạc trắng nhưng lại không có chút máu người, chỉ biết hành động như một con chó vẫy đuôi nịnh chủ như vậy!"

Theo những lời này, Quản Thanh Hàn cũng bộc phát tất cả những chất chứa trong lòng mình từ trước đến nay ra.

Quản Đông Lưu ngơ ngác đứng nhìn, thần sắc thống khổ vẫn còn đọng trên nét mặt không đổi, thân thể run rẩy dáng người đứng thẳng

trong mưa. Bóng dáng tràn đầy hào khí như anh hùng mạt lộ.

Đối với ngôn từ bén nhọn của nữ nhi, lão thật sự không biết trả lời như thế nào cho phải, cũng không muốn trả lời, trong lòng tràn đầy áy náy cùng nỗi ô nhục. Những lời này như cắn vào tâm linh lão, làm cho tất cả kinh mạch trong người tựa hồ như đau đớn muốn vỡ nát!

"Nữ nhi chỉ muốn biết, chuyện cho tới bây giờ, ý định của phụ thân là thế nào?" Quản Thanh Hàn quay lưng về phía cha mình, thanh âm có phần thê lương, lại có vài phần vô lực, đa phần là sự phẫn nộ cùng nghiêm khắc!

"Quân Vô Ý đã nói cho ta đáp án rồi!" Quản Đông Lưu cười khổ một tiếng nói: "Chuyện cho tới bây giờ chúng ta cũng chỉ đàng lùi lại việc hôn sự mà thôi, nếu như Huyết Hồn sơn trang muốn ngươi đạp lên kiệu hoa. Cũng phải bước qua thi thể đám người Quân gia mới được!"

Quản Đông Lưu tự giễu cười nhạt nói: "Quản Đông Lưu ta là gia chủ của Quản gia,ta không thể trêu vào Huyết Hồn sơn trang, mà Quân gia cũng không thể trêu vào bọn họ.

"Nhưng chính như lời ngươi nói, Quân gia là ân nhân của Quản gia ta! Quản gia chúng ta không thể là người quên ân được!"

Thanh âm của Quản Đông Lưu đột nhiên đầy nhiệt lệ, nói: "Bây giờ Quản gia ta đã bỏ rơi chính nữ nhi của mình, mà Quân gia lại quyết bảo vệ vị nữ nhi này! Ngay cả người làm cha này cũng bỏ rơi nữ nhi của mình! Mà Huyết Hồn sơn trang lại muốn cướp đoạt, vũ nhục nữ nhi của ta! Ta đã nhịn nhục, chịu ủy khuất cả đời vì gia tộc rồi. Cũng đã lấy đại cục làm trọng cả đời, lúc này đây, ta muốn:

"LÀM CHA MỘT LẦN!" Thần sắc trên mặt Quản Đông Lưu cứng ngắc, hai mắt sáng rực, tơ máu tràn đầy hai tròng mắt.

"Ta muốn làm cha một lần!"

Khi nói xong những lời này. Quản Đông Lưu đột nhiên cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều. Dường như đã tháo được một tảng đá nghìn cân đè nặng trong lòng!

Bỏ qua sinh tử tồn vong!

Tiểu tử vừa rồi của Quân gia nói không sai, một gia tộc, nếu không có cốt khí cho dù miễng cưỡng kéo dài chút hơi tàn cũng còn ý nghĩa gì?

"Phụ thân!" Thân thể Quản Thanh Hàn đột ngột chấn động, ngay lập tức xoay người lại, nàng không thể tin được nhìn phụ thân của mình, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hỉ.

Quản Đông Lưu mỉm cười mạnh mẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Thanh Hàn, đối mặt với chuyện này không chỉ có có nam nhân của Quân gia mà còn có người của Quản gia ta nữa!"

Trên mặt Quản Thanh Hàn hiện lên thần sắc kiêu ngạo, nói: "Cho tới bây giờ con vẫn cho rằng, cha mình chính là một vị nam tử hán đỉnh thiên lập địa. Phụ thân chính là người tốt nhất."

Quản Đông Lưu cười khổ một tiếng nói: "vị tiểu thúc tử kia của ngươi mắng chửi người thật là tàn nhẫn! Nhưng mà ít nhiều khi hắn mắng như vậy cũng khiến phụ thân minh bạch, một người khi sống trên đời này, còn có một chuyện mà dù biết rõ là chết vẫn phải đi làm. Cùng những chuyện này so ra, cái gì là đại cục tồn vong, đều không còn trọng yếu nữa!"

Lão ha ha cười lớn hai tiếng, đột nhiên kỳ quái nói: "Ngươi tin chắc rằng tên kia là một người ăn chơi trác táng, không làm gì lên thân là tiểu thúc tử? Ta trông cũng không có giống như vậy mà."

Quản Thanh Hàn lập tức mặt đỏ tía tai, không đồng ý, nói: "Phụ thân lại chê cười nữ nhi rồi. Nhưng mà, trong khoảng thời gian này Mạc Tà hắn đã cải biến rất nhiều, so với trước kia đích xác giống như hai người. Hiện tại hắn rất có khí khái nam tử hán."

Quản Đông Lưu ý vị thâm sâu cười cười, nói: "Thật không? Vậy hắn mắng cha ngươi thảm như vậy, ngươi vẫn còn tông sùng hắn như vậy sao?"

"Hừ! Phụ than, ghét người lắm!" Giờ khắc này bản thân Quản Thanh Hàn tựa hồ như trở lại thời khi mình còn bé, cùng phụ thân của mình không kiêng kị gì làm nũng.

Quản Đông Lưu ha ha cười lớn.

"Phụ thân vào nhà đi. Nếu còn đứng ở đây nữa, sẽ không tốt cho thân thể đâu." Phiền muộn trong lòng Quản Thanh Hàn bị quét sạch. Bây giờ lại cảm thấy đau lòng thay phụ thân.

"Hiện tại rốt cuộc biết đau lòng rồi sao? Chậm đã, Phụ thân bây giờ cũng là một lão già rồi, cũng không sao đâu." Quản Đông Lưu ha ha cười trêu ghẹo nói: "Nhưng mà trận mưa hôm nay rất tốt! rất tốt! Nó đã rửa sạch mọi vết nhơ cuộc đời để ta trở lại làm một người cha tốt, cũng làm cho ta thanh tỉnh, đàn ông phải như thế. Như lời nữ nhi nói, phải biết hi sinh, một số chuyện cho dù biết là chết những vẫn phải làm!" Nói xong, ánh mắt từ ái của lão liếc nhìn nữ nhi, rồi ha ha cười xoay người mà đi.

Thân hình to lớn của lão lẫn trong mưa gió, từng bước một rời đi, mỗi một bước đều dùng hết sức, dị thường trầm ổn mà kiên định!

Hai mắt Quản Thanh Hàn đẫm lệ mờ đi trong mưa.

Quân Vô Ý lẳng lặng đứng ở bụi hoa cách đó hơn mấy trượng mà nhìn. Những đường cong cứng ngắc thường thấy trên bộ mặt cũng thay đổi, phát ra một tia vui vẻ nho nhỏ, hắn khẽ lẩm bẩm: "Quản Đông Lưu, cho tới giờ khắc này ngươi mới trả được món nợ ngươi thiếu ta năm đó, bây giờ ngươi mới hợp cách là một người cha.

Ánh mắt xuyên thấu qua màn mưa đầy trời. Hắn trầm tư lẩm bẩm: "Mạc Tà lần này đi ra ngoài, ta sao lại có cảm giác lần này sẽ phát sinh đại sự nhỉ? Như thế nào mà bây giờ còn chưa có trở về? Cũng không biết

hiện tại hắn ra sao nữa. Đứa cháu này, bây giờ thật sự rất thần bí! Ài, tiểu tử này từ khi trị chân cho mình lúc nào cũng thần bí! Quá thần bí!"

Than nhẹ một tiếng, thân thể nhoáng một cái đột nhiên biến mất.

Hắc y nhân bịt mặt kia thật ra chính là Quân đại thiếu gia, hắn mượn lực một chưởng kia của Ưng Bác Không, thân thể bay ra ngoài, thuận tiện nhét huyền đan vào trong tay Ưng Bác Không, đồ này tựa như là một củ khoai nóng, cuối cùng cũng đẩy đi được.

Thân thể bay ra, bịch một tiếng đụng lên thân một cây đại thụ. Quân Mạc Tà lập tức vận khởi Âm Dương Độn, nháy mắt đã biến mất trước mặt mọi người, không người nào thấy được nơi hắn xuất hiện, Quân Mạc Tà ôm ngực thở hổn hển mấy hơi.

Bát đại chí tôn dù sao cũng là bát đại chí tôn. Không hổ là nhân vật hiểu biết nhất thiên hạ! Một chưởng này của Ưng Bác Không chỉ là thử nghiệm toàn bộ lực lượng của lão còn tụ tập vào một đòn phía sau. Thế nhưng một chưởng kia bên trong ẩn chứa lực lượng cũng đủ làm cho Quân Mạc Tà cảm thấy rất khó chịu, lồng ngực bứt rứt như muốn ói.

Quân Mạc Tà tại một đòn này đều nhờ vào năng lượng của Hồng Quân Tháp tràn ngập kinh mạch mới miễn cưỡng không bị thương, nhưng trong lòng lúc này đã cảm thấy chút khiếp sợ! Nguyên lai lực lượng của bát đại chí tôn lại mạnh như vậy!

Cái lão đuôi ưng ngốc này! Một ngày nào đó lão tử sẽ cho hắn đẹp mắt. Trong lòng Quân Mạc Tà oán hận mắng hai câu, sau đó chú ý tới cảnh long tranh hổ đấu trên đường tràng!

Sáu giác quan của Quân đại thiếu gia đều tập trung vào phương viên không gian hơn mười trượng, thỉnh thoảng lại cau mày, trong miệng thì thào tự nói: như thế nào còn chưa có động tĩnh, chẳng lẽ chuyện lớn vậy mà không khiến mọi người kinh động sao.

Dự tính ban đầu của Quân Mạc Tà tự nhiên chính là khiến cho đám người thảm chiến một trận, không phải chỉ là hỗn loại như bây giờ.

Trên thực tế ngoại trừ muốn lấy được phương pháp sử dụng cửu cấp huyền đan ra, Quân Mạc Tà còn có một mục đích khác.

Tự nhiên nếu không phải là chuyện liên quan đến Thiên Nam Huyết Hồn sơn trang, Quân Mạc Tà cũng không có cần bày ra kế hoạch chu đáo như vậy. Việc này phải đảm bảo an toàn hắn mới phát động, tối thiểu cũng phải chờ tới khi Thiên Hương thành tụ tập thật nhiều cao thủ sau đó mới ném huyền đan ra ngoài, dù sao dưới mắt mọi người, thời gian mất tích của huyền đan cũng là gần đây, bây giờ tùy tiện xuất hiện, chỉ sợ đám người tâm cơ thâm trầm sẽ sinh ra hoài nghi.

Nhưng hiện tại Huyết Hồn sơn trang đột nhiên bức tới, làm rối loạn bố cục của Quân đại thiếu gia, sự kiện về Lệ gia có thể nói đã đến mức lửa sém lông mày [cấp bách], thực sự có thể nói là một mồi lửa tùy thời có thể châm ngòi đống thuốc nổ. Quân Mạc Tà không thể không sớm đem khỏa huyền đan này ném ra, về phần có thể đạt được hiệu quả như dự đoán của mình hay không cũng đàng mặc cho số phận mà thôi, nếu như trễ thêm nữa, một khi Lệ gia hướng tới Quân, Quản hai nhà ra tay, cho dù có bố cục tinh diệu đến mức nào đi nữa cũng không còn ý nghĩa.

Trong nháy mắt khi Thạch Trường Tiếu động thủ, ba đại trưởng lão Phong Tuyết ngân thành đã sớm đề phòng hắn, ngay lập tức đồng thời xuất thủ, thân hình lao thẳng tới; mà mười đại đệ tử của Lệ Vô Bi cũng như châu chấu, như ong vỡ tổ vây quanh, vị Lục đệ tử nhỏ gầy kia không hổ là người có khinh công cao minh phi thường, xoạt một cái đã bay xa tới mấy trượng, trong lúc Ưng Bác Không đang mải chống đỡ, hắn nhẹ nhàng không phát ra một tiếng động tiến tới sờ soạng lồng ngực Ưng Bác Không.

Tu vi Huyền khí của người này cũng không cao lắm, nhiều nhất cũng chỉ là Địa Huyền cao giai mà thôi, trong vòng vây của một đám cao thủ, cho dù đếm ngược cũng đủ tư cách làm đệ nhất, nhưng nếu nói là về thân

pháp lại cực kì linh động cùng ảo diệu, tốc độ cực nhanh. Chỉ sợ với thân pháp này ngay cả Thiên Huyền đỉnh phong cũng không kịp đề phòng. Cũng không biết hắn luyện như thế nào mà lại có được một đôi tay khéo léo như vậy,không thể tưởng tượng được. Có lẽ là có thiên phú dị bẩm!

Mười đại đệ tử của Lệ Vô Bi lần này đáp ứng lời mời của Lý Du Nhiên xuống núi, hôm nay tham gia cuộc tranh đoạt đỉnh cấp huyền đan cũng đã có chuẩn bị.

Cho dù đối mặt với hai vị thần huyền chí tôn nổi danh sáng ngang cùng sư phụ mình cũng không đổi sắc, thậm chí còn ẩn ẩn bộ dáng nắm chắc vậy, nguyên nhân thì ra đều nằm trên người này!

Đơn giản chỉ với tốc độ của hắn đã quá là nhanh rồi! Mà ngay cả Quân Mạc Tà trốn ở một bên cũng chỉ mơ hồ nhìn thấy thân ảnh hắn lóe lên. Tựu hóa thành một đoàn bóng mờ, cũng không thể thấy chính xác thân thể hắn đếu tột cùng là ở chỗ nào.

Mà ngay trong sát na này. Hơn mười bóng người cơ hồ đồng thời công tới Ưng Bác Không, kình khí như lũ quét bạo phát đến mức cực hạn. Ưng Bác Không thấy vậy sắc mặt biến đổi, quát to một tiếng: "Tới rất tốt!" Thân thể hắn xoạt một tiếng trượt trên không trung, Thương Ưng trên không trung xẹt qua thành một đường vòng cung quỷ dị, đầu tiên là tránh khỏi đòn đánh chính diện của Thạch Trường Tiếu, sau đó hai tay hai chân giống như con quay xoay tròn trên không trung, không ngừng đá ra!

Không ngờ ngoài bản thân, đối chiến ngoại trừ Thạch Trường Tiếu còn có tất cả các cao thủ nữa!

Thạch Trường Tiếu giận dữ!

Mặc dù hắn là người xuất thủ trước, thế nhưng dù sao bản thân cũng là một trong những bát đại chí tôn! Bài danh cũng không dưới Ưng Bác Không, nếu lần này cùng đám người hợp lực vây công Ưng Bác Không, như vậy mặc dù đem Ưng Bác Không đánh chết tại chỗ thế nhưng bên

ngoài người ta lại đồn rằng thực lực của hắn không bằng Ưng Bác Không!

Cái này chính là làm cho danh dự bị tổn hại a! Thạch Trường Tiếu thầm nghĩ nếu làm vậy danh dự bản thân sau vụ này sẽ không còn giữ được mất!

Lại nói hai đại thần huyền chí tôn trong lúc quyết chiến, sao có thể để đám ruồi bọ nhúng tay vào?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 85: Tốc Độ Quá Nhanh Cũng Khổ!

Thạch Trường Tiếu mạnh mẽ lắc đầu rồi hừ một tiếng, thanh âm nặng nề vang vọng khắp không gian, cơn mưa rào giữa bầu trời bởi vì tiếng hừ của hắn mà khẽ chấn động rồi rơi chậm lại, âm ba vô hình nương theo cơn mưa khuếch tán ra xa, đám người đang từ bốn phía công tới đều cảm thấy trái tim mình như bị một chiếc đại trùy gõ lên, mọi người đều cảm giác vi diệu như trái tim mình bị chậm nửa nhịp...

Thạch Trường Tiếu lại có thể đem đòn tấn công Ưng Bác Không trong nháy mắt thu trở lại. Cứ như bàn tay hắn có buộc dây thừng vậy, nói thu là thu được ngay! Tựa như một chậu nước được hắt ra, đến khi chuẩn bị rơi xuống mặt đất lại đột ngột quay trở lại, thần huyền cao thủ đã không động thì thôi, một khi xuất thủ, sẽ kinh khủng như khai thiên tích địa. Mà Thạch Trường Tiếu lại có thể thu phát tùy tâm như vậy, tu vi của hắn thâm sâu bậc nào!

Tất cả mọi người đều cảm giác được, thời gian tựa hồ trong nháy mắt này đột nhiên giống như đảo ngược. Loại cảm giác này quỷ dị tới mức cực điểm!

Chiêu thức điên cuồng của Thạch Trường Tiếu cũng không ngừng lại, một lần nữa mượn dư thế của chiêu thứ nhất, uy thế lại càng lớn hơn, mục tiêu lần này là nhằm vào đám người xung quanh... Tất cả mọi người đều đứng trong phạm vi công kích mãnh liệt của Thạch Trường Tiếu.

Trong mớ hỗn loạn ngã xuống, có hai bóng người tựa như gió thổi đưa mây, thản nhiên từ phương xa bay tới, đứng ở ngọn một cây đại thụ cách đó bốn năm mươi trượng, lẳng lặng nhìn về phía bên này.

Quân Mạc Tà đang ẩn thân đột nhiên cảm thấy Hồng Quân Tháp trong đầu rung động, xoay tròn, giống như tâm linh cảm ứng, hắn bỗng quay đầu hướng tới chỗ mưa bụi mịt mờ, trái tim đạp mạnh một cái, thầm nghĩ: rốt cuộc đã tới! Kế hoạch coi như là thành công một nửa rồi, chỉ là không biết có thể hay không...

Thạch Trường Tiếu giận dữ phát uy, dưới uy lực mạnh mẽ, vô số thân thể giống như đá tú cầu liên tiếp bị ném ra ngoài, ba đại trưởng lão thấy tình thế không ổn, liền quyết định thật nhanh, đầu tiên đồng thời lui về phía sau vài chục trượng, cuối cùng mới đáng tan được công kích của Thạch Trường Tiếu. Mọi người lúc này mới thấy được thực lực của chí tôn cao thủ, trong lòng không khỏi hoảng sợ, đưa mắt nhìn nhau.

Thế nhưng vị cao thủ thần huyền Phí Mộng Thần lại không có khá như vậy, mục tiêu của hắn vốn là Ưng Bác Không, thế nhưng một chiêu này của Thạch Trường Tiếu lại lập tức ngăn công kích của hắn. Trong nháy mắt đó liền nhận chín chưởng của Thạch Trường Tiếu, cuối cùng do thực lực của hắn kiên cường cho nên chật vật lùi được ra ngoài, cho nên không có bị thương, hắn tự biết khó có thể làm gì được Thạch Trường Tiếu. Chỉ đành thầm chửi trong lòng.

Nhưng người chịu thiệt thòi nhất lại là vị Lục sư huynh Lý Du Nhiên!

Bởi vì tốc độ của hắn thật sự quá nhanh!

Khi tất cả mọi người đánh tới, hắn liền nhìn ra cơ hội, tốc độ của hắn có thể còn nhanh hơn cả bốn vị thần huyền cao thủ: Phí Mộng Thần, Phong Tuyết ngân thành ba đại trưởng lão. Lãnh huyết chí tôn Lệ Vô Bi có được một vị để tử như vậy quả thực là đáng tự hào.

Nhưng lỗi của hắn cũng chính là ở chỗ, tốc độ quá nhanh!

Hắn có thể làm chuyện mà người thường không thể, trong nháy mắt đến trước người Ưng Bác Không, nhưng vừa lúc đó Thạch Trường Tiếu đột nhiên nổi điên, không chỉ đem ba đại trưởng lão bọn người cùng một chỗ bức ra, đồng thời cũng cắt đứt tất cả hậu viên của hắn, bởi vì tốc độ

quá nhanh rốt cuộc không hãm được mà rơi vào phạm vi công kích của Thạch Trường Tiếu!

Nhưng chuyện không tốt chính là theo một kích của Thạch Trường Tiếu, bốn phía xung quanh Ưng Bác Không đột nhiên hình thành một bức tường chân không! Mà trong đó, hắn chính là mục tiêu chính diện trả thù tốt nhất của Ưng Bác Không một trong những vị bát đại chí tôn, hơn nữa căn bản chính là đơn đấu độc đấu!

Lúc này trong đầu của hắn tràn ngập cảm giác khiếp sợ tới cực điểm, thế nhưng hai tay vẫn vô ý thức duy trì động tác như trước, linh hoạt chui vào ngực áo của Ưng Bác Không..., thật sự là bi kịch, tốc độ quá nhanh, thật ra cũng không thể coi là một chuyện tốt.

Vị Lục sư huynh này chính là một ví dụ rất tốt!

Công kích của Ưng Bác Không mới vừa vặn phát ra, liền thấy tất cả mọi người đều bị Thạch Trường Tiếu bức ra ngoài, trong lòng hắn đang buồn bực, đột nhiên nhìn thấy một tên hàng to gan không sợ chết lao đến như vậy, mà vị không sợ chết này còn đem tay sờ ngực mình, chỉ chậm một chút là luồn được vào rồi, huyền đan chỉ sợ sẽ bị lôi ra! Hắn không khỏi tức giận lại cảm thấy có chút buồn cười!

Một Địa Huyền huyền giả nếu thành công lấy được thứ gì đó của bát đại chí tôn. Vậy Ưng Bác Không nên tìm một khối đậu hủ đâm đầu chết đi cho rồi, nếu không chuyện này mà truyền ra ngoài, cũng bị mọi người rút giầy ném chết.

Nhưng vừa rồi nếu không phải Thạch Trường Tiếu thu tay lại, Ưng Bác Không toàn lực nghênh địch, với tốc độ kinh người của tiểu tử này, liền có hai trăm phần trăm là đắc thủ rồi! Hắn chọn thời cơ rất chuẩn cũng rất thỏa đáng!

Hắn chỉ cần đắc thủ là tên tuổi lừng lẫy của Ưng Bác Không sẽ trôi theo dòng nước. Tin tức bát đại chí tôn Địa Huyền bị móc túi tuyệt đối là quá rung động a!

Cho nên Ưng Bác Không rất giận dữ! Cuồng nộ! Nổi giận!

Hắn vốn là một người cao ngạo bất tuân, chỉ thích làm theo ý mình, chưa từng để ai vào mắt!

Lúc trước còn bận tâm tới vài phần mặt mũi của lãnh huyết chí tôn Lệ Vô Bi. Nhưng mà hiện tại lại khác a!

Lục sư huynh biết thân pháp của mình rất tinh diệu, thậm chí còn áp đảo Thiên Huyền đỉnh phong, thế nhưng hắn lại không ngờ, pháp của thảo nguyên ưng thần Ưng Bác Không cũng giống như hắn, tốc độ cũng rất được người khác tán thưởng, luận về thân pháp, tốc độ cơ hồ chỉ sợ là đệ nhất nhân trong nhóm bát đại chí tôn.

Hắn chỉ mơ hồ nhìn thấy Ưng Bác Không duỗi tay ra bắt lấy cổ tay mình, cổ tay vừa bị lão nắm liền vang lên âm thanh giống như xao đậu nành. Chỉ trong chốc lát, Ưng Bác Không đã thả tay ra sau đó tung một chưởng vào vùng eo của hắn, xoạt một tiếng, cử động quá mức linh hoạt, nguyên bản thân thể hắn vốn vô cùng nhanh nhạy, thế nhưng khi ở trong tay Ưng Bác Không, lập tức...Một chút lực kháng cự cũng không có, trực tiếp biến thành một con rối thật lớn, để mặc người chà đạp bóp nắn. Suy nghĩ của Lục sư huynh cũng dần mơ hồ, trực tiếp hôn mê.

Ưng Bác Không cũng không để ý tới Lục sư huynh đã chết hay còn sống, giống như chơi trò ảo thuật, lão đem thân thể thon nhỏ kia quay trên đầu giống như quay chong chóng, âm thanh vù vù vang lên để lại vô số đạo tàn ảnh, sau đó xoạt một tiếng ném về hướng đám huynh đệ của hắn.

Chín người đồng thời duỗi tay ra đón, nhưng tốc độ xoay tròn của thân thể nhỏ gầy này lại quá nhanh, đám sư huynh đệ vài người ngược lại bị hắn va phải đều ngã nhào xuống đất, lăn bốn năm trượng. Thân thể trên mặt đất vẫn còn xoay một hồi, nước mưa văng khắp nơi, hào quang của Huyền khí chung quanh chiếu rọi khiến cảnh tượng cực kì mỹ lệ, đem khuôn mặt hắn ma sát sạch đám cỏ xanh dưới nền đất, cuối cùng

mới dừng lại, cho dù ở trong hôn mê hắn cũng bị cú ném này làm cho kêu thảm một tiếng, lúc này chắc là đang hấp hối rồi!

Sư huynh đệ mấy người vội vàng chạy tới xem xét, mấy người đồng thời bi phẫn kêu lên.

Một người còn sống sờ sờ, vậy mà bị người khác đùa giỡn quay như quay chong chóng vậy kết quả sẽ như thế nào!

Hai tay trực tiếp bị Huyền khí đánh gãy thành bảy tám chục đoạn, đùi gãy rời, xương lưng, xương cổ nát bấy, đan điền vỡ toác, coi như miễn cưỡng sống cũng chỉ làm một phế nhân. Nói toàn thân co giật điên điên khùng khùng cũng coi như là còn nhẹ!

Có đảm lượng không phải tật xấu, dám hành động càng là điểm tốt, thế nhưng hai điểm này không phối hợp với thực lực, vậy chính là khinh thường, xúc phạm chính bản thân mình. Kết cục của Lục sư huynh xem như tốt nhất để chứng minh cho lời này!

Đại sư huynh Lệ Kiếm Hồng bi phẫn rống lên một tiếng, đứng dậy phẫn nộ quát: "Ưng Bác Không! Thủ đoạn của ngươi thực sự quá độc ác! Từ nay về sau môn hạ Lãnh Huyết chí tôn, sẽ coi ngươi là kẻ thù không chết không bỏ qua!" Trong bụng Ưng Bác Không lúc này chứa đầy oán khí, tức giận mắng: "Biến mẹ ngươi đi! Có đảm lượng cứ xúc phạm lão tử, vậy đó chính là kết quả của hắn! Còn dám đến chọc giận lão tử, Lệ Vô Bi hôm nay sẽ tuyệt hậu!"

Bị hắn...Quát như vậy, sư huynh đệ chín người không tự chủ được, lồng ngực như muốn nổ tung, thế nhưng cố gắn nhịn xuống. Ưng Bác Không là ai? Đã làm là làm đến cùng, sẽ không sợ đầu sợ đuôi! Nếu thật sự cuồng tính của lão đại phát đem chính mình mười người toàn bộ xử lý, cũng không phải là không có khả năng. Tạm thời cách tốt nhất chỉ có thể tạm nhẫn nhịn, từ từ tính kế mà thôi.

Hiển nhiên, tôn nghiêm của Chí Tôn Thần Huyền không người nào có thể mạo phạm, ngươi mạo phạm phải trả một cái giá rất đắt!

"Ưng Bác Không, hỗn chiến như vậy không thú vị lắm, không bằng ta với ngươi liên thủ, trước tiên giải quyết mấy người này, sau đó sẽ tìm một nơi thanh tĩnh hai chúng ta sẽ thống khoái đáng ba ngày ba đêm, bảo đảm ngươi sẽ đã nghiên. Lúc đó xem huyền đan sẽ thuộc về người nào, ngươi coi xem có được hay không?" Những lời này của Thạch Trường Tiếu vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây sắc mặt đều trắng bệch.

Nếu là hai vị chí tôn liên thủ mà nói, chỉ sợ mọi người ở đây đều xong, may ra thì có ba vị trưởng lão Phong Tuyết ngân thành thoát thân. Những người khác chỉ sợ mơ tưởng cũng không thể thoát được. Ngay cả Phí Mộng Thần dù thuộc thần huyền cao thủ cũng không ngoại lệ, dù sao hắn cũng chỉ có một người, mà thực lực lại kém xa hai vị chí tôn.

Ưng Bác Không cười ha ha, uy thế bắn ra bốn phía, ánh mắt chậm rãi quét qua một vòng, ánh mắt nhìn người nào ngươi đó đều không tự chủ được mà lùi lại phía sau một bước, có vài người ở chỗ tối khi nhìn thấy ánh mắt bén nhọn như điện của Ưng Bác Không, liền cảm thấy trong lòng hồi hộp một trận, đột nhiên vứt binh khí trong tay đi, xoay người bỏ chạy.

Ưng Bác Không ha ha cười nói: "Thạch Trường Tiếu, ngươi thật sự coi lão tử là ngốc sao, lão tử giúp ngươi tiêu diệt đám người ở đây xong, vậy chỉ còn ngươi cùng đám người của ngươi ở lại, vậy bao nhiêu tiện nghi đều bị ngươi chiếm hết rồi! Lão tử hôm nay đến đây chính là để đáng nhau, căn bản không phải tính đoạt huyền đan, càng không muốn giúp ngươi giết người, hôm nay huyền đan ở trong tay ta, ai có thể đỡ được ta một chiêu nửa thức sẽ có thể cầm đi! Ngươi cũng có thể liên thủ cùng mười người kia! Xem chiêu!" Đột nhiên lão bay thẳng tới trước mặt Thạch Trường Tiếu, bụp bụp hàng loạt quyền cước được tung ra.

Ở đây có rất nhiều người tâm tư nhạy bén, trong nháy mắt tỉnh ngộ, nếu thật sự đúng như lời đề nghị của Thạch Trường Tiếu, hai đại chí tôn liên thủ, vậy thủ hạ của Thạch Trường Tiếu cũng sẽ không bị hại, mà sau đó chỉ còn đơn độc một mình Ưng Bác Không đơn đả độc đấu. Thực lực

của Ưng Bác Không cũng kém hơn một chút so với Thạch Trường Tiếu, lúc đó huyền đan thuộc về tay ai, kết quả hẳn là rõ ràng!

Thật ra mà nói, huyền đan nếu như thuộc về tay ai cũng chưa hẳn là mục đích chính của Thạch Trường Tiếu, nên biết mọi người trong mấy tuần nay xuất hiện ở chỗ này đều là cao thủ nhất lưu của các quốc gia, thậm chí không thiếu cao nhân láng đời, nếu bình thường, chỉ sợ tùy tiện lấy ra một người cũng đủ chấn động một phương, hôm nay bởi vì chuyện huyền đan mà tụ tập ở đây, nếu như một nhóm lớn đều bị giết, với thân phận chi thần được đế quốc ban thưởng như Thạch Trường Tiếu rất bất lợi. Cho nên Thạch Trường Tiếu trong lúc này nghĩ ra kế độc, muốn mượn tay Ưng Bác Không tàn sát đám người này. Đây quả thực không hổ với cái danh thần tứ quốc sư!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 86: Cây Cũng Có Thể Nói?

Thạch Trường Tiếu thấy tâm tư của mình bị tên ưng mẫu kia phá giải, cũng không tức mà cười, xoay người tránh thoát, đang định nói lời gì đó lại thấy Ưng Bác Không thế tới không giảm, xông tới trận doanh của ba đại trưởng lão Phong Tuyết ngân thành. Bóng người lóe lên, Ưng Bác Không giống như phi ưng cấp điện, lại cùng Phí Mộng Thần trong không gian đánh ra ba chiêu, một tiếng huýt gió dài, bốp bốp một hồi thanh âm thanh thúy, chín đại đệ tử của Lệ Vô Bi mỗi người đều trúng một cái tát, hô một tiếng xẹt qua người Thạch Trường Tiếu, chạy tới bên người vài vị Thiên Huyền cao thủ, rầm rầm rầm, đam người đều xiên vẹo lùi lại.

Ưng Bác Không thuận thế xuất thủ, trong nháy mắt đó, lập tức tập kích hơn hai mươi vị cao thủ nhất lưu, đúng là không hổ danh là tuyệt thế thân pháp, Tuyết Ưng Thập Tam Biến!

Thế công sắc bén, nhanh chóng không phải Lục sư huynh có thể so sánh được, đây mới là cấp bậc của Chí Tôn Thần Huyền, siêu cấp tốc độ!

Quân Mạc Tà trốn ở một nơi bí mật gần đó, trong lòng trầm trồ khen ngợi, không hổ là thảo nguyên ưng thần, quả nhiên sắc bén tính tình lỗ mãng thế nhưng không có hồ đồ. Không để cho người khác lợi dụng. Tâm ý rất bình tĩnh, quả không phụ với cái danh chí tôn, không uổng công lão tử tốn hao tâm kế, đại phí chu chương (tốn công tốn sức) giá họa một hồi!

Ưng Bác Không lần này đụng chạm làm nhiều người như vậy không thể nghi ngờ khiến đám người đều tức giận, dù sao không phải người nào cũng có kiến giải sâu xa, cho dù là người hiểu rõ đạo lý trong đó, cũng

nghĩ muốn tận lực đánh một hồi, dù sao tìm được huyền đan, chẳng khác nào có được cơ hội một bước lên trời!

Tất cả mọi người đều hồng mắt đáng tới. Không phải vì huyền đan cũng là vì rửa nhục, không phải là vì rửa nhục thì chính là người muốn cướp huyền đan! Ưng Bác Không chiếm trọn toàn bộ điều kiện để đám người hợp công. Thế nhưng thần sắc của lão lại tràn ngập hưng phấn, rống to cười dài, lại sử dụng thân pháp tung hoàng khắp nơi, hỗn chiến cùng tất cả các cao thủ!

Bóng người lóe lên, Thạch Trường Tiếu cuối cùng cũng cắn răng gia nhập vòng chiến, dùng một tay công tới Ưng Bác Không, tay kia lại mang theo kình khí bén nhọn công tới ba đại trưởng lão Phong Tuyết ngân thành; năm người vờn quanh, chia làm ba tốp, người người đều lấy một địch hai, hỗn chiến bắt đầu.

Thạch Trường Tiếu chung quy vẫn là một người có tâm cơ thâm trầm, trong nháy mắt hắn đã phân biệt được thật hư, cao thủ nơi này duy nhất chỉ có Ưng Bác Không, cùng ba đại trưởng lão kia liên thủ. Nếu như mình thất bại ở bất cứ một mặt trận nào, người còn lại sẽ hưng phấn mà thừa nước đục thả câu!

"Ha ha. Thú vị thú vị!" Phí Mộng Thần cười lớn một tiếng, vù, một quyền được tung ra, đáng về phía sau lưng Ưng Bác Không, một cước đá lên hông Thạch Trường Tiếu; hai người nhất tề lóe lên, Phí Mộng Thần thét dài như thiểm điện cũng nhập vào vòng chiến, hướng tới ba đại trưởng lão hạ sát chiêu!

Phí Mộng Thần là quốc sư một nước tâm tư há lại như người thường, hắn trong nháy mắt đã phân biệt được thế cục, cũng nhận ra, không thể để cho Thạch Trường Tiếu thất bại bởi bất cứ thế lực nào, nếu không kết cục sẽ lập tức nghiêng về một phe, cục diện cuối cùng sẽ bất lợi, thực lực của hắn lại nằm ngoài cả ba phương, hắn có thể làm cho thế cuộc trở lại trạnh thái cân bằng, có thể làm cho trận đấu này kéo dài hết mức có thể!

Sáu vị quân tôn thần huyền cao thủ cuốn tại một chỗ, chiến thành một đoàn, lập tức khiến bầu trời như thiên hôn địa ám.

Sáu người này, ngoại trừ Phong Tuyết ngân thành ba vị trưởng lão ra, còn lại ba người kia đều có ý định của mình, có thể nói xung quanh là địch, vô luận là ai, tùy thời tùy khắc đều có đao kiếm công kích tới, trước sau, phải trái đều gặp công kích. Cả đám đều dùng nhãn quang nhìn bốn phía tai nghe tám phương, cứ thấy xuất hiện sơ hở sẽ lao vào, thình lình tập kích...

Từ trước tới giờ sáu vị Chí Tôn Thần Huyền đều kiệt lực khống chế để bản thân không đụng độ với nhau, dù sao uy lực của thần huyền một khi phát ra, chỉ sợ phụ cận tất cả đều tan thành tro bụi, cho dù là Thạch Trường Tiếu cũng không ngoại lệ, tuy hắn cũng sớm đã có tâm tàn sát hết đám cao thủ ở đây, thế nhưng vẫn băn khoăn chưa dám ra tay, dù sao nếu tổn thất mất sáu vị nhất đẳng Huyền khí cường giả, cái được cũng không đủ bù cái mất, thế nhưng trận chiến càng lúc càng kịch liệt, uy lực mạnh mẽ dần dần được phát ra, dần dần không còn bị khống chế nữa.

Bóng người chớp động, Ưng Bác Không bắn ngược lại, bịch một tiếng đem một vị cao thủ đang xem trận đấu đáng bay, sau đó lại tiếp tục trở lại chiến đâu, lão ha ha cười khoái trá.

Ưng Bác Không thân pháp không không những vượt qua sự ảo diệu, mà cho dù ở trong hỗn chiến vẫn có năng lực tùy thời tách ra, không có gì mà Ưng Bác Không không khống chế được, lại không có người nào có thể làm gì được lão, cho dù là Thạch Trường Tiếu cũng không thể!

Lệ Kiếm Hồng mang theo sư huynh đệ chăm chú theo dõi trận đấu, đột nhiên lại thấy một vị cao thủ bên cạnh bị Ưng Bác Không đáng ngã, sau khi cả kinh qua đi, hắn liền lùi lại hai bước, để tránh móng vuốt ưng, không ngờ bị kình phong đập vào mặt, còn chưa kịp né tránh đã bị ăn một cái tát! Không khỏi vừa giận lại vừa sợ!

Lúc này Ưng Bác Không đã trở lại, liệu hắn sẽ xuất thủ lên người nào?

Ngay lúc này, dưới thế công mãnh liệt đã có vài vị cao thủ quay đầu rời đi, Lệ Kiếm Hồng vừa rồi bị ăn tát, té ngã liền được đồng bọn nâng lên, lại thấy bàn tay của người kia muốn đánh chính mình, hắn gầm lên giận giữ quyền cước nhất thời đều được tùng ra.

Người nọ chính là thủ hạ của Thạch Trường Tiếu, tại Thần Tứ đế quốc cũng là một nhân vật có địa vị cao cao tại thượng, đột nhiên vô duyên vô cớ bị Lệ Kiếm Hồng công kích. Sao lại không giận cho được, hắn gào lên một tiếng đồng thời năm sáu vị Thiên Huyền cao thủ đều đáng tới, Lệ Đương Hồng chín vị sư huynh đệ ở bên này mặc dù không biết đã phát sinh chuyện gì thế nhưng cũng không muốn thấy lão đại mình bị ngươi khác uy hiếp, thậm chí lúc này còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, dù sao cũng là mấy vị Thiên Huyền cao thủ vây công, cho nên một đám không có du dự nữa. Rút đao múa kiếm như ong vỡ tổ liền xông ra ngoài, lập tức một hồi đại hỗn chiến nữa nổ ra!

Âm thầm đánh cho Lệ Kiếm Hồng một cái tát chính là Quân chân tà Quân đại thiếu gia!

Quân đại thiếu gia thi triển Âm Dương Độn pháp cả người lẫn vào trong màn nước, đột nhiên từ trong lòng đất xuất quỷ nhập thần: hơn nữa xung quanh đều là hào quang Huyền khí thất thải rực rỡ, lại được lão thiên gia không ngừng làm cho trời đổ mưa rào. Hành động của Quân Mạc Tà căn bản không có bất luận người nào phát hiện được!

Lệ Kiếm Hồng cố chấp hò hét, Quân đại thiếu gia tự nhiên không quen nhìn người này, liền bộp bộp hai tiếng cho người này hai cái tát.

Chỉ nhẹ nhành như vậy đã khiến hai thế lực đáng nhau đến nỗi kẻ sống ta chết.

Hiện tại phải đợi mục tiêu kế tiếp xuất hiện, Quân Mạc Tà muốn làm tiếp, càng loạn càng tốt, chết càng nhiều càng hay, thế lực khắp nơi suy yếu chính là lúc ta ăn mừng a...

Mọi người càng đánh càng hăng, lại càng dễ trúng chiêu, lựa giận càng bị thiêu đốt, mới đầu mọi người còn muốn bảo tồn thực lực, sau này còn có hơi mà tranh dành huyền đan, thế nhưng hiện tại càng đáng càng cay cú, đều dùng hết toàn lực để ứng phó, cảnh tượng lúc này cực kì thê thảm.

Thanh âm chói tai do đao kiếm va vào nhau, hòa cùng tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, máu bắt đầu đổ đao bắt đầu gẫy, trận chiến đến lúc này đã bắt đầu trở nên thảm liệt!

"Hống!" Cuối cùng Ưng Bác Không chịu áp lực lớn nhất, lão từ lúc trào đời cho đến bây giờ mới được đánh đã nghiền như vậy, thế nhưng cũng là lần đầu tiên mất nhiều sức như vậy! Thân pháp của lão ảo diệu nhất trong đám người này đó là điều không thể nghi ngờ, thế nhưng thực lực lại không phải như vậy.....

Theo tiếng rống buồn bực này, Ưng Bác Không mở hai tay ra, khí tức cường đại của chí tôn không che dấu chút nào điên cuồng tung ra, phong ba sóng lớn từ khắp bốn phương tám hướng xoay tròn, nhất đại thảo nguyên ưng thần, một trong những bát đại chí tôn, rốt cục cũng muốn dùng toàn lực rồi!

Thạch Trường Tiếu cười dài một tiếng kinh thiên, Nhất Phi Trùng Thiên như thiểm điện vững vàng lăng không trên bầu trời, thân thể ù ù xuất hiện vô số đạo tàn ảnh, thân thể đường đường phóng đi, khó khăn lắm mới tránh được khí thế như bão của Ưng Bác Không.

Phí Mộng Thần cùng ba đại trưởng lão đồng thời phi thân thoát ra! Trong giờ phút này mới thấy rõ sự chênh lệch thực lực của sáu người.

Khí tức cường hãn của hai đại chí tôn như thiểm điện lao vào nhau, ầm ầm một tiếng, tựa hồ ngay cả không gian cũng bị xé nát, cơn mưa rào trên bầu trời cũng đình chỉ, ngược lại bị chấn ngược trở lại, trên không trung biến thành từng làn bụi nước...Cảnh tượng trở nên mờ ảo kiều diễm mà tàn khốc...

Phương viên trong vòng mười trượng, tất cả nhà cửa đều sụp đổ, cỏ cây trên mặt đất đồng thời bị cuốn bay, cây cối bất cứ là loại gì đều bị nhổ bật, bay loạn.

Dưới uy áp dạng này, khiến tất cả mọi người ở đây đều ngẩn ngơ! Thế nhưng còn một chuyện khiến đám người đang chuẩn bị ứng phó với đòn công kích của hai đại chi tôn, cùng với hai vị này đều trợn mắt há hốc mồm chính là!

Lúc này xảy ra một chuyện cực kì quỷ dị...

trong tai mọi người tại một gốc cây bị đáng gãy. Tất cả mọi người đều nghe rõ ở gốc cây to này vang lên một câu. Chỉ có ba chữ ngắn gọn nhưng lại có lực, tiếng nói càu nhàu phát ra:

"ĐCM!"

Cây cũng có thể nói sao??? http://.4vn/images/smilies/88.gif

Kế tiếp gốc cây lại "nói" thêm một câu:

"Đánh thì cứ đánh cho tốt đi, một gốc cây thì có cản trở gì cho các ngươi đâu mà nỡ bẻ nó?"

"Là thanh âm của người áo đen kia." Ba trưởng lão bật thốt lên một tiếng kinh hô.

Nguyên lai tên gia hỏa kia ẩn núp ở chỗ này, trách không được không tìm ra ngươi.

Trong lòng biết có điểm cổ quái, Thạch Trường Tiếu cùng Ưng Bác Không hai đại chí tôn đồng thời phi thân nhào tới, oanh một tiếng đem gốc cây này chấn thành nát bấy, bụi gỗ bay đầy trời, hai người không hẹn mà đồng thời sử dụng âm kình!

Nhưng rất thất vọng là, ở gốc cây này lại không có chuyện gì xảy ra...

Tại chỗ gốc cây lúc trước rất rậm rạp, bây giờ chỉ còn lại vài mảnh gỗ vụn, thế nhưng mọi người đều xác nhận một điểm, không có người nào cả!

Hai đại chí tôn đều cảm thấy có phần mất mặt: Trước mặt hai người lại có thể để người ta lẻn đi...Hai người đồng thời nhìn nhau, một lần nữa xuất thủ!

Tại đại thôn này ẩn thân, có thể làm hai đại chí tôn này mất mặt đồng thời trốn đi cũng chỉ có một mình Quân đại thiếu gia mà thôi, cũng chỉ có đại thiếu gia hắn mới có thần thông bực này, quả thật là quá thần thông quảng đại, Huyền khí bình thường liệu có thể làm ra thủ đoạn bực này không?

Quân đại thiếu gia một mực kiên trì ẩn thân trong thôn trang, đang lúc hứng trí bừng bừng, phân tích ưu khuyết trong từng chiêu thức, sau đó lại ấn chứng với bản thân, quả thực là một chuyện tốt, thế nhưng gốc cây lại đột nhiên bị chặt đứt...

Mấy ụ đất cây cối lớn nhỏ trong thôn có thể ẩn thân được đều bị quét sạch, hắn chỉ cảm thấy phần eo mình như muốn nứt ra, đau đớn không thể chịu được, hắn cố khống chế để không phải rên lên, thế nhưng với chuyện tai bay vạ gió như vậy sao có thể nhịn tức! Cho nên hắn mới thốt ra mội câu chửi.

Mắng xong một câu hắn liền cảm thấy thoải mái được một chút, sau đó xoạt một tiếng liền chui vào trong lòng đất...

Các vị thần Huyền nhất thời đồng thời buông tay dừng trận đại chiến, cũng không cố kị lập tức dùng toàn bộ công phu bản thân hung hăng đánh lên chỗ gốc cây.

Ưng Bác Không lúc trước cùng Thạch Trường Tiếu đối chiến, sau đó lại bị ba đại trưởng lão liên thủ chịu một kích, rốt cuộc cũng không chịu nổi, cho nên lúc này ánh mắt xoay chuyển. Với tu vi vài trăm năm của lão, tâm kế đương nhiên cũng hơn người, từ trong ngực lấy ra huyền đan,

lão quát to: "Cái thứ đồ hư này lão tử bỏ." Bàn tay rung lên, huyền đan lóe lên quang hoa bay về phía Phí Mộng Thần.

Phí Mộng Thần vốn đã có ý định buông tha huyền đan, đột nhiên thấy "Của từ trên trời rơi xuống" Tất nhiên là mừng rỡ, thả người muốn tiến lên. lại nghe thấy phía sau mình vang lên tiếng gió...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 87: Đục Nước Béo Cò

Phí Mộng Thần lập tức kêu to không ổn, âm thầm oán giận bản thân mình thấy lợi tối mắt, Ưng Bác Không cái lão gia hỏa này rõ ràng lợi dụng mình để chuyển mục tiêu của mọi người nhằm để bản thân lão nhẹ nhàng rút lui! Nếu như mình cứ giữ khư khư lầy viên huyền đan này, chỉ sợ ngũ đại chí tôn sau lưng đồng thời lấy mình làm mục tiêu xuất thủ, bản thân mình lại không phải là Ưng Bác Không như vậy, cho dù bất tử cũng phải trọng thương a! Nghĩ tới đây hắn đưa ra quyết định dứt khoát, bàn tay từ từ đưa ra, lãnh đạm nói: "Ta cũng không cần!" Khỏa huyền đan lại bay về phía Ngân Thành ba đại trưởng lão.

Phí Mộng Thần cùng Ưng Bác Không đều rất khôn ngoan, ai cũng không đem huyền đan ném về phía Thạch Trường Tiếu...Bởi vì Thạch Trường Tiếu tuyệt đối sẽ không khách khí mà thu lấy, sau đó cao chạy xa bay! Mục đích của hắn cùng Ưng Bác Không không giống như nhau, hắn tới đây chính là vì huyền đan! Mà ở đường tràng cũng không có kẻ nào có thể ngăn cản được hắn! Ưng Bác Không tuy cũng có bản sự như vậy, thế nhưng cũng không đào tẩu bởi vì lão tới đây là để đánh nhau.

Một thời huyền đan bay loạn trên không trung, bay tới bay lui, ai cũng không dám cầm quá lâu... Bởi vì tại thời khắc này, huyền đan không còn là bảo vật nữa, mà chính là một quả đan dược mà tử thần nhận lệnh của Diêm Vương lấy về! Vô luận là người nào bắt được huyền đan, đều sẽ bị đám người liên thủ vây công! Thạch Trường Tiếu chỉ cần đánh tới đám người thu được đan dược, Ưng Bác Không lại cười hăng hắc tiến tới ngăn cản, thế nhưng mọi người cũng không có ý niệm động thủ trong đầu, vì chỉ cần động thủ, hai đại chí tôn sẽ liên thủ gây áp lực...

Ưng Bác Không lần này được đánh thống khoái, mồ hôi chảy đầm đìa, dùng sức hô to gọi nhỏ, Thạch Trường Tiếu ngược lại, trong lòng âm thầm buồn bực, sắc mặt cũng biến thành màu đen, trên trán tràn đầy mồ hôi, thân pháp của hắn tuy cũng bất phàm, thế nhưng không thể đáng đồng cùng Ưng Bác Không, cũng không cách nào đáng bại Ưng Bác Không chỉ trong mấy chiêu, chỉ có thể lo lắng suông, về phần mấy người còn lại bởi vì liên tục dùng hết sức chiến đấu cho nên thở hồng hộc, sắc mặt trắng bệch. Mà ngay cả Phí Mộng Thần cũng có vẻ không thể cố được nữa... Bởi vì tình huống như vậy, cho nên huyền đan tiêu sao bay lượn giữa không trung, cuối cùng lại lần nữa rơi xuống đất, cũng không người nào dám ra tay đoạt lấy...

Hoạt động năng suất cỡ này, nếu để cho một đội bóng chuyền mà thấy, không khỏi bội phục sát đất mới lạ! Tại lúc Ưng Bác Không tận lực duy trì như vậy. Quân Mạc Tà lại âm thầm giở trò, một đám người trong lúc vật lộn, rốt cuộc cũng xuất hiện thương vong, hơn nữa con số còn không ít. Thạch Trường Tiếu chỉ động tay hai lần thế nhưng tựa như liềm cắt lúa, một mảng người ngã xuống.

Quân Mạc Tà lợi dụng thời khắc Ưng Bác Không ném ra huyền đan, từ trong chỗ ẩn thân bay ra, ở giữa một đám thần huyền cùng Thiên Huyền, giống như là nhảy múa trên một sợi dây thép nối giữa hai đỉnh vách núi vạn trượng vậy.

Hắn tuy rằng đang ở trạng thái ẩn thân, thế nhưng tùy tiện dính mộ đòn của bất cứ một người nào trong đây đều có thể nguy hiểm tới tính mạng. Dù sao thực lực của hắn ở chỗ này cũng là yếu nhất!

Thế nhưng hắn không thể không tiếp tục nhảy múa, bởi vì hắn phải từ trong thời điểm mấu chốt khi huyền đan rơi xuống mà khống chế nó, đầu tiên muốn bảo đảm huyền đan không thể rơi vào trong tay Thạch Trường Tiếu, nếu không kế hoạch trực tiếp bị phá sản, tiếp theo chính là quốc sư Phí Mộng Thần cũng không thể chết, một khi hắn chết, hậu quả rất nghiêm trọng, thứ ba chính là muốn đảm bảo Ưng Bác Không có thể đủ sức cáng đáng.

Theo hiểu biết của hắn những năm gần đây, vấn đề đối ngoại của Thiên Hương quốc vẫn rất yên tĩnh, mà Quân đại thiếu gia lại hi vọng Thiên Hương vẫn nên bảo trì mối quan hệ đối với mấy quốc gia hùng mạnh đang dòm ngó. Mà Phí Mộng Thần cùng Thạch Trường Tiếu lại là hai đại quốc sư, từ một khía cạnh khác mà nói, đúng là hai quốc gia này có sự uy hiếp rất lớn đối với sự ổn định của Thiên Hương đế quốc. Cho nên Quân gia giờ như cánh chim trước gió, còn muốn nhờ địch quân áp bức nhằm đảm bảo thế lực quân sự của Quân gia.

Chim chết thì treo cung, thế nhưng nếu chim không hết thì sao? Vậy cũng nhất định vẫn được bảo trì ở tình trạn tốt nhất! Cho nên Quân đại thiếu gia lúc này rất mất mặt sắm vai một kẻ "Hán gian một nửa".

Cho nên Quân Mạc Tà chỉ cần có đạt được cơ hội, sẽ liều mạng đem huyền đan đẩy qua tay Phong Tuyết ngân thành ba đại trưởng lão cùng chín đại đệ tử Lệ Vô Bi bên kia. Hiệu quả quả nhiên là thập phần rõ ràng. Thân hình hắn như quỷ mị gây xích mích giữa mấy đám người với nhau, ba đại trưởng lão luống cuống tay chân, trán đầy mồ hôi, sáu trưởng lão cùng chín vị trưởng lão khác cố gằng chặn công kích của Thạch Trường Tiếu. Lúc này hai đại chí tôn luân phiên giao đấu, khóe miệng đám người này cũng rỉ ra một đường tơ máu.

Về phần chín đại đệ tử của Lệ Vô Bi, vốn thực lực cùng Thạch Trường Tiếu không sai biệt nhiều lắm, lại bị Quân Mạc Tà xếp đặt, liên tục đem huyền đan ném qua chỗ bọn họ, hết lần này tới lần khác mấy người kia mục tiêu đều không thay đổi, bắt lấy huyền đan, nhằm toàn lực đào tẩu, hòng tìm được một đường may mắn, thế là hợp với chuyện Thạch Trường Tiếu cùng Ưng Bác Không hai lần đáng nhau lúc này thực lực cũng bị tổn hại nghiêm trọng.

Đối với sự di động của huyền đan trên không trung, cho dù với nhãn lực cao thâm của Ưng Bác Không cùng Thạch Trường Tiếu cũng đều cảm thấy có phần kinh ngạc khó hiểu, Huyền Huyền đại lục mấy ngàn vạn năm qua, cho tới bây giờ cũng chưa có xuất hiện qua người nào có thân pháp ẩn thân quỷ dị bực này, cho nên hai người loại bỏ trường hợp

này, chi quy là chuyện này do kình khí của đám người gây nên, mặc dù phát hiện có điểm quỷ dị thế nhưng cũng không có để ở trong lòng. Chỉ cần không rơi vào trong tay người khác, tựa sẽ không để ở trong lòng! Ưng Bác Không đáng một trận thống khoái, toàn thân đầm đìa mồ hôi. Quân Mạc Tà cũng phi thường cao hứng. Thế nhưng cách xa hiện trường hơn hai mươi trượng, hai hắc y nhân lăng phong đứng trên ngọn cây, đang dõi đôi mắt ưng về bên này, trong ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

"Tam ca, huynh xem viên đan dược kia kìa, đệ xem từ linh khí tinh thuần mà nói, đúng là đỉnh cấp không thể nghi ngờ, thế nhưng đệ sao lại cảm thấy nó như là có ẩn chứa lực lượng vậy?" Một người lông mi thô đen nháy con mắt, lên tiếng nói: "Tựu như muốn chảy nước miếng a, chỉ muốn xông lên cắn một ngụm! Trước kia ra cũng đã thấy không ít ngưng đan, thế nhưng chưa bao giờ có cảm giác như thế này..." Nói xong, hắn chép miệng vài cái, khóe miệng cũng chảy ra một dòng nước miếng.

"Xác thực là như vậy. Trong lúc này dường như không phải là năng lượng của Ngưng Đan thế nhưng cỗ lực lượng này lại càng..." Càng cái gì vị tam ca này cũng không thể nói ra miệng được, chỉ đàng lắc đầu nói: "Cỗ lực lượng này, dường như là loại lực lượng thiên phạt động, nhưng mà so với thiên phạt động càng thêm... Có lực hấp dẫn!"

"Khỏa đan dược này, bất kể như thế nào đi nữa, nhất định phải đoạt tới tay, nếu không lão đại sẽ..." Tam ca rùng mình một cái, cũng không nói gì nữa.

"Ách... Tam ca, chỉ có hai chúng ta tốt nhất đừng nhắc tới lão đại nữa... Nhắc tới đệ lại lạnh cả người." Hắc y nhân lông mi thô sợ run cả người, lén lén lút lút quay đầu lại nhìn, dường như sợ hãi Lão đại đột nhiên xuất hiện ở sau lưng vậy.

"Lão đại hiện tại nhất định là không có thời gian để ý tới ngươi đâu, từ khi nhị ca trốn đi, lão đại tựa như hay nổi giận, những năm gần đây đều đi khắp nơi tìm nhị ca. Nếu như nhị ca bị lão đại bắt được... Hắc hắc

hắc hắc...Vị tam ca kia trông có vẻ hả hê, tựa hồ như rất chờ mong vị nhị ca kia bị lão đại thu thập vậy.

"Nhị ca đi theo người nọ thì có tiền đồ gì, cứ tiêu diêu tự tại như huynh đệ chúng ta không phải còn tốt hơn sao? Thật sự là không hiểu mà." Hắc y nhân lắc lắc cái đầu to. Nếu để đệ thấy hắn sẽ đập cho hắn một chưởng! Cho dù không đập hắn, cũng phải xé xác người nọ ra!"

"Ngươi? Hừ hừ, nếu một mình ngươi gặp nhị ca, ta phỏng chừng ngươi sẽ bị nhị ca trực tiếp ném bay a!" Tam ca khinh bỉ nhìn hắn, nói tiếp: "Ngươi đúng thật là một kẻ không có đầu óc mà, nhị ca chỉ cần dùng một cái móng tay cũng có thể đáng bại ngươi! Đừng nói là hắn mà ngươi cũng chưa chắc là đối thủ của người nọ, ngươi còn không phục sao."

"Móng tay của nhị ca xác định là lợi hại! Thế nhưng đệ không phục người nọ! Tuy thực lực của hắn rất mạnh." Thô lông mi hừ hừ, tuy rất không phục thế nhưng sự thật vẫn là sự thực.

"Chú ý, Thạch Trường Tiếu chính là người có thực lực cao nhất, nếu hắn cướp huyền đan chúng ta sẽ xuất thủ cướp lấy nó!" Tam ca đột nhiên gấp gáp nói, hai người đồng thời trấn định lại tinh thần, đột nhiên một cỗ năng lượng như gió lốc chậm rãi xoáy động dưới chân hai người, hạt mưa trên không trung cũng không rơi xuống nữa, tại chân hai người ngưng tụ thành một Thủy Tinh Cầu mỹ lệ vô cùng! Một màn này không ngờ kể cả Thạch Trường Tiếu cùng Ưng Bác Không hai đại chí tôn lại không phát hiện ra! Chẳng lẽ hai người này thực lực lại không kém người trong bát đại chí tôn? Nếu không với thần thức cường đại như Thạch Trường Tiếu tại sao lại bỏ qua bọn họ?!

Thạch Trường Tiếu ầm ĩ thét dài, không hề cố kỵ phát động huyền công toàn thân, thân thể nhanh như điện phóng về phía huyền đan. Giờ khắc này huyền đan bay tới gần hắn nhất, mà Ưng Bác Không giờ phút này còn đang dây dưa với Phí Mộng Thần, thời cơ có thể nói là trôi qua tức thì! Ngũ đại thần huyền cao thủ tuy đều nhận ra điều này, thế nhưng

cũng không kịp ngăn cản, băng tuyết Ngân Thành Tam Lục Cửu ba đại trưởng lão lúc trước toàn lực đỡ một kích của Thạch Trường Tiếu, tuy may mắn không bị trọng thương, thế nhưng Huyền khí bản thân hao tổn quá lớn, khí huyết trực tiếp bốc lên cổ, muốn ngăn cũng vô lực, mà Phí Mộng Thần tuy cực lực không muốn huyền đan rơi vào trong tay Thạch Trường Tiếu, thế nhưng bản thân thực lực của hắn nhiều nhất chỉ có thể hơn ba vị trưởng lão một chút, so sáng với bát đại chí tôn còn kém xa, trước khi tham dự trận giao tranh này, cũng muốn cân bằng lực lượng của các thế lực,, thế nhưng hắn hiện tại đang bị Ưng Bác Không dây dưa, miễn cưỡng lỗ mãng chỉ sợ nguy đến tính mạng, huyền đan mặc dù tốt, thế nhưng cũng phải có mạng mà dùng mới nói, lúc này cũng chỉ có thể giương mắt mà nhìn. Nhưng mà nói đến người có thể ngăn trở Thạch Trường Tiếu đắc thủ, cũng chỉ có một người, một thân công pháp lợi hại nhất trong số bát đại chí tôn chính là Ưng Bác Không. Thạch Trường Tiếu mặc dù ra tay trước, thế nhưng Ưng Bác Không lại rất nhanh, cho dù không thể vượt lên trước Thạch Trường Tiếu, nhưng chỉ cần ra tay xuất thủ với Thạch Trường Tiếu, Thạch Trường Tiếu cũng không thể bỏ mặc mà đoạt lấy huyền đan.

Đáng tiếc Ưng Bác Không lại không có muốn huyền đan, vả lại trải qua trường đại chiến này, hắn cũng cảm thấy đã nghiền rồi, trong tâm sinh ra ý thoái lui, cho nên mới dứt khoát cuốn lấy Phí Mộng Thần, làm cho Thạch Trường Tiếu có cơ hội tách ra đoạt huyền đan, chấm dứt trận chiến tranh giàng này. Cũng coi như là Thạch Trường Tiếu nợ lão một cái nhân tình, có thể để người đồng cấp nợ nhân tình của mình, vụ buôn bán này quả là không tồi! Tâm tư của Ưng Bác Không bản thân hắn minh bạch, mà Thạch Trường Tiếu cũng minh, cho nên hắn mới có thể toàn lực thoát ra, mưu đồ đoạt đan, mọi người ở đây tuy đông, thế nhưng chỉ cần Ưng Bác Không không quấy rối, cũng không có người nào ngăn cản được hắn đoạt đan! Chứng kiến vật chắc chắn sẽ vào tay, huyền công phát ra hấp lực cường đại, viên huyền đan mà hắn tha thiết ước mơ này tự động hướng tới tay hắn bay tới, lập tưc muốn rơi vào tay Thạch Trường Tiếu! Thạch Trường Tiếu dùng toàn bộ lực lượng phi tới, đón lấy huyền đan, khoảng cách càng lúc càng gần hơn! Vị sinh tử chí tôn trong

lòng lập tức nổi lên cảm giác kích động mà nhiều năm không có: cửu cấp đỉnh phong huyền đan a! Rốt cục cũng sắp tới tay rồi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 88: Biến Cố Ngoài Ý Muốn

Thạch Trường Tiếu thậm chí đã nghĩ tới, chỉ cần huyền đan vừa đến tay mình, tin tức lập tức sẽ truyền xa ngàn dặm, tu vi của mình hiện tại đã là Chí Tôn Thần Huyền cao giai, rất nhiều năm rồi cũng không có tiến thêm, lâm vào trạng thái bình cảnh, thế nhưng nếu mượn khỏa huyền đan này đập tan bình cảnh, tin tưởng bản thân sẽ đạt tới một cấp độ mới!

Lúc đó thần công đại thành rồi. Thạch Trường Tiếu tự tin bản thân hoàn toàn có năng lực quyết chiến với vấn thiên chí tôn Mạc Vấn Thiên, thậm chí là khiêu chiến với tuyệt thiên chí tôn Lệ Tuyệt Thiên, trở thành người đứng đầu bát đại chí tôn!

Nếu là thành công, Thạch Trường Tiếu sẽ là một nhân vật đỉnh cao rồi!

Thiên hạ đỉnh phong!

Mà ngay cả Thần Tứ đế quốc tại Huyền Huyền đại lục cũng trở thanh đế quốc đứng đầu đại lục! Bởi vì trong bát đại chí tôn cũng chỉ có một mình Thạch Trường Tiếu là thuộc quốc sư về nước!

Nghĩ đến đây máu huyết toàn thân Thạch Trường Tiếu không kìm được mà sôi trào. Cũnh không vì nguyên nhân hắn thiếu Ưng Bác Không mộ cái đại nhân tình mà cảm thấy vướng tay!

Tam Lục Cửu ba đại trưởng lão nhân tình thạo đời, như thế nào lại không rõ ý tứ trong đó, thấy Ưng Bác Không không chịu xuất thủ ngăn

cản Thạch Trường Tiếu. Mấy người không khỏi kinh hãi, đám người mãnh liệt phát ra Huyền khí hướng về phía Thạch Trường Tiếu!

Nhưng Thạch Trường Tiếu giờ phút này thành công sắp đến, căn bản không để ý tới, liều mạng xông lên, cũng muốn đoạt được huyền đan! Ba đại trưởng lão lúc trước bị đáng tan Huyền khí hộ thân, trong lúc nhất thời huyền công cũng khó khôi phục. Cho nên uy lực không khiến hắn bận tâm, về phần những người khác lại càng không để vào mắt!

Mắt thấy việc này đã không thể nghịch chuyển được nữa.

Quân đại sát thủ cũng vô kế khả thi, Âm Dương Độn của hắn tuy rằng vang dội cổ kim, quỷ dị khó lường, mặc dù là Thạch Trường Tiếu, Ưng Bác Không là nhất cấp chí tôn cao thủ cũng khó có thể cảm nhận được tung tích của hắn, thế nhưng thân ảnh không hiện, bản thể vẫn còn. Nếu tùy tiện tiến vào phạm vi khí tức của Thạch Trường Tiếu, tùy thời đều có thể gặp nguy hiểm. Dù sao tu vi bản Trương thân Quân đại thiếu gia cũng quá yếu!

Hai người sao còn chưa xuất thủ? Trong lòng Quân Mạc Tà có điểm phẫn nộ, hận không thể tới tát cho hai người một bạt tai. Thế nhưng Quân đại thiếu giai đã quên, hai người này không phải là kẻ dưới tay của mình.

Chẳng lẽ để dành một chiêu đến lúc tối hậu mới bạo phát? Quân đại thiếu gia không nhịn được nói thâm, thế nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể chờ đợi một chiêu cuối cùng này thôi!

Không ngờ vào đúng lúc này, kinh biến xuất hiện.

"Cửu phẩm Ngưng Đan như thế há có thể lọt vào trong tay các ngươi!" Một tiếng quát khẽ vang lên!

Một tiếng sấm vang lên trên bầu trời cũng không khiến mọi người dật mình, thế nhưng tiếng quát khẽ này lại còn có sức vang gấp trăm lần tiếng sấm!

Thiên địa trong lúc mờ mịt đều tràn ngập thanh âm của tiếng thét này, truyền vào trong tai mỗi người, khiến tâm linh đám người rung động!

Nương theo tiếng quát này, hai thân ảnh hắc y nhanh như tia chớp hạ xuống, một người dáng vẻ tráng kiệt, cao lớn thô kệch cường tráng cực kỳ! Mà ngay cả Độc Cô Vô Địch giống như con gấu ở trước mặt người này cũng còn kém một phần!

Chỉ thấy hắn động thân ngăn cản phía trước ba đại trưởng lão cùng với Ưng Bác Không ở phía sau đang chạy tới trước mặt Phí Mộng Thần bọn người. Cũng không chào hỏi ai, nắm tay khổng lồ đấm ra, tặng mỗi người một quyền.

Tên còn lại tay áo bồng bềnh giống như vũ mao trôi nổi trên không trung, thế nhưng đã đến trước mặt Thạch Trường Tiếu từ bao giờ, hắn dùng huyền công hút lấy huyền đan, từ đầu đến cuối bàn tay như hời hợt thế nhưng huyền đan lại tự động bay tới tay. Mà tay kia trầm ổn ngưng trọng thong thả duỗi ra, cùng Thạch Trường Tiếu đánh ra một chưởng!

"Bùm. Một tiếng vang thật lớn, Thạch Trường Tiếu kêu lên một tiếng, từ trên không trung lảo đảo hai cái, tà tà hạ xuống, tên áo đen kia cũng bị chưởng lực mạnh mẽ của hắn đánh cho lộn ngược bắn lên trên, trong miệng đồng thời phát ra một tiếng kêu đau đớn. Thân hình từ trên không trung đột nhiên mở ra, khi sắp rơi xuống, thân hình giống như kì tích đổi hướng, cực tốc bay về phía xa!

Sinh tử chí tôn Thạch Trường Tiếu lại bị một chưởng của hắn đẩy lùi!

"Tới tay rồi. Đi!"

Ngay một khắc này Quân Mạc Tà giật mình trước biến cố, tâm niệm xoay chuyển thật nhanh, toàn lực dùng thần thức thúc dục Hồng Quân Tháp, Hồng Quân Tháp xoạt một tiếng xoay tròn, linh khí nồng đậm phun ra, vừa tiếp xúc với hai người kia, hắn lập tức thu hồi thần thức, không gian quanh mình lại quay trở lại trạng thái bình thường.

Hết thảy hoạt động này của Quân đại thiếu gia đều trôi chảy, bởi vì hắn còn đang khai triển Âm Dương Độn, vượt qua diệu pháp môn tinh diệu từ trước tới nay, cho dù cao minh như Thạch Trường Tiếu, bởi vì các tuyệt đại cường giả cũng không có phát giác, thế nhưng tên hắc y đang dùng toàn lực phi tẩu lại nhận ra một chút khí tức của Hồng Quân Tháp, đột nhiên thân thể trên không trung khẽ dừng, tựa hồ như quay đầu nhìn lại , trong mắt lóe lên một tia tham lam. thế nhưng tốc độ thủy chung không có chậm lại.

Cả tên tráng hán kia cũng nhận ra khí tức của Hồng Quân Tháp, thân thể hơi hạ xuống, đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Đại hán áo đen đang cùng các vị Chí Tôn Thần Huyền đáng rất thống khoái, tên gia hỏa này không hề tránh né, người đánh ta một quyền, ta đáng ngươi một cước, thoáng cái thân thể tráng kiệt bị đáng mấy chục đòn, trông không khác gì bao cát. Phí Mộng Thần cùng ba trưởng lão mỗi người đều bị hắn hung hăng giã cho hai quyền, nhưng phàm là người bị hắn đáng trúng một chiêu nửa thức lập tức muốn ôm bụng kêu thảm hai tiếng, nhưng cũng đành phải miễng cưỡng cầm cự đau đớn.

Thế nhưng thô lông mi hắc y nhân trái lại cơ hồ người đáng ta một quyền ta đánh lại ngươi một quyền, trên người trúng chiêu rất nặng thế nhưng lại có vẻ như vẫn bình yên vô sự!

Sau khi nghe tiếng hắc y nhân kia quát lui lại, tên này giống như con trâu điên xông tới nhằm thoát khỏi vòng vậy. Đám người bị hắn đáng đồng thời thi triển quyền cước, mỗi người đều nắm chắc nếu tên này tránh né, cứ như vậy sẽ có thể vĩnh viễn lưu hắn lại ở chỗ này!

Nhưng tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm vì một chuyện xảy ra.

Quyền cước bùm bùm đáng trên người tên lông mi thô dày này khiến đám người chấn động. Tên gia hỏa này cư nhiên không thèm để ý, mạnh mẽ thoát ra khỏi vòng vậy, sau đo mới rống to một câu: "Ai nha nha, đau

chết ta mất!" Cuối cùng vặn vẹo uốn éo há to mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay lập tức sải chân tiếp tục chạy như điên, liều mạng mà chạy.

Ưng Bác Không, Phí Mộng Thần, ba đại trưởng lão đồng thời nhìn nhau hoảng sợ!

Huyền công tu vi của người này có lẽ phải cực cao, có thể đã đạt tới thần huyền chi cảnh, tuy có thể nói tu vi có phần lợi hại, thế nhưng mặc dù cao hơn Phí Mộng Thần một chút cũng tuyệt đối không bằng Ưng Bác Không! Điểm này trong lòng mọi người đều có thể cảm thấy rõ!

Nhưng coi như là bát đại chí tôn đứng đầu là Vân Biệt Trần cũng tuyệt đối không dám lấy cứng đối cứng điên cuồng ẩu đả cùng năm vị Chí Tôn Thần Huyền!

Mặc dù mấy vị thần cường giả lúc trước đã tiêu hao rất nhiều khí lực, thế nhưng tu vi Huyền khí vẫn là Chí Tôn Thần Huyền a! Cho dù là đồng cấp cũng chưa chắc dám đón một chưởng toàn lực của đối phương , chứ đừng nói là mấy người vây công, mà mấy người này lại dốc toàn lực để ra tay.

Người này đã trúng chiêu nhiều như vậy, lại có thể sống mà lao ra, hơn nữa chỉ thổ một búm máu! Sau khi thổ huyết vẫn còn lực lượng mười phần mắng ra một câu, mà sau khi thổ huyết tốc độ không những giảm trái lại còn tăng tốc chạy như điên! Đây là có chuyện gì? Thật sự là quá quỷ dị đi!

Bị người đáng đúng vào lúc mấu chốt không thể nghi ngời gì người buồn bực nhất chính là chí tôn Thạch Trường Tiếu, lúc này hắn tức giận đến cực điểm! Thế nhưng trong lòng đồng thời cũng dâng lên vô hạn hoài nghi.

Đương kim thế gian lại có thể có người phát lực sau mà cướp được huyền đan trước mình. Mà người liều mạng cùng mình đối chưởng lại

càng ít, người này rốt cuộc là ai?

Duy nhất có thể xác định một chuyện, người này nhất quyết không phải là một trong những bát đại chí tôn, thế nhưng lại có người ngoài bát đại chí tôn có thể dám vuốt râu hùm a?

Thạch Trường Tiếu cuồng nộ một tiếng, lúc này cũng đã thanh tỉnh lại, tên đến đoạt đan còn có một người đông lõa, tự nhiên hắn sinh lòng muốn bắt lấy người này, thế nhưng khi vừa xoay người nhìn lại chứng kiến một màn, người này từ trong màn mưa quyền cước điên cuồng thoát ra, hắn cũng nhịn không được mà kinh ngạc há to miệng, điều này quá sức tưởng tượng a?

Hai đại chí tôn cộng thêm bốn vị thần huyền cường giả, cùng với hơn hai mươi vị Thiên Huyền cao thủ tạo thành một vòng vây, lại bị người ta giơ tay nhấc chân đoạt đi huyền đan, việc này nói ra liệu có ai tin?

Tuy cuối cùng tất cả mọi người đều xôi hỏng bỏng không cũng tự nhiên xong việc, thế nhưng chuyện tình này dọa người cỡ nào a.

Nhưng mọi người còn không quan tâm tới việc bị mất mặt, mà bởi vì một màn quá ly kì này làm cho kinh ngạc không nói lên lời. Năng lực chịu đòn như vậy mọi người chưa ai từng thấy qua! Coi như là thần huyền chí tôn đệ nhất nhân Vân Biệt Trần cũng chưa chắc đã có cái tài này a!

"Ông trời của ta ơi, tên này là cái dạng quái vật gì vậy? Bên ngoài, một vị Địa Huyền cao thủ đang ngồi dưỡng thương há to miệng như miệng hà mã kinh ngạc thốt lên, nước mưa đang tuôn xối xả vào trong miệng thế nhưng hắn vẫn chưa tỉnh lại.

Câu này là một lời nói cực kì bình thường khi người ta kinh ngac, thế nhưng một câu nói kia lại làm cho hai vị Thạch Trường Tiếu cùng Ưng Bác Không muốn đuổi theo dừng bước! Hai người liếc mắt nhìn nhau, người người đều nhìn ra được trong mắt của hai vị cao nhân này tràn đầy vẻ ngưng trọng, cùng với một tia hồi hộp!

Phí Mộng Thần chậm rãi đi đến bên cạnh hai người, sắc mặt trầm trọng hỏi: "Chẳng lẽ là bọn họ?" Khi nói ra những lời này, thanh âm của hắn có chút trầm đục không có ổn trọng như lúc trước, lại pha thêm một chút bén nhọn.

Ưng Bác Không hừ một tiếng, Thạch Trường Tiếu cũng hừ một tiếng, giờ phút này mặt của hai vị đại cao nhân cũng biến thành màu đen như đít nồi, Phí Mộng Thần biến sắc cẩn thận nhìn về phía hai người thần bí rời đi, nhịn không được sắc mặt cũng đen lại thành một cái đít nồi thứ ba.

Phong Tuyết ngân thành ba vị trưởng lão không kịp thở, người nhìn ta ta nhìn ngươi, đêu nhìn được vẻ kinh sợ trong mắt đối phương.

Sáu trưởng lão vội lau dòng máu đang rỉ ra trên khóe miệng, thất thanh nói: "Đúng là ý trời."

"Ý trời cái đầu ngươi." Ba trưởng lão tức giận khiển trách một câu: "Tưởng là ngươi thông minh sao? Còn ngại chưa đủ dọa người à? Nói xong hắn liền thở dài một hơi, nói tiếp: "Nếu như bọn họ xuất thủ, chúng ta dù có bị thua cũng không oan, ài đàng chịu vậy, chúnh ta nên thu thập một chút, cùng tiểu công chúa đi du lịch một lần thôi, cũng coi như là đi giải sầu vậy."

"Chẳng lẽ bọn họ lại muốn tái xuất hiện hay sao?" Thạch Trường Tiếu cau mày, buồn bực lầm bầm một câu; sau đó duỗi hai tay nhìn vào lòng bàn tay mình, trong lòng bàn tay rõ ràng hiện lên bốn đạo dấu ấn màu đỏ thật sâu! Nếu không phải có huyền công hộ thể, chỉ sợ bàn tay này đã bị phế rồi! Điều này căn bản không giống như cùng người thường đối chưởng, ngược lại giống như bàn chân giã thú hung hăng tát lên vậy.

Thạch Trường Tiếu hoạt động bàn tay một chút, sau đó thở phào nói: "Cùng ta động thủ hắn là chỉ có người kia thôi. Chẳng lẽ là tên lão Tam như trong lời đồn sao? Trong thanh âm của hắn lại mang theo vài phần ý tứ sợ hãi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 89: Phi Đao Đoạn Hồn

"Như thế nào? Ngươi không phục sao? Vậy ngươi đại khái có thể đuổi theo bọn họ, đi cướp huyền đan về, chỉ sợ ngươi không có đảm lược đó!" Ưng Bác Không nhìn có chút hả hê cười nói tiếp: "Đúng rồi, nói không chừng Thạch chí tôn còn có thể gặp gỡ lão đại đó, đến lúc đó vớ vẩn lại được lưu danh sử sách, tạo thành một câu chuyện xúc động lòng người cũng nên.

Thạch Trường Tiếu vừa nghe đến từ Lão đại hai chữ này, toàn thân lập tức co rút, tiếp đó giận tím mặt, xoay người lại hung hăng quát: "Câm ngay cái miệng ưng của ngươi lại! Con mẹ nó ngươi bớt tranh cãi một chút liền chết người hay sao!"

Nên biết Thạch Trường Tiếu chính là tông sư nhất đại huyền công, lại là một trong những bát đại chí tôn, dáng vẻ lúc nào cũng đường đường, tin tưởng cho dù là ai cũng không nghĩ ra hắn lại đột nhiên phun ra một câu nói tục như vậy, hơn nữa lại mắng một vị chí tôn khác! Một câu mắng chửi này khiến đám người kia lé mắt, chẳng lẽ chiến hỏa đang tắt dần lại muốn châm lên?

Vượt quá tất cả dự đoán của mọi người, chiến hỏa cũng không có nổ ra nữa!

Nếu là khi trước, tin rằng chỉ với một câu vừa ra khỏi miệng này của Thạch Trường Tiếu chỉ sợ lập tức sẽ khiến Ưng Bác Không mạnh mẽ phản ứng lại, sau đó là một trận chiến thiên hôn địa ám nổ ra. Thế nhưng lần này lại khác, Ưng Bác Không chẳng những không tức giận, ngược lại còn mỉm cười, sau đó thống khoái cười lớn.

Không ít người dương như có điều suy nghĩ vẫn đang đứng lặng một chỗ, cũng không biêt đang suy nghĩ điều gì, nhưng trên mặt mỗi người lại không có vẻ gì là thất lạc, thậm chí còn có chút hả hê: người trong bát đại chí tôn cũng ngã ngựa bại trận, huống chi là ta? Dù đã bị thất bị nhưng ta cũng không cảm thấy xấu mặt a!

Mà mười người sư huynh đệ Lệ Kiếm Hồng, đệ tử của một vị chí tôn khác đang vây quanh một gốc cây đại thụ, một mặt tránh mưa, một mặt cũng vì tránh mũi nhọn của mấy người khác. Trong mười người thì có tới sáu người bị thương, vết máu đã đông lại, đặc biệt là lão Lục không chỉ thân thể bị trọng thương mà lúc này còn đang bị hôn mê.

"Huyền đan cứ như vậy bị cướp đi, bây giờ nên tính như thế nào đây? Lý sư đệ tự nhiên vô cùng thất vọng nói. Lệ Kiếm Hồng thở dài: "Ai đã từng nghĩ đến bản thân chúng ta mạnh như vậy mà khi dốc hết lực lượng cũng không thể tranh đoạt được huyền đan.

Cũng không cách nào khác, ai có thể nghĩ tới hai đại chí tôn đồng thời xuất hiện chứ? Ngoại trừ sư phụ đích thân xuất thủ, tin tưởng ai cũng không thể thay đội được kết quả này. Đại sư huynh không cần để ở trong lòng làm gì."

Một vị thiếu phụ ở phía sau hắn chậm rãi nói: "Cũng phải nói, kết quả cuối cùng hai đại chí tôn cùng Phong Tuyết ngân thành cũng bị người ta nẫng tay trên huống hồ gì là chúng ta?" Khi nàng ta nói đến câu kia, rõ ràng thanh âm đã cố gắng ép đến mức thấp nhất có thể.

"Nhưng tình trạng của Lục sư đệ như vậy. Lý sư đệ còn muốn chúng ra đi xem xét động tĩnh của Quân Mạc Tà nữa, việc này làm sao cho phải đây?" Lệ Kiếm Hồng cau mày nhìn sư đệ của mình đang hôn mê trước mắt, trên mặt hiện lên vẻ đau lòng. Tâm loạn như ma.

"Chỉ có thể đem Lục sư đệ ra ngoài sau đó mời một vị cao thủ cao minh chữa trị mà thôi. Phủ thái sư tàng long ngọa hổ, nghĩ muốn tìm được người có y thuật cao minh cũng không phải là việc khó." Nàng kia

nói tiếp: "Nếu thật sự không có nhân tuyển phù hợp, vậy sẽ do muội phụ trách đi tìm người.

"Cũng chỉ có thể như vậy mà thôi." Lệ Kiếm Hồng thở dài, nhíu mày nói tiếp: "Thật ra lúc trước ta tò mò muốn biết hai người đoạt được huyền đan kia rốt cuộc là ai? Như thế nào lại cường hãn như vậy, nhìn qua đương kim thế gian, có tu vi như thế tin tưởng cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, thế nhưng chúng ta đều không có ấn tượng gì! Kỳ quái hơn nữa chính là Ưng Bác Không cùng Thạch Trường Tiếu cũng không rơi vào hạ phong, thế nhưng vì sao không đuổi theo? Ưng Bác Không không đuổi theo thì có thể hiểu được, dù sao lão cũng không cần huyền đan, thế nhưng Thạch Trường Tiếu cũng lại không đuổi theo. Điều này khiến người ta khó hiểu, nếu như không phải lúc trước hắn chết sống đòi cướp huyền đan thì chuyện này thật dễ giải thích rồi."

"Sư huynh nói không sai, tin tưởng với thực lực của hai người kia, thậm chí hơi nhỉnh hơn Ưng Bác Không cùng Thạch Trường Tiếu, tất nhiên là cao nhân thần huyền nhất cấp. Cao nhân như vậy chúng ta mặc dù không nhận biết, thế nhưng đám người kia cũng chưa từng có nghe qua! Lai lịch của bọn họ, quả thực là khó có thể tưởng tượng!"

Nàng kia mày liễu nhăn lại, nghi ngờ nói: "Thế nhưng chính thức để cho chúng ta chú ý là, vì cái gì mà Thạch Trường Tiếu tựa hồ rất kiêng kị hai người này, có lẽ sau lưng hai người này còn có một người khác. Là người mà ngay cả Thạch Trường Tiếu cũng không dám trên chọc!"

"Chẳng lẽ phía sau những người này còn có người mà ngay cả bát đại chí tôn cũng không dám trêu chọc sao?" Lệ Kiếm Hồng nhíu mày nói.

Vấn đề này đám sư huynh đệ của hắn ở đây không ai có thể giải đáp được.

Nhưng những lời này của hắn lại khiến cho Quân Mạc Tà ẩn thân ở một bên chú ý, đang nghe đến đoạn bọn họ muốn đưa Lý Du Nhiên đến phủ thái sư, Quân đại thiếu đã có chút ngứa tay, sau lại nghe được

chuyện Lý Du Nhiên muốn bọn họ giám thị mình. Quân đại thiếu không khỏi nổi lên một tia sát khí.

Mưa rốt cuộc cũng đã ngớt một chút.

"Thạch quốc sư, ưng thần, hôm nay Ngân Thành đã đắc tội, nếu như có duyên gặp lại, huynh đệ ba người chúng ta sẽ chuẩn bị trà thơm tạ lỗi!" Ba trưởng lão tiến lên trước một bước cất cao giọng nói: "Nếu như hai vị chí tôn không có dặn dò gì, vậy ba người huynh đệ chúng ta xin được cáo từ."

Khi hắn nói chuyện, ở phía xa xa đã có thấp thoáng bóng người chập chờn, hiển nhiên là có một số người chuẩn bị rời đi, có thể nhận ra được trong đó có vài người xuất thân nơi đại thế gia trong thành, thậm chí trong đó còn có một bộ phận quân đội tham dự. Những người này đều là kẻ đến sau, một mực ẩn núp không lộ mặt, đến khi biết bản thân vô vọng đoạt được huyền đan, cũng không muốn ngửa mặt đội mưa cả đêm, cho nên tất cả đều thu quân về nhà.

Thạch Trường Tiếu chắp tay sau lưng, đối với mấy người rời đi cũng không thèm nhìn, chỉ lạnh nhạt nói: "Người không vì mình trời tru đất diệt. Ba vị trưởng lão không cần chú ý, nghe nói trà ở Ngân Thành chính là thiên phẩm, đến lúc đó xin quấy rầy mọi người một tách rồi.

Ba người ha ha cười thả người bay lên. Mặt khác cùng với bốn người khác tụ tập cùng nhau chậm rãi rời đi.

Một tiếng thét dài vang lên, Ưng Bác Không cũng không chào hỏi một câu phi người rời đi, chốc lát chỉ còn lại một điểm đen nhỏ, lúc này mới nghe thấy thanh âm từ xa của lão truyền lại: "Phong Tuyết ngân thành lại còn có ý định mời trà để lừa lão phu sao. Các người hãy nói cho Hàn Chúc biết: ta sẽ đi tìm hắn! Đám đồ đệ của Lệ Vô Bi kia nữa. Lão tử cũng sẽ chờ Lệ Vô Bi tùy thời tới tìm ta gây phiền toái!"

Tiếng nói còn quẩn quanh không trung, thế nhưng bóng người đã biến mất.

"Lão ưng, lưu ý tin tức của bên kia đó." Thạch Trường Tiếu vội vàng truyền âm. Cũng không biết Ưng Bác Không có nghe được hay không, thế nhưng cũng không thấy lão truyền âm lại.

Phí Mộng Thần ha ha cười phất tay. Thản nhiên rời đi! Hắn từ Vũ Đường đế quốc xa xôi ngàn dặm đi tới Thiên Hương. Mục đích trọng yếu nhất chính là viên huyền đan này, giờ phút này huyền đan bị mất, hắn không ngờ lại không để ở trong lòng, cứ thế rời đi, quả nhiên không phụ với cái danh của bậc trí giả.

Mắt thấy đám người bên ngoài đã rời đi hết, Thạch Trường Tiếu ngửa mặt lên trời thở dài thầm nghĩ: "Nếu thật lức trước không có người xuất động nói cho mình biết, bản thân đã đi tìm Vân Biệt Trần cùng Lệ Tuyệt Thiên thương nghị đối sách rồi. Hắn càng nghĩ trong lòng lại càng cảm thấy phiền, càng lo nghĩ, huyền đan lúc đó sắp đoạt tới tay vậy mà bị nẫng mất, hắn không buồn bực mới lạ.

Một vị tông chủ Thiên Huyền cao thủ cung kính đi tới trước người Thạch Trường Tiếu.

"Các ngươi trở lại Thần Tứ trước đi, nơi đây không cần đến các ngươi nữa. Lão phu còn muốn đi làm một chuyện nữa." Thạch Trường Tiếu trầm ngâm một hồi lâu rồi mới nói.

"Vâng!" Sáu người nghiêm nghị lĩnh mệnh. Sau đó bốn người nâng một tên bị thụ thương dậy, hung hăng nhìn mười đại đệ tử của Lệ Vô Bi, cuối cùng hướng Thạch Trường Tiếu thi lễ cáo biệt, bóng ảnh dần khuất trong màn mưa.

Thạch Trường Tiếu chắp tay sau lưng, bước đi tới giữa đường tràng, thân ảnh gầy gò cô độc lặng lẽ trong màn mưa, ánh mắt chẩm rãi nhìn về phương xa trông có điểm thê lương bất lực.

Đột nhiên than nhẹ một tiếng, bàn tay khẽ phất. Một đạo bạch quang bắn ra, vật đó liền lọt vào trong tay Lệ Kiếm Hồng. Thân thể Thạch

Trường Tiếu lóe lên vài cái đã bước xa mười trượng, sau đó chớp động vài cái liền tiểu thất trong màn mưa.

Lệ Kiếm Hồng tập trung nhìn lại vật trong tay mình, thì ra là một bình ngọc nhỏ, trên thân còn viết mấy chữ: Hoàn Hồn Dịch! Hắn không khỏi mừng rỡ, đang định mở miệng nói câu tạ ơn, lúc này lại không thấy bóng Thạch Trường Tiếu đâu cả.

Hoàn Hồn Dịch này chính là phương thuốc trị thương bí chế độc môn của Thạch Trường Tiếu, dù chưa đến mức khởi tử hoàn hồn, thế nhưng với tình huống bây giờ cũng được coi là thánh dược. Tìm khắp thiên hạ, cũng không có bí dược có thể chữa trị tổn vùng đan điền của Lục sư đệ, tuy rằng không chữa khỏi tàn phế nhưng có thuốc này cũng bảo trụ được một mạng của hắn.

Lệ Kiếm Hồng có được lọ thánh dược này, vội vàng mời vài vị huynh đệ tới, mấy người cực kỳ cẩn thận nâng thân thể đang hôn mê của Lục sư đệ dạy, lúc này mới mở nắp bình ngọc, đột nhiên trái tim co thắt. Lệ Kiếm Hồng rốt cuộc cũng là cao thủ của Lệ Vô Bi, thân thể lóe lên, hiểm hiểm né được một kích trí mạng.

Vài tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên!

Bốn người tụ tập cùng một chỗ đồng thời trên khóe miệng, mũi tràn ngập máu tươi, không kịp rên lên một tiếng liền ngã úp sấp xuống!

Tại hậu tâm của bọn họ xuất hiện một thanh Linh Lung Phi Đao, thanh phi đao cắm thật sâu chỉ còn lộ ra phần chuôi mà thôi, phần còn lại đã cắm ngập trong trái tim bốn người!

Một đao lấy mạng, một đao tuyệt mệnh!

Khó trách bốn người không kịp rên một tiếng đã mất mạng!

Ba vị sư đệ Địa Huyền, một vị Thiên Huyền sơ giai đồng thời bị giết!

"Sư đệ!" Lệ Quát Hồng duỗi tay ra đặt lên mũi bọn họ. Toàn thân hắn lập tức cứng ngắc lại, đột nhiên khóe mắt như muốn nứt ra, gào to: "Là ai? Là ai? Lăn ra đây cho lão tử! Trốn ở một nơi, lén lút hạ thủ chính là thủ đoạn của vương bát đản, có tính là gì? Có can đảm thì ra đây đấu một hồi! Mau ra đây, mau ra đây, mau ra đây!"

Lệ Kiếm Hồng nổi giận thét lên, điên cuông quát mắng bốn phía, đôi mắt tràn ngập màu hống! Thân thể đã có vài phần lâm vào trạng thái điên cuồng. Hắn cấp tốc chạy khắp bốn phía tìm tòi, ngay cả một bóng người cũng không tìm ra. Một lúc sau, hắn đột nhiên ngã xuống, lên tiếng khóc lớn!

Bốn người còn lại đột nhiên thấy kinh biến xảy ra, tất cả đều ngây người sợ hãi, lập tức bổ nhào tới. Lớn tiếng khóc ròng.

Năm người cẩn thận tìm tòi một lần, cũng hoàn toàn không phát hiện bất cứ bóng dáng một người nào. Huynh đệ tỷ muội mười người mình vừa rồi chiến đấu với một đám cao thủ Thiên Huyền, thậm chí còn có thần huyền nhúng tay vào cũng chỉ có một người bị trọng thương, vậy mà không thể tưởng tượng được, sau khi đại chiến kết thúc, mọi người không có đề phòng thoáng cái đã chết đi bốn người!

Lệ Kiếm Hồng đỏ hoe đôi mắt, đem Phi Đao trên ngực Cửu sư đệ nhổ ra, đặt ở trước mắt cẩn thận quan sát, sau đó nghiến răng nghiến lợi nói: "Loại Phi Đao này trước nay chưa từng gặp qua, hẳn là binh khí độc môn của ám toán giả! Chỉ cần Phi Đao loại này xuất hiện, giết, vì các huynh đệ báo thù!"

"Thù này không báo, thề không làm người!" Bốn người đồng thời hét lớn, bi phẫn đến tột đỉnh.

Đột nhiên nàng kia kêu lên một tiếng sợ hãi: "Ba ngọn phi đao khác đâu?" Mọi người lúc này mới xoay người lại, tròn mắt nhìn nhau, sững sờ nửa ngày. Cơn mưa lạnh buốt cũng như thấm vào Huyền khí phòng ngự của đám người, vô tình thẩm thấu vào trong cổ áo, mọi người đều cảm thấy trái tim mình lạng giá!

Ngắn ngủn trong nháy mắt, ba ngọn phi đao trên thân thể ba người đồng thời biến mất. Chỉ để lại một dòng máu rỉ ra trên vết thương!

Mọi người đồng thời đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy sởn tóc gáy.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 90: Quay Trở Lại

Máu tươi không ngừng tuôn ra, mưa không ngừng rơi, một thoáng máu hồng bị nước mưa làm cho phai nhạt.

Thiếu phụ vốn định cầm lấy một ngọn phi đao xem xét, thế nhưng khi quay đầu lại liền phát hiện phi đao đột nhiên biến mất, điều này không phải chuyện đùa, toàn thân nàng ta không ngừng run rẩy.

Chẳng lẽ chuyện này...Thật sự có quỷ? Giờ khắc này, năm người lầm vào trạng thái khiếp sợ tột đỉnh!

Đến tột cùng là ai có thể vô thanh vô tức tiếp cận bên người ngũ đại Thiên Huyền cao thủ mà không bị phát giác? Chí Tôn Thần Huyền có lẽ là làm được, thế nhưng nếu Chí Tôn Thần Huyền muốn đối phó với bản thân thì đầu cần phải đánh lén?

Nhưng nếu không phải thần huyền, vậy giải thích chuyện này như thế nào đây?

Giải thích tới giải thích lui cũng không giải thích được. Mà chỗ này bây giơ tuyệt không thể ở lâu!

Nghĩ đến chuyện ly khai, năm người lại đồng thời đau lòng rơi nước mắt.

Lúc tới có đủ huynh đệ tỷ muội mười người, một đường đàm tiếu, cùng nhau trêu đùa, khí thế bừng bừng, thế nhưng khi rời đi chỉ còn có

năm người cùng bốn cỗ thi thể, một người sinh tử không rõ, nếu có sống cũng thành tật cả đời. Bệnh của hắn thật hết hi vọng!

Chuyện tình này thê lương cỡ nào?

Trên lưng năm người đều cõng một thân thể, vừa vặn, một đường ưu tư thảm thiết rời đi, một đường không ngừng quay đầu lại, trong mắt tràn đầy cừu hận, tựa hồ như đang trong trời mưa nhưng vẫn có thể bốc cháy vậy?

Phi đao tự nhiên là kiệt tác của Quân Mạc Tà, khi hắn nghe thấy chuyện Lý gia mời tới cao thủ liền động sát tâm. Hiện tại huyền đan dẫn dụ cao thủ tới, chuyện này đã thành công, chuyện tình tranh đoạt huyền đan kết thúc, đám người cũng lập tức rời đi. Đến lúc đó Thiên Hương thành lại trở lại vẻ yên bình là Thiên Hương thành lúc trước, thể nhưng Lý gia lại có thể mời đám cao thủ này tới không phải là lần đầu tiên mà là lần thứ hai a!

Đặc biệt là Lý Du Nhiên cùng có quan hệ sư huynh đệ với những người này, lại càng làm cho Quân Mạc Tà lo lắng. Đám Thiên Huyền cao thủ này, hôm nay ở trước mặt thần huyền cao thủ tự nhiên sẽ không là gì, thế nhưng sau khi sự kiện này kết thúc, những người này nếu như vẫn ở lại Thiên Hương thành, đó chính là sự uy hiếp rất lớn đến sự tồn vong của Quân gia! Vạn nhất Lý gia phát điên muốn đối phó với Quân gia, vậy đám người nay chính là một cỗ lực lượng cực kì đáng sợ.

Mưa qua mới mở dù, không bằng phòng ngừa trước là hay nhất! Giết trước hãy nói!

Quân đại sát thủ vốn quan niệm giết người chỉ trong chớp mắt, há sẽ quan tâm đến vài cái mạng người? Nhất là sau đại chiến những người này đã mệt mỏi vô lực, thân thể đã triệt tiêu Huyền khí phòng ngự, cơ hội tốt như vậy, Quân Mạc Tà cảm giác nếu mình bỏ lỡ, vậy thì xin lỗi bản thân đi!

Nhưng hắn cũng thật không ngờ. Một cái vẫy tay lại có thể giết chết bốn người! Đồng thời khống chế bốn chuôi phi đao từ trong chỗ ẩn thân bắn ra, theo như dự đoán của Quân Mạc Tà chỉ trúng hai mục tiêu là may mắn lắm rồi, không ngờ lại thành công cả...

Cư nhiên còn giết được một vị Thiên Huyền cao thủ! Điều này làm cho Quân Mạc Tà có chút dương dương đắc ý.

Tất cả mọi người đã rời đi, thậm chí thi thể trên mặt đất bọn họ cũng không chịu thu thập, lại đợi đám binh lính của Thiên Hương đế quốc tới thu dọn. Một tràng chiến đấu sinh tử vừa rồi, trên mặt đất lúc này chỉ để lại một mảng hoang tàn, vài căn nhà cũ bị đập nát, mấy cây đại thụ bị bẻ gẫy. Một mảng bừa bộn bị nước mưa gột rửa. Không gian yên tĩnh chỉ còn nghe thấy tiếng mưa rơi, vết máu trên mặt đất cũng bị nước mưa làm cho loang lổ, không khí lúc này tràn ngập mùi máu tanh.

Thật lâu, thật lâu, trong yên tĩnh đột nhiên vang lên âm thanh từ sau một gốc cổ thụ, là thanh âm vang lên từ chỗ đám người Lệ Kiếm Hồng lúc trước đứng: "Rốt cuộc đã tới sao? Ha ha, ta đã đợi các ngươi từ rất lâu rồi."

Một lát sau thanh âm này lại vang lên: "Còn không ra? Chẳng lẻ còn muốn đích thân ta động thủ bắt đám các ngươi đi ra chăng?" Trong thanh âm đã có một chút tức giận.

Thanh âm không lớn không mừng không giận, một mảnh lạnh nhạt, tựa hồ như hai người đối mặt nói chuyện vậy. Thế nhưng xung quanh rõ ràng lại không có một bóng người, đương nhiên lại càng không có một thanh âm nào khác.

Lại một hồi nưa, Thanh âm lạnh nhạt này lại vang lên, lặp lại một câu: "Rốt cuộc đã tới rồi sao? Ha ha, ta đã đợi các ngươi từ rất lâu rồi." Ngừng lại một chút vẫn là câu kia: "Còn không ra? Chẳng lẽ còn muốn đích thân ta động thủ bắt đám người các ngươi đi ra chăng?"

Lại một hồi nữa, vẫn là câu nói trên.

Thế những vẫn như trước không có người trả lời.

Cứ cách một đoạn thời gian hắn lại nói lại một lần, không nóng không vội, không chút nào cảm thấy buồn chán. Thế nhưng nếu thật sự có người ở bên cạnh nghe thế, phỏng chừng đã sớm bị thanh âm không lạnh không nhạt này của hắn biến thành bệnh tâm thần rồi.

Sự kiên nhẫn của hắn rốt cuộc cũng có hồi báo.

Hai hắc y nhân như quỷ mị hiện ra giữa sân, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ kinh dị. Trong đầu bọn họ nghĩ, trên đời này người có thể phát hiện ra bọn họ, tuyệt đối không nằm ngoài sự hiểu biết của bản thân, không ngờ bây giờ lại có một người! Hơn nữa người này lại cách xa bọn họ tới vai chục trượng, trên bầu trời lại đổ mưa như trút... Đây quả thực là chuyện không thể tin được!

Trong đó một người hắc y lông mày thô đen, cười toe toét đôi môi dày bịch nhếch lên, nói: "Ngươi là ai? Sao lại biết chúng ta đã tới? Khỏi phải cùng gia gia giở trò giả thần giả quỷ nữa, nhanh chút lăn ra đây!"

Hai hắc ý có hành tung thần bí này tự nhiên là hai gã đã đoạt đi huyền đan, mà rõ ràng hai người này sau khi đoạt được đan đã rời đi rồi mà, lúc trước khi tranh đoạt huyền đan, Quân Mạc Tà đột nhiên sử dụng Hồng Quân Tháp để xác định thân phận hai người, cũng vì để hấp dẫn hai người này trở lại.

Quân đại thiếu gia chắc chắn hai người này sẽ trở lại, nguyên nhân rất đơn giản, lúc trước đột nhiên xuất hiện linh khí cực khì tinh thuần như vậy, lại không bị Thạch Trường Tiếu cùng đám người huyền cảnh cao thủ phát hiện. Nhưng hai người thần bí này linh cơ mẫn thiệp liền cảm nhận được. Quân đại thiếu gia chỉ cần kiên nhẫn chờ ở nơi này mà thôi.

Tự nhiên nếu không có người cảm ứng được, Quân Mạc Tà hao tổn tâm cơ bày ra ván cờ này coi như là thất bại rồi.

Hai người thần bí này khi phát hiện ra cỗ khí tức đó đều rất tham lam muốn chiếm được, thế nhưng lúc đó cao thủ đứng quá nhiều, hơn nữa người phát ra cỗ khí tức đó cũng không có hiện thân, cho nên hai người cũng chỉ có thể rời đi trước mà thôi.

Nhưng trong lòng hai người vẫn hoài nghi. Người này mặc dù không có lập tức hiện thân thế nhưng lại phát ra cỗ khí tức như vậy, hơn nữa lại tiếp xúc với bản thân? Chắc là có ý đồ gì đó, hai vị thần bí này đều nghĩ có lẽ để chào hỏi mình cũng không biết chừng. Hai người đối với cỗ linh khí này rất thèm thuồng, cho dù biết rõ là có nguy hiểm thế nhưng vẫn muốn nếm thử, cho nên hai người ước chừng thời gian đại chiến kết thúc liền lập tức ẩn thân quay trở lại.

Dù sao bọn họ đối với vị cao nhân ẩn thân kia, không biết đã dùng loại pháp môn gì mà tràn đầy khí tức linh khí như vậy, căn bản đó là chuyện hấp dẫn nhất trên đời này! Tin tưởng không có bất luận linh đan diệu dược gì có thể hấp dẫn được bọn họ so với cỗ khí tức kia!

Cho nên bọn họ một khi phát hiện sẽ tuyệt đối không bỏ qua, mà điều này đối với tính toán của Quân đại thiếu gia cũng không sai biệt gì mấy!

Điều này cũng là mục đích chủ yếu của Quân Mạc Tà! Đem so sánh với việc đùa bỡn đám cao thủ tới đây, trước là hấp dẫn rất nhiều cao thủ phát sinh đại chiến, hao tổn thực lực Lý gia, băng tuyết Ngân Thành cao thủ, sau còn thành công giết chết một số người của Lệ Kiếm Hồng, thậm chí còn có thể tìm ra phương pháp sử dụng huyền đan, đều không có ý nghĩa. Bởi vì khi bọn họ tiến đến, nếu như làm không tốt, có lẽ Quân gia cũng chỉ trốn thoát khỏi kiếp nạn trước mắt mà thôi, ít nhất cũng chỉ có thể trì hoãn một chút thời gian!

Nguyên nhân vì thế mà Quân đại thiếu quyết định tung ra con át chủ bài của mình! Hiện tại người đã đến, đúng với ý nguyện của Quân Mạc Tà, sao không khiến hắn vui mừng cho được?

Tiếng cười lớn không ngừng vang lên phát ra từ nơi hai vị hắc ý thần bí ẩn thân, tiếng cười trầm thấp mà có lực, lại tràn ngập mờ ảo cùng quỷ

dị.

Trước mặt ngoại trừ một cây đại thụ căn bản không có một nhân ảnh nào! Thế nhưng thanh âm này lại cực kì rõ ràng tựa như ở trước mắt!

Lai lịch của hai người kia tuy có điểm cổ quái thế nhưng đám người lại chưa từng gặp qua sự kiện quỷ dị như thế? Đồng thời lui về phía sau một bước, song chưởng đưa ngang ngực, giống như lâm đại địch!

"Ngươi rốt cuộc là ai, ra đi!"

Hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước, tựa như xuất hiện trước mặt hai gã hắc ý thần, là một người hắc y bịt mặt! Người này giống như từ lòng đất chui ra, lại như huyễn hóa từ trong không khí mà ra vậy, hai người thực lực tuyệt đối không dưới bát đại chí tôn, cũng không có phát hiện ra, người áo đen này rốt cuộc là tới như thế nào!

Thủ đoạn như vậy, tin tưởng coi như là người đứng đầu bát đại chí tôn Vân Biệt Trần chỉ sợ cũng phải hoảng sợ.

Thật sự là quá quỷ dị!

Hai người bọn họ nhưng lại không biết. Cái loại Âm Dương Độn này một khi đã phát động, coi như là bát đại chí tôn đứng đầu như Vân Biệt Trần cũng tuyệt đối không cách nào phát hiện ra!

Thế nhưng so với việc hắn xuất hiện, hai người thần bí kia lại càng để ý tới một sự kiện khác, bởi vì khí hắc y nhân kia xuất hiện, hai người liền cảm thấy một cỗ khí tức quen thuộc thân thiết mà cực kỳ khát vọng phát ra từ thân thể hắn.

Hai người hiện tại có thể hoàn toàn xác định, cảm giác đó tuyệt đối không phải sai lầm!

"Các hạ rốt cuộc là ai? Dẫn dụ huynh đệ chúng ta tới đây là có mục đích gì?" Hắc y nhân cao gầy chậm rãi nói.

"Để các ngươi tới nơi này tự nhiên ta có tính toán riêng của mình." Hắc y nhân ánh mắt chớp động, nói: "Tại hạ là Phong Tuyệt Tình, xin hỏi cao tính đại danh của hai vị?"

"Ngươi không biết lai lịch của chúng ta?" Cao gầy hắc y nhân khẽ đảo mí mắt, nghi ngờ hỏi. Người trước mắt này có chút bất phàm, cũng không đến mức báo giả danh tính làm gì, thế nhưng cái tên Phong Tuyệt Tình này xác thực chưa có nghe qua, chẳng lẽ chúng ta lánh trần đã lâu lại trở nên hủ lậu rồi sao.

"Lai lịch đại khái là ta đã đoán được, thế nhưng mà tên thì ta không biết, dù sao lai lịch của các ngươi cũng không khó đoán, đúng không?" Hắc y nhân kia tự nhiên là Quân Mạc Tà, giả thần giả quỷ nói, hắn nếu như chưa xác nhận được thân phận hai người kia, như thế nào sẽ hiện thân đây.

"A, nói cũng đúng, ta là Hạc Trùng Tiêu, đây là ta Tứ đệ ta, Hùng Khai Sơn." Cao gầy hắc y nhân Hạc Trùng Tiêu gật gật đầu nói: "Thì ra là Phong huynh. Cửu ngưỡng đại danh như sấm bên tai! Nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt lại càng thấy nổi danh, hôm nay nhìn thấy thật sự là tam sinh hữu hạnh."

"Hử? Các ngươi đã nghe nói qua cái tên Phong Tuyệt Tình!" Quân Mạc Tà nghiêng đầu nói, cái tên này là ngày hôm nay ta mới nghe nói. Các ngươi lại có thể nói "Cửu ngưỡng đại danh, như sấm bên tai?" Chẳng lẽ ta không cẩn thận mượn nhầm danh đại nhân vật nào hay sao?

"Tự nhiên là chưa từng nghe qua." Tráng kiện Hùng Khai Sơn thành thành thật thật nói: "Đây không phải là câu khách sáo mà người nào lần đầu tiên gặp mặt cũng nói sao? Làm bộ thân mật sao? Ngươi sao lại không biết, thật đúng là cổ hủ, lão Hùng ta khinh bỉ ngươi!"

ĐCM! Lão tử cư nhiên bị một con gấu nói lời khách sao a!

"Khái khái, hai vị từ xa ngàn dặm tới Thiên Hương thành, chẳng lẽ chỉ đơn giản là vì huyền đan thôi sao?" Quân Mạc Tà sờ sờ chóp mũi

nói.

"Cái này, chuyện này, đó là cửu giai đỉnh phong Ngưng Đan! Nếu là Huyền khí cao thủ bình thường có lẽ đã bị mắc lừa rồi. Đáng tiếc chúng ta nhiều năm..." Hạc Trùng Tiêu phất tay lấy ra huyền đan giả của Quân Mạc Tà: "Quả thật, chúng ta vì viên huyền đan đỉnh phong trong truyền thuyết này mà đến, nhưng thoạt nhìn vật trước mắt này tựa hồ như bị người khác chơi xỏ rồi."

Ánh mắt hắn có điểm thâm sâu nhìn Quân Mạc Tà nói: "Nhưng mà, đã gặp các hạ ở đây, cho nên chuyến này đến cũng không phải là phí. Có lẽ lại có thu hoạch bất ngờ cũng không biết chừng!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 91: Mục Đích Thực Sự

"Đó là tất nhiên, ta có thể cho các ngươi, giá trị của thứ này hơn xa so với cửu cấp đỉnh phong huyền đan." Quân Mạc Tà hừ một tiếng, giọng nói nhàn nhạt nhưng tràn ngập cám dỗ. Quân đại thiếu gia cũng không phải là đang giả bộ, chỉ cần có Hồng Quân Tháp, hắn có thể cho hai "Người" này chỗ tốt, tuyệt đối là thứ mà hai người này tha thiết ước mơ, thậm chí là nằm mộng cũng không mơ thấy.

"Có lẽ các hạ có chỗ hiểu lầm, chúng ta sở dĩ muốn tìm được viên Ngưng Đan đỉnh phong trong truyền thuyết cũng không phải là để tăng thực lực." Hạc Trùng Tiêu trong khóe mắt lộ ra một tia đau xót, nói tiếp: "Mục đích của chúng ta thực ra rất đơn giản, đó là thu hồi Ngưng Đan, cũng không muốn dùng làm chuyện gì khác."

Quân Mạc Tà rất mẫn cảm, nghe từ trong miệng hai ngươi kia nói huyền đan là "Ngưng Đan" Chẳng lẽ trong đó có ẩn tình gì? Phải biết rằng chữ "Ngưng" mang ý tứ như một loại động từ, cùng tự động sinh ra hoàn toàn là hai việc bất đồng.

"Tam ca, người cùng tiểu tử này nói nhảm làm gì? Tiểu tử, sảng khoái một chút đi, mau đem bảo bối giao ra đây, đại gia sẽ bỏ qua cho! Cũng đừng tự mình tìm phiền phức nữa!" Hùng Khai Sơn trừng lớn con mắt nhìn Quân Mạc Tà, khẩu khí tràn đầy vẻ cướp bóc, nói: "Bằng không đại gia dùng một chưởng đập chết ngươi! Dù cho có bảo bối thế nhưng không còn mạng để hưởng cũng vô dụng. Lời này được chưa, Tam ca!"

"Đập chết ta? Ngươi xác định mình tự tin có đủ thực lực làm vậy chứ?" Quân Mạc Tà khẽ đảo mí mắt, trong giọng nói tràn đầy vẻ "Ngạo

nghễ" Cùng "Tự tin"!

Quân đại thiếu gia tuy rất kinh ngạc mặt hàng này lại có thể nói ra lời đầy triết lý như vậy, thế nhưng lại không rõ tên gia hỏa này vì sao lại tự tin như thế? Chỉ bằng với thủ đoạn hiện thân của mình, tin rằng không ai có thể hoài nghi thực lực "Bí hiểm" của bản thân!

"Tự nhiên là không có." Hùng Khai Sơn thành thành thật thật lắc đầu, sau lại vỗ ngực nói: "Thế nhưng ngươi khẳng định ngươi cũng không đập chết được ta!"

"Không có bản lãnh vậy ngươi còn hô? Hơn nữa, ta có nói là muốn đập chết ngươi bao giờ? Ta thật sự quá bội phục ngươi a!" Quân Mạc Tà buồn bực nhìn hắn, nói tiếp: "Lão Hùng à, ngươi đứng hàng thứ tư sao!"

"Đúng vậy! Sao ngươi biết?" Hùng Khai Sơn gãi gãi đầu kinh ngạc nói.

Sao ta biết? Tam ca của ngươi vừa nói ngươi là lão tứ mà, ngươi hỏi ta sao lại biết? Mới vừa rồi còn tưởng ngươi giả ngốc, hiện tại xem ra đúng là ngu thật! Quân Mạc Tà có phần dở khóc dở cười.

"Ngươi đúng là một tên ngốc!" Quân Mạc Tà tìm tòi nửa ngày, cũng không thể tìm ra từ để hình dung về hắn.

"Ngươi tự đoán sao? Chẳng lẽ là lão Nhị nói cho ngươi? Ngươi gặp qua lão nhị rồi à?" Hùng Khai Sơn mở to hai mắt nhìn. Đột nhiên nhảy lên cao, nói: "Nhất định là ngươi đã gặp qua, nếu không tại sao lại biết chứ, lão tử cảnh cáo ngươi! Không cho phép gọi danh tự của ta! Nếu gọi thêm một câu nữa ta sẽ giết ngươi!"

"Ách. Vậy xem ra ta nên gọi ngươi là lão Hùng nhé." Quân Mạc Tà làm ra vẻ nghe lời, nói.

"Vậy cũng được." Hùng Khai Sơn đắc ý lắc lắc đầu nói: "Ta vốn chính là Hùng, gọi lão là ổn."

Quân Mạc Tà triệt để không biết nói gì. Không thể không thừa nhận tên này quá lỗ mãng, đã gặp qua rất nhiều tên lưu manh tỷ như một ổ tử Độc Cô gia tộc, ngoài ra cũng đã gặp qua nhiều thằng ngu, thằng khờ thế nhưng chưa bao giờ thấy qua cực phẩm như tên này.

Thật là làm nhục gia môn a...

Thật không hổ với cái thên "Hùng" trong truyền thuyết a! Quá hùng đi!

Quân Mạc Tà ra vẻ mệt chết, bởi vì hắn một mực sử dụng thần thức bảo trì trạng thái của Hồng Quân Tháp, kiệt lực duy trì trạng thái bản thân cùng Hồng Quân Tháp hợp làm một, tỏa ra khí tức tinh thuần Thiên Nhân. Hắn quyết định không thể để lộ ra chân thực lực của bản thân.

Bằng không sẽ không xong mất, bởi vì một khi lộ tẩy, thực lực bí hiểm "Cao nhân" Lập tức sẽ biến thành miếng thịt Đường Tăng khiến kẻ khác đều thèm thuồng, cũng không đủ tư cách là "Cao nhân" nói chuyện ngang hàng với hai tên cao thủ này nữa.

"Nói ra ý định của ngươi đi." Hạc Trùng Tiêu vẫn còn có chút đề phòng Quân Mạc Tà, hắn cảm giác, người áo đen trước mắt này, trên người tràn đầy khí tức thần bí, măc dù trực giác cảm thấy thực lực của hắn không cao lắm, thế nhưng lại mơ hồ không thể nhìn thấu thực lực của hắn đến mức nào, hơn nữa trên người người này lại tràn ngập khí tức hấp dẫn, bản thân mình là huyền thú cao giai cũng không thể kháng cự lại khí tức trí mạng này!

"Chân ý? Thật ra rất đơn giản, chính là hai vị giúp ta giải quyết một chuyện phiền phức." Quân Mạc Tà cũng không có ý định vòng vò, gọn gàng dứt khoát nói.

"Ha ha ha, muốn mời chúng ta làm việc? Ngươi biết chúng ta là ai không? Ngươi dựa vào cái gì để sai chúng ta đi làm việc?" Hạc Trùng Tiêu cười to hai tiếng, có phần trào phúng nói: "Đừng tưởng rằng trên người của ngươi có vật mà chúng ta thèm muốn là có thể áp chế hai

người chúng ta, để chúng ta làm việc cho ngươi! Vật phẩm trân quý khó có được gì đó, bọn ta cũng không buông tay đâu! Các hạ, ngươi quá ngây thơ rồi! Lùi một vạn bước mà nói, ngươi cho rằng thực sự với thực lực của chúng ta lại không đoạt được vật nọ? Vừa rồi ta chẳng phải rất thong dong cướp được Ngưng Đan hay sao? Các hạ mặc dù rất cao thâm, thế nhưng có thể tự tin để so sáng cùng Thạch Trường Tiếu, Ưng Bác Không hay sao?"

"Thật vậy sao? Danh nhân ở trước mặt không nói lời vòng vo. Các hạ chính là vì đỉnh cấp huyền thú, có lẽ không đến mức lừa mình dối người chứ, nếu như các hạ không quan tâm đến vật kia, thì vì cớ gì mà trở lại? Các ngươi hoàn toàn không cần trở lại! Về phần nói đến một chữ "Đoạt", các hạ xác thực có đủ thực lực để làm sao? Bổn tọa có lẽ chưa thể sánh được vói Thạch Trường Tiếu, Ưng Bác Không, thế nhưng với thực lực của các hạ thì khó đấy!"

Lúc trước, hai người thần bí này uy phong bát diện, có thể thoát khỏi phần đông đám thần huyền, Thiên Huyền cường giả, cuối cùng thoải mái cướp đoạt huyền đan cũng có nguyên nhân của nó. Đó là bọn họ nắm bắt được thời cơ rất tốt, thứ hai là Thạch Trường Tiếu đang đánh nhau kịch liệt hơn nữa lại là lúc nửa đêm, thực lực sớm đã bị tiêu hao hết. Nếu không mặc dù là huyền thú thân, thân thể cường hãn viễn siêu nhất của loài người, còn có thần Huyền Nhất cấp thực lực cũng không có dễ dàng thoát thân như vậy.

Bọn họ đều là đỉnh giai huyền thú. Tự nhiên rất rõ vấn đề mấu chốt trong chuyện này, cũng tự đề cao bản thân, cho nên không nhìn thẳng vào sự thật, lúc này không khỏi hổ thẹn một trận!

Quân đại thiếu gia cũng là người hiểu chuyện, tự nhiên sẽ không đả kích hai người, hắn hắc hắc cười hai tiếng, nói: "Mọi người hợp tác cùng có lợi, đâu cần nhất thiết gây chiến làm gì, nếu như nhị vị cảm thấy điều kiện của ta quá hà khắc, vậy có thể thương lượng lại. Có thể ra rá trên trời, trả giá dưới đất, cũng không sai biệt lắm!"

Quân đại thiếu gia ngừng lại một chút, sau đó xoay sang giọng khác: "Nếu như ta đoán không sai, thực lực của các vị đã sớm đạt được bình cảnh, tuy thiên phú dị bẩm thế nhưng muốn sớm đột phá cũng không phải là chuyện dễ, nhất là tại đây, đồng loại của các vị thực sự quá ít, cho nên khi đột phá bình cảnh, lại càng thiếu kinh nghiệm, các ngươi chính là muốn tìm người trợ giúp, có lẽ muốn tham khảo thứ gì đó cũng không thể. Vừa rồi các ngươi cũng cảm nhận được trên người ta có vật nọ. chính là thứ mà các ngươi thiếu, chẳng lẽ điều này còn chư đủ sao?"

"Thực lực mới là thứ quan trọng nhất trên đời này! Không có thực lực, kết cục cuối cùng của các ngươi có lẽ cũng sẽ đồng dạnh như mấy xác chết đến tranh huyền đan mà thôi!"

Quân Mạc Tà tàn khốc cười nói: "Tuy tạm thời vẫn không thể, thế nhưng theo kinh nghiệm mà huyền tiến giai trên Huyền Huyền đại lục mà nói, chỉ cần huyền thiên phú đạt đến mức đỉnh phong, hơn nữa trong thời gian lâu dài, theo tuổi năng lực sẽ bị biến chất, lực lượng cùng tinh lực sẽ bị thoái hóa! Lúc đó, thì đừng có mà trách. Chỉ cần một Chí Tôn Thần Huyền bình thường cũng có thể đưa các ngươi vào chỗ chết! Chẳng lẽ các ngươi nghĩ muốn ở mãi trong Thiên Phạt sâm lâm, cả đời không đi ra sao?"

Hai người hô hấp có chút dồn dập, lời nói của Quân đại thiếu gia tuy có điểm chua chát thế nhưng đúng là lời từ trong đáy lòng bọn họ đang lo lắng nhất.

"Ngẫm lại mà xem, thế giới bên ngoài tươi đẹp cỡ nào, vô luận là ăn uống ngủ nghỉ, vô luận là quyền quý, mỹ nữ giai nhân, thế giới to lớn đều tràn ngập màu sắc rực rỡ, ha ha, chỉ cần các ngươi có đủ thực lực, thế giới này còn ai có thể làm gì được các ngươi? Hết thảy đều nằm trong bàn tay bản thân a!"

Quân Mạc Tà tiếp tục hoa ngôn xảo ngữ dụ hoặc: "Lúc đó, chỉ cần các ngươi tiến giai, chẳng lẽ ta còn có thể sai bảo được các ngươi? Mà điều kiện trao đổi bất quá cũng chỉ là một chuyện mà thôi! Có lẽ chỉ cần

dùng vài ngày là có thể đổi lấy cả đời tự do cùng với thực lực vô cùng cường đại, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?"

"Lời nói của các hạ tuy có vài phần đạo lý, thế nhưng chúng ta phải cân nhắc đã, theo thói quen của chúng ta, chưa bao giờ vì kẻ yếu mà phục vụ cả! Nếu các hạ không thể thuyết phục chúng ta, hiển lộ ra thực lực cường hãn hơn so với chúng ta, vậy chúng ta cũng không muốn nghe lệnh của một kẻ yếu!" Hạc Trùng Tiêu nghĩ nửa ngày, ánh mắt có điểm phát sáng, nói.

Hai cái tên "Người" này đúng là huyền thú chi vương từ trong Thiên Phạt sâm lâm chạy ra! Đỉnh cấp huyền thú đều có tôn nghiêm của bản thân, cho dù là có khát vọng cực kì, thế những cũng không có cúi đầu trước mặt kẻ yếu hơn!

Kể từ ngày Quân Mạc Tà biết khí tức của mình có thể hấp dẫn cao giai huyền thú, lại làm cho tiểu thiết dực báo tiến giai ngoài ý muốn. Quân đại thiếu gia tự tin mình có thể đầu cơ kiếm lợi, liền nhất khoát lập ra kế hoạch thiên phạt chí tôn trong truyền thuyết. Nếu được huyền thú chi vương chú ý, nếu có thể hấp dẫn được huyền thú chi vương tiến đến, vậy quả là lời to. Quân Mạc Tà bởi vì có ý nghĩ trên cho nên cũng không có e ngại bất cứ kẻ nào.

Nhưng mà điều kiện tiên quyết chỉ có một, đó chính là phải làm cho vị huyền thú chi vương này nguyện ý nghe theo mệnh lệnh của mình.

Như vậy mới có thể giống như đệ nhất chí tôn Vân Biệt Trần, mang theo cửu cấp đỉnh phong huyền thú tung hoành thiên hạ, tiếu ngạo giang hồ.

Thế nhưng mục tiêu của Quân Mạc Tà không phải là ấu sinh thiết dực báo mà đường đường là cửu cấp đỉnh phong huyền thú, cho nên kế hoạch phải chu đáo chặt chẽ, một khi sơ sót, đừng nói không thu được sự hỗ trợ của cửu cấp huyền thú mà tùy thời còn cho thể mất cả chì lẫn chài, nguy hiểm đến tính mạng!

Cho nên vì thế Quân đại thiếu gia mới tính một nước cờ quá tinh vi, đầu tiên là tung tin cửu giai huyền đan ra khắp thiên hạ, tin tức này mười phần là thu hút được huyền thú chi vương tới. Ngay cả đám cường giả khác còn cảm thấy hứng thú, không đạo lý gì mà huyền thú lại ngồi nhìn cả.

Mục tiêu của Quân Mạc Tà đầu tiên là để tăng cường thực lực cho gia gia Quân lão gia tử, hoặc cũng có thể làm suy yếu thế lực đối địch, thế nhưng mục tiêu cuối cùng vẫn là dẫn dụ huyền thú chi vương tới! Sau đó tìm cách thu phục!

Tính toán của hắn là vậy, tuy thực lực của mình không đủ, thế nhưng nhờ có Hồng Quân Tháp dựa thế! Mà thực lực không đủ cũng chính là lý do để hắn lớn mật làm vụ này, vì nếu có thực lực của Chí Tôn Thần Huyền thì còn cần lợi dụng đám huyền thú này làm quái gì?

Để thực hiện được thủ đoạn này, Quân Mạc Tà phải ngày đêm khổ luyện, chính vì để tăng cường sự liên lạc của bản thân với Hồng Quân Tháp, lúc này lại luyện tập thành công pháp môn nghịch thiên Âm Dương Độn, ý niệm trong đầu Quân Mạc Tà càng ngày càng lớn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 92: Dối Trá Có Thắng Được Không?

Thế nhưng, kế hoạch vĩnh viễn không đổi này tới cũng nhanh!

Thoáng cái xuất hiện sự kiện Huyết Hồn sơn trang, làm cho kế hoạch của Quân Mạc Tà không thể không thúc tiến!

Tuy còn có một đoạn thời gian hòa hoãn, thế nhưng để phòng ngừa vạn nhất, Quân Mạc Tà quyết định lập tức phát động kế hoạch chưa được hoàn hảo của hắn!

Có lẽ cũng có thể coi như Huyết Hồn sơn trang là một trong những sự kiện khiến Quân Mạc Tà có thêm can đảm trực diện thực hiện kế hoạch!

Đương nhiên lúc này khởi động kế hoạch xác xuất thành công cơ hồ có thể tính bằng không, thế nhưng Quân Mạc Tà vẫn quyết định thử một lần. Thành, sẽ một đời được hưởng an nhàn, nếu bại, nhiều nhất Quân gia cùng với Huyết Hồn sơn trang liều mạng thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành!

Trong lòng của Quân Mạc Tà nghĩ: nếu người đã không sợ chết khi thượng triều, thì còn e sợ quái gì hoàng thượng nữa!

Mẹ nó! Chỉ là một cái mạng mà thôi, chẳng lẽ thật sự phải quý trọng thế sao!

Nhưng Quân Mạc Tà tuyệt đối không thể tưởng được chính là, kế hoạch thực sự lại có thể thành công, không chỉ có Chí Tôn Thần Huyền bị kéo vào. Hơn nữa còn có bát đại chí tôn trong truyền thuyết cũng tới,

mà tới những hai người. Đồng thời xuất thủ, sau cùng diễn biến đúng như kế hoạch của hắn, mà thành công nhất chính là, huyền thú chi vương trong truyền thuyết cuối cùng cũng nhận được tin tức mà tới.

Nhưng làm cho Quân Mạc Tà buồn bực chính là, huyền thú chi vương trong truyền thuyết chẳng những tới mà còn tới những hai tên, hơn nữa hai tên này đều không thể tách rời, lại cương quyết không muốn làm đồ đệ của mình!

Cái này cơ hồ khiến kế hoạch hấp dẫn của Quân Mạc Tà muốn phá sản.

Lúc trước là ai nói với lão tử huyền thú chi vương chỉ có một tên tới? Ta thật muốn vả vào mõm hắn một cái! Quân đại thiếu gia tiếp đó nhớ tới tin tức này chính là do gia gia Quân Chiến Thiên Quân lão gia tử nói,^^ dù sao Quân lão gia tử còn chưa đạt tới thần huyền, tiếp xúc với tin tức về cao thủ đỉnh phong còn có chút hạn hẹp. Phần lớn đều là đám quan tướng thế tục dưới trướng cung cấp, đối với sự tình này xác thực là biết quá ít rồi!

Thật ra Quân lão gia tử có thể biết được một ít tin tức về huyền thú chi vương cũng là rất khó rồi. Đám gia hỏa huyền đỉnh phong này cơ bản cũng tương đương với bát đại chí tôn cường giả, phần lớn là mai danh ẩn tích, cho dù có liên hệ, cũng chỉ là thần huyền mà thôi, giống như huyền giả. Cho dù có người bắt gặp cũng bị bọn họ dễ dàng diệt khẩu, tự nhiên tin tức không thể truyền ra ngoài.

Lại một nguyên nhân khiến kế hoạch của Quân Mạc Tà phá sản chính là. Đám chí tôn đứng đầu là Vân Biệt Trần kia lại là đồng bọn của huyền thú, thật ra hắn cũng là một vị huyền thú chi vương, mà chuyện này vốn là đặc thù trong thế giới huyền thú cái này. Giống như một chế ước vậy, đây chính là một chuyện bí mật, tỷ như bát đại chí tôn Thạch Trường Tiếu chính biết thân phận của Hạc Trùng Tiêu, cho nên mới tạm thu tay, không có tiếp tục truy đuổi đoạt đan.

Nói tóm lại, Quân đại thiếu gia nghĩ lại kế hoạch lúc đầu của mình thật sự là quá lạc quan đến độ mù quáng, đã đem mục tiêu của mình đề quá cao. Cho nên hiện tại hắn mới tiến hành điều chỉnh. Có lẽ ngươi không chịu trở thành đồng bọn của ta, như vậy xem lão tử tiếp tục câu dẫn, ngươi làm sao có thể chống lại đây? Lại nói, các ngươi bị người dèm pha cũng hết đường cự tuyệt chỗ tốt này.

Không có nghĩ đến cái yêu cầu này cũng đụng phải đinh.

Cường giả, muốn thuyết phục bọn họ dễ như vậy sao? Điều này không phải dùng vài câu nói nhảm là có thể! Lão tử nếu có thể dùng thực lực để thuyết phục các ngươi, vậy ta còn sợ cái rắm gì Lệ Tuyệt Thiên nữa? Mẹ nó, trực tiếp đem hai vị chí tôn bình bình điên cuồng mà đáng một trận, cho bọn chúng hoa rơi nước chảy, sao bay đầy mặt, đánh cho cha mẹ chúng không nhận được ra mặt con rồi!

Quân đại thiếu gia không biết nói gì, trong lòng phi thường buồn bực, lại rất vội.

Ý định của Hạc Trùng Tiêu làm sao hắn lại không nhìn ra? Ừ, đáng đi để ta nhìn, nếu như thật sự là cường giả, huynh đệ chúng ta sẽ vì chỗ tốt của ngươi mà giúp ngươi một chuyến cũng hẳn là không thể. Nếu như ngươi chỉ là nến bôi trên đầu thương, vậy xin lỗi nhé, hai huynh đệ chúng ta sẽ đoạt bảo bối của ngươi vậy? Về phần làm việc? Về bàn với đám trẻ trâu đi!

Một đầu huyền thú lại có tâm địa gian giảo như vậy, khiến Quân Mạc Tà càng không biết nói gì, càng thêm buồn bực, quyền chủ động lúc này đột nhiên bị đối phương nắm lấy.

"Thuyết phục sao? Các ngươi nghĩ phải như thế nào mới tính là thuyết phục?" Quân Mạc Tà có phần không kiên nhẫn được nói. Mẹ kiếp lão tử đây ngay cả Vương Bát khí đều bạo phát rồi, hai người các ngươi còn không cúi đầu cam bái? Cư nhiên còn chi chi kêu loạn! Lão tử dù cho là diễn viên thiên tài cũng không thể nhẫn được nữa! Chú có thể nhịn nhưng mà thím thì không thể nhịn. Không thể nhịn được nữa!

"Điều này không phải là đơn giản sao, đánh một trận là sẽ biết thôi mà!" Lão Hùng lộ ra một vẻ mặt cực kì gian trá. Vẻ mặt của hắn lúc này không khác gì một tên gian thương, thật sự là khiến người khác không thể nào tin được.

"Nói bậy bạ cái gì đó?" Hạc Trùng Tiêu vội vàng quát lớn Tứ đệ của mình, nói: "Cả ngày chỉ biết hô đáng đáng giết giết, đó chính là hành động của kẻ mãnh phu mà thôi! Chúng ta là cao nhân, sao có thể làm vậy!" Sau đó hắn quay sanh nhìn Quân Mạc Tà, thầm nghĩ Tứ đệ thật sự không biết trời cao đất rộng, vạn nhất tên gia hỏa trước mặt này lại giống như tên Vân Biệt Trần, chẳng phải hai người theo gót của Nhị ca sao?

Nhưng bản thân hai người mình lại không có cơ hội trốn như Nhị ca, đến lúc đó chẳng phải là khiến lão đại tức chết hay sao? Nếu có thể trực tiếp tức chết thì tốt, vạn nhất tức mà không chết, thì hai người đúng là xong rồi!

"Chúng ta chính là cao nhân đương thời, không thể làm theo cách của đám tục nhân được, chúng ta tỷ thí nhé?".

Hạc Trùng Tiêu hướng về phía Quân Mạc Tà duỗi ra ba ngón tay, nói: "Ba ván hai thắng hai, nếu là ngươi thắng, huynh đệ chúng ta sẽ đáp ứng làm cho ngươi một chuyện, thế nhưng phần tốt của bọn ta cũng không thể thiếu!"

"Đúng, nếu như ngươi thua. Chỗ tốt cũng không thể thiếu! Mà chúng ta cũng không phải làm việc giúp ngươi!" Hùng Khai Thiên tích cực nói thêm một câu.

"Nói cách khác, vô luận ta thắng hay thua, các ngươi đều có chỗ tốt?" Quân Mạc Tà trừng lớn mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn hai người, nói: "Lão Hùng, ngươi thông minh như vậy, sao lại không đi làm buôn bán nhỉ? Tuyệt đối là có lời mà không lỗ a! Không, các ngươi chém giết rất được, cường đạo nhất định sẽ tôn hai vị làm tổ sư gia đó!"

Thật ra trong lòng Quân Mạc Tà đã đồng ý. Thắng tự nhiên mọi sự đại cát đại lợi. thua cũng phải để cho bọn họ thiếu mình một cái nhân tình. Tuy rằng cái nhân tình này nhất định người ta sẽ không thừa nhận.

Nhưng mà, đầu tiên cần phải giúp hai người này truy cầu một lần lợi ích lớn nhất đã, sau đó sẽ thành.

Khuôn mặt dầy như mo, đầy lông của Hùng Khai Thiên cũng phải đỏ lên, hắn nhìn Quân Mạc Tà, cảm giác cỗ hơi thở càng nồng đậm, không khỏi duỗi đầu lưỡi ra liếm khóe miệng, khóe miệng nhếc lên cười gian. Hai tay xoa xao, trực tiếp đưa ngón tay cái lên, nói: "Thứ kia, rốt cuộc là ngài để ở nơi nào? Ta lục soát cả buổi như thế nào lại không tìm thấy? Xác thực là rất tài nha, thần thức của ngài là dựa vào nó sao!"

Quân Mạc Tà khẽ giật mình, tên này cũng không ngốc nha, ta nói bọn họ như thế nào lại bình thản như vậy, nguyên lai là âm thầm dò xét bản thân! May mắn là mình cũng tỉnh táo! Nếu không thật bị đám súc sinh này quần một trận rồi, thật sự dễ nói không dễ nghe a!

Hạc Trùng Tiêu cũng cảm giác lời nói của Tứ đệ có phần vô sỉ, ngượng ngùng cười cười, nói: "Nếu như ngươi có dị nghị gì, chúng ta sẽ sửa lại điều kiện, nhưng nếu ngươi muốn chúng ta cúi đầu nghe lệnh, điều đó tuyệt không thể!"

"Ai muốn các ngươi cúi đầu nghe lệnh? Các ngươi có thể có được cảnh giới như ngày nay cũng đều là dựa vào khổ tu, ta là người không có điểm nào tốt, thế nhưng cũng không phải là người thích ép buộc người! Được rồi, cứ như thế đi. Ta cũng không quan tâm tới chuyện cho các ngươi chút chỗ tốt đâu." Quân Mạc Tà nghênh ngang phất phất tay nói tiếp: "Nhưng nếu đã tỷ thí, cũng phải đưa ra một phương pháp phân thắng thua chứ? Để công bằng...Trận đầu do ta đưa ra quy định, trận thứ hai do các ngươi quyết định, nếu như có trận thứ ba, vậy người thắng ttrong trận thứ nhất được phép đưa ra điều kiện, hai người thấy thế nào?"

"Được! Cứ như lời ngươi nói đi, trận đầu đấu cái gì?" Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Thiên hai người thương lượng một hồi, sau đó vui vẻ

đáp ứng. Thầm nghĩ hai chúng ta người nào cũng đều có sở trường của mình, chẳng lẽ lại bại dưới tay ngươi?

"Ta làm một động tác, bất luận là động tác nào nếu các ngươi đều bắt chước được coi như ta thua." Quân Mạc Tà suy nghĩ một chút, khóe miệng phía sau tấm vải đen khẽ lộ ra một nụ cười giảo hoạt.

"Được!" Hai người đối với chuyện này có thể là tự tin mười phần. Đối với hau người đã đạt tới huyền công đỉnh phong mà nói, thân thể có thể tùy ý co lại duỗi ra, dễ dàng bắt chước bất cứ động tác gì của người khác, chuyện này còn không dễ sao? Trong lòng Hạc Trùng Tiêu lại càng tin tưởng: đừng nói là động tác giống như thật, cho dù là cái cổ ngươi có thắt nút lại ta cũng làm được! Cái này có gì mà khó, khè khè!

"Xem đây." Quân Mạc Tà trầm giọng quát, hai người vội vàng mở to mắt.

Một màn quỷ dị xuất hiện: Thân thể Quân Mạc Tà đột nhiên cứ như vậy từ từ lún vào lòng đất, mới đầu là hai chân, sau đó là, éo, đến cuối cùng ngay cả khuôn mặt cũng chìm vào lòng đất, thần kì nhất chính là, trên mặt đất vẫn không thay đổi gì, căn bản không có một lỗ hổng nào!

Cả người cứ như vậy biến mất trước mặt hai người, hơn nữa hai ngươi vẫn trơ mắt mà nhìn cũng không hiểu hắn làm như thế nào.

Qua một hồi, tại nơi cách xa chỗ đó ba, bốn trượng, đột nhiên xoạt xoạt một tiếng, hai người vội vã nhìn lại, chỉ thấy một cái đầu đội hắc y, từ dưới mặt đất "Ngoi" lên, sau đó chậm rãi nhô cao, từ ngực, bụng, eo, cuối cùng là chân.

Quân Mạc Tà giống như thần linh hiện lên, trên người không hề dính một vết nước, cũng không có nửa phần bùn đất!

Cái này, chuyện này sao có thể xảy ra chứ?

Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Thiên tròng mắt cơ hồ muốn rách ra, bốn con mắt sáng như đèn bin nhìn chằm chằm thân thể Quân Mạc Tà. Đồng thời khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, hai người đồng thời nhìn về nơi lúc trước Quân Mạc Tà biến mất, rầm một tiếng đáng xuống mặt đất. Nước bùn văng khắp nơi, chính giữa xuất hiện một cái động lớn một cái động lớn, hai người đều chụm đầu ngó xuống, cẩn thận quan sát. Lập tức nắm lấy một nắm bùn đưa lên trước mặt quan sát, xem có điều gì khác biệt với đất ở nơi khác hay không.

Hai người bận bịu nửa ngày, rốt cuộc cũng xác định được một điểm: đối phương hẳn là không có giở trò!

Thế nhưng đây là cái thủ đoạn gì, quá tà môn đi?

Cái này còn là người sao? ^^

Hai người không tự giác được mà thần hồn bảo thần tính, chuyện đến mức này, vẫn không thể tin chuyện trước mắt là sự thực!

"Hiện tại đến phiên các ngươi đó." Quân Mạc Tà rất ôn hòa, rất khiêm tốn nói: "Chỉ cần có thể chui được vào lòng đất phân nửa, chỉ cần hai vị có thể làm được một lần, ta sẽ nhận thua."

Cái này rõ ràng không phải là ảo thuật, Âm Dương Độn không chỉ nói ở thế giới này, coi như là ở Địa Cầu trước khi xuyên việt cũng là độc nhất vô nhị. Đám người ở Huyền Huyền đại lục cũng chưa bao giờ nghe nói qua loại thuyết pháp này, làm sao không khiến người khác kinh ngạc cho được?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 93: Hoang Đường Như Vậy

"Như vậy, trận đầu xem như ta thắng?" Quân Mạc Tà cố ý hỏi thăm Hạc Trùng Tiêu đang đờ người đứng đó. Hai huynh đệ trong lúc này, quyền quyết định rõ ràng thuộc về Hạc Trùng Tiêu, cho nên Quân Mạc Tà tự nhiên sẽ hướng tới hắn mà hỏi.

"Đúng, chúng ta nhận thua." Hắn vân vê khuôn miệng một hồi, cũng không tình nguyện nhận thua, thế nhưng thật sự hai người không có bản lãnh như vậy.

Trong lòng hai người lúc này ngoài khiếp sợ cùng bội phục còn tin tưởng, lấy việc đối phương biểu hiện ra thực lực như vậy mà nói, quả là thần kì khó lường a, cứ như vậy chẳng khác nào cả ba trận đối phương đều thắng, tài năng như vậy chỉ có thần mới làm được a.

Cái này căn bản không phải thuộc về phạm vi năng lực của mình có thể làm!

Bởi vì lực lượng cùng tốc độ của chính mình cùng Tam đệ tại trước mặt thần công Thông Thiên của đối phương căn bản chính là không dùng được! Ách, đây là điều mà trong nội tâm của Hạc Trùng Tiêu đang nghĩ, mà Hùng Khai Thiên cũng nghĩ như vậy, cơ bản đều là nhất trí.

"Đa tạ!" Quân Mạc Tà cười ha hả chắp tay nói: "Trận tiếp theo, đến phiên các ngươi, nếu không hai người các ngươi cùng tiến lên đi, ta cũng không để ý đâu."

Ngươi không để ý nhưng chúng ta để ý a, cái loại thần thông này của ngài, nếu chúng ta còn không biết thân biết phận cứng rắn đâm đầu vào vậy chính là tìm họa tới thân a. Chúng ta không có ngốc như vậy! Hai người lúc trước vốn còn kích động, lúc này khuôn mặt đều ỉu xìu.

Không thể nghi ngờ, chiêu thức ấy của Quân Mạc Tà quá dọa người a, làm cho hai người quá rúng động, cũng triệt để loại bỏ tính toán lúc trước.

Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Thiên đồng thời nhíu mày, vẻ mặt khó xử.

Cùng cao thủ như vậy còn có thể so sánh cái gì nữa? Kết quả cuối cùng cũng là thua mà thôi.

Hai người chụm đầu lại một chỗ cùng nhau thầm thì hồi lâu, càng thương lượng lại càng nhức đầu, càng thương lượng lại càng cảm thấy không nắm chắc, so mọi mặt đều muốn thua cả, lông mày càng lúc càng nhíu chặt.

Càng về sau hai người lại càng không biết nói gì. Mắt to trừng nhìn đôi mắt nhỏ, đều là vô kế khả thi.

"Xem ra nhất thời các vị thương lượng không có kết quả, nếu không hai người cứ tiếp tục thương lượng đi, ta về nhà ngủ một giấc!" Quân Mạc Tà uể oải nói.

"Ngươi kiêu ngạo cái gì? Lão tử đến đọ.., đọ..." Hùng Khai Thiên giận dữ há miệng mắng một câu, cuối cùng lại bị mắc nghẹn, cố gắng năm sáu lần cũng không nói được ra là muốn đọ cái gì, ngược lại khiến cho bản thân gấp đến độ trán đầy mồ hôi.

"Rốt cuộc là đọ cái gì?" Quân Mạc Tà lại không buông tha.

"Đọ, con mẹ, đọ cái đ**t ông tổ nhà ngươi." Hùng Khai Thiên dùng nửa ngày cũng không nghĩ ra, thẹn quá hoá giận, “ngươi gấp cái gì! Đã

nói để chúng ta chọn cơ mà, ngươi giục cái gì, có điểm phong độ nào hay không vậy.”

Khuôn mặt, cổ Quân Mạc Tà tràn đầy mồ hôi, suýt nữa bất tỉnh. Đọ đ**t với đại gia ta? May mắn là tiếp đó nghe được một câu cuối, nếu không Quân Mạc Tà kích động muốn ăn một bữa thịt kho tàu hùng chưởng a [Cái này hình như để tráng dương a], lại còn nói phong độ của cao nhân, cứ làm như các ngươi là cao nhân không bằng.

"Rốt cuộc là đọ hay không đọ? Phỏng chừng trời sắp sáng rồi! Các ngươi không vội, thế nhưng bổn tọa còn có nhiều việc!" Quân đại thiếu gia cũng không phải loại người tốt tính gì, lập tức hét lớn: "Hai người các ngươi đường đường là một đại nam nhân. Như thế nào so với các bà các chị còn chậm chạp như vậy?"

"Lão tử đọ cùng ngươi." Hùng Khai Thiên nghe hắn chửi mình là đàn bà, lúc này không thể chịu được nữa, mãnh liệt nhảy dựng lên, trong đầu đột nhiên lóe ra linh quang, lớn tiếng rống lên: "Lão tử đọ đi tiểu với ngươi!"

Gì? Quân Mạc Tà vừa nghe được mấy chữ này, giống như bị thiên lôi oanh đỉnh, rầm một tiếng té nhào trên mặt đất. Đầu váng mắt hoa nhìn vị đại hán trước mặt cao lớn thô kệch vẻ mặt dữ tợn toàn thân đều tản ra khí tức bưu hãn này. Đánh chết hắn cũng không nghĩ ra Mấy chữ "đọ đi tiểu" lại phát ra từ trong miệng hắn!

Thật sự cho mình là tiểu hài tử ba tuổi hay sao?

Tên này là một cao thủ huyền khí a, Quân Mạc Tà cơ hồ hoài nghi mình nghe lầm.

Hạc Trùng Tiêu cũng sợ hãi kêu lên một tiếng, cái miệng há to, con mắt nhỏ hẹp không tự chủ được trừng lớn như quả trứng gà, con ngươi lồi ra."

"Đọ, đọ đi tiểu?" Quân Mạc Tà há hốc mồm trừng tròng mắt, giống như một con vịt bị thiên lôi bổ một đạo trúng đầu vậy, khi nói hắn còn lắc lắc đầu, hoài nghi cái lỗ tai của mình hỏng rồi.

"Không sai! Đọ đi tiểu!" Lúc này mở miệng, Hùng Khai Sơn mới cảm thấy mình sáng suốt cỡ nào, trong lòng không khỏi dâng lên niềm kiêu hãnh, giống như là một người chuẩn bị sẵn tư thế hô to kỹ nữ đang không thuận theo, đột nhiên ả này lại vểnh đít lên chào đón vậy. Hắn ngược lại có phần không kiêng sợ, nói: "Lão tử chính là muốn cùng ngươi đọ đi tiểu! Thế nào, chẳng phải nói trận thứ hai sẽ do bọn ta ra quy định mà, định đổi ý sao?"

"Đọ thì đọ, ngươi định đọ như thế nào? Đọ cao, hay đọ xa? Hay là nhiều hơn? Quân Mạc Tà khóe miệng như muốn lệch ra, khó khăn hít lấy một ngụm khí lạnh, hai con mắt đều muốn trợn ngược lên.

Một vị Chí Tôn Thần Huyền cao thủ, một nhân vật nhất cấp tông sư, lại có thể chủ động đưa ra yêu cầu muốn cùng mình đọ đi tiểu? Cái này hình như mình cũng đã đọ qua, bất quá hình như là hồi ba tuổi, sau ba tuổi tuyệt đối không có làm qua a.

Một tên đại lão gia, một sinh vật giống đực. Lại ở trước mặt ngoại nhân đem jj của bản thân ra, nói thì dễ nhưng làm lại không có dễ a, tên hàng này cũng quá cường hãn đi, chẳng lẽ là súc sinh, không phải a, là cao cấp huyền thú thì không thèm để ý đến cái này nữa sao?

Cái này rốt cuộc là chuyện gì! Thế nhưng lời đã ra khỏi miệng, cũng đàng kiên trì bước tiếp thôi, ai bảo mình là đã đáng giá thấp trình độ vô liêm sỉ của người chứ, không đúng, bề ngoài là hạc là hùng, bên trong thì ngay cả con trùng cũng không bằng, đúng là ngay cả cầm thú cũng không bằng mà!

"Không... Đọ cao, cũng không thể đọ xa được, lại càng không thể đọ nhiều, mấy loại phương pháp mà ngươi đưa ra chỉ có đám người thô kệch mới hay làm thôi, chúng ta chính là tiền bối cao nhân, sao lại dùng phương pháp thô bỉ như vậy chứ."

Hùng khai khẩu, sau đó hừ hừ hai tiếng, hắng giọng rồi mới dừng lại. Cho dù da mặt của hắn là Hắc Hùng thế nhưng cũng đã dãn hết mức có thể rồi, nếu không nhanh đưa ra yêu cầu, ai biết tên này sẽ đưa ra yêu cầu quái đản gì khác?

Nhân vật như vậy cũng không có nắm được, lúc này cũng không cần giữ thể diện làm gì?

Cho nên Hùng Khai Sơn cũng bỏ qua tất cả. Dù sao cũng không còn người nào thấy cả, cho nên không cần xấu hổ, ngươi có thể làm được bao xa đây? Chỉ cần có thể thắng. Cho dù là sử dụng phương pháp có chút cầm thú thế nhưng huynh đệ chúng ta vốn không phải là người mà!

"Vừa rồi ngươi làm một động tác. Hai anh em chúng ta không làm được, cho nên cam tâm nhận thua." Hùng Khai Sơn kiệt lực bưng chặt lấy khuôn mặt, e sợ mình vừa buông tay sẽ lộ ra khuôn mặt đang xấu hổ, nói: "Hiện tại lão tử cũng làm một động tác, chỉ cần ngươi có thể làm giống như vậy, chúng ta sẽ chịu thua. Nếu nguơi không làm được, vậy chính là ngươi thua!"

"Động tác đi tiểu?" Quân Mạc Tà trừng con mắt thầm nghĩ: đồ chơi này cũng có động tác đặc thù sao? Cái này tựa hồ vừa mới ra đời là có thể làm được mà. Hiện tại cho dù vô luận là một tay, hai tay, không cần dùng tay, chắp tay sau đít cũng có thể trôi chảy tự nhiên, vô luận là đứng hay nằm sấp, cho dù là lắc lắc, nhảy cao, thậm chí một bên chạy bộ một bên duy trì cũng không phải là việc khó, về phần như những bức họa đồ miêu tả lại càng không cần phải nói.

Chỉ trừ động tác ngồi xổm là không thể, ách. Trừ động tác đó ra, việc này cũng không cần dùng đến mặt mũi a. Thế nhưng ta thật sự làm không được.

"Nói nhảm! Đương nhiên là động tác đi tiểu rồi. Chẳng lẽ là động tác uống rượu?" Hùng Khai Sơn vốn còn đang không biết làm sao xuống đài không được, nghe hắn hỏi bằng cái giọng này, càng thêm có phần chột

dạ, vội vàng quát lớn một tiếng, nhắc nhở: "Ngươi nhìn cho rõ. Ta bắt đầu đây...

Quân Mạc Tà có phần không đành lòng nhìn, nhắm lại hai mắt nghĩ: cái này là chuyện gì đây? Ngươi đi tiểu ta còn phải trợn mắt mà nhìn sao? Ngươi cũng không phải là tiểu mỹ nhân tuyệt sắc của Thiên Hương, mà ngưới tiểu cũng không thể ra hoa a.

Vẫn còn đang nghĩ như vậy, chỉ nghe thấy Hùng Khai Sơn mở miệng lấy hơi, rống to một tiếng, hai bàn chân to rầm một tiếng dậm mạng xuống đất. Thân thể cường tráng uy phong lẫm lẫm bay lên, lăng không cách mặt đất năm trượng! Động tác cực kì tự nhiên, tiêu sái, không chút nào ướt át bẩn thỉu, không hổ là Chí Tôn Thần Huyền a!

"Hảo thân pháp!" Quân Mạc Tà ngẩng đầu lên, không tiếc lời khen thưởng vỗ tay. Trong mắt lộ vẻ mê hoặc nghĩ: thằng nhãi này không phải nói là muốn đi tiểu sao? Như thế nào lại bay lên trời vậy?

Quân đại thiếu gia nghi hoặc, thế nhưng rất nhanh thu được đáp án.

Hùng Khai Sơn ở trên không trung đắc ý nhếch miệng, thân thể còn đang bay lên, hai cánh tay mượn lực cực nhanh cởi đai lưng. Tuy gấp nhưng vẫn ung dung duỗi tay, một phát bắt được jj, sau đó nhanh nhẹn đem đồ vật kia rút ra, quai hàm khẽ run, cứ như vậy một tay đỡ, một tay chắp sau lưng, ưỡn ngực hóp bụng "Hô" Một tiếng, dùng sức lăng không ở giữa không trung. Một đạo tia nước vàng óng như thủy tiễn, như Hoàng Hà bắn ra, rè rè mà phun tới.

Quân Mạc Tà nhìn một màn này mà líu lưỡi, có một loại cảm giác mãnh liệt như muốn hôn mê.

Hạc Trùng Tiêu ở một bên bưng kín khuôn mặt.

Cái gì kêu là dọa người, chính là lúc này đây, không đúng, nói dọa người vậy thì quá có lỗi với loài người rồi. Phải nói là "Dọa thú" mới đúng!

Thân hình vạm vỡ của Hùng Khai Sơn vẫn đứng thẳng trên không trung, hai mắt tràn đầy thâm tình nhìn về phương xa, lồng ngực phập phồng, hai tay giữ lấy tiểu đệ đệ, chậm rãi xoay tròn, tia nước giống như thủy tiễn nương theo vòng xoay này cũng đều đều cuộn tròn, lúc đầu biến thành cột nước, sau đó lại thành vòng tròn, khi đến gần mặt đất đã biến thành một dòng sông.

Tay áo của Hùng Khai Sơn trôi nổi bồng bềnh, thân pháp nhẹ nhàng uyển chuyển tới cực điểm, ở trên không trung hết sức tiêu sái. Xa xa nhìn lại trông hết sức hào hoa ưu nhã. Thân thể lừng lững, trông giống như người trong cõi tiên, ách, ngoại trừ bộ vị bất nhã kia ra.

Thân thể của hắn tuy cũng đã chậm rãi rơi xuống, thế nhưng tốc độ hạ xuống rất chậm, không đáng kể.

Cuối cùng đã tới phần kết, thủy tiễn phun ra bốn phía lúc này đã thu nhỏ phạm vi, cuối cùng đã cạn. Sau đó Hùng Khai Sơn ở trên không trung rất sảng khoái toàn thân run rẩy một cái, hai tay vẩy vẩy một chút, làm cho vật kia khô cong, sau đó mới nhét vào đũng quần.

Cư nhiên cuối cùng còn thắt cái đai lưng thành hình nơ con bướm.

Hết thảy mọi việc đã xong, thân thể Hùng Khai Sơn thản nhiên rơi xuống, khí độ ung dung, thần thái thanh tao lịch sự, mặt không đỏ khí không thô, trông bộ dạng có vẻ mang phong phạm cao nhân một phái, hướng Quân Mạc Tà mỉm cười, chắp tay hỏi thăm.

"Lúc trước uống hơi ít nước." Hùng Khai Sơn tựa hồ còn có chút tiếc nuối, cảm giác mình biểu diễn chưa được thập toàn thập mỹ.

Quân đại thiếu gia lúc này đã chấn động tới cực điểm!

Nhớ lại kiếp trước của mình, vào một ngày nọ bất chợt mình đi qua con phố z, nhờ cơ duyên xảo hợp trông thấy một vị bạn thân do uống quá nhiều rượu, hai, ba bước đã chạy lên một tòa đài chỉ huy mười tầng, không kiêng sợ gì cởi quần ra sau đó đối với dòng xe cộ cuồn cuộn từ

bốn phương tám hướng "nhả súng", lúc đó hắn quả thực cảm giác người bạn này đúng là một đại tông sư. Nhưng không ngờ so với Hùng Khai Sơn hiện tại, quả thực là gặp sư phụ a! Việc này quá khó khăn, tối thiểu cũng phải khó gấp nghìn lần a!

Đúng là nhân ngoại hữu nhân a!

Hùng Khai Sơn nắm thật chặt đai quần. Đắc ý dào dạt nói: "Tiểu tử, ta biểu diễn xong rồi, hiện tại đến phiên ngươi đó!"

Quân Mạc Tà dở khóc dở cười nhìn một chút vị trước mắt này, da mặt của hắn có thể so với Vạn Lý Trường Thành a, độ dầy chỉ sợ có thể còn gấp ba lần của "Vô Thượng Tông Sư" Cấp cao thủ. Hắn tâm phục khẩu phục lắc đầu, thở dài một hơi nói: "Ta nhận thua!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 94: Dĩ Bỉ Chi Đạo Hoàn Thi Bỉ Thân

Điều này đã được đoán trước, thế nhưng cũng vẫn làm cho Hạc Trùng Tiêu cảm thấy trong lòng có một loại lâng lâng mờ ảo, vô luận là phương pháp nào của bản thân cũng không đọ được với đối phương, thế nhưng chuyện này đúng là ngoài dự liệu.

Loại cảm giác này đối với một kẻ có sinh mệnh kéo dài như Hạc Trùng Tiêu mà nói, đúng là mới xuất hiện lần thứ hai! Lần đầu tiên chính là lần trước khi mình đối mặt với Vân Biệt Trần!

Nghĩ tới đây, trong lòng Hạc Trùng Tiêu đột nhiên lại dâng lên nỗi kinh sợ: chẳng lẽ người trước mặt này, lại có thể so với cao thủ như Vân Biệt Trần sao?

Hùng Khai Sơn cứng đầu cứng cổ, mở rộng miệng nói: "Tam ca, còn chưa nghĩ ra sao? Không phải là việc rất đơn giản a."

Hạc Trùng Tiêu lườm hắn một cái, không có hứng thú đáp lại như ngày thường.

"Chẳng lẽ ngươi có biện pháp? Quân Mạc Tà cảm thấy hứng thú nhìn hắn.

"Còn phải nghĩ sao?" Hùng Khai Sơn lắc lư cái đầu, nói: "Tiếp theo đi tiểu chẳng phải là?

Cái này là sao? Chẳng lẽ hắn lại chuẩn bị so chuyện không biết xấu hổ nữa sao?

Lời vừa nói ra, Quân Mạc Tà cùng Hạc Trùng Tiêu đồng thời lảo đảo, hai người bị cái tên gia hỏa này làm cho ngất mất.

Cái gì gọi là súc vật a, đây chính là một điểm nổi bật của sự vô sỉ đó? Quả thực là cầm thú cũng không bằng mà! Không, cái này cũng không đủ để hình dung, thế nhưng tựa hồ cũng không còn từ nào để hình dung sự hèn hạ của hắn nữa, chỉ có thể thêm từ "quá" Súc sinh vào mà thôi!

"Ngươi như thế nào còn không chết đi, còn có một điểm mặt mũi nào hay không!" Hạc Trùng Tiêu chửi ầm lên, quả thực hắn muốn khóc lớn một hồi, hung hăng dùng một cước đá vào đít hắn, nổi trận lôi đình nói: "Ngươi cút qua một bên cho ta! Cho dù ngươi không biết xấu hổ, Tam ca ta cũng không muốn mất mặt a! Cút!"

Hùng Khai Sơn ngượng ngùng gãi đầu, ủy khuất nói: "Lần này chính là lần thứ ba đó, huynh nói xem ở đây có người ngoài không, sao lại nói ta không lưu lại chút mặt mũi chứ? Thêm một lần nữa thì cũng đâu có sao, mà nếu muốn đá thì cũng nên đã ở đằng sau nha. Đây chính là điểm không đúng của huynh đó."

"Phi, ngươi mà có mặt mũi à? Mặt mũi sớm đã bị ngươi làm mất hết rồi." Hạc Trùng Tiêu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép [ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn] mắng to: "Lăn sang một bên cho ta, đừng có há mồm ra nữa!"

"Rõ ràng là huynh không nghĩ ra biện pháp, đệ nghĩ được, lại còn thắng cuộc nữa, bây giờ lại còn không cho đệ nói!" Hùng Khai Sơn lầm bầm hai câu, phẫn nộ bước sang bên cạnh.

"Thật ra ta lại cảm thấy, lời của Tứ đệ ngươi nói cũng không có vấn đề gì, hoàn toàn phù hợp với ước định lúc trước, so với lần thứ nhất còn tốt hơn." Quân Mạc Tà đột nhiên xoay động ánh mắt, quỷ dị cười nói.

"A?" Với định lực như của Hạc Trùng Tiêu, cũng không nhịn được kinh hô một tiếng, sau đó nói: "Vậy chẳng phải là ngươi thua chắc rồi sao?"

Hùng Khai Sơn nói xen vào: "Tiểu tử, ngươi đừng tưởng rằng lão Hùng ta nói lời thừa, trong bụng không có thứ gì. Bụng ta còn chứa được rất nhiều thứ, làm lại lần thứ hai cũng không thành vấn đề." Lão Hùng giống như còn muốn tiếp tục nói cái gì đó. Thế nhưng Hạc Trùng Tiêu ở bên này trừng mắt, hắn lại ỉu xìu, lầm bầm nói: "Ta đây là vì tốt, cho nên mới nhắc nhở hắn, ta là cao nhân, cũng hành động đường đường chính chính mà."

"Bổn tọa tự nhiên sẽ không hoài nghi lời Tứ huynh vừa nói. Nhưng mà nếu như hoàn toàn lặp lại như cách vừa rồi, hắn là sẽ không thú vị, chúng ta sẽ đổi một phương pháp khác, hai người thấy thế nào?"

Hạc Trùng Tiêu lại ngẩn ra, đồng thời nói: "Tại hạ xin được rửa tai lắng nghe."

Quân Mạc Tà hừ hừ cười nói: "Rất đơn giản, lúc trước Tứ huynh làm động tác đi tiểu trên bầu trời. Bây giờ đổi lại, chúng ta ở dưới lòng đất làm việc, thế nào?"

"Đi tiểu trong lòng đất?. Hùng Khai Sơn bỗng nhiên xoay người, hai con mắt đồng thời mở to, nói: "Điều này sao có thể, ngươi một khi tiến vào lòng đất, không bị chết ngạt sao, bốn phía đều là đất đá, phóng đi nơi nào? Cho dù may mắn kiếm được một vị trí thích hợp, cũng không khỏi tiểu đầy mình?"

"Ý của các ngươi là, các ngươi làm không được?" Quân Mạc Tà mỉm cười nói.

"Cái này căn bản là không thể nào hoàn thành, hai người đồng thời lắc đầu, nói: "Nếu là ở trên trời, còn có khoảng không, tự nhiên không thành vấn đề, nếu như là ở dưới, tuyệt đối không có khả năng! Chẳng lẽ các hạ có thể làm sao?

"Nếu như ta có thể làm được, vậy các ngươi nói như thế nào?" Quân Mạc Tà hừ hừ, khiêu khích nói. Ta sẽ chơi xỏ các ngươi một trận, lần này lão tử sẽ cho gậy ông đập lưng ông!

"Tự nhiên coi như chúng ta thua đi!" Hai người nhìn nhau, đồng thời cười nói. Loại chuyện này hả, hừ hừ, để xem cái tên gia hỏa này làm như thế nào, trên trời còn có thể làm chứ, nếu mà ở dưới lòng đất thì hai người không làm được, cái tên gia hỏa này lúc trước tùy tiện hiển lộ công phu độn thổ hai người cảm thấy rất kinh ngạc, thế nhưng để đi tiểu trong lòng đất, cái này hoàn toàn là hai việc bất đồng. Cho dù tại lòng đất cũng phải cần buông lỏng toàn thân, nhìn ngươi như thế nào buông lỏng đây! Mặc dù mình cũng không có nghĩ ra được phương pháp nào tốt, thế nhưng ngồi nhìn hắn bị xấu mặt cũng hay, hừ hừ hừ.

Xem ra tỷ thí lần này tất nhiên chính là trận cuối. Hai người đồng thời nghĩ như vậy, cho nên lập tức có phần thất lạc. Lúc trước nói điều kiện, thắng bại cũng đều có lợi cho bản thân, duy nhất chỉ có điều này là không nói được rõ ràng, cướp đoạt khẳng định là không được, nếu không cùng hắn thương lượng một chút, muốn thành sự cũng gian nan, tốt nhất cứ đáp ứng hắn rồi hãy tính.

"Các ngươi nhìn cho kĩ!" Quân đại thiếu lãnh đạm quát một tiếng, hai tay giơ lên, hai người lập tức cảm nhận được khí tức mà mình khao khát bỗng nhiên nồng đậm lên, nhịn không được đều tham lam dùng cái mũi hít hà, liếm liếm môi, trong lòng càng thêm ngứa ngáy khó chịu.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 95: Hấp Dẫn Trí Mạng!

Hai người lại nhìn Quân Mạc Tà. Hai chân hắn đã lún vào trong lòng đất, thần sắc trông có vẻ thoải mái, vui sướng.

Một thoáng qua đi, thân thể của Quân Mạc Tà đã chìm xuống tới eo. Chỉ lộ ra từ phần ngực trở lên, bùn đấu xung quanh sau cơn mưa cũng không thấy tràn ra, hết thảy đều vô thanh vô tức tự nhiên như vậy.

Quân Mạc Tà hắc một tiếng, đột nhiên mặt đất cách mặ hắn ba thước, phun lên một đạo thủy tiễn sáng trong, bắn ra tung tóe mang theo một mùi bị đặc biệt nam tính, cơ hồ là văng tới bên người hai người kia.

Hai người biến sắc đồng thời ôm mũi nhảy ra, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin: hắn thật sự có thể làm được sao! Thủy tiễn rõ ràng chính là dòng nước chảy xiết cao tới hơn mười xích. Điều này quá là kì lạ đi!

Quân Mạc Tà tiêu sái nhảy lên, sau đó hỏi: "Thế nào?"

Hai người nhìn nhau đồng thời ủ rũ nói: "Coi như ngươi thắng, chúng ta nhận thua!"

Quân Mạc Tà thở ra một hơi thật dài, rốt cuộc cũng đã thu phục thành công!

Nhưng lại không biết hai người phía đối diện cũng thở dài như vậy, thế nhưng trong lòng lại thầm nhủ: rốt cục đã thua!

Thắng cuộc tuy là gian nan, thế nhưng bên thua cũng thoải mái vì dù sao cũng đạt được điểm lợi. Đánh cuộc như vậy quả thật là hiếm thấy.

"Ngươi rốt cuộc muốn chúng ta làm chuyện gì?" Hạc Trùng Tiêu nhíu mày nói: "Mặc dù chúng ta nguyện ý chịu thua, thế nhưng phải nhắc ngươi trước, chúng ta chỉ có thể làm giúp ngươi một chuyện mà thôi! Ngoài ra ngươi đã đáp ứng chúng ta, không thể quỵt nợ! Bất luận vì cái gì cũng không thể quỵt nợ!"

"Đó là đương nhiên, chỉ cần các ngươi làm xong chuyện mà ta giao cho, ta tự nhiên sẽ có hồi báo xứng đáng." Quân Mạc Tà hướng về phía Hạc Trùng Tiêu duỗi tay, mỉm cười muốn bắt tay.

Hạc Trùng Tiêu nghi hoặc liếc hắn một cái, chậm rãi duỗi tay ra bắt lấy. Khi hai nắm tay tiếp xúc, toàn thân Hạc Trùng Tiêu đột nhiên chấn động, trên mặt lộ ra vẻ kinh hỉ khó hiểu, tiếp đó nhắm mắt lại vẻ mặt hưởng thụ.

Một cỗ linh khí tinh thuần từ trong lòng bàn tay của Quân Mạc Tà như thủy triều tràn vào thân thể Hạc Trùng Tiêu, trong khoảng khắc Hạc Trùng Tiêu cảm giác mình mình như đang tản bộ trên mây, toàn bộ thân lâng lâng như đang ở trên tiên cảnh. Mỗi một tấc kinh mạch toàn thân, mỗi một nhánh huyết mạch, mỗi một đốt xương đều như đang vui sướng nhảy múa.

Huyền khí đã yên lặng bao lâu, lúc này lại hoạt động mạnh mẽ như chưa bao giờ thấy vậy, Hạc Trùng Tiêu có thể cảm giác được, chỉ cần duy trì một chút nữa, làm cho Huyền khí của mình tăng vọt tới cánh cửa bình cảnh, sau đó chỉ cần linh khí không ngừng tràn vào là phá tan cánh cửa bình cảnh rồi! Khoái cảm trực tiếp như sóng sau xô sóng trước, quả thực là quá sảng khoái mà. thần ạ, nhanh như vậy đã thấy nghiền rồi, nếu sau này không có nữa thì phải làm sao bây giờ! Hay là cùng hắn thương lượng, giúp hắn một vài chuyện nữa...

Suy nghĩ vốn rất bình tĩnh trước nay của Hạc Trùng Tiêu lúc này không khỏi kích động, toàn thân phát run! Tâm tình rất phức tạp, đã bao nhiêu năm nay thực lực không có tiến thêm? Thật sự ngẫm lãi có chút chua xót. Nếu như lúc này không thể đột phá, vậy với thiên phú như của

mình mà nói. Nhiều lắm là ba mươi mấy năm sẽ tới đỉnh phong, sau sẽ chậm lại. Đến lúc đó, có gặp kì ngộ cũng đã muộn rồi.

Hùng Khai Sơn nhìn vậy liền há hốc mồm ra, Tam ca làm sao vậy, không phải chỉ là nắm tay thôi sao, vì sao có vẻ say mê như vậy a?

Đúng lúc Hạc Trùng Tiêu cảm thấy tu vi bản thân dần dần tiến tới đỉnh phong vô hạn, đột nhiên cảm giác lòng bàn tay trống không, Huyền khí từ từ giảm xuống, từ từ tiếp cận điểm đông! Hắn cảm giác rất khó chịu, muốn nổi giận!

Thế nhưng khi Quân Mạc Tà thu tay, lại mỉm cười nhìn hắn, nói: "Như thế nào? Hiện tại đã tin lời ta nói, có thể trợ giúp để các ngươi tiến giai chưa?"

Hạc Trùng Tiêu trong nháy mắt này trực tiếp có một ý nghĩ muốn mãi được nắm tay Quân đại thiếu gia. Thế nhưng cuối cùng hắn cũng vẫn là huyền thú vương giả, hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt lại ngửa mặt lên trời, kiệt lực cố gắng bình tĩnh lại. Thanh âm vẫn còn chút run rẩy, nói: "Ta tin! Lực hấp dẫn của ngươi chỉ sợ bất kì một loại huyền thú nào cũng không thể kháng cự! Cái này đối với chúng ta mà nói quả thực là hấp dẫn trí mạng!"

Thấy Hùng Khai Sơn ở một bên nghi nghi hoặc hoặc, Quân Mạc Tà mỉm cười hướng tới hắn duỗi tay ra, cũng để cho hắn nếm thử một phen cảm giác dục tiên dục tử. Hùng Khai Sơn mở to con mắt, giống như gặp được thần tiên sống, hùng chưởng tráng kiện nắm chặt lấy tay Quân Mạc Tà, chết sống không chịu buông, năn nỉ nói: "Cho ta thử một lần nữa đi mà, chỉ một lần nữa thôi...Nhé, cho ta, ta muốn a!"

Một đại hán thân thể tráng kiện lớn gấp ba người thường, râu tóc bờm xờm, đang nắm chặt tay ngươi, lại giống như tiểu hài tử tinh nghịch đòi kẹo, lời nói lại mập mờ tới cực điểm, ngươi nghĩ xem đây là loại cảm giác gì?

Quân Mạc Tà cảm thấy một trận ác hàn, liều mạng rút tay về, một hồi vùng vằng. Cảm giác toàn thân đã nổi cả da gà. Vạn phần hối hận tại sao mình lại lờ mờ chủ động đưa tay ra cho tên mặt dày lưu manh này chứ.

"Lão Tứ!" Hạc Trùng Tiêu quát lớn một tiếng: "Nhìn cái bộ dạng của ngươi xem, còn có điểm phong độ nào của cao nhân hay không? Ngươi gấp cái gì? Mọi người còn chưa có thương lượng xong mà."

"Ta ta, ta, ta có thể không gấp sao?" Hùng Khai Sơn trừng mắt ngưu lên, gân xanh cũng nhanh chóng nổi đầy đầu, nói lớn: "Ta đã duy trì ở trạng thái đỉnh phong sơ giai suốt hai mươi năm rồi, một ngày sống còn dài hơn cả một năm a. Điều kiện gì ta cũng chấp nhận hết."

"Ngươi câm miệng cho ta! Xin hỏi các hạ, ngươi muốn để chúng ta giúp ngươi làm chuyện gì vậy? Với chi thần thông của các hạ, có chuyện gì mà không làm được chứ!" Hạc Trùng Tiêu ngăn Hùng Khai Sơn lại. Sợ hắn làm hỏng chuyện liền đuổi hắn qua một bên, thanh âm có chút gấp gáp, hỏi dồn.

"Thật cũng không có chuyện gì đặc biệt khó cả. Đối với các ngươi mà nói lại càng dễ dàng. Ta có lý do để không xuất thủ. Nếu không sao lại dễ dàng đáp ứng các ngươi vậy!" Quân Mạc Tà tiếp tục bảo trì phong độ bốc phét, thái độ lạnh nhạt lên tiếng.

"Ai nha! Ngươi cũng thống khoái nhanh chóng nói ra đi, có chuyện gì cần chúng ta làm? Mè nheo khiến ta khó chịu quá đi. Thật sự khiến ta nổi nóng mà!" Hùng Khai Sơn ở sau lưng Hạc Trùng Tiêu loi choi nhảy lên, quơ nắm tay, bộ dạng khó dằn nổi , nói: "Không quản là chuyện gì, ta đều làm cho ngươi hết!"

"Gần đây, tuyệt thiên chí tôn Lệ Tuyệt Thiên khiến ta rất khó chịu, rất phản cảm!" Quân Mạc Tà vừa nói, liền nhìn sắc mặt hai tên, sau đó thản nhiên nói tiếp: "Các ngươi có thể làm thịt hắn không?"

"Gì? Các hạ đang nói đùa phải không?!" Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn đồng thời rống lên một tiếng, sau đó đồng thời ngậm miệng.

Ngây ra như phỗng!

Sau khi nghe thấy cái tên Tuyệt Thiên chân tôn, Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn tựa hồ như có một loại cảm giác chuyện này rất lớn, quả nhiên. Tên gia hỏa này chỉ nói một câu hời hợt thế nhưng suýt chút nữa làm cho hai người đứt khí mà ngất.

Đây chính là một vị đứng thứ hai trong bát đại chí tôn a, được thiên hạ công nhận là nhân vật đệ nhị! Nếu bàn về thực lực tự thân, thậm chí cũng không hề thua kém người xếp hạng đệ nhất là Vân Biệt Trần. Chúng ta nếu có thể làm thịt hắn, vậy đã sớm đánh chết Vân Biệt Trần rồi?

Một việc quá khó như vậy mà vị thần bí cao nhân này lại có thể hời hợt nói ra như vậy.

"Đi làm thịt tuyệt thiên chí tôn Lệ Tuyệt Thiên sao?"

Ngươi cho rằng giết gà à, mịa! Đây không phải là chuyện chơi! Cái này mà nói là đơn giản à? Còn khó hơn là hái sao trên trời a!

Phỏng chừng coi như là lão đại đích thân xuất thủ nhiều lắm cũng chỉ có thể đáng bại Lệ Tuyệt Thiên mà thôi, tuyệt đối không thể giết được hắn! Muốn giết chết Lệ Tuyệt Thiên, duy nhất chỉ có một tình huống: Tạo ra một tình huống khiến Lệ Tuyệt Thiên không thể chạy trốn, sau đó hai người hợp lực cùng với lão đại động thủ mới có thể. Cho dù là có điều kiện như vậy, chỉ sợ ba người ít nhất cũng phải có một người bị hắn kéo theo xuống mồ!

Vụ mua bán như vậy, so với liều mạng còn liều mạng hơn a!

"Thế nào? Khó sao? Nếu có khó khăn, các ngươi có thể nói ra!" Quân Mạc Tà nhìn hai người, kinh ngạc hỏi.

"Cái này căn bản là không phải khó khăn, mà là không thể làm được!" Hùng mở lời, sau đó lại hừ hừ hai tiếng nói: "Ngươi thà để chúng

ta lên trời hái hai ngôi sao còn hơn, làm thịt Lệ Tuyệt Thiên? Ngươi cho rằng dễ như mổ lợn mổ trâu à? Dễ dàng như vậy sao? Đổi một cái điều kiện khác đi!"

"Vậy làm sao bây giờ? Lúc trước chính là đám người Huyết Hồn sơn trang đã chọc tới ta , ài, ta cho các ngươi đi làm chuyện khác thì có tác dụng gì? Ta cũng chỉ tạm thời không tiện xuất thủ mà thôi, bằng không, sao lại phiền đến các ngươi chứ?"

Quân Mạc Tà buông tay, vẻ mặt bất lực, nói: "Các ngươi nếu đã không làm được, vậy quên đi, lần đổ ước này hủy thôi. Các ngươi cũng không cần nghe lời ta nữa. Lệ Tuyệt Thiên để tự ta giải quyết, dù sao cũng chỉ phải đợi vài ngày nữa thôi, bỏ ra chút công phu là được rồi!"

Gì? Hủy đi? Không được. Ngươi nghĩ bỏ qua nhưng chúng ta không thể bỏ qua a, nếu như ngươi không để cho chúng ta hưởng thụ khoái cảm, đó mới trở thành hỏng hết, hiện tại không thể được nữa rồi, nếu như không cố kỵ thực lực của vị thần bí nhân bí hiểm này. Hùng đã thực sự động thủ rồi!

"Chậm đã!" Hạc Trùng Tiêu khoát tay chặn lại, ánh mắt sắc bén, nói: "Ngươi vừa mới nói, trêu chọc ngươi chính là Huyết Hồn sơn trang, cũng không phải bản thân Lệ Tuyệt Thiên, lời này là thật sao?" Hạc Trùng Tiêu cuối cùng cũng hướng tới trọng điểm, điều này làm cho hắn có một loại hy vọng cùng kích động.

Trời không tuyệt đường người a. Hai đại huyền thú cuối cùng cũng nói đúng trọng tâm, cơ hội như vậy nếu để mất đi thật đúng là đáng tiếc.

"Lời này là có ý gì? Huyết Hồn sơn trang không phải là của Lệ Tuyệt Thiên sao? Giữa hai người này còn có cái gì phân biệt?" Quân Mạc Tà thản nhiên nói, ngữ khí lại đặc biệt bình tĩnh, giống như không để chuyện này vào trong lòng vậy.

"Đây chính là điểm rất rất khác biệt a!" Hùng kích động lên tiếng, lập tức cao hứng bừng bừng, tinh thần tỉnh táo như chưa bao giờ tỉnh táo

nói: "Lệ Tuyệt Thiên quanh năm dạo chơi, căn bản không ở Huyết Hồn sơn trang, một năm cũng không về lấy một lần. Ngươi xem, Huyết Hồn sơn trang cùng Lệ Tuyệt Thiên sao lại có thể coi là một? Việc này chỉ cần không liên lụy đến bản thân Lệ Tuyệt Thiên, tất cả đều dễ nói, chỉ là một cái Huyết Hồn sơn trang mà thôi, đây không phải là chuyện gì khó."

Thật là, ai nói gì thì nói, Huyết Hồn sơn trang danh chấn thiên hạ nếu đặt trước mặt bản thân cũng không được coi là việc khó gì, bản thân có đủ sức mạnh để san bằng cái sơn trang này a!

"Là như thế này à? Cũng đúng. Huyết Hồn sơn trang mặc dù là của Lệ Tuyệt Thiên, thế nhưng phải nhằm vào Huyết Hồn sơn trang, cũng không nhất định phải động tới Lệ Tuyệt Thiên." Quân Mạc Tà nghi hoặc hỏi một câu, sau đó vỗ trán một cái, nói: "

Suýt nữa thì giết nhầm người tốt rồi.

Hai người đồng thời trợn mắt trắng dã. Hừ một tiếng đầy khinh bỉ, cái gì mà gọi là suýt nữa giết nhầm người tốt? Lệ Tuyệt Thiên là người tốt sao? Lúc trước ngươi suýt hù chết hai người chúng ta, đó mới là giết nhầm người tốt á.

"Nếu như chỉ là một cái Huyết Hồn sơn trang, vậy sự tình dễ giải quyết rồi." Hạc Trùng Tiêu tự phụ cười cười nói tiếp: "Trong Huyết Hồn trong sơn trang tuy cũng có vài vị thần huyền thế nhưng đối với chúng ta mà nói, cũng chỉ là muỗi mà thôi!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 96: Thu Phục Hết Thảy

"Vậy được rồi, ta sẽ lùi một bước vậy, sẽ đổi mục tiêu thành Huyết Hồn sơn trang. Nhưng mà, so sánh với tuyệt ngọc chí tôn Lệ Tuyệt Thiên. Cấp bậc của Huyết Hồn sơn trang rõ ràng là thấp hơn. Giao dịch này tựa hồ như ta bị lỗ nặng, điều kiện lúc trước không phải thế mà." Quân Mạc Tà nhíu mày, bộ dáng có chút do dự như muốn đổi ý, xem ra là muốn cò kè mặc cả.

"Đại ca, ngươi không thể lật lọng a, Huyết Hồn sơn trang cũng là một trong hai thế lực lớn trên đại lục đó! Ngươi ngàn vạn lần không nên quá tham! Điều này cũng làm cho hai huynh đệ ta chật vật rồi! Nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ không có chấp nhận đâu."

Hùng Khai Sơn vội vội vàng vàng nói: "Ngươi cho rằng Huyết Hồn sơn trang lại dễ đối phó thế sao. Thứ nhất, không thể đem Huyết Hồn sơn trang tiêu diệt, để miễn cho tuyệt thiên chí tôn Lệ Tuyệt Thiên nổi điên, thứ hai, để đạt được yêu cầu của ngươi, không cho Huyết Hồn sơn trang được thoải mái. Chuyện này há lại dễ làm? Không biết là huynh đệ chúng ta phải huy động bao nhiêu huynh đệ nữa đây."

"Lần này lão mãnh nói không sai, Phong Tuyết ngân thành sở dĩ nổi danh hơn một chút so với Huyết Hồn sơn trang, nguyên nhân là bởi vì Lệ Tuyệt Thiên quanh năm không ở bên trong sơn trang, nà Hàn Phong Tuyết một tấc cũng không chịu rời Ngân Thành. Nếu như so ra Huyết Hồn sơn trang cùng Phong Tuyết ngân thành tuyệt đối có thể đứng song song cùng nhau, không chút nào tỏ ra yếu thế." Hạc Trùng Tiêu trầm giọng nói.

"Đã như vầy thì cứ theo lời các ngươi nói đi." Hai hàng lông mày của Quân Mạc Tà nhíu chặt lại, bộ dạng như thể không cam lòng vậy, cuối cùng hắn nói: "Ta nhiều ít cũng đã chịu thiệt, vậy thêm một cái yêu cầu phụ nữa đi, yêu cầu này chắc chắn các ngươi phải làm. Nếu không, lần giao dịch này hay là thôi đi!"

"Mời nói. Nếu không phải là chuyện giết Lệ Tuyệt Thiên hoặc là triệt để hủy diệt Huyết Hồn sơn trang, vậy những chuyện khác, chúng ta hoàn toàn có thể làm được!" Thấy khẩu khí của Quân Mạc Tà buông lỏng một chút, Hùng Khai Sơn khẩn trương đưa ra lời hứa hẹn.

"Nghe nói Lệ Tuyệt Thiên có một đứa con trai, tựa hồ gọi là Lệ Đằng Vân, tiểu tử này so với Lệ Tuyệt Thiên lại càng đáng ghét hơn! Người này tất yếu phải dạy bảo một phen, nếu thuận tay có thể giết chết hắn thì càng tốt!" Quân Mạc Tà âm hiểm cười nói: "Đương nhiên, nếu thiến hắn cũng được."

"Chuyện này không thể làm được! ta kháo!" Hai người đồng thời mở miệng nói: "Tiểu tử này là đưa con độc đinh của cả dòng tộc họ Lệ đó, Lệ Tuyệt Thiên mãi tám mươi tuổi mới có được một mình hắn, nếu như chúng ta giết, hoặc thiến hắn, Lệ Tuyệt Thiên chẳng khác nào đoạn tử tuyệt tôn, chỉ sợ Lệ Tuyệt Thiên cùng kết oán cừu thâm sâu không chết không ngớt với Thiên Phạt sâm lâm a, hậu quả như vậy chúng ta không thể gánh được!"

"Cái gì cũng không được vậy chúng ta còn bàn cái chó gì nữa?" Quân Mạc Tà tựa hồ có điểm phát hỏa, nói: "Hơn nữa, Lệ Tuyệt Thiên đến lúc tám mươi vẫn có thể sinh, vậy mới hơn một trăm, khẳng định cũng có thể sinh tiếp, các ngươi gấp cái gì!"

"Hắn lúc tám mươi tuổi mới sinh được một mống con đã là chuyện cười khắp thiên hạ rồi, nếu hơn một trăm tuổi lại sinh nữa phỏng chừng lão Lệ sẽ bị chết đuối trong vũng nước bọt mất." Hùng Khai Thiên lắc lắc đầu, trong mắt có phần bất đắc dĩ, nói.

Hạc Trùng Tiêu lại thực tế trả lời: "Yêu cầu này của các hạ thật quá sức, cũng không khác gì muốn hủy diệt Huyết Hồn sơn trang. Chúng ta quyết định không thể đáp ứng! Nếu không như vậy đi, dù sao mục đích của các hạ cũng chỉ là dạy dỗ mà thôi. Ta có thể thay mặt các hạ làm cho Lệ Đằng Vân chịu khổ một trận, làm cho hắn nửa năm không xuống giường được, như vậy có được không?"

Hạc Trùng Tiêu suy nghĩ một hồi, sau đó liền đưa ra một phương án, nói: "Nếu các hạ kiên trì muốn giết Lệ Đằng Vân, mới bằng lòng giao dịch, vậy chúng ta cũng đàng buông tay vụ giao dịch này mà thôi."

"Bát đại chí tôn bình thường có lẽ có phần tư oán, thế nhưng chỉ cần có chuyện, bọn họ sẽ đồng tâm hiệp lực. Cũng không phải chỉ có Vân Biệt Trần quanh năm giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, bảy người còn lại cũng vậy, cho dù là có thiên đại cừu hận, thê nhưng chỉ cần một người gặp chuyện, đám người còn lại cũng sẽ hợp lại. Cho nên, cho dù chúng ta đáp ứng ngươi dạy bảo Huyết Hồn sơn trang cũng đã là cực hạn rồi. Các hạ độ lượng cao thượng, khí độ khoáng đạt, cũng nên thông cảm cho chỗ khó xử của chúng ta!"

"Được!" Bổn tọa lần này sẽ nhường các ngươi một bước vậy, nếu như các ngươi có thể đảm bảo Huyết Hồn sơn trang loạn thành một mớ, lại đánh gãy hai chân của Lệ Đằng Vân, làm cho hắn trong vòng một năm không đứng dậy được, vậy giao dịch này của chúng ta coi như thành!" Quân Mạc Tà thấy gió đã tới liền tiếp tục tiến thêm một bước.

Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn hai người thương lượng một hồi, rốt cục mở miệng nói: "Được! Cứ như thế đi, một lời đã định!"

"Một lời đã định!" Quân Mạc Tà mỉm cười duỗi một tay ra , nói: "Chúng ta vỗ tay làm ước định! Không được đổi ý!"

"Bộp!" Hai người vỗ tay trao đổi, đồng thời đều nở nụ cười thỏa mãn khi đạt được mục đích.

Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Thiên rất hưng phấn, nếu có được món đồ như vậy, giúp bản thân tiến giai, vậy cũng tuyệt đối quá có lời rồi. Không phải chỉ là một cái Huyết Hồn sơn trang thôi sao, vả lại cũng không có hủy diệt hoàn toàn. Cuối cùng chính là không phải chống lại Lệ Tuyệt Thiên, nhiều lắm là động chút thủ cước là được. So với thứ sắp đạt được mà nói, lần này chính là chiếm đại tiện nghi rồi.

Tưởng tượng tới cảnh tượng nhàn nhã tự do tự tại cùng năm tháng sau khi tiến giai, hai ngươi đều có cảm giác thỏa mãn, nếu hợp lực cùng với lão đại, vậy còn sợ gì bát đại chí tôn? Thật sự là chuyện đáng vui mà!

Quân Mạc Tà lại càng hưng phấn hơn. Chỉ cần sử dụng một chút linh khí trong một biển khổng lồ của Hồng Quân Tháp là có thể đổi được hiểu quả không ngờ như vậy, cơ hồ là thoáng quyết định tất cả nan đề liên quan đến Quản Thanh Hàn, hơn nữa vì chính mình tranh thủ ít nhất là một năm thời gian, thật sự là quá lời, lần này đúng là chiếm được một cái đại tiện nghi rồi.

"Việc này nhất định phải hoàn thành trong vòng một tháng, bắt đầu kể từ hôm nay, thế nào?" Quân Mạc Tà có phần nóng vội nói, không có cách nào khác, thần thức của hắn đã vận dụng đến cực hạn, sắp sửa lòi ra chân tướng rồi.

"Hoàn toàn không thành vấn đề!" Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn cũng rất sốt ruột đáp ứng, nói xong bèn nhìn nhau cười, vô cùng sảng khoái. Một tháng thời gian để làm chuyện này. Thật sự là quá dễ dàng. Chẳng khác gì hai đại chí tôn liên thủ đối phó với một tuyệt thiên chí tôn, để đối phó với Huyết Hồn sơn trang mà phải dùng tới một tháng? Điểm này cũng quá xem thường chúng ta rồi!

"Phong huynh, sau khi xong việc. Chúng ta làm sao để tìm được ngươi?" Hạc Trùng Tiêu cuối cùng mới đưa ra vấn đề này, có thể nói đã rất cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh rồi.

"Các ngươi có thể đến Quân gia ở Thiên Hương thành, nói cho Quân tam gia Quân Vô Ý biết, nói là Huyết Hồn sơn trang đã hủy bỏ kế hoạch

Bắc thượng rồi, sau đó chờ đợi, ta sẽ lập tức tới gặp các ngươi. Sau đó sẽ thực hiện lời hứa của ta!" Quân Mạc Tà thề thốt nói.

Hắn thầm nghĩ, Phong Tuyết ngân thành cùng Huyết Hồn sơn trang hiện tại mới xem như tạm thời giải quyết được khâu thiết yếu nhất, đợi cho tới khi một tháng qua đi, sẽ cùng với các ngươi nói chuyện Phong Tuyết ngân thành, lúc đó các ngươi cũng đã mắc câu rồi, sẽ không sợ các ngươi chạy trốn nữa. Hắc hắc hắc. Trong bụng Quân đại thiếu gia gian trá nở nụ cười.

"Được, việc này không nên chậm trễ, huynh hai người chúng ta xin cáo biệt trước." Hạc Trùng Tiêu vừa chắp tay chào, sau đó kéo Hùng Khai Sơn tựu muốn ly khai.

"Chậm đã! Còn có một việc muốn thỉnh giáo hai vị." Quân Mạc Tà tâm niệm vừa động, đột nhiên gọi hai người lại, nói: "Xin hỏi các vị một câu, cửu giai huyền đan rốt cuộc có tác dụng gì?"

Hai người vừa nghe những lời này, đồng thời dừng cước bộ lại, xoay người nhìn hắn một hồi lâu, cuối cùng Hùng Khai Sơn trầm giọng hỏi: "Ngươi hỏi cái này làm gì? Chẳng lẽ trong tay ngươi có tìn tức về cửu giai huyền đan?"

"Nhị vị cảm thấy với năng lực của ta còn cần huyền đan sao? Chỉ là xem các ngươi tranh phong náo nhiệt như vậy, cho nên thuận miệng hỏi một chút mà thôi, nếu các ngươi không muốn nói thì thôi đi. Chúng ta cáo từ vậy."

Quân Mạc Tà trong lòng cả kinh, xem ra hai người này rất quan tâm tới chuyện huyền đan. Không khỏi có phần hối hận, thà rằng không hỏi còn hơn.

"Nói cũng đúng. Trên người của ngươi có Huyền Thiên chính khí tinh thuần như vậy, huyền đan đối với ngươi mà nói không có tác dụng gì! Tự nhiên không cần tới nó." Hạc Trùng Tiêu tự đáy lòng dâng lên niềm hâm mộ, nói.

Trước mặt vị cao nhân thần bí này, không chỉ có Huyền Thiên chính khí, hơn nữa lại còn vô cùng tinh thuần, thực lực bí hiểm, coi như là cùng Vân Biệt Trần so sánh phỏng chừng cũng không có yếu hơn, người như vậy, còn cần gì cửu giai huyền đan đỉnh phong chứ? Trong lòng Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Thiên đồng thời nghĩ như vậy, cho nên không khỏi có phần hổ thẹn vì đã "Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử"

Hai người nghĩ tới đây, lập tức thoải mái cười nói: "Thật ra nói cho ngươi biết cũng không sao, loài người các ngươi gọi đó là huyền đan. Chúng ta lại gọi nó là Ngưng Đan, đó chính là điểm thần kì của đám huyền thú là chúng ta, cũng là kết tinh tinh hoa cả đời chúng ta! Vốn dĩ thân thể khi phục dụng vào, sẽ không thỏa đáng, coi như là thần huyền cao thủ, cũng phải bạo thể mà chết. Trước khi sử dụng phải dùng Thiên Tinh thảo trợ giúp ổn định năng lượng, lại dùng linh chi tam sắc phân hoá, sau đó phụ với Cửu Huyền căn, bất quá cần phải có một vị thần huyền dùng Huyền khí dẫn đường, trong vòng một đêm sẽ khiến giai vị của người dùng tăng vọt, chỉ có điều loại chuyện này chỉ được nghe nói mà thôi. Không nói đến ba loại dược vật đồng dạng đều là trong truyền thuyết gì đó, mà ngay cả thần huyền cao thủ hộ pháp cũng đã khó tìm khó cầu rồi."

Hạc Trùng Tiêu trào phúng nở nụ cười, nói: "Người, ai mà không ôm tâm cầu lợi chứ!"

"Nói không sai. Ha ha thật sự là kỳ quái, phiền toái như vậy thế mà có người vẫn muốn bỏ mạng tranh đoạt, thực sự là rất kì quái. Tội gì phải làm vây chứ?" Quân Mạc Tà buồn vô cớ nói: "Nhân tính vốn là tham lam, quả nhiên đó chính là thứ đáng sợ nhất trên đời này."

Hai người đồng cảm gật đầu, cảm thấy lời ấy rất đúng với lòng mình. Đồng thời thở dài. Ba người đồng thời ôm quyền hành lễ. Hai cái bóng người cực nhanh xoạt qua trước mặt Quân Mạc Tà rồi biến mất, giống như hai cỗ khói xanh chậm rãi tiêu thất. Hai vị thiên phạt chi, cũng không thể chờ đợi được nữa, đều muốn bắt tay chấp hành nhiệm vụ luôn.

Cơn mưa rào đã tạnh, bình minh sắp tới.

Quân Mạc Tà thở ra một hơi thật dài, tâm thần được buông lỏng, trực tiếp ngã xuống mặt đất, chỉ cảm thấy trong đầu đau đớn như bị hàng vạn mũi kim đâm vào.

Trong vòng một đêm này, tinh thần lực cùng linh lực của Quân Mạc Tà cơ hồ đều hao phí sạch sẽ, lúc này chỉ miễn cưỡng duy trì. Sợ một khi mất liên lạc với Hồng Quân Tháp, sẽ bị Hạc Trùng Tiêu hai người phát hiện chân thực lực của mình. Quả nhiên là rất vất vả.

Nhưng một đêm vất vả này cuối cùng cũng được hồi báo, kết quả thật quá sức tưởng tượng!

Tuy không thể thuận lợi như mình tưởng tượng, thế nhưng chuyện tình quan trọng nhất là, cửu giai đỉnh phong huyền đan cùng Huyết Hồn sơn trang đã được giải quyết. Đối với Quân Mạc Tà mà nói đã xem như là có thu hoạch rất lớn rồi.

Có Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn đi gây náo nhiệt, Lệ Đằng Vân sau khi trọng thương, mình phỏng chừng là có ít nhất nửa năm thời gian, nửa năm sau Quân Mạc Tà có thể nắm chắc làm cho thế lực của Quân gia tăng lên. Lúc đó cho dù là Huyết Hồn sơn trang có động, tập trung quy mô lớn để tập kích, cũng tuyệt sẽ không lâm vào tình trạng vô kế khả thi như bây giờ nữa!

Thậm chí Quân Mạc Tà còn rất chờ mong.

Nếu như không có đối thủ, như thế nào có thể ma luyện bản thân đây? Chỉ có duy trì áp lực mới có thể tiến bộ.

Một khi Quân Mạc Tà cảm thấy bản thân đã đủ lông đủ cánh, cho dù Huyết Hồn sơn trang có không đến, Quân Mạc Tà cũng sẽ tìm tới cửa! Dám có chủ ý với nữ nhân của Quân gia ta, đó chính là ăn gan hùm mật gấu! Nếu như không thể hành hạ tên Lệ Đằng Vân kia một trận, cơn tức này há có thể nguôi!

Huyết Hồn sơn trang, Phong Tuyết ngân thành, các ngươi cứ kiêu ngạo đi? Giang sơn còn có rất nhiều người tài, các ngươi liền có thể kiêu ngạo được bao lâu! Quân đại thiếu gia cắn răng, từ trên mặt đất ngồi dậy, buông lỏng thân thể đang vô cùng mệt mỏi, hướng tới Quân gia nặng nề bước đi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 97: Quân Tam Gia Tức Giận

Quân Mạc Tà đã mê man ngủ suốt một ngày rồi.

Trước đó tinh thần lực đã vượt quá mức độ chịu đựng của cơ thể, thật sự là quá tải, có thể nói là vượt qua mức độ cực hạn từ trước tới nay. Cho dù Quân đại sát thủ đã trải qua hai kiếp, tinh thần lực cường hãn như vậy cũng không chịu nổi.

Áp lực của hai vị Chí Tôn Thần Huyền thật quá cường đại, mãi cho đến lúc cuối đàm phán điều kiện. Xác nhận hai tên cầm thú đã rời đi, Quân Mạc Tà mới phóng tâm buông lỏng thân thể, nguyên bản cường địch vẫn đang còn dòm ngó, cũng không biết là như thế nào, cho nên hắn cũng không dám buông lỏng hoàn toàn, cơ hồ một đường trở về nhà tinh lực đều hết sạch. Nếu như không phải kiếp trước làm sát thủ dã luyện được bản năng miễn cưỡng duy trì, chỉ sợ lúc này tùy thời đều có thể ngã xuống.

Rốt cục miễn cưỡng duy trì bước qua cánh cổng của Quân gia, Quân đại thiếu triệt để kiệt sức, giờ khắc này tinh thần lực, liên thể đã tiêu hao đến mức cực hạn. Ngay cả lực lượng để động một ngón tay cũng không có, được đám thủ vệ cõng vào. Hướng tới trên giường nằm thẳng cẳng, tiếp đó hắn không biết gì nữa...

Tiểu la lỵ Khả Nhi cũng đã cực nhọc cả đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi, một lát cũng không dám chợp mắt. Lúc trước đã từng đi tham gia náo nhiệt Quân Vô Ý cũng nhìn thấy đám người tại đường tràng có năng lực quá cường, hắn dứt khoát quyết định chỉ đứng tham khảo. Cho nên khi trở lại có thể nói là ý nghĩ vẫn ở trạng thái rất tỉnh táo. Để tránh khỏi

tai bay vạ gió, cho nên hắn lấy chiêu bài ngồi xe lắn, ngồi ở tiểu viện của chất nhi một ngày, lông mi nhíu lại, vẻ mặt lo lắng không yên.

Quân Mạc Tà trước hôn mê cũng đã nói với mình một câu kia, rốt cuộc là có ý gì?

"Huyết Hồn sơn trang, tạm thời sẽ không có việc gì."

Cái gì gọi là Huyết Hồn sơn trang tạm thời không có việc gì? Tại sao lại là tạm thời không có việc gì? Huyết Hồn sơn trang lúc trước đã phong thanh truyền ra lời đồng, há có thể không tiến hành? Vạn nhất nếu đột nhiên không như câu nói này, đối với thanh danh của Huyết Hồn không mà nói chẳng phải ngày trước chỉ là một chuyện đùa lớn hay sao? Đầu voi đuôi chuột như vậy, há lại phù hợp với tác phong bá đạo của Huyết Hồn sơn trang?

Nói thật, đừng xem ngày đó lời nói của Quân tam gia như hào khí cam vân. Không kể hết thảy gian nan hiểm trở cũng phải bảo vệ cháu của vị vong nhân, kì thực trong lòng Quân tam gia cũng cảm thấy sợ hãi. Đối phương chính là Huyết Hồn sơn trang danh chấn thiên hạ, sau lưng lại có một bát đại chí tôn là tuyệt thiên chí tôn Lệ Tuyệt Thiên. Thực lực như vậy không phải là đối thủ mà Quân gia có thể đối kháng.

Chính mình năm đó trêu chọc vào băng tuyết Ngân Thành, còn chưa từng động đến Ngân thành chủ Phi Tuyết người ta đã khiến Quân gia giống như lông gà dính máu, một đường gần như tuyệt hậu, hôm nay lại lần nữa trêu chọc vào một lực lượng còn đáng sợ hơn cả băng tuyết Ngân Thành năm đó. Quân gia còn khả năng tốt sao?

Lúc trước cửu cấp huyền đan xuất thế hắn đã giật mình không ít. Quân tam gia liền ôm ý niệm may mắn trong đầu che mặt tiến lên, nếu thật sự có thể may mắt chiếm được, có lẽ mình có thể tiến lên một tầng, nếu như có thể tiến vào cảnh giới thần huyền. Có lẽ vẫn không phải là đối thủ của Lệ Tuyệt Thiên, thế nhưng nhiều ít có thể vì Quân gia tranh thủ một đường sinh cơ!

Về sau khi trở lại mới thấy rõ chuyện này không thể làm được, cường giả ở đó như mây, thực lực khủng bố, sớm đã vượt qua năng lực của mình có thể đoán, nếu cứ cố chấp chỉ dẫn đến diệt vong mà thôi. Giờ phút này Quân gia không thể có thêm tổn thất nào nữa!

Mà ngay thời khắc này, bảo bối cháu mình lại đột nhiên nói với mình một câu.

"Huyết Hồn sơn trang, tạm thời sẽ không có việc gì."

Tin tức này làm cho Quân tam gia vừa mừng lại vừa kinh, hắn cũng không nghi ngờ gì lời này, cháu của mình quả là thần thông quảng đại, hết lần này tới lần khác đều mang đến cho bản thân rất nhiều điều kinh hỉ, thế nhưng ngoài vui sướng ra, còn lại là kinh ngạc, không nghi ngờ gì, chính là kinh ngạc, chất tử rốt cuộc là làm như thế nào Đối phương chính là bát đại chí tôn tuyệt thiên chí tôn Lệ Tuyệt Thiên a!

Chính thức không thể tưởng tượng nổi!

Quản Thanh Hàn lúc này cũng tới nhìn, nàng đang nghe Quân Vô Ý thuật lại lời nói của Quân Mạc Tà, lại chứng kiến hắn mệt đến độ như vậy, nhịn không được khóe mắt cũng ướt ướt.

Nàng nhìn ra được, Quân Mạc Tà lần này là vì chuyện của mình, cho nên có ý liều mạng. Tuy không biết tại sao lại hắn lại chắc chắn mà nói câu không đầu không đuôi kia. Thế nhưng Quản Thanh Hàn lại không hề do dự mà tin tưởng.

Trong đầu nhớ lại ngày đó, Quân Mạc Tà khóe miệng hàm chứa nụ cười lạnh, nói: "Nếu chuyện đã không thể vãn hồi, vậy ta cũng đàng đắc tội với đại ca tại Quân gia trước tiên sẽ giết nàng! Cũng tuyệt sẽ không để cho nàng ngồi trên kiệu hoa của Huyết Hồn sơn trang!"

Một câu nói tàn nhẫn lãnh huyết như vậy, thế nhưng lại khiến Quản Thanh Hàn ngập tràn hạnh phúc cùng an toàn. Bởi vì nàng nghe được từ

trong lời nói không phải tàn nhẫn, không phải tinh huyết, mà là lời nói tràn đầy chính khí của một nam tử quyết tâm bảo vệ bản thân nàng!

Quản Thanh Hàn lẳng lặng ngồi trong sân, nàng ngẩng mặt nhìn, đám mây phía chân trời nhẹ nhành được làn gió thổi bay. Hồi tưởng lại rất nhiều sự tình đã phát sinh trong hai ngày qua, một khắc chợt thất thần, trong lòng hoảng hốt, chỉ cảm thấy trong tâm rất loạn, nàng hoàn toàn không biết mình đang nghĩ gì nữa (dính virut i love u rầu).

Quân Mạc Tà tỉnh lại liền cảm nhận được lúc này đã là tối ngày thứ hai rồi.

"Ngươi đã tỉnh." Quân Vô Ý không quay đầu lại, nghe được trên giường có động tĩnh, liền lẳng lặng mở miệng.

"Tam thúc, thúc tại sao lại ở chỗ này? Điệt đã ngủ được bao lâu rồi!" Quân Mạc Tà nhắm mắt lại một lát sau mới mở to mắt ra, ờ một tiếng, sau đó ngồi dậy, lắc lắc đầu. Cảm giác đau đớn toàn thân trước khi hôn mê bây giờ đã biến mất. Lúc này chỉ cảm thấy một mảnh thanh lương sảng khoái. Toàn thân giống như được ngâm mình trong nước ấm vậy. Rất sảng khoái, khí lưu vận hành trong kinh mạch cũng mạng mẽ và ổn định lên rất nhiều.

Tình trạng này so với kinh nghiệm ở kiếp trước có điểm bất đồng, kiếp sống sát thủ lúc trước, khi thể lực tiêu hao quá mức, tinh thần cũng bị tiểu hao không kém, vô luận là cuối cùng có hoàn thành nhiệm vụ hay không, sau đó nhất định sẽ đau đầu vài ngày, thân thể cũng phải điều dưỡng vài ngày, nhưng lần này tiêu hao thể lực, tình huống lại không như thế.

Lần này tiêu hao tinh thần lực, quá trình tuy có vài phần hung hiểm, tinh thần cực độ mệt mỏi, thế nhưng bản thân lại có Hồng Quân Tháp lúc đó cùng mình liên lạc chặt chẽ, hơn nữa, không biết có phải hay không, tu vi Khai Thiên Tạo Hóa Công của mình cũng đã tiến thêm một bước dài, ẩn ẩn như có cảm giác vi diệu sắp đột phá tới cánh cửa tầng thứ hai. Trong lòng Quân Mạc Tà đột nhiên có một loại cảm giác rất chân thật,

tin tưởng trong 2,3 ngày nữa, bản thân sẽ tiến vào đệ nhị trọng của Khai Thiên Tạo Hóa Công. Lúc đó chính mình có thể tiến vào tầng thứ hai của Linh Lung Hồng Quân Tháp!

Loại cảm giác này không thể nghi ngờ rất huyền diệu, Quân đại thiếu gia cũng không rõ ràng lắm mình tại sao lại có cảm giác như vậy, nhưng xác thực là nó có tồn tại.

Không để ý tới nữa.

"Lần thứ nhất ngươi đi ra ngoài, như thế nào lại nửa chết nửa sống trở về như vậy, ta còn có thể không lo lắng sao?" Quân Vô Ý hừ một tiếng, lại nói: "Một tháng gần đây, ngươi tổng cộng cũng ra khỏi nhà tới sáu lần, thế nhưng sáu lần này, lần đầu tiên thì gặp công chúa bị ám sát, ngươi bị thương nặng, thiếu chút nữa ngay cái mạng nhỏ cũng không còn; lần thứ hai, ngươi lại đùa giỡn Thịnh Bảo đường. Chỗ đó là nơi muốn đùa là đùa sao? Lần thứ ba là ngươi theo giúp ta đi ra ngoài, cũng không có yên tĩnh, đến huyết tẩy Hoàng Hoa đường; lần thứ tư ngươi đi ra ngoài mắng chửi nhị hoàng tử, đại náo Nghê Thường các; lần thứ năm tao ngộ với một vụ ám sát như lần thứ nhất; lần thứ sáu chính là hôm nay cũng lại nửa chết nửa sống mà về. Nghe thị vệ nói lúc ấy trông ngươi như là đã chết, chỉ còn lại một hơi thở, quả thực là giống như đã chết một lần!"

Quân Vô Ý nắm chặt bàn tay, trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, nói: "Quân Mạc Tà, Quân tam thiểu gia, ta nói ngươi có thể sửa cái tật xấu ra ngoài không cần thị vệ đi theo hay không? Ngươi có thể bỏ qua thị vệ, tự nhiên đó là do bản lãnh của ngươi, thế nhưng có một người nhà đi theo, chẳng lẽ lại khiến ngươi phiền toái như vậy sao? Cho dù đại thiếu gia ngươi là phát ra từ lòng thiện tâm, cũng đừng để cho những người quan tâm ngươi lo lắng chứ!"

"Ngươi cứ làm như vậy sao khiến ngươi ta yên tâm đây!" Quân Vô Ý rít gào nói: "Cuối cùng ngươi nói cho lão tử biết ngươi đi ra ngoài làm những gì nào? Đêm qua mưa to gió lớn ngươi lại biến mất không còn cái

bóng, sáng sớm nay nếu không phải thị vệ mở cửa sớm, vậy ngươi cái tên tiểu Vương Bát Đản này sớm đã bị lũ lụt cuốn bay rồi!"

Quân Mạc Tà sờ lên cái mũi, ngượng ngùng cười hai tiếng, lông mi cụp xuông, cung kính lắng nghe. Có thể làm cho vị Quân tam gia gần đây tính tình trầm ổn mà bây giờ giận dữ không kiềm chế được mà tự xưng một tiếng "Lão tử" Đủ thấy Tam thúc này đã động chân hỏa đến mức nào. Cho nên Quân đại thiếu gia một câu cũng không dám cãi lại. Một bộ làm bảo bảo ngoan vậy.

Nói chuyện ngày hôm nay đi á, hôm nay ta làm chuyện bí mật, động trời, có thể mang người đi sao!

Quân tam gia một hơi khiển trách, mặc dù Thiên Huyền cao thủ khí mạch kéo dài cũng không nhịn được mà hổn hển chửi thề, chứng kiến bộ dạng thành thật của chất nhi. Quân Vô Ý cũng cảm giác mình có phần uổng công vô ích: lời khiển trách như vậy đối với vị chất nhi trước mắt này mà nói, chẳng khác gì nào chưa nói. Từ bé tới giờ, dù là lời nghiêm túc, khiển trách, khó nghe cỡ nào cũng đã nói qua, thậm chí quyền cước côn bổng cũng đã sử dụng, cũng không làm cho tên gia hỏa này sửa chữa nửa điểm. Hơn nữa chỉ bằng thủ đoạn trước mắt của đại thiếu gia hắn, có nghe lời mới là gặp quỷ đó...

"Ta chẳng muốn tức giận với ngươi nữa, chỉ tổ lãng phí tinh thần." Quân Vô Ý khoát khoát tay, nói: "Nói đi, sáng sớm hôm nay ngươi nói câu kia là có ý gì?" Nghĩ đến đêm qua chất nhi có thể giở thủ đoạn khủng bố gì đó với đám người. Quân Vô Ý nghĩ mà sợ, lông tóc toàn thân dựng đứng lên. Tận lực kiềm chế lửa giận!

"A? Câu nào? Cái gì rốt cuộc là có ý tứ gì?!" Quân Mạc Tà lại không có ấn tượng gì, kinh ngạc ngẩng đầu hỏi.

Đây cũng không phải là giả bộ, thật sự trước khi hắn té xỉu một khắc, do quá mệt mỏi cho nên quên sạch!

"Giả bộ à! Ngươi lại dám giả bộ trước mặt lão tử!" Cơn tức của Quân tam gia xông lên, thấp giọng rít gào: "Chính là câu Huyết Hồn sơn trang tạm thời không có việc gì chứ còn là câu nào nữa!"

"Ế, ha ha, Tam thúc nói là câu đó à!" Quân Mạc Tà tròng mắt nhanh chóng xoay chuyển, nếu để cho Tam thúc biết mình đêm qua đi ra ngoài hành động, một hơi trêu đùa hai vị trong đám bát đại chí tôn, còn bốn vị Chí Tôn Thần Huyền, đồng thời bồi luyện còn có hơn hai mươi vị Thiên Huyền cao thủ cùng hàng trăm ... Địa Huyền cao thủ. Sau đó lập tức đánh chết bốn vị, ngoài ra còn cùng hai huyền thú chi vương nói chuyện mua bán cả đêm. Không biết Tam thúc có sụp đổ tại chỗ, hay là bị dọa ngốc hay không đây?

Phỏng chừng lá gan của Tam thúc khá lớn, sẽ không bị dọa ngốc đâu, nhưng cho dù không nghĩ mà sợ cũng sẽ chặt đứt hai chân mình mất, cấm cửa không cho ra ngoài một đoạn thời gian mới lạ! Nhưng hiện tại mình không thể bị cầm cố được!

Xem ra chân tướng không thể nói cả được!

"Điệt cũng là phỏng chừng, à, là đoán thôi." Quân Mạc Tà kiên trì sắc mặt không đổi, thậm chí còn thong dong cười.

"Ngươi thật có thể đoán sao, cũng thực sự có cam đảm đoán à! Chuyện này cũng có thể tùy tiện đoán sao?"

Quân Vô Ý trào phúng khóe miệng co thắt. Lời nói dường như là xác nhận: "Đêm qua thành tây xuất hiện đại lượng cao thủ đỉnh phong cao đấu. Sau đó nghe nói bát đại chí tôn sinh tử chí tôn Thạch Trường Tiếu, thảo nguyên ưng thần Ưng Bác Không cũng tham dự, ngoài ra còn có Vũ Đường quốc sư Phí Mộng Thần, Phong Tuyết ngân thành Tam Lục Cửu ba đại trưởng lão cùng rất nhiều thần huyền cường giả, ngoài ra còn có Lý gia đại công tử Lý Du Nhiên cùng vài danh sư huynh đệ, mười đại đệ tử của Lãnh Huyết chí tôn Lệ Vô Bi đều tham dự; ngoài ra còn có thiên phạt chi vương trong truyền thuyết cũng đã xuất hiện ở hiện trường. Nguyên nhân việc này nghe nói là vì đoạt cửu giai cửu giai huyền đan

trong truyền thuyết. Có một hắc y nhân bịt mặt mang theo huyền đan xuất hiện, khiên cho đám người đều muốn tranh đoạt. Trước mắt huyền đan xác nhận đã rơi xuống tay thiên phạt chi vương rồi.”

Quân Vô Ý ăn nói lưu loát, rõ như lòng bàn tay vậy!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 98: Lăng Mộ Của Vô Hối

Mồ hôi lạnh trên đầu Quân Mạc Tà từ từ nhỏ xuống, rầu rĩ miễn cưỡng cười nói: "Tam thúc, tình báo của người đúng thật giăng như võng a, thật cường đại, không phải lúc đó người cũng xuất hiện đó chứ!"

"Địa giới nhiều cường giả điên phong xuất hiện như vậy, ta đi xem náo nhiệt thì có gì lạ!" Quân Vô Ý tức giận quát lớn một tiếng, nói: "Việc này dù sao cũng chính là một đại sự phát sinh trên đất của Thiên Hương quốc chúng ta, sớm đã kinh động đến bệ hạ, người đã hạ lệnh tra rõ chuyện này, ta nếu không biết, vậy Quân gia chúng ta đây quả là quá dốt nát rồi."

Hai mắt hắn sáng quắc nhìn Quân Mạc Tà, nói: "Những điều này đều không trọng yếu, điều trọng yếu, cũng chính là điều ta muốn biết là, vị cầm huyền đan xuất hiện, không biết trời cao đất rộng, làm việc vô liêm sỉ cực kỳ, chính là người hắc y che mặt tiểu Vương Bát Đản kia là ai?!"

"Ách, hắn là một vị tiền bối cao nhân trong truyền thuyết chăng! Cao nhân như thế, há điệt có thể biết được, có khi là Chí Tôn Thần Huyền Vân Biệt Trần cũng không biết chừng, người khác há lại có khí độ xuất trần như vậy!" Quân Mạc Tà trịnh trọng nghiêm túc nói.

"Rất xuất trần sao?" Nét mặt của Quân Vô Ý lúc này giống như một tòa núi lửa sắp bộc phát, nói: "Mấy ngày trước ta mới cho ngươi một khỏa lục giai huyền đan, hiện tại lấy viên huyền đan này ra cho ta nhìn một chút coi."

Huyền đan hiện tại đang ở trong ngực Hạc Trùng Tiêu, lấy ra thế quái nào được? Thật sự là không cho ta đường sống mà.

A!

"Ách, chính là lục giai huyền đan đó sao." Nhãn châu Quân Mạc Tà xoay động, nói: "Bị mất rồi."

"Ném đi rất tốt, không phải là ném cho thiên phạt chi vương sao?" Quân Vô Ý chậm rãi gật đầu nói: "Rất tốt, rất cường đại, từ lúc ngươi tỉnh lại tới giờ, lão tử hỏi ngươi một đống vấn đề, ngươi trả lại cho lão tử tám đống lời nói dối. Quân Mạc Tà, Quân tam thiếu gia ngươi lớn lên đúng là có tiền đồ."

"Tuy ta không biết ngươi dựa vào cái gì mà có thể nắm chắc như vậy, thế nhưng bằng với thủ đoạn thoát thân của ngươi, lại càng không biết ngươi làm sao lừa những người kia; ta biết ngươi nói láo chính là không muốn ta lo lắng, thế nhưng." Quân Vô Ý chậm rãi nói, ngữ khí vô cùng bình tĩnh.

Quân Mạc Tà nghe vậy, trái tim bình bịch đập. Hắn vội vã xô chăn lên, muốn xuống giường, nói: "Tam thúc, điệt có chút mắc tiểu, không chịu được nữa rồi."

"Nhịn xuống cho lão tử! Nếu không nhịn được thì tiểu trong quần, trong chăn cũng được!" Quân Vô Ý rống to một tiếng. Quân Mạc Tà sầu khổ ngoan ngoãn không dám động. Quân tam gia lúc này mới tiếp tục nói: "Ta sẽ trừng trị ngươi theo gia pháp."

Quản Thanh Hàn giờ phút này đang tại nội viện lo lắng đi tới đi lui, vừa nghe được chuyện Quân Mạc Tà đã tỉnh lại, đang định tiến vào, thế nhưng lại thấy Tam thúc tiến vào trước. Tuy Quân tam thiếu gia chính là tiểu thúc tử, thế nhưng dù sao cũng là phòng ngủ của một thanh niên nam tử, Quản Thanh Hàn tự nhiên xấu hổ không dám tùy tiện xông vào, đành phải ở bên ngoài chờ. Đi tới đi lui đột nhiên nghe thấy tiếng gào trong phòng truyền ra. Nàng không khỏi xiết chặt nắm tay, nghĩ: Tam

thúc bạo nộ rồi, cái tên gia hỏa này không phải là làm chuyện xằng bậy gì chứ, sao lại làm cho Tam thúc giận giữ lớn như vậy?

Chính là lúc trong lòng nàng đang lo lắng!

"Rầm!" Một đoàn bóng trắng từ trong phòng bay ra, Quản Thanh Hàn cơ hồ là vô ý thức đón lấy, lại bị xung lực mãnh liệt làm cho lảo đảo, thiếu chút nữa té ngã, đồng thời tiếp được thân thể này, ép vào khuôn ngực mình, người nọ còn kêu thảm một tiếng: "Tam thúc, nhẹ tay thôi a!"

Thì ra là Quân đại thiếu gia!

Quản Thanh Hàn "A" Một tiếng kinh hãi, bàn tay sờ trúng hạ thân hắn, nàng đỏ bừng cả khuôn mặt.

Quân Mạc Tà bị Quân tam gia một cước đạp bay, ngoài miệng tuy hô to gọi nhỏ, thế nhưng thân thể trên không trung đã điểu chỉnh thật tốt tư thế, tuyệt đối mười phần nắm chắc có thể đẹp mắt rơi xuống đất; sao biết thoáng cái lọt vào ngực một nữ tử nhuyễn ngọc ôn hương a, hắn sợ hãi định mở miệng kêu lên, lại ngửi thấy một mùi thơm xông lên mũi, cảm giác mềm mại như xuyên qua lớp vải, khiến hắn có cảm giác mình lập tức bắn ngược lại.

Nhịn không được toàn thân một hồi sảng khoái. Đang muốn hảo hảo mà hưởng thụ lại bị ném ra ngoài.

Lần này đúng thật là không kịp đề phòng chỉnh tư thế, tư thế lúc này chính là rơi tự do, cho nên cái mặt trực tiếp hôn lên mặt đất, thiếu chút nữa răng môi lẫn lộn. Tiếp đó Quân tam gia nhảy ra khỏi phòng, không tránh khỏi một trận rầm, bịch, bốp, chát... Đánh điên cuồng một trận, quyền đấm cước đá dày đặc như mưa rơi,lại thấy Quản Thanh Hàn ở bên cạnh sắc mặt đỏ bừng kêu lên một tiếng kinh sợ.

Quân tam gia cũng không hỏi han gì, biết là Quản Thanh Hàn ở bên ngoài cũng đã nghe hết, cho nên Quân Vô Ý hoàn toàn không có điểm cố

ky, buống chân xả quyền.

Quân Mạc Tà một tay ôm đầu, một tay che đũng quần, toàn thân trực tiếp co thành một khối cầu y như bao cát.

Bó tay a, cứ thế mà đáng a! Nếu mãi không hết giận thì làm sao đây? Mỗi một đòn đều hơn một trăm cân đó! Tam thúc ngài không biết thu pháp tùy tâm hay sao!

"Tam thúc...Người, người, đừng đáng, đừng đáng nữa!" Quản Thanh Hàn sốt ruột ra mặt khuyên can.

Lời vừa nói ra rõ ràng trong thanh âm còn xen lẫn vẻ sốt ruột cùng đau lòng. Quân Vô Ý rất bất ngờ ngừng tay, thậm chí Quân Mạc Tà nằm trên mặt đất cũng kinh ngạc mở to hai mắt. Thúc chất hai người vô cùng có ăn ý đồng thời trừng tròng mắt thành chữ o nhìn Quản Thanh Hàn, sau đó nhìn nhau, cùng thấy vẻ không tin trong mắt đối phương.

Khi nào mà Quản Thanh Hàn lại quan tâm đến chuyện chết sống của Quân Mạc Tà vậy?

Chẳng lẽ gặp quỷ, hay cháu dâu, chị dâu bị điên?

Quản Thanh Hàn thấy hai người đang ngơ ngác trơ mắt ếch nhìn mình, hơi suy nghĩ lại liền hiểu ra, lúc trước mình đối xử rất cực đoan với vị tiểu thúc tử này, bây giờ đột nhiên vì hắn cầu tình, khó trách hai người lại có biểu tình như vậy.

Quái lạ.

Thế nhưng tại sao mình lại vì hắn cầu tình?

Quản Thanh Hàn nghĩ đi nghĩ lại. Khuôn mặt trong sánh, nhưng lạnh lùng đỏ lên, đỏ đến tận mang tai, không khỏi giậm mạnh chân, có phần thẹn quá hoá giận, nói: "Điệt, điệt sợ Tam thúc người mệt mỏi thôi, nếu không, người người cứ đáng tiếp đi, đáng chết hắn càng tốt." Nói xong lại cảm thấy trong thanh âm của mình có pha chút làm nũng, không khỏi

một hồi bối rối, túng quẫn. Thấy ánh mắt của hai người lại càng nở ra, quả thực có dấu hiệu rách mí mắt. Trái tim bình bịch đập mạnh, nhanh như làn khói biến mất trước mặt hai người. "Ta vừa rồi hẳn là không nhìn lầm chứ? Cũng không có nghe lầm a? Người nọ thật sự là đại tẩu sao?" Quân Mạc Tà gãi gãi đầu. Cong người hai cái liền bật lên. Tư thế này thật sự là rất giống với Lý Tiểu Long a.

"Có vẻ, đúng vậy." Khẩu khí của Quân Vô Ý cũng không có xác định. Đột nhiên lại giận dữ nói: "Ai cho ngươi đứng lên, tưởng ta già rồi à."

Tiếp tục thao luyện đánh đấm: bộp, bịch, chát...

Thật lâu sau, Quân tam gia có vẻ đắc ý dào dạt lắc lắc cánh tay, nói: "Ngày mai chính là ngày dỗ của phụ thân ngươi, đến lúc đó theo ta tiến đến Từ Đường gia tộc thắp hương, sau đó tới nơi mộ phần của các các tướng sĩ và phụ thân ngươi bái tế. Ngươi phải có trách nhiệm với thế hệ sau của bọn họ, hiểu không?"

Mạc Tà lầm bầm hai tiếng: "Hiểu rồi."

Quân tam gia xoa cổ tay sau đó tiêu sái bước tới ngồi lên xe lắn. Bản thân tự điều chỉnh xe thản nhiên rời đi. Đi tới cửa viện tử mới dừng lại, sau đó quay đầu lại nói: "Chuyện tình về Huyết Hồn sơn trang rốt cuộc là như thế nào!"

Thật sự vẫn chưa xong a, Quân Mạc Tà khóc không ra nước mắt.

Tam gia rời đi.

Sướng! Chỉ có thể nói một từ tam gia cảm thấy rất sướng! Có thể tìm cớ dạy tiểu tử này một lần thật sự là đã nghiền. Tam gia cảm thấy đây mới chính là đoạn thời gian vui vẻ nhất đời mình.

Ngày tiếp theo, bầu trời vẫn còn một mảnh u ám.

Quân Mạc Tà, Quân Vô Ý hai người cùng một cái xe lăn, lặng lẽ đứng nghiêm, nhìn lên một tòa mộ chôn quần áo và di vật có thể dùng

hai chữ "Vĩ đại" Để hình dung, nhân tâm hai người đều cảm thấy xúc động dạt dào.

Đây đã sớm vượt qua phạm trù là một nơi mộ phần, có vẻ giống một tòa quân doanh cùng một tòa cung điện hơn, nơi này mang một cỗ khí tức nồng đậm giống như trong cung điện.

Khi đến nơi này, ngay cả Quân Vô Ý cũng phải đi qua tám đạo trạm gác, hai bên chung quanh rõ ràng còn ẩn chứa vô số bẫy rập. Một tòa mộ phần lại có thể được bảo vệ sâm nghiêm như vậy!

Tám cây cột đá to lớn chống lên thẳng lên. Hai bên là hai khối đá lớn đứn sừng sững trước mặt. Bên trên có khắc mấy hàng chữ lớn.

Bên trái là: phong vân thính quân rền vang!

Phía bên phải: thiên địa trung quân tung hoành!

Mặt đất, chính là từng hàng từng hàng đá xang xếp chỉnh tề thành hàng. Hai bên có một đội nhân mã cưỡi ngựa mang thương đều bằng thạch điêu, càng tiến lên phía trước, hai bên, mỗi bên đều có bốn cự hán bằng thạch điêu hùng dũng đứng thẳng. Người người đều là tay đè chuôi kiếm, mắt nhìn thẳng. Tuy là thạch điêu thế nhưng trông thật sự rất sống động. Tất cả đều là lầm lẫm uy phong, khí thế không thể xâm phạm.

"Tám bức thạch điêu này đều dựa vào tướng mạo hình dáng của người thực mà điêu khắc, chính là đám người thị vệ thiếp thân của phụ thân ngươi.Đó chính là nhân nghĩa Bạch y bát tướng; từ khi đại ca bắt đầu gia nhập quân đội, tám người này đã đi theo phục thị rồi, mãi cho tới khi chết trận ở Thiên Quan Lĩnh, đám người cũng không rời một bước!" Quân Vô Ý nhìn lên tám bức tượng đá, trong mắt bắn ra quang mang cảm khái. Ngữ điệu dị thường trầm thấp. Mang theo vẻ hoài niệm da diết.

"Cùng sinh tử, chung vinh hoa, bạch y vệ, quần áo dính máu, nghĩa quán trường hồng tùy vô hối, huyết thấu thiên quan ai như hắn?" Quân

Vô Ý trầm thấp ngâm lên, chậm rãi đi tới, ánh mắt lưu luyến chăm chú nhìn thật sâu lên mỗi pho tượng.

Quân Mạc Tà không khỏi nghiêm nghị cung kính, trong lúc bất giác, lưng cũng dựng thẳng lên.

Cả tòa mộ phần rộng rãi này đều rất sạch sẽ, không có một điểm nhiễm bụi, lúc này trời đã cuối thu, vậy mà không có lấy một nửa phiến lá rụng, nửa phần rễ cỏ, thậm chí không có nửa điểm rong rêu.

"Ở đây có người trong quân doang tới phụ trách, trong quân đội có một quy định bất thành văn: Bất luận kẻ nào chỉ cần để cho mộ phần của đại ca nhiễm một điểm tro bụi, chính là tử tội! Cần trảm lập quyết! Mặc dù không phải là quy định rõ ràng, thế nhưng còn nghiêm khắc hơn rất nhiều so với quân pháp! Tuyệt không ngoại lệ, cho nên không có người dám vi phạm, cũng không thể vi phạm!" Quân Vô Ý trầm giọng nói, chậm rãi thôi động xe lăn, một đường tiến lên phía trước.

Quân Mạc Tà yên lặng ở bên cạnh hắn, trong lòng chấn động không thôi, chỉ từ điểm này là có thể nhận ra, trong quân đội cha mình được tôn trọng cỡ nào, hiển nhiên đã được tôn sùng đến mức thần thánh, có lẽ trong lòng đám quân nhân của Thiên Hương,hình tượng bạch y quân suất Quân Vô Hối đã sớm trở thành Thần! Chiến Thần!

Dưới đỉnh điện, tại vị trí chính giữa, có một tòa thạch điêu cao lớn, đứng trên đó là một vị chiến tướng trung niên cưỡi ngựa oai phong, thân hình thẳng tắp. Mày kiếm nhập thần, hai mắt hữu thần sáng ngời, từ hai đầu lông mày toát ra bá khí khiến bá táng kính ngưỡng. hai tay rủ xuống đặt vào chiến kiếm bên hông, tay trái hờ hững nắm cương ngựa, khóe miệng khẽ nhếch nở một nụ cười lãnh khốc mà nghiêm nghị, tựa hồ như non sông ngàn dặm trước mặt đều đặt dưới chân, hàng tỉ sinh linh đều nằm trong lòng bàn tay!

Sau lưng là tấm áo choàng giống như gió thổi nhành liễu, tuy chỉ là một vật phẩm chết được tạc bằng đá, thế nhưng cũng ẩn ẩn một cỗ hùng tráng khí khái quân lâm thiên hạ, phong vân một cõi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 99: Nam Nhân Không Nên Sầu

Từ khi bước vào, Quân Vô Ý vẫn nhìn chằm chằm bức tượng đại ca, cả người như đông lại! Tựa hồ như cũng hóa thành một bức tượng đá, trong ánh mắt biến hóa như thế sự xoay vần.

Quân Vô Ý xuất thần nhìn tượng đá, vẫn không nhúc nhích. Mắt hổ chậm rãi ẩn ẩn có điểm nhòe lệ. Rồi rốt cuộc chảy thành ròng, thanh âm có phần khàn khàn, màng theo vài phần đau xót: "Đại ca, Lần này Tiểu Tam mang Mạc Tà đến thăm người, Mạc Tà hắn rốt cục cũng có tiến bộ, đã có tư cách tới bái tế người rồi!"

Quân Vô Ý yên lặng thống khổ nhắm mắt, từng chuyện xưa lần lượt hiện ra trước mắt.

Cùng nhau lớn lên, cùng nhau chơi đùa, từ nhỏ đến lớn, bản thân đều được hai vị ca ca vô cùng chiều chuộng, vô cùng quan tâm bảo vệ, mà cuối cùng, lại bởi vì chính bản thân mà rước lấy tai họa vô cùng, làm liên lụy khiến hai vị ca ca mất sớm khi còn đang tráng niên!

Ngay cả đại tẩu cũng bi thống đến cảnh hấp hối, được nhà mẹ đẻ đón về, sau đó truyền đến tin, tẩu tẩu mất trong một trận đau đớn thê thảm! Từ đó về sau hai nhà cũng không còn qua lại nữa, Quân gia vô số lần phái người đến thăm, đều bị đánh đuổi khỏi cổng.

Tuổi thơ của hai vị chất nhi cũng bởi vì chính mình mà chịu chịu khổ ngập đầu!

Ai có thể hiểu, Quân Vô Ý thà rằng mình chết một trăm lần cũng tuyệt không hy vọng hai vị ca ca cùng chất nhi bởi vì chính mình mà gặp vận rủi! Mười năm, Quân Vô Ý trong lòng luôn luôn sống trong cảnh địa ngục! Linh hồn chịu đủ thống khổ! Tim như bị mũi khoan đâm vào!

Quay mặt về phía thạch điêu của đại ca, từng màn chuyện cũ như vẫn còn mới mẻ, tâm linh của Quân Vô Ý cũng tại thời khắc này rơi vào vực sâu thống khổ, khôn cùng hối hận, khôn cùng hận thù!

Nước mắt đàn ông không dễ rơi, chỉ là vì tâm chưa nát!

"Đại ca!"

Quân Vô Ý ầm một tiếng quỳ xuống trước mặt Huyết Y đại tướng, giờ khắc này toàn thân run rẩy, mắt hổ rưng rưng: Tiểu Tam đệ thực sự xin lỗi! Thực xin lỗi người! Thực xin lỗi Nhị ca, xin lỗi phụ thân. Càng xin lỗi Quân gia!"

Hai mắt đẫm lệ hết sức mơ hồ, Quân Vô Ý tựa hồ thấy được khuôn mặt cơ trí kiên quyết của đại ca năm đó, đang ở trước mặt, khẽ vuốt đầu mình, ánh mắt tràn đầy trìu mến vui vẻ, hoặc là dịu dàng, hoặc là dăn dạy nói: "Tam đệ, là đàn ông không dễ đau khổ, không được khóc!"

Giờ khắc này Quân Vô Ý càng lớn tiếng khóc. Bệnh tật đã qua, hôm nay hắn cùng người cháu mà mình yêu thương nhất đứng ở trước mộ đại ca, tất cả nỗi lòng cô đọng, chịu đựng suốt mười năm qua không hề giữ lại mà tuôn trào ra, giống như một hài tử nhận hết mọi ủy khuất bây giờ đột nhiên nhào vào lồng ngực của thân nhân.

Hắn vẫn còn nhớ rõ một lời trước khi xuất chinh đại ca đã kéo tay mình rồi nói: "Vô Ý, việc của Phong Tuyết ngân thành, ta thủy chung cảm thấy vẫn chưa xong. Phương diện Ngân Thành chỉ sợ còn sẽ có hậu chiêu cũng chưa biết chừng Ta và nhị ca ngươi không có ở nhà, ngươi phải cẩn thận, ngàn vạn lần không nên làm việc lỗ mãnh. Việc hôn nhân của nguơi và Hàn tiểu thư, chỉ sợ không thành ngay được, người có tình có lúc sẽ thành thân thuộc, chờ khi ta cùng nhị ca của ngươi trở về.

Chúng ta sẽ cùng nhau cố gắn, ta, ngươi, nhị ca, phụ thân còn cả Quân gia đều ủng hộ ngươi."

Quân Vô Ý nhớ rõ ràng, khi đại ca nói những lời này, nhị ca cũng ở một bên, ánh mắt hàm chứa lo lắng, ân cần nhìn mình. Hôm nay nhớ lại ánh mắt đầy thâm tình của hai vị ca ca ngày đó, Quân tam gia càng cảm thấy tim mình như bị đao cắt!

Tại lúc đó, trong lòng hai vị ca ca còn lo cho hôn sự của bản thân mình, lại lo mình gặp phiền phức! Hoặc chính là lo lắng cho đệ đệ của bọn họ có hay không bị người làm thương tổn, có thể chịu được hay không, có thể tùy hứng bị xúc động không, thế nhưng lại không nghĩ tới chuyện nửa đêm địch nhân có thể tìm tới bọn họ!

Với tài trí của các ca ca, như thế nào lại không đoán được, thế nhưng không có nói ra miệng mà thôi. Bởi vì, ca ca không muốn làm cho đệ đệ của mình lo lắng!

Tiếng quân xuất trận hùng hồn vang lên bên tai, trong lúc hoảng hốt, đại kỳ phần phật theo gió cuồn cuộc, nhịp trống trận hùng tráng như vang vọng khắp thiên địa.

Quân Vô Hối một thân nhung trang, đứng dưới kỳ chủ tướng, nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa, đến bên cạnh mình trầm giọng nói: "Tam đệ, ta và nhị ca ngươi đi đây, Quân gia sau này sẽ nhờ cả vào ngươi! Hết thảy đều nhờ cả vào ngươi!"

Đại ca! Đại ca, người tại sao phải nói những lời này? Tiểu đệ ngu dốt cỡ nào a, cho tới bây giờ mới hiểu được câu nói của người lúc đó không đúng cỡ nào! Đúng là lời di ngôn lúc lâm chung mà!

Phu ca, khi đó người đã biết điều gì đó phải không? Người rốt cuộc đã biết cái gì? Hay là người cảm nhận được cái gì? Người vì sao không nói? Người vì sao không nói chứ!

Người cũng biết, tiểu đệ thà rằng phải chết, cũng tuyệt không trơ mắt nhìn thân ca ca của mình đi vào tuyệt lộ mà!

Nếu thời gian có thể trở lại mười năm trước. Trước lúc gặp được "Nàng". Nếu một lần nữa được chọn lại...Ta sẽ chọn! Ta sẽ chọn...!

"Tam thúc." Quân Mạc Tà bước lên một bước, nói: "Người chết cũng đã chết rồi, nén bi thương thuận theo tự nhiên đi! Bảo trọng lấy thân thể mới là chính đạo!"

"Nén bi thương thuận theo tự nhiên? Bảo trọng lấy thân thể, nén bi thương thuận theo tự nhiên? Bảo trọng lấy thân thể." Quân Vô Ý chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Quân Mạc Tà, đột nhiên đau xót nở nụ cười, nói: "Mạc Tà, ta năm đó cũng từng nói với phụ thân ngươi một câu, chính là câu này: nén bi thương thuận theo tự nhiên. Phải bảo vệ lấy thân, ngươi có biết cha ngươi,ca huynh ấy đã nói lời gì không?"

"Điệt đâu có phải là thần tiên mà biết được người nói câu gì?"

"Lúc ấy, huynh đệ ba người chúng ta cùng nhau xuất chinh, sau trận chiến ấy, có vô số huynh đệ đã vĩnh viễn nằm xuống. Lúc ấy phụ thân ngươi đã rất đau lòng, ta tới bên cạnh người khuyên một câu: Nén bi thương thuận theo tự nhiên! Bạo trọng lấy thân thể." Quân Vô Ý ánh mắt mơ màng, nhớ lại chuyện xưa, chậm rãi nói: "Lúc ấy Đại ca đã nói, tại sao phải thuận theo tự nhiên? Tại sao phải nén bi thương? Tại sao phải thuận theo tự nhiên? Đệ đệ của ta,con của ta bị địch nhân giết. Tại sao ta phải nén bi thương thuận theo tự nhiên, bảo vệ thân thể."

Âm thanh của Quân Vô Ý rất lớn, cơ hồ là bắt chước thanh âm của đại ca năm đó: "Không sai, chúng ta phải bảo trọng thân thể, đàn ông không được mang theo đau buồn! Muốn khóc, phải khóc thống khoái! Muốn giết, liền giết nhẹ nhàng hùng dũng! Đàn ông không phải thuận theo tự nhiên! Bởi vì chúng ta muốn nghịch biến! Chúng ta muốn bảo trọng thân thể là bởi vì chúng ta phải đi càn quét địch nhân. Để cho huynh đệ chúng ta say này vĩnh viễn không cần phải nén bi thương thuận theo tự nhiên nữa!"

"Đàn ông không được mang đau buồn! Đàn ông không phải thuận theo tự nhiên!" Quân Mạc Tà yên lặng nhắc tới hai câu này, đột nhiên cảm giác toàn thân như có một dòng điện chạy qua, bị hào khí cùng sát khí của những lời này đáng thẳng vào linh hồn!

"Để cho đám huynh đệ của ta sau này vĩnh viễn sẽ không cần nén bi thương thuận theo tự nhiên nữa!"

Tựu một câu nói kia khiến cho Quân Mạc Tà đối với vị phụ thân mà mình chưa bao giờ gặp mặt kia đột nhiên sinh ra một loại kính phục từ trong đáy lòng!

Thiết huyết đàn ông, nên cười thì cười, muốn khóc sẽ khóc, tuyệt không làm ra vẻ làm bộ làm tịch, tùy ý mà đi, thế nhân đối xử lạnh nhạt, có quan hệ gì tới ta?

Hay cho một câu đàn ông không được mang đau thương! Đàn ông không phải theo theo tự nhiên!!!

Rất sâu sắc! rất hợp lòng ta!

Quân Mạc Tà đột nhiên cảm thấy kiếp trước của mình, nếu như có được một người cha anh hùng can đảm như vậy, mình hoàn toàn có thể tiếp nhận! Nếu như kiếp trước hắn là cha ruột của Mạc Tà, cũng là phụ thân kiếp này của ta! Có một người cha như thế, còn cầu gì cho bằng!

Thúc chất hai người ngồi lặng lẽ ở đó, hồi lâu cũng không có ai lên tiếng.

Đột nhiên bên ngoài vang lên một hồi tiếng bước chân dồn dập, tiếng bước chân đến bên cửa liền dừng lại, một thanh âm vang lên: "Tam Tướng quân Vũ Đường đế quốc tướng quân Triệu Kiếm Hồn cho người tới bái tế nguyên soái, mời tướng quân định đoạt!"

"Triệu Kiếm Hồn?!" Hai mắt Quân Vô Ý phát lạnh, người này chính là địch nhân trên chiến trường của tam huynh đệ ba người, tại sao lại tới

nơi này! "Mời hắn vào đi, cũng đã lâu rồi ta không nhìn thấy hắn! Cũng muốn trông coi vị lão bằng hữu này bây giờ thế nào rồi!"

"Vâng!" Tên lính đứng ngoài cửa đáp một tiếng, sau đó nhanh chóng rời đi.

Chỉ một lúc sau, phương xa chậm rãi xuất hiện một thân ảnh màu đen, người này di thường cao lớn, mặc một thân áo choàng màu đen, khuôn mặt cũng màu đen, cả người giống như một khối hắc cương thiết, long hành hổ bộ, ánh mắt không hề chớp một cái thẳng một đường tiến tới. Quân nhân Thiên Hương đứng hai bên ánh mắt tràn ngập địch ý. Thế nhưng hắn dường như lại không để ý đến hết thảy vẫn trầm ổn bước tới!

Người này dáng vẻ thon gầy cao lớn, vai rộng tay dài, mũi cao mắt thô, đường cong trên mặt cứng ngắc, giống như được đẽo bằng một thanh đao bén nhọn. Toàn thân mang theo một cỗ chiến ý sát phạt nồng đậm, một đường đi tới, ánh mắt không hề ngó nghiêng, không hề quay lại!

Hắn, Vậy mà lại một thân một mình tiến đến!

Tại trong quân doanh địch nhân tới bái tế đối thủ của mình. Độc thân mà đến!

Triệu Kiếm Hồn!

Hảo khí phách!

Hay cho một đại tướng quân Vũ Đường đế quốc!

Triệu Kiếm Hồn tới gần, đột nhiên đứng lại. Đôi mắt lạnh lẽo nhìn về phía Quân Vô Ý, nói: "Quân Vô Ý, từ biệt nhiều năm, chúng ta lại gặp mặt." Thanh âm vang vang, không ngờ lại ẩn ẩn một loại khí tức sát phạt trong đó!

Quân Vô Ý không hề tỏ ra yếu thế, nhìn chằm chằm vào mắt hắn, trầm ổn nói: "Triệu Kiếm Hồn, ta cũng muốn gặp lại ngươi, đã rất lâu

rồi! Thật sự đã rất lâu rồi!"

"Mười năm này, trên chiến trường không có Quân gia người..." Triệu Kiếm Hồn tự đáy lòng nói: "Ta, rất tịch mịch!"

"Nếu là mười năm này trên chiến trường còn có người của Quân gia, chỉ sợ giờ phút này chưa hẳn ngươi đã có cơ hội ở chỗ này cảm thán cái gì là tịch mịch." Quân Vô Ý lạnh lùng nhìn hắn, nói: "Bởi vì ngươi đã sớm đầu thai chuyển thế rồi!"

Những lời này của Triệu Kiếm Hồn tuy rằng cuồng vọng thế nhưng trong khẩu khí của hắn có thể nghe ra được, trong đáy lòng chất chứa vô hạn tiếc nuối. Khẳng định chỉ có Quân gia mới xứng làm đối thủ của hắn! Nhưng khi lọt vào trong tai Quân Vô Ý, tuy biết rõ ý của hắn, thế nhưng làm một quân nhân có lòng tự tôn, đối với câu nói này của hắn không thể nghi ngờ là một lời phản kích đối với Thiên Hương đế quốc!

"Không sai, nếu như mười năm này trên chiến trường có người của các ngươi, có lẽ ta đã sớm vùi mình trong đất rồi! Thế nhưng các ngươi lại không tới! Vì sao các ngươi lại vắng mặt?" Thanh âm của Triệu Kiếm Hồn lại có chút phẫn nộ.

Khẩu khí của vị danh tướng Vũ Đường này chẳng những làm cho Quân tam gia kinh ngạc không hiểu, mà chính là Quân đại thiếu gia đang ở bên cạnh cũng vò đầu bứt tai không hiểu. Mặt hàng này có phải đến từ Vũ Đường danh suất không? Tuy nói năm đó hắn thắng có phần không minh bạch, thế nhưng bản thân hắn chính là một vị tướng duy nhất không bị bại dưới tay bạch y quân suất Quân Vô Hối. Ngoại trừ đối mặt với Quân gia tam huynh đệ ra, lại càng hiếm khi bại trận, chẳng lẽ những năm này, cha, nhị thúc vẫn lạc, Tam thúc cũng bởi vì tàn phế mà khó tới chiến trường. Tên gia hỏa này liên tiếp thắng trận, làm cho đầu hắn hỏng rồi?

Triệu Kiếm Hồn đi tới bức tượng đá Quân Vô Hối, đứng nghiêm tại chỗ, sau nửa ngày, thần sắc nghiêm nghị, cả thân thể cũng dựng thẳng

lên, trong ánh mắt lộ ra vẻ tôn kính từ trong đáy lòng. Thân thể khom xuống vái ba lần, thật lâu cũng chưa có đứng thẳng lại.

Thân thể sau khi đứng thẳng lên, hai con mắt như lợi tiễn nhìn chăm chú lên bức tượng đá, trong mắt bao hàm một mảnh sùng bái đối với vị đã từng là địch nhân này! Hắn thở dài có phần tiếc nuối nói: "Quân Vô Ý, ngươi biết không? Triệu Kiếm Hồn ta từ lúc còn là thiếu niên trong quân ngũ cho tới bây giờ đã chinh chiến nửa đời, đáng bại tuy không ít đối thủ, thắng lại càng nhiều.

Tại chiến trường, anh hùng vô số, danh tướng xuất hiện lớp lớp, thế nhưng chỉ có một người có thể làm cho Triệu Kiếm Hồn ta bổi phục từ trong đáy lòng! Bội phục sát đất!"

"Người này tên chỉ có ba chữ. Chính là Quân Vô Hối!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 100: Đặc Biệt Kiêu Ngạo

Triệu Kiếm Hồn sùng kính nhìn lên pho tượng địch nhân trước mắt, nói: "Ta cùng với Quân Vô Hối giao chiến, trên sa trường quyết chiến, trước sau hai mươi chín trận. Chưa từng thắng qua một lần! Vô luận là đấu trí hay đấu lực ta đều thua sạch sẽ. Vô luận trước đó ta an bài như thế nào, tính toán ra sao, Như thế nào mai phục đi nữa, cuối cùng vẫn không gạt được hắn. Quân Vô Hối, bạch y quân suất, cổ kim cũng chỉ có một người mà thôi."

Bạch y quân suất, trước nay chỉ có một người!

Lời này lại từ miệng của địch nhân nói, có thể được tính là lời đáng giá chân thật nhất chưa!

Quân Vô Ý trầm mặc không nói lời nào, lại bị lời nói của hắn khơi dậy hoài niệm về đại ca, trong lòng không khỏi dâng lên niền tự hào.

Quân đại thiếu gia cũng đang lẳng lặng trầm tư, không sai, Triệu Kiếm Hồn xác thực luân phiên thảm bại là do Quân Vô Hối, thế nhưng không chỉ có một mình hắn là bại tướng dưới tay Quân Vô Hối. Thủy chung có thể bại trận mà không ngã lòng, chính là một dũng tướng, vô luận hôm nay thảm bại thế nào, ngày sau lại tập hợp lại. Lại đến trước mặt địch nhân khiêu chiến, người như vậy trong quân trăm người mới có một! Từ điểm này có thể nhìn ra, Triệu Kiếm Hồn người này tuyệt không đơn giản!

"Lúc ấy hai nước giao chiến, ta cùng với Quân Vô Hối tuy quen biết, nhưng mỗi lần gặp mặt đều tại trên chiến trường, là tử địch của nhau.

Triệu Kiếm Hồn ta bình sinh có một mong muốn. Đó là có thể cùng vị đối thủ cùng địch nhân đáng sợ này, ngồi cùng một bàn đối tửu, mọi chuyện vứt qua một bên..!"

Triệu Kiếm Hồn sầu não nói: "Nguyện vọng lớn nhất cả đời ta chính là trên chiến trường có thể đáng bại Quân Vô Hối, tự tay chặt đầu hắn, sau đó tự tay an táng hắn! Cho nên dù ta có thảm bại bao nhiêu lần, bao lần gặp tuyệt cảnh, ta vẫn kiên trì chèo chống, đó cũng chính là bám vào cái nguyện vọng này ta mới có thể vượt qua tất cả chông gai mà đứng dậy, một lần nữa đối diện với cường địch! Từ trong bách bại mà vẫn có thể đáng! Đáng tiếc, nhân vật anh hùng như thế, một bậc thống soái thiên tài như thế, không ngờ lại không chết ở chiến trường! Thật đáng buồn cũng thật đáng tiếc!"

"Không phải chết ở trên chiến trường?" Quân Vô Ý đột nhiên lạnh lùng mở mắt nói: "Triệu Kiếm Hồn. Ngươi rốt cuộc là có ý gì? Hay ngươi đã biết điều gì?"

Hai vị huynh trưởng chết không minh bạch khiến Quân Vô Ý cả đời này không yên lòng, mặc dù đoán phần lớn là do Ngân Thành ra tay, thế nhưng bên trong không biết còn có cơ duyên khác hay không, hoặc là rốt cuộc ai hạ độc thủ. Hết thảy mọi chuyện đều là điều tối bức thiết mà Quân tam gia muốn biết, mà Triệu Kiếm Hồn trước mắt lại nói như vậy là có ý gì?

Triệu Kiếm Hồn bỗng nhiên xoay người lại, nói: "Ta biết cái gì? Ta là một quân nhân, nếu là chuyện mà ta làm, tuyệt sẽ không chối! Quân Vô Ý, tuy ngươi đã từng đánh bại ta, ta cũng không bội phục ngươi! Triệu Kiếm Hồn ta chỉ bội phục một mình đại ca ngươi mà thôi! Quân Vô Hối nếu vẫn chưa chết, ta đương nhiên muốn giết hắn! Nhưng hắn đã chết, hơn nữa lại chết rất mờ ám khi cùng ta giao chiến, thế nhưng Triệu Kiếm Hồn ta tuyệt sẽ không muốn chịu nỗi oan này đâu, đối với sự tình năm đó, ta cũng hoàn toàn không biết!"

"Mười năm trước ta vốn nên bại trong tay Quân Vô Hối. Đáng tiếc cuối cùng lại không phải thế. Lúc đang chiến đấu cùng ngươi, ta vốn sắp bại vong, thế nhưng hết lần này tới lần khác cuối cùng lại không bị sao! Lại đảo ngược lại. Bại cục cuối cùng lại thắng lợi!" Triệu Kiếm Hồn hắc hắc cười nói tiếp: "Thật sự là cực kỳ trào phúng!"

Giờ phút này Quân Vô Ý mơ hồ có phần minh bạch ý tứ lần này Triệu Kiếm Hồn tới đây, hắn trầm ngâm nói: "Ngươi muốn biết chân tướng?"

Triệu Kiếm Hồn lạnh lùng nhìn hắn nói: "Nếu ta thực sự đánh bại Quân Vô Hối, giết chết hắn, ta đây lập tức chiêu cáo thiên hạ, công khai chúc mừng! Chuyện này đối với ta mà nói, chính là điều vinh quang lớn nhất trong kiếp này, nhưng vấn đề là ở chỗ, sự thật không phải như vậy! Mà chiến tích này cũng không có ghi tên ta. Điều này đối với Triệu Kiếm Hồn ta mà nói, chính là một sự sỉ nhục cực lớn! Một sự sỉ nhục khó có thể rửa sạch được! Ta tuyệt đối không thể nhẫn nhịn được. Cho nên ta muốn vì hắn báo thù! Quân Vô Hối chính là một người quân nhân chân chính, hắn chỉ có thể chết trên chiến trận, không phải chết dưới âm mưu bẫy rập! Kết quả này ta không thể nào tiếp nhận được, tin tưởng hắn dưới cửu tuyền cũng không cách nào đối mặt!"

"Kể cả ngươi nữa, Quân Vô Ý, chúng ta còn một trận chiến cuối cùng nữa!" ha ha tiếng cười của Triệu Kiếm Hồn tiếng không lớn nhưng lại tràn đầy thê lương, nói: "Ngươi cũng là một quân nhân, nếu như thắng lợi đến với ngươi không rõ ràng, ngươi sẽ nghĩ gì? Có lẽ đối với một số người sẽ âm thầm mừng rỡ, thế nhưng đó không phải là phong cách của Triệu Kiếm Hồn ta."

Quân Vô Ý trầm mặc.

"Quân Vô Ý. Ta hỏi ngươi! Quân Vô Hối chết như thế nào? Ngươi, bại như thế nào?" Ánh mắt của Triệu Kiếm Hồn như chim ưng trừng lên nhìn Quân Vô Ý, nói: "Nói cho ta biết, nói cho ta biết chân tướng chuyện này đi!"

Triệu Kiếm Hồn hiểu rõ, tại Vũ Đường đế quốc tuy mình có thể hô phong hoán vũ, thế nhưng đối mặt với cao thủ Phong Tuyết ngân thành, Triệu Kiếm Hồn so với một con kiến hôi cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Quân Vô Ý tuy không hy vọng Triệu Kiếm Hồn có thể sống trên đời, thế nhưng đúng như lời Triệu Kiếm Hồn nói, trong lòng Quân Vô Ý cũng có lòng kiêu ngạo của một quân nhân, trước kia cũng vậy sau này cũng vậy, tin tưởng vĩnh viễn đều là như vậy.

Hắn chỉ chấp nhận giết chết Triệu Kiếm Hồn tại chiến trường, mà tốt nhất do chính tay mình giết! Vô luận như thế nào không hy vọng Triệu Kiếm Hồn vì Quân Vô Hối mà tìm tới Phong Tuyết ngân thành báo thù, sau đó cứ thế mà mơ mơ hồ hồ chết!

Mà trên thực tế, Quân Vô Ý cũng chỉ là mơ hồ suy đoán mà thôi. Rốt cuộc là ai hạ độc thủ đối với Đại ca, Nhị ca còn có cả hai đứa cháu của mình, Quân Vô Ý cũng không rõ ngày đó ra sao, cũng chỉ nghe người nói mà thôi, cho dù Quân gia có vạn mối cừu oán, cũng không muốn liên quan đến người khác, vô luận "Người khác" này là ai, cũng không thể dính vào!

"Triệu Kiếm Hồn, chuyện này không phải là ngươi có thể quản được. Bọn họ có thể đối phó với Đại ca, Nhị ca, có thể đối phó với ta, như vậy bọn họ cũng rất dễ dàng đối phó với ngươi!" Quân Vô Ý lạnh lùng nói tiếp: "Triệu Kiếm Hồn không nên không biết tự lượng sức mình như thế! Tuy ta cũng hy vọng ngươi nhanh đi chết một chút, thế nhưng ta cũng nghĩ giống ngươi. Ta tuyệt đối cũng không hi vọng ngươi mơ hồ mà chết! Quân nhân thủy chung vẫn luôn nguyện ý chôn thây ở chiến trường!"

"Nói như vậy, ngươi đã sớm biết Quân gia tam huynh đệ các ngươi sẽ bại! Cùng người Triệu gia ta không có quan hệ?" Triệu Kiếm Hồn tiến lên một bước, có phần kích động nói.

"Đương nhiên! Triệu Kiếm Hồn ngươi cố nhiên xứng danh với cái tên đệ nhất Đại tướng quân của Vũ Đường đế quốc, nhưng muốn đánh bại huynh đệ chúng ta, bằng vào Triệu Kiếm Hồn ngươi vẫn còn chưa đủ tư cách!" Quân Vô Ý hừ một tiếng, thản nhiên nói: "Ngươi cũng không có năng lực đó!"

"Đa tạ! Đa tạ ngươi!" Bị Quân Vô Ý làm giảm uy danh như vậy, thế nhưng Triệu Kiếm Hồn lại rất cao hứng, rất cảm kích, rất kích động!

"Quân Vô Ý, ngươi cũng là một vị tướng quân trăm trận trăm thắng, có lẽ cũng vĩnh viễn không biết, những năm gần đây ta đột nhiên thắng như chẻ tre, thế nhưng trong lòng lại có tư vị gì! Mười năm này, ta tắm máu trên chiến trường, cũng không phải chưa lúc nào bại, thế nhưng thủy chung có thể nói là không chỗ nào mà không thể tới, cuối cùng giành chiến thắng. Cũng là bởi vì ta không cam chịu để bất kỳ kẻ nào thắng ngoại trừ huynh đệ Quân thị, thế nhưng vô luận đi đến nơi nào, cũng có thể cảm giác được có rất nhiền người đang ở sau lưng chỉ trỏ, bàn tán. Giống như một tên gia hỏa rất nhiều lần xéo vào cứt chó, thế nhưng vận mệnh lại rất tốt, đánh đâu thắng đó! Người khác thắng trận đều là nhờ vào chân đao chân thương, chỉ có hắn vận khí quá tốt, vô luận là hiểm địa thê thảm thế nào. cuối cùng cũng có thể đi tới, biến thành một đại tướng quân. Vận khí của hắn còn quan trọng hơn là thực lực.

"Thế nhưng đây lại là một nỗi sỉ nhục lớn nhất của một người lính! Quân nhân là người duy nhất không tin vào vận khí! Duy chỉ có thực lực mới là hết thảy." Thanh âm của Triệu Kiếm Hồn rất lớn, hắn dốc cạn bầu tâm sự, gào lên: "Lão tử chẳng lẽ không có thực lực? Lão tử cũng là một người đáng trận mười năm qua không hề bại một trận nào, vô luận là gian khổ như thế nào. Cuối cùng nhất kết quả chính là lão tử quyết thắng, vì cái gì tất cả mọi người đều cho rằng vận khí của lão tử quá tốt, nếu sớm biết như thế. Lão tử thà rằng không đáng còn hơn.

Quân Mạc Tà im lặng nhìn Triệu Kiếm Hồn, tại một khắc khi đối phương xúc động, Quân Mạc Tà tựu như nhìn ra được, người này chính

là một vị quân nhân chân chính! Khi nghe được lời này hắn lại càng thêm minh bạch.

Có lẽ, tại trong lòng Quân Mạc Tà, đối với đối phương cổ hủ bực này, thắng bại chi niệm phi thường của lão hắn không đồng ý, nhưng lại không thể không bội phục. Cũng không thể không ủng hộ. Đây mới chính là quân nhân, chính thức là thiết huyết quân!

Quang minh lỗi lạc, chân đao chân thương,không tin vận khí, càng không tin vận mệnh! Có chết cũng muốn chết đứng! Có chết cũng muốn chết trên chiến trường! Dùng tư thế xông về phía trước để tử, cũng phải bảo vệ lòng kiêu ngạo của bản thân cùng sự tôn nghiêm của quốc gia, đem sự bất diệt lưu lại sau lưng, giống như Trường Thành lưu cho hậu nhân, lưu cho tổ quốc!

Chỉ cần hy sinh thân mình vì nước. Cũng không cần da ngựa bọc thây! Quân nhân. Đặc biệt rất kiêu ngạo, giờ phút này trên người Quân Vô Ý cùng Triệu Kiếm Hồn đều toát ra khí thế như vậy!

Vô luận là địch hay là bạn, quân nhân như thế đều đáng tôn kính.

Nhưng mà một vị thiết huyết tướng quân như vậy, một vị nam nhi quang minh lỗi lạc như vậy lại bị người cho rằng có vận khi cứt chó Đại tướng quân, Đại tướng quân may mắn, đã phá hủy bao nhiêu thàng quả tích lũy của Triệu Kiếm Hồn. Vô luận là một vị tướng quân nào cũng không thể thừa nhận!

Quân Vô Ý cùng Triệu Kiếm Hồn đã từng là địch nhân, là đối thủ lớn của nhau, hai người nói rất nhiều. Lúc này lại ở trước một phần của bạch y quân suất Quân Vô Hối tâm sự. Tuy rằng đối chọi gay gắt, thế nhưng vẫn tỉnh táo đối đáp không có vẻ gì là kẻ thù của nhau.

Từ đầu chí cuối, Quân Mạc Tà không có chen vào nửa câu. Hắn hiểu được, giờ khắc này, thế giới là của riêng bọn họ. Hai lão binh, hơn nữa đã từng là đối thủ trên chiến trường.

Thẳng đến lúc cuối, Triệu Kiếm Hồn cố ý nói một câu, khiến cho Quân Mạc Tà chú ý, "Quân gia còn có Độc Cô gia nữa, trước mắt Thiên Hương các ngươi dường như không được tốt lắm thì phải."

"Chuyện này từ đâu mà ra vậy?" Quân Vô Ý hỏi: "Chẳng lẽ Triệu huynh biết tin gì sao? Là quốc gia kia muốn châm ngòi chiến tranh sao?"

"Còn nói là quốc gia khác muốn châm ngòi chiến tranh đối với các ngươi sao? Ta cùng quốc sư sau khi đi vào Thiên Hương, ba vị hoàng tử đều muốn đăng môn bái phỏng, ha ha, hơn nữa thái độ rất là... Hắc hắc."

Triệu Kiếm Hồn đứng thẳng, tiếng nói có phần trầm thấp cùng cười lạnh một tiếng, nói: "Quân gia cùng Độc Cô gia đều là tử trung với Thiên Hương quốc chủ Dương Hoài Vũ, mà ba vị hoàng tử điện hạ thủy chung chưa phân cao thấp, ý định của Hoàng Đế các ngươi là muốn duy trì thế cân bằng, cho nên cũng chưa định ai là người kế ngôi; cho nên hiện tại ba người đều có chút đợi không được; ai cũng muốn tranh thủ cuối cùng mình sẽ thành công thượng vị, binh biến chỉ sợ là lựa chọn duy nhất mà thôi.

Thế nhưng cũng không nhất định là một vị hoàng tử nào bởi vì chướng ngại lớn nhất của ba người chính là Quân gia cùng Độc Cô gia, bọn họ phải nghĩ cách thanh trừ hai đại gia tộc này. Mà Độc Cô gia còn có một vị nữ nhi chưa gả, cũng bảo lưu một phần lợi thế lớn. Tin tưởng bất luận một vị hoàng tử nào cũng muốn truy cầu... Ha ha, mà Quân gia thì sao? Coi như là công chúa được gả cho các ngươi, cũng chỉ là được Hoàng Đế ân sủng mà thôi! Mà không phải là ba vị hoàng tử."

Sắc mặt của Quân Vô Ý trầm xuống, nói: "Lại có sự tình bậc này sao?"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 101: Cứ Làm Thoải Mái

- Hiện nay cũng chỉ có chừng đó dấu hiệu mà thôi.

Triệu Kiếm Hồn lạnh lùng nói:

- Nếu thật sự muốn động thủ thì còn phải bày mưu tính kế chán. Dù sao với thế lực của Quân gia ở Thiên Hương đế quốc thì ngay cả hoàng đế cũng không dám vọng động nhưng mà những mưu toan dự định đó cũng quá yếu kém.

- Ha ha, hừ, ba cái thằng con nít ranh miệng còn hôi sữa mà dám trêu chọc Quân gia ta ư…

Quân Vô Ý cười lạnh.

- Còn Độc Cô gia nữa. Một người con gái chưa gả về nhà chồng thì cũng chỉ là cầu bình yên một thời gian mà thôi, chẳng thể nào lâu dài được.

Triệu Kiếm Hồn bổ sung thêm:

- Thật lòng mà nói, ta rất mong chờ chuyện đó xảy ra. Nếu như hai cây trụ của quân đội Thiên Hương đế quốc bị sụp đổ, đối với chúng ta mà nói thì đó là một chuyện vô cùng tốt. Đến lúc đó, ta sẽ chỉ huy đại quân tiến lên phía bắc, san bằng Thiên Hương, mở rộng bản đồ cho Vũ Đường ta. Nếu có thể một bước nhất thống thiên hạ chả phải là tốt lắm sao.

- Nếu vậy tại sao ngươi còn nói ra làm gì? Hà tất khiến cho Quân gia ta có lòng đề phòng.

Quân Vô Ý hừ một tiếng.

- Trước mặt Quân Vô Hối ta không thể giấu diếm. Cho nên mới bán cho Quân gia các ngươi một món ân tình. Vô luận thế nào thì Quân gia mới là đối thủ lớn nhất của ta, cũng là đối thủ ta tôn kính nhất, là đối thủ mà ta khát vọng vươn tới nhất.

Triệu Kiếm Hồn xoay mình nhìn bức tượng của Quân Vô Hối, chậm rãi nói:

- Ta rất hy vọng, Quân gia các ngươi lại xuất hiện một Bạch y quân soái cùng ta một trận sống mái trước ba quân. Ta không hề hy vọng một gia tộc anh hùng lại điêu tàn trong cuộc chiến đen tối tranh giành quyền lực. Rốt cuộc chuyện này xem như là một cái tượng gỗ như ta cũng làm được một chuyện tốt duy nhất.

Triệu Kiếm Hồn đứng lên, sải bước đến trước bức tượng của Quân Vô Hối ngẩng đầu nhìn thật lâu rồi đột nhiên quay người:

- Cáo từ!

- Không tiễn!

Quân Vô Ý nặng nề ôm quyền, rồi trầm giọng thốt lên:

- Một.. một… không..tạ ơn!

Triệu Kiếm Hồn vẫn đứng yên không nhúc nhích quay lưng về phía Quân Vô Ý một lúc lâu sau khàn giọng nở nụ cười:

- Không cần tiễn, cũng chẳng cần cảm ơn!

Bỗng nhiên trầm giọng nói:

- Không thể trêu vào ư? Chẳng lẽ thực lực của ta chưa đủ sao?

Quân Vô Ý trầm tư một lúc, khẽ đáp:

- Đúng vậy.

- Ta hiểu.

Triệu Kiếm Hồn hít một hơi thật sâu.

- Ta đi đây. Ta sẽ lập tức quay về Vũ Đường. Quân Vô Ý, nếu sau này có gặp lại nhau trên chiến trường thì tuyệt đối đừng cố kỵ, đừng hạ thủ lưu tình. Nếu chuyện đó xảy ra thì coi như hôm nay ta đã đến nhầm chỗ rồi.

Trên khuôn mặt nghiêng nghiêng của hắn lộ ra vẻ tang thương pha lẫn chút chua xót:

- Mấy năm nay, ta đã chịu đựng nhiều lắm rồi, thật sự mệt chết đi được. Bất bại đại tướng quân hay rắm chó đại tướng quân, bất quá cũng chỉ như vậy!

Nói xong những lời này, Triệu Kiếm Hồn không hề quay đầu lại, không hề nói thêm điều gì, thân ảnh cô đơn lặng lẽ rời đi. Tấm áo choàng đen tung bay trong gió dần khuất bóng nơi phương xa…

Binh sĩ Thiên Hương quốc đứng nghiêm thành hai hàng, yên lặng nhìn theo bóng lưng vị thống soái của quân địch.

- Người này, thật sự rất kiêu ngạo.

Quân Vô Ý nhìn theo hình bóng của Triệu Kiếm Hồn, chậm rãi nói:

- Năm đó, đại ca đã từng nhằm vào nhược điểm kiêu ngạo này của hắn mà bày ra vô số cạm bẫy. Mỗi một lần bày ra là một lần hắn lao vào, không hề hối hận.

Quân Mạc Tà không dấu nổi nụ cười:

- Vậy mà hắn vẫn không chết. Làm được điều này quả thật không dễ.

- Người này tuy ngạo mạn nhưng hắn có cái để mà kiêu ngạo. Văn thao vũ lược, tinh thông mọi thứ, trận thế phục kích cũng rất nổi tiếng. Chẳng lẽ hắn không đủ tư cách để kiêu ngạo sao? Nếu ta là hắn, ta cũng sẽ như vậy.

Quân Vô Ý nói:

- Mà bản lĩnh lớn nhất của hắn và cũng là cái mà cha ngươi bội phục hắn nhất là ngay cả khi lâm vào đường cùng hắn cũng không hề từ bỏ khát vọng được sống. Thậm chí ngay cả khi mong muốn được sống cũng chỉ còn là ánh đèn le lói trước gió đông thì hắn vẫn chiến đấu, vẫn đánh chứ không hề thốt lên chữ thất bại, bất kỳ hoàn cảnh nào, hắn cũng có thể vượt qua. Cha con từng nói với ta rằng, nếu có đổi chỗ cho nhau, cha con chưa chắc có thể làm được như vậy. Triệu Kiếm Hồn quả là một người tài!

Trong lòng Quân Mạc Tà cũng rất đồng ý:”Nếu thuận buồm xuôi gió thì cũng chẳng được xem là có bản lĩnh. Chỉ có trong hoàn cảnh khó khăn, bản năng sinh tồn có thể khiến cho ý chí chiến đấu không hề suy sụp, lòng tin vững chắc, đó mới là hào kiệt!”

- Năm đó, sau một thời gian nghiên cứu Triệu Kiếm Hồn, đại ca cũng vì một câu nói của hắn mà đã quyết định được sách lược đối phó.

Quân Vô Ý kiêu ngạo từ tận đáy lòng, nói tiếp:

- Mà sách lược này cho đến bây giờ đối phó với Triệu Kiếm Hồn vẫn hữu hiệu.

- Câu nói gì thế?

Quân Mạc Tà thấy hứng thú bèn vội hỏi.

- Triệu Kiếm Hồn năm đó ở Vũ Đường hiển lộ tài năng, thừa tướng của Vũ Đường muốn đem nữ nhi gả cho hắn, nhưng nữ tử kia thì lại to béo, xấu xí vô cùng.

Quân Vô Ý cười cười:

- Lúc đó Triệu Kiếm Hồn giữa chốn bá quan văn võ, sổ toẹt một câu: Con gái xấu cỡ đó, tuổi gì mà dám đòi xứng đôi với bản tướng quân anh tuấn tiêu sái? Cống rãnh mà đòi sóng sánh với đại dương ư?

Quân Mạc Tà cười phá lên.

- Khi đại ca biết chuyện này liền nói: Triệu Kiếm Hồn này, tính thanh cao và cao ngạo, năng lực siêu quần. Tính tình cũng tự cho mình là đứng đầu, tuyệt đối không chịu nằm dưới. Mà Vũ Đường nhân tài như lá mùa thu, chắc chắn sẽ được đề bạt, chỉ cần không đầy mấy năm nữa, hắn sẽ là đại địch của quân ta. Nhưng tính cách của hắn cũng không ổn, thanh cao cao ngạo nếu là văn nhân thì còn có thể nói là khí khái, đối với những người khác thì đó là kẽ hở trí mạng. Kiêu ngạo! Chính là điều tối kỵ nhất của con người, nếu sau này có dịp đụng độ với Triệu Kiếm Hồn chỉ cần nắm chắc nhược điểm này của hắn là có thể thành công tệ lắm là hoà chứ không hề bại.

Trong giọng nói của Quân Vô Ý tràn ngập vẻ nhung nhớ:

- Khi đại ca nói những lời đó, Triệu Kiếm Hồn chỉ là một viên tướng bình thường. Nhưng không đầy hai năm sau, hắn đã là thống soái quân đội của Vũ Đường. Mà nhược điểm của Triệu Kiếm Hồn như lời đại ca nói, vẫn như cũ. Chỉ là đại ca từng nói, muốn nắm chặt nhược điểm của Triệu Kiếm Hồn thì không khó nhưng muốn lợi dụng nhược điểm đó để quyết thắng thì lại không dễ chút nào. Với thái độ làm người vĩnh viễn không hề nói đế chữ bại, càng khó càng mạnh, lại cố chấp cực kỳ nếu không bị đả kích trí mạng nhiều lần thì cũng không diệt được tâm của hắn, cũng không thể nói là hắn đã thất bại được. Đúng như thế, đại ca hết chiến rồi quyết đấu rồi phong toả đến lần thứ hai mươi chín cũng không hề ngưng nghỉ. Chỉ tiếc là cuối cùng không thể đập đổ cái câu :”Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”.

Quân Mạc Tà thở dài thật sâu, đối với người cha mà mình chưa bao giờ được gặp bỗng xuất hiện sự kính nể từ tận đáy lòng. Có thể từ một

câu nói và một vài thông tin tình báo ít ỏi mà có thể nắm chính xác tính cách của vị chiến tướng địch quân, rồi từ đó bày mưu tính kế để cho vị tướng quân đó tuy biết rõ đó là cái bẫy nhưng vẫn lao vào, bố cục tinh tế đến mức vậy thật là đáng sợ. Quân Vô Hối không hổ là nhất phạt quân thần.

Mà với tính cách của Triệu Kiếm Hồn, Quân Mạc Tà cũng hiểu được vì sao suốt mười năm nay Triệu Kiếm Hồn luôn cảm thấy khó chịu.

Một người kiêu ngạo như vậy, một chiến sĩ chân chính. Nếu để cho hắn phải chịu một thất bại đáng hổ thẹn có thể chưa chắc hắn đã để trong lòng, có thể hoàn toàn chịu đựng được, chỉ cần chuyển bại thành thắng là có thể rửa sạch nỗi nhục đó. Nhưng cái mà hắn đang hưởng bây giờ cũng hoàn toàn không thuộc về hắn, đó là một “thắng lợi” đáng hổ thẹn.

Đã là một người “chiến thắng” thì sao mà rửa sạch sỉ nhục? Chẳng lẽ còn có thể chuyển thắng thành bại nữa sao?

Đối với một người kiêu ngạo như thế mà nói, nỗi đau này còn hơn là giết hắn.

Rắm chó đại soái!

Xưng hô như vậy quả thật vô cùng sỉ nhục, đối với một Triệu Kiếm Hồn tâm cao khí ngạo đến cực điểm, thì đó chính là một cái gông xiềng trong tâm linh. Mà cái gông xiềng này không thể nào phá bỏ, không thể nào tháo dỡ.

Thảo nào trước khi đi Triệu Kiếm Hồn đã nói: “Mấy năm nay ta đã chịu đựng tất cả, ta quá mệt mỏi rồi!”

Cho đến bây giờ, Quân Mạc Tà mới có thể hiểu được, những lời này của Triệu Kiếm Hồn bao hàm ít nhiều sự bi phẫn, sự bất đắc dĩ, và áp lực nặng nề vô cùng.

Cách duy nhất để tháo gỡ chính là đích thân Triệu Kiếm Hồn đánh bại người còn lại của Đông gia tam hùng Quân Vô Ý Quân lão tam. Thế nhưng, cơ hội này cũng hết sức xa vời.

Triệu Kiếm Hồn, trong những năm gần đây, luôn thắng không hề bại tuy rằng phong quang vô hạn nhưng trong lòng sớm đã hình thành một gánh nặng. Sở dĩ lần này hắn liều lĩnh đi theo Phí Mộng Thần đến Thiên Hương để bái tế trước phần mộ của Quân Vô Hối là không vì cái gì khác ngoài việc trút bầu tâm sự giải toả ức chế mà cũng chỉ ở trước Quân Vô Hối mới than thở chua xót mà thôi.

Mặc dù khi đối diện với Quân Vô Hối hắn cũng không hề nói điều gì. Nhưng có những chuyện không cần phải nói.

Từ điểm này mà nói, Triệu Kiếm Hồn nói muốn báo thù cho Quân Vô Hối thì cũng chẳng có gì là sai. Bởi vì đau khổ bấy nhiêu năm của Triệu Kiếm Hồn cũng là do những người đó gây ra.

Báo thù cho Quân Vô Hối cũng giống như chính hắn được hả giận.

- Xem ra ba vị hoàng tử đã có chút nóng ruột. Hà hà, hoàng quyền, hoàng tuyền!

Vừa ra khỏi phần mộ, Quân Vô Ý trầm giọng thốt:

- Mạc Tà, bọn họ muốn đối phó với Quân gia và Độc Cô gia, điều đó tuyệt đối không có khả năng. Quân gia và Độc Cô gia không phải nơi mà một tên hoàng tử cứ muốn động là động. Nói cho cùng, bọn chúng chỉ là một đám trẻ ranh, không đủ tư cách. Nhưng nếu bọn họ muốn đối phó với con thì khả năng này lại rất lớn. Dù sao con cũng là hậu nhân duy nhất của Quân gia. Nếu con mất đi thì cho dù ta và gia gia con có nỗ lực đến thế nào, phong quang đến mức nào cũng chỉ là vô nghĩa mà thôi. Do đó, con phải cẩn thận.

- Tam thúc, thực lực của con bây giờ đúng là không cao. Nhưng bọn họ muốn giết con cũng sợ là không dễ đâu.

Quân Mạc Tà nở nụ cười có chút mỉa mai giễu cợt, buổi tối hôm đó sau trận chiến của sáu vị chí tôn thần huyền mà còn có thể quay về an toàn thì mấy cái trò ám sát vặt vãnh thì thấm vào đâu? Có Âm Dương Độn, thì cho dù là tám vị đại chí tôn liên thủ cũng không giết được hắn.

- Nhưng mà nếu bọn họ dám xuất thủ với con trước thì con tuyệt đối không hạ thủ lưu tình.

Quân Mạc Tà khẽ nhếch miệng cười, khoé môi lộ ra một tia tàn khốc.

“Hoàng tử? Hắc hắc, hoàng tử là không thể giết được sao? Con bà nó, đúng là quái lạ!. Ta cũng muốn xem thử ba anh em nhà đó có ăn gan hùm mật gấu không? Chẳng lẽ lão tử không cắn trả các ngươi à??”

- Không cần hạ thủ lưu tình!

Mái tóc đen trước trán Quân Vô Ý khẽ phất phơ theo gió, hàn ý dâng đầy lên trong mắt:

- Nhưng nếu ra tay thì phải gọn ghẽ sạch sẽ, không để lại bất kỳ dấu vết gì. Bất kỳ một điểm nào cũng có thể mang đến sóng gió ngập trời.

- Con đã hiểu.

Quân Mạc Tà khẽ cười híp mắt vừa đẩy xe lăn vừa cười. Tam thúc cũng không phải là một người sợ phiền phức a!

“ Nói đến việc không để lại dấu vết, thì trên thế gian này có ai dám vỗ ngực trước mặt lão tử chứ, hà hà!”

Đúng lúc này trên nóc nhà phía trước, một thân ảnh chợt loé lên rồi biến mất tựa như chim bay, nhanh như chớp giật. Với thị lực của hai chú cháu Quân Mạc Tà mà cũng chỉ thấy trước mắt hoa lên một cái rồi lại như cũ.

- Thân pháp nhanh quá. Còn lâu ta mới bằng được.

Đồng tử trong mắt Quân Vô Ý khẽ co lại.

Trong lòng Quân Mạc Tà chợt động.

Bóng người vừa rồi, tuy không nhìn rõ lắm diện mục nhưng thân pháp này có chút quen thuộc như một con diều hâu tung cánh lượn trên không, ưu nhã mà rất nhanh. Trên thế gian này vừa có tốc độ vừa đẹp đến mức tột cùng chỉ có một người, duy nhất một người: Ưng Bác Không!

- Tam thúc, người đó hình như là một người quen. Ta phải đuổi theo xem sao, người cứ ngồi kiệu về trước đi, không cần lo lắng cho ta.

Quân Mạc Tà chăm chú nhìn theo hướng mà bóng người kia biến mất, chậm rãi nói.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 102: Phong Lâm Chi Chiến

- Tốt! Con nhớ cẩn thận.

Quân Vô Ý lập tức tán thành. Biết hắn phát hiện ra được điều gì đó, nếu đi theo tất có đạo lý của hắn.

Bây giờ Quân tam gia đối với cháu của mình rất yên tâm, lo lắng cho hắn chỉ tổ phí công chi bằng đi về nhìn đám vệ sĩ luyện công hay luyện kiếm còn hơn.

Mấy hôm trước, Quân Mạc Tà thần thần bí bí lén lút dúi cho Quân Vô Ý một cuốn kiếm phổ, nói là mình vô tình có được bí tịch. Mới đầu Quân Vô Ý còn cười nhạt ra vẻ không tin nhưng vừa lật vài trang kiếm phổ đã bị cuốn hút lập tức. Kiếm pháp tàn nhẫn tinh diệu, ngay cả Quân Vô Ý cũng chưa từng thấy qua. Kiếm luyện không theo quy tắc, rất nhiều chiêu sát thủ, chỉ cần nhìn kiếm phổ là đã thấy không khí thê lương, địch chết ta sống, có đi không về.

Tuyệt sát không do dự!

Một chiêu là phân định sinh tử, kiếm xuất khỏi vỏ không tắm máu quyết không về. Đó chính là một trong những bí kíp võ công mà kiếp trước Quân Mạc Tà đã luyện tập, giờ lấy ra chỉnh sửa lại rồi giao cho Quân Vô Ý.

Đối với Quân Vô Ý, một người thân kinh bách chiến, một Huyết Y Đại Tướng trong lòng đầy nhiệt huyết và tàn nhẫn mà nói thì bộ kiếm pháp kia đúng là vô cùng thích hợp, không gì sánh bằng.

Thật giống như nó vì Quân Vô Ý mà sinh ra. Bởi vậy mấy ngày nay Quân Vô Ý lao vào luyện tập như si như cuồng.

Hai chú cháu chia tay nhau.

Quân Mạc Tà có chút ngạc nhiên, cuộc chiến tranh đoạt huyền đan cũng đã kết thúc. Các cao thủ đứng đầu tụ tập tại Thiên Hương Thành cũng đã tản đi hết bảy, tám phần nhưng sao Ưng Bác Không này vẫn chưa đi, hắn ở lại để làm gì nhỉ?

Dĩ nhiên Quân đại thiếu gia là người hiểu rõ đầu đuôi sự tình nhất, mục đích của Ưng Bác Không cho đén bây giờ cũng không phải vì khoả huyền đan đó mà chỉ là tìm đối thủ phù hợp để đánh nhau. Nếu không với tu vi của lão ngay từ đầu đã ung dung cướp lấy khoả huyền đan mà đi xa ngàn dặm mất rồi. Mà mọi người ở đó cũng không có khả năng ngăn cản được, ngay cả hai đại huyền thú vương rình rập như chim sẻ chờ mồi ở phía sau cũng không kịp trở tay.

Nếu vậy, hôm nay lão lại giở trò gì đây??

Chẳng lẽ trong Thiên Hương Thành còn có chuyện gì đủ sức khiến lão động tâm hay sao chứ? Hay là trong Thiên Hương thành này có cao thủ xứng tầm với lão ư?

Từ lúc Quân Mạc Tà gặp Ưng Bác Không đã hao hết tâm tư để thu hút sự chú ý của đối phương nhằm tìm hiểu phương thức sử dụng khỏa cửu cấp huyền đan. Có thể nói hắn đã giở hết võ, đầu tiên là trắng trợn thổi phồng để lấy hảo cảm, rồi sau đó dùng rượu ngon để kết mối nhân duyên, quả thật là dụng tâm vô cùng cực khổ.

Nhưng sau nhiều biến cố đột ngột xảy ra phải khởi động sớm kế hoạch, rồi một loạt các cao thủ Thiên Huyền, Địa Huyền và cả Chí tôn Thần huyền đều kéo tới. Mọi chuyện đã vượt quá sự dự đoán của Quân đại thiếu gia khiến hắn bận rộn ứng phó không ngơi.

Sau khi cuộc chiến tranh đoạt huyền đan kết thúc, hành động đã nhanh chóng có những biến đổi mới cho phù hợp với tình thế hiện tại, Quân đại thiếu gia kiểm tra kết quả bỗng phát hiện nếu có được sự ủng hộ của Thiên Phạt thú vương thì vị trí vốn đã được an bài cho Ưng Bác Không cũng không còn cần thiết nữa.

Bởi vậy có thể nói kế hoạch có tinh vi đến đâu cũng không thể nào tránh khỏi những biến cố bất ngờ.

Sở dĩ trong lòng Quân đại thiếu gia có chút uỷ khuất là vì ta tốn công bỏ sức an bài bố cục tinh diệu đến vậy nhưng tại sao lại không có một chút tác dụng cơ chứ? Lẽ nào lại như vậy. Con mẹ nó, thật là quá uất ức mà.

Trong lòng vốn vì chuyện này mà bực mình, vốn nghĩ vị cao nhân chí tôn Ưng Bác Không này đột nhiên biến mất, tìm lại được hắn là vô cùng khó khăn. Không ngờ bỗng dưng lần thứ hai lại thấy được thân ảnh của hắn, Quân Mạc Tà vốn là người không chịu thiệt bao giờ há lại để xổng cơ hội này sao?

Quân đại sát thủ lập tức lao theo với tốc độ cao nhất.

Khính công của Quân đại thiếu gia so với lứa người đồng cấp chắc chắn là đứng đầu. Nhưng dù cho hắn cố đến mấy cũng khó có thể theo kịp tốc độ cực nhanh của Ưng Bác Không, người được mệnh danh là thần ưng của thảo nguyên. Không phải là vì thân pháp khinh công của Quân đại sát thủ có vấn đề, mà chính là vì tu vi huyền khí của hắn quá kém, tuy gần đây đã thăng tiến rất nhiều, nhưng huyền khí cũng mới chỉ tương đương với Kim huyền sơ giai mà thôi. Nhưng mà Quân đại thiếu gia rất tự tin, chỉ cần có thể đột phá tầng thư hai của công pháp, thì hắn tin chắc rằng tu vi của mình có thể tương đương với cấp Địa huyền của thế giới này.

Nhưng chuyện đó để sau này hãy bàn đến. Bây giờ thân ảnh của thần ưng thảo nguyên đã mất hút, nhưng Quân đại sát thủ vẫn không buông tha, chim bay để dấu người đi để vết. Quân đại thiếu gia dựa vào trực

giác của chính mình cộng với những dấu vết hiếm hoi để lại, nhìn về phía mà Ưng Bác Không biến mất tung mình đuổi theo.

Rừng phong phía Nam thành.

Giờ đã là cuối thu, ánh tà dương tịch mịch dần tắt chiếu lên tán lá phong khiến phong cảnh như nhuộm một màu máu.

Gió thu khẽ rít gào, toàn bộ rừng phong như biển máu sôi lên, cuồn cuộn không ngừng, phập phồng không ngớt. Hàng nghìn hàng vạn chiếc lá phong đỏ sẫm vô lực kháng cự lại cơn gió thu hiu quạnh, xoay tròn trong gió rồi nhẹ nhàng đáp xuống tựa như giữa đất trời mênh mông rơi xuống vô số hạt huyết châu, đẹp đến não nùng..

Chiều tà ứa máu!

Trước rừng phong, một người mặt quần áo màu xanh thẫm, đứng đón gió. Hắn lẵng lặng mà đứng nhưng toàn thân như đại dương ngập sóng, gào thét quay cuồng, cuồn cuộn không nghĩ, không hết không dừng. Kết hợp với biển máu phía sau, một màu đỏ quạch một mảng xanh lam hoà cùng nhau hình thành nên khí thế siêu nhiên pha chút quỷ dị.

Mái tóc của hắn tung bay trong gió, dường như mang theo cả màu xanh thẫm của bầu trời. Vô số lá phong đỏ xoay quanh đỉnh đầu của hắn, nhưng không một phiến lá nào có thể chạm vào những sợi tóc màu xanh thẫm đó. Ánh mắt bình tĩnh, không buồn không vui, không chút khát vọng, không chút chờ đợi, không hề kinh hoàng, không hề sợ hãi.

Hải Trầm Phong!

Vì chuyện của bằng hữu, Hải Trầm Phong rốt cuộc phải đến.

Dẫu có đổi cả sinh mệnh thì cũng khó có thể địch nổi cường giả.

Nhìn đau đáu về phía đông, nơi xa thẳm chân trời đó là cố hương của mình, Lam Quang hải. Ở đó còn có sư phụ của mình, Uý Lam Chí tôn.

Nhưng mà sau trận chiến này ta còn có cơ hội trở về sao?

Trong mắt Hải Trầm Phong dường như có sóng cuộn trào dâng.

Một tiếng hú xé toạc không gian, gió thu phía chân trời bỗng dưng mạnh dần, một cỗ uy áp bá đạo như muốn dời non lấp biển điên cuồng đột nhiên xuất hiện, giống như từ trong hư vô mà ồ ạt ập tới.

Hai mắt của Hải Trầm Phong nhíu lại, trong chốc lát huyền khí màu xanh da trời trên toàn thân tăng lên ầm ầm, hai chân giống như mọc rễ, vững như bàn thạch gắn chặt xuống đất.Nhưng tóc, áo bào của hắn đều bay phần phật trong gió, giống như muốn rời khỏi thân mà trôi tuột đi. Rừng phong sau lưng hắn đồng loạt nghiêng về phía sau như đang có một cơn cuồng phong ập tới. Hàng nghìn hàng vạn chiếc lá đỏ, bất kể là đã rơi rụng dưới đất hoặc chưa lìa cành, trong nháy mắt theo cơn gió cuồn cuộn thổi giống như một đám mây đỏ bay dạt đi, trong chốc lát đã nhuộm đỏ hơn nữa bầu trời.

Biến máu, sóng xanh bỗng dưng tách rời nhau ra.

Rừng phong vẫn là rừng phong, Hải Trầm Phong vẫn là Hải Trầm Phong, cả hai không hề có một mối liên hệ nào nữa cả.

Hải Trầm Phong trở thành một cô linh đứng giữa đất trời bao la, không có bất kỳ một thứ gì có thể trợ lực cho hắn.

Trước đó Hải Trầm Phong hao tâm tốn sức, để xây dựng cho mình một bố cục thiên thời địa lợi nhân hoà nhưng trong phút chốc bối cảnh đó đã biến mất hoàn toàn.

Hải Trầm Phong biến sắc, tay siết chặt chuôi kiếm, ngẩng cao đầu, mắt nhìn thẳng về hư vô.

Đại địch!

Người còn chưa hiện thân mà chỉ bằng khí thế đã nhẹ nhàng đem biển máu rừng phong mà Hải Trầm Phong khổ công xây dựng chia cắt thành

đôi mảnh. Uy thế cỡ đó, Hải Trầm Phong chưa thấy bao giờ.

Hô!

Một đạo thân ảnh màu đen phất phơ giữa không trung cách mặt đất khoảng mười trượng. Ngay khi thân ảnh của hắn vừa dừng lại trong chớp mắt, thân hình hắn khẽ lay động bỗng xuất hiện trước mặt Hải Trầm Phong. Mà lúc này ở cách mười trượng trên không tàn ảnh của hắn vẫn dừng lại ở đó. Thương ưng (diều hâu) hành không!

Tóc dài phủ quá vai, mi như núi xa, mắt như thiểm điện, mũi ưng bạc thần, khuôn mặt thon gầy, cả người dường như là một thanh tuyệt thế thần binh xé ngang trời, tản ra sát khí ngập trời, giống như thần ưng giáng xuống, quân lâm thiên hạ. Nhưng chỉ một khắc sau nhìn lại, bỗng thấy giống như một ngọn núi cao sừng sững ngạo nghễ mặc cho gió sương dãi dầu năm tháng.

- Các hạ chính là người khuynh đảo Kim Dương Bang?

Hải Trầm Phong hít một hơi thật sâu, thanh âm có chút tắc nghẹn. Trực giác của Thiên Huyền cao thủ cho hắn biết, con người trước mặt này mình không thể chống lại được.

- Ngươi chính là người mà Kim Phong Liệt nhờ cậy? Tu vi cũng đạt đến Thiên Huyền quả là không tệ, không tệ!

Hai mắt của hắc bào nhân đảo qua, Hải Trầm Phong cảm thấy trên mặt như bị dao cắt. Trong lòng không khỏi hoảng hốt: Huyền khí ngưng hình, vô kiếm hư đao. Người có thể đạt đến cảnh giới này, ít .. ít nhất phải là tu vi Thần Huyền!

Cho dù lòng của một cường giả bước chân vào ngưỡng cửa Thiên Huyền như Hải Trầm Phong đi nữa cũng có cái cảm giác không biết nên khóc hay cười. Đúng là mình có nghĩ đến người này rất cao minh, mình cũng khó lòng địch lại. Nhưng ngàn vạn lần không ngờ rằng lại cao đến mức này, ngay cả ngửa mặt trông lên cũng hết sức chật vật.

Thực lực của người này chỉ sợ sư phụ của mình là Uý Lam chí tôn cũng chưa chắc thắng nổi.

Mà người có tu vi như thế, đương thời có thể đếm trên đầu ngón tay, người này là ai?

Sở dĩ không biết nên khóc hay cười, cũng bởi vì, nếu người này là cao nhân, lẽ nào làm đi gây sự với một hắc bang nhỏ nhoi cơ chứ? Nếu người này chỉ cần lộ ra chút ý từ mời chào, coi trọng Kim Phong Liệt, thì Kim Phong Liệt đã mừng đến phát khóc, vứt bỏ thân bằng quyến thuộc, xin theo làm môn hạ. Lúc này lại cùng người này kết thù oán, cuối cùng cuốn theo cả mình vào chuyện này!

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Hắc bào nhân cười lạnh lùng:

- Chỉ là Thiên Huyền trung giai mà còn dám hạ chiến thư cho lão nhân gia ta? Cáp cáp, tốt, tốt quả là có khí phách.

- Vì nghĩa phải làm. Núi đao biển lửa cũng không quay đầu!

Hải Trầm Phong chậm rãi nói, hai tay ôm quyền:

- Có gì mạo phạm, xin tiền bối bao dung. Nếu đã đến xin mời tiền bối ban chiêu!

- Trong từ điển của ta không có hai chữ bao dung,

Hắc ý nhân cười quái dị, thanh âm khác thương như tiếng ưng huýt giữa trời cao:

- Chuyện lúc trước với ta mà nói đã kết thúc từ lâu. Chuyến đi đến Thiên Hương thành này rất có ích cho ta, thu hoạch được nhiều thứ, vốn cũng đã đến lúc phải đi. Làm gì có hứng thú bận tậm đến cái Kim Dương bang chó mà này, nhưng mà bọn chúng lại quấy rầy hết lần này đến lần khác. Nhận được chiến thư của ngươi, đúng là tạo hoá trêu ngươi.

Hắc bào nhân ngửng mặt lên trời kêu to một tiếng:

- Diêm vương bảo ngươi canh ba chết, ai dám để ngươi sống đến canh năm?

- Nếu mọi chuyện đã qua, cớ sao tiền bối lại không chịu buông tha?

Hải Trầm Phong thở dài, trầm giọng nói:

- Chuyện mà tiền bối nói, có phải là việc tranh giành huyền đan đêm trước phải không?

Hắc bào nhân hừ một tiếng, con mẹ nó chứ, không nói đến thì thôi chứ đã nhắc thì ruột gan lên đầu. Mi mắt khẽ chớp, nói:

- Việc đã qua thì không đánh được sao? Bớt nói nhảm đi. Hôm nay để lão tử giáo huấn ngươi một chút. Cho ngươi hiểu được, đụng phải người không nên chọc thì phải trả cái giá lớn chừng nào.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 103: Thì Ra Là Thế

- Xem ra tiền bối nhất định phải động thủ? Vậy vãn bối cả gan xin lãnh giáo một hai chiêu!

Trong lòng Hải Trầm Phong bừng bừng ngạo khí, thầm nghĩ: "Ngươi đã tự thừa nhận mình là tiền bối cao nhân, lại còn ỷ thế hiếp người như vậy, còn có phong phạm của tiền bối hay sao? Thà rằng bị ngươi đánh chết, cũng nhất quyết không bị ngươi hù chết! Tốt xấu gì Hải Trầm Phong ta cũng là đệ tử của một trong Bát Đại Chí Tôn? Ta sợ ngươi sao?"

Nói đến gia hỏa Úy Lam Chí Tôn Mộng Hồng Trần, tên này cũng là một tên cổ quái, chưa bao giờ nói cho đồ đệ chuyện tình bên ngoài, mà Ưng Bác Không lâu nay đều ở tái ngoại thảo nguyên, đương nhiên Hải Trầm Phong chưa bao giờ gặp qua, thậm chí những lời đồn về Ưng Bác Không cũng không được nghe nhiều. Vì thế, nhất thời hắn không thể nào nhận ra người này, thảo nguyên thần ưng Ưng Bác Không, cùng nổi danh với sư phụ mình, một trong Bát Đại Chí Tôn!

- Hắc hắc hắc, lãnh giáo một hai chiêu sao mà đủ, gặp được nhau chính là duyên phận, ngày hôm nay ngươi cùng lão phu hoạt động gân cốt một cách thoải mái đi.

Ưng Bác Không cười lớn một tiếng, cả người như mây bay nước chảy tiến tới, vỗ ra một chưởng vào đỉnh đầu Hải Trầm Phong.

Hải Trầm Phong tức giận hừ một tiếng, soạt một tiếng trường kiếm đã ra khỏi vỏ, một đoàn lam quang đâm thẳng tới trước.

- Phanh!!!

Tay phải của Ưng Bác Không va chạm vào kiếm quang của Hải Trầm Phong, nhục chưởng va chạm trường kiếm, không ngờ lại vang ra tiếng như kim thiết va chạm nhau!

Hải Trầm Phong trong lòng hơi yên tâm, nghĩ thầm: "Lão nhân này khinh công có phần kinh người, quả thật hiếm thấy, nhưng sau một kích này cũng cân sức ngang tài. Tuy rằng hắn dùng tay không để đối kiếm, có thể mạnh hơn mình một chút, nhưng mạnh hay không mạnh thì đã sao, chưa chắc mình đã không có phần thắng!" Nghĩ tới đây hắn hú dài một tiếng, lam quang cuồn cuộn phát ra, hùng dũng tiến tới như thủy triều mãnh liệt trên đại dương.

Hắn nào biết, thực lực của Ưng Bác Không cao minh cỡ nào, chỉ vì muốn kéo dài trận chiến hứng thú này, Ưng Bác Không mới xuất ra thực lực tương đương với hắn.

Sở dĩ Ưng Bác Không lúc nào cũng tìm người động thủ là có nguyên nhân đặc biệt. Nguyên nhân này chính là những năm gần đây hắn thường chiến đấu với chim ưng tại đỉnh núi Tuyết Sơn, có một chút tâm đắc, dựa vào cách thức phi hành, chiến đấu, công kích, trốn chạy hay săn mồi của chim ưng, Ưng Thần Cửu Thức vốn có của hắn đã phát triển, sáng tạo thành một bộ công phu vô cùng uy lực: Ưng Biến Thập Thất Thức!

Bộ công phu này tuy uy lực rất lớn, nhưng bởi vì mới được sáng tạo ra, chưa hoàn toàn thành thục, cách thức nối liền các chiêu lại với nhau vẫn còn sơ hở khá nhiều, điều này làm Ưng Bác Không đau đầu cực kỳ. Hắn lúc nào cũng muốn tìm đối thủ tốt chính là để sữa chữa, tu luyện bộ Ưng Biến Thập Thất Thức này, tìm ra phương pháp cải tiến.

Phải biết rằng, những chí tôn nổi danh cùng hắn, ai cũng không phải là loại người rảnh rỗi. Hoặc là giấu nghề, hoặc là thần long thấy đầu không thấy đuôi, tất cả đều mở miệng ra là thắng thừng cự tuyệt. Vì thế, Ưng Bác Không cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Còn kẻ tử địch Phong Quyển Vân không phải là không thể được, nhưng hai người một khi chiến đấu đều là quyết đấu sinh tử! Nếu trong chiến đấu kiểu đó mà Ưng Bác Không sử dụng bộ Ưng Biến Thập Thất Thức còn chưa hoàn thành này mà đối địch, vậy chẳng khác nào là đi tìm chết!

Ngay cả có năng lực bảo mệnh, hắn cũng không muốn lộ ra những chiêu thức này, đây chính là thủ đoạn ẩn giấu sau này dùng để đối đầu với Phong Quyển Vân, sau này hắn sẽ dùng tuyệt chiêu này để khuất nhục Phong Quyển Vân, làm sao có thể tùy tiện sử dụng.

Nhưng trừ những người đó ra, trong thiên hạ này mấy ai có thể làm đối thủ của Ưng Bác Không?

Ưng Bác Không không phải chưa từng nghĩ sẽ xông vào Thiên Phạt sâm lâm, nhưng khi hắn nghĩ tới thực lực kinh thiên địa quỷ thần khiếp của vị lão đại của Thiên Phạt sâm lâm, hắn do dự mãi, cuối cùng vẫn không dám đi: "Dấn thân vào nơi đó chẳng khác nào biến bản thân mình thành thức ăn, rồi sau đó biến thành phân của huyền thú!"

Không còn cách nào khác, Ưng Bác Không đành dùng biện pháp tạm thời: Tìm bất cứ người nào để chiến đấu! Không cần biết là ai, chỉ cần là cao thủ thành danh, chắc chắn sẽ kế thừa những ảo diệu, tư tưởng độc đáo của chiêu thức do sư thừa truyền xuống. Mà những cái này chính là điều Ưng Bác Không tìm kiếm.

Vì thế, vị ưng lão đại nhân này đánh từ Nam lên Bắc, rồi lại đánh ngược từ Bắc xuôi về Nam. Tuy nhiên, hắn phát hiện một việc vô cùng buồn bực: Sau khi hắn chiến đấu với cả trăm người gọi là "cao thủ", không những hắn không thể đề thăng thực lực mà còn có dấu hiệu suy giảm!

Điều này quả thật cũng không khó lý giải!

Liên tục chơi cờ với người yếu hơn mình, dù có thắng, mình cũng trở thành tay cờ yếu!

Đang trong lúc buồn bực, hắn lại phát hiện tin tức của huyền đan, hắn không ngại đường xá xa xôi, bất chấp một nắng hai sương lên đường tìm đến, tới lúc thưởng thức trò vui, oánh tới oánh lui một hồi, lại lòi đâu ra hai tên huyền thú vương.

Hai tên này như thiên lôi, dùng thủ đoạn cứng rắn cướp đi huyền đan trước mắt bao người!

Không cần phải nói, dù là Ưng Bác Không hay Thạch Trường Tiếu, người nào cũng mặt mày xám xịt!

Thạch Trường Tiếu thì không phải đi xa xôi gì, nhưng Ưng Bác Không thì phải vất vả mấy ngàn dặm, cuối cùng tay không trở về. Đến ngày hôm sau, Ưng Bác Không suy nghĩ như thế thì thật phí, hắn liền tìm tới cửa Thạch Trường Tiếu kiếm chuyện uýnh lộn, nhưng lại được tin Thạch Trường Tiếu đã ra đi ngay trong đêm đó.

Hắn vô cùng buồn bực, cũng định rời đi luôn, còn chuyện thu phục Kim Dương Bang lúc trước, trong lòng vị cao thủ như hắn vốn không để vào mắt, quên mất từ lâu. Cái chó má Kim Dương Bang này, hắn muốn thu phục chẳng qua là vì muốn tìm hiểu tin tức của huyền đan, bây giờ huyền đan đã không còn bóng dáng, hắn còn để ý làm cái chó gì!

Không ngờ lúc này hắn lại nhận được chiến thư của Kim Dương Bang!

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh mà!

Cuối cùng thì sự buồn bực của Ưng Bác Không cũng có chỗ để phát tiết! Từ bực mình, hắn lại thấy hứng thú, sau khi gặp Hải Trầm Phong hắn lại càng vui mừng. Với nhãn lực của hắn, đương nhiên hắn nhìn ra người trước mắt chính là đồ đệ của Úy Lam Chí Tôn! Lại có tu vi Thiên Huyền trung giai đỉnh phong!

Thật là trời cao ban thưởng mà!

Ưng Bác Không đột nhiên nhớ tới một câu: Mất của buổi sáng, hoàng hôn lại được của!

Vì thế, đương nhiên Ưng Bác Không dễ gì tiết lộ thân phận: " Nếu ta mà tiết lộ thân phận, dám tên tiểu tử trước mắt này lập tức quỳ xuống kêu hai tiếng sư thúc, vậy thì làm sao ta đánh đấm được nữa!"

Đây là cơ hội khắc đá từ núi, mài giũa thành ngọc mà!

Tên này chính là đồ đệ của Úy Lam Chí Tôn, tu vi lại là Thiên Huyền trung giai đỉnh phong, tất nhiên là đệ tử đắc ý nhất của Úy Lam Chí Tôn, nếu có thể đánh nhau vui vẻ một hồi lâu với tên này, hắn tin hắn sẽ có thể cải tiến thêm bộ công phu của mình.

Một bên thì cố ý ẩn giấu thực lực, một bên thì cố gắng phát huy toàn lực, cuối cùng thành cục diện bình thủ, chỉ trong chớp mắt đã giao đấu hơn mười chiêu.

Một bên thì ra sức mồ hôi đầm đìa, một bên thì nhẹ nhàng thoải mái ra chiêu, như vậy mà có thể gọi là bình thủ sao?

Lúc này, vị khách không mời mà đến cũng đã xuất hiện!

Người này đương nhiên là Quân đại thiếu gia nhà ta!

Quân đại thiểu tuy là cao thủ trong việc truy tìm tông tích, nhưng làm sao có thể so sánh với tốc độ, khinh công của vị Ưng Bác Không, người được coi là cao thủ khinh công số một của Bát Đại Chí Tôn được. Tuy thủ đoạn truy tung của Quân đại sát thủ rất cao minh, nhưng nếu không nhờ đám lá phong đầy đất dẫn dắt, hắn cũng vô phương tìm ra.

Quân đại thiểu âm thầm độn thổ đến gần, vừa lúc chứng kiến Ưng Bác Không lưu manh làm đại nhân khi dễ tiểu hài tử. Hắn không khỏi bội phục trong lòng: " Không hổ là một trong Bát Đại Chí Tôn, thủ đoạn lưu manh vô lại thật là cao siêu!"

Sau khi chăm chú nhìn tràng chiến đấu của Ưng Bác Không và lam y nhân, đột nhiên Quân Mạc Tà phát hiện một chuyện khá kỳ quái.

Tuy rằng Ưng Bác Không biểu hiện đang cố gắng hết sức, có phần chịu không nổi, nhưng Quân Mạc Tà chỉ cần liếc mắt là đã nhìn ra, chiêu thức mà Ưng Bác Không sử dụng, chỉ là vài chiêu giống nhau, đều là tùy tiện biến hóa một chút rồi đánh ra, trong khi lam y nhân đối diện rõ ràng là đang toàn lực ứng phó.

Cả chiến cuộc đều nằm trong lòng bàn tay của Ưng Bác Không, cục diện thế này rõ ràng là Ưng Bác Không lấy lam y nhân làm nơi luyện công mà thôi!

Thân trên Ưng Bác Không bất động, hạ thân lại không di chuyển, chỉ có hai tay khi thì chưởng, chỉ, nắm, biến ảo qua lại mà thôi.

Quân Mạc Tà theo dõi một lúc lâu, càng nhìn càng thấy kỳ quái.

Đột nhiên trong lòng hắn hiểu ra: Rõ ràng Ưng Bác Không này đã tự sáng tạo ra một môn công phu, mà môn công phu này là phỏng theo chim ưng mà sáng tạo ra. Điểm này đã quá rõ, mà rõ ràng hơn nữa là tuy hắn sáng tạo ra môn công phu này, nhưng môn công phu này vẫn chưa hoàn thiện thành một hệ thống!

Từ trong chiêu thức phát ra, hắn có thể nhìn ra môn công phu này cần thêm một bộ chiêu thức nối tiếp giữa các chiêu, mà hắn cũng nhìn ra mỗi chiêu mỗi thức đều rất quỷ dị nguy hiểm, nếu dùng toàn lực mà thi triển chắc chắc uy lực sẽ rất cường đại.

Quân Mạc Tà yên lặng nghiên cứu, cuối cùng xác định, bộ công phu này có tổng cộng mười bảy chiêu! Sau khi Ưng Bác Không phát ra chiêu cuối cùng lại quay lại chiêu đầu tiên, nên hắn dễ dàng tính toán ra.

Mấy chiêu này của Ưng Bác Không, hắn đều nhận ra mỗi chiêu đều là sát chiêu uy lực rất lớn, nhưng vì trong lòng của Ưng Bác Không không có sát ý, lại cố áp chế thực lực chân chính nên uy lực phát ra rất

bình thường. Nếu là cao thủ đồng cấp đánh nhau, chắc chắn là tay trái rối tay phải, loạn cào cào cả lên, chẳng qua lúc này hắn đánh với hậu bối có thực lực thấp hơn mình khá nhiều, dù cho không thành thạo, vô tình xuất hiện sơ hở thì hắn cũng kịp thời thay đổi.

Ngoài ra, với lịch duyệt của Quân đại sát thủ, hắn phán đoán nếu có thể dung hợp tất cả các chiêu trên lại thành một bộ đồng nhất, uy lực chắc chắn còn có thể cao hơn gấp mấy lần bây giờ! Tuy nhiên, Ưng Bác Không tạm thời còn chưa làm được chuyện này. Hắn tuy thông minh, có thể sáng tạo ra các chiêu thức này, nhưng cuối cùng vẫn chưa đạt trình độ có thể phát huy uy lực chân chính của nó!

Trong lòng Quân Mạc Tà chợt bừng tỉnh: "Vì sao Ưng Bác Không không quan tâm tới huyền đan lại băng ngàn dặm xa xôi tiến vào thành Thiên Hương? Vì sao Ưng Bác Không luôn có khát vọng chiến đấu trong khoảng thời gian này? Vì sao Ưng Bác Không lại cùng cao thủ không cùng cấp bậc của hắn đánh nhau một hồi? Thì ra nguyên nhân là vì chuyện này! Nếu đã như vậy, sao ta không làm thế này, thế này ....."

Quân Mạc Tà trong lòng khẩn trương tính kế, vừa suy nghĩ vừa quan sát. Quân Mạc Tà nhìn mỗi một chiêu mỗi một thức của Ưng Bác Không, cơ hồ cảm thấy một loại cảm giác quen thuộc.

" Không lưu loát, thật sự không trôi chảy tí nào! Ta có thể nói mấy chiêu thức cường đại này của Ưng Bác Không, nhiều nhất chỉ có thể gọi là mười bảy chiêu tán thủ! Hình thức ban đầu còn chưa có trải qua nhiều lần gọt giũa, chưa thể gọi là một bộ võ công có hệ thống được! Tuy nhiên, với hình thức ban đầu mà nói, hắn có thể sáng tạo một bộ chiêu thức thế này là quá tốt rồi!"

" Các chiêu thức của Ưng Bác Không phần lớn là tương tự như bộ Ưng Xà sinh tử bác! Dực Triển Thức, Ưng Dương Thức, Trùng Tiêu Thức, Bác Thỏ Thức... mấy chiêu này ta hoàn toàn nắm rõ! Thêm vào đó, những chiêu này đều được nghiên cứu rất hệ thống, tất cả đều là

chiêu số ngàn năm gọt giũa, mà Ưng Bác Không thì còn kém quá xa so với cảnh giới hòa hợp trôi chảy này hắc ắc hắc..."

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 104: Ngọc Đá Cùng Tan!

Trong lòng Quân Mạc Tà rõ ràng phát hiện: Vài thức này của Ưng Bác Không, tuy rằng không lưu loát, thậm chí không liền mạch, nhưng nếu chỉ luận từng chiêu một, tuy sự tinh xảo vẫn không bằng thượng thừa võ công của kiếp trước, nhưng sự tàn nhẫn thì hơn xa! Nếu dung nhập huyền khí vào đó, uy lực phát ra sẽ vô cùng kinh người! Quân Mạc Tà xem xong cũng cảm thấy có phần bội phục! Càng bội phục hơn nữa chính là trong quá trình giao thủ của Ưng Bác Không, mỗi khi lập lại chiêu thứ nào đó, sẽ có một chút biến hóa, từ đó dần dần đem sơ hở triệt tiêu, đem từng chiêu, thực ra phải trong thời gian dài gọt giũa mới xóa bỏ được sơ hở, từ trong thực chiến mà từ từ hoàn thiện! Phải biết rằng học tập võ học và sáng tạo võ học là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng. Sáng tạo một môn, từ lúc mới sáng tạo ra, có chút thành tựu, rồi tinh nghiên (nghiên cứu, tinh luyện), rồi hoàn thiện, thậm chí là đại thành, tất cả các bước này từ trước tới giờ là quá trình không thể bỏ qua bất cứ bước nào, nếu nhanh chóng đạt tới đại thành chi cảnh, ngoại trừ người sáng tạo đột nhiên linh quang chợt lóe thì không nói tới, ít nhất là cần vài chục năm, thậm chí vài thế hệ bỏ công sức ra nghiên cứu mài giũa mới có thể tìm ra chiêu thức hoàn thiện cuối cùng.

Tại cái thế giới hoàn toàn không có cổ võ Trung Hoa này, Ưng Bác Không có thể khác người, vứt bỏ huyền công mà sáng tạo ra một môn công phu chiêu thức độc đáo, phương thức này sẽ nhanh chóng hình thành nên cánh cửa võ học, cùng với can đảm theo đuổi võ học và trí tuệ của võ học là đã đáng được hậu nhân ngợi khen rồi, mà chuyện sáng tạo nên một môn võ công chính là một công đức vượt thời đại rồi! Chỉ cần nói tới điều này là có thể thấy Ưng Bác Không quả không hổ danh là một

trong Bát Đại Chí Tôn hàng đầu,không hổ tư cách của một thế hệ bậc thầy! Chuyện khác chưa nói tới, chỉ cần nói việc hắn bài danh trong Bát Đại Chí Tôn, lại có thể vứt bỏ thân phận, không tiếc tự hạ giá trị bản thân mà đánh nhau cùng một người cao thủ huyền khí bình thường, từ đó cố gắng cải tiến chiêu thức còn chưa đủ hỏa hầu của mình, chỉ cần nói tới thái độ nghiêm túc đối với võ học như vậy, chưa chắc người nào có thể làm như hắn!

Đột nhiên linh quang chợt lóe trong lòng Quân Mạc Tà.

"Ưng Bác Không hiện tại tìm không thấy đối thủ, vậy Huyết Hồn Sơn Trang và Phong Tuyết Ngân Thành không phải là đối thủ quá tốt sao? Ưng Bác Không hiện đang đau đầu vô cùng vì chiêu thức còn quá nhiều sơ hở, mà trong đầu ta không phải có vô số tuyệt chiêu võ công của kiếp trước sao? Nào là Thần ưng phác hổ, ưng khiếu cửu châu, thương ưng cửu biến, ưng dương thiên lý. . . Mình có cả đống tài nguyên như thế này, không lợi dụng thì chẳng phải quá uổng phí sao? Như vậy mà không xài thì mới đúng là đáng giận!"

Quân Mạc Tà tự hỏi trong đầu, sau đó hắn cảm thấy vô cùng vui mừng.

Ưng Bác Không ra chiêu khống chế cho cả cục diện cân bằng, trong lòng lại tự hỏi, làm sao phối hợp tay và chân, chiêu sau làm sao nối tiếp được chiêu trước, từ từ đem các chiêu thức vừa thi triển vừa tìm cách biến hóa từng chút một, tuy quá trình này chậm vô cùng nhưng hắn lại cảm thấy vô cùng thích thú.

Huyền khí của thế giới này hoàn toàn bất đồng với nội lực của kiếp trước của Quân đại thiếu, bản thân huyền khí quá mức mạnh mẽ, thiếu hắn đặc tính cương nhu hài hòa của nội gia chân lực, làm hạn chế sự phát huy của các chiêu thức tinh xảo, vì thế đa số các chiêu thức của thế giới này đều là lấy cứng đối cứng là chính. Người tu luyện huyền khí của thế giới này rất ít khi có thể thi triển ra một chiêu thức phức tạp như ý, trừ phi là những chiêu tuyệt sát uy lực cực đại, nhưng loại chiêu thức này

một khi phát ra thì huyền khí trong người cũng bị rút sạch không còn một chút nào.

Loại tình huống này cũng tương tự như cuồng bạo đấu khí.

Nếu theo đuổi uy lực, tốc độ của chiêu thức thì huyền khí phát ra không theo kịp nhịp độ, mà ngược lại theo đuổi chất lượng của huyền khí thì chiêu số lại quá cồng kềnh.

Tuy nhiên, những chiêu thức hiện tại của Ưng Bác Không mặc dù vẫn chưa lưu loát, nhưng trên cơ bản đã siêu thoát khỏi phạm trù này rồi, từ từ thay đổi lối mòn suy nghĩ trên. Càng ngày càng dung hợp chiêu thức và huyền khí. Đây chính là một sáng kiến vô cùng to lớn! Ưng Bác Không đã chân chính khai phá ra một thế hệ bậc thầy mới! Thậm chí có thể nói trở thành hiện tượng tiếp nối người trước, mở lối cho người sau!

Hải Trầm Phong sắc mặt bình tĩnh dị thường, trường kiếm như gió, xoay vòng, chém, vẩy, đỡ.... đem một bộ tuyệt học Ba Lan Kiếm (kiếm gợn sóng) của vị Lam Quang Hải Úy Lam Chí Tôn thi triển vô cùng nhuần nhuyễn vô cùng nhuần nhuyễn, từ lúc bắt đầu trận chiến tới giờ vẫn chiếm thượng phong, mặc dù cố gắng phát chiêu tấn công nhưng đối thủ vẫn sừng sững như núi, có lúc rõ ràng thấy vô cùng sơ hở, nhưng khi hắn vung kiếm tấn công thì chẳng biết tại sao người này có thể hóa giải một cách quỷ dị.

Một lúc lâu sau, Hải Trầm Phong cảm thấy ưu thế mà mình vẫn chiếm nãy giờ từ từ giảm đi trông thấy, mặc dù đối phương vẫn sử dụng những chiêu thức cũ, nhưng sơ hở càng ngày càng ít đi, mà đối phương đột nhiên dùng một chiêu thức quái lạ tấn công tới thì liền làm cho hắn luống cuống tay chân.

Chiến đấu thêm một lúc sau, thế cục song phương đã hoàn toàn nghịch chuyển, Hải Trầm Phong vẫn hết sức chăm chú, toàn lực ứng phó, tuy nhiên thân thể đã ướt đẫm mồ hôi, hô hấp cũng đã bắt đầu có dấu hiệu rối loạn, trong khi đối phương hơi thở vẫn rất ổn định, chiêu thức cũng trở nên biến hóa, càng ngày càng trở nên tinh diệu, mỗi khi

xuất thủ đều làm Hải Trầm Phong vất vả đáp trả mà lộ ra sơ hở, chẳng qua hắc y nhân kia cũng không có ý định truy kích vào chỗ hở đó, nếu không thì Hải Trầm Phong sớm đã chết bảy tám lần.

Hai đại cao thủ so đấu càng lúc càng hung hiểm, chiến cuộc hung hiểm và chiến đấu kịch liệt lại là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, chiến đấu kịch liệt nghĩa là thực lực song phương sàn sàn như nhau, trong lúc chiến đấu song phương đều đem toàn lực ra mà so đấu, hoàn cảnh này nếu tiếp tục chiến đấu tới thời khắc cuối cùng, chỉ có đường lưỡng bại câu thương. Còn muốn không xảy ra tình huống trên thì chỉ có cách cả hai bên trước khi hao hết tinh lực liền đồng thời thu tay lại.

Nhưng chiến cuộc hung hiểm lại là một khái niệm hoàn toàn khác hẳn, bên thực lực thấp hơn có thể chết bất cứ lúc nào, mà tình huống của Hải Trầm Phong hiện tại chính là như thế! Vốn Ưng Bác Không là một Chí Tôn Thần Huyền, một tiền bối cao nhân, hắn lại là người nắm toàn cục trong tay, thế nên cục diện Hải Trầm Phong bị tổn hại không hề xuất hiện. Tuy nhiên, lúc này Ưng Bác Không đã đặt toàn bộ tâm trí vào việc nghiên cứu mười bảy thức tán thủ, tiến nhập vào trạng thái không minh, hiện giờ cùng Hải Trầm Phong giao thủ đã hoàn toàn xuất chiêu theo bản năng rồi, dù cho Ưng Bác Không vẫn khống chế cho huyền khí thấp hơn tu vi của Hải Trầm Phong, nhưng dù sao hắn cũng là một Chí Tôn Thần Huyền, khi đã dùng bản năng mà chiến đấu thì làm sao Hải Trầm Phong có thể so sánh?

Tuy rằng hiện tại không làm cho Hải Trầm Phong bị thương nặng, nhưng khi hắn tùy tiện giơ tay nhấc chân một cái liền làm cho các diệu chiêu của Hải Trầm Phong hoàn toàn vô hiệu, sự chênh lệch thực lực của hai người càng ngày càng có thể thấy rõ! Hải Trầm Phong lúc này tự biết hắn không phải may mắn mà thoát liên tục mấy sát chiêu liền: " Thì ra đối phương từ đầu đến cuối đều là trêu chọc mình, chiến cuộc căn bản là đều nằm trong lòng bàn tay hắn. Một khi đã như vậy, cho dù ta có phải chết, ta cũng phải cho ngươi một cái giáo huấn nặng nề!"

Hải Trầm Phong thân là Thiên Huyền cao thủ, ngày thường ít gặp phải đối thủ, đương nhiên hắn vô cùng tự tôn cao ngạo, mà Ưng Bác Không rõ ràng là đang coi thường hắn, đối với Hải Trầm Phong mà nói, điều này là vô cùng nhục nhã, thậm chí là một loại nhục nhã mà hắn không bao giờ có khả năng rửa sạch! Thực lực hoàn toàn có khả năng đánh bại giết chết, lại cố tình chỉ trêu chọc không giết, giống như mèo vờn chuột, vờn đến khi nào hết vui, bắt đầu thấy chán mới ra tay giết chết, hay giống như đánh cờ, rõ ràng là có thể chiếu bí hết cờ, nhưng lại cố tình kéo dài, không cho người ta nhận thua, muốn làm mọi cách diệt sạch mặt mũi người ta, ăn sạch không chừa một quân nào, chỉ chừa lại có quân tướng đi tới đi lui trong cung, sau đó lại mang đại quân tiếp cận, nào là xe pháo mã tốt tất cả qua sông, bao vây quân tướng không thể nhúc nhích... Thật là mệt chết người nha! Loại đùa dai này đối với người mới chơi thì không nói làm gì, chứ nếu dùng với một vị cao thủ đánh cờ lâu năm danh tiếng vang dội xem? Không làm người tức giận đến tăng xông máu, xung huyết não mới là kỳ quái!

Mà tình huống của Hải Trầm Phong hiện tại, chẳng khác nào quân tướng cùng đồ mạt lộ (không còn lối thoát) này!

Tuy nhiên, quân tướng này còn có một chiêu, đó là tuyệt chiêu cuối cùng: Ngọc đá cùng tan! Hải Trầm Phong đột nhiên quát to một tiếng, thu kiếm về, cả người lam quang tăng vọt, càng ngày càng sáng chói, giống như một cơn lốc nhanh chóng xoay quanh thân thể của Ưng Bác Không! Trên người hắn lam quang chia ra từng màu khác nhau, từ màu xanh da trời, đến xanh lam, đến thâm lam, sau đó là mặc lam (xanh đậm đặc)! Cả khu vực như bị một cái vòi rồng nhỏ tàn phá, từng đạo lam quang từ từ ngưng tụ thành thực thể! Trong lòng Ưng Bác Không đang đắm chìm tâm đắc những cải biến chiêu thức của mình, đột nhiên thấy áp lực tứ phía đột nhiên tăng mạnh, giống như thủy triều của biển lớn mang theo cuồng phong gào thét, mưa to gió lớn, áp lực hỗn loạn mênh mông vô tận tiến tới!

Hắn trong lòng cả kinh, lập tức nhớ tới chiêu bài tuyệt kỷ của Úy Lam Chí Tôn: Lãng Quyển Càn Khôn (sóng cuốn Càn Khôn)! Chiêu

này chính là sát chiêu ngọc đá cùng tan, đây chính là chiêu thức tự đưa mình vào địa ngục! Chiêu này chính là thiêu đốt huyền khí của toàn thân, kết hợp với toàn bộ tiềm lực và năng lượng của đan điền, hóa thành lực sát thương cực kỳ mạnh mẽ rồi bộc phát ra! Một chiêu này mà đánh ra, có thể đem huyền khí của người thi triển tăng lên ít nhất một lúc hai giai vị! Có thể lấy thực lực của mình tăng lên giai vị, tuyệt đối có thể đem địch nhân cao hơn mình ít nhất hai giai vị lập tức giết chết! Tuy nhiên, một chiêu này khi thi triển, có một chỗ tổn hại vô cùng, đó là không cần biết địch nhân sau đó thế nào, bản thân người thi triển cầm chắc cái chết! Chưa đả thương địch thủ, trước đã thương bản thân, cuối cùng người ta có chết hay không, mình nhất định xong đời! Ưng Bác Không kinh hãi mắng:

- Hỗn trướng, ngươi muốn tìm chết sao? Ta là Ưng...

Hắn muốn nói: "Ta là Ưng sư thúc của ngươi!" thì đã bị Hải Trầm Phong ha ha cười to cắt ngang, lời nói của Ưng Bác Không chưa kịp phát ra đã bị hắn bi phẫn quát to:

- Lão tặc, ngươi cũng biết sợ sao? Can đảm nhục mạ Úy Lam nhất mạch ta, vậy thì nạp mạng đi!

Trường kiếm "ông ông" hai tiếng bắn lên trời, giống như nộ hải giao long, mang theo cuộn sóng gió lốc mà bay lên, kiếm lên tới trời đã thay đổi thanh âm, vang lên boong boong, tựa như giao long rít gào giận dữ khi trút hơi thở cuối cùng! Kiếm quang nhanh chóng lan rộng, đầy trời đều là thanh âm sấm rền gió rít! Đột nhiên bạch quang chợt lóe, một tiếng ầm ầm vang lên như tiếng sét giữa trời xanh, giống như thiên hà vỡ đê, hướng về một hướng mà đánh xuống! Đánh thẳng xuống đầu Ưng Bác Không! Ưng Bác Không vừa tức vừa vội, cơ hồ buồn bực đến hộc máu, nổi trận lôi đình mà chửi ầm lên:

- Ngươi là một tên tiểu vương bát đản, mau mau dừng tay, lão tử ngày mai phải tìm Mộng Hồng Trần tính sổ! Hắn tại sao lại dạy ra một tên

điên khùng thế này? Lão tử từ nãy tới giờ đã hạ thủ lưu tình ngươi không thấy hay sao? Ngươi là tên vừa ngu ngốc vừa điên khùng!

- Lão tử là sư thúc của ngươi! Lão tử là Ưng Bác Không! Lão tử là.....

Trong lòng hắn hối hận cũng đã muộn, hắn cũng không làm cách nào thay đổi cục diện trước mắt nữa rồi....

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 105: Cầu Ta Đi, Ta Sẽ Cứu Hắn!

Ưng Bác Không sợ tuyệt chiêu liều mạng này của Hải Trầm Phong hay sao? Đương nhiên là không phải. Trừ khi chiêu này do chính Úy Lam Chí Tôn tự mình thi triển, nếu không làm sao có thể làm lay động một Chí Tôn Thần Huyền như Ưng Bác Không?

Lấy sự chênh lệch tu vi vô cùng lớn của Hải Trầm Phong và Ưng Bác Không mà nói, một chiêu "Lãng Quyển Càng Khôn" này, đừng nói là đồng quy vu tận, làm cho Ưng Bác Không bị thương còn không được nữa là!

Nhưng tên Chí Tôn Thần Huyền Ưng Bác Không tuyệt đối không có nguy hiểm gì này lại đang rối tinh rối mù cả lên: "Lão tử chỉ lo thống khoái cho bản thân, tập trung suy nghĩ mấy chiêu thức kia, lại vô tình đưa tên tiểu tử này vào tuyệt lộ, sau này gặp Mộng Hồng Trần, làm sao mang tới công đạo cho hắn đây? Chẳng lẽ nói vì ta luyện công thử chiêu nên đã bức tử đệ tử người sao? Lúc đó ta thành cái thứ gì?"

" Mộng Hồng Trần mà không liều cái mạng già với ta mới là lạ đó! Nhưng... nhưng.. nhưng giờ phải làm sao?"

Nãy giờ Ưng Bác Không quát tháo như thế, làm sao mà Hải Trầm Phong không nghe cho được, hắn nghe xong trong lúc nhất thời tức giận đến thiếu chút nữa là trực tiếp trên không trung nổ tan xác mà chết!

" Lão vương bát đản này, con mẹ ngươi sao không nói ra sớm một chút, bày đặt giả bộ thần bí cái chó gì! Đến giờ lại bày đặt la ó quát tháo, vị sư điệt này của ngươi đã sớm thiêu đốt tất cả huyền khí và tinh lực,

giống tên đã lên dây, không thể không phát, giờ có muốn dừng cũng không thể dừng rồi!"

" Ta chết chắc rồi!!!"

Giờ khắc này, Hải Trầm Phong cảm thấy mình quả là người chết oan ức nhất thiên hạ!

Oan còn muốn oan hơn Đậu Nga oan* nữa, nếu cái thế giới này có Đậu Nga tồn tại!

"Cùng với vị sư thúc Ưng Bác Không, người nổi danh cùng sư phụ mình làm cái chuyện ngọc đá cùng tan!!?? Đây là cái loại chuyện hỗn đản gì? Tại sao ngươi không sớm biểu hiện thực lực Chí Tôn Thần Huyền, cho dù lão tử không nhận ra tên sư thúc chó má nhà ngươi, lão tử còn biết đường mà bỏ chạy trối chết! Hu hu hu, ta lại đi nói chuyện tôn nghiêm với một Chí Tôn Thần Huyền, ta thật là "ngon" mà!"

"Bây giờ ngươi la ó cái chó gì cũng đã muộn rồi, một chiêu này của ta chắc chắn đối với ngươi nửa điểm cũng không có tác dụng, còn ta thì nhất định đi đời nhà ma!"

Hải Trầm Phong bi ai suy nghĩ

Nhưng suy nghĩ thì suy nghĩ, chửi thì cứ chửi, nhưng một chiêu "Lãng Quyển Càng Khôn" này tuyệt đối không có khả năng dừng lại.

Trong thời điểm Ưng Bác Không buồn bực tới cực điểm mà mắng chửi và Hải Trầm Phong cực kỳ oán giận bi phẫn, chiêu tự sát đầy uy lực Lãng Quyển Càng Khôn đã ập xuống đỉnh đầu Ưng Bác Không!

Trong mắt Ưng Bác Không hiện rõ vẻ bất đắc dĩ, hắn lo lắng đến độ miệng sùi bọt mép: "Thật sự là xong rồi! Làm sao bây giờ? Hay là hóa giải vậy, ít nhất có thể cho tên tiểu tử này chết được toàn thây!"

- Bang bang...!!!

Một màn khói bụi tung bay, dày đặc đến độ giơ tay không thấy năm ngón, ngẩng đầu không thấy trời xanh. Ưng Bác Không vẫn đứng sừng sững, mà Hải Trầm Phong thì lại giống con diều bị đứt dây, bay thẳng ra ngoài.

Khói bụi từ từ tan đi, Ưng Bác Không vẫn đứng ở giữa sân, vẻ mặt đầy bi ai nhìn đôi tay của mình, chỉ thấy một nỗi xót xa dâng lên trong lòng, suýt nữa là khóc lên thành tiếng!

Việc này phải gọi là gì đây!

Hải Trầm Phong khuôn mặt như giấy vàng, nằm thẳng cẳng phía xa xa, khóe miệng thì máu tươi trào ra từng hồi theo từng nhịp thở, mà ngực thì chỉ còn phập phồng một ít. Ai nhìn thấy cảnh này đều hiểu, người này chỉ còn lại hơi tàn mà thôi, đã vô phương cứu chữa rồi!

Trên mặt Hải Trầm Phong hiện ra biểu tình quái dị, giống như là đang khóc, mà cũng có chút giống như đang cười. Biểu hiện này đối với một người sắp chết mà nói thì thực sự vô cùng kỳ quái.

Trên thực tế, hiện tại Hải Trầm Phong một chút sức lực cũng không có, thậm chí muốn động đậy một ngón tay cũng không được, chỉ còn cách nằm chờ tắt thở mà thôi. Nếu hắn mà còn một chút khí lực nào thì hắn nhất định sẽ vận dụng để há miệng, đầu tiên là sẽ cười lớn một tiếng rồi sau đó chửi ầm ĩ cả lên.

" Từ xưa cho đến nay, có vô số Thiên Huyền cường giả, nhưng có người nào phải chết tức tưởi như ta không? Chết oan uổng như thế này sao? Chết oan mà không nói ra được một lời nào? Đây là cái số mệnh chó má! Cái mệnh khổ khốn nạn!

Nói đến tình huống bây giờ của Hải Trầm Phong, cũng nhờ Ưng Bác Không đã hết sức nhẹ tay, chỉ ra lực bảo hộ toàn thân của hắn chứ không làm ra một chút phản chấn nào mới miễn cưỡng tạo ra tình huống này. Bằng không, nếu như hắn dùng toàn bộ công lực của một Thần Huyền

mà công kích thì lực cường tất thắng, lực nhược tất bại, vị sư điệt tiện nghi này chỉ sợ đã tan thành tro bụi từ lâu.

- Xong rồi! Tất cả xong hết rồi!

Ưng Bác Không bưng kín mặt, không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra được tình trạng hiện giờ của Hải Trầm Phong. Tình trạng này tuyệt đối là không còn chút hi vọng nào.

" Lão tử thật là con mẹ nó xui xẻo, loại sự tình cứt chó này mà cũng cho ta gặp phải là sao? Thật không biết là vận khí quá tốt hay quá xấu mà gặp phải chuyện hiếm có thế này, sau này làm sao mà ta có thể nhìn mặt lão Mộng đây? Mà gặp thì phải nói cái gì đây trời? Trời cao ơi, đất mẹ ơi, mệnh của ta sao lại khổ đến cùng cực thế này?"

Cuối cùng, hắn ôm một tia hi vọng nhỏ nhoi, he hé bàn tay tiến tới gần để nhìn, sau khi nhìn xong khuôn mặt lập tức trở nên đen xì. Hắn hai tay cứ xoắn xoắn lọn tóc mai, gấp đến độ tóc mai cuộn thành mấy vòng tròn, sau đó tức giận vung chân sút thẳng vào một cây đại thụ, oanh một tiếng cây đại thụ bật gốc văng ra xa.

- Ha ha ha, cùng sư điệt mình luận bàn, giữa thanh thiên bạch nhật bức tử luôn tên sư điệt, không, phải nói là đùa tới chết, không phải luận bàn tới chết hahaha...

Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên trong không trung, mang theo ý cười nhạo:

- Bất luận thế nào, quả là không hổ danh một chí tôn nha! Thật sự quá mạnh nha, bội phục bội phục...

Ưng Bác Không vốn đang buồn bực đến phát cuồng, vừa nghe những lời này lập tức nổi trận lôi đình, xoay người hổn hển mắng:

- Tên vương bát đản nào đó! Lăn ra đây cho lão tử! Thạch Trường Tiếu, là ngươi phải không? Ngươi chính là con rùa rút đầu!

Hiện tại trong lòng Ưng Bác Không, người có thể đứng bên cạnh mà hắn không thể phát giác trong toản bộ thành Thiên Hương này, chỉ có một người có thể miễn cưỡng làm được, chính là Sinh Tử Chí Tôn Thạch Trường Tiếu! "Hắn không phải đã đi rồi sao? Sao lại có mặt tại chỗ này? Lại có thể chứng kiến chuyện đáng chê cười của lão tử?"

Trong không trung vẫn không có ai lên tiếng, Ưng Bác Không vô cùng giận dữ, đang muốn lớn tiếng quát mắng thì đột nhiên trước mắt tối sầm lại, hắn vừa phát hiện một việc vô cùng đáng sợ.

Ở trước mặt hắn không xa, từ lúc nào đã xuất hiện thêm một hắc y nhân bịt mặt, đang ngồi cạnh Hải Trầm Phong, hắn đang một tay bắt mạch của Hải Trầm Phong, mắt hắn nhắm lại kiểm tra mạch, khoảng cách giữa hắn và Ưng Bác Không chỉ khoảng ba thước!

Những câu chửi của Ưng Bác Không cũng nghẹn lại, nuốt ngược trở vào bụng.

Từ trước tới giờ, Ưng Bác Không vô cùng tự phụ vào thực lực của một chí tôn, nhưng hắn tự phụ nhất là hắn có tuyệt thế thân pháp vô cùng độc đáo, tuyệt đối giỏi hơn cả bảy đại chí tôn xếp trên hắn!

Khinh công của Ưng Bác Không đứng đầu trong Bát Đại Chí Tôn, điều này được tất cả các chí tôn còn lại công nhận!

Trong thiên hạ này, dù cho là Vân Biệt Trần, người đứng đầu trong Bát Đại Chí Tôn cũng không thể nào tới gần hắn đến khoảng cách này mà không bị hắn phát giác ra!

Hắc y nhân bịt mặt này là ai?

Chỉ trong khoảnh khắc, tất cả tóc gáy của Ưng Bác Không đều dựng thẳng lên! Chỉ cách có ba thước! Trời ạ!

Người này không phải là quỷ hóa thân chứ?

Người mà có thể âm thầm tiến tới gần mình như vậy, chẳng phải là muốn giết mình cũng dễ như ăn ăn cơm sao? Lúc nào thì thế gian lại xuất hiện một vị cao thủ có thực lực cường đại đến như vậy?

- Một chiêu này thật đúng là tàn nhẫn, có thể trực tiếp trấn vỡ đan điền của chính mình, dựa vào đó kích phát toàn bộ sinh mệnh tiềm lực của bản thân. Quản nhiên là đủ tàn nhẫn! Đáng tiếc là "đá" đã nát, nhưng "ngọc" lại không bị chút thương tổn nào!

Hắc y nhân bịt mặt thở dài:

- Tính tình cương liệt của tiểu tử ta thật thích. Nếu không phải có lão phu may mắn có mặt tại đây, tên sư điệt này của ngươi chắc chắn đã bị ngươi đùa chết rồi!

Vừa nghe những lời ấy, Ưng Bác Không vô cùng vui mừng, vội lắp bắp hỏi:

- Vị huynh đài này, ý của huynh đài là hắn còn có cách cứu chữa sao?

- Đừng nói hắn còn chưa chết, có lão nhân gia ta tại đây, cho dù trong lòng hắn có muốn chết cũng không chết được!

Hắc y nhân bịt mặt đảo cặp mắt nói tiếp:

- Đừng nói nhiều! Đứng ra một bên đi!

Trên trán Ưng Bác Không lập tức xuất hiện vài đạo hắc tuyến. Trong trời đất mênh mông này, cả cái đại lục này, chưa người nào dám nói chuyện với hắn như thế! Hoặc có thể nói, có ai mà sau khi biết thân phận thực sự của hắn mà còn dám nói chuyện như thế? Hắn lập tức muốn phát tác ngay.

- Ê? Ngươi điếc hả? Ngươi cứ đứng đây vướng chân vướng tay ta làm gì?

Hắc y nhân bịt mặt nói không chút khách khí:

- Ngươi còn dám đứng đây quấy rầy ta, ta liền khoanh tay không chữa cho sư điệt ngươi nhá? Cút xa một chút cho lão phu, nếu còn lên tiếng làm vướng bận lão phu, lão phu sẽ không cứu hắn!

Khuôn mặt già cả của Ưng Bác Không bắt đầu đỏ lên, giống như một con chim ưng bị nướng trên lửa, không nói được một lời, bước ra xa vài bước, vừa bước vừa nói:

- Nếu ngươi không thể trị cho hắn, lão tử bắt ngươi phải đền mạng!

- Á? Ngươi dám uy hiếp lão phu sao? Ngươi cũng thật to gan!

Hắc y nhân bịt mặt đứng lên, khoanh tay nói:

- Vậy lão phu không trị cho hắn nữa!

Hắn khoanh tay đứng đó, nhìn Ưng Bác Không với ánh mắt khinh miệt:

- Ngươi muốn cho lão phu đền mạng sao? Ngon thì nhào zô! Lão phu cũng muốn xem ngươi lấy tư cách gì muốn lão phu đền mạng. Ngươi nghĩ cái gọi là Bát Đại Chí Tôn hay mấy thứ nhảm nhí đó toàn bộ là thiên hạ vô địch sao? Ta nhổ vào!

Hai con mắt của Ưng Bác Không trừng trừng giận dữ cơ hồ muốn lọt cả ra ngoài, cơn tức giận trong lồng ngực dường như muốn bạo thể mà thóa ra, suýt nữa làm hắn phun huyết đương trường!

Chuyện này quá là tức giận đi! Ưng Bác Không cơ hồ đã muốn hét lên: "Lão tử liều mạng với ngươi!"

Nhưng trước khi phun ra câu này thì hắn nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy nếu có thể đem Hải Trầm Phong từ quỷ môn quan trở về, trước cứ để tên này ra tay đã, nếu không, chuyện hắn bức tử một tiểu bối mà truyền ra ngoài thì làm sao dám ngẩng đầu làm một trong Bát Đại Chí Tôn, trước hết cứ nhịn nhục đi đã.

- Vậy ngươi muốn thế nào?

Ưng Bác Không mạnh mẽ đè ép cơn giận:

- Nhanh nhanh cứu hắn đi, ngươi sao rề rà quá...

Thấy hơi thở của Hải Trầm Phong càng ngày càng yếu, Ưng Bác Không càng gấp, trong giọng đã có vẻ cầu xin.

- Cầu xin ta đi!

Hắc y nhân bịt mặt vẫn khoanh tay mà nói:

- Cầu xin ta cứu hắn đi, ta mới cứu. Vừa rồi lão tử định ra tay cứu hắn là vì nhìn vừa mắt tên tiểu tử này, hiện tại lão tử nhìn ngươi không vừa mắt, nên ta không cứu hắn nữa!

- Cầu xin ư???

Ưng Bác Không lúc nãy đã cố gắng đè ép, cố ăn nói khép nép, cả đời hắn lần này là lần đầu tiên, bây giờ lại bắt hắn mở miệng cầu xin! Quả thật la dẫm nát mặt mũi của hắn mà. Đúng là được đàng chân lân đàng đầu mà!

Hắc y nhân bịt mặt hừ một tiếng, xoay người bước đi, không chút luyến, một chút cũng không thấy miễn cưỡng.

- Chờ một chút!

Cả người Ưng Bác Không mồ hôi chảy ròng ròng, lên tiếng quát khẽ.

Chuyện của Hải Trầm Phong, dù cho không vì Úy Lam Chí Tôn, Ưng Bác Không cũng cảm thấy thẹn trong lòng, vì thế hắn quyết không để cho Hải Trầm Phong chết đi!

- Lão phu.. lão phu.... cầu xin ngươi!

Ưng Bác Không cắn chặt răng, cơ thịt trên quai hàm giật giật, ánh mắt trừng to, cơ hồ như muốn ăn thịt người!

Khuynh tẫn tam giang ngũ hồ thủy, nan tẩy kim nhật mãn diện tu! (Vùng vẫy ba sông năm hồ, cũng không thể tẩy sạch sự xấu hổ hôm nay!)

Hắc y nhân bịt mặt lại hừ một tiếng, từ từ nhìn hắn mà nói:

- Ta nói ngươi đó, đúng là một con lừa ưa nặng mà! Nếu lão phu không phải vì cứu hắn thì xuất hiện làm gì? Ngươi tưởng ngươi có danh hiệu chí tôn thì anh tuấn phong lưu lắm sao? Ta chuẩn bị cứu hắn thì ngươi xía cái mỏm ngươi vào làm gì! Muốn ta đền mạng sao? Óc của ngươi làm bằng bả đậu hả?

Ưng Bác Không hít một hơi thật sâu, rồi thở ra một hơi thật mạnh, mạnh đến nổi lá rụng trên đất cũng bị thổi bay đi như trúng cơn lốc, hắn nghiến răng nghiến lợi nhìn người trước mặt, trong lòng vô cùng muốn phất ra một chưởng đánh nát đầu tên này! Sau đó mổ bụng hắn ra! Lôi hết toàn bộ xương cốt mỗi một tấc bẻ gãy một lần! Sau đó lát thịt hắn ra thành từng lát, ăn tất cả vào bụng! Sau đó lại đi đại tiện ra, toàn bộ lại cho mấy con bọ phân ăn tiếp!

* Đậu Nga oan: Một trong những vở kịch nổi tiếng của TQ, được liệt danh là một trong mười vở đại bi kịch, nói về một phụ nữ tên là Đậu Nga bị vu oan giết người, ba năm sau khi chết mới hiện hồn về báo mộng cho quan mới được giải oan.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 106: Đột Phá!

Ưng Bác Không trong lòng mắng chửi không thôi, sau đó bày ra bộ dạng mắt không thấy tâm không phiền, quay đầu đi chỗ khác, đưa cái lưng về hướng hắc y nhân.

- Chỉ vì ba cái chiêu thức đánh nhau của tiểu ưng mà làm cho người ta thành bộ dạng này! Làm như mỗi ngày tìm mấy tên tôm tép luyện chiêu thì có thể luyện ra thành tựu của tông sư sao?

Hắc y nhân bịt mặt lầu bầu nói:

- Chỉ có mười bảy chiêu bọ, lại còn chưa nối liền được với nhau, thật là cười muốn nôn cả ruột ra ngoài, dọa người sao, vậy mà còn không biết xấu hổ tự xưng cái gì Bát Đại Chí Tôn, thật là mặt dày mà!

Vừa nghe thấy những lời này, Ưng Bác Không quay người nhanh còn hơn gió, mắt ưng sáng lên:

- Các hạ, vừa rồi các hạ nói gì?

- Ta nói gì bộ ngươi điếc sao không nghe? Điếc thì cũng phải nghe rè rè chứ! Ta nói ngươi không biết cách luyện công!

Hắc y nhân bịt mặt đảo cặp mắt trắng dã mà nói:

- Cái gọi là trăm chim vỗ cánh, ưng đánh trời cao, tung hoành thiên địa, biến ảo hàng vạn hàng nghìn tư thế. Ngươi muốn chỉ trong mấy chiêu mèo què của mình mà khái quát hết tất cả các động tác đó? Ngươi căn bản không có nghiền ngẫm hoàn toàn thông suốt, có một mà ngươi

chưa hiểu đến một nửa, bày đặt bắt chước chim ưng, cuối cùng lại bắt chước thành ruồi bọ, đương nhiên là không thể phát huy uy lực thực sự của nó! Mà ngươi vì chuyện này mà vui đùa đến thảm trạng thế này, chẳng phải là quá đáng thương, quá buồn cười sao? Ngươi nói thử xem chuyện ngươi nói ra có hù chết người không?

Lần này, hắc y nhân bịt mặt khẩu khí càng lúc càng ác liệt, nhưng mỗi một chữ một câu lại làm chấn động tâm tình của Ưng Bác Không, mà lạ một cái là ưng đại chí tôn lại hoàn toàn không có chút phản bác, ngược lại hắn còn có cảm giác giống như từ trên trời rơi xuống một cái bánh bao thật ngon, thật đẹp, lại thật to rơi thẳng vào đầu hắn đến nổ đom đóm.

- Thỉnh tiền bối chỉ giáo!

Ưng Bác Không cung kính hành lễ, trong lòng hắn nghĩ người có thể chỉ ra khuyết điểm của bản thân hắn thì không phải tiền bối chứ là cái gì? Chỉ có thể là tiền bối cao nhân thôi! Giờ khắc này, Ưng Bác Không hoàn toàn thu hồi cuồng vọng của bản thân.

- Tránh ra một bên mà hóng mát đi! Chờ ta ra tay cứu hắn xong, thuận tiện chỉ cho ngươi vài chiêu, nói ra vài cái tạp kỹ này cho ngươi thì có đáng gì đâu!

Hắc y nhân bịt mặt hừ một tiếng, thản nhiên nói.

- Vâng!

Ưng Bác Không vui lòng phục tùng mà ngồi xuống, đưa mắt quan sát động tĩnh chung quanh, tự biến mình thành một tên hộ pháp.

Hắc y nhân bịt mặt lúc này mới từ từ ngồi xuống, cầm lấy cổ tay Hải Trầm Phong, bắt đầu vận công!

" Bát Đại Chí Tôn nha! Có ai dám giáo huấn bọn họ như giáo huấn tôn tử thế này không? Hừ hừ, lão tử dám! Thậm chí sau khi lão tử giáo

huấn bọn họ, sau này bọn họ vẫn phải cung kính với lão tử! Ai mới gọi là cao nhân? Lão tử chính là cao nhân!"

Hắc y nhân bịt mặt đương nhiên chính là Quân Mạc Tà Quân đại thiểu gia Quân đại cao nhân của chúng ta!

Nói đến thương thế của Hải Trầm Phong, thật sự là khá nghiêm trọng, với thế giới này mà nói, có thể nói là vô phương cứu chữa, dù cho xoay chuyển trời đất cũng không có biện pháp, nhưng đối với công hiệu của Khai Thiên Tạo Hóa Công của Quân Mạc Tà mà nói, nếu so với thương thế của Quân Vô Ý ngày xưa thì còn lâu mới bằng được! Bởi vì thương thế này của hắn chỉ là vết thương mới bị, hơn nữa phần lớn đều là ngoại thương, nếu so sánh với mười năm tàn tật của Quân tam gia mà nói, vết thương này còn dễ trị hơn nhiều.

Đương nhiên, nếu không phải là Quân Mạc Tà ra tay, nếu đổi lại là người khác, kể cả toàn bộ Bát Đại Chí Tôn có tới, cũng chỉ là mở to mắt xem hắn chết mà thôi!

Quân đại cao nhân khởi động Hồng Quân Tháp, linh khí nồng đậm ào ào tuôn ra, từ trong tay Quân Mạc Tà chảy cuồn cuộn vào kinh mạch của Hải Trầm Phong, từng chút một chữa chị những đoạn kinh mạch đã đứt gãy của hắn, sau đó lại chảy về đan điền, từng bước một tu bổ đan điền...

Khuôn mặt trắng bệch của Hải Trầm Phong từ từ hồng nhuận lên, bắt đầu có một chút huyết sắc, hắn thấp giọng rên rỉ thành tiếng, vô lực mở to mắt mà nhìn người bịt mặt trước mắt, trong ánh mắt tràn đầy sự cảm kích.

Sự cảm kích này không phải vì hắc y nhân cứu mạng của hắn, đến lúc này hắn vẫn chưa nhận ra thương thế mình đã tốt hơn trước; mà sự cảm kích này phát ra là do vị tiền bối trước mặt này đã sửa trị Ưng Bác Không một trận thật quá thống khoái! Người gần chết như Hải Trầm Phong cũng cảm nhận một trận sung sướng trong lồng ngực! Quả thật là báo ứng nha!

" Đáng tiếc là số mệnh của ta không còn bao lâu!"

Khi vừa nghĩ đến đây, Hải Trầm Phong đột nhiên cảm thấy một cỗ linh lực dồi dào theo kinh mạch của mình mà cuồn cuộn đổ vào đan điền, cả cơ thể đã mất đi công năng, kinh mạch thì đứt gãy khắp nơi không ngờ lúc này lại tỏa ra sinh cơ bừng bừng! Năng lượng kinh khủng thế này, cho dù là sư phụ Úy Lam Chí Tôn của hắn cũng còn thua xa lắc!

Đây là thần tích sao ta?

Ánh mắt Hải Trầm Phong nhìn Quân Mạc Tà trong khoảnh khắc này đã chuyển từ cảm kích thành sùng bái! Không biết vị tiền bối có công tái tạo này là ai? Làm sao một người lại có thể tu luyện đến trình độ này, quả nhiên là vô cùng đáng sợ!

Nghe được tiếng rên rỉ của Hải Trầm Phong, Ưng Bác Không kinh ngạc xoay người, nhất thời cả hai mắt đều trợn tròn.

Tự bạo đan điền, đốt cháy tinh khí toàn thân để chuyển thành một kích tất sát, chiêu ngọc đá cùng tan như thế, trên Huyền Huyền đại lục này kết quả chỉ có một: Chắc chắn phải chết! Nhưng hiện tại, trước mắt Ưng Bác Không, hô hấp của Hải Trầm Phong càng ngày càng vững vàng, chỉ cần không phải là người mù thì chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra được, thương thế của Hải Trầm Phong tuy là cực kỳ nghiêm trọng, nhưng tuyệt đối không còn nguy hiểm đến tính mạng! Hơn nữa, với tình trạng này thêm một thời gian, lấy tiến độ chữa trị trước mắt, tin tưởng rằng không cần bao lâu, một thân tu vi bị phế đi của Hải Trầm Phong cũng có hi vọng vô cùng.

Không ngờ trên đời này lại có loại tuyệt đỉnh công pháp có thể tái tạo này!

Từ linh khí khủng bố dao động trong không trung, Ưng Bác Không rõ ràng có thể cảm thấy "thực lực" vô cùng khủng bố của hắc y nhân bịt mặt này! Ngay cả hắn là một trong Bát Đại Chí Tôn cũng không khỏi âm thầm le lưỡi: "May mắn cho ta là vừa rồi không quá kích động, nếu một

khi không nhịn được ra tay động thủ cùng hắn, có khi người nằm thẳng cẳng ra đó không phải Hải Trầm Phong mà là ta không biết chừng? Ta thật sự là quá may mắn mà!" http://.4vn/images/smilies/110.gif

Rất... rất... kinh người! Thực lực khủng bố đến mức này chỉ sợ Vân Biệt Trần cũng không với tới!

Trong lòng Ưng Bác Không nhớ tới lần gặp mặt Vân Biệt Trần trước đây, trong lòng âm thầm so sánh, kết quả làm cho Ưng Bác Không suýt tí là la hoảng ra miệng.

Bởi vì hắn rõ ràng nhận ra, lấy năng lực mà Vân Biệt Trần biểu hiện ra lúc ấy, so sánh với khí tức khổng lồ của vị hắc y nhân bịt mặt này, căn bản không cùng một cấp độ! Dù cho so sánh suối nhỏ với sông rộng cũng còn chưa đủ, ít nhất phải là sông rộng so với đại dương mênh mông thì may ra mới xứng!

Hắn tin chắc rằng trong mấy trăm năm qua, Vân Biệt Trần có tiến bộ như thế nào, nhất định cũng không bằng được trạng thái của vị hắc y nhân bịt mặt này!

Trên trán Ưng Bác Không mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Hiện tại, Ưng Bác Không khiếp sợ, Hải Trầm Phong kính nể, hai vị này lại không biết đương sự Quân đại thiểu Quân đại cao nhân giờ phút này đang lâm vào một tình trạng vô cùng hung hiểm.

Bởi vì khi linh khí mãnh liệt phát ra để chữa thương, lúc kinh mạch của Hải Trầm Phong gần như hoàn toàn bình phục thì đột nhiên linh khí bắt đầu khởi động điên cuồng, cùng lúc đó, Hồng Quân Tháp giống như vô số chuông lớn ầm ầm bạo vang, làm Quân Mạc Tà trong lúc nhất thời đầu váng mắt hoa, làm cho hắn cảm giác trên đầu không có trời, dưới chân không có đất, giữa đất trời chỉ còn có một mình hắn tồn tại!

Hắn lúc này đã bắt đầu tử từ hiểu ra.

Dòng linh khí bên trong kinh mạch của hắn giống như là vật sống, bắt đầu tự động vận hành, như triều dâng thác lũ, giống như biển rộng sóng cả, sóng Trường Giang ào ào đánh tới, đợt sau càng lớn hơn đợt trước, càng mạnh bạo, càng kinh khủng!

Trong lòng Quân Mạc Tà thầm kêu khổ một tiếng!

Trong cả tháng nay đều mong có đột phá, thế nhưng nhanh không nhanh, chậm không chậm, đương nhiên ngay hoàn cảnh hung hiểm này mà bắt đầu đột phá...

Trong thần thức của hắn linh khí bắt đầu cuồn cuộn chảy, Hồng Quân Tháp đã tự động bay lên, phát ra vô số đạo ánh sáng, phát ra một cách trật tự nhưng vô cùng chói mắt.

Một cỗ hấp lực vô cùng lớn như muốn hấp thu toàn bộ linh thức đang bao vây Quân Mạc Tà, mạnh mẽ hút vào. Vì đã có một lần kinh nghiệm, Quân đại thiếu đương nhiên biết ý nghĩa của chuyện này, tâm niệm vừa động đã thu linh lực từ trong người Hải Trầm Phong trở về.

Cả người Hải Trầm Phong lập tức chấn động, khóe miệng tràn ra máu tươi. Ưng Bác Không cảm giác được sự dị thường trong không trung cũng kinh ngạc đến trợn mắt.

Quân Mạc Tà miễn cưỡng khắc chế rồi chậm rãi nói:

- Ta đã ổn định thương thế của hắn, tạm thời không còn nguy hiểm tới tính mạng. Chẳng qua muốn hoàn toàn khôi phục thì còn phải cần thêm vài lần điều trị nữa, tuy nhiên hiện tại ta phải có việc rời đi.

- Nhưng....

Ưng Bác Không hai hàng lông mày dựng lên, mắt lộ vẻ nghi ngờ.

- Tên diều hâu ngươi mang theo hắn, tìm tới Quân gia của thành Thiên Hương, tìm đồ nhi của lão phu, là tam thiếu của Quân gia Quân Mạc Tà, mời hắn chữa trị cho tiểu tử này, hắn có chân truyền của ta,

ngoại trừ công lực còn thấp, loại thương thế này cũng không làm khó được hắn! Nhiều nhất là trong ba tháng, hắn có thể làm cho tiểu tử này hoàn toàn khôi phục!

Ưng Bác Không gật đầu lia lịa.

- Còn việc của ngươi, mấy cái chiêu thức mèo quào gì gì đó của ngươi, ta cũng đã truyền thụ cho Quân Mạc Tà, nếu ngươi muốn hoàn thành bộ chiêu thức diều hâu chim ưng gì đó, ngươi cũng nên đi tìm hắn đi. Lão phu không có hứng thú lằng nhằng với tên tiểu bối ngươi. Tính tình của hắn không có tốt như lão phu đâu, nếu ngươi muốn học chiêu số của hắn, phải cố mà nhẫn nại!

Quân Mạc Tà cố nói cho xong, cảm giác trong đầu đau đớn vô cùng kịch liệt, biết đột phá sắp tới rồi!

- Nhớ kỹ, tuyệt đối không được tiết lộ quan hệ của lão phu và Quân gia! Hừ!

Lời nói cũng không có dụng ý cảnh cáo, nhưng sau câu nói lại thêm một chữ "hừ" đã tỏ rõ thái độ của vị thần bí cường giả này rồi, hắn không thích người khác làm trái ý nguyện của mình!

- Quân Mạc Tà?

Trong miệng Ưng Bác Không thì thào nhắc tên một lần, đến khi hắn ngẩng đầu thì phát hiện vị hắc y nhân bịt mặt cực kỳ thần bí này ngay trước mặt mình đã tiêu thất từ lúc nào...

"Quân gia sao? Lão phu lập tức đi tìm!"

Hắn tiến tới nhấc Hải Trầm Phong lên, nghiêm mặt nói:

- Tiểu tử, sau khi thương thế ngươi tốt lên, sự tình hôm nay không cần biết ai đúng ai sai, ngươi cũng không được phép cho ai biết biết không? Nếu lộ ra ngoài một chút gì, lão tử sẽ lột da ngươi ra!

Hải Trầm Phong thân thể còn đang suy yếu gần chết, hơi thở vô cùng mong manh mà nói:

- Về chuyện tình của vị tiền bối này, một chữ ta cũng không bao giờ nhắc!

- Ý tứ của ngươi là gì?

Ưng Bác Không nhất thời dừng bước, tóc dài trên đầu như muốn dựng đứng lên:

- Ý ngươi là chuyện của ta thì ngươi sẽ đem truyền ra ngoài sao?

- Ta không có nói như vậy!

Hải Trầm Phong hừ hừ hai tiếng, vô cùng khinh bỉ tên gọi là "sư thúc" này.

" Làm chuyện xấu hổ xong còn ép người không được nói ra, thật là ngang tàng mà, so với con chó cụt đuôi còn muốn ngang tàng hơn, cái này là đạo lý cái chó gì? Sao lúc nãy ngươi không ngon mà ngang tàng với vị tiền bối đó đi! Có thực lực thật là tốt!"

- Ý của ngươi chính là như vậy!

Ưng Bác Không mãnh liệt quát to:

- Chuyện hôm nay, chỉ cần ngươi nhìn cũng đủ hiểu, nếu ngươi nói ra ngươi dùng tuyệt chiêu ngọc đá cùng tan nên bị ta đả thương, sẽ làm cho mọi người hoài nghi, người nào lại có bản lĩnh cứu ngươi thoát chết, chỉ cần có một chút hoài nghi, khó tránh sẽ liên lụy tới vị tiền bối này. Ngươi cũng có thể cảm giác rõ ràng, vị cao nhân này, cho dù cả ta và sư phụ ngươi cộng lại cũng không có khả năng gánh lấy hậu quả này đâu, hừ hừ, chỉ cần ngươi suy nghĩ cho kỹ là được!

Có thể làm cho một vị chí tôn tự cao tự đại như Ưng Bác Không nói ra những lời : "Cho dù ta và sư phụ Úy Lam Chí Tôn Mộng Hồng Trần

của ngươi cộng lại cũng không có khả năng gánh lấy hậu quả này đâu", đủ thấy vừa rồi Quân đại cao nhân đã làm hắn kích động tới mức nào.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 107: Hồng Quân Tháp, Tạo Hóa Công!

Thế nhưng Ưng Bác Không lại rất đắc chí, bởi vì hắn vừa nói như vậy, Hải Trầm Phong vô luận như thế nào cũng sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài, để cho hắn ngậm miệng, từ nay về sau không cần phải lo lắng hắn đi dọa người, sau đó chỉ cần đi tìm tên Quân Mạc Tà kia là được, còn có thể học được tuyệt chiêu cao thâm hay không, còn phải nhờ vào việc hoàn thiện mười bảy thức Ưng Biến của mình, thật sự là may mắn mà...

Nhưng mà với tính tình không tốt của Quân Mạc Tà có thể dễ nói chuyện vậy sao?

Mà lại nói tiếp, Quân Mạc Tà thật sự rất vô sỉ. Chính mình xưng là đồ đệ của mình cũng không nói, còn lừa gạt hai người kia đến Quân gia, sau đó còn thêm một câu: "Đồ đệ của ta là Quân tam thiểu tính tình hắn không được tốt đâu!"

Nói rõ ra là muốn chèn ép Ưng Bác Không trước! Nhưng mà những điều này, đại chí tôn Ưng Bác Không tự nhiên là không biết.

Hắn bây giờ đang rất vui mừng, tràn đầy ước mơ, phỏng chừng cho dù có bị lừa đi nữa, thế nhưng vị chí tôn đại nhân này cũng trăm lần cam tâm tình nguyện.

Trong lúc Ưng Bác Không đang cảm thán tuyệt thế thân pháp của Quân đại cao nhân, là có một không hai tuyệt tục, độc bộ cổ kim xưa nay chưa từng có, thì Quân đại cao nhân thật ra đã rời đi rồi, hắn không thể cầm cự thêm được nữa, trực tiếp độn vào lòng đất, cũng không biết độn

vào trong bao sâu. Thế nhưng có thể tưởng tượng, cho dù có người phát hiện ra phỏng chừng cũng không thể đánh đến chỗ hắn được!

Không phải Quân đại thiếu không nghĩ tới tìm một nơi an ổn để đột phá, mà thật sự là bởi vì lúc hắn và Ưng Bác Không nói chuyện, trong ý thức hải rung chuyển dữ dội, Quân đại thiếu chỉ tạm thời ngăn chặn khí thế của Hồng Quân Tháp như muốn phun trào, linh khí phun ra càng đậm, càng tinh thuần, nhanh chóng tuôn vào tứ chi bách hải của hắn, mạnh mẽ đánh sâu vào từng bộ vị trong cơ thể, khí lưu trong kinh mạch toàn bộ hóa thành một màn sương mờ mịt, trong lúc chuyển hóa thành sương vụ, đồng thời Hồng Quân Tháp cũng kịch liệt lay động...

Thật sự là không thể kéo dài được nữa...

Cho nên Quân Mạc Tà thậm chí không kịp nghe câu đáp lại của Ưng Bác Không, cấp tốc ở trước mặt hắn thi triển Âm Dương Độn, ẩn sâu vào trong lòng đất. Hắn lại không biết một màn nay khiến cho vị ưng thần, một trong những vị bát đại chí tôn này chấn động đến mức nghiêng trời lệch đất.

Tuy nói Âm Dương Độn xác thực là một môn đại thần thông tuyệt thế, thế nhưng đối với suy đoán của Ưng đại chí tôn đại chí tôn tuyệt đối lại là hai việc khác nhau, nhưng Ưng đại chí tôn ở đâu có minh bạch huyền cơ trong đó! Xưa nay khinh công của bản thân hắn luôn dương dương tự đắc, sớm đã nhận định khinh công của bản thân chính là độc bộ thiên hạ, xá gì ngươi là ai. Nhưng hôm nay lại thấy một người rõ ràng trước mắt mình biến mất, ra đi vô tung vô ảnh, chuyện rung động cỡ này há có thể nghĩ được.

Cũng bởi vì vị cao nhân này che mặt, cho nên lời nói của người này hắn rất tin tưởng không nghi ngờ gì, ngoan ngoãn đi tìm Quân Mạc Tà, đến tìm một hậu bối nhờ lãnh giáo, Ưng đại chí tôn ngược lại là không có cảm thấy ngại ngùng, học học nữa học mãi, cường giả mới là vi tôn, điều này chính là câu cửa miệng rất chí lý cổ kim không bao giờ thay đổi!

Bây giờ không để ý tới chuyện của Ưng đại chí tôn, Ưng đại cao nhân nữa. Vừa mới chui vào trong lòng đất khoanh chân ngồi xuống, chợt phát giác ra trong não hải càng trở nên chấn động kịch liệt, ý thức của Quân đại thiếu không thèm kháng cự hấp lực của Hồng Quân Tháp nữa, một thoáng thời gian liền thoát ly thân thể, như thiểm điện bay tới Hồng Quân Tháp. Đại môn của Hồng Quân Tháp vô thanh vô tức đột ngột mở ra.

Đứng ở giữa tầng thứ nhất của tháp, trong lúc trong đầu Quân Mạc Tà cảm thấy mơ hồ liền phát hiện ra bốn chữ : Ý Thủ Càn Khôn!

Hiểu rồi!

Đúng là đã hiểu ra rồi!

Sau khi khai phá cánh cửa thứ hai chính là Ý Thủ Càn Khôn!

Sau khi trong đầu hắn xuất hiện mấy chữ này, bạch quang trước mặt lập loè một hồi, một hồi lại ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt giống như từ một tiệm ăn bay tới, nguyên bản cầu thang hư ảo của tầng thứ nhất đột nhiên biến thành vật thể thực, mà trên bậc thang phảng phất như xuất hiện một thông đạo, một thông đạo sâu hun hút, mà cửa môn đạo này lại vô thanh vô tức từ từ mở ra!

Hồng Quân Tháp tầng thứ hai, rốt cục đã mở rộng chào đón Quân Mạc Tà!

Trong lòng Quân đại thiểu gia bỗng dâng lên một nỗi kích động khó hiểu, Hồng Quân tầng thứ nhất hắn đã đạt được loại công pháp cường đại nhất từ xưa đến nay là Khai Thiên Tạo Hóa Công, còn có đại thần thông nghịch thiên như Âm Dương Độn nữa, càng làm cho mình ở trên cái thế giới này, từ thực lực yếu kém chỉ là Kim Huyền nhưng có thể tung hoành cùng sáng với thần huyền, mà thân thể không bị hao tổn gì!

Tựa như một tiểu hài ba tuổi có một lực lượng siêu nhiên, có thể ở trước mặt người lớn nói chuyện ngang hàng! Chẳng qua là hắn không

biết ở tầng thứ hai này, sẽ cho mình điều kinh hỉ gì đây?

Lấy lại bình tĩnh, Quân Mạc Tà cất bước tiến lên, vừa đi tới cửa khẩu, đã cảm giác được trong tầng thứ hai có một loại tin tức thân thiết.

Đột nhiên, ngay trong một khắc này, tầng tháp thứ hai bỗng xuất hiện quang hoa loạn thiểm. Sau đó xuất hiện vô số địa đồ, hình chữ bay đầy trời, xoay tròn trên không trung, tựa như bầy chim mệt mỏi bay về tổ, cuối cùng chúng nhanh chóng xuyên thấu qua mi tâm của Mạc Tà, rồi liền biến mất vô tung, không còn một chút dấu vết nào.

Cùng lúc đó, trong đầu Quân Mạc Tà rõ ràng phát ra liên tiếp khẩu quyết cùng với vài đạo hình vẽ, trên mặt mấy tấm hình vẽ có biểu thị cách vận hành đường tuyến kinh mạch.

Khai Thiên Tạo Hóa Công, đã lâu như vậy bây giờ chính thức đã tiến nhập đệ nhị trọng!

"Tâm Du Thiên Địa, Ý Thủ Càn Khôn, Khứ Ác Trảm Vọng, Chính Tâm Băng Thần, Hồn Phách Cửu Chuyển, Đan Tâm Nãi Ổn, Thiên Tâm Vô Thượng, cứ vậy mà theo..."

Sau khi đọc lướt qua một lần khẩu quyết, Quân Mạc Tà im lặng có phần kích động, từ lúc xem qua khẩu quyết, thần công đệ nhị trọng này, hoặc là Khai Thiên Tạo Hóa Công lúc này mới chính thức bắt đầu nhập môn cũng không biết chừng!

Thiên Tâm Vô Thượng, bởi vậy mà theo!

Từ trung tâm là trái tìm bắt đầu, bây giờ bản thân mới chính xác đi trên con đường tu luyện.

Hắn cứ như vậy đứng ở tại cửa ra vào của tầng đệ nhị trọng, vẫn không hề nhúc nhích!

Quân đại thiếu gia hoàn toàn không biết, thân hắn ở trong lòng đất đồng thời đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Ngoại trừ có linh khí khổng lồ của Hồng Quân Tháp tẩy rửa sạch kinh mạch toàn thân hắn, chẳng biết lúc nào thiên địa linh khí đã tụ tập tới một mật độ khổng lồ, rót vào huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu, rót vào huyệt Dũng Tuyền dưới lòng bàn chân, cuồn cuộn điên cuồng không ngừng rót vào, kinh mạch thân thể từng đợt co duỗi, mở rộng, quần áo trên thân thể do không cách nào kháng cự lại sự cuồng bạo của thiên địa linh khí, chẳng biết lúc nào sớm đã hóa thành tro bụi, nửa mảnh cũng không còn!

Mà ở mặt ngoài da thịt của Quân đại thiếu gia, lỗ chân lông toàn thân, tựa như vô số tinh tế của dòng suối, không ngừng mà tuôn ra chất bẩn đen ngòm cùng với màu đỏ tím của chất lỏng...

Khí lưu trong kinh mạch mãnh liệt bành trướng, giống như cơn sóng dữ chồng lên nhau, thậm chí có thể nghe được tiếng vang bụp bụp do khí lưu vận hành trong kinh mạch. Quân Mạc Tà hoàn toàn không biết được nhục thể của mình đang được tẩy mao phạt tủy, bởi vì hắn đang ở chỗ sâu nhất trong ý thức hải, đang bận tâm về một chuyện khác, một chuyện phi thường trọng yếu.

Khẩu quyết trong có đệ nhị trọng này có "Hồn Phách Cửu Chuyển, Đan Tâm Nãi Ổn"Tám chữ, mà lúc trước tu luyện đệ nhất trọng cũng có tám chữ "Hồn Phách Cửu Luyện, Bất Đọa Hoàng Tuyền!"

Khẩu quyết đệ nhị trọng trong Khai Thiên Tạo Hóa Công Đức, một cái là cửu luyện, một cái là cửu chuyển, đều có một chữ "Cửu"!

Cửu là một con số có ý nghĩa cực kỳ mơ hồ, đến tột cùng là có ý nghĩa gì đây?

Không phải đơn giản chỉ là sự trùng như vậy chứ?

Trong đầu Quân Mạc Tà nhanh chóng đem chuyện tình đã phát sinh từ lúc mình xuyên việt tới nay, hết thảy lướt qua một lần, tinh tế suy xét, sau đó Quân Mạc Tà thình lình phát hiện, bản thân từ khi đến Khai Thiên

Tạo Hóa Công, trên công pháp đã phát sinh biến dị, điều này vừa vặn xảy ra chín lần!

Lần thứ nhất không nhiều lắm, lần thứ nhất cũng không lâu!

Lần đầu tiên hắn là ngày đó lúc tìm được Hồng Quân Tháp, bản thân đột nhiên không khống chế được, hồn nhập dị giới, mà lần thứ chín vừa vặn lại mở ra tầng thứ hai của Hồng Quân Tháp.

Quả nhiên là Hồn Phách Cửu Luyện!

Khó trách thân thể sau khi chết, không có nhập hoàng tuyền, thì ra là thế! Hồn Phách Cửu Luyện, Bất Đọa Hoàng Tuyền! Thì ra là thế, hết thảy đều là vì thứ đồ chơi này...

Hắn không khỏi cười khổ một tiếng, xem ra thần công đệ nhị trọng này chỉ sợ cũng phải đi qua "Cửu chuyển".

Sau đó mới có thể tiến vào tầng thứ ba! Khai Thiên Tạo Hóa Công này không hổ là công pháp cường đại nhất từ xưa đến nay, cũng chỉ sợ là công pháp tu luyện gian nan nhất từ xưa đến nay!

Nghĩ đến đây, Quân Mạc Tà liền mỉm cười, đột nhiên cảm thấy trong lòng một mảnh yên lặng, tựa hồ như tâm cảnh cũng gia tăng rất nhiều. Lúc này trong một mảnh yên tĩnh, ý thức của hắn đã vô thanh vô tức bay vào tầng thứ hai của Hồng Quân Tháp!

Vẫn là một gian phòng cực đại, nhưng mà lại không còn là một mảnh trống rỗng nữa.

Chính giữa có đặt một cái lò đan ba chân, phía dưới lò đan, là một đám ngũ thải hỏa diễm nhảy lên, thiêu đốt đáy lò.

Cạnh của lò đan được thiết kế rất kỳ lạ, dường như bị một lớp vàng bọc lấy, nhưng không có phát ra kim quang.

Trên thân lò đan có khắc ba chữ to: Tạo Hóa Lô!

Quân Mạc Tà vừa rồi nhìn rõ ràng ba chữ kia, ba chữ kia đột ngột biến mất, có vẻ như vô cùng quỷ dị!

Mặc dù là người to gan lớn mật như Quân đại sát thủ cũng phải giật nảy mình!

Quân Mạc Tà liền kiểm tra cẩn thận một lần nữa lò đan thần kì này, rốt cục nhịn không được tiến tới thêm hai bước, tựa hồ trong lúc tối tăm đó, có một thanh âm kêu gọi hắn tiến lên, có một loại lực lượng khó hiểu đẩy hắn tới gần lò đan!

Lực lượng khó hiểu này cũng không phải là không thể kháng cự, mà là Quân đại thiếu gia không muốn kháng cự, tựa như không muốn kháng cự chính người thân nhất của mình vậy...

Vừa rồi đến gần đột nhiên ngũ thải hỏa diễm phía dưới lò đan "Rẹt"Một tiếng bùng lên, trong nháy mắt bao vây lấy ý thức linh hồn của Quân Mạc Tà, Quân đại thiếu gia trong nháy mắt chỉ cảm thấy bản thân như đang ở trong tầng mười tám của Địa Ngục, tất cả các loại hình phạt đồng thời thi triển trên người mình, thế nhưng ý thức lại rất thanh tỉnh, một thời gian, cảm giác đã đạt tới mức cực hạn, hoặc là đã đạt tới trạng thái siêu việt cực hạn...

Tại bên ngoài, thân thể của Quân Mạc Tà, giờ phút này đã đình chỉ bài tiết cặn bã, tựu hồ như lúc ý thức bản thể bị ngũ thải hỏa diễm đốt cháy, thân thể đồng thời cũng không may mắn thoát khỏi, đồng dạng bị một đoàn ngũ thải hỏa diễm bao vây lấy, hừng hực thiêu đốt!

Trên mặt đất, nơi này vốn là một rừng Phong hồng rực rộng hơn mười mẫu, trong nháy mắt đều héo rũ, khô quắt, kể cả tất cả thực vật trên mặt đất, cho dù là loại chịu nhiệt tốt nhất, sinh mệnh lực rất ngoan cường như cây cỏ cũng không ngoại lệ, tất cả giống như tình trạng gặp khô hạn lâu năm, biến thành một mảng rừng héo úa!

Rất nhiều đoàn vụ khí, từ trên mặt đất bốc lên, rồi nhanh chóng biến mất, tất cả nguồn nước phương viên vài dặm phút chốc, toàn bộ nước

trong đó bị bốc hơi sạch!

Từ nay cho tới ngàn năm sau, tại một nơi không xa ngoài thành Thiên Hương sẽ có thêm một nơi "Tử địa"! Vùng "Tử địa" chẳng những không còn một sinh linh còn sống, thậm chí một tấc cỏ cũng không sinh sôi được, quá thảm khốc! Cho dù là hồng thủy quét tới, chỉ cần sau khi hồng thủy qua đi, phiến thổ địa này vẫn có thể trở lại như xưa, thế nhưng trông phiến thổ địa này vẫn rất khô ráo, hoàn toàn không có một điểm ước át...

Thân thể cường kiện trắng nõn của Quân Mạc Tà trong ngọn lửa ngũ thải, hỏa diễm chậm rãi, chậm rãi, giảm thành điểm nhỏ, trên người Quân Mạc Tà không ngờ ngay cả một sợi lông cũng không bị tổn thương!

Đột nhiên "Rẹt" Một tiếng, thân thể của Quân Mạc Tà trực tiếp biến mất trong lòng đất, mà cùng thời điểm, bản thể thân thể hắn lại tiến vào trong trong tầng thứ hai của Hồng Quân Tháp!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 108: Hỗn Độn Hỏa, Tạo Hóa Lô! – Lò Tạo Hóa, Lửa Hỗn Độn

Trong Hồng Quân Tháp, một thân thể đích thực, một linh thể hư ảo cả hai bóng hình quay mặt lại nhau.

Một sức mạnh khó có thể kháng cự ập tới làm cả hai trong nháy mắt hợp lại làm một.

Tạo Hóa Lô kêu vang một tiếng, âm thanh leng keng vang lên từ bên cạnh. Một đạo bạch quang từ trong Tạo Hóa Lô bay lên

Lên; khi tới giữa không trung thì nó uốn lượn rồi lóe lên, sau đó lại trở nên vô hình.

Trên cổ tay Quân Mạc Tà máu tươi phun ra như suối, sau đó cuối cùng cũng rơi xuống, nhưng mà lại bắn thẳng vào trong Tạo Hóa Lô!

Ngọn lửa cửa ngũ thải hỏa diễm (năm màu) vốn đang lịm dần lại được máu tươi nuôi dưỡng, thế lửa lại mạnh lên, bùng một tiếng tiếp tục bốc cháy lên cao. Toàn bộ Tạo Hóa Lô đều được bao bọc ở trong ngọn lửa đủ mọi màu sắc. Thế nhưng Quân Mạc Tà đứng sát sạt ngay cạnh đó lại không hề có cảm giác được độ nóng.

Hỗn độn hỏa!

Ngay khi trong đầu đột nhiên xuất hiện ba chữ kia, trong Tạo Hóa Lô có một luồng ám kim sắc (màu vàng lợt) huyết quang "Phừng" một tiếng mà bay ra rồi biến mất trước người Quân Mạc Tà. Miệng vết thương trên

tay Quân Mạc Tà đột nhiên biến mất trong nháy mắt không thấy đâu nữa. Nếu như không phải vẫn có thể cảm thấy hơi khó chịu do mất một lượng máu không nhỏ thì có lẽ hắn đã cho rằng tay mình cũng không có bị tổn thương.

Ngũ thải hỏa diễm đột nhiên ngừng cháy, mọi thứ một lần nữa lại tĩnh lặng, hệt như tình cảnh lúc Quân Mạc Tà vừa mới tiến vào.

Một cái lò đan ba chân lẳng lặng bày ở chính giữa phòng.

Ngũ thải hỏa diễm ở dưới lò đan vào lúc này chỉ còn lửa kim tinh đang bập bùng đều đều, ngọn lửa từ tốn chậm rãi bốc lên. Phảng phất như lúc nào cũng có thể bị dập tắt, lại cũng phảng phất như có thể duy trì vĩnh cửu.

Những thứ khác bên cạnh thì mọi thứ khác đều tĩnh lặng đâu ở đó.

Quân Mạc Tà bỗng nhiên mở to hai mắt, kinh dị nhìn tất cả mọi thứ. Một hồi lâu mới vô ý thức bấm vào đùi của mình một cái; dù cho bị đau đến thấu xương cũng vẫn còn chưa hoàn hồn, vẫn còn sửng sốt …. . .

Thân thể của ta sao lại cũng vào được đây?

Một lúc thật sự không thể tin tưởng, cũng không dám tin. Hắn lại tàn nhẫn cấu véo trên người mình vài cái đến suýt nữa bản thân tắc thở, lúc này mới rốt cục xác định: đúng là đau thật! Xem ra thân thể là thật sự vào được!

Điều này có phải nói rằng là sau này mình có thể tùy tiện ra vào chốn này? Quân Mạc Tà bị sự việc hôm nay như chùy nện vào đầu làm choáng đầu hoa mắt, nên hoàn toàn không có phát giác chính mình vừa rồi cấu véo thịt thì trên người chẳng có chỗ nào được che đậy.

Bởi vì giờ phút này của Quân đại thiếu gia chỉ cảm nhận được, cái gì gọi là may mắn!

May mắn trốn ở nơi nào? Bằng hữu à, nói cho ngươi biết, nữ thần này không ở dưới bóng cây che phủ, cũng chẳng phải dưới ánh nắng mặt trời. Nàng ở ngay trong người hắn, ở chỗ cái tháp trong đầu.

Khà khà . . . , . . .

"Tiên huyết vi dẫn, linh trí vi bằng, linh hồn hóa lực. . . Hỗn độn hỏa, luyện thế gian vạn vật; Tạo Hóa lô, thành vô thượng kim đan!"

(Tạm dịch : máu tươi để dẫn, hồn phách cậy nhờ, tinh thần thành lực … Lửa Hỗn Độn luyện thế gian vạn vật, Tạo Hóa Lô làm kim đan tối cao)

Trong đầu của Quân Mạc Tà đột nhiên lại hiện ra hai câu như vậy. Quân đại thiếu gia mơ hồ cảm thấy, mình cùng Tạo Hóa Lô sinh ra từ thời thượng cổ cùng với Hỗn Độn hỏa năm màu rực rỡ trong lúc này có quan hệ không ngờ đặc biệt là cực kì thân thiết. Phảng phất như ba người là một, tuyệt không hề có phân cách.

Quân Mạc Tà đi hai bước, cúi người cầm lấy bản Kim Trang Thư.

Khi tay hắn vừa mới chạm vào thì Kim Trang Thư đột nhiên hóa thành một luồng sáng năm màu rực rỡ của hư vô, lượn quanh một vòng trên không trung. Từ giữa không trung xẹt qua Tạo Hóa Lô, sau đó các văn tự, đồ hình giống như xoẹt một cái mà chui vào mi tâm của Quân Mạc Tà.

Đan phương! (phép luyện đan)

Vẫn là hai chữ cổ kiểu triện to xoay vòng trong đầu Quân Mạc Tà rồi ngay lúc tan đi liền chuyển biến thành vô số, liên chi hồ đìa hết loại này đến loại khác ... Vô số phương pháp luyện đan cùng với các loại tài liệu phối trí dược khi luyện đan.

"Phát!" Trong khoảng thời gian ngắn Quân Mạc Tà điểm qua, ở trong đầu lật qua lật lại, chỉ có hai chữ đó.

Lão tử lần này thật sự phát rồi!

Dù trong lòng khí huyết đang sục sôi cuồn cuộn, nhưng tính tình bình thản của Quân đại sát thủ liền phát huy hiệu quả. Hắn chỉ hơi chút vận công, liền đè nén cảm giác phấn khởi xuống. Có điều ngay tại thời điểm vận công, bên cạnh đó Quân đại cao nhân liền phát hiện một việc rất kinh người mà cũng rất đáng mừng. Chính trong kinh mạch của mình vốn chỉ có luồng khí lưu chân khí không màu. Vậy mà không biết từ lúc nào, đều đã hoàn toàn chuyển đổi thành màu của linh khí trong Hồng Quân Tháp, giống như là màn sương mù từ từ lan tỏa, rõ ràng có thể thấy được! Quả là một bậc tiến bộ, mà mức tiến đó lại kinh người như vậy!

Khai thiên tạo hóa quả nhiên không phụ phương pháp vang danh mạnh nhất từ xưa đến nay. Khi tu luyện thì khó khăn gian nan, thế nhưng sau khi có thành quả thì cũng thật là to lớn!

Quân Mạc Tà tự mình phỏng chừng thực lực của bản thân bây giờ, nếu như tính theo tương đương tu vi Huyền khí của thế giới này thì đã đạt đến Kim Huyền đỉnh phong.

Vừa rồi từ Ngân Huyền, nhảy vọt lên đến Kim Huyền đỉnh phong, Ngân Huyền sơ giai, Ngân Huyền trung giai, Ngân Huyền đỉnh phong, Kim Huyền sơ giai, Kim Huyền trung giai, Kim Huyền đỉnh phong!

Trong nháy mắt tăng lên vùn vụt sáu giai vị!

Phải biết rằng, Quân Mạc Tà tính toán đầy đủ thì đi vào thế giới này, cũng bất quá là hơn hai tháng mà thôi!

Đi tới thế giới này, chính là thời buổi rối loạn; khi xuyên việt đến lại rơi vào trên người một tên ăn chơi trác táng. Tu vi Huyền khí chỉ tam phẩm đáng thương!

Nguy cơ gia tộc, nguy cơ tính mạng trùng trùng!

Mà Huyền khí tam phẩm ở trên đời này, so ra chỉ là tép riu trong mớ tép riu!

Vốn là Quân tam thiếu gia dù không có bị người bóp chết tươi mà còn có thể kiên định ngoan cường đợi đến khi Quân Tà xuyên việt tới, đã là rất không dễ dàng rồi.

Sau khi xuyên việt, nếu không phải mang theo Hồng Quân Tháp trong người thì Quân Mạc Tà mới này cũng không biết đã chết bao nhiêu lần rồi! Nhờ vào bản thân là siêu cấp quí tộc, cực kì may mắn mới lần lượt hóa giải hiểm nguy.

Thế nhưng điều không thể phủ nhận là thực lực của bản thân hãy còn lâu mới đủ được!

Nhờ có Hồng Quân Tháp hỗ trợ mà trong chưa đầy hai tháng đã thẳng đường mà tiến mãi đến tận Ngân Huyền. Kì tích này vốn đã là khó tin với mọi người! Nhưng mà ở thế giới này muốn đứng thẳng lưng để tự bảo vệ tánh mạng của mình thì Ngân Huyền còn xa mới đủ.

Có thể nói cho đến tận lúc này thì nguy hiểm tánh mạng vẫn còn y nguyên!

Tận đến mấy hôm trước chiếm được phép thuật Âm Dương Độn nghịch thiên.

Nhờ có nó mà rốt cuộc Mạc Tà mới có thể bảo đảm tánh mạng của mình! Có điều cũng chỉ là ở mức rất nhỏ!

Thế nhưng, chẳng qua dù là bảo đảm thì còn xa mới đủ được! Tính tình của Quân Mạc Tà từ trước đến nay không phải gìn giữ cái đã có! Thứ hắn sùng bái là giết chóc, là tiến công!

Quân Mạc Tà cũng không nợ người nhân tình, cũng không xin xỏ ai. Ngươi kính ta một thước, ta nhường ngươi một trượng; người đá ta một

cước, ta lấy côn bổng đáp trả; nhục mạ ta một câu, xin trả gấp trăm lần; chém ta một đao, cả nhà bị diệt! Gạt ta một lần, cả đời ghi nhớ!

Điều không thể dễ dàng tha thứ, là phản bội!

Điều dễ coi nhất của Tà Quân khi đến kiếp này, lại tăng thêm một bậc chính là tình thân!

Ai dám động đến một mình ta, ta sẽ diệt cả nhà hắn! Ai dám làm ta tổn thương, ta chặt đứt hắn một cánh tay!

Không kể là ai! Cũng đều như vậy!

Thế nhưng, tính cách gì thì tính cách, thực lực mới là quyết định hết thảy. Không có thực lực chỉ có tính cách thì chỉ được gọi là ép phải chết trận thôi!

Quân Mạc Tà đến giờ vẫn vô cùng chờ mong có thể sớm mở Hồng Quân Tháp đến tầng thứ hai, tầng thứ ba, thậm chí... Tầng thứ chín!

Hắn biết, trên đời này, có thể giúp cho mình chỉ có Hồng Quân Tháp.

Tiền tài ích lợi cũng như tro bụi. Cho dù là gia tộc của mình, lại thêm liên đới với hoàng quyền để cưỡng bức cũng chưa chắc có thể giữ được mạng mình.

Trước tiên có hàng chục năm ân oán với Phong Tuyết Ngân Thành kìm kẹp, sau lại có Huyết Hồn Sơn Trang thế lớn hùng hổ, ép người quá đáng! Mà thân ở ngay trong phạm vi thành Thiên Hương còn có các đại thế gia long tranh hổ đấu, hoàng quyền giành nhau, nguy cơ tứ phía!

Không ai biết trong lòng Quân Mạc Tà còn có rất nhiều áp lực. Tuy rằng hắn không hề biểu hiện ra.

Thế nhưng, áp lực cũng không phải là không tồn tại.

Có điều hiện tại đã mở được tầng thứ hai, tuy thực lực bản thân vẫn nhỏ bé như cũ, thế nhưng Quân Mạc Tà cũng đã ít nhiều có vốn liếng của mình!

Dù chỉ bằng vào công lực của hắn tương đương với Kim Huyền thì tự nhiên là không đủ! Hơn nữa là còn xa mới đủ!

Thế nhưng

Nhất là đã có lò đan lẫn phương pháp luyện đan, Quân Mạc Tà có mười phần nắm chắc trong tay là chỉ trong thời gian cực ngắn hắn có thể vì gia tộc của mình mà tạo ra được một đội đội quân thép.

Mà thực lực bản thân, cũng có thể bằng cách này nhanh chóng tăng lên!

Một khi thời cơ chín muồi, chính là lúc Quân gia ở thế giới này chính thức tuốt kiếm để lộ răng nanh!

Quân Mạc Tà đột nhiên cảm thấy trước mắt mình gió bão bắt đầu nổi lên.

Quân Mạc Tà đột nhiên cảm giác trong lòng mình như có sóng gió trào dâng! Ở thế giới của các cường giả này, Quân Mạc Tà ta cho đến bây giờ xem ra mới chân chính có mặt đối diện với thực lực của các ngươi!

Tâm niệm vừa động, Quân Mạc Tà mới phát hiện mình vẫn đang ở trong lòng đất tối đen. Vốn chẳng biết từ lúc nào hắn đã từ ra khỏi Hồng Quân Tháp. Nhớ tới việc mình đã sai Ưng Bác Không và Hải Trầm Phong đi Quân gia tìm bản thân, Quân Mạc Tà trong lòng quýnh lên, xoạt một tiếng độn thổ đi ra.

Ánh sáng chói mắt!

Quân Mạc Tà có phần buồn bực phủi bụi, ánh mắt thâm trầm.

Có điều là trong phút chốc ngắn ngủn này, cho dù là tiến bộ hay thu hoạch của hắn cũng đều vô cùng lớn lao! Việc này làm cho tâm tình của Quân đại thiếu gia dưới sự kích động nên có chút cảm giác đắc chí hài lòng, tựa như một kẻ nghèo hàn đột nhiên trúng số! Tuy không có người nào phát giác ra mà cũng không thể để cho người biết. Nhưng trong lòng tràn đầy tâm tình thúc dục cấp bách thoảng qua, thế nên kìm lòng không được mà bắt đầu đứng lên.

Quân đại thiếu thậm chí còn không phát hiện trên người của mình chẳng khoác gì cả, hoàn toàn không mảnh vải che thân .....

Nhìn chân trời bắt đầu sẫm lại, Quân Mạc Tà hai tay chắp sau lưng, sâu lắng thở dài: "Chiều tà vô hạn”

Được, chẳng qua là cũng gần hoàng hôn.

"A" một tiếng kêu sợ hãi vang lên trong không trung, tiếp đó lại có tiếng một thiếu nữ.

Âm thanh xấu hổ và giận dữ toát ra từ cơn giận dữ mà mắng mỏ: "Lưu manh! Đồ chết tiệt! Giữa ban ngày ban mặt, không ngờ...”

Quân Mạc Tà ngẩng đầu nhìn qua, ở trước mặt mình khoảng mười trượng, ở bên bìa rừng có hai người, một nam một nữ đang đứng. Nàng thì tóc dài rủ chấm vai, mặc toàn thân bộ quần áo trắng. Thân thể yểu điệu, giờ phút này đang dùng hai tay che mắt vừa há miệng tức giận mắng, vừa nhanh chóng xoay người lại.

Bên cạnh là một thanh niên mày kiếm mắt sáng đầy anh tuấn. Chẳng qua là cái mũi có phần giống mỏ chim ưng, mặt thì đầy vẻ giận dữ. Xoẹt một tiếng hắn rút kiếm ra khỏi vỏ chỉ vào Quân Mạc Tà mắng to: "Thế giới thanh bình, đất trời sáng tỏ, cái tên đạo chích vô sỉ này thật không ngờ bỉ ổi khiến người ta muốn nhịn cũng không thể nhịn nổi. Bản công tử hôm nay nếu như không giáo huấn ngươi thì đất trời không tha!"

"Cái gì? Giáo huấn ta? Ta làm gì các ngươi?" Quân Mạc Tà có phần buồn bực: hai người này liệu có phải có bị bệnh không? Ta đứng ở chỗ này yên bình, các ngươi cứ hô đánh kêu giết gào lưu manh. Ta khinh, bản công tử mặc dù không dám nói là ngọc thụ lâm phong, dáng người cũng đã tuyệt đối rất hiếm có đi, làm sao lại giống như lưu manh đám người bẩn thỉu cho được? Muốn kiếm chuyện thì cứ nói rõ!

Quân đại thiếu gia cố tình muốn làm rõ, vô ý thức lại đi thêm lên vài bước.

Cô gái kia mới từ trong kẽ ngón tay vụng trộm nhìn sang bên này, thấy Quân Mạc Tà tiếp tục đi về phía nàng, không khỏi dậm chân lại vừa tức vừa vội vàng kêu lên: "Ngươi ngươi, ngươi đồ chết tiệt này ... Ngươi không đươc đến! Ta rất lợi hại ... Ngươi không được tới...”

Trong giọng nói vội vàng lại thêm vài phần khóc lóc! Không biết là tại sao, lần đầu mắt thấy thân thể giống đực hoàn toàn khác mình thì lại có một loại cảm giác khác thường. Rõ ràng biết mình không nên nhìn, rồi lại nhịn không được hiếu kỳ mà vụng trộm từ kẽ ngón tay nhìn nhiều lần …. . .

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 109: Hành Hạ Ngươi Không Cần Nói Nhiều

Quân đại thiếu có chút khó hiểu: "Chẳng lẽ quan điểm thẩm mỹ của mình có vấn đề, bổn thiếu gia có bộ dáng khủng bố như vậy sao? Làm sao mà làm cho tiểu cô nương này vừa nhìn đã sợ tới mức khóc ngay tại trận?" Hai bên cách nhau không xa, Quân đại thiếu chỉ cần bước lên vài bước là đụng nhau ngay.

- Yên Mộng muội muội, không cần kinh hoảng, đợi vi huynh chém tên vô sỉ này cho!

Thiếu niên kia mỉm cười vô cùng tự tin, sau đó chậm rãi bước lên ngăn Quân đại thiếu đi tới, vung ra trường kiếm hét lớn một tiếng:

- Đồ vô sỉ, tiến lên nhận lấy cái chết!

Quân Mạc Tà thấy kiếm hắn chập chờn trước mặt càng thêm bực bội: "Vừa mới gặp mặt đã gọi ta là vô sỉ là sao? Đây rõ ràng là khinh người quá đáng mà!"

" Nhưng ngươi tìm người khi dễ mà tìm bổn thiếu gia là ngươi tìm nhầm người rồi! Ngươi muốn làm hộ hoa sứ giả thì cũng không nên quá đáng như vậy nha! Chỉ vì lời nói của nữ nha đầu này mà ngươi muốn ra tay giết chết một người xa lạ mới gặp lần đầu sao? Con mẹ ngươi hỗn đản, muốn hộ hoa sao, lão tử cho ngươi biến thành bùn nhão để cả đời bón cho hoa luôn!"

Quân Mạc Tà đang vô cùng hưng phấn thì bị tên nhãi này làm tụt hứng, hắn không khỏi giận dữ, ác tâm đã bắt đầu nổi dậy, sải bước tiến

lên phía trước muốn ra tay giáo huấn một chút tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này.

Tuy nhiên, khi hắn vừa nhúc nhích thì thấy toàn thân đột nhiên lạnh lẽo, nhất thời kinh ngạc, cuối đầu nhìn thì la toáng lên rồi lấy hai tay che kín "tiểu đệ đệ" của mình hét lên:

- Các ngươi mới là lưu manh đó!

Thì ra toàn thân của hắn đang trần truồng như lợn cạo! Đây thật sự là dọa người mà, đã khỏa thân mà còn bị người khác nhìn từ trên xuống dưới! Lúc nãy khi hắn được Hỗn Độn Hỏa luyện thể, thân thể Quân đại thiếu không hề hấn gì, nhưng quần áo làm sao mà chịu được ngọn lửa như thế, lập tức hóa thành tro bụi ngay.

Tuy nhiên, khi chuyện đó phát sinh, thân thể Quân đại thiếu đang chôn sâu trong lòng đất, ý thức thì đắm chìm trong Hồng Quân Tháp nên căn bản chẳng nhận ra, cuối cùng khi toàn bộ thân thể hắn cũng đi vào, hắn đã hoàn toàn say mê khi nhận ra đến cơ thể cũng có thể tiến vào Hồng Quân Tháp, thật sự là quá hưng phấn, làm sao còn để ý tới việc cơ thể mình hoàn toàn trần trụi.

Sau khi cơ thể từ trong Hồng Quân Tháp bắn ra, hắn lại thấy thực lực bản thân đột nhiên tăng mạnh, tâm tình lại càng hưng phấn, kích động tợn, trong đầu toàn những suy nghĩ làm sao hoành hành bá đạo, làm cách nào hành hạ người khác với thực lực này...

Lúc đó hắn cảm thấy sao mà hắn anh hùng cái thế, ngọc thụ lâm phong, bộ dáng hợp ý vô cùng, làm sao để ý tới xung quanh nữa.

- Ngươi.. ngươi... ngươi sao lại vô lại đến mức này, vừa ăn cướp vừa la làng là sao?

Cô gái đang bưng kín mặt dậm chân hét lên, xấu hổ vô cùng.

- Hừ! Chính ngươi mới là lưu manh, còn dám nói ta là lưu manh sao, thật không biết xấu hổ là gì mà!

Quân đại thiếu quát lại, khuôn mặt tự nhiên như không, ngoại trừ một tay đang che kín "tiểu Mạc Tà" ra, vẻ mặt hắn vô cùng tiêu sái, không một chút xấu hổ mà mỉa mai nói tiếp:

- Một người trần truồng đi lại trên đường thì đã sao? Tại sao như vậy lại gọi là lưu manh? Nhân sinh trên đời này, khi sinh ra trần trụi, khi ra đi cũng trần trụi, thiên địa ban tặng, cha mẹ dạy dỗ, tại sao lại không thể gặp người khác? Còn ngươi thì sao, giả bộ bưng mắt xong lại hé hé ngón tay mà nhìn trừng trừng vào ta, lại còn mở miệng mắng chửi người, vậy ngươi mới là lưu manh chân chính!

- Ta có cho phép ngươi nhìn không, ngươi nhìn cái quái gì? Ngươi khinh nhờn sự trong sạch của ta! Lại còn vừa ăn cướp vừa la làng mắng ta là lưu manh, ngươi thật là không có đạo lý mà!

Quân Mạc Tà già mồm lấn át lẽ phải, mặt dày không xấu hổ nói tiếp:

- Đúng là nữ lưu manh mà!

Quân đại thiếu mồm phun ra toàn lời ngụy biện, lại bắt chước lời nói của cô gái phía trước, không nghi ngờ gì đã nâng trình độ vô sỉ lên một tầm cao mới, quả là vô địch thiên hạ vô sỉ rồi.

- Ngươi... ngươi... Tiêu Phượng Ngô, còn không ra tay giết chết tên vô lại này đi! Tức chết ta mà, dám chửi ta là nữ .... hừ hừ!

Cô gái kia vừa ôm mặt vừa kêu to.

Quân Mạc Tà nghe thế liền đảo mắt:

- Ngươi họ Tiêu sao? Lão tử hận nhất người mang họ Tiêu! Loại hỗn trướng họ Tiêu lại dám diễu võ dương oai, hoành hành ngang ngược trước mặt ta, lại còn dám trừng mắt nhìn vào thân thể của ta! Thật sự là

không biết sống chết mà! Người họ Tiêu chắc chắn sẽ không có kết quả tốt!

Quân Mạc Tà nhớ tới Tam thúc bị Phong Tuyết Ngân Thành hãm hại tàn phế mười năm, hắn không khỏi có chút mẫn cảm đối với người mang họ này. Tên thiếu niên tên Tiêu Phượng Ngô kia giận dữ quát lớn:

- Đồ vô sỉ, lại dám mở miệng chó ra vô lễ với ta sao? Nạp mạng chó đi!

Một tiếng gầm vang lên, trường kiếm bắn ra hàn quang, màu hàn quang lại là ánh kim! Không ngờ tên thiếu niên này có tu vi Kim Huyền! Đối với lứa tuổi này mà nói, nếu so sánh với Lý Du Nhiên, cho dù không bằng cũng kém không bao nhiêu! Nếu như là nửa tháng trước, tu vi huyền khí của Quân đại thiếu còn thấp, nếu như không thể ra sát chiêu thì chắc chắn hắn sẽ luống cuống tay chân, nhưng hiện tại hắn đã đột phá, đối với loại thực lực này, còn chưa đủ để hắn để vào mắt! Trường kiếm của Tiêu Phượng Ngô vừa vung ra thì thân ảnh người trước mắt đã đột nhiên biến mất, tiếp theo một cơn gió lạnh thổi qua người, bốp một tiếng thì trên mặt hắn đã trúng một cái tát, bốp thêm một tiếng nữa giữa háng lại nhận thêm một cước, cả người hắn cong lại như con tôm , trường kiếm cũng rớt ra khỏi tay. Soạt một cái, áo choàng của hắn đã bị cởi ra, tu vi Tiêu Phượng Ngô tuy rằng không kém, nhưng hắn lại hoàn toàn không có kinh nghiệm giao đấu, lại bị Quân đại thiếu đạp cho mộc cước nặng nề, hự lên một tiếng, chẳng còn nửa điểm phong phạm, văng ra xa ba trượng.

Khi hắn ngẩng đầu lên đã thấy tên nam nhân trần truồng vô sỉ kia đã lấy áo choàng của mình khoác vào, sau khi mặc xong còn xoay tới xoay lui xem có vừa vặn không, tay còn vuốt vuốt nếp áo, sau khi thấy có vẻ ổn thỏa mới bắt đầu đi về phía hắn.

Tên này sau khi khoác áo choàng vào thì toàn thân lại có vẻ tiêu sái thanh tao! Vừa nhìn qua đã thấy bất đồng với bộ dáng khi nãy. Đôi môi mỏng lạnh lùng, hàng lông mi cao vút, trên khuôn mặt ẩn hiện nét cười

như không cười vô cùng tà dị, làm cho người nhìn đột nhiên có cảm giác rét run, nhưng lại bị vẻ tà dị của hắn mê hoặc.

Mới lúc nãy còn trần trụi hoàn toàn, hiện tại khoác áo vào cũng không có một chút đỏ mặt, đủ chứng tỏ da mặt của hắn đã luyện tới mức tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả rồi! Cô gái kia bị một màn trước mắt đả kích đến bất động, hai tay cũng quên che mắt, giật mình nhìn Quân Mạc Tà, hai mắt mở lớn nhìn Quân Mạc Tà. Nàng ta tuyệt đối không thể tưởng tượng được, đồng bọn của mình là thực lực Kim Huyền, cũng là một người có tiếng là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ của mình, vậy mà không chịu nổi một chiêu nửa thức của tên vô sỉ này! Tên này tuy rằng trên mặt đầy bùn dơ không nhìn rõ diện mạo, nhưng nàng chắc chắn tuổi hắn cũng không lớn, nếu so với đồng bọn của mình có khi còn nhỏ hơn, tại sao hắn lại lợi hại đến vậy?

- Tên ngươi là gì? Là người ở đâu? Dám tại Thiên Hương thành này mà trêu vào đại gia ta, ngươi sợ sống lâu quá hả?

Quân Mạc Tà khoan thai bước tới, đôi chân trần cứ thong thả mà tiến tới trước mặt tên thiếu niên:

- Hôm nay bổn thiếu gia ra tay giáo huấn tên vương bát đản ngươi một trận cho biết! Một câu không vừa ý đã muốn ra tay giết người sao? Thật sự là vô liêm sỉ! May cho ngươi là tính tình lão tử khá tốt, bằng không, hai chân của ngươi đã bị chặt rớt rồi! Con bà nội ngươi!

Hắn lớn tiếng mắng chửi xong liền xoay người định bỏ đi.

- Tiểu tử, tốt nhất ngươi đừng để ta gặp lại ngươi! Nếu không Phong Tuyết Ngân Thành tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Tiêu Phượng Ngô quát to, ánh mắt oán độc, cười một cách tàn nhẫn:

- Tiểu tử, ngươi cứ chờ ngày cả nhà bị diệt đi! Nếu ta để cho một con chó của nhà ngươi chạy thoát, lão tử sẽ không mang họ Tiêu!

Quân Mạc Tà đã dời bước đi khi nghe những lời này thì xoay người lại, ánh mắt đã trở thành hai thanh băng kiếm nhìn thẳng vào mặt Tiêu Phượng Ngô, khẩu khí trở nên âm lãnh cực kỳ:

- Phong Tuyết Ngân Thành? Ngươi là người Tiêu gia của Phong Tuyết Ngân Thành?

- Sao? Ngươi đã biết sợ sao? Nhưng hiện tại đã muộn! Trừ phi cả nhà già trẻ lớn bé của ngươi quỳ xuống năn nỉ bản công tử, nếu không thì: Diệt môn!

- Tốt lắm! Tốt lắm!

Quân Mạc Tà chậm rãi gật đầu, khuôn mặt bình thản không vui không giận: "Nếu ngươi đã là người của Tiêu Gia ngân thành, lại kiêu ngạo thế này, nếu ta không hành hạ ngươi ra trò thì chăng phải là có lỗi với tam thúc sao? Hành hạ ngươi tới chết mới thôi!"

- Quỳ xuống cho ta!

Tiêu Phượng Ngô nghĩ đối phương chắc chắn sợ hãi quá mà đầu hàng, hắn liền lên tiếng vãn hồi mặt mũi, trong lòng không khỏi cảm thấy hãnh diện.

- Quỳ con bà nội ngươi!

Quân Mạc Tà tiến nhanh tới, vung ra một nắm đấm thật mạnh vào giữa mặt Tiêu Phượng Ngô, một đấm này khí lực hơn xa cái tát hồi nãy, đầu tên Tiêu Phượng Ngô bật ngửa ra sau, một vòi máu từ miệng hắn phun ra.

Quân Mạc Tà cũng chưa tha, tiến sát tới, phang thêm hai quyền vào hốc mắt hắn, lập tức một con gấu trúc xuất hiện: (Con gấu mà xung quanh hai mắt đen thui http://.4vn/images/smilies/110.gif)

- Ta làm cho ngươi nhìn này! Nhìn đi, nhìn đến đứng hình luôn đi! Ngân thành Tiêu gia là ngon lành lắm sao?

- Này thì uy hiếp ta! Một quyền!

- Này thì làm ra vẻ ngông cuồng còn hơn cả ta! Một cước!

- Này thì diệt cả nhà ta này! Bốp bốp bốp....

- Ta cho ngươi mềm người luôn! Lại mềm thêm này! Ta đánh không chết ngươi ta là cây cỏ! Bang bang bang...

- Này thì quỳ xuống van xin này! Xin con bà nội ngươi! Bang bang, bốp bốp, phanh.....

- Ông nội ngươi tới đây! Ông nội ngươi lại tới tiếp! Lại tới nữa này! Bốp bốp....

Quân Mạc Tà cứ nắm tóc cả đầu hắn mà ra tay, đánh xối xả như mưa, cứ mỗi câu "Ông nội ngươi tới đây!" là một phát vào mặt, đánh đến cuối cùng không biết đã đánh bao lâu, đột nhiên tay hắn hổng một cái, chỉ còn lại một bó tóc trong tay, trên đó còn tro lủng lẳng một mảnh da đầu, nhìn lại Tiêu Phượng Ngô thì hắn đã bất tỉnh nhân sự, sống chết chẳng biết ra sao.

Quân Mạc Tà vẫn không dừng tay, lại tiếp tục mà đánh, nào là từ trên đầu, oánh xuống người, lưng, hai tay, hai chân, trên bụng, quyền xuất như cuồng phong mưa bão bang bang bốp bốp liên hồi.

Tên thiếu niên kia mấy lần đau quá từ hôn mê mà tỉnh dậy, nhưng vừa rên rỉ được một hai tiếng đau đớn lại lăn ra bất tỉnh tiếp.... Một người thì nằm thẳng cẳng, một người thì ngồi phía trên đên cuồng mà đập....

- Á á á.....

Cô gái kia trợn mắt mà nhìn đồng bạn của mình hoàn toàn biến thành bao cát thịt người, sau đó lại bị đánh văng ra, sau đó lại bị lôi lại đánh tiếp, lại bất tỉnh, rên rỉ, rồi bất tỉnh tiếp....

Sự tình phát sinh quá nhanh quả thật làm nàng không biết phải làm thế nào, tiểu nha đầu này đơn thuần chỉ là một con nhóc, chưa kịp làm gì thì hết thảy đã thành chuyện đã rồi.

- Kêu la cái chó gì!

Quân Mạc Tà hung tợn nhìn nàng, thở hổn hển mà nói, hai con mắt đảo tới đảo lui chỉ thẳng vào mặt nàng mà quát:

- Tiến lại đây cho lão tử!

Tiểu cô nương sợ hãi rên lên một tiếng, cái miệng khẽ nhếch, mặt trắng bệch không còn một giọt máu, run run nói:

- Ta... ta....

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 110: Về Sau Ngươi Cứ Gọi Hắn Là Sư Tỷ Là Được!

- Không phải gọi ngươi chẳng lẻ gọi quỷ?

Quân Mạc Tà hoàn toàn không có tí thương hương tiếc ngọc, trừng mắt hỏi:

- Ngươi tên gì?

- Ta gọi là Hàn Yên Mộng, ta.. ta... rất lợi hại, ngươi không nên đánh ta!

Tiểu nha đầu sợ tới mức lắp bắp, khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc trắng bệch, quên mất tu vi huyền khí của mình cũng không thấp tí nào.

Từ khi ra đời tới nay, lúc nào mà nàng không được người khác cung kính thương yêu, làm gì gặp qua cái thể loại nhân vật mạnh mẽ bá đạo thế này? Tên này quả thật là siêu cấp lưu manh vô lại và du côn hỗn hợp thể mà!

Tiểu cô nương thật sự sợ hãi!

Ai mà ngờ được nàng nhất thời ham vui trốn ra từ Thịnh Bảo Đường đi du ngoạn lại có thể gặp tên ác ma này? Trong lòng tiểu nha đầu hiện tại đã sợ đến chết khiếp, trong đầu không khỏi tưởng tượng vô số thảm cảnh mà mình có thể phải trải qua mà run rẩy.

Quân Mạc Tà trừng mắt:

- Hàn Yên Mộng? Tiểu tử này là người của Phong Tuyết Ngân Thành, vậy ngươi chắc cũng vậy phải không? Đúng rồi, Hàn Yên Dao là gì của ngươi?

- Nàng... nàng ... là tỷ tỷ của ta, ngươi không nên đánh ta, tỷ tỷ của ta rất lợi hại đó!

Hàn Yên Mộng run rẩy đáp, mục đích của lời này vô cùng đơn giản: không bị hành hạ!

Quân Mạc Tà thầm nghĩ: "Thì ra chính là vị tiểu công chúa của Phong Tuyết Ngân Thành mà lần trước Mạc Tuyết Đồng nói tới! Cũng chính là tiểu di tử (em vợ) của tam thúc! Nếu nghiêm túc mà nói, đây chẳng phải mang danh trưởng bối của ta sao?"

- Đây là con chó mà nhà của ngươi nuôi?

Quân Mạc Tà chỉ vào Tiêu Phượng Ngô đang thê thảm cực kỳ nằm trên đất hỏi.

- Không.. không... không phải!

Hàn Yên Mộng khẩn trương lắc đôi tay nhỏ bé mà nói:

- Hắn không phải là con chó nuôi trong nhà ta!

Quân Mạc Tà cũng không đợi tiểu cô nương này nói xong mà cướp lời:

- Ta nói hèn gì không có chút giáo dục, thì ra là một con chó hoang!

Tiểu cô nương lại vội vàng xua tay phủ nhận:

- Hắn cũng không phải là chó hoang, hắn... hắn... là người mà, hắn là sư huynh của ta, họ Tiêu, tên là....

- Hắn mà là người cái gì? Ta không nhìn ra có điểm nào là người cả! Hắn chính là một con chó!

Quân Mạc Tà lại cắt ngang lời của tiểu cô nương lần nữa, thuận tiện giơ tay lau mặt một cái, trên tay hắn toàn là máu tươi của Tiêu Phượng Ngô, lau tới lau lui lại bôi cái mặt mình thành bê bết máu làm cho mặt hắn càng thêm vẻ dữ tợn khủng bố:

- Ta nói hắn là chó thì hắn chính là chó, một con chó không được dạy dỗ! Hiểu chưa?

- Không... không... không mà, hắn... hắn... hắn thực sự không phải là chó mà!

Tiểu cô nương từ nhỏ tới lớn sống an nhàn sung sướng, làm gì đã gặp loại người ngang ngược như Quân đại thiếu, tâm hoảng ý loạn, chẳng biết làm sao cho tốt thì đột nhiên linh cơ vừa động, thốt lên:

- Ngươi... ngươi... nhìn xem, hắn... hắn.... không có đuôi mà, chó thì phải có đuôi, hắn là người đó!

Quân Mạc Tà rùng mình, nhịn không được mà cười ha ha:

- Đó là vì ngươi không biết, cái đuôi của hắn đã bị người ta chặt mất rồi, nếu không hắn làm sao có bộ dáng tâm chó dáng người thế này!

Quân Mạc Tà nói xong không khỏi liếc mắt nhìn Tiêu Phượng Ngô, không ngờ phát hiện có điểm kỳ lạ.

Quân Mạc Tà suy nghĩ trong lòng: "Bị ta đánh thảm thương thế này hắn vẫn còn thở đều đặn, lồng ngực còn có thể phập phồng không ngừng, ngón tay bắt đầu cử động có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào! Theo lý mà nói, tên tiểu tử này tu vi có hạn, làm sao có thể phản ứng tốt như thế? Nhất định có cổ quái gì đây?"

Quân Mạc Tà chậm rãi bước tới trước người Tiêu Phượng Ngô, cau mày dò xét vài lần, đột nhiên hắn vung tay xé toạc áo trước ngực Tiêu Phượng Ngô, hắn liền thấy tên tiểu tử này đang mặc một cái nhuyễn giáp

ngân quang lóng lánh, Quân Mạc Tà ra tay vận lực xé một cái, không ngờ không chút sứt mẻ!

- Thật sự là hàng tốt nha!

Quân đại thiếu nói nhỏ, không chút khách khí lập tức cởi ngay cái nhuyễn giáp ra, sau đó giơ lên, nhặt thanh kiếm dưới đất mà vung lên, vận sức đâm vào nhuyễn giáp này, chỉ cảm thấy mũi kiếm không phát ra được tí lực nào, mềm mại cực kỳ. Nhuyễn giáp này không ngờ có thể dễ dàng hóa giải một kiếm, lại không có nửa điểm tổn hại.

" Không ngờ trên người tên tiểu tử này lại có thứ đồ tốt thế này, nếu không "giúp" hắn dọn dẹp sạch sẽ thì coi sao được!" Quân Mạc Tà vừa nghĩ là ra tay ngay, hắn lại nhào tới chân đấm tay đá túi bụi, chỉ trong chốc lát tên Tiêu Phượng Ngô đã hoàn toàn không nhúc nhích. Tuy nhiên Quân đại thiếu biết rõ, hắn ra tay rất chuẩn, tiểu tử này chỉ choáng váng hôn mê, không thể chết được, chẳng qua tạm thời không thể tỉnh lại mà thôi!

Hàn Yên Mộng muốn tiến lên cứu trợ sư huynh, nhưng tâm hoảng ý loạn, vừa tiến lên đã bị Quân Mạc Tà tát thẳng vào mặt không chút thương hương tiếc ngọc, chỉ biết ngồi xuống ôm mặt mà khóc, nước mắt tuôn rơi như mưa thu.

- Đây là cái gì?

Quân Mạc Tà nhìn Hàn Yên Mộng trừng mắt, muốn làm ác nhân phải có bí quyết, đó chính là đã làm là phải làm tới cùng.

- Tuyết Huyền Tàm Giáp!

Hàn Yên Mộng giơ đôi mắt đẫm lệ mà nhìn hắn, đột nhiện trong lòng thầm nghĩ: "Tên vô sỉ này, không ngờ da thịt trên người còn muốn nhẵn nhụi trơn láng hơn cả ta! Vừa khỏa thân làm trò hề, lại còn không hề có tí phong độ ra tay đánh nữ hài tử, thật sự là không có thiên lý mà!"

- Tuyết Huyền Tàm Giáp sao, quả nhiên là thứ tốt! Cũng được, cũng được!

Quân Mạc Tà thích thú lật qua lật lại tấm nhuyễn giáp mà xem xét.

Hàn Yên Mộng khẽ bĩu môi, nhưng vừa bĩu môi đã động chỗ đau, nhịn không được nước mắt lại lăn dài.

Tuyết Huyền Tàm Giáp này đương nhiên là một bảo vật ở trên đại lục này, nhưng giai cấp cao cấp trong Phong Tuyết Ngân Thành không phải là hiếm thấy, càng không phải là vật quá quý giá gì. Phong Tuyết Ngân Thành đâu phải chỉ có báu vật tầm thường thế này, mà huyền tàm giáp này cũng chẳng là gì to tát, cao cấp hơn nữa còn có, vật này trước mắt tên nhà quê này khẳng định là một vật chưa bao giờ được thấy, chỉ một kiện Tuyết Huyền Tàm Giáp cũng thấy hiếm lạ như thế, nếu hắn biết nàng có bảo vật trên mình thì...

- Phải chăng trên người ngươi còn có thứ tốt hơn phải không?

Quân Mạc Tà tựa hồ không nhìn nàng ta, nhưng biểu tình trên mặt của tiểu nha đầu làm sao qua được mắt hắn, đúng là lịch duyệt giang hồ của tiểu nha đầu quá non kém đi, lại trộm bĩu môi lúc này. Tuy chỉ là động tác theo bản năng, tuy có chút bí ẩn, nhưng trong mắt Quân đại thiếu làm sao nhìn không ra cho được? Quân Mạc Tà đương nhiên nhận ra đó là sự khinh miệt ngay.

Vừa lên tiếng hỏi, Quân Mạc Tà đã tiến sát tới trước mặt Hàn Yên Mộng.

- Tuyết HuyềnTàm Giáp là quý giá nhất rồi, trên người ta không có gì quý đâu!

Hàn Yên Mộng hoảng sợ he hé mắt mà nhìn khuôn mặt bê bết máu của Quân Mạc Tà càng ngày càng to trước mắt nàng, bị dọa tới mức xém ngất xỉu. Nàng ta cố lắm mới không nói ra, nếu nói ra, chắc chắn tên nhà quê này nhất định mạnh mẽ mà cướp đoạt kiện đồ vật kia của nàng ngay,

mất một Tuyết Huyền Tàm Giáp cũng không sao, nhưng nếu là kiện đồ vật đó mà mất thì...

- Thật không? Hắc hắc hắc...

Quân Mạc Tà liếc từ trên xuống dưới cả người nàng làm Hàn Yên Mộng nổi hết gai ốc toàn thân, kiềm không được giơ hai tay ôm ngực mình.

- Yên tâm đi, ta biết trên người ngươi còn có một kiện cái gì Tuyết Huyền Tàm Giáp kia, nhưng ta là một người có văn hóa, ta đương nhiên không chiếm đoạt đồ của nữ hài tử!

Quân Mạc Tà nhìn nàng mà trong lòng vô cùng khó chịu: "Nếu sau này có thể tiêu diệt thế lực của Tiêu gia tại Phong Tuyết Ngân Thành, sau đó trải qua sóng gió, chuyện của tam thúc và Hàn Yên Dao mà thành, mọi người trở thành người trong nhà, tiểu nha đầu trước mắt này chẳng phải mang danh là trưởng bối của mình hay sao? Chẳng lẽ ta phải kêu là tiểu di, hay tiểu cô cô? Con bà nó là con gấu, thật là không công bằng mà, một kiện Tuyết Huyền Tàm Giáp tốt như thế vậy mà không thể cướp, thật là quá bực mình!"

Quân Mạc Tà giơ tay ra nhéo mặt hắn thật mạnh như phát tiến sự bất mãn trong lòng, Hàn Yên Mộng thấy thế thì hoảng sợ la to một tiếng, Quân Mạc Tà cười ha ha nghênh ngang mà đi:

- Hàn cô nương, tên tiểu tử này, sau này ngươi cứ gọi hắn là sư tỷ là được, không cần gọi hắn là sư huynh hahahaha...

Tiểu nha đầu Hàn Yên Mộng rốt cuộc thở phào một cái, tên ác nhân bá đạo cuối cùng cũng rời đi, nàng mới cảm thấy tạm yên lòng, nghĩ tới mà sợ, bất giác đưa tay lên vỗ vỗ bộ ngực lép kẹp của mình. Sau khi thở ra một hơi dài, đôi lông mày của nàng đột nhiên nhăn tít lại, bởi vì nàng nhớ tới lời của tên ác nhân kia lúc rời đi:

- Tại sao nhỉ? Đây rõ ràng là Tiêu sư huynh của ta, tại sao hắn lại muốn ta gọi là sư tỷ? Thật là khó hiểu! Người này đúng là người điên mà, nhưng quả là một tên điên tu vi cao cường! Mà tu vi cao thì sao, hắn chắc chắn là một tên không bình thường!

Hàn Yên Mộng mở to đôi mắt tròn xoe, trầm tư một hồi vẫn không có lời giải đáp, sau khi thì thào tự hỏi, cuối cùng đưa ra một cái kết luận: Suy nghĩ của người điên, không thể dùng lý lẽ của người bình thường mà phán đoán! Ta không muốn chấp nhặt cùng người điên!

Gió thu nổi lên khắp nơi, Tiêu Phượng Ngô thương thế không nhẹ, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh dậy, Hàn Yên Mộng căn bản chưa trải qua việc này bao giờ nên hoàn toàn không biết làm sao, cứ ngây người ra mà đứng nửa ngày, trong lòng vẫn cứ lo sợ, đúng lúc này lại xuất hiện một hiện tượng cực kỳ quỷ dị: Sau khi cơn gió thổi qua, cả mảng rừng rậm này từ từ biến thành tro bụi, từ lá cây, đến nhánh cây, rồi đến thân cây, tất cả dường như làm ra từ một mì, cứ theo từng cơn gió thổi qua mà chậm rãi tan biến vào thiên địa một cách âm thầm lặng lẽ!

Hàn Yên Mộng khiếp sợ tới mồm há to hết cỡ, mở to cả nửa ngày thì tiếng hét chói tay mới vang vọng ra, sau đó xoay người bỏ chạy, nhưng lại nhớ tới Tiêu Phượng Ngô vẫn đang hôn mê bất tỉnh nằm thẳng cẳng đàng kia, chẳng khác nào một người chết, bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở, nàng liền nghiến răng quay lại, cố nén hoảng sợ, vác Tiêu Phượng Ngô lên rồi nhanh chân chạy như bay về phía cửa thành, trong lòng hoang mang rối loạn, tốc độ tuy vác một người nhưng lại vô cùng nhanh nhẹn.

Trong lòng tiểu nha đầu hiện giờ chỉ nghĩ tới một chuyện: Gặp quỷ rồi!

Hiện tại Quân Mạc Tà đương nhiên sẽ không giết Tiêu Phượng Ngô. Nếu giết chết Tiêu Phượng Ngô tuy có khoái cảm trả được thù, nhưng về lâu dài mà nói, chuyện này không có gì tốt.

Với Tiêu gia mà nói, hậu bối như Tiêu Phượng Ngô lại có thể cùng tiểu công chúa của ngân thành dạo chơi khắp nơi chứng tỏ Tiêu gia có dụng tâm trong việc này rất rõ ràng.

Nói cách khác, Tiêu Phượng Ngô chính là một tên tiểu tử được Tiêu gia sủng ái vô cùng, cũng là một nhân vật kiệt xuất được xem trọng, nếu không, làm sao cho phép hắn theo đuổi tiểu công chúa của ngân thành! Người như thế này, thực lực tính ra là không cao, làm sao có được chuyện tốt đến thế này?

Lưu lại cho hắn một mạng biết đâu sau này, đến thời điểm mấu chốt có thể dùng để đối phó với Tiêu gia không chừng. Ngược lại nếu tùy tiện triệt hạ con cháu của Tiêu gia, biết đâu lại làm mấy lão gia hỏa Thần Huyền nổi điên cắn càng thì phiền phức.

Đánh rắn đương nhiên phải đánh dập đầu, nhưng nếu chưa chắc chắn có thể đánh một phát dập đầu rắn thì không nên vọng động, nếu cứ cố mà ra tay thì sẽ bị phản phệ một cách tàn khốc.

Thực lực hiện tại của Quân gia còn chưa thể chống lại sự phản phệ tàn khốc này.

Lưu lại cái mạng chó của hắn biết đâu sau này lại có thể phát huy hiệu quả.

Quân Mạc Tà cứ thong thả mà bước, gió cứ hiu hiu thổi qua hai chân hắn. Quả thật là nói không nên lời mà, bên dưới tấm áo khoác làm gì có mặc chút gì, đương nhiên là "cái đó" cứ đung đưa tự do theo bước chân rồi, thật là đúng với câu:

Phong xuy *** đản đản lương, phong xuy thí thí sưu sưu lãnh!

(Nghĩa: Gió thổi "trứng" lạnh, rắm đánh cũng lạnh.

Thơ: Gió lùa hai bi cảm thấy lạnh, rắm đánh bộp bộp mát hai chân http://.4vn/images/smilies/110.gif Thơ ta tự chế hahaha)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 111: Chí Tôn Tới

Quân đại thiếu là ai? Hắn chỉ dùng độn thuật một cái, âm thầm tiến vào một tiệm quần áo, trộm một bộ quần áo là mọi chuyện được giải quyết ngay, sau khi ăn mặc đàng hoàng, hắn mới trở lại Quân gia.

Hiện nay công lực của Quân đại thiếu còn chưa đủ, nếu công lực hắn đại thành, chỉ cần thi triển Âm Dương Độn, trực tiếp độn thẳng về Quân gia, nếu có thể như thế, đừng nói trên người chỉ có một tấm áo khoác mỏng manh, cho dù hắn có trần như nhộng thì cũng chẳng sao cả!

Quân gia chấn động!

Không chỉ có Quân gia chấn động mà Quản gia đang tạm trú tại Quân gia cũng chấn động theo, mà không, phải dùng từ phấn khởi để hình dung tình huống này!

Một trong Bát Đại Chí Tôn thảo nguyên ưng thần Ưng Bác Không đột nhiên đến Quân gia, chuyện này là vinh quang cỡ nào?

Một thế tục thế gia bình thường tại sao lại có vinh quang khác người đến vậy?

Ưng Bác Không khi tiến vào Quân gia rất thẳng thắn mà báo tên mình ra rồi nói ra nguyên nhân hắn tới, đương nhiên là hắn không nói nguyên nhân thật sự của hắn, mà dùng danh nghĩa trị liệu cho Hải Trầm Phong.

Bát Đại Chí Tôn cuối cùng vẫn là Bát Đại Chí Tôn, có tâm thỉnh giáo là một chuyện, nhưng muốn hắn làm trò cười, nói ra mình phải nhờ vả một tên tiểu hài tử chỉ dạy thì Ưng đại chí tôn không thể nào nói ra được.

Quân gia từ trên xuống dưới đều hiện lên vẻ kinh sợ, Quân Chiến Thiên Quân lão gia tử, Quân Vô Ý hai người đều ra ra nghênh đón, cung kính mời Ưng Bác Không và một Hải Trầm Phong nửa chết nửa sống tiến vào.

Khi nghe Quân tam thiếu Quân Mạc Tà còn chưa trở về, Ưng Bác Không phi thường độ lượng tỏ vẻ không sao, ngồi nhấm nháp trà thơm của Quân gia và cùng Quân lão gia tử hàn huyên.

Quân Chiến Thiên là một người dày dạn, là nhân vật số một số hai của triều đình, khi lão gặp chuyện lớn phát sinh thế này, đương nhiên định lực rất cao. Ngoài lúc ban đầu hơi kinh ngạc ra một chút, lão gia tử lấy lại tinh thần rất nhanh, cùng Ưng Bác Không nói chuyện phiếm, thái độ vô cùng tự nhiên.

Quân lão gia tử trước khi nói chuyện với Ưng Bác Không phân phó cho Quân tam gia:

- Vô Ý, con đi xem Mạc Tà, nếu thằng nhóc này đã trở lại, báo cho hắn nhanh chóng tới đây, cứu người như cứu hỏa, không nên trì hoãn.

Ý tứ của Quân lão gia tử chính là: Ưng Bác Không tới cửa cầu y, tôn tử mình có thể cứu trị được không? Tuy tôn tử bảo bối của mình trước đây có thể chữa khỏi căn bệnh nan y của con trai, nhưng sau đó chưa từng thấy hắn thi triển thêm y thuật lần nào, lỡ như lần này không thể làm theo yêu cầu của Ưng Bác Không, nếu vậy thì thực sự không tốt.

Cho nên trước đó kêu Quân Vô Ý tới tiểu viện mà chờ, đợi cho Quân Mạc Tà trở về thì hỏi hắn có chuyện gì xảy ra, nếu không nắm chắc có thể chữa khỏi thì ngàn vạn lần đừng tùy tiện ra tay.

Chẳng qua Ưng Bác Không nói ra một chuyện làm cho cha con Quân Chiến Thiên và Quân Vô Ý đều thấy an tâm một chút.

- Là sư phụ của Quân tam công tử chỉ điểm lão phu tới đây cầu y.

Sau khi nghe xong câu này, Quân Chiến Thiên và Quân Vô Ý hai người đều không cảm thấy bất ngờ mà đều thầm nghĩ: "Quả nhiên là thế!"

Hai người từ sớm đã đoán tên tiểu tử nhà mình có một sư phụ lai lịch thần bí có thực lực không tầm thường, tuy nhiên vì tên tiểu tử này miệng kín như bưng, không lộ ra chút thông tin nào. Cuối cùng thì hai người cũng biết được thì ra người này cuối cùng cũng xuất hiện, hơn nữa, lại là một một nhân vật là phi thường lợi hại. Khó trách tiểu tử kia không thèm để Huyết Hồn Sơn Trang vào trong mắt, vô cùng ương ngạnh mà lấy cứng chọi cứng, thì ra chỗ dựa là đây.

Mà Quân lão gia tử theo lời nói của Ưng Bác Không mà suy đoán, vị sư phụ này của Quân Mạc Tà đúng là vô cùng cường hãn, chỉ cần câu "Là hắn chỉ điểm lão phu...." là có thể hiểu rồi!

Ưng Bác Không là loại nhân vật nào, một trong Bát Đại Chí Tôn được thế nhân công nhận, cũng chính là tầng lớp cao nhất của thế gian, ai mà có đủ thanh thế mà "chỉ điểm" hắn? Mà ai có thể xứng "chỉ điểm" một tông sư như thế?

Nói vậy chẳng phải người này vô cùng ghê gớm sao?

Thêm vào đó, khi Ưng Bác Không nhắc tới sư phụ của Quân Mạc Tà, thái độ của hắn vô cùng cung kính, điều này càng làm cho Quân Chiến Thiên và Quân Vô Ý suy nghĩ thêm: Ưng Bác Không từ trước đến nay nổi danh vô cùng kiêu ngạo, có thể làm cho hắn bội phục tôn kính như thế, chỉ sợ Lệ Tuyệt Thiên, một trong Bát Đại Chí Tôn cũng chưa chắc được như thế! Vậy trên đời này, người còn lợi hại hơn Lệ Tuyệt Thiên, cũng chính là người mà ai ai cũng bội phục là người nào?

Điều này cần phải nói ra sao? Khẳng định là đệ nhất nhân trong Bát Đại Chí Tôn Vân Biệt Trần chứ ai! Trách không được Quân Mạc Tà không thèm e sợ Lệ Tuyệt Thiên, có Vân Biệt Trần làm hậu thuẫn, trước mặt Vân Biệt Trần thì Lệ Tuyệt Thiên là cái rắm gì...

" Tiểu tử này giấu diếm thật tốt nha! Âm thầm bái sư người đứng đầu Bát Đại Chí Tôn là Vân Biệt Trần. Tuy nhiên, dường như chưa nghe nói qua Vân Biệt Trần có y thuật rất cao minh nha, chắc là do giấu tài với người ngoài rồi..."

Lão gia tử và tam gia đều thầm nghĩ như nhau, nhưng hai người nào ngờ, Ưng đại chí tôn đương nhiên thừa nhận mình không bằng Vân Biệt Trần, nhưng nói đến tôn kính, Vân Biệt Trần còn không xứng với sự tôn kính của hắn đối với nhân vật thần bí kia, lấy tính cách cực kỳ tự đại của Ưng Bác Không, thậm chí hắn còn tự tin cuồng vọng mà nghĩ, một ngày mà huyền công độc môn của hắn đại thành, cũng chính là lúc hắn khiêu chiến vị trí thiên hạ đệ nhất của Vân Biệt Trần!

Cho nên Ưng đại chí tôn và lão gia tử đều âm thầm cười trộm, trong lòng âm thầm sung sướng mà ngồi uống trà, trên cơ bản không ai biết hai người đều đang suy nghĩ toàn chuyện khác nhau trong đầu!

Đúng lúc này, Quản Đông Lưu nghe phong thanh cũng liền tiến tới, khi nhìn thấy một trong Bát Đại Chí Tôn là Ưng Bác Không tự mình tìm tới Quân phủ, trong lòng cũng âm thầm lau mồ hôi lạnh, thì ra Quân gia có một cái hậu trường là Ưng Bác Không, khó trách nha, Huyết Hồn Sơn Trang chỉ là một nơi mà cả năm Lệ Tuyệt Thiên mới có mặt một lần, nếu vậy thì phải liều chết mà lựa chọn thôi, nếu không, một bên là Huyết Hồn Sơn Trang không có Lệ Tuyệt Thiên, một bên là Quân gia có thảo nguyên ưng thần, một Quản gia nho nhỏ của mình rước không nổi bất cứ hậu quả nào.

"Xem ra bổn gia chủ ta thật sáng suốt, trước đây có thể lựa chọn một phương thực lực hùng hậu, lập trường chưa từng dao động bao giờ, không thôi là phiền to rồi...."

Đổ mồ hôi hột luôn, mỗi người trong lòng đều theo đuổi suy nghĩ riêng, toàn bộ đều sai bét, nhưng ai cũng nghĩ mình đoán quá chính xác, chụp cái mũ mang tên "Thần cơ diệu toán" lên đầu mình mà ngồi rung đùi đắc ý!

Vì thế, cả khách lẫn chủ đều vô cùng sung sướng!

Đến lúc Quân Mạc Tà trở về, cũng là lúc mọi người trong đại sảnh đang đàm đạo tới say mê. Ngoại trừ Ưng Bác Không có chút kiệm lời, những người khác đều có vẻ cao hứng phấn chấn khác thường.

Quân Vô Ý nắm ngay tay của hắn mà làm một tràng:

- Con đi đâu thế? Thảo nguyên ưng thần tới tìm con con có biết không? Y thuật của con có thật sự cao tay không?...

Quân Mạc Tà đang sốt ruột muốn trở lại tiểu viện của mình mà mặc nội y vào, bên dưới của hắn hiện giờ vẫn đang trống không, gió lùa vào mát lạnh, vội vàng muốn vào trong ngay nên nói:

- Chẳng quan trọng gì, tam thúc kêu hắn ngồi chờ đi, đợi con đi thay quần áo xong rồi ra gặp hắn.

Quân Vô Ý nóng lòng nói:

- Còn thay quần áo làm gì, không phải bộ này đang sạch sẽ vô cùng sao? Nhanh chân nào!

Một nửa là mang theo, một nửa là muốn phụ giúp cho nhanh, mang Quân Mạc Tà còn đang "trống rỗng" phía dưới xách thẳng ra đại sảnh.

- Thì ra là ngươi!

Ưng Bác Không vừa nhìn thấy đã nhận ra ngay, thì ra tên thiếu niên nhưỡng ra thiên phẩm rượu ngon lại chính là đệ tử của thần bí cao nhân, Quân gia Quân tam thiếu. Nhất thời có một loại kinh hỉ: "Thì ra là người quen cũ, cũng chính là tiểu bằng hữu vô cùng sùng bái mình, mà tiểu

bằng hữu này nhìn thế nào cũng không phải loại người khó nói chuyện như vị thần bí cao nhân kia nói, vậy thì một chút vấn đề cũng không xảy ra rồi!"

- Ta nói, rượu của tiểu tử ngươi, mau mau mang cho ta hai vò nào, ngươi làm cho ta khốn khổ rồi, uống rượu của ngươi xong, chẳng thể nào nuốt xuống loại rượu nào khác nữa, lúc này lại gặp tiểu tử ngươi, đúng là ông trời sắp đặt mà!

Tưởng tượng đến rượu ngon, Ưng Bác Không kiềm không được thiếu chút nữa là chảy cả nước miếng ra ngoài, chính sự cũng đã quên mất.

- Mười vạn lượng một vò! Nếu muốn uống rượu, trước tiên cầm bạc đến, xin miễn trả giá!

Quân Mạc Tà nói một câu, Quân lão gia tử cùng Quản Đông Lưu đứng kế bên tí là xỉu ngay tại chỗ, hai người này tuy đều là loại người gặp nguy không loạn, can đảm hơn người, nhưng khi nghe Quân đại thiểu nói xong, Quản gia chủ tí nữa thì bị hù chết, còn Quân lão gia tử có điểm kiên định hơn nhưng sắc mặt cũng đã biến đổi.

Hai người không hẹn mà trong lòng đều thầm kêu khổ: "Đây chính là Bát Đại Chí Tôn đó, đứa nhỏ ngươi sao lại không biết lợi hại thế này? Hắn đối với rượu của ngươi có yêu thích chính là cấp một cái mặt mũi to lớn cho ngươi, ngươi chẳng những không dựa vào đó mà phát triển quan hệ cho tốt, lại còn há mồm đòi cái giá trên trời! Cái này gọi là loại cam đảm gì đây? Lỡ làm hắn phẫn nộ thì sao?"

Tuy nhiên, mọi chuyện lại ngược lại hoàn toàn với những gì hai người suy nghĩ, Ưng đại chí tôn không những không nổi giận mà lại cười ha ha mà nói:

- Dám cùng lão tử ương ngạnh, ngươi chính là người đầu tiên!

Hắn cười một hồi rồi nói tiếp:

- Trên người lão tử tuy là có chút bạc, nhưng chắc chắn là không đủ, không thể thiếu nợ một chút sao? Sau khi uống xong ta sẽ đi cướp sạch mấy nhà phú hộ, kiếm mấy chục vạn lượng đến trả ngươi, nhưng trước hết cứ mời lão tử uống một cách sảng khoái nhá! Chắc chắn sau này không thiếu một xu, thế nào?

Mọi người nghe xong đều toát hết mồ hôi! Dù sao cũng là một trong Bát Đại Chí Tôn, tại sao lại chẳng khác chút nào với cường đạo vào nhà cướp của thế này?

- Lúc nãy ta có vẻ nói không rõ, ngoại trừ xin miễn trả giá, cái này là kinh doanh nhỏ lẻ, chỉ giao dịch tiền mặt, không cho thiếu nợ, thỉnh khách hàng thứ lỗi!

Quân Mạc Tà đúng là bày ra thái độ không thương lượng gì cả, khẩu khí càng ương ngạnh hơn:

- Nếu không có tiền, dù là Thiên Vương lão tử ta cũng không cho một giọt!

Quân đại thiếu chẳng có tí ti nào lo lắng: "Ta cầm vương bài trong tay thì sợ cái chó gì, lão tiểu tử ngươi tới tìm ta là muốn ta chỉ điểm, còn muốn cầu bổn thiếu gia ra tay cứu chữa cho tên sư điệt oan uổng kia của ngươi, bây giờ còn vòi rượu ta sao?"

"Ba điều kiện: Không trả giá, không thiếu nợ, chỉ giao dịch tiền mặt! Không cho thượng lượng một chút nào, còn có thiên lý hay không chứ, thật là làm khó ta mà!" Trên mặt Ưng Bác Không nổi rõ vẻ khổ sở, còn có chút vẻ cầu xin, đột nhiên lông mi dựng thẳng, cả giận nói:

- Ngươi chọc giận lão tử, lão tử thật sự ra ngoài cướp bóc thì ngươi cũng đừng có hối hận!

- Không tiễn!

Quân Mạc Tà khuôn mặt nhơn nhơ tự đắc nói tiếp:

- Ra khỏi cửa liền rẽ trái, đi tới bảy trăm bước, rẽ phải, chính là tổng bộ của đệ nhất phú hào đế quốc Mộ Dung thế gia, nơi đó chắc chắn có nhiều bạc lắm, ta đề nghị ngươi tiến vào trong đó, chỉ cần ngươi có thể cầm bao nhiêu, trong đó chắc chắn có đủ cho người cầm bấy nhiêu. Nếu ngươi nghĩ chỗ đó quá cứng rắn, khó mà gặm được, thì ngươi có thể ra khỏi cửa rẻ phải, cứ tiến thẳng tới trước, không cần rẽ trái hay rẽ phải, ngươi sẽ thấy một cái đại môn vô cùng to lớn sơn son thiếp vàng, chính là nhà của Hộ Bộ Thượng Thư của đế quốc, chắc chắn cũng sẽ có nhiều bạc, ngươi nhanh chân đi cướp đi. Thêm vào đó, vương phủ của mấy vị hoàng tử đều nằm kế cận khu vực đó, cho dù phú hộ giàu nhất cũng không giàu hơn mấy nhà này bao nhiêu đâu!

- Ta sẽ ngồi đây hoan nghênh ngươi đi cướp bóc trở về!

Quân Mạc Tà cười tủm tỉm mà nói:

- Ưng lão, lúc đó ta sẽ chúc mừng ngươi, chỉ cần ngươi cướp một vòng như ta nói, rượu sẽ đủ cho ngươi uống ba đời còn chưa hết, ngươi không những được uống một cách thống khoái, cho dù ngươi có muốn dùng rượu của ta mà tắm rửa mỗi ngày cũng không hết!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 112: Muốn Để Ta Cứu Người? Nói Điều Kiện Trước Đã!

Ưng Bác Không nghẹn họng nhìn trân trối, tên này là loại người gì chứ?

Ở đây ngoại trừ hai người này ra, tất cả đều là bộ dạng tròng mắt như muốn rơi xuống đất! Đây chính là bát đại chí tôn a, Quân tam thiếu gia sao lại dám nói với hắn bằng cái giọng đó, vậy mà đối phương cũng không có tức giận, đây là chuyện quái gì vậy?

Thế giới này quá điên cuồng đi?!

"Được rồi, lão phu không thèm nữa, không uống thì sẽ không, không phải chỉ là một ly phá tửu thôi sao, lão phu nhẫn còn không được sao, không uống cũng không thể chết người!" Ưng Bác Không buồn bực ngồi trên ghế, thế nhưng trên mặt lại hiện ra vẻ tiếc nuối như muốn lao lên cướp vậy...

"Nghe nói hôm nay ngươi tới là tìm ta?" Quân Mạc Tà hắc hắc cười nói: "Có chuyện gì?"

"Lão bất tử sư phụ của ngươi bảo ta tới tìm người, bảo ngươi chữa trị cho tốt tên gia hỏa này, sau đó còn chút việc nhỏ nữa, lúc rảnh sẽ nói sau." Ưng Bác Không nói một câu "Lão bất tử sư phụ ngươi" khiến Quân đại thiếu cơ hồi thiếu chút nữa cười sặc chết.

"Ngươi hắn là đã hiểu, ta là người không có lợi thì không làm, chưa bao giờ làm chuyện mà không nghĩ tới chỗ tốt cả." Quân Mạc Tà lắc cái đầu to, vẻ mặt không đồng tình, nói: "Ta vì sao phải trị thương cho hắn?"

"Lời này chính là sư phụ của ngươi nói đấy!" Ưng Bác Không có phần chán nản, hắn hiện tại minh bạch một điểm, vị "Thần bí cao nhân" kia trước khi đi nói một câu "Tính tình của đồ đệ ta không tốt đâu", bây giờ hắn mới rõ nghĩa.

"Vậy ngươi sao lại không để cho hắn chữa trị, tìm tới ta làm gì? Hắn là hắn, ta là ta, ta bằng vào cái gì mà nghe lời của hắn?" Quân Mạc Tà liếc mắt trắng dã nói: "Hắn cứ nói để ta chữa là ta chữa sao? Vậy mặt mũi của ta đây để vào đâu?"

Ưng Bác Không trợn mắt nói không ra lời, thật chưa thấy qua cực phẩm đồ đệ như vậy!

Trên thế giới này thiên, địa, quân, thân, sư. Sư chữ này xưa nay đứng đầu trong năm chữ, sư phụ phân phó đồ đệ đi làm, đừng nói là có thể làm hay không, cũng phải liều cái mạng già mà đi làm!

Hơn nữa sư phụ của Quân đại thiếu là ai chứ, đây chính là người mà Ưng đại chí tôn bội phục sát đất phải kêu một câu là "Tiền bối cao nhân"! Người khác nếu có một vị sư phụ như vậy, chắc hận không thể mỗi ngày cúng bái giống như thần tiên, thế mà vị đồ đệ trước mắt này lại la ló, chỉ coi sư phụ của hắn như một tấm thẻ bài mà thôi!

Cái thế giới này thật sự là quá điên cuồng đi!

"Ngươi nói thẳng ra là muốn điều kiện gì đi?" Ưng Bác Không sau khi nói ra những lời này, đã cảm thấy bản thân giống như sơn dương đợi làm thịt vậy.

"Ta muốn hắn làm hộ vệ!" Quân Mạc Tà mỉm cười, dùng một ngón tay chỉ vào Hải Trầm Phong, nói: "Ta nếu trị khỏi thương thế cho hắn, cũng như là cho hắn một cái mạng. Ta muốn hắn làm việc cho ta ba năm! Yêu cầu này không quá phận chứ?"

"Điều này ta không thể thay hắn đáp ứng! Tiểu tử này nói như thế nào cũng đã là Thiên Huyền, coi như một cao thủ, tại thiên hạ này cũng có

thể coi như là thượng thị hào nhân vật." Ưng Bác Không lắc mạnh đầu nói: "Điều này nhất định phải đi hỏi bản thân hắn mới được."

"Nếu không ngươi hỏi một chút đi!" Quân Mạc Tà híp mắt lại, sau đó bưng lên một tách trà thơm rồi rót vào trong miệng, nói: "Cứ từ từ mà hỏi, ta gần đây có rất nhiều thời gian, không vội.

Ngươi không vội, nhưng ta vội!

Cứ như vậy, tuy ngươi có nhiều thời gian, nhưng tiểu tử này sẽ đi đời nhà ma đó!

Ưng Bác Không có một loại cảm giác ngứa răng muốn cắn vào thứ gì đó, cái tên tiểu tử ngươi sau khi trị tổn thương cho hắn, sau đó nôn ra pháp quyết tu luyện phi ưng, xem lão phu làm sao sửa ngươi! Cứ cho là có một vị cao nhân sư phụ rất giỏi đi, vậy thì sao, nếu không xả được một ngụm giận này, tiểu tử ngươi lại tưởng rằng bát đại chí tôn là bùn là đất muốn nặn kiểu gì cũng được à, cho dù là nặn bùn cũng được, thế nhưng bùn cũng còn có ba phần thổ tính a!

Nhìn bộ dáng của tiểu tử này, thật sự là muốn ăn đòn đây mà! Ưng Bác Không ngồi xổm xuống đến hỏi Hải Trầm Phong, trong lúc vô tình một mắt liếc ngang, lập tức phát hiện dưới hạ thân Quân Mạc Tà, một cây gậy đen sẫm cùng một khu bí hiểm tối như mực^^...

Ưng Bác Không nôn khan một tiếng, ĐxxCM! Giống như kim châm vào mắt nha! Tiểu tử này không phải là mới từ trong kỹ viện ra à? Lớn lên tính tình trông giống dạng chó hình người a...

Tuy không thể mở miệng nói chuyện, thế nhưng ánh mắt của Hải Trầm Phong lại dị thường kiên định bất khuất, Ưng Bác Không lên tiếng hỏi, Hải Trầm Phong chỉ trừng tròng mắt lên, ý là không thỏa hiệp. Đùa à, lão tử nói như thế nào cũng đã là Thiên Huyền cao thủ, vì muốn giữ tính mạng mà phải cam nguyện làm người hầu ba năm cho một tên thế gia công tử sao? Ta đây không bằng chết cho nó mát mẻ.

Ưng Bác Không cái lưỡi cơ hồ mọc hoa sen tỏa sáng chói lọi, thế nhưng Hải Trầm Phong vẫn không thèm mở miệng. Khiến Ưng đại chí tôn gấp đến độ khóe miệng cơ hồ lệch đi.

"Khuyên một người cũng không khuyên được! Đúng là sự tích về bát đại chí tôn nha, nghe danh không bằng gặp mặt, bất quá cũng chỉ có như vậy mà thôi." Quân đại thiếu hèn mọn nói một câu, sau đó hô: "Nhìn ta đây!"

Ưng Bác Không liền lùi ra, Quân Mạc Tà chậm rì rì làm ra vẻ thần bí tiến lên, bên cạnh lỗ tai Hải Trầm Phong trầm thấp nói một câu. Thanh âm rất thấp nhưng có vẻ dồn dập.

Đột nhiên hai mắt Hải Trầm Phong phát sáng, nguyên khí của hắn tuy đã đại thương, thương thế rất nặng, có thể cầm cự tới hiện tại, đã là nhờ tố chất thân thể rất tốt rồi, nếu lúc trước Quân đại cao nhân chậm chễ cứu chữa, cũng không biết bây giờ hắn nằm trong cái huyệt nào rồi, dù vậy cũng không thể nói chuyện, thế nhưng giờ phút này nghe xong Quân Mạc Tà nói, cũng không biết lấy khí lực từ đâu, đột nhiên giãy dụa lấy hơi nói: "Nếu thật sự là như thế, không chỉ nói là... Ba năm, để ta làm người hầu của ngươi... Cả đời cũng được!"

Quân Mạc Tà ra vẻ "Tiêu sái" Đứng lên, phủi tay, liếc xéo Ưng Bác Không, làm ra một bộ tiểu nhân đắc chí.

Ưng Bác Không nhìn vậy cơ hồ tròng mắt rơi ra, hét lớn: "Con mẹ nó, tiểu tử ngươi rốt cuộc nói với hắn cái gì? Mà lôi được cả cái cửu đầu ngưu bướng bỉnh này về, đột nhiên đáp ứng vậy? Ngươi đã dùng yêu pháp gì?" Ưng đại chí tôn nói cái gì cũng không nghĩ ra, đến tột cùng cũng chỉ nghĩ tới một chữ "Thần" mới có thể làm cho Hải Trầm Phong giao động như thế, không chỉ có đáp ứng, mà thân thể còn đột nhiên toả sáng giống như hồi quang phải chiếu a, có thể nhìn thấy, nếu ai không để hắn làm người hầu của tên tiểu tử hỗn trướng kia, hắn ngược lại sẽ liều mạng với người đó a.

"Hừ hừ, thiên cơ bất khả lậu, cao nhân làm việc xưa nay đều bí hiểm, người thường như ngươi há có thể đoán ra!" Quân Mạc Tà xấu xa cười.

"Không được! Tiểu tử ngươi không phải là nói lão tử không thể khuyên hắn hay sao, ngươi có nói hay không?!" Ưng Bác Không đỏ mặt tía tai, đâu còn mặt mũi về nhà, tự vả vào mồm mình, Hải Trầm Phong thờ ơ như vậy, tiểu tử này chỉ cần đi lên nói một câu, Hải Trầm Phong liền hưng phấn mà đáp ứng, đẳng cấp giữa người với người quả là chênh lệch quá lớn đi! Hai người mới là lần đầu tiên gặp mặt, sao có thể xuất hiện loại tình huống này?

Quân Mạc Tà thần bí cười nói: "Ta vừa rồi nói cho hắn một câu: "Chỉ cần ngươi theo ta, ta đảm bảo ngươi sẽ có thực lực đủ để đùa bỡn, xả hận đối với Ưng Bác Không!"

"Mẹ kiếp!" Ưng Bác Không giận dữ nói: "Đây là cái thuyết pháp vô liêm sỉ gì vậy?"

"Nhưng chính là một câu nói kia đã khiến hắn đồng ý." Quân Mạc Tà khoanh tay, cười mỉm.

"Chỉ bằng hắn? Bất quá một trăm năm sau cũng không có đùa được với lão tử đâu!" Ưng Bác Không khinh miệt nhìn Hải Trầm Phong một chút, chỉ cảm thấy trong bụng dâng lên một cỗ hỏa nhiệt, cơ hồ không bị khống chế đang từ từ bốc lên.

"Chúng ta đây tựu mỏi mắt mong chờ!" Quân Mạc Tà làm ra vẻ lão đời nói.

Chứng kiến vẻ mặt của Quân Mạc Tà, trong lòng Ưng Bác Không đột nhiên sinh ra cảm giác chột dạ khó hiểu: gia hỏa này không phải thực sự làm được chứ?

Quân Mạc Tà nhìn thương thế của Hải Trầm Phong, đột nhiên như có điều suy nghĩ nói: "Thương thế kia của hắn dường như là bị nội thương,

đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, vì sao lại thụ thương như vậy chứ?" Nói xong hắn đưa ánh mắt về phía Ưng Bác Không.

Khuôn mặt già lão của Ưng Bác Không đỏ lên, vừa hồng vừa nóng, còn mang theo vài phần xấu hổ, lắp bắp nói không ra lời.

"Rốt cuộc là vì sao?" Quân Mạc Tà ngữ vị thâm sâu thống đả lạc thủy cẩu* nói, cũng không buông tha mà hỏi. (*) chỉ sự thống khoái khi đả kích thất bại của người khác.

"Đừng hỏi! Ngươi sao lại giống như đàn bà lải nhải suốt vậy!" Ưng Bác Không thẹn quá hoá giận, khuôn mặt đen đúa co rúm lại, rống lên một tiếng: "Mau trị thương đi!"

"Hắc hắc hắc..." Quân Mạc Tà nhún vai, đột nhiên thoáng cái nghiêm mặt nói: "Ôm hắn đi theo ta!"

"Ngươi đang sai ta à?" Khí tức toàn thân Ưng Bác Không thoáng cái bạo phát, rống: "Tiểu tử ngươi thật to gan!

"Thích động sao!" Quân Mạc Tà không chút nào sợ hãi, xoay người nói: "Ngươi nếu như còn muốn cứu hắn, vậy thống khoái ôm hắn theo ta, nếu để người khác ôm, ta sẽ tát chết hắn, ngươi đoán xem ta có dám hay không?"

Mắt thấy thân ảnh của Quân Mạc Tà biến mất tại cửa phòng, đôi mắt Ưng Bác Không như chuông đồng, mái tóc dài không gió mà bay, nỗi tức giận trong lòng dường như đã lên tới đỉnh.

Quay đầu nhìn một cái, Quân lão gia tử bọn người mới vừa rồi còn ở đại sảnh, sớm đã mới phát hiện có chuyện không ổn, nguyên một đám bàn chân đứng di di trên mặt đất, lập tức nửa cái ý niệm tới xem xem náo nhiệt cũng không còn, chuyện có liên quan tới cao nhân chí tôn mà đòi tới xem náo nhiệt à? Náo nhiệt như vậy xem xong để bị giết à!

Ưng đại chí tôn hung hăng dậm chân, cả tòa đại sảnh như bị địa chấn lay động một hồi, tro bụi trên mái nhà lả tả rơi xuống. Ưng Bác Không cúi người ôm lấy Hải Trầm Phong, lại liếc mắt nhìn xuống, liền thấy được tên nửa chết nửa sống này ánh mắt lộ ra vẻ vui sướng tươi cười, hiển nhiên, đối với chuyện Ưng Bác Không bị lép vế bởi Quân Mạc Tà rất kinh ngạc, ngoài ra hắn còn có chút hả hê, cùng được an ủi.

Ưng Bác Không âm âm cười, thấp giọng hung hăng nói: "Rất sung sướng đúng không? Chờ thương thế của ngươi tốt lên, lão tử mỗi ngày sẽ cho ngươi thống khoái đến nỗi chết đi sống lại!" Vèo một tiếng hắn lướt ra khỏi đại sảnh, theo sát Quân Mạc Tà.

Cảm giác rất rõ ràng là đại sảnh đang kịch liệt lay động, thậm chí mặt đất dưới chân cũng liên tiếp chấn động vài cái, Quân lão gia tử, Quân Vô Ý cùng Quản Đông Lưu không xem nữa, tặc lưỡi một hồi rồi đi về hướng đông.

"Thật không hổ là tu vi chí tôn! Chỉ cần dậm chân một cái, cũng đã có uy như thế, quả thực quá lợi hại!" Quản Đông Lưu trên mặt hiển hiện vẻ tán thưởng, nhưng mà mục tiêu tán thưởng lại không phải là Ưng Bác Không, lão nói: "Lão gia tử có một vị cháu nội xuất sắc như vậy a, không ngờ có thể cùng một trong những bát đại chí tôn, đại mạc ưng thần có giao tình, lại có một vị thần bí làm sư phụ như thế, Quân gia có người kế tục như vậy, có lẽ phồn vinh hưng thịnh cùng chính thức trở thành một đại thế gia đại tộc sẽ không còn xa đâu! Thiên hữu Quân gia!"

Quân gia có người kế tục những lời này, Quản Đông Lưu lúc mới tới cũng nói qua một lần, bất quá chỉ có ý tứ lừa người mà thôi, thế nhưng hiện tại những lời này lại xuất ra từ nội tâm. Quân lão gia tử cùng Quân Vô Ý nghe vậy, như thế nào lại không hiểu đây.

Lão gia tử vuốt râu mép, ánh mắt híp lại, rụt rè cười nói: "Đâu có đâu có, Quản gia gia chủ thật quá khen, thật quá khen a ha ha ha..." Ngoài miệng nói lời khiêm tốn, thế nhưng khóe miệng lại lộ ra nụ cười không

thể khép lại được, cuối cùng khóe miệng có lẽ được kéo tới tận mang tai a.

Quản Đông Lưu trong lòng khinh bỉ một tiếng: nhìn lão hàng ngươi này, giống như là hà mã vậy, cư nhiên còn làm ra bộ khiêm tốn...Cái này so với trực tiếp kiêu ngạo còn muốn đắc ý hơn a, khiến người ta nhìn mà ngứa con mắt...

Quản Đông Lưu thở dài một hơi, nghĩ: vì sao hai đứa con trai ta lại không có bổn sự như vậy? Không có cơ duyên như vậy? Đây là cái dạng cơ duyên gì a? Một vị sư phụ mà có thể làm cho bát đại chí tôn phá lệ tôn kính?

Đừng nói là vị sư phụ kia là ai, chỉ đơn giản nói thảo nguyên ưng thần, nếu để cho hai tiểu tử nhìn thấy Ưng đại chí tôn, chỉ sợ khẩn trương đến độ một câu cũng không nói lên lời, run rẩy ngay cả đứng không vững a, không trực tiếp bị dọa cho tè ra quần đã là tốt lắm rồi, đâu còn có thể như Quân Mạc Tà vậy, cứ vui là cười, giận là mắng, không thèm quan tâm, đây chính là vẻ bất cần đời nha, cũng không phải giả bộ làm hàng!

Đây chính là đẳng cấp... Đây chính là kiêu ngạo xuất phát từ nột tâm a ... Là bên trong a...

Quản gia chủ ngửa mặt lên trời thở dài.

Triệt để bị đả kích rồi...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 113: Theo Ta Ngươi Sẽ Không Hối Hận

Sáng ngày thứ hai!

Tiếng bước chân rầm rầm vang lên. Mặc dù với tu vi của Ưng Bác Không cũng không nhịn được giật nảy mình.

Trong tiểu viện. Một khối thịt khổng lồ đang run rẩy lăn qua lăn lại. Ưng Bác Không cố gắng căng mắt ra để nhìn, rốt cuộc xác nhận đống thịt này dường như là một người! Thực sự là thân thể một con người!

Ưng đại chí tôn trong lòng mắng to một câu: lão tử cũng đã nghe nói qua mấy tên công tử có điều kiện ăn uống khá giả, thế nhưng không đến mức ăn đến độ béo tốt như tên này chứ?

Thật sự là quá mức rồi!

Nói đến thương thế của Đường Nguyên vố không được tính là nghiêm trọng, trải qua quá trình điều trị tỉ mỉ của Quân đại thiếu, mấy ngày nay đã có thể xuống đất đi lại rồi. Thế nhưng mấy ngày nay hắn lại nằm trên giường không chịu dậy, hơn nữa Quân đại thiếu lại dùng linh khí điều trị, Đường đại thiếu gia căn bản được ăn uống no đủ nên trọng lượng cơ hồ tăng gấp đôi!

Hắn hiện tại, nguyên bản quần áo cũ phần lớn là không mặc vừa.

Nguyên bản đứng thẳng người, cái bụng cơ hồ rủ xuống tận đầu gối, hiện tại đã sắp rủ tới tận chân rồi, thế cho nên nhìn bản thân trông giống

bà đẻ như vậy, Đường đại thiếu gia trong lòng cảm giác nguy cơ chuẩn bị bạo phát, cần phải giảm béo gấp!

Đường đại thiếu gia hiện tại vô cùng lo lắng cho khả năng tình dục của mình, chiếu theo đà này mà còn nói chuyện tình dục sao? Nói thẳng ra là chuẩn bị bất lực à. Súng cương, đạn đủ, thế nhưng lại không thể phóng ra a. Ai có thể chỗng đỡ được thân thể mập mạp này cơ chứ.

Thế cho nên Đường Nguyên mấy ngày nay ngoại trừ việc tính kế sinh lợi ra, còn bắt đầu chế độ giảm béo. Thế nhưng hoạt động càng nhiều. Thân thể lại càng mệt mỏi, mà càng mệt mỏi lại càng ăn nhiều.

Cứ như vậy, trong lượng cũng tự nhiên là tăng theo.

Điều này làm cho Đường đại thiếu gia khó có thể thoát khỏi căn bệnh ác tính nghiện ăn này.

Khi Ưng Bác Không đi tới, Đường Nguyên đang ở trong sân chạy bộ, thế nhưng bất luận người nào nhìn vào cũng chỉ thấy một khối thịt cực đại đang nhúc nhích trong sân mà thôi.

Đúng! Chính là đang nhúc nhích. Chỉ có cụm từ này mới diễn tả được hết ý nghĩa hành động của mập mạp lúc này!

Đường Nguyên chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo một cách khó hiểu, hắn kinh ngạc ngẩng đầu lên mới phát hiện trước mắt mình xuất hiện một người áo đen, khuôn mặt lạnh giá, hai mắt âm hàn sâu hoắm.

Đường đại thiếu gia trong lòng đang cảm thấy khó chịu, giờ phút này vừa thấy được được một tên mặt như đưa đám, cho nên hắn càng cảm thấy không thoải mái, trừng mắt lên mắng: "Lão nhân, ngươi nhìn cái gì? Chưa thấy qua người nào đẹp trai như ta sao!"

Trên mặt Ưng Bác Không hiện lên vẻ vô cùng thương cảm nhìn hắn. Lão tử đương nhiên đã gặp qua rất nhiều người đẹp trai, cho dù là đệ

nhất thiên hạ mỹ nữ trước kia lão tử cũng đã gặp qua, nhưng mà chưa thấy qua ngươi nào lớn lên như ngươi lại tự xưng đẹp trai.

Ngươi có phải đẹp trai hay không lão tử không xác định, thế nhưng độ dày da mặt cùng với trọng lượng thân thể có thể nói là đệ nhất thiên hạ nha.

"Mập mạp. Ngươi đang ở đây làm gì vậy?" Ưng Bác Không cũng không cảm thấy tức giận. Đối diện với cái tên mập mạp này, toàn thân mỗi một nơi đều núng nính mỡ, điều này làm cho Ưng đại chí tôn có chút hứng thú.

"Tiểu tử, Ngươi nặng bao nhiêu cân? Có đến năm trăm cân không?"

Đường Nguyên tiếp tục "Chạy bộ" Thân thể mạnh mẽ rung như triều dâng sóng dậy, đối với câu hỏi của Ưng Bác Không, chẳng qua là liếc mắt một cái, nói: "Biến sang một bên, thiếu gia ta đang giảm béo! Đừng có hỏi này hỏi nọ làm thiếu gia nhụt chí!"

Đường Nguyên tự nhiên là không biết lão nhân này là ai, nếu để cho hắn biết. Lão đầu mà mình đang mắng này chính là một trong những thiên hạ bát đại chí tôn, hơn nữa danh xưng ai cũng biết. Phỏng chừng đối với quá trình giảm béo ngắn hạn của mập mạp rất có hiệu quả cũng không biết chừng, bởi vì hắn sẽ bị dọa cho mồ hôi lạnh chảy đầy, điều này cũng có thể giảm đi vài cân a.

"Hảo tiểu tử, hé miệng một cái là phun lời lẽ độc địa ra, sau khi lão phu làm xong việc sẽ tới giúp ngươi giảm béo, khẳng định ngươi sẽ thon thả đi rất nhiều." Ưng Bác Không có phần "Hảo tâm" nói. Đối với những lời của vị hắc ý lão đầu này, Đường Nguyên lập tức trợn trắng mắt. Hừ, giảm béo lại dễ dàng như vậy sao? Chiêu gì mà lão tử chưa từng thử qua, căn bản là không có một chút hiệu quả a!

"Này, người kia. Ngài ôm một tên đại nam nhân chết một nửa tới, bây giờ vẫn còn cảm thấy có hứng thú nói chuyện phiếm sao?" Bên trong truyền đến giọng nói không kiên nhẫn của Quân Mạc Tà: "Ưng Bác

Không ngốc! Ngài thật không hổ là một trong những bát đại chí tôn nha, ngài nhẫn rất tốt đó. Bội phục bội phục!"

Ưng Bác Không tức giận rống một tiếng nói: "Lão tử không ngốc?" Vèo một tiếng hắn đã biến mất biến mất trước mặt Đường Nguyên.

"Ai? Quân lão đại vừa rồi nói tới ai vậy? Ưng Bác Không? Một trong những bát đại chí tôn Ưng Bác Không?"

Phảng phất như một tiếng sấm đột nhiên nổ vang trên đỉnh đầu Đường mập mạp, Đường Nguyên đầu tiên là ngây ra như phỗng đứng một hồi, sau đó hai mắt trợn trắng, rầm một tiếng ngã ngồi trên mặt đất, từng ngụm từng ngụm khó khăn thở ra, trên đầu, trên người, trên cánh tay, trên bụng, trên **, mồ hôi tựa như suối phun trào ra khỏi lỗ chân lông, mặt đất bỗng chốc ướt đẫm một mảng, mồ hôi giống như tụ thành một con sông nhỏ chảy ra.

Ta, ta, ta lại có thể chỉ vào mũi bát đại chí tôn mà mắng một trận a, nghĩ tới đây, Đường mập mạp cảm thấy trời đất quay cuồng, thân thể co quắp, chết sống không đứng dậy được.

Trực tiếp cự tuyệt lời đề nghị ở một bên quan sát của Ưng đại chí tôn, Quân đại thiếu gia để Ưng Bác Không lưu ở bên ngoài, chính mình ôm Hải Trầm Phong vào trong căn mật thất vừa mới xây. Nói là mật thất, thật ra là gian phòng ngủ của Quân Mạc Tà nới ra phía sau thành một căn phòng nữa.

Sau khi Khai Thiên Tạo Hóa Công tiến giai, ứng phó với thương thế của Hải Trầm Phong tự nhiên lại càng thêm dễ như trở bàn tay. Vả lại, tổn thương của Hải Trầm Phong đối với Hồng Quân Tháp mà nói, đúng là đúng thầy đúng bệnh, quá trình trị liệu càng thêm thuận buồm xuôi gió, đi vào chưa được một phút đồng hồ, Hải Trầm Phong đã có thể nói chuyện.

"Ngươi thật sự có thể làm được? Lời lúc trước ngươi hứa? Có thể khiến ta đối chọi được với người trong bát đại chí tôn! Ngươi nói đi?

Chẳng lẽ ngươi có thể làm được." Hải Trầm Phong hỏi.

“Ta đã thấy tận mắt thủ đoạn của lệnh sư, quả nhiên là thần thông quảng đại, ta mặc dù không tín nhiệm Quân tam thiểu ngươi, thế nhưng tuyệt đối sẽ không hoài nghi lệnh sư!"

"Vậy ý định hiện tại của ngươi là gì?"

"Ta quyết định sẽ lưu lại!" Hải Trầm Phong nói: "Dù sao xác thực ta cũng không có chỗ để đi, ước nguyện du lịch đại lục ban đầu cũng chẳng qua là muốn tăng thực lực bản thân mà thôi, nếu như ở bên cạnh ngươi có thể có ích hơn lá đi du lịch đại lục, ta đây còn chạy tới chạy lui làm gì?"

"Lưu lại bên cạnh ta, cũng không phải đơn giản lưu lại như vậy. Điểm ấy, ngươi có minh bạch không?" Quân Mạc Tà nặng nề nói.

"Điều này tự nhiên là ta biết!" Trên mặt Hải Trầm Phong hiện ra vẻ kiên quyết, nói: "Đã đi theo ngươi, điều này có nên hay không nên. trong lòng ta há có thể không rõ, vừa rồi ta đã đáp ứng ngươi, sẽ tuyệt đối không đổi ý đâu, lời ấy ta vẫn sẽ không rút lại."

"Vậy là tốt rồi!" Quân Mạc Tà liên tục duy trì rót linh khí vào thân thể hắn, một bên thản nhiên nói: "Hiện tại ta đang thiếu người, rất thiếu."

"Ta minh bạch!" Hải Trầm Phong cảm nhận được kinh mạch trong cơ thể từng đường từng đường một được nối lại, sức sống toàn thân không ngừng phục hồi. Chỉ cảm thấy trạng thái bản thân lúc này phi thường tốt, : "Tình cảnh của Quân gia ta cũng có biết sơ qua."

"Vậy là tốt rồi!" Quân Mạc Tà hừ hừ hai tiếng, nói: "Hải Trầm Phong, ta muốn khống chế tất cả lực lượng ngầm của kinh thành, điểm này sau khi ta giúp ngươi trị liệu, ngươi sẽ bắt tay vào xử lý, làm đến tận cùng thì thôi, không làm được cũng phải làm!"

"Không thành vấn đề!" Con mắt Hải Trầm Phong cũng không nháy một cái, khóe miệng chậm rãi vẽ lên một đạo đường cong tàn nhẫn. Đối với một vị cao thủ Thiên Huyền trung giai như hắn mà nói, thực lực của hắn chỉ sợ còn cao hơn một bậc so với Quân Vô Ý, với thực lực như vậy, đối phó với đám lưu manh, bang phái ngầm trong kinh thành quả thực giống như dùng đao mổ trâu để giết gà, không nói chơi chứ, một điểm cũng không gặp trở ngại gì.

"Ngươi khả năng còn có chỗ hiểu lầm, ý của ta là, ta chỉ cần tình báo của cỗ lực lượng này, thế nhưng lại không thể tự mình khống chế! Cho nên ta cần một người thay ta khống chế."

Sắc mặt Quân Mạc Tà trở nên thâm trầm, ánh mắt âm u, nói: "Không quản gặp sự tình gì, chính ngươi phải tự mình đi xử lý. Hơn nữa theo tình báo của ta, Mộ Dung thế gia cùng Lý gia. Hiện tại đều đang chú ý tới những bang phái này, mà những bang phái này, nguyên vốn cũng phụ thuộc vào hai nhà kia, chỉ có điều hai nhà lại ẩn thân vô cùng nghiêm mật. Mà thực lực cũng tuyệt đối không yếu kém. Tin tưởng trong những người này, thực lực tịnh không yếu hơn ngươi." Quân Mạc Tà nói tới đây, coi như đã bàn giao xong với Hải Trầm Phong.

"Không thành vấn đề!" Hải Trầm Phong nói xong, sau đó cũng mân mê khuôn miệng, không nói thêm nữa. Tối thiểu nhất. Hắn tuyệt đối có thể nắm chắc việc thu phục Kim Dương bang, một khi thu phục chiếm được Kim Dương bang, sau đó mang danh nghĩa bang phái này đi thu phục đám còn lại, dù sao Kim Dương bang là lão đại thế lực ngầm ở thành Thiên Hương. Nói bắt đầu tiến hành từ bang phái này là rất hợp tình hợp lý.

Hải Trầm Phong cũng không cho rằng chuyện này chỉ có mình và Quân Mạc Tà hai người có thể làm được. Dù sao, phía sau hai người lại là một đại gia tộc, một chí tôn, một thảo nguyên ưng thần. Còn có vị sư phụ bí hiểm của Quân Mạc Tà nữa, thậm chí còn muốn vượt xa thực lực của chí tôn!

Trên đời này còn có lực lượng nào có thể sánh với liên minh hùng hậu này? Nếu còn không đủ, Hải Trầm Phong có thể nắm chắc được chuyện Sư Bác úy lam chí tôn giúp đỡ mình. Ưng Bác Không sau khi trải qua chuyện ngày hôm nay, lại nợ một cái nhân tình lớn của thầy trò Quân Mạc Tà, chắc chắn sẽ không ngồi nhìn, cho dù tình thế thật sự rất khẩn cấp. Vượt qua khống chế, cũng không sao, chỉ cần sư phụ của Quân Mạc Tà ra mặt, thiên hạ nhất định sẽ yên lặng trở lại."

Cho nên Hải Trầm Phong có mười phần nắm chắc.

"Ta sẽ không can thiệp vào bất luận hành động cùng quyết định gì của ngươi." Quân Mạc Tà khép hờ mắt, nói: "Thế nhưng chính ngươi cũng nên có chừng mực." Chừng mực hai chữ này, Quân Mạc Tà rất nhấn mạnh.

Hải Trầm Phong mạnh mẽ gật đầu.

"Sau này ngươi cứ chờ tin tức của ta, một khi có cơ hội tăng cường thực lực cho ngươi, ta sẽ nhanh chóng báo cho ngươi biết! Hiện tại sư phụ ta đang luyện chế một loại đan dược có thể làm cho tu vi Huyền khí tăng lên, nghe nói hiệu quả cực kỳ tốt! Chính điều này là nguyên nhân mới khiến ta dám đánh cược, khiến ngươi có thể chiến thắng cao thủ chí tôn!"

Quân Mạc Tà thâm trầm cười nói: "Theo ta, ngươi sẽ không hối hận!"

Quân Mạc Tà ném ra ngoài một cái lợi ích rất lớn. Vị sư phụ của hắn tự nhiên chính là Quân đại cao nhân hắn.

Hai mắt Hải Trầm Phong rõ ràng phát sáng, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn cực độ. Một vị cao nhân thiên hạ hiếm có, luyện ra đan dược, há lại giống như vật phàm?

Hải Trầm Phong ảo tưởng trong lòng, chính mình trong tương lai có một ngày sẽ đè Ưng Bác Không ra mà đấm đá, hắn không khỏi đắc ý hắc hắc cười rộ lên.

Không tới một canh giờ, cửa mật thất rốt cục cũng mở ra, Quân Mạc Tà mang theo vẻ mặt mệt mỏi đi ra.

"Tiểu tử kia đâu!" Ưng Bác Không hỏi.

Quân Mạc Tà lắc đầu thở dài.

"Chết rồi?" Trong lòng Ưng Bác Không trầm xuống, sắc mặt lập tức trở nên âm u.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 114: Để Ta Cung Phụng Ngươi Một Năm, Được Không?

"Ngươi mới chết đó!" Quân Mạc Tà trừng mắt liếc nhìn hăn, nói: "Bổn thần y một khi đã xuất thủ, sinh tử của hắn còn có thể do người khác tính sao?"

Đúng lúc này, Hải Trầm Phong cũng nghiêm mặt từ trong mặt thất đi ra.

Ưng Bác Không đang muốn phản bác lại Quân Mạc Tà, đột nhiên mở to hai mắt. Há to miệng, ô ô mà kêu.

Vừa rồi còn là một người nửa chết nửa sống, mắt thấy tùy thời đều có thể tắt thở ra đi, bỗng nhiên một canh giờ sau lại có thể như sinh long hoạt hổ đi ra? Cho dù là thần y cũng không thể chữa nhanh như vậy chứ?

Thế giới này thật sự là quá điên cuồng đi, hôm nay không phải là gặp quỷ chứ?

"Tốt không?" Ưng Bác Không dụi dụi mắt, nói: "Toàn bộ đều tốt chứ? Công lực cũng đã khôi phục?"

"Toàn bộ đều tốt!" Hải Trầm Phong còn có chút tức nhìn Ưng Bác Không, khuôn mặt âm trầm trả lời: "Đã phiền Ưng sư thúc quan tâm rồi, được thần y sử dụng diệu thủ, công lực đã hoàn toàn khôi phục rồi."

"Vậy ngươi còn nghiêm mặt làm gì? Lúc này mới là ta nghiêm mặt đó! Mẹ cha sư phụ của ngươi, ngươi cũng không có cung kính được một chút sao? Ngươi có biết hay không, vì chậm chễ cứu chữa tiểu tử ngươi,

lão tử đã nhịn rất nhiều rồi đó, bị tên hỗn đản ngươi chơi đùa, hừ!" Một tia nhẫn nại của Ưng Bác Không lúc này bị dập tắt, bạo phát ra, hơn nữa lại có một đối tượng phù hợp để bạo phát, lúc này mà còn không phát thì đợi tới lúc nào?

Hải Trầm Phong nghiêm mặt, còn chưa kịp trả lời. Ưng Bác Không đã hô lên một tiếng rồi bổ nhào tới, một chộp chặt, tiếp đó là một trận quyền như mưa rào, cước như gió táp, đổ ập xuống, điên cuồng đáng xuống không chút dừng lại.

Hình ảnh ngược đãi này vừa lúc lại rơi vào mắt Đường mập mạp đang co quắp nằm đó, trên đùi mập mạp mới tích cóp được chút khí lực, vừa vặn bị dọa cho mất tiêu, trên người vừa rồi không ngừng đổ mồ hôi lạnh, lúc này mồ hôi lại bộp bộp rơi xuống đất...

Nhìn một màn này, khuôn mặt núng nính mỡ của Đường Nguyên co giật liên hồi."

Thật lâu sau...

"Ngươi đánh đủ chưa?" Quân Mạc Tà hô to.

"Đánh đủ rồi. Rất thống khoái." Ưng Bác Không cuối cùng đánh thêm hai quyền, ba cước nữa. Lúc này mới dừng lại. Toàn thân Hải Trầm Phong da tróc thịt bong, trên mặt đủ mọi màu sắc, giống như con gấu trúc trong rạp xiếc vậy.

"Đánh đủ rồi thì thả hắn đi làm việc thôi, bản thiếu gia cũng không phải phái hắn đi đấu trường." Quân Mạc Tà tức giận nói. Nói như thế nào Hải Trầm Phong hiện tại cũng coi như là người của mình, ngươi lại ở trước mặt ta đánh hắn như vậy. Còn coi mặt mũi của bản thiếu gia ra gì không?

Hải Trầm Phong như được đại xá, cũng không để ý tới nỗi đau toàn thân, bò dậy rồi nhanh như chớp biến mất.

Quân Mạc Tà quay đầu nhìn Ưng Bác Không, đang định nói gì, đột nhiên...

"Ý" Một tiếng kêu bén nhọn cùng sợ hãi vang lên. Hai người đều giật nảy mình.

Tiểu la lỵ Khả Nhi cẩn thận từng ly từng tí bưng nước trà lên. Lại đột nhiên phát hiện một chuyện.

"Công tử, không tốt rồi, không tốt rồi, tiểu la lỵ thất kinh kêu lên.

"Làm sao vậy?"

"Là Đường công tử, Đường công tử hắn, hắn té xỉu rồi." Khả Nhi chỉ vào Đường đại công tử đang nằm trên mặt đất, vẻ mặt kinh hoảng. Chỉ thấy thân thể mềm như bún của Đường Nguyên co quắp lại, toàn thân thịt mỡ cũng không còn rung động nữa, nguyên lai đã sớm bất tỉnh rồi."

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Quân Mạc Tà ù ù cạc cạc tiến lên phía trước, không có người làm gì hắn, vậy sao hắn lại ngất như vậy nhỉ...

Hắn tiến sát lên nhìn qua. Đặt tay lên mạch tượng của mập mạp, đột nhiên biểu hiện trên mặt của Quân Mạc Tà trở nên rất hưng phấn, hắn cứng họng nhìn chung quanh một lần, nói: "Đây là chuyện gì? Lại có thể khiến hắn xuất mồ hôi tới tình trạng mất nước như vậy, thật hiếm có.

Xuất mồ hôi tới tình trạng mất nước, Đường đại thiếu gia thật đúng là có một không hai, lúc này có hy vọng giảm béo rồi.

Kiếp trước lẫn kiếp này. Đây là lần đầu tiên Quân đại thiếu gia nhìn thấy tình trạng như vậy.

Không biết là may mắn hay là bất hạnh, trọng lượng cơ thể mập mạp lúc này lại có thể giảm đi tới mười cân. Một ngày giảm mười, đây quả thực chính là kỷ lục của thế giới phương pháp giảm béo a!

Quân đại thiếu gia luống cuống tay chân một hồi, khó khăn lắm mới đem được Đường đại thiếu gia vào nhà, còn may là Quân đại cao nhân mới đột phá, nếu không với trọng lượng của mập mạp này, một mình Quân đại cao nhân cũng thật là vô pháp lay động thân thể mập mạp này.

Trọng lượng của mập mạp đúng là không thể chê được, thế nhưng đảm lược thực sự không được lớn lắm, Ưng đại chí tôn bên kia căn bản là chưa có làm gì, hắn đã sợ tới mức hôn mê một nửa.

Quân đại thiếu gia biết lần này hắn căn bản không có nguy hiểm gì. Trực tiếp bóp miệng hắn tưới một ngụm nước lạnh có hòa lẫn muối vào. Đối với cái loại tình trạng như mập mạp này. Mất nước chính hắn là nên dùng súp, nhưng mà bây giờ kiếm đâu ra? Dù sao "Nước muối" cũng có hiệu quả tương tự, quá bổ dưỡng đối với mập mạp cũng không tốt!

Giải quyết xong nguy cơ mất nước, Quân đại thiếu gia ném thân thể mập mạp lên giường, xác định không có phát sinh việc gì, dù sao Ưng Bác Không vẫn đang chờ ở đằng kia, dường như có gì muốn nói nhưng lại xấu hổ không dám, trông bộ dạng hắn rất thú vị.

Người ta thủy chung là một trong những bát đại chí tôn, để người ta đợi lâu cũng không tốt!

Hơn nữa, đường đường là nhất đại chí tôn, Mời một vị thiếu niên chỉ giáo võ học quả cũng thật là có phần...

Thế giới này thật là rất điên cuồng a!

"Hở? Ngươi còn có chuyện gì sao?" Quân đại thiếu gia biết rõ còn cố hỏi, nói rõ chính là muốn nhìn Ưng đại chí tôn làm như thế nào mở miệng mời mình sau này thỉnh giáo đây.

"Hôm nay ta có may mắn được gặp lệnh sư, ha ha, tu vi của lệnh sư tinh xảo, quả nhiên một thân tạo hóa công, học cứu uyên thâm. Lão phu cùng hắn say sưa nói chuyện rất lâu, cùng trao đổi võ học, hận là gặp nhau quá muộn, coi nhau như tri kỷ, thập phần tương đắc." Ưng Bác

Không vân vể khuôn miệng nghĩ nửa ngày, rốt cục cũng tìm được ra lời dạo đầu, không thể không nói, lời dạo đầu này tương đối phù hợp với thân phận của Ưng đại chí tôn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Quân đại thiếu gia không phải là Quân đại cao nhân, không biết tiền căn hậu quả mới có thể nói!

"A?" Quân Mạc Tà thiếu chút nữa cười phá lên, trên mặt lại lộ ra vẻ hiếu kỳ, cùng thần sắc"Thì ra là thế".

Ưng Bác Không điều chỉnh lại tinh thần, nói: "Hai ta trò chuyện với nhau rất vui. Về sau sư phụ của ngươi nói tới ngươi là đồ đệ của hắn, sư phụ ngươi rất bất đắc dĩ nói, lúc trước truyền thụ cho ngươi phi ưng phác kích thuật, mà thiên tư của ngươi mặc dù cũng không tồi, thế nhưng lười biếng thành tính, đến nay không thể dò ra sự biến ảo trong đó, khiến hắn rất đau lòng. Hôm nay hắn nhờ cơ duyên xảo hợp nên gặp ta, e hèm, mọi người đều biết lão phu chính là người nghiên cứu phi ưng thuật rõ nhất, cho nên hắn liền nhờ lão phu tới, chỉ điểm một chút cho ngươi."

Ưng Bác Không càng nói càng chôi chảy, càng nói càng giống thật. Ai nhìn vào cơ hồ cũng tưởng là hắn nói thật, "Lão phu tuy cũng trăm sự bận bịu, thế nhưng nhân sinh khó có được một tri kỷ, hôm nay đã có duyên tri giao, cũng cố mà làm, cũng đành bớt chút thời gian chỉ bảo giúp đồ đệ của hắn."

Quân đại thiếu gia bên này gục người xuống bàn, phảng phất như đang dốc lòng lắng nghe, kỳ thực một tay bịt mũi, cố gắng nín hơi, một tay ôm bụng, hít thở thật sâu, nín cười đến độ thật sự sắp dính nội thương rồi.

Ưng Bác Không làm ra vẻ đạo mạo của cao nhân, thư thái nói ra một tràng, lại phất phất tay, dùng một loại ngữ khí không thèm đếm xỉa tới, nói: "Bây giờ ngươi ra ngoài, luyện qua công phu phi ưng pháp quyết mà sư phụ ngươi truyền đi, để lão phu nhìn xem, đến tột cùng là sai ở chỗ nào. Nhanh lên cho xong việc, lão phu phải khởi hành về thảo nguyên,

lần này ra đi thời gian cũng không ngắn nữa. Đã chậm trễ không ít chính sự rồi."

"A? Lão ưng kia, cái này việc đó ngay bây giờ à...!!" Quân Mạc Tà trợn tròn mắt, kinh ngạc nói: "Vào tháng trước, Vân Nhị Nhập nói cho ta biết, phi ưng phác kích thuật, linh ưng thân pháp, còn có kiếm pháp, đao pháp, chưởng pháp, quyền pháp, trảo pháp của ta đang tiến bộ, chuẩn bị đạt tới cảnh giới mây chôi nước chảy rồi, ở phương diện này hắn cũng không còn điều gì để dạy ta nữa, bây giờ sao lại để ngươi tới đây? Hơn nữa tuy ta thiên tư không tốt, khó coi, lại không chăm chỉ, lười biếng thành tính, su phụ năm đó cũng đã nhìn trúng điểm này cho nên mới thu ta làm đồ đệ, sư phụ thật sự nói với ngươi như vậy sao?"

Ưng Bác Không cảm thấy tức cười, hắn nào biết bên trong việc này như thế nào, đột nhiên trừng mắt nói: "Sư phụ của ngươi đại khái là có ý khiêm tốn, là ta hiểu lầm thôi, thế nhưng nên biết công phu của hắn giống như mài đá thành ngọc, trong lúc cùng lão phu đàm đạo rất là tâm đắc! Điểm này ngươi không thừa nhận sao?"

Quân Mạc Tà ngượng nghịu nói: "Nhưng phi ưng thuật kia sư phụ ta đã dặn dò không cần luyện nưa, luyện thêm chỉ tổ làm cho ta chậm tiến hơn mà thôi, lại quay trở lại vị trí xuất phát a. Cho nên ta mới không có dám động thủ nữa! Nghe ra, chuyện của ngài cũng đang rất bề bộn. Ưng lão ngài cứ về trước đi thôi, không cần phiền toái như vậy. Sư phụ chưa bao giờ kiểm tra qua công phu của ta, ta nói ngươi đã chỉ điểm qua ta là được rồi. Như vậy thế nào? Ta cũng thoải mái. Ngươi cũng tiết kiệm lực, tất cả mọi người đều có lợi."

Ưng Bác Không trừng tròng mắt nửa ngày không nói gì.

Nhất đại chí tôn nghĩ muốn chỉ điểm công phu cho người ta, cư nhiên lại bị cự tuyệt!

Đây là cái đạo lý gì! Có còn thiên ý nữa hay không?

Ưng Bác Không đột nhiên cảm thấy thế giới này chẳng lẽ là điên đảo rồi sao? Hồi tưởng lại lúc mình còn trẻ, khi đó vừa được một vị cường giả Địa Huyền chỉ điểm, chính mình đã từng đau khổ chờ đợi rất lâu. Mãi về sau người ta giống như là bố thí vậy chỉ nói hai câu, mình tựa như vớ được chí bảo, ngay cả trên đường đi, lúc ăn cơm trong lòng cũng tự hỏi ảo diệu trong đó, về phần khi đó muốn tìm một vị chí tôn để chỉ điểm, vậy chẳng khác nào trong mơ cũng có thể dật mình tỉnh dậy mà cười a!

Thế giới này rốt cuộc sao lại như thế.

Chẳng lẽ hiện tại lưu hành mốt sư phụ ngược lại muốn đi học nghệ của đồ đệ hay sao? Ưng Bác Không không có cách nào khác, đành phải nói thật, điều này chỉ sợ khiến người chết cũng bị dọa cho sống lại a.

"Nguyên là như thế. Ngài sớm nói có phải là tốt hơn không." Quân Mạc Tà ra vẻ hiểu ra, gật nhẹ đầu, trong lòng cười thầm nghĩ: muốn chiếm tiện nghi của ta, há lại dễ dàng như vậy?

"Vậy thì chờ khi rảnh hãy nói, ngài không phải là có rất nhiều việc sao?" Quân đại thiếu gia làm ra một bộ, ta giúp ngài mà nghĩ a!

"Ta hiện tại đang rỗi, lúc trước nói là chuyện nhỏ thôi, chúng ta bắt đầu được chưa?" Ưng đại chí tôn tinh thần đại chấn, nói.

"Để xem ta có rảnh hay không đã, hiện tại ta rất mệt, mệt chết đi!" Quân Mạc Tà thong thả nói tiếp: "Hơn nữa ngài là bạn tri âm tri kỷ với lão gia hỏa, vậy sao hắn không tự dạy ngươi? Còn phải là muốn chuyển một việc khó chịu này cho ta không? Hắn rõ ràng là muốn làm lười đây mà! Vắt kiệt sức lao động của ta, dạy tốt thì công lao là do hắn, mà dạy không tốt lại đổ lên đầu ta? Loại sự tình này, cho dù hắn lợi dụng sức lao động của ta không nói, thế nhưng ta cũng không có nửa điểm chỗ tốt nào! Lão quỷ thật sự là gian trá! Hừ hừ hừ, ta mới mặc kệ không quản đó."

Ưng Bác Không nghe xong lời này trợn tròn mắt! Không nghĩ tới không lừa được tiểu tử này, hơn nữa cứng mềm đều không được, bây giờ phải làm sao đây?

"Ta hiểu là ngài đang khó xử, ta cũng lý giải được tâm tình của ngài bây giờ." Quân đại thiếu gia làm vẻ thông tình đạt lý, thật khó khăn mới nói được: "Thế nhưng ngài cũng có thể đã nhìn ra, tính tình của ta chính là, không có lợi không có lực để làm, không có chuyện tốt, chưa bao giờ làm."

"Tiểu tử ngươi rốt cuộc là muốn chỗ tốt gì? Thống khoái nói đi?" Ưng Bác Không lần này thật sự là cắn răng mới nói ra được.

Hôm nay là một ngày quá điên mà, thật sự bị tiểu tử này chọc giận muốn điên quá.

Thế nhưng tiếp đó, Ưng Bác Không trừng con mắt lên, hai mắt cơ hồ lồi ra!

Bởi vì lúc này. Cánh tay của Quân Mạc Tà đột nhiên làm ra một động tác, tựa hồ như rất đơn giản, thế nhưng nhìn kỹ lại không hề đơn giản chút nào, năm ngón tay duỗi ra, uốn lượn, như ưng trảo, lăng không bay ra chộp bắt, liên tục biến ảo, từ khủy tay cho tới phía cổ tay, không ngừng uốn lượn, cổ tay, ngón tay, luôn luôn thay đổi. Mỗi một lần uốn lượn biến ảo, đều tăng thêm một phần uy lực! Thế nhưng ly kỳ nhất chính là, từ khuỷu tay trở lên lại không có cử động gì!

Vô ảnh vô hình, vạn ảnh vạn hình!

Cho dù với kinh nghiệm lịch duyệt, kiến thức cực cao như Ưng Bác Không cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua chiêu thức tinh diệu như thế! Với nhãn lực cao siêu của hắn, như thế nào nhìn không ra chỗ lợi hại của một chiêu này, chiêu ý thâm sâu? Nếu như mình hoàn toàn có thể hiểu được đạo lí trong đó, chỉ với uy lực của một chiêu này, cũng có thể nói là tuyệt đỉnh võ học đương thời, đơn giản chỉ một chiêu này, mọi chuyện bản thân mình trải qua hôm nay đều đáng giá!

"Đây là, một trong những chiêu thức trong Quỷ Ưng Cửu Thức, Kỳ Phong.

Quân Mạc Tà ha ha cười nói: "Có được không?"

"Đương nhiên là được! Quỷ Ưng Cửu Thức? Quả nhiên là chiêu như danh, kỳ dị khó lường. Tuyệt vời vô cùng!" Hai mắt Ưng Bác Không sáng lên, trong lòng đang dâng dần tiêu hóa một thức này, càng nghĩ càng cảm thấy vô cùng tinh diệu, càng cảm thấy bác đại tinh thâm. Không khỏi khiến tâm càng ngứa, một lần nữa hỏi: "Tiểu tử ngươi rốt cuộc là muốn chỗ tốt gì? Thống khoái nói đi."

Những lời này cùng với lời vừa rồi đều giống nhau, thế nhưng khẩu khí lại cách biệt một trời một vực. Câu hỏi lúc trước đã có chút không kiên nhẫn được, mà câu hỏi này lại mang theo không ít cấp bách. Còn có phân nửa ý tứ để mặc người chèn ép!

"Ta không cần chỗ tốt gì ở ngươi cả, ngược lại ta sẽ cho ngươi chỗ tốt." Quân đại thiếu gia cười như "Hồ ly", nói: "Ta có thể giúp ngươi hoàn thiện chiêu thức, cũng có thể giúp ngươi hoàn thiện thần công, nhưng mà ngươi phải nợ ta một cái nhân tình. Nhớ, là thiếu nợ ta mà không phải là tiếu nợ sư phụ ta, hai việc này hoàn toàn bất đồng!"

Ta vốn đã thiếu nợ sư phụ ngươi. Bây giờ còn thiếu nợ ngươi nữa? Một cái nhân tình. Thiếu nợ hai cái nhân tình? Trên trán Ưng Bác Không mồ hôi nhỏ thành dòng, nặng nề hừ một tiếng, nhưng mà nghĩ lại, nếu có được thần kỹ này, cho dù thiếu nợ hạ nhân một chuyên cũng đáng.

"Mặt khác, ngươi cũng đã là đại hành gia, nên biết khi nghiên cứu chiêu pháp, nhất là tuyệt kỷ tinh thâm, tuyệt không thể là chuyện một sớm một chiều. Cho nên ngươi phải ở lại thành Thiên Hương một thời gian dài. Chúng ta từ từ tham thảo. Chậm rãi nghiên cứu, tỉ mỉ thăm dò. Quân đại thiếu gia bấm từng ngón tay một, nói.

"Ngừng!!" Ưng Bác Không lúc này đầu to bằng cái đấu, nói: "Còn một nửa câu sau nữa, nửa câu sau như là sương mù quấn quanh núi vậy,

tiểu tử ngươi rốt cuộc là muốn nói gì? Sảng khoái nói ra đi, đừng có câu dẫn!"

"Để ta cung phụng ngươi một năm nhé?" Quân đại thiếu gia ngây thơ cười nói: "Yêu cầu này của ta cũng không cao. Hơn nữa trong một năm này, vô luận là ăn, ở, hay uống rượu... Ta đều bao hết." Quân đại thiếu gia hứng thú bước tới bẻ ngón tay, nói: "Nhưng so với thứ rượu kia còn ngon hơn nhiều, tuyệt đối có thể để ngươi thỏa mái uống miễn phí trong vòng một năm. Thế nào?"

"Thậm chí, cho dù ngươi có đi Linh Vụ hồ phong lưu khoái hoạt, chơi gái, cũng do ta bao, ngươi nên cân nhắc kỹ nhé, ha ha ha." Quân đại thiếu gia cười đến nỗi lông mày không thấy mắt nói: "Điều kiện tốt như vậy, đi khắp thiên hạ, ngài cũng không tìm được đâu?"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 115: Mục Tiêu Cuối Cùng Cũng Đạt Thành

Ưng Bác Không đã bị hắn chọc tới tức điên, cả nửa ngày không nói được một câu, một lúc sau mới nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nói:

- Ý của ngươi là muốn lão phu làm cái chân sai vặt đánh nhau cho ngươi một năm? Con bà nội ngươi năm mơ giữa ban ngày à? Có nằm mơ cũng là ác mộng mẹ nó rồi! Thằng nhóc con, lời như vậy mà ngươi cũng dám phun ra sao?

Quân Mạc Tà liên tục lắc đầu:

- Không... không... Tuyệt đối không phải như ngươi nói, ngươi hiểu lầm ý ta rồi! Ý ta là ngươi chỉ cần tọa trấn nơi này, chuyện gì cũng không cần làm, ta chỉ có một yêu cầu duy nhất!

Ngực Ưng Bác Không phập phồng kịch liệt, thật sự muốn nhịn không được mà tiến lên chém tên tiểu tử này thành tám khúc. Thần sắc Quân Mạc Tà lập tức trở nên nghiêm túc:

- Đó là có một lúc nào đó, Quân gia gặp phải tình thế nguy hiểm trọng đại, ví dụ như, loại nguy hiểm diệt tộc, ta hi vọng ngươi có thể đảm bảo trong vòng một năm này, Quân gia phải tồn tại yên lành, bất cứ một nguy hiểm gì cũng không có. Ta nghĩ trong vòng một năm, hoặc là không có chuyện gì, hoặc là có thể có hai ba chuyện, ta không dám chắc với ngươi, nhưng ta cũng chỉ cần một năm này thôi!

Sắc mặt Quân Mạc Tà càng ngày càng cẩn trọng:

- Khi ngươi tu luyện ưng hình pháp quyết, cũng cần thời gian và nơi chốn để tập luyện, hơn nữa cũng cần có đối thủ! Cần cả những nhu yếu phẩm cho cuộc sống hằng ngày! Tất cả mấy thứ này, ta đều có thể cung cấp cho ngươi. Ta chỉ muốn dùng tên tuổi của ngươi mang tới sự an toàn cho Quân gia trong vòng một năm, không hơn không kém!

Trên mặt Ưng Bác Không vẻ giận dữ đã mất đi, chỉ nhíu mày trầm tư.

- Chỉ cần ngươi đáp ứng, trong một năm này ngươi chính là người được cung phụng của Quân gia, địa vị tại Quân gia thậm chí vượt qua cả ông nội của ta! Ta dám cam đoan không ai dám ra lệnh cho ngươi, ngươi muốn làm cái gì thì làm cái đó, nếu trong vòng một năm không có bất cứ nguy hiểm gì xuất hiện, đến lúc đó, ngươi có thể vỗ đít mà bỏ đi, ngược lại là Quân gia ta thiếu ngươi một nhân tình lớn lao!

Quân Mạc Tà tiếp tục khua môi múa mép:

- Thêm vào đó, trong vòng một năm này sư phụ ta cũng sẽ thường xuyên tới thăm ta!

Một câu cuối cùng này, đối với Ưng Bác Không mà nói, mới chân chính là lợi thế có ý nghĩa trọng yếu!

Dù cho là nơi ở, đối thủ luyện tập các kiểu, đều không phải chuyện khó, nhưng loại thế ngoại cao nhân như thần bí nhân kia chỉ có thể ngộ mà không thể cầu! Cả đời mà có thể gặp một lần chính là chuyện may mắn lớn lao.

- Tốt, ta và sư phụ ngươi mới gặp nhưng như quen đã lâu, vì thế, ta đáp ứng ngươi!

Ưng Bác Không nhìn Quân Mạc Tà mà nói. Quân Mạc Tà nhoẻn miệng cười:

- Quá tuyệt vời! Vì hiệp ước của chúng ta đã thương lượng thành công, ta quyết định đêm nay sẽ đi Linh Vụ Hồ tiêu sái một phen, ngươi

đi không?

- Biến ngay cho ta!

Phanh một tiếng, Quân đại thiếu đang hoa chân múa tay vui sướng bị ngay một cước bay lên không trung.

Ngay từ đầu, Quân Mạc Tà đã tính toán từng bước một, từ khi phát hiện sự kiện xấu hổ của Ưng Bác Không tại rừng phong lúc trước, Quân Mạc Tà tự cảm nhận đây có thể là một cái bánh to miễn phí rơi vào đầu mình.

Tuy lúc trước có thể lừa dối thành công hai Huyền Thú Vương tìm Huyết Hồn Sơn Trang mà kiếm chuyện, nhưng thế lực của Huyết Hồn Sơn Trang khổng lồ, nội tình bên trong cuối cùng mạnh mẽ đến thế nào còn chưa biết. Vì thế, nếu hai tên đó có thể làm cho con trai Lệ Tuyệt Thiên tàn phế, thậm chí giết chết, nhưng loại sự tình kết hôn này, vẫn có thể xảy ra chuyện bắt người thành thân cùng linh vị!

Vì thế, Quân Mạc Tà không thể không phòng bị, nhất định phải có một kế sách vẹn toàn.

Thêm vào đó, dù cho chuyện của Huyết Hồn Sơn Trang tìm được cách giải quyết, nhưng ba đại thần huyền của Phong Tuyết Ngân Thành đã tới thành Thiên Hương, lấy thân phận tình địch của Tiêu Hàn và Quân Vô Ý, làm sao có thể bỏ qua cơ hội này cho được? Chắc chắn bọn chúng sẽ gây ra mâu thuẫn giữa Quân gia và Thịnh Bảo Đường, sau đó làm cho to chuyện ra ngay. Sau đó, cho dù không thể tiêu diệt Quân gia, cũng muốn làm cho Quân gia nhục nhã không ngẩng đầu lên được. Gia gia hắn dù sao cũng là một trọng thần của một quốc gia, tuổi tác đã cao, nếu thật sự phải chịu nỗi nhục này thì làm sao mà chịu nổi!

Quân Mạc Tà lấy lòng mình mà suy ra người, từ sớm đã lo lắng tới bước này. Kỳ thực, chuyện hắn lo lắng nhất hiện tại chính là Phong Tuyết Ngân Thành chứ không phải Huyết Hồn Sơn Trang. Dù sao thì cao thủ thần huyền của ngân thành chỉ cách hắn có mấy bước chân, mà tình

hình Quân gia hiện tại cũng tuyệt đối không có năng lực đối phó với cường giả Thần Huyền. Vì thế, hắn phải nghĩ ra phương pháp ứng phó, nếu không sau này có chuyện xảy ra lại trở tay không kịp.

Trong suy nghĩ của hắn, hắn đã nghĩ sẽ tiếp tục giả danh, ra tay cứu chữa Hải Trầm Phong thật tốt, sau đó lại dạy Ưng Bác Không mấy chiêu, đủ làm cho Ưng Bác Không cảm thấy hiếu kỳ, sau đó từ từ mà thu phục. Không thể không nói, lấy thân phận một cái ẩn thân cao nhân, trong mắt Ưng Bác Không chắc chắn sẽ cao hơn thân phận của Quân Mạc Tà nhiều lắm.

Tuy nhiên, người tính không bằng trời tính, kế hoạch lại không như dự tính, ở thời điểm mấu chốt lại tới lúc đột phá, cũng không còn cách nào khác, chỉ biến tùy cơ ứng biến mà thôi. Sau khi hắn độn thổ xuống lòng đất đã suy tính tất cả mọi chuyện xảy ra, tự cảm thấy làm thế này cơ hội thành công vẫn rất cao!

Cuối cùng, mục đích của Quân Mạc Tà có thể xem như là thành công. Thêm vào đó, có Ưng Bác Không tại đây, đợi khi Quân đại thiếu thu thập đủ tài liệu luyện dược, lúc làm cho Quân lão gia tử tăng thực lực lên, chẳng lẽ Ưng đại chí tôn lại khoanh tay ngồi xem hay sao? Đến lúc đó chẳng phải Quân lão gia tử có một hộ pháp là một Chí Tôn Thần Huyền sao?

Vì thế, sau khi chứng kiến cuộc chiến tại rừng phong, Quân Mạc Tà tạm thời đem tất cả tai họa ngầm trước mắt tiêu diệt gọn ghẽ, kế hoạch này của hắn hoàn toàn có thể thành công.

Thậm chí, có thể gọi là thành công mỹ mãn....

Từ lúc này trở đi, nguy cơ của Quân gia xem như đã được Quân Mạc Tà giải trừ toàn diện. Mà một năm sắp tới, chính là thời điểm mà Quân gia phát triển với tốc độ nhanh chóng nhất.

Điều này chính là do Quân Mạc Tà hao tổn tâm cơ vô cùng mà tính toán, từ lúc tìm được huyền đan, sắp đặt mọi chuyện đâu vào đấy, đến

lúc này cuối cùng cũng đạt tới mục đích cuối cùng! Hôm nay hắn rốt cuộc cũng giở được tảng đá lớn trong lòng ra mà tạm yên tâm.

Quân Mạc Tà dùng hết tâm cơ, sử dụng tất cả các loại thủ đoạn, rốt cục cũng đạt tới mục đích cuối cùng, đang vui mừng vô cùng thì thời điểm này, bên trong Thịnh Bảo Đường, một mảng không khí âm u mù sương.

- Chuyện gì xảy ra???!!!

Tam đại trưởng lão đang cùng Mộ Tuyết Đồng, Tiêu Hàn ngồi cùng nhau mà bàn luận công việc, có ba trưởng lão tọa trấn, Mộ Tuyết Đồng cùng Tiêu Hàn đương nhiên không dám lỗ mãng, bày ra bộ dáng thành thật, nhất là tên Tiêu Hàn. Bộ dáng của hắn khi hùng hổ chèn ép Quân gia, so với con chó cụt đuôi còn ngang tàng hơn đã hoàn toàn biến mất, trước mặt ba vị trưởng lão, hắn so với hài tử còn muốn ngoan hơn.

Năm người này chính là năm người có địa vị cao nhất của Thịnh Bảo Đường ngân thành, hiện tại cũng là cao nhất trong Thiên Hương đế quốc, người thường đương nhiên không dám ngồi cùng bọn họ mà nói chuyện, lúc này nhìn thấy tiểu công chúa ôm Tiêu Phượng Ngô phóng vào. Năm người này, thực lực yếu nhất cũng là cường giả Thiên Huyền, vừa nhìn đã thấy thương thế của Tiêu Phượng Ngô vô cùng nguy hiểm, thậm chí có thể liên lụy tới tính mạng, làm sao mà không sợ hãi!

Tiểu công chúa xúi giục Tiêu Phượng Ngô trốn ra ngoài dạo chơi, đương nhiên là bọn họ biết rõ. Chẳng qua sau sự kiện huyền đan, cao thủ các nơi đều giống như ngựa nhớ chuồng, tất cả đều rời khỏi, thành Thiên Hương lại khôi phục dáng vẻ gió êm sóng lặng xưa kia, vì thế mấy người này đều an tâm cho hai đứa nhỏ ra ngoài dạo chơi một chút.

Cũng là muốn cho lỗ tai của mình khỏi bị tiểu nha đầu la hét bắt kể chuyện xưa mà đau đầu.

Thêm vào đó, khi thành Thiên Hương khôi phục trạng thái trước kia, lấy tu vi Kim Huyền của hai đứa nhó này cũng có thể coi như là nhất lưu

cao thủ của toàn bộ thành Thiên Hương, dưới tình huống bình thường sao làm khó được bọn chúng, nên mấy người này đều làm bộ mắt nhắm mắt mở cho qua, cho bọn hắn tùy ý xuất môn, thậm chí Tiêu Hàn lại cảm thấy vui mừng khi nhìn thấy tiểu công chúa Hàn Yên Mộng thêm thân thiết với cháu mình.

Tuy nhiên, bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới hai đứa nhóc này vừa ra ngoài chưa bao lâu, trở về lại có hình dạng khổ sở thế này.

Tiêu Phượng Ngô bị người đánh tàn bạo, thương thế không nhẹ tí nào, nếu chỉ bị thương không thì không nói, trên người Tiêu Phượng Ngô cũng không phải quần áo lam lũ, mà phải nói là chỉ còn mỗi một cái nội khố mà thôi, nếu không có cái nội khố này thì chắc chắn là trần như nhộng. Tiêu đại thiếu gia cũng có thể xem như nhân sĩ thượng tầng của ngân thành, có Tuyết Tàm Giáp hộ thân bên người, vậy mà thù hận tới mức nào mà ngay cả quần áo cũng lột của người ta?

Hàn Yên Mộng vừa thấy năm người thì như thấy được thân nhân lâu năm chưa gặp, lập tức mang sợ hãi ủy khuất trong lòng phát ra. Nàng lập tức nhào vào lòng tam trưởng lão mà dậm chân khóc lớn, nước mắt tuôn xối xả. Nha đầu này thân thế cao quý, cả đời sung sướng, chưa phải chịu nửa điểm bất mãn, hôm nay lại bị dọa tới mức này, làm sao không kinh hoàng cho được. Tam trường lão vỗ nhẹ lưng nàng, an ủi ôn nhu, trong mắt lửa giận bùng phát!

Loại người nào dám dám khi dễ tiểu công chúa của ngân thành chúng ta? Dám làm kinh khiếp bảo bối mở miệng sợ mòn, cầm trên tay sợ rớt, con gái của lão thành chủ Phong Tuyết Chí Tôn Hàn Phong Tuyết, cũng là cháu gái yêu thương của hắn! Không thể tưởng được mới tiến vào thành Thiên Hương này lại gặp chuyện lớn thế này!

Hắn lại thấy một dấu bàn tay to đùng trên mặt ngọc của tiểu công chúa, nàng thì khóc lóc sướt mướt tới mức lê hoa đái vũ, trong lòng lại đau đớn vô cùng, đồng thời cũng vô cùng phẫn nộ.

Sau khi xem xét thương thế của Tiêu Phượng Ngô, năm người đồng thời nhíu mày.

- Tất cả đều là lực lượng đả kích bằng thân thể! Lực lượng tập trung, thủ pháp rất nhanh, đây là một ngoại gia cao thủ! Đã lâu rồi mới chứng kiến một ngoại gia cao thủ đạt tới trình độ thế này!

Cửu trường lão cau mày nhìn thương thế của Tiêu Phượng Ngô mà nói.

Bốn người còn lại đồng thời lộ ra thần sắc kinh dị.

Chỉ có tiểu công chúa đang khóc thút thít đến hai mắt đẫm lệ hai mắt đẫm lệ, nghe xong không hiểu liền vừa khóc vừa hỏi:

- Cái gì gọi là lực lượng đả kích bằng thân thể?

- Đó là không dùng huyền khí, tất cả đều sử dụng lực lượng của bản thân mà ra tay công kích!

Tam trường lão xem xét cẩn thận một phen, sắc mặt trầm trọng nói tiếp:

- Nhìn thương thế này, nếu người này dùng tới huyền khí, Phượng Ngô cho dù có chín cái mạng cũng không chịu nổi một chiêu, người này tuy xuống tay độc ác nhưng vẫn còn có chút chừng mực!

Năm người đều nhăn tít đôi mày, chỉ lấy lực lượng thân thể, hơn nữa không sử dụng huyền khí mà có thể làm cho Tiêu Phượng Ngô có tu vi Kim Huyền trở thành bộ dáng này, chỉ có thể có một lý do, võ công người này hơn xa Tiêu Phượng Ngô, thực lực tối thiểu cũng phải là Ngọc Huyền, hoặc Địa Huyền. Tuy cao thủ Ngọc Huyền hay Địa Huyền còn chưa nằm trong mắt những người này, nhưng chỉ bằng việc sau khi người này đả thương Tiêu Phượng Ngô, lại có đảm lượng lấy đi Tuyết Tàm Giáp, dấu hiệu của Phong Tuyết Ngân Thành, chứng tỏ người này tuyệt không đơn giản!

Nhưng vô luận như thế nào, cừu này không thể không báo!

- Tiểu công chúa, người không nên gấp gáp, từ từ ổn định hơi thở rồi chậm rãi kể lại, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Mộ Tuyết Đồng nói từ tốn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 116: Phân Công Nhau Mà Hành Động

- Sự tình là như vậy đó!

Hàn Yên Mộng vẫn còn khóc thút thít, thanh âm đứt quãng cuối cùng cũng kể xong, từ chỗ nhìn thấy một nam nhân khỏa thân, sau đó hai bên xung đột... Trong mắt mấy người hiểu rõ chuyện đời như những người này, vừa nghe xong đã nhận ra tất cả mọi việc chỉ là một hồi hiểu lầm mà thôi!

Cho dù là người thường cũng phải để ý tới thể diện, làm gì có chuyện khỏa thân chạy khắp nơi? Lấy võ công tu vi của người nọ mà nói, càng không có chuyện không biết xấu hổ, vứt bỏ thân phận mà lỏa thân chạy tới chạy lui như thế, có lẽ là cách tu luyện huyền công đặc biệt nào đó, công chúa và Tiêu Phượng Ngô lại vô tình xâm nhập phạm vi luyện công của người đó, làm cho người này bất mãn nên mới xảy ra chuyện này!

Không thể không nói suy nghĩ của bọn họ rất gần với sự thật.

- Người nọ biết lai lịch các ngươi không?

Lục trưởng lão hỏi một câu vô cùng mấu chốt.

Hàn Yên Mộng lau nước mắt nói:

- Biết! Ngay từ đầu thì không biết, người đó vốn đã định bỏ đi, nhưng khi Tiêu sư huynh nói thêm một câu, người này lại lập tức giận dữ, quay lại đánh Tiêu sư huynh! Sau đó là thành bộ dáng này!

- Phượng Ngô nói câu gì?

Năm người đồng thời cùng vội vàng hỏi. Khi nghe đến đây, cả năm đều hiểu được vấn đề lớn nhất khẳng định là do một câu nói trên, mà cũng chính câu nói này đã làm đối phương nổi giận.

- Tiêu sư huynh lúc đó nói thế này: "Tiểu tử, Phong Tuyết Ngân Thành sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi cứ chờ đó, chờ ngày diệt môn đi!" Chính là câu này, đây là nguyên văn của Tiêu sư huynh.

Công chúa Hàn Yên Mộng giống như học thuộc lòng mà nói ra, lông mi vẫn còn đọng lại nước mắt giương nhìn ba đại trưởng lão, đương nhiên nàng cũng thấy câu nói này rất quá đáng.

Ba đại trưởng lão đồng thời thở dài.

Cái này mà gọi là xui xẻo sao, cái này gọi là ngu xuẩn. Người ta không phải đã đi rồi sao, mà người ta rõ ràng đã biểu hiện thực lực không chỉ cao hơn ngươi một bậc, ngươi trong tình huống không có cứu viện, lại còn không biết thu liễm, trước mặt người ta buông lời uy hiếp, còn muốn diệt cả nhà người ta sao? Cho dù là muốn trả thù thì cũng là chuyện sau này, tên tiểu tử này lịch duyệt thật sự quá kém mà!

Ba người suy bụng ta ra bụng người, tự nghĩ nếu bản thân mà gặp phải tình huống đó, chắc chắn cũng không bỏ qua. Người ta có thể tha cho tính mạng của Tiêu Phượng Ngô là đã thủ hạ lưu tình rồi.

- Phong Tuyết Ngân Thành đương nhiên là danh chấn thiên hạ, uy danh hiển hách, nhưng với mấy đứa mới vào giang hồ như hai con mà nói, sự nổi danh này có khi đủ để đè chết các con!

Tam trường lão thở dài một tiếng:

- Nếu không phải người này thủ hạ lưu tình, không ra sát chiêu....

Lão vừa nói tới đây thì đột nhiên biến sắc, khuôn mặt trở nên vô cùng khó coi, những lời muốn nói ra không cách nào nói tiếp.

Lục trưởng lão, cửu trường lão và tam trưởng lão tương giao nhiều năm, tâm ý tương thông, bọn họ cơ hồ đồng thời nghĩ tới điểm này, sắc mặt cũng đều dần trở nên âm trầm.

Ba người đồng thời nghĩ đến: Nếu đổi lại là mình, trong tình thế không có ai chứng kiến chuyện mình trêu chọc vào người của Phong Tuyết Ngân Thành, vì để tránh việc trả thù khủng bố của Phong Tuyết Ngân Thành, chỉ có một lựa chọn duy nhất: Diệt khẩu!

Nếu là ba người trong hoàn cảnh này, chắc chắn sẽ lựa chọn cách này ngay!

Nhưng người này lại không làm vậy.

Không những không làm vậy, ngược lại còn lưu lại tính mạng hai người, đối với tiểu công chúa cũng không có một chút thương tổn. Tuy nhiên, Tiêu Phượng Ngô lại trở thành bộ dạng thế này, toàn thân gần như không chỗ nào nguyên vẹn, chẳng phải là chà đạp mặt mũi nhau sao! Chuyện này giống như là đã kết một mối tử thù không thể hóa giải còn gì!

Không ra tay diệt khẩu, cũng không có ý muốn cầu hòa, ngược lại làm ra tình thế như thế này, gần như là khiêu khích trắng trợn, chỉ có thể có một khả năng: Đối phương không thèm để ý tới thực lực của Phong Tuyết Ngân Thành!

Nói cách khác, đối phương nắm chắc cho dù là cao thủ của ngân thành tìm tới cửa đi chăng nữa, hắn cũng không e ngại. Thậm chí, cũng có thể hắn có đủ lực lượng để mà chống lại! Vì thế hắn mới làm ra một chuyện mà chỉ có người điên mới làm ra.

Như vậy, người này là ai, sau lưng có thực lực to đến mức nào mà có thể làm ra tình huống này?

Bởi vì có thế lực và thực lực như thế này, nhìn quanh đương thời thật sự không có mấy nhà!

- Có thể là người của Huyết Hồn Sơn Trang!

Ba đại trưởng lão cùng nghĩ đến, Tiêu Hàn cũng nghĩ, nhưng trong lòng hắn lại suy nghĩ khác:

- Lúc trước tranh đoạt huyền đan, Huyết Hồn Sơn Trang cũng không xuất hiện. Còn chuyện lần này đả thương Phượng Ngô, nếu là người Huyết Hồn Sơn Trang, chắc chắn sẽ lưu lại tên tuổi, dù sao sự bá đạo và cuồng vọng của Huyết Hồn Sơn Trang thiên hạ đều biết. Bọn họ đã làm ra, nhất định sẽ không dám không thừa nhận. Vì thế, ta suy đoán chuyện này không có quan hệ với Huyết Hồn Sơn Trang!

- Vậy ngươi cho rằng chuyện tình lần này là ai làm?

Lục trưởng lão giương đôi mày bạc lên hỏi.

- Bên trong thành Thiên Hương, có một nhà có hận ý với chúng ta thật sâu!

Hai mắt Tiêu Hàn hàn quang lóe ra:

- Chính là Quân gia! Cũng chỉ có Quân gia mới có loại mẫn cảm với dòng họ Tiêu mà thôi! Vì thế, ta cho là do Quân gia làm ra! Theo như lời tiểu công chúa miêu tả, người nọ từng nói: "Lão tử hận nhất là người mang họ Tiêu!", chứng tỏ người này cùng họ Tiêu có cừu oán, sau đó, khi Phượng Ngô biểu lộ thân phận, hắn lại càng đánh nhiều hơn, cơ bản có thể xác định người này chưa chắc có cừu oán với Phong Tuyết Ngân Thành, nhưng nhất định có cừu oán với Tiêu gia! Chỉ cần điểm này có thể thấy rõ ràng, người có cừu oán cùng Tiêu gia chúng ta phần lớn đã không còn sống tại nhân thế, cho dù có vài nhà cũng không có nhà nào tại Thiên Hương thành. Có thể phù hợp tất cả cá yếu tố, cũng chỉ có Quân gia của Quân Vô Ý!

Chính là địch nhân của Tiêu Hàn.

Cho nên, một khi có bất cứ chuyện gì xảy ra, hắn cũng muốn hướng mũi dùi vào Quân gia. Khi hắn nói những lời này, tuy là nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nhưng chính hắn cũng biết, chuyện này cơ bản là đem chuyện này vu oan giá họa cho Quân Vô Ý, thậm chí là cả Quân gia.

Tuy nhiên, hắn tuyệt đối không ngờ, những lời nói xuất phát từ lòng dạ tiểu nhân, già mồm át lẽ phải của hắn lại nói trúng sự thật. Việc này đúng là do người của Quân gia làm ra!

- Ngươi nói thúi lắm!

Mộ Tuyết Đồng phẫn nộ la lên:

- Tiêu Hàn, trước kia ta cũng biết ngươi không tốt đẹp gì, nhưng ta lại không thể tưởng được ngươi lại đê tiện vô sỉ như thế này! Hai sự việc hoàn toàn khác nhau, không ngờ ngươi muốn chụp mũ lên đầu Quân Vô Ý? Cho dù ngươi có thù oán thế nào cũng không nên vu oan người tốt chứ!

Tiêu Hàn một bước cũng không nhường:

- Vậy ngươi nói xem tại sao hắn lại căm thù Tiêu gia như thế?

- Căm thù? Là ngươi thật sự không hiểu hay cố tình không hiểu, chuyện này ngay từ đầu đã là hiểu lầm! Vốn đã không có chuyện gì to tát, nhưng cũng chính vì cháu ngươi quá kiêu ngạo mới khiến cho đối phương nổi giận, nếu hắn thực sự có cừu oán với Tiêu gia nhà ngươi, ngươi cho là đối phương sẽ lưu lại tính mạng của cháu ngươi sao?

Mộ Tuyết Đồng lãnh đạm nói.

- Lưu thủ? Thế này mà gọi là lưu thủ sao? Tên đó vũ nhục Phượng Ngô như vậy còn ác độc hơn là trực tiếp giết chết nó. Ta không tìm ra được trong thành Thiên Hương này, ngoại trừ Quân gia lại có nhà nào có thù hận to lớn với Tiêu gia như vậy, càng xem thường uy nghiêm của ngân thành mà hạ độc thủ như thế!

Tiêu Hàn vẫn cứng đầu hùng hồn nói.

- Ngươi nói mà có suy nghĩ không? Cả nhà Quân gia có loại thực lực này sao? Quân gia lại có người trẻ tuổi có thực lực Ngọc Huyền, Địa Huyền sao?

Mộ Tuyết Đồng giận dữ nói:

- Tất cả tư liệu về Quân gia, thậm chí là bí mật cao thủ trong phủ, không một ai thoát khỏi tình báo của chúng ta, có bất cứ người nào phù hợp không?

Tiêu Hàn vẫn ngoan cố:

- Lão nhân Quân Chiến Thiên kia chẳng phải là thực lực Thiên Huyền sao? Việc này khó nói có phải hắn làm ra hay không!

Mọi người nghe xong liền liếc nhìn hắn, hoài nghi Quân lão gia tử? Đầu óc bị ngập nước ah? Đừng nói chuyện khác, dù cho ngươi chặt đầu cả nhà Tiêu gia ngươi dâng tặng, lão gia tử nhất quyết cũng không chịu trần truồng mà đối mặt với người khác.

- Người... người... kia chỉ là một người thiếu niên, nhất định không phải là Quân lão gia tử, thêm vào đó Quân lão gia tử một đời anh hùng, chuyện vô sỉ như vậy nhất quyết không phải do lão nhân gia người làm!

Hàn tiểu công chúa nói ngay, nàng thường nghe tỷ tỷ nhắc tới chuyện của Quân gia phụ tử, đối với Quân gia cũng tương đối có hảo cảm.

- Mộng nhi, con còn chưa biết, trên đời còn có cái gọi là thuật dịch dung, có thể cải trang thành người khác!

Tiêu Hàn biết rõ mình không thuyết phục được ai nhưng vẫn cố cãi chày cãi cối:

- Đúng rồi, Quân Vô Ý hiện tại có thực lực Địa Huyền, vì báo thù, chuyện gì hắn cũng dám làm chứ đừng nói là trần truồng, cho dù...

- Ngươi điên rồi hả? Ngươi biết rõ Quân tam ca hành động không tiện, lại còn già mồm nói càn, cuối cùng là ngươi muốn gì?

Mộ Tuyết Đồng phẫn nộ mà phản bác:

- Nếu chúng ta giết chết Quân Vô Ý, chỉ sợ đại tiểu thư ngay lập tức sẽ tại đỉnh tuyết sơn mà tự sát không chút do dự, ngươi bức tử cả hai người như thế thì ngươi được chỗ tốt gì?

Hai mắt Tiêu Hàn đỏ lên, thở hổn hển phẫn nộ, cuối cùng cũng không nói thêm.

- Con khẳng định không phải là người của Quân gia làm, vì còn có một chuyện con chưa nói!

Tiểu công chúa dường như sực nhớ ra điều gì, mặt hiện rõ vẻ kinh hãi.

- Còn có chuyện gì?

Mọi người nhìn thấy sắc mặt nàng dị thường liền cùng nhau hỏi.

- Sau khi người kia rời đi, khu rừng hồng phong mà chúng con đang đứng đột nhiên... đột nhiên.... toàn bộ biến mất.

Hai mắt tiểu công chúa mở to tròn xoe, dùng một thanh âm sợ hãi mà nói tiếp:

- Toàn bộ khu rừng đều biến thành bụi, chỉ cần gió thổi qua là biến mất vào hư không. Cả một phiến rừng, cái gì cũng không còn, cuối cùng chỉ còn lại một bãi đất trống trơ trụi!

Ba đại trưởng lão nghe xong thì toàn bộ liền đứng lên, thậm chí là cửu trường lão đang ra tay cứu chữa cho Tiêu Phượng Ngô cũng đột ngột thu công mà đứng dậy. Trong miệng Tiêu Phượng Ngô ặc ặc hai tiếng, máu lại trào ra.

- Lời này là thật sao? Không phải con nhìn lầm chứ?

Ba đại trưởng lão đồng thời mở miệng. Khó trách cả ba người đều kinh động như thế, nếu chuyện này là sự thật, cho dù lấy lịch duyệt lão luyện như ba đại trưởng lão cũng là chưa từng nghe qua bao giờ, thậm chí cho dù là những câu chuyện trong truyền thuyết xa xưa cũng chưa từng nghe nói tới chuyện này.

Vì thế, khi nghe được chuyện này làm sao mà không kinh ngạc cho được?

- Ta lập tức đưa công chúa đi hồng phong lâm mà xem xét, Tiêu Hàn, con lập tức liên hệ hoàng thất Thiên Hương, thỉnh Phương Hồi Sinh Phương ngự y tới đây chữa bệnh cho Phượng Ngô, cho dù phải xuất ra tất cả tuyệt phẩm dược vật, trân quý đến mức nào cũng phải chữa khỏi thương thế cho Phượng Ngô. Lão cửu, ngươi tọa trấn Thịnh Bảo Đường, dùng bồ câu đưa tin tức về cho ngân thành, gửi thư thăm dò Huyết Hồn Sơn Trang, có hỏi thăm một tiếng chắc cũng không phải chuyện to tát gì. Mộ Tuyết Đồng, ngươi đi theo lục sư thúc của ngươi tới Quân gia, xem phản ứng của Quân gia như thế nào, tuy Quân gia khó mà có một cao nhân thế này xuất hiện, nhưng cuối cùng vẫn là chỗ đáng nghi nhất. Việc này đã bàn xong, tất cả lập tức hành động!

Tam trường lão bình tĩnh ra lệnh cho tất cả mọi người.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 117: Phi Đao Chi Mê (Câu Đố Về Thanh Phi Đao)

- Vâng!

Mọi người đồng thanh đáp ứng.

Không thể không nói tam trưởng lão an bài đúng là phi thường hợp lý, lão sở dĩ không phái Tiêu Hàn đi Quân gia mà phái Mộ Tuyết Đồng tiến đến là nguyên nhân như vậy. Nếu không, nếu là Tiêu Hàn đi, chỉ sợ Quân gia không làm gì cũng bị hắn làm cho tiếp tục chịu nhục.

Mà Tam trưởng lão lần này xuống núi,đã từng được gia chủ nhắc nhở và đại tiểu thư cầu xin: Nhất định không nên tìm Quân gia gây bất cứ phiền toái gì!

Tam trưởng lão cũng không có tham dự chuyện tình năm ấy. Trên thực tế, chuyện tình năm ấy được làm cực kỳ bí ẩn. Chỉ có truyền nhân của Tiêu Gia nhất mạch xuất thủ. Người khác đều là sau này mới biết được, tuy rằng cuối cùng cũng bị ép buộc im lặng, nhưng cũng đã tạo thành hậu quả tương đối nghiêm trọng. Vì việc này, bên trong nội bộ ngân thành cũng bị phân liệt thành hai phe phái tranh luận đến bây giờ còn chưa có kết quả.

Bản thân tam trưởng lão đối với Quân gia đương nhiên không có ác cảm gì, nhưng cũng chẳng phải có hảo cảm gì; nhưng lão đối với đại tiểu thư cũng tương đối đồng tình. Cũng bởi vì như thế, vị lão nhân quật cường này đối với Tiêu Hàn cũng không có gì hảo cảm.

Đối với lão mà nói, chuyện nam nữ thì có cái gì bắt buộc? Cho dù sắp đặt tốt cho việc hôn nhân, nhưng con gái người ta không thích ngươi, ngươi cố tình phá cho hôi làm gì? Cho dù thành thân, cũng bất quá chỉ là một đời vợ chồng bất hòa nhau mà thôi.

Chẳng qua, lão cũng có chút giận chó đánh mèo với Quân Vô Ý. Phong Tuyết Ngân Thành đại công chúa, chỉ một cái tam thiếu gia của thế tục thế gia có thể xứng đôi hay sao? Hiện giờ làm cho trở thành như vậy, bên trong ngân thành hai phái giương cung bạt kiếm với nhau. Đại tiểu thư thì ngoài việc liều mạng luyện công, còn lại thì ngẩn người, tính cách càng ngày càng lạnh lùng. Tiêu Hàn cũng bởi vì việc này, càng ngày càng trở nên thô bạo, khó chịu, phe Tiêu gia và phe thành chủ càng ngày càng đối đầu nhau …. Quân gia cũng bởi vì việc này mà gần như bị diệt.

Thật sự là cần gì phải làm khổ mình như thế!

Tam trưởng lão tốc độ rất nhanh, mặc dù mang theo tiểu công chúa Hàn Yên Mộng cũng chỉ hư mang theo một vật nhỏ. Khi hắn đứng ở vị trí Quân Mạc Tà hành hạ Tiêu Phương Ngô lúc trước, mắt thấy một mảnh đất trống rỗng, Tam trưởng lão trợn mắt cứng lưỡi.

- Nha đầu, con xác định chính là tại chỗ này? Không tìm sai phương hướng chứ?

Tam trưởng lão khó có thể tin hỏi lại.

Cũng không thể trách lão hoài nghi, thật sự đây là một phiến khoảng không vô cùng sạch sẽ, thậm chí một gốc cây một ngọn cỏ cũng không có. Trong phạm vi mười mẫu đất, đừng nói là rừng cây Hồng Phong, một nhánh cây hay một lá cây cũng không có.

Nơi này trước đây đã từng là một khoảng lớn rừng cây?

Nói giỡn sao!

Cho dù dùng đại hỏa toàn bộ thiêu đốt cũng phải lưu lại một chút tro tàn a.

Nơi này giống như một cái sân được đặc biệt san bằng a, thật sự là quá sạch sẽ!

- Thật sự chính là nơi này!

Tiểu nha đầu rất khẳng định dùng sức gật đầu:

- Tam công công, ngài lại đây xem, nơi đó còn có vết máu của Tiêu sư huynh. Con không nhớ lầm đâu!

Quan sát chung quanh một phen, Tam trưởng lão vẫn không thể tin tưởng, đành phải tìm mấy hộ gia đình địa phương để hỏi thăm, kết quả là những người này vừa thấy cảnh tượng bằng phẳng trước mặt, mỗi một người quả thật giống như thấy quỷ, có mấy nhà còn nhanh chóng trực tiếp mang hương nến, thậm chí cả lư hương ra để dâng hương cũng bái.

Cái này, căn bản là...là thần tích a! Ngay cả rừng cây cũng đều mang đi!

Sau đó liên tiếp hỏi hơn mười người, Tam trưởng lão rốt cục xác nhận tin tức đáng sợ này: Nơi này, không lâu trước đây, đích xác là có một mảnh hơn mười mẫu Hồng Phong lâm! Nhưng không biết rõ vì nguyên nhân gì, chỉ trong chốc lát, đột ngột tiêu thất.

Tam trưởng lão đột nhiên lại nghĩ đến một sự kiện khác

- Nha đầu, con vừa rồi nói,tại thời điểm các con nhìn thấy người kia, thân thể hắn là trần truồng?

- Tam công công, vì sao người đột nhiên hỏi chuyện này?

Tiểu nha đầu hai má đỏ bừng, nhăn nhó hỏi.

- Con chỉ cần trả lời đúng hay không thôi? Toàn thân cái gì cũng không mặc? Mà bản thân hắn tựa hồ cũng không có phát giác ra chuyện đó? Đúng không?

Tam trưởng lão thanh âm rất ngưng trọng, lại truy vấn một lần.

- Đúng vậy!

Tiểu cô nương cẩn thận nghĩ nghĩ tới tình huống lúc đó, trả lời khẳng định.

Mặt Tam trưởng lão nhất thời thay đổi trắng bệch!

Nói như vậy, lúc ấy người này hắn là ở khu này tu luyện một môn độc môn thần diệu huyền công, thời điểm tu luyện thành công, vô tình đem tất cả ngoại vật quanh mình toàn bộ đốt hủy. Đương nhiên, cả y phục của mình cũng thành tro bụi. Nhưng bản thân hắn là người trong cuộc không hề phát giác, cứ như vậy đi ra, vô tình gặp gỡ Tiêu Phượng Ngô cùng tiểu công chúa. Tiêu Phượng Ngô lại cố tình nói năng lỗ mãng.

Lấy tu vị như vậy, làm sao có thể chấp nhận người khác vô lễ với mình. Tiêu Phương Ngô giữ được cái mạng nhỏ, là do người đó đã thủ hạ lưu tình!

Nhưng… quan trọng nhất là cái dạng công phu gì mà có uy lực gần như đốt hủy thiên địa như vậy?

Khó trách hắn hoàn toàn không đem Phong Tuyết Ngân Thành để ở trong lòng, nếu cái thực lực đốt hủy phong lâm nếu quả nhiên là thực lực chân chính của hắn, cho dù là Phong Tuyết Ngân thành cùng Huyết hồn Sơn Trang liên thủ, người này cũng chưa chắc để vào mắt!

Thần tích thế này cho dù là Bát Đại Chí Tôn liên thủ phóng ra đã chắc gì tạo thành hiện tượng giống như vậy?

Bát Đại Chí Tôn liên thủ tuy cũng có thể dễ dàng hủy diệt phong lâm, nhưng cũng tuyệt đối không có khả năng đốt sạch không một chút dấu

vết để lại, một chút dư âm cũng không có!

Cái này đến tột cùng là một người đáng sợ như thế nào?

Mà người đáng sợ này, lại cùng Băng Tuyết Ngân Thành nằm ở thế đối lập!

Hiện tại trong lòng Tam trưởng lão, hoàn toàn không nghĩ tới việc vì Tiêu phượng ngô báo thù hết giận, trong lòng vô cùng thấp thỏm lo âu, người này có thể hay không bởi vì Tiêu Phượng Ngô mà giận chó đánh mèo cả Phong Tuyết Ngân Thành?

Lần này xuất môn, nếu thực sự gặp phải cao thủ có thực lực không thể so sánh thế này, thì Phong Tuyết Ngân thành đã có thể thật sự không xong!

- Đi! Đi Quân gia!

Tam trường lão quyết định thật nhanh, chuyện này phải lập tức toàn diện áp chế.

Nếu là vạn nhất khiến vị thần bí cao thủ này biết rõ đám người của mình cư dám đi điều tra hắn, lỡ mà làm vị này nổi giận lôi đình thì chắc chắn sẽ xong đời, lấy thực lực kinh hoàng của người kia, tất cả người liên quan chắc không một ai trốn thoát, cho dù là trốn về ngân thành thì kết quả cũng giống như thế mà thôi.

Tam trưởng lão sắc mặt vẫn bảo trì an tĩnh không dao động, nhưng trong lòng đang tức giận mắng Tiêu Phượng Ngô trên trăm lần: “Vậy mà thằng nhóc này luôn mồm nhận rằng mình là đệ nhất nhân trong đám tiểu bối của nhất mạch Tiêu gia nhà hắn, thật là thành sự không được bại sự có thừa, ngoại trừ tu vi tiến cảnh nhanh hơn so với bên ngoài, chưa thấy làm được chuyện gì đứng đắn, còn khả năng chọc vào phiền toái thì hắn thật sự là thiên hạ đệ nhất hảo thủ! Nhân gian đều không dám chọc vào phiền toái, đặc biệt chọc vào thần cấp phiền toái! Riên hắn người ta bỏ qua còn kéo lại mà trêu chọc! Ngu hết sức mà!”

“Xem ra sau khi trở về nhất định phải ra giới hạn một lần, tất cả đệ tử của ngân thành khi ra ngoài làm việc tuyệt đối phải hạ thấp sự kiêu ngạo ương ngạnh của mình xuống!”

Thì ra hồng trần nhân thế này thật sự tồn tại một cao thủ kinh khủng như thế này!

Muốn nói tâm tình khổ sở nhất, không thoải mái cùng cực, vẫn không thể nói đến Băng Tuyết Ngân Thành, bởi vì còn có một nhà so với bọn hắn còn muốn khổ sở hơn, càng không thoải mái hơn, quả thật là khổ sở tới chết, nhức nhối tận xương.

Một nhà kia chính là Lý gia. Không khí bên trong Lý gia hiện giờ đã tối tăm tới cực điểm.

Bốn cỗ thi thể nằm im lìm trong nhà xác, còn chưa hạ táng. Lý Du Nhiên và sáu sư huynh đệ sáu người vây quanh cùng một chỗ, mỗi người trên mặt đều bi phẫn muốn chết! Trong mấy ngày nay, mọi người đều tập trung vào chuôi phi đao kì lạ đã lấy được. Mọi người đã bí mật điều tra hơn phân nửa cái kinh thành, nhưng vẫn chẳng hề có nửa điểm tin tức gì.

- Hiện tại Lục sư huynh đã khôi phục thần trí, nhưng…

Lý Du Nhiên trên mặt tràn đầy đau xót nghẹn ngào:

- …nhưng, kiếp này chỉ sợ không bao giờ ... có thể dựa vào lực lượng của chính mình đứng lên!

- Ưng Bác Không! Quả nhiên là tàn nhẫn, ngoan tuyệt thủ đoạn! Thù này hận này, bất cộng đái thiên!

Lệ Kiếm Hồng nghiến răng ken két, trên mặt gân xanh nổi lên, hai mắt như muốn phun hỏa.

- Việc này nói cho cùng đều là vì tiểu đệ, bởi vì tiểu đệ si tâm vọng tưởng, muốn tranh đoạt khỏa cửu cấp huyền đan kia, nhưng lại làm cho

lục sư huynh tàn tật cả đời, càng làm cho bốn vị sư huynh còn tráng niên đã mất sớm.

Lý Du Nhiên sắc mặt tuy rằng bình tĩnh, nhưng trong mắt nước mắt đã chậm rãi chảy ra. Đột nhiên bùm một tiếng, hắn quỳ xuống:

- Đại sư huynh, tiểu đệ có tội! Đệ thực xin lỗi mọi người sư huynh sư tỷ, thực xin lỗi sư phó, đệ.. đệ thật đáng chết!

Lệ Kiếm Hồng vội vàng đứng lên:

- Đây là làm gì? Đệ mau đứng lên đi, làm thế này còn ra thể thống gì nữa!

Hắn thở dài, nói:

- Tiểu sư đệ, nguyên nhân việc này đúng là xuất phát từ đệ, nhưng không thể toàn bộ đều đổ trên đầu đệ. Từ lúc học huyền công, bước chân vào giang hồ; chết ở tay cừu nhân, cũng chính là một kết quả bình thường của chúng ta, người trong giang hồ thân bất do kỷ, đại để chính là ý tứ này, hết thảy đều là số phận định đoạt, lần này nếu là bọn ta đoạt được huyền đan, như vậy người bị chết chính là người khác, đau lòng khổ sở cũng là người khác, chúng ta thất thủ cũng do tài nghệ chúng ta không bằng người, tiểu sư đệ không cần quá tự trách.

- Không sai, Đại sư huynh nói rất đúng; người trong giang hồ, thân bất do kỷ. Bỏ mạng hồng trần, sống trên mũi đao thân kiếm, há có thể không có hao tổn. Vài vị sư đệ mất, bọn ta đương nhiên bi thương, nhưng cũng không cần canh cánh trong lòng, không cần nói thêm lời vô ích.

Vị hồng y nữ tử lau khóe mắt, tiếng nói có chút nghẹn ngào:

- Chuyện chúng ta có khả năng làm, chính là không tiếc hết thảy vì bọn họ mà báo thù, giúp bọn hắn đòi lại cái nợ máu này!

- Đúng! Báo thù! Đòi lại nợ máu!

Mọi người đồng thanh hô.

- Đại cừu của lục sư huynh, đối phương chính là thảo nguyên ưng thần Ưng Bác Không. Điểm này, chỉ sợ phải là sư phụ tự mình ra mặt mới có thể giải quyết. Nếu là chỉ bằng thực lực của bọn ta, trong lúc này chỉ sợ là báo không được thù.

Lý Du Nhiên đứng dậy, ngang nhiên nhìn xa xa:

- Nhưng ta vẫn sẽ huy động tất cả lực lượng của Lý gia, vì chuyện này mà cố gắng! Về phần mối thù của bốn vị sư huynh, mấu chốt ngay tại thanh phi đao cổ quái này. Trong khoảng thời gian này, ta tìm đọc rất nhiều kho sách, thậm chí điều tra tất cả tư liệu về cao thủ của Thiên Hương thành, nhưng toàn bộ đều không có thu hoạch, bất quá, ta nhớ lại một sự kiện đặc thù lúc trước, ta lại phát hiện một việc rất đặc biệt, cũng chỉ có chuyện đó mới có thể có quan hệ đến phi đao cổ quái này.

Lý Du Nhiên Sắc mặt trầm trọng.

- Chuyện đó là chuyện gì?

Đám người Lệ Kiếm Hồng cùng kêu lên hỏi.

- Chuôi phi đao này, ta cơ bản có thể xác định, trước đó, hắn là chưa bao giờ xuất hiện trên đại lục!

Lý Du Nhiên nói khẳng định:

- Tuy nhiên lúc trước, khi Linh Mộng công chúa gặp chuyện trong lúc nguy cấp, nghe nói có một vị Thiên Huyền cường giả phát ra phi đao tương trợ đúng lúc, Linh Mộng công chúa mới tránh được một kiếp. Nhưng phi đao kia sau đó đã bị Linh Mộng công chúa coi như trân bảo, cất giữ bên người, rốt cuộc là bộ dáng gì, bây giờ vẫn chưa có người thấy qua…

Có người gặp qua mới là gặp quỷ đó, phi đao kia chính là độc môn ám khí do Quân đại sát thủ chế tạo, trên cái thế giới này may mắn tiếp

xúc qua phi đao đa số đều đã chết. Tựa hồ cũng chỉ có Linh Mộng công chúa, Dạ Cô Hàn là ngoại lệ. Mà hai thanh phi đao trên tay Linh Mộng công chúa thì nàng coi như là bảo bối của nàng, một giây cũng không rời thân.

- Sư đệ, ý của ngươi là nói, Linh Mộng công chúa có được phi đao, có thể cùng cái chuôi phi đao này là giống nhau?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 118: Trùng Hợp Cực Độ

- Không sai! Nếu nói giống nhau như vậy, thì tên hỗn đản âm thầm xuất thủ đó và Linh Mộng công chúa chắc chắn có quan hệ với nhau, lúc trước nếu hắn đã ra tay tương trợ Linh Mộng công chúa, thì lúc này nếu Linh Mộng công chúa xảy ra chuyện, hắn đương nhiên không thể ngồi yên không lý gì tới chuyện này! Lúc đó chỉ cần chúng ta khống chế vị công chúa điện hạ này, tên gia hỏa kia không thể không hiện thân!

Lệ Kiếm Hồng hung hăng gật đầu, trong ánh mắt hung quang chớp động.

- Bất quá, vị Linh Mộng công chúa này, tiểu sư đệ đang theo đuổi cũng thật động lòng người a, cùng đại sự của Lý gia cũng có không ít trợ lực, ngươi nếu làm việc nhất định phải có chừng mực mới được, nếu tùy tiện làm nàng bị thương tổn thì nhân duyên tốt của tiểu sư đệ chắc chắn cũng hỏng mất.

Hồng y nữ tử liếc mắt nhìn Lý Du Nhiên, chậm dãi nói.

- Đúng vậy, lời tam sư muội nói không sai, về việc này chúng ta phải bàn bạc kỹ mới được...

Lệ Kiếm Hồng liên tục gật đầu, hắn tuy rằng là đại sư huynh nhưng lại là một kẻ không có chủ kiến, đối với các vị sư huynh đệ của mình lại không có tiếng nói.

- Tam sư tỷ lời ấy có phần không đúng.

Lý Du Nhiên oai phong lẫm liệt nói:

- Linh Mộng mặc dù tướng mạo hay thân phận đều là không tầm thường, nói thế nào thì cũng chỉ là một ngoại nhân mà thôi; huống chi, cho dù nàng có thực là người của Lý gia thì như thế nào lại có thể so sánh với tình cảm sư huynh đệ sinh tử có nhau của chúng ta? Vì huyết cừu của bốn vị sư huynh, vô luận đại sư huynh quyết định như thế nào tiểu đệ đều nghe theo, đem hết toàn lực phối hợp, tuyệt không có một chút dị nghị! Nếu có thể báo thù được cho bốn vị sư huynh, thì hy sinh Linh Mộng đã sao? Cho dù tiểu đệ có hy sinh cái tính mạng này tiểu đệ cũng cam tâm tình nguyện!

- Tiểu sư đệ!

Bọn người Lệ Kiếm Hồng vừa sợ hãi vừa xúc động, nhìn Lý Du Nhiên, thần sắc trong mắt vô cùng kích động.

- Có lời nói này của tiểu sư đệ, đã không uổng công huynh đệ chúng ta từ ngàn dặm mà đến; bốn vị sư đệ, mặc dù chết nhưng cũng có thể ngậm cười nơi chín suối!

Mọi người đều gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Lý Du Nhiên , càng thêm vẻ thân thiết, hòa nhã.

- Sư phụ nói sẽ đích thân đến đây, tự mình xử lý chuyện của Lục sư huynh, nhưng chỉ sợ phải vài ngày nữa mới tới được Thiên Hương, cho nên thỉnh các vị sư huynh tạm nén đau thương, không nên có những hành động thiếu suy nghĩ, việc tìm hiểu nguồn gốc của phi đao cứ giao cho tiểu đệ.

Lý Du Nhiên thở dài:

- Chỉ vì chuyện của đệ, đã quấy rầy sự thanh tu của sư tôn, đây mới là chuyện khiến tiểu đệ áy náy nhất, thật là tội đáng muôn chết, dù có chết muôn lần cũng không sửa chữa được lỗi lầm này.

- Sư đệ sao lại nói vậy, ai chẳng biết trong số sư huynh đệ chúng ta, người hiểu rõ sư phụ nhất chính là ngươi.

Bảy tám cái miệng đều xúm vào an ủi Lý Du Nhiên. Trong lúc nhất thời không khí trở nên hòa hợp vô cùng.

Từ sau khi Lý Du Nhiên bái Lệ Vô Bi làm sư phụ, hết thảy mọi chuyện liên quan đến cuộc sống của các đệ tử Lệ Vô Bi đều do một tay Lý gia cung cấp, môn hạ của Lệ Vô Bi từ đệ tử đến đầu bếp dường như tất cả đều được cung phụng giống như các đại gia. Tuy rằng sống nơi thâm sơn, nhưng cuộc sống lại không khác gì các đại gia tộc thậm chí còn có phần hơn.

Có thể nói, các đệ tử của Lệ Vô Bi đã bị Lý Du Nhiên làm hỏng mất, tính khí bọn chúng dù là con cháu của đại thế gia quần là áo lượt bình thường cũng không thể bằng được.

- Có điều trước khi sư phụ đến chúng ta cũng không thể nhàn rỗi được.

Lý Du Nhiên đáy mắt tinh quang chợt lóe:

- Đại sư huynh, người cũng biết, các thông tin tình báo của chúng ta trước mắt quả thật là có hạn, cho dù là tại Thiên Hương thành , cũng có không ít kẻ gây cản trở cho chúng ta. Cho nên hiện tại tiểu đệ rất mong được các sư huynh ra sức tương trợ, có điều, chuyện này đến giờ đệ vẫn không dám mở miệng nói ra.

- Huynh đệ chúng ta vốn là người một nhà, chuyện của đệ chẳng lẽ lại không phải chuyện của chúng ta, có chuyện gì thì cứ nói ra đi, không cần phải nhu nhược như vậy, cứ thoải mái nói ra đi.

Lệ Kiếm Hồng khoát tay bất mãn. Hắn hiện giờ đang trong tình trạng xúc động, nên cho dù Lý Du Nhiên có đưa ra điều kiện gì, hắn cũng một câu đáp ứng ngay.

- Đa tạ đại sư huynh.

Lý Du Nhiên làm bộ ngượng ngập, buồn bã nói:

- Tiểu đệ quả thực cũng rất khó xử, thế lực ngầm tại Thiên Hương thành đều là các đại bang phái! Tiểu đệ vốn đã khống chế được Bắc Thành bang nhưng ngẫu nhiên lại có sai sót, khiến cho toàn bộ đã bị Đường gia nhổ cỏ tận gốc. Cho nên ở tình thế trước mắt này mà nói, chúng ta đang ở trong tình thế bị động, dù muốn làm bất cứ sự tình gì đều là không có phương tiện, cho dù là muốn tìm được một cái tin tức kịp thời cũng là không thể.

- Mấy bang phái ngầm? Ha ha cái này cũng được tính là vấn đề sao!

Lệ Kiếm Hồng hung hăng cười:

- Dù sao mấy ngày hôm nay chúng ta cũng chịu nhiều áp lực rồi, Ưng Bác Không chúng ta đương nhiên là không thể trêu vào được, nhưng tìm mấy tên tôm tép để chút giận cũng là chuyện tốt! Sư đệ yên tâm, trước khi sư phụ đến chúng ta sẽ giúp đệ thống nhất hắc đạo Thiên Hương thành! Tất cả sẽ bàn giao vào tay đệ!

- Đa tạ đại sư huynh tương trợ! Có các vị sư huynh sư tỷ ra tay tiểu đệ vô cùng yên tâm, tảng đá lớn đè nặng trong lòng cuối cùng cũng đã được lấy ra! Mà thực lực của Lý gia ta một khi có sự giúp sức của các sư huynh sư tỷ chắc chắn sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ!

Lý Du Nhiên mừng rỡ cảm ơn, sau đó nghiến răng nghiến lợi, bi phẫn nói:

- Đệ bây giờ liền đi vào trong cung xem xét chuyện phi đao, dù sao mối thù của bốn vị xư huynh cũng không thể kéo dài được. Cho dù là một ngày, trong lòng đệ cũng như có lửa đốt, một ngày dài tựa như một năm! Nếu không sớm báo thù cho bốn vị sư huynh thì đệ làm sao có thể vui vẻ mà sống được?

- Đều là người trong nhà cả sao phải khách khí như vậy! Trong hoàng cung nhân tâm khó lường, chuyện phi đao sư đệ ngàn vạn lần phải cẩn thận mới được. Tất cả trông cậy vào sư đệ. Chúng ta sẽ đợi ở đây.

Bọn người Lệ Kiếm Hồng đồng loạt đứng dậy, ân cần nhắc nhở, trong lời nói chứa chan tình cảm.

- Dạ, đa tạ sự quan tâm của các vị sư huynh sư tỷ, trong lòng tiểu đệ hiểu rõ. À, đúng rồi,đại sư huynh, chúng ta tuy rằng muốn có được sức mạnh này, nhưng Lý gia của chúng ta lại không thể ra mặt được, chỉ có thể đứng từ đằng sau mà chỉ đạo thôi.

Lý Du Nhiên cười cười, cuối cùng nhắc nhở một câu:

- Vì vậy, chuyện này hết sức bí mật, cần phải giữ kín mới được.

“- Đó là đương nhiên, điểm lợi hại này, chúng ta tự nhiên là hiểu được! Tiểu sư đệ ngươi như thế nào lại trịnh trọng như vậy, thật là thiếu lịch sự a.

Lệ Kiếm Hồng cười lớn.

Điểm này không thể không nói, lại là một chuyện trùng hợp đến kinh người!

Lý Du Nhiên, Quân Mạc Tà hai kẻ là đối thủ dấu mặt, còn không biết sự tồn tại của nhau, nhưng thủ đoạn lại giống nhau, lựa chọn giống nhau! Cùng lựa chọn một mục tiêu!

Kinh thành, hắc đạo.

Hơn nữa, thủ đoạn của hai người cũng tương tự như nhau!

Quân Mạc Tà đối với Hải Trầm Phong chính là lấy ân để ép buộc, lấy lợi để dẫn dụ, sau đó lại lợi dụng đúng lúc người ta gặp khó khăn; đối với Ưng Bác Không cũng như vậy bằng mọi giá, muôn vàn tính toán, đầu tiên dùng một cái thân phận không có thật, lấy uy để đe dọa, lấy lợi

để dẫn dụ, sau đó lại chỉ cho hắn chỗ tốt. Cho nên mục tiêu mới có thể đạt được.

Mà cũng như vậy Lý Du Nhiên dùng thủ đoạn để đùa giỡn với mấy vị sư huynh đệ của mình, dùng tình cảm để thu phục nhân tâm, lại phân tích cái lợi hại, đồng dạng cũng đạt được mục đích của mình.

Thủ đoạn của hai người, tuy rằng mỗi người một vẻ, không phân cao thấp, nhưng giống nhau ở chỗ đều có chút đê tiện vô sỉ.

Quân Mạc Tà vì để đạt được mục đích không từ thủ đoạn nào.

Lý Du Nhiên vì để đạt được mục đích, lục thân bất nhận!

Còn có một cái trùng hợp đến kinh người đó là hai người không hẹn mà cùng điều động thiên huyền cao thủ! Chỉ khác, Quân Mạc Tà xuất động Hải Trầm Phong giai vị cao hơn một chút; mà bên này Lý Du Nhiên lại thắng ở số lượng. Ở điểm này đúng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Hiện tại trong lòng hai người, đều có một loại cảm giác giống như dùng dao mổ trâu để cắt tiết gà, tràn đầy tin tưởng, mọi thứ đều nắm trong lòng bàn tay!

Lúc trước hết thảy mọi sự tình phát sinh, đều có bóng dáng hai người này, có thể nói nếu không có sự phối hợp vô tình của hai người Lý Du Nhiên cùng Quân Mạc Tà, thì hết thảy mọi sự việc cũng sẽ không có phát sinh. Thiếu một trong hai người thì sóng gió cũng sẽ không lớn như thế! Nhưng hai kẻ này gây nên một trường phong ba tại kinh thành nhưng hết thảy lại không hiểu rõ tình hình trong đó.

Thậm chí thủ pháp làm việc của hai người cũng là giống nhau: Đều chỉ đạo từ phía sau, không muốn lộ diện.Quân Mạc Tà tuy rằng biết Lý Du Nhiên là một nhân vật lợi hại, cũng biết trong những nhân vật đồng lứa thì Lý Du Nhiên của Lý gia là một kẻ đứng đầu, nhưng cũng không

cho rằng Lý Du Nhiên là đối thủ của mình, ở trong lòng hắn, Lý Du Nhiên còn không xứng!

Tà Quân kiêu ngạo đối với cả thiên hạ, cả thế giới còn chưa đặt vào trong mắt, chỉ một tên Lý Du Nhiên cỏn con này, tính là cái gì đây?

Lý Du Nhiên đồng dạng biết Quân Mạc Tà, nhưng trong lòng Lý Du Nhiên, Quân Mạc Tà còn chưa đủ phân lượng.

Một kẻ ăn chơi trác táng như thế, có thể nào lại là đối thủ của Lý đại công tử của chúng ta? Trực tiếp không thèm để vào trong mắt!

Cứ như vậy khinh thị nhau, nhưng lại cùng làm một việc giống nhau, dùng một bực thủ đoạn như nhau. Dưới tình huống như vậy, ần giao thủ chân chính giữa hai người sắp bắt đầu.

Mà lần chân chính va chạm này, cũng là diễn ra trong bóng tối, do hai người thao túng, cũng đồng thời không có lộ diện.

Thậm chí huyền khí giai vị của hai người đều là Kim Huyền đỉnh phong nhưng đều là điều động thiên huyền cao thủ vì mình xuất lực. Bọn họ đều là đệ tử của các vị chí tôn. Đứng sau Hải Trầm Phong là Úy Lam Chí Tôn Mộng Hồng Trần; mà đứng sau Lệ Kiếm Hồng lại là Lãnh Huyết Chí Tôn Lệ Vô Bi.

Căn cứ vào điểm trên, lực lượng lúc này hiển nhiên là ngang nhau!

Ai sẽ thắng? Ai sẽ bại?

Tuy nhiên, không quản ai thắng ai thua, Úy Lam Chí Tôn Mộng Hồng Trần cùng Lãnh Huyết Chí Tôn Lệ Vô Bi, hai nhân vật trong Bát Đại Chí Tôn, việc hai bên trong lúc mơ hồ lại kết oán cũng đã định rồi!

Hai vị thế gia công tử tranh đoạt bang phái ngầm vốn là chuyện nhỏ, không ngờ lại ảnh hưởng đến nhân vật kinh thiên động địa đến bậc này, kéo theo mấy vị chí tôn vào cuộc gây ra một trường phong ba, cũng

không thể không nói tạo hóa vô thường, thiên ý trêu người, thật là kì diệu.

Lúc này thương thế của Hải Trầm Phong cũng đã khỏi hẳn, hắn sớm đã đã đi ra ngoài chuẩn bị đại triển quyền cước, thống nhất hắc đạo Thiên Hương.

Quân gia có Ưng Bác Không, Hải Trầm Phong nếu không có sự tình khẩn cấp, phỏng chừng cũng không có chủ động xuất hiện; đương nhiên nếu Quân Mạc Tà gọi về thì lại là chuyện khác.

Ưng Bác Không đang lôi kéo Quân Mạc Tà nghiên cứu chiêu thức, tới nỗi mất ăn mất ngủ; Quân đại thiếu gia đã nổi giận vài lần, nhưng Ưng Bác Không một khi đã chìm vào nghiên cứu võ học, cái gì cũng không cần, gần như mê dại, đối với hết thảy mọi thứ xung quanh đều không thèm quản đến.

Tiểu la lỵ Khả Nhi nhẹ nhàng mang trà lên, sau đó rón rén lui ra; Đường đại thiểu ở cách vách, cố gắng không xuất đầu lộ diện, đến hô hấp cũng không dám thở mạnh khống chế tới mức nhỏ nhất,lại càng không dám ho khan chứ đừng nói tới đánh một cái rắm, bởi vì chỉ với một chút tiếng động nhỏ cũng có thể dẫn tới họa sát thân, cái người kia chính là một diêm vương không sai a...

Trong lúc nhất thời, dường như tất cả mọi người đều có vẻ rất im lặng, rất chăm chỉ.

Sở dĩ nói là dường như bởi vì còn có một ngoại lệ chính là Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia Quân đại cao nhân của chúng ta.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 119: Nghi Vấn Của Quản Thanh Hàn

Giờ phút này đại thiểu đã có chút phiền phức. Lại một lần nữa phải ứng phó với câu hỏi của Ưng Bác Không. Quân Mạc Tà đứng dậy đem Quỷ Ưng Cửu Thức toàn bộ diễn luyện một lần. Sau đó, mặc kệ Ưng chí tôn ở đó, một mình ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Ta đâu phải là một vị sư phó! Quân đại thiểu tự nói với chính mình.

Tại vườn hoa trong tiểu viện, khoác trên mình một bộ bạch y trắng hơn tuyết, Quản Thanh Hàn lành lạnh đứng tại nới đó, trên mặt thần sắc có chút phức tạp.

- Đại tẩu tới từ lúc nào? Sao không kêu lên một tiếng.

Quân Mạc Tà tinh thần rung lên, tiến lại gần.

So với khuôn mặt như mở nắp quan tài của Ưng Bác Không, Quản Thanh Hàn tuy rằng lạnh như băng tuyết, nhưng đối với Quân Mạc Tà mà nói, nhìn Ưng Bác Không rồi tới Quản Thanh Hàn, không thể nghi ngờ là từ biển máu nơi địa ngục tới vườn hoa trên thiên đường.

Qủa nhiên là phần thưởng cực kỳ quí giá a!

- Lúc nãy thấy đệ có việc, nên ta không tiện quấy rầy!

Quản Thanh Hàn vốn thần sắc có chút lành lạnh nay lại có thêm chút phức tạp, bộ dáng ngổn ngang tâm sự, ánh mắt u buồn lạnh lẽo nhìn hoa cỏ trong viện của Quân Mạc Tà. Nàng buồn bã nói:

- Nghĩ đến cả kinh thành, hoa cỏ trồng ở Quân gia so với nơi khác thì tươi tốt hơn nhiều lắm. Bây giờ cũng là cuối mùa thu rồi, lý ra chúng đã sớm phải lụi tàn rồi thế mà cho đến bây giờ chúng vẫn còn tươi tốt, thật đúng là kỳ cảnh.

- Mà trong đại viện của Quân gia, hoa cỏ ở tiểu viện của ta, của đệ cùng với Tam thúc ba nơi này hoa cỏ sinh trương đặc biệt tươi tốt;trong ba nơi này thì hoa cỏ ở chỗ của đệ còn tươi tốt hơn so với chỗ của ta cùng với Tam thúc, ta không biết Tam thúc có để ý hoa cỏ thế nào lại tươi tốt như thế không, nhưng ta đểu đã để ý kĩ hoa cỏ ở chỗ của ta không có tươi tốt bằng chỗ của đệ, ha ha, trong này hẳn là phải có chuyện gì bí ẩn?

Quân Mạc Tà thầm chấn động.

Quản Thanh Hàn chỉ nhìn một cái đã sớm phát hiện ra điều này, loại sơ hở này vô phương che dấu! Đều nói lòng dạ nữ nhân tinh tế. Quả nhiên một chút cũng không giả.

Mình giờ khắc nào cũng là luyện công. Bất luận là hấp thụ thiên địa linh khí hay thông qua Hồng Quân tháp vận chuyển linh khí tinh thuần cũng tốt. Tuy rằng không có cảm nhận rõ ràng, nhưng mấy loại hoa cỏ này lại rất linh mẫn, gặp được hoàn cảnh ngoài ý muốn này, phát triển tươi tốt, giờ phút này tuy nói là đã cuối mùa thu. Nhưng trong phạm vi tiểu viện của Quân đại thiểu sống, lại giống như một nơi tiên cảnh giữa chốn nhân gian, trăm hoa đua nở mà không tàn héo, đương nhiên là không bình thường!

Mà điểm ấy, Quân đại thiểu dĩ nhiên đã sớm phát hiện rồi, nhưng vô phương khống chế.

Bây giờ còn đỡ hơn một chút, mọi người cũng đều đã quen với cảnh này, cũng không nghĩ tới vì sao nó lại như thế, dù sao đối với hoa cỏ chỉ cần chú ý chăm sóc cho nó, cho dù tại Thiên Hương cũng đều có thể sinh trưởng, nhưng nếu vạn nhất thời tiết rét đậm mà trong tiểu viện vẫn cứ là một mảnh xanh tươi um tùm hương thơm ngào ngạt, sinh cơ dạt dào,

chắc chắn sẽ hấp dẫn ánh mắt của nhiều người, lúc đó cho dù là một thằng ngốc cũng nhận ra điều bất thường trong đó.

- Điều này thì có gì là cổ quái. Không phải là do phong thủy của Quân gia rất được sao, ha ha ha... Cho nên nói đại tỷ phải tới nhà chúng ta biết đâu lại là hưởng phúc a ha ha ha...

Quân Mạc Tà làm bộ đùa giỡn. Trong lòng lại lo lắng làm cách nào để thay đổi tình huống này, thật không có biện pháp, rõ ràng phải đem thay thế mấy loại hoa này bằng hoa mai. Hàn mai ngạo sương, hoa mai nở vào mùa đông không phải chuyện bình thường sao.

- Haizz, hưởng phúc sao?

Đôi mắt đẹp của Quản Thanh Hàn chăm chú nhìn vào một mảnh lá cấy trước mặt, trầm lặng nói:

- Không sai, thực sự là hưởng phúc.

Quân đại thiểu lập tức phát hiện mình đã nói sai, thầm nghĩ muốn tự vả vào mặt mình một cái, không mở mồm có ai bảo câm đâu! Thân phân của Quản Thanh Hàn tại Quân gia , cho dù có địa vị tương đối,cho dù có được tôn trọng, thủy chung vẫn là một quả phụ chưa cưới, hưởng phúc cái gì đây?

- Mấy ngày nay, vất vả cho đệ rồi!

Quản Thanh Hàn cố gắng kìm nén tâm trạng của mình lại, trên khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt hiếm thấy:

- Tam Đệ, ta có mấy câu muốn hỏi đệ, không biết có tiện không?

- Đại tẩu nói chuyện gì vậy. Có chuyện gì xin cứ nói. Tam đệ ta tất nhiên sẽ "tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn". (Nếu biết là sẽ nói, đã nói là nói hết)

Quân Mạc Tà sảng khoái nói.

- Tuy rằng ta không biết đệ làm như thế nào, chẳng qua ta nghe Tam thúc nói, chuyện Huyết Hồn Sơn Trang đệ nói với thúc ấy là đã giải quyết xong, mà ta ngạc nhiên vậy mà Tam thúc lại tin, hôm nay trước mặt ta, ts mong đệ có thể nói cho ta biết sự thật, chuyện này thật sự đã giải quyết xong sao?

Quản Thanh Hàn vẫn cúi mặt như cũ, nhìn đám hoa cỏ trước mặt, quy lưng về phía Quân Mạc Tà. Gió thổi nhẹ, làm mấy lọn tóc tung bay trong gió làm lộ ra làn da mềm mại cùng chiếc cổ trắng nõn.

- Coi như là vậy đi, ít nhất tạm thời đã giải quyết xong.

Quân Mạc Tà trong lúc vô tình phát hiện ra chiếc cổ trắng nõn, không khỏi liếc trộm vài cái, cơ hội như thế này quả là không có nhiều a.

- Một khi đệ đã chắc chắn như vậy. Ta dù có hoài nghi cũng không thể không tin, ta thấy đệ trong thời gian này luôn một mình đi ra ngoài, tuy rằng ta không biết rốt cục đệ muốn làm gì, nhưng lại có thể mời được một vị chí tôn về nhà. Mà mấy cái này là đệ chuẩn bị đề đối phó Huyết Hồn Sơn Trang cùng Phong Tuyết Ngân Thành phải không?

Quản Thanh Hàn khẽ cười:

- Khi ta nghe Tam thúc nói chuyện này, ta nhận thấy người thực sự rất bội phục đệ. Trong ấn tượng của ta, Tam thúc ngoài gia gia cùng công công, quả thực không có bội phục một ai cả, nhưng đệ lại là người thứ ba mà Tam thúc bội phục!

Trong bụng Quân Mạc Tà thầm oán:

- Vị tam thúc này, sao lại nhiều chuyện như thế chứ, chuyện gì cũng tiết lộ ra ngoài, bội phục ta thì có ích lợi gì, không bằng cấp cho ta chỗ tốt là thực tế nhất.

- Chuyện này coi như là thế đi. Hắc hắc, kì thật cũng là may mắn thôi.

Quân Mạc Tà gãi gãi cái mũi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào chiếc cỗ trắng nõn kia, thậm chí còn không nghe được mình đang nói cái gì. Quản Thanh Hàn cúi đầu, lại hoàn toàn không có chú ý tới ánh mắt của gã họ trư này.

- Ta còn nghe Tam thúc nói, lúc trước khi chúng ta luyện võ, đệ đều là nhường ta, bản lãnh chân thật của đệ đã vượt xa ta, đệ đã hết sức tránh, không để cho ta bị thương...

Quản Thanh Hàn nói tới đây, chẳng biết nghĩ tới cái gì, khuôn mặt đột nhiên trở nên đỏ ửng, bộ dáng mê người, đối với Quân Mạc Tà mà nói, đây đúng là một bữa tiệc cho đôi mắt của hắn...

Quân Mạc Tà ánh mắt sáng rực lên, nuốt nước miếng ừng ực, khó khăn nói:

- Tam thúc chỉ ba hoa thôi, tỷ đừng tin thúc.

- Ta làm sao có thể nguyện ý tin, nhưng chỉ bằng việc đệ có bản lãnh đem tất cả các mỗi nguy hiểm của Quân gia mà giải trừ đi hết, thì có thực lực vượt xa ta chỉ là chuyện bình thường!

Quản Thanh Hàn thở dài vui vẻ, nói:

- Mạc Tà, đệ đã trưởng thành rồi, không còn như trước kia nữa!

Nhất thời, Quân Mạc Tà một trận đổ mồ hôi!

Đã biết vị đại tẩu này bề ngoài bất qua cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi, nếu so với một thân cao nhân của hắn kiếp trước thì cũng thua gần ba mươi tuổi, “người trưởng thành” Quân Mạc Tà đột nhiên cảm giác đầu mình có chút chập mạch.

- Đại tẩu, tỷ chẳng qua cũng mới có hai mươi tuổi, tại sao lại nói chuyện như bà cụ non vậy, thực làm cho người ta không tiếp thu nổi.

Quân đại thiểu biết nếu như là trước kia, dù có đánh chết Quân đại thiểu cũng không chịu giáp mặt nói ra những lời này, bởi vì không thể nghi ngờ hắn chắc chắn sẽ phải lãnh đủ.

- Tam thúc có nói qua, lúc trước đều là đệ cố tình giấu tài, tất cả mọi người đều đã hiểu lầm đệ.

Quản Thanh Hàn nở nụ cười, thoáng chốc vẻ băng giá trên mặt cũng đã bị hòa tan, giống như sông băng đột nhiên tan rã, tiếp theo là trăm hoa đua nở. Nàng khẽ nghiêng đầu, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp, nói:

- Chẳng qua, ta có một điểm không rõ,trước đây đệ hồ đồ, ác bá tất cả cũng đều là ẩn giấu sao?

- Ách, là vậy, là vậy!

Đầu óc Quân Mạc Tà cấp tốc chuyển động, con mắt đảo loạn:

- Ách, đại tẩu, người cũng biết tình cảnh của Quân gia a, đệ như vậy cũng là vạn bất đắc dĩ mà thôi, không có biện pháp a, hắc hắc.

- Tình cảnh của Quân gia chỉ là một chuyện, ta tự nhiên hiểu được, nhưng trước kia đệ ở trước mặt ta hồ đồ thật sự có quan hệ sao?

Quản Thanh Hàn nghiêm mặt cười, nhất thời trở nên lạnh như băng, quay đầu lại , lần đầu đối mặt với Quân Mạc Tà, trừng mắt.

- Cái này, cái này cũng là ngụy trang, đóng kịch thôi!

Trong lòng Quân Tà đã thầm mắng chửi thậm tệ tên Quân Mạc Tà "kia", thằng nhóc này tự mình dở trò lưu manh, lại bắt lão tử phải gánh trách nhiệm.

- Ngụy trang? Diễn kịch? Hừ!

Quản Thanh Hàn lạnh lùng nhìn hắn:

- Về sau nếu còn làm cái trò “ngụy trang” như vậy, ta sẽ... ta sẽ... ta sẽ rời khỏi Quân gia vĩnh viễn không trở lại!

Quản Thanh Hàn vốn định nói “Ta sẽ đánh đệ” nhưng chợt nhớ bây giờ căn bản là mình không có đánh lại hắn; vội vàng sửa lại; nhưng những lời này hành văn không có rành mạch lưu loát, không cần biết bổn ý như thế nào, nhưng ý tứ hàm xúc muốn biểu lộ thì một nửa điểm cũng đều biểu hiện được.

- Đúng, đúng! Về sau đệ không dám thế nữa, thật sự không dám!

Quân Mạc Tà liến thoắng, ngoài miệng thì nói không dám, nhưng nếu có ai nhìn thấy đều biết, thằng oắt này căn bản không có thật lòng.

- Hừ! Danh tiết của một nữ tử, lại là cái để cho đệ đem ra đùa bỡn hay sao?

Quản Thanh Hàn tứ giận nói.

- Vậy chứ dùng để làm gì?

Quân Mạc Tà thuận miệng nói, buột miệng thốt ra, vừa nói ra khỏi mồm liền biết là không hay.

Những lời này đã phạm vào tối kiêng kị. Không nói hiện tại, cho dù là kiếp trước, nói như vậy cũng thật quá vô liêm sỉ.

- Ngươi!

Quản Thanh Hàn thoáng chốc trở nên tức giận, cả người run rẩy, đôi mắt nhất thời đỏ hoe, hít sâu một hơi, sắc mặt lạnh như băng:

- Thì ra ngươi căn bản là không có thay đổi!

Nàng nói xong liền quay người lại bỏ đi.

Là nói ta sao!

Quân đại thiểu sửng sốt một hồi, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng bực bội, đột nhiên rống to một tiếng:

- Đường bàn tử, ngươi muốn ở đây dưỡng lão sao? Kế họach của ngươi khi nào mới chịu làm? Mau nói cho ta biết, lão tử hôm nay không có thoải mái, đừng bức lão phải giúp ngươi giảm béo!

Đúng là giận chó đánh mèo tìm cớ trút giận lên người Đường Nguyên mà.

Đường Nguyên lên tiếng cuồn cuộn mà ra:

- Tốt lắm, tốt lắm, sớm làm xong rồi!

Trong tay hắn quơ quơ một tờ giấy:

- Ngươi nhìn xem, sư phó, lão đại, ta đây dựa theo lời ngươi nói đã sửa sang lại chút ít, ngươi nhìn xem được chưa, hắn là không sai đâu.

Quân Mạc Tà đi tới, sau đó trừng mắt khi thấy chúng, lật hai trang giấy, liền đưa trả lại cho mập mạp:

- Cũng tạm, cũng tạm! Quả là không sai!

- Ngươi chưa có nhìn kĩ mà!

Đường mập mạp vất vả cố gắng xong, nhìn thấy cảnh này lại có cảm giác bị người khác coi thường nên nói rất ủy khuất.

Quân Mạc Tà nhướng mắt, không phải hắn không muốn nhìn kĩ, mà thật sư là mây mù dày đặc, có xem cũng không hiểu. Quân đại thiểu không nghĩ tới mình chỉ giản lược viết ra mấy cái sách lược trong trí nhớ của mình kiếp trước, không ngờ Đường mập sau một hồi sửa sang lại đã có một kế hoạch quá chi tiết như vậy, bàn tử thực sự tài tình, sao trước kia mình không có nhận ra được điểm này.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 120: Đại Kế Hoạch Phát Tài.

- Ta tin tưởng ngươi, phi thường tin tưởng ngươi!

Quân Mạc Tà thân thiết vỗ vai Đường mập:

- Vô luận ngươi làm như thế nào, ta đều tin tưởng, ủng hộ ngươi! Những cái khác, ta không cần xem xét, cũng không có ý kiến gì khác, hiểu chưa?

Một khi đã rõ ràng, mua một chút nhân tâm.

- Tam thiếu..ô ô...

Đường Nguyên cảm động khóc to, một dòng nước mũi một dòng lệ:

- Trước kia nghe người ta nói cái gì sĩ vi tri kỉ giả tử(kẻ sĩ có thể chết vì tri kỉ), nay xem như ta đã hoàn toàn hiểu được ý nghĩa của nó rồi... Cảm giác được người khác tín nhiệm thật là tốt ô ô... Thật khiến ta cảm động, ta thề, ta nhất định sẽ dốc hết tâm can, lo lắng hết lòng, cúc cung tận tụy, đến chết không thôi, lòng son dạ sắt, phấn đấu quên mình, vì sự nghiệp của Tam thiếu ngươi, ta dù có phải lên núi đao xuống biển lửa, có chết cũng không hối hận, tuyệt sẽ không cô phụ kỳ vọng của ngươi...

Trong khoảng thời gian ở chung này, Quân đại thiểu đối với công phu vỗ mông ngựa đã có lực miễn dịch lớn, mỉm cười đứng ở nơi đó, gật đầu, chỉ có lắng nghe loại vỗ mông ngựa ghê tởm này, tập mãi cũng thành thói quen, chỉ có ở đó hưởng thụ.

Một đống thịt béo trước mắt tung hoành công phu vuốt mông ngựa, còn một người chăm chú lắng nghe.

Hắn đắc ý mỉm cười, lắng nghe còn có một bộ dáng say mê... Bức họa này ở trước mắt vị Ưng chí tôn, nhất thời không thích ứng nổi, bên tai cuồn cuộn tiếng rắm ngựa, trong mắt là một trò hề thật khiến người ta buồn nôn...

- Nôn...

Ưng Bác Không kêulên một tiếng, khuôn mặt trắng dã nói:

- Lão phu thấy mình nên tới tiểu viện của Vô Ý là hay nhất.

Rồi không thèm quay đầu lại mà trực tiếp bước đi, nơi này thực không có gì đáng để hắn nán lại, thực quá ghê tởm, mặc dù là một trong Bát Đại Chí Tôn nhưng định lực của hắn cũng không chịu đựng được.

- Ha ha ha...

Quân đại thiểu trợn tròn hai mắt dùng sức vỗ vào bả vai Đường mập mạp, thiếu chút nữa khiến hắn ngã sấp mặt xuống đất, cười đến mức run cả hai bả vai:

- Mập, ngươi thực sự quá khủng bố mà! Ngươi quả thực chính là khắc tinh của Ưng đại chí tôn ha ha ha...

- Ta, ta...nói gì sai sao?

Đường Nguyên mờ mịt xoa đầu, mới vừa rồi bị Ưng Bác Không dọa ra mồ hôi lạnh, không tự chủ hỏi.

- Không sai, ngươi làm rất đúng! Phi thường đúng! Thật sự là quá tốt a!

Quân Mạc Tà ba hoa.

Há há há, không nghĩ tới vấn đề khiến mình đau đầu nhất, lại chỉ sau một hồi vuốt mông ngựa ghê tởm của Đường bàn tử lại giải quyết sạch sẽ.

Vì sao có tài hoa mà không phát huy, chẳng phải nếu bỏ phí thì quá đáng tiếc hay sao?

- Mấy ngày nay ngươi uống qua rượu ngon của ta, ta muốn tổ chức một cuộc bán đấu giá độc nhất vô nhị. Chuyện quan trọng nhất mà mập mạp ngươi cần phải làm chính là lợi dụng loại rượu ngon này kiếm về một núi vàng! Ngươi hiểu ý ta chứ?

Quân Mạc Tà cười đến nỗi không nhìn thấy mắt đâu cả, vỗ bả vai bàn tử, cảm thấy rất là vui vẻ...

- Không thành vấn đề, vốn rượu bình thường thì rất khó là đem ra ra đấu giá, chẳng qua rượu của chúng ta lại có hạn, nếu đem bán với giá năm trăm lượng một vò cũng không thành vấn đề.

Đường Nguyên nắm chắc nói. So sánh với rượu ngon truớc mắt, thì giá cả này cũng đã cao hơn mấy phần!

- Giá năm trăm lượng một vò? Ngươi nói cái gì vậy!

Quân Mạc Tà lắc đầu, hoàn toàn không chấp nhận cái giá này.

- Quá cao sao? Vậy có thể hạ xuống còn ba trăm lượng, nếu là thấp hơn thì thật đáng tiếc cho chỗ rượu ngon này. Tuy rằng ta không có nhiều nghiên cứu đối với rượu, nhưng mấy cái loại rượu này do ngươi làm ra quả là cực phẩm trong cực phẩm, so với bất kì loại rượu nào ta uống trước kia đều ngon hơn rất nhiều!

Cuối cùng ta tin tưởng giá cả của lần bán đấu giá này sẽ rất khả quan, tin tưởng sẽ không ít hơn ba nghìn lượng đâu!

Đường Nguyên nói, có phần ngập ngừng.

- Không! Cuối cùng bán đấu giá với giá ba nghìn lượng sao? Mập xem ra ngươi thật không có chút nghiên cứu, mục tiêu của ta phải là ... một vạn lượng! Một vò! Một xu cũng không được thiếu!

Quân Mạc Tà vươn một ngón tay.

- Ta ngất!

Đường Nguyên lập tức nhảy dựng lên, cao quá đất ba thước! Ầm một tiếng rơi xuống đất, cả thân thể như con heo của hắn nện xuống mặt đất, cả người theo quán tính bẹt cả ra mặt đất, cái bụng núng nính còn đàn hồi rung rinh lên xuống.

Từ lúc thân thể Đường Nguyên càng ngày càng tròn ra, trong ký ức của hắn, hình như hắn chưa bao giờ nhảy lên một cái, không ngờ lần này hắn nhảy một cái lại cách mặt đất ba thước! Nếu lấy thân thể Đường Nguyên mà nói, quả thật có thể gọi là tuyệt thế khinh công!

- Ngươi điên thật rồi!

Đường Nguyên hít vào một hơi lạnh. Lúc nãy khi hắn nhảy dựng lên, rồi té xuống cái bộp muốn nứt đất, thân thể chỗ nào cũng đau đớn, nên hắn vừa cắn răng vừa nói, mặt có chút ít dữ dằn:

- Một vạn lượng một vò! Ngươi cho rằng đây là rượu của thần tiên hả, uống một chén vào là có thể trường sanh bất lão sao? Đại ca, ngươi nói đùa cái gì đây! Điều đó là không có khả năng, không cách nào làm được!

- Ta không có nói giỡn với ngươi, mà chuyện này cũng không buồn cười tí nào!

Quân Mạc Tà khoát khoát tay, cười híp mắt nói:

- Đúng là một vạn lượng một vò, mà giá này chỉ là giá khởi điểm cho đấu giá!

Đường Nguyên lập tức đứng hình, thân thể nghiêng ngả như sắp xỉu đến nơi.

- Yên tâm đi mập mạp, ta đã có sách lược chu toàn rồi!

Quân Mạc Tà cười cười thần bí rồi nói:

- Địa phương ta cũng đã tìm xong rồi, chính là đối diện Thịnh Bảo Đường, mập mạp, từ nay về sau ngươi chính là đại chưởng quỹ, vì thế ngươi cần chuẩn bị thật tốt. Ba ngày sau là lúc khai trương thuận lợi!

Đường bàn tử nghe xong lại càng hoảng sợ:

- Nhanh như vậy sao? Tam Thiếu, không phải đối diện Thịnh Bảo Đường là một cái thanh lâu sao? Ngươi mua lúc nào thế? Hơn nữa, nơi đó... nơi đó... là đối diện Thịnh Bảo Đường đó. Ta không biết lão gia tử của ngươi có nói cho ngươi không, nhưng lão gia tử nhà ta luôn luôn cảnh cáo ta tuyệt đối không thể trêu chọc người của Thịnh Bảo Đường...

- Ngươi sợ cái quái gì, ngươi quên lần trước chúng ta sửa trị Lý tiểu tử như thế nào à? Ta có rất nhiều biện pháp, mọi chuyện đều đã chuẩn bị xong hết rồi!

Quân Mạc Tà cười gian xảo:

- Ngươi thật là một cái chày gỗ! Ai nói cái gì cũng tin sao, bảo sao không bị người coi thường!

Đường Bàn Tử mờ mịt một hồi, đột nhiên vỗ đùi hiên ngang mà nói:

- Kệ con mẹ nó, chưa biết thằng nào ngon hơn thằng nào, Thịnh Bảo Đường là ngon lắm sao, có ngon thật thì lão tử cũng muốn tranh hơn thua với nó!

Mập mạp vừa hùng hồn nói xong thì bỗng nhiên mặt lại bí xị như đưa đám:

- Tam Thiếu, ngươi phải giúp ta một việc!

Quân Mạc Tà cảnh giác hỏi lại:

- Chuyện gì? Trước tiên nói cho ta biết cái đã!

- Nhạc phụ tương lai của ta muốn gặp ta, mà thật ra chính là vị hôn thê của ta muốn thấy ta, nói là muốn xem hình dáng ta tròn méo ra sao!

Đường Nguyên vừa nói vừa vuốt ve cái bụng chửa tám tháng sắp xệ tới đụng đất của mình.

- Sau khi nàng nghe nói ta bị trục xuất khỏi gia môn, nàng muốn an ủi ta. Tuy nhiên, ta... ta... thật sự là...

- Vị hôn thê này của ngươi thật là phóng khoáng nha, từ nhỏ tới lớn ta chưa bao giờ nghe có vị hôn thê nào lại lên tiếng chủ động muốn gặp mặt. Bất quá, người như vậy cũng rất tốt, mập mạp à, nữ nhân khó kiếm như vậy, ngươi đừng phụ người ta biết chưa...

Quân Mạc Tà sờ sờ cằm, cười gian mà nói tiếp:

- Ngươi muốn ta giúp ngươi chuyện gì?

- Ta... ta... mong ngươi có thể cùng đi chung với ta!

Đường bàn tử kích động nói:

- Nếu lỡ ngày mai ta có bị người ta đánh, ngươi cũng có thể "cõng" ta về nhà. Ta nghe thiên hạ đồn đãi là tính tình của nàng phi thường không tốt...

- Ta không đi!

Quân Mạc Tà dứt khoát cự tuyệt:

- Ngươi đang nói giỡn phải không? Hai người các ngươi lần đầu tiên gặp mặt nhau, đồng nghĩa với việc thân thiết với nhau, ngươi lôi ta theo

làm gì? Chuyện này chẳng phải là lá xanh làm nền cho hoa hồng khoe sắc sao?

Quân Mạc Tà vỗ ngực một cái rồi liếc mắt nhìn Đường Nguyên nói tiếp:

- Ngươi nhìn hình dáng ta thế này, khuôn mặt ta thế này..

Hắn vừa nói vừa vỗ vỗ mặt:

- ...Sao, đã hiểu ta muốn nói gì chưa?

- Hiểu cái gì mới được?

Đường Nguyên chớp chớp mắt, mặt đần thối ra không hiểu Quân Mạc Tà muốn nói gì.

- Đần độn! Ta nói tới vậy mà ngươi vẫn không hiểu, hình dáng "đẹp đẽ" của ngươi bây giờ quả thật là quá có lỗi với nhà vợ tương lai, mà ngươi lại mang theo một thiếu niên ngọc thụ lâm phong, phong độ nhẹ nhàng như hồng nhạn bay lượn, mặt châu da ngọc, má phấn môi hồng răng trắng như ta đi theo, vậy thì chó nó cũng không thèm để ý tới ngươi!

Quân Mạc Tà nói hăng máu đến nước miếng bắn tung tóe, nói một hơi tràng giang đại hải, còn đều là xài thành ngữ, còn tự nhủ chính mình còn bội phục học thức của mình, tuy nhiên dùng một hơi mà nói dài thế nên cơ hồ thở gấp như cá ngáp.

- Nếu vậy thì đã sao? Ngươi chẳng qua chỉ là người hỗ trợ ta thôi.

Đường Nguyên nhìn hắn một cái đầy khinh bỉ:

- Tại sao từ trước tới giờ ta lại không phát hiện ngươi bị bệnh tự sướng nặng đến mức này nhỉ?

- Ta tự sướng hay không không quan trọng. Quan trọng chính là, lỡ lão bà ngươi "yêu" ta thì sao? Đây cũng không phải chuyện hoang đường, một bên là ngọc thụ, một bên là cặn bã, chỉ cần nàng ta là một người bình thường thì ngươi nghĩ nàng chọn ai?

Quân đại thiếu liếc mắt, vờ đưa ra bộ mặt thâm trầm.

- Ngươi nói cũng đúng!

Đường Nguyên sờ sờ cằm, hơi cảm thấy lo lắng, đương nhiên cũng lo chuyện này có khả năng xảy ra.

- Hay là ngươi dịch dung? Trên mặt làm cho thành bị rỗ, sau đó làm thêm vài cái sẹo kinh dị nữa, lúc đó chẳng phải là không còn ngọc thụ sao?

Quân Mạc Tà tí nữa là ngất xỉu, cả người cứ lùi dần ra cửa:

- Ta phải đi tìm tam thúc của ta, nhờ người phát thiếp mời, chuẩn bị cho ngày khai trương đại cát, nếu không có việc gì thì đừng tìm ta, mà lỡ có việc gì thì ... cũng đừng nên tìm ta!

- Đừng quên ngày mai phải đi theo giúp ta đó, không đi là ta cho ngươi chết đẹp mắt!

Đường Nguyên từ phía sau nói vọng tới, Quân đại sát thủ nghe thấy càng đi nhanh hơn.

Sau khi Quân đại thiếu rời đi thì Quân tam gia đã sắp xếp ổn thỏa cho Ưng Bác Không, đối với việc chí tôn đại nhân tiến vào ở trong tiểu viện của mình, thái độ của Quân Vô Ý tốt hơn Quân Mạc Tà rất nhiều, Quân Vô Ý cũng đang ở vào giai đoạn vừa mới tiến giai, có rất nhiều vấn đề không rõ, đúng lúc người này vào ở, đối với hắn lại có nhiều chỗ lợi, cầu còn không được.

Quân tam gia lập tức ra khỏi thư phòng, nhường chỗ cho Ưng Bác Không tiến vào. Sau khi tiến vào, Ưng Bác Không cũng không thèm ra,

hắn ngồi trong đó cầm bút vẽ lên giấy mấy chiêu thức của Quân Mạc Tà lúc nãy diễn luyện cho hắn xem, thỉnh thoảng hắn đứng dậy múa may một hai chiêu, sau đó lại tiếp tục ngồi xuống, nhíu mày, trầm tư, vẽ vẽ xóa xóa...

Chủ nhân Quân Vô Ý giống như bị tống cổ ta ngoài.

Cái này quả đúng với câu: Cưu chiếm thước sào mà! (Tu hú cướp tổ chim khách)

Tuy nhiên, Quân Vô Ý không lấy đó làm phiền, ngược lại rất hài lòng, ngồi thảnh thơi trên xe lăn mà ngắm trời thu. Đúng lúc này, Quân đại thiếu tiến tới.

- Thiệp mời? Khai trương thuận lợi?

Quân tam gia nhìn thấy một chồng thiệp mời, lần lượt lật xem từng cái một, không khỏi hít một hơi:

- Mạc Tà, con thật đúng là chê nghèo yêu giàu nha, tất cả những thiệp mời này, ngoại trừ vương công quý tộc, các đại phú hào ra, mấy nhà khác chẳng có một ai!

- Tam thúc, chúng ta tiến hành đấu giá, vốn chỉ có quý tộc mới có thể chi ra giá cao được. Nói lời khó nghe, dù có một trăm vạn nhà bình thường có tiến vào cũng chẳng làm được gì. Người xem xét kỹ đi, một vò rượu đều là khởi điểm giá một vạn lượng bạc, người bình thường làm sao mà đấu giá đây?

Quân Mạc Tà nhấp nháy mắt:

- Ngay cả danh tự con cũng đã nghĩ kỹ, gọi là: Quý Tộc Đường! Lúc này nếu con không đem những phú hào của Thiên Hương thành lột xuống một lớp da thì con thề không làm người nữa, thứ tài phú này chính là thứ tốt, tuy nói vàng bạc không phải là vạn năng, nhưng chắc chắn là phải có.

Lưng Quân Vô Ý có chút rét run: "Đứa cháu này của mình thật sự là quá điên cuồng a!"

- Hừ hừ! Tam thúc, người cũng đừng quá kinh ngạc, đây chỉ mới là mới bắt đầu mà thôi! Con sẽ làm cho làm cho bọn họ ai cũng đều uống hảo tửu của con, sau đó, sau khi đấu giá hết tất cả số rượu này, con sẽ ngưng nhưỡng rượu, cuối cùng làm cho cả đám phải uống loại rượu tệ hại trước kia ha ha ha... Đến lúc đó, con ngưng bán rượu đại trà, mỗi ngày chỉ đem đấu giá một hai vò thôi. Muốn uống rượu của con sao? Há há há, cầm tiền tới mà mua! Lúc đó con muốn bán giá trên trời bao nhiêu cũng được há há há...

Quân Mạc Tà cười to rất tà dị.

Hết quyển 2

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1: Ngang Tàng Bá Đạo

Quân Vô Ý há miệng, nhịn không được lùi ra sau.

Hắn điên rồi sao…

Đúng lúc này, có người vào báo lại:

- Mộ Tuyết Đồng Mộ đại gia cùng đi với một vị lão giả tự xưng là Lục trưởng lão của Phong Tuyết Ngân Thành đến, nói muốn gặp gỡ tam gia, ta có mời họ vào hay không?

Từ sau lần gặp mặt trước đây, Quân tam gia cho tất cả mọi gia đinh trong Quân gia từ trên xuống dưới biết vị Mộ Tuyết Đồng kia là một vị huynh đệ của mình. Bất luận kẻ nào đều không được phép chậm trễ, trừ phi có người khác cùng đi, còn lại đều không cần hỏi mà dẫn thẳng vào.

Đối với việc Mộ Tuyết Đồng đến, chú cháu Quân Vô Ý tất nhiên rất hoan nghênh, nhưng tiếp đó lại nghe có thêm một vị "Lục trưởng lão của Phong Tuyết Ngân Thành". Quân Mạc Tà cùng Quân Vô Ý đồng thời ngẩng đầu lên, thần sắc trên mặt có chút ý tứ sâu xa.

Trên mặt Quân Vô Ý có phần hơi run lên, mà trên mặt Quân Mạc Tà lại có phần nghi vấn.

Chẳng lẽ nhanh như vậy mà đã có thể tìm được tới cửa? Hiệu suất này chẳng phải quá con mẹ nó khủng bố sao?

- Tam thúc, vị trưởng lão này không ngờ tu vi lại đạt tới thần huyền, thương thế của người đã khỏi, chỉ sợ không thể thoát khỏi ánh mắt của

hắn.

Quân Mạc Tà lập tức nghĩ tới điểm này:

- Nhưng trước mắt người lại không thể lảng tránh, có muốn ta động một chút tay chân không? Như vậy có thể che dấu được chuyện này.

- Không cần, dù sao sớm hay muộn bọn họ cũng sẽ biết được việc này.

Quân Vô Ý lắc đầu:

- Tin tức ta khỏi bệnh chưa hẳn là đã không tốt, Dao nhi còn đang mong chờ tin tức của ta, nếu Mộ Tuyết Đồng mang tin tức ta khỏi bệnh nói lại cho nàng biết, ta có thể tưởng tượng nàng sẽ vui vẻ tới mức nào, mấy năm nay thật đã làm khó cho nàng rồi.

Nói xong, trên mặt Quân Vô Ý toát ra thần sắc ôn nhu, ánh mắt xa xăm chan chứa tình cảm, tựa hồ vị băng tuyết nữ tử kia đang yên lặng từ nơi xa dõi theo về phía hắn.

Quân Mạc Tà khẽ thở dài, lại không có nói thêm gì nữa. Quân Mạc Tà làm việc tuy rằng rất mạnh mẽ, nhưng cũng cảm nhận được tư vị thống khổ này của Quân Vô Ý, cho nên tuy rằng có chút không hay, nhưng cũng không hề phản bác.

- Mời bọn họ tới đây đi.

Quân Vô Ý cố gắng khống chế thanh âm của mình, miễn cưỡng nói.

Quân Vô Ý lập tức dẩy xe lăn. Đến cửa viện nghênh đón.

- Ha ha, Vô Ý, chúng ta lại gặp mặt, coi thần sắc trên người ngươi còn có phần mạnh mẽ hơn nhiều so với lần trước gặp mặt a.

Mộ Tuyết Đồng khẽ cười, ánh mắt lộ ra vài phần kỳ quái, tựa hồ như muốn nhắc nhở điều gì. Nhưng chỉ muốn một mình Quân Vô Ý nhìn

thấy.

Quân Vô Ý khẽ rùng mình, chắp tay, nói:

- Hóa ra là Lục trưởng lão đích thân ghé qua, Vô Ý thật lấy làm vinh hạnh. Mời vào!

Mấy sợi râu bạc của Lục trưởng lão tung bay trong gió, nhìn Quân Vô Ý , đánh giá một hồi từ trên xuống dưới, nói:

- Ngươi là Quân Vô Ý?

Ngữ điệu uy ngiêm, không giận mà uy.

- Đúng vậy!

Quân Vô Ý khẽ gật đầu, trên miệng xuất ra một nụ cười nhạt.

- Cũng được cũng được, ngươi còn chưa đến bốn mươi tuổi, mà đã đạt tới tu vi Thiên Huyền trung giai! Lấy tuổi ngươi mà nói, lại sống nơi thế tục, mà có thể đạt được thành tựu như vậy, có thể nói là cực kỳ đáng quý rồi.

Ánh mắt Lục trưởng lão chợt hiện lên một tia sáng lạnh lẽo, nói:

- Nghe nói trước kia ngươi từng bị thương, nhưng nhìn tiến cảnh của ngươi tiến bộ thần tốc như thế, thương thế của ngươi chẳng phải đã tốt rồi sao?

Thương thế của Quân Vô Ý dĩ nhiên là đã khỏi. Quả nhiên là không thể lừa gạt được vị chí tôn Thần Huyền này! Quân Mạc Tà quả nhiên đoán đúng.

Thân hình Mộ Tuyết Đồng một phen chấn động, từ tận đáy lòng hiện lên thần sắc hết sức vui mừng, ánh mắt hướng về Quân Vô Ý , chờ đợi một câu trả lời thuyết phục từ hắn.

- Ha ha, cũng là nhờ vào phúc của tiền bối, Vô Ý lúc trước may mắn đã loại trừ được độc tính, nhưng hai chân còn cần phải tu dưỡng thêm nữa mới được.

Quân Vô Ý cười nhạt, trong ánh mắt hiện lên một tia lợi hại:

- Loại chuyện nực cười này cũng đã gây phiền toái cho ta suốt mười năm! Tư vị của mười năm này quả thật khiến kẻ khác khó quên!!!

- Hà hà, cát nhân thì tự có thiên tướng, ông trời không phụ người tốt.

Lục trưởng lão ý vị thâm trầm cười nói:

- Thật là đáng mừng.

- Mời!

Quân Vô Ý tránh đường, đồng thời quát:

- Người đâu, dâng trà lên!

Quân Mạc Tà đứng phía sau đẩy xe lăn cho hắn, không nói một lời.

- Đây là con trai duy nhất của Quân Vô Hối đại ca ngươi sao?

Lục trưởng lão nhìn thấy Quân Mạc Tà, ánh mắt lộ ra thần sắc khó hiểu.

- Đúng vậy.

Trong mắt Quân Vô Ý hiện lên một nỗi chua xót:

- May mắn là con trai duy nhất của đại ca ta đến bây giờ vẫn còn sống xót. Quân gia ta cuối cùng vẫn còn bảo trì được huyết mạch.

Lục trưởng lão nói chính là “con trai duy nhất”. Trong đó hàm ý sâu xa khó có thể hiểu hết. Còn lời Quân Vô Ý nói “Người con trai duy nhất may mắn đến bây giờ vẫn còn sống sót”. Những lời này tuy rằng nói ra

rất bình thản, nhưng trong đó ẩn chứa oán hận chất cao như núi sâu tựa biển.

- Ha ha, huyết mạch duy nhất. Quả nhiên rất được chiều chuộng a.

Lục trưởng lão nở nụ cười hiền lành:

- Gặp mặt lão phu, mà thần sắc vẫn tự nhiên, phong thái đĩnh đạc. Hậu nhân Quân gia quả nhiên không giống người thường nha.

- Vị lão nhân gia này là Lục trưởng lão của Phong Tuyết Ngân Thành sao, xin mạo muội hỏi một câu, không biết Lục trưởng lão họ gì?”

Quân Mạc Tà mặc dù đã nghe lão già này nói chuyện nhưng còn để bụng chưa lên tiếng, lúc này nghe hắn nhắc đến tên mình, mới lên tiếng.

Nhãn thần của Lục trưởng lão chợt hiện lên một tia sáng, ha hả cười, chậm dãi nói:

- Lão phu họ Tiêu, Tiêu Hàn chính là cháu của lão phu.

- Thì ra là thế.

Quân Mạc Tà ha hả cười, trong mắt nhất thời hiện lên một tia sát ý, thấy không có ai phát giác, hắn nhanh chóng thu liễm lại:

- Thật sự là hâm mộ Tiêu trưởng lão, tu vi đã đạt tới Thần Huyền ảnh giới. Với tu vi như vậy cũng là đứng trên cả thiên hạ. Hôm nay quá bộ tới Quân gia, quả nhiên là phúc khí đối với Quân gia ta.

Lục trưởng lão cười hiền lành:

- Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, nói chuyện thật khéo.

Bốn người đều mang theo nụ cười đi vào trong.

Ở một bên lúc này Mộ Tuyết Đồng mới đột nhiên nhớ tới, vị Lục trưởng lão này từ khi gia nhập nhóm tam lục cửu tam đại trưởng lão của

Phong Tuyết Ngân Thành tới nay. Dường như mọi người đều gọi lão là Lục trưởng lão, cơ hồ nó đã trở thành tên gọi của lão, mấy chữ “Tiêu trường lão" cơ hồ đã không còn ai gọi nữa, làm cho người ta quên rằng vị Lục trưởng lão này, vốn cũng là người của Tiêu gia.

Mà giọng điệu ngôn ngữ của hai bên, nhìn thì có vẻ hòa khí, nhưng rõ ràng có chút không thích hợp.

Hai bên tuy rằng đều tươi cười, làm ra vẻ như rất thân thiết, nhưng không khí càng lúc càng thấy áp lực. Mộ Tuyết Đồng trong đầu đột nhiên lại hiện lên một cái ý nghĩ. Không khỏi có chút kinh hãi: "Chẳng lẽ chuyện năm đó, vị Lục trưởng lão này cũng từng tham gia? Mà hôm nay mình cùng Lục trưởng lão tới đây chẳng phải đem tai họa dẫn vào nhà Quân gia sao!"

Tiểu viện của Quân gia, thư phòng cùng phòng khách thông với nhau. Nhưng trước mắt Ưng Bác Không đã ở trong thư phòng, Quân Vô Ý tự nhiên không thể mời mọi người tiến đến quấy rầy hắn, liền cho đặt một cái bàn ngay dưới tàng cây trong sân.

- Hảo trà!

Lục trưởng lão nâng chén trà lên, khẽ uống một ngụm, hơi ngửa ra sau, hai mắt nhắm lại tỏ vẻ tán thưởng. Ánh mắt của hắn vẫn như cũ không có mở ra, cứ như vậy nhắm mắt, chậm rãi hỏi:

- Quân tam gia, chẳng biết quí phủ đã từng gặp mặt Tiêu gia công tử của Ngân Thành chúng ta chưa?

- Tiêu gia công tử?

Quân Vô Ý chau mày buồn bực đáp:

- Chưa bao giờ gặp qua; mặt khác, căn bệnh của ta gần đây mới có chuyển biến tốt, tuy thế vẫn không thể hành động tự nhiên, từ nhiều năm trước tới nay, dường như đã quên mất cách đi đứng rồi, lại ít khi đi ra

khỏi đại trạch của Quân gia, không biết tại sao Lục trưởng lão lại hỏi như vậy? Vị Tiêu gia công tử kia đại danh là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi. Hính dáng ra sao?

- A? Ý của Quân tam gia là không có gặp qua sao?

Thân hình Lục trưởng lão vẫn như cũ, hai mắt khép hờ, thản hiên nói:

- Đứa cháu trai kia của ta hôm nay làm bạn với tiểu công chúa của bản thành tham quan Thiên Hương Thành, lại bị một phỉ nhân dấu mặt lớn mật đả thương, thương thế rất nặng. Lão phu nghĩ mãi không ra tại Thiên Hương Thành này ngoại trừ Quân gia còn có nhà nào có lá gan lớn như vậy.

- Theo như như nhận định của Lục trưởng lão thì việc Tiêu gia công tử bị thương là do Quân gia ta gây ra thì phải? Nhưng không biết có chứng cớ gì không? Cái gọi là bắt trộm phải bắt tận tay, Lục trưởng lão là cao nhân đương thời, hẳn là phải có căn cứ vô cùng xác thực chứ nhỉ?

Quân Mạc Tà đột nhiên lên tiếng hỏi, trong lòng có chút tức giận, lão già này rõ ràng là muốn tới đây vu oan.

- Trưởng bối nói chuyên đâu tới lượt hậu bối lên tiếng; qui củ như thế, quả nhiên là làm trò cười cho người trong thiên hạ, đây là hậu nhân duy nhất đời thứ ba của Quân gia sao?

Tam trưởng lão vẫn như cũ nhắm mắt lại, đột nhiên hét lớn:

- Cút qua một bên!

Huyền khí thần Huyền ngưng tụ, một tiếng quát này giống như sấm rền, mục tiêu hướng tới Quân đại thiểu, trực tiếp tấn công vào trong lỗ tai hắn.

Huyền khí của Thần Huyền cao thủ ngưng kết lại cơ hồ đã không còn đường lùi, lấy Quân Vô Ý cùng Mộ Tuyết Đồng gần trong gang tấc, nhưng với thực lực Thiên Huyền cũng chỉ mơ hồ cảm thấy một tia chấn

động, nhưng kẻ đứng mũi chịu sào lại là Quân Mạc Tà, giờ khắc này cảm thấy trời long đất lở chắc cũng chỉ tới mức này!

Hắn chỉ cảm thấy dường như có một cây cương châm bén nhọn đâm thẳng vào lỗ tai hắn, mà lại liên tục vận động, không ngừng nghỉ đâm tới, dường như trong chốc lát thời gian linh hồn của mình cũng muốn run lên.

Nếu cứ để cỗ năng lượng này trực tiếp đi vào, chỉ sợ Quân Mạc Tà sẽ thất khiếu đổ máu ngay tại đương trường, tuy rằng chưa chắc đã tới mức mất mạng, nhưng di chứng thì tuyệt đối không thể tránh khỏi.

Tối thiểu cũng là ù tai, không cẩn thận còn mất đi khả năng nghe, thật sự rất nguy hiểm.

Quân Mạc Tà trong lòng thầm mắng, lão gia hỏa này thật quá là tâm ngoan thủ lạt đi. Bổn thiếu gia chỉ nói có một câu đúng sự thật, thế mà hắn đã ra tay muốn đả thương người, cái này là đạo lý chó má gì chứ!

Quân đại thiểu gia đi vào thế giới này chỉ mới có vài ngày ngắn ngủi. Mọi việc lúc trước đều hài lòng, nào có biết được điều lễ nghĩa này. Tại nơi này,trong mắt Thần Huyền cao thủ thì các đê giai huyền giả khác chẳng qua chỉ là con kiến hôi mà thôi. Muốn làm gì thì làm cái đó, căn bản không có gì ước thúc, huống chi Lục trưởng lão khi gặp Quân Vô Ý sau mười năm tàn tật nay tự nhiên lại khỏi hẳn, cho dù không vì chuyện của con cháu, sẽ vẫn nhằm vào Quân gia thôi, cho nên nói cái gì qui củ, đạo lý, nếu không có đủ thực lực, tức là không xứng hưởng phần đãi ngộ này!

Một khi Quân Mạc Tà đã là huyết mạch duy nhất của Quân gia, nhất định phải làm cho Quân gia một phen đau xót!

Quân đại thiếu gia đột nhiên bị công kích liền vận khởi Khai Thiên Tạo Hóa Công , vô thanh vô tức triển khai nghênh kích, trong khoảnh khắc đã bày ra bảy tầng phòng ngự, không thể không nói Khai Thiên Tạo Hóa Huyền Công quả có chỗ độc đáo, thực lực của Quân tam thiếu

chẳng qua mới tương đương với Kim Huyền, lại có năng lực đối kháng với một kích của Thần Huyền cao thủ.Thực lực tuy rằng cách nhau quá xa, cỗ âm ba kia lại vô cùng sắc bén, nhưng thủy chung vẫn có một khiếm khuyết là lực lượng dự trữ không đủ. Trước tầng tầng lớp lớp phòng ngự do Quân đại thiếu bày ra, mỗi một lần âm ba kia tiến thêm được một bước, thì lại bị suy yếu đi một chút, cho đến cuối cùng lại như nỏ mạnh hết đà, rốt cục cũng không có vượt qua được, đều tan đi hết.

Quân Mạc Tà cũng kêu lên một tiếng đau đớn, trong mũi tràn ra một tơ máu, chút thương thế này một nửa là thật, một nửa là che dấu, lấy tu vi của Quân đại thiếu mà nói, nếu có sự đề phòng thì một chút thương thế kia đều có thể tránh được.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2: Cơn Giận Của Chí Tôn

Đối phương thủy chung vẫn là Thần Huyền cường giả. Thực lực chân chính còn vượt xa Quân phủ. Nếu Quân phủ tùy tiện bộc lộ tất cả thực lực của mình, thể hiện rằng Quân phủ có bản lĩnh không tầm thường, chỉ sợ đối phương càng "chăm sóc" mình cẩn thận, thậm chí lấy cớ mà giết mình. Vì thế, Quân Mạc Tà không vận chuyển công lực, chỉ vận công chữa trị bên trong, lại cố ý để cho bị thương, cố tình làm cho mũi mình tự hộc máu ra.

Dù vậy, Lục trưởng lão vẫn là "Ân" một tiếng, rốt cục mở mắt ra, nhìn dò xét Quân Mạc Tà một hồi, gật gật đầu, nói:

- Cũng được!

Lục trưởng lão dù sao cũng là Thần huyền cưởng giả, rất coi trọng thân phận. Một kích không trúng, liền không xuất thủ nữa. Tuy kinh ngạc với thực lực của Quân tam thiểu, nhưng Quân tam thiểu dù sao cũng chỉ là hàng vãn bối, lại chỉ đạt tới Kim Huyền. Với thân phận của hắn, nếu muốn tiếp tục xuất thủ, vậy thì vô cùng không có phong độ.

Quân đại sát thủ vừa lau máu trên mặt mình vừa trào phúng nói:

- Chí tôn Thần Huyền quả nhiên lợi hại.

Nếu như hắn bị trọng thương mà nói những lời này, đó là lời thừa nhận từ đáy lòng. Nhưng hiện nay, lấy tu vi thấp kém của hắn mà có thể ngăn chặn chiêu này của chí tôn Thần Huyền, chỉ bị thương khá nhẹ.Như vậy, những lời này rõ ràng hoàn toàn là lời châm chọc mà!

Tuy rằng Lục trưởng lão vừa rồi xuất ra không đến một thành Huyền lực để đối phó hắn. Nhưng dù sao cũng là huyền khí của một Chí Tôn Thần Huyền cao thủ, một Kim phẩm huyền giai nho nhỏ có thể ngăn cản hay sao? Nếu không có Quân đại thiếu nội lực thâm hậu, thế vào huyền lực trong người, cũng không thể chịu đựng tốt như vậy!

- Lục Trưởng Lão hạ thủ lưu tình!

Mộ Tuyết Đồng cấp tốc hô một tiếng, lòng lại cố gắng nghĩ đối sách, làm thế nào mới có thể mời Lục trưởng lão rời khỏi Quân gia. Vừa rồi lục trưởng lão xuất thủ quá nhanh, ngoài ý liệu của Mộ Tuyết Đồng. Giờ phút này một câu hạ thủ lưu tình mới được nói ra.

- Lục trưởng lão, xin hỏi ngài đây là ý tứ gì?

Quân Vô Ý lông mày dựng đứng, lạnh lùng hỏi. Tuy rằng trước mặt là Chí Tôn Thần Huyền cao thủ, nhưng hắn không ngờ ngay trước mặt mình mà làm đứa cháu duy nhất của mình bị trọng thương, Quân Vô ý quyết không thể tha thứ:

- Xuất thủ với một tiểu bối, chẳng lẽ đây chính là uy phong của Tiêu gia- Phong Tuyết Ngân Thành- Thần Huyền cao thủ- tiếng tăm lừng lẫy sao?

- Không có lý do gì đặc biệt, ta thích làm vậy đó! Người của Ngân Thành gặp chuyện tại khu vực của Quân gia các ngươi, thì Quân gia các ngươi cũng phải chịu trả giá đắt tương ứng!

Lục trưởng lão bâng quơ nói. Trong giọng nói đầy ngang ngược , bá đạo. Lục trưởng lão nhìn Quân Mạc tà:

- Tiểu tử này cư nhiên dám vô lễ với lão phu, lão phu đương nhiên phải dạy dỗ hắn! Cũng là nói cho hắn, đối với Thần Huyền mà bất kính, dễ dàng rước lấy họa sát thân. Lão phu muốn dạy dỗ hắn, là muốn tốt cho các ngươi, miễn cho Quân gia nhất mạch về sau không hồ đồ mà tự đánh mất tính mạng. Cho nên uy phong của Chí Tôn Thần Huyền cùng

danh tiếng của Tiêu gia ta, bằng Quân Vô Ý ngươi còn chưa đủ tư cách bình luận!

Quân Vô ý giận đến run người:

- Chỉ là việc nghi ngờ mà cũng tính trên đầu Quân gia ta sao? Ý của Lục trưởng lão là vậy phải không? Quân gia của ta tuyệt đối không thể chịu sỉ nhục! Việc hôm nay, Phong Tuyết Ngân Thành phải trả lại công bằng cho Quân gia ta.

Lục trưởng lão thản nhiên nói:

- Con cháu Tiêu gia ta tại khu vực của Quân gia gặp chuyện không may như vậy, hậu nhân của Quân gia sẽ phải hứng chịu như hắn! Đây là ý của ta, các ngươi có ý kiến gì sao? Hậu nhân Quân gia chỉ còn tiểu tử này, đỡ phải nhọc sức ta. Tốt lắm, tốt lắm!

- Cho nên lời nói công bằng ư? Ha ha ha, ngươi thực sự nghĩ lão phu sẽ nói chuyện công bằng với ngươi? Ân, ngươi quá ngây thơ đi!

Lời nói của lão rất rõ ràng, ý tứ cực ký bá đạo.

Sưu một tiếng, một bạch phát lão giả tiến vào vô cùng nhanh, mang theo một cô gái rất kiều diễm, thấy lục trưởng lão bọn họ đang ngồi ở chỗ này uống trà, nhất thời yên lòng. Xem ra sự tình còn chưa tới mức không thể cứu vãn. Còn chưa đến mức chọc giận vị cao nhân lợi hại kia.

- Tam ca, sao người lại tới đây?

Lục trưởng lão kinh ngạc hỏi. Trong lòng có chút hối hận. Tuy hắn vừa ra tay, nhưng có chút lưu tình. Hiện tại, tam ca đến đây, chỉ sợ lại không thể xuất thủ với Quân gia. Dù sao trước khi ra khỏi Ngân thành, thành chủ đã dặn không nên đụng tới việc này. Chẳng qua trong lòng cũng cảm thấy kì quái, huynh đệ ba người không phải phân công rồi sao? tại sao Tam ca lại đột nhiên tới bên này rồi?

Tam trưởng lão còn chưa kịp nói, chỉ nghe thấy một thanh âm vô cùng có ngạo khí:

- Ở đâu đột nhiên xuất hiện lắm tôm tép nhiễu loạn sự tĩnh mịch của lão phu thế, thật là vô liêm sỉ mà!

- Là ai? Dám trước mặt lão phu mà càn rỡ, lăn ra đây! Lão phu cho ngươi được chết toàn thây!

Lục trưởng lão quát to một tiếng. Hắn đang lo lắng không có cớ ra tay thì mừng thầm khi có thanh âm này phát ra…….

Tuy nhiên, hắn nhanh chóng cảm thấy hối hận. Người phát ra âm thanh này, hắn quả là không trêu chọc nổi.

Một thân ảnh màu đen đột nhiên lăng không bay ra, với tốc độ ghê người, tóc đen lõa xõa, như diều hâu bay thẳng đến đỉnh đầu lục trưởng lão. “ Xuy” một tiếng, mười đạo kình phong đánh về phía dưới. Bốn phía hoa cỏ nhất tề ngã ngược xuống. Mọi người ở đây, mỗi người đều thấy hô hấp cực kì khó khăn. Chỉ một kích, không ngờ đem cả khu vực này biến thành khu vực trơ trụi không một ngọn cỏ.

Một kích này thể hiện uy danh, làm rung trời chuyển đất.

Hoàn toàn có thể tưởng tượng ra: Lục trưởng lão nếu ứng tiếp không tốt, dù hắn có tu vi Thần Huyền, sợ vẫn phải bỏ mạng tại nơi đây, thâm chí chết không toàn thây!

Thân ảnh ấy rồi cũng đã đến, khí thế mạnh mẽ vô cùng, mang cả thiên địa vào trong đó. Một hơi thở cao ngạo, giống như quân vương của bóng tối, ầm ấm đến.

Tam trưởng lão kinh hãi, giọng còn run run:

- Ưng Bác Không!

Sát thần này, như thế nào lại ở chỗ này!

Trời ạ! Vừa rồi lão lục nói gì nhỉ, hình như là giữ cho người này chết được toàn thây?

Nhưng giờ phút này, nghĩ tới mấy điều này cũng đã chậm, lục trưởng lão biết giữ mạng quan trọng hơn, dốc toàn bộ tu vi trong người, xoay người một cái, từ trên ghế lật nhào ra ngoài, tiếp theo lộn nhào năm lần liên tiếp mà bay ra, trong khoảnh khắc biến hóa năm sáu phương vị để tránh né. Thần Huyền khí cũng không ngưng tỏa ra, bày ra một trận tuyến phòng ngự tầng tầng lớp lớp hướng về phía con người khủng bố kia mà phòng thủ!

Ưng Bác Không không thèm để ý tới vòng bảo hộ đó. Tiếp đó, thân hình trực tiếp từ không trung phóng tới, cường ngạnh áp chế bức tường Huyền khí, song chưởng vẫn duy trì tư thế bất biến, thế như chẻ tre một đường xuyên thẳng bức tường phòng ngự huyền khí của Lục trưởng lão.

Tam trưởng lão hô to một tiếng:

- Thỉnh Ưng chí tôn thủ hạ lưu tình!

Rồi hắn phi thân tiếp đánh, hiệp trợ lục trưởng lão bay ngược trở lại.

Ưng Bác Không hoàn toàn không để ý tới, hai mắt lộ ra sát khí, cơ hồ ngưng tụ thành thực chất. Mười ngón tay vung ra như thể không túm được mục tiêu quyết không ngừng bắt tới.

Ưng chí tôn rất, rất giận. Có thể nói là nổi giận cực kỳ!

Hắn nghiên cứu Ưng Biến thân pháp ròng rã mười năm, vài năm gần đây mới gần như đạt tới cửa đột phá, nhưng lại phát hiện ra, nếu tự bằng thực lực bản thân, thực khó có thể vượt qua bình cảnh. Lần này vất vả lắm mới được cao nhân chỉ điểm, tìm được Quân Mạc Tà một cách ngoài ý muốn, vô cùng mừng rỡ, thấy được sự xảo diệu bên trong của chiêu thức, trong lúc nhất thời, tâm thần như mê như say, đắm chìm trong đó

Lại không thể ngờ chỉ trong phút chốc lại có người ngay trước mặt mình muốn hạ độc thủ với Quân Mạc Tà! Nói vậy chẳng phải là muốn cướp đi cái mạng già của Ưng Bác Không sao!

“ Nếu tiểu tử này mà chết, hoặc tàn phế, Ưng Biến huyền công của lão phu chắc chắn tan thành mây khói! Chưa nói đến vị cao nhân huyền bí kia nhất định sẽ hướng tới mình truy cứu trách nhiệm. Đừng nói tới việc mong cao nhân kia chỉ dạy, dù cao nhân kia có bằng lòng dạy, Ưng đại chí tôn ta đây cũng không còn mặt mũi nào mà học!”

Thời điểm Lục trưởng lão được Quân Vô Ý nghênh đón cửa, với tu vi của ưng Bác Không thì đương nhiên lão cũng nhận ra. Nhưng lúc đó hắn ta đang tận lực suy tư về sự biến hóa trong chiêu thức, làm sao có thời gian để ý tới tên trưởng lão chó má kia?

Thời điểm mà Ưng Bác Không này dốc lòng nghiên cứu chiêu thức, dù cho là Ngân Tuyết Chí Tôn của Phong Tuyết Ngân thành có đích thân tiến đến thì hắn cũng bỏ mặc. Phải chờ một lúc, khi hắn thoát khỏi cao trào này, thì mới để tới chuyện đó sau.

Nhưng chỉ trong chốc lát mà Quân Mạc Tà đã bị công kích. Mà Ưng Bác Không hoàn toàn không kịp xuất thủ tương trợ.

Chuyện này làm cho Ưng Bác Không nghĩ tới mà thầm sợ.

“ May mắn là tiểu gia hỏa này thực lực bất phàm, có thể miễn cưỡng đỡ được chiêu đó!”

Cho nên việc này đã làm cho Ưng Bác Không động sát tâm

Dám can đảm cản trở ta tập luyện tuyệt thế võ công. Hành vi này, có gì khác với việc hủy đi con đường phía trước của ta. Thù hận này là bất cộng đái thiên!

Quân Mạc tà đồn hết tâm cơ mới mời Ưng Bác Không tọa trấn Quân gia. Nhưng chính hắn cũng thật không ngờ, ngay ngày đầu tiên, liền xuất

hiện” đại tác dụng”.

Mười ngón tay của Ưng Bác Không phát ra sát ý lẫm liệt từ trước tới nay chưa bao giờ có.

Phòng tuyến của lục trưởng lão bày ra lúc nãy sớm đã bị Ưng Bác Không thế như chẻ tre một mạch công phá! Thời điểm hắn tung người lần thứ bảy thì hai của Ưng Bác Không nhanh như cắt qua không gian, đột nhiên lần nữa tăng tốc độ, như lưu tinh bay qua “ầm ầm” đánh thẳng vào ngực hắn.

Lúc này, đồng thời Tam trưởng lão tấn công đến, Ưng Bác Không tư thế không đổi, đột ngột đón nhận, lấy nhục thể toàn thân mà ngạnh tiếp!

Phanh! Tam trưởng lão bị đánh bay ra ngoài. Thân hình Ưng Bác Không cũng lung lay vài cái.

Huyền khí của Chí Tôn Thần Huyền khí mạnh mẽ đến cực điểm, thế như chẻ tre, dễ dàng phá tan hộ thân huyền khí của Lục trưởng lão, một chưởng hung hãn đánh thẳng vào ngực.

Răng rắc răng rắc vài tiếng vang, xương sườn trước ngực lục trưởng lão không biết đã bị gãy bao nhiêu cái. Lục trưởng lão kêu thảm một tiếng, một ngụm máu tươi đỏ sẫm phun ra, râu trắng trước ngực bỗng nhiên chuyển thành màu hồng.

Xem màu sắc của vòi máu phun ra, hiển nhiên là hắn đã bị chấn thương nặng, thậm chí tất cả lục phủ ngũ tạng đều bị thương!

Lục trưởng lão giống như một quả cầu thịt xoay tròn trên không trung, sau đó “phanh” một tiếng đập thẳng vào bên trong một bụi hoa, hai chân giơ lên trời. Hắn dựa vào bụi hoa mà đứng lên, hai chân run rẩy, miệng không ngừng trào ra máu tươi, trong mắt tràn đầy sự oán hận!

- Tại sao?

Lục trưởng lão mở miệng, máu tươi chảy ròng ròng. Mộ Tuyết Đồng tiến lên dìu hắn, lại bị hắn phất tay chắn một bên. Cố nén thống khổ, hỏi một câu.

Mà chỉ một câu này, tam trưởng lão, Mộ Tuyết Đồng cùng tiểu công chúa Hàn Yên Mộng đang trợn mắt há mồm nhìn cũng đồng thời tự hỏi trong đầu.

Mọi người nghĩ thế nào cũng không ra, Ưng Bác Không vì lẽ gì mà muốn hạ sát chiêu. Cho dù Lục trưởng lão lúc trước hồ ngôn loạn ngữ, mạo phạm hắn, cũng không đến mức muốn đoạt tính mạng của người ta chứ? Một khi giết Lục trưởng lão, chẳng khác nào cùng Phong Tuyết Ngân thành kết một mối thù vĩnh viễn không thế hóa giải, thật sự đáng giá sao?

- Lão phu làm việc, từ trước đến nay đều tùy tâm, thích làm gì là làm. Bằng vào cái loại bản lĩnh tôm tép của các ngươi, lão phu phất tay một cái là có thể tiêu diệt cả trăm ngàn tên như vậy! Sống tới từng này tuổi mà đạo lý đó cũng không hiểu! Ngươi lấy tư cách gì đến hỏi lão phu tại sao? Ngươi xứng sao chứ!

Ưng Bác Không tóc dài phiêu động, mắt như thiểm điện nghênh mặt kiêu ngạo. Y bào đen không có gió mà vẫn bay phần phật, hiển nhiên vị chí tôn này còn chưa hết giận!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3: Ngươi Có Phục Hay Không?

Lời nói khi trước còn vang vọng bên tai, trong chớp mắt chính bản thân mình lại mang nhục nhã, bị đối phương nguyên lời hoàn trả.

Lục trưởng lão vô cùng tức giận, mặt đỏ bừng lên, thiếu chút nữa tại đương trường bị tuyệt khí mà chết.

- Một tên tôm tép, cư nhiên lại dám chạy đến trước mặt lão phu giương oai. Cư nhiên còn dám học lão phu nói chuyện, đưa cái mặt dày nói này nói nọ, ngươi còn chưa xứng đâu! Sau khi lão tử xuất thủ, lại còn muốn hỏi một câurắm chó "tạisao"! Ngươi không phải vừa mới nói cho lão phu được chết toàn thây sao? Lão tử có thể nào không để cho ngươi cơ hội này. Đúng là thiên hạ chê cười. Họ Tiêu kia! Ngươi cho là Ngân Thành các ngươi thiên hạ vô địch hay sao? Lão tử xem ra, ngoài lão nhân Hàn Phong Tuyết kia, còn lại chỉ là lũ phế vật, một thành đều là phế vật.

Ưng Bác Không chắp hai tay sau lưng, chậm rãi đi lên hai bước, mắt như chim ưng, nhìn Lục trưởng lão đang bi phẫn nghẹn khuất cực kỳ, đột nhiên nổi hứng thú hỏi:

- Như thế nào? Đây là ý tứ của ta, ngươi có ý kiến gì hay sao? Lão tử hỏi ngươi, lão Tử nói có đạo lý không? Ngươi có phục hay không?

Lục trưởng lão hung hăng, trừng mắt nhìn Ưng Bách Không mà không nói một lời. Nhưng từ ánh mắt của hắn, đã có thể hiểu được hết thảy.

- Họ Tiêu kia, hôm nay chỉ cần ngươi nói một tiếng không phục, lão phu lập tức đi tiêu diệt Thịnh Bảo Đường kia. Giết hết người của Ngân Thành lần này đến Thiên Hương thành. Chính là hai huynh đệ các ngươi, còn có tiểu nữ oa này. Ha ha, tốt lắm, tốt lắm…….

Ưng Bác Không hung hăng, nở nụ cười:

- Hiện tại, không cần giả câm vờ điếc với ta. Lão phu hỏi lại ngươi một lần: Ngươi, phục hay không phục?

Trong ánh mắt Ưng Bác Không lộ ra một vẻ vô cùng tàn khốc.

- Ưng chí tôn, giết người chẳng qua là đầu rơi xuống đất. Mong người nể mặt mũi lão thành chủ, lưu lại một con đường cho chúng ta, ngày sau dễ bề gặp lại.

Tam trưởng lão trầm giọng quát.

- Hừ! chuyện này không liên quan ngươi. Lão tử nhìn mặt của lão Phong Hàn Tuyết kia nên mới hạ thủ lưu tình, mới không lấy tính mạng của tên tôm tép này. Chỉ bằng việc hắn vừa rồi nói muốn cho ta được toàn thây, lão tử há có thể khiến hắn được thoải mái!

- Nhìn mặt mũi của Hàn Phong Tuyết ư? Chỉ biết nói người khác, không biết ngẫm lại chính bản thân mình. Các ngươi đến nơi đây, vì sao không nể mặt mũi ta, thủ hạ lưu tình, cho Quân gia một con đường sống. Có đảm lượng cũng lão tử bá đạo, lão tử tự nhiên muốn phụng bồi. Bây giờ còn không biết xấu hổ muốn ta lưu thủ? Muốn ta lưu thủ, cũng được, chỉ cần họ Tiêu kia trả lời ta, ta sẽ cho các ngươi một con đường sống!

Ưng Bác Không cũng không quay đầu lại, vung tay lên:

- Hiện tại mạng của tất cả các ngươi, sống chết đều trong nằm trong tay của hắn!

- Câu hỏi của lão phu, chưa bao giờ hỏi tới lần thứ ba!

Ưng Bác Không thanh âm bình tĩnh, chậm rãi nói

- Hiện tại. Trả lời!

Bi phẫn, tức giận mà không thể lập tức chết đi! Việc này đúng là cực kì nhục nhã, khiến cả người Lục trưởng lão vì đó mà chết lặng. Hắn thậm chí đã muốn tự cắt đứt tâm mạch, giải quyết xong cuộc đời này. Nhưng việc đó là không thể! Bởi vì Ưng Bác Không đã nói rất rõ ràng, tại Thiên Hương thành này, bao nhiêu tính mạng của ngân thành, cũng chỉ phụ thuộc vào một câu nói của hắn

Hắn tuyệt đối tin tưởng Ưng Bắc Không, tên điên này nói được là làm được. Chỉ cần bản thân nói một câu không phục, chỉ sợ những người này đều vùi xương ở nơi này.

Thậm chí cho dù Ưng Bác Không thực sự làm thật, Phong Tuyết Ngân Thành cũng khó đối phó với lão quái vật này!

Sự nhục nhã này, hắn cho rằng không thể nuốt được. Tuy rằng cho tới giờ, hắn vẫn không rõ chính mình tại đây lại đắc tội với Ưng Bác Không chỗ nào. Nhưng làm như vậy có quá tàn nhẫn? Nhưng hiện tại, không phải là lúc nghĩ những chuyện này!

- Ta… ta…

Lục trưởng lão mấp máy môi vài lần, rốt cuộc nhắm mắt lại, một dòng lệ già từ khóe mắt chảy ra:

- … Phục!

Nói ra xong một chữ này, Lục trưởng lão nhắm hai mắt, ngã ngược về phía sau!

- Tốt lắm! Coi như ngươi là con tôm nhỏ ngươi biết thức thời. Lão tử ta liền đại nhân đại lượng không so đo nữa!

Ưng Bác Không cười tàn khốc, sau đó chậm rãi xoay người, ánh mắt từ từ lướt qua Tam trưởng lão, Mộ Tuyết Đồng, tiểu công chúa., đột nhiên trừng mắt :

- Còn có ai không phục nữa không?

- Ta không phục! Ngươi ỷ mạnh hiếp yếu, có còn là cường giả? Ngươi muốn giết ta, thì động thủ đi, vừa lúc có thể cho ta một lần thưởng thức phong phạm của Bát Đại Chi Tôn!

Mộ Tuyết Đồng đột nhiên đứng dậy, ánh mắt nhìn Ưng Bác Không, nửa điểm khiếp sợ cũng không có.

- Ta cũng không phục!

Tiểu công chúa Hàn Yên Mộng tức giận đứng dậy, nhìn Ưng Bác Không vẻ mặt đích thực đang rất không phục.

- Ồ! Thì ra Phong Tuyết Ngân Thành thật sự có người không sợ chết! Không tệ không tệ!

Ưng Bác Không cười cười:

- Hôm nay ta thật là mở rộng tầm mắt, có hai lão già, thì co đầu rụt cổ cả hai. Tiểu bối thì lại bảy đứa không phục, tám đứa không cam lòng, hay mấy đứa tiểu bối các ngươi nghĩ lão nhân gia ta không có thói quen khi dễ hậu bối? May mà cácngươi đoán đúng, lão tử không giống với một số người, bất chấp da mặt, đem một tên tiểu bối xa xa kh bằng mình mà khi dễ! Yên một trăm cái tâm đi, tiểu tử ngươi, còn có nha đầu nho nhỏ ngươi nữa, hôm nay lão phu xem như cấp cho lão nhân Hàn Phong Tuyết mặt mũi, không chấp nhặt cùng hai tiểu bối các ngươi, nếu còn dám nói tiếp thì ta lập tức đánh gãy hai chân các ngươi!

Ưng Bác Không nói xong, không để ý đến hai người này nữa, hai con mắc ưng lại lần nữa nhìn Lục trưởng Lão, lạnh lùng nói.

Lục trưởng lão rốt cuộc cũng là Thần Huyền cao thủ. Lúc này vừa mới tỉnh lại. Nhưng vừa mới tỉnh xong, cũng đúng dịp nghe được những những lời tàn nhẫn này của Ưng đại chí tôn, lại tức giận đến hôn mê bất tỉnh.

Có thể dùng một lời làm cho Thần Huyền cao thủ tức đến mức té xỉu, xem ra công lực của Ưng đại chí tôn cũng chỉ dưới Quân đại thiểu mà thôi

- Ưng chí tôn, hôm nay ngươi vô cớ xuất thủ, làm tổn thương huynh đệ của ta. Chúng ta và ngươi không oán không cừu, ngươi lại hạ độc thủ như vậy. Ngươi phải cho Ngân Thành chúng ta một cái công đạo!

Tam trưởng lão lúc này mới thở một hơi, vừa rồi bị phản chấn của Ưng Bác Không, hơi khó thở nên nói chuyện cũng hơi khó khăn.

Ưng Bác Không kiệt ngạo cười ha ha, cười nghiêng ngả:

- Vô cớ xuất thủ? Huynh đệ ngươi nói giữ cho lão phu chết toàn thây, nếu như vậy coi là vô cớ, vậy rốt cuộc như thế nào mới gọi là “có cớ”? Chẳng nhẽ hắn nhất định phải làm cho lão phu chết, vậy mới có gọi là “có cớ” sao?

Tam trưởng lão nghẹn lời. Trong lòng vì lời nói của Ưng Bác Không mà khó chịu vô cùng, nhất thời nói không nên lời. Lúc này cũng nghĩ tới vừa rồi Tam đệ cũng đã “mượn chuyện” để khiêu khích. Nếu đối tượng không phải là Ưng Bác Không, đổi lại là một người khác thì chỉ có sớm chết dưới tay của hắn lâu rồi.

Mắt thấy Tam trưởng lão cứng họng, Ưng đại chí tôn sảng khoái vô cùng, tiếp tục thừa thắng xông lên:

- Nói đến công đạo, mới vừa rồi Quân Vô Ý cũng từng nói, hắn muốn lấy lại công đạo, mà vị đại cao thủ của Phong Tuyết Ngân thành này lại nói như thế nào nhỉ? Bây giờ ngươi lại tìm ta đòi công đạo.Ngươi nói thử ta nên cho ngươi công đạo gì đây? Ta tại sao phải cho ngươi công đạo?

Quân Mạc Tà tại một bên nở nụ cười :

- Cái gì là công đạo, Lục trưởng lão không phải đã nói rất rõ ràng rồi hay sao.Quả nhiên là lời nói khiến người tỉnh ngộ, dư âm tới ba ngày không dứt. Nơi đây làm gì cần tới công đạo cơ chứ!

- Khi thực lực ta không bằng ngươi, tại thời điểm đó, ngươi không cần cho ta công đạo. Nhưng khi ta có được đủ thực lực để áp đảo các ngươi, lúc đó, ta cũng như vậy, không cần đối với các ngươi làm ra công đạo gì hết! Thực lực, không phải là công đạo chân chính hay sao chứ? Vừa nãy Phong Tuyết Ngân Thành các ngươi xử sự không tuân theo nguyên tắc. Bây giờ, hiện tại thực lực không bằng người, lại muốn giảng công đạo, bày tỏ đạo lý là sao chứ? Chẳng nhẽ chỗ tốt trên đời, toàn bộ cho Phong Tuyết Ngân Thành các ngươi chiếm hết hay sao? Đúng là cái lưỡi không xương mà, thật là chính xác!

Tiểu công chúa Hàn yên Mông đột nhiên nghe được thanh âm của Quân đại thiểu, nhịn không được nhìn hắn, lại thấy người này có phần quen thuộc. Nàng nhịn không được, mở đôi mắt to tròn, trên dưới dò xét, rõ ràng chưa thấy qua người này, sao lại có cảm giác thân thuộc?

Tam trưởng lão đột nhiên quay đầu, nhìn Quân Mạc tà, hừ mạnh hai tiếng, rồi chuyển hướng Ưng Bác Không :

- Ưng chí tôn, tạm thời bớt giận, chúng ta từ từ nói chuyện được không?

Ưng Bác Không hừ một tiếng, vẫn chưa trả lời, dưới chân bất động, nhưng lại như lưu thủy hành vân xoát một tiếng đã đứng cách xa đó năm trượng, đứng ở góc tường. Tam đại trưởng lão dặn dò Mộ Tuyết Đồng chiếu cố lục trưởng lão, rồi tiến tời gần Ưng Bác Không nhỏ giọng nói gì đó. Hai đại Thần Huyền nói chuyện với nhau, người khác có đảm lượng nghe lén, cũng khó có thể nghe được…

- Uy, nha đầu, ngươi nhìn cái gì vậy? Thấy công tử ta anh tuấn tiêu sái, coi trọng ta chăng?

Quân Mạc Tà trong lòng nhảy dựng, nha đầu kia cứ nhìn mình chằm chằm, không phải là nhận ra ta rồi chứ? Nếu thực sự mà bị nhận ra thì đạo lý gì cũng không thuộc về mình!

- Hừ!

Hàn yên Mộng chu cái mũi nhỏ xinh đẹp, lộ ra biểu tình khinh thường, tức giận không nói lên lời nào, nhưng cũng không nhìn Quân Mạc tà nữa.Nàng đã nhìn thấy Quân Mạc Tà đúng thời điểm Quân đại thiểu từ dưới đất chui lên, trên mặt dơ bẩn không chịu nổi. Hơn nữa, Quân đại thiểu lúc ấy toàn thân “lộ” ra trọn vẹn, càng khiến tiểu nha đầu thêm ngượng ngùng không dám nhìn, đến cuối cùng cũng có một tấm áo khoác, nhưng sau đó lại lau bê bết máu lên mặt, cho dù nàng muốn nhìn cũng không dám nhìn, mà có nhìn cũng không thể nhận ra.

Cho nên bây giờ nàng cũng không thể nhận ra tên phú gia công tử trước mắt này, chính là tên nam tử trần truồng bạo lực ngày đó.

- Đây là muội muội của Dao nhi?

Quân Vô Ý hỏi Mộ Tuyết Đồng, trong lời nói có chút kích động.

- Đúng vậy! Cũng là con gái nhỏ nhất của thành chủ, nhũ danh là Mộng Nhi.

Mộ Tuyết Đồng mỉm cười, hỏi tiếp :

- Vô Ý, thương thế của ngươi, quả đúng như Lục trưởng lão nói, đã tốt hơn nhiều sao?

- Đúng vậy!

Quân Vô Ý nhìn Hàn Yên Mộng tới xuất thần, trả lời vô cùng nhỏ, sau đó mới nói tiếp:

- Mộ Huynh, ta tin tưởng rằng, chỉ một thời gian sau, hai chân của Vô Ý ta sẽ có thể lại được tiếp tục hoạt động!

Mộ Tuyết Đồng thực sự rất thoải mái, vô cũng nhiệt tình.Quân Vô Ý đương nhiên hiểu được. Nhưng lúc này, không thể nói ra toàn bộ lời thực, hắn có thể tin tưởng Mộ Tuyết Đồng, nhưng không thể tin tưởng những người còn lại đang ở đây!

Cho nên hắn phải cố giữ lại. Thà rằng về sau hướng tới Mộ đại ca bồi tội vì đã nói lời không phải, chứ không thể tùy tiện đem chuyện cơ mật trước mắt của Quân gia nói ra.

Chỉ cần Mộ Tuyết Đồng đưa tin tức hắn đã phục hồi báo lại, an ủi Hàn Yên Dao là an ủi lớn đối với hắn rồi. Đúng như ước nguyện ban đầu…..

- Vậy là tốt rồi! Thật tốt quá rồi!

Mộ Tuyết Đồng rất kích động, hai tay nắm chặt bả vai Quân Vô ý.

- Ta lập tức đưa chim truyền thư, báo cho đại tiểu thư. Có thể tưởng tượng ra lúc ấy đại tiểu thư nàng sẽ cao hứng đến cỡ nào!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4: Có Thù Tự Báo, Có Hận Rửa Ngay

- Cảm ơn Mộ huynh!

Thanh âm của Quân Vô Ý trầm thấp vang lên.

"Người chính là Quân Vô Ý, Quân tam ca sao? Muội cũng biết huynh, cơ hồ mỗi một ngày đều nghe tỷ tỷ của muội nói về huynh hì hì hì…

Hàn Yên Mộng nghiêng nghiêng đầu đánh giá Quân Vô Ý đột nhiên hỏi:

- Tỷ tỷ ngày nào cũng nghĩ tới huynh, vậy huynh có nghĩ tới nàng không? Có phải là không biết chỗ hạ lạc của Ngân Thành? Muội có thể nói cho huynh biết.

Trên mặt Quân Vô Ý co rút lại. Hắn chậm rãi quay mặt đi, khàn khàn nói:

- Ta rất muốn đi! Mười năm này lúc nào ta cũng muốn. Không giây phút nào là ta không muốn được trông thấy nàng!

"A" Hàn Yên Mộng tựa hồ hiểu ra, rồi gật đầu, thật ra lại nửa điểm cũng không hiểu hỏi:

- Bởi vì chân của huynh sao? Cho nên mới không tới được? Đại phu của Ngân Thành rất giỏi, muội giới thiệu cho huynh hai người nhé?

- Tiểu công chúa, Vô Ý hắn không phải là không muốn đi, thật sự là bởi vì nếu không có thực lực, chỉ sợ hắn cách Phong Tuyết ngân thành ba trăm dặm đã không thể tiến vào rồi!

Mộ Tuyết Đồng thở dài, mở miệng giải thích.

- Tại sao lại thế?

Tiểu công chúa mở to mắt nói:

- Ngay cả ta cũng có thể tùy ý qua, công phu của huynh ấy rõ ràng so với ta tốt hơn nhiều mà?

- Ngu ngốc!

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, sau đó lắc đầu, tiểu nha đầu này có phần quá mức đơn giản đi? Mới vừa rồi còn gọi Tam thúc, Tam ca. Nói rõ ra là muốn chiếm tiện nghi của mình, thật sự là đáng giận!

- Tên cháu kia, sao lại không lễ phép như vậy! Hắn không phải cũng gọi ta là a di sao?

Hàn Yên Mộng quay về phía Quân Mạc Tà lè lưỡi, rồi xoay đầu lại hướng Quân Vô Ý oán giận nói:

- Sau này trở về, ta nhất định nói cho chị ta biết, để nàng khi nào tới Quân gia. Nhất định phải hảo hảo giáo huấn hắn! Hảo hảo dạy bảo hắn biết cái gì gọi là lễ phép!

"Tỷ tỷ của muội… đến Quân gia?"

Khi nghe được câu này, Quân Vô Ý lập tức ngơ ngẩn, một thoáng đột nhiên cảm thấy trong lòng hạnh phúc, lại chua xót, trong lòng rất phấn chấn, chóp mũi cũng cản thấy cay cay, trong thời gian ngắn quả đúng là trăm vị lẫn lộn.

- Đương nhiên rồi. Nàng muốn gả cho huynh như vậy, tự nhiên là phải tới Quân gia rồi, tỷ tỷ khổ tâm giữ gìn nhiều năm như vậy chính là vì muốn gả cho huynh đó!

Hàn Yên Mộng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hai tay chắp sau lưng, dáng vẻ tự nhiên nói.

- Ha ha ha…!

Hốc mắt Quân Vô Ý có phần ướt ướt, trong lòng tam gia lúc này rất kích động, giờ khắc này cũng không biết nói gì cho tốt nữa.

Mười năm, rốt cục cũng xác định được tâm ý của ý trung nhân, nàng vẫn còn nghĩ tới ta, còn đang tưởng niệm ta. Nhưng ta...

- Nói cho ta biết một chút chuyện về tỷ tỷ có được không tiểu muội tử?

Quân Vô Ý cười nhẹ, cúi đầu xuống, có phần gấp gáp nói, trong mắt cảm giác một mảnh nóng bỏng.

- Đương nhiên không thành vấn đề, nhưng mà…

Hàn Yên Mộng chắp tay sau lưng, đắc ý nhảy dựnh lên, nhãn châu xoay động, chỉ vào Quân Mạc Tà, nói:

- Huynh phải bảo hắn gọi một tiếng cô cô đi, muội sẽ kể cho huynh nghe, hắn là cháu của huynh, huynh trong tương lai là tỷ phu của muội, hắn gọi muội là cô cô, cũng là hợp vai phải lứa đúng không?

- Đi tìm máng lợn mà nằm đi!

Quân Vô Ý còn chưa kịp nói, đã nghe thấy một tiếng chửi, sau đó vèo một tiếng Quân Mạc Tà đã biến mất không thấy.

Nói thì cứ nói đi, sao lại đem lửa đốt tới người lão tử, đã sớm nghi tiểu nha đầu này không phải đèn đã cạn dầu rồi, không ngờ lại tới nhanh

như vậy. Thật khiến hắn cảm thấy khó chịu mà.

Kiếp trước kiếp này của lão tử cộng lại có thể làm ba ba của ngươi, bây giờ lại muốn ta gọi ngươi là cô cô? Hừm, chọc giận lão tử, trước tiên ta sẽ lột sạch ngươi, cho ngươi gọi là lão công luôn!

Quân Mạc Tà tức giận đào tẩu. Nhưng không có trở lại tiểu viện của mình, mà trực tiếp chạy ra khỏi Quân gia.

Quân gia lúc này còn có Ưng Bác Không. Điều này khiến hắn rất yên tâm.

Cho nên Quân đại thiếu hiện tại muốn làm chuyện khác, chế thuốc, chế thuốc thôi, ít nhất phải giải tỏa tâm tình buồn bực lúc này.

Tính cách của Quân Mạc Tà nghiêm túc cùng mạnh mẽ. Làm việc tàn nhẫn, cực đoan, bướng bỉnh, tùy tâm sở dục. Đều thích làm theo ý mình, lời hứa đáng giá nghìn vàng, nói là làm, cho dù gãy lưng cũng không khom! Đây đều là đặc điểm rõ rệt của hắn!

Thế nhưng hắn có một đặc điểm rất lớn nữa là, có thù tất báo!

Lúc trước lục trưởng lão ngang tàng bá đạo, khiến Quân Mạc Tà giận giữ tới tận trời! Khi dễ người, có thể, ngang tàng bá đạo, cũng có thể. Thế nhưng ngươi tuyệt đối đừng có khi dễ lên đầu của ta!

Nếu không, ta sẽ dùng gấp trăm lần để báo lại ngươi!

Tuy Ưng Bác Không đã thống khoái dạy bảo đám lục trưởng lão kia rồi, thế nhưng sát ý của Tà quân đã sớm bị khơi dậy rồi, trong mắt những người khác, tuy việc làm của Ưng Bác Không đã là rất quá rồi, thế nhưng ở trong mắt Quân Mạc Tà, như thế vẫn còn chưa đủ!

Còn xa mới đủ!

Thù phải tự tay báo, có hận phải rửa ngay!

Uy nghiêm của Tà quân há người nào cũng có thể tùy tiện mạo phạm? Mặc dù đây là dị giới, mặc kiếp này thực lực của mình còn rất yếu, mặc dù người mạo phạm ở thế giới này thực lực cực cao, thế nhưng Tà quân thủy chung vẫn là Tà quân!

Ưng Bác Không xuất thủ cũng không phải là tự ta xuất thủ! Mối thù của mình phải do chính mình tự tay báo! Nhờ vào tay người khác giúp mình hả giận, không phải là hành vi của nam tử hán đại trượng phu. Lại càng không phải là phong cách của Tà quân ta!

Cho nên Quân Mạc Tà áp dụng hành động trả thù ngay! Lúc này hắn tính chuẩn thời gian rồi rời khỏi Quân gia!

Mà lúc rời đi, cũng tuyệt đối không để người khác hoài nghi!

Tam trưởng lão cùng Ưng Bác Không đi đến một bên, hai người thoạt nhìn rất trấn định, thế nhưng trên thực tế đều là một bụng nghi kị.

Ưng Bác Không khó hiểu chính là: Quân gia tuy cũng có thể xem như là quyền cao chức trọng, thế nhưng quyền cao chức trọng này cũng chỉ giới hạn trong Thiên Hương đế quốc mà thôi, nhưng toàn bộ đại lục nhiều lắm là một thế gia giàu có trong thế tục. Cùng đám gia tộc đầy cao thủ siêu cấp Huyền khí kia khó có thể chống cự được, mà sao lại không phải gia tộc nào đó mà lại nhằm trúng Phong Tuyết ngân thành kết thù.

Lục trưởng lão vừa mới nói mấy lời kia, hắn một câu cũng không bỏ qua, tự nhiên minh bạch lục trưởng lão này căn bản không phải tới vì Tiêu gia công tử bị làm nhục. Mà bởi vì bản ý của hắn căn bản chính là có chủ tâm muốn làm nhục Quân gia. Thế nhưng Quân gia rốt cuộc đã làm chuyện gì. Mà lại có thể khiến một vị tu vi thần huyền đến thêu dệt chuyện? Hơn nữa sau lưng người này còn có một quái vật khổng lồ như Phong Tuyết ngân thành!

Ưng đại chí tôn thật sự là trăm mối vẫn không có cách giải!

Lục trưởng lão cũng chứa một bụng khó hiểu.

Ưng Bác Không làm một trong Bát Đại Chí Tôn, không ngờ từ lúc nào lại tới Quân gia làm bảo vệ vậy? Thậm chí không tiếc mạo hiểm đắc tội với Phong Tuyết ngân thành, gây nên hậu quả bực này, cũng chỉ là vì giữ nhà cho Quân gia? Ưng Bác Không cũng không phải là người dễ xúc động mà?

Quân gia dựa vào cái gì mà có thể mời được Ưng Bác Không, điều này thật sự là quá khó hiểu đi!

Trong chuyện này. Đến tột cùng còn có cái gì là ta không biết nữa đây? Nếu như năm đó Quân gia có Ưng Bác Không làm chỗ dựa như vậy. Hết thảy thảm sự của Quân gia sẽ không phát sinh. Thậm chí Hàn Yên Dao cùng Quân Vô Ý trong lúc đó đã sớm thành vợ chồng rồi cũng không chừng, sao lại đến mức thủy hỏa bất dung như ngày nay, khiến cho hai bên như ngăn cách bởi một núi thây biển máu!

- Xin hỏi chí tôn đại nhân một câu, ngài vì sao lại ở chỗ này vậy?

Thái độ của tam trưởng lão rất cung kính, một điểm cũng không nhìn ra hắn đang nói chuyện với một người vừa nãy còn làm nhục một đám cao tầng của Phong Tuyết ngân thành.

- Ta còn chưa hỏi qua các người đó? Các ngươi vì sao lại tới chỗ này? Phong Tuyết ngân thành cùng Quân gia rốt cuộc là có chuyện gì? Huynh đệ kia của ngươi vì sao có điểm liều mạng, tự hạ thân gây hấn với tiểu bối! Khiến một kẻ làm tiền bối như ta cũng cảm thấy hổ thẹn?

Ưng Bác Không hừ một tiếng, hỏi ngược lại.

- Ngài không biết tiền căn hậu quả trong đó đúng không?"

Ba trưởng lão lập tức mở to hai mắt mà nhìn. Vị trước mắt này khiến người ta không nói được lời nào, gì cũng không biết mà đòi ra mặt bảo vệ?

- Biết gì? Nếu như ta biết còn hỏi các ngươi làm gì?

Trong lòng Ưng Bác Không có chút minh bạch, cảm thấy bản thân lúc này giống như giẫm vào một chuyện phiền toái rồi. Cảm giác có điểm bất an.

Tam trưởng lão dở khóc dở cười đem chuyện ân oán từ đầu chí cuối của Quân gia cùng Ngân Thành thập phần rõ ràng nói ra. Đương nhiên mâu thuẫn bên trong Ngân Thành cũng không thể nói cho người ngoài biết được.

Ưng đại chí tôn nghe xong liền trợn mắt há hốc mồm.

Cứt trâu mà, tự dưng lại dẫm chân vào cái mối ân oán này, hắn nặng nề hừ hai tiếng, vô ý thức vặn vẹo cái đầu. Thảo nào... trách không được tiểu tử kia nghĩ hết trăm phương ngàn kế cũng muốn lão phu đáp ứng hắn ở lại Quân gia, hao tổn tâm cơ để lão phu đáp ứng đảm bảo an toàn cho Quân gia một năm.

Cái này, con bà nó Quân gia thoạt nhìn thường thường không có gì lạ, nguyên lai có gài thiên lôi mai phục!

Lúc này lão tử đúng là lên phải thuyền giặc rồi!

Hảo gian trá, hảo quỷ kế!

Nói rõ ra chính là muốn kéo lão tử xuống nước, lão tử… vậy mà lão tử hết lần này tới lần khác không thể không theo a!

Ưng Bác Không rốt cuộc vẫn là một trong Bát đạu Chí Tôn, người khác nếu là sợ hãi Phong Tuyết ngân thành, thậm chí sau lưng Phong Tuyết ngân thành còn có Hàn Phong Tuyết. Thế nhưng tuyệt đối không gồm Ưng đại chí tôn trong đó, Ưng Bác Không mặc dù không có điểm sợ hãi, thế nhưng nhưng bây giờ có chút tức giận, tức giận vì Quân Mạc Tà tiểu gia hỏa này hoa ngôn xảo ngữ "lừa tình" mình, mà mình lại u mê, đần độn, đem bản thân làm đệm lưng cho hắn. Chuyện này là cái chó gì đây!

Nhưng mà nghĩ lại. Nếu như trước đó tự hỏi lòng mình. Chính mình đến tột cùng tại sao phải phản ứng, thật đúng là cũng không chính xác cho lắm. Chính mình mặc dù kiêng kị Phong Tuyết ngân thành hay hoặc giả là Hàn Phong Tuyết, cũng chưa hẳn là không dám trêu chọc vào cái cục phiền toái này.

Chuyện cho tới bây giờ. Nếu như bây giờ lật lọng, người trong thiên hạ sẽ nói mình là sợ Hàn Phong Tuyết, Ưng đại chí tôn lúc này đâm lao phải theo lao. Cũng chỉ tự an ủi mình: “Không phải chỉ là Phong Tuyết ngân thành thôi sao? Lão tử sớm đã không vừa mắt Hàn Phong Tuyết lão thất phu kia rồi, vừa vặn hiện tại đang cần đối thủ để luyện công, mượn Phong Tuyết ngân thành đến thao luyện cũng tốt. Hơn nữa, tên Quân tặc tử kia lại tinh thông Ưng Hình pháp quyết hạng nhất này, mình cũng quyết định sẽ không thể ngồi nhìn người tới chém hắn, đây chính là đại sự liên quan tới tương lai của mình nha, đắc tội với Phong Tuyết ngân thành thì như thế nào!”

Thế nhưng nghĩ lại. Cao thủ trong Phong Tuyết ngân thành rốt cuộc vẫn đông như mây, chỉ riêng Thần Huyền cường giả chỉ sợ sẽ không dưới hơn mười vị, trong đó còn có một vị thiên hạ bài danh đệ tam chí tôn hùng cứ một phương, đối mặt với thế lực như vậy, cho dù là Ưng Bác Không thì trong lòng cũng có chút lo lắng.

Đành phải liều mạng tự động viên mình: “Không có gì! Chỉ cần Huyết Hồn sơn trang bên kia không nhúng tay vào, chỉ với Phong Tuyết ngân thành cũng không lợi hại lắm!”

Nghĩ tới đây. Hăn lại có chút khinh bỉ chính mình: “Mà cái rắm gì cơ chứ, Phong Tuyết ngân thành cùng Huyết Hồn sơn trang gần đây thủy hỏa bất dung. Bọn họ sao có thể liên hợp cùng một chỗ đối phó với Quân gia? Trên đời này còn chỗ nào đáng để hai gia tộc hợp lại đối địch đây? Mình tại sao tại sao lại nghĩ tới mấy thứ vô căn cứ này, lùi một bước sẽ thấy đất rộng trời cao a. Chỉ bằng vị sư phụ thần bí khó lường của Quân tiểu tặc, tuyệt đối đủ để ứng phó hết thảy nguy cơ, dù cho là Hàn Phong

Tuyết, Lệ Tuyệt Thiên cũng không thèm nhìn, nếu ta mà có thực lực này...Chậc chậc…”

- Đừng nói nữa, đám người các ngươi cút hết đi cho ta!

Ưng Bác Không vừa nghĩ tới "Quân đại cao nhân". Lập tức hưng phấn lên, sau lại có chút ủ rũ. Tiếp đó khẽ đảo mí mắt, có phần khó thở nói:

- Quân gia bây giờ có lão phu ở đây, sau này các ngươi nếu như còn tới quấy rối, đừng trách lão tử không khách khí!

Ưng Bác Không không có nói rõ, tam trưởng lão bên này vốn có điểm hoài nghi, không khỏi nghĩ lệch đi, cẩn thận từng ly từng tí nói:

- Ưng chí tôn có từng biết, trong Thiên Hương thành này còn che dấu một vị cao thủ cái thế hay không?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5: Sự Buồn Bực Của Ưng Chí Tôn

- Cao thủ cái thế? Là ai?

Ánh mắt Ưng Bác Không trợn lên, chẳng lẽ Ngân Thành cũng biết sự tồn tại của vị cao nhân tiền bối kia? Lão tử còn tưởng rằng chỉ có độc nhất vô nhị lão tử độc quyền thôi a!

- Cụ thể vì sao lại khiến vị tiền bối giá lâm Thiên Hương còn không biết, chỉ biết là vị tiền bối này tu vi cực cao, quả nhiên là kinh thế hãi tục, vang dội cổ kim!

Trong ánh mắt của tam trưởng lão vẫn còn sợ hãi nói:

- Trước đây mấy ngày, vị tiền bối này chẳng biết tại sao phát ra khí tức, lúc ấy chúng ta còn đang ở ngoài mười dặm, thế nhưng đã cảm nhận được phong vân biến sắc! Ngày hôm nay lại phát hiện một chuyện lạ khác về vị tiền bối này!

Ưng Bác Không mơ hồ minh bạch hắn đang nói tới ai, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ cung kính:

- Chuyện lạ gì thế? Nói nghe chút coi!

Ưng đại chí tôn xác định, theo như lời nói của tên tam trưởng lão này, vị cao nhân kia hẳn là sư phụ của Quân tiểu tặc, không khỏi âm thầm cười trộm, bọn gia hỏa tri thức tụt hậu này, các ngươi đã triệt để đem đồ đệ của người ta đắc tội, bây giờ còn nghĩ tới chuyện tốt à?

Bên này, tam trưởng lão cẩn thận từng ly từng tí quan sát đến sắc mặt của Ưng Bác Không. Trong lòng càng thêm nắm chắc, xem ra Ưng Bác Không này hẳn là biết sự tồn tại của người kia, hơn nữa thực lực của người này ít nhất phải còn phải hơn cả vị thảo nguyên ưng thần trước mắt, Ưng Bác Không cho tới bây giờ chỉ biết bội phục cường giả mạnh hơn hẳn mà thôi! Tam trưởng lão lại tiếp tục nói:

- Tại rừng phong Thành Nam trong phương viên sáu mươi dặm, cơ bản vẫn luôn là một địa phương có phong cảnh lịch sự tao nhã của thành Thiên Hương, thế nhưng chẳng biết tại sao, dưới sự giận dữ của vị tiền bối này, không ngờ với một thân huyền khí đã vô thanh vô tức hủy diệt toàn bộ khu rừng, không có bất cứ dấu vết gì. Sáu mươi dặm rừng phong lại đột nhiên vô tung biến mất, mặt đất bị san phẳng, một thân cây ngọn cỏ cũng không còn!

Ưng Bác Không lảo đảo hít một hơi lãnh khí.

Rừng phong Thành Nam? Chính mình chẳng phải là từ nơi đó tới sao? Chẳng lẽ sau khi mình rời đi, lại xảy ra chuyện kinh thiên động địa bực này?

- Xin hỏi vị tiền bối này có quan hệ gì với Ưng chí tôn không?

Tam trưởng lão cẩn thận từng ly từng tí hỏi. Hiện tại bọn họ cơ hồ xác định, vị thần bí này chính là có quen biết với Ưng Bác Không, thế nhưng lại không biết mối quan hệ song phương là như thế nào, điểm ấy thật ra còn phải tìm hiểu đã, điều mà tam trưởng lão muốn biết nhất, cũng sợ phải biết nhất, chính là vị cường giả thần bí này có liên quan tới Quân gia, vậy đây chính là ăn phải miếng thịt thiu rồi!

- Không quen biết! Không quen biết!

Ưng Bác Không liên tục không ngừng lắc đầu nói:

- Nửa điểm cũng không biết! Ta cũng chưa từng nghe nói qua, trên đời còn có một nhân vật như vậy!

“Hừ hừ, các ngươi mau tới quấy rối đi, Ngân Thành đều đến đây đi, có lão nhân gia hắn tọa trấn, ta còn suy nghĩ nhiều làm chó gì! Ai nha. Không đúng, sao có thể để hắn đích thân xuất thủ được. Ta chính là nên xuất thủ nhiều một chút, tranh thủ thêm ân tượng của hắn nha!”

“Tốt nhất là Hàn Phong Tuyết tới trước, mới khiến cho lão nhân gia hắn xuất thủ, để Hàn lão nhi đâm đầu vào tấm thép, đụng chảy máu là tốt nhất! Lão phu đứng ở một bên châm chọc!” Trong lòng Ưng Bác Không có chút hả hê nghĩ.

- Có thật vậy không?

Ba trưởng lão nhíu hàng lông mi trắng như tuyết, vốn định từ Ưng Bác Không tìm hiểu tin tức, không có nghĩ tới gia hỏa này trực tiếp giữ kín miệng như thế.

- Cái gì? Các ngươi dám không tin ta?

Ưng Bác Không trừng mắt.

Tam trưởng lão có phần oán thầm: “ Ngươi là loại người gì a, ngươi định đem chúng ta làm nhục một phen à, đã đánh lục đệ chỉ còn nửa cái mạng, bây giờ mở miệng ra là nói dối, ngươi còn nói là muốn chúng ta tin ngươi? Nghĩ người khác đều là kẻ ngốc sao!”

- Ưng chí tôn!

Tam trưởng lão ôn hòa chắp chắp tay nói:

- Việc hôm nay là do chúng ta tài nghệ không bằng người, không tiện đưa ra bình luận, thế nhưng Ưng chí tôn lại sỉ nhục Phong Tuyết ngân thành, ngày khác bọn ta sẽ tới đòi lại. Đại trường lão nhất định sẽ có an bài, núi cao sông dài, Sở mỗ xin được cáo từ!

- Ưng Bác Không ta nếu đã dám trêu vào, sẽ không sợ hãi đâu! Về phần đại trường lão của các ngươi, là Tiêu Hành Vân à? Hừ hừ, chỉ bằng

vào hắn mà dám tìm lão phu kiếm chuyện sao? Muốn đòi lại món nợ này thì kêu Hàn lão nhi tới tìm ta!

Ưng Bác Không nặng nề khẽ hừ:

- Hắc hắc, nghe qua Tiêu Hành Vân cùng Tiêu Bố Vũ hai người được xưng là song bích Ngân Thành, Tiêu Bố Vũ bay lượn trời cao, đám huyền giả trẻ tuổi đều rất kính ngưỡng, lão phu sớm muốn gặp hai lão già kia một phen. Đến tột cùng Hành Vân Bố Vũ là như thế nào!

Ánh mắt của tam trưởng lão không đổi, mỉm cười nói:

- Có lẽ ngày khác Ưng chí tôn sẽ không thất vọng đâu, cáo từ!

Tam trưởng lão chắp tay, lão thoáng cái tới cạnh Mộ Tuyết Đồng, ôm lấy thân thể của lục trưởng lão, cùng Hàn Yên Mộng đi ra cửa. Nhưng khi đến cửa lại đột nhiên xoay người nói:

-Có một việc ta nghĩ là không nên nói, nhưng mà với anh phong hào khí của Ưng chí tôn, chắc người cũng không thèm để ý. Ta nghe nói thiếu chủ Huyết Hồn sơn trang lần trước tới kinh thành nhìn trúng một nữ tử, muốn nạp làm thiếp thất, mà vị nữ tử này chính là nữ tử nhà Quản gia, là con dâu của Quân gia, Quản Thanh Hàn! Quân gia trước mắt là nơi dừng chân của Ưng chí tôn, chi bằng sớm đã chuẩn bị tốt. Huyết Hồn sơn trang chỉ sợ không giống như Phong Tuyết ngân thành chúng ta, sẽ không nhịn chuyện này đâu!

Nói xong tam trưởng lão mỉm cười, cũng không quay đầu lại mà lẳng lặng bỏ đi.

Trước khi đi Hàn Yên Mộng còn cười mỉm phất tay với Quân Vô Ý, nói:

- Tam ca, nếu như có thời gian, muội sẽ tới kể chuyện cho huynh nghe. Còn có chất nhi của huynh nữa, lần sau nhất định phải để hắn gọi

muội là cô cô đó! Nếu không, muội trở về sẽ nói cho tỷ tỷ, nói huynh cùng cháu huynh kết phường khi dễ muội!

Quân Vô Ý mỉm cười phất tay, tiễn đám người ra cổng.

Mà Ưng Bác Không Ưng đại chí tôn lại ngơ ngẩn đứng đó!

Triệt triệt để để ngơ ngẩn!

Nguyên lai không chỉ bước lên thuyền giặc! Lão phu căn bản chính là trực tiếp ngã vào một cái đầm ngàn dặm a! Hôm nay cho dù muốn nhấc chân cũng nhổ không ra...

Thiên Nam Huyết Hồn trụ trời, phương bắc Phong Tuyết đúc Ngân Thành! Đương kim thế gian chính là hai thế lực cực lớn, Quân gia nho nhỏ này lại có thể kết oán một lúc với hai thế lực a...

Chỉ vì mấy chiêu thức, lão tử đã tự bán mình a. Chọc vào mớ phiền toái lớn như vậy.

ĐCM nó trời ạ!

Ưng Bác Không kinh ngạc đứng một hồi, đột nhiên nổi giận! Thanh âm như sấm mùa xuân, hét lớn một tiếng:

- Quân tiểu tặc! Cái con thỏ nhỏ đáng chết kia! Lăn ra đây cho lão phu!

Bốn phía vắng vẻ, không người lên tiếng.

Ưng Bác Không bay vượt qua vài cái sân nhỏ của Quân gia, vòng vo vài lượt thế nhưng cũng không có phát hiện ra tung tích của Quân Mạc Tà. Nộ khí trùng thiên quay lại tiểu viện của Quân Vô Ý. Trong miệng thì thào tức giận mắng:

- Con thỏ nhỏ chết kia, để lão phu bắt được ngươi, ta sẽ lột da ngươi ra, khiến cho ngươi phải đi chữ bát (八) vài ngày mới được! Ngươi

ngươi ngươi! Ngươi gài bẫy lão tử!

Quân Vô Ý tự nhiên khôn ngoan có thừa, sớm thấy tình thế không ổn liền trốn vào trong phòng ngủ, chính mình tự tìm hiểu kiếm pháp. Chỉ còn lại có một mình Ưng Bác Không thở hổn hển hờn dỗi ở ngoài, buồn bực lại muốn giết người.

Buồn bực xác thực là buồn bực, nhưng mà cũng chỉ là "muốn" Giết người mà thôi!

Nguyên bản nếu như tam trưởng lão sớm nói ra chuyện này, nói đúng ra Ưng đại chí tôn thật sự có chút dao động, dù sao Phong Tuyết ngân thành, Huyết Hồn sơn trang hai nhà chính là đương kim thế gian có lực lượng kinh khủng nhất, hai nhà cùng chung địch nhân, chỉ sợ cho dù là trùm chí tôn Vân Biệt Trần cũng chưa chắc ứng phó được, huống chi là Ưng Bác Không?

Nhưng tam trưởng lão vừa rồi mới nói, đầu tiên là nói tới chuyện vị đại cao nhân có tu vi "kinh thế hãi tục vang dội cổ kim". Tuy là dò hỏi thông tin, thế nhưng đồng thời cũng đưa ra lời nhắc nhở với Ưng Bác Không.

Mà vị cao nhân kia chỉ cần nhấc tay đã vô thanh vô tức khiến một mảnh rừng cây bao la trong nháy mắt biến mất, có cao nhân như thế tọa trấn, cho dù là Hàn Phong Tuyết, Lệ Tuyệt Thiên liên thủ thì như thế nào? Ưng đại chí tôn lúc này không có tìm được Quân tiểu tặc để phát tiết, cho nên không để ý tới chuyện này!

Sau lưng còn có cao nhân làm chỗ dựa! Một ngọn núi chắc chắn như vậy, xá gì mưa gió ở phía xa.

Về phần Ưng đại chí tôn đi khắp nơi cũng không tìm thấy Quân tiểu tặc, hiện tại hắn không biết đã sớm chạy tới nơi nào rồi.

Ra khỏi đại môn của Quân gia đã là hoàng hôn rồi.

Đoàn người cao tầng của Ngân Thành cũng không có ai mở miệng, ngay cả người hoạt bát như tiểu công chúa Hàn Yên Mộng cũng câm như hến, không rên lên một tiếng, không khí có chút áp lực.

Lục trưởng lão nằm ở trên lưng Mộ Tuyết Đồng điều động huyền khí trị thương, giờ phút này tinh thần đã tốt lên rất nhiều. Lão nhân này dù sao cũng đã là Thần Huyền cao thủ, thương thế mặc dù nặng, nhưng chỉ cần Huyền khí còn đang vận hành trong cơ thể, tính mạng cũng không có gì đáng ngại.

Thậm chí xương ngực lập tức có gãy đi nữa, cũng được hắn vận dụng huyền khí một mực bao lấy, ghép lại vị trí cũ, chẳng qua là cần thời gian để hồi phục mà thôi.

Thế nhưng hôm nay chịu nhục nhã như vậy, Lục trường lão cả đời chưa bao giờ trải qua loại nhục nhã này!

Mỗi khi nhớ tới cảnh tại Quân gia, trước mắt bao người chính mình bị ép nói ra chữ "phục" kia. Hắn lại có cảm giác máu huyết bốc lên, quá nhục, quả thực là sống không bằng chết!

Lục trưởng lão tuy nói là không phát tác, thế nhưng hàm răng lại căn môi đến nỗi máu tươi đầm đìa chảy ra, từng giọt từng giọt nhỏ trên lưng Mộ Tuyết Đồng, hai mắt đã biến thành màu hồng!

Không báo thù này thề không làm người!

- Lục đệ!

Tam trưởng lão muốn nói cái gì đó, rốt cuộc đành thở dài một tiếng, đành nuốt ngược lời muốn nói trở lại, hắn ở chung cùng với Lục trường lão thời gian cũng đã vượt quá ba mươi năm rồi, tâm ý sớm đã ẩn ẩn tương thông, có thể nhìn mặt mà nói chuyện, lúc này hiểu rõ Lục trường lão đang nghĩ gì, không khỏi nặng nề mà nói:

- Người ta là Ưng Bác Không mà!

- Đệ biết, Tam ca, đệ biết huynh muốn nói gì, với công lực của đệ, thua trong tay Ưng Bác Không cũng không tính là dọa người! Đúng không? Đệ nếu như cứ cố chấp, chỉ sợ ngược lại sẽ rước lấy họa sát thân!

Lục trường lão trầm thấp nói, trên mặt hiện ra nụ cười thê lương nói:

- Nhưng, kẻ sĩ thà chết chứ không thể chịu nhục [sĩ khả sát bất khả nhục]! Đệ, đệ….

Nói đến đây, vị Chí Tôn Thần Huyền công lực cao tuyệt này lại có thể nghẹn ngào nói không lên lời. Có thể thấy được phần sỉ nhục này đối với hắn mà nói đã kích động tới mức nào!

- Lục trường lão, ngài trước là vì bảo toàn tính mạng của tất cả mọi người mới thừa nhận sự sỉ nhục này, ta rất kính trọng ngài! Tiểu tử ta tuy bất tài, thế nhưng cũng biết, trong hoàn cảnh đó để nói một chữ "không" dễ dàng cỡ nào, thế nhưng để nói ra một chữ "phục" lại khó cỡ nào!

Mộ Tuyết Đồng từng chữ từng chữ một nói ra, lấy lời nói của mình mà xoa dịu.

Thấy sắc mặt tam trưởng lão lộ ra vẻ tán thưởng, Lục trường lão cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, hiển nhiên là lời của mình có tác dụng, hắn chuyển chủ đề, nói:

- Nói đến sỉ nhục, Lục trường lão mới đầu đã sỉ nhục Quân gia cũng không nhẹ. Chính vì có nhân tất có quả, nếu không phải ngài ngay từ đầu là người gây sự trước, có lẽ Ưng Bác Không cũng không làm quá như vậy!

Những lời này mới chính là lời muốn nói của Mộ Tuyết Đồng. Đối với thái độ ngang tàng bá đạo của Lục trường lão, trong lòng Mộ Tuyết Đồng sớm đã bất mãn vô cùng rồi. Nhưng đối với trưởng bối mà nói, chức vị lại hơn xa mình, đành phải mềm dẻo một chút, chỉ đành nói bóng nói gió mà thôi. Thế nhưng lúc đầu kiệt lực khắc chế, càng về sau, khẩu khí cũng có điểm không kiềm chế được.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6: Cái Thế Cao Nhân

- Tuyết Đồng!

Tam trưởng lão khẩn trương kêu lên. Tuy đám người đều cho rằng Mộ Tuyết Đồng nói rất có đạo lý, việc hôm nay cũng xác thực là do Lục đệ gieo gió gặt bão, thế nhưng hiện tại cũng không phải lúc phù hợp để kích thích lão lục.

- Thả ta xuống! Lão phu còn chưa có chết đâu, để lão phu tự đi!

Lục trường lão giận dữ quát:

- Lão phu làm việc, như thế nào còn không tới phiên tên tiểu bối ngươi dạy bảo! Cho dù sư phụ ngươi có ở đây, cũng không dám nói như vậy với lão phu đâu. Ngươi thì tính là gì! Trước khi nói nên suy nghĩ xem mình có bao nhiêu phân lượng đã, ngươi còn chưa đủ tư cách bình luận thái độ cư xử của lão phu đâu!

Mộ Tuyết Đồng tức giận đến nỗi sắc mặt trắng bệch, thầm nghĩ trong lòng: "Ngươi thật sự có cốt khí như vậy, trận đáng lúc trước cùng Ưng Bác Không ngược lại đã không bị thua, hôm nay chỉ biết đem ta ra chút giận, thật cho rằng ta rỗi hơi muốn cõng ngươi sao!"

Mộ Tuyết Đồng do dự một chút, sau đó thả Lục trường lão đang dãy dụa trên lưng xuống. Bởi vì khẽ động, cho nên xương cốt chệch ra, hắn đau đến nỗi cái trán ứa mồ hôi lạnh, bây giờ mới nhớ ra là mình bị thương.

- Thật là có cốt khí, ha ha. Quả nhiên không hổ là trưởng lão của Phong Tuyết ngân thành! Vừa rồi nếu ngươi đối mặt với tiểu đầu ưng kia cũng có thể cứng rắn như vậy, cũng không phải chịu nhục như vậy, ta rất bội phục tính cách thay đổi thất thường của ngươi đó!

Tam trưởng lão còn chưa kịp khuyên giải, đột ngột một thanh âm lãnh khốc vang lên, tràn đầy tư vị cợt nhả. Đồng thời thiên địa lúc này tràn ngập một cỗ uy áp cự đại chưa từng có, ầm ầm đổ xuống, một bóng ảnh hắc y bịt mặt như thiên thần hạ phàm, lại như quỷ mị hóa thân, phương thức xuất hiện dị thường quỷ dị đột nhiên hiện ra trước mặt mọi người, một đôi mắt lạnh lùng lập loè hàn quang bắn ra.

- Là hắn! Chính là hắn!

Tiểu công chúa Hàn Yên Mộng kinh hãi kêu một tiếng, thân thể run lẩy bẩy trốn phía sau ba trưởng lão, kéo lấy góc áo của ba trưởng lão, tỏ ý muốn nói gì đó mà lại không nói được. Đối với tên áo đen đột nhiên xuất hiện này, hiển nhiên nàng sợ hãi tới cực điểm:

- Chính là hắn đã đả thương Tiêu sư huynh. Còn... còn đánh ta nữa!

Trong lòng tam trưởng lão trầm xuống!

Sợ cái gì cái đó liền đến a! Chính thức phiền toái rốt cuộc đã tới!

Một thân ảnh so với Ưng Bác Không còn muốn đáng sợ hơn, uy áp đè xuống!

Mấy vị cao tầng Ngân Thành rõ ràng cảm thụ được cỗ uy áp kinh người ùn ùn kéo đến này, bốn người đều run như cầy sấy. Trong đó tiểu công chúa Hàn Yên Mộng ngược lại thản nhiên hơn một chút, tiểu nha đầu tuy cũng sợ hãi hung uy của tên áo đen trước mắt này. Nhưng mà chủ yếu là bởi vì người phía trước này đã từng làm nhục Phượng Ngô, ký ức này đã khắc sâu trong đầu nàng, còn làm ra một màn xấu hổ trước mặt mình nữa, vả lại ở trước mặt vị cường giả không thể kháng cự này

cảm giác sợ hãi cũng không còn bao nhiêu, hoặc là có thể nói "người không biết không sợ" a!

Nhưng mặt khác Ngân Thành ba vị trưởng lão lại không như thế, thấy nhiều hiểu rộng, ánh mắt rất độc cùng sáng suốt, từ cỗ khí tức cường đại bạo phát này mà xem, vị cao thủ thần bí trước mắt này, rõ ràng đang tức giận không kiềm chế được, cho nên mới không che dấu khí tức bản thân, tùy ý phát ra uy áp, giống như muốn thôn phệ thiên địa. Mà hiện tại không thể nghi ngờ hắn đang có ác cảm với đám người của mình!

Cỗ khí tức này giống y chang như cỗ khí tức lần trước khi sắp tiến vào Thiên Hương Thành mà gặp, đều là mênh mông lồng lộng như biển sâu, bá đạo không gì sánh kịp! Không thể kháng cự!

Cái này, người này cũng chính là người ngày đó phát ra khí tức, cũng chính là cao thủ hủy diệt rừng phong! Chỉ là một lần tiếp xúc, tam trưởng lão bọn người đã xác định được!

Bọn họ lại không biết, khí tức khổng lồ này cũng không phải do bản thể Quân đại cao nhân có, mà chính là do Quân đại thiếu phát động khí tức mênh mông của Hồng Quân Tháp, bởi vì Hồng Quân Tháp thủy chung ở trong cơ thể của Quân đại cao nhân, lúc này phát động tự nhiên là giống như khí tức tự thân của Quân đại thiếu, cho dù là cao nhân cũng không thể phân biệt được.

Tuy nói là do Quân đại thiếu phát động, nhưng do tu vi của hắn hiện đang quá thấp kém, nên không thể không chế thu phát tự nhiên. Vì lẽ đó, dù là do luyện công lúc trước, hay tâm tình phẫn nộ như lúc này, khí tức phát ra lại giống nhau vô cùng, không có tí khác biệt.

Vì thế dưới con mắt của đám người tam trưởng lão, khí thế này lại như "cao nhân" phẫn nộ.

Mà uy thế kinh thiên này, cho dù là người trong Bát Đại Chí Tôn còn xa mới theo kịp!

Sau lại so với người quen thuộc nhất với mình là thành chủ Hàn Phong Tuyết, thực sự là quá chênh lệch, sau đó ba người kinh hãi phát hiện mặc dù thiên hạ bài danh đệ tam lão thành chủ, tại trước mắt người này cho dù không giống như con kiến hôi, nhiều lắm cũng chỉ mạnh hơn đứa trẻ con mà thôi. Căn bản hoàn toàn không có bất cứ chút lực hoàn thủ nào!

Ý nghĩ này khiến hai vị Thần Huyền, một vị Thiên Huyền ba đại cao thủ hoàn toàn mất đi dũng khí chống cự, Lục trường lão đứng mũi chịu sào lúc này sắc mặt xám xịt như tro.

Tu vi như vậy, chỉ sợ cho dù có đủ nhân lực cũng không thể đụng vào a, người ta là dao thớt, chúng ta chỉ là thịt sơn dương mà thôi!

Ánh mắt rét lạnh lập lòe như điện của hắc y bịt mặt chăm chú nhìn bốn người, bước chân di động, từng bước một tiến tới, không ngờ lại phát ra thanh âm rất nhỏ.

Nhưng tiếng bước chân rất nhỏ này so với vô thanh vô tức càng làm tam trưởng lão giật mình!

Với tu vi của người này, hẳn là đã sớm tới trình độ vô thượng cảnh giới, trôi nổi như bèo trên nước, đạp tuyết vô ngân, thế nhưng giờ phút này lại phát ra tiếng bước chân, có thể thấy được tình trạng tức giận khó có thể kiềm chế được!

Xem ra hôm nay bốn người có muốn sống rời khỏi nơi này chỉ sợ là một chuyện khó hơn lên trời a.

- Các ngươi đều là người của Phong Tuyết ngân thành?

Hắc y bịt mặt chắp hai tay sau lưng, ngửa mặt lên nhìn trời, bộ dạng giống như đang hồi ức lại chuyện gì đó, giọng nói sang sảng không chút nào mang vẻ khói lửa nhân gian.

- Đúng vậy, xin hỏi tiền bối là?

Tam trưởng lão cố gắng đứng thẳng lên. Cung kính đứng trang nghiêm chắp tay nói.

Đối mặt với cường giả như thế, bất luận là ai hắn là đều phải cung kính, đó là lý thường nên làm, mọi người cũng không trách. Lúc này cung kính hơn một chút cũng không có chỗ thiệt gì.

Hắc y bịt mặt này thở dài một tiếng, không nghe ra hỉ nộ trong đó, thật lâu giống như từ trong mộng tỉnh lại, nói:

- Nhớ ngày đó, lão phu đã từng cùng Ngân Thành mấy đời thành chủ có giao tiếp qua, cùng Hàn Phong Tuyết có duyên gặp mặt một lần, thời gian nháy mắt đã qua vài chục năm rồi, ài, không thể tưởng được Phong Tuyết ngân thành hôm nay lại xuống dốc đến tình trạng như vậy! Là tạo hóa trêu người, hay là như lời nói phú quý chỉ duy trì trong ba đời?

Hắn lắc đầu giống như rất là tiếc hận than thở nói:

- Thật đáng buồn, đáng buồn!

- Nguyên lai tiền bối cùng lão thành chủ là bạn cũ, như vậy chúng ta cũng coi như không phải là người ngoài rồi ha ha ha...

Tam trưởng lão lại càng cung kính, nhưng trong lòng lại cực lực suy nghĩ: "Hắn nói tới vị thành chủ nào vậy? Là vị đời thứ hai? Hay đời thứ nhất? Ông trời của ta ạ. Người trước mắt này ít nhất cũng phải có tới hai giáp tuổi a." [1 giáp = 60 năm]

Thật sự là tuyệt đại cao nhân nha.

- Người phía trước là tiểu bối của Ngân Thành? Lúc trước xâm phạm vào nơi ta luyện công, quấy rầy ta thanh tu, ta cũng chỉ trừng phạt nhẹ nhẹ mà thôi, các ngươi là trưởng bối mà lại không dạy dỗ hậu nhân cẩn thận, chỉ biết dung túng cho hổ làm bậy. Tùy tiện để liên quan tới người khác! Tùy tiện làm loạn như thế, đúng là quy củ của Phong Tuyết Ngân Thành hay sao?

Thanh âm của hắc y bịt mặt dần dần nghiêm nghị lại.

Tam trưởng lão trong lòng lập tức cảm thấy bồn chồn, sợ hãi không thôi, chỉ có tiểu công chúa Hàn Yên Mộng quả thực không có tim không có phổi, mơ hồ chưa phát giác ra nguy cơ trước mắt, trong mắt chỉ tràn đầu mê hoặc, trong lòng lại càng cảm thấy quái dị tới cực điểm, thật sự không cách nào đem nam nhân trần truồng bạo lực lúc trước là vị tiền bối đức cao vọng trọng, khí độ ung dung trước mắt này dung hòa làm một.

Điều này, thực sự là một người sao? Vị cái thế cao nhân này toàn thân tràn ngập khí thể xuất trần, thật đúng là cái tên nam nhân toàn thân trơn bóng bạo lực kia sao? Nếu như quả thật là một người, vì cái gì lại khác nhau lớn như vậy? Chẳng lẽ có quan hệ tới chuyện có hay không có mặc quần áo hay sao?

Hắc y bịt mặt nói một hồi, tựa hồ như càng nói càng tức giận, rốt cục nặng nề khẽ hừ một tiếng, nói:

- Nghe nói các ngươi hiện tại đang muốn tìm ta? Muốn tìm ta báo thù sao? Bản tôn hôm nay tự động tới cửa, chính là cho các ngươi cơ hội đó!

- Ha ha, tiền bối thứ tội. Việc này nguyên nhân là do một đôi tiểu bối chúng ta mang tới mà ra, chúng ta mặc dù đại trí minh bạch nguyên nhân, thế nhưng cách đối nhân xử thế với tiền bối cũng không thể bỏ qua, còn nữa, trước khi đi lão thành chủ bọn người đã cẩn thận nhắc nhở, nếu như có chỗ mạo phạm, xin tiền bối không nên để ý tới.

Tam trưởng lão mỉm cười cũng không phủ nhận, lại quay sang nói tình nói lý.

Đúng vậy, hài tử nhà ai ra bên ngoài bị khi dễ, sau đó trưởng bối lại không hỏi tình huống chứ? Cho dù biết rõ nguyên nhân trong đó, cũng cần gặp mặt nói rõ. Tam trưởng lão không hổ là người từng trải, một phen ăn nói cực kỳ cung kính cùng có đạo lý, làm cho người ta không còn có ý bắt bẻ nữa.

- Là như thế sao? Nếu như chỉ là như vậy, bản tôn cũng không để ở trong lòng, thể nhưng các ngươi trên danh nghĩa vẫn là muốn truy tra bản tôn, thế cho nên đến Quân gia diễu võ dương oai! Nếu như Quân gia vì vậy mà bị các ngươi lăng nhục, chẳng phải là lăng nhục bản tôn sao? Đường đường là Chí Tôn Thần Huyền, lại xuất thủ với một tiểu bối! Các ngươi còn có da mặt không?

Hắc y bịt mặt tức giận đằng đằng, nhìn Lục trường lão ở gần, nói:

- Tốt lắm, Thần Huyền cao nhân có thể đả thương một tên hài tử! Quả nhiên là uy phong! Hảo sát khí!

- Vị tiền bối này, chuyện đó chỉ sợ là quá mức võ đoán rồi, Quân gia cùng Phong Tuyết ngân thành ta đã sớm có dây dưa sâu xa rồi, nội tình trong đó trong chốc lát khó có thể nói hết được. Tiền bối không biết căn nguyên trong đó, lại tùy tiện chất vấn, không khỏi có chút mất phong phạm của bậc cao nhân tiền bối.

Lục trường lão ho khan, nhưng lại ngẩng đầu lên, cũng không lui về phía sau. Hôm nay bị thụ thương lại bị Ưng Bác Không lăng nhục khiến mặt mũi gì của Lục trường lão đều bị quét sạch như rác, một mạch từ Quân gia đi ra, rồi lại đụng độ với một vị tuyệt thế cường giả khủng bố chưa từng xuất hiện vấn tội. Lục trường lão rất nhanh muốn suy sụp rồi!

Lục trường lão chỉ cảm thấy chuyện hôm nay, trong cả đời này chưa bao giờ bị nhục như thế, nói như thế nào cũng không tốt! Liên tiếp chịu nhục như vậy, lão phu thật sự là sống không được.

Thật sự là tức chết ta đi! Ngươi cho dù là có tu vi cao tới đâu đi nữa, nhiều nhất là ra tay giết ta đi, lão tử cũng không muốn nhịn nữa! Ngoại trừ chết là hết ra, ngươi còn có thể làm gì nữa! Lão tử bất mãn đối với ngươi đó!

- Ý của ngươi là, bản tôn xen vào việc của người khác?

Hắc y bịt mặt nặng nề hừ một tiếng, thân thể đột nhiên lóe lên tựu như lăng không biến mất, triệt triệt để để biến mất vô tung vô ảnh.

Một người còn sống mới phút trước còn lù lù trước mặt, sau một khắc đột nhiên biến mất, khinh công như vậy đừng nói là thấy, cho dù nghe cũng chưa từng nghe qua a, cho dù truyền thuyết cũng không có lưu truyền a!

Cho dù tu vi cao nhất trong đám người là tam trưởng lão cũng không kịp phản ứng, không khỏi bị hù cho hồn bay lên chính tần trời, nghẹn ngào kêu lên:

- Tiền bối hạ thủ lưu tình!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7: Có Chỗ Khác Biệt

Tam trưởng lão thầm nghĩ lời Lục trường lão vừa nói xác thực là quá đắc tội với người ta, vạn nhất vị tiền bối trước mắt này động sát cơ, vậy đúng là triệt để đi tong, đối mặt với một cường giả như vậy, muốn báo thù đều không phải xuất chiêu a!

Bành bạch hai tiếng, hắc y bịt mặt lại lần nữa đột ngột xuất hiện ở chỗ cũ, tựa hồ như căn bản không có di chuyển, chỉ duy nhất có biến hóa là, trên gương mặt Lục trường lão lúc này xuất hiện một dấu ấn năm ngón tay đỏ ửng!

Đối với một vị thực lực Thần Huyền cao nhân như Lục trường lão bực này, chà đạp tinh thần so với thể xác còn khủng bố hơn!

Hoàn toàn không ai phát giác ra động tác của vị tiền bối cao nhân này như thế nào, dùng pháp môn gì đã nặng nề đánh cho Lục trường lão một cái tát! Mọi chuyện đều giống như là bịa đặt thế nhưng rõ ràng lại xuất hiện, mà trước mắt lại toàn là người còn sống!

Chỉ có bốn từ có thể hình dung, thần hồ kỳ kỹ! [Hình dung thủ pháp hoặc tài nghệ cực kỳ cao minh]

Lục trường lão giờ phút này mặc dù trọng thương không nhẹ, hoạt động không tiện thế nhưng thủy chung vẫn là cao thủ Thần Huyền! Vậy mà hắn lại vô thanh vô tức bị ăn một cái tát, căn bản chính là một chuyện không thể tưởng tượng! Mặc dù có là cường giả trong Bát Đại Chí Tôn đích thân xuất thủ, Lục trường lão mặc dù chưa hẳn có thể né tránh được,

thế nhưng ít ra còn có phản ứng. Nhưng lúc này Lục trường lão căn bản đều không có phản ứng gì đã bị trúng chiêu!

Đây là chuyện mà sức người có thể làm được sao?

Thế nhưng trước mắt vị hắc y bịt mặt này chỉ khẽ nhấc tay đã có thể làm được.

- Lão phu lần này xuống núi, chính là vì tránh cho các ngươi giận chó đánh mèo, ngược lại bởi vì ta mà làm hại người khác! Không nghĩ hậu bối ngươi cũng dám ăn nói lỗ mãng như thế, khinh nhờn tôn nghiêm của lão phu, điều này khó có thể tha thứ!

Hắc y bịt mặt nhàn nhạt nói:

- Nhưng mà niệm tình ngươi hiện tại bị trọng thương, lão phu cũng không muốn làm quá, chỉ giáo huấn nhẹ nhàng thôi! Lão phu cho ngươi cái tát này, còn có thâm ý khác, nên biết thiên hạ tuy lớn, thế nhưng có rất nhiều người mà với kẻ Thần Huyền nhỏ nhoi như ngươi không thể trêu chọc! Miễn cho ngày sau cái mạng nhỏ cũng mất lúc nào cũng không biết! Lão phu lần này hành động như vậy cũng là vì có quan hệ sâu xa với Ngân Thành, nếu không tại sao lại tốn nước bọt với đám tiểu bối các ngươi!

Tai nghe thấy đối phương nói "Ta cho ngươi một cái tát tai nhưng thật ra là muốn tốt cho ngươi", Lục trường lão đột nhiên trợn tròn hai mắt, Oa một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, luân phiên chịu nhục, tâm tình xúc động cùng phẫn nộ dồn lên khiến ngũ tạng co thắt, vết thương cũ lại bung ra, hơi thở lúc này của hắn rất mong manh, có triệu chứng hấp hối!

Cái tát kia cũng không có bất kỳ lực sát thương nào, thuần túy là vũ nhục mà thôi. Các vị cường giả tại đây nếu ở trong hoàn cảnh như vậy cũng coi như không nghiêm trọng lắm, thế nhưng Lục trường lão lại chịu liên tiếp sỉ nhục quả là không chịu nổi.

Không riêng gì lời này quá vũ nhục người, mà là bởi vì thật sự quá quen tai!

Lúc trước ở Quân gia, hắn đột nhiên xuất thủ giáo huấn Quân Mạc Tà, sau đó cảm giác cũng như vậy. Bây giờ cơ hồ lại rập khuôn như lúc trước, chỉ có điều mình là nạn nhân, trong chuyện này mang đầy ý tứ châm chọc, chỉ sợ dù có là thần tiên cũng bị chọc cho nổi điên lên...

Những lời này vừa nói ra. Mộ Tuyết Đồng ở bên cạnh lập tức hiểu ra, vị cường giả này hết mười phần là tới để xả giận giúp Quân Mạc Tà, cũng không phải theo như lời hắn nói ngộ thương người tốt...

Dù sao trong mắt cường giả ngoài Thiên Huyền, ngộ thương thậm chí ngộ sát người bình thường cũng đâu coi là chuyện gì lớn?

Nhưng mà nếu như vị tiền bối cao nhân này có giao tình cùng Quân gia, vô luận là có ý hay vô ý đối với Quân gia, hoặc giả là giúp tiểu thư, cũng đều là chuyện tốt!

Nhưng mà hôm nay Lục trường lão thật sự gặp bất lợi xưa nay chưa từng có, đầu tiên là châm chọc Quân Vô Ý lại bị Ưng Bác Không hoàn trả lại, còn bị trọng thương, mà cậy già lên mặt giáo huấn Quân Mạc Tà khi hắn ngang tàng bá đạo lại bị hắc y bịt mặt này một lần nữa trả lại, trong lúc không rõ ràng bị ăn một cái tát tai, mà lại là hai lần sỉ nhục đầu tiên trong đời hắn, mà chắc chắn không có cơ hội trả thù, thẳng đến lúc này còn không có tức chết đã có thể nói là rất không dễ dàng rồi.

- Lục đệ!

Tam trưởng lão kinh hô một tiếng, vội vàng chạy tới, huyền khí tinh thuần truyền ào ạt vào người lục trưởng lão. Huyền khí cũng đồng thời truyền thẳng vào một vật gì đó trước ngực hắn, chỉ thấy trước ngực Lục trường lão đột nhiên toát ra bạch quang nhu hòa, bao phủ toàn thân hắn. Tam trưởng lão lúc này mới thở phào một hơi, đứng lên. Bọn họ liếc mắt liền nhìn ra được, Lục trường lão bị chọc giận công tới tâm, khí huyết tan vỡ. Tình cảnh lúc này rất nguy hiểm!

Nếu như là cứu trễ, chỉ sợ chưa trở lại Thịnh Bảo Đường đã đi đời nhà ma rồi.

Cho nên hắn mới ra tay lập tức xuất thủ.

Một vị cao thủ Thần Huyền nếu là bị người khác làm cho tức chết, chết kiểu bực này này đúng là không tiền khoáng hậu!

- Hắn còn không chết được đâu!

Hắc y bịt mặt ánh mắt lóe lên, nhìn bạch quang nhu hòa trước ngực Lục trường lão, mờ mịt giống như sương trắng, trong mắt lộ ra thần sắc "Quả là thế", lạnh lùng nói:

- Có nhân tất có quả. Thiên lý tuần hoàn, báo ứng tất đến, đã có hành động làm nhục người khác, vậy nên có chuẩn bị để người khác làm nhục! Ngân Thành cũng không đáng cho lão phu hạ thấp phong độ cao nhân, chuyện hôm nay hãy dừng ở đây đi, nếu như vẫn không phục, lúc nào cũng có thể mời cao thủ, tùy thời hoan nghênh Phong Tuyết ngân thành các ngươi tìm tới bản tôn gây phiền toái! Người trong giang hồ thân bất do kỷ, bất quá cũng là phúc vô môn, đều là do người tự chuốc lấy mà thôi!

- Chuyện về sau như thế nào, tại hạ không được biết, bất quá Ngân Thành đại trường lão chắc chắn sẽ đưa ra quyết định!

Tam trưởng lão chậm rãi đứng thẳng lên, trong mắt có chút oán giận, nói:

- Còn thỉnh tiền bối ban cho tín danh, sau này Ngân Thành chúng ta còn có chỗ đòi công đạo!

- Công đạo? Mấy năm gần đây nếu không phải bản tôn cố gắng thay đổi tính khí, mấy người vãn bối các ngươi cho rằng có thể sống sót mà rời khỏi đây sao?

Hắc y bị mặt cười ha ha, đột nhiên thân thể đã chậm rãi biến mất trước mặt tam trưởng lão, tiếp đó lại xuất hiện trước người Lục trường lão, vươn tay thành trảo, tựa hồ lấy được một vật gì đó, cuối cùng biến mất...

Tiếp đó trong hư không truyền tới một thanh âm:

- Về hỏi Hàn Phong Tuyết, ngày đó hắn cường thế chia rẽ một đôi tình nhân, làm tan nát hạnh phúc của con gái hắn, có phải là rất khoái cảm không? Ha ha ha.

Tiếng cười dần dần tan đi, người sớm đã vô tung vô ảnh, ngay lúc này, hắc ý bịt mặt giống như hòa tan vào trong màn đêm, mang theo ánh sáng cuối cùng của ban ngày.

- Tiền bối, thỉnh lưu lại Tục Hồn Ngọc của Tiêu gia!

Tam trưởng lão vội vã hô to, thế nhưng không có một điểm hồi âm, hắc ý thần bí dường như đã hoà tan cùng thiên địa vậy.

Tên áo đen kia trước khi rời đi còn tung ra một trảo, không ngờ khối ngọc bội đeo trên cổ Lục trường lão lại bị lấy đi! Mà khối ngọc bội này là bảo vật của Phong Tuyết ngân thành, thứ này không thể không có! Đối với người trong Tiêu gia mà nói, nó so với tính mạng còn trân quý hơn!

Vật này chính là năm đó tổ tiên Tiêu gia phát hiện ra một khối ôn ngọc kỳ dị trong dãy núi tuyết bị sụp đổ, khi đeo trên thân thể, cho dù tâm mạch có bị người đáng nát, có khối ngọc này bảo vệ vết thương, cũng có thể khởi tử hồi sinh! Đối với huyền giả mà nói, cái này chính là một lá bùa hộ mệnh!

Một khối ngọc cắt ba phần, chỉ có người có địa vị phi thường quan trọng của Tiêu gia mới có tư cách để đeo, lần này Lục trường lão mang theo một khối đi, chủ yếu là để đưa cho hậu nhân Tiêu gia là Tiêu Phượng Ngô, hoặc là tiểu công chúa Hàn Yên Mộng.

Dù sao hai người kia, vô luận là người nào căn băn cũng không thể để xuất hiện nửa điểm sơ xuất!

Lại không nghĩ rằng khối ngọc này căn bản không có cơ hội phát huy đúng công năng của nó, đã bị người ta cướp đi!

Có ai nghĩ tới, một vị cái thế cao nhân có thể giống như đám lưu manh, ham đồ vật này nọ của người ta...

Rất mất phong độ! Cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua, giống như là một cái thế thần công, chỉ nhờ ăn nói để nâng cao thân phận của mình, ẩn ẩn còn có phong phạm của bậc hiền sĩ, thế nhưng thật ra nhân cách lại ti tiện hạ lưu như thế. Thủ đoạn lại càng không thể chấp nhận được như vậy.

Quá đê tiện! Tam trưởng lão hung hăng nhổ một ngụm nước miếng nghĩ: “Đổi lại là lão phu, cũng sẽ không thèm làm như vậy.”

Bọn hắn thật ra không biết, vị hắc y "cao nhân" này cảm nhận được khí tức của cỗ Tục Hồn Ngọc này nên mới liều lĩnh, bất chấp nguy hiểm mà giả danh đi lừa gạt vậy này. Nếu không như vậy, mặc dù hắn đang tức giận, thế nhưng hắn cũng đành nhịn xuống sau này sẽ báo thù, cũng quyết không mạo hiểm thế này…

Bởi vì chỉ cần tùy tiện lấy ra một người trong đám người này cũng có thể khiến vị "cái thế cao nhân" này lập tức lộ ra nguyên hình, cuốn lấy cái đuôi mà chạy thục mạng, hơn nữa phải trốn nhanh, chạy được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Tam trưởng lão đột nhiên cảm thấy lần này quá mù mờ. Vô luận như thế nào, bọn họ đều là người của Ngân Thành, mà là cao tầng của Ngân Thành, tam trưởng lão trong Trường Lão hội, đối với sự tình năm đó không hẳn là biết nhiều, thế nhưng vô luận là chuyện gì xảy ra trước kia, bọn họ cũng đều biết! Thế nhưng xem tình hình trước mắt, bọn họ đã khẳng định Ưng Bác Không trong Bát Đại Chí Tôn đang đứng về phía

Quân gia, chuyện này cũng coi như bỏ qua. Ưng Bác Không tuy khó chơi, thế nhưng cũng chỉ là một con ngựa cô độc mà thôi.

Nhưng hôm nay đột nhiên đụng phải một vị thần bí cao nhân, câu nói sau cùng của hắn rõ ràng là nói đến Quân gia. Thực lực của vị thần bí cao nhân này quá kinh khủng. Khủng bố đến độ khiến tam trưởng lão lâm vào trạng thái tuyệt vọng, những thứ khác không nói, đơn giản như khinh công vô tung vô tích kia đã khiến người ta sởn tóc gáy rồi, quả thực chính là thần thoại a!

Quân gia lúc trước quá nhỏ yếu, thế nhưng chỉ cần dựa vào hai vị cường giả này, tuyệt đối không thể khinh thường. Mà Quân gia cùng Phong Tuyết ngân thành lại có quan hệ phức tạp rắc rối, khiến người khác càng đau đầu!

Về phương diện Tiêu gia, tin tưởng sẽ tuyệt không cho phép Quân gia quật khởi! Trước có thể nhẫn, là vì Quân gia quá yếu, cho nên cũng không để bọn họ ở trong lòng, mà một nguyên nhân khác, đó là do hai phe Ngân Thành đã thực hiên hiệp nghị, nhưng mà chính vì chuyện này cho nên mấy năm qua, nội bộ Ngân Thành có sự phân chia, hơn nữa lại càng lúc càng kịch liệt!

Hiện Quân gia đột nhiên gặp kỳ ngộ như thế, nhất định Tiêu gia sẽ không tiếc bất cứ giá nào để tiêu diệt! Cho dù là thành chủ kiên quyết không cho phép cũng sẽ không ảnh hưởng tới quyết định của đại trường lão!

Nếu như đại trường lão vọng động, chỉ cần trêu chọc một vị Ưng Bác Không cũng không có sao, thế nhưng nếu trêu chọc đến vị thần bí cao nhân kia, chỉ sợ sẽ Ngân Thành sẽ khó tránh khỏi một trường đại thù, khi đó...

Mà nhìn vào các làm việc của vị thần bí cao nhân này, đó chính là vì đạt được mục đích mà không từ hết thảy thủ đoạn "Từ xưa đến nay những tên gia hỏa như vậy rất không nên chọc vào, nhất là khi tên gia hỏa mặt dày mày dạn này lại có công lực gần như thiên hạ đệ nhất."

Đó chính là một chuyện khiến mọi người rất đau đầu.

Tam trưởng lão có tới trăm mối lo, tất cả đều thở dài một hơi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8: Cuộc Chiến Của Kim Dương Bang

Mộ Tuyết Đồng cùng Tiểu công chúa đứng một bên tuy rằng ý nghĩ khác nhau nhưng cả hai đều cảm thấy cao hứng thay cho Quân Vô Ý và Hàn Yên Dao. Hai người xa cách đã mười năm, đó là mười năm sống trong đau khổ, nhung nhớ, rốt cục cũng có ngày hôm nay, ông trời quả có mắt, gương vỡ lại lành, tương lai trở nên tươi sáng hơn bao giờ hết! Như vậy còn không cao hứng sao được?

Về tới Thịnh Bảo đường, việc đầu tiên mà Tam trưởng lão làm chính là đem tất cả những chuyện phát sinh trong mấy ngày qua, từ đầu tới cuối viết tường tận thành một phong thư dài, càng khoa trương hơn là đôi chỗ lão còn thêm vào kiến giải của mình, kể cả là chuyện về Ưng Bác Không cùng với cao thủ thần bí kia lão cũng khéo léo đưa ra nhận định của bản thân. Cho nên đợi sau khi viết xong bức thư dài hơn mười trang mới cho phi ưng truyền tin. Sau đó một mình lão đứng trên mái của Thịnh Bảo đường, trầm mặc nhìn sắc trời u ám, càng nhìn càng thấy nguy cơ trùng trùng, phong vân bạo khởi, thở dài không thôi!

Trận phong ba lần này, không biết sẽ có bao nhiêu người lại sắp phải bỏ mạng đây!

Càng quan trọng hơn là sự tình về Tục Hồn Ngọc của Tiêu gia Ngân thành! Chuyện này tuyệt đối không thể để xảy ra bất cứ sơ sảy gì! Tiêu gia không tiếc gì cả, bằng mọi giá đều phải đoạt vào trong tay.

Nhưng.... oái ăm thay là nó lại nằm trong tay của cao thủ thần bí kia!

Đoạt lại kiểu gì đây? Mà cho dù có đoạt lại thì sao? Phong Tuyết Ngân Thành mà đối đầu với cường giả như vậy thì kết quả cũng chỉ lưỡng bại câu thương mà thôi! Cho dù ngọc có đoạt vào tay thì cuối cùng cả Phong Tuyết Ngân Thành còn lại được mấy người đây?

Cùng lúc đó, lại có thêm hai phi ưng được tung lên, bay về phía Phong Tuyết Ngân Thành. Phân biệt là tin tức của Tiểu công chúa và thông tin tình báo của Mộ Tuyết Đồng, nhưng đều truyền về cho một người duy nhất: Hàn Yên Dao!

Một người con gái thông minh, tuyệt sắc, đáng thương. Không tiếc hy sinh tuổi thanh xuân của mình để đổi lấy tương lai muốn được gả vào Quân gia, không biết khi nàng nhận được tin người trong mộng sẽ kích động thế nào?

- Cái gì?

Phía dưới truyền đến tiếng rống đầy kinh sợ của Tiêu Hàn:

- Độc thương của Quân Vô Ý đã được giải trừ hoàn toàn? Điều này sao có thể? Tại sao lại chữa khỏi được! Khốn kiếp! Ta quyết không tin!

Tam trưởng lão hai mắt nhắm lại nói:

- Tiêu Hàn, sự tình năm đó bởi vì ngươi mới xảy ra! Hôm nay, ngươi còn muốn làm cái gì nữa hả?

Màn đêm buông xuống, trong Thiên Hương thành đệ nhất bang phái - Kim Dương bang, nhân thủ từ bốn phương tám hướng lục tục kéo về nơi tập trung, sau đó nhanh chóng hướng về tổng đàn đi tới.

Lúc trước tại tổng đàn này, chính bang chủ của Kim Dương bang đã xuất ra Kim Dương lệnh, triệu tập toàn bộ bang chúng trong thành. Lệnh phù này cũng chỉ có bang chủ đương nhiệm mới có thể đưa ra, hơn nữa, điều quan trọng chính là khi lệnh xuất ra chứng tỏ sẽ có đại sự rất quan trọng phát sinh, từ khi có Kim Dương lệnh cho tới giờ, cũng ít thấy dùng

đến nó, kể cả là khi lâm vào đại nạn gần như diệt bang bởi lão giả mũi ưng lần trước cũng không dùng đến.

Thực ra không phải là Kim Phong Liệt không muốn làm như vậy, cản bản là do lão giả kia có thực lực quá đáng sợ, chiến thuật biển người cũng vô dụng, mà cho dù có xuất ra lệnh phù đi chăng nữa, sợ rằng kết quả vẫn chẳng khác hơn lúc trước, không khéo bây giờ chẳng còn tập hợp được mấy người. Bất quá quyết định như vậy cũng chẳng sai.

Một lam y nhân, hai tay chắp sau lưng đứng ở một chỗ, thâm trầm như biển, yên ổn như núi, quanh người không ngừng tỏa ra khí thế mênh mông của một cao thủ cường đại, bất động như một pho tượng, lẳng lặng chờ người của Kim Dương bang tập hợp lại. Bang chủ Kim Dương bang Kim Phong Liệt thì bộ dáng phi thường vui vẻ, nghiêm chỉnh ngồi ở một bên. Hắn có thể chắc chắn một điều rằng, vị huynh đệ kiêm ân nhân của mình kia lần này tới đây, bất kể là thái độ hay thần thái, đều có chuyển biến rất lớn.

Tràn đầy..... khí phách! Hơn nữa, cảm giác như mọi chuyện hắn đều mười phần nắm chắc vậy!

So với thái đọ thờ ơ với thế tục lúc trước của hắn đúng là khác xa nhau một trời mộ vực!

Có thể Kim Dương bang sẽ hoàn toàn thay đổi trong tay của vị huynh đệ này!

"Nếu không phải vậy, sao lại muốn mình đưa ra Kim Dương lệnh tổng triệu tập làm gì?"

Thoáng thấy Tứ đại đường chủ cùng mười hai vị thương chủ đã có mặt đông đủ, Kim Phong Liệt liền đứng dậy, khuôn mặt âm lãnh đưa tay vỗ vài cái, nhất thời đám người yên tĩnh trở lại, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía hắn, chờ nghe hắn mở lời.

- Hôm nay bản tọa phát lệnh tổng triệu tập, mời các huynh đệ đến đây, chính là có đại sự cần công bố!

Kim Phong Liệt ánh mắt lạnh lùng, lần lượt đảo qua khuôn mặt của mỗi người:

- Kể từ hôm nay, Kim Dương bang chúng ta sẽ nghênh đón tân bang chủ. Đồng thời giúp chúng ta bắt đầu sự nghiệp thống nhất Thiên Hương hắc đạo! Đó chính là Hải Trầm Phong Hải huynh đệ, tất cả mọi người đều đã biết, ta sẽ không giới thiệu thêm nữa.

Bản tọa cùng với Hải huynh đệ tuy hai nhưng là một, trước giờ địa vị của hắn trong bang vốn cực kì quan trọng, nhưng kể từ hôm nay, Hải Trầm Phong Hải huynh đệ sẽ tiến thêm một bước, chính thức trở thành tân bang chủ của Kim Dương bang chúng ta! Bản tọa sẽ thoái vị tiếp nhận chức vị Hộ pháp của bang một cách cam tâm tình nguyện!

Lời vừa nói ra, bên dưới nhất thời lặng ngắt như tờ.

Kim Phong Liệt sau khi nói xong, im lặng một lúc, thấy phía dưới không có người nào lên tiếng, mới chậm rãi nói tiếp:

- Không biết các huynh đệ có phản đối gì không?

Trong lúc hắn nói chuyện, Hải Trầm Phong vẫn đứng chắp tay sau lưng như cũ, ánh mắt tập trung trên một loạt linh vị trên hương án trước mặt: Những người này đều là những công thần lập bang ngày trước, cho tới hôm nay, tất cả bọn họ cũng chỉ còn là những tấm linh bài mà thôi.

- Ta có ý kiến!

Một đại hán vạm vỡ lên tiếng:

- Không biết vì sao đại ca lại có quyết định như vậy? Hải huynh đệ võ công tuyệt thế, bản lĩnh cao cường, chúng ta tất nhiên là vô cùng bội phục, nhưng muốn làm tân bang chủ, không phải cứ có võ công cao cường là có thể làm được. Cứ làm khách khanh như trước không tốt sao?

Vì sao lại muốn làm bang chủ? Nói khó nghe một chút, Hải huynh đệ địa vị trong bản bang vốn rất cao, quyền hạn to lớn, đươi một người trên muôn người, đã như vậy thì cần gì phải cố sức làm tân bang chủ làm gì?"

- Lúc này, kinh thành khắp nơi cao thủ tề tựu, có thể nói là phong bạo vân khởi, các đại thế gia đều bắt đầu có hành động của mình, hiện nay cũng đã có vài nơi muốn chúng ta đầu phục, như là Mộ Dung gia, Lý gia, còn có thêm cả Tống gia nữa. La đường chủ, ngươi nghĩ xem, nếu ta vẫn là bang chủ, thử hỏi có thể bảo đảm tương lai cho bản bang được không? Bất luận là nhà nào trong số đó chúng ta đều không thể trêu vào a! Kim Dương bang tuy được coi là Thiên Hương thành đệ nhất bang, nhưng tùy tiện chọn ra một đại thế gia cũng thừa khả năng xóa sổ chũng ta chỉ trong sớm tối, đó, ngươi bảo ta phải làm sao bây giờ?

Kim Phong Liệt than thở:

- Chúng ta không thể trêu vào, nhưng có người lại không như vậy! Hải huynh đệ là người có thể gánh vác trọng trách. Hơn nữa nếu hắn làm bang chủ, chúng ta làm việc cũng không cần nhìn sắc mặt của bố con thằng nào, càng không cần đầu phục nhà nào hết. Thậm chí vẫn có thể duy trì bản bang, tiếp tục phất cao Kim Dương đại kỳ! Mặc dù trước đây, trên danh nghĩa Hải huynh đệ chính là đệ nhất khách khanh của Kim Dương bang chúng ta, nhưng danh không chánh ngôn không thuận, vì vậy ta mới nhường ngôi vị bang chủ cho Hải huynh đệ lên làm. Hiện tại, ngươi đã hiểu rồi chứ?

Tên đại hán miệng mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng không thốt ra được, yên lặng một hồi, sau đó lui về chỗ.

- Ta có ý kiến!

Một tên hán tử gầy nhom đen đúa lên tiếng:

- Bang chủ, hiện nay tất cả các bang phái trong kinh thành này, có mấy người không đầu phục vào các đại thế gia? Theo như lời bang chủ nói lúc trước, nếu không làm như vậy thì cho dù là đệ nhất bản bang kinh

thành như chúng ta cũng chỉ miễn cưỡng cầu sinh mà thôi. Đã như vậy, chúng ta tại sao không trực tiếp lựa chọn một nhà nào đó, chỉ cần trong lúc kí kết ước định, tận sức tìm chút lợi ích, chắc chắn chúng ta sẽ không cần phụ thuộc hoàn toàn vào bọn họ, cứ như vậy, sau này chúng ta vẫn sẽ có một chỗ dựa vững chắc, khi đó bất luận thế nào, chúng ta đều có thể có người ra mặt thay, như vậy chẳng tốt hơn sao? Hà tất phải cố chấp ôm lấy chút cơ nghiệp nhỏ nhoi này để rước họa vào thân?

- Vậy theo ý ngươi, chúng ta phải chọn nhà nào cho thích hợp đây đây?

Hải Trầm Phong bộ dáng như cũ, cũng chẳng thèm quay người lại, lạnh lùng hỏi.

- Theo thiển ý của thuộc hạ thì Mộ Dung gia và Lý gia đều rất thích hợp! Duy chỉ có một điều không thích hợp đó là tự lực giãy dụa cầu sinh, làm vậy thật không khôn ngoan cho lắm!

Tên hán tử lên tiếng.

Đột nhiên thân ảnh màu lam lóe lên, khí thế bỗng nhiên bạo phát mãnh liệt như tràng giang đại hải.....

Phanh!

Tên hán tử vừa đưa ra "cao kiến" bị Hải Trầm Phong đánh một chưởng vào ngực, ngũ tạng lập tức vỡ vụn, thân thể bị đánh bay ra xa, đang còn bay ở trên không trung, cả người đột nhiên bạo liệt, chết không toàn thây!

- Nam tử hán đại trượng phu, sống đội trời chân đạp đất, làm sao phải dựa hơi của ai mà sống! Nếu như vậy thì thà chết còn hơn!

Hải Trầm Phong xoay người lại, ánh mắt lăng lệ nhìn qua một lượt:

- Sống là phải tự lực cánh sinh. Còn nếu chỉ muốn yên yên ổn ổn sống như mộ con chó, vẫy đuôi lấy lòng người khác thì không xứng làm

huynh đệ của Kim Dương bang ta! Âm thầm làm việc cho kẻ khác, lại càng không xứng đáng đứng ở chỗ này! Hiện tại, nói cho ta biết, ai, còn ai có ý kiến không?

- Nếu ai tình nguyện cùng ta đồng sinh cộng tử, vì sự nghiệp Kim Dương bang, là huynh đệ tốt, thì bước lên phía trước!

Hải Trầm Phong lạnh lùng hạ lệnh, đôi mắt ưng lướt qua khuôn mặt của mọi người:

- Kể từ hôm nay, Hải Trầm Phong ta chính là tân bang chủ của Kim Dương bang! Cho các ngươi một đêm suy nghĩ, không muốn có thể rời đi! Còn ai đồng ý thì ở lại! Sau ngày mai chính là một thời kì mới! Đến lúc đó, bang quy đưa ra, không ai được vi phạm! Người nào vi phạm. Chết!

Hải Trầm Phong rốt cục cũng bộc lộ sự tàn nhẫn của mình! Dù cho tên hán tử gầy nhom vừa nãy không có nhận tiền làm việc cho kẻ khác đi chăng nữa, thì chỉ việc hắn đưa ra ý kiến phản đối cũng đủ để Hải Trầm Phong xuống tay lập uy! Đó chính là thủ đoạn hiệu quả nhất khi tiếp nhận quyền lực mới! Thay đổi quyền lực, thủ đoạn huyết tinh không thể nào thiếu được!

Muốn trách, cũng chỉ có thể trách hắn không may!

Không khí trầm xuống. Mọi người lặng lẽ tản ra, trong khi nhìn thi thể của tên xấu số vừa rồi trong lòng mỗi người không khỏi ớn lạnh, nhịn không được rùng mình một cái, bước chân nhanh hơn.

Hải Trầm Phong cuối cùng thuận lợi tiếp nhận vị trí bang chủ! Kế tiếp, bắt đầu mở rộng hoạt động của bản bang!

Hải Trầm Phong rốt cục đã có những bước đầu tiên. Đó cũng là một phần kế hoạch mà Quân Mạc Tà muốn hắn thực hiện: Thống nhất tất cả hắc bang của kinh thành!

Điều này chính là mở đầu cho tất cả!

Lúc Quân Mạc Tà trở về Quân gia thì khắp nơi đều đã lên đèn.

Dọc đường về hắn thập phần vui vẻ; bởi vì, hắn đã trả xong món "nợ" của Lục trưởng lão, lại còn vớ được một khối ngọc bội rất thần kì! Tất cả những thứ đó đều đang chờ hắn tìm hiểu.

Nhưng... từ khi khối ngọc bội này xuất hiện, Hồng Quân Tháp cũng sinh ra biến động. Điều này càng làm cho Quân Mạc Tà tin chắc rằng, nó không phải là miếng ngọc bội bình thường.

Hắn còn mơ hồ cảm thấy đây không đơn thuần là một miếng ngọc bội mà có thể là một loại vật chất đặc thù nào đó. Cho nên vừa đoạt được vào tay, hắn liền ném ngay vào trong Hồng Quân Tháp.

Về đến nhà, Quân Tam thiếu bỗng gặp phải chuyện ngoài ý muốn, vốn tuyên bố tới ở trong tiểu viện của Quân Vô Ý - Ưng đại chí tôn Ưng Bác Không tự nhiên lại đang ngồi chờ trong thư phòng của hắn. Lão tiểu tử đó sao đã trở về rồi? Bộ dáng đang vô cùng mất hứng, trong cả Quân phủ từ lớn tới bé không ai dám trêu trọc lão nhân gia này, nhìn bộ dạng của lão gia hỏa bây giờ thật hâm mộ người nào có thể làm cho lão khó chịu như thế này nha!

- Tiểu tử thối, rốt cục cũng vác mặt về! Ngươi hại lão tử thật khổ a!

Ưng Bác Không bộ dạng hung thần ác sát đưa tay túm lấy Quân Mạc Tà xách vào.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9: Ngươi Chính Là Pháo Hôi

Nước miếng của Ưng chí tôn tôn cơ hồ văng cả lên mặt Quân đại cao nhân:

- Tiểu tử ngươi hoa ngôn xảo ngữ lừa lão phu ở Quân gia, thì ra bên trong cất giấu bẫy rập lớn như vậy! Cư nhiên là trước có Phong Tuyết Ngân Thành, giờ lại có Huyết Hồn Sơn Trang. Đồ hỗn trướng này, một bộ xương cốt già cả của lão phu sao chịu được chuyện chuyện lớn như vậy chứ? Vì sao không sớm nói cho lão tử rõ?

- Sớm nói rõ với ngươi?

Quân Đại Thiểu nháy mắt mấy cái, khóe miệng nở một nụ cười:

- Ta mà sớm nói rõ, phòng chừng ngài đây đã sớm trở về thảo nguyên rồi còn có thể ở tại chỗ này chiếu cố ta? Ngươi thực khi ta ngu xuẩn sao chứ?

- Ngươi…!

Ưng chí tôn buồn bực cực kỳ. Đúng vậy, tiểu tử ngươi thật không ngốc, chẳng những không ngốc, ngược lại là khôn khéo đến cực điểm, chỉ có lão tử ta là khờ thôi!

Nếu là ngày đó chưa thấy qua Ưng Hình pháp quyết của Quân đại cao nhân, nếu biết bên trong có bẫy rập, Ưng đại chí tôn không cần cân nhắc, chắc chắn sẽ không vì nghĩa ở lại, quay đầu rời đi ngay. Tuy nhiên, hiện nay hắn đã nhìn thấy bộ chiêu pháp độc bộ thiên hạ không sao cầm được

lòng. Cho dù là biết rõ sẽ cùng hai đại chí tôn là địch, Ưng đại chí tôn cũng không chịu lui bước.

Nói đùa, cơ hội bực này nếu là tầm thường có thể tìm được sao! Càng không nói phía sau tiểu tử này còn có một vị cái thế cao nhân!

Tuy rằng cũng biết rõ đối phương nói chính là lời nói thật, nhưng trong lòng vẫn là không thoải mái. Bị một hậu sinh vãn bối lợi dụng tới tình trạng này ai trong lòng có thể thoải mái, vậy mới là thấy quỷ! Tuy rằng thu hoạch quả thật rất lớn. Nhưng là …

Nhưng cái chuyện quỷ này thật khó nhai quá, thật là làm lão phu tức chết mà!

- Ta nói, sư phụ của tiểu tử ngươi khi nào thì có thể đến nơi đây?

Ưng Bác Không hỏi:

- Lão phu muốn cùng hắn thương nghị vấn đề về Phong Tuyết Ngân Thành cùng Huyết Hồn Sơn Trang.

Chuyện quỷ quái này, chỉ cần vị “cao nhân” kia xuất hiện, chỉ sợ vị ưng chí tôn này ngay lập tức quăng chuyện Phong Tuyết Ngân Thành cùng Huyết Hồn Sơn Trang lên đầu ngay.

- Sư phụ ta?

Quân Mạc Tà xoay chuyển nhãn châu:

- Lão nhân gia người dạo chơi tứ hải, tiêu dao thiên hạ, hành tung bất định, thần long thấy đâu không thấy đuôi, ta nào biết được người khi nào thì sẽ đến? Cho tới bây giờ đếu là lão tìm ta, ta đâu có rảnh rang đâu mà đi tìm lão!

- Chẳng lẽ việc này muốn để một mình lão phu gánh vác?

Ưng Bác Không nhất thời mở to hai mắt nhìn, chỉ cảm thấy từ đầu đến chân một trận lạnh lẽo.

- Như thế nào lại là một mình ngươi?

Quân Mạc Tà mạc danh kỳ diệu mở to hai mắt.

Ưng Bác Không trong lòng vui vẻ:

- Còn có ai? Không phải nói Tam Thúc cùng gia gia ngươi chứ, bọn họ tuy rằng thực lực không kém, nhưng còn khó có thể tham gia Thần Huyền chi tranh, có phải là bằng hữu của sư phụ ngươi, thực lực như thế nào?

- Ngươi suy nghĩ tới đâu thế, ta là nói không phải còn có ta sao chứ?

Quân Mạc Tà chỉ chỉ lồng ngực mình, vẻ mặt nhân nghĩa bao thiên.

- Ta sẽ sóng vai cùng ngươi chiến đấu!

“Tiểu tử ngươi là cái rắm gì!

Ưng Bác Không phát hỏa:

- Rắm đánh ra còn có cái động tĩnh, có điểm hương vị, ngươi ngay cả cái rắm cũng không bằng, người ta thổi một cái có thể làm chết tiểu tử ngươi! Phong Tuyết Ngân Thành cùng Huyết Hồn Sơn Trang tùy tiện vơ một cái cũng có được hơn mười tên Chí Tôn Thần Huyền cao thủ, lão phu một người song quyền nan địch tứ thủ, chỉ có thể chống đỡ hai ba người, liều chết cũng có thể ngăn trở bốn năm người là quá lắm rồi, nhưng còn những người khác phải làm sao bây giờ? Như thế nào mới có thể bảo toàn Quân Gia ngươi?

- Làm hết sức là tốt rồi!

Quân Mạc Tà nâng cằm, thâm trầm nói.

- Ta… ta… con bà ngoại nó, ta đập chết ngươi bây giờ!

Ưng Bác Không giận giữ, trực tiếp thốt ra lời mắng chửi.

- Làm hết sức, các ngươi có thực lực đó sao? Thật… thật là vô liêm sỉ cực kỳ!

Ưng chí tôn kích động nói.

- Yên tâm, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, xe đến trước núi ắt có đường.

Quân Mạc Tà an ủi:

- Ngươi gấp làm cái gì?

- Nếu là thẳng không được? Tới núi không có đường?

Ưng Bác Không trừng mắt , muốn táp một cái rồi nuốt trọng luôn tên tiểu tử này. Thực chưa thấy qua một người không tâm không phổi như vậy!

- Vậy thì đụng thẳng vào chứ sao! Chuyện đơn giản thế mà cũng phải hỏi!

Một câu này của Quân đại thiểu làm Ưng Chí Tôn tức giận thiếu chút nữa không thở được.

- Lời nói vô liêm sỉ vậy mà ngươi cũng nói ra được sao? Ngươi nghĩ ngươi có khả năng đụng thẳng sao?

Ưng Bác Không phẫn nộ vô cùng mà không có chỗ phát tiết, đối mặt một cái gia hỏa bại hoại như vậy, căn bản là chó cắn con nhím, không có chỗ nào cắn được, chỉ tự làm bản thân mình tức giận đến ngu ngốc…

- Ta khẳng định là đụng không nổi, nhưng không phải là còn có ngươi sao?

Quân Mạc Tà sống chết nhướng mắt nói:

- Lại nói như thế nào ngài cũng là một trong Bát Đại Chí Tôn, cho dù trời có sụp xuống, ngài vóc dáng cũng tương đối cao, nhẹ nhàng khoát tay cũng đứng vững, ta tin tưởng rằng chỉ cần ngài giơ chân nhấc tay một cái, như thế nào cũng có thể làm cho bọn hắn té lộn nhào nha. Ngay cả khi không thể cùng bọn họ ngọc đá cùng tan, cũng có thể làm cho bọn họ thương tổn gân cốt. Ngài đụng độ trước, sau đó ta từ sau bổ đến, không phải chiếm được tiện nghi sao chứ?

Ưng Bác Không thật sự chán nản!

Hắn đột nhiên phát hiện một việc: Mình đụng đến tiểu tử này, quả thực chính là một việc vô cùng ngu ngốc!

Người này cư nhiên có chủ ý ra tay như vậy, định trước mời mình đi làm pháo hôi, sau đó chính hắn lại đục nước béo cò...

Trên thế giới như thế nào lại có một người đê tiện vô sỉ đến như vậy? Thực sự là vô địch cảnh giới.

Lão phu hôm nay xem như thật sự được mở rộng tầm mắt!

- Tiểu tử ngươi có từng đi qua Phong Tuyết Ngân Thành chưa?

Ưng Bác Không tức giận phẫn nộ đứng lên đã muốn rời đi, theo tiểu tử này cùng một chỗ, thực sự là tự gây khó dễ cho bản thân! Nhưng trước khi đi còn nghĩ muốn gõ hắn một lần:

- Ngươi có biết Huyết Hồn Sơn Trang không? Cho dù biết, thì ngươi biết được bao nhiêu mà nói? Không biết trời cao đất rộng, nói ẩu nói tả! Tiểu tử ngươi sớm muộn gì cũng chết mà không biết tại sao mình chết!

Nói xong Ưng chí tôn đã muốn đi, đương nhiên chính là đi đến tiểu viện Quân Tam Gia bên kia nghỉ ngơi, dù sao tuyệt học của Quân đại cao nhân còn không có học toàn bộ, dù cho không đuổi hắn cũng rời đi.

Nhưng lần trở lại này cũng làm cho Quân đại thiếu gia không vui tí nào.

Lúc trước, nếu nhìn thấy Ưng Bác Không một bộ dáng hung hổ, Quân đại thiểu có chút không vui, cũng sẽ không hòa nhã đến thế này. Nhưng là hiện tại, nghe khẩu khí Ưng Bác Không, vị chí tôn đại nhân này phải là biết không ít nội tình, đây chính là người có giá trị lợi dụng to lớn, nên tinh thần Quân đại thiếu không ngừng suy nghĩ, tìm cách tranh thủ ra tay dụ dỗ.

- Ta làm sao mà không biết, bất quá, Phong Tuyết Ngân Thành cùng Huyết Hồn Sơn Trang có vênh váo hơn nữa, chẳng lẻ còn có thể so sánh được với ngươi, một vị Bát Đại Chí Tôn hàng thật giá thật sao? Thật sự là trò cười!

Quân đại thiếu gia nói ra lời rắm ngựa gọn gàng như áo trời không vết chỉ, vẻ mặt thành thật mà nói:

- Cho nên ngươi đừng xem ta hình như hoàn toàn không để ở trong lòng, không tim không phổi. Kỳ thật thay đổi bất luận kẻ nào cũng cóp thái độ giống ta nha, ngươi ngẫm lại xem, một trong Bát Đại Chí Tôn Ưng Bác Không ở trong nhà mình, trên thế giới này, ta còn cần sợ cái gì? Ha ha, ta đây mười phần cũng không lo lắng lấy nửa phần.

Ưng Bác Không đang bước đi nghe xong những lời này thì đột nhiên dừng bước, trong lòng nhất thời bừng tỉnh đại ngộ: Ta nói tiểu tử này như thế nào lại trấn định như Thái Sơn như vậy , nguyên lai là bởi vì lão phu cho hắn một loại ảo giác này, bất quá, lời hắn nói ra có vẻ như có chút đạo lý, có một trong Bát Đại Chí Tôn tọa trấn trong nhà, quả thật cần gì phải sợ hãi nữa?

Nổi danh thật mệt nha!

Ưng chí tôn trong lòng ca than không thôi.

Với uy danh cái thế của mình, không ngờ lại làm cho tiểu tử này tự tin lớn như vậy, khó trách hiện tại trên dưới cái gì cũng không quan tâm, liền ngay cả chí tôn Phong Tuyết Ngân Thành cũng dám giáp mặt chống đối!

Bất quá, nếu là cứ cố chấp duy trì loại tâm tính này thì tuyệt đối không thể được.

Ưng chí tôn tự nói lời châm chước cho Quân tam thiếu. Đột nhiên hắn phát giác, nếu bởi vì Quân gia có chính mình tọa trấn mà tất cả đều thả lỏng đề phòng, nếu lỡ Ngân Thành hoặc là Huyết Hồn Sơn Trang tiến đến một cách quy mô, chẳng phải là mình ngược lại hại Quân gia?

Không có biện pháp, danh tiếng chí tôn của ta thật sự là rất vang dội.

- Quân tiểu tử, lão phu tuy rằng là một trong Bát Đại Chí Tôn, nhưng lão phu thủy chung cũng chí có một người, đôi khi lực bất tòng tâm!

Ưng chí tôn khẩu khí hòa hoãn đi rất nhiều, chuẩn bị điểm hóa con sơn dương nho nhỏ trước mắt bị lạc đường không hiểu chuyện này một chút, trong tham âm tuy là ý ca thán, nhưng khẩu khí trong lời nói rất kiêu ngạo, nửa điểm cũng không thèm che dấu. Đủ thấy biện pháp khích tướng của quân đại thiếu tương đối hiệu quả.

- Điểm ấy ta kỳ thật cũng đã nghĩ tới!

Quân Mạc Tà bày ra vẻ thành thành thật thật, thành thành khẩn khẩn nói:

- Người xem a, tuy rằng Phong Tuyết Ngân Thành cùng Huyết Hồn Sơn Tranh cũng đều có một vị chí tôn tọa trấn, nhưng, đối phó Quân gia ta, hai vị chí tôn kia chắc hắn sẽ không tự hạ thân phận, tự mình ra tay? Chỉ cần Phong Tuyết Chí Tôn cùng Tuyệt Thiên Chí Tôn không ra tay, mà ngoại trừ hai người kia, trong tất cả các người khác ở hai địa phương kia, chẳng lẽ còn có người mà Ưng chí tôn người không ứng phó được sao? Ta tin tưởng rằng hoàn toàn không có!

Ưng Bác Không tâm tình đại sướng, mỉm cười đến cằm cũng rung rinh nói:

- Nói cũng có đạo lý. Ngoại trừ Hàn Phong Tuyết cùng Lệ Tuyệt Thiên ra,những người khác trong Phong Tuyết Ngân Thành cùng Huyết Hồn Sơn Trang, ha hả, tại trong mắt ta, bất quá chỉ là gà đất chó kiểng, ngay cả là Thần Huyền trung giai, cũng không có ngoại lệ, không chịu nổi một kích!

Quân mạc tà khóe miệng giật giật nghĩ thầm: “Lão gia hỏa này, ta chỉ cho hắn cây gậy trúc, vậy mà hắn say mê trèo lên tới trời….”

“ Nhưng, hiện tại là thời điểm ngươi say mê sao chứ? Ngàn vạn lần không thể quá mức xem thường a, đây là chuyện tình liên quan tới mạng già của ngươi a, vì vậy phải mau mau tỉnh dậy đi!”

- Đúng vậy, chúng ta cần quái gì phải sợ? Cho dù bọn họ tập trung cùng một chỗ toàn bộ nhất cử xông đến, chỉ cần có ngươi tại nơi này thì chính là thái sơn áp đỉnh! Ngươi chính là Định Hải Thần Châm của Quân gia chúng ta, là trụ đá giữa dòng a. Ra tay là tan tác, chỉ cần ngài xuất thủ, khẳng định chính là lấy đá đập trứng, chùy lớn ba nghìn cân đập muỗi. Dễ như trở bàn tay, không cần tốn nhiều sức!

- Không, không, không, cái này có thể không thể được!

Ưng Bác Không tuy rằng kiêu ngạo cuồng vọng, nhưng chưa tự đại tới mức lấy lực đơn độc một người đối kháng tất cả cao thủ ngoài hai vị chí tôn của Phong Tuyết Ngân Thành cùng Huyết Hồn Sơn Trang.

- Lực lượng còn lại kia, cùng là vẫn như cũ không thể khinh thường a. Lấy lực một mình ta, thực sự là vẫn có mức độ khó khăn nhất định!

Sợ rằng không phải có mức độ khó khăn nhất định? Mà là trực tiếp không thể địch nổi đi!

Quân đại thiểu cơ hồ nôn mửa, cố gắng nhẫn nại, lộ ra một nụ cười vô cùng ngây thơ:

- Ta cảm thấy ngài hoàn toàn có thể! Tựa giống như ngày hôm nay, ngài vừa ra tay, không phải lập tức gió êm sóng lặng? Tổng cộng cũng chỉ có một chiêu nửa thức liền đánh bại một cái Thần Huyền cao thủ, chỉ cần cho ngươi thêm ba năm, không phải bất cứ ai ngươi cũng có thể thu phục sao?

Ưng Bác Không hào tình dâng tràn, bỗng nhiên bay lên, hai tay chắp sau lưng, chậm rãi bước từng bước thong thả, trong mắt một mảnh hưng phấn, trên mặt trầm trọng trang nghiêm, bình tĩnh nói:

- Không thể nói bậy, tuyệt đối không thể khinh địch a!

“Bó tay! Lão gia hỏa này bị ta cho đu dây điện, nhất định không thèm xuống!” Quân đại thiểu có chút trợn mắt cứng lưỡi: “Ta đã nói như vậy, ngươi còn không theo bậc thang mà leo xuống, lo mà giới thiệu một lần cụ thể tình huống về thế lực còn lại kia, không phải là tốt hơn sao! Ngươi cư nhiên lại tiếp tục đắm chìm trong say mê không dứt. Chí tôn đại nhân, tuy rằng ngài quả thật là một đời chí tôn, nhưng chung quy đã là người cũng phải có da mặt chứ?"

- Ách, kỳ thật ta cũng là có chút không rõ ràng, về Huyền khí cấp bậc thì phía trên Địa Huyền là Thiên Huyền, trên Thiên Huyền lại có Chí Tôn Thần Huyền chi cảnh; mà Chí Tôn Thần Huyền chi cảnh tương truyền đã là cảnh giới Huyền Khí cao nhất, nhưng Bát Đại Chí Tôn lại là giỏi hơn Thần Huyền cao thủ bình thường, tỷ như nói vị lục trưởng lão kia, hắn không phải là Thần Huyền cao thủ sao chứ. Lại bị ngài giơ tay nhấc chân bình thường đã thất bại,trong đó phân cao thấp, thật sự là ta không hiểu ra sao, chẳng lẽ trong này còn có cái gì đặc điểm phân biệt khác hay sao? Cũng không biết rốt cục sao lại thế này?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10: Thần Huyền Thập Nhị Phẩm Từng Bước Đăng Thiên

Nhìn Ưng chí tôn say mê đến mức múa may quay cuồng, Quân đại thiểu mất đi tính nhẫn nại, nghĩ lại vấn đề mình muốn biết nhất, thẳng thắn hỏi hắn ra.

Xem ra "con hàng" trước mắt này căn bản không hiểu thế nào gọi là người nói chuyện "ẩn ý"! Cùng hắn uyển chuyển "ẩn ý" này nọ, giống như là nháy mắt đưa tình với người mù, rõ ràng là phí công phu mà!

- Ai nói cho ngươi Thần Huyền chính là Chí Tôn? Chính là tu vi cao nhất?

Ưng Bác Không mí mắt vừa lật, nhìn Quân Mạc Tà có chút khó chịu. Hắn đang tự sướng trong đầu mình đơn thương độc mã với tư thế oai hùng hiên ngang tung hoành đối kháng với tất cả các cao thủ của hai thế lực lớn lại bị Quân Mạc Tà đột nhiên cắt ngang, giống như muốn "bắn" lại đột nhiên "xìu", nhất thời có chút mất hứng thú (Ý nghĩa nguyên văn của tác giả á nha, không phải ta thêm đâu)

- Cái này quả thực chính là sai lầm chết người nha! Thần Huyền như thế nào lại là cảnh giới cao nhất? Thật sự là quá buồn cười!

- A? Chẳng lẽ… trên Thần Huyền còn có phẩm giai cao hơn?Mời lão gia người nói để ta được thêm kiến thức.

Quân Mạc Tà giả ngu lỗ mãng, Trên thực tế hắn cũng thật sự không biết! Chẳng lẽ Thần Huyền không phải chí tôn sao chứ? Như vậy Chí Tôn Thần Huyền lại là có ý tứ gì?

- Ngu ngốc!

Ưng chí tôn nổi giận, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lời nói không chút kiên nhẫn:

- Thần Huyền là Thần Huyền, Chí Tôn là Chí Tôn, hiểu không? Cái gọi là Chí Tôn Thần Huyền, chẳng qua là hạng người thực lực bình thường nghe lầm đồn bậy, nói nhảm lộn xộn rối tinh rối mù!

Quân Mạc Tà mở to hai mắt.

- Huyền khí, chính là công phu thần kỳ nhất thế gian!

Ưng Bác Không biểu tình nghiêm túc đầy thần thánh.

Quân Mạc Tà trong lòng cười to ba tiếng đầy khinh bỉ: “ Huyền khí coi như là công phu tối thần kỳ? Vậy Khai Thiên Tạo Hóa Công của lão tử so với Huyền Khí hơn gấp ngàn vạn lần, vậy gọi là cái gì?”

- Huyền khí, giúp trì hoãn sự già yếu, tăng cường thể lực, có thế làm cho con người trường thọ, luyện đến mức cao thâm có thể bài sơn đảo hải, hô phong hoán vũ!

Ưng Bác Không trong mắt chính là một mảnh cuồng nhiệt!

“Chẳng phải chỉ một môn công phu dùng để giết người thôi sao? Cái gì mà di sơn đảo hải? Hô phong hoán vũ?" Quân Mạc Tà nghe xong ngạc nhiên đứng lên, lần này hắn thật sự là kinh ngạc! Tròng mắt của Quân đại thiếu gia trừng to, thiếu chút nữa là lọt cả ra ngoài.

- Hừ hừ, có lẽ lão phu nói có hơi chút khuếch đại…

Ưng Bác Không ngạo nghễ nói:

- Nhưng trước mắt có một ví dụ rất rõ ràng, vị sư phụ thần kỳ kia của ngươi, nhấc tay một chưởng đốt hủy sáu mươi mẫu phong lâm, chậc

chậc, thần công có thể nói là đoạt thiên địa tạo hóa, đây chính là ví dụ tốt nhất cho lời nói trên của ta…

“A…” Quân Mạc Tà nhụt chí giống quả bóng bị xì hơi, đặt đít cái phẹt ngồi xuống.

“Con bà nó, thì ra là suy đoán từ đây mà ra!”

- Huyền khí, dưới cửu phẩm như con kiến, những lời này nói ra cũng không đúng.

Ưng Bác Không nói:

- Dưới Cửu phẩm, hoàn toàn là không tính là cái loại gì cả, thậm chí so với chi con kiến, cũng không đủ tư cách!

- Thuyết pháp chính xác nên là: Dưới Thần Huyền, tất cả chỉ bằng con kiến!

- Như thế trên thế gian sẽ không có mấy người có thể được xưng là người.

Quân Mạc Tà rầu rĩ nói

- Đúng vậy, tất cả đều là con kiến! Phía trên Thần Huyền, lại có Thần Huyền mười hai phẩm giai, người thế tục, lấy sơ giai, trung giai, cao giai mà gọi, quả thật là sai lầm vô cùng!

Ưng Bác Không cười ngạo nghễ, ý tứ có chút tiếu ngạo thiên hạ.

- Thần Huyền thập nhị phẩm, từng bước đăng thiên!

- Thần Huyền thập nhị phẩm, từng bước đăng thiên?

Quân Mạc Tà nhẩm lại một lần nữa, hỏi:

- Đây là có ý tứ gì?

- Từ siêu việt Thiên Huyền mà tính, Thần Huyền tổng cộng có mười hai phẩm giai, từ đệ nhất phẩm đến đệ thập nhị phẩm, mỗi lần tiến giai một phẩm, cũng có thể nói là khó như lên trời! Mà chênh lệch mỗi phẩm trong lúc đó, cũng có thể nói như trên trời dưới đất! Cho nên nói, Thần Huyền thập nhị phẩm, từng bước đăng thiên!

Ưng Bác Không hừ hừ, nói:

- Cảnh giới thập nhị phẩm này, mới chân chính là cấp độ trên Thần Huyền, tại trong mắt ta, chỉ có tiến nhập Thần Huyền thập nhị phẩm này, mới chân chính là người! Mà Thần Huyền thập nhị phẩm, đó là truyền lưu giữa những cường giả Thần Huyền phẩm giai trong đó, những hạng người Thần Huyền dưới bình thường, không xứng biết! Cũng không đủ tư cách biết!

- Vậy ngươi hiện tại là bao nhiêu phẩm?

Quân Mạc Tà tò mò hỏi han.

- Lão phu cùng lão già đối đầu Phong Quyển Vân, hiên tại đều là ngũ phẩm cảnh giới. Tính ra là phẩm giai thấp nhất trong Bát Đại Chí Tôn.

Ưng Bác Không nói đến điều này có chút mất hứng.

“Ngũ phẩm… Không biết trước khi chết có thể đột phá lục phẩm hay không haizz….

- Dưới ngũ phẩm, là Thần Huyền chi cảnh; trên ngũ phẩm, là xưng chí tôn. Cái gọi là Chí Tôn Thần Huyền được thế gian tương truyền, chính là “Muốn xưng chí tôn, trước đạt Thần Huyền”, ý tứ chính là Thần Huyền chưa chắc là Chí Tôn, nhưng Chí Tôn tất nhiên là Thần Huyền!

- Thần Huyền ngũ phẩm, chính là bậc cầu thang đầu tiên để đăng thiên. Tại đệ tứ phẩm làm ra cự đại đột phá, đủ khả năng tấn vị Thần Huyền ngũ phẩm, có thể cảm nhận thiên địa là đã có năng lực khai tông lập phái; mà cũng có lĩnh ngộ năng lực mới của mình, lúc này, mới có

thể mơ hồ mượn thiên địa chi lực để dùng; đến tận đây, mới gọi là Chí Tôn cảnh giới! Mà dưới ngũ phẩm, còn chưa lĩnh ngộ đến tầng năng lực mượn thiên địa chi lực để dùng, cho nên, ngay cả tứ phẩm đỉnh phong, cũng chỉ là Thần Huyền mà thôi, chưa phải là Chí Tôn!

- Như vậy, Vân Biệt Trần cùng Lệ Tuyệt Thiên, chắc là Thần Huyền đệ thập nhị phẩm cảnh giới?

Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy trước mặt xuất hiện một thế giới mới, không khỏi có một loại cảm giác được mở rộng nhãn giới.

- Chắc chắn không phải!

Ưng Bác Không quả quyết lắc đầu, nhưng không có nói ra lý do. Quân Mạc Tà chờ hắn mãi mà hắn lại không nói lời nào. Sau nửa ngày hắn mới từ từ nói:

- Vân Biệt Trần, cao nhất là Thần Huyền bát phẩm, còn cao hơn nữa là không có khả năng!

- Nói tới Thần Huyền thập nhị phẩm này là phải nói tới một truyền thuyết khá lâu đời, Thần Huyền chi cảnh tương truyền được chia ra mười hai cảnh giới, mỗi bốn cảnh giới lại là một đại giai đoạn, muốn từ tứ phẩm lên ngũ phẩm, bát phẩm lên cửu phẩm, thì giữa đó chính là giai đoạn bình cảnh. Ví dụ như từ tứ phẩm lên ngũ phẩm, tuy chỉ thua nhau có một phẩm mà thôi, nhưng thực lực lại cách nhau một trời một vực, vì thế mới nói Thần Huyền và Chí Tôn khác nhau rất xa!

Những lời này, giống như Ưng Đại chí tôn đã quyết định nói rõ sự bí ẩn về Chí Tôn Thần Huyền, nên hắn giải thích vô cùng kỹ càng cho Quân đại cao nhân biết rõ.

- Nguyên lai là như vậy, vậy phía trên Thần Huyền bát phẩm lại là một cái dạng cảnh giới gì? Một khi cả Vân Biệt Trần cũng chỉ được bát phẩm tạo nghệ, vậy có thể nói là nếu có người từ bát phẩm tấn cấp lên cửu phẩm chính là thiên hạ đệ nhất sao?

Quân đại thiểu đối với điểm ấy là phi thường cao hứng, lấy tốc độ tiến cảnh của Quân đại cao nhân, tin tưởng rằng chỉ cần thời gian ba năm, hắn tuyệt đối có thể tăng lên tới Thần Huyền chi cảnh, đương nhiên vô cùng hứng thú với cảnh giới của Bát Đại Chí Tôn mình chưa đạt được!

- Phía trên Thần Huyền bát phẩm là một cái chân trời mới; mà cảnh giới đấy, ngay cả ta cũng còn không có tư cách biết được, đương kim thế gian cũng chỉ có Vân Biệt Trần, Lệ Tuyệt Thiên, còn có người kia ở Thiên Phạt rừng rậm mới có tư cách bàn luận. Đương nhiên, sư phó kia của ngươi thì không ở trong giới hạn này, lão phu phán đoán, người sư phó kia của ngươi tuyệt đối ở tầng cao hơn ta gấp bội, lão phu cả đời rất ít phục người, mặc dù là Vân Biệt Trần, lão phu cũng có tự tin một ngày nào đó, lão phu có thể đuổi kịp, nhưng đối với cảnh giới của sư phụ ngươi, lão phu không thể không viết một chữ phục!

Ưng Bác Không thở dài đứng lên, vô cùng thuần thục lấy ra một vò rượu trong rương của Quân Mạc Tà, mở nắp, há mồm mà tu ừng ực, giống như đang có chuyện buồn, muốn mượn rượu giải sầu.

- Thì ra lại có cách chia thực lực cổ quái như vậy!

Quân Mạc Tà thở ra một hơi, thì ra tại thế giới này, cấp bậc phân chia thực lực cư nhiên lại cổ quái như thế! Không đến được cái cảnh giới kia, thật đúng là không có tư cách để biết sự tình này.

Đạo lý không nói không rõ, kỳ thật Thần Huyền thập nhị phẩm này tuy rằng phân chia chu đáo chặt chẽ, nhưng hắn lại hiểu rõ vô cùng, chính địa cầu của hắn, tuy nói ai ai cũng ngang hàng như nhau, nhưng nội bộ cấp bậc cũng là cực kỳ nghiêm khắc. Bình thường ở tầng dưới chót, tuyệt đối sẽ không hay biết chuyện tình ở cao tầng, mặc dù nói ra có chút kỳ lại, nhưng thật ra ý nghĩa trong đó là hoàn toàn giống nhau.

Lúc trước hắn nghe gia gia hoặc Tam thúc nói mới biết những chuyện bình thường mà thế tục đồn đãi. Hoặc là so với người khác biết cũng chỉ

biết nhiều hơn một chút, nhưng chắc chắn chưa bao giờ nghe nói tới việc chia tần thứ của Thiên Huyền cường giả!

Mà nhờ Ưng Bác Không nói ra những chuyện này nên hắn như được mở ra một chân trời mới. Như vậy, tương lai sau này nếu tiếp xúc với Vân Biệt Trần hoặc là người khác, không chừng hắn lại biết được còn có một cảnh giới mới nào khác thì sao ? Bọn họ tuy rằng một cấp độ như Ưng đại chí tôn, nhưng dù sao so với Ưng Bác Không cũng cao hơn hơn vài cấp, cho dù có thể ngộ ra điều mới cũng không kỳ quái!

Như vậy, đỉnh cao thế giới này, rốt cuộc ở nơi nào?

Quân Mạc Tà trầm tư, trong lúc nhất thời đã quên đi mối hận mình mất một vò rượu ngon trị giá một vạn lượn bạch ngân…

- Như vậy, chi tiết về Phong Tuyết Ngân Thành cùng Huyết Hồn Sơn Trang… Ngươi có phải là biết chút gì đó đặc biệt?

Quân Mạc Tà ngẩng đầu, trong mắt tinh quang rạng rỡ.

- Lão phu chỉ có thể nói, Quân gia các ngươi, thật sự là quá lớn gan, vận khí cũng quá tốt!

Ưng Bác Không thở dài, nhắc tới việc này, trong lòng có chút buồn bực, nhịn không được lại trừng mắt nhìn Quân Mạc Tà.

- Quả thật rất ly kỳ! Các ngươi Quân gia là một cái thế tục thế gia, đối mặt với Ngân thành, cư nhiên có thể sống tới bây giờ, đây đã là một cái kỳ tích không nhỏ!

Ưng Bác Không lắc lắc đầu:

- Huyết Hồn Sơn Trang tạm thời không nói, chỉ cần là Phong Tuyết Ngân Thành thôi thì các ngươi cũng không thể gánh lấy hậu quả rồi, lại càng không phải là nơi có thể trêu chọc! Lão phu nếu không biết sau lưng Quân gia có sư phụ của ngươi tồn tại, hiện tại lão phu đã phủi đít mà bước đi, không ngồi đây nổi điên với ngươi thế này đâu, đây chính là

mua bán mạng sống a. Cho dù là hấp dẫn tốt như thế nào, thủy chung cũng phải có mệnh hưởng mới có ý nghĩa!

Ưng đại chí tôn cảm khái vạn phần, chính mình gì cũng không biết, bị người ta xỏ mũi dắt tay, một cước giẫm vào tổ ong vò vẽ, thật sự là quá buồn bực đi…

- Phong Tuyết Ngân Thành thật sự là lơi hại như vậy sao? Thật sự là một chút phần thắng chúng ta cũng không có sao?

Quân Mạc Tà nhướng mày tỏ ra có chút khó hiểu.

“ Từ thực lực của ba vị trưởng lão Phong Tuyết Ngân Thành, tuy rằng đều có thực lực Thần Huyền, nhưng thực lực chân chính chẳng qua cũng chỉ là phẩm gia Thần Huyền bình thường, tin tưởng rằng một mình Ưng Bác Không cũng đủ thu phục hoàn toàn, lại không biết vì hắn lại tỏ ra trầm trọng thế này? Hay là hắn muốn đề cao giá trị của hắn?” Quân đại thiếu gia liền suy nghĩ có chút ác ý.

- Nếu chỉ là tam lục cửu trưởng lão đương nhiên là không đáng giá nhắc tới, nhưng vấn đề trước mắt là, các ngươi trêu chọc chính là Tiêu gia của Phong Tuyết Ngân Thành. Điều này cơ hồ chẳng khác nào là cùng Phong Tuyết Ngân Thành chính diện đụng độ! Ngươi không nhận ra sự khác biệt trong đó sao?

Ưng Bác Không thương hại liếc mắt nhìn Quân Mạc Tà, thở dài thầm nghĩ quả thật là “Người không biết thì không sợ” mà!

- Thành chủ của Phong Tuyết Ngân Thành không phải họ Hàn sao? Tại sao lại nói chúng ta trêu chọc họ Tiêu, chính là đối địch chính diện với Ngân thành?

Quân Mạc Tà vẫn như cũ không rõ:

- Lão nhân gia ngươi có thể thống thống khoái khoái nói một lần dứt điểm dùm ta được không?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 11: Bí Mật Của Ngân Thành

- Chuyện này có liên quan đến một đoạn bí mật, vào ba trăm năm trước, trên giang hồ có một đại bang phái Chí Tôn Minh, thống lĩnh hơn một nửa hắc đạo bang phái trên giang hồ, thanh thế như rồng, thực lực cực mạnh, có thể nói là phách tuyệt thiên hạ, không gì sánh kịp!

Vô luận là tuyệt thế cao nhân hay là Thần Huyền cường giả khi nhìn thấy dấu hiệu của Chí Tôn Minh đều phải vòng đường khác mà đi. Nếu không sẽ gặp phải phiền toái!

Ưng Bác Không chậm rãi nói:

- Cho đến khi Thiếu chủ Ngọc Lâm Phong của Chí Tôn Minh một lần ngẫu nhiên gặp gỡ một vị nữ tử, mà vị nữ tử đó mặt đẹp như tranh vẽ, phong hoa tuyệt đại, nàng được gọi là “Cửu Tiêu Ngọc Phượng” Khổng Yên La. Lúc đó được công nhận là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ.

- Ngọc Lâm Phong thấy nàng liền động tâm. Sử dụng tất cả thủ đoạn, điều động vô số cao thủ, muốn có được Khổng Yên La, nhưng thủy chung đều không có kết quả. Ngọc Lâm Phong thấy mình khó có thể đoạt được phương tâm của giai nhân, rốt cục muốn hạ sát thủ, dù diệt sạch Khổng gia, cũng phải chiếm được thân thể mỹ nhân. Nhưng Không Yên La vào thời khắc muốn hương tiêu ngọc vẫn bất thình lình được ba người cứu thoát, bỏ trốn thật xa, sau đó cùng với lão đại trong ba người này tình đầu ý hợp, kết làm vợ chồng. Mà vào đêm khác, Ngọc Lâm Phong bị ba người này liên thủ vây giết, cuối cùng thân thủ dị chỗ (ý nói đầu 1 nơi thân 1 nẻo), chết oan uổng! (DG: ta thì chả thấy có gì là oan

cả. Không cua được nó rồi xài thủ đoạn thì bị chết cũng là thường. Công nhận cái câu “Chết vì cái lỗ” cũng chả sai tí nào)

Quân Mạc Tà trong lòng khẽ động, Ưng Bác Không kể chuyện xưa này, tại sao lại giống việc Huyết Hồn Sơn Trang đối với Quản Thanh Hàn như vậy.

- Ba người này, lão đại tên là Hàn Tiêu Dao, lão nhị tên là Tiêu Tinh Thần, lão tam tên là Sở Đoạn, bọn họ lúc đó đều là thiếu niên anh hùng tuyệt đỉnh đứng đầu trong thiên hạ, là tuyệt đỉnh thiên tài võ học!

Từ khi Hàn Tiêu Dao cứu Khổng Yên La, giết chết Ngọc Lâm Phong trở đi, ba huynh đệ này liền cùng với Chí Tôn Minh không đội trời chung, Chí Tôn Minh Minh Chủ Ngọc Trảm Vân liền hạ nghiêm lệnh: Không tiếc bất kể điều gì phải đem bốn người này giết chết! Bởi vậy mà nổ ra một tràng giang hồ hạo kiếp.

- Mà ba người này thấy rằng bằng vào lực lượng của ba người bọn họ, tuyệt đối không thể đối kháng cùng Chí Tôn Minh, vì vậy vào một lần tiếp nhận chiến đấu, bốn người không địch lại được liền bỏ trốn không biết tung tích. Nhưng không ai biết được là, bốn người này lại đi tới nơi cực hàn mai danh ẩn tích, từ từ bàn mưu tính kế! Bốn người bọn họ tại nơi cực hàn, cực kỳ nguy hiểm là đỉnh Tuyết Sơn sáng lập ra thế lực của chính mình! Đó chính là ba vị tổ tông khai phái của Phong Tuyết Ngân Thành, cũng chính là tổ tiên của tam đại gia Hàn gia, Tiêu gia, Sở gia của Phong Tuyết Ngân Thành.

- Hai mươi năm sau, bốn người tu vi đại thành, lại tập hợp được một thế lực không kém, liền quyết định hạ sơn thanh toán nợ nần với Chí Tôn Minh, mà lúc này cũng xảo hợp là Chí Tôn Minh lại đang quấy nhiễu thiên hạ, làm cho mọi người oán giận, vì vậy khi bốn người cùng khởi đầu, liền dấy lên làn sóng hưởng ứng, thiên hạ anh hùng cùng chung vai sát cánh mà chiến đấu, chỉ trong ba năm, thế lực cực mạnh Chí Tôn Minh từng hiệu lệnh thiên hạ liền sụp đổ, không còn tàn tích gì trên giang hồ.

- Nhưng tại cuộc chiến cuối cùng, khi Hàn Tiêu Dao quyết chiến Ngọc Trảm Vân, hai người đều là nỏ mạnh hết đà. Vào thời điểm phát ra một chiêu cuối cùng. Tình thế trước mắt đã không thể kháng cự, sắp sửa ngọc thạch câu phần (ngọc đá cùng nát). Vào lúc đó, nhị thành chủ Phong Tuyết Ngân Thành là Tiêu Tinh Thần liền dùng thân mình đang mang trọng thương mà ngăn chặn một kích tất sát của Ngọc Trảm Vân thay cho Hàn Tiêu Dao, cùng Ngọc Trảm Vân đồng quy vu tận!

- Lúc đó Tiêu Tinh Thần, tu vi vốn đã vượt qua Hàn Tiêu Dao, huyền công lại trong giai đoạn tăng mạnh, chỉ cần tiến thêm một bước, liền có thể đạt tới vị trí chí tôn đứng đầu thiên hạ! Trong nhà cũng có kiều thê ấu tử (vợ đẹp con thơ), có thể nói là quãng thời gian đẹp nhất trong đời, vậy mà vì huynh đệ kết bái của mình mà chịu chết thay! Tuy nhiên, cho đến lúc chết đi, trên mặt vẫn hiển lộ vẻ thong dong, khí phách hào hùng có thể thấy rõ ràng!

- Hàn Tiêu Dao đau lòng vì cái chết của nghĩa đệ. Trường khiếu kinh thiên (khóc lớn động trời), tức thì ba khắc sau, râu tóc bạc hết. Trước mặt mọi người vung kiếm, chém đứt hai ngón tay của mình, máu tươi băng chảy, đối mặt với anh hùng thiên hạ lập đại huyết thệ: Thế gian chỉ cần Ngân Thành còn tồn tại thì Tiêu gia cũng vĩnh sinh bất diệt! Đời đời kiếp vì lời thề của tổ tiên, thiên thượng địa hạ tuyệt không bội ước!

Ưng Bác Không giống như có chút kích động. Nói đến đoạn tình cảm huynh đệ vì nhau mà chết, thanh âm có chút mãnh liệt.

Quân Mạc Tà nặng nề thở dài.

Hắn rốt cục hiểu được lời nói của Ưng Bác Không. Quân gia có thể tồn tại đến bây giờ, đích thực là may mắn, thực sự là rất may mắn!

- Tiêu gia, ở Phong Tuyết Ngân Thành tuy rằng không phải là gia chủ, nhưng, quyền thế Tiêu gia tại Ngân Thành bất cứ lúc nào cũng đều là cực kỳ quan trọng! Từ xưa đến nay đều là như vậy, chắc chắn không có bất luận kẻ nào có thể thay đổi! Mà các thế hệ thành chủ Phong Tuyết Ngân Thành, đối với con cháu Tiêu gia, cũng đều có một loại thái độ gần

như là cưng chiều. Hiện tại, ngươi hiểu rồi chứ? Quân gia các ngươi chỉ cần đối mặt với Tiêu gia, điều đó không khác gì đối mặt với cả Phong Tuyết Ngân Thành! Chuyện này thực sự không khác nhau là mấy!

Ưng Bác Không thở dài một hơi. Từng ngụm từng ngụm rượu uống vào, thở dài một tiếng, nói:

- Việc này đừng nói đến năm đó là Hàn Tiêu Dao, cho dù đổi lại là ta, trong cuộc đời này có thể có một vị huynh đệ như vậy, cũng đủ để hả hê trong đời! Vì tình huynh đệ như vậy, Ưng Bác Không ta, đồng dạng cũng có thể không quản sống chết!

- Nhưng chính vì nguyên nhân như thế, muốn cứu Quân gia các ngươi từ trong tay Tiêu gia, thật sự là rất khó khăn! Ta cũng phải thúc thủ vô sách (bó tay). Thật không biết nữ nhân kia của Tam thúc ngươi, nàng thế nào lại làm được chuyện khó khăn này.

Ưng Bác Không than thở một tiếng. Có chút cô quạnh nói:

- Nhưng ta xác định, nữ oa kia vô luận là bằng cách nào có thể làm được, thì quá trình này, tất nhiên cũng là quá mức gian nan! Nữ oa này, thật khổ, thật là khổ a!

Nói xong, Ưng Bác Không có chút xuất thần ngẩng đầu, nhìn màn đêm đen kịt trên bầu trời, trong ánh mắt, toát ra một sự phức tạp không nói rõ được, rất…xa xôi, mà còn đau khổ. Giống như là nhớ tới chuyện cũ gì đó…

- Thì ra sự tình là như thế!

Quân đại thiếu gia nặng nề thở ra một hơi, trong lúc nhất thời lại cảm thấy trong lòng nặng trịch, với hai đời đối nhân xử thế của Quân đại sát thủ, đây đúng là lần đầu tiên gặp phải chuyện khó giải quyết, thật sự là rất khó giải quyết.

Nhớ ngày đó.

Gia cảnh gặp đại biến. Mấy vị trụ cột vững vàng của Quân gia đều chết, mà đều là chết một cách phức tạp, duy nhất còn sống là Quân Vô Ý thì cũng bị hai chân tàn tật, gần như cả đời vô vọng không có cơ hội chữa khỏi. Quân gia phụ tử tuy rằng trong lòng vô cùng căm phẫn, nhưng cũng hết cách, dù sao cũng chỉ là trứng chọi đá, chỉ có thể bất đắc dĩ mà yên lặng chịu đựng.

Nhưng, với địa vị Tiêu gia tại Phong Tuyết Ngân Thành, năm đó đã hạ thủ với Quân gia rồi vì sao lại bỏ dở giữa chừng như vậy. Vì sao lại không trảm thảo trừ căn? Ngày đó có thể khiến Tiêu gia dừng tay, trong việc này, tất nhiên ắt hẳn là có duyên cớ!

Mà duyên cớ này. Trăm phần trăm là vì vị nữ tử kia.

Hàn Yên Dao!

Ai biết được Hàn Yên Dao vì Quân gia không bị diệt sạch mà phải trả giá cái gì? Càng phải nỗ lực bao nhiêu?

Ai biết được vị nữ tử đáng thương kia mấy năm nay sống một mình trên đỉnh Tuyết Phong, là có bao nhiêu đau khổ. Quân gia có khó chịu, có thê thảm, nhưng mà vị nữ tử này, lại có thể thoải mái mà đứng nhìn sao.

Quân gia tuy rằng cùng Tiêu gia của Phong Tuyết Ngân Thành có thù không đội trời chung, không thể cùng tồn tại, nhưng Hàn Yên Dao vị nữ tử đáng kính kia, lại cũng có ân huệ bảo toàn gia tộc với Quân gia!

Có thời gian phải đón Hàn Yên Dao về, cùng đoàn tụ với Tam thúc, khiến người hữu tình trở thành thân thuộc!

Quân đại sát thủ đột nhiên có cảm giác gấp không thể chờ.

Hắn hiện tại đã chân chính hiểu được, Quân Vô Ý này từ mười năm nay đến tột cùng như thế nào có thể chịu đựng được. Quân Vô Ý trên

gương mặt luôn luôn biểu hiện bình tĩnh, đến tột cùng là ẩn chứa loại thống khổ cùng bất đắc dĩ như thế nào.

Đối với nỗ lực của Hàn Yên Dao, một khi Quân đại thiếu gia còn có thể nhận ra được, vậy vị Quân Vô Ý quân tam gia kia vốn là đương sự, làm sao có thể không nhận ra chứ. Hắn càng nghĩ sâu, xa hơn, thì lại càng đau buồn hơn!

Chỉ vì mình nhất thời động tình mà liên lụy đến cả gia tộc, nếu không phải vì hai vị ca ca đều đã mất, nếu không phải vì lão phụ thân đã già, Quân Vô Ý chỉ sợ sớm đã vung kiếm tự vẫn!

Dưới loại tình huống như vậy. Miễn cưỡng bản thân sống, tuyệt đối còn khó khăn gấp vạn lần so với chết! Cũng là thống khổ gấp vạn lần!

Hơn nữa, còn có một vị hồng nhan tri kỷ vì mình mà hy sinh, kiếp này nàng tình cảm chân thành thủy chung ở nơi xa xôi đau khổ chờ đợi. Yên lặng trả giá, chỉ vì một chút hi vọng.

Tình là gì mà giúp ta chịu đựng được!

Gánh nặng trên vai Quân Vô Ý, chính là sự thống khổ màQuân đại sát thủ không thể thấu hiểu, tâm sự này vốn là bất luận kẻ nào cũng không thể chia sẻ, mà dưới tình huống như vậy, còn phải kéo dài thân thể tàn tật của mình, vì phụ thân, vì hậu nhân gia tộc, miễn cưỡng sống sót, người này, chính là anh hùng!

Chết, kỳ thật rất dễ dàng, một đao là xong. Nhưng miễn cưỡng mình phải sống, lại mỗi ngày mỗi đêm đều phải chịu nỗi đau thiên đao vạn quả trong lòng!

Để sống…là một việc khó khăn rất lớn.

- Lão diều hâu. Ngươi vừa mới nói, ngươi là Thần Huyền ngũ phẩm, chí tôn sơ vị. Sắp tấn chức đến Thần Huyền lục phẩm, vậy là không còn khó khăn như của tứ phẩm tấn chức đến ngũ phẩm, nhưng ngươi muốn

tấn chức đến lục phẩm, cũng không phải là một việc dễ dàng. Thậm chí đã trở thành một cửa ải rất khó vượt qua để tăng tu vi của ngươi phải không?

Quân Mạc Tà cắn răng, ánh mắt âm trầm, hình như hạ quyết tâm gì đó. Dùng một loại ngữ khí trầm trọng mà Ưng Bác Không chưa bao giờ nghe hắn nói qua, chậm rãi nói.

bản năng của Ưng Bác Không cảm thấy những lời này của Quân Mạc Tà trong đó tựa hồ ẩn chứa tuyệt đại lực lượng gì đó, cùng quyết tâm chân thật đáng tin, không khỏi trong lòng chấn động, có chút khẽ ngẩng đầu, cặp mắt thâm thúy đột nhiên trở nên lợi hại giống như lợi kiếm:

- Đại khái là như vậy…Ngươi, ngươi nói đây là có ý tử gì, tiểu tử ngươi, muốn nói cái gì? Thống khoái nói đi!

Vừa rồi còn đang nói giỡn, hai người đều là ai nấy vui cười tức giận nói chơi, nhưng lúc này, hai người lại cũng đều biết đối phương đều chắc chắn không đùa, chính là dị thường trịnh trọng, dị thường đứng đắn nói chuyện.

Lời vừa nói ra, lập tức không khí chung quanh cũng đột nhiên khẩn trương hẳn lên. Giống như trong đêm đen, một tiếng dây cung vang lên! Tiễn, đã tới đây!

- Sư phụ của ta say mê với việc luyện chế đan dược, mấy năm trước, hắn dưới cơ duyên xảo hợp, nghiên cứu ra một loại đan dược rất tốt!

Quâng Mạc Ta ánh mắt đối ánh mắt Ưng Bác Không, không hề chớp mắt:

- Loại đan dược này, hao phí linh dược, lại còn vô số thiên tài địa bảo, hơn nữa quá trình luyện chế lại vô cùng gian nan. Nhưng một khi luyện thành, lại có thể tăng lên năng lực giai vị của một người, bất kể cấp bậc nào, vả lại hoàn toàn không có tác dụng phụ, ngài hiểu được ý nghĩa này chứ?!

Ưng Bác Không ánh mắt chim ưng nhìn hắn, sau nửa ngày cũng không hề động, mà Quân Mạc Tà nói tới đây, cũng vẫn chưa nói thêm cái gì. Chính là bình tĩnh nhìn Ưng Bác Không.

Ưng Bác Không không thể nghi ngờ là cần loại đan dược này! Hơn nữa, là cần rất gấp!

Là một người sau khi đạt tới cực hạn của mình, mà phía trước mình còn có nhiều người, mình lại chưa chắc có thể truy đuổi, sẽ nảy sinh sự không cam lòng, nếu không với thân phận chí tôn như Ưng Bác Không, sao có thể bỏ đi tôn quý mà hướng tới một tên tiểu mao đầu mà thỉnh giáo vũ kỹ, điều này chính là bằng chứng của Ưng đại chí tôn khi bị dừng lại ở cực hạn cảnh giới rất lâu rồi, đang rất mong mỏi và hi vọng vào sự đột phát!

Nếu thế gian thật sự có loại đan dược này, Ưng Bác Không, hoặc là không chỉ là Ưng Bác Không, thế gian bất luận cường giả nào cũng đều không tiếc bất cứ thứ gì cũng muốn đạt được!

Kế tiếp muốn nói tới, không thể nghi ngờ chính là điều kiện! Hai người cũng hiểu được. Cho dù thực sự có loại đan dược này, Quân Mạc Tà cũng tuyệt đối không vô duyên vô cớ, không tiếc cái gì mà đưa cho Ưng Bác Không sử dụng được.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12: Bắt Đầu Hành Động

Ưng Bác Không muốn lấy được loại đan dược này,nhất định phải trả một cái giá thật lớn.

Mà Ưng Bác Không hiển nhiên biết cái giá thật lớn mà mình phải trả kia là cái gì.

Cho nên, Quân Mạc Tà dừng nói ở đây, căn bản là không muốn nói,cũng không cần phải nói.

Cả hai người đều biết rõ trong lòng

Tại không trung, bốn ánh mắt nhìn nhau, khóe môi hai người đều nhếch lên cười tự nhiên, nhưng cũng ngấm ngầm đọ sức! Xem ai thiếu kiên nhẫn, mở miệng nói trước, thì kẻ đó chính là người thua!

Thật lâu sau...

Ưng Bác Không bất ngờ lắc đầu cười, khẽ thở dài :

- Ta chỉ có thể nói, mỗi một điều kiện ngươi đưa ra, quả thực rất hấp dẫn, không phải ta không nghĩ đến việc từ chối,mà là ta không thể từ chối được. Mà ngươi, quả nhiên là am hiểu đạo tiến thoái, với tuổi còn nhỏ như ngươi, không ngờ định lực lại đạt đến cảnh giới cao như vậy, đúng là bất ngờ! Ưng Bác Không ta đi khắp thiên hạ, gặp qua không ít người, cũng chưa lần nào gặp phải tên tiểu quái vật như ngươi, Nhưng ở trên đời ai mà biết trước được, hôm nay lại gặp ngươi! nhưng mà lần này, ngươi đã tính sai!

“A ?” Quân đại sát thủ vẫn giữ được vẻ mặt bình tĩnh, chỉ có hai con mắt hơi ngước lên.

- Loại thần dược mà ngươi nói, đúng là có sự hấp dẫn rất lớn, cường giả trong thiên hạ chắc chắn không thể cưỡng lại, lấy chính ta mà nói nếu có từ ngũ phẩm Thần Huyền thăng cấp lên lục phẩm, Ưng Bác Không ta sẽ thực sự thoát thai hoán cốt(Thay da đổi thịt) thực lực tăng gấp bội! Ta không thể phủ nhận, thực sự là ta khó có thể cưỡng lại hấp dẫn như thế này!

Ưng Bác Không cười ngạo nghễ:

- Nhưng cho dù ta khó có thể cưỡng lại hấp dẫn như thế này, nhưng cũng không thể làm cho Ưng Bác Không ta cúi đầu nghe lệnh của bất cứ kẻ nào! Ngay cả là sư phụ của ngươi tự mình đưa ra điều kiện này với ta, cũng không thể có khả năng!

- Bởi vì ta là Ưng Bác Không ! Thảo Nguyên Thần Ưng!

Trong mắt Ưng Bác Không chợt lóe lên ánh lửa kiêu ngạo, hắc hắc cười khẩy một tiếng:

- Ta chỉ làm bá chủ trời cao, không bao giờ làm người hầu kẻ khác! Bất kể ai cũng không ngoại lệ!

- Hảo khí phách!

Quân Mạc Tà vỗ tay nhẹ nhàng mỉm cười:

- Có lẽ ưng thần có chỗ hiểu lầm, lúc nãy ta chưa hề nói là muốn Ưng thần đại chí tôn làm người hầu cho ai, hình như là ta chưa bắt ngươi đồng ý điều kiện gì của ta mà! Ta nhớ không sai chứ ?”

- Ha ha…Quân tiểu tử, như vậy đúng là vẫn coi thường ngươi rồi ! Chẳng qua, lúc nãy ngươi nói những lời đó mặc dù vẻ mặt, giọng nói, thậm chí cả ánh mắt đều không thay đổi, Nhưng ngươi có dám nói với

lương tâm của mình một câu hay không, vừa nãy ngươi không có ý tưởng như thế ?

Ưng Bác Không hơi giễu cợt nói:

- Ngươi vốn là loại người không từ thủ đoạn để đạt được mục đích. Một khi có lợi ích ,ngươi là người đầu tiên theo đuổi! Mà đã theo đuổi, tất nhiên là theo đuổi lợi ích tối đa! Điều này, ta tự tin tuyệt đối sẽ không sai lầm (nhìn lầm) nữa!

Quân Mạc Tà im lặng thật lâu, bản thân mình quả thật là đã khinh thường một cao nhân rồi hay sao? Mình là người của thế giới khác, từ lúc chuyển thế đến nay, không có chuyện gì không như ý muốn, đùa bỡn kẻ khác trong lòng bàn tay! Nhưng ngày hôm nay là lần đầu tiên bị người mà mình gần như đã nắm chắc trong tay vặn bật cho ngậm miệng không nói được!

Quân đai thiếu gia cuối cùng cũng cười một tiếng khổ sở nói:

- Ưng Thần nói không sai, ta chính là người như thế. Ngươi nói không sai chút nào, nhưng trước khác nay khác, ngươi đã không đồng ý, thì bây giờ ta cũng không nói nữa. Chẳng qua…

- Tan vẫn có thể hỗ trợ ngươi đề thăng tu vi, nhưng yêu cầu ngươi làm cho ta một việc! Nếu ngươi đồng ý, ta sẽ ngay lập tức nghĩ cách thông báo cho sư phụ, mời lão nhân gia giúp ngươi tìm nguyên liệu, mở lò chế thuốc!

- Việc gì ? Ngươi thử nói nghe xem nào!

Ưng Bác Không không hề có vẻ kích động, trái lại rất đề phòng. Trong khoảng thời gian ở chung này, Ưng Bác Không đã sớm biết, muốn lấy được lợi ích gì đó từ cái tên tiểu hồ ly này, đúng là so với lên trời còn khó hơn! Tuy rằng hắn có thể mang lại lợi ích cho ta, Đúng là lợi ích thực sự ! Nhưng nếu hắn chưa lấy đủ lợi ích gấp mấy lần thì cũng coi như là không có thỏ, diều hâu cũng không thấy.

Cho nên Ưng Bác Không không thể không đề phòng, nếu không cẩn thận, chỉ sợ là sẽ xây xẩm mặt mày.

- Ta chỉ yêu cầu ngươi, Nếu có ngày Quân gia chúng ta giết đến Phong Sát Ngân Thành, tìm Tiêu gia báo thù, kết thúc ân oán giữa chúng ta, lúc đó ngươi sẽ ra tay cứu ta ba lần, ta muốn ngươi trợ giúp một tay !

Quân Mạc Tà ánh mắt sang ngời :

- Chỉ là cứu người thôi, còn động thủ giết người chắc chắn sẽ không nhờ đến ngươi.

Ưng Bác Không trầm ngâm một hồi thật lâu, chầm chậm đi qua đi lại trong phòng, rốt cục mới cắn răng, đưa ra quyết định:

- Được ! Chỉ có một việc này thôi!

- Một lời đã định!

Quân Mạc Tà lộ ra nụ cười.

- Chẳng qua,chuyện kia là việc hơn một năm nữa! Lúc trước ta có một năm ước hẹn!

Ưng Bác Không vẫn kiêu ngạo cười:

- Nếu như trong vòng một năm này có xảy ra chuyện không may, loại đan dược này ta cũng không cần, vì ta có ước định một năm với ngươi, nếu ta nhận thì vô cùng xấu hổ! Nhưng nếu sau một năm mà có chuyện xảy ra, ta mới có thể nhận đan dược này không áy náy!

Khóe miệng Quân Mạc Tà lần đầu tiên xuất hiện nụ cười chân thành:

- Đúng vậy!

Tính tình của Ưng Bác Không như thế,cũng như Quân Mạc Tà từ trước đến nay, tuyệt đối không hưởng lợi không công của bất kì kẻ nào. Nhưng dù cho thế nào thì cũng không để mình chịu thiệt !

Ưng Bác Không ôm hai vò rượu đi rồi. Quân Mạc Tà lấy ra khối ngọc kỳ quái từ Hồng Quân Tháp ra xem xét một lúc, nhưng vẫn không tìm hiểu được gì, đành phải ném trở lại. Nhưng Quân Mạc Tà cảm thấy rõ ràng, sau khi bỏ khối ngọc này vào, khí tức của Hồng Quân Tháp bỗng nhiên có nhiều hơn một bầu sinh khí tươi mát, mà linh khí , so với lúc trước cũng dày đặc hơn rất nhiều, hơn nữa còn quấn quanh khối ngọc kỳ quái này, thật lâu không tiêu tan, mờ mịt mịt mờ, rất là kỳ diệu.

Quân Mạc Tà ôm đầu gối mà ngồi, mắt nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, tính toán trong lòng.

Ba loại linh thảo kia phải nhanh chóng nghĩ ra cách tìm được, để sớm đề thăng phẩm giai của gia gia, nhỡ khi có biến, cũng có thể có thêm cơ hội giữ mạng chạy trốn….Đây là việc thứ nhất.

Việc thứ hai : Luyện đan,cũng là việc vô cùng cấp bách.

Cho dù là Ưng Bác Không hay Quân Vô ý, đều cũng cần phải mau chóng tăng thực lực , chính mình, lại càng cần thiết, còn có bên Thiên Phạt sâm lâm kia nữa, đều không thể thờ ơ được.

Thứ ba là chuyện thống nhất các thế lực hắc đạo ở Thiên Hương thành, phải đốc thúc Hải Trâm Phong nhanh chóng bắt tay vào thực hiện, phải trong thời gian ngắn nhất, nắm giữ tất cả tình hình ở Thiên Hương Thành.

Việc này nối tiếp việc kia, không có việc nào dễ dàng, Quân đại sát thủ nhíu mày trầm tư, không nhận thấy bầu trời mịt mờ ,trăng sáng dần dần lặn xuống.

Dưới ngọn đèn, hình dáng Quân đại thiếu gia có vẻ cô đơn khác thường.

Trên đầu tường của tiểu viện, một bóng trắng mờ mờ đột nhiên xuất hiện, ở xa xa nhìn về phía cửa sổ đằng trước có Quân Mạc Tà đang vắt óc suy nghĩ. Dưới ngọn đèn le lói, đôi mày của Quân Mạc Tà nhăn chặt

lại, rõ ràng khác với bình thường. Qua đó có thể thấy được, Thiếu niên thanh tú này, vì tương lại gia tộc, mà lo lắng hết lòng, ngày đêm suy nghĩ…

Sau một hồi lâu, thân ảnh xinh đẹp này nhẹ nhàng thở dài thương xót, lóe lên rồi biến mất, chỉ để lại một tia sáng mờ mờ.

Mùi hương còn lưu lại…

Cách đó một chút là tiểu viện của Quân Vô Ý, hắn đang khẽ nhắm mắt, tựa lưng vào ghế, hàm răng đang khẽ cắn chặt lại làm cho những nét góc cạnh trên khuôn mặt hiện ra rõ ràng, mang một nét cô đơn thâm trầm…

Đêm dài, người người yên lặng.

Lam quang trên người Hải Trầm Phong giống như biển khơi quấy động, phiêu đãng xuất hiện, hướng về phía hơn mười hảo thủ của Kim Dương Bang lạnh lùng quát một tiếng :

- Bắt đầu hành động ! Ngày mai, trước khi mặt trời mọc, bổn tọa muốn nhìn thấy kết quả!

Mọi người không đáp lại nửa câu, nhưng lại cùng giơ binh khí trong tay lên, lưỡi đao phát ra ánh sáng lạnh lẽo, dường như có thêm một lớp ánh sáng mờ mờ… giống như máu tươi đọng lại!

Trong đại trang viên của Lý gia, vài đạo nhân ảnh nhẹ nhàng vượt tường mà ra, hai người một tổ, chia ra các hướng, trong nháy mắt biến mất không thấy bóng dáng.

Thiên Hương thành tối nay,như thế nào trong một đêm….Long Hồn bang một trong sáu bang phái lớn nhất ở kinh thành, ngày hôm nay rốt cuộc gặp phải tai họa ngập đầu.

Ở kinh thành vốn chia ra sáu bang phái lớn nhất tuy thứ hạng phân ra cao thấp, nhưng thế lực của các bang phái hiện tại thực ra cũng không

chênh lệch quá lớn. Cho dù đứng hạng thứ nhất là Kim Dương Bang với Bắc Thành bang có thứ hạng cuối cùng đem ra so sánh, cho dù Kim Dương Bang mạnh hơn, nhưng cũng không mạnh hơn nhiều lắm, ít nhất cũng không thể hoàn toàn áp đảo các thế lực khác.

Mà lục đại bang phái còn có một cái luật bất thành văn. Lục đại bang phái cho dù có xung đột, cũng không thể dính dáng đến việc thôn tính, nếu không mấy đại bang phái còn lại sẽ hợp sức tấn công, vì vậy lục đại bang phái từ trước đến nay vẫn cùng tồn tại một cách tương đối hòa bình.

Nhưng buổi chiều hôm nay, Long Hồn bang nhận được tin tức từ Kim Dương Bang.

Vốn là, trong khoảng thời gian này, tình hình của lục đại bang phái càng ngày càng loạn, bốn phía xung quanh có vô số các thế lực của các thế gia, triều đình đang từng bước chiếm lấy thế lực vốn có trong phạm vi của các bang phái ngầm, xếp hạng cuối cùng trong lục đại bang phái là Bắc Thành Bang vừa mới bị Đường Lão gia tử, lão thần triều đình tiêu diệt trong một đêm. .

Cả đám hắc bang đều là ù ù cạc cạc không có chút đầu mối, không khỏi có chút bàng hoàng, lại không biết phải làm sao, lúc đó bang chủ của Long Hồn Bang đưa ra đề nghị thành lập một liên minh, cùng đồng tâm hiệp lực mà chống lại các thế lực khác. Mà đối tượng quan trọng nhất của liên minh chính là thế lực mạnh nhất trong lục đại bang phái Kim Dương Bang.

Nhưng may mắn là, thời điểm đề nghị liên minh, lại đúng lúc Ưng Bác Không đại náo Kim Dương Bang, Kim Phong liệt lúc đó đang sứt đầu mẻ trán, làm sao còn để ý việc này? Sự việc tạm thời lắng xuống.

Cho đến hôm nay, đột nhiên nhận được tin giúp đỡ từ Kim Dương Bang, Long Hồn Bang từ trên xuống dưới đều hết sức vui mừng. Nhưng sau khi xem xong, bang chủ Long Đại Hải lại dứt khoát xét nát bức thư: Tin này không ngờ lại là yêu cầu Long Hồn Bang thần phục quy thuận!

Thế này thật quá ngông cuồng rồi! Lục đại bang phái tồn tại ở Thiên Hương thành vốn đã có mười mấy năm lịch sử, chưa từng nghe thấy việc bang phái hướng về người khác thần phục? Lục đại bang phái từ trước đếm nay đều ngồi cũng mâm với nhau, Kim Phong Liệt ngươi là cái rắm gì? Dựa vào cái chó gì mà dám yêu cầu chúng ta lập tức thần phục ?

Long Đại Hải tức sùi bọt mép, lập tức triệu tập các thủ lĩnh trong bang thương nghị đối sách, trong lúc tâm tình bang chúng xúc động tạm thời, tất cả đều muốn cùng Kim Dương Bang đánh một trận tử chiến, thậm chí có người kêu gào, nhân cơ hội này, thâu tóm luôn Kim Dương Bang, Long Hồn Bang làm lão đại, cũng có người thận trọng đề nghị nên bàn bạc kĩ hơn….

Ngay lúc thời điểm loạn xì ngầu, bất ngờ ,cửa lớn của đại sảnh nổ ầm một tiếng, mảnh gỗ văng đấy trời, gỗ vụn văng vùn vụt ra bốn phương tám hướng bắn lên trên mặt mỗi người, có vài người bị cắt vào mặt, máu tươi đầm đìa.

Mọi người giận giữ đứng lên , nhìn về phía cửa.

Chìm trong làn sương đêm, một vầng lam quang rực sáng.

Vụn gỗ rơi xuống, ngoài cửa, một người áo lam, cả người lam quang, hai tay chắp đằng sau, vững như thái sơn, bình tĩnh đứng ở cửa, ngọn đèn trong phòng soi sáng ánh mắt của hắn , không ngờ cũng giống như đại dương xanh thẳm!

- Thiên Huyền cao thủ!

Long Hồn bang cũng có người tinh mắt, nhìn thấy Thiên Huyền cao thủ xuất hiên, không nhịn được hô lên!

Thiên Huyền cao thủ!

Đám người Long Hồn Bang cả người lạnh ngắt!

- Xin hỏi các hạ là … ?

Trên mặt Long Đại Hải run run, vội vàng đứng lên, cung kính hỏi.

- Kim Dương Bang làm bá chủ hắc đạo kinh thành, ngươi có hai lựa chọn, thần phục hoặc là chết!

Ánh mắt lạnh lẽo giống như băng của người áo lam hơi quỷ dị, còn có một loại uy nghiêm, chậm rãi nhìn quét qua mỗi người một lần, lạnh lùng mở miệng.

Khi mới nói ra, còn có sát khí mạnh mẽ ầm ầm tuôn trào!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13: Thu Phục Long Hồn Bang

Trong lúc Hải Trầm Phong dùng sát khí sắc bén của cao thủ Thiên huyền cường giả bao phủ phía dưới, mọi người trong Long Hồn bang tức thì cảm thấy cả người lạnh lẽo, giống như giữa trời rét đậm, trần truồng đứng giữa đỉnh núi tuyết, gió lạnh như đao, như cắt từng chút một vào da, hàn ý thấu xương, xuyên thấu tận sâu trong linh hồn…

Long Đại Hải bị khí thế của Hải Trầm Phong chấn nhiếp, sắc mặt tái nhợt đến cực điểm. Đối mặt với người này, chỉ cảm thấy đối phương phảng phất như một tòa núi cao to lớn, mà mình như tảng đá dưới chân núi, ngay cả tư cách nhìn lên cũng không có. Cũng không biết tại sao, nhưng rốt cục không hiểu vì sao lập tức lui lại năm sáu bước, lúc này mới cảm thấy hô hấp dễ dàng một chút. Lại thấy chỗ ngực "Phanh" một tiếng như đụng vào cái gì, mới phát hiện ra bản thân mình đang đứng trong gian đại sảnh, tự nhiên lui vài bước, đã tựa vào tận bức tường trong cùng.. Đây là loại áp lực thế nào?

- Các hạ là cao nhân phương nào? Long Hồn bang chúng ta cùng Dương bang, chuyện tình hai bang phái giang hồ, lấy thần thông của các hạ, cần gì phải mạnh mẽ can thiệp?

Long Đại Hải tăng thêm lòng can đảm, lớn tiếng hỏi:

- Kim Dương bang chủ ở đâu? Kim Phong Liệt ở đâu? Đã có dã tâm thâu tóm Long Hồn bang ta, cần gì phải dấu đầu hở đuôi. Mau hiện thân ra đi!"

Thanh âm tuy lớn, cũng giống như pha vài phần uy nghi, nhưng lúc này trong cái “uy nghi” đó rõ ràng mang theo một chút sợ hãi. Điều này làm cho câu chất vấn đối phương, đề cao khí thế bản thân, đến tai người nghe lại như là một câu cầu xin bình thường.

- Bổn tọa chính là bang chủ đương nhiệm Kim Dương bang! Bổn tọa chưa từng dấu đầu hở đuôi!

Hải Trầm Phong hai mắt vừa động, ánh mắt xuyên qua căn phòng, nhìn thẳng mặt Long Đại Hải, sát khí lành lạnh khoảnh khắc như bao phủ trên người Long Đại Hải.

Long Đại Hải nhất thời trong lòng chấn động mạnh.

Tuy rằng hắn có tu vi Địa Huyền sơ giai, tuy rằng hai người lúc đó cách nhau vài chục bước chân, nhưng trong cảm giác của hắn, khuôn mặt của hắn và Hải Trầm Phong như đang gần sát nhau, ánh mắt của đối phương chăm chú nhìn hắn khiến hốc mắt hắn cơ hồ muốn phát đau! Hắn có cảm giác mình có thể chết bất cứ lúc nào!

Tuy rằng trong đại sảnh có rất đông người của Long Hồn bang, nhưng Long Đại Hải cảm giác bên mình không có một người nào tồn tại, toàn bộ không thể mang đến cho mình nửa điểm cảm giác an toàn. Không gian rộng như vậy, giống như chỉ có một mình hắn đối mặt với hắc y nhân mạnh mẽ này!

Một loại cảm giác chán nản không địch lại, không thể kháng cự từ đáy lòng dâng lên, Long Đại Hải chỉ cảm thấy hai đầu gối mình bủn rủn, cả người đổ mồ hôi đầm đìa, đột nhiên có một loại xúc động muốn quỳ xuống mà thần phục…

Hải Trầm Phong hai mắt như ưng, đột nhiên vung tay lên, áo choàng màu lam tung bay, đột nhiên phát ra tiếng động như thủy triều rền vang, giống như vạn mã tung vó, mới thời khắc trước còn xa tận chân trời, thời khắc sau đã gần ngay trước mặt. Khoảng khắc từ chân trời tới sát bên!

Bên ngoài đột nhiên có tiếng ầm ầm hét lớn vang lên, mấy trăm người đồng thời gào thét, tiếng bước chân hỗn loạn cũng vang lên, dòng người như thủy triều tiến vào, mỗi người đều cầm đao kiếm trên tay. Phía trên đầu tường cũng chớp động, bốn phía vách tường đứng đầy cung tiễn thủ, giương cung cài tên nhắm sẵn vào bang chúng Long Hồn bang. Dưới ánh sáng chiếu rọi, từng đầu mũi tên đen thui phát ra ánh sáng lạnh lẽo, giống như tử thần ẩn hiện, lộ ra răng nanh sắc bén, nhe răng cười âm hiểm. Tất cả ám vệ, do thám, cảnh vệ, chẳng biết đã sớm bị Hải Trầm Phong thanh trừng khi nào, sớm không còn ai.

- Thần phục thì sống, chống lại thì chết! Ta đếm tới ba, nếu từ Long Đại Hải trở xuống còn không có phản ứng, bắn!

Hải Trầm Phong hai mắt lãnh đạm, không mang theo nửa điểm cảm tình, vung tay phải lên, lam quang xuất hiện, một ngón tay từ từ cụp xuống

Người Long Hồn bang kinh hoàng xao động, mọi ánh mắt cầu cứu đều nhìn về phía Long Đại Hải.

- Bang chủ..!

Giọng nói mọi người vang lên tựa hồ như cầu xin.

Hải Trầm Phong lộ vẻ dứt khoát, sắc mặt cứng rắng, rất rõ ràng gập ngón tay thứ hai…… Long Đại Hải sắc mặt trắng bệch, môi hé ra, ánh mắt tuyệt vọng mà lại vô lực.

- Cung thủ chuẩn bị!

Hải Trầm Phong vung tay lên, âm thanh phần phật như sóng vỗ vang lên, lúc này hắn đã động sát khí.

- Soạt… soạt….

Cung tiễn thủ bốn phía đồng thanh đáp ứng, cung tiễn trong tay lập tức kéo thành hình trăng tròn, chỉ cần Hải Trầm Phong mở miệng, một

khi lời nói phát ra, lập tức vạn mũi tên sẽ rời dây. Tai ách trước mắt! Hôm nay cậy khỏe đối kháng chỉ có một đường chết, như vậy,lựa chọn duy nhất để sống sót phải là…

- Chậm đã!

Long Đại Hải rống to, dư âm như là đang khóc:

- Ta .. ta… nguyện ý thần phục!”

Theo những lời vừa nói ra, Long Đại Hải cả người như giống như là một quả bóng xì hơi, tức thì mềm nhũn ra. Cùng với hiệu lệnh này, mọi người trong đại sảnh đều bỏ binh khí trong tay xuống. Trên mặt mỗi người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, như trút được gánh nặng, như được đại xá.

- Tốt!

Hải Trầm Phong nói một tiếng.

- Một khi đã thế, từ nay về sau, chúng ta là người một nhà… Đại hộ pháp! Ngươi phụ trách công tác an trí Long Hồn bang!

- Vâng! Tuân lệnh bang chủ!

Từ trong bóng tối, một thân ảnh khôi ngô bước ra, mày rậm râu hùm, mũi to miệng rộng, đúng là Kim Phong Liệt.

- Kim Phong Liệt, ngươi… !

Long Đại Hải không thể tin nổi, chỉ vào hắn, cứng họng.

- Haha, đúng là ta! Bổn tọa hôm nay thoái vị mời hiền, ngoài ý muốn sao?

Kim Phong Liệt cười ha hả, rất là vui sướng.

Nói thật, Kim Phong Liệt thật sự không ngại Hải Trầm Phong soán ngôi bang chủ của hắn. Không nói đến giao tình giữa hắn và Hải Trầm Phong, ai làm bang chủ căn bản không có gì phân biệt. Về sau Hải Trầm Phong thành bang chủ, vô luận đối với mình hoặc là Kim Dương Bang chỉ có lợi, quyết không có hại gì.

- Thật là sát khí uy phong, chỉ bằng mấy lời ba xạo, liền thu phục được một bang phái. Thật sự khiến ta bội phục không thôi! Thiên Huyền cao thủ, quả nhiên không giống bình thường!

Một giọng nói mơ hồ chợt truyền đến, kỳ quái, lại mang theo đậm mùi dấm chua.

- Là ai?

Hải Trầm Phong đưa mắt nhìn quanh, đột nhiên thân hình chợt lóe, lam quang chợt động, cả thân thể lăng không bay lên, ngạo nghễ đứng thẳng trên không.

- Là ta!

Một tiếng cười quái dị vang lên, vài tên cung tiễn thủ trên tường phía nam chợt kinh hô, lộn xộn rơi xuống đất, hai hắc y nhân dắt tay nhau xuất hiện trên bờ tường, ánh mắt tàn nhẫn nhìn Hải Trầm Phong:

- Bất quá, hắc bang kinh thành này là khối bánh to, cũng không phải một mình ngươi có thể độc hưởng. Cho dù là nuốt mất, cũng phải nôn ra cho ta!

Hải Trầm Phong kêu to một tiếng, khí tức cả người tăng vọt, lam quang ly thể mà ra, sặc sỡ ánh sáng lam ngọc:

- Tốt, các hạ vừa nói một tiếng, liền đến chiếm đoạt sao. Mạnh được yếu thua, người thắng là cường giả, đó là quy tắc trò chơi!

Đột nhiên thân hình mở ra, lăng không bay tới, lam quang bùng lên, chỉ thoáng một cái vượt qua khoảng cách giữa nóc nhà và tường bao, bay

tới phía trên hai người, ầm ầm đánh xuống.

Hai hắc y nhân kia hắc hắc cười lạnh, nói:

- Thiên Huyền cao thủ, rất khó đạt được sao?

Hắn nói xong đột nhiên phi thân lên, tốc độ thên thể tăng cao, lấy một loại phương thức hình xoắn ốc phi thường quỷ dị chính diện đón nhận thân thể Hải Trầm Phong đang rơi xuống. Hai người cùng hét lên một tiếng lớn, trên người ánh sáng màu lam nhạt như mộng ảo bắn ra. “Oanh” một tiếng, ba người cùng va chạm một chỗ! Lập tức như pháo hoa bạo liệt tản ra.

Ba người đồng thời bay ngược ra sau, rồi cùng không hẹn dừng trong không trung, lại tiếp tục xoay người bay trở lại.

Hải Trầm Phong sắc mặt bình tĩnh, khóe miệng hiện lê một tia cười tự tin, song chưởng giống như cự phủ khai sơn (búa lớn phá núi), liên tục bổ ra, kình khí màu xanh da trời hình bán nguyệt liên tiếp không ngừng công kích. Hai người kia gào thét ầm ĩ, tay chân vung lên, nửa bước không lùi.

Đột nhiên, gã hắc y nhân rít lên một tiếng, thân mình thối lui, tên còn lại điên cuồng trên đỉnh bức tường, cùng Hải Trầm Phong triển khai chiến đấu. Hắc y nhân lúc trước lui ra phía sau, đứng ở đầu tường, lam quang trên người vừa tắt lại hiện ra, hơn xa lúc trước, trên người nhè nhẹ toát ra một trận lãnh khí, ngay lập tức hai bàn tay trở nên đen thui, thân mình lại một lần nữa bắn lên, nhữnng ngón tay chai sần hung hăng đâm về phía Hải Trầm Phong đang chiến đấu.

Lấy thực lực Hải Trầm Phong, cho dù lúc nãy, hắn đồng thời đối mặt hai người cũng tự tin nắm chắc phần thắng. Sau đó, hắn chỉ còn đánh với một người, đang thuận buồm xuôi gió. Nhưng Thiên Huyền cường giả trong lúc chiến đấu, muốn giải quyết đối phương mà lại tránh cho mình bị thương, trong khoảnh khắc khó có thể làm được.

Hải Trầm Phong đang chiếm thế áp đảo toàn diện, mắt thấy lập tức có thể bắt được đối thủ, đột nhiên cảm giác một trận gió lạnh đập vào mặt, còn mang theo mùi tanh hôi cay mũi, trong lòng không khỏi rùng mình, song chưởng lần lượt thay đổi, bốn đạo huyền khí hình bán nguyệt bay ra, thân hình bay ngược trở lại, lớn tiếng quát:

- Đây chính là Vô tình Lãnh Huyết Chỉ? Các hạ là môn hạ đệ tử Lãnh Huyết Chí Tôn Lệ Vô Bi hay sao?

- Kha kha kha, cũng có chút kiến thức, nhận biết được Vô tình Lãnh Huyết Chỉ của ta.

Hắc y nhân kia cười một tiếng quái dị:

- Một khi đã nhận biết được, sao còn không mau quỳ xuống cầu xin tha thứ?

Hắc y nhân kia nghĩ rằng mình chính là truyền nhân chi trưởng của Bát Đại Chí Tôn đương thời, đối phương là Thiên Huyền cao thủ thực lực không kém, chắc là không có can đảm đắc tội với mình, đắc tội với sư phụ sau lưng mình. Ngay cả khi không thể thu phục người này, cũng có thể bức bách tránh lui. Như vậy vô luận là Long Hồn Bang hay Kim Dương Bang đều thu về trong tay!

Hắc y nhân kia thầm tính toán, hắn đã đoán chắc mình có thể thu được thành quả lớn. Đáng tiếc sự việc há có thể được như ý muốn!

- Nói như rắm thối của con mẹ ngươi!

Hải Trầm phong quay đầu, để ý tới lý luận tự cao tự đại của tên kia, tức giận mắng một tiếng, đưa bàn tay ra sau. “Soạt!” một tiếng, trường kiếm rút ra tay, lập tức vọt tới trước thêm lần nữa, giống như sóng biển quay cuồng, từng đợt sóng màu xanh da trời hỗn loạn như ngân như tuyết cuồn cuộn vỗ đến.

- Bích Ba Bạch Tuyết Kiếm! Thì ra ngươi là môn hạ của Úy Lam Chí Tôn!

Hắc y nhân kia cười ha hả:

- Cũng rất tốt, đều là môn hạ Bát Đại Chí Tôn, hôm nay so tài cao thấp đi!

Hải Trầm Phong trong lòng nổi giận.

Hắn tự tin mình có thể chiến thắng hai người này, lúc đầu còn đánh nương tay. Nhưng đối phương lại dùng độc môn công phu của Chí Tôn khác, Hải Trầm Phong vốn không muốn tùy tiện cùng đối phương kết thù oán sinh tử không thể hóa giải, lúc này mới đem Bích Ba Bạch Tuyết Kiếm, độc môn kiếm pháp, xuất chiêu. Nghĩ rằng trước mắt đều là môn hạ hai đại Chí Tôn, hai người này chỉ cần dừng tay, mọi người nói qua vài câu, mọi việc có thể giải quyết. Nhưng không ngờ hai người này vẫn muốn tiếp tục chiến đấu, không thèm quan tâm, khẩu khí ngược lại có hương vị khinh miệt.

Hải Trầm Phong làm sao biết được hai người này chính là hai vị sư huynh của Lý Du Nhiên. Lệ Kiếm Hồng đáp ứng Lý Du Nhiên, giúp hắn thống nhất hắc đạo kinh thành. Tối nay chính là lần đầu tiên hành động, không nghĩ đã tới chậm một bước, bị Hải Trầm Phong tới trước, hai người sao bỏ qua được?

Nếu không chiếm lại, thật sự làm sao nói lời công đạo với sư đệ đây? Dù sao, vấn đề này liên quan tới thể diện đại sư huynh. Cho nên hai người tuy rằng biết rõ song phương có nguồn gốc sâu xa, cũng không chịu dừng tay.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14: Phong Tuyết Ngân Thành

Bọn họ đương nhiên cũng phán đoán ra thực lực Hải Trầm Phong muốn vượt qua hai người mình, nhưng là đoán được tâm ý Hải Trầm Phong, chắc chắc Hải Trầm Phong không dám tùy tiện thương tổn hại hai người mình, cho nên mới mưu đồ quần đấu.

Hải Trầm Phong tự biết mình đã lưu tình nhiều nhưng nhưng đối phương lại hoàn toàn không có nửa điểm ý tứ cảm kích, không khỏi càng đánh càng giận, đột nhiên kiếm quang chợt tắt, cả người như lưu tinh lùi ra quát:

- Giao thủ nơi này có nhiều bất tiện! Môn hạ của Lãnh Huyết Chí Tôn, có đảm lượng thì theo ta quyết một trận sống mái.

Hai người kia cười to:

- Tốt! Nếu người nào thua, từ nay về sau rời khỏi vòng tranh đấu bá quyền hắc đạo kinh thành!

Lam quang soàn soạt, ba người một người bay trước hai người theo sau, chạy như bay trong không trung, trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

Long Đại Hải cùng Kim Phong Liệt đều có cùng tu vi huyền khí, tu vi có thể nói là không kém, nhưng đứng ở dưới nhìn ba người đánh nhau, không tự chủ được thấy mình mắt hoa mày choáng. Thấy ba người đã đi xa, Kim Phong Liệt mạnh mẽ vỗ đầu vai Long Đại Hải:

- Đi! Chúng ta đi thương nghị, xem nên an bài thế nào cho tốt.

Kim Phong Liệt chính là người từng trải, hắn tuy rằng không thể bằng thực lực bản thân mà phân biệt ai mạnh ai yếu, nhưng hắn rất hiểu Hải Trầm Phong, khi nghe song phương nói chuyện, hắn không khó nhận ra Hải Trầm Phong kỳ thực là đang chiếm thượng phong, dễ dàng kết thúc, đương nhiên là không cảm thấy lo lắng.

Long Đại Hải lúc này mới thu hồi ánh mắt, ngậm cái miệng đang há hốc cả kinh lại, "Hừ" một tiếng, theo Kim Phong Liệt hướng bên trong đi vào.

Phong Tuyết Ngân Thành nơi cực Bắc.

Phóng mắt nhìn xung quanh, tuyết trắng trắng xóa, sông băng ngàn dặm, mênh mông vô bờ!

Tại cái nơi mờ mịt không người, phía trên đỉnh của băng tuyết, ẩn hiện một tòa thành trì lấy băng tuyết tinh khiết ngưng tụ thành, cực kỳ to lớn, đồ sộ, huyền bí khó lường, nấp trong gió tuyết.

Ẩn bên trong mây mù, quan sát thiên hạ!

Tờ mờ sáng, ánh mặt trời còn chưa tỏ, bên trong đột nhiên vang lên tiếng chuông triệu tập. Tiếng chuông du dương chậm rãi vang lên, đánh vỡ sự yên lặng tưởng như mãi mãi bất biến. Chỉ có vài phi điểu trắng tinh, bị tiếng trống thình lình chấn nhiếp cả kinh bay lên trời cao trong xanh, xoay quanh bay múa thật lâu mà không đáp.

Bên trong đại điện rộng rãi của tòa thành đúc từ huyền băng vạn năm tinh khiết, trên chính diện thạch bích cứng rắn bằng tuyết trắng, có một bức họa trên giấy, bên trong có một đám bạch y nhân hình dạng khác nhau, gương mặt cũng khác nhau nhưng đều để lộ ra thần sắc giống nhau: Cao ngạo nhưng lành lạnh, uy phách!

Đôi mắt hữu thần, cũng đồng dạng tỏa ra sát khí nghiêm nghị. Đó là ánh mắt của nhân tài nắm trong tay quyền sinh sát. Chỉ nhìn ánh mắt này có thể tưởng tượng được trong mắt những người nàychúng sinh như con kiến, là nhân vật cao ngạo phía trên trời cao.

Những người này đúng là lịch đại tổ tiên của Phong Tuyết Ngân Thành.

Tòa đại sảnh này, chiếm diện tích rất lớn, kể cả đồng thời chứa mấy trăm người cũng không có cảm giác chật chội.

Một lão giả mặc áo bào trắng, đầu bạc, râu bạc trắng, lông mi trắng, đứng trước hương án, yên lặng nhìn bức họa các vị tiền bối trên vách tường trước mặt, trong mắt thần sắc thâm thúy, trên mặt bình tĩnh như nước.

Lạnh lẻo như băng không nói một lời.

Nhìn màu tóc của hắn, tuy rằng bạc trắng như sương, nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp, ngực cũng thẳng, cả người giống như một thanh tuyệt thế hảo kiếm, lúc nào cũng tản ra kiếm khí nghiêm nghị.

Không một ai dám hoài nghi, lão nhân này ẩn chứa bên trong thân hình già nua một lực lượng cực lớn, đủ để kinh hãi thế tục, thực lực kinh người vang dội cổ kim.

Vèo! Vèo! Âm thanh phá không không ngừng vang lên. Rất nhiều bạch y nhân từ bốn phương tám hướng bay đến, nhanh chóng tiến nhập bên trong đại điện, tựa hồ mỗi người đều có vị trí riêng. Mặc dù rất đông người tiến vào đại điện, nhưng không hề va chạm vào nhau, cũng không nói lời nào.

Chỉ mất một lát, mỗi người đều đã ổn định vị trí của mình, ánh mắt nhìn về phía lão nhân đứng giữa, trong mắt tuy có ý kinh dị, nhưng tất cả đều là không nói một lời.

Những người này, tất cả đều lóe ra lam quang! Gần trăm người, không ngờ đều là Thiên Huyền cao thủ!

Tiếng bước chân vang lên, bảy vị lão giả chậm rãi xếp thành một hàng nối đuôi nhau đi tới. Cước bộ mỗi người đều dị thường trầm ổn, không chút không chút ngập ngừng. Tựa hồ như muốn để lại dấu chân sâu hoắm trên mặt đất huyền băng vạn năm này. Bảy người này, chậm rãi đi đến phía sau lão giả giữa phòng, lẳng lặng đứng thẳng lên.

Chẳng biết từ lúc nào, trước cửa điện hiện ra một vị bạch y nhân khí độ ung dung, hai mắt ẩn chứa ánh sáng lấp lánh, uy thế bắn ra bốn phía. Hắn chỉ đứng ngay trước cửa đại điện, ngạo nghễ sừng sững, không hiểu vì sao lại mang tới cho mọi người cảm giác cả thiên hạ to lớn này đều nằm trong tầm khống chế của hắn!

Mà bên cạch hắn là một vị trung niên mỹ phụ, nhẹ nhàng tựa sát vào hắn, như liễu mềm đong đưa trong gió.

Hai người đều là dung mạo tuyệt thế, nam anh tuấn tiêu sái, nữ quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyệt đại, quả nhiên là một đôi giống như thần tiên làm cho ai ai cũng phải hâm mộ!

Một nam một nữ này vừa mới hiện thân, gần cả trăm người đang tụ tập trong đại sảnh đồng loạt chuyển thân, khom người, cùng lên tiếng:

- Cung nghênh thành chủ đại giá, tham kiến chủ mẫu.

- Các vị không cần đa lễ.

Hai người mỉm cười nói, chậm rãi đi đến hai chiếc ghế dựa duy nhất chính giữa phòng.

Tất cả đại điện chứa mấy trăm người. Tổng cộng chỉ có hai chiếc ghế dựa này!

Cũng chỉ có hai người mới có tư cách ngồi bên trong gian đại điện này!

Mà hai người kia, đúng là đương kim thành chủ Phong Tuyết Ngân Thành, Băng Thiên kiếm thần Hàn Trảm Mộng. Đi cùng hắn là thê tử Vạn lý phi sương Tuyết Sương Thanh.

Lão giả ở chính giữa kia phất tay quát:

- Hôm nay mời chư vị đến đây gặp mặt, chính là có chuyện quan trọng cần thương lượng. Bởi vì việc này liên quan đến đại sự tương lai của Ngân Thành, những người tu vi dưới Thần Huyền, lập tức đi ra ngoài cảnh vệ, không được cho bất luận kẻ nào tiếp cận đại điện trong vòng năm mươi trượng! Kẻ nào dám tùy tiện tiếp cận, giết không tha!

- Tuân lệnh!

Mọi người đồng thời chắp tay, từ từ rời khỏi đại điện. Trong đại điện nhất thời không còn một ai, không gian trở nên rộng rãi hơn rất nhiều. Tổng cộng chỉ còn lại không quá hai mươi người.

- Đây là tin tức từ phía Thiên Hương sao?

Hàn Trảm Mộng khẽ cười, nhìn đại trưởng lão Tiêu Hành Vân

- Nếu là tin tức bình thường, chưa chắc đại trưởng lão thận trọng đến thế này!

- Đúng như thành chủ nói, đúng là tin tức từ thành Thiên Hương đưa tới. Thỉnh thành chủ nhìn xem, đây là tam đệ từ Thiên Hương truyền tin tức trở về. Lấy tốc độ tuyết ưng của chúng ta, cũng cơ hồ một đêm mới đưa đến. Tin tức bên trong có chút kinh người.

Đại trưởng lão trả lời một tiếng, mở ra tờ giấy rồi dâng lên.

Hàn Trảm Mộng lắc đầu khẻ cười một tiếng, nhận lấy, Tuyết Sương Thanh bên cạnh cũng bước tới xem. Hai người thực sự có chút hưng phấn, đại trưởng lão này ngày thường núi Thái Sơn sụp đổ trước mặt cũng không đổi sắc, vậy mà lúc này lại nói nói có tin tức "kinh người", rốt cục có thể kinh người đến thế nào?

Sắc mặt hai người vốn vô cùng bình thản, sau khi xem tờ giấy xong có vẻ càng ngày càng trầm trọng, vẻ tươi cười thong dong sớm không còn sót lại chút gì.

Mỹ phụ nhân kia hoa dung thất sắc, trên mặt lộ ra vẻ nói cũng không nói được, lo lắng cũng không phải lo lắng. Sắc mặt lại ẩn hiện nét vui mừng nhàn nhạt, đôi tay ngọc nhịn không được nắm lấy hai tay của trượng phu thật chặt, tựa hồ nhắc nhở điều gì.

- Lại có việc này sao! Mọi người cũng đều tới nhìn xem, sau đó nói ra suy nghĩ của mình.

Hàn Trảm Mộng rốt cục cũng đọc xong, nhắm mắt lại, thở hắt ra một hơi thật sâu, cảm nhận được động tác của thê tử, lại thở dài, phất tay, lệnh đem tờ giấy cho mọi người xem.

- Ưng Bác Không tọa trấn Quân gia, đả thương lão lục! Bây giờ Phượng Ngô bị người thần bí đả thương... Sau đó, người thần bí lại đột nhiên hiện thân đoạt lấy Tục Hồn Ngọc. lão tam không có khả năng chống cự. Chuyện này... chuyện này sao có thể như thế được...

Mọi người đều kinh hô. Ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, thần sắc ai ai cũng ngạc nhiên nghi ngờ. Chỉ mới có vài ngày mà đã xảy ra nhiều chuyện tình như vậy.

Đại trưởng lão Tiêu Hành Vân lạnh lùng cười:

- Còn có tiểu tử Quân gia không biết trời cao đất rộng, tự nhiên lại trị hết thương tật, quả thật chuyện hiếm có xảy ra không ít...

Hàn Trảm Mộng im lặng một hồi, ngẩng đầu nhìn đại trưởng lão:

- Đại trưởng lão lần này triệu tập mọi người tiến đến chắc là đã có tính toán?

- Bổn tọa có thể có tính toán hay không không quan trọng. Tấc cả mọi việc của Ngân Thành là do thành chủ định đoạt.

Đại trưởng lão từ từ khom người, lui nửa bước.

- Đại trưởng lão là thành viên quan trọng của bản thành, không biết có đề nghị gì?

Hàn Trảm Mộng rõ ràng không phải người ưa dài dòng, gọn gàng dứt khoát hỏi.

- Ưng Bác Không kia ỷ mình là thân phận chí tôn, tự dưng làm nhục lão lục, thương tổn uy phong Ngân Thành ta, phải nghiêm trị! Việc này nếu bỏ qua, lúc đó uy phong của Phong Tuyết Ngân Thành ở đâu? Đây là việc thứ nhất!

Đại trưởng lão chậm rãi nói.

Muốn nghiêm trị người trong Bát Đại Chí Tôn. Đại trưởng lão này cũng dám nói ra sao? Nhưng nghe thấy đề nghị này, mọi người tham gia hội nghị không biến sắc, đều gật đầu. Hiển nhiên trong mắt mấy vị thủ lĩnh Phong Tuyết Ngân Thành, tất cả đều chưa đem Thảo nguyên ưng thần, một trong Bát Đại Chí Tôn đặt trong mắt. Vì vậy có thể thấy được thực lực hùng hậu bên trong Ngân Thành đã đạt tới trình độ rợn người.

- Vừa rồi là điều thứ nhất, vậy còn thứ hai?

Hàn Trảm Mộng nhẹ nhàng gật đầu sắc mặt bất động.

- Tục Hồn Ngọc kia là bảo vật gia truyền của Tiêu gia ta, công hiệu phi phàm, có thể nói là tiên vật nhân gian, tuyệt không thể rơi vào tay ngoại nhân! Ngọc này, dứt khoát phải quay về. Điểm này hoàn toànkhông cần phải thương lượng nữa. Vô luận người đoạt ngọc này là ai, cũng không thể chiếm tiện nghi này được, đây là điều thứ hai!

Trong mắt đại trưởng lão hiện ra thần sắc uất giận, hiển nhiên đối với việc Tục Hồn Ngọc bị đoạt thật là tức giận.

- Về điểm này, chúng ta cần phải bàn bạc kỹ hơn đã. Nếu những lời Tam trưởng lão nói là thật, như vậy, chỉ dựa vào lực lượng những người

chúng ta ở đây, cho dù tập hợp thực lực mọi người lại, chưa chắc nhất định có thể đoạt lại Tục Hồn Ngọc. Huống chi phân công nhân thủ đi ra ngoài quyết không thể một lúc đi nhiều như vậy. Hi vọng đương nhiên có hơi xa vời! Nếu không suy nghĩ kỹ, chỉ sợ bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm hao binh tổn tướng.

Hàn Trảm Mộng nhẹ nhàng nắm lấy tay vịn, mí mắt khép hờ, lẳng lặng nói.

- Sự băn khoăn của thành chủ là chính xác! Lần này xuất động nhân thủ, quả thật cần lo lắng thận trọng. Nếu có thể không phát sinh xung đột với vị thần bí nhân kia thì cố gắng hết sức không phát sinh. Chẳng qua, lão Tam chẳng qua chỉ là Thần Huyền nhất phẩm, kiến thức chưa chắc đã chính xác. Cho dù có nhân vật Ưng Bác Không xuất hiện như vậy, trong mắt nhất phẩm cũng là người trời rồi. Cho nên, trong thư kia phỏng đoán người thần bí thực lực có thể hơn xa lão thành chủ, lão phu cho rằng chưa đủ làm căn cứ, tin tưởng rằng mặc dù là Bát Đại Chí Tôn đệ nhất nhân Vân Biệt Trần cũng không có thực lực này. Bên trong thế tục chẳng lẽ còn có người cao hơn Vân Biệt Trần? Bởi vậy có thể thấy được, tin tức này, chưa chắc là chân thật!

Đại trưởng lão lông mi trắng nhăn mày lại, lời nói này được nói thật chậm.

Đến phút cuối cùng , mới bổ sung thêm:

- Cho nên, vô luận thế nào, trước tiên là phái người đến. Nếu người nọ thật sự bí hiểm, tiện thể điều tra tin tức. Nếu người nọ chỉ có hư danh, liền lập tức xuống tay đoạt lại.

- A, đại trưởng lão thật là lão luyện thành thục. Đây có thể xem là thượng sách!

Hàn Trảm Mộng nhìn đại trưởng lão tán thưởng, nói:

- Chính là bổn tọa nghe ý tứ đại trưởng lão, còn có ý thứ ba?

- Đúng vậy!

Bạch mi trưởng lão đứng thẳng dậy, lạnh lùng nói:

- Thứ ba, chính là Quân gia! Một thế tục gia tộc nho nhỏ này, mà lại dám nhiều lần khiêu khích quyền uy Ngân thành ta, ta muốn nhịn cũng không thể nhịn. Lão phu đề nghị, diệt cả tộc, để thế nhân kinh hãi, để không ai dám tiếp tục khinh phạm oai danh Ngân thành ta.

Đại trưởng lão vươn tay phải, quyết đoán lật tay xuống, làm ra một cái thủ thế tiêu diệt.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 15: Thất Kiếm Hạ Ngân Thành

Thời điểm nói tới Quân gia, thần sắc Tuyết Sương Thanh đột nhiên căng thẳng. Hai tay đang nắm cánh tay của trượng phu lại vô thức dùng sức nắm chặt hơn.

- Quyết định này không thể làm!

Đôi mày kiếm của Hàn Trảm Mộng giương lên như hai thanh lợi khí ra khỏi vỏ.

- Hai điều trước ta có thể đáp ứng theo đại trưởng lão mà hành sự, nhưng nói đến chuyện diệt tộc Quân gia thì không được. Chuyện xảy ra mười năm trước chẳng lẻ còn muốn trải qua một lần nữa sao?

Hàn Trảm Mộng uy nghiêm nhìn các vị trưởng lão, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Mười năm trước, Tiêu gia các người có nhiều Thần Huyền nên gạt bổn toạ một mình xuất thủ đối phó Quân gia, lại tuỳ tiện sắp đặt lưỡng quốc đại chiến. Cuối cùng làm cho Quân gia nhân tài điêu linh, một số khác gần như nhà tan cửa nát, vạn kiếp bất phục. Tuy rằng chế trụ được nhưng Quân gia trước sau gặp ba lần đả kích, hai người trưởng tử chết, chỉ còn lại một đứa cháu. Dù sao cũng chỉ là một tên tiểu tử quần áo lụa là, vô luận nói thế nào cũng thật là quá phận!

- Nói như thế nào Quân gia cũng là gia tộc trung thành, mà chuyện hai nhà các lão cũng chỉ là tư oán. Ta thuỷ chung cũng không hiểu được

sao đại trưởng lão lại nói như vậy, Quân gia khi nào lại dám khiêu khích quyền uy của Ngân thành?

Nếu có người nào tự tiện xuất thủ, bổn toạ chắc chắn sẽ theo gia pháp, tuyệt bất dung tình.

- Nhưng Quân gia hiện tại đã có hai vị cường giả chống lưng, sớm muộn gì cũng trở thành đại hoạ . Ngay cả khi chúng ta không chủ động đối phó với Quân gia, nhưng khi Quân gia đủ lông đủ cánh tất sẽ lên Ngân Thành trả thù..Thành chủ đại nhân, sự tình trước mắt phải hay không phải, dù sao chúng ta cũng đã giết bốn người trọng yếu của Quân gia, phế bỏ Quân Vô Ý. Ta nghĩ mối thù đời này kiếp này cũng khó có thể hoá giải.

- Chẳng lẻ thành chủ muốn Tiêu gia chúng ta đưa cổ cho Quân gia làm thịt sao http://.4vn/images/smilies/110.gif. Đại trưởng lão “rống cổ” nói http://.4vn/images/smilies/88.gif

- Việc này căn nguyên là tại Tiêu gia, chẳng lẻ đại trưởng lão đã sai lại muốn sai thêm sao? Chỉ vì chuyện của hai đứa tiểu bối mà làm ra sự tình bước năm bước mưa máu khắp nơi, chuyện này đã sai hoàn toàn! Chỉ vì chuyện cỏn con mà sát hại trung lương, Ngân Thành ta tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra lần nữa.

- Việc này chúng ta đã tranh luận mười năm, cũng đã giằng co mười năm, ta thật không muốn nói nữa.

Hàn Trảm Mộng hai mắt lạnh lùng nói tiếp:

- Đại trưởng lão, nếu Quân gia muốn tiến thẳng lên Ngân thành tìm các lão báo thù, lúc đó tuỳ lão muốn làm như thế nào ta cũng xem như không biết, nhưng trước khi Quân gia giết tới Ngân thành, đừng bao giờ nhắc chuyện này trước mặt ta nữa!

- Quân gia giết lên Ngân Thành? Đúng là chuyện nực cười (cười đi rồi chết con http://.4vn/images/smilies/113.gif). Chỉ bằng vào năng lực

của một gia tộc thế tục chẳng phải là muốn tự tìm chết sao? Cho dù thêm trăm năm nữa thì Quân gia cũng không có thực lực này.

Một trưởng lão khác hừ một tiếng, người này thân hình dài và gầy yếu, c hính là nhị trưởng lão Tiêu Bố Vũ.

- Đúng thế, thực lực không mạnh mẽ gì của Quân gia chẳng phải chính là thứ phủ định tốt nhất cho điều thứ ba các lão vừa nói sao?

Hàn Trảm Mộng trừng mắt nói.

- Điều quan trọng nhất là tuổi của đại tiểu thư cũng không còn nhỏ… Mà Hàn nhi vì chờ đợi cũng chưa thành gia lập thất, nếu chuyện này cứ kéo dài mãi…

Đại trưởng lão thấy Hàn Trảm Mộng đã bắt đầu nổi giận phản đối thì liền biết không thể nói tiếp nên lại chuyển hướng nói chuyện khác.

- Việc này cần phải bàn bạc kĩ hơn!

Trên mặt Hàn Trảm Mộng tỏ vẻ đau đầu nói:

- Đại trưởng lão, chẳng lẽ lão quên mười năm trước xảy ra chuyện gì sao? Chẳng lẽ lão muốn bức tử nó không chết không thôi sao?

- Dao Nhi dù gì cũng là đứa cháu mà lão yêu thương nhất, thật sự lão nhẫn tâm làm vậy sao?

Đại trưởng lão im lặng thật lâu, sau đó thở dài không nói tiếp.

Mười năm trước lúc Hàn Yên Dao quay về Ngân Thành, khi nghe được tin Tiêu gia đối phó với Quân gia liền như phát cuồng, ở trước mặt Hàn Trảm Mộng và đại trưởng lão tự đoạn kinh mạch, ra huyết thệ đồng sinh cộng tử cùng Quân gia. Sự tình máu tươi chảy đầy đất lúc đó như hiện ra trước mắt, cũng chính vì nguyên nhân này mà Hàn Trảm Mộng quyết không cho Tiêu gia đối phó với Quân gia.

Nhớ khi xưa, phải trăm cay nghìn đắng thì Hàn Yên Dao mới được lão thành chủ cướp lại mạng sống từ tay tử thần, Tiêu gia cứ nghĩ vậy là đã không còn chuyện gì, nên lại tiếp tục động thủ với Quân gia, Tiêu gia ai ai cũng nghĩ Yên Dao thân thể suy yếu, có muốn tự đoạn kinh mạch cũng không có sức mà làm. Tuy nhiên, không ai ngờ nàng lại là một nữ tử quật cường, sau khi biết chuyện liền rút hai thanh trường kiếm đâm thẳng vào người mình, sau đó lê thân hình toàn là máu tươi tới trước mặt đại trưởng lão mà thỉnh cầu lão ta thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Đại trưởng lão không biết phải làm sao, đành hủy bỏ kế hoạch bí mật đối phó tiếp với Quân gia. Nhưng cũng chính vì thái độ của Hàn Yên Dao hai lần bất chấp sinh tử để cứu Quân gia làm cho mong ước muốn thu Yên Dao làm con dâu tan thành mây khói, làm cho đại trưởng lão phẫn nộ vô cùng!

- Nếu chúng ta cứ ra tay giáo huấn, tiếp tục đả kích tới, chẳng khác nào lại làm cho Quân gia chịu thêm khuất nhục một lần nữa. Chắc chắn Quân gia không thể nào chịu đựng thêm loại đả kích này nữa. Việc diệt tộc, ta không muốn nói nữa!

Hàn Trảm Mộng thở dài, ánh mắt phóng ra khoảng không bên ngoài đại điện, nhìn vào một tòa tiểu viện cô độc xa xa trên đỉnh Tuyết Phong, thầm nghĩ: "Dao nhi, khả năng của phụ thân cũng chỉ có thể làm tới đây thôi, ta chỉ hi vọng con...."

- Một khi đã như vậy, ta liền sẽ cố gắng sắp xếp ổn thỏa chuyện này!

Đại trưởng lão nói mà trong đó có một chút không cam lòng, nhưng cuối cùng cũng phải buông xuôi:

- Lần này sẽ do nhị đệ dẫn theo tám vị trưởng lão xuống núi một chuyến. Để cho mọi chuyện ổn thỏa, ta xin mời luôn băng tuyết Thất Kiếm của lão thành chủ xuất môn đi cùng. Nếu như có đụng phải thần bí nhân có thực lực cao tuyệt kia thì chũng ta cũng có thêm phần nắm chắc.

- Tốt! Cứ quyết định như thế! Chuyện còn lại đều do đại trưởng lão toàn quyền quyết định!

Hàn Trảm Mộng xoa xoa trán rồi đứng lên, cùng thê tử rời đi, khi ra đến cửa đột nhiên quay đầu nói một cách cứng rắn:

- Dù có xảy ra chuyện gì, ta không cho phép mọi người đụng đến Quân gia! Nếu dám trái lời, ta sẽ đích thân báo cho phụ thân, đem người đó trục xuất khỏi Ngân Thành! Tuyệt bất dung tình!

Hắn nói xong, chậm rãi xoay người rời đi.

Nét mặt già nua của đại trưởng lão không có chút động tĩnh, nhưng trong mắt tràn ngập sự phẫn nộ, hắn chỉ lẳng lặng mà đứng đó, thật lâu sau mói xoay người nhìn Tiêu Bố Vũ mà nói:

- Đệ nên chuẩn bị thật tốt, buổi chiều hôm nay là bắt đầu hạ sơn, không nên có bất cứ sai sót gì!

- Đại ca, vậy còn việc của Quân gia thì sao?

Đôi mày bạc của Tiêu Bố Vũ khẽ cau lại.

- Vẫn còn nhiều cơ hội, sau này chúng ta bàn bạc kỹ hơn!

Tiêu Hành Vân hít một hơi thật sâu:

- Sau khi xuống núi, ngươi nên hành động cho có chừng mực, không nên làm quá!

- Dạ!

Bên ngoài điện, Tuyết Sương Thanh đột nhiên ôm ngực, nghĩ lại mà lòng âm thầm sợ hãi:

- Nhờ có phu quân luôn kiên trì, nếu không, chỉ sợ Quân gia không thể thoát kiếp nạn lần này, mà Quân gia có bất hạnh gì, muội chỉ sợ Dao nhi cũng...

- Lần này tuy là ta có thể kết thúc mọi chuyện tại đây, nhưng tâm sự của Dao nhi vẫn rất khó giải quyết, chỉ còn cách bước một bước thì tính một bước mà thôi!

Hàn Trảm Mộng thở dài thật sâu, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy bông tuyết, sau đó nhẹ giọng nói:

- Dao nhi đã đau khổ mười năm tròn, người làm cha như ta sao đành lòng ra tay chặt đứt hi vọng duy nhất của con nó chứ!

- Bất cứ là ai cũng không thể làm thương tổn nữ nhi của ta, người nhà của ta!

Hàn Trảm Mộng lạnh lùng thấp giọng nói, ống tay áo vung lên vung lên, một tảng đá lớn đang bị tuyết bao phủ đột nhiên dập nát thành bụi phấn, bay lả tả trong bầu trời đầy bông tuyết!

Tuyết Sương Thanh dựa thật sát vào người trượng phu, cảm thấy một cảm giác bình thản an toàn vô cùng, nàng cảm thấy khi nàng dựa vào bờ vai to rộng này cùa trượng phu, thì dù cho cả thiên hạ có tới gây sự cũng không thể chạm tới mình, chạm tới hai nữ nhi bảo bối của mình. Khi nàng nghĩ tới đây thì vô thức nở một nụ cười thỏa mãn.

Cách không xa đại điện, trên đỉnh tuyết phong cô đơn kia, có một tòa tiểu viện do băng tuyết làm nên, bên trong tiểu viện, một cô gái mặc áo bào trắng, thân hình thướt tha, mặt ngọc đang hướng về một phong thư mà đọc, sau đó bàn tay chợt run lên, nước mắt bắt đầu tràn mi mà rơi xuống thánh thót.

- Thật sự là chàng! Thương thế của chàng đã tốt hơn trước nhiều, thật là trời cao phù hộ...

Bạch y nữ tử vì vui mừng mà rơi cả nước mắt, lá thư trước mắt làm cho thân thể mềm mại của nàng run lên như liễu đưa trong gió. Một băng sơn nữ tử lạnh lùng trong mười năm, vì lá thư này mà tâm cảnh đã hóa

băng của nàng đã hoàn toàn tan vỡ, chỉ còn lại sự yếu đuối đã chôn chặt trong tâm khảm bấy lâu nay!

Nàng khóc đến nổi nước mắt tuôn ra ướt đẫm vạt áo trắng, thanh âm lại càng nức nở. Một lúc lâu sau, nàng mới nhẹ nhàng đứng lên, tới trước đỉnh núi, vóc dáng tiều tụy của nàng đột nhiên quỳ xuống, nhìn lên bầu trời xanh đầy tuyết trắng, chấp hai tay lại mà thấp giọng khấn:

- Cảm tạ trời cao! Cảm tạ người đã giúp cho chàng khỏi hẳn; cảm tạ người đã giúp chàng không đau đớn nữa. Con mong người mang đến hạnh phúc cho chàng, tiểu nữ tình nguyện giảm thọ mười năm, thậm chí hai mươi năm để đổi lấy sự bình an cho Vô Ý huynh. Tuy ta và chàng không thể sống cùng một nơi, nhưng ta, mãi mãi sẽ là Dao nhi của chàng... http://.4vn/images/smilies/113.gif

Tiếng nguyện cầu nho nhỏ trong nháy mắt như tan vào gió tuyết trong hư không. Trên bầu trời đột nhiên cuồng phong nổi lên, bông tuyết chưa bao giờ ngừng rơi lại càng rơi nhiều hơn, bay ngập tràn trong không khí, lại càng làm nổi bật tấm thân gầy yếu đang quỳ trong gió tuyết của nàng. Tuy gió tuyết to lớn như thế, nhưng nữ tử này lại không nhúc nhích, vẫn thản nhiên mà quỳ, chân thành cầu nguyện, từng giọt nước mắt của nàng rơi xuống liền hóa thành bông tuyết, theo gió mà bay khỏi Ngân Thành đang ẩn hiện trong bão tuyết, như muốn bay tới nơi mà tâm tình nàng đang gửi gắm. http://.4vn/images/smilies/113.gif

Không lâu sau, có hơn mười đạo thân ảnh liên tục bay ra khỏi Ngân Thành mà hạ sơn.

Sáng sớm, Quân đại thiếu đã bị mập mạp quỷ khóc thần gào lôi ra khỏi giường, hắn vừa mở mắt đã thấy mập mạp đang mặc một thân áo bào màu xanh đen, tinh thần có vẻ khác ngày thường, toàn thân cũng hơi gầy đi một chút, ít ra còn có vẻ giống con người hơn một chút.

Khuôn mặt được cạo sạch, tóc cũng được búi thành một búi vuông vức gọn gàng, trên mặt lại trắng toát một lớp phấn... Tên mập mạp này

lại cư nhiên dám bôi phấn lên mặt, lại còn bôi một lớp thật dày nữa chứ....

- Ọe, ọc ọc...

Quân Mạc Tà thấy thế liền lùi ra xa:

- Mập mạp, ngươi có biết cái mặt bôi son trát phấn của ngươi sẽ dọa chết người không? Không ngờ lại đánh phấn dày tới mức này, ngươi muốn giả làm quỷ sao? Mới sáng sớm đã gọi ta dậy nhát ma làm gì?

Hắn nhìn ra cửa sổ, trời chỉ mới sáng lờ mờ.

- Tam thiếu... đại ca...

Đường bàn tử nói có chút ngượng ngùng:

- Ngươi không phải nói là cùng ta đi gặp Tôn tiểu thư mà...

- Tôn tiểu thư... Tôn tiểu thư nào...

Quân Mạc Tà đột nhiên nhớ ra:

- Chính là vị hôn thê mà ngươi đem đánh bài thua đó hả?

- Con bà nó!

Mập mạp đột nhiên nổi điên:

- Ngươi có thể đừng giống con bò nhai đi nhai lại chuyện này không? Đây không phải là chuyện xấu "duy nhất" lão tử "lỡ tay" làm ra hay sao?

Hắn nói xong lại đắc chí đánh giá bản thân một chút:

- Ta lúc này nhìn cũng không tệ đúng không? Quá là thon thả đi!

- Ha ha ha, quả là thon thả hơn rất nhiều, sự thật là nhìn giống con người một chút!

Khóe miệng Quân Mạc Tà hơi giật giật khi nói mấy lời này:

- Ngươi thật sự thon thả lắm, thực là làm ta mê mệt tới chết mà ha ha ha...

Đường Nguyên mở cái miệng rộng ra mà cười, tự xoay người vòng vòng hai lần, cảm thấy toàn thân "nhẹ tựa lông hồng".

Tuy nhiên, vì hắn xoay tròn mấy vòng, cái bụng phệ của hắn vốn đang được bó chặt vào người cũng xoay tròn theo, cuối cùng cả cái bụng bầu của hắn như một bao cát, bắn xổ ra khỏi áo, sau đó bốp bốp hai tiếng, cái bụng phệ nện thẳng vào hai cái đầu gối của hắn.

- Lần đầu tiên đi gặp Tôn tiểu thư, cần phải để lại ấn tượng đẹp là hay nhất.

Đường mập mạp nói một cách tinh tế, hai mắt hồng lên vẻ hạnh phúc.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 16: Mập Mạp Xem Mắt

Quân Mạc tà lấy tay che mặt , than một tiếng . Trong lòng thực sự kinh ngạc: "Đến tột cùng thì nữ nhân như thế nào mới chịu được tên mập năm trăm cân đây?" Trong lòng không khỏi có chút than thở . Ước chừng thời gian một bữa cơm, sau khi mắt to mắt nhỏ trừng nhau liền mang theo một đội thị vệ tiền hô hậu ủng đi đễn chỗ hẹn gặp giai nhân .

- Tam thiếu gia ah , ngươi nói ta nghe , nếu Tôn tiểu thư nàng chê ta mập mạp quá thì ta phải làm sao?

Tâm trạng Đường mập mạp bồn chồn lo lắng không yên. Con ngựa hắn cưỡi đến rắm cũng phóng, miệng sùi bọt mép bước đi khó nhọc . Quân Mạc Tà miệng ừ hử ứng phó, mắt không ngừng quan sát hai bên, dáng vẻ không yên tâm cho lắm. Đường mập mạp hoàn toàn không để ý đến dáng vẻ của Mạc Tà, chỉ buồn rầu nhìn thân hình béo ị của mình, thở ngắn thở dài. Đột nhiên hắn nghĩ ra cái gì, mặt phấn chấn, tay vỗ đùi, thân hình lắc lư không yên trên lưng ngựa:

- Tam thiếu gia, ngươi nghĩ xem ta giảm cân có được không, ngươi giám sát đốc thúc ta, biết đâu có hiệu quả?

Đáp lại hắn chỉ có giọng rền rĩ của con ngựa , bốn vó bị in sâu xuống mặt đường. Vì bị tên mập uốn éo trên lưng, con ngựa của hắn càng hổn hến thở mạnh, xoay đầu ai oán nhìn tên mập đang hứng chí, bước đi ngày càng chậm, đúng là Đường mập mạp uốn éo thắ lưng là con ngựa cũng phải uốn éo lưng theo...

- Việc này cứ để thương thế ngươi khỏi hẳn rồi ta sẽ bắt đầu giúp ngươi giảm béo ah.

Quân Mạc Tà vuốt cằm cười rất tà dị:

- Nhất định sẽ cho ngươi nhỏ bé như hạt đậu luôn...

- Ai da , ta hoàn toàn nhờ vào ngươi, kỳ thật nếu không béo như vậy thì ta cũng rất anh tuấn ah!

Đường Nguyên vừa vuốt mông ngựa Tam thiếu, vừa nhìn Tam thiếu ra vẻ ta đây quyến rũ. Quân Mạc Tà vừa nhìn thấy đã ra roi cho ngựa phi lên trước, vừa tiến lên đã xoay ngang ra phun một bãi nước miếng thật to. Mị nhãn của Đường mập mạp quả thật có lực sát thương kinh người mà...

- Gặp mặt tại đây sao?

Quân Mạc Tà nhìn thấy tửu lâu bình thường phía trước không khỏi có chút ngạc nhiên:

- Đường mập mạp, ngươi không phải cùng hôn thê hẹn gặp ở đây đó chứ? Trong lòng ta rất bất ngờ đó , không phải là ngươi đưa ra địa điểm gặp mặt đó chứ ?

- Thực không phải ta, tại tửu lâu này gặp mặt không tốt sao, ta thấy cũng rất tốt ah!

Đường mập rốt cuộc không hiểu chuyện gì, nhìn Quân đại thiếu gia, hỏi một câu buồn bực:

- Có gì kỳ quái sao?

- Sao lại không kỳ quái? Nếu là nam nhân hẹn nam nhân tại tửu lâu thì là chuyện bình thường, nhưng nữ tử của ngươi lại hẹn hôn phu mập ngươi gặp mặt tại nơi này, ngươi nói xem có giống bình thường không?

Quân Mạc Tà tặc lưỡi nói tiếp:

- Mập ah, xem ra lão bà tương lai của ngươi cũng không phải là người tầm thường nha!

- Ta thấy có sao đâu ,không hẹn tại tửu lâu , không lẽ hẹn ở nhà đại phu ah?

Đường Nguyên nhướng mắt, đối với thái độ khó hiểu của đại thiếu tỏ vẻ kinh thường, trong mũi hừ một tiếng:

- Chuyện lạ hơn còn có!

Hắn chưa kịp nói chuyện xong với Quân Mạc đột nhiên 1 bóng trắng đột nhiên bay ra, cơ hồ trong khoảnh khắc đã đứng trên vai của Mạc Tà, tốc độ cực nhanh, tuyệt đối không kém nhất lưu cao thủ.

Đối mặt với tình huống như vậy, trong lòng Mạc Tà có chút bất ngờ, nhưng rốt cuộc cũng không có phản ứng gì, tùy ý để cái bóng trắng kia đứng ở vai mình. Trái lại bóng trắng kia ô ô kêu hai tiếng, phút chốc trượt xuống trơn nhẵn đến lồng ngực, càu nhàu một tiếng rồi chui thẳng vào ngực của Mạc Tà, quậy qua lại rồi thò đầu ra nhìn quanh xong lại chui vào yên ổn nằm trong đó không nhúc nhích, tựa như đây là nơi thoải mái, tin cậy và thân thiết nhất.

- Tiểu gia hỏa ngươi sao cũng ở nơi này?

Với thần thức sắc bén của Quân đại sát thủ đương nhiên từ sớm đã phát hiện bóng trắng kia là gì, thuận tay đưa vào ngực, kéo tai tiểu gia hỏa nhẹ nhàng hỏi. Bóng trắng đương nhiên là Tiểu Bạch Bạch - Thiết Dực Báo của Độc Cô Tiểu Nghệ. Mới có không gặp mấy ngày mà từ trong lòng ngực cảm thấy sức nặng của nó đã tăng lên không ít .

Hơn nữa, bên sườn của tiểu gia hỏa này lại còn có một đôi cánh hơi gồ lên. Thiết Dực Báo vốn chỉ khi vào thời kỳ sắp trưởng thành, thực lực đạt tới đỉnh phong mới bắt đầu mọc cánh. Tuy nhiên, tiểu tử này nhiều

nhất chỉ mới không gặp chỉ tháng mà đã nhú lên, chuyện này trước đây chưa từng xảy ra.

Nghe thấy Quân đại thiếu gia nhẹ nhàng hỏi, tiểu thú hai mắt đầy thân ý nhìn Quân Tà, ô ô kêu lên hai tiếng, nhẹ nhàng dụi vào ngực và liếm liếm chiếc áo rồi cao hứng thò móng vuốt ra cào cào làm nũng với Quân Tà, vẻ mặt mơ màng hưởng thụ, ý tứ giống như nhớ quá, ôm thêm năm trăm cũng không đủ...

Tiểu gia hỏa cứ ôm chặt hắn, giống như sợ người tốt này lại giống như mọi khi sắp ném nó ra ngoài, còn hắn thì miên man suy nghĩ: "Tiểu tử này là vật yêu của tiểu nha đầu, đã có nó xuất hiện ở đây thì khẳng định Độc Cô Tiểu Nghệ cũng ở đây!"

Quân Mạc Tà có chút đau đầu khi nghĩ tới sự đanh đá của nàng. Cho dù có hoàng thượng ở đây, chưa chắc hắn đã kiêng kị, nhưng mà đây là Độc Cô Tiểu Nghệ ah

.

Nhưng mà đến thì cũng đến rồi, muốn ầm thầm rút lui là không thể, Quân đại thiếu gia đành phải chờ Đường mập mạp xuống ngựa, cùng tên mập cất bước nặng nề hường về tửu lâu. Cái này không biết có nên gọi là "Biết núi có hổ mà vẫn lên núi" không ta?

Xem ra vì lần gặp mặt này mà Tôn thượng thư hao tổn tâm huyết và tài lực bao hết cả tửu lâu. Cả tửu lâu hiện tại ở đại sảnh chỉ có duy nhất có một cái bàn , hơn nữa chỉ có hai người . Một người mặc áo màu xanh nhạt, thân hình vô cùng xinh xắn chính là Độc cô Tiểu Nghệ, cứ nhìn hành động sau mỗi câu nói, nàng lại đưa tay vân vê mái tóc, cũng chính là thói quen của nàng là nhận ra ngay, còn người ngồi bên cạnh là ai??

Bên cạnh Tiểu Nghệ là người vô cùng hào sảng lưng hùm vai gấu, cánh tay thô ráp, tóc có chỗ ố vàng, nhìn sơ qua cứ nghĩ người này mới từ chiến trường trở về.

Xem ra Độc Cô gia hay lo lắng đã phái một vị ca ca bảo vệ, cũng không biết vị này là vị nào trong Anh Hùng Hào Kiệt Trùng Thượng Tiền bảy huynh đệ đây?

Nhưng với nhãn lực của Quân đại thiếu rõ ràng có thể cảm nhận được, người này khí độ tuyệt đối hơn xa bảy anh em "Anh Hùng Hào Kiệt Trùng Thượng Tiền", chẳng lẽ Độc Cô gia còn ẩn dấu một vị "lão bát" sao?

Quân đại thiếu gia cùng Đường Nguyên vừa bước vào cửa, tất nhiên đã thấy hai người này liền phải đi tới, đột nhiên thấy nơi này không đúng cho lắm, Tôn tiểu thư đâu?

Quân Mạc Tà vỗ ót mình cười thầm: "Là tên mập đi ra mắt, không phải là ta, nhưng Tôn tiểu thư đâu? Trong này ngoài Độc Cô tiểu thư ra đâu còn có nữ nhân thứ hai". Khi hắn nghĩ tới đây chẳng biết làm sao trong lòng chợt dâng lên một cỗ sợ hãi từ trước đến nay chưa từng có (không sợ mới lạ) , tìm mọi cách gạt bỏ suy nghĩ đó mà không được .

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, Quân đại cao nhân nhà ta nghĩ tới một khả năng không bình thường, kéo tay áo tên mập nhỏ giọng hỏi:

- Mập, vị hôn thê Tôn tiểu thư của ngươi, ngươi đã gặp mặt bao giờ chưa?

Đường mập đang khẩn trương hồi hộp, hai bàn tay đổ mồ hôi ướt đẫm, cả người cứng ngắc, hai tay cứ chỗ này kéo kéo, chỗ kia túm túm, một viên thịt tròn xoay qua xoay lại, xem xét thân hình của mình xem còn có điểm nào chưa được, cũng là để lưu lại một ấn tượng tốt cho vị hôn thê lần đầu gặp mặt; nghe thấy Quân Tà hỏi vậy liền nhỏ giọng đáp:

- Chưa, chưa bao giờ, mà vị hôn thê kia của ta là con nhà khuê các, không bao giờ rời khỏi nhà, người bình thường sao gặp được nàng, đúng là:

Êm đềm trướng rủ màn che

Tường đông ong bướm đi về mặt ai."

Nói xong Đường Nguyên thần thấn bí bí nói nhỏ vào tai Quân Tà :

- Chẳnh qua ta cũng đoán nàng cũng không đến nỗi nào, bởi vì ta từng nghe ông nội ta buột miệng nói rằng có ấn tượng tốt với nàng , với nhãn lực của ông nội ta, ta hoàn toàn tin tưởng ah .

- Vậy rốt cuộc ông nội ngươi nói gì?

Mạc Tà tò mò hỏi .

- Ông nội ta nói: Tiểu nha đầu họ Tôn kia mông rất to ah, khẳng định có thể sinh con trai, rất xứng với ta, đúng là quần anh tụ hội ah (hắc hắc).

Đường Nguyên càng nói càng thích chí , đôi mắt híp cứ sáng lên , hưng phấn co giật .

- Tam thiếu gia ah , ngươi cũng không phải không biết ca ca ta thích nhất là phụ nữ mông to ah, nữ nhân kia là hôn thê của ta cũng là tình nhân trong mộng của ta, hắc hắc hắc …

Mạc Tà đảo mắt nhìn quanh, không hề để ý đến dâm ý đang dâng lên của tên mập, ngay cả bị hôn thê của mình mà hắn cũng không tha, thật sự là ...cực phẩm nha, trong lòng thầm nghĩ: "Nữ nhân dạng nào thì mới có thể cùng tên mập này "quần anh tụ hội", xứng đôi vừa lứa đây? Tên mập cũng không phải loại đức hạnh, lại mới có một sự tích vang dội như vậy , tự nhiên cũng không giải trừ hôn ước mà còn gặp mặt. Tất cả mọi việc tựa như không được bình thường cho lắm …."

Quân đại thiếu gia đang miên man suy nghĩ xem có gì bất thường thì một âm thanh trực tiếp làm Quân đại sát thủ chấn kinh .

- Mạc Tà ca ca, các ngươi đến đây đi.

Độc Cô Tiểu Nghệ nhanh chóng nhận ra sự có mặt của bọn hắn, hưng phấn kêu lên .

- Ta biết ngươi nhất định đi cùng mập mạp nên cũng đã quấn quít lấy Tôn tỷ tỷ, nhất định phải đi cùng nàng , hì hì . Quả nhiên không sai, các ngươi mau đến đây.

Quân Mạc Tà cả người giật thót, toàn thân nổi da gà. Độc Cô Tiểu Nghệ này một tiếng "Mạc Tà ca ca" làm hắn cả người rét run, lúc trước nàng ta đâu có lễ phép như vậy .

- A, là cô sao, Độc Cô cô nương, chúng ta thực là có duyên nha, đi đâu cũng gặp. Ân, mà vị Tôn tỷ tỷ ấy đâu?

Mạc Tà cũng cố gắng đáp lại , cũng nhân tiện hỏi về Tôn tiểu thư.

- Ngươi còn gọi ta là Độc Cô cô nương sao?

Tiểu Nghệ bất mãn ngay, chu mỏ nói dỗi, oán hận nhìn hắn một cái (ai da, con gái là vậy ah), đột nhìn đưa tay vào ngực Quân Tà lôi tiểu Bạch Bạch ra, cũng không để ý thái độ không cam lòng của tiểu gia hỏa, sau đó nàng liếm môi nói:

- Đang đây nè chứ đâu?

Đường Nguyên sớm đã thèm nhỏ dãi đối với vị hôn thê này, nghe vậy lập tức nhìn quanh, nhưng vẫn không phát hiện hình bóng xinh đẹp của Tôn tiểu thư ở đâu. Bởi vì ngoài Độc Cô Tiểu Nghệ ra thì chỉ còn có một đại hán lưng hùm vai gấu đang tự rót tự uống, làm gì có ai gọi là Tôn tiểu thư?

Quân đại thiếu gia trong lòng hô to một tiếng: "Đường lão gia tử quả nhiên cũng không nói gì sai, quả nhiên là châu liên bích hợp (ngọc trai hợp với ngọc bích), quần anh tụ hội, trời sinh một đôi đất sinh một cặp nha...."

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 17: Nữ Tử Kỳ Lạ

Mà mập mạp còn đang hồ nghi, chỉ thấy đại hán ngang tàng chậm rãi đứng dậy, đợi khi đại hán đứng dậy mới thấy người này cũng không tính là cao, thế nhưng thân hình lại rất nở nang, cường tráng. Trong lúc đại hán kia chậm rãi xoay người, hai tay chặp lại ôm quyền thoải mái cởi mở cười nói: "Vị này chính là Quân gia Quân tam thiểu cùng Đường gia lão công tương lai của ta, Đường Nguyên sao? Tiểu muội chính là Tôn Tiểu Mỹ!"

Đường Nguyên Đường đại công tử thoáng cái trợn mắt há hốc mồm, con ngươi thiếu chút nữa lòi ra khỏi tròng mắt, cái cằm cơ hồ gần hôn xuống mặt đất. Ngẩng mặt lên nhìn, vị nữ tử này so với nam nhân còn hào sảng, hào phóng hơn, mày rậm mắt to, lớn lên cũng không xấu trai, cứng cỏi, vóc dánh có thể lấy Sơn Đông đại hán làm tiêu chuẩn.

Cô gái này trên đầu còn cột búi tóc nam nhi, toàn thân không chút son phấn, trên đầu cũng không có tìm được nửa kiện trang sức, nhất là trong lúc ôm quyền. Lại có khí độ uyên thuần nhạc trì vững như Thái Sơn! Mở miệng nói chuyện tiếng như Hồng Chung, chấn động màng nhĩ. Cực kỳ có phong thái của bậc võ tướng.

"Quả nhiên không mập chút nào, đúng là mẫu người mà ngươi thích nhé, lão gia tử ngươi nói không sai, quả nhiên là quần anh tụ hội, trời sinh một cặp.

Quân đại thiếu lúc này cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ đành cười ha ha vài tiếng cho có lệ, xấu hổ chắp chắp tay, sau đó thâm trầm nói với mập mạp: "Chúc mừng!".

"Âu ư ứ này!" Đường Nguyên trừng tròng mắt, cả người như bị thiên lôi đánh xuống, bình thường cái mắt ti hí như sợi chỉ, lúc này trợn lớn cỡ bằng mắt con trâu, cái miệng thì há rộng tới mang tai, nước miếng róc rách chảy, đột nhiên rên rỉ một tiếng, tiếp đó trong cổ họng phát ra tiếng vang như là gà trống bị người ta bóp cổ "Ôi ôi khẹc khẹc..." Tiếp đó mắt trợn trắng dã như là bị ai đó bóp cổ, đột nhiên giống như cây cột chống trời, thân thể khổng lồ ầm ầm đổ xuống nền nhà, cái đầu vô ý đập xuống sàn, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Vài năm qua trong suy nghĩ huyễn hoặc của Đường mập mạp vị Tôn đại tiểu thư Tôn Tiểu Mỹ thiên kim của Thượng thư này, là vị hôn thê tốt nhất xinh đẹp nhất, bây giờ thấy thật khác xa so với mộng tưởng, Đường Nguyên đáng thương bị đả kích quá tàn khốc như vậy sao có thể chịu đựng nổi, rốt cục miệng sùi bọt mép dị thường hoàng tráng lăn ra ngất xỉu!

"Xem ra tiểu nữ thật sự đem vị hôn phu của mình dọa sợ tới mức không nhẹ a." Tôn Tiểu Mỹ tự giễu cười cười, trong mắt lộ ra một tia đau xót, thế nhưng thoáng cái liền biến mất, sau khi đánh giá Đường Nguyên một hồi, nàng gật gật đầu nói: "Phu quân tương lai của ta đây thật sự là hơi mập. Nên giảm béo một chút có lẽ sẽ tốt hơn."

Nói xong nàng hào sảng ôm quyền, duỗi tay ra mời: "Quân tam thiểu, mời ngồi!"

Nguyên bản Quân đại thiếu tuy đã sớm đoán được chân tướng sự tình trước cả Đường mập mạp, thế nhưng ấn tượng đầu tiên đối với bề ngoài của vị thiên kim Thượng thư này cũng không phải là rất tốt, nên biết mập mạp tuy rất xấu, thế nhưng thủy chung vẫn là người thừa kế chức vị gia chủ của một trong những vị trọng thần Thiên Hương, vợ con của hắn vô luận là về phương diện gì cũng không nên giống như Tôn Tiểu Mỹ a, cũng không phải là xem thường đức hạnh của Tôn đại tiểu thư này, thế nhưng ở cái thế giới đặc biệt cùng với thời đại bối cảnh này, nữ tính cho tới bây giờ đều phụ thuộc vào nam nhân, nam nhân cho dù có khó chịu, lớn lên có xấu xí, tật xấu đầy mình cũng không vấn đề, thế nhưng nữ

nhân phàm là có một tí khuyết điểm. Chính là thiên đại tật xấu, chớ nói chi là "Phóng khoáng" như Tôn đại tiểu thư này!

Nhưng Quân đại thiếu tuy chỉ mới gặp mặt vị Tôn đại tiểu thư này thế nhưng lại sinh ra một thứ tình cảm mà đối với vị Đại sát thủ này lại là thứ xa xỉ đó chính là lòng hảo cảm, trong đôi mắt càng lộ ra vẻ thưởng thức tự đáy lòng, đơn giản là vị nữ tử này trước mắt này, ngoại trừ dung mạo dáng người hơi kém ra, những thứ khác đều không thể bắt bẻ.

Chính là ứng với một câu: khăn yên không dàng cho đấng mày râu!

Chỉ qua vài câu nói, vô luận là tâm tính hay cách làm việc đều gọn gàng linh hoạt, so với đại đa số nam nhân còn xuất sắc hơn! Nếu không phải trời sinh thân phận nữ nhi, cô gái này chắc chắn sẽ là một vị hùng nhân!

Nếu nói là không xứng đôi, cũng chỉ có mập mạp là không xứng với vị tỷ tỷ này mà thôi, mập mạp nếu như buông tay, vậy giống như bỏ đi một viên ngọc quý nha!

Thế nhưng với bề ngoài ngàn ngàn chỗ thiếu hụt của nữ nhân này, không thể nghi ngờ chính là bi kịch lớn nhất trong đời nàng.

Dù sao tuyệt đại đa số nam nhân đều ưa nhìn vẻ bề ngoài của nữ tử!

Nữ tử có nét đẹp nội tâm cho dù là có xuất chúng đi mấy, thế nhưng bề ngoài không ra gì cũng không có ý nghĩa đối với nam nhân!

Nói lời không dễ nghe là, Quân đại thiếu giờ phút này tuy có ý tán thưởng, nhưng cũng chỉ là người ngoài cuộc, nếu như Tôn Thượng thư nói với Quân đại thiếu gia: Quân đại thiếu, nếu ngài đã xem trọng tiểu nữ, lão phu liền đem tiểu nữ gả cho ngươi nhé! Bảo đảm Quân đại thiếu sẽ như lợi mã chạy đứt móng, đời này cũng không dám gặp lại Tôn đại tiểu nữ nữa. Như vậy "Quý giá" đến mấy cũng chịu!

"Mạc Tà ca ca, bộ dáng của Tôn tỷ tỷ tuy không xuất chúng, thế nhưng tính tình rất thiện lương, tú ngoại tuệ trong, thông minh tuyệt đỉnh, trong một đám khuê nữ chúng ta, Tôn tỷ tỷ là xuất sắc nhất, Tôn tỷ tỷ tính cách vô cùng hào sảng, rộng rãi, cũng không để những việc vụn vặt ở trong lòng, cho nên chúng ta rất yêu mến nàng!" Độc Cô Tiểu Nghệ hì hì cười nói, một mặt dùng tay vuốt ve Tiểu Bạch Bạch ở trong lòng ngực.

"Rất được!" Quân Mạc Tà tán thưởng tự đáy lòng.

Đây cũng không phải là lời nói lấy lòng, Quân đại thiếu minh bạch tính cách đối nhân xử thế của tiểu nha đầu rất khờ dại đơn thuần, ngươi đối với nàng là phát ra từ thiệt tình, nàng nhất định sẽ tiếp nhận, sẽ được nàng khen ngợi từ đáy lòng. Chưa từng có một lời dối trá, có thể nói là tương đối khách quan cùng chân thực!

Với ở bối cảnh thời đại này, có thể nói là có cực ít nữ tử hào sảng như vậy, không câu nệ tiểu tiết phàm tục. Tuy bề ngoài của Tôn đại tiểu thư thiếu hụt, thế nhưng nội tâm lại đáng quý.

Tôn Tiểu Mỹ mỉm cười ngồi xuống, tự mình cầm lấy ấm trà rót cho Quân Mạc Tà một ly, mày rậm hơi nhíu lại, nhìn Quân Mạc Tà nói: "Quân tam thiểu. Ta thấy ngươi dường như rất hiểu biết, không phù hợp như trong lời đồn đại."

"Thật không?" Quân Mạc Tà nâng chung trà lên, cười hắc hắc nói: "Có cái gì không hợp?"

Tôn Tiểu Mỹ không có trả lời ngay, mà tiêu sái cười, làm một bộ dạng tràn ngập phóng khoáng tươi cười, có thể nói là khiến nét mặt của nàng "Thô khuếch" ra, lại có một loại hài hòa khó nói.

"Nói thật tiểu nữ hôm nay đến đây không phải là vì Đường Nguyên." Tôn Tiểu Mỹ nở nụ cười nói tiếp: "Tiểu nữ cùng Đường Nguyên là do cha mẹ hai nhà định việc hôn nhân, thân là nữ tử, hơn nữa là lại đơn độc, xấu xí đến cực điểm, ta đã sớm chấp nhận số phận, cũng không có oán

thán gì, nhưng mà mỗi chuyện trong 5 năm lại đây mà Đường Nguyên làm, kể cả mỗi một ngày đi tới nơi nào, nói lời gì, mục đích như thế nào, ta đều ghi chép lại, không rõ chi tiết cũng rõ như lòng bàn tay!"

Quân đại thiếu có cảm giác sau lưng lạnh toát!

Vì mập mạp mà cầu nguyện a, Quân đại sát thủ phảng phất như đã tiên đoán được số phận bi thảm sau này của Đường mập mạp.

"Đường Nguyên cũng không phải người tốt! Càng không phải là quân tử!" Tôn Tiểu Mỹ nhìn Đường Nguyên ở trên mặt đất, mỉm cười nói: "Nói không khách khí một chút, hắn chính là một kẻ bại hoại từ đầu đến chân, một kẻ tiểu nhân chân chính!"

"Nói rất đúng!" Quân Mạc Tà cười to, vỗ tay nói: "Câu đánh giá này có thể nói là điểm một cái là trúng tim đen!"

"Thế nhưng hắn lại là người chân thật, có sao nói vậy!" Tôn Tiểu Mỹ thản nhiên cười nói: "Hắn thích gì, chán ghét gì, cũng không che giấu, hắn đối với những chuyện mà bản thân không thích đều dám đem mặt ra mà lớn tiếng nói, ta thích những người như vậy! Cho nên tuy danh tiếng của hắn cực xấu, xú danh như nước thủy triều, tuy hắn béo như heo, lại là ngu như con lừa, càng làm rất nhiều việc xấu, công tử chính là bạn tốt của hắn, còn hiểu hắn hơn ta, ta cũng không cần phải nói thêm gì nữa, ta chỉ cường điệu thêm một điểm mà thôi, truy cứu tới bản chất, Đường Nguyên vẫn được coi là "Người"! Mà không phải là một đầu súc sinh!"

"Cho nên ta không thể không hài lòng. Huống chi điều kiện của ta cũng không có tốt, có thể tìm được một người như vậy bầu bạn, coi như là có một bờ vai để kiếp này dựa vào." Tôn Tiểu Mỹ cười cười, nói như mây trôi nước chảy: "Cho nên hai người chúng ta coi như là quần anh tụ hội, ông trời tác hợp nhỉ!"

"Khụ khụ khụ!" Quân Mạc Tà ho khan vài tiếng, chỉ cảm thấy mình không còn mặt mũi nào để chống đỡ nữa. Từ khi tiến vào thế giới này, lần đầu hắn mới gặp được nữ tử bực này, không chỉ chậm rãi nói về dung

mạo của mình, hơn nữa đối với hôn nhân đại sự của mình cũng không cấm kỵ. Nếu như giống nữ tử khác, chỉ sợ sớm đã xấu hổ, trong lòng cho dù có vạn lời để nói, thế nhưng cũng tuyệt không dám nói ra miệng. Nhưng Tôn Tiểu Mỹ Tôn đại tiểu thư này lại có thể cao đàm khoát luận [thống khoái bàn luận], không có gì phải dấu diếm, xứng đáng với bốn chữ "Khăn yên trượng phu".

"Quân tam thiểu, ngươi cũng không phải ho khan làm gì, chuyện của mình thì mình tự biết, ngươi cân nhắc một chút đi. Tại đây, ngoại trừ tiểu nữ ra, còn có người nào có thể chịu được Đường Nguyên sao?" Tôn Tiểu Mỹ thản nhiên cười nói: "Hắn quá nặng đi!" [Nói về xxx đây mà!]

Quân Mạc Tà triệt để chấn kinh rồi! Miệng há hốc mắt trợn trừng, nói không lên lời, cô gái này thật sự là quá bưu đi, cái gì cũng dám nói a!

Độc Cô Tiểu Nghệ ở một bên che miệng cười, bả vai nhỏ bé yếu ớt run run không ngớt. Nàng đối với tính cách của vị bạn thân này là phi thường minh bạch, cơ bản là không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị.

"Lúc trước nghe qua đại danh của tam thiếu, lại càng được công tử trợ giúp Đường gia cùng Hàn gia tránh cho khỏi xấu mặt, tiểu nữ đây rất biết ơn! Hôm nay có duyên tương kiến, quả là tam sinh hữu hạnh!" Tôn Mỹ cúi đầu xuống châm trà, không nhanh không chậm nói: "Với cơ trí của công tử có thể đoán ra lý do mà tiểu nữ hôm nay tới đây gặp gỡ hai vị. Thứ nhất là muốn nhìn xem vị hôn phu rốt cuộc là béo tới cỡ nào, thứ hai, cũng là chuyện trọng yếu nhất mà hôm nay ta tới đây. Tựa như theo lời đồn Quân tam thiểu rất thân với Đường mập mạp vì vậy hôm nay đến đây hắn nhất định sẽ dẫn ngươi theo! Quả nhiên không ngoài sở liệu!"

"Vì sao nhất định phải tới gặp ta?" Quân Mạc Tà có phần buồn bực. Làm cái gì mà phải úp úp mở mở a, hai người các ngươi thân mật thì cứ thân mật, nói chuyện nửa ngày bây giờ lại nói là vì ta! Thật sự là kỳ quái kỳ lạ. Nếu nói chỉ là việc "Đánh cược hôn nhân", vậy đánh chết Quân đại thiếu cũng không tin.

"Ngoại trừ muốn thay mặt tạ ơn chuyện lúc trước ra, còn bởi vì hai vị tỷ muội của ta, hai vị tỷ muội tốt nhất." Tôn Tiểu Mỹ thích thú nhìn Độc Cô Tiểu Nghệ một chút rồi nói: "Trong đó có một vị căm thù ngươi đến tận xương tuỷ, chán ghét đến trình độ không thể nào ghét hơn được nữa. Mà một vị khác đối với ngươi lại tình căn thâm chủng, có thể nói là nếu không có ngươi thì sống không được. Ta thật sự rất ngạc nhiên, ngươi trước là đệ nhất ăn chơi trác táng trong Thiên Hương, làm sao có thể có mị lực lớn như vậy? Lại có thể có thể làm cho hai vị tỷ muội tốt nhất của ta biểu hiện ra hai loại trạng thái hoàn toàn bất đồng như vậy, thực ra là vì cái gì?"

Nàng vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn khuôn mặt đang đỏ lên của Độc Cô Tiểu Nghệ.

Độc Cô Tiểu Nghệ lại vặn vẹo eo thon, không thuận theo thốt lên: "Tiểu Mỹ!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 18: Phiền Toái Của Thiết Dực Báo

Quân Mạc Tà ha ha cười, bắt chéo chân, rung đùi hai cái rồi nói: "Ta còn không biết vị tỷ muội có mối tình thắm thiết kia của ngươi rốt cuộc là ai đây? Ha ha, thế nhưng trong thành Thiên Hương này, người căm thù ta tới tận xương tủy có không ít, chớ nói chi là chỉ có một người, chỉ sợ điểm danh ra có tới tận tám, mười người cũng không lạ, nhưng mà đối với người có mối tình thắm thiết, ta thật sự là lần đầu tiên mới nghe nói. Bổn công tử tương đối có hứng thú, rốt cuộc là ai có nhãn lực tốt như vậy a!"

Hắn vừa nói xong những lời này, Độc Cô Tiểu Nghệ liền liếc xéo, khẩn trương nhìn Tôn Tiểu Mỹ, khuôn mặt đầy vẻ cầu khẩn, ý muốn nàng đừng nói ra.

"Sao cần ta phải lắm miệng chứ, người nọ xa cuối chân trời." Tôn Tiểu Mỹ thần bí nở nụ cười, không để ý tới Độc Cô Tiểu Nghệ đang dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn mình, phối hợp nói: "Gần ngay trước mắt! Quân tam thiểu, ngay cả tín vật ngươi cũng đã thu, giờ lại vờ hồ đồ sao?"

"Tín vật đính ước?" Quân Mạc Tà hoảng sợ kinh hãi, lập tức nhớ tới chuyện ngày đó Độc Cô Tiểu Nghệ đưa cho mình một khối ngọc bội, chẳng lẽ đó chính là, trời ạ!

Vị đại thiếu gia này nhanh như lợi mã quay đầu nhìn về phía Độc Cô Tiểu Nghệ, tiểu nha đầu đang xấu hổ cùng e sợ đem cái đầu triệt để rụt vào trong cổ áo. Chết sống không chịu ngẩng lên.

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng. Nhìn thoáng qua tình hình này một cái, sao lại không rõ chứ?

Không ngờ bị một con nhóc cứ như vậy không minh bạch định ra chuyện chung thân, đáy lòng Quân đại thiếu có phần hơi buồn bực, thế nhưng không biết tại sao lại có chút đắc ý nghĩ: xem đi, nguyên bản Quân Mạc Tà đều bị người cho là lưu manh ác bá, ở đâu lại có người sinh ra hảo cảm với hắn? Từ khi Bổn công tử xuyên việt tới, cũng chỉ được chút thời gian. Vậy mà đã có làm cho một mỹ nữ tình căn thâm chủng với mình, nếu không phải là mình, nhất định không chịu lấy chồng a, cảm giác thật có thành tựu.

Độc Cô Tiểu Nghệ càng ngượng ngùng không thuận theo. Tâm sự của mình vốn là chuyện rất mông lung không rõ, nhưng vị Tôn tỷ tỷ này cứ như vậy thẳng cuống họng nói ra, chuyện này quả thực là mắc cỡ chết người a.

Tôn Tiểu Mỹ một mực để ý tới vẻ biến hóa trên khuôn mặt Quân đại thiếu gia, rốt cục nói: "Hiện tại cuối cùng ta có thể xác định. Trong đó có một vị căm thù ngươi đến tận xương tuỷ, hận thấu xương, có thể nói là có đạo lý, thậm chí có thể nói là thập phần hiển nhiên. Về phần một vị muội muội khác đối với ngươi chung tình không rời, cũng chưa hẳn là hoàn toàn không có có nguyên nhân."

"Tôn cô nương cô nói lời này làm cho ta cảm thấy rất khó hiểu." Quân Mạc Tà hữu khí vô lực khoát khoát tay, nói tiếp: "Hiện tại ta còn không rõ ngươi hôm nay tới đây rốt cuộc là có ý gì."

"Không rõ sao! Cũng tốt! Nếu như ngươi thật sự minh bạch, vậy ngược lại sẽ khiến nữ nhi nhà chúng ta gặp bất hạnh mất." Tôn Tiểu Mỹ mỉm cười, đột nhiên như có điều suy nghĩ nói: "Quân tam thiểu, ngươi cũng không phải là người tốt, ít nhất không phải là chính nhân quân tử! Lại nói tiếp, ta còn có một chuyện rất ngạc nhiên, trên đời này đến tột cùng là có mấy người có thể lọt vào trong mắt ngươi?"

Quân đại sát thủ rốt cục cũng xuất hiện vẻ sợ hãi cả kinh. Bỗng nhiên ngẩng đầu lên nặng nề nói: "Ngươi nói cái gì?"

Dường như mình vẫn còn coi thường nữ tử này thì phải?

"Ngạo! Ngạo thị thiên hạ! Trong mắt của ngươi chỉ có một chữ này! Có lẽ bình thường ánh mắt của ngươi rất bình tĩnh, rất tỉnh táo, thậm chí rất tĩnh mịch, thế nhưng lúc nào cũng có thể toát ra ngạo khí! Đây là sự kiêu ngạo trong lòng. Ngươi che dấu cũng vô dụng thôi.”

Tôn Tiểu Mỹ ha ha cười nói: "Bất quá ta phải nhắc nhở ngươi một câu, coi như lần gặp mặt này, tặng cho ngươi làm lễ gặp mặt đi: không quản ngươi có bao nhiêu vốn, tâm cao khí ngạo đến cỡ nào, thế nhưng ngươi bây giờ tốt nhất đem ngạo khí của ngươi thu liễm cho tốt đi. Dù sao hiện tại còn không phải là lúc ngươi có thể ngạo."

Tôn Tiểu Mỹ tiêu sái nói xong rồi đứng dậy đi đến trước mặt Độc Cô Tiểu Nghệ, nhẹ nhàng vén mái tóc của nàng lên, ôn nhu nói: "Muội tử, ánh mắt của muội quả là không tệ. Chỉ tiếc...."

"Chỉ tiếc gì? Tôn tỷ tỷ? Độc Cô Tiểu Nghệ không thèm thẹn thùng nữa, có chút khẩn trương hỏi.

"Chỉ tiếc các ngươi còn quá nhỏ." Tôn Tiểu Mỹ mỉm cười nói, nhưng trong lòng lại nuốt xuống một câu kế: chỉ tiếc nam tử như vậy, bất luận là một nữ nhân nào cũng không thể giữ được trong tay, sau này, ngươi mới hiểu được nỗi khổ đó.

Cô gái này thật lợi hại! Trong lòng Quân Mạc Tà khẽ rùng mình nghĩ, ánh mắt của cô gái này rất độc, đầu óc cẩn thận tỉ mỉ, tinh tế, giác quan thứ sáu rất siêu cường, nếu như không phải như vậy, căn bản sẽ không cảm nhận được ra bản thân mình che giấu ngạo ý!

Trái lại chính là một nhân tài. Quân Mạc Tà trầm tư một hồi, đột nhiên cười quái dị nghĩ: nếu như Tôn Tiểu Mỹ cùng Đường Nguyên nên chuyện, đây chẳng phải là bên mình có thêm sự trợ giúp đắc lực sao?

Tôn Tiểu Mỹ nói xong liền đứng dậy đi đến trước mặt Đường Nguyên, đột nhiên đá ra một cước trúng cái bụng to mọng của hắn, quát: "Đừng giả bộ chết nữa! Nhanh chút đứng dậy rồi theo ta về nhà một chuyến. Cha ta muốn gặp ngươi!"

Cuống họng Đường Nguyên phát ra một tiếng "ngao" sau đó nhảy dựng lên. Hai tay ôm chặt lấy hạ thể, tức giận mắng: "bà nương điên kia! Đừng tới gần ta! Ai muốn về nhà cùng ngươi, ngươi yêu ai thì mặc ngươi, đừng tìm tới ta!"

Tôn Tiểu Mỹ nghiêm sắc mặt, đột nhiên duỗi một tay ra trực tiếp nắm chặt lấy cái lỗ tai mũm mĩm của Đường Nguyên, cứ như vậy một đường cứng rắn kéo hắn ra ngoài, trên đường đi, Đường Nguyên không ngừng chửi bới, không ngừng quát mắng. Sau đó lại không ngừng cầu xin tha thứ, rốt cục tiếng kêu la đã xa dần, cuối cùng không còn nghe thấy nữa.

Trong đại sảnh chỉ còn lại có hai người là Quân đại sát thủ đang lâm vào trầm tư, cùng với Độc Cô Tiểu Nghệ khuôn mặt ửng hồng.

Độc Cô Tiểu Nghệ hiện tại rất thẹn thùng, nàng tuyệt đối không thể tưởng được, vị Tôn tỷ tỷ này của mình ngày thường thông minh như vậy, hôm nay sao lại đem bán đứng mình như vậy! Lại còn ở trước mặt Quân Mạc Tà, cứ như vậy thẳng thắn nói hết ra nữa chứ, mắc cỡ chết người đi.

Giờ phút này chỉ còn một mình nàng cùng ở một chỗ với Quân Mạc Tà, nhưng lại muốn nhanh chóng bỏ chạy. Thế nhưng thật vất vả mới gặp lại tên oan gia này, há có thể vội vàng chia tay? Người nhà mình đề phòng chuyện này giống như đề phòng cướp vậy, nếu như mình không chịu được, muốn tạm biệt hắn. Vậy cũng không biết khi nào gặp lại nữa. Nhưng oan gia đầu gỗ này, cứ như vậy cau mày đăm chiêu cũng không biết là đang nghĩ gì nữa, lại không thèm nói chuyện với ta.

Đáng tiếc trong lòng của Quân đại thiếu lúc này lại không có nửa điểm nghĩ tới tiểu nha đầu, đáy lòng của hắn đang không ngừng lặp lại câu nói trước lúc đi của Tôn Tiểu Mỹ: không quản ngươi có bao nhiêu vốn, có bao nhiêu tâm cao khí ngạo, thế nhưng bây giờ ngươi tốt nhất là

thu liễm lại cho tốt ngạo khí của ngươi đi. Dù sao hiện tại cũng không phải là thời điểm để ngươi kiêu ngạo.

.

Những lời này đối với Quân Mạc Tà mà nói giống như một hồi chuông sớm, chấn động đầu óc!

Mang theo trí nhớ cùng kỹ thuật cường đại của kiếp trước, lại có một pháp bảo cường đại đến mức nghịch thiên cùng xuyên việt với bản thân, bây giờ mới chỉ chiếm được một phần pháp quyết tu luyện cường đại trong đó mà thôi, mặt khác mặc dù là linh hồn xuyên việt, thế nhưng kiếp trước hắn lại là Sát Thủ Chi Vương mang theo luôn cả lòng kiệt ngạo theo.

Nhiều điều kiện ưu việt như thế, ta vì cái gì không thể ngạo, có lý do gì không thể ngạo?

Ở chỗ này, Thiên Huyền cũng tốt. Thần huyền cũng được, chí tôn giống vậy. Hết thảy không có lọt vào mắt của Quân đại thiếu!

Trong lòng hắn, thủy chung cho rằng người của thế giới này bất quá cũng chỉ là như vậy mà thôi, không có ai đặc biệt! Cường thịnh trở lại có thể đi tới nơi nào? Ý cao ngạo trong lòng Quân Mạc Tà chính là được thừa hưởng từ Viêm Hoàng Tử Tôn Long, khiến trong tiềm thức của hắn không tự giác được mà đem mình áp đảo tất cả mọi người ở trên thế giới này.

Hơn nữa hắn vốn không quá coi trọng chuyện sinh tử, vì vậy tâm cao ý ngạo trong lòng hắn càng mạnh mẽ hơn.

Thế nhưng hôm nay Tôn Tiểu Mỹ chỉ hời hợt nói một câu, tựa hồ như vô ý mà nói, lại chính là vạch trúng chỗ thiếu hụt lớn nhất trước mắt Quân Mạc Tà: ngạo! Quá ngạo!

Nếu như đối với người bình thường. Ngạo thì ngạo, dù sao tại thành Thiên Hương, hắn là thiếu gia duy nhất của Quân gia đương nhiên là có tư cách ngạo, cũng không có người nói này nói nọ. Nhưng nếu như chống lại giang hồ nhân sĩ ở bên ngoài, một tên công tử quần áo lụa là lại chẳng có tư cách gì.

Nhất là hiện tại đang lúc phong vân tràn lan, trong mắt hai thế lực lớn là Phong Tuyết ngân thành cùng Huyết Hồn sơn trang, một cái Quân gia nho nhỏ cũng chẳng là gì, tùy thời có thể tiêu diệt sạch.

Xem ra chuyện tất yếu lúc này phải thu liễm một chút ngạo khí không cần thiết lại.

Đang suy nghĩ, chỉ nghe thấy Độc Cô Tiểu Nghệ ở một bên "Hừ" Một tiếng. Nàng nhẹ nhàng xoay người, tiếp đó lại hừ một tiếng nữa, cái eo nhỏ không ngừng uốn éo, khuôn mặt nhỏ càng lúc càng u ám. Đôi bàn tay nhỏ bé liên tục xoa xoa Tiểu Bạch Bạch, đem Tiểu Bạch Bạch ngao ngao kêu loạn.

"Ngươi là con sâu à?" Quân Mạc Tà buồn bực nói, lúc này trông nha đầu kia giống y một con giòi, cứ lắc qua lắc lại làm gì không biết?

"Ngươi mới à con sâu đó!" Độc Cô Tiểu Nghệ hét lên: "Ngươi không để ý tới ta! Ngươi không nói chuyện với ta! Ngươi ngươi ngươi, ngươi chán ghét ta, hu hu." Độc Cô Tiểu Nghệ tức giận bĩu môi. Dậm chân bình bịch, càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất. Gia hỏa này không để ý tới mình, cả buổi đem mình gạt sang một bên, hiện tại mới nói ra được một câu, vậy mà lại phũ phàng như vậy!

Quân Mạc Tà hơi chút ngạc nhiên. Thật là không biết vị đại tiểu thư này tại sao lại giở tính tiểu thư ra rồi? Đối mặt với tiểu nữ nhi ôm ấp tình cảm bực này, Quân Mạc Tà cũng vô kế khả thi, không khỏi mất kiên nhẫn, nói: "Ngươi còn kêu cái gì? Không có chuyện gì nữa thì ta đi đây."

"Ngươi!" Độc Cô Tiểu Nghệ đau khổ một hồi, lại tức giận một hồi, nửa ngày sau mới cắn môi kiềm chế tâm tình của mình, thấp giọng nói:

"Ngươi cấp cho ta một cái phiền phức lớn như vậy, bây giờ tính bỏ đi sao?"

"Phiền phức?" Quân Mạc Tà mở to hai mắt nói: "Ta cấp cho ngươi cái phiền phức gì?" Hắn thầm nghĩ, nếu nói tới chuyện cấp phiền toái, vậy cũng là ngươi cấp cho ta mới đúng? Sao thế giới này lại điên cuồng đến như vậy chứ?

"Ngươi xem Tiểu Bạch Bạch! Nó, mấy ngày nay nó cơ hồ khiến nhà của ta đều tanh bành cả." Độc Cô Tiểu Nghệ cắn môi nói tiếp: "Ấu tể Thiết Dực Báo bát cấp từ xưa đến nay chưa hề có. Bây giờ lại sống sờ sờ trong nhà ta, điều này chẳng phải là phiền toái lớn sao? Mấy ngày nay trong kinh thành đều ồn ào, náo loạn. Người người đều muốn ép hỏi cha ta cùng với ta để xem rốt cuộc là có chuyện gì a."

"E hèm, đây thật là chuyện phiền toái. Thế nhưng Quân Mạc Tà ta cũng không còn cách nào. Vậy cha ngươi nói sao?"

"Cuối cùng cha ta nói: lão tử nào biết chuyện gì xảy ra? Khi nó ôm con báo này trở về đã thành ra như vậy rồi. Các ngươi hỏi lão tử. Lão tử đi hỏi ai đây? Lão tử cũng rất buồn bực! Nếu không để ta cho ngươi một đao, các ngươi xuống dưới đất mà tìm cha mẹ nó, hai Thiết Dực Báo mà hỏi?" Độc Cô Tiểu Nghệ học cách nói chuyện của Độc Cô Vô Địch. Giống y như đúc, càng nói về sau, lại nhịn không được mà bật cười khanh khách.

Quân Mạc Tà dở khóc dở cười.

Ta chém ngươi một đao để cho ngươi tới Địa Ngục xem phong cảnh rồi chờ về, thế có tốt không? Thật không rõ Độc Cô Vô Địch là loại người gì mà có thể nghĩ được ra câu nói như vậy, thế mà hắn lại hùng hồn nói ra được.

Nhân tài a.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 19: Tình Hoài Như Mộng

- Chà thật đúng là nhân tài mà, chủ ý này quá là hay nha!

Quân Mạc Tà ra vẻ tán thưởng một hồi, nhưng trong lòng thầm phỉ báng:“Tình huống của tiểu gia hỏa này, cho dù có người anh dũng xả thân để xông xuống hoàng tuyền tìm cha mẹ của nó mà hỏi cũng chưa chắc có thể tra rõ nguyên nhân.

Nói cho cùng, “quái sự” hiện tại của tiểu gia hỏa cũng đã vượt quá các quy luật thông thường rồi, cho nên, dù lão tổ tông của Thiết Dực Báo sống lại, hay là siêu cấp Thiết Dực Báo đi nữa, chắc chắn cũng không thể giải thích được cái quái gì đang xảy ra trên người của tiểu gia hỏa này.

Lại nhìn tiểu nha đầu trước mặt…

Nha đầu này thật sự cũng là một nhân tài và rất có cá tính nha. Mới rồi còn giận dỗi tới mức nước mắt lưng tròng, thế mà nhoáng một cái, vừa nghĩ tới chuyện đùa là đã có thể bỏ qua tất cả, cười híp cả mắt, từ đầu tới cuối, trông thật là đáng yêu.

“Ta cũng nghĩ vậy, cha ta vừa nói xong, mấy tên đó liền chạy rẽ đất rẽ cát, tiện nghi thì kẻ nào cũng muốn, thế nhưng bảo chúng hy sinh bản thân để tiện nghi cho người khác thì chẳng người nào chấp nhận hi hi…”

Độc Cô Tiểu Nghệ cười đắc ý: “Khi đó, ta còn tưởng rằng phải phí công một trâu hai hổ, uốn ba tấc lưỡi, bịa ra một câu chuyện “hợp lý” để bịp bọn chúng, vậy mà chẳng cần động chân động tay chút nào, chỉ với

một câu nói của cha ta đã giải quyết tất cả. Cha ta quả là thông minh, thật giống như lời me ta nói, chính là “Đại trí giả ngu” đó!”

“Đại trí giả ngu! Tâm hồn cao đẹp?” Dùng cái này để hình dung Độc Cô Đại Tướng Quân sao? Đúng là sỉ nhục hai câu thơ hay này!

- Việc này cứ như vậy đi!

Quân Mạc Tà trong lòng có chút kích động. Dù thế nào thì tiểu nha đầu này cũng suy nghĩ cho mình, không muốn làm khó mình. Còn về phần Độc Cô Vô Địch đại tướng quân, tuy ngang ngược nhưng không khéo nhờ “đức tính tốt đẹp” đó lại giải quyết được cái phiền toái này cũng không chừng.

- Ừ, tạm thời quên đi.

Độc Cô Tiểu Nghệ gật gật đầu.

- Hôm nay có rất nhiều người tới trả giá để mua Tiểu Bạch Bạch nhưng đều bị ta đuổi đi cả, Tiểu Bạch Bạch là của ta, ai cũng không thể có chủ ý với nó. Nó còn là nhân chứng cho “quan hệ” của… chúng ta!

Giọng nói của tiểu nha đầu càng lúc càng nhỏ. Cuối cùng chỉ lí nhí trong miệng, mỗi mình nghe được thì Quân đại thiếu gia sao có thể nghe thấy.

Nói xong Độc Cô Tiểu Nghệ dừng một hồi, sau đó nghiêng đầu nhìn sang Quân Mạc Tà, thấp giọng nói:

- Hôm qua, nhà ta đã nhận được thiếp mời của Quân gia!

“A?” Quân Mạc Tà nhíu mày.

“Không nhận chắc cũng không thể biết được ngươi cùng cha ta đánh cuộc lớn đến vậy”

Bộ dáng của Độc Cô Tiểu Nghệ lúc này vừa có chút quan tâm, lo lắng, lại vừa có chút tức giận. Nàng trừng mắt lên: “Ngươi thật có can đảm, không biết ngươi nghĩ sao mà dám đánh cược như vậy, rượu gì mà giá một vạn lạng một vò? Cái này tuyệt đối không có khả năng xảy ra! Mà cả ngươi đó, rõ ràng... hừ, hừ! Cha ta sau khi nhận được thiếp mời liền cười ha hả, còn nói lần này sẽ hảo hảo trừng trị ngươi một phen, a đúng rồi, có phải là do cha ta bức ngươi đánh cuộc đúng không? “

“Để xem hảo hảo trừng trị ta như thế nào? Hả? Ngươi nói cái gì? Không, đánh cuộc lần này là chủ ý của ta, bản công tử trí tuệ hơn người, tài năng tuyệt thế, sao có thể bị người khác ép buộc được.”

Quân Mạc Tà sờ sờ cằm, mắt lộ tinh quang:”Độc Cô đại tướng quân xác thực không có ép mình, ván bài này đúng là do chính mình tạo nên mà. Trừng trị ta ư? Để xem cuối cùng ai trị ai đây…!”

Quân đại thiếu gia sao có thể quên, một khi mình đấu giá rượu thành công, Độc Cô gia tộc ngay lập tức sẽ thiếu mình một món nợ mà xưa nay chưa từng xuất hiện trên đại lục! Bất quá, đến lúc đó Độc Cô đại tướng quân lấy cái gì để hoàn trả món nợ này?

"Ngươi có nắm chắc không?" Độc Cô Tiểu Nghệ nhìn hắn trong mắt tràn đầy lo lắng. Tiểu cô nương thật sự không muốn trông thấy Quân Mạc Tà thua cha mình, thậm chí nàng còn mong cha mình bị thua là đằng khác.

“Nếu thua sẽ rất mất mặt đó, sao ngươi có thể cùng cha ta đánh cược không công bằng như vây.”

“Cái này… công bằng hay không công bằng thật sự rất khó nói nha”. Quân Mạc Tà trịnh trọng nói. Tuy nhiên theo tính toán kĩ càng, “vạn vô nhất thất” của hắn thì cho là không công bằng đi nữa, nhưng chắc chắn người chịu thiệt tuyệt không phải là hắn. Nhưng thế giới này so với kiếp không giống nhau, cho nên cái vạn nhất kia vẫn có khả năng xảy ra a!

“Nếu không ngày mai ta cùng phụ thân tới”. Độc Cô Tiểu sắc mặt biến ảo, đột nhiên cúi đầu, cắn răng, hạ quyết tâm: “Nếu cha ta làm khó dễ ngươi ta liền khóc lóc, làm loạn ngay. Dù sao cũng không thể để cha ta khinh dễ ngươi, ngươi yên tâm”.

Nói nữ sinh hướng ngoại thật không sai chút nào. Quả nhiên, mọi tâm trí tiểu nha đầu hiện tại đều nghĩ tới Quân Mạc Tà, dù thế nào cũng không thể để cho hắn thua cược. Nàng hồn nhiên quên rằng, nếu cha mình thua sẽ khiến cho cả gia tộc nợ nần trầm trọng.

Quân Mạc Tà trong nội tâm cảm thấy vô cùng ấm áp, trong mắt dường như đã xuất hiện nhưng sợi tơ máu, có lẽ đây là sự ôn như đầu tiên hắn nhận được từ lúc cha sinh mẹ đẻ. Tiểu nha đầu kia chỉ toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho hắn. Nếu như Quân Mạc Tà vẫn không nhận ra tâm ý của nàng thì so với “đầu đất” cũng chẳng khác biệt nhiều lắm.

Người vốn không phải cỏ cây, há có thể vô tình!

“Yên tâm, ta sao có thể thua được.”

Quân Mạc Tà khẽ nở nụ cười ấm áp dị thường, nhẹ nhàng vươn tay ra định vỗ về Độc Cô Tiểu Nghệ, nhưng tay vừa chạm vào vai nàng cảm giác như bị điện giật. Hắn lập tức thu tay về, nói cho cùng, đối với chuyện nam nữ thân cận như vậy, hắn cảm thấy không thích hợp với tác phong làm người của mình từ trước tới giờ. Với kinh nghiệm hai kiếp làm người, hắn vẫn không có can đảm tiếp nhận chuyện tình cảm nam nữ.

Mặc dù chắc chắn một điều rằng, hắn cũng không làm sát thủ cả đời.

Quân Mạc Tà trầm mặc, cười cười, đứng lên, khẽ nói: "Ta phải đi."

Độc Cô Tiểu Nghệ cúi đầu. Nội tâm lúc này vô cùng rối loạn. Cái này có phải là do lần đầu tiên hắn tiếp xúc với mình không? Dù chỉ là một hành động nhỏ nhưng cũng khiến cho nàng cảm thấy cả người mềm nhũn, trên mặt cũng đã xuât hiện từng mảng đỏ bừng.

“Bản tiểu thư đã “mặt dầy” lắm rồi mà sao ngươi vẫn không hiểu vậy, rốt cuộc phải thế nào thì ngươi mới “khôn” ra đây, thật sự là đầu “gỗ” mà!”

Bất quá lần gặp gỡ này, trong lòng nàng cảm thấy có chút không bình thường, Quân Đại Thiếu không nói chuyện đưa đẩy như trước nữa. Bộ dáng của hắn cũng chẳng có gì giống với một tên công tử quần là áo lụa ngày trước với những cử chỉ lỗ mãng, mà ngược lại có chút tâm sự nặng nề, tất cả đều rất nghiêm chỉnh.

Độc Cô Tiểu Nghệ cứ như vậy đứng cúi gằm xuống, âm thanh lí nha lí nhí lần thứ hai lại vang lên, dù khoảng cách không xa nhưng miến cưỡng lắm Quân Mạc Tà mới có thể nghe rõ: “Ngươi… lúc này phải đi sao? Ta… ta… ta không có việc gì!”

Tiểu nha đầu vốn muốn nói. Ta muốn gặp ngươi thật không dễ dàng. Nhưng cứ ngập ngừng trong miệng, cảm thấy rất khó xử, suy nghĩ mãi cuối cùng bao lời muốn nói từ tận đáy lòng cũng đành nuốt ngược trở lại.

Khuôn mặt Độc Cô Tiểu Nghệ dưới nắng chiều như Bạch Ngọc trong suốt, vô cùng nhu hiền. Bỗng một cơn gió nhẹ thổi qua cửa sổ làm hai hàng tóc mai tung bay, vướng nhẹ trên hai gò má cũng chiếc mũi xinh xắn của nàng.

Hai hàng lông mi dài đang buông lỏng đột nhiên kinh hãi mà chớp chớp hai cái, đôi môi đỏ hồng căng mọng đôi lúc nhẹ nhành bĩu một cái, hàm răng khẽ cắn chặt, trên mặt đầy vẻ không nguyện ý. Tâm tình của thiếu nữ mới hoài xuân có khác, dù cho cố gắng che dấu tâm sự của mình, nhưng càng như vậy trông lại càng đáng yêu.

Bộ dạng “đáng yêu” của nàng làm cho Quân đại cao nhân có chút căng thẳng, dù kiếp trước hắn cũng đã gặp không biết bao nhiêu đại minh tinh, trong đó bất kể là mĩ nữ dạng gì mà hắn chưa từng thấy qua? Nhưng tiểu nha đầu này lại có một nét đẹp vô cùng thuần khiết. Thật sự là từ lúc cha sinh mẹ đẻ chưa từng gặp bao giờ. Trong lòng không khỏi nảy sinh một chút thương yêu. Đồng thời lần đầu tiên trong đầu hắn xuất

hiện ý nghĩ: “Tiểu nha đầu sao lại có thể xinh đẹp vậy nhỉ, nói là tiểu mỹ nhân cũng không sai biệt là mấy.”

Nhất thời đại sảnh lâm vào một mảnh tĩnh lặng, dường như chỉ có tiếng hô hấp dồn dập của hai người. Tựa hồ cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của Quân Mạc Tà, khuôn mặt nhỏ nhắn của Độc Cô Tiểu Nghệ càng thêm đỏ, mũi chân không ngừng vẽ lên mặt đất, bàn tay nhỏ nhắn vuốt lên bộ lông bóng loáng của Thiết Dực Báo. Độc Cô Tiểu Nghệ cảm thấy mình giống như đang lọt trong sương mù. Giờ phút này, dường như chỉ có mình và hắn đối mặt với nhau cà thế giời dường như không tồn tại.

Thật lâu sau, Tiểu Bạch Bạch bỗng “hắt xì” một tiếng phá tan bầu không khí yên tĩnh, đánh thức hai người. Độc Cô Tiểu Nghệ mặt đỏ bừng, khẽ ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút xấu hổ nhìn Quân Mạc Tà, thấp giọng nói: “Tên ngốc” ngươi chẳng nói là phải đi sao? Sao giờ vẫn còn đứng đây?”

Quân Mạc Tà cảm thấy mình có chút thất lễ giống như bị người ta hớp mất hồn vậy. Với kinh nghiệm của hai kiếp người như hắn không ngờ vẫn có lúc như vậy, nhưng rất nhanh hắn đã lấy lại tinh thần, ha ha cười nói: “Thấy khuôn mặt diễm lệ của tiểu nha đầu ngươi, ta thiếu chút nữa không muốn đi. Nếu không phải ngươi lên tiếng nhắc nhở, ta suýt chút nữa đã biến thành một sắc lang rồi.”

Độc Cô Tiểu Nghệ “phì” một tiếng. Thoáng cái mặt tái mét không còn chút máu, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ ta lại sợ một tên sắc lang như ngươi sao? Ngươi đã có việc thì nhanh đi đi, đừng có ở đây mà nói hươu nói vượn.”

Quân Mạc Tà trông thấy rõ ràng, Độc Cô Tiểu Nghệ nói xong câu đó ngay cả phần gáy của nàng cũng đỏ lên.

Những lời này có gì bất thường đâu mà sao lại thẹn thùng?

Quân đại thiếu mặc dù đã trải qua hai kiếp người nhưng rất ít khi thân cận với nữ nhân, cho nên hắn sao có thể hiểu được tâm sự của nữ nhi.

Độc Cô Tiểu Nghệ tại thời khắc này như một thê tử ôn nhu, nhẹ nhàng nhắc nhở trượng phu của mình trước khi ra ngoài làm việc. Nàng nhớ phụ thân mình mỗi lần xuất chinh, mẫu thân đều nói như vậy cả. Ngoài miệng nói vậy, nhưng trong nội tâm lại cảm thấy có chút thẹn thùng, xấu hổ: “Câu nói này… cảm giác mình giống như “người nào đó” của tiểu tử kia vậy!”

“Ha ha, đẹp thật”. Quân Mạc Tà tán thưởng một tiếng, đột nhiên hắn khẽ vươn tay véo lên khuôn mặt xinh xắn của Độc Cô Tiểu Nghệ rồi đưa lên mũi ngửi ngửi: “Thơm quá, thơm quá, ha ha!” Trong tiếng cười lớn, quần áo tung bay, tiếng bước chân cũng xa dần. Ra vẻ lỗ mãng để che đi bối rối trong lòng, Quân đại sát thủ hiện giờ tim đập như trống trận, cơ hồ muốn chạy trốn thật nhanh.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 20: Thân Phận Quý Tộc

Độc Cô Tiểu Nghệ trong lòng nhảy loạn không ngừng, một tay xoa xoa gò má của mình, xấu hổ không thôi (nguyên văn là 'xấu hổ không thể đè nén, sau phút chốc chợt nhớ tới cái gì đó, ríu rít nói:

- Ngày mai ta lại tới gặp ngươi!

Thanh âm cực thấp, vẫn như trước không dám ngẩng đầu, cũng không biết tên oan gia kia có nghe thấy hay không.

- Tốt, ngày mai ta chờ cô tới.

Một giọng nói trong trẻo của Quân đại thiếu theo gió bay tới, truyền đến trong tai giai nhân. Đến khi tiểu nha đầu ngẩng đầu lên, trước mắt cũng đã không còn cái bóng dáng anh tuấn kia rồi.

Độc Cô Tiểu Nghệ vội vàng đứng dậy, chạy nhanh hai bước, đi tới thính môn (cửa ra vào), đưa mắt trông theo, chỉ thấy người kia cưỡi trên một con ngựa cao lớn, đúng lúc đang rẽ qua ngã tư. Trong đôi mắt phượng tràn đầy mơ ước, vẻ mê say, giống như nằm mộng nhìn con đường trống trơn, trên mặt hoàn toàn là nụ cười vui vẻ mơ mộng, mang theo vẻ ửng hồng nhàn nhạt, động lòng người khó mà tả hết.

- Tên xấu xa, hừ! Vừa rồi lại véo má ta, ta thế nào lại không để ý nhỉ. Ta...hắn, bổn cô nương, bổn tiểu tỷ, hừ, ngày mai nhất định tìm hắn tính sổ! Nhất định phải hung hăng đá mông hắn mấy cái!

Độc Cô Tiểu Nghệ hừ một tiếng đầy khoan khoái, cố gắng muốn biểu hiện ra một bộ dáng tức giận, nhưng đôi mắt kia, thế nào cũng không thể khống chế được, giống như nguyệt nha nhi ('trăng non, trăng lưỡi liềm', nhưng để' nguyệt nha nhi' nghe văn hơn ^^) giống nhau cong vút lên, để lộ ra chủ nhân nàng vừa xấu hổ vừa vui mừng, trong lòng chân chính mang theo sự thỏa mãn.

Quân Mạc Tà một mình một ngựa, khoan thai về nhà, chỉ cảm thấy trong lòng mình có sự sung sướng nói không nên lời. Hắn tuy là sống hai kiếp tới nay nhưng cũng chưa từng trải qua một phần sung sướng, trong đại não thậm chí còn có chút cảm thấy choáng váng cùng vui vẻ, rõ ràng không hề uống rượu, nhưng mà lại cảm thấy có một loại say rượu nho nhỏ, rõ ràng không có nghe được chuyện cười hay nào, cũng không muốn cười, nhưng khóe miệng hết lần này tới lần khác hiện lên một đạo ôn nhu.

Chết tiệt! Chẳng nhẽ ta đã trúng độc của nha đầu kia rôi?

Tình như rượu ngon, cả đời chỉ cần uống một lần thôi, vĩnh viễn cũng sẽ không có giải dược!

Thật sự là nhức đầu a, ở cái thế giới này, vóc người như thế này mặc dù đã xem như chăm sóc tốt lắm, nhưng sinh lý tuổi tác có vẻ như vừa mới mười sáu tuổi thôi, ở kiếp trước còn phải xếp loại vị thành niên, chẳng phải là con nít hay sao? Có lẽ tối đa không quá mấy đứa con nít mười mấy tuổi, ân, dường như nha đầu kia cũng không quá lớn đến như vậy, có lẽ còn muốn nhỏ hơn một chút nữa!

Cái này thuần túy là yêu sớm a!

Chết người a, yêu sớm là không tốt nha! Đây chẳng phải là trường hợp đặc biệt thầy trò luyến ái sao?

Quân đại thiếu liên tục hồ tư loạn tưởng không ngừng, trên đường mặt mày hớn hở, vó ngựa gấp gáp, tiếng móng lộp cộp, giống như đại

tướng quân đắc thắng trở về, đến cả tiếng vó ngựa dưới chân mà hắn cũng cảm thấy vô cùng dễ nghe, âm thanh có vần có điệu như bài thơ….

Nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, Quân Mạc Tà bước lên bậc thềm cửa nhà mình mà mặt mày hớn hở, cho đến khi một thanh âm bỗng nhiên vang đến, mới cắt đứt được sự nghiêng ngả trong lòng hắn, tưởng chừng như đã sắp đến đêm động phòng hoa chúc rồi.

Rõ ràng vừa mới nghĩ yêu sớm không tốt, bây giờ lại nghĩ tới chuyện động phòng!

- Tiểu tử ngươi rốt cuộc đã trở về rồi, lão phu hôm nay mới lĩnh ngộ ra được mấy chiêu, tiểu tử ngươi mau tới đây xem này!

Ưng Bác Không dùng một loại kích động có lẽ gần như là thanh âm dâng hiến bảo vật, nhảy ra rồi vọt tới. Đã nghiên cứu hơn vài ngày, rốt cục tự mình dung hợp quán thông xong nhất thức, Ưng Bác Không rất kích động.

Trong mắt Quân đại thiếu đang tràn đầy hoa dung nguyệt mạo, đột nhiên trước mắt lại xuất hiện một người lớn tuổi phiêu phiêu, cũng là bày ra một bộ mặt hung thần ác sát, lãnh đạm như băng. Sự tương phản này thật sự quá lớn! Cực kỳ lớn!

Quân đại thiếu cau mày, không vui nhìn vị Ưng đại chí tôn đã quấy rầy giấc mơ của mình này, trong lòng có một loại kích động điên cuồng muốn đá một cước, mặc dù là rất muốn kích động thử xem, nhưng mà vẫn còn cứng rắn miễn cưỡng nhịn xuống được, thằng cha này tạm thời còn không thể trêu vào!

- Không rảnh! Phiền lắm, đừng làm phiền ta lúc này!

Quân đại thiếu cau mày, mặt đen lên, một bước đi vào trong phòng mình, oanh một tiếng đóng cửa phòng lại, thiếu chút nữa đem mũi của Ưng chí tôn đang theo sau gót kẹp tại giữa khe cửa.

- Đây là chuyện gì thế? Rõ ràng nhìn thấy hắn là vẻ mặt tươi cười, một bộ dáng vui vẻ ngây ngất trở về, tại sao lão phu vừa lên tiếng nói chuyện, hắn lập tức liền biến thành như vậy rồi, mỗ mỗ không đau cữu cữu không thương (bà ngoại không đau, cậu không thương, ý nói là ai cũng ghét bỏ) quả thực là tính cách khốn kiếp mà!

Ưng Bác Không gãi gãi da đầu, không hiểu chút nào.

Hôm nay vốn chỉ là một cái ngày rất bình thường, nhưng bởi vì một phần thiếp mời, trở nên không hề bình thường nữa!

Hôm nay cả Thiên Hương thành vô cùng náo loạn!

Phàm là người có chút thân phận hoặc có chút của cải, đều đang thảo luận, cái Quý Tộc Đường này, rốt cuộc là cái chỗ quái gì? Lại dám cuồng vọng như thế?

Một phần thiếp mời dát vàng, mặt trên có một đóa hoa mai màu vàng nở bừng, vậy mà thuần là hoàng kim hòa tan vẽ thành, mỗi một phiến cánh hoa, đều là giống như thật, ngay cả nhụy hoa cũng là từng nhánh rõ ràng có thể thấy được!

Chỉ riêng là một phần thiếp mời này, thậm chí chỉ tính một cái phong bì, cũng đã là một kiện tác phẩm nghệ thuật giá trị không thấp rồi!

Bên trong còn như thế nào nữa?

Mở ra trang bìa, đầu tiên chiếu nhập vào tầm mắt chính là hai hàng chữ lớn khảm bằng vàng không khác gì phong bì bên ngoài, thượng liên viết: Lạo đảo cùng toan thỉnh tẩu biệt lộ (Nghèo nàn khó khăn không nên bước!), hạ liên phối: Thân giới bách vạn mạc nhập thử môn! (Tiền dưới trăm vạn không nên vào!)

Tiếp tục mở ra một tờ, cũng là một tổ chữ triện khảm bằng vàng, quả nhiên muôn hình vạn trạng:

Đàm tiếu giai hồng nho, vãng lai vô bạch đinh! (Nơi học giả nói chuyện, dân thường không nên vào!)

Nhân gian nhã sĩ (người trí thức hào hoa phong nhã), thế gian cực phẩm, ăn, mặc, ở, đi lại, há có thể tầm thường? Gảy Tố cầm, xem Kim kinh (một bộ kinh nhà phật), nghe tiên âm. Có nhã ý, ngày phẩm trà, Vạn Kim tửu, cũng không uổng một đời người.

Cuối cùng một thiếp mời, chỉ có tám chữ lớn, như rồng bay phượng múa, cũng là lối viết thảo thư hạng nhất.

Nhân sinh chí thử, phu phục hà cầu? (Nhân sinh có thể tới mức này, ngươi còn có đòi hỏi gì nữa?)

Người ta nói quả thực là rõ ràng, phàm là người muốn vào cửa, tài sản trên người ít nhất cũng phải trên trăm vạn! Đây không nghi ngờ gì là loại chỉ trọng chữ tiền… Ngay cả danh tự cũng gọi là "Quý Tộc Đường" khác người cơ mà!

Tuy nhiên, bên trên phong bì đầy tục khí tầm thường và ăn to nói lớn này lại có ba ấn triện của ba nhà!

Ấn giám tư nhân của Quân gia Quân Vô Ý Quân tam gia!

Ấn giám của Đường gia gia tộc!

Làm người ta không ngờ nhất chính là, mặt trên còn có ấn giám của Bình Đẳng vương phủ - một đại vương tước duy nhất của Thiên Hương đế quốc!

Chỉ riêng ba cái đại ấn này, liền có thể nói có thể ép cho người ta không thở nổi! Ai dám không đi? Ngươi quả thực là hiểm mạng dài quá a, cho dù ngay cả là Mộ Dung thế gia cùng Độc Cô thế gia, tự hỏi cũng là không thể trêu vào ba nhà này. Ba nhà liên hợp thành một con quái vật khổng lồ rồi!

Trong lúc nhất thời quý tộc Thiên Hương thành đều rối rít lên. Khắp nơi đều đàm luận về sự kiện này.

Tình trạng này chỉ bất quá vừa mới một ngày, vậy mà đã thổi lên một cơn gió lốc dư luận tương đối sôi động. Lúc mới đầu tất cả mọi người đều là có khá nhiều phỏng đoán, cho rằng cái "Quý Tộc Đường" này làm việc có một vài phần quá hồ đồ rồi, không che đậy sự hiềm bần ái phú (chê nghèo yêu giàu), thật sự là không thể chấp nhận được, nhưng tới sau này, tất cả dư luận đều xoay chiều, trở mặt như trở bàn tay.

Một số người nhận được thiếp mời thì giả vờ than thở, nhưng trên mặt lại dương dương tự đắc. Bởi vì còn có rất nhiều người trong lòng bất phẫn: Vì cái gì ta không nhận được thiếp mời? Gia đình ta lớn nhỏ gì cũng có trăm vạn trở lên a! Cái thiếp mời này ý tứ bên trong nói rõ chính là muốn mang hết tất cả quý tộc và phú nhân trong Thiên Hương thành một mẻ hốt gọn, có thể dựa vào cái gì mà cũng không có tên của ta? Chẳng lẽ ta so với người khác mà thấp hơn ư? Đây không phải là coi thường ta sao? Cái này tính là đạo lý gì đây?

Bởi vì ủy khuất, bởi vì không cam lòng, tiếp theo lén lút thảo luận, đến ngang nhiên oán giận, rồi người nhận được thiếp mời lại càng tỏ vẻ, thấp thỏm không yên. Càng về sau càng dương dương tự đắc, nghênh ngang kiêu ngạo.

Nhìn xem. Ta là quý tộc! Là học giả uyên thâm! Hiểu không? Sách sách, đây là Quân gia, Đường gia, Vương phủ ba cái thế lực đứng đầu nơi kinh thành, ngươi dám không phục? Cái gì? Ngươi so với ta giàu hơn? So với ta nhiều bạc hơn? Vậy ngươi có thiếp mời không?!

Thân phận a! Thân phận a!

Cái gì gọi là chứng nhận cho than phận. Rất đơn giản, ngươi có thiếp mời chính là có thân phận, không có a, khẳng định là nhà ngươi không đầy trăm vạn, hoặc giả là bạch đinh a! (bạch đinh = nông dân, dân thường)

Một tờ thiếp mời này, cơ hồ ở trong thời gian cực ngắn, trở thành nhận dạng thận phận của quý tộc kinh thành. Có nhiều thằng (để 'nhiều anh' nghe ghét ghét sao ấy ^^), ra cửa mang áo choàng trắng tinh, trực tiếp cầm thiếp mời cắm vào trên cổ áo, một bộ dáng không thèm để ý đi tới đi lui, nơi nào nhiều người đi đến đó, ngẩng đầu ưỡn ngực, tự nhận mình là người có phong cách, ta là học giả uyên thâm, ta có phong thái, ta còn có thân gia phi phàm a!

Mà những người không có thiếp mời kia, phần lớn là không cam lòng yếu thế, hao hết tâm tư, dùng hết mọi cách, trăm phương nghìn kế cũng muốn đi kiếm một tờ (thiếp mời), nhìn chằm chằm những kẻ có thiếp mời bình thường không bằng mình, nhưng hôm nay lại mang theo thiếp mời ở trước mặt mình khoe khoang, trong đáy mắt như bốc lên ngọn lửa ham muốn.

Có rất nhiều người, cả mấy năm trời, chân cũng không ra khỏi cửa, nhưng tới lúc thiếp mời này xuất hiện, lại không e dè đi thăm bạn bè, điều kỳ quái nhất là, trong vòng một ngày đi thăm cùng một lúc mười mấy nhà, làm cho bản thân mệt tới mức giống như con chó lè lưỡi, nhưng trong lòng lại không thấy có chút mệt mỏi nào…

Cái này cũng chưa tính là thái quá, bởi vì càng kỳ quái hơn, thậm chí có thể nói là để lại họa ngầm một cách sâu xa.

Chính là một tờ thiếp mời này đã dẫn tới phong ba tại Thiên Hương thành, cho dù là người sáng lập - Quân đại cao nhân cũng ngàn lần không nghĩ tới được! Thậm chí, có người còn cả gan cầu kiến Quân tam gia, hi vọng dùng một số tiền lớn để có được tấm thiệp này…

Sự tình như vậy, làm cho Quân Vô Ý dở khóc dở cười: “Không ngờ người ta lại chạy thẳng đến tam thúc ta đây mà nhờ vả!”

Không thể không nói, cái thế giới này, chế độ cấp bậc rất quan trọng và nghiêm ngặt, hiện nay lại có người chẳng kiêng nể mạo phạm thiên hạ to lớn, không thèm giấu diếm, tạo ra một cái Quý tộc đường trắng trợn như vậy!

Nhân sinh một đời, ai không hám danh đây?

Giờ đây có loại cơ hội tốt vượt lên trên người khác như thế này, chỗ ấy còn không bon chen sao? Chính là giống như trong xã hội hiện đại, hai vị phu nhân, cho dù đều mang theo nhẫn kim cương giống nhau, còn muốn ở trong lúc hữu ý vô ý một lần so sánh xem ai lớn ai nhỏ a, huống chi toàn bộ quý tộc tại bên trong Thiên Hương thành dấy lên phong ba to lớn như thế?

Quý Tộc Đường mở ra đối diện với Thịnh Bảo Đường, lập tức hấp dẫn tầm mắt của toàn bộ thượng tầng nhân sĩ của Thiên Hương thành!

Cái phách mại hành (cửa hàng đấu giá) này còn chưa khai trương, đã khiến vô số người trông chờ mòn mỏi. Oanh động bậc này, tại Thiên Hương thành, tuyệt đối chưa bao giờ có!

Rạng sáng, phương đông hé ra ánh ban mai đầu tiên.

Đại môn của Quý Tộc Đường lặng lẽ mở ra.

Hai đội thị vệ kế tiếp nhau mà bước ra, tại cửa đại môn đứng gác thành hai hàng chỉnh tề, sau đó, đập vào mắt mọi người là một viện tử đầy sắc xanh biếc mới mẻ! Từng đợt hương hoa thơm ngào ngạt truyền ra, khiến người ta ngửi được mà tâm hồn thư thái say mê!

Càng đi sâu vào trong, càng thấy tâm thần sảng khoái, ngay cả là người bắt bẻ xoi mói nhất, cũng tuyệt đối có thể trong đó ngây ngất, không thể tự kềm chế.

Ở thời tiết cuối mùa thu như thế, bên trong viện tử vậy mà lại là hoa cỏ thơm ngào ngạt, muôn hoa khoe sắc. Giống như thời tiết mùa xuân rộng khắp giống nhau. Viện tử lớn như thế, tất cả đều là đầy các chủng loại hoa cỏ, chỉ để lại ở giữa một cái đường nhỏ cực kỳ lịch sự tao nhã, tựa hồ có chút uốn lượn, dọc hai bên có trồng nhiều cây to làm rào, làm cho cả con đường nhỏ có chút âm u. Thông đạo nho nhỏ quanh co ngoằn

ngoèo, độ dài chỉ có mấy trượng, vậy mà làm cho người ta có một loại cảm giác xa xăm, liếc mắt không thấy được đầu cuối con đường!

Chỉ riêng bằng một điểm này thôi, những chỗ khác đã ngàn vạn lần không thể theo kịp

Không hổ là Quý Tộc Đường a!

Không nói những cái khác, có thể vào thời tiết cuối mùa thu, làm cho nhiều loại hoa với thời kỳ ra hoa khác nhau như thế nở rộ được cùng một ngày, cùng lúc nở rộ, mà cũng không chút mảy may cảm giác giả tạo, cái này thì yêu cầu nhân lực vật lực lực bực nào?!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 21: Kết Luận Của Hoàng Đế Bệ Hạ

Trên lầu Quý Tộc Đường, mơ hồ truyền đến tiếng sáo trúc lâm râm như xa như gần giống như tiên âm trên thiên cung ẩn ẩn hiện hiện truyền xuống nghe có chút không chân thực. Nhưng chính là phần mờ ảo mơ hồ này lại càng lôi cuốn người ta. Lúc này,khó có thể hình dung được cảm xúc của một số người may mắn có được thiếp mời, vô luận lần bán đấu giá này có kết quả ra sao, chính mình có đạt được kết quả hay không thì lần phó hội này cũng xem như có chút thu hoạch rồi !

Về phần những người trong tay không có thiếp mời đang ở một bên xem náo nhiệt thì đúng là tim gan ngứa ngáy. Một nơi ưu nhã như thế, quý tộc như thế đáng hận là mình lại không có thiếp mời, không có giấy thông hành mình không thể nào vào trong đó thật là vạn điều tiếc nuối ah. Lần sau cho dù phải trả giá trên trời nhất định phải có một tấm thiếp mời, nhất định.....Trong khi đó, bên trong Quý Tộc Đường, giá cả thiếp mời nhanh chóng tăng cao đến mức đáng sợ, có thể nói như Lạc Dương chỉ quý (ý nói đắt lên như giấy ở Lạc Dương “Tích truyện Tả Tưu đời Tấn làm bài Tam đô phú (Bài phú tả về ba triều Ngụy, Thục, Ngô) trong mười năm mới xong. Bài phú này là áng văn chương rất hay, được người đương thời đua nhau sao chép, đến nỗi giấy ở Lạc Dương không đủ cung cấp, giá lên cao...) khiến Đường mập mạp vốn có chút đau lòng vì phải trả giá cao để chế tạo thiếp mời một phen trố mắt, lại cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ nhãn lực và quyết tâm thực hiện sách lược của Quân đại cao nhân.

“Cái này không phải là kỳ tài buôn bán sao? Chính mình thật quá mức thiển cận rồi!” Đường mập mạp tự diễu.

Trên thực tế, lần này Quân đại cao nhân chính là Lã Vọng buông cần, cũng không có nghĩ tới người lắm tiền ở Thiên Hương Thành thật sự là nhiều a, tinh thần ganh đua cũng quá điên cuồng rồi...

Tất cả khách nhân nhận được thiệp của Quý Tộc Đường đều đáp ứng lời mời mà đến. Trên đường lớn bỗng xuất hiện những cỗ xe ngựa cao lớn cực kỳ xa hoa, một xe lại một xe nối tiếp nhau, cũng không thể nói rõ xe nào xa hoa hơn, đâu đâu cũng thấy vẻ hào hao phú quý. Mỗi một người nhận được thiếp mời đều ngồi trên xa giá tốt nhất, để có thể khoa trương thân phận cao quý của mình, không tiếc vốn liếng cho xa mã .

Đưa mắt nhìn lại, phú hào tụ tập!

Đường mập mạp so sánh rất thích hợp, những người kia căn bản là những núi vàng di động. Tùy tiện cắt một khối thịt trên người chúng cũng đủ cho một nhà thường dân sống mấy đời...Hai vị thiếu niên tao nhã cùng hai bạch y nữ tử xinh xắn thanh khiết bốn người đứng ở cửa nghênh đón tân khách , kiểm nghiệm qua tân khách trong tay có thiếp mời liền vẫy tay một cái lập tức có một vị bạch y thiếu niên vạn phần nhiệt tình dẫn tân khách vào trong.

Trên thiệp mời kí tên tam đại gia tộc, nhưng không có một người nào xuất hiện, chỉ an bài hạ nhân ra đón.Nhưng mỗi một người được thông qua kiểm nghiệm thiếp mời đều không hề có thái độ bất mãn ngược lại còn cảm thấy rất vinh quang, rất tự hào.

Như vậy cũng là hợp tình hợp lý, nếu tam đại gia thật sự phái người nhà ra nghênh đón đó mới là hạ thấp thân phận, thật không thỏa đáng.

Cơ hồ mỗi vị khách nhân đều là hiên ngang ưỡn ngực, bộ dáng bình tĩnh, vô luận là tâm tính thực sự hay chỉ là cố làm ra vẻ đều chân đi chữ bát, cố ý hay vô ý liếc ra bên ngoài xem đám người không có thiệp mời giậm chân giận giữ, tiếp thu sự an bài của gia nhân rồi nhẹ nhàng tiêu sái đi vào, biến mất sau lùm cây xanh.

Tất cả những người nhận được thiệp mời đều đến đủ, tuyệt đối không thiếu một ai.

Người người tấp nập, nhưng mỗi người đều tự trọng thân phận, nhiều kẻ bình thường không hề hòa hợp bây giờ ngược lại nhường nhịn nhau, thể hiện tấm lòng đại lượng của mình.

Quý tộc mà, cũng phải có chút phong thái chứ? Nếu không rộng lượng khiêm tốn một chút chả phải là không xứng với cái tư cách "quý tộc, học giả" ah!

Cùng lúc đó, trong hoàng cung có người cười lớn, có thể ở trong hoàng cung phóng túng mà cười to như thế chỉ duy nhất có một người, luôn luôn chỉ có một người! Dù là phi tần trong hậu cung hay thậm chí là mẫu nghi thiên hạ hoàng hậu nương nương cũng không thể thoải mái mà cười to, dù là vương tử công chúa được sủng ái cũng vậy! Nói như vậy người vừa mới cười to sảng khoái này là ai không cần nói cũng biết.

- Chiêu này thật là tuyệt diệu, thủ đoạn cũng vượt xa sự ảo diệu bình thường. Không biết ai đã nghĩ ra chủ ý tuyệt diệu như thế, không nghĩ ra tại Thiên Hương thành cư nhiên còn có người có thể trở tay làm mây, lật tay làm gió, ha ha không sai không sai làm thật không sai.

Đối diện hoàng đế là một nam tử nhìn không rõ bao nhiêu tuổi, chỉ thấy bạch y như tuyết vóc người cao ngất, ngay cả khi ngồi cũng ngực ưỡn lưng thẳng, phong thái lẫm liệt, mái tóc đen nhánh để xõa phía sau đầu, ba chòm râu bay bay trước ngực, trên mặt không có nửa nếp nhăn quả thực so với khuôn mặt của đại cô nương còn muốn trăng mịn hơn nhiều.

Người nọ đang nhìn bàn cờ trầm tư nói:

- Một chiêu này quả thực rất tuyệt diệu, rượu của người kia vô luận ngon cỡ nào ngay cả là trên trời dưới đất khó tìm nhưng cũng không thể có cái giá một vạn lượng một vò.

- Nhưng chiêu này xuất ra có thể khiến cho các quý tộc kinh thành sinh lòng ganh đua, so sánh, không chỉ bán được với giá một hai vạn một vò thậm chí còn cao hơn nhiều. Quả là chủ ý không tồi. Bất quá bệ hạ nói "lật tay làm mưa, trở tay làm gió" tám chữ này người đó lại không đủ tư cách a.

- Thật không xứng sao?

Hoàng đế bệ hạ tỏ vẻ có ý sâu xa hạ một quân cờ khẽ cười nói:

- Trong mắt ta cũng không sai biệt lắm.

- Ý của bệ hạ là sao?

Bạch y nhân mắt nhìn bàn cờ tùy tiện hỏi một câu. Đối với hoàng đế bệ hạ hắn tựa hồ cũng không có bộ dáng cung kính gì.

- Theo trẫm thấy thì chỗ ảo diệu của chiêu bán rượu này còn ở phía sau, còn trọng yếu hơn nhiều. Tâm cơ tính toán như vậy đã vượt xa thường nhân, quả thực khiến trẫm thán phục.

Hoàng đế bệ hạ khẽ vuốt ve chòm râu trịnh trọng nói :

- Quyết định này nhìn thì đơn giản, chỉ cần nghĩ tới mỗi người đều có thể làm được, nhưng suy nghĩ cẩn thận thì không phải như vậy!

- Xin rửa tai lắng nghe!

Bạch y nhân cũng thấy hứng thú, lông mày hơi nhíu, trong mắt lộ vẻ tò mò.

- Nếu muốn bày ra kế sách này trước tiên phải hiểu rõ lòng người, hiểu rõ nhược điểm của nhân tính; nhất là tâm lý của giới phú hào quyền quý phải nắm vững vô cùng nhuần nhuyễn, không sai nửa điểm. Thế gian ai chẳng háo danh, vô luận là thế ngoại cao nhân hay thư sinh hủ lậu, thậm chí là khất cái, lưu manh vô lại cũng đều thế cả. Chỉ cần nắm vững được điểm này cùng hiểu được nhược điểm của nhân tâm, bất kể là

kẻ nào cũng có thể tung hoành quan trường, một đường mà tiến. Nhưng điều này đối với kế sách này mà nói cũng chỉ là một cái trụ cột, một lời dẫn mà thôi.

Ánh mắt hoàng đế bệ hạ vừa hiện lên vẻ lo lắng, lại vừa có vẻ ca ngợi.

- Người này, nhất định là người thấu triệt nhân tâm, thông đạt nhân tính!

Hoàng đế bệ hạ đưa ra kết luận thứ nhất.

- Tiếp đó, những người hôm nay chỉ cần tiến vào tuyệt đối sẽ không tay không mà ra về. Mà vật phẩm đấu giá bên trong duy nhất là rượu. Cho nên vô luận là rượu này là đồ bỏ đi như thế nàok, dù cho không thể uống vào miệng đi chăng nữa thì mỗi một kẻ đi vào nhất định sẽ không tay trắng mà đi ra. Hơn nữa, còn có thể đẩy cao đấu giá thậm chí không trả giá thấp để mua rượu này, bọn họ chính là không để mấy vạn lượng bạc ở trong lòng, cái bọn chúng quan tâm chính là mặt mũi!

Hoàng đế bệ hạ khóe miệng lộ ra một tia trào phúng:

- Bởi vì bên ngoài còn có rất nhiều người chưa nhận được thiệp mời đang chờ, hoặc là kinh diễm hoặc trào phúng. Chỉ cần là người nhận được thiệp mời đi vào không ai nguyện ý để mất. Cho nên người nghĩ ra biện pháp này chẳng khác gì cuỗm bạc trong túi của mấy tên quý tộc mà mỗi người đều hết sức cao hứng phấn khởi tranh giành nhau ai cũng không chịu để người khác coi thường. Dùng mấy vạn lạng hay thậm chí mười mấy vạn lạng bạc để mua chút mặt mũi trước toàn bộ quyền quý kinh thành, vụ mua bán này chỉ cần là người hiểu chuyện đều sẽ lựa chọn như vậy. Người này xứng đáng là cao thủ vơ vét của cải. Đáng tiếc chưa được gặp mặt một lần!

Hoàng đế bệ hạ đưa ra kết luận thứ hai.

Bạch y nhân đối diện vẫn lẳng lặng lắng nghe, vẻ mặt không chút biểu tình cũng không có đáp lại.

- Thứ ba, ngươi có chú ý nội dung danh sách không, nếu cẩn thận nhìn xuống một chút phần danh sách này mặc dù cơ hồ đem tất cả các đại gia tộc gộp vào trong nhưng trình tự trong đó lại vô cùng thú vị. Phần danh sách này là không hoàn chỉnh!

- Mỗi một nghành buôn bán đều tồn tại đối thủ cạnh tranh. Hơn nữa, thường thường các đối thủ đều có thực lực tương đương nhau mới có thể bảo trì một nghành sản xuất phồn vinh lâu dài. Điều này cũng là trẫm nhiều lần thay đổi pháp lệnh mới miễn cưỡng bảo trì cân bằng.

- Không để cho giá cả tăng cao khiến dân chúng khó khăn cũng không để vật giá quá thấp khiến thương nhân không có lợi nhuận. Nhưng chỉ một cái danh sách của người này đã đem khổ tâm giữ cân bằng kinh doanh nhiều năm của trẫm một đòn đánh tan. Lại không hề để lại dấu vết làm cho người ta có muốn trách tội cũng không thể.

Nghe đến đó bạch y nhân ánh mắt lộ vẻ hoang mang, hiển nhiên là nghe không hiểu.

Hoàng đế bệ hạ nở nụ cười:

- Ngươi nghĩ xem kinh thành diêm thương (bán muối), lấy Tôn

gia, Mộc gia, Triệu gia ba nhà nổi danh nhất, chính là tạo thành thế chân vạc. Trong đó, Triệu gia thế lực lớn hơn cả, hơi trội hơn hai nhà kia một bậc, mà Tôn gia, Mộc gia cố nhiên yếu thế hơn nhưng lại thường xuyên liên thủ phản kháng lại thế lực của Triệu gia nên miễn cưỡng có thể bảo trì xu thế cân bằng. Mà trong danh sách này lại chỉ mời mỗi Triệu gia không hề có tên hai nhà kia. Trên thực tế ai cũng biết ngoài Triệu gia thì hai nhà kia cũng có gia tài bạc tỉ vì sao không nhận được thiệp mời? Nhưng lại không thể trách người chủ sự Quý Tộc Đường vì hắn mời đại biểu lớn nhất của giới diêm thương: Triệu gia!

- Mà đối với những nghành sản xuất lớn khác cơ bản cũng dùng một loại thủ đoạn. Chỉ mời đại biểu có thế lực lớn nhất trong một nghành.

Hoàng đế bệ hạ ánh mắt càng lộ vẻ lo âu:

- Đả kích lớn như vậy thêm vào mấy nhà này vốn là đối thủ cạnh tranh chỉ sợ trong thời gian ngắn mâu thuẫn sẽ trở nên gay gắt. Nhận được thiệp mời thì trong mắt không còn người nào, không nhận được thì tất nhiên trong lòng tức giận cảm thấy mình bị gạt bỏ, thấy mình kém người ta. Vì vậy tranh chấp sẽ bắt đầu!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 22: Hôm Nay Nhất Tiếu Xóa Ân Cừu

- Tính toán của người này, tất nhiên đều là vì tiền bạc, nhưng mỗi một động tác đều kiếm được một con số khổng lồ, nên mỗi một hành động không thể coi là không quan trọng!

- Ngoài ra, các đại gia tộc tập chung một chỗ chắc chắn phát sinh chút sự tình, tin rằng cho dù không có chuyện gì phát sinh chỉ sợ kẻ đó cũng sẽ cố ý chế tạo sự tìn, vì chỉ có cục diện hỗn loạn hắn mới dễ dàng thủ lợ , càng dễ dàng để ngày sau lợi dụng mâu thuẫn hôm nay làm lợi cho mình!

Hoàng đế bệ hạ đứng dậy thong thả bước tới bước lui, một lúc lâu rốt cục thở dài một tiếng lẩm bẩm nói:

- Nhân tài như vậy nếu có thể cho ta sử dụng, quả thật là…

- Người này mặc dù lợi hại, nhưng dù sao cũng cần mượn thế lực của tam đại gia tộc, không có năng lực dậy lên phong ba lớn như vậy; nếu không có Quân gia cùng Đường gia chống lưng còn có Bình Đẳng Vương hậu thuẫn, hắn cho dù có tâm khởi vũ phong vân cũng không dễ dàng mà làm được.

Bạch y nhân an ủi nói.

- Điều ngươi nói đúng là chỗ quan trọng, cũng là điểm làm trẫm lo lắng nhất. Người này nếu có thể kinh động đến ba nhà đồng thời xuất lực, có thể thấy được giao tình với ba nhà nhất định sâu xa. Lúc trước từng có đồn đại nói việc bán rượu hôm nay chính là thiếu chủ Quân gia

Quân Mạc Tà cùng Độc Cô Vô Địch đại tướng quân đánh cuộc phẩm rượu ngon...Chỉ là, nếu nói mưu kế này chính là do Quân tiểu tử kia bày ra, trẫm khó mà tin được. Nếu quả thực là tên quần là áo lụa đó bày ra, như vậy...Trẫm thật sự đối với hắn vài phần kính trọng rồi.

Hoàng đế bệ hạ cười ha hả vài tiếng nhưng lại không nén được vài phần ưu phiền hai đầu lông mày nhíu lại. Rồi lại chắc chắn nói:

- Bày ra mưu kế này nhất định là một người khác, bất luận người này là ai đều là nhân tài cực kỳ xuất chúng, mặc kệ người này có chủ ý cuối cùng là gì, thế nào chuyện này cũng gây ra một hồi hỗn loạn!

Hoàng đế bệ hạ đang gắt gao nhíu mày đột nhiên nhoẻn miệng cười nói:

- Bất quá đây đúng là một kỳ đấu giá cực kỳ ngoạn mục. Văn tiên sinh có hứng thú bồi tiếp trẫm một chuyến chăng?

- Bệ hạ động tâm rồi sao?

Vị bạch y Văn tiên sinh ngẩng đầu lên nhìn hoàng đế ánh mắt trong suốt cực kỳ, giống như hồ nước sâu thẳm không thấy đáy, cũng không có nửa điểm tạp chất . Ánh mắt này phảng phất như của hài nhi sơ sinh.

- Thật sự ta rất có hứng thú, người đó vừa có tài vừa nguy hiểm, thú vị như vậy chẳng lẽ trẫm không nên động tâm sao?

- Hoàng đế bệ hạ híp mắt:

- Huống chi chuyện này đối với cục diện kinh thành có ảnh hưởng sâu sắc, trẫm há lại có thể không đi tham gia náo nhiệt? Nhân dịp đại khai nhãn giới cũng tốt, ta cũng muốn nếm thử xem rốt cục rượu gì mà có thể đáng giá vạn lượng bạc một vò!

Văn tiên sinh tiêu sái đứng lên, khuôn mặt trẻ con lộ ra vẻ hồn nhiên vui vẻ nói:

- Nếu đã như vậy, lão phu cùng bệ hạ đi một chuyến!

- Có tiên sinh bên cạnh đúng là vạn vô nhất thất!

Hoàng đế nở nụ cười vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài:

- Bất quá chúng ta phải tìm người mang chúng ta tiến vào, chúng ta không có thiệp mời a...

- Nghe nói, ba vị hoàng tử cùng Linh Mộng công chúa điện hạ đều có thiệp mời, bệ hạ muốn cùng công chúa đi vào chăng?

Văn tiên sinh nháy nháy hai mắt. Hai người đều ngầm hiểu nở nụ cười.

- Thuận tiện xem ba đứa con trai của ta rốt cục là tranh đấu gay gắt ra sao, chuyện này cũng rất thú vị đây. Dù sao cũng phải phát sinh chút chuyện a!

Hoàng đế cười thâm trầm, trên mặt lộ ra một đạo vết nhăn. Tiếp đó quay sang hỏi:

- Chu huynh đệ mấy ngày nay không muốn ăn uống gì sao?

- Không biết đã khỏe chưa?

Văn tiên sinh cùng sóng vai mà đi không hề kiêng kị mỉm cười nói:

- Tật xấu này của hắn cũng nên sửa đi. Bất quá đứa cháu kia của Đường Vạn Lý, thật sự là không có tiền đồ. Cư nhiên sợ tới mức cứt đái cùng phóng ra, mà Tiểu Chu Tử cố nhiên lại chớp đúng thời cơ như vậy...Hắn nửa đời sạch sẽ lại bị người hủy đi ở ngay cái miệng ... ^-^!

Hắn xưng hô với Chu Trục Châu cũng chỉ là Tiểu Tống Tử, xem ra thân phận cao hơn Chu Trục Châu ít nhất một bậc, nhưng nhìn diện mạo hắn so với Độc Cô Vô Địch còn muốn trẻ hơn nhiều lắm, cùng lắm hơn kém Quân Vô Ý mấy tuổi thôi.

Quả là rất kỳ quái!

- Ha ha ha…!

Hoàng đế bệ hạ cười lớn một trận, hướng về lão thái giám đang theo đuôi đằng sau nói:

- Để ngự thiện phòng đến thái y viện giúp Chu công công chế biến một số món khai vị đi, ngày ngày không ăn không uống là không được!

Lão thái giám kính cẩn đáp dạ một tiếng, hắn hầu hạ hoàng đế đã hơn ba mươi năm nghe lời nói đã hiểu rõ ý tứ bệ hạ không muốn mình đi theo, liền lui xuống. Nhìn lão thái giám lui xuống hoàng đế bệ hạ nhoẻn miệng cười nói:

- Trẫm đã lâu rồi không dịch dung xuất cung, đối với sự tình năm đó thật sự là....hoài niệm a!

- Có bệ hạ đích thân xuất mã, tin rằng vị cao nhân âm thầm trù tính mọi việc kia không thể qua mắt được bệ hạ rồi!

Văn tiên sinh ưu nhã cười nói:

- Có thể lần đấu giá này bệ hạ sẽ có được một nhân tài, Văn mỗ ở đây xin chúc mừng bệ hạ trước..!

- Hy vọng thế!

Hoàng đế mỉm cười, sắc mặt biến ảo, mơ hồ nghi ngờ, trong miệng nhắc tới tên một người nhưng không phát ra thành tiếng. Nhưng từ khẩu hình xem ra tên người đó chính là ba chữ "Quân Vô Ý"!

Trong mắt hàn quang chợt lóe.

Mặt trời dần dần lên cao, các đại gia tộc chính thức cũng lục tục đến rồi.

Đầu tiên là Độc Cô gia tộc, ở kinh thành được xưng đệ nhất ngang ngược gia tộc đã đến,bảy tám con ngựa cao to cùng một màu sắc khí phách oai hùng hiên ngang vây quanh chiếc kiệu nhỏ màu xanh nhạt, chính là Độc Cô gia chủ Độc Cô Vô Địch dẫn theo bảy vị Anh Hùng Hào Kiệt Thượng Trùng Tiền nhất tề đi đến. Giống như tám đầu cẩu hùng mang tướng mạo hung ác giống nhau nghe được mùi mật ngọt mà tới.

Đại đội nhân mã tới trước cửa đồng loạt dừng lại động tác vô cùng đều nhịp. Trong chiếc kiệu màu xanh nhạt, một thân ảnh thướt tha yểu điệu nhẹ nhàng đi xuống thật là mi như núi xa, mắt như thu thủy, mặt hạnh má đào quả là mi mục như vẽ thiên kiều bách mị, mà trong vẻ kiều mị còn hiện ra một phần ngây thơ thánh khiết. Người tới chính là một trong hai đóa hoa của Thiên hương thành: Độc Cô Tiểu Nghệ.

Nếu Quân Mạc Tà ở chỗ này, nhất định được một phen đại khai nhã giới: Trước mắt kia một thân tuyệt sắc giai nhân ôn nhu, yểu điệu ...thật đây chính là nữ cường bạo suốt ngày hô đánh hô giết sao? Cái này đúng là siêu cấp biến thân ah!

Sau khi Độc Cô gia tộc đến rốt cục cũng dẫn động một nhân vật quan trọng của Quân gia ra nghênh đón.

Quân Vô Ý Quân tam gia ngồi ngay ngắn trên xe lăn, thân mặc bộ thanh y sạch sẽ, trên gương mặt nở một nụ cười thản nhiên, khí độ ung dung, được một vị bạch y thiếu niên đẩy xe chậm rãi tiến ra.

- Độc Cô huynh!

Quân Vô Ý chắp tay, trong mắt lộ ra một tia ấm áp:

- Huynh đã đến rồi!

- Tam đệ!

Độc Cô Vô Địch nhảy xuống ngựa đi nhanh về phía trước:

- Quân gia khai trương sinh ý làm ăn, ca ca ta sao có thể không đến chúc mừng, sao dám phiền tam đệ đích thân tới đón. Ca ca ta tự mình đi vào là được, mọi người cũng đâu phải là người ngoài!

- Không sao, tìm khắp kinh thành người có thể khiến Quân Vô Ý ta đích thân ra đón đếm đi đếm lại cũng chỉ có một mình Độc Cô huynh mà thôi. Độc Cô huynh nếu đã đến, Vô Ý nào dám chậm trễ ?

Quân Vô Ý cười cười, trong mắt thâm ý sâu sắc duỗi tay nói:

- Độc Cô đại ca, xin mời!

Một tiếng Độc Cô đại ca này vừa ra, Độc Cô Vô Địch nhất thời chấn động, trong mắt lóe lên ý mừng vô hạn, ôm quyền thật mạnh nói:

- Quân tam đệ, xin mời!

Hắn đưa một tay đẩy xe lăn gạt bạch y thiếu niên ra một bên, ha ha cười nói:

- Ngươi đi nghỉ ngơi đi, để ta giúp tam đệ đi vào!

Quân Vô Ý thân mình thoải mái dựa vào phía sau, tùy ý để Độc Cô Vô Địch đẩy xe lăn, ngón tay chỉ vào con đường phía trước, một bên nhẹ giọng nói chuyện với nhau, không khí hài hòa đến cực điểm, đột nhiên trong lòng hai người đều có chút cảm động.

Chẳng lẽ những năm tháng trước kia đã trở về rồi sao?

Độc Cô Vô Địch trên mặt cười ha ha, đáy lòng lại càng hân hoan. Trong đôi mắt hổ đột nhiên toát ra một giọt nước mắt, giả bộ cúi đầu lặng lẽ lau đi không một tiếng động, trong lòng một trận nhiệt huyết, không nhịn được thầm hô: “Vô Hối đại ca, tam đệ hắn, hắn tha thứ cho đệ rồi... hắn hôm nay lại gọi đệ một tiếng Độc Cô đại ca rồi.... Đệ thật là cao hứng, thật sự rất là cao hứng!!”

Mười năm tích tụ, hai người ai cũng không có đề cập đến những chuyện đã xảy ra trong mười năm qua, nhưng lúc này đây có thể nói một câu: Khúc mắc mười năm qua cuối cùng cũng tan rã rồi!

Hai người đều vui vẻ nói chuyện, nhưng mỗi người đều cảm thấy tại đây hai đại tướng quân oai phong một thời bao phủ một tầng nồng đậm sầu não, loại sầu não đầy huyết tinh!

Đây đúng là thiết huyết tướng quân Quân Vô Ý!

Dữ quân hữu cừu, đao kiếm hoàn chi; dữ quân thích hoài, nhất tiếu khả dã! (Cùng Quân gia có thù, đao kiếm mà tới, Quân gia khi buông bỏ, chỉ cần một nụ cười!)

Mười năm tang thương phong vân xoay chuyển, hôm nay nhất tiếu xóa ân cừu!

Chỉ thay đổi cách xưng hô, liền đem phiền muộn mười năm vắt ngang trong lòng hai vị đại danh tướng nhất thời tiêu tán.

Độc cô gia bảy đầu mãng ngưu giờ phút này không nói một lời, khác hẳn tính tình náo nhiệt ngày thường, ngay cả hô hấp cũng thu liễm cực kì nhẹ nhàng chậm rãi, chỉ sợ quấy rầy đôi huynh đệ đã trải qua trăm trận chiến này.

Bởi vì trên vai bọn họ là toàn bộ vinh quang của quân đội, toàn bộ vinh quang của Thiên Hương đế quốc.

Tiểu nha đầu Độc Cô Tiểu Nghệ vành mắt đỏ lên, rốt cục nhịn không được thấp giọng nức nở. Tiểu nha đầu tuy tuổi còn nhỏ khó có thể hiểu tình nghĩa của quân nhân, nhưng là con gái độc nhất của Độc Cô Vô Địch, nàng phi thường hiểu rõ rối rắm trong lòng phụ thân mình mấy năm nay.

Độc Cô Vô Địch cả đời hào phóng, cái gì cũng đều qua loa đại ý, duy chỉ có một việc chưa bao giờ sơ ý một lần !

Quân Vô Hối!

Hàng năm đến ngày sinh, ngày giỗ của Quân Vô Hối, Độc Cô Vô Địch đều uống đến say mèm, sau đó vị hán tử kiên cường đến cực điểm, thiết huyết cực điểm đều không để ý tới dáng vẻ, lên tiếng khóc lớn không chút nào che dấu, khóc đến nước mắt đầm đìa, khóc như ruột gan đứt đoạn.

Cả đời Độc Cô Vô Địch chỉ có vài lần rơi lệ cũng là vì vị đại ca kết bái đã chết này! Nhiều lần Độc Cô Tiểu Nghệ thấy trong đêm khuya, Độc Cô Vô Địch ngồi trong thư phòng mà ngày thường hiếm khi bước vào, vỗ về thanh bảo kiếm năm xưa của Quân Vô Hối đã tặng mà thở dài không thôi. Hôm nay, một câu nói của Quân Vô Ý đã hoàn toàn gỡ bỏ những khúc mắc khó giải trong lòng Độc Cô Vô Địch.

Độc Cô Tiểu Nghệ có thể nào không vui mừng? Có thể nào không kích động mà rơi lệ?

Sau Độc Cô thế gia, một đại gia tộc khác cũng đến: Tống gia. Sau đó là Đường gia, Lý gia, Mạnh gia cũng lần lượt kéo đến!

Gần trong gang tấc, chỉ cách một con phố chính là Thịnh Bảo Đường, đương nhiên cũng nhận được thiếp mời. Tiêu Hàn, Mộ Tuyết Đồng đều một thân bạch y cùng đóa hoa nhỏ Hàn Yên Mộng chậm rãi tiến vào...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 23: Va Chạm Trước Quý Tộc Đường

Một cỗ xe ngựa to lớn màu cổ đồng tràn đầy khí thế đang chầm chậm lướt tới, có bốn dịch thú dẫn xe, chính là thuần một sắc tứ cấp huyền thú. Một đóa hoa dị thường nở rộ tỏa sắc vàng óng ánh – chính là một cây hoa cúc nở rộ ở trên xe ngựa, lộ vẻ vô cùng kiều diễm. Tả hữu hai bên xe là tám tên kỵ sĩ, khí phách hiên ngang, cưỡi ngựa dáng vẻ rất oai dũng.

Người của Mộ Dung thế gia cuối cùng đã tới!

Mộ Dung thế gia, xét qua biểu hiện, luận quy mô trước mắt so sánh thực có điểm còn kém với Lý gia, luận đến quyền thế cũng lại không thể so sánh với Quân gia cùng Độc Cô thế gia. Nhưng trong tất cả thế gia tại Thiên Hương thành, Mộ Dung thế gia thực là lâu đời nhất, nội bộ cũng hùng hậu nhất, lại có quan hệ gốc rễ cùng một nhà với hoàng thất!

Mộ Dung thế gia quyền thế là vậy, bất kì ai cũng không cách nào đụng vào!

Ngoài ra, hiện tại, trong tất cả các nhà, Mộ Dung thế gia là gia tộc duy nhất có quan hệ thông gia với hoàng thất!

Phần vinh hạnh đặc biệt này bất kỳ thế gia nào cũng chưa từng có được!

Lý gia, có thể nói quyền hành làm nghiêng ngả triều ca, mà Lý Du Nhiên lại càng là một nhân tài xuất chúng, một lòng một dạ tận tâm theo đuổi Linh Mộng công chúa mất ba năm trời, mà hoàng đế thủy chung không biểu hiện ý kiến. Quân gia, một nhà trung liệt, tất cả nam nhân

trong gia tộc cơ hồ đều hy sinh vì đất nước, vậy mà Quân lão gia tử không tiếc thân già hướng Thiên Hương quốc chủ cầu thân, cũng bị từ chối nhã nhặn. Tuy nhiên, phải công nhận Quân đại công tử đích thực chướng mắt, chuyện hoàng thất cự tuyệt bước chân vào đại môn của Quân gia cũng không phải là việc khó hiểu gì!

Địa vị của Mộ Dung thế gia trong lòng hoàng thất mà nói, thực là các thế gia khác khó lòng thay thế!

Lần trước Mộ Dung Thiên Quân truyền sai tin tức, gây ra chuyện long trời lở đất, trực tiếp làm cho Quân Chiến Thiên huyết tẩy toàn bộ kinh thành, gần một phần ba đại thần triều đình bị thanh trừ. Nếu đổi lại là người khác, không cần nói hai lời, sớm đã bị giết mười vạn lần. Nhưng Mộ Dung Thiên Quân xử lý cuối cùng lại chỉ là: Hủy tất cả chức vụ, vĩnh viễn không được làm quan!

Thực không hơn!

Bởi vậy có thể thấy quan hệ của nhà Mộ Dung với hoàng thất chặt chẽ nhường nào, mà ảnh hưởng quyền lực của Mộ Dung gia tộc to lớn ra sao… Một thế gia như vậy, bất luận quyền thế như thế nào cũng không thể khinh thường a…

Xe ngựa ầm ầm dừng lại, tám tên kỵ sĩ chỉnh tề đồng loạt nhảy xuống, sau đó liền mở cửa xe ngựa. Một tên trong số đó trở tay từ trên lưng ngựa lấy xuống một cỗ cẩm đôn, đặt ở trước cửa xe, sau đó một tay vịn cửa xe ngựa, thân hình đứng thẳng.

Một lát sau, một khuôn mặt thiếu niên anh tuấn từ trong xe ngựa đi ra, sau đó đứng nghiêm trang, đích thị Mộ Dung Thiên Quân! Tiếp đó lại có một đôi chân nhỏ mềm mại xuất ra, một thiếu nữ xinh đẹp khoác hoàng sắc y sam, từ từ đi xuống, nét mặt tràn đầy ngạo khí. Theo sau là một tiếng ho khan -một lão giả run rẩy đang được hai người đỡ xuống xe.

Tất cả mọi người chứng kiến đều phải hít một hơi lãnh khí.

Cái này thực mới đúng với danh xứng Quý Tộc Đường a!

Đường đường là một gia tộc có danh tiếng từ lâu – Mộ Dung thế gia, lại xuất động nhân vật số hai của gia tộc! Đệ đệ của lão gia chủ Mộ Dung Phong Vân – Mộ Dung Phong Vũ!

Mộ Dung thế gia làm như vậy cũng tương đương với việc cấp cho Quý Tộc Đường chút mặt mũi, hay nên nói là, cấp cho Quân gia, Đường gia cùng Bình Đẳng vương phủ chút mặt mũi a!

Mắt thấy Mộ Dung Thiên Quân cùng thiếu nữ áo vàng dìu lấy Mộ Dung Phong Vũ, hướng bên trong đi đến.

- Mộ Dung thế gia? Thực rất giỏi sao? Cái dáng vẻ tự cao tự đại thật tốt a!

Một tiếng hừ lạnh bỗng từ đâu truyền đến mang theo một câu âm dương quái khí trào phúng. Mộ Dung thế gia nhất thời cả người cứng ngắc, có mấy người tay đã nắm lấy chuôi kiếm.

Ai ai cũng lộ vẻ giận dữ. Tại Thiên Hương thành, chưa từng có người nào dám ngay trước mặt châm chọc Mộ Dung thế gia như thế này a? Huống chi, lại nhằm ngay lúc Mộ Dung đại lão xuất lai mà châm chọc, quả thực là không muốn sống nữa!

Cái này căn bản là động thủ ngay trên đầu thái tuế a!

Quay mặt nhìn lại, chỉ thấy hai gã trung niên nhân, mặc tuyết bạch y phục, sắc mặt lạnh buốt, đang nhìn về bên này. Một người trong đó, nét mặt tràn đầy nộ khí, bởi trên vạt dưới y bào của hắn, lộ ra chiếc áo ngoài màu tuyết, rõ ràng đã bị dính đầy tro bụi. Bên cạnh bọn họ, còn có một vị bạch y thiếu nữ my mục như hoạ.

Đúng thực là Tiêu Hàn ba người bọn họ.

Thái tuế trên đầu quả thực không thể động thủ. Nhưng nếu người động thủ ấy là tiên nhân thì như thế nào a!

Phong Tuyết Ngân Thành trong mắt các gia tộc thế tục, thực là dạng tồn tại cao không thể với tới!

Tiêu Hàn gần đây cảm giác trăm sự không thuận, trong lòng sầu muộn đến cực điểm!

Từ lúc đặt chân đến Thiên Hương thành, hắn liền cảm thấy biệt khuất vạn phần.

Mới vừa đến Quân gia, hắn vốn định lăng nhục Quân tàn phế (ý nói Quân Vô Ý) một hồi, không nghĩ tới chính mình cự nhiên lại bị một tên tiểu bối chiếm tiện nghi, sau đó lại bị Mộ Tuyết Đồng đả thương một phen. Mà điều làm hắn tức giận nhất chính là đại tiểu thư đã âm thầm trả lại cho Quân Vô Ý thứ gì đó, lòng đố kị như vậy hắn sao nhịn được…

Sau đó lại đến phiên cháu của hắn, vừa mới tới Thiên Hương thành, đã bị thần bí nhân đánh thành trọng thương. Mặc dù đã được thần y linh dược chẩn trị, cuối cùng cũng không có trở ngại gì đáng kể, nhưng chung quy hắn vốn là một thúc thúc lại không thể chiếu cố cho cháu mình thật tốt a.

Lại nghe được tin Quân tàn phế hoàn toàn khỏi bệnh…

Điều này không khỏi khiến cho khả năng nhẫn nại của Tiêu Hàn đã đến mức bạo phát.

Ngược lại, vừa lúc đó, cư nhiên ở đâu lại mọc lên chuyện ba nhà cùng liên hợp khai trương một cái Quý Tộc Đường ngay đối diện Thịnh Bảo Đường! Đây không phải rõ ràng là muốn đối đầu với Thịnh Bảo Đường hay sao? Khiến hắn khó có thể nhẫn nại nhất chính là trong liên hợp ba nhà này, rõ ràng có Quân gia tham dự!

Lần này thì hắn quả thực không có khả năng nhẫn nhịn được nữa a! Tranh thủ đến lần này, hắn vốn mang nhiệm vụ đại diện cho uy danh của Thịnh Bảo đường, còn đi theo Mộ Tuyết Đồng thực lực hơn hắn một bậc, tâm tình vốn đang tốt đẹp, vậy mà lúc này đây, vừa mới đi tới cửa Quý

Tộc đường, đã bị chiếc xe ngựa trước mặt làm cho một thân tung tóetoàn bùn đất với tro bụi!

Cái này còn có thể để cho người ta sống không?! Chẳng lẽ thực muốn ta tức tới mức chết đi mới vui sao?

Uống chút nước lạnh cũng làm hắn nhức răng, phóng cái rắm cư nhiên khiến chân trật khớp… Trong nội tâm Tiêu Hàn tựu là nghĩ như vậy…

Tiêu Hàn nộ khí trong lòng bỗng nổi lên, ác ý hướng sang bên cạnh, hung tợn nhìn Mộ Dung thế gia mấy người vừa mới xuống xe đang trợn mắt nhìn. Hắn vốn rắp tâm gây hấn, trong mắt tự nhiên không có chút thiện ý.

Bên này Tiêu Hàn mất hứng, bên kia Mộ Dung Thiên Quân càng nổi nóng xông lên, nhìn khắp Thiên Hương thành, có người nào dám to gan lớn mật đến như thế, bọn chúng sống lâu quá không kiên nhẫn nổi nữa sao? Vừa nhấc chân muốn xông lên:

- Lũ người mặc tang phục kia, thực muốn tìm chết!

Tiểu tử này gần đây cũng có thể nói trăm sự không thuận, hảo hảo muốn tìm kiếm Linh Mộng công chúa, lại bị thuộc hạ của chính mình một câu mao bệnh mà đưa tin về cho chủ, trực tiếp đoạn tuyệt mọi hy vọng, đúng là tâm tình tích tụ hết sức, đương nhiên rất muốn tìm một người nào đó để phát tiết.

Bên cạnh hắn, lão giả Mộ Dung Phong Vũ ho khan hai tiếng, nhất thanh kéo hắn lại.

Mộ Dung Phong Vũ động tác cũng không phải nhanh, thậm chí là có chút chậm quá, nhưng Mộ Dung Thiên Quân đang nhanh chóng xông ra bên ngoài như vậy, lại bị lão khẽ vươn tay mà ngăn lại.

Mộ Dung Phong Vũ vốn là một lão giả từng trải, chỉ trong nháy mắt là có thể nhìn ra bọn người Tiêu Hàn lai lịch bất phàm, chỉ bằng mắt thường cũng có thể thấy bọn họ căn bản không có để bốn chữ Mộ Dung thế gia đặt trong mắt. Hơn nữa, ba người một bộ bạch y, lại theo hướng Thịnh Bảo Đường đi tới, dĩ nhiên lão cũng phần nào đoán được lai lịch!

- Tiểu súc sinh! Ngươi nói cái gì?!

Tiêu Hàn trên mặt trong nháy mắt hiện lên sát khí vô cùng cuồng bạo.

Tiêu Hàn xuất thân Ngân Thành, mà một thân bạch bào vốn là chính trang của Ngân Thành đệ tử, chưa từng thay đổi màu nào khác, mà tối kiêng kỵ chính là có người nào nói cái gì như tang phục, tiểu tử này đúng là vừa ra khỏi miệng đã phạm ngay vào cái tên tối đại kỵ này! Từ này thậm chí cả toàn bộ Ngân Thành phải kiêng kị, há có thể không giận?

- Khụ khụ, tiểu bối quả thực đã vô lễ, lão hủ nơi này xin hướng tiên sinh bồi tội.

Con mắt Mộ Dung Phong Vũ tựa hồ như đã mờ, trừng trừng nhìn Tiêu Hàn, trên mặt nở nụ cười thành khẩn, tựa như cây hoa cúc nở rộ lại bị gió mưa đánh rơi một nửa cánh hoa:

- Xem tiên sinh ăn mặc như vậy, đích thực là thế gian đệ nhất ẩn thế quyền thế Ngân Thành hảo hán tuấn kiệt, không biết tiên sinh cùng Phong Tuyết Ngân Thành Tiêu Bố Vũ tiên sinh xưng hô như thế nào?

Tiêu Hàn thân hình chấn động, cảm giác vô cùng sầu muộn.

Lão nhân trước mắt này, thực sự vô cùng giảo hoạt. Hắn trước thì nói nhận phía mình không đúng, lại đem Tiêu Bố Vũ xuất ra, mơ hồ có ý có quan hệ sâu xa, tuổi lại khá lớn, điều này quả thực làm cho chính mình là Tiêu gia hậu nhân cũng không dám có nửa điểm nộ hỏa.

Tiêu Bố Vũ danh khắp thiên hạ, không thể phủ định lão giả đó có khả năng mạo nhận, nhưng, hắn đường đường là nhân vật số hai của Mộ

Dung thế gia, trước công chúng nói ra như vậy cũng không phải là giả.

Không thể làm gì hơn là cố nén tức giận, nói:

- Đó là trưởng bối trong gia tộc của Tiêu mỗ, được ngài quan tâm rồi!

- Ha ha, không cần phải khách khí, nói như vậy, mọi người đều không phải người ngoài rồi.

Mộ Dung Phong Vũ híp mắt, tư thế cúi thấp nói:

- Sự việc vừa rồi quả thực là chúng ta không đúng, Mộ Dung gia ta nhất định sẽ cấp cho tiên sinh một cái công đạo, mong rằng tiên sinh có nhã ý bao dung độ lượng, tha thứ cho chúng ta a!

Tiêu Hàn nặng nề hừ một tiếng, nói:

- Không cần!

Mộ Dung Phong Vũ nới lỏng giọng điệu, biết rằng mọi chuyện lúc nãy đã trôi qua, vừa quay lại hung ác liếc Mộ Dung Thiên Quân một cái. Đã thấy Mộ Dung Thiên Quân hai mắt đang nhìn thẳng, hướng về một phía. Nhìn lại, hoá ra là một thiếu nữ tuổi dậy thì, trông giống như một đóa băng sơn Tuyết Liên hoa nở rộ, đứng ở bên Tiêu Hàn, một thân bạch y, phiêu dật vô cùng xinh đẹp.

Không khỏi trong nội tâm vừa động: “Nếu Thiên Quân có khả năng đem thiếu nữ này… thật chẳng phải là Mộ Dung thế gia ta cùng Phong Tuyết Ngân Thành có thể tạo dựng quan hệ sao? Bất quá chuyện này, có thể… Chi bằng nên bàn bạc kĩ lưỡng có lẽ sẽ tốt hơn. Thiếu nữ này, mặc kệ thân phận nàng tại Phong Tuyết Ngân Thành là như thế nào, đối với Mộ Dung thế gia ta mà nói, đều là một khối thịt thiên nga a…”

Đúng lúc này, từ xa đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa, vài chi đội ngũ đang tiến về phía này, cũng là mấy vị hoàng tử đã tới. Mà ở phía trước nhất chính là xe ngựa của công chúa Linh Mông.

Mộ Dung Phong Vũ không kịp hàn huyên vài câu, vội vàng mời bọn người Tiêu Hàn, một trước một sau đi vào, nghiêm lệnh sai thủ hạ tranh thủ thời gian mở đường…

Ngay lúc này đây, bên kia đường cũng truyền đến thanh âm từ xe ngựa của Bình Đẳng vương phủ giờ đã đến nơi. Những nhân vật quyền cao chức trọng tại thời khắc này đều đồng thời tề tựu tại đây chính là một sự tình vô cùng xảo hợp.

Linh Mộng công chúa ngồi trong kiệu, tâm sự vô cùng nặng nề.

Chuyện hôm nay, nàng bản thân không để ý tới. Nàng vốn không phải dạng người yêu thích hư danh, thích tiếp cận những nhân vật nhiều danh vọng, nhưng vừa rồi phụ hoàng đã hạ quyết định, thỉnh cầu nàng lập tức tiến đến, cùng Văn tiên sinh cải trang đi trước.

Linh Mộng công chúa vạn bất đắc dĩ, đành phải khuất phục, nhưng nàng thực sự không hiểu phụ hoàng là có ý gì, đi được một chút lại ngừng, đem xe ngựa của ba vị hoàng huynh toàn bộ ngăn ở đằng sau, giống như cố ý kích động thêm mâu thuẫn của ba nam tử, thường ngày vốn đã mâu thuẫn với nhau. Chiều rộng con đường như vậy, xem người nào đi trước người nào đi sau?

Cho nên Linh Mộng công chúa đoạn đường này đi có phần không được bình tĩnh.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 24: Thủ Đoạn Lưu Manh Của Quân Tam Thiếu

Sự thật quả nhiên cũng không khác với dự cảm của Linh Mộng công chúa, ba vị hoàng tử điện hạ ở phía sau quả nhiên không ai nhường ai, chẳng muốn mình đi phía sau người khác, ba đạo nhân mã cứ song song nhau mà tiến, đấu đá kịch liệt!

May mà con đường này coi như đủ rộng, nếu không, tất cả nhà dân hai bên đường đều bị bọn chúng làm sập sạch cũng không biết chừng!

" Không biết ý của phụ hoàng lần này là gì? Chẳng lẽ người còn lo bọn hắn bình thường đấu tranh nội bộ chưa đủ ngoan độc, chưa đủ kịch liệt hay sao? Bây giờ lại muốn ba người bọn họ trước mặt người ngoài phát sinh tranh đấu, bôi xấu mặt mũi sao?"

" Với tính cách ba vị hoàng huynh của mình, chuyện này không phải là không có khả năng xảy ra!"

Tuy nhiên, sự tình trong trí tưởng tượng của Linh Mộng công chúa lại không xảy ra!

Bởi vì khi ba cỗ xe của ba vị hoàng tử chen chúc thành một đám, không ai rớt lại phía sau. Tuy con đường ngay trước Thịnh Bảo Đường và Quý Tộc Đường khá rộng, nhưng lúc này chứa ba cỗ xe song song đã là cực hạn, đoàn xe của ba vị hoàng tử chen chúc thành một dãy, lại có thêm một cỗ xe nữa xuất hiện, nếu tình hình cứ tiếp diễn thì không thể tránh được tình cảnh mấy đoàn xe va chạm vào nhau.

Mà chuyện này cũng quá xảo hợp, quá đúng lúc, không ngờ cỗ xe mới xuất hiện là cỗ xe của Bình Đẳng Vương Phủ!

Năm cỗ xe của hoàng thất, thì có hết bốn cỗ chen lấn nhau mà tiến lên,muốn không sinh chuyện cũng vô cùng khó khăn! Đây là cố ý hay vô tình?

Sự tình ra thế này làm cho Linh Mộng công chúa choáng váng. May mà xe còn lại là của Bình Đẳng Vương Phủ, dù sao cũng là một phương hoàng thất, có thể coi là người một nhà, chỉ cần ba tên ca ca của nàng chịu nhường bước một chút, sự tình không phải quá khó để xoay chuyển!

Vài vị thiếu niên áo trắng phụ trách chiêu đãi của Quý Tộc Đường khi nhìn thấy tình huống trước mắt ai cũng đầu choáng mắt hoa. Con đường của Thịnh Bảo Đường và Quý Tộc Đường này, có thể nói là chiếm vị trí đẹp nhất của Thiên Hương thành, nó vô cùng rộng lớn, cũng là con đường đẹp nhất, từ trước tời giờ chưa bao giờ xảy ra tình trạng chen chúc giành giật như hôm nay. Một con đường mà có thể chứa ba cỗ xe ngựa đi song song nhau, muốn xảy ra tình trạnh chen lấn quả thực không dễ tí nào!

Thêm vào đó, con đường này có sự tồn tại của Thịnh Bảo Đường, từ trước tới giờ làm gì có sự kiện căng thẳng nào xảy ra!

Phàm là người có tư cách đến nơi này thì ai cũng biết lai lịch của Thịnh Bảo Đường, không ai ngu ngốc mà làm ra chuyện động thủ trên đầu thái tuế!

Cỗ xe của Bình Đẳng Vương Phủ dừng lại, ngay lập tức có hai thị nữ áo bàa trắng tinh vén màn kiệu, dắt một hài đồng nhỏ xíu bước ra, đứa bé kia chính là thế tử của Bình Đẳng Vương, tiểu nam hài Dương Mặc, người mà luôn bị Quân Mạc Tà chọc ghẹo là tiểu cô nương đáng yêu.

Cỗ xe của Linh Mộng công chúa nhường đường đứng qua một bên, Bình Đẳng Vương Phủ đại biểu cho Bình Đẳng Vương Gia, chính là trưởng bối duy nhất của Dương gia ngoài phụ hoàng của nàng, dù cho

lúc này có phụ hoàng của nàng ngồi trong cỗ xe, nàng cũng nên nhượng bộ ba phần, huống chi nàng bình thường cũng vô cùng yêu thương vị tiểu đường đệ này! Nói đi nói lại, Bình Đẳng Vương dù sao cũng là một trong những chủ nhân phía sau của Quý Tộc Đường, dù có chuyện gì cũng nên nhường bước cho người ta vào trước mới phải!

Tuy nhiên, đoàn xe của ba vị hoàng tử vẫn không ai nhường ai, vẫn dàn hàng ngang mà tiến tới, nếu tình huống này mà kéo tới tận cửa lớn, chắc chắn sẽ có đụng độ to!

Bên trong cổ xe của Linh Mộng công chúa, có một vị hắc bào lão nhân ánh mắt lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào đoàn xe của ba vị hoàng tử, nhất cử nhất động của bọn họ đều không thoát khỏi tầm mắt của lão, tuy lão không nói một lời nào nhưng ánh mắt lại sắt bén như đao như tên.

Lúc này, Quân Mạc Tà đã nhận được thông báo, hướng mắt về phía tình huống khó xử kia, lông tóc dựng đứng mà phóng ra.

Trong lòng Quân đại thiếu tức giận mắng chửi trong lòng: "Con bà nó chứ, ba huynh đệ các ngươi không phân biệt lớn nhỏ, dám tới chỗ lão tử mà làm loạn sao! Nếu biết thế này, ông nội các ngươi chỉ phát ra một tấm thiếp mời, lúc đó chẳng phải phiền toái như bây giờ!"

" Nếu trong thời điểm quan trọng này mà các ngươi tại nơi của lão tử làm loạn, vậy bao nhiêu mồ hôi nước mắt của lão tử đổ ra cho buổi đấu giá này hóa thành trò cười hay sao? Ba tên hỗn trướng các ngươi thật ngon nha, khi nào lão tử có thời gian, lão tử sẽ chơi chết các ngươi!"

Đường bàn tử và Tống Thương chính là những nhân vật chủ trì trọng yếu, đương nhiên không thể ra mặt, dù cho bọn hắn có ra mặt cũng chưa chắc giải quyết được. Dù sao thân phận ba tên này đều thức sự quá cao, không thể nào dùng nắm đấm mà nói chuyện được. Quân Vô Ý Quân tam gia đương nhiên có thể xử lý việc này, nhưng một khi Quân Vô Ý ra mặt , lập tức Quân tam gia sẽ bị cuốn ngay vào vòng tranh đấu của ba vị

hoàng tử. Giúp bất cứ vị nào cũng không tốt, vì thế cũng không thể ra tay giải quyết. Còn những người khác thì sao?

Độc Cô Vô Địch đại tướng quân đương nhiên cũng có thể, chỉ cần hắn rống lên một tiếng là có thể bình yên ngay, trong mắt người khác ba vị hoàng tử có thể cao không thể chạm, nhưng trong mắt vị đại tướng này, cũng chẳng là cái thá gì. Tuy nhiên, lần này hắn cũng chỉ là khách nhân như ai, nếu hắn ra tay giải quyết chuyện riêng của người khác thì có chút không hợp lý.

Thêm vào đó, nếu thật sự lợi dụng Độc Cô đại tướng quân để giải quyết chuyện này, vậy thì vụ cá cược vạn lượng một vò rượu sẽ đi về đâu? Giả sử Quân thiếu gia cuối cùng có thể thắng cược, chẳng lẽ lại không biết xấu hổ xòe tay nhận tiền thua cuộc của Độc Cô đại tướng quân hay sao? Người ta vừa giúp ngươi giải quyết một vấn đề nan giải, ngươi sao lại có thể làm thế! Cuối cùng, Độc Cô đại tướng quân cũng không được luôn!

Nghĩ tới nghĩ lui, tựa hồ chỉ còn có Quân Mạc Tà tự thân xuất mã. Tuy rằng phân lượng của Quân Mạc Tà còn lâu mới có thể so sánh với ba vị hoàng tử, nhưng để xử lý loại chuyện nhảm nhí này, thủ đoạn vô lại lưu manh vô cùng vô tận của Quân đại thiếu Quân đại lụa là không nghi ngờ gì chính là chiêu bài hữu hiệu nhất. Vì thế, khi mọi người nhận được tin tức, Quân Vô Ý và Đường Nguyên không hẹn mà cùng nhìn vào Quân đại thiếu, lúc này đang bị Độc Cô Tiểu Nghệ vặn vẹo không thôi.

- Mạc Tà, muốn giải quyết chuyện này cần phải có một ít thủ đoạn lưu manh bỉ ổi, ta nghĩ con chính là người thích hợp nhất!

Quân Vô Ý cười cười nói.

" Cái này là loại nói chuyện gì đây? Cái gì mà ta rất thích hợp với thủ đoạn lưu manh bỉ ổi?" Quân đại thiếu nghĩ thầm, sầu muộn đứng lên.

- Lão đại, cái này gọi là ác nhân thì phải có ác nhân trị nha. Đây cũng là mặt tốt nhất của ngươi.

Đường Nguyên cũng tranh thủ vuốt mông ngựa.

Cái loại vuốt mông ngựa này làm cho Quân đại thiếu gia muốn ói máu đương trường, cái gì mà ác nhân cần có ác nhân trị, ta làm sao có thể gọi là ác nhân được!

Hai câu khen ngợi này quá tốt đến nổi làm cho Quân đại thiếu nghe qua liền có cảm giác như bị người chửi thẳng vào mặt "con mẹ ngươi". (nguyên văn của tác giả http://.4vn/images/smilies/61.gif)

Cái này là kiểu nói chuyện gì? Chẳng lẽ "hiền hậu" như ca ca ta lại là ác nhân hay sao? Lẽ nào là sự thật sao?

Tuy nhiên, chuyện đại sự như thế này, đúng là phải cần "cao nhân" như ta ra tay mới có thể giải quyết êm xuôi!

Khi Quân đại thiếu ra tới nơi thì chuyện cũng bắt đầu to lên!

Cũng không lạ lùng gì, đơn giản là vì đúng lúc Quân Mạc Tà đi ra liền đụng mặt Tiêu Hàn, Mộ Tuyết Đồng và tiểu cô nương Hàn Yên Mộng, cùng với đoàn người của Mộ Dung thế gia.

Mộ Tuyết Đồng mỉm cười gật đầu, Tiêu Hàn thì chỉ hừ lạnh một tiếng, ra vẻ cao ngạo không thèm nhìn Quân đại thiếu gia bằng nửa con mắt. Riêng chỉ có Hàn Yên Mộng đứng trước mặt Quân Mạc Tà mà kéo kéo áo hắn, phồng mang trợn má mà nói:

- Quân tiểu tử, nhanh gọi một tiếng tiểu cô cô nào! Tiểu cô cô cho ngươi đồ tốt mà dùng!

Quân Mạc Tà đang lúc tức giận, trợn mắt lên mà mắng:

- Ta nói nha đầu ngươi sao cái gì cũng không biết, ngu ngu ngốc ngốc, tỷ tỷ ngươi và tam thúc của ta còn chưa thành thân, hơn nữa, dù cho là có thành thân đi chăng nữa thì liên quan cái chó gì tới ngươi? Tiểu cô cô? Ngươi về nhà tự soi gương coi, cả người giống như một khúc gỗ, trước ngực thì phẳng còn hơn tờ giấy, mông dùng đao phạt xuống cũng

không được một miếng thịt, máu đầu còn chưa ráo, miệng còn chưa hết hôi mùi sữa, lại muốn thăng chức làm trưởng bối người khác! Răng đã mọc hết chưa? Ráng chờ khi nào mọc đủ răng thì hãy ra ngoài giả dạng mạo danh làm trưởng bối người khác nghe chưa!
http://.4vn/images/smilies/110.gif

Những lời này của Quân Mạc Tà đơn thuần là giận quá mà nói ra, những lời nói bừa này của hắn chẳng có tí căn cứ nào cả.

Nữ hài tử vốn phát dục sớm hơn nam hài tử, Hàn Yên Mộng tuy chỉ mới mười lăm tuổi, dáng người quả thật cũng chưa thành thục quyến rũ, nhưng đã có thể nói "điện nước" tạm đủ, nếu so sánh với Độc Cô Tiểu Nghệ cũng không kém bao nhiêu, cũng không đến nổi "người như khúc gỗ" mà Quân đại thiếu vừa nói.

- Ngươi... ngươi...

Hàn Yên Mộng nghe Quân đại thiếu bỗng nổi xung thiên nói năng lỗ mãng thì vô cùng tức giận, hai chân không ngừng giậm xuống, khuôn mặt thanh tú cũng trở nên đỏ bừng. Bỗng nhiên, hai mắt nàng xoay chuyển, nảy ra kế hay liền nói:

- Ta mặc kệ ngươi, nhìn bộ dáng ngươi hình như đang có việc gấp, nếu ngươi không gọi ta một tiếng tiểu cô cô, ta sẽ không cho ngươi đi. Ngươi tự lo liệu đi! Dù sao ta cũng không gấp!

Nàng ta nói xong liền nắm lấy vạt áo của Quân đại thiếu chặt thêm.

Bên trong tầng lớp cao cấp của Ngân Thành, nàng chính là người nhỏ tuổi nhất, thân phận tôn quý cách mấy cũng vô dụng, bởi vì ngoài nàng ta ra, ai ai nàng cũng phải gọi là trưởng bối, sư thúc, thế thúc, sư bá, thế bá, sư tổ, sư thái tổ, gia gia... Vai vế thấp đến thế là cùng, không thể thấp hơn, dù cho người cùng vai vế, nàng cũng phải gọi là sư tỷ, sư huynh.

Từ khi tiến vào Thiên Hương thành, khi nhìn thấy Quân đại thiếu gia rõ ràng lớn hơn mình một chút, tiểu quỷ này liền để bụng, hơn nữa, nàng

còn biết nếu theo khuôn phép, Quân tiểu quỷ này nếu theo lễ nghĩa của tỷ tỷ và tỷ phu, chẳng phải là hậu bối của mình sao, khi đó nàng vui như bay lên trời, so với tự nhiên nhặt được một đống vàng còn vui hơn. Cơ hội tốt thế này làm sao mà buông tay cho được? Đương nhiên là có chết cũng không buông, không thể nào không tranh thủ cái chức danh tiểu cô cô vô cùng vinh dự này được!

Quân Mạc Tà nghe thấy động tĩnh bên ngoài tựa hồ càng lúc càng lớn, liền giơ tay đầu hàng:

- Được được, ta sợ ngươi rồi, ta gọi là được chứ gì! Tiểu..trư trư... làm tiểu trư... Vậy được chưa?

Thanh âm của hắn có chút mơ hồ, lại nói cực kỳ nhỏ nhẹ, làm cho Hàn tiểu nha đầu không nghe ra sự kỳ quặc trong đó, chỉ nghĩ hắn thật sự gọi mình là tiểu cô cô, cao ngạo vênh mặt lên, cố ưỡn bộ ngực sữa nhỏ xíu của mình ra, buông tay ra rồi phất phất tay nói:

- Ngoan, ngoan, đi đi, sau này có chuyện gì liền báo cho tiểu cô cô ngay, tiểu cô cô sẽ bảo vệ ngươi!

Quân Mạc Tà nghe thấy như được hoàng ân đại xá, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

- Ah, hắn vừa gọi ta là tiểu cô cô... hình như có gì đó không đúng!

Hàn Yên Mộng bỗng nhiên thấy hơi kỳ quái.

- Hắn vừa gọi ngươi là con heo nhỏ, tiểu cô cô ở đâu ra thế!

Mộ Dung Thiên Quân vốn đang có chuyện bất hòa cùng Quân Mạc Tà về chuyện theo đuổi Linh Mộng công chúa, lại muốn lấy điểm trước mặt người đẹp Yên Mộng, giờ phút này sao bỏ qua cơ hội bỏ đá xuống giếng chứ.

Miệng Hàn Yên Mộng cong lên, quay đầu nhìn theo bóng lưng của Quân Mạc Tà một cách oán hận, hai bàn tay ngọc nắm chặt lại...

- Cút qua một bên, câm cái mồm lại!

Tiêu Hàn, Mộ Tuyết Đồng hai người đồng thời hung tợn nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Thiên Quân quát to.

Hai người cùng nhau xuất thân từ Ngân Thành, từ nhỏ tới lớn đã ra mặt chống đối nhau, đây chính là lần đầu tiên mở miệng ra nói cùng một lời. Sau khi nói xong, cả hai đồng thời nhìn nhau, cùng hừ một tiếng, rồi lại đồng thời quay đầu đi chỗ khác.

Nhất thời, Mộ Dung Thiên Quân chỉ biết câm như hến.

Hiển nhiên Tiêu Hàn vô cùng chán ghét tên tiểu tử bỏ đi này của Mộ Dung thế gia, chỉ nhìn ánh mắt của tên này đã biết chủ ý của hắn là gì, vì thế Tiêu Hàn tức giận cũng không lạ gì, Hàn Yên Mộng chính là đối tượng theo đuổi của cháu mình, cũng là người con dâu mà Tiêu gia mong muốn bấy lâu nay, nếu vừa ra ngoài đã bị người ta "đào góc tường" (nẫng tay trên) thì mình trở về cũng không còn đường sống. Tên tiểu tử này chỉ là một đệ tử của Mộ Dung thế gia, vậy mà dám toan tính cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, thật sự là không biết tự lượng sức mình!

Còn Mộ Tuyết Đồng thì vô cùng khinh thường thể loại bỏ đá xuống giếng, đương nhiên cũng không coi tên tiểu tử này ra gì.

Sau khi Quân Mạc Tà đi ra ngoài, Tam hoàng tử đã cùng thế tử của Bình Đẳng Vương Dương Mặc náo loạn cả lên.

Tiểu nam hài dễ thương Dương Mặc đã tiếp xúc vài lần với Quân Mạc Tà, hắn vô cùng thích thú vị ca ca hoàn khố, mang phong cách một chút vô lại, một chút lưu manh này. Hắn vô cùng hứng thú nên giục cỗ kiệu đi thật nhanh tới Quý Tộc Đường. Trước đây đã từng tới nơi này, nên tỏ vẻ ngựa quen đường cũ xồng xộc đi vào không kiêng nể.

Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử đều ngồi yên trong cỗ xe, vẫn duy trì vẻ thâm trầm! Nhưng Tam hoàng tử lại có chút mất hứng. Vốn hắn đang tranh đấu không ngừng cùng lão đại và lão nhị, nhưng từ trước tời giờ,

thực lực của hắn là yếu nhất trong ba vị hoàng tử, lần nay run rủi thế nào cả ba lại va chạm tại đây, hắn không cam lòng chịu yếu thế, cố ra sức mà tiến lên, nhưng cuối cùng vẫn ở vào thế hạ phong, tất nhiên là trong lòng sầu muộn đến cực điểm. Lúc này, bản thân là hoàng tử còn chưa bước vào, tên Dương Mặc nho nhỏ này lại dám vượt mặt ba anh em hắn tiến vào trước, như vậy thì tôn nghiêm của hoàng thất vứt vào đâu?

Trong lòng hắn chỉ có thể nghĩ tới đây, mà hoàn toàn quên mất Bình Đẳng Vương Phủ là một trong những cổ đông của Quý Tộc Đường!

- A, đây không phải là Mặc Mặc đường đệ sao? Tại sao nhìn thấy mấy vị đường ca, đường tỷ mà không biết chào hỏi thế này? Tại sao càng ngày càng lớn nhưng lễ phép càng lúc càng thiếu là sao? Đệ chính là người của hoàng thất, tại sao lại chạy loạn không có lễ nghi như thế, hạ nhân của Bình Đẳng Vương Phủ chết sạch rồi sao, không biết cách hầu hạ chủ tử của mình ah?

Thân hình Tam hoàng tử có chút gầy yếu, trên mặt trắng bệch, từ trong xe ngựa bước ra, hướng bốn phía mà trách cứ, không từ một ai.

- Tam... tam.. điện hạ, chào huynh!

Dương Mặc sợ hãi nhìn hắn một cái, đối với ba vị "đường ca" hoàng tử này, trong tâm linh của Dương Mặc thật sự chán ghét vô cùng.

- Tam điện hạ cái gì? Bên kia còn có Đại điện hạ và Nhị điện hạ kìa, ngươi không nói một câu nào cho ra hồn sao, lễ nghĩa chẳng ra làm sao, không coi ai ra gì ah? Chẳng lẽ từ nhỏ tới lớn ngươi chưa được học lễ nghĩa?

Tam hoàng tử vênh váo lên mặt dạy đời Dương Mặc, trong đôi mắt sầu muộn giờ đã toát lên tiếu ý. Đương nhiên hắn không phải cố tình làm bẽ mặt Dương Mặc, chẳng qua hắn muốn tìm một nơi có đủ phân lượng cho hắn trút giận mà thôi. Tuy Dương Mặc tuổi còn nhỏ, nhưng thân phận của hắn cao vô cùng, đây chẳng phải là cái bị bông đắt giá cho hắn trút sầu muộn sao.

Bình Đẳng Vương tuy chức cao chót vót, nhưng lại không màn thế sự, chưa bao giờ hỏi qua triều chính nên sức ảnh hưởng trong triều là vô cùng nhỏ bé. Vì thế, Tam hoàng tử hoàn toàn không chút băn khoăn tùy ý sỉ nhục tiểu Dương Mặc trước mặt mọi người, cũng không thèm để ý tiểu hài này cũng mang họ Dương, là huynh đệ đồng tông của hắn.

Bên trong cỗ xe của Linh Mộng công chúa, ánh mắt của hắc bào nhân càng ngày càng trở nên âm trầm.

Dương Mặc dù sao cũng chỉ là một tiểu hài tử mười tuổi, làm sao có thể phản kháng lại lời răn dạy quở mắng nói nhanh như sóng vỗ thế kia? Hắn nghĩ lại bản thân cơ bản chẳng làm sai chuyện gì, lại càng thấy ủy khuất cho bản thân, đôi mắt bắt đầu đỏ lên, nước mắt đã lưng tròng, chỉ trực trào ra mà thôi. Khóe miệng hắn run rẩy, cố gắng nén tiếng khóc.

- Đủ rồi Tam ca, Tiểu Mặc còn là con nít, huynh đe dọa đệ ấy làm gì?

Trong lòng Linh Mộng công chúa cũng không chịu nổi, đành mở miệng nói đỡ, đang muốn tiếp tục giải thích thì bị hắc y nhân phía sau giữ lại.

- Còn nhỏ? Còn nhỏ thì có thể bất chấp lễ nghi sao? Chúng ta chính là hậu duệ của hoàng tộc, hậu duệ quý tộc thiên hoàng, làm sao có thể đánh đồng với tiểu hài tử bình thường? Đây là ta muốn dạy hắn, làm cho hắn hiểu thế nào là lễ phép, sau này xuất môn không giống như hôm nay, không biết quy củ! Đến lúc đó lại bôi nhọ uy nghiêm của hoàng thất!

Khóe miệng Tam hoàng tử nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh, chẳng thèm đặt vị thân muội muội của mình vào mắt.

- Ha ha ha... Đây không phải là ba vị hoàng tử điện hạ sao? Thật là phong độ, thật là có tính cách nha! Tại sao chặn ở cửa mà không vào? Vậy chẳng khác nào không nể mặt Quân gia ta, Đường gia, còn có Bình Đẳng Vương gia hay sao?

Một thanh âm quái gở vang lên, Quân Mạc Tà nhíu nhíu đôi lông mày, bước tám bước thì hết ba bước lắc lư, hắn tới trước mặt Dương Mặc, một chân trước một chân sau, uốn éo cái mông, bày ra một bộ dáng quái dị.

Xoạt một tiếng, trong tay đã xuất hiện một cây quạt mạ vàng. Hiện tại đã là cuối thu, trời chẳng còn tí nóng nực nào, hơn nữa còn có một chút se se lạnh, nhưng Quân đại thiếu vẫn một mực phe phẩy cây quạt, bày ra một phong thái tiêu sái, làm cho người nhìn thấy muốn xông lên đập hắn dẹp thành con tép.

- Quân tam thiếu, bổn hoàng tử đang dạy đệ đệ muội muội của mình, chuyện này không liên quan tới ngươi!

Tam hoàng tử nói vô cùng khinh thường, trong mắt hắn, Quân Mạc Tà chính là loại phế vật dựa hơi gia đình, nửa điểm bổn sự cũng không có, chỉ biết ngồi ăn rồi chờ chết.

- Tại sao lại không liên quan tới ta? Tam điện hạ, ngươi chặn đường tam lão bản của Quý Tộc Đường ta, rồi lại dài dòng giảng giải lễ nghi, cố tình làm cho buổi đấu giá của chúng ta không thể tổ chức đúng giờ, như thế mà không liên quan tới ta sao? Trên đời lại có loại đạo lý này sao?

Quân đại thiếu gia hoàn toàn không cho hắn tí mặt mũi nào, trong mắt Quân đại thiếu gia, tên tam điện hạ này mới chính là tên phế vật dựa hơi gia thế, nửa điểm bổn sự cũng không có mà lại bừng bừng dã tâm, chẳng qua cũng là loại ăn xong chờ chết mà thôi!

Quân Mạc Tà ra vẻ chính khí lẫm liệt, ưỡn ngực, lắc lư thân mình, giống như sắp té tới nơi, từ từ nói:

- Việc này, nếu nói chuyện nhỏ, chính là sinh ý của Quý Tộc Đường ta, là bạc trắng lóa, là vàng óng ánh, còn nói chuyện lớn, đó là Quý Tộc Đường chúng ta kiếm tiền, sẽ nộp thuế cho quốc khố, ngươi cản trở chúng ta kiếm tiền, chính là làm cho quốc gia thất thu, mà làm cho quốc gia không thể thu thuế, chính là ảnh hưởng đến quốc kế dân sinh đại sự!

Tam điện hạ, chẳng lẽ ngươi muốn tạo phản sao? http://.4vn/images/smilies/110.gif

Quân Mạc Tà hoa chân múa tay nói bừa, nước miếng văng khắp nơi, nói tới nói lui liền chụp một cái mũ "tạo phản" to đùng lên đầu Tam hoàng tử!

Tam hoàng tử tức giận đến đến xì khói lỗ tai:

- Quân Mạc Tà, ngươi nói bậy bạ cái gì thế? Ngươi nói ai muốn tạo phản??

Quân Mạc Tà liếc mắt nói:

- Tam điện hạ, Thiên Hương đế quốc chúng ta cuối cùng đã làm sai chuyện gì với người thế? Dân chúng cả nước dâng lên cho người cẩm y ngọc thực (áo gấm và thức ăn quý), dâng vinh hoa phú quý, cúc cung vương tước của người, cúc cung quyền cao chức trọng của người, mà người, cư nhiên muốn tạo phản! Ngươi... ngươi... ngươi... vì sao phải làm vậy? Ngươi còn có nhân tính hay không?

Quân Mạc Tà bi phẫn nói tiếp:

- Ngươi được sinh trong thiên gia (gia đình của lão thiên, giống như nói vua là thiên tử), đường đường là tam hoàng tử điện hạ, chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ ngươi nhất định phải làm ra cảnh thủ túc tương tàn (anh em chém giết), bằng mọi giá phải ngồi lên ngôi cao chí tôn mới bằng lòng buông tay sao? Chẳng lẽ như thế này còn chưa đủ cho dã tâm của ngươi.... http://.4vn/images/smilies/110.gif

Tam hoàng tử hoàn toàn choáng váng đầu óc: "Tên này thao thao bất tuyệt, vẻ mặt thù sâu oán đậm, ủy khuất bi phẫn, từ trong miệng hắn nói ra, trong nháy mắt giống như biến mình thành loại người lòng lang dạ sói, nếu để hắn tiếp tục nói thêm, cuối cùng không biết mình bị biến thành "con vật" nào đây, đến lúc đó nếu ta không chết thì không thể tạ tội cùng thiện hạ mất!"

" Tên này tại sao cái gì cũng dám nói, không có một chút kiêng nể gì là sao? Ngươi là tên phá gia chi tử, không có học vấn nên không biết kiêng dè, nhưng ngươi không thể đem tất cả mọi người đánh đồng với ngươi chứ?"

Tam điện hạ oán thầm, mắt lại thấy hắn tiếp tục cố tình xé rách mặt mũi của mình, làm cho chuyện này càng lúc càng lớn, nếu những lời mà đến tai phụ hoàng của hắn thì... Hắn nghĩ đến đây liền vội vàng bước lên, cố sống cố chết vươn tay bịt mồm của Quân Mạc Tà, sau đó ghé tai nói nhỏ, trong thanh âm đã có vẻ cầu xin:

- Quân tam thiếu, ta xin ngươi, ngươi... ngươi... đừng nói nữa! Ngươi muốn ta chết phải không, ta biết ta sai rồi, sau này ta sẽ bồi tội với ngươi sau...

Trong miệng Quân Mạc Tà ah ah vài tiếng rồi mới chịu im miệng, hừ một tiếng thị uy, sau đó thay đổi ngay sắc mặt, mặt tươi như hoa mùa xuân liến thoắn:

- Ai da, hiếm khi ba vị điện hạ cùng Linh Mộng công chúa tự mình quang lâm bỉ đường ha ha ha..., Quý Tộc Đường cũng nở mày nở mặt, bản thân tại hạ cũng thụ sủng nhược kinh (được yêu mà sợ) nha, thỉnh, thỉnh, thỉnh, mau, mau vào nào!

Hắn nói liên tục xong lại quay đầu quát to:

- Người đâu, các ngươi trúng gió hết rồi sao, bắt ba vị điện hạ đợi lâu như vậy mà không một ai ra mời vào là sao? Ta bực lắm rồi đó! Dám đối xử lãnh đạm với các vị điện hạ, tội danh loại này các ngươi gánh nổi không? Người đâu, nhanh chóng đưa công chúa và các vị điện hạ lên... công đường (nơi xử án khi xưa, coi Bao Công là biết http://.4vn/images/smilies/88.gif) nào!

Cái gì? Lên công đường..... Sắc mặt mọi người liền trở nên quái dị.

Tên này muốn mang ba vị hoàng tử cùng công chúa lên công đường?

Trên đời này có ai dám lên công đường mà xét xử hoàng tử và công chúa đây? Chuyến đi này quả thật không tệ nha! Quả là được mở rộng tầm mắt mà!

Bên trong đám người của cả bốn phe, những hành động của Quân đại thiếu đều có người quan sát một cách tỉ mỉ cẩn thận.

- Ngươi thấy thế nào?

Sắc mặt Đại hoàng tử âm trầm, xoay người hỏi mọi người xung quanh.

- Thật sự rất khó nói!

Một nam nhân có chòm râu dê lên tiếng.

- Quân tam thiếu này quả thật là vô cùng càn quấy, quả là phù hợp với lời đồn đại bấy lâu nay, đích thật là một tên dốt nát, vô pháp vô thiên, lại không hiểu chuyện. Tuy nhiên, chuyện ngày hôm nay, cách hắn xử lý có thể nói là thật sự ảo diệu. Thật sự là rất khó đoán, nếu điện hạ cho rằng cần thiết, vậy người có thể từ từ mà quan sát một cách cẩn thận.

Đám người xung quanh đều gật đầu phụ họa theo.

- Hôm nay, tên tiểu tử này quả thật làm cho ta cảm thấy hơi ngoài ý muốn một chút. Ta vốn nghĩ hắn sẽ không thể nào giải quyết chuyện này, ta chỉ ngồi một bên mà xem trò vui, không ngờ vở kịch lại phát triển tới mức này!

Đại hoàng tử gật gật đầu, sau đó lại cười nói:

- Tuy nhiên, đối với loại thủ đoạn vô lại lưu manh của tên tiểu tử này, chính là làm người ta đau đầu vô cùng, các ngươi nghĩ thật sự đáng để quan tâm sao?

Cả đám người nghĩ tới chuyện lúc nãy, đồng thời cười rộ lên.

- Vẫn là một tên lưu mang không chút thay đổi, làm cho kẻ khác ghê tởm!

Nhị hoàng tử nhìn Quân Mạc Tà phía xa, trong mắt hiện rõ vẻ chán ghét.

Thành Đức Thao cũng nghiến răng nghiến lợi nói:

- Loại cặn bã thế này, sống trên đời quả thực là dọa chết người mà! Không ngờ hậu nhân của Quân gia lại chịu sống cảnh như thế này, có thể mặt dày sống trong trời đất. Nếu ta mà hắn, ta đã sớm chết quách đi cho rồi!

Khi hắn nói những lời này, trong mắt của hắn hiện lên một đạo hàn quang: "Quân Mạc Tà, người của ta đã tới, ta xem ngươi còn có thể hung hăng càn quấy nữa không! Lần trước bị sỉ nhục, lão tử nhất định trả lại gấp vạn lần! Chờ lão tử chơi chết ngươi đi!"

Bên cạnh Nhị hoàng tử là Phương Bác Văn, hắn vuốt chòm râu bạc trắng, vẻ mặt trầm tư, chậm rãi nói:

- Việc xảy ra hôm nay thật cổ quái!

Hắn nói xong, lại trầm tư tiếp mội hồi, lắc lắc đầu nói tiếp:

- Thật sự là vô cùng cổ quái!

Phía bên Linh Mộng công chúa, hắc bào nhân phía sau nàng cũng chớp chớp mắt, thấp giọng hỏi:

- Lúc nãy là tên tiểu tử Quân gia Quân tam thiếu trong truyền thuyết sao? Quân Mạc Tà? Bộ dáng hiện nay hoàn toàn không khác gì mấy năm trước đây sao? Thật là một tên tiểu tử thú vị!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 25: Ta Chính Là Thích Khi Dễ Ngươi!

- Đúng! Chính là cái loại quần là áo lụa! Thú vị? Cái bộ dạng lưu manh của hắn làm cho người ta cảm thấy chán ghét, lại cuồng ngôn ngạo mạn không có tố chất, nửa điểm tu dưỡng cũng bị chó tha mất. Làm cho người ta nhìn muốn buồn nôn.

Linh Mộng công chúa tức giận nhìn Quân Mạc Tà. Trong nội tâm còn có một câu dám nói: “Không biết Tiểu Nghệ sao lại vừa mắt với loại lưu manh này!”

Linh Mộng công chúa biết rõ sự nặng nhẹ của những lời này, cũng biết phụ hoàng kiêng kị điều gì, đương nhiên không dám ra.

- Mỗi người có cách nhìn nhận khác nhau a!

Hắc bào lão nhân thâm trầm nói một câu, cũng không vì Linh Mộng công chúa chán ghét mà đổi lại, ngược lại càng chăm chú dõi theo bóng lưng của Quân Mạc Tà, tràn đầy trầm tư.

Đứa cháu này của Quân Chiến Thiên, thật sự là không đơn giản a. Lão Tam cố tình kiếm chuyện, lại bị vài lời của hắn làm cho rối loạn, chỉ nhẹ nhàng vài câu đã xoay chiều mũi giáo, làm mọi chuyện tan biến không dấu vết. Tuy thủ đoạn hơi có chút ám muội, nhưng giải quyết dứt khoát, rõ ràng lưu loát luôn là thủ đoạn tốt nhất.

Trừ biện pháp đó ra vô luận dùng phương pháp gì, chỉ sợ đều dây dưa một hồi. Nếu tên tiểu tử kia cùng lão Tam đôi co lý luận, cũng tuyệt đối không giải quyết được vấn đề. Thân là một người cha, hắn chẳng nhẽ lại

không biết đứa con thứ ba nhà mình tính cách thế nào sao? Chẳng qua là mang thân phận hoàng tử, sống trong hoàng thất, cũng là loại phế vật dựa hơi gia thế, một chút bổn sự cũng không có, chỉ là loại ăn xong ngồi chờ chết!

Vô luận dùng bất cứ thủ đoạn gì, chỉ cần giải quyết hiệu quả trong thời gian nhanh nhất, chính là thủ đoạn tốt nhất! Mà Quân Mạc Tà hiển nhiên áp dụng thủ đoạn tốt nhất!

Cái này trong truyền thuyết quần là áo lụa, lừng danh không bằng gặp mặt, danh không như thực nha….

Hắc bào nhân có chút nhíu mày, như đang có điều đáng phải suy nghĩ, cũng không biết là đang suy nghĩ gì.

Hiện tại Quân Mạc Tà đang ân cần tiếp đón đoàn người đến từ hoàng thất vào Quý Tộc Đường. Bất quá mỗi người chỉ có thể mang theo hai người đi vào, tất cả tùy tùng khác, đều lưu lại bên ngoài.

Tuy nhiên, đến thời điểm nhị hoàng tử vào đại điện, hắn lại dẫn theo ba người muốn đi vào. Quân Mạc Tà nhìn nhìn, ba người này một người là Phương Bác Văn, chính là quân sư quạt mo của nhị hoàng tử, tất nhiên là là phải đi cùng, còn một người mi thanh mục tú, dáng người mảnh khảnh; đôi mắt nhìn về phía mình lại mang theo hận ý. Ôi da, cũng là người quen, đúng là Nguyệt Nha Nhi, vị cô nương tự xưng bán nghệ chứ không bán thân ở Nghê Thường Các, Linh Vụ Hồ đây mà. Khó trách, là hồng nhan tri kỷ của nhị hoàng tử, tự nhiên là cũng phải đi vào.

Còn lại là Thành Đức Thao…

Quân đại thiếu không chút khách khí khẽ vươn tay, chắn Thành Đức Thao lại bên ngoài:

- Xin lỗi, Thành đại thiếu, mỗi vị khách mang theo thiếp mời cũng chỉ có thể đi vào ba người. Số người của nhị điện hạ đi vào đã đủ, ngươi

không thể đi vào, hay là ra ngoài hóng gió đê, đợi chúng ta có thời gian lúc ấy dâng trà bánh lên cho ngươi dung tạm!

- Tại sao ta không thể đi vào?

Thành Đức Thao trừng mắt chó, như muốn ăn thịt người. Hắn không ngăn cản người khác, sao phải cùng mình đối nghịch, có ý tứ gì đây? Nhìn ta không vừa mắt sao?

Đám người Nhị hoàng tử đi phía trước giờ phút này cũng xoay người nhìn lại. Ba người này, nhị hoàng tử bỏ ai ở lại cũng không tốt, Thành Đức Thao cũng đại biểu cho một phương quyền thế, đành phải nhẫn nại mang theo tiến vào, nhị hoàng tử cho rằng dùng thân phận của mình, mang thêm một người cũng không sao, một mắt nhắm một mắt mở cho qua, lại không ngở thằng ranh vô liêm sỉ Quân Mạc Tà này, cư nhiên sinh sự, muốn kiếm chuyện đây mà, thế này chẳng phải là không nể mặt mũi bổn hoàng tử hay sao.

Kỳ thật nếu là người khác, chỉ sợ Quân đại thiếu gia thật sự đã mắt nhắm mắt mở cho qua, bất quá người này lại là Thành Đức Thao … thì hắn tuyệt đối không buông tha!

“ Đừng nói là các ngươi phạm vào quy củ, cho dù không có phạm vào, ông đây cũng phải bới ra cho mà phạm vào, sẽ mang phiền hà tới cho ngươi!”

“ Chỉ trách tên phá hoại ngươi gặp trúng ta, bản thiếu gia không thích nghe tới tên ngươi, cũng nhìn ngươi không thuận mắt chút nào thì sao!”

- Xin lỗi, nhị hoàng tử đã đủ người vào rồi!

Quân Mạc Tà nghển cổ, dùng một loại ánh mắt như nhìn khỉ trong vườn thú để nhìn Thành Đức Thao.

- Ngươi đứng đợi chỗ này chứ? Ngươi hiện tại vi phạm nội quy của bản đường, bản thiếu gia ta cứ dựa theo quy củ mà làm việc, đương

nhiên không để ngươi đi vào! Nếu ai cũng có thể tùy tiện phá bỏ quy củ này, thì uy tín của bản đường vứt cho chó gặm sao?

- Tại sao ta phải đứng đây?

Thành Đức Thao nóng nảy nói.

Nếu từ đầu không đi thì cũng không sao, đã đi đến rồi, chỉ thiếu chút nữa là vào được, nếu mà cứ như vậy trở về, chẳng phải là trở thành thằng hề sao? Người khác nhìn mình còn ra thể thống gì?

- Ta cùng nhị vương gia đi cùng với nhau, tại sao chỉ riêng mình ta không thể đi vào? (chữ “riêng” theo tiếng Trung là 单单 = đan đan của Hán Việt, đọc khá giống với 蛋蛋 = đản đản = hai trứng :88:)

- Trứng trứng?

Quân Mạc Tà cố ý xuyên tạc, xùy cười một tiếng, lỗ mãng gật gật đầu nói:

- Ngươi nói cái này rất có đạo lý nha.

- Nói một cách khác, kê kê cùng trứng là cùng một chỗ, nhưng mà có nơi chỉ có kê kê mới có thể vào được, trứng thì không thể vào! Nói vậy ngươi đã hiểu chưa, còn muốn càn quấy sao?! Chẳng lẽ trứng ngươi so với người khác phi phàm hơn, có thể đi vào sao? Nếu quả thật là như thế, cho bậc kỳ nhân đi vào, thật cũng không uổng! (Chỗ này tác giả chơi nghĩa bóng: kê kê = gà = cái ấy của người đàn ông, còn trứng là hai hòn tròn tròn phía dưới)

Thành Đức Thao nhất thời bị Quân đại cao nhân chọc cho tức giận đến đầu váng mắt hoa! Thiếu chút nữa thì phun huyết đương trường! Cư nhiên bị người ta so sánh như vậy, thật sự là vô cùng nhục nhã a!

Linh Mộng công chúa đứng phía sau hai hắc y nhân, nghe được những lời này, nhịn không được ha hả cười lên, cười được hai tiếng, tựa

hồ cảm thấy không thích hợp, liền ngừng lại, nhưng thân hình không ngừng rung động, hai bả vai run rẩy đi lên.

Đại hoàng tử cùng tam hoàng tử tất cả có thể nghe được câu này, cũng đều nhịn không được thiếu chút nữa chết nghẹn vì nhịn cười, nguyên cả một đám nhịn cười diện mạo đỏ bừng, giống như mỗi người đều bị bôi tiết gà, cả đám không ai ngại ngùng dùm cho lão nhị bị người ta làm mất mặt, ngược lại còn có vẻ cao hứng vô cùng!

Chỉ là Quân Mạc Táo so sánh ẩn dụ cũng quá thể, thật sự là ranh mãnh bỡn cợt. Rõ ràng so sánh đường đường là nhị hoàng tử với gà, đem Thành Đức Thao đại công tử so bì thành trứng … duy chỉ có nhị hoàng tử ba người là không cười. Sự khác biệt là, nhị hoàng tử đã tức giận đến tay chân run lẩy bẩy.

- Quân Mạc Tà, ngươi chớ có khinh người quá đáng!

Thành Đức Thao thở hồng hộc, hai mắt trợn trừng như chuông, nổi đầy tia máu, tơ máu vắt ngang dọc trên con ngươi, gần như muốn nổ tung ra.

- Ta khi dễ ngươi đó? Ngươi cắn ta sao? Ngươi tưởng người làm trứng thì không kiêng kỵ ai sao?

Quân Mạc Tà nghiêng cái mông, kiêu căng nhìn sang hắn, đột nhiên uốn éo lắc mông, hạ thân trước sau lắc lư, rất có tiết tấu:

- Khi dễ ngươi, khi dễ ngươi! Ta thích chính là khi dễ ngươi, không cho hai trứng ngươi đi vào….!

Phốc!

Thành đại công tử cư nhiên phun ra một búng máu, con mắt tràn ngập hận ý, liếc nhìn Quân Mạc Tà thật sâu rồi xoay người bỏ đi!

- Giương con mắt thật lớn lên! Giống như mắt lừa, đòi đe dọa ta? Uy hiếp ta sao? Ta khinh!

Quân Mạc Tà khinh thường nhổ một bãi nước bọt, xoay người đối diện với con mắt như muốn giết người của nhị hoàng tử, cười trừ một tiếng, giải thích:

- Ách…nhị điện hạ, ngài ngàn vạn lần đừng có hiểu lầm, vừa rồi …kê kê, hoàn toàn là không phải nói ngài, chỉ là ví dụ so sánh thôi…

Cái này so với không giải thích lại càng giận hơn...

Nhị hoàng tử nặng nề buồn bực hừ một tiếng, mặt phủ một lớp sương giá, phất tay đi trước mà vào. Mọi người cùng đi vào, chỉ là trong lúc đi vào, thỉnh thoảng có người không tự chủ được phì cười, sau đó một hồi che miệng ba hồi rầu rĩ ho khan..

Loại tình huống này, thực tế hai gã "tùy tùng" của Linh mộng công chúa biểu hiện âm trầm nhất. Hai người này không tỏ ra kiêng dè gì cả… cái này liền làm cho Quân Mạc Tà coi trọng.

Quân Mạc Tà lúc này giật mình kinh ngạc, Linh Mộng công chúa lần này mang tùy tùng, lại là hai hắc bào nam tử, hơn nữa nhìn sơ tuổi cũng không nhỏ... Linh Mộng công chúa rõ ràng không màng theo thị nữ!?

Đây là có chuyện gì ?

Quân đại thiếu tâm thần máy động trong nháy mắt lưu tâm đến chuyện này. Ở mặt ngoài lại là bất động thanh sắc (không biểu hiện ý tứ ra ngoài), ngả ngả nghiêng nghiêng mà vui đùa với mọi người, nhưng trong long vẫn âm thầm để ý!

Hai người kia đã dịch dung!

Hơn nữa hai người này cũng đều có râu, bộ dáng đĩnh đạc, cũng không phải thái giám!

Linh Mộng công chúa cũng không phải bị ép buộc! Nói cách khác Linh Mộng công chúa biết rõ hai người này là ai !

Ngoài ra, Linh Mộng công chúa đối với hai người kia rất tôn kính! Là loại tôn kính phát ra từ trong lòng! Hai người này tuyệt đối không đơn giản!

Còn có một chút ngạc nhiên là, Dạ Cô Hàn rõ ràng không có ở bên người Linh Mộng công chúa! Hơn nữa bốn phía hơn mười trượng trong phương viên (theo vòng tròn), cũng không có khí tức của Dạ Cô Hàn! Có lý do gì có thể để cho Dạ Cô Hàn rời xa công chúa?

Theo tính cách Dạ Cô Hàn, tại thành Thiên Hương này, hắn cố kỵ nhất là ai? Thật khó mà giải thích mà! Có thể, muốn giải đáp những khúc mắc này, nguyên nhân chính là hai người đó? Chỉ cần biết được hai người này là ai, mọi chuyện đã có thể xác minh!

Quân Mạc Tà chợt nhớ tới chuyện Dạ Cô Hàn cùng hoàng hậu có đồn đại là bạn thanh mai trúc mã, lập tức trong nội tâm lập tức rung động: “ Không phải như vậy chứ? Chẳng nhẽ lần này thắp một nén hương, lại đưa tới một đại tượng phật sao? Nưng sao lại là hai người?? Nếu thật sự là hắn, mọi chuyện đều có thể lý giải, nhưng người còn lại là ai? Hình như chưa bao giờ có tình báo về người này?

Quân đại thiếu không ngừng rơi vào trầm tư...

Phía trước chính là đại sảnh của Quý Tộc Đường mở ra để đấu giá, hai cây Kim Quế Hoa cực lớn được đặt đối xứng với nhau, cành lá xanh um, đóa hoa mầu vàng óng đầy sức sống, nở rộ đầy hoa, hương khí nồng đậm, lan ra khắp toàn bộ mặt sân.

Cửa đại sảnh vừa mở ra, mọi người mới phát hiện, bên trong dĩ nhiên là thật lớn…Một cái sân thật lớn, lớn đến nổi có thể gọi là một cái quảng trường nhỏ!

Vì cái đại sảnh này, Quân đại cao nhân đã xuất ra không ít công phu, cơ hồ tất cả tường của các gian phòng đều được phá bỏ, thay thế bằng những cột trụ chống bằng đá cẩm thạch được chạm khắc rồng phượng!

Bên trong, được đặt ngay ngắn chỉnh tề một trăm cái bàn lớn, không nhiều hơn cũng không ít hơn, vừa vặn đằng sau một trăm cái bàn, đều chỉ có một cái ghế duy nhất. Phía sau đặt hai cái gấm đôn, với một bàn trà nhỏ; hai bên bàn trà, đều được đặt một chậu cây cảnh tinh xảo, lá cây xanh biếc, hoa tươi kiều diễm. Mỗi một bàn trong đó được đặt ít nhất cách xa nhau gần một trượng, khoảng cách đều nhau, nhìn ngang nhìn dọc, như là một đường thẳng tắp. Ách, đương nhiên, nếu vạn nhất xuất hiện một đại mập mạp đẳng cấp cùng với Đường Nguyên, tự nhiên không cần bàn luận, bất quá thân thể độc đáo của mập mạp, có thể nói không sai biệt lắm là thiên thượng nan hoa, địa thượng nan tầm. (Trên trời khó tìm, mặt đất khó kiếm)

Sau đó, hơn ba trăm người đều tiến vào đại sảnh, nhưng lại không có chút nào chật chội, ngược lại còn có chút ít cảm giác rộng rãi thoải mái, cửa sổ đã sớm mở ra, không khí dị thường tươi mát, một chút cảm giác bực mình trong người cũng không có. Ai bước vào đại sảnh cũng đều cảm thấy thoải mái vui vẻ hơn cả đắm chìm trong sắc xuân.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 26: Đại Chưởng Quỹ Đường Nguyên Lý Giải Về Quý Tộc

Từng tiếng nhạc du dương từ trên lầu vọng xuống, vang vọng trong đại sảnh, những khúc nhạc này cũng không phải là loại hiếm khi được nghe thấy, nhưng chỉ có tiếng nhạc mà không có tiếng hát, nhạc như thế vốn rất là bình thường nhưng ở đây lại thêm vài phần trang nhã.

Trên mặt đất được trải một tấm thảm dày màu xanh, làm cho người ta cảm thấy đặc biệt sang trọng, nhìn màu sắc tuy không hấp dẫn cho lắm, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, trên mỗi cái bàn, đều viết một cái tên. Ở hàng thứ nhất tất nhiên là những người trong hoàng thất, nổi bật lên bốn cái bàn lớn như hạc giữa bầy gà, mọi người đều nghĩ trong lòng Quý Tộc Đường này thật to gan, ngay cả phòng dành cho người của hoàng thất cũng không sắp xếp…,nhưng như thế lại làm cho mọi người ở trong đại sảnh cảm thấy bản thân mình cũng là người ở trong hàng ngũ quý tộc. cũng như với người của hoàng gia không có khoảng cách, như vậy còn không phải là quý tộc hay sao ?

Vì vậy mọi người đều khoái chí, ngoại trừ người của hoàng thất.

Hàng thứ hai, chính là tất cả mọi người trong các đại thế gia, thứ tự không phân biệt trước sau, hàng thứ ba chính là đám con cháu quan lại cùng với đám nhà giàu có tước vị. Đứng hàng thứ tư là một vài đại phú hào ở Thiên Hương thành.

Mỗi một bàn, đều treo rèm trân châu từ trên cao buông xuống, che cao hơn đầu người ba thước, làm cho những người nhìn vào không thấy rõ ràng chỉ thấy trước mặt được mờ mờ ảo ảo….

Trong các góc phòng, mỗi góc đều bày một lư hương có hình tiên hạc cực kỳ tinh xảo, khói xanh từ trong miệng chim hạc bay ra, lượn lờ trong không trung, mang đến cảm giác tường hòa (cát lợi, tốt lành)

Có người đã tới từ rất sớm, và có lẽ đã chịu khổ mà đợi nửa buổi sáng, nhưng trên mặt lại không có vẻ mất kiên nhẫn, ngược lại càng thêm phấn chấn, rất là hứng thú.

Mười mấy thiếu nữ áo màu vàng nhạt bưng lên chén trà nhỏ, đi lại thướt tha, dáng điệu của mỗi người đều nhẹ nhàng, dung nhan xinh đẹp, cử chỉ tự nhiên, đi đứng nhịp nhàng.

Ở phía trước hàng thứ nhất, có treo một tấm thảm dày màu trắng sữa, tựa như từ trên trời thả xuống, che kín phía sau, nhìn như một bức tường dày.

Tiếng nhạc đột nhiên dừng lại.

Tinh thần tất cả mọi người phấn chấn, trò hay đã bắt đầu rồi hay sao ?

Tấm thảm trắng như tuyết trước mặt từ từ được kéo lên, từ phía sau lộ ra một cái bàn to lớn cũng màu trắng. Khi bàn đấu giá lộ ra, bốn phía ánh sáng tỏa ra khắp nơi, đó là do vô số viên bảo thạch xung quanh, được gắn vào khắp sân khấu, xắp xếp theo các bộ vị khác nhau, dựa theo tính khúc xạ của từng viên mà tạo thành vô số tia chiếu sáng vào cái bàn.

Trên bàn có một cái búa gỗ, Cách bày biện này tưởng như trong mơ, Thịnh Bảo Đường được xưng là phòng bán đấu giá đứng đầu đại lục, nếu đem ra so sánh, thì lại giống như là đem gà rừng so với phượng hoàng, đem tên ăn mày so với vương gia…

Tiếng bước chân nặng nề vang lên ầm ầm , mọi người đều đưa mắt nhìn kỹ, mới chỉ nghe thấy âm thanh như thế này, đã khiến cho mọi người cảm thấy không bình thường rồi, quái vật đó lớn như thế nào , mà lại phát ra tiếng bước chân làm rung chuyển linh hồn.

Dưới ngọn đèn.

Một núi thịt đang bước đi mạnh mẽ, nhìn quanh rồi vênh mặt từ từ đi đến, mỗi một bước, là đống thịt dưới áo lại nhảy lên sung sướng một lần như múa, rất là có nhịp điệu.

- Các vị đã nhận được thiệp mời của bổn đường, như vậy, các vị là quý tộc của Thiên Hương thành, cũng là khách quý của bổn đường, tại hạ là Qúy Tộc Đường đại chưởng quỹ,Đường Nguyên, kiêm thủ tịch đấu giá sư. Ta xin đại biểu Bình Đẳng Vương phủ, Quân gia, Đương gia ba nhà, hỏi thăm sức khỏe các vị và nhiệt liệt hoan nghênh.

Đường Nguyên đã thuộc bài, nói năng lưu loát, nói xong, lại còn cúi người một cái.

Trên thực tế, Đưỡng bản tử đã sớm học thuộc, bởi bài văn buổi diễn thuyết này, là do tên mặt trắng Quân đại thiếu gia viết, văn thơ lai láng, suýt nữa thì lấy cả biện chứng duy tâm lẫn duy vật viết vào.

Một tràng vỗ tay nhiệt liệt vang lên dưới khán đài, không cần nói cái khác, câu “Thiên Hương Thành quy tộc” kia, cho dù là thật hay giả, tối thiểu sau này cũng giúp mình đối phó với với mấy tên ghen ghét mình ngoài kia.

- Quý Tộc Đường, tên như ý nghĩa, cũng chỉ có quý tộc mới có thể đến những chỗ như thế này, như vậy, quý tộc là gì?

Đường mập mạp cố gắng chắp tay sau lưng, làm ra vẻ oai vệ, lấy hết sức mà nói, không nói đến cái thân béo phì của Đường mập, dáng người hắn cũng không thấp, tay chân cũng bình thường, nhưng không tính là to cao đẹp zai nhưng cũng là người có thân hình trung bình. Tuy nhiên, vì cả thân thể phát phì, cánh tay không ngắn cũng bị toàn là thịt che mất, không ngắn cũng bị biến thành ngắn, lại thêm cái eo thùng phuy, vốn đã không thể xoay được ,hai tay đưa đưa ra sau lưng hiển nhiên là không chạm vào nhau được, nhưng Đường Nnguyên vẫn làm theo lời dặn của

Quân đại thiếu gia, cố sức làm ra một tư thế, mà hắn cho là thong dong nhàn nhã.

Nhưng đó là cảm giác hài lòng của một mình Đường Nguyên mà thôi, trong lúc mà hắn tự sướng nhất từ trước đến nay, ở trong mắt những người xem ở phía dưới, hắn lại giống như một con gấu chó từ đâu đến, chắp tay sau đít cố làm ra vẻ nhàn nhã đi dạo,nhìn từng động tác đều rất vụng về.

Mọi người đều cố gắng nhịn cười!

Đương bàn tử nhìn lướt qua bốn phía xung quanh, ra vẻ uy nghiêm:

- Cái gọi là quý tộc, chính là người có đẳng cấp cao, người thuộc giới thượng lưu! Nói ví dụ, giống như cái này.

Tay Đường Nguyên vừa lật, trên lòng bàn tay đã hiện lên cái gì đó tròn tròn.

- Ta tin tất cả mọi người đều biết ,và cũng đã ăn rồi, cái này gọi là khoai tây, mọi người đều biết, một cân khoai tây, ở chợ chỉ cần ba đồng là có thể mua được, có thể nói là loại rau quả bình thường nhất. Nhưng là...

Đường Nguyên dừng lại một chút, mở miệng thở dốc.

Mọi người đều mở mịt, tên này đang nói về quý tộc, như thế nào lại móc ra một củ khoai tây? Đồ chơi như thế này ở mấy nhà giàu có, danh môn vọng tộc cho đến bây giờ cũng chưa có ai mang thứ này lên sân khấu!

- Ba đồng một cân khoai tây, rất là tiện lơi, dễ nấu nhiều món khác nhau,về nhà chỉ cần nấu một nồi canh, là có thể ăn, hoặc là nghiền ra hay đem thái ra từng miếng mỏng, hoặc đem cắt thành khối, muốn làm sao thì làm.

Đường Nguyên cảm thấy bản thân dùng từ rất là có văn hóa, thấy mình hơi giống “Học giả uyên bác”, bèn bày ra cái mặt cười “tao nhã”, trong mắt mấy vị “quý tộc” ngồi xem ở dưới khán đài, thì lại thấy như một con heo nái bị người ta quất cho một roi mà run rẩy, đúng là vô cùng thê thảm!

- Nhưng chỉ cần đến các quán rượu nhỏ ,không kể là thái lát hay nghiền, chỉ cần làm thành các món ăn, vẻn vẹn nửa lượng bạc, là đã có lợi nhuận gấp trăm lần! Đường mập nói thao thao bất tuyệt.

- Người nào xài năm lượng bạc ở mấy quán rượu nhỏ, so với người ngồi ở nhà mà nấu, thì tất nhiên chính là quý tộc, quý tộc là sao, chính là hơn một cái giá! Có điều, kiểu này là một kiểu tương đối thấp.

- Nếu là ở quán rượu cao cấp hơn một bậc, cũng là khoai tây thái sợi như nhau, lại mất ít nhất là ba lượng bạc, tất nhiên lúc này lại cao cấp hơn một bậc, cao hơn thì lại có vài kiểu nữa, nói ví dụ như đến thanh lâu ở Linh Vụ Hồ, một tay ôm một kỹ nữ, tay còn lại thì ăn khoai tây thái sợi, thì là hai mươi lượng bạc, nếu muốn kiểu bán nghệ không bán thân chỉ tiếp đại gia, thì khoai tây sợi này cũng tăng theo kiểu nước lên thuyền lên, nếu không có năm mươi lượng bạc chắc là sẽ ngượng mặt, Đã là “đại gia” đến Linh Vụ Hồ ăn chơi, chắc là sẽ không để ý đến một ít bạc vụn…

Đường mập nói đến mức hưng phấn, giống như nói chuyện với đám khách làng chơi ở kỹ viện, ý vị nháy mắt một cái, trên mặt cười cười ra kiểu mà chỉ có nam nhân mới hiểu.

Quả nhiên, phía dưới lập tức vang lên những tiếng cười thô tục, kiểu cười như thế này làm cho vài vị khách nữ cau mày, nhất là Nguyệt Nhi đi theo nhị hoàng tử đến đây, tức đến nỗi xanh cả mặt.

Linh Mộng công chúa nghe thấy bên cạnh mình cũng có tiếng cười giống như thế, quay sang bên cạnh thấy phụ hoàng của mình đang híp mắt sờ râu, trong ánh mắt, như là gặp được tri kỉ, tươi cười hớn hở rất là

đồng cảm. Không khỏi ho khan một tiếng, lại ho thêm cái nữa, rồi nhỏ giọng mắng:

- Hừ! Nam nhân đúng là không tốt đẹp gì!

Hoàng đế bệ hạ lập tức ho ngượng hai cái, vẻ mặt trở nên âm trầm như nước, vội vàng thu lại ý nghĩ phóng khoáng, nghiêm trang như lúc đầu, ngồi ngay ngắn trên ghế. Nhưng trong lòng lại nghĩ: “Mẹ nó! Tí nữa thì bị tên mập này lừa rồi, ta là người tao nhã cơ mà…

- …Dĩ nhiên, nếu các vị đu đến tầng thứ chin của khách sạn sang trọng nhất Thiên Hương Thành, Tiếp Thiên Lâu, gọi một đĩa khoai tây, một đĩa khoai tây đặc biệt mà không ở đâu có, muốn thế phải có ít nhất một trăm lượng bạc!

Đường Nguyên duỗi một ngón tay, nhẹ nhàng giơ ra.

Cái động tác này, cũng là học được từ Quân Mạc Tà, Quân Mạc Tà dáng người cao ráo, lúc làm động tác này, cũng tương đối tao nhã, trong đó lại có cả ngạo khí từ trong tâm, Đường Nguyên sùng bái không thôi, vụng trộm học được, bây giờ lại đứng trước công chúng ở phía dưới, cảm thấy mắt mọi người đang nhìn chăm chú mà vô cùng tiêu sái phát huy ra bên ngoài, thầm sướng một hồi trong lòng!

Mập Mạp chắc chắn là mặt mày rạng rỡ, nói chính xác hơn một chút là bôi xấu mặt mình…

Bởi vì trong mắt mọi người xung quanh,Mập Mạp giống như một con heo nái béo đến nỗi không đi được, vậy mà thần kinh thép bày ra bộ dáng này, trên mặt còn cười cười tự đắc. Tất cả quý tộc nơi đây đều bị dọa nổi hết gai ốc, dù là người bình thường hay huyền khí cường giả đều giống nhau, thật là quá đáng sợ mà!

- Một trăm lượng bạc chẵn, cũng đủ để một nhà bốn miệng mua khoai tây ăn được năm năm! Nhưng ở Tiếp Thiên Lâu chỉ có thể ăn được một

đĩa khoai tây, cũng là món ăn dễ làm nhất tại Tiếp Thiên Lâu, hay ở bất cứ chỗ nào đều có thể ăn được món ăn này mỗi ngày!

Đường Nguyên cười ha ha, vung tay mà nói:

- Đây, phải chăng là ăn khoai tây? Không! Ăn này là ăn theo phong cách, ăn lịch sự! Ăn theo địa vị! Ăn theo đẳng cấp! Còn cả ăn theo giá tiền nữa! Ăn, ở trên cao thì không tránh đc cô quạnh! (câu này hiểu nôm na như câu hận đời vô đối), như thế này, mới đúng là hưởng thụ của quý tộc chân chính!

- Các vị hôm nay có thể đến đại sảnh của Quý Tộc Đường, không kể là ai, chính là một trong những người giàu có nhất ở Thiên Hương thành này, đều tương đương với ngồi ở tầng thứ chín của Tiếp Thiên Lâu!

Đường Nguyên nói khản cả giọng, cả người run rẩy, sắc mặt cực kỳ mạnh mẽ

- Ở đây chính là thiên đường của quý tộc, mặc dù chỉ ở trong này uống một cốc nước trắng, cũng chính là nước trắng của quý tộc, nói lại câu lúc nãy, chúng ta uống không phải là nước trắng, mà vốn là quý tộc ở trên cao thì không tránh được cô đơn! Ở vào đỉnh phong tịch mịch, thì chỉ có quý tộc chân chính mới có thể cảm nhận cô đơn!

Tiếng vỗ tay nổ ra như tiếng sấm, lời nói của mập mạp có thể nói là rất đi vào lòng người, hiển nhiên là được mọi người đồng cảm.

Mà ở trong một gian phòng lớn trên lầu, Quân Mạc Tà xì một tiếng, nở nụ cười:

- Cái gọi là quý tộc chính thức ở trong miệng tên mập, chính là người mà lặng lẽ uống nước sôi, ăn khoai tây nghiền!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 27: Quân Mạc Tà Dụ Dỗ Lần Đầu Tiên

Quân Vô Ý lắc đầu bật cười, ngay tiếp sau tiểu Dương cũng nở nụ cười, tiểu quỷ tuy không hiểu chính xác Quân đại cao nhân trong lời nói có hàm ý gì, nhưng mà sợi khoai tây, nước sôi quả thật ăn uống cũng chẳng ngon lành gì, điểm này thì tiểu quỷ biết rõ.

Tên mập Đường Nguyên tâm tính rộng rãi, tùy tiện, dạng ruột để ngoài da, trí nhớ kém, sớm đã bỏ qua nội dung chính, hắn chỉ lưu lại một chút ấn tượng về đoạn này, liền ngẫu hứng đem ra phân tích mô tả và phát triển ý lung tung, thực là nhân tài ah.

Đường mập mạp vẫn thao thao bất tuyệt, Quân đại thiếu gia cũng không có hứng nghe hắn ba hoa, quay sang mỉm cười nhìn tiểu Dương:

- Như thế nào, tâm tình tốt lắm ah, Dương tiểu cô nương?

Khuôn mặt anh tuấn nhỏ nhắn cùa Dương Mặc phút chốc đã xịu xuống, từ xưa tới nay tiểu tử này luôn bị Quân Mạc Tà gọi là tiểu cô nương làm hắn tức giận đến quên phản bác, hừ một tiếng quay đầu đi. Bình Đẳng Vương thế tử tuy thông minh hơn những tiểu quỷ bình thường, nhưng dù sao thì hắn cũng chỉ mới mười tuổi, là một tiểu hài tử mà thôi. Cho nên khi đụng chuyện mất mặt như vậy, tâm trạng bị đả kích rất lớn, mà cũng không thể trách hắn, ngay cả người trưởng thành bình thường cũng tuyệt đối không chịu được.

- Hờn dỗi cái rắm!

Quân đại sát thủ hừ một tiếng, cũng không làm hắn dịu lại, hai chân bắt chéo, ngồi quay ra ngoài.

- Bị người khác khi dễ, ngươi chỉ biết hờn dỗi, khác nào không làm được gì, đã vậy tốt nhất đừng hờn dỗi nữa. Thật không có tiền đồ mà!

- Nếu hờn dỗi vô ích, ta phải làm thế nào mới được?

Dương Mặc cố kềm nước mắt chỉ trực trào ra.

- Ta gọi ngươi là tiểu cô nương thật cũng không có gì sai, một chút cũng không sai. Chuyện gì cũng đều có thể rơi nước mắt, khóc cái gì mà khóc? Nam tử hán đại trượng phu gặp chuyện là khóc, thật sự là dọa người ah, khó trách hay bị người ta khi dễ!

Quân Mạc Tà khinh thường nói, tay vơ lấy quả táo to, đưa vào miệng cắn một cái.

- Khóc có tác dụng gì sao? Khóc có thể giải quyết vấn đề sao? Nếu ngươi còn khóc tiếp thì cút đi cho ta. Lăn đi chỗ khác mà khóc đi! Ta không muốn nói với ngươi một câu nào nữa, huống chi là nghĩ kế giúp ngươi hả giận!

- Ta không khóc nữa!

Dương Mặc vội vàng ngăn dòng nước mắt, nhưng vẫn nghẹn ngào, ngước mặt nhìn Quân đại cao nhân:

- Quân đại ca, cha ta nói huynh là người thông minh, huynh nói cho ta biết, ta nên làm cái gì bây giờ? Ba người bọn họ từ nhỏ đã hay khi dễ ta, mỗi lần ta… ta… nhìn thấy bọn họ liền tâm kinh nhục khiêu (vô cùng lo sợ), cái gì cũng không dám nghĩ, lập tức tìm cách trốn tránh… Quân đại ca, huynh nói cho ta biết đi, ta nên làm cái gì để có năng lực không bị bọn họ khi dễ, làm sao có thể báo thù hả giận?

- Báo thù hả giận? Chuyện này ta không có biện pháp!

Mắt Quân Mạc Tà không thèm chớp một cái, lơ đễnh nhìn quanh nói:

- Người ta là Hoàng tử đó! Trong cái thế giới này, ai lớn nhất? Hoàng đế lớn nhất! Con của Hoàng đế, muốn khi dễ ngươi, ngươi có thể có biện pháp gì? Chịu đựng thôi, ai bảo ngươi không bằng người ta!

- Nhưng ta không muốn chịu đựng, Mạc Tà ca ca, cha ta nói ca ca thông minh nhất, không có việc gì có thể làm khó ca ca…

Dương Mặc nắm lấy tay Mạc Tà mà lắc lư:

- Ta van huynh, huynh cho ta một chủ ý đi, ta...

- Dừng lại, dừng lại!

Tranh thủ thời gian hết bị lắc lư tay, Mạc Tà vội vàng đẩy tay tiểu quỷ ra, tỏ vẻ không kiên nhẫn nói:

- Việc này cũng không phải là thông minh hay không thông minh là có thể giải quyết được. Cha người ta là hoàng đế, cha ngươi không phải là hoàng đế, ngươi bảo ta giúp ngươi như thế nào đây? Thật sự không có cách nào khác, một điểm biện pháp cũng không có!

Dương Mặc dừng lại, mắt lại rơi lệ, muốn tuôn trào, muốn trực tiếp kêu gào than khóc. Bất quá, đúng lúc này, hắn đột nhiên như phát hiện được chuyện gì, đôi mắt sáng ngời, tiếng khóc chưa kịp vang lên cũng bị nuốt trở lại. Trong mắt tinh quang loang loáng, môi mấp máy hỏi nhỏ:

- Mạc Tà ca ca, huynh vừa nói, cha người ta là hoàng đế, cha ta không phải là hoàng đế. Vì cái gì cha ta không phải là hoàng đế, cùng là con của hoàng đế, vì cái gì cha ta chỉ là vương gia, còn bá phụ là hoàng đế. Ta cũng là cháu ruột cùng huyết mạch, dựa vào cái gì bọn họ có thể khi dễ ta, ta lại tuyệt đối không thể phản kháng?

Đôi mắt Dương Mặc mở to, đầy nghi hoặc hỏi Quân đại cao nhân.

- Ngươi vừa rồi cũng đã nói, lại còn gì gì về cháu ruột với huyết mạch, cái đó là chuyện riêng của ngươi, ta làm sao mà biết được?

Quân Mạc Tà có vẻ không kiên nhẫn nói:

- Nhưng ta có thể nói cho ngươi một chuyện: Lúc trước cha ngươi cũng như ngươi, không có tiền đồ, từ nhỏ đã bị người ta khi dễ không dám phản kháng, ngay cả cái rắm cũng không dám phóng, thói quen ấy đã thành tự nhiên, cho nên khi lớn lên lại càng dễ dàng bị khi dễ, dĩ nhiên không thể trở thành hoàng đế. Cho đến tận bây giờ, nhi tử cũng bị người ta khi dễ!

- Ta không muốn bị khi dễ nữa, ta lại càng không muốn lớn lên cũng bị khi dễ, còn có hậu nhân của ta cũng vậy, không thể để bị bọn họ khi dễ mữa!

Hai tay của Dương Mặc nắm chặt lại.

- Chuyện này quả thật rất khó giải quyết!

Mạc Tà giả bộ thở dài.

- Có phải là chỉ cần trở thành hoàng đế mới có thể không bị khi dễ? Ta sẽ không bị khi dễ nữa, tử tôn của ta cũng sẽ không bị khi phụ?

Tiểu Dương Mặc hỏi liên hồi.

Quân Mạc Tà lại thở dài:

- Ân, ta không biết, ta thực sự không biết!

- Ta cũng muốn làm hoàng đế, huynh nói có được không?

Tiểu Dương Mặc mở to mắt mà nhìn Mạc Tà chờ đợi.

- Ngươi? Ngươi vừa rồi cũng nói, ngươi là hoàng gia huyết thống trực hệ, tự nhiên là có tư cách!

Quân Mạc Tà liếc xéo mắt:

- Cơ bản là có tư cách, bất quá những thứ khác còn kém quá xa, tư cách không thôi còn chưa đủ!

- Vậy Mạc Tà ca ca, huynh nói cho ta biết, như thế nào mới tính là đủ tư cách? Ta không muốn lại bị người khi dễ!

Quân Mạc Tà vừa mới mở miệng định trả lời thì phía sau đã truyền đến tiếng ho của Quân Vô Ý, tiếng ho giống như bị bệnh lao lại vang to như sợ người khác không nghe thấy. Trong phòng vang vọng tiếng ho khan đinh tai nhức óc, lại chỉ giới hạn trong căn phòng này. Thật không hổ là thiên huyền cao thủ, có thể thu phóng tự nhiên.

Thật ra Quân tam gia càng nghe càng cảm thấy không đúng, vốn là dụ dỗ tiểu hài tử để hắn vui vẻ, tại sao chỉ sau hai ba câu là đã chuyển sang đoạt giang sơn, soán ngôi vị, hơn nữa từ ngữ trần trụi, không chút nào che giấu. Dùng cái phương pháp này của Mạc Quân Tà để dạy bảo tiểu hài tử, phỏng chừng tiểu Dương Mặc cũng không cần theo Quân đại cao nhân kia thời gian quá dài, chỉ cần một hai tháng… Không, nếu như vậy có khi cũng là quá xem thường thủ đoạn của Quân đại quân sư, có thể cũng chỉ cần vài ngày là có thể thành công đem Bình Đẳng Vương thế tử xúi giục xua quân tạo phản, không hối tiếc bị tru di cửu tộc… Ách, tên tiểu tử này muốn làm gì đây?

- Vấn đề này ta có trả lời thì ngươi cũng không hiểu được đâu, về nhà, ngươi cũng đừng hỏi cha ngươi. Nếu có hỏi, cha ngươi nhất định sẽ nói: Bị khi dễ ah, có như thế nào thì chỉ cần người chân thật chân thành, ai lại đi khi dễ ngươi!

Quân Mạc Tà nhại lại giọng của Vương gia mà nói.

- Làm sao huynh biết? Mỗi lần ta bị khi phụ, cha ta cơ hồ đều nói như thế, cứ như vậy càng ngày càng bị khi dễ!

Dương Mặc nháy mắt, vẻ mặt sùng bái, vị Quân ca ca này đích xác là rất thông minh ah.

“Bởi vì gia gia ta cũng nói như vậy!”

Quân Mạc Tà thầm nghĩ, nhưng ngoài miệng lại hừ hai tiếng, nói:

- Ta đương nhiên biết rõ. Ta còn biết ngươi chính là một tiểu phản đồ, người khác nói cho ngươi nghe cái gì, ngươi liền quay người lại nói cho cha ngươi biết ngay. Có phải vậy không?

- Ta sẽ không bán đứng bằng hữu! Cha ta nói, người bán đứng bằng hữu không phải người tốt, ta là người tốt, ta nhất định sẽ không bán đứng bằng hữu!

Khuôn mặt non nớt của tiểu Dương Mặc trở nên đỏ bừng.

- Ngươi gấp cái gì?

Quân Mạc Tà mắt trắng không còn chút máu, nói:

- Bất quá, trước mắt ta không có biện pháp, nhưng trước hết ta giảng một chuyện xưa cho ngươi nghe được không?

Tiểu Dương đồng ý một cách ỉu xìu,vẻ mặt không hứng thú cho lắm.

Quân Vô Ý đứng phía sau, cuối cùng tâm trạng cũng thả lỏng, lén lấy tay lau mồ hôi lạnh, hai tên tiểu khùng điên cuối cùng cũng chuyển đề tài, kể chuyện xưa, vừa rồi thiếu chút nữa đem hắn dọa chết …

- Tên của chuyện xưa này gọi là “Binh biến Huyền Vũ môn”!

Quân Mạc Tà cười híp mắt nói:

- Đường Thái Tông Lý Thế Dân chỉ là vương gia thế tử, mà Lý Kiến Thành cùng Lý Nguyên Cát chính là đường ca của Lý Thế Dân, cũng luôn luôn khi dễ đường đệ của mình. Lý Thế Dân một mực nhẫn nhịn, rốt cục không thể nhịn được nữa, tại Huyền Vũ môn ra tay giết chết hai

vị đường huynh, chính mình ngồi vào ngôi vị hoàng đế, rốt cục không bị người khác khi dễ nữa!

Quân Vô Ý ban đầu còn có thể cùng tiểu Dương Mặc mỉm cười lắng nghe, hắn bình thường cũng thường xuyên nghe Quân Mạc Tà giảng một ít chuyện xưa, hơn nữa rất yêu thích. Tỷ như có một chuyện xưa gọi là Tam Quốc Diễn Nghĩa, nội dung cùng cách lý giải xâu xa khiến cho Quân Vô Ý như si như say, hôm nay thấy Quân Mạc Tà muốn kể chuyện xưa, hơn nữa nghe tên hình như chính mình còn chưa từng nghe qua, đương nhiên chú ý lắng nghe.

Nhưng càng nghe Mạc Quân Tà kể, Quân Vô Ý còn chưa kịp nghe xong, vừa mới buông lỏng thần kinh, trong phút chốc lại kéo căng như muốn đứt ngay tại chỗ, hiện giờ hắn còn căng hơn hồi nãy nữa, toàn thân xuất mồ hôi lạnh, trong nháy mắt ướt đẫm cả nội y.

Chuyện xưa về đại vương mà Quân đại cao nhân chúng ta mới kể rõ ràng có thể làm cho một vị mang danh là cao thủ Thiên Huyền của kinh thành, luôn luôn tin tưởng một cách mù quáng chưa từng có vào Quân đại cao nhân cũng phải kêu trời. Hôm nay quả thực muốn làm cho Huyết Y đại tướng Quân tam gia ta đây chết một lần chưa đủ, lại bị dọa chết thêm lần thứ hai sao? Tên tiểu từ Quân Mạc Tà ngươi giảng cái chuyện xưa chó má gì thế này?

Ta kháo, ngươi đơn thuần là muốn xúi giục tạo phản, Dương tiểu tử này xem ra trong lòng chưa có thù hận, hài tử đều là không có mang thù. Nhưng ngươi lại đi giảng giải chuyện xưa như vậy, không phải là thêm dầu vào lửa sao?

- Giết hay lắm, nên giết, không cần phải lưu tình!

Tiểu Dương cao hứng vung tay lên, lớn tiếng quát, trong mắt đột nhiên lóe lên một tia kì lạ! Là mơ ước, hay là dục vọng, hay là cuồng nhiệt… cuối cùng cũng không ai biết!

Hai mắt của Quân Mạc Tà cũng lóe lên, nói nhiều như vậy, một đứa bé có thể hiểu hết không? Hạt giống muốn phát triển thành đại thụ phải tưới từng chút nước một, nếu bỗng nhiên bị ném xuống biển, tất nhiên sẽ bị ngập nước, héo úng mà chết.

Phía dưới, một mùi thơm kỳ lạ tỏa ra khiến cho cả sảnh đường xôn xao, làm cho mọi người trên lầu đều chăm chú nhìn lại.

Buổi đấu giá rượu sau một hồi gây được sự chú ý lớn rốt cuộc cũng đã được bắt đầu. Trên đài, một lão giả áo xanh sạch sẽ tinh tơm, trạc ngũ tuần, tinh thần vô cùng phấn chấn, mày rậm như kiếm, ánh mắt sắc bén, lạnh lùng vô cảm.

Vừa thấy được người này, Quân Mạc Tà liền cảm thấy bất ngờ. Đây chính là Tống Lão Tam lôi thôi lếch thếch trước kia đây sao? Đúng là người đẹp vì lụa, ngựa tốt vì yên ah. Quần áo mới cũng đã mặc vào, lưng không còn còng, eo không còn khom, tất cả như vừa thoát thai hóa cốt.

- Tặng quân nhất bôi tửu, toại quân nhất thân thương. Tống thương?

Tống Lão Tam bay vọt lên, phía dưới đài lập tức có người nhận ra Tống Thương, theo tin đồn là Thiên Huyền cao thủ, hôm nay lại đến nơi này để phục vụ buổi bán đấu giá, Quý Tộc Đường này cũng thật là đặc biệt ah.

Mùi rượu đậm đà phiêu hốt trong không trung, mỗi người đều không nhịn được hít một cái. Chỉ dựa vào mùi thơm thôi cũng xứng danh là thiên phẩm rượu ngon. Mọi người đều có vẻ náo nức chờ mong.

Hắc bào nhân đứng sau lưng Linh Mộng công chúa cũng hít một hơi, trong mắt lóe lên tinh quang kỳ lạ, làm vua một nước nhưng mùi rượu thơm ngon bậc này, hắn cũng chưa từng thưởng thức qua. Có thể thấy được trình độ hiếm có của loại rượu này.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 28: Trò Hay Bắt Đầu

Khó trách lần này Quý Tộc Đường lại đem rượu ngon như vậy ra đấu giá, hóa ra rượu này là do đệ nhất tửu thần Tống Thương đặc biệt nhưỡng ra!

Tuy bản thân Tống Thương không nói gì, lại càng không nói rượu này là do chính bản thân hắn nhưỡng ra. Tuy nhiên, mọi người ai cũng nghĩ cực phẩm rượu ngon này là do hắn nhưỡng. Phải nói thêm, nhất đại Thiên Huyền cao thủ Tống Thương, tuyệt đỉnh sát thủ uy danh hiển hách, nhưng đối với những cường giả và tầng lớp cao cấp, tên gọi tửu thần Tống Thương mới là thứ bọn họ nhập tâm nhất!

Dưới con mắt nhìn chăm chú của quan khách, mấy thị nữ bưng khay rượu bước ra, trên mỗi khay là hơn mười chén rượu nhỏ.

Cái này gọi là chén nhưng kỳ thực khá nhỏ nên gọi là chung rượu cũng được, tuy vậy rất tinh xảo, tất cả đều được làm bằng bạc, dát mảnh như cánh ve, lóe lên ánh sáng lung linh!

Chén rượu làm bằng bạc, ngoài vẻ đẹp bên ngoài, còn mang đến cho người thưởng rượu sự an tâm là trong rượu không có độc. Dù sao nếu trong rượu có độc thì không thể để trong ly bạc được. Chỉ nhìn vào ly rượu thôi, đã thấy được sự chu đáo vẹn toàn! Chỉ một điểm này đã thấy được sự cẩn thận của Quý Tộc Đường!

Tại mỗi bàn đều đặt ba chén, sau đó mấy thị nữ mang ra một bầu rượu rót đầy vào mỗi ly, một giọt cũng không rớt, chỉ e một giọt rượu rơi ra có thể làm mỹ nhân rơi lệ. Các chén dần được rót đầy, trong đại sảnh

hơi rượu càng ngày càng nồng đậm. Mỗi người nhìn ly rượu trước mặt, vô luận là cao sang phú quý, giàu ít giàu nhiều đều không nhịn được nuốt vài ngụm nước miếng.

Rượu được đem đấu giá lần này, quý ở chỗ là chưa từng xuất hiện ở đại lục từ trước tới nay. Đây chính là cực phẩm rượu ngon! Hiện tại, trước hết xin mời chư vị uống một ly kiểm nghiệm, như thế khi vào đấu giá, trong lòng mọi người mới có thể hiểu rõ mình đang đấu giá cái gì.

Tống Thương cao giọng nói, thanh âm vang vọng toàn sảnh, phong thái hắn đứng trên đài khác xa với Đường Nguyên đại công tử, có thể gọi là “uyên thuần nhạc trì” (vực sâu hun hút, núi cao sừng sững), hiện rõ phong phạm của một cao thủ Thiên Huyền.

Ta đảm bảo mọi người sau khi thưởng thức sẽ đều nhận ra đây là cực phẩm rượu ngon, căn bản là vật báu vô giá. Đến cuối cùng vô luận là phải trả nhiều hay trả ít, thậm chí phải mất một số tiền lớn, thì ai cũng cảm thấy đáng giá.

Tống Thương vung tay lên.

-Mời!

Mọi người sớm đã bị loại rượu ngon thần dị chưa bao giờ xuất hiện này hấp dẫn, không ai còn kiên nhẫn, ngay lập tức giơ chén rượu lên cạn. Cái chén con chỉ bé xíu như ngón tay làm trong lòng mọi người không ngừng mắng chửi cái Quý Tộc Đường keo kiệt.

- Các vị tất nhiên đang mắng trong lòng là chén rượu thực sự quá nhỏ, thực sự là không đủ uống phải không?

Tống Thương thản nhiên nói.

- Chuyện này, ta thay mặt bản đường xin lỗi các vị, nhưng mà các vị thử nghĩ: Nếu rượu ngon đến bực này, vừa đem ra đã cho các vị uống thỏa thuê thì còn gì gọi là cực phẩm quý hiếm, càng không cần nói tới

chuyện đấu giá gì nữa. Điều này quả thực là tư tâm của bản đường, nhưng cũng vì không muốn sỉ nhục loại tuyệt phẩm rượu ngon này!

Mọi khách nhân nơi đây đều là loại người có kiến thức rộng rãi, làm sao không biết đạo lý đó, cũng chỉ biết cười trừ.

Mọi người vừa cười vừa nâng ly uống, uống một hơi cạn sạch. Linh Mộng công chúa không quen uống rượu, mà nàng cũng không thích uống rượu, mà cho dù nàng có thích đi chăng nữa thì nàng cũng không dám uống ah. Sau lưng còn có hai người có thân phận dọa người đang đứng mà. Hiện tại, nàng phải ngồi giữa, trong khi hai nhân vật này phải đứng hai bên là đã thấy hoảng sợ, nếu không phải vì "người đó" ra nghiêm lệnh là không được lui xuống. Nếu không, công chúa đã sớm thối lui từ lâu, giờ phút này đành phải giả vờ không thèm để ý tới ba chén rượu trước mặt, đưa hai chén rượu ngon cho hai người đứng sau.

Hai gã hắc bào sau lưng sớm đã không kiên nhẫn được nữa, uống một hơi cạn sạch. Chén rượu vừa cạn, hai người đồng thời chấn động, của ngon vật lạ trên thế gian này, hai người đều đã nếm qua, nhưng rượu ngon đến bực này quả thật là chưa từng được thử ah. Sau khi uống xong, cả hai vẫn chưa thỏa mãn, hai cặp mắt hừng hực lửa nhìn vào chén rượu duy nhất còn lại trên bàn, sau đó cả hai lại nhìn nhau, tỏ vẻ bản thân sẽ không nhường nhịn!

Theo như nhận định của Quân đại thiếu, hai gã hắc y nhân theo sau công chúa Linh Mộng chắc chắn có lai lịch cực kỳ bất phàm, nhưng nếu một trong hai người quả thật là "người đó", nhìn khắp Thiên Hương đế quốc này, người nào lại có địa vị ngang hàng với hắn, không chút khác biệt thế này! Hắc y nhân còn lại là ai?

Sau khi cạn chén, cả đám đông dường như rơi vào trạng thái im lặng, hay nói đúng hơn là câm lặng không nói nên lời.

Lát sau, đột nhiên vang lên một âm thanh làm phá vỡ không khí đó, một thanh âm kéo dài giống như rên rỉ trong đêm xuân nồng, như si như mê thật là cổ quái…

Mọi người theo thanh âm quay lại thì thấy một khách nhân khoảng tứ tuần, trên mặt tràn đầy vẻ si mê, đang nhìn chằm chằm vào chén rượu, rồi đột nhiên ngẩng đầu đứng vọt lên lớn tiếng hỏi:

- Ngon, thật không hỗ là cực phẩm rượu ngon do tửu thần nhưỡng chế đặc biệt, uống một chén, đã cho ta khuynh đảo si mê, không biết rượu này khi nào bắt đầu đấu giá? Giá cả là bao nhiêu? Cũng không quản là tốn bao nhiêu tiền, bổn gia chủ hôm nay ít nhất phải có được mười vò!

Tên đại hán vừa đứng lên chính là đệ nhất thương nhân ngành muối của Thiên Hương Thành, cũng chính là phó hội chủ của thương hội Thiên Hương, Triệu Mộng Long.

Người này nói như vậy có thể nói thô tục cực kỳ, nhưng mọi người lại không ai bác bỏ, trong tận đáy lòng đều tràn đầy đồng cảm, chậm rãi gật đầu. Mọi người nếu không phải là vương công đại thần cũng là giàu có phú gia, đương nhiên không nói lời dối gạt lương tâm!

Chỉ có Độc Cô Vô Địch đang ngồi ở hàng thứ hai mặt mũi tràn đầy u ám, quát:

- Ngồi xuống nói chuyện coi! Như thế còn gì là tôn nghiêm, còn lớn tiếng hò hét cái gì? Không thấy tại đây có những ai sao! Ngươi có chút phong thái nào của quý tộc không?

Trong lòng Độc Cô đại tướng quân vô cùng bồn chồn, phi thường sầu muộn!

Hôm nay Độc Cô đại tướng quân đến đây, tuy cũng có lòng muốn cổ động cho tam đệ Quân Vô Ý. Tuy nhiên,ước vọng ban đầu của hắn thực sự là đến để xem Quân Mạc Tà bị xấu mặt như thế nào. Trong lòng đã nghĩ chuẩn bị lát nữa đòi tiền cược. Một vò rượu một vạn lượng, mở miệng vui đùa thì còn được, chứ thực sự bán ra ngoài thì chỉ có quỷ mới mua, lần đánh cuộc này, dù như thế nào cũng là thắng chắc rồi

Hắn làm sao ngờ tình cảnh hiện tại xem ra một vạn lượng một vò cũng không tính là đắt, một chút cũng không. Chẳng những có thể bán được, mà còn tạo được thanh thế lớn như vậy, xem ra lần này chắc cũng là lúc nói lời chia tay với hai ngàn năm trăm vạn lượng bạc. Thật sự là muốn lấy cái mạng già này ah.

Vì vậy, làm sao Độc Cô Vô Địch không sầu muộn cho được, cứ coi như là tự dối lòng mình một lần đi, cũng không được ah. Ngẫm nghĩ càng thấy cay đắng, Độc Cô tướng quân ai oán liếc xéo lên lầu, chỗ ngồi của Quân Vô Ý và Quân Mạc Tà. Lúc này chắc hai thúc cháu đang đắc chí cười đến không thể ngậm miệng lại đây?

Triệu Mộng Long ách ách hai tiếng rồi mới ngồi xuống, hắn tuy cũng tính là có tiếng ở Thiên Hương thành, nhưng tuyệt đối không dám ngang ngược cùng Độc Cô gia. Sau khi ngồi xuống, lại bưng chén rượu đã cạn lên, mở miệng hít hà hơi rượu còn lại, trên mặt hiện lên vẻ mặt thỏa mãn.

Độc Cô Vô Địch vừa quay đầu lại, đã thấy nữ nhi bảo bối Độc Cô Tiểu Nghệ mặt như nở hoa, thỏa mãn vô cùng. Ánh mắt nhìn vào lão lại có chút hả hê, lão không khỏi nặng nề hừ một tiếng uy hiếp nói:

- Ngươi còn cười vui vẻ nhỉ, ngày mai lão tử sẽ kiếm người mai mốt gả phức ngươi đi!

Độc Cô Tiểu Nghệ chợt dừng tiếng cười, dùng đôi mắt tức giận nhìn phụ thân, khuôn mặt giận đến hồng lên, thở mạnh rồi đột nhiên làm mặt quỷ quay lại nói:

- Hừ, cha thấy mình sắp thua đến nơi nên trong lòng thấy sợ chứ gì? Hừ, thiếu nợ một con số khủng bố thế này, con coi cha làm sao mà tính đây! Hai ngàn năm trăm vạn lượng lận đó nha, đem cha đi bán luôn cũng không đủ!

Độc Cô Vô Địch động nộ:

- Như thế nào còn chưa đủ, lão tử có rất nhiều biện pháp! Cả lão tử bán cũng còn không được sao? Ngươi không phải rất giỏi sao? Lão tử không có tiền liền đem con gái gán nợ, thu tiểu tử kia làm con rể chống đỡ món nợ này là được ngay! Hừ!

Khuôn mặt Độc Cô Tiểu Nghệ lập tức đỏ bừng, thoắt cái đã đứng dậy, trừng mắt lạnh lùng nhìn phụ thân:

- Ta không thèm! Quý hóa lắm sao!

Trong lòng nàng vừa tức giận vừa lo lắng, nàng tuy là rất thích Quân Mạc Tà nhưng tuyệt nhiên không muốn mình là vật đặt cược của Quân Mạc Tà, khi ấy còn mặt mũi nào gặp hắn nữa, hắn sẽ nghĩ về nàng như thế nào đây?

Trong mắt nàng lập tức ngấn lệ, nước mắt lưng tròng, dậm mạnh đôi chân nhỏ, uốn éo cái lưng ong, rốt cuộc không để ý tới phụ thân, nước mắt thi nhau rơi xuống tí tách.

Độc Cô Vô Địch luống cuống, sớm đã quên phiền muộn, tranh thủ thời gian an ủi bảo bối, bảy tên con đầu heo của hắn thấy vậy cũng xông tới nhưng chỉ có tên Độc Cô Anh chen vào được. Hắn thấy phụ thân luống cuống như vậy, cười ha hả, miệng ngoác rộng đến mang tai, ngay lập tức bị Độc Cô Vô Địch quất ngay một cước vào giữa mông.

- Con không định ra mặt sao?

Trên lầu, Quân Vô Ý hỏi đứa cháu của mình.

Con cảm thấy có chút không đúng lắm!

Quân Mạc Tà cau mày, ngón tay chỉ lên trời chỉ chỉ:

- Hình như “người kia” cũng tới, chẳng những hắn đến đây, hắn còn dẫn theo một tên gia hỏa thực lực khó lường, vì không muốn tìm phiền toái không cần thiết, con không ra mặt là tốt nhất.

Thân hình Quân Vô Ý chấn động.

- Tất cả đều vẫn nằm trong dự liệu của con!

Mạc Tà bỗng cười hắc hắc:

- Chuyện hôm nay toàn bộ giao cho Đường Nguyên cùng tiểu Dương thôi, có hai người bọn họ là đủ rồi, con chỉ lộ diện vào thời khắc quan trọng.

Quân Vô Ý cười hiểu ý, sau đói lại nhíu mày:

- Chỉ sợ sớm muộn gì chuyện này cũng lưu truyền ra ngoài, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ biết!

Quân Mạc Tà không phản bác nhưng lắc đầu:

- Vì thế, trước khi “bọn hắn” hiểu rõ mọi chuyện, chúng ta phải biến Quân gia thành một thế lực không người nào dám trêu chọc, một gia tộc hùng mạnh, đến lúc đó bọn họ cho dù có biết, cũng không thể làm gì được! Dù sao đi nữa, có thực lực tuyệt đối mới là vốn liếng to nhất!

Phía dưới sảnh, sau khi Tống Thương thổi phồng thêm một số tác dụng của rượu xong thì liền thối lui. Nói đến cái sâu sắc của rượu, cùng những tác dụng bên ngoài của nó thì coi như Quân đại thiếu gia cũng không so được với lão. Tại thời điểm này, mọi người đã say trong niềm đam mê, hương vị quyến rũ và bầu không khí đã đạt đến một trình độ thưởng thức mới.

Kế tiếp, lại đến phiên đại chưởng quỹ Đường Nguyên tiến lên sân khấu biểu diễn.

- Hiện tại, buổi đấu giá rượu ngon chính thức bắt đầu! Mỗi một vò rượu ngon giá khởi điểm là một vạn lượng. Tăng giá tùy ý, cũng không có hạn mức cao nhất, bởi vì số lượng rượu ngon này có hạn, mỗi bàn nhiều nhất chỉ có thể có năm mươi vò! Tuyệt đối không thể nhiều hơn!

Đường Nguyên lớn tiếng nói, mười phần hiên ngang.

Xin hỏi Đường đại chưởng quỹ, lời nói “số lượng có hạn” của ngài là có ý gì?

Đường Nguyên vừa nói xong thì liền có người hỏi ngay.

- Cũng không có ý tứ gì cao siêu cả, mọi người đại khái cũng đã hiểu, rượu này chính là do Tống lão dùng thời gian cả nửa đời, đi qua toàn bộ đại lục, thu thập các nguyên liệu cực phẩm, toàn bộ đều là thượng hạng, thực sự chỉ nhưỡng ra một ít này thôi! Từ nay về sau, không còn thiên phẩm rượu ngon như vậy nữa! Cho nên, lần đấu giá thiên phẩm rượu ngon này, lần đầu cũng là lần cuối!

Đường Nguyên có vẻ tiếc rẻ nói.

- Chỉ có lần duy nhất…!

Phía dưới một hồi kinh hô. Người người nhìn nhau: Lần đấu giá rượu ngon này, chỉ là lần duy nhất!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 29: Ai Âm Độc Hơn Ai

Tuy nhiên, mọi người khi ngẫm lại cũng hiểu được đạo lý này. Trong gầm trời này, muốn nhưỡng ra rượu ngon thế này sao mà dễ dàng cho được?

Chỉ có một ít thế này mới hợp lý.

- Nếu chỉ đấu giá một lần, vậy tổng số rượu có bao nhiêu vò tất cả?

Người hỏi câu này lại là người ngoài dự đoán của mọi người, chính là Linh Mộng công chúa, người không quen uống rượu, thậm chí vừa rồi cũng không nếm thử rượu.

Đường Nguyên kinh ngạc nhìn nàng một cái rồi trả lời:

- Lần đấu giá này, tổng cộng có ba nghìn vò thiên phẩm hảo tửu! Dù cho các vị ra giá như thế nào đi nữa, thiên phẩm hảo tửu cũng chỉ có nhiêu đó! Rượu này giống như phù dung sớm nở tối tàn, uống một ngụm là thiếu một ngụm, uống hết thì chỉ còn cách nhịn thôi!

- Ba nghìn vò!

Mọi người phía dưới khi nghe có nhiều hảo tửu như thế thì ai cũng kinh hãi. Ba nghìn vò, số lượng có vẻ không ít, thậm chí có thể nói là rất nhiều. Tuy nhiên, ngàn vạn lần không nên quên, hiện tại nơi này có hơn một trăm nhà tham gia đấu giá, phân phối số rượu này cho một trăm đầu người, nhiều lắm thì mỗi người cũng chỉ có ba mươi vò mà thôi.

Mà hạn mức cao nhất mỗi người có thể đấu giá thắng cũng chỉ có năm mươi vò. Hơn nữa, phía trước còn có hoàng thất, có các đại thế gia, những người này tất nhiên sẽ ra tay trước, nhất định sẽ không chịu cảnh tay không trở về, e rằng phải sau tất cả những người này thì mới tới "tua" của mình, nhưng những người này có đến hơn mười nhà, ít nhất cũng làm ít đi hơn tám trăm vò!

Điều này cũng có nghĩa là, hơn tám mươi nhà còn lại, dù muốn cạnh tranh thế nào cũng chỉ còn hai ngàn hai trăm vò mà thôi! Rõ ràng loại thiên phẩm hảo tửu này, tất nhiên sẽ có nhiều nhà không có khả năng đấu giá được!

Mà một khi không đấu giá thắng được, đồng nghĩa với việc cả đời sẽ không có cơ hội thưởng thức loại hảo tửu này nữa!

Vì vậy, sự cạnh tranh giữa những người này sẽ vô cùng khắc nghiệt!

Rất nhiều người đã âm thầm nắm chặt tay, chỉ chực bắt đầu để kêu giá!

- Hiện tại, đấu giá chính thức bắt đầu, số hảo tửu đầu tiên, năm mươi vò!

Cả đám thịt núc ních trên người Đường Nguyên run run. Hắn cảm thấy thời khắc sáng chói huy hoàng nhất trong cuộc đời hắn chính là lúc này đây, khi hắn cầm búa định giá trong tay mà vung lên.

- Bản nhân ra giá một trăm vạn bạc trắng!

Một người lớn tiếng ra giá, không ngờ ngay lần đầu tiên mà đã nâng giá lên cao thế này! Điều này làm cho mấy người âm thầm âm thầm kêu khổ trong lòng: "Đây mới là lần đầu tiên thôi mà, ngươi lại chơi thế này là sao! Ngươi kêu giá kiểu này, sau này đến phiên chúng ta, giá cả chẳng phải ở trên trời sao?"

Bên trong hàng thứ ba, người ra giá chậm rãi đứng lên, một thân lam bào nhấp nhô như sóng biển, khi hắn vừa đứng lên thì mọi người có cảm giác một mảng biển khơi xanh thẳm đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình.

Người này tự nhiên cười nói:

- Tại hạ là Hải Trầm Phong, bang chủ Kim Dương Bang của Thiên Hương thành. Bản thân tại hạ yêu rượu như mạng, loại thiên phẩm mỹ tửu này, bất cứ giá nào cũng phải đoạt được, tại hạ nghĩ đối với mỗi người ngồi đây, một trăm vạn lượng không phải là một con số lớn, nhưng mong mọi người nể chút mặt mũi Hải mỗ, Hải mỗ xin đa tạ!

Hải Trầm Phong đương nhiên là do Quân Mạc Tà an bài tại đây để đề phòng vạn nhất, giờ phút này đương nhiên đứng ra làm người đầu tiên tỏ vẻ "việc nghĩa không từ" mà kêu giá. (chim mồi đây mà http://.4vn/images/smilies/61.gif)

Đương nhiên, lúc này hắn đứng ra cũng còn có một mục đích khác, đó chính là tuyên cáo thiên hạ bang phái giang hồ Kim Dương Bang đã thay đổi bang chủ, và vị Hải đại bang chủ cũng nhân buổi đấu giá này mà ra mặt, chính thức tiến nhập vào hàng ngũ những nhân vật thượng tầng của Thiên Hương đế quốc.

Khi Hải Trầm Phong đứng ra, trong nháy mắt đã thu hút vô số ánh mắt của nhiều người, giống như nam châm gặp sắt thép, cứ dán chặt vào người hắn. Thân hình Hải Trầm Phong bất động như núi, nhưng sắc mặt lại hơi xanh xao, có một chút không khỏe mạnh. Quân Mạc Tà đứng trên lầu xem náo nhiệt khi nhìn thấy cảnh này thì trong lòng vô cùng buồn bực: "Chẳng lẽ chỉ trong một hai ngày mà vị cao thủ Thiên Huyền này lại bị trọng thương lần nữa sao? Tại sao lại trọng thương hoài thế này? Xem ra sau này ta phải dạy dỗ hắn cho tốt mới được, ít nhất phải đem thực lực của hắn đề thăng lên một hai cấp bậc, nếu không thì ta lại phải lo lắng mãi!"

Những lời này e là chỉ có Quân đại cao nhân mới dám nói, tùy tùy tiện tiện nói đề thăng thực lực của một Thiên Huyền cao thủ lên một hai bậc, lời nhảm nhí này nói ra ai tin a?

Ba vị hoàng tử và các đại thế gia cũng vô cùng lưu ý!

Mấy nhà này sớm đã biết bang chủ của Kim Dương Bang Thiên Hương thành đã đổi chủ, nhưng không ai có thể ngờ rằng người đó lại là một vị cao thủ Thiên Huyền bí hiểm!

Phải biết rằng cao thủ Thần Huyền xưa nay đều tự cho mình là tuyệt đối cao hơn người, ít khi nhúng tay vào tranh đấu hồng trần, mà dưới Thần Huyền chính là Thiên Huyền, cũng có thể coi như là giai cấp có thực lực cao nhất của đại lục thế tục, lấy Đường gia làm ví dụ, gia tộc này vốn là một trong những gia tộc lớn nhất của Thiên Hương đế quốc, vậy mà người mạnh nhất trong tộc bất quá chỉ là Địa Huyền đỉnh phong mà thôi, vì thế, cho dù là bang phái giang hồ này là thiên hạ đệ nhất bang của Thiên Hương thành, đối với một cao thủ Thiên Huyền mà nói, chuyện này cũng rất là mất mặt, mọi người đều vì chuyện này mà thấy lạ lùng, khó có thể tưởng tượng!

Tuy nhiên, vì nhìn vào phân lượng của một cao thủ Thiên Huyền, ai cũng cắn răng bỏ qua cho năm mươi vò mỹ tửu đầu tiên này, vì thế, không ai tham gia kêu giá.

Đúng lúc tưởng mọi chuyện đã rồi thì không ngờ trong hàng thứ hai, một vị công tử trẻ tuổi áo xanh từ từ đứng lên, tuy rằng trên mặt có che khăn lụa, nhưng khí độ vẫn ung dung tao nhã, nhất cử nhất động đều làm cho người nhìn cảm thấy thoải mái, tạo cảm giác toàn bộ tao nhã thanh tao chỉ có thể thấy được trên người của hắn, quả thực có thể lấy hắn làm hình mẫu mà đem ra dạy học.

Công tử áo xanh kia chính là Lý gia Đại công tử, Lý Du Nhiên!

Đây là lần đầu tiên Lý Du Nhiên xuất hiện chính thức trước công chúng!

- Ta ra giá một trăm năm mươi vạn lượng!

Lý Du Nhiên mỉm cười mà nói, thanh âm vang vọng giống như một cơn gió thu thổi nhẹ qua cánh rừng, tươi mát vô cùng.

- Thiên phẩm mỹ tửu thế này, lại còn là đợt đầu tiên, tất nhiên mang ý nghĩa trọng đại. Bổn công tử cũng là người đam mê rượu, thỉnh Hải bang chủ thứ lỗi cho!

Ánh mắt Lý Du Nhiên mỉm cười mà nhìn Hải Trầm Phong, thần sắc tựa hồ vô cùng tán thưởng. Tuy nhiên, nội tâm chân chính của hắn lại không lộ ra bất cứ điểm nào.

Tối hôm trước, khi hai vị sư huynh lần đầu xuất động, cuối cùng lại thân mang trọng thương trở về, mà người xuống tay chính là vị tân bang chủ Kim Dương Bang trước mặt này! Tuy hắn nghe nói là đôi bên lưỡng bại câu thương, nhưng hiện tại, Lý Du Nhiên làm sao để cho Hải Trầm Phong toại nguyện đoạt được số mỹ tửu đầu tiên này cho được? Huống chi còn có đại sư huynh đang đứng phía sau hắn.

Tính toán trong lòng Lý Du Nhiên là muốn quấy nhiễu khí thế của Hải Trầm Phong một chút, thuận tiện kiểm tra tài phú của toàn bộ các bang phái ngầm quy phục Kim Dương Bang luôn, dù sao đây cũng là con số tính bằng trăm vạn lượng, nếu Hải Trầm Phong này chỉ là kẻ thất phu hữu dũng vô mưu, hắn cứ tăng giá, chỉ cần hắn canh đúng thời điểm mà dừng lại, chắc chắn sẽ làm cho tên tân bang chủ của Kim Dương Bang này ăn trái đắng ngay, cũng coi như thay hai vị sư huynh báo thù được một chút!

- Thì ra Lý công tử cũng là người yêu rượu?

Hải Trầm Phong ha ha cười:

- Không sao không sao, vật cạnh thiên trạch (cạnh tranh sinh tồn), người ra giá cao thì thắng mà! Một khi đã như vậy, tại hạ lại tăng giá một chút. Ba trăm vạn lượng!

Từ trước tới giờ, Hải Trầm Phong chưa bao giờ cần ngân lượng, huống chi, Kim Dương Bang hiện giờ thực sự là của Quân Mạc Tà, ngân lượng cũng là của Quân Mạc Tà, bất chấp Lý Du Nhiên ra giá cao bao nhiêu đi chăng nữa, Hải Trầm Phong đều có khả năng theo tới cùng. Tuy nhiên, nếu tình trạng này cứ tiếp diễn...

Hiện tại, giá cả này đối với Lý Du Nhiên cũng không tính là quá cao, hắn tin chắc ngoài hắn ra, sẽ không ai dám tham gia đấu giá. Giá này chính là dành cho hắn, hắn nghĩ thầm nếu hắn ra giá, thì dù ra giá cao hơn một chút hay cao hơn gấp đôi cũng chẳng có gì khác biệt.

Ba trăm vạn!

Mọi người tại đây hầu như ai cũng là loại ngang dọc một phương, ba trăm vạn tuy là một con số lớn, nhưng cũng chẳng đáng để vào mắt. Tuy nhiên, dùng ba trăm vạn lượng bạc để mua năm mươi vò rượu, nghĩa là sáu vạn lượng bạc một vò, như vậy cũng thật sự là quá xa xỉ. Không hổ danh là bang hội ngầm đệ nhất ah, quả là coi tiền như rác mà!

- Hải bang chủ quả nhiên là tài đại khí thô!

Lý Du Nhiên cười tự nhiên, sóng mắt giống như xuân thủy làm say lòng người:

- Một khi đã như vậy, bổn công tử ra giá ba trăm vạn lẻ một đồng!

Ba trăm vạn lẻ một đồng!

Kêu giá như vậy, bất chấp là đối với ai, đều là một loại vũ nhục trắng trợn!

Hải Trầm Phong giận dữ, hơi thở phập phồng như thủy triều, lạnh lùng nhìn Lý Du Nhiên nói:

- Lý công tử quả nhiên ra giá cao nha, ba trăm vạn kẻ một đồng ha ha ha! Bản nhân vì mong đạt được thứ tốt, vạn kim ta cũng không tiếc, năm trăm vạn!

Hải Trầm Phong đã thật sự tức giận: "Tiểu tử Lý gia này thật quá đáng mà, nếu ngươi tăng giá đàng hoàng ta không nói, đàng này ngươi lại chỉ tăng một đồng, thật là đáng chết mà!" Giờ khắc này, hắn đã quyết tâm muốn cùng Lý Du Nhiên chơi tới cùng!

Đây chính là vấn đề liên quan tới tôn nghiêm bản thân!

- Vừa rồi Hải bang chủ cũng nói là "vật cạnh thiên trạch" mà, người ra giá cao thì thắng thôi, tại sao lại tức giận, thật không tốt nha ha ha ha...

Lý Du Nhiên nói một cách vân đạm phong khinh (nhẹ như mây bay gió thổi):

- Mọi người nơi đây ai cũng mang danh là quý tộc, nên có một chút phong độ mới tốt. Bổn công tử cũng chỉ kêu giá, cũng không phạm vào quy tắc nào cả, huống chi, luật là tăng giá không quy định, Lý gia chúng ta nhà nhỏ ít tiền, quả thật không có nhiều bạc cho lắm, thứ lỗi thứ lỗi! Bất quá nếu Hải bang chủ có ý kiến, lần này ta sẽ thêm vào một chút, tránh làm cho Hải bang chủ tức giận, sau này lại đắc tội với Hải bang chủ!

Sắc mặt Hải Trầm Phong vẫn xanh mét nhưng trong lòng âm thầm mừng rỡ, thầm nghĩ: "Tiểu tử ngươi chỉ cần kêu giá cao hơn, lão tử lập tức thu tay, cho tiểu tử ngươi ăn trái đắng mà xuất ra cả núi tiền!"

Lý Du Nhiên ngừng lại một chút, sau đó mới từ tốn nói:

- Ta ra giá năm trăm vạn lẻ hai đồng!

Hải Trầm Phong nổi trận lôi đình, quát một tiếng nhảy tới quát:

- Tiểu tử ngươi khinh người quá đáng...

Đúng lúc đó, bên tai hắn vang lên tiếng truyền âm nhỏ như muỗi kêu của Quân Mạc Tà:

- Nhường cho hắn đi!

Hải Trầm Phong ngẩn người ra, đưa mắt nhìn quanh theo bản năng. Huyền Huyền đại lục này làm gì có cái loại công phu truyền âm nhập mật, Hải Trầm Phong hoàn toàn ngây người: "Thanh âm tại sao lại vang lên ngay bên lỗ tai mình, mà tất cả mọi người lại có vẻ như không ai nghe thấy? Chuyện quỷ dị gì thế này?"

- Ta nói nhường cho hắn! Không được tiếp tục ra giá, đây là mệnh lệnh!

Trong lỗ tai hắn lại vang lên thanh âm của Quân Mạc Tà.

Mặc dù thanh âm rất nhỏ nhưng lại cực kỳ nghiêm khắc, tràn ngập ý tứ không được cãi lệnh!

Đúng vậy, chính là mệnh lệnh!

Lý đại công tử Lý Du Nhiên vừa đứng ra, Quân Mạc Tà đã chú ý tới hắn. Từ lúc Quân Mạc Tà tiến vào thế giới này, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lý Du Nhiên!

Lần thấy mặt đầu tiên này, Quân Mạc Tà liền cảm thấy một loại cảm giác khác thường, vô cùng không thoải mái. Vô luận là khí độ hay phong thái của Lý Du Nhiên, dù là nói chuyện hay hành động, đều cực kỳ hoàn mỹ!

Bất cứ tình huống nào cũng đều không có tí kẽ hở, cực kỳ tao nhã!

Tuy nhiên, trên thế giới thật sự có loại người hoàn mỹ sao? Từ trước tới giờ, Quân Mạc Tà không bao giờ tin vào điều này!

Thiên địa vốn không hoàn mỹ! Thế gian này cũng không có vật gì hoàn mỹ!

Mặc kệ là tại bất cứ thế giới nào, sự hoàn mỹ cũng không tồn tại!

Cho dù Lý Du Nhiên biểu hiện được "sự hoàn mỹ" tới thế nào, trong mắt của Quân đại thiếu gia cũng chỉ cảm giác được một chữ: Giả!

Giả từ trong thâm tâm giả ra!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 30: Ai Cũng Có Mục Đích

Nhìn màn biểu diễn của Lý Du Nhiên hôm nay, có thể nói năng thận trọng, từng bước đẩy Hải Trầm Phong vào bẫy, lấy định lực cường giả Thiên Huyền, tu dưỡng cùng tâm tính trầm ổn của hắn cũng bị mấy câu ngắn ngủn kích thích thành như này!

Tâm cơ của Lý Du Nhiên quả thật là sâu như biển! Quả nhiên là một kẻ đại địch!

Nếu Hải Trầm Phong tiếp tục tăng giá lên, Quân Mạc Tà có thể kết luận Lý Du Nhiên sẽ không theo, bởi suy bụng ta ra bụng người mà nói, ép tới mức này là đủ rồi, nên sẽ nhân cơ hội này mà thu tay lại.

Nhưng Lý Du Nhiên à Lý Du Nhiên, tính toán của ngươi tuy là rất tốt, nhưng vận khí của ngươi thật sự rất kém mới gặp phải Hải Trầm Phong, vì kẻ đứng sau lưng Hải Trầm Phong là ta! Nếu đổi lại là người khác mi còn có cơ hội rút lui, nhưng lần này thì không được rồi!

Ngươi thật sự quá mưu mẹo mà!

Cho nên Quân Mạc Tà lập tức quyết định, ngăn cản không cho Hải Trầm Phong vì kích động mà làm việc lỗ mãng.

- Ha ha ha!

Hải Trầm Phong chỉ là kẻ giang hồ khó có thể nhận ra là Lý Du Nhiên đang kích mình, nhất thời nổi giận, nhưng nhờ được Quân đại cao nhân cảnh tỉnh, trong nháy mắt đã giác ngộ.

Trước khi đặt cây búa gõ xuống bàn (ý nói đã quyết định giá cả của vật đấu giá), lập trường là không làm khó dễ nhau. Lấy thân phận cùng tu vi Thiên Huyền của hắn, chợt Hải Trầm Phong ngửa mặt lên trời cười to nói:

- Lý gia quả không hổ đại thế gia kinh thành. Quả nhiên tài đại khí thô! Ha ha, tại hạ bất quá chỉ là bang chủ một bang phái giang hồ nho nhỏ, sao có thể chọc đến phủ thái sư được? Nếu Lý công tử có hứng thú như thế, rượu này cũng không phải chỉ có năm mươi vò, bổn tọa đành nể mặt công tử, rời khỏi tràng đấu giá này vậy!

Nói xong liền từ trên bàn chậm rãi bước xuống, chắp tay hướng Lý Du Nhiên, khóe miệng nhếch lên, tựa cười mà không cười nói:

- Lý công tử quả nhiên là người yêu rượu, bổn tọa xin chúc công tử lấy được số rượu này.

Chỉ vài lời này liền hóa giải hoàn toàn thế cục khó xử trước đó, quả là quyết định cao tay!

Lý Du Nhiên trong nháy mắt ngây người. Không một ai biết, một tia mê mang, thần sắc khả nghi lại hiện lên trên khuôn mặt xưa nay yên tĩnh như nước giếng sau tấm khăn che của hắn cả.

Lý Du Nhiên thật sự rất hoang mang, hắn tuyệt đối không nghĩ tới, đối diện với việc này, bang chủ Kim Dương Bang Hải Trầm Phong rõ ràng đã lọt vào âm mưu của mình. Nhìn thái độ kích động của hắn chỉ sợ tiếp theo sẽ thét giá lên một ngàn vạn lượng, vì sao đang trong lúc mấu chốt như thế mà lại rút lui, thật là rắm thối!

Ta muốn rượu? Thật sự là nực cười! Rượu này ta đương nhiên là muốn, nhưng người sáng suốt ai chả biết, đợt bán đầu tiên này, mọi người nhất định là sẽ có rượu, thậm chí còn không cần ra giá rất cao, giá trị mỗi hũ rượu cũng có thể đoán được, ta bỏ ra năm trăm vạn lượng bạc mua vài hũ rượu sao?

Lý Du Nhiên lần đầu tiên cảm thấy mọi việc không theo dự tính của mình! Đúng là Hải Trầm Phong lúc trước tức giận như vậy cũng không phải là giả vờ, vậy rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Chính xác dừng cương trước bờ vực sao? Không chỉ có tiêu sái rời khỏi cuộc đấu mà còn làm cho mình tự vác đá đập chân, thậm chí còn cho mình mang tiếng là ỷ thế hiếp người.

Bằng vào bản lĩnh Hải Trầm Phong, hắn không làm được như này.

Chẳng lẽ phía sau của hắn, còn có cao nhân chỉ điểm? Nhưng mà, cho dù phía sau có cao nhân, nhưng có thể đột nhiên thay đổi như vậy. Dùng phương pháp gì để truyền đạt đây? Thật là khiến người ta khó hiểu!

Nói ra thì dài nhưng tất cả diễn ra rất nhanh, Lý Du Nhiên ngẩn người cũng chỉ trong một tích tắc liền nhanh chóng tỉnh lại tiếp theo chuyển thành vô cùng thành khẩn nở nụ cười, tiêu sái chắp tay, nói:

- Nếu đã thế, đa tạ Hải tân bang chủ đã thành toàn.

Hắn nở nụ cười hai tiếng, tự giễu nói:

- Tự nhiên lại thành bản công tử tự lấy đá ném chân, vốn định làm ra vài chuyện xấu, lại bị Hải bang chủ đơn giản hiểu rõ. Tài trí của Hải bang chủ khiến cho Du Nhiên khâm phục không thôi! Ngày khác có cơ hội mong được thỉnh giáo!

Trên lầu Quân Mạc Tà cũng nhịn không được thở dài, Lý Du Nhiên làm việc quả nhiên là cẩn thận, thật sự là quá xuất sắc.

Việc này người sáng suốt nhìn vào liền biết là Lý Du Nhiên cố tình nâng giá. Nói cách khác chính là muốn làm cho Hải Trầm Phong khó xử. Mà lần này Lý Du Nhiên bất cẩn rơi xuống hạ phong. Càng không muốn mà phải xuất ra cái giá trên trời năm trăm vạn lượng bạc mua năm mươi vò rượu làm cho trong lòng mọi người cũng có chút chế giễu khinh thường.

Nhưng Lý Du Nhiên vừa nói như vậy, lại hiển nhiên làm việc này "từ mù thành sáng" (ý là phản tác dụng). Dám làm dám chịu, dám thừa nhận thất bại, điều này cần phải có dũng khí bậc nào đây?

Sau lưng Linh Mộng công chúa, hai gã hắc bào nhân liếc mắt nhìn nhau. Trong mắt đều có ý hân thưởng.

- Cầm lên được, bỏ xuống được, Lý Du Nhiên này cũng là nhân tài, trong hàng thiếu niên đồng lứa thật ít người có thể sánh bằng.

Văn tiên sinh cười nói thật khẽ:

- Bệ hạ chẳng lẽ còn xem xét người còn lại, người này là một nhân tài.

Hắc bào nhân còn lại thì ra là đương kim hoàng đế Thiên Hương đế quốc, đôi mắt thâm trầm, đè nén âm lượng thấp giọng nói ra:

- Xác thực đáng để xem xét. Tuy nhiên người đáng để ta nhìn trúng là người ở sau lưng chỉ đạo Hải Trầm Phong, chẳng những bởi vì người này có thể ra lệnh không chút dấu vết mà còn bởi vì tâm trí người kia, so với Lý Du Nhiên không chút thua kém, thậm chí, còn có thể cao hơn một bậc!

- Người đứng sau lưng?

Văn tiên sinh khó hiểu hỏi.

- Tiên sinh hãy nghĩ kỹ một chút. Lý Du Nhiên hai ba câu đã đưa Hải Trầm Phong vào định cục, mà nhất định sẽ bước đến cùng. Lần đầu tiên tăng giá năm mươi vạn lượng, hắn biết rõ Hải Trầm Phong sẽ theo. Nhưng lần thứ hai chỉ tăng lên một đồng, làm cho hán tử như Hải Trầm Phong giận tím mặt, đã bắt đầu rối loạn mà đến lần thứ ba, càng thêm cao, nâng giá hai đồng bạc, Hải Trầm Phong lúc này đã bị lửa giận làm không thể kiềm chế được! Lại thêm không chút suy nghĩ, chỉ biết như

một con trâu điên bị bịt mắt lao lên phía trước! Cho dù phía trước có dày đến đâu, có khó đập tan đến đâu nhưng vẫn liều lĩnh lao vào!

Văn tiên sinh nhắm mắt lại. Hồi tưởng về màn đấu giá lúc trước, Hải Trầm Phong khi đó rõ rãng không chút biểu hiện ra phong thái và sự tu dưỡng của một vị Thiên Huyền cao thủ, nhảy lên cái bàn đấu giá vốn là nổi giận tới cực điểm rồi. Tùy thời đều có thể bộc phát ra. Nhưng sau khi hắn nhảy lên bàn, chỉ nói tám chữ: 'Tiểu tử ngươi khinh người quá đáng, ta...' sau đó đột nhiên dừng lại! Giống như là dòng nước chảy xiết, đột nhiên bị người chặn ngang cắt đứt! Một chút tâm tình khác thường cũng không có, chắp tay nhận thua, ngược lại còn đánh trả một đòn rất đẹp, có thể nói là một đòn công kích rất nặng.

- Ngươi xem, tiểu tử Lý Du Nhiên kia cũng nhìn khắp xung quanh, phỏng chừng hắn cũng nghi ngờ giống ta. Chỉ là không hiểu rõ người đó dùng phương pháp nào để có thể chỉ điểm cho Hải Trầm Phong thôi. Cho nên ta nói, người sau lưng Hải Trầm Phong không chỉ tâm trí cao mình mà còn có thủ đoạn rất kì lạ.

Hoàng đế bệ hạ thâm thúy đoán.

Văn tiên sinh ngẫm lại quả là như thế! Thanh âm Lý Du Nhiên mang theo huyền âm truyền đi khắp nơi, nhưng con mắt lại hữu ý vô tình dò xoát mọi chỗ, như là dò xét thiếu nữ vậy.

Trong mắt hoàng đế bệ hạ lóng lánh ánh sáng cơ trí:

- Văn huynh, dù cho ta và ngươi ở thời khắc như Hải Trầm Phong chỉ sợ cũng bị cảm xúc không chế, càng sẽ không suy nghĩ cẩn thận. Cho nên, ta đoán rằng Hải Trầm Phong vào lúc đó là bị người khác ngăn cản. Mà người ngăn cản hắn lựa chọn cơ hội thật thích hợp vừa vặn làm cho Lý Du Nhiên nuốt phải quả đắng thật lớn. Cái này có lẽ cũng chính là nguyên nhân đột nhiên Hải Trầm Phong tiếp nhận Kim Dương Bang, ha ha, ta vẫn còn nhớ bang chủ Kim Dương Bang vốn tên là Kim Phong Liệt a.

Làm vua của một nước, có thể nhớ rõ tên của những thủ lãnh bang phái ngầm, vị hoàng đế này có thể nói là cực kỳ cường hãn

- Ta còn nghi ngờ rằng kẻ này chính là kẻ tổ chức lần đấu giá này.

Trong ánh mắt hoàng đế bệ hạ hiện lên tia lạnh lẽo:

- Cho nên, chúng ta chỉ cần để ý Hải Trầm Phong là có thể tóm được người này.

Văn tiên sinh nhìn chằm chằm Hải Trầm Phong, hai mắt lóe lên tinh quang:

- Nếu như vậy có hiệu quả không bằng để lão phu bắt lấy tên tiểu tử Hải Trầm Phong thẩm vấn, cho dù hắn đầu đồng tay sắt cũng sẽ bị lão phu ép ra dầu!

Vị Văn tiên sinh này ngữ khí thật lớn, Hải Trầm Phong dù sao cũng là cao thủ Thiên Huyền, trong thiên hạ người vượt qua hắn đã rất ít đừng nói là bắt lại từ từ thẩm vấn.

- Hải Trầm Phong là đồ đệ của Úy Lam chí tôn.

Hoàng đế bệ hạ nhàn nhạt nói:

- Úy Lam Chí Tôn, chúng ta không thể trêu vào, được không bằng mất.

Hắn thản nhiên nhìn Đường Nguyên đứng trên đài:

- Về phần muốn tìm ra người này còn có rất nhiều phương pháp.

Trước mắt bao người, Lý Du Nhiên lạnh nhạt bàn giao ngân phiếu năm mươi vạn lượng, an bài một tên tùy tùng đằng sau mình đi theo người Quý Tộc Đường để nhận rượu, chính mình tiêu sái tự nhiên ngồi xuống.

- Tên Lý Du Nhiên này quả là một nhân vật đáng sợ!

Quân đại thiếu gia ngưng mắt nhìn Lý Du Nhiên dưới lầu, cho hắn một nhận xét, theo trực giác thấy được lực uy hiếp của người này rất lớn.

Kiếp trước làm đệ nhất sát thủ, theo bản năng, Quân Mạc Tà không thể cho phép bên người có kẻ có thể uy hiếp mình tồn tại! Nhất là đối với những kẻ có thể uy hiếp đến tính mạng mình, bình thường hắn đều chọn giết hết!

Quân Vô Ý mỉm cười nhìn hắn, hữu ý vô tình nói:

- Lý Du Nhiên là trưởng tôn phủ thái sư, cũng là nhân vật đứng đầu đám thanh niên của Lý gia, Mạnh gia và một vài gia tộc khác. Hắn cũng chưa từng tham gia trường hợp như này. Mạc Tà, lần này hắn đến đây so với Lý thái sư tự mình đến còn cấp thể diện lớn hơn nữa đó.

- Cháu không quan tâm đến thể diện của hắn! Thể diện của hắn lớn hay không cũng không chút quan hệ đến cái mông của cháu, cũng không chút ý nghĩa nào.

Quân Mạc Tà nhàn nhạt nói:

- Cháu chỉ quan tâm là, hắn sẽ giúp chúng ta kiếm bao nhiêu bạc.

Dù nói như vậy nhưng trong mắt hắn lại lóe lên tinh quang.

"Tên Lý Du Nhiên này, nhất định phải để ý!" Quân đại sát thủ âm thầm hạ quyết định!

Nhóm năm mươi vò rượu đầu tiên ngoài dự đoán mọi người bán ra với giá năm trăm vạn hai lượng bạc, giá trên trời như vậy làm chưởng quỹ Đường Nguyên rất là cao hứng, nhanh chóng đưa lên nhóm năm mươi vò cực phẩm hảo tửu thứ hai.

- Bản nhân ra giá một trăm vạn mua năm mươi vò rượu này, không biết có ai tăng giá không?

Hải Trầm Phong lại đứng lên, lần này hắn vô cùng nắm chắc nói.

Đương nhiên, hắn ra giá này cũng là hợp tình hợp lý, ngược lại nếu hắn mà nâng giá cao lên mới là không hợp lý!

- Ta trả một trăm năm mươi vạn.

Một thanh âm thanh thúy không nhanh không chậm vang lên. Mọi người theo âm thanh nhìn lại, ngoài dự đoán của mọi người, người ra giá là Linh Mộng công chúa. Nàng có thể đến nơi đây, vốn là vượt quá dự đoán của mọi người. Hiện tại cư nhiên lại ra giá cao như vậy.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 31: Hoàng Tử Vô Sỉ

Những người này, căn bản ai không phát hiện ra trong mắt Linh Mộng công chúa, quả thực có chút không cam lòng. Phía sau nàng, hai mắt hắc bào nhân tỏa sáng nhìn mỹ tửu chằm chằm.

- Đã là công chúa ra giá, ta đây sẽ không trả giá nữa, ta sẽ mua lượt tiếp theo, Hải gia dù sao cũng chưa đến mức chịu không nổi a?

Hải Trầm Phong cười rất có phong thái thể hiện thiện ý nhượng bộ.

- Hiện tại nhóm mỹ tửu thứ hai, Linh Mộng công chúa ra giá một trăm năm mươi vạn lượng, còn giá cao hơn hay không? Còn giá cao hơn hay không? Một trăm năm mươi vạn lượng lần đầu tiên! Một trăm năm mươi vạn lượng lần thứ hai! Một trăm năm mươi vạn lượng lần thứ ba. . Thành giao!

- Bốp!!!

Đã xong! Đường bàn tử kích động, cảm thấy yêu thích loại giải quyết dứt khoát thế này.

Trên lầu Quân Mạc Tà cười đến híp cả mắt:

- Mập mạp này thật sự là làm cho ta không còn gì để nói, dám nói Linh Mộng công chúa xuất giá (xuất giá = lấy chồng, phát âm gần giống với xuất giới = ra giá).

Quân Vô Ý "Phốc" một tiếng, trực tiếp nhổ ra một miệng nước trà, ho khan hai tiếng, Quân tam gia phát hiện ra một sự kiện: Vô luận chuyện

gì, chỉ cần là từ trong miệng Quân đại thiếu gia nói ra, hoàn toàn thay đổi về bản chất. Việc này cũng thế, vừa rồi Bàn Tử đắc ý hô ”ra giá”! Ra giá và xuất giá chẳng liên quan gì nhau mà cũng bị nói thành như vậy! Chắc ta chết với tên tiểu tử này quá!

Nhóm mỹ tửu thứ ba đưa tới, đại hoàng tử đã mở miệng:

- Rượu này cô vương thật là hợp ý, sáu mười vạn lượng, lấy lượt mỹ tửu này!

Trên đài, Đường bàn tử trợn trắng mắt, thầm nghĩ, lão tử khinh bộ mặt cứt chó của ngươi, nhóm đầu tiên năm trăm vạn, nhóm thứ hai một trăm năm mươi vạn. Đến ngươi lúc này, lại có thể ra giá so với quy định chỉ cao hơn mười vạn! Hơn nữa, cái giọng điệu cũng không phải cạnh tranh a, cái gì gọi là “sáu mười vạn lượng, lấy lượt mỹ tửu này”. Đây không phải trắng trợn cảnh cáo mọi người: “Cấm tranh đoạt với ta, ta là đại hoàng tử!” Thật sự là vô sỉ mà!

!

Đại hoàng tử nói xong, mỉm cười xoay người lại, nói:

- Còn có người khác muốn ra giá sao? Không có vấn đề gì, cái này vốn là đấu giá, người trả giá cao thì được; chư vị yên tâm, cô vương quyết không để ý đâu!

Trên mặt mọi người đều run rẩy hai cái. Trong lòng mỗi người đều mắng to: ”Ngươi còn nói trong lòng không thèm để ý? Chẳng lẽ cần phải nói thẳng là ai ra giá ngươi liền làm thịt hắn mới gọi như là để ý sao?”

Bên kia, Đường Nguyên còn chưa nói; Hải Trầm Phong vụt một cái liền đứng lên, ho khan hai tiếng, hắng giọng, nói:

- Đại hoàng tử điện hạ nói cho cùng, người trả giá cao thì được, lượt rượu này, ta vẫn ra giá một trăm vạn như trước.

Đại hoàng tử mỉm cười nhìn hắn, nói:

- Hải bang chủ thật sự là tức giận a, đã như vầy, cô vương ra một một trăm năm mươi vạn lượng.

Hải Trầm Phong chần chờ một hồi, tựa hồ muốn ra giá tiếp, nhưng cuối cùng lại ngồi xuống.

Kế tiếp liên tục mười sáu lượt đấu giá mỹ tửu, Hải Trầm Phong mỗi lần đều ra giá, nhưng lần nào cũng mua không được. Một trăm năm mươi vạn lượng, rõ ràng thành giá cố định! Mười sáu lượt mỹ tửu đều bị tất cả đại thế gia dùng giá một trăm năm mươi vạn lượng đoạt đi.

Trong nháy mắt, ba nghìn vò rượu ngon, đã ra đi chín trăm vò!

Mà người phía sau, rõ ràng không có cơ hội ra giá! Đương nhiên, cũng không dám ra giá!

Cả một đám ai cũng nhịn không được, gấp tới độ vò đầu bứt tai.

Số rượu còn lại không nhiều lắm a!

Khuôn mặt Độc Cô Vô Địch Đại tướng quân đã hoàn toàn chuyển thành màu đen!

Cái này quả thực là xong đời mà, riêng chín trăm vò rượu, đã có giá hơn ba ngàn vạn lượng, còn cao hơn lời Quân Mạc Tà nói lúc trước đến một vạn lượng mỗi vò. Tổng cộng phải bồi thường hai ngàn năm trăm vạn lượng! Mà vẫn còn lại hơn hai ngàn vò!

Cứ theo như vậy, lần này đấu giá xong, tối thiểu nhất cũng có thể vượt quá con số bảy ngàn vạn lượng bạc !

Mà mấy con số này, chính mình đến chết cũng chưa trả hết nợ!

Độc Cô thế gia tuy lớn, thực sự lấy ở đâu ra hơn bảy ngàn vạn lượng bạc? Bán toàn bộ tài sản cũng không đủ trả nợ!

Chẳng lẽ phải dùng con gái mà gán nợ?

Cái này làm thế nào mới được đây? Chẳng lẽ chỉ còn cách cầm con gái gán nợ hay sao? Việc này cũng chỉ là nghĩ trong lòng mà thôi, vạn nhất thật sự làm như vậy, Độc Cô thế gia còn không lập tức sẽ trở thành trò cười lớn nhất Thiên Hương đế quốc? Ngay cả nợ tiền rượu cũng không trả nổi, lại chống đỡ bằng cách đem con gái gả cho người ta trừ nợ sao?

- Haizz!!!

Độc Cô Vô Địch thở dài một tiếng, trong lòng cả trăm mối lo: “Đáng lẽ lúc ấy không nên đánh cuộc a! Đã thế, cũng không nên bồi thêm một câu: Dựa theo giá thành giao của đấu giá mà bồi thường! Chuyện này không phải là tự mình đào một cái hố rồi tự mình nhảy xuống rồi lấp đất lại không cơ chứ?”

“Nguyên gốc chỉ phải trả hai ngàn năm trăm vạn lượng. Hôm nay, mỗi đợt thành giao giá thấp nhất cũng là một trăm năm mươi vạn lượng, tính ra là ba vạn lượng bạc một vò. Tính ra số tiền nợ của nhà mình, chính là bảy ngàn năm trăm vạn lượng. Đây là tính giá thấp nhất rồi. Đừng nói là chính mình, dù là tính toàn bộ Độc Cô thế gia cũng không có nhiều bạc thế này, Quả thật là muốn cái mạng già này của ta mà!”

Trên đài, Đường Nguyên công tử đang vô cùng cao hứng la hét muốn rách cả cuống họng. Hắn đứng nơi này hô to gọi nhỏ, dưới đài nguyên một đám quý tộc, vương công đại thần, phú hào thương gia… há to mồm mà hét giá, người sau lại hét to hơn người trước, trong lòng cứ lo sợ không ai nghe thấy.

Đường đại công tử cũng rất là ranh mãnh. Hắn vẫn y như cũ mà đem năm mươi vò ra bán một lần, tuyệt đối không nhiều hơn một vò, cũng tuyệt không ít hơn một vò.

Mọi người ai cũng e sợ bản thân mình mua không được, đến khi ra ngoài liền bị mất thân phận “quý tộc” vĩ đại này, nên ai cũng bị kích thích đến phát cuồng. Quá trình đấu giá tiếp theo lại càng thêm nhanh

chóng, càng thêm thuận lợi, người sau nối tiếp người trước, giá cả càng lúc càng được nâng lên cao ngất ngưỡng.

Đến lúc này, Hải Trầm Phong đã không còn đất dụng võ! Mỗi người ở đây, tựa hồ ai cũng biến thành con rối trong tay Quân đại thiếu, chỉ cần có người la lên "ta ra giá một trăm vạn lượng" thì ngay lập tức có người hét ngay "ta ra giá một trăm năm mươi vạn!"

Vì thế, từ đầu tới cuối, vị tân nhậm bang chủ Kim Dương Bang này đều tỏ vẻ bất mãn, nhưng chuyện này sau này mới nói tiếp!

Theo dự tính ban đầu, Quân Mạc Tà chỉ tính toán bán một vạn lượng một vò rượu mà thôi, hài lòng với việc cướp đoạt ba ngàn vạn lượng, không ngờ giả cả lại lên tới trời thế này!

Đúng là khó mà thích ứng kịp với giá cả lúc này, thật xứng với câu cung không đủ cầu, nếu không phải hạn chế mỗi người chỉ được mua một lần, không chừng còn náo nhiệt hơn gấp mấy lần bây giờ.

Lại trải qua nhiều loạt tranh đoạt càn rỡ, lần đấu giá thịnh hội này cuối cùng cũng kết thúc, báo cáo tổng kết lại, ba ngàn vò rượu, đã đấu giá xong hai ngàn bảy trăm vò. Còn lại vẻn vẹn ba trăm vò, mà lúc này vẫn còn một ít người còn chưa đấu giá được!

Đáng nhắc tới nhất chính là. Từ tiếng la mở đầu đến tiếng thét cuối cùng, Hải Trầm Phong Hải đại bang chủ vẫn chưa thỏa mãn, lại gân cổ lên hét giá:

- Ta ra giá một trăm vạn lượng!

- Chậm đã, bản hoàng tử muốn nói vài lời!

Đột nhiên một tiếng gọi to vang lên, mọi người nhìn lại, chỉ thấy Tam hoàng tử nhanh chân xông lên bàn đấu giá, trực tiếp đoạt búa định giá trong tay Đường Nguyên, rầm rầm rầm ba tiếng, dùng sức gõ vài cái trên mặt bàn.

Mọi người còn đang chuẩn bị cạnh tranh nhóm mỹ tửu cuối cùng, đột nhiên lại gặp Tam hoàng tử đơn độc tiến tới, ai cũng không khỏi lấy làm kì lạ, lập tức yên tĩnh trở lại. Ai cũng không biết vị này Tam hoàng tử đại nhân này muốn gì? Bọn ta đang đấu giá, tên hoàng tử ngươi ở đâu xông tới, chẳng lẽ ngươi cũng muốn làm đấu giá sư sao?

- Chư vị! Nghe ta một lời!

Tam hoàng tử chắp tay đứng ở trên đài, con mắt từ trên cao nhìn xuống mọi người, không nói thành lời nhưng thái độ tỏ ra kiêu căng, làm cho người ta cảm thấy căm ghét.

- Hôm nay, chúng ta may mắn được nếm mỹ tửu, thật là tam sinh hữu hạnh, đương nhiên muốn cảm tạ các vị cổ đông của Quý Tộc Đường! Lúc này bổn vương chân thành tạ ơn các vị!

Tam hoàng tử hướng về Đường Nguyên gật gật đầu, sau đó nói tiếp:

- Bất quá, rượu này tuy tuyệt hảo, là tuyệt thế trân phẩm, nhưng ít nhất chúng ta cũng phải hiểu được lễ nghi tối thiểu a!

- Bản vương tự cảm thấy hổ thẹn a!

Tam hoàng tử làm ra vẻ thở dài “haizz” một tiếng:

- Vừa rồi ta chợt nhớ tới, tại Thiên Hương đế quốc của chúng ta, còn có một người… một người có tư cách nhất để nếm thử loại mỹ tửu này, nhưng hiện tại không có ở đây! Lão nhân gia người vì quốc gia mà dốc sức, vì lê dân trăm họ mà dốc hết tâm huyết, tinh lực suy kiệt!

Có thể đi vào cửa"Quý tộc", ai cũng đều minh bạch, chân chính rõ ràng, mọi người trong nháy mắt dĩ nhiên trong tâm sáng như tuyết. Như thế nào còn không biết ý nghĩ của vị hoàng tử này.

Đúng là khoác da hổ a, cáo mượn oai hùm!

- Người này, đương nhiên chính là phụ hoàng! Thiên Hương đế quốc, hoàng đế bệ hạ của chúng ta! Phụ hoàng lão nhân gia bởi vì quốc sự bận rộn, không rảnh phân thân, không thể tự mình tới đây, nhưng chẳng lẽ chúng ta không thể hiếu kính lão nhân gia sao? Chẳng lẽ, chúng ta vì ham muốn cá nhân mà đối với quốc gia lại không để ý sao?

Thanh âm của tam hoàng tử càng lúc càng nghiêm khắc:

- Vì thế, dù Phụ Hoàng không nói, nhưng đây chính là tội ác tày trời! Trước mắt, đấu giá đã gần xong! Rượu ngon cũng chỉ còn lại có ba trăm vò! Bản vương đề nghị, mỹ tửu còn lại toàn bộ kính hiến cho hoàng đế bệ hạ kính yêu của chúng ta, mọi người nói có tốt không?

Tam hoàng tử nói tràng giang đại hải xong, phía dưới đã lặng ngắt như tờ!

Tất cả mọi người ai cũng nghĩ Tam hoàng tử bỗng nhiên xuất hiện ngay lúc này, nhất định là muốn giành số mỹ tửu còn lại, nhưng chẳng ai ngờ rằng, vị Tam hoàng tử đại nhân này, da mặt lại có thể dày như tường thành thế này! Nghe ý tứ của hắn, chính là muốn kết thúc buổi đấu giá này, sau đó một phân tiền cũng không trả cho Quý Tộc Đường, thẳng tay mà cướp số rượu còn lại kính dâng cho hoàng thượng!

Rượu do Quý Tộc Đường xuất ra, nhân tình thì hắn hưởng, đề nghị đó không phải của hắn sao!!

Lập tức trong lòng mọi người đều tức giận mắng chửi!

“ Ngươi muốn hiếu thuận với cha ngươi. Ngươi mua biếu hắn đê, vừa rồi không phải ngươi cũng lấy được năm mươi vò sao? Sao lại không thấy ngươi hiếu thuận, bây giờ lại đòi hỏi người khác kính dâng gì đó, nói ra thật hợp tình hợp lý!(DG: Sao tên hoàng tử này giống ta thế nhỉ). Không thể không nói, đây cũng là một loại “tài năng”. Một loại “siêu tài năng”, có thể đổi trắng thay đen, đích thị là tài năng lừa đảo!”

Trong lòng mọi người ai cũng bất mãn. Nhưng không ai dám mở mồm hó hé một câu, tuy không mua được rượu thì trong lòng khó chịu, nhưng đại bộ phận những người trong này, đã xem như tầng cao nhất của xã hội, tiền tài thừa thãi, nhưng chỗ dựa lại không đủ, ai dám đắc tội nhi tử của lão hoàng đế? Huống chi, nếu có ý kiến ý cò, chẳng khác nào bị đóng dấu một cái tội danh đại bất kính! Ai cũng không dám nhiều lời, tất cả mọi người lập tức đem nhãn lực tập trung trên người Đường Nguyên Đường đại công tử, muốn xem vị Quý Tộc Đường đại chưởng quỹ ứng phó như thế nào đây.

- Không biết ý của Đường đại chưởng quỹ như thế nào?

Thanh âm của Tam hoàng tử vang lên lành lạnh.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 32: Lúc Mạc Tà Ca Ca Giở Trò Lưu Manh Thật Đẹp Trai!

- Cổ phần của Đường mỗ trong Quý Tộc Đường chính là tiền riêng của Đường mỗ ta, không quan hệ gì tới Đường gia. Nếu Tam hoàng tử muốn hiến rượu cho hoàng thượng, Đường mỗ không dám có ý kiến. Tuy nhiên, Đường mỗ không thể làm chuyện lỗ vốn, ba trăm vò này, của Đường mỗ là một trăm vò, nếu Tam hoàng tử có lòng muốn mua, có thể lấy giá thấp nhất của buổi đấu giá hôm nay để trả cho một trăm vò của Đường mỗ, hai trăm vò còn lại, Tam hoàng tử muốn xử lý như thế nào thì tùy, Đường mỗ không có bất cứ ý kiến gì!

Đường Nguyên nói rành mạch như học thuộc lòng.

Tuy Tam hoàng tử tỏ ra nghiêm khắc vô cùng, nhưng bàn tử hoàn toàn không thèm để ý, đối với loại tiểu nhân ỷ thế hiếp người này, không chửi thẳng vào mặt hắn là đã nể nang lắm rồi, nếu không, phỏng chừng bàn tử đã sớm bộc phát rồi!

Những lời nói của bàn tử vừa nói, chính là do Quân Mạc Tà truyền âm nhập mật truyền vào lỗ tai của hắn. Vì thế, Đường bàn tử nghe một câu lập lại một câu, nói không sai một chữ.

Tam hoàng tử thầm nghĩ: "Lấy giá thấp nhất mà mua? Một trăm vò tốn ba trăm vạn lượng? Bổn hoàng cũng không có nhiều tiền để hoang phí thế này, tên mập này tuy đơn độc, nhưng phía sau hắn chính là toàn bộ Đường gia, lấy giao tình của phụ hoàng và Đường lão gia tử, nếu mình thật sự đối đầu với tên mập này, chưa chắc gì mình có thể chiếm được tiện nghi! Thôi, bỏ đi, hai trăm vò cũng không ít!"

Vì thế, mặc dù hắn vô cùng bực bội vì Đường Nguyên tỏ ra không biết điều, nhưng cũng không tiếp tục làm phiền mập mạp. Hắn vừa nghĩ xong liền cao giọng nói:

- Như thế thật tốt! Nếu đại chưởng quỹ không có dị nghị gì với hai trăm vò hảo tửu còn lại, vậy thì... Người đâu, đem hai trăm vò còn lại mang lên cỗ xe cho bổn vương, bổn vương sẽ đưa lên một phần đại lễ cho phụ hoàng! Đương nhiên sẽ nói rõ đây là công trạng của Quý Tộc Đường!

- Tam điện hạ, người đang tự biên tự diễn nơi đây sao?

Trên lầu, một thanh âm phóng túng vang lên một cách uể oải. Mọi người ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Quân đại thiếu đang vân vê vạt áo, khuôn mặt anh tuấn tỏ vẻ rất giận dử, một chân đứng, một chân gác lên trên lan can, hai đùi cơ hồ tạo thành một góc chín mươi độ, trên môi nở nụ cười lạnh mà nói.

- Không biết Quân tam thiếu nói vậy là có ý gì? Bổn hoàng tử không hề diễn trò! Sắc mặt Tam hoàng tử liền trầm xuống.

- Có ý gì sao? Ta chính là muốn nói cho Tam hoàng tử, người đang diễn trò không hay một chút nào!

Quân Mạc Tà cười hắc hắc quái dị:

- Đường bàn tử chính là đại chưởng quỹ của Quý Tộc Đường! Bổn công tử cũng là đại lão bản của Quý Tộc Đường! Trong ba trăm vò rượu này, một trăm vò là của ta! Bổn đại gia hôm nay muốn xem xem, rốt cuộc là ai mà dám cướp rượu của lão tử! Muốn lấy sao, có thể, tuy nhiên, cứ theo giá cao nhất của buổi đấu giá hôm nay mà mua, thiếu một xu cũng đừng mong động đến, xem thằng cháu nào dám có dũng khí lớn thế với ông nội ta đây!

Quân Mạc Tà bày ra bộ dáng hung thần ác sát, chỉ trong mấy câu mà thay đổi cách tự xưng bản thân ba bốn lần, từ bổn công tử, tới bổn đại

gia, sau đó lại là lão tử. Cuối cùng trực tiếp biến thành ông nội!

Đối với vị con trai của hoàng đế bệ hạ này, không ngờ Quân Mạc Tà không cho hắn một chút xíu thể diện nào!

- Tên tiểu tử này thật con mẹ nó ngông cuồng!

Tâm thần của Độc Cô Vô Địch rung lên, nói với con gái mình:

- Từ trước tới nay tại sao ta lại không nhận ra tên tiểu tử này lại có dũng khí đến thế này? Con bà nó, mấy lời này làm cho người nghe sảng khoái nha! Chuyện lạ thế này chưa từng có nha! Thật không hỗ danh là con trai của Quân đại ca, cha là hảo hán thì con cũng là hảo hán, sự can đảm này quả là đáng ngạc nhiên!

Trong lòng Độc Cô Vô Địch thật sự cảm thấy cảm thán. Những lời đáng kinh ngạc của Quân Mạc Tà lần này, giống như nói ra không cần phải suy nghĩ gì, điều này phải cần có dũng khí mới làm được a. Giống như bảy tên đầu đất nhà hắn, phỏng chừng dù đánh chết bọn nó, bọn nó cũng không dám nói như vậy, trong khi Quân Mạc Tà lại dám! Bất luận là có suy nghĩ hay không, chỉ riêng điều này đã hơn xa đám con cháu của hắn!

Tuy nhiên, tiểu tử này muốn ăn tươi người ta đi chăng nữa, những lời này cũng không thể tùy tiện nói ra nha?

Đừng nói tiểu tử ngươi, cho dù là bản đại tướng quân đâu cũng không thể nào dễ dàng ăn tươi người này!

- Phụ thân, người không thể nào nói chuyện mà không mắng chửi sao? Không thể nói chuyện một cách tao nhã một chút sao? Chẳng có tí quý tộc nào cả!

Độc Cô Tiểu Nghệ hừ một tiếng, liếc mắt hờn dỗi phụ thân mình một cái, cảm thấy miệng của phụ thân nói ra toàn lời thô tục thì mất mặt vô cùng. Sau đó, nàng vặn vẹo đôi bàn tay, nói một cách xấu hổ:

- Phụ thân, ta luôn thích Mạc Tà ca ca tỏ ra lưu manh vô lại. Người xem xem, bộ dáng này của hắn thật là đẹp trai nha, quả thật là rấtcó khí chất, rất có phong thái, cho dù là người cao thượng tao nhã trong truyền thuyết cũng không không thể hơn nha!

- Cái gì?

Độc Cô Vô Địch hoàn toàn bó tay rồi! Còn có thiên lý không cơ chứ! Cha của mình nói một câu thô tục thì không được, tên tiểu tử kia lưu manh vô lại thì lại trở thành đẹp trai phong độ? Còn có cái gì "cho dù là người cao thượng tao nhã trong truyền thuyết cũng không không thể hơn", chuyện này là thế nào đây trời, chuyện này có liên qua gì tới "người cao thượng trong truyền thuyết" đâu? Ta tuy không đọc nhiều sách, nhưng cũng hiểu câu kia có ý nghĩa gì mà!

Chuyện này phải nói thế nào đây? Cho dù là trong mắt người tình xuất Phan An, ra Tống Ngọc cũng không có quá đáng như thế này! Cùng là đối xử giữa người với người, tại sao lại có cách đối xử thiên vị đến thế này, làm vậy không thấy quá đáng sao? Chẳng lẽ khủy tay của con gái mình có thể chạm được tới cái gáy của nó sao? (Ý nói chuyện khó vậy mà cũng làm được)

- Ý của Quân tam thiếu là gì? Chẳng lẽ ngươi nghĩ ngay cả một vò rượu cũng không chịu tặng cho phụ hoàng ta? Chẳng lẽ trong mắt Quân tam thiếu, phụ hoàng lo cho dân cho nước, hao hết tâm lực, lại không xứng để ngươi dâng tặng một vò rượu sao?

Tam hoàng tử giương mắt mà nhìn Quân Mạc Tà. Tuy nhiên, hắn đứng bên dưới, Quân đại thiếu gia đứng bên trên, dù ánh mắt của hắn có hung ác, nhưng nhìn qua giống như đang nhìn ngưỡng mộ Quân đại sát thủ.

- Ta chẳng có ý gì cả! Tuy nhiên, ta mở cửa ra buôn bán, không phải mở thiện đường, lại càng không để cho ai tùy tiện khi dễ!

Quân đại sát thủ nhìn thẳng vào ánh mắt hung ác của tam hoàng tử, ra vẻ ngạc nhiên nói:

- Bản thân ta lại muốn hỏi ngược tam hoàng tử đây muốn gì! Mập mạp nói phần cổ phần của hắn không có tiền không mua được, ngươi không dám làm gì, trong khi phần còn lại ngươi muốn làm gì thì làm sao? Không biết tại sao Tam điện hạ lại khi dễ Quân Mạc Tà như vậy? Ngươi nghĩ cả nhà Quân gia ta dễ dàng bị khi dễ sao? Chuyện này ai đúng ai sai, ta tin mọi người ở đây ai cũng hiểu rõ ràng! Cái gọi là đúng sai đều có công luận, công bằng ở tại lòng người, việc ngày hôm nay, bổn công tử muốn Tam điện hạ cho một lời công đạo!

Quân đại thiếu ngửa đầu ra sau, thanh âm cay đắng vô cùng:

- Quân gia ta từ trước đến nay đều thà chết cũng không khuất phục, trăm kiếp cũng không! Hôm nay Tam hoàng tử trước mắt bao người khinh khi cả nhà Quân gia ta, mấy trăm người ở đây làm nhân chứng! Tình cảnh này làm sao ta chịu nổi đây?

Thanh âm của Quân Mạc Tà càng ngày càng bi phẫn:

- Đáng thương cho Quân gia tacả đời trung liệt, ông nội của ta, Quân Chiến Thiên lão đại nhân, vì nước chinh chiến cả đời, công lao vô cùng to lớn! Lão phụ thân và Nhị thúc hy sinh sa trường, thi cốt vô tồn! Tam thúc của ta đẫm máu chiến trường, tàn tật suốt đời! Hai ca ca của ta cũng lần lượt vì nước hy sinh, tráng niên mất sớm! Hiện tại, Quân gia nhân tài điêu linh, tình cảnh thê lương, ngươi lại tìm tới cửa mà ngang ngược làm nhục! Còn có thiên lý hay không?

- Xin hỏi Tam hoàng tử một câu, đây là loại đạo lý gì? Phải chăng là thỏ hết chó săn cũng vào nồi, hết chim thì bẻ cung? Tam điện hạ, ngươi làm như vậy chẳng phải làm cho công thần thiên hạ thất vọng đau khổ sao? Chỉ vì một vò rượu mà ngươi lại hoành hành ngang ngược như thế này, làm nhục cả nhà một công thần! Thêm vào đó, ngươi thay bệ hạ phất cờ, cáo mượn oai hùm, muốn làm gì thì làm, ngươi... ngươi...

ngươi... cuối cùng muốn thế nào? Rốt cuộc ai là người không vua không cha, tội ác tày trời?

Lời nói oan ức của Quân đại thiếu lúc này đã tiến tới một trình độ rất cao rồi, có thể nó là đã đạt cảnh giới xuất thần nhập hóa, thần còn chịu phục! Mở mồm nói ra là lời nói hợp lý chặt chẽ, thuận tay chụp mũ lên đầu Tam hoàng tử tội danh đổ oan trung thần, Tam hoàng tử này làm sao xứng là đối thủ của hắn. Khuôn mặt của Tam hoàng tử lúc này đã chuyển thành đỏ tím, thở hổn hển, cảm thấy mình có trả lời thế nào cũng không được, trong lúc nhất thời chỉ biết câm miệng mà đứng đó.

- Quân gia ta bị hàm oan a!

Quân đại thiếu bi phẫn hét lên, thanh âm kéo dài như tiếng khóc nghẹn ngào, u oán đến cực điểm, sau đó lại ngửa mặt lên trời mà thở dài, biểu tình trên mặt giống như là Tần Hương Liên khi bị Trần Thế Mỹ vứt bỏ, đang đứng trước công đường của Bao Thanh Thiên! (Anh em coi phim Bao Công sẽ rõ)

Thanh âm của hắn vô cùng thê lương làm cho trong lòng người nghe cảm thấy vô cùng bi thương, oan khuất đến thế này, nếu trời cao có mắt, quả thực có thể giáng sấm sét, đổ tuyết trắng giữa mùa hè, so với nỗi oan "lục nguyệt phi tuyết" còn muốn oan hơn! (Đây cũng là một điển tích trong "Đậu Nga oan", ta đã từng chú thích trước đây, tích này kể rằng, khi Đậu Nga hàm oan bị chặt đầu, lúc đó là giữa tháng sáu mà trời lại đổ tuyết)

Tam hoàng tử hoàn toàn ngây người, cơ hồ muốn phun ra mấy chục ngụm máu!

Mọi người phía dưới ai cũng trợn mắt há mồm mà nhìn!

Vị Quân đại thiếu này cũng quá kinh khủng mà! Quả là cái gì cũng dám nói, lý luận cũng quá đáng sợ. Vừa lúc nãy nhìn thấy Tam hoàng tử mạnh mẻ bá đạo đổi trắng thay đen, vốn đã cảm thấy vô cùng cao tay rồi,

nhưng hiện tại, khi đem so sánh với vị Quân đại thiếu này, một chút ấn tượng lúc nãy cũng không còn! Quả là không cùng một trình độ nha!

Vị này mới có thể chân chính gọi là đổi trắng thay đen, đúng sai loạn bậy, là một tuyệt đỉnh cao thủ bịa đặt hoàn toàn, bóp méo sự thật!

Độc Cô Vô Địch mở mồm định cười ha hả, nhưng tiếng cười còn chưa phát ra đã bị Độc Cô Tiểu Nghệ nhanh tay bịt chặt mồm hắn.

Nếu thật sự cười ra lúc này, sự tình liền căng thẳng ngay! Trong lòng Độc Cô Tiểu Nghệ lo lắng, nên chỉ lo bịt mồm phụ thân mình, lại không chú ý tay mình đang bịt cả mồm lẫn mũi của phụ thân, làm hắn khó thở tí chết.

Độc Cô Vô Địch vừa gạt tay con gái ra, vừa thở hổn hển, thấp giọng mắng:

- Nha đầu kia, ngươi muốn mưu sát phụ thân sao?

Hai vị hắc bào nhân phía sau Linh Mộng công chúa, người nào cũng là cao nhân, thật đáng tiếc cho định lực kinh người hơn xa bao nhiêu lần so với người bình thường, lúc này lại chẳng có tí tác dụng nào, hai người đều nghe đến thất thần mà đứng hình, nhìn cảnh một bên nước mũi một bên lệ của Quân đại thiếu mà đồng thời cảm thán: Loại da mặt dày đến thế này quả thực vang dội cổ kim, ta tự thẹn không bằng!

Tam hoàng tử thở khò khè, rồi lại thở hổn hển, cuối cùng mới thở lại bình thường, trong mắt như có lửa, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Nếu như thế, một trăm vò rượu của ngươi , ta cũng không lấy! Còn lại một trăm vò, ta lấy không thành vấn đề chứ?

- Nếu vậy thì chuyện này không còn liên quan đến ta, một trăm vò cuối cùng ngươi cũng không cần phải hỏi ta!

Trong nháy mắt, Quân Mạc Tà đã thay đổi biến sắc mặt, bày ra cái bộ dạng cao cao tại thượng không liên quan gì tới mình:

- Phần một trăm vò còn lại là cổ phần của Dương Mặc, thế tử của Bình Đẳng Vương, chẳng quan hệ gì tới ta!

" Đúng vậy, hưởng thụ đi, thêm dầu vô lửa đi, khi dễ tiểu Dương đi, khi dễ đi..."

- Dương Mặc, ngươi lăn ra đây cho ta!

Tam hoàng tử thở hổn hển, đang muốn vãn hồi mặt mũi thật nhanh, vội vàng quát to. Mọi người ai cũng lắc đầu: "Là một vị hoàng tử mà lại không có phong thái, hò hét tại nơi này, thật sự là dọa người mà..."

- Có... có chuyện gì?

Tiểu Dương run lẩy bẩy, từ trên lầu lặng lẽ thò đầu ra hỏi.

- Ta lấy một trăm vò rượu phần ngươi hiến lên cho hoàng bá phụ của ngươi, ngươi có đồng ý hay không?

Tam hoàng tử lạnh lùng nhìn hắn mà hỏi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 33: Hoàng Tộc Vốn Vô Tình

Trong ánh mắt Dương Mặc bất chợt lóe lên thần sắc phẫn nộ! Là hoàng tử, hai tên công tử thế gia ngươi cũng không dám bất bình. Lại tìm cách khi phụ một tiểu hài tử như ta đây để lấy lại mặt mũi, như vậy gọi là có bổn sự sao? Ta khinh!

Nhưng hiện tại, mặc dù Bình Đẳng Vương là bối phận vương tước trưởng bối, nhưng tình cảnh quả thực rất là xấu hổ. Quân Mạc Tà cùng Đường Nguyên có thể nói không, nhưng Dương Mặc nếu cũng nói không, quả thật chuyện này có thể náo loạn lên a, đây chính là tranh chấp trong hoàng thất.

- Tùy Tam điên hạ làm chủ!

Dương Mặc cắn môi thật chặt, thấp giọng nói.

Bên dưới, ánh mắt của hắc bào nhân sau lưng Linh Mộng công chúa lóe lên một đạo hàn quang, lạnh như băng, nhìn về phía Tam hoàng tử, sau đó lại lần lượt nhìn Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử đang khoanh nay coi kịch, nhắm hai mắt lại một chút, đột nhiên thở thật dài, chỉ cảm thấy tràn ngập bi ai lạnh lẽo.

Đây là mấy đứa con trai của ta sao!

Ba đứa con trai, ta luôn dốc sức tài bồi thành người nối nghiệp, thành quân chủ tương lai củaThiên Hương đế quốc!

Hy vọng bọn chúng minh bạch, ngôi vị hoàng đế tất nhiên là phải cạnh tranh, tuy cần hy sinh, đương nhiên sẽ có kẻ thắng, cũng sẽ có kẻ suy tàn, nhưng vô luận như thế nào, nồi da xáo thịt, cho dù kết quả cuối cùng có thảm thiết đến mức nào, cuối cùng cũng chọn một từ trong ba huynh đệ các ngươi! Một người làm vua, hai kẻ phụ trợ!

Cho nên các ngươi đấu đá, ta chưa từng có bất cứ ý kiến gì! Nhưng, chỉ giới hạn ở ba người các ngươi, ít nhất không thể liên lụy ra bên ngoài, thời điểm các ngươi khi đối mặt với ngoại nhân, phải nhất trí đối ngoại. Các ngươi thủy chung vẫn là huynh đệ ruột thịt! Máu mủ tình thâm!

Nhưng hiện tại thì sao? Lão Tam không biết tự trọng, dùng thân phận hoàng tử khi dễ người của hoàng thất, mà người kia còn là tiểu huynh đệ của ba người bọn chúng, như vậy thật hết sức xấu mặt trước mọi người. Lão Đại, lão Nhị lại hoàn toàn không để ý tới, chỉ đứng một bên chế giễu!

Lúc trước, thời điểm Lão Nhị xấu mặt ngoài cửa Quý Tộc Đường, lão Đại và lão Tam cũng giống như thế, chỉ đứng một bên mà chế giễu.

Trước thời điểm đấu giá mỹ tửu, lão Đại không chú ý thân phận của mình, cùng bang chủ bang phái giang hồ Hải Trầm Phong tranh phong đấu giá, lão Nhị và lão Tam cũng e thiên hạ không loạn, chỉ mong sao sự tình càng ngày càng nghiệm trọng.

Hiện tại lão Tam nhảy ra làm việc vô sỉ đến thế này, lão Đại và lão Nhị chẳng những thờ ơ lạnh nhạt; bên cạnh của bọn chúng có nhiều người mưu trí, nguyên một đám như có cùng suy nghĩ, ai ai cũng đều toan tính phải lợi dụng chuyện này để đả kích lão Tam như thế nào.

Huynh đệ như tay chân thật sự là như vậy sao?

Hoàng đế bệ hạ có thể xác định, muộn nhất là khuya hôm nay, tấu chương của lão Đại và lão Nhị buộc tội lão Tam sẽ bày trước mặt mình! Đến nội dung bên trong ra sao lão không cần nhìn cũng biết rõ!

Nhớ lại năm xưa, nếu ta đối đãi không công bằng với Hoài Nông Hoàng Đệ, bây giờ có thể huynh hữu đệ cung (em cung kính, thân mật với anh) sao? Ba tên súc sinh các ngươi vì cái gì không thể noi theo Hoài Nông Hoàng Đệ một lần? Tiểu Dương Mặc chẳng phải là giống như Hoài Nông Hoàng Đệ năm đó hay sao!

Thiên Hương Quốc chủ trong nháy mắt lại hiện lên hình ảnh tiểu Dương Mặc tràn đầy ủy khuất, muốn chống đối mà không biết làm sao thì trong lòng cảm khái vạn phần. Đây thực sự là huynh hữu đệ cung sao? Nếu như không phải Hoài Nông Hoàng Đệ sớm buông bỏ tranh đấu ngôi vị hoàng đế với ta, huynh đệ chúng ta hai người có thể gọi huynh hữu đệ cung sao? Chẳng lẽ quả thực hoàng tộc không có tình thân sao?

Hoàng đế bệ hạ thở dài mệt mỏi, đột nhiên cảm thấy vô cùng buồn chán. Ngày thường trong đầu lão trăm mưu vạn kế, vậy mà giờ phút này lại như hồ nhão, một “cục” đần độn chiếm hết tâm trí.

Không thể nào! Thật sự không thể nào!

Đột nhiên lão có linh cảm, không biết nhân vật thần bí phía sau trù mưu tính kế này là ai, nếu không phải may mắn hôm nay lão vô tình đến nơi này, chỉ sợ hiện tại vẫn không biết ba huynh đệ bọn chúng đã tới tình thế nghiêm trọng như nước với lửa này!

Cho tới bây giờ, chính lão cũng biết bọn chúng đều có dã tâm, cũng không phải là hòa hợp gì, nhưng thời điểm ba đứa con ở trước mặt lão, đứa nào cũng đều có bộ dáng hòa thuận, lão Đại ổn trọng, lão Nhị cơ trí, lão Tam thật thà phúc hậu!

Chính lão thấy bọn chúng chẳng qua là "Tạ gia bảo thụ, ngẫu hữu hoàng diệp; thanh thông tuấn kỵ, tiểu tỳ nan miễn" mà thôi (Đây là một câu trong điển tích “Thế thuyết tân ngữ”, nội dung câu nói này là người ưu tú xuất sắc mấy cũng có khuyết điểm, ngựa tốt mấy cũng có lúc bị bệnh nhẹ). Hiện tại mới biết, những gì lão thấy, cơ hồ tất cả đều là biểu hiện giả dối, như thế nào là khuyết điểm, như thế nào là bệnh nhẹ! Tuy

trong lòng của lão đã sớm có chuẩn bị, nhưng lão không sự tình đã tới mức độ như vậy!

Chỉ vì một chút lợi ích, một chút phân tranh, lại có thể làm ra tình trạng như vậy! Đối đãi với ngoại nhân, lại dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào! Thậm chí trước dân chúng phía dưới, không tiếc mạo hiểm không kiêng dè ai. Muốn ra mặt để lấy thanh thế cần phải như vậy sao?

Cái này căn bản chính là cướp đoạt, trắng trợn cướp đoạt, thậm chí còn muốn kẻ bị cướp đoạt cảm kích hắn vì được hắn chỉ cho con đường sáng!

Tin rằng ở một nơi heo hút, một viên huyện lệnh làm ra chuyện này trước mặt mọi người cũng phải lo lo lắng lắng a? Huống chi hắn lại là hoàng tử? Đúng là không thể chịu nổi!

Chẳng lẽ đúng là ta không dạy bảo được sao?

Sắc mặt hoàng đế bệ hạ tức giận đến trắng bệch, ngón tay run nhè nhẹ, hiển nhiên là đã giận không kềm được.

Văn tiên sinh lặng lẽ vươn một tay, vững vàng đỡ lão.

- Thật quá thất vọng!

Lão Hoàng đế một tay ôm trán, mỏi mệt vạn phần ngồi xuống, mấy chục năm qua, lão luôn cao ngạo chưa bao giờ gục ngã. Vậy mà tại đây, trong lòng lão lại vô cùng ảm đạm, nặng nề mà nói:

- Thật sự rất thất vọng!

- Ta hiểu rõ ngài đang suy nghĩ chuyện gì!

Tại đây có quá nhiều người, Văn tiên sinh đương nhiên không thể xưng hô hai chữ bệ hạ.

- Bất quá, từ trước đến nay Hoànd tộc đều vô tình, bệ hạ cũng không cần đem việc này để ở trong lòng. Làm bậc vương giả, vốn là người cô đơn, không cần chỉ vì một hai đứa tôn tử kém cỏi mà phiền muộn thế này.

Văn tiên sinh có thể nói đến bước này, đã là chân thành đối đãi với nhau… Đồng thời trong lòng cũng không tránh khỏi một chút ảm đạm.

Hoàng đế muốn phát uy, địa vị thái tử, muốn cãi mà được à? Huynh đệ Bình Đẳng Vương và hắn từ trước tới giờ chưa bao giờ đấu đá nhau. Vì thế, tuy hoàng đế thông minh cơ trí, nhưng nếu so sánh sự cay nghiệt tàn nhẫn với những khai quốc quân vương khác thì hắn vẫn còn kém một chút. Nhất là không có trải qua đấu tranh kịch liệt tranh giành hoàng quyền, nên vấn đề lão khó mà có thể thấu hiểu được.

Vì vậy, có thể nói, đoạt được ngôi vị hoàng đế, đương nhiên là số mệnh, nhưng cũng là đại bất hạnh!

Đối với hoàng đế, nếu quá trọng tình trọng nghĩa, cũng là một nguyên nhân mà các đại gia tộc thề sống chết nguyện ý trung thành, nhưng đó cũng là một nhược điểm trí mạng. Hoàng đế dù sao cũng là người, thời điểm vị quân chủ lựa chọn người nối nghiệp ắt phải là người tốt nhất, nhưng lão từng chiếu cố anh em mình, không có nghĩa là con trai lão cũng sẽ chiếu cố anh em nó. Mong ước chuyện thừa kế ngôi vị lại không có tranh chấp như lão trước đây thì khó mà thành hiện thực!

- Thật là kì quái, rõ ràng ba người bọn chúng mỗi người đều có hi vọng, đều có cơ hội. Nhưng vì cái gì làm việc như mất trí vậy ta? Nhất là lão Tam, rõ ràng tại nơi đông người công nhiên đòi hỏi yêu cầu, không sợ truyền ra làm cho người trong thiên hạ chế nhạo sao? Hay là bọn chúng căn bản là không ngờ tới?

- Về việc này, ta tin rằng vấn đề này, Tam hoàng tử cũng đã suy nghĩ qua, Tam hoàng tử cũng không phải kẻ ngu đần. Tuy nhiên, điều khiến hắn lo lắng nhiều nhất, chính là ngài.

- Hắn hi vọng ngài hiểu rõ lòng hiếu thảo của hắn, bởi vì chỉ cần lấy được sự ưu ái của ngài, tất củng cố được vị trí hiện tại, khắp thiên hạ mặc ai chế nhạo, chỉ cần ngài không chế nhạo thì tốt rồi!

- Nếu như lượng rượu này vào cung mà dâng lên cho ngài, nếu như hôm nay ngài không có mặt tại đây, hiển nhiên ngài cũng vui mừng đúng không? Cái này, chính là mục đích thực sự của Tam hoàng tử! Về phần những thứ khác, không có ý nghĩa với hắn!

Văn tiên sinh bình luận có chút lãnh khốc, nhưng lại nói trúng tim đen:

- Tam hoàng tử thể hiện chữ hiếu, ngài thì được nhấm nháp mỹ tửu. Sau đó, dù cho tấu chương luận tội có đến thì có tác dụng gì chứ?

- Đúng! Không sai! Không sai! Chính là như thế!

Hoàng đế bệ hạ đột nhiên tỉnh ngộ, xem ra, đám con của mình cũng không phải là không có đầu óc a, chẳng qua làm việc quá mức và không từ thủ đoạn bất kể hậu quả mà thôi.

Cái này gọi là người tính không bằng trời tính sao?

- Tiên sinh, theo sự nhận xét của lão, ba nhi tử này của ta, tương lai có thể…

Hoàng đế bệ hạ cắn răng nói tiếp:

- ... trở thành cảnh huynh đệ tương tàn không?

Văn tiên sinh khẽ giật mình, muốn nói lại thôi. Vị tri kỷ của mình bây giờ có vị trí như thế nào, trí tuệ ra sao. Hôm nay sao lại hỏi một chuyện ngây thơ như vậy, vấn đề này còn phải nói sao? Hiện tại, ba tên này đã là tình trạng bất cộng đái thiên rồi còn gì!

Cuối cùng, chỉ một người nắm quyền lực, muốn vậy tất phải tàn huynh sát đệ đối lập với mình, chuyện này khó nghĩ ra lắm sao? Nhưng

mà, lão có thể mở miệng nói ra những lời như vậy sao?

- Ngài không cần phải nói ! Ta hiểu!

Vô lực phất tay, hoàng đế che mặt, lại lần nữa chậm rãi cúi thấp đầu xuống, không biết đang suy nghĩ gì. Hai ngón tay đặt trên huyệt thái dương của mình mà nhẹ xoa.

Đây là hành động quen thuộc của lão mỗi khi lão đưa ra quyết định trọng đại.

- Văn tiên sinh, phía sau quý tộc đường, và cả phía sau Kim Dương Bang, rõ ràng là có một nhân vật thần bí cao minh thao túng. Mà tin tức về chuyện này đích thực ba đứa chúng nó không thể biết được. Quân Chiến Thiên không có khả năng, Đường Vạn Lý càng không có khả năng, vương đệ càng không thể! Mục đích hôm nay xuất hành, chính là tìm ra người này! Người này, đem phú hộ trong kinh thành một mẻ tóm hết, sua đó dựa vào buổi đấu giá này làm cho nhiều nhà trở mặt thành thù. Thêm vào đó, lại tạo ra một đại cơ hội cho ba vị hoàng tử có thể tiếp xúc với tất cả phú hộ của kinh thành.

Hoàng đế bệ hạ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt lãnh mang lấp lóe:

- Ta dám chắc ta phỏng đoán không sai! Hiện tại bên ngoài, ta tin những người mưu trí và thân vệ của các vị hoàng tử đang cố gắng tiếp xúc móc nối với các phú hộ này, thay chủ tử của bọn hắn thỏa thuận ước định. Đây cũng chính là thủ đoạn tất yếu thường dung!

- Vô luận người này có dụng ý gì, nhưng, hắn lợi dụng mấy ngàn vò rượu đem thế cục đảo loạn hoàn toàn, người này thật không thể khinh thường! Vô luận như thế nào, cũng phải tóm được hắn!

- Về chuyện của ba vị hoàng tử, cần phải suy xét thật kĩ càng!

Trên mặt Hoàng đế bệ hạ co giật một hồi nói:

- Sau này mới có quyết định!

Linh Mộng công chúa ngồi phía trước, thân thể nhỏ bé căng cứng. Tuyệt đối không thể tưởng tượng được, hôm nay chính mình nghe được rõ ràng buổi nói chuyện này! Nói như vậy, chính tai mình nghe được, chẳng phải là muốn đặt chính mình vào tình huống khó xử sao?

Lúc này, giao dịch trên đài đã tuyên bố. Tiểu vương tử Bình Đẳng Vương Dương Mặc ảm đạm nhượng bộ. Tam hoàng tử đạt được nguyện vọng, một đồng bạc cũng không mất mà đoạt lấy một trăm vò rượu ngon. Không thể chờ đợi tới lúc hồi cung đi “hiến dâng lòng hiếu thảo”!

Một thân ảnh lạnh lùng tiêu sái đi đến trước mặt Linh Mộng công chúa:

- Tại hạ xin chào công chúa!

Linh Mộng công chúa ngẩng đầu nhìn lên, người tới chính là đại công tử phủ thái sư, Lý Du Nhiên!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 34: Vô Tâm Để Lộ Bí Mật

- Thì ra là Lý công tử.

Sắc mặt Linh mộng công chúa vẫn còn chút tái nhợt, tâm thần bất ổn.

- Không biết Lý công tử tìm bản cung có chuyện gì?

- Ngày hôm trước vào cung, muốn cầu kiến công chúa, bất quá khi đó công chúa có việc quan trọng, chưa thể gặp được; hôm nay lại may mắn thấy được, công chúa càng xinh đẹp hơn trước kia, quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyệt đại, thật làm cho người ta hâm mộ.

Lý Du Nhiên thấp giọng nói, vỗ mông ngựa thô không chịu nổi, nhưng thanh âm nhẹ nhàng như tiếng suối, cực kì dễ nghe, làm cho người nghe dù không vui mừng nhưng thực sự khó mà sinh ác cảm.

- Lý công tử quá khen!

Linh Mộng công chúa từ nhỏ đã nghe những lời ca tụng mà lớn lên, đối với mấy lời này tự nhiên sẽ không để trong lòng.

- Lý công tử có việc gì mà tìm Linh Mộng vậy? Mong Lý công tử chỉ rõ.

Câu nói này chẳng khác nào ngụ ý ngươi đừng nhiễu sự nữa, bản cung đang rất phiền não đây!

- Nghe nói lúc trước công chúa gặp chuyện, từng có một vị Thiên Huyền cao thủ thần bí phóng phi đao tương trợ, giúp công chúa thoát

khỏi kiếp nạn này. Mà sau đó, có ba ngọn phi đao, được công chúa xem như trân bảo cất đi.

Lý Du Nhiên ha ha cười, thần sắc lạnh lùng thoải mái, cứ như đang chém gió việc trong nhà vậy.

- Không biết Du Nhiên có được may mắn xem qua hình dáng bộ phi đao ấy hay không?

- Thật không biết Lý công tử vì chuyện gì mà muốn thấy ngọn phi đao thế, Lý công tử có thể nói rõ nguyên nhân, tránh làm cho bản cung khó xử!

Linh Mộng công chúa lập tức cảnh giác với ý muốn của Lý Du Nhiên, tại sao hắn phải quan sát phi đao cơ chứ?

- Thực sự là không có ý gì khác.Công chúa có lẽ không biết, ngày hôm trước ta có việc ra ngoài, nhưng lại gặp phải sát thủ thần bí ám sát, chỉ kém một chút là đi bán muối rồi. May mà tại lúc chỉ mành treo chuông có một thanh phi đao màu xanh da trời hoành không xuất hiện. Tức thì đám sát thủ bị đánh lui, cứu lại một mạng của ta.

Trên mặt Lý Du Nhiên thể hiện hết sức chân thành, hâm mộ cùng cảm kích hướng về vị thần bí nhân kia.

- Ân cứu mạng, giống như ân sinh thành, thực sự khắc sâu trong lòng ta, mấy ngày nay vẫn điều tra cẩn thận, mong muốn tìm được tin tức của ân nhân cứu mạng. Nhưng thật là hổ thẹn mãi vẫn không có chút tin tức gì của vị ân nhân này cả. Đột nhiên nhớ tới hôm đó, công chúa đã từng được vị cao nhân thần bí giải cứu, mà hai vị tiền bối này đều chuyên dùng phi đao, thực không biết có phải là một người hay không?

Lý Du Nhiên thở dài thật sâu.

- Thi ân bất cầu báo, cứu một mạng người, rồi lạnh lùng bỏ đi, cũng không nói là ở chỗ nào.

- Ân nhân sau khi rời đi, trên mặt đất còn lại một thanh phi đao tinh xảo, hiên ngang mà đứng, phát ánh sáng rạng rỡ! Ta xem như trân bảo, giữ chặt bên mình, một phút cũng không dám rời xa.

Lý Du Nhiên thò tay vào trong ngực mình mò mẫm, một lúc sau, một thanh phi đao tinh xảo xuất hiện ngay trong tay hắn.

Ngọn phi đao này, so với ám khí lưu truyền trên giang hồ khác nhau một trời một vực, thân đao mỏng như cánh ve, mềm mại như lá liễu, chuôi đao hơi uốn khúc, mũi đao có chút cong, đường cong thập phần ôn nhu, mượt mà.

Mở mắt nhìn đi,đây đâu phải một thanh phi đao để giết người, mà giống như món hàng mỹ nghệ làm cho mọi người yêu thích không thôi.

Suy nghĩ của Lý Du Nhiên, Linh Mộng công chúa đã hiểu rõ,tài nghệ chế tạo hàng mỹ nghệ tinh vi như thế, phóng mắt cả Thiên Hương đế quốc, người có thể chế tạo ra, chỉ sợ ít đến mức có thể đếm được bằng một bàn tay!

Tinh xảo, tỉ mỉ như thế! Đáng yêu đến mức làm người ta không đành lòng vuốt ve, chỉ là trên bề mặt lấp lóe một đạo hàn quang, giống như là Địa Ngục ác ma chớp lóe trong bầu trời đêm, để lộ ra một tia hung hãn, tuy không nhiều lắm, nhưng lại thấy lạnh đến tận xương tủy!

Lúc này mới rõ, thanh phi đao tinh xảo khiến người ta liếc mắt cũng sinh lòng yêu mến, dĩ nhiên khi động chính là lợi khí giết người cực kì lợi hại.

Nếu xét về hình dáng, thanh phi đao của hai người hoàn toàn giống nhau.

Linh Mộng công chúa dài thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười, nói:

-Bất quá, tuy hình thức giống nhau, nhưng tài liệu sử dụng, công nghệ chế tác lại không giống. Hai thanh cách nhau khá xa, ta đây có thể

xác nhận!

Lý Du Nhiên từ khi xuất ra phi đao, ánh mắt đều dừng lại không rời đi khỏi khuôn mặt của Linh Mộng công chúa. Cuối cùng cũng đem ánh mắt rời đi. Rồi cười nói:

- Chỉ là hình dáng giống nhau thôi sao, không biết mấy ngọn phi đao kia của công chúa với của tại hạ khác biệt ở chỗ nào vậy ta? Nếu quả thật so sánh chưa biết ai hơn ai kém đâu?

- Lý công tử lấy được ngọn phi đao này, khí tức băng hàn lạnh lẽo thấu tận xương tủy, có tính đặc thù, sắc nhọn vô cùng, vô luận là tính chất của thanh phi đao, hay sự mềm dẻo và sắc bén, ba thanh phi đap của ta thậm chí hơn xa gấp mấy chục lần! Mà công tử có được thanh phi đao này, tự xưng lợi binh thần khí cũng không thẹn.

Linh Mộng công chúa suy nghĩ về thanh phi đao, yêu thích không nỡ rời tay.

Cái này, hẳn là của vị ân nhân thần bí cứu mạng mình rồi! Linh Mộng công chúa liếc thấy liền nghĩ. Cũng chỉ có vị cao nhân cái thế ấy, mới có thể sử dụng thanh phi đao cao nhã cực điểm như thế này, đồng thời dùng làm lợi khí mà còn cao nhã xinh đẹp.

Huyết tinh kết hợp ưu nhã, lãnh khốc đi cùng với nhàn nhã, điều này chính là phong cách của ngọn phi đao! Hoặc có thể nói, là phong cách của ân nhân. Người thường làm sao có được, cũng giống như Quân Mạc Tà bình thường hỗn đản vô lại, làm sao có thể sử dụng được tuyệt đại lợi khí thế này!

Nói về chuyện lúc trước nếu gặp vào lúc này, Linh Mộng công chúa đã từng vô số lần tưởng tượng, người có thể sử dụng phi đao ưu nhã như thế, rốt cục bản thân phong lưu tuấn lãng, phong độ bình tĩnh, hay tiêu sái tự nhiên? (DG: mê trai quá cỡ, liệu các bạn nữ nhà ta có thế không nhỉ, không thì mình khổ rồi. haizzz)

Có thể, đây mới là bản lĩnh đàn ông a!

Giống như tên tiểu tử Quân Mạc Tà quần là áo lụa như vậy cũng có thể xem là đàn ông sao? Nhìn một cái là hối hận đến nửa năm! Hừ.

Chắc là, duy chỉ có ân công mới có thể xứng với bốn chữ "bản lĩnh đàn ông" thôi!(DG: Fishty cho trí tưởng tượng bay xa)

- Hai người kém xa sao, không biết Lý mỗ có thể may mắn nhìn thấy thanh đao trân quý của công chúa hay không? Lý mỗ thật rất muốn biết, hai vị cứu mạng chúng ta có phải là một hay không?

Lý Du Nhiên có một tia cuồng nhiệt. Giống như đột nhiên biết được tin tức của vị ân nhân cứu mạng, lại có một chút xúc động cùng kích động.

- Lão thiên a, ta Lý Du Nhiên, rốt cục cũng may mắn tiếp xúc với vũ khí của ân nhân cứu mạng lần nữa. Ân nhân tuy thi ân bất cầu báo (làm việc nghĩa không cần báo đáp), nhưng chúng ta nhận ân huệ của ngài, sao có thể bỏ qua cho được?

Lý Du Nhiên hiên ngang lẫm liệt nói:

- Có ân mà không báo, vậy so với cầm thú có khác gì nhau?

- Nói cho cùng, tuy phi đao của bản cung không bằng Lý công tử, nhưng bản cung luôn cất kĩ, mỗi giây mỗi phút chưa từng rời khỏi người, cũng không cho người khác xem, nhưng nghe Lý công tử nói vậy, bản cung liền phá lệ một lần.

Linh Mộng công chúa có chút tán thưởng nhìn hắn, không thể tưởng được nhân phẩm của vị Lý công tử này, ân oán cũng rõ ràng như vậy! Hơi trầm ngâm, nàng đưa tay vào trong áo (chỗ mà ai cũng biết là chỗ nào đấy), lấy ra một khăn gấm cuốn quanh một bao vãi,chậm rãi mở ra, ba thanh phi đao nhỏ có hình dạng kì lạ, nằm lẳng lặng ở đó, lóe lên từng

luồng u quang, ẩn ẩn, còn có hương thơm đặc biệt của nữ nhi trên người Linh Mộng công chúa, hương thơm ngọt ngào hấp dẫn.

- Hai người này quả nhiên là một. Lý Du Nhiên làm như hưng phấn mà nói, liền đem thanh phi đao trong tay mình nhẹ nhàng đặt vào trong khăn gấm, bốn thanh phi đao, hoàn toàn giống như đúc. Ngoại trừ bất đòng về chất liệu, nhưng thứ lớn nhỏ khác vô luận thế nào, y như đúc từ một khuôn.

- Trời xanh có mắt, ta rốt cục cũng tìm được người rồi!

Lý Du Nhiên cảm động nói, đáy mắt hiện lên một đạo hàn quang lành lạnh, ánh mắt nhìn về phía Linh Mộng công chúa, mơ hồ ẩn chứa thần sắc buồn bã luyến tiếc.

Hôm nay đã có thể xác định, tên hung thủ đáng chết kia, quả nhiên có liên quan với Linh Mộng công chúa! Với hình dáng phi đao đặc biệt như vậy, tin rằng cả thế gian không có người thứ hai có thể tạo ra được!

Nhưng, Linh Mộng công chúa là nữ tử duy nhất mà Lý Du Nhiên hắn động tâm.

Nếu vì thế mà hy sinh, cũng không thể làm được gì. Trong nội tâm Lý Du Nhiên thầm than.

-Không thể tưởng được Lý công tử lại hữu duyên được ân công giúp đỡ.

Trên mặt Linh Mộng công chúa có tia vui mừng, cũng không biết nghĩ tới điều gì, lại lộ ra có chút ý xấu hổ, trên gương mặt trắng như tuyết dần dần ửng đỏ, trong lúc đó lại càng tăng thêm vẻ kiều diễm vạn phần trên khuôn mặt Linh Mộng công chúa.

Dù cho trầm ổn như Lý Du Nhiên, trong nháy mắt cũng vì dung quang chấn nhiếp của Linh Mộng công chúa mà ngẩn ngơ, nhưng cũng

rất nhanh khôi phục, nhìn thật sâu vào công chúa, đáy mắt hết sức tiếc nuối, trong nháy mắt đã nguội lạnh:

- Xin cáo từ, ngày khác có dịp, sẽ vào nội cung bái kiến công chúa.

Nói xong Lý Du Nhiên khom người rồi tiêu sái xoay người bỏ đi.

Về phần ngọn phi đao, cũng không tiện thu hồi, hiện đang nằm trong khăn gấm trên tay Linh Mộng công chúa.

Hung thủ đã xác định rồi, phi đao hắn giữ lại đã vô dụng, huống chi, chỉ có như vậy, là thần binh lợi khí thì sao chứ?

Nhìn Lý Du Nhiên rời đi, Linh Mộng công chúa có chút khó hiểu. Lý công tử lúc trước còn nói với mình thế nào là quý trọng thần binh của ân nhân cứu mạng, thế nào là cảm động nhớ nhung ân nhân cứu mạng hắn, miệng kêu phải báo đáp này nọ, bây giờ lại đột nhiên vứt bỏ, cái này giống như...

Phía sau nàng, Văn tiên sinh thấp giọng nói:

- Vị đại công tử phủ thái sư này, vừa rồi lúc nói chuyện, tâm tình phập phồng không ổn. Thật là không đúng, phải nói là phi thường mâu thuẫn. Tuy bản thân không có sát khí, cũng không lộ ra chút ác ý nào, nhưng lão hủ cảm giác, trong lòng hắn có chút mâu thuẫn, tựa hồ như cảm giác tiếc hận! Mà loại cảm giác này, là đối với công chúa. Nếu không phải trong lòng có ác ý, thì cũng biết chút sự tình gì đó mà chúng ta không biết, bệ hạ, vì an nguy của công chúa, chúng ta phải cẩn thận đề phòng.

Hai con mắt của lão Hoàng đế nhíu lại, thấp giọng nói:

- Nhưng thật sự ta cũng muốn nhìn một chút, vị cao thủ thần bí kia, rốt cục là người phương nào.

Văn tiên sinh không chút nghi ngờ, mặt giãn ra cười nói:

- Chớ quên bên Linh nhi, còn có một bảo tiêu không rời dù chỉ một khắc, vị bảo tiêu kia, cũng là Thiên Huyền cao thủ, an nguy phải nói là không đáng ngại.

- Dạ Cô Hàn? Nếu là lúc trước hắn không hiện thân, hoặc nhiều lần ở bên cạnh công chúa hộ vệ, có lẽ tốt hơn một chút.

Văn tiên sinh không cho là đúng, liên tục lắc đầu nói:

- Hiện nay, từ sau lần ám sát trước, ai muốn ra tay với công chúa mà chưa từng nghĩ tới nhân tố Dạ Cô Hàn, chẳng phải là quá ngu sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 35: Quân Mạc Tà Phòng Ngừa Cẩn Thận Và Lý Tưởng To Lớn Của Đường Bàn Tử

- Không sao!

Trong mắt Hoàng Đế bệ hạ âm trầm khó lường, lạnh lùng cười:

- Linh nhi dù sao vẫn là nữ nhi của ta, ta sao lại để nữ nhi của mình có chuyện được chứ? Nhìn khắp Thiên Hương đế quốc, ai dám động đến nàng? Ta liền đập cả nhà hắn! Đứa nào không sợ, đến mà thử xem!

Văn tiên sinh thầm than một tiếng, từ sớm đã có kẻ không sợ, cũng không cần ngươi đạp cả nhà hắn, nếu nữ nhi ngươi chết, cho dù sau đó ngươi làm thịt cả nhà đối phương, nữ nhi ngươi có thể cứu về sao?

Xem ra, bệ hạ định từ đây tính kế chu toàn.

Trải qua vụ lộn xộn của ba vị hoàng tử, thời gian đấu giá cũng đã xong, trừ Dương Mặc ra, mấy người bên trong và bên ngoài, ai cũng vui vẻ, giờ này bắt đầu giải tán.

Quân Đại Thiếu gia đứng trên lầu, vừa thấy Độc Cô Vô Địch Đại Tướng Quân mang theo mấy đứa con cháu chạy ra ngoài nhanh như chớp, phảng phất như có quỷ đuổi theo sau lưng vậy, thiếu chút cười ra tiếng. Bất quá Độc Cô Tiểu Nghệ vẫn chưa đi, đang hướng tới lầu này.

- Sau khi xong việc, gọi Đường Nguyên và Tống Thương đến ngay gặp ta! Ta có chuyện khác cần an bài.

Sắc mặt Quân Mạc Tà sầm xuống. Tuy chỉ là một phiên đấu giá, nhưng hành động mờ ám của Quân Mạc Tà sao có thể nói rõ với hạ nhân, sao có thể là chuyện nhỏ chứ?

Chỉ cần con bướm vỗ cánh một cái (hiệu ứng cánh bướm), có thể thay đổi quỹ tích vốn có, mà vào đúng thời khắc mẫn cảm này, tổ chức cuộc đấu giá quý tộc liền có thể dẫn đến biến hóa long trời lở đất.

- Tam thúc, nhân thủ an bài bên ngoài bí mập tiếp xúc điều tra các đại thế gia, cho dù có kết quả hay không, cũng lập tức rút lui! Tuyệt đối không được lưu lại dấu vết nào. Mỗi người nhanh chóng đem tư liệu lấy được, tập hợp lại. Sau lần này, tin rằng bản đường đối với các đại thế gia ở Thiên Hương, thực lực cường đại, cơ bản mọi người đều hiểu rõ, nhất là những thế lực phụ thuộc, càng thập phần minh bạch. Tam thúc người phải an bài chuyện này thật thích đáng, tuyệt đối không thể khinh thường.

- Ta hiểu, ta sẽ làm việc cẩn thận.

Sắc mặt Quân Vô Ý trở nên nghiêm túc, vuốt vuốt cằm.

- Hiện tại biết được chuyện này là do con bố trí phía sau, chỉ có Tam thúc, Đường Nguyên, Tống Thương, vương gia tất cả bốn người. Tam thúc không có vấn đề, Đường Nguyên cùng Tống Thương sau khi được nhắc nhở, hắn là không có vấn đề gì. Về phần Ưng Bác Không, hắn có lẽ có thể mơ hồ suy đoán được chút gì đó, cũng không quá quan trọng...

Trong nội tâm Quân Mạc Tà đang cân nhắc, cũng không lên tiếng, ngẩng đầu nhìn thẳng tiểu tử Dương Mặc đang ngồi trên ghế nghiến răng nghiến lợi, trong nội tâm lập tức có chủ ý

- Dương Mặc, ta có mấy chữ, khi ngươi trở về, giao cho cha ngươi, tuyệt đối không được để cho người khác thấy.

Dương Mặc nặng nề đáp ứng.

- Đúng rồi, còn có Hải Trầm Phong, mặc dù hắn là Thiên Huyền cao thủ...

Quân Mạc Tà cũng không có thời gian để ý tới Dương Mặc còn đang ảm đạm, tiếp tục lo lắng về lỗ hổng trong hành động lần này, vừa rồi xung quanh tuy nhiều người, nhưng, Quân Mạc Tà lại thủy chung có cảm giác, có một đôi mắt thâm thúy đang tìm kiếm mình khắp nơi. Sau lưng Linh Mộng công chúa đột nhiên xuất hiện hai người áo đen, làm cho trong nội tâm Quân Mạc Tà toát ra cảm giác nguy cơ lớn lao. Đại hội đấu giá kết thúc, khách nhân cũng lục tục rời đi, ba vị hoàng tử lần lượt li khai, nhất là Tam hoàng tử, hắn không thể chờ đợi được mong muốn dâng lên tấm lòng hiếu thảo cho phụ hoàng, chỉ có Linh Mộng công chúa vẫn thoải mái ngồi lại trên ghế, không hề nhúc nhích. Linh Mộng tuy sớm biết ba vị ca ca vi tranh ngôi vị hoàng đế sớm đã thành thế thủy hỏa bất dung, cũng sớm biết tâm ý của phụ hoàng, nhưng ngày hôm nay trực tiếp nghe thảo luận như vậy, làm cho nàng không tiếp thụ được những người này, chính là cha mình, chính là các huynh trưởng ruột thịt của mình, tất cả đều cùng chung máu thịt mà! Những người này vốn thân cận bên mình nhất, nhưng vì cái gì... Vì cái gì... Linh Mộng công chúa đột nhiên có cảm giác mình thật sự cô độc bất lực. Rất muốn tìm bọn tỷ muội Độc Cô Tiểu Nghệ trò chuyện, càng muốn tìm một bờ vai vững trãi để nhẹ nhàng dựa vào... Đáng tiếc, biết tìm người như vậy ở đâu đây? (DG: Xa tít chân trời mà gần ngay trước mắt, chính ta đây mà không thấy à, đáng tiếc...)

Đôi mắt đẹp của Linh Mộng công chúa giờ phút này lại có chút trống rỗng, có chút thê lương. Nàng nhịn không được duỗi tay xoa ngực, tại đó, có bốn ngọn phi đao(cứ tưởng thấy hai cái.....), bốn chuôi thần binh lợi khí của người ấy, chỉ có nó mới mang tới cho nàng sự dỗ dành nào đó! Thân đao lạnh buốt đã bị nhiệt độ cơ thể của nàng mang tới ấm áp. Hai người áo đen phía sau nàng, không biết từ lúc nào đã biến mất. Thiên Hương quốc chủ cùng Văn tiên sinh đã rời đi sớm hơn mọi người một bước, bọn họ trở về công chúa nào có thể can thiệp. Thị nữ thấy công chúa điện hạ đã lâu không ra, cuối cùng đi vào bên trong, đứng ở

bên cạnh nàng, cùng nàng xem sóng người dần dần tản đi. Dần dần, đại sảnh trở nên trống rỗng, trống trải một cách dị thường, từng đợt hương hoa mê người thong thả kéo đến bất ngờ, dần dần thay thế mùi rượu mê người lúc nãy, đánh tan đi mùi của đám người lưu lại, chậm rãi làm cho đại sảnh một lần nữa trở nên tao nhã lịch sự.

Ánh sáng từ bốn phía bừng lên, nhưng lại chậm rãi kéo đến, tranh sáng tranh tối, trống rỗng đến cực điểm.

Trên lầu tiếng tiêu thê lương không biết mệt mỏi nhẹ nhàng, giống như đã cô độc từ nhiều kiếp trước, ngàn năm ai oán... Linh Mộng lẳng lặng ngồi, thanh âm mờ ảo liền mạch, càng lộ ra thân ảnh nhỏ bé và yếu ớt. Quân đại cao nhân sau đó an bài cho người mang Dương Mặc trở về. Cái tên tiểu thế tử này, ngày hôm nay, kinh nghiệm nhận được thật sự quá nhiều, gặp đả kích cũng tương đối lớn. Vốn tưởng là một chuyện vui to lớn, hứng thú chạy đến đây, lại bị thương tổn về cả thể xác và tinh thần mà về, nếu mà đối với một tiểu hài tử mười tuổi, không thể nghi ngờ đây chính là một việc tàn khốc thực sự.

Nhưng Quân đại cao nhân còn lâu mới đi an ủi hắn, càng không nói đến việc dỗ cho hắn vui vẻ.

Bảo kiếm phong tòng ma lệ xuất, mai hoa hương tự khổ hàn lai(Thành ngữ: Vật phải qua khó khăn, cố gắng vượt gian khổ mới đạt được thành tựu), không lịch duyệt một phen, sao có được hương thơm say lòng người, sao có bảo kiếm sắc bén?

Hài tử phát triển, cần đến cố gắng của bản thân là chính.

Chính hắn ngày hôm nay, đã chôn xuống hạt giống non nớt khó có thể phai mờ trong tâm linh của tiểu Dương, lại chịu đựng đả kích như thế, khuất nhục vừa phải thừa nhận, đương nhiên mới có thể lớn dần lên. Vô luận tương lai ra sao, hiện tại tiếp nhận kinh nghiệm, chính là tài sản quý giá nhất cho tương lai, khi đó mới có thể trưởng thành, là một người đàn ông đỉnh thiên lập địa.

Thế gian vốn không có chỗ cho tình cảm, chỉ có người bị người khác tùy ý vứt lại phía sau mới có thể chơi trò chơi nhân sinh! Thế gian vốn không có cái gì là chắc chắn cả, hỏa khí bừng bừng, chỉ có người bị áp bức cùng cực, trải qua cảm giác bị dồn ép tới đường cùng, mới có thể đem toàn bộ thế giới đạp xuống dưới chân, duy ngã độc tôn là việc chắc chắn, có nguyên nhân mới có kết quả.

Một người vĩnh viễn không thể thay thế người khác gánh chịu nỗi thống khổ của hắn.

Quân đại sát thủ càng không làm loại việc này, thưởng thức là một chuyện, nhưng trợ giúp lại là một chuyện khác! Nếu như ngay cả chính bản thân hắn không chịu được đả kích, nếu vậy, hắn sẽ không trợ giúp! Chết, hay sắp chết, ngươi không thể đứng thẳng, vậy thì bị diệt vong, cũng không có gì đáng tiếc, cho dù là người tốt cũng không có ngoại lệ nào, dù sao, trên đời này, trong vòng một ngày người tốt chết thật sự nhiều vô kể. (nhiều như bi lão Ruồi thả vào dịp bom) (DG: ta chém, nhưng bom là có thật đấy nhá).

Quân đại thiếu gia nghĩ thầm: "Ta không giúp không nổi. Đừng nói ta không phải là đấng cứu thế, cho dù ta thật sự là đấng cứu thế, ta cũng không giúp ngươi".

Vẻ mặt Đường Nguyên cao hứng bừng bừng, khuôn mặt béo phì kích động đỏ bừng cả lên. Hắn há hốc mồm hô to gọi nhỏ:

- Món lợi kếch sù a! Đúng là món lợi kếch sù a! Oa ha ha ha, Đường Nguyên ta hôm nay mới gọi là kiếm tiền, không nghĩ tới Đường Nguyên ta cũng có ngày hôm nay! Thật là nở mày nở mặt a! Sướng quá a!

Đột nhiên hắn nhảy dựng lên, rống to một cách dữ tợn với Quân Mạc Tà:

- Chín ngàn vạn lượng, tận chín ngàn vạn lượng a a a a ...

Bề ngoài trông như mập mạp đang ở trạng thái cuồng bạo của bệnh tâm thần, ngày thường mập mạp nào có dũng khí thể hiện cái đức hạnh này với Quân đại thiếu, đều là vì tiền a!.. Nguyên lai Tống Thương mặt mày âm trầm đi phía sau hắn, chỉ vui mừng một nửa. Trong nội tâm Tống Thương, thiên phẩm mỹ tửu này bán cho bọn gọi là quý tộc kia, căn bản chính là quá lãng phí! Rượu của sư phó chính là tuyệt phẩm thế gian khó tìm, làm sao có thể dùng tiền tài để đong đếm, dùng tiền tài để đong đếm, căn bản chính là một loại khinh nhờn. Bất quá Quân đại sư phụ có lệnh, hắn không dám cãi lại.

Độc Cô Tiểu Nghệ đi theo sau cùng, nhảy dựng trên mặt đất, trong lòng cực kì vui mừng. Tựa hồ Quân Mạc Tà tổ chức đấu giá này, so với chính nàng làm ra còn phải cao hứng hơn.

- Thật không?

Quân Mạc Tà mỉm cười nhìn hắn.

- Mập mạp, bây giờ thuận tiện chia hoa hồng cho ngươi, cũng có hơn một nghìn vạn lượng bạch ngân, có tính toán gì sau đó không?

- Tính toán sau đó à?

Đường Nguyên suy nghĩ xoay chuyển, xúc động nói:

- Có chứ, tại sao lại không có, ta từ nhỏ đã có một mơ ước, đáng tiếc, ta lại không đủ bạc để làm, trong nhà cũng không cho ta chi tiêu nhiều như vậy, vì thế, vẫn chưa thực hiện được.

Nói xong, Đường bàn tử thở dài, trông bộ dạng rất là u oán. Đôi lúc mang theo cảm giác như trút được gánh nặng, mừng rỡ vì tâm nguyện sắp thực hiện được, đứng ngồi không yên.

- Lý tưởng to lớn gì vậy? Nói nghe một chút coi.

Quân Mạc Tà nghe vậy không khỏi cảm thấy hào hứng, vốn chỉ là thuận miệng hỏi, kết quả là hỏi rõ ra mơ ước lớn nhất của Đường bàn tử.

Nổi danh ăn chơi trác táng, Quân Mạc Tà sao có thể không hiếu kì, trong đầu mập mạp toàn thứ dơ bẩn, vậy mà có thể cất dấu nhân sinh mộng tưởng to lớn?

- Điều này cũng có chút kỳ quặc, ta luôn nghĩ, chờ ta có tiền, tiền thật sự thuộc về mình, đủ nhiều tiền, ta liền....

Đường Nguyên vẻ mặt sầu não, làm cho hào khí trong phòng đều trầm xuống. Lập tức Độc Cô Tiểu Nghệ cũng vui vẻ không bắt Đường Nguyên nói cho hết mà ngồi im chờ đợi, chờ Đường bàn tử một cách thư thái.

- ... liền đi Linh Vụ Hồ, đem toàn bộ các nàng kĩ nữ bán nghệ không bán thân toàn bộ tập trung trong một căn phòng, mỗi người đều thoát y ca hát nhảy múa cho lão tử! Còn phải mặt đối mặt với ta, động tác phải càng phong tao phóng đãng mới được, có như vậy thì mới vạn kim không tiếc!

Đường Nguyên hít một ngụm lương khí, vẻ mặt đầy dư vị, giống như đã thấy được một màn long trọng vừa rồi.

Mọi người không còn gì để nói! Sắc mặt đều trở nên quái dị.

Không thẹn quần áo lụa là nổi danh đệ nhất trong kinh thành, một cái mộng tưởng như vậy! Không phục không được.

- Lão tử chính là không quen nhìn, đã làm kĩ nữ còn muốn mọi người lập miếu thờ!

Đường Nguyên bực tức nói:

- Con bà nội nó chứ, đã làm kỹ nữ, chính là muốn bán thân, lại còn treo lên cái biển hiệu bán nghệ không bán thân, còn muốn tự xưng tài nữ! Quá chó má! Ông là bắt bài cả tổ tông các nàng rồi! Còn nữa, lại còn lẫm liệt nói rằng: Ta đây là vì nghệ thuật mà hiến thân! Mẹ kiếp! Đúng là

trò cười! Nếu không phải vì bạc, làm gì mà phải nhảy qua bên này nhảy qua bên kia? Thực sự cho mình là thánh nữ sao?

Mọi người lại lần nữa như bị sét đánh, bất quá. . . Ngôn từ của mập mạp có vẻ hay. . . Có điểm đạo lý.

- Đã không phải là vì tiền, đã thế bộ dáng lại không xấu, vì cái gì không tìm nam nhân gả cho, cho rằng việc này an ổn hơn sao? Nói trắng ra là lừa đảo! Mẹ nó, cái gì bán nghệ không bán thân! Lão tử dùng cả đống bạc đập chết mấy con đó! Để xem mấy con đó có bán hay không!

Đường Nguyên lòng đầy căm phẫn và bi phẫn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 36: Huynh Đệ Ngươi Thay Ta Chịu Tiếng Xấu A

- Bàn Tử, lý tưởng này của ngươi, thật sự quá là hoành tá tràng.

Quân Mạc Tà chùi mép, ra vẻ khó nói nên lời. Còn nhớ lần trước cùng Bàn Tử đàm luận một phen, lần này hiển nhiên một lần nữa lại khơi lên tính cố chấp của hắn.

Đối với lần điên khùng này của Bàn Tử, Quân Mạc Tà chỉ có một câu để hình dung: “người nghèo mới trở nên giàu có, tiền nhiều quá làm cho phát điên rồi ”

- Đường Bàn Tử, ngươi…ngươi thật quá mức vô sỉ!

Độc Cô Tiểu Nghệ mặt đỏ tới mang tai, hai mắt trợn lên. Không nghĩ đến chuyện mình bị tên mập này lừa, tập trung tĩnh khí lâu như vậy chỉ để nghe được một câu nói hết mức vô sỉ!

Bàn Tử tất nhiên chẳng biết xấu hổ là gì. Hiển nhiên đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, khiến người ta chỉ biết đứng dưới ngưỡng mộ. (Ta cũng ngưỡng mộ công phu “Thần Phong Trảm” của ta quá http://.4vn/images/smilies/88.gif)

- Bàn Tử, khoan hãy nổi nóng, khụ khụ.

Quân Mạc Tà ho khan hai tiếng:

- Nói cho ngươi biết một việc quan trọng.

- Mau nói đi, xong việc ta còn mượn vài chiếc xe ngựa, chở bạc thẳng đến Linh Vụ Hồ! Lão Tử muốn một đêm tiêu hết vài trăm vạn lượng! Cho cái đám “đại gia” đó lác mắt!

Đường Nguyên vừa nói xong tiện tay cầm lấy một cái chén trên bàn, chẳng cần để ý đến ai đập thẳng xuống đất.

- Về vụ đấu giá lần này.

Quân Đại thiếu gia tức thì trầm mặt xuống. Ánh mắt thâm ảo quét quanh một vòng. Tức thì mọi người trong lòng liền cảm thấy cứng tại, không tự chủ được nghiêm túc hẳn lên, trong lúc này Thiên Huyền cường giả chỉ có Quân Vô Ý, Tống Thương, Hải Trầm Phong ba cao thủ, mặc dù Quân Tam Gia là thân phận trưởng bối. Nhưng khi ánh mắt ngưng trọng của Quân Đại Thiếu Gia nhìn tới, trong nội tâm mỗi người đều rùng mình một cái, nhãn lực sắc bén của Quân Mạc Tà khiến cho mọi người thật sự kinh ngạc.

Quân Vô Ý trong mội tâm thầm tán thưởng một tiếng. Điều này có lẽ chính là khí chất của một vị cao thủ, không cần biểu hiện quá nhiều, tự nhiên như vậy mà đã khiến cho người ta cảm thấy sự cao cao tại thượng kèm theo một cảm giác kính sợ.

Ngay cả bản thân mình một đại tướng quân đã từng thống suất thiên quân vạn mã huyết chiến gần nửa đời người, cũng không tự kìm hãm được cảm giác áp bức này, huống gì là người khác!

- Lần đấu giá này. Là chủ ý của ngươi! Đường Nguyên, ngươi nhớ kĩ chưa?

Đôi mắt sắc bén của Quân Mạc Tà nhìn thẳng vào Đường Nguyên, nói từng chữ một.

- Lần đấu giá này. Là chủ ý của ta sao?

Đường Nguyên sờ sờ đầu, vẻ mặt mê muội! Không riêng gì lời nói đầy hàm ý của Quân đại thiếu gia, cũng chỉ vì một tiếng “Đường Nguyên!” Quân đại thiếu gia rất hiếm khi gọi thẳng tên cúng cơm của Bàn Tử, hai người bọn họ có thể nói là giao tình thâm hậu, xưa nay vốn chỉ dùng ta – ngươi, hay Tam Thiếu – Bàn Tử mà đùa giỡn. Như lần này Quân đại thiếu gia gọi thẳng tên này thực là cực kỳ hiếm có!

- Đúng! Lần đấu quá này toàn bộ điều là chủ ý của ngươi! Mặc kệ là ai hỏi điều gì, đều là chủ ý của ngươi! Hiểu rồi chứ?

Quân Mạc Tà tăng thêm phần nghiêm túc:

- Ta nói lại, bất luận là ai hỏi ngươi cũng phải trả lời như thế, phải thật thuyết phục, không có ngoại lệ! Ngươi biết rõ đây là ý gì chứ?

- Đã hiểu, từ nay về sau cho dù là ngươi hỏi, ta cũng trả lời là chủ ý của ta!

Đường Bàn Tử có chút tự cao tự đại nói:

- Không thể tưởng được Lão Tử lại thông minh đến vậy, hừ, đây là ý của Lão Tử, không đúng, cái này vốn là chủ ý của Lão Tử. Ai dám nghi kỵ? Ai dám không tin? Nghi ngờ Lão Tử, Lão Tử cùng hắn không đội trời chung! Ai dám nói Lão Tử óc bả đậu, chê mình sống thọ quá sao?

- Đúng! Về phần ước nguyện ban đầu của ngươi, cũng chỉ muốn kiếm tiền! Sở dĩ trong lúc này gọi là “Quý Tộc Đường” là vì quý tộc mới có tiền! Sở dĩ có ít người được mời tới, có ít người không được mời, chỉ vì muốn kích thích tiêu thụ, nói tóm lại, hết thảy mọi an bài này điều vì một chữ “Tiền”! Nghe rõ rồi chứ?

Quân Mạc Tà trừng mắt nhìn hắn:

- Vô luận ngươi hiện tại có chỗ còn chưa rõ, nhưng ngươi cũng cứ theo lời ta! Kể từ bây giờ, khởi đầu chủ ý của Quý Tộc Đường, chính là do tiểu tử ngươi nghĩ ra, ngươi lập tức phải suy nghĩ cho ta, tại sao phải

làm như vậy, tại sao phải đùa giỡn bọn họ như vậy….tóm lại nếu không nghĩ ra được lời giải thích hợp lý, đừng nói đến việc không được tới Linh Vụ hồ ăn chơi, mà kể cả là Quý Tộc Đường ngươi cũng đừng nghĩ đến việc đi ra ngoài một bước!

Quân Mạc Tà vạn phần không nói đạo lý, cương ngạnh nói:

- Huynh đệ, ngươi phải chống lưng cho ta lần này rồi, hắc hắc.

- Cái này cần gì lý do hợp lý! Lão Tử vốn là thiên tài! Như vậy là chuyện nhỏ, chỉ cần tùy tiện động não là có thể phán đoán được ngay, có như vậy mà cảm thấy ngạc nhiên sao? Ha ha ha.

Đường Nguyên cất tiếng cười to, làm vẻ chỉ là thuận miệng giải thích, thịt béo trên toàn thân loạn chiến một phen, không để ý đến bộ dáng của mình, duy chỉ có một đôi mắt nhỏ, híp lại là nhìn về phía nhãn lực của Quân Mạc Tà là bán rẻ hắn, bởi vì trong ánh mắt đó còn bao hàm một tia lo lắng khó có thể diễn đạt.

Đường Nguyên không phải là tên ngu ngốc. Mặt khác hắn rất thông tuệ, nếu hắn không có đầu óc, Quân đại cao nhân như thế nào lại có thể cùng hắn làm đối tác. Bàn Tử biết rất rõ, Quân Mạc Tà nói như vậy, tất nhiên là đã mắc phải tình huống như thế nào đó, hoặc giả là nghĩ đến điều gì, mà với tình cảnh của Quân gia, không phải Quân Mạc Tà có thể nắm chắc được phần thắng.

Cho nên lúc này đây. Đành phải đề mình chống lưng, đối với hắn mà nói, tín nhiệm hay không không trọng yếu, bởi vì đối với giai đoạn hiện tại, để Bàn Tử ra mặt là lựa chọn thích hợp nhất, tín nhiệm hay nghi vấn đến cuối cùng mới có thể biết được nên không giải quyết được gì.

Mà điểm quan trọng nhất, Quân Mạc Tà đưa ra kế hoạch này, về chủ ý tuy rằng vẫn sẽ có người nghi kỵ hắn, nhưng không thể kết luận được! Đây chính là hai việc hoàn toàn bất đồng.

Bàn Tử đã sớm được Quân tam thiếu coi như anh em ruột của mình, nói thật ra Đường gia Bàn Tử nếu tính ra trong gia tộc không phải là đứa con nối dõi phi phàm, càng không phải là con một, thậm chí huynh đệ ruột thịt còn có mấy người. Nhưng mà Mập Mạp lại là huynh đệ chân chính, chính là vì phần tâm ý này, Bàn Tử hôm nay mới trọn đạo nghĩa không chùn bước ủng hộ Quân Đại Sát Thủ, không màng công lao, không màng thành quả mà xuất lực!

Bên cạnh, Độc Cô Tiểu Nghệ sắc mặt tái nhợt đúng dậy, tiểu nha đầu tuy khờ dại, nhưng cũng là người thông tuệ. Hiển nhiên, nàng cũng nghĩ được điều gì đó. Tuy nhiên giờ phút này nàng còn chưa nghĩ được sâu như vậy, điều duy nhất làm nàng quan tâm, chính là điều này phát sinh trên người Quân Mạc Tà, chỉ cần liên hệ đến tên Quân vô lại này, bất cứ là chuyện gì, Độc Cô Tiểu Nghệ cũng sẽ không phớt lờ. Cho dù chỉ là một điều nhỏ nhặt không có ý nghĩa gì.

Nhận thấy ánh mắt lo lắng của Đường Nguyên, còn có vẻ mặt lo âu của Độc Cô Tiểu Nghệ, Quân Mạc Tà không khỏi cảm nhận được một sự an ủi vô hình, ra vẻ lạnh nhạt cười, nói:

- Không cần lo lắng, không tin các ngươi cứ xem tam thúc, tam thúc lão nhân gia mưu kế đầy người còn không lo lắng. Chẳng lẽ còn không tỏ rõ điều gì sao? Tam thúc là người lo lắng nhất cho ta, các ngươi có thể không tin ta, nhưng không thể không tin tam thúc.

Độc Cô Tiểu Nghệ nghe vậy liền đảo mắt xem xét, chỉ thấy Quân Vô Ý có chút mỉm cười, yên vị, quả nhiên không có vẻ gì là lo lắng. Bắt gặp ánh mắt của tiểu nha đầu nhìn qua, Quân Vô Ý mỉm cười nói:

- Không cần phải lo lắng, cứ cố gắng làm hết sức! Chỉ cần một số ít lão bất tử trong các đại thế gia không có chủ ý gì, Quân gia ta tại Thiên Hương đế quốc muốn “bảo kê” một người, không phải là chuyện khó cho lắm.

Vừa nghe Quân tam gia nói xong, tiểu nha đầu lập tức như ăn được thuốc an thần, những lời này của Quân Vô Ý tuy bình thường, nhưng

trong đó lại lộ rõ quyết tâm không tiếc bất cứ giá nào.

Tiểu nha đầu bên này đã yên tâm hơn, nhưng Bàn Tử lại lo lắng hơn, lỗ tai Bàn Tử không phải đơn thuần như của tiểu nha đầu, tuy huyền cơ trong đó chưa hiểu được hết nhưng cũng đoán được bốn năm phần, nếu thật sự không có biến, vừa rồi Quân tam thiếu như thế nào lại đột nhiên làm như vậy, lời nói của Quân tam gia tuy không có gì sai, nhưng những thế gia kia nếu có động thì sao?

Còn có hoàng thất, những loại quyền thế như vậy giai đoạn hiện nay Quân gia chưa chắc có thể ngăn chặn được, chính mình nhất định phải dùng hết năng lực để giúp đỡ huynh đệ, vô luận như thế nào đi nữa!

Bàn Tử cùng tiểu nha đầu cũng không biết rõ tình hình, lo lắng của bọn họ, sầu lo cùng với một phần đạo nghĩa không thể chùn bước khiến cho bọn họ đã đạt được một phần nhân tình từ Quân đại sát thủ, mà cho tới lúc này, trong cuộc đời Quân Đại Sát Thủ, chân chính chiếm được mấy phần nhân tình, tựa hồ tổng cộng chỉ rải rác được vài người.

Đúng lúc này, chợt có người đến báo, Linh Mộng công chúa thỉnh Độc Cô tiểu thư đến.

Độc Cô Tiểu Nghệ đứng lên. Nhìn Quân Mạc Tà, Quân Mạc Tà mỉm cười nhẹ gật đầu, ý bảo có thể đi.

Đi.

Độc Cô Tiểu Nghệ đi ra hai bước, đột nhiên vòng lại, đến trước mặt Quân Mạc Tà, bàn tay nhỏ nhé nhẹ nhàng sửa sang cổ áo cho hắn. Thấp giọng nói:

- Ngươi, làm việc nhớ phải cảnh thận, biết không?

Nói xong tiểu nha đầu cúi đầu, nhanh như chớp đã chạy ra ngoài.

Từ ngoài cửa cất tiếng gọi Tiểu Bạch Bạch đang trên người Quân Mạc Tà một tiếng, Tiểu Bạch Bạch mê luyến vô cùng nhìn nhìn Quân

Mạc Tà một chút, liền hóa thành một đạo bạch quang đuổi theo Độc Cô Tiểu Nghệ.

- Không có việc gì, mọi người đi đi. Đúng rồi Bàn Tử, số bạc lần này, tạm thời ngươi chưa thể động vào.

Quân Mạc Tà trực tiếp hủy đi ý tưởng trong lòng Bàn Tử. Từ trong người lấy ra một mảnh giấy, trên mặt ghi rất nhiều chữ, tất cả điều là dược liệu.

- Đưa tin ra ngoài. Không tiếc bất cứ giá nào, thu mua những loại thảo dược này cho ta.

Quân Mạc Tà trịnh trọng giao vào tay Đường Nguyên.

- Có bao nhiêu mua bấy nhiêu, càng nhiều càng tốt! Càng nhanh càng tốt!

- Thiên Tinh Thảo, Tam Sắc Linh Chi, Cửu Huyền Căn, Mộng Lý Hương, Thiên Diệp Thảo, Huyết Đan Chu, Long Tu Diệp, Huyền Sắc Tham, Tử Trúc Quả, Xuyên Sơn Hành…

Đường Nguyên hít một hơi lãnh khí, theo nhận thức của hắn, hắn không thể biết được những thứ dược liệu này giá trị bao nhiêu, điều làm hắn ngạc nhiên chính là, số lượng dược liệu này quá nhiều, mà lại cần một số lượng quá lớn, làm cho hắn cảm thấy số tiền mình vừa cất công kiếm được lại từ kẽ tay chạy đi hết mất.

- Tam thiếu huynh đệ của ta.

Đường Nguyên vẻ mặt cầu xin:

- Đây chính là chí nguyện của đời ta, ta sống cả đời này, chỉ vì mục tiêu này thôi, ngươi, ngươi không thể tàn bạo như thế, vừa có một ít lợi nhuận đã tiêu bằng hết, nhiều ít gì cũng cho huynh đệ ta chút tiền thừa. Ta vừa mới bị trục xuất ra khỏi gia môn, thật sự là rất khó khăn.

Một chút tiền thừa? Bàn Tử lần nay biển thủ chút hoa hồng, cũng đã chén hết một trăm vạn lượng. Quân phí một năm của Thiên Hương đế quốc bất quá cũng chỉ tầm ba trăm vạn lượng mà thôi.

Quân Mạc Tà cho hắn một cước cười mắng:

- Nói nhảm! Tranh thủ thời gian đi. Từ nay về sau chỉ cần thu thập đủ các loại thuốc này. Ngươi muốn bao nhiêu bạc sẽ có bấy nhiêu. Ngươi tưởng Quý Tộc Đường này chỉ là bán một lần sao? Chỉ là một số tiền nhỏ như vậy, bản thiếu gia còn hoàn toàn không để trong mắt, lần sau, ta sẽ cho ngươi thấy thế nào là nhiều tiền!

Điều này thật sự quá khoa trương, trong lần này thật sự kiếm được không biết bao nhiêu tiền, lần sau nhiều hơn thì sẽ là nhiều như thế nào đây.

Bàn Tử vừa nghe sau này còn có một tác phẩm vĩ đại, lập tức mặt mày hớn hở nói:

- Vậy thì tốt rồi, tốt rồi! Tam thiếu, rượu này…Rượu này chỉ bán đấu giá một lần này thôi sao? Từ nay về sau không bán nữa à? Thật sự ta có chút tiếc nuối.

- Tuyệt đối không bán! Ngươi chẳng lẽ không biết đạo lý vật hiếm mới quý sao?!

Quân Mạc Tà nói như chém đinh chặt sắt, vung tay lên:

- Vạn nhất làm ra nhiều hơn, liền không đáng giá nữa. Huống chi, loại hảo tửu này, chỉ có thể cho bọn họ nếm thử, chẳng lẽ còn muốn cho uống thoải mái sao? Bọn chúng mà xứng à?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 37: Tin Tức Của "Thủ Nỏ"

- Không sai! Lời này của sư phó quá có đạo lý, đích xác bọn chúng không xứng!

Tống Thương bên cạnh vừa nghe được trong lòng rất vui sướng, liền lập tức trổ tài vỗ mông ngựa:

- Sư phó, ngài khi nào thì dạy ta cách nhưỡng rượu?

- Lúc nào cũng được! Nhưng Tống Thương, ta cảnh cáo ngươi một câu! Sau này rượu của chúng ta, trừ chúng ta, ai cũng không được phép uống! Bởi vì những vò rượu sau này, so sánh với vò rượu hôm nay càng thêm mỹ vị! Hiểu không?

Quân Mạc Tà xấu xa cười một tiếng.

- Đồ nhi đã hiểu! Đám người phàm tục đó làm sao đủ tư cách để uống rượu thầy trò ta nhưỡng! Tiên tửu của bổn môn sao đến lượt đám phàm phu tục tử kia nhấm nháp! Đây cũng là nguyên nhân chính mà bổn môn cho đến bây giờ vẫn chưa từng được lưu truyền tại hồng trần, tiên vật há có thể lưu truyền trong thế tục.

Tống Thương trong lời nói tỏ rõ ý khinh thường. Hiển nhiên đã làm cho vị sư phó vô lương này run lên.

Quả thật Quân đại thiếu gia có chút sửng sốt, hắn ta đang nói gì vậy, ta như thế nào lại bị hắn làm cho hồ đồ đây?!

- Được rồi, các ngươi lui ra đi! Chuyện thu mua thảo dược phải lập tức tiến hành!

Quân Mạc Tà phất phất tay.

Hai người lĩnh ý thối lui, Quân Vô Ý cau mày nói:

- Mạc Tà, chuyện lần này, tựa hồ có chút khoa trương, chỉ sợ…

- Đã tin tưởng thì sẽ không sợ gì.

Quân Mạc Tà cười lớn nói:

- Tam thúc, người lúc nãy có nói phải tới gặp Độc Cô Vô Địch, sẽ trở lại sau, nhưng đến bây giờ người vẫn còn ở đây. Hay là còn có chuyện gì thú vị?

- Tên tiểu quỷ nhà ngươi, thật sự không có chuyện gì có thể gạt được ngươi!

Quân Vô Ý bất đắc dĩ cười nói:

- Giang Nam đã truyền tới tin tức.

- A.

Quân Mạc Tà trong mắt chợt lóe tinh quang.

- Triệu Thị thương hành đã thành công trong việc chế tác gân huyền thú thủ nỏ (nỏ đeo trên tay làm từ gân huyền thú). Nội trong vài ngày nữa sẽ cho người vận chuyển đến kinh thành.

Thanh âm Quân Vô Ý rất trầm trọng, chậm rãi nói:

- Thêm nữa, gần đây có rất nhiều cao thủ đột nhiên hành tung không rõ ràng, những tựa hồ đang chuẩn bị xuất động. Xem ra nhị hoàng tử lần này muốn làm chuyện lớn gì đây.

- Dạ, chuyện này cũng không khó phỏng đoán, bọn họ càng huyên náo càng tốt, đối với việc chúng ta ẩn thân phía sau làm ngư ông đắc lợi càng thêm thuận lợi, thực ra nhóm thủ nỏ này chúng ta muốn là sẽ có. Triệu thị thương hành đưa đến kinh thành, chẳng khác nào tặng chúng ta hậu lễ. Ha ha.

Quân Mạc Tà khẽ nheo mắt.

- Vạn lần không được chủ quan, mọi chuyện phải lấy cảnh giác làm đầu. Gần đây nhiễu loạn càng ngày càng nhiều, tin rằng bên nhị hoàng tử sẽ không qua loa đối với chuyện này đâu. Ngoại trừ việc có nhân thủ tinh nhuệ tiếp ứng bên ngoài, nhị vị hoàng tử còn dùng một khoản tiền lớn cùng với sính lễ to để mời cao thủ hộ vống ven đường, còn có người của Giang Nam đệ nhất nghiệp đoàn phụ trách hộ tống phía trước, thậm chí tệ hơn nữa có khả năng là Huyết Kiếm đường rất có thể cũng phái người âm thầm hộ tống.

Quân Vô Ý nhíu mày:

- Chỉ là lực lượng ngoài sáng trong tối mà chúng ta biết cũng liền đã nhiều như vậy, mà còn thêm cả thế lực khác nữa, tin rằng cũng sẽ có thế lực mà chúng ta không biết, tóm lại là lực lượng lớn như vậy, nếu muốn cướp Huyền Thú thủ nỏ trong tay họ, cần vận dụng bao nhiêu lực lượng, phải trả một cái giá lớn đến mức nào đây? Huống chi chúng ta tiến hành phải vô thanh vô tức, không lưu lại dấu vết nào.

Quân Vô Ý hít thật sâu nói:

- Chỉ sợ còn khó hơn lên trời!

- Khó như lên trời cũng được, dễ như trở bàn tay cũng được.

Quân Mạc Tà nhíu lông mày, trong mắt toát ra vẻ tà dị, khuôn mặt anh tuấn phảng phất chút hờ hững quỷ mị:

- Mọi chuyện đều do con người làm ra! Nếu là chúng ta cố kỵ khó như lên trời mà không làm, vật thật ra so với lên trời còn khó hơn! Nhưng chỉ cần làm, luôn có biện pháp để giải quyết. Thế gian dù bất cứ chuyện gì dám làm đã là thành công một nửa.

- Đúng.

Quân Vô Ý khen.

- Tam Thúc, bọn họ còn bao nhiêu lâu nữa thì sẽ đến được kinh thành?

Quân Mạc Tà trầm ngâm:

- Nói cách khác, chúng ta còn bao nhiêu thời gian để chuẩn bị? Cháu cần phải biết thời gian cụ thể rõ ràng nhất.

- Từ Giang Nam đến kinh thành, ước chừng đi đường thủy mất hơn hai ngày, sau đó bỏ thuyền lên bờ, còn phải đi thêm ba ngày thì mới vào được khu vực kinh thành.

Quân Vô Ý trầm ngâm, chính xác mà nói:

- Ta là dựa vào thực lực các cao thủ mà tính ra, đã hộ tống yếu phẩm như vậy bên trong chắc hẳn không có tên nào tầm thường. Cước trình so với người bình thường còn nhanh hơn nhiều lắm, nhưng từ nhiều phương diện mà nói, ít nhất phải mất năm ngày thời gian!

- Nói cách khác, chúng ta chỉ còn năm ngày để an bài mọi việc!

Quân Mạc Tà chậm rãi gật đầu.

- Nhiều hơn! Người của nhị hoàng tử trước đó phải đến Giang Nam, rồi mới từ đó xuất phát! Nói cách khác, chuyến này ít nhất phải hơn mười ngày mới có thể đến được kinh thành!

Quân Vô Ý quả quyết nói.

- Mười ngày? Vậy là đủ rồi.

Quân Mạc Tà cười một tiếng, không biết nghĩ đến điều gì, càng cười càng khoái chí.

- Tam Thúc, cháu nhắc lại một lần nữa, cháu cần nhất là tin tức tình báo chuẩn xác! Người của Triệu Gia rốt cuộc là ai, thực lực ra sao, tổ chức quyền thế thì thế nào, Đệ nhất nghiệp đoàn xuất động lực lượng như thế nào, bên này kinh thành, người của nhị hoàng tử là những ai, binh lực tổng cộng có bao nhiêu. Về phần Huyết Kiếm đường, chúng ta không cách nào tra được tin tức của bọn chúng, có thể tạm thời buông tha, đến lúc đó thì tùy cơ ứng biến vậy.

- Điều này không có vấn đề gì!

Hai tay Quân Vô Ý nắm chặt xe lăn, sắc mặt bình tĩnh như thường:

- Ta chỉ có một điều muốn biết, chính là chúng ta sẽ xuất động lực lượng như thế nào?

- Người của Quân Gia cung phụng đường không thể động! Chúng ta chỉ có thể dùng ba trăm vệ sĩ, còn có thêm ba vị!

Quân Mạc Tà nhếch miệng:

- Tam thúc người, Hải Trầm Phong và Tống Thương, chính là trụ cột của chúng ta.

- Chỉ bằng ba người chúng ta, chỉ sợ lực lượng còn xa mới đủ. Có thể mời Ưng...

Quân Vô Ý lời còn chưa dứt nhưng ý lại rất rõ ràng.

- Tuyệt đối không được!

Quân Mạc Tà nhất mực phủ quyết:

-Đầu tiên Ưng Bác Không là mục tiêu quá lớn, hơn nữa cũng quá dễ dàng bại lộ thân phận, huống chi với tính cách của hắn, hắn cũng không chấp nhận chúng ta sai khiến hắn đi làm chuyện lén lút như thế này, thực tế đây cũng mới chỉ là kế hoạch ban đầu của chúng ta thôi, còn có thể có việc sẽ ảnh hưởng tới tính toán tương lai! Không giống với ước tính ban đầu.

- Nếu nói sợ lộ thì đặc điểm của Hải Trầm Phong cũng quá rõ ràng, chỉ sợ rất khó dấu diếm thân phận.

Quân Vô Ý nói.

- Chuyện này không sao! Đến lúc đó cháu sẽ nghĩ cách che đi thủy sắc Thiên Lam phi phàm trên người hắn.

Quân Mạc Tà tự tin nói, hắn khoanh tay, chậm rãi dạo bước đến phía cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống cảnh vật bên ngoài, thản nhiên nói:

- Việc này có lẽ sẽ là một hồi ác chiến trước giờ chưa có, cũng chính là một tràng khổ chiến. Nhưng chúng ta chỉ có tự mình gánh vác, đối mặt với việc này, chúng ta không thể dựa vào bất cứ sự giúp đỡ nào khác! Chúng ta, chỉ có thể dựa vào chính mình!

- Mà từ nay về sau bất cứ chuyện gì, Quân gia chúng ta cũng chắc chắn dựa vào chính mình chậm rãi quật khởi! Chúng ta quật khởi sẽ không có bất kì ai, bất kì thế lực nào có thể ngăn cản!

Lời nói của Quân Mạc Tà thanh âm rất thấp, nhưng cũng rất quyết đoán.

Linh Mộng công chúa kéo Độc Cô Tiểu Nghệ chậm rãi đi ra ngoài, từ phía trà lâu đối diện, một nữ tử dáng người như một nam nhân khôi ngô liền đứng dậy, chậm rãi bước tới.

Tôn Tiểu Mỹ, vị hôn thê của Đường bàn tử. Nàng sớm đã đến đây, nhưng không đi vào.

- Sắc mặt của ngươi thật không tốt.

Tôn Tiểu Mỹ nhìn Linh Mộng công chúa, nhãn lực chợt lóe, quan tâm hỏi:

- Có phải đã phát sinh chuyện gì không?

Tôn Tiểu Mỹ sinh ra đã mang tính hào phóng của nam nhân, chính là vì tạo hóa trêu ngươi, nhưng tâm địa lại nhân từ, tuệ chất lại càng lớn, biết nhìn người, Linh Mộng công chúa, Độc Cô Tiểu Nghệ một đám tỷ muội cùng nói chuyện, hai người có tâm sự gì đều không qua được ánh mắt của vị tỷ tỷ này.

- Không dấu tỷ tỷ, chính xác là phát sinh một sự tình, nhưng muội thật khó mà mở miệng, càng không muốn đề cập đến.

Linh Mộng công chúa mệt mỏi vuốt vuốt trán ảm đạm nói.

Tôn Tiểu Mỹ là người cơ linh, trong nháy mắt dĩ nhiên sáng tỏ chuyện Linh Mộng công chúa đề cập hẳn có quan hệ đến chuyện tình trong hoàng thất, những sự tình này quả nhiên không phải là chuyện mình có thể khuyên nhủ, liền đó mà không tiếp lời.

Linh Mộng công chúa cũng là người thông tuệ, thấy Tôn tỷ tỷ không nói tiếp, trong nháy mắt dĩ nhiên hiểu ý, chính mình hôm nay không biết làm sao vậy, không phải là làm cho Tôn tỷ tỷ khó xử sao, vội vàng nói:

- Tiếc là tỷ tỷ vừa rồi không ở bên trong, nếu không, tỷ có thể giúp ta nhìn một người, rốt cuộc hắn có ý gì, ta nghĩ hoài mà vẫn không thể giải thích được, thật sự quái dị.

- Người đó là ai? Sao lại quái dị?

Tôn tiểu mỹ nghe vậy không khỏi nảy sinh hứng thú.

- Lý Du Nhiên, đệ nhất nhân đời thứ ba của Lý gia.

Linh Mộng công chúa hạ thấp thanh âm, đem sự tình vừa rồi mình cảm thấy kỳ lạ nói lại một lần, từ thái độ kỳ lạ của Lý Du Nhiên, xuất phát từ trực giác của nữ nhân, Linh Mộng công chúa nhạy cảm phát hiện trong đó có điều gì không đúng.

- Là Lý Du Nhiên sao.

Tôn Tiểu Mỹ trầm ngâm hồi lâu. Tựa hồ rất khó để diễn tả, thật lâu mới cất giọng:

- Thật khó, đồng dạng với Quân Mạc Tà, làm cho người ta không thể nắm bắt được rõ ràng, không thể nắm rõ, càng không thể nói rõ được.

- Quân Mạc Tà?

Linh Mộng công chúa kêu lên một tiếng.

- Quân Mạc Tà và Lý Du Nhiên? Hai người đó sao có thể coi như nhau được? Có điểm nào giống nhau sao?

- Hai nam nhân này dù là không thể đánh đồng, nhưng bọn hắn đều không đơn giản.

Tôn Tiểu Mỹ cười lớn, từ chối đưa ra ý kiến, cũng không giải thích cụ thể, nhưng một lúc sau, thấp giọng, gần như lầm bầm nói:

- Nhưng mà ta cảm thấy, Quân Mạc Tà so với Lý Du Nhiên còn nguy hiểm hơn!

- Tiểu Mỹ tỷ tỷ, muội cũng không rõ, từ khi tỷ muội chúng ta ở cùng một chỗ, muội liền coi tỷ như một người đặc biệt.

Độc Cô Tiểu Nghệ cũng không có nghe được thanh âm mà Tôn Tiểu Mỹ đã ép đến mức nhỏ nhất kia, nói:

- Nhưng mà hôm nay, tỷ nói Mạc Tà ca ca ngạo khí, muội vẫn thật sự không nhìn ra được, hắn ngạo khí ở chỗ nào? Bất quá chính là toàn thân

toát ra vẻ lưu manh, vô lại hơi nhiều một chút mà thôi. Vậy cũng không có gì là không tốt a, dù sao cũng có điểm phong nhã, tỷ bỏ lỡ cơ hội hôm nay nhất định sẽ hối tiếc, muội cùng Linh Mộng tỷ tỷ đều thấy được, Mạc Tà ca ca thực sự là quá đẹp trai, thật đó, hi hi…

- Đừng nhắc tới diễn xuất của Mạc Tà ca ca ngươi, ta phiền lắm.

Linh Mộng công chúa gắt một tiếng, nói:

- Tiểu Nghệ, chuyện này ngươi phải cẩn thận suy nghĩ a, ngàn vạn lần đừng vì kích động nhất thời mà làm ra việc hối tiếc cả đời! Nghe tỷ tỷ một câu này nha.

Độc Cô Tiểu Nghệ có chút không phục, hừ một tiếng, làu bàu nói:

- Mạc Tà ca ca có điểm gì bất hảo, chẳng lẽ ca ca của ngươi cũng tốt lắm sao.

Linh Mộng công chúa hơi buồn cười, quả thật, Quân Mạc Tà mặc dù quần là áo lụa, hoành hành ngang ngược, làm xằng làm bậy, thậm chí không kiêng nể ai, nhưng thực sự không giống như ca ca của mình không thể chấp nhận được!

Người này tuy là một kẻ xấu, nhưng cũng là một tên chân tiểu nhân!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 38: Biến Cố Lan Rộng

Tiểu nha đầu thấy vẻ mặt Linh Mộng công chúa thật buồn bã, tự biết mình lỡ lời, muốn an ủi nhưng không biết phải mở lời như thế nào, chân tay có chút luống cuống.

Tam nữ sau nữa ngày không nói gì. Rốt cục vẫn là Tôn Tiểu Mỹ đánh vỡ cục diện bế tắc, lại trả lời thuyết phục được vấn đề Độc Cô Tiểu Nghệ đưa ra.

- Hai người các ngươi cũng biết, ta lúc nhỏ đột nhiên bị đại biến, dáng người bổng nhiên cao lên. Dung mạo trở nên như vậy, tâm tính trở thành thế này.

Tôn Tiểu Mỹ vẻ mặt khổ sở nói tiếp:

- Làm cho ta không dám xuất môn, phải nhốt mình trong nhà đọc sách, ta đã từng thử vài ngày không ăn uống gì, cho thể trọng mình giảm xuống, nhưng thủy chung không có tác dụng gì, cho đến năm đó, khi ta gặp sư phụ.

- Ta lúc năm tuổi thì bị mắc quái bệnh, cho tới hôm nay, đã là mười ba năm! Mười ba năm qua, ta xem như đã quen, cũng đã suy ngẫm được ta vốn chẳng quan tâm dung mạo của mình như thế nào, chẳng lẽ lại để tâm đến đẹp xấu của người khác? Cho nên ta nhìn người là dựa vào cảm giác. Về phần trước đây như thế nào, hiện tại bên ngoài như thế nào, biểu hiện ra sao, với ta điều là thứ yếu!

- Quang trọng nhất là bản chất người này thế nào! Điểm này, phải chuyên tâm xem xét mới có thể nhận xét chính xác được.

Tôn tiểu mỹ khẽ cười, có chút bi thương nói:

- Tiểu Nghệ muội muội, Quân Mạc Tà này gần đây có những biểu hiện không đúng. Quần là áo lụa hoành hành không nể một ai, có thể không phải hắn làm bộ, bất quá chỉ là suy đoán của tỷ, ta cùng với hắn mặc dù chưa tiếp xúc nhiều, chỉ có duyên gặp mặt một lần, nhưng ta có thể thấy được, hắn không quan tâm đến cái nhìn của người khác, chỉ làm theo ý mình, không để người trong thiên hạ vào trong mắt!

- Cho nên ta mới nói là ngạo!

Tôn Tiểu Mỹ cười nhạt:

- Hay có thể nói là “tà”!

Tiểu nha đầu chăm chú ngưng thần nghe Tiểu Mỹ tỷ tỷ tự thuật:

- Nhưng người này, trong mắt ta, có một khuyết điểm, hiện tại đối với hắn chưa chắc là khuyết điểm, nhưng trừ người bên cạnh hắn mà nói, Quân tam công tử lòng dạ còn ác độc hơn bất kì kẻ nào! Nhân lúc sự rung động của ngươi đối với hắn chưa sâu nặng, muội không nên cố sức mà theo đuổi nữa! Nếu không, chỉ e sau này Tiểu Nghệ muội muội ngươi sẽ vô cùng khổ sở.

Độc Cô Tiểu Nghệ mấp máy đôi môi hồng, trong ánh mắt có chút bất mãn nhưng không lên tiếng, tuy lời nói không thuận tai, nhưng nàng cũng biết do Tiểu Mỹ tỷ tỷ quan tâm tới mình chứ không phải ác ý.

Tôn Tiểu Mỹ thấy nàng nghe không lọt tai, chỉ âm thầm thở dài.

Linh Mộng công chúa bên cạnh giống như người đang mộng du,đứng giữa hai người nói chuyện hoàn toàn không hiểu bất cứ chuyện gì, chỉ cảm thấy trong đầu lộn xộn, không biết rốt cuộc mình đang suy nghĩ điều gì, một lát sau mới phát hiện hai vị tỷ muộn đã ngừng nói chuyện.

- Linh mộng, vẻ mặt ngươi thật không tốt, hay là sớm hồi cung nghỉ ngơi đi!

Tôn Tiểu Mỹ lo lắng nhìn nàng.

- Ta không muốn về! không muốn về! Linh Mộng công chúa hiện tại sợ hãi nhất là quay trở lại hoàng cung, nàng không biết sau khi vào cung nàng nên dùng thái độ gì, tâm tình gì để đối mặt với những người gọi là "người thân" kia.

- Linh Mộng tỷ tỷ, người đã không muốn hồi cung, vậy hay là chúng ta đi tìm Quân Mạc Tà đi.

Độc Cô Tiểu Nghệ nháy nháy mắt đưa ra đề nghị:

- Trong nhà tên kia có rất nhiều thứ hay ho để xem.

Trong ngực nàng, Tiểu Bạch Bạch kêu lên vài tiếng, thò cái đầu nhỏ ra ngoài, con mắt bóng bẩy nhìn tứ phía, Tiểu Bạch đã đạt tới bát gai, sớm đã có khả năng thông linh, mới nghe thấy chủ nhân muốn dẫn mình đi đến chỗ người tốt đó, như thế nào lại không mừng rỡ cơ chứ.

- Cũng tốt! Ta cũng muốn xem xem, tên gia hỏa mà Tiểu Nghệ cực lực quý trọng này rốt cuộc có điểm nào xuất chúng!

Linh Mộng công chúa đã lấy lại được tinh lực, tự giễu nói:

- Ta thì chẳng thấy có chút nào gọi là anh hùng tuấn kiệt cả. Chẳng lẽ con mắt ta cả chục năm qua bị mù sao?

Độc Cô Tiểu Nghệ đỏ bừng mặt, nhưng thực sự có chút hờn dỗi, trong lòng nàng hiểu rõ, lần này không giống với thiện ý của Tiểu Mỹ tỷ, lời của Linh Mộng công chúa mười phần trào phúng, không khỏi phản bác:

- Đó là do tỷ một mực thành kiến, trông thấy hắn đã chán ghét, làm sao nhìn thấy điểm tốt của hắn được? Dù sao thì ta mới là người tinh

mắt!

Bỗng nhiên!

Cuồng phong nổi lên, hai đạo ánh sáng màu thiên lam xuất hiện. Theo phương hướng của Linh Mộng mà tấn công tới, tốc độ nhanh đến nổi làm cho người đi đường xung quanh bắn ra xa như mũi tên rời cung.

Một tiếng hét tức giận vang lên, một hắc y nhân đột nhiên xuất hiện, cả người bao phủ một màu xanh thẳm mê người, trường kiếm trong tay vung lên tại thành một vòng sáng, như sóng cả mà đổ xuống, kiếm ý tràn ngập sự cô tịch lạnh lẽo, ngang nhiên che phía trước Linh Mộng công chúa, một người với một kiếm ra tay ngăn chặn hai cao thủ đồng cấp Thiên Huyền cùng vây công!

Hắc y nhân chính là Dạ Cô Hàn!

Bang bang hai tiếng, ba người đồng thời lui về phía sau, hai tên Thiên Huyền cao thủ bịt mặt vừa thối lui đã tiến tới tiếp, cả hai đều phát ra ánh sáng xanh thẳm lóng lánh, tấn công Dạ Cô Hàn.

Dạ Cô Hàn cười lạnh lùng, cũng không vội vàng, dùng trường kiếm chém ngang, toàn thân trường kiếm lam quang cực thịnh, thế kiếm đều tấn công vào các bộ vị yếu hại của địch nhân, dù hắn lấy một địch hai cũng không bị rơi vào thế hạ phong.

Trên đường bỗng nhiên đột ngột xuất hiện sự tình này, đám người xung quanh đều sợ hãi mà bỏ chạy tán loạn, ngay sau đó, cả con đường bỗng chốc trở nên hoàn toàn vắng vẻ.

Ngay thời điểm đám ba người Dạ Cô Hàn đang chém giết sinh tử, lại có ba bóng người phát ra ánh sáng thiên lam đột ngột xuất hiện, phân ra ba hướng tấn công tới với tốc độc cực cao, mục tiêu vẫn là Linh Mộng công chúa, người đang đứng phía sau Dạ Cô Hàn!

Dạ Cô Hàn hét to, trong mắt bắn ra quyết tâm liều chết, bỗng nhiên thu kiếm lui lại!

Hắc y nhân bịt mặt đang tấn công tới tấp, nhân lúc Dạ Cô Hàn thu kiếm không thể tránh né, ra ngay một cước, Dạ Cô Hàn trúng cước, phun ra một ngụm máu trong không trung, dựa vào lực phản chấn tung người lộn về phía sau, lại rơi chính xác xuống trước mặt Linh Mộng công chúa, trường kiếm phát ra anh thâm u u, râu tóc đều rối tung nhưng một bước cũng không lùi!

Ba người mới xuất hiện đã công tới!

Hai người lúc trước cũng nhân cơ hội này, theo sát phía sau Dạ Cô Hàn, cả năm người đồng thời tấn công lần thứ hai. Vẻ tức giận trong mắt Dạ Cô Hàn bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là một mảng màu đỏ sậm, bên trong mang theo một sự trầm tĩnh tới đáng sợ!

Huyền khí màu thiên lam trên người hắn càng ngày càng đậm, sát khí trên trường kiếm cũng càng ngày càng bạo tăng, tuy lấy một địch năm cao thủ Thiên Huyền nhưng kiếm pháp không loạn, trầm ổn vô cùng!

Trong lúc cấp bách, hắn gắng xoay người nắm lấy thân thể mềm mại của Linh Mộng công chúa mà ném ra thật xa, miệng quát:

- Chạy mau!

Thân thể mềm mại nhỏ bé và yếu ớt của Linh Mộng công chúa bay lên trong không trung, xa hơn mười trượng mới rơi xuống đất, đôi mắt của nàng đỏ lên, nước mắt trào mi mà ra, nức nở nói:

- Dạ thúc thúc!

Nếu không tính tiền bối cao nhân kia, thì người thật sự đối xử tốt với nàng, chỉ còn một mình Dạ thúc thúc này!

Hai mắt Tôn Tiểu Mỹ nhấp nháy, trong lòng cấp tốc suy nghĩ: "Mục tiêu của đối phương rõ ràng Linh Mộng công chúa, một mình Dạ Cô Hàn

e là khó chống đỡ được năm người Thiên Huyền bọn họ! Kế sách tốt nhất bây giờ là mau chóng quay về gọi viện binh xin giúp đỡ.

Nhưng cho dù là có viện binh thì sao, đối phương có tổng cộng năm Thiên Huyền cao thủ, thực lực như thế, phóng mắt cả Thiên Hương đế quốc cũng thuộc loại nhất nhì, cho dù là các đại thế gia của Thiên Hương cũng chưa chắc có thực lực cỡ này!

- Tiểu Nghệ, mau thả Tiểu Bạch Bạch đi gọi viện binh!

Tôn Tiểu Mỹ cuối cùng cũng thông suốt, nàng liếc mắt một cái đã thấy được trong lòng của Độc Cô Tiểu Nghệ , Tiểu Bạch Bạch đang nằm giương mắt nhìn, liền nghĩ ra kế sách này. Trước mắt, dù là ai trong hai nàng cũng không kịp chạy đi cầu cứu, huống chi cả hai nàng cũng không có ý định bỏ chạy. Tuy nhiên, Tiểu Bạch Bạch thì bất đồng, tuy rằng Tiểu Bạch Bạch còn nhỏ, thực lực không cao, nhưng với tốc độ của bát giai huyền thú, cho dù là cao thủ Thần Huyền cũng khó mà đuổi kịp nó, huống chi thân thể nhỏ bé của nó cũng rất khó bắt giữ.

Độc Cô Tiểu Nghệ nhất thời tỉnh ra, lôi Tiểu Bạch Bạch từ trong lòng ra, cũng không quan tâm nó nghe có hiểu hết hay không, nói vội vàng:

- Tiểu Bạch Bạch, ta toàn bộ đều nhờ vào mi, nhanh chóng gọi phụ thân của ta tới cứu mạng! Nhanh đi!

Tôn Tiểu Mỹ vội la lên:

- Còn ngơ ngác cái gì? Nhanh lên!

Nàng đột nhiên lại lấy đao ra chém vào tay mình, sau đó cố nén đau đớn, xoạt một tiếng xé rách tay áo, đem lau vết máu trên tay rồi nhanh chóng cột vào trên đùi Tiểu Bạch Bạch, sau đó ném nó ra ngoài cho chạy đi.

Chỉ cần người của Độc Cô thế gia thấy tấm vải nhuốm máu này, liền biết Độc Cô Tiểu Nghệ đang gặp nguy hiểm, lập tức sẽ tới ngay. Sau đó,

chỉ có thể chờ đợi mà thôi.

Tiểu Bạch Bạch kêu lên một tiếng ngao ô, sau đó giống mũi tên rời cung, một trong năm người hắc y nhân bịt mặt nhe răng cười một tiếng quát:

- Súc vật, tới đây cho ta!

Sau đó hắn đưa tay chộp tới, hắn nghĩ con ấu thú này sao có thể thoát khỏi một trảo của hắn.

Tuy nhiên, Tiểu Bạch Bạch tức giận nhảy dựng, bỗng nhiên trong miệng nhỏ nhắn của nó lộ ra răng nanh bén nhọn, hunf hăng táp một cái vào tay tên kia, đồng thời chân trước cũng vươn ra, xòe ra một bộ móng vuốt cực kỳ sắc bén mà tát một cái, dứt xuống nguyên một miếng thịt trên tay tên kia. Sau đó, nó tự đắc gào ngao ô một tiếng rồi vọt mất nhanh như chớp.

Hắc y nhân kia gào thảm một tiếng, lần này quả là đau tận xương cốt! Một gã Thiên Huyền cao thủ, vì khinh địch mà bị một con ấu thú nho nhỏ làm bị thương tới thảm cảnh này!

Tuy nhiên, hắn không hề biết là, con vật ấu thú nhỏ bé đó chính là bát giai!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 39: Ôn Nhu Tuyệt Vọng

Vài tiếng bang bang vang lên, Dạ Cô Hàn thối lui mấy bước, khóe miệng trào ra tơ máu, nhưng hắn vẫn cố đứng thẳng sừng sững, tiếp tục ngăn cản thế công của hai hắc y nhân bịt mặt đang truy kích Linh Mộng công chúa, vẫn giữ được thế nhất phu đương quan vạn phu mạc khai (Một người giữ cửa ải, vạn người cũng không thể qua).

Gã hắc y nhân cầm đầu hắc hắc cười lạnh nói:

- Dạ Cô Hàn, mục tiêu của chúng ta vốn là Linh Mộng công chúa, cũng không cần nhất định phải tổn thương sinh mệnh ngươi, bất quá, nếu ngươi thích tìm chết, năm huynh đệ chúng ta liền thành toàn cho ngươi!

Hắn nói xong liền vung tay lên, năm người đồng thời theo năm phương hướng cùng nhau triển khai tấn công như cuồng phong bạo vũ.

Trường kiếm giống như linh xà của Dạ Cô Hàn vung ra hình thành một đoàng quang mang, trong miệng quát to:

- Các ngươi là ai? Nếu có dũng khí thì không cần làm trò dấu đầu lòi đuôi, mau khai tên họ ra!

- Khai tên họ? Chúng ta ai cũng che mặt, chính là vì không muốn để cho người khác biết thân phận của chúng ta, Dạ Cô Hàn, ngươi dù gì cũng là Thiên Huyền cao thủ, sao có thể hỏi một vấn đề ngây thơ như thế, ta nói cho ngươi biết, bằng vào lão bạch kiểm nhà ngươi còn chưa xứng biết chúng ta là ai, muốn hỏi thì xuống hỏi Diêm La Vương đi!

Hắc y nhân cầm đầu cười quái dị, cả thân mình vọt lên, hắc y trên người đón gió bay phần phật như muốn che toàn bộ ánh sáng của thế gian, ở giữa không trung lớn tiếng quát:

- Lão Tam, ngươi nhanh ra tay bắt giữ tiểu nha đầu kia, nếu chậm trễ sẽ phát sinh biến cố, không cần để ý chuyện khác, Dạ Cô Hàn cứ giao cho chúng ta!

Quát xong, cả thân mình hắn mang theo thanh âm xé gió bén nhọn tấn công xuống, song chưởng mở ra, cả mười ngón tay bắn ra kình khí sắc bén, giống như cả hai tay cùng cầm mười thanh trường kiếm lóng lánh lam sắc, ầm ầm hạ xuống, thanh thế vô cùng lớn, quả là rất đáng sợ!

Trong năm người, có duy nhất một hắc y nhân thân hình mãnh khảnh không nói một tiếng nào, xoay người truy theo phương hướng của Linh Mộng công chúa mới thoát ra.

Dạ Cô Hàn hét một tiếng thê lương, thanh âm vang vọng, trường kiếm như rồng bay, lần thứ hai lam quang bạo phát, liên tục chém ra hơn ba trăm kiếm như cuồng phong bạo vũ, trong nháy mắt liền bức ngược bốn gã địch nhân. Tuy nhiên, hắn vẫn bị chỉ phong sắc bén của hắc y nhân cầm đầu kia đánh trúng bả vai trái, ba một tiếng, hai đạo máu tươi bắn ra!

Dạ Cô Hàn hoàn toàn không để ý đến thương thế, lần thứ hai hét lớn một tiếng, xoay người bay ngược về sau, toàn thân mang đầy máu tươi mà lộn người ra sau, khi toàn thân còn chưa chạm đất đã ra tay chém liên tục chín mươi chín kiếm, thế kiếm như mưa bão tấn công thẳng vào hắc y nhân mảnh khảnh kia!

Bốn người còn lại nhanh chóng đuổi tới, nhưng giờ khắc này, Dạ Cô Hàn giống như không còn muốn sống nữa, kiếm và địch nhân cùng vong, chiêu nào cũng là lấy mạng đổi mạng, chỉ mong sao cộng phó Hoàng Tuyền, U Minh đồng đồ (cùng tiến vào Hoàng Tuyền, cùng bước trên đường tới U Minh)! Hắn dựa vào công kích sắc bén tới cực điểm mà bày ra trước thân mình một đạo kiếm võng liều chết, phong tỏa toàn bộ các

con đường tiến tới, làm cho năm tên cao thủ Thiên Huyền đồng cấp cũng không thể tiến một bước nào!

Chiêu số liều mạng của cao thủ Thiên Huyền sao có thể là chuyện nhỏ cho được?

" Muốn đụng tới Linh Mộng, trước tiên phải bước qua thi thể của Dạ Cô Hàn ta!" Dạ Cô Hàn dùng hành động thực tế, dùng toàn bộ linh hồn và sinh mệnh của bản thân để thể hiện câu nói kia!

Mỗi một kiếm phát ra, đều là thê lương đến tột cùng thiên địa! Mỗi một kiếm phát ra, đều là sự cô tịch đến khoan tim khắc cốt! Một kiếm phát ra gan ruột đoạn, lấy sự cô đơn tịch mịch làm bạn, thiên biên hà xử mai thâm tình, cô tuyệt nhân sinh cô tuyệt kiếm! Cô Tuyệt Kiếm Pháp!

Cô Tuyệt Kiếm Pháp của Dạ Cô Hàn lúc này đã thi triễn ra toàn bộ khả năng của nó, trong đầu hắn chỉ còn một suy nghĩ duy nhất giúp hắn chống đỡ đến tận lúc này: "Tuyệt đối không thể để bọn chúng tổn thương Linh Mộng!"

Ngoài ra, Dạ Cô Hàn đã không còn để ý tới chuyện khác, hắn đã hoàn toàn tiến nhập vào trạng thái điên cuồng!

Một đời khoan thai, chỉ có một mình ta một kiếm!

Thiên địa bao la mịt mù, trường kiếm vung lên trong gió!

Một kiếm này phát ra, tiễn người bước trên đường tới Hoàng Tuyền!

Một khi đã phát, không còn cơ hội đứng chân tại hồng trần!

Giết!

Chết đi!

Hắc y nhân thũ lĩnh tức giận kêu to, nhưng lúc này hắn cũng vô kế khả thi. Mắt thấy Linh Mộng công chúa, Độc Cô Tiểu Nghệ và Tôn Tiểu

Mỹ đang từ từ thoát khỏi tầm khống chế, càng chạy càng xa, không khỏi nghiến răng nói:

- Toàn lực ứng phó đi! Trước tiên phải giải quyết thằng ranh con này đã!

Dạ Cô Hàn cười ha ha, trong tiếng cười vẫn tràn ngập sự thê lương, trường kiếm đâm thẳng ra, kiếm đang tiến tời đột nhiên thay đổi phương hướng, như tia chớp đâm thẳng vào hắc y nhân bên trái, thập tiến nhất thối, hỗn nhược thiên thành! (Mười tiến một lui, giả vờ tự nhiên)

Dạ Cô Hàn chiến đấu cả đời, hầu như đều là lấy ít địch nhiều, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú! Giờ phút này lại gặp tình thế liên quan tới sinh tử của Linh Mộng, người mà hắn quan tâm nhất, nên hắn đã thi triễn thực lực đỉnh phong của bản thân!

Nếu không, lấy lực lượng của một mình Dạ Cô Hàn làm sao có thể đối kháng với năm tên Thiên Huyền cao thủ vây công, thậm chí còn không rơi vào thế lạc hạ phong! Vì thế, tuy quyết tâm liều mạng, quyết ý cùng chết mà có thể làm ra chiến tích thế này, cũng đủ để kiêu ngạo với đời!

Máu tươi trên vai hắn không ngừng chảy ra, nhưng cảm giác như hắn vẫn bình tĩnh như không! Thậm chí không ảnh hưởng chút nào đến lực chiến đấu của hắn!

- Keng!

Trường kiếm đập vào binh khí một cái, hắc y nhân bên trái lảo đảo lui về phía sau.

Dạ Cô Hàn hừ một tiếng, thân mình lại xoay chuyển, trường kiếm thuận thế chém ra một nửa vòng tròn, lam quang lạnh lẽo mang theo huyết sắc khí thế bắn ra, giao thủ không lùi bước với ba tên còn lại, kiếm thế tung hoành, sau đó lại phóng người lên, hai chân như ô long tung

người, bốp một tiếng, đạp thẳng vào song chưởng của tên hắc y nhân cuối cùng đang công tới!

Một tiếng rên đau đớn vang lên, hắc y nhân kia bắn ra phía sau, giống như diều đứt dây mà bắn ra xa, trong mũi hộc ra máu tươi, mà Dạ Cô Hàn ra toàn bộ sức lực đối chiến với bốn người, thân thể cũng run rẩy, cao thấp trong đó không cần phải nói đến cũng biết!

Dạ Cô Hàn thà chết không lùi, giữa không trung lại tung người ngăn chặn một hắc y nhân đang muốn vượt qua.

Người này chính là nhị đệ tử của Lệ Vô Bi, Chu Kiếm Minh, tính tình của hắn cương liệt trời sinh, mắt thấy Dạ Cô Hàn giống như đánh mãi không chết, quấn chân không ngừng, nên trong lòng sớm đã không còn kiên nhẫn, quát to một tiếng, ra tay vung lên đại kiếm, đánh thẳng xuống đầu Dạ Cô Hàn! Một kiếm này hầu như đã dùng toàn bộ huyền khí của hắn, nếu Dạ Cô Hàn phải tránh né, tất phải lộ ra phía sau! Nếu hắn không tránh né, lấy tình huống trước mắt mà nói, nắm chắc là phải bại vong!

Hai mắt Dạ Cô Hàn đỏ ngầu lên, đột nhiên lui ra phía sau, Chu Kiếm Minh mừng rỡ liền thuận thế vọt tới, tuy nhiên, thân hình Dạ Cô Hàn vừa lui lại cơ hồ tiến về vị trí cũ nhanh như chớp, trường kiếm như gió bổ ra, keng keng keng liên tục ba kiếm chém thẳng vào đại kiếm của Chu Kiếm Minh!

Dạ Cô Hàn sớm đã có dự toán, lúc Chu Kiếm Minh tích tụ sức lực đỉnh phong mà chém ra kiếm này, nhuệ khí chính là nhất cổ tác khí (điển tích Trang Công: Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Ý nói người hăng hái ra hết sức làm cho xong việc, sau đó là kiệt sức), sau ba kiếm của Dạ Cô Hàn, trong nháy mắt hắn đã rơi vào hạ phong, thực lực gần như suy kiệt, Chu Kiếm Minh cảm thấy ngực mình như bị đại chuỳ thiên quân đập vào ba cái thật mạnh! Hắn nhịn không được mà sắc mặt trắng nhợt, lảo đảo lui về phía sau, oa một tiếng phun ra một ngụm máu tươi!

Bản thân công lực của hắn, thật ra không yếu hơn Dạ Cô Hàn, nhưng hắn từ nhỏ tới lớn đều tu luyện trên núi, căn bản không có hành tẩu giang hồ, bình thường chỉ cùng luận bàn với đám sư huynh đệ, kinh nghiệm chiến đấu so với Dạ Cô Hàn, người liều mạng cả đời vùng vẫy trong giang hồ, có thể nói là kém xa vạn dặm. Vì thế, tuy công lực hai bên ngang nhau, nhưng khi giao thủ lại thua sút khá nhiều!

May mà lúc nãy khi giao chiến, Dạ Cô Hàn bị thương không nhẹ, huyền khí hao tổn khá nhiều, nếu không, cao thủ so chiêu sinh tử trong nháy mắt, chỉ kém một chiêu là đủ lấy đi sinh mệnh của Chu Kiếm Minh!

Dạ Cô Hàn thầm nghĩ tiếc hận, nếu một kích vừa rồi của hắn đắc thủ, xé rách vòng vây của đối phương, hắn hoàn toàn có khả năng toàn mạng thoát thân! Chiêu này của Dạ Cô Hàn dù có vẻ chiếm hết thượng phong, nhưng thật ra cũng không thoải mái như bề ngoài, bản thân cũng bị huyền khí của đối phương chấn động, khó cưỡng lại mà bật ra phía sau, trường kiếm nhanh chóng vẽ ra một vòng cung kiếm quang, ong ong vang động bảo vệ toàn thân. Tuy nhiên, hắn chỉ có thể kịp làm ra hành động này, hơi thở trong cổ như nghẹn lại không thể hô hấp, dĩ nhiên đã không thể nhanh nhẹn linh hoạt như lúc trước!

Phen ác chiến này, mỗi chiêu số đều là liều mạng, hầu như đã hao phí toàn bộ thực lực của Dạ Cô Hàn! Lấy một mình hắn đối kháng với năm cao thủ Thiên Huyền vây công, Dạ Cô Hàn có thể công thủ có đủ, chống đỡ đến tận giờ đã gọi là kỳ tích rồi!

Có thể nói kiếm thế vòng cung như cầu vồng này giống như tiếng chuông báo trước cho cái chết của Dạ Cô Hàn, dù cho tổng cộng cả năm người này đều không bằng hắn, nhưng người cũng có lúc kiệt sức. Lúc này đây, Dạ Cô Hàn đang từng bước tiến vào cảnh du tẫn đăng khô (dầu khô đèn tắt)!

Mấy tiếng kêu bén nhọn vang lên, bốn người còn lại nhìn thấy Chu Kiếm Minh suýt chết, ai cũng tức giận đỏ mắt vung kiếm vọt tới! Trong

mắt ai cũng tràn ngập sát khí kinh người! Bên phía mình có tất cả năm Thiên Huyền cao thủ, lại bị một người duy nhất cản đường liên tục! Đây quả thực là sự sỉ nhục lớn lao!

Thắng bại chính là giây phút này!

Trong lòng Dạ Cô Hàn một trận cười khổ, xem ra hôm nay, mạng già của hắn phải bỏ lại nơi này! Không biết nha đầu Linh Mộng... có kịp trốn xa chưa?

Lam quang vốn đã ảm đạm trên người hắn lại bùng lên mãnh liệt lần cuối, ầm ầm phát ra như ánh sáng của một ngôi sao cực lớn trên trời cao, Dạ Cô Hàn đã đem toàn bộ huyền khí còn sót lại chút ít trong cơ thể mà tập trung vào một kích này!

Chu Kiếm Minh xấu hổ và giận dữ điên cuồng hét lên, nhảy lên theo sát bốn vị sư huynh đệ, phát động tấn công hướng về phía Dạ Cô Hàn!

Dạ Cô Hàn tính toán cơ hội khi binh khí của đối phương công tới, trong đôi mắt đỏ như máu tràn ngập sự bình tĩnh lạnh lùng như một hồ nước sâu không thấy đáy!

Điều duy nhất mà hắn không hiểu được là, chiến đấu một đoạn thời gian khá lâu như thế, vậy mà tới tận bây giờ cũng chưa thấy ai tới tiếp ứng? Bọn thị vệ của Linh Mộng công chúa đâu rồi? Cao thủ trong hoàng cung tại sao lúc này còn chưa xuất hiện?

Tuy nhiên, lúc này cũng không phải là lúc lo lắng chuyện này!

Ánh mắt Dạ Cô Hàn thâm ảo, cuối cùng hướng về phía hoàng cung mà nhìn thoáng qua!

Cái nhìn này bao hàm sự tang thương, bao hàm thâm tình như trời biển, vô cùng cô tịch bi thương, còn có tràn ngập sự... không cam lòng!

" Tú Tú, từ nay về sau, ta chỉ sợ không thể bảo vệ cho Linh Mộng của nàng nữa... Tuy ta chưa bao giờ có được nàng, tuy ta vô cùng chán ghét

cái nhân sinh khốn nạn này, nhưng trước tình cảnh phải chết thế này, tuy là ta biết rõ nàng không thuộc về ta, nhưng... nhưng... nhưng ta thật sự chưa bao giờ quên được nàng, ta chưa bao giờ buông bỏ được, ta vẫn lưu luyến nàng... bởi vì nàng, cuối cùng vẫn là người dịu dàng duy nhất trong lòng ta, cũng là người làm ta đau đớn nhất...""

" Tú Tú! Nếu sau này hồng trẩn không còn bóng dáng ta, nàng... nàng... có cảm thấy chút tịch mịch nào không? Nàng có vì ta, đứng trước mộ mà rơi nước mắt không?"

Dạ Cô Hàn đã không còn thời gian suy nghĩ thêm, bởi vì đao kiếm quyền cước của năm tên địch nhân đã tiến tới như cuồng phong bạo vũ, trong nháy mắt đã bao phủ dáng người cao to của hắn...

Dạ Cô Hàn cười dài mà thét...

Trường kiếm mang theo sự kiên quyết dứt khoát, trên mặt tràn đầy vẻ đón nhận ung dung!

Giờ khắc này, trong đầu hắn đột nhiên lướt qua những lới nói ngọt ngào, những hành động dịu dàng năm xưa, thân hình xinh đẹp, tóc dài phiêu phiêu trong gió, nụ cười tươi như hoa, như gửi gắm sự tha thiết, như sự chờ đợi nồng đậm, sau đó lại là một khuôn mặt đầy lệ, hai mắt như không muốn nhìn hắn, từ từ xa rời, mơ hồ biến mất...

Khóe miệng đã lãnh khốc hai mươi năm nay của Dạ Cô Hàn, giờ phút này, hiện lên một nụ cười ôn nhu từ tận đáy lòng, cùng với sự lưu luyến vô bờ, sự tuyệt vọng ôn nhu.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 40: Viện Binh Của Tiểu Bạch Bạch

Lý phủ.

Lý Du Nhiên tự giam mình ở trong phòng, trước mặt bày ra một bức tranh nho nhỏ.

Người trong tranh, mắt ngọc mày ngài, nụ cười tự nhiên, đúng là Linh Mộng công chúa! Lý Du Nhiên quả không hổ là một đời Thiên Hương tài tử, bức tranh vẽ tay này giống người thật như đúc, đủ để thấy ấn tượng về Linh Mộng công chúa khắc rất sâu trong lòng hắn!

Nhưng hiện tại, đôi mắt Lý Du Nhiên tràn ngập vẻ khổ sở: "Hiện tại chắc đã bắt đầu hành động! Linh Mộng... "

Lý Du Nhiên ngửa đầu ra sau, hai mắt nhắm lại, bỗng nhiên hắn gào thét một tiếng, tru lên như dã thú bị trọng thương, vừa khàn vừa nặng nề, nắm tay vung lên đấm thẳng vào tường!

Một quyền này, hắn đã dùng hết sức lực, đập thẳng vào bức tường bằng đá cứng rắn. Nhất thời, nắm tay của hắn đầm đìa máu tươi, rơi xuống mặt đất tí tách.

Lý Du Nhiên ngây người ra mà ngồi im lặng, bỗng nhiên hai mắt đang nhắm nghiền ảm đạm âm thầm chảy ra hai giọt lệ.

" Ta xin lỗi nàng! Ta chỉ yêu có mình nàng! Nhưng vì sự thống trị thiên thu của ta, ta chỉ còn cách hi sinh nàng mà thôi! Bởi vì hiện tại, ta không thể thiếu sự chống đỡ của sư môn..."

Quân Mạc Tà và Quân Vô Ý đang chậm rãi rời khỏi Quý Tộc Đường, hắn phân phó đốc thúc Đường Nguyên liên tục, nhất định phải thu mua toàn bộ số thảo dược hắn cần, hơn nữa, mỗi ngày đều phải mua rồi dự trữ tất cả. Sau khi an bài chu đáo, hắn mới thỏa mãn ra về.

Nói tới chuyện mấy hôm nay, mặc dù có vài người và vài việc ngoài ý muốn sinh ra, nhưng nói chung, còn lại đều vô cùng mỹ mãn. Đấu giá mỹ tửu giúp Quân Mạc Tà kiếm được số bạc còn gấp nhiều lần số mà hắn tưởng tượng, có thể nói là thắng lợi hoàn toàn!

Dù cuối cùng có xảy ra chuyện Tam hoàng tử vô sỉ cáo mượn oai hùm cướp rượu cũng không tính là chuyện xấu, bởi vì Quân đại cao nhân rất muốn dựa vào dịp này mà gieo vào đầu óc non nớt đang phát triển của Tiểu Dương một mầm mống chống đối, trong tương lai, hạt giống này có thể lặng lẽ tiêu thất hay bộc phát ra, chỉ cách nhau một ý niệm mà thôi.

Thêm vào đó, một trăm vò rượu cuối cùng, chính là của Bình Đẳng Vương Phủ, cũng là cổ phần của Bình Đẳng Vương Tử, không có quan hệ gì tới Quân gia và Quý Tộc Đường, tuy nói như vậy thì có chút vô sỉ, nhưng sự thật chính là như thế!

Trước khi đem Vương gia và Vương phủ coi như là phe mình, Quân Mạc Tà chắc chắn sẽ không vì bọn họ mà ra mặt! Vì sao ư? Vì không đáng!

Quân Mạc Tà cũng không phải là một tiểu nhân hám lợi, nhưng chuyện không có ích lợi, hắn tuyệt đối không làm! Đây là quy tắc của sát thủ, cũng là quy tắc làm người của hắn, kiếp trước đã thế, kiếp này cũng thế!

" Hảo hán thì để cho người khác làm đi, ta chỉ thích làm theo ý mình, tùy tâm sở dục, nói trắng ra là ta thích làm gì là làm, mà đã làm là làm tới cùng, con mẹ thằng nào cũng không cản được ta!"

Tự do tuyệt đối kiểu này chính là mục tiêu quan trọng nhất mà cả đời Quân Mạc Tà tìm kiếm!

Trước khi Quý Tộc Đường khai trương, Quân Mạc Tà đã từng nói: "Ta muốn Quý Tộc Đường đạt tới trình độ hoặc là không khai trương, đã khai trương một lần thì ăn ba năm!" Với kết quả như ngày nay, chỉ là ăn ba năm thôi sao? Chỉ sợ toàn bộ gia tộc cũng đủ sống sung sướng ba đời.

Hải Trầm Phong Hải đại bang chủ đến cuối cùng vẫn không thắng được vò nào, nhưng Quân Mạc Tà lấy danh nghĩa bản thân tặng cho hắn năm mươi vò, chính là tặng không, đối với người của mình, cần phải có đãi ngộ tốt.

Vị này vẫn giơ cao tấm bài tử một trăm vạn lên, cuối cùng vui mừng rạo rực mang số rượu này mà ra về. Đương nhiên, khi ra bên ngoài, hắn sẽ nói là đấu giá thắng được, hắn chính là một quý tộc. :61:

Quân Mạc Tà ngồi kỵ mã, Quân Vô Ý thì ngồi kiệu, hai người song song trở về, tuy tâm tình cao hứng nhưng vẫn có chút trầm trọng, tuy là nói đã tính toán cho tương lai, sắp đặt an bài đầy đủ, nhưng vẫn trầm ngâm mà suy nghĩ, suốt con đường không ngờ cả hai không ai nói một lời nào.

Hai thúc cháu đều hiểu, hành động kế tiếp chắc chắn sẽ vô cùng ác liệt! Tuy nhiên, không thể không làm, hơn nữa, đã làm là phải chiến thắng! Chẳng những phải thắng, mà còn phải thắng vô cùng đẹp mắt, vô cùng gọn gàng!

Nhưng thực lực của địch nhân lại cao hơn mình.

Trận này, cuối cùng phải đánh như thế nào?

Từ trước tới nay, trong chiến đấu mà lấy yếu thắng mạnh thì đều được mọi người ca tụng, nhưng thật sự có mấy người có thể chân chính lấy yếu thắng mạnh, lại còn muốn thắng mà không tổn hại, dù không như đầm rồng hang hổ thì cũng là chuyện khó khăn kinh người!

Hai người rời đi chưa xa thì bỗng nhiên sắc mặt Quân Mạc Tà chợt động, một đạo bóng trắng từ xa phóng tới, hắn còn chưa kịp nhận ra thì bóng trắng nho nhỏ đó đã chui vào lòng hắn, kêu ô ô hai tiếng, hai cái móng vuốt không ngừng cào cào ngực hắn, hai mắt ươn ướt nhìn hắn tràn đầy vẻ lo âu.

- Đã xảy ra chuyện gì sao?

Quân Mạc Tà liếc mắt một cái đã thấy miếng vải xanh nhạt đang cột trên chân sau của Tiểu Bạch Bạch, Quân Mạc Tà nhớ rõ, lúc nãy Độc Cô Tiểu Nghệ chính là mặc bộ y phục mang màu xanh này, mà hiện tại, mảnh vải này đã nhuốm đầy mái!

Độc Cô Tiểu Nghệ xảy ra chuyện!

Bỗng nhiên trong lòng Quân Mạc Tà căng thẳng! Hắn cảm thấy trái tim của mình bỗng nhiên đập mạnh! Ngay cả khí tức trầm ổn mọi khi của hắn cũng trở nên hỗn loạn, trước mắt hắn bỗng hiện lên khuôn mặt xinh đẹp bướng bỉnh cười tươi như hoa của Độc Cô Tiểu Nghệ.

Từ lúc nào ta lại có ý với nha đầu này thế?

Quân Mạc Tà không kịp tự hỏi vấn đề này, hiện tại trong lòng hắn chỉ còn một ý niệm duy nhất: Ta phải cứu nàng!

- Tam thúc, Độc Cô Tiểu Nghệ đã xảy ra chuyện, con phải chạy đi xem thế nào!

Quân Mạc Tà thúc mạnh hai chân, con ngựa dưới thân hắn hí dài một tiếng, cả thân dựng lên, hai chân sau đạp mạnh một cái, phóng ra như mũi tên rời dây. Tiếng vó ngựa như tiếng sấm điên cuồng vang lên, một người một ngựa đuổi theo bóng của Tiểu Bạch Bạch như bay!

Ngay sau đó, giữa phố đang cột một con ngựa, trong không trung đột nhiên vang lên tiếng gió rít gào, một nam nhân toàn thân lam bào nhẹ

nhàng đáp xuống lưng ngựa, con ngựa bắt đầu lồng lên chạy như điên, trên lưng nó tựa hồ không có một chút trọng lượng nào!

Người này chính là Quân Vô Ý!

Trên mặt vị Huyết Y đại tướng quân này giờ đây đã dày đặc sát khí!

Độc Cô Tiểu Nghệ đối với Quân Mạc Tà là tình nghĩa chân thành, người như Quân Vô Ý sao có thể khoanh tay ngồi nhìn! Thậm chí, trong lòng Quân Vô Ý đã sớm coi Độc Cô Tiểu Nghệ là cháu dâu tương lai của mình, làm sao hắn có thể để cho người khác khi dễ?

Cho dù là chỉ tổn thương tí ti cũng tuyệt đối không thể!

Đây chính là quan điểm của Quân gia gia tộc, đối với Quản Thanh Hàn như thế, đối với tiểu nha đầu cũng như thế!

Quân Vô Ý tuyệt đối sẽ không để cho người thân của mình xảy ra chuyện nữa, hiện tại, trên thế gian này, hắn chỉ còn lại có một đứa cháu này! Nếu thật sự cần thiết, Quân Vô Ý thà rằng hủy diệt tất cả, cũng muốn bảo vệ cho cháu trai và cháu đâu của mình!

Vì thế, khi Quân Vô Ý vừa nghe nói chuyện này, làm sao chịu ngồi yên mà nhìn?

Thớt ngựa hí dài chạy như điên, hai con ngựa lần lượt như nổi điên chạy xuyên qua mấy con đường, cuối cùng tiêu thất không còn bóng dáng!

Chỉ để lại sau lưng một đám bụi mờ, gió thu ào ào thổi làm đám bụi từ từ tan đi!

Hai người Độc Cô Tiểu Nghệ và Tôn Tiểu Mỹ đều suy nghĩ giống nhau: Cho Tiểu Bạch Bạch trở về Độc Cô gia tìm viện binh! Đối mặt với cường địch như thế này, chỉ có toàn bộ cao thủ của Độc Cô gia xuất động mới có một ít cơ may, những viện binh khác cho dù có tới cũng chưa chắc giúp được gì, đối phương chính là năm cao thủ Thiên Huyền!

Tuy nhiên, tuy hai người suy nghĩ giống nhau, nhưng Tiểu Bạch Bạch lại không như vậy, trong suy nghĩ của nó, chỉ biết chủ nhân của mình đang gặp phải nguy hiểm, nó cũng hiểu rõ chủ nhân của nó muốn nó chạy đi tìm cứu binh!

Nhưng tìm ai cho tốt đây?

Đương nhiên là đi tìm cứu binh lợi hại nhất!

Không thể không nói, Tiểu Bạch Bạch vô cùng thông minh! Trên thế giới này, nó chỉ thân cận với hai người, một người đương nhiên là chủ nhân của nó Độc Cô Tiểu Nghệ, mà người còn lại chính là người tốt trong lòng Tiểu Bạch Bạch, cũng là người lợi hại nhất theo suy nghĩ của Tiểu Bạch Bạch: Quân Mạc Tà!

Người này có thể làm cho mình ngay khi còn nhỏ đã tăng giai vị lên thế này, vậy sự lợi hại còn phải nói tới hay sao? Hiện giờ chủ nhân của mình gặp nguy hiểm, không tìm người lợi hại này thì tìm ai đây?

Vì vậy, Tiểu Bạch Bạch chạy ngay tới chỗ của Quân Mạc Tà.

Trong lòng của nó, căn bản không thèm nghĩ tới trở về Độc Cô thế gia tìm bọn người bị thịt kia làm viện binh, bọn họ là ai, tìm bọn họ đến có tác dụng sao? Nếu so với vị đại cao thủ người tốt của ta thì kém quá xa, ngay cả ta cũng khinh thường bọn bị thịt này.

Tuy nhiên, nếu Tiểu Bạch Bạch thật sự tìm viện binh ở Độc Cô thế gia, chờ tất cả cao thủ của Độc Cô thế gia tiến tới, chỉ e là "liên hoàng hoa thái đô lương liễu" ("Hoa cúc vàng đều lương": Thời xưa, Trung Quốc có tập tục thưởng cúc vào ngày lễ Trùng Dương mùng chín tháng chín, trong danh ngôn vịnh cúc có một câu: Minh nhật hoàng hoa điệp dã sầu (ngày mai bướm cũng buồn), ngày mai đây là chỉ ngày hôm sau của lễ Trùng Dương, hoa cúc cũng đã héo, ý của câu trên là mọi việc đều đã chậm). Vì thế, chính sự hiểu lầm của Tiểu Bạch Bạch lại làm ra một quyết định chính xác!

Bởi vì nếu Tiểu Bạch Bạch thật sự đi báo tin cho Độc Cô gia, Tiểu Bạch Bạch chắc chắn không thể nói chuyện, cho dù Độc Cô gia có phán đoán ra tiểu nha đầu đang gặp nguy hiểm, chưa chắc đã phái toàn bộ cao thủ đi chi viện, lấy đối phương gồm năm tên cường giả Thiên Huyền, tới vài người có thể giúp sao?

Đao kiếm đồng thời chém xuống! Song chưởng nhưng tụ huyền khí lam sắc cũng chụp xuống!

Trong lúc này có thể nói Dạ Cô Hàn chính là thọ địch đủ bốn phương tám hướng! Nếu không phải vì Linh Mộng, giờ khắc này Dạ Cô Hàn đã rút lui thoát thân chứ tuyệt đối sẽ không chấp nhận tình thế khó khăn nguy hiểm như hiện tại! Hắn chỉ cần dùng toàn bộ công lực còn lại nhanh chóng bay ngược ra sau là có thể tránh được thế công này, cho dù có chịu thương tổn cũng vẫn toàn mạng trở ra.

Tuy nhiên, Linh Mộng công chúa còn chưa trốn xa! Nếu hắn lui lại, năm người này tuyệt đối có thể bắt được Linh Mộng công chúa trong chốc lát! Dạ Cô Hàn không biết tại sao bọn họ muốn bắt Linh Mộng, nhưng hắn chỉ biết cho dù phải hi sinh bản thân cũng không để Linh Mộng lọt vào tay bọn người này!

Đại trượng phu có việc không nên làm, có việc nên làm!

Biết rõ phải chết, cho dù nghìn vạn người tiến tới thì sao!

Sinh tử có gì đáng sợ?!

Dạ Cô Hàn sừng sững như núi, khoảnh khắc đao kiếm tới người bỗng nhiên uốn mình, lui lại một chút, đồng thời trường kiếm trong tay phát ra lam quang thê diễm, tựa như gấp khúc lại mà đâm ra một kiếm!

Phốc!

Một thanh trường kiếm đâm vào bên trái bụng của Dạ Cô Hàn, hai thanh trường kiếm khác cơ hồ liếm qua cơ thể của Dạ Cô Hàn, quần áo

rách nát, hai mảng thịt cùng với máu tươi rơi xuống, còn đôi nhục chưởng thì như thế lôi đình vạn quân đánh thẳng vào ngực của Dạ Cô Hàn!

Vài tiếng răng rắc vang lên, xương sườn trước ngực Dạ Cô Hàn đứt đoạn! Thất khiếu đều có máu tươi trào ra!

Nhưng trong thời khắc này, trên mặt Dạ Cô Hàn lại có một nụ cười khoái ý, có thể nói là một nụ cười ôn nhu! Nụ cười này kết hợp máu tươi chằng chéo trên mặt hắn hiện lên vẻ cực kỳ thảm thiết!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 41: Thà Phụ Trời Xanh Chẳng Phụ Nàng

Trường kiếm trong tay Dạ Cô Hàn nhằm phía trước hết sức chém ra, hướng từ dưới lên trên nách của một hắc y bịt mặt, trường kiếm của hắn vẫn đang ở trong bụng Dạ Cô Hàn còn chưa kịp rút ra. Dạ Cô Hàn dùng chính cơ thể mình liều mạng giữ chặt trường kiếm của kẻ kia!

Chân chính dùng tính mạng mà đánh!

Cùng lúc đó, trường kiếm mang theo huyết quang mãnh liệt gọt xéo lên. Hắc y nhân sợ đến vỡ mật quát to một tiếng, quyết định quăng kiếm thật nhanh.

Đáng tiếc đã muộn một chút, thân thể hắn còn chưa bị một kiếm chém thành hai đoạn, nhưng một cánh tay lại không thể nào may mắn tránh khỏi. Hồng quang chợt lóe, huyết vụ tung bay, cánh tay rời thân thể bay ra mang theo một nửa bả vai, ngay cả cơ nhục trên mặt cũng bị gọt xuống một tầng lộ ra cả đầu khớp xương màu trắng, còn có mạch máu như những con giun nhỏ uốn éo.

Kẻ đó trong miệng phát ra một tiếng kêu thảm thiết không giống tiếng người kêu, lảo đảo lùi lại phía sau, trong đôi mắt lộ vẻ kinh hãi không gì sánh kịp, há mồm kêu to:

- Tay của ta, mặt của ta!

Trường kiếm trong tay Dạ Cô Hàn thần tốc thu về, lại một lần nữa thuận thế đâm ra nhanh như thiểm điện.

Tất cả động tác của hắn, không quản bị người công kích chính là vì thời khắc này!

Chính là vì một kiếm này!

Dạ Cô Hàn biết, bản thân mình đánh lâu mệt mỏi đã vô lực chống đỡ năm người đồng thời công kích, việc duy nhất có thể làm là lấy mạng đổi mạng. Lấy kinh nghiệm chiến đấu của mình rõ ràng cảm thấy năm hắc y nhân này đúng là Thiên Huyền cao thủ, nhưng hai kẻ trong đó huyền khí bất ổn giống như mới bị trọng thương chưa lành.

Chính mình bây giờ đã như nỏ mạnh hết đà, nhiều nhất chỉ có thể kéo hai kẻ đó chôn cùng. Nhưng mấy tên kia, mình một điểm cũng không nắm chắc. Cho nên, mục tiêu hạ thủ tiếp theo cũng là mục tiêu duy nhất còn lại.

Trường kiếm lại lần nữa hung ác dị thường đâm ra. Người nọ song chưởng vừa mới đánh trúng trước ngực Dạ Cô Hàn chính đang thầm hô ra tay may mắn, hoan hỷ vì đánh gục địch nhân. Nhưng không nghĩ tới tuy mình đã đem xương sườn đối phương toàn bộ đánh gãy nhưng trước ngực đối phương đột nhiên hình thành một cái lốc xoáy đem bàn tay của mình chặt chẽ giữ lại.

Người nọ thấy không ổn, ra sức dãy dụa mới miễn cưỡng thoát khỏi, nhưng trong nháy mắt chậm trễ đó, trường kiếm lạnh lẽo mang theo lam quang sáng chói đã đến trước ngực hắn.

Tử vong ập đến!

Hắn liều mạng kêu thảm một tiếng, cực lực hướng một bên tránh né, nhưng vừa mới động thân thanh trường kiếm đã xoát một tiếng xuyên thẳng vào ngực, ngập đến tận chuôi. Mặc dù chưa đâm trúng chỗ yếu hại nơi trái tim, nhưng một kiếm này mang theo huyền khí đã đem ngũ tạng của hắn đánh cho nát bét.

Nhưng Dạ Cô Hàn rốt cục đã tới lúc dầu cạn đèn tắt, trường kiếm cắm trong ngực địch nhân cũng không có khí lực mà rút ra.

Một kẻ rống to giận dữ, trường kiếm kịch liệt hạ xuống. Dạ Cô Hàn cũng vô lực kháng cự, tay phải cầm kiếm bị một kiếm chặt đứt, trong vết thương lại không có chảy ra bao nhiêu máu, máu tươi của hắn lúc này thực đã chảy gần hết rồi.

Nhưng trên mặt hắn vẫn như cũ mang theo nụ cười trào phúng, trong đôi mắt tràn ngập ôn nhu nhìn về một phương hướng.

Phương hướng kia chính là hoàng thành!

Một kẻ khác tung ra một cước, đem thân thể Dạ Cô Hàn đá bay lên, nặng nề rơi trên mặt đất. Dạ Cô Hàn vẫn quật cường trở mình làm những khớp xương đã gãy vụn phát ra tiếng kêu răng rắc quái dị, nhưng Dạ Cô Hàn hoàn toàn không để ý, tựa hồ một điểm đau đớn cũng không có.

Trong mắt hắn đã không còn cái cao ngạo ngày xưa, cũng không còn sự thê lương ngày nào.

Lúc này chỉ còn vẻ vô tận ôn nhu cùng quyến luyến.

Kiếp này còn lại chút thời gian cuối cùng, hắn không thể nhìn thấy người yêu, nhưng có thể trông thấy chỗ nàng ở cũng là tốt lắm rồi.

Tình cảm bị đè nén đã lâu mà không dám biểu lộ. Ngay lúc này như hồng thủy ào ạt bộc phát:

- Tú Tú, ta nhớ nàng! Ta nhớ nàng! Ta nhớ nàng!

Tại thời khắc này, thần trí Dạ Cô Hàn vô cùng thanh tĩnh, rất nhiều chuyện cũ dồn dập ập tới, phảng phất như mộng như ảo nhưng vô cùng chân thật. Trong lòng, đột nhiên có một âm thanh nhẹ nhàng, ôn nhu khe khẽ đọc lên một bài thơ ngắn, một lần lại một lần, tựa hồ vô cùng vô tận, nhẹ nhàng bay bổng phảng phất như mộng ảo:

"Bất hối thử sinh chủng thâm tình,

Cam nguyện cô lữ tự phiêu linh

Trường hận uyên lữ duy mộng lí,

Trữ phụ thương thiên bất phụ khanh!”

Tạm dịch:

“Một đời ôm chặt mối tình thâm

Cam nguyện đày thân nơi đất khách;

Tình trường vạn lý đành chôn mộng,

Thà phụ trời xanh chẳng phụ nàng!”

(Biên: đoạn này là dịch thơ của người dịch Trúc Diệp)

Đây là bài thơ Dạ Cô Hàn tặng Mộ Dung Tú lúc chia tay mười tám năm về trước.

“Thà phụ trời xanh chẳng phụ nàng!”

“Thà phụ trời xanh chẳng phụ nàng!”

Giờ phút này, Dạ Cô Hàn đã không thể mở miệng nói chuyện nhưng bờ môi vẫn yếu ớt, mỏng manh mấp máy, nếu cẩn thận nhìn kỹ khẩu hình của hắn chính là đang nhẹ nhàng nhắc lại một câu thơ này.

- Tú Tú, mười tám năm trước chia tay, ta đã vĩnh viễn mất đi nàng. Trước khi đi chỉ kịp để lại cho nàng bài thơ này, lúc ấy, nàng cũng khẽ đọc lại câu cuối cùng này, nước mắt không ngừng tuôn rơi, ta còn nhớ mái tóc dài của nàng tung bay trong gió. Hôm nay, ta lại phải đi, nhưng lần này đi rồi sẽ vĩnh viễn không quay trở lại; nàng có biết chăng, tại giờ khắc này điều ta nghĩ đến vẫn là một câu thơ này:

Thà phụ trời xanh chẳng phụ nàng!

Tú Tú, cả đời này ta chưa từng phụ nàng! Cũng không bao giờ phụ nàng!

Chu Kiếm Minh điên cuồng hét lớn, như muốn xông lên lăng trì thân thể Dạ Cô Hàn; Lệ Kiếm Hồng hét lớn một tiếng:

- Đủ rồi! Hắn ta huyền khí đã tận, ngũ tạng bị hủy, không thể sống nổi, nhanh bồng lão ngũ, lập tức đi bắt tiểu nha đầu kia. Chúng ta phải tranh thủ thời gian, việc này không thể chậm trễ.

Chu Kiếm Minh cùng nữ tử kia bi phẫn hét lớn một tiếng, mỗi người ôm lấy một người bị thương lão Tứ cùng lão Ngũ, nhanh như chớp hướng về phía Linh Mộng công chúa đang chạy trốn cấp tốc đuổi theo.

Linh Mộng công chúa dọc đường bị hai nàng lôi kéo chạy nhanh, thỉnh thoảng lại quay đầu lại vội vàng quan sát chiến cuộc, xa xa nhìn thấy Dạ Cô Hàn cả người đầy huyết nhục, đột nhiên ngã xuống, trong nháy mắt này Linh Mộng công chúa điên cuồng hô to một tiếng: "Dạ thúc thúc!" thanh âm cực kỳ thê lương.

Hai chân nàng như đóng đinh trên mặt đất, không thể nào di động nửa bước, trong đầu trống rỗng như bị sét đánh, bất tri bất giác nước mắt mãnh liệt trào ra.

Dạ thúc thúc, vị nam nhân này từ khi mình còn nhỏ mỗi ngày đều cẩn thận theo sát bảo vệ cho mình, trong ấn tượng của mình chính là vị trưởng bối vô địch, vị nam tử này mỗi ngày đều thê lương làm cho người ta đau lòng, cô độc làm cho người ta chua xót, rốt cuộc hôm nay, vì bảo vệ mình...

Trong lòng Linh Mộng công chúa, một nỗi thống khổ tê tâm liệt phế dâng lên.

Hoàng tộc không có tình thân!

Hoàng tộc từ trước tới giờ vốn không có tình thân. Điều này, chính mình từ nhỏ đã minh bạch, phụ hoàng mặc dù đối với mình rất tốt, thậm chí có thể nói là vô cùng sủng ái, nhưng phụ hoàng thật sự quá uy nghiêm, tuy rất muốn xà vào lòng phụ hoàng làm nũng, hưởng thụ một chút ấm áp. Nhưng mỗi lần được phụ hoàng ôm chẳng được bao lâu lại phục hồi uy nghiêm của một vị đế vương.

Hoàng đế và phụ thân, hai cái xưng hô này, hoàng đế vĩnh viễn ở trước phụ thân, ngay khi phụ thân trở thành hoàng đế mình đã không còn là nữ nhi của phụ thân nữa.

Chỉ có ở trước mặt Dạ thúc thúc, Linh Mộng công chúa mới chính thức tìm được cảm giác cha con, nàng có thể không kiêng kị gì hướng Dạ thúc thúc làm nũng, đùa giỡn, mặc dù ngoài miệng vẫn gọi "Dạ thúc thúc" nhưng sâu thẳm trong lòng Linh Mộng đã sớm coi Dạ Cô Hàn chính là phụ thân của mình, chân chính phụ thân của mình.

Thúc đối với mình rất cưng chiều; chuyện gì cũng làm theo ý mình, nhưng khi mình làm sai thúc sẽ tức giận, sẽ đánh mình không chút lưu tình.

Nhưng thúc làm như vậy là muốn tốt cho ta!

Thúc vẫn một mực im lặng chiếu cố ta. Cho tới bây giờ chưa lộ diện, chưa bao giờ tranh lấy vật gì, càng không đòi hỏi bất cứ điều gì, thúc luôn yên lặng dốc lòng bảo hộ mình, tựa hồ như vậy thúc cũng thỏa mãn rồi.

Nhưng mỗi lần mình gặp nguy hiểm, người đầu tiên đứng ra bảo vệ mình chính là Dạ thúc thúc.

Những lúc bị ba vị hoàng huynh khi dễ làm cho mình chịu ủy khuất, người thứ nhất đứng ra cũng là thúc.

Vô luận là lúc nào, thúc luôn tận tâm chiếu cố ta, hôm nay, cũng là vì ta mà ngã xuống, rốt cục cũng ngã xuống nơi đó, mấy năm nay thúc đã

quá mệt mỏi rồi.

- Dạ thúc thúc, người cần nghỉ ngơi sao?

Chẳng lẽ người không nhớ tiểu Linh Mộng sao? Người nhẫn tâm bỏ lại Tiểu Linh Mộng, cứ như vậy mà đi sao? Người nhẫn tâm sao? Người nhẫn tâm sao?!!

Dạ thúc thúc, người có biết, trong lòng ta, người sớm đã là phụ thân của ta không?

Phụ thân! Cầu xin người đừng rời bỏ ta!

Linh Mộng công chúa thất hồn lạc phách không biết mình đang làm gì, cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì, Độc Cô Tiểu Nghệ ra sức kéo nàng nhưng nàng vẫn như cũ không nhúc nhích

Đối với nỗi đau con gái mất đi từ phụ (cha hiền), hết thảy hậu quả đều bất chấp!

Người của phụ hoàng phái tới vì sao tới giờ còn chưa có xuất hiện? Tại sao? Vì sao nhìn thấy Dạ thúc thúc liều mạng như vậy bọn họ vẫn không có xuất hiện? Bọn họ lẽ ra phải xuất hiện rồi chứ!

Nếu Dạ thúc thúc thật sự ra đi, ta sẽ trả thù, nhất định điên cuồng mà trả thù các ngươi.

Dùng tính mạng của ta, dùng hết thảy trả thù các ngươi!

Linh Mộng công chúa hét lớn trong lòng, phẫn nộ cơ hồ làm lồng ngực nổ tung, nhưng ngoài miệng một chữ cũng nói không nên lời, hai mắt mờ đi vì nước mắt, trong miệng tựa hồ có ngàn cân cự thạch, chỉ cảm thấy tay chân lạnh buốt, run rẩy. Cả người giống như ở nơi băng thiên tuyết địa.

Ngay lúc này, ba hắc y nhân bịt mặt đã đuổi tới nơi, Lệ Kiếm Hồng bạo nộ một tay hướng Linh Mộng công chúa chộp tới, Linh Mộng chỉ

ngơ ngác đứng đó không chút nào phản kháng.

Độc Cô Tiểu Nghệ cùng Tôn Tiểu Mỹ đồng thời đánh tới, trên người cả hai đều tỏa ra kim sắc quang mang chói mắt.

Lấy tuổi của các nàng mà nói, có thể đạt tới Kim Huyền cảnh giới, có thể nói đã là đã rất xuất chúng! Hai người đồng thời xuất thủ. Một đao một kiếm, hai bên công tới!

Nhưng là, thực lực của đối phương quá chênh lệch.

- Cút ngay!

Lệ Kiếm Hồng vung tay, ba ba hai tiếng, hai nàng bị đánh văng ra ngoài.

- Ta không muốn giết các ngươi! Đừng ép ta phải giết các ngươi!

- Ngươi là ai? Các ngươi là ai?

Linh Mộng công chúa giống như đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh, giờ phút này, nàng không hề sợ hãi, tuyệt đối không sợ hãi, phải vì Dạ thúc thúc báo thù! Báo thù!

Trong mắt của nàng, tràn đầy cừu hận, oán độc:

- Các ngươi là ai? Tại sao phải hại ta? Tại sao phải hại chết Dạ thúc thúc của ta?

Một câu cuối cùng Linh Mộng công chúa đột nhiên rống to lên.

Thanh âm cực lớn, làm cho Lệ Kiếm Hồng cũng lắp bắp kinh hãi, tuyệt đối không thể tưởng được, nữ tử yếu đuối này lại có thể phát ra thanh âm bén nhọn như thế.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 42: Cứu, Hay Là Không Cứu?

- Ngươi không cần biết chúng ta là ai, càng không cần biết chúng ta nhằm vào ngươi vì lý do gì, bởi vì ngươi đã không còn cơ hội sống sót.

Lệ Kiếm Hồng không biết tại sao dưới sự bức bách của nữ tử này lại thốt ra lời nói không có đầu óc như vậy.

- Ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi! Ta sẽ đem bọn ngươi cả nhà đều giết sạch! Giết hết!

Linh Mộng công chúa nước mắt tràn mi mà ra nhưng nàng quật cường trợn mắt không hề chớp mắt, nói:

- Ta thành quỷ cũng sẽ không tha cho các ngươi!

Tiếng hô bén nhọn, thê lương tựa hồ xé nát không gian trong gió thu hiu quạnh. Tiếng quát đột nhiên cao lên càng lúc càng lớn. Mái tóc dài của Linh Mộng công chúa phiêu linh trong gió, tràn ngập một loại mỹ cảm thê lương.

Sau chiếc khăn che mặt đồng tử của Lệ Kiếm Hồng co rút lại, đột nhiên cả người có chút phát lạnh, cảm thấy có chút run sợ. Loại cảm giác quái dị này không khỏi làm hắn thẹn quá hóa giận, mình đường đường là Thiên Huyền cao thủ lại bị hai câu nói của một tiểu cô nương dọa cho trong lòng không yên? Điều này thật quá mất mặt đi!

Lệ Kiếm Hồng thẹn quá hóa giận, ba một tiếng đánh cho nàng một cái bạt tai thật mạnh, mắng:

- Con điếm thối, chết đến nơi mà còn dám nói hươu nói vượn, có tin bây giờ ta lập tức giết ngươi không?

Trên khuôn mặt tuyết trắng của Linh Mộng công chúa hằn lên một dấu ấn bàn tay, tóc tai tán loạn rơi xuống, nhưng ánh mắt vẫn hung hăng nhìn kẻ kia tràn đầy oán hận cùng bất khuất.

Lệ Kiếm Hồng lại lần nữa đối diện với ánh mắt cay độc của Linh Mộng công chúa, thấy công chúa không có một chút ý tứ chịu thua nào, bất giác lửa giận lại nổi lên, càng liên tưởng đến ả này cùng hung thủ dùng phi đao hại chết ba vị sự đệ có quan hệ lớn lao, trận chiến hôm nay, cũng là hộ vệ của nàng làm bị thương hai vị sư đệ. Trong lúc nhất thời nộ khí trong lòng nổi lên, sát tâm đại phát.

Tam sư muội của hắn ở một bên thấy đại sư huynh động sát cơ vội vàng khuyên nhủ:

- Đại sư huynh, nữ tử này có quan hệ lớn với người nọ, trước khi hắn xuất hiện tạm thời không thể giết.

Lệ Kiếm Hồng giật mình, hung hăng cắn chặt răng, đột nhiên một chưởng chém vào gáy Linh Mộng công chúa, xốc lên giao cho tam sư muội, sau đó hô một tiếng bắt đầu phi thân rời đi.

- Tặc nhân mau buông công chúa ra.

Độc Cô Tiểu Nghệ cùng Tôn Tiểu Mỹ cùng phi thân đến, mặc dù biết rõ không thể địch lại nhưng cũng không thể nhìn đối phương cứ như vậy mà mang công chúa đi.

Lệ Kiếm Hồng hừ lạnh một tiếng, thân hình lay động. Ba ba hai tiếng, hai nàng đều trúng một chưởng, khóe miệng vương máu bay ngược trở lại. Ba hắc y nhân đồng thời tung mình nhảy lên, thấm thoát vài cái hô hấp đã biến mất vô ảnh vô tung.

Lệ Kiếm Hồng cũng không phải không muốn giết hai nàng mà là không thể giết.

Chuyện của công chúa liên quan đến cừu hận không thể không làm, nhưng hai người Tôn Tiểu Mỹ cùng Độc Cô Tiểu Nghệ một người phía sau là Tôn thị cùng Đường gia, sau lưng người còn lại là Độc Cô thế gia, nếu hai người này gặp chuyện không may, tam đại thế gia nhất định không bỏ qua, đối với Lý sư đệ rất là bất lợi.

Một lát sau đó.

Một đạo bóng trắng nho nhỏ như thiểm điện lóe lên, tiếp theo là tiếng chân như mưa rào, cơ hồ vừa nghe được tiếng bước chân vó ngựa đã phi tới góc đường, bóng người chợt lóe, hai người phi thân xuống.

Trên mặt đất là một vũng máu, thân thể Dạ Cô Hàn chính đang nằm trong vũng máu ấy.

- Tiểu Dạ! Dạ Cô Hàn!

Quân tam gia kinh hô một tiếng, hạ xuống cạnh người Dạ Cô Hàn, tam gia vẫn ngụy trang thành bộ dáng hai chân tàn phế cứ như vậy ngồi cạnh Dạ Cô Hàn, một tay đặt tại uyển mạnh bên tay trái may mắn còn lại, huyền khí tinh thuần mãnh liệt truyền vào mong kéo dài chút sinh cơ.

Dạ Cô Hàn đã mất gần hết máu, thân thể bị thương nặng, giờ phút này vốn đã là đèn khô dầu cạn, sinh cơ ảm đạm, nếu không phải trong lòng còn có vướng bận thủy chung vẫn không gỡ bỏ được, sợ rằng vạn vạn lần không thể kiên cường tới giờ phút này. Ánh mắt đã mơ hồ, mông lung tán loạn, tựa hồ linh hồn đang chậm rãi rời bỏ cơ thể. Dù có ý chí vô cùng cũng khó chống lại sinh mệnh trôi qua, cái chết phủ xuống.

Đột nhiên, được huyền khí cực kỳ tinh thuần của Quân Vô Ý truyền vào, thần trí nhất thời thanh tĩnh, cố hết sức mở mắt nhìn thấy khuôn mặt gầy gầy của Quân Vô Ý, ánh mắt đột nhiên sáng ngời lộ ra thần sắc cấp thiết tột cùng.

Hết thảy cảm xúc trong mắt Dạ Cô Hàn chính là lo lắng cùng khẩn cầu.

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Quân Vô Ý vội vã hỏi, nhưng Dạ Cô Hàn giờ phút này đã không thể mở miệng nói chuyện; Quân Vô Ý đưa mắt nhìn chung quanh, nơi này vốn là đường cái phồn hoa đông đúc giờ khắc này lại không có một bóng người.

Một màn này thật không bình thường, mọi người đều chết ở chỗ nào rồi?

- Có ai biết đã xảy ra chuyện gì?

Quân Vô Ý nổi giận hét lớn một tiếng, con phố dài tựa hồ cũng phải chấn động.

Nhưng vẫn không hề có người trả lời.

Quân Vô Ý cùng Dạ Cô Hàn vốn là bạn cùng lứa tuổi, Dạ Cô Hàn so với Quân tam gia lớn hơn vài tuổi, hai người khi còn bé, Dạ gia cùng Quân gia cũng có chút giao tình, cho nên hai người coi như bạn chơi từ nhỏ. Từ hồi Dạ gia suy tàn, Quân Vô Ý đã mấy chục năm không gặp Dạ Cô Hàn, không nghĩ tới xa cách mấy chục năm khi gặp lại, ban cũ đã gần kề cái chết.

Dạ Cô Hàn cảm giác huyền khí trong cơ thể Quân Vô Ý không ngừng rót vào, kinh ngạc nhận thấy Quân tam gia đã đạt cảnh giới Thiên Huyền trung giai, nhưng cũng cảm giác được sinh cơ của mình dần dần biến mất, cũng không vì đại lượng huyền khí tinh thuần rót vào mà có chuyển biến tốt, ánh mắt càng lúc càng cấp bách, sau đó lại mơ hồ có thần sắc phẫn nộ.

Quân Vô Ý mắt thấy hơi thở Dạ Cô Hàn ngày càng yếu ớt mỏng manh, cấp bách ngẩng đầu hỏi:

- Mạc Tà, con có thể cứu hắn không?

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng. Tam thúc đã nói ra lời này, mình không ra tay không được, nói thật, có Hồng Quân tháp trợ giúp, Quân đại cao nhân tự tin thế gian này ngoài mình ra không ai có thể cứu chữa loại trọng thương như thế này, cũng như Quân tam gia nhiễm độc tận xương tủy suốt mười năm hay Hải Trầm Phong đan điền bể nát, huyền khí tẫn phế.

Mặc dù hôm nay Dạ Cô Hàn tính mệnh mong manh như tơ nhện, nhưng từ trước tới giờ Quân đại thiếu gia không tự cho rằng mình là cứu thế chủ. Đối với Dạ Cô Hàn hay Linh Mộng công chúa, Quân đại thiếu đều không có chút hảo cảm nào, với lại chuyện này rất có thể gặp phiền toái. Một chút lợi ích cũng không có, thật là buôn bán lỗ vốn mà!

Nhưng Tam thúc đã mở miệng hỏi, không ra tay không được, Quân đại cao nhân có chút không tình nguyện chậm rãi ngồi xổm xuống, đưa tay tiếp nhận cánh tay Dạ Cô Hàn từ Quân Vô Ý, khẽ nhắm mắt lại, tiên thiên công lực tinh thuần của Khai Thiên Tạo Hóa Công như dòng suối nhỏ róc rách chậm rãi rót vào.

Lông mày của hắn không tự chủ được nhăn lại.

Thương thế của Dạ Cô Hàn quả thật làm Quân đại cao nhân giật mình bởi vì thương thế của hắn so với Hải Trầm Phong ngày đó huyền khí tẫn hủy còn nặng hơn, hoặc là có thể nói hắn phải chết không sai. Hắn có thể chống đỡ đến bây giờ mà chưa chết đã là kỳ tích rồi. Hắn cơ hồ chỉ còn lại có nửa phần sức lực, không! Phải nói chỉ còn lại một cái tín niệm, ngay cả nửa phần sức lực cũng không có.

Dưới sự bao phủ kiểm tra của thần thức, Quân đại cao nhân phát hiện hắn trên người có kiếm thương, chưởng thương lớn nhỏ có tới hơn ba mươi chỗ, ngoài ra phần bụng còn bị một kiếm xuyên thủng, nơi bả vai không biết là bị kiếm khí hay chỉ lực đâm thủng, thân thể bị xuyên thấu năm, sáu chỗ, trí mạng nhất là vết thương trước ngực do chưởng lực

mạnh mẽ gây ra, cốt nhục vùng trái tim đều vỡ vụn, gãy đoạn, ngũ tạng lệch vị trí, quả thực là hỏng bét không thể vãn hồi.

Đối mặt với thương thế như vậy, dù Quân đại cao nhân đối với Khai Thiên Tạo Hóa Công cực kỳ tin tưởng nhưng đối với việc chữa khỏi cho Dạ Cô Hàn cũng không dám khẳng định. Trước mắt việc duy nhất có thể làm là tạm thời giữ lại cho hắn một hơi thở để thương thế không chuyển biến xấu hơn mà chết tại đương trường thôi. Còn nói đến việc hoàn toàn cứu sống hắn thì một điểm nắm chắc cũng không có.

Xa xa, Độc Cô Tiểu Nghệ cùng Tôn Tiểu Mỹ bị thương lảo đảo chạy tới, Độc Cô Tiểu Nghệ hô to:

- Mạc Tà ca ca, công chúa bị bắt đi rồi, nhanh đi cứu công chúa.

Quân Mặc Tà thấy hai nàng bị thương không nhẹ đang định ra đón nhưng nghe thấy câu ấy lại ngồi xuống:

- Công chúa sống hay chết thì quan hệ gì đến ta? Vì cái gì khiến lão tử liều mạng? Nàng ta cũng chẳng phải người của ta, ngươi không thấy Dạ Cô Hàn thê thảm như vậy sao? Muốn ta đi liều mạng? Muốn Tam thúc ta đi liều mạng? Dựa vào cái gì chứ? Cấp cho ta một cái lý do đi.

Nhưng Dạ Cô Hàn đã gần kề cái chết nghe thấy câu ấy lập tức toàn thân chấn động, khuôn mặt trắng bệch đột nhiên ửng hồng, đôi mắt cũng trợn lên, nhìn Quân Mạc Tà cùng Quân Vô Ý lộ vẻ cầu khẩn.

Đây là sợi dây cứu mạng duy nhất, qua tiếp xúc, Dạ Cô Hàn phát hiện Quân Vô Ý không ngờ là Thiên Huyền trung giai, thực lực còn trên cả mình, nếu người này ra tay đương nhiên có hy vọng cứu thoát công chúa.

Quân Vô Ý trong lòng thoáng động, thấp giọng hỏi:

- Ngươi muốn chúng ta đi cứu công chúa sao?

Dạ Cô Hàn ánh mắt lộ ra một tia mừng rỡ.

- Ngươi nói đùa sao, bằng vào thực lực của chúng ta làm sao có thể cứu công chúa? Muốn chúng ta đi chịu chết thì cứ việc nói thẳng ra đi.

Quân Mạc Tà vẫn như cũ thúc dục Khai Thiên Tạo Hóa Công, lông mày cũng không động một chút:

- Tam thúc tu vi tuy đã là Thiên Huyền cảnh giới, nhưng thân thể thủy chung không tiện vận động, ngay cả ngài cũng biến thành bộ dạng như vậy, còn nói gì đến tam thúc, về phần bổn thiếu gia lại càng không cần nói, muốn cứu nàng ta quả thực là hữu tâm vô lực; cổ nhân nói: Sinh tử do mệnh, phú quý tại thiên. Âu cũng là số mệnh a!

Ngươi tưởng lão tử bị ngốc sao? Lần này xuất thủ cho dù cứu được ả công chúa ngu xuẩn kia thì chúng ta có thể được cái gì tốt, còn phải bại lộ thực lực của Tam thúc, bại lộ cả thực lực của bản thiếu gia, tính thế nào cũng không ra. Ta bây giờ có thể giúp ngươi giữ lại hơi thở cuối cùng, ngươi nên biết trân trọng a, đổi lại là người khác, cho dù là đệ nhất bát đại chí tôn Vân Biệt Trần cũng không có khả năng này!

Hô hấp của Dạ Cô Hàn vốn đã cực kỳ yếu ớt đột nhiên dồn dập lên, phẫn nộ cực điểm nhìn Quân Mạc Tà, Quân Mạc Tà cũng rõ ràng cảm thấy Dạ Cô Hàn đột nhiên thở dốc, trống ngực đập mạnh làm chấn động vùng ngực khiến cho xương cốt đứt gãy phát ra tiếng vang hỗn tạp rất nhỏ.

Dạ Cô Hàn gắt gao nhìn Quân Mạc Tà, ánh mắt vô cùng phẫn nộ, vô tận bi thương, đột nhiên dần dần chuyển thành cầu khẩn, khổ sở cầu khẩn; chứng kiến loại ánh mắt quá sức thê lương này, Quân Mạc Tà trong lòng chấn động! Hắn không hề nghi ngờ, nếu lúc này Dạ Cô Hàn còn có thể nói chuyện chắc chắn sẽ vứt bỏ tất cả tự tôn, vứt bỏ tất cả tôn nghiêm mà van cầu mình đi cứu Linh Mộng công chúa.

Ánh mắt của Dạ Cô Hàn vô cùng lo lắng, đột nhiên trên mặt một trận ửng hồng, cổ họng khẽ rung động, tựa hồ gom tất cả sức lực của mình, một chút sức lực cuối cùng để rồi trong miệng thốt ra hai từ yếu ớt không thể nghe rõ:

- Cầu cứu!

Sau đó, đầu ngả sang một bên, hôn mê bất tỉnh, không phát ra âm thanh nào nữa.

Dạ Cô Hàn thà thiêu đốt một điểm sinh cơ cuối cùng cũng muốn nói ra hai chữ này.

Tuy hắn không nói rõ được hoàn toàn nhưng Quân Mạc Tà cùng Quân Vô Ý đều hiểu điều mà Dạ Cô Hàn muốn nói chính là: "Cầu ngươi, đi cứu Linh Mộng!" Hắn lấy tính mạng của mình, bán đi chút sinh mệnh cuối cùng để đổi lấy lời thỉnh cầu này.

- Hắn đã chết sao?

Quân Vô Ý đột nhiên có chút bi thương, buồn bã hỏi.

- Còn chưa có chết. Bất quá cũng không sai biệt lắm. Hắn hiện tại là trong trạng thái chết giả.

Quân Mạc Tà tay vẫn không ngừng phát ra công lực:

- Loại trạng thái này nếu tiếp tục duy trì, vậy thật sự hết cách xoay chuyển.

- Cứu người như cứu hỏa, ngươi còn không đi cứu người!

Độc Cô Tiểu Nghệ rốt cục chạy vội tới nơi, cơ hồ khóc lên, một tay nắm chặt vạt áo Quân Mạc Tà:

- Nhanh đi cứu Linh Mộng a, ngươi còn chờ cái gì?

- Liên quan gì đến ta?

Quân Mạc Tà tỏ vẻ khó hiểu nhìn nàng hỏi:

- Ta chỉ là một dân thường nhỏ bé, cứu công chúa? Loại việc này phải dành cho một vị vương tử làm chứ, ngươi muốn ta đi chẳng phải là muốn

ta chịu chết sao? Ngay cả Thiên Huyền cao thủ Dạ Cô Hàn cũng bị đánh cho như cái bị rách, ngươi không nhìn thấy à? Để cho một tên trói gà không chặt như ta đi cứu người? Lời này mà ngươi cũng thốt ra khỏi miệng được?

Quân Đại thiếu gia thầm nghĩ: "Hừ, Linh Mộng công chúa chứ đâu phải tiểu nha đầu ngươi, bằng vào cái gì để ta đi làm cái việc ngu ngốc không có kết quả? Lão tử là vì ngươi mới vội vàng đến, nào nghĩ tới lại có việc phiền toái bậc này.”

- Ngươi... hu hu... vậy phải làm sao bây giờ?

Độc Cô Tiểu Nghệ lòng rối như tơ vò, nhất thời nhớ tới năng lực của Quân Mạc Tà, hắn ngay cả mình còn không đánh lại, làm sao là đối thủ của mấy tên Thiên Huyền cao thủ? Chính mình vừa nói cái gì không biết? Càng bực mình hơn, chân tay luống cuống nói:

- Những thị vệ hoàng cung, vì sao đến bây giờ còn chưa tới?

Người nói vô tình, người nghe hữu ý. Một câu kia vừa nói ra, Quân Vô Ý cùng Quân Mạc Tà trong lòng đều rùng mình, nhìn nhau ngầm hiểu.

- Mạc tà, vì một phen tâm ý của Dạ Cô Hàn, chúng ta cũng nên giúp đỡ, huống chi người kia còn là công chúa.

Quân Vô Ý nói rất khéo léo. Hắn cũng nhìn ra được cháu mình đối với Linh Mộng công chúa kia rất không có hảo cảm, nếu mình không mở miệng, sợ rằng nó sẽ trơ mắt đứng nhìn không nhúng tay vào chuyện này.

Đừng nói là công chúa, ngay cả vừa rồi cứu giúp Dạ Cô Hàn nếu không phải mình mở lời thì với tâm tính của đứa cháu này chắc chắn dứt khoát không để ý tới.

Lấy hiểu biết của mình về đứa cháu này, loại sự tình như vậy nó tuyệt đối có thể làm ra. Thậm chí coi là điều đương nhiên, không hề thẹn với lương tâm.

- Không đi! Không có hứng thú.

Quân Mạc Tà đối với tam thúc của mình cũng một mực từ chối. Hắn mơ hồ cảm giác được chuyện này còn có nội tình bên trong, có thể khiến mình bại lộ bản thân, hậu quả thật không nhỏ.

Đừng nói một vị công chúa, có là thần tiên nữ tử, chỉ cần không quan hệ với ta, ta cũng mặc kệ. Có thời gian rỗi, còn không bằng chơi đùa với Tiểu Bạch Bạch.

Hơn nữa Quân đại sát thủ ta từ trước tới nay chưa có làm cái việc buôn bán không có lời.

- Ngươi không đi! Ta đi!

Quân Vô Ý có chút tức giận, hai tay khẽ chống, muốn nhảy lên lưng ngựa:

- Ta không phải vì công chúa, ta là vì Dạ Cô Hàn! Dạ Cô Hàn vì Linh Mộng cũng giống như lúc trước gia gia của ngươi vì ngươi mà huyết tẩy kinh thành. Phần tâm ý này cảm động thiên địa, chúng ta sao có thể ngồi yên không lý đến?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 43: Mượn Đao Giết Người?

Vô luận Quân Vô Ý nói cái gì khác, Quân Mạc Tà cũng sẽ không đồng ý, nhưng duy nhất nhắc tới chuyện này, lại dấy lên sự cảm động sâu sắc trong lòng Quân Mạc Tà!

Trong lòng Quân Mạc Tà chấn động, trước mắt nhất thời nhớ lại chuyện cũ, hình ảnh Quân Chiến Thiên vì mình mà ngang nhiên đánh trống trận, phát động quân đội, huyết tẩy kinh thành thì không khỏi cảm thấy ấm áp trong lòng.

Chuyện này, chính là chuyện tình làm cho Quân Mạc Tà cảm động nhất!

Tuy rằng Quân đại sát thủ hiểu được Tam thúc quyết định bằng cảm tính lớn hơn lý tính, Quân Vô Ý nếu xuất thủ, như vậy lần này dù có cứu được công chúa hay không thì đối với Quân gia mà nói đều là trăm điều hại không một điều lợi, nhưng quân tử có cái nên làm, có việc không nên làm, ý nghĩa là ở chỗ đáng làm thì nên làm!

Cho nên quả thật nếu để Tam thúc ra mặt. Sự tình có thể thật sự không thể che dấu ai cả, nếu là do chính mình ra mặt…

- Được! Cháu đi!

Quân Mạc Tà hít sâu một hơi, tiên thiên linh lực tinh thuần điên cuồng trào ra, rót vào trong kinh mạch đã cạn khô của Dạ Cô Hàn, tạm thời duy trì sinh cơ cho hắn.

- Bất quá tam thúc, người không cần phải đi. Chỉ cần cháu đi là được rồi, mọi người về Quân gia trước đi, dọc đường đi, đừng để xảy ra bất kỳ ảnh hưởng nào đối với hắn hoặc là...

- Những chuyện cứu viện như ở trên chiến trường này ta biết còn nhiều hơn cháu!

Quân Vô Ý ngắt lời hắn:

- Còn không đi mau!

- Thúc đối với cháu cũng thật có tin tưởng a. Đây chính là năm vị Thiên Huyền đấy!

Quân Mạc Tà cười khổ một tiếng, đứng dậy, xoay người lên ngựa, hai chân kẹp chặt. Muốn mau chóng đuổi theo.

- Ngươi…đại phôi đản, ngươi phải cẩn thẩn đấy!

Độc Cô Tiểu Nghệ nhất thời tâm hồn thiếu nữ nổi dậy, nàng chính là "biết rõ" thực lực của Quân đại phôi đản, giờ khắc này, thiếu chút nữa liền ngăn cản không cho hắn đi. Đối với việc này, Độc Cô Tiểu Nghệ thật sự rất lo lắng. Thậm chí trong lòng nàng còn xuất hiện ý nghĩ cực kỳ ích kỷ: Thà rằng không cứu được Linh Mộng, chứ đại phôi đản đừng xảy ra chuyện gì a!

Quân Mạc Tà ở trên lưng ngựa thân thể dừng lại một chút, không có quay đầu lại, thớt ngựa hí dài, cất vó chạy đi.

Độc Cô Tiểu Nghệ thân thể mềm mại khẽ run lên. Tôn Tiểu Mỹ chậm rãi đi đến bên nàng, cầm tay nàng, nói:

- Yên tâm, hắn không có việc gì đâu!

- Dạ! Tiểu Mỹ tỷ muội có phải thực quá phận hay không, cứ như vậy ép hắn, nếu hắn có việc gì thì muội phải làm sao đây.

Độc Cô Tiểu Nghệ hoang mang lo sợ, có chút bàng hoàng hỏi.

- Sẽ không sao đâu, yên tâm đi.

Tôn Tiểu Mỹ thầm nghĩ trong đầu: “Muội có thể ép hắn sao? Nếu không phải là Quân tam thúc nói ra, cho dù muội có ép hắn vạn lần, hắn không muốn đi thì cũng sẽ không đi. Cho nên, muội một chút cũng không ép được hắn, bởi vì bằng vào muội bây giờ, chỉ sợ là vẫn không thể ép được hắn.”

Nhưng lời này nếu nói ra, Độc Cô Tiểu Nghệ không khỏi sẽ rất thương tâm, cho nên Tôn Tiểu Mỹ cũng chỉ có thể để ở trong lòng ngẫm lại mà thôi.

Kỳ thật, lúc công chúa Linh Mộng cùng đoàn tùy tùng bị tập kích, sau đó Dạ Cô Hàn xuất thủ, ác chiến, liều chết, mãi cho đến khi Dạ Cô Hàn trọng thương gần chết, đám người Lệ Kiếm Hồng liền bắt Linh Mộng công chúa mà đi. Tất cả chuyện này, có một người từ đầu đến cuối âm thầm nhìn thấy.

Người này không phải ai khác mà chính là vị Văn tiên sinh lúc trước, cũng chính là người đi theo Vân Mộng công chúa và Thiên Hương quốc chủ tiến vào Quý Tộc Đường, là hắc y nhân còn lại, quy định của Quý Tộc Đường chi phép người cầm thiếp mời mang theo hai người đi vào. Linh Mộng công chúa ba người một bàn, trừ Thiên hương quốc chủ, Linh Mộng công chúa ra, chỉ còn lại một chỗ trống, chính là dành cho vị Văn tiên sinh này.

Văn tiên sinh ngoại trừ thân phận rất lớn, cũng có thực lực kinh người, ví như thực lực của Trầm Hải Phong cũng không để vào mắt, nếu hắn chịu ra tay viện trợ. Sự tình liền đã khác biệt rất nhiều!

Đáng tiếc hắn không thể xuất thủ!

Nói đến Dạ Cô Hàn là người chí nghĩa chí tình, Văn tiên sinh kỳ thực là rất tán thưởng. Văn tiên sinh vừa rồi đã từng mấy lần muốn xuất thủ

cứu Dạ Cô Hàn, nhưng thủy chung vẫn không ra tay. Đơn giản là, nếu như mình ra tay, kế hoạch của hoàng đế bệ hạ muốn mượn sự kiện lần này để làm cho thần bí cao nhân kia xuất đầu lộ diện sẽ hoàn toàn thất bại.

Từng nhiều lần cứu giúp Linh Mộng công chúa cái vị Thiên huyền đỉnh phong đó có thể nói là cơn ác mộng đối với Thiên Hương quốc chủ, cũng không kì quái bởi vì, Thiên hương quốc chủ tuyệt đối không cho phép trong phạm vi đế quốc Thiên Hương, lại có cường giả vượt khỏi tầm mắt, không nằm trong phạm vi khống chế của hắn.

Nếu người này chỉ là một ẩn sĩ. Vậy thì cũng không sao, nhưng không ngờ hắn cùng Linh mộng có quan hệ, đó chính là tham dự vào hoàng gia phân tranh! Trong hoàng gia phân tranh lại tồn tại cường giả như vậy, tuyệt đối không phải là một chuyện tốt!

Cho nên Thiên Hương quốc chủ không thể chấp nhận để cho người này tồn tại!

Ngay cả có thể chấp nhận thì cũng phải hiểu rõ người này rốt cuộc là ai! Thân phận như thế nào thì mới có thể an tâm.

Vị Thiên Huyền đỉnh phong cường giả kia lại thần bí như thế. Hắn như cơn ác mộng, người chủ trì đứng sau tấm màn Quý Tộc Đường cũng thần bí như thế!

Văn tiên sinh từ khi lọt lòng tới nay lần đầu tiên cảm giác được, chính mình lại mâu thuẫn như thế!

Trơ mắt nhìn Dạ Cô Hàn vô thanh vô tức không có dấu hiệu của sự sống nằm trên mặt đất, cho dù Văn tiên sinh có trầm ổn, cơ hồ chính mình cũng phải cắn răng chịu đựng! Một nam nhân tốt như vậy, cứ như vậy ra đi rồi! Hơn nữa lại còn vì công chúa của hoàng gia, dùng đến một tia sức lực cuối cùng của mình, cuối cùng một chút sinh mệnh cũng không giữ lại, nhưng chính hắn rõ ràng có khả năng trợ giúp đỡ hắn lại chỉ có thể trơ mắt ra nhìn!

Lương tâm? An tâm sao?!

Nhưng Linh Mộng công chúa lúc này đã bị người ta bắt đi; mặc kệ là nguyên nhân gì, vị Thiên Huyền đỉnh phong cường giả thần bí kia mặc dù muốn dẫn ra, nhưng Linh Mộng công chúa cũng tuyệt không thể xảy ra sự tình gì!

Đây là hoàng đế bệ hạ nhắc nhở!

Vậy Dạ Cô Hàn chỉ còn lại một chút hơi thở cuối cùng nên xử lý như thế nào?!

Văn tiên sinh không có lựa chọn nào khác, trong lòng không đành nhưng cũng chỉ có thể tiếc hận nhìn thoáng qua Dạ Cô hàn cô đơn nằm trên đất, bất đắc dĩ thở dài, búng người bay lên, hướng về phía mấy hắc y nhân bịt mặt bắt Linh Mộng công chúa đuổi theo.

Ngay khi hắn bay lên. Một luồng gió thổi vào mặt làm hắn bừng tỉnh! Mọi chuyện, có thể nói là để dẫn ra vị cao thủ thần bí kia, hoặc có thể tìm ra ai là kẻ đằng sau việc nhằm vào Linh Mộng công chúa, có ý đồ bất chính; nhưng, lấy sự hiểu biết của chính mình với hoàng đế bệ hạ, sợ rằng hoàng đế bệ hạ chưa chắc là sẽ không có ý đồ khác!

Tuy rằng hoàng đế cũng không có nói rõ, càng khôn muốn phải nói rõ ra, nhưng Văn tiên sinh lại hiểu rằng, sự tồn tại của Dạ Cô Hàn, đối với vị hoàng đế uy phong anh minh này mà nói, thủy chung là một khối tâm bệnh, một khối tâm bệnh rất lớn!

Không có bất kỳ một nam nhân nào có thể chịu được khi một nam nhân khác với thê tử của mình ngày nào cũng như hổ rình mồi mấy chục năm nay, ngay cả chỉ đem ý nghĩ này để trong lòng cũng không được! Hoàng đế cũng là một nam nhân, dục vọng độc chiếm lại càng mạnh! Mà chắc chắn một chút cũng không kém hơn người khác.

Vô luận nam nhân khác có làm gì hay không, chỉ cần hắn có ý tưởng thôi, cũng đã là tử tội, chết vạn lần không hết tội!

Cho nên Dạ Cô Hàn nhất định phải chết!

Chuyện này ngoài mặt dường như “chân chính” cấp bách, kỳ thật lại là hoàng đế bệ hạ dùng một chiêu mượn đao giết người!

Kết cục của hắn tất phải chết!

Chẳng trách thị vệ của công chúa lại yếu như vậy, cũng không có một chút tác dụng, chẳng trách, bệ hạ chỉ cho ta xuất thủ giúp công chúa mà không cho trợ giúp người khác, chẳng trách được cái “cấm lệnh” này, thì ra là như vậy!

Văn tiên sinh không thể không bội phục, hoàng đế bệ hạ làm vua của một nước, suy tính kế hoạch chi tiết chính xác, tâm tư cẩn mật, chính mình không thể bằng được, thậm chí có chút độc tâm.

Đuổi theo ba người xa xa phía trước, Văn tiên sinh trong lòng giờ phút này khó có thể hiểu bản thân rốt cuộc có tư vị gì.

Quân Mạc Tà phóng ngựa đi ra, dọc đường phi rất điên cuồng, rất nhanh chóng đi qua mấy đoạn phố, liền vung lên mấy roi, ngựa phi như tên rời cung một hồi, thớt ngựa đã muốn sùi bọt mép, Quân đại cao nhân quan sát thấy bốn phía không có người, liền vận lực vào hai chân. Tung mình khỏi lưng ngựa. Cùng lúc thân ảnh Quân đại cao nhân cứ như vậy liền đột nhiên biến mất trên lưng ngựa…

Vừa lúc biến mất, thớt ngựa hí dài một tiếng, dừng vó lại, Quân Mạc Tà đúng lúc ấy liền buộc hai vòng dây cương vào gốc cây nhỏ ven đường,

Làm chuyện gì, hoặc là sẽ không làm; nếu đã làm, thì phải mạnh mẽ vang dội, toàn lực ứng phó!

Đây là nguyên tắc làm việc của Quân đại sát thủ. Bất cứ chuyện gì, tâm niệm cũng chỉ đưa ra quyết định trong chốc lát.

Nếu như mình quyết định không cứu Linh Mộng, dù cho Linh mộng ngay ở trước mặt có bị róc xương lóc thịt, Quân đại sát thủ cũng chỉ vạn phần lãnh đạm mà nhìn, nhiều lắm cũng chính là nói hai câu đao pháp không có hoa mỹ và không đủ sắc bén; nhưng nếu đã quyết định cứu nàng, như vậy, Linh Mộng công chúa một sợi lông cũng không thể bị thương tổn, đã cứu phải cứu toàn thân yên ổn trở ra.

Linh thức cường đại nháy mắt lan ra bốn phía, liền giống như một vì sao băng hung hăng rơi xuống biển khơi, tạo thành làn sóng vô cùng vô tận cuồn cuộn dâng lên, bao trùm khắp nơi.

Quân đại cao nhân toàn lực mở ra Âm Dương Độn. Hiện tại tốc độ so với chính mình bình thường không chỉ tăng thêm vài lần, hư vô mờ mịt. Thoắt cái bên trái, thoắt cái bên phải; tuy không có kẻ nào có khả năng chiêm ngưỡng một màn thần bí khó lường này, nhưng Quân đại thiếu gia giờ khắc này trong lòng cực kỳ vui sướng!

Từ sau khi mở ra tầng thứ hai Hồng Quân Tháp. Quân Mạc Tà liền bất ngờ phát hiện, bản thân hắn đối với việc khống chế Âm Dương Độn đã ngày càng thuần thục. Càng lúc càng thuận buồn xuôi gió. Đặc biệt là một lần này, không chút nào trở ngại, toàn lực ứng phó thi triển ra, làm cho toàn thân Quân Mạc Tà có cảm giác thoải mái như hoàn toàn hòa nhập vào thiên địa, dường như trong thiên địa mênh mang, chỉ cần mình tâm niệm vừa động, muốn đi đến nơi nào liền đi vào trong đó.

Khai Thiên Tạo Hóa Công trong cơ thể lớp lớp như sóng Trường Giang mênh mông tuôn trào, không ngừng nghỉ cung cấp vô tận nguồn sinh khí, Hồng Quân Tháp cuồn cuộn linh khí chậm rãi lan tỏa ra, cung cấp cho Khai Thiên Tạo Hóa Công vận hành, hoàn toàn không có một tia cản trở; mà thông qua Khai Thiên Tạo Hóa Công ở trong thân thể của mình cũng vận hành theo, không ngừng hấp thu hoàn toàn thiên địa linh khí, tăng cường linh khí cho Hồng Quân Tháp…

Tất cả chuyện này, tựa hồ hình thành một vòng tuần hoàn. Một vòng tuần hoàn phi thường hoàn mỹ!

Thảo nào, Quân Mạc tà nhớ rõ kiếp trước. Không biết là Đạo gia hay Phật gia, đã từng có người nói, đời là bể khổ, mà thân thể của ngươi chính là chiếc phao suy nhất giúp ngươi vượt qua được bể khổ này.

Quân Mạc tà cảm thấy những lời này thực phù hợp với hiện trạng của mình!

Quân đại cao nhân càng nguyện ý, có thời gian dừng lại đáng kể ở trạng thái thần diệu này, trạng thái này thực sự chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, đáng tiếc…

Sự thật lại há có thể hết thảy đều như người tính toán!

Phía trước chợt xuất hiện dị động!

Quân Mạc Tà sưu một tiếng vô thanh vô tức vượt qua hơn mười trượng, trong không gian hư vô mờ mịt lưu lại một vòng xoáy xoay tròn từ từ lắng xuống…

Phía trước, có ba người đang không ngừng thay đổi phương hướng, bay nhanh như chớp hướng ra ngoài thành. Động tác nhanh nhẹn linh hoạt, thân pháp càng quỷ dị hơn nữa, hoàn toàn có thể nhận ra được, ba người này linh thức đều thập phần cường đại, thường thường nếu phía trước có người, ba người này liền biết trước để tránh, dọc đường đi, ngoại trừ dân chúng bình thường lại hoàn toàn không có đụng tới những cao thủ khác.

Mà với tốc độ của bọn họ, người thường căn bản là không phát hiện ra, nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy một luồng gió mát thổi qua bên cạnh mình. Không có chút dấu vết nào!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 44: Vu Oan Cho Ngươi

Quân Mạc Tà hít một hơi thật sâu, tiếp tục gia tăng tốc độ bám theo phía sau, cách đối phương ba trượng, bảo trì khoảng cách không thay đổi. Đột nhiên linh thức dao động, hắn phát hiện có một người khác cũng đang theo dõi. Mà người này tu vi so với ba người bịt mặt phía trước cao hơn nhiều.

Chẳng lẽ là người của hoàng gia. Quân Mặc Tà trong lòng tính toán, nhưng cả người vẫn bảo trì tốc độ, trong lòng lại có một tính toán khác.

Mà ở phương hướng kia, Văn tiên sinh đột nhiên hô lên một tiếng "Di", tựa hồ cảm ứng được điều gì, nhưng khi quan sát chung quanh thì lại không phát hiện được cái gì cả. Vốn dĩ hắn dựa vào linh thức cường đại cảm giác được có một cao thủ tu vi không thể tưởng tượng nổi đang đến nơi này! Nhưng chính là vì sao hắn hoàn toàn không phát hiện được?

Phía trước chỉ là một mảnh trống rỗng. Mấy bóng người phía trước không phân trước sau nhảy qua bờ tường rồi bỏ chạy thật nhanh. Sau một hồi ngừng lại suy nghĩ, Văn tiên sinh sau cùng cũng quyết định xông lên, hắn không tin mấy tên tiểu bối phía trước có thể thoát khỏi truy tung của bản thân. Hắn nhất định phải xem người kia làm sao có thể thoát khỏi quan sát của mình ở bãi đất trống này. Cho dù là Chí Tôn Vân Biệt Trần đến đây cũng đừng hòng tại gò đất trống này thoát được đôi mắt của ta. Nhưng Văn tiên sinh thực sự thất vọng.

Hắn đợi một hồi, hoàn toàn không có chút thu hoạch nào. Duy nhất cũng chỉ là cảm giác một hơi thở cường đại đang đi xa dần khỏi bãi đất trống nhưng chính mình lại không nhìn thấy được cái gì.

Điều này sao có thể xảy ra được?

Thiên hạ lại có người tới cấp bậc này. Văn tiên sinh hít một ngụm lãnh khí nhưng trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác mãnh liệt, một ý tưởng hùng tráng: nếu như có thể cùng người này giao thủ thì chính là một điều thú vị trong đời. Thở ra một hơi dài, Văn tiên sinh nhanh chóng điều chỉnh trạng thái bản thân, hướng tới ngọn đồi, nhẹ nhàng hạ xuống giống như một luồng khói nhẹ, đến nỗi nhóm thủ vệ binh tướng cũng không biết gì rồi từ từ biến mất ở phương xa.

- Đại sư huynh, lão Ngũ tình huống không ổn, ta đưa huyền khí vào không có hiệu quả, chúng ta cần nhanh chóng tìm cách trị thương cho hắn, nếu không chỉ sợ…

Chu Kiếm Minh nói một cách dồn dập, lo lắng.

- Dạ Cô Hàn này thật sự là ác độc, lãoTứ bên ta cũng thành như thế vậy.

Lệ Kiếm Hồng hận đến nghiến răng nghiến lợi. Cước bộ vẫn không ngừng lại:

- Lão Ngũ thương thế tuy nặng nhưng chỉ cần hảo hảo điều dưỡng, rồi cũng sẽ hồi phục, nhưng lão Tứ thì chắc là tàn phế rồi. Ngay cả bả vai cũng bị chặt mất, khuôn mặt bị hủy một bên, tên Dạ Cô Hàn chết tiệt này.

- Không thể tưởng tượng được Dạ Cô Hàn lại khó giải quyết như vậy. Năm người chúng ta là Thiên Huyền cảnh giới, một người cũng không kém hơn hắn, năm người hợp lực đối phó với hắn mà còn bị kết quả như vậy.

Tam sư muội Phương Phiêu Hồng thở dài một hơi

- May là hắn cũng không sống nổi! Chỉ tiếc cho tứ sư đệ.

- Đều là do con tiện nhân Linh Mộng này.

Lệ Kiếm Hồng phẫn nộ gầm nhẹ:

- Chờ lão tử hỏi ra tin tức phi đao tặc tử kia, ta nhất định phải làm cho con tiện nhân này hối hận vì sống trên đời. Bất kể ả là công chúa chó má gì đó.

- Chỉ là hiện tại chúng ta coi như biết được đến đây, cũng phải chờ sự phó đến nơi mới có thể hành động được.

Phương Phiêu Hồng thở dài một hơi:

- Tứ sư đệ cùng ngũ sư đệ trọng thương sắp chết, lục sư đệ cả đời vô vọng phục hồi; thất, bát, cửu, thập, bốn vị sư đệ đã chôn thây tại Thiên Hương thành, lần này ra đi ai ngờ lại có kết cục này.

Nàng lặng lẽ thở dài:

- Nếu mà sư phụ biết được, chắc sẽ giận tím mặt. Đại sư huynh, sư phụ hai ngày nữa là tới rồi, người cẩn phải chuẩn bị a.

- Ta có thể chuẩn bị cái gì đây?

Lệ Kiếm Hồng có chút nhụt chí:

- Cha ta lúc này không đánh ta chết, chỉ sợ cũng đánh cho ta nửa năm không xuống giường được, mang theo chín vị sư huynh đệ ra đi, hiện tại chỉ còn lại 3 chúng ta là nguyên vẹn, đối với lão nhân gia mà nói, đây chính là một sự đả kích lớn như nào? Tùy tiện tha thứ cho ta mới là lạ đó.

Chu Kiếm Minh thở dài, nói:

- Chúng ta, ai cũng không tránh khỏi liên hệ. Sư phụ nhiều nhất là hai ngày sẽ tới, đến lúc đó... Thật không dám nghĩ lão nhân gia sẽ như thế nào nữa.

- Sư phụ vì mười một người chúng ta tổn hao không ít tâm huyết, hiện tại…ài, không biết lão nhân gia sẽ thương tâm tới mức nào.

Phương Phiêu Hồng thở dài một tiếng, trong mắt không nhịn được thoáng đỏ lên.

Ba người vừa nói chuyện, phía trước xuất hiện một rừng cây, cũng không cần nhìn lại phía sau, không chút do dự liền đi vào. Theo sát phía sau chính là Quân đại sát thủ, vô hình vô bóng nhẹ nhàng theo vào. Hiện tại Quân Mạc Tà tự nhiên hiểu ra nhóm người bắt cóc Linh Mộng công chúa này cũng là nhóm trong đêm mưa gió tham dự việc cướp đọat Huyền đan, chính là đệ tử của Lệ Vô Bi.

Nhưng trong lòng hắn lại giật mình: Lãnh Huyết Chí Tôn Lệ Vô Bi hai ngày nữa sẽ đến Thiên Hương thành?

Đây chính là tin tức động trời!

Cho dù tại phiến rừng rậm rạp vắng bóng người này, ba người vẫn rất cẩn thận, ba lần chuyển hướng, trái có, phải có, lúc này mới đột nhiên dừng ở trước một cái gốc cây khô như cây cột, sau khi nhìn xung quanh, xác định bốn bề vắng lặng, đại sư huynh Lệ Kiếm Hồng đột nhiên khẽ vươn tay, cũng không rõ làm như thế nào, cột cây đột nhiên chậm rãi chuyển đi, lộ ra một khối phiến đá bốn mặt thật to, lại chuyển khối đá đó đi, lộ ra một cái cửa động hình tròn.

Bất quá, khi động khẩu mới lộ ra, Quân đại sát thủ đã âm thầm tiến vào, giờ khắc này chính là an toàn nhất. Sau đó Lệ Kiếm Hồng ba người bọn hắn còn mang các sư đệ, chỉnh sửa lại tư thế rồi mới cẩn thận chui vào, dù sao trong cái đường hầm chật chội kia cũng không thể song hành hai người được. Bọn hắn nào biết, Quân đại thiếu gia đã ở bên trong yên lặng chờ bọn chúng tiến vào.

Ngay sau đó, cây cột chậm rãi khép lại. Khung cảnh trước mắt chậm rãi khôi phục như lúc ban đầu, không còn một chút động tĩnh nào.

Văn tiên sinh bám theo phía sau một đoạn, rõ ràng nhìn thấy mấy người phía trước kia chui vào rừng cây, vẫn chưa thoát ra khỏi phạm vi tìm kiếm của linh thức của hắn, nhưng bởi vì hắn vẫn còn muốn tìm kiếm vị cường giả cường đại nên tới trễ một bước, đợi đến lúc hắn đến nơi thì động khẩu đã khôi phục lại nguyên trạng, cũng không có một chút sơ hở nào, mặc cho Văn tiên sinh tìm kiếm khắp cả rừng cây nhưng cũng không biết những người đó biến mất như thế nào, cho dù lấy linh thức bao quát cũng chỉ có thể cảm nhận được những người này vẫn còn ở gần đây, tuy rõ ràng cảm giác được nhưng lại không thể xác định được bọn họ đang ở chỗ nào! Hắn không khỏi khẩn trương. Thật giống như là mèo bị đốt râu rồi! (Biên: Con mèo mà bị đốt râu thì sẽ như nào http://.4vn/images/smilies/0%20%284%29.gif. Muốn biết thì cứ thử đốt đi nhá http://.4vn/images/smilies/88.gif.)

Thậm chí Văn tiên sinh đã đoán được mấy người kia chắc đã dùng cơ quan chui vào lòng đất để che dấu tung tích. Nhưng rốt cuộc là chui vào chỗ nào? Mình nếu phát động công lực quét ngang tất nhiên sẽ lôi ra được bọn chúng, tuy nhiên nếu vậy thì sẽ đánh rắn động cỏ, sẽ không thể thực hiện kế hoạch tiếp theo được.

Nhưng nếu không tìm ra bọn họ thì Linh Mộng công chúa vẫn còn trong tay bọn chúng, vạn nhất xảy ra sự cố thì làm sao bây giờ, ăn nói nới hoàng thượng như thế nào? Văn tiên sinh nhất thời có chút khỏ xử, nhíu mày suy tư mong tìm ra đối sách.

Huyệt động thông với một không gian thật lớn, bốn phía đều là vách đất phẳng lì. Do nằm dưới đất nên có chút ẩm ướt.

- Hai người các ngươi nhanh chóng chữa thương cho tứ sư đệ và ngũ sư đệ, ta tới tra hỏi tiện nhân này một chút.

Lệ Kiếm Hồng có chút đằng đằng sát khí nói.

- Đại sư huynh, ta biết người vì chuyện của sư đệ mà tức giận Linh Mộng công chúa nhưng nên cân nhắc thủ đoạn một chút.

Phương Phiêu Hồng do dự một chút rồi nói:

- Lần này ta có thể thấy được, Du Nhiên sư đệ trong lòng kỳ thật có rất nhiều thống khổ. Ta nghĩ chúng ta dù sao cũng chưa bại lộ phân phận, nếu có thể hỏi ra thì tốt, sau đó để cho Du Nhiên sư đệ đến làm anh hùng cứu mỹ nhân, cứu nha đầu kia ra, như vậy đối với Du Nhiên cũng có chỗ tốt.

- Cũng được, coi như là vì Du Nhiên sư đệ, ta sẽ không làm hại tánh mạng ả.

Lệ Kiếm Hồng cắn chặt răng nói.

Phương Phiêu Hồng "Ừm" một tiếng, sau đó im lặng toàn lực chữa thương cho sư đệ.

Quân Mạc Tà trong lòng hồi hộp tự nhủ:

- Du Nhiên sư đệ?

Chỉ hai từ "Du Nhiên" này, Lý Du Nhiên tiểu tử đó rốt cuộc liền không khỏi có liên quan rồi. Chẳng lẽ trong sự kiện lớn lần này có liên quan đến Lý Du Nhiên.

Lệ Kiếm Hồng đem Linh Mộng xách tới một bên, dựa người vào vách tường, tay vỗ lên trên đầu nàng truyền tinh thuần huyền khí vào, Linh Mộng công chúa nhất thời tỉnh lại.

- Ngươi, tên ác tặc này, mau thả ta ra ngoài!

Linh Mộng công chúa mới mở to mắt đã phẫn nộ kêu lên:

- Ta muốn gặp Dạ thúc thúc! Mau thả ta ra.

- Công chúa điện hạ muốn đi ra ngoài cũng rất dễ, chỉ cần thành thật trả lời ta một vấn đề. Sau đó, ngươi có thể ra về.

Lệ Kiếm Hồng cười lạnh nói:

- Ngươi cất dấu trong người mấy chuỗi phi đao. Chính là cái phi đao mà ngươi coi như bảo vật đó. Công chúa điện hạ người chắc cũng không xa lạ chứ? Linh Mộng công chúa tôn quý, chỉ cần nói cho ta biết lai lịch chủ nhân của nó, ta sẽ tha cho ngươi! Quyết không nuốt lời!

- Lai lịch của phi đao?

Linh Mộng công chúa kinh ngạc mở to hai mắt, trăm ngàn lần không nghĩ tới, những người bắt mình chính là vì chuyện này.

- Ta cũng chưa bao giờ thấy vị tiền bối cao nhân kia, ta làm sao biết được lai lịch chứ.

- Ha ha, công chúa nói như vậy không phải xem chúng ta như con nít ba tuổi sao.

Lê Kiếm Hồng hung hăng cười nói:

- Các vị sư đệ của ta đều bỏ mạng trong tay người đó. Trước đây chưa từng nghe qua trên giang hồ có cao nhân nào như vậy, mà theo chúng ta biết, vị cao nhân này ra tay duy nhất một lần, chính là cứu công chúa điện hạ. Chẳng lẽ công chúa điện hạ đã quên, lần trước công chúa điện hạ bị ám sát đã được người nọ xuất thủ cứu giúp, lần đó, người nọ chỉ ra tay một lần. Nếu công chúa vẫn kiên trì nói không biết thì đúng thật là gặp quỉ rồi.

Quân Mạc Tà trong lòng chấn động, nguyên lai lần này Linh Mộng công chúa gặp chuyện chính là do mình lần trước âm thầm xuất thủ cứu công chúa một mạng. Nói vậy, chính mình cứu nàng rồi lại đem phiền hà đến cho nàng? Việc này thật là ân oán khó phân rồi!

Chẳng qua, những người này làm sao biết được hai chuyện này có liên hệ với nhau. Quân Mạc Tà suy nghĩ vừa chuyển, nhất thời liên tưởng đến Lý Du Nhiên.

Thì ra là thế. Cứ từ Lý gia mà xét, hết thảy nghi vấn đều rõ ràng.

- Bởi vì nghi vấn này mà các ngươi hại chết Dạ thúc thúc của ta?

Linh Mộng công chúa toàn thân không thể nhúc nhích, ánh mắt oán độc nhìn hắn như muốn phun lửa.

- Không sai! Nếu công chúa vẫn kiên trì không chịu nói lai lịch người đó, thì tối nay đừng hòng toàn mạng rời khỏi nơi này.

Lệ Kiếm Hồng thấp giọng nhe răng cười nói:

- Nếu công chúa vẫn không chịu mở miệng, như vậy, ta cũng sẽ có nhiều thủ đoạn làm cho công chúa phải nói ra.

Quân Mạc Tà trong lòng khẩn cấp nghĩ đối sách, vừa rồi hắn muốn tiếp cận Linh Mộng công chúa, định đem Linh Mộng công chúa thu vào Hồng Quân Tháp, sau đó liền vô thanh vô tức biến mất nhưng thử đi thử lại nhiều lần vẫn thấy không hiệu quả chút nào. Xem ra Hồng Quân Tháp kia ngoại trừ mình ra thì người khác không thể đi vào. Hay là vì bản thân mình tu vi chưa đạt đến cảnh giới đó đây?

Nhưng cách này cũng không thể thực hiện được, suy tính lúc trước của Quân Mạc Tà liền nhanh chóng tan biến hơn phân nửa. Dù sao thì nếu có thể đem công chúa thu vào Hồng Quân Tháp thì có thể tránh lo âu về sau, Quân đại cao thủ tự tin có thể thừa dịp loạn chiếm tiện nghi, ít nhất cũng có thể đem mấy tên đang bị thương xử lí.

Nhưng giờ phút này, có thể đem Linh Mộng công chúa cứu ra đã là rất tốt rồi. Mấy người này rất có thể đều là Thiên Huyền cao thủ. Nếu mình hiển lộ hành tung, chỉ sợ là sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Lệ Kiếm Hồng nâng cằm Linh Mộng công chúa, cưỡng chế nàng ngẩng đầu lên, hung hăng hỏi:

- Ta hỏi ngươi lần cuối cùng, ngươi rốt cuộc có nói hay là không? Công chúa nếu như vẫn cứng đầu thì ta cũng đành phải đắc tội rồi!

Ngay lúc này, đột nhiên trong hư vô mờ mịt, một tiếng cười lạnh vang lên, rồi một âm thanh lạnh lùng cất lên:

- Thì ra Lệ Vô Bi dạy ra một đám đồ đệ bỏ đi như này sao? Cái gì mà Lãnh Huyết Chí Tôn. Quả nhiên là buồn cười vô cùng.

Lời nói chưa dứt, đột nhiên trong không gian u ám, một luồng lam quang phát sáng mạnh mẽ, một thanh phi đao như được điều khiển đột nhiên xuất hiện, mang theo sắc thái kì ảo, chậm rãi bay trong không trung, bay qua trước ánh mắt mỗi người. Mặt kẻ nào kẻ nấy đều trắng bệch ra.

Soạt!

Phi đao cắm vào vách tường bằng đất đá nhưng lại phát ra âm thanh như đâm vào một thanh gỗ mục.

Ba người đồng thời nhảy lên, Lệ Kiếm Hồng song chưởng che ngực, quát to:

- Các hạ nếu đã đến đây thì còn dấu đầu lộ đuôi làm gì? Lão tử chờ ngươi ở đây đã lâu rồi!

Chu Kiếm Minh cùng Phương Phiêu Hồng liền xuất kiếm khỏi vỏ, hoành kiếm ngang ngực, nhìn tứ phía như lâm vào đại địch.

Một âm thanh mờ ảo cười lạnh:

- Bằng vào bọn tiểu bối các ngươi cũng xứng đáng để bổn tọa ra mặt sao, thật không biết tự lượng sức!

Linh Mộng công chúa nhất thời vui mừng đến chảy nước mắt như mưa, giãy dụa hỏi:

- Tiền bối, là người sao? Ta xin người, van người mang ta ra để ta đi xem Dạ thúc thúc. Cầu xin người hãy giết chết bọn họ, báo thù cho Dạ thúc thúc!

Âm vang trong huyệt động này là rất lớn, nhất là khi Lệ Kiếm Hồng rống to một tiếng, quả thực ở ngoài vài dặm cũng có thể nghe thấy.

Bên ngoài Văn tiên sinh trong nháy mắt liền nhận ra được.

Hắn vốn đã quan sát chú ý mọi động tĩnh nơi đây, cả gió thổi, cỏ lay cũng không bỏ qua nên khi Lệ Kiếm Hồng rống lên thì chính là cung cấp cho hắn phương hướng tốt nhất để tìm ra. Chỉ thấy Văn tiên sinh lao người tiến về cửa vào huyệt động kia, tiếp tục nín thở lắng nghe, chỉ cần tìm được chỗ ẩn thẩn của bọn người kia thì mọi chuyện dường như lại nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Mà hiện tại, ba người Lệ Kiếm Hồng đang phát hiện một chuyện tình cực kỳ khiếp sợ, có thể nói là một màn khủng bố, quỷ dị đến kinh người.

Linh Mộng công chúa vốn người đang dựa vào tường, thân thể mềm mại đột nhiên chuyển động, trôi nổi trong hư không, sau đó giống như tên rời khỏi cung, cấp tốc bay ra ngoài.

Lệ Kiếm Hồng kinh hãi, vội nhảy lên nhưng vẫn chậm một bước. Quân Mạc Tà phát động Âm Dương Độn, tốc độ mau lẹ. ngay khi Lệ Kiếm Hồng làm động tác bay người thì Quân Mạc Tà đã mang theo Linh Mộng công chúa phá tan phiến đá gần mặt đất tạo nên âm thanh chấn động, nhất thời một luồng ánh sáng mạnh mẽ lóe lên và tràn ngập khắp huyết động.

Lệ Kiếm Hồng ba người phẫn nộ hét lên một tiếng, theo sát phía sau đánh tới.

Văn tiên sinh ở ngay cột cây đi tới đi lui, do dự có nên phá vỡ cửa động để giải cứu Linh Mộng công chúa hay là chờ thêm một lúc nữa; đột nhiên nghe được một tiếng nổ thật lớn như trời long đất lở, phiến đá ngay dưới chân đột nhiên nổ mạnh bể nát. Quá bất ngờ, không kịp phòng bị, Văn tiên sinh liền bị rơi xuống lỗ hổng vừa xuất hiện. Ngay khi đáp xuống liền thấy trước mắt một thân thể uyển chuyển đang lao hướng về

ngực mình, định mở miệng quát hỏi nhưng nhìn kĩ không ngờ lại là thân thể mềm mại của Linh Mộng công chúa.

Ngay sau đó ba người hắc y nhân bịt mặt lao ra thành hình chữ phẩm, đem chính mình vây lại. Một người giận dữ gầm lên:

- Dấu đầu lòi đuôi, lão vương bát đản, người tiếp tục trốn đi, sao ngươi không chạy đi. Giả thần giả quỷ, lần này ta xem ngươi trốn chỗ nào.

Văn tiên sinh vừa mới vung tay ôm Linh Mộng công chúa, liền phát hiện mình đã lọt vào vòng vây của 3 người bọn họ, tâm niệm vừa chuyển, không khỏi kêu khổ một tiếng.

Cái này rõ ràng là bị vu oan mà!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 45: Thành Công Ta Liền Rút Lui

Quân đại thần y nắm tay Dạ Cô Hàn, một tia tiên thiên linh khí tinh thuần trong khoảnh khắc đưa vào, trong cổ họng Dạ Cô Hàn phát ra tiếng ho yếu ớt, mỏng manh, khóe miệng lại chảy ra một tia máu tươi.

- Khó đây!

Quân Mạc Tà lắc đầu, chau mày, ngẩng đầu nhìn Quân Vô Ý:

- Phi thường khó! Hơn nữa muốn cứu chữa cho hắn chi phí...chỉ sợ rất lớn, rất rất lớn!

Quay đầu hướng về phía Độc Cô Tiểu Nghệ cùng Tôn Tiểu Mỹ quát một tiếng:

- Các ngươi lo lắng hãi hùng còn chưa đủ sao? Mau qua bên kia nghỉ ngơi đi!

Lấy lịch duyệt của Văn tiên sinh, như thế nào lại không đoán ra tình thế trước mắt?

Lúc trước tất nhiên là có người xuất thủ cứu Linh Mộng công chúa, nhưng người này không muốn lộ diện, mắt thấy mình theo tới, cũng có thực lực giúp đỡ công chúa thoát hiểm, liền trực tiếp đem Linh Mộng công chúa vứt cho mình. Chính là...người này như thế nào biết ta nhất định sẽ cứu nàng?

Tên này thật đáng giận! Giá họa cho mình, khiến tung tích mình hoàn toàn bại lộ, còn nói gì đến kế hoạch sau này nữa.

Thật là làm rối loạn tính toán hoàn hảo của ta mà, mình ẩn thân một bên, có thể nói là bọ ngựa rình ve, chim sẻ ở phía sau! Hay có thể nói ta định ngao cò tranh nhau, ngư ông ta đắc lợi! Tuy nhiên, chim sẻ, ngư ông chẳng những không làm được, lại còn trở thành dê tế thần. Việc này thực cực kỳ buồn cười. Hiện tại việc này đã ồn ào, hành tung của mình trực tiếp bại lộ hoàn toàn. Bây giờ không chỉ tra không ra cao thủ Thiên Huyền đỉnh phong thần bí gì đó, hơn nữa công chúa lại đang ở trong lòng mình, xuất thủ cực kỳ phiền toái, lại càng không thể bắt lấy vài người thẩm vấn, thậm chí ngay cả một sự giúp đỡ bên người đều không có.

Thử nhìn ánh mắt mấy người đối phương, quả thực đều muốn là ăn tươi nuốt sống mình...Nhìn tình huống đặc thù này, lập tức từ đám người bắt cóc Linh Mộng công chúa này dù là một chi tiết nhỏ cũng tra không ra, lấy thực lực của ta cố nhiên không hề sợ hãi bọn người Lệ Kiếm Hồng. Nhưng giờ phút này tâm tình lại có thể nói đã nhẫn nhịn đến cực điểm rồi, lão phu chẳng qua nếu chỉ muốn cứu Linh Mộng công chúa, há có thể để cho các ngươi đem Linh Mộng công chúa ra tới đây? Từ lúc nửa đường liền có thể từ trong tay ba người các ngươi cứu về! Đừng nói cứu người, cho dù xử lý mấy người các ngươi, cũng chính là tốn thêm chút sức mà thôi, thực sự tự tay làm thịt các ngươi rồi.

Trong lồng ngực, Linh Mộng công chúa giãy dụa không ngừng, mở miệng năn nỉ:

- Tiền bối, xin người hãy giết bọn họ, báo thù cho Dạ thúc thúc, cầu ngươi cứu Dạ thúc thúc...

Linh Mộng kia bị thần bí nhân ôm vào trong lòng, tuy rằng tự mình không nhìn thấy tiền bối cao nhân kia rốt cuộc hình dáng thế nào, nhưng đáy lòng tự nhiên nổi lên một loại cảm giác an toàn. Chính là tiền bối cao nhân này giống Dạ thúc thúc đang âm thầm bảo hộ cho ta. Chỉ cần có hắn ở đây, ta khẳng định sẽ không có nguy hiểm, lập tức liền lo lắng cho sinh tử của Dạ Cô Hàn.

Tiếp theo thân thể đột nhiên nhẹ bỗng, bị quăng ra ngoài, lọt vào trong lòng người khác. Con gái vốn nhạy cảm, lập tức từ mùi vị nhận ra được người này đúng là vị khách khanh tiền bối trong hoàng cung, cũng là bằng hữu thần bí một lòng vì phụ hoàng.

Thì ra Văn tiên sinh cũng tới rồi.

Có hai vị đại cao nhân liên thủ, tặc tử kia có muốn cũng chạy không thoát, tất nhiên có thể vì Dạ thúc thúc báo thù. Có tiền bối cao nhân như vậy, tất nhiên có thể cứu một mạng Dạ thúc thúc. Chẳng qua là Văn tiên sinh này ôm mình, tuy rằng cũng rất ấm áp nhưng thiếu đi một phần cảm giác uất ức mơ hồ, cùng cảm giác an toàn phát ra từ nội tâm...

Ý tưởng Linh Mộng công chúa tự nhiên là rất tốt đẹp, chính là ý nghĩ thật sự quá mức kỳ lạ. Thế sự há có thể được như ý muốn. Sự tình phát triển cùng ý nghĩ của nàng khác nhau một trời một vực, cơ hồ sẽ không có nửa điểm giống nhau.

Bên kia, Văn tiên sinh càng suy nghĩ càng tức giận.

Một tay bảo vệ Linh Mộng công chúa, tay kia thì không tấc sắt triển khai thế công. Không ngờ liền lấy một chưởng triển khai giao thủ cùng ba người này lại có vẻ thoải mái, thậm chí là chiếm lấy thượng phong.

Quan sát ba người trước mặt bị đánh một trận, Văn tiên sinh đương nhiên biết, nỗi oan ức trong lòng này, trăm phần trăm chính là do cao thủ âm thầm bảo hộ Linh Mộng công chúa làm ra.

Định chơi người không ngờ bị người chơi lại.

Nhất định là tên kia phát hiện mình theo dõi, lại không muốn bại lộ thân phận bản thân hắn, nên mới thành chuyện như hiện tại, điều này cũng không tính nhiều ra kỳ chuyện. Thậm chí còn bị vị cao nhân thực lực bí hiểm giá họa, Văn tiên sinh cũng không việc gì phải băn khoăn trong lòng. Dù sao ở thế giới này, nắm tay ai to chính là lão Đại đã sớm là chân lý được thế nhân công nhận. Nhưng vấn đề chính là: từ đầu đến

cuối, Văn tiên sinh cư nhiên ngay cả thân ảnh vị cao nhân đó nửa điểm cũng không thấy. Đây mới là nguyên nhân khiến hắn buồn bực, khiến hắn tự ti, khiến hắn tức giận, khiến hắn không thể nói gì ngậm nỗi oan khuất.

Tự nhận thực lực siêu phàm nhập thánh, Văn tiên sinh đời này cũng chưa nếm phải quả đắng như vậy. Người này thực lực khó lường, đừng nói chính là Thiên Huyền đỉnh phong, cho dù là người trong Bát Đại Chí Tôn cũng chưa chắc có được.

Nhưng qua trận đánh này, Văn tiên sinh thấy có chút gì đó quen quen, càng đánh cảm giác càng quen thuộc. Đột nhiên nhảy vọt ra ngoài, sắc mặt trầm trọng:

- Thì ra các ngươi là môn hạ Lãnh Huyết Chí Tôn! Chẳng biết Lệ Chí Tôn gần đây thế nào? Không biết Thiên Hương đế quốc rốt cuộc có chỗ nào đắc tội Lệ Chí Tôn? Không ngờ môn đồ của Lệ Chí Tôn lại hợp lực bắt cóc công chúa hoàng gia, làm ra việc bỉ ổi bực này? Chẳng lẽ đã quên hoàn toàn Chí tôn minh ước sao?

- Cái gì Lôi chí tôn, Vũ chí tôn? Lão bất tử ngươi đang định nói gì?

Lão nhân này rốt cuộc là ai, thực lực của hắn không giống như lúc trước biết được cùng lắm là Thiên Huyền đỉnh phong cảnh giới, chỉ dùng một tay đối phó với mấy người bọn mình, mà lại làm cho mấy người mình chật vật thế này, phần thực lực này cơ hồ đã không dưới phụ thân mình.

Hơn nữa hắn còn biết Chí tôn minh ước năm đó, như thế nào tại thời điểm mấu chốt này lại chui ra một tên gia hỏa như vậy? Việc này xem ra khó có thể thành công rồi, chẳng qua, lão già này huyền công cao tới đâu cũng được, thủy chung là hắn vung đao giết bốn vị sư đệ, thù này không thể không báo!

- Lão già kia, có giỏi lưu lại tên của ngươi. Chúng ta có huyết hải thâm cừu, thủy chung phải chấm dứt.

Văn tiên sinh hừ một tiếng, biết rõ mình bị oan ức, nhưng cũng không biện giải. Lấy thân phận của hắn, không thèm cùng mấy tên hậu bối biện giải cái gì. Hơn nữa, việc này, cho dù giải thích, có thể giải thích rõ ràng được sao?

Lại thấy Lệ Kiếm Hồng nói năng lỗ mãng, trong lòng không khỏi giận dữ, đột nhiên thân mình như tia chớp phóng về phía trước, "ba" một tiếng, mạnh mẽ thưởng cho hắn một cái tát, quát:

- Tên của lão phu, bằng vào tiểu tử ngươi còn không xứng biết! Hôm nay vì nể mặt Lệ Vô Bi, tha cho mấy tên hậu bối các ngươi rời đi! Nếu còn có mạo phạm, có Chí tôn minh ước, cho dù là Lệ Vô Bi thân tới cũng không thể nào cứu được các ngươi. Cút cho ta!

Nói xong, ôm Linh Mộng công chúa, thân mình vẫn như cũ đối mặt ba người Lệ Kiếm Hồng, hai chân cũng đã nâng khỏi mặt đấy, chậm rãi nhẹ nhàng bay về phía sau. Trong rừng cây rậm rạp, hắn như có mắt sau lưng, không ngờ một thân cây cũng không có chạm đến, cả người giống như đằng vân giá vụ bay đi. Từ xa xa truyền đến một câu:

- Chuyển lời tới lão nhân Lệ Vô Bi, nói việc hôm nay, ta họ Văn, nhất định phải tìm hắn hỏi rõ ràng mới được.

Bọn người Lệ Kiếm Hồng nhìn nhau, đều là không khỏi hoảng sợ! Thật lâu sau, Chu Kiếm Minh phẫn nộ nói:

- Lão bất tử, giết bốn sư đệ ta, cư nhiên còn dám dõng dạc nói thế, chẳng biết xấu hổ muốn tìm chúng ta tính sổ. Chờ sư phó đến đây, xem xem lão bất tử người trốn chỗ nào!

Còn lại hai người, Lệ Kiếm Hồng cùng Phương Phiêu Hồng đồng thanh đáp ứng. Đối phương võ công cao cường như vậy, chỉ bằng ba người huynh đệ mình tuyệt đối không báo thù được, cho dù rất không muốn, cũng chỉ có thể dừng tay, kế hoạch hiện tại đành phải chờ sư phụ đến mới quyết định.

Quân đại thiếu gia huýt sáo, chậm rãi đi vào chuồng ngựa, tháo một thớt ngựa. Xoay người nhảy lên, một đường xuân phong đắc ý, giơ roi thúc ngựa đi về nhà.

Kỳ thật từ lúc vừa mới phát hiện thần bí cao thủ kia theo dõi ba người Lệ Kiếm Hồng, Quân Mạc Tà liền định ra bố cục như vậy. Dù sao có Âm Dương Độn thần chiêu, nghĩ rằng ai cũng không có bổn sự thấy được mình. Hừ hừ, cho các ngươi điều tra ta, hai nhà chó cắn chó đi. Đại gia không có thời gian rảnh rỗi cùng các ngươi chơi đùa nhiều như vậy, vừa rồi cứu Linh Mộng còn không có nửa điểm bại lộ thận phận mình.

Hoàn thành nhiệm vụ vượt mức viên mãn, thật tốt a! Lão tử thực là tuyệt không muốn công chúa báo đáp ta. Kể từ đó phủi tay một cái, liền rời đi. Vừa lúc hắn về tới trong nhà, bọn người Quân Vô Ý sớm trông mòn con mắt.

Vì sao?

Thương thế Dạ Cô Hàn sớm đã tới lúc tùy thời đều có thể tắt thở...

Mặc dù Ưng Bác Không tự mình xuất thủ đưa Huyền khí vào, nhưng thương thế Dạ Cô Hàn không phải cái gọi là Huyền khí tinh thuần có thể có tác dụng. Hắn chính là sinh cơ đã hết, cho dù có đại lượng tinh thuần Huyền khí nữa cũng không làm nên chuyện gì.

Khiếm khuyết của hắn là sinh cơ linh hồn cùng huyết nhục, chính là linh hồn cùng huyết nhục trong lúc đánh nhau không đã gần như cạn hết, đối với việc này đã là vô kế khả thi, không hề có biện pháp!

Nếu không phải Ưng đại chí tôn vừa rồi chuyển một luồng huyền khí cấp Chí tôn tinh thuần, ôn nhu cho Dạ Cô Hàn, Dạ Cô Hàn có lẽ đã không thể chống đỡ được đến bây giờ.

Lúc Quân Mạc Tà vẻ mặt mất mát đi vào, mọi người cùng đứng lên hỏi:

- Có tìm thấy công chúa không?

Quân Mạc Tà ủ rũ lắc đầu, chán nản ngồi trên ghế, bưng trà lên uống ừng ực, càu nhàu nói:

- Các ngươi cũng quá coi trọng ta rồi. Người bị bắt đi thời gian dài như vậy? Tới nơi nào để tìm? Không tìm được!

Quân Vô Ý thở dài, không nói gì. Độc Cô Tiểu Nghệ muốn nói gì, lại bị Tôn Tiểu Mỹ nắm lấy bàn tay nhỏ bé, véo một cái, liền dừng lại. Ưng Bất Không hừ một tiếng, nói:

- Người này đã như vậy, có rót vào thêm nhiều Huyền khí cũng là lãng phí, Quân tiểu tử ngươi đã trở lại, cũng không cần đến lão phu, lão phu trở về luyện công đây.

Hắn cũng không thèm chào hỏi ai, nghênh ngang mà đi vẻ cực kỳ tiêu sái.

Độc Cô Tiểu Nghệ bĩu môi, nói:

- Lão nhân này thật trẻ con, ngoại trừ bắt mạch ra cái gì cũng không làm, cư nhiên còn không biết xấu hổ làm lang trung... Quân gia các ngươi như thế nào lại đi mời một tên giang hồ bịp bợm như vậy? Thật là tốn cơm!

Một câu này vừa nói ra, khiến Ưng Bác Không đứng ở ngoài cửa thân mình nhất thời lảo đảo, cơ hồ ngã sấp xuống, tức giận phẫn nộ hừ một tiếng. Tiểu nha đầu này sao lại thế, nếu lão phu vừa rồi không lấy Huyền khí kéo dài mạng cho tên tiểu tử đó, hắn bị trọng thương như vậy lại có thể chống đỡ được đến lúc Quân tiểu tặc về sao? Nhưng mắt thấy Tiểu cô nương xinh xắn đáng yêu kia, mình lại thật sự không thể phát cáu được, vung tay áo lên, xoát một tiếng biến mất vô tăm tích.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 46: Quân Gia Tổ Huấn!

Quân đại thần y nắm tay Dạ Cô Hàn, một luồng Tiên Thiên linh khí tinh thuần trong khoảnh khắc truyền vào, Dạ Cô Hàn trong họng phát ra tiếng ho yếu ớt, mỏng manh, khóe miệng lại chảy ra một tia máu tươi.

- Khó đây!

Quân Mạc Tà lắc đầu, chau mày, ngẩng đầu nhìn Quân Vô Ý:

- Phi thường khó! Hơn nữa muốn cứu hắn chi phí..... chỉ sợ sẽ rất lớn, rất rất lớn!

Quay đầu hướng về Độc Cô Tiểu Nghệ cùng Tôn Tiểu Mỹ quát một tiếng:

- Hai người các ngươi lo lắng, hãi hùng chưa đủ sao? Mau qua bên kia nghỉ ngơi đi!

Hắn nói bên kia, tự nhiên là tiểu viện của Quản Thanh Hàn.

Quân Vô Ý nghe thấy hiểu ý, ra mặt khuyên giải:

- Tiểu Nghệ chất nữ, Tiểu Mỹ chất nữ, các ngươi đi tìm tỷ tỷ Thanh Hàn chơi đi, nơi này có chúng ta, yên tâm, không có việc gì đâu. Nhà các cháu, ta cũng đã phái người đi thông tri, một lúc nữa sẽ có người đến đón các cháu trở về. Tiểu Dạ mặc dù là trưởng bối của các cháu, thủy chung vẫn là nam tử, các cháu ở trong này, Mạc Tà sẽ khó lòng cứu chữa.

Độc Cô Tiểu Nghệ trề môi không vui, Quân Tam gia nói tuy hợp tình hợp lý, nhưng tiểu nha đầu lại nghĩ rằng mình bị coi là ngoại nhân, lắc lắc eo nhỏ cương quyết không chịu đi, lại bị Tôn Tiểu Mỹ liên tiếp khuyên giải, lôi kéo đi ra ngoài. Tôn đại tiểu thư nhạy bén thế nào, sớm phát hiện chú cháu nhà này chỉ sợ có cái bí mật gì muốn nói, hai người mình ở đây không có thuận tiện.

- Công chúa, không tìm được sao?

Quân Vô Ý khẽ cười:

- Nếu là không tìm được, tiểu tử ngươi còn trở về? Ta còn không biết rõ tiểu tử ngươi sao, hoặc là không nhận lời, một khi đã nhận lời nhất định sẽ làm được!

- Thúc đã biết rồi, còn nói ra làm gì!

Quân Mạc Tà tiếp tục hướng cơ thể Dạ Cô Hàn đưa linh khí vào. Mặt khác chậm rãi uốn nắn xương cốt, bất đắc dĩ thở dài:

- Tam thúc, việc ngày hôm nay, Linh Mộng công chúa tuy rằng chán ghét ta nhưng là do ta trước kia không tốt, cũng không trách được người ta. Dạ Cô Hàn lạnh lùng cao ngạo, coi như là một nhân tài, một hảo hán tử!

Nói tới đây, thanh âm Quân Mạc Tà trầm trọng vang lên:

- Tuy rằng như thế, nhưng hôm nay giúp đỡ bọn họ, lại vị tất đã là chính xác. Thật sự vốn là không nên cứu! Tam thúc chẳng phải không biết, Quân gia chúng ta vốn đã bấp bênh, lúc này lại tăng thêm chuyện xấu nữa, nguy cơ thật là trùng trùng điệp điệp! Tuy rằng cháu đã sắp đặt mọi việc, tin tưởng rằng tạm thời không ai hoài nghi đến cháu, nhưng cuối cùng vẫn có dấu vết để lại. Độc Cô Tiểu Nghệ cùng Tôn Tiểu Mỹ hai nha đầu này, đã là một điểm bại lộ chân tướng! Thứ hai, chính là Tam thúc, chuyện tình Dạ Cô Hàn, thúc và cháu cũng rõ ràng, thân phận

người này mẫn cảm đến cực điểm, không chỉ là người còn lại của gia tộc phản nghịch, mà còn là...nhân vật chính của một việc khác!

Quân Mạc Tà nghiêm mặt nhìn Quân Vô Ý:

- Tam thúc, việc này, thúc thật sự cần phải suy nghĩ lại rồi. Việc này, với Quân gia, nói đi nói lại cũng không tính là chuyện tốt!

- Ngươi nói mấy câu này, ta đều biết!

Quân Mạc Tà ánh mắt thâm trầm nhìn Quân Mạc Tà, khẩu khí ngưng trọng, chậm rãi nói:

- Ngươi cũng biết, lúc trước ta cùng cha ngươi, Nhị thúc cùng nhau lớn lên, trong đám thanh niên tất cả có đến mười chín người, nhưng đến bây giờ chỉ còn lại có ta, Dạ Cô Hàn, còn có ba huynh đệ Độc Cô gia cùng Mộ Dung Thành Long của Mộ Dung thế gia, chỉ còn lại sáu người bọn ta.

Quân Vô Ý than thở một tiếng:

- Việc hôm nay, chúng ta cứu Dạ Cô Hàn, bệ hạ mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng cũng chỉ là không thoải mái mà thôi. Hắn vì chuyện này, đã không thoải mái mười mấy năm! Thấy không thoải mái thêm một lần, thì cũng đâu có sao? Nhưng ta nếu thay đổi dự tính ban đầu, buông tay không để ý tới, tương lai dưới cửu tuyền, làm sao đối mặt với mười ba vị huynh đệ kia? Cho dù gia gia ngươi cũng sẽ không tha cho ta! Cho dù gia gia ngươi sẽ không trách ta, nhưng ta tự hỏi chính mình nếu biết khó có thể cứu thì có cứu không! Ta vẫn kiên quyết, cứu!

- Mạc Tà, ngươi nhớ kỹ! Quân gia chúng ta, cũng không tự coi mình là quân tử, nhưng vĩnh viễn ân oán rõ ràng! Đại trượng phu sinh ra trong trời đất, có việc không nên làm, có việc phải làm! Con cháu Quân gia chúng ta, đều có sự kiêu ngạo cùng kiên định của Quân gia! Từ trước tới nay, đều là như thế! Năm đó, tổ gia gia của ngươi, cũng chính là gia gia

của gia gia ngươi, là một thợ rèn bình thường, trước lúc lâm chung, truyền xuống Quân gia tổ huấn.

Giọng nói Quân Vô Ý trang nghiêm vang lên.

- Tổ huấn gì ạ?

Quân Mạc Tà có chút tò mò hỏi.

- Dưới khố có chim, phải là nam nhân! Đội trời đạp đất, đi ***!

(Biên: nguyên văn nhá. Chắc là *** bị kiểm duyệt nên không viết được hết ra.)

Quân Vô Ý chậm rãi mở miệng nói ra mười sáu chữ này.

Không thể không nói, Quân gia tổ huấn này có thể nói là tương đối thô bỉ, quả thực chính là không chút văn vẻ nào.

- Dưới khố có chim, phải là nam nhân! Đội trời đạp đất, đi ***!

Quân Mạc Tà thì thào nói hai lần, mới đầu còn muốn cười, nhưng càng nghĩ càng thấy mười sáu chữ này thực sự là rất hợp với khẩu khí của mình!

- Tổ huấn rất hay!

Quân Mạc Tà lớn tiếng quát, tâm tình có chút kích động, nói:

- Xem ra vị tổ tông này trước khi chết, cũng không hổ là một nam nhân!

- Đúng vậy! Trên đời này, dưới khố có chim nhiều vô số, nhưng chân chính có thể làm một người nam nhân thì không có mấy người! Nam nhân? Thế nào mới là nam nhân?

Quân Vô Ý ánh mắt như chim ưng nhìn Quân Mạc Tà.

- Nam nhân, chính là trượng phu! Đại trượng phu! Thiết cốt đan tâm kỳ nam tử, đính thiên lập địa đại trượng phu! (Dịch: để nguyên văn cho hay)

Quân Mạc Tà cười ha hả, nói giọng vô cùng sung sướng. Những lời này nói ra, cảm thấy lòng dạ mình cũng vì đó mà tự hào. Thật sảng khoái!

- Cũng đúng! Khúm núm, nhìn trước ngó sau, sợ trên sợ dưới, tham sống sợ chết. Người như vậy cho dù cưới một trăm người vợ sinh tám trăm con trai, cũng không xem như nam nhân chân chính.

Quân Mạc Tà cười ha ha:

- Thiết cốt đan tâm kỳ nam tử, đính thiên lập địa đại trượng phu! Nói cho cùng cháu cảm thấy thưởng thức nhất chính là bốn từ cuối cùng của tổ huấn: đi ***!

Quân Mạc Tà cười hể hả:

- Những lời này thực là rất hợp khẩu vị của cháu, quả thực là bút tích như thần! Người để lại bốn chữ này quả thật không hổ là tổ tông của Quân gia ta!

Quân Vô Ý mỉm cười nói:

- Đúng vậy, bốn chữ này nhìn như thô bỉ không văn vẻ, kỳ thật bên trong bao hàm vẻ tiêu sái cuồng ngạo vô cùng khoáng đạt. Thật sự là vô cùng tinh tế!

- Làm theo ý mình, tùy tâm sở dục, thiên địa vạn pháp, đi ***!

Quân Mạc Tà trong lòng cao hứng, di huấn tổ tông như vậy quả thực giống như là cho ta tùy ý làm theo ý mình!

- Ngươi xem trọng chính là câu số bốn, nhưng ta xem trọng câu số ba! Có lẽ là do ngươi cùng ta tính cách bất đồng, cũng làm cho phong

cách đối nhân xử thế hai chú cháu ta khác xa nhau.

Quân Vô Ý thu hồi nụ cười, chậm rãi nói:

- Đỉnh thiên lập địa! Ta đối với bốn chữ này lý giải là: Vô luận chuyện gì, muốn làm là được, theo lương tâm của mình, chỉ cần không thẹn với lương tâm, mới có thể đỉnh thiên lập địa!

- Sinh tử không phải sợ, vinh hoa không phải bàn! Tiền tài tu có câu, cả đời tu không thẹn!

Quân Vô Ý nói lời chém đinh chặt sắt:

- Di huấn tổ tông là có trình tự, trước làm một nam nhân tốt, sau là hợp với lương tâm của mình. Hội đủ hai điều kiện tiên quyết kia, mới có thể đối với sự tình bên ngoài, đều có thể đường đường chính chính nói một câu: đi ***!

Nói xong, Quân Vô Ý ý tứ hàm xúc cười cười:

- Mạc Tà, cái gọi là tổ huấn ngươi hiểu chưa? Bây giờ hiểu được sự lựa chọn của ta rồi chứ?

- Vâng, Tam thúc, cháu hiểu được.

Quân Mạc Tà nghiêm nghị nói:

- Đầu tiên là phù hợp với mình, mới có thể làm được theo ý mình, tùy tâm sở dục!

- Đúng thế!

Quân Vô Ý rất vui mừng. Nhưng hắn lại hoàn toàn không có nghe ra, lý giải của Quân Mạc Tà, cùng lý giải của hắn, căn bản không giống nhau, hoàn toàn là khác nhau!

Theo như lời Quân Mạc Tà là phù hợp với mình. Còn theo như Quân Vô Ý là phù hợp với lương tâm của mình. Có thể nói là hai việc khác

nhau hoàn toàn bất đồng, thậm chí là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, hoàn toàn không thống nhất với nhau.

Trong lúc hai chú cháu nói chuyện, Khai Thiên Tạo Hóa Công của Quân Mạc Tà cũng không có gián đoạn phát ra linh khí tinh thuần, dưới sự hấp thụ của linh khí vô địch trần thế, hô hấp của Dạ Cô Hàn đã hơi vững vàng, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh. Kỳ thật hiện tại Quân Mạc Tà nhiều nhất chỉ có thể làm được như vậy, chỉ có thể tạm thời duy trì sinh mệnh Dạ Cô Hàn không hoàn toàn đoạn tuyệt. Nhưng nếu muốn khỏi hẳn, thậm chí là có biến chuyển rõ ràng... tạm thời mà nói chính là bất lực!

Đúng lúc này, có người báo lại: Độc Cô Đại tướng quân mang theo thị vệ tiến vào, Tôn thượng thư cho người tới thăm.

Quân Vô Ý vội vàng an bài mời vào cửa. Độc Cô Vô Địch cùng Tôn thượng thư vừa mới vào nhà, lại nghe hạ nhân truyền báo: Linh Mộng công chúa tới...

Thì ra sau khi Linh Mộng công chúa được Văn tiên sinh cứu về hoàng cung, lập tức làm ầm lên, muốn gặp Dạ Cô Hàn, muốn gặp Dạ thúc thúc của nàng, thái độ mạnh mẽ dị thường, thậm chí Hoàng Đế tự mình tới khuyên nhủ cũng không được. Hơn nữa, sau khi Hoàng Đế đích thân tới, thái độ Linh Mộng công chúa càng lộ vẻ kháng cự, sau lại thêm bộ dáng lạnh lùng, rốt cục không để ý gì muốn xuất cung; Hoàng Đế bất đắc dĩ đành phải đáp ứng.

Sau khi Linh Mộng công chúa xuất cung, lập tức hỏi thăm tin tức của Dạ Cô Hàn, sau khi nghe được Dạ Cô Hàn được Quân gia Quân Vô Ý cứu đi, Linh Mộng công chúa vui mừng khôn xiết, lập tức tìm ngay tới cửa.

Phía sau Linh Mộng công chúa còn có ba vị lão đầu thở hổn hển đi theo, chính là Phương Hồi Sinh đứng đầu Tam đại thần y nổi danh đại nội. Thị vệ đi theo phía sau ba người mang theo hòm thuốc, một đường đi tới.

- Dạ thúc thúc...

Linh Mộng công chúa cơ hồ chính là xông thẳng vào nhà Quân gia, trực tiếp chạy như bay vào trong, trong mắt không tồn tại người khác, lo lắng vạn phần, hướng về phía Quân Vô Ý hỏi:

- Quân Tam thúc, Dạ thúc thúc đâu ạ? Thúc ấy ở nơi nào ạ?

Cuối cùng còn biết hỏi người, không tính là rất thái quá!

Quân Vô Ý cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu. Linh Mộng công chúa như rơi xuống hầm băng, trước mắt tối sầm, cơ hồ ngã sấp xuống, nói một tiếng:

- Chẳng lẽ, Dạ thúc thúc đã…

- Công chúa điện hạ không cần suy đoán lung tung, Dạ huynh tuy rằng thương thế trầm trọng, nhưng trước mắt còn chưa ảnh hưởng tính mạng. Ta đã an trí hắn tại tiểu viện của Mạc Tà, ai.... Vô Ý không dám giấu diếm công chúa, Dạ huynh tính mạng mặc dù không việc gì, nhưng tình huống phi thường không ổn.

Quân Vô Ý nghĩ trước tiên nói giảm một chút, khiến Linh Mộng công chúa có tâm lý chuẩn bị.

Quân tam gia có thể xuất phát từ nội tâm như thế, không vì cái gì khác, cũng chỉ vì Linh Mộng công chúa thân là con gái Hoàng Đế, đường đường công chúa một nước, lại có thể đối với Dạ Cô Hàn thực tình như vậy, quan tâm khẩn trương như vậy, cũng không uổng công Dạ Cô Hàn liều mạng như vậy!

Nữ oa này, cũng là người trọng tình trọng nghĩa. Quân Vô Ý quen nhìn ba hoàng tử trong hoàng thất đấu đá lẫn nhau, giờ phút này nhìn thấy Linh Mộng công chúa đối đãi với Dạ Cô Hàn bực này giống như trẻ sơ sinh ôm ấp tình cảm (ý nói là không hề có tư niệm), Quân Vô Ý cảm thấy nữ hài tử này cũng rất được.

Trước giường Dạ Cô Hàn. Ba người Phương Hồi Sinh cẩn thận xem xét một phen, đều bó tay đứng dậy, lắc đầu, nói:

- Công Chúa điện hạ xin hãy nén bi thương, Dạ tiên sinh lúc trước đại chiến, chẳng những trên người nhiều chỗ trọng thương, ngoại thương nội thương đều là chí mạng, điều này còn đỡ, khó khăn nhất chính là Dạ tiên sinh lúc trước bị mất máu thật sự quá nghiêm trọng, đã mất hơn phân nửa tổng lượng máu trong cơ thể. Cơ thể một khi mất một phần ba lượng máu, đã rất khó cứu chữa, không thuốc và kim châm nào có thể vãn hồi! Dạ tiên sinh có thể chống đỡ được đến lúc này mà chưa mất mạng, cũng nhờ có hai vị cao nhân lấy Huyền khí tinh thuần trợ giúp, kéo dài một mạng. Nhưng Huyền khí kia thủy chung là vật ngoại lai, có thể kéo dài mạng sống đã là cực hạn, tin tưởng rằng đã không còn cách nào có thể xoay chuyển được nữa...Xin công chúa ngàn vạn lần nén bi thương...mà... sớm đi chuẩn bị hậu sự.

Tiếng tăm lừng lẫy quả không phải là hư danh. Ba người Phương Hồi Sinh không hổ là tam đại thần y nổi tiếng nhất Thiên Hương quốc, dễ dàng nắm bắt tình hình Dạ Cô Hàn trước mắt, thậm chí còn đoán ra lúc trước có hai đại cao nhân từng vì Dạ Cô Hàn tiếp Huyền khí để kéo dài mạng sống. Đáng tiếc tam đại thần y liên thủ cũng không có khả năng cứu chữa!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 47: Thực Xin Lỗi, Ta Không Làm Được

- Cái gì?! Ngươi nói Dạ thúc thúc hết thuốc chữa?! Ta không tin, Phương ngự y xin ngài hãy tìm biện pháp đi!

Linh Mộng công chúa đột nhiên nghe thấy kết luận của tam đại thần y, thân thể lập tức liền run rẩy một cái, khuôn mặt thanh tú tức thì trở nên trắng bệch, đột nhiên hộc một cái, trong miệng nhỏ liền tràn ra máu tươi, ánh mắt liền trở nên u ám vô cùng, nhưng vẫn không từ bỏ ý định không ngừng năn nỉ Phương Hồi Sinh đứng đầu tam đại thần y.

- Khởi bẩm Công chúa, Dạ tiên sinh ngoại trừ mất rất nhiều máu, nội ngoại thương cũng là cực kỳ nghiêm trọng, trước ngực xương sườn đều gãy hết, ngũ tạng đều tổn hại, ngoại thương cũng đến hơn mười chỗ, nói lời không dễ nghe, toàn bộ thân thể Dạ tiên sinh, đã là không có nửa điểm sinh cơ...

Phương Hồi Sinh ngữ khí dị thường trầm trọng giải thích:

- Thương thế như vậy, cho dù thần tiên đến, cũng là tuyệt không hy vọng! Hắn có thể chống đỡ đến giờ phút này, cùng công chúa gặp mặt một lần cuối cùng, đã là...phi thường hiếm thấy.

Linh Mộng công chúa rốt cuộc không thể chống đỡ được nữa, lảo đảo vài cái, ngã ra đất.

Phương Hồi Sinh ba người lắc đầu thở dài, không dám quấy rầy công chúa nữa, thu thập hòm thuốc, đi ra cửa.

- Dạ thúc thúc...

Linh Mộng công chúa thất thần khẽ gọi, trên khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành sắc mặt cơ hồ giống như sắc mặt của Dạ Cô Hàn đang nằm trên giường! Nhóm người Độc Cô Vô Địch đều là trên mặt hiện ra vẻ không đành lòng, lắc đầu thở dài, không tiếp tục quấy rầy hai người bọn họ gặp nhau lần cuối cùng, đều đi ra ngoài, tiến về phía Quân gia đại sảnh.

Chỉ có Độc Cô Tiểu Nghệ cùng Tôn Tiểu Mỹ hai nàng ở lại bên trong tiểu viện cùng Linh Mộng công chúa, lo sợ nàng lại lần nữa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Nhưng nhìn thấy Linh Mộng công chúa thương tâm gần chết như thế, Tôn Tiểu Mỹ do dự một hồi lâu, cuối cùng không đành lòng, thấp giọng ở bên tai Linh Mộng công chúa nói một câu rất nhanh:

- Quân Mạc Tà có thể cứu Dạ tiên sinh!

Tôn Tiểu Mỹ tuy không phải mỹ nữ nhưng chính là tài nữ, quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh, nói đến trí tuệ tài trí tuyệt không kém Lí Du Nhiên, lúc trước nghe được cuộc nói chuyện giữa Quân Mạc Tà cùng Quân Vô Ý, sớm đã mơ hồ đoán ra, Quân Mạc Tà hẳn là có năng lực có thể cứu chữa cho Dạ Cô Hàn.

Cũng không biết vì sao không muốn ra tay, hơn nữa công chúa thân phận nhạy cảm, cũng là càng thêm...Lúc này thấy Quân Mạc Tà ở bên cạnh im lặng không lên tiếng, mà Linh Mộng công chúa cực kỳ bi thương, không khỏi mềm lòng, mới nhắc nhở nàng một tiếng.

Đối với lời của Tôn Tiểu Mỹ vị hảo tỷ muội này, Linh Mộng công chúa vẫn đều là mười phần tin tưởng, mặc dù đối với Quân Mạc Tà không có lòng tin, nhưng mà đối với Tôn Tiểu Mỹ là không hề hoài nghi chút nào.

Huống chi, giờ khắc này đối với Linh Mộng công chúa mà nói, cho dù là thuyết pháp hoang đường đến đâu đi nữa, cũng là cọng rơm cứu

mạng hiếm có, nàng nhất định sẽ nắm chắc. Thậm chí biện pháp đó dù chỉ có cơ hội rất nhỏ đi nữa, nàng cũng nhất định sẽ thử nghiệm! Ta nhất định phải cứu về tính mạng của Dạ thúc thúc, không tiếc bất cứ thứ gì!

Tất cả mọi người đều đi rồi, Quân Mạc Tà hắn lại chưa đi. Tiểu viện vốn là chỗ ở của hắn, Dạ Cô Hàn chim tu hú chiếm tổ chim khách, trực tiếp bá chiếm giường lớn của hắn, gay go không xong được còn muốn mình chuyển tổ nữa ư? Nào có cái đạo lí này! Quân đại thiếu gia nhấc hai chân bắt chéo lên, ngồi trên cái ghế bành duy nhất trong phòng, hai mắt khép hờ, ở trong lòng tự đánh giá. Nếu đã nhận lời Tam thúc giúp Dạ Cô Hàn chữa trị rồi, thì nhất định phải chữa trị cho tốt. Nhưng mà thương thế của tiểu tử này thật sự không dễ làm, rốt cuộc nên xử lý như thế nào mới tốt đây?

Mất máu quá nhiều, đây vốn là chỗ mà tam đại thần y khó giải quyết nhất, đối với Quân đại cao nhân lại không tính là cái gì. Dù sao Quân đại cao nhân có trí tuệ của hai kiếp, chỉ cần tìm được người có nhóm máu thích hợp, truyền máu là ổn ngay. Việc này cho dù có phiền toái một chút, có Quân đại quốc thủ (thầy thuốc giỏi nhất nước) cộng thêm tiên thiên linh khí phụ trợ, cũng không xem là vấn đề lớn.

Về phần những nội thương và ngoại thương do kiếm gây ra, Quân Mạc Tà cũng rất có chắc chắn có thể chữa tốt. Có đủ đại lượng tài liệu trân quý, linh khí bồi dưỡng làm phụ trợ, cũng có thể giải quyết. Cho dù Dạ Cô Hàn không tránh được trở thành một người cụt một tay, nhưng tính mệnh là không có đáng ngại gì cả.

Mà chân chính khó giải quyết, ngược lại là xương sườn của Dạ Cô Hàn, tình huống rất nghiêm trọng. Quả nhiên là không nhìn không biết, nhìn rồi mới biết, không thể ngờ là lại có tới hơn mười lăm cái bị gãy, vị trí bộ ngực trực tiếp lõm xuống, trong đó bộ phận xương sườn gãy lìa, còn không chỉ là gãy thành hai đoạn, mà là bị gãy thành ba bốn đoạn, thậm chí là bốn năm đoạn cũng có, đây mới là vấn đề khó giải quyết nhất.

Mà cái vấn đề này gần như không có cách giải quyết! Nếu đơn thuần chỉ là gãy xương, thì cũng không có gì đáng nói, chỉ cần có thể tiếp nhận một chút thống khổ, cũng có thể từ từ nối lại. Nhưng hiện tại nội ngoại thương kết hợp cùng với nhau, chỉ sợ là nếu nối xương, cũng đủ để làm cho chút nguyên khí yếu ớt của Dạ Cô Hàn mất sạch, lấy đi cái mạng nhỏ của hắn! Dạ Cô Hàn bây giờ chỉ còn được một điểm nguyên khí yếu ớt cũng là từ bên ngoài truyền vào, chính là "hủ đại chí tôn" (đại chí tôn thối nát) và Quân đại cao nhân hai người lúc trước truyền vào, lúc này mới có thể đạt đến hiệu quả miễn cưỡng kéo dài tánh mạng cũng đã là cực hạn, tuyệt đối không cách gì chống đỡ được bất cứ động tĩnh hơi lớn nào! Nhưng nếu là trước hết chữa ngoại thương, điều dưỡng nguyên khí mà nói, đến lúc có đầy đủ nguyên khí chịu đựng được rồi mới chỉnh xương, ước chừng chỗ xương gãy của Dạ Cô Hàn cũng là đã hoàn toàn biến dạng rồi...

Quân Mạc Tà nhắm mắt lại, cau mày, hết sức suy tư, không có nửa điểm đầu mối.

Đáng tiếc cái thế giới này không có thuốc tê! Nếu là có thuốc tê, chữa bệnh cho Dạ Cô Hàn cũng sẽ không là quá khó khăn nữa...

Chờ một chút... Thuốc tê!?

Quân Mạc Tà đột nhiên hưng phấn lên, hung hăng vỗ đùi "ba" một tiếng, nhưng sau đó Quân Mạc Tà trợn to mắt kinh ngạc, bởi vì...vừa rồi vừa vỗ một cái, lại không trúng đùi mình, bởi vì đùi hắn hoàn toàn không có cảm giác gì cả.

Hắn vỗ vào cái gì rồi, tay rõ ràng có cảm giác a, hơn nữa cái cảm giác kia thật có gì đó kì lạ...

Đợi cho đến khi Quân đại thiếu gia mở mắt vừa nhìn, chỉ thấy Linh Mộng công chúa chính là đang ở trước mặt mình, hai mắt nước mắt lưng tròng nhìn hắn, trên khuôn mặt thanh tú, rõ ràng có thể thấy được năm vết ngón tay từ từ nổi lên...

Một vỗ này, chính là đánh trúng ở trên mặt của Linh Mộng công chúa! Thật là một cái bạt tai vô cùng kêu a...

- Dẹp ra! Ngươi làm cái gì thế? Lén lút giống như quỷ đến gần đây, có thể hay không nói ra một tiếng? Không biết người dọa người có thể hù chết người sao?

Quân đại thiếu gia vốn là một trận nhức đầu, giờ lại là một trận đau đầu. Mới vừa rồi tâm thần chuyên chú, tập trung tinh thần nghĩ tới vấn đề, lại không có chú ý Linh Mộng công chúa từ lúc nào đến gần chỗ mình, đúng lúc mình đang vỗ đùi, không thể ngờ lại đánh trúng vào mặt mỹ nữ, hơn nữa vị mỹ nữ này còn là công chúa...

Cái số đào hoa thật là... bó tay rồi...

Nhưng mà, phi thường ngoài dự liệu của Quân đại thiếu gia chính là, Linh Mộng công chúa mặc dù rất đau, khuôn mặt nhỏ nhắn đã nhăn nhó lại, nhưng không có một chút ý tứ tức giận, ngược lại ánh mắt đầy vẻ cầu xin nhìn hắn, đột nhiên mở miệng thỉnh cầu nói:

- Quân tam thiếu, cầu xin ngươi cứu giúp Dạ thúc thúc của ta được không!

Quân Mạc Tà ngạc nhiên nhìn nàng một cái, nhưng ngay sau đó hiểu được, trong lòng nhất thời giận dữ, ánh mắt sắc bén nhanh như chớp nhanh chóng liếc mắt nhìn tới Độc Cô Tiểu Nghệ cùng Tôn Tiểu Mỹ đang ở bên cạnh. Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm như đao phong này hai nàng nhất thời đều cảm thấy một trận sợ hãi.

Tiểu nha đầu còn đỡ, Tôn đại tiểu thư là người chủ yếu làm ra việc này, trong lòng liền là một trận run rẩy. Nàng cùng Quân đại thiếu tuy không gặp gỡ nhiều, nhưng phi thường sáng tỏ thái độ làm người của Quân đại hoàn khố, cái trừng mắt này tuyệt đối có thể thấy rõ ràng là chuyện ngày hôm nay tạm gác lại, ngày sau nhất định sẽ trả thù mình a. Hy vọng hắn có thể nể mặt mình là vị hôn thê của Bàn tử mà không nên trả thù được quá ác...

- Cứu hắn? Như thế nào cứu hắn? Ngay cả tam đại thần y đứng đầu cả nước cũng không có cách nào, ta hoàn khố đệ tử (ăn chơi trác táng) như vậy, dựa vào cái gì cứu hắn? Có thể có cái bản lãnh gì cứu hắn? Công chúa điện hạ, ngài không khỏi cầu lầm người rồi a! Cái trò đùa này của ngài thật sự là không buồn cười chút nào, một điểm cũng không buồn cười!

Quân Mạc Tà hừ một tiếng. Lúc trước, trong đầu hắn suy nghĩ hoàn toàn là làm như thế nào mới có thể cứu Dạ Cô Hàn. Nhưng bây giờ, hắn lại thật sự sinh ra ý niệm buông bỏ trong đầu.

Không vì cái gì khác, nếu là ta có lòng muốn cứu, dẫu có ngàn vạn người ngăn, ta cũng sẽ cứu! Nhưng, Linh Mộng công chúa vốn là không biết thủ đoạn của ta, giờ phút này lại đến cầu xin ta, rõ ràng cho thấy Độc Cô Tiểu Nghệ hoặc là Tôn Tiểu Mỹ nói cho nàng rằng chính hắn có biện pháp. Tiểu nha đầu hắn là sẽ không tiết lộ, cho nên chuyện này tám chín phần mười chính là Tôn Tiểu Mỹ Tôn đại tiểu thư chỉ điểm.

Điều này không khỏi làm Quân Mạc Tà có một loại cảm giác vi diệu bị người ta bán đứng! Cảm giác như vậy, khiến hắn tâm tình đang tốt vốn đã nghĩ thông suốt, toàn bộ trong nháy mắt lại bị phá hủy rồi, cực kỳ căm tức! Bán đứng, ở trong mắt Quân Mạc Tà, xem ngang như phản bội! Quân Mạc Tà không thể chấp nhận được nhất, chính là bị người ta uy hiếp! Quân Mạc Tà bình sinh thống hận nhất, chính là kẻ phản bội! Linh Mộng công chúa rõ ràng nghe ra được sự lạnh lùng trong thanh âm của hắn không khỏi càng thêm tuyệt vọng. Đột nhiên cắn chặt răng, trong mắt lóe lên thần sắc kiên quyết, chậm rãi đứng thẳng người, nhìn Quân đại thiếu gia, ở trước mặt của hắn, đột nhiên quỳ xuống!

- Xin ngươi! Xin ngươi cứu Dạ thúc thúc của ta! Cầu xin ngươi, ta cầu xin ngươi mà...

Linh Mộng công chúa quỳ thẳng tắp, trên mặt tràn đầy vẻ điên cuồng bất cần hết thảy, thần sắc cũng là đau thương vô tận:

- Đều là bởi vì ta ương bướng, đều là bởi vì ta không hiểu chuyện... Dạ thúc thúc của ta, vì ta không biết chịu đựng bao nhiêu ủy khuất, cũng không biết nhận lấy bao nhiêu hung hiểm rồi. Ta... không có gì có thể báo đáp cho Dạ thúc thúc của ta. Nhưng bây giờ tính mạng của thúc ấy đang bị đe dọa, ta nguyện ý hy sinh tất cả mọi thứ của ta, để hoán đổi tính mạng Dạ thúc thúc của ta!

- Quân Mạc Tà, ta…Ta dập đầu cầu xin ngươi!

Linh Mộng công chúa nặng nề dập đầu một cái trên mặt đất, nhất thời, mặt đất rắn chắc truyền đến một thanh âm "Đông" vang lên, hiển nhiên, cái dập đầu này của Linh Mộng công chúa thật là dùng sức thật lớn, cũng không chút nào giả dối!

Độc Cô Tiểu Nghệ cùng Tôn Tiểu Mỹ hai người đồng thời lộ vẻ xúc động! Làm công chúa của một nước, thân phận tôn quý bậc nào? Giờ đây vì một người thị vệ bảo vệ mình, lại dứt khoát hướng về ngoại nhân, hướng về một người tử tôn của thần tử quỳ xuống cầu xin! Từ xưa đến nay, trong hoàng thất người tranh quyền đoạt lợi cố nhiên rất nhiều, mà trọng tình trọng nghĩa cũng có không ít, nhưng mà có thể làm được giống như Linh Mộng công chúa thế này, lại quả nhiên là tuyệt vô cận hữu (hiếm có)! Hoàng gia, tất nhiên có tôn nghiêm của hoàng gia! Mà Linh Mộng công chúa lúc này dập đầu một cái, rất hiển nhiên là cái gì cũng không để ý! Mà một vị công chúa tôn quý, quỳ gối trước mặt Quân Mạc Tà! Lúc này quỳ một cái, bất luận kẻ nào đều nhìn rõ quyết tâm của Linh Mộng công chúa.

Không tiếc bất kể điều gì, cho dù cơ hội mong manh, hy vọng hoang đường đi nữa cũng không tiếc! Quân Mạc Tà bên ngoài trên mặt trầm như nước, nhưng giờ phút này trong lòng cũng là vô cùng chấn động! Ngay cả hắn cũng không có nghĩ đến, Linh Mộng công chúa lại bằng lòng vì Dạ Cô Hàn mà làm được một bước này! Độc Cô Tiểu Nghệ một mình bước dài vọt tới, hai mắt hàm lệ:

- Đại phôi đản, ngươi còn do dự cái gì? Công chúa đã quỳ xuống cầu xin ngươi, ngươi còn muốn thế nào nữa? Có thể giúp đỡ liền động thủ nhanh lên đi! Chẳng lẽ còn muốn hai người chúng ta cũng quỳ xuống cho ngươi hay sao?

Quân Mạc Tà nghiêm mặt lạnh lùng, vươn tay đem Độc Cô Tiểu Nghệ đẩy qua bên cạnh, đứng lên, lạnh lùng nhìn Linh Mộng công chúa, không mang theo chút sắc thái tình cảm nào nói:

- Thật xin lỗi, ta thật sự không làm được!

Tôn Tiểu Mỹ đột nhiên toàn thân chấn động, nàng trong nháy mắt đã nghĩ thông suốt toàn bộ, cũng nghĩ tới chính mình nói chuyện này cho Linh Mộng công chúa, quả thực là một hành vi ngu xuẩn không thể tha thứ...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 48: Huyết Thệ!

Không vì nguyên nhân nào khác, nàng chính là đã xem thường tính cánh của Quân Mạc Tà, hắn há chỉ dừng lại chỉ vì một cái trừng mắt sao! Người này làm việc, là không theo chỉ đạo của người khác, bất luận kẻ nào cũng không có ngoại lệ!

Hắn cho tới bây giờ đều chỉ làm theo tác phong của mình!

Cách làm của mình, thoạt nhìn giống là giúp Linh Mộng công chúa bớt lo âu, cho nàng một cái hy vọng, nhưng cũng đã chọc giận tới Quân Mạc Tà, cũng chẳng khác nào hi vọng cứu sống Dạ Cô Hàn đã tan biến mãi mãi!

Huống chi, thân phận của công chúa và Dạ Cô Hàn có chút mẫn cảm, lại thêm tình cảnh hiện tại của Quân gia, chính là nguyên nhân trọng yếu khiến Quân Mạc Tà hiện tại không ra tay!

- Vì cái gì? Ngươi rốt cuộc muốn ta thế nào ngươi mới có thể đáp ứng? Ngươi rốt cuộc muốn ta làm sao? Ngươi nói đi! Vô luận là cái gì ta đều đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi nói yêu cầu.

Linh Mộng công chúa tuyệt vọng quỳ trên mặt đất, ánh mắt trống rỗng, nhưng vẫn ánh lên vài phần hi vọng, hỏi.

- Không có gì cả, tất cả không có ý nghĩa gì, đơn giản là, ta không tin được ngươi!

Quân Mạc Tà ngửa đầu nhìn trời, thật sâu thở dài, quả quyết nói:

- Công chúa điện hạ, ta kỳ thật rất muốn cứu hắn, nhưng ngươi cũng biết, tình cảnh trước mắt của Quân gia chúng ta, dù nói như trứng để đầu gậy, cũng không quá! Ngoài ra, có thể chữa trị tốt được hay không, khi ngay cả tam đại thần y của quốc gia cũng không chữa trị được, đại biểu cho cái gì, có ý nghĩa thế nào…

Quân Mạc Tà hít một hơi:

- Theo như bây giờ mà nói, ta nhiều lắm cũng chỉ là bị hoài nghi, bị phỏng đoán mà thôi. Nhưng nếu ta thật sự cứu sống Dạ Cô Hàn, vậy sự hoài nghi này chính là đã được khẳng định! Công Chúa Điện Hạ, nói gì thì nói Dạ Cô Hàn cũng là người bệ hạ kiêng kị nhất, cứu sống hắn chả khác nào đắc tội với bệ hạ! Loại chuyện này mà nói, chính là có liên hệ đến Quân gia của ta trên dưới mấy nghìn mạng người, ngoài ra cùng có quan hệ với Quân gia tổng cộng còn có mấy vạn sinh mạng tồn vong! Nếu vạn nhất…công chúa điện hạ, Dạ Cô Hàn cũng chỉ có một mạng thôi, người cho rằng vụ mua bán này, ta sẽ làm sao? Đổi lại là công chúa, người sẽ làm sao?

- Ngươi nói xem ta làm sao có thể tin được ngươi chứ! Hoàng gia trước nay vô tình, chẳng lẽ công chúa không hiểu sao?

Quân Mạc Tà nặng nề mà nói.

- Ta có thể thề đảm bảo bí mật…Ngươi, ngươi nói đi, ngươi như thế nào mới có thể tin tưởng ta? Như thế nào mới có thể...

Linh Mộng công chúa ủ rũ gục đầu xuống, nói xong tự biết lời thề chẳng qua chỉ là lời thề, cũng không có bất kỳ chút ước thúc nào, biết phân trần sửa đổi như thế nào đây, nhất thời liền im lặng.

Độc Cô Tiểu Nghệ cắn môi, muốn nói cái gì, cuối cùng cũng không có mở miệng.

Tôn Tiểu Mỹ trong lòng thở dài, Quân tam thiếu nói thật sự rất có đạo lý, lúc này mà sự việc trên người mình. Cũng đành thoái lui không để ý

tới, chính mình lúc trước làm như vậy, thật sự là một trò đùa, cũng không có suy nghĩ tới hậu quả.

Hoàng đế hiện tại tài trí mưu lược kiệt xuất, nhưng, một điều không thể phủ nhận rằng hắn cũng có khuyết điểm, như tâm lý nghi kỵ không khỏi hơi nặng một chút…

Đang suy nghĩ. Đã thấy Linh Mộng công chúa đứng dậy, thân thể mềm mại nhỏ bé và yếu ớt loạng choạng tìm phương hướng một hồi, lại bịch một tiếng lần thứ hai quỳ xuống, môi dưới cắn chặt, một dòng máu tươi từ khóe miệng túa ra, rơi xuống, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, khung cảnh thê lương và diễm lệ cực kỳ.

Nàng do dự một hồi lâu, rốt cục mới hạ quyết tâm, tay trái nhẹ nhàng đặt ở trên ngực, nhẹ giọng, rồi quyết tâm nói:

- Thiên thượng địa hạ, thiên địa thần linh, các triều đại tổ tiên, xin chứng giám lời thề của ta! Ta Dương Linh Mộng xin thề…!

Nói tới đây. Nàng ngừng lại một chút, trên mặt xinh tươi nhăn nhó một hồi, rốt cục lớn tiếng nói ra:

- Nếu Quân Mạc tà có thể cứu được tánh mạng của Dạ thúc thúc, để cho Dạ thúc thúc không chết; ta Linh Mộng sẽ tức khắc hồi cung, không tiếc điều gì, cầu phụ hoàng đem ta tứ hôn cho Quân Mạc Tà, làm vợ làm thiếp, không thể không tuân theo, cũng không nửa câu oán hận! Đời này kiếp này, đối với Quân Mạc tà một dạ trung trinh! Đối với chuyện tình của phu quân thủ khẩu như bình, bất cứ chuyện gì cũng không tiết lộ một chữ nửa câu! Nếu vi phạm lời thề, cả nhà nam phụ lão ấu, chết không toàn thây!

-Các triều đại tổ tiên, không được an nghỉ dưới suối vàng!

- Linh Mộng cũng gặp thiên đao vạn quả, hình phạt ngũ lôi oanh kích, vạn kiếp không được siêu thoát!

- Đặc biệt lập thệ này, xin thiên địa thần linh chứng giám!

Nói xong, Linh Mộng lật cổ tay, vừa khéo trong tay đã xuất hiện một thanh phi đao lung linh, hàn quang lóng lánh, nhanh như chớp vẽ một đường trên chính cổ tay mình, máu tươi tuôn ra như suối, nàng ngay cả nhíu lông mày cũng không có, cũng không nhăn mặt, dùng máu tươi của mình, ngay trước mặt, vẽ một vòng tròn.

Sau đó dập đầu xuống. Dập đầu cúi lậy tại tâm vòng tròn! Cả mái tóc đều phủ trên mặt đất! Thật lâu không có ngẩng đầu lên…

Thiên địa minh chứng. Thần minh soi xét; danh vọng tổ tông, linh hồn chi huyết, xin hoàn thành minh ước này!

Đây chính là lời thề thiêng liêng nhất tại Huyền Huyền đại lục, cũng là lời thề độc địa nhất!

Chắc chắn rằng không có ai dám vi phạm lời thề này, mà Linh Mộng công chúa lại dập đầu chính giữa vòng tròn bằng máu.

Thệ thành!

Đời này kiếp này. Không thể thay đổi được nữa!

Độc Cô Tiểu Nghệ “A!” kêu lên một tiếng thất thanh, mở to hai con mắt nhìn nhìn, bàn tay nhỏ bé che miệng của mình lại, trong cặp mắt chứa đầy nước mắt.

Linh Mộng công chúa chậm rãi đứng dậy, gương mặt đã nhòe đi, tràn đầy nước mắt, nhưng không có khóc thành tiếng, từ sau màn nước mắt ánh mắt gắt gao nhìn Quân Mạc Tà, từng câu từng chữ rành mạch nói:

- Quân Mạc Tà. Như thế, ngươi đã có thể tin tưởng ta chưa?

Quân Mạc Tà cứng họng, rốt cuộc nói không ra lời.

Quân đại thiếu gia có nằm mơ cũng không tưởng tượng ra, Linh công chúa lại có thể lập một lời thề như vậy!

Sao có thể nói những lời này chứ!

Lúc trước, Quân Mạc tà đã quyết định phải cứu Dạ Cô Hàn, chỉ bởi vì có một vài điểm mấu chốt khó khăn chưa thể xử lý được, hơn nữa Linh Mộng công chúa đột nhiên đến, vì thân phận đặc thù của nàng, càng làm Quân Mạc Tà không thể xuống tay!

Nếu không, chỉ cần âm thầm cứu sống Dạ Cô Hàn, sau đó tùy tiện đổ lên đầu một vị thần bí cao nhân là xong, ngay cả khi có người hoài nghi, cũng sẽ không có trở ngại gì lớn, nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, chính mình hảo tâm cứu Linh mộng công chúa ra, vốn tưởng rằng nàng sẽ theo người kia trở về hoàng cung, ai mà ngờ nàng lại ngay lập tức lại quay trở lại đây.

Hơn nữa rắc rối nhất chính là, nàng tự nhiên còn mang theo tới ba vị ngự y, ba vị thần y này cơ hồ có thể nói là thần y đại biểu cho y thuật cao nhất tại Thiên Hương Đế Quốc!

Lắm thầy nhiều ma như vậy, lại làm cho kế hoạch sớm định ra của Quân Mạc Tà đương trường chết yểu!

Cho dù có thể cứu, trước mắt cũng không thể cứu. Nếu không, vạn nhất Linh Mộng công chúa đột nhiên để lộ tin tức, rơi vào tai hoàng đế, để cho hắn biết, Quân gia Tam thiếu lại có như vậy một tay bản lĩnh cải tử hồi sinh, vậy thì xong rồi?

Đầu tiên là gia gia mấy năm nay trong quân đội tự tung tự tác, sau đó chính là hoài nghi thương thế Tam thúc, bởi vậy sẽ tìm hiểu nguồn gốc, mọi sự tình của Quý Tộc Đường cũng rõ ràng, Quân gia, cho dù có bao nhiêu cái đầu, cũng không đủ!

Cho nên Quân Mạc Tà mới kiên quyết cự tuyệt chữa trị cho Dạ Cô Hàn.

Nhưng, Linh Mộng công chúa vì lấy sự tín nhiệm của Quân Mạc Tà, lại có thể lập một lời thề độc như vậy!

Lời thề này vừa nói ra, thì chính công chúa và Quân Mạc Tà đều bị dồn đến chân tường, không thể thay đổi được điều gì!

Linh Mộng công chúa cả người run rẩy, ánh mắt mãnh liệt, nhìn Quân Mạc Tà. Nàng biết, Quân Mạc Tà đối với mình mấy năm trước vẫn có ý. Mấy năm trước luôn luôn dây dưa cùng mình, càng nhiều lần cầu khẩn Quân Chiến Thiên lão công gia hướng phụ hoàng cầu hôn. Lại bị chính mình cự tuyệt, hơn nữa phụ hoàng cũng không thuận mắt với Quân gia, nên việc này cuối cùng thất bại!

Linh Mộng công chúa lúc này như bị lớp sương mù cản trở. Căn bản sẽ không thể sáng suốt phân tích lời nói lúc trước của Quân đại thiếu gia, chỉ đơn thuần nghĩ, Quân Mặc Tà nói “Không tin”, rõ ràng là muốn đưa ra điều kiện với mình! Nàng không hiểu được mục đích thật sự của Quân đại thiếu gia! Chỉ nghĩ nếu mình không đáp ứng điều kiện này, chỉ sợ là tiểu tử này, bất kể thế nào cũng sẽ không cứu Dạ thúc thúc!

Chẳng lẽ mình lại có thể trơ mắt nhìn Dạ thúc thúc như vậy rời khỏi nhân gian?

Linh Mộng công chúa tự hỏi lòng, mình làm không được!

Cho nên mới đắn đo do dự hồi lâu, rốt cuộc quyết định, chấp nhận tất cả!

Chỉ cần Dạ thúc thúc có thể sống trên cõi đời này, coi như mình hy sinh nửa đời hạnh phúc sau này thì sao? Huống hồ, cuộc hôn nhân tương lai của mình, dù sao cũng là thủ đoạn phụ hoàng mượn sức đại thần thôi (Ý nói là hôn nhân chính trị, không có tình yêu). Phu quân tương lai, thật đúng là không biết thế nào. Vị tất đã có thể so sánh với Quân Mạc Tà kiên cường này.

Dạ thúc thúc có thể vì mình mà không để ý tới sinh tử bản thân, chẳng nhẽ mình không thể làm điều tương tự cho Dạ thúc thúc sao?

Cho nên Linh Mộng công chúa mới đưa ra một quyết định quyết liệt như vậy!

Giờ phút này phi đao vẫn còn trong tay, trên lưỡi đao, còn có máu tươi của chính mình.

Nhưng Linh Mộng công chúa trong lòng cũng như một tảng băng lạnh lẽo.

Chuyện đã tới nước này, thì còn nói gì đến hy vọng? Còn gì khát khao?

Bất quá đời cũng như là một giấc chiêm bao mà thôi…

Linh Mộng công chúa tiến sát đến nhìn Quân Mạc Tà. Quân Mạc Tà cũng sững sờ nhìn nàng, trong lòng cũng cảm thấy bấn loạn.

Tôn Tiểu Mỹ nhìn rõ tâm trạng của hai người, Tôn đại tiểu thư cặp mắt trợn to, kinh ngạc không nói ra lời.

Vốn đang hoàn toàn yên tĩnh, đột nhiên Độc Cô Tiểu Nghệ oa một tiếng, cất tiếng khóc lớn. Khóc đến thương tâm.

- Ô ô...Mạc Tà ca ca...Hắn là của ta, là ý trung nhân của ta trước, ngươi âm thầm thực hiện một lời thề liền muốn cướp đoạt sao? Không được! Tuyệt đối không được, tỷ muội tình thâm như vậy mà ngươi cũng không thương lượng với ta, công chúa ngươi giỏi lắm a!

Độc Cô Tiểu Nghệ càng nghĩ càng ủy khuất. Càng nghĩ càng cảm thấy khổ sở và thương tâm, lại thấy hai người kia không nói gì, có vẻ như “Hàm tình mạch mạch” (Thầm hiểu trong lòng.) đối nhãn với nhau… Không khỏi khóc thành tiếng.

Kỳ thật Độc Cô Tiểu Nghệ nhìn hoa mắt thôi, cũng như Linh Mộng công chúa chỉ một loại tưởng tượng trống rỗng ở đâu đâu thế thôi. Hai người đó là “hàm tình mạch mạch” nhưng Quân Mạc Tà là rất kinh ngạc còn có chút chật vật, nhiều ít còn dấy lên cảm giác phẫn nộ vì bị ép buộc; mà Linh Mộng công chúa thì hoàn toàn là bộ dáng phải hy sinh “Hiến thân” vì việc lớn lao!

Cái này cùng với “hàm tình mạch mạch” hoàn toàn là hai truyện cực kỳ khác nhau.

- Được! Ta đáp ứng ngươi! Ta cứu hắn!

Quân Mạc Tà hít một hơi thật sâu:

- Nhưng, lời thề của ngươi ta không thể tiếp nhận! Ta và ngươi cũng không xứng đôi, lại nói chuyện hôn nhân cứ thế mà bàn cũng quá hoang đường! Dạ Cô Hàn đã bị thương một thời gian dài, chỉ có thể ở chỗ ta chậm rãi khôi phục, còn có thể khôi phục tới trạng thái nào, ta không thể cam đoan! Ngươi… hiểu được ý của ta chứ?

Quân Mạc Tà cấp cho nàng một cái cảnh cáo.

Ta có thể cứu hắn, ta cũng có thể giết hắn!

Hơn nữa, ngươi phát cái lời thề chó má gì chứ. Coi như ngươi phải thề, cũng chỉ cần thề vĩnh viễn không tiết lộ ra ngoài là được, đây vốn là bổn ý của ta. Cũng chỉ là muốn ngươi bịa đặt tín tức ra ngoài là do một tuyệt thế cao nhân, từ trên trời giáng xuống, cứu Dạ đại hộ vệ, chỉ cần có thể làm cho việc này tốt đẹp qua đi là được rồi.

Làm sao cần phải cái gì là “Làm vợ làm thiếp, không thể không tuân theo” thật là lời thề chó má!

Ta ngất, ngươi coi như muốn gả cho lão tử, nhưng lão tử còn chưa muốn kết hôn đâu, lão tử chưa có tâm lý chuẩn bị đâu, đừng tưởng rằng ngươi rất xinh đẹp. Có thể so sánh kiên cường với tiểu nha đầu sao? Có

thể so sánh kiên cường với Ngân Thành tiểu cô nương kia sao?…Hơn nữa, bất kể dạng nữ nhân nào, bịt kín đầu là giống nhau hết! (Tắt đèn nhà ngói cũng như nhà tranh .) Xinh đẹp cũng không có tác dụng!

Bất quá Linh Mộng công chúa vì Dạ Cô Hàn mà có thể chịu sự hy sinh lớn lao như thế, vẫn làm cho Quân Mạc Tà cảm thấy rung động. Nếu mà đổi chỗ cho Linh Mộng công chúa ở tình huống này, Quân Mạc Tà có thể khẳng định một câu, mình tuyệt đối không làm được!

- Huyết thệ đã lập, cho dù ngươi không tiếp nhận. Cũng không thể thay đổi được nữa! Đây là một chuyện đã rõ ràng!

Linh Mộng công chúa nghe hắn chịu cứu Dạ Cô Hàn, trong lòng vui vẻ, nhưng lập tức lạnh lùng thốt:

- Ta chỉ hy vọng, chân tướng việc hôm nay, vĩnh viễn không để cho Dạ thúc thúc biết.

- Ta chỉ có thể bảo đảm sẽ làm hết sức mình.

Quân Mạc Tà gật gật đầu, thở dài, đầu óc tê dại và trì độn, chuyện này là thế nào?

Ta như thế nào lại có một loại cảm giác như bị người cưỡng bức vậy chứ?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 49: Chẳng Lẽ...Là Hắn?

Thương thế của Dạ Cô Hàn thực sự quá nặng, ta đem hết toàn lực cũng không nắm chắc có thể hoàn toàn chữa khỏi, còn nữa ngay cả sau này thương thế đã khỏi, nhưng tay phải hắn đã đứt, không thể cầm kiếm nữa, một thân võ công mười phần cũng phải mất đi bảy tám. Cho nên...để tránh phiền toái, ngươi hãy tuyên bố ra ngoài: Dạ Cô Hàn bị thương nặng hiện tại đã chết, ngay cả ngươi về sau muốn đến gặp hắn, trước đó cũng phải hỏi ý kiến của ta. An bài như vậy, ngươi có dị nghị gì không?

Linh Mộng công chúa cắn môi, gật gật đầu. Nàng đương nhiên biết, theo như lời Quân Mạc Tà "để tránh phiền toái" là có ý tứ gì. Dù sao có một số việc, hai người hiểu trong lòng là được rồi, không cần phải nói ra.

Mắt thấy Độc Cô Tiểu Nghệ khóc đến thương tâm, Linh Mộng công chúa thở dài, rồi đi tới, lấy tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, thê lương nói:

- Muội muội ngốc, tỷ tỷ…sẽ không theo ngươi tranh đoạt gì hết. Ai... chẳng lẽ thực tỷ muội chúng ta... mệnh khổ như thế? Ngươi vì…cái này…Đáng giá sao chứ?

Nàng vốn định nói “tên quần áo lụa là này”, nhưng nghĩ đến lời thề của mình, liền không nói ra.

Độc Cô Tiểu Nghệ tiếng khóc dừng lại, mở to đôi mắt trong veo, đẫm nước:

- Thật vậy sao? Vậy ngươi vừa rồi sao còn...

- Tự nhiên là thật, ta không phải mới vừa rồi là vì không có biện pháp sao...

Linh Mộng công chúa ôn nhu cười, ở vấn đề này, cô gái này vẻn vẹn so với Độc Cô Tiểu Nghệ lớn hơn một chút, nhưng hình như lại trưởng thành hơn nhiều, nói:

- Cùng lắm là chờ ngươi quá môn, hảo sự về sau (Biên: ý nói là chờ con Tiểu Nghệ lấy thằng QMT xong rồi), ta sẽ cầu phụ hoàng tứ hôn, hoàn thành lời hứa hẹn, chẳng qua chỉ là một lời....hứa hẹn mà thôi. Như vậy, đã được hay chưa?

Độc Cô Tiểu Nghệ nhất thời xấu hổ đỏ mặt, cũng nín khóc mỉm cười, hừ một tiếng, nói:

- Tỷ so với ta lớn hơn, hay là tỷ trước đi.

Lời tuy nói như thế, nhưng người khác có thể nhìn ra tiểu nha đầu này nghĩ một đằng nói một nẻo.

Quân Mạc Tà đang đi qua tới bên Dạ Cô Hàn, nghe thấy hai câu này, suýt nữa ngã đập đầu xuống đất.

Hiện tại bát tự còn chưa xem đâu, hai nữ nhân này đang nói cái gì vậy?

(Biên: TQ có cái trò xem bát tự để xem 2 đứa lấy nhau có hợp hay hok. Haizzz http://.4vn/images/smilies/113.gif.)

Ta còn chưa định tìm vợ đâu, cư nhiên có hai nàng liền vội vàng muốn gả cho ta?

Về phương diện này ta hiện tại chưa có dự định gì cả. Một tia nguyên khí tinh thuần đưa vào thân thể Dạ Cô Hàn, Quân Mạc Tà thần sắc lạnh lùng, mắt hơi nhắm lại, lạnh lùng mở miệng:

- Tôn tiểu thư!

Tôn Tiểu Mỹ cúi đầu, áy náy nói:

- Không cần phải nói, ta biết ngươi muốn nói cái gì, ta sau này sẽ không như vậy nữa. Thực xin lỗi!

- Nể tình ngươi là vợ chưa cưới của Mập Mạp, cũng là tỷ muội của tiểu nha đầu, lần này ta bỏ qua, nhưng nếu còn có lần sau, ta sẽ... giết ngươi! Ta ghét nhất chính là, chính là…bị phản bội!

Quân Mạc Tà mí mắt vừa mở, sát khí bén nhọn, lành lạnh chợt lóe lên, dày đặc sát khí tuôn ra; tam nữ tức thì cả người lạnh như băng. Những lời này của Quân Mạc Tà tràn ngập quyết định sắt đá, mặc cho ai cũng không thể hoài nghi, lại càng không dung bất luận kẻ nào khiêu khích. Hắn nói được, nhất định sẽ có thể làm được. Tôn Tiểu Mỹ im lặng. Nàng biết, Quân Mạc Tà không có nói đùa với mình, một chút đều không có.

Vừa rồi, Quân Mạc Tà cùng Quân Vô Ý trước mặt mình và Độc Cô Tiểu Nghệ nói chuyện không có gì kiêng dè. Điều này cho thấy rằng hắn tin tưởng hai người mình. Nhưng mình lại không chờ hắn đồng ý, đã đem chuyện này tiết lộ cho Linh Mộng. Nếu nói là phản bội thực ra dùng từ hơi nặng, nhưng nghiêm khắc mà nói, nói là phản bội cũng không tính là quá phận.

Dù sao vô luận xuất phát từ lập trường nào, lý do gì, chuyện này thực không có gì thay đổi. Nhưng mình thủy chung vẫn còn xem nhẹ tính cách Quân Mạc Tà sao chứ? Thiếu niên này, tính cách bản thân chính là một loại...tính cách bá đạo "thuận ta thì sống, chống ta thì chết"!

Đột nhiên Tổn Tiểu Mỹ cả người chấn động, bản thân tự nhiên nghĩ đến tám chữ dọa người này.

Quân Mạc Tà, ngươi là loại người này sao?

Linh Mộng công chúa kinh ngạc trợn to mắt: “Quân Mạc Tà chẳng biết từ khi nào trưởng thành vậy, cư nhiên có được khí thế như vậy? Chẳng lẽ... hắn thật sự cùng trước kia bất đồng?”

Chẳng lẽ, đây là nguyên nhân Độc Cô Tiểu Nghệ nảy sinh tình cảm yêu đương với hắn sao chứ?

Linh Mộng công chúa cuối cùng lo lắng, rón ra rón rén bước sát tới trước giường, nhìn Dạ Cô Hàn mặt trắng bệch, nhịn không được trong lòng đau xót, lặng lẽ rơi lệ.

- Tiểu Nghệ! Quân Mạc Tà nhắm mắt lại, toàn lực vận công.

- Chuyện gì?

Độc Cô Tiểu Nghệ tính cách vô tư, vô luận tâm sự cảm xúc gì, đến nhanh đi nhanh, giờ phút này sớm đã lau khô nước mắt, vì mình tự nhiên lên tiếng khóc lớn, cảm thấy ngượng ngùng. Nghe thấy Quân Mạc Tà gọi, nhanh nhảu lên tiếng.

- Ngươi mời Tam thúc lập tức phái người đi Quý Tộc Đường, lấy vài vị thuốc về.

Quân Mạc Tà thuận miệng nói ra tên vài loại dược thảo, nói:

- Càng nhanh càng tốt, ta có việc cần.

Độc Cô Tiểu Nghệ không ngừng gật đầu, nhanh như chớp chạy đi.

Linh Mộng công chúa ở rất gần Quân Mạc Tà. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng cùng Quân đại thiếu gia tiếp cận ở khoảng cách gần như thế. Nhìn hắn nhắm mắt vận công, sắc mặt cư nhiên là bộ dáng lạnh lùng không nói nên lời, tâm thần chuyên nhất, càng như là có loại cảm giác siêu nhiên khinh rẻ chúng sinh thiên hạ, không khỏi trong lòng vừa động.

Đúng vào lúc này, trong lòng Linh Mộng công chúa đột nhiên mơ hồ nổi lên một loại cảm giác quen thuộc.

Đúng vậy, cảm giác dị thường quen thuộc, hơn nữa…còn có sự thân thiết và an toàn! Loại cảm giác này vô cùng ấm lòng, vô cùng thoải mái, rốt cuộc từng có ở nơi nào?

Vì sao ta lại có loại cảm giác ấm áp này? Linh Mộng công chúa cau mày, đau khổ suy tư...Đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, cỗ hơi thở này...Như thế nào quen thuộc như vậy...Linh Mộng công chúa nhịn không được áp sát Quân đại nhân càng gần, càng gần, loại cảm giác trong lòng càng rõ ràng, tựa hồ như chậm rãi nhắc nhở mình một việc, nhưng càng nghĩ càng không ra, việc này là việc gì?

Yên lặng ngồi một bên, nói không ra tiếng, đau khổ suy tư.

Tôn Tiểu Mỹ ngồi cạnh nàng, thần sắc có chút ảo não.

- Tiểu Mỹ tỷ, sau khi muội bị bắt đi đã xảy ra chuyện gì?

Linh Mộng công chúa hỏi.

Tôn Tiểu Mỹ không khỏi trong lòng chua sót, huyết thệ đã phát, còn muốn nhiều như vậy làm gì?

- Ngươi sau khi bị bắt đi, Tiểu Bạch Bạch liền đem Quân tam thúc cùng Quân Mạc Tà dẫn tới đây...

Tôn Tiểu Mỹ nói đơn giản một phen:

- Sau đó, Quân tam thúc mang theo chúng ta cùng Dạ thúc thúc trọng thương quay về Quân gia, mà Quân tam thiếu một mình một ngựa đi dò la tin tức của ngươi...

- Cái gì? Quân Mạc Tà một mình một ngựa đi dò la tin tức của ta?

Linh Mộng công chúa đột nhiên thất thố lớn tiếng hỏi, đứng vụt dậy, thần tình khiếp sợ. Giờ phút này, chuyện tình nàng đang vắt óc suy nghĩ không ra, tự nhiên giống như là mây đen khắp trời, thình lình bị ánh mặt trời xuyên thủng một lỗ lớn, chốc lát trong lòng sáng tỏ mọi việc.

Hôm nay, thần bí cao thủ trước hết ôm mình lao ra khỏi địa huyệt, cũng chính phi đao của cao thủ thần bí kia bay tới bảo vệ chính mình! Mà mình được ôm ấp trong lòng hắn, che chở. Rất giống, rất phù hợp....vừa rồi ở bên người Mạc Tà, nàng đã cảm nhận được...Chẳng lẽ...nhưng là, điều này sao có thể?

Linh Mộng công chúa hung hăng lắc lắc đầu, tựa hồ muốn gạt đi ý niệm thập phần vô căn cứ này, nhưng trong lòng càng ngày càng khẳng định, hai bóng người, dần dần bắt đầu trùng hợp trong tâm lý mình...Nhớ lại lần trước mình bị ám sát, Quân Mạc Tà cũng ở chỗ đó…Hơn nữa, đột nhiên biến mất không thấy.... chẳng lẽ thật là hắn?

Linh Mộng công chúa tim đập thình thịch muốn nhảy dựng lên. Kinh nghi bất định nhìn Quân Mạc Tà, đột nhiên lần đầu tiên trong lòng toát ra loại cảm giác như vậy, một loại cảm giác…Hắn, kỳ thật rất anh tuấn a...

Giữa lúc nàng mặt đang ửng đỏ, đột nhiên Độc Cô Tiểu Nghệ hoàn thành nhiệm vụ, vui vẻ đi vào, tiểu nha đầu cho tới bây giờ mới hồi phục tinh thần, trong lòng cao hứng vô cùng.

Vừa rồi hắn gọi tên ta là "Tiểu Nghệ", nghe rất dễ thương, về sau khiến hắn kêu nhiều hơn vài tiếng, hắc hắc...

- Tiểu Nghệ muội muội!

Linh Mộng công chúa cực lực kiềm chế kích động trong lòng mình, khẩu khí cứng cỏi giả bộ bình thản nói:

- Nghe nói Quân tam thiếu từng tạo cho ngươi một thanh bảo đao? Chính là lần trước ngươi cầm khoe ra một thanh, nghe nói còn có cái tên dễ nghe, đâu như "Hồng Tụ Thiên Hương đệ nhất đao? Cho tỷ nhìn xem một lần được không?

- Lần trước muội nói muốn cho tỷ xem, tỷ khinh thường không muốn, lần này lại muốn xem. Được rồi, được rồi, cho tỷ xem...

Độc Cô Tiểu Nghệ than thở một câu, phất tay áo lên, đem thân đao mỏng manh gỡ xuống.

Quân Mạc Tà trong lúc vô ý thoáng nhìn thấy, cơ hồ té xỉu.

- Độc Cô Tiểu Nghệ! Ta cho ngươi cây đao này để ngươi chém người, chứ không phải cho ngươi làm cái che tay, thật phung phí của trời!

Quân Mạc Tà gầm nhẹ một tiếng, tức giận nổi lên.

Nha đầu kia cư nhiên đem cây đao này buộc chặt vào tay mình, bản thân vừa rồi gỡ xuống cũng mất một hồi lâu. Cái này cùng cái che tay có khác gì nhau? Buộc như vậy, thời điểm lâm trận đối địch, chỉ sợ lúc mình rút đao xong, chiến đấu sớn đã kết thúc…

Độc Cô Tiểu Nghệ trên mặt một trận đỏ bừng, lẩm bẩm hai tiếng, xoay người nhăn nhó nói:

- Đây là...tín vật...ngươi đưa tặng ta…Ta tiếc không dùng, ngươi như thế nào còn mắng ta...

Nói xong, hé ra mặt cười, cúi đầu, vuốt ve góc áo, rồi lại thẹn thùng nói lí nhí như muỗi kêu:

- Khối ngọc bội…của ta...ngươi...ngươi vẫn đeo chứ?

Linh Mộng công chúa phát hạ huyết thệ, mặc dù đều không phải xuất phát từ bản tâm, nhưng tiểu nha đầu từ trên người Linh Mộng công chúa đã cảm thấy sự uy hiếp lớn lao, cảm giác địa vị mình đang bấp bênh. Giờ phút này Quân Mạc Tà hỏi, rốt cục không để ý thẹn thùng, trước đưa hai chữ "tín vật" ra, ý là nói cho Linh Mộng công chúa: không quản ngươi tình nguyện hay không tình nguyện, ta cũng đi trước ngươi. Nhìn đi! Chúng ta ngay cả tín vật đính ước đều đã có.

Hừ hừ, dính đến chuyện này, cho dù là hảo tỷ muội....cũng không thể nhường nhịn được. Ta, Độc Cô Tiểu Nghệ, rốt cuộc phải cạnh tranh vì

tình yêu của mình!

Hừ, làm ta bực mình, ta cũng phát huyết thệ! Ngươi không phải tự nguyện, nhưng ta là tự nguyện, ai sợ ai chứ.

Ngọc bội? Tín vật? Quân Mạc Tà một trận ngẩn ngơ, đây là từ đâu nói ra? Khối ngọc bội kia, hình như cùng ngày nhận được, mình tiện tay ném qua một bên…Hiện tại cư nhiên nghĩ không ra vứt đi chỗ nào nữa.....

Linh Mộng công chúa lại căn bản không chú ý tới lời nói của Độc Cô Tiểu Nghệ, hai tay khẽ run rẩy, trong mắt phát ra hào quang kỳ dị, có chút kinh hỉ quá độ, cầm lấy bảo đao kia, chính là đưa mắt nhìn qua, cũng đã xác định được một việc: cây đao này, cùng cây đao trong ngực mình, rõ ràng xuất phát từ một người.

Vô luận là công nghệ rèn, hay tay nghề người chế tạo, thậm chí hoa văn trên mặt, hoặc đường nét độc đáo đúc trên mặt đao, cùng với độ sắc bén, cũng đều biểu thị công khai rõ ràng.

Thân đao nhẹ nhàng khéo léo, lợi cho nắm, lợi cho chém, cũng lợi cho đâm nhưng tuyệt không gây tổn thương tay. Mũi đao, lưỡi đao, sống đao, thân đao, chuôi đao, đao quải... mỗi một phương diện, tỷ như mỗi một đoạn cong gấp khúc trên thân đao, đều là thiên chuy bách luyện, tinh điêu tế mài trôi chảy.

Không thể không nói để đúc cây đao này phải tiêu phí đại lượng tinh lực, tâm lực. Ngoài ra, cây đao này có thân hơi ngắn một chút, rất rõ ràng, cây đao này ngay từ thời điểm chọn lựa hình dáng, cũng đã quyết định chính là làm ra cho nữ tử.

Cây đao lóe sáng, hoa văn quấn quanh ẩn hiện, như ngôi sao trên bầu trời đêm không ngừng chói sáng, lại giống như Ngân Hà trên bầu trời rơi xuống, dừng cả trên bề mặt. Cả thân đao, giống như một dòng sông lưu động, Linh Mộng công chúa trong lòng đột nhiên không hiểu sao nảy ra một loại cảm giác ghen tị…Hắn đối với nàng, thật là rất tốt... Rất tốt....

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 50: Răn Dạy!

- Đao tốt!

Linh Mộng công chúa hâm mộ nhìn, yêu thích không nỡ buông tay. Hiện tại, trong lòng nàng đã cơ bản xác định một việc. Chẳng qua, chuyện này, nàng cũng không muốn nói toạc ra.

Bởi vì hiện tại, nàng mới cảm giác được, tựa hồ...Quân Mạc Tà lúc trước đeo bám mình, bỡn cợt, quần áo lụa là, khắp nơi đều có thủ đoạn lưu manh của hắn, đại để bất quá chỉ là một loại thủ đoạn che dấu mà thôi?

Nếu như bằng không, chưa cần nói đến một thân huyền công kinh thế hãi tục kia của hắn, tấm lòng nghĩa khí, kiếm đảm cầm tâm, chỉ riêng y thuật siêu phàm kinh thiên động địa của hắn cũng đủ để ở kinh thành tạo nên sóng to gió lớn! Nhưng, thiếu niên này, điều kiện gia tộc cho phép, căn bản là nên đứng trên đỉnh phong hưởng thụ sự sùng bái kính ngưỡng của mọi người, nhưng lại thà rằng lựa chọn tự ô uế...

Những lời hắn nói lúc trước đều là sự thật? Hắn đối với ta thật sự cũng không có tình cảm!

Chúng ta có lẽ là thật sự không xứng, nhưng không phải hắn không xứng với ta, mà là ta không xứng với hắn.

Mấy năm nay, thật đúng là khổ cho hắn rồi.

Một người mang tuyệt kỹ như thế, tâm cao khí ngạo, là tuyệt thế thiếu niên khí độ cao thượng, nhưng lại không được thể hiện, bị mọi người xem thường cùng châm biếm trong cuộc sống, còn phải biểu hiện cực kỳ xấu xa, không có triển vọng... Đây còn hơn cả tra tấn a!

Cần phải có trí tuệ quảng đại cỡ nào, khí độ khoáng đạt cỡ nào, mới có thể thản nhiên đối mặt với hết thảy những điều này!

Thế nhân ai không muốn được mọi người khen ngợi? Ai không muốn được vạn chúng sùng bái? Ai không muốn bước lên đỉnh cao? Quân Mạc Tà có được hết thảy điều kiện, nhưng lại không muốn chiếm lấy...

Linh Mộng công chúa đột nhiên thấy trong lòng chua xót.

Tuổi hắn bất quá cùng ta không sai biệt lắm mà thôi, nhưng chuyện tình hắn trải qua, lại bằng mấy lần, thậm chí mấy chục lần của ta... Hơn nữa, hắn làm chuyện tốt hành hiệp trượng nghĩa cũng không lưu lại danh tính, lại càng không yêu cầu báo đáp, thậm chí thà rằng chịu sự xem thường của người được hắn cứu...

Loại chí khí này, chính là Lý Du Nhiên há có thể so sánh được?

Trong phút chốc, hình tượng Quân Mạc Tà trong lòng Linh Mộng công chúa đột nhiên từ chỗ là vương bát đản không chuyện ác nào không làm, biến thành hình tượng cao lớn hào quang vạn trượng!

Giống như từ mười tám tầng Địa Ngục dưới mặt đất một bước lên tới ngoài ba mươi ba tầng trời! Vả lại, chính là công phu trong nháy mắt.

Linh Mộng công chúa đột nhiên cảm thấy mình vừa rồi phát ra huyết thệ. Tựa hồ cũng không có gì không thể chấp nhận...Hơn nữa, còn có một sự hoan hỉ mơ hồ trong lòng.

Đáng tiếc, những lời này Quân đại sát thủ không biết, nếu không nhất định khóc lớn ba tiếng, rồi lại cười lớn ba tiếng, tinh thần nhất thời cảm thán một phen. Trời cao đất dày ơi, công chúa này nghĩ thế nào lại có trí

tưởng tượng phong phú thế, ngay cả ta cũng chưa dám ảo tượng như vậy a...

Mạc Tà quần áo lụa là khi trước cùng bổn thiếu gia vô lại lưu manh, đều không có nửa điểm ngụy trang.

Mạc Tà khi trước quả thật là điển hình bại gia tử, tuyệt đối không có bất cứ hình tượng gì đáng nói; về phần bổ thiếu gia thì là làm theo ý mình, không thèm quan tâm tới cái nhìn người khác...

Độc Cô Tiểu Nghệ nhìn thấy Linh Mộng công chúa cầm Tình đao của mình ngơ ngác xuất thần, bộ dáng yêu thích không muốn buông tay, trong lòng nhất thời căng thẳng. Hừ, nói gì thì nói ta cũng sẽ không đưa cây đao này cho ngươi, tình cảm tỷ muội cũng không kể.

Nàng tức giận bĩu môi lên nói:

- Mộng tỷ, nhìn đủ chưa, chỉ là một cây đao mà thôi, có gì đáng ngạc nhiên chứ.

Nói xong nàng vươn tay ra, đoạt đao về tay mình, đắc ý nheo mắt lại cười cười, nói:

-Cây đao này tuy rằng không quá kỳ lạ...nhưng ta nghe Mạc Tà ca ca nói, vô luận chất liệu hay kiểu dáng, đều là độc nhất vô nhị…

- Độc nhất vô nhị? Chưa chắc vậy đâu?

Linh Mộng công chúa cũng không biết vì sao, nhìn Độc Cô Tiểu Nghệ dáng vẻ đắc ý, đột nhiên thấy trong lòng rất không thoải mái, đúng là nhịn không được trả lời một cách mỉa mai, nhàn nhạt nói:

- Tiểu đao giống như vậy, ta đây có vài cái, chẳng qua hình thức nhỏ hơn một chút thôi...

: - Ngươi có vài thanh? Ta không tin, đại phôi đản hắn nói vì ta đặc biệt làm ra một thanh bảo đao!

(Biên: Chỗ này là 2 con nó bắt đầu tranh giành nên ta chuyển thành “ngươi” “ta” nha .)

Độc Cô Tiểu Nghệ nhịn không được kêu lên một tiếng, mắt mở to tròn xoe tích lệ:

- Như thế nào có thể?

- Cái gì mà không thể chứ? Không phải chỉ là vài thanh tiểu đao hay sao?

Linh Mộng công chúa nở nụ cười thần bí.

- Có cơ hội ngươi đi xem chẳng phải sẽ biết?

Linh Mộng công chúa giờ phút này cũng chỉ có thể nói như vậy thôi, nàng sao không biết mình cố nhiên có được vài thanh phi đao do Quân đại thiếu gia tạo ra là vì cơ duyên xảo hợp mà thu được, chứ không phải Quân đại thiếu gia đưa tặng, càng không nói là đặc biệt chế tạo riêng cho nàng, hiện tại lại càng không dám lấy phi đao ra nữa. Quân Mạc Tà giờ phút này còn ở đây, nhìn ý tứ hắn cũng không quá để ý mình, nếu mình lấy ra khoe, tất nhiên khiến hắn không vui, còn nữa, nếu là hắn bị vạch trần tại đây, trước mặt hai tỷ muội, chẳng phải là thật mất mặt sao?

- Có thời gian nhất định phải xem bảo bối đó của Linh Mộng tỷ tỷ!

Độc Cô Tiểu Nghệ gân cổ lên nói, trong mắt lóe ra quang mang lợi hại. Linh Mộng công chúa mỉm cười đáp ứng, hai nàng đều là cười tươi như hoa, nhưng ánh mắt nhìn nhau, đột nhiên cùng cảm giác được địch ý mãnh liệt!

Cỗ ý chí này hiển nhiên đã vượt qua phạm trù thiếu nữ, sớm đã trở thành “nữ nhân” rồi.

Kể ra, một nữ nhân vì bảo vệ tình yêu, địa vị của mình, tuyệt đối là có thể dùng bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào. So với loại tình cảm tỷ muội, quả thực không tính là cái gì...

Loại địch ý này của nữ nhân trong đó còn có cả sự ghen tuông mãnh liệt, thậm chí Tôn Tiểu Mỹ đứng ở một bên cũng lập tức cảm giác được. Đối với việc này, dù Tôn Tiểu Mỹ thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cũng nhịn không được kinh ngạc há to miệng ra.

Độc Cô Tiểu Nghệ đối với Quân tam thiếu gia si mê, điều này cũng không có gì là lạ, nhưng Linh Mộng nha đầu kia thái độ biến hóa cũng thật là quá lớn đi. Điều này chính là như thế nào cũng không thể cắt nghĩa được.

Lúc trước Linh Mộng công chúa tuy rằng phát ra huyết thệ, ngoài Quân Mạc Tà sẽ không lấy ai khác, nhưng tuyệt đối là vì tình thế bức bách, cũng không có nửa điểm cam tâm tình nguyện. Lấy hiểu biết của mình đối với nàng, Linh Mộng công chúa với Quân Mạc Tà cho tới bây giờ không có nửa điểm hảo cảm, thậm chí là ghét cay ghét đắng. Như thế nào mới có chốc lát, cũng chỉ như mình vừa mới nháy mắt xong, hai người này cư nhiên bắt đầu tranh giành tình nhân như trong truyện cổ tích? Hơn nữa mùi thuốc súng còn nồng như vậy, hoàn toàn không để ý tình nghĩa tỷ muội. Rốt cục là có chuyện gì xảy ra đây?

Khó hiểu a, tương đối khó hiểu a...

Tôn Tiểu Mỹ cảm giác thấy rằng đại não vốn luôn đủ dùng của mình hôm nay lại có chút thiếu thốn...

(Biên: Ý nói là nó vốn thông minh như vậy mà cũng không thể giải thích được việc trên kia ấy mà .)

Quân Mạc Tà rốt cục mệt mỏi khẽ thở dài, buông lỏng bàn tay đang cầm lấy cổ tay Dạ Cô Hàn ra. Thời gian dài như vậy bất kể hậu quả, liên tục truyền linh khí vào, rốt cục cũng ổn định thương thế của hắn. Hiện tại Dạ Cô Hàn, huyền khí trong cơ thể đã bị Quân Mạc Tà trục xuất hoàn toàn, thay vào đó trăm phần trăm đều là thiên địa linh khí đậm đặc.

Hơn nữa, chỗ xương bị gãy cũng được Quân Mạc Tà cực kỳ cẩn thận dùng linh khí bao bọc, chỉ cần không cố ý hoạt động thân thể, động đến

chỗ xương gãy của hắn, trong thời gian ngắn quyết không xảy ra vấn đề.

Quân Mạc Tà cực kỳ mỏi mệt, mở to mắt, nhìn ba nữ tử trước mặt, nản lòng thở dài, có một loại cảm giác không muốn nói chuyện. Trong mắt Quân đại sát thủ, một nữ tử có thể sánh với một ngàn con vịt, có khả năng làm cho người ta choáng váng, còn như ba nữ nhân cùng một chỗ...

(Biên: 3 nữ nhân mà cũng 1 chỗ với mình thì . Hê hê 4P a .)

Đây chính là việc phi thường khủng bố! Nhất là, thời điểm đối diện chỉ có một nam nhân. Vận mệnh nam nhân này, sao quá sức bi thảm.

- Sao rồi?

Linh Mộng công chúa đi tới trước mặt hắn, thần sắc toát ra vẻ lấy lòng.

Độc Cô Tiểu Nghệ trực tiếp tiến tới sát người Quân Mạc Tà, cặp lông mày tinh tế không ngừng chớp chớp, Quân Mạc Tà thậm chí có thể rõ ràng cảm giác được trong hơi thở của nàng cư nhiên còn mang theo hương thơm ngọt ngào thoang thoảng...

- Rất mệt sao?

Tôn đại tiểu thư không dám bước tới giúp vui, nhưng cũng ngồi ở một bên hỏi một câu.

Ba nữ nhân đồng thời đặt câu hỏi. Quân đại thiếu gia hữu khí vô lực, mệt đến mức không nói nên lời, thở dài một tiếng. Suy nghĩ một chút, vẫn là cảm giác phải nói ra, liền mở mắt, nhìn ba cô gái trước mắt, vẻ mặt lạnh lùng, tựa như một khối băng, vạn niên hàn băng mãi mãi không tan.

Bị ánh mắt âm hàn của hắn đảo qua, tam nữ đều có chút không yên, khẽ co rúm lại, cảm thấy tựa hồ mình đã làm gì sai trái, ngay cả tiểu nha đầu cũng không ngoại lệ...

- Nữ nhân a nữ nhân!

Quân Mạc Tà thốt ra một tiếng, cố sức giơ tay xoa huyệt Thái Dương, vẻ mặt phiền não:

- Vốn không muốn cùng các ngươi nói nhảm nhiều, hiện tại ngẫm lại, cư nhiên cần phải nói! Nếu không nói, sớm hay muộn sẽ có ngày bổn thiếu gia bị các ngươi liên lụy chết.

Tam nữ đồng thời kinh ngạc, cùng nhìn nhau, đồng thời khó hiểu, không hiểu ý của hắn.

- Đầu tiên là ngươi! Cực kỳ sai!

Quân Mạc Tà không chút khách khí chỉ vào Linh Mộng công chúa.

- Lấy sự tình hôm nay mà nói, hoàn toàn đều là hi sinh không cần thiết. Đều là do ngươi tạo thành kết quả như thế! Dạ Cô Hàn căn bản sẽ không bị thương nặng như vậy, càng không thể tàn phế, thậm chí còn có cơ hội toàn thân trở ra! Nhưng bởi vì ngươi ngu muội, khiến cho hắn trở thành như bây giờ. Ngươi cho rằng ngươi vì Dạ thúc thúc cầu thầy thuốc trị bệnh, không tiếc huyết thệ hi sinh mình vì hắn, nhìn qua rất cảm động sao. Ta lại vẫn vì Dạ Cô Hàn mà ấm ức. Tình huống bi thảm của hắn hôm nay, thật sự là không đáng, rất là oan uổng rồi!

- Chuyện hôm nay, ta cũng từ miệng hai nàng biết một chút. Linh Mộng công chúa điện hạ, ngài cũng là một Kim Huyền huyền giả, trong mắt người bình thường cũng xem như một cao thủ, một cường giả! Gặp ám sát bắt cóc, sao ngươi không chạy trốn cơ chứ? Dạ Cô Hàn đã vì ngươi chặn tất cả địch nhân. Mà địa phương xảy ra sự việc cách Hoàng Thành, thậm chí cách mấy đại thế gia không xa, ngài vì cái gì mà không chạy?

- Hết thảy biểu hiện tôn trọng của ngươi, nước mắt của ngươi, ngươi biết không? Chính là vì điều không hợp với thực tế này mà hại Dạ Cô Hàn trở thành bộ dáng như bây giờ!

- Trong nháy mắt phát sinh sự tình kia, điều duy nhất ngươi nên làm, cũng là chuyện quan trọng nhất, chính là nắm bắt thời cơ, chạy thật nhanh! Ngươi chạy trốn càng nhanh, chạy càng xa, Dạ Cô Hàn mới có thể càng thoải mái. Suy nghĩ của ngươi khi đó, không nên là an nguy của Dạ Cô Hàn, hoặc là cái gì "không thể bỏ rơi Dạ thúc thúc, còn mình chạy trốn"! Mà vì chính an toàn của ngươi, bởi vì Dạ Cô Hàn là vì ngươi! Chỉ cần ngươi an toàn, Dạ Cô Hàn muốn thoát thân cũng không có gì là khó khăn. Ngay cả khi không thể toàn thân trở ra, cũng quyết không đến mức bị thương như thế này. Nhưng ngươi có làm như vậy không? Ngươi không có! Ngươi chỉ biết quay đầu lại, mãi cho đến khi Dạ Cô Hàn trọng thương, ngươi cư nhiên không chạy được trên dưới trăm trượng. Nếu không có Tiểu Nghệ cùng Tôn tiểu thư hai người lôi kéo ngươi chạy, phỏng chừng ngươi ngay cả khoảng cách ấy cũng chạy không được...Trong đầu ngươi là bã đậu à? Nghĩ muốn làm gì hả?

Quân Mạc Tà mắng không chút khách khí, răn dạy không chút lưu tình, Linh Mộng công chúa mắt đỏ lên, như muốn bật khóc.

- Không được khóc! Hôm nay ngươi dám ở trong phòng ta chảy xuống một giọt nước mắt, ta lập tức đem ngươi cùng Dạ thúc thúc của ngươi đá ra ngoài. Lão Tử cho tới bây giờ không xem lời huyết thệ chó má của ngươi là cái gì đâu. Đùa à! Dùng nước mắt của ngươi đối phó với Dạ thúc thúc của ngươi còn được, Dạ thúc thúc của ngươi chính là bị mấy cái nước mắt chết tiệt đó báo hại, nhưng đối phó với ta, đối phó địch nhân, dùng được sao chứ? Khóc cái rắm mà khóc à? Ngươi ngoại trừ khóc ra có thể làm gì khác không? Ngươi khóc thử xem!

Quân Mạc Tà hung tợn hét lên một tiếng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 51: Ba Người Các Ngươi Đều Rất Ngu!

Linh Mộng công chúa cả người run lên, bị biểu tình cùng ánh mắt hung thần ác sát của hắn dọa cho sợ tới mức trong lòng co rút lại, thật sự không dám khóc lên!

- Nhất là sau khi Dạ Cô hàn trọng thương, ngươi lại không chạy đi! Thực là rất tốt, rất cường đại, ngươi thật sự là rất trọng tình nghĩa, cũng cam tâm tình nguyện vì Dạ thúc thúc mà làm hết thảy, tốt lắm, thực cảm động a! Ta thật sự muốn nói ta bội phục ngươi vô cùng!

Quân Mạc Tà cắn chặt hàm răng hung hăng gật gật đầu, đột nhiên gầm lên giận dữ như long trời lở đất:

- Thế ngươi có nghĩ tới hay không, còn hai tỷ muội ở bên cạnh nữa! Ngươi nặng tình như vậy, chết sống không chạy, các nàng có thể bỏ mặc ngươi một mình để chạy trốn sao? Vậy ngươi, có phải là trực tiếp hại các nàng, hại chết các nàng! Nếu việc hôm nay không phải mưu đồ chỉ là bắt cóc, mà là ám sát, thì hiện tại ba người các ngươi, cũng biến thành một đống thịt rồi! Xinh đẹp thì có tác dụng cái rắm gì! Mục tiêu của địch nhân là ngươi, ngươi chết thì là hết. Nhưng còn làm liên lụy đến hai tỷ muội vô tội! Ngươi có bao giờ nghĩ tới chuyện này chưa?

- Nhưng là…

Linh mộng công chúa cảm nhận tự đấy lòng có chút sợ hãi, cũng có chút hổ thẹn, không dám nhìn vào ánh mắt Quân Mạc Tà, thậm chí cũng không dám nhìn hai vị tỷ muội bên cạnh.

- Nhưng thì mà là cái gì?

Quân Mạc Tà thanh âm sắc bén:

- Là vì Dạ Cô Hàn lúc đó nằm trên mặt đất sinh tử không biết nên ngươi lo lắng có phải hay không? Điều này càng con mẹ nó vô lý!

- Nếu Dạ Cô Hàn không chết, bảo vệ ngươi bình an, tự nhiên vô sự; Nếu Dạ Cô Hàn đã chết, khi đó có thể nói hắn vì bảo hộ ngươi mà chết, cũng là chết có ý nghĩa, cam tâm tình nguyện mà chết! Hắn dùng chính sinh mệnh của mình, yểm hộ cho ngươi có thời gian chạy trốn, đây cũng là cái giá hắn phải trả! Chính là, ngươi chẳng những không có chạy trốn, lại trực tiếp đứng im, ngươi làm cho cái chết của hắn hoàn toàn mất đi ý nghĩa! Lại không có nửa điểm tác dụng! Hắn trả giá bằng sinh mệnh để đổi lấy cơ hội cho ngươi, nhưng ngươi lại nhẹ nhàng buông bỏ, có chết, hắn cũng không nhắm mắt được!

- Nữ nhân ngu xuẩn! Khi nào thì trong não nhồi đầy bã đậu của ngươi mới có thể mở mang? Ân?! Thật là ngu đến hết thuốc chữa! Đầu óc như vậy còn cư nhiên không biết xấu hổ khoe khoang thông minh thuần khiết, cái này ta khinh, chướng mắt lắm…

Quân Mạc Tà mắng người có chút hơi mệt, nhưng không thể không nói, dung lời nói nhanh như sung máy, thần sắc nghiêm nghị mắng một vị công chúa, trong lòng cảm giác vô cùng sung sướng, thống khoái a, chính là đã báo được thù lúc trước bị nàng ta coi thường.

- Còn cô nữa!

Hắn chỉ vào Độc Cô Tiểu Nghệ:

- Không có việc gì lấy thanh đao buộc trên cánh tay mình, rất thú vị, rất vui vẻ sao? Sao cô không cột luôn vào trong đũng quần ấy? Cô có biết hay không, bộ đao pháp kia cần phối hợp cùng thanh đao này mới có thể phát huy ra uy lực cường đại? Để ở trên người cô thì có tác dụng gì? Đầu cô cũng bị lừa đá hay sao?

Nặng nề thở dốc một hơi, Quân Mạc Tà lại tiếp tục mắng chửi:

- Luyến tiếc? Có gì mà phải luyến tiếc? Đao! Dùng để làm cái gì? Đao không phải chỉ để thưởng thức, cũng không phải dùng để làm vật trang sức! Ý nghĩa tồn tại của thanh đao, chính là chém người chặt người đâm người giết người! Cột vào trên cánh tay làm gì? Ta tốn bao công sức chế tạo cho cô một thanh đao chẳng lẽ chỉ để cho cô cột trên cánh tay, sau đó mỗi ngày dính mồ hôi thúi hoắc của cô xuất ra bắt nó mục nát là xong sao? Cô có biết lúc đầu chế tạo ra thanh đao này ta tốn bao nhiêu tâm lực, tinh lực và thời gian không? Phí phạm của trời!

- Ngu xuẩn! Cô cũng dại dột hết thuốc cứu chữa! Nàng đầu đầy bã đậu, còn đầu cô nhất định là bị vô nước rồi! Một chút mạnh mẽ cũng không có!

Đầu ngón tay của Quân Mạc Tà dí vào chóp mũi Độc Cô Tiểu Nghệ, những hạt nước miếng li ti cơ hồ phun đầy trên mặt nàng. Độc Cô Tiểu Nghệ sắc mặt trắng bệch, cố gắng ngửa người về phía sau, tránh né vũ khí sinh học của hắn.

- Hơn nữa, khi đó mục tiêu của đám người đó cũng không phải cô, Linh Mộng công chúa khẳng định là không có chạy thoát. Hai người các cô còn không nhanh chóng chạy trốn tìm viện binh đến trợ giúp, lại còn ngây ngốc tiến lên đi về phía người ta? Người ta là Thiên Huyền cường giả! Thiên Huyền cường giả các cô có hiểu không? Thật giống tên ăn mày hướng về đế vương nói, ta muốn tạo phản! Đạo lý thật giống nhau mà. Một đầu ngón tay người ta thôi là có thể đem thân thể cô nghiền thành bã vụn! Không! Ngay cả bã cũng không thừa một chút! Nói các cô là châu chấu đá xe, chu bàng lay cây* đều là coi trọng các cô rồi, quả thật là làm nhục Thiên Huyền cường giả!

*Chu bàng lay cây: con nhện lay cây.

- Cô là nữ nhân thứ hai ngu ngốc!

Quân Mạc Tà hít sau một hơi, hạ giọng kết luận.

- Còn ngươi nữa! Ngươi cho rằng mình rất thông minh, rất trí tuệ sao?

Quân Mạc Tà như cũ không buông tha Tôn Mỹ:

- Nàng đã không hiểu, chẳng lẽ ngươi cũng u mê thế sao? Biết mình phải chạy trối chết, lại có thể cắm đầu chạy thẳng trên đường lớn, vừa nhìn là thấy các ngươi ngay? Đó là ngươi chạy trối chết sao? Ta nhìn càng giống như tản bộ, loại thiểu não nào mới có thể nghĩ ra chuyện chạy trốn trên đường lớn như thế này? Ngươi không nên chạy trên mấy con đường lớn, thấy mấy hộ dân bên đường, thì xông vào cửa trước luồn ra cửa sau không phải an toàn hơn rất nhiều sao? Lại có thể thẳng đường lớn mà chạy như điên! Ngươi cho rằng tốc độ của ngươi có thể chạy trốn với Thiên Huyền cao thủ sao?

- Ta biết, chính ngươi tự thấy vì dung nhan không đẹp, cho nên cách đối nhân xử thế muốn nổi bật, nhìn người cũng chuẩn, mà xem xét tình huống vấn đề cũng có thể thấu triệt! Cho nên ngươi ở phương diện này thực kiêu ngạo! Bản thân ngươi ngạo cái…cái rắm! Vậy thì có tác dụng gì? Ngươi ngay cả chính mình còn nhìn không rõ, ngươi nhìn qua người khác sẽ rõ sao, con mẹ nó sai lầm! Hiểu không? Tiểu nha đầu không thông thế sự, công chúa tâm trí mê muội, ngươi là người duy nhất hiểu chuyện, sao không trực tiếp đánh ngất xỉu công chúa, rồi mang nàng rời đi? Ta tin tưởng, chỉ cần ngươi sớm đánh ngất xỉu nàng, nữ nhân ngu xuẩn, các ngươi tuyệt đối có thể bình yên đào thoát, thậm chí Dạ Cô Hàn cũng có cơ hội thoát thân, ngươi nói đi, ta nói có đúng hay không?

- Không hiểu chính mình, mù thì đừng có đi vào trong núi!

Quân Mạc Tà vỗ bàn.

- Vậy thì ngàn vạn lần không cần nghĩ mình thông minh, có thể nhìn thấu tâm lý mọi người, ngươi tự cho là mình nắm bắt được nhược điểm tâm lý của nam nhân, nữ nhân à! Ta cho ngươi biết! Bất luận là nam hay nữ, đều có tư tưởng của riêng mình, ai cũng không nguyện ý để cho người khác nắm chính mình trong tay! Vậy cũng không cần trí tuệ của

ngươi suy sét cho người khác, ngươi còn kém xa lắm, tùy tiện đưa ra một quyết định sai lầm, vừa đủ để hại chết người, hiện giờ Dạ Cô Hàn chính là minh chứng tốt nhất!

- Chính mình ngu xuẩn không sao cả! Nhưng ta xin các ngươi đừng làm liên lụy đến người khác, hơn nữa người đó lại là thân nhân của mình!

Quân Mạc tà rống một tiếng.

Quân Mạc Tà thoải mái mắng to, nước miếng văng tứ tung, sảng khoái tràn trề, đem một vị công chúa hai vị đại tiểu thư mắng cho không ngóc đầu lên được, tựa như mắng tôn tử vậy.

- Chính là, vừa rồi ngươi cũng nói qua, chúng ta bất quá chỉ là trình độ Kim Huyền, đến cấp Thiên Huyền, còn một khoảng cách xa vời, theo quy luật thực lực mới quyết định hết thảy, bọn ta phải làm thế nào?

Tôn Tiểu Mỹ hừ một tiếng, bị hắn chỉ vào mũi mắng có chút bất mãn, gân cổ lên cãi, cô nàng này có thể không giống với công chúa và tiểu nha đầu kia, cũng là cực kỳ ngạo nhân, lập tức phản kích!

- Chẳng lẽ thực lực là từ trên trời rơi xuống sao?

Quân Mạc Tà xùy một tiếng qua lỗ mũi:

- Mỗi ngày ăn mặc rồi trang điểm, có thể luyện thực lực mạnh mẽ không? Mỗi ngày cứ làm mình như bình hoa, vĩnh viễn cho rằng mình được bảo hộ rất tốt, có thể luyện được tuyệt thế võ công sao? Nếu muốn trở thành một cao thủ chân chính, cường giả chân chính, ngươi có biết cần phải trả giá bao nhiêu không!? Đó là các ngươi tư cách đại tiểu thư không thể hiểu được! Ngay cả lĩnh ngộ bình thường, cũng đều dùng tính mạng và linh hồn của mình đi tranh đấu!

Quân Mạc Tà cười một tiếng:

- Các ngươi hiện tại tuổi còn nhỏ cũng đã luyện đến Kim Huyền cảnh giới, có thể nói là thiên tài trong lớp trẻ! Có lẽ chắc có nhiều người đều nói, các ngươi tuổi trẻ mà có thể đến Kim Huyền quả nhiên là đáng quý, thậm chí ta cũng thừa nhận điểm ấy, có thể tu luyện huyền công vốn là việc nghịch thiên, khó khăn nhọc nhằn, phí tài phí vật, trái với quy luật của tạo hóa, mà các ngươi nữ nhân trong cuộc đời cũng chỉ tươi đẹp được vài năm! Nữ tử thiên tài trong thiên hạ đến bây giờ cũng không thiếu, nhưng chân chính có thể hy sinh mỹ mạo cùng tuổi thanh xuân của mình để trở thành cao thủ, từ cổ chí kim ngàn vạn năm, ít ỏi không có mấy người!

- Nói với các ngươi điều này, mục đích chính là hi vọng khi gặp tình huống như ngày hôm nay sẽ không phạm phải sai lầm ngu ngốc như vậy nữa! Bởi vì các ngươi thực lực thấp kém, cho nên cùng loại chuyện như ngày hôm nay, tin tưởng sau này nhất định sẽ còn xuất hiện! Ta tin rằng không người nào nguyện ý làm Dạ Cô Hàn thứ hai, hy sinh không chút nào giá trị! Hiểu không?

Quân Mạc Tà lèm bèm hai tiếng, phát tiết xong, hứng thú mất hết, thân mình hướng chiếc ghế khẽ dựa vào, nhắm hai mắt lại, giọng không còn nhẫn nại nói tiếp:

- Không cần tiếp tục tranh luận cái đạo lý trống rỗng, vô dụng đó nữa! Nếu các ngươi có thể tự tin dùng đạo lý chó má đó mà thuyết phục được địch nhân. Vậy thật là tốt a. Nếu là không thể, liền im lặng cho ta, thiếu gia nói nhiều quá rồi, cần nghỉ ngơi một chút!

Tam nữ mới đầu mặt đỏ tai hồng, nhưng sau khi nghe Quân Mạc Tà nói những lời khó nghe đến cực điểm, nhưng cũng có đạo lý. Không khỏi làm cả đám đều cúi đầu thấp xuống trầm tư.

Độc Cô Tiểu Nghệ phồng miệng lên, con mắt trợn lên hầm hừ hai tiếng, nhăn cái mũi nhỏ, than thở nói:

- Thật sự là không thể nói lý! Hừ, người ta nâng niu đồ ngươi tặng thế cũng là sai lầm à, mọi người a, tức chết ta mất, khi trở về ta sẽ đem thanh

đao kia vứt xuống, xem ngươi còn nói nữa không!

Ngay lúc này, bên ngoài một tiếng chân trầm trọng truyền đến, chợ nghe thanh âm thật giống như là có một con voi kềnh càng hướng về phía này chạy như điên, tốc độ làm người ta phải sợ hãi, không phải nhanh đến nỗi làm cho người ta sợ hãi, mà là quá chậm làm cho người ta sợ hãi.

Tam nữ đưa mắt nhìn nhau , chỉ thấy bên ngoài có một âm thanh thở hổn hển nói:

- Ta nói này tam Thiếu, tam tổ tông, ngươi mưu đồ cho ta chạy gãy chân nha, đáng thương ta đi đoạn đường này toát mồ hôi cũng giảm mấy chục cân nha. Cần gì phải gấp dùng thuốc tốt như vậy chứ, còn bắt ta tự mình đưa tới, thật sự là bà nội nó cũng xong rồi, xế chiều chúng ta đi Linh Vụ hồ khoái hoạt một chút nhé?

- Chậc chậc, nhớ tới các cô nương nơi đó trắng nõn mịn màng, miệng của ca ca ta đầy nước miếng rồi. Sức mạnh như dòng nước oa, đúng rồi, trước ngươi từng nói cái gì “Bóc bánh xong không trả tiền, sẽ không tính là mua” quả là chuẩn xác thủ pháp, thật là tuyệt a! Tam Thiếu, ngươi đúng là người có nghề trong tay, tiểu đệ bội phục ngươi, bội phục tới nỗi “tiểu kê kê” của ta vương thẳng chỉ trời không nhúc nhích luôn!

Người đến là ai, miêu tả thật sinh động, không cần nói ai cũng biết.

Chợt nghe những lời này, trong phòng ba nữ nhân sắc mặt đồng thời biến thành như đáy nồi, đen đến dọa người! Ba nữ nhân cùng lộ ra ánh mắt giống nhau: Muốn giết người!

Chân chính là ánh mắt muốn ăn thịt người!

Theo tiếng oán giận hòa cùng âm thanh như rắm ngựa, Đường đại thiếu gia đưa mình mang theo hơi thở hổn hển đi vào cửa. Ngưỡng cửa khá cao, Đường bàn tử phải phí sức lực dùng hai tay đỡ lấy bụng của mình mới từng bước từng bước tiến vào. Vừa vào đến cửa còn chưa kịp

nói chuyện, liền kinh hoàng khi thấy tam vị mỹ nữ trừng mắt nhìn mình, giống như là chỉ cần cắn một phát đem mình nuốt vào bụng, lập tức sững sờ tại đương trường, đột nhiên kêu thảm một tiếng:

- Má ơi!!!

Thảo dược đang ôm trong lòng chỉ một thoáng tuôn ra đầy đất, lập tức cất bước muốn chuồn ra ngoài.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 52: Lãnh Huyết Chí Tôn

Ba nữ nhân kia nào chịu buông tha, đồng thời nhanh chóng nhào tới. Đường mập mạp tốc độ không so được với ba bà cô linh hoạt nơi đây, bị Tôn Tiểu Mỹ nhéo lỗ tai, thúc ép lôi trở về. Đường mập mạp không được than khóc, không được xin xỏ, liền trong nháy mắt chịu đủ mọi ngược đãi.

- Tốt! Tên Đường bàn tử ngươi! Cư nhiên dám thông đồng với Quân tam thiếu đi cái nơi không biết gọi là cái gì đó. Hôm nay nãi nãi không đem một thân toàn mỡ của ngươi đốt đèn thiên đăng là không được mà! Ngươi thật có tiền đồ nha, mở miệng ra là nói tới các cô nương!

Tôn Tiểu Mỹ ở phía trước ra tay trước. Tam nữ bị Quân Mạc Tà vung tay múa chân mắng to cũng không dám phản bác, mỗi người đang tích một bụng đầy oán khí, mập mạp kia xuất hiện đúng lúc trở thành nơi trút giận. Không dùng hắn để trút giận thì đúng là phí vật báu từ trên trời rơi xuống mà, hơn nữa, còn có lý do trút giận một cách quang minh chính đại nữa chứ.

Đường Nguyên nước mắt nước mũi văng tung tóe, bộ mặt cùng thân thể béo phì đều chịu thảm như nhau. Trong phút chốc trên thân thể tròn vo, bộ mặt béo phị của Mập Mạp chẳng biết đã trúng bao nhiêu quyền cước. Cùng một lúc, xanh đỏ tím vàng màu nào cũng có đủ cả, tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa. Quân tam thiếu mạnh mẽ kia đầy lòng từ bi muốn cứu mạng huynh đệ trong biển lửa, nhưng vẫn không tìm được cách nào.

Xem ra, chỉnh đốn Mập Mạp cũng là một việc khá tốn sức, tam nữ mệt mỏi thở phì phò, cuối cùng dừng tay, lúc này mới nhớ tới bên cạnh còn có một tên đầu sỏ chân chính. Cái này thực là nắm được nhược điểm, cuối cùng có thể phát tiết ra bức bối tràn đầy. Đường Nguyên rốt cục ngẩng đầu ai oán.

-Quân Mạc Tà, không nghĩ tới ngươi...

Tam nữ đột nhiên đồng thời ngậm miệng , trong phòng trở nên yên tĩnh.

Vừa nhìn về phía Quân Mạc Tà vốn đang ngồi, bốn người đồng thời choáng váng, Quân tam thiếu chẳng biết đã biến mất khi nào.

Ngay cả dược thảo trên mặt đất cũng không thấy.

Động tác này thật sự là cực kỳ thần tốc.

Trong cung truyền ra tin tức: Lệnh cho Đường lão gia tử mang tôn tử Đường Nguyên, sáng sớm ngày mai vào cung gặp mặt. Đường Vạn Lý lão gia tử không hiểu duyên cớ làm sao, nhưng lệnh vua khó cãi, đành phải phái người tới Quân gia, đón tôn tử mà mình đã trục xuất khỏi gia môn về nhà.

Đường đại thiếu mặt xám mày tro liên tục khấu tạ thần phật trên trời, rốt cục thoát khỏi bể khổ, ngay cả quần áo cũng không kịp thay, vạn phần chật vật chạy thục mạng mà về. Lần đầu tiên hắn cảm thấy gia gia mình thật sự khả ái, như thần phật cứu khổ cứu nạn.

Thời gian dần trôi, sắc trời đã dần dần chuyển sang tối. Quân gia đại viện đột nhiên mở đại tiệc chiêu đãi Độc Cô Đại tướng quân cùng Tôn thượng thư, hai vị khách quý.

Lần yến hội này xét về quy cách cấp bậc thực là tương đối cao cấp, chính là từ Quân lão gia tử cùng Quân Vô Ý tự mình bồi tiếp, nhưng Quân Mạc Tà lại như là bốc hơi, biến mất vô tung vô ảnh. Khiến ba vị

nương tử quân nghiến răng nghiến lợi muốn tìm hắn tính sổ càng thêm khí tức cành hông.

Thẳng tới đêm khuya, tất cả mọi người đã đi ngủ, Quân Mạc Tà mới lén lút từ Hồng Quân Tháp hiện thân đi ra, liếc mắt nhìn quanh, sau đó mới chui vào phòng ngủ của mình.

" Nói giỡn chơi, Quân đại thiểu ta không phải vì tránh né ba con nhỏ kia! Chẳng qua chỉ là ba cô nương thôi, ta sợ cái gì? Ta trốn đi, chỉ là vì Dạ Cô Hàn mà điều chế thuốc mà thôi."

Cái này gọi là cứu người như cứu hỏa, như thế nào có thể trì hoãn. Tuy rằng thời gian chế thuốc có hơi quá lâu, nhưng chẳng lẽ không cần nghỉ ngơi sao? Thật là đáng ngạc nhiên mà. (Biên: Sợ quá bỏ trốn thì nói đại đi, còn lý do lý trấu)

An ủi bản thân một phen, Quân đại thiểu tự mình ra tay, chỉ tốn thời gian nửa canh giờ liền chế ra thuốc gây tê, một loại uống, một loại thoa ngoài da, đi tới trước giường, bắt đầu chính thức bắt tay vào trị liệu vết thương cho Dạ Cô Hàn.

Lần này cũng thật chân chính tốn nhiều khí lực, cuối cùng mới đem chỗ xương sườn gãy nát nơi lồng ngực Dạ Cô Hàn, ra tay giống như thêu hoa mà hoàn toàn nối lại. Tốt! Quân đại cao nhân mồ hôi toát ra, mệt mỏi không chịu nổi, hoàn toàn không có nửa phần dáng vẻ, đặt mông ngồi xuống, lắc lắc đầu, thì thào lẩm bẩm: " Cha mẹ ơi, việc này thật không phải là dành cho người làm mà. Lần sau lại có chuyện không có lợi lộc thế này, đánh chết lão tử cũng không làm. Bà nội ơi, cơ hồ muốn lấy nửa cái mạng của ta!"

Mà đúng lúc này, Quân Mạc Tà đột nhiên không hiểu tại sao cảm giác được cả người lạnh toát, chỉ cảm thấy tóc gáy dựng đứng lên. Trong không trung xuất hiện một cỗ hơi thở ngoan độc, sát khí ngất trời vô cùng lãnh liệt!

Quân Mạc Tà bỗng nhiên ngẩng đầu, nghiêm nghị nhìn ra bên ngoài, thần thức kinh người khoảng khắc bắn ra ngoài.

Thình lình, một cỗ hơi thở cuồng bạo ùn ùn kéo đến thành Thiên Hương, đột nhiên bạo phát, kéo dài hơn mười dặm.

Trong cỗ hơi thở này, tràn ngập vô tận cuồng nộ, còn có, đau lòng!

Đúng vậy, chính là đau lòng! Chính là một cỗ hơi thở mờ ảo, làm cho người ta cảm thấy người phát ra cỗ hơi thở này bi thống như thế nào! Đây là cảm nhận thực sự!

Quân đại cao nhân có thể xác nhận, người có được cỗ hơi thở này nhất định là siêu cường giả đỉnh cấp, vả lại Quân đại sát thủ hai đời đối nhân xử thế, đánh giá vị tối cường giả này, thậm chí còn ở trên Thạch Trường Tiếu, Ưng Bác Không.

Siêu cường giả bởi vì một nguyên nhân nào đó lâm vào vô tận cuồng nộ, cực độ thương tâm.

Thời điểm Quân đại cao nhân khẩn trương tự hỏi sự tình gì đang xảy ra, một thanh âm sát khí nghiêm trọng đột nhiên ở một chỗ vắng lặng trong không trung như sấm sét vang dội, như trời long đất lở lan khắp bầu trời:

- Ưng Bác Không! Văn Thường Vũ! Hai vương bát đản các ngươi, lăn ra cho lão tử!

Tiếp theo đó là một tiếng rống dài thê lương bi phẫn, kinh thiên nổi lên.

Người phát ra thanh âm này không chút để ý tới đô thành Thiên Hương đế quốc có bao nhiêu người mạnh tồn tại, càng không để ý thời điểm này là đêm khuya, không kiêng nể ai vận khởi huyền công toàn thân cao giọng hét lớn, khí thế ngút trời làm khiếp sợ thiên hạ!

Tiếng rống dài vẫn tự nhiên như rồng ngâm, hổ gầm rung trời động đất, trên bầu trời thành Thiên Hương này cứ 0anh long long quanh quẩn bên tai không dứt. Qua một lúc, tiếng rống cũng không chấm dứt, càng như thể trời long đất lở, sông hồ chảy ngược, tựa hồ có vô số người đồng thời trong ngàn dặm trời cao đồng thanh rống dài.

Trong nhất thời, tất cả mọi người bừng tỉnh giấc mộng, cho dù người ngủ say như chết cũng không ngoại lệ. Ngay sau đó liền cảm giác được lỗ tai mình ngoại trừ tiếng oanh long long ở ngoài, rốt cuộc không nghe được thanh âm gì khác.

Trên mái nhà Thịnh Bảo Đường! Một hắc y nhân cô ngạo, gầy nhỏ đứng ở đó, rống to lên không kiêng nể gì! Trong thanh âm này tràn đầy bi phẫn! Phẫn nộ! Cuồng nộ!

Cùng với sát khí cường phách không ngại hủy diệt hết thảy!

- Có can đảm giết người, không có can đảm đối mặt ta sao? Ưng Bác Không! Văn Thương Vũ! Hai người các ngươi chết cả rồi sao? Dám làm không dám nhận là người nhát chết!

Hắc y nhân lại kêu to một tiếng, âm thanh càng tăng lên!

Ở cự ly gần có không ít người trong tai ầm ầm vang lên, lúc sau cái gì cũng không nghe thấy, bởi vì hai lỗ tai khoảng khắc này đã phun ra tơ máu, màng nhĩ vỡ tan, thính lực mất hẳn.

Trong đại viện Quân gia cùng trong hoàng cung đồng thời có tiếng rống vang dội truyền ra, như tiếng ưng hạc trên trời cao, như tiếng rồng ngâm dài, ba cỗ sống âm kinh thiên quấn lấy nhau, mọi người phía dưới cảm thấy áp lực giảm hẳn đi.

Phanh!

Trong tiểu viện Quân Vô Ý, một thân ảnh mạnh mẽ như chim ưng bay lên, mang theo tiếng hú dài bay lên trời, thẳng tắp từ dưới đất phi lên

cao mười trượng giữa không trung, lăng không một cái dừng lại, giống như chim ưng giữa chín tầng trời, hướng về phía Thịnh Bảo Đường bay đi.

- Lãnh Huyết Chí Tôn Lệ Vô Bi! Nguyên lai lão tiểu tử ngươi tới rồi. Lão tử chờ ngươi đã lâu!

Ưng Bác Không cười dài một tiếng, như lưu tinh bay tới.

- Hôm nay để cho lão tử nhìn một cái. Lệ Vô Bi ngươi, gia hỏa lãnh huyết ngươi dựa vào cái gì có thể đứng thứ năm trong Bát Đại Chí Tôn!

Đồng thời từ phía hoàng cung, một thanh âm bàng bạc bình thản nói:

- Lệ Chí Tôn, Ưng Chí Tôn, tiểu đệ Văn Thương Vũ chào hai vị Chí Tôn.

Văn Thương Vũ, đúng là Văn tiên sinh trong hoàng cung. Thanh âm hắn dị thường bình thản, chu đáo, không chút gấp gáp, tựa hồ hắn vẫn chưa có dùng sức, nhưng chẳng biết vì sao, thanh âm bình thản của hắn, giữa thanh âm hỗn loạn đang so đấu của hai vị Chí Tôn, cư nhiên vẫn có thể nghe rõ ràng, không chút kém thế.

Bởi vậy có thể thấy được, huyền công của vị Văn tiên sinh này, cho dù không bằng hai vị Chí Tôn, nhưng cũng không khác biệt mấy.

Ba người ở trên mái nhà Thịnh Bảo Đường, chia chân vạc mà đứng. Trên bầu trời sao trời lấp lánh, dưới đất nhà nhà liền nhau, phố lớn ngõ nhỏ đan xen. Gió thu gào thét, ba người đều là tay áo tung bay, giống như thần tiên trên trời bay xuống phàm trần.

" Cư nhiên là Lãnh Huyết Chí Tôn Lệ Vô Bi tự mình tới rồi! Cái này ông có thể có trò hay để xem!"

" Lão tiểu tử này tổng cộng có mười đồ đệ, hôm nay đã chết mất bốn, tàn phế ba, mà cái loại tàn này là tàn tật không thể phục hồi, lúc này cần

phải xem xem người này làm sao mà đối phó với tên kia trong hoàng cung. Nếu hắn có thể xử lý luôn thì coi như đã giúp ta một đại ân!"

Quân đại sát thủ chợt nghe thấy người này là Lệ Vô Bi, cho dù đã kiến thức qua uy thế kinh thiên lúc trước của Lãnh Huyết Chí Tôn, trong lòng vẫn không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại tinh thần tăng lên ,nhanh chóng triển khai Âm Dương Độn, bám theo sau Ưng Bác Không một bước cũng không rời. Hắn vừa mới đi,thân ảnh Quân Vô Ý áo lam phiêu phiêu tiến vào trong phóng hắn, vừa thấy chỉ có Dạ Cô Hàn nằm lạnh lẽo một mình, ngoài ra, không một bóng người, không khỏi cười khổ một tiếng. Cháu hắn thủ đoạn cố nhiên thông thiên, nhưng đảm lược này cũng đồng dạng thông thiên không kém.

Lệ Vô Bi thân hình cao lớn, mặt trắng không râu. Trên trời tuy có ánh sao chói sáng nhưng trên mặt đất một mảnh u tối, mà ánh mắt Lệ Vô Bi ở trong bóng tối sáng rực lên, lóe ra sắc thái lạnh lẽo âm hàn. Nhưng nhìn kỹ lại có thể rõ ràng nhìn ra, trong mắt Lãnh Huyết Chí Tôn này, còn có bi thống nồng đậm không thể nào tiêu trừ.

Tuy rằng được xưng là Lãnh Huyết Chí Tôn, nhưng vất vả đào tạo mười đệ tử, đột nhiêu chết bốn tàn ba, vị Lãnh Huyết đại cao thủ danh chấn thiên hạ vẫn không thể bỏ qua.

Có lẽ cho dù ai cũng không thể bỏ qua.

Đối với Lệ Vô Bi mà nói, có thể đồng thời tạo ra mười tên Thiên Huyền đệ tử, có thể nói là một thành tựu rất lớn, mà phần thành tựu này bảy đại Chí Tôn khác không có.

Nhưng là, chỉ trong có hơn một tháng, mười đại đệ tử, tổn hại mất hai phần ba. Đả kích này, cho dù là Lệ Vô Bi tu vi kinh thiên cũng vô phương giải quyết.

Quân đại cao nhân bám theo Ưng Đại Chí Tôn mà đến cũng không có tâm tình lĩnh hội nỗi đau của Lệ Vô Bi. Hắn đột nhiên phát hiện một hiện tượng rất thú vị. Cũng có thể nói là một loại cảm giác kỳ diệu.

Hắn phát hiện ra, từ sau khi mình xuyên việt tới, gặp mấy cao thủ, người đứng đầu không chỉ có Lệ Vô Bi, Thạch Trường Tiếu, Ưng Bác Không còn có hai vị ma thú vương Thiên Phạt sâm lâm, thêm vào vị Văn tiên sinh, cùng ba vị trưởng lão Chí Tôn Thần Huyền của Phong Tuyết Ngân Thành, cộng thêm Phí Mộng Thần, quốc sư Vũ Đường quốc.

Mà trên người những người này, từ Văn tiên sinh trở xuống còn chưa rõ ràng, nhưng từ Ưng Bác Không tính lên, mấy cao thủ cấp Chí Tôn chân chính này, đều có một đặc điểm giống nhau.

Đều là... rất cô độc!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 53: Chí Tôn Trả Thù

Đúng vậy, cô độc!

Vô luận đứng ở nơi nào đó, vô luận bên người có bao nhiêu người, những người này, luôn dị thường cô độc. Cùng hoàn cảnh chung quanh đều không hợp! Tựa hồ giữa thiên địa mênh mông chỉ có một mình hắn.

Đó là một loại khí phách hào hùng cô độc!

Cũng là một loại thê lương tịch mịch!

Chẳng lẽ, đây là cái giá khi trở thành cao thủ Chí Tôn? Hay có thể nói là "cao xử bất thắng hàn" (Một câu thơ trong "Thủy điều ca đầu" của Từ Thức, có nghĩa là người càng làm chức vụ cao càng tịch mịch cô đơn)? Nếu là ta, tương lai có một ngày cũng có thể đạt tới cảnh giới như vậy, có thể hay không cũng cô độc, tịch mịch giống bọn họ?

Bất quá, tin tưởng từ giờ đến lúc đó, nếu nói về tịch mịch chỉ sợ mình đã đạt đến mức đăng phong tạo cực rồi. Quân Mạc Tà trong lòng lạnh lùng hừ một tiếng: "Lão Tử tuy rằng công lực so ra kém các ngươi, nhưng so với các ngươi còn tịch mịch hơn!"

Quân Mạc Tà trong lòng không ngừng suy tư, chợt thấy hai thân ảnh vừa xuất hiện trên mái nhà. Râu bạc trắng phiêu phiêu, mặt sắc mặt ngưng trọng. Người tới chính là Phong Tuyết Ngân Thành tam trưởng lão, cửu trưởng lão.

- Hai vị Chí Tôn đại giá quang lâm, Văn huynh cũng đã đến, Ngân Thành thật sự lấy làm vinh dự! Xin mời ba vị cùng xuống đây, uống một chén trà thơm có được không?

Tam trưởng lão chắp tay, mỉm cười.

Hắn rõ ràng nhìn thấy đối phương ba người đã là gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây, nhưng tại thời điểm này, hắn lại là chủ nhà ở Ngân Thành, bất kể thế nào cũng không thể để mất mặt Ngân Thành! Cho nên tuy rằng lời nói này hơi không hợp cảnh, nhưng cũng kiên trì nói ra.

Lệ Vô Bi thê lương cười một tiếng dài, bỏ qua câu nói của tam trưởng lão, ứng tiếng nói lớn:

- Ưng Bác Không! Lục đệ tử của ta gẫy xương liệt gân , tàn tật cả đời, chính là do ngươi đã hạ thủ?

Tam trưởng lão trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ. Mặc kệ thực lực bản thân hắn như thế nào, nhưng hắn dù sao vẫn là đại biểu Phong Tuyết Ngân Thành! Bị Lệ Vô Bi coi thường như thế, nhất thời cảm thấy nóng mặt. Nhưng chứng kiến Lệ Vô Bi rõ ràng có chút bộ dạng điên khùng, cuối cùng vẫn phải nén giận trong lòng.

Ưng Bác Không ha ha cười, hời hợt nói:

- Lệ huynh cần gì phải tức giận như thế, bất quá là chỉ là một người đệ tử thôi, lão phu là hảo tâm thay ngươi giáo huấn! Hơn nữa, ngươi có mười tên đồ đệ, tàn phế một nửa , cũng không quan trọng mà! Đúng rồi. Hắn dường như cũng là tên đồ đệ duy nhất không tiến vào Thiên Huyền của ngươi mà, phế vật như thế, ta thay ngươi phế đi, miễn cho ngươi phài ngượng ngùng xuống tay, ngươi nói có phải không. Ha ha ha…

Khí thế lăng lệ của Lệ Vô Bi giờ khắc này bỗng yên lặng xuống, quanh người tựa hồ có một mạch nước ngầm chậm rãi bắt đầu khởi động, hắn ngưng mắt nhìn Ưng Bác Không, trong mắt sát khí càng ngày càng thịnh, chậm rãi gật đầu, trầm thấp nói:

- Tốt! Tốt lắm! Ưng Bác Không, ngươi không hổ là sư thúc tốt, thủ đoạn rất tốt, quả nhiên là thuận buồm xuôi gió, dễ như trở bàn tay!

Ưng Bác Không hừ một tiếng, liếc nhìn Lệ Vô Bi cười lạnh nói:

- Như thế nào, ngươi vì người đồ đệ này báo thù sao? Lệ Vô Bi, vậy liền đến đây đi, ta chờ cơ hội này đã lâu. Đã ba mươi năm! Lão Tử sớm đã cảm thấy năm đó cái gọi là bài danh không hợp lý rồi!

Lệ Vô Bi nén cười, nói :

- Muốn chết đừng vội; Ưng Bác Không, ta thực có hứng thú muốn biết đồ đệ của ta đã đắc tội với ngươi chỗ nào? Lại có thể khiến cho ngươi vứt bỏ thân phận hạ độc thủ như vậy?

Ưng Bác Không lạnh lùng nói:

- Đắc tội ta, hắn xứng sao? Lão Tử chính là xem hắn không vừa mắt! Lệ Vô Bi, lý do này, được không?

Lục đệ tử của Lệ Vô Bi nhân lúc đám người Thạch Trường Tiếu liên thủ đối phó Ưng Bác Không, ra tay trộm cướp Huyền đan trong ngực Ưng Bác Không, suýt nữa đắc thủ, làm cho Ưng Bác Không mất mặt, nhưng loại sự tình này, Ưng Bác Không lại như thế nào chịu giải thích? !

Mặc kệ có nguyên nhân hay không có nguyên nhân, Lệ Vô Bi truy hỏi với khẩu khí người bề trên như thế, Ưng Bác Không sẽ không giải thích với hắn. Khinh nhờn Chí Tôn, vốn đã đáng chết, không thể bỏ qua!

Ai đúng ai sai, thực lực mới là đạo lý duy nhất!

- Lý do này tốt lắm, thật sự tốt lắm! Ưng Bác Không, ta sẽ nhớ kỹ lý do này của ngươi!

Lệ Vô Bi bi thương cười lớn một tiếng, lại chuyển hướng Văn Thương Vũ, thanh âm có vẻ rất là ngưng trọng:

- Văn huynh chính là người của”nơi đó”? Có thật là Văn huynh đang ở tại Thiên Hương đế quốc ?

Văn Thương Vũ nhã nhặn cười, nói:

- Lệ Chí Tôn quả nhiên là tuệ nhãn như đuốc! Không sai, Văn mỗ đúng là Chí Tôn thủ hộ giả của Thiên Hương đế quốc theo Chí Tôn thủ hộ minh ước!

Lệ Vô Bi khẽ nhắm hai mắt, cuối mắt như có hai ngọn lửa, nhất thời tối sầm lại; nhưng sau khi mở mắt, nhất thời theo ánh mắt của hắn bắn ra một tia bích sắc tàn nhẫn độc địa, làm cho người ta cảm giác bốn phía nhất thời âm phong gào thét, hắn vô cùng âm lãnh nói:

- Văn Thương Vũ, Chí Tôn thủ hộ minh ước cũng không phải lý do ngươi giết bốn gã đệ tử của ta! Ngươi cho rằng làm thủ hộ giả là có thể làm việc không kiêng sợ gì sao?

Văn Thương Vũ sâu kín thở dài, ngửa đầu nhìn bầu trời, trên mặt xẹt qua một tầng sắc mặt giận dữ, đối Lệ Vô Bi vơ đũa cả nắm hùng hổ doạ người có chút không thoải mái, nhưng nhớ tới chức trách của mình, hít một hơi thật sâu, cuối cùng đem lửa giận đè ép xuống.

Hắn trầm tư đã lâu, mới cúi đầu, nhìn thẳng lên Lệ Vô Bi, thản nhiên nói:

- Lệ Chí Tôn, việc này ai đúng ai sai đều có công luận, Văn mỗ có giảng đạo lý với ngươi cũng vô nghĩa, duy có một lời thuyết minh. Ngươi tin cũng tốt, không tin cũng thế! Đệ tử của ngươi không phải Văn mỗ giết!

Văn Thương Vũ trầm giọng nói:

- Ta chỉ giải thích với ngươi lần này thôi ! Vô luận ngươi tin tưởng hay không, hôm nay ngươi đến chất vấn cùng trào phúng ta, Văn mỗ vẫn sẵn sàng lãnh giáo cao chiêu của Lệ Chí Tôn!

Lệ Vô Bi trầm mặc một hồi, hờ hững nói :

- Văn huynh nếu đã nói như thế, Lệ mỗ như thế nào không tin!

Âm thanh hắn có phần lạnh đi, lại đột nhiên thay đổi, lộ ra vẻ hòa nhã!

- Bất quá Văn huynh nếu muốn chỉ giáo, Lệ mỗ tùy thời có thể phụng bồi!

- Tuy nhiên, người giết đệ tử ta, rốt cuộc là ai? Văn huynh có thể chỉ điểm ta đôi chút? Nếu Văn huynh thẳng thắn tố cáo, Lệ Vô Bi nguyện tạ lỗi về hành động bất kính vừa rồi!

Lệ Vô Bi thu hai tay về, làm một cử chỉ thân mật.

Lấy thân phận Lệ Vô Bi mà nói, có thể bởi vì đồ đệ mình mà làm như vậy, cho dù người nọ đạt được Thần Huyền thực lực, cũng là quá sức đáng quý !

- Người nọ lai lịch thần bí khó lường, thực lực cũng vô cùng thần bí, Văn mỗ đối với người này cũng hơi có hứng thú, đáng tiếc thủy chung cũng không có chút manh mối. Thậm chí còn từng bị hắn vô thanh vô tức vu oan giá họa, thủ đoạn vô cùng cao minh, khiến Văn mỗ tâm phục khẩu phục!

Văn Thương Vũ sang sảng cười cười, nhưng có chút xấu hổ, đối với người vu oan cho hắn, cũng biểu hiện ra sự rộng rãi hiếm có, tựa hồ chuyện này đối với hắn mà nói, chính là mây bay gió thoảng, không đáng nhắc đến.

- Bất quá, tuy muốn tìm ra người nọ, cho dù Văn mỗ tự thân xuất mã, dù đã cố hết sức nhưng không thành, đành phải bất lực!

- Như thế nào cũng vẫn đa tạ Văn huynh!

Lệ Vô Bi vừa chắp tay, trong mắt hàn mang chợt lóe, nói:

- Văn huynh xin cứ tự nhiên, hôm nay đã quấy rầy, đắc tội!

Văn Thương Vũ ha ha cười, vừa chắp tay, nói:

- Núi cao sông dài, sau này còn gặp lại! Văn mỗ vốn có chức trách trong người, xin thứ cho ta không tiếp được !

Hai tay của hắn vẫn duy trì ôm quyền tư thế, thân mình tựa như một mảnh lá cây đột nhiên bị cuồng phong cuốn lên, phiêu diêu bay lên. Lui về phía sau, thân mình gầy yếu tựa như một trang giấy ở trong bầu trời đêm lay động hai cái, liền tiêu thất.

Quân đại thiếu gia ở một bên thấy trong lòng tức giận mắng không thôi: “Con bà nó, đây cũng tính là do Chí Tôn giải thích hiểu lầm ư,thật quá đơn giản, dễ dàng? Lãnh Huyết Chí Tôn Lệ Vô Bi tại sao cũng dễ dàng tin người như vậy, người khác chỉ nói một câu không phải hắn làm, vị này một trong bát đại Chí Tôn lại có thể liền tin tưởng ngay !”

Văn tiên sinh không thể nói dối sao? Cũng quá dễ lừa gạt đi!

Thật sự là .... không biết nói gì!

Trong lòng oán thầm là một chuyện, kỳ thật Quân Mạc Tà cũng minh bạch. Đạt đến cảnh giới những người này, thật sự là không cần phải nói dối! Cấp bậc này cũng không có sợ phiền phức! Ngược lại phải giải thích, có vẻ hơi khó tin!

Cho dù là hiểu lầm, cũng tuyệt không phải giải thích. Bởi vì giải thích là đã tự nhận mình yếu thế!

Lúc trước Ưng Bác Không cũng thế!

Mà khi Văn Thương Vũ tiến hành giải thích, Lệ Vô Bi cũng liền lập tức tin. Hơn nữa đối với đối phương thái độ lập tức bất đồng! Bởi vì lấy thân phận Văn Thương Vũ, nếu đã không muốn giải thích, cho dù là Lệ Vô Bi thì cũng không có biện pháp!

Nhưng hắn lại giải thích. Tuy rằng huyền công của hắn không bằng Lệ Vô Bi, dựa vào thân phận của hắn mà nói, quả thật hôm nay đã cấp cho Lệ Vô Bi mặt mũi!

“ Người của “nơi đó” là sao ta?" Quân Mạc Tà lập tức lực chuyển dời chú ý đến những lời này, trong lòng âm thầm suy nghĩ: "Nơi đó mà hắn nói tới là địa phương nào? Tại sao thoạt nhìn Lệ Vô Bi , một trong bát đại Chí Tôn cũng có chút bộ dạng kiêng kị? Trong đó, chẳng lẽ còn có bí ẩn gì khác?”

Lệ Vô Bi xoay mặt nhìn thấy Ưng Bác Không, hai tay chắp sau lưng , hừ lạnh một tiếng, nói :

- Lão Ưng, hiện tại chỉ còn lại hai chúng ta!

Đột nhiên hắn đối với tam trưởng lão cùng cửu trưởng lão vung tay áo, quát:

- Nơi này không chuyện của các ngươi, các ngươi cũng không phải Hàn Phong Tuyết, không có tư cách can dự chuyện này, đi xuống đi!

Một cỗ kình phong gào thét mà đi, tam, cửu trưởng lão chỉ cảm thấy kình phong đập vào mặt đau nhức, tuy rằng trong lòng phẫn nộ, nhưng so với người ta còn cách xa tám vạn dặm, đành cam chịu. Bị trận kình phong thổi xuống, trong lòng cả hai căm giận: “Chờ người của chúng ta đến rồi thì xem các ngươi còn hung hăng được nữa không!”

Ưng Bác Không cười ha ha, vươn người đứng dậy, như thương ưng phi đằng, lướt thẳng giữa không trung, cười to nói:

- Hảo , thầy trò tình thâm, muốn vì đồ đệ ngươi mà báo thù vậy đánh hết sức đi!

Lệ Vô Bi hét lên một tiếng bén nhọn, giống như thiên hồn vạn quỷ đồng thời tuôn ra khỏi Quỷ Môn quan, thân mình từ từ bay lên, theo sát Ưng Bác Không, thân ảnh hai người nháy mắt đã không thấy tăm hơi…

Tinh hà cảnh cảnh. Dạ lương như thủy. (Sao sáng lung linh, đêm lạnh như nước)

Quân Mạc Tà vô thanh vô tức triển khai Âm Dương Độn pháp, một đường gắt gao đi theo phía sau hai người.

Không thể không nói, Chí Tôn thực lực chính là Chí Tôn thực lực, Quân Mạc Tà toàn lực triển khai Âm Dương Độn - tuyệt đối là cấp bậc tốc độ kinh thế hãi tục! Nhưng so với hai người kia, lại có cảm giác ăn không tiêu.

Mà thật sự nếu so về ẩn thân theo dõi hắn là cao thủ, tin tưởng cho dù là Thiên Huyền cao thủ, thậm chí là Văn tiên sinh thần bí kia cũng không theo kịp!

Nhưng Thương Ưng thân pháp của Ưng Bác Không vốn là đệ nhất thân pháp trên đại lục Huyền Huyền. Ưng đại Chí Tôn dựa vào nó để xưng danh, lần này vì muốn hạ uy danh của Lệ Vô Bi tự nhiên phải dốc toàn lực mà thi triển. Lệ vô Bi cũng không dám sơ xuất, hai người tự nhiên so đấu về thân pháp đã bắt đầu!

Tuy rằng từ lúc hai người gặp mặt chính là giương thương múa kiếm, vẫn chưa động thủ, nhưng trên thực tế, cũng đã so đấu hai trận rồi!

Phía trước tiếng quát giao nhau, đó là cuộc chiến về âm ba (sóng âm), Ưng Bác Không tu vi huyền khí kém hơn một chút, không khỏi rơi xuống hạ phong, điểm này hai người đều biết rõ; cho nên giờ phút này tốc độ so đấu, đó là trận thứ hai so đấu!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 54: Phiền Phức Nho Nhỏ

Ưng Bác Không cùng Lệ Vô Bi hai người tuy rằng chỉ là so sánh tốc độ, nhưng hai đại Chí Tôn lại dốc hết toàn lực! Chỉ e rơi xuống hạ phong, đánh mất mặt mũi, ưng đại Chí Tôn tự mình vừa rồi so đấu về âm ba đã rơi xuống hạ phong, bây giờ lại thua trong lĩnh vực mà mình tự hào nhất, thì cũng chẳng còn mặt mũi cùng Lệ Vô Bi tranh phong.

Mà Lệ Vô Bi lần này vốn là vì đồ đệ mà đến, càng kiêng kị nhuệ khí của mình bị hạ thấp, cố chấp tự mình đề khí truy đuổi Ưng Bác Không, một chút cũng không chịu rớt lại phía sau!

Cứ như vậy, Quân Mạc Tà thi triển Âm Dương Độn tuy rằng có thể nói thần diệu, uy lực cũng đủ kinh người, nhưng dù sao công lực còn thấp, vẫn không thể phát huy hết uy lực Âm Dương Độn, làm sao có thể so được với hai vị Chí Tôn?

Nói thật ra, lấy tu vi hắn như thế, có thể cùng so sánh với hai người bon họ, tin tức này nếu mà truyền ra cũng đủ để cho thiên hạ khiếp sợ!

Hai bóng người một trước một sau, giống như phù quang lược ảnh (lóe lên liền biến mất), lại giống như thiên ngoại lưu tinh, phút chốc mà qua, vượt qua hết nhà này tới nhà khác, đạp chân vào mái nhà mượng lực, chỉ trong khoảng khắc đã ra khỏi Thiên Hương thành, biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Trăm vạn nhân khẩu trong đại thành chiếm diện tích không nhỏ. Hai người này từ giữa thành bay ra khỏi thành mà chỉ dùng mấy hơi thở công

phu! Tốc độ cực nhanh bậc này, Quân Mạc Tà phỏng chừng cho dù là máy bay chiến đấu ở kiếp trước cũng chưa chắc có thể theo kịp.

Thấy hai người phía trước cơ hồ biến mất khỏi tầm mắt của mình, Quân đại cao nhân trong lòng cũng cảm thấy uể oải , đây hình như là lần đầu tiên lão tử bị đối xử như vậy a, lần đầu tiên nhìn người ta bỏ rơi mình, tiếp tục ngước mắt vừa nhìn vừa lắc đầu cười khổ không thôi.

Thật là có duyên a! Xế chiều hôm nay lão tử mới vừa từ bên trong này cứu thoát ra một người, hiện tại nửa đêm canh ba lại có thể quay lạ nơi này!

Nơi này chẳng lẽ phong thuỷ đặc biệt tốt?

Quân Mạc Tà nhìn chung quanh một chút, xác nhận suy đoán của mình.

Nơi đây giữa nơi dã ngoại, bốn phía mờ mịt không có người ở, cây rừng rậm rạp, quả nhiên là một nơi tuyệt hảo để giết người cướp của!

Đứng ở trên ngọn cây, gió đêm hây hẩy, Quân đại thiếu gia chỉ cảm thấy thần trí thanh tỉnh, cực kỳ thích ý, trong lúc nhất thời hào hùng bỗng nhiên nổi lên, cơ hồ nhịn không được rống lên hát: Băng rừng vượt biển, dấu chân nhỏ in trên tuyết, khí thế vươn cao tận trời…

Bất quá giọng ca vang vang, vẫn chưa hát hết nhưng vẫn phải kết thúc. Bởi vì một khắc này, trong rừng rậm đột nhiên bộc phát ra hai cổ khí thế cường đại, như núi gầm biển động đem toàn bộ khu rùng bao phủ!

Còn tưởng rằng hai cái lão quái vật đã đi xa, thì ra là giao thủ ngay tại đây, xem ra phong thủy nơi này không chỉ mình vừa lòng, người khác cũng mãn ý, thật sự là nơi tốt a!

Mắt thấy vô số cây đại thụ đang bị lung lay ngả nghiêng, thân cây răng rắc rung động, cơ hồ tùy thời có thể bị bẻ gãy, làm cho giọng ca hào

hùng của Quân đại thiếu đang muốn hát tiếp nuốt ngược vào trong, trong miệng hắn âm thầm mắng một tiếng:” Hai cái lão quái vật này, thực con mẹ nó không có nửa điểm thú vị, không biết chiến đấu cũng cần có nghệ thuật sao?”

Hắn lập tức vô thanh vô tức tiềm phục tiến tới, dù sao cũng rất khó có được cơ hội xem Chí Tôn đối chiến!

Ở giữa khu rừng âm u, Ưng Bác Không cùng Lệ Vô Bi hai người cách xa nhau mười trượng, đối diện mà đứng! Mặt đất giữa hai người đã bị san phẳng, nguyên bản nơi này là đại thụ, dưới sự tàn phá của hai người, sớm đã vô thanh vô tức biến thành bột phấn, biến mất trong thiên địa rồi!

Hiện tại mảnh đất đó so với sân bóng rổ cơ hồ còn bằng phẳng hơn!

Tay nghề tốt như vậy, hai lão này sao không đi làm thợ sửa đường! Lại đến khu rừng vắng vẻ này mà làm đường! Cái này con bà nó so với xe lu còn muốn phẳng hơn a. Cái loại khủng bố này không lợi dụng được thì thật là uổng phí mà…

Khí thế vô hình vô chất giữa hai người đều phát ra ngoài, theo thời gian trôi qua, mái tóc dài của Ưng Bác Không dần dần trở lên tán loạn tung bay theo gió. Còn phía đối diện, Lệ Vô Bi lại vẫn là không chút thay đổi, ngay cả quần áo cũng không lay động.

Hai người tu vi cao thấp lập tức có thể thấy rõ!

- Lão Ưng, trong mấy năm nay, ngươi tiến bộ không nhỏ nha!

Lệ Vô Bi lạnh lùng hừ một tiếng:

- Bất quá tốc độ ta mặc dù không bằng ngươi, nhưng về phương diện huyền công, ngươi kém xa! Ở trước mặt ta, ngươi tốt nhật là thành thật một chút!

- Vậy sao? Chưa chắc à!

Ưng Bác Không phóng mạnh người nhảy lên, giống như là áp súc tới cực điểm rồi bung ra, tựa như súng bắn đạn rồi bị giật ngược, cả người thành một thanh lao thẳng tắp đâm hướng lên trời!

Về phương đện khí thế, Ưng Đại Chí Tôn đã rơi vào hạ phong ,nếu cứ miễn cưỡng như vậy, chỉ sợ sẽ bị khí thế của Lệ Vô Bi nuốt chửng, đến lúc đó thật sự mệt mỏi! Cho nên Ưng Bác Không nắm rõ thời cơ, lập tức bay lên! Phá tan sự phong tỏa của Lệ Vô Bi rồi tính tiếp!

Ưng Bác Không xếp hạng chót trong bát đại Chí Tôn, tu vi huyền khí cũng là đứng hạng bét trong tám người, điểm ấy mọi người đều biết, nếu hắn một mặt dây dưa cùng so đấu khí thế với Chí Tôn khác, vậy hắn cũng không xứng danh hiệu Chí Tôn! (DG-ý nói lão này cũng không ngu)

Nếu có sở đoản , tất có sở trường, điểm mạnh của Ưng đại Chí Tôn không phải là Huyền khí!

Khi đạt đến độ cao hợp lý, thẳng tắp hơn hai mươi trượng , cả người hắn trong trời đêm đã biến thành một chấm đen nhỏ mơ hồ!

Lệ Vô Bi trong hai mắt như quỷ hỏa quang mang chợt lóe, cũng không dám lãnh đạm, lấy đầu ngón chân làm trục, đột nhiên thân người chùn thấp xuống. Cả người cấp tốc xoay tròn như con quay, chỉ trong nháy mắt, trên mặt đất đã muốn xuất hiện một long quyển phong nhỏ (cơn lốc), đem cây cối, thậm chí bùn đất đồng loạt cuốn lên, phạm vi càng lúc càng lớn, uy lực long quyển phong càng ngày càng mạnh!

Giữa không trung vang lên tiếng gào thét bén nhọn, đâm phá màng tai người bình thường, thê lương gào lên, nhanh như thiểm điện hạ xuống. Không trung phát ra sóng âm bàng bạc, Chính là Ưng Bác Không tốc độ đạt đến cực hạn, thân hình cùng quần áo ma xát không khí vọng lại tiếng xé gió mãnh liệt!(DG-sao giống phim kungfu quá)

Tay phải Ưng Bác Không đưa ra phía trước, thành trảo thức, tay trái ở phía sau, nâng lên bằng vai, một đầu tóc dài đen bóng, cùng mặt đất

vuông góc phóng xuống! .

Cả cơ thể Ưng Bác Không, giống như một mũi tên nhọn bắn ra! Gào thét hướng Lệ Vô Bi phóng tới! (DG-mọi người cứ tưởng tượng theo phim kungfu là được)

- Tới hay lắm!

Lệ Vô Bi lãnh lẽo quát một tiếng, trên mặt đất long quyển phong đột ngột từ mặt đất mọc lên, nghênh đón đạo thân ảnh màu đen. Hai bên chợt tiếp xúc, đột nhiên phát ra một trận "Ba , Ba” tiếng vang, hai cổ kinh thiên cự lực lập tức biến mất vô tung, Ưng Bác Không lần thứ hai đứng trước mặt Lệ Vô Bi, hai tay như móng vuốt biến ảo, thiên biến vạn hóa chụp tới.

Lệ Vô Bi khốc lệ hừ lạnh, song chưởng hắc khí lượn lờ, cũng không một chút sợ hãi mà đón nhận, hai người bốn bàn tay chỉ một thoáng giao thủ mấy trăm lần, đột nhiên bịch một tiếng, Lệ Vô Bi thân mình đảo lộn ra xa, Ưng Bác Không thân thể cũng lảo đảo lui về phía sau.

Cả hai vừa bay vừa lui, khoảng cách giữa hai người đã kéo dài hơn mười trượng!

Ngay khi hai người lui ra, khoảng đất chỗ giao phong đột nhiên "oanh" một tiếng vang thật lớn! Dư chấn mạnh mẽ, ngay cả những cây đại thụ nơi Quân Mạc Tà ẩn thân ước chừng cách hai mươi trượng cũng bị bẻ gãy liên tiếp!

Ảnh hưởng thật kinh người!

Quân đại sát thủ lúc này đang thưởng thức hai bát đại cao thủ quyết chiến, đem các chiêu thức võ công trong lòng mình và võ công thế giới này ra so sánh, cường giả như thế đánh nhau, ngay cả là thờ ơ nhìn, cũng tuyệt đối là lấy được chỗ lợi ích không nhỏ a.

Thế mà mình vừa mới thông suốt được mấy chiêu, cây đại thụ mình ẩn thân lại bị chặt đứt, hơn nữa còn là cắt thành mấy chục đoạn! Quân Mạc Tà trực tiếp bị thân cây kia quăng ra ngoài mà ngã trên mặt đất, lăn tròn hai cái. Thật sự là quá nhanh,chưa kịp đổi vị trí!

Tuy rằng hắn còn đang trong trạng thái ẩn thân, nhưng mùi vị cũng không dễ chịu, nghiêng ngả bảy tám cái, mắt nổ đom đóm, làm người của hai thế giới, lần đầu tiên hắn chật vật như vậy, cũng bởi vì quá mức ngoài ý muốn, rốt cục nhịn không được buồn bực hừ một tiếng, thanh âm cực thấp.

Tiếng kêu đau đớn âm lượng quả thật cực thấp, nhưng đối với hai đại Chí Tôn mà nói, lại không thua gì tiếng sét đánh, bên cạnh có người rình coi, chính mình hai người thế mà hoàn toàn không có cảm giác? !

Bên kia hai người không khỏi đồng thời hét lớn:

- Ai?! Lăn ra đây cho ta?

Quân đại cao nhân giờ phút này chính là không dám thò đầu ra, rụt rụt cổ, trực tiếp thi triển Mộc Độn, cấp tốc chuyển dời đến trên một gốc đại thụ khác, tâm niệm chợt lóe: Hai đại Chí Tôn luận võ, cho tới bây giờ, đại khái đã là phân ra cao thấp .

Tuy rằng trận so đấu này vẫn chỉ là vừa mới bắt đầu, cho dù kém đến đâu, cũng có thể nhìn ra được, Ưng Bác Không tạm thời còn không phải đối thủ của Lệ Vô Bi! Thời gian kéo dài, chỉ sợ là thiệt thòi a!

Cái này giống hai đại tài chủ so tiền bạc a, một người chỉ có mười triệu, mà người kia đã có mười lăm tỷ, hai người so với người thế gian mà nói, tiêu xài như thế nào cũng không hết, nhưng hai người đánh nhau, đấu đến cuối cùng, thủy chung vẫn là người có mười lăm tỷ sẽ dành thắng lợi. Dù sao bối cảnh của hắn vẫn tốt hơn.

Nhưng Ưng Bác Không hiện tại có thể nói là người một nhà! Chẳng lẻ trơ mắt nhìn thấy hắn xấu mặt? Một khi đã như vậy, ta sẽ cho bọn hắn

một chút phiền toái nho nhỏ. Quân Mạc Tà tâm niệm chợt động, đột nhiên nảy sinh một kế, hắn lại phát ra một tiếng hừ lạnh cực khẽ, trong thanh âm tràn đầy khinh thường, tiếp theo lại đổi vị trí!

Hai đạo nhân ảnh cực nhanh lao vào địa phương phát ra âm thanh vừa rồi, không sai tí nào!

Chính là Âm Dương Độn quả thật là thần diệu, ngay cả hai đại Chí Tôn không coi vào đâu, vẫn có thể dễ dàng ẩn nấp!

Hai đại Chí Tôn tinh tế điều tra một lần, nhưng vẫn không phát hiện được gì, không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Trong lòng hai người đều là khiếp sợ vô hạn, có thể không coi hai người vào đâu lén vào chỗ gần như thế, huyền công người này tuyệt không dưới hai người, thậm chí có thể còn có phần hơn! Người kia là ai? Lại có mục đích gì?

Vừa rồi hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là có chút khinh thường bộ dáng của mình! Là ai, lại có thể cuồng ngạo như vậy?

Ưng Bác Không đột nhiên tỉnh ngộ, mắng:

- Lệ Vô Bi, ngươi nha, cũng quá không biết xấu hổ, lại có thể hẹn ước trợ thủ đến đây giúp đỡ! Lão Tử khinh bỉ ngươi! Còn không biết xấu hổ tự xưng là một trong bát đại Chí Tôn!

- Thả con mẹ nó cái rắm!

Lệ Vô Bi giận dữ:

- Lão Tử đối phó ngươi như vậy, còn cần đếch gì người giúp đỡ? Quả nhiên là chuyện cười! Là trợ thủ của ngươi phải không? Ưng Bác Không, ngươi đừng ở chỗ này vừa đánh trống vừa la làng, bây giờ ta biết rồi, kêu hắn ra đi, lão tử lấy một địch hai, dạy các ngươi một bài học!

Hai người đều nói như thế, nhưng trong lòng người nào cũng đã tự đề phòng, hai người thực lực tuy cao thấp khác nhau, nhưng cũng không cách nhau quá xa, đối phương một khi có trợ thủ, tùy thời có thể chuyển

bại thành thắng, cả hai không khỏi đồng thời quyết định tốc chiến tốc thắng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 55: Có Thù Tất Báo

- Coi như ngươi có người giúp đỡ, lão tử lại sợ sao?

Ưng Bác Không hắc hắc cười lạnh, hai tay sáng ngời, thành ưng trảo hình, hừ lạnh nói:

- Lệ Vô Bi, lão tiểu tử ngươi quả thật tu vi huyền khí cao hơn lão tử, điểm ấy lão tử thừa nhận, nhưng mấu chốt quyết định thắng bại không thể lấy tu vi ra so sánh. Hôm nay xem như vận khí của ngươi tốt, lão tử cho ngươi đại khai nhãn giới, lấy đệ ngũ Chí Tôn ra thử tuyệt thế võ công lão tử mới sáng tạo! Khà khà ...

Trong tiếng cười lớn, Ưng Bác Không thân ảnh lần thứ hai nhanh hơn, trở nên mơ hồ vô ảnh, tựa như một bóng u linh hữu hình vô chất, đột nhiên thiên địa trong lúc đó tràn ngập bóng ưng trảo gào thét, từng đạo kình phong mạnh mẽ đan chéo, theo một góc độ không thể tưởng tượng xuyên thấu mà đến, hình thành một tấm lưới kín kẽ chụp đến!

Nếu đây là con ưng, thì có thể nói là một con linh ưng đang công kích!

Quỷ Ưng Cửu Trảo!

- Hảo ưng trảo!

Lệ Vô Bi hô to một tiếng, tâm thần bị kỳ chiêu ưng trảo chưa từng xuất hiện này hấp dẫn, kêu to một tiếng, toàn lực vồ đến!

Xuy xuy xuy... Lệ Vô Bi cuối cùng phải chịu thiệt thòi với võ công kỳ diệu chưa từng xuất hiện này, thân thể liên tục bị ưng trảo của Ưng đại Chí Tôn cắt qua ba đạo, Lệ Vô Bi thầm nghĩ không tốt, mặc dù vậy thần kinh vẫn không loạn, dưới chân dị thường trầm ổn liền lui về phía sau, mà Ưng Bác Không cũng được thế không buông tha, gầm lên một tiếng, tiếp tục xuất ra chiêu thứ hai!

Từ đầu đến giờ, Ưng đại Chí Tôn luôn luôn ở vào thế hạ phong, cũng chỉ còn cách dựa vào hai chiêu Quỷ Ưng Cửu Thức để gỡ gạc lại, liếc thấy một kích hiệu quả, trong lòng tin tưởng tăng lên nhiều.

Rèn sắt khi còn nóng, hắn tiếp tục phát ra đệ nhị chiêu!

Ba ba ba... Một tràng âm thanh vang lên, Lệ Vô Bi trên người liền trúng mấy trảo, đột nhiên rống to một tiếng, trên người hắc khí tràn ngập, huyền khí như sóng thần tụ tập lại. Thân là đệ ngũ Chí Tôn Lệ Vô Bi mà bị Ưng Bác Không ép đến nỗi không thở nổi như vậy, rốt cục không hề lưu thủ, toàn lực ứng phó, phát động tuyệt chiêu Lãnh Huyết Tuyệt Mệnh chỉ của mình!

Oanh một tiếng lớn, hai người đồng thời lảo đảo lui về phía sau.

Lệ Vô Bi gần như không thể tin, lẳng lặng cúi xuống nhìn trước ngực có năm dấu móng tay máu tươi đầm đìa, ngẩng đầu lên nói:

- Bộ ưng trảo thần công này tên gọi là gì? Tổng cộng mấy chiêu?

Ưng Bác Không sắc mặt đỏ hồng, trước ngực phập phồng, lạnh lùng nói:

- Lão gia hỏa, thấy hương vị như thế nào! Cái này gọi là Quỷ Ưng Cửu Thức! Danh như ý nghĩa, tự nhiên cùng được chín chiêu, mở rộng tầm mắt chưa?

- Chín chiêu? Kỳ chiêu như thế, lại có tới chín chiêu? Quỷ Ưng Cửu Thức? Quả nhiên không hổ tên quỷ ưng!

Lệ Vô Bi kêu lên một tiếng đau đớn, nói:

- Ưng Bác Không, ngươi quả nhiên đã khác xưa! Việc hôm nay rất kỳ quặc, lão phu không thèm lôi thôi với ngươi nữa, tạm thời bỏ qua, hừ, ta tùy thời sẽ tìm ngươi tính sổ sau!

Ưng Bác Không cười ha ha, nói:

- Tuyệt chiêu độc môn của lão tử mùi vị thế nào? Muốn lãnh giáo nữa bản tôn lúc nào cũng chờ ngươi!

- Ưng Bác Không, bởi vì ngươi là một trong bát đại Chí Tôn, ta nhắc nhở ngươi một câu, rời xa Quân gia, có thể bảo toàn cái mạng nhỏ của ngươi!

Lệ Vô Bi hừ một tiếng:

- Quân gia đồng thời chọc vào hai thế lực lớn, hơn nữa lão phu tùy thời cũng sẽ ra tay trợ giúp! Ưng Bác Không, lúc lão phu ra tay tiêu diệt Quân gia, không hi vọng sẽ gặp lại ngươi ở đấy! Nếu không tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi!

- Diệt sạch Quân gia? Vì sao?

Ưng Bác Không hừ lạnh một tiếng:

- Khi nào có chuyện Ưng Bác Không ta làm việc, cần đến phiên ngươi khuyên giải? Chờ ngươi có tự tin phá giải Quỷ Ưng Cửu Thức của ta, đến lúc đó tiếp tục nói ẩu nói tả cũng không muộn!

- Không biết hối cải! Liều lĩnh!

Lệ Vô Bi cúi đầu hừ một tiếng, thân mình rút lên, sưu một tiếng bặt vô âm tín! Nhận thấy tình huống không đúng, Lệ Vô Bi lập tức thu tay lại! Ưng Bác Không Quỷ Ưng Cửu Thức, quả nhiên là quỷ dị khó lường, vả lại chiêu sau so với chiêu trước càng mạnh hơn, làm hắn cảm thấy cường đại uy hiếp, không còn tin tưởng tất thắng, nếu Ưng Bác Không

Quả thật là có người giúp đỡ ở trong này, khó tránh chính mình một đời tên tuổi anh hùng cũng chết oan a!

Cho nên Lệ Vô Bi nắm rõ thời cơ, lập tức bỏ chạy! (GD-đã bỏ chạy lại còn lý sự, ra vẻ ta đây)

Ưng Bác Không im lặng một lúc lâu, đột nhiên nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Nguy hiểm thật!

Người có thể đứng thứ năm trong hàng ngũ Bát đại Chí Tôn, quả nhiên không phải đơn giản a.

Giờ phút này chấm dứt chiến đấu, nhìn như kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng Ưng Bác Không lại biết, kì thực là mình đã thua, dựa vào kỳ chiêu Quỷ Ưng Cửu Thức tuy có thể thắng, nhưng cũng đã lộ tẩy, sau này không thể tiếp tục ẩn giấu nữa, ý định ẩn giấu đành phải vứt bỏ, còn tuyệt chiêu Lãnh Huyết Tuyệt Mệnh Chỉ của đối phương cũng mới bắt đầu thi triển ra! Bất quá cũng mới bị lộ có hai chiêu ưng trảo xảo diệu mà thôi. Vấn đề là cái âm thanh kêu “hừ” lúc đó hai người đã tìm rất kỹ nhưng vẫn không có phát hiện dấu vết. Từ lúc đó hai người đã hạ bới chiến ý rồi.

E sợ cho chính mình hai người ngao cò tranh nhau, lại bị người khác ngư ông đắc lợi! Điểm này, không thể không đề phòng!

Nếu hai người đấu đến cuối cùng, lưỡng bại câu thương thì thực sự là chấm hết a!

Một phát đánh chết hai đại Chí Tôn! Cái danh hiệu này cũng điên cuồng quá nha! Thiên hạ huyền giả, ai mà không ham - cho nên hai người đánh bừa hai chiêu, liền không hẹn mà cùng dừng tay!

Nếu không phải vừa mới tu luyện Quỷ Ưng Cửu Thức, hoàn toàn nắm được hai chiêu, chỉ sợ người phải xấu mặt bỏ chạy là mình a! Thực

lực Lệ Vô Bi, quả thực là đứng trên mình!

Không hổ là Lãnh Huyết Chí Tôn!

Lại nói tiếp, chính mình cần phải cảm kích cái vị phát ra âm thanh kia, không quản hắn là vì lý do gì mà làm vậy.

Xem ra, chính mình còn phải nhanh chóng hiểu rõ Quỷ Ưng Cửu Thức, trong thời gian ngắn nhất nhanh chóng thông hiểu đạo lí mới được! Ưng Bác Không thở dài phi thân rời đi.

Trước khi hai người bọn rời đi, Quân đại cao nhân sớm đã ly khai.

Giờ phút này Quân đại thiếu gia trong lòng một bụng lửa giận, không chỗ phát tiết!

Đối với lời nói của Lệ Vô Bi, Quân đại sát thủ thực sự tức giận tới cực điểm!

Không sai! Quân gia ta đúng là đang cùng hai thế lực lớn đối chọi, nhưng không có nghĩa là ai cũng có thể đến mà đá cho một cước nha!

Cái gì gọi là “Quân gia đồng thời chọc vào hai thế lực lớn, hơn nữa lão phu tùy thời cũng sẽ ra tay trợ giúp! Ưng Bác Không, lúc lão phu ra tay tiêu diệt Quân gia, không hi vọng sẽ gặp lại ngươi ở đấy! Nếu không tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi!" Nghĩ tới những lời này của Lệ Vô Bi, Quân Mạc Tà không tiêu nổi cục giận trong bụng.

Cái này căn bản là đe dọa, uy hiếp Ưng Bác Không nhanh chóng rời Quân gia! Mẹ nó chứ, lão tử thật vất vả mới lừa được một người Chí Tôn làm hộ viện, ta sao dễ dàng buông tay! Đệ ngũ Chí Tôn ngon lắm sao?

Tốt lắm! Cùng lão tử đối lập, đừng nói ngươi chính là đệ ngũ Chí Tôn, cho dù là đệ nhất Chí Tôn Vân Biệt Trần, lại có thể thế nào? Chờ Lão Tử có cơ hội liền chơi chết ngươi!

Cần gì chờ có cơ hội, hiện tại bắt đầu chơi luôn, xem ai chơi ai nha!

Lúc này, Quân Mạc Tà đã dâng lên một trận sát ý, theo cơn giận mà bùng lên.

Con mẹ nó, đệ tử của ngươi mười thằng đã chết bốn, xem ra vẫn là chết quá ít! Lão tử tạm thời không đối phó được ngươi, cũng không đối phó được mấy thằng có thực lực Thiên Huyền, nhưng lão tử muốn ám sát mấy tên đồ đệ tàn phế còn lại không phải dễ như trở bàn tay sao?

Ngươi không phải đau lòng vì đồ đệ sao? Dứt khoát tiếp tục cho lão tiểu tử ngươi đau lòng đến nơi đến chốn luôn!

Tà Quân giận dữ, không màng gì nữa!

Quân đại sát thủ không khỏi đang nhớ lại Quân gia tổ huấn: Dưới khố có chim, phải là nam nhân, đỉnh thiên lập địa, đi xxx con mẹ nó!

“Không sai, chính là muốn đi xxx, con bà nội nó là con gấu!” Quân Mạc Tà tức giận mắng một tiếng, trực tiếp dùng tốc độ cao nhất triển khai Âm Dương Độn, nhanh như chớp trở về thành, thẳng đến Lý gia đại viện!

Ta không cần biết ngươi là cái chó má gì đệ ngũ Chí Tôn, đệ lục tôn sư gì hết. Hôm nay Lão Tử nếu không cho ngươi khóc đến chết, ta sẽ đem tiểu jj xé ra đưa cho ngươi làm diều!

Hắn một mạch tiến tới, trong ngoài tìm kiếm một lần, lại không phát hiện ra cái gì hết!

Chẳng lẽ mấy người kia không ở tại Lý gia sao? Việc này sao có thể? Quân đại thiếu gia gãi gãi da đầu, rốt cục dậm chân, chui xuống đất, chậm rãi tìm tòi, lắng nghe động tĩnh, sau đó tìm kiếm mật thất ngầm.

Quân Mạc Tà tìm tòi từng chút từng chút một, không bỏ qua chỗ nào, rốt cục phía trên xuất hiện một âm thanh khiến hắn chú ý.

- ...Huyền thú cân thủ nỏ... Sự tình trọng đại, hết thảy cẩn thận... Chính là thứ tốt nha...

Âm thanh đứt quãng lọt vào lỗ tai Quân Mạc Tà, làm cho Quân Mạc Tà lập tức cảnh giác. Hắn men theo nơi phát ra thanh âm, chậm rãi tới gần.

Lão Tử đang có chủ ý với huyền thú cân thủ nỏ, nơi này lại có người cũng để tâm đến nó? Như thế nào lại có thu hoạch ngoài ý liệu!

- Một lượng lớn gân huyền thú, hơn nữa dùng Kim Cương Thiếc Mẫu chế tạo ra loại nỏ thượng hạng, lực sát thương thật lớn, đừng nói binh lính bình thường, cho dù là Địa Huyền cao thủ, tình huống bất ngờ không đề phòng cũng khó tránh khỏi nuốt hận dưới thủ nỏ! Thật sự là lợi khí giết người hiếm có! Chỉ tiếc lúc này, chúng ta chỉ có thể bất đắc dĩ buông tay!

Một âm thanh thở dài.

- Vì sao phải buông tay! Lý sư đệ, chuyện này cũng không thể dễ dàng buông tay như vậy! Đối với Lý gia của đệ mà nói, cũng là một cơ hội ngàn năm một thuở a, mấy thứ kia toàn bộ là thành phẩm a! Hơn nữa, lực sát thương của nhóm thủ nỏ kia cực kì khủng bố! Chẳng lẽ đệ muốn bỏ qua cơ hội này? Tại sao vậy chứ?

Một thanh âm lo lắng nói.

Quân Mạc Tà có thể nghe ra, đây đúng là thanh âm của vị Đại sư huynh, Lệ Kiếm Hồng, rất là vội vàng, như là đang khuyên người nào đó.

- Đại sư huynh, sao ta lại không biết nhóm thủ nỏ này có quan hệ trọng đại?

Một cái âm thanh trong trẻo, cực hạn tao nhã nhưng không được tự nhiên, réo rắt thoát tục, chính là nghe tiếng nói, là được tưởng tượng ra dáng vẻ người nói chuyện cực kỳ xuất chúng.

Chỉ nghe hắn tiếp tục nói:

- Chính là, lần này mười vị sư huynh đi vào Thiên Hương thành giúp đệ,Lý Du Nhiên đệ làm gì được cho sư môn, ngược lại mỗi thời mỗi khắc đều nhận được sự dạy bảo của sư phó cùng sư huynh, sư tỷ sủng ái, thật sự là hổ thẹn! Hiện tại vì chuyện của đệ, liên luỵ bốn vị sư huynh vĩnh viễn chôn xương ở Thiên Hương, còn có ba vị sư huynh cả đời tàn tật, đã khiến tiểu đệ hối hận vạn phần... Tiểu đệ ta còn có cái gì thể diện tiếp tục làm cho các sư huynh ra sức giúp đệ? Nếu lại có vị sư huynh nào xảy ra chuyện, Lý Du Nhiên chẳng phải là không bằng cầm thú?

- Lý sư đệ cần gì khách khí nói như vậy? Chúng ta chính là sư huynh đệ, chuyện của đệ, cũng là chuyện của chúng ta!

Lệ Kiếm Hồng lo lắng nói:

- Lại nói nếu nhóm thủ nỏ này bị Nhị hoàng tử chiếm được, có trời mới biết xảy ra chuyện gì? Tóm lại đó là một uy hiếp thật lớn! Nếu Nhị hoàng tử thành công, như vậy không chỉ có Quân gia, Lý gia cũng là lực lượng chủ lực của hoàng thượng, hắn sao có thể bỏ qua các ngươi? Sư đệ! Chuyện này vô cùng cấp bách, đệ luôn luôn quả quyết, giờ phút này tại sao lại đàn bà như vậy?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 56: Lão Tử Giết Còn Chưa Có Đã Ghiền

- Không không không! Tâm ý của sư huynh tiểu đệ vô cùng cảm kích!

Lý Du Nhiên dường như thống khổ lắc đầu:

- Đại sư huynh, người biết không! Bây giờ cứ đến buổi tối, mỗi khi ta nhắm mắt, lại xuất hiện trước mặt ta chính là bốn vị sư huynh, cả người máu tươi đầm đìa, vết thương dày đặc...Ta ta...Ta Lý Du Nhiên quả thật vô cùng hổ thẹn với bọn họ! Chuyện thủ nỏ lần này, Nhị hoàng tử chắc chắn sẽ vận dụng lực lượng lớn nhất bên người hắn hộ tống đến kinh thành, gồm cả ngoài sáng và ẩn trong bóng tối, cao thủ hằng hà sa số! Nếu đại sư huynh các ngươi lại phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn...Như vậy tốt nhất là tiểu đệ quyết tâm từ chối!

Ở phía trên nhất thời xuất hiện một trận thở dài cảm động. Quân Mạc Tà ẩn dưới lòng đất trong lòng không khỏi chửi ầm lên: Mẹ kiếp giả bộ thật sự giỏi a! Lý Du Nhiên này thật sự có năng khiếu giả bộ, tuyệt đối đã đạt đến trình độ tông sư, quả thực đã muốn vượt lên trên ta rồi.

Nếu là ngươi không có ý định để cho bọn họ ra tay, vậy ngươi cần gì phải tận lực nhắc tới chuyện này trước mặt bọn họ? Bây giờ người ta muốn di, ngươi lại đề cập đến chỗ lợi hại, lại còn nói rõ việc uy hiếp đến bản thân ngươi, sau đó lại còn giả bộ đổi giọng nói không muốn người ta đi...

Cho dù ngươi hết sức ngăn cản, từ chối tất cả, thành công ngăn cản thì đó cũng chỉ là bọn hắn biểu hiện ra ngoài mặt. Trong lòng bọn hắn

nhất định đối với ngươi vô cùng cảm động, sẽ vụng trộm mà đi. Phần tâm cơ này của ngươi quả nhiên rất cao minh, trước kia ta đã khinh thường tiểu tử này rồi.

Rõ ràng muốn biến người ta thành pháo hôi cho mình nhưng lại khiến cho người ta cảm động, tự mình nói muốn đi. Làm cho bọn hắn cảm thấy như đang thiếu nợ ngươi, cảm thấy ngươi thật là vĩ đại…

Quả thực tê dại cả da đầu, giả bộ cũng không đến mức như thế này chứ!

Quả nhiên!

- Làm sao có thể như vậy!

Bên trên ba người đồng thanh kêu lên:

- Chúng ta có thể nào nhìn thấy tiểu sư đệ cả nhà lâm vào cảnh nguy hiểm mà ngồi yên không để ý đến, vậy chúng ta là người ngoài sao? Việc đó nói sau, nếu bây giờ Lý gia chiếm được đám thủ nỏ kia, chúng ta cũng có thể an tâm một chút. Việc này không cần nhắc lại nữa, cứ quyết định như vậy! Đến lúc đó, ba người chúng ta ra tay, nhất định giúp Lý sư đệ đem Huyền thú nỏ đoạt lại, hoàn chỉnh giao đến tận tay sư đệ! Nếu tiểu sư đệ vẫn còn lo lắng, ngươi phái thêm thủ hạ đến viện trợ cho chúng ta là được!

- Đại sư huynh...Nhị sư huynh...Tam sư tỷ...

Lý Du Nhiên giống như cảm động nói không ra lời, nhưng thái độ tựa hồ càng ngày càng kiên quyết:

- Nhưng là, tiểu đệ như thế nào có thể yên tâm đáp ứng a!...Tiểu đệ ta thật sự là thấy hổ thẹn trong lòng...Thật sự là lương tâm bất an...

- Nam tử hán đại trượng phu, sao lại cứ như đàn bà vậy? Sự quyết đoán, dứt khoát ngày thường của ngươi chạy đi đâu mất rồi?

Thanh âm vang lên là của một nữ nhân, xem ra chính là Tam sư tỷ của hắn:

- Lý sư đệ! Ngươi không cho chúng ta đi, chẳng lẽ ngươi muốn đứng nhìn Lý gia từng bước tiến vào hiểm cảnh sao?

- Sư môn ân trọng, tiểu đệ ta thà rằng nhìn nhà mình lâm vào nguy cơ, cũng tuyệt đối không đồng ý để cho các vị sư huynh sư tỷ một lần nữa phải đi gánh chịu nguy hiểm lớn này!

Nghe được những lời của sư tỷ, Lý Du Nhiên cắn chặt răng nói chư chém đinh chặt sắt.

- Nói hươu nói vượn!

Ba người giận tím mặt, đập mạnh xuống bàn, lòng đầy căm phẫn.

Vẫn là Lệ Kiếm Hồng mở miệng trước:

- Lý sư đệ, nếu ngươi còn nói như vậy một lần nữa chính là xem thường chúng ta, không thừa nhận chúng ta là sư huynh đệ của ngươi! Đã vậy ta liền phủi mông lập tức rời đi, từ nay về sau không muốn nhìn thấy mặt Lý Du Nhiên ngươi một lần nữa!

Người nói những lời này cũng coi như là một tên có hào khí, chân thành với huynh đệ.

Quân đại thiếu gia dưới lòng đất nghe trộm rụt người lại mà cười. Đây là chuyện gì đây, hóa ra từ trước đến giờ Lệ Vô Bi dạy dỗ ra đệ tử toàn là cái loại mặt hàng như vậy à. Phỏng chừng Lệ Vô Bi cũng không khá hơn là mấy.

- Đã như vậy...Đại sư huynh, mọi người...Ngàn vạn lần phải thật cẩn thận!

Lý Du Nhiên bị làm cho cảm động nghẹn ngào, nức nở nói không rõ ràng:

- Mong chư vị sư huynh nhớ cẩn thận, thà rằng không lấy được đống thủ nỏ kia, Du Nhiên cũng muốn sư huynh sư tỷ cũng phải bình an trở về! Ta sẽ phái lực lượng lớn nhất của ta hiệp trợ sư huynh sư tỷ, sư huynh sư tỷ ngàn vạn lần không cần phải tiếc rẻ nhân lực, cho dù toàn bộ hi sinh cũng không sao cả. Chỉ cần các vị sư huynh sư tỷ bình an trở về thì tổn thất lớn hơn nữa cũng không tiếc!

- Ngươi cứ yên tâm, tất cả mọi việc ta sẽ lo hết! Tiểu sư đệ cứ việc ngồi chờ tin tốt của chúng ta đi!

Ba người vỗ ngực bồm bộp, lòng tràn ngập hào khí “Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ”.

Dưới lòng đất rốt cục Quân Mạc Tà không còn cười nổi, ngược lại thật sâu trong lòng thầm thở dài:

- Lại là một đám ngu ngốc bị Lý Du Nhiên bán đứng lại còn muốn giúp đỡ hắn kiếm tiền! Xem ra ba người này đã bị Lý Du Nhiên triệt để tẩy não. Không nghĩ tới cái lão Lệ Vô Bi này lại có nhi tử cùng hai tên đồ đệ thật thà đến mức này! Khó trách lần trước năm người hợp lực vây chiến Dạ Cô Hàn kết quả chiến đấu lại thảm hại như vậy.

Con người mà không có trí tuệ, thật đáng thương!

- Đa tạ sư huynh sư tỷ! Theo tình báo của ta, đám thủ nỏ kia hắn là sau mười ba ngày nữa sẽ đến kinh thành. Đến lúc đó, chúng ta sẽ theo kế hoạch triển khai hành động!

Phỏng chừng trên kia Lý Du Nhiên đang cúi đầu thật sâu. Sau đó ba người lập tức bắt đầu thảo luận kế hoạch hành động cụ thể.

Quân Mạc Tà nghe một hồi đã hiểu rõ ràng, cũng không còn hứng thú ở lại nghe Lý Du Nhiên đùa bỡn mấy kẻ ngu ngốc, bởi vì tự nhiên lúc này hắn lại nảy ra một ý định mới...

Đương nhiên đó là chuyện sau này.

Hiện tại, chính là thời gian dành để giết người. Quân đại sát thủ chưa bao giờ quên ý định ban đầu của mình khi tới đây. Ngay cả nghe được tin tức trọng yếu như vậy cũng không thể ảnh hướng đến quyết tâm giết người của Quân Mạc Tà.

Vô thanh vô tức từ dưới đất chui lên, đưa mắt nhìn xung quanh mới phát hiện chính mình đang đứng trong một cái sân rộng rãi, trống trải.

Quân Mạc Tà đưa mắt nhìn lại, rốt cục rõ ràng nguyên nhân vì sao tại Lý phủ tìm không được bọn họ: Đây vốn là ở bên ngoài Lý phủ, chính là một tòa viện tử ngay sát Lý phủ a!

Chẳng trách!

Lại vòng vo di chuyển một hồi, bỗng nhiên nghe thấy cách đó không xa, trong một gian phòng được bao quanh bơi một mảnh rừng trúc xanh tươi vang lên thanh âm rên rỉ thống khổ. Quân Mạc Tà khẽ nhếch mép, lộ ra một nụ cười tàn khốc, thân hình chợt lóe lên, nhanh chóng tiến vào.

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc đông y, ba sư huynh đệ mỗi người chiếm cứ một góc, nằm nhuyễn như con chi chi, ngẫu nhiên run rẩy một chút, người nào sắc mặt cũng trắng bệch.

- Ai! Thật sự là đáng thương hả, xem các ngươi thống khổ như thế, để ca ca ta đến cứu các ngươi thoát khỏi khổ hải đi!

Quân Mạc Tà than trời trách đất thở dài một tiếng, đã từ án treo trên tường lấy xuống một thanh đại đao, có vẻ như vốn là binh khí tùy thân của một trong ba người này. Hắn từ trên không trung, mạnh giơ đao lên, nhanh như thiểm điện, không chút do dự, lại càng không thèm nháy mắt một cái không khác gì đang băm bánh sủi cảo mà bổ xuống...

Phốc phốc phốc! Ba người này mang trọng thương đã đủ trí mạng, giờ phút này có thể giữ lại được một tia hơi thở đã là rất giỏi rồi, làm sao còn có thể làm ra hành động phản kháng gì, ngay cả thêm một hơi cũng không kịp thở, hứng chịu vận rủi của chính mình!

Máu tươi bay tứ tung, huyết nhục văng khắp nơi…

Người cuối cùng còn sống chính là vị Lục sư huynh khinh công vô cùng cao minh kia. Hắn trơ mắt nhìn cương đao đột nhiên quỷ dị trôi lên, còn đang hoài nghi chính mình có phải hay không bị hoa mắt, đã thấy cương đao như tia chớp bổ xuống, một vị sư huynh cùng một vị sư đệ bên cạnh, hai cái đầu lâu phốc một tiếng, nháy mắt quỷ dị thoát ly khỏi thân hình, giống như dưa hấu bị chặt đứt trên cây, lăn ra ngoài...

Hắn sợ hãi đến cực điểm, đang muốn há mồm hô to, đột nhiên trong hư vô xuất hiện vật gì đó bị miệng mình lại, làm cho thanh âm của mình chưa kịp phát ra đã bị nghẹn lại. Cảm giác cái thứ đang bịt mồm mình giống như là một bàn tay, còn mang theo cả hơi ấm, nhưng tại sao lại nhìn không thấy?

Tại sao nhìn không thấy? Chẳng lẽ thế giới này thật sự có quỷ?...Hắn nghĩ tới đây liền chứng kiến chuôi đao không người nào khống chế hướng phía cổ mình, xé gió hạ xuống...

Quân đại sát thủ thu tay, nhặt một mảnh vải chấm chấm máu tươi tung tóe khắp nơi trên mặt đất, lặng lẽ phiêu phù, xiêu xiêu vẹo vẹo trên tường viết mấy chữ:

Ngày trước giết bốn người chưa đã nghiện, hôm nay lại đến chém ba tên thì đều là mấy tên sống dở chết dở, làm sao có thể đã nghiện được! Chờ mấy ngày nữa ta sẽ giết nốt ba tên cuối cùng kia, nếu vẫn chưa đã nghiện sẽ đến lượt ngài, Lãnh Huyết Chí Tôn Vô Bi tỷ tỷ thân ái của ta…

Suy nghĩ một chút, tựa hồ cảm thấy chưa được như ý, lại ở một bên tường viết thêm vài chữ, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn lập tức bỏ chạy.

Đám người Lý Du Nhiên đang ở trong phòng cách nơi này có vài chục trượng, Quân đại sát thủ thủ đoạn cao minh, động tác rất nhanh, quá trình nhanh chóng. Mặc dù dùng sức rất lớn, nhưng kỳ thật chỉ là chém vào mấy tên không có năng lực chống cự, phát ra thanh âm không đáng

kể, chỉ là “phốc phốc phốc” vài tiếng rất nhỏ vang lên mọi chuyện đã xong. Đây vốn là kỹ năng cơ bản của một sát thủ ưu tú, cũng không tính là việc gì lớn.

Hơn nữa...Cái thanh này đao cũng thật sự đủ sắc bén...

Tin tưởng cho dù có người trùng hợp nghe được, cũng chỉ cho rằng có người không nhịn được phóng mấy phát rắm. Bởi vậy cư nhiên đến khi sự tình kết thúc cũng không có người nào phát giác ra mấy người này đã vĩnh viễn thoát khỏi khổ ải nhân gian, rời xa thống khổ, hướng về thế giới cực lạc...

Quân đại sát thủ bên này vừa mới đi ra khỏi sân, lập tức chứng kiến từ xa có một thân ảnh chậm như rùa đang bay về phía bên này, hai tay chắp sau lưng, khí khái xuất trần, động tác tiêu sái không nhanh không chậm, nhíu nhíu mày, tựa hồ có vấn đề gì đó không nghĩ ra...

Đúng là danh chấn thiên hạ Lãnh Huyết Chí Tôn Lệ Vô Bi!

- Lão bất tử, ngươi chậm một bước rồi!

Quân Mạc Tà hung tợn cười cười, cố ý đi lướt qua người hắn. Khi Quân Mạc Tà lướt qua bên người Lệ Vô Bi, Lệ Vô Bi đột nhiên giống như phát hiện cái gì đó, tư thế thân thể mặc dù không có bất cứ biến hóa gì, nhưng huyền khí trong cơ thể nháy mắt đề thăng lên đến đỉnh điểm, một trận uy áp mênh mông kinh khủng từ bốn phương tám hướng ập tới. Quân Mạc Tà cảm thấy như có một ngọn núi cao đang hướng đến mình ép tới, trong lòng thầm kêu lợi hại, lè lè đầu lưỡi, thoắt cái trốn vào Hồng Quân Tháp.

Con mịa nó, không thể trêu vào ngươi ta còn không biết trốn à? Bây giờ lão tử trốn ở bên trong này, có dũng khí thì ngươi tiến vào đây!

Tuy nhiên trước đây chưa từng người nào có thể phát hiện ra ta, vì sao lần này Lệ Vô Bi lại có phản ứng? Quân Mạc Tà ngồi xổm trong đại

điện Hồng Quân Tháp tận lực suy tư. Chẳng lẽ mình độn pháp thần diệu của mình còn có cái gì sơ hở?

Hay là khi đạt tới cấp bậc chí tôn thì có thể phát hiện hoặc là cảm ứng được dị thường của ta? Hay là...Ta rõ ràng rồi, Quân Mạc Tà đột nhiên nhớ tới mình vừa mới giết người, trên người vẫn còn mang theo sát khí mãnh liệt!

Suy nghĩ kỹ hóa ra là do mang theo sát khí khiến cho Lệ Vô Bi cảm thấy nguy hiểm, hơn nữa trong lòng ta đối với Lệ Vô Bi có địch ý, như vậy hắn có thể cảm giác được cũng không có gì kỳ lạ.

Nếu như vậy lúc ta không mang theo sát khí cùng địch ý hắn là có thể tùy ý ẩn thân, nhưng là một khi mang theo cảm xúc thì không được rồi.

Điều này khiến cho Quân Mạc Tà trực tiếp bỏ đi ý tưởng tự sướng trong đầu (YY) là sử dụng ẩn thân thuật đi ám sát mấy tên Chí Tôn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 57: Siêu Cấp Hiểu Lầm

Nhận xét của Quân đại sát thủ tuy rằng có đạo lý, nhưng cùng sự thực lại có chút không khớp.

Âm Dương Độn pháp tuy rằng là đại kỳ học, cho dù là Bát đại Chí Tôn cũng không có khả năng nhìn thấu tung tích của Quân đại cao nhân. Tuy rằng khi sử dụng Ngũ Hành Độn hóa trong Âm Dương Độn pháp có thể ẩn thân biệt tích không sợ người khác phát hiện, nhưng không phải chân chính trốn vào hư không, thủy chung sẽ gợn lên dòng khí động dị thường. Kỳ thật cũng không tính là dị thường, chỉ là một người bình thường đi lại, thay đổi một ít không khí lưu động biến hóa mà thôi.

Mà dạng biến hóa này rất nhỏ, tuyệt đại đa số sẽ không có cách nào phát hiện.

Nhưng mà Lệ Vô Bi là ai chứ? Hắn nếu không cảm nhận được, vậy hắn cũng không phải là Lệ Vô Bi.

Từ chút không khí dao động dị thường nháy mắt đã bị hắn phát hiện, chỉ là trước mắt một màn này quá mức quỷ dị, sát khí nồng đậm này có thể nói bình sinh hắn ít thấy, có thể suy đoán thực lực của đối phương tuyệt đối là bí hiểm. Cho nên Lệ Vô Bi lập tức phóng xuất uy áp của bản thân, bảo vệ toàn thân mình.

Mà lúc này Quân đại cao nhân trốn vào trong Hồng Quân Tháp, vậy chính là không phải Lệ Vô Bi có thể phát hiện được!

Quân Mạc Tà nghĩ thông suốt tất cả chuyện này, nhất thời trong lòng có chút mất mát. Hơn nữa ở trong tháp ngây người một hồi, phỏng chừng bên ngoài Lệ Vô Bi cũng đi rồi, liền độn ra. Nào biết vừa nhìn ra, Lệ Vô Bi cư nhiên còn đứng trên đường, ngay lúc Quân Mạc Tà vừa ra, Lệ Vô Bi ánh mắt như tia chớp đã hướng về phương hướng phía hắn ẩn thân nhìn lại.

Giống như hai luồng lửa ma trơi, đột nhiên hiện ra trong màn đêm.

“DKM! Lão tiểu tử đó thật rảnh rỗi!” Quân Mạc Tà một trận buồn bực không làm sao được, lần thứ hai độn vào, trong lòng nảy sinh ác độc: “Mẹ nó, lão tử ở trong này, trước bình minh không đi ra ngoài còn không được sao.”

Chí Tôn cao thủ chưa bao giờ hoài nghi linh giác của mình, vừa rồi khí tức của Quân đại cao nhân chợt lóe lướt qua, lại để lại cho Lệ đại chí tôn ấn tượng dị thường sâu sắc, tuyệt đối không dám thờ ơ.

Lệ Vô Bi sau khi gặp qua Ưng Bác Không, một đường trở về, xung quanh đều không có việc gì, tốc độ cũng khó tránh chậm lại một ít, trên đường lại tận lực điều tra bóng dáng người thần bí phát ra âm thanh kia, tốc độ tự nhiên cũng càng chậm…

Mới vừa đi tới nơi này, đột nhiên cảm thấy được không khí lưu động gia tốc, lại cảm thấy một cỗ huyết tinh sát khí tiếp cận về phía mình, không khỏi trước tiên liền đề tụ toàn thân huyền công, vận sức chờ phát động. Hắn có thể cảm giác được cỗ sát khí này sắc bén, đáng sợ cỡ nào!

Duy chỉ có sát thủ đỉnh cấp nhất mới có được sát khí mãnh liệt đến vậy, mà sát ý quá mức mạnh mẽ này thậm chí đủ tư cách ám sát chính mình, cho nên lấy khả năng của Lệ Vô Bi, cũng không dám có chút lãnh đạm nào, nháy mắt phóng thích uy áp, chuẩn bị sẵn sàng đón địch.

Nếu phải chọn mốc làm tiêu chuẩn để đánh giá thì tất nhiên phải dùng siêu cấp sát khí của Quân đại sát thủ này, chính là thứ từ trong xương tủy của Quân Mạc Tà phát ra, tuy nói hiện tại Quân đại thiếu gia không có

thực lực mạnh mẽ như vậy, nhưng nếu phải so sánh với cỗ tuyệt sát khí của vua sát thủ mà nói, thì cỗ sát khí này tuyệt không kém hơn chút nào.

Lệ Vô Bi hết sức chăm chú yên lặng chờ một hồi, thế nào cũng không ngờ được cỗ sát khí lạnh thấu xương vừa rồi liền hoàn toàn vô thanh vô tức biến mất bặt vô âm tín. Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh tường hòa, bất luận gió thổi cỏ lay cũng không có. Không khỏi ngẩn ra! Chẳng lẽ thực sự cảm giác của ta là sai? Nhưng ta làm sao có thể xuất hiện ảo giác loại chuyện này?

Đang nghi thần nghi quỷ vừa muốn giải trừ trạng thái như lâm đại địch này, đột nhiên bên người lại có một luồng khí dao động, cỗ huyết tinh sát khí lại xuất hiện ở bên cạnh mình, hơn nữa lần này, vừa xuất hiện liền cơ hồ ngay bên cạnh mình, căn bản không có cái gì từ xa tới gần mà nói cả…

Lệ Vô Bi tâm niệm trong nháy mắt khẽ động, nhưng cỗ sát khí cao ngất kinh khủng đến cực điểm lại biến mất, vô ảnh vô tung biến mất…

Điều này chính là làm cho Lệ Vô Bi trong lòng trực tiếp kinh hãi đạt tới cực điểm! Rốt cuộc là dạng sát thủ gì mới có thể có được thủ đoạn khủng bố như vậy? Trên người Lệ Vô Bi, đột nhiên toát ra một thân mồ hôi lạnh, bởi vì hắn bỗng nhiên nhớ ra một nhân vật khủng bố!

Người này có lẽ thực lực huyền công cũng không bằng Vân Biệt Trần cùng Lệ Tuyệt Thiên, nhưng ở trong lòng Lệ Vô Bi, so với hai người kia cộng lại còn muốn đáng sợ hơn! Bởi vì người này ra tay đoạt mệnh, vài chục năm nay tới giờ không ai có thể đào thoát khi bị hắn ám sát!

Người này đã là thần thoại trong giới sát thủ! Trong thiên hạ mỗi người đều vạn phần kiêng kị nhân vật này! Ngay cả là Vân Biệt Trần cùng Lệ Tuyệt Thiên, đối với người này cũng là tuyệt đối không dám khinh thường, thậm chí không dám tùy tiện khiêu chiến!

Một sát thủ đáng sợ như một cơn ác mộng. Được công nhận là tử thần trên đời!

Sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn!

Không sai. Trừ bỏ sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn ra, còn có ai có sát khí mạnh mẽ, sắc bén như vậy? Trừ bỏ Sở Khấp Hồn, còn có ai có thể ẩn thân đến bên cạnh ta mà không bị ta phát giác? Ngoại trừ Sở Khấp Hồn. Ai có thể sau khi bị ta phát hiện ra sát khí lại nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung?

Trong thiên hạ. Không thể có người khác!

Cho dù là Vân Biệt Trần cùng Lệ Tuyệt Thiên, cũng tuyệt đối không làm được chuyện như vậy! Bọn hắn có thể đánh bại ta, thậm chí là đánh chết ta, nhưng cũng tuyệt đối không có làm được. Hiện tại chỉ Sở Khấp Hồn mới có trình độ tới vô ảnh đi vô tung bên cạnh ta mà không bị phát hiện!

Lệ Vô Bi càng nghĩ càng khẳng định, trong lòng cũng lại càng cẩn thận hơn, nhưng càng cẩn thận, nỗi sợ hãi trong lòng càng mãnh liệt!

Con người đối với sự vật không biết càng tràn ngập nghi hoặc, sợ hãi, cho dù có là Chí Tôn Thần Huyền cũng không ngoại lệ, hơn nữa khi phải làm đối thủ của Sở Khấp Hồn hắn tự cảm thấy mình không thể đối phó với đối thủ cường hãn như vậy!

Lệ Vô Bi tuy rằng tin thực lực huyền công của chính mình tuyệt không dưới Sở Khấp Hồn, nhưng Sở Khấp Hồn tên gia hỏa kia thích nhất là thình lình hạ thủ!

Nếu là chính mình không phòng ngự. Khó tránh bị thiệt thòi lớn! Bị đồng cấp cao thủ đánh lén. Vậy cũng không phải việc tốt đẹp gì!

Giờ khắc này, Lệ Vô Bi thật sự có chút…sợ hãi!

Sở Khấp Hồn tuy rằng đã có danh là Chí Tôn, lại không gia nhập vào hàng ngũ Bát Đại Chí Tôn. Đều bởi vì người này chưa bao giờ ra tay chính diện, cho dù là đối phó với một tên thư sinh trói gà không chặt, Sở

Khấp Hồn một hơi là có thể thổi chết loại người này. Hắn cũng tuyệt không chính diện ra tay!

Sát thủ Chí Tôn tuân thủ nguyên tắc của sát thủ một cách tỉ mỉ đến mức có thể xưng là biến thái, tuyệt đối làm cho kẻ khác cực kỳ phẫn nộ. Nhưng bởi vì vậy, vị sát thủ Chí Tôn này không được công nhận trong Bát Đại Chi Tôn tiếng tăm lừng lẫy.

Chính là Sở Khấp Hồn ở ngoài danh sách Bát Đại Chí Tôn, nhưng lại là cường nhân (người mạnh) khủng bố nhất, điều này cũng được công nhận! Thậm chí là Bát Đại Chí Tôn công nhận!

Lệ Vô Bi thật cẩn thận, từng bước thận trọng chú ý bốn phía bên mình, trầm giọng quát:

- Nguyên lai là sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn Sở huynh sao? Ha ha, không biết Lệ mỗ có gì đắc tội Sở huynh, mà lại làm phiền Sở huynh tự mình đến. Quả thực là hết sức vinh hạnh. Bất quá ta và người cùng thuộc hàng ngũ Chí Tôn, ngay cả là khi sinh tử tương bác, trước khi quyết chiến cũng nên chào hỏi một lần chứ?

Bốn phía vắng vẻ. Gió thu gào thét, lá rụng xoay quanh rơi xuống đất rồi lại bay lên, nhưng không có ai trả lời câu hỏi của hắn.

Kỳ thật có người trả lời mới thật là có quỷ! Người xem, không, phải là người nghe là Quân đại sát thủ cũng đành phải ẩn thân trong Hồng Quân Tháp, bất quá Quân đại sát thủ nhất định không chịu lên tiếng! Hắn ước gì Lệ Vô Bi hiểu lầm. Hiểu lầm càng lợi hại càng tốt a.

- Sở huynh. Quả thật là không để cho huynh đệ ta nửa điểm mặt mũi sao?

Lệ Vô Bi cắn răng, trong thanh âm đã có lửa giận hừng hực:

- Chẳng lẽ Sở huynh quyết định cùng ta không chết không ngừng sao?

Vẫn như cũ không một âm thanh!

Lệ Vô Bi rốt cục tỉnh táo lại, khí thế trên người càng kìm nén, giống như núi lửa bùng nổ, thanh âm trầm thấp nói:

- Ha ha, chẳng lẽ Lệ Vô Bi ta sợ ngươi? Cũng tốt, cũng tốt! Nếu Sở huynh tự tin như thế, vậy tùy thời đến đây đi, Lệ Vô Bi tùy thời xin đợi.

Nói xong câu đó. Đột nhiên thân thể đồng thời giống như Thần Long uốn mình, bay lượn chín tầng mây, xoay chuyển bất ngờ, trong phút chốc vô tung vô ảnh!

Y vừa mới đi. Quân Mạc Tà ở trong hư vô thở dài một hơi. Vừa rồi hắn luôn nhô ra một nửa cái đầu ở một bên lắng nghe. Nhìn thấy Lệ Vô Bi hướng về một mảnh hư không trịnh trọng nói chuyện, Quân Mạc Tà suýt chút nữa cười ra tiếng.

Bất quá trong lòng nghiêm nghị, vị kia với mình cùng nghề, sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn quả nhiên danh bất hư truyền. Ngay cả Lệ Vô Bi bài danh thứ 5 trong Bát Đại Chí Tôn, người trong thiên hạ vô cùng cố kỵ Lãnh Huyết Chí Tốn lại đối với hắn cũng kiêng kị như vậy!

Vị sát thủ Chí Tôn này tuyệt vời a! Sát thủ có được uy hiếp bậc này, cũng tính là đăng phong tạo cực rồi!

Mang theo suy nghĩ về vị sát thủ Chí Tôn này, Quân Mạc Tà một đường ung dung tự tại đi về nhà.

Lệ Vô Bi thân hình chợt lóe, hạ xuống cái sân trong tiểu viện, nhẹ nhàng mở cửa. Bốn người bên trong đồng thời đứng dậy, kính cẩn hỏi:

- Sư phụ, người đã về.

Lệ Vô Bi hừ lạnh một tiếng, mặt không chút thay đổi ngồi xuống.

- Sư phụ, chuyến này kết quả thế nào? Lão nhi Ưng Bác Không đã được giáo huấn chưa?

Lệ Kiếm Hồng mặc dù là nhi tử của Lệ Vô Bi, nhưng ở thời điểm trước mặt sư huynh đệ, hắn chưa từng xưng phụ thân, ý nói đối xử bình đẳng. Mà hiện tại những người đang ngồi đây, cũng chỉ có hắn mới có đảm lượng hỏi ra những lời này.

- Việc này có biến, về sau hãy nói.

Lệ Vô Bi thở ra một hơi, trịnh trọng nói:

- Các ngươi sau này làm việc, nhất định phải càng cẩn thận! Lúc này Thiên Hương thành, phong vân quỷ họa, ngọa hổ tàng long, cao thủ vô số. Mọi việc đều phải suy nghĩ cẩn thận rồi hãy làm.

Hắn suy nghĩ một lúc. Rốt cục cố nén không có nói ra sự tình sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn.

Bởi vì đối với mấy tên đệ tử này mà nói, quả thực đủ để chúng sợ đầu sợ đuôi không dám làm gì. Mấy người đệ tử của mình, tu vi thực lực mặc dù đạt Thiên Huyền cảnh giới, nhưng đối với mình vẫn là thấp kém vô cùng, tùy tiện nói cho chúng biết, có trăm hại mà không một lợi.

Sở Khấp Hồn nếu hạ quyết tâm muốn nhắm vào mình, như vậy hai người khi chưa phân thắng bại, sẽ tuyệt đối không đối phó đệ tử của mình, cần gì phải nói ra để cho bọn họ đề phòng lo lắng?

Bốn người đều không phải người ngu, vừa nghe khẩu khí là biết chuyện Ưng Bác Không chỉ sợ không có thuận lợi như mình tưởng tượng. Đều ngậm miệng, không hỏi gì nhiều.

Lệ Vô Bi đứng dậy, lạnh nhạt nói:

- Đi, theo ta đi xem bọn lão Lục, tiếp tục truyền huyền khí cho bọn họ. Xem còn có thể khôi phục vài phần hay không, nếu thực sự không được cũng chỉ đành đưa đến Độc Tâm Dược Vương mà thôi.

Bọn Lệ Kiếm Hồng bốn người thân hình run lên, kinh hô:

- Sư phụ!

Lệ Vô Bi hừ một tiếng cũng không đáp lời, bước đi ra ngoài. Bốn người sắc mặt trầm trọng theo sau. Nhớ tới Lệ Vô Bi vừa rồi nhắc tới Độc Tâm Dược Vương, bốn người đều cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 58: Tức Giận Cực Điểm

Độc Tâm Dược Vương, người y như tên, tâm tình cực kì độc ác, theo như lời đồn đại, hắn chính là đệ nhất thần y nổi danh đương thời, đồng thời cũng là thần y thu phí đắt nhất thiên hạ.

Kỳ thật không chỉ là thu phí đắt đỏ, thái quá, mà mấu chốt chính là nếu người nào tìm hắn chữa bệnh, bất luận cuối cùng chữa trị có khỏi hay không, đều phải thiếu hắn một cái nhân tình. Mà nhân tình này, khi nào hắn muốn ngươi làm thì ngươi phải làm, năng lực càng cao thì chuyện hắn muốn ngươi làm càng khó.

Nghe đồn rằng có một sự kiện liên quan đến vị Độc Tâm Dược Vương này. Đó là sự kiện 40 năm về trước, trong chốn giang hồ, Vân gia gia chủ được xem độc bá một phương huyền khí thế gia, tiểu thiếp của hắn bị thương nặng đe dọa tới tánh mạng. Hắn liền cầu cứu tới Độc Tâm Dược Vương. Độc Tâm Dược Vương này liền thu phí một trăm vạn lượng bạc và muốn Vân gia gia chủ đáp ứng làm thay hắn một chuyện nhưng không nói rõ là chuyện gì.

Lúc ấy, Vân gia gia chủ rất sủng ái tiểu thiếp, liền đáp ứng yêu cầu, tiểu thiếp của hắn bởi vậy được cứu sống. Nhưng hai năm sau đó, Độc Tâm Dược Vương yêu cầu Vân gia gia chủ đi giết một người. Mà người này chính là con gái nhà thông gia của Vân gia gia chủ.

Vân gia gia chủ làm sao có thể làm ra loại sự tình như vậy? Nếu làm việc này thì cũng không còn mặt mũi nào sống trong giang hồ nữa, lập tức cự tuyệt hoàn toàn. Độc Tâm Dược Vương cười ha hả, cũng không dây dưa, dứt khoát bỏ đi.

Nhưng ngay hôm sau, Độc Tâm Dược Vương truyền ra tin tức: “Phàm là người thiếu nhân tình của hắn, vô luận là kẻ nào, đều chỉ có một yêu cầu đó chính là diệt sạch Vân gia, chó gà không tha, tru diệt cửu tộc”.

Độc Tâm Dược Vương hành nghề mấy chục năm há có thể có ít kẻ nợ nhân tình của hắn? Lại nói về những kẻ đến cầu Độc Tâm Dược Vương, phần lớn đều là cao thủ huyền công, hơn nữa đều là bệnh tình mà người khác không trị nổi, nội tình trầm trọng, hoặc là các phú hào cự phách, hoặc là các thế lực to lớn. Nếu tất cả đều tụ tập lại cùng một chỗ thì thế lực này quả là cường đại. Quả thật có thể nói là hiếm thấy, đủ để chấn động thiên hạ.

Tuyệt sát lệnh vừa được ban ra, giang hồ tức khắc xôn xao, ầm ĩ. Chỉ trong vòng nửa tháng, Vân gia tính cả toàn bộ tộc nhân, toàn bộ thân thích, đều chết oan uổng. Đến cả chó gà cũng không tha. Nghe nói phía sau Độc Tâm Cốc, đầu người chất như núi, máu tươi lênh lánh vài dặm…

Nếu đưa các vị sự đệ đến Độc Tâm Dược Vương chữa trị thì có trời mới biết hắn sẽ đưa ra yêu cầu gì cho sư phụ? Phải biết rằng sự phụ chính là 1 trong bát đại Chí Tôn a. Điều kiện sao có thể dễ được?

Nhưng lo lắng này nhanh chóng biến mất. Chỉ còn lại ánh mắt căm phẫn.

Bên ngoài rừng trúc, khi gần đến hiên nhà, Lệ Vô Bi đột nhiên biến sắc:

- Sao ở đây lại có mùi máu tanh nồng nặc vậy?

Năm người đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên trong lòng đồng thời cảm thấy không ổn, kinh hô một tiếng, đẩy mạnh cửa ra.

Bốn người vừa bi phẫn, muốn kinh hô thốt lên, vừa sửng sốt đến độ đờ người ra.

Trước mắt là một màn làm cho bọn họ phẫn nộ cơ hồ có thể phát điên.

Ba cỗ thi thể vô cùng thê thảm nằm ở trên giường, mỗi người đều bị chém thành hai đoạn, máu chảy khắp nơi, nhiều chỗ đọng lại thành vũng, nhiều chỗ vẫn còn đang chậm chậm chảy. Toàn bộ căn phòng là một màu đỏ, một mảnh vũng máu.

Lệ Vô Bi hai mắt nhất thời đỏ bừng, từng bước từng bước tiến vào trong phòng. Nhưng chính là khi hắn đi lại, quần áo lại không hề lay động chút nào, hiển nhiên là đã tức giận đến cực điểm, lấy vô thượng huyền công khắc chế xúc động của mình, ngay cả quần áo cũng bị ảnh hưởng.

Vừa nhìn chung quanh, đột nhiên thấy Lý Du Nhiên đang đứng ở một vách tường vẫn không nhúc nhích, động tác thật quái dị, tâm niệm vừa động liền quát:

- Du Nhiên, lui ra.

Lý đột nhiên lộ ra khuôn mặt so với khóc còn khó coi hơn, yếu ớt nói:

- Sư phụ.

- Ta kêu ngươi tránh ra.

Lệ Vô Bi đột nhiên nổi giận hét lớn, tát vào mặt Lý Du Nhiên, kêu “bịch” một tiếng, đem cả người hắn đánh bay ra ngoài, sau đó hai mắt quan sát trên tường thật kĩ, sửng sốt, một lúc sau đột nhiên cuồng nộ gầm lên một tiếng, mặt đỏ đến mang tai, trên đầu toàn bộ tóc gần như dựng đứng thẳng tắp như chuẩn bị bắn ra, một hồi lâu mà vẫn chưa hết.

“Oa!”

Lệ Vô Bi bất ngờ ngẩng mặt lên, miệng phun ra một mảng máu tươi, nháy mắt hóa thành một chùm huyết vụ, Lệ Chí Tôn gân máu nổi lên,

rống to lên thành tiếng:

- Bọn chuột nhắt vô sỉ! Khi ta quá lắm! Mặc kệ ngươi là ai, ta phải giết hết! Diệt cửu tộc nhà ngươi! Chó gà cũng không tha! Làm không được, Lệ Vô Bi ta thề không làm người.

Nói xong, lại òa lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, thân mình gầy yếu dường như sắp đổ xuống vậy. Trên đời, người có thể làm Lãnh Huyết Chí Tôn tức giận đến nước này, bổn sự của hắn có thể nói là vô tiền khoáng hậu…

Ba người còn lại không hiểu chuyện gì liền tiến sát vào nhìn, chỉ thấy trên tường viết 2 hàng chữ bằng máu, xiêu xiêu, vẹo vẹo, cực kì cẩu thả, rõ ràng là dùng máu tươi viết thành.

Hàng trên viết: “Trước giết bốn tên, vẫn chưa đã; nay diệt 3 tên, vẫn chưa đã. Chờ vài ngày nữa, chém nốt 3 tên còn lại, nếu vẫn chưa đã ghiền sẽ đến lượt ngươi Lãnh Huyết Chí Tôn Lệ Vô Bi tỷ tỷ thân ái của ta”.

Hàng dưới ghi: “Lệ Vô Bi, ta xxx con mẹ ngươi, hắc hắc hắc…”

Ba người đồng thời cảm thấy trước mắt là một mảnh màu đen, suýt nữa giống như Lệ Vô Bi ộc máu! Quá lắm mà! Không chỉ có giết người mà còn ngang nhiên gọi nam nhi như Lệ Vô Bi là tỷ tỷ, còn chửi ầm cả lên…

Đây quả là nỗi nhục nhã lớn bực nào! Nhất là đối với một vị Chí Tôn mà nói. Chỉ cần câu nói kia “Vô Bi tỷ tỷ” liền đủ để kết thành đại thù không chết không thôi, huống chi trước đó còn giết người, sau lại vũ nhục đến cả tổ tiên, người này hành vi quả thực tồi tệ, không gì có thể hình dung được.

- Sư phụ! Xin nén bi thương…

Bốn người đồng thời lo lắng quỳ xuống, tiến về phía trước hai bước, ôm lấy hai chân Lệ Vô Bi, khóc lớn thành tiếng.

- Loại chuyện này chỉ mới phát sinh đây thôi! Máu tươi hãy còn nóng, mà các ngươi ở ngay gần căn phòng này vì sao lại không thể phát hiện ra điều gì? Vì sao? Ai có thể nói cho ta biết là vì sao?

Lệ Vô Bi thân hình đột nhiên chuyển động, điên cuồng đá ra bốn cước, đem bốn tên đồ đệ toàn bộ đá văng ra ngoài, mỗi tên ngay ở trên không trong miệng đều là phun trào máu tươi.

- Phế vật! Bốn tên phế vật!

Lãnh Huyết Chí Tôn Lệ Vô Bi, vào thời khắc này bạo phát, chính mình cả đời chưa bao giờ trải qua chuyện đả kích lớn như vậy. Chỉ thấy hai mắt hắn đỏ ngầu, thần tình trên mặt dữ tợn đến đáng sợ, hận chỉ muốn ăn tươi nuốt sống kẻ thù.

Lệ Vô Bi dưới cơn giận dữ mãnh liệt, huyền khí quanh người chỉ trong giây lát bị xung kích hoàn toàn bay lên, giống như phát ra từ đỉnh đầu, từ từ bay lên bầu trời đêm.

Vách tường bốn phía bị bắn bay ra bốn phương tám hướng quay vòng vòng trên không, quỷ dị thay lúc gần rơi xuống đất liền hóa thành bột phấn biến mất trong không trung, phía bên ngoài, một mảnh rừng trúc giống như bị gió xoáy thổi tới, cả đám trúc bị nhổ đến tận gốc bay lên không trung, rơi xuống dập nát.

Lệ Vô Bi vẫn đứng im, nhưng tâm cũng dần dần yên tĩnh trở lại, hắn nghĩ tới một lí do, một lí do duy nhất có thể giải thích cho vấn đề trước mắt này.

Lệ Vô Bi giờ phút này mặt đã đỏ như máu, hận cao ngút trời. Chậm rãi, chẫm rãi, gằn từng chữ một, tựa hồ mang theo mối thù oán độc, không đội trời chung:

- Sở Khấp Hồn. Ta Lệ Vô Bi, từ nay về sau, thề không đội trời chung với ngươi.

- Ta phải giết ngươi!

Lệ Vô Bi thét lên, âm thanh như lão vượn khóc trong đêm, cực kỳ thê lương, tiếng thét ầm ầm truyền khắp Thiên Hương thành, trăm vạn người ai ai cũng nghe được, giống như sấm nổ vang chín tầng trời liên tục, kéo dài không dứt. Không người nào ngoại lệ, tất cả mọi người trong Thiên Hương thành đang ngủ đều tỉnh giấc, vẻ mặt sợ hãi bất an, kể cả người ở Quân gia.

Ưng Bác Không khoác áo ngồi dậy, cau mày, khi nghe ra phương hướng của âm thanh ghê rợn đó, bất mãn nói:

- Nói giết thì giết đi, ngươi cả đêm kêu to hai lần, ngươi không thấy vậy là làm phiền người khác à. Ngươi thực là càng già càng sinh bệnh a. Xem ngươi bây giờ, cư nhiên còn muốn áp chế ta. Sao lại dây vào Sở Khấp Hồn chứ, muốn chết sớm sao?

Mắng vài tiếng xong, hắn lại nằm xuống.

Quân Mạc Tà bây giờ đang ở trong phòng của mình, đột nhiên nghe được âm thanh thê lương kia, liếc mắt, lẩm bẩm nói:

- Ta thật sự hắn là nên viết một bài thơ, đáng tiếc là tài viết văn của lão tử có hạn, thật sự không thể viết đến nơi đến chốn. Lão Lệ a, ta lưu lại cho ngươi một mảnh màu sắc tuy rằng thiếu đẹp đẽ một chút nhưng cũng là đơn giản dễ hiểu, ngươi đường đường là một Chí Tôn không cần phải xúc động đến như vậy chứ. Đúng rồi, lão tử nhắn lại cũng không nhắc tới người nào, làm sao ngươi biết được ai để động chân động tay đây. Ai, việc đã đến nước này cũng không cùng bổn thiếu gia có quan hệ gì, hoàn toàn chỉ là chó điên cắn người thôi, nếu ngươi cảm thấy mệt mỏi thì tìm ai cũng đừng tìm tới ta a…

Tâm tình cực kì khoan khoái, Quân đại cao nhân cười trộm hai tiếng, cũng là một ngày một đêm mệt mỏi, vì vậy ngủ thật say, đêm này Quân đại thiếu gia mơ thấy chính mình có thật nhiều giấc mộng đẹp, thậm chí còn mơ thấy mình đang ở trong một hồ nước ấm, bốn phía đều là nữ tửquốc sắc thiên hương, mỗi người đều là khuynh quốc, khuynh thành, hoặc thanh khiết, hoặc dễ thương, hoặc…tất cả đều có một điểm chung là trần như nhộng, đều hướng đến mình làm chuyện mờ ám không nói thành lời.

(Biên: Bậy thật, bất quá ta thích a http://.4vn/images/smilies/0%20%284%29.gif.)

Quân đại sát thủ cũng cảm thấy kì quái, ngay cả trong mộng cũng kì quái, thật không thể giải thích được, Tà Quân này sinh hoạt thường ngày như thế nào lại có thể sinh ra mộng như vậy? Thật sự là thời thế đổi thay, vật đổi sao dời. Xem ra nam nhi tốt như ta, ngàn vạn lần không tưởng được cũng phát sinh ý nghĩ hủ bại, sa đọa như vậy.

Đương nhiên, cơm đưa tới miệng không ăn thì phí, trong mộng Quân đại sát thủ gầm lên như hổ rống, trần truồng nhảy lên, anh dũng xông vào một rừng mỹ nhân, chiến đấu hăng say, cắn răng khổ chiến, luân phiên quần chiến, đại sát tứ phương…

Đang rón ra rón rén tiến vào định đắp mền cho thiếu gia, tiểu la lỵ Khả Nhi liền hoảng hồn.

Ngay trước mắt nàng, trên mặt thiếu gia, trong lúc ngủ say, lại hiện ra vẻ dâm ô không cách nào hình dung được, sự dâm tà này lại giống với thiếu gia thường xuyên cười cười nói nói cách đây nửa năm, làm cho người ta thấy là lập tức sợ hãi bỏ chạy vì không chịu đựng nổi.

Thở nhẹ một hơi, ánh mắt nàng ngượng ngùng đang nhìn chằm chằm loại hạ lưu cười cười, di chuyển xuống phía dưới, đột nhiên, cái miệng nhỏ mở ra thành hình chữ O, cơ hồ muốn kêu thành tiếng, may mắn thay bàn tay nhỏ bé của nàng chặn lại vừa kịp lúc.

Nửa thân dưới của thiếu gia nhô cao như một cái lều trại, tựa hồ bên trong có vật gì đó nhô cao, như tùy thời có thể phá tan mọi thứ, vải trắng căn bản là không thể che dấu nổi vật đó, nó nổi lên đủ để nhìn thấy bên trong là cái dạng gì.

Ta ngất, trời ạ!

Tiểu La Lỵ khờ dại thuần khiết cơ hồ té xỉu, thân hình run lên, giống như là gặp quỷ. Liền bỏ ra chạy ra ngoài, bất chợt cảm giác hai má chẳng biết lúc nào đã nóng bừng bừng.

Quấn chăn khắp người, mặt nóng hừng hực, Khả Nhi một đêm lăn lộn khó ngủ. Vừa mới nhắm mắt lại hiện lên hình ảnh vị thiếu gia hạ lưu đang tươi cười, cùng với chỗ kín nhất trụ kình thiên to lớn kia của hắn.

Thật là mắc cỡ chết người a. Tiểu la Lỵ một lần nữa kéo mền trùm qua đầu …

Thật là lưu manh, sao lại như thế được chứ. Ta…ta…ta có hay không có thể bị mang thai?

Tiểu la lỵ tâm thần bấn loạn, miên man suy nghĩ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 59: Cái Đó Thật Lớn!

Quân Mạc Tà vẫn chưa rời khỏi giường. Hắn đang chìm giấc mộng của mình, nhưng tóc tai của hắn thì trông thật dọa người.

Hiện tại thì quần lót của hắn đã ướt, không thể mặc được nữa rồi.

Thật sự là dọa người mà!

Thật là đáng xấu hổ a! Mộng tinh, chuyện như vậy sao lại có thể phát sinh ở đại sát thủ Quân Mạc Tà ta chứ.

Ai, loại chuyện này thật là mất mặt, ta như thế nào lại vậy chứ, nói ra thì ai tin a. Đường đường là anh hùng đầu đội trời chân đạp đất a.

Quân đại thiếu vội vàng kéo mền, đắp lên toàn thân. “Lần đầu tiên của ta đã trôi đi như vậy, thật sự là có quỷ mà”.

Ló đầu ngó nghiêng xung quanh một lúc, sau đó mới cong chân, nâng mông lên thay nội khố. Thật sự phải thay a.

Cái này đúng là thật sự khó tiếp thu a.

Rất nhanh chóng, động tác vô cùng lưu loát, từ trong người lôi ra một cái nội khố.

Đang định tìm nơi thích nợp ném ra.

Nhưng ngay lúc này.

Đột nhiên!

“Phanh”

Ngay tại thời khắc nhạy cảm này, cửa phòng bị mở tung. Quân lão gia tử râu bạc trắng tung bay, trông như thần tiên, tiến vào.

Thần tình trông lo lắng, sốt ruột như cứu lửa, vừa mở miệng là hét lớn:

- Tiểu tử, ngươi sao còn không chịu dậy. Ngươi còn muốn ngủ tới khi nào đây.

Như thế nào lại có thể xảo hợp như vậy chứ, đúng ngay lúc thời khắc nhạy cảm này lại bị người bắt gặp.

Lại còn là một nam nhân, lão nam nhân!

Quân đại thiếu giờ phút này thật sự có chút muốn tự sát, nhanh như chớp liền rụt tay vào trong mền.

Một đống lý do mơ mơ hồ hồ cần lời giải vang lên trong đầu hắn:

- Cái này, cái này, gia gia người có thể hay không ra ngoài trước một chút.

- Trong tay ngươi là cái gì?

Quân lão gia tử lập tức dấy lên lòng nghi ngờ, không những không đi mà còn tiến lại gần.

Bước tới hai bước, mắt trợn lên, hét lớn:

- Lấy ra cho lão phu xem là cái gì!

- Không có, không có gì, thật là không có gì.

Quân Mạc Tà cảm giác cả hai đời của mình chưa bao giờ gặp phải chuyện chật vật như vậy.

Nằm chật vật trong chăn, nói vội ra giọng đầy ai oán:

- Ông nội, người cũng thật là quá không lịch sự rồi. Cháu đang còn ngủ, người sao cứ thế đá cửa xông vào, may mắn là bây giờ vẫn còn chưa có vợ a. Nếu như có cháu dâu rồi, chẳng lẽ lão gia cũng cứ thế xông vào sao?

- Ngươi vừa nói gi?

Quân lão gia tử nhất thời tức giận đến cực độ, đầu như nổ đom đom, mắt như bắn tinh quang:

- Nghiệp chướng! Ngươi còn dám nói lão tử ta như vậy. Tiểu tử ngươi còn không nhanh mang đồ vật đó ra? Thế nào, đừng để lão phu phải nhọc công tốn sức.

“Soạt”

Bất chấp tất cả, lão gia tử sẽ vươn tay kéo mền. Công lực của Thiên Huyền cao thủ há để cho kẻ như Quân Mạc Tà chống lại được.

Nhất thời “sưu” một tiếng bị lột ra, hiện ra trước mắt của Quân lão gia tử.

Xuất hiện trước mắt lão là một vật có hình thể như quả trúng gà, ở giữa là một mảng đen tuyền, trường thương vẫn còn dựng đứng như đang chiến đấu, thô đến cực điểm, lại đang rung rung như đắc ý.

Quân Mạc Tà không hề chuẩn bị tâm lý, kêu lên kinh hãi, hai tay lập tức che chỗ kín, xấu hổ, giận dữ muốn chết.

Đột nhiên suy nghĩ vừa chuyển. Dù sao cũng đã bị nhìn thấy, có thấy nữa cũng chẳng sao, hắn đột nhiên tỉnh ngộ. Hai tay lập tức buông ra, đứng hẳn lên giường, trần truồng, tay nâng cao bảo bối, tao nhã xoay xoay mông, bước đi vài bước, tâm trạng đã trở lại bình thường, hướng lão gia tử nói:

- Gia gia, người không phải là muốn nhìn sao? Hiện tại có thể nhìn thoải mái.

Lão gia tử như chợt tỉnh từ trong mộng, không nhịn được nét mặt già nua đỏ bừng, cánh tay đột nhiên xoay tròn, đập xuống một phát, kêu một tiếng rõ to ngay trên cái mông trơn nhẵn của hắn, nói:

- Xem ta làm sao trừng trị cái đồ hỗn trướng ngươi.

Đột nhiên khẽ vươn tay, đoạt lấy vật trong tay Quân Mạc Tà. Nhất định phải xem tiểu tử ngươi dấu cái gì.

Cái gì thế này?

Tại sao lại có chút ướt sũng, lão gia tử nhất thời không nghĩ ra là cái gì, vẫn còn sững sờ trong chốc lát.

Sau đó còn đưa vào mũi ngửi một cái, nhất thời ngửi ra loại mùi kỳ quái mà từ lâu không gặp.

Thoáng động, lão gia tử rốt cuộc cũng hoàn toàn tỉnh ngộ.

Nét mặt già nua lại một lần nữa đỏ bừng, đem vật kia quăng ra ngoài, hung tợn đánh tiếp:

- Lão phu đánh chết tên tiểu tử không biết xấu hổ này.

Trong phòng nhất thời vang lên từng trận kêu la thảm thiết.

Quân tam gia xa xa nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vội vàng chạy tới, vừa lúc chứng kiến cha già đỏ mặt đi ra.

Quân Chiến Thiên từ trong phòng đi ra, tức giận đến nỗi râu tóc dựng đứng. Nhưng khóe mắt lại có chút cười.

- Cha, Mạc Tà làm gì mà cha tức giận vậy?

Tam gia cẩn thận hỏi.

- Đừng nói tới cái tên súc sanh đó nữa.

Quân lão gia tử tay phải nắm chặt lại, cả người run run, muốn nói cái gì nhưng lại không mở mồm nói được. Im lặng nửa ngày rồi cũng nói ra:

- Tôn tử đã lớn…Tới lúc phải tìm vợ cho nó rồi.

Sau đó liền chắp hai tay sau đít rồi đi mất. Nhưng khi ra tới ngoài cửa rồi chợt nhớ tới mục đích mình tới đây, từ xa hét to vọng vào:

- Đúng rồi, lão tam. Ngươi hãy nhanh chóng chuẩn bị một chút cho tên tiểu tử này, bệ hạ muốn gặp hắn.

Sau đó thì không còn nghe thấy gì nữa

Chuyện ngày hôm nay thật là mất mặt, đường đường là thống soái binh mã cả nước. Một đời anh hùng, hôm nay lại nhìn thấy “hung khí” của tôn tử lại còn cầm cái kia nữa chứ, thật sự là mất mặt mà

Tuy trong lòng rất buồn bực nhưng lại không nhịn được muốn cười…

Lão vẫn còn chút nghi ngờ, vật kia sao có thể lớn thế a, đó không phải chính là tiền vốn a. Đúng là như vậy a, thật sự còn muốn vượt qua lão phu năm đó, tuy rằng so với lão phu hiện tại còn kém một chút nhưng cũng đã tuyệt đối là đủ dùng rồi, huống chi nó mới chỉ mười sáu tuổi, tương lai còn phát triển nhiều a.

Nhanh chóng sẽ làm cho Quân gia ta con đàn cháu đống. Lão gia tử hai tay đưa trước ngực giống như là đang làm động tác bế trẻ con vậy, nét mắt già nua nhất thời ửng hồng, cười cười.

Một lát sau, Quân tam gia mới nhìn thấy điệt nhi thần kì của mình lần đầu tiên lại như một đại cô nương đầu cúi gầm xuống, tay cầm tà áo giật giật đi ra. Thật là không không bình thường chút nào.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ngươi đã làm gì, ta thật không hiểu vì sao gia gia ngươi lại tức giận như vậy. Ta cảm giác người có chút vui vẻ,

vừa mắng ngươi, vừa cười híp mắt. Cho ta một lời giải thích.

Quân tam gia thắc mắc hỏi.

Quân đại thiếu vạn bất đắc dĩ ngẩng đầu, vẻ mặt thẹn thùng, dáng vóc tiều tụy, chắp tay nói:

- Tam thúc, van cầu người…Xin đừng hỏi. Việc này thật sự là không thể nói rõ được.

Tuy nói Quân đại thiếu gia da mặt so với chỗ tiếp nối Vạn Lí Trường Thành tuyệt đối giày hơn gấp đôi, nhưng cho dù là siêu cấp mặt dày cũng có lúc bị uy hiếp, cái này thật sự là dọa người mà, mười phần là dọa người.

Chuyện này tuyệt đối là không nhỏ a.

Rốt cục trong lúc ăn cơm, Quân Vô Ý từ miệng phụ phân biết được câu chuyện. Ưng Bác Không cũng cùng ăn cơm nên cũng nghe được. Quân Vô Ý tại đường trường nhất thời đem toàn bộ cơm đang nhai trong miệng biến thành hai luồng màu trắng phun ra từ hai lỗ mũi, thiếu chút nữa phun trúng người ngồi đối diện là Ưng Bác Không.

Mặc dù thiếu chút nữa bị phun trúng nhưng Ưng đại chí Tôn một chút cũng không tức giận, mà sắc mặt sửng sốt, mang chút cổ quái.

Sau đó liền cười vang sảng khoái, đã lâu rồi không vui vẻ như vậy, quả thực việc hôm nay so với việc ngày hôm qua may mắn đánh ngang tay với Lệ Vô Bi còn vui vẻ hơn nhiều, thật sự là có ý tứ nha.

Sau khi ăn xong điểm tâm, hai người Quân Mạc Tà và lão gia tử cũng không để ý tới hai người đang cười lăn lộn đến nỗi nằm trên xe lăn của chính mình. Chính là Huyết Y đại tướng quân, hữu khí vô lực và một trong bát đại Chí Tôn, Ưng Bác Không.

Cả hai song song cưỡi ngựa hướng thẳng đến hoàng cung.

Để lại Quân Vô Ý cùng Ưng Bác Không cười chết đi sống lại thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma.

Hoàng đế bệ hạ sở dĩ đột nhiên muốn gặp Quân Mạc Tà nhưng cũng không biết viện lí do gì liền nảy ra ý nghĩ tổ chức yến hội Kim thu tài tử ngay hôm nay, địa điểm thiết lập tại hoàng cung.

Thật sự là chuyện tình to lớn khác thường.

Khi tin tức này được truyền ra từ nửa đêm hôm qua, chủ trì yến hội Lễ bộ Thương thư Tôn Thành Hà cơ hồ chạy muốn gãy chân, so với hắn còn muốn vội hơn là đám thầy đồ của Văn Tinh thư viện.

Rất nhiều học sinh đang mong chờ cuộc thi trọng đại hàng năm, lại đột nhiên nhận được thông báo là hủy bỏ, đang khi thật sự thất vọng, đột nhiên lại nhận được tin tức này, liền lập tức trở nên vội vàng…

Buổi tối mới quyết định chuyện ngày mai cử hành yến hội, thật không biết sẽ có bao nhiêu người không đến tham dự kịp đây.

Vài vị thầy đồ tóc bạc trắng đều tức giận trong lòng: cái này là việc gì chứ, cho dù là vội vã thông báo như vậy, cũng phải giải thích rõ ràng chứ.

Bất quá cũng không có biện pháp, trời đất bao la, hoàng đế lão tử là lớn nhất. Lão gia nhân nói hôm nay thì là hôm nay. Nếu chọc giận hoàng đế bệ hạ, hắn tức giận từ này về sau hủy bỏ, đây chẳng phải là đã trực tiếp chôn vùi con đường công danh kim quang chói lọi của nhóm học sinh của mình hay sao?

Lần này không chỉ thời gian gấp gáp, địa điểm quái dị mà hơn nữa qui mô cũng lớn chưa từng có. Chẳng những các đại thế gia công tử đều được mời mà ba vị hoàng tử và mấy vị công chúa cũng tham gia.

Đến nỗi, nhóm tài nữ của các gia tộc cũng không cự tuyệt bất cứ ai, chỉ cần ngươi tới là được tham gia.

Vì vậy, Quân Mạc Tà, Đường bàn tử, hai cái xú danh trong nhóm công tử quần áo lụa là cũng có tên trên bảng. Đều nhận được thiếp mời.

Dọc đường, lão gia tử trầm mặc không nói chuyện, Quân Mạc Tà cũng là càng cân nhắc càng cảm thấy có cái gì đó không được thích hợp cho lắm.

Hai ông cháu đều đồng thời cảm giác được, lần Kim thu tài tử yến hội này chỉ sợ là không có việc gì tốt.

Rất khác thường, rất không bình thường, quả thực là kỳ quái mà.

Nhất là Quân Mạc Tà, hắn mơ hồ cảm giác được, tựa hồ như có một cái lưới vô hình rất lớn đang giăng ra. Hướng về mình chụp xuống… Quân Mạc Tà vẫn không sao giải thích được tại sao lại có cảm giác kỳ quái này.

Nhằm vào ai cũng không nên nhằm vào ta nha! Lão tử dĩ nhiên là tài trí hơn người, học vấn uyên bác tinh thông thi ca, thông thạo thư họa và cả những thứ mà các ngươi bây giờ không biết được.

-Mạc Tà. Việc hôm nay…lão phu cảm giác có chỗ không đúng.

Quân lão gia tử nói. Ánh mắt ngưng trọng:

- Ngươi cần tận lực ẩn giấu!

Quân Mạc Tà vì để cho ông nội giải sầu, vui vẻ cười nói:

- Ông nội, người còn không tin con sao?

Giả ngây giả dại, ta chính là đệ nhất. Ở Thiên Hương thành này ta chính là đệ nhất quần áo lụa là, còn cần phải dấu diếm gì nữa chứ.

- Tiểu quỷ đầu!

Quân lão gia tử nhìn thấy nụ cười đắc ý của hắn, vô hình trung cảm giác áp lực to lớn giảm hẳn.

Phía trước hoàng cung, một núi thịt đứng sừng sững.

Quân Mạc Tà vừa nhìn liền nhận ra người quen, chính là Đường bàn tử. Một đôi huynh đệ vô lại nổi tiếng Thiên Hương thành.

Quân lão gia tử vào triều trước. Quân đại quần là áo lụa cùng với Đường bàn tử hai người, một tên thì ngồi thượng lên trên tưởng, một tên ngồi xổm tựa vào tưởng.

Hai kiểu ngồi trước nay không giống ai, đều là ác hình ác trạng không có ngôn từ nào hình dung nổi.

Bên cạnh đó là các thế gia công tử cùng một đám tài tử, người gọn gàng, thẳng thớm, rất có khí phách, tiêu sái tự nhiên.

So với hai tên này thì thật là khập khiễng. Thấy hai tên bại hoại từ xa liền nhanh chóng bàn tán sôi nổi.

Có kẻ không biết liền hỏi:

- Hai người này là ai nhỉ? Tại sao lại không ra dáng vẻ gì cả?

- Ngươi không biết sao? Ngươi sao lại có thể không biết hai người này?

Một người phát ra âm thanh kinh ngạc nói.

Nghe giọng điệu kinh ngạc này rất giống với việc là người Mỹ mà không biết Washington, hay người Pháp mà không biết Napoleon. Hoặc là người Đức mà không biết Hitle.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 60: Hôm Nay Để Cho Ta Làm Lưu Manh Tới Cùng Đi

- Thì sao? Ta không biết thì sao? Chẳng lẽ bọn hắn rất nổi tiếng sao?

Người hỏi tỏ vẻ kinh ngạc. Chẳng lẽ hai tên đáng khinh dương dương tự đắc này, cái đám không dạy nổi này lại là đại nhân vật sao? Nhìn hình tượng này…thật không giống nha…

- Kinh thành tứ hại, ngươi biết chứ?

Tên còn lại nheo mắt, dùng một loại khẩu khí chỉ điểm cho kẻ lầm đường, nói.

- Cái này thật ra ta có biết a. Chính là Đường heo mập, Quân ác bá, cũng chính là con rệp trong nhà xí và ruồi bọ trên mâm cơm… Chẳng lẽ?

- Không sai! Trước mặt chính là hai vị đỉnh đỉnh đại danh trong truyền thuyết Đường heo mập và Quân ác bá! Cũng chính là hai tên cùng với con rệp trong nhà xí cùng với ruồi bọ trên bàn cơm nổi danh hậu thế đại hại.

- Thì ra là thế, chẳng trách vừa nhìn thấy hai người bọn họ đã sinh một loại cảm giác rung động kinh người. Kinh thành tứ hại, chậc chậc, hôm nay vừa thấy quả nhiên lời đồn không ngoa!

- Đúng thế, lại nói người như vậy mà cũng có tư cách tham gia hội tài tử, đúng là thời thế thay đổi, lòng người không tốt đẹp a, ài…!

- Ài…! Ta như thế nào lại cùng loại bại hoại này tồn tại trong đời, chỉ hận không thể đập đầu xuống đất cho đỡ nhục!

Một loạt âm thanh thở dài, ai oán như không dứt. Tiếng ồn ào, huyên náo vang khắp nơi, tất cả mọi người đều liếc mắt nhìn hai đại bại hoại, chỉ trỏ, xì xáo bàn tán. Ánh mắt mỗi người đều tỏ vẻ khinh bỉ, khinh thường hiện rõ trên mặt.

Quân Mạc Tà cùng Đường Nguyên hai người thoáng như không nghe thấy ngược lại rất tiêu diêu tự tại.

- Bàn Tử, còn nhớ rõ ngày đó ta nói với ngươi như thế nào không?

Quân Mạc Tà cúi đầu nói nhỏ

- Sao lại quên được.

Đường Nguyên lười biếng mở mắt ra:

- Ngươi vẫn không tin ta?

- Được, ta chỉ là sợ tiểu tử đầu heo nhà ngươi thịt béo đổ mắt quên thôi.

Quân Mạc Tà mắng.

- Ây, quân tử không mập không có uy. Đây chính là lời gia gia ta nói đó.

Đường Nguyên rung đùi đắc ý nói.

- Ách…ngươi như vậy mà mà cũng dám nói mình là quân tử!

Quân Mạc Tà nôn khan một tiếng. Hơn nữa, hiện tại chỗ này làm gì có cái gì gọi là chính nhân quân tử.

Sắp xếp Bàn Tử bên này xong xuôi, Quân Mạc Tà tạm yên tâm, phần còn lại phải xem chính mình phát huy! Con mẹ nó, hôm nay ta phải cho các ngươi thấy thế nào gọi là lưu manh. Lão tử lưu manh không chết các ngươi không thôi!

Ở trong này chờ sao? Lão tử nào có thời gian an nhàn như thế. Hừ hừ, hôm nay để cho lão tử làm lưu manh tới cùng đi!

- Ngươi đó, nói ngươi đó, nhìn cái gì vậy? Đẹp lắm sao?

Quân Mạc Tà nheo mắt, hỏi một tên lòe loẹt đang lén trộm nhìn mình. Người này nhìn kĩ thì ra là người của Mạnh gia. Lần trước cũng từng tham dự với Mạnh Hải Châu cùng nhau hãm hại Đường bàn tử, còn nhớ dường như gọi là Mạnh Phi, nhưng hiện tại lại giả vờ như không biết.

- Không nhìn gì cả.

Kẻ được gọi là Mạnh Phi tiểu gia hỏa cũng rất ư là xấu, mắt lé, đầu lệch. Quân Mạc Tà cũng dễ nhận ra được, phàm người nào được mời lại không có chút thân phận. Mạnh gia cũng không phải là một gia tộc nhỏ.

- Láo.

Quân Mạc Tà hú lên một hơi quái dị, một tay nắm tay áo, một tay giống như chuẩn bị cởi quần áo xông lên phía trước.

- DKM! Ngươi là người nhà nào? Ngươi có biết là đang nói chuyện với ai đây không? DKM! Nhìn, nhìn cái gì? Nhìn cái con mẹ ngươi ah. Còn nhìn nữa Lão tử liền khoét mắt ngươi nhét vào lỗ đít, ngươi tin hay không?

Quân đại thiếu gia gân cổ lên, gân xanh, gân đỏ nổi đầy, hai hàm răng cắn chặt, mắt trợn trắng, nước miếng văng khắp nơi.

Tên thiếu niên lòe loẹt Mạnh Phi nằm mơ cũng không nghĩ ra chính mình hảo hảo đứng chỗ này nhìn một chút liền bị tai bay vạ gió, người khác cũng nhìn, vì sao chỉ có mình bị tai ương. Bị một tràng thóa mạ dội xuống, làm hắn mặt đỏ bừng, thiếu chút nữa muốn hộc máu. Miệng cà lăm, tức giận lắp bắp không nói thành lời.

- Bỏ đi! Tam thiếu gia, không nên chấp nhất với kẻ tục nhân đó làm gì.

Đường bàn tử vội vàng khuyên giải, ra vẻ độ lượng, khoan hồng nói.

Bây giờ tới phiên hắn xuất thủ. Đường bàn tử, Quân Mạc Tà, hai tên này làm người xấu lâu năm như vậy, phối hợp lại, quả thực không chê vào đâu được. Hắn một tay giữ chặt Quân Mạc Tà:

- Chừa một chút thể diện, ta không muốn như thế này nổi tiếng ở trên kim giám điện đâu. Thể hiện một chút cái thế tài hoa vậy được rồi, nói không chừng bệ hạ biết đâu cao hứng mời hai chúng ta làm quan cao cỡ chức Thừa Tướng, Thái Sư, vậy thì liền mệt rồi.

- Nói cũng đúng.

Quân Mạc Tà vuốt vuốt tóc, trông thật là rắm thúi, tay vung vung nói:

- Lão tử cũng không chấp nhặt với tên tục nhân đó nữa.

Hai người kẻ tung người hứng, làm tất cả mọi người xung quanh đều có cảm giác nôn mửa mảnh liệt: hai người bọn họ rất là đức hạnh? Còn có nổi tiếng tài hoa cái thế? Nào là làm Thừa Tướng, Thái Sư? Ta nhổ vào.

Vì sao người ta hay nói con lừa không biết mình mặt dài, hôm nay xem như có cơ hội mở rộng tầm mắt, thật đúng là mở mang kiến thức a.

- Quân Mạc Tà! Ngươi nói vậy có ý gì. Chẳng lẽ ngươi thấy ta dễ khi dễ vậy sao?

Tên Mạnh Phi lòe loẹt cứng họng nửa ngày, rốt cuộc cũng qua khỏi, nổi trận lôi đình, tức giận thét lên.

- Mọi người đều nhìn thấy nha! Chính là tên tiểu tử này muốn gây chuyện, cũng không thể trách ta được.

Quân Mạc Tà bộ dạng như người bị hại vô tội xòe xòe tay nói:

- Ta vốn dĩ định kết giao với tất cả mọi người, vốn dĩ ở đây ai cũng không phải là người ngoài, mọi người nói xem có phải như vậy không? Lời nói đã nói ra coi như xong, vậy mà người này lại có thể không chịu buông tha! Nơi này là nơi nào chứ? Nơi này là hoàng cung đó nha. Hắn lại có thể ở đây gào thét, nói nhảm, tiểu tử ngươi muốn tạo phản sao? Hay là Mạnh gia các ngươi muốn mưu phản?

Mọi người đều choáng váng. Quá vô sỉ! Thật sự là không biết xấu hổ mà! Cho dù là có tội thì đây cũng gọi là thái quá mà.

- Ngươi…ngươi nói hươu nói vượn.

Mạnh Phi tức giận cơ hồ muốn ngất đi, thân thể run lẩy bẩy giống như lá rụng trong gió.

Quân đại thiếu gia quần áo lụa là cũng không buông tha. Lập tức vọt lên, tay vung lên mấy lượt, bạch bạch, mấy cái tát tai. Thật kêu a!

Tiếp theo chân liền lên gối, động tác vô cùng tiêu sái lưu loát.

Mạnh Phi bất ngờ không đề phòng, nói thế nào cũng không nghĩ ra trong hoàng cung có kẻ dám vung tay động chân. Khi tỉnh ra, chỉ cảm thấy trước mắt kim quang lóe ra. Tinh quang sáng lạng, tiếp theo liền khom người giống như con tôm trứng ôm bụng. Quân đại thiếu gia sao có thể dễ dàng buông tha cơ hội tốt này? Nhất thời nhảy dựng lên, miệng kêu “Nga da” một tiếng khiển tránh, lập tức nặng nề đánh hắn ngã xuống đất. Chưa hết, Quân đại thiếu gia xoay cặp giò như gió hướng mặt Mạnh Phi bay tới.

Chẳng bao lâu sau. Vị Mạnh thiếu gia lòe loẹt đã biến thành một cái đầu heo so với Đường Nguyên còn muốn béo hơn!!!

Mọi người nhất thời la ó om sòm, tên Quân Mạc Tà này quả là vô pháp vô thiên mà.

- Bỏ đi, Quân công tử, hãy tỏ ra khoan dung độ lượng một chút!

Một thanh niên nét mặt khó chịu, vào lúc Quân Mạc Tà vừa muốn giơ chân giẫm xuống, kéo hắn lại.

Mọi người đều nhìn, xem náo nhiệt. Thì ra đây chính là Quân Mạc Tà, thiếu gia quần áo lụa là của gia tộc lâu đời nhất kinh thành.

- Ngươi là ai? Nơi này có chuyện của ngươi sao? Ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Có biết hay không Mạnh tiểu tử này phạm tội danh gì? Ngươi có phải là đồng lõa với hắn không, phải chăng là ngươi chán sống rồi?

Quân Mạc Tà nheo mắt nhìn hắn, thân hình uốn lượn, mông uốn éo, tay trái chống nạnh, đầu nghiêng sang một bên trông y hệt như một bình trà to lớn.

- Tại hạ Mô Dung Thiên Lý! Là con cháu đời thứ ba của Mộ Dung thế gia.

Cẩm y thanh niên mang trên mặt vẻ kiêu ngạo, mặt nghểnh lên, ngạo nghễ nhìn Quân Mạc Tà, dùng giọng điệu mà Quân Mạc Tà ghét nhất, nói:

- Quân tam thiếu gia, ha ha, ngươi có thể nể mặt ta một chút không? Chỉ là chút hiểu lầm thôi, không nên biến thành ẩu đả như vậy?

- Oa, ta ngất a! Mộ Dung thế gia! Ngươi làm ta sợ muốn chết, sợ muốn chết a. Bàn Tử, mau cứu mạng, ta bị hù sắp chết rồi.

Quân đại thiếu gia bộ dạng khiếp sợ quá độ, nhảy dựng lên, kêu la hai tiếng, một bên vỗ ngực giống như bị giật mình, tim như muốn rớt ra ngoài. Ngay sau đó, hắn chợt sầm nét mặt lại, giống như mang mặt nạ, sắc mặt thay đổi thật mau lẹ:

- Ta sợ quá đi! Dám đem Mộ Dung thế gia ra dọa ta? Có đảm lược, có đảm lược?

Quân Mạc Tà đi vòng quanh Mộ Dung Thiên Lý hai vòng rồi cười toe toét nói:

- Ha! Ha! Ha! Mộ Dung Thiên Lý, ngươi thực anh hùng a, Mộ Dung thế gia của ngươi lớn lắm sao, hắc hắc hắc, ngươi biết thiếu gia ta là ai không?

Không đợi Mộ Dung Thiên Lý trả lời, Quân Mạc Ta đã nói như hét:

- Ngươi có phải cảm thấy rằng Mộ Dung thế gia của ngươi so với Quân gia ta ngưu bức (đại khái là trâu bò, oai phong) hơn? Ha ha, ngươi tuổi còn nhỏ mà có thể đại biểu cho Mộ Dung thế gia? Thật sự là ngưu a! Xem ra Mộ Dung gia muốn cùng Mạnh gia liên thủ tạo phản, chiếm đoạt Thiên Hương đế quốc đây mà, ta hiểu, ta hiểu rồi!

Quân Mạc Ta gật gật đầu.

- Ta không có nói ta là đại biểu cho Mộ Dung thế gia! Càng không nói gì tới tạo phản! Ngươi đừng có ở chỗ này bịa đặt. Quân Mạc Tà, ngươi đừng có đổ oan lên đầu của ta, đừng tưởng ta không biết.

Mộ Dung Thiên Lý thấy ánh mắt khác thường của các vị huynh đệ trong tộc, vội vàng lớn tiếng giải thích.

- Không đại biểu cho Mộ Dung thế gia? Vậy người nhảy ra đây làm chó gì? Được! Lão tử làm người thật sự là thất bại, ngay cả loại chó mèo đều muốn khi dễ ta. Thực là con mẹ nó sống không có chút niềm vui nào mà.

Quân Mạc Tà cảm thán than, đột nhiên trừng mắt:

- Ngươi đã không thể đại biểu cho Mộ Dung thế gia, vậy ngươi giả mạo chui ra đây làm gi? Còn không nhanh lăn đi xuống cho lão tử? Nhìn! Con mẹ nó, còn nhìn ta một cái nữa thử xem. Lão tử liền ra tay cho ngươi tại hoàng thành này không có cơm mà ăn, ngươi có tin hay không? Nhanh cút đi cho ta!

Quân tam thiếu hung hăng càn quấy rút cuộc cũng khiến cho nhiều người tức giận, bọn tài tử, công tử khinh bỉ, chỉ trích ra mặt. Quân Mạc Tà chống nạnh mà đứng, ai cũng không ngán, ngay trong hoàng cung đại điện, dũng khí cao như núi, khẩu chiến tưng bừng. Lời thô tục kéo dài không dứt, thanh âm càng lúc càng lớn, nước miếng nhỏ ra càng lúc càng nhiều, nhưng không lùi bước chút nào.

Bởi vì cái gọi là thơ vân: mặc hắn thiên quân vạn mã, ta từ chỉ cuồng giữa dòng.

Lại có thơ nói: quắc mắc coi khinh nghìn lực sĩ, há miệng toàn bổ mắng trở về!

Đường bàn tử sùng bái Quân tam thiếu vô hạn, tán thưởng tài ăn nói của hắn. Nào là phản ứng thật sự nhanh nhẹn, thật là ngưu mà! Thật không thể diễn tả thành lời, chì có một từ để nói: tuyệt (giống như tiểu hài tử được ăn kẹo vậy)

Chúng nhân xôn xao, ai ai cũng xao động, thanh âm trước đại điện càng lúc càng lớn, càng về sau càng giống chợ, mắt thấy là muốn chạy xa rồi.

- Càn rỡ! Đây là hoàng cung cấm địa! Kẻ nào dám gây náo loạn? Không muốn giữ lấy cái đầu sao?

Một âm thanh uy nghiêm đột nhiên nổi lên, giống như trống chiều chuông sớm, tuyên truyền giác ngộ!

Đang say sưa đấu khẩu, mọi người đều bất chợt ngẩng đầu lên, mỗi người đều thầm kêu trời: đây chính là các lão thần trong triều, các lão gia tử các gia tộc. Mặt mày ai ai cũng xám ngắt, trên mặt như phủ một lớp sương đen.

- Còn thể thống gì nữa!

Độc Cô Tung Hoành lão gia tử hét lớn, giống như là sợ thiên hạ không loạn vậy.

Một đám công tử buồn rười rượi cúi đầu xuống, trong lòng hận Quân Mạc Tà đến cực điểm: tận lực khổ công tạo dựng hình tượng mỗi ngày, mà chỉ vì nhất thời hồ đồ làm mất hết mặt mũi trước các vị lão thần trong triều, thật đúng là bi ai!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 61: Các Tài Tử Đến Đây Đi

Trước đại điện, trừ vài người ở ngoài, những người khác đều tham dự trận đấu khẩu này, bởi vì cái gọi là pháp không trách đông, cũng chỉ biết sống chết mặc bây.

Chờ mọi người đều tự trở lại chỗ đứng, các lão đại thần mới thấy Quân tam thiếu phủi mông đứng dậy. Cảnh tình này đúng là mắng chửi mệt đến nỗi đứng không nổi phải ngồi chửi tiếp…

Càng làm cho người ta không nói được lời nào chính là nơi này không có cái ghế nào cả, nhưng phía dưới cái mông hắn rõ ràng có một cái đầu heo, một tên nằm ngay đó có vẻ hấp hối. Hắn chính là vị Mạnh gia kia, Mạnh Phi Mạnh công tử…Quân thiếu gia vừa rồi chính là ngồi ở trên lưng của hắn cùng những kẻ xung quanh tiến hành khẩu chiến! Chẳng trách hắn mắng chửi trong thời gian dài như thế còn có thể uốn éo mông đi dạo.

Thì ra là thế…

Xem Mạnh công tử như vậy, việc tham dự lễ hội Kim thu tài tử chắc chắn là không thể được nữa rồi…

- Còn không mau đi mời ngự y!

Vương gia gia chủ Mạnh Học Thánh phẫn nộ lo lắng, quát lớn một tiếng, xong lập tức quay sang Quân Chiến Thiên, mặt không đổi sắc nói:

- Quân lão tử, lệnh tôn thật đúng là tài không đợi tuổi, xứng đáng xếp vào hàng bậc nhất.

- Khụ khụ… Huynh đã quá lời, ha ha. Mạc Tà vẫn còn là thiếu niên vô tri, thật là không dám nhận lời khen của Mạnh huynh, chỉ sợ làm hư nó mà thôi…

Quân lão gia tử vuốt râu, híp mắt cười đáp tạ.

Mạnh Học Thánh cả người lảo đảo, xém chút nữa ngã sấp xuống, ngay cả các lão đại thần bên cạnh cũng đứng không vững: ta xem như hiểu rõ rồi, nguyên lai loại sự tình vô sỉ đến bậc này cũng là do di truyền…(Dịch: hahaha ông nội di truyền cho cháu đây mà).

Tràng đại chiến này là do quân đại thiếu gia quần là áo lụa cố ý gây ra, làm cho náo loạn cả lên, âm thanh vang vọng khắp nơi, động tĩnh to lớn, khắp nơi xung quanh đều có thể nghe được, lại nói có quá nhiều người tham dự tràng khẩu chiến này. Đang ở trong địa điện hoàng đế nghị sự cùng văn võ đại thần đều không điếc, tự nhiên là nghe được. Cũng chính bởi vì nghe thấy bên ngoài trận đấu khẩu càng ngày càng trở nên kịch liệt, cho dù là tu vi tu dưỡng cao vời cũng không thể nào chịu được, mới vội vàng kết thúc nhanh buổi nghị sự mà ban đầu dự định ít nhất là phải hai canh giờ mới xong nhưng giờ chưa tới một canh giờ đã hoàn tất…

Bởi vì tâm tư của các lão đại thần đều không ở trong đại điện, mà bên ngoài lại đang có khẩu chiến, mà đều là con cháu của họ cả, nên khi nghe động tĩnh cũng phải đợi hoàng đế ân chuẩn mới đi ra ngoài nhưng vẫn chậm một bước. Thật sự là tai nạn chết người mà. Quân đại thiếu gia cười thầm, cảm giác thật thích thú:

- Hắc hắc, lão tử hai đời này, ngoại trừ người chết, chưa từng phải chờ đợi một ai, các người mấy tên gia hỏa này lại dám để ta đợi ở ngoài điện, ta không gây chút sức ép thì chẳng phải là rất tiện nghi cho các ngươi sao?

Từ lúc này cho đến lúc khai mạc lễ hội tài tử cũng còn hơn 1 canh giờ nhưng đã có rất nhiều thái giám cung nữ tại nơi này bận rộn đi lại gọi nhau í ới.

- Này, Tam thiếu… Người ở đại điện kia là ai vậy? Ngươi có biết không?

Đường Nguyên hỏi Quân Mạc Tà, đồng thời liếc mắt nhìn xung quanh:

- Sao nhóm tài nữ khuê tú trong truyền thuyết một người cũng không thấy? Chỉ toàn là một bọn nho nhã cùng với các lão gia tử, thật là không có ý tứ mà? Làm gì thì cũng phải nhìn trước nhìn sau chứ…

- Có vẻ như người nên hỏi bệ hạ của chúng ta đi, hỏi ta thì ta biết hỏi ai

Quân Mạc Ta vươn tay qua tường ngọc bên ngoài lan can hái được một nhánh hoa đuôi chó, kỳ lạ ngậm ở miệng, môi dưới khẽ thổi, vì thế cánh hoa cỏ mao nhung kia ở phía trên miệng hắn nhẹ nhàng lên xuống, cực kỳ linh động.

Đường bàn tử hâm mộ nhìn lên, trên mắt hắn da dày thịt béo, đôi môi quá dầy, đầu lưỡi so với thường nhân to ngắn hơn, căn bản không thể làm linh hoạt như Quân Mạc Tà, trong miệng hừ một tiếng, nói:

- Ta nếu dám hỏi bệ hạ chắc là gia gia sẽ lột da ta mất. Ngươi sao có thể không biết, sao lại có thể kêu ta đến hỏi bệ hạ, sao lại muốn hại ta vậy chứ, người chính là đại ca của ta a…

- Lượn đi, lão tử lần này cũng là lần đầu tiên vào hoàng cung, hơn nữa còn đi vào sau ngươi, ngươi còn vào sớm trước ta đó, người còn không biết thì làm sao ta biết được? Làm gì thì làm nhưng ngàn vạn lần đừng gọi ta là ca ca, có người đệ đệ béo như người thật làm ta hoa cả mắt!

Quân Mạc Tà liếc mắt xem thường, ánh mắt thoáng nhìn, đột nhiên miệng nở nụ cười:

- Bàn tử, một đám người đang tới đây kìa, trông có vẻ lớn tuổi, đây không phải là tài tử của Văn Tinh thự viện sao? Ngươi xem, đi cũng ra dáng chỉnh tề lắm, con mẹ nó, làm ra vẻ giống như đi duyệt binh vậy, toàn là một đống ngụy quân tử.

Quả nhiên, phía trước đại điện rộng lớn, chỗ bậc thang bằng đá bóng loáng, một nhóm thanh niên mặc trang phục trắng, phong độ, nho nhã tiêu sái đã đến. Những người này đều là mi thanh mục tú, tùy tiện một người cũng có khí độ thanh cao, siêu trần thoát tục. Không nhiều không ít, vừa đủ hai mươi người.

Trước nhất là hai lão râu bạc trắng dẫn đầu đoàn người, thong thả tiến lên, bước chân thư thả, chậm rãi đi vào.

Hai lão nhân phía trước khuông mặt gầy guộc, đầu tóc bạc trắng, đàng phải quấn khăn vuông như thư sinh để che tóc, khoan bào đại tự, tràn ngập bộ dáng bác học uyên thâm. Đúng là hai đại giáo viên của Văn Tinh thư viện, cũng là hai đại học giả mà đám người học sinh cả nước khâm phục và ngưỡng mộ Mai Cao Tiết và Khổng Lệnh Dương.

Đường bàn tử hắt mũi một tiếng, thấp giọng nói:

- Lại là hai cái lão bất tử mang theo bọn đồ tử đồ tôn, toàn là ngụy quân tử, mẹ nó, lão tử thấy bọn chúng liền muốn kiếm một chỗ nào đó để nôn…thật là khó chịu, để xem tên nào là giỏi nhất, lão tử đang cần một tên sai vặt đặc biệt giặt nội khố, cái tên trước kia bị lão tử sai làm, hiện tại nghĩ lại lại có chút hối hận.

- Quân Mạc Tà hơi nâng cằm lên, nhìn đám người kia, liếc mắt ngâm nga vài tiếng, tỏ vẻ tiếp thu lời mập mạp, hắn biết Bàn Tử đang nói xấu đám người này, nhưng thậm chí còn hoàn toàn đồng ý.

Ngay lúc đó, phía sau chợt có tiếng cảm thán vang lên:

- - Thật không hổ là Văn Tinh thư viện a, quả nhiên là người người thanh thiết, có phúc khí! Văn Tinh thư viện học sinh, quả nhiên đều là nhân tài xuất chúng của đế quốc, rồng phượng trong loài người…

- Thật là một tên đầu gỗ!

Quân Mạc Tà, Đường Nguyên hai người hai miệng đồng thời thốt lên, đồng thời xem thường "phi" một tiếng. Sau đó không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên, lẩn sang một bên.

Đến chỗ nào cũng có kẻ bám đít, nịnh bợ. Giờ này trên đại điện đều có mặt các nhân tài của các đại thế gia, không ít trong đó đã có thân phận người nối nghiệp gia chủ, lại nghe được lời tâng bốc từ một tên thư sinh yếu ớt chỉ biết đọc sách, thật sự là đại hạ giá mà! Cho dù là tu vi cao thâm cũng cảm thấy tởm lợm chút ít.

Hai người tuy lui không chậm nhưng hiện tại bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, hai người cùng lúc thốt lên, âm thanh như muốn vang dội khắp nơi trong đại điện, ánh mắt mọi người đồng thời đều hướng về phía bọn họ, nhất thời chăm chú nhìn.

Nhất là hai vị Văn Tinh thư viện dẫn đầu đoàn người, nhìn về phía Quân Mạc Ta cùng với Đường Nguyên như nhìn thấy hai cục cứt chó, vô cùng khinh thường, chán ghét. (Dịch: gớm thiệt, haha).

Đột nhiên bị nhiều đại nhân vật, tiểu nhân vật, tài tử công tử vây quanh cùng nhau khinh bỉ, Đường bàn tử thật sự hoảng sợ, khuôn mặt béo phì biến sắc, thân hình có chút không vững. Đừng nhìn Bàn Tử có khả năng đùa chết bọn tài tử, chính bởi vì bọn tài tử đó thân phận nhân phẩm thấp kém không chịu nổi, nịnh nọt, mới bị Bàn Tử đùa chết, nhưng giờ này lại bị nhiều ánh mắt cùng lúc tập trung vào mình, cũng không ít các đại nhân vật, nói không sợ thì cũng không ai tin.

Quả là có chút sợ hãi, nhưng Quân đại thiếu gia áo là quần lụa cũng tỏ vẻ không thèm quan tâm, vẫn ngẩng cao đầu ánh mắt không thèm nhìn xuống…

Quay mắt nhìn về trăm người đang khinh bỉ nhìn mình, Quân đại thiếu gia vẫn thể hiện chính mình phải là ở trên cao nhất, thể hiện khí thế cao ngạo, không coi ai ra gì, vinh nhục không sợ hãi, phong thái ngạo nghễ. Ta là lưu manh, ta là vô lại, còn phải làm bộ làm tịch sợ hãi sao…

Hắn cứng đầu mặc cho hắn cứng đầu, ta so với hắn càng mạnh hơn. Đây chính là phong cách của Quân đại sát thủ.

- Gỗ mục, không thể đẽo được.

Mai Cao Tiết lão đại nhân ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn chăm chú vào hai người, cuối cùng dùng tay vuốt râu mép, phất ống tay áo, khinh thường mắng một câu, dù sao lão cũng là người lớn tuổi nhất của Văn Tinh thư viện, ngôn từ thấp hèn không thể sử dụng được. Câu nói kia chính là câu tệ hại nhất mà lão có thể nói được. Quả thực là, con mẹ nó, văn nhã. Một câu mắng chửi văn nhã, lão gia tử nhìn không chớp mắt, nghênh ngang đi qua trước mặt người bọn họ, dẫn nhóm học sinh tiến lên phía trước bậc thang, tiến tới các vị đại thần trong triều chào hỏi, hàn huyên, đem các môn sinh xuất sắc của mình ra giới thiệu.

Quân Mạc Tà phát hiện khi hai lão này đi ngang qua mình thì liếc nhìn Bàn Tử một cái, trong ánh mắt không ngờ là hận ý thật sâu. Nhắc tới tài tử, nhất là Văn Tinh thư viện, các tài tử ở các viện khác trong Thiên Hương đế quốc hận nhất một người, cũng không phải là gian thần hay tiểu nhân gì, ngay cả Quân Mạc Tà bọn hắn cũng không để trong mắt. Bọn họ hận nhất chính là Đường bàn tử, Đường Nguyên. Kỳ thật điều này cũng không có gì kỳ lạ, chính là Đường bàn tử tự thân công tử quần áo lụa là, đê tiện không nói, cư nhiên còn lợi dụng gia tộc quyền thế, đem một vị tài tử của Văn Tinh thư viện, đại danh đỉnh đỉnh hãm hại, cuối cùng dồn người ta đến đường cùng, rồi làm ra vẻ cứu rỗi, thu thập vào tay.

Nếu chỉ như vậy thì cũng không có gì để nói, nhưng vạn ác Bàn tử này không để cho vị tài tử kia làm chuyện gì tối ngày ở nhà chỉ thay nữ nhân của mình giặt quần lót…Đây là nỗi nhục tới cỡ nào! Như vậy

không phải vũ nhục Văn Tinh thư viện, mặt mũi Văn Tinh thư viện để ở chỗ nào, mặt mũi của hàng nghìn hàng vạn tài tử Thiên Hương để vào đâu?

Chuyện này, Đường bàn tử thậm chí không e dè giữ kín, tự nhiên là lan truyền khắp nơi, nhất là Mai Cao Tiết và Khổng Lệnh Dương, hai vị lão đại nhân nghe thấy đệ tử đắc ý của mình bị người ta hãm hãi, có kết cục như vậy cơ hồ muốn hộc máu tại chỗ. Sau sự kiện này, Đường bàn tử, tiếng xấu ở Văn Tinh thư viện, so với ở Thiên Hương thành quần là áo lụa còn muốn vang dội hơn…

Về phần đại tài tử kia bản thân có phải nịnh nọt, hám lợi hay không căn bản là không ai để ý, chỉ cần là tài tử của Văn Tinh thư viện chúng ta đi ra đều là nhân tài, tài hoa bộc lộ, tài tử nhân đức, cho dù có một chút nịnh hót và hám lợi thì sao, cũng chính là ngọc bích có vết mà thôi, thế nhân ai không hám lợi? Người không vì mình trời tru đất diệt a! Dù sao Đường bàn tử ngươi hại người, vũ nhục người ta chính là ngươi không đúng! Vì vậy trong Văn Tinh thư viện từ thầy đồ cho tới mỗi một người học viên đều cùng một nhận thức, nếu không thể vũ nhục tên Bàn Tử này một chút, phỏng chừng hai vị thầy đồ này của Văn Tinh thư viện sợ là chết cũng không nhắm mắt.

Hôm nay đã có cơ hội này thì không thể bỏ qua được! Ở góc xa, một gã thanh y thiếu niên lẳng lặng đứng vững, mặt mang khăn che, đối diện với hết thảy sự tình trước mắt đều chẳng quan tâm, tựa hồ mọi thứ đều là mây bay qua, không đáng nhắc tới.

Ánh mắt của hắn luôn thanh thanh đạm đạm, lại lộ vẻ ấm áp hòa nhã. Tuy rằng lụa mỏng che mặt nhưng làm cho mọi người thấy hắn đều cảm thấy người kia chính là tuyệt thế tao nhã.

Không ai khác chính là cháu đích tôn của phủ Thái Sư, Lý Du Nhiên Lý công tử! Đã tới.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 62: Không Trả Nợ? Vậy Dùng Tôn Nữ Ngươi Gán Nợ Đi!

Một tên thái giám mập mạp cầm phất trần xuất hiện ở bậc thang cao nhất ở cửa đại điện, vẻ mặt trắng bệch khắc khổ, hắn cất tiếng lanh lảnh quái dị mà nói to:

- Đã tới giờ, xin mời các vị vị đại nhân, các vị tài tử, các vị công tử dời bước tới Hàm Hương Điện chờ yết kiến bệ hạ!

Quân Mạc Tà nôn khan một tiếng, thanh âm này quả thực là con mẹ nó mất hồn nha. So với trên tivi còn muốn khó nghe hơn.

Cái này cũng không gì đáng trách, truyền hình đều là bắt chước theo, chưa bao giờ có một thái giám chân chính lên đài biểu diễn, nhưng hiện tại vị này chính là một người hàng thật giá thật dưới háng thiếu "một bộ phận" quan trọng nha!

Các vị lão tử và nhân sĩ nhất tề nhìn nhau, lòng hiểu mà không nói ra. Hàm Hương Điện chính là một trong những cung điện lớn nhất trong hoàng cung, đủ chứa hơn một ngàn người đồng thời ngồi ăn cơm, xem ra Tài Tử Yến lần này, quy mô lớn hơn những lần trước vô cùng, tại sao lại không thông báo sớm vài ngày a, rất nhiều tài tử tài giỏi bên ngoài còn chưa trở về!

Đám người Quân đại thiếu đang muốn đi thì nghe thái giám the thé nói:

- Bệ hạ có chỉ, vời Trung Dũng Hầu Đường Vạn Lý và tôn tử Đường Nguyên vào yết kiến!

Đường Nguyên hoảng sợ nhìn Quân đại cao nhân:

- Cái chó gì nữa đây?

Quân đại cao nhân đảo cặp mắt trắng dã, xoay người không thèm để ý tới Đường Nguyên: "Ngươi nghĩ ca ca ta là thần tiên sao? Cái gì cũng lôi ta ra hỏi?"

Quân đại quần áo lụa là lắc lắc mông, xoay xoay đầu nhẹ nhàng theo hướng Hàm Hương Điện mà bước, mọi người đều trợn tròn mắt mà nhìn.

Quân Chiến Thiên lão gia tử đang đứng trên bậc thang nhìn thấy tôn tử bày ra cái bộ dáng ấy liền cảm thấy đầu có chút đau đớn: "Lão phu kêu ngươi ẩn giấu cho tốt, cũng không kêu ngươi ẩn giấu cái kiểu quái dị thế này ah? Đây đúng là hạc trong bầy gà mà, không đúng, phải gọi là gà trống giữa đàn hạc mới chính xác! Xong rồi xong rồi, cả đời lão tử tên tuổi anh hùng, liền bị hủy trên cái mông đang lắc lắc của tiểu tử ngươi rồi!"

Độc Cô Vô Địch lão gia tử vênh mặt lên tiến tới, mắt thì nhìn vào cái mông đang xoay xoay lắc lắc của Quân Mạc Tà, miệng thì tấm tắc không ngớt lời:

- Lão Quân, tính ra đây là lần đầu tiên lão phu nhìn thấy tôn tử của ngươi sau khi hắn trưởng thành phải không? Quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt càng thấy nổi tiếng. Giỏi lắm a. Thật sự là không giống người thường tí nào, anh dũng bất quần nha ha ha ha...

Tuy miệng hắn thì luôn mồm khen, nhưng ngữ khí thì vô cùng cổ quái!

Quân Chiến Thiên hừ một tiếng, nhíu đôi mày bạc, đột nhiên dừng bước nói:

- Lão Độc Cô, ta nhớ hình như Độc Cô gia các ngươi đang thiếu Quân gia chúng ta chín trăm ngàn lượng bạc thì phải, ngươi còn ở đây

giả bộ ngây thơ với ta là sao? Chuyện này nói cho rõ ràng một lần đi.

Quân lão gia tử xưa nay tuy già những vẫn cường mãnh, tranh đấu cả đời với Độc Cô lão gia tử, làm sao chấp nhận chế giễu thế này, sẵn đang nắm nhược điểm trong tay, lúc này lão thất phu lại cả gan liều lĩnh đến trêu chọc, Quân lão gia tử sao có thể nhịn? Lão vừa mở miệng liền ép trả nợ!

Độc Cô Tung Hoành sửng sốt, trợn tròn mắt nói không ra lời, ngây người một lúc mới hung hăng nhổ nước miếng nói:

- Con bà nó! Ngươi sao không giết ta luôn đi! Chín trăm ngàn lượng, ngươi nghĩ Độc Cô phủ của lão tử là ngân khố quốc gia sao? Cho dù là ngân khố quốc gia hiện tại cũng đào không ra nhiều tiền thế này a!

- Vậy lão tiểu tử ngươi đang muốn quịt nợ sao?

Quân lão gia tử trừng mắt:

- Đây chính là Độc Cô thế gia các ngươi chính mồm thừa nhận, dựa theo giá rượu đấu giá mà bồi thường, hiện giờ muốn đổi ý sao? Ta nói cho ngươi biết, đây cũng không phải là một số tiền nhỏ, nếu mất khoản tiền này, Quân gia chúng ta sẽ bị tổn thất thảm trọng (nguyên văn là lông gà máu vịt, một câu tục ngữ mang ý nghĩa mất mát quan trọng), cho dù phải lên công đường, Độc Cô gia ngươi cũng đừng hòng trốn được số nợ kia, dù sao hai chữ công đạo vẫn còn tồn tại! Độc Cô Tung Hoành, ngươi phải biết là công đạo tại lòng người thiên hạ nha!

Độc Cô lão gia tử đột nhiên cảm thấy chán nản, bị Quân Chiến Thiên ép tới nỗi muốn chết đi sống lại tam Phật niết bàn tứ Phật viên tịch.

Tuy nhiên, mặc dù lão vô cùng tức giận, nhưng lão không thể quịt nợ được, chuyện này cơ hồ toàn bộ Thiên Hương thành đều đã biết, món nợ này muốn bỏ cũng bỏ không được.

" Món nợ này phải tính sao đây, cái gì mà tổn thất thảm trọng, cái gì mà tố cáo lên công đường, đây là cái kiểu nói chuyện chó má gì đây". Lão ta thở hổn hển, trong lòng đem nhi tử mắng cả mấy trăm lần: "Tên hỗ trướng này, đều là tại tên phá gia chi tử ngươi gây họa cho lão phu mà! Xem cả đời tiểu tử ngươi làm sao trả hết nợ đây!"

Lão vừa nghĩ tới đây đột nhiên tròng mắt xoay động, nảy ra ý hay nói:

- Không sai! Độc Cô gia chúng ta thiếu nợ Quân gia ngươi, lão phu ân oán rõ ràng, phân rõ phải trái! Giết người thì thường mạng, thiếu nợ thì trả tiền, đây chính là chuyện tình rất công bằng! Chẳng lẽ lão phu bỉ ổi đến nổi quịt nợ mấy trăm vạn lượng bạc của các ngươi sao? Ngươi tưởng ai cũng giống như ngươi, tham lam mấy đồng bạc cỏn con lo cho hậu sự sao? Quân Chiến Thiên, ngươi nghĩ ngươi có thể mang tiền vào trong quan tài ah? Lão tử khinh thường sự keo kiệt của Quân gia ngươi!

Quân Chiến Thiên suýt nữa tức chết, lão già này nói nghe dễ quá, đây chính là mấy ngàn vạn nha? Số tiền này gần bằng ba năm quân phí của cả Thiên Hương đế quốc, Quân Chiến Thiên quyết cắn chặt không buông:

- Nếu không cần mấy đồng này thì vậy ngươi nhanh chóng trả lại cho ta đi a, một số tiền nhỏ thì thiếu nợ làm gì? Ta nói cho ngươi biết, Quân gia ta vẫn luôn chờ "số tiền nhỏ nhoi" này để sinh sống qua ngày a! Keo kiệt sao? So ra còn hơn cái loại quyết tâm quịt nợ!

- Có lúc nào ta nói không trả không?

Độc Cô Tung Hoành trợn mắt quát:

- Chúng ta thừa nhận có món nợ này, chỉ là tạm thời lão phu không có dư dã lắm, đương nhiên không thể trả ngay. Hơn nữa, lúc ấy nhà ta cũng không nói hạn chót trả hết nợ là lúc nào, ngươi nói có đúng không? Năm nay chưa trả hết chẳng phải còn có năm sau sao? Coi như cả kiếp này

không trả nổi, thì còn có con cháu đời sau ta trả, thiếu nợ không phải là kẻ thù, làm thế chẳng phải sẽ trả hết nợ sao?

- Ha ha ha...

Bên cạnh hai lão đột nhiên vang ra một trận cười điên cuồng.

Từ lúc hai lão này tới gần nói thầm là đã có người chú ý, đến lúc hai người nói tới khoản nợ khổng lồ kia, cả đám đầu bạc trắng liền bu lại coi.

Đám này chính là mấy lão gia tử của những đại gia tộc còn lại, vẻ mặt ai cũng nhiều chuyện muốn xem trò hề của Độc Cô Tung Hoành.

Đến khi cả đám nghe được một câu không biết xấu hổ của Độc Cô Tung Hoành, ai cũng há mồm cười to. Lão già này thật tài tình, chỉ là một món nợ thôi mà lôi cả kiếp sau đời sau ra nói, lại còn cái gì con con cháu cháu, thật là con mẹ nó vô sỉ, vô sỉ đỉnh phong nha!

Cây không có vỏ, lập tức chết ngay, nhưng người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch! Ngày hôm nay quả là có thêm kiến thức mà!

- Nói con mẹ nó như đánh rắm!

Quân lão gia tử nóng nảy quát:

- Ai cần tới đời sau của ngươi, quá vô sỉ!

Quân lão gia tử đột nhiên nói:

- Độc Cô, việc này thật ra không phải không thể châm chước, nếu thật sự ngươi không đủ tiền, ngươi có thể lấy tôn nữ của ngươi gán nợ, chỉ cần ngươi đem tôn nữ gả làm cháu dâu của ta, chẳng phải hai nhà chúng ta thành thông gia sao? Nếu vậy, chẳng lẽ lão phu lại đi tính toán nợ nần với thông gia sao? Đương nhiên là xí xóa hết chứ sao! Ta cho ngươi biết, làm vậy là cho ngươi chiếm tiện nghi vô cùng rồi, chín trăm

ngàn lượng bạc a, nếu đổi thành vàng ròng hoàng kim, nếu đem đúc ra thành khối thì cũng hơn một ngàn khối nha! Thế nào?

- Ngươi nói như đánh rắm ra đằng mồm! Quân lão quỷ ngươi đi chết đi!

Độc Cô Tung Hoành giận tới dựng cả râu tóc lên, không chút khách khí mở miệng mắng to:

- Cháu gái của ta chính là tiên nữ trong thiên hạ, ngươi nhìn lại tên tôn tử hay ho của ngươi coi, nhìn đi...

Hắn nói xong liền chỉ tay vào bóng lưng của Quân Mạc Tà đang làm trò khì ngoài kia, nói tiếp:

- Tên tiểu này xứng với cháu gái của ta sao? Ngươi hỏi cả thiên hạ xem hai đứa bọn nó xứng đôi sao?

- Lời này của ngươi đúng là có đạo lý nha, ta cũng biết cháu gái ngươi không xứng với cháu của ta, ta nói thật cho ngươi biết, cháu của ta để mắt tới cháu gái ngươi chính là phước ba đời của ngươi đó!

Quân lão gia tử híp mắt mà nói:

- Lão Độc Cô, nếu hiện tại ngươi không đồng ý, chờ tới một ngảy gạo nấu thành cơm, ngươi có hối hận thì đã muộn. Đến lúc đó, cả người lẫn của đều ra đi, chớ trách lão phu không có nhắc nhở ngươi!

- Hắn dám sao! Lão phu thiến hắn ngay!

Độc Cô Tung Hoành giận dữ thở hồng hộc, giống như muốn xông vào ăn thua đủ, Quân lão gia tử sợ hắn sao? Lão tử liền lùi lại, bày ra thủ thế ngay. Các lão đại nhân nhìn thấy thế liền thấy không đúng, hai lão già này chẳng lẽ làm thật sao? Cả đám lão già liền tụm năm tụm ba phân ra hai bên mà khuyên nhủ cả hai, lúc này mới vãn hồi vở hài kịch này...

Hai lão gia tử của hai đại gia tộc, hai đại cự đầu của quân đội trong hoàng cung mà nội đấu, náo nhiệt này chỉ sợ quá mức đi...

Hai lão gia tử đều đang muốn liều mạng, ánh mắt như muốn ăn thịt đối phương chíu thẳng vào nhau, chỉ hận không thể đập quyền đạp cước vào mặt nhau.

- Quân Chiến Thiên, ngươi canh chừng cháu ngươi cho cẩn thận, nếu hắn dám làm lão phu bất mãn, ta liền một dao đem "tiểu kê kê" của hắn đi nuôi chim ngay! Lúc đó Quân gia các ngươi sẽ tuyệt hậu a!

Độc Cô Tung Hoành quát to, nước miếng văng khắp nơi.

- Phi, ngươi cho là ngươi dễ dàng làm thế chắc? Chẳng lẽ ngươi nghĩ mấy năm gần đây lão phu tu thân dưỡng tính, nghĩ ta không động thủ là ta sợ ngươi sao? Mấy năm nay ta quên dạy dỗ ngươi, nếu ngươi không mọc cánh mà bay lên trời trốn, lão phu không ngại phá lệ ra tay "thu xếp" cho ngươi, đúng là lão thất phu không biết điều!

Quân lão gia tử cũng cuồng nộ nói tiếp:

- lão phu đây là đang thương cho cháu gái ngươi một lòng si tình, bằng không, với điều kiện của cháu ta, cho dù là công chúa của hoàng thượng cũng còn chưa xứng, huống chi là cháu gái của ngươi? Lại còn ở đây tùy tiện khoe khoang, không ngờ thiên hạ còn có loại người vô sỉ tới mức này!

Ngoại trừ mấy lão gia tử cố sống cố chết ôm lại hai lão già đang nổi điên, toàn bộ bất kể quan văn hay quan võ đều nhanh chóng trốn xa, liếc cũng không dám liếc.

Hai lão già kia, không phải ai cũng có thể trêu chọc a...

Độc Cô Tung Hoành tuy thường xuyên không phân biệt phải trái, nhưng ít ra chọc vào cũng không nguy hiểm tới cái mạng nhỏ, chứ còn lão già Quân gia kia, bình thường ngoài mặt hiền lành, lại tự nhận là "Tu

thân dưỡng tính" cái gì gì đó, nhưng lần đó lại nổi điên chém giết hết một phần ba đại thần triều đình, đây thực sự là đao phủ giết người không chớp mắt, rút gân không nhíu mày nha!

Hiện giờ hai người này tranh chấp nhau, đây chính là nơi thị phi, không thể ở lâu a!

- Đường Nguyên?

Bên trong Thiên Đức điện, hoàng đế bệ hạ đang ôn hòa nhìn vào mặt đại mập mạp, ngay cả tâm tính hắn luôn cực kỳ trầm ổn, hiện tại lại nhịn không được, đuôi mày lộ rõ vẻ kinh hoàng.

Đứa cháu này của Đường Vạn Lý thật là làm cho người khác cảm thấy áp bách rung động mà! Ngày đó ở Quý Tộc Đường, do bệ hạ đứng khá xa nên không thể thấy rõ ràng, lúc này khoảng cách quá gần, có thể thấy được một thân thịt béo của hắn, thật là mập đến giới hạn, bệ lại có cảm giác thỏa mãn! Từ trên người Đường Nguyên, bệ hạ liền nghĩ tới kinh tế của đế quốc thật là ưu việt, chỉ cần nhìn tên mập này, hoàng đế liền có có một loại cảm giác cảm giác hạnh phúc là toàn bộ dân chúng đang cơm no áo ấm, không sầu không lo!

- Vâng! Đường Nguyên tham kiến bệ hạ!

Đường Nguyên gian nan quỳ trên mặt đất, cái bụng phệ trên người trải rộng ra trên mặt đất như một tấm thảm, hắn vừa cúi người dập đầu, liền sửng sốt vì đầu hắn đang dập lên bụng của hắn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 63: Bàn Tử Qua Cửa

Đường Nguyên rất sợ hãi, ông nội hắn đưa hắn tới cửa liền quay về, chỉ để mình hắn đối mặt với vị hoàng đế bệ hạ chí tôn lần đầu tiên gặp mặt này, trong lòng hắn thật sự là có chút không yên.

- Đứng lên đi, người đâu, ban thưởng ghế ngồi cho hắn.

Chứng kiến bộ dáng chật vật của hắn, hoàng đế bệ hạ nhịn không được nở cười ha ha hai tiếng rất hoà nhã dễ gần.

- Vâng, tạ ơn bệ hạ.

Hai tay núc ních thịt của Đường Nguyên chống xuống đất, từ từ bò người lên, lau lau mồ hôi, thật cẩn thận chuẩn bị ngồi xuống.

Tuy nhiên, không biết là vô tình hay cố ý, chiếc ghế mà thái giám đưa đến chính là một chiếc ghế bành (ghế có tay vịn hai bên), hơn nữa lại không lớn. Đương nhiên, nếu dáng người bình thường, tuyệt đối có thể nhẹ nhàng ngồi một cách dễ dàng, thậm chí còn có chút rộng rãi, nhưng Đường bàn tử lúc này đang vô cùng chật vật mới có thể ngồi vào.

Đường bàn tử nhớ kỹ lời ông nội dạy bảo: Ở trước mặt bệ hạ, nhất định phải nhớ kỹ, nếu người ban thưởng cho ghế ngồi, ngàn lần không được ngông nghênh ngồi xuống, chỉ được ngồi nhẹ một bên mông thôi! Tuy nhiên, hiện tại cho dù Đường bàn tử rất muốn dùng một bên mông mà ngồi xuống thì cái ghế này cũng không chứa nổi, cái món đồ chơi này sao lại nhỏ thế này, khó trách người khác cũng chỉ có thể ngồi được một bên mông.

Hự một tiếng, cuối cùng hắn cũng thành công đem một bên mông nhét vào ghế, trong nháy mắt cái ghế ngập đầy, một đám thịt béo tràn ra bốn phía.

- Ha ha ha...

Hoàng đế rốt cục nhịn không được bật cười to, Đường Nguyên cũng chỉ biết cười gượng, cảm giác mồ hôi trên đầu mình đang tuôn ra xối xả.

- Đường Nguyên, nghe nói ngươi là chưởng quỹ đương gia của Quý Tộc Đường phải không?

Hoàng đế ngưng cười, cố tình hỏi, sâu bên trong đáy mắt có một đạo hàn quang âm thầm hiện ra.

- Vâng... Bệ hạ... Thần... Thảo dân... Tại hạ.... Ta...

Đường bàn tử đổ mồ hôi đầm đìa, lắp bắp nói không ra lời. Hắn muốn tự xưng là "hạ thần", nhưng ngẫm lại không thích hợp, bản thân hắn không quan không chức nên không thể xưng hô như thế, lại muốn tự xưng là "thảo dân", nhưng nghĩ lại mình cũng không phải thảo dân gì đó, lại muốn xưng "tại hạ", nhưng đây là cách xưng hô trong giang hồ, nếu xưng là "ta" thì lại rất không cung kính...

Trong lúc nhất thời hắn không biết làm sao, chỉ ngọng nga ngọng nghịu đứng đó...

- Không có việc gì, ngươi cứ tùy ý mà xưng hô là tốt rồi.

Hoàng đế bệ hạ ôn hòa nói:

- Đường Nguyên, ngươi có thể nói cho trẫm nghe, lần trước Quý Tộc Đường tổ chức đấu giá, cách thức đấu giá như thế là chủ ý của ai không?

- Cái đó... cái này... Bệ hạ, ha ha, chuyện đó là thế này...

Trong lòng bàn tử nhảy mạnh một cái: "Bỏ mẹ, chẳng trách lão đại trịnh trọng dặn đi dặn lại, thì ra là vì vị hoàng thượng này, lão đại thật cao tay a..."

- Thật ra, lúc trước bởi vì ta, e hèm, chính là trẻ người non dạ không hiểu chuyện, phạm lỗi to, bị ông nội của ta trục xuất khỏi nhà. Lúc ấy ta liền suy nghĩ cố gắng làm ra chút chuyện cho lão nhân gia nhìn thấy, đem trục xuất khỏi gia môn là một quyết định sai lầm.

Đường Nguyên ngượng ngùng gãi gãi đầu nói tiếp:

- Thật ra ta cái gì cũng không biết, chỉ có chút hứng thú với việc kiếm tiền...

- Ngươi đang nói.... chủ ý đó thật ra là do ngươi nghĩ ra?

Sắc mặt của hoàng đệ âm trầm xuống, nhất thời một loại uy áp nặng nề ép xuống Đường Nguyên.

Đây cũng không phải là khí thế huyền khí cao thủ gì cả, mà thuần túy chỉ là khí thế đế vương, cho dù là Quân đại cao nhân hay thậm chí là Bát Đại Chí Tôn cũng không thể bắt chước được!

- Đúng vậy thưa bệ hạ... Kỳ thật chuyện này cũng không có gì quan trọng, chỉ là một điểm mua bán nho nhỏ mà thôi...

Đường Nguyên cảm thấy mồ hôi đã ước đẫm cả nội y, cả người khô nóng muốn nổi cả rôm sảy, nhưng vẫn miệng hồng răng trắng nói bừa tới.

Ánh mắt của hoàng đế trừng lên nhìn hắn, một lúc lâu sau cũng không nói gì thêm, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên trên long ỷ phát ra âm thanh "cóc cóc", trong đại điện vô cùng yên tĩnh nên vang lên rất rõ ràng. Đường Nguyên chỉ cảm thấy mỗi một cái tiếng gõ đều là đang gõ lên trái tim của hắn, làm tim hắn đập liên hồi như trống trận, cảm thấy cả người

toàn là mồ hôi, cả người muốn mềm rũ ra: "Đứng vững, nhất định phải đứng vững...."

- Không quan trọng? Mua bán nhỏ mà thôi? Đường Nguyên, ngươi đã biết tội chưa?

Hoàng đế bệ hạ nheo mắt lại, hai mắt chỉ còn là một kẻ hở nhỏ xíu quan sát sắc mặt của Đường bàn tử.

- Nhỏ... Nhỏ... Tiểu nhân có tội, nhưng chính là không biết tiểu nhân phạm tội chỗ nào, thỉnh... thỉnh đại gia chỉ giáo...

Đường Nguyên vô cùng khẩn trương, cũng càng không biết tự xưng mình ra sao, hắn đột nhiên nhớ tới bản thân mình khi đi kỹ viện, mấy gã sai vặt trong kỹ viện thường tự xưng là "tiểu nhân", cảm thấy dùng lúc này khá thích hợp nên liền đem ra dùng.

Tuy nhiên, vì hắn quá bối rối, chỉ biết lặp lại y nguyên, ngay cả hai chữ "đại gia" hắn cũng đem ra dùng, khẩu khí thì bắt chước giống hệt mười phần một gã sai vặt nói chuyện với khách nhân, bất kể là có phải mình sai hay không, cứ nhận bừa cái sai về mình trước đã, thái độ vô cùng tốt.

Cách xưng hô này lại biến bàn tử thành một tên ma cô sai vặt, còn hoàng đế bệ hạ cuối cùng trở thành một khách làng chơi...

- Ngươi có tội chỗ nào à? Đợt đấu giá hội này của ngươi, cơ hồ khuấy đảo cho kinh thành này chướng khí mù mịt, rối loạn lung tung cả lên!

Hoàng đế bệ hạ hừ một tiếng, tiếp tục gây sức ép lên bàn tử, hắn là một người vô cùng tôn quý, cuối cùng không biết tại sao bản thân lại bị biến thành một.... đại gia khách làng chơi.

- Lúc đó, tiểu nhân... tiểu nhân cũng không suy nghĩ sâu xa như vậy, chỉ tính toán kiếm chút cơm, khụ khụ, cũng muốn kiếm chút bạc lẻ trong

tay các "đại gia" sống qua ngày mà thôi, căn bản là không hề... không hề... ép mua ép bán, tuyệt đối là thuận mua vừa bán...

Trên mặt Đường Nguyên, từng dòng mồ hôi cứ chảy dài.

Các "đại gia"...

Những lời này nói ra, chẳng khác nào nói hoàng đế và tất cả bá quan phú hào đều biến thành khách làng chơi, hơn nữa, trong đám khách này còn có ba đứa con trai của hắn... Mà bàn tử nói linh tinh, cuối cùng làm cho quan hệ của bốn cha con nhà người ta thành cùng một cấp bậc thật to: Cùng là khác làng chơi...

- Những chuyện khác không nói, chỉ riêng hai chữ "quý tộc" của ngươi, đã khơi mào cho sự ganh đua tiền bạc điên cuồng của các hào phú trong kinh thành, sự việc ngày càng nghiêm trọng, những ngày gần đây vật giá cứ thế leo thang, bởi vì các ngươi chỉ phát duy nhất một thiếp mời cho một mỗi ngành nghề kinh doanh, ý ngầm là chỉ có người được mời mới là quý tộc, khơi mào một cuộc phân tranh kịch liệt trong các loại ngành nghề, gây thêm ân oán cá nhân, hiện tại, diêm thương (buôn muối), bố thương (buôn vải)... hay toàn bộ cá ngành sản xuất của Thiên Hương thành đều đang tranh giành cấu xé lẫn nhau, thậm chí, đã có phát sinh sự kiện đổ máu! Thêm vào đó, chuyện này còn gây ra xích mích trong cục diện chính trị...

Về vấn đề cuối cùng này, hoàng đế hoàng đế đương nhiên không thể nói rõ ra, chỉ có thể nhắc tới nhẹ nhàng, nhưng chỉ nhiêu đây thôi đã làm Đường Nguyên sợ tới mức muốn đái ra quần.

" Thì ra lão đại còn âm thầm có một kế hoạch vĩ đại đến bực này phía sau! Thật sự là ... thần tượng của ta a, ta cứ nghĩ chỉ lả kiếm tiền thôi... Ta thật sự là óc heo mà, đúng là trình độ chưa tới, hèn gì ta mới là người xuất đầu lộ diện mà xông pha chiến đấu, trong khi lão đại thao túng phía sau, thế này mới gọi là chân chính lập kế hoạch ah... Đúng là cách nhau xa cả ngàn dặm a..."

Hoàng đế bệ hạ chứng kiến vẻ mặt hoang mang của Đường Nguyên, càng khẳng định việc này tuyệt đối không phải chủ ý của hắn, ít nhất là không phải do hắn chủ mưu. Hoàng đế chậm rãi đứng lên khỏi long ỷ, chậm rãi bước tới vài bước, hai tay chắp sau lưng, chỉ cách Đường Nguyên có ba trượng:

- Đường Nguyên, ngươi thân là tôn tử của Trung Dũng Hầu, cho dù ngươi là một tên hoàn khố, tiếp tục ngu muội đi chăng nữa, nhưng tương lai sau này vẫn vinh hoa phú quý cả đời, tội gì cần phải thay người khác chịu tội? Chôn vùi đại tiền đồ của Đường gia, và của cả chính bản thân ngươi? Ngươi nghĩ đáng giá sao?

Tâm lý chiến! Tâm lý chiến trắng trợn!

Bất kỳ một hậu nhân củagia tộc nào, đối mặt với uy hiếp thế này đều không thể bình yên. Điểm này hoàng đế bệ hạ vô cùng tin tưởng! Vì thế, sau khi hắn nói ra những lời này liền chăm chú nhìn vào biểu hiện trên khuôn mặt của Đường Nguyên.

Tuy nhiên, hoàng đế bệ hạ tuyệt đối không thể tưởng được là, những bước này, Quân đại cao nhân đã có thể đoán ra, sớm đã diễn luyện vài lần với Đường bàn tử, mặc dù không có Quân đại cao nhân mặc dù không có cái gọi là vương khí ngập tràn của bậc hoàng đế, nhưng sát khí thì không thiếu chút nào, vì thế, một chút khí thế bá vương này cũng không làm gì được bàn tử.

Kỳ thật, nếu hoàng đế bệ hạ đang nhàn rỗi có nhiều thời gian, lấy tâm tính và tu dưỡng của Đường bàn tử, làm sao có thể là đối thủ của lão hồ ly này? Chắc chắn sớm hay muộn cũng lộ ra sơ hở, đến lúc đó, cho dù bàn tử có chuẩn bị kỹ càng mà tới thì cũng chống đỡ không nổi.

Tuy nhiên, hiện tai có đến cả ngàn người đang chờ hắn tại Hàm Hương Điện, hoàng đế bệ hạ vì muốn tốc chiến tốc thắng, làm ra cục diện thế này, không ngờ lại đạp trúng vào cái bẫy mà Quân đại cao nhân đã thiết kế hoàn hảo.

Vấn đề này, đối với Đường Nguyên mà nói, có thể so sánh thế này: Một học sinh trung học đội sổ, cơ bản cái gì cũng không biết, trước kì thi tốt nghiệp trung học có trong tay một bộ đề thi, lại bị người ta ép đọc tới đọc lui tới thuộc thì thôi, tới khi bước vào phòng thi mới phát hiện không ngờ đề thi này cũng chính là đề thi tốt nghiệp, hơn nữa còn giống như đúc...

" Lão đại quả thật là thần cơ diệu toán a!" Trong lòng Đường Nguyên âm thầm sùng bái!

Tiếp chiêu đi!

- Bệ hạ, ngài có điều không biết, tiểu nhân sẽ nói rõ với ngài, ngày đó tiểu nhân bị gia gia trục xuất khỏi gia môn, chuyện này là trừng phạt đúng người đúng tội, tiểu nhân không còn gì để nói, nhưng lúc đó, tiểu nhân toàn thân đầy thương tích vì phải chịu gia pháp, ngay cả nhúc nhích cũng không thể, cả người trắng tay, bạc không có một xu, này chính là lên trời không đường, xuống đất không cửa; đúng lúc này, hảo huynh đệ của ta, Quân tam thiếu Quân Mạc Tà xuất hiện, ra tay cứu vớt ta trong tình thế nguy na, lại không suy tính gì mà đem ta mang về Quân gia, tiến hành điều dưỡng, ân tình này...

Khuôn mặt bàn tử hiện rõ vẻ cảm động.

- Ý ngươi là, thật ra chủ ý này là của Quân gia tam thiếu?

Hoàng đế bệ hạ thật sự có chút tức giận, tên mập này nói dài dòng quá, thật là bực mình mà!

- Bệ hạ người đừng hiểu lầm, ngài nghe ta nói hết câu đã, lúc đo ta tiến vào Quân gia, hảo huynh đệ của ta nhiệt tình khoản đãi, ba bữa trà sáu bữa cơm, ăn, mặc, đi lại, có thể nói là vô cùng chu đáo, mặc dù Đường Nguyên chỉ là một tên ăn chơi trác táng, không có bất cứ sở trường gì, nhưng cũng biết có ân tất báo, chính giây phút ăn nhờ ở đậu này thúc đẩy ta suy nghĩ, làm sao có thể báo đáp đây, sau đó ta tự thấy

mình có chút hơn người về phương diện buôn bán, lại khá nhạy bén, muốn cùng Quân huynh đệ tiến thoái có nhau...

Tiến thoái có nhau? Hoàn khố? Phá gia chi tử? Không ra thể thống gì? Còn tiến thoái cái gì?

- Bệ hạ cũng biết, thiên hạ tung tin nhảm ta và Quân huynh đệ chính là đệ nhất và đệ nhị nhân ăn chơi trác táng của Thiên Hương thành, tiểu nhân lúc này đột nhiên ngộ ra linh cảm, nhớ lại thời uy phong của ta, không nhận ra tiền tài đáng quý, tuy xài tùy ý, thường xuyên vì một vài thứ không đáng giá mà cùng người khác đấu giá lung tung, vung tiền như rác, mà nhìn quanh kinh thành, người giống như ta và Tam thiếu cũng không ít, nếu thay chữ hoàn khố (quần là áo lụa) bằng hai chữ "quý tộc" cũng không quá mức, nếu không phải quý tộc, làm sao có thể làm hoàn khố? Ta liền nhận ra đây là một con đường phát tài to lớn, dù sao những người này cũng không phải cần tiền lo cho hậu sự sau này...

- Nhắc tới cũng trùng hợp, trước đó tiểu nhân có cơ duyên xảo hợp, gặp được đệ nhất thiên hạ đệ nhất thiên hạ nhưỡng rượu danh gia Tống Thương tiền bối, được hắn cho phép, Quý Tộc Đường đạt được tuyệt thế rượu ngon do tiền bối này bí nhưỡng ra, lại dưới nhiều cơ duyên, cuối cùng tạo ra cục diện như hôm nay, nếu bệ hạ vẫn có thắc mắc, Đường Nguyên nguyện ý trả lời cẩn thận tất cả thắc mắc đó!

Bàn tử nói một hơi, không biết có phải vì chuyện kể ra thuận miệng, hay thái độ của hoàng đế bệ hạ sớm đã nằm trong dự đoán của Quân đại cao nhân trước đây, nên bàn tử hoàn toàn không còn sợ hãi!

Đã đến nước này, hoàng đế bệ hạ làm sao mà dễ dàng buông tay, không cần biết nhiều, cứ hỏi liên tục.

Đã có dự tính từ trước, bàn tử không hề bối rối chút nào, đối đáp trôi chảy, mỗi một lý do đều có tình có lý, không hề sơ hở. Nói đến lúc bị gia tộc trục xuất khỏi gia môn, bàn tử lại dựa theo kịch bản của "Quân đại đạo diễn" thiết kế, diễn ra tình cảm mãnh liệt, gào khóc kịch liệt, nước mắt tung hoành.

Một đống thịt béo mồ hôi văng tứ phía, nước mắt văng bát phương gào thét trước mặt mình, đây là loại cảm giác gì đây?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 64: Lần Đầu Tiên Chính Diện Đối Mặt!

Hoàng đế bệ hạ thở dài; xem ra hôm nay không thể hỏi ra được điều gì từ tên Bàn Tử (mập) này rồi, tuy nhiên câu trả lời của hắn…Cũng thật sự là có chút rất lưu loát, điều này cũng có chút kì lạ đi. Có chút phiền não cùng mệt mỏi trở lại trên long ỷ ngồi xuống, nhíu mày trầm tư.

Lão đứng dậy rời ghế, khoanh tay mà đứng, đứng ở trước mặt Đường mập mạp, vốn là muốn dùng đại điện nghiêm trang mà phát huy uy nghi lớn nhất của mình, từ đó áp bức tâm lý Đường mập mạp. Điểm này lão vốn dĩ có thể làm được rất thành công, nhưng ngàn vạn lần không nên là ngay khi lão đứng dậy vấn đề đầu tiên liền hỏi về Quân Mạc Tà.

Vì như vậy, Bàn Tử trong lòng ngược lại bị lão gợi lên sự sùng bái với Quân lão đại, vô hình trung liền triệt tiêu cỗ uy áp này, vì thế mà nó tác dụng không lớn lắm…

- Trẫm biết rồi, ngươi có thể lui xuống.

Hoàng đế bệ hạ có chút mệt mỏi dùng tay bóp bóp trán của mình, tay kia thì nhẹ nhàng vẫy vẫy.

Đường mập mạp như được đại xá, nhất thời tinh thần và thể xác đều thả lỏng. Trời cao a, đất dày a, cuối cùng cũng vượt qua được rồi. Đang muốn đứng dậy tạ ơn, đột nhiên! Hoàng đế bệ hạ lập tức ngẩng đầu, hai ánh mắt lợi hại giống như hai mũi tên nhọn, thẳng tắp chiếu vào trong mắt Đường Nguyên, từng chữ từng chữ, âm trầm, hỏi thẳng:

- Người làm ra chủ ý này, có phải là Quân Vô Ý hay không?

Đường Nguyên vừa muốn đứng lên, tâm thần đang thả lỏng, chỉ cảm thấy cả người đột nhiên không có lấy nửa điểm khí lực, đột nhiên nghe được câu hỏi của Hoàng đế, mới vừa nghe được một chữ “Quân”, liền nhất thời luống cuống, cũng không nghe rõ được là Hoàng đế bệ hạ nói về cái gì, thất kinh ngây người, miệng rộng há to, theo bản năng kinh hô một tiếng:

- A!

Hoàng đế bệ hạ nhìn Đường Nguyên, hơi nở nụ cười:

- Chẳng lẽ không phải sao?

Lại nói tới Quân đại thiếu gia bên này đi tới hai bước, vẫy tay kêu lên:

- Ồ, ngươi che mặt nên ta không nhận ra tiểu tử nhà ngươi!

Cũng đang tiếp đón Lý Du Nhiên.

Lý Du Nhiên đột nhiên dừng bước, lẳng lặng đứng lại chờ Quân Mạc Tà đi đến. Vài vị công tử bên người hắn cũng muốn cùng hắn lưu lại, Lý Du Nhiên nhẹ nhàng phất tay, tuy rằng chưa nói gì, nhưng dụng ý lại phi thường rõ ràng. Trong cử chỉ nhẹ nhàng biểu đạt ý của mình, phía sau mọi người liền không có ai dị nghị, đều rời đi.

Đây chính là uy nghi vô hình! Mặc dù Quân Mạc Tà trong mắt nhìn ra được đây thuần túy chỉ là ra vẻ, nhưng mà có thể giống như Lý Du Nhiên lúc nào cũng đều giả bộ, hơn nữa giả bộ ngay cả hắn cũng tin, đây là một loại cảnh giới! Lý Du Nhiên giơ tay, mỗi một cử động, đều có chút tiêu sái tự nhiên, tự nhiên vì vậy mà làm cho người ta cảm giác được một loại ngọc thụ lâm phong, siêu trần thoát tục.

Hắn thản nhiên nhìn Quân Mạc Tà, trong ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp. Có bình thản, có ý chí chiến đấu, có kiêng kị…Nhưng tất cả đều chỉ là chợt lóe lên.

- Không biết Quân tam thiếu có gì chỉ giáo?

Ly Du Nhiên thái độ không lộ vẻ thân cận, cũng không lộ vẻ không thân, nhưng thanh âm trong trẻo, không cao không thấp, làm cho người ta nghe được liền thoải mái không thôi.

- Thái độ coi như không tồi, bổn thiếu gia nếu đến đây, tất nhiên là muốn chỉ giáo ngươi.

Quân Mạc Tà đĩnh đạc nói.

- Thỉnh giảng (thỉnh = mời (thể hiện sự lịch sự ấy mà http://.4vn/images/smilies/88.gif))

Lý Du Nhiên trong mắt lộ ra ý cười, điềm đạm nói:

- Có thể nghe Quân tam thiếu dạy bảo, Du Nhiên thật hết sức vinh hạnh, rửa tai lắng nghe.

- Ta chính là muốn hỏi ngươi một chút, ngươi cả ngày đeo mặt nạ này, có mệt hay không? Có nóng không? Rốt cuộc là vì giả trang, hay là thật không muốn người khác nhận ra ngươi? Lại muốn trêu chọc vị tiểu thư nhà lành nào sao?

Quân Mạc Tà liếc mắt nhìn hắn, vừa mở miệng là khiêu khích:

- Hay là, ngươi hủy dung rồi? (hủy dung = phá hủy dung mạo)

Lý Du Nhiên bình thường căn bản không lộ diện, Quân Mạc Tà đối với tên chỉ hơn mình mấy tuổi mà thanh danh lại lớn đến dọa người này rất lò tò mò, theo một vài khía cạnh mà nói, thậm chí là có chút kiêng kị!

Cũng không có gì kỳ quái, người này, thật sự là quá giả tạo, tâm cơ cũng quá mức thâm trầm, lòng dạ lại thâm sâu dọa người! Tựa hồ không có lúc nào là không tính kế người khác, nhưng mà ngoài mặt lại hờ hững không đổi, khiêm tốn thiện lương, trung hậu. Đối với kẻ nham hiểm như

vậy, Quân đại sát thủ từ trước tới nay trong lòng đều rất kiêng kị! Ai biết được hắn khi nào thì sẽ tính kế chính mình.

Quân đại sát thủ chưa bao giờ sợ ác nhân, không sợ người điên, không sợ anh hùng, không sợ hảo hán, không sợ quân tử, lại càng không sợ tiểu nhân! Nhưng sợ nhất, cũng là chán ghét nhất, là ngụy quân tử! Mà trình độ ngụy quân tử của Lý Du Nhiên, đã đạt đến độ ngụy giống như thật, lô hỏa thuần thanh, đăng phong tọa cực rồi!

Quân Mạc Tà vừa rồi giáo huấn Mạnh Phi, cùng với chửi mọi người ầm lên, cơ bản đều xem như là tiểu đệ của Lý Du Nhiên! Nhưng Lý Du Nhiên lại có thể không phản ứng chút nào, ngược lại lại cố ý vô tình quan sát chính mình! Nhìn kĩ chính mình! Hơn nữa, trong mắt mơ hồ có chút kiêng kị! Chẳng lẽ Du Nhiên đối với ta đã có lòng phòng bị? Hoặc là hắn đã phát hiện ra điều gì rồi? Cho nên Quân Mạc Tà lần này nắm thời cơ, lựa chọn xuất chiêu trước, ít nhiều cũng thử xem người này đối với chính mình đến tột cùng là có thái độ như thế nào, cũng để chuẩn bị tốt mà ứng phó.

- Tam thiếu đoán trúng rồi! Ta đúng là hủy dung.

Lý Du Nhiên trong mắt tựa hồ hiện lên một đạo đau xót, đối với lời Quân Mạc Tà giống như không chút nào liên quan, ngữ khí vẫn bình thản như trước. Giống như đang cẩn thận đề phòng, lại giống như, kẻ như Quân Mạc Tà căn bản không đáng để cho mình tức giận.

- Tháo cái vải rách kia xuống cho ta nhìn nào!

Quân Mạc Tà thực có hứng thú lấy vải che mặt của hắn, ngả ngớn ra lệnh:

- Ta còn chưa thấy qua hủy dung là cái dạng gì. Nghe nói ngươi trước kia còn là một tên tiểu bạch kiểm, thật có chút đáng tiếc a.

Trong lòng Quân Mạc Tà, còn có một nguyên nhân khác. Nhớ rõ lúc trước, Lý Du Nhiên theo đuổi Linh Mộng công chúa có thể nói là liên

tiếp không ngừng, như lúc ở Quý Tộc Đường kia thì Lý Du Nhiên nhìn thấy Linh Mộng công chúa ánh mắt có thể thấy rõ ràng là Lý Du Nhiên đối với Linh Mộng công chúa, thật sự là thâm tình. Điều này, chính là nửa điểm cũng không thể giả tạo được!

Nhưng chính một kẻ như thế, khi đối mặt với lợi ích của mình, lại có thể không chút do dự đem nữ nhân mình yêu đẩy vào chỗ chết, hoàn toàn không để ý tới. Thậm chỉ tử cục này căn bản còn do chính bản thân hắn bày ra!

Quân đại thiếu gia nhất định sẽ không quên, bọn người Lệ Kiếm Hồng, chính là sư huynh của Lý Du Nhiên. Mà đối với Linh Mộng công chúa, chính là bọn hắn ra tay, hơn nữa, tất cả chuyện này hiển nhiên chính là do Lý Du Nhiên bày mưu đặt kế.

Mục đích chỉ là vì tìm ra vị cao thủ phi đao Thiên Huyền đỉnh phong ẩn núp do bản thân mình đóng giả kia. Hắn chỉ là mơ hồ cảm giác được, nhân vật thần bí kia tồn tại đối với hắn có thể là một loại uy hiếp, liền không chút do dự lựa chọn hy sinh chính nữ nhân mình yêu, để đổi lấy tin tức này! Cũng chỉ là tin tức mà thôi! Chuyện này không phải là giả, nhưng hắn vẫn có thể tùy thời bỏ qua, như không có chuyện gì!

Quân Mạc Tà cảm thấy được kẻ như vậy, quả thực đã không thể gọi là người! Chỉ có thể gọi là cặn bã, biến thái! Nhưng mà nhìn bề ngoài của hắn, lại khí độ quang vinh thanh tao lịch sự, vô cùng hoàn mỹ, điều này lại càng làm cho Quân Mạc Tà trong lòng không thoải mái!

Chẳng lẽ ngươi không thể giống như ta là ác nhân trắng trợn hay sao? Đóng giả như vậy là có ý tứ gì! Cho nên lão tử nhất định phải tháo mặt nạ của ngươi xuống! Khiến cho ngươi hiện nguyên hình ra!

Hai đại thanh niên tuấn tài lần đầu tiên giao thủ chính diện, một kẻ mười phần lưu manh, một tên khí độ hơn người. Hai người đều mang theo sự giả tạo, nhưng không biết là ai có thể vạch mặt được người kia trước! Đây cũng là một cuộc đọ sức!

- Hủy dung tất nhiên là không dễ nhìn.

Lý Du Nhiên bình tĩnh nhìn hắn, mỉm cười, nói:

- Tuy nhiên nếu mà Quân tam thiếu có thể bỏ được khuôn mặt như hoa như ngọc của mình mà tự vạch vài đao lên, về nhà soi gương là có thể thấy được.

- Thật sự vậy sao?

Quân Mạc Tà kéo dài âm thanh, liếc hắn:

- Lý công tử thật đúng là hiểu rõ lòng người nha. Tuy nhiên bổn thiếu gia chính là muốn nhìn, lại muốn biết nguyên bản vốn là tiểu bạch kiểm rất ưa nhìn mà đột nhiên không thể gặp người khác, trong lòng rốt cuộc là có cảm giác gì? Thực kích thích đi.

Lý Du Nhiên dù cho tu dưỡng cao cũng bị hắn lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu khích mà nổi cơn tức trong lòng, mỉm cười lạnh lùng, ánh mắt mười phần lạnh lẽo, nói:

- Quả thật rất kích thích, đó còn là một loại cảm giác thực thích thú. Nếu mà Quân tam thiếu chính mình luyến tiếc, vậy thì ta liền hỗ trợ, nhất định sẽ làm cho Tam thiếu thích thú, như mê như say.

- Ha ha ha…

Quân Mạc Tà cười to. Vỗ vỗ bả vai Lý Du Nhiên. Lớn tiếng nói:

- Thì ra Du Nhiên công tử cũng là người đồng đạo, trước kia ta lại hoàn toàn không biết, chính là đã bỏ lỡ thật nhiều chuyện vui rồi. Du Nhiên huynh nói thật chuẩn, chỉ một câu liền đã nói trúng tâm tư tiểu đệ, càng làm cho ta nghĩ tới thời gian tốt đẹp ở Linh Vụ hồ trêu hoa ghẹo nguyệt. Ha ha, mọi người đều đã là hoa quốc tri kỷ (ý là bọn công tử ăn chơi), không biết Du Nhiên huynh khi nào có thể chỉ điểm cho tiểu đệ một vài tuyệt chiêu đây?

Mọi người nhất thời ngay cả những người ở xa cũng quay đầu lại, nhìn sang bên này.

Lại có người cùng với đệ nhất tài tử được Thiên Hương thành công nhận, cũng là đệ nhất thiếu niên quân tử Lý Du Nhiên ngang nhiên thảo luận túc kỹ phiêu xướng (kinh nghiệm ăn chơi), quả nhiên là một tin tức chấn động. Hơn nữa nghe ý kia thì rõ ràng là Lý Du Nhiên là hoa tùng lão thủ (kẻ ăn chơi lõi đời), lại khiến cho đệ nhất quần áo lụa là Thiên Hương thành Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia cũng phải cúi đầu xưng thần, quả nhiên là cực kỳ bất ngờ.

Lý Du Nhiên trong mắt nộ sắc chợt lóe lên, đột nhiên nhìn Quân Mạc Tà, thản nhiên nói:

- Ở phương diện này, ngu huynh tuy rằng già hơn vài tuổi, nhưng làm sao có thể so sánh cùng Tam thiếu, tất nhiên là phải cam bái hạ phong. Quân tam thiếu chẳng những phương diện này được, mà phương diện khác, cũng là…Thật sự vô cùng cao minh a.

- Ồ. Hóa ra ta lại giỏi vậy sao (Nguyên văn là “ngưu xoa”, giống như "trâu chó" ý mà http://.4vn/images/smilies/61.gif)? Nói tiếp đi. Ta thích nhất là người khác khen ta đấy.

Quân Mạc Tà nhún vai, cười hì hì nói.

- Lại nói, Quân tam thiếu giúp Đường Nguyên thắng đoạt lại được người vợ kia về, một phen đổ kỹ cái thế kia, thật đúng là làm cho người ta mở rộng tầm mắt nha.

Lý Du Nhiên cúi đầu, nhìn vào giầy mình, giống như đang suy nghĩ cái gì, một lúc sau, mới nói ra những lời này, giống như là hạ quyết tâm gì đó.

- À. Không sai, không sai, đúng là có chuyện đó! Thần may mắn đi theo ta, đây cũng là không có biện pháp a.

Quân Mạc Tà mặt đầy hứng thú nhìn hắn.

- Lại nói tiếp thí dụ như, Tam thiếu cùng Đường Nguyên giữa trưa hành hung Tần Tiểu Bảo, vừa qua một đêm, Bắc Thành bang liền tiêu thành tro bụi…

Lý Du Nhiên khẽ mỉm cười, chậm rãi bước về phía trước, ánh mắt giống như cũng không nhìn Quân Mạc Tà, nhưng thần thức Quân Mạc Tà lại tự nói với mình, người này đang chặt chẽ nhìn chăm chú vào mỗi một phản ứng của mình.

- Đó là do Bắc Thành bang làm nhiều việc ác, ông trời không tha, hơn nữa, cái bang phái nho nhỏ đó, ta còn chưa để vào trong mắt, vậy mà lại có thể đáng giá ở bên miệng Du Nhiên công tử?

Quân Mạc Tà nhíu lông mày:

- Xem ra Du Nhiên công tử cùng Bắc Thành bang quan hệ khá sâu a.

Lý Du Nhiên khẽ cười, từ từ nói:

- Lại tỷ như…Quân tam thiếu ở Thịnh Bảo Đường chỉ điểm giang sơn, làm cho Lý Chấn phải bỏ số tiền lớn ra mới mua được ngọc san hô cực kì trân quý kia…

Lý Du Nhiên tự nhiên cười cười, hòa nhã nhìn Quân Mạc Tà, trầm thấp nói:

- Chính là như thế nào cũng không nghĩ tới, sau khi mua về lại bất ngờ nổ tung…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 65: Chúng Ta Không Ngại Hảo Hảo Chơi Đùa

- Tiếp tục tỷ như…Quân tam thiếu "đánh gục" Độc Cô gia tộc Anh Hùng Hào Kiệt Trùng Thượng Tiền ở trong nhà, nhớ trước đây, Quân tam thiếu nhìn thấy bảy người bọn hắn từ trước đến nay đều là trốn xa, nhưng lần này, lại một lần tóm gọn, lại còn cùng Vô Địch đại nhân đánh cược. Mượn một hồi đấu giá ở Quý Tộc Đường làm cho Độc Cô gia tộc thiếu Quân gia các ngươi chín nghìn vạn lượng bạc, thực sự là số lượng khổng lồ a…

- Lại nghe nói, Bát đại chí tôn Ưng Bác Không, trước mắt không hiểu tại sao lại ở trong Quân gia… Ha ha, Quân tam thiếu. Còn muốn ta nói thêm gì nữa không?

Lý Du Nhiên điềm đạm nhìn hắn, nhẹ giọng nói:

- Ta rất không hiểu, vì sao mỗi một việc, đều có thân ảnh của ngươi chứ. Thật sự là cao nhân a, bí hiểm a.

A, bí hiểm a!

Quân Mạc Tà trong mắt hàn quang chợt lóe, cười hắc hắc, ba lăng nhăng nói:

- Kỳ thật, ta cũng rất kỳ quái, thân ảnh của Du Nhiên công tử. Tựa hồ cũng là nơi nơi đều có…, thật sự là phi phàm, từ giang hồ đến triều đình, từ nhất phẩm cho đến chí tôn, giống như nơi nơi đều có. Xem ra ngươi hủy dung coi như là lãng phí rồi. Sẽ không sợ hù dọa trẻ em sao. Cho dù không dù dọa trẻ em. Hù dọa hoa cỏ cũng là không tốt a.

Lý Du Nhiên ánh mắt lại là một trận dao động, mơ hồ hiện lên một đạo sắc nhọn, tiếp theo rồi lại khôi phục lại sự ưu nhã như trước, giống như là rất ngượng ngùng, nhẹ giọng nói:

- Tam thiếu quả nhiên là người họ Quân.

- Nói nhảm, thiếu gia chính là con cháu Quân gia. Chẳng lẽ Du Nhiên công tử kỳ thật không phải là họ Lý hay sao.

Quân Mạc Tà hừ một tiếng.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Lý Du Nhiên ánh mắt trở nên xa xăm thâm thúy, nhẹ nhàng hít một hơi, nói:

- Tam thiếu, những sự tình trước kia, luôn luôn là ta coi thường ngươi, nhưng, từ khi Ngọc san hô bạo tạc, ha ha…

Lý Du Nhiên đột nhiên ngẩng đầu. Nhìn thẳng vào ánh mắt Quân Mạc Tà:

- Tam thiếu. Đừng tưởng rằng người trong thiên hạ đều là kẻ ngu. Dưới gầm trời này, người thông minh có rất nhiều, ngươi thông mình, người khác liền chưa chắc không phải!

- Vậy sao? Nói vậy “người khác” này có cả Du Nhiên công tử ngươi sao?

Quân Mạc Tà càn rỡ cười, liếc mắt nhìn hắn nói:

- Nếu không phải ngươi hủy dung ở nhà, lại có thể đoán ra được sao.

Nghe hắn một lần nữa nhắc tới dung nhan bị hủy hoại, Lý Du Nhiên trong mắt hiện lên một đạo chua xót, chợt lại tiêu sái nở nụ cười, sóng mắt ôn nhu. Thậm chí còn mang theo sắc thái yêu dị, cười cười, nói:

- Có thể nói là như vậy, chính vào lần ngọc san hô nổ mạnh đó đã khiến cho ta suy nghĩ rất nhiều, cũng hiểu rõ rất nhiều sự tình.

Tuy rằng lúc trước vẫn không thể xác định, nhưng lúc trước có rất nhiều người ta chưa từng để vào trong mắt (ý nói coi trọng), thì giờ đã đi vào, mà ban đầu rất nhiều người ta tưởng đã biết rõ, giờ ta lại nhận ra là "biến hóa khó lường", chưa chắc đã có thể nắm rõ được. Tuy nhiên như vậy lại càng thêm thú vị.

- Cho nên, ta kỳ thật hẳn là phải cảm ơn lần bạo tạc đó mới đúng.

Lý Du Nhiên tự nhiên cước bộ, từ từ đi tới, chậm rãi nói:

- Quân tam thiếu, ngươi nói xem, có phải không?

Quân Mạc Tà ha ha cười, nói:

- Cái này cũng có thể! Là gặp dữ hóa lành, nhân họa đắc phúc sao?

- Nói không sai. Chính xác, đúng là ý tứ này.

Lý Du Nhiên lại còn thật sự gật đầu, lập tức nhìn Quân Mạc Tà:

- Nhưng mà ta thủy chung không hề nghi ngờ ngươi, ta không tin ta lại nhìn nhầm, một tên mười phần quần áo lụa là lại có thể tính kế ta, mãi cho đến khi…Quý Tộc Đường đấu giá. Ta mới đột nhiên biết, Quân Mạc Tà…Không thể khinh thường.

- Không thể nào, chẳng lẽ đấu giá có sơ hở gì?

Quân Mạc Tà sớm dự đoán được hẳn là ở phương diện này xảy ra vấn đề, đây cũng là một trong những nguyên nhân hôm nay hắn thử Lý Du Nhiên.

- Đương nhiên có sơ hở! Hơn nữa, sơ hở còn không nhỏ.

Lý Du Nhiên đứng lại, hai người bọn họ đã đi tới cửa đại điện. Nhưng người khác đều đã đi vào, nhưng Lý Du Nhiên hiển nhiên muốn

ở bên ngoài để nói cho hết lời:

- Đường Nguyên…Một tên ngay cả vợ mình cũng thua mất, lại có thể nghĩ ra được một cái chủ ý tuyệt diệu như vậy, bất động thanh sắc mà dấy lên phong vân trong kinh thành, làm cho cả kinh thành loạn thành một đoàn…Tam thiếu, ngươi không cảm thấy kì quái sao? Đường Nguyên, hắn đủ tư cách sao? Hoặc là nói, hắn xứng sao?

- Thì ra là việc này!

Quân Mạc Tà rốt cục hiểu được, sự tình không có sơ hở, nhưng người lại có sơ hở. Chẳng qua, Lý Du Nhiên ngươi cũng không tránh khỏi quá xem thường người trong thiên hạ rồi, Bàn Tử (biệt hiệu của Đường Nguyên) lúc trước làm việc thật là không nổi, nhưng đề cập đến lần đấu giá này, phương hướng mặc dù là do mình cấp ra, nhưng trong đó sáu bảy phần bố trí quả thật đều là do Bàn Tử chủ trì, thiên phú buôn bán của hắn khẳng định là rất giỏi.

Tuy nhiên, tin tức này Quân đại thiếu gia chắc chắn sẽ không nói lại cho Lý Du Nhiên biết!

- Bất luận kinh thành dù là loạn đến như thế nào, thậm chí càng loạn càng tốt, chỉ có kinh thành càng loạn, chúng ta Lý gia, Quân gia, Độc Cô gia, các đại thế gia mới có thể tương đối an toàn. Một khắc mà người ta sống chết này, lại có thể xúc tiến sự an toàn của các đại thế gia, nhờ đó mà có thời gian bố trí.

Lý Du Nhiên nở nụ cười:

- Lý gia chúng ta, cũng là người được lợi từ sự kiện đấu giá lần này, tuy rằng…Được lợi cũng không lớn.

- Vậy ngươi chẳng phải là còn cần phải cảm ơn ta?

Quân Mạc Tà bày ra một bộ dáng ân nhân. Nhìn Lý Du Nhiên.

- Tam thiếu nếu muốn giết ta, chỉ sợ là ta cũng không thể chạy thoát được.

Lý Du Nhiên không để ý tới lời nói của hắn, chính là cứ thế nói tiếp:

- Nhưng ta muốn giết Tam thiếu, cũng chưa chắc không thể thành công. À, hiện tại sự phụ ta đang ở đây, Quân gia ngươi thì có Ưng Bác Không.

Lý Du Nhiên mỉm cười, vô cùng điềm đạm nói:

- Giữa chúng ta thực cân bằng. Lý gia chúng ta quản chính (chính trị). Độc Cô gia quản quân (quân sự), cũng thực là cân bằng. Mà cái thế cân bằng này, tạm thời ta không dám phá vỡ, mà Tam thiếu ngươi, tin chắc rằng cũng không muốn phá vỡ. Mà ta với ngươi hai người chỉ cần một người chết đi, thế cân bằng này liền không còn nữa. Tam thiếu ngươi thấy sao?

Lý Du Nhiên cười, trên mặt thật ung dung.

- Du Nhiên công tử nhìn xa trông rộng. Quả thật là không sai. Thế sự hiện nay, rất là cân bằng, hài hòa thật là tốt nhất.

Quân Mạc Tà cười cười, nhưng trong lòng là âm thầm nảy sinh ác độc: “phần cân bằng này, tạm thời thực không thể phá bỏ, tuy nhiên, đã từng giở trò vài lần với ta, lão tử sẽ có lúc trong đêm tới sờ đầu ngươi, điểm này đối với lão tử mà nói, cũng không có bao nhiêu khó khăn!”

- Tam thiếu làm gì, ta không biết được, nhưng Lý Du Nhiên ta, trong thời gian ngắn, cũng tuyệt đối không làm cái gì quá phận.

Lý Du Nhiên cười cười:

- Tạm thời, ta cũng không dám làm gì quá đáng. Nhưng khi có điều kiện, Tam thiếu ngươi chính là đối thủ đầu tiên ta cần phải diệt trừ!

Lý Du Nhiên nói những lời này là thật sự, thực nghiêm túc, so với việc nói một vài câu khách sao, chẳng thà nói đây như một lời thừa nhận. Lấy thái độ làm người như Lý Du Nhiên, nói như vậy, có thể nói đã là tuyên bố rất là thẳng thắn rồi.

- Ta tin ngươi!

Quân Mạc Tà khóe miệng vừa lệch, ở trong lòng lại nói thầm: “mới là lạ!”. Lý Du Nhiên nếu như có cơ hội vô thanh vô tức tiêu diệt mình mà lại không bị người khác hoài nghi, Quân Mạc Tà không chút nghi ngờ rằng hắn mặc kệ tại bất kì thời điểm gì cũng sẽ hướng chính mình hạ thủ mà không chút do dự nào!

Đổi lại là chính mình, cũng giống như vậy. Nhưng tình thế bây giờ, lại giống như lời Lý Du Nhiên, mình và hắn, chính là hy vọng lớn nhất của Quân gia và Lý gia, sự cân bằng này, chưa thể phá vỡ được! Nếu không, Lý Du Nhiên chỉ sợ sớm đã chết trong tay Quân Mạc Tà!

Quân Mạc Tà cũng sẽ không hứng trí tới mức tìm hắn tán gẫu cả ngày.

“Cho nên chúng ta không ngại hảo hảo chơi đùa.”

Lý Du Nhiên cũng không biết là tin hay không tin Quân Mạc Tà, khóe miệng thoáng mỉm cười, nói:

- Với năng lực trước mắt của Tam thiếu mà nói, Tam thiếu mấy năm trước cũng không kém gì Du Nhiên! Lại nói tiếp, hai người chúng ta, cũng coi như là đồng bệnh tương liên. Đều là kẻ đáng thương từ lúc bé đã không được chơi đùa vui vẻ. Cho nên, nếu có thể làm lại. Có lẽ có thể có được một vài người bạn “chơi” cùng, ngươi nói xem có phải không?

Lý Du Nhiên tựa hồ thực có hứng thú hỏi.

Quân Mạc Tà ho khan một tiếng, dù lão tử có thể giống ngươi không có thơ ấu, nhưng thời thơ ấu của Quân Mạc Tà so với ngươi muôn màu

muôn vẻ hơn nhiều…

- Chơi giết người sao? Hay là chơi phóng hỏa?

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, nói.

- Giết người phóng hỏa…Cũng coi như một loại chơi đùa.

Lý Du Nhiên cúi đầu nghĩ nghĩ, lại tựa hồ rất khát khao:

- Tuy nhiên chúng ta đều đã chơi rồi…

Nói xong, hai người cùng bước đi. Rảo bước tiến tới Hàm Hương điện. Ngay tại một khắc khi vào cửa, Lý Du Nhiên thấp giọng nói:

- Kẻ trẻ tuổi có thể cùng ta chơi đùa, cũng liên tiếp khiến ta chịu thiệt. Thật sự rất ít. Thật là “bạn chơi cùng” thú vị…Chúng ta không ngại tiếp tục chơi nữa.

Lúc hắn nói những lời này, ánh mắt nhìn dưới mặt đất, thanh âm cũng cực thấp, giống như tự nói với mình.

- Tiếp tục chơi?

Quân Mạc Tà đột nhiên cười to, nhìn thấy trong Hàm Hương điện đã đứng hàng trăm người, vô cùng hèn mọn quát to một tiếng:

- Vậy cứ tiếp tục hảo hảo chơi đi! Ha ha…Ta liền cùng các ngươi hảo hảo chơi đùa…

Mọi người cơ hồ tất cả đồng thời giễu cợt một tiếng, còn có âm thanh hờn dỗi, thanh âm yến oanh, giọng cười khẽ, thì ra bên trong đại điện lúc này đã thành “chúng hương” quốc gia (chúng hương ở đây là đông người, thơm hương, tức là có nhiều mỹ nhân ấy mà). Các vị tài nữ giai nhân mỹ lệ đứng thành một hàng, hương thơm phảng phất, từ trong đó, Quân Mạc Tà rõ ràng cảm giác được, có cặp mắt sáng ngời như thu thủy long lanh, lẳng lặng nhìn mình.

Lý Du Nhiên nghe được Quân Mạc Tà lấy khẩu khí lưu manh đùa giỡn nói xong câu đó, không khỏi im lặng cười, tinh quang trong mắt chợt lóe lên, trong đại điện có hàng trăm người. Nhưng Lý Du Nhiên biết, những lời này, Quân Mạc Tà vốn là nói cho một mình mình nghe.

Hai người đều tự tách ra, ai cũng không có nhìn lại kẻ kia một lần. Trong hai người đều có con bài chưa lật, cũng đều đã hiểu thấu con bài chưa lật của đối phương, nhưng hiện tại trong lòng hai người đều không hẹn mà cùng so với lúc trước càng thêm trầm trọng thêm nhiều.

Đối thủ! Trong đầu hai người, cơ hồ là đồng thời xuất hiện hai chữ này!

Quân đại thiếu gia cuối cùng thu hồi suy nghĩ miên man bất định, ngụy quân tử Lý Du Nhiên mặc dù trước mắt là đối thủ duy nhất đồng cấp, nhưng lại không thể đem toàn bộ chú ý đều tập trung vào một mình hắn được. Trước mắt “Kim thu tài tử yến” này còn có chuyện gì khác chứ!

Đưa mắt nhìn lại, nháy mắt liền phát giác ra tràng yến hội này có chỗ bất đồng rất lớn, cũng là chỗ bất đồng rất đặc biệt! Trên chỗ cao nhất ngồi độc lập một mình kia, hắn chính là chỗ của Hoàng đế bệ hạ của Thiên Hương đế quốc. Chẳng lẽ lần này lão nhân gia ông ta lại tự mình tham gia sao?

Bốn phía dưới hắn, hắn là thuộc về ba vị hoàng tử cùng một vị hoàng thất khác, cái gọi là vị hoàng thất khác, đại để chính là Bình Đẳng Vương Dương Hoài Nông, không có biện pháp, ai bảo quốc chủ Thiên Hương quốc thật sự không nhiều con, ngay cả con nối dõi của huynh đệ cũng thật là ít ỏi, vốn là có nhiều thêm một vị Linh Mộng công chúa nữa.

Nhưng công chúa hắn là ngồi cùng một đám danh viện. (danh viện: các mỹ nữ có danh tiếng, người đẹp nổi tiếng). Kế tiếp cách không xa là mấy cái bàn, chỗ đó tất nhiên là dành cho gia chủ của các đại thế gia không thể nghi ngờ, nhưng, vì sao ở bên cạnh tựa hồ lại nhô cao hơn một

chút, còn có một bàn đơn? Giống như là xa rời các bàn kia. Cái này để cho ai? Điều này chính là nghĩ mãi không ra a!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 66: Dù Trời Có Sập, Ca Cũng Chống Đỡ Được

Nhìn tiếp lần nữa thì thấy đó là do mấy trăm cái bàn làm thành một cái đại linh (khoảng trống to ở giữa do nhiều bàn ghép khép kính lại mà thành), ở giữa còn có ý để trống ra một khoảng không gian không nhỏ, chẳng lẽ, yến tiệc này còn có tiết mục biểu diễn gì sao? Đại lão gia còn có thể biểu diễn ca múa sao? Bình thường lão gia chắc là không được, không thể để mất mặt ở đây được…

- Kim Thu tài tử yến khai mạc, xin mời các vị nhập tiệc.

Quân Mạc Tà đi theo một gã nội thị, ngồi xuống chỗ ngồi Quân gia, ngẩng đầu nhìn lên, đối diện một người đang nhìn hắn, đúng là Lý Du Nhiên, Lý đại công tử cũng không như Quân đại thiếu gia thản nhiên chú ý xung quanh, mà luôn luôn đặt lực chú ý chăm chú vào trên người Quân đại thiếu gia quần áo lụa là, giờ phút này thấy hắn nhìn qua, mỉm cười, nâng lên chén rượu, tỏ vẻ hỏi thăm. Quân Mạc Tà cười giễu một tiếng, đặt mông ngồi xuống, thuận thế liền bắt chéo chân, đây cũng là động tác chiêu bài của Quân đại thiếu gia quần áo lụa là.

Phía sau nhẹ nhàng truyền tới mùi thơm đặc biệt, không cần nhìn cũng biết, loại hương thơm từ trên cơ thể thanh xuân của thiếu nữ này, tuy rằng hiếm có, nhưng không hề xa lạ, Quân đại thiếu gia ở bên cạnh Độc Cô Tiểu Nghệ đã nhiều lần lãnh hội qua, xem ra phía sau là Độc Cô gia. Mặc dù không quay đầu lại, nhưng Quân đại thiếu gia cũng có thể rõ ràng cảm giác được, phía sau lưng mình có một đôi mắt đẹp đang si ngốc nhìn mình.

Phía trên kia, đồng dạng cũng có một đôi mắt như thu thủy nhẹ nhàng nhìn sang, Quân Mạc Tà ánh mắt nhìn sang, vừa khéo chứng kiến Linh Mộng công chúa hai gò má ửng đỏ, vừa quay đầu đi. (Xấu hổ ấy mà http://.4vn/images/smilies/88.gif)

Các nàng này sao lại thế nhỉ, không phải thực là nhìn trúng mình chứ, nàng lần trước cắt tóc huyết thệ rắm chó kia tuy rằng thật là trịnh trọng, nhưng mà chính mình lại không phải như vậy a, mới nghĩ đến đây, đột nhiên cảm thấy bên hông một trận đau đớn. A! Là ai có thể có thủ đoạn cao như vậy, có thể che dấu sát khí tốt như vậy, lẻn đến bên cạnh mình mà mình không phát hiện ra, quay đầu nhìn lại, thì ra Độc Cô Tiểu Nghệ tiến tới nói chuyện với hắn, lại thấy được hắn cùng Linh Mộng công chúa tựa hồ như đang "nháy mắt đưa tình", kết quả là, ở bên hông hắn nhéo một cái…

Quân Mạc Tà nhe răng, lão tử há có thể bị nữ nhân khi dễ? Quân đại thiếu cũng không quay đầu lại, thuận tay đưa về sau sờ, cũng không biết là đã sờ vào địa phương gì, liền dùng sức nắm một chút để trả thù. Trong tay lại chỉ cảm thấy một mảnh mềm mại, ôn như giống như nắm bọt biển, rồi lại thập phần đàn hồi, rất là thích tay.

- A!

Độc Cô Tiểu Nghệ kêu lên một tiếng sợ hãi, Quân đại thiếu gia dù da mặt dày, so với tường thành còn dày hơn mà trên mặt cũng đỏ lên, nhanh như chớp rút tay trở về, nhưng ánh mắt mọi người đều đã đổ dồn nhìn lại đây, hiển nhiên đã đem một màn này thu hết vào trong mắt.

Chỉ thấy tiểu nha đầu kia khuôn mặt đỏ bừng lên, tư thế có chút quái dị, đôi tay nhỏ bé thì muốn xoa xoa địa phương vừa bị "bóp" rồi lại ngượng ngùng, vừa thẹn vừa vội, trong mắt cơ hồ sắp nhỏ lệ.

Thì ra nàng bị Quân Mạc Tà bóp vào mông, đây cũng là Quân đại thiếu gia, nếu mà là người khác, phỏng chừng tiểu nha đầu này liền trực tiếp động đao rồi…Trong phút chốc, bốn phía tiếng thảo luận ào ào nổi lên, tiếng thở dài, thanh âm khinh bỉ, sự khinh thường, đồng thời đồng

loạt vang đầy đại điện. Lại có thể ở trường hợp nghiêm túc bậc này, cư nhiên còn không quên trêu chọc con gái người ta, thật sự không hổ biệt danh được kinh thành đặt cho a! Huống chi, bị hắn trêu chọc chính là tiểu thư của Độc Cô thế gia, vậy càng thêm chính là sắc đảm bao thiên rồi…

Tiểu nha đầu vốn là cực kỳ hứng thú muốn tới nói chuyện với hắn, lại thấy Quân tiểu tặc cùng với Linh Mộng công chúa liếc mắt đưa tình, trong lòng cực kì tức giận, vừa nhéo hắn một cái xoay người muốn đi, còn đang tưởng hắn nhất định sẽ không kịp bắt mình đâu, nào ngờ vừa mới quay người lại, Quân đại cao thủ tay cũng đã lặng yên không một tiếng động rất nhanh đưa tới, thời cơ, vị trí, đều là vừa đúng. Bộ mông xinh đẹp vểnh cao ngạo nghễ, sau đó thuận tay nhéo (ta thích dùng từ "bóp" hơn http://.4vn/images/smilies/16.gif) một cái, quả thực liền giống như trước đó đã luyện tập rất thành thục, mọi người đều nhìn sang, tiểu nha đầu xấu hổ ngay cả cổ cũng đỏ ửng, vội lủi trở về chỗ ngồi của mình, cúi gằm đầu xuống ngực, sau đó lại dùng tiểu thủ che mặt, vẫn cảm thấy khô nóng không thôi…Trước mặt công chúng bị sờ mông, thực là mắc cỡ chết mất, tuy nói là tiểu tặc kia động vào, nhưng mà chính mình với hắn còn chưa có làm cái kia, hắn làm sao lại…

Tư thế ngồi của tiểu nha đầu vẫn là có chút quái dị…Bị nắm một phen ở chỗ kia thật là đau, đi đường cũng không lưu loát, ngồi cũng đau, đành phải điều chỉnh một chút, nhưng mà tư thế này càng điều chỉnh lại càng quái dị. Quân đại thiếu nơi này cũng tóat mồ hôi, như thế nào cũng không nghĩ tới lại xảo hợp như vậy, một lần trực tiếp chộp vào chỗ đó, một phen cảm giác này, chính xác là rất tiêu hồn a…Nhưng thế nào cũng không ngờ rằng nha đầu kia xem ra giống như quả táo còn xanh, trên người lại không ngờ sớm thành quả đào chín mọng…Cái này nếu mà cắn một ngụm…

Không khỏi nghĩ tới, nếu mà Độc Cô Tiểu Nghệ không có xoay người lại…Dựa theo độ mạnh yếu cùng vị trí này, sẽ là tóm ở chỗ nào đây? (chỗ mà ai cũng biết là chỗ nào ấy http://.4vn/images/smilies/0%20(4).gif) Tưởng tượng như vậy, đột nhiên

hắn hắc hắc cười rộ lên, tay xoa xoa, cảm thấy được vẫn là một mảnh mềm mại, cảm giác tinh tế kia vẫn còn lưu lại như cũ, nhịn không được liền đưa lên mũi hít hà, mùi hương từng trận bay vào mũi, Quân Mạc Tà vẻ mặt thật đáng khinh. (Vãi hà cái đoạn này http://.4vn/images/smilies/2%20(39).gif. Ta ngồi dịch mà tưởng tượng cũng toát mồ hôi http://.4vn/images/smilies/21.gif)

- Đồ vô sỉ! Thật là một tên bại hoại hỗn đản!

Mấy vị lão phu tử ở đây mỗi người đều tức giận mặt đỏ bừng, chòm râu dê vểnh lên, đối với Quân tam thiếu đến bực này không cho là nhục, trái lại nghĩ đến hành vi hạ lưu của hắn thật hận không thể chặt bỏ bàn tay của tên tiểu tặc này.

Một loạt thanh niên nhìn Quân Mạc Tà vô cùng khinh bỉ, trong miệng đều tức giận mắng hắn không dứt, tên này lại dám…Thật là giỏi a, đây chính là mông của một trong hai đại mỹ nhân Thiên Hương thành a! Nhìn vẻ mặt hưởng thụ của hắn, lại còn ngửi ngửi ngón tay của mình, xem ra…Thật sự là thoải mái a…Vô cùng thơm a. Ngồi cách mấy bàn Linh Mộng công chúa không biết nghĩ tới điều gì, nhất thời cảm thấy được trên mông của mình cũng tê tê, khuôn mặt đỏ lên, hừ một tiếng, trong lòng mơ hồ lại có chút ghen tị…

Ngoài cửa tiếng bước chân trầm trọng vang lên, hiển nhiên là nhân vật quan trọng tiến vào rồi. Hai vị giáo viên của Văn Tinh thư viện, các lão gia tử của các đại gia tộc, một đám người cử chỉ ổn trọng, tiên phong đạo cốt, chính là đang từng bước khoan thai, nghiêm túc đi tới.

Nhất thời trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh.

Những lão gia này, tùy tiện là người nào, cũng không thể trêu chọc vào a.

Đi theo mà tới chính là ba vị hoàng tử, từng người hòa ái dễ gần, mặt mày rạng rỡ.

Đến lúc này, Kim thu tài tử yến mới xem như chính thức bắt đầu! Các loại rượu và thức ăn từng lượt không ngừng được đưa lên, trong đại điện hương khí xông vào mũi, nhưng không ai dám nhúc nhích trước, cho dù quần áo lụa là như Quân đại thiếu gia cũng không dám vọng động.

Chỉ bởi vì, hoàng đế bệ hạ còn chưa tới! Nhân vật quan trọng thật sự, luôn ở một khắc cuối cùng mới xuất hiện. (Anh em nhớ câu này nhá http://.4vn/images/smilies/88.gif)

Quân đại thiếu gia dĩ nhiên không có để lão hoàng đế kia vào trong lòng, nhưng lúc này là thời buổi rối loạn, không nên gây ra nhiều phiền toái. Thời điểm mọi người ở đây ngồi nghiêm chỉnh, ngoài điện vang lên một thanh âm thong thả mà trầm trọng.

Trang nghiêm và thận trọng, hơn nữa còn rất cẩn thận, mọi người cùng nhau vươn dài cổ nhìn lại.

Chỉ thấy một tên rất mập, dưới sự dẫn dắt của một vị thái giám, đang hướng bên này đi tới, đúng là Đường Nguyên! Mọi người cả kinh, lập tức đột nhiên cười lên ha hả. Đường Vạn Lý lão gia tử đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt giận dữ:

- Nghiệp chướng! Ngươi phát phát điên cái gì vậy?!

Chỉ thấy Đường Nguyên thần tình mất hồn mất vía, giống như cái xác không hồn, đờ đẫn bước đi tới, mà điều kỳ quái nhất chính là, hắn cong lưng hướng bên này đi tới, phía sau cư nhiên còn kéo theo một cái ghế, giống như là mọc ra trên mông hắn vậy…

Bị hoàng đế bệ hạ hỏi xong mà nói, tuy rằng vẫn chưa liên lụy đến Quân Mạc Tà, nhưng lại bị hoàng đế bệ hạ tự cho là thông minh chụp cái chủ ý này lên đầu Quân Vô Ý. Ở trong mắt Đường Nguyên mà nói, điều này chẳng phải là giống nhau sao?

Lớn chuyện rồi! Đây là suy nghĩ duy nhất của Bàn Tử vào lúc này! Nghe được hoàng đế để cho hắn lui ra, Đường Nguyên thất hồn lạc

phách đứng lên, lại có thể quên thi lễ cáo biệt, cứ như vậy lảo đảo đã đi ra rồi. Cái mông của hắn quá to, ghế dựa lại quá nhỏ, khi hắn đứng lên, ghế dựa cũng bị kéo theo, trực tiếp gắn ở trên mông hắn theo đi ra, một đường tới đây, Đường Nguyên thất hồn lạc phách, tâm sự nặng nề, cái ghế kia so với cân nặng của hắn, quả thật là không đáng kể, vì vậy cho đến giờ phút này hắn cũng chưa phát giác ra.

Nghe thấy mọi người cười to, lại nghe thấy ông nội quát mắng. Đường Nguyên tỉnh mộng, trợn mắt vừa nhìn, thì ra là đã đến Hàm Hương điện. Nhất thời rơi lệ đầy mặt, giống như hài tử bị ủy khuất.

- Ha ha, Đường công tử quả nhiên là cao nhân hành sự không giống người thường, việc này cũng đã dự tính trước rồi sao. Sợ nơi này không có chỗ ngồi, lại chính mình mang theo ghế dựa đến đây, ý tưởng này thật được đó.

Mạnh Hải Châu há có thể buông tha cơ hội này, liền dẫn đầu nham hiểm nói ra. Lời vừa nói ra, mọi người nhất thời càng cười to hơn.

Đường Vạn Lý mặt già đỏ lên, vọt nhảy tới, đem chiếc ghế bành đánh tan thành vụn phấn, râu bạc trắng tung bay, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua xung quanh, mỗi người đụng tới ánh mắt của hắn, đều là kìm lòng dừng lại không cười, cúi đầu xuống.

Nhìn thấy cháu trai thất hồn lạc phách như vậy, Đường Vạn Lý thở dài, cực kỳ đau lòng.

Thấy được nhất định là ở chỗ bệ hạ đã xảy ra chuyện gì bất trắc, chẳng lẽ bệ hạ lại hoàn toàn không nhớ đến giao tình vài thập niên, thực sự làm khó cháu trai mình sao? Nhưng giờ không phải là lúc hỏi, không thể làm gì khác đành phải tạm thời bỏ qua việc này.

Lại cảm thấy được bên người thoáng vụt một cái, một người nhẹ nhàng tới gần, người tới không phải ai khác chính là Quân đại cao nhân.

- Bàn Tử, ngẩng đầu lên.

Quân Mạc Tà thanh âm tựa hồ rất khẽ, động tác cũng là nhẹ nhàng thoáng qua, nhưng chỉ có một mình Đường Nguyên có thể từ góc độ của hắn mà nhìn ra được, ánh mắt Quân Mạc Tà đã tràn ngập ấm áp và kiên quyết:

- Dù trời có sập, ca cũng chống đỡ được! Qua đây cùng ta uống rượu!

Quân đại thiếu gia cười ha ha, hai câu trước của hắn được ẩn dấu thành một tia chui vào trong lỗ tai Đường Nguyên, nhưng lại trộn lẫn pháp quyết định tâm của Khai Thiên Tạo Hóa Công. Chỉ có câu nói sau cùng là dùng phương thức bình thường, lớn tiếng nói ra:

- Dù trời có sập, ca cũng chống đỡ được!

Chỉ mấy chữ như vậy, lại tràn ngập khí phách, tràn ngập không có chút sợ hãi nào! Giống như một viên thuốc an thần, đánh thẳng thông vào sâu trong tâm linh Bàn Tử! Đường Nguyên nhất thời trong lòng chấn động, trong lòng đang mê muội tựa hồ đột nhiên thông suốt, trong mắt chậm rãi khôi phục lại thần thái, thấy Quân Mạc Tà vẻ mặt không sao cả, đột nhiên trong lòng ấm áp, hắc hắc cười, nói:

- Có vẻ như hôm nay rượu chiêu đãi khách thật đúng là rượu của Quý Tộc Đường chúng ta đấu giá đây. Cũng đúng, cuộc tụ hội long trọng như vậy mà không dùng rượu ngon như thế thì thật không còn gì để nói… Tam hoàng tử cũng không tệ, không có nuốt làm của riêng, thật sự là không tồi.

Hai người cười hắc hắc, đồng thời đi về phía trước.

Đường Vạn Lý lão gia tử kinh ngạc há to miệng. Vừa rồi nhìn bộ dáng cháu mình, chính là một bộ mất hết can đảm, quả thực không có chút sức sống, vậy mà vì sao tên Quân gia tiểu tặc kia chỉ nói một câu “cùng ta uống rượu”, liền lập tức khôi phục bình thường?

Đây là chuyện gì vậy?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 67: Con Dê Béo Tốt Bụng

Khi một số đại lão được mời đến dự Kim Thu tài tử yến, có vài lão đầu không giống như những thanh niên trẻ tuổi ở đây lập tức ngồi xuống uống rượu không có ý tứ mà là tự tìm cho mình một người bạn tri kỷ bắt chuyện, sau đó có mấy người trẻ tuổi chạy ra tiếp đón, nhưng mấy lão gia hỏa này cũng không thuận theo vị trí đã an bài sẵn, mà lập tức ngồi trên một cái bàn gần đó.

Vì thế Quân đại thiếu gia, mập mạp, tiểu nha đầu Độc Cô Tiểu Nghệ, cùng với bảy huynh đệ Anh Hùng Hào Kiệt Trùng Thượng Tiền, mười người như thuận lý thành chương (tự nhiên) đem hai chiếc bàn gộp lại với nhau.

Thực tình cờ, ở phía trước cũng làm như thế, hiển nhiên mấy lão đầu này cũng không phải lần đầu tiên làm sự tình này, đối diện với bàn của Quân đại thiếu gia là chiếc bàn của những người trẻ tuổ,i còn lại do Lý Du Nhiên cầm đầu, có thể cùng Quân đại thiếu gia hai mặt đối nghịch nhau.

Cư nhiên lại một lần nữa trùng hợp! Đường Nguyên vừa muốn nói gì, nhưng trực tiếp bị Quân đại cao nhân truyền âm bảo dừng lại, hiện tại, có thể không phải là lúc nói chuyện, cho dù là việc cấp bách đến đâu cũng phải làm như không có, trước mắt giải quyết xong việc này hẵng nói.

Bởi vì, kể từ khi Đường Nguyên đi tới, Quân Mạc Tà liền phát hiện có bốn cỗ thần niệm bí hiểm như có như không bao phủ trên người Đường Nguyên, tin chắc rằng chỉ cần Đường Nguyên có bất cứ hành động gì, đều cũng bị bốn người này cảm thấy! Điều này cũng nhờ vào sự

huyền ảo của Khai Thiên Tạo Hóa công của Quân đại thiếu gia mới không bị bọn họ phát hiện, nếu như đổi lại là người khác chỉ sợ vài tiếng truyền âm kia cũng không thể dối gạt được! Cho nên hiên tại không được có bất kỳ hành động nào khác! Thậm chí sau khi kết thúc Kim Thu tài tử yến, trên đường về nhà mình và Đường Nguyên tạm thời không thể đàm luận chuyện này! Quân đại thiếu gia là ai, chỉ cần tùy tiện kể mấy câu chuyện cười đã làm cho Đường mập mạp đang chau mày lo lắng được giải trừ, tuy không khôi phục được tâm trạng như lúc ban đầu, nhưng cũng đã khôi phục được tám chín phần, ngay cả Độc Cô Tiểu Nghệ khuôn mặt nguyên bản phụng phịu muốn khóc bây giờ cũng nở nụ cười vô cùng vui vẻ, hung hăng liếc mắt nhìn Quân Mạc Tà một cái, sẳng giọng:

- Không để ý tới tên đăng đồ tử (háo sắc) ngươi nữa.

Tuy miệng nói thế nhưng rõ ràng đã không còn tức giận.

Cô bé này tính cách như đảo ngược hoàn toàn, trở thành một cô bé dễ thương vô cùng đáng yêu, mặc dù tính tình hơi có chút nóng nảy, tuy rất dễ nổi nóng nhưng dỗ dành cho vui vẻ lại càng dễ, càng không có tâm cơ phức tạp. Cùng một cô gái như thế ở cùng một chỗ tin tưởng bất kì ai cũng sẽ có cảm giác nhẹ nhàng, buông lỏng. Quân Mạc Tà trong lòng khẽ cười, cảm thấy thật thoải mái.

- Xin mời các vị khách quý đến từ Phong Tuyết Ngân Thành!

Một vị thái giám giữ cửa hô to một tiếng, ánh mắt mọi người đều hướng về cửa nhìn lại. Quân Mạc Tà vô cùng mẫn cảm, hắn cảm giác được trên mặt gia gia của mình rõ ràng co rút một chút, sau đó lập tức khôi phục. Hiển nhiên Phong Tuyết Ngân Thành bốn chữ này ở trong lòng lão gia tử, mang đến sóng gió ngập trời.

Phong Tuyết Ngân Thành lại có thể trở thành khách quý của Thiên Hương đế quốc! Quân Mạc Tà trong lòng cười lạnh một tiếng, ánh mắt nheo lại. Chỉ xem những thương tổn các người đã gây ra cho Quân gia chúng ta, tão tử nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho các ngươi! Trước

mắt bao người, Tiêu Hàn cùng Mộ Tuyết Đồng dẫn đầu tiến vào, phía sau là Hàn Yên Mộng cùng Tiêu Phượng Ngô. Hết thảy đều là một thân y bào trắng như tuyết, giống như một đóa Tuyết Liên đột nhiên nở rộ bên trong hồng trần thế tục.

Theo bốn người tiếng vào, trong đại điện mỗi người đều không khỏi cảm nhận được một trận mát lạnh.

Quân Mạt Tà lạnh nhạt ngoảnh mặt làm thinh, bốn người này cũng ngồi trên một chiếc bàn độc lập tách xa khỏi những người còn lại. Quân Mạc Tà trong lòng cười lạnh, sau đó không có hứng thú. Thầm nghĩ Tiêu Phượng Ngô kia tại sao lại khôi phục nhanh như vậy?

Bản thân hiểu rõ lực đạo khi mình sử dụng khi giáo huấn hắn lần trước, trước mắt nhìn hắn không được khỏe mạnh, nhưng mà lại có thể đi dứng được, điều này làm cho Quân Mạc Tà trong lòng vô cùng buồn bực! Không thể khỏe nhanh như vậy chứ! Từ lúc đó tới hôm nay mới có vài ngày?

Đang nghĩ như vậy, đột nhiên bên trong ý thức hải của Quân đại thiếu gia xuất hiện một trận dao động, Hồng Quân Tháp đang chậm rãi bay lên, xoay tròn, dị động lần này làm cho Quân Mạc Tà rõ ràng cảm thấy một loại ý tứ vui sướng, cùng với lần trước cướp được miếng ngọc bội cổ quái kia giống nhau như đúc, giờ phúc này so sánh với lần trước ngược lại còn mãnh liệt hơn vài phần…

Quân Mạc Tà trong lòng khẽ động: :Chẳng lẽ là… bảo bối lần trước mình đoạt được, nơi đây lại xuất hiện một cái khác giống như thế?” Quân Mạc Tà tự hỏi, không khỏi có một loại cảm giác nhìn thấy dê béo, trong lòng không khỏi phấn chấn, ân, chờ sau khi ra khỏi đây ta sẽ không ngại làm một tên đạo tặc lần nữa, đồ vật tốt như vậy mà đặt trên người tiểu tử kia, thật sự là rất đáng tiếc.

Thật là một con dê béo mập mạp a, tặng một lần còn chưa đủ, vẫn còn muốn tặng ta lần thứ hai…

Giương mắt vừa nhìn, vừa lúc nhìn thấy Hàn Yên Mộng đối với chính mình làm cái mặt quỷ. Cái miệng nhỏ nhắn cong lên, miệng hình như muốn nói một câu nói, sau đó lại nở nụ cười.

Quân đại sát thủ quan sát hình dáng khi phát âm của cái miệng, nhanh chóng đoán được ý tứ của câu nói kia, đây chính là kiến thức cơ bản về đọc khẩu ngữ, nhưng lúc này lại làm cho hắn thống hận cái kiến thức cơ bản của chính bản thân mình, bởi vì hắn hiểu rõ ràng câu mà Hàn Mộng Yên muốn nói ra:

- Điệt nhi ngoan, cô cô ở chỗ này đây!

“ Nha đầu kia đúng là thiếu dạy dỗ, chờ lão tử có cơ hội, xem ta dạy dỗ ngươi như thế nào! Để xem nha đầu ngươi còn dám giả mạo trưởng bối của lão tử nữa hay không!” Quân đại thiếu gia dương dương tự đắc quay đầu lại.

- Hoàng đế bệ hạ giá lâm!

Một tiếng hô cao vút của tên thái giám giống như đang gào thét khi lên cơn động kinh, hoàng đế bệ hạ rốt cuộc cũng khoan thai tiến vào. Quân Mạc Tà trong lòng nhủ thầm:

- Con bà nó! Đồ ăn đều nguội lạnh cả rồi…

Người nào cũng như người nấy rập khuôn y chang nhau, cuối cùng cũng đi ngang qua sân khấu, Kim Thu tài tử yến rốt cục cũng bắt đầu, đương nhiên đối với Quân Mạc Tà mà nói thì bây giờ đã có thể bắt đầu rồi, còn đối với những tài tử muốn dùng biểu hiện của mình để nhảy vào Long Môn thì còn chưa tới.

Ở hoàng đế bệ hạ rốt cục nói ra:

- Các khanh cứ tùy ý!

Những lời này vừa nói ra, Quân Mạc Tà bắt cầm đũa lên mà tăng tốc ăn uống. Trong lúc mọi người còn đang khiêm nhường, chỉ mới cầm đũa

bắt đầu thì không ít hùng chưởng (tay gấu) đã “nằm” yên vị trong bụng của hắn.

- Ngươi nha, ngươi không thể lịch sự một chút hả? Ngươi ăn uống không biết thưởng thức như thế có khác nào có ăn cũng như không!

Cái miệng của Độc Cô Anh cười toe toét, liếc mắt quan sát, bất mãn nhìn hắn, một bàn tay đang dừng lại giữa không trung.

Mấy huynh đệ Độc Cô gia thân là con cháu binh gia, da mặt cũng không mỏng, tuy rằng còn không bằng Quân đại thiếu gia, nhưng cũng có độ dày ngang bằng tường thành. Tuy nhiên, mới vừa vươn tay định gắp liền phát hiện vật kia đã đến miệng Quân Mạc Tà, hơn nữa, chỉ trong một lát vật đó non nửa đã nằm trong bụng, đây là tốc độ gì a! Trong tuyệt đại đa số thế gia đệ tử, hành động này cùng với tốc độ ăn cơm này tuyệt đối khó có thể tưởng tượng, cho dù người trong quân đội như Quân gia, Độc Cô gia cũng là như thế, tại yến tiệc của các tài tử, coi như là người bình thường mọi ngày đều lôi thôi lếch thếch, nhưng dưới trường hợp bực này cũng mất tự nhiên một chút, cũng cố gắng giả bộ một chút. Nhà ai còn thiếu ăn uống đây? Điều này cũng là nguyên nhân chủ yếu làm cho mấy huynh đệ Độc Cô ra tay so với Quân đại thiếu gia hơi muộn một chút.

Thế nhưng cái quy định bất thành văn này không thích hợp cho Quân đại thiếu gia, một người từng là sát thủ đứng đầu, Quân đại sát thủ có thể ba ngày không ăn cơm, vẫn có thể bảo trì thể lực, cảnh giác, tinh lực cao nhất để hoàn thành nhiệm vụ, cũng vì thế cho nên sau ba ngày nhịn đói hắn ăn nhiều hơn thường nhân rất nhiều.

Hơn nữa, Quân đại thiếu gia lần này đến đây vốn là muốn biểu hiện chính mình là tên “quần áo lụa là”, cho nên hắn không kiêng dè, vừa có thể làm rõ ràng “quần áo lụa là”, còn có thể thống khoái ăn một bữa thật no, không ăn nhanh mới là người ngu!

- Văn minh? Lịch sự? Giá trị mấy lượng bạc?

Quân Mạc Tà vừa nói lầm bầm vừa cười, khẽ vươn tay đem bát canh đầy ắp ở chính giữa bưng tới, trước tiên cấp cho tiểu nha đầu nửa bát, còn lại phân cho Đường Nguyên một chút, vừa làm đã thấy mấy cánh tay nhanh chóng vươn qua để cướp đoạt, trong lòng quýnh lên, giơ bát canh lên trước mặt, miệng mở ra thật to, giống như nước Trường Giang và Hoàng Hà chảy ngược, bát canh đầy ắp toàn bộ nhanh chóng rót vào trong bụng, làm một cái "ót", sau đó để tô canh lại chỗ cũ, không khỏi nhíu mày:

- Nấu nhừ quá… Chẳng có cái gì để nhai cả!

Quân đại thiếu tự nhiên biết rõ hàng tốt hay xấu, chỉ riêng mùi vị còn sót lại cũng làm cho Quân đại thiếu gia biết đây chính là một bát canh đại bổ a.

Đường Nguyên đang giơ bát tới đón, bảy huynh đệ Anh Hùng Hào Kiệt Trùng Thượng Tiền mười bốn con mắt trợn tròn, mắt thấy như muốn bùng nổ! Bên cạnh mấy bàn tiệc khác còn chưa có động đũa, mà bàn bên này đồ tốt nhất đã không còn, tiện nghi cho tiểu tử đó quá, cư nhiên còn nói ẩu nói tả, tên này có còn là người không a, hắn lại có thể làm nhanh đến vậy?

- Yết hầu của ngươi thẳng tuột hả? Con mẹ nó! Nhanh như vậy! Tại sao ngươi không sặc chết cho xong đi!

Huynh đệ bảy người cùng nhau mắng to.

- Đây là canh gì vậy? Ngon đến mức giành nhau như vậy sao?

Đôi mắt to của Độc Cô Tiểu Nghệ híp lại thành hình mảng trăng khuyết, cảm thấy hết sức hạnh phúc. "Mười người trong một bàn, Mạc Tà ca ca cho mình một chén, cài này đại biểu cho cái gì, việc này nói lên ý nghĩa gì ?" Tiểu nha đầu tương đối thỏa mãn, bưng bát canh từ từ uống một ngụm, cảm thấy hơi có chút mùi tanh, bất quá bên trong còn có một ít rau củ thái nhỏ, ăn vào có cảm giác rất ngon, càng ăn càng thơm.

- Hừ, cô cứ ăn phần của cô tự nhiên đi, quản chuyện khác làm gì!

Quân Mạc Tà khẽ nói, sau đó, bàn tay của hắn lại đưa ra ngoài, nhanh chóng đoạt được một mâm đầy cua, đặt ở trước mặt Độc Cô Tiểu Nghệ:

- Ăn thêm cái này đi!

Bảy huynh đệ Độc Cô gia vừa rồi rung động thật lớn, bây giờ là cùng nhau há hốc mồm, lúc này mới nghĩ tới việc tranh ăn, quả nhiên là rất nhanh tay, nhất thời trong giây lát cùng với Đường Nguyên làm thành một đoàn, dưới sự dẫn dắt của Quân đại thiếu gia, chỉ mất tự nhiên trong chốc lát. Đường bàn tử lại càng không lãnh đãm với việc này, hắn vốn là một đại hành gia " ăn uống", cho dù là mấy huynh đệ Độc Cô gia vốn là con cháu nhà binh, tốc độ ăn cơm cũng rất nhanh, nhưng mà cũng không phải đối thủ của vị nhân huynh này, chỉ thấy mập mạp tay năm tay mười, nhìn thấy cái gì là lấy cái đó, chỉ sau một thoáng, trên mặt bàn giống như là quần hùng cát cứ, chén bát chất đống, vô cùng hỗn độn! Nguyên bản chiếc bàn trải đầy đồ ăn bây giờ đã trống rỗng, mọi người đang ngồi đều dùng hai cánh tay chống lên bàn, trong phạm vi quanh ngực chất đầy các khay đồ ăn, một đám vừa cảnh giác vừa mãnh liệt ăn, đột nhiên phát hiện bốn phía đều không có động tĩnh, lúc này mới nghi hoặc ngẩn đầu lên nhìn, vừa nhìn đã thấy ánh mắt mọi người như chết đứng nhìn vào bàn ăn của mấy người Quân đại thiếu gia, mỗi người đều là trừng mắt giật mình, vẻ mặt như không thể tin được.

Các bàn còn lại còn chưa bắt đầu đụng đũa, nhìn qua bàn bên này đã thấy gần như không còn thứ gì…

Độc Cô Tung Hoành, Quân Chiến Thiên cùng Đường Vạn Lý ba lão gia tử rung động hoàn toàn, hết thảy đều mang nét mặt già nua đỏ bừng, mấy lão gia hỏa nhìn thấy việc liên quan tới người thân của mình, trong ánh mắt mỗi người đều hận không thể lập tức nhảy qua bên kia đem mấy tên tiểu tử dọa người này đánh cho một trận tơi bời.

- Quân lão, ta hiện tại rốt cục tin tưởng, Quân tam thiếu là con cháu dòng chính của Quân gia, cha truyền con nối, nửa điểm cũng không giả

được a, tuy rằng chưa từng ra chiến trường, nhưng đã có một cỗ khí thế đặc sắc của binh gia nha…

Gia chủ Mộ Dung thế gia Mộ Dung Phong Vân lão gia tử khẽ lắc đầu, diễn cảm có chút trầm trọng. Trong lời nói còn chứa hàm ý châm biếm sâu xa

- Ngươi biết như thế là tốt rồi!

Quân lão gia tử liếc mắt qua phía hắn một cái. Bên cạnh mấy ông già cũng dồn dập hỏi:

- Mộ Dung huynh, ngươi vì sao mà biết được?

- Các ngươi nhìn xem…

Hai tay của Mộ Dung Phong Vân chỉ về phía Quân Mạc Tà, miệng không ngừng nói:

- Tiểu tử này dáng vẻ rất vô sỉ, rất giống phong phạm của Lão Quân năm đó a, lão phu nếu mà tiếp tục nhìn không ra, thì đôi mắt này vứt cho chó gặm cho rồi ha ha ha…

Khóe miệng của hoàng đế bệ hạ đang ngồi trên ngôi cao khẽ nhích, cúi đầu ho khan một cái. Cũng không muốn vì mấy tiểu bối hồ nháo mà đảo loạn cả yến hội, giơ chén rượu lên cao, hỏi thăm mọi người ở xa, mọi người đồng loạt đứng lên, đồng thanh cảm tạ

Dưới sự dẫn dắt của Thiên Hương đệ nhất nhân , mọi người cùng nâng ly uống, Kim Thu tài tử yến, coi như là chính bắt đầu. Mỗi người cũng biết, kế tiếp, đó là các vị tài tử thể hiện tài nghệ của mình, mà các vị văn võ bá quan, mỗi người đều chuẩn bị bình phán! Vở kịch hay, lúc này mới mở màn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 68: Vận Khí Của Ngươi Thật Tốt!

Khẽ ho nhẹ hai tiếng, lão phu tử tuổi già sức yếu của Văn Tinh thư viện Mai Cao Tiết run rẩy đứng lên, trước tiên hướng hoàng đế bệ hạ hành lễ, sau đó vái chào một vòng nói:

- Bệ hạ, các vị đại nhân, Kim Thu tài tử yến lần này đúng vào dịp tết Trùng Dương(ngày 9 tháng 9 Tết Trùng Dương còn gọi là tết Cúc Nguyệt. Ngày này theo tập tục của làng quê, lập nên lễ hội Hoa Cúc, treo đèn Hoa Cúc, uống trà Hoa Cúc, uống rượu Hoa Cúc...) đúng là quãng thời gian đẹp của đời người, lão phu xin đại biểu cho trăm ngàn học sinh của Văn Tinh thư viện cung chúc bệ hạ thiên thu vạn đại, cầu trời phù hộ cho Thiên Hương ta quốc thái dân an, văn võ cường thịnh, sớm ngày bình định các quốc gia trên đại lục, nhất thống giang sơn tạo phúc cho chúng sinh! Thịnh hội hôm nay, nhờ hoàng ân bao la của bệ hạ, ta tại đây xin được đề bạt nhân tài không qua khoa cử, không hạn chế quy cách.

Hắn nói luyên thuyên một trận chỉ là màn mở đầu. Đúng lúc đang muốn đi vào chủ đề chính, đột nhiên một thanh âm thấp giọng oán hận vang lên:

- Đường đường là hoàng gia đại yến, như thế nào chỉ vẻn vẹn có vài món ăn, cái này thật hết chỗ nói! Mập mạp à ta cũng thông cảm ngươi bụng lớn nhưng ngươi cũng phải nghĩ cho mấy người chúng ta một chút chứ, ngươi sao có thể ăn như vậy, một bàn đồ ăn thoáng cái đã bị mình ngươi thu hoạch hết rồi.

Cái âm thanh này nghe cũng không lớn lắm, thậm chí người nói đã hết sức hạ thấp thanh âm, nhưng lúc này trên đai điện ngoại trừ Mai Cao

Tiết là đang nói ra, những người khác đều không nói một lời, không khí yên ắng đến mức châm rơi cũng có thể nghe thấy tiếng, mọi người tức khắc đều rõ ràng nghe được, trên mặt mỗi người lập tức hiện ra vẻ cổ quái.

Người phát ra tiếng nói đúng là Quân Mạc Tà, Quân đại thiếu gia đã có lòng phá rối đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Còn kẻ bị hắn chỉ trích chính là Đường Nguyên tay đang cầm nửa con cua kinh ngạc nhìn hắn, vẻ mặt hết sức oan uổng. Lão đại, rốt cuộc thì hai ta ai ăn được nhiều hơn? Ta mặc dù ăn được không ít nhưng cũng không bằng một nửa của ngài a. Ngài nói lời này thật quá vô lương tâm rồi!

Mai Cao Tiết đang cảm khái vạn phần với bài diễn thuyết, đột nhiên bị tạp âm kia cắt đứt, không khỏi cảm thấy giận dữ, kẻ cắt ngang lời nói của mình lại là một kẻ vô sỉ thốt ra một câu cũng vô sỉ không kém, khiến lão càng thêm khí trùng ngưu đấu (sao Ngưu và sao Đấu, ý nói tức giận lên cao tới trời) , đang định mở miệng quở trách một phen lại nghe thấy một thanh âm ồm ồm như tiếng gõ chiêng rất là khinh bỉ nói:

- Gặp qua không ít vô sỉ nhưng cũng chưa thấy kẻ nào vô sỉ như vậy, rõ ràng chính mình đem mấy đồ tốt ăn sạch, cư nhiên còn vu khống cho người khác ăn nhiều, đây là cái loại người gì a.

Người nói đúng là Độc Cô Anh, Độc Cô Anh vẫn đang tức giận vì không cướp được tay gấu, lúc này đương nhiên muốn đứng ra phát biểu bất mãn, hắn cũng không phải cố ý nói to nhưng hắn người cao ngựa khỏe cho dù là nói chuyện bình thường thì so với người khác thì ăn to nói lớn hơn nhiều, hơn nữa Quân đại thiếu gia tác quái là toàn trường nghe thấy, nếu so sánh cấp độ thanh âm mà nói, so với Quân đại thiếu gia lúc nãy dĩ nhiên là to hơn nhiều!

Quân Mạc Tà thấy có người trợ trận, hứng thú càng tăng, bĩu môi một cái nói:

- Ta có thể không ăn nhanh được sao? Nhà người ta đều là đến một, hai người, nhà các ngươi thì ghê rồi, một nhà hơn mười cái miệng ăn

suýt nữa đến đủ, kẻ nào cũng cường tráng béo tốt, đít to eo tròn, hết lần này tới lần khác đều kéo cả đám đến tham gia, ta nếu không ăn nhanh phỏng chừng nước sôi cũng không có mà uống.

Đường mập mạp vội vàng đứng lên hòa giải:

- Tam thiếu, điều này cũng không có gì đáng trách, dù sao bữa cơm này hắn cũng không mất tiền a.

Lời này vừa nói ra, ngay cả hoàng đế bệ hạ ngồi trên cao cũng không kìm được phát ra một tiếng quái thanh. Còn mấy lão nhân thì cười đến nỗi mặt mày méo mó, chỉ có Độc Cô Tung Hoành là trừng mắt nhìn chằm chằm vào Đường mập mạp như muốn ăn tươi nuốt sống.

Thoáng chốc trong đại điện trang nghiêm khắp nơi đều là thanh âm che miệng cười "hĩ hĩ, hự hự..."

Mai Cao Tiết lão tiên sinh tức giận đến nỗi cả người phát run, đang muốn phát tác, đột nhiên một thanh âm oán giận nói:

- Quân gia các ngươi quả nhiên tất cả đều kiêu ngạo ngang ngược a, thật là danh bất hư truyền.

Mọi người một trận kinh ngạc, nhìn lại nơi phát ra tiếng nói thấy người nói chuyện một thân áo trắng ngồi ở ghế trên, cũng là khách quý của yến hội lần này: Phong tuyết ngân thành Tiêu Phượng Ngô.

Tiêu Phượng Ngô đương nhiên biết sự tình giữa thúc thúc Tiêu Hàn của mình cùng Quân gia Quân Vô Ý, hơn nữa công chúa Hàn Yên Mộng từ khi ở Quân gia trở về trên miệng vẫn đắc ý tự xưng đã thu nhận một tên hậu bối, điều này làm cho Tiêu thiếu gia trong lòng rất không thoải mái, nhân lúc này liền làm đầu tàu gương mẫu mở miệng châm chọc.

- Cho hỏi vị này là ai?

Quân Mạc Tà tỏ vẻ không nhận ra hỏi.

- Tại hạ họ Tiêu, Phong Tuyết Ngân Thành Tiêu gia Tiêu Phượng Ngô.

Tiêu Phượng Ngô lông mày nhíu lại, cười hắc hắc hai tiếng, ngực ưỡn thẳng, trong tay xoát một tiếng mở ra cây quạt giấy từ từ lay động mấy cái, ánh mắt đắc ý quét qua phía bàn có mỹ nữ như mây một cái, động tác thật là tiêu sái.

- Tên rất hay!

Lý Du Nhiên ngồi ở một bên nói:

- Tên này của Tiêu huynh thật sự là siêu phàm thoát tục. Quả là có tiên khí!

Địch nhân của địch nhân chính là bạn của mình. Tiêu gia cùng Quân gia có cừu oán Lý Du Nhiên tất nhiên rất muốn lợi dụng.

- Ha ha. Nói đến tên của tại hạ đúng là cũng có chút lai lịch.

Tiêu Phượng Ngô rất là đắc ý, được Lý Du Nhiên gãi đúng chỗ ngứa liền tỉ mỉ giảng giải nói:

- Nghe nói năm đó tại một đêm khi sắp sinh tại hạ, gia mẫu nằm mơ thấy một con phượng hoàng đậu trên cây ngô đồng. Cho nên tại hạ được đặt cho cái tên Phượng Ngô.

- Đúng là trời ban cho tên hay!

Lý Du Nhiên vỗ tay, vẻ mặt tán thưởng nói.

- Ha ha ha...

Quân Mạc Tà cười ha hả.

- Ngươi cười cái gì?

Tiêu Phượng Ngô rất phẫn nộ nhìn hắn, đang lúc đắc ý há lại để người khác cắt đứt?

- Cũng không có gì, ta đang nghĩ mẹ ngươi cũng thật là có trình độ, lo liệu rất chu đáo. Lại có thể mộng thấy phượng hoàng đậu trên cây ngô đồng, sau đó đã kêu tên ngươi là Phượng Ngô, tên rất hay a tên rất hay!

Quân Mạc Tà cố nhịn cười nhưng lại nhịn không được, tiếp tục ngặt nghẽo một hồi mới nói:

- Ta đang nghĩ nếu đêm hôm đó mẹ ngươi mộng sai, không mơ thấy phượng hoàng cùng cây ngô đồng, ngược lại mơ thấy một con gà rơi vào cây chuối, vậy không biết bây giờ nên gọi ngươi bằng cái tên gì nhỉ? Phải biết rằng nằm mơ chính là một chuyện không chắc chắn, ngươi có cái tên như bây giờ thật sự là vận khí cực tốt a!

Hoàng đế bệ hạ vừa uống một ngụm rượu liền bị sặc, vẻ mặt đỏ bừng, ho khan một trận, vẻ mặt dở khóc dở cười.

Mơ thấy một con gà rơi vào cây chuối. Lại liên tưởng đến họ của Tiêu Phượng Ngô, mọi người nhất thời tỉnh ngộ. (con gà: kê; cây chuối: ba tiêu. Gà+chuối=kê ba: con ku http://.4vn/images/smilies/110.gif)

Tất cả mọi người đều muốn cười. Nhưng mỗi người đều cố kỵ uy thế của Phong Tuyết Ngân Thành nên tuyệt đối không giám cười ra tiếng, có vài người thật là vất vả sặc cả lên.

- Có ý tứ gì?

Tiêu Phượng Ngô có chút khó hiểu, theo bản năng hỏi một câu, đột nhiên hiểu ra, thoáng chốc trên mặt phủ một tầng sương lạnh:

- Quân Mạc Tà, ngươi dám chửi ta?

- Ta chửi ngươi? Ta chửi ngươi cái gì?

Quân Mạc Tà vẻ mặt vô tội nói:

- Cho dù ngươi là người của Phong Tuyết Ngân Thành cũng không thể không nói đạo lý a? Bắt kẻ thông dâm phải có đôi, bắt trộm phải có tang vật, nói chuyện phải có chứng cớ.

- Ngươi rõ ràng vừa chửi ta là...

Tiêu Phượng Ngô lời vừa ra khỏi miệng, rốt cục tỉnh ngộ, chính mình suýt nữa lại bị mắc lừa tự bôi xấu mặt mình không khỏi tức giận gầm lên một tiếng:

- Quân Mạc Tà, ta muốn giết ngươi!

- Phong Tuyết Ngân Thành quả nhiên lợi hại, không hổ mang tiếng là thế lực lớn nhất đương thời.

Quân Mạc Tà lắc đầu tán thưởng, một lòng kính nể nói:

- Sống trên lãnh thổ của người ta, nhận được đãi ngộ của quốc gia, lại được mời đến hoàng cung, được ngồi ở ghế cao; trước mắt bá quan văn võ của triều đình, thậm chí trước mặt hoàng đế bệ hạ vĩ đại của chúng ta, lại có thể dũng cảm công nhiên kêu gào ầm ĩ muốn giết hại tôn tử duy nhất của trọng thần quân đội, khí phách bực này thật sự là bội phục a bội phục.

Lời này vừa nói ra, nét mặt chúng đại thần đều hết sức khó coi.

Đúng a, trước mặt hoàng đế bệ hạ mà giám đòi giết đệ nhất tôn tử của trọng thần quân đội, nếu là ở ngoài hoàng cung thì không biết hắn còn kiêu ngạo đến mức nào.

Tiêu Hàn vội vàng đứng lên, lệnh cho đứa cháu ngồi xuống, chắp tay áy náy nói:

- Phượng Ngô tuổi nhỏ, không hiểu thế sự, nhất thời xúc động mong các vị thứ lỗi!

Tiêu Hàn dĩ nhiên không quan tâm đến hoàng gia, hoàng thất cái gì, nhưng cũng không muốn cùng hoàng thất của một quốc gia làm kẻ thù. Dù sao Chí Tôn minh ước cũng có ràng buộc rất mạnh. Hơn nữa, người ta đã có hảo ý mời mình tới đây, nếu vì chuyện này mà kết thành cừu oán với Thiên Hương, vậy mình cũng không trách khỏi trách nghiệm, việc này đồn ra ngoài cũng không dễ nghe.

Hoàng đế bệ hạ nở nụ cười khoan hồng, tỏ vẻ không có chuyện gì.

Phía dưới, Quân Mạc Tà cũng đành ngồi xuống, Độc Cô Tiểu Nghệ lập tức bu lại, đôi mắt to mở tròn tò mò hỏi:

- Một con gà đậu trên cây chuối thì gọi tên là gì?

Quân Mạc Tà suýt nữa ngã ngửa, vuốt vuốt cái mũi cười khổ nói:

- Cái này, đi hỏi ca ca của ngươi đi, hắn nhất định là biết. Ta vừa rồi nói nhiều quá, miệng rất khô, phải uống cái gì mới được.

Độc Cô Tiểu Nghệ hừ một tiếng lườm hắn một cái, quay đầu hỏi Độc Cô Anh, chỉ thấy khuôn mặt đen của Độc Cô Anh thoáng chốc biến thành màu tím, chuyện như vậy ca ca như mình sao có thể giải thích cho muội muội nghe? Hắn không nhịn được hung hăng nhìn Quân Mạc Tà một cái, sau đó lắp bắp chối từ, Độc Cô Tiểu Nghệ lại không hài lòng chu cái miệng nhỏ nhắn lại, vừa làm nũng vừa uy hiếp khiến cho bảy huynh đệ Độc Cô gia người nào cũng chật vật không chịu nổi.

Mắt thấy không khí trong đại điện có chút khó xử, một vị giáo viên khác của Văn Tinh thư viện là Khổng Lệnh Dương đứng lên nói:

- Kim Thu tài tử yến năm ngoái, các tài tử tài nữ của các đại thế gia cùng Văn Tinh thư viện đối chiến, Văn Tinh thư viện ta tuy rằng may mắn hơn một chút, nhưng thủy chung không có người nào có thể hơn cháu đích tôn của Lý thái sư Lý công tử; lão hủ đến nay vẫn canh cánh trong lòng. Hôm nay, có mấy vị đệ tử mong muốn hướng Lý công tử lãnh giáo một phen, không biết ý công tử thế nào?

Mọi người tinh thần rung lên. Màn quan trọng nhất của vở kịch đã tới.

Các vị tài tử của Văn Tinh thư viện ánh mắt người nào cũng sáng lên. Từ khi tiến vào đại điện, chư vị tài tử đều là ăn không biết ngon chính là vì thời khắc này, nếu có thể làm khó vị công tử được công nhận là Thiên Hương đệ nhất tài tử này, chứng minh được học thức của mình còn hơn một bậc, đối với tiền đồ của mình rất là có lợi.

Lý Du Nhiên mỉm cười yếu ớt đứng lên, ánh mắt ôn hòa nhìn mọi người nói:

- Du Nhiên tài học thô thiển, sao có thể làm khó dễ cho các vị tài tử, thật không giám tự bôi xấu. Bất quá nếu các vị muốn lãnh giáo thì trước mắt có một người vô luận là học thức hay trí tuệ mưu kế đều khiến Du Nhiên bội phục vô cùng, sao các vị không hướng người đó lãnh giáo một phen.

- Xin hỏi công tử, vị kỳ tài kia là ai vậy?

lòng mọi người đều nghi hoặc đặt câu hỏi, chẳng lẽ tại Thiên Hương thành còn có người có thể khiến Lý Du Nhiên khâm phục như thế? Vì sao trước đây chưa bao giờ nghe nói qua, chuyện này đúng là kỳ quái.

- Chính là Quân Mạc Tà, Quân công tử.

Lý Du Nhiên mỉm cười, ngữ khí chân thành, đồng thời ngón tay chỉ Quân đại thiếu, mục tiêu vô cùng chính xác. Quân Mạc Tà đang gặm một cái đùi gà miệng dính đày mỡ, đột nhiên phiền toái trên trời giáng xuống, không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn Lý Du Nhiên một cái.

Được! Tiểu tử ngươi dám công nhiên hãm hại lão tử!

Mọi người cùng ồ lên.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 69: Xem Ta Một Mình Chà Đạp Văn Tinh Thư Viện

Bọn người Mạnh Hải Châu sôi nổi bàn tán cho rằng Lý Du Nhiên mượn cơ hội này để làm khó dễ Quân Mạc Tà. Đâu biết rằng, lời nói của Lý Du Nhiên chính là thật tâm mà nói.

- Du Nhiên công tử chớ có nói đùa.

Khổng Lệnh Dương sắc mặt trầm xuống, có chút không vui nói:

- Quân công tử có lẽ có kiến thức ở phương diện khác, nhưng ở thi từ chi đạo lại chưa từng có tiếng tăm, cái này không khỏi thất thố…

Có người bắt đầu cười trộm, Khổng phu tử nói chuyện tất nhiên rất mờ mịt khó hiểu, nhưng mọi người đều có thể nghe ra cái gọi là Quân Mạc Tà có thể có kiến thức ở phương diện khác đơn giản chính là thanh lâu tửu quán, đua chó chọi gà, nạt nam khinh nữ mấy cái chuyện khiến người khác khinh bỉ, còn như ở phương diện khác tiểu tử này có thể có cái gì kiến thức? Mỗi người trong lòng đều thầm khen ngợi một câu: Lão phu tử chính là lão phu tử a, ngay cả làm tổn thương người khác cũng có thể nho nhã như vậy.

- Khổng phu tử không cần lo lắng, ha ha, nếu như quý môn sinh ngay cả Quân Mạc Tà cũng trị không nổi thì cần gì phải tìm Du Nhiên công tử tỉ thí nữa?

Mạnh Hải Châu mỉm cười hồi đáp, lời ấy nói ra khiến Khổng lão phu tử có muốn khước từ cũng không được.

Khổng Lệnh Dương cảm thấy bực bội. Thầm nghĩ, đệ tử mà ta tâm huyết bồi dưỡng nếu thua kém cả cái tên hoàn khố kia vậy lão phu thực muốn kiếm sợi dây thừng mà treo cổ, coi như là ý kiến nông cạn đi. Tiếp đó không nói lời nào, vung tay chỉ một gã đệ tử xuất chiến rồi rầu rĩ ngồi xuống.

- Tiểu sinh Hàn Chí Đông xin được hướng Quân công tử lãnh giáo.

Một thanh niên mỉm cười đứng lên, xa xa vái chào một cái thật sâu, sau đó ngẩng đầu lên. Trong mắt hiện lên chút khinh thường.

- Ây, lãnh giáo thì không cần, có rảnh ta dạy ngươi vài chiêu tán thủ, bảo đảm ngươi có thể tung hoành Linh Vụ hồ, hùng phong đại triển, nhưng cái huyền ảo trong đó sao có thể ở trước mặt mọi người mà làm mẫu? Cho dù ngươi không ngại nhưng ta lại để ý a.

Lấy nhãn thần của Quân Mạc Tà, đương nhiên thấy được vẻ khinh thường trong mắt hắn, cười ha ha, chớp mắt đã gán cho hắn cái danh vô liêm sỉ.

- Tiểu sinh luôn luôn giữ thân trong sạch, loại địa phương như Linh Vụ hồ tiểu sinh cho tới giờ chưa có ghé qua.

Hàn Chí Đông thanh âm có chút phát lạnh, trong lòng một trận khinh bỉ “quả nhiên là đệ nhất bại hoại, mình hướng hắn lãnh giáo học thức, hắn lại thản nhiên nói đến chuyện đi kỹ viện, ngươi không biết đây là chỗ đông người sao? Thật là không biết nhục”.

- Ngươi chưa tới Linh Vụ Hồ? Vậy ngươi hay tới chỗ nào?

Trong lòng Quân Mạc Tà ác cảm nổi lên, chuyện của ngươi còn chưa xong đâu, hai chân bắt chéo thong thả nói:

- Ồ, đúng rồi là bản công tử sơ sót, nhìn bộ dạng keo kiệt của Hàn tài tử đây sao có thể đến nổi mấy địa phương như thế, xem ra nếu là vạn nhất có nhu cầu chắc là tự tay cầm trường mâu, trong lòng bày mưu tính

kế, chiến đấu trong phòng, tung hoành ngang dọc, oai phong lẫm liệt, một thương tiêu diệt hàng tỉ binh mã, xong việc cũng chỉ thở gấp một hơi thô khí thôi.

- Ngươi nói gì vậy!

Khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú của Hàn Chí Đông lập tức đỏ lên như gà chọi, thoáng chốc lan tới tận cổ...

Những lời này của Quân đại thiếu dùng từ rất văn nhã, hơn nữa còn rất có khí thế, không ít người trong lòng ngẩn ra một lúc, cẩn thận suy nghĩ lại mới hiểu được đây là ý gì, không nhịn được đều cười khanh khách. Tiểu tử này thật sự là quá hư hỏng!

Nhất thời nam nhân trong đại điện đều lãnh hội cái ý tứ này, nhưng chỉ có thể hiểu trong lòng mà không dám phát ra tiếng cười dâm loạn...

Chỉ có Linh Mộng công chúa, Độc Cô Tiểu Nghệ, Hàn Yên Mộng cùng một đám tài nữ khác trừng mắt kinh ngạc, khó hiểu hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, trong lòng mồ cảm thấy chuyện này chỉ sợ không phải chuyện hay ho gì, nhưng lại thật sự không nghĩ ra đến tột cùng là chuyện xấu gì. Nghe Quân Mạc Tà nói, chính là miêu tả một vị đại tướng quân uy phong lẫm liệt, nhưng vì sao mọi người lại tỏ ra cổ quái như vậy?

Bộ dạng của mấy lão gia tử lúc này đều nhăn mày nhíu mắt. Chỉ có vài lão là không hề cố kỵ cất tiếng cười to, còn một bên vỗ bàn, bên vỗ đùi, cười đến nỗi thấy lông mày không thấy mắt. Độc Cô Tung Hoành vỗ một cái lên vai Đường Vạn Lý đang cười đến cả người run rẩy, thấp giọng nói:

- Lão Đường, ta đột nhiên nhớ lại hồi hai chúng ta mới tiến vào quân ngũ, khi đó Quân lão nhi làm tiểu đội trưởng, đêm hôm trước trận kịch chiến Thiên Lang sơn, đêm đó lão Đường ngươi cũng như vậy uy phong một hồi, chúng ta đều nhìn thấy, sáng hôm sau ngươi còn len lén trốn ra ngoài tắm gội.

Đường Vạn Lý lập tức mặt đỏ tía tai nhảy dựng lên, bất chấp chính mình đối với Độc Cô Tung Hoành cố kỵ bao nhiêu, hung hăng giang hai tay chặn ở cái cổ tráng kiện của lão Độc Cô, thấp giọng rít gào:

- Ngươi, lão vương bát đản! Ngươi dám nói thêm gì nữa coi...

Độc Cô Tung Hoành không ngớt ho khan, vừa cười vừa xin tha, mấy lão gia hỏa bàn tán sôi nổi đều giơ ngón tay cái lên tán thưởng Đường Vạn Lý. Thì ra tất cả mọi người đều nghe thấy.

Khuôn mặt Đương lão gia tử đỏ bừng cả lên, thở hồng hộc đứng lên muốn bỏ đi, lại bị mấy lão đầu nhi cùng nhau đè xuống, cười cười khuyên giải.

Độc Cô Tiểu Nghệ thấy bảy vị ca ca đều mím miệng cười, trên cái mặt đen rõ ràng hiện ra bộ dạng hết sức vui vẻ, bả vai còn rung lên, tựa hồ rất buồn cười, không nhịn được hỏi:

- Hắn nói cái gì vậy? Thực sự rất buồn cười sao?

Ách, bảy huynh đệ đưa mắt nhìn nhau. Tất cả đều xấu hổ ngẩn người, sau đó đồng thời lắc đầu nói:

- Không buồn cười, đâu có gì đáng cười đâu? Một chút cũng không đáng cười!

Độc Cô Tiểu Nghệ hừ một tiếng, tức giận nghoảnh mặt đi, đột nhiên cảm thấy mấy tên nam tử này, kể cả ca ca của mình và Quân Mạc Tà cả đám đều rất đáng ghét. Hôm nay hỏi cái gì cũng không được trả lời, thật là tức chết đi.

Âm thầm đem lời nói của Quân Mạc Tà ghi tạc trong lòng, thầm nghĩ "các ngươi không nói cho ta biết thì thôi, chờ ta về nhà hỏi mẫu thân, ta không tin ngay cả mẫu thân cũng không biết".

Hàn Chí Đông hít một hơi thật sâu. Biết rõ nếu mình tiếp tục cùng tên hoàn khố này đấu võ mồm tuyệt đối không chiếm được thượng phong,

vội nói:

- Hôm nay, bệ hạ ban ân, ban tặng Kim Thu tài tử yến, tiểu sinh hổ thẹn đi theo ân sư đến đây cho đủ quân số, vừa tới nơi thấy trong ngự hoa viên cúc vàng quế đỏ nghênh hàn đua nở, ngẫu nhiên nghĩ ra một vế đối, xin Quân công tử chỉ giáo.

Nói xong, không đợi Quân Mạc Tà có nhận lời hay không, liền lập tức nói ra:

- Ngự hoa viên, cúc hoa hương, lan hoa hương, quế hoa hương, hoa hương hoa hương hoa hoa hương, thiên hương phiêu hương, phiêu hương thiên lý, thiên lý đệ nhất hương.

Dịch:

- Ngự hoa viên, hoa cúc thơm, hoa lan thơm, hoa quế thơm, hoa thơm hoa thơm hoa hoa thơm, Thiên Hương tung bay, hương bay ngàn dặm, ngàn dặm một mùi hương.

Vế đối vừa ra, tất cả mọi người đều trầm tư.

Vế đối này vừa nghe tưởng như đơn giản, lại không hề đơn giản. Nhất là một câu cuối cùng còn nhắc đến hai chữ "Thiên Hương", chính là ẩn dụ chúc phúc cho Thiên Hương đế quốc, nhưng một chút nịnh nọt cũng không có, cao thủ là ở chỗ đó. Nhất thời tất cả mọi người trong lòng đều nghĩ phải đối được câu này trước người khác, nhân cơ hội thể hiện chút tài hoa của mình trước mặt bệ hạ.

Về phần Quân Mạc Tà, tất cả mọi người đều không trông chờ hắn có thể đối được vế đối cao thâm như vậy, chẳng phải nói đùa sao? Có chờ đến kiếp sau hắn cũng không nghĩ ra a.

- Quân công tử, tiểu sinh tài học thô thiển, miễn cưỡng cũng chỉ có thể nghĩ ra vế đối thô thiển như vậy, không biết có thể khiến Quân công tử để vào trong mắt không?

Hàn Chí Đông cười ha hả, rất là khiêm tốn nhìn Quân Mạc Tà, vẻ mặt thành khẩn nói:

- Xin Quân công tử vui lòng chỉ giáo một lần!

Nếu hắn không nói những lời này, thậm chí đợi đến lúc Quân Mạc Tà chịu không đối được vẫn không nói một câu, mọi người tất nhiên sẽ khinh bỉ Quân Mạc Tà, đồng thời hắn cũng được các đại thần xem trọng, tin tưởng với vế đối này hắn sẽ lưu lại trong lòng mọi người một ấn tượng đặc biệt. Dù sao tức cảnh mà làm ra một vế đối khó như vậy, tài hoa cũng thật không tầm thường; nhưng những lời này của hắn vừa nói ra, trong lòng mỗi người đều thở dài một hơi.

Thấy được để ý liền không buông tha người, đắc chí liền càn rỡ, tâm tính như vậy sớm đã rơi xuống tiểu thừa(tầm thường, kém cỏi). Huống chi ngươi được giáo dục tại Văn Tinh thư viện nhiều năm, ở thi từ câu đối làm khó một tên ăn chơi trác táng, chẳng lẽ việc này đáng tự hào như vậy sao?

Vị tài tử này, thành tựu cả đời tuyêt đối sẽ không cao!

Ngay cả khi có cơ hội trèo lên, chúng đại thần cũng không cho phép kẻ có tâm tính như thế thượng vị. Ai có thể cam đoan người này đến khi có quyền có thế có quay lại đối phó mình hay không? Cho nên Hàn Chí Đông căn bản không biết chính vì một câu nói của mình đã đem tiền đồ của mình hoàn toàn dập tắt, đến giờ phút này vẫn còn ở đó mà đắc chí.

Quân Mạc Tà nhíu mày, nếu chỉ là ngẫu hứng làm thơ thì có thể trộm cắp một chút, nhưng cái loại ngẫu hứng câu đối này, có muốn ăn trộm cũng không trộm được a. (ý nói lấy thơ văn của người khác hay đạo thơ đạo văn gì đấy giống anh Lâm Tam trong CPGĐ). Ây, trận thứ nhất sao lại thi thố mấy cái câu đối chó má này nhỉ? Thi cái khác không được sao? Thật là con bà nó chứ!

Lão phu tử Khổng Lệnh Dương nheo con mắt lại, rất là đắc ý nói:

- Quân công tử nếu đối không được thì nhận luôn đi, ha ha, đối với công tử mà nói cũng không phải chuyện gì xấu hổ.

Mọi người cười khẽ một trận, lão nhân này đúng là không chịu bỏ qua a, hơn nữa vẫn là thói quen mắng chửi người không dùng từ thô tục, xem ra còn chuẩn bị tiếp tục mắng tiếp.

Quân Mạc Tà cảm thấy tức giận, đột nhiên ngạo khí nổi lên, lớn tiếng nói:

- Chuyện này có đáng gì? Không phải chỉ là một cái vế đối chó má sao? Để ca ca ngươi đối lại, xem ta một mình chà đạp Văn Tinh thư viện!

Tiếng than thở nổi lên bốn phía, tên này nói chuyện thực có cam đảm nha, bằng vào bản lĩnh của hắn lại dám nói ra những lời điên khùng như vậy, cũng không sợ chém gió quá mà đau lưỡi a.

Xem ra tiểu tử này hôm nay sẽ bị Văn Tinh thư viện tàn bạo một phen.

Chỉ có hai người Lý Du Nhiên cùng Quân lão gia tử ánh mắt đều co rút lại, Lý Du Nhiên cũng tin tưởng hắn có năng lực này, mà vế đối này trong lòng Lý Du Nhiên đã thử đối qua, cảm thấy mình đối như vậy vẫn chưa thỏa đáng. Bây giờ lại thấy Quân Mạc Tà xuất khẩu cuồng ngôn, nhịn không được trong lòng thầm nghĩ "chẳng lẽ hắn thật sự so với ta còn mạnh hơn sao?”

Quân lão gia tử có chút sốt ruột. Thằng nhóc này, không phải nói là tiếp tục giả bộ ngu ngốc sao? Tại sao bây giờ lại muốn bộc lộ tài năng?

Khổng Lệnh Dương cười lạnh một tiếng, nói :

- Quân công tử đúng là rất tự tin nha, như vậy đi, nếu như Quân công tử có thể trong vòng một nén nhang đối được, Văn Tinh thư viện ta cam nguyện nhận thua; nhưng nếu là đối không được, xin mời Quân công tử

thay ta hướng Đường thiếu gia hoà giải, đem đệ tử đáng thương giao trả lại cho ta.

Đệ tử mà hắn nói chính là tên đệ tử bị Đường Nguyên ngược đãi "tài tử tắm quần lót" Triệu Thành Tùng, nhưng vị Triệu tài tử này lúc bị Đường Nguyên trục xuất khỏi gia môn do e sợ lưu lại tai họa, sớm đã bị côn bổng đánh chết, bây giờ còn biết đi đâu mà tìm hắn? Cho dù tới âm tào đại phủ gọi hồn hắn quay về thì lúc này xương cốt đã mục nát.

- Không vấn đề!

Quân Mạc Tà dương cổ lên chấp nhận điều kiện. Hắn thầm nghĩ nếu đối không được ta đem hài cốt của tên đệ tử kia giao lại cho ngươi, ngươi chỉ nói muốn đệ tử mà không nói muốn người sống hay đã chết, cái này chắc là không có vấn đề.

- Bất quá nếu ta đối được, các ngươi cũng phải đối lại một câu đối của ta. Nếu các ngươi đều không đối lại được vậy từ nay trở đi người của Văn Tinh thư viện đứng trước mặt ta không được nói đến hai chữ câu đối nữa, thế nào?

Quân Mạc Tà cười một tiếng quái dị...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 70: Vế Dưới Như Vậy

- Một lời đã định.

Khổng Lệnh Dương sẽ không thèm để mắt đến hắn, nói cách khác, cho dù ngươi có thể đối được vế trên câu này của Hàn Chí Đông, thì coi như ngươi thực sự may mắn mới có thể đối được , chỉ bằng câu đối nông cạn mà tên hoàn khổ này đề ra, chẳng lẽ lại có thể làm khó được người ở Văn Tinh Thư Viện như chúng ta hay sao ? Thật là buồn cười, Quân mạc tà vỗ đùi, bốp một tiếng, cầm lấy một vò rượu trên bàn, một chân dẫm mạnh lên ghế, ngẩng đầu lên rót hai cái, tự hỏi một lúc, lại tiếp tục ngửa cổ lên rót hai cái, lại nghĩ ngợi một hồi.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào hắn, ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng không ngoại lệ, trong mắt của hắn có thể nhìn thấy có chút hứng thú, còn ẩn hiện một tia hàn quang, nếu Quân Mạc Tà thực sự đối được được câu đối này, vậy thì bản thân mình cẩn phải đánh giá lại Quân gia một lần nữa…. Độc Cô Tiểu Nghệ và Linh Mộng công chúa đều lo lắng nhìn hắn, trong lòng không ngừng oán trách: “Khoe khoang như vậy để làm gì chứ ? Nhỡ mà không đối được thì có phải rất là mất mặt hay không?”, nhưng cả hai sợ quấy nhiễu hắn suy nghĩ nên không dám lên tiếng.

Nhìn thấy Quân Mạc Tà sắp uống hến hơn một nửa vò rượu, Độc Cô Anh vội nói:

- Này! Có phải là ngươi lấy cớ để uống thêm rượu không đấy ?

Độc Cô Tiểu Nghệ tức giận liếc đại ca của mình một cái, nổi cáu nói:

- Người ta không vội, huynh vội cái gì ?

Độc Cô Anh gãi gãi đầu, ngượng ngùng ngồi xuống, đỏ mắt nhìn vào vò rượu trong tay Quân Mạc Tà, đột nhiên Quân Mạc Tà ngẩng đầu lên, tay phải vỗ bốp một tiếng giòn giã, nói:

- Có rồi!

Dưới sự chờ mong của mọi người, Quân đại thiếu gia đắc ý vênh mặt đọc ra vế dưới của câu đối:

- Phố xá thối, cứt người thối, cứt chó thối, cứt lợn thối, cứt thối cứt thối cứt cứt thối, học sinh ỉa bậy, để tiếng xấu muôn đời, nghìn năm một mình thối.

Một vùng náo động.

- Tuyệt đối, đúng là tuyệt đối….lấy mùi thối đối với hương thơm, lấy cứt đối với hoa…. Ặc ặc ….

Đường Nguyên vội vàng nhảy ra khen ngợi, nhưng chưa nói xong đã cảm thấy câu “tuyệt đối” này hơi tởm lợm, cảm thấy trong bụng mình nhộn nhạo sắp sửa nôn ra… câu đối như thế này.… mười người thì thấy tởm cả mười, nếu vừa ăn thứ gì, không phun ra mới là lạ….Sắc mặt của mọi người đều rất kỳ lạ, có phần tức giận nhìn vào Quân Mạc Tà, đột nhiên, ọe một tiếng, Hàn Yên Mộng tiểu công chúa của Phong Tuyết ngân thành che chặt miệng chạy gấp ra ngoài, các vị đại tiểu thư lập tức như ong vỡ tổ che miệng chay ra… Ngay cả Độc Cô Tiểu Nghệ cũng che miệng mà chạy, trước khi chạy ra hoàn còn oán hận liếc Quân Mạc Tà một cái.

- Ai dám đưa ra câu phản đối? Câu đối ta làm có hợp hay không!

Quân Mạc Tà vung tay, hô một cái, tiện tay lấy một con cua, nhanh gọn tách gạch cua ra, nhét vào miệng, nhai nhồm nhoàm.

Mọi người thấy hắn nhét thứ vàng vàng kia vào miệng, lại nhớ đến thứ cực kỳ tởm lợm lúc nãy, sắc mặt mỗi người lập tức tái nhợt thêm vài phần.

Tất cả mọi người xôn xao một trận; thơ này đúng là đối quá chuẩn, hơn nữa còn mắng đám đại nho này một trận, nhất là câu "học sinh ỉa bậy", có thể làm cho mấy lão phu tử kia tức giận mà thượng cẳng chân hạ cẳng tay đại chiến một trận. Đến nỗi trên phương diện niêm luật (chi tiết về câu đối, niêm luật các bạn có thể xem ở đây (http://vi.wikipedia.org/wiki/C%C3%A2u_%C4%91%E1%BB%91i)), cả Khổng Lệnh Dương lẫn Mai Cao Tiết cũng không dám phản đối là không đúng hoặc không tinh tế, nhưng… đối câu đối như thế đúng vào lúc mọi người đang ăn cơm, đây không phải là chơi xấu người ta hay sao, ngươi đáp vế đối lại làm cho mọi người đều không muốn ăn nữa…

- Phong thủy luân chuyển, hiện tại đến phiên ta ra đề mục .

Quân Mạc Tà đắc ý vung vẩy con cua trong tay:

- Ta nhớ nửa tháng trước, một ngày kia, ta đang ở trong nhà, nhăn trán… nghiên cứu thơ từ, đột nhiên có một người bạn cũ của gia gia ta đến chơi, tên của người bạn cũ này rất kỳ quái, cho nên ta rất ấn tượng, hắn họ Hòa, tên là Thượng, hắn tặng cho gia gia ta một bức tranh do tự tay hắn vẽ, là một bức tranh vẽ hoa sen, lúc rời đi, để lại 1 vế của một câu đối, gia gia của ta đã thỉnh giáo rất nhiều người nhưng không có ai đối được.

Nói đến đây, một đám tiểu thư với vẻ mặt nghiêm nghị, có cả Độc Cô Tiểu Nghệ đã trở lại, mỗi người đều oán hận trừng mắt nhìn Quân Mạc Tà, giống như hận không thể xông đến cắn cho hắn một cái.

Hắn nói vừa đến đây, đã có người tốt hỏi thăm:

- Không biết vế đối kia theo lời của Quân Tam Thiếu gia cụ thể là như thế nào ?

- Vế trên của câu đối này rất đơn giản, trước sau chỉ có bảy chữ: “Họa thượng hà hoa hòa thượng họa.”

Quân Mạc Tà lầm bầm đem câu đối nói ra, chuyện bịa này hắn liền chụp lên người Quân lão gia tử, dù sao thì lão gia tử cũng ở ngay đây, cũng không sợ lộ, trên đời này, có rất nhiều người không thể tin tưởng được, nhưng không thể không tin gia gia của mình. Đừng nói là bịa chuyện về một trong những người mình tuyệt đối tin tưởng đang có mặt tại đây, cho dù là không nói ngay trước mặt mà sau này bị lộ ra, Quân lão gia tử cũng sẽ đồng ý chùi đít cho đứa cháu này. (Nguyên văn lun á: Ý nói nếu lộ ra chuyện xạo này, lão gia tử cũng ra mặt bao che http://.4vn/images/smilies/61.gif)

- Họa thượng hà hoa hòa thượng họa …. họa thượng hà hoa hòa thượng họa ….

Vế trên này vừa ra, mọi người đều nhíu mày, vế trên của câu đối này nhìn qua có vẻ rất đơn giản, nhưng cẩn thận phân tích rõ ra, thì mỗi người đều hít vào một hơi lạnh, kiểu nào cũng có thể đọc được, mà ý nghĩa vẫn giống, ở giữa chèn vào một tên người, cho dù thế nào cũng như nhau, đầu đuôi hai chữ tuy rằng giống nhau, nhưng từng câu từng chữ lại trái ngược nhau.

Mấy lão phu tử đều nhíu mày, không ngờ tên hoàn khố dốt nát, không chuyện ác nào mà không làm này, vừa mới mở miệng lại có thể đưa ra một câu đối gần như là “thiên cổ tuyệt đối*” kia, mấy tài tử của Văn Tinh Thư Viện lâm vào khổ chiến mà từ trước đến nay chưa bao giờ gặp! Hai mươi tài tử đều nhăn mày suy nghĩ, mỗi người đều vắt hết óc, tính toán cân nhắc.

* Thiên cổ tuyệt đối : Câu đối từ nghìn năm trước vẫn chưa có ai giải được

Nan đề bên ta vừa đưa ra ngay tức thì Quân Mạc Tà đã đối lại được, tuy rằng câu sau đối lại có phần miễn cưỡng, nhưng đối được là đối được, đây cũng là sự thực không thể thay đổi được, mà đề bài trước mắt

của đối phương cũng làm cho bên ta hết đường xoay sở, nếu mà không đối được, vậy là, chẳng khác nào cả Văn Tinh Thư Viện bị Quân Mạc Tà làm khó rồi.

Chẳng may không thể đối được câu đối hoàn mỹ này, bị một tên hoàn khổ dốt nát làm khó thì đó sẽ là chuyện mất mặt như thế nào đây ? Cả cái thư viện này, dù là học phủ cao nhất đại diện cho cả Thiên Hương Đế Quốc cũng khó mà đối được, thực ra vế đối như thế này, Cho dù ở địa cẩu kiếp trước của Quân Mạc Tà, câu đối như thế này cũng chưa có ai đối được! Mãi cho đến sau này, vô số người hao tâm tổn sức, tích lũy nhiều lần kinh nghiệm mới miễn cưỡng đối được, mà hơn nữa, bất kể là trên quan niệm nghệ thuật, niêm luật, hoặc là các điều kiện khác, có thể đưa ra vế đối thích hợp, không chê vào đâu được, phải nói là một câu cũng không có.

“Tuyêt đối” như thế này, các tài tử phải đối được trong thời gian ngắn ngủi là một nén nhang(nén hương), đúng là quá làm khó người khác rồi.

Hai đại phu tử cũng đang vò đầu bứt tóc, Mai Cao Tiết Mai lão phu tử nhăn tít đôi mày, chầm chậm đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại lắc đầu một cái, lẩm bẩm nói :

- Không được, không được,

Sau đó lại tiếp tục suy nghĩ.

Lão tiên sinh Khổng Lệnh Dương thì vẫn đứng im một chỗ, ngửa đầu lên trời, nhắm mắt lại, trên mặt mang vẻ thâm trầm tự hỏi, từ xa nhìn lại, nếp nhăn trên mặt hình như càng nhiều thêm, tóc bạc phất phơ, giống như tuyết trắng, người ta nhìn vào không khỏi sinh lòng chua xót.

Thực ra cuộc tỷ thí ở đây chính là nhằm vào các tài tử của Văn Tinh Thư Viện tham dự hội nghị lần này, hai vị phu tử không được nhúng tay vào, nói nghiêm khắc một chút là không tuân theo quy định, nhưng bây giờ liên quan đến danh dự trăm năm từ trước đến nay của Văn Tinh Thư Viện, hai lão phu tử đành bất chấp mà ra mặt. Tuy nhiên, Quân đại thiếu

gia cũng không thèm để ý, đừng nói là có nhiều hơn hai lão quỷ như thế kia, coi như ngươi có đến hai mươi người như thế thì có thể làm gì được nào?

Từng phút trôi đi, nén nhang tỏa khói phất phơ, cháy hết thành tàn nhang rơi xuống.

Kỳ tích không xuất hiện.

- Ta không đối được! Ta nhận thua!

Hàn Chí Đông suy sụp cúi thấp đầu xuống, không nén nổi cảm giác thất bại trào lên từ đáy lòng, bản thân mình, là học sinh được Văn Tinh thư viện bồi dưỡng, nhưng lúc này lại thua đối câu đối tên hoàn khổ Quân Mạc Tà trước mắt này, hắn thực sự muốn tự tử.

- Không, mặc dù ngươi thua, nhưng cũng không phải là ngươi, ít nhất người thua không chỉ có ngươi!

Quân Mạc Tà nửa nằm nửa ngồi trên ghế của mình, giơ một ngón tay, nhẹ nhàng phe phẩy:

- Bởi vì, đánh cuộc với ta, không phải là ngươi! Ngươi, ở đây cùng lắm chỉ là một quân cờ, cho dù về mặt nào, ngươi cũng chưa đủ tư cách! Ngươi còn kém lắm!

Nói xong, Quân Mạc Tà nói xong hất cằm lên, cười cười nhìn Mai Cao Tiết cà Khổng Lệnh Dương:

- Hai vị lão phu tử, các người thử nói xem, có đúng là như thế không?

- Chúng ta thua rồi!

Hai lão đứng đầu vẻ mặt mất hồn, trong mắt cũng không còn vẻ hăng hái như lúc đầu nữa, là nhân tài được cả nước công nhận, là người đứng đầu Văn Tinh Thư Viện, lại nhận thua trước mặt Quân Mạc Tà, nỗi nhục

lớn như thế này, khiến cho cả hai lão đều có chung cảm giác sống không bằng chết.

Môi Khổng Lệnh Dương run rẩy, thấp giọng nói:

- Lão phu sẽ thực hiện lời hứa, cả Văn Tinh Thư Viện từ nay về sau, trước mặt Quân Mạc Tà ngươi, sẽ không đàm luận về câu đối nữa!

Trong một lúc, trong đại điện lặng ngắt như tờ.

Quân Mạc Tà thở dài, đối với khí khái của hai lão cầm đầu này, trong lòng hắn cũng có phần kính trọng, cũng không muốn ép đối phương tới tình trạng như thế này, chỉ với việc hai người này tổ chức Văn Tinh Thư Viện, cân nhắc mà chọn ra ưu tú, hết lòng lo lắng bồi dưỡng nhân tài cho đế quốc, hơn nữa, lúc tuyển chọn học sinh vào Văn Tinh Thư Viện, xưa nay không luận nghèo hèn, chỉ luận tài học, coi thường phú quý, xem thường quyền quý, chỉ vài điều này, đã làm cho Quân Mạc Tà bội phục, nhưng hai người kia, tuy đáng kính, nhưng lại không biết điều.

Nếu chỉ lấy học thức mà nói, tất nhiên là hai người này thỏa mãn, nhưng xét phương pháp và mục đích mà nói, thì hai người lại sai lầm rồi, bọn họ chỉ chú ý bồi dưỡng khả năng về học thức, nhưng lại xem nhẹ bồi dưỡng nhân phẩm giáo viên, đơn thuần chỉ giảng dạy tri thức mà thôi.

Trước khi Quân Mạc Tà chuyển thế, có một câu được lưu truyền rộng rãi:

- Giáo viên, là người thiết kế linh hồn nhân loại, cái gọi là đại nho một đời, đào tạo ra các đệ tử có học thức uyên bác, thơ văn hơn người, mưu lược khéo léo, cũng có ý bồi dưỡng năng lực làm quan của bọn họ, có thể đảm bảo bọn họ một khi đặt chân vào con đường làm quan, sẽ có thể phát huy sở học và tài hoa của bản thân, nhưng lại quên mất một điều, nếu tính cách bọn họ không tốt, làm việc hám lợi, chỉ quan tâm đến vinh hoa phú quý, lợi ích của mình, làm quan như thế thì cực kỳ đáng sợ, không nói đâu xa, lấy Văn Tinh Thư Viện mà nói, học trò của hai lão phu tử, đã có đến mấy nghìn người, một khi những người này rời học phủ

bước chân vào quan trường, hoặc cao thấp, hoặc sang hèn, nhưng không thể phủ nhận, ai cũng có thể mưu đồ sự nghiệp của riêng mình, dù không thể tung hoành quan trường, nhưng chỉ cần là đệ tử xuất thân từ Văn Tinh Thư Viện cũng dễ được các gia tộc, thế lực lớn chọn làm kẻ phụ tá, thậm chí cả những kẻ tệ nhất cũng có thể làm đến sư gia hay văn án vậy.

Nhóm người này nếu không dạy dỗ về phẩm hạnh, đạo đức, sau này bước vào xã hội sẽ tạo ra nhiều nguy hại lớn cho dân chúng? Do đó đây là chuyện không thể tưởng tượng được, việc như thế này, Quân Mạc Tà không muốn thấy, rất không muốn thấy, thậm chí là khinh bỉ, vì thế hôm nay làm cho hai lão tức chết, Quân Mạc Tà cũng không cảm thấy bản thân mình làm sai, thậm chí còn nên làm như thế.

“ Ta không phải là người tốt, cũng không có hứng để quan tâm cái khó khăn của muôn dân trăm họ, nhưng, nếu các ngươi bắt nạt trên đầu ta, ta đành thế thiên hành đạo một lần.”

Thế sự trêu ngươi a, Quân Mạc Tà thở dài một tiếng: “Bị đám người kia bức bách, sát thủ như ta bỗng nhiên trở thành nhà hùng biện rồi, con mẹ nó!” Quân đại sát thủ bỗng nhiên cảm thấy mình thanh cao hơn rất nhiều, lão tử đến chỗ nào cũng bị người ta lùng bắt, bây giờ lại có thể chăm lo cho muôn dân trăm họ…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 71: Ta Chửi Đám Lão Già Mà Không Chịu Chết Này!

- Quân tam công tử, tuy rằng hai vị sư tôn quang minh lỗi lạc, sớm coi chuyện thắng thua như nước chảy mây trôi nên cũng không thèm so đo với ngươi. Tuy họ khinh thường không thèm chấp nhặt với ngươi, nhưng ta lại có một vấn đề muốn hỏi. Quân công tử ra vế trên, vậy có làm nổi vế dưới không? Nếu như ngươi còn có vế dưới, xin hãy đem ra để chúng ta được mở rộng tầm mắt.

Một tên trong đám thư sinh của Văn Tinh thư viện đứng ra hỏi. Hiển nhiên bọn hắn cố tỏ vẻ ta thua ván này nhưng không phục.

- Nhà ngươi sao mà còn giả dối hơn cả Lý Du Nhiên nữa!

Quân Mạc Tà trố mắt ngạc nhiên nhìn hắn:

- Xin ngươi trước khi nói hãy dùng não chứ đừng dùng mông mà nghĩ! Nếu mà ta có thể đối được vế trên thì cần quái gì phải lấy nó ra để làm khó dễ người ta? Ngươi trước đây từng bị lừa đá trúng đầu sao? Văn Tinh thư viện không biết sao lại đào tạo được một tên ngu dốt như vậy?

- À, đúng rồi, ta xem ngươi không những có được một cái đầu ngu ngốc, chắc cái lỗ tai cũng điếc luôn rồi? Trước khi đọc ra thì ta đã nói trước là đây là của người khác làm, đến nay vẫn chưa có người đối lại được nên ta mới mượn tạm mà dùng, cái lỗ tai nào của ngươi nghe ta nói tự mình làm hả? Ta xem ngươi hoặc là không có não, hay là não để lâu trong óc không dùng nên hỏng rồi! Lại còn muốn ta đọc vế dưới? Ngươi thực còn không biết xấu hổ mà dám mở miệng! Bộ Văn Tinh thư viện

đều là thứ giảo hoạt, ham thắng thua đến nỗi không cần mặt mũi nữa sao?

Quân đại thiếu gia lần này mở miệng lại không có người phản đối, dù sao trước khi đọc vế đối hắn cũng nói trước là câu đối này không phải bản thân hắn làm ra mà là “mượn tạm” của người khác, đem ra làm khó người, vậy mà giờ lại có tên thư sinh kia vì muốn vãn hồi một chút mặt mũi nên ngu ngốc nhảy ra chất vấn, đúng là một phen tính toán không xong còn bị người ta nhạo báng!

Tên thư sinh kia nhất thời liền mặt đỏ tía tai!

Người khác cũng chưa kịp nhận ra, nhưng bên này Lý Du Nhiên đã lặng lẽ trợn mắt, làm quái gì mà mang cả ta vào chứ? Cái gì gọi là “còn giả dối hơn cả Lý Du Nhiên nữa!”???

“Con bà nó, cái này gọi là người nói ra sao? Sao ta lại biến thành tên giả dối rồi?”

- Sư phụ vừa mở miệng nhận thua, quay mặt lại liền phái đồ đệ ra trổ tài vô lại? Văn Tinh thư viện chẳng lẽ lại là loại không biết chịu thua sao?

Quân Mạc Tà thiếu điều gào lên, vừa lớn giọng vừa tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Nếu quả thật không muốn nhận thua thì bổn công tử nhịn một chút cũng không hề hấn gì! Bổn công tử tuy rằng không phải kẻ tốt lành gì, nhưng cũng biết thế nào gọi là kính già yêu trẻ…à, kính già yêu người hiền mà!

Thì ra ngươi còn biết mình không phải là người tốt sao? Hầu như tất cả mọi người đều trợn trừng hai mắt.

Có người nào "kính già yêu người hiền" như vậy sao? Suýt chút nữa ngươi đã cho hai vị "lão phu tử" đáng kính kia một vé tham quan địa phủ rồi.

- Nhan Phong, lui ra! Thua thì nhận thua, không cần tranh cãi vô ích, cần gì phải câu nệ vì nửa câu một chữ. Trận này chẳng qua là trận đầu, chẳng lẽ bằng vào Văn Tinh thư viện chúng ta mà còn không thắng lại trận sau sao?

Khổng Lệnh Dương run rẩy há miệng dùng lời lẽ nghiêm khắc quát bảo đệ tử mình lui xuống.

Không câu nệ vì một trận thua, chẳng qua là lời của Khổng lão tiên sinh nói cho sướng miệng, chứ đây không chỉ đơn giản là một cuộc thi mà còn là cuộc so đo mặt mũi nữa. Mấy năm trước "Kim Thu tài tử yến" tuy có thắng có thua, nhưng lúc đó là cử hành ở hòn đảo trung tâm Lạc Nguyệt hồ, với lại Hoàng đế bệ hạ cũng không có mặt. Nhưng lần này lại được tổ chức trong hoàng cung, không chỉ có Hoàng đế bệ hạ mà còn không thiếu một vị quan chức cấp cao nào, quy mô tất nhiên là hơn gấp mấy lần, nếu trận sau mà thua nữa…

Chẳng phải sẽ làm người ta thất vọng cực kỳ!

Nếu nói ngày xưa Văn Tinh thư viện thống hận nhất là tên mập ăn chơi trác táng Đường Nguyên, vậy thì hiện tại Đường mập đã rớt xuống hạng nhì, nhường cái vinh dự đầu bảng cho Quân đại thiếu gia của chúng ta, hơn nữa vị trí này chắc chắn muôn đời không thay đổi, khiến cho giả trẻ lớn bé trong Văn Tinh thư viện nhắc tới lại thấy hận thấu xương…

- Ha ha, Khổng lão sư nói cũng đúng, đối câu chẳng qua cũng chỉ là trò chơi giết thời gian của mấy tên văn nhân mà thôi. Muốn thể hiện tài học chính thức thì phải nói tới thơ từ ca phú, cầm kỳ thi họa a.

Lý Du Nhiên cười cười nói:

- Chẳng lẽ còn không có chỗ nào có thể so sánh được với Quân công tử sao?

Những lời này chính là rất độc ác!

Ở cả trước mặt văn võ trong triều, Văn Tinh thư viện nếu cứ như vậy mà chịu thua thì chẳng phải là đại biểu cho việc cả thư viện cũng không có mặt tài nghệ nào vượt qua được cái giá áo túi cơm Quân Mạc Tà nổi tiếng quần áo lụa là hay sao? Văn Tinh thư viện há có thể chịu được cái nhục này mà lặng lẽ từ bỏ ý đồ?

Trong nháy mắt không khí gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây lại xuất hiện.

Ta tính chính xác thật, tiểu tử Lý Du Nhiên này đúng là không phải thứ tốt lành gì! Quả nhiên là một tên khốn kiếp, rắp tâm muốn quăng con dao ra để mượn đám lão già ép ta lộ tẩy mà.

Hai tròng mắt Quân Mạc Tà xoay chuyển, trước tiên hơi ngả người, rồi cũng "hơi" xoay đầu khiến suýt chút nữa là chạm tới cái miệng nhỏ nhắn của Độc Cô Tiểu Nghệ. Sau đó tỏ vẻ trong lòng đã tính trước mà gật đầu cười ha hả:

- Nói cũng đúng, Văn Tinh thư viện lần này kéo tới cũng một mớ, may là chúng ta bên này cũng cả một đám nhân tài! Chúng ta là con cháu của các đại thế gia, còn sợ cái gì sao? Bổn công tử dắt theo Du Nhiên công tử cùng đấu với Văn Tinh thư viện, sau này truyền ra ngoài thì không kể ai thắng ai thua, cũng chắc chắn là một chuyện lý thú. Vừa rồi Du Nhiên công tử cũng có nói ở nhiều phương diện hắn cũng phải bội phục bổn công tử, hắc hắc! Nói cách khác là bổn công tử tài cao hơn một bậc; nói cách khác nữa là bổn thiếu gia so với Lý Du Nhiên có thể "mạnh mẽ" hơn nhiều, hắc hắc!

- Vì vậy, nếu mà các ngươi ngay cả Du Nhiên công tử cũng không sánh bằng thì cũng không cần tới tìm ta đây làm gì! Bổn công tử bận rộn nhiều việc nên thời gian rất là quý giá, một giờ mỗi khắc đều ảnh hưởng đến doanh thu mấy trăm vạn lượng bạc, bởi vậy không thể chậm trễ được!

Một lời nói ra thể hiện một đòn phản kích quá ngoạn mục, không chỉ là kéo toàn bộ đám con cháu thế gia kia lên chiến thuyền của mình, còn

hay ở chỗ cuối cùng lại đem Lý Du Nhiên ra làm kẻ chết thay, một chiêu vừa công vừa thủ này khó ai có thể làm tốt hơn được.

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng dùng một ánh mắt khen ngợi nhìn lại, đối tượng lại không phải là Quân Mạc Tà mà lại là Độc Cô Tiểu Nghệ. Quân Mạc Tà nghiêng đầu một cái, gật đầu cái nữa, sau đó thái độ thay đổi lớn, tự nhiên lại hót một tràng cả công lẫn thủ, lui tới tự nhiên khiến cho tên đầu gỗ cỡ nào ở đây cũng cảm thấy không hợp lý. Nếu không phải Độc Cô Tiểu Nghệ chỉ cho hắn mới lạ. Chỉ bằng cái tên giá áo túi cơm kia làm quái gì mà nói được mấy câu lưu loát như nước chảy mây trôi kia chứ?

Hơn nữa, hắn vừa rồi nói năng cũng không được tự nhiên, mà tựa như là học sinh lên bảng trả bài, càng hơn nữa là trong lời nói không có nửa chữ thô tục! Nếu không phải có người dạy hắn nói thì đó mới là khác thường!

Thấy Quân Mạc Tà ngửa đầu dựa vào ghế, hai mắt nhắm lại tỏ vẻ có hỏi gì nữa hắn cũng không trả lời; mấy người Văn Tinh thư viện đành buông tay mà chuyển hướng sang Lý Du Nhiên:

- Đã vậy, chúng ta trước tiên hãy hướng tới Lý công tử mà lãnh giáo vậy!

Lý Du Nhiên khẽ cười, chắp tay đáp:

- Hết sức vinh hạnh.

Thật ra hắn đối với việc Quân Mạc Tà đẩy mình ra cũng không có gì phản cảm. Quân Mạc Tà đã thắng một trận, mặc dù có chiến thắng vẻ vang hay không thì cũng đã là thắng, mà một kẻ kiêu ngạo như Lý Du Nhiên làm sao có thể chịu thua kém hắn được.

Trên Long ỷ (ghế rồng), ánh mắt của Hoàng đế bệ hạ cố ý lướt qua Lý Du Nhiên, sau đó liếc nhìn tới Quân Mạc Tà cùng Độc Cô Tiểu Nghệ. Mà bên trong ánh mắt ấy, lại sâu không lường được.

- Trận rồi là đối câu. Vốn nghe rằng Lý công tử sáng tác một khúc tiêu tên "Du Nhiên" nổi tiếng khắp thiên hạ, vậy trận này chúng ta đấu Âm luật được không? Tại hạ là Kim Âm Chấn, xin được thỉnh giáo Du Nhiên công tử.

Một tên thư sinh chậm rãi bước ra, trước tiên hướng Hoàng đế bệ hạ cùng các vị đại lão cúi chào, rồi sau đó mới quay lại đối mặt với Lý Du Nhiên. Động tác hắn nhẹ nhàng, trong tay nắm hờ một thanh ngọc tiêu bằng Bạch ngọc.

- Âm luật của Kim Âm công tử danh chấn thiên hạ. Du Nhiên này sao có thể sánh được? Trận này không cần so, tại hạ xin nhận thua vậy.

Lý Du Nhiên cười khổ một tiếng, đây cũng không phải gã cố ý nhận thua. Lần thịnh hội này Lý đại công tử cũng không phải là không muốn khoe mẽ, dù sao, đây chính là ở trước mặt thiên tử, nếu có thể để lại một ấn tượng tốt thì sau này không kể làm cái gì, cũng có thể làm ít mà hưởng công to mà.

Chỉ là tên Kim Âm này là một đối thủ mạnh, mà lại là một đối thủ mạnh đến mức khó đỡ nổi. Hắn ta một thân tuyệt kỹ gia truyền, khi mười lăm tuổi cũng đã nổi danh khắp đại lục rồi, mặc dù mình học đỏi văn vẻ làm ra một khúc nhạc há có thể so sánh với hắn sao? Văn Tinh thư viện lần này phái hắn ra, rõ ràng là muốn gỡ lại một ván khiến cục diện hai bên trở thành bất phân thắng bại. Trận kế tiếp mới chính thức là trận đánh ác liệt nhất.

(DG: Nói đi nói lại dài dòng, chứ nôm na là hiệp một ta thắng, hiệp hai ta thua, đành chơi hiệp phụ thôi à ^_^)

- Ha ha, ta và Mạc Tà công tử mỗi người một trận, trận này Du Nhiên thấy hổ thẹ, tài không bằng người, cam lòng chịu thua.

Lý Du Nhiên mặt không đổi sắc nói:

- Trận tiếp theo lại tới phiên Mạc Tà Công tử rồi, Du Nhiên ở đây xin chúc Quân Tam thiếu mở cờ thắng lợi.

Quân Mạc Tà thầm chửi mẹ mày! Tên này không ngờ là đấu cũng không đấu mà trực tiếp nhận thua, làm quái gì mà sợ chứ. Nếu ta ra trận, thì dù đối phương có lợi hại như thế nào, cũng phải gân cổ lên rống một ca khúc đang đứng "Top ten", thà bị người ta đánh chết còn hơn là bị người ta hù chết chứ.

Kim thu tài tử yến, bình thường là do hai bên đứng ra khiêu gợi…à không, khiêu khích nhau, dắt mũi nhau đi từ thi từ bách gia cầm - kỳ - thư - họa, đến kế sách trị quốc, ổn định dân sinh, rồi tới sách lược đối ngoại v.v…chừng nào tài nghệ trổ ra hết sạch mới chịu ngừng.

Mà trước mắt, với mấy lời nói càn của Quân Mạc Tà, lại hình thành hai phe phái đối lập nhau. Chỉ có điều nếu nói tới mùi thuốc súng trong đó, cộng thêm cái thái độ kịch liệt này hẳn đã vượt qua kỷ lục các năm trước cộng lại rồi. Điểm này thì hễ ai đã từng tham gia Kim thu tài tử yến đều cũng cảm giác rõ ràng được. Ngoại lệ chắc chỉ có Quân đại thiếu gia cùng với Đường mập là không nhận ra. Dù sao hai tên này chính thức lúc này mới là tham gia kiểu so đấu kiến thức này.

Lúc trước cũng có tham gia, có điều tham gia là để đi tán vài cô em xinh xinh, sao mà so được với hôm nay chứ.

(DG: Ta chắc cũng phải coi lại coi có lễ hội gì được tổ chức gần đây không %_%)

Kế tiếp, là đấu thi từ. Lễ bộ Thượng Thư Tôn Thành Hà cùng mọi người thương nghị một hồi, rốt cục quyết định ra đề. Hai bên sẽ cùng làm thơ rồi đem ra so sánh. Sau khi phân tích hay dở sẽ quyết định thắng thua.

- Lần này bình thơ, lấy học vấn làm đề. Mời hai bên chọn người đưa ra thi đấu.

Tôn Thanh Hà nhìn nhìn Quân Mạc Tà, lắc lắc đầu, hiển nhiên trong lòng lão coi như đã biết kết quả thắng thua nên không khỏi thở dài một tiếng.

(DG: Ông làm như mình là Paul không bằng ^_^)

Quân Mạc Tà cũng không thèm tính toán gì mà vừa cười ha hả vừa bước ra.

Bên này một tài tử áo xanh đứng lên, nghe giới thiệu mới biết hắn tên Tần Cầu Sĩ; chỉ bằng tên này liền có thể tưởng tượng được ra mức độ ham thích công danh của cha mẹ của vị Tần Cầu Sĩ cao đến mức nào rồi.

- Thỉnh Quân công tử chỉ giáo.

Tần Cầu Sĩ mặt nhăn mày nhíu ráng suy nghĩ một phen, khoảng chừng sau nửa nén nhang trôi qua mới bắt đầu đằng hắng một tiếng, cao giọng nói.

Một vị thái giám đứng bên kia đã sớm cầm bút chuẩn bị, cổ tay khẽ đưa ra, nín thở chờ đợi. Một khi Tần Cầu Sĩ mở miệng, hắn sẽ lập tức ghi chép toàn bộ lại.

"Dũng đăng thư sơn lăng vân tiêu

Cảm độ học hải quan nộ triều;

Tâm chính ý cần hà tu kính,

Phàn tinh trích đấu lộ vị diêu;

Nguyện tương thử thân phó nhân trá,

Chẩm lận nhiệt huyết chú hồng kiều;

Thử sinh nhược năng đắc thốn tiến,

Bất phụ kim triêu huy lang hào"

Dịch nghĩa:

- Dũng cảm trèo lên ngọn núi sách cao ngất trời mây.

- Dám ra biển học xem sóng dữ.

- Trái tim sáng tựa như gương.

- Sáng tựa như những vì sao đang lên.

- Nguyện đem tấm thân dành cho người.

- Dòng máu nóng trong người như tạo thành cây cầu đỏ.

- Cuộc đời này nếu có bước tới trước

- Chắc chắn sẽ không phụ lòng người nâng đỡ hôm nay.

Dịch Thơ:

Núi sách ngút ngàn chân vẫn bước.

Biển học sóng gầm cản nổi ta?

Gương sáng trong lòng tim ta đó

Lấp lánh sáng ngời tựa sao xa.

Mang tấm thân này ra giúp nước.

Một bầu máu nóng nguyện vì dân

Mai này kiệt sức mà nhìn lại

Mỉm cười, chẳng phụ người nâng ta.

(DG: Làm bài thơ thì dễ, dịch bài thơ còn khó hơn nhiều, anh em thanks nhiều để ủng hộ ta nào)

Vị Tần Cầu Sĩ nay cũng thật trâu bò mà. Chỉ cần thời gian nửa nén nhang ngắn ngủi cũng có thể làm ra bài thơ đủ vần đủ điệu. Mặc dù quan niệm nghệ thuật cũng chưa đạt mức thượng thừa, nhưng đem ra đấu trận này cũng coi như là quá ổn. Một bài này không những dễ nghe, mà còn thể hiện thái độ của mình đối với việc học, cũng mơ hồ thể hiện ra một lý tưởng hào hùng vì nước vì dân cùng một khát vọng to lớn.

Sau khi vị thái giám cầm bút viết lại, liền đem bài thơ này kính cẩn trình lên Hoàng đế bệ hạ xem qua. Hoàng đế liếc mắt đọc qua, sau lại liếc mắt nhìn Tần Cầu Sĩ. Trên mặt hắn cũng không biểu lộ gì mà phất tay ra lệnh đưa cho các vị văn thần xem. Mà các vị này đọc qua rồi cũng gật gù khen hay, dù các vị này cũng một thân tài hoa nhưng cũng tự biết mình biết người. Nếu mình ở vị trí đó, dưới áp lực khổng lồ và với thời gian nửa nén nhang như vậy, thì dù có làm ra bài thơ nào cũng khó mà hơn được bài này.

- Thật ướt, thật ướt át nha. Tần huynh thật sự là dân chơi, phẩy tay cũng làm ướt át cỡ này.

Quân Mạc Tà vừa vỗ tay bôm bốp, vừa cười dâm đảng đến cực điểm:

- Cái tài phẩy tay làm ướt át cỡ này, Quân gia ta xin chịu lép vế nha, à…tốc độ dù sao cũng quá nhanh, quả là một tay súng tốc độ mà.

(DG: Cảnh báo đoạn này bạn đọc nữ xin đừng đọc.

Quân Mạc Tà hắn chơi chữ, "Thủ dâm thấp" nghe gần như là một "Thủ ngân thi" = Một đoạn thơ hay. Mà từ thấp ở đây có nghĩa là ẩm ướt, nhầy nhụa ^_^….)

- Đa tạ Quân công tử đã khen ngợi, tiểu sinh tài sơ học thiển, xin Quân công tửcùng các vị tiền bối chớ chê cười.

Tần Cầu Sĩ này làm sao mà hiểu nổi nghĩa bóng trong lời của hắn, còn khiêm tốn nói:

- Xin Quân công tử chỉ giáo, tại hạ cũng xin cung kính chờ nghe đại tác phẩm của Quân công tử.

- Cú bắn của ta? Không không, tiền vốn của bản công tử rất hiếm có, có thể tùy tiện bắn, không cần bôi trơn, cũng không cần phẩy tay làm ướt. Tất nhiên cũng không làm đau lòng người bị ta bắn.

Quân Mạc Tà vội vàng khiêm nhường nói, rơi vào tai người nghe quả thật là một mớ bòng bòng.

(DG: Quả thật quá khó dịch #_#.)

Theo kiểu chơi chữ như trên. Mấy người ở trên có thể nghe rằng:

- Tác phẩm của ta? Không được, không được, Tài năng của bổn công tử rất hiếm gặp, tùy tiện làm vài bài cũng được, không chỉ là một đoạn mà còn làm một đoạn hay, tất nhiên sẽ không làm phụ lòng người nghe.

Đường Nguyên đột nhiên mím môi cười. Sau một lúc mím môi cười, tựa hồ không khống chế nổi liền giơ tay bị lấy miệng, cười đến cả người run rẩy. Sau một lúc nữa tựa hồ không thể khống chế mà gập cả người lại mà cười.

Đường Nguyên trong khoảng thời gian này được Quân đại thiếu soi sáng, tựa hồ cỏ vẻ trò giỏi hơn thầy. Bởi vậy người khác nghe không hiểu mấy câu này của Quân đại thiếu gia, chứ Đường mập thì hiểu quá rõ ràng, hỏi sao hắn không cười chứ.

Mấy người không rõ trắng đen thì lại nhìn hắn cực kỳ khinh thường.

Tên Đường mập này quả thật chẳng có nghĩa khí, hắn là một bọn với Quân Mạc Tà, giờ phút này thấy tên kia xấu mặt mà hắn lại tõ vẻ vui sướng khi thấy người ta gặp họa! Mức độ nhân phẩm của tên này, quả thật là khiến người ta khinh bỉ.

- Quân công tử tài hoa xuất chúng như vậy, há có thể nhận thua vậy sao? Bất kể như thế nào cũng không thể không đem một bài thơ của

mình ra cho mọi người đánh giá chứ.

Tên Hàn Chí Đông lúc nãy thấy vậy liển nhảy ra hò hét cổ động, hắn muốn làm mọi cách để cho Quân Mạc Tà lần này phải xấu mặt một lần.

- Chẳng lẽ Quân công tử không muốn cùng chúng ta tỉ thí trận này sao?

Mai Cao Tiết lạnh lùng nhìn hắn.

- Quân tam thiếu là người trong gia đình mê võ, không hiểu biết văn chương cũng là điểu khó tránh.

Một tài tử của Văn Tinh thư viện ha hả cười đắc chí, nhìn thấy Quân Mạc Tà xấu mặt khiến hắn cực kỳ thấy thoải mái.

- Nếu nhận thua, cũng là chuyện trong dự liệu của mọi người mà, chẳng lẽ mọi người còn cảm thấy bất ngờ sao?

Lời vừa nói ra, tựa như một câu chuyện cười siêu cấp, Khiến cho kẻ muốn cười lẫn kẻ không muốn cười đều cất tiếng cười to, trong tiếng cười mang đầy ý giễu cợt.

Thật sự ta rất khinh thường các ngươi!

Những lời này Quân Mạc Tà đương nhiên sẽ không nói ra. Có điều các ngươi muốn bị chửi, bổn công tử không cố gắng lấy hơi chửi một trận thì cảm thấy rất xin lỗi các ngươi rồi.

Quân Mạc Tà hừ lạnh một tiếng, ra vẻ xúc động nói:

- Nếu các vị tỏ vẻ cung kính như vậy, mà bổn thiếu gia từ chối thì bất kính, phải xấu hổ một phen rồi. Có điều, chuyện "Nghiên cứu học vấn" là chuyện cho tới bây giờ bổn thiếu gia chưa từng làm qua. Vậy cũng không làm một bài thơ như đề bài, mà tùy tiện "ngâm" một khúc góp vui cho mọi người vậy.

-Tùy tiện "ngâm" một khúc? Quân công tử quả thật là có tài. Giơ tay nhấc chân liền đã thành thơ. Bội phục. Bội phục.

Lại là Hàn Chí Đông, từ khi hắn đấu câu đối mà thua liền hận lên Quân Mạc Tà. Nếu không phải Quân Mạc Tà, mình tại sao sẽ chật vật như thế? Nếu là vì vậy mà mất đi tiền đồ, liền chẳng khác gì là bị Quân Mạc Tà hủy đi cả đời mình!

Hiện giờ có cơ hội báo thù, như thế nào có thể buông tha? Giờ phút này hắn sớm không phải vì chuyện thắng thua của Văn Tinh thư viện, mà là vì bản thân muốn mượn cớ cho hả giận.

- Văn Tinh thư viện, tài tử.

Quân Mạc Tà nghiêng đầu cười cười, đột nhiên thốt ra một câu với ý vị sâu xa:

- Đều có "Nhân phẩm" như vậy sao? Tại sao ta cảm thấy rằng còn không bằng lúc ta đây cưỡi ngựa chạy rông, khi nam bá nữ, làm một tên ăn chơi trác táng không có việc xấu nào không làm đây? Người như vậy mà chính là nhân tài mới xuất hiện của Văn Tinh thư viện chuẩn bị tiến cử cho quốc gia sao? Ta không rõ, với cái tính "Làm chúa một phương" đó có thể mỗi ngày làm chú rể, hàng đêm đổi một cô dâu không chứ?

Những lời này của hắn nhẹ nhàng nói ra, tựa hồ là vô tình mà nói, cũng tựa như lời chửi đổng. Nhưng có câu người nói vô tình, người nghe hữu ý. Một đạo linh quang chợt lóe lên trong mắt Hoàng đế bệ hạ, hắn mặt liền biến sắc rồi lại lâm vào trầm tư ngay sau đó.

Các vị các đại lão cũng đều ngẩn người ra, tựa như có suy nghĩ gì.

Ở một khắc này, tất cả mọi người là không hẹn mà cùng nhớ tới, bao năm qua mỗi kỳ Kim thu tài tử yến, ở phương diện hiếu thắng thì phe Văn Tinh thư viện lúc nào cũng thể hiện mãnh liệt nhất.

Lập tức ánh mắt trầm tư của mọi người đều chuyển đến trên người Quân Mạc Tà, người nầy đến tột cùng là vô tâm mà nói ra? Hay là cố ý chỉ ra đây?

Mà nhìn xuống dưới kia thì càng làm cho người ta thất vọng. Cái vẻ mặt của đám văn nhân kia, quả thật là vừa hèn mọn vừa bỉ ổi quá rồi.

Nói xong một câu, Quân Mạc Tà vừa nhíu mày vừa chậm rãi bước ra khỏi chỗ của mình. Cổ hắn nghếch lên thể hiện một bộ dáng vô cùng điệu đà, tỏ vẻ như hồi nãy mình có nói gì đó không ta.

Hắn chân đi hai hàng, kết hợp với cái eo lắc lư và cái mông đưa đẩy, trong không khác dáng đi của Donal Duck là mấy.

Sau đó hắn tiếp tục bước tới, tay trước đưa lên tay sau hạ xuống, một đằng đưa ra sau lưng thì tay kia co lại trước ngực. Động tác vừa đi vừa lắc của hắn nhìn thì thấy có vẻ cứng nhắc như khúc gỗ, lại khá là trôi chảy, vừa kỳ quặc lại vừa tự nhiên.

Nếu như có thêm một người trái đất xuất hiện ở đây, chắc chắn sẽ lập tức nhận ra điệu bộ đó chính là những bước nhảy thành danh của siêu sao Michael Jackson "Moonwalk, Robot". Hai đại tuyệt kỹ này được kết hợp lại làm một, lần đầu tiên ra mắt công chúng ở thế giới này.

(ND: Thái không bộ = Moonwalk hay trượt về sau là một điệu nhảy thể hiện hình ảnh người vũ công đang làm động tác như bước về phía trước trong khi thực ra người đó đang di chuyển về phía sau.

Ky giới bộ = Robot dance, một điệu nhảy bắt chước hoạt động của robot)

Nếu có một fan hâm mộ của MC ở đây, chắc hẳn sẽ rú lên kinh ngạc: Xem hai tay vung vẩy này, quả thật y như là chạm điện nha. Xem cái cổ gật gù lên xuống, quả thật là trâu bò mà. Còn về bước đi, ặc ặc! Phải nói là linh hồn Michael Jackson chứ không phải Quân Tà đã nhập vào Quân Mạc Tà mới đúng.

Chậc, đáng tiếc, đáng tiếc là ở cái thế giới này đào không ra một kẻ am hiểu nghệ thuật, khiến cho Quân đại thiếu gia có cảm giác đang múa lửa trước mắt người mù rồi. Có tài mà không gặp thời a, hazzzzzz…!

Có điều giờ lão tử sắp chửi ầm lên, cần quái gì nói đến hình tượng sao? Tất nhiên là càng hư hỏng càng tốt! Lão tử cũng chẳng mong chờ mấy kẻ không dám khai trình độ văn hóa của mình kia đứng ra ủng hộ, hôm nay nếu không chửi cho sướng miệng, lão tử nhất định sẽ không thèm về nhà!

Nhìn thấy mọi người ở đây đang cố thể hiện bộ mặt nghệch của mình ra, không ngờ còn có thêm cảm giác không đành lòng nữa: Tên tôn tử này của Quân Chiến Thiên thật sự là kẻ dở hơi khó gặp, Quân gia sao mà "sản xuất" được một tên "hàng hiếm" này? Quả thật hết chỗ nói rồi.

Liền tại lúc này, chỉ thấy cái eo của Quân đại thiếu lúc la lúc lắc, cả người đang ở động tác cứng ngắc như là điện giật, tay phải giựt về như bị người ta rút gân, sau đó bàn tay làm một cái thế "Lan hoa chỉ" (ND: Bàn tay duỗi ra, sau đó ngón giữa co lại chạm vào ngón cái, tư thế yêu thích của mấy tên bóng lại cái). Sau đó hắn búng tay cái tách, tay trái đưa về che ở dưới rốn, eo đưa ngang, dùng ánh mắt "quyến rũ" bắn ra tứ phía.

Không phải không thừa nhận, nếu động tác này của Quân đại thiếu gia mà biểu diễn trước công chúng của kiếp trước, quả là hàng thật giá thật còn hay hơn cả mấy tên vũ công nổi tiếng thế giới. Mấy động tác này nếu không có bản lĩnh vững vàng chắc chắn làm không nổi. Còn nếu có kẻ nào thắc mắc nguyên nhân Quân đại thiếu gia sao lại làm được hả? Chỉ cần ngươi có được một phần thân thủ như Quân đại thiếu gia, ngươi liền có thể làm được thực dễ dàng.

Nhưng hỡi ôi, những động tác yêu cầu độ khó cao, những động tác tràn đầy tính nghệ thuật thời đại này, trong mắt những tên "Chày gỗ" này thì…

Bọn họ trực tiếp liên tưởng đến những động tác vận động trên giường, mà ngay cả đám đàn bà con gái kia cũng không ngoại lệ.

Họ chằm chằm nhìn vào động tác kích thích của các bộ phận nửa dưới thân kia vừa bình phẩm "Quả thực là rất khó coi rồi!"

Đã vậy, Quân Mạc Tà vừa lắc vừa hú, lại tựa như những tiếng rên rỉ quái dị, khiến cho cả nhóm công chúa lẫn các vị tài nữ đang có mặt ở đây đều mặt đỏ tai hồng, hầu như đều thầm mắng "Tên này thật sự là rất vô sỉ hạ lưu, lại có thể trước mặt nhiều người như vậy mà làm trò khiêu khích chúng ta"

Độc Cô Tiểu Nghệ hai mắt phún lửa, Linh Mộng công chúa mặt mày trắng bệch, hai nàng đều có một loại khát vọng: lập tức đứng ra xô hắn ngã xuống, rồi hăng hái đạp lên mặt hắn một hồi! Thật là quá mất mặt, quá xấu hổ! Quả thực chính là làm bại hoại thuần phong mỹ tục mà.

-"Muốn nói chuyện tình cảm với anh.

- Không xinh đẹp đừng tới.

- Đừng nói chuyện yêu đương cùng anh!

- Anh vốn là người rất xấu!

- Cũng đừng yêu thầm anh!

- Anh chính là truyền thuyết.

- Đừng có trêu chọc anh!

- Anh làm mày hộc máu

Ở trước mắt bao người, tài năng "Văn thơ lai láng" của Quân đại thiếu rốt cuộc cũng "Chảy ào ào" ra, hơn nữa hắn còn cố tình dùng một giọng khiến người ta không thể lọt tai. Từng câu từng chữ rõ ràng truyền đến:

"- Đừng có chú ý tới anh.

- Anh chính là ông nội mày.

- Đừng lên mặt với anh,

- Anh cắt ky chú mày.

- Anh mà thấy "trống vắng"

- Liền giết người đốt nhà.

- Muốn gây phiền phức cho anh?

- Chú mày tự đập đầu vào tường cho rồi."

Câu cuối cùng phát ra, ngón tay của Quân đại thiếu lại trùng hợp chỉ đúng vào đám người tài tử đại nho Văn Tinh thư viện… Còn trên mặt hắn, lúc này thể hiện cho công chúng biết được cái gì gọi là biểu tình "Chết người không đền mạng"!

- Tao chửi đám lão già mà không chịu chết này! Muốn chơi tao? Móa! Còn không nhìn xem ông đây là người như thế nào!

Cử tọa ồ lên!

Mọi người ở đây không có người nào là chưa thành tinh? Mỗi tên cũng là kẻ lọc lõi trong quan trường, cũng lăn lộn nửa đời người rồi. Coi như kẻ khác muốn nói nửa câu vi phạm lệnh cấm, cũng đau đầu vắt óc nghiền ngẫm cả nửa ngày, huống hi là cái loại Quân Mạc Tà này trực tiếp chỉ thẳng mặt mà chửi.

Mỗi một câu đều đem cái gì gọi là "hành vi lưu manh" ra thể hiện tột cùng, vừa vô lại vừa mỗi câu mỗi chỉ vào từng tên trong Văn Tinh thư viện. Nước miếng văng khắp nơi, càng khiến cho lời chửi của hắn thêm phần uy hiếp, bỏ chút vũ nhục, có phần đe dọa, rồi cuối cùng hình như có phần nhắc đến mấy bậc cha chú kia nữa.

- "Ngươi … ngươi, ngươi … ngươi …ngươi" Hai vị học giả uyên tâm Mai Cao Tiết, Khổng Lệnh Dương này cả đời có khi nào bị người ta làm nhục như thế này chứ? Huống chi đây là bị một tên thiếu gia ăn chơi trác táng làm nhục, trước cả văn võ bá quan, trước mặt hoàng thượng ngang nhiên mắng chửi. Tức thì hai lão tay chân run cầm cập, mấy chòm râu nhảy nhót lên xuống, mặt mày trắng bệt. Chỉ một thoáng sau, Khổng lão đại nhân giả cả ốm yếu của chúng ta vừa trợn mắt vừa ca bài "ta xỉu"

- "Hảo nghiệp chướng!"

Quân Chiến Thiên lão gia tử hầm hè lao ra với bộ dạng tức giận, tựa hồ không hề kiêng kỵ gì sút ngay một cái vào vị trí dùng để ngồi của cháu nội mình.

Quân Mạc Tà cũng lén nháy mắt một cái, thân thể như chiếc F1 lao thẳng tới cây cột trụ giữa điện. Với bộ dáng "máy bay cắm đầu" này của hắn, quả thật ai cũng sẽ nghĩ rằng nếu mà đụng vào thật thì chắc chắn sẽ được thấy đậu hũ văng tung tóe.

Nhưng, bên kia lại có một ngườ đứng đợi sẵng.

Ai?

Tự nhiên là người đứng đối diện với Quân lão gia tử.

Độc Cô Tung Hoành.

Hai lão già này hợp tác với nhau cả đời, ông ta làm sao không biết tâm tư người kia chứ? Chỉ thấy lão đã đứng sẵn ở đó, một bên tiếp lấy Quân Mạc Tà, một bên trừng mắt hét lớn:

-" Quân Chiến Thiên! Lão già nãy không lẽ hồ đồ rồi sao? Chẳng lẽ ngươi muốn đánh chết thằng cháu duy nhất nhà họ Quân này hả?"

Lão già nãy thật quá tuyệt! Một câu phun ra đã nhắc mọi người đây là thằng cháu cuối cùng của nhà họ Quân, muốn giết ai thì giết, chứ muốn đụng đến nó thì đừng hòng.

-"Hôm nay đừng ai cản ta! Hôm nay ta quyết đánh chết tên súc sinh này! Quả thật ai cũng thấy rành rành hắn làm bẽ mặt ta, bôi nhọ nề nếp gia đình nhà họ Quân ta, hôm nay không dạy dỗ nó thì đợi cho đến khi nó quậy tung trời ra sao"

Quân Chiến Thiên điên cuồng gào lên, một bộ dạng hung thần ác sát lao tới. Xem cái dạng này, nếu lão không đem cháu mình lột da róc xương quyết không chịu ngừng lại.

Có điều mấy lời này của lão vừa ra, lại làm cho cả triều đình bá quan văn võ khinh bỉ nhìn lại: "làm bẽ mặt ngươi? Quân Chiến Thiên ngươi cũng biết cái gì gọi là bẽ mặt sao? Thằng cháu của ngươi thành ra cái dạng này, không phải là ngươi đã quá quen rồi sao? Sao lúc trước không nhắc gì đến nề nếp gia đình? Câu trước gào lên đòi đánh đòi giết, câu sau biến thành dạy dỗ một trận, quả thật là bội phục, bội phục mà!

Bất quá chửi thầm thì cũng chỉ là chửi thầm. Đã có lão già Độc cô kia làm mẫu, mấy lão già còn lại cũng phải biết phối hợp mà làm loạn lên. Kẻ nắm tay người túm chân, hai ba người xông lại kéo áo Quân Chiến Thiên mà lôi lại. Trước tiên phải kéo lão ta lui ra, nếu không thì làm sao lão có thể diễn bài "rút lui có trật tự" được?

Đường mập bên này thét lên một tiếng sợ hãi, sau đó dùng một cái giọng quỷ khóc thần sầu rống lên:

-"Giết người rồi! Muốn giết người rồi, có ai cứu mạng không. Người anh em Tham thiếu của ta, ngươi ngàn vạn lần đừng có chết nha"

Vừa rống vừa đem một thân nước miếng nước mũi nhào tới hướng Quân Mạc Tà, khiến kẻ khác nhìn vào chỉ thấy từng đống thịt rung rinh lắc lắc, nhất là hai bờ mông nhấp nhô lên xuống tự như sóng biển dạt dào..

Nhất thời không khí trở nên ầm ĩ tưng bừng, khiến hoàng đế bệ hạ đang ngồi trên cao cũng hết chịu nổi mà vỗ ghế quát:

-"Tất cả im miệng! Tất cả dừng tay! Còn ra cái thể thống gì! !"

Một tiếng long uy, tất cả mọi người ở trong nháy mắt ngừng tay rồi nhìn lẫn nhau. Tất cả đều cùng một bộ dạng thở hồng hộc, tay chân bủn rủn tựa như không muốn ai không nhận ra là mình đã dùng hết sức rồi vậy.

- "Cầu bệ hạ làm chủ cho chúng ta! Nghiêm trị đồ vô sỉ đang phát rồ này !"

Đám người Văn Tinh thư viện dưới sự thống lĩnh của Mai Cao Tiết vừa khóc rống lên vưa quỳ xuống. Bao nhiêu năm nay dù có thua có thắng, nhưng chưa lần nào bị người ta trắng trợn chỉ vào mặt mình làm nhục như thế này? Đây quả thực đúng là vô cùng nhục nhã a!

Quân Mạc Tà nằm trên mặt đất giả bộ hôn mê, khóe miệng lệnh qua một bên, sau đó không nhúc nhích nữa

- Chuyện hôm nay không cần nói nữa, thật là làm mất hứng!" hoang đế bệ hạ giận dữ phẩy tay:

-"Các đại thế gia thì càn quấy, cái gọi là tài tử của Văn Tinh thư viện, lại lòng dạ hẹp hòi như vậy, "có thù tất báo" thì ngày sau làm sao có thể tạo phúc cho vạn dân? Việc ngày hôm nay cơi như là bỏ? Mọi người tự về mà ngẫm nghĩ lại đi!"

Nói tới đây, mỗi người đều cũng có chút kinh hồn bạt vía. Lời này của Hoàng đế, thật sự là đủ nặng.

Đúng lúc này, đột nhiên bên ngoài tiếng bước chân dồn dập vang lên, một thanh âm vội vã kinh hoàng kêu lên:

- "Khẩn cấp chiến báo!"

Các đại lão trong quân đội đều ngẩn ra, khuôn mặt lạnh lẽo. Chiến báo, hoặc có thể nói đó là thứ mà mấy lão già khát máu này thích nhất, mà cái thứ này đã lâu quá rồi không xuất hiện ra.

Một tên thị vệ vội vã chạy vào, sau đó quỳ xuống trình ra một phong thư

"Một làn sóng Thiên phạt huyền thú đánh vào nam bộ? Tại sao lại có chuyện này chứ?"

Hoàng đế bệ hạ vừa đọc qua liền không khỏi nhíu mày, rồi sau nghi hoặc tự hỏi một tiếng đôi lông mày của lão cũng nhíu lại.

-"Trong chốn giang hồ lại có thể có chuyện Sinh tử Chí Tôn Thạch Trường Tiếu kết hợp với Huyết hồn sơn trang phát ra Chí Tôn triệu hoán lệnh? Chẳng lẽ. Có chuyện lớn phát sinhh rồi say sao??"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 72: Bị Ám Sát

Trong một gian phòng vắng lặng.

Một bàn cờ theo phong cách cổ xưa hết sức đặc biệt.

Hai màu đen trắng lẫn lộn với nhau, đã loạn thành một đoàn mà chém giết thảm thiết.

- Văn Huynh, không biết việc hôm nay huynh có cách nhìn như thế nào?

Hoàng đế bệ hạ nhẹ nhàng đặt một quân cờ đen xuống bàn làm phát ra một tiếng vang khẽ.

Ở phía đối diện, Văn Thương Vũ một thân áo đen như mực. Ở trong hoàng cung này, dù là Hoàng đế bệ hạ cũng là

lần đầu tiên nhìn thấy hắn ăn mặc như thế này.

- Rất khó nhận xét, có điều trên người hắn cũng không có bao nhiêu dao động huyền khí, điểm này……. có thể xác

nhận một điều: Mai bạch tử.

(ND: Ý là huyền khí ít đến thảm thương, coi như tên kia chỉ là phế vật đối với người tu luyện huyền khí)

Sắc mặt Văn Thương Vũ vẫn không đổi, có điều ánh mắt lại thoáng động đậy rồi hạ xuống một quân cờ.

- Ah, Văn huynh đánh nước này là muốn chặn giết đại long của ta phải không? Điều này không dễ đâu!

Hoàng đế bệ hạ mỉnh cười đáp lại:

- Có điều ta cảm giác được tên nhóc Quân gia kia rất không thích hợp. Huynh thấy sao?

- Đâu chỉ là rất không thích hợp, mà phải chắc chắn là không thích hợp mới đúng.

Văn tiên sinh cẩn thận nhắm mắt lại, suy nghĩ một hồi rồi nói tiếp:

- Tên Quân Mạc Tà này, có thể nói là rất cổ quái. Hành động lộ ra tác phong không đúng đắn, "Vô câu vô thúc"

(Không câu nệ gì hết trơn). Hôm nay trên đại điện, tuy hắn tỏ vẻ mình là tên ăn chơi trách táng trêu chọc mọi người

trong thiên hạ, nhưng theo cách nhìn của lão phu, hắn cũng không phải là đóng kịch.

- Ý của Văn huynh là…

Hoàng đế bệ hạ khẽ cúi đầu, một đầu ngón tay đưa lên thái dương huyệt cùa mình mà khẽ xoa xoa.

- Chỉ sợ là hắn không thèm để bất kỳ ai vào trong mắt thôi!

Văn tiên sinh dùng một loại giọng nói đã được suy nghĩ kỹ càng mà nói ra. Hiển nhiên là đối với bất cứ hành động

nào của Quân Mạc Tà đều khiến hắn phải suy xét cẩn thận, mà lúc này mới là mượn lúc nói ra đáp án trong lòng

mình:

- Cái "bất kỳ ai" này, chỉ sợ cũng tính cả bệ hạ nữa!

- Sao? Cuối cùng ý này là sao?

Bàn tay đang cầm cơ của Hoàng đế bệ hạ chợt dừng lại giữa không trung:

- Không biết tiên sinh có điều gì dạy bảo?

- Ta đành có sao nói vậy thôi. Ta cảm thấy tên Quân Mạc Tà kia dùng một loại thủ đoạn của một tên ăn chơi trác táng

mà tỏ sự cuồng ngạo ra trước mắt mọi người, nhưng đồng thời cũng là để nói cho bệ hạ biết một chuyện…

Văn Thương Vũ ha hả cười.

- Ý hắn là không muốn nhảy vào vòng phân tranh của thế gian!

Hoàng đế bệ hạ nói đáp án ra thay hắn.

- Hắn muốn trước mặt mọi người nói điều này với trẫm, làm cho trẫm an tâm, vĩnh viễn không cần kiêng dè hắn; hơn

nữa hắn vừa cười vừa chửi cũng vừa nhắc nhở trẫm cách giáo dục của Văn Tinh thư viện là sự thất bại cỡ nào. Mà

mấy tên gọi là tài tử kia, lại là cái thứ khó xài cỡ nào! Làm cho trẫm thấy được cái tai họa ngầm của chốn quan

trường, cũng vô tình khiến trẫm thiếu hắn một món nợ ân tình!

- Đúng vậy, loại người như vậy quả thật không cần tốn công mà đề phòng. Vốn mấy năm qua Văn Tinh thư viện cũng

dạy ra nhiều anh tài, có nhiều cống hiến nên công lao của bọn hắn không thể không thừa nhận. Nhưng mấy năm gần

đây quá mức chú trọng bồi dưỡng phần "Tài" mà lơ là phần "Đức", là một sai lầm bỏ gốc lấy ngọn. Hơn nữa, người do

Văn Tinh thư viện đào tạo ra nhiều nhất cũng chỉ có thể xem là "nhân tài", hoặc là "Nhân trung chi kiệt" - giỏi nhất

trong một thời. Nhưng nếu muốn đào tạo ra "Nhân trung chi hùng" - Thủ lĩnh một phương, thì cũng còn kém xa!

- Cho nên, cái mối họa ngầm của Văn Tinh thư viện này, cũng chỉ tính là chuyện nhỏ.

- Mà trong số con cháu bá quan văn võ trong Thiên Hương, cũng có mấy người thuộc loại phi phàm nhưng phần lớn

vẫn nằm trong tầm khống chế được. Chỉ có hai người làm ta lo lắng, quả là thiên tài cũng khiến người khác sầu lo!

Văn Thương Vũ mĩm cười:

- Một tên là Lý Du Nhiên, mà tên còn lại chính là Quân Mạc Tà!

- Du Nhiên sao?

Hoàng đế bệ hạ cười cười:

- Thằng nhóc Lý Du Nhiên này dã tâm cũng rất lớn, không những có tâm cơ cực kỳ thâm trầm, vui buồn không hiện

ra mặt, cách đối nhân xử thế cũng rất khôn khéo, cẩn thận. Ta cũng thường nghe người ta nói, kẻ này có thể bày mưu

nghĩ kế, ngồi sau màn mà quyết định thắng thua ở ngoài ngàn dặm! Chỉ là cho dù Lý Du Nhiên có tài hoa bộc lộ, tư

chất hơn người, cũng chẳng đáng để ta vướng bận trong lòng.

-Vì sao lại vậy?

Lần này đến phiên Văn Thương Vũ không giải thích được, người có tài như vậy mà vẫn không lọt vào tầm mắt là

sao?

- Cái này có khi Lý Du Nhiên cũng chưa chắc phát hiện ra được. Toàn bộ thủ đoạn hắn có, tất cả học thức hắn nghiên

cứu đều cùng có một điểm chung: Làm tướng làm soái thì có thể, thậm chí có thể làm tới Tể tướng, Quốc sư. Nhưng

con đường này của hắn, là con đường làm thần tử, chứ không phải là con đường làm đế vương!

Hoàn đế ung dung cười:

- Cho nên Lý Du Nhiên nhiều nhất cũng chỉ có thể dừng ở mức làm "Nhân tài", giỏi nữa thì tới mức "Nhân kiệt" mà

thôi. Nếu hắn thật sự có tài, cũng có thể bước tới trước một bước làm một kẻ kiêu hùng. Nhưng rốt cuộc hắn cũng

không thể có được cái khí phách quân lâm thiên hạ được! … Dù có dã tâm, cũng không đủ để khen ngợi. Ta hoàn

toàn có thể nắm chắc, khi dã tâm của hắn đã hoàn toàn bộc lộ thì cũng là lúc ta dập tắt nó dễ dàng. Bởi vậy sao phải

ưu lo vì hắn?

- Làm một đế vương, sao có thể chơi trò lén lút âm mưu tính kế người khác? Lý Du Nhiên đã tập thành thói quen núp

sau tấm màn, ngay cả khi cần ra mặt hắn cũng không chịu bước ra, hoặc miễn cưỡng bước ra thì cũng chỉ là gượng gạo

mà thôi. Nhưng đế vương vừa cần cái tài vừa cần sự đường đường chính chính mà đối mặt với cả thiên hạ. Đó là lý

do mà khi Lý Du Nhiên đã được lựa chọn, thì cũng chỉ là lựa chọn tạm thời mà thôi. Chỉ cần chú ý hướng đi của hắn

một chút, dùng được thì dùng, không dùng được nữa thì trừ đi. Hắn giỏi lắm cũng có thể tạo thành cơn sóng nhỏ,

nhưng không thể tạo thành sóng thần được.

Hoàng đế bệ hạ nói ra một phen này, là đã trực tiếp loại bỏ Đệ nhất tài tử Lý Du Nhiên vốn được cả Thiên Hương

công nhận rồi.

- Vẫn là bệ hạ suy nghĩ chu đáo, bội phục!

Văn Thương Vũ lại suy nghĩ tỉ mỉ một phen: “Một đoạn này nói ra, không thể không thừa nhận về phương diện nhìn

người của vị đang ngồi lên ngôi cửu ngũ này cao hơn cái mức "Chính xác" nhiều. Cách nhìn người của hắn là đứng từ

góc độ đế vương để nhìn. Còn cái nhìn của mình, là ở góc độ một vị võ học tôn sư. Sự khác biệt giữa hai người tựa

như trời và đất, tuyệt không thể nào có điểm chung được.”

- Còn lại tên Quân Mạc Tà kia, tính ra lại còn nguy hiểm hơn nhiều so với Lý Du Nhiên. Trình độ nguy hiểm của hai

tên này thậm chí không thể so sánh cùng nhau được. Tên Lý Du Nhiên kia đã bộc lộ tài năng, mà tên Quân Mạc Tà

này thì như rồng núp dưới bùn, một khi mây gió kéo tới sẽ dùng khí thế hào hùng để tung bay. Tuy hắn đã tự nói

chính mình không muốn liên quan đến quyền thế, nhưng bất kể là hắn mốn phát triển theo cái dạng nào cũng sẽ trở

thành loại người nổi bật nhất. Tên Lý Du Nhiên kia mặc dù mưa nắng bất thường, nhưng vẫn còn có thể khống chế

được, chứ tên Quân Mạc Tà này một khi cường thế xuất hiện, chắc chắn sẽ là một thanh kiếm tuyệt hảo, lúc đó liệu

còn ai có thể chặn được hắn.

Hoàng đế bệ hạ thở dài một hơi thật sâu:

- Trước mắt thì các quốc gia trên đại lục tuy rằng cũng có nhân tài xuất hiện lớp lớp. Nhưng bậc người tài tuyệt thế

giống như Quân Mạc Tà cùng Du nhiên thì cũng chưa từng xuất hiện. Nếu cho trẫm thêm năm mươi năm thì có thể

mài dũa bọn chúng thật tốt. Hai tên này sau khi được rèn dũa, thì tương lai liền có một văn một võ tạo thành "Thiên

trụ thạch" - Cột chống trời! Hơn nữa hai tên này tính cách vừa tương tự lại vừa xung đột lẫn nhau, tạo thành một thế

cân bằng hoàn hảo! Nhưng ngay thời điểm này mà xuất hiện hai tên đó, đối với Thiên hương đế quốc ta mà nói thì

không biết gọi là phúc hay là họa nữa?

- Bệ hạ đang tuổi tráng niên, cũng là lúc cái tuổi mạnh mẽ nhất thì sao lại phải nói lời ấy?

Văn Thương Vũ ha hả cười một tiếng.

Chỉ là lời an ủi!

- Cơ thể của trẫm, trẫm tự biết rõ ràng. Có lẽ có thể sống thêm mười hay hai mươi năm nữa chứ tuyệt đối không lâu

hơn được. Vết thương mấy năm trước, ngay cả Độc Tâm dược vương cũng đành than rằng sức người có hạn, việc

thay đổi thể chất của trẫm thì không phải chuyện con người có thể làm được. Văn tiên sinh cũng không cần an ủi ta

nữa.

- Hiện điều duy nhất làm trẫm lo lắng chính là hai người kia thuộc loại nhân tài chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu.

Trẫm còn trên đời chắc chắn sẽ kiềm chế được bọn chúng, nhưng một khi trẫm qua đời thì ba đứa con trai của trẫm

lại không có một đứa có thể khống chế nổi hai người này. Ngay cả chuyện đối phó một trong hai tên cũng là chuyện

không thể rồi, lúc đó…

Hoàng đế bệ hạ buồn bã thở dài một hơi.

- Trước mắt bốn biển yên bình khôngcó sóng gió gì, phía biên giới cũng vô sự mà các đại gia tộc trong nước cũng

trung thành và tận tâm với bệ hạ, tin tưởng rằng trong khoảng thời gian ngắn tới cũng tuyệt đối không phát sinh ra

chuyện gì.

Văn Thương Vũ mở lời tiếp:

- Bệ hạ cứ yên tâm!

- Thật ra thì cũng bởi không phá sinh chuyện gì mới là nguyên nhân chủ yếu trước mắt. Văn tiên sinh xem ra vẫn còn

dùng ánh mắt "hòa hoãn" mà nhìn, hiện giờ hai tên Lý Du Nhiên và Quân Mạc Tà kia thựa tế đã muốn thay thế hệ

trước, là nhân vật mấu chốt để "duy trì" sự cân bằng giữa quân sự và chính trị. Bất kể tên nào xảy ra chuyện cũng sẽ

đánh đổ thế cân bằng hiện tại, lúc đó tình hình trong nước sẽ chia năm xẻ bảy mà loạn lên. Bởi vậy hiện tại quyết

không thể va chạm với bất kỳ ai trong bọn chúng.

- Nhưng cứ như vậy mà "lưu" bọn chúng lại, tương lai sự nguy hại chưa chắc nhỏ hơn hiện tại, hơn nữa động một tí

cũng là dẫn đến họa mất nước.

- Ý của bệ hạ …. Thật sự là muốn … trừ chúng ngay bây giờ?

Văn Thương Vũ trầm tư một lúc rồi cúi đầu chậm rãi hỏi.

- Chắc chắn không được! Trẫm đã "phụ lòng" Quân gia đủ nhiều rồi. Làm sao có thể dứt bỏ huyết mạch duy nhất của

Quân gia được nữa?

Hoàng đế bệ hạ cười cay đắng, những lời này nói ra rồi, ngay cả Văn tiên sinh cũng không tin nổi.

- Hơn nữa, hiện tại cũng không phải là lúc thích hợp. Văn huynh nghĩ thừ nếu Quân Mạc Tà mà chết, thì sự rung

chuyển đó Thiên Hương đế quốc chúng ta có thể chịu đựng nổi sao? Cho dù chết, cũng phải chết trong một "lý do

ngoài ý muốn" mời được. Nếu không, phe "Quân gia" kia một khi phản kích không phải mất cả chì lẫn chài hay sao!

Nói đến chuyện này, trước khi phân hóa được phe phái của Quân gia thì bất kể như thế nào cũng không được ra tay.

Hắn thở dài:

- Huống chi, ngươi đừng quên sau lưng Quân Mạc Tà, ngoại trừ Quân gia ra còn có liên lụy đến gia tộc của người kia

nữa. Tuy ở phương diện vũ lực có thể không sánh bằng Phong Tuyết Ngân Thành hoặc là Huyết Hồn sơn trang,

nhưng sau khi Quân Vô Hối chết trận, bọn họ phản công lại cũng làm rung chuyển cả toàn bộ đại lục!

Hắn thở dài một tiếng, mang theo vẻ vô cùng hối hận, tựa hồ là ngay cả sâu thẳm trong tâm hồn kia, lương tâm của

hắn cũng đang thở dài vậy.

(ND: Dối trá, khốn nạn thay lũ vua quan phong kiến này *__*)

Từ tiếng thở dài này, Văn Thương Vũ có thể nghe thấy rõ ràng, rằng vị Hoàng đế bệ hạ thời gian gần đây tâm tư luôn

khó đoán, vui buồn thất thường kia, giờ phút này chán nản và hối hận đến mức nào!

- Đông Phương Thế Gia? Cái gia tộc thích khách được người đời công nhận? !

Văn Thương Vũ bổng trừng mắt, nhịn không được kinh hô một tiếng:

- Không phải bọn chúng đã mai danh ẩn tích từ tám năm trước rồi sao? Chẳng lẻ Đông Phương Thế Gia kia chính là

nhà họ ngoại của Quân Mạc Tà?

- Ngươi đoán không sai!

Hoàng đế bệ hạ thông khổ nhắm nghiền mắt, ngẩng đầu nói tiếp:

- Năm đó Quân Vô Hối, Quân Vô Mộng chết trận ngoài ý muốn; những thích khách của Đông Phương Thế Gia đột

nhiên điên cuồng dốc toàn bộ lực lượng ra. Đối mặt Thiên Hương đế quốc, đối mặt Phong Tuyết Ngân Thành, đối

mặt toàn bộ đại lục bắt đầu cuộc trả thù đẫm máu! Trong một năm, hầu như mỗi giờ mỗi khắc đều có người làm việc

bên ngoài của Phong Tuyết Ngân Thành bị ám sát; mỗi giờ mỗi khắc những tướng quân đã từng giao đấu với Quân

Vô Hối đều có người bị ám sát! Mà nội thương của trẫm, cũng là bị khi đó. Đông Phương thế gia liên tục phái ra

mười bảy tên sát thủ tử sĩ hạng nhất quyết lấy mạng đổi lấy thương tổn này, khiến trẫm bị một vết thương không chỉ

đến nay không thể khôi phục mà còn là vết thương vĩnh viễn không thể phục hồi!

- Lúc ấy không những toàn bộ tinh anh của Tiêu gia trong Phong Tuyết Ngân Thành đi ra hết, mà ngay cả Huyết Hồn

sơn trang cũng phái người dốc sức phối hợp. Các đại Chí Tôn kẻ ngoài sáng kẻ trong tối ra tay, cuối cùng mất hết một

năm trời mới rốt cuộc đè cơn sóng thích khách này xuống được. Trận chiến cuối cùng, hai người Hành Vân - Bố Vũ

của Tiêu gia cùng đánh một trận với Lão phu nhân gia chủ Đông Phương Thế Gia. Hai bên đánh cuộc, Lệ Tuyệt

Thiên và Hàn Phong Tuyết đứng ra làm nhân chứng. Cuối cùng Đông Phương Lão phu nhân thua nửa chiêu, rơi vào

đường cùng đành mang theo tất cả đệ tử trong gia tộc tuyên bố Đông Phương Thế Gia từ đó về sau sẽ thoái ẩn thâm

sơn. Cũng buộc phải thề rằng: Trừ phi kiếm phong giả tháp tuyết sơn, huyền thú tẫn xuất thiên phạt; phủ tắc, đông

phương thế gia đích thứ khách. Tuyệt bất tại đại lục thượng hiện thân!

(ND: Trừ khi đỉnh Kiếm phong của Tuyết Sơn sụp đổ, toàn bộ Huyền thú ra khỏi Thiên Phạt sâm lâm. Nếu không tất

cả thích khách của Đông Phương Thế Gia tuyệt không xuất hiện trên đại lục nữahttp://.4vn/images/smilies/11.gif!)

- Đỉnh Kiếm phong của Tuyết Sơn sụp đổ, toàn bộ Huyền thú ra khỏi Thiên Phạt sâm lâm!

Văn Thương Vũ tuy rằng đã sớm biết chuyện này, nhưng giờ phút này nghe được câu này vẫn tiếp tục chấn động tâm

thần!

- "Đỉnh kiếm phong" là đỉnh cao nhất của dãy núi Tuyết sơn trải dài hàng vạn dặm, làm sao có thể sụp đổ được? Còn

Thiên Phạt sâm lâm vốn là thiên đường của huyền thú, có ra thì cũng lắm ra chỉ một nửa chứ làm sao ra hết được?

Lời này của Đông Phương lão phu nhân chẳng khác nào tuyên bố Đông Phương Thế Gia vĩnh viễn quy ẩn sao?

- Cái đó cũng chưa chắc! Một khi có kẻ đụng đến điểm mấu chốt của Đông Phương Thế Gia, bọn hắn sẽ tự nhiên có

cái lý do xuất hiện, mà điểm mấu chốt này lại chính là chỉ một người! Sau vụ thề nguyền đó năm năm, Quân Mạc Ưu,

Quân Mạc Sầu chết trận tại Đoạn Hồn Lĩnh thì Đông Phương Thế Gia lại ra tay, với lý do là báo thù cho cháu ngoại.

Lúc ấy quân tướng của Thiên Tứ đế quốc tham gia trận chiến này một tên cũng không trốn thoát được. Ngay trong

đêm đó có người đem tất cả đầu lâu của bọn chúng ném vào trong hoàng cung của trẫm kèm một tờ giấy, trên đó chỉ

viết một câu : "Nếu Quân Mạc Tà có chuyện gì xảy ra, mục tiêu kế tiếp chính là Thiên Hương hoàng cung! Quân gia

mà đoạn hậu, thì Dương gia cũng sẽ tuyệt tự lúc nào không hay!” Ngay cả Quân Chiến Thiên còn không biết chuyện

này!

- Còn Văn Huynh, thì mới tới đây sau khi đại chiến 3 năm trước chấm dứt.

Âm thanh của hoàng đế tràn ngập sự phẫn nộ, nhưng cụng kèm theo sự vô lực lẫn nhục nhã:

- Quân Mạc Tà, chính là cháu ngoại còn lại duy nhất của Đông Phương lão phu nhân! Một mạng của hắn có giá ngang

với toàn bộ tính mạng của Thiên Hương hoàng thất!

- Quân Chiến Thiên chính là vì kiên trì không chịu tạo phản, rốt cuộc vì vậy mà cắt đứt quan hệ với Đông Phương

Thế Gia!

Quân cờ trắng trong tay Hoàng đế bệ hạ đập xuống bàn khiến bàn cờ trở nên tán loạn. Ngòn tay hắn run rẩy, gục đầu

xuống chán nản nói:

- Quân đại ca đối với ta tình thâm ý trọng, Văn huynh, ta năm đó... Xin lỗi Quân đại ca!

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên:

- Điều này, ta thừa nhận! Nhưng ta… rốtcuộc cũng là một vị đế vương! Ta là vua của một nước, điều đó cho tới bây

giờ ta vẫn không quên. Đế vương vốn vô tình, ta …. bất kể thời điểm nào, điều đầu tiên phải giữ lấy vĩnh viễn chính

là hoàng quyền, vĩnh viễn là tương lai của quốc gia này, ta không thể để sinh ra bất cứ cái gì uy hiếp đến hoàng quyền

của ta … Thật sự mà nói, thời gian nghĩ đến tình huynh đệ trong đó … là quá ít…

- Đây chính là bi ai của bậc đế vương! Cô độc, cô độc mà!

Văn Thương Vũ im lặng một lúc lâu, sau đó thở dài nặng trĩu.

- Đó là lí do mà bất kể như thế nào, mấy người Quân gia còn sống sót này chúng ta quyết không thể động vào! Dù là

chuyện gì đi nữa cũng không thể động vào. Ngay cả khi có lí do nhất định, cũng phải là chết trong tình huống "ngoài ý

muốn"! Hơn nữa, không kể chúng ta hay là một người nào trong Thiên Hương hoàng thất cũng không được có bất kỳ

dính dáng gì. Nếu không một bị bắt lấy nhược điểm này, một khi Đông Phương Thế Gia nổi điên lên … Văn huynh,

lúc này Chí tôn đã không giống như lúc xưa nữa rồi. Từ khi Vân Biệt Trần mất tích sớm đã mạnh ai nấy làm theo ý

mình rồi! Một khi Đông Phương tái xuất, Thiên Hương ta… gặp nguy rồi!

- Tình huống ngoài ý muốn? … Nếu muốn Quân Mạc Tà chết vì một tình huống ngoài ý muốn ….

Văn Tiên sinh thở dài một tiếng:

- .. khó a!

- Thật ra cũng không đến nỗi quá khó khăn!

Hoàng đế bệ hạ cười bí ẩn, trong ánh mắt đầy sự phức tạp:

- Hơn nữa, tình huống ngoài ý muốn này, đã đến rồi!

Vừa nói hắn vừa lấy trong tay áo ra một phong thư đặt lên trên bàn cờ.

- Huyền thú triều? Ý của bệ hạ là …?

Ánh mắt của Văn Thương Vũ sáng rực lên, chợt thở dài thật sâu

- Sự kiện lần này xảy ra ở Nam bộ của Thiên Hương ta, đối với bất kỳ một quốc gia nào vùng đất đó cũng không dính dáng đến.

Nhưng một khi thế lực của Huyết Hồn sơn trang hoàn toàn bỏ chạy rồi, thì người đầu tiên gánh chịu tai nạn chắc chắn sẽ chính là Thiên Hương ta!

Hoàng đế bệ hạ hơi nhíu mày rồi vươn người đứng dậy. Hắn ưỡn người:

- Cho nên, chúng ta nhất định phải điều động binh mã, hơn nữa xuất lực cũng không thể để người ta xem thường được. Vì thế tất cả các đại thế gia trong kinh thành cũng phải điều động người của mình đi theo tạo thành một chi bộ đội tinh nhuệ, kết hợp với mười vạn thiết kỵ của ta cùng hướng thẳng xuống phía Nam!

- Trong những kẻ này, Mộ Dung thế gia, Đường gia, Lý gia, Tống gia, Quân gia... Ha ha ha, đều phải phái người ra. Những kẻ này vừa đi, thì kinh thành cơ bản sẽ trống vắng rất nhiều, trẫm sẽ thừa dịp mấy ngày rảnh rỗi này mà chơi đùa với ba đứa con trai một phen.

- Mà đợi sau khi bọn chúng trở về rồi, nhất định sẽ thấy một khung cảnh hoàn toàn khác hẳn.

Hoàng đế bệ hạ mỉm cười:

- Có điều, một chi quân đội này, với tính cách không ai chịu nhường ai của các địa thế gia, thì dù cho chi quân đội này có thực lực mạnh mẽ, nhưng … hahahaha…

Tiếng cười của Hoàng đế bệ hạ tràn ngập sự lạnh lẽo. Hiển nhiên chi bộ đội không ai phục ai này - trên dưới không hòa thuận, chính là điều tối kỵ nhất trong quân ngũ. Giờ mà đem chi bộ đội này ra đánh nhau với huyền thú, không cần hỏi cũng biết!

- Chỉ có một con đường chết!

- Bệ hạ định cho ai tới lĩnh quân vậy?

Văn tiên sinh mặc dù đã mơ hồ đoán được nhưng vẫn hỏi lại..

- Quân Vô Ý!

Hoàng đế bệ hạ cười quái dị:

- Trừ Quân Vô Ý ra, không lẽ còn có người nào thích hợp hơn sao?

Trong mắt Hoàng đế bệ hạ chợt lóe lên hàn quang: Quân Vô Ý, ta không biết ngươi tổ chức ra cái Quý tộc đấu giá kia vì mục đích gì. Nhưng ta phải đi trước một bước ngăn toàn bộ ý niệm trong đầu ngươi lại! Chuyến đi Thiên Phạt lần này … ngươi tự cầu phúc đi!

Ánh mắt sắc bén đó hồi lâu vẫn không tan!

Hoàng cung, sắc mặt Quân Mạc Tà của chúng ta đang u ám vô cùng. Tựa như có cái uy áp của bậc đế vương gì đó cứ đè mãi lên lưng hắn không thôi, khiến Quân đại thiếu gia phải trực tiếp vận Khai Thiên Tạo Hóa công ra để dò xét!

Dùng thần niệm tìm tòi xung quanh một hồi, sau khi xác nhận không có gì khác thường, hắn liền nhỏ giọng nói:

- Ê mập, mấy thứ thuốc ta kêu ngươi đi kiếm đó, hiện thời có bao nhiêu rồi?

- Cũng mới bắt đầu tìm, thì ngươi nói coi được bao nhiêu chứ?

Đường mập ngạc nhiên quay đầu lại đáp.

Mấy thứ Quân đại thiếu gia kêu đi kiếm toàn là hàng quý hiếm, mới có mấy ngày mà đòi kiếm được nhiều mới là kỳ quái!

- Nghe rõ đây, không kể ngươi dùng cách gì cũng phải tìm cho ta trong thời gian ngắn nhất với số lượng tối đa! Càng nhanh càng tốt! Cần đẩy mạnh tuyên truyền trên diện rộng. Đối với dược liệu quý hiếm thì cho dù lấy giá gấp hai, gấp ba lần mà mua cũng sẽ không tiếc! Còn nữa, ba thứ dược liệu đặc thù mà ta cần, thì chỉ cần nó xuất hiện, bất kể

cái giá trên trời nào cũng phải mua về cho ta! Tóm lại là không tiếc bất cứ giá nào cũng phải trong thời gian ngắn nhất thu gom hết về đây cho ta! Tính từ bây giờ, mỗi ngày ba lượt sáng, trưa, tối đều đưa hết cho ta. Coi như chỉ là một gốc cây, cũng phải lập tức đưa đến cho ta! Nghe rõ chưa?

- Rõ rồi! Ta sẽ đem hết sức mình, làm cho thật tốt!

Đường Nguyên cảm thấy sự gấp gáp của Quân Mạc Tà nên đành gật đầu hô khẩu hiệu.

Quân Mạc Tà thở phao một cái, ánh mắt vẫn chăm chú. Lúc hắn quay đầu lại nhìn, vẫn thấy trên cao vạn tia nắng vàng chiếu lên hoàng cung nguy nga rực rỡ. Nhưng hắn cũng cảm nhận được từ trong đó vẫn có một cặp mắt sáng rực đang nhìn mình chằm chằm.

Hắn cẩn thận tính toán lại toàn bộ biểu hiện hôm nay của mình lần nữa, rốt cuộc mới cảm thấy yên lòng.

Hoàng đế đang hoài nghi mình. Cái sự thật này lúc trước ở Quý tộc đường Quân Mạc Tà cũng đã nhìn ra. Mà Kim Thu tài tử yến lần này,

chẳng qua là một cái biện pháp để chứng minh mà thôi. Bất kể là Quân Mạc Tà có biểu hiện nào đi nữa, hung hăng càn quấy cũng tốt, cố tình lẩn tránh cũng thế, cũng không thể cải biến được sự thật này.

Trừ khi Quân Mạc Tà chịu buông bỏ cái tính cách kiêu ngạo này của mình mà quay trở lại cái loại tính cách của Mạc Tà kia, lúc đó mới tạm thời giảm bớt được, nhưng đó cũng chỉ là biện pháp tạm thời mà thôi, chứ làm vậy càng khiến cho hoàng gia càng quyết tâm "xực" hắn!

Quân Mạc Tà dù có chết cũng không muôn làm như vậy!

"Dưới háng có chim, phải đáng nam nhân, đội trời đạp đất, đi xxx con mẹ nó!"

Mười sáu chữ của tổ tiên để lại tựa như đã trở thành lời răn mình của Quân đại sát thủ

(ND: Ai muốn lấy làm lời răn của mình cũng được. 16 chữ này ta không có ý định chiếm hữu độc quyền đâu)

Lý do mà khi đó Quân Mạc Tà này, ngay tại đại điện của hoàng cung mà thoải mái dùng bộ dạng tên công tử bột ăn chơi trác táng, mặc dù nhìn thì y như diễn hề nhưng hắn cũng đã diễn một vở "Anh đây ngạo đời, đếch sợ thằng nào"!

Cũng là do khi nhìn thấy Đường Nguyên vác cả cái ghế dựa đi vào, Quân Mạc Tà nhà ta đột nhiên nghĩ thông suốt một vấn đề.

Nếu Hoàng đế thật sự muốn đối phó Quân gia, không cần lý do, hoàn toàn không cần một lý do nào hết! Kể cả tên Quân Mạc Tà này là một thằng ăn chơi đàng điếm há miệng chờ ăn, sống tạm bợ qua ngày đoạn tháng đi nữa. Thì khi cần giết hắn, hoặc khi muốn giết hắn quyết cũng chẳng chùn tay! Trái lại, nếu hoàng đế không muốn đối phó Quân gia, như vậy thì Quân Mạc Tà có là một kỳ tài ngút trời đi nữa cũng sẽ chẳng có chuyện gì.

Giờ thì Quân đại thiếu gia của chúng ta mới biết được "Nỗi buồn hoa phượng" của mình nó tầm xàm cỡ nào.

Huống cho hiện giờ Quân gia coi như cũng có thực lực để tự bảo vệ mình! Trong vòng một năm, cái hợp đồng "bảo kê" của một trong Bát đại chí tôn Ưng Bác Không chắc chắn sẽ được hoàn thành tốt. Còn sau một năm hả, Quân Mạc Tà có thể nắm chắc rằng đến lúc đó bất kỳ thằng nào muốn đụng đến Quân gia cũng "Lỗ mũi ăn trầu, răng môi lẫn lộn"!

Chuyện của Phong Tuyết Ngân Thành, Quân đại sát thủ của chúng ta không định đợi lâu!

Nhớ tới viên Huyền đan cửu cấp trong tay mình, Quân Mạc Tà lại thở dài. Huyền đan thì có, người chờ thăng cấp cũng có, thậm chí còn có một bảo kê cấp độ "Chí tôn cao thủ" đủ sức ăn đứt bất kỳ cave nào….

…..

….

Chỉ có điều thiếu thuốc để lắc nữa thôi!

Hồng Quân Tháp, Hỗn Độn hỏa, Tạo Hóa Lô, có rồi…

…. Nhưng không có dược liệu để chế thuốc!

Thuốc…. hiện tại điểm mấu chốt nhất rốt cuộc là một chữ này.

Quân Mạc Tà cau mày thở dài một tiếng.

Trong mấy ngày nay, Quân Mạc Tà đã đem cái phương thức … phương pháp luyện đơn kia đọc đến thuộc làu làu như cháo chảy. Điều kiện để chế thuốc cũng đã ghi nhớ rất kỹ rồi. Nhưng Quân Mạc Tà nhà ta bổng phát hiện chính mình vẫn chỉ có thể chế được mấy loại thuốc cấp bậc thấp, hơn nữa xác suất thành công cũng không cao

(ND: Làm ta nhớ đến thời kỳ hái thuốc - treo máy luyện thuốc khi chơi VLTK II và Atlantica quá)

Khai Thiên Tạo Hóa Công tầng thứ hai chỉ có thể luyện chế mấy thứ đan dược cấp thấp dùng tăng trưởng công lực, hoặc là trị liệu đau đầu nhức mỏi (Đã có Panadol ^_^). Mà mấy thứ đó đâu cần mấy thứ dược liệu quý giá gì.

Điều này làm cho Quân Mạc Tà thực rất buồn bực, tương đối buồn bực!

Điều này khiến hắn cảm thấy chẳng lẽ có Hồng Quân Tháp rồi mà còn không luyện chế ra loại thuốc nào "phê" hơn cái Huyền thú đan sao? Phải biết rằng Huyền đan cửu cấp là thứ có thể khiến cho một người tăng lên được mấy cấp bậc, hơn nữa bất kể hắn đang ở cấp bậc nào. Hiệu quả cỡ đó thì sao lại nỡ đem ra so sánh với mấy loại thuốc tăng lên vài năm công lực kia chứ? Cái này gọi là nếu có bình cảnh thì có khi cả đời người còn không đột phá, có cái cao độ, mà quá trời người đến chết cũng không với tới nổi.

(ND: Đơn giản là thuốc của anh Tà sản xuất chỉ tăng vài % exp thì làm sao hiệu quả bằng "Bonus item +??? lv" do đi cướp mà có được.)

Cho nên cao thủ trên thế gian này vĩnh viễn là số ít, hoàn toàn thuộc về nhóm số ít!

Thật lòng mà nói, cũng do Quân Mạc Tà đỏi hỏi cao quá mà thôi. Hiện tại hắn chỉ mới luyện đến tu vi tầng thứ hai của Tạo Hóa Công mà có thể chế được mấy món thuốc kia cũng là chuyện ngược với ý trời rồi. Cửu cấp Huyền đan thật sự rất đáng quý, nhưng trên đời này đào ra được mấy con huyền thú cửu cấp? Cho dù có đi nữa, có thể có được mấy người dễ dàng đạt được khỏa nội đan này đây?

(ND: Đừng tính anh Tà nhà ta vào, đơn giản vì anh ấy NVC mà ^_^)

Phải biết đại lục Huyền Huyền này từ cổ chí kim cũng có vài kẻ ăn trúng thiên địa linh dược nên công lực được thăng cấp, nhưng từ đó tới giờ vẫn chưa có ai có "trình" để luyện chế ra loại thuốc thần kỳ mà ai ăn cũng đều được tăng công lực lên như thế này.

Không cần nói chuyện tăng lên mười năm, tám năm công lực. Mà cái loại thuốc tăng lên một năm công lực một khi xuất hiện cũng đủ tạo nên một trận sóng to gió lớn rồi!

Nói gì đến chuyện Đại thiếu gia nhà ta gần đây đưa việc sản xuất thuốc ra quy mô lớn nha! Cảnh giới của Quân Mạc Tà càng tăng lên, công lực ngày càng cao thâm thì hắn cũng đủ khả năng chế thuốc với hiệu quả càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Điển hình của việc kẻ no không biết cái khổ của người đói!

Lão gia tử Quân Chiến Thiên đang cưỡi ngựa đi phía trước, quay đầu lại thấy thằng cháu nội mình suy nghĩ căng thẳng, sắc mặt thay đổi liên tục liền cảm thấy vui mừng.

Cho dù hôm nay Quân Mạc Tà làm cái gì đi nữa, Lão gia tử căn bản chẳng thèm để ở trong lòng. Ông cụ này căn bản không tin rằng trong Thiên Hương thành này, bằng vào mình còn không bảo vệ được đứa cháu duy nhất này sao? Cho dù tính cả trên Thiên Hương đế quốc thì như thế nào?

ĐCM nó, cháu nội của ông đây đáng lẽ phải đi làm diễn viên mới đúng! Đây mới chính thức là người họ Quân ta.

Không thể không nói, chửi được cái đám ẻo lả cũng khiến ông đây cảm thấy trong lòng "phê phê" thật! Đây mới chính là một thằng đàn ông "Dưới háng có chim"!

Ngay lúc ông cụ này đang "lên cơn tự sướng", đột nhiên phía trước xuất hiện dị biến bất ngờ!

Một cái bóng như quỷ hồn hiện ta, ngay giữa ban ngày ban mặt đột ngột xuất hiện, dùng một loại tốc độ không gì so sánh kịp, từ ngọn cây bên đường bắn thẳng về hướng Quân Mạc Tà như một tia chớp!

Veooo!

Gần như khi đạo ánh sáng này xuất hiện, nó đã bắn tới trước ngực Quân Mạc Tà!

Người này ra tay cực nhanh, thời cơ rất chuẩn mà, mà mục tiêu rất hẹp.

Với cái tốc độ cỡ này cùng thời cơ quá chuẩn thì ngay cả Quân lão gia tử đã bước chân vào cảnh giới Thiên huyền cũng hoàn toàn không kịp phản ứng! Nhất là lúc này là lúc vừa mới ra khỏi hoàng cung nha! Giờ phút này mà lại lựa chọn cách ám sát này, quả thật quá bất ngờ!

Tất cả mọi người giống như đang nằm mơ, chỉ trơ mắt nhìn một tia sáng này tựa hồ đâm xuyên qua lồng ngực của Quân Mạc Tà. Rồi sau đó nó cũng không quay đầu lại mà trực tiếp dùng tốc độ thần dị xẹt đến ngọn cây bên kia đường. Chỉ thấy ngọn cây khẽ lung lay một cái, sau đó không còn thấy một bóng dáng nào hết…..

Từ đầu đến cuối, thời gian chẳng hơn một cái nhày mắt. Hết thảy đã muốn chấm dứt!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 73: Lợi Kiếm Sắp Xuất Vỏ

Trong tíc tắc khi tên thích khách đặt chân lên ngọn cây, tựa hồ như hơi quay người nhìn thoáng lại. Nhưng hiện tại không ai chú ý đến hắn, bởi vì tất cả ánh mặt mọi người giờ đang bị Quân Mạc Tà hấp dẫn.

Trong lòng mọi người còn chưa kịp dâng lên cảm xúc đau buồn, ngay cả lão gia tử Quân Chiến Thiên còn chưa kịp rống xong hai tiếng "Mạc Tà" đã bị ngưng bặt giữa chừng. Nếu nghe không rõ ràng, giống như là lão gia tử đang ngửa mặt lên trời mà kêu "Mẹ ….!"

Bởi vì cái người tựa hồ bị đâm thủng ngực trước mắt mọi người kia, đáng lẽ phải là máu phun thành vòi, mất vài đốt xương ngực mà giãy chết. Nhưng thực tế rõ ràng rằng hắn vẫn đang ngồi chiễm chệ trên lưng ngựa, thậm chí toàn thân chẳng có chảy ra một gọt máu nào, đúng là hoàn toàn chưa từng bị thương qua.

Mọi người đề nhất thời giật nảy mình. Chuyện gì đang xảy ra đây? Rõ ràng một người bị kiếm đâm xuyên qua ngực, vậy sao lại ….

Khi Quân Mạc Tà đi đến đoạn đường này thì trong lòng hắn đã có một tín hiệu báo động. Kiếp trước khi hắn làm sát thủ cũng đã trải qua muôn ngàn thử thách, những cảm giác mạnh trải qua trong đời đã sớm rèn luyện thần kinh hắn một trực giác nhạy cảm với nguy hiểm. Để cho hắn cảm giác được sát khí ngay trước khi bị tấn công!

Tuy rằng trên mặt Quân Mạc Tà thanh sắc bất động, nhưng trong lòng hắn đã chuẩn bị kỹ càng!

Nhưng cho dủ là vậy, thì động tác của tên sát thủ này cũng quá nhanh, vẫn vượt ngoài dự liệu của hắn!

Thật sự quá nhanh!

Cơ hồ là nhận được sự cảnh báo, thì trong nháy mắt tên kia đã muốn hoá thành một hư ảnh bay đến trước ngực mình. Quân Mạc Tà thậm chí có thể cảm giác được sự lạnh lẽo phát ra từ thanh trường kiếm đó.

Thứ duy nhất Quân Mạc Tà có thể nhìn rõ chính là một đôi mắt lạnh lùng, một đôi con ngươi tràn ngập sự tĩnh mịch, một đôi mắt giống đôi mắt cá chết lạnh lùng theo dõi hắn.

Ngoại trừ lúc đó, còn lại toàn bộ đều là cái bóng mù mịt.

Người này tốc độ cực nhanh, muốn né tránh thế nhưng đã không kịp!

Ở trước mặt tốc độ tuyệt đối, hết thảy kinh nghiệm, lịch duyệt, bản năng cũng đã không có hiệu quả! Tuyệt đối là một kiếm trí mạng!

Tại thời điểm ngàn quân nguy kịch này, Quân Mạc Tà trong lòng nhanh chóng quyết định. Đã không còn sự lựa chọn nào nữa rồi. Rốt cuộc hắn bất kể có bị bại lộ hay không cũng phải lập tức trốn ngay vào Hồng Quân tháp để giữ mạng. Nhưng bởi vì hắn biến vào ngay trong nháy mắt nên tàn ảnh vẫn ở lại, khiến mọi người nhìn vào cứ ngỡ như là hắn đã bị thanh trường kiếm kia đâm xuyên qua thân thể vậy!

Sau đó hắn từ trong Hồng Quân Tháp nhảy ra thì vẫn là ngồi yên trên lưng ngựa như cũ. Tất cả chuyện này phát sinh chỉ trong cái chớp mắt khiến mọi người nhìn theo không kịp, với lại có ai ngờ được Quân Mạc Tà lại có cái thủ đoạn bảo toàn sinh mệnh quỷ dị cỡ này chứ?

(ND: Ừ thì mọi chuyện xảy ra trong cái nháy mắt, mà ta phải làm mất gần nửa tiếng mới xong *_* http://.4vn/images/smilies/6.gif)

Đúng lúc này, mọi người lại kinh hô lên!

Một đạo huyền hoàng quang mang đánh thẳng tới phía ngọn cây mà tên kia mới đứng, tựa như một con rồng bất ngờ xuất hiện giữa không trung.

Quân Chiến Thiên vốn đã sớm đứng kế bên cháu nội mình, ánh sáng màu lam trên người lão phóng ra, hiển nhiên đã sớm vận hết công lực toàn thân mà đánh ra một quyền! Quyền mạnh xé trời lại nổ mạnh như một tia sét, có thể thấy một quyền của ông già gân này là toàn lực đánh ra rồi!

Tiếc là một quyền toàn lực này, lại đánh vào khoảng không.

Đạo quang mang này hùng hổ lao tới, có điểu khi vừa chạm tới mục tiêu thì cái mục tiêu đó lại biến mất không một chút dấu vết, hiển nhiên cũng chẳng xảy ra vụ va chạm nào.

- Đây là tàn ảnh!

Quân Mạc Tà đứng phía sau chậm rãi thở dài, khi hắn nhìn thấy hoàng quang chậm rãi tiêu đi thì bộ mặt của hắn cũng đã nghiêm lại!

Tu vi huyền khí của tên này cũng không tính là cao, chắc cũng chỉ đứng vào hàng ngũ tiêu chuẩn của Địa huyền. Nhưng tốc độ của hắn lại cực kỳ quỷ dị. Quân Mạc Tà dám chắc chắn rằng, cho dù là lấy tốc độ nổi tiếng thiên hạ của Ưng Bác Không, dốc hết sức mình ra cũng chỉ có thể tạm ngang ngửa với tên này mà thôi!

Hắn còn có thể đi nhanh hơn ánh sáng do huyền khí của bản thân phát ra! Tốc độ cỡ này mới đáng sợ làm sao!

Địa Huyền đỉnh phong, tại sao có thể có tốc độ siêu cấp cỡ Chí Tôn đây ?

Không chỉ Quân Mạc Tà không nghĩ ra, cơ hồ mọi người chung quanh đều là cao thủ, cũng là đều không nghĩ ra! Trên thế giới tại sao có thể có người tốc độ đạt đến mức này cơ chứ?

Thấy mọi người tỏ vẻ đề phòng như sắp gặp đại địch, Quân Mạc Tà cười nhẹ:

- Không cẩn phải lo lắng, tốc độ tuy khủng khiếp nhưng chắc tên này chỉ có thể đánh ra một đòn mà thôi! Nếu hắn có thể đánh liên tục thì chẳng lẽ còn không lợi hại hơn so với Vân Biệt Trần hay sao?

Tật cả mọi người lập tức tỉnh ngộ, tốc độ công kích đó tấ nhiên là đáng sợ nhưng hắn tuyệt đối không thể đánh liên tục được. Chỉ có điều, số người có thể cản được một đòn này của hắn, chắc cũng thuộc về số ít mà thôi!

Cho dù là Thiên Huyền đỉnh phong mà đối diện với một đòn này cũng không thể không bị thương, cho dù không chết cũng phải trọng thương! Vậy Quân Mạc Tà sao lại có thể tránh thoát được đây?

Mọi người cũng không biết rằng hiện tại Quân Mạc Tà của chúng ta cũng đã một thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng rồi! Hắn vừa nghĩ lại vừa sợ không thôi.

Một đòn nhanh tựa như sét đánh này, ngay cả trong kiếp trước Quân Mạc Tà cũng chưa từng nghe thấy chứ nói gì đến chuyện đã gặp qua!

Thậm chí lấy bản lãnh sát thủ tuyệt thế của bản thân Quân Mạc Tà ra mà so cũng không so kịp!

Tốc độ cỡ này không phải là vượt quá khả năng chịu đựng của con người rồi sao!

(ND: Y như bắt một chiếc cup chạy với tốc độ của chiếc xì po vậy! http://.4vn/images/smilies/00%20%2823%29.gif)

Thật ra mà nói thì cái tốc độ đó cũng chưa phải là mức độ mà không ai đạt tới được. Nếu là cường giả cỡ như Chí Tôn Thần Huyền thì cũng không lạ lùng gì. Lấy Ưng Bác Không mà nói, nếu hắn có thể dốc hết sức ra cũng có thể đạt mức tốc độ như vậy, thậm chí còn có thể nhanh

hơn nữa. Nhưng hiện tại tốc độ này phát ra từ một tên có thực lực Địa huyền, thì cũng xứng với cái danh xưng "cực hạn siêu việt " rồi!

Quân Mạc Tà xưa nay luôn tự phụ, tự tin rằng có thể dùng tà nhãn mà xem thường anh hùng trong thiên hạ. Trừ cái chuyện công lực của mình bị giới hạn trong độ tuổi nên chưa đạt được mức thượng thừa ra, chứ nói về tốc độ lẫn phản ứng thì đều đủ để tự kiêu rồi.

(Agi và Intel gần max, chỉ có str là yếu nên chỉ số HP, Def thấp mà thôi http://.4vn/images/smilies/0%20%2852%29.gif)

Ở kiếp trước, hắn chỉ cần chăm chú đề phòng trong khoảng cách mười mét trước mặt, thì việc né được viên đạn do súng ngắm bắn ra cũng không phải là quá khó!

Thiệm chí ngay bây giờ, phối hợp với Khai Thiên Tạo Hoá Công thì hắn chưa bao giờ sợ chuyện đo tốc độ cả. Vậy mà lần này hắn lại không thể dùng phương pháp bình thường để né một đòn nhanh như chớp kia.

Vậy chẳng phải là nói tốc độ công kích của tên này đã nhan hơn tốc độ đầu đạn súng ngắm sao. Phải biết rằng tốc độ đi của viên đạn là 900m/s, gần như là gấp ba lần vận tốc âm thanh rồi.

(ND: tốc độ âm thanh trong không khí là khoảng 344 m/s (769,5 mph hay 1238 km/hhttp://.4vn/images/smilies/00%20%2885%29.gif)

Một nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng Quân Mạc Tà, khiến hắn cho dù đã tránh được một đòn này cũng phải đổ mồ hôi lạnh. Mà hiện tại mồ hôi ướt áo rồi.

Tuy rằng kiếp trước muốn tránh né cũng phải trong điều kiện hết sức tập trung cùng với việc đã biết trước tình huống rõ ràng. Còn bây giờ đang ngồi trên lưng ngựa, sự khác biệt cũng không so được. Nhưng dù gì đi nữa, tốc độ của kẻ này cũng quá mức khủng bố!

Đột nhiên, linh quang hiện ra trong đầu Quân Mạc Tà. Tốc độ của Huyền công bình thường tuyệt đối không có khả năng nhanh như vậy. Trừ phi cùng một loại tuyệt chiêu ôm nhau mà chết - Ngọc thạch câu phần của Hải Trầm Phong, hoặc là tuyệt chiêu ở kiếp trước "Thiên ma giải thể đại pháp", tập trung toàn bộ tốc độ lại rồi bùng phát, mới có thể trong nháy mắt đạt được tốc độ cỡ đó….

(Nd: y như nguyên lý cái lò xo nén vậy http://.4vn/images/smilies/0%20%28135%29.gif)

Nếu dùng lối phân tích này, thì thực lực tên thích khách kia hiện giờ là lúc suy yếu nhất, thậm chí có thể nói là đang lâm vào cảnh "ốm yếu nhiều bệnh" cũng được.

Ánh mắt Quân Mạc Tà vẫn nhìn về phía bỏ chạy của tên thích khách kia, đang dần dần bén nhọn hơn!

Người này, thật sự là quá nguy hiểm !

Đột ngột xảy ra sự kiện ám sát ngoài dự đoán này, dù cho may mắn là không xảy ra thương vong thì mọi người cũng đã trở nên cẩn thận hơn nhiều. Đường Nguyên dứt khoát giữa đường tách ra khỏi đội ngũ, chạy về Quý tộc đường gom góp dược liệu.

Đến tận khi thấy được cổng chính của Quân gia, Quân Chiến Thiên mới rốt cuộc kìm lòng không đặng mà hỏi cháu nội:

- Mạc Tà, một đòn vừa rồi con tránh thoát bằng cách nào?

Vấn đề này ông cụ đã nhịn ở trong lòng, cả đoạn đường luôn tự hỏi mình mà vẫn không rõ được. Với một đòn như vậy, ông cụ cũng tự cảm thấy mình cũng không nắm chắc chuyện hoàn toàn né được. Vậy thì thằng cháu này của mình dựa vào cái gì lại có thể tránh thoát? Quân Mạc Tà tuy có thần thông quảng đại, nhưng thực lực cỡ này cần bao nhiêu thời gian tu hành chứ không có đường tắt để đi được, đây cũng là điều mà ông cụ cứ thắc mắc mãi.

Quân Mạc Tà cười nhẹ, thấy biểu hiện của ông nội như vậy đành nghiêm túc nói:

- Ông nội, ông có thể yên tâm. Chỉ cần đứa cháu này không muốn chết thì bất kể là kẻ nào cũng giết không được cháu! Cho dù là Bát Đại Chí Tôn đồng loạt ra tay cũng tuyệt đối không chạm được tới một sợi lông của cháu. Ở điểm này, cháu vô cùng tự tin!

- Hả!

Quân Chiến Thiên kinh ngạc thốt lên, có thổi da bò cũng không nên thổi đến cỡ này chứ?

- Ông nội, điều này quan hệ đến bí mật lớn nhất của cháu!

Quân Mạc Tà có chút buồn cười, chớp chớp tròng mắt nói:

- Chính là thủ đoạn để bất cứ tình huống nào cũng có thể giữ được cái mạng của mình! Không lẽ ông lại bắt cháu kể toạc móng heo ra sao?

"Thì ra là thế!" Quân lão gia tử thở phò nhẹ nhõm, mặt mày sau một lúc khiếp sợ đã chuyển thành hớn hở, cũng không hỏi đến cái bí mật này nữa. Quân lão gia tử già đến thành tinh rồi, chuyện gì mà không từng trải qua thì làm sao lại không biết chứ. Bí mật chỉ ở trong lòng người biết mới có thể chân chính là bí mật. Nhiều người biết thì khả năng bị lộ lại càng cao. Chỉ cần biết là cháu nội mình có thủ đoạn như vậy là đủ rồi, Quân lão gia tử cũng không cần hỏi thêm nữa.

- Mạc Tà, nếu thật sự có chuyện như vậy, vậy thì đó chính là bí mật lớn nhất trong đời của cháu!

Dẹp được nỗi lo, ông cụ quay sang nói với cháu mình:

- Cho dù là tương lai có cưới vợ cũng tuyệt đối không được nói cho nàng biết, chỉ mình mình biết là đủ rồi.

- Đây là chỗ dựa lớn nhất của cháu! Có bí mật mới có át chủ bài. Bị người khác biết rồi thì bí mật không còn là bí mật, át chủ bài cũng không còn là át chủ bài!

- Ông nội yên tâm, cháu hiểu rõ mà!

Quân Mạc Tà có chút cảm động! Ông cụ đối với mình dốc lòng bảo vệ không nề hà gì, cảm tình này dù cho hắn đã sống quá cả hai đời cũng chưa được hưởng một lần.

-Hiện tại bệ hạ chắc đã muốn động binh rồi!

Trong đại sảnh của Quân phủ. Quân Vô Ý vốn không đi cùng mọi người tham gia Kim Thu tài tử yến nên giờ đang nghe hai ông con kể lại toàn bộ sự việc. Sau khi nói ra một lời chắc như đinh đóng cột kia, liền từ từ nói tiếp:

- Hơn nữa, đây cũng chính là yếu điểm đối với bệ hạ. Nếu không thì cho dù có tin trời sập, cũng không khiến bệ hạ đọc lên thất thanh như vậy!

Trên nét mặt Quân lão gia tử cũng thể hiện sự nặng nề, sau khi gật đầu đồng ý cũng không nói thêm lời nào. Từ khi Quân Vô Ý khỏi bệnh rồi tiếp nhận chức gia chủ tới nay, Quân lão gia tử dù có thể mở miệng cũng tuyệt đối không mở miệng, để cho Quân Vô ý dốc hết sức mình ra gánh vác trách nhiệm của cả gia tộc. Trừ phi là chuyện xử lý không được hoặc là có chỗ nào sơ sót thì ông mới cho ý kiến. Cho dù vậy ý kiến đó cũng không trực tiếp mà chỉ là lướt sơ qua thôi, nhắc đến là dừng, tuyệt không can thiệp sâu vào.

- Xem ra, ta phải chuẩn bị sẵn sàng rồi!

Quân Vô ý cười ha hả, chiến ý trong đôi mắt bùng phát. Cái phong thái trên chiến trận kia đã lâu không gặp, giờ đang bùng phá lên mạnh

mẽ.

- Vì sao?

Quân Mạc Tà nhà ta tuy rằng thông minh nhạy bén, nhưng đối với những lời này vẫn không thể hiểu được, vì sao một khi Hoàng đế bệ hạ đã muốn xuất quân thì Quân Vô ý phải chuẩn bị sẵn sàng? Phải biết rằng tin tức Quân Vô ý đã hết bệnh rất ít người biết, trong mắt thế gian thì Quân tam gia vẫn chỉ là một kẻ tàn tật mà thôi.

- Kỳ thật Kim Thu tài tử yến lần này, nói rõ ra cũng chẳng phải là tài tử yến gì!

Quân Vô ý cười lạnh một tiếng, nói tiếp:

- Yến hội lần này, căn bản là yến hội dành riêng cho một mình Quân Mạc Tà! Thời gian ngắn, hạng mục ít, hơn nữa lấy con làm mục tiêu tấn công chính. Trừ khi con không dám đón đỡ mà cam tâm chịu nhục, trái lại, chỉ cần con dám đứng ra đỡ đòn. Bất kể con có biểu hiện như thế nào, đều cũng bại lộ. Một câu đối một bài thơ, tuy rằng đối với người khác là loại tục tĩu, nhưng con chỉ trong một thời gian ngắn đã làm ra được thì đó cũng là một loại tài hoa! Ngay khi con trả lời xong thì Kim Thu tài tử yến cũng chính thức khép lại, hơn nữa là bệ hạ chính miệng chặn lại! Vậy đã chứng minh rằng mục đích của hắn đã đạt được, đã có kết luận đưa ra rồi!

Quân Vô ý cười nặng nề:

- Mạc Tà, con không có kinh nghiệm tranh chấp giữa triều đình và dân gian, trong triều hiện nay tình hình phân tranh rất là hỗn loạn rồi. Bệ hạ như thế nào lại chịu nhịn sao? Cho nên ta chắc chắn rằng mục tiêu của Kim Thu tài tử yến lần này là chính là Quân gia ta! Nếu là Quân gia, dù cho Mạc Tà con thể hiện ra một chút manh mối nào cũng khiến bệ hạ nghi ngờ. Vì sao ư? Hắn tuyệt sẽ không nghĩ rằng chúng ta làm vậy là để tự bảo vệ chính mình. Hắn không thể không nghi kỵ, hắn chỉ sẽ nghĩ đến

một câu "Như thử ẩn nhẫn, sở mưu tất đại!". Bởi vậy dù cho thế nào đi nữa ….

(ND: Càng ẩn nhẫn càng có mưu to!)

Quân lão gia tử ở bên cạnh thở dài thật sâu rồi quay đầu đi, làm như không muốn tiếp tục nghe nữa. Thật ra những lời Quân Vô Ý nói đều cũng là những lời mà Quân lão gia tử đã từng nghĩ qua, chỉ là trước nay không muốn nhắc đến mà thôi. Chứ còn bây giờ tất cả ảo vọng kia đều đã tan thành mây khói, ông cũng không còn muốn nói cái gì thêm nữa. Bạn bè với nhau hết mấy chục năm, vậy mà giờ đây trăm phương ngàn kế tìm cách tiêu diệt cả gia tộc mình, chuyện như vậy làm sao mà chịu nổi!

- Lấy cái tính đa nghi lẫn cẩn thận xưa nay của bệ hạ. Chắc chắn rằng hắn sẽ không chọn cách hành động sấm vang chớp giật. Đó là lí do mà hắn sẽ từng bước làm suy yếu tất cả lực lượng của Quân gia ta! Mà ta đúng là người đầu tiên gánh mũi chịu sào. Thiên Nam huyền thú triều. Lại chính là một cái lí do quá tốt, cho nên lúc này nhất định là đến phiên ta phải đi!

Quân Vô Ý nói xong, ánh mắt cũng đã phát ra hàn quang, thâm trầm khiếp người.

Quân Mạc Tà cười gằn một tiếng:

- Nếu hắn thật sự có ý nghĩ như vậy, thì sai hoàn toàn rồi. Tam thúc, nếu lần này quả thật là do chú xuất chinh, con sẽ cùng đi với chú. Thiên Phạt sâm lâm đối với con mà nói, thậm chí đối với cả Quân gia cũng là một chuyện vô cùng tốt.

Quân Vô ý nheo mắt lại, hỏi:

- Con cũng đi? Chỉ sợ lần này con muốn không đi cũng không được. Điều hiện tại ta lo lắng chính là….

Hắn nhìn qua cha mình:

- Nếu là con cùng với Mạc Tà bị điều đi phương Nam, phụ thân ở nhà sẽ….

Quân Chiến Thiên ha hả cười to đáp:

- Điểm này con cứ yên tâm, trước khi Quân gia chúng ta còn chưa hoàn toàn bị mất hết chỗ dựa thì hắn tuyệt đối sẽ không đối phó với ta. Nếu không thì cần gì phải đi thăm dò con chứ?

Quân Vô Ý vỗ đầu một cái:

- Con nhất thời không nghĩ tới!

Quân Mạc Tà nở nụ cười:

- Tam thúc quá quan tâm sẽ bị loạn, mà không phải không nghĩ tới.

Cả nhà ba người bàn bạc xong rồi, quyết định trước mắt cứ lấy bất biến ứng vạn biến.

Ba người cũng cảm giác rằng, việc này, không có gì lớn .

Nhất là đối với Quân đại thiếu gia của chúng ta, còn có cái vốn không gì sánh bằng ở trong tay nữa!

- Mạc Tà, trong khoảng thời gian này con có thể lo lắng một chút về việc giảm cường độ huấn luyện cho ba trăm tên vệ đội kia không. Mỗi ngày huấn luyện với cường độ cao như vậy khiến bọn chúng quá mệt mỏi rồi. Nên nhớ nóng vội thì không thành công!

Quân Vô ý dùng vẻ mặt trịnh trọng nói ra vấn đề này.

Quân Mạc Tà ngớ người, im lặng một hồi rồi hắn chậm rãi đáp:

- Điều băn khoăn của tam thúc con hiểu được, nhưng cường độ huấn luyện của bọn chúng bây giờ còn kém xa so với yêu cầu của con! Hiện

giờ con cần phải từng bước nâng lên chứ không thể thả lỏng bọn chúng một chút nào được! Có thể chịu đựng được thì mới đạt được sức chiến đấu cực mạnh mà chúng ta cần!

Lần này đến lượt Quân Vô Ý ngẩn người: Huấn luyện cực kỳ tàn ác như vậy rồi mà còn muốn tiếp tục tăng cường? Đám người kia hiện tại mà quẳng ra chiến trường, chắc chắn rằng bất kỳ tên nào cũng là một cỗ máy giết người tàn nhẫn rồi, vậy mà còn nói là kém cỏi sao?

Cứ theo ý thằng nhóc con này, rốt cuộc muốn tạo ra một đám biến thái đến cỡ nào đây!

(ND: Biến thái của Trung Quốc, không phải biến thái kiểu Nhật - Hentai đâu nha anh em)

Mà những binh sĩ kia thật sự có thể chịu đựng được sao?!

Trên thao trường, đang có một trăm người phân hai đội tiến hành đối kháng, tên nào tên ấy đều mồ hôi đầm đìa, ướt từ đầu đến chân. Từ lúc biết được chuyện Thiên Phạt sâm lâm, Quân Mạc Tà lại đặt ra một chương trình huấn luyện với cường độ mạnh hơn gấp đôi. Cứ vậy mà huấn luyện ngày đêm không nghỉ, 24/24 giờ mỗi ngày, đều được Quân Mạc Tà tính toán chuẩn xác đến từng giây!

Hiện tại trên đùi trên tay từng tên đều buộc đầy bao cát nặng nề, ngay cả lúc ăn cơm hay đi ngủ cũng không được phép cởi ra. Mỗi một ngày huấn luyện đối kháng cũng thuộc loại đánh nhau giữa lằn ranh sống chết rồi!

Nếu có người ngoài đến xem cảnh này chắc chắn sẽ kinh hoàng không ngớt. Cái này đâu phải là giống con người đánh nhau, cũng không phải là giống binh sỹ huấn luyện, mà phải gọi là một đàn dã thú tập trung lại đây điên cuồng cắn xé. Ánh mắt của mỗi tên đều bắn ra hung quang, sát khí hào hùng, giống như ở trước mặt mình chính là kẻ thù không đội chung trời, không chết không thôi vậy.

Quá trình huấn luyện tàn khốc như vậy diễn ra suốt từ sáng tới trưa. Huyền khí trong cơ thể cơ hồ trong thời gian một nén nhang đã xài hết sạch, bởi vậy hiện tại hoàn toàn chỉ có thể dùng bản năng thân thể, hoàn toàn dùng lực lượng thân thể để nện đối phương, cũng như bị đối phương nện lại.

Bãi tập của Quân phủ to như vậy, nhưng cũng không có bụi bặm gì bốc lên. Trong khoảng thời gian huấn luyện vừa qua, mỗi một tấc đất ở đây cũng đã ngập đầy máu và mồ hôi. Sau đó bị dẫm đạp lên cả trăm ngàn lần, không ngừng có những thân thể bị quăng mạnh xuống tạo thành cái hố, sau đó từ trong cái hố đó có một kẻ lồm cồm bò ra, hố lại bị đạp bằng. Cái vòng lẩn quẩn đó cứ diễn ra đến hôm nay, thì mảnh đất đó có dùng chùy sắt mà đập cũng chỉ có thể tạo ra một điểm dấu vết nhỏ mà thôi. Còn mặt đất cũng nhuộm thành một màu đỏ như máu rồi.

(Nd: Nhớ khi xưa mới vào trường, huấn luyện viên của ta có nói: "Thao trường đổ mồ hôi, chiến trường bất đổ máu", tuy rằng không thảm thiết đến trình độ này, nhưng huấn luyện xong mới thấy hết được tác dụng của nó)

- Thật là một màn khủng khiếp!

Khi Quân Mạc Tà đến thì cuộc chiến đã đến mức nóng nhất rồi, hai bên đối kháng cũng không giữ lại một chút khí lực nào!

Một tên điên cuồng hét lên lao tới tên to con vạm vỡ trước mặt, một đấm một đá hung hăng phát ra. Tên kia cũng không né không tránh mà giơ thân chịu trận, hai tiếng bang bang vang lên, sau đó hắn cũng đấm ra một đấm, đá ra một đá khiến cho cả hai người đều bật ngửa ra sau, nện lưng cái ầm xuống mặt đất. Sau đó cả hai lại bò lên tiếp tục lao vào nhau đấm đá kịch liệt, người ngoài nhìn vào y hệt như hai con trâu chọi đang húc nhau đến hồi hăng hái nhất vậy. Sao bay đầy trời, ruồi muỗi bay tứ tung tìm chỗ trốn.

(Nd: Anh em nào khó hình dung, thì tham khảo thêm hội chọi trâu ở Đồ Sơn nha)

Còn trong cái ao của Quân gia, hiện tại đã biến thành một màu ngăm đen. Bên bờ ao dựng lên hơn chục cái nồi khổng lồ bằng sắt, dược thảo bên trong đang nấu đến lúc sôi sùng sục, sau đó không ngừng có người mang theo dược thảo đổ vào, sau đó lại đổ thêm nước tiếp tục nấu.

Gần một trăm tên to con đang trong trang phục Adam ngâm người trong ao, hai mắt nhắm nghiền, mặt mày nghiêm túc. Tất nhiên là bọn chúng không phải đang phê…. nhầm, không phải đang tắm mà là một loại huấn luyện khác. Trong đoạn thời gian này, Quân Mạc Tà đem một phần lớn dược thảo đổ vào. Cả cái ao này mỗi ba ngày thay nước thuốc một lần, những tên này mỗi ngay sau khi huấn luyện xong đều phải đến đây ngâm người, hấp thu dược tính và khôi phục mệt mỏi.

Sở dĩ nói đây là một loại huấn luyện khác, bởi vì nhiệt độ trong ao này gần bằng với nhiệt độ sôi của nước. Nếu như thân thể không đạt đến một trình độ tương xứng thì chúc mừng, chú em sẽ bị luộc chín.

Dù sao trong thứ nước thuốc này cũng có tác dụng loại bỏ sự mệt mỏi cho các binh sĩ, đồng thời cũng tẩm bổ, điều dưỡng thân thể các chiến sĩ, khiến cho bọn hắn có thể gánh vác nổi khối lượng huấn luyện khắc nghiệt như vậy.

Phải biết rằng dù loại nước này có tốt đến mấy thì cũng phải trả một giá nhất định, bởi vì trong suốt quá trình ngâm này bọn hắn phải tự mình hoàn thành, hơn nữa không được lấn sang thời gian huấn luyện.

Phương pháp huấn luyện này của Quân Mạc Tà, sớm đã không thể dùng hai chữ "Tàn khốc" để hình dung. Cho dù là vị Quân Vô Ý trước nay nổi tiếng khắc nghiệt, một khi xem qua, cũng phải cảm thấy đợt huấn luyện này "cực kỳ tàn ác"!

Quân Mạc Tà tàng hình một bên tinh tế quan sát từng người một. Trong quãng thời gian này, tựa hồ mỗi ngày hắn thay đổi cường độ huấn luyện một lần. Những tên kia sau mỗi một ngày đều phát hiện rằng, bản thân vừa mới thích ứng với cái cường độ huấn luyện ngày hôm qua, hôm nay đã chịu không nổi rồi…

Cực hạn, mỗi ngày đều có một cái cực hạn!

Mà cái đợt huấn luyện này của bọn hắn, mỗi một ngày là vượt quá mức cực hạn! Thân thể của bọn chúng hầu như mỗi một hai ngày đều hơi hơi lên cao một chút. Còn huyền khí bên trong cơ thể của bọn chúng, cách vài ba ngày lại vui mừng phát hiện ra là đã cao hơn một chút, dù cho không lên cấp nhưng cũng thật sự được tăng lên ….

Mà tốc độ tăng lên này, quả thật nghe rợn cả người!

Tu vi huyền khí trong cơ thể bọn chúng tuy không tính là rất cao, kẻ cao nhất hiện tại cũng ở mức ngang với Kim Huyền đỉnh phong, thậm chí một số lớn còn đang dừng ở mức Ngân Huyền. Nhưng cường độ thân thể của bọn chúng cao đếm mức khiến người ta lộn ruột lên vì ghen tị.

(Nd: nôm na là anh Tà huấn luyện bọn chúng chủ yếu để tăng Str, khiến HP và Def tăng lên)

Ở một góc khác là năm mươi tên đang nhắm mắt đứng thế Trung bình tấn. Mỗi người bên cạnh đều có một tên đang cầm một cây côn gỗ bự chảng, nghiến răng nghiến lợi dùng sức đập xuống từng bộ vị của tên kia. Dù cho tiếng động phát ra bình bịch quái dị cỡ nào bọn hắn cũng không tỏ vẻ thống khổ, nhiều lắm thì sắc mặt hơi trầm xuống, hoặc chau mày lại, ngoài ra không có bất kỳ phản ứng dư thừa nào!

Thân thể của bọn họ, kiên cường đứng vững như trước!

Mỗi người bị đánh đủ một trăm cái rồi mới thở phào một hơi, thu thế lại lắc cổ tay cổ chân một chút, khiến nhất thời tiếng rôm rốp vang lên như pháo nổ. Sau đó bọn họ nhận lấy thanh côn gỗ từ tay kẻ đứng phía sau, còn những tên đang cầm côn kia đứng thế vào vị trí kẻ trước.

Nhắm mắt, bước trung bình tấn, hai tay rũ xuống, tất cả các bắp thịt trên người như đang bó lại.

Tiếng rít xé gió lại vang lên, chẳng qua vị trí giữa người đánh và người bị đánh đã thay đổi…..

Sau khi hai đội thay phiên nhau đánh một hồi. Một tiếng hiệu lệnh vang lên, cả trăm người chia làm hai đội chỉnh tề tiến vào trong sân tập. Còn hai nhóm người đang điên cuồng chém giết kia đồng thời cũng theo tiếng hiệu lệnh mà xếp thành hàng chỉnh tề, mỗi người đều đang thở hổn hển. Sau khi phân thành hai hàng xong lại bước đến một góc sân, diễn bài người đánh hoặc người bị đánh.

Mà mộ trăm người kia, dưới một tiếng hiệu lệnh liền không chút do dự mà điên cuồng lao tới cắn xé. Mỗi một cú đấm một cú đá đều hướng đến chỗ yếu hại của đối phương như ngực, cổ họng, thái dương huyệt, ót, lưng, khớp ngón tay, ngón cái……

Hoàn toàn có thể tưởng tượng rằng nếu mà không đỡ kịp thì chắc chắn sẽ vô cùng thê thảm? Nhưng những tên này tựa như tập riết thành quen, đón đỡ thế công của đối phương hết sức chính xác, vừa che kín hết mọi sơ hở vừa tìm đường phản công lại. Cho dù có bị trúng đòn cũng tự lực bảo vệ những vị trí yếu hại trên da thịt mình.

Ngẫu nhiên có một tên bị một đấm vỡ mũi, máu tươi chảy ròng ròng nhưng bất kể là đối phương hay mình đều không đổi sắc, ánh mắt vẫn lạnh lùng. Tựa hồ máu không phải của mình, không phải của chiến hữu của mình, mà là máu của kẻ địch!

Một tiếng thét lên, gần trăm tên đang ở trong ao đồng loạt đứng dậy, mặc áo, sau đó xếp thành hàng trên bờ. Những người trong sân đồng thời dừng tay, cởi đồ xếp hàng bước xuống ao.

(Nd: Y như một đàn vịt xếp hàng bước xuống ao, một con vịt nó có hai cái cánh …. ^_^. Ngàn vạn lần đừng tưởng tượng cái cảnh 100 ông Adam xếp hàng lần lượt bước xuống hồ… mắc công ăn cơm ko vô lại đổ tội dịch giả)

Mà những kẻ vừa lên bờ bắt đầu đối luyện còn tàn khốc hơn, lần này cũng không phải là một đối một nữa, mà hai đội trong đó điên cuồng cắn xé như hoàn toàn không có mục tiêu nào, hoặc là một người chọi một nhóm, hoặc là một đám người đấm đá túi bụi một người.

Mà tên này lúc nãy còn bị một đám quây đánh, giờ lại tham gia cùng một đám khác vây đánh đám khác nữa. Tình cảnh rất hỗn loạn không cách nào có thể hình dung, chuyện một tên bị đạp một cái vào bụng văng ra đụng cả vào mấy người phía sau, sau đó lại như không chuyện gì mà điên cuồng lao ngược vào.….

Trong suốt quá trình, trừ cái tiếng hô hiệu lệnh cao vút kia, chỉ còn lại nhữn tiếng kêu gào ầm ĩ. Không một ai mở miệng ra nói chuyện. Muốn nói chuyện, cũng dùng một cách "biểu đạt" khác, là dùng nắm đấm, dùng chân, dùng khủy tay, thậm chí dùng vai….

Ba nhóm người cứ thể mà xoay vòng luyện tập cho đến hết ngày. Còn buổi tối hả, sau thời gian cho bọn hắn luyện khí ra, còn có một nội dung còn tàn khốc hơn so với ban ngày. Bởi vì, đó là huấn luyện có binh khí!

Mỗi người đều cắn răng liều mạng, dùng toàn bộ linh hồn của chính mình mà luyện. Trong ý thức của bọn hắn, chỉ có một mục tiêu rất rõ ràng: Nhất định phải đạt tới tiêu chuẩn của công tử! Bởi vì công tử có nói qua, khoảng cách sát hạch đã muốn càng ngày càng gần! Đến lúc đó sát hạch không hợp cách đều phải bị thanh lý đi ra ngoài, tiếp tục đi làm mấy tên cắc ké giữ nhà hộ viện nấu nước nấu cơm!

Mà khi đã nếm được vị ngọt của việc công lực tăng tốc, khi đã nhìn thấy được hy vọng thở thành cường giả rồi thì không tên nào muốn trở lại như trước. Cái việc ăn chơi rồi ngồi chờ chết kia, đã là sự sỉ nhục!

Đội ngũ cứng như sắt thép này, sau khi được trải qua quá trình Phượng hoàng niết bàn cùng khảo nghiệm chết người, rốt cuộc sắp thành hình rồi!

(ND: Ừ thì khó hình dung, mà ta phải dịch ra cho anh em thế này, quả là khổ thật)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 74: Quyết Tâm!

Lẳng lặng đứng nhìn cuộc huấn luyện tàn khốc dưới sân. Trong mắt Quân Mạc Tà không chỉ hiện lên vẻ lãnh khốc mà còn vô tình.

Cái hắn muốn không chỉ là như thế! Chỉ cần khiến cho cường độ thân thể của những người này đạt đến cực hạn cùng với số lượng lớn thuốc mà hắn chế ra, mới có thể phát huy hiệu quả lớn nhất! Có thể làm cho mỗi người trong bọn họ đều lên một cấp bậc mới.

Trong tương lai, nhiệm vụ Quân Mạc Tà giao cho đội quân này chính là giết chóc! Giết chóc! Giết chóc không ngừng! Giết chóc vĩnh viễn không ngừng!

Ở trên một ngọn tháp giữa Quân phủ, Quân Chiến Thiên lão gia tử đứng sóng vai cùng Quân Vô Ý. Khi nhìn đến việc "luyện" được nâng tầm cao mới - cực độ tàn khốc, cả hai đều nhíu mày.

- Vô Ý, theo ý con thì Mạc Tà rốt cuộc luyện đám người này ra làm cái gì? Cần phải luyện đến mức đó hay sao?

Ánh mắt Quân lão gia tử nghiêm túc lại.

- Nếu so với binh sĩ bình thường, cách luyện như vậy chắc chắn là lấy mạng họ, ngay cả khi dùng để luyện một "binh đoàn bất bại" cũng là quá mức. Nhưng theo con thấy, Mạc Tà luyện một binh đoàn này chỉ với một mục đích. Giết chóc!

Ánh mắt Quân Vô Ý thể hiện sự thèm muốn lộ liễu. Cũng khó trách, chắc chắn một vị tướng quân nào mà nhìn thấy đội ngũ như vậy, nếu không thèm nhỏ dãi mới là chuyện lạ!

Một đội ngũ như vậy, căn bản chính là niềm mơ ước tha thiết nhất của bất kỳ tướng quân nào! Chi bộ đội này không nói cả ba trăm người, chỉ cần một trăm người cũng là một đội quân không gì không phá được! Ở trên chiến trường chắc chắn sẽ thành một đội quân bách chiến bách thắng, không đâu không công phá được!

Cũng là ác mộng của quân địch!

- Giết chóc!

Trong ánh mắt của Quân lão gia tử hiện lên vẻ lo âu:

- Nếu ngay cả là giết chóc, cũng phải coi giết chóc vì ai, giết vì cái gì, mục đích giết cùng dự tính ban đầu. Điểm này dù bất cứ thời đại nào cũng là điều trọng yếu đối với đất nước.

- Lời này của cha, con không dám tán thành. Con chỉ cảm thấy rằng, mặc kệ là vì cái gì, đám người kia chỉ cần chiến đấu vì một người là đủ!

Ánh mắt Quân Vô ý trở nên lạnh lùng:

- Ba trăm người này, vĩnh viễn chỉ cần chiến đấu vì một người là Mạc Tà! Vì Mạc Tà, cũng chính là vì Quân gia! Bởi vì tương lai của Quân gia nằm tất cả trên người Mạc Tà! Hậu thế cái gì, vì đất nước cái gì, vì người dân cái gì, mấy thứ đó thật sự quan trọng sao?

- Lực lượng như vậy ….

Nỗi lo âu của Quân lão gia tử vẫn không giảm:

- Một khi hiện ra trước mắt người ta, tất không thể không khiến họ ngờ vực!

- Nghi ngờ? Thì sao?

Hai mắt Quân Vô ý híp lại, lóe lên sự lạnh lẽo và sắt bén:

- Mấy năm nay có khi nào Quân gia không bị người ta nghi ngờ? Chuyện Quân gia ta làm thì cứ thừa nhận, còn chưa đủ sao?

Những lời này của Quân Vô ý gần như tiếp cận với lối suy nghĩ của Quân Mạc Tà, nói một cách tương đối là trong mắt không còn vua nữa rồi.

Quân lão gia tử thở dài một tiếng buồn bã không nói. Những lựa chọn của mình năm đó đều hoàn toàn chính xác sao? Người tài trong Quân gia càng lúc càng điêu tàn, có phải đều là trách nhiệm của mình hay không?

- Có Mạc Tà, Quân gia chúng ta sẽ vùng dậy! Không hề bị bất cứ người nào, bất cứ thế lực nào ra tay ngăn cản! Về điểm này, con vô cùng tự tin!

Quân Vô ý chậm rãi quay đầu, nhìn cái cảnh đánh nhau thảm thiết trên sân tập rồi chậm rãi nói:

- Cái cần, chính là cần thời gian, còn cần cả thực lực! Cần thực lực tuyệt đối, hiện tại chúng ta có chính là hình thức ban đầu của thực lực tuyệt đối đó!

- Thằng nhóc Mạc Tà đó không phải nói là đi xem bọn chúng huấn luyện sao? Làm sao mà không thấy bóng dáng của nó vậy?

Quân lão gia tử đảo mắt tìm một vòng.

- Huấn luyện của những người này, đã sớm không cần bất kỳ ai giám sát rồi!

Trong mắt Quân Vô ý hiện ra sự bội phục:

- Luyện binh đến bước này, đã lên đến tột đỉnh rồi!! Về phần Mạc Tà, cũng không biết nó đang đi làm cái gì nữa. Thằng nhóc này trước nay vẫn rất thần bí. Chúng ta không cần lo cho nó, càng lo càng mệt, không lo mới không mệt a! Dù gì đi nữa hắn cũng là rồng ẩn trong ao, đến lúc sắp xuất hiện rồi! Cha à, hiện tại chúng ta cứ mạnh tay mà làm đi!

Quân lão gia tử hừ lạnh một tiếng nói:

- Mặc kệ? Không lo? Ngươi nghĩ hay quá hả, ngươi không biết bản thân làm chú như vậy thật sự không hết lòng hết dạ rồi. Tuổi của Mạc Tà đã lớn, không lẽ người không quan tâm đến chuyện cưới hỏi gì của nó sao?

- Sao con lại không biết Mạc Tà đã trưởng thành. Cũng đến lúc cần cưới vợ rồi. Bữa đó không phải cha tận mắt chứng kiến sao? Đúng rồi, tiền vốn của thằng nhóc này cũng không tệ nha?

Quân tam gia bổng nhiên hỏi lại.

- Thật sự rất tốt, rất có phong độ của ta khi xưa, phì, thằng nhóc này mày nói gì đó, muốn ăn đòn sao?

Quân lão gia tử trong nháy mắt tỉnh ngộ, giơ tay lên tỏ vẻ muốn chỉnh Quân Vô ý.

(Nd: Cái tiền vốn đó là cái gì, xem lại mấy chương trước sẽ rõ ^_^)

Tam gia cười hề hề:

- Cha, cha còn bực mình cái gì. Mạc Tà trưởng thành rồi, chẳng lẽ cha không vui sao? Chỉ có điều chuyện cưới hỏi vẫn là phải bàn bạc kỹ lại. Dĩ nhiên nếu người cho rằng mình có thể ép buộc được Mạc Tà làm chuyện mình không muốn thì con cũng không có ý kiến, ngược lại còn sẽ vui vẻ đứng xem!

Đối mặt với cái vẻ "sẵn sàng đứng xem" của con mình, Quân lão gia tử đột nhiên cảm thấy chán nản. Có điểu ngẫm đi ngẫm lại một hồi, với

cháu nội bảo bối của lão mà muốn cố ép nó thì cả chuyện nhỏ nhặt nhất cũng khó mà làm. Càng không nói chuyện đột ngột bắt nó cưới vợ.

- Con bé ĐộcCô kia đối với Mạc Tà cũng không tệ ha, mà ta xem Mạc Tà cũng có ý với nó. Ngoài nó ra, còn có đứa nào khác nữa không? Chứ một mình con bé đó sợ chịu không nổi Mạc Tà!

Quân lão gia tử chưa từ bỏ định hỏi lại.

(ND: Hay, đúng là gừng càng già càng cay, chỉ nhìn 1 lần đã đoán ra sức chiến đấu của anh Tà nhà ta rồi *_*)

Đến đây thì hai cha con bắt đầu chuyển qua bàn tính hái hoa xây hậu cung cho cháu nội mình rồi!

- Ách, trừ con bé này, thì mấy lần trước nó cũng thường xuyên đi vài vòng qua Linh vụ hồ! Không chừng ở đó còn có…

Quân Vô ý chớp chớp mắt.

Quân lão gia tử suýt tí nữa lên tăng xông té xỉu, một tay giơ lên vỗ trán:

- Cái này coi như bỏ qua, còn có ai khác không?

-Nhớ ra rồi, Mạc Tà đối với chị dâu Thanh Hàn cũng có dã tâm!

Quân Vô Ý nói xong câu này liền ầm một phát phá luôn cửa sổ mà bay mất. Hắn biết nếu mình ở lại, thì chuyện gì sẽ xảy ra cho hắn.

(Nd: Hình như đang ở trên tháp mà cũng phải phá cửa sổ bay ra, chú Vô Ý này cũng thật sự Cool à nha !)

-Khốn kiếp! Cút đi cho tao!

Quân lão gia tử giận tím mặt muốn ca bài "Bão nổi" thì thấy con mình đã chạy mất dạng. Lão chỉ đành trợn mắt dậm chân vừa đi vừa

xuống lầu vừa gầm gừ. Nhưng gầm gừ một hồi, lão nhíu mày như có suy nghĩ gì…

- Chẳng lã Quân gia chúng ta phải lưu người ta lại cả đời hay sao?

Quân lão gia tử thở dài một cái, rồi lại lắc đầu:

-Hoang đường! Cực kỳ Hoang đường !

Cũng không biết lão gia nói cái gì hoang đường nữa.

(Là tác giả nói, chứ ta thì đoán ra rồi)

Trên một khoảng đất trống trong sân tập, Quân Mạc Tà nghe trộm được mấy tiếng gầm gừ của Quân lão gia tử thì cảm thấy mờ mịt: Mới đó còn thấy lão gia tử vui vẻ lắm mà, không phải đã ăn no uống đủ rồi đi đọc sách sao? Tại sao lại đột nhiên "nổi lửa lên em" vậy?

Quân đại thiếu nhà ta tất nhiên không biết lửa giận lần này của Quân lão gia tử là do hắn đốt lên, tuy rằng lần này hắn thật sự vô tội. (Tội chưa xử thì có)

Thân mình chợt lóe, trên sân tập ngay cả cái bóng của Quân Mạc Tà cũng đã biến mất.

Nhìn trời về chiều, trong lòng Quân Mạc Tà âm ỷ đợi chờ, chuyện cần làm khuya hôm nay quả là không ít mà.

Thứ nhất, thứ đồ chơi đen trên người thằng ku Tiêu Phượng Ngô của Ngân thành quả là đồ tốt, thứ có thể khiến Hồng Quân Tháp sinh ra phản ứng thì làm sao là đồ ve chai được? Quân đại thiếu gia tuy rằng không biết món đồ chơi đó rốt cuộc là cái gì, nhưng kệ xác chuyện biết hay không, trước tiên cứ cướp cái đã rồi mọi chuyện tính sau.

Tiếp theo, cái tên sát thủ ám sát mình hồi trưa kia, Quân Mạc Tà đối với tên này có thể xem là rất hứng thú

Mà cái tác phong làm việc kia của hắn khiến Quân Mạc Tà rất thích, thậm chí còn tán thành nữa.

Tuyệt đối không đánh chính diện, một đòn không trúng lập tức chạy đi không một lần ngoái lại, không dây dưa dài dòng. Đây chính là phương pháp của Quân Mạc Tà hổi kiếp trước, cũng là một "sát thủ" chân chính mà Quân Mạc Tà gặp từ khi đến thế giới này! Còn chuyện tổ chức sát thủ gì gì đó, đối với Quân Mạc Tà thì chúng cũng chỉ là một đám huyền giả loi choi lóc chóc rất thích tàn nhẫn tranh đấu mà thôi.

Nào có một chút xíu phong độ của sát thủ?

Những người đó, căn bản là không xứng với danh xưng sát thủ!

Trừ lần đó ra, tuy còn một số tên có sát chiêu công kích cực nhanh nhưng Quân Mạc Tà tự tin rằng, nếu mình biết được thần kỹ như chiêu đó thì lực sát thương của mình tuyệt đối sẽ gấp hai lần. Cho dù đối thủ có là Thần huyền đi nữa, cũng có thể bị mình lén giết!

Trong đó tất có huyền ảo!

Thẳng một đường tới gần tiểu viện của mình, Quân Mạc Tà chợt ngẩn đầu lên nhìn dừng mạch suy nghĩ lại, cũng đứng lại chứ không bước tới nữa.

Trước cửa tiểu viện của mình có hai bóng người nhỏ nhắn quỷ thẳng ở đó, cũng không biết đã quỳ bao lâu rồi.

Gầy yếu, bóng lưng mỏng manh nhưng lại lộ ra cảm xúc quật cường vĩnh viễn không phai.

Quân Mạc Tà thở dài, thân ảnh quỷ mị hiện ra rồi chậm rãi đi tới. Đây chính là hai trong số những thiếu niên mà hắn cùng Quân Vô Ý cứu ra khỏi Hoàng Hoa Đường. Nhũng đứa khác đều đã nhận sự an bài mà rời đi rồi, chỉ có hai thằng nhóc này chết sống cũng không chịu đi mà muốn ở lại học một thân bản lĩnh, cốt để trả thù.

Nhưng hai đứa trẻ đáng thương này tuy rằng không tính là tàn tật nghiêm trọng, nhưng cũng đều bị câm cả, đầu lưỡi còn bị cắt đi một nửa. Không chỉ là không thể mở miệng nói chuyện, mà một trong hai đứa cũng chỉ còn lại một cánh tay duy nhất.

Quân Mạc Tà không phải là không có lòng muốn giúp, nhưng sau khi kiểm tra hai người đành bất đắc dĩ mà cự tuyệt. Hai đứa trẻ này quả thật là có nghị lực kinh người, cừu hận cũng nhận biết rõ ràng, nhưng tố chất con người chỉ bằng với người thường. Huống chi hiện tại đã biến thành hai người tàn tật.

Hoàng Hoa Đường vứt bỏ ý định bồi dưỡng hai đứa trẻ này cũng không phải là không có nguyên nhân.

Quân Mạc Tà cũng đã tính toán kỹ càng. Nếu hết lòng nuôi dưởng hai đứa trẻ này, lấy nghị lực ngoan cường của chúng kết hợp với sự huấn luyện tàn khốc cùng sự chỉ dẫn của mình. Chỉ cần bọn chúng chịu gắng sức thì có thể qua một thời gian thử thách khoảng mười năm, thì bọn chúng cũng có chút thành tích, trong kiếp này thậm chí còn có thể đạt tới mức Địa huyền cảnh giới!

Địa Huyền cường giả, thành tích cỡ này không thể nói là không cao. Cái này vốn là chuyện người thường cả đời cũng khó đạt được, đối với người bình thường hoặc thế lực bình thường đã là một độ cao phải ngước mặt nhìn rồi. Nhưng đó là đối với bọn hắn, chứ đối với Quân Mạc Tà thì không có chút ý nghĩa nào.

Đầu tiên, Quân Mạc Tà có thể chờ nổi sao? Càng không nói tới việc tiêu phí thời gian, tiền bạc, lẫn thuốc men với số lượng khổng lồ. Nếu bỏ nhiêu đó thời gian để đào tạo hai tên tối đa cũng chỉ đạt mức Địa huyền cao thủ, đối với Quân Mạc Tà mà nói thì hoàn toàn không có giá trị bồi dưỡng.

Cho dù bọn chúng có động lực báo thù cao cỡ nào, thì chuyện tu hành cũng không thể gấp rút hoàn thành, bởi vậy hết thảy đều là chuyện vô nghĩa!

Quân Mạc Tà tuy rằng thông cảm với bọn chúng, cũng ngầm tán thưởng nghị lực của chúng, nhưng vẫn biết rõ rằng đó là chuyện này không thể làm.

Thế nhưng hai đứa trẻ này từ sau khi bị hắn cự tuyệt, mỗi ngày đều quỳ ở trong này. Vừa thấy bóng dáng Quân Mạc Tà hiện, tuy không thể nói chuyện nhưng trong mắt lại lộ vẻ khổ sở van cầu.

Đến hôm nay, cũng là ngày thứ chín bọn chúng quỳ không chịu dậy rồi!

Nghe được tiếng bước chân quen thuộc của Quân Mạc Tà. Hai thân thể gầy yếu kia khẽ run rẩy rồi thẳng lưng lên. Nhưng vẫn là quỷ thẳng, vẫn không nhúc nhích.

Thở dài một hơi, Quân Mạc Tà chậm rãi bước lến trước mặt chúng:

- Ngẩng đầu lên, nhìn ta đây!

Trong giọng nói mang theo một mệnh lệnh không thể chống lại.

Thân hình hai đứa trẻ run lên, nghe lời ngẩng đầu lên nhìn Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà ngẩn người ra, hai đứa trẻ này chỉ khoảng mười ba, mười bốn tuổi. Trong ánh mắt chúng cũng không có sự cấp bách cùng khát vọng như mấy ngày trước. Thay vào đó lại là một mảnh tĩnh lặng.

Không phải là một loại tĩnh lặng đến chết chóc, mà là một loại coi thường sinh tử, coi thường vạn vật trong trời đất!

Chết, tịch, cũng không trống rỗng!

Quân Mạc Tà thầm thở dài trong lòng: Đây là ánh mắt của tuyệt đỉnh sát thủ! Sau khi bị đè ép tới cực điểm liền thay đổi thành ánh mắt xem mạng người như cỏ rác! Thậm chí trong mắt bọn chúng, mạng mình cũng chỉ là cỏ rác!

Nếu tố chất của bọn chúng có thể mạnh mẽ hơn ba phần, chỉ cần cường thịnh trở lại khoảng ba phần thì Quân Mạc Tà sẽ tiếp nhận chúng không chút do dự! Nhưng tiếc rằng, bọn chúng lại là phế vật trời sinh rồi!

Thành tài, cần 1% linh cảm cùng 99% hồ hôi, nhưng cái 1% linh cảm này là thứ rất trọng yếu, thậm chí còn trọng yếu hơn nếu so với 99% mồ hôi kia!

- Nói lý do của các ngươi đi. Để ta xem thử quyết tâm của các ngươi rốt cuộc đến mức nào!

Trong lòng Quân Mạc Tà có một chút thương hại, hai đứa trẻ này đều cứu ra từ mấy cái chum kia, cái khổ của bọn chúng thì người bình thường tuyệt đối không hiểu được. Nhưng cho dù hai đứa trẻ này trong lòng tràn đầy thù hận, nhưng rốt cuộc vẫn không có tư chất luyện võ! Khiến cho Quân Mạc Tà không khỏi than thở cho chúng.

Quyết tâm?

Hai người nhìn nhau, bất thình lình cùng gật gật đầu.

Đứa trẻ bên trái đột ngột đưa ngón trỏ bàn tay trái duy nhất may mắn sót lại của mình lên miệng, rồi hung hăng cắn một cái, sau đó dùng hàm răng tước lớp thịt ra khiến một dòng máu tươi phụt ra. Nó đau run rẩy, sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn cố gắng duy trì thân hình bất động. Nó vươn ngón tay, dùng máu viết lên mặt đất từng chữ một. Khi tốc độ chảy máu dần chậm lại, nó nhìn lại thấy vẫn chưa hài lòng, liền tiếp tục đưa ngón tay lên miệng cắn mạnh thêm một cái nữa!

Một tiếng giòn vang, một đốt xương ngón tay bị cắn đứt lìa rơi xuống nền đất, máu tươi phún ra xối xả. Thậm chí còn có một chút máu bắn thẳng lên mặt Quân Mạc Tà!

Mà đứa trẻ còn lại, cũng có động tác y như vậy. Hai thân hình nho nhỏ run lên, nhưng chúng vẫn không chế được bản thân mình, dùng máu

phun ra để viết xuống đất tám chữ to.

Đứa trẻ bên trái viết:

- Thiên đao vạn quả, chí tử dứt khoát!

(ND: róc xương lóc thịt, đến chết không hối hận)

Còn đứa trẻ bên phải viết:

- Bất thành cường giả, duy tử nhi dĩ!

(ND: Không thành cường giả, chỉ chết mà thôi!)

Mười sáu chữ bằng máu từng chữ đầy đủ, đanh thép! Tuy rằng nghiêng vẹo, nhưng mỗi chữ mỗi nét đều dùng sức như nhau, không chút giữ lại gì!

Viết xong, hai đứa trẻ lại tiếp tục quỳ sát đất, hướng về phía Quân Mạc Tà mà dập đầu liên tục.

Hai mắt Quân Mạc Tà bỗng biến thành một màu đỏ như máu! Vào giờ khắc này, Quân Mạc Tà có một cảm nhận lạ lùng rằng trong lòng hắn đang có chút run rẩy!

Là một Tà Quân sống qua cả hai thế giới, xưa nay tự nhận máu lạnh lạnh lùng. Đạo trời không có "Nhân" xem mọi thứ như chó rơm, ta cũng không có "Nhân", xem thế gian cũng tựa hư vô! Ngay cả khi ở Hoàng Hoa Đường nhìn thấy cảnh tượng cực kỳ tàn ác kia, trong lòng cũng không cảm thấy chút rung động nào. Nhưng hiện tại nhìn hai đứa trẻ quật cường này, rõ ràng lại cảm động!

- Tốt, đã có tấm lòng như thế này thì ta cũng không tiếc cho các ngươi một cơ hội!

Quân Mạc Tà hít một hơi thật sâu, đôi mắt đỏ như máu dần dần trở lại bình thường, hắn trầm giọng nói:

- Hôm nay ta cho các ngươi một cơ hội dương uy khắp thiên hạ. Nhưng các ngươi cũng phải nhớ kỹ, đây cũng là một con đường tràn ngập vô tận sát khí! Hy vọng các ngươi không làm cho ta thất vọng!

Hai đứa trẻ đồng thời ngẩng đầu, tuy chúng không thể mở miệng nói nhưng trong đôi mắt lại phát ra vẻ mừng rỡ như điên. Trong nháy mắt, vẻ mừng rỡ lại biến thành kiên nghị vô cùng, tựa như dùng tất cả linh hồn của mình ra để làm một cái quyết tâm. Chúng đồng thời dập đầu về hướng Quân Mạc Tà, mỗi cái dập đầu, đều làm cái trán phun máu.

Quân Mạc Tà ôm lấy hai đứa trẻ bay vọt qua cửa. Hai đứa trẻ này trải qua sự thống khổ lớn như vậy, tuy rằng không đến nỗi chết nhưng nếu không cứu chữa kịp thời cũng sẽ xảy ra chuyện lớn.

Quân Mạc Tà một khi đã đáp ứng chuyện bồi dưỡng chúng, tuyệt đối không để xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn gì!

Có nghị lực cùng tàn nhẫn như vậy, dù cho tư chất không tốt chẳng lẽ không có cách khác bù lại sao? Trên đời này có bao kẻ tư chất không tốt, nhưng liệu có mấy người có nghị lực cùng tàn nhẫn như vậy?

Nếu không có sự cố gắng, cho dù ngươi có thiên phú thì sao!

Một kẻ có thể đối với bản thân mình tuyệt đối tàn ác như vậy, thì đối với địch nhân sẽ ra sao?

Trước cửa tiểu viện, những giọt nắng cuối cùng đang chiếu lên mười sáu chữ lấp lánh bằng máu kia.

Thiên đao vạn quả, chí tử bất hối!

Bất thành cường giả, duy tử nhi dĩ!

Màn đêm ầm ầm phủ xuống!

Nhìn hai cái thân thể gầy yếu nằm trên giường, Quân Mạc Tà nhíu chặt đôi mày tận lực suy tính.

Hiện tại, chỗ ở của Quân Mạc Tà đã muốn chất đầy người bệnh rồi, mùi thuốc tràn ngập cả phòng.

Trước cửa tiểu viện của mình có hai bóng người nhỏ nhắn quỷ thẳng ở đó, cũng không biết đã quỳ bao lâu rồi.

Gầy yếu, bóng lưng mỏng manh nhưng lại lộ ra cảm xúc quật cường vĩnh viễn không phai.

Quân Mạc Tà thở dài, thân ảnh quỷ mị hiện ra rồi chậm rãi đi tới. Đây chính là hai trong số những thiếu niên mà hắn cùng Quân Vô Ý cứu ra khỏi Hoàng Hoa Đường. Những đứa khác đều đã nhận sự an bài mà rời đi rồi, chỉ có hai thằng nhóc này chết sống cũng không chịu đi mà muốn ở lại học một thân bản lĩnh, cốt để trả thù.

Nhưng hai đứa trẻ đáng thương này tuy rằng không tính là tàn tật nghiêm trọng, nhưng cũng đều bị câm cả, đầu lưỡi còn bị cắt đi một nửa. Không chỉ là không thể mở miệng nói chuyện, mà một trong hai đứa cũng chỉ còn lại một cánh tay duy nhất.

Quân Mạc Tà không phải là không có lòng muốn giúp, nhưng sau khi kiểm tra hai người đành bất đắc dĩ mà cự tuyệt. Hai đứa trẻ này quả thật là có nghị lực kinh người, cừu hận cũng nhận biết rõ ràng, nhưng tố chất con người chỉ bằng với người thường. Huống chi hiện tại đã biến thành hai người tàn tật.

Hoàng Hoa Đường vứt bỏ ý định bồi dưỡng hai đứa trẻ này cũng không phải là không có nguyên nhân.

Quân Mạc Tà cũng đã tính toán kỹ càng. Nếu hết lòng nuôi dưởng hai đứa trẻ này, lấy nghị lực ngoan cường của chúng kết hợp với sự huấn luyện tàn khốc cùng sự chỉ dẫn của mình. Chỉ cần bọn chúng chịu gắng sức thì có thể qua một thời gian thử thách khoảng mười năm, thì bọn chúng cũng có chút thành tích, trong kiếp này thậm chí còn có thể đạt tới mức Địa huyền cảnh giới!

Địa Huyền cường giả, thành tích cỡ này không thể nói là không cao. Cái này vốn là chuyện người thường cả đời cũng khó đạt được, đối với người bình thường hoặc thế lực bình thường đã là một độ cao phải ngước mặt nhìn rồi. Nhưng đó là đối với bọn hắn, chứ đối với Quân Mạc Tà thì không có chút ý nghĩa nào.

Đầu tiên, Quân Mạc Tà có thể chờ nổi sao? Càng không nói tới việc tiêu phí thời gian, tiền bạc, lẫn thuốc men với số lượng khổng lồ. Nếu bỏ nhiêu đó thời gian để đào tạo hai tên tối đa cũng chỉ đạt mức Địa huyền cao thủ, đối với Quân Mạc Tà mà nói thì hoàn toàn không có giá trị bồi dưỡng.

Cho dù bọn chúng có động lực báo thù cao cỡ nào, thì chuyện tu hành cũng không thể gấp rút hoàn thành, bởi vậy hết thảy đều là chuyện vô nghĩa!

Quân Mạc Tà tuy rằng thông cảm với bọn chúng, cũng ngầm tán thưởng nghị lực của chúng, nhưng vẫn biết rõ rằng đó là chuyện này không thể làm.

Thế nhưng hai đứa trẻ này từ sau khi bị hắn cự tuyệt, mỗi ngày đều quỳ ở trong này. Vừa thấy bóng dáng Quân Mạc Tà hiện, tuy không thể nói chuyện nhưng trong mắt lại lộ vẻ khổ sở van cầu.

Đến hôm nay, cũng là ngày thứ chín bọn chúng quỳ không chịu dậy rồi!

Nghe được tiếng bước chân quen thuộc của Quân Mạc Tà. Hai thân thể gầy yếu kia khẽ run rẩy rồi thẳng lưng lên. Nhưng vẫn là quỷ thẳng, vẫn không nhúc nhích.

Thở dài một hơi, Quân Mạc Tà chậm rãi bước lến trước mặt chúng:

- Ngẩng đầu lên, nhìn ta đây!

Trong giọng nói mang theo một mệnh lệnh không thể chống lại.

Thân hình hai đứa trẻ run lên, nghe lời ngẩng đầu lên nhìn Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà ngẩn người ra, hai đứa trẻ này chỉ khoảng mười ba, mười bốn tuổi. Trong ánh mắt chúng cũng không có sự cấp bách cùng khát vọng như mấy ngày trước. Thay vào đó lại là một mảnh tĩnh lặng.

Không phải là một loại tĩnh lặng đến chết chóc, mà là một loại coi thường sinh tử, coi thường vạn vật trong trời đất!

Chết, tịch, cũng không trống rỗng!

Quân Mạc Tà thầm thở dài trong lòng: Đây là ánh mắt của tuyệt đỉnh sát thủ! Sau khi bị đè ép tới cực điểm liền thay đổi thành ánh mắt xem mạng người như cỏ rác! Thậm chí trong mắt bọn chúng, mạng mình cũng chỉ là cỏ rác!

Nếu tố chất của bọn chúng có thể mạnh mẽ hơn ba phần, chỉ cần cường thịnh trở lại khoảng ba phần thì Quân Mạc Tà sẽ tiếp nhận chúng không chút do dự! Nhưng tiếc rằng, bọn chúng lại là phế vật trời sinh rồi!

Thành tài, cần 1% linh cảm cùng 99% hồ hôi, nhưng cái 1% linh cảm này là thứ rất trọng yếu, thậm chí còn trọng yếu hơn nếu so với 99% mồ hôi kia!

- Nói lý do của các ngươi đi. Để ta xem thử quyết tâm của các ngươi rốt cuộc đến mức nào!

Trong lòng Quân Mạc Tà có một chút thương hại, hai đứa trẻ này đều cứu ra từ mấy cái chum kia, cái khổ của bọn chúng thì người bình thường tuyệt đối không hiểu được. Nhưng cho dù hai đứa trẻ này trong lòng tràn đầy thù hận, nhưng rốt cuộc vẫn không có tư chất luyện võ! Khiến cho Quân Mạc Tà không khỏi than thở cho chúng.

Quyết tâm?

Hai người nhìn nhau, bất thình lình cùng gật gật đầu.

Đứa trẻ bên trái đột ngột đưa ngón trỏ bàn tay trái duy nhất may mắn sót lại của mình lên miệng, rồi hung hăng cắn một cái, sau đó dùng hàm răng tước lớp thịt ra khiến một dòng máu tươi phụt ra. Nó đau run rẩy, sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn cố gắng duy trì thân hình bất động. Nó vươn ngón tay, dùng máu viết lên mặt đất từng chữ một. Khi tốc độ chảy máu dần chậm lại, nó nhìn lại thấy vẫn chưa hài lòng, liền tiếp tục đưa ngón tay lên miệng cắn mạnh thêm một cái nữa!

Một tiếng giòn vang, một đốt xương ngón tay bị cắn đứt lìa rơi xuống nền đất, máu tươi phún ra xối xả. Thậm chí còn có một chút máu bắn thẳng lên mặt Quân Mạc Tà!

Mà đứa trẻ còn lại, cũng có động tác y như vậy. Hai thân hình nho nhỏ run lên, nhưng chúng vẫn không chế được bản thân mình, dùng máu phun ra để viết xuống đất tám chữ to.

Đứa trẻ bên trái viết:

- Thiên đao vạn quả, chí tử dứt khoát!

(ND: róc xương lóc thịt, đến chết không hối hận)

Còn đứa trẻ bên phải viết:

- Bất thành cường giả, duy tử nhi dĩ!

(ND: Không thành cường giả, chỉ chết mà thôi!)

Mười sáu chữ bằng máu từng chữ đầy đủ, đanh thép! Tuy rằng nghiêng vẹo, nhưng mỗi chữ mỗi nét đều dùng sức như nhau, không chút giữ lại gì!

Viết xong, hai đứa trẻ lại tiếp tục quỳ sát đất, hướng về phía Quân Mạc Tà mà dập đầu liên tục.

Hai mắt Quân Mạc Tà bỗng biến thành một màu đỏ như máu! Vào giờ khắc này, Quân Mạc Tà có một cảm nhận lạ lùng rằng trong lòng hắn đang có chút run rẩy!

Là một Tà Quân sống qua cả hai thế giới, xưa nay tự nhận máu lạnh lạnh lùng. Đạo trời không có "Nhân" xem mọi thứ như chó rơm, ta cũng không có "Nhân", xem thế gian cũng tựa hư vô! Ngay cả khi ở Hoàng Hoa Đường nhìn thấy cảnh tượng cực kỳ tàn ác kia, trong lòng cũng không cảm thấy chút rung động nào. Nhưng hiện tại nhìn hai đứa trẻ quật cường này, rõ ràng lại cảm động!

- Tốt, đã có tấm lòng như thế này thì ta cũng không tiếc cho các ngươi một cơ hội!

Quân Mạc Tà hít một hơi thật sâu, đôi mắt đỏ như máu dần dần trở lại bình thường, hắn trầm giọng nói:

- Hôm nay ta cho các ngươi một cơ hội dương uy khắp thiên hạ. Nhưng các ngươi cũng phải nhớ kỹ, đây cũng là một con đường tràn ngập vô tận sát khí! Hy vọng các ngươi không làm cho ta thất vọng!

Hai đứa trẻ đồng thời ngẩng đầu, tuy chúng không thể mở miệng nói nhưng trong đôi mắt lại phát ra vẻ mừng rỡ như điên. Trong nháy mắt, vẻ mừng rỡ lại biến thành kiên nghị vô cùng, tựa như dùng tất cả linh hồn của mình ra để làm một cái quyết tâm. Chúng đồng thời dập đầu về hướng Quân Mạc Tà, mỗi cái dập đầu, đều làm cái trán phun máu.

Quân Mạc Tà ôm lấy hai đứa trẻ bay vọt qua cửa. Hai đứa trẻ này trải qua sự thống khổ lớn như vậy, tuy rằng không đến nỗi chết nhưng nếu không cứu chữa kịp thời cũng sẽ xảy ra chuyện lớn.

Quân Mạc Tà một khi đã đáp ứng chuyện bồi dưỡng chúng, tuyệt đối không để xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn gì!

Có nghị lực cùng tàn nhẫn như vậy, dù cho tư chất không tốt chẳng lẽ không có cách khác bù lại sao? Trên đời này có bao kẻ tư chất không tốt,

nhưng liệu có mấy người có nghị lực cùng tàn nhẫn như vậy?

Nếu không có sự cố gắng, cho dù ngươi có thiên phú thì sao!

Một kẻ có thể đối với bản thân mình tuyệt đối tàn ác như vậy, thì đối với địch nhân sẽ ra sao?

Trước cửa tiểu viện, những giọt nắng cuối cùng đang chiếu lên mười sáu chữ lấp lánh bằng máu kia.

Thiên đao vạn quả, chí tử bất hối!

Bất thành cường giả, duy tử nhi dĩ!

Màn đêm ầm ầm phủ xuống!

Nhìn hai cái thân thể gầy yếu nằm trên giường, Quân Mạc Tà nhíu chặt đôi mày tận lực suy tính.

Hiện tại, chỗ ở của Quân Mạc Tà đã muốn chất đầy người bệnh rồi, mùi thuốc tràn ngập cả phòng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 75: Sự Tính Toán Và Xếp Đặt Của Tiêu Gia!

Sáu Thần Huyền cường giả, bảy vị Thiên Huyền đỉnh phong, còn có hai tên Thiên Huyền trung giai! Đối với Thiên Hương thành hiện nay mà nói, đó là một cỗ lực lượng khủng bố cỡ nào!

Phong Tuyết Ngân Thành vì sao phải phái một đám cao thủ cỡ này đến đây? Vấn đề này Quân Mạc Tà nhà ta dùng cái mông cũng đoán ra được! Nếu không phải vì Quân gia thì còn có thể vì ai nữa hả? Sở dĩ phái nhiều người ra như vậy, tất nhiên là vì trong Quân gia hiện nay có một tay cao thủ đứng trong Top "Bát đại chí tôn" - Ưng Bác Không.

Nếu đám người này mà có thể phối hợp tốt với nhau, thậm chí có thể có sức đánh chết Ưng Bác Không chứ chẳng chơi!

Quân Mạc Tà cẩn thận khống chế Âm Dương Độn Pháp của mình, hắn im lặng chui xuống dưới một căn phòng lớn nhất trong khu vực.

Mục tiêu chủ yếu bây giờ không phải đơn giản đi cướp lấy bảo bối, mà là phải dò thám được ý đồ chính của những kẻ mới đến này. Tìm hiểu được dự định của đám Phong Tuyết Ngân Thành, sau đó nhanh chóng nghĩ ra cách đối phó làm "tiêu hao sinh lực địch".

Nếu mà làm không được, chắc chắn hậu quả sau này khó mà gánh nổi.

Không ngờ lâu lâu nổi lòng tham một lần lại thu được một tin tức trọng yếu như vậy! Trong lòng đất Quân Mạc Tà thở dài một tiếng: "Làm người mà, lâu lâu phải tham lam một chút mới tốt được! Khửa khửa,

không phải lợi ích tự chạy tới rồi hả? Đây không phải là "Bánh nướng từ trên trời rơi xuống" trong truyền thuyết sao?!”

Ông trời quả nhiên chiếu cố người tốt, bản thiếu gia trước giờ toàn làm chuyện tốt, thay trời hành đạo, cảnh ác trừ gian, hành thiện tích đức, sửa cầu đắp đường tạo phúc một phương…. Haizzz, mặc dù mấy chuyện sau chưa kịp làm, có điều nếu thiếu gia không phải là người tốt thì làm sao ông trời có thể quan tâm đến bản thiếu gia cỡ này chứ? Khửa khửa…!

(ND: Tự sướng ghê thật ^__^)

- Tại sao? Chẳng lẽ cứ để thằng tàn phế kia tiếp tục kiêu ngạo sao? Cháu nghĩ không bằng nhân cơ hội này nhổ cỏ tận gốc, khỏi phải chịu cảnh đêm dài lắm mộng!

Không biết bên trên đang nói cái quái gì, một thanh âm căm giận gào lên nghe có vẻ không cam lòng. Kẻ nói đúng là Tiêu Hàn.

- Làm càn! Chuyện của bọn ta lần này là do thượng tầng của Phong Tuyết Ngân Thành chỉ đạo, khi nào mới tới lượt ngươi ngồi đó mà nghi ngờ? Đúng là cái thứ không biết trên dưới!

Một giọng nói âm trầm vang lên trách mắng:

- Năm đó nếu không phải thứ nghiệp chướng nhà mày cố chấp, chạy loạn lên châm lửa quạt gió thì làm sao có cái tai vạ như hôm nay? Chuyện Ngân thành lúc trước, nếu không phải Đông Phương Thế Gia xông ra chém giết người của chúng ta khiến giang hồ công phẫn không chịu ngồi yên, chỉ sợ bởi vì chuyện của mày mà phạm vào Chí Tôn minh ước rồi! Giờ mày muốn đưa Phong Tuyết Ngân Thành vào cảnh hoàn toàn huỷ diệt mới chịu yên sao?

- Chỉ là một cái Quân gia làm sao có thể hủy diệt được Ngân Thành? Ông nội, chuyện này sao có thể trách cháu làm càn được? Đây chính là mối thù cướp vợ, cùng thù giết cha là hai mối thù không đội trời chung!

Thử hỏi trên đới này có một tên đàn ông nào mà chịu được cơn tức này chứ?

Giọng của Tiêu Hàn lúc này thực sự đã kích động.

"Ông nội? Ông nội của Tiêu Hàn? Không phải là tầng lớp cao cấp của Tiêu gia tại Phong Tuyết Ngân Thành sao? Không biết thằng già này là Tiêu Hành Vân hay Tiêu Bố Vũ đây?" Quân Mạc Tà lặng im không nhúc nhích tiếp tục sự nghiệp nghe lén cao cả của mình, hai tai như hai cái rađa quyết bắt hết toàn bộ âm thanh xung quanh.

- Nhưng mày đã hủy diệt hết bốn người của Quân gia, hơn nữa toàn bộ đều là thành phần trung kiên nhất! Quân Vô Ý cũng vì thứ nghiệp chướng như mày mà biến thành tàn tật, mày còn muốn gì nữa hả? Không lẽ mày muốn thực sự là chó gà cũng không tha sao?

Cái giọng âm trầm kia giờ mang thêm vẻ tiếc rẻ:

- Lại nói, bây giờ là cái tình cảnh gì hả? Huyết Hồn Sơn Trang liên kết với Thạch Trường Tiếu phát ra Chí Tôn triệu hoán lệnh, bộ đó là chuyện nhỏ sao? Chuyện chúng ta cần làm bây giờ là nhanh chóng chạy thẳng đến Nam Cương, không lẽ vì cái chuyện thù oán này của mày mà chờ ở đây rồi để người ta chê cười sao?

Không thể không thừa nhận, chỉ nói riêng về cách nói của thằng già này với phong cách sử xự của hắn, coi như cũng biết lo việc lớn, chứ không thuộc loại bất kham như thằng ku Tiêu hàn!

- Nói đến chuyện này làm cháu nhớ lại một sự kiện, mà có thể cả hai việc đều có liên hệ với nhau, xin ông nội hãy coi rõ!

Nói đến đây Tiêu Hàn tựa hồ phấn khởi lên:

- Hôm nay sau khi con ra khỏi cung có nhận được một tờ giấy, ở trên chỉ ghi nội dung ngắn gọn: "Quân Vô ý lần này dẫn quân xuôi nam, chống lại Thiên Nam huyền thú triều"!

- Ông nội, không bằng chúng ta….

- Phái đám binh lính bình thường đi chống Thiên Nam huyền thú triều thì có ích lợi gì?

Cái giọng âm trầm kia chợt ngừng lại một chút, tựa hồ như đang suy nghĩ gì:

- Ừ, đúng rồi, quả nhiên là như vậy, không chừng đây cũng chính là một cơ hội tốt….

- Nhị ca, mặc dù việc tờ giấy không rõ nguồn gốc này nhắc tới là một cơ hội đi nữa, nhưng xin nhị ca đừng quên Chí Tôn Triệu hoán lệnh kia. Chắc rằng Ưng Bác Không cũng sẽ xuôi nam, nếu hắn đi trước thì tất nhiên sẽ đi cùng một đường với Quân Vô Ý. Một khi có Ưng Bác Không ở đó thì dù chỉ muốn đối phó với Quân Vô Ý cũng không phải là chuyện dễ dàng. Cho nên vòng tới vòng lui một hồi thì vấn đề mấu chốt bây giờ cũng là chuyện Ưng Bác Không, hiện tại lão già này mới chính là nhân vật trọng yếu!

Nhị ca? Xem ra đây là nhân vật số hai trong Tiêu Gia, Tiêu Bố Vũ.

- Nói không sai! Có muốn đụng vào lão già Ưng Bác Không này cũng phải coi cái giá phải trả ra sao. Mà thù của lão Lục cũng không thể không báo được!

Cái giọng âm trầm của Tiêu Bố Vũ giờ đã tràn ngập sát khí:

- Đợi đến Thiên Nam rồi ta sẽ tùy thời mà làm. Tập trung sức của sáu người chúng ta và Thất kiếm lại rồi mười ba người chúng ta vây công giết chết Ưng Bác Không; sau đó quyết định thu thập Quân Vô Ý hay không thì tính sau. Chỉ cần Ưng Bác Không không còn nữa thì hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay chúng ta. Huống chi ra tay ở chỗ đó rồi, sau đó tùy tay đổ hết lên đầu đám huyền thú cũng xong việc!

- Ý của Nhị ca là muốn tạm thời buông tha bọn chúng, đợi đến khi tới được Thiên Nam hãy xử lý sao?

Một giọng già nua khác cất lên. Quân Mạc Tà vừa nghe là biết đó chính là giọng của Tam trưởng lão.

- Đúng vậy! Hiện giờ Chí Tôn Triệu hoán lệnh đã xuất ra, nếu chúng ta còn tiến hành tư đấu trước khi đến Thiên Nam, còn là thù riêng nữa! Chi sợ lúc đó mấy đại Chí Tôn còn lại sẽ làm khó dễ cho Ngân thành chúng ta. Cứ đến Thiên Nam đi rồi mọi chuyện khác xử lý sau.

Tiêu Bố Vũ âm trầm nói.

- Ngoài ra còn có tên áo đen bịt mặt lai lịch thần bí cùng bãn lĩnh nhất trời kia nữa.

Giọng của Tiêu Bố Vũ càng lúc càng âm trầm:

- Hắn nếu đã bất chấp thân phận cũng muốn cướp đoạt Tục Hồn Ngọc của Tiêu gia ta, chứng minh rằng thứ này đối với hắn cực kỳ trọng yếu. Lần này trên người Phượng Ngô lại có thêm một cái khác, chỉ cần hắn phát hiện chắc chắn sẽ chạy lại cướp nữa. Sở dĩ ta cho Phượng Ngô một mình một phòng chính là hết sức tạo điều kiện rồi.

Gã âm u cười một tiếng rồi nói tiếp:

- Lấy khả năng của tên thần bí kia, nếu hắn mà muốn mạnh mẽ xông vào cướp thì ta đoán khó tránh khỏi thương vong! Hiện giờ thứ đó nằm trên người Phượng Ngô khiến hắn dễ dàng lấy được, ngược lại sẽ không xảy ra chuyện ngoài dự liệu. Ta đã sớm hạ một đạo thần thức cấm chế lên nó, còn rắc lên "Thiên lý tỏa hồn hương" - Hương thầm tỏa ra ngàn dặm, chỉ cần hắn cầm nó lên tay thì bất kể chân trời góc biển chúng ta đều có thể dễ dàng tìm được hắn! Tuyệt đối chạy không thoát. Một khi xác định được mục tiêu thì tập trung toàn bộ lực lượng lại, không tiếc tất cả ra tay chém giết quyết lấy lại bằng được hai khối Tục Hồn Ngọc!

- Nhị ca quả là có tầm nhìn xa!

Mọi người nhao nhao nói. Nghe được rõ ràng khiến bọn chúng đều vô cùng phấn khởi. Chỉ có Quân Mạc Tà đang chui nhủi giữa lòng đất là đang ngạc nhiên: Còn có chuyện tốt cỡ này sao? Hai tay dâng tặng hả? Free hoàn toàn ????

Không thể không nói chiêu này của Tiêu Bố Vũ dùng để đối phó bất kỳ ai trên thế gian này đều có công hiệu, thậm chí cho dù Vân Biệt Trần có lấy đến tay đi nữa thì cũng có chút dấu vết để lần theo.

Tiếc là, chiêu này đối với Quân Mạc Tà siêu cấp trâu bò nhà ta là vô tác dụng.

(ND: Ừhm, lại một câu nói cũ, ai biểu anh ý là NVC chứ ^__^)

Giống như là dùng mỹ nhân kế để đối phó Đông Phương Bất Bại vậy, haizzzz, mặc dù so sánh như vậy có chút bất nhã đối với "Chị" Đông Phương, nhưng trên nguyên tắc cũng hiệu quả như nhau.

(ND: Xin lỗi bác KD, cháu gõ mệt nên chém gió một chút *_*)

Bất thình lình, các vị trưởng lão ở trên đều cả kinh:

- Nhị ca, ngươi đã có thể sử dụng thần thức cấm chế? Chẳng phải là đã bước lên cảnh giới Thần Huyền tứ phẩm sao?

-He he he…!

Nghe giọng cười này có thể biết Tiêu Bố Vũ đang có chút ý tứ dương dương đắc ý:

- Xấu hổ, bếquan mười năm mới rốt cuộc đi tới bước này! Đây chính là cơ sở tin tưởng để ta nắm chắc mười phần việc bắt tên thần bí kia!

- Chúc mừng nhị ca thần công tiến nhanh!

Mọi người lại lần nữa cùng đồng thanh. Ở dưới lòng đất, Quân Mạc Tà lại đang cười thầm:

- Tin tưởng? Ở trước mặt bản thiếu gia nói chuyện "tin tưởng", đi chết đi ku? Mấy cái thần thức cấm chế với Thiên lý tỏa hồn hương này đối với thiếu gia ta chỉ như một cái rắm!

(ND: 10 năm mới đột phá mà còn tự hào, pó tay thằng già này, đã là NPC còn không biết thân biết phận nữa *_*)

- Ừm, lần này để có thể đối phó thành công Quân gia, bất kể kẻ nào cũng không được để lộ nửa điểm phong thanh! Biết không?

Hai mắt Tiêu Bố Vũ bắn ra uy thế, lão nhìn xung quanh một vòng rồi nặng nề nói.

- Tất nhiên rồi! Nếu không để Thành chủ trách mắng thì mùi vị cũng không dễ chịu gì. Nói cách khác, sau lưng Quân gia từ đầu đến cuối còn có một Đông Phương Thế Gia, hết thảy mọi việc tự nhiên càng phải kín đáo hơn!

Mọi người lại ha hả cười rồi chuyển qua đề tài khác.

Giờ phút này Quân đại thiếu gia cực kỳ tức giận, Tiêu gia tụi mày hay lắm, lại có một cái kế hoạch ác độc cỡ đó. Anh mày sẽ nhìn thử coi lần xuôi Thiên Nam này rốt cuộc thằng nào mới là nhổ cỏ tận gốc, chó gà không tha!

- Nhị ca, huyền thú triều lần này xem ra không giống bình thường. Chẳng lẽ là chuyện do mấy vị vương giả bên trong Thiên Phạt kia cùng tham gia sao? Nếu không thì tại sao lại có động tĩnh lớn như thế? Hiện giờ Chí Tôn Triệu hoán lệnh đã xuất ra, Nhị ca thử đoán xem lần này trong Bát đại chí tôn có mấy người tham gia?

Đây là giọng của Cửu trưởng lão.

- Chuyện này cũng không khó đoán, đệ nhất chí tôn Vân Biệt Trần nhiều năm nay đã không xuất hiện trên thế gian, lần này chưa chắc đã ngoại lệ; mà Úy Lam Chí Tôn Mộng Hồng Trần thật sự ở quá xa Thiên Nam, nếu cuối cùng cũng nhận được tin tức thì chắc chắn cũng không đi. Mà hai người Lãnh Huyết Chí Tôn Lệ Vô Bi, Ưng Bác Không nhất định sẽ đi, dù sao bọn họ ở tại Thiên Hương Thành này nên muốn chạy cũng không chạy được. Còn người cùng phát ra Chí Tôn Triệu hoán lệnh là Sinh Tử Chí Tôn Thạch Trường Tiếu đã sớm ở trong Huyết Hồn sơn trang rồi. Còn Tuyệt Thiên Chí Tôn Lệ Tuyệt Thiên chắc chắn sẽ không bỏ mặc an nguy cả nhà nên tất nhiên sẽ trở về sơn trang. Tính sơ qua trong tám vị Chí tôn thì có bốn vị sẽ đến. Mà Phong Tuyết Ngân Thành lại do chúng ta đại biểu thành chủ tiến đến, với lại lực lượng tổng cộng sợ là mạnh nhất một phương rồi. Còn vị Vấn Thiên Chí Tôn cuối cùng kia là người duy nhất không nắm chắc được, có thể sẽ đi, cũng có thể sẽ không đi. Có điều cho dù ông ta không đi, thì lấy lực lượng mạnh mẽ hiện nay thì đối phó với Huyền thú triều lần này cũng đủ rồi!

Tiêu Bố Vũ khẽ cười cười, thể hiện ra sự tự tin cường đại của mình.

- Có điều Huyền thú triều lần này tới thực sự cũng khá quỷ dị. Nghe nói vừa ào ra là trực tiếp đập thẳng vào Huyết Hồn sơn trang. Nhị ca, ta không nhớ ra Thiên phạt với Huyết Hồn sơn trang có đụng chạm gì nha!

Tam trưởng lão cau mày hỏi.

- Bất kể như thế nào, "huyền thú xuất Thiên Phạt", bên trong nhất định có duyên cớ của nó.

- Công kích Huyết Hồn sơn trang tất nhiên cũng là có mục đích. Điểm này chờ chúng ta đến nơi sẽ biết được nguyên nhân thôi!

Tiêu Bố Vũ khẽ nhắm hờ hai mắt, xem bộ dạng của gã hẳn là muốn mọi người biết gã không muốn nhắc nhiều tới vấn đề này.

Mọi người đều cùng trầm mặc.

Nguyên nhân Huyền thú triều lần này tất nhiên bọn chúng không biết, nhưng Quân Mạc Tà đang chui nhủi trong lòng đất đã đoán ra đại khái rồi.

Quân Mạc Tà không khỏi cười khổ.

(ND: Lần đầu tiên trong lúc dịch, ta thấy anh Tà cười khổ @__@)

“ Nếu ta đoán không lầm, ta chạy không khỏi cái quan hệ với đợt Huyền thú triều lần này!”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 76: Thiên Nam Huyền Thú Triều

Quân Mạc Tà nhớ rõ, lần trước mình cùng Hạc Trùng Tiêu, Hùng Khai Sơn đàm phán điều kiện, chính là kêu bọn họ đi quấy rối Huyết Hồn sơn trang, đánh gãy xương chân của thiếu trang chủ mới xem là hoàn thành điều kiện. Chỉ cần bọn hắn hoàn thành xong cái mục tiêu này, sau đó quay trở lại Thiên Hương Thành, chính mình sẽ giúp bọn họ gia tăng công lực, đột phá bình cảnh. Chỉ vì bọn họ thay chính mình báo thù Huyết Hồn sơn trang.

Bọn hắn lúc ấy nói rằng lấy nửa tháng làm hạn định. Mà chính mình còn mở rộng thời gian quy định cho bọn họ thành một tháng. Vốn tưởng rằng bọn họ sẽ dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ mới đúng, nhưng mà hiện tại lại không có tin tức gì truyền đến, trong lòng Quân Mạc Tà cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Hiện tại lại bất ngờ xảy ra sự kiện huyền thú triều, không phải hai người này làm ra thì còn có thể là ai?

Nhưng chính mình lúc ấy chỉ yêu cầu bọn hắn quấy rối Huyết Hồn sơn trang, không ngờ bọn họ lại kiêu ngạo đến như vậy, không phải định khoa trương đối phó với cả huyền giả trong thiên hạ đấy chứ! Hiện giờ làm ra động tĩnh lớn như vậy, tính xem chuyện gì sẽ xảy ra?

Nghĩ một chút, Quân Mạc Tà thật sự là trăm mối vẫn không có cách giải.

Quan hệ lợi và hại trong chuyện này, hai người kia chẳng lẽ không biết sao, chẳng lẽ trí thông minh của bọn hắn quá thấp? Hay là còn có

nguyên nhân nào khác?

Quân Mạc Tà tất nhiên không biết, kỳ thật chuyện này ngay cả hai tên Chí Tôn huyền thú đang hăng hái đi đến Huyết Hồn sơn trang cũng là buồn bực tới cực điểm.

Người tính không bằng trời tính!

Nói đến việc đối phó với một cái Huyết Hồn sơn trang không có Tuyệt Thiên Chí Tôn trấn giữ, đối với hai người chỉ là một việc nho nhỏ vô cùng dễ dàng. Hơn nữa, việc này căn bản cũng không cần phải quay mặt là địch, chỉ cần gây rối trên phạm vi nhỏ là được, đây đúng là một vở kịch sở trường của hai người này a.

Nhưng mà hai tên Chí Tôn huyền thú trăm ngàn lần cũng không ngờ đến việc hai bọn hắn lộ diện ở Thiên Hương thành đã làm cho sinh tử Chí Tôn Thạch Trường Tiếu vô cùng lo lắng. Sau buổi tối tranh đoạt huyền đan, Thạch Trường Tiếu liền lập tức khởi hành đến Thiên Nam Huyết Hồn sơn trang để tra xét việc này.

Huyền thú chi vương xuất hiện, có thể là chuyện nhỏ hay sao?

Dù sao, Huyết Hồn sơn trang cũng ở gần sát Thiên Phạt sâm lâm. Huyền thú chi vương ở Thiên Phạt rời đi khỏi rừng rậm, chuyện lớn như vậy, Huyết Hồn sơn trang không thể không biết mới đúng. Mà càng thêm khéo léo là Tuyệt Thiên Chí Tôn Lệ Tuyệt Thiên ở trong thời gian này không còn hứng ngao du sơn thủy, cũng đang trên đường về Huyết Hồn sơn trang.

Hết thảy mọi chuyện nên phát sinh, không nên phát sinh, đều ở trong đoạn thời gian đặc biệt này mà oanh oanh liệt liệt xảy ra!

Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn hai tên huyền thú chi vương này ngông nghênh đuổi tới Huyết Hồn sơn trang, trực tiếp hung hăng càn quấy đến cực điểm, đá bay cửa sơn trang, mạnh mẽ quán triệt điều kiện

Quân Mạc Tà đưa ra, đầu tiên không kiêng dè thiêu cháy bốn phía, tiếp theo lại giáp mặt đưa ra điều kiện:

- Muốn cho chúng ta đình chỉ quấy rối, mau đem Thiếu chủ của các ngươi ra đây. Để cho lão tử cắt đứt hai chân của hắn, sau đó lão tử sẽ ngay lập tức vỗ mông rời đi.

Điều kiện như vậy. Huyết Hồn sơn trang làm sao có thể đáp ứng? Đây chính là muốn bảo thần tử đi vũ nhục hoàng đế a!

Hai tên này tuy rằng đều tiếp cận tu vi Chí Tôn, ngoài ra còn có thân thể cường hãn hơn cả Chí Tôn, nhưng mà Huyết Hồn sơn trang cũng có hơn mười vị Thần Huyền, hơn mười vị Thiên Huyền, một lời không hợp, song phương liền ra tay.

Chí Tôn dù sao cũng là Chí Tôn, vương giả dù sao cũng là vương giả, Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn giống như hổ lạc vào bầy dê, hai người càng đánh càng cảm thấy thuận tay, lấy lực của hai người, một chút cũng không rơi xuống hạ phong, bọn hắn cũng sẽ không giống như bát đại Chí Tôn chân chính đối với những người có tu vi thông thường mà bận tâm lấy thân phận “cao nhân” mà đơn đả độc đấu, càng không có gì băn khoăn, mà còn thừa dịp hỗn loạn, trực tiếp tiến vào trong Huyết Hồn sơn trang tung hoành qua lại, phía đông thì đẩy ngả một vách tường, phía tây thì phóng một mồi lửa, làm cho các vị Thần Huyền trong Huyết Hồn sơn trang phẫn nộ đến tột đỉnh, nhưng mà lại không có cách giải quyết, lấy số đông cũng chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó, một khi thực lực phân tán, như vậy cũng không còn là đánh người, mà là bị người đánh!

Hai tên kia càng phá càng cao hứng, thời gian trôi qua, vui quá hóa buồn.

Vốn là Sinh Tử Chí Tôn Thạch Trường Tiếu đúng lúc này chạy tới. Vừa vặn đuổi tới đúng thời điểm này, nhìn thấy cục diện hỗn loạn đến bực này. Thạch Trường Tiếu tự nhiên lựa chọn đứng về phía Huyết Hồn sơn trang, không nói hai lời lập tức gia nhập vòng chiến, một mình ngăn chặn Hùng Khai Sơn! Mọi người còn lại toàn lực nhằm vào Hạc Trùng

Tiêu. Có một đại Chí Tôn tham chiến, trong nháy mắt tình thế liền nghịch chuyển. Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn trực tiếp lâm vào hạ phong.

Nếu là hai người lựa chọn lúc này thối lui, thì cũng không có đại sự gì xảy ra, dù sao cơ bản nhiệm vụ cũng xem như hoàn thành, nhưng hai người thân là Huyền Thú chi vương, há có thể không để ý đến mặt mũi?

Nếu thần bí nhân kia đến. Mình chỉ vì một chút khó khăn mà chạy trốn, như vậy chính mình còn gì là thể diện để đi tìm thần bí cao nhân giúp đỡ tăng lên tu vi đột phá bình cảnh? Yêu cầu của người ta mình cũng chưa hoàn thành hết, mới chỉ có đẩy ngã vài tòa nhà, như thế cũng có thể coi là quấy rối sao?

Hơn nữa, người ta còn đặt biệt tuyên bố, yêu cầu cắt đứt hai chân của Lệ Đằng Vân, mà hiện tại chính mình ngay cả bóng dáng của hắn còn không thấy đây. Vị thần bí cao thủ kia há có thể dễ dàng bị lừa?

Không thể không nói hai tên Huyền thú chi vương này tâm tư kỹ càng thật sự giống như một con người, tự nhiên nhận ủy thác của người, chẳng lẽ một việc như thế mình cũng làm không được? Không phải là một tên Thạch Trường Tiếu thôi sao? Coi như hôm nay đánh không lại, vậy ngày mai lại tới đánh, chúng ta xem coi ai lỳ hơn ai?

Chẳng lẽ nhân loại các ngươi so với huyền thú chúng ta sức chịu đựng lại bền bỉ hơn? Thật sự là như vậy sao!

Nói cho cùng, hai người này đều là hạng da dày thịt béo, công kích của những người có thực lực Chí Tôn trở xuống đối với bọn họ căn bản không cần để ý, tuy là bị nhiều người vây công, nhưng ngoài miệng vẫn quát tháo ầm ĩ. Càng đánh càng hăng, trong lúc đó các cao thủ bên phía nhân loại, cư nhiên còn bị bọn hắn giết chết mấy người. Về sau, hai vị huyền thú so sánh thiệt hơn, cuối cùng bỏ qua Thạch Trường Tiếu mà điên cuồng phá hoại mọi thứ xung quanh! Sau đó phá không mà đi.

Tiếp đó …

Không đợi mọi người trong Huyết Hồn sơn trang kịp hồi sức, buổi sáng sớm ngày thứ hai bọn hắn lại tiếp tục quấy phá, tạo ra bộ dáng không đạt được mục đích thề không bỏ qua. Hai tên này thật sự đều có một phong độ vô cùng chấp nhất.

Phần này cố chấp đã làm cho các cao thủ trong Huyết Hồn sơn trang không ngừng kêu khổ, cao thủ không phải là không có, cho dù là Thần Huyền cường giả cũng không thiếu, nhưng xem đại môn tiêu điều xơ xác, Thần Huyền cao thủ sao dám không bảo vệ nơi đây mà đi tìm bọn hắn?

Mặc dù có mấy người có thể cùng hai người này đơn đả độc đấu một phen, nhưng tuyệt không có bản lĩnh lưu bọn hắn lại. Lại càng không cần nghĩ đến việc giết chết bọn hắn.

Các cao thủ càng ngày càng mệt mỏi, hai tên huyền thú thì càng đánh càng hưng phấn. Bọn hắn còn cảm thấy trong cả đời, thì mấy ngày nay là đánh nhau thống khoái nhất.

Về sau, vở kịch phát sinh vấn đề ngoài ý muốn “Lệ Tuyệt Thiên đã trở lại”!

Có thể tưởng tượng, vị thiên hạ đệ nhị Chí Tôn này nổi giận đến cỡ nào! Chỉ trong vài năm ngắn ngủi không về nhà, mà hiện tại lại bị người ta trực tiếp đánh tới cửa, hơn nữa còn đánh cho Huyết Hồn sơn trang trong phạm vi ba trăm dặm trở thành một mảnh hỗn độn, nơi nơi đều bốc khói, nơi này sụp, nơi kia đổ, đây là Huyết Hồn sơn trang sao? Đây là nơi ta đã dành dụm tâm huyết cả đời, là nơi ta khổ tâm kinh doanh gầy dựng nên sao?

Bây giờ nơi đây giống như một mảnh trại dân tị nạn!

Lệ Tuyệt Thiên giận dữ ra tay, cơ hồ đem hai tên Huyền Thú chi vương giết chết đương trường!

Hai tên siêu cấp huyền thú tuy rằng lợi hại, nhưng mà cũng không thể so với hắn, bọn hắn có thể cùng Thạch Trường Tiếu chiến một trận, nhưng mà cũng không phải là đối thủ của Chí Tôn Lệ Tuyệt Thiên. Huống chi bọn hắn trước đó đã hao tổn khí lực, nói là nỏ mạnh hết đà, mỏi mệt không chịu nổi cũng không sai biệt lắm, sớm đã không còn là trạng thái đỉnh phong như bình thường.

Cuối cùng nhờ thân thể cường hãn, hai tên huyền thú chi vương hợp lực mới có thể cùng Lệ Tuyệt Thiên giao chiến một hồi.

Kết quả sau cùng hai thú trọng thương mà chạy, Huyết Hồn sơn trang đại thắng.

Nói là đại thắng, kỳ thật chỉ là một cách nói dễ nghe.

Thành quả chiến đấu này chẳng thấm vào đâu so với mất. Lệ Tuyệt Thiên cả nửa đời dồn hết tâm huyết gầy dựng nên Huyết Hồn sơn trang cơ hồ bị hủy hoại trong chốc lát, lại còn làm liên lụy đến Thần Huyền, Thiên Huyền cao thủ, không biết bao nhiêu người bị tổn thương dưới tay nhị thú. Tuy rằng Lệ Tuyệt Thiên đánh bại nhị thú, nói cho cùng cũng ngăn chặn được sự tàn phá của nhị thú, như thế vẫn là thắng lợi, chỉ có điều đó cũng là thắng thảm mà thôi!

Bất quá, dù sao lão trang chủ cũng đã trở về, Tinh Tử Chí Tôn tới chơi, lại vừa mới đánh tan hai tên huyền thú chi vương, đây đều là chuyện vui đáng để chúc mừng. Nhưng mà ngay trong đêm diễn ra đại yến, chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra!

Không có bất cứ dấu hiệu gì, khắp các đồi núi đầy rẫy huyền thú đang trực tiếp lao đến.

Thấp cấp, trung cấp, cao cấp, loại nào cũng có! Chỉ là không thể ngờ được chúng lại cùng nhau đi tới…

Đáng sợ nhất chính là bầy huyết lang, có đến hàng ngàn hàng vạn con giống như từng cơn thủy triều cuồn cuộn, con sau kế con trước mà đến.

Mới vừa chuẩn bị ứng phó với bầy sói, vốn là Huyết Hồn sơn trang đang chuẩn bị chịu tổn thất nặng nề. Bỗng huyền thú khắp nơi thối lui bặt vô âm tín, đây đúng là vạn hạnh a!

Mọi người vừa mới thở dài nhẹ nhõm, đã thấy bên trong Thiên Phạt sâm lâm rậm rạp, từng đàn kiến Kim Huyền ăn thịt người cuồn cuộn mà đến.

Nguyên lai đây không phải là vạn hạnh, mà là bất hạnh!

Vừa phải ứng phó với bầy kiến ăn thịt người bên ngoài, còn phải ứng phó với các lại cuồng phong như mưa của các loại huyền thú phi hành tập kích.

Hai tên huyền thú chi vương khi trước chịu thiệt thòi, bây giờ đã trả được! Từ đó dẫn phát đến huyền thú triều.

Lần này không chỉ vì muốn hoàn thành lời hứa của vị thần bí cao nhân kia, mà còn có vấn đề mặt mũi. Đây là mấu chốt của cừu hận a! Đường đường là huyền thú chi vương, cư nhiên lại bị người đánh cho kẹp chặt đuôi mà chạy! Nếu không rửa được mối hận này, làm sao còn có thể đứng đầu đàn thú?

Hơn nữa, càng tức giận chính là, Lệ Tuyệt Thiên ra tay đánh lui nhị thú, thì mấy tên cao thủ phía sau đều hoan hô ủng hộ, mấy ngày nay bị nhị thú ức hiếp tàn nhẫn, hiện tại thấy bọn họ kinh ngạc lẫn vui mừng, lại còn nói bóng nói gió, nhị thú nếu không bị Lệ Tuyệt Thiên đánh chết tại chỗ, thì ngược lại bị những người này chọc cho tức chết!

Cho nên hai tên Huyền thú chi vương trực tiếp nổi giận, nổi giận xung thiên! Giận đến nỗi lông tóc đựng đứng!

Hơn nữa trong khoảng thời gian này, Thiên Phạt sâm lâm tạm thời có một chút biến cố nhỏ, làm cho nhị thú không còn kiêng sợ, cái gọi là lão hổ xuống núi hầu tử xưng đại vương, một khi đã không còn ước thúc,

vậy không phải là muốn làm gì thì làm sao? Hơn nữa, nếu như không làm lớn làm sao có thể đối phó với Tuyệt Thiên Chí Tôn?

Cho nên, sau một hồi liều lĩnh, không để ý đến hậu quả nhị thú đã tạo nên huyền thú triều, cơn cuồng phong huyền thú triều giống như cuồn cuộn nổi lên, điên cuồng thổi bay hết thảy.

Lực lượng như vậy cho dù là Lệ Tuyệt Thiên có thủ đoạn thông thiên, nhưng hắn cũng chỉ là một người mà thôi, quyết định tháo chạy. Nhưng, nhị thú lại hoàn toàn không có ý thu tay, bên ngoài thì có vẻ quyết không buồn tha, nhất định phải chém tận giết tuyệt.

Hai thú trong lòng thì lại vô cùng khổ tâm: Lão già, ngươi nhanh đem nhi tử ngươi giao ra đây, chúng ta nhẹ nhàng cắt đứt hai chân của hắn, sau đó liền lập tức rút lui, tại sao ngươi cứ không thức thời như vậy? Chúng ta cũng không phải là muốn đánh nát hai chân, mà chỉ là đánh gãy, dưỡng thương hai ngày là khỏe thôi! Tốt xấu gì ngươi cũng phải cho chúng ta cái cớ hạ màn! Chuyện đơn giản như vậy có thể làm chúng ta lui binh, lão già này đúng là cố tình rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 77: Hồng Nhan Họa Thủy

- Chúng ta chỉ muốn nhẹ nhàng cắt đứt hai chân của nhi tử ngươi mà thôi? Nói như vậy nhiều lắm cũng chỉ mất một tí thể diện thôi mà?

Hai huynh đệ chúng ta chỉ vì một chút sai lầm mà trở thành tay đấm cho người ta… Mà dù sao chúng ta cũng là những nhân vật nổi tiếng có thể hiệu lệnh một phương nha. Nhị thú ấp úng, càng về sau trả lời càng khó khăn, Hùng Khai Sơn tính nóng như lửa cuối cùng bộc phát:

- Ngươi không phải là đệ nhị Chí Tôn hay sao? Tại sao lại suốt ngày đòi thẩm vấn chúng ta? Ngươi tưởng ngươi là ai?

Sau câu nói của Hùng Khai Sơn, Lệ Tuyệt Thiên cũng không có hỏi nữa, song phương lao vào đánh nhau, càng đánh càng hung ác. Hiện tại, cho dù là huyền thú muốn lui binh, Lệ Tuyệt Thiên cũng tuyệt đối không bỏ qua, quyết đuổi giết không tha, kể cả phải tiến vào Thiên Phạt sâm lâm.

Khi bị chọc tức bởi câu nói kinh điển của Hùng Khai Sơn:

- Không tại sao cả, lão tử chính vì nhìn ngươi không vừa mắt! Muốn nhìn xem bộ mặt khi bị ăn đòn của Huyết Hồn sơn trang các ngươi! Ngày đó không phải ngươi ỷ vào số đông khi dễ hai anh em chúng ta sao? Chúng ta hôm nay cũng ỷ vào nhiều huyền thú, quay lại khi dễ các ngươi, ngươi tính sao? Con mẹ nó, ngươi cái lão già đã hơn tám mươi tuổi cư nhiên lại đi đùa bỡn với một tiểu cô nương làm cho cô ta vì ngươi mà sinh nhi tử, coi như ngươi mặt dày không biết xấu hổ khi làm cái

hành động đó, làm hàng xóm như lão tử đây còn muốn đỏ mặt vì ngươi… cho nên lão tử đã nghỉ muốn đuổi quách các ngươi đi…

Một câu nói trực tiếp làm cho Lệ Tuyệt Thiên, đệ nhị chí tôn hơn một trăm tuổi suýt phải hộc máu đương trường! Mà cuộc chiến của hai bên cũng vì một câu nói này mà trở nên nghiêm trọng hơn! Mà Chí Tôn Lệnh, cũng là bởi vì câu nói này, Lệ Tuyệt Thiên trong lúc cuồng nộ đã phát ra! Đến bây giờ, cuộc chiến của hai bên đã nghiêm trọng đến mức không chết không ngừng…

Kết quả là hàng ngàn, hàng vạn huyền thú cùng nhân loại đều không hiểu ra sao mà vẫn lao vào chém giết. Trực tiếp làm cho nơi này trở thành một núi thây biển máu, kết thành một mối thù không thể hóa giải, lại không ai biết được chân tướng, rốt cuộc là vì cái gì…

Thậm chí là người khơi nên sóng gió, Quân Mạc Tà cũng là tỉnh tỉnh mê mê, trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

Ta chỉ kêu các ngươi đi phá hoại Huyết Hồn sơn trang nha? Cũng không phải kêu các ngươi gây nên một trận đại chiến a! Nguyên nhân trận chiến này cũng không nên đổ hết trách nhiệm lên đầu ta… Ta không phải cố ý, ta thực sự là vô tội mà! Đương nhiên, nếu Lệ Tuyệt Thiên biết được căn nguyên của chuyện này, Huyết Hồn sơn trang do chính mình vất vả cả đời gầy dựng thiếu chút nữa bị hủy diệt, đều do nhi tử bảo bối của hắn vì muốn cưới một tiểu thiếp mà gây nên, tin tưởng rằng sẽ trực tiếp phun một ngụm máu mà chết.

Cái gì là hồng nhan họa thủy? Cái từ này tin chắc rất nhiều người biết dưới những tình huống khác nhau, vì nó mà vô số hài cốt huyền thú cùng máu tươi của nhân loại phải đổ xuống, rất nhiều người đều muốn tìm ra chân tướng thực sự của nó, kể cả những người nắm giữ uy quyền…

Từ cổ chí kim, trong nước và ngoài nước, đều có những truyền thuyết về hồng nhan tạo nên sóng gió cho đất nước, cũng không chỉ làm liên lụy đến người trong võ lâm, ngay cả thú cũng bị hại…

Quản Thanh Hàn, vị thiếu nãi nãi của Quân gia xem như là người gây nên chuyện này, tin tưởng rằng chuyện này từ trước đến nay chưa từng có, sau này cũng không có! Nếu là đem điều này ra bình luận, Quản Thanh Hàn, thiếu nãi nãi của Quân gia có thể được xưng là vũ trụ đệ nhất mĩ nhân… Đương nhiên, các vị mỹ nhân làm thay đổi các triều đại từ xưa đến nay đều có một điểm giống nha: Đó chính là vô tội!

Thậm chí so với các hồng nhan khác thì nàng càng vô tội! Bởi vì Quản Thanh Hàn hoàn toàn không biết chuyện này, từ đầu nàng vẫn luôn luôn không biết. Chính nàng ta còn đang ở tại kinh thành cách xa ngàn dặm mà bi thu thương nguyệt (đau buồn), nào biết rằng ở ngoài ngàn dặm kia, ai ai cũng đang vì chính mình mà đánh nhau thành một núi xương khô?

Cái sự kiện này, chính là một nghi án nghìn đời vẫn không giải được! Mà bí mật này, đã làm cho Quân đại thiếu cũng phải cau mày tự hỏi.

Trận huyền thú triều này, đến tột cùng là vì cái gì? Vì sao lại có một cuộc chiến lớn như vậy? Thật sự là phải cân nhắc a. Quân Mạc Tà lẳng lặng đứng dưới mặt đất, nhiều lần suy nghĩ kĩ lưỡng, cảm thấy việc này mình còn chưa nắm được mấu chốt, bên trong nhất định là có biến cố gì vượt qua sự tính toán của mình. Rốt cuộc làm ra quyết định

- Mặc kệ nó, cái huyền thú triều này thì có quan hệ gì đến ta? Dù sao thì huyền thú triều lần này cũng là một chuyện tốt! Hơn nữa, nếu như ta thật sự có lòng đi vào Thiên Phạt sâm lâm thì đó cũng là đi tìm bảo, ngăn chặn huyền thú triều, ai nguyện ý đi ai không đi ta cũng không có rảnh rỗi mà quan tâm. Những lão già trên kia thật sự là đáng hận, cư nhiên lại muốn tìm trăm phương nghìn kế muốn đối phó với tam thúc, đối phó với Quân gia, thậm chí còn muốn diệt đi Quân gia ta! Thật sự… có chuyện có thể nhẫn có chuyện không thể nhẫn! Quân đại thiếu gia trong nháy mắt không một tiếng động từ dưới đất chui lên, hiển nhiên là đang trong trạng thái ẩn thân.

Đây là chỗ huyền diệu của Âm Dương Độn, ngay cả là cao thủ cỡ nào cũng khó có thể tìm thấy thân ảnh của hắn, ngày trước Quân đại thiếu gia dù bị Lệ Vô Bi tìm thấy một ít dấu vết để lại, nhưng mà Lệ đại chí tôn rõ ràng vẫn không thể tìm được. Quân đại thiếu gia đã làm cho một vị Chí Tôn giác quan vô cùng nhạy bén phải giật mình, hắn đối với pháp quyết Âm Dương Độn càng thêm tin tưởng, ngay cả cao thủ cấp Chí Tôn còn không phát hiện ra dấu vết của chính mình, thì một con tôm nhỏ lại càng không thể! Tiêu Phượng Ngô rất rõ ràng là không cùng tụ họp bí mật trong phòng, có lẽ bằng vào thân phận của hắn, còn chưa có tư cách để tham dự cuộc họp quan trọng như thế này. Quân Mạc Tà sẽ không quên mục đích chính mình đến đây.

Ngay cả Hồng Quân Tháp cũng có phản ứng tốt với thứ này như vậy…Tiêu gia Tục Hồn Ngọc? Cái tên này thật khó đọc! Quân Mạc Tà oán thầm một tiếng, khóe miệng vừa nhếch, thần thức cấm chế của Tiêu Bố Vũ? Chẳng lẽ cách xa ngàn dặm vẫn còn ngửi thấy mùi hương sao? Quân Mạc Tà lầm bầm, lão tử sau khi đắc thủ, lập tức tiến vào Hồng Quân Tháp, chỉ sợ cho dù là thần thức cấm chế của đại la kim tiên cũng không thấm vào đâu? Ở đâu ra cái ngàn dặm tỏa hồn hương chó má đó… Ngươi cho dù là có thể tiếp tục truy bức, lại có thể đuổi tới ý thức của ta bên trong Hồng Quân Tháp sao?

Cái này không phải gọi là đạo cao một thước, ma cao mười trượng sao! Ta đây so với các ngươi còn giỏi hơn! Hiếm khi được các vị trưởng lão Tiêu gia một phen tính toán, chắc rằng Tiêu Phượng Ngô đang bị ngăn cách bởi một căn phòng, cũng đang chờ mình đến trộm, hắn phối hợp với chính mình như vậy không phải là hai tay dâng tặng cho mình sao, hảo ý bực này, ta há có thể phụ lòng, há có thể không cười mà nhận? Nếu mà phụ đi tâm ý của nhị trưởng lão Tiêu Bố Vũ, Quân Mạc Tà này sẽ cảm thấy mình mang tội ác tày trời…

Vị Tiêu gia nhị trưởng lão này, chẳng những đại khí, rộng lượng, còn tương đối hào phóng…

Cho nên Quân Mạc Tà vô cùng hăng hái tìm kiếm bảo tàng trong căn phòng. Nếu bọn hắn trăm phương nghìn kế thiết kế cho mình trộm đi, hắn là không khó tìm mới đúng! Quân Mạc Tà cẩn thận, tỉ mỉ dò xét các cỗ cường đại thần niệm trong phòng, quả nhiên hắn phát hiện ra một điểm giống nhau, cơ hồ mỗi người đều phân tán ra một cỗ thần niệm mạnh mẽ hoặc yếu ớt, như có như không giám sát một gian mật thất ở giữa, dưới sự bao phủ của nhiều cỗ tinh thần lực như thế, nếu là thật sự có người nào đó xông vào, thì chắc hắn không có cơ hội có thể toàn thân trở ra.

Quân Mạc Tà trong lòng cười hắc hắn, cũng không có gì là sợ hãi, lập tức hướng về gian mật thất kia nhẹ nhàng đi tới, con mẹ nó, một đám các ngươi đều cho mình là Chí Tôn cường giả à, một cái thần niệm xẹt qua cũng muốn giám sát? Là các ngươi coi trọng bản thân, hay các ngươi quá coi thường lão tử? ! Qủa nhiên toàn bộ mọi thứ bên ngoài đều nằm trong dự liệu.

Tiêu Phượng Ngô vẻ mặt vẫn còn tái nhợt đang ngồi khoanh chân nhắm mắt vận công ở trong phòng, đôi tay để ở trước ngực, nâng một khối ngọc bội, miếng ngọc kia đúng là mục đích chính của Quân đại thiếu gia lần này, Tục Hồn Ngọc.

Ngọc bội kia tự nhiên là hàng thật không phải là giả, Quân Mạc Tà thậm chí có thể cảm giác được, ở trên tấm ngọc bội có ẩn hàm một luồng năng lượng khổng lồ cực kì tinh thuần, mỗi lần Tiêu Phượng Ngô hô hấp cùng với vận chuyển huyền khí thì từng luồng sức mạnh trong tấm ngọc bội từ từ được hút ra ngoài, sau đó chậm rãi được hấp thu thành năng lượng huyền khí, rót vào trong kinh mạch Tiêu Phượng Ngô. Như thế sau mỗi lần vận hành cách hai chu thiên, thì phát hiện sắc mặt của Tiêu Phượng Ngô cơ hồ tốt lên một ít.

Nguyên lai Tiêu gia sử dụng Tục Hồn Ngọc là như vậy. Trong lòng Quân Mạc ngay lập tức sáng tỏ.

Quân đại thiếu gia có thể cảm giác rõ ràng luồng năng lượng tinh thuần kia đang chậm rãi làm thay đổi bên trong cơ thể của Tiêu Phượng Ngô, mặc dù đối với năng lượng khổng lồ được ẩn hàm bên trong ngọc bội mà nói, Tiêu Phượng Ngô hấp thu cũng không đáng kể, nhưng mà Quân đại thiếu cũng cảm thấy rất là đau lòng, một tên hỗn đản như thế, hơn nữa lại là một tên Tiêu gia thấp hèn, lại có tư cách để hưởng dụng một bảo vật như thế sao?

Hành vi này đúng là làm giảm giá trị của chí bảo, người người oán trách mà! Chỉ có ở trong tay bản thiếu gia, mới xem như là phát huy được giá trị, quần anh tụ hội, không chê vào đâu được.

Quân Mạc Tà không chút do dự như một luồng gió nhẹ tiến vào bên trong căn phòng, tay phải biến hóa thành ưng trảo nhẹ nhàng chộp tới! Thế như tia chớp!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 78: Ngọc Bội Trốn Mất Rồi

Tiêu Phượng Ngô đang dồn toàn bộ tinh thân hấp thu năng lượng tinh thuần của ngọc bội để chữa trị tổn thương kinh mạch..

Hắn cũng hiểu rõ một lần lấy bản thân làm mồi nhử, trong lòng không khỏi sợ hãi, hơn nữa vạn nhất nếu người thần bí kia đến quá sớm thì cho dù hắn tự trọng thân phận không giết mình thì chỉ cần thương thế vẫn chưa hoàn toàn hồi phục thì cũng sẽ phải chịu khổ mấy ngày rồi.

Cho nên hắn cố gắng toàn tâm toàn ý hấp thu năng lương tinh thuần trong ngọc bội, cảm thấy nơi kinh mạnh bị thương được năng lượng tinh thuần của ngọc bội chậm rãi bao phủ. Giống như cả người được ngâm trong suối nước ấm áp, cực kỳ thư thái. Mà kinh mạch tổn thương cũng phục hồi với tốc độ nhanh chóng dị thường đến kinh người.

Khiến hắn gần như phát ra âm thanh rên rỉ như tự mình đang phiêu du trên tiên cảnh, như mộng, như say.

Đang trong lúc cảm thấy thư thái nhất thì đột nhiên trong tay chấn động mạnh một cái, ngọc bội không cánh mà bay.

Tiêu Phượng Ngô kinh hãi vội vàng mở to mắt đã thấy viên ngọc bội ở trước ngực của mình nhẹ nhàng lơ lửng một thoáng rồi rất nhanh bay đi xa. Điều lạ là Tiêu Phượng Ngô cũng không phát hiện có bất kỳ bóng dáng hay hô hấp của bất cứ người nào ở xung quanh. Cứ như là ngọc bội này đột nhiên mọc chân mà chay đi vậy.

Tại sao lại phát sinh chuyện như vậy, đây là chuyện gì? Đây tuyệt không thể là cao nhân nào có huyền khí cao thâm dùng hư không dẫn vật lấy đi ngọc bội, vì thứ nhất chẳng cần phải làm vậy, thứ hai nếu có thì tất phải có huyền khí dao động khiến Tiêu Phượng Ngộ nhận ra, nhưng nó lại rõ ràng xảy ra trước mắt hắn.

Tiêu Phượng Ngô thần trí một trận mơ hồ, cơ hồ hoài nghi mình đang nằm mơ liền dùng sức lắc đầu, lúc này mới thanh tỉnh vài phần, mắt thấy ngọc bội sắp bay khỏi cửa, nghĩ tới công dụng thần kỳ của ngọc bội thì trong lòng không muốn mất, rốt cục lấy hết dũng khí vừa đuổi theo, vừa kêu to lên:

- Có ai không, ngọc bội trốn rồi !

Ngọc bội trốn rồi!

Đang trong hư vô, Quân Mạc Tà bị câu nói của Tiêu Phượng Ngô làm cho bật cười ra tiếng: “Tiểu tử này thật lắm trò, ngọc bội này tuy rằng là bảo vật thần kỳ nhưng dù sao cũng là một đồ vật chết, như thế nào lại có thể chạy trốn được, thật là hết chỗ nói.”

Nhưng Tiêu Phượng Ngô trong tình thế cấp bách lại không có cách nào nói rõ ràng sự việc huyền bí này được, muốn nói do người đoạt rồi trộm đi thì rõ ràng không có người động thủ, thậm chí ngay cả một bóng người cũng không thấy, cho nên Tiêu Phượng Ngô cũng chỉ biết kêu lên ngọc bội đào tẩu. Lại hồn nhiên không ý thức được những lời này nói ra rất buồn cười vô cùng, nhưng tình trạng trước mắt thật sự lại phù hợp với cách nói này.

- Có người đến đoạt Tục Hồn Ngọc!

Ngay khi Quân Mạc Tà ra tay bắt lấy ngọc bội trong tay Tiêu Phượng Ngô xuống, tại một gian phòng khác, hàng lông mi trắng của Tiêu Bố Vũ khẽ nhăn, dưới cấm chế ý thức truyền tin tức này đến não, đồng thời một con chim ưng xanh biếc nhỏ xíu trong lòng Tiêu Bố Vũ nhanh như chớp bay thẳng đến phòng Tiêu Phượng Ngô.

Tình huống này thật ra lại ngoài dự liệu của hắn.

Theo như lời kể của trưởng lão thì lấy thực lực mạnh mẽ của thần bí nhân kia ngày trước, nếu đã không tự trọng thân phận lấy đi bảo vật tuỳ thân của hậu bối thì lúc này, hắn cũng không bỏ qua cho phần ngọc bội còn lại.

Nhưng mật thất được thần thức của rất nhiều cao thủ bao phủ bảo vệ thì cho dù là đệ nhất Chí Tôn Vân Biệt Trần cũng khó mà vượt qua nổi mà không bị phát hiện. Cho nên chỉ cần là người bình thường thì không có cách nào vượt qua mà không đánh động thần thức người bảo vệ, mà kẻ này lại vô thanh vô tức tiến vào, thủ đoạn đúng là trước nay chưa từng nghe thấy, cao siêu vô cùng.

Ngay sau đó, thân hình gầy yếu của Tiêu Bố Vũ giống như một đóa bạch vân theo sát lướt nhẹ ra ngoài.

Hắn hướng phía mật thất của Tiêu Phượng Ngô mà bay tới.

Cùng lúc đó, một tiếng hú dài âm nhu đến cực điểm và sắc bén từ trong miệng hắn liên miên không ngừng phát ra, âm thanh không cao nhưng kéo dài không ngớt khiến cả Thịnh Bảo Đường nháy mắt liền bị âm thanh này kinh động. Cường giả Thần Huyền tốc độ rất nhanh cơ hồ ở trong chớp mắt, dựa theo sắp xếp từ trước tổng cộng mười hai tên đỉnh phong cao thủ liền vây phòng Tiêu Phượng Ngô đang dưỡng thương lại, mỗi người đều hết sức chăm chú ngưng thần đề phòng tùy thời chuẩn bị ra tay.

Một người có thể lặng lẽ vượt qua thần thức bao phủ của bao nhiêu cao thủ mà lén vào bí thất trộm bảo thì chính là một cao thủ không dễ dàng đối phó. Đây là nhận thức chung mọi người.

Người này là đại địch!

Tiếng hú của Tiêu Bố Vũ chưa dứt, trong mắt sát khí chợt hiện, không dừng lại mà dẫn đầu lao vào phòng dưỡng thương của Tiêu

Phượng Ngô.

Khi hắn cách cửa phòng khoảng bảy thước, cửa phòng làm bằng gỗ tử đàn cứng rắn đã bị huyền khí của hắn xâm nhập, vô thanh vô tức hóa thành bụi phấn bay đầy trên không trung, Tiêu Bố Vũ thân như du long chợt lóe một cái đã tiến vào, tốc độ giống như một tia chớp xẹt qua.

Điều này đúng như Tiêu Bố Vũ tính trước, chỉ cần nơi này xuất hiện dị thường là mọi người đồng loạt xuất động. Nhưng không cần tất cả mọi người đều xông vào vào, sẽ khiến thế cục rối loạn, ngược lại càng có lợi cho địch nhân chạy trốn.

Chỉ cần người có thực lực mạnh nhất tiến vào, tất cả những người khác bao vây ở ngoài, giám thị chặt chẽ, phong toả chung quanh thì bất luận là người kia xông ra từ hướng nào cũng đều phải nhận công kích đáng sợ.

Chỉ cần những người xung quanh khi gặp phải người kia liền xuất toàn lực là có thể cản trở một lát, thậm chí trong chớp mắt công phu thôi thì cũng đủ để cho những người còn lại tiến tới hợp công.

Tiêu Bố Vũ tin tưởng cho dù là người yếu nhất trong đám người của mình lần này, ngay cả là kẻ đứng đầu đại Chí Tôn Vân Biệt Trần đến đây, chỉ cần liều mạng cũng có thể cản trở hắn nhất thời, càng không nói đến người khác.

Trong thời gian ngắn như vậy, hắn không tin trong vòng vây thế này còn có người nào có thể thoát ra khỏi tầm mắt của mình. Huống chi bên kia còn có năm vị Thần Huyền trong Ngân Thành thất kiếm.

Thần bí nhân kia cho dù có thể vô thanh vô tức đột nhập vào, nhưng một khi bị phong tỏa chặt chẽ như thế này mà còn muốn lặng yên rời đi thì đúng là một chuyện cười.

Kế hoạch này tuyệt đối như thiên y vô phùng, vạn vô nhất thất, tuyệt đối không có chút sơ hở nào.

Nhưng thực tế lại nằm ngoài tính toán của Tiêu Bố Vũ, không có sơ hở cũng đã xuất hiện sơ hở rồi.

Hắn lao như bay vào trong phòng Tiêu Phượng Ngô, huyền khí Thần Huyền đã đề thăng đến tột cùng, cả người giống như một cơn lốc xoáy mà tiến vào.

Hắn sớm biết thần bí nhân này là nhân vật có thực lực khủng bố nên kiêng kị ở trong lòng, theo như lục sư đệ nói thì chỉ sợ bản thân nhất thời sơ sảy thì liền bại dưới tay người kia nên hắn nào dám có nửa điểm qua loa khinh thường.

Vừa lao vào phòng thì hắn đã vận huyền khí bảo vệ toàn thân, mũi chân xoay tròn như một vũ công balê tiến hành một động tác khó , nhưng bất cứ động tĩnh gì cũng không có.

Trong phòng chỉ có một minh Tiêu Phượng Ngô đứng ngơ ngác .

- Người đâu?

Tiêu Bản Vũ kêu thầm không ổn, chẳng lẽ bản thân đã tới chậm một bước sao? Không thể nào! Khí ưng cũng chỉ tới hướng này, như thế nào lại sai được.

- Người nào?

Tiêu Phượng Ngô mờ mịt không biết vị tổ gia gia hỏi cái gì, liền tỉnh tỉnh mê mê trả lời một câu.

- Người cướp đi Tục Hồn Ngọc chứ người àno. Ngươi lên cơn điên à?

Tiêu Bố Vũ bị chính tên chắt của mình làm cho tức giận đến cơ hồ hộc máu. Ngọc bội là từ trên tay hắn bị người ta cướp đi mà hắn lại hỏi người nào? May mắn là Tiêu Bố Vũ tu dưỡng thâm sâu, nếu không sẽ bị hắn làm cho tức giận đến tẩu hoả nhập ma.

- Không có người thì làm sao nói có người được!

Tiêu Phượng Ngô mơ mơ màng màng nhìn hai tay của chính mình rồi lại nhìn nhìn tổ gia gia đang nổi giận, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, đầu óc hoang mang. Ngọc bội ở trong tay mình như thế nào bay mất! Thật sự là kỳ quái a, chẳng lẽ nó thành tinh rồi?!

- Không có người? Không có người vậy Tục Hồn Ngọc trên tay ngươi đâu rồi? Chẳng lẻ ngươi muốn nói với lão phu chính nó đã mọc cánh bay mất?

Tiêu Bố Vũ chịu không nổi mà lớn tiếng trách mắng.

- Đúng vậy… đúng vậy…tổ gia gia, vừa rồi chuyện đó thật kỳ quái, ngọc bội tuy rằng không mọc cánh nhưng thật sự là tự bay đi!

Tiêu Phượng Ngô thành thật trả lời

- Phế vật!

Tiêu Bố Vũ tức giận mắng to một tiếng. Sưu một tiếng nhảy ra ngoài, cả khuôn mặt của hắn tức giận đến biến thành màu đen. Kẻ vô dụng hắn đã gặp qua, ngốc cũng đã gặp, nhưng chưa thấy qua phế vật như vậy.

Mà phế vật như vậy lại còn là huyền tôn tử (chắt) của mình.

- Nhưng điều con nói là thật cả mà, ngọc bội quả thật tự mình bay đi, cho dù không mọc cánh bay nhưng quả thật tốc độ rất nhanh!

Tiêu Phượng Ngô ngồi sau lưng Tiêu Bố Vũ cảm thấy uỷ khuất vô cùng, hắn cảm thấy bản thân hết sức oan uổng. Sao dạo này nói thật đều không ai tin tưởng cả, những lời nói ra đều là do ta tận mắt chứng kiến mà.

- Bà cố nội ngươi đáng chết, hỗn đản ngươi còn không mau ngậm miệng lại!

Giữa không trung truyền đến một tiếng mắng to, lập tức một đạo chưởng phong cơ hồ ngưng tụ thành thực chất bay tới “bốp” một tiếng

đánh thẳng vào mặt Tiêu Phượng Ngô. Tiêu Phượng Ngô bị đánh một cái lảo đảo ngã nhào trên mặt đất, trong nháy mắt, mặt hắn liền sưng húp.

Tiêu Phượng Ngô bưng mặt, buồn tủi cực kỳ nhưng trong lòng lại suy nghĩ: “Người chửi bà cố nội con đáng chết là người đang chửi vợ mình đó, lúc đó ông nội con cũng không có trên đời này đâu!”

Tiêu Bố Vũ thân mình giống như sao băng nhảy lên giữa không trung, vọt người lên trên đỉnh lầu các của Thịnh Bảo Đường hơn mười trượng, nhẹ nhàng đảo quanh một vòng, ánh mắt như lôi điện, chì trong một thoáng đã quét khắp bốn phương tám hướng. Trong phương viên hơn mười dặm, dưới ánh sao trời tất Tuy nhiên, hắn không phát hiện ra một chút dấu vết nào.

Người nọ rời đi lại giống y như khi hắn đến: Vô thanh vô tức.

Con hương ưng màu xanh khéo léo bay quanh thân hắn. Rõ ràng ngay cả vật nhỏ này cũng đã mất đi mục tiêu.

- Điều này sao có thể xảy ra!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 79: Chúng Ta Thua Rồi!

Thanh âm âm nhu của Tiêu Bố Vũ nặng trĩu vang lên, giống như núi lửa trước khi bùng nổ, có cảm giác áp lực nói không nên lời:

- Các ngươi có nhìn thấy có người đi ra không?

Bốn phương tám hướng mười hai vị cao thủ đồng thời ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta cùng khó hiểu.

Ngươi là người thứ nhất xông vào, cũng không phát hiện ra cái gì, chẳng lẽ còn có thể trông cậy vào chúng ta phát hiện cái gì? Căn bản là không có người đi ra a!

- Nhị ca yên tâm, chúng ta mười hai người toàn bộ tập trung tại đây, trong phạm vi phương viên hai trăm trượng, dù là một con muỗi, cũng đừng hòng thoát ra ngoài, nhị ca cứ toàn lực mà làm.

Tay của Tam trưởng lão đè chuôi kiếm rồi cười nói.

Râu tóc như tuyết, trường kiếm quang hàn.

- Tam ca nói không sai! Nhị ca cứ việc yên tâm!

Mấy người còn lại đều là lập tức đồng thanh ma tin tưởng chắc chắn!

Nếu là trước đây, Tiêu Bố Vũ nghe được lời nói này của bọn họ, khẳng định còn có thể thực vui mừng, hơn nữa cũng sẽ rất tự hào.

Dù sao, năng lực của đám huynh đệ này, lão không hề nghi ngờ.

Nhưng bây giờ nghe đến những lời nói hùng hồn này, Tiêu Bố Vũ lại chỉ cảm thấy buồn cười, thậm chí hổ thẹn và xấu hổ vô cùng.

Một loại cảm giác vô lực mãnh liệt dâng lên từ đáy lòng hắn. Hắn ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, tịch mịnh vô cùng.

Từ trên không chậm rãi hạ xuống đỉnh lầu Thịnh Bảo Đường, hắn chỉ biết ngơ ngơ ngẩn ngẩn mà đứng.

- Nhị ca, đã xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người nhìn ra thần thái của hắn có điểm không đúng, không khỏi vây lại hỏi han.

- Chúng ta thua rồi…

Tiêu Bố Vũ thở dài một tiếng, hai mắt nhìn về phương xa, thần sắc thật là tiêu điều, không hề cam lòng, có thất vọng, còn có mãnh liệt nhục nhã!

Người đến cướp đi Tục Hồn Ngọc đến tột cùng là nhân vật nào?

Phóng mắt đương kim thế gian, ai có thể có thủ đoạn quỹ khốc thần sầu như thế?

Lai vô tung, khứ vô ảnh!

Khứ vô ngân, vô tích!

Cho dù là đệ nhất Chí Tôn Vân Biệt Trần cùng mấy người kia… cũng chưa chắc có thủ đoạn cao minh như vậy?

- Thua? ... Nhị ca, ý ngươi nói…? !

Tất cả mười hai người tức thì đều cực kỳ hoảng sợ, bọn hắn ai cũng không phải người ngu, sau khi nghe Tiêu Bố Vũ nói ra câu “có người đến cướp Tục Hồn Ngọc”, mọi người liền đã hiểu rốtt cuộc đã phát sinh chuyện gì.

Đương nhiên, ai cũng nghĩ rằng người thần bí cao nhân mà tiến đến; ai ai cũng chiến ý dâng cao, muốn cùng người kia đấu một hồi phân cao thấp.

Nhưng ngay cả cái bóng cũng không thấy, vốn còn tưởng rằng chỉ là sợ bóng sợ gió, tự mình nhát mình, nhưng khi nghe Tiêu Bố Vũ chính mồm nói “chúng ta thua, thua sạch rồi” thì mọi người liền hiểu ra.

Những lời này có ý tứ gì? Nếu vẫn tiếp tục không hiểu, hoá ra uổng sống bao nhiêu năm sao?

- Chẳng lẽ... ?

Mọi người không thể tin nhìn Tiêu Bố Vũ, khi nhìn thấy thần sắc Tiêu Bố Vũ , mọi người tuy là vẫn còn nghi vấn , rõ ràng có ý không thể tin được, nhưng khẩu khí lại có ý khẳng định rõ rồi.

- Đúng, các ngươi đoán đúng rồi. Tục Hồn Ngọc đã rơi vào tay người kia. Đây đã là sự thật, không cần phải hoài nghi!

Thanh âm của Tiêu Bố Vũ trầm thấp,uể oải nói không nên lời:

- Ta thậm chí chưa kịp thấy bóng người thì Tục Hồn Ngọc cũng đã không còn bóng dáng rồi. Ngay sau đó ta đi ra ngoài cũng không nhìn thấy bất cứ ai; mà các ngươi, hiển nhiên cũng không phát hiện dấu vết gì!

- Lần này Phong Tuyết Ngân Thành chúng ta thua to rồi!

- Sao lại thế đựơc? Nhị ca, chớ quên trên Tục Hồn Ngọc còn có cấm chế thần thức của huynh cùng với thiên lý truy tung hương!

Cửu trưởng lão mắt trợn tròn:

- A! Có hai dấu vết này ở đây, chúng ta muốn tìm được hắn chẳng phải là rất dễ dàng sao?

Hắn này vừa nói một câu, trên mặt mỗi người còn lại đều hiện ra một loại thần sắc cổ quái

- Đệ là đồ ngu ngốc!

- Nếu hai loại thủ đoạn này hữu dụng, nhị ca hắn há lại lộ ra vẻ buồn bực thế này sao?

Nhưng vừa nghĩ như vậy, mọi người lại nhất tề sắc mặt đại biến.

- Vô ích, người này ngay khi Tục Hồn Ngọc tới tay, liền lấy vô thượng thủ đoạn dễ dàng trừ bỏ thần thức cấm chế của ta, đồng thời thanh trừ mùi vị thiên lý truy hồn hương! Hiện tại, ngay cả tiểu Hương Nhi đều không có biện pháp nào nữa!

Tiêu Bố Vũ cười khổ một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên tiểu lục ưng đang ở giữa không trung xoay chuyển, chỉ cảm thấy một trận vô lực.

- Điều này sao có thể xảy ra?

Mười hai người còn lại đều hít một hơi lãnh khí:

- Thần thức cấm chế một khi đã bố trí ra liền liên kết cùng thần thức của bản thân, trở thành một thể, tuyệt đối không có bất kỳ người nào có thể dễ dàng chặt đứt loại liên hệ thần bí vô ảnh này!

Rốt cuộc là ai làm? Và cần thực lực như thế nào mới có thể chặt đứt được?

Hơn nữa còn có thiên lý truy hồn hương vốn là bí dược của bổn thành, một khi dính ở trên người, cũng như dính vào trên linh hồn, trừ phi dùng độc môn giải dược của bổn thành rửa sạch, nếu không cả đời đều không thể thoát khỏi loại mùi khác thường này, người này làm thế thế nào tiêu trừ được mùi hương này?

Tất cả chuyện này, thực sự quá thật là bất khả tư nghị đi!

- Nhị ca, ngươi thật sự xác định?

Một giọng trầm nặng vang lên, mọi người theo tiếng nhìn lại, người tiến đến là ngũ trưởng lão. Trong chín người huynh đệ, hắn là người tâm tư cẩn thận nhất .

- Không sai!

Tiêu Bố Vũ thở dài một tiếng, cau mày, cả người trong nháy mắt dường như già đi mười năm. Hắn thấp giọng nói:

- Hiện tại, ta cảm thấy kỳ quái nhất chính là nếu người này có thể trong nháy mắt làm biến mất thần thức cấm chế của ta hồn hương; như vậy thực lực của hắn, tuy không thể nói là chân chính đệ nhất thiên hạ, nhưng thực lực cao hơn rất nhiều so với chúng ta. Nếu đã như vậy, hắn muốn đoạt Tục Hồn Ngọc từ chúng ta trong tay quả thực là chuyện vô cùng dễ dàng; thậm chí cho dù là trực tiếp đánh lên Ngân Thành, bắt buộc chúng ta giao ra Tục Hồn Ngọc cũng có thể nói là có khả năng. Nhưng tai sao…..

Hắn vừa nói như thế, mọi người cũng hiểu rõ ra: “Đúng nha, một khi đã như vậy, nếu như theo danh vọng của người kia mà cướp đoạt vật từ trong tay người, Nếu thiên hạ mà biết chẳng khác nào tự tay hủy diệt danh vọng của bãn thân? Điều này quả thực làm người ta không thể hiểu được!”

Mọi người ai cũng trầm mặc không nói.

Nếu lúc này đối mặt bát đại Chí Tôn, lấy thực lực của mọi người bây giờ mà nói, cũng có đầy đủ dũng khí đánh một trận, thậm chí còn có đủ thực lực chiến thắng, nhưng từ đầu đến cuối người này chưa hề hiện thân, lại làm cho mười ba cao thủ Ngân Thành không có một chút manh mối nào, mọi người ngoại trừ một chút cảm khái đều cảm thấy sợ hãi, sợ hãi từ trong thâm tâm.

Kẻ như vậy thật may là chỉ muốn đoạt bảo ngọc, nếu quả thực muốn đối phó bất kỳ một người nào trong số họ, chẳng phải dễ dàng như lấy đồ trong túi sao? (Nguyên văn: giống như lấy hai ngón tay bắt ốc đồng-> sửa tí cho dễ hỉu chơi!)

Ngân Thành thất kiếm trên mặt mỗi người đều không có biểu tình gì, nhưng mỗi bàn tay nắm chặt chuôi kiếm mạnh đến nỗi trở nên trắng bệch.

- Không thể tưởng được lão phu ba mươi năm không rời Ngân Thành, hôm nay lòng đang hừng hực khí thế, mà lại đại bại thế này!

Tiêu Bố Vũ hai tay chắp sau lưng mà đứng sừng sững trên nóc Thịnh Bảo Đường, ánh mắt ưu tư, nhìn ánh đèn từ các nhà trong thành Thiên Hương, rốt cục thở dài thật sâu, sau một lúc lâu vẫn không nhúc nhích.

Trong lòng mười hai người còn lại cũng cảm thấy áp lực dồn nén, thiếu chút nữa không thở được; bóng đêm Thiên Hương thành một mảng nồng đậm, giống như là ngàn dặm trường không đột nhiên áp xuống, trầm trọng dồn ép trong lòng mọi người…

- Việc ngày hôm nay, lấy tốc độ nhanh nhất báo về Ngân Thành, ngay trong ngày lên đường tới Thiên Nam! Nơi đây không phải là nơi tốt, chúng ta nên nhanh chóng rời đi là hơn!

Tiêu Bố Vũ đầu bạc râu bạc trắng áo bào trắng ở trong gió đêm đìu hiu phiêu động, trong thanh âm có vẻ nói không nên lời, tiêu điều ảm đạm. Tựa hồ sự kiêu ngạo, tự tin trải qua thời gian dài xây dựng của hắn theo những lời này nói ra, rời bỏ bản thân hắn mà đi.

Làm cho người ta có một loại cảm giác cô tịch không nói nên lời ...

Loại cảm giác này, giống như... Anh hùng mạt lộ!

- Nhị ca!

Mười hai người đồng thời thân thiết kêu một tiếng.

Tiêu Bố Vũ tay áo phất một cái, trầm mặc nói :

- Nghĩ nhiều vô ích, mọi người đi ngủ đi.

Hắn không nói gì thêm, thân mình chợt lóe, biến mất trên mái nhà, chỉ để lại một mảnh nặng trĩu vắng vẻ...

Quân Mạc Tà trong nháy mắt đã đắc thủ, lập tức lấy tốc độ nhanh nhất đem Tục Hồn Ngọc thu vào Hồng Quân Tháp, sau đó liền toàn lực vận khởi Âm Dương Độn, động cũng không động, đứng ở góc tường trong phòng Tiêu Phượng Ngô, lẳng lặng quan sát tình thế.

Ngay tại hắn vừa mới cất kỹ vật kia, Tiêu Bố Vũ đã tiến vào, huyền khí sắc bén cùng thần thức gần như bao phủ khắp bốn mặt, tựa như trăm ngàn chuôi lợi kiếm lăng không lượn vòng, cơ hồ khiến Quân Mạc Tà hô hấp không thông, trong tâm không khỏi một trận hoảng hốt!

Vị tuyệt đỉnh nhân vật của Phong Tuyết Ngân Thành này quả nhiên cao cường, xem phần khí thế này của hắn, ngoài chuyện ít hơn Ưng Bác Không một phần trầm ổn ra, các phương diện khác cũng không kém cỏi bao nhiêu!

Khó trách trong kế hoạch lần này Phong Tuyết Ngân Thành lại có tin tưởng như thế!

Sau đó, Quân Mạc Tà liền được miễn phí xem 1 hồi kịch hay. Đối với phán đoán của đám người Ngân Thành, Quân Mạc Tà có cảm giác: “Thế sự thật sự là kỳ diệu vô cùng a. Chính mình hiện tại nhiều nhất cũng chỉ có thể tính là một con tôm nhỏ, lại có thể bị coi như một Thần Huyền bạch sa đại ngạc(ý nói hết sức ghê gớm, như cá mập trắng, cá sấu), rõ ràng bị coi là có địa vị thiên hạ đệ nhất. Thật sướng quá, quả thực là quá sung sướng….”

Đương nhiên, Quân đại thiếu gia trước mắt cũng chính là nhìn xem mà thôi, sẽ không phát biểu bất cứ ý kiến gì . Ngay khi Tiêu Bố Vũ tinh

thần sa sút, Quân Mạc Tà ngay tại bên cạnh hắn không xa, ngồi rung đùi, hứng thú nhìn xem, mặt lộ rõ vẻ vui sướng khi người khác gặp họa.

Nhìn thấy Tiêu Bố Vũ đương trường quyết định, lập tức tiến tới Thiên Nam ngay trong ngày, Quân Mạc Tà quả thật không ngờ tới nhưng cũng thở nhẹ một hơi. Tuy rằng biết rõ thời gian tới Thiên Nam bọn hắn sẽ tìm cơ hội đối phó chính mình, đối phó Tam thúc, thậm chí sẽ đối phó Ưng Bác Không, nhưng trong lòng Quân Mạc Tà không còn nhiều lo lắng nữa.

Lấy một thân bản lĩnh của mình, tới Thiên Nam, còn không phải giống như tới nhà mình? Còn sợ bọn họ sao?

Thật nực cười!

Kì thực Quân Mạc Tà trước mắt lo lắng nhất chính là, Phong Tuyết Ngân Thành sẽ mai phục, giết chết quân đội của Quân Vô Ý trên đường đi. Tuy rằng loại khả năng này khó mà xảy ra, hơn nữa thực không có căn cứ, nhưng Quân mạc Tà lại cố kỵ nhất điều này.

Còn lại tất cả, đều không trọng yếu!

Cho nên đêm nay Quân Mạc Tà ẩn thân trên mái nhà Thịnh Bảo Đường mà không rời đi. Hắn muốn mắt thấy đám người Phong Tuyết Ngân Thành rời đi mới có thể chân chính yên tâm!

Hơn nữa, sau khi đám người đó rời khỏi, tự mình cũng tận lực kéo dãn khoảng cách của họ với đại quân, tránh không cho đám người này ở nửa đường phục chờ, nếu vậy thì thật quá tệ đi….

Rạng sáng, Quân Mạc Tà tận mắt nhìn thấy Phong Tuyết Ngân Thành lục đại trưởng lão, bảy vị Thiên Huyền đỉnh, còn có Mộ Tuyết Đồng cùng Tiêu Hàn, mang theo Tiêu Phượng Ngô vẫn còn vẻ mặt tái nhợt, hữu khí vô lực cùng Ngân Thành tiểu công chúa Hàn Yên Mộng mang theo hành lý, chậm rãi rời khỏi Thịnh Bảo Đường. Ra khỏi Thiên Hương

thành, hắn tiếp tục theo đuôi ba bốn mươi dặm đường, xác định những người này là mải miết chạy đi, lúc này hắn mới yên tâm trở về.

“Cuối cùng đã đi! Con bà nó, hiện tại ở Thiên Hương thành chính là thiên hạ của lão tử ta rồi!” Trên đưởng trở về, Quân đại thiếu cảm thấy thoải mái ung dung vô cùng.

Vừa bước vào cửa nhà, Quân Mạc Tà đã bị một cỗ mũi vị thuốc đông y dày đặc tới cực điểm đập vào mũi cơ hồ suýt té ngã.

Việc này là thế nào đây ? Hắn nhìn kỹ lại, trực tiếp bị hù giật mình đến nhảy ngược, lão thiên gia ơi ! Cái này gọi là cái gì thế?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 80: Quá Trình Thu Thập Dược Thảo

Chỉ thấy một đội binh mã hộ tống hơn mười chiếc xe đứng đầy trước cửa Quân gia, từ trên xe một hàng dài gia nhân bước xuống, trên tay mang đủ các thứ, người mang thùng, người mang hòm, hoặc là tinh xảo hoặc là cũ kỹ. Tất cả xếp hàng chỉnh tề đi vào Quân gia, mùi thuốc đông y cay mũi là từ trong thùng, trong hộp truyền ra.

May mắn là đội nhân mã này hướng trong nhà mang vào chứ không phải là khuân ra. Nếu không Quân Mạc Tà chắc chắn sẽ nhầm: Đang bị tịch thu gia sản!

Cảnh này vốn đã đủ loạn rồi, nhưng mà như thế vẫn chưa hết, bên cạnh đó còn vài chục vị lão nhân ngoài năm mươi thân mặc trường bào đứng dậm chân kêu khóc xin xỏ, tình hình càng thêm hỗn loạn.

Rốt cuộc là có chuyện gì? Chuyện gì đã xảy ra mà đến nỗi như vậy?

Quân đại thiếu gia bụng đầy nghi hoặc, muốn xuyên qua đám người này đi vào cửa chính. Đột nhiên mấy trung niên đang ở đó nhìn thấy hắn liền chạy lại quỳ cả xuống, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng cầu xin:

- Tam thiếu gia, Quân thiếu gia xin ngài thương xót, rộng lòng giúp đỡ mà buông tha chúng ta đi, chúng ta nguyện lập bài vị trường sinh cho ngài, cầu trời phù hộ ngài sống lâu trăm tuổi, phú quý muôn đời…. Chúng ta gia cảnh khó khăn, trên có mẹ già dưới còn con nhỏ, ngài hãy rủ lòng từ bi …

Quân Mạc Tà ngẩn người, chuyện này có liên quan gì tới ta? Chuyện này nghe giống như ta là kẻ bất lương, ác bá khinh nam phách nữ trong truyền thuyết vậy, rốt cuộc chuyện này là chuyện gì a…..

- Rốt cuộc sao lại thế này?

Quân Mạc Tà nhíu mày, hắn biết bây giờ hỏi bọn người này cũng như không hỏi nên hắn trực tiếp hỏi một tên lính gác cửa ở đó.

Không ngờ tên lính cũng lắc đầu, tỏ vẻ không rõ ràng nguyên nhân sự việc.

Đang lúc Quân đại thiếu gia hết sức buồn bực thì mặt đất truyền đến một trận chấn động, một cái đầu to lớn kềnh càng đi tới.

- Oa tam thiếu gia, những thứ thuốc ngươi cần ta đều đã đưa tới, có thể tìm được hay không tìm được ta đều kiếm về.

Đường bàn tử bày ra ngữ điệu đặc biệt, giống như là đưa lên vật quý hiếm vậy, bàn tay so với tay gấu còn to hơn vung lên vung xuống :

- Những thứ này đều là tự thân ta kiếm về cho ngươi, mỗi thứ một trăm cân!

Quân Mạc Tà hoa mắt, ta phân phó ngươi dùng mọi khả năng lấy dược liệu, càng nhiều càng tốt. Nhưng mấy lão đầu tử và trung niên này đang làm gì ở đây, ngạc nhiên hỏi:

- Nhiều thuốc như vậy ngươi lấy đâu ra? Còn những người này sao lại ở đây, họ sao lại như vậy?

- Ơ kìa Tam Thiếu, tất cả mọi người là người một nhà mà, sao lại nói chuyện như người ngoài thế? Suy đoán một chút là hiểu được lại còn giả bộ hồ đồ sao?

Đường Nguyên nháy mắt, bộ dáng rõ ràng là ngươi hiểu lại còn ra vẻ.

- Đường thiếu gia, Quân thiếu gia, thỉnh hai vị rộng lòng giúp đỡ, tha cho chúng tôi một lần đi, cho chúng tôi một con đường sống!

Vẫn là những người đó, thấy Bàn Tử tới đã đến, lại khóc lóc quỳ xuống lạy như giã tỏi. (Dịch : Định để là lạy như tế sao cơ, nhưng mà tôn trọng tác giả nên để là giã tỏi.)

- Ngươi…

Quân Mạc Tà kinh ngạc một lúc lâu, sau đo mơ hồ hiểu được đại khái sự tình từ đầu đến cuối. Sự việc như vậy chắc do tên Bàn Tử trực tiếp tịch thu gia sản mấy tiệm thuốc này, chứ nhiều thuốc như vậy hắn làm gì còn cách nào khác mà kiếm ra được.

- Ngươi cần vội như vậy, lại còn đòi số lượng lớn trong thời gian ngắn, ta đi nơi nào tìm cho ngươi? Cuối cùng ta phải vắt óc suy nghĩ mới tìm được cách này, quyết thắng thiên lý!

Nói đến chuyện này Đường Nguyên rất đắc ý, mặt mày hớn hở nói:

- Vì thế ta cả đêm an bài, muốn từ những tiệm thuốc này thu mua dược liệu của bọn họ, nhưng chúng ta cần số lượng quá nhiều nên bọn họ nói không muốn bán, nói rằng một khí bán đi như vậy, sinh ý thông thường bọn họ cũng không làm được…

Quân Mạc Tà không nói gì chỉ đảo cặp mắt trắng dã

- Hành động của ngươi quá vô lý, mang toàn bộ thuốc trong kho của người ta đi, người ta làm sao có thể buôn bán được? Toàn bộ vốn liếng nhà người ta ngươi nói ngay lập tức cần toàn bộ, chẳng lẽ để cho người ta chỉ có cửa hàng trống?

- Vì thế mà ngươi nổi giận?

Đường Nguyên trừng mắt, đằng đằng sát khí :

- Con mẹ nó, lại có thể lấy lý do sinh ý cự tuyệt ta. Nếu như không bán cho ta chẳng phải bỏ qua một khách hàng lớn sao? Làm gì có cái lý nào như vậy! Dám khinh dễ hai huynh đệ ta, chẳng nhẽ không còn vương pháp hay sao? Một khi đã như vậy, ta cho bọn chúng vĩnh viễn không cần buôn bán. Vì thế sáng hôm nay bổn thiếu gia ta đi Hình Bộ lấy một lượng lớn công văn, sau đó mạnh mẽ đến chỉnh đốn, thuận tiện đem hết kho của mấy nhà thuốc lớn nhất về đây. Những nhà thuốc này chính là những nhà hôm trước đóng cửa không bán cho ta, thái độ lỳ lợm, hiện toàn bộ dược liệu ta đều mang về đây.

Quân Mạc Tà lảo đảo:

- Ngươi dùng lý do gì tịch thu gia sản? Một lượng lớn công văn của Hình Bộ như vậy ngươi nói cần là lấy, ngươi quan hệ cũng trâu bò đấy nhỉ?

- Tam Thiếu …. Ngươi có ngu ngốc không vậy? Chẳng giống ngươi ngày thường tí nào cả.

Đường Nguyên nhìn hắn vẻ mặt nghi ngờ :

- Lấy thân phận huynh đệ chúng ta, tịch thu gia sản những nhà này còn cần lý do hay sao? Tịch thu gia sản bọ chúng đã là tôn trọng chúng rồi! Điều một đội binh mã đến khẽ ra tay, trước tịch thu gia sản, vài ngày sau nếu tâm tinh tốt đẹp thì trả lại, nếu tâm tình không tốt thì bắt lại trực tiếp chém đầu cũng chả sao, kêu gào giống như bị cướp vậy, đáng ghét!

Đường Nguyên miệng văng đầy nước miếng, hừ hừ hai tiếng!

Quân Mạc Tà mở to hai mắt nhìn, lần đầu tiên hắn nhận ra rằng chính mình xuyên qua thế giới này còn chưa hoàn toàn dung hợp với thân phận ở đây. Đường Nguyên nói rất có đạo lý, ở cái xã hội phong kiến này, với gia thế của Đường Nguyên và Quân Mạc Tà, muốn chỉnh một tiệm thuốc, thật sự như Đường Nguyên nói, còn cần lý do hay sao?

Việc này cũng quá ư ngang ngược bá đạo!

Quân Mạc Tà và Đường Nguyên đều thuộc loại nhân vật ‘kiệt xuất’ trong giới con cháu thế gia, không chỉ nói là tịch thu tài sản, cho dù là đem người ra giết sau đó vênh mặt trên Hình Bộ trực tiếp nói một tiếng :

- Người là ta giết, nhưng mà hắn chết là đúng tội, ta chỉ là phòng vệ chính đáng. Thấy việc nghĩa hăng hái làm, hắn phải được triều đình khen thưởng mới đúng. Đúng rồi còn phải bắt người bị hại bồi thường tổn thất tinh thần cho ta. Hừ, ta chính là bị kinh sợ. Xong việc thì đem khổ chủ, người bị hại tống hết vào đại lao đừng cho bọn họ ra ngoài làm phiền ta! Các ngươi nếu làm không tốt, ta sẽ nguyện ý cho các ngươi vào đại lao nghỉ mát chơi đùa vài ngày, cứ quyết định như vậy đi.

Đây là chỗ tốt của quyền cao chức trọng. Thử hỏi cả Thiên Hương quốc có mấy người có được gia thế như Đường Gia và Quân gia?

Không nói thế giới này, cho dù là kiếp trước … ách … bỏ đi. Ta cũng chả có gì để nói, đây là thế giới khác rồi.

Xoay người nhìn đến ánh mắt cầu xin của đám người nọ, Quân Mạc Tà đếm được tất cả là bảy chưởng quầy của các tiệm thuốc.

Việc này… cũng hơi quá đáng đi. Bàn Tử kệ Quân đại sát thủ thế nào, hoàn toàn chỉ là giết cho thống khoái, nhưng lý do của hắn cũng không thể trách được.

- Vừa rồi các ngươi cũng nghe thấy rồi chứ? Biết tại sao lại có chuyện này rồi phải không? Nói cho các ngươi biết, các ngươi cũng không hỏi xem ta là ai, ở Thiên Hương này làm gì có ai dám không bán cho ta!

Nói như vậy là thừa, Đường Nguyên kêu to xé cổ họng như vậy, người ta có thể không nghe thấy hay sao? Lúc này trong lòng họ đã hối hận, sớm biết như vậy đã sớm bán với giá rẻ hoặc trực tiếp đưa cho hắn còn hơn, nhiều lắm thì mười ngày nửa tháng không buôn bán được gì, còn hơn hiện tại cửa nhà tan nát ngay trước mắt.

Mấy tên này gật đầu như gà mổ thóc :

- Chúng ta nguyện đem toàn bộ tài sản kính dâng nhị vị thiếu gia, chỉ cần nhị vị thiếu gia có thể buông tha cho cái mạng này của chúng ta, hạ thủ lưu tình!

- Rác rưởi! Bổn thiếu gia nghèo lắm sao mà cần các ngươi kính dâng? Nói kính dâng thứ khác còn được, mẹ nó tặng quà còn đưa thuốc sao? Có phải hay không các ngươi mong cả nhà chúng ta trên dưới đều sinh bệnh? Đều chết hết các ngươi mới vui vẻ?

Đường nguyên hét lớn, ngay sau khi bọn người kia vừa dứt lời.

“ Chúng ta chính là mong cả nhà các ngươi đều sinh bệnh chết hết, đó mới là may mắn của dân chúng.” Đám lão bản tức giận mắng trong lòng, nhưng vẫn phải tỏ vẻ hoảng sợ phủ nhận.

- Mọi người trước tiên đứng dậy đi. Quý Tộc Đường trước mắt cần gấp một số lượng lớn dược liệu, bất đắc dĩ mới phải dùng thủ đoạn này để thu mua. Dược liệu của các ngươi ta sẽ thu lại, sau đó các ngươi đi đến phòng thu chi, theo Đường thiếu gia tính tiền, hết bao nhiêu bạc ta trả. Làm việc luôn luôn là hàng thật giá thật, già trẻ không gạt, mọi người nói có phải không?

Quân Mạc Tà cân nhắc rồi mở miệng, thân phận của mình lại đi làm khó mấy lão bản tiệm thuốc thì có ý nghĩa gì? Không chút khoái cảm! Việc này vốn là Bàn Tử gây ra, sớm giải quyết đi mới là thượng sách, vạn nhất rước lấy phiền toán không cần thiết thì chả ra làm sao.

- Vâng vâng, tiểu nhân không dám!

-

Cái gì mà không dám? Ta quyết định rồi! Tốt lắm, các ngươi về trước đi, việc này cứ quyết định như vậy.

Quân Mạc Tà nhíu mày nhìn về phía Đường Nguyên :

- Toàn bộ dược liệu ta cần, ngươi mua của bọn họ giá gấp đôi đi. Dù sao thì tiền hàng ta cũng phân phó chẩn bị trước rồi. Mặt khác nói với quan phủ không định tội bọn họ nữa, những ai bắt rồi mà không có tội cũng phóng thích hết đi!

Cái mặt béo múp míp của Đường bàn tử đau lòng run rẩy một trận.

- Chúng tiểu nhân không dám …

Cuối cùng cũng được giải quyết, nhóm lão bản tiệm thuốc đều nhẹ nhõm thở dài một hơi. Không nhắc đến chuyện dược liệu nữa, giữ được mạng là tốt rồi.

- Ừ, kỳ thật ta cũng không cần nhiều như vậy, chờ ta chọn lọc xong, thứ nào ta không dùng sẽ đưa các ngươi mang về.

Quân Mạc Tà gật gật đầu, vừa đi được vài bước quay lại nói:

- Đúng rồi, đem người làm của tiệm các ngươi đến, hỗ trợ chọn một chút, nếu không nhiều như vậy làm đến bao giờ mới xong?

Mấy vị lão bản vẻ mặt đau khổ đáp ứng. Thầm nghĩ thói đời sao lại như vậy? Chúng ta thành thật buôn bán, trêu chọc vào ai đâu cơ chứ? Tự nhiên không nói lý do liền tịch thu gia sản nhà chúng ta, sau đó lại đe dọa giết, cuối cùng lại buông tha khiến chúng ta phải mang ơn, còn bắt chúng ta phái người lám đến hỗ trợ. Người ta không dùng được mình lại phải mang về! Vậy mà mình vẫn phải tươi cười mà chấp nhận, thật sự là đê tiện!

Sớm biết như thế, lúc trước ta ương ngạnh làm gì?

Nhất thời bảy vị lão bản trong lòng không hẹn mà cùng dâng lên mấy chữ này.

- Tốt lắm, không có việc gì nữa, cứ theo như ta nói, tất cả mọi người giải tán đi!

Quân Mạc Tà phất áo choàng, bước vào cửa lớn, ngầm nghe trộm thanh âm phía của Đường Nguyên phía sau, giống như là cắn răng mà nói vậy :

- Lại đây, thiếu gia cho các ngươi gấp đôi giá…

- Không dám, không dám…

Thanh âm lo sợ đồng loạt vang lên.

Quân Mạc Tà bất đắc dĩ cười, thầm nghĩ có quyền thế quả là dễ dàng a, tại sao trước kia mình lại không nghĩ tới biện pháp này nhỉ? Những dược liệu trong các tiệm đó mặc dù không có cái gì gọi là thiên linh dược, nhưng dược liệu bình thường cái gì cần cũng có. Nếu sớm nghĩ tới biện pháp này có thể tiết kiệm được nhiều thời gian rồi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 81: Vạn Sự Chu Toàn, Chỉ Thiếu Thời Cơ

Tự nhiên, nếu là Quân Mạc Tà trước đây gặp phải tình huống này thì hắn sẽ không do dự mà dùng biện pháp của Đường Nguyên.

Bởi vì Quân Mạc Tà bây giờ không còn là Quân Mạc Tà trước kia nữa. Tà Quân tuy vẫn đầy tà khí, cũng mười phần quần là áo lượt, nhưng hoàn toàn không giống như Quân Mạc Tà lúc trước cùng với Đường Nguyên hai tên công tử bột đi phá làng phá xóm. Lại nói bản thân Quân Mạc Tà đã hình thành thói quen dựa vào chính mình, thậm chí trong tâm tính cũng dần dần căm ghét kẻ tàn ác bạo lực như kẻ thù sống chết.

Mà Quân Mạc Tà trước đây còn có thói quen lấy quyền thế chèn ép người khác, hai người mang phong cách hành động và suy nghĩ tính toán khác nhau làm sao mà có thể thống nhất ý kiến?

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, chiêu thức đó của Đường Nguyên "Thần trí chi bút" chính là phương pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề trước mắt cho Quân Mạc Tà. Lúc này lại là giờ khắc nước sôi lửa bỏng, Quân Mạc Tà đối với việc luyện chế đan dược thành thạo cũng chỉ như bước thái rau mà thôi, những giai đoạn sau đó còn chưa từng thử qua, huống chi lại không có thuốc dẫn.

Nhưng Đường bàn tử đã giải quyến được nan đề này. Tuy rằng dùng thủ đoạn đê tiện một chút nhưng Quân Mạc Tà sẽ không trách hắn. Cho hội thương gia vài chuyện động trời rồi lại bồi thường một chút cho bọn họ, khiến cho tổn thất của bọn họ giảm đến mức tối đa có thể chịu đựng.

Chuyện này đối với bọn họ tất nhiên là không công bằng. Nhưng trên đời làm gì có công bằng tuyệt đối? Thiếu gia ta có thể xuyên việt, các ngươi có thể sao? Đây chính là không công bằng...

Trời đất vốn không hoàn hảo, trên thế gian cũng lại càng không có công bằng tuyệt đối, cần gì phải đem tất cả mọi chuyện trở thành hoàn mỹ chứ?

Nhưng mà mặc xác có công bằng hay không, khuya hôm nay chắc chắn phải bắt đầu luyện chế đan dược.

Điều này mới là quan trọng nhất. Quân Mạc Tà rất mong chờ, thử xem đan dược do chính mình luyện chế ra sẽ là thứ gì đây?

Một tiếng long ngâm dài văng vẳng vang lên, Lãnh Huyết Chí Tôn Lệ Vô Bi xuất hiện trên bầu trời trước sân Quân gia, vẻ mặt lạnh như tiền:

- Ưng Bác Không, cũng đến lúc rồi. Nhân thủ Phong Thành đều đã lên đường, sao ngươi còn chưa đi? Người còn định trì hoãn đến bao giờ, không lẽ sợ thú triều sao?

Nếu cẩn thận dò xét thì có thể nhận ra sắc mặt của vị Lãnh Huyết chí tôn này thật sự không tốt chút nào, trong mắt ẩn hiện tia máu, cả tinh khí thần đều trong trạng thái bất ổn. Có thể làm cho một vị cường giả cấp độ Chí Tôn thành ra như vậy thì thủ phạm thật xứng đáng để tự hào!

- Lão tử muốn đi thì đi, muốn ở thì ở, thích đi ơvào lúc nào thì tùy ý mà làm! Ngươi quản được ta sao?

Thanh âm của Ưng Bác Không đáp lời đã tràn ngập bất mãn.

Ưng Bác Không thực sự bực mình. Tại thời điểm quyết định lại bất ngờ nhảy ra một tên Chí Tôn rác rưởi, dù sao thì cũng phải chờ mình luyện thành Quỷ Ưng Cửu Thức đã chứ! Nếu bây giờ lại khởi hành đi Thiên Nam đường xa hiểm trở, đến nơi lại công việc bao vây, thì chỉ có quỷ mới biết đến khi nào mới có thể tĩnh tâm dồn tâm trí vào việc tu

luyện! Khó khăn lắm lão tử mới có một cơ hội tốt đến vậy, nếu bỏ lỡ thì không biết còn hối hận đến dường nào nữa?

Lệ Vô Bi chỉ phun ra một câu, âm thanh nhàn nhạt:

- Lão phu muốn khởi hành hôm nay. Lão Ưng, trước mắt thành Thiên Hương chỉ có hai người chúng ta. Tuy rằng trước đây giữa hai ta còn có ân oán, nhưng dưới Chí Tôn triệu hoán lệnh, tất cả đều phải bỏ qua hết! Bản thân nằm trong bát đại Chí Tôn, chuyện này ngươi cũng biết làm trái Chí Tôn triệu hoán lệnh thì sẽ có hậu quả gì! Lão phu vốn muốn khởi hành đi cùng với ngươi, nhưng không ngờ ngươi lại ngang nhiên không biết điều như vậy!

Câu nói này vừa ra khỏi miệng của Lệ Vô Bi thì đừng nói tới Ưng Bác Không mà ngay cả Quân Mạc Tà cũng lắp bắp kinh hãi.

Lãnh Huyết Chí Tôn từ lúc nào lại muốn có người cùng đi? Lại còn là Ưng Bác Không, chuyện này quả thật là quá sức tưởng tượng.

Nhưng cả hai người đều không biết, trong mấy ngày nay Lệ Vô Bi ở Thiên Hương thành như phát điên suốt ngày tìm kẻ thù, chính là địch nhân trong đầu hắn: Sát Thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn. Nhưng lại không thấy tí tăm hơi nào, tinh thần lúc nào cũng tập trung cao độ không chút lơi lỏng. Lúc nào cũng đề phòng Sở Khấp Hồn đánh lén, kiên trì đến tận bây giờ đã nhuốm màu mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, đối với Lệ Vô Bi đã đến đẳng cấp Chí Tôn còn vậy thì người tầm thường trong trường hợp này đã điên loạn.

Lúc này lại nhận được Chí Tôn triệu hoán lệnh, nghĩ đến đường đi Thiên Nam ngàn dặm xa xôi, ven đường ngoại trừ rừng núi thì chỉ có khách điếm, tất cả đều tạo cơ hội cho Sở Khấp Hồn ra tay. Hơn nữa địch trong tối ta ngoài sáng, chỉ sợ trong một giây bất cẩn thì anh hùng cả đời sẽ trôi theo dòng nước. Thế nên mới suy nghĩ mời Ưng Bác Không cùng nhau lên đường, mặc dù giữa hai người còn có điểm mâu thuẫn nhưng cũng không đến mức thù hận sống chết.

Nếu được Ưng Bác Không giúp đỡ, hai đại Chí Tôn cùng đồng hành thì dù cho Sở Khấp Hồn có thêm một lá gan cũng không dám mạo hiểm đi ám sát.

Bóng người lóe lên, Ưng Bác Không chợt tiến đến đối diện với Lệ Vô Bi.

- Lệ Vô Bi, thực ra ngươi có ý đồ gì?

- Ngươi sợ sao?

Lệ Vô Bi hừ một tiếng khiêu khích.

- Sợ? Lão phu thừa biết đây là phép khích tướng của tiểu tử ngươi, ta sẽ cùng ngươi lên đường, xem ngươi còn có thể bày ra trò trống gì!

Ưng Bác Không cười to.

- Từ từ đã!

Thấy hai tên này đang định rời đi, Quân đại thiếu gia đang đứng xem cũng thật kích động, vôi vã ngăn cản. Hắ không hề quên người bên phía Phong Tuyết Ngân Thành đã đi trước một bước, bây giờ còn chưa biết đã chuẩn bị tiếp đón Ưng Bác Không như thế nào. Đừng chỉ nhìn vào Lệ Vô Bi hạ mình nhờ Ưng Bác Không để đối phó Sở Khấp Hồn, có thể khi Ưng Bác Không gặp nguy, Lệ Bô Bi sẽ không ra tay trợ giúp, có khi không đá thêm một cái đã là tốt số.

- Chuyện gì?

Ưng Bác Không nhíu mày.

- Trước khi gia sư trở lại, đã có nói với vãn bối vài câu.

Quân Mạc Tà khóe mắt đảo qua, nói.

Vừa nghe thấy lời này Ưng Bác Không phốc một tiếng nhảy xuống, hiện ra một bộ dạng hưng phấn khó lòng kìm nén.

- Nói gì hả? Tiểu tử ngươi cứ nói thẳng ra.

Trên không, Lệ Vô Bi có chút trợn mắt há mồm, sư phụ của tiểu tử này là ai? Tại sao lại có uy lực lớn như vậy? Chỉ nói một câu đã làm cho Ưng Bác Không - một trong bát đại Chí Tôn - nhảy thẳng xuống?

- Gia sư có nói cho ngươi mấy câu này: “Ưng đằng vu không, phù kiền không. Phong lưu kiền không, bất tại ưng. Bất tại phong vân, nhi tại không. Vạn tất băng, vạn pháp giai không.” (Ưng bay lên trời, động tầng trời. Gió mây trên trời, không tại ưng. Không tại mây gió, chỉ tại trời. Nếu phải đấu, cách nào cũng được).

Quân Mạc Tà cũng không dài dòng mà nói thẳng ra những điểu cần thiết. Tất nhiên là hắn dùng truyền âm nhập mật. Thiên không Lãnh huyết Chí Tôn Lệ Vô Bi cũng chỉ nhìn thấy môi hắn nhúc nhích, ngoài ra thì một chữ cũng không nghe được.

- Ưng đằng vu không, phù kiền không. Phong lưu kiền không, bất tại ưng. Bất tại phong vân, nhi tại không. Vạn tất băng, vạn pháp giai không.

Ưng Bác Không nhíu mày trầm tư, có cái hiểu có cái không, trong mắt lộ ra thần sắc hoang mang.

- Đây là cảnh giới đột phá, chỉ có thể gợi ý, không thể giảng giải chi tiết, không phải chỉ trong một giờ nửa khắc mà có thể hiểu rõ. Vì gia sư biết tiền bối sắp phải đến Thiên Nam, sợ rằng trùng trùng ác chiến nên mới đem khẩu quyết nói ra, tránh cho tiền bối chậm chạp tiến bộ tu vi.

- Đa tạ.

Ưng Bác Không kiệt ngao bất tuần (anh kiệt không nể ai) từ trên mặt đã lộ ra một tia cảm kích, hai tay ôm quyền.

- Gia sư còn nói, sáu vị Thần Huyền trưởng lão và bảy vị kiếm khách của Phong Tuyết Ngân thành có tu vi không tầm thường, đã đi trước một

bước tới Thiên Nam chuẩn bị đối phó tiền bối. Xin tiền bối cẩn thận đề phòng, cẩn tắc vô ưu.

- Ngân Thành lục Thần Huyền thất kiếm khách? Chẳng lẽ là Ngân Thành Thất Kiếm?

Nét mặt Ưng Bác Không trầm xuống, trong lòng hơi lo lắng. Nếu việc này từ miệng người khác hắn chưa chắc đã tin, nhưng lại từ miệng vị sư phụ thần bí của Quân Mạc Tà, Ưng Bác Không tuyệt không dám nghi ngờ!

“ Cho dù là vậy, nếu trên đường đi cùng Lệ Vô Bi nhất mực cẩn thận hành sự thì cũng có điểm lợi hại, có khi lợi nhiều hơn hại.” Ưng Bác Không nhủ thầm, sau đó thần sắc nghiêm chỉnh trở lại.

- Không biết lệnh sư còn có gì dặn dò nữa không?

- Gia sư còn nói, khi tiền bối trở về, đó là lúc ưng hóa thần không.

Quân Mạc tà cười xong ôm quyền hành lễ.

- Thuận buồm xuôi gió. Bảo trọng!

- Cáo từ.

Ưng Bác Không cúi đầu ôm quyền đáp lễ.

- Thay ta đa tạ lệnh sư, Ưng Bác Không đối với người kính trọng một lòng. Việc của Quân gia luôn luôn trong lòng Ưng Bác Không, lão nhân gia cứ an tâm.

Nói xong, Ưng Bác Không hống lên một tiếng, phóng mình lên không trung. Lệ Vô Bi chỉ cười, xoay người đuổi theo, thân ảnh hai người trên trời chợt lóe lên liến biến mất chả còn bóng dáng.

- Chí Tôn cường giả, quả nhiên khác xa kẻ đầu đường xó chợ.

Quân Mạc Tà thở dài một hơi thật sâu rồi trở về phòng.

Đêm nay, trong Thiên Hương thành, bất kể tu vi cao thấp, bối cảnh sang hèn, có vô số huyền giả tụ tập, hoặc tụm năm tụm ba, hoặc đơn thương độc mã cùng chạy tới Thiên Nam.

Dù sao, Chí Tôn triệu hoán lệnh, bất kể là ai đều không dám coi thường.

Ngay cả Tống Thương và Hải Trầm Phong đều tới Quân phủ xin ý kiến, tỏ vẻ họ cũng muốn đi trước trợ giúp nhưng lại bị Quân Mạc Tà ngăn cản.

- Hai người các ngươi đi làm gì? Không được đi! Thành thành thật thật làm việc của ngươi, Tống Thương ngươi lo mà nấu rượu đi. Nếu lười biếng lập tức trục xuất sư môn. Còn Hải Trầm Phong thì lo chuyện trong bang đi, chuyện khác không cần phải lo, phát triển bang phái cho tốt mới là thiên ý.

Nói giỡn sao, Ưng Bác Không thì hắn không cản được, cũng không có lý do ngăn cản, nhưng đường đường Quân đại thiếu gia sao lại để cho hai tên gia hỏa đã đóng mác “Quân gia” lên trán này đi chứ?

Nếu bọn họ rời khỏi Quân gia, vạn nhất Thiên Hương thành xảy ra chuyện thì phải làm sao? Nếu có hai đại cao thủ Thiên Huyền Hải Trầm Phong và Tống Thương trấn thủ kinh thành chiếu cố Quân gia, vậy chắc chắn không xảy ra chuyện. Quân gia dù gì cũng hùng bá một phương, nhất định không phải chỉ có một miếng.

Nhìn xa hơn nữa thì dù Quân gia không được bọn hắn chiếu cố, cũng không thể để bọn hắn đến Thiên Nam. Vừa rồi cũng đã nói tới, cả hai người đều là người của Quân gia, một khi đến Thiên Nam lại bị bọn Tiêu gia, Lệ gia làm vật hi sinh. Bọn họ tuy có Thiên Huyền thực lực nhưng giờ phút này ở Thiên Nam, đừng nói là Thần Huyền đầy rẫy, cả Thiên Huyền cũng nhiều như chó hoang. Dù gì thì ở Thiên Hương thành cũng tốt hơn.

Ca ca đã tốn công như vậy mới có diễn viên phụ, sao lại có thể đành lòng ném tới phương nam? Huyền thú triều sao? Thực sự đáng cười, dù cho người ta có chết hết thì có ảnh hưởng gì đến ta?

Vốn hai người Hải Trầm Phong và Tống Thương đang cực kỳ hứng thú thì lại đụng đầu vào tường, Quân Mạc Tà thế nào cũng không nghe, chỉ còn cách trở về không dám nhắc lại nữa.

Phủ Nhị hoàng tử.

Nhị hoàng tử đang thật là cao hứng! Thật là thư thái!

Hắn thậm chí còn cảm thấy người trong thiên hạ phải chăng đều phối hợp với hắn! Nỏ thủ mình cần lập tức có thể lên kinh, mà ở phía sau màn hai vị Chí Tôn lại cùng liên thủ phát ra Chí Tôn triệu hoán lệnh, khiến cho toàn bộ huyền giả cả nổi danh lẫn vô danh đều rời đi, mặc dù là tại Thiên Hương đô thành cũng không ngoại lệ.

Nhiều cao thủ như vậy đồng loạt rời đi, lực lương tại kinh thành rơi vào trạng thái yếu đuối chưa từng có, mà siêu cấp vũ khi phía mình đã được chuyển tới, quân sĩ chỉ cần được trang bị thì lập tức trở thành lợi khí giết người, như hổ thêm cánh. Đến lúc đó trước mặt lực lượng mạnh mẽ thì ở kinh thành đang trống rỗng có muốn làm gì cũng chỉ như trở bàn tay, không phải quá dễ dàng sao?

Thế nên, trong mật thất, nhị hoàng tử cùng bọn lâu la tham mưu đang khẩn trương bàn luận, ai cũng có chút hưng phấn.

- Phương tiên sinh, báo cho Thần Phong vệ đội, bây giờ có thể khởi hành về phương nam, tăng tốc hướng đến kinh thành.

Nhị hoàng tử thân thiết nhìn đệ nhất quân sư dưới trướng.

- Chuyện này xin Phương tiên sinh hãy trù tính kế hoạch chu toàn.

- Nhị gia yên tâm, đây là bổn phận của Phương Bác Văn, tất nhiên sẽ tận tâm tận lực, bảo đảm không có sơ hở.

Phương Bác Văn lại trầm ngâm một chút xong mới nói:

- Cửa hàng Triệu thị lần này cả nhân viên cả bảo tiêu thì có hai trăm người, còn có hai cao thủ Ngọc Huyền tự mình dẫn đội. Giang Nam đệ nhất nghiệp đoàn phó hội trưởng Mạnh Hiểu Tùng thống lĩnh tám mươi võ sĩ bậc nhất liên hợp hộ tống, bản thân Mạnh Hiểu Tùng đã là cao thủ Địa Huyền. Có hắn đi cùng thì cũng không đáng lo. Hiện giờ Triệu thị ngoài sáng, nghiệp đoàn ở trong tối, chia nhau cùng tiến lên, việc này hẳn nhiên là suôn sẻ. Triệu thị và Thần Phong vệ đội cùng đi, lão hủ cũng đã báo cho Huyết Kiếm Đường, phía họ lần này phái ra hai sát thủ cấp Thiên Huyền, năm tên Địa Huyền và hai Ngọc Huyền sát thủ cao cấp âm thầm bảo hộ, vạn toàn kỳ mĩ. Đừng nói giờ phút này các phương thế lực đang hư thoát kia, mà cho dù là bình thường thì với cổ thế lực khổng lồ này thì đã không có sơ hở!

- Hừ, Huyết Kiếm Đường trước giờ vì ta làm nhiệm vụ chưa bao giờ phái ra cao thủ ngoài Ngọc Huyền! Khiến cho mấy vụ ám sát thất bại, tiền mất tật mang, không được một chút thu hoạch. Mà lần này Huyền Thú Cân Thủ Nỗ xuất thế lại có thể lập tức xuất ra hai vị cao thủ Thiên Huyền và năm tên Địa Huyền! Trong hành động lần này thì cấp thấp nhất lại là Ngọc Huyền! Thủ đoạn làm việc như vậy thật sự khiến bổn vương tràn ngập thất vọng!

Nhị hoàng tử tức giận không chịu nổi rít lên.

- Huyết Kiếm Đường làm việc luôn luôn bí hiểm, ngay cả lão phu cũng không hiểu nguyên do.

Phương Bác Văn cau mày nói tiếp.

- Nhưng đội bảo tiêu của Huyết Kiếm Đường lần này xuất ra cũng thật sự trọng đại, bọn họ thận trọng như vậy cũng không phải không có đạo lý. Cùng người làm việc, lộ vẻ sốt sắng. Người không vì mình, trời tru đất diệt.

Nói tới đây, trong giọng nói Phương Bác Văn chợt đổi một chút, trong mắt hiện lên vẻ hoài nghi, rồi chuyển thành e ngại! Tựa hồ là đang nghĩ đến sự tình đáng sợ nào đó.

Nhị Hoàng tử lại không hề chú ý tới dị trạng của đệ nhất quân sư, cơn giận vẫn còn chưa hết, thở gấp mấy hơi, âm thanh lạnh lùng.

- Bỏ đi, một khi thủ nỏ tới tay, lại dùng trên người bọn Huyết Kiếm Đường, dù sao cũng không phí bao nhiêu hơi sức, miễn cho sau này lại vì bọn hắn mà nổi giận vô cớ.

Đôi mày trắng của Phương Bác Văn nhíu chặt lại, trong mắt lại hiện lên vẻ lo lắng nồng đậm, vừa mở miệng định nói cái gì, lại cảm thấy suy nghĩ của mình có phần vô lý, có phần tưởng tượng xa vời, đem chuyện định nói ra nuốt trở vào, nhưng trong mắt thần sắc lo lắng vô tình hữu ý cứ thể hiện ra ngày càng đậm.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Câu nói này của nhị hoàng tử chỉ nương theo giận dữ mà thốt ra, nhưng trong tai Phương Bác Văn lại chẳng khác chi tiếng sét giữa trời quang.

Hết thảy những chuyện mờ ám đang dần hiện lên rõ ràng.

Chẳng lẽ ta lại cần một đường lui nữa sao?

Cạnh đó là nhị hoàng tử hai tay chắp sau lưng, thần tình tràn đầy tự tin, cứ mỉm cười. Mang theo niềm tin mãnh liệt và khát khao cao độ đối với mục tiêu, lẩm bẩm “Nếu có thể mượn cơ hội lần này, cứ đem lão đại và lão tam thẳng tay...”

Hắn không có đem suy nghĩ trong lòng nói ra miệng nhưng vẻ mặt âm độc rất lâu đọng lại như muốn tỏ rõ. Đột nhiên hắn quay người lại hỏi:

- Phương tiên sinh, Nguyệt Nhi bên đó bố trí thế nào rồi?

- Nguyệt Nhi cô nương đã ở bên kia được vài ngày, cũng không có động tĩnh gì, tựa như cùng nàng ta không có liên can. Nàng cũng rất ít lộ diện, toàn do chúng ta liên hệ trước. Thái độ của Nghê Thường Các cũng có chút mờ ám. Điều này làm người ta có chút khó hiểu.

Phương Bác Văn tự thêm bớt một số tình huống, nói ra có vẻ thong thả, lại vô cùng lưu loát nhưng cũng có chút ấp úng. Hiển nhiên là trong lòng hắn không hề bình tĩnh, có khi là còn đang lo lắng chuyện này.

- Hừ!

Trong mắt nhị hoàng tử chợt lóe hàn quang, sau đó lại im lặng một lúc, mới nói:

- Bên đó tạm thời không cần bàn đến. Dù sao, với lực lượng của nàng cũng không làm nên chuyện gì. Thành Đức Thao thì sao? Trong lúc này hắn đang làm cái gì? Tại sao cả vài ngày qua cũng không thấy bóng dáng hắn?

Trong mắt Phương Bác Văn lộ ra một tia chán ghét, hiển nhiên vị Thành vương tử kia danh tiếng cũng chả tốt lành gì. Chỉ nghe hắn nói:

- Vị Thành công tử này lão hủ cũng đã vài ngày không có gặp hắn. Tựa hồ như vài ngày nay hắn bận việc gì đó không cho người khác biết, thần thần bí bí. Mà nhân công của Thành gia cũng chưa tới, cũng không biết có xảy ra chuyện gì không.

Nhị hoàng tử nhìu chặt mày, đi thong thả vài bước, âm u nói:

- Tất cả sự tình vụn vặt hiện tại, tất cả gác lại. Chờ nỏ thủ đến, thanh toán toàn bộ.

Trên khuôn mặt trắng của hắn hiện lên một tia sát khí.

Một con đàn bà, một tên giang hồ thế gia công tử, chỉ như vậy thì có đáng gì? Lại dám đối với ta bằng mặt không bằng lòng! Nguyệt Nhi,

không cần biết ta đối với nàng tốt thế nào, nàng lại có thể làm bậy sao? Nàng nhất định sẽ hối hận!

Còn có Thành Đức Thao, ngươi thực cho rằng ngươi là nhân vật đỉnh cao sao? Bổn hoàng tử nếu muốn giết cả nhà ngươi, cũng chỉ cần vài ngày thôi!

- Dạ.

Phương Bác Văn nhìn thấy sát khí của nhị hoàng tử, đôi mày trắng rung lên, cả trong lòng cũng không nhịn được mà run lên. Hoàng tử điện hạ này, âm tàn cũng đủ, vô tình cũng đủ, nhưng sao lòng dạ vẫn còn đơn giản như vậy? Chuyện còn chưa thành đã tính đường ngang ngược, nếu đại sự thành công thì tương lai sẽ như thế nào? Đột nhiên cảm thấy được càng chán ghét hơn. Trong mắt lại giảm xuống một chút xem trọng, đem tất cả tâm tư ngậm trong miệng.

Nhị hoàng tử đưa mắt nhìn ra ánh trăng treo ngoài cửa sổ, trên mặt đột nhiên như có lửa thiêu, trong mắt nổi lên một trận cuồng nhiệt tựa hồ như bị lửa nung nấu, có cảm giác chính mình đã bước lên ngôi cửu ngũ Chí Tôn...

Quân gia, Quân Mạc Tà đêm nay cũng không ngủ được.

Sau khi dò xét tra cứu kỹ càng tình huống, Quân Mạc Tà đứng trước danh sách dược vật đã được liệt kê. Lúc này có thể nhìn thấy đã có hơn hai trăm loại. Dù trong đó không có linh đan diệu dược gì, lại càng không phải thiên tài địa bảo, nhưng về mặt số lượng thì lại vô cùng khổng lồ, ngoại trừ một số mà thế giới bên ngoài chưa phát hiện ra thì cái gì cũng có, muốn cái gì có cái đó.

Tất cả nhét đầy hơn phân nữa kho thuốc của Quân Mạc Tà.

Sau khi đuổi hết người ngoài đi, ngay cả Đường bàn tử cũng bị thỉnh về nhà ngủ, Quân Mạc Tà liền đi tìm hai người đáng tin cậy phân loại, xử lý dược vật.

Người mà có thể tin tưởng thì cả Quân phủ cũng không có mấy người, Quân đại thiếu gia chỉ có thể tìm bốn người. Hắn tự nhiên là không dám làm phiền Quân lão gia tử và Quân tam gia, thế nên đối với hai người còn lại thì hắn đương nhiên sẽ không khách khí. Mà Quản Thanh Hàn trước mắt cũng nhàn rỗi, nửa đồng ý nửa không cũng bị hắn bắt làm lao động nốt.

Dù sao thì Quản Thanh Hàn cũng là con gái gia đình thế gia Huyền khí, đối với dược liệu cũng không xa lạ gì, chính là trợ giúp tốt nhất giúp Quân Mạc Tà luyện đan, nàng lại là người tin cậy được.

Quân Mạc Tà ngồi ở bên phía ánh đèn không rọi tới, giống như một bức tượng gỗ không nhúc nhích ngưng thần chau mày suy nghĩ. Hai nàng đều nghĩ là hắn đang suy nghĩ gì đó, mày cau thặt lại thành ra không đụng đến hắn, để hắn tự mình suy tư đi.

Hai nàng rón ra rón rén, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, sợ quấy rầy thanh tĩnh của hắn, chân tay nhanh nhẹn dựa theo phân phó của Quân Mạc Tà, đem một phần dược liệu chia ra theo phân lượng. Sau đó trộn vài loại cùng một bao, dán nhãn.

Phần công việc tuy rằng cũng không nặng nhưng sau thời gian dài thì vẫn cảm thấy rất mệt mỏi, lại còn thêm đơn điệu buồn chán chết người. Cả hai bận từ nửa đêm tới sáng mới đem năm loại phương thuốc Quân Mạc Tà đã giao ra phân loại hoàn toàn.

Hai nàng đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng đã có thể đứng lên thở một hơi. Tuy không hiểu Quân đại thiếu gia vì sao lại phải làm như vậy nhưng thấy hắn gấp như vậy tất sẽ có chuyện cần đến nên tuyệt đối không dám lơ là, hầu như là làm cả đêm không nghỉ. Đến lúc hoàn thành hai người cùng đứng dậy nhìn nhau cười khổ, lấy tay xoa xoa vòng eo mảnh khảnh, cảm thấy cả người đau nhức vô lực.

Nhưng hai nàng có thể nhanh như vậy hoàn thành việc này, thực sự là nhịn không được tự hào. Nhìn nhau cười một lúc lại nhìn về phía Quân

Mạc Tà, hiện tại mình đã hoàn thành nhiệm vụ, hắn sao lại còn cau mày lo lắng? Có chuyện gì mà suy nghĩ lâu như vậy?

Quân Mạc Tà vẫn như cũ đầu hơi hơi cúi xuống, trên mặt lộ vẻ suy tư trầm trọng, chau mày cứ như sắp tới có thiên tai biến cố...

Tinh thần hắn tập trung tới nổi ngay cả hai nàng thản nhiên bước tới trước mặt vẫn không nhận ra.

- A! Tên hỗn đản này, gạt chúng ta làm trâu làm ngựa, hắn lại ngồi đây ngủ, tức chết mà!

Quản Thanh Hàn quan sát một lúc mới đưa ra kết luận, nhất thời giận điên lên! Nếu không phải đến gần như vậy còn không nhận ra hơi thở nhịp nhàng đầy tinh tế của hắn.

Cũng thật quá đáng! Sao lại có thể làm vậy chứ!

Chúng ta mệt nhọc làm việc suốt đêm. Ngươi không giúp đỡ thì thôi, lại còn bày ra một bộ dáng ngủ gục trầm tư, thật sự rất đáng giận!

Quản Thanh Hàn trong lòng giận dỗi, sờ nhẹ lên đôi mắt đang díu xuống của mình, càng nghĩ càng thấy ủy khuất. Cất chân ngọc lên đá một cước vào đùi tên bất lương vô liêm sỉ.

Phanh!

Quân Mạc Tà từ trên ghế ngã xuống. Ngay lập tức tỉnh lại, vừa mở mắt liền hiển rõ nguyên cớ, không chút hoang mang, vờ thở dài nói:

- Vần đề này thật sự khó quá mà, suy nghĩ cả đêm mà một điểm rõ ràng cũng không có, thật là hao tổn tâm thần a.

Quân đại thiếu gia phô ra bộ dạng khó hiểu, than ngắn thở dài, cực lực thể hiện ra bộ dáng vì dân vì nước giống như thật khiến cho người ta nhìn vào có cảm giác nếu hắn nghĩ không ra vấn đề này thì thiên hạ ngay lập tức bị hủy diệt nghiêm trọng.

Quản Thanh Hàn cười nhạt một tiếng, ngón tay vừa dài vừa nhỏ trỏ vào ngực hắn, trừng đôi mắt to yêu mị lên quát:

- Quân tam thiếu, ngươi suy nhĩ đến vấn đề lâu như vậy lại còn chảy cả nước miếng ra sao?

Quân Mạc Tà ậm ừ hai tiếng, tròng mắt đảo qua buồn bã nói:

- Ta là người có nhiều tật xấu như vậy. Trong lúc làm chuyện gì đều tập trung cao độ. Cũng vì ta đang tập trung cao độ nên không quan tâm bất cứ điều gì, thế nên lúc bắt đầu suy nghĩ nếu đã há hốc mồm cũng không có khép miệng lại, nước miếng dù có chảy ra cũng thường thôi.

Đây là cách nói chó chết gì chứ?

Quản Thanh Hàn vừa bực mình vừa buồn cười, khuôn mặt lạnh lùng đang muốn hung hăng giáo huấn hắn thì đã thấy Quân Mạc Tà đảo mắt, nhiệt tình nở nụ cười:

- Tam thúc? Đã trễ đến thế này rồi sao ngài còn đến đây?

Quản Thanh Hàn và Khả Nhi kinh hãi quay đầu lại thì chỉ thấy phía sau trống rỗng, làm gì có bóng người tam gia Quân Vô Ý, hai nàng vừa nhận ra mình mắc mưu, quay đầu lại muốn làm dữ, cả Khả Nhi ôn nhu lần này cũng phát cáu, nhưng lại kinh ngạc há mồm. Quân Mạc Tà vừa nãy còn ở trước mắt, vừa mới nháy mắt lại không thấy tăm hơi, cả mấy bao dược liệu trên đất cũng đã biến mất theo.

Tốc độ này, quả thật là thần thánh.

Hai nàng ngơ ngác ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi. Nhớ tới bộ dáng buồn cười của Quân Mạc Tà khi nãy, đột nhiên không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Khả Nhi mím chặt môi cố nén cười, ánh mắt đánh giá Quản Thanh Hàn tràn ngập thưởng thức và tán thưởng, từ trong đáy lòng nói:

- Thiếu nãi nãi, nàng cười lên thật sự rất đẹp, ta cả mấy năm nay lần đầu tiên thấy cô cười, thực sự là nên cười nhiều lên, thật là đẹp mà.

Quản Thanh Hàn cả người chấn động, trong đôi mắt đẹp lộ vẻ bối rối, rất nhanh lại khôi phục thần sắc băng lãnh, nhẹ nhàng đáp lời:

- Đêm cũng đã khuya rồi, đi ngủ thôi.

Rồi nàng lặng lẽ không nói gì, đứng lên đi về phía tiểu viện của mình.

Dưới ánh đèn, bóng lưng của nàng có vẻ cô độc lại thê lương, giống như Tuyết liên hoa trên Tuyết sơn, cực kì thanh khiết nhưng lạnh lùng cô ngạo, sừng sững băng sơn.

“Thần” Quân Mạc Tà vội vội vàng vàng đâm đầu vào Hồng Quân Tháp mà leo lên, trước mắt thấy hai nàng cọp cái đang muốn phát tác, có thế không bỏ chạy sao chứ? Trước đó hắn ngủ là vì thứ nhất, đã hai ngày một đêm hắn thức trắng nên quá sức mệt mỏi, thứ nhì là cũng muốn bồi bổ tinh thần chuẩn bị luyện đan.

Đến nỗi lựa chọn phối phương và tài liệu cũng chính do Quân Mạc Tà dựa vào phương thuốc dân gian mới tìm ra. Hiện tại, bằng tu vi của mình, hắn chỉ có thể chế ra năm loại đan dược : Huyền Dương đan, Thiểu Âm Đan, Tụ Thần Đan, Bách Giải Hoàn và Thông Mạch Đan.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 82: Luyện Đan, Tiến Giai

Huyền Dương Đan và Thiểu Âm Đan chia ra lần lượt cho nam nữ dùng, đều là loại dược thảo phổ thông nhất, cho dù là người bình thường phục dùng cũng không có vấn đề gì. Nhưng Tụ Khí đan lại là đan dược cấp cao của cường giả, huyền giả.

Tụ Thần Đan hay còn gọi Tâm Ma đan trong lúc luyện công phục dụng giúp cho tinh thần lực tập trung cực độ, toàn tâm toàn ý tập trung vào luyện công. Hạn chế mức thấp nhất người luyện công bị tẩu hoả nhập ma. Trên thực tế, có tiền cũng không mua được loại đan dược này.

Người luyện võ không sợ bất kể điều gì nhưng cửa ải lớn nhất lại là tâm ma.Cũng không biết có bao nhiêu võ giả cao cấp trong lúc luyện công bị tâm ma quấy nhiễu khiến cả đời bi kịch. Tu vi càng cao, khả năng tâm ma cắn trả lại càng lớn, càng lợi hại. Mà Tâm Ma Đan có thể ngăn chăng chuyện như vậy phát sinh, khiến người học võ có nó như có bảo mệnh phù (bùa hô mệnh).

Nếu Tâm Ma Đan này lưu truyền ra ngoài, tất khiến cả Huyền Huyền đại lục nổi lên sóng to gió lớn, vì đan dược này mà đổ máu giành giật so sánh với ngày trước tranh dành "Cửu cấp Huyền đan" cũng không kém là bao nhiêu.

Bách Giải Hoàn cái tên nói lên ý nghĩa, chính là một loại đan dược giải bách độc, trừ những loại độc kiến huyết phong hầu hay những loại độc dược cổ quái trúng phải là chết ngay, còn các loại độc khác, đan dược này đều có thể giải. Lần này đi Thiên phạt, trên đường có độc trùng chướng khí hoặc mãnh thú vô số, chuẩn bị một trăm viên dược hoàn này

sẽ tuyệt đối bảo trì sức chiến đấu cho cả đội. Cho nên Quân Mạc Tà ưu tiên lựa chọn sử dụng.

Cuối cùng làThông Mạch Đan, Quân Mạc Tà chính mình cho nó cái tên khác là: Thập Niên Đan. Bởi vì, theo hắn thực nghiệm, dùng Thông Mạch Đan, dù cho huyền khí hay nội lực yếu kém không thể sinh ra thêm, hay huyền mạch của huyền giả không thể giải khai, đan dược này có thể gia tăng mười năm tu luyện huyền khí!

Thêm vào đó, lượng huyền khí tu vi này sẽ vĩnh viễn không mất đi!

Nói cách khác, loại đan dược này có thể sinh sôi tăng lên sức chiến đấu của huyền giả, hơn nữa trong chốc lát có thể tăng lên tu vi một cách vô cùng nhanh chóng. Nếu đan dược này phối hợp với Tâm Ma Đan, Quân Mạc Tà thân thủ huấn luyện ba trăm thị vệ, thực lực tuyệt đối trong nháy mắt tăng lên tới một cái tầm cao mới!

Đương nhiên, với Tạo Hóa Công tầng thứ hai của hắn. Trước mắt chỉ có thể luyện vài loại đan dược đó mà thôi. Bất quá ngoài ra còn Dưỡng Nhan Đan, Thanh Thần Đan linh tinh, tuy rằng cũng đều là hữu dụng vào việc nào đó, nhưng trước mắt đối với Quân Mạc Tà mà nói cũng không cần dùng gấp, càng không phải chọn lựa đầu tiên, cho nên tạm thời xem nhẹ chúng.

Việc khẩn cấp trước mắt, chính là tăng cường thực lực cho kẻ trên người dưới của Quân gia.

Khoanh chân ngồi ở trong tháp, quay mắt về Tạo Hóa Lô có tạo hình cổ xưa, Quân Mạc Tà vận công bình tức một chút,chính mình tâm tình phấn khởi, cảm thụ được theo tâm tình bình ổn, Khai Thiên Tạo Hóa Công chậm rãi biến thành một dòng nước chậm rãi chảy xuôi thân thể. Nhất thời hắn cảm giác tâm linh vô cùng thư thái.

Hắc!

Quân Mạc Tà trầm giọng vừa quát, hai tay lăng không vẽ một cái vòng tròn, làm người ta hoa cả mắt, nhanh chóng bắt ra mấy cái thủ ấn cổ quái, kỳ lạ chính là hắn trong hư không bắt thủ ấn, nhưng mỗi lần bắt ra thủ ấn, trong hư không liền sẽ xuất hiện một cái thủ ấn hình dạng cổ quái, lần lượt bay vào trong Tạo Hóa Lô ...

Vốn là Tạo Hóa Lô dưới thiêu đốt của Hỗn Độn hỏa đột nhiên nhanh chong bốc cháy, ngọn lửa đen thẫm chỉ một thoáng phóng cao hơn một trượng, đem cả Tạo Hóa Lô màu đen nuốt vào trong hỏa diễm.

Cùng lúc này, ngón trỏ cùa Quân Mạc Tà thẳng tắp chỉ hướng Tạo Hóa Lô, Tạo Hóa Lô oanh một tiếng rồi chuyển động nhẹ nhàng, ngay sau đó, trên mặt Lô hiện ra thất thải quang hoa, chiếu ra vô số đồ án cổ quái. Sau đó đột nhiên toàn bộ đồ án cùng nhau biến mất, thất thải quang hoa nháy mắt biến mất, Tạo Hóa Lô còn đang chuyển động giữa không trung, cũng ông một tiếng, nắp lò lăng không bay lên

Tay Quân Mạc Tà khẽ vẫy, một bao dược vật lập tức rơi vào, trong khoảnh khắc, cả không gian tràn ngập nồng đậm mùi thuốc , mùi càng lúc càng dày, Tạo Hóa Lô nhanh chóng hạ xuống. Hỗn Độn hỏa một trận tăng vọt, Tạo Hóa Lô đang được ngón tay Quân Mạc Tà chỉ thẳng vào, ngọn lửa màu đen nhanh chóng nuốt gọn Tạo Hóa Lô.

Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy linh lực. Giống như sông lớn cuộn trào mãnh liệt theo đầu ngón tay chảy ra...

Cơ hồ trong nháy mắt, từ lúc bắt đầu tới giờ, hành động nào cũng thuận buồm xuôi gió, lúc này Quân đại thiếu gia mới bắt đầu khổ sở than vãn!

Ta kiện ông trời a, đây là luyện đan bằng máu người mà, cảm giác kia quả thực là mùi vị khủng bố, trong nháy mắt tưởng chừng như ta con mẹ nó bị hút máu thành xác khô. Luyện lại đan dược tầm thường này đã dùng tới trình độ này, vận chuyển linh khí kinh người thế này, đây chỉ là loại chuyện chế cơ bản nhất, dùng để luyện loại đan dược tầm thường nhất, nếu lúc này đang luyện loại cao cấp và trân quý đan dược, chẳng

phải trực tiếp làm cho lão tử mất sức mà chết ngay tại chỗ sao. Thật là quá khoa trương mà…

Lão tử đã xem qua Tây Du kí. Ngươi xem người ta Thái Thượng Lão Quân luyện đan dễ dàng bao nhiêu. Vuốt râu vẫy vẫy phất trần liền xong việc. Vân đạm phong khinh thì tiên đan đã xong rồi, hơn nữa là cái loại đan dược này ăn vào liền khởi tử hồi sinh, trường sanh bất lão, mọc cánh thành tiên thượng hạng…

Tại sao đến khi ta làm lại… kinh khùng thế này? Ta chỉ muốn trị thương ,giải độc mà thôi , tăng vài năm công lực bình thường mà thôi, có đáng phải rút đi linh hồn lực của ta không chứ.

Trong lòng Quân Mạc Tà oán hận, nhưng trên tinh thần cũng tuyệt không dám lãnh đạm, kiệt lực bảo trì và củng cố tâm linh, linh lực như sông Trường Giang và Hoàng Hà bị tháo nước tùy ý tuôn trào ra…

Thật lâu sau

“Phanh!”

Trong Tạo Hóa Lô phát ra một tiếng vang thật lớn, hạ xuống dưới đất, Hỗn Độn linh hỏa cũng đã khôi phục nguyên bản, ngọn lửa màu đen thẫm tiếp tục thong thả thiêu đốt

Lúc này Quân đại thiếu gia đã triệt để kiệt lực. Toàn thân ngay cả lực lượng nhúc nhích ngón tay cũng không có, dồn dập thở hổn. Hắn cảm thụ được linh khí của Hồng Quân Tháp điên cuồng tràn vào kinh mạch của mình, cả người giống như đang đeo cả ngàn cân cự thạch mà chạy liên tục năm cây số, hận không thể lè cả lưỡi ra mà thở, giờ phút này nếu không có Hồng Quân tháp rộng lượng bổ sung linh khí, Quân đại thiếu gia đang mệt mỏi muôn dạng phỏng chừng sẽ trực tiếp ngủ say.

Thân thể mệt mỏi không nói làm gì, mấu chốt nhất là linh hồn cũng mệt mỏi mới nguy, nếu không được bổ sung đúng lúc, chắn chắn sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Một hồi lâu sau, rốt cục cảm nhận được chân khí trong kinh mạch tràn đầy lần thứ hai, Quân Mạc Tà cố chấp tự mình chống đỡ bò lên, miễn cưỡng ngưng lại một ít linh lực, Tạo Hóa Lô theo tia linh khí này mà bắt đầu mở ra, Quân Mạc Tà vừa nhìn, đã điên cuồng kêu khổ, tay chân vung loạn cả lên.

Trong Tạo Hóa Lô, ngoại trừ một đống bụi nhỏ xíu, cái gì cũng không có...(tay trắng rồi)

- Lão tử địt mẹ nó!

Quân đại sát thủ nghẹn họng nhìn trân trối thật lâu sau, phẫn nộ chửi thề một câu.

- Lão tử không tin lấy kỳ tài ngút trời của bản thiếu gia không thể luyện thành đan dược! Chỉ là một loại đan dược tầm thường mà dám làm lão tử tốn công những hai lần!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 83: Tranh Cãi Về Đan Dược Và Đột Phá Của Quản Thanh Hàn

Quân lão gia tử ở trong phủ, ban ngày còn không có làm gì nôn nóng. Dù sao Quân Mạc Tà lúc này thực lực có thể nói không yếu, mà còn tràn đầy tự tin, thậm chí đã từng lớn tiếng cho dù Bát đại chí tôn xuất thủ mình cũng có đủ khả năng tự bảo vệ bản thân, hắn còn có thể xảy ra chuyện gì nữa? Nói không chừng không biết tên gia hỏa này trốn ở chỗ nào, đang cố gắng 'tạo' cho mình thằng chắt a http://.4vn/images/smilies/88.gif.

Nhưng đến ngày thứ hai, lão gia tử cùng Quân tam gia rốt cục gấp gáp không nhịn được. Chuyện gì đã xảy ra? Hai ngày hai đêm không có về nhà, trước kia còn chưa bao giờ xuất hiện qua loại tình huống này a, chẳng lẻ là ở nơi nào vui đến quên cả trời đất rồi?

Đến ngày thứ ba, hai người hoàn toàn không giữ được bình tĩnh rồi. Tự xưng có thể ở trong tay Bát đại chí tôn tự bảo vệ bản thân mình, cái tin tức này dường như được được chứng thật a, vạn nhất...

Lão gia tử nổi giận rồi. Ra lệnh một tiếng, kinh thành lại một lần nữa giới nghiêm, đồng thời, quân đội khắp nơi lục soát, ngang ngược không nói lý lẽ xông loạn mọi chỗ. Lực lượng bí mật của Quân gia một lần nữa xuất động, đồng thời, Kim Dương Bang của Hải Trầm Phong cũng dâng lên hoạt động ở mọi mặt. Trong lúc nhất thời, côn đồ lưu manh cùng với quân đội liên thủ, lưu manh cùng tướng quân hợp lực. Quân Vô Ý Quân tam gia tự mình chỉ huy, cơ hồ chính là giống như cái sàng, mang tất cả các địa phương khả nghi hết thảy đều lục soát hơn mấy lần.

Sắc mặt Quân tam gia khó coi dị thường. Lục soát lần này, cũng là thủ đoạn độc ác đặc biệt. Phàm là người nào buông lời không hợp, tiền trảm hậu tấu! Lão gia tử chẳng kiêng nể nói ra lời tàn nhẫn:

- Con bà nó, cho dù là trời sập xuống, cũng có lão tử chống đỡ! Khám xét tường tận cho ta! Kẻ nào dám không phối hợp trực tiếp giao cho lão tử tiêu diệt!

Dám lên tiếng, trực tiếp đánh gãy chân, tiếp nữa thì thiến "hàng" hắn, coi trong đầu hắh còn muốn nữa hay không?

Nhất là các đại thanh lâu kỹ viện, trực tiếp tạm ngừng kinh doanh để chỉnh đốn, trong đó thảm nhất chính là Linh Vụ Hồ. Trong Linh Vụ Hồ thảm nhất chính là Nghê Thường Các! Một điểm này, không hề nghi ngờ chút nào!

Trên thì bắt, dưới thì tra, tất cả đều giam cầm hết. Ngay cả vị Nguyệt Nhi cô nương kia nghỉ ngơi ở Nghê Thường Các nhiều nhất, cũng bị giam lỏng. Nguyệt Nhi đại gia nghe nói trong khoảng thời gian này đang lưu động diễn xuất cầm kĩ. Các đại thanh lâu tranh nhau mời về, nhưng vì tuần tra nên chỉ còn không đến một nửa, đã bị Quân Vô Ý phái ra đại quân chế trụ.

Lý do?

Kháo, bắt một đứa kỹ nữ như ngươi còn cần cái lý lẽ quái gì?

Nghê Thường Các đúng là có quan hệ với Nhị hoàng tử. Một điểm này cơ hồ tất cả mọi người đều biết rõ trong lòng. Nhưng lúc này đây, nghe nói Nhị hoàng tử thậm chí phái ra cố vấn cấp cao nhất của mình - Phương Bác Văn lão tiên sinh đến đây nói giúp, chỉ mong Quân gia nhiều ít cấp cho chút mặt mũi, cho dù chỉ thả ra một mình Nguyệt Nhi thôi cũng được. Nhưng Quân tam gia mặt lạnh chỉ hồi đáp một chữ:

- Chim 'cút' http://.4vn/images/smilies/61.gif

Nghe nói Phương lão tiên sinh đức cao vọng trọng đương trường tức giận đến phát điên lên.

Ngay khi toàn thành loạn thành một đoàn, Quân tam thiếu xuất hiện.

Trang phục so với nhiều tên ăn mày còn có chỗ không bằng, Quân đại thiếu gia vừa hiện thân xuất hiện ở trong tiểu viện của mình, lập tức liền giống như quỷ chết đói đầu thai, vội vàng như nhà có tang lớn, gấp rút như cá lọt lưới, dùng một loại siêu tốc độ giống như tốc độ ánh sáng, "xoát" một tiếng chạy vào phòng bếp lớn của Quân gia.

Điều này làm cho tiểu la lị (phiên âm của loli = lolita http://.4vn/images/smilies/88.gif) Khả Nhi mấy ngày qua vẫn lấy nước mắt rửa mặt bị dọa đến nhảy lên một cái, còn chưa kịp ngạc nhiên vui mừng xoay người lại, chỉ thấy được thiếu gia nhà mình đã lần nữa mất bóng.

Khả Nhi nhanh chóng báo cho Quản Thanh Hàn, Quản Thanh Hàn vội vàng phái người đi báo cho Quân Vô Ý: Quân tam thiếu gia đã trở lại, bình yên vô sự.

Sau đó hai nàng theo phương hướng Quân Mạc Tà biến mất một đường đuổi theo, đến khi đến phòng bếp, nhất thời giật nảy mình.

Chỉ thấy Quân đại thiếu quần áo tả tơi, đầu tóc rối bù mặt mũi bẩn thỉu, sắc mặt chỗ xanh chỗ trắng, hai cái vành mắt đen ngòm cực kỳ giống con gấu mèo, hai cái bàn tay đen thui như chân gà. Một đôi giày đã lộ ra đầu ngón chân. Thân hình hắn chật vật như vậy nhưng mà không trì hoãn chút nào, lên xuống như bay nhanh chóng giống như tia chớp. Tay trái cầm lên một con cá hấp, trực tiếp tống một cái vào trong miệng, tiếp theo bên kia miệng lôi ra một bộ xương cá bỏ đầu hoàn hoàn chỉnh chỉnh. Tay phải cầm một tảng thịt bò lớn, cơ hồ không thấy nhai, một miếng lại một miếng không ngừng đưa vào trong miệng. Trước mặt bày ra một bát nước canh, thỉnh thoảng "ế" một tiếng kỳ quái (bị nghẹn http://.4vn/images/smilies/61.gif), sau đó trực tiếp cúi đầu, như 'trường

kình hấp thủy' (cá voi hút nước), mang phân nửa đầu ấn vào trong bát lớn, chỉ nghe 'hốt' một tiếng, liền vơi đi nửa bát.

Dưới đất đã là một đống xương, xương cá, xương heo...

Trong phòng bếp, mấy người đầu bếp mập mạp như bị sét đánh, một cách ngây ngốc nhìn vị thiếu gia giống như quỷ chết đói đầu thai này, bộ mặt đầy mỡ một trận co rút. Cái cách ăn uống này cũng quá là tài năng a!

Ta kháo! Cho dù là một con heo, không không, cho dù là một con dã trư, cũng ăn không hết nhiều như vậy a! Càng thêm nhanh không chịu nổi như thế a! Cái tốc độ ăn uống kinh khủng này, mọi người thấy đều quáng mắt!

Quản Thanh Hàn đi theo Khả Nhi một đường vội vàng chạy tới, trong lòng rất là tức giận: Ngươi cái tên hoàn khố đệ tử này tới nơi nào cũng không biết trước hết phải nói cho người trong nhà biết ư? Cứ như vậy một lần đi ba ngày mà không có tin tức. Muốn khiến cho mọi người nóng ruột đến chết hay sao? Ôm tâm thái 'trường tẩu bỉ mẫu' (chị dâu như mẹ) muốn đến giáo dục một chút tiểu thúc tử (em chồng), nhưng sau khi đến, trực tiếp trợn mắt há mồm, sau đó lại càng hoàn toàn nói không nên lời.

Ăn uống bậc này khiến Quản đại tiểu thư trọn tròn mắt che lại cái miệng nhỏ nhắn, bộ mặt có vẻ mặt như gặp quỷ. Cái này đối với băng sơn mỹ nhân luôn luôn lãnh nhược băng sương, Thái Sơn đổ trước mặt nhưng sắc mặt không thay đổi như Quản Thanh Hàn mà nói, có lẽ là lần đầu tiên xuất hiện ở trên mặt nàng.

Khả Nhi mở ra cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, thần sắc ngơ ngác kinh ngạc, cơ hồ có thể nhét vào hai quả trứng vịt lớn.

Rốt cục, Quân Mạc Tà thỏa mãn thở dài. Một đầu cúi xuống, đột nhiên 'hốt' một tiếng, nửa bát canh còn lại rốt cuộc không thấy đâu nữa, lộ ra đáy bát trơn bóng sạch sẽ.

Nhấc chân lên, đá văng hết các loại xương cơ hồ chôn vùi đến mắt cá chân mình, Quân Mạc Tà 'ợ' một tiếng lớn đầy thỏa mãn. Thuận tay lấy ra một cái phi đao xinh xắn, thong thả ung dung xỉa răng. Đảo mắt lại thấy được sắc mặt mọi người ánh mắt đều là cực kỳ quái dị, không khỏi khó hiểu nói:

- Vì sao đều nhìn ta vậy? Chẳng lẽ trên mặt ta có mọc hoa hay sao?

Mọi người đồng thời im lặng.

Mọi người nhất thời im lặng, một hồi lâu vẫn cứ không nói gì. Đối mặt với da mặt dày như thế, có thể nói mới là lạ đấy!

- Ngươi mấy ngày qua, đã đi đâu, làm gì?

Vẫn là Quản Thanh Hàn thân là đại tẩu đầu tiên tỉnh lại, cố tình uy nghiêm thẩm vấn nói.

- Ta mấy ngày nay? A ha ha

Quân Mạc Tà tức khắc liền đoán được chuyện gì, vẻ mặt thở gấp lắc lắc đầu:

- Ta rất là bận a, bận đến mức thậm chí muốn chết a, đâu có giống như các ngươi. Ăn no rồi ngủ, ngủ chán lại ăn, ngoại trừ giải quyết một chút vấn đề sinh lý, những cái khác cái gì cũng không quản.

Cái này gọi là lời nói gì? Quản Thanh Hàn bộ mặt hàn sương, âm thanh nghiêm khắc nói:

- Ngươi nói cái gì?

- Ta nói cái gì? A a, ta là nói đại tẩu cùng Khả Nhi thật là càng ngày càng xinh đẹp a. Ta mỗi lần nhìn thấy các nàng, cũng sẽ không nói chuyện. Đặc biệt là đại tẩu, hơn cả thanh lệ, còn càng ngày càng trẻ ra, về sau khi trông thấy đại tẩu, ta mạn phép gọi tỷ là đại mỹ nữ, người khác không biết được, khẳng định cho rằng tỷ là muội muội ta đó.

Quân Mạc Tà vội vàng bổ cứu bằng một trận hoa ngôn xảo ngữ cùng hồ thuyết bát đạo.

Quản Thanh Hàn cùng Khả Nhi nghe vậy liền một trận ngạc nhiên. Biết rõ tên tiểu tử bại hoại này trong mười câu nói ít nhất có tám câu là 'chém gió', nhưng nghe hắn khen ngợi hai người mình xinh đẹp, lại vẫn là có chút thầm vui mừng hoan hỷ, vừa là tức giận sau đó lại là buồn cười, trừng mắt nói không ra lời. Một hồi lâu, Quản Thanh Hàn vẫn cố nhịn cười, nói:

- Đợi Tam thúc trở về, xem ngươi dễ chịu ra sao!

Nói xong, lôi kéo Khả Nhi, nghênh ngang rời đi.

Quản Thanh Hàn nói không sai, hơn nữa cũng không có nửa điểm phóng đại.

Quân lão gia tử cùng Quân tam gia bên kia nhận được tin tức một cái, lập tức liền gấp gáp trở về, đối với Quân đại thiếu gia, trực tiếp liền như cảnh tượng con dê trong mưa to gió lớn, sấm sét nổi giận. Tóc tai của Quân đại thiếu đều gần như bị san bằng (em cũng ko rõ câu này là ntn), biến thành vẻ mặt tràn đầy các điểm nước bọt.

Sấm sét mưa móc dày đặc kia, khiến Quân đại thiếu gia liên tục biểu hiện công trạng một chút cũng như không. Thật vất vả chịu đựng xong trận chửi mắng điên cuồng này, lúc này mới lấy ra đan dược cho mỗi người một bộ: Ân, Huyền Dương đan một viên, Tâm Ma đan một viên, Thập Niên đan một viên, hướng về phía hai vị đại lão vừa mới đem mình chửi đến cẩu huyết lâm đầu còn mặc sức vỗ mông ngựa.

- Ân, thứ này đúng là thứ tốt nhưng cũng không thể ăn được quá nhiều, lúc đầu không thích hợp liên tục phục dụng. Huyền Dương đan này mỗi lần ăn vào một khỏa, chừng mười ngày, là vật bảo vệ sức khỏe, thường xuyên phục dụng sẽ không có việc gì. Nhưng Thập Niên đan lại là chỉ dùng được một lần. Cho dù là một viên đầu tiên hữu hiệu, ăn nhiều nữa thì một điểm tác dụng cũng không có, chỉ là lãng phí.

Quân Chiến Thiên cùng Quân Vô Ý hai người dùng đầu ngón tay nhặt lên mấy viên dược hoàn này, trên vẻ mặt đều 'rất' không tin tưởng. Dù sao cái công hiệu kia theo như lời Quân đại thiếu gia thật sự là quá thần kỳ rồi, thậm chí ánh mắt hai người nhìn về phía Quân Mạc Tà cũng là một loại: "Ngươi lừa gạt ma quỷ à? Cứ như vậy cái dược hoàn có thể tăng lên mười năm công lực? Đúng là chém gió mà." Vẻ mặt hai cha con đều giống nhau như vậy.

Nhưng ở dưới sự hộ pháp của Quân Mạc Tà, sau khi hai người nuốt vào, vận công hoàn tất đứng dậy, lại là một bộ dáng cơ hồ như điên cuồng. Cảm thụ được trong cơ thể một cách rõ ràng chính xác công lực tinh thuần tăng trưởng lên mười năm, ánh mắt cha con hai người nhìn Quân Mạc Tà cơ hồ đều phát xanh lên. Loại ánh mắt này, khiến Quân Mạc Tà nghĩ tới bầy sói trên núi vào ban đêm. (ánh mắt bọn chó mèo vào ban đêm xanh lè ý)

- Đồ vật tốt như vậy, còn có bao nhiêu? Tất cả giao ra đây cho lão phu! Thống khoái đi, đừng làm cho lão tử tốn công, nghe thấy không con thỏ nhỏ chết bầm!

Đây là do Quân lão gia tử rống to. Lão gia tử thần tình hưng phấn, trực tiếp thất thố. Chẳng những là mở mồm nói gần như không suy nghĩ, hơn nữa còn tóm vạt áo cháu mình nhấc lên, ở giữa không trung lắc lắc một hồi, tựa như một con hàm ngư (một loại cá) phơi khô giắt ở trên mái hiên bị gió lớn thổi lung lay.

Lão gia tử hết sức tham lam, một cái há mồm liền đòi tất cả, lời nói hết sức bá đạo.

- Con xem, gia gia của con mở miệng trước, khẳng định rằng trước tiên chiếu cố lão nhân gia. Ta đây bên cạnh cũng không muốn quá nhiều, tiểu tử con cứ tùy tùy tiện tiện cho ta khoảng một trăm mười mấy bình là được. Còn thừa lại bất kể bao nhiêu con đều cho gia gia con là tốt rồi.

Nhìn người nhà, Quân Vô Ý Quân tam gia quả thật là hào phóng rộng rãi, mới chỉ muốn một trăm mười mấy bình thôi a.

Hai cha con nhà này tưởng rằng đây là đồ trên trời rơi xuống chắc? Hay là nhặt được trên mặt đất? Đây chính là phương thuốc tiên gia hàng thật giá thật a!

Quân Mạc Tà rên rỉ một tiếng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, quá chấn động rồi.

Cho dù là từ trên mặt đất nhặt được cành cây rác rưởi, cũng phải cong lưng sử dụng chút sức lực a. Huống chi đây chính là đan dược a. Mọi người, đây không phải là rau cải trắng, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu đâu.

Hai người há có thể cho phép Quân Mạc Tà được giả chết? Nhìn cái dạng này, có linh dược này trước mặt, cho dù là tôn tử chất tử, là huyết mạch duy nhất của Quân gia cũng phải đứng sang bên cạnh. Lão gia tử già thật cũng không khách khí kéo lấy quai hàm hai bên Quân tam thiếu mà lôi kéo, khiến khuôn mặt tam thiếu trong nháy mắt biến thành đầu heo. Còn như Quân tam gia thủ đoạn vẫn tương đối ôn nhu, cũng dường như là thẩm tra, cũng chỉ tại trên nhân trung của cháu mình bấm một lát (chỗ dưới sống mũi ý, khi bị ngất người ta hay bấm vào đấy để lay tỉnh người ngất), cũng không có cái di chứng khác, chỉ là nhân trung tím bầm lại mà thôi http://.4vn/images/smilies/110.gif.

Ở trước mặt hai chúng ta giả bộ bất tỉnh à? Thật là trong đầu ngươi nghĩ lầm rồi cái con thỏ nhỏ chết bầm này, chiến thuật sai lầm rồi nhóc.

Quân đại thiếu kêu thảm lên 'tỉnh rồi', khóc không ra nước mắt nói:

- Thật không có, đánh chết cũng không có. Hai vị lão đại các ngài hãy bỏ qua cho con đi.

- Lừa ma gạt quỷ à? Vừa rồi còn thấy con lấy ra hơn mấy bình nữa a! Cái thứ tốt này ở lại trong tay con, không phải lãng phí, làm nhục nó ư? Thống khoái giao ra đây, tự tìm phiền phức à?

Lão gia tử rất dứt khoát, nắm lấy mắt cá chân của cháu mình xách lên, lắc lư mãnh liệt một trận. Giống như là thằng nhóc ôm lấy một cây táo trưởng thành, duy nhất khác biệt là... nhất chánh nhất phản? (một xuôi một ngược, ở đây tức là: Bình thường thì thằng bé rung cây táo để chờ táo rụng xuống, còn Quân lão gia tử thì ngược lại rung thằng cháu để nó rơi đan dược xuống http://.4vn/images/smilies/61.gif)

Quân đại thiếu gia không chịu nổi ngược đãi, rốt cục bị tra tấn đành phải nhận bừa:

- Buông tay, đừng làm thế nữa, Con sắp ngất rồi, con cho... con cho mà, còn không được sao?

Quân lão gia tử lúc này mới buông xuống. Hai cha con thèm muốn nhìn chằm chằm Quân Mạc Tà, mắt cũng không chớp.

Quân đại thiếu lồm cồm đứng dậy, chuyện đầu tiên chính là trước hết ở trên mặt mình tự vả một cái tát: Cái tội ngu xuẩn khoe khoang này! Nhìn xem, chuyện gì đã xảy ra a? Biết rõ đồ chơi này nhất định sẽ khiến lòng người rung động, linh đan diệu dược trước mắt, ngay cả cha con chú cháu cũng không ai giảng giải nhân tình hết.

Nghĩ lại lần nữa, chuyện này cũng không đúng nha. Ta làm ra thứ này rõ ràng là vì Quân gia lập được công lớn, như thế nào bây giờ lại cho ta một loại đãi ngộ thê thảm như phản đồ?

Chầm chậm dùng dằng lấy ra một bình Huyền Dương đan, một bình Tâm Ma đan, một bình Bách Giải đan, một bình Thập Niên đan, bày ra trên bàn, hai tay xòe ra một cái:

- Hết rồi! Không còn gì nữa.

- Ta không tin! Tiếp tục đem ra!

Hai cha con đồng thời rống to.

- Thật không có. Gia gia, chỗ này chính là phân lượng của một trăm người! Sư phụ ta chỉ cho nhiều như vậy thôi.

Quân đại thiếu vẻ mặt chân thành, thầm nghĩ hai người muốn đồ chơi này thì có cái tác dụng gì? Không ngoài là cho tâm phúc bộ hạ của mình có thể đề thăng thực lực, những người như thế không phải là có thể tin a. Còn lại ta tự mình giữ lại.

- Cái gì, trong bình này của con đủ phần cho một trăm người?

Hai cha con quả thật khó mà tin tưởng được. Dược vật trân quý như vậy, một khỏa hay nửa khỏa cũng đã là cả đời khó cầu. Thậm chí lúc trước khi Quân tam gia nói muốn một trăm mười mấy bình, cũng chỉ là vui đùa nói như vậy thôi.

Linh dược bậc này, trong một bình chỉ có ba hay năm khỏa cũng đã là cực hạn rồi. Nghe Quân đại thiếu gia nói thế, mấy người không chớp mắt nhìn vào trong bình. Có đầy đủ phần linh dược cho trăm người, làm sao có thể không há hốc mồm ngạc nhiên?

- Thật mà, đây là linh dược sư phó con dùng rất nhiều khí lực để luyện chế, nếu không lúc trước con thường xuyên phái người thu gom nhiều dược tài như vậy làm gì? Bất quá sư phó nói hắn lần này nguyên khí đại thương, không có ba hay năm tháng là không khôi phục đủ. Còn nữa, dược liệu chủ yếu trong luyện chế linh dược đã hết sạch, trong một đoạn thời gian tương đối dài, dược vật cùng loại không thể luyện chế nữa. Vì thế, những thứ này nên sử dụng cẩn thận.

Quân đại thiếu gia tự nhiên là phóng đại một chút sự thật, nếu để cho hai cha con này biết được những dược vật này lại có thể làm ra với số lượng lớn, còn không trực tiếp bức mình hàng ngày "Luyện dược nhân sinh" (lấy luyện dược làm cuộc sống)

Hai cha con lúc này mới cảm thấy tương đối hợp lý. Chỉ có dạng cao nhân như sư tôn của Quân Mạc Tà, mới có thể luyện chế ra "thần dược" bậc này. Về phần không thể tiếp tục luyện chế nữa lại càng hợp lý. Nếu

như thần dược bậc này cũng có thể làm ra với số lượng lớn, vậy đây không phải là trò đùa quá trẻ con ư?

Hai cha con nhấc tay mang Quân Mạc Tà gạt sang một bên, hai người đồng thời đưa tay qua bắt lấy.

- Của ta!

- Của con!

- Phanh, phanh phanh phanh...!

Rất hiển nhiên, hai cha con vì chiếm lấy đan dược, bắt đầu động thủ.

Quân Mạc Tà nhanh như chớp bay ra khỏi đại sảnh, không để ý tới hai cha con vừa vô sỉ vừa vô lương kia. Dù sao lúc này hai người đánh nhau như thế nào đi nữa cũng sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Làm gì thì làm đi, ca vẫn còn việc bận trong người.

Quân đại thiếu gia trong lúc hữu ý vô ý, lắc lư loạng choạng quá bộ đến tiểu viện của Quản Thanh Hàn. Quản Thanh Hàn đang an tĩnh ngồi ở dưới bóng cây trong tiểu viện, lẳng lặng thưởng thức cây hoa trước mắt, vẻ mặt điềm đạm, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Nàng rõ ràng nghe được tiếng bước chân của Quân Mạc Tà, nhưng mà vẫn như cũ không có ý định xoay người lại.

- Có chuyện gì sao?

Thanh âm của nàng rất bình thản.

- Cũng không có đại sự gì, chỉ là vài khỏa đan dược. Rất không tệ, tỷ ăn thử chút không?

Quân Mạc Tà cười khan hai tiếng.

- Nga?

Quản Thanh Hàn chậm rãi xoay người lại. Trên mặt nhìn hắn một cái bình thản.

- Loại đan dược gì?

- Chính là mấy loại đồ chơi do đệ làm ra, chốc lát liền có kết quả rất tốt, tỷ dám ăn không?

Quân Mạc Tà gần như muốn nói ra hai từ trong đầu: Xuân dược. Suy nghĩ một chút rốt cục không dám nói.

- Có cái gì mà không dám? Sợ ngươi độc chết ta?

Quản Thanh Hàn cười cười ngoài dự liệu của hắn, tức khắc khiến ánh mắt Quân Mạc Tà thẳng tắp. Mỹ nhân dường như luôn luôn băng sương đột nhiên nhoẻn miệng cười. Kinh diễm a, chấn động a, ngoài ý muốn a.

- Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia ngươi mặc dù vẫn như trước có chút bất kham. Nhưng qua đoạn thời gian này ta hiểu rõ, ngươi cũng không phải là loại người cần dựa vào thủ đoạn hèn hạ. Hơn nữa ta thủy chung là đại tẩu của ngươi.

Quản Thanh Hàn đưa tay tiếp lấy ba khỏa dược hoàn Thiểu Âm đan, Tâm Ma đan, Thập Niên đan trong tay Quân Mạc Tà, đây chính là phần của nữ tử này. Nàng bình thản nhìn Quân Mạc Tà một cái, cũng không do dự chút nào, ngửa đầu một cái nuốt xuống.

Quân Mạc Tà trừng mắt một cái, vừa muốn nói: "Tỷ chờ đến khi luyện công hãy ăn", nào biết còn chưa kịp nói gì Quản Thanh Hàn đã ăn vào rồi, nhịn không được "a" một tiếng đầy kinh ngạc.

Nhìn Quản Thanh Hàn không hề hoài nghi liền phục dụng đan dược của mình, lúc đó đột nhiên trong lòng Quân đại thiếu dâng lên một trận ý tứ hối hận: "Phải chi biết rằng người chị dâu này tín nhiệm ca như thế, ca như thế nào lại không có luyện xuân dược a? Thật là thất sách a. Phi, cái

này nhất định lại là ý niệm trong đầu của Mạc Tà trước kia tác quái. Ca thuần khiết như vậy như thế nào lại là loại người này".

Quản Thanh Hàn vừa mới ăn vào đan dược, đang muốn hỏi một chút, đây rốt cuộc là đan dược gì, có hiệu quả gì? Đột nhiên chỉ cảm thấy trong đan điền một trận nhiệt lực nhu hòa dâng lên, thời điểm này, mọi nơi trong cơ thể ấm áp mênh mông, thoải mái nói không nên lời. Tiếp theo huyền khí toàn thân đột nhiên tự động vận hành lên, giống như làn sóng lớn một lần lại một lần đánh sâu vào kinh mạch của mình. Nhưng dòng khí ấm trong đan điền không ngừng mà tản mát ra luồng nhiệt khí mới tràn ngập đi vào kinh mạch, hóa thành huyền khí dị thường tinh thuần.

Quân Mạc Tà cho mình mấy khỏa đan dược kia, vậy mà có được công hiệu thần kỳ đề thăng công lực!

Quản Thanh Hàn vô cùng chấn kinh phát hiện một điểm này. Nhịn không được vì mình có chút khinh suất mà hối hận! Bây giờ đúng là thời khắc mấu chốt, mình vốn là Ngân Huyền đỉnh phong, sắp đột phá Kim Huyền. Sau khi phục dụng khỏa đan dược này, theo cảm nhận được về dược lực khổng lồ trước mắt mà nói, đột phá Kim Huyền đã là vô cùng cấp bách!

Nhưng lúc chơi đùa với số mệnh này, đáng tiếc là tại đây bên ngoài lại không có người hộ pháp bên cạnh, chỉ có một tiểu thúc tử.

Tiểu tử này tại sao không nói rõ ràng? Thứ này có thể qua loa đại khái như vậy sao? Ta còn tưởng là một loại kẹo trái cây gì đó bình thường chứ.

Nhưng Quản Thanh Hàn đã không còn kịp suy nghĩ tiếp nữa. Dược lực mênh mông khổng lồ lại hết sức tinh thuần trong nháy mắt đã tràn đầy tới tứ chi bách hài, kiên định hướng về cửa ải Kim Huyền tiến bước mạnh mẽ trùng kích. Chỉ cảm thấy cả người một trận khó chịu, ý thức cũng trong nháy mắt có chút trở nên mơ hồ.

Quản Thanh Hàn thủy chung tu vi quá thấp, chỉ là Ngân Huyền đỉnh phong mà thôi, thậm chí so với Quân đại thiếu gia cũng đã có chút thua kém hơn. Khỏa Thập Niên đan này, lấy tu vi Thiên Huyền như Quân lão gia tử cùng Quân Vô Ý mà nói, tự nhiên có thể phục dụng hoàn toàn không có cố kỵ, cũng có thể tiếp nhận trùng kích như không có chuyện gì xảy ra, tiến tới thu vào chỗ có ích cho mình, tăng tiến tu vi, thậm chí sẽ không cảm thấy có khác thường quá lớn.

Bởi vì bên trong bọn họ đủ hùng hậu!

Nhưng Quản Thanh Hàn lại không được. Nàng so với một trong hai người kia, có thể chênh lệch đến mười mấy giai vị a! Bản thân bất quá có mười năm công lực, giờ đây bỗng chốc tăng thêm mười năm công lực nữa, cơ hồ là tổng số công lực nàng theo đuổi tu luyện huyền khí tới nay, độ tinh thuần lại hơn xa vô cùng! Lại nói, nàng cũng không có trải qua sự huấn luyện tàn khốc của Quân Mạc Tà, như thế nào có thể kiên trì được? Đây là lúc trước nàng có ăn vào Tâm Ma đan rồi, nếu không đã sớm tẩu hỏa nhập ma hoàn toàn!

Đúng lúc Quản Thanh Hàn cảm giác được cả người mình cơ hồ sắp nổ tung, khi ý thức cũng là dần dần có xu thế mơ hồ, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác tuyệt vọng. Chẳng lẽ kiếp này không rõ tại sao cứ như vậy mà kết thúc ư?

Tiểu thúc tử Quân Mạc Tà của mình thật khó khăn mới thay đổi tốt lên, còn đưa tới cho mình mấy khỏa thiên địa linh dược (ý nói linh dược quý hiếm) có thể đoạt thiên địa tạo hóa như thế, đủ thấy Quân Mạc Tà đã là hết sức sửa chữa sai lầm lúc trước, hơn nữa đối với mình cũng là tương đối để ý. Nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới bởi vì chính mình xa xa không đủ lực lượng tự thân tiếp nhận, lại bị thiên địa linh dược như vậy cường bạo bồi bổ mà chết?

Quản Thanh Hàn không khỏi cảm thấy một chút tức cười trong thâm tâm mình, trong lòng còn có một loại mơ hồ không đành lòng. Nếu là trước đó vài tháng, tử vong có lẽ không thể khiến cho nàng cảm giác

được cái gì, thậm chí là một loại giải thoát. Nhưng bây giờ, tia không đành lòng này rốt cuộc từ đâu mà đến?

Khóe miệng Quản Thanh Hàn nổi lên một chút tiếu ý thê lương. Trong lòng thì thầm một cách lặng lẽ: "Kiếp sau gặp lại" rồi nhắm hai mắt lại. Nhưng vừa mới nhắm vào ngay lập tức lại mở ra, trong đôi mắt tràn đầy hoảng sợ!

Quản Thanh Hàn đột nhiên nhớ tới, lấy thân phận của mình mà nói, vào lúc sắp chết chính là phải nói: "Ta đến đây" (đến địa phủ ý) mà không phải: "Kiếp sau gặp lại". Kiếp sau gặp lại? Ta muốn cùng ai kiếp sau gặp lại? Trong lòng ta rốt cuộc không quên được ai?

Quản Thanh Hàn không kịp suy nghĩ tiếp nữa.

Đúng lúc này, đột nhiên một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng mà lại kiên quyết đặt lên hậu tâm của mình, tiếp theo một cỗ khí lực thanh lương nhập vào cơ thể. Thần thức của Quản Thanh Hàn vốn đã mơ hồ trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, giống như là mùa hè nóng bức, lúc thần trí mơ hồ đột nhiên lọt vào trong hàn đàm, một trận sảng khoái vô cùng. Tiếp theo một cỗ lực lượng tinh thuần từ bên trong bàn tay ấm áp này chậm rãi chảy ra, tràn vào kinh mạch của mình, hướng dẫn cỗ khí lưu cuồng bạo mà đan dược dẫn phát ra một cách rành mạch phân minh ở trong kinh mạch của mình chảy qua...

Lúc trước cổ khí lưu này có thể nói cuồng bạo cực kỳ, chính mình hoàn toàn không cách nào khống chế. Nhưng theo cỗ lực lượng ấm áp vừa xuất hiện, lại trong lúc khó bảo trở nên ngoan ngoãn biết điều, tựa hồ cổ lực lượng này muốn cho nó đi đến đâu, nó liền vâng lời đi đến nơi đó.

Một tiếng "ầm ầm" vang lên trong đầu của Quản Thanh Hàn. Nàng có thể cảm giác được rõ ràng, một nhánh kinh mạch kỳ lạ đột nhiên mở rộng, mà thần trí của mình cũng nhất thời tiến nhập một tầng mới, một tình cảnh mới!

Ở sau lưng dưới sự trợ giúp của cánh tay này, Quản Thanh Hàn rốt cục nhất cử đột phá Kim Huyền!

Kịp thời ra tay giúp đỡ, tự nhiên chính là Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia.

Quản Thanh Hàn mặc dù khủng hoảng, hoàn toàn không có kinh nghiệm đáng nói, nhưng Quân Mạc Tà cũng là hiểu rõ. Đan dược này do chính mình luyện, mặc dù dược hiệu mạnh mẽ nhưng thuộc tính cũng không quá mức bá đạo, còn có Tâm Ma đan làm phụ trợ sẽ quyết không đến mức làm chết người! Cho dù là Quản Thanh Hàn ý thức hoàn toàn không có, nằm trên giường vài ngày cũng liền khỏe mạnh, công lực cũng sẽ tinh tiến lên. Bất quá đây chính là một cơ hội rất tốt có thể chiếm chút tiện nghi, Quân đại thiếu vốn không phải là quân tử gì, buông tha chẳng phải đáng tiếc sao? Giúp đỡ người khác là gốc rễ của sự sung sướng a!

Bàn tay nhẹ nhàng đặt ở lưng Quản Thanh Hàn, mặc dù còn cách hai tầng quần áo, nhưng lúc này bất quá mới cuối mùa thu, Quản Thanh Hàn dẫu sao bản thân vốn là Ngân Huyền đỉnh phong tu vi, đối với nóng lạnh cũng có năng lực đề kháng tương đối, tự nhiên sẽ không mặc quá nhiều quần áo. Cái này khiến bàn tay của Quân đại thiếu gia vừa đặt lên, tức khắc liền cảm thấy một trận mềm mại trơn nhẵn, giống như là xoa nhẹ lên một khối mỹ ngọc tuyệt vời. Đây gọi là thoải mái dễ chịu, đây chính là tiêu hồn, chính là đây rồi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 84: Nam Nhi

Quân đại thiếu gia trong đầu suy nghĩ lẫn lộn, lúc này mới nhớ tới vận công hỗ trợ.

Quản Thanh Hàn từ từ tỉnh lại, cảm giác cả người sảng khoái, tựa như là cả người đang lâng lâng bay bổng. Trong lòng không nhịn được mừng rỡ! Bản thân rốt cuộc đã đột phá Kim Huyền cảnh giới.Cảnh giới mới này cũng đồng nghĩa với việc chính mình rốt cuộc cũng có khả năng tự bảo vệ, không còn là kẻ vô dụng, không còn là sự vướng bận cho người khác trong lúc chiến đấu.

Vui sướng đến run người, vất vả lắm mới kiềm lại được, Quản Thanh Hàn mới cảm giác bàn tay của nam nhân đặt trên lưng mình, công lực bây giờ không còn được truyền qua nhưng vẫn cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay kia.

Một bàn tay thật ấm áp!

Rốt cuộc là ai đã trợ giúp mình? Tiểu tử đó, Quân Mạc Tà cũng không có tu vi cao như vậy ah.

Mới quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chú em Quân Mạc Tà hai mắt nhắm nghiền, khoanh chân ngồi ở phía sau, một bàn tay vẫn duy trì như cũ đặt ở trên lưng mình.

Điều này sao có thể?

Nguyên lai là thế nhưng thật sự là hắn sao!

Quản Thanh Hàn nhất thời bị choáng váng, tiểu tử này khi nào lại có tu vi cao như vậy? chẳng lẽ…

Bất quá hiện tại xem ra hắn vẫn không nhúc nhích.Có lẽ là do hắn giúp mình vận công trị thương, vì vậy nên cũng mất đi không ít khí lực? Khó trách hiện tại ngay cả mắt cũng không mở nổi, xem ra là mệt đến đứt hơi rồi.

Đang miên man suy nghĩ thì đột nhiên cảm thấy trên lưng mình, bàn tay kia bỗng nhiên nhúc nhích. Sau đó năm ngón tay giật giật, tức thời một cái giác một hồi nhột nhột trên lưng, tiểu tử này lại trên lưng mình sờ sờ nắn nắn, nhéo nhéo… ặc, sau đó lại vuốt ve. Ách, đây không phải là sàm sỡ sao?

Toàn thân Quản Thanh Hàn cứng đờ. Quay đầu ghê tởm nhìn cái tên kia, hắn như cũ vẫn nhắm mắt nhưng vẻ mặt đích thực là đang hưởng thụ, khóe miệng cũng nhếch lên cười khoái chí bỉ ổi. Trên mặt tràn đầy vẻ dâm đãng, biểu tình một biểu cảm thật dâm dục.

Đây là chú em đáng khinh bỉ trước kia sao. Nhưng trước đây mấy ngày không phải hành vi có chút biến đổi tốt lên hay sao, tất cả đều là giả tạo sao?

Tại sao?

Cái bàn tay kia lại động, lại không thể ngờ là đang dò dẫm xuống phía dưới.

Quản Thanh Hàn sao không biết hiện tại mình đang bị tên tiểu tử này chiếm tiện nghi?

“A!” Quản Thanh Hàn kêu lên một tiếng thất thanh vang trời, nhảy bật dậy tựa như dưới mông có lửa, theo bản năng xoay người vung cái tát thật mạnh, ba một tiếng giòn dã, tiếp đó là bồi thêm một tát, rồi hung hăng tung một cước cực mạnh. Sau đó khuôn mặt đỏ bừng, dậm chân

như thiếu nữ hờn dỗi, người ngây ra một hồi rồi đột nhiên bụm mặt xấu hổ, cúi gầm mặt mà đào tẩu.

Quản đại tiểu công lực đại tăng, tốc độ có thể nói là cực nhanh, bóng trắng lóe lên rồi nhanh chóng biến mất, mãi cho đến khi chính mình ở trong khuê phòng, tim vẫn đập liên hồi, vừa tức giận vừa thẹn thùng, mặt nổi đỏ lên như vừa mới bị hơ lửa, oán hận dậm chân như nữ hài, trong khóe mắt hai giọt lệ long lanh tràn ra lúc nào không biết, ngẩn ngơ ngơ ngẩn cả nửa ngày, rồi đột nhiên bổ nhào vào giường, trùm kín đầu, mơ hồ có tiếng rưng rức nghẹn ngào chậm rãi truyền ra, sau đó bị chặn lại như bị ép không phát ra tiếng.

Quân Mạc Tà còn đang cảm nhận tấm lưng ngọc ngà, mềm mại, tuy rằng còn cách một lớp quần áo nhưng vẫn cảm nhận sự mịn màng trắng nõn, non tơ làm cho tâm trí hắn si mê, nhất thời miệng cảm thấy khô khốc, bàn tay tựa như cũng có linh hồn của chính mình, không ngừng di chuyển theo ý riêng của nó.

Thực sự rất trơn mịn nha…

Trong lòng đang rất lâng lâng tán thưởng, cảm giác bay bổng không biết là đang ở đâu, tâm hồn như phiêu lãng giống như thần tiên.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng kêu sợ hãi vang lên, Quân Mạc Tà sợ hãi cả kinh, còn chưa kịp mở to mắt, ba một tiếng, trên mặt đã ăn một cái bàn tay, rồi ba một tiếng vang giòn nữa, Quân đại thiếu gia buồn bực vô cùng, sao lại thế này?!

Đang muốn mở miệng quát hỏi thì đột nhiên phần bụng dưới bị một cỗ lực cực kỳ mạnh mẽ đánh vào. Quân đại thiếu gia còn chưa kịp cảm thấy đau thì thân thể đã bị bay ra ngoài như diều đứt dây, ước chừng bay xa ra đến ba trượng, lúc này mới bùm một tiếng lọt vào bụi hoa.

Ước chừng tới ba trượng ah, Quân đại thiếu gia từ lúc sinh ra tới giờ thân thể tuy không tính là vạm vỡ cường tráng như những tráng hán, nhưng cũng là nam nhi theo đúng tiêu chuẩn, thân hình hắn cũng ước

chừng cũng trăm cân có thừa. Vậy mà lại bị một cước của mỹ nữ đạp bay mất, thật là một đôi chân có sức mạnh cường hãn ah!

Hay là sau khi phục dùng đan dược mới được mạnh mẽ như vậy?!

Thuốc, đúng là không nên cho bậy bạ a!

Vài cái gai hoa bén nhọn xuất hiện cũng thật là tấu xảo, vừa khéo đâm thẳng vào khắp mông của hắn, làm khắp mông đều nở hoa, lại còn dính đầy trên khố của hắn…

Hắn mơ mơ màng màng bò ra, trước mắt trống rỗng không một bóng người, suy nghĩ kỹ mới nhớ tới rốt cuộc là chuyện gì, nhịn không được suýt đến phát điên. Ta thừa nhận tuy rằng ta đích thực có chút tâm tư lưu manh, cũng có một chút hành vi lưu manh, tuy vậy bổn thiếu gia cũng có ý muốn giúp đỡ, tuy rằng kết quả …

Có nói như thế nào đi nữa, ngươi cũng không nên không thèm lên tiếng gọi mà cứ thể hạ độc thủ chứ? Thật là không thông tình đạt lý mà! Mà quả thật cũng do ta lưu manh trước nhỉ. Quân đại thiếu gia ở trong lòng biện giải một hồi, cũng càng ngày càng cảm thấy đuối lý, tựa hồ một tát này cùng một cước theo lẽ thường là phải bị vậy. Có tội ah!

Ngay cả mình cũng không cho mình thoát! Này còn có thể không buồn bực sao?

Quân đại thiếu gia không biết nói gì, cấp đan dược cho gia gia và Tam thúc, kết quả hai người kia cơ hồ như đem chính mình trấn lột, lại cấp cho Quản Thanh Hàn đan được, trợ giúp vận công đột phá, suy nghĩ đại tẩu xinh đẹp ít nhiều cũng cấp cho vài lời khen ngợi, ít nhất cũng là có điểm khẳng định, nói không chừng có thể đối xử ôn nhu hơn, nào biết lại ăn phải một cái tát nóng hổi như bánh bao mới ra lò, lại bị một cước ở bụng dưới.

Ài, may mắn là bụng dưới, nếu mà tiếp tục xuống tiếp một chút nữa? Không chừng trực tiếp chấn vỡ hai quả trứng gà của hắn?

Quân Mạc Tà càng nghĩ càng lau mồ hôi lạnh, bộ dạng xám xịt đào tẩu. Hắn cũng không quên, vừa rồi phía dưới tiểu đệ đang anh dũng vươn vai cao ngất, nếu là một cước từ dưới hướng lên coi như là gà bay trứng vỡ, xôi hỏng bỏng không rồi. Tối thiểu mình cũng không cần đi Thiên Nam, ở nhà ôm tiểu đệ đệ của mình mà nhảy tưng tưng(chiêu này của phụ nữ kinh quá—bách phát bách trúng). Một đời anh hùng chắc hóa thành hư ảo.

Ngay khi Quân đại thiếu gia ra lệnh một tiếng. Quân gia đang tiến hành sự khổ luyện cường độ cao của hai trăm năm mươi bốn tráng sĩ, vô luận là bị vây công hay cuồng đả, hay ngâm mình trong nước thuốc, tất cả đều ngưng ngay động tác, sau đó trong nháy mắt nhanh chóng chia là hai đội chỉnh tề mà xếp thành hai hàng đứng trước mặt hắn!

Hai đội chỉnh tề gọn gàng, mỗi người đều có sinh lực và tinh thần dồi dào.

- Nhớ rõ các ngươi chỉ đang ở giai đoạn đầu, ta từng nói qua, ta muốn có hai đội cực mạnh, một đội là Tàn Thiên, một đội là Phệ Hồn, cũng là hai đội mạnh nhất, kiên trung nhất, phải cùng ta tung hoành thiên hạ, ngạo thị đại lục. Mà khi hai đội ngũ này sẽ được tuyển chọn từ trong các ngươi! Thế gian này sẽ biết thế nào là ác mộng do các ngươi mang tới, cũng là toàn bộ những kẻ có ý chí siêu cường, những nam nhi không sợ chết, những chiến binh mạnh nhất.

Quân Mạc Tà bước đi thong thả, chậm rãi, ánh mắt sắc bén, chậm rãi dừng lại đưa ánh mắt quét qua tất cả các tráng sĩ có mặt.

Mỗi người trong đó đều lồng ngực căng phồng hô hấp, ồ lên, tự trong mắt toát lên khát vọng từ đáy lòng!

Trở thành hùng mạnh nhất, thành ác mộng của bất cứ địch nhân nào, lời nói như câu dẫn khát khao của họ.

Kiếp này đúng là theo đuổi niềm khát khao này!

- Khi đó, ta cũng từng nói qua, bằng các ngươi bây giờ không xứng! Càng không đủ tư cách! Cho nên đến hiện tại, ta ngay cả tên của các ngươi cũng không biết! Thứ nhất là không có hứng thú biết, hai là các ngươi không xứng để cho ta biết!

Quân Mạc Tà chậm rãi nói. Giọng hắn chậm chạp và mang một nhịp điệu kỳ lạ, tựa hồ là một loại nặng nề uy áp cả không gian thiên địa, thậm chí cả thời gian trôi qua, cũng trở nên chậm chạp!

- Bốn ngày sau, các ngươi sẽ chấp hành nhiệm vụ thứ nhất của ta! Mà Tàn Thiên, Phệ Hồn hai đội nhân mã, cũng sau hành động lần này mà tuyển ra! Trở thành lực lượng của Quân Mạc Tà ta! Toàn bộ những ai có thể may mắn còn tồn tại sau lần hành động này, chính là thành viên của "Tàn Thiên Phệ Hồn", mà bọn ngươi muốn bước trên con đường của cường giả cũng chỉ có thể thông qua con đường giết chóc! Làm cho tương lai, toàn bộ đại lục khi nghe đến tên của bọn ngươi đều phải kinh sợ run rẩy!

Quân Mạc Tà nhìn toàn bộ nhóm người, đột nhiên trầm giọng nói:

- "Lần hành động này với những hành động trong quá khứ là không giống nhau, tuyệt đối không giống nhau. Lần này chính là chọn lựa chân chính những con người ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh, cũng là một lần giữa ranh giới sống hay chết; ta muốn nói rõ ràng cho các ngươi, hành động lần này hung hiểm dị thường, mỗi người các ngươi đều có khả năng hơn chín phần chết, nói là cửu tử nhất sinh có thể cũng chỉ là nói giảm! Hiện tại, muốn rời khỏi , có thể lui về phía sau từng bước, ta sẽ không miễn cưỡng các ngươi, vì tánh mạng của mình mà tính toán, ta cũng không ép buộc người! Bất luận kẻ nào cũng có thể tự tiện rời đi, ta Quân Mạc Tà, thậm chí là Quân gia quyết định sẽ không gây khó dễ!

Thời gian qua đi, hai trăm năm mươi bốn người không ai di động, thậm chí, ngay cả mí mắt cũng không giật.

- Cơ hội rời đi chỉ có lúc này đây, nếu tiếp tục không quay đầu, ta lại nhắc lại một lần nữa, hành động lần này có khả năng thập tử vô sinh, chỉ

có con đường chết! Không có khả năng cứu vãn! Một lần cuối cùng cho các ngươi có cơ hội lựa chọn!

Quân Mạc Tà lạnh lùng nói.

Không ai cử động!

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng gật đầu, đột nhiên lạnh lùng nói:

- Muốn muốn trở thành thành viên của "Tàn Thiên Phệ Hồn". Bước lên phía trước một bước!

Oanh!

Hai trăm năm mươi bốn người chỉnh tề tiến lên trước một bước, bọn họ dùng sức như thế, cả Quân gia đại viện tựa hồ cũng bị một bước của đội ngũ chỉnh tề dùng sức giẫm đạp mà run rẩy một chút!

- Tốt lắm! Bước ra một bước này, chính là một con đường không có đường về, không còn chút hối hận! Cũng là con đường của cường giả, có ý chí ắt sẽ thành công, vì ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh nam nhi! Ta tặng các ngươi mấy câu.

Quân Mạc Tà trầm giọng, đột nhiên ngẩng đầu. Ánh mắt như lôi điện, bỗng nhiên đảo qua mỗi người, mỗi người đều là trong lòng căng thẳng, không tự chủ được đứng thẳng lên lưng! Chỉ nghe Quân Mạc Tà trầm thấp nói:

- Đường của nam nhi, chỉ một bước, sinh tử vinh hoa đừng nhìn lại!

- Máu nam nhi, mới như sắt, rừng gươm biển lửa chí không dứt!

- Lệ nam nhi, cao quý nhất, một thân đọ vạn địch không hề lui bước!

- Thân vỡ vụn, máu tuôn rơi, sinh sinh tử tử nhất định không quay đầu lại!

- Làm đàn ông phải có ý chí kiên cường, có lòng hi sinh, can đảm tiến lên, những câu chữ ấy không phải là bùa chú, không phải là văn hoa, không phải là trượng phu thì không hiểu được!

Quân Mạc Tà khoanh tay, từ từ nói :

- Nguyện làm anh em, đều là nam nhi! Các người vừa bước ra bước nam nhi đầu tiên, từ nay về sau theo giúp ta tiếu ngạo phong vân, tung hoành thiên hạ đi!

Cả một khoảng không tĩnh lặng!

Nhưng vẻ mặt mỗi người ai cũng cuồng nhiệt lên! Vài câu hào khí ngất trời về nam nhi này, làm cho mỗi người đều cảm giác được máu của mình sôi trào; tựa hồ ngay cả mỗi một cái lỗ chân lông, đều phun ra khí lực trào dâng! Từng đôi mắt đều lộ ra vẻ ngưu bức tản ra khí thế sáng rực!

Nam tử hán nhất Thiên Nam!

Đường đi của nam nhi, chỉ từng bước! Sinh tử vinh hoa đừng nhìn lại! Chỉ cần thấy con đường trước mắt, bước ra một bước, đó là phương hướng! Đây là sự cố chấp nam nhi, không bao giờ hối hận!

Máu nam nhi, mới như sắt, rừng gươm biển lửa chí không dứt! Đây là nam nhi cương liệt, sớm thành bản sắc!

Lệ nam nhi, trân quý nhất, một thân đọ vạn địch không lui về phía sau! Muốn hạ xuống, mặt trời chiều ngã về tây, khắp nơi trên đất tràn ngập ánh sáng chiều tà. Đầy đất hài cốt máu tươi, các chiến hữu đều đã rời đi, duy còn lại chính mình vết thương chồng chất trước mặt đối với địch phương trăm vạn đại quân, này là thảm thiết cỡ nào! Có thể nào lui?!

Thân vỡ vụn, máu tuôn rơi, sinh sinh tử tử nhất định không quay đầu lại! Nam nhi là ngạo khí như thế!

Hai gã đội trưởng dẫn theo hai trăm năm mươi bốn danh tráng sĩ từng bước từng bước đi qua trước mặt Quân Mạc Tà, tiếp nhận một phần đan dược của mình, sau đó khép lại bàn tay, sải bước rời đi!

Chốc lát, hai trăm năm mươi bốn người, đều tự nhận phần đan dược của mình, vẫn là chỉnh chỉnh tề tề hai đội ngũ, không chút nào loạn.

- Đan dược này, chính là đoạt thiên địa tạo hóa hãn thế linh dược! Vì thuốc này, bổn công tử nhiều lần trắc trở, càng tiêu phí mấy ngàn vạn lượng bạc! Hiện tại, đan dược đã có ở trong tay tất cả các ngươi! Cùng nhau ăn vào, thuốc này có thể cho mỗi người gia tăng mười năm tinh tu huyền khí! Chư vị, chớ để phụ kỳ vọng của ta!

Quân Mạc Tà khoanh tay mà đứng, trầm trọng nói.

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ! Trên Huyền Huyền đại lục, cũng có nghe nói qua có một vài hãn thế dược vật, linh chi ngàn năm, nhân sâm, hà thủ ô đều là thần kỳ dược liệu có thể giúp cho tu vi tăng lên, thế nhưng mấy vạn năm tới nay nhưng cũng chưa bao giờ có đan dược có thể tăng Huyền khí đến bực này, đừng nói thấy tận mắt, chính là nghe đồn cũng là không có nghe qua, mà nay thiếu gia không chỉ có trong tay, lại đem vật có thể nói là vật báu vô giá này, đều đưa vào tay bọn họ!

Chỉ một thoáng, trong lòng mỗi người đều dâng lên một loại cảm động nồng đậm!

Kẻ sĩ, có thể chết vì tri kỷ!

Hết thảy, đều không nói lời nào!

Theo hai vị đội trưởng chính là một tiếng hiệu lệnh, hai trăm năm mươi bốn người đồng thời cất bước, đều tự ngăn cách nhau hơn một trượng, đồng thời ngẩng đầu lên, đem ba viên thuốc trân quý đến cực điểm kia nuốt đi xuống! Sau đó khoanh chân mà ngồi. Khuôn mặt nghiêm túc, toàn lực thúc dục đan điền huyền khí, tiêu hoá dược lực.

Quân Mạc Tà đứng trước mặt đội ngũ của mình, ở ngoài mặt có vẻ lãnh đạm thờ ơ, nhưng bên trong tay đã có sẵn phi đao. Toàn bộ tinh thần đề phòng! Giờ phút này đây, nơi đây, mặc dù trong nhà của mình, khu huấn luyện của mình nhưng không dám có chút nào khinh thường.

Tổng cộng hơn hai trăm người cùng đề thăng thực lực, cùng nhau cử động như vậy, tuyệt đối là vô tiền khoáng hậu!

Cho nên, Quân Mạc Tà đương nhiên cần vận toàn bộ tinh thần để đề phòng!

Cách xa xa sân luyện tập, ở tầng trên một tòa tháp cao, tam gia Quân Vô Ý nhìn sang bên này, nhếch nhếch khóe miệng, lẩm bẩm nói:

- Ta biết tiểu tử này còn giữ vốn không ít, quả nhiên là bị ta đoán đúng, một lần là hai trăm năm mươi bốn phần, quả thực là rộng lượng ah!

Quân lão gia tử lầm bầm hai tiếng, nói:

- Thuốc này của Quân Mạc Tà có thể dùng, nhưng ngươi cũng không thể tùy ý dùng lung tung, một khi tin tức lan truyền ra ngoài, đối với Quân Mạc Tà là một việc quá nguy hiểm! Người không có tội, mang báu vật là có tội, linh dược trân quý đến bực này, cho dù chúng ta là Quân gia, một khi có sơ xuất, chỉ sợ cũng sẽ lâm cảnh vạn kiếp bất phục! Vô Ý, chuyện này cần phải thận trọng, nghìn vạn lần cẩn trọng! Thà đem thuốc này vùi vào trong đất, cũng không thể bại lộ tung tích, lai lịch! Ta tuyệt đối không cho phép Mạc Tà có nửa điểm sơ xuất! Ngươi hiểu chưa?

- Con hiểu được.

Quân Vô Ý hít thật sâu gật đầu, thâm trầm nói:

- Phục dùng thuốc này, nhất định phải là Quân gia tử sĩ của chúng ta, tuyệt đối trung thành, nếu bất cứ ai có điểm hoài nghi, lập tức sẽ trừ khử

chứ không mạo hiểm tin dùng!

- Nói rất đúng!

Ánh mắt lão gia tử thâm thúy nhìn thấy dáng vẻ của đứa con lộ ra kiên quyết thì rất tán thưởng và tự hào, nói thêm:

- Ngoài ra, thuốc này tuyệt đối không thể để người uống biết bởi vì dùng linh dược mà tu vi được đề thăng. Ngươi khôn ngoan sẽ hiểu phải làm như thế nào đúng không?

Quân Vô Ý gật gật đầu, chậm rãi nói:

- Quân Vô Ý tàn phế mười năm, thân tàn mà tâm chưa phế, cơ duyên xảo hợp sáng chế ra một môn lấy công lực bản thân giúp người khác kích thích khả năng mà thôi!

Ánh mắt lão gia tử ngưng trọng:

- Như thế có được chăng, vậy người mạo hiểm là ngươi?

Quân Vô Ý cười nhạt một tiếng, nói :

- Cha, người yên tâm; trong lòng con biết rõ, cứ như vậy, sẽ không có ai biết chuyện liên quan đến Mạc Tà!

Vậy ngươi cũng nên ngàn vạn lần cẩn thận!

Lão Quân gia gật đầu, cũng không có nói nhiều, ánh mắt ngưng trọng, lóe hàn quang nói :

- Phía dưới kia hai trăm năm mươi bốn con người, ta muốn tất cả tư liệu về bọn họ. Gia cảnh kiếp này của mỗi một người, trải qua những giai đoạn khác nhau, tiếp xúc với người nào, những sự việc, người thân bằng hữu, đến nay còn có liên hệ hay không. Còn có xuất thân, gia đình, cha mẹ, vợ con, hàng xóm hoặc là kết giao hồng nhan. Thậm chí là kỹ nữ thanh lâu có quan hệ, tất cả điều tra (ách, kỹ đến vậy ư), một khi có điểm

đáng ngờ, lập tức thanh trừ tất cả. Ngay cả khi nghi ngờ không rõ ràng cũng làm vậy, thà giết lầm còn hơn bỏ sót, không tin không dùng, ngươi hiểu chứ?

- Dạ!

Lời nói này của lão gia tử chính là như đinh đóng cột, hiển nhiên là giống như quân lệnh, khẩu khí phát ra, nhất là câu cuối cùng kia "không tin không dùng”, Bốn chữ ý tứ đầy kiên quyết! Quân Vô Ý cũng lấy cung cách của cấp dưới trong quân đội trả lời. Tuy rằng chỉ có một chữ, nhưng hai người đều hiểu được, chữ này không khác với viết giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh!

Quân Mạc Tà luyện được đan dược kinh hãi thế tục thế này, Quân Chiến Thiên lão gia đầu tiên nhìn qua liền biết chuyện này có thể gây họa, có thể mang đến phiền phức! Cho nên lão an bài như hiện tại cũng là phòng ngừa chu đáo!

Vì an toàn của thằng cháu nội, lão hiện tại đã rất liều lĩnh!

Cũng vì đứa cháu duy nhất này, Quân tam gia cũng đã đánh cược hết thảy, thậm chí không tiếc lấy thân mình làm tiền đặt cược!

Phía dưới, nhóm tráng sĩ ăn đan dược đã có phản ứng!

Trừ một số ít sớm đã đạt đến Kim Huyền cảnh giới, có huyền khí tinh thuần liền đem huyền khí vận chuyển liền vượt qua, còn tất cả hơn phân nửa số người còn lại đều lâm vào tình trạng thống khổ, chỉ vì với tu vi Ngân Huyền của bọn họ, được dược lực mạnh mẽ thúc dục vận chuyển, huyết mạch sôi sục căng phồng, toàn thân da thịt để lộ ra từng mảnh ngân quang lóng lánh, đó là huyền khí trong kinh mạch đang cấp tốc vận chuyển ào ạt như dòng nước chảy xiết. Những người này mặc dù tu vi đều là Ngân Huyền, nhưng kinh mạch cũng không đủ rộng để một lượng huyền khí khổng lồ như vậy vận chuyển. Huyền khí tinh thuần trong người như bộc phát bùng nổ, làm cho mỗi người đều muốn rên lớn thống khổ!

Nhưng những thống khổ này đòi hỏi bản thân phải chịu đựng, chính mình vượt qua được, mới có thể đạt được thu hoạch lớn nhất, đối với bọn họ mà nói, lần thống khổ này cũng xem như là một lần tôi luyện thử thách.

Trong đó, mấy người có tu vi huyền khí yếu nhất thì trên đầu, trên mặt và trên cổ đã ước đẫm mồ hôi, cả người da thịt tựa hồ đều bầm đỏ như máu, máu tựa hồ tại những chỗ xung yếu muốn phá da đi ra ngoài, từng gương mặt căng phồng đen sì vặn vẹo, đủ để có thể nhìn ra bọn hắn đang chịu đựng sự thống khổ cực lớn!

Huyền Khí mỗi giai đoạn, cũng có nhiều loại đột phá, đột phá lên tầng trên tỷ như Ngân Huyền đột phá Kim Huyền, Kim Huyền đột phá tới Ngọc Huyền …, nó là một loại đột phát về chất. Mà trong mỗi cảnh giới, lại có cao thấp mạnh yếu khác nhau, tỷ như những tráng hán đang có thực lực Ngân Huyền. Tuy rằng cơ hồ tất cả mọi người đều đã trên cảnh giới Ngân Huyền sơ giai, nhưng huyền khí của bản thân bọn hắn cũng không phải đặc biệt hùng hậu, đại bộ phận đều không thể so sánh với Quản Thanh Hàn.

Gia tộc của Quản Thanh Hàn tuy rằng không lớn, nhưng lại là gia đình có tiếng, từ thuở nhỏ tu luyện đã thông tuệ sâu xa. Đây chính là lý do Quản Thanh Hàn dùng ba viên linh đan lúc sau, nhất định có thể đạt được đột phá, thậm chí không có Quân Mạc Tà hỗ trợ, nhiều lắm chỉ là ngủ nhiều thêm một chút mà thôi!

Chính là, trước mắt cơ hồ huyền khí của toàn bộ tráng hán này so với Quản Thanh Hàn là hoàn toàn bất đồng, lấy lực lượng đó mà chế phục mười năm tinh thuần công lực thật sự là chưa đủ. Nếu lần này không thể chế ngự lực lượng huyền khí mới này, đột phá thất bại thì có khả năng sẽ không tiến thêm được bước nào nữa.

May mà, tất cả bọn hắn đều trải qua địa ngục huấn luyện của Quân Mạc Tà không chỉ một lần, ý chí rèn luyện đã hơn rất xa thường nhân, loại tư vị này tuy rằng gian nan nhưng cũng còn có thể chịu được. Đến

nay cũng không có bất cứ người nào kêu ra tiếng, nhưng thanh âm hàm răng nghiến cắn ken két cũng liên miên không dứt.

Hiện tại, ngoài âm thanh của cắn răng ra thì không có nửa tiếng rên rỉ thống khổ.

Trên tầng tháp, ánh mắt của Quân Chiến Thiên lão gia tử dần dần ngưng trọng lên, nói :

- Hơn hai trăm người này đều có ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh của hán tử chân chính! Trung liệt cứng đầu! Ngay cả lão phu cũng phải chấn động!

Quân Vô Ý cười cười, trong mắt cũng đầy ý khen ngợi.

Rốt cục, một đạo ánh sáng gần như ngưng tụ thành thực chất ngân sắc huyền quang phảng phất đã lột xác biến thành kim sắc quang mang nhàn nhạt, kim quang mặc dù không chói mắt, lại hết sức đặc biệt, điều này nói lên một người trong đó rốt cục sống qua cửa ải gian nan, tiến nhập Kim Huyền cảnh giới.

Người thứ hai, người thứ ba…

Theo Kim Huyền quang mang không ngừng mà lóe ra. Lại có vài chục người lần lượt thành công tiến giai. Khi vượt qua đoạn thời gian thống khổ nhất, sau đó là vô tận khoái ý. Bọn hắn cũng không có lập tức đứng dậy, mà nhắm mắt lại, chậm rãi điều tức, thể hiện sự biến hóa cực lớn của bản thân, dẫn dắt lực lượng cường đại chưa từng có trong cơ thể lưu chuyển trong kinh mạch một cách chậm rãi, tận lực lấy tốc độ nhanh nhất thích ứng biến hóa của thân thể.

Tiếp theo, đó là một mảng lớn ngân quang lóe ra phóng lên không trung. Cả đại viện Quân gia cơ hồ đều biến thành một mảnh ánh sáng ngọc bạc trắng, quang mang này chính là do hơn hai trăm người đồng thời đột phá. Ngay tại phía xa tầng trên tòa tháp Quân Chiến Thiên phụ tử hai người đều thấy hoa mắt!

- Trong những người này, thực lực kém cỏi nhất cũng đã đến Ngân Huyền trung phẩm cảnh giới; tuyệt đại bộ phận đều là Ngân Huyền đỉnh phong, còn có mấy người ... kia tấn thăng thành Kim Huyền, tu vi cao nhất có bốn người, đã là Kim Huyền đỉnh phong!"

Quân lão gia tử đến hít một hơi khí .

- Đội ngũ này, nếu trên chiến trường…

- Bọn hắn sẽ không ra chiến trường , bọn hắn sớm không còn là quân nhân.

Quân Vô Ý thản nhiên nói:

- Cả đời này của bọn hắn, chỉ biết vì một mình Mạc Tà mà chiến đấu. Ra chiến trường, đối với bọn họ mà nói chỉ là lãng phí. Con cũng sẽ không cho phép lãng phí như vậy!

- Mạc Tà từng nói qua, cần khiến đám người này đều phải đạt tới thấp nhất là Địa Huyền đỉnh phong, lúc ấy con chẳng qua cho là hắn đang nói mạnh miệng, nhưng hiện tại xem ra, vị tất là không hắn là không thể được. Phải biết rằng những người này chỉ ba tháng trước, tu vi cao nhất cũng bất quá chỉ là bát phẩm cảnh giới. Hiện tại, lại có thể tăng lên tới Kim Huyền đỉnh phong, điều này quả thực là tiến bộ kinh người, quả thực chính là nghịch thiên tiến cảnh!

Quân Vô Ý thong thả nói, trong mắt hiện lên hưng phấn thần quang.

- Thấp nhất cũng là Địa Huyền đỉnh phong, đây chẳng phải là nói đội ngũ có hơn hai trăm vị Thiên Huyền cao thủ sao. Ta có nằm mộng cũng không nghĩ ra, thực là kinh người. Cho dù là Băng Tuyết Ngân Thành, Huyết Hồn sơn trang hợp lực chỉ sợ cũng không được như ta a, ai da.

Lão gia tử như chết lặng, bàn tay vô thức vuốt râu, bất giác nhổ đứt một chùm râu bạc, lại không phát hiện ra điều đó. (gọi là xúc động ngây người)

Rất chấn động!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 85: Lực Lượng Ngầm Của Hoàng Đế

Qua một lúc, hai trăm năm mươi bốn người rốt cục toàn bộ cũng tiến giai xong, cũng không một người thất bại, mọi người lục tục đứng lên, nhanh chóng khôi phục lại đội hình, nhìn Quân Mạc Tà với ánh mắt tràn ngập cảm kích, cuồng nhiệt!

Yên tĩnh!

Hai trăm năm mươi bốn người đồng thời quỳ xuống, đồng thời dập đầu trên đất một cái, thế nhưng làm ra một tiếng vang thật lớn, ầm ầm tứ phương chấn động!

- Đa tạ công tử thành toàn!

Hơn hai trăm người cùng kêu lên.

- Cho các ngươi thời gian hai ngày, dùng phương pháp tàn khốc nhất để thích ứng với thân thể vừa biến hóa của các ngươi, phối hợp giữa những biến hóa về huyền khí và chiêu thức. Sau đó đến ngày thứ ba đi đến kho binh khí lĩnh binh khí của mình!

Quân Mạc Tà dẫn đầu, lạnh lùng nói:

- Ngoài ra, chuyện này tuyệt đối là chuyện cơ mật của chúng ta! Bất cứ kẻ nào cũng không được được tiết lộ. Nếu có kẻ nào trái lời, toàn thể sẽ bị tội liên đới! Không có trường hợp ngoại lệ!

- Tuân mệnh! Thuộc hạ cho dù cận kề cái chết cũng không tiết lộ!

Tại tầng trên của tháp, lão gia tử trong mắt vừa vui mừng, vừa lo lắng, chậm rãi nói:

- Mạc Tà có đủ thủ đoạn, mánh khóe, cũng có đủ bản lĩnh và khả năng thuyết phục của kẻ đứng đầu. Bất quá, thế nhưng hắn không nên soái lĩnh quân đội.

- Vì sao? Phụ thân, Mạc Tà mang binh, kỷ luật nghiêm minh; kỷ luật nghiêm minh đến nỗi khắc nghiệt, dùng binh như thế mới là làm tướng chân chính, có thể dẫn dắt quân đoàn cực mạnh, vì sao phụ thân lại nói hắn không nên mang binh?

Quân Vô Ý rất là khó hiểu.

- Lòng dạ của Mạc Tà quá độc ác!

Quân lão gia tử hừ một tiếng, thở dài:

- Mạc Tà có thể mang cao thủ đội ngũ, cũng không nên chưởng quản binh lính bình thường. Vừa rồi lời của hắn tuy rằng thường thường không có gì lạ, nhưng ngươi lưu ý qua câu nói cuối cùng kia sao: Nếu có chút trái lời, toàn thể tội liên đới! Không có ngoại lệ!

Lão gia tử cảm thán một tiếng:

- Mạc Tà nói những lời này ở thời điểm lúc nãy, không có bất kỳ một chút do dự cùng một chút ít tình cảm dao động nào; ta hoàn toàn nghe được, cũng đoán được, nếu hai trăm năm mươi bốn người này, có một người tiết lộ tin tức, chỉ sợ Mạc Tà nói được là làm được , chân chính không có gì ngoại lệ.

- Điều này cũng không có thể nói rõ cái gì? Hắn nếu có thể nuôi dưỡng được một đám này, hắn liền có thể nuôi dưỡng được một lượng lớn kế tiếp.

Quân Vô không đồng ý:

- Phụ thân, con và người đều là người làm tướng, cần biết trong quân đội, kỷ luật quân đội rất trọng yếu. Phương pháp tội liên đới tuy rằng hà khắc tàn nhẫn, nhưng không thể nghi ngờ là thủ đoạn lớn nhất có thể giữ gìn kỷ luật quân đội! Dưới sự kiện trọng đại thế này, há có thể sinh lòng dạ đàn bà? Coi như thật sự phát sinh, đó cũng là theo lý thường phải làm.

- Cho nên các ngươi chỉ có thể làm tướng, mà không tài cán làm soái!

Quân Chiến Thiên thở dài một tiếng:

- Kẻ làm tướng, dưới tình huống khẩn cấp điều động thời chiến, dưới tay bất quá nhiều nhất cũng chỉ vạn người. Nhưng bình thường thân binh cũng chính là đội quân con em, một gã tướng quân đều chỉ có một vạn người hạn ngạch. Quân đội của mình, binh lính của chính mình đào tạo, luyện tập. Tựa như thân binh của ngươi cùng Mạc Tà cũng vậy. Nhưng người làm soái, cần thống lĩnh toàn cục. Động một tí hơn mười vạn đại quân, hơn trăm vạn đại quân nơi tay. Nếu hà khắc như thế, chỉ sợ liền đem quân đội của chính mình giết sạch rồi.

- Quân đội và quân đội trú đóng cùng nhau, mâu thuẫn va chạm xưa nay không ngừng; mà nam nhi trong quân đội, phần lớn nhiệt huyết xúc động. Đại quân mười vạn người đóng quân một đêm, ít nhất cũng phải phát sinh mấy trăm lần va chạm lẫn nhau. Nếu lấy phương pháp của ngươi cùng Mạc Tà, những người này chỉ sợ đều bị trảm đầu.

- Ngươi quá mạnh mẽ cứng rắn; mà Mạc Tà độc ác; điều này đương nhiên là ưu điểm của các ngươi, nhưng đồng thời cũng là khuyết điểm.

Quân Chiến Thiên hít thật sâu nói :

- Mạc Tà tàn nhẫn tuy rằng vô tình, nhưng đủ để tự bảo vệ mình; mà ngươi cường ngạnh, lại chỉ ăn thiệt thòi. Đây là chỗ bất đồng của hai người.

Quân Vô Ý tĩnh lặng đứng đó, nghĩ đến lời của phụ thân, cả nửa ngày cũng không hề động.

Trên thao trường, huấn luyện liều mạng tàn khốc lại bắt đầu, mà lúc này đây, so với tập luyện lúc trước, độ mạnh yếu hiển nhiên càng gia tăng không chỉ gấp mười lần!

Quân Mạc Tà trở lại tiểu viện của chính mình, thở ra một hơi thật dài, tất cả mọi người tăng lên, chỉ còn lại có chính mình. Chính mình luyện ra đan dược, chính mình cư nhiên còn không có hưởng qua.

Chính mình lúc trước vừa đề thăng lên tới Ngọc Huyền trung kỳ, tiếp theo nếu cứ phục dụng, hiệu quả có tốt không đây?

Quân Mạc Tà có chút không rõ ràng. Nhưng hắn vẫn biết hễ là có một điểm tác dụng, thì bản thân mình cũng có thể xem là không lỗ.

Cho nên hắn không do dự đem một viên Thập Niên đan dược nuốt xuống.

Quân Mạc Tà cũng không có cùng lúc Tâm Ma Đan.

Dùng Tâm Ma Đan tất nhiên là có thể ổn thoả đó, nhưng đồng thời, cũng là thiếu một lần cơ hội tu luyện tâm tính. Đối với khả năng nghị lực cũng có mặt ảnh hưởng xấu.

Cảm thụ được bên trong đan điền đột nhiên tràn đầy dòng khí, trong lòng Quân Mạc Tà vui vẻ.

Quả nhiên là hữu dụng!

Cả người hắn buông lỏng, nhanh chóng chìm vào cảnh giới vong ngã (tiến nhập vào bên trong bản thân). Lực lượng Khai Thiên Tạo Hóa công chảy trong kinh mạch giống như sông Hoàng Hà thức giấc cuồn cuộn sóng.

Ngày hôm sau, quả nhiên thánh chỉ đến, Quân Vô Ý nhận lệnh làm Thiên Nam tướng quân, thống lĩnh hai vạn đại quân, điều binh khiển tướng, ngay trong ngày lên đường, tiến về Thiên Nam, hiệp trợ các đại thế gia, bình ổn huyền thú triều!

Ngoại trừ Quân Vô Ý ra, hoàng đế bệ hạ đối các đại thế gia cũng đều điểm danh vài người. Trong đó, Quân Mạc Tà cũng nằm trong danh sách; ngoài hắn ra, còn có mấy người Mạnh gia , Mộ Dung gia, Mộ Dung Thiên Quân, Mộ Dung Thiên Lý, Độc Cô gia Anh Hùnh Hào Kiệt đều bị điều động. Tống gia cũng có người ở trên danh sách.

Nhưng nằm ngoài sự tiên đoán của Quân Mạc Tà là Lý Du Nhiên lại không có trong danh sách, lần hành trình Thiên Nam này, Lý Du Nhiên không có phần.

Hoàng đế bệ hạ sao lại lưu lại một cái họa như vậy? Lý Du Nhiên là kẻ khẩu phật tâm xà, ta không tin hoàng đế không nhận ra. Nếu đã nhận ra được như vậy mà không trừ bỏ, vậy chắc chắn có vấn đề.

Các hậu nhân của các đại thế gia cơ bản đều có người ở trên danh sách, như vậy, các đại thế gia tất nhiên sẽ phái ra cao thủ bảo hộ, một đường đồng hành. Phần thánh chỉ này của hoàng đế bệ hạ tuy rằng không có yêu cầu gì, nhưng vô tình đem lực lượng cao thủ của các đại thế gia điều động ra ngoài một bộ phận.

Lúc Quân Vô Ý nhận được thánh chỉ, hắn lập tức chạy ngựa không nghỉ, chạy tới quân bộ, hoàn tất các thủ tục. Hoàng đế bệ hạ tuy rằng yêu cầu ngay trong ngày khởi hành, nhưng đại quân xuất chinh, trong vòng một hai ngày há có thể chuẩn bị xong? Ít nhất cũng cần thời gian năm ngày chuẩn bị!

Đại quân chưa đi, lương thảo phải đi trước.

Quân Chiến Thiên lão đại nhân nguyên soái ra lệnh như cơn lốc thổi qua trên đường, tất cả châu huyện ven đường, an bài chuẩn bị tất cả mọi thứ mà bọn hắn cần đến, đồng thời công bộ, hộ bộ, quân bộ chung sức hợp tác, cơ hồ ở trong vòng một ngày ngắn ngủi, đã đem hết thảy vật phẩm mà đại quân xuất chinh cần có chuẩn bị xong.

Hiệu suất như vậy cũng đủ để khiến bất cứ kẻ nào cũng phải líu lưỡi!

Lúc trước cũng có chuyện tướng sĩ xuất chinh, nhưng chuyện chuẩn bị vật tư, có ai mà không phải chạy tới chạy lui nhiều lần mới được chuẩn bị tốt? Chuyện xuất chinh làm sao trách được chuyện vật tư không đủ, lương thảo cung ứng trễ nãi, chuyện khó chịu nhiều vô cùng, có thúc ngựa chạy theo cũng không thể so sánh với lần xuất chinh này.

Nhưng không có người nào không phục.

Quân Vô Ý là ai? Hắn hiện tại tuy rằng nhàn rỗi ở nhà, nhưng vẫn là một truyền thuyết của Thiên Hương đế quốc quân đội, một thần tượng! Thanh danh Huyết Y đại tướng, cho dù là ở mười năm sau, cũng vẫn tiếng tăm lừng lẫy!

Hiện giờ hắn rốt cục tái nhậm chức, quân đội đều thấy vui mừng, nhất là những lão chiến hữu bộ hạ cũ thì hưng phấn không thôi. Bất kể là Độc Cô gia hay Quân gia chưởng quản quân bộ, đối với chuyện của Quân Vô Ý đều là một kiểu, cả triều văn võ, không ai dám nói ra nửa câu dị nghị về chuyện này!

Trong quân tướng sĩ, mỗi người đều trông mong Quân Vô Ý điểm binh xuất chinh, đều ngóng trông vị danh tướng lừng lẫy này có thể để ý đến chính mình, đội ngũ của mình.

Đại quân mặc dù chưa xuất chinh, cũng đã chiến ý dâng cao!

Tại thư phòng trong hoàng cung.

- Huynh có phải đang nhìn ta kỳ quái, ta đem Quân Mạc Tà phái đi, nhưng lưu lại Lý Du Nhiên phải không?

Hoàng đế bệ hạ lần này không chơi cờ, bưng một ly trà, hớp một cái, vẻ mặt tươi cười.

- Đúng vậy, Quân Mạc Tà còn vô tâm đối với quyền thế. Nhưng Lý Du Nhiên rõ ràng là có dã tâm bừng bừng. Ta thấy bệ hạ lưu lại Lý Du Nhiên, phái Quân Mạc Tà xuất chinh quả thật rất là khó hiểu.

Văn tiên sinh ngồi đối diện hắn có chút buồn bực nói.

- Lý Du Nhiên có điều ham muốn, còn có nhược điểm, dễ dàng nắm trong tay! Mà ở trong mắt của ta, dưới tay ta hắn cũng không làm được cái gì sóng to gió lớn. Ta muốn nhìn người này, có thể hay không chân chính cho ta sử dụng. Cho nên lần này, lưu lại một mình hắn, chính là vì có thể nhìn chuẩn xác thêm một chút.

Hoàng đế bệ hạ cười nhẹ:

- Về phần Quân Mạc Tà, cũng vô dục vô cầu(không thấy ham muốn, mong ước), người như thế nói đi là đi, nói lưu liền lưu, thích nhàn nhã hưởng thụ, ngược lại không thể nắm trong tay. Cho nên lần này, phái hắn đi ra ngoài. Ở huyền thú triều, sống hay chết, hết thảy đều phụ thuộc chính hắn.

- Ta vẫn không rõ, nếu hắn thích nhàn nhã hưởng thụ, vì sao nhất định phải…

Văn tiên sinh nhíu mày.

- Nhàn nhã hưởng thụ tất nhiên là không đáng để lo, nhưng nhàn nhã mà sau lưng là một thế lực to lớn như vậy, thì không thể không lo.

Hoàng đế bệ hạ trong mắt hàn mang chợt lóe, sâu kín thở dài:

- Công cao có thể ép chúa, thế lớn cũng có thể gây vạ.

Văn tiên sinh thở dài không nói.

- Lão nhị, nơi đó hắn phải có động tĩnh gì rồi chứ?

Hoàng đế bệ hạ đột nhiên cổ quái cười.

- Đúng thế, rạng sáng ngày thứ tư, thủ nỏ liền có thể đến phía nam kinh thành .

Văn tiên sinh tiếp tục âm thầm thở dài.

- Tốt lắm, nhóm thủ nỏ này, ta không cho phép có một kiện lưu lạc bên ngoài.

Bàn tay Hoàng đế bệ hạ nhẹ nhàng đặt trên bàn, mười ngón tách ra, ánh mắt ngưng lại, tựa hồ thưởng thức ngón tay thon dài của chính mình hoàn mỹ thế nào.

- Bệ hạ yên tâm.

Văn tiên sinh đáp ứng một tiếng, nói:

- Nếu đã như vậy, sao bệ hạ không trực tiếp hạ chỉ?

- Nếu làm như vậy, ta nhất định phải phế bỏ lão nhị rồi!

Hoàng đế bệ hạ cười đến có chút chua sót, ánh mắt xa xăm nhìn đi ra ngoài, lẩm bẩm:

- Nói vậy, bất kể là tại triều đường hay thiên hạ, hoặc hậu cung, đều chấn động vô cùng. Hiện tại khắp nơi mạch nước ngầm mãnh liệt, chịu không nổi sự chấn động như vậy.

Văn tiên sinh hạ mi mắt xuống, không nói gì.

Hắn vốn tưởng rằng là hoàng đế bệ hạ băn khoăn tình phụ tử mà không làm, hiện tại xem ra, chính mình không ngờ đã sai hoàn toàn, trong lòng tự giễu cười: “Huyền giả so với loại đế vương tư tưởng này, thật là kém quá xa!”

- Phát lệnh cho Huyết Kiếm đường, vô luận là gia tộc Triệu gia ở Giang Nam,còn có người của nhị hoàng tử, một người cũng không được phéo buông tha, phải làm thật sạch sẽ!

Hoàng đế bệ hạ thở ra một hơi thật dài:

- Lúc trước nhị hoành tử muốn tàn nhẫn, lại không có chỗ xuống tay, Huyết Kiếm Đường cơ hồ chính là chủ động tới cửa, nhị hoàng tử lại có

thể không có nửa điểm hoài nghi, trí tuệ tên nhi tử này, thật đúng là làm ta thất vọng a.

Văn tiên sinh tiếp tục im lặng.

“ Không phải là không có hoài nghi, mà là ai sẽ hoài nghi một hoàng đế bệ hạ như ngươi, lại có thể âm thầm nắm giữ một đội ngũ tàn ác tới cực điểm như vậy?”

“ Cho dù là nói rõ , chỉ sợ đại đa số người cũng sẽ không tin tưởng!”

Văn tiên sinh nhìn hoàng đế bệ hạ trước mặt, nhưng thật ra trong lòng dâng lên một cái nghi vấn, thậm chí nói là một cỗ sợ hãi cảm xúc: “Vị hoàng đế bệ hạ này, trong tay đến tột cùng còn nắm giữ bao nhiêu con bài chưa lật mà người ta không biết?”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 86: Ta Cũng Muốn Đi

Đương nhiên, lời nói này nếu để cho Nhị hoàng tử hoặc Quân Mạc Tà, hay một số người khác mà biết, ắt hẳn sẽ dễ dàng hiểu được, vì sao Nhị hoàng tử mời sát thủ Huyết Kiếm đường mỗi lúc thi hành nhiệm vụ, mỗi một lần phái người tới, thì khoảng cách hoàn thành mục tiêu chỉ thiếu một chút.

Ở bên trong Thiên Hương đế quốc, thậm chí cả Huyền Huyền đại lục thì Huyết Kiếm Đường là một tổ chức sát thủ vô cùng nổi danh, nhưng người thao túng đằng sau của thế lực này quả thật là nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người tới cực điểm!

Nhưng mà tinh tế suy nghĩ một chút, có lẽ chuyện như vậy mới bình thường, mới hợp với lẽ phải!

Chẳng lẽ không đúng sao?

Vì cái gì mà rất nhiều tầng lớp thượng tầng trong Thiên Hương đế quốc đều biết đến tổ chức sát thủ này, nhưng tổ chức này vẫn quang minh chính đại, hành vi không có chút kiêng sợ gì cả? Không những thế, tổ chức này lại còn có quan hệ chặt chẽ với triều đình và cả các đại thế gia!

Với hành vi thế này, nếu xuất hiện ở một quốc gia nhỏ bé không cường thịnh, sự tồn tại của loại tổ chức này không có gì kỳ lạ. Tuy nhiên, tại Thiên Hương đế quốc, nơi có thế lực quân sự mạnh mẽ, sự quản lý quốc gia vô cùng chặt chẽ, hơn nữa, đương kim quốc chủ của Thiên Hương đế quốc là một người tài trí hơn người, với cách xử sự của hắn,

làm sao cho phép một tổ chức không kiêng nể ai này tồn tại bên trong quốc gia của hắn Ám sát công chúa hoàng thất, tàn sát huyết mạch trọng thần, tất cả mấy chuyện này thật sự là một chuyện đùa mà!

Hơn nữa, trò đùa này không chỉ dừng lại đó, trước kia việc ám sát Linh Mộng công chúa cũng chỉ làm lấy lệ, tổ chức sát thủ quá nổi tiếng trên đại lục, tổ chức tình báo từ xưa đến nay đều được công nhận là đệ nhất, sự tồn tại của Dạ Cô Hàn là một bí mật, cũng là một điều kiêng kị. Nhưng, một tổ chức chặt chẽ như Huyết Kiếm Đường mà nói. Há có thể không biết đến sự tồn tại của Dạ Cô Hàn? Nhưng vẫn như cũ chỉ phái hai tên Kim Huyền đến ám sát công chúa?

Đối mặt với một mục tiêu có bảo tiêu là Thiên Huyền cao thủ. Kim Huyền có tác dụng sao? Điều này có ý nghĩa gì? !

Chỉ có thể thương cho Nhị hoàng tử đến bây giờ vẫn không hiểu được điều này. Còn bị chửi một câu chó má

- Tình báo của các ngươi sai lầm!

Sau đó bị đuổi đi, có lẽ, đến cuối cuộc đời, Nhị hoàng tử điện hạ này cũng chắc là không hiểu được, hành động của hắn từ đầu đến đuôi đều bị cha của hắn lợi dụng để thanh trừ quan trường, chỉnh đốn triều đình, thậm chí chỉ là công cụ, lấy cớ quét sạch triều chính.

Sự lợi dụng này vô cùng khéo léo, tin tưởng việc này cho dù là tuyệt đỉnh sát thủ Quân Mạc Tà biết được cũng chỉ biết viết một chữ phục đối với Thiên Hương quốc chủ!

Hậu cung.

- Mộng nhi, con thành thật nói cho mẫu hậu biết, con không đi đâu sao lại xảy ra chuyện? Vì sao lại sinh bệnh?

Một phụ nhân ung dung hoa lệ, dáng vẻ vô cùng quý phái, thân mặc hoàng bào, đầu đội phong quan, đúng là đương kim hoàng hậu, cũng là

mẫu thân của Linh Mộng công chúa, Mộ Dung Tú Tú.

- Không, không có gì đâu, thân thể nữ nhi vẫn bình an. Hết thảy đều bình thường, không biết vì sao mẫu hậu lại nói lời ấy?

Linh Mộng công chúa đương nhiên là sẽ không thừa nhận. Nếu để cho mẫu hậu biết tình cảnh bi thảm của Dạ Cô Hàn hiện nay, Linh Mộng thật sự không biết chuyện gì sẽ phát sinh tiếp theo, chỉ có thể một mặt phủ nhận.

- Bình thường? Hài tử con từ nhỏ đến lớn không biết nói dối, mỗi lần nói dối đều có tật cà lăm, trước nay vẫn như thế.

Hoàng hậu ôn nhu cười, từ ái nhìn con gái mình:

- Mấy ngày nay con khi thì vô cùng lo lắng, khi thì thầm cười trộm, buổi tối còn hay rơi lệ, lệ ướt bên gối. Chuyện đó, chẳng lẽ con vẫn nghĩ là chuyện bình thường sao?

- Mẫu hậu!

Linh Mộng công chúa làm nũng nói:

- Nữ nhi sao có thể lừa người? Nữ nhi thật sự không có gì khác thường.

- Hay là…

Hoàng hậu nở nụ cười, nhéo nhéo mũi của con gái đang có chút sủng nịnh:

- Sợ là ngươi đã trúng ý của một thiếu niên nhà nào

- Mẫu Hậu, người nói cái gì vậy?

Linh Mộng công chúa hét lớn, khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng. Nhưng trong lòng lại có chút do dự, ta có nên thừa dịp này đem chuyện Quân

Mạc Tà nói cho mẫu hậu biết? Nghĩ đến người kia, Linh Mộng công chúa nhịn không được hai gò má đỏ ửng, khuôn mặt đỏ bừng.

Hoàng hậu nhìn thấy thần thái của nữ nhi, làm sao không biết đã xảy ra chuyện gì? Những thay đổi đặc biệt trong tâm lý nữ nhi, chính mình năm đó cũng không phải không có, nữ nhi rốt cục cũng trưởng thành!

- Con gái nhỏ này, ta thật không biết vị công tử nào lại có thể lọt vào mắt xanh của con? !

Hoàng hậu nhìn nữ nhi của mình.

- Mẫu hậu!

Linh Mộng công chúa uốn éo cái eo. Sau một lúc lâu do dự, rốt cục vẫn quyết định tạm thời đem chuyện này giấu trong đáy lòng không nói ra. Linh Mộng cũng không phải kẻ ngốc, Quân Mạc Tà thái độ ý vị sâu xa, nàng lại há có thể không biết? Chỉ sợ tiểu tử này đối với mình từ lúc đầu đã không có nhiều hảo cảm, nếu mà tùy tiện đem chuyện này nói ra, có khi chuyện không thành mà mình còn tự làm mất mặt.

Bất quá, ở trong lòng Công Chúa Điện Hạ cũng không phục:

- Ngươi mấy năm trước cứ giả bộ quần là áo lụa, làm cho ta đối với ngươi không có chút động tâm, ngay cả khi ngươi đối với ta ra vẻ nịnh bợ, ta làm sao có thể hiểu! Hiện giờ bổn công chúa có ý với ngươi, ngươi lại có thể làm ra vẻ không thấy, cái tên háo sắc nhà ngươi lúc nào cũng làm ra vẻ kiêu ngạo, phách lối. Hừ

- Tiểu ny tử của ta còn thẹn thùng, con không muốn nói, mẫu hậu cũng không bức con, ha ha, Mộng nhi, nếu đã có người trong lòng, cpn phải nhanh chóng nói cho mẫu thân, biết không? Nếu không, tuổi của con cũng không còn nhỏ. Vạn nhất cha con trong lúc nông nỗi lại tứ hôn cho con, đến lúc đó tiếp tục có dị nghị, thì cũng phiền toái.

Hoàng hậu vuốt ve mái tóc của con gái, nhẹ nhàng nó

- Vâng, nữ nhi đã hiểu.

Linh Mộng công chúa được mẫu thân ôm ở trong lòng, không hẹn mà nhớ tới Dạ thúc thúc vì tình yêu phải trả giá nhiều năm như vậy, bây giờ lại gặp phải tình huống thê thảm, đột nhiên sống mũi cảm thấy cay cay. Nhớ nhung muốn khóc

- Cũng chẳng biết vì sao, ta mấy ngày nay đều cảm thấy lo sợ, cảm giác này tựa hộ có chuyện không tốt đang phát sinh!

Hoàng hậu lẩm nhẩm tự nói. Rốt cục có chuyện gì mà trong lòng cảm thấy không yên, lại có chút đau thương.

Linh Mộng công chúa trong lòng căng thẳng, càng không dám nói tiếp nữa, không biết Dạ thúc thúc hiện giờ như thế nào? Còn có chết tiệt… tên cừu nhân kia, làm ta không thể đến thăm Dạ thúc thúc.

Quân gia.

Quân Mạc Tà hiện giờ giống như một quan tòa, nhìn tiểu nha đầu đang giương nhanh múa vuốt mà không nói gì.

Chân chính là không còn gì để nói, bởi vì …

- Ta cũng phải đi!

Độc Cô Tiểu Nghệ ôm Tiểu Bạch Bạch, khuôn mặt vênh váo tự đắc tuyên bố.

- Đại tỷ, ngài đi làm gì? Ngài muốn đi vào bụng huyền thú sao? Ngài làm ơn tính toán giúp ta, hay giúp cho bọn huyền thú no bụng?

Quân Mạc Tà tức giận đảo cặp mắt trắng dã, như muốn nói, tha cho ta đi, suốt buổi trưa nay ta đều bị nha đầu kia quấn quít.

- Ngươi mới nằm trong bụng huyền thú, ta đây hiện giờ rất lợi hại. Đao pháp của ta một khi thi triển ra, ngay cả bảy vị ca ca cũng không

phải là đối thủ của ta, dưới Kim Huyền, ta chính là vô địch. Chỉ có một vài con huyền thú, há có thể làm gì được bổn cô nương?

Độc Cô Tiểu Nghệ hào tình vạn trượng nói:

- Hơn nữa, ngươi xem Tiểu Bạch Bạch đi, nó vẫn là một bát cấp huyền thú, nhưng mà không phải là giống như một con chó con thôi sao? Nếu đều là dạng này, ta vì sao phải sợ? Một ngày không giết được một ngàn thì cũng tám trăm, lúc đó chẳng phải là giống như đi chơi sao, nói không chừng còn có thể tìm thấy nhiều Tiểu Bạch Bạch nữa.

Tiểu Bạch Bạch bất mãn kêu ô ô, ngươi xem ta với những đỉnh cấp huyền thú giống nhau sao? Đỉnh cấp huyền thú há có thể dễ dàng động vào? Ngước mắt lên nhìn nữ chủ nhân của mình, Tiểu Bạch Bạch cũng biết nữ chủ nhân cũng không hiểu ý mình, thực sự là một hành động không có trí tuệ, không để ý tới nàng nữa, tiếp tục ngủ.

Quân Mạc Ta cảm thấy vô lực:

- Đại tỷ, ngươi không thể so sánh như vậy được. Bạch Bạch tuy là một huyền thú cấp cao, nhưng mà còn chưa trưởng thành, không nên nói như vậy, ngươi không thể so sánh một huyền thú mới sinh ra với những loại huyền thú khác? Coi như là ngươi từng ăn qua thịt heo, cũng chưa thấy qua heo chạy chứ .

- Ngươi nói bậy bạ gì đó, bổn tiểu thư chính là chưa thấy qua heo chạy, còn các loại huyền thú khác? Huyền thú khác thì làm sao. Vừa thấy được bổn tiểu thư thì sẽ nản lòng ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Tiểu nha đầu tự hào nói.

Quân đại thiếu gia khuôn mặt như sắp phát khóc, không phải không đúng sao, thiên kim tiểu thư nhà giàu làm sao thấy qua heo chạy! Ngươi gặp qua mấy loại huyền thú kia, đều là huyền thú cấp thấp được thuần dưỡng…

- Đại tỷ, cô đừng làm rộn, mỗi lần cô đi ra ngoài, cô đều ôm Tiểu Bạch Bạch của cô, nó chính là tiêu chuẩn cấp cao huyền thú, ngay cả những huyền thú khác ở Thiên Hương khi nhìn thấy nó, nhất định sẽ cảm thấy sợ hãi, cái này đại biểu cho cái gì? Đó là Tiểu Bạch Bạch rất cường đại. Nhưng mà ở bên trong Thiên Phạt, Tiểu Bạch Bạch cũng không tính là gì cả, nó chỉ là cái rắm mà thôi!

Quân đại thiếu gia tận tình khuyên bảo.

- Ngươi đừng xem ta như một tiểu hài tử mà lừa gạt, Tiểu Bạch Bạch sao có thể lợi hại như vậy. Ngươi nói gì cũng không đúng! Dù sao ta muốn đi! Nhất định phải đi!

Độc Cô Tiểu Nghệ ngang ngược nói:

- Hơn nữa, hơn hai tháng nữa là đại thọ bảy mươi của ông nội ta . Ông nội của ta thời trẻ từng chinh chiến sa trường. Bị thương, bên hông không thể để ra gió, cũng không được bị cảm lạnh, ta nghe nói da lông Tuyết Thần Hạc khi mặc trên người thì sẽ không phát bệnh, ta lần này muốn đi là muốn săn một con Tuyết Thần Hạc đem về, làm quá sinh nhật cho ông nội ta, hiếu kính với lão nhân gia.

Ý tứ của tiểu nha đầu kia giống như Tuyết Thần Hạc đang đứng ở nơi này chờ nàng tới bắt, nàng nghĩ chỉ cần đi một chuyến liền có thể hoàn thành mục đích vậy.

Quân Mạc Ta xém nữa ngất tại chỗ:

- Đại tỷ, nãi nãi. Ngài nghĩ Tuyết Thần Hạc kia giống như một con mèo nuôi trong nhà sao? Dễ dàng bắt đến vậy sao? Cái thứ kia so với đồ chơi Thiết Dực Báo của ngươi phẩm chất còn cao hơn, đây mới chân chính là bát cấp cao giai huyền thú, hơn nữa đấy chỉ là nói thấp nhất, còn chưa nói đến việc gặp Tuyết Thần Hạc đã tiến hóa, ngài có hiểu chưa?

Trong đoạn thời gian này tiểu nha đầu kia làm ra biểu hiện thùy mị, dịu dàng như nước, Quân Mạc Tà cơ hồ quên mất cô nàng ngang ngược

trước kia, bây giờ nhìn lại, đúng là chứng nào tật nấy. Chẳng trách mọi người hay nói, giang sơn dễ đổi bản tánh khó dời a!

- Vậy thì sao? Lợi hại đến mấy khi ta khai chiêu chẳng lẽ không gục ngã?

Độc Cô Tiểu Nghệ đỉnh đạc phất phất tay. Không đem tất cả những điều Quân đại thiếu gia nói để ở trong lòng, nhãn châu xoay động, trong nháy mắt lại cúi đầu xuống cầu khẩn nói:

- Mạc Tà ca ca, ngươi dẫn ta đi đi, không phải là chỉ thêm một con ngựa thôi sao? Không được sao?

- Không được ! Chuyện này không thể thương lượng!

Quân Mạc Tà không một chút nghĩ ngợi, kiên quyết cự tuyệt. Chuyện này mà chỉ nhiều thêm một con ngựa sao? Nếu vạn nhất có chuyện gì xảy ra, toàn bộ lưu manh trong Độc Cô thế gia chẳng lẽ không đến lột da ta? Hơn nữa, ta cũng không phải là quân tử gì. Dọc theo đường đi vạn nhất thú tính nổi lên đem ngươi … việc đó cũng không lớn mà cũng không nhỏ mà là một chuyện phiền toái a.

- Làm ơn cho ta đi với Mạc Tà ca ca, ta xin ngươi mà!

Độc Cô Tiểu Nghệ nắm lấy cánh tay hắn, làm nũng.

- Không được ! Cô có kêu hảo ca ca cũng không có ích gì đâu!

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, suy nghĩ một chút, nói thêm một câu bổ sung:

- Kêu hảo phu quân cũng không được!

- Ngươi đừng có đắc ý!

Độc Cô Tiểu Nghệ cau cái mũi, thè lưỡi, nói:

- Hừ, ngươi không mang ta đi, ta sẽ đi theo ca ca của ta! Ngươi tưởng một việc hiếm có như thế ta dễ bỏ qua sao? Chẳng lẽ bổn cô nương không có ngươi đi cùng, thì không đi được đến Thiên Nam sao?

- Xin cứ tự nhiên!

Quân Mạc Tà buông lỏng tay:

- Chỉ cần cô không theo chân ta, vậy thì mọi việc thương lượng trao đổi của cô đều không dính dáng tới ta. Ba ca ca kia của cô nếu nguyện ý mang cô theo, thì ta giảm được một chuyện phiền toái, thay ta cảm ơn bọn hắn vì đã gánh vác gánh nặng như cô!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 87: Thủ Nỏ ... Đến Đây!

- Nhưng mà người ta chỉ muốn đi cùng ngươi thôi, hì hì, đi theo ngươi mới thú vị, tình tính của ngươi cũng không phải là người sống yên ổn, dọc đường khẳng định rất vui, đi theo ba bao gạo ca ca của ta thì còn gì thú vị nữa.

Độc Cô Tiểu Nghệ vừa thấy chiêu này có hiệu quả, lại tiếp tục mặt dày mày dạn bắt đầu năn nỉ.

Quân Mạc Tà vừa nhìn liền minh bạch, đây nhất định là vì ba huynh đệ kia hoàn toàn cự tuyệt nha đầu, nên nàng mới đến quấn quít lấy mình.

Bằng không nha đầu kia như thế nào lại tới tìm ta?

- Ta nói cho ngươi biết, ngươi không có cửa thoát đâu! Đừng nói cửa lớn, cửa sổ cũng không có mà thoát đâu!

Quân Mạc Tà tâm như thiết thạch, chết sống cũng không chịu đồng ý.

- Hay là cô ở nhà bồi tiếp đại tẩu đi, còn loại địa phương kia, cô nhất định không thể đi . Nha đầu, đây chính là chuyến đi nguy hiểm đến mạng sống, không phải là đi dạo chơi ngoại thành!

- Nàng có ở nhà hay không ta không biết, dù sao nàng cũng không thể bồi tiếp ta, bởi vì, ta cũng muốn đi Thiên Nam.

Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên. Quân Mạc Tà sống lưng cảm thấy cứng đờ, gian nan quay đầu lại nhìn, người vừa nói không phải là Quản Thanh Hàn thì còn là ai?

Đối với chuyến hành trình đi Thiên Nam lần này, trong lòng Quản Thanh Hàn cảm thấy không bình thường. Việc ở Huyết Hồn sơn trang người biết cũng không nhiều lắm, nhưng mà các đại thế gia trong kinh thành khẳng định là đều biết được tin tức này, tự nhiên là hoàng cung cũng sẽ không ngoại lệ.

Mà tại thời khắc như thế này, lại có thể chỉ đích danh Quân Vô Ý cùng Quân Mạc Tà xuất chinh, đây là đạo lý gì?

Coi như do Quân Vô Ý lãnh binh xuất chinh cũng có thể miễn cưởng cho qua, nhưng vì sao Quân Mạc Tà cũng có phần? Cho nên Quản Thanh Hàn nghĩ đến rất nhiều chuyện. Mà nàng cảm thấy chuyện rõ ràng nhất có thể hiểu là, nếu bởi vì chuyện của mình, sau lúc tới Thiên Nam, Thiên Nam Huyết Hồn sơn trang mượn cớ gây khó xử Quân Vô Ý cũng Quân Mạc Tà thì sao? Nên làm gì bây giờ? Thúc cháu hai người kia tính tình nóng nảy, nhất định sẽ làm cho chuyện này càng ngày càng xấu!

Một khi hai người này làm loạn, lấy một chút lực lượng của hai thúc cháu bọn họ, làm sao có thế địch nổi cường thế của Huyết Hồn sơn trang? Nhưng chỉ cần song phương có một người nhắc đến chuyện này. Lấy tính cách của Quân Vô Ý cùng tính tình của Quân Mạc Tà, lúc đó có thể xác định chắc chắn chuyện này sẽ dẫn đến sự trở mặt của song phương, khi đó, làm thế nào có thể dễ dàng kết thúc!

Hai người này, nhất là Quân Mạc Tà, vốn là hạng người trời không sợ đất không sợ!

Có cái gì là hắn không dám làm?

Cho nên Quản Thanh Hàn nhất định phải đi, hơn nữa. dù chết cũng phải đi! Cho dù các ngươi không mang ta theo, ta cũng sẽ một mình lên đường!

Tốt nhất là không có việc gì xảy ra, mọi người cũng nhau trở về.

Nhưng nếu một khi có chuyện, có Quản Thanh Hàn ở đó, tối thiểu cũng có một lợi thế. Nếu như thật sự không còn cách nào, thà rằng hy sinh chính mình, cũng phải đổi được sự bình an trở về của hai thúc cháu Quân Vô Ý cùng Quân Tà! Bất quá tâm tư này, cũng không thể để cho hai thúc cháu bọn họ biết. Nếu không, bọn họ nhất định là cắt đứt chân mình cũng sẽ không cho mình xuất hành. Tam thúc cũng có một số điểm tốt, nhưng mà vốn dĩ thúc tử Quân Mạc Tà của mình tính tình vô cùng tà, chuyện giam cầm mình hắn tuyệt đối có thể làm được!

Điểm này, Quản Thanh Hàn trong lòng hiểu rõ vô cùng.

- Ta hiện đang muốn ngăn cản nha đầu kia, chị dâu, chị dâu thân mến của ta, lúc này thêm ngươi đòi đi chẳng phải càng làm mọi thứ thêm loạn a, ngươi xem ta rất dễ bị khi dễ phải không?

Quân Mạc Tà gãi gãi đầu tóc, muốn phát điên:

- Nếu như các ngươi muốn đi, cũng đừng tới tìm ta a. Ta liền không suy nghĩ nữa, các ngươi đi tìm Tam thúc đi.

- Ngươi có tính hay không đó là việc của ngươi, mà ta có đi hay không, lại là chuyện của ta

Quản Thanh Hàn thản nhiên nhìn hắn, kéo Độc Cô Tiểu Nghệ rời đi. Độc Cô Tiểu Nghệ trước khi đi còn khẽ nháy mắt ra hiệu hướng Quân Mạc Tà thị uy.

Ngươi muốn thị uy thì cứ thị uy, chỉ cần không gây thêm phiền toái cho ta, thích đi đâu thì đi, ta cũng sẽ không để ý.

Quân Mạc Tà méo miệng tự vả vào mồm.

Xế chiều hôm đó, Quân Mạc Tà cùng hơn hai trăm thị vệ chia ra thành những tốp nhỏ, vô thanh vô tức biến mất khỏi Quân gia.

Ban đêm.

Quân lão gia tử thân hình cường tráng đứng ở trong sân, nói vài câu với hơn mười bóng đen, sau đó hơn mười người này xoát một tiếng liền tản ra. Trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng.

Lão gia tử thở dài, hỏi Lão Bàng bên cạnh:

- Bọn hắn khi nào thì sẽ tới?

Lão Bàng nghĩ nghĩ, nói:

-Phỏng chừng vào buổi tối ngày mai.

- Ừ!

Quân lão gia tử nhíu mày:

- Lão Bàng, chuẩn bị tốt khăn che mặt cùng y phục dạ hành.

Lão Bàng trong mắt lộ ra tiếu ý.

Trong tiểu viện Quân Vô Ý, Quân tam gia song chưởng hợp lại. Tờ giấy trong tay hóa thành nát bấy, ha ha cười, lẩm bẩm nói:

- Đêm mai sao?

Màn đêm buông xuống, đêm dài bỗng chốc qua nhanh, mặt trời mọc rồi lại hạ, hoàng hôn lại đến. (Biên: Một ngày một đêm chỉ trong một dòng, thật là ghê gớm)

Mặt trời lặn, ánh trăng nhô lên, ánh sáng trong màn đêm nháy mắt lan tỏa, Triệu Vô Cực đã quên chính mình đã bao nhiêu lần giơ roi giục ngựa, khoảng cách từ khi rời thuyền lên bờ cũng đã được hai ngày, suốt hai ngày ngựa không dừng vó!

Từ lúc khởi hành từ Giang Nam đến hiện tại. Trên cả đoạn đường chín ngày không chút nào ngừng lại, một ngày một đêm chạy gấp, so sánh với trước thì thu hoạch rất rõ ràng, so với thời gian dự định thì tiết kiệm được hai ngày.

Hơn hai ngày này, có thể tránh được nhiều chuyện ngoài ý muốn! Những chuyện hắn có thể gặp phải.

Điều này làm cho hắn cảm thấy một tia hưng phấn, trong chín ngày này, vô luận là đường biển hay đường bộ, toàn bộ đều không có bất cứ việc gì phát sinh ngoài ý muốn, một đường thuận buồm xuôi gió, thuận lợi làm cho người ta có nhiều khoái ý, lại cảm thấy có vài phần khó tin, thật sự là quá thuận lợi.

Cũng chính bởi vì như thế, trong lòng Triệu Vô Cực không chút nào thả lỏng, trong đầu hắn căng như dây cung, loại tình huống hiện tại rất khác thường, cả hành trình thuận lợi đến nỗi làm người khác phải kỳ quái!

Từ khi nhận lời làm việc này, Triệu Vô Cực thay mặt Triệu gia nhận lời, sau khi nhận xong liền minh bạch chuyện này đại biểu cho cái gì, nhưng hắn hiểu lúc này có hối hận cũng đã muộn rồi.

Bởi vì hắn hiểu rõ thời điểm lúc này, đồ vật của đám người kia đã bắt đầu tiến hành rồi.

Đám người Nhị hoàng tử đang muốn món đồ này!

Chỉ là một hoàng tử, hắn muốn mấy thứ này làm gì? Hơn nữa, còn muốn còn muốn che giấu cẩn mật. Triệu Vô Cực biết, trong lúc bất tri bất giác, mình đã bước lên con tàu cướp biển của Nhị hoàng tử. Hơn nữa, cũng không xuống nổi.

Sau khi tiếp nhận vụ mua bán này, chỉ cần nhóm người này đem huyền thú thủ nỏ sau này giết chết một người, thì gia tộc của mình và quan hệ với Nhị hoàng tử ngày càng gắn bó, nếu hai bên dính chặt vào nhau thì hoàng tử thậm chí kêu hắn đổ máu thì hắn cũng không có đường lui!

Chính mình đã không có biện pháp phản kháng!

Đừng nói lúc này đã bắt đầu tiến hành, coi như dù chưa tiến hành, mình có thể lui về phía sau sao?

Gia tộc của mình tuy nói cũng có chút lực ảnh hưởng. Nhưng cùng thực lực của hoàng tử so sánh, thì bé nhỏ không đáng kể. Nếu là từ chối cuộc trao đổi này, chỉ sợ gia tộc của mình chỉ trong vòng một đêm sẽ hóa thành tro bụi, cả nhà đều bị diệt.

Mà mưa to gió lớn hiểm trở thường thường cũng đại biểu cho hồi báo to lớn, chỉ làm một người thương gia, lại có thể nhận được ba phần trăm lợi nhuận, thậm chí còn có thể tạo nên thời điểm làm ăn thuận lợi cho gia tộc, coi như dùng tánh mạng liều một lần, cũng không phải là không thể !

Huống chi, ở bên trong việc này mơ hồ còn có ý tứ chính trị, nếu có thể bởi vì vậy mà đạt được một xuất thân hoặc được ban cho …

Cho nên Triệu Vô Cực tuy rằng cảm giác mình vừa ăn phải một con ruồi bọ, nhưng mà khuôn mặt vẫn tươi cười khích lệ bản thân một tiếng:

- Thứ này quả thật vừa vào miệng cảm thấy ghê tởm. Nhưng mà đây thực sự là món ăn dinh dưỡng, nó chứa dinh dưỡng phong phú còn hơn cả lòng trắng trứng!

Huyền thú thủ nỏ của nhóm này rốt cục ở trong thời gian ngắn đã chế tạo hoàn thành, ở bên trong cũng không xuất hiện sai lầm nào. Triệu gia gia chủ Triệu Vô Cực cuối cùng cũng nới lỏng được một ít sức lực, nhưng lập tức thần kinh lại căng lên. Trong lòng hắn hiểu rất rõ ràng, trên đoàn đường mang thủ nỏ đến kinh thành, mới chân chính là một hồi phân cao thấp!

Cho nên Triệu Vô Cực thà rằng lập tức đình chỉ sinh ý của toàn bộ gia tộc, tập hợp tất cả các cao thủ trong gia tộc, hộ tống thủ nó tiến về kinh thành. Mặt khác, hắn vẫn cảm thấy vô cùng lo lắng, không tiếc hết thảy tiền bạc đến công hội Giang Nam, thỉnh ra phó hội trưởng công hội

Giang Nam tự mình dẫn cao thủ cùng với mình đồng hành. Để đảm bảo chắc chắn không có sơ hở.

Nhưng mình vừa mới ở bên này chuẩn bị tốt tất cả thì Nhị hoàng tử bên kia cũng lấy phương thức chia thành từng tốp nhỏ, phái ra các đội bảo vệ tinh nhuệ dưới trướng đến hộ tống nhằm mang thủ nỏ về kinh, đây vốn là vì muốn chắc chắn chu đáo cho mọi hành động, điều này làm cho trong lòng Triệu Vô Cực càng thêm sợ hãi. Xem ra, sự bố trí này cho chính mình là muốn tăng thêm lực lượng bảo vệ, tình hình tương đối khả quan. Đủ để ứng phó với tuyệt đại đa số biến cố!

Nhưng Nhị hoàng tử bên kia rõ ràng vẫn không yên lòng, vẫn vô cùng cẩn trọng, điều đó chẳng phải nói nhóm vận chuyển thủ nỏ sẽ phải gặp một ít tình huống vượt qua dự liệu trên đường về kinh sao, xem ra tự mình bố trí thực lực hộ tống cũng vô pháp ứng phó biến cố trên đường này!

Suy luận này có tác dụng với nhóm vận chuyển thủ nỏ. Có thể nói là mọi chuyện rõ rành rành, chính mình may mắn tính toán mọi chuyện phía trước đã hoàn toàn thất bại!

Mỗi lần con ngựa tiến lên một bước, cự ly đến với trận huyết tinh đấu tranh trong hoàng tộc cũng gần một bước!

Rốt cục, cuối cùng cũng tiếp cận được Thiên Hương Đô thành.

- Đại ca, việc này trên cơ bản đã có thể xem như hoàn thành. Phía trước hai trăm dặm, đã là Thiên Hương đô thành! Cho dù có người có tâm chặn đường, chỉ sợ cũng sẽ không dám mạo hiểm lớn, không e dè trong phạm vi đô thành đế quốc mà gây án!

Một hán tử gầy yếu phóng ngựa đuổi theo, trên mặt lộ vẻ vui mừng tươi cười nói:

- Đoạn đường này xem ra chúng ta đã lo lắng vô ích. Thật không nghĩ tới, mọi chuyện lại thuận lợi như thế. Xem ra biện pháp giữ bí mật của

Nhị gia tương đối xuất sắc.

Hán tử gầy yếu này đúng là nhị đệ ruột thịt của Triệu Vô Cực, Triệu Vô Thiên, hắn cũng là một trong số ít những người trong nhóm biết được hàng hóa ủy thác cùng thân thế của người môi giới với Triệu gia trong chuyến hành trình về kinh lần này.

- Chỉ hy vọng là thế!

Triệu Vô Cực thở dài một tiếng. Nhìn sắc trời hoàng hôn lần thứ hai buông xuống, đột nhiên cảm giác, thiên địa lúc này dần dần ảm đạm đi, giống như biến thành một hắc động thật lớn, đang đem mình cùng những người trong gia tộc một ngụm nuốt trọn, mà chính mình lại không có một chút năng lực phản kháng.

- Chỉ còn một đoạn đường cuối cùng, mọi người giữ vững tinh thần. Tập trung hết lực lượng, tốc độ tiến về phía trước, chỉ có mau chóng đuổi tới kinh thành, giao hàng hóa, mới xem như là chân chính hoàn thành trọng trách, mới có thể an tâm nghỉ ngơi!

Triệu Vô Cực thở ra một hơi, cố gắng bỏ đi nhưng ý nghĩ lộn xộn trong đầu mà trầm giọng nói.

- Dạ!

Triệu Vô Thiên đáp lại một tiếng, giảm tốc độ, sau đó từ trong lòng lấy ra một mặt lá cờ, trên không trung cấp tốc vung hai cái, cả đoàn ngựa thồ nguyên bản tốc độ đang bình thường lập tức tăng tốc nhanh hơn một chút.

Tiếng vó ngựa gấp gáp dồn dập vang lên, trong một chỗ kín, một trung niên nhân khôi ngô đang cưỡi một tuấn mã màu mận chín, hăng hái tiếng về phía trước, vẻ mặt long đong vất vả, trên mặt có vẻ mơ hồ không kiên nhẫn:

- Triệu gia chủ, nơi đây cự ly cách Thiên Hương không còn xa. Có cần phải gấp gáp như vậy không? Đoạn đường này cũng sắp tới, đừng vì thần hồn nát thần tính, các huynh đệ sớm đã mệt mỏi không chịu nổi. Sắc trời đêm tối không rõ, đường đêm khó đi, rất dễ phát sinh biến cố, không bằng chúng ta tạm thời tìm một chỗ nghỉ một đêm. Sáng mai lại tiếp tục lên đường như thế mới phải. Dựa theo hạn định, chúng ta đã đến sớm hai ngày, không cần phải vội vã trong ban đêm không rõ đường như thế này chứ?

Người nói chuyện đúng là phó hội trưởng Mạnh Hiểu Tùng của Giang Nam công hội.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 88: Lão Tử Đến Cướp Đây!

Đi đoạn đường này, hắn đã nín nhịn đầy một bụng tức khí. Lại có thể đến dịch trạm mà một giọt nước cũng không được thấm lưỡi, không biết là hộ tống cái gì vậy. Dọc theo đường đi thần thần bí bí, ngoại trừ lên đường chính là gấp rút mà đi, mình và hai mươi đồng bạn cơ hồ mệt đến tan chảy rồi; trong khi hết lần này đến lần khácchuyện gì cũng không phát sinh.

Đây thuần túy không phải là dày vò người sao?

Triệu thị gia tộc mỗi người sắc mặt đều nghiêm túc, giống như là mẹ chết vậy, nếu là những lúc khác thì cả bọn đã vênh váo tự đắc rồi, ta khinh, lão tử can dự cùng các ngươi quả thực bị bọn ngươi biến thành tạp dịch! Bọn ngươi tưởng mình là hoàng đế còn lão tử là ngự tiền thị vệ sao? Cho nên dọc đường đi, Mạnh Hiểu Tùng có thể nói là buồn bực tù túng.

Giờ khắc này, cả ngày liên tiếp cưỡi ngựa trên đường, mông cơ hồ bị lưng ngựa làm cho nở thành hoa, mắt thấy màn đêm dần buông xuống, đang tự nhủ cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, đang suy nghĩ tiếp, tìm khách điếm, nữ nhân cùng uống rượu, nếu hứng lên tìm mấy cô bé cùng vui vẻ chút thời gian; thế mà không thể tưởng được lại ra một mệnh lệnh thúc mọi người tiếp tục đi nhanh!

Thế này còn có thiên lý hay không, có đạo lý hay không?

Bọn lão tử mỗi lần bình thường làm nhiệm vụ đều như là du sơn ngoạn thủy vậy, nào có gian khổ như thời gian này?

Nếu không phải các ngươi đáp ứng cái giá trên trời năm vạn lượng bạc, lão tử sao có hứng thú tự mình đi một chuyến chứ? Nhưng lão tử cần các ngươi để làm người, chứ không cần các người tiếp tục tự mình như con lừa trong rạp chui ra chui vào!

Kết quả là Mạnh Hiểu Tùng Mạnh phó hội trưởng cũng không nhịn được nữa, liền đi lên lớn tiếng chất vấn.

- Sự tình trọng đại! Không thể không làm cẩn thận! Mạnh phó hội trưởng độ lượng rộng rãi cao thượng, xin hãy thông cảm một chút.

Triệu Vô Cực miễn cưỡng cười cười, chắp tay cung kính.

- Con bà nó! Sự tình trọng đại, trên đường đi một câu này ngươi nói ít nhất tám trăm lần rồi, ngươi không thấy phiền nhưng cha ngươi phiền lòng lắm! Triệu Vô Cực, là đàn ông ta khuyên ngươi đừng có vẻ mặt bất cần, cha ngươi trả cho ta số tiền lớn, ta mới đến bảo tiêu, cũng không phải là gia đinh trong Triệu gia các ngươi, điểm này, ngươi phải hiểu rõ ràng, ngàn vạn lần không cần cho ăn mỡ heo mà lừa ta a!

Mạnh Hiểu Tùng bực mình, dọc đường đi đã nghe câu ‘sự tình trọng đại’, nghe đến nỗi chai lỗ tai rồi, hiện tại đã gần đến Thiên Hương thành, lại nghe được câu đó, rốt cuộc nhịn không được bạo phát.

Triệu Vô Cực cười khổ một tiếng, đang muốn cất lời, giải thích một chút, chung quy người một nhà không thể nội chiến, nhưng đột nhiên, có bốn con ngựa uy mãnh đồng thời phi đến, mang theo bốn kị sĩ vẻ mặt lạnh tanh xuất hiện, trừng mắt nhìn Mạnh Hiểu Tùng lạnh lùng nói:

- Làm sao vậy? Ồn ào cái gì? Tiểu tử, mẹ ngươi chết hay sao mà hô to gọi nhỏ vậy, có gì bất mãn sao?

Bốn kị sĩ này đều thuộc Thần Phong vệ đội, lặn lội đường xa, trong lòng đã kêu khổ thấu trời; nhưng thấy Mạnh Hiểu Tùng lại là người đầu tiên gây khó dễ, liền không nguyện ý.

- Chúng ta còn không tỏ vẻ không hài lòng, vậy ngươi tỏ vẻ cái chó gì?

Mạnh Hiểu Tùng rõ ràng cảm nhận được sát khí lành lạnh từ bốn người toát ra! Trong lòng giận tím gan bầm mặt: Mấy người chỉ là trình độ Kim Huyền võ sĩ, lại có thể dám trước mặt cao thủ Địa Huyền ta mà ra vẻ ta đây ư? Cư nhiên còn muốn uy hiếp ta? Còn chửi ta?! Vậy …còn có thiên lý sao? Còn có đạo lý sao?

- Thế nào? Mấy người các ngươi có ý kiến gì sao?

Mạnh Hiểu Tùng giương đôi mắt sắc lạnh, một tay cũng án lên chuôi kiếm, lạnh lùng đối nhãn.

Nhưng rất nhanh Mạnh Hiểu Tùng liền hối hận, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, từ bốn phương tám hướng mười mấy tên võ sĩ liền xúm tới, xoạt xoạt xoạt vài tiếng vang lên, một chuỗi hàn quang phát ra nào là trường kiếm nào là đại đao tuốt ra khỏi vỏ, chỉ một tiếng hét, hơn mười người không cần tiếng thứ hai, đồng thời hướng phía mình vọt tới, đao kiếm không lưu tình chút nào chém ngay!

Điên rồi! Gặp phải lũ điên rồi!

Nhắc tới những người này tuy rằng người đông thế mạnh, riêng rẽ chỉ có tu vi Kim Huyền, chắc chắc chưa là đối thủ của Mạnh Hiểu Tùng đã đạt cảnh giới Địa Huyền, nhưng những người này hành động lại hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người, dù nói thế nào cũng là đồng bọn của nhau, đừng nhìn Mạnh Hiểu Tùng có vẻ không thoải mái, cũng không đến mức trực tiếp động thủ, thế nhưng những người này không cần giảng đạo lý! Nói động thủ liền động thủ một chút chuẩn bị cũng không cần.

- Dừng tay, tất cả dừng tay! Mọi người là người một nhà!

Triệu Vô Cực đầu đầy mồ hôi, vội vàng vọt tới khuyên giải.

Keng keng vài tiếng vang vang lên, cuối cùng vòng vây tấn công cũng dãn ra, nhưng một lượng lớn kị sĩ khác lại tiến lên chuẩn bị, rất rõ ràng, các võ sĩ này tuy rằng thực lực không cao, nhưng chiến trận hợp kích lại rất nhuần nhuyễn, một khi đã bắt đầu công kích, liền tầng tầng lớp lớp như tre già măng mọc, liên tục không dứt, địch nhân còn chưa ngã xuống tuyệt không dừng tay!

Triệu Vô Cực cơ hồ nghẹn họng không nói nên lời:

- Chư vị! Chư vị, đều là người một nhà; chúng ta cùng vì đại sự, cần gì phải làm gì tổn thương hòa khí với nhau chứ?

Ngàn vạn lời khuyên giải, rốt cuộc song phương đều đình thủ.

Thị vệ của nhị hoàng tử, từ xưa đến nay hoành hành ngang ngược quen rồi, sao đem Mạnh Hiểu Tùng để trong mắt? Coi như ngươi tu vi có là Địa Huyền thì sao? Người có thân thủ Địa Huyền chết cũng không phải ít, chẳng lẽ còn kém ngươi sao?

Đừng thấy ngươi Địa Huyền, còn chúng ta trình độ chỉ là Kim Huyền mà tinh vi, các ông đây thân là đái đao thị vệ, là quan, ngươi chỉ là dân đen thôi! Chỉ cần ngươi còn cách Thiên Huyền khoảng cách xa vời, vậy ngươi muốn thế nào các đại ca cũng chiều ngươi, ngươi có dám không? Con mẹ nó ngươi mà dám các ông chụp cho cái mũ tạo phản lên đầu khiến ngươi ngốc đi!

Mấy thị vệ vương phủ thần tình ác ý nhìn cặp mông to mọng của Mạnh Hiểu Tùng nhớ lại một chút: “Nghe nói trong ngục có một nhóm tội phạm thích bạo hoa cúc (thông ass đó các bợn :88:)...”

Mạnh Hiểu Tùng muốn phát tác, nhưng Triệu Vô Cực ghé sát tai nói một câu, Mạnh Hiểu Tùng nhất thời thành thành thật thật nín nhịn.

- Mấy người này chính là ngự tiền thị vệ!

Câu nói tuy nhẹ nhàng, nhưng làm cho toàn bộ cơn tức giận của Mạnh Hiểu Tùng hạ xuống, như biến thành mệnh lệnh vua ban.

Từ xưa tới nay, dân không cùng đấu với quan!

Đây mãi mãi là triết lý ở đời!

Ngự tiền thị vệ của hoàng đế, không chút nào do dự chém chết một quan phụ mẫu tại địa phương, cũng tuyệt không có ai dám nói gì, huống chi mình chỉ là người giang hồ? Hơn nữa còn là người giang hồ có làm ăn buôn bán?

Khó trách Triệu Vô Cực lại có thể ngoan ngoãn như tôn tử vậy, thì ra là thế, lần này chính là làm việc cho hoàng gia a; không biết sau khi sự tình hoàn thành, chính mình có chức quan nho nhỏ để làm không đây? Tưởng tượng như vậy, ánh mắt Mạnh Hiểu Tùng nhìn về phía ngự tiền thị vệ lại có thêm vài phần nịnh nọt.

Đôi ngũ tiếp tục đi, trong đội ngũ vì giải quyết dược phong ba nhỏ nhoi này nên trở nên hài hòa rất nhiều.

Phía trước có một ngọn núi, ngọn núi này, chính là bức tường sắt bằng núi của Thiên Hương thành, chính là bức bình phong che chở cho Thiên Hương đô thành!

Đi lên đỉnh ngọn núi này, có thể mờ mờ nhìn thấy Thiên Hương Thành ở phía xa!

Đến nơi này có thể nói đã hoàn thành nhiệm vụ được chín phần!

Rốt cuộc, có thể buông lỏng bản thân được rồi!

Triệu Vô Cực một hơi thở dài hắt ra, giơ tay lên, hạ lệnh ngay lúc xuống chân núi nghỉ ngơi một hồi, đoàn người bắc bếp thổi cơm, chuẩn bị ăn no rồi nghỉ ngơi, sau đó ra roi thúc ngựa, đi nhanh hết quãng đường còn lại, càng vào thành Thiên Hương nhanh chừng nào càng tìm nơi vui thú sớm chừng nấy , các huynh đệ cùng nhau vui vẻ a…

Khói bếp nổi lên, nồi lớn đã bay ra mùi thơm ngào ngạt, bên cạnh cũng truyền tới mùi thơm của thịt nướng từ xiên sắt, toàn bộ đại hán cơ hồ đều tham lam nuốt nước miếng, đoạn đường này, chính là lao lực tinh thần thể xác mệt mỏi, chính thức là cực kỳ quá độ.

Rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi một hồi, buông bỏ tinh thần mà nghỉ ngơi, có một bữa cơm ấm lòng.

- Ăn cơm!

Triệu Vô Cực cao hứng phấn chấn hô to một tiếng, bưng một bát lớn lên trước.

- Hắc hắc hắc… Ăn cơm? Các ngươi còn muốn ăn cơm sao? Vốn có thể cho các ngươi thành con ma no, nhưng chính là chúng ta thời gian rất có hạn, cũng đành để các vị xuống địa phủ ăn cơm vậy!

Một tiếng âm trầm cười lạnh, tựa như gió lạnh thổi từ địa ngục đến, cứ như vậy lẫm liệt lạnh buốt truyền ra.

- Ai? Đi ra!

Mọi người tức thì khẩn trương, loạt soạt đứng lên, đao kiếm đồng thời tuốt ra khỏi vỏ, cảnh giác nhìn bốn phía rừng núi âm u.

- Lão tử đến cướp bóc đây!

Ngay khi đang yên tĩnh, một tiếng rống cao hứng phấn chấn xuất hiện, lam quang ầm ầm hiện ra, trên mặt đất nồi lớn ầm ầm phát nổ, nguyên cả nồi cơm đã nấu chín cũng tung tóe tứ phía, vỡ thành mảnh nhỏ bay toán loạn, liên tục năm sáu thanh âm kêu thảm phát ra, chính là mấy người vận may không tốt bị mảnh nồi găm lên người.

- Thiên Huyền cao thủ?

Mọi người một hồi kinh hô, không có ngoại lệ, vô luận là trình độ Địa Huyền như Mạnh Hiểu Tùng, hay là những ngự tiền thị vệ vênh váo tự

đắc.

Một thân ảnh màu lam giống như tên lửa lao ra, phanh phanh vài tiếng, vài tên võ sĩ như trái bóng bị đá tung lên giữa không trung, giống như đằng vân giá vũ bay trên bầu trời, một hắc y nhân bịt mặt đã đứng ở giữa, một bàn tay hắn chìa ra, nắm gọn lấy cổ Triệu Vô Thiên, đem cả ngươi hắn nhấc lên, dễ dàng tựa như xách một con gà, mặc cho tứ chi trên không trung giẫy dụa vô lực, sắc mặt tím bầm.

- Nói! Tất cả thủ nỏ để ở đâu?

Hắc y bịt mặt trên người lam quang lóe ra, bàn tay dần dần bóp chặt, trong mắt lóe ra hàn quang bạo ngược.

- Giết!

Bốn phía nổi lên tiếng hô lớn, ba bốn mươi người đao kiếm đều tuốt ra, toàn bộ đều vọt tới không để ý đến sống chết của Triệu Vô Thiên. Triệu Vô Cực khẩn trương kêu lên:

- Nhị đệ của ta.

Trong rừng, lại một tiếng hô hưng phấn vang lên, lại là một hắc y nhân bịt mặt thân ảnh chớp nhoáng phi ra, tả chưởng hữu kiếm, đại khai sát giới!

Cùng lúc này hắc y nhân bịt mặt kia sắc mặt lạnh lùng nhìn Triệu Vô Thiên giẫy dụa dần dần vô lực trong cánh tay của hắn, thanh âm không chút cảm tình nói:

- Nếu không nói, ngươi sẽ chết ngay! Ngàn vạn lần đừng nói với ta là ở trong xe ngựa, lão tử không ngây thơ tin lời nói dối như vậy, nếu dám gạt ta, các ngươi liền chỉ có một kết cục!

Ở…Ở…

Triệu Vô Thiên hai chân vung loạn, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi. Ngay lúc này, đột nhiên một đạo hoàng sắc quang mang hiện lên, Triệu Vô Thiên kêu thảm một tiếng, nẩy người hai cái , rồi bất động.

- Đồ khốn!

Hắc y nhân tức giận mắng một tiếng, xoay người bổ nhào ra ngoài.

Một mảnh hỗn loạn tan hoang. Triệu Vô Cực hét lên một tiếng thê lương bi thảm:

- Nhị đệ!

Đột nhiên khóe mắt nhìn về cẩm y võ vĩ:

- Ngươi …ngươi sao có thể giết nhị đệ ta!

Cẩm y vệ này chính là Trương Tồn Hiếu, thủ lĩnh Thần Phong vệ đội của nhị hoàng tử, đối mặt với câu chất vất của Triệu Vô Cực, càng làm cho hắn tức giận hơn, đỏ bừng cả khuôn mặt, lớn tiếng hét:

- Triệu Vô Cực, ngươi dám phá hỏng đại sự của nhị hoàng tử sao? Đệ đệ của ngươi gan thỏ đế, nếu ta ra tay hơi chậm trễ một chút thôi, hắn đã tiết lộ bí mật rồi! Ta ra tay giết hắn, chính là việc đương nhiên! Nếu để cho hắn tiết lộ bí mật, phá hỏng đại sự, cả Triệu thị gia tộc các ngươi đều phải rơi đầu! Tên ngu ngốc nhà ngươi còn ý kiến gì!

Cả người Triệu Vô Cực chấn động, bất động, trong lòng tràn ngập bi phẫn không chỗ phát tiết, đột nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, vọt tới hắc y nhân bịt mặt kia.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 89: Ca Chỉ Nhìn, Ca Không Nói!

Giữa không trung hét lớn một tiếng:

- Đại sư huynh, dứt khoát thịt sạch tất cả rồi sẽ tìm được thủ nỏ, khẳng định bọn này để vật trong người, chẳng lẽ còn chạy lên trời được sao?

Một thân ảnh màu lam tung hoành bay ra, trong tay trường kiếm cơ hồ lam quang xuất ra chừng hơn trượng, vừa hiện thân liền khiến cho một mảnh kêu thảm! Phá vỡ vòng vây của đám người, ra tay chém xuống là huyết ảnh tung tóe theo đường tiến tới, tiễn oan hồn xuống địa ngục, điên cuồng hướng trung tâm giết qua!

Trương Tồn Hiếu kêu to:

- Mọi người làm thành một vòng, chung sức chống đỡ, hình thành Thiết Dũng Sát Trận, phòng ngự đến cùng.

Toàn bộ võ sĩ theo mệnh lệnh hành động, nhanh chóng nương tựa vào nhau, trong lúc nhất thời tiếng kêu thảm vẫn nổi lên bốn phía. Tuy rằng không thể ngăn cản được ba gã Thiên Huyền cao thủ, nhưng đã dần dần ổn định dược trận tuyến.

Trên một cây to cao che trời, tuy không một bóng người; nhưng mơ hồ truyền ra một tiếng thở dài.

Đúng là Quân đại thiếu gia giấu mình ở trên cây.

Nhìn thấy phía dưới chém giết, Quân đại thiếu gia không ngừng lắc đầu, đối với ba người không dùng đầu mà dùng sức giết ra thật có chút thất vọng! Cướp bóc không chuyên nghiệp như vậy sao, thật không biết Lệ Vô Bi, Lệ đại chí tôn dạy dỗ đệ tử thế nào đây!

Lấy thị lực của Quân Mạc Tà, tự nhiên liếc mắt một cái là biết, ba người này, đúng là ba đại đệ tử của Lệ Vô Bi!

Người quen a. Thật sự là quá quen thuộc mà!

Ba người này thật sự làm hỏng việc nhiều hơn là thành công! Điển hình là loại phế vật a.

Đánh cướp nha, phải vô thanh vô tức trực tiếp đánh xuống, trước khi ra tay lại còn muốn thông báo một câu.

Điều này làm Quân Mạc Tà cảm thán không biết nói gì hơn.

Giả bộ cái rắm a!

Đã đi cướp lại còn hô lớn, ngay cả kế hoạch hoàn mỹ thiếu gia định ra cũng bị đảo lộn! Phí mất bao công sức! Cái này còn may Lệ Kiếm Hồng còn chưa phang câu “ Núi này ta mở, rừng này ta trồng, nếu muốn đi qua, mau nộp tiền mãi lộ…”, nếu không có thể làm Quân đại sát thủ kích động ngã cắm đầu xuống gốc cây mất.

Quân Mạc Tà trước một ngày liền mang theo đội thân vệ đến nơi này, đặt bẫy, tạo chỗ ẩn núp bận rộn chết đi được, cuối cùng, Quân Mạc Tà lại trực tiếp phát cho mỗi người một viên ‘ẩn tàng khí tức’ che dấu hơi thở của bản thân, đem hơn hai trăm người an bài trong rừng cây cách nơi này không xa, đương nhiên, đều nằm trong huyệt động ngầm tiềm ẩn. Chỉ đợi nhóm nhân mã này một khi đã tiến vào vòng vây sẽ trực tiếp như sấm vang chớp giật xuống tay, sau đó thu dọn chiến lợi phẩm lên ngựa chạy.

Nghĩ thế nào cũng không ngờ được đang đợi đám người này tiến vào vòng vây, liền bị ba cái đầu ngu ngốc trẻ tuổi chặn đứng chém giết!

Con bà nó thật là làm cho ta không thể nói gì a!

Quân Mạc Tà nhanh chóng truyền ra tin tức, nhắc người bên mình bình tĩnh chớ vọng động, xem tình huống thế nào đã, trước mắt tình thế này, ba tên kia thực lực tuy rằng mạnh mẽ, nhưng cũng vướng tay vướng chân không dễ dàng gì a, để cho bọn chúng như chó tranh mồi một phen rồi quyết định sau vậy.

Đang nghĩ như vậy, giữa khoảng đất Lệ Kiếm Hồng đột nhiên khẽ hô một tiếng, bước chân đều đặn ầm vang một hồi, một đám hắc y bịt mặt từ trên núi vọt xuống, nháy mắt gia nhập vòng chiến, ngay lập tức, cục diện giằng co giữa hai bên liền bị phá vỡ.

Trương Tồn Hiếu thủ lĩnh Thần Phong vệ đội trước ngực trúng một chưởng, lộn một vòng ra ngoài miệng phún máu tươi, quát to một tiếng, vung ngược tay lên, trong tay một kỳ hoa hỏa pháo gào rít phóng lên trời, nổ ầm, bầu trời đêm nhất thời lộ ra pháo hoa có hình dạng như một thanh tiểu kiếm mầu đỏ tươi như máu, hình ảnh giống thật vô cùng.

Xem ra, Huyết Kiếm đường ẩn thân ở một nơi bí mật sắp tới cứu viện, xem thử lần này song phương ai mạnh ai yếu đây, dù sao lão tử cũng tọa sơn quan hổ đấu, là nghêu sò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Quân Mạc Tà ngồi trên nhánh cây giống như cưỡi ngựa, theo nhánh cây đung đưa theo gió, nhịp điệu cực kỳ hứng thú, nếu lúc này mà bị người nhìn thấy, không chừng làm cho người ta nghĩ rằng hắn đang “ấy ấy” cái cây :110:

Quân đại thiếu gia nâng cằm, hứng thú chờ đợi. Thật là náo nhiệt nha, Huyết Kiếm đường cùng đệ tử Lệ Vô Bi, còn có Lý Du Nhiên cùng cao thủ bí mật, mọi người hung hăng đối chọi một lần đi, tốt nhất là lưỡng bại câu thương! Hắn vỗ trán nghĩ: “Hay là cả hai bên đều bại vong là tốt

nhất, bất quá ca tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng cũng không tham vọng quá đáng đâu.”

“ Ân, trước mắt ca chỉ nhìn, ca không nói lời nào.”

Đáng tiếc sự tình lúc sau hoàn toàn không như dự đoán của mọi người, tín hiệu cầu cứu Huyết Kiếm đường đến cứu viện đã phát ra, nhưng có lẽ đã phát sinh chuyện gì, đừng nói cao thủ Huyết Kiếm đường đến trợ giúp, mà ngay cả bóng dáng trợ thủ thông thường cũng không có một người!

Khoảng không trong núi vắng lặng, chỉ có nơi này là tràn ngập âm thanh gào thét chém giết. Còn lại ánh lửa bập bùng chiếu rọi, Triệu Vô Cực một phương nhân mã mỗi người sắc mặt đều trắng bệch, vẻ mặt tuyệt vọng.

- Ta thực còn tưởng có người phía sau trợ giúp, nguyên lai là không thành kế!

Lệ Kiếm Hồng cười lạnh trào phúng nói:

- Không thành kế này vui vẻ lắm sao? Dám dùng loại thủ đoạn này khoe khoang trước mặt lão tử, giở trò đùa với địch nhân à, căn bản là chơi đùa chính ngươi mà thôi. Nếu không muốn sống thì nói rõ ra đi, lão tử nhất định thành toàn cho các ngươi!

Triệu Vô Cực nhếch nhác, chật vật dùng đủ loại biện pháp tránh thoát một đao bổ tới, thanh âm có chút nghẹn ngào, kêu to:

- Trương thống lĩnh, viện binh của chúng ta đâu? Ngài không phải nói là viện binh luôn luôn đi theo chúng ta sao? Như thế nào, như thế nào … như thế nào…

Ý hắn muốn hỏi “Như thế nào toàn bộ không có động tĩnh”, nhưng mới nói tới đây, đối thủ trước mặt vù vù tặng liền ba đao cho hắn, khiến

hắn vội vàng tránh né, cũng đem lời muốn hỏi ngắt quãng ba lần, nghe giọng giống như người cà lăm nói chuyện vậy.

- Ta làm sao biết? Ngươi cho rằng ta không sốt ruột hay sao?

Trương Tồn Hiếu tức giận mắng một tiếng:

- Trước quản cái mạng nhỏ của mình cho tốt đi!

Trước mắt, võ sĩ tinh nhuệ của Lý gia được ba vị Thiên Huyền cao thủ suất lĩnh, đã hoàn toàn chiếm được thế thượng phong. Từng bước ép sát, từng bước đem một phương nhân mã của Triệu Vô Cực gom vào bên trong như một vòng tròn nhỏ. Bên Triệu Vô Cực may mắn sống sót hơn trăm người miễn cưỡng tạo thành một đạo phòng tuyến, xúm lại thành một cái vòng tròn, liều mạng ngăn cản địch nhân tấn công như cuồng phong bạo vũ, bên ngoài vòng tròn, đã không còn một người sống sót!

Mạnh Hiểu Tùng, Triệu Vô Cực, Trương Tồn Hiếu ba người này đều dẫn đầu tọa trấn vị trí trọng yếu trong vòng tròn, sắc mặt mỗi người đều thảm hại.

Thời gian từ lúc phát ra tín hiệu đến bây giờ không sai biệt lắm đã tàn một nén nhang, nhưng Huyết Kiếm đường nhận vai trò viện binh vẫn như cũ vô ảnh vô tung.

Mạnh Hiểu Tùng rốt cuộc nhịn không được nguyền rủa mắng lên, trong thanh âm không ngờ mang theo vài phần nghẹn ngào:

- Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Như thế nào ngay cạnh địa giới kinh thành lại có thể có người ngang nhiên tập kích ngự tiền thị vệ như vậy? Ta nói này các vị đại nhân tiểu nhân trên có lão dưới có thiếu, đi theo các ngươi lúc này đây, chính là không dễ dàng gì. Các ngài mau mau nghĩ biện pháp đi nha, ở kinh thành, các ngài chính là bọn địa đầu xà. Các ngươi hãy đưa ra chủ ý đi chứ.

Mạnh Hiểu Tùng huyền công rất cao, đã đạt thành tựu Địa Huyền, mọi người đi chuyến này cùng Triệu Vô Cực, lấy hắn Địa Huyền là cao thủ mạnh nhất, nhưng nhiều năm trước tới nay cuộc sống sung sướng, đã sớm làm cho hắn mất đi cái loại thiết huyết sát khí và quyết tâm giành thắng lợi của năm đó, càng quý trọng tính mạng hơn, có cơ hội thăng quan phát tài cũng tốt, nhưng cũng phải giữ tính mạng mới được a! Giờ phút này thấy tình huống nguy cấp. Trong lòng sớm đã kêu khổ thấu trời, hối hận không ngừng.

Lão tử yên yên ổn ổn ở nhà uống trà chọi chim thả chó khi dễ bá tánh tiếp tục chiếm lấy các đại cô nương xinh đẹp. Thế nào lại theo miếng mỡ lừa gạt cần kiếm cái gì năm vạn lượng bạc chó má này, bạc còn chưa tới tay, mạng già đã muốn đi đứt ở nơi này…

Trương Tồn Hiếu nhịn không được nổi giận vô cùng:

- Ngươi kêu hoảng loạn như gà cái gì? Làm lòng quân rối loạn, ngươi còn kêu toáng như gà, nhiễu loạn quân tâm làm mất ý chí chiến đấu! Câm miệng cho lão tử! Tiếp tục ồn ào, tin hay lão tử một đao bổ ngươi làm năm không!

Mạnh Hiểu Tùng nghe vậy không khỏi giận dữ, vừa dùng đao bảo hộ toàn thân mình vừa phẫn nộ gào lên:

- Đây là đạo lý gì vậy! Các ngươi thân là ngự tiền thị vệ, dưới mắt thiên tử; lại là người trong quan phủ, chúng ta bất quá chỉ là thảo dân như con kiến hôi đi trợ giúp, đi theo các ngươi chỉ là giúp quan gia hộ tống hàng, giờ phút này nhìn thấy tính mạng khó giữ được, lại vẫn như cũ tác phong đáng tởm, mở lời nói lên cũng không cho sao?

Dứt lời, lại càng không chờ Trương Tồn Hiếu trả lời, hắn đột nhiên vươn cổ lên hô lên:

- Cứu mạng a, cứu mạng a!

Hắn một thân huyền công thâm hậu, lúc này trong vòng chiến cũng chỉ dưới tay Lệ Kim Hồng ba đại Thiên Huyền cao thủ. Vả lại, từ lúc cuộc chiến bắt đầu tới bây giờ hắn luôn co đầu rút cổ trốn chui trốn lủi phía sau, trên người nửa điểm thương tổn cũng không có, lần hô này quả thật là thanh chấn khắp nơi, truyền ra ngoài thật xa.

Trên nhánh cây,Quân Mạc Tà xém tí nữa là ngã cắm đầu xuống đất: “Lão đại, ngài thế nào cũng là một vị Địa Huyền cao thủ, nhìn lên thì chẳng bằng ai, nhìn xuống thì chẳng có ai bằng mình, nhưng hành động như vậy còn có uy tín danh dự của một nhân vật cao thủ sao? Sợ chết đến mức này sao?”

Hắc y nhân che mặt Lệ Kiếm Hồng cũng không chịu nổi thân mình lảo đảo, lập tức ha hả cười, dữ tợn kêu lên:

- Kêu đi , kêu đi, tiếp tục kêu lớn lên a! Cho ngươi kêu đến nát tan cái yết hầu cũng vô dụng thôi, sẽ không có ai đến cứu ngươi đâu!

Quân Mạc Tà không nói gì mà ngước nhìn trời cao, cả người kịch liệt run rẩy; có loại cảm giác xúc động mãnh liệt đến sắp ngất đi: “Trời ạ, sao không cho ta chết đi! Như thế nào lại cho ta đến thế giới này để có thể nghe được lời kinh điển như vậy chứ!”

Mạnh Hiểu Tùng kêu cứu mạng đại để là rất sợ chết, nhưng những lời này của Lệ Kiếm Hồng thật sự lại là danh ngôn!

Trong cơn xúc động, Quân Mạc Tà tựa hồ tưởng tượng ra vẻ mặt dữ tợn nhưng đáng khinh bỉ của một đại hán, ở sâu trong một con hẻm nhỏ yên lặng ức hiếp một tiểu cô nương nhu nhược, hắn đắc ý cười to: “Kêu đi kêu đi, cho ngươi kêu đến nát yết hầu… “

Một màn hoảng hốt kia, tuy rằng có cẩu huyết một chút, nhưng chuyện như thế, nếu so sánh thì cũng còn kém xa màn trình diễn trước mắt, đây là một nam nhân đối với một nam nhân nói đó nha!

Quân Mạc Tà thấy lợm giọng nuốt ực một ngụm nước bọt, không được, lão tử muốn ói quá, thật quá ác tâm…

Tại hiện trường, tình huống vẫn hừng hực khí thế.

Triệu Vô Cực mang theo nhân mã Triệu gia, hầu như đã tử vong không còn mấy mạng; phía Mạnh Hiểu Tùng, hội viên thuộc Giang Nam công hội, cũng không sai biệt lắm đều máu tươi phơi thây; không thể không thừa nhận, nhị hoàng tử phái ra hai trăm thành viên thuộc Thần Phong vệ đội là có tố chất cao nhất, phóng mắt có hơn một trăm năm mươi người còn sống sót thì tám chín phần mười là thành viên của Thần Phong vệ đội.

Kỳ thực mỗi người của Thần Phong vệ đội, lấy thực lực mà nói, cũng không tính là cao, có thể nói là thân thủ còn hơi kém hơn Triệu gia cùng Giang Nam công hội, nhưng lại hơn ở kinh nghiệm chiến trận, kinh nghiệm chiến đấu phong phú cực kỳ, dù rơi vào thế hạ phong vẫn có thể ổn định thế trận, hơn nữa còn am hiểu vây công chém giết, đoàn đội hợp tác lực lượng rất mạnh mẽ, cho nên dù hai quân chiến đấu trong đêm tối, lại thể hiện được ưu thế cường đại.

Đến nỗi Triệu gia cùng Giang Nam công hội quả thật có không ít người chiến lực so với Thần Phong vệ đội mạnh mẽ hơn, nhưng một đám đều theo thói quen độc lai độc vãng, người giang hồ rất ít hợp tác với nhau, bởi vậy một khi gặp phải trận hỗn chiến quy mô bực này, chỉ biết bằng sức mình giết chóc, cho nên những người chết đầu tiên lại là những cao thủ có thực lực mạnh mẽ nhưng lại thiếu tinh thần hợp tác!

Lệ Kiếm Hồng ba người phân theo ba hướng, dịch chuyển tấn công, hiển nhiên không còn kiên nhẫn được nữa, dù sao nơi này cũng gần kinh thành, vạn nhất để lộ phong thanh thì hậu quả có thể vô cùng khôn lường.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 90: Thiếu Mất Một Món!

Từ phía chiến trường hỗn loạn đột nhiên lần thứ hai phát ra lam quang rực rỡ, Lệ Kiếm Hồng mang kiếm hóa thành một cơn lốc màu lam, nhanh chóng biến mất rồi lại hiện ra, nện lên trận hình phòng ngự của Thần Phong vệ đội.

Theo một tiếng nổ ầm ầm vang lên, ngay chính diện đập tới mười người Thần Phong vệ đội đứng mũi chịu sào.

Dưới tác động mạnh mẽ lần này, liên tiếp từng dòng máu từ miệng hộc ra, Lệ Kiếm Hồng cũng không chậm trễ, huyền khí xanh thẳm từ trên thân người nhỏ bé trong nháy mắt tỏa ra thành một vòng tròn lớn, trong vòng công kích của một kiếm này, ít nhất cũng có bảy tám người bị phân thành hai mảnh!

Ngay lúc Lệ Kiếm Hồng xuất toàn lực cố mở một đường máu, lực cũ đã hết lực mới chưa sinh ra, Trương Tồn Hiếu và Thần Phong vệ đội đã nhanh chóng lấp lỗ hổng lại, hơn nữa còn có hơn ba mươi chuôi lợi khí chém tới Lệ Kiếm Hồng. Lệ Kiếm Hồng nhất thời chưa khôi phục, trúng hơn mười kiến, nhưng dù sao cũng đã đạt tới cảnh giới Thiên Huyền, lấy một chọi nhiều nhưng miễn cưỡng chịu được. Ngay lúc bị bao trong kiếm ảnh, Lệ Kiếm Hồng cố chấp vận huyền khí, hống to một tiếng, lại xuất kiếm làm mười mấy người trọng thương.

Lệ Kiếm Hồng tấn công đột phá thu hoạch rất khá. Nhưng lúc hắn thì triển huyền khí cố dùng tới sát chiêu tấn công địch nhân thì nguyên khí đã đại thương, trước đó lại trúng hơn mười kiếm khiến cho da thịt hắn dù cứng như tinh thiết không hao tổn gì nhưng quần áo thì đã chẳng khác gì

một tên ăn mày rách nát chằng chịt. Bất chợt xoay người một cái rời khỏi chiến trường.

Đối với Lệ Kiếm Hồng, hao tổn bấy nhiêu chỉ cần điều tức một lát thì có thể trở lại như thường.

Nhưng lần ra tay mãnh liệt lần này đã tạo ra kết quả rõ rệt, lỗ hổng cũng đã rành rành ra đó! Tinh nhuệ võ sĩ của Lý gia cũng đã như thủy triều tràn vào.

Mà tại hai hướng khác, hai vị Thiên Huyền cao thủ cũng áp dụng cách tương tự tạo ra lỗ hổng, nhất thời trận pháp của Thần Phong vệ đội xuất hiện sơ hở, trận thế đại loạn.

Ba người Lệ Kiếm Hồng vốn định che giấu thực lực để chờ cao thủ Huyết Kiếm đường sắp tới, nhưng những người đó lại chậm chạp không đến, chắc là không có cái gì quân cứu viện. Vì vậy nên ba người trong lòng phóng túng, ôm lấy tâm lý tốc chiến tốc thắng phát huy thực lực chân chính, thậm chí còn không tiếc hao tổn nguyên khí lao vào đại khai sát giới như hổ giữa bầy dê!

- Chờ đã, không nên giết ta! Ta là phó hội trưởng Giang Nam công hội, ta đầu hàng!

Một tiếng kêu thê lương xuyên thấu trời cao, đúng là Mạnh Hiểu Tùng.

Binh bại như núi đổ, vị phó hội trưởng công hội Giang Nam này rốt cuộc đã không chịu được tâm lý sợ hãi cùng với khát vọng sống tiếp, đã ra đầu hàng.

Trước mặt hắn, chính là Chu Kiếm Minh, nhị đệ tử của Lệ Vô Bi! Hắn đang muốn thẳng tay chém xuống một kiếm lại không nghĩ tới tên trước mặt có chiến lực không kém, là đối thủ duy nhất xứng đáng đánh một trận lại quỳ sụp xuống, nước mắt ròng ròng:

- Tha cho ta đi, anh hùng, thương cho nhà ta còn có mẹ già hơn trăm tuổi, con út lại chỉ mới gào khóc đòi ăn.

Mạnh Hiểu Tùng tiếp tục khóc lóc, kể lể.

- Anh hùng, hu hu, ta không muốn chết.

Chu Kiếm Minh cả người ngẩn ra.

Hắn không thể tưởng tượng ra trên thế gian lại có người sợ chết lại còn vô sỉ như thế! Giữa lúc hai quân toàn lực giao chiến, cư nhiên quỳ xuống còn ra gì nữa, lại còn là phó công hội Giang Nam, cũng thật là dọa người quá chứ nhỉ? Quả nhiên là không có vô sỉ bình thường, chỉ có vô sỉ thậm tệ, càng vô sỉ hơn, cực độ vô sỉ a.

- Hừ! Tên hèn nhát, đứng lên cho ta! Chỉ cần ngươi nói cho ta biết số thủ nỏ kia ở chỗ nào, ta tha người sống!

Chu Kiếm Minh trợn mắt hét lớn.

- À, vâng, là số thủ nỏ kia...

Mạnh Hiểu Tùng dùng sức xoay chuyển tròng mắt, nếu ta biết thì ta đã không tiếc chút nào nói cho ngươi rồi! Đất trời làm chứng, ta nào có biết bọn chúng đem số thủ nỏ đó giấu ở đâu chứ? Đây chẳng phải là muốn mạng già ta sao chứ? Ta thật sự không biết!

- Mau lên chứ! Tên hèn nhát ngươi đảo mắt nghĩ gì đó? Hay là muốn chết? Còn không mau cúi đầu khai mau!

Chu Kiếm Minh hét lớn một tiếng.

- Anh hùng! Tha mạng! Ta vô dụng, thực sự không biết số thủ nỏ đặt ở nơi nào cả.

Mạnh Hiểu Tùng lại càng thêm sợ hãi, quỳ gối dập đầu, phát ra từng tiếng “binh binh”!

- Con mẹ ngươi! Vậy ngươi đầu hàng có giá trị cái rắm gì! Ngay cả một chút tác dụng cũng không có! Lão tử khinh tên hèn ngươi!

Chu Kiếm Minh trừng lớn mắt, “phanh” một cước phóng ra đá vào bụng Mạnh Hiểu Tùng, chỉ đem hắn đá bay lên hơn trượng, trong lòng cực kỳ buồn bực.

- Bọn hèn nhát đầu hàng này cái gì cũng không biết, thật là ...

Trên không trung Mạnh Hiểu Tùng vẫn đang gào to tha mạng bỗng dưng im bặt, một đạo kiếm quang đỏ như máu thoắt ẩn thoát hiện, không hề dừng lại chém đứt đoạn thân thể hắn, sau đó tốc độ không hề chậm lại mà còn tăng lên bắn tới Chu Kiếm Minh!

Ngay khi thân thể Mạnh Hiểu Tùng trở thành hai đoạn tung mưa máu đầy trời, một thân ảnh đỏ như máu tựa như nương theo trận mưa mà xuất hiện!

Xuyên thấu!

Dùng khí thế sét đáng không kịp bưng tai, lưu quang lại chợt lóe lên chém thẳng lên đùi phải khi nãy đá ra chưa kịp rút về của Chu Kiếm Minh, nhẹ nhàng chia ra hai đoạn như thái đao cắt đậu hũ vậy. Toàn thân hắn bay qua màn mưa máu làm máu thấm khắp quần áo của hắn.

Thành thật mà nói thì cũng rất đáng khen! Riêng lần ra tay này mà nói, chỉ hành động không cần kế hoạch mà làm được như vậy quả thực rất tốt khó gì sánh được! Chính là một màn đánh lén tiêu chuẩn, có thể nói là lô hỏa thuần thanh, đăng phong tạo cực.

Người này nấp kĩ một bên chờ thời cơ ra tay, chính ngay lúc Mạnh Hiểu Tùng đầu hàng, Chu Kiếm Minh tiêu giảm địch ý; sau đó lại tức giận đem Mạnh Hiểu Tùng đá lên, đem thân thể họ Mạnh đến một độ cao vi diệu không ngờ, vừa khéo khiến cho hắn cùng Chu, Mạnh hai người ở trên một đường thẳng, lại che được tầm mắt Chu Kiếm Minh.

Tựa như là một chiếc lá nho nhỏ che mắt một người chốc lát, cũng khiến hắn khó lòng nhìn ra một mảnh rừng rậm phía sau!

Bề ngoài che mắt, chính là như vậy!

Mà trong tình huống này lại vi diêu tới tột bậc. Ngay khi sát thủ quần áo đầy máu bổng nhiên lao ra, liền nương theo "chiếc lá ngụy trang" này mà đến, xuyên qua thân thể Mạnh Hiểu Tùng, thẳng đến Chu Kiếm Minh! Mà lúc đó Chu Kiếm Minh đang vừa tức giận vừa buồn bực là lúc mà tính cảnh giác hạ xuống thấp nhất!

Một kiếm thật vừa tay!

Nếu chỉ xét tu vi của sát thủ, tuy hắn đã đạt tới cảnh giới cao thủ Thiên Huyền nhưng dùng thực lực chân chính cùng lắm cũng chỉ có thể ngang ngửa với Chu Kiếm Minh, có khi còn yếu hơn một bậc nếu giao chiến mặt đối mặt. Cho dù kết quả tốt nhất cũng chỉ là lưỡng bại câu thương mà thôi. Nếu không phải lựa chọn thời cơ tốt như vậy thì dù cho ám sát cũng chỉ có thể gây ra vài vết thương nhỏ, hiện tại lại xuất thần chặt đứt một chân Chu Kiếm Minh!

Mắt nhìn thấy đùi phải bị một đường chặt đứt rơi xuống, máu tươi phun ra thành vòi như suối, Chu Kiếm Minh kêu lên một tiếng đau đớn, hai mắt trừng muốn rớt ra ngoài, thống khổ ngửa đầu lên. Mà ngay lúc này gã sát thủ toàn thân đầy máu không hề buông lỏng, vung trường kiếm vừa chặt đứt chân người lên thuận thế chém lên, đem đùi phải của họ Chu xé ra, một đường thế như chẻ tre chém tới!

Chu Kiếm Minh gào lên khản cả giọng, đã có phần không giống tiếng người. Theo bản năng lùi về phía sau nhưng lại quên mất mình chỉ còn một chân, không những không thoát được mà còn ngã chổng vó lên trời. Mà lúc này hai tay của gã kia lại như hai thanh chùy lớn tỏa lam mang hung hung nện vào ngực hắn, lại còn liên tục không ngừng, răng rắc vài tiếng chấn đứt toàn bộ xương sườn trước ngực!

Chu Kiếm Minh từ miệng phát ra âm thanh rên rỉ như dã thú sắp chết, máu từ trong miệng phun ra cùng với nội tạng vỡ nát. Khăn che mặt từ sớm đã biến mất, bộ mặt to lớn lúc này vặn lại như rễ cây, toàn bộ gân xanh chằng chịt nổi lên.

Trong mắt tên sát thủ lóe ra quang mang lãnh khốc, vẫn như trước chưa chịu buông tha, hai tay động một cái, lao người phóng gối tới hết đợt này đến đợt khác, chân trái vừa hạ, chân phải đã lên, không ngừng không nghỉ hành hạ thân dưới Chu Kiếm Minh, hai khuỷu tay cũng như đánh trống không chậm chút nào nện lên ngực Chu Kiếm Minh một cách điên cuồng, hai tay nhanh như chớp nhập lại, mang theo hai luồng lam quang rực rỡ đánh vào hai bên thái dương Chu Kiếm Minh.

Phanh! Thất khiếu nhất thời đều trở thành suối phun!

Mưa máu nhẹ rơi!

Hai chân hắn phập phồng như đang chạy. Một bên điên cuồng công kích lên thân thể Chu Kiếm Minh, một bên lại mang thân thể hắn nháy mắt thoát xa hơn mười trượng. Trong suốt quá trình, Chu Kiếm Minh không ngừng tiếp nhận công kích như vũ bão của hắn, đến cuối cùng cũng ngừng lại. Thân hình vốn cao lớn khôi ngô của Chu Kiếm Minh đã muốn trở thành một đám thịt vụn từ đầu đến chân. Cứ như thế mà buông ra cả người đổ xuống chân, không phát ra thanh âm gì nữa.

Ngay cả một mảnh xương cốt của hắn, cũng đã hóa thành bột phấn!

Trên ven đường đi mọi vật vì liên tục va đập với xác người cũng đều bị lực lượng điên cuồng tấn công đó mà vỡ vụn bay toán loạn.

- Nhị sư đệ...

- Nhị sư huynh...

Hai tiếng gào bi phẫn tê tâm liệt phế vang lên, Lệ Kiếm Hồng và tam sư muội Phương Phiêu Hồng khóe mắt như rách ra đồng thời bỏ qua đối

thủ lao tới. Nhưng mọi chuyện đã quá chậm, Chu Kiếm Minh chỉ còn lại một đám thịt vụn, ngay cả một hơi tàn cũng không có, rõ ràng đã chết từ lâu rồi.

- Huyết kiếm đường sao? Ngươi là ai?

Lệ Kiếm Hồng hai mắt đỏ lên, nhìn chằm chằm vào thân ảnh màu máu kia.

- Nhãn lực của Lệ đại gia quả nhiên không tồi, tại hạ chỉ là một tên vô danh tiểu tốt của Huyết Kiếm Môn, hai vị là Thiên Huyền cao thủ nổi danh đã lâu như sấm bên tai, hôm nay gặp được thật là tam sinh hữu hạnh.

Huyết nhân kia ha ha cười, từ từ xoa xoa thịt vụn và bột phấn xương cốt trên tay quay người nói:

- Vừa nãy định nói ba vị đại danh vang dội đã lâu, nhưng tiếc là tam gia đã trở thành cát bụi, nên đành phải nói hai vị. Điểm thất lễ này hai vị Thiên Huyền cường giả không nên trách tội.

Sắc mặt Quân Mạc Tà đang ở trên cây cực kỳ phấn khích, người này vừa nói mấy câu, quả thực rất tuyệt. Chà đạp người ta nhưng cả một lời thô tục cũng không có, thật hợp ý ta! Nếu là ta thì ta cũng sẽ nói như vậy, khó nhất là hắn so với ta một chữ cũng không kém. Chỉ xét riêng điểm này, bổn thiếu gia quyết định phải cho hắn chết toàn thây!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 91: Cuối Cùng Cũng Đến Lượt Ta!

- Ta hỏi ngươi, ngươi là ai, có dũng khí thì xưng tên đi!

Lệ Kiếm Hồng thân hình run nhẹ, thanh âm trầm thấp khiếp người, không để ý đến sự châm chọc của người này, cũng không xem qua thi thể thê thảm của sư đệ trên mặt đất.

Tam sư muội Phương Phiêu Hồng ánh mắt nhìn chằm chằm vào thi thể Nhị sư huynh trên mặt đất, cả người run lên, một câu cũng không thể nói.

Giữa sân kịch liệt chém giết cũng đột nhiên trong lúc đó ngừng lại. Đám người Triệu Vô Cực tìm được đường sống trong chỗ chết đều cảm thấy "may mắn" không thôi, đối với việc đối phương đến chậm như vậy cũng không để ý.

Mặc kệ chậm hay sớm, chỉ cần đến đây là tốt rồi a. Có thể bảo trụ tánh mạng lại còn cố chấp gì nữa ?

Tuy rằng mọi người dừng tay, nhưng không khí trong sân cũng càng ngày càng áp lực!

Hồng y nhân ha ha cười, đột nhiên giương tay lên, ống tay áo ba một tiếng, đánh ra một tiếng vang thanh thúy trong không trung, hắn rõ ràng là đánh vào một mảnh hư vô, lại giống như là đánh vào thực thể nào đó.

Bốn phía phát ra một trận thanh âm rất nhỏ vút lên, đột nhiên bốn phương tám hướng im ắng hiện ra hơn mười bóng người.

Ánh lửa chiếu rọi, những người này mỗi người đều là một thân hồng y, lẳng lặng đứng vững bất động. Nhưng từng đôi mắt cũng lóe lên hào quang rét lạnh khiếp người, giống như là bầy huyết lang trong đêm tối, đang đợi hiệu lệnh của Lang Vương.

Hai bóng người chậm rãi phiêu phiêu đi vào đứng trước đội hình hồng y nhân, quay mắt về phía Lệ Kiếm Hồng cùng Phương Phiêu Hồng. Trên người quang mang xanh thẳm chói lọi dịu dàng nhấp nháy lên mãnh liệt đập vào mắt đám người Lệ Kiếm Hồng !

Ba người này, đều là Thiên Huyền cường giả!

Đan xen bốn phía, huyền khí màu vàng phân bố khắp nơi, Địa Huyền cao thủ cũng có mười mấy người, ngoài ra toàn bộ đều là thanh ngọc sẫm màu, chừng ba bốn mươi người!

Trong tâm Lệ Kiếm Hồng thoáng lạnh xuống.

Lạnh như một tảng băng!

Cuộc chiến này làm sao có thể đánh!

Thực lực của đối phương vượt qua mình quá xa ! Mà bên mình chỉ có mình và Tam sư muội hai người.

- Tên của ta? Ha ha, Lệ đại gia, ngài cũng không phải mới lần đầu xuất môn, tại hạ thân làm Huyết Kiếm đường sát thủ, tính danh sao có thể nói cho ngươi biết đây? Cho dù ta không coi hai vị vào đâu, nhưng cũng không muốn Lệ Vô Bi, Lệ Chí Tôn biết ! Về phần tại hạ có hay không có dũng khí, ngài thật không ngại đến hỏi Nhị sư đệ ngài, hắn khẳng định biết được rất rõ ràng!

Hồng y nhân nghiêng nghiêng đầu, lúc này mới trả lời Lệ Kiếm Hồng.

- Tốt lắm! Huyết Kiếm đường, Lệ mỗ nhớ kỹ các ngươi!

Lệ Kiếm Hồng bi phẫn nhìn bọn hắn liếc mắt một cái, quay người lại:

- Sư muội, chúng ta đi!

- Chậm đã!

Hồng y nhân đột nhiên quát.

Lệ Kiếm Hồng dừng bước.

- Như thế nào? Chẳng lẽ các ngươi còn vọng tưởng lưu lại hai người bọn ta sao?

Lệ Kiếm Hồng thê thảm cười lớn một tiếng:

- Thực lực của các ngươi tuy rằng hơn xa chúng ta, nếu đánh nhau chúng ta cũng quả thật không là đối thủ, nhưng ngươi cho là các ngươi có thực lực lưu được chúng ta sao?

Lệ Kiếm Hồng nói không sai, nhân vật dẫn đầu song phương đều là Thiên Huyền cường giả, Huyết Kiếm đường muốn đánh bại Lệ Kiếm Hồng tự nhiên là không chút khó khăn, nhưng nếu muốn đem Lệ Kiếm Hồng cùng Phương Phiêu Hồng lưu lại cũng tuyệt không có khả năng! Chỉ cần hai người một lòng muốn chạy, tùy thời đều có thể mở một đường máu chạy đi.

- Ha ha, Lệ huynh chính là hiểu lầm hảo ý của huynh đệ ta, Lệ huynh thân là huyết mạch duy nhất của Lãnh Huyết Chí Tôn, chúng ta đương nhiên là không dám đắc tội.

Hồng y nhân chậm rãi nói :

- Chính là, thi thể Chu nhị gia, chẳng lẽ các ngươi cũng không muốn mang đi sao? Chấp nhận cho hắn phơi thây ngoài hoang dã sao?

Lệ Kiếm Hồng hừ lạnh một tiếng, cũng không nói tiếp, đột nhiên thân thể dựng đứng lên, một tay nắm Phương Phiêu Hồng, không nói một câu,

trực tiếp ở trên nhánh cây nhấp nhô mấy cái, biến mất ở trong bầu trời đêm.

Lệ Kiếm Hồng thấy rất rõ ràng, chỉ cần hắn bế thi thể Chu Kiếm Minh, mang thêm một vật nặng, muốn đi cũng không xong, những lời của hồng y nhân này, rõ ràng chính là rắp tâm hại người, khiến mình cùng sư muội đều lưu lại chỗ này, diệt trừ hậu hoạn.

Trên thực tế, lần này oán thù đã kết, song phương không còn cách xoay chuyển, tuyệt đối là không chết không thôi. Chỉ cần mình biểu hiện ra ý muốn mang thi thể Nhị sư đệ đi, đối phương nhất định sẽ dùng thủ đoạn cực đoan lưu lại chính mình cùng sư muội, cho dù cha của mình là Lãnh Huyết Chí Tôn thì sao? Không nên quên nếu hai người đều chết ở đây, lại thêm bọn họ đem vệ sĩ Lý gia bắt hết, thì sẽ không còn ai đối chứng nữa. Khi đó, cha mình có muốn trả thù cũng không biết ai là cừu gia a!

Đối phương quả thực là có thực lực này a!

Cho nên hắn nắm thời cơ, lập tức phi thân mà đi.

Đúng như Lệ Kiếm Hồng phán đoán, đối phương biết chặn đường hắn không có bất cứ ý nghĩa gì, cho nên cũng không có người chặn đường!

Bóng đêm trong ánh trăng mờ, đột nhiên có một đám sương mù mầu trắng ngà thản nhiên dâng lên, đem cả sân chậm rãi bao phủ, sương mù càng ngày càng đậm, dần dần tựa hồ là đã hình thành một màn chắn mỏng.

Trong núi rừng, sáng sớm nào cũng có sương mù như vậy dâng lên, mọi người cũng không để ý. Huống chi trong sương mù, cư nhiên còn có từng đợt không khí núi rừng tươi mát thấm vào phổi, làm cho người ta sảng khoái. Mọi người không tự chủ được hô hấp hai cái. Nhất thời cảm giác tinh thần rung lên!

Nhưng chẳng biết lúc nào, phía dưới cây đại thụ, Quân Mạc Tà cũng thở dài một hơi thật sâu.

Thầm kêu đáng tiếc!

Rất đáng tiếc, đám người Lệ Kiếm Hồng đi quá sớm, nếu lưu lại một hồi nữa là có thể tận diệt, đáng tiếc lão tử tốn sức thiên tân vạn khổ mới làm ra Tiêu hồn hương a, lại có thể xuất hiện hai con cá lọt lưới.

Tại thời điểm chiến đấu đương nhiên không thích hợp sử dụng Tiêu hồn hương, khí lưu huyền khí cường đại như vậy chỉ sợ trong nháy mắt liền đem Tiêu hồn hương thổi bay không còn một mảnh, hoàn toàn không tạo nên hiệu quả gì.

Cho nên hiện tại Quân Mạc Tà chứng kiến tình thế ổn định mới quyết định ra tay. Dùng thiên địa linh khí Hồng Quân Tháp phối hợp luyện ra Tiêu hồn hương, gần như vô hình vô ảnh, vô ngân như ẩn.(GD-Không sắc, không mùi, không vị)

Hương vị thật ra vẫn có một chút, hơn nữa còn là nhẹ nhàng khoan khoái tao nhã, nhưng ở trong hương vị tao nhã này người ta vô tri vô giác đánh mất khả năng chống cự, ngay cả là huyền khí cao thủ, sau khi hít vào một lượng nhỏ, trong nháy mắt huyền khí giảm xuống mấy giai vị, chiến lực giảm hẳn.

Đây cũng là con bài quan trọng vẫn chưa lật của Quân Mạc Tà trong hành động lần này !

- Các ngươi cuối cùng cũng đến!

Trương Tồn Hiếu trên người đã có không ít tổn thương, khập khiễng đón chào. Triệu Vô Cực cũng ở bên cạnh hắn, khi nhìn thấy ánh mắt của hồng y nhân, cũng tràn đầy sợ hãi trong lòng, xen lẫn theo vô hạn nịnh hót.

- Ân, xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn. Chậm trễ một hồi.

Hồng y nhân mặt không chút thay đổi gật đầu, nói:

- Đám thủ nỏ kia ở nơi nào?

Trương Tồn Hiếu nhìn nhìn Triệu Vô Cực, Triệu Vô Cực hiểu ý, mang theo mọi người đi tới mấy cỗ xe ngựa phía trước, nhưng không có tiến đến toa hành khách mà đi đến chỗ con ngựa kéo xe bên cạnh, trước đem yên ngựa tháo xuống, sau đó dùng tay tháo xuống một sợi dây lưng cơ hồ trong suốt từ trên thân ngựa, từng vòng từng vòng cởi xuống, cuối cùng hé ra dưới bụng ngựa một miếng da hơi mỏng, rầm một tiếng.

Nguyên lai Triệu Vô Cực đúng là lấy tay nỏ cột vào nơi này.

Chỉ riêng phần tâm cơ này cũng ngoài dự đoán của mọi người.

Cho dù có kẻ muốn cướp, cũng liền kiểm tra xe ngựa, xe ngựa không có, cũng sẽ tìm ở chỗ khác, ai mà để ý đến ngựa kéo xe?

- Thủ nỏ, tổng cộng có ba trăm năm mươi cái, so với dự tính hơn hai mươi cái đều đưa tới, bản vẽ chế tạo cũng đã hủy, mỗi con ngựa dưới bụng đều buộc hai mươi cái, còn các con ngựa khác, mang theo tổng cộng là bảy nghìn mũi nỏ tiễn! Đây chỉ là nhóm nỏ tiễn đầu tiên, nhóm nỏ tiễn thứ hai đang được tiếp tục chế tạo.

Triệu Vô Cực hết sức lo sợ nói, cúi đầu cúi người, chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy được trên thân người hồng y nhân trước mắt hàn khí tỏa ra bốn phía, tựa hồ rất bất mãn đối với bộ dáng của mình.

- Tốt lắm! Nhiệm vụ của ngươi hoàn thành rất tốt.

Hồng y nhân vui mừng nói :

- Bổn tọa cho phép ngươi hảo hảo nghỉ ngơi một chút. Cũng khen thưởng cho ngươi!

- Đa tạ!

Triệu Vô Cực vui mừng quá đỗi, khom người cảm ơn, nhưng nói còn chưa nói xong, đầu đột nhiên bịch một tiếng rơi ở trên mặt đất. Trên mặt vẫn còn mang theo vẻ nịnh hót tươi cười, bị hồng y nhân đột nhiên xuất kiếm chém rụng!

- Ngu ngốc!

Đây cũng là lời bình cuối cùng Hồng y nhân lưu lại!

- Ta khen thưởng cho ngươi, chính là cho ngươi sum họp với Nhị đệ ngươi! Ở dưới suối vàng, ngươi có thể vĩnh cửu nghỉ ngơi!

Hồng y người âm trầm nói.

- Tiền bối? Tại sao?

Trương Tồn Hiếu kinh ngạc hỏi, Hồng y nhân một chưởng vỗ vào trên đầu của hắn, nhất thời óc nổ tung! Trước khi chết vẫn giãy dụa nói: Vì sao?

- Vì sao? Còn tưởng rằng ngươi sẽ thông minh một chút, nguyên lai ngươi cũng là cái loại ngu ngốc! Lại có thể hỏi ta nguyên nhân?

Hồng y nhân lau máu trên tay, mỉm cười nói:

- Các ngươi thật đúng là ngu ngốc, Huyết Kiếm đường lại cùng hợp tác với con heo giống Nhị hoàng tử ư? Bằng vào hắn mà cũng xứng sao!

Đột nhiên vung tay lên, lạnh lùng nói:

- Động thủ!

Toàn bộ hồng y nhân đồng thời xuống tay, bọn hắn ở vừa rồi cũng đã ở cố ý tiếp cận những người may mắn sống sót, cơ hồ chính là đứng chung một chỗ, mà đám người may mắn kia biết cường viện đã đến, bóng ma tử vong tán đi, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống đất, không còn có chút đề phòng. Giờ phút này hồng y thủ lĩnh ra lệnh một tiếng, giống

như bổ dưa, thái rau. “Người may mắn” bị giết đến người ngã ngựa đổ, thậm chí cả ý niệm phản kháng trong đầu cũng không có, kêu thảm lên té xuống.

Mà một bộ phận hồng y nhân khác còn lại vô thanh vô tức bọc lấy đám vệ sĩ Lý gia đi theo Lệ Kiếm Hồng, đao kiếm cùng hạ xuống...!

Trước kia, ngững người này là dưới sự dẫn dắt của hai vị Thiên Huyền cao thủ công kích người khác, chiếm hết thượng phong. Mà bây giờ, cũng là bị ba vị Thiên Huyền cao thủ suất lĩnh một đám Địa Huyền, Ngọc Huyền cao thủ công kích họ! Tình thế hoàn toàn ngược lại. Vốn từ lúc hai người Lệ Kiếm Hồng đi rồi, bọn hắn cũng đã tuyệt vọng, hiện tại không có chút dũng khí phản kháng, cơ hồ ở trong nháy mắt đã bị giết sạch!

Giờ phút này, giữa sân cũng chỉ còn lại có mấy chục hồng y nhân, chiến lực bọn họ quả thật mạnh mẽ, một vòng giết chóc cũng không một người nào bị thương tổn.

Sương trắng càng lúc càng đậm!

- Mau chóng kiểm tra, những con ngựa nào có thủ nỏ thì thu thập hết, lập tức rút lui!

Hồng y nhân cầm đầu dồn dập truyền lệnh.

- Ha ha ha, rốt cục cũng đến phiên ta, thật sự là con mẹ nó chờ đợi vất vả! Bất quá các ngươi con mẹ nó rất không kịch liệt, lại có thể để hai người thoát chết, điểm này làm cho ta rất không thích!

Một tiếng cười hư vô mờ mịt đột nhiên truyền ra, bỗng nhiên bên trái, bỗng nhiên bên phải, bỗng nhiên ở phía trước, bỗng nhiên ở phía sau, biến hóa khôn lường, không thể nắm, chỉ nghe hắn nói :

- Huyết Kiếm đường thật sự là trâu a, cách chiếm tiện tiện nghi này thật là làm cho ta tâm phục khẩu phục lại càng thêm bội phục! Bất quá,

Huyết Kiếm đường các ngươi nếu không phải vì Nhị hoàng tử dốc sức, cuối cùng là vì ai dốc sức? Nói trắng ra, ai có mị lực lớn như vậy, đáng giá cho các ngươi dốc sức? Bổn đại gia thực cảm thấy hứng thú a.

- Ai? Là ai giả thần giả quỷ? Lăn ra đây cho ta!

Hồng y nhân hét lớn một tiếng, đưa mắt nhìn quanh.

- Hắc hắc... Lão tử chính là lão tử của ngươi, cũng có nghĩa là ba ba của ngươi đó!

Trong bóng tối, người kia cười ha ha mà nói:

- Ha ha, nhi tử, còn không mau mau quỳ xuống nghênh đón phụ thân ngươi đến sao!

- Muốn chết!

Hồng y đại nộ, nghe ngóng xung quanh, đột nhiên thả người nhảy lên, một đạo lam sắc kiếm quang dài phát ra, kiếm quang lướt qua, vang ầm ầm vài tiếng, mấy cây đại thụ chặn ngang bị cắt đứt! Sơn băng địa liệt ngã xuống, nện lên mặt đất khiến bụi đất tung bay.

- Di? Điều này sao có thể?

Vừa mới đại triển thần uy, đánh gục cùng giai cao thủ, Hồng y nhân đột nhiên khiếp sợ kêu ra tiếng. Hắn rõ ràng phát hiện Thiên Huyền huyền khí của mình, theo một kiếm vừa rồi phát ra thế nhưng đã muốn tiêu tán hơn phân nửa!

- Ha ha ha, thế gian cái gì mà không có,có chuyện gì là không thể xảy ra, chuyện đó có gì đâu mà lạ !

Thần bí nhân cười dài một tiếng, đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Động thủ đi!

Bốn phía oanh một tiếng, mặt đất chung quanh đột nhiên lật lên, bùn cát bỗng nổ mạnh bay lên, một thân ảnh tráng kiện xuất hiện, ngay sau đó bốn phương tám hướng đều có người bay nhanh đến.

Một thân ảnh phiêu phiêu ở giữa không trung đột nhiên biến ảo, hướng về một Thiên Huyền cao thủ khác bay tới, tốc độ cực nhanh!

Hồng y nhân đầu lĩnh chấn động, kêu lên:

- Cẩn thận!

Vừa dứt lời, lại thấy trước mắt mình chợt lóe, một thân ảnh hắc y che mặt đột nhiên hiện ra trước mặt, nguyên lai mục tiêu của người này không ngờ là hắn! Dưới sự kinh hãi, hắn nhanh chóng ngả về phía sau né tránh, đồng thời nâng trường kiếm muốn áp dụng thế công.

Nhưng người này giống như dùng Như Ảnh Tùy Hình đi theo, ra tay trước, hàn quang chợt lóe, đâm vào cổ họng của hắn. Một đường hàn quang tốc độ cực nhanh. Với ánh mắt của hồng y nhân, cũng không rõ ràng đây là binh khí gì, đã cảm thấy được giữa yết hầu lành lạnh đau đớn.

Hồng y nhân không kịp rút kiếm, lui lại, lại cảm thấy nửa thân dưới có tiếng gió, hạ thể bị một cái đầu gối hung hăng thúc tới. Hồng y nhân đại nộ, mông vểnh lên, như tia chớp tránh được một cước, tránh được một kích, rồi lại cả kinh thấy hàn quang lại lóe lên, đâm thẳng hai mắt, đem hết lực lượng còn thừa hướng bên cạnh lui lại, chỉ cảm thấy trên mặt một trận đau đớn, biết rõ mình đã bị lợi khí làm rách da, đồng thời trước ngực ầm ầm hai tiếng, hai khủy tay địch nhân hung hăng đập vào lồng ngực, nửa thân dưới một trận đau đớn, bộ phận yếu ớt nhất bị đạp trúng một chút! (DG-Tý nữa thì mất giống,nhưng chưa xong đâu)

Hồng y nhân vừa giận vừa đau lại sợ hãi.

Những thủ đoạn này, đúng là vừa rồi hắn dùng để đối phó Chu Kiếm Minh, đối phương gần như toàn bộ rập khuôn mà làm! Nhưng lúc này

vai diễn đã thay đổi, hắn lại là người bị giã, hơn nữa người này, so với chính hắn càng thêm tàn nhẫn, càng thêm chính xác!

Chẳng lẽ trên đời thật sự có báo ứng?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 92: Hành Hạ Điên Cuồng Tới Chết

Chuyện khiến cho hắn sợ hãi chính là, tự thân huyền khí dần dần biến mất, trong đan điền một mảnh hỗn loạn, không chỉ không có thời gian hoàn thủ, cho dù có, dựa vào công lực chính mình hiện tại, cũng không làm gì được đối phương...

Tốc độ của đối phương thật sự quá nhanh! Huống chi hiện tại hắn vô cùng bối rối.

Huyền khí, vốn là cái mà hắn có thể ỷ vào, nhưng hiện tại cũng đã biến mất! Thậm chí cả vận công hộ thể cũng quên, chỉ đơn thuần là bị đánh!

Phanh! Chỗ kín của Hồng Y nhân đã bị giã, còn chưa kêu ra tiếng, sau đầu lại trúng một đòn nghiêm trọng! Lảo đảo bước tới phía trước hai bước, lại phát hiện địch nhân sớm chờ ở trước mặt hắn, chỉ trong nháy mắt trên người chịu không biết bao nhiêu quyền cước.

Tốc độ người này giống như u linh. Hồng y nhân chỉ cảm giác toàn thân mình trên dưới mỗi một nơi đều bị đánh cùng một lúc. Hơn nữa, mỗi một chỗ đều là nơi trí mạng.

Sự hiểu biết của người này về cơ thể con người rất thâm sâu, đã đến mức đăng phong tạo cực! Phảng phất là tùy tay đánh đại, nhưng mỗi một chỗ đều làm người ta cảm thấy khó chịu, cũng là địa phương mà võ giả kiêng kị nhất!

Hồng y nhân thần trí đã muốn mơ hồ, duy nhất một cái ý niệm trong đầu chính là: Người này tinh thông thuật giết người hơn hẳn Huyết Kiếm đường tinh anh, người này là ai?!

Mặt khác, hai gã Thiên Huyền sát thủ thấy có dị biến liền tức giận muốn tiến đến cứu viện, nhưng khi vận huyền khí lên, họ phát hiện một sự thật đáng buồn là công lực của mình không biết khi nào đã muốn tản mất hơn nửa, biết rõ là trúng kịch độc, tâm hoảng ý loạn, rốt cuộc bỏ qua, không đi cứu viện đồng bạn, cố gắng điều động huyền khí còn sót lại trong cơ thể mà vận hành, hi vọng có thể đem kịch độc bức ra, khôi phục chiến lực, nhưng theo huyền công vận hành càng nhanh, huyền khí còn sót lại thất lạc lại càng nhanh, càng cảm thấy sợ hãi không thôi!

Trong lúc hoảng sợ, họ phát hiện xung quanh xuất hiện rất nhiều người như u linh, tốc độ nhanh như thiểm điện áp sát tới!

Trên thân mỗi người đều lóe ra quang mang kim sắc! Không hề cố kỵ, không hề sợ hãi nhằm hướng bọn họ, những cao thủ Địa huyền, Ngọc huyền, thậm chí là Thiên Huyền cường giả, mà chém tới. Giống như ở trong mắt bọn hắn, chẳng có ai là cường giả,bọn họ chỉ là dê bò đang chờ bị tàn sát!

Kỳ thật nhóm người mới đến này tu vi cao nhất cũng bất quá là Kim Huyền đỉnh, nếu bọn họ không trúng độc, trong mắt những hồng y sát thủ này, những người này chỉ sợ ngay cả dê bò đợi làm thịt cũng không bằng. Nhiều nhất chỉ là một con kiến mà thôi! Phải biết rằng những sát thủ này, tu vi thấp nhất cũng là Ngọc Huyền.

Chính giờ phút phong thủy luân chuyển này, khi nhìn về phía những đại hán áo đen này, bình thường giống như con kiến, lại trực tiếp biến thành Diêm Vương đòi mạng!

Trúng Tiêu hồn hương khiến cho tu vi bọn họ trở nên thấp hơn địch nhân, bọn họ bây giờ cứ như người bình thường, mỗi người đối với chuyện này đều là sợ hãi tới cực điểm, đã không còn ý chí chiến đấu nữa!

Tiêu hồn hương, đã đem ý chí chiến đấu cả một hội sát thủ được xưng là lãnh huyết sát thủ hoàn toàn đánh tan!

Làm một cường giả, một khi mất đi cái mà hắn tự hào, cái mà hắn dựa vào để sinh tồn, thì tâm tình của hắn thậm chí còn không bằng người thường nữa!

Chỉ cần lúc đó có một người muốn bỏ chạy, tức thì cả một đám sẽ loạn như ong vỡ tổ ngay.

Ngược lại, đám đại hán Kim Huyền kia thì khí thế như hồng thủy, hung hãn không sợ chết!

Cơ hồ chỉ trong một cái hô hấp, hai nhóm người như núi nửa bùng nổ xông vào chém giết !

Một nhóm đại hán mặt mày lãnh khốc vô tình so với một nhóm sát thủ lãnh huyết, giết người như ngóe, đám đại hán mới thực sự là lãnh huyết vô tình ! Đối mặt với địch nhân bối rối vô trạng, lộn xộn công kích, bọn họ cũng chẳng thèm tránh né. Ngạnh kháng trực tiếp, xông lên; dùng bả vai, dùng ngực mà hứng chịu công kích, sau đó dùng binh khí của mình đâm địch nhân !

Cơ hồ là lấy mạng đổi mạng, lấy tổn thương đổi mạng!

Cách đánh tàn nhẫn tới cực điểm!

Phải tàn nhẫn với mình, thì mới có thể thực sự tàn nhẫn với địch nhân!

Chiến đấu diễn ra đã nhanh, kết thúc lại càng nhanh. Cơ hồ chỉ một lần va chạm, chiến đấu cũng đã xong một nửa. Bởi vì, toàn bộ sát thủ bị nhóm người đại hán chém mất một nửa, mà chỉ cần trên người rách da, da thịt toàn thân lập tức biến thành màu đen, trong nháy mắt là ngừng thở mất mạng!

Dĩ nhiên trên vũ khí đám người đại hán đều bôi kịch độc! Chất độc kiến huyết phong hầu như vậy, phút chốc mất mạng, không ngờ là ngay cả Địa Huyền cao thủ cũng không thể chống đỡ lâu hơn!

Đó là chất độc thu được khi Quân Mạc Tà giúp Quân Vô Ý bức độc trên người ra, bây giờ mới chân chính thấy được công dụng! Vũ khí mà đám đại hán sửa dụng đã được ngâm trong chất độc đó một đêm ! Chất độc đó là hỗn hợp của hơn mười loại kịch độc, có thể nói đó là kiến huyết phong hầu!(DG-Thấy máu là chết, giống HIV nhỉ)

Hơn hai trăm đại hán phân vùng ra. Cứ bốn năm người đối phó một tên, một người đi đầu đảm đương nhiệm vụ chịu đòn, trực tiếp lấy thân thể hứng chịu công kích của địch nhân, ba bốn người còn lại đồng loạt lên, trong nháy mắt băm địch nhân như băm thịt !(DG- Bọn này lấy thịt đè người)

Cho dù có vài vị Địa Huyền cao thủ miễn cưỡng ngăn cản được một chút nhưng cũng bị trúng độc, ngay lập tức độc phát thân vong !

Tình cảnh này đều đập vào mắt hai vị Thiên Huyền cao thủ đang bức độc, lấy tâm tính trầm ổn của Thiên Huyền cường giả, cũng không nhịn được run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

“Đây có còn là người không? Đám người kia không cần mạng nữa hả. Coi như liều mạng trên chiến trường đi thì cũng không có gì đáng trách. Nhưng lại không thèm dùng kỹ xảo gì mà chịu đấm ăn xôi thế này cũng thật dã man quá đi?!”

Chỉ nhìn một ít người, bị Địa Huyền sát thủ một đao chém vào bả vai, cơ hồ ngập cả sống đao. Có thể khẳng định đây là thương tổn trí mạng, cho dù tiếp tục hơi vận lực một chút là nhất đao lưỡng đoạn ngay, nhưng người này lại có thể thản nhiên coi như không, mày cũng không thèm nhăn một cái, cư nhiên còn hung hăng xoay vặn bả vai, đem cây đao chém vào người mình giữ chặt lại, sau đó cùng với đồng bọn, gào thét đem Địa Huyền cường giả trước mặt băm thành thịt vụn!

Còn người kia, rõ ràng đã bị một thanh trường kiếm đâm xuyên qua bụng, vết thương này có thể chết người a, hắn lại có thể như bình thường vẻ mặt không chút thay đổi, thậm chí còn dùng hai tay, một bàn tay khóa chặt lưỡi kiếm tại bụng mình, tay kia thì chụp lấy cổ tay Hồng Y Địa Huyền trước mặt, cười một cách dữ tợn, bên người đại đao trường kiếm đồng thời hạ xuống, lại là một đống thịt nát!

Chỗ khác....

Còn có…

Một đám người ! Liều mạng còn hơn chữ “liều mạng”!

Liều mạng cũng bất quá chính là lấy mạng mà đánh, tới lúc có thể chết họ sẽ sợ hãi, thế nhưng những đại hán đó, lại chân chính làm được, một chút cũng không sợ hãi, lấy mạng mình ra đổi lấy mạng của địch nhân!

Mười lăm vị Địa Huyền cấp cao sát thủ, bốn mươi tên Ngọc Huyền đều là sát thủ huyết y, chỉ trong nháy mắt, liền toàn bộ xong đời ! Tàn nhẫn chính là toàn bộ năm mươi lăm người, không có người nào được toàn thây ! Mỗi một cỗ thi thể đều hoàn toàn thay đổi, so với Chu Kiếm Minh còn muốn thê thảm hơn!

Vốn điều này đối với sát thủ mà nói cũng không có gì. Cách tốn nhất để xác định một người chân chính tử vong chính là đem bằm thây hắn. Tuy nhiên, khi thấy tận mắt, liên tiếp chứng kiến nhiều cảnh như thế, họ thực sự rung động trong lòng!

Hai gã Thiên Huyền sát thủ đột nhiên có một loại cảm giác: Cũng giống như thời hai huynh đệ họ tiến vào Thiên Phạt sâm lâm tìm thuốc, gặp một bầy sói, mà trước mặt đám người kia, còn đáng sợ hơn bầy sói nữa! Sát ý, sát khí kinh khủng như vậy đâu còn là sát thủ nữa? Cho dù là huyền thú máu tanh nhất, tàn nhẫn nhất trong Thiên Phạt Sâm Lâm cũng không bằng!

Sau đó…

Theo một tiếng kêu thảm thiết cuối cùng, thê thảm tới cực điểm, cũng là bi phẫn tới cực điểm, nhưng cuối cùng như bị nghẹn lại. Hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thủ lĩnh của mình, vị Thiên Huyền sát thủ vừa mới giết Chu Kiếm Minh, hai cánh tay đã bị chặt xuống, còn chưa kịp rơi xuống đất. Miệng thì há to, hai con mắt, một cái mũi cũng đã bị đào thành những cái lỗ máu khủng bố.

Trong nháy mắt khi bọn họ quay lại nhìn, thân thể của hắn lại bị "Phanh" một tiếng đá cao tới giữa không trung. Tiếp theo đó là một trận quyền cước điên cuồng như cuồng phong, toàn bộ công kích đều nhắm vào cổ họng, trái tim, chỗ kín, đầu tất cả những vị trí yếu hại trên người, lấy thị lực của hai người, có thể thấy rõ ràng, tuyệt đối không có bất kỳ một kích nào lệch khỏi vị trí yếu hại! Quyền cước liên tục như vậy thế nhưng vẫn còn có thể bảo trì sự tinh chuẩn! Chỉ một điểm như vậy đủ làm cho ai cũng phải rùng mình!

Không chỉ vì sự chính xác mà còn là vì sự lãnh huyết mà rùng mình, những vị trí yếu hại đó, chỉ cần một chỗ bị đánh cũng đủ lấy mạng người ta rồi, mà hắn còn cố tình công kích như vậy, thật khiến người ta cảm thấy sợ hãi!

Rốt cục, theo một tiếng răng rắc rợn người, thân xác trở nên bất động. Vị Thiên huyền sát thủ kia vừa mới uy phong lẫm lẫm, đã biến thành một “nhân côn” trước mặt vị ma thần hắc y bịt mặt kia, tay phải thẳng tắp, nắm tay dễ dàng đục lủng một lỗ trên lồng ngực của hắn không chút khó khăn. Sau đó từ phía sau lưng từ từ lòi ra…. một bàn tay đang nắm chặt một quả tim.

Cứ như vậy đứng ở giữa không trung!

Lông mao toàn thân của hai vị Thiên Huyền sát thủ đều dựng ngược !

Thế này không còn gọi là tàn nhẫn, tàn khốc, lãnh huyết nữa rồi !

Phải nói là biến thái, thập phần biến thái, siêu việt biến thái mà nhân loại có thể thừa nhận !

Người này dĩ nhiên là Quân Mạc Tà. Thấy không còn thời gian, Quân đại thiếu tự mình ra tay đánh trước! Nhưng sau khi hắn ra tay mới phát hiện một sự kiện, làm hắn cũng cảm thấy buồn bực. Thập phần buồn bực, phi thường buồn bực.

Quân đại sát thủ thân là một đời sát thủ vương giả. Cho tới bây giờ cũng không thích cái loại hành hạ biến thái như vậy, chỉ chú ý một điều là nhất kích tất sát, hành hạ đối thủ đến chết như vậy thật sự là bất đắc dĩ, nhưng không thể không làm!

Cho dù đã trúng Tiêu hồn hương, công lực của địch nhân đã hạ xuống mức thấp nhất, ngay cả địch nhân hoàn toàn không có chiến ý, ngay cả từ đầu mình đã đánh hắn trở tay không kịp, luôn lấy tốc độ ra mà đàn áp, nhưng…

Thân thể của Thiên Huyền cường giả quá mạnh mẽ đi! Quân đại thiếu gia tuy rằng tiến bộ thần tốc, đã đạt tới Ngọc Huyền, nhưng cùng so sánh với tên sát thủ này thì cũng vẫn kém xa. Đánh đập như vậy, nếu là người khác đã sớm thành bột phấn, nhưng người này chỉ thống khổ tru lên vài tiếng !

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 93: Diệt Sát Thiên Huyền Sát Thủ

Theo cách nói của kiếp trước chính là lực công kích của Quân đại thiếu gia là đồ bỏ, đối thủ đã không còn sự bảo vệ, lại còn buông xuôi, mà Quân đại thiếu gia cũng không thể phá vỡ nổi, cho dù tiếp tục đánh đập liên tục như vậy cũng không có ý nghĩa gì!

Đây là dưới tình huống người ta không thể đề tụ huyền khí! Việc này thật sự không thể để người khác biết được, thật sự là rất mất mặt a!

Cho nên Quân đại thiếu chính là một chút cũng không dám thả lỏng, tiến công tuy rằng dày đặc, nhưng trong lòng hắn rõ ràng, nếu không đem người trước mắt đánh chết, chỉ cần thoáng cho hắn một chút cơ hội phản ứng, chính mình liền gặp phải nguy hiểm, thậm chí còn bị tấn công ngược lại! Dù sao, chính mình tính toán đâu ra đấy cũng chỉ có Ngọc Huyền mà thôi, ai ngờ đối phương còn có Thiên Huyền cường giả!

Ngay cả khi đối phương chỉ còn lại có một phần mười công lực, mình cũng có thể chịu đau khổ a!

Cho nên Quân Mạc Tà phanh phanh phanh liên miên không dứt nắm tay, khuỷu tay, chân, ngay cả gót chân cũng đã bị phản chấn đau đớn, nhưng vẫn không dám thả lỏng, cho nên thoạt nhìn công kích càng ngày càng dày đặc!

Người ngoài chỉ thấy cuộc chiến nghiêng về một phía khiến họ sợ hãi.

Người ngoài xem ra, hắn rõ ràng có thể một kích đã đem địch nhân giết chết, lại làm ra cái thủ đoạn ngược đãi tàn nhẫn như thế, quả là tội ác tày trời, lấy ngược đãi người khác làm niềm vui!

Căn bản chính là cách hành hạ người đến chết trong truyền thuyết a!

Lại nói vì Quân Mạc Tà muốn chấn nhiếp toàn trường, đánh tan khí thế của đối phương, nên mới biểu hiện ra huyền khí, chính là màu lam sắc Thiên Huyền đỉnh phong!

Một Thiên Huyền đỉnh phong cao thủ, hành hạ một kẻ thấp hơn mình mấy bậc là Thiên Huyền sơ cấp, hơn nữa đối phương không hoàn thủ, chẳng lẽ còn không chịu buông tha, lại còn điên cuồng ấu đả? Một quyền dứt điểm thôi.

Quân đại thiếu gia rơi lệ đầy mặt, thiên tài như mình mà một kích không thành công, ta cũng có muốn như thế đâu, chẳng qua sức ta không đủ mà.

May mà đây không phải như trong trò chơi, cho dù Thiên Huyền cường giả cũng có cực hạn, Quân đại thiếu gia liên tiếp ra tay, hơn ba trăm quyền, toàn bộ đánh vào một vị trí trên ngực, rốt cục mới đánh tan hộ thân huyền khí, đánh tan cái vòng bảo vệ mạnh mẽ của địch nhân, một kích cuối cùng xuyên tim mà qua, đoạn tuyệt toàn bộ sinh cơ!

Nhưng hắn không biết, một quyền cuối cùng hắn đánh ra, hình ảnh hắn mệt mỏi nghỉ ngơi, trong mắt người xem, cũng là tàn nhẫn, biến thái tới cực điểm!

Ngươi đã đem người ta đánh chết, còn nâng cao xác người ta làm gì? Phơi nắng làm cá khô ư, hù chết người a lão đại, đây chính là ban đêm a.

Gần hai trăm người kinh sợ vạn phần nhìn Quân đại sát thủ, trong nhất thời lặng ngắt như tờ.

Rất rung động!

Rất chấn kinh!

Thật lâu sau, họ mới hồi phục lại tinh thần, mặt khác hai Thiên Huyền cao thủ bi phẫn nhìn lên Quân Mạc Tà, cắn răng hỏi:

- Ngươi là ai? Có dũng khí hãy xưng tên ra! Núi cao sông dài, các hạ hôm nay ban thưởng hậu hĩnh, Huyết Kiếm đường suốt đời khó quên, sẽ có ngày báo đáp.

- Ách? Báo đáp ? Các ngươi còn muốn bỏ đi sao?

Quân đừng đó kinh ngạc nháy mắt mấy cái:

- Ta kháo, ngươi nha, óc tưởng tượng cũng quá phong phú chứ? Lão tử lúc nào nói tha cho các ngươi rời đi? Ngươi xác định là ngươi không phải mơ đó chứ ? Nói mớ sao?

- Ha ha ha, chúng ta trúng độc của ngươi, công lực thất lạc hơn phân nửa, đây là sự thật, hôm nay đúng là chúng ta thảm bại! Nhưng ngươi cho là chỉ bằng vào ngươi cùng đám bỏ đi này có thể vây được chúng ta sao? Không sai, các hạ chính là Thiên Huyền đỉnh phong cường giả, công lực hơn xa chúng ta, nhưng nếu chúng ta một lòng muốn chạy, ngay cả lấy khả năng của các hạ, nhiều nhất cũng chỉ có thể ngăn lại một người chúng ta thôi. Muốn lưu lại hai người chúng ta sao, đừng có mơ! Cho nên, chân chính đang mơ, nói mớ chính là các hạ đó!

Hai hồng y Thiên Huyền thê lương cười lớn, âm thanh lành lạnh tiếp tục vang lên :

- Không sợ thành thật nói cho ngươi biết, mặc kệ ngươi là ai, sau lưng có hay không có người khác, tóm lại, ngươi cùng thế lực của ngươi chết chắc rồi! Mộng đẹp nhất định là không có, bất quá ác mộng cũng nhất định sẽ không ngừng đến với ngươi!

- Chỉ có thể lưu lại một người các ngươi ? Các ngươi nói cái gì ngu vậy! Lão tử nếu không lưu được các ngươi, tối nay cũng không thèm tới!

Nằm mơ? Để xem ai đang nằm mơ!

Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng, vung tay lên:

- Giết!

Hai trăm người đồng thời hét lớn một tiếng, ngay cả bị thương không nhẹ cũng không để ý thương thế, lần thứ hai giơ lên đao kiếm, như thủy triều đánh tới.

- Ha ha ha…

Hai vị Thiên Huyền sát thủ cười lớn một tiếng, đột nhiên nhảy lên, phân hai hướng nam bắc mà chạy.

Hăng hái vươn người bay vút ra!

Cho dù đối phương có là Thiên Huyền đỉnh phong cũng chỉ có một người, như thế nào có thể bắt được hai đối thủ cùng giai chạy hai hướng khác nhau!

Quân Mạc Tà cười to, căn bản ngay cả ý tứ hơi nhúc nhích đều không có, chỉ lạnh giọng quát :

- Xuống tay!

Theo một tiếng gào to này, không gian cũng giống như theo thanh âm cao ngất này mà đè xuống! Trên mặt đất bọn đại hán cũng chỉnh tề theo bốn phía rời đi, nhanh chóng chạy ra khỏi đó.

Hai hồng y sát thủ ngước mắt nhìn lại, không khỏi sợ vỡ mật!

Bốn phương tám hướng, hơn mười cái lưới sắt che kín bầu trời, ước chừng bao phủ phương viên hơn mười trượng, không có khe hở! Bốn phương tám hướng đều chụp đến, không chừa một kẽ hở nào! Hơn nữa mỗi cái đều rất nặng nề! Nếu có một khe hở, coi như ngươi có thể miễn cưỡng đột phá, nhưng phía sau còn có lớp thứ hai, thậm chí là lớp thứ ba.

Hai vị Thiên Huyền sát thủ thê thảm tuyệt vọng kêu lên, bốn năm mươi cái lưới lớn ầm ầm hạ xuống, bao bọc bọn họ vào bên trong.

Nếu là công lực của bọn hắn chưa mất, hoặc là còn có thể vận khởi toàn thân công lực, thì việc chấn tan cái lưới này chỉ là chuyện nhỏ..

Nhưng giờ phút này công lực đại tổn, coi như vẫn có thể nỗ lực đánh phá, nhưng cũng cần phải có thời gian vận lực.

Cái bọn họ thiếu nhất bấy giờ lại là thời gian!

Quân Mạc Tà như thế nào sẽ cho bọn hắn có đủ thời gian ?

Hắn ra lệnh một tiếng, hơn hai trăm đại hán sôi nổi bỏ đao kiếm, xuất ra gậy gỗ đã chuẩn bị sẵn, cứ nhằm hai cái trứng đang bị bọc trong mười cái lưới lớn, không đầu không đuôi hung hăng đập!

Cơ hội để Kim Huyền có thể chà đạp Thiên Huyền này, cả đời cũng chưa chắc có thể có một lần, như thế nào lại bỏ qua? Lúc trước mọi người đã quan sát cách Quân đại thiếu gia chà đạp đối thủ, cũng không chịu để cho Quân đại thiếu gia giành riêng mỹ danh a!

Thiên Huyền cường giả thì sao, bị ta đập chết thì cũng vậy thôi!

Có thể lờ mờ thấy được màu lam sắc huyền khí xuyên qua những lớp lưới, hiển nhiên, hai Thiên Huyền cường giả vẫn còn giãy dụa, hy vọng có thể tránh được chỗ trí mạng, nhưng cũng chẳng thấm vào đâu! Những cây mộc côn vẫn hung hăng nhằm vào chỗ đó mà phang, lực đại thế trầm, phốc xuy phốc xuy đánh vào hai cái trứng thịt.

Đây thực sự là ác mộng của bọn họ!

Tiếng kêu thảm thiết không dứt vang lên, mới đầu còn cố chấp sợ mất mặt không chịu kêu, Thiên Huyền kêu còn hơn quỷ kêu, tiếng kêu phá tan bầu trời đêm, thanh âm truyền vài dặm, giống như cú kêu.

Đồng bọn Thiên Huyền của bọn họ tuy rằng chết quá thê thảm, nhưng lại có thể chết dưới tay Thiên Huyền đỉnh phong của Quân đại cao nhân, có thể nói chết vẫn còn vinh, còn hơn hai người bọn họ? Lại bị một đám con kiến Kim Huyền giày vò tới chết, nhân sinh thật quá bi thảm a?!

Nói đến, hai người kia cũng thật sự là xui xẻo, hết thảy bi thảm đều là tự tìm đến.

Quân Mạc Tà nguyên bản còn phi thường băn khoăn hai người bọn họ, hai người tuy rằng trúng Tiêu hồn hương, nhưng dù sao cũng là Thiên Huyền cao thủ; thực lực cho dù bị tán đi, cũng có thể có thực lực Địa Huyền sơ giai, thậm chí cao hơn một chút, tuyệt đối không thể thể trực tiếp đem huyền khí tán hết được. Nếu là bọn hắn, liều chết dốc sức chiến đấu, chỉ sợ sẽ khiến hai trăm vệ sĩ bị thương vong nặng nề!

Cho nên phía trước Quân Mạc Tà mới có thể đem tự thân huyền khí huyễn hóa ra Thiên Huyền đỉnh phong sắc thái, dùng để chấn nhiếp bọn hắn!

Quả nhiên, sau khi hai người nhìn thấy, lựa chọn duy nhất là chạy trốn, đã vậy còn chia nhau ra chạy. Kỳ thật điều này cũng khó trách: Hai người bản thân thực lực bất quá chỉ là Thiên Huyền sơ giai, cho dù khi bọn họ còn toàn thịnh gặp phải Thiên Huyền đỉnh phong cũng liều mạng chạy trối chết, huống chi hiện tại huyền khí bị tiêu tán hơn phân nửa?

Nhưng khi hai người chạy trốn lại đúng như kế hoạch của Quân Mạc Tà!

Hắn sớm đã sắp xếp xong xuôi năm mươi bốn người trốn trên tàng cây, mỗi người hai cái lưới lớn, đề phòng trường hợp này! Nếu không vì sao xuất trận chỉ có hai trăm người ? Phải biết rằng những người này tổng số chính là hai trăm năm mươi bốn a!

Chẳng khác nào có năm mươi bốn ngư phủ lành nghề, cùng một lúc tung ra một số lượng lớn lưới to. Hai người này tâm hoảng ý loạn, lại đang ở giữa không trung, không có chỗ mượn lực, sao lại không bị tóm?

Vốn Quân Mạc Tà chuẩn bị phải nhận thương vong thật lớn mới có thể bắt được hai vị cao thủ, không ngờ lại trở thành hai con cá trong lưới! Chẳng những cá trong lưới, giờ phút này lại là cá nằm trên thớt, mặc người chém giết!

Hai trăm đại hán liều mạng tự đắc quơ đại gậy gộc, phảng phất như nông phu thu hoạch đậu tương xong đang tuốt hạt, đánh trúng một cái là một âm thanh vui vẻ a! Theo tiếng kêu thảm thiết càng ngày càng yếu đến cuối cùng hoàn toàn không có động tĩnh gì nữa, Quân Mạc Tà sợ bọn họ giả bộ, ra lệnh tiếp tục nện thêm nửa nén hương nữa, cũng không có gì kỳ quái, đây chỉ là sự cẩn thận của sát thủ.

Sau khi nện xong, Quân đại thiếu gia tiến lên nhìn, ân, hiệu quả tốt lắm, ngay cả lưới lớn đều trực tiếp nện cho nát luôn. Người ở trong đó có muốn cũng không thể xem là người nữa rồi, trực tiếp thành thịt băm rồi, trăm phần trăm thịt băm.

Coi như dùng nồi áp suất hầm một ngày cũng không nhừ như vậy a.

Quân Mạc Tà híp mắt tiến lên nhìn thoáng qua, vung tay lên, nói :

- Lập tức quét dọn chiến trường, phàm là địch nhân, nếu không tắt thở bổ một đao; người một nhà thì cẩn thận chăm sóc, khiêng đi, cẩn thận thu thập toàn bộ thủ nỏ, nỏ tiễn, nhất định không được để lại bất cứ dấu vết gì. Lập tức bắt đầu hành động!

Mọi người ồn ào đáp ứng.

Quân Mạc Tà ngẩng đầu, ánh mắt nhìn hướng khác, ánh mắt vui vẻ, mang đầy hàm ý cao thâm.

Trong chốc lát, chiến trường được thu thập sạch sẽ, Quân Mạc Tà ra lệnh một tiếng, theo tiếng rít lên, mọi người đồng thời phi thân lên ngựa, theo tiếng chân vội vàng vang lên, trong khoảng khắc những người liên can biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chỉ còn lại huyết nhục trên mặt đất, một mảnh hỗn độn trên mặt đất là bằng chứng cho một trận chiến đẫm máu!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 94: Kiếm Chỉ Thiên Nam

Một lúc lâu sau...

- Ọc... ọc...

- Ọc... ọc... ọc...

Quân Mạc Tà nhìn về hướng đó thì nhìn thấy hai người đang nôn mửa đến bể gan nổ phổi, tựa hồ ngay cả ruột cũng có thể phun ra đằng miệng, sau đó lại tiếp tục vang lên vô số thanh âm nôn mửa, có vẻ như không thể ngừng được...

- Bàng lão, sao thế này...?

- Còn sao nữa? Ọc ọc... Không cần nói lời vô dụng nữa, sự tình giải quyết xong rồi, rút lui thôi... ọc..ọc...

- Thực lực chân chánh mà thiếu gia che giấu quả nhiên là kinh người, nhưng thủ đoạn kia của hắn thật sự... thật sự... quá tàn nhẫn a. Trời ạ... ọc... ọc...

- Ngươi câm miệng cho ta! Đừng nói tới nữa... ọc... ọc...

Tiếng chim hót bắt đầu vang lên, hơn mười người từ từ hiện thân, cơ hồ vẻ mặt mỗi người đều xanh xám, khóe miệng còn dính nước miếng. Ai cũng nhìn ra được mấy người này đều đã nôn mửa không ít.

Một người nào đó đột nhiên ra lệnh, những người này lập tức im lặng rời đi, từ đầu đến cuối không nói một lời, dường như chưa từng xuất hiện

tại chỗ này...

Màn đêm lại tiếp tục an tĩnh trở lại, như che dấu toàn bộ tội ác, như xua tan đi toàn bộ huyết tinh.

Một mảnh tĩnh lặng.

Quân phủ.

Hiện giờ đã quá đêm gần sáng, trong thư phòng Quân lão gia tử vẫn còn sáng choang đèn đuốc.

Quân Mạc Tà lặng yên không một tiếng động mà dẫn dắt người của mình trở về, khi thấy ngọn đèn trong phòng thì chợt nảy ra thi hứng, hắn hát thầm trong lòng: "Tĩnh tĩnh đích thâm dạ, tinh tinh tại thiểm diệu, gia gia đích song tiền, đăng quang nhưng tại lượng, ẩu tâm lịch huyết tha tại tả giáo tài. Cao đại đích thân ảnh ánh tại ngã tâm phòng..." (Trong bóng đêm lạnh lùng, đóm lửa nhỏ nhấp nháy, ông nội nơi cửa sổ, dưới ánh sáng ngọn đèn, dốc tâm ra kế hoạch, thân ảnh thật to lớn, in sâu vào lòng ta...)

Quân đại thiếu tự đắc một chút rồi trở về phòng mình.

Hai đội nhân mã đều tự đi nghỉ ngơi chỉnh đốn và chữa thương. Cướp được ba trăm năm mươi thủ nỏ và hơn bảy nghìn mũi tên, lại còn hơn hai ba vạn lượng, đối với việc này, Quân Mạc Tà làm rất công bằng, ngân lượng chia đều cho tất cả mọi người, riêng người bị thương thì đặc biệt có thêm năm mươi lượng, làm cho ai ai cũng vui vẻ. Dưới tác dụng của đan dược, thương thế của mọi người nhanh chóng tiến triển tốt, toàn bộ không có gì đáng ngại.

Đương nhiên, chỉ có mỗi Quân đại thiếu gia mới có thể rộng lượng tới mức này mà thôi, lần xuất động này, người bị thụ thương kỳ thật rất đông, trong đó có người bị cả nội thương lẫn ngoại thương, còn có cả vết thương trí mạng. Tuy nhiên, Quân đại thiếu gia có rất nhiều linh dược,

ngay cả nếu bị thương tổn nghiệm trọng hơn nữa thì hắn cũng có khả năng giúp cho bọn họ phục hồi trong thời gian ngắn.

Hoàng đế không để quân bị đói, chẳng những hắn phân chia ngân lượng, thậm chí cả cương nỏ kia, hắn cũng phân chia mỗi người một cây, lấy làm dụng cụ phòng thân. Dù sao thì bọn họ chuẩn bị xuất phát đi Thiên Nam, đến khi tới Thiên Nam mới lấy ra dùng nên cũng không sợ bị người phát hiện.

Quân đại thiếu gia vừa sắp xếp xong thì lão Bàng và nhân thủ do lão suất lĩnh cũng âm thầm về tới phủ. Mặt người nào người nấy xám ngoét, cước bộ hư phù.

Bên trong thư phòng.

- Lão gia, sau khi đã nôn mửa tới sắp chết, ta cũng đã trở lại...

Lão Bàng thở phì phò, gian nan nói.

- Tại sao?

- Là về tiểu thiếu gia... Thủ đoạn của thiếu gia quả thực quá mức tàn nhẫn... ọc... ọc...

Lão Bàng vừa nhắc tới thì một trận buồn nôn lại dâng lên cổ.

- Tàn nhẫn? Là sao? Ngươi cứ từ từ mà nói...

Lão gia tử buồn bực vô cùng. Lão Bàng chính là xuất thân từ chiến trường, đã đi theo lão gia tử hơn mấy chục năm, nếu so số năm lăn lộn trên chiến trường thì còn dài hơn Quân Vô Ý rất nhiều, nếu nói hắn thân kinh bách chiến cũng không có gì quá, có việc tàn nhẫn nào mà hắn chưa thấy qua? Chính bản thân hắn giết ít nhất cũng mấy trăm người, đây đã là tính khả năng thấp nhất rồi, vậy cuối cùng hắn chứng kiến sự tình nào mà lại trở thành bộ dáng này?

Lão Bàng vừa nói vừa nôn khan, cuối cùng mới nói rành rọt nói ra:

- Lão gia, giết người ta đã thấy qua, thậm chí chính bản thân cũng đã giết không ít người. Tuy nhiên, sau khi giết chết người ta, sau đó lại dùng tay xuyên thủng người ta từ ngực ra sau lưng, trong tay bứt ra trái tim người ta vẫn còn đang đập thình thịch thì ta chưa bao giờ thấy. Còn có thêm hai người, mà không thể nói là người được, vì đã không còn là hình người rồi, thịt bọn hắn có thể trực tiếp đem làm sủi cảo... đến nỗi khâu băm vụn thịt ra trước khi làm sủi cảo cũng không cần thiết... Ngài còn muốn ta hồi tưởng mà kể lại sao...

- Ọc... ọc... đừng nói nữa. Ngươi mau ngậm miệng cho ta. Ta kháo, lăn ra ngoài ngay...

Lão Bàng còn chưa nói xong, Quân lão gia tử đã có thể tưởng tượng ra tình trạng lúc đó, nhịn không được cũng nôn thốc nôn tháo, nôn như chưa bao giờ được nôn!

Gian kế của lão Bàng đã thực hiện được, lão liền cười hắc hắc mà bỏ đi nhanh như chớp: "Ha ha ha, ói một mình không bằng nhiều người cùng ói nha, mỗi người đều bị đãi ngộ như nhau mới hợp lý công bằng ah!"

Quân lão gia tử tài trí hơn người, chỉ nôn một hồi liền khôi phục như cũ, cuối cùng nhịn không được lại cười rộ lên, lẩm bẩm một mình: "Tên tiểu tử này thật là càng ngày càng làm ta kinh hỉ a! Cái loại độc dược vô thanh vô tức nàyquả thực là... Không biết trong tay tiểu gia hỏa này còn có bao nhiêu con bài chưa lật?"

Tuy nhiên, bên trong Quân gia lại có một người đang vô cùng buồn bực.

Người này chính là người vừa được thụ phong làm Thiên Nam tướng quân Quân Vô Ý! Hắn tự thân dẫn quân tới Nghê Thường các để tróc nã vị Nguyệt Nhi cô nương kia, sau đó trực tiếp giết chết! Dù sao thì thủ nỏ đã tới nơi, hành động cướp đoạt cũng đã bắt đầu, sự tồn tại của Nguyệt Nhi này cũng không còn ý nghĩa gì nữa!

Việc này đúng là kế hoạch của Quân Mạc Tà!

Tuy nhiên, khi mọi người vừa tới nơi thì mới té ngửa. Nguyên lai, sáng sớm nay Nguyệt Nhi cô nương và thủ hạ đột nhiên toàn bộ mất tích, giống như bốc hơi khỏi nhân gian, một chút tăm hơi cũng không có!

Quân Vô Ý vô cùng thất vọng!

Bản thân mình giống như dùng núi Thái Sơn mà đập trứng gà, cuối cùng lại không có trứng gà mà nện vào.... Quả thực là vô cùng buồn bực! Cuối cùng làm thế nào mà lại để lọt tin tức này ra ngoài? Quân Vô Ý nghĩ mãi cũng không có lời giải!

Sáng sớm hôm sau, Quân Mạc Tà lập tức triệu tập tất cả những người có liên quan tới. Chiều nay là đại quân phải xuất phát, Quân Mạc Tà quả thật đang chân chính giành giật từng phút từng giây.

- Bàn tử, sau khi ta đi, ngươi cần phải quản lý Quý Tộc Đường cho tốt, gánh trách nhiệm này cho ta. Mặt khác, ta đưa cho ngươi vài viên dượv hoàn, ngươi cứ cách một đoạn thời gian thì đem ra đấu giá một lần, nhớ chú ý giữ bí mật. Sau khi đấu giá, tất cả tiền bạc kiếm được liền đi mua những dược liệu cao cấp mà ta viết ra trên tờ giấy này, thậm chí dược liệu có tác dụng gần giống cũng phải cật lực thu gom cho ta, nhưng đừng tiếp tục dùng biện pháp thu mua dược liệu như lần trước nữa, không nên ra mặt làm đầu đề chuyện phiếm cho người khác nói này nói nọ!

Quân Mạc Tà giao cho bàn tử một lọ Bách Giải đan, một lọ Huyền Dương đan, một lọ Thiểu Âm đan, nhiêu đây đủ cho hắn thu một số lãi khổng lồ. Riêng về Thập Niên đan có thể tăng trưởng công lực tất nhiên là không bán ra rồi, chỉ cần ba loại đan dược này thôi là cũng đủ gây náo loạn kinh thành rồi!

- Còn Dương Mặc, chuyện mua bán của Quý Tộc Đường, đệ không cần phải nhúng tay vào! Tuy nhiên, nếu hoàng thất tới Quý Tộc Đường, bất luận bọn họ có đưa ra yêu cầu gì, bất chấp là quá phận hay không quá

phận, hợp lý hay không hợp lý, tất cả đệ đều phải ra mặt xử lý. Dù sao thì lấy thân phận của Đường Nguyên thì khó mà xử lý tình huống này, hiểu không?

- Ta có thể... tuy nhiên...

Tiểu Mặc vô cùng nghi hoặc.

- Không có tuy nhiên cái gì hết, cứ quyết định vậy đi!

Quân Mạc Tà trực tiếp cắt lời hắn, kết luận luôn:

- Nếu ngươi không tự mình xử lý được thì trở về thỉnh giáo Bình Đẳng Vương gia, phụ thân của ngươi. Xong, việc này coi như đã định, không cần nói tới nói lui nữa!

Sau đó, mọi chuyện được quyết định, Ttểu Dương ôm tâm sự nặng nề mà đi ra ngoài. Quân Mạc Tà hướng Đường Nguyên mà nói:

- Nếu có mua bán liên quan đến hoàng thất, ngươi đều phải giao cho Dương Mặc, nếu có hại cũng chẳng sao, càng không cần để ý đến tổn thất, hiểu không?

- Không cần để ý, đây là đạo lý gì? Nếu người trong trong hoàng thất đến đây đập phá, tiểu quỷ kia đối phó không nổi vậy thì chẳng phải chúng ta bị xúi quẩy sao?

Vẻ mặt Đường bàn tử như đang phán xét, đối với quyết định của Quân Mạc Tà khó hiểu vô cùng.

- Ta không cần ngươi phải hiểu, chỉ cần ngươi một mực chấp hành là được!

Quân Mạc Tà giận dữ trừng mắt nhìn hắn, tuy lần Kim thu tài tử yến trước, một nhà Bình Đẳng Vương không tham gia, nhưng trước việc Quân Mạc Tà cố tình châm ngòi gây mâu thuẫn như vậy cũng vẫn bảo trì sự im lặng.

Không thể không nói, quả thật Bình Đẳng Vương gia khá cao tay khi vẫn lựa chọn im lặng. Tuy nhiên, một chiêu này đối với Quân Mạc Tà lại không có tác dụng gì. Ngươi bảo trì bình thản sao? Tốt, ta đây lại châm thêm vài mồi lửa nữa!

Ngươi nghĩ xuất ra một số vàng, chiếm lấy danh nghĩa cổ đông rồi bắt ta kiếm tiền cho ngươi sao? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Nếu không đem ngươi cột vào chiến xa cùng với Quân gia thì tại sao ta phải kiếm tiền không công cho ngươi chứ?

Làm như vậy mặc dù có hơi chút không quang minh chính đại, lợi dụng một đứa bé hình như cũnh hơi hèn hạ một chút. Tuy nhiên, nếu mọi chuyện tốt đẹp thì chính là ta đã giúp ngươi bồi dưỡng ra một đế vương nha!

Như vậy còn chưa đủ sao?

Tuy bàn tử chưa rõ ý tứ của hắn, nhưng nhìn thấy Quân Mạc Tà tức giận, hắn liền gật lia gật lịa. Ngay cả bản thân hắn cũng hiểu được: Vị huynh đệ thân thiết từ nhỏ này, cũng là người chung chiếc thuyền với hắn, từ trước tới giờ làm gì có kiểu không giận mà uy này đối với hắn?

Quân Mạc Tà chuyển hướng tới Tống Thương:

- Tống Thương, trong khoảng thời gian này, rượu do ngươi nhưỡng ra chỉ để dùng trong nhà, không cần nhiều lắm, hiểu chưa? Mặt khác, buổi tối, an toàn của Quý Tộc Đường do ngươi phụ trách, cần phải đảm bảo chắc chắn không có vấn đề gì xảy ra!

- Ta hiểu rồi sư phụ...

- Hải Trầm Phong, trong thời gian ta đi vắng, ngươi phải làm cho toàn bộ hắc đạo của kinh thành trở thành một thế lực bền chắc như thép! Điều ta muốn không phải là chiến lực các ngươi mạnh mẽ bao nhiêu, mà chính là trình độ thu thập tình báo! Hiểu ý ta không? Ví dụ như ăn mày nơi cổng thành, người tán gẫu đầu phố, người châm rượu trong tửu quán,

các nơi công cộng đều phải an bài người của mình. Cần lợi dụng tất cả những thứ này để thu thập những tin tức tình báo có giá trị nhất. Nhớ kỹ, tình báo, là thứ quan trọng nhất, sau khi vấn đề tình báo ổn thỏa, ngươi mới lo đến vấn đề chiến lực. Hiểu không?

Trong mắt Quân Mạc Tà lóe ra hàn quang, đoạn phân phó này cơ hồ như hắn nói ra cẩn thận từng chữ một. Vấn đề này chính là mục tiêu của hắn khi hắn quyết định thống trị toàn bộ hắc bang của kinh thành. Vì vậy, hắn muốn Hải Trầm Phong phải hoàn toàn hiểu rõ!

- Ta hiểu rồi, công tử cứ yên tâm, Hải Trầm Phong ta sẽ đem toàn bộ hắc bang trong kinh thành tạo thành một lực lượng tình báo không chỗ nào mà không biết không thông!

Hải Trầm Phong hoàn toàn minh bạch rồi ý của Quân Mạc Tà, trịnh trọng hồi đáp.

- Vậy thì quá tốt!

- Việc cuối cùng, cũng là việc quan trọng nhất mà ta không yên tâm được, đó là an toàn của Quân gia. Việc này sẽ do hai người Hải Trầm Phong và Tống Thương phụ trách. Ta chỉ nói một câu thôi: Bất cứ tình huống nào ngoài ý muốn đều không được xảy ra! Bất cứ tình huống nào, hiểu chưa?

- Công tử yên tâm! Nếu có người muốn đối phó Quân gia, trừ khi bước qua xác chết của hai người chúng ta!

Hải Trầm Phong và Tống Thương đồng thời đáp ứng.

- Tốt! Như thế ta mới yên lòng...

Quân Mạc Tà nói xong thì lấy ra một bình sứ:

- Đan dược bên trong mỗi người nhận ba viên, tất cả ăn vào, có thể làm tăng trưởng tu vi huyền khí tinh thuần thêm mười năm! Đường

Nguyên, ngươi có thể nhờ Hải Trầm Phong giúp đỡ ngươi! Ta nói thêm, việc này là việc cơ mật, bất cứ ai cũng không được tiết lộ!

Ba người đồng thời đáp ứng, trong mắt ai cũng lộ ra thần sắc cuồng nhiệt. Chỉ cần ăn vào là tăng trưởng mười năm công lực huyền khí, đây chính là chuyện thần kỳ dị thường, kể cả Đường mập mạp tuy không chú trọng vào vũ lực mà còn như thế, huống chi hai đại Thiên Huyền cường giả Hải Trầm Phong và Tống Thương.

- Tất cả mọi người giải tán đi, các ngươi đi lo việc của mình đi, chiều nay khi xuất chinh cũng không cần các ngươi đưa tiễn...

Quân Mạc Tà phất phất tay, trong mắt lộ ra thần sắc kỳ quái, từ từ nói:

- Nếu mọi việc đều thuận lợi, đến khi ta trở về, ta phải... ha ha ha...

Hắn cười một cách thâm độc, trong mắt cũng lộ ra hàn quang sắc như dao.

Trong lòng mọi người đang ngồi đây không nhịn được đều rúng động: "Trong lòng vị công tử này lại nảy ra chủ ý gì đâ

Ánh mắt này tại sao lại làm người khác sợ hãi đến thế này?"

Mặt trời bắt đầu đổ về phía Tây. Trong sân, trống Tụ Tướng đang vang lên từng đợt thanh âm thùng thùng vang trời!

Quân đội xuất chinh, phần lớn đều chọn lúc mặt trời vừa mọc hoặc giữa trưa, lúc mặt trời mới hé hay lúc mặt trời chói chang nhất mang ý tứ thuận lợi. Tuy nhiên, lần xuất chinh này lại chọn buổi chiều mà xuất quân, quả thật là có chút bất thường, ít nhất chuyện đầu tiên đã không tốt, lựa lúc mặt trời đổ vế phía Tây xuất chính thì làm sao tốt cho được? Tuy nhiên đây là ý của Thiên Hương hoàng đế bệ hạ quyết định, không một ai dám có ý kiến.

Gió thu thổi ào ạt như muốn đánh gãy cả mấy gốc cây, bên trong sân, mấy trăm đại kỳ đỏ như máu, trong con gió bay phần phật như biển máu. Một thân Quân Vô Ý mặc quân phục ngồi trên xe lăn, từ từ tiến lên phía trước! Mặc dù hắn ngồi trên xe lăn nhưng ánh mắt và khuôn mặt sắc lẹm này bỗng nhiên tạo thành một cảm giác uy áp thiên hạ!

Huyết Y đại tướng đã im lặng mười năm! Ngay trong thao trường này chuẩn bị xuất quân!

Mười năm khốn khổ, mười năm tàn tật như tra tấn cũng không bào mòn một thân ngông nghênh của vị Huyết Y đại tướng này! Ngay thời điểm hắn xuất hiện trên đải, toàn bộ các tướng sĩ từng dưới trướng của hắn trước đây đột nhiên kích động phát hiện: Quân Vô Ý trước mắt đột nhiên biến thành vị Huyết Y đại tướng của mười năm về trước!

Hắn giống như là một thanh trảm thiên bảo kiếm, kiếm phong bắn ra tứ phía! Như muốn kiêu ngạo với phong vân, up áp thiên hạ! Trong cơ thể không trọn vẹn kia dường như tồn tại một loại hào khí làm kinh thiên động địa, chiến ý dâng cao không chút sợ hãi!

Lại một lần nữa cầm thiên quân vạn mã trong tay !

Lại một lần nữa rong ruổi trên chiến trường, thể hiện nam nhi Quân gia thiết huyết hào hùng!

Đột nhiên, bên dưới thao trường đang im lặng như tờ, một người rống to:

- Huyết Y...

Mọi người còn lại đồng thời rống to:

- ... Quân thần!

- Huyết Y!

- Quân thần!

Tiếng hoan hô như núi lở sóng thần ồ ạt mà đến, lưng của Quân Vô Ý thẳng tắp, khuôn mặt không chút biểu tình nhìn xuống quân đội đang đứng tề chỉnh dưới thao trường! Ánh mắt hắn nhìn tới nơi nào là nơi đó lại vang dội tiếng hoan hô. Nhìn khắp một vòng, Quân Vô Ý mới chậm rãi giơ hai tay lên, sau đó từ từ hạ xuống!

Tiếng hoan hô bốn phía đột nhiên ngưng độy ngột như lấy đao phạt ngang! Từng ánh mắt nóng bỏng, từng thân thể như muốn hướng đến vị thần tượng trong lòng này, ngàn vạn người trong thao trường, ngoài tiếng hí của ngựa và tiếng phần phật của đại kỳ tung bay trong gió, không hề có bất kỳ một thanh âm nào khác!

- Chư vị huynh đệ! Chư vị tướng sĩ!

Quân Vô Ý chậm rãi lên tiếng, âm thanh trong trẻo mang theo huyền khí phát ra một cách hào hùng. Mỗi một người trong thao trường không ai là không nghe!

- Xa cách mười năm, Quân Vô Ý ta lại đứng tại đây...

Ánh mắt của Quân Vô Ý chậm rãi quét một vòng một cách ngưng trọng:

- Ta lại một lần nữa cùng các huynh đệ sóng vai chiến! Ta lại cùng các huynh đệ máu nhiễm chiến bào! Chúng ta bây giờ, phải hung tàn hơn quân địch, đáng sợ hơn cả huyền thú! Tuy nhiên, ngàn vạn lần chém giết, chúng ta phải toàn thân trở về! Đối mặt với địch nhân nhiều gấp trăm lần chúng ta cũng phải chiến thắng trở về. Hiện giờ, đối mặt với huyền thú, một đối thủ căn bản không biết dùng âm mưu quỷ kế, Quân Vô Ý ta hỏi các ngươi, các ngươi có sợ không?

Câu cuối cùng, Quân Vô Ý vận công lực toàn thân, giống như bạo pháo mà ầm ầm vang lên!

Bên dưới thao trường, một trận cười đầy khí phách vang lên:

- Chuyện cười! Ngay cả địch nhân chúng ta còn không sợ, chẳng lẽ chúng ta lại đi sợ dã thú sao?

Đôi mắt mắt lạnh lẽo của Quân Vô Ý đảo qua:

- Lập lại lần nữa, các ngươi có sợ không?

- Không sợ!!!

Cả vạn người đều đồng thời hô to, ai ai cũng gào khàn cả giọng, mãnh liệt đến rung trời!

- Tốt! Bất luận là quân địch giảo hoạt hay dã thú hung tàn! Bất luận là đối địch với trời cao hay đất rộng! Quân Vô Ý ta chúc mọi người một câu...

Ánh mắt lẫm lẫm lạnh lùng của Quân Vô Ý như phát ra thần quang, đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Chiến! Không chút sợ hãi!

- Chiến! Không chút sợ hãi!

Mấy vạn người đồng thời hét to, không khí đã hào hùng tới cực điểm! Câu nói của Quân Vô Ý đã kích thích nhiệt huyết của toàn bộ tướng sĩ lên cao tới đỉnh điểm!

Độc Cô Vô Địch đang đứng một bên cùng các đại tướng khác, ai ai cũng đều lộ ra thần sắc hâm mộ, cũng có một chút ghen tị! Loại kích thích tới đỉnh điểm này, từ thời Thiên Hương đế quốc lập nước cho tới tận nay, chỉ có người của Quân gia mới có thể tạo ra được!

Quân gia đã im lặng hơn mười năm!

Tuy nhiên, nhìn thực tế trước mắt, dường như tái hiện lại những hình ảnh ngày xưa, thậm chí so với năm đó cũng không thua kém tí nào!

Nam nhi Quân gia quả không hổ thẹn với danh tiếng Chiến Thần trong quân! Thiết huyết chiến hồn!

Nhất thời, tất cả các tướng quân còn lại đều có một cảm giá giống nhau: Một người làm tướng quân mà có thành tự như vậy thì kiếp này chẳng còn gì đáng tiếc!

Thiên quân vạn mã như sôi trào cùng ta! Cứ hướng tới trước, sinh tử chẳng màng!

Trong tiếng hoan hô như núi lở, Quân Vô Ý từ từ lăn bánh xe, xoay xe lăn, ôm quyền nói:

- Bệ hạ! Thần, Quân Vô Ý, xin xuất quân!

- Chuẩn tấu!

Sắc mặt hoàng đế bệ hạ hồng hào.

- Tấu nhạc! Dâng tặng cho anh hùng đế quốc xuất chinh!

Lão gia tử Độc Cô Tung Hoành bước ra một bước, âm thanh hùng tráng hét một tiếng!

Trống xuất chinh vang dội khắp nơi!

Tám con tuấn mã, tám gã kỵ sĩ y quan chỉnh tề, giáp trụ sáng lóa, tay cầm đại kỳ chạy trước tiên!

Gió thu thổi phần phật, đại kỳ tung bay trong gió, màu cờ như máu, ở giữa chỉ có một chữ to màu hoàng kim: Quân!

Toàn bộ lão quân nhân khi nhìn thấy đại kỳ này thì lệ nóng oanh tròng!

Vọng gia chiến kỳ!

Đại kỳ này là thường thắng vô địch kỳ, tượng trưng cho khí phách hào hùng thiết huyết khí phách hào hùng. Cuối cùng sau mười năm xa cách, đại kỳ này lại xuất hiện một lần nữa! Sự xuất hiện này làm chấn động lòng người, như muốn làm phong vân biến sắc!

Tiếng chân đều đặn vang lên, kỵ sĩ giáp trụ bóng loáng, nối đuôi nhau mà từ từ di chuyển, dần dần hình thành một dòng nước lũ cứng rắn như thép, mênh mông cuồn cuộn, đón gió mà tiến!

Đại đao trùng thương vũ, trường kiếm chỉ Thiên Nam: anh hùng bách chiến khứ, tráng sĩ huyết vị hàn! (Đại đao hướng trời xanh, trường kiếm chỉ Thiên Nam, anh hùng trăm trận chiến, tráng sĩ luôn nhiệt huyết!)

Thiên Nam! Chúng ta tới đây!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 95: Vị Pham Quân Kỷ

Vào ngày thứ hai khi đại quân xuất phát, chính xác hơn là ngay trong đêm khi đại quân xuất phát, đại lão bản đằng sau của Huyết Kiếm đường, Thiên Hương đế quốc hoàng đế điện hạ ruột cuộc nhận tin tình báo mới biết tất cả nhân mã nhập kinh lần này của Triệu gia, ngay cả người của Giang Nam công hội, còn có Thần Phong vệ đội của Nhị hoàng tử đều toàn quân bị diệt!

Tin này đối với hoàng đế bệ hạ mà nói cũng không ngoài ý liệu, duy chỉ có như thế mới là hợp lý, nếu không thế chẳng phải là cô phụ bố trí của chính mình sao? Chỉ là tin báo về lại không chỉ như thế, bởi vì toàn quân bị diệt cũng không chỉ có vậy, mà toàn bộ sát thủ Huyết Kiếm đường tham dự lần hành động này, cũng bị diệt sạch sành sanh!

Tổng cộng ba gã Thiên Huyền cường giả, mười lăm vị Địa Huyền cấp cao sát thủ, bốn mươi tên cấp bậc Ngọc Huyền huyết y sát thủ. Đội hình như thế lại có thể toàn quân bị diệt, tin tức này mang đến rung động kinh người!

Muốn toàn diệt một chi chiến lực như vậy, cần thực lực khổng lồ cỡ nào, đây không phải là đánh bại, đánh tan, mà là toàn quân bị giết, không một người nào may mắn thoát khỏi!

Mặt khác, quan trọng nhất là những siêu cấp lợi khí sát nhân thủ tiễn mà bao người nhòm ngó được làm từ gân huyền thú cùng bách luyện tinh thiết, cũng hoàn toàn biến mất, không cánh mà bay!

Hoàng đế bệ hạ đương trường vỗ bàn, quăng chén, mặt mũi âm trầm, vài ngày sau vẫn không hoà hoãn đi, vô luận là thủ tiễn, hay là Huyết Kiếm đường, hết thảy đều được vị hoàng đế bệ hạ này cực kỳ trọng thị, ngàn lần không nghĩ tới, nguyên lai đã bố trí kín kẽ không chê vào đâu được, đồ gần như đã tới tay, cuối cùng lại không đạt được, mà thủ hạ tinh nhuệ của mình cũng bởi vì thế mà mất gần một nửa!

Càng khiến cho hắn phẫn nộ chính là, sự kiện lần này hoàn toàn không có đầu mối! Bị thiệt nhưng không biết ai đã hạ thủ! Một chút dấu vết cũng không có. Điều này làm cho Thiên Hương quốc chủ bệ hạ như thế nào mà không buồn bực cho được, như thế nào không tức giận ? Trực tiếp làm cho cả hoàng cung cũng có vẻ sầu thảm theo, mỗi người đều run sợ, hết sức cẩn thận, chỉ e không cẩn thận chọc tức đến vị hoàng đế bệ hạ "không vui" này .

Sự kiện lần này còn làm cho nhị hoàng tử điện hạ khi vừa nhận được tin tức trực tiếp hôn mê bất tỉnh! Một chút cũng không khoa trương, chính là trực tiếp ngất đi!

Ngất đi, không gì đáng trách. Bởi vì lần này hắn tổn thất nhiều nhất, trước sau cái giá bỏ ra cũng thật sự là quá lớn đến nỗi nhị hoàng tử gánh vác không nổi! Dù sao, tài liệu cho nhóm đồ vật này tất cả đều là do hắn bỏ tiền ra cung cấp. Hơn nữa đều là tiền thật giá thật, hay nói chính xác hơn là lấy giá trên trời mua xuống, sau đó còn muốn chi gấp đôi phí chế tạo, dùng rất nhiều nhân lực vật lực cùng quan hệ, đến cuối cùng không chỉ là gà bay trứng vỡ, ngay cả Thần Phong vệ đội cũng hoàn toàn bị diệt theo, đây chính là lực lượng tinh nhuệ nhất dưới trướng Nhị hoàng tử !

Chi ra gần như táng gia bại sản như vậy, lại đều vì người khác làm giá y! Đáng giận nhất , lại còn không biết rốt cuộc là thần thánh phương nào làm, nếu không ngất đi, nhị hoàng tử điện hạ có lẽ thật sự không biết nên có phản ứng gì !

Mà đồng dạng buồn bực, còn có Lý Du Nhiên! Lý đại công tử tổn thất tuy rằng chưa đến nỗi táng gia bại sản như nhị hoàng tử điện hạ ,

nhưng lần này trả giá cũng tương đối lớn, theo câu tục ngữ chính là thua cả vào máu huyết!

Võ sĩ mà gia tộc bí mật bồi dưỡng phái đi một lần hơn một nửa, lại là số tinh nhuệ nhất, kết quả toàn quân bị diệt. Hơn nữa, lại thêm một vị sư huynh trở thành thịt vụn!

Mà chân chính buồn bực nhất là hoàn toàn không biết tìm ai để trả thù, tìm Huyết Kiếm đường sao? Tìm một tổ chức sát thủ trả thù? Não bị ngập nước sao? Không thấy ngay cả Lãnh Huyết Chí Tôn Lệ Vô Bi cũng rất kiêng kỵ sao? Nếu không phải Đại sư huynh suy nghĩ sáng suốt, không liều chết mang thi thể Nhị sư huynh trở về, nếu không sư huynh và sư tỷ của mình cũng phải nằm lại nơi đó!

Chín vị sư huynh một vị sư tỷ tổng cộng mười người nửa tháng trước đến Thiên Hương thành giúp mình, trước sau lại đã chết tám! Còn lại hai người, hiện đã như chim sợ cành cong.

Tất cả hết thảy chuyện này làm cho Lý Du Nhiên Lý đại công tử phẫn hận không thôi!

Đúng lúc này, lại có thêm chuyện xảy ra; nguyên trước kia nhờ vào vài vị sư huynh cường thế ra tay đã chính thức khống chế một phần thế lực ngầm Thiên Hương thành, đang đêm đột nhiên bị tập kích, thảm bại rút lui, rốt cục bị thế lực ngầm của lão đại của Kim Dương Bang ở Thiên Hương thôn tính!

Đến nay, Kim Dương Bang đã trở thành độc tôn ở Thiên Hương thành, không còn đối thủ cạnh tranh nữa!

Đại sư huynh Lệ Kiếm Hồng cùng Tam sư tỷ Phương Phiêu Hồng trong đêm cùng địch đối chiến, đối phương là hai gã Thiên Huyền cao thủ. Mặc dù thực lực hai người đối phương chưa chắc nhỉnh hơn chính mình, nhưng hai vị sư huynh sư tỷ lại mang tâm lý buông bỏ, luống cuống tay chân, không hề có chiến ý, nào còn nửa điểm khí độ trầm ổn của Thiên Huyền cường giả! Điều này làm cho Lý Du Nhiên tức giận

không thôi. Mà hai vị sư huynh sư tỉ hiển nhiên cũng phát giác vấn đề của mình, hổ thẹn xin lỗi tiểu sư đệ, rồi từ biệt Du Nhiên, hướng về Thiên Nam, tìm sư phó Lệ Vô Bi mà thương nghị đối sách!

Lý Du Nhiên một lời đáp ứng, đương nhiên đưa thêm khá nhiều tiền lộ phí, ân cần tiễn hai người xuất môn.

Nhưng sau khi hai người này rời khỏi, xưa nay ung dung tự nhiên Du Nhiên công tử khuôn mặt bỗng trở nên âm trầm, trong miệng thì thào mắng vài câu, đột nhiên phóng ra một cước, đem chính cánh của đại môn nhà mình đá tan thành bụi phấn.

Quả nhiên là Ngọc Huyền cao thủ, lợi hại thật, một cước đá tới làm đại môn cứng rắn như vậy bị đá thành bột phấn…

Hảo cước pháp!

- Kim Dương Bang sao? Chẳng lẽ cho là ta không biết các ngươi căn bản chính là lực lượng của Quân Mạc Tà sao?

Lý Du Nhiên nắm tay, thần sắc trong mắt dần dần tỉnh táo lại, nắm tay chậm rãi buông ra, đột nhiên ôn nhu cười:

- Hiện tại Quân Mạc Tà đã không còn ở kinh thành, chẳng lẽ ta còn thu thập không được các ngươi? Đối phó các ngươi, ta có rất nhiều chiêu pháp, dù là lộ diện gây khó hay ngấm ngầm xuất thủ đoạn thì đều có thể đạt tới mục đích!

Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia nhiệt huyết sôi trào tham gia nghi thức tuyên thệ trước khi xuất chinh, lần đầu cảm nhận được nhiệt huyết nam nhi khí phách hào hùng, nhưng ra khỏi thành rồi đi cả nửa ngày, Quân đại thiếu liền chịu không được quy định phiền phức trong quân đội, sao mà lắm như vậy chứ!

Thế này không cho phép, thế kia cũng không được. Càng về sau Quân Mạc Tà phát hiện, trong mắt Tam thúc, mình đi đường cũng không

biết đi, cuối cùng đến nói chuyện cũng không thèm nói.

Quân Vô Ý rời xa ngựa chiến cũng đã mười năm, lần này trở lại nắm giữ binh quyền, khí độ càng hơn trước kia, làm việc nhanh nhẹn dứt khoát, vác nguyên cả bộ mặt lạnh lùng đáng ghét, tựa hồ xem ai cũng không vừa mắt. Hơn nữa, đối với đứa cháu Quân Mạc Tà của mình, tên hoàn khố đệ tử hàng đầu lại càng bắt bẻ, bất kể điểm nào đều không vừa mắt! Thấy một lần mắng một lần, thấy hai lần mắng một đôi.

Làm cho các đại thiếu gia của các đại gia tộc như: Quân Mạc Tà, Mộ Dung Thiên Quân, Mạnh Hải Châu, Mạnh Phi, Lý Chấn, Lý Phong … kêu khổ thấu trời! Quân Mạc Tà đương nhiên biết, Tam thúc lãnh quân ra trận, tay nắm binh quyền, nhất định là cần lập uy! Trước tạo hình tượng kỷ luật nghiêm minh, sau này khi hành quân tác chiến mới có thể có kỷ luật nghiêm minh được! Nếu là vừa bắt đầu kỷ luật quân đội đã tan nát thì còn đánh trận cái gì nữa? Trực tiếp lao vào chịu chết đi là được.

Nếu cần lập uy, nhất định là cần tìm mấy con quỷ đen đủi chịu tội thay .

Duy chỉ có giết một răn trăm, giết gà doạ khỉ, lấy đó làm gương mới có thể triệt để thực hiện kỷ luật quân đội!

Nhưng Quân Mạc Tà vạn lần không nghĩ tới người thứ nhất đen đủi lại có thể chính là chính mình!

Việc này nói đến cực kỳ buồn cười, vốn là ngồi trên lưng ngựa cả nửa buổi chiều, Quân đại thiếu có chút mắc tiểu, nhìn chung quanh một chút, lúc này sớm đã ra khỏi thành, bên trái là rừng cây, phía bên phải chính là ruộng, cách đó không xa còn có một thôn trang nhỏ, đội ngũ đang tiến lên, làm thế nào giải quyết đây? Tình huống khó khăn này đương nhiên không làm khó được Quân đại thiếu, hắn nháy mắt đã xuống ngựa, nhanh như cơn gió chạy đến ven đường chỗ dưới đại thụ, cởi bỏ quần, lâm li tận chí trút một bầu tâm sự.

Trước mắt chính là có mấy vạn cây rừng, ngay sát sau lưng chính là thiên quân vạn mã đang tiến lên. Thậm chí, người đứng gần nhất trong đại quân mà khẽ vươn tay một chút là có thể tóm ngay được “trứng chim”! http://.4vn/images/smilies/61.gif

Cho nên này bầu tâm sự này của Quân đại thiếu được trút ra rất là hăng hái, thật sự rất sảng khoái!

Say sưa trút bầu tâm sự xong, hai tay hắn rất nhanh cầm “thằng nhóc” vẩy vẩy một chút, sau đó mới chịu kéo quần lên. Đột nhiên xuất hiện hai bàn tay ấn vào trên vai hắn.

- Tự tiện thoát ly đội hình, coi thường kỷ luật quân đội. Trước mặt mọi người tiểu tiện làm ảnh hưởng thuần phong! Tiểu tướng quân, xin theo chúng ta đi một chuyến.

Hai Chấp Pháp Đội viên giống như thiên binh thiên tướng đột nhiên xuất hiện, tóm ngay lấy hắn.

- Cái gì? Các ngươi còn nói đạo lý hay không a? Ta rõ ràng là đưa lưng về phía bọn họ, cái gì gọi là tiểu tiện trước mọi người?

Quân Mạc Tà cãi lý, hai gã Chấp Pháp Đội viên thiết diện vô tư, bước lên kéo đi. Đáng thương cho Quân đại thiếu còn chưa kịp kéo lưng quần lên, “cái kia” còn đanh như ẩn như hiện thì đã bị kéo tới dưới soái kỳ của Quân Vô Ý.

Kết quả chẳng cần phải nói, Quân Vô Ý Quân đại soái lại biểu diễn một màn trừng phạt kỷ luật long trọng: Đánh hai mươi năm côn!

Nói nặng thì không nặng, nhẹ thì chẳng phải là nhẹ, đương nhiên là hoàn toàn không có một ai cầu tình, kỳ thật điều này cũng khó trách, thứ nhất người quen đều hiểu được đây là Quân đại soái đang mượn cớ diễn trò, thứ hai phải trách Quân đại thiếu gia làm người nhân duyên cũng quả thật hơi kém một chút...

Xưa nay nam nhi có lệ không dễ rơi, Quân đại thiếu gia một chút cũng không khóc, ngẩng đầu nhìn Quân Vô Ý, cắn chặt răng, nói :

- Tam thúc, ngài lão nhân gia thật sự là "Một khi quyền đến tay, liền đem ra mà dùng” a, con quá xui xẻo... mới lần đầu tiên a…

- Câm mồm! Trong quân doanh chỉ có tướng quân và binh sĩ, ai là Tam thúc của ngươi, ngươi là cháu ai ta không quan tâm, Quân phó tướng, ngươi nói năng lỗ mãng, đảo loạn kỷ luật quân đội, phạt thêm mười côn!

Quân tam gia sắc mặt thực nghiêm túc.

Quân đại thiếu gia thực thức thời, không dám tiếp tục lên tiếng, hắn hiểu được, chính mình mà còn lên tiếng, khẳng định còn phải chịu thêm nhiều côn nữa!

Bốp bốp bạch bạch lách cách lách cách ba mươi côn đánh xong, mọi người câm như hến. Các vị công tử quần áo lụa là lớn nhỏ tuy rằng rất là vui sướng khi thấy người gặp họa, nhưng toàn bộ đều câm như hến. Ài, hiệu quả đúng là rất tốt.

Quân tam gia biết bản lĩnh của đứa cháu này, đừng nhìn hiện tại mông đít nhỏ vừa hồng vừa sưng, có vẻ như thương thế không nhẹ, kỳ thật hoàn toàn không có chuyện gì, đừng nói ba mươi côn, cho dù là ba trăm côn chỉ sợ cũng đánh không chết hắn, nhưng lúc này muốn lấy hắn khai đao, đồng thời tam gia còn có một ý tưởng: Tiểu tử này quá lông bông, thế này cũng không hay, dù nói thế nào Quân gia cũng là tướng môn thế gia, cần thừa dịp này hảo hảo tôi luyện tính tình của hắn. Vì tương lai sắp tới có thể chính hắn phải lĩnh quân xuất chinh mà tam gia mới ra tay cố đặt nền móng.

Đây không chỉ là ý tứ của Quân tam gia, đồng thời cũng là lão gia tử dặn dò trước khi đi: “Đoạn đường này, rèn luyện tiểu tử này thật hăng cho lão phu”! Có thượng phương bảo kiếm nơi tay, Quân tam gia không kiêng sợ gì mà thẳng tay ngược đãi đứa cháu của hắn.

Nhưng lần đầu tiên liền gặp phải đại phiền toái.

Quân Mạc Tà mới vừa bị ba mươi đại côn, phẫn uất bước ra khỏi soái trướng, cắn răng liếc xéo mắt, xem ai cũng không vừa mắt.

Ối dà! Đây không phải đỉnh đỉnh đại danh Quân gia tam thiếu gia sao? Sao lại đến nông nỗi này? Không lẽ là bị đại soái đánh làm gương sao? Ha ha ha, Quân tam thiếu gia, bộ dạng ngài băng bó mông thật sự là rất anh tuấn, bản thiếu gia bội phục, cam bái hạ phong a!

Người nói mấy lời này chính là tình địch cùng Quân Mạc Tà theo đuổi Linh Mộng công chúa ngày xưa, Mộ Dung thế gia Mộ Dung Thiên Quân. Hắn cười đến run cả vai, trong họng cố ý phát ra tiếng cười khạch khạch cực kỳ quái dị, làm cho đám người Mạnh Hải Châu chung quanh cùng nhau hống lên cười rộ.

Quân Mạc Tà cũng không nói chuyện, chậm rãi đi đến trước mặt của hắn, đột nhiên túm lấy một cây trường mâu trong tay quân sĩ đứng gần đó, hắn cầm trường mâu làm côn, đập xuống một côn, một cỗ chân lực theo côn cấp tốc đi vào.

Vốn Quân đại thiếu gia tà hỏa đang không chỗ phát tiết, ngươi cư nhiên còn đến trêu trọc, đây không phải là bị vận đen xúi giục sao?

Cái gì gọi là có thể nhẫn, cái gì không thể nhẫn!

Ít nhất Quân đại thiếu gia chắc chắn sẽ không nhẫn!

Mộ Dung Thiên Quân làm sao có thể đoán được người này vừa mới vì trái với kỷ luật quân đội mà bị trừng phạt, tiếp theo liền dám ở trước công chúng động thủ với đồng nghiệp? Hắn vì bất ngờ không đề phòng nên lập tức trúng chiêu!

Kỳ thật cho dù là hắn sớm có chuẩn bị cũng khó mà tránh khỏi, hắn bị một côn đánh thẳng vào đầu, nhất thời mắt nổ đom đóm, sao bay đầy trời.

Mộ Dung thế gia có xương sọ não tương đương cứng rắn, chỉ thấy trường mâu răng rắc một tiếng trực tiếp gẫy đôi, mà đầu của Mộ Dung Thiên Quân tuy rằng cứng rắn, cái trán tuy rằng có “chất lượng rất cao”, nhưng với tốc độ kinh người mà mắt thường có thể nhìn thấy, sưu một tiếng, từ đó nổi lên một cục u đỏ bầm to như ngón tây cái, dựng thẳng ngay giữa trán, nhìn y chang như độc giác thú!

- A! Đây không phải phong lưu phóng khoáng Mộ Dung công tử sao? Sao sau một thời gian không thấy, ở trên trán lại mọc ra “con chim” thế? Chẳng lẽ Mộ Dung công tử thiên phú dị bẩm, đồ chơi này lúc trước ở trong đũng quần chịu không nổi, ngược lại sinh trưởng ở trên trán sao? Đáng tiếc nha, đáng tiếc, sao không có “bi” là sao? Ngoại hình tao nhã bực này đã đủ ngạo thị thiên hạ, vô tiền khoáng hậu, ta bội phục, bội phục! http://.4vn/images/smilies/110.gif

Quân Mạc Tà cười ha ha, dùng tay thủ thế so so, tùy tay quăng nửa thanh trường mâu ra, sải bước rời khỏi.

Hắn vừa rồi chuyển vận một cỗ linh khí làm cho trán Mộ Dung Thiên Quân trúng côn này da sẽ không rách, chỉ bị sưng to, tạo thành hiệu quả "vô cùng kì diệu" kinh người trước mắt.

Mọi người nghe vậy nhìn lại, chỉ thấy trên trán Mộ Dung Thiên Quân sưng vù lên một cục u đỏ rừng rực dựng thẳng tăm tắp, lại có thể thật sự có vài phần giống “cái kia”, hơn nữa khó được nhất chính là, trừ bỏ chiều dài hơi có chút khiêm tốn ra, ngay cả độ mịn cũng đạt tới trình độ tương đối tiêu chuẩn. Rất giống, giống như đúc, trông rất sống động.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 96: Ung Nhọt Làm Tiên Phong

Ha ha ha.

Trước mắt thấy được một màn buồn cười tới cực điểm, tất cả mọi người nhịn không được cười to, ngay cả đám công tử bột đi theo Mộ Dung Thiên Quân chuẩn bị trào phúng Quân Mạc Tà cũng đều cười đến mức nước mắt giàn giụa, ôm bụng quằn quại.

Trong phòng đều là các lão gia, phần lớn thành gia từ sớm, ai cũng biết đó là ý gì, cuộc sống trong quân ngũ, lời nói thô tục như vậy là bình thường, nhưng hành động của Quân đại thiếu thật sự là có chút vượt quá chuyện chọc cười bình thường.

Thậm chí ngay cả vài sa trướng bên cạnh mấy lão tướng quân cũng nhịn không được toét miệng rộng mà cười như điên, cười được vài tiếng, cảm thấy không ổn, vội vàng kìm lại. Rốt cuộc nhịn không được, không kiêng nể gì mà ôm bụng cười to.

Chỉ có Mộ Dung Thiên Quân là kẻ ngây thơ duy nhất lại là mục tiêu của những tiếng cười này, Mộ Dung chỉ cảm thấy trên đầu đau nhức khó chịu, lại không biết trên đầu mình đã bị cải tạo hoàn toàn, không khỏi giận dữ nói:

- Cười đã chưa? Trong quân doanh, ẩu đả đánh nhau là tội ác tày trời! Bản công tử, bổn tướng quân nhất định phải hướng nguyên soái báo cáo việc này, trị tội ngươi thật nặng! Uy! Các ngươi cười cái gì, có cái gì buồn cười hả!

Trên đầu của hắn "cây sừng độc nhất" Bóng loáng dưới ánh mặt trời đỏ rực, tựa hồ còn có dấu hiệu tăng trưởng, theo sự phẫn nộ của hắn, khí huyết dồn xuống dưới, càng có vẻ dữ tợn hơn, ảnh hưởng cả khuôn mặt làm cho nó méo mó.

Vẻ mặt nghiêm túc nói chuyện, ngược lại càng tạo thành hiệu quả gây cười lớn hơn.

Cái này, mọi người vừa mới thu liễm, rốt cuộc nguyên một đám bất chấp mặt mũi che trong tay áo hay trong chăn, đều vỡ bụng cười to. Có kẻ còn trực tiếp ôm bụng lăn qua lăn lại trên mặt đất:

- Ai nha, buồn cười chết ta rồi. Ngài tha cho ta đi mà, ha ha...

Nghe thấy chuyện này, Quân Vô Ý đại soái cùng các tướng quân kéo đến liền gặp ngay sự rối loạn này, hừng hực giận dữ. Đột nhiên hắn liếc thấy tạo hình kì lạ của Mộ Dung Thiên Quân tức thì muốn bật cười, lại nghĩ tới thật sự không nên cười, vội vàng đình chỉ, nhưng không kịp, ý cười quá mạnh, nguyên một đám trực tiếp sặc lên như đón gió, thậm chí ngay cả đám tướng quân nghiêm túc có tiếng cũng không ngoại lệ.

Quân đại thiếu không có lối thoát, bị phạt lần nữa, Quân đại soái quả thực giận không kềm được, muốn lập tức giam tên này lại.

Gây chuyện đến thế này, khác gì gây sự đâu?

Quả thực chính là yêu tinh gây tai hoạ trong truyền thuyết a?

Hơn nữa yêu tinh gây tai hoạ này khả năng chưa có thể hiện hết, bởi vì chuyện này còn tiếp diễn.

Vào ban đêm, trại vừa mới cắm, hai đội nhân mã lại lần nữa nổi lên xung đột. Gia tướng của Mộ Dung gia vì công tử nhà mình báo thù, cùng hai trăm năm mươi thị vệ của Quân Mạc Tà phát sinh ẩu đả.

Đối với mấy loại này, Quân Mạc Tà cũng rất là bất đắc dĩ. Dù nhiều hơn một người cũng vậy, nhưng hai đội nhân mã Tàn Thiên Phệ Hồn đều

vừa mới nghỉ ngơi và hồi phục. Thương thế lúc trước thật sự quá nặng mà cũng chỉ có bốn người không thể theo đội. Những người khác cùng không có gì đáng ngại, tất nhiên đi theo. Vì vậy Quân Đại Thiếu liền mang theo hai trăm năm mươi người quang vinh tòng quân nhập ngũ. Về sau nhàn hạ có khi sẽ khiến Quân Mạc Tà cảm thấy buồn bực!

Hai bên giao chiến, chiến quả cuối cùng làm cho người khác mở rộng tầm mắt, chính là chỉ hơn hai trăm tên nhưng hung hãn tới cực điểm. Trực tiếp đem năm trăm gia tướng của Mộ Dung thế gia đánh cho lạc hoa lưu thủy, kêu khổ thấu trời. Bởi vì có hơn mười người thân mang thương tật.

Đến lúc này mọi người đều nổi giận, chúng thế gia đều chỉ trích, Quân Mạc Tà một bước cũng không nhường, đối chọi gay gắt. Mắt thấy sắp sửa phát sinh xung đột lần nữa.

Quân Vô Ý rốt cục cũng phát hiện mình cùng lão gia tử tính toán trước nay hoàn toàn là ảo tưởng mà thôi, tên Quân Mạc Tà này tồn tại trong quân đội, chính là một con sâu làm rầu nồi canh, còn là một khối u ác tính! Phải sớm thanh trừ mới là thượng sách. Lưu lại lâu, khó tránh khỏi cứt một con chuột làm hỏng nồi cháo ngon.

Mới đến chiều, còn chưa tới buổi tối, trời còn sáng, tên này đã bị xử phạt ba lượt! Còn hận không thể đem toàn bộ tội lỗi làm một lần! Nếu là thật sự dựa theo quân pháp trị hắn, cái đầu đã mất ít nhất hai lần.

Kết quả là một trận đánh nặng nề, sau đó nghiêm khắc khiển trách.

- Mang theo cái thân ngu ngốc của ngươi cút ra ngoài cho lão tử!

Quân đại soái như vô tình vô ý nói ra:

- Xét biểu hiện của ngươi, hiện tại cho ngươi nhiệm vụ hạng nhất, cho ngươi lập công chuộc tội! Đặc biệt lệnh Quân Mạc Tà mở đường tiên phong, gặp núi mở đường, gặp sông bắc cầu. Nếu có sơ hở làm cho đại quân tổn thất, trực tiếp xách đầu tới gặp ta.

Quân Mạc Tà nghe thấy chỉ thị này, như được đại xá, vái chào một cái, thể hiện tư thế tiểu nhân đắc chí, làm đủ các tư thái trong kinh kịch, ra vẻ khí vũ hiên ngang nói một câu trong kinh kịch :"Đắc kỷ nga xán" (giống như sung sướng nhận mệnh gì đó).

Sau đó tay hình cánh nhạn, bay lượn vòng vèo. Được nửa vòng, đập cánh hai phát, chuyển sang vai diễn võ nghệ cao minh, cao hứng bừng bừng bay ra khỏi trướng.

Để lại trong phòng một đôi mắt mở lớn, Quân tam gia nhịn không được mỉm cười, tiểu tử này chính là hậu duệ Quân gia sao? Truyền nhân chính thống của Quân thần thế gia?

Quân Vô Ý đại nguyên soái hết sức buồn bực, trong nội tâm hiện lên bốn chữ gia môn bất hạnh!

Quân đại thiếu gia nào bận tâm đến buồn bực của Tam thúc, hắn xem như thoát khỏi cái số quân lữ khốn khổ. Mất gần nửa ngày công phu, lão tử đã ăn đòn ba lần, mà lại không thể chống đỡ! Cứ như vậy, đoạn đường đến Thiên Nam tối thiểu còn xa tít, nhưng trong truyền thuyết Thiết thần mông công nhất định sẽ đăng phong tạo cực!

Mở đường tiên phong , từ giờ trở đi, lão tử tự tính toán! Về phần gặp núi mở đường gặp sông bắc cầu ta không tinh thông. Nhưng đoạn đường này gặp được thổ phỉ cường đạo, ca ca ta chắc chắn càn quét một trận! Một tên cũng không để lại.

Cơ hội luyện binh cực tốt a!

Quân Mạc Tà sợ Quân Vô Ý đại soái đột nhiên thay đổi mệnh lệnh, vừa nhận lệnh lúc nửa đêm, ra lệnh một tiếng, hai trăm năm mươi người thần tốc nhổ trại, giống như một mũi tên nhọn, nhanh chóng xuyên vào đêm tối mênh mông, giống nhau nguyện vọng của Quân đại nguyên soái, trực tiếp biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Sau hai ngày, Quân Vô Ý Quân đại soái bất ngờ phát hiện mình phái Quân Mạc Tà làm tiên phong thật là anh minh thần võ! Quả thực chính là vô cùng anh minh, hay là "Tuệ nhãn thức anh tài" trong truyền thuyết.

Đều là nhân tài a, tên này được sử dụng quá đúng chỗ.

Đoạn đường này thuận lợi không còn gì để nói, đại quân cùng nhau đi tới giống như du sơn ngoạn thủy, dọc theo con đường binh mã tiên phong của Quân Mạc Tà, một đường vô kinh vô hiểm, hơn nữa ven đường quan viên từ xa nghênh đón, chỉ e sợ có chỗ chiêu đãi không tốt, về phần quân nhu, chỉ có nhiều hơn dâng lên, tuyệt đối không có nửa điểm cắt xén.

Về phía Quân Mạc Tà.

Đạo tặc thổ phỉ ven đường, Quân Mạc Tà trự tiếp như gió thu quét hết lá vàng, đánh một trận sạch không kình ngạc, đánh hai trận tan tác chim muông. (^ _^!). Thậm chí vượt ra khỏi quan đạo hai trăm dặm càn quét. Một chuyến tiên phong hành trình, trở thành một chuyến lộ trình hủy diệt!

Một đường đi tới, một đường huyết tinh, mười phần khủng bố.

Đúng là hành trình huyết tinh tôi luyện của Tàn Thiên, Phệ Hồn. Không chỉ Quân Mạc Tà, mà ngay cả Quân Vô Ý đều có thể tưởng tượng được, hai trăm năm mươi người một đường giết chóc đến Thiên Nam sẽ là dạng gì, sẽ bồi dưỡng được sát khí như thế nào.

Mà sát khí cùng huyết tinh, tại đoạn đường này hình thành. Đây là hai phần trong linh hồn của bộ đội a!

Quân Vô Ý suất lĩnh đại quân, trải qua thị trấn thứ nhất còn bình thường, nhưng đến huyện lệnh của thị trấn thứ hai. Tại thời điểm Quân Vô Ý chứng kiến, quả thực giống như khuê phòng oán phụ dựa cửa chờ chồng a.

Mà vị huyện lệnh nhìn Quân Vô Ý với ánh mắt tựa như gặp lại mẹ già từ lâu xa cách, không, phải là cha già.

Nước mắt tung hoành!

Nguyên lai vị quan này hơi thiếu may mắn, trùng hợp thời điểm Quân đại thiếu gia đến nơi đây, cái mông bị yên ngựa mài đau quá, ngày tốt lành của vị huyện lệnh này đã đến.

Đầu tiên, Quân đại thiếu gia quyết định ngồi xe ngựa. Nhưng lại muốn một chiếc siêu xe hào hoa, rồi lại muốn hoàn thành trong vòng một ngày, hơn nữa quy định mỗi canh giờ lại kiểm tra tiến độ. Trong khoảng thời gian này, Quân Đại Thiếu phát huy khả năng bác học tạo nghệ của hắn. Giúp cho vị huyện lệnh thanh toán "nợ cũ" bao năm qua.

Vị huyện lệnh đại nhân thủ đoạn coi như khá cao. Run rẩy triệu tập chừng gần trăm vị công tượng. Nhanh chóng làm việc nghiêm khắc, dựa theo tư thế thoải mái nhất, dùng tốc độ nhanh nhất, rốt cục trong thời gian quy định, chế tạo một cỗ xe ngựa siêu hào hoa! Mà tất cả tài liệu cần thiết chế tạo chiếc xe ngựa, trực tiếp đem vài năm tham ô của vị quan đáng thương này tiêu sạch không còn một mảnh, thậm chí còn thiếu nợ một con số lớn.

Cuối cùng cũng đến lúc chế tạo xong, vị quan đáng thương run run đi đến trước mặt Quân đại tiên phong báo cáo, lúc này, Quân Mạc Tà đang cầm sổ sách như cây quạt gió, chỉ điểm giáo dục hắn một phen.

- Ta nói này Phì Trư Tràng.

Người này không ngờ tên gọi lại là Phì trư tràng. Làm cho Quân Đại Thiếu lúc mới biết nhịn không được ríu rít, thiên hạ to lớn, thế giới thật lớn, thật sự là không gì lạ không có, cha mẹ người này tuyệt đối là không tầm thường.

- Ngươi cũng quá không chuyên nghiệp đi? Hoàng Đế ở xa, tiểu tử ngươi năm năm làm huyện lệnh, lại chưa vơ vét đến năm vạn lượng bạc?

Thật sự là quá kém? Mẹ kiếp! Làm tham quan ngươi cũng làm không được, khó trách tiểu tử ngươi bốn mươi tuổi vẫn chỉ là một tên huyện lệnh bỏ đi! Năm năm tham ô của ta a lão thiên ơi, ngươi làm cho ta một chiếc xe ngựa, đùng nói là không đủ nhé?

Quân Mạc Tà lắc đầu, thở dài. Có chút buồn bã nhìn hắn, lại có ý phẫn nộ.

- Dạ dạ, thiếu tướng quân nói rất đúng, hạ quan thật sự là vô dụng.

Phì Trư Tràng vuốt mồ hôi lạnh trên mặt, nơm nớp lo sợ trả lời. Trong nội tâm kêu khổ thấu trời: "Lão tổ tông của ta ơi, chiếc xe ngựa của ngài bánh xe đều là gỗ tử đàn trăm năm. Trong xe còn có bốn khỏa minh châu vây quanh, cái này.. cái này, đều là tiền của ta, gỗ tử đàn còn không đủ. Ván cửa cùng ván giường của ta ngài đều lấy đi, ngài nghĩ làm thế nào mới nhanh được đây? Đừng nói tham ô lúc trước, nhà ta chỉ còn bốn bức tường, còn có một cái mông thiếu nợ, ngài còn có để cho người sống hay không?"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 97: Hai Cô Nàng Phiền Toái

- Haizz, ai nói ba năm làm tri phủ, bạc mười vạn rơi như tuyết, ngươi đã làm huyện lệnh năm năm rồi mới kiếm được năm vạn... Thật là một kẻ bất lực a!

Quân Mạc Tà tiếp tục than thở.

"Chính ngài cũng nói là làm tri phủ, nhưng lão tử chỉ là một huyện lệnh, còn là huyện lệnh của một khu trong mấy vạn khu trực thuộc.... Với tri phủ.... đâu phải chỉ kém vài cấp đâu". Phì Trư Tràng tiếp tục nói thầm, nhưng trên mặt vẫn lễ độ cung kính hết sức, lắng nghe Quân đại tiên phong chém gió.

- Bất quá ngươi cũng đừng lo, ngã một lần khôn hơn một chút. Lần này thiếu gia đến đây, sẽ chỉ cho ngươi làm như thế nào ; hừm , còn hai tháng nữa thiếu gia có thể từ phía nam quay về, đến lúc đó chỉ sợ chiếc xe ngựa này cũng không ngồi được nữa. Ngươi trong hai tháng này cố gắng sưu cao thế nặng, tranh thủ thời gian tham ô nhận hối lộ nhiều vào, đến lúc thiếu gia trở về, còn phải làm một cỗ xe ngựa tốt một chút. Ngươi sớm chuẩn bị đi! Đừng như lần này vội vội vàng vàng, cơ hội này chỉ để cho mình ngươi thôi đấy!

Quân đại thiếu gia thản nhiên nói .

Phì Trư Tràng té nhào xuống đất, dập đầu như băm tỏi, nước mắt ào ào chảy xuống:

- Thiếu tướng quân, hạ quan không dám nữa, hạ quan nhất định ra sức, thay đổi triệt để, quay đầu làm lại, lãng tử hồi đầu, hối lỗi sửa sai, làm người một lần nữa! Bỏ mình vì phúc lợi của dân chúng, dốc hết tâm huyết, cúc cung tận tụy, lo lắng hết lòng...

- Ngươi thực sự có văn hóa nha! Không ngờ có thể nói nhiều thành ngữ như thế. Nói thêm vài câu nữa đi, ngươi nếu nói thêm vài câu nữa, biết đâu ta lại mềm lòng, phát cái gì từ bi đó!

Quân Mạc Tà cười mỉm nhìn hắn, khích lệ nói.

Phì Trư Tràng dập đầu bôm bốp, đầu rạp xuống đất, trong lòng của hắn có một quyết định đến chết cũng không buông bỏ, làm quan, phải làm quan thanh liêm mới tốt. Tham quan.. Không thể làm được đâu các huynh đệ ơi, gặp phải vị thiếu tướng quân này, sẽ biết làm tham quan khổ sở đến mức nào...

Biết vậy chẳng làm oa hu hu... Hai tháng sau còn phải làm lại một chiếc xe ngựa nữa chứ?

Ta khóc, lệ rơi tung tóe trong lòng!

Nếu khóc ra mặt, có khi trực tiếp mất mạng...

Ta nhất định phải hiệu triệu bọn tham quan khắp thiên hạ, nhất định phải làm thanh quan,, nhất định phải vì nhân dân phục vụ, Quân đại thiếu bên này vơ vét một trận kinh hoàng, Phệ Hồn bộ đội bên ngoài hủy diệt cũng đã trở lại, mang theo đầu người tí tách máu tươi, kéo đến tận công đường huyện nha, làm vị Phì Trư Tràng này sợ tới mức hôn mê bất tỉnh...

Đây là đầu người a, sao lại nhiều như vậy chứ...

Quân đại tiên phong, ăn uống no nê vơ vét tài sản cũng đủ rồi, lắc mông bỏ đi, Phì Trư Tràng bắt đầu lo lắng đại quân của Quân Vô Ý, bởi vì Quân Mạc Tà đã nói qua: "Vật tư cho đại quân sử dụng nếu có nửa điểm sơ suất, ta lập tức ngồi xe ngựa quay lại, làm một số việc bất hảo."

Mà quân nhu tốt hay xấu, đều do Quân Vô Ý đại nhân nói, ngài suy nghĩ ra sao...

Cho nên Phì Trư Tràng tỏ ra quá mức nhiệt tình làm cho Quân Vô Ý quân đại soái sởn cả tóc gáy. Lúc này, về phần Quân Mạc Tà Quân đại tiên phong, tiếp tục suất lĩnh hai trăm quân Tàn Thiên Phệ Hồn một mạch tiến về phía Nam, gặp núi mở đường, gặp sông bắc cầu không coi là gì, nhưng một mạch tinh phong huyết vũ lại là sự thật, cứ thế ầm ầm xuôi nam.

Đương nhiên, hai đội Tàn Thiên Phệ Hồn huyết tinh tôi luyện, tiến triển cực nhanh, nguyên một đám có sát khí càng ngày càng bá đạo.

Bọn chúng giống như tác hồn lệ quỷ trong địa ngục, ánh mắt sắc bén, khí tức tàn khốc, không thể không thấy được, đây chính là chiến trường xay thịt khủng bố.

Không bị trừng phạt, nhưng thể diện mới là quan trọng.

Mới chỉ giữa trưa ngày thứ tư, Quân Mạc Tà cùng bộ đội chủ lực đã vượt qua lộ trình bốn trăm dặm. Quân Mạc Tà ngồi trong cỗ xe sáu con ngựa kéo, thoải mái nhàn nhã, cỗ xe ngựa này rộng thùng thình, chiều rộng thùng xe hai thước, chiều dài ba thước rưỡi, bên trong không chỉ xắp đặt giường nhỏ, thậm chí còn có bàn uống trà và ghế, thực sự làm Quân Mạc Tà tâm huyết dâng trào, ngồi trong xe lòng như mở hội.

Bất quá chuyện như vậy Quân Mạc Tà mới làm lần đầu, hơn nữa cũng không vượt qua nửa khắc đồng hồ là ngưng lại ngay. Cũng không ngoài lý do nào khác, đại lão gia cả ngày trèo đèo lội suối, ngay cả có xỏ giày, hương thơm từ bàn chân tỏa ra cũng đủ đánh gục vài người. (vũ khí sinh học đây mà, mình vừa ăn khoai xong).

Đặc biệt lại ngồi trong xe kín, hương vị này, quả thực giống như mùi cá ươn quen thuộc(ghê quá), cứ như vậy, Quân Đại Thiếu mất hẳn một ngày, mới xóa được hương vị thần tiên này...

- Khởi bẩm công tử, phía trước... Có người cản đường.

Phát ngôn, chính là thủ lĩnh lực lượng Phệ Hồn.

Giờ phút này, vị thủ lĩnh Phệ Hồn giết người như bắn gà lại lắp ba lắp bắp.

- Cản đường? Ta ngất! Trong Thiên Hương quốc còn có người dám chặn đường của thiếu gia ta sao? Quân Mạc Tà kinh ngạc hỏi, sau đó vén rèm xe lên nhảy xuống, thực sự muốn nhìn qua, vị nào to gan lớn mật đến thế.

Vừa ra tới, Quân Mạc Tà giật mình nhìn kĩ, lập tức hít một hơi lãnh khí, trời của ta ơi! Khó trách Vương Đống phải cà lăm!

Khuôn mặt trước mắt chẳng thể làm ai sợ hãi chút nào, vừa đáng yêu kiều mị, trước ngực ôm tiểu báo, toàn thân trắng như tuyết, tiểu báo tử thấy Quân Mạc Tà liền nháy mắt, lè lưỡi, thể hiện nỗi nhớ nhung yêu thương...

Người còn lại thì mặc một bộ quần áo trắng như tuyết, khuôn mặt lạnh như băng, trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo, quốc sắc thiên hương, dáng điệu thướt tha, dung nhan phong hoa tuyệt đại.

Lúc này, nhị vị đại tiểu mỹ nhân nhìn Quân Mạc Tà bằng ánh mắt giống như mèo bắt được chuột vậy. (ngon quá còn gì)

Hai nữ nhân này chính là Quản Thanh Hàn cùng Độc Cô Tiểu Nghệ!

Quân Mạc Tà rên hừ hừ, muốn ngất trên giàn quất.

Quá khiếp sợ!

Khó trách hai ngày vừa rồi không bị hai người này bám riết, còn tưởng các nàng đã nghĩ thông suốt, hóa ra hẹn nhau ra ngoài từ lúc đó! Hôm nay, lại ở chỗ này chờ mình.

Làm sao bây giờ?

Quân đại thiếu gia lần đầu cảm thấy hối tiếc khi nhận cái nhiệm vụ tiên phong này!

Phải là cực kì hối tiếc, làm sao mà hai củ khoai lang nóng phỏng tay này rơi vào tay mình chứ? Ta ta...dòng đời thật nghiệt ngã a.

Ta ta... ta sao lại làm tiên phong chứ, ta ngoan ngoãn theo sát đại đội nhân mã không phải là tốt đẹp sao? Cũng do Tam thúc đùn đẩy cho, không thì phiền não này sao lại đến phiên ta? Bây giờ ở đây than vãn, đây chính là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay... (rút gươm chém xuống nước nước càng chảy mạnh, nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm--^^!)

Đây là đi Thiên Nam a, thực sự đâu phải đi du lịch nghỉ ngơi...

Quân đại thiếu gia không biết nói gì cho tốt, mà có thể nói gì cơ chứ?

Quân Mạc Tà không ngừng quay đầu lại, le lói hy vọng, giờ phút này sau lưng hắn bụi mù nổi lên, Quân Vô Ý suất lĩnh hai vạn đại quân, như thiên binh thiên tướng từ trên trời giáng xuống! Giải cứu số phận hẩm hiu của hắn trong cơn khói lửa này a.

Đó cũng là suy nghĩ xa xôi, hai người cách nhau ít nhất hơn bốn trăm dặm, làm sao mà đến kịp được!

- Đừng nhìn lại nữa, nhìn lại cũng không có tác dụng đâu. Chúng ta đã sớm biết rõ, đứng đây chờ ngươi từ trước rồi.

Quản Thanh Hàn nhàn nhạt nhìn hắn:

- Hiện tại, ngươi có thể ra khỏi xe ngựa, ta cùng Tiểu Nghệ muội muội ngồi xe ngựa, ngươi cưỡi kỵ mã, không có ý kiến gì chứ?

Quân Mạc Tà không dám nói gì.

Ra vẻ nhẹ nhàng thương lượng? Ta có thể có ý kiến gì chứ, dám có ý kiến sao? Vì sao không kêu cường hoành phách đạo luôn đi? (ngang ngược bá đạo)

Cái này quá rõ ràng đi.

Ta điều khiển tên Phì Trư Tràng kia cũng không bá đạo bằng vị nữ vương này ah. Rõ ràng đuổi ca ca ta xuống xe, cái này không phải là tu hú cướp tổ hay sao? Bốn phía đội viên Tàn Thiên Phệ Hồn che miệng vụng trộm cười, Quân Mạc Tà trừng mắt, lập tức tiếng cười đình chỉ, người người nhìn không chớp mắt, vẻ mặt trang trọng nghiêm túc.

- Khụ! Khụ khụ...

Quân Mạc Tà hắng giọng một cái, chuẩn bị thi triển ba tấc lưỡi, hạ quyết tâm quay lại đối diện hai vị mỹ nữ lạc đường nói:

- Ta nói này ... Đại tẩu, e hèm, còn có Tiểu Nghệ cô nương...

- Ừm, Mạc Tà ca ca, huynh thấy muội xuất hiện, có phải là vui lắm không? Có phải là rất bất ngờ? Có phải rất muốn ôm muội không? Muội hiểu mà, rất là minh bạch, chính là như vậy! (DG:ta cũng muốn ôm nè)

Độc Cô Tiểu Nghệ cười tủm tỉm rồi thoáng cái nhảy đến trước mặt Quân Mạc Tà, nghiêng đầu chờ hắn nói.

Giống Tiểu Bạch bạch, cũng có ý yêu thương nhung nhớ ta, bất quá tiểu nha đầu này so độ rụt rè với Tiểu Bạch bạch, trước kia Tiểu Bạch tất nhảy ngay vào, nhưng Độc Cô tiểu thư đoán chừng là muốn Quân Đại Thiếu gia chủ động, sau đó mới lao vào lòng hắn.

Kinh hỉ?

Lão Tử chỉ cảm thấy kinh hãi! Đến nỗi muốn ngã xuống thật sự, còn ôm cái gì chứ, không cần thiết lắm, ngược lại rất muốn hung hăng đánh vào cái mông nhỏ của ngươi! Quân Mạc Tà nghĩ vậy liếc một cái, uhm,

cũng không thể tính là nhỏ, nếu hung hăng đánh hai cái, hắn là rất đã tay...

Không hiểu sao suy nghĩ một hồi, Quân Mạc Tà mới đột nhiên nhớ tới, việc khẩn yếu bây giờ là mau chóng đem các nàng trở về mới là đứng đắn! Lập tức sắc mặt hắn trầm xuống, Quân đại thiếu gia ra vẻ đạo mạo nói:

- Đại tẩu, Độc Cô cô nương, các ngươi lo lắng cho chúng ta, thay mặt toàn bộ quân tướng ta cảm kích không thôi; nhưng bất quá... Lần này đi Thiên Phạt, núi cao đường xa, cường đạo thổ phỉ đông như kiến, sài lang hổ báo hoành hành, hung hiểm vô cùng! Hơn nữa, hai người các ngươi đều là nữ tử còn độc thân, đi đường cùng nhau có nhiều bất tiện! Ta sẽ phái người, đem hai người về Thiên Hương thành.

Nói đến bốn chữ nữ tử độc thân này, Quân Mạc Tà mới phát hiện, hai người này xuất hiện cùng nhau thì đâu còn "độc thân" nữa (tác giả chơi chữ đây mà)! Cho rằng đây là chuyến du sơn ngoạn thủy sao, đây là chúng ta đi đánh giặc đó!

- Ngươi cứ thử xem, ta cũng muốn biết ai dám mang chúng ta trở về.

Quản Thanh Hàn căn bản là không thèm quan tâm, lạnh lùng nhìn hắn.

- Mạc Tà ca ca... huynh thật sự nhẫn tâm đem hai người bọn muội quay về sao, bọn muội không muốn về đâu.

Độc Cô Tiểu Nghệ cũng mặc kệ Quản Thanh Hàn, điềm đạm đáng yêu nhìn hắn, khóe mắt ửng hồng, tràn ngập chờ mong, tựa hồ lập tức muốn khóc:

- Mạc Tà ca ca nơi này cách Thiên Hương thành đã hơn một ngàn dặm đường, đường xá xa xa xôi, muội cùng tỷ tỷ trên đường về xảy ra chuyện gì... huynh lại nhẫn tâm thế sao? Hơn nữa, con đường hung hiểm như thế, nhân tâm lại khó dò...

- Chớ có làm bộ với ta! Nước mắt cũng không có tác dụng đâu.

Quân Mạc Tà thờ ơ, hiện tại biết rõ đường xá hung hiểm nhân tâm khó dò rồi a? Lúc trước sao các ngươi không nghĩ ra? Nói như vậy, bảo bản thiếu gia có tin hay không? Coi ta ngu ngốc lắm sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 98: U Hú Cướp Tổ Chim Khách

Công phu diễn trò của nha đầu kia quả là không tệ nhưng chưa đủ qua mặt Quân Mạc Tà. Đừng tưởng lúc này vẻ mặt điềm đạm đáng yêu là thực, nháy mắt sau đó liền hóa thành ngang ngược.

Gặp quỷ còn không sợ tối sao? Quân Mạc Tà đã lĩnh giáo qua, nếu còn nghe theo, đúng là không còn thiên lý nữa.

- Nói như vậy, ngươi quyết định đưa chúng ta trở về?

Độc Cô Tiểu Nghệ lập tức trợn tròn tròng mắt, tuy con mắt xinh đẹp trợn tròn lên càng động lòng người, nhưng đã bắt đầu chuyển sang uy hiếp, tốc độ biến sắc mặt rõ ràng lại được đề cao.

- Hai vị tỷ tỷ, các ngươi ở đây làm gì cũng chỉ thêm phiền toái, hai người xứng được đi theo sao? Có gì tài giỏi không? Cho ngươi giết người, ngươi dám sao?

Quân Mạc Tà khinh thường xuy một tiếng, nói :

- Ngoan ngoãn trở về đi, ta coi như chưa có chuyện gì, bằng không, đừng trách ca ca ta đem các ngươi trói thành bánh chưng đưa về! Đừng tưởng rằng ca ca này không làm được! Đến lúc đó các ngươi sẽ xấu mặt đó!

- Ngươi dám!

Tiểu nha đầu nhe răng gầm gừ, bộc lộ bộ mặt hung ác, cuối cùng cũng lộ nguyên hình.

- Quên đi Tiểu Nghệ, đừng cầu xin hắn.

Tên này không có nửa điểm đồng tình, Quản Thanh Hàn mặt không chút thay đổi nhìn Quân Mạc Tà, lại hướng Độc Cô Tiểu Nghệ nói :

- Tự chúng ta đi thôi, không cần đi theo hắn. Không có hắn, tự chúng ta không thể đi hơn một ngàn bốn trăm dặm sao, chẳng lẽ dưới hông chúng ta không có hai cái chân sao? Bằng hai người chúng ta còn không đi tới Thiên Nam được sao?

- Hừ, ngươi ra vẻ cái gì? Tự chúng ta đi!

Độc Cô Tiểu Nghệ hướng cái cằm nhỏ lên:

- Không phải chỉ là một thiên tướng thôi sao? Lại là nhánh quân phụ! Hừ, ta thấy so với Đại tướng quân, ngươi cũng chả là cái đinh gì!

Mắt thấy hai nàng châm chọc vài câu xong xoay người muốn đi, Quân Mạc Tà cũng đã hơi tức giận, nếu để cho hai người này cứ như vậy mà đi Thiên Nam, cho dù cuối cùng có thể tới nơi an toàn, mình trở về khẳng định thế nào cũng bị chửi một trận. Quân lão gia tử, Tam thúc, Độc Cô lão gia tử, Độc Cô Vô Địch xem ra đều không bỏ qua cho mình, thậm chí Quân Mạc Tà cũng có thể đoán được: "Ngươi đã làm cho hai người con gai yếu ớt đi Thiên Nam xa xôi ngàn dặm? Ngươi có thể yên tâm sao?Nếu xảy ra chuyện thì biết làm thế nào? Cho dù không có chuyện gì xảy ra cũng không thể làm như vậy được!

- Ngăn lại! Bắt cả hai lại cho ta!

Quân Mạc Tà cắn chặt răng thét lên ra lệnh. Bảy tám đội viên Phệ Hồn động tác nhanh chóng, như lang như hổ tiến lên. Thiết Tháp đứng ngăn cản hai nàng bỏ chạy, Quân Mạc Tà:

- Hai người các ngươi tốt nhất hãy ngoan ngoãn cho ta, chỉ cần thuận theo ta, tất có chỗ tốt, nếu không thì...

Nói tới đây, Quân đại thiếu đột nhiên ngậm chặt miệng. Cơn tức này, sao lại giống như ác bá ức hiếp dân nữ thế nhỉ?

- Quân Mạc Tà, hôm nay ta không thể không đi Thiên Nam, nếu ngươi thật sự bức bách ta, ta đây Quản Thanh Hàn nói được thì làm được. Lập tức chết ở chỗ này, ta sẽ chết trước mặt ngươi! Ngươi nói ta có dám hay không?

Trong mắt Quản Thanh Hàn hiện lên thần sắc phức tạp, nàng rút ngay một thanh chủy thủ sắc lạnh, kề ngay trên cổ.

- Quân Mạc Tà, ngươi cũng đã biết, ta không nên đi Thiên Nam, cũng không làm được cái gì khác, chỉ vì ngươi và Tam thúc; nếu không phải lo lắng cho hai người các ngươi, lo lắng Huyết Hồn sơn trang sẽ vì chuyện của ta mà làm khó dễ các ngươi, ta cần gì phải vượt ngàn dặm xa xôi đến Thiên Nam? Ta là tiểu cô nương không phân rõ nặng nhẹ sao?

- Quân Mạc Tà ngươi vì ta mà cả sống chết cũng không thèm để ý, để bảo vệ sự trong sạch của ta, chẳng lẽ Quản Thanh Hàn này nhìn thấy các ngươi xâm nhập đầm rồng hang hổ mà không làm gì... ta chẳng phải là nữ nhân vong ân bội nghĩa hay sao?

- Chẳng lẽ chỉ có nam nhân các ngươi hy sinh bản thân vì nghĩa, nữ nhân chúng ta chỉ có thể sống tạm bợ sao? Lần này đến Thiên Nam nếu thuận lợi thì thôi, nếu không...tấm thân Quản Thanh Hàn này..

Độc Cô Tiểu Nghệ lại không suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng nàng thấy chiêu này của Quản Thanh Hàn rất có tác dụng, vênh mặt con môi, dương dương tự đắc nói :

- Đúng! Nếu ngươi không cho chúng ta đi, chúng ta liền chết ở chỗ này! Ngươi nói chúng ta có dám hay không! Hừ hừ, hi hi hi...

Quả thực chưa thấy ai muốn tự sát mà còn đắc ý như vậy cả, Quản đại tiểu thư nhà người ta nói rõ ràng như vậy, đến tiểu nha đầu này, còn

dám lừa gạt đến mức này, thậm chí còn cười hì hì, thật sự là không còn gì để nói.

Quân Mạc Tà đầu to như cái đấu.

Độc Cô Tiểu Nghệ có lẽ sợ cho thiên hạ không loạn, nhưng hắn nhìn vào ánh mắt bình tĩnh của Quản Thanh Hàn rõ ràng có thể thấy, Quản Thanh Hàn nói được là làm được! Nếu mình nhất định không cho nàng đi, vậy thì trước ngựa của mình có ngay một cỗ thi thể!

Mình không thể đánh cuộc, càng không dám đánh cuộc!

" Xem như ngươi lợi hại!"Quân Mạc Tà nhìn chằm chằm Quản đại tiểu thư, oán hận thở dài, đối với tiểu nha đầu kia, Quân đại thiếu gia tự tin tuyệt đối có thể làm cho nàng biết khó mà lui, nhưng vị đại tẩu này của hắn, thật sự rất có cá tính, quá khó trêu chọc, Quân đại thiếu gia chỉ cảm thấy ức chế không chịu nổi, hắn ở hai thế giới mà chưa lần nào ủy khuất thế này, giọng căm hận nói:

- Cho các nàng hai con ngựa.

- Như vậy còn được.

Quản Thanh Hàn hơi nghiêng đôi mắt đẹp, rốt cục mỉm cười, nàng chỉ mong được cùng đi Thiên Nam, đãi ngộ ra sao không trọng yếu, nàng cũng hiểu được Quân Mạc Tà chịu dẫn hai nàng đồng hành đã là mạo hiểm rất lớn rồi. Chẳng nói đâu xa, xét trong quân luật, lâm trận mang theo nữ nhi, tuyệt đối là tối kỵ trong quân đội, sai sót một chút là mất mạng ngay.

- Chúng ta muốn ngồi xe.

Tiểu nha đầu rốt cuộc tuổi nhỏ nên kiến thức nông cạn, không ý thức được, mới thấy Quân đại thiếu nhượng bộ lại thấy cao hứng, thấy mâu kích tách ra còn tưởng mời nàng lên xe. Hắn chỉ an bài hai con ngựa, càng ngạc nhiên hơn, nhìn về phía hắn, cỗ xe ngựa hoa lệ tới cực điểm,

nàng cảm thấy cả người đều mệt mỏi, xương lưng, xương hông không chỗ nào là không đau đớn.

- Không có cách nào khác, ta đồng ý mang theo các ngươi đã là nhượng bộ lắm rồi, còn muốn ngồi xe nữa à?

Quân Mạc Tà dè bỉu:

- Nếu ngươi không đi, ta lập tức an bài đưa ngươi trở về. Người đâu, cho các nàng hai con ngựa! (DG: Ác quá, em nó dễ thương vậy mà...)

- Ngươi, ngươi, tốt lắm!

Độc Cô Tiểu Nghệ thở hổn hển chỉ vào hắn, đột nhiên nhãn châu xoay động, soẹt một tiếng rút đao của nàng, kề ngay vào cổ.

- Ngươi, ngươi nếu không cho ta ngồi xe, ta sẽ chết trước mặt ngươi! Ngươi nói ta có dám hay không?

Nha đầu kia thấy lúc trước Quản Thanh Hàn lấy cái chết bức bách, liền có tác dụng ngay, nàng cũng đua đòi học theo, theo cách đó chắc là hữu hiệu, sao lại không dùng chứ,

Cách nào có tác dụng là được, lặp lại cũng chẳng sao!

Nào biết lần này câu "Ngươi nói có dám hay không" vừa ra khỏi miệng, đột nhiên bốn phía vang lên tiếng khúc khích do phải kìm nén. Lại nhìn bộ mặt lãnh khốc của bọn đại hán, một đám hích vai nhau, bộ dạng nín cười vất vả vô cùng.

Cũng chẳng trách được, chơi đùa cũng không đùa như vậy, Quản đại tỷ đó nói chết là chết, một chút hư chiêu cũng không có, chính là Độc Cô Đại tiểu thư vừa với bắt chước một lần, lại làm thêm lần nữa, không còn gì để nói, tính ra cũng hơi thái quá, không cho ngươi ngồi xe ngươi sẽ chết ư? Vậy ngươi chết quá dễ dàng a.

Quân Mạc Tà đảo mắt một vòng:

- Xin cứ tự nhiên đi! Bất quá ngàn vạn lần chết xa một chút, cho chúng ta mắt không thấy tâm không phiền, xin ngươi đó, yêu cầu này cũng không quá đáng chứ?

Cô ả này, coi như muốn lấy cái chết uy hiếp, ít nhất cũng phải có điểm dựa dẫm mới có thể uy hiếp được người ta; nếu không, lấy cái chết ra uy hiếp chẳng phải là vô hướng mà bất lợi sao? Không cho ta ngồi xe; không cho ta ăn cơm ta sẽ chết, ngươi không cho ta đánh một trận ta sẽ chết, vậy sẽ ra cái gì đây?

- Ngươi ngươi ngươi thật sự là đáng ghét mà!

Độc Cô Tiểu Nghệ dậm chân, không nói câu nào, đột nhiên lắc hông đưa eo, hùng hổ tiến đến xe ngựa, cứ thế chen vào, hướng vào trong kêu:

- Thanh Hàn tỷ tỷ, mau vào, cỗ xe này thật là lớn, còn có giường nữa, thật thoải mái hì hì.

Hành động này quả là vô đối!

Quân đại thiếu nổi giận rồi!

Thật sự muốn nhịn cũng không được! Các ngươi ở bên trong, ta đây ở đâu? Vất vả bắt một tên tham quan, doạ dẫm hắn lấy một chiếc xe ngựa, tiêu hao hết bao nhiêu chất xám, dễ dàng lắm sao? Các ngươi cứ thế mà nẫng tay trên thành quả của ta sao? Hừ!

Quân Mạc Tà bước một bước dài tiến lên, đưa tay nắm lấy cánh tay của Độc Cô Tiểu Nghệ:

- Ngươi xuống dưới cho ta.

- Không xuống, ta không xuống, ta cần ngồi xe!

Độc Cô Tiểu Nghệ chạy nhanh vào trong xe ngựa, chạy nhanh quá làm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhất định không chịu nhường nhịn a.

Bóng trắng chợt lóe lên, làn gió thơm tho tao nhã thổi qua, Quản Thanh Hàn đã ngồi trong xe ngựa, đưa ta vỗ Quân Mạc Tà một cái, sẳng giọng:

- Cùng nữ tử tranh ngồi xe ngựa, vị thiếu gia này cũng đẹp mặt quá a.

Quân Mạc Tà cả giận nói:

- Gì chứ? Ta và các ngươi tranh xe ngựa? Lời này cũng nói được sao? Rõ ràng là hai người các ngươi cướp đoạt xe ngựa của ta! Chẳng lẽ cứ như vậy ngậm bồ hòn còn có thể thấy ngọt sao? Đây chẳng phải là già mồm át lẽ phải, vô lý giảo hoạt vô cùng hay sao?

Quản Thanh Hàn không để ý đến hắn, đưa tay kéo rèm xe xuống, tiếp theo bên trong vang lên âm thanh, tựa hồ hai nàng đều nằm trên giường, thậm chí còn cởi áo đi ngủ, bởi vì nghe được rõ ràng âm thanh rên rỉ thỏa mãn của Độc Cô Tiểu Nghệ: "Thật là thoải mái, rốt cục có thể an tâm đi ngủ."

Quân Mạc Tà khí tức đầy hông, thầm chửi mình ngu ngốc, lại có thể cùng nữ nhân giảng đạo lý, đây không phải ngu ngốc thì là cái gì chứ? Đại tẩu ngay trước mắt hắn đi vào, cho dù Quân đại thiếu gia không kềm chế được, cũng phải tránh việc tình ngay lý gian, trước mắt dù không tình nguyện, cũng đành phải xuống xe!

Đội ngũ tiếp tục tiến lên, đi được nửa ngày, rốt cục, Quân đại thiếu ở trên ngựa run rẩy một trận, con ngựa này dù cao to khỏe mạnh, nhưng làm sao thoải mái như trong xe ngựa. Hắn oán hận quay đầu lại nhìn, đột nhiên nhướng mày, nảy ra một ý.

Ngay sau đó, Quân đại thiếu kêu thảm một tiếng, đầu nghiêng sang một bên, lập tức rớt xuống bẹp một cái, đo đường luôn. Hai mắt nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh.

Bọn thị vệ được một trận kinh hoảng, bất quá chúng chẳng phải kẻ ngu, hiểu được trong nháy mắt, một đám thấy vậy kêu lên:

- Nguy rồi, thiếu gia té xỉu, thương thế của thiếu gia còn chưa khỏi hẳn, thiếu gia kêu như vậy là nguy lắm rồi.

Vết thương chưa khỏi?

Ta ngất. Quân đại thiếu kinh ngạc, ta bị thương từ lúc nào nhỉ? Ừm, bất quá lý do này cũng tốt, sau này phải khen thưởng bọn chúng mơi được, rất có tiềm năng a.

- Sao lại thế này?

Độc Cô Tiểu Nghệ xốc màn che lên, ân cần hỏi han, bên kia, Quản Thanh Hàn nhìn thấy Quân Mạc Tà ngã xuống đất ngất đi, trong lòng chợt có suy nghĩ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 99: Âm Dương Hòa Hợp Tán?

- Thiếu gia... Trước đây thiếu gia đã bị thương... Cho nên không cưỡi ngựa được... Vì vậy mới làm chiếc xe ngựa này...

Thủ lĩnh Phệ Hồn Vương Đống đầu đầy mồ hôi, không chỉ sợ, mà là sợ chết khiếp. Hắn lúc trước nói dối, nhưng thiếu tính thuyết phục. Cuối cùng cũng nhanh trí, chắp vá một hồi, rốt cục cũng tạo ra một lý do chính đáng.

- Mau mau, mau đưa thiếu gia vào xe, tranh thủ thời gian kiểm tra một chút.

Vài tên đội viên Phệ Hồn lòng như lửa đốt lên tiếng đề nghị, đừng coi chúng chỉ như cỗ máy giết chóc, xem ra hành động cũng không tệ.

Độc Cô Tiểu Nghệ sốt ruột cúi đầu hỏi:

- Hắn bị thương ra sao? Từ lúc nào thế? Hắn bị thương có nặng không? Có dùng thuốc chưa? Dùng loại nào rồi? Ai đánh hắn bị thương thế này?

Liên tiếp hỏi một loạt các vấn đề làm những đội viên Phệ Hồn lãnh huyết phải líu lưỡi, không biết trả lời thế nào. Vừa rồi nói dối miễn cưỡng mới hoàn chỉnh được, nhưng mà những vấn đề này không tiện trả lời, thiếu gia vì trái với quân kỷ mà bị ăn đòn lại càng không vẻ vang gì cho cam, hơn nữa, vết thương do bị côn bổng đã sớm khỏi rồi.

- Tiểu nghệ! Vào xe trước đi, đừng truy hỏi nữa.

Thanh âm của Quản Thanh Hàn vang lên, tiểu nha đầu mới rụt đầu vào. Chỉ nghe thấy nàng ở bên trong nói:

- Thanh Hàn tỷ tỷ, vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta phải làm gì đây? Ôi chao, hắn sao lại bị nội thương chứ?

Phía bên ngoài, đội viên Phệ Hồn ai ai cũng lau mồ hôi lạnh.

" Hì hì"....Quản Thanh Hàn nhịn không được bật cười, ngay lúc đó, Quân Mạc Tà "ung dung tỉnh lại" tỏ ra vô cùng "suy yếu", hỏi :

- Ta đang ở đâu đây?

Quản Thanh Hàn còn chưa kịp nói tiểu nha đầu kia đã hưng phấn tiếp lời:

- Trên xe, trên xe a, ơ kìa, cái tên này, cuối cùng cũng tỉnh rồi, ngươi rốt cuộc bị thương gì vậy, tranh thủ thời gian nói cách chữa trị đi chứ, ta giúp ngươi chữa trị là được.

Quản Thanh Hàn tròn mắt. Tiểu nha đầu này, thực là ngây thơ quá đáng.

- Ta bị thương? Là lúc trước thôi, bất quá đã khá hơn nhiều rồi, ta suy yếu như vậy. Kỳ thật không phải vì bị thương, là ta bị trúng độc.

Quân đại thiếu gia rầm rì nói, khẽ nhảy mũi hai cái, mje, nam nhân quả không giống nữ nhân a, mình ở trong xe vài ngày cũng không có mùi thơm, hai vị đại mỹ nhân đi đường mệt mỏi vừa mới vào không bao lâu, trong xe đã có hương thơm dễ chịu rồi.

- A! Trúng độc?

Độc Cô Tiểu Nghệ kinh hoảng trợn tròn mắt:

- Độc gì vậy? Có nghiêm trọng không? Có biết tên của độc dược không? Có khó giải không?

- Haizz, ta nhất thời vô ý, bị người hạ độc.

Quân Mạc Tà tiếc nuối vô hạn nói:

- Lại nói tiếp, ôi ôi, một lời khó nói hết, ta tĩnh dưỡng hai ngày là tốt rồi, về phía các ngươi, chẳng qua cũng hơi khó xử a, các ngươi không muốn cho ta trị độc.

- Ai nói vậy chứ? Chúng ta sao lại không muốn? Nói mau? Nói mau, làm thế nào giải độc?

Độc Cô Tiểu Nghệ gấp gáp hỏi, người làm sao lại không thoải mái? Trúng độc lại còn lèo nhèo, không biết người ta quan tâm đến ngươi sao?

- Haizz, độc mà ta trúng, gọi là "Âm dương hòa hợp tán".

Quân Mạc Tà lén lén lút lút ngẩng đầu, muốn đối mặt mà nói chuyện một phen, chứng kiến Quản Thanh Hàn mặt mày hầm hầm, lạnh như băng nhìn mình, không khỏi chấn động nội tâm, không nói gì nữa chỉ dám nhìn xuống dưới.

- Âm dương hòa hợp tán? Trời ơi, nghe có hai chữ âm dương, chắc nguy hiểm lắm đó, ngươi nói cách giải ra sao?

Độc Cô Tiểu Nghệ giống như kiến bò trên chảo nóng, cái mũi nhỏ xinh đẹp lấm tấm mồ hôi.

- Âm dương hòa hợp tán nói nan giải cũng đúng, mà nói dễ giải cũng không sai, hắc hắc...

Quân Mạc Tà suýt nữa cười thành tiếng, vội vàng ho khan hai tiếng:

- Bởi vì, độc này không dùng giải dược để giải trừ, muốn giải trừ thực ra cũng đơn giản, chỉ là, trong đó có chút.... có chút khó xử, hơn nữa, việc này, cần cô hy sinh rất lớn.

- Không sao cả! Vì ngươi, vô luận muốn ta hy sinh cái gì, ta cũng nguyện ý.

Tiểu nha đầu vỗ ngực một cái (hỏng cả bánh trái rồi). Quản Thanh Hàn ở một bên nghe trộm chuyện này càng ngày càng không bình thường.

Tiểu tử này rõ ràng hôn mê giả, chỉ có Tiểu Nghệ cái đứa ngốc này quan tâm nhiều tất loạn, mới không nhận ra. Nhưng hắn bây giờ, muốn mượn việc này để có chủ ý xấu gì sao?

- Ài, kỳ thật cũng chỉ là chuyện nam nữ, hé hé, giao hợp một lần, là khỏi liền. (nguyên văn đó)

Quân Mạc Tà cảm thấy tựa hồ không có ý tứ, che miệng ho khan vài tiếng.

- Bằng không trong vòng ba ngày bị hỏa dục công tâm mà chết, ài, ta biết các ngươi cũng rất khó xử, thôi thì vận mệnh ta là như vậy đi.

Quân Đại Thiếu như mất mát nói.

- A? Cái gì? Muốn giải độc, phải cùng ngươi...

Độc Cô Tiểu Nghệ thoáng cái tròng mắt đã mở tròn, lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt, xấu hổ, nàng mặc dù còn tuổi nhỏ thuần khiết, nhưng cái từ "giao hợp" này dĩ nhiên cũng biết rõ.

Quản Thanh Hàn ở một bên tuy nghĩ tới tên tiểu thúc tử này nhất định sẽ tác quái, nhưng thế nào cũng không nghĩ ra, người này rõ ràng bại hoại vô sỉ đến mức độ thế này, có thể làm ra một việc như thế. Lúc trước nghe được cái tên đã thấy quái dị này, nàng đã cảm thấy có chỗ không đúng. Bất quá Quản Thanh Hàn dù sao vẫn là hoàng hoa khuê nữ, còn không rõ chuyện nam nữ, chỉ nghĩ hắn là tên vô sỉ chứ không nghĩ tới tên này đã vô sỉ tới cực điểm rồi.

Cho hắn lên xe đã là phá lệ lắm rồi, hiện tại lại để cho...

- Quân Mạc Tà!

Quản Thanh Hàn mày liễu dựng lên, mắt phượng hằm hằm sát khí:

- Ngươi tên hỗn đản này nhiệt náo đủ rồi chứ? Có phải muốn ta lại đem ngươi đạp xuống dưới xe? Cho ngươi lên xe ngựa đã là sai lầm rồi, vậy mà ngươi còn không biết thế nào là đủ.

- Thanh Hàn tỷ tỷ đừng tức giận. Trong người hắn còn có độc, có thể ảnh hưởng đến tính mạng a.

Độc Cô Tiểu Nghệ lo lắng nhìn Quản Thanh Hàn, giống như khuyên giải nói.

- Hắn có bị thương gì đâu, cũng không có trúng độc, căn bản cũng không có cái gì Âm dương hòa hợp tán!

Quản Thanh Hàn thở mạnh một hơi:

- Vừa rồi ngồi xe không sao, hắn cưỡi ngựa liền té xỉu, bên ngoài người ta nói hắn bị thương, miệng lại bảo trúng độc, Tiểu Nghệ muội muội, ngươi còn muốn bị hắn lừa gạt tới khi nào? Ngươi không thể thanh tỉnh lại mà dùng não để nghĩ sao?

- A? Thanh Hàn tỷ tỷ, tỷ đừng tức giận a, tỷ nói hắn thật ra là giả bộ? Không có trúng độc gì phải không? Độc Cô Tiểu Nghệ mặt mũi lập tức ửng hồng, giương nanh múa vuốt, cơ hồ sắp tức chết.

Nghĩ đến việc mình tin tưởng lời của hắn, đang suy nghĩ làm thế nào lừa Thanh Hàn tỷ tỷ ra ngoài, mình cũng muốn cho hắn giải độc, Độc Cô Tiểu Nghệ không khỏi xấu hổ bừng bừng, chỉ một thoáng cả cổ cũng đỏ, chui ngay vào ngực Quản Thanh Hàn, che mặt nói:

- Thanh Hàn tỷ tỷ... Ta không muốn sống nữa.

- A, ngươi không phải định giúp hắn giải độc thật chứ?

Quản Thanh Hàn đã đoán đúng. Tiểu nha đầu này dễ gạt quá đi.

- Oạch, ta nhớ sai rồi thì phải, hình như ta không có trúng độc.

Quân Mạc Tà xấu hổ ho khan vài tiếng, nói khẽ. Hai nàng đồng thời mở to mắt nhìn hắn, việc này cũng có thể nhớ lầm sao?

Quân Mạc Tà ngồi dậy, cười híp mắt nói:

- Đường còn dài lắm, thời gian còn nhiều, cũng thấy hơi nhàm chán, hay là chúng ta nói chuyện, kể chuyện xưa thế nào?

Hai nàng kinh ngạc vô cùng trợn to mắt nhìn Quân đại thiếu gia, thật sự không thể tin trên đời này lại có người da mặt dày đến thế này! Nói dối bị vạch trần, gian kế bị bóc trần, dụng tâm vô lại cũng bị vạch trần hết cả, người này rõ ràng mặt không đỏ hơi thở không gấp, một chút biểu lộ ý tứ cũng không có, tự nhiên chẳng biết xấu hổ còn nói: "Chúng ta nói chuyện, kể chuyện xưa thế nào?" nhằm xoa dịu đi sự xấu hổ.

Có loại người thế này sao? Da mặt người này được làm từ cái gì đây?

Quát một tiếng, Độc Cô Tiểu Nghệ vươn người nhào tới.

- Ai cho ngươi gạt ta, ngươi cái tên bại hoại..đồ bại hoại.

Mỗi ngày trôi qua, Quân đại tiên phong đều hết sức thoải mái, ven đường suốt lộ trình vơ vét tài sản, Quân Đại Thiếu đã kiếm được một số tiền phi nghĩa khá lớn. Lúc tối trời còn có hai vị mỹ nữ làm bạn, thanh khí hương thơm ngào ngạt, mềm mại ôn nhu, Quân Mạc Tà vui đến quên cả trời đất.

Nếu không phải trong cơ thể Khai Thiên Tạo Hóa Công không lúc nào không vận chuyển, chỉ sợ luyện công cũng chẳng thèm để ý.

Bất quá đoạn đường tiếp theo, tâm tình thư sướng, Khai Thiên Tạo Hóa Công đến bình cảnh lại có chút buông lỏng, nếu đổi thành Huyền

khí mà nói, đã đột phá Ngọc Huyền trung giai, sắp đạt tới Ngọc Huyền đỉnh phong.

Mà bên ngoài Tàn Thiên Phệ Hồn hai nhóm bộ đội trên đoạn đường này, cơ hồ mỗi ngày đều chém giết tàn khốc, khí thế cũng càng ngày càng ngưng tụ, hơn hai trăm người thấp thoáng đều có dấu hiệu đột phá. Hai trăm năm mươi người ở cùng một chỗ, tỏa ra sát khí thê lương, đã đủ để khiến bất luận kẻ nào nhìn thấy cũng đều giật mình.

Vốn Quân đại thiếu gia còn muốn hưởng giai đoạn tốt đẹp này lâu thêm vài ngày, nhưng bởi vì số lần ra tay của Tàn Thiên Phệ Hồn càng ngày càng ít, Quân đại thiếu gia cũng đoán được một chuyện.

Trước mắt núi non dựng đứng, con đường càng thêm nguy hiểm, tùng lâm cũng nhiều hơn, càng ngày càng dày đặc, vốn phải là thiên đường của lục lâm hào kiệt, nhưng thật ngoài ý muốn cường đạo thổ phỉ càng ngày càng ít, chính bởi vì nơi này cách Huyết Hồn Sơn Trang không xa, những tiểu mao tặc dĩ nhiên mai danh ẩn tích núp kĩ.

- Thiếu gia, đã xa hơn sáu trăm dặm, mục đích của chuyến này của chúng ta là Thiên Phạt sâm lâm! Mà vị trí của Huyết Hồn Sơn Tranh hơi chếch một chút, Thiên Phạt nằm bên ngoài Thiên Nam thành.

Mặt chính quay về phía hai dãy núi trong Thiên Phạt sâm lâm. Vương Đống chỉ tay, hướng về Quân Mạc Tà bẩm báo.

- Đi suốt quãng đường, cần bao nhiêu tháng? Lần trước các ngươi không phải rất nhanh sao?

- Thiếu gia, chúng ta hành quân gấp, không giống như lần này cố kỵ nhiều như vậy a. Tất cả đều lấy tốc độ làm mục tiêu. Lần trước chúng ta đều ra roi thúc ngựa, ngày đêm thần tốc, một ngày một đêm ít nhất cũng có thể đi một ngàn ba trăm dặm. Hơn nữa, chúng ta đi Thiên Phạt sâm lâm chọn hướng khác, phía bên đó cao cấp huyền thú cũng không nhiều, hầu hết chúng ta có thể ứng phó huyền thú cấp thấp, nếu từ chỗ này tiến vào, sợ là ba trăm người chúng ta không ai có thể đi ra. Hơn nữa chúng

ta lần này đi theo đại đội hành quân, tuy là tiên phong, đi đầu một bước, nhưng cũng không thể cách chủ lực bộ đội quá xa, trên đường còn chiến đấu hủy diệt, tốc độ như vậy, kỳ thật đã xem là rất nhanh rồi.

Vương Đống giải thích.

- Thì ra là thế!

Quân Mạc Tà xuống xe ngựa, thần thức tỏa ra, thấp thoáng cảm thấy trong núi rừng dã thú không thiếu, hơn nữa, phần lớn đều có tốc độ cực nhanh, so với dã thú bình thường phải nhanh hơn rất nhiều.

- Nhìn nơi này xem, có rất nhiều huyền thú ẩn hiện! Thiên Nam thật là một nơi tốt!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 100: Chỉ Cầu Không Thẹn Với Lương Tâm

- Tìm một chỗ tạm thời, quay lưng về phía bờ sông. Xây dựng cơ sở, chờ binh mã chủ lực đến. Chúng ta sẽ lên đường tiếp.

Quân Mạc Tà nhàn nhạt hạ lệnh, đến Huyết Hồn Sơn Trang, Quân Mạc Tà đương nhiên không dẫn đầu tiến đến tìm tai vạ a.

Cho dù phải đến cái nơi nguy hiểm đó, cũng phải đi cùng mọi người.

Thực sự không thể nói ra, Quân đại thiếu nghĩ trốn một chỗ nào đó chờ chiếm tiện nghi, dù sao trong nội tâm Quân Đại Thiếu, Huyết Hồn Sơn Trang không có cái gì tốt cả, cho dù cao thấp trong Huyết Hồn Sơn Trang đều chết hết, Quân Đại Thiếu cũng không có một chút thương tâm nào cả!

Hơn nữa, chuyện này hiện tại đã vượt ra khỏi sự khống chế của bất cứ ai, nhưng chính hắn là người khởi xướng. Thiên Phạt huyền thú triều, từ một khía cạnh khác mà nói, đây chính là đồng minh của hắn.

Vương Đống phái tám người, phân biệt ra tám phương tìm kiếm địa phương có thể cắm trại, rốt cục đã chọn được một điểm phù hợp. Quân Mạc Tà cùng Quản Thanh Hàn, Độc Cô Tiểu Nghệ ba người đến xem xét, lập tức đồng ý ngay.

Chỗ này là một triền núi.

Phía trước chính là một mảnh đất trống, bốn phía là rừng cây rậm rạp, đi qua một góc ngoặc chính là quan đạo, chỉ cần điều phái một thám tử

trong này, tất cả tình thế có thể nắm trong tay.

Phía sau triền núi truyền đến tiếng nước róc rách, vòng ra xem. Không ngờ là một dòng suối không lớn không nhỏ. Từ trên núi quanh co khúc khuỷu chảy xuống, nước chậm rãi chảy, đủ để thấy đáy. Tại hạ du cách đó không xa, đi quẹo một đoạn, là một cái thủy đàm thanh tịnh hết sức yên ả.

Vừa thấy cái đầm nước này, Độc Cô Tiểu Nghệ cùng Quản Thanh Hàn đều có chút hưng phấn.

Nữ hài tử vốn thiên tính thích sạch sẽ, một đường hành trình trong thời gian dài, lại đều là lộ tuyến hành quân, làm gì có cơ hội thích hợp chăm chút vệ sinh cá nhân, lại ngay ở trong nơi hoang dã, nghỉ đêm ngoài trời, nhiều lắm là tẩy rửa một chút, không như là thể ở nhà được, một thùng nước nóng, tha hồ tắm rửa, như vậy thật đã ghiền. Hôm nay vừa thấy được thủy đàm thanh tịnh như thế, Độc Cô Tiểu Nghệ chỉ cảm thấy toàn thân đều ngứa ngáy.

Quản Thanh Hàn nhìn thủy đàm, cũng hết sức đồng tình. Nhưng nàng nghĩ nhiều một chút, có tên em chồng nhân phẩm tồi bại thế kia, có thể nói phi thường nguy hiểm, nếu mình cùng Tiểu Nghệ muội muội tắm rửa tại đây. Dù nói chưa chắc hắn nhân cơ hội nhìn lén, nhưng vô luận như thế nào cũng phải nghĩ biện pháp, xác định hắn sẽ không nhìn lén mới được, nếu không, chẳng phải là xấu hổ chết được sao?

Quân Mạc Tà ngó qua đầm nước, ra vẻ đạo mạo ho khan một tiếng, quay đầu đi, làm bộ dáng không để ý.

Trên đường đi, Quân Mạc Tà thỉnh thoảng nhìn thấy vài đội giang hồ huyền giả vừa gào thét chạy qua đội ngũ của mình, đều chạy tới Thiên Nam gấp rút tiếp viện, nhưng nhóm "đồng chí" này với Quân Mạc Tà, hắn hoặc chẳng thèm ngó tới, hoặc nghiêng đầu liếc mắt, không thèm để ý mà bỏ qua.

Hiển nhiên, đội quân chỉ có vài tên huyền giả như vậy, chẳng có địa vị gì, đương nhiên, Quân Mạc Tà càng không thèm để bọn họ vào mắt.

Bất quá đến nơi này vài ngày, số huyền giả càng ngày càng ít, trên đường hơi có chút hiu quạnh.

Hắn nằm nghiêng hìnhchữ phiến (片 - hình người nằm xoay nghiêng tay ôm chân gác) bên ngoài rừng cây, ngay cạnh là ngã ba, uốn lượn hướng ra xa, trên mỗi con đường đều quang đãng, đều không có bóng người nào. Đưa mắt nhìn trời, rời xa thành thị là bầu trời bao la, xanh thẳm mỹ lệ.

Ở chỗ hơn hai trăm vệ sĩ xây dựng cơ sở tạm thời, trong khoảng thời gian này, Quân Mạc Tà cùng đám người Quản Thanh Hàn đi tới cốc khẩu. Tránh né tràng diện thi công vất vả.

Đi ra ngoài thoáng khí cùng hai vị đại tiểu mỹ nữ, theo ở phía sau còn có bốn người theo sau, chính là đội phó Tàn Thiên, Phệ Hồn.

Quân Mạc Tà hít một hơi dài, cảm thụ được sự trống trải bốn phía, một dải tĩnh lặng, chỉ có tiếng kêu nho nhỏ của côn trùng, chỉ cảm thấy trong lòng thoải mái. Tựa hồ rất loạn, lại tựa hồ rất bình tĩnh, trong nội tâm suy nghĩ, tựa hồ có chút phức tạp, lại tựa hồ vô cùng đơn giản, rốt cục dâng lên một cảm giác hoang mang khó tả.

Mặc dù hoang mang đối với một sát thủ mà nói, đó là một sơ hở trí mạng, dù là Quân đại sát thủ đỉnh cao trong nghề sát thủ cũng không phải là ngoại lệ, nhưng giờ khắc này, Quân đại sát thủ chính thức hoang mang.

Tạo hóa trêu ngươi, ta đây hoàn toàn không thuộc về thế giới này, linh hồn xuyên việt tới đây, đến nay đã nửa năm. Mỗi ngày cũng như ở kiếp trước tranh đấu, nhưng lại sử dụng nhiều mưu kế, thủ cước ngược lại ít sử dụng. Giả ngây giả dại thì nhiều, ngược lại thủ đoạn thiết thủ chính mình am hiểu nhất lại dùng vô cùng ít.

Chỉ chớp mắt nửa năm trôi qua, lâu nay đắm chìm trong sự nhàm chán. Như vậy, những ngày sau này, rốt cuộc... ta phải làm gì đây?

Là xưng bá thiên hạ? Là công hầu muôn đời? Hoặc giả tiêu dao cả đời? Rốt cuộc là cái gì đây?

Quân Mạc Tà chắp tay sau lưng, từ từ đi về phía trước, không nhanh không chậm. Nhưng ở sau người trong ánh mắt của sáu người. Vô cùng kinh ngạc, trước mắt chính là Quân Mạc Tà sao? Nhìn qua chỉ là loại phóng đãng, quần là áo lụa, khí chất cả người, đột nhiên như lột xác, quả thực giống như ẩn sĩ siêu nhiên xuất trần, tuy rõ ràng chứng kiến mỗi một bước của hắn đều đạp trên mặt đất kiên cố. Nhưng mà rõ ràng cảm giác được, mỗi một bước hắn đi, dường như hướng tới một thời không khác vậy!

Thời gian khác, một không gian khác, đều là nơi không ai biết.

Tại thời khắc này, mọi người đột nhiên có một loại cảm giác thần bí khó lường tới cực điểm, trước mắt vị thần bí công tử này, tựa hồ căn bản không thuộc về cõi đời này, hay là hắn cho tới bây giờ cũng không thuộc về thế gian này! Cảm giác đặc dị này, hết sức hoang đường nhưng lại tồn tại chân thực.

Hắn cứ như vậy đi từng bước một, nhưng hình như tất cả thế giới này, kể cả người bên cạnh hắn. Đất dưới chân, cây cối hai bên, bụi trong không trung, hết thảy đều không quan hệ tới hắn.

Hết thảy tất cả vẫn cùng tồn tại. Nhưng điều duy nhất không hài hòa, chính là tên đứng đằng trước kia.

Tựa như trong thiên địa, chỉ có hắn tồn tại độc lập, không quan hệ với mọi vật. Cũng chưa từng tiếp xúc giao hòa. Quân Mạc Tà. Người này, chính là duy nhất.

Loại cảm giác này, không phải trên cao vời vợi! Mà đơn giản là siêu thoát! Ngoài ra, là vô tận khắc nghiệt!

Tồn tại siêu nhiên độc lập với thiên địa vạn vật, nhưng bất kì lúc nào cũng có thể nhảy vào tham gia!

Thiên địa vô ngã (giống thiên hạ vô đối ^^), ta không ở trong thiên địa, trong thiên địa có ta. Ta ở khắp nơi trong thiên địa!

Quản Thanh Hàn cùng Độc Cô Tiểu Nghệ quên cả bước đi, ngây ngốc nhìn bóng người trước mặt. Trong nội tâm bỗng nảy sinh ý niệm: "Chẳng lẽ, đây mới là diện mục thực sự của hắn?"

Một hồi lâu sau, Độc Cô Tiểu Nghệ nhịn không được muốn lên nói chuyện cùng Quân Mạc Tà, nàng đột nhiên có chút sợ hãi như rời xa khỏi Quân Mạc Tà, Quản Thanh Hàn vội vàng kéo nàng, ngăn lại.

Tuy nhiên Quản Thanh Hàn cũng không rõ giờ phút này Quân Mạc Tà rốt cuộc đang làm cái gì, sao lại có bộ dạng này, nhưng cũng cảm giác được, lúc này không thể kinh động Quân Mạc Tà, thậm chí một chút âm thanh cũng có thể cắt đứt dị trạng này.

- Phùuuu.

Quân Mạc Tà đột nhiên thở một hơi thật dài, cước bộ đi tới đã dừng lại, chắp tay ngửa đầu nhìn lên bầu trời, mây trắng nhàn tản, cười khổ lắc đầu, cứ như vậy lẳng lặng đứng, trong tâm tư chỉ cảm thấy một mảnh trống rỗng, thanh thản, trong sáng, vô hạn trong sáng.

Vô tư vô tưởng, không vương bụi trần.

Cả người lại đột nhiên như từ hư ảo trở về hiện tại. Quân Mạc Tà cảm giác được, tinh thần lực của mình đã tăng lên một bước rất lớn. Nhưng cũng chưa thể đột phá bình cảnh, tựa hồ trước mắt có một tầng sương mỏng ngăn cách, mờ mịt không rõ ràng. Nếu thể đột phá tầng này, tinh thần và ý thức sẽ đề cao một bước lớn.

Mà nơi phát ra tầng trở ngại này, Quân Mạc Tà có thể mơ hồ cảm thấy.

- Mạc Tà, vừa rồi ngươi, ngươi suy nghĩ gì vậy?

Thanh âm của Quản Thanh Hàn vang lên, vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng, Quân Mạc Tà nghe được, trong thanh âm của Quản Thanh Hàn, đã nhiều hơn một phần quan tâm.

Quản Thanh Hàn cực kì thông minh, nàng nghĩ đến Quân Mạc Tà đột nhiên rơi vào loại cảnh giới kỳ diệu này, cũng cảm giác được, Quân Mạc Tà đạt đến cánh cửa đột phá một cách ngoài ý muốn, nhưng thấy hắn đắm chìm trong cảnh giới kỳ diệu sau một khoảng thời gian, lại đột nhiên tựa hồ sắp thành tiên nhân, lại ăn một gậy đánh bật về trần thế, cảm giác lúc trước và sau khác biệt đến cực điểm, rốt cục nhịn không được mới lên tiếng hỏi.

- Ta vừa rồi suy nghĩ.

Quân Mạc Tà có chút hốt hoảng, tựa hồ chỉ dừng lại trước trạng thái kì diệu nửa bước, ung dung nói:

- Ta cả đời này, rốt cuộc muốn gì đây? Hoặc có thể nói, qua bao nhiêu ngày nay, ta rốt cuộc là vì cái gì? Mục tiêu của ta là cái gì? Ta phải làm gì? Ta có thể làm được cái gì?

- Mục tiêu sao?

Quản Thanh Hàn do dự.

- Ngươi sống, không phải đó là mục tiêu sao?

Nhưng trong lòng thì âm thầm tự hỏi: "Ta sống như vậy, là vì cái gì? Mục tiêu của ta ở đâu?"

Tưởng tượng như vậy, Quản Thanh Hàn cũng cảm thấy vài phần thẫn thờ: "Cậu em tất nhiên có mục tiêu của hắn, nhưng mà ta còn có tư cách theo đuổi mục tiêu đó sao? Ta thật sự có tư cách hay sao?"

- Đúng vậy, hẳn là có một mục tiêu, mỗi người đều có. Ta đã từng nghĩ gì, dùng sức mạnh của mình, thống trị thiên hạ, dùng giết chóc cùng thiết huyết, chỉnh đốn nhân thế dơ bẩn này, làm cho thế giới đạt được thái bình thịnh thế mà ta vẫn mong mỏi. Tối thiểu trong mắt của ta, không cần phải có quá nhiều chuyện bất bình như vậy.

Quân Mạc Tà cười khổ.

- Ta không để ý người khác nhận thức thế nào. Chỉ cố chấp tiếp tục làm theo thói quen của mình. Làm ra rất nhiều sự tình. Làm theo ý mình, tuy biết rõ chỉ là muối bỏ biển, như Tinh Vệ lấp biển, thủy chung với ước nguyện ban đầu không hề thay đổi! Nhưng đến lúc này, ta thật sự hoang mang, thật sự bối rối.

Quản Thanh Hàn đương nhiên không biết trong lời của Quân Mạc Tà "Tinh Vệ lấp biển" là có ý gì, càng không biết "đến lúc này" là có ý gì. Nhưng nàng cảm nhận được, trong lòng Quân Mạc Tà sự cô đơn nồng đậm.

Điều này làm nội tâm đang tĩnh lặng như nước của nàng chợt đau nhói.

Dường như thấy được một đấu sĩ vĩnh viễn không bại. Đến lúc tiêu hao hết lực lượng cả đời của mình, lại đột nhiên phát hiện chắn ngang trước mặt mình địch nhân chính là toàn bộ thế giới, vĩnh viễn không thể nào chiến thắng, tiêu diệt được.

Hóa ra cả đời kiên trì theo đuổi. Chẳng qua chỉ là châu chấu đá xe, như cua càng lay đại thụ, cảm giác bất lực cùng thê lương này không thể hình dung bằng ngôn từ.

Suy nghĩ trong chốc lát, Quản Thanh Hàn ôn nhu an ủi:

- Nhân sinh cả đời, rốt cuộc là vì cái gì, kỳ thật rất khó nói, đối với nữ nhân chúng ta mà nói. Bất quá chính là giúp chồng dạy con, ngày qua ngày mà thôi. Mỗi tháng mỗi năm mặc thời gian trôi mà gì đi, thực sự

không có cảm giác được mất, ta tin như thế. Trên thế giới này, tuyệt đại đa số nữ nhân đều như thế cả. Hơn nữa, cuộc sống cố định lại bình thản này, có vô số nữ nhân cảm thấy khoái hoạt, cảm thấy thỏa mãn. Về phần đàn ông các ngươi, nhất là những kẻ có thế lực, có thực lực, nam nhân có năng lực, đều vì công danh sự nghiệp, hùng bá một phương mà cố gắng, liên tục đấu tranh một cách tàn nhẫn (quá đúng!!!). Ngay cả một người dân đen bình thường, cũng vì cái ăn cái mặc, mà cố gắng vươn lên thành cái mà họ gọi là "kẻ bề trên".

Trong lúc nàng nói, chẳng biết từ lúc nào, Quân Mạc Tà đã xoay người lại, con mắt sáng lóng lánh chăm chú nhìn nàng, trong mắt không có lỗ mãng như trước đây, thậm chí không có một điểm sợ hãi. Chỉ rất bình tĩnh, rất thâm thúy, mang theo vài phần suy nghĩ.

Từ khi tiếp cận xã hội phong kiến, có thể thấy nữ nhân hiểu biết như Quản Thanh Hàn, không có bao nhiêu. Điều này làm cho Quân Mạc Tà có cảm giác hơi kinh ngạc.

- Kỳ thật trên đời này, tuyệt đại đa số nam nhân, đều sống quá mệt mỏi. Hơn nữa, cũng chưa chắc có giá trị gì.

Trong mắt Quản Thanh Hàn hoang mang, lại có cảm giác kiên định, thậm chí có một chút bất cần, dường như, trên đời này cái gọi là truy cầu của nam nhân, trong mắt của nàng, còn chưa đáng nhắc tới.

- Như vậy, tỷ cho rằng, trên đời này. Tất cả là vì cái gì? Hay có thể nói, cần phải là cái gì?

Quân Mạc Tà suy nghĩ sâu xa nói.

- Ta cũng không biết người khác vì cái gì, cũng không có tư cách đại biểu cho họ, nhưng ta biết bản thân mình.

Quản Thanh Hàn chậm rãi nói, trong mắt ngời sáng:

- Ta Quản Thanh Hàn chỉ là một nữ tử yếu đuối, hơn nữa, thế sự trêu người, chỉ sợ cả đời này ta cũng không có tư cách giúp chồng dạy con. Bây giờ mong muốn duy nhất của ta, chính là an ổn một chỗ, thì kiếp này cũng đủ rồi.

Đúng vậy, Quản Thanh Hàn ta chỉ cầu yên ổn một chỗ mà thôi.

Năm đó, vì gia tộc mà đính hôn với Quân Mạc Ưu; tuy chưa từng gặp mặt , nhưng vì gia tộc, vì cha mẹ, ta không thể lựa chọn.

Bởi vì, khi đó ta nguyện ý vì cha mẹ mà hy sinh.

Cho nên, trong lòng ta hết sức bình thản.

Từ đầu đến cuối, cũng chỉ gặp Quân Mạc Ưu hai lần mà thôi, tuy nhiên chưa nói tới tình cảm gì cả. Nhưng lúc đó ta cũng đã biết rõ, Quân Mạc Ưu, thật sự là một vị nam nhi tốt, so với những vị trượng phu khác! Vả lại, đã định thân (đính hôn), tự nhiên phải tiếp nhận vận mệnh.

Về sau khi Mạc Ưu chết trận, khi đó ta chỉ cảm thấy, như thế mới là một nam nhi hảo hán, đáng giá cho ta giao phó.

Cho nên, ta nguyện ý vì Quân Mạc Ưu vị anh hùng đế quốc, đến ở Quân gia, tự nhận thân phận của mình; lúc đó, cũng bởi vì chán nản với gia tộc, nhưng là trọng yếu nhất, Quân Mạc Ưu là một vị anh hùng khí khái. Cho Quản Thanh Hàn ta có cảm giác, nếu vì thế mà giải trừ hôn ước. Ta thực có lỗi với lương tâm của mình!

Sự thật lựa chọn của ta vào lúc đó chính là như thế. Tuy nhiên thực sự quá cô đơn, tịch mịch.

Nhưng, trong lòng ta vẫn yên bình.

Lúc này đây, vì thúc chất Quân Mạc Tà có thể bình an trở về nhà, ta không tiếc dùng tấm thân yếu đuối tiến đến Thiên Nam, chuẩn bị tinh thần ứng phó, vô luận như thế nào, không tiếc bất cứ giá nào... Có thể

giúp cho hai thúc cháu Quân Mạc Tà có thể bình yên trở lại phương bắc, ta đã chuẩn bị tốt cho sự hy sinh của mình.

Điều này, cũng hướng tới bình an yên ổn mà thôi!

Trừ lần đó ra, ta không tiếp tục thỉnh cầu hắn nữa! Duy lần này mà thôi!

Quân gia, đối đãi với ta như thế, nếu ta trơ mắt nhìn Quân Vô Ý, Quân Mạc Tà hai chú cháu vì ta mà mất mạng, Quản Thanh Hàn ta chính là không bằng cầm thú!

Còn nữa, còn có một nguyên nhân cực kỳ bí ẩn, Quân Mạc Tà đối với mình tựa hồ rất có tình ý, bản thân mình trước kia có thể lạnh lùng, không thèm để ý chút nào, nhưng trong khoảng thời gian gần đây, lại luôn cảm thấy tâm thần bất ổn, nhất là ngày trước Quân Mạc Tà xuất thủ trợ giúp mình đột phá giới hạn, tu vi Huyền khí tăng lên, giữa hai người như có như không tiếp xúc da thịt, càng làm cho Quản Thanh Hàn nửa đêm nằm mộng kì lạ (có mơ giống ta không nhỉ). Gần đây càng làm cho Quản Thanh Hàn hoảng sợ, chẳng may....(hehe)

Cho nên, không bằng nương theo hành trình tới Thiên Nam lần này kết thúc mọi chuyện. Chặt đứt thị phi trần thế, dùng tấm thân băng thanh ngọc khiết, báo đáp ân tình sâu nặng của Quân gia, cũng cắt đứt lòng si mê của cậu em!

Như thế tất cả đều cắt đứt, lòng ta sẽ lại yên bình!

Nề nếp Quân gia không thay đổi, gia phong Quản gia cũng không bị ảnh hưởng. Hai nhà danh tiếng được giữ nguyên, cứ như vậy mà gần nhau. Về phần bản thân mình, chẳng phải lo lắng nữa!

- Không sai! Nói rất hay! Nói được là rất tốt! Ha ha ha.

Quân Mạc Tà đột nhiên cười to:

- Cho nên giết người cũng tốt, cứu người cũng được, chỉ cầu trong tâm yên bình, không phụ cả đời này dập vùi trong hồng trần! Quân Mạc Tà Ta cả đời này, không là anh hùng, không là dân đen, chỉ cầu bình an! Bất kì việc gì, đều hướng về lòng mình mà thực hiện! Làm gì phải lo lắng nhiều như vậy? Cái gì quốc thái dân an. Cái gì đại sự thiên hạ, đều là chó má mà thôi!

- Cả đời này, làm theo ý mình, ta không cần phải kiêng nể gì cả! Ta chính là muốn vô câu vô thúc! Vô luận là người phương nào, đều là mơ tưởng khi muốn đoán ra ý nghĩ của ta, vô luận ngươi là ai đều là mơ tưởng khi muốn trói buộc hành vi của ta! Thế gian chê khen. Mọi người chỉ trích, với ta có quan hệ gì? Dùng mục tiêu của ta, khoái ý ân cừu, dùng ý nghĩ của ta, tung hoành thiên hạ! Chỉ cầu, không thẹn với lương tâm, chính là đỉnh thiên lập địa! Cuộc đời này, vậy là quá đủ!

Quân Mạc Tà cười ha ha, vô tình được Quản Thanh Hàn giải khai tâm kết của mình, cảm giác cực kỳ thoải mái.

Quân Đại Thiếu gia bên này cười thống khoái, nhưng bên này Quản Thanh Hàn cùng Độc Cô Tiểu Nghệ lại khiếp sợ không thôi. Phía sau bốn đội phó Tàn Thiên Phệ Hồn cảm nhận được biến hóa của Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà trước mắt, tựa hồ trong nháy mắt hắn biến hóa kinh người!

Từ một tên thế gia công tử lòe loẹt hào nhoáng. Đột nhiên trở thành một vị ẩn sĩ cao nhân, loại biến hóa này không thể nghi ngờ vô cùng đột ngột, nhưng mà, ngay sau đó đột ngột lột xác, lại từ cao nhân ẩn sĩ, thoắt cái liền biến thành một vị cường giả hàn ý liên miên!

Một khắc này, hắn phảng phất như một thanh lợi kiếm mới xuất thế, đứng ngạo nghễ tại thiên địa, cùng lúc đó, dường như tỏa ra vạn đạo hào quang. Trời đất tuy lớn. Cũng vô pháp trói buộc được!

Trong lồng ngực Quân Mạc Tà những băn khoăn mông lung đều bị quét sạch hết, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, trong lúc vô tình, tu vi tâm cảnh lại phóng ra bao trùm một vùng rộng lớn.

Bao trùm vạn vật, không bỏ sót bất kì cái gì.

Mục tiêu trong kiếp này của ta, há có thể như bây giờ, chôn vùi trong Thiên Hương?

Ta phải tung hoành giang hồ, trường kiếm bình thiên hạ, kiếm tìm thiên hạ anh hùng, trèo lên tuyệt đỉnh phong tuyết, hỏi anh hùng là ai? (giống ngửa mặt lên trời hận đời vô đối ghê)

Ta mặc dù không muốn xưng bá thiên hạ, nhưng bất luận người nào trong thiên hạ mơ tưởng khoa tay múa chân với ta, đừng hòng co thể đối phó được với ta, đối phó với người nhà của ta!

Mục tiêu của ta, rốt cục đã rõ ràng!

Ta muốn Quân gia, vượt xa Phong Tuyết Ngân Thành và Huyết Hồn Sơn Trang. Trở thành tồn tại đỉnh phong trong thiên hạ.

Ngay cả đế vương, ngay cả là tuyệt thế chí tôn cũng không có một người có can đảm nhìn!

Mà hết thảy điều này, nhất định cần vô số máu tươi tích lũy mới được!

Nhưng, ta vẫn thấy yên tâm.

Đây cũng là cố gắng cả đời của ta, là phương hướng của ta! Ta không hối hận!

Khóe môi Quân Mạc Tà bật ra một tia băng hàn. Nói khẽ:

- Đã như vầy, hành trình giết chóc của ta, bắt đầu từ hôm nay!

Trên người của hắn, đột ngột bắn ra vô tận sát ý, xoáy tròn xông lên tận trời!

Cỗ khí tức không thể địch nổi này, kích động sáu người bên khiến cạnh tay áo họ bay lên phần phật. Cuối mùa thu lá úa vốn đã kéo dài tàn hơi, giờ phút này bị sát khí lăng thiên của hắn dồn ép, lập tức bay lả tả, theo gió xoáy tung.

Giống như một trận mưa lá vàng!

Con chim nhỏ vừa bay khỏi đầu cành, vừa mới vụt hai cánh, vì sát khí này mà kêu to hai tiếng "ối giời", rớt xuống đất.

Phía xa, ba cái bóng trong núi rừng cấp tốc bay vút ra, đột ngột dừng lại hiên ra ba thân ảnh, ngưng trọng nhìn về phía bên này, một người trong đó, trầm trọng nói:

- Sát khí thật là khủng khiếp! Đến tột cùng là ai ở bên kia làm vậy?

Ở bên cạnh hắn, hai người kia vẻ mặt thận trọng, nhìn về phía xa xa, một người trong đó trầm tư nói:

- Chẳng lẽ chính là Sở Khấp Hồn đã đến?

- Chưa hẳn là như vậy! Sở Khấp Hồn tuy có loại sát khí này, nhưng sát khí của Sở Khấp Hồn vô cùng sắc bén, lại tập trung. Nếu thật là Sở Khấp Hồn, thật sự chưa từng có từ trước đến nay, hắn chỉ tập trung sát khí một phía, mà sát khí của người này lại ùn ùn kéo đến, xông thẳng lên trời! Hai loại so sánh với nhau, hoàn toàn bất đồng a! Nhưng có thể xác định người này thực sự không phải là Sở Khấp Hồn, nhưng sát khí của người này không hề thua kém sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn! Thậm chí còn muốn cao hơn!

- Bất kể hắn là ai, đi xem một chuyến!

Tên còn lại đề nghị:

- Coi như là sát thủ chí tôn Sở Khấp Hồn ở đó, với thực lực ba người chúng ta, cũng không phải sợ hắn!

- Hảo!

Trung niên " râu đen" (trong onepiece nè ^^!) đằng trước trầm tư quyết định, quả quyết đáp ứng; hào khí to lớn nói:

- Không sai, chúng ta Đông Phương tam kiếm có bao giờ sợ kẻ nào? Coi như là Sở Khấp Hồn thì sao, chẳng lẽ chúng ta phải sợ hắn sao?

- Không sai, đại ca, nghe nói lần này là Quân lão tam nhà ta suất binh, chúng ta có nên...?

Hán tử nhỏ bé trong khá nhanh nhẹn, trầm ngâm nói.

- Không được! Sự việc năm đó, mẫu thân cho tới bây giờ vẫn còn khúc mắc, làm cho kinh mạch bế tắc, nếu không phải là vì Quân gia, sao lại bị như vậy chứ? Tiểu muội ngủ say mười năm, sinh cơ gần như không có vì sao mà ra? Lúc này đây, Quân Vô Ý có bản lĩnh còn sống trở về, không có bản lĩnh thì chết ở đây, với chúng ta có quan hệ gì đâu?

Trung niên râu đen mày rậm dựng lên, mang chút phẫn nộ nói.

- Nhưng, còn có Quân Mạc Tà. Nó coi như là cháu của ta, huyết mạch tình thâm a! Mà ngay cả mẫu thân, năm đó cũng từng tuyên bố, huynh chẳng lẽ cũng thờ ơ bỏ qua?

Trung niên thấp bé không phục, hỏi.

- Oan nghiệt!

Trung niên râu đen thở dài, quả quyết nói:

- Quân Mạc Tà, ta tự nhiên không để cho hắn có việc gì, nhưng sự vụ của Quân gia đối với chúng ta không quan hệ! Ta cũng biết Quân Vô Ý

là hảo hán tử. Nhưng nếu không vì hắn, em rể cùng hai đứa cháu cũng sẽ không xảy ra sự tình như vậy! Cho nên việc này không cần nói nữa!

Người nọ thở dài, ba người thay đổi phương hướng. Không hề lên tiếng, như lưu tinh hướng về phương hướng phát ra sát khí phi thân lao tới.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 101: Cậu Cháu Không Nhận Ra Nhau

- Đại ca, đợi chuyện lần này ở Thiên Nam kết thúc, chúng ta cùng đi Thiên Hương một chuyến được không?

Tên hán tử thấp bé bên cạnh vừa chạy như bay vừa dè dặt lên tiếng dò hỏi.

- Đi làm gì? Đi để bị tức chết hay là đi giết người? Ngươi đã nghĩ kỹ chưa? Chẳng lẽ ngươi đã quên hết chuyện xảy ra năm đó rồi?

Trung niên có bộ râu màu đen khẽ đảo mắt lên tiếng quở trách.

- Không phải vậy, chuyện tình nắm đó sao ta có thể quên được. Chỉ là ta đang cân nhắc có nên gặp tiểu hài tử Mạc Tà một lần hay không thôi. Hai ngày qua ở cùng một chỗ với tiểu muội muội. Nghe nói, trong khoảng thời gian này, hài tử kia đã không còn làm chuyện lộng hành, ngang ngược, khi nam bá nữ, tiến bộ hơn trước rất nhiều. Tiểu muội nàng… đã hôn mê mười năm rồi. Ài…!

Hán tử thấp bế vẻ mặt đầy đau thương.

- Chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn. Ta cũng rất đau lòng khi thấy tiểu muội như vậy. Tiểu tử đó làm ra nhiều việc của một tên bại hoại thường làm, chuyện này từ mấy năm trước đã được xác định rồi, còn nhớ lần trước lão quản gia trở về báo lại cho mẫu thân đại nhân mọi chuyện về tiểu tử đó, làm cho người tức giận đến nỗi suýt nữa thì tắc thở, ngươi quên hết rồi à? Nếu hắn không phải là cháu của ta thì ta đã giết nó từ lâu rồi! Nghe đồn rằng bây giờ hắn tiến bộ rồi, nhưng tất cả cũng mới chỉ là

lời đồn mà thôi. Nếu theo như lời đồn, hành vi tiểu tử đó so với trong truyền thuyết thậm chí còn tồi tệ hơn thì sao? Như vậy chẳng phải muốn chọc tức chết mẫu thân đại nhân sao? Vì vậy trước tiên cứ âm thầm điều tra lại một chút rồi hãy nói.

Trung niên nhân râu đen thở dài, trong mắt hiện lên vẻ buồn bã, u ám.

- Ân! Nói cũng đúng, không lẽ tiểu tử kia lại kém cỏi đến thế! Tiểu muội thiên tư vô cùng cao, muội phu chính là “nhân trung chi long”. Hậu nhân của hai người chẳng lẽ lại như vậy? Bất quá, trước tiên cần điều tra kĩ lại rồi hãy nói. Vạn nhất chính xác là “lãng tử hồi đầu” thật thì sao?

Không phải là vui mừng chết người à? Hơn nữa chuyến đi lần này của chúng ta cũng khá trọng yếu, khó khăn. Vì vậy, cứ lo liệu mọi chuyện cho tốt rồi trở về báo lại đã. Đại ca, lần này Phong Tuyết Ngân Thành tất nhiên sẽ cử người tới, không bằng, chúng ta chơi đùa với bọn chúng một phen đi? Nói đến trút giận, vẫn là mấy tên tiểu tử của Phong Tuyết Ngân thành thích hợp nhất!

Tên hán tử nhỏ con nhe răng ra, trên mặt xuất hiện một nét tiếu ý.

-Đúng vậy, nếu có cơ hội, giết mấy tên chơi đùa một chút cũng không sao!

Người trung niên râu đen gật đầu dặn dò:

- Nhưng tuyệt đối không thể để cho người khác biết là chúng ta ra tay!

- Chuyện đó là đương nhiên. Có thể lấy mạng của mấy tên Ngân Thành đệ tử, không biết “trời cao đất dầy” quả đúng là chuyện vui nhất trong đời! Vì muội phu báo thù, đồng thời, cũng thay muội muội trút giận.

Hai người còn lại cười âm hiểm. Ma quyền, tông chưởng(hai tay xoa xoa vào nhau), chiến ý dạt dào.

Tại một ngã ba ngoài bìa rừng…

Vốn đang khoanh tay đứng đó, Quân Mạc Tà đột nhiên ngẩn ra, tiếp theo sắc mặt hơi đổi, nhưng ngay sau đó lại khôi phục như bình thường. Ánh mắt của Quân đại thiếu gia đang tập trung nhìn về một nơi. Một nơi rất đặc biệt. Đơn giản là vì nơi đó đang có ba cổ khí thế cường đại đang nhanh chóng tiến lại đây! Dựa theo phương hướng di chuyển của bọn họ, hình như mục tiêu là chỗ hắn đang đứng.

Quân Mạc Tà ánh mắt vẫn bình thản nhưng trong lòng đang điên cuồng suy xét. Quả thật là không ra khỏi Thiên Hương thì không thể biết thiên hạ to lớn tới nhường nào. Không đi ngàn dặm không biết giang sơn gấm vóc ra sao. Lời này cực kỳ chính xác.

Ngay như ba cỗ khí tức kia thôi. Tùy tiện chọn ra một người cũng đã là Thần Huyền cường giả. Thậm chí, tu vi mỗi người so với mấy tên trưởng lão của Phong Tuyết Ngân Thành mà mình đã gặp cũng không kém là mấy. Tuy nhiên điều này vẫn không đủ để Quân đại sát thủ biến sắc. Cái làm cho hắn biến sắc chính là từ khí tức của ba người đó, hắn mơ hồ cảm nhận được có một tia sát khí kinh người đang lưu chuyển. Bởi vì bản thân Quân Mạc Tà hắn cũng là một đỉnh phong sát thủ, nếu không cũng khó có thể nhận ra điều này. Thậm chí, Quân đại sát thủ có thể chắc chắn một điều, nếu quả thật Ngân Thành tam, lục, cửu - Tam đại trưởng lão cùng ba người này giao thủ, nhất sẽ chết rất thảm.

Cao nhân như thế này, ở Thiên Hương thành muốn tìm một người cũng khó, vậy mà tại nơi đây, chỉ một lần cũng xuất hiện cả ba người!

Nếu chỉ quanh quẩn trong vài dặm của Thiên Hương thành, làm sao có thể biết được thiên hạ này còn có nhiều kỳ nhân dị sự như vậy? Mới vừa ra tới đây đã phấn khích thế này rồi! Xem ra ta cần phải hành tẩu giang hồ nhiều hơn mới được!

Trong khi Quân đại thiếu gia đang bất động suy nghĩ thì “xoát” một tiếng, ba bóng người đã xuất hiện trước mặt hắn.

Cầm đầu là một người mặc hắc sắc trường bào, sắc mặt hòa nhã. Còn một tên dáng người vừa phải, có vẻ hơi gầy yếu; người cuối cùng, vóc dáng có chút thấp bé. Đầu to mắt bé, khuôn mặt dài như mặt ngựa. Trông rất hoạt kê.

Vừa đặt chân xuống, trong nháy mắt ba người đều vô cùng sửng sốt.

Vừa nãy cảm nhận được cỗ sát khí nồng đậm kia còn tưởng nơi đây tột cùng là có đại nhân vật nào giá lâm! Cho nên vội vàng tiến lại nhằm mở mang kiến thức một phen. Nói không chừng cũng có thể kết giao một chút, không phải nói quá, chỉ bằng cỗ sát khí kinh người này thôi cũng xứng đáng để kết giao rồi. Nhưng sau khi tới đây lại phát hiện hết thảy đều không giống như nhận định ban đầu.

Nơi này rõ ràng chỉ có ba người thiếu niên, hai nữ một nam. Phía sau là bốn gã đại hán. Tu vi của mấy người này nhìn qua là có thể nhận biết được. Hai thiếu nữ tuyệt sắc kia đều có tu vi là Kim Huyền trung giai mà thôi, nhưng nếu so với lứa tuổi của các nàng cũng đã được coi vào hàng bất thế thiên tài rồi!

Về phần người thiếu niên kia, tuy ít tuổi nhưng cũng có Ngọc Huyền tu vi! Đúng là hậu sinh khả úy a.

Tu vi như thế tuy rằng khó có được nhưng quyết không đáng làm cho ba người bọn họ để vào trong mắt. Cùng lắm là chỉ ngạc nhiên một chút, không biết thế lực nào có khả năng bồi dưỡng được ba thiên tài loại này mà thôi, còn như nói về uy hiếp, nửa điểm cũng không có.

Còn như bốn đại hán đứng đằng sau kia, sát khí tuy là rất nặng. Nhưng thực lực cũng ở mức bình thường mà thôi. Kẻ có tu vi cao nhất mới đạt tới Ngọc Huyền. Ba người còn lại cũng chỉ là cấp bậc Kim Huyền. Lấy tuổi của bọn họ mà nói tuy rằng không kém, nhưng cũng không có gì đáng nói.

Về phần mấy trăm người đang bận bịu ở trong rừng cây kia, tựa hồ mỗi người trong số họ đều có Kim Huyền thực lực. Với số lượng như

vậy, nếu trong quân đội có thể nói là đội ngũ vô cùng trân quý, mặc dù khó đối phó một chút nhưng với ba đại cao thủ này, mấy trăm người như vậy cũng không đáng để vào trong mắt.

Kỳ thật có thể lập được một tiểu đội trong đó có hai người là Kim Huyền cao thủ. Cho dù là các quốc gia đương thời cũng rất hãn hữu, thuộc dạng có một không hai rồi. Đội ngũ hơn trăm người này tuyệt đối làm người nghe thấy phải kinh hãi. Kể cả là hoàng đế của một nước cũng chưa chắc có thể đưa ra đại thủ bút như vậy. Có thể dễ dàng thành lập một nhánh quân tinh nhuệ mà đội viên đều là Kim Huyền cao thủ sao!

Cho nên nếu theo cách đánh giá của thường nhân thì chi chiến lực trước mắt của Quân Mạc Tà tuyệt đối có thể ảnh hưởng tới chiến cục của một hồi chiến tranh thông thường!

Thế nhưng chiến lực của nó nếu như theo đánh giá của Thần Huyền cao thủ thì so với chiến tranh thế tục thông thường cũng chẳng khác nhau là mấy. Cùng lắm là có thực lực mạnh hơn một chút, giải quyết tốn thêm chút thời gian mà thôi. Đây cũng chính là điểm bất đồng quan trọng trong suy nghĩ của các cường giả. Vì thế chi chiến lực này trong mắt các đế vương đương thời có thể xem như là một bộ phận tinh nhuệ, cường hãn trân quý, nhưng trong mắt của ba đại cao thủ ở đây cũng chẳng đáng để ý.

Mà điều chân chính làm cho ba đại cao thủ động dung, cảm thấy kỳ quái chính là cỗ khí tức vừa nãy. Đúng vậy, chính là cỗ khí tức cường hãn đó. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Thiếu niên kia, lão phu hỏi ngươi, vừa rồi có thấy người nào nghỉ chân ở đây, sau đó lại lập tức ly khai không? Chỉ cần thành thật trả lời rõ ràng, tự nhiên không để ngươi chịu thiệt thòi, hiểu không?

Thấp bé hán tử tên gọi là Đông Phương Vấn Đao, là lão tam trong ba người này. Trong hai người còn lại thì trung niên râu đen là Đông Phương Vấn Tình, hán tử gầy yếu tên gọi là Đông Phương Vấn Kiếm; ba người bon họ nguyên là huynh đệ ruột thịt.

Đông Phương Vấn Đao thấy hai ca ca của mình không chịu mở miệng, mà hắn lại có thân phận thấp nhất trong ba người, cho nên lẽ đương nhiên là hắn phải mở miệng để hỏi.

Đáng ra hắn hỏi xong thì thôi, nhưng thái độ lại vô cùng không thích hợp, mắt chẳng buồn nhìn thẳng vào đối phương, chỉ liếc một cái, hơn nữa lại như tỏ vẻ cao cao tại thượng, ngữ khí giống như đang thẩm vấn tội phạm vậy.

Kỳ thật cũng khó trách hắn, thậm chí cũng không thể nói Đông Phương Vấn Đao quá đáng. Mặc dù hắn là người có thực lực thấp nhất trong ba huynh đệ nhưng cũng là Thần Huyền nhị phẩm, thực lực cường hãn, đối mặt với mấy Ngọc Huyền và Kim Huyền, tự nhiên trong lòng hắn có một loại suy nghĩ: “Có thể làm ta mở miệng nói chuyện đã là nể mặt bọn ngươi lắm rồi, đó là chưa kể đến hứa hẹn không để các ngươi chịu thiệt.”

Một Huyền giả nếu có thể được Thần Huyền cường giả chỉ điểm một chút thì chính là đại ân huệ rồi. Cho dù chỉ là một chiêu nửa thức hay thậm chí chỉ là đôi lời đánh giá cũng đủ dùng cả đời tu luyện sau này.

Vì vậy hai người Đông Phương lão đại, lão nhị đứng bên cạnh cũng có bộ dạng giống y như thế. Họ thậm chí còn nghĩ rằng huynh đệ của mình hỏi như vậy cũng chẳng có gì gọi là không ổn.

Hắn hỏi như vậy thì sao, đổi lại mình phỏng chừng cũng sẽ làm như thế. Thậm chí kẻ được hỏi còn rất vui mừng, mau mau thành thật trả lời, thậm chí sau đó còn tìm cách lấy lòng, nịnh bợ tranh thủ kiếm chút hảo cảm của ba người là đằng khác.

Nhưng đáng tiếc là, người đang đứng trước mặt hắn lại là Quân Mạc Tà Quân đại sát thủ.

Bản thân hắn vốn là một loại cứng mềm đều không dễ dàng nghe theo. Đặc biệt là không bao giờ chấp nhận bị người khác uy hiếp, dù chỉ là nửa điểm.

Cho dù là uy hiếp của ba vị Thần Huyền cường giả trước mặt.

Lại nói Mạc Tà hắn hơn mười năm trước cũng thoáng gặp qua ba cậu của mình một lần, khi đó hắn mới chỉ sáu bảy tuổi mà thôi. Theo như bản tính vốn có của hắn đã sớm đem ký ức về ba người cậu kia quên sạch không còn một mảnh. Hiện tại, sau khi nhập vào thân thể mới Quân Mạc Tà lại càng không chút có ấn tượng. Tên khốn Quân Mạc Tà trước đây vốn đã quên còn không kịp, lấy đâu ấn với chả tượng.

Mà ba vị cữu cữu đại nhân trước mặt Quân Mạc Tà cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự; ai có thể ngờ một tên tiểu quỷ bất hảo thò lò mũi xanh mười năm về trước cùng người thanh niên ngọc thụ lâm phong, khí độ bất phàm, nhân tài xuất chúng này có liên hệ? Hơn nữa ba người đồng dạng cũng quên tiệt. Tuy rằng người thanh niên này rất tuấn tú nhưng lại mơ hồ cảm thấy có chút quen mắt. Dẫu vậy cả ba người tuyệt đối không dám tưởng tượng được đó lại là cháu của mình.

Bởi lẽ trong chút ký ức của ba người thì thằng cháu kia tuyệt đối là một tên phế vật, phá gia chi tử từ đầu tới chân. Sao có thể sánh với người thanh niên trước mặt, tuấn tú, đáng yêu, khí chất bất phàm, ngạo nghễ bất khuất? Huống chi, tu vi của người thanh niên này cũng đã đạt tới Ngọc Huyền trung giai. Mà đứa cháu của mình, trong truyền thuyết chính là một tên tiểu tử phế vật, bất luận thế nào cũng không thấy có nửa điểm liên quan.

- Ha ha… Tiểu Nghệ muội muội ngươi thấy không? Cây cối ở nơi này quả là hiếm gặp. Bắt đầu vào cuối mùa thu, lá cây biến thành màu bạc, nhưng không có rụng xuống, đến khi khai xuân, lại khôi phục màu xanh biếc lần thứ hai, quả nhiên là kỳ diệu a.

- Nếu có thể, khi trở về chúng ta sẽ mang theo hai gốc về trồng, thế nào?

Quân Mạc Tà tựa như không nghe thấy câu hỏi của Đông Phương Vấn Đao, vẫn thản nhiên cười, tay chỉ vào một cái cây gần đó giới thiệu cho Độc Cô Tiểu Nghệ.

Đông Phương Vấn Đao nhất thời tím mặt!

Đối phương hoàn toàn không có để mình vào trong mắt? Rất mất mặt a! Đông Phương Tam gia nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó gằn giọng đầy ác ý nói:

- Tiểu tử, ta đang hỏi ngươi đó. Ngươi bị điếc à? Không nghe Tam gia ta hỏi sao? Muốn ăn đòn phải không?

Thấy vậy, Đông Phương Vấn Tình bên cạnh cũng nhíu mày nói:

- Lão Tam! Chỉ hỏi thôi, không được làm cho tiểu tử sợ hãi.

Hắn trong lòng cũng có chút cảnh giác, lấy tu vi của tiểu tử này, khẳng định hắn có thể cảm nhận được khí thế của chúng ta, nhưng không những không kinh ngạc mà còn rất bình tĩnh, thậm chí là mặc kệ, chẳng thèm quan tâm! Chẳng lẽ hắn có chỗ dựa cường đại? Hay là hậu nhân của danh môn?

Nhưng mặc kệ là hắn có chỗ dựa cường đại thế nào đi nữa, nếu đồng thời đối mặt với tam đại Thần Huyền cường giả thì cũng không nên ngạo mạn như vậy chứ? Cỗ sát khí nồng đậm, siêu cường vừa mới xuất hiện tại nơi đây không biết có quan hệ gì với tiểu tử này không? Chẳng lẽ người kia đang ẩn nấp đâu đó quanh đây?

Đông Phương Vấn Đao quay đầu lại, ngoác miệng cười, nói:

- Đại ca, đệ chỉ đùa với tiểu tử một chút thôi mà!

Quân Mạc Tà lúc này mới hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sắc lạnh liếc hán tử thấp lùn một cái rồi nói:

- Gì vậy? Ngươi đang hỏi ta sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 102: Lật Thuyền Trong Mương

- Không hỏi ngươi thì hỏi ai? Thật không biết đại nhân nhà các ngươi dạy dỗ ngươi như thế nào thế nào? Vừa rồi có người nào đã ở chỗ này? Nói mau!

Đông Phương Vấn Đao cố gắng áp chế cơn giận của mình, nói đi cũng phải nói lại, dù sao đối phương cũng là tiểu bối, chẳng lẽ bản thân mình đường đường là một Thần Huyền lại chẳng biết xấu hổ xuất thủ dạy dỗ hắn? Làm như vậy đúng là đánh mất thân phận quá đi!

- Gia giáo của tại hạ trước giờ vẫn rất tốt, đồng thời cũng không cần tiền bối phải quan tâm! Tìm người hỏi đường, hay là hỏi thăm ai đó, hình như cũng không nên có thái độ như thế chứ?

Quân Mạc Tà cười cười, lúc này, nhìn hắn có vài vần phong thái của Lý Du Nhiên, rất văn nhã tiêu sái. Hắn tủm tỉm nói tiếp:

- Vị tiền bối này, ví dụ vãn bối nếu như muốn hỏi nhất định sẽ nói như thế này: Xin hỏi tiền bối, có người nào vừa ở chỗ này không? Xin người cho biết, tại hạ vô cùng cảm kích.

Quân Mạc Tà nói xong, mới đắc ý nên giọng giáo huấn:

- Kính mới là lễ phép. Đúng rồi, phụ thân đại nhân ta thường dạy bảo như vậy đó.

Hừ, Thần Huyền sao? Vậy thì thế nào? Ngay cả là Thần Huyền cũng không thể cưỡi lên đầu lên cổ của gia gia ta, ta nhổ vào! Tuy đánh không

lại ngươi nhưng cũng không có nghĩa là ta chịu thua, để ngươi muốn làm gì thì làm! Không thể trực tiếp động thủ, ta cũng có thể ghét chết ngươi(^^!)!

Hơn nữa, nhìn bộ dạng thận trọng của ba người này, dường như đang kiêng kỵ một cái gì đó thì phải; Quân Mạc Tà trong lòng máy động, nhất thời nghĩ ngay tới cỗ sát khí mình vừa tỏa ra khi nãy. Đã thế Mạc Tà hắn há có thể bỏ lỡ cơ hội làm tới một phen?

- Tiểu vương bát đản(như Việt Nam mềnh chửi nhau: Ranh con^^!)! Ngươi muốn chết?

Đông Phương Vấn Đao đùng đùng nổi nóng, hắn tuy rằng lỗ mãng nhưng cũng không phải kẻ ngu si, làm sao mà không nghe ra ý châm chọc trong câu nói của Quân Đại thiếu gia, nhất là cái gì mà "Phụ thân đại nhân ta"!

- Muốn chết? Tại hạ còn nhỏ lắm, chắc Diêm La Vương cũng chẳng muốn thu nhận a!

Quân Mạc Tà lạnh nhạt nhìn sang hai vị cữu cữu đại nhân như không quen biết, cứ như vậy trừng mắt lên không có kiêng kỵ gì.

Đông Phương Vấn Đao giận dữ, tay biến thành trảo, trong lòng đang khoan khoái với ý nghĩ bắt tiểu tử này lại đánh một trận cho hả giận, coi như là chút giáo huấn nho nhỏ cho nó bớt kiêu ngạo.

Nhưng trảo vừa xuất ra nhất thời chụp vào khoảng không, trong nháy mắt Quân Mạc Tà đã chuyển đến sau lưng hắn, Đông Phương tam gia đột nhiên phát giác sau gáy bất thiện, một lưỡi dao lạnh lẽo vô thanh vô tức đang đâm tới, nhất thời cảm thấy cả người ớn lạnh.

Song phương vừa mới giao thủ, mặc dù thực lực bản thân là Thần Huyền nhưng Đông Phương tam gia ngay chiêu đầu đã rơi xuống hạ phong, mặc dù hắn có phần khinh địch nhưng không thể không thừa nhận một điều đó là thân pháp của Quân Đại thiếu gia quá nhanh.

- Hỗn đản!

Đông Phương Vấn đao sợ hãi kêu lên một tiếng, dù gì thì hắn cũng là một trong những sát thủ hàng đầu đương đại, sở trường của hắn chính là khả năng ứng biến tuyệt vời, lâm nguy bất loạn, vì vậy, trong hoàn cảnh đó hắn thuận thế nhảy về phía trước, với tốc độ vô cùng mau lẹ của Thần Huyền mà nói, chỉ nhảy một lần cũng vượt qua khoảng cách hơn bảy trượng, cho nên hắn tự tin có thể thoát khỏi công kích của tiểu tử kia. Thế nhưng không ngờ hàn ý phía sau càng nồng đậm hơn, thậm chí so với vừa nãy còn muốn nhiều hơn, thật là ngoài dự đoán của hắn!

Bất quá thân pháp của Đông Phương tam gia cũng có điều tâm đắc, vẫn có thể chuyển hướng tránh tiếp, lần này vẫn như lúc nãy, thân hình chớp động tránh đi nhưng sát khí phía sau vẫn như hình với bóng không biến mất, thoáng cái hắn lại di chuyển sang trái, nhưng thủy chung hàn ý vẫn như trước....

Chỉ trong sát na đó, Đông Phương Vấn Đao đã liên tục vận dụng bảy loại thân pháp khác nhau, thay đổi phương vị tới mấy chục lần; nhưng hàn khí phía sau như "phụ cốt chi thư" (Thành ngữ: Nhọt độc trong xương, khó mà chữa hết), hoàn toàn giữ nguyên như trước, chỉ tăng không giảm. Đương nhiên làm cho hắn ngay cả thời gian quay đầu lại cũng không có!

Rốt cục, bên hông chấn động, một thanh đao lạnh lẽo đã dí vào sau lưng Đông Phương tam gia!

Bất quá Đông Phương tam gia thủy chung vẫn là một Thần Huyền cường giả, hơn nữa phản kích của Quân đại thiếu mặc dù sắc bén ngoài dự liệu của hắn, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc hắn vận khởi huyền khí hộ thân trong khi chiến đấu. Thanh đao đang đâm vào lưng hắn cũng coi như là thần binh lợi khí, nhưng người cầm đao chỉ có Ngọc Huyền tu vi, cho nên vô luận như thế nào cũng ko làm hắn bị thương tổn, thậm chí da thịt cũng chẳng bị trầy xước dù chỉ là một vết nhỏ. Dẫu vậy, lần giao thủ này hắn đã thất bại, hơn nữa còn là thảm bại!

Đông Phương Tam gia nhất thời đứng nguyên tại chỗ, ngây ra như phỗng, bản thân mình chính là một Thần Huyền cao thủ, từ lâu đã đạt tới cảnh giới "hàn thử bất xâm"(nóng lạnh không bị ảnh hưởng), nhưng tại đây, vào thời điểm này, trong nháy mắt, mồ hôi toàn thân đổ như suối, ướt đẫm cả y phục.

Cả tám người đang đứng bên cạnh quan sát cũng đổ mồ hôi lạnh, nhất là hai người trung niên râu đen và hán tử cao gầy, hai mắt trợn lên như muốn lồi cả ra ngoài!

Nếu như bằng vào nhãn lực của hai người Độc Cô Tiểu Nghệ và Thanh Hàn mà nói, cùng lắm chỉ có thể thấy một thân ảnh quỷ mị thoắt ẩn thoắt hiện khi thì sang trái, lúc thì sang phải, khi lại tiến lên, lùi về sau, không ngừng né tránh, chỉ trong nháy mắt đã tạo ra mấy chục thân ảnh thấp bé xung quanh, làm cho người xem hoa cả mắt. Nhưng ngay sau đó đã thấy hắn đứng bất động ở chỗ này rồi.

Mà Quân Mạc Tà từ đầu tới giờ tựa như vẫn đứng nguyên tại chỗ, nào thấy hắn có tuyệt thế khinh công như hán tử thấp bé kia đâu!

Nhưng Đông Phương Vấn Tình và Đông Phương Vấn Kiếm nhãn lực như thế nào? Mọi biến hóa từ đầu tới giớ bọn họ đều nhìn rõ mồn một, bảo sao họ lại không cực kỳ sợ hãi cho được!

Đây có thể coi là một cuộc chiến sinh tử của Thần Huyền cường giả, một trận chiến đỉnh phong!

Chỉ thấy Tam đệ thi triển thân pháp tuyệt diệu của hắn để tránh một đao bất ngờ và cực nhanh của tiểu tử kia, nhưng thân ảnh của bạch y tiểu tử ngay tiếp đó lại biến mất một cách quỷ dị, sau một khắc lại giống như hiện ra từ hư vô, xuất hiện sau lưng tam đệ, một đao lại hung hăng đâm tới...

Tiếp theo, tam đệ lại phát hiện được, lần thứ hai lại lách sang trái, né sang phải, vọt tới trước, xoay ngược lại, chỉ trong náy mắt thi triển đủ bảy loại thân pháp thượng thừa, thoáng cái đã thay đổi phương vị hơn

bốn mươi lần! Nhưng đối phương vẫn như vậy, bao giờ cũng như thế, thân hình cứ thoáng biến mất một lúc, sau một khắc hắn lại xuất hiện ở sau lưng tam đệ như hình với bóng. Tất cả thân pháp tuyệt diệu mà tam đệ thi triển trước đó, dĩ nhiên là một chút tác dụng cũng không có. Cuối cùng vẫn bị mũi đao đó đâm vào sau lưng!

Theo kết quả hiện tại mà nói, một đao của tiểu tử kia có thể kề sát cổ tam đệ của mình, bất quá bằng vào huyền khí hộ thân của tam đệ mình chắc chắn cũng chẳng bị thương tổn gì; nhưng đối phương lại không có làm vậy, mũi đao vẫn chỉ đâm vào thắt lưng mà thôi, rõ ràng là đã hạ thủ lưu tình!

Lão tam thực lực dù sao cũng đã là Thần Huyền nhị phẩm, hơn nữa sở trường của gia tộc mình là luôn lấy thân pháp linh hoạt nhẹ nhàng làm đầu, đây cũng là điều đã được toàn bộ đại lục công nhận. Nhìn khắp thiên hạ từ trước cho tới giờ cũng chưa có người nào có thể vượt qua được, kể cả là một trong bát đại tông sư với thân pháp trứ danh như Ưng Bác Không cũng phải nhượng bộ không ít khi đối mặt với nhà mình.

Ưng Bác Không am hiểu nhất chình là tốc độ, nhưng ở sự linh hoạt, nếu so với tuyệt học của gia tộc mình vẫn còn kém hơn một chút!

Mà thiếu niên trước mắt này.... hơn nữa hắn cũng mới có .... Ngọc Huyền tu vi!

Ách!

Đây là khái niệm gì?

Không phải là quá kinh khủng sao?

Song phương tu vi kém nhau gần hai mươi cấp bậc!

Ta nói lão thiên a, thế giới này điên rồi....Người ăn mặt trời...Chuột cưới mèo.... đúng là một con kiến hôi bình thường bỗng chốc biến thành Huyền thú vương giả cường bạo.....

Đây là thân pháp gì a? Cho dù là lão đại của Thiên Phạt sâm lâm đi nữa chỉ sợ cũng không có tốc độ kinh khủng như vậy, cái này... cái này....Tiểu tử này tột cùng đã làm như thế nào vậy?

Hắn rốt cuộc là ai?

Nhìn tuổi của hắn không nhiều, mười sáu, mười bảy tuổi đã có Ngọc Huyền tu vi, như vậy, sư phụ của hắn chẳng phải sẽ càng thêm lợi hại sao? Cũng may công lực của tiểu tử này không cao, cho nên không thể công phá được "cương khí hộ thân" của lão Tam. Nhưng nếu công lực hắn tương đương với bọn ta thì chẳng phải là đã có thể "dễ dàng" đem từng người trong bọn ta giết chết sao!

Thậm chí còn chưa cần tới tu vi là Thần Huyền, chỉ cần hắn có tu vi là Thiên Huyền đỉnh phong thôi cũng đủ khả năng đả thương những chỗ yếu hại của Thần Huyền cường giả rồi. Chỉ mới nghĩ một chút thôi cũng đã thấy rợn hết cả người!

Đương trường một mảnh tĩnh lặng!

Vô luận là Đông Phương tam huynh đệ, hay là Quân đại thiếu gia bên này, tất cả đều im lặng!

Sau một hồi lâu, Độc cô Tiểu Nghệ mới hồi phục lại tinh thần, thần sắc có chút sùng bái Đông Phương Vấn Đao đang đứng ngây ngốc tại chỗ, vỗ tay nói:

- Hảo khinh công! Đúng là thiên biến vạn hóa, vô cùng tuyệt diệu, xứng đáng độc bộ thiên hạ!

Cũng thật đáng thương, lời nói vừa rồi của Độc Cô Tiểu Nghệ chính là những lời tâm gan phế phủ của nàng, thậm chí có thể nói đây là một loại tình cảm sùng bái, bội phục thật sự! Hán tử thấp bé này tuy tướng mạo không bình thường, nhưng thân pháp lại quá xuất sắc, không ngờ lại có thể liên tiếp huyễn hóa ra tàn ảnh, kéo dài mãi không tiêu tan, để tiểu cô nương thấy hoa cả mắt, gần như muốn té xỉu. Nếu không phải do

Đông Phương tam gia hình tượng thực sự có điểm bất hảo thì tiểu nha đầu đã trực tiếp tiến lại bái sư rồi cũng nên....

Điều này tuyệt đối đã vượt xa phạm trù của Huyền giả bình thường.

Quản Thanh Hàn cũng đang rất khiếp sợ với thực lực của đối phương, nhưng nàng mơ hồ cảm giác được bầu không khí có chút gì đó không đúng, vì vậy nàng liền kéo tay Độc Cô Tiểu Nghệ lại, thấp giọng nói:

- Tiểu nghệ muội muội, đừng nói nhiều.

Nhưng câu tán dương của Độc Cô Tiểu Nghệ lại thanh thúy cỡ nào? Quả thực như lê vừa mới hái xuống, giòn tan a. Không chỉ mấy người chỗ này, chỉ sợ là đứng cách xa một chút cũng vẫn có thể nghe thấy rõ ràng, rành mạch.

Đông Phương Vấn Đao đang đứng ngây người tại chỗ sắc mặt đã có chút trắng bệch.

Chuyện vừa rồi đối với lòng tin trước nay của hắn quả thực là một đả kích không gì sánh được! Từ trước tới giờ hắn luôn tự tin thân pháp cao minh của mình đủ để ngạo thị thiên hạ, hoàn toàn không để người khác trong mắt; hơn nữa tên tiểu bối kia tu vi mới chỉ là Ngọc Huyền mà thôi, nhưng cũng làm cho một người luôn tự phụ về thân pháp, tốc độ, linh hoạt như mình ngay cả thời gian để quay ngược người lại cũng không có... Nhất thời hắn cảm thấy toàn bộ nỗ lực khổ luyện của bản thân trước kia nửa điểm ý nghĩa cũng không có.

Đây là trường hợp phi thường điển hình cho câu"Lật thuyền trong mương"!

Cho nên hắn vẫn cứ chôn chân tại chỗ, nhưng bên tai đột nhiên truyền lại một tiếng hoan hô, hơn nữa còn là khích lệ bản thân mình:

"Hảo khinh công! Đúng là thiên biến vạn hóa, vô cùng tuyệt diệu, xứng đáng độc bộ thiên hạ!"

Một câu nói "trấn lung phát hội" (Thành ngữ: Thanh âm to lớn làm người đang ngây dại cũng phải tỉnh táo lại) như vậy, hơn nữa lại là những lời phát ra từ sâu trong nội tâm, tuy nhiên....

Đường đường là một Thần Huyền cao thủ hắn sao có thể chịu đựng nổi?

Tin tưởng, dù cho có thêm mười vạn "chi sinh hoa bút pháp thần kỳ" (Một điển cố về Lý Thái Bạch thời Khai Nguyên Thiên Bảo, ý nói bút pháp cực hay và tinh tế) cũng không thể miêu tả được tâm trạng của Đông Phương tam gia lúc này. Khuôn mặt vốn đã trắng bệch một hồi trong nháy mắt trở lên đỏ bừng, tiếp theo bằng mắt thường có thể quan sát dễ dàng màu đỏ lan tận xuống cổ, rồi thoáng chốc là xuống tới ngực... Nếu có thể cởi giầy ra nhìn, chắc chắn sẽ phát hiện, ngay cả các ngón chân cũng đỏ bừng.....

"Phốc!" Đông Phương Vấn Đao chỉ cảm thấy một trận đầu váng mắt hoa, xấu hổ vô cùng phun ra tới một ngụm máu tươi, cả người chao đảo.

Tất nhiên là hắn bị chọc tức tới mức bị thổ huyết....

Hay cho một câu khen ngợi phát ra từ nội tâm, trực tiếp kích bác một Thần Huyền cường giả tức giận tới mức thổ huyết!

Đông Phương Vấn Tình cùng Đông Phương Vấn Kiếm vội vàng nhảy đến đỡ hắn, nhưng lại bị Đông Phương tam gia quật cường đẩy ra.

Đông Phương Vấn Đao hít sâu một hơi, từ từ xoay người lại, mặt hướng về Quân Mạc Tà, ánh mắt vô cùng phức tạp không gì sánh được, dứt khoát nói:

- Có dũng khí! Ta thất bại!

Ta thất bại!

Ba từ như vậy được nói ra từ miệng hắn, mỗi một từ đều gian nan phi thường. Tựa hồ mỗi một từ đó với hắn mà nói, đều tựa như một quả núi

đè nặng! Tuy nhiên hắn vẫn rành mạch nói ra.

Trong mắt Quân Mạc Tà ánh lên sự hân thưởng từ tận đáy lòng.

Một Thần Huyền cường giả, thất bại cũng không có chối cãi, hơn nữa, trước mặt bao người hướng tới một tên tiểu tử chỉ có Ngọc Huyền tu vi nhận bại, rõ ràng, rành mạch, đây là khí độ dạng nào?

Ở cái nơi mà thanh danh của một người trong giang hồ còn quý hơn cả mạng sống của mình như thế này, thì có mấy ai mà lòng dạ rộng rãi, thắng bại phân minh như thế này đây.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 103: Quân Mạc Tà! Ngươi Dám Đánh Cậu Ngươi Sao?

Chỉ cần một điểm "Bại không chối" này thôi cũng đã đủ giành được hảo cảm của Quân Mạc Tà. Bởi vậy, hắn cũng không dám làm quá, chỉ mỉm cười nói:

- Tiền bối cùng với tại hạ từng nói là so tài lúc nào? Cần gì phải nhắc tới chuyện thắng bại? Hơn nữa cũng không ngoài nguyên nhân bởi vì vãn bối quá mức kiêu ngạo, đã không trả lời câu hỏi của tiền bối thì thôi lại còn có thái độ vô lễ ngông cuồng, nếu nói người không phải trong chuyện này thì chính là vãn bối mới đúng.

- Hừ! Tiểu tử, ngươi là người thắng, dù vậy cũng không cần dát vàng lên mặt ta; thắng là thắng, thua là thua, không cần bao biện.

Đông Phương Vấn Đao nổi giận đùng đùng nói:

- Nếu đã thất bại, ngươi có tư cách đứng trước mặt lão phu nói chuyện, ta trước đây tùy tiện đặt câu hỏi, đúng là không phải, lão phu xin lỗi!

Hắn hừ một tiếng, nói:

- Bất quá lão phu vẫn sẽ còn tìm đến ngươi! Đến lúc đó, ta và ngươi tiếp tục hảo hảo so tài cao thấp!

- Ha ha... đã như vậy, vãn bối lúc nào cũng chờ đợi. Bất quá công lực của tiền bối vô cùng cao minh. Ít nhất cũng cao hơn ta hai ba mươi lần,

nếu luận về thực lực, chỉ sợ tiền bối chỉ cần nhấc tay một cái cũng đủ giết ta rồi.

Quân Mạc Tà trong lòng có ý muốn kết giao, nên khiên tốn nói.

- Lời này nói cũng không sai!

Đông Phương Vấn Đao hừ một tiếng, ngông nghênh nói tiếp:

- Coi như tiểu tử ngươi thức thời, nếu thật sự lão phu cùng ngươi chiến đấu sinh tử... Hừ hừ, hậu quả chắc không cần nói cũng biết... A! Mà cũng chưa hẳn, thân pháp của ngươi thật sự quá nhanh, không ngờ còn nhanh hơn cả ta, không, quả thực không thể đánh đồng với nhau được...

Nói xong lời cuối, Đông Phương Vấn Đao nhịn không được lại cảm thấy chán nản. Bản thân hắn cũng hiểu, với tốc độ như của đối phương khi nãy, trừ khi bản thân mình không biết xấu hổ đem toàn bộ thực lực của Thần Huyền cao thủ đối phó với tên tiểu tử có Ngọc Huyền tu vi kia, lại kèm theo đánh lén bất ngờ, may ra mới có hiệu quả, một kích tất sát!

Mặc dù bản thân mình tinh thông thuật ám sát, đánh lén. Thế nhưng một Thần Huyền cao thủ đối mặt với một tên tiểu tử có tu vi Ngọc Huyền còn muốn dùng cách đánh lén, ám toán, điều này còn gì để nói nữa, da mặt mình vẫn không thể dày như vậy được. Thế nhưng một khi tiểu tử này đã có chuẩn bị, chắc gì mình đã giết được...

Đuổi còn không kịp, giết cái rắm á!

Với loại thân pháp của tiểu tử này cho dù mình dở mọi thủ đoạn ra cũng chưa chắc đã có thể theo dấu được hắn. Mặc dù từ trước tới giờ luôn cho rằng không có một ai có thể thoát khỏi bàn tay của mình, thế nhưng ngày hôm nay, chứng kiến thân pháp và tốc độ kinh khủng của tiểu tử kia, đã làm cho Đông Phương Vấn Đao không còn tự tin như trước nữa, chí ít không còn nguyên vẹn mười phần như ban đầu.

Người khác có thể không tránh được, nhưng tiểu tử này thì.....chưa chắc.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, không hiểu sao hắn cảm thấy hán tử trước mặt tâm tính quả là ngay thẳng chất phát.

- Đại ca!

Đông Phương Vấn Tình tiến lên trước một bước, ôm quyền, thái độ rất hòa ái, nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, không biết phải xưng hô thế nào? Sư phụ là ai? Thân pháp vừa nãy thật tuyệt diệu, đủ để kinh thế hãi tục a.

Hắn vừa hỏi xong câu đó, ngay cả Đông Phương Vấn Kiếm cùng Đông Phương Vấn Đao quay lại nhìn chăm chăm, hiển nhiên cả hai người với vấn đề vừa được hỏi đều mười phần quan tâm.

Trong suy nghĩ của hai người, chỉ cần biết danh tính và lai lịch của tiểu tử này, thì mọi chuyện trong nháy mắt sẽ được rõ ràng; bọn họ tuy nhiều năm không đi lại trên giang hồ, nhưng những thế lực ẩn thế trong giang hồ vẫn biết được không ít, mặc dù không thuộc làu như lòng bàn tay, tuy nhiên cũng chẳng sai biệt là mấy.

Nhưng mà cả ba đang rất phiền muộn. Cứ theo kí ức của ba người ngày trước, tuy nghĩ đau đầu, nát óc nhưng cũng không biết được rốt cục địa phương nào lại có thể bồi dưỡng ra một tên đệ tử quái thai đến bậc này.

Tuổi còn nhỏ mà thực lực đã kinh người như vậy, thử hỏi người bình thường có thể bồi dưỡng được sao?

Vì vậy cả ba người thần sắc đều lộ vẻ chờ mong, trong lòng đều âm thầm chuẩn bị kỹ càng, tiểu tử này không trả lời thì thôi, nhưng chỉ cần hắn nói ra, tất nhiên đó chính là danh tính một nhân vật kinh thiên động

địa, một thế lực kinh thế hãi tục! Vạn nhất như thế sao có thể không coi trọng được đây!

- Ha hả, quá khen, thực ra tiền bối mới là người lòng dạ rộng rãi, huyền công lại càng cao cường, tại hạ vô cùng bội phục! Hơn nữa ba vị tiền bối đây "cao phong lượng tiết" (đạo đức cao cả), "quang phong vụ nguyệt" (trời quang trăng sáng), làm tại hạ trong lòng khâm phục không thôi.

Quân Mạc Tà khách sáo nói hai câu, trong lòng nhất thời suy đoán, cảm thấy cũng không có gì cần phải giấu diếm cả, cho nên nói thẳng luôn:

- Tại hạ họ Quân, tên Quân Mạc Tà!

- A... a...ách, ách, ách....

"Tại hạ Quân Mạc Tà" năm chữ này vừa nói ra, nhất thời mang lại hiệu quả phi phàm.

Hai người Đông Phương Vấn Tình và Đông Phương Vấn Kiếm nhất thời cùng thét lên một tiếng kinh hãi, thối lui hai bước, trong mắt hiện lên thần sắc kinh ngạc tới cực điểm, giống hệt như gặp ma giữa ban ngày.

Về phần tam gia Đông Phương Vấn Đao lại càng khoa trương hơn, hai mắt trợn trừng như muốn lồi cả ra ngoài, mặt mũi đỏ bừng, cả người lảo đảo, xiêu vẹo giống như người say rượu, trong miệng "A ...a, ách, ách" không ngừng, giống như ăn tham bị nghẹn, lúc nào cũng có thể bị tắt thở!

Vừa thấy tình huống kì dị như vậy, Quân Mạc Tà không khỏi có chút đắc ý, nhìn đi, "đại danh" của bản thiếu gia không ngờ đã vang xa như vậy, ngay cả ba vị Thần Huyền cường giả này khi nghe được tên của ta cũng khiếp sợ tới mức không thể tự kiềm chế được, chắc chắn cái gì mà "sấm động bên tai", "hạo nguyệt đương không"(trăng sáng vằng vặc trên

cao) cũng sẽ không hơn được cái này rồi! Thực sự là ngoài mong đợi mà.....

Quân Mạc Tà nhịn không được cảm thấy có chút ngây ngất ....

- Ngươi... ngươi vừa nói ngươi là ai? Quân Mạc Tà? Chính là Thiên Hương thành Quân gia Quân Mạc Tà? Quân Tam thiếu?

Đông Phương Vấn Kiếm mồm mắt méo xệch hỏi, trong giọng nói đầy vẻ không tin, một đời Thần Huyền cao thủ như hắn mà thoáng một cái trở thành nói lắp, nói như vậy để có thể thấy được cái tên này làm cho hắn kinh tâm động phách tới mức nào!

- Đúng vậy? Tại hạ đúng tam thiếu của Quân gia. Làm sao vậy?

Quân đại thiếu gia lại càng đắc ý hơn, bàn tay cong cong đưa lên vuốt vuốt mái tóc, động tác của hắn thoạt nhìn rất kỳ lạ nhưng theo hắn nghĩ đây là một tư thế vô cùng tiêu sái.

- Ngươi thực sự là Quân tiểu tam? Vậy Quân... Quân... Chiến Thiên chính là gia gia của ngươi? Quân... Quân Vô ý là thúc thúc ngươi? Chính xác là như vậy?

Đông Phương Vấn Đao rốt cục cũng thở hổn hển, hai con mắt trợn trừng như chuông đồng. Hơi thở thì phì phò, hai mắt trợn trừng trắng dã, nhìn qua cái là xỉu luôn...

Quân Mạc Tà càng thêm đắc ý, rụt rè gật đầu:

- Đúng thế!

" Xem ra danh khí Quân gia ta vẫn còn rất lớn nha! Ngay cả Thần Huyền cường giả đều cũng bị dọa cho khiếp sợ đến vậy. Quả là có cảm giác thành tựu a! Khiêm tốn! Khiêm tốn, thận trọng, thận trọng, không nên kiêu ngạo a" Quân Mạc Tà không ngừng tự nhắc nhở bản thân mình.

"Ôi"! Ôi"! Ôi"! Ba vị Thần Huyền cường giả đều thở mạnh, đồng thời trợn tròn hai mắt lên nhìn, thân hình có chút run rẩy, ánh mắt nhìn Quân Mạc Tà như muốn nói:" Nhìn chỉ muốn cắn cho phát", hay như "Yêu quá cơ, hận không thể ôm ngay hắn vào lòng mà thương yêu".

- Ngươi .... ngươi...các ngươi muốn làm gì?

Quân Mạc Tà cuối cùng cũng phát hiện ra điều không thích hợp. Thầm nghĩ ba vị này không phải là có sở thích đặc biệt đó chứ? Sao ánh mắt nhìn mình lại kinh khủng như vậy nhỉ! Không nghĩ thì thôi, nghĩ tới thấy toàn thân nổi da gà, tóc tai dựng ngược, bở vai run rẩy, cố gắng trấn định tự hỏi.

- Ta, ngươi, cái cóc khô gì?

Đông Phương Vấn Đao vỗ vỗ vào má, hai con mắt trợn lên như mắt trâu, chậm rãi nhả từng chữ một, rồi nghiến răng nghiến lợi nói tiếp:

- Ngươi hỏi chúng ta muốn làm gì? Ngươi dám làm vậy với ta? Lão tử.... lão tử... chính là tam cữu của ngươi! Ngươi ... cái tên tiểu vương bát đản này, ngươi có đảm lượng thật lớn a, ngang nhiên cầm đao đâm tam cữu của ngươi?

- Rác rưởi! Lão tử là tổ tông ngươi thì có! Khốn kiếp! Cũng dám chiếm tiện nghi của lão tử! Còn tự xưng là tam cữu của ta, tin hay không lão tử đập ngươi chết tươi ngay bây giờ!

Quân Mạc Tà nhất thời nổi giận, mắng chửi người cũng không nên quá thể như thế chứ, hơn nữa cự nhiên còn muốn chiếm tiện nghi của lão tử, hay tự cho rằng ba người Thần Huyền các ngươi là giỏi lắm đúng không?

- Ta chửi con bà ngoại ngươi, thằng ranh con dám mắng cả ta...

Đông Phương Vấn Đao nhất thời nộ khí xung thiên, như núi nửa sắp sửa phun trào... Nhưng còn chưa phát hỏa xong đã bị hai bàn tay hung

hăng tát cho một phát, "bốp" một tiếng cả người lăn kềnh ra đất, hai má bị tát cho nóng bừng đau điếng, đồng thời nghe thấy hai tiếng rống như sấm dậy:

- Ngươi vừa rồi nói bậy bạ cái gì? Ngươi mới là đồ vô liêm sỉ...hỗn đản!

Đông Phương Vấn Đao nhất thời nhớ lại câu mình vừa chửi tiểu tử kia, trong lòng thầm mắng đúng là đần độn, "bà ngoại của Quân Mạc Tà không phải là mẫu thân mình còn gì, như vậy chẳng phải là mình tự vả vào mồm à?" Vẻ mặt hắn vô cùng đau khổ, hai tay ôm đầu, không dám rên một tiếng nào.

Đông Phương Vấn Tình kích động nhìn về phía Quân Mạc Tà:

- Mạc Tà, thật ra...thật ra thế này, ta là đại cữu của ngươi....

Quân Mạc Tà triệt để buồn bực rồi....

Vừa rồi đệ đệ của ngươi tự xưng là tam cữu của ta, hiện tại, ngươi là đại ca hắn cũng tự nhận là đại cữu của ta, hóa ra các ngươi đều cùng một giuộc như nhau cả thôi...

Ba tên Thần Huyền lừa đảo?

- Dù ngươi có nghìn vạn điều nghi vấn trong lòng nhưng tóm lại, ngươi chắc cũng phải biết một chuyện, đó chính là họ của mẫu thân ngươi phải không?

Đông Phương Vấn Tình bàn tay có chút run run, hai mắt rưng rưng, kích động nói:

- Mẹ của ngươi, khuê danh là Đông Phương Vấn Tâm, cũng chính là tiểu muội của bọn ta. Ta là đại cữu cữu của ngươi, Đông Phương Vấn Tình!

- Đây là nhị cữu của ngươi, Đông Phương Vấn Kiếm. Người vừa tỷ thí cùng ngươi, đúng luảtam cữu, Đông Phương Vấn Đaủa

Quân Mạc Tà nhất thời cảm thấy trời đất quay cuồng,

Không thể nào! Sẽ không trùng hợp như thế chứ?

Ba Thần Huyền đại bịp chính là ba cữu cữu ruột của mình?

Ba cữu cữu là Thần huyền?

Quân Mạc Tà mới tiếp nhận thân thể này không lâu, đương nhiên đối với thân thế của mình hắn chưa từng tìm hiểu rõ ràng một lần. Mặc dù với việc đằng ngoại cùng Quân gia không có chút liên hệ nào hắn cũng cảm thấy có phần buồn bực, thế nhưng hắn cũng phần nào đoán ra đây là hậu quả của chuyện tình xảy ra năm xưa. Năm đó phụ thân và nhị thúc của hắn bị người ám toán, hy sinh ngoài ý muốn. Mẫu thân do đau buồn quá mà đổ bệnh nằm liệt giường, liền sau đó bị đàng ngoại đón về, ít lâu sau truyền ra tin tức rằng người đã chết.

Những chuyện xảy ra năm đó, mặc dù Quân Mạc Tà rất nhiều lần tìm cách điều tra tuy nhiên đều không thu được kết quả gì, từ đầu tới cuối hắn vẫn không biết thêm chút tin tức mới nào. Thế nhưng hắn vẫn không buông tha, cho tới giờ vẫn âm thầm điều tra nội tình chuyện xảy ra năm đó. Trong lòng của hắn đã thầm công nhận thân thể này. Đồng thời cũng chấp nhận gia đình mới này, cho nên hắn cũng thừa nhận bản thân cần phải có trách nhiệm với gia tộc, phải làm một cái gì đó, xuất một phần tâm lực vì gia tộc.

Mà chuyện năm đó giống như một màn sương mù dày đặc, như ẩn như hiện, bất kể là ai cũng chưa từng nhìn rõ chân tướng. Rốt cuộc trong đó còn ẩn chứa âm mưu gì, hay còn có hung thủ đứng sau giật dây mọi chuyện nữa...Còn nếu nói với hắn rằng mọi chuyện năm đó đều do một tay Tiêu gia Ngân Thành gây lên, hắn tuyệt đối không tin.

Cho nên hắn vẫn âm thầm điều tra, thu thập chứng cứ. Từng chút đầu mối dù là rất nhỏ; nếu thấy cần thiết, cho dù là Phong Tuyết Ngân Thành, hay Thần Tứ đế quốc hắn cũng không ngại mà xông pha. Kể cả là Vũ Đường đế quốc đi nữa, nếu cần hắn cũng sẵn sàng xâm nhập. Nhưng tại Thiên Hương quốc này lại có một đối tượng làm hắn cảm thấy hoài nghi nhất.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao khi ấy Quân Mạc Tà đột nhiên lại có ý tưởng như thế. Cũng là một trong số những nguyên nhân làm hắn phải hỗ trợ Dương Mặc, cho dù bị cuốn vào cuộc đấu tranh giành giật hoàng quyền của Thiên Hương quốc, hết thảy hắn đều không hối hận.

Nói bằng thừa, mấy tên hoàng tử chó má các ngươi đấu tranh thì sao? Chém giết nhau cũng tốt mà tự diệt nhau, rồi lụi bại càng tốt, ai thắng ai thua đối với Quân Mạc Tà ta quan hệ cái rắm á? Còn Quân Mạc Tà ta ở đây, đố các ngươi động được đến Quân gia đấy? Hừ, các ngươi chưa động thủ thì nửa đêm lão tử đã đến cắt cái đầu chó của các ngươi xuống rồi! Tuy lão tử tạm thời không thể giết được Thần Huyền cường giả, nhưng ngươi là đế vương, cho dù có hộ vệ là Thần huyền cường giả đi nữa chỉ cần bản thân ngươi không phải là Thần Huyền, chắc chắn lão tử sẽ giết được ngươi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 104: Nước Phù Xa Không Chảy Ruộng Ngoài!

Nếu Quân Mạc Tà đã hiểu nhiều chuyện rõ ràng như vậy, chẳng lẽ hắn lại không thể biết được danh tính của mẫu thân mình? Nhìn ba người hôm nay tâm tình đang vô cùng kích động, ánh mắt thì thân thiết tựa như thấy được ruột thịt của chính mình vậy, Quân Mạc Tà hắn há lại có thể không nhận ra?

Nhưng trong lòng Quân Mạc Tà lại nghĩ: "Điều này không phải là quá xảo hợp sao?"

Mình vừa nói tên họ ra, ngay lập tức đã có tận ba vị cữu cữu?

Quân Mạc Tà đành cười khổ, đây là lần đầu tiên trong hai kiếp làm người hắn cảm thấy chân tay luống cuống như vậy, hắn cười khan nói:

- Ta... cái kia... hắc hắc... Tam thúc ta đang ở ngay phía sau. À...à.... Có thể người chuẩn bị đến đây rồi, cho nên...ha ha, cái này...cái đó...hay là chờ hắn tới rồi nói đi"

- Vì sao hắn lại ở đằng sau?

Đông Phương Vấn Kiếm nhất thời nhướng mày, vông cùng bất mãn nói:

- Vì sao hắn lại không ở phía trước?

- Tam thúc là chủ soái, tự nhiên cần phải đi cùng đại quân; mà ta là tiên phong...

Quân Đại tiên phong nói:

- Ta đi trước gặp núi mở đường, gặp sông suối thì bắc cầu.

Hắn vừa nói xong câu đó, nhất thời mồ hôi đầy đầu. Ngay cả Quản Than Hàn cùng Tiểu Nghệ đang đứng nghe bên cạnh cũng nhịn không được phì cười. Tiểu tử này dọc đường đi, hắn có thực hiện nghĩa vụ của quân tiên phong sao? Càng không nói đến cái gì mà "gặp núi mở đường, gặp sông suối thì bắc cầu."

Gặp núi mở đường thật ra là có làm, bất quá đường hắn mở ra "rộng" đến độ vừa đủ cho một chiếc xe ngựa đi qua; về phần gặp sông suối bắc cầu thì hoàn toàn là nói dóc....

- Cái gì? Tên Quân Vô Ý hỗn đản này! Không ngờ dám bắt cháu của ta làm tiên phong cho hắn! Nếu có chuyện gì xảy ra thì phải làm thế nào? Hắn mất trí rồi à, chẳng lẽ chuyện năm đó hắn đã quên sạch rồi sao?

Đông Phương Vấn Tình giận dữ nói tiếp:

- Muội muội của ta chỉ còn một đứa con trai duy nhất mà hắn dám lấy quyền đại tướng phân công như vậy? Thật... thật vô liêm sỉ mà! Hỗn trướng, cực kỳ hỗn trướng.

Đông Phương Vấn Kiếm cùng Đông Phương Vấn Đao nhất thời đều lửa giận xung thiên, hai tay không ngừng xoa xoa vào nhau, bộ dạng như muốn hảo hảo hỏi thăm Quân Vô Ý một phen.

Mọi người tại đây nhất thời trợn mắt líu lưỡi; cái này cũng quá bưu hãn a. Ba vị cưu cữu chưa được thừa nhận này không ngờ cũng rất dung túng cho người nhà a....

- Ách, Mạc Tà, cái tin đồn nói gì mà Quân đại thiếu gia quần áo lụa là thành tính, khi nam phách nữ, hoành hành ngang ngược, hành vi lưu manh...cái này hắn không phải là nói ngươi đấy chứ? Ngươi còn có một tên huynh đệ rất thân họ Đường gì đó đúng không?

Đông Phương Vấn Tình vất vả diễn đạt ý tứ của mình, thậm chí vẫn cảm thấy do dự với suy đoán của mình một chút. Ngay bản thân hắn cũng không tin vào điều này.

Quân Mạc Tà, Độc Cô Tiểu Nghệ, Quản Thanh Hàn, còn cả tứ đại hộ vệ bên cạnh đồng thời trợn mắt líu lưỡi, mặt mũi xám xịt.

- Ai nha, ta nói đại ca này, ngươi hỏi như vậy có thấy vô lý không?

Đông Phương Vấn Kiếm rất không hài lòng khi nghe đại ca của mình hỏi:

- Người xem xem, hãy nhìn đứa cháu tốt của chúng ta đi, tuấn tú cao ráo như thế, ngũ quan đoan chính, một thân tuyệt học kinh thế hãi tục; ngay cả lão tam giao thủ với hắn cũng bị thua te tua, hung hăng té nhào, nhìn có giống một tên công tử quần áo lụa là ngồi chờ chết không?

- Cái gì gọi là hung hăng té nhào?

Đông Phương Vấn Đao rất là bất mãn, gân cổ cãi lại:

- Chẳng qua ta thấy hắn tuổi còn trẻ, hơn nữa lại là cháu của chúng ta. Vì thế, chơi đùa với hắn một chút thôi, với thân thủ của đệ, huynh coi có khả năng bại trong tay tên tiểu mao tử như hắn không?

- Phì, đệ nói những lời này không mặt đỏ sao? Lúc trước đệ biết hắn là cháu ngươi sao? Thổi da bò cái gì.

Đông Phương Vấn Kiếm cười nhạt:

- Chính mình học nghệ không tinh, thua người lại còn giảo biện, hơn nữa, đệ bị thua bởi chính cháu của mình cho nên cũng không mất mặt lắm, đệ còn lăn tăn cái gì? Thật là không có chút phong độ của trưởng bối mà.

Hắn dừng một chút, nói tiếp:

- Giống hệt đại ca, đứa cháu như thế mà bản thân lại muốn làm hắn mất mặt. Đúng là chưa bao giờ thấy qua cữu cữu nào như vậy.

- Ta chỉ là hỏi một thăm một chút thôi.

Đông Phương Vấn Tình uy nghiêm nói:

- Hai người các ngươi làm gì mà động một chút đã sốt sắng lên thế. Câm hết miệng cho ta.

Quân Mạc Tà lộ vẻ xấu hổ.

Hai kiếp làm người cho tới bây giờ, hắn ít khi cảm thấy xấu hổ như vậy. Mặc dù hắn biết cầm đao đâm cữu cữu của mình là sai nhưng nghe mấy lời vừa rồi quả thực hắn chỉ muốn đâm thêm cho vài nhát. Vốn hắn không dám nghĩ danh tính của mình lại vang xa đến như thế, quả thực như "sấm động bên tai". Bất quá, cái đó lại là ác danh, cái gì mà "hạo nguyệt đương không"(trăng sáng trên cao) cũng không thể sánh được, tuy nhiên, theo như hắn nghĩ, không để lại tiếng xấu muôn đời đã là một điều phi thường may mắn rồi.

Độc Cô Tiểu Nghệ nhịn không được mở miệng oa oa cười. Nàng ôm bụng cười, cười đến nỗi cả người run rẩy. Thỉnh thoảng hai con mắt lại còn hấp háy nhìn về phía Quân Mạc Tà đầy vẻ trêu chọc, sau đó lại càng cười lớn hơn.

Còn bốn người Vương Đống thì quay mặt đi chỗ khác, cả bọn không dám để cho Quân Mạc Tà nhìn thấy bộ dáng nhịn cười tới mức mặt mũi méo mó như lúc này của mình. Cũng chính vì bọn họ nhịn cười quá mức cho nên trong cổ họng của bốn người liên tục phát ra những âm thanh nghe vô cùng quái dị.

Ngay cả người luôn luôn thận trọng như Quản Thanh Hàn cũng phải cố nhịn cười, trên khuôn mặt lúc nào cũng băng lãnh của nàng đã xuất hiện nét tiếu ý. Thân là con dâu Quân gia, đối với thân thế mẫu thân của phu quân, nàng cũng biết được đôi chút, nàng biết đó là một thế gia có

địa vị trong giang hồ. Tuy ít người biết đến nhưng tuyệt đối là một thế lực phi phàm. Hôm nay vừa gặp quả nhiên kinh người, ba vị lão gia cữu cữu này, bất kể là ai trong số ba người bọn họ cũng có thực lực là Thần Huyền, cái này đúng là quá dọa người mà.

Quản Thanh Hàn sợ hãi than. Bao nhiêu lo lắng trong lòng nàng lúc trước đã vơi đi không ít. Chuyến đi Thiên Nam lần này chắc chắn phải đối mặt với Huyến Hồn sơn trang, với tính tình ngay thẳng của Quân Vô Ý lại cộng thêm sự nóng nảy của Quân Mạc Tà, rất dễ dàng xảy ra tranh chấp, cãi vã. Thế nhưng có ba đại cao thủ hôm nay đi cùng, đúng là làm cho nàng cảm thấy an tâm hơn rất nhiều!

Quân Mạc Tà hai mắt trợn trừng, đưa tay gãi gãi đầu, sau đó buông tay, hai tay không ngừng đưa ra, nhún nhún vai, vẻ mặt đầy vô tội nói:

- Thiên Hương Thành, xác thực không có người thứ hai nào tên là Quân Mạc Tà, đời thứ ba của Quân gia ngoài ta ra cũng không có thêm nam đinh nào khác.... bất quá, người có thể khẳng định đó là những lời nói về ta?

- Thật sự khó có thể là con a?

Ba người Đông Phương Vấn Tình nhất thời giật mình mở to mắt. Theo như lời đồn hắn là một tên công tử quần áo lụa là, tội ác tày trời, táng tận lương tâm.

- Rác rưởi!

Quân Mạc Tà mặt mũi xám xịt, giận dữ nói:

- Kẻ nào dám nói ca ca ta như thế? Ta mà là loại người này à! Thật... thật là chuyện cười lớn nhất thiên hạ. Cực kỳ hoang đường! Ca tuổi còn trẻ đầy triển vọng, thích làm vui người khác, anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong. Ở Thiên Hương thành cũng là một trong số những người đức cao vọng trọng, hiệp cốt nhu tràng, kiếm đảm cầm tâm, có thể nói là tiếng lành đồn xa, người người đều biết, cái tin đồn kia...

Độc Cô Tiểu Nghệ "Ha" một tiếng, ôm bụng đứng lên.

Ba người Đông Phương Vấn Tình khuôn mặt vốn đã tràn đầy khiếp sợ nhưng ngay sau đó cũng trở nên co giật, Đông Phương Vấn Kiếm trừng mắt quát:

- Thằng nhóc này, con xưng ca với ai đấy? Lão tử là cữu cữu của ngươi đó! Một điểm tôn trọng cũng không có!

Quân Mạc Tà vân vê tóc mai, vô cùng phiền muộn nói:

- Thân phận của các ngươi à, cái này... cứ bình tĩnh. Đợi Tam thúc ta đến rồi xác nhận cũng không muộn.

Ba đại Thần Huyền nhất thời râu tóc dựng ngược, hai mắt trợn trừng, vô cùng buồn bực, nói thế này là ý gì đây, lẽ nào tên Tam thúc hỗn trướng của ngươi không xác minh thì thân phận cữu cữu của bọn ta cũng sẽ không được công nhận sao?

Đêm đó, doanh trướng được dựng lên. Đương nhiên ba người Đông Phương Vấn Tình không chút khách khí độc chiếm ba chỗ.

Buổi tối, Độc Cô Tiểu Nghệ cùng Quản Thanh Hàn lén lút chạy ra ngoài, một người canh chừng cho một người tắm. Hai người cảm thán không thôi, đây quả là cơ hội tốt tránh việc Quân đại thiếu gia rình trộm, hiện tại hắn đang rất "hứng thú" bồi tiếp ba vị cữu cữu nói chuyện, trong lòng cảm thấy phiền muộn vô cùng, không khỏi thở dài một hơi, hận không thể đem ba vị cữu cữu trước khi xác định thân phận này đánh ngất xỉu quẳng ra khỏi doanh trướng.

Quân Mạc Tà trong lòng âm thầm nảy sinh ác độc:

- Đừng nghĩ các ngươi là cữu cữu của ta thì muốn làm gì cũng được nhá? Nếu không phải là không thể đánh các ngươi thì ta đã sớm động thủ rồi!

Cho nên kế hoạch không khỏi phải thay đổi một chút a!

Đã không thể làm theo kế hoạch đã được định sẵn, lại còn phải hao tổn tinh thần kinh khủng để nói chuyện phiếm...

Nguyên lai nói chuyện phiếm cũng là một việc hao tổn tâm lực của con người a.....

- Nói như vậy, lần này các ngươi đến Thiên Nam chính là đi vào một cái bẫy giăng sẵn? Thậm chí còn là thập tử nhất sinh?

Đông Phương Vấn Tình sắc mặt ngưng trọng hỏi.

- Có cạm bẫy hay không bây giờ vẫn còn khó nói, bất quá lần đi Thiên Nam này, đúng là cừu gia tụ hợp a.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc:

- Hơn nữa cừu gia của chúng ta cũng không phải người bình thường, ví như Phong Tuyết Ngân Thành này, Huyết Hồn Sơn trang cũng được tính là một trong số đó; ngoài ra, hừ hừ...., mấy tên tiểu tử được bố trí vào quân doanh chuyên để gây rối... cái này không đáng để ý.

Ba người đồng thời hít một hơi lãnh khí:

- Phong Tuyết Ngân Thành thì rõ rồi, nhưng còn Huyết Hồn sơn trang là chuyện gì đây?

Quân Mạc Tà cười khổ một tiếng, đem tất cả đầu đuôi nguyên căn sự tình nói qua một lượt, sau đó, bất đắc dĩ nói tiếp:

- Đại tẩu lần này vốn không nên đi theo chúng ta đến Thiên Nam, nhưng vì lo lắng cho hai thúc cháu nên nàng mới làm vậy; dụng tâm của nàng thế nào ta há lại không thể nhìn ra? Nếu không như vậy thì lấy tính cách một người luôn lãnh đạm với thế sự như nàng sao lại có thể lấy cái chết của mình để uy hiếp, bắt ta phải cho nàng cùng đi tới Thiên Nam? Chuyện này từ lâu ta đã nghĩ đến; bất quá còn đang phân vân đối sách mà thôi.

- Tên nhi tử hỗn trướng của Lệ Tuyệt Thiên không ngờ muốn cướp cháu dâu của bọn ta? Rác rưởi! Đúng là ăn gan hùm mật gấu rồi!

Quân Mạc Tà vừa nói xong, ba người Đông Phương Vấn Tình nhất thời nhảy dựng lên. Vẻ mặt đầy căm phẫn, không kìm nén được!

- Đợi khi tới Huyết Hồn sơn trang, lão phu không nói hai lời, trực tiếp đem tiểu tử kia thiến đi! Để cho hắn hết si tâm vọng tưởng, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Con mẹ nó, cũng không nghĩ tên tiểu tử cứt chó đó lại có cái đức hạnh tới mức này.

Đông Phương Vấn Đao căm giận tay chặt xuống một cái.

Quân Mạc Tà ách một tiếng, hắn thế nào cũng không có nghĩ ba vị cữu cữu trước mặt lại phản ứng dữ dội như vậy.

- Mạc Tà, ngươi nói "đại tẩu" kia có phải chính là nữ oa nhi băng lãnh ở cùng chỗ với ngươi hôm nay?

Đông Phương Vấn Tình cẩn thận dò hỏi.

- Đúng, chính là nàng.

Quân Mạc Tà thuận miệng đáp một tiếng, hắn cảm giác cố gắng nói chuyện với ba vị cữu cữu này thêm cũng chẳng mang lại kết quả gì, trời đã về khuya, hắn có chút buồn ngủ rồi.

- Haizz, cũng là một oa nhi mệnh khổ a. Đáng thương thay còn chưa gặp qua vài lần thì trượng phu đã hy sinh rồi, cũng vì một lời đính ước với người đã mất mà tới ở tại Quân gia các ngươi. Với một nữ tử như hoa như ngọc như vậy mà nói, đúng là uổng phí tuổi thanh xuân của mình mà, khuê phòng lẻ bóng, âu cũng khó tránh khỏi đau khổ a?

Đông Phương Vấn Tình thương xót thở dài một tiếng, rồi yên lặng than vãn không thôi.

Đông Phương Vấn Kiếm trên khuôn mặt gầy gò lãnh khốc xuất hiện nét tiếu ý, nói:

- Mạc Tà này, theo ta thấy oa nhi này thiên đình đầy đặn, mi thanh mục tú, thân thể thướt tha. Chính là một "nghi nam chi tương" (nói về người có mông to ^^!), lại nói, lớn lên cũng sẽ có chút tươi ngon mọng nước, đúng không?

Quân Mạc Tà hai tay duỗi ra, mơ mơ màng màng nói:

- Đúng vậy, quả thật sẽ rất tươi ngon mọng nước.

Hắn vừa nói vừa nuốt nước miếng ực một cái.

- A, đã như vậy thì cần phải nói nhiều làm gì?

Đông Phương Vấn Đao vỗ tay một cái, vui vẻ nói:

- Dù sao cũng là người Quân gia, chẳng lẽ còn chạy đi đâu được? Cháu lớn đã không còn, không phải còn một đứa cháu nhỏ này hay sao, tục ngữ nói quả không sai, phù sa không chảy ruộng ngoài a!

- Lão tam câm miệng! Nói bậy bạ cái gì đó?

Đông Phương Vấn Tình sắc mặt trầm xuống, lớn tiếng quát:

- Cái gì mà "phù sa không chảy ruộng ngoài"? Đây lời người làm cậu như đệ có thể nói sao? Đúng là làm càn! Ý nghĩ viển vông, ăn nói bừa bãi! Thật là vô liêm sỉ!

Đông Phương Vấn Đao sợ nhất là vị đại ca này, thấy hắn tức giận, nhất thời rụt đầu lại, không dám lên tiếng.

Quân Mạc Tà nhất thời cũng bị tiếng quát làm cho hoảng sợ, giật mình tỉnh lại, mơ hồ hỏi:

- Cái gì...cái gì mà "phù sa không chảy ruộng ngoài"?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 105: Đông Phương Vấn Tâm

- Ban ngày nhìn tiểu tử ngươi còn thấy có vẻ hẳn hoi, nhưng lúc này nhìn bộ dạng ngươi coi, nói ngươi là một tên công tử quần áo lụa là vẫn còn oan uổng hả? Đúng là không có tiền đồ gì cả! Mới vừa rồi còn ra vẻ buồn ngủ, mới nhắc đến chuyện này, ngươi tỉnh cũng thật nhanh nha!

Đông Phương Vấn Tình hừ một tiếng, vuốt ve chòm râu, trầm tư nói:

- Quả là một...một...một... vấn đề hao tổn tâm trí a!

- Nếu như thế thật ..... Quả là đáng tiếc..... Nhưng nếu là tiểu tử này.....nan giải, nan giải a..... Bất quá cũng không phải là một cái...một cái....

Đông Phương Vấn Đao và Đông Phương Vấn Kiếm nhất thời cùng phì một tiếng, đảo đảo hai cặp mắt trắng dã, thầm nghĩ: "Xem ra chủ ý trong lòng của lão đại cũng giống như vậy, chẳng qua trước mặt hai người bọn ta vẫn còn giả bộ, tỏ vẻ thanh cao, đúng là một ngụy quân tử a"! Hai người trong lòng cựu kỳ buồn bực, cái xấu là người khác nói, miễn sao không phải hắn nói, cái này là ý gì?

- Việc này cần phải từ từ... bàn tính kỹ lại đã.

Đông Phương Vấn Tình cuối cùng đưa ra một cái kết luận, rồi lại thở dài một hơi, lo lắng nói:

- Mạc Tà.... Vừa rồi mắng con cũng chính là vì muốn tốt cho con thôi. Cữu cữu cũng là bị lời đồn lừa gạt, cho nên cứ nghĩ tới con là có

chút khó chịu. Nhưng hôm nay, gặp mặt biết nguyên lai con lại hùng tư anh phát, tuổi trẻ tài cao, trong số thiếu niên đồng lứa có thể xem là số một, nếu bà ngoại nhìn thấy ngươi không biết sẽ vui mừng như thế nào! Nếu mẫu thân con có thể mở mắt ra nhìn thấy con bây giờ, không biết sẽ cao hứng biết bao nhiêu?

Hắn nói đến đây, ba huynh đệ nhất thời song song cúi đầu, nghĩ đến muội muội đã hôn mê mười năm nay, thần sắc cả ba người không giấu nổi nét ảm đạm, đau thương.

- Kể một vài chuyện về mẫu thân cho ta nghe đi.

Quân Mạc Tà có chút sầu não, trong lúc nói ra hai tiếng 'mẫu thân' này, hắn bỗng có phát hiện ngoài ý muốn, không ngờ trong lòng lại có cảm giác trìu mến vi diệu, hơn nữa, khi nói ra hai từ mẫu thân này, dĩ nhiên lại không có nửa điểm miễn cưỡng, tựa hồ đây là một chuyện tất yếu. Sâu trong tâm hồn, với huyết mạch bản thân, dường như từ lâu hắn đã tiếp nhận giống như Tam thúc, gia gia vậy....

Đông Phương Vấn Tình thở dài một tiếng, chất chứa cả sự than vãn. Dường như hắn đã đoán trước được chuyện này, nhưng nhìn chòm râu run rẩy cũng đủ biết trong lòng hắn đang vô cùng bi thống. Huynh đệ ba người nhìn nhau đều thấy trong mắt đối phương nét ảm đạm, buồn bã khó nói thành lời.

- Mẫu thân của ngươi, khuê danh gọi là Đông Phương Vấn Tâm, là tiểu muội muội mà chúng ta thương yêu nhất.... Ôn nhu, xinh đẹp, khả ái....

Đông Phương Vấn Tình thanh âm run rẩy, trầm thấp cực kỳ, hai mắt vốn đang mờ mịt bỗng sáng lên như ngọn đốc, thanh âm giống như người nói mê, tựa hồ tất cả những chuyện hắn kể ra đều dùng toàn bộ tinh thần, tâm huyết, bản thân dường như cũng rơi vào trong mây mù kể lại câu chuyện của tiểu muội mội năm đó, tiểu muội muội khả ái, tiểu muội muội khiến cho người ta yêu thương từ tận đáy lòng....

Nhưng hôm nay...

- Chuyện năm đó đến nay ta vẫn còn nhớ rõ. Năm đó gia tộc từ trên xuống dưới đều phản đối gả tiểu muội muội cho Quân Vô Hối, nhưng tiểu muội muội lại rất quyết tâm, vô luận mọi người can ngăn thế nào cũng không thay đổi quyết định của mình.

- Cuối cùng, mọi người cũng chẳng thể làm gì khác đành chấp nhận hôn sự của hai người, lúc đó mẫu thân đã từng nói: "Vấn Tâm, nếu mọi việc không được như ý thì hãy mau chóng trở về, đây vĩnh viễn là nhà của con!"

- Lúc đó, muội muội hạnh phúc cười nói: "Như ý bất như ý, Vấn Tâm nhiễm vấn tâm. Vô hối chung vô hối, tình thâm động tình thâm."

- Từ đó trở đi....

- Tới nay mọi người vẫn nhớ kỹ nụ cười hạnh phúc đó, như hoa xuân rực rỡ, để lại vô vàn ấm áp trong lòng mọi người trong gia tộc!

- Nhưng ai ngờ, khi về nhà, nàng hoa dung tiều tụy, tâm như tro tàn; ngủ một giấc mười năm, không còn là Vấn Tâm nữa!

- Nhớ lại thời gian mới đón nàng về nhà nàng vẫn còn thanh tỉnh, chỉ là thần sắc trống vắng, cô đơn không nói lời nào, cho đến ba ngày sau, lúc đó mẫu thân cùng mọi người đang ở bên cạnh nàng, tiểu muội muội đột nhiên dùng hết khí lực cuối cùng của mình, thì thào nói mấy câu: "Kim sinh vô hối, sinh sinh vô hối; quân ký vô hối, thiếp diệc vô hối; vấn tâm hà tại? Chung quy vô hối! Thiên địa vô hối, sinh tử vô hối!" (Kiếp này không hối hận, sống là người của Vô Hối, là vợ Vô Hối, Vô Hối ở đâu Vấn Tâm ở đó! Thủy chung không hối hận, sinh tử cũng không hối hận - DG)

- Nói xong câu đó, từ đôi mắt gần như khô cạn của nàng chậm rãi chảy ra hai giọt nhiệt lệ rơi nhẹ xuống gối, rồi nàng từ từ nhắm mắt lại, từ đó hôn mê tới tận bây giờ cũng chưa tỉnh lại.

- Mãi cho đến lúc hôn mê, trong lòng của tiểu muội muội vẫn không hối hận, cũng không phải là cừu hận khắc cốt ghi tâm!

Sống, ta theo hắn; chết, ta theo hắn! Sống chết không hối hận!

- Mười năm qua, gia tộc đã tìm đủ mọi cách nhưng cuối cùng cũng kiệt lực, chỉ có thể bảo trì một điểm sinh cơ cho nàng, bất luận dùng cách nào cũng không thể làm cho nàng mở mắt!

- Nàng không hối hận! Đã không vướng bận gì nữa rồi.....

- Mẫu thân vì việc này bừng bừng nổi giận, hung hãn xuất động toàn bộ một trăm chín mươi sáu sát thủ do gia tộc bồi dưỡng nhiều năm, có thực lực từ Địa Huyền trở nên, sát lục giang hồ, trắng trợn trả thù! Đông Phương Thế Gia thích khách, cũng vì chuyện này mà chỉ trong mấy năm danh chấn thiên hạ. Đối với Phong Tuyết Ngân Thành lại càng cẩn thận chiếu cố, nhất thời làm cho toàn bộ đại lục cảm thấy bất an, lo sợ.

- Nhưng Đông Phương Thế Gia dù có cường hãn tới đâu cũng chỉ là một gia tộc, sao có thể đối đầu với cả thiên hạ.

- Cuối cùng bị tam đại Chí Tôn chặn đường, Lệ Tuyệt Thiên và Phong Tuyết Ngân Thành đem chủ lực của Đông Phương Thế Gia vây ở Đoạn Long Cốc; ngay cả thần long luôn thấy đầu mà không thấy đuôi là đệ nhất Chí tôn Vân Biệt Trần lúc đó cũng xuất hiện.

- Hai bên làm một đổ ước, đánh một trận quyết định thắng bại!

- Một mình mẫu thân độc chiến Phong Tuyết Ngân Thành Tiêu Gia Tiêu Hành Vân và Tiêu Bố Vũ. Lúc đó cũng đã định trước: Nếu Tiêu gia bị thua, bất kể hai người Tiêu Hành Vân và Tiêu Bố Vũ sống hay chết, hận cừu này liền xóa bỏ, còn nếu mẫu thân bị thua, Đông Phương Thế Gia từ nay về sau thoái ẩn giang hồ.

- Vì vậy hai bên đánh một trận kinh thế, cũng có thể gọi là kinh thiên động địa!

- Mẫu thân cuối cùng do đánh lâu mà đuối sức, hơn nữa lại độc chiến hai đại Thần Huyền tứ phẩm cường giả, rốt cục thua một chiêu. Sau đó bị ép lập thệ rằng: Trừ phi kiếm phong băng tháp tuyết sơn, huyền thú tẫn xuất thiên phạt (đại khái là trừ khi tuyết trên đỉnh Kiếm Phong của Phong Tuyết Ngân Thành sụp đổ, toàn bộ huyền thú ra khỏi Thiên phạt sâm lâm), bằng không, Đông Phương Thế Gia vĩnh viễn không được xuất hiện ở trên đại lục! Nếu vi phạm lời thề, bát đại Chí Tôn sẽ hợp lại trừng trị!

- Trong số thiên hạ bát đại Chí Tôn có mặt khi đó thì Úy Lam Chí Tôn Mộng Hồng Trần cùng Thần Ưng Chí Tôn Ưng Bác Không là hai người chưa có thực lực Chí Tôn. Sau chuyện lần đó hai người này thất tung, khi xuất hiện trở lại mới có thực lực là Chí Tôn như bây giờ.

- Nhưng.... Trận chiến ấy tuy rằng mẫu thân thất bại nhưng cũng lưu lại hậu thủ, Tiêu Hành Vân cùng Tiêu Bố Vũ hai người, từ đó về sau, tu vi chỉ dừng lại mức Thần Huyền tứ phẩm, cả đời vô vọng đột phá Chí Tôn cảnh giới!

- Mà sau trận đánh đó, mặc dù chiến quả vô cùng huy hoàng nhưng Đông Phương Thế Gia thủy chung vẫn không khỏi nguyên khí đại thương.....

- Ngoại trừ khi Vô Ưu, Vô Sầu chết trận có xuất hiện thêm một lần, còn đâu thì mười năm qua Đông Phương Thế Gia không có xuất hiện trên đại lục thêm một lần nào nữa.....

Đông Phương Vấn Tình đem tất cả những chuyện xảy ra từ năm đó cho tới nay nói qua một lượt, vô luận là Đông Phương tam huynh đệ, hay là người hỏi như Quân Mạc Tà, sau khi nghe hết đoạn bí sử thì cả bốn người ở đây đều cảm thấy trong lòng như có một tòa đại sơn đè nặng, dồn ép tới mức làm cho người ta không thở được. Quân Mạc Tà ngơ ngác nhìn ánh nến chập chờn. Tuy trên mặt không lộ ra bất cứ biểu tình nào, nhưng trong lòng đã nổi lên vô vàn sóng gió.

Lúc đó, nhất thời trong đầu hắn hiện lên hình ảnh mẫu thân dù chết không hối hận, cùng với đó bản thân hắn như được sống lại với mọi chuyện xảy ra năm ấy, tựa như nhìn thấy cảnh thích khách của Đông Phương Thế Gia trải khắp đại lục, tiên huyết đoạt mệnh, không đắc thủ không thôi; cứ như vậy mà tung hoành giang hồ, uy lăng thiên hạ!

Thần trí lại như bay về tham dự trận chiến tại Đoạn Long Cốc năm đó; tựa như chứng kiến hết sự tuyệt vọng trong mắt từng thành viên của Đông Phương Thế Gia trong trận chi chiến ấy! Trận chiến ấy, Đông Phương lão phu nhân có thể thắng mà lại không thể thắng, không thể bại nhưng vẫn phải bại! Ngay cả khi có mười thành nắm chắc cũng vẫn phải cam tâm thủ bại!

Bại, có thật nhiều cách, nhưng bại như thế so với thắng còn khó khăn hơn!

Có Vân Biệt Trần, Lệ Tuyệt Thiên, Hàn Phong Tuyết tọa trấn, đó chính là ba người bài danh đầu tiên trong bát đại Chí Tôn khi đó! Nếu như Đông Phương Thế Gia thắng..... Huyết hải thâm cừu này há có thể một lời xóa bỏ sạch sẽ?

Đúng là chuyện đùa! Nói tuy nghe êm tai vạn phần nhưng sợ rằng sau đó dù cho Đông Phương Thế Gia muốn xóa bỏ, Phong Tuyết Ngân Thành Tiêu gia chắc chắn cũng kiên quyết không chịu! Hai lão tổ tông đều chết trận, há có thể không báo thù này?

Mà tam đại Chí Tôn há lại có thể cho phép xảy ra chiến hỏa phân tranh? Cho nên đó chính là bi kịch của Đông Phương Thế Gia, thời gian bị chặn đường cũng đã được định sẵn rồi! Vì sinh tử tồn vong của Đông Phương Thế Gia, Đông Phương lão phu nhân không thể không bại, không muốn cũng phải chấp nhận thất bại!

Có thể thắng, nhưng lại phải bại, đây là loại bi tráng gì!

Quân Mạc Tà chắc chắn một điều rằng, mọi người có mặt lúc đó ai ai trong lòng cũng đều hiểu rõ! Trận chiến năm ấy, lão phu nhân tuyệt đối

không bại; bằng không há lại có thể thua vừa đúng một chiêu? Rồi lại âm thầm đả thương Tiêu Hành Vân, Tiêu Bố Vũ, làm cho tu vi của hai người cả đời chỉ dừng lại ở Thần huyền tứ phẩm?

Kết quả này căn bản là do áp lực của ba vị Chí tôn tạo nên mà thôi! Cho nên Đông Phương Thế Gia phải chịu khuất phục!

Đột nhiên, trong lòng Quân Mạc Tà đối với tam đại Chí Tôn xuất hiện một tia phản cảm!

Trừ phi kiếm phong băng tháp tuyết sơn, huyền thú tẫn xuất Thiên Phạt! Đây là loại điều kiện chó má gì vậy?

Căn bản là loại điều kiện vĩnh viễn không xảy ra a!

Con mẹ nó, sao các ngươi không nói thẳng là trừ khi long trời lở đất mới chấp thuận cho Đông Phương Thế Gia tái xuất đi?

Nếu có một ngày lão tử cùng bọn chúng đổ ước, chắc chắn sẽ đưa ra điều kiện: Chuột bay đầy trời, hùng ưng bơi loạn dưới nước ! Cá tung tăng đầy đường!

Con bà nó, chính là như thế!

- Cũng vì chuyện này mà mười năm trước, mẫu thân cùng với Quân gia các ngươi chính thức quyết liệt!

- Bởi vì cách làm của gia gia con làm cho mẫu thân ta, cũng chính là bà ngoại của con vô cùng bất mãn, thậm chí là phản cảm tới cực điểm!

Đông Phương Vấn Tình thở dài sườn sượt, trong mắt cũng không biết hiện lên tư vị gì.

Quân Mạc Tà nhất thời trầm xuống, việc này... tuy hắn có muôn ngàn lời muốn nói nhưng lại không biết diễn đạt như thế nào. Tính tình của gia gia hắn hiểu rất rõ, chắc chắn sẽ chẳng bao giờ chịu xung đột với hoàng

gia; nói không chừng là bên ngoại cũng muốn tận diệt Thiên Hương hoàng gia, chẳng qua là vì gia gia không chịu mà thôi.

Cũng chình vì lập trường hai bên đối lập như thế nên mới xảy ra tình cảnh quyết liệt giữa hai nhà!

Mà thôi, với tính cách ngu trung như của gia gia thì cái loại sự tình như thế này hoàn toàn có thể đoán được. Nhưng hiện tại, đã trải qua nhiều năm như vậy mà hai bên vẫn không thay đổi....

- Quân Chiến Thiên một đời anh hùng, tính tình ngay thẳng, trung nghĩa vô song; tuy đây là ưu điểm lớn nhất nhưng cũng lại là tử huyệt duy nhất của ông ta!

Đông Phương Vấn Tình thở dài một tiếng nói:

- Từ xưa đến nay, chim hết thì bẻ cung; thỏ hết thì chó săn cũng đem thịt. Càng là trung nghĩa vô song, cả quốc gia khâm phục, chiến tướng uy vọng càng cao, thì kết quả cuối cùng nhận được lại càng bi thảm, không phải đột tử sa trường, thì chính là xét nhà diệt tộc... Công cao lấn chủ a!

Đông Phương Vấn Tình ánh mắt đầy thâm ý nhìn Quân Mạc Tà, sau đó ngâm nga nói:

- Cao quan lộc hậu a túc đạo, vinh hoa phú quý tẫn phiêu miểu; hà như túng hoành thiên địa gian, khoái ý ân cừu nhâm tiêu diêu.(Quan cao lộc hậu cũng chỉ là hư danh, phú quý vinh hoa có cũng như không, sao có thể bằng được tung hoành thiên địa, khoái ý, ân cừu tiêu diêu tự tại - DG)

- Ha ha.... Cái này, các ngươi không cần lo lắng; các ngươi xem ta có giống với một người ngu trung không?

Quân Mạc Tà cười cười, muốn làm dịu bầu không khí vốn đang nặng nề đi một chút. Bằng không, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ cả bốn người đều bị ép cho không thở được.

Đông Phương Vấn Tình nói:

- Tiểu tử con đích xác không giống! Ngược lại như một tiểu hoạt đầu (kẻ dối trá, láu cá), không, phải gọi là một đại hoạt đầu mới đúng!

Quân Mạc Tà rất hiếu kỳ nên hỏi:

- Nếu Đông Phương Thế Gia không thể ra mặt, vậy con sẽ thế nào đây?

- Đông Phương Thế Gia tất nhiên không có khả năng quang minh chính đại xuất hiện, nhưng chúng ta vẫn có thể đi lại trên giang hồ, miễn là không mang danh nghĩa Đông Phương Thế Gia hành sự, mai danh ẩn tích, chẳng lẽ như vậy không được sao? Nếu quả thật toàn bộ gia tộc đều như con rùa rụt đầu trốn trong núi, không phải là muốn chết đói đấy chứ?

Đông Phương Vấn Đao nhìn Quân Mạc Tà, hai mắt dường như muốn nói: "Ngươi rất ngu...!"

Quân Mạc Tà ngạc nhiên...

- Lại nói lúc này đây, huyền thú triều quả là cường đại trước nay chưa từng có, về phần liên quân đương nhiên là tập hợp tất cả những thế lực mạnh mẽ nhất có thể, cho nên ba người bọn ta đồng thời ra ngoài lần này, cũng chính là muốn cùng với Huyết Hồn sơn trang đạt được một cái cam kết.

Đông Phương Vấn Tình ha hả cười, xem như là vì Quân Mạc Tà giải vây.

- Cam kết?

Quân Mạc Tà hai mắt trơn trừng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 106: Chướng Ngại Lớn Nhất Của Sự Tiến Bộ Huyền Công

- Tự nhiên là cam kết! Chúng ta Đông Phương Thế Gia từ trước tới nay có làm chuyện không công bao giờ?

Đông Phương Vấn Tình trừng mắt quát lớn, rồi cất tiếng trách mắng:

- Đây chính là nguyên tắc cơ bản nhất của chúng ta!

- A....! Ha ha!

Quân Mạc Tà run sợ một lát, đột nhiên cất tiếng cười to.

Cái này đúng là - Bất thị nhất gia nhân, bất tiến nhất gia môn!- (Không phải người một nhà nhưng đi cùng một ngõ -DG^^!)

Rõ ràng giống hệt như nguyên tắc của ca ca ta a.

- Con cười cái gì?

Ba người đồng thời trừng mắt:

- Năm đó gia gia của con đã nói với chúng ta chính xác như vậy, lẽ nào con là tôn tử mà cũng dám chê cười, thật là....!

- Không phải cười cái đó; đây là chuyện đương nhiên, thu tiền tài của người cũng có nghĩa là thay người gánh chịu tai ương, thay người làm việc, cho nên tự nhiên cần phải nhận thù lao! Chuyện này có gì mà phải bàn cãi? Lẽ nào phải bỏ công mà bất thụ lộc mới là quang minh chính đại sao? Nếu là vậy thì không còn gì để nói nữa rồi.

Quân Mạc Tà hì hì cười, nói:

- Vậy lần này xuất động thù lao nhận được là bao nhiêu?

- Mười vạn lượng bạc, hơn nữa là mỗi người mười vạn lượng bạc! Chúng ta có ba người, chính là vừa tròn ba mươi vạn lượng bạc!

Đông Phương Vấn Đao có chút kiêu ngạo, đưa tay ra phủi phủi gấu áo của mình nói tiếp:

- Cái này đủ thấy giá trị của chúng ta cũng không thấp a?

Quân Mạc Tà trợn mắt líu lưỡi, không nói ra lời

- Có ba mươi vạn lượng bạc này mang về là có thể cung ứng cho gia tộc trong một thời gian dài rồi.

Đông Phương Vấn Tình có chút tự đắc, vuốt ve chòm râu, hai mắt nheo lại, bộ dạng tỏ ra rất có thành tựu.

"Phanh!" Quân Mạc Tà nhất thời tè xấp xuống đất, đầu hung hăng nện vào giá nến đang cháy trước mặt, nhất thời dập tắt ngọn lửa, trên mặt dính đầy dầu mỡ (ngày trước dùng dầu mỡ thắp nến).

- Này, làm sao vậy?

Đông Phương Vấn Đao ba người thất kinh, vội vàng kéo hắn ra. Chẳng lẽ là thấy chúng ta một lần hành động đã thu được nhiều bạc như vậy nên bị dọa cho khiếp sợ rồi?

Không thể không thừa nhận, Quân đại thiếu gia đúng là đã bị dọa cho khiếp sợ rồi!

Về phần lí do khiếp sợ thì....

- Một người mười vạn lượng bạc, ba người tổng cộng ba mươi vạn lượng bạc? Thù lao sao lại rẻ mạt như vậy! Vài vò rượu con uống cũng đủ có giá như vậy rồi. Sao con lại không biết, từ khi nào mà đường

đường là Thần huyền cường giả không ngờ lại được trả thù lao giống như của dân công bình thường như thế?

Quân Mạc Tà được lôi ra từ đống lộn xộn, há mồm nói câu đầu tiên nhưng lại làm cho ba vị Thần Huyền cường giả xấu hổ vô cùng.

Tính ra Quân đại thiếu gia cũng không có nói láo, lần trước quý tộc đường bán đấu giá "Vạn kim mỹ tửu", quý tắc quý hĩ(đồ quý thì không rẻ), quả nhiên rượu này không hổ với tên gọi, chính là cực phẩm trong cực phẩm. Mà dù nói là làm khuynh đảo chúng sinh cũng không quá đáng chút nào. Càng quan trọng hơn nữa là rượu này chỉ được bán ra với số lượng rất ít và giới hạn trong tầng lớp quý tộc, cao tầng của Thiên Hương thành, bởi đó chính là món lợi kếch xù mà Quý tộc đường hướng đến. Của ít thường là của hiếm, cho nên chỉ trong một thời gian ngắn, "Vạn kim mỹ tửu" chẳng những làm khuynh đảo chúng sinh trong lãnh thổ của Thiên Hương đế quốc, mà còn trong rất nhiều các quốc gia khác trên Huyền Huyền đại lục.(Đoạn này ta chém cho dễ hiểu, nghĩa nguyên văn dịch ra hơi lủng củng^^! - DG)

Đúng là "Vạn kim mỹ tửu" có khác. Không những là có giá bán trên trời, càng quý hơn nữa bởi vì Quý tộc đường đã tuyên bố sẽ không bán ra thêm một vò nào nữa, cho nên nguồn hàng chính thức không còn nữa. Vì vậy, chỉ còn lại một lượng rất nhỏ xuất hiện tại chợ đen, đây đây chính là rượu do những phú thương lúc trước may mắn trong buổi đấu giá mua được không ít đem ra bán lại mà thôi. Mà mấy người Quân đại thiếu gia, Đường mập mạp, Hải Trầm Phong qua nhiều nguồn tin cũng biết được giá bán khởi điểm của "Vạn kim mỹ tửu" không ngờ tiêu lên tới ba vạn lượng một vò, so với giá bán ban đầu đúng là càng kinh khủng hơn nhiều!

- Rác rưởi! Rượu ngươi uống là kim tử, phỉ thúy sản xuất ra chắc? Uống chút rượu giá tới vạn lượng bạc? Còn mướn một dân công bình thường thì bỏ mười vạn lượng bạc a?

Đông Phương Vấn Đao phiền muộn tới cực điểm. Nhưng hắn cũng minh bạch một điều, Thiên Hương đế quốc cao tầng từ xưa tới nay xa hoa lãng phí có tiếng, hơn xa so với quý tộc ở những nơi khác trên toàn đại lục này. Kể cả là "hoàn khố công tử", đại danh của Quân đại thiếu gia cũng chưa hẳn là giả.

Nói đến Đông Phương Thế Gia năm đó, nguyên lai cũng từng là một thế gia đỉnh phong có tiếng trên đại lục, mặc dù không thể so với Phong Tuyết Ngân Thành, Huyết Hồn sơn trang, nhưng cũng có thực lực cường đại. Chỉ là xưa nay hành sự luôn bí ẩn, âm thầm cho nên mới có ít người biết đến. Nhưng nói về sức người, sức của thì bọn họ cũng có chút đáng khen ngợi.

Từ mười năm trở lại đây, Đông Phương Thế Gia tuân thủ theo lời thề tại Đoạn Hồn Cốc năm đó, toàn bộ gia tộc giống như vô tung vô ảnh biến mất khỏi thế gian, ẩn cư tại nơi mà không ai có thể tìm được, hầu như chặt đứt toàn bộ liên hệ với thế giới bên ngoài.

Lại nói, trong vài năm đầu tiên, mấy Chí Tôn luôn luôn để ý kỹ càng, chỉ e Đông Phương Thế Gia không tuân thủ thệ ngôn. Vì vậy, dưới cường đại áp lực như thế, Đông Phương Thế Gia cũng không khỏi phải chịu khuất phục, cùng với thế gian triệt để cắt đứt quan hệ. Thế nhưng, chỉ cần đơn cử theo toán học mà tính, nhu cầu ăn, mặc, đi lại... cho hơn trăm con người thủy chung cũng là một con số không nhỏ! Dù có căn cơ thâm hậu đến mấy đi chăng nữa, cũng chỉ là lấy trứng chọi đá mà thôi. Cho nên chỉ mấy năm sau, tất cả đều bắt đầu có cảm giác miệng ăn núi lở. Lúc đó liền bắt đầu liên hệ với mấy vị Chí Tôn, hy vọng có thể khôi phục sinh ý của Đông Phương Thế Gia.

Dù sao, Đông Phương Thế Gia có thể không xuất hiện nhưng chung quy vẫn phải tham gia giao dịch buôn bán của thế tục, tìm kế sinh nhai. Nhưng trong ba vị Chí Tôn làm chứng ngày trước thì Vân Biệt Trần xưa nay như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, còn Lệ Tuyệt Thiên quanh năm vân du, rất khó gặp được. Người duy nhất có khả năng gặp

được là Hàn Phong Tuyết thì lại là người của Phong Tuyết Ngân Thành, chung quy khó có thể gặp được cả ba người.

Vạn bất đắc dĩ, Đông Phương Thế Gia hàng năm đành phải phái ra vài người duy trì sinh ý, nhưng vài năm trở lại đây lại không có người nào. Vốn trước đó có chút sinh ý nhưng hiện tại đa phần cũng đã suy bại rồi, mà muốn làm sinh ý mới cũng cần phải có lượng lớn nhân lực và vật lực, không có đơn giản là nói muốn làm thì làm được ngay.

Hiện tại, Lệ Tuyệt Thiên tự mình truyền thư tới Đông Phương Thế Gia tìm kiếm sự trợ giúp, ra giá mười vạn lượng bạc một người, đây cũng có thể coi là một nguồn thu nhập khá lớn! Đồng thời cũng biểu lộ rõ ràng ý tứ của Lệ Tuyệt Thiên rằng: Các ngươi tái xuất giang hồ, ta cho dù có biết nhưng cũng sẽ không hỏi đến.

Nói thật, lần giao dịch này đối với Đông Phương Thế Gia vô cùng quan trọng, thậm chí còn giống như họ thiếu Huyết Hồn sơn trang một cái đại nhân tình vậy. Cho nên lần này Đông Phương Tam Kiếm đồng thời xuất mã. Nguyên lai chính là như vậy chứ không phải vì tham ba mươi vạn lượng bạc thù lao.

- Những năm gần đây, gia gia của con vào mỗi mùa trong năm đều âm thầm phái nhân mã mang rất nhiều vật tư tới cho Đông Phương Thế Gia; nhưng bà ngoại con một mực từ chối không nhận.

Đông Phương Vấn Tình cười khổ một tiếng. Sau đó thở dài nói tiếp:

- Có ai ngờ được, Đông Phương Thế Gia năm đó từng tung hoàng thiên hạ lại bị rơi vào tình cảnh như bây giờ?

Quân Mạc Tà im lặng không nói gì.

Chuyện này rốt cuộc cái nào đúng, cái nào sai rất là khó nói rõ.

Gia gia đâu phải người vô tình, hắn cũng chỉ là một lão nhân như bao lão nhân bình thường khác mà thôi. Cứ cho là Đông Phương Thế Gia

thực lực cường đại đi! Thậm chí là đạo lý nằm trong tay hai nhà bọn họ thì sao? Nếu như tùy tiện tiêu diệt Thiên Hương đế quốc hoàng thất thì chắc chắn sẽ dẫn tới công phẫn của toàn bộ đại lục. Lúc đó, không kể tới những người có mặt khi thành lập Chí Tôn minh ước hiển nhiên sẽ ra tay can thiệp, mà kể cả là thiên hạ bát đại Chí tôn đương thời cũng sẽ xuất thủ gây khó dễ.

Huống chi còn có Tiêu Gia Phong Tuyết Ngân Thành.

Chỉ một khúc mắc nhỏ này thôi cũng có thể làm cho Đông Phương Thế Gia và Quân gia hai nhà đồng thời bị hủy diệt!

Cái này tuyệt đối là chuyện ván đã đóng thuyền, hơn nữa còn là kết quả mà bất kể kẻ nào cũng muốn tận mắt chứng kiến! Bản thân gia gia cả đời tung hoành sa trường, nhưng nếu kết quả rõ ràng như vậy mà cũng không nhìn ra được thì đúng là uổng phí thanh danh một đời đại tướng.

Suy tính mọi đường, cuối cùng mới đưa ra một quyết định đoạn tuyệt quan hệ, vô luận như thế nào, bảo trụ hai gia tộc mới là điều quan trọng nhất cần làm!

Cuối cùng nhận được kết quả như hiện tại, mặc dù mọi người tạm thời đều rất thống khổ, nhưng có thể cam đoan cả hai nhà vẫn có cuộc sống yên ổn. Hơn nữa, ít nhất có thể khẳng định Đông Phương Thế Gia chắc chắn không bị tuyệt diệt, lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Bằng không, lấy tính tình như của Quân Chiến Thiên mà nói, há lại có thể nén giận như thế, đồng thời hoàn toàn không đề cập tới chuyện báo thù?

Quân Mạc Tà vẫn kỳ quái, bản thân gia gia cùng Tam thúc đều là "nhân chung chân nam nhi, thiết huyết vĩ trượng phu". Làm sao có thể nhiều năm như vậy vẫn không đi báo thù? Chỉ bằng mười sáu chữ trong Quân gia tổ huấn cũng đủ để phải báo thù rồi, nhưng nguyên lai vẫn còn có nguyên nhân sâu xa như vậy.

Với Quân Chiến Thiên mà nói, nếu người của Quân gia vì báo thù mà chết sạch lão cũng không chớp mắt lấy một cái. Thế nhưng, nếu vì

chuyện này mà làm liên lụy tới Đông Phương Thế Gia chịu họa diệt tộc, với tính cách ngay thẳng như của lão gia tử mà nói, thì đây tuyệt đối là chuyện ngàn vạn lần không thể chấp nhận được. Là một nam nhân dưới khố có chym, tất nhiên sẽ không tiếc rẻ nhiệt huyết, sinh mạng của gia tộc mình, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không làm liên lụy tới chuyện sinh tử của người khác!

Quân Mạc Tà cho rằng, mặc dù đây chỉ là cách nhìn của bản thân hắn về chuyện này mà thôi, không chắc chắn là chính xác toàn bộ nhưng hắn dám khẳng định cũng không sai lệch so với sự thật là mấy.

- Trên thực tế, mười năm qua ẩn cư với Đông Phương Thế Gia chúng ta mà nói, chưa hẳn đã là một chuyện xấu.

Đông Phương Vấn Tình nhìn bộ dáng khổ sở của Quân Mạc Tà mỉm cười trấn an, nói:

- Đông Phương Thế Gia chúng ta xưa nay lấy ám sát thuật dương danh thiên hạ. Thế nhưng, phải thừa nhận một sự thật đó là, ám sát thuật cũng chính là nỗi đau âm thầm lớn nhất của Đông Phương Thế Gia, đó cũng chính là thiếu sót lớn nhất!

- Đây là vì sao?

Quân Mạc Tà cảm thấy có chút không giải thích nổi.

- Đông Phương Thế Gia ta tới nay cũng đã trải qua ba trăm năm tồn tại. Trong các thế hệ, cao thủ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, nhưng cho tới bây giờ vẫn không có xuất hiện một cường giả cấp Chí tôn nào!

Đông Phương Vấn Tình khổ sở nói.

- A? Đây là đạo lý gì, năm đó chẳng phải lão phu nhân lấy sức một người kịch chiến Tiêu Gia hai đại Thần Huyền cao thủ là gì? Hơn nữa có thể thắng mà lại không thèm thắng, thực lực kinh người bậc này còn không phải là Chí tôn thực lực sao?

Quân Mạc Tà có chút không hiểu!

- Mẫu thân năm đó tất nhiên là lấy sức một người kịch chiến hai đại Thần Huyền, hiển nhiên đã có thực lực siêu phàm nhập thánh. Người có thể sánh với cao thủ cấp Chí Tôn, nhưng chân chính lại không có tiến nhập vào Chí Tôn chi cảnh! Đông Phương Thế Gia sở tu chính là ám sát thuật, xưa nay luôn luôn chú ý về phương diện ẩn hình diệt tích, nhất kích tất sát, truyền xa vạn dặm! Thích khách, tuyệt không thể đánh đồng cùng sát thủ!

Đông Phương Vấn Tình trầm giọng nói:

- Cũng vì như thế mà từ trước tới giờ, mục đích chính của tu luyện chính bởi vì hoàn thiện ám sát thuật, làm sao để nó trở nên hoàn mỹ nhất. Đông Phương Thế Gia từ khi xuất hiện trên giang hồ tới nay, liền bỏ ra rất nhiều tâm sức, không biết mệt mỏi nghiên cứu ra loại thân pháp linh hoạt nhất, nhanh nhất. Từ thế hệ này qua thế hệ khác, càng ngày càng tinh xảo; cho đến hôm nay, có thể nói thân pháp đã đạt tới mức thiên biến vạn hóa, chân chính tiến nhập hoàn mỹ chi cảnh.

- Nhưng cũng chính vì như thế mà làm cho chúng ta đi vào một cái oai lộ(con đường lệch lạc), một cái oai lộ mà khó có thể quay đầu lại được.

- Oai lộ?

Quân Mạc Tà dường như hiểu ra được vấn đề. Sắc mặt dần dần trở nên khó coi.

- Con đoán ra được? Con cũng là người tinh thông một bộ thân pháp tinh diệu, có lẽ vì vậy mới có thể hiểu được vấn đề nhanh hơn bình thường một chút.

Đông Phương Vấn Tình nhìn thấy sắc mặt của hắn như vậy không khỏi thở dài, nói:

- Phàm là thần Huyền cường giả nếu như muốn đột phá tấn giai lên cấp bậc Chí Tôn, cũng không phải cứ có Huyền công thâm hậu là có thể "nước chảy thành sông", thành công tấn giai được. Bất luận là Thần Huyền cường giả nào cũng vậy, trong thời gian tấn giai lên cấp bậc Chí Tôn cũng đều hình thành cho mình một đường lối riêng.

Bao gồm Huyền khí của bản thân cộng với lý giải đặc biệt với vũ kỹ của họ. Do đó, sẽ hình thành một cái lĩnh vực đặc biệt, không giống với cường giả thông thường. Có thể nói, mỗi một vị Chí Tôn đều là một tông sư có thể đứng ra khai tông lập phái!

- Mà hết thảy những điều này đều là kết quả của cả một quá trình tìm tòi, nghiên cứu ma luyện. Mà tìm tòi, nghiên cứu từ đâu? Chính là từ thực chiến, từ trong sinh tử chiến đấu! Từ trong thực chiến không ngừng phát hiện nhược điểm của mình, không ngừng cải tiến, sau đó lại tiếp tục thực chiến không ngừng, rồi lại tiếp tục cải tiến. Sau trăm nghìn lần như thế mới có thể thu được kiến giải riêng của bản thân mình về vũ kỹ, đạt tới cảnh giới cảm ngộ! Đó cũng là nguyên nhân giải thích vì sao mỗi vị Chí Tôn đều từng là những "võ si". Nếu họ không si mê vũ kỹ huyền công, làm sao có thể đạt được Chí Tôn địa vị? Đơn giản chỉ là một mặt không ngừng khổ tu, đồng thời phấn đấu cả đời chỉ vì mục đích duy nhất, tấn giai lên Chí Tôn cấp bậc!

Quân Mạc Tà yên lặng gật đầu. Hắn chợt nghĩ đến Ưng Bác Không không quản mạo hiểm phấn thân toái cốt(tan xương nát thịt) lên đỉnh tuyết sơn chiến đấu với Huyền ưng, cũng chẳng thèm để ý thể diện của mình, đi tới đâu cũng gây sự, tìm người tỷ thí. Chẳng lẽ không phải vì nguyên nhân này sao?

- Mà thích khách như chúng ta, mặc dù chiến đấu hay sát lục đều có thừa, thế nhưng căn cứ vào đặc tính của thích khách mà nói, khuyết điểm chính là không có cơ hội cùng người chính diện giao thủ để rút ra bài học cho bản thân. Nếu như chính diện giao thủ với người còn gọi là thích khách cái rắm? Vì thế chúng ta sát lục tuy nhiều vô kể nhưng thu hoạch duy nhất chỉ là kỹ năng giết người của bản thân ngày càng hoàn thiện mà

thôi. Còn việc học hỏi chiêu số từ võ công của người khác chỉ là con số không mà thôi! Thích khách một khi xuất thủ, điều quan trọng nhất chính là "nhất kích tất sát". Tuy sắc bén như thề, sạch sẽ, lưu loát là vậy, nhưng đó chính là chuyện bình thường trong nghề thích khách. Một khi không thể "nhất kích tất sát" mục tiêu thì người chết sẽ chính là bản thân mình! Thích khách nếu để lộ sơ hở, thất bại trước mặt đối thủ, đó chính là tự tìm tử lộ cho mình!

- Đây cũng là chỗ thiếu hụt lớn nhất của Đông Phương Thế Gia! Đó cũng là nguyên do vì sao mà năm đó Đông Phương Thế Gia chúng ta tuy rằng cao thủ như mây, thích khách vô số, nhưng khi đối mặt với ba vị Chí Tôn thì hoàn toàn thúc thủ vô sách! Cũng vì vậy mà năm ấy mẫu thân chỉ có thể ủy khuất chọn lựa, lập thệ ngôn thiệt thòi như vậy!

Đông Phương Vẫn Tình nhãn thần lấp lánh nhìn Quân Mạc Tà nói tiếp:

- Ngày hôm nay nói cho con một vài chuyện xưa, mục đích của ta chắc con cũng hiểu được! Bởi vì thân pháp của con so với chúng ta còn quỷ dị, linh động hơn nhiều! Với thân pháp đó, ta có thể cam đoan rằng không có kẻ nào có thể giết được con. Nhưng chính thân pháp này cũng chính là cản trở đối với việc tu luyện vũ kỹ của con.

- Một cường giả khi đã có được thân pháp kinh diệu như vậy hộ thân thì cuộc đời này của con sẽ không bao giờ cần lo lắng về tình mạng nữa; đồng thời có thể nhờ vào nó mà tung hoành thiên hạ!

- Nhưng mà một khi con đã có bộ thân pháp sở cậy, không cần lo lắng về tính mạng của bản thân, cho nên đâu có điều gì để con phải bận tâm nữa? Ngay cả chính bản thân mặc dù không chịu thừa nhận hoặc là tu luyện lười nhác đi nữa thì trên thực tế, nếu ngươi đã có thân pháp như vậy thì tâm tính của con so với Huyền giả bình thường đã khác nhau rồi!

- Cho nên con sẽ không bao giờ tận lực trong chiến đấu, không bao giờ có được cái cảm giác nơm nớp lo sợ giữa ranh giới sinh tử. Nhưng.... chỉ khi đối mặt với tử vong áp lực mới có thể chân chính thu được kỳ

ngộ đột phát. Vì vậy, chúng ta dù có trăm nguồn cũng không đổ thành sông đạt được đột phá, cuối cùng cũng chẳng thu hoạch được gì ngoài dự kiến cả. Cũng chính vì như thế mà cả đời này vô pháp tiến nhập Chí tôn chi cảnh!

Quân Mạc Tà nhất thời động dung!

Bởi vì Hồng Quân tháp có công năng vô cùng cường đại, cho nên tới bây giờ, mặc dù tu vi của mình chỉ là Ngọc Huyền mà thôi, nhưng có thể cam đoan một điều, kể cả là bát đại Chí Tôn đồng thời ra tay, cũng chắc chắn không thể lấy được mạng của mình.

Do vậy, bản thân hắn chẳng bao giờ biết sợ hãi là gì, trong khi tu vi bản thân còn chưa có đạt tới Ngân Huyền mà đã cả gan đối đầu cùng Thiên Huyền, Thần huyền, hơn nữa, trong lòng hắn từ trước tới giờ còn chưa có nếm trải qua cái cảm giác dưới tử vong áp lực là như thế nào!

Nhưng hắn tự hỏi, quả thật, nếu như mình xuyên việt tới đây mà không có Hồng Quân Tháp thì sao? Như vậy, với sự ngông cuồng, tự tung tự tác của bản thân, đến giờ không biết đã phải chết bao nhiêu lần rồi đây?

Trước đây hắn luôn có chút đắc ý. Hắn cho rằng bản thân thần thông quảng đại, chẳng cần cố kỵ điều gì. Nhưng giả sử sau này mình cứ giữ cái suy nghĩ này trong đầu, cho dù có Hồng Quân Tháp thì bản thân có thể tiến bộ được nữa không?

Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, trên đầu Quân Mạc Tà mồ hôi lạnh cứ chậm rãi tuôn ra, rơi lên mặt bàn tạo lên những tiếng tí tác, âm thanh đều đặn, vô cùng thanh thúy.

Đông Phương Vấn Tình nhận thấy ngoại tôn đã tiếp thu được lời khuyên của mình, hiện tại bộ dạng hiển nhiên đang rất khẩn trương, cho nên hắn tự nhận thấy không lên làm kinh động, cắt đứt dòng suy nghĩ của ngoại tôn, cho nên hắn nhẹ nhàng hướng tới hai đệ đệ phất tay ra hiệu, ba người lặng lẽ lui ra ngoài.

Chỉ còn lại một mình Quân Mạc Tà ngồi trong trướng bồng, lông mày nhíu lại, đầy trầm tư.

Có lẽ ta phải thay đổi một chút?

Hồng Quân Tháp có lẽ là một kiện bảo vật cựu kỳ nghịch thiên, thế nhưng, chính vì sự nghịch thiên của nó, cộng với công năng quá cường đại, hiện tại đối với tiến bộ của bản thân lại rất bất lợi!

Quân Mạc Tà ngồi đó suy nghĩ tròn một đêm! Thẳng đến ngày thứ hai, hắn vẫn chưa thông suốt vấn đề này.

Sáng sớm, khi Quân Mạc Tà đi ra, hai hốc mắt đã đen sì, vặn vặn lưng hai cái.

Đông Phương Vấn Tình râu dài tung bay, lẳng lặng đứng dưới một gốc đại thụ trước cửa doanh trướng nhìn hắn hỏi:

- Thế nào? Vẫn chưa nghĩ ra sao?

Quân Mạc Tà cười khổ một tiếng, ngửa đầu nhìn bầu trời, nói:

- Người cấp cho con một nan đề không nhỏ a. Bản thân có một thân pháp tuyệt diệu, chẳng lẽ không thể sử dụng? Hoặc là trong khi đối phó địch nhân, tuy đã biết rõ đối phương so với mình mạnh hơn nhưng vẫn cố gắng không dùng tới, ví dụ như là Ngọc Huyền đối đầu với Chí Tôn chẳng hạn, chẳng lẽ vẫn nhất quyết không cần động tới? Đây chẳng phải là đi tìm chết sao?

- Con thức trắng một đêm suy nghĩ, chẳng lẽ chỉ vì thắc mắc này?

Đông Phương Vấn Tình nhất thời có chút thất thố, hai mắt trợn ngược, đột nhiên chửi ầm lên:

- Ngu ngốc, ngu ngốc! Vô liêm sỉ! Thiển cận! Dốt nát! Muội muội của ta thông minh tuyệt đỉnh làm sao lại sinh ra một đứa con ngu ngốc như ngươi thế này? Thực sự lão phu không còn gì để nói với ngươi cả,

lão phu bó tay toàn tập rồi! Ngươi...tên đầu gỗ này, quả nhiên là đần độn tới cực điểm! Đầu bị lừa đá à?

- Ách?

Quân Mạc Tà quả thực muốn ngất. Từ kiếp trước đến kiếp này, còn chưa có ai khen ta thông minh... nhưng không ngờ có người mắng ta ngu dốt? Hắn rất muốn phản bác, nhưng nhất thời không tìm ra được ngôn từ nào thích hợp cả. Vì thế, hắn không khỏi ngây ngẩn cả người

- Đạo lý lúc trước lão tử nói với ngươi, ngươi không để ý à. Chính là muốn nhắc nhở ngươi rằng, nếu như gặp phải địch thủ đồng cấp, phải cố gắng chiến thắng mà không được sử dụng thân pháp. Có thể chính diện so tài thì phải tận hết khả năng của mình mà chiến đấu, thỉnh thoảng cũng có thể khiêu chiến vượt cấp, nhưng tuyệt đối thực lực của đối thủ so với bản thân không được chênh lệch quá lớn! Ai nói ngươi phải hấp tấp, vội vàng, lấy thực lực của một Ngọc Huyền nhỏ bé đi khiêu chiến với cao thủ cấp Thiên Huyền, Thần huyền, Chí Tôn? Đây không phải là sợ mình sống quá lâu sao?

- Sặc!

Quân Mạc Tà dở khóc dở cười nói:

- Nhưng người cũng đâu có nói rõ như thế.

- Cái này còn cần phải nói rõ? Ta kháo, đã đánh không lại người ta mà hết lần này tới lần khác còn muốn đánh tiếp? Có thân pháp tinh diệu để làm gì, không phải là dùng để thoát thân khi tính mạng bị đe dọa sao! Lẽ nào ngươi ngu thật?

Đông Phương Vấn Tình có chút chán nản. Tên cháu này sao lại ngu ngốc đến vậy?

Thế nhưng có một điều hắn lại không rõ, đó là, càng là người càng thông minh một khi lạc vào rừng sâu, ngược lại càng khó tìm được lối ra.

- Ngọc Huyền đấu với Chí Tôn? Người ta chỉ cần động một ngón tay là con đủ chết rồi, lẽ nào con còn cố gắng lao đầu vào? Vậy con sở hữu thân pháp tinh diệu để làm gì hả?Tiểu tử ngốc!

Đông Phương đại gia chán nản vạn phần. Muốn ngươi tận dụng sở trường của mình để chính diện giao thủ, học hỏi kinh nghiệm, chứ không bảo ngươi đi chịu chết a!

- Con đã hiểu! Hiểu được rồi!

Quân Mạc Tà ha ha cười, đột nhiên lăng không lộn mấy vòng, một mạch bay rất xa ra ngoài. Nếu còn ngu thêm chút nữa, có trời mới biết hắn sẽ bị vị đại cữu cữu mắng thành cái dạng gì.

Mới ngày hôm qua còn thấy hắn chững chạc, nhã nhặn, khí độ ung dung, tác phong thanh tao, lịch sự; thật không nghĩ tới tất cả những thứ đó đều là ảo giác mà thôi. Hôm nay mắng mình không ngờ ác khẩu như vậy!

Quân đại thiếu gia hiển nhiên cũng không có để ý tới sự thay đổi trong tâm tính của mình. Không ngờ trong lúc vô tình hữu ý hắn đã thừa nhận ba vị cữu cữu này, thậm chí ở một mức độ nào đó, địa vị của cả ba người trong lòng hắn cũng giống như Tam thúc Quân Vô Ý vậy.

Bởi vì... ba người này, thật ra chính là đang quan tâm tới bản thân hắn!

- Ngươi... cái tên tiểu tử ngốc này.

Đông Phương Vấn Tình trong lòng thầm hận rèn sắt không thành thép, còn đang muốn mắng thêm vài câu, nhưng vừa loáng một cái đã không thấy bóng dáng của hắn đâu,

Ba ngày sau.

Trên đường lớn bụi bốc mù mịt, mặc dù đang ở rất xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được mặt đất rung chuyển, kèm theo một loạt âm thanh

hùng tráng vọng lại, rốt cục đại quân của Quân Tam gia Quân Vô Ý cũng đã tới.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 107: Hiềm Khích Trước Kia Tiêu Tan

Âm thanh đều đặn, mang theo một loại tiết tấu hùng hồn kỳ dị ầm ầm chấn động vọng lại. Từng đám bụi lớn, tầng tầng lớp lớp không ngừng bốc lên cao! Đây chính là đặc trưng của một đội quân tinh nhuệ! Nếu là một cánh quân hỗn tạp thì những đám bụi do hành quân sinh ra sẽ loằng ngoằng, lộn xộn như những đám mây. Chỉ khi vạn người cùng bước, đội hình chỉnh tề, trước sau không loạn, mới có khả năng sinh ra khung cảnh như thế này!

Âm thanh hùng tráng, tự nhiên đem lại cho người ta cảm giác vi diệu như có một cỗ lực lượng bài sơn hải đảo ập tới! Dường như nghe tiếng bước chân hành quân hùng tráng như thế, trong thiên hạ, cảm giác như bất luận là người phương nào, bất luận là đội quân nào cũng không thể cản nổi bước tiến của cánh quân này!

- Quân vô ý, rốt cuộc không hổ danh người Quân gia! Quả nhiên quân kỷ nghiêm ngặt, khiến cho kẻ khác bội phục, sau khi chứng kiến không thể không nói một chữ "Phục"!

Đông Phương Vấn Tình đứng dưới một gốc đại thụ, dõi mắt nhìn về phía xa, rốt cục nhị không được, thở dài một tiếng.

- Tiểu tử kia đúng là không đơn giản a.

Đông Phương Vấn Kiếm cùng Đông Phương Vấn Đao đứng bên cạnh cũng không kìm được, cảm thán một tiếng.

Xa xa nhìn lại, mấy ngàn kỵ binh của Quân Vô Ý phía trước tựa như dòng nước lũ cuồn cuộn, ngay cả bước chân của những con ngựa tựa như cũng rất đều nhau, đồng thời nhấc lên, cùng nhau hạ xuống. Bất luận là nhìn từ chính diện, hay từ bất kỳ phía nào đều thấy được hàng lối thẳng tắp, chỉnh tề giống như bị một đao chém ra vậy!

Cái này bất quá cũng chỉ là kết quả của quân kỷ nghiêm minh mà thôi, thế nhưng, từ biểu tình trên mặt mỗi binh sĩ lại thấy được, tất cả đều rất tự hào! Đây chính là quân lực thống nhất! Một cánh quân chia năm sẻ bảy, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự tự hào nào trên mặt của các binh sĩ!

Đối mặt với đội quân chỉnh tề, khí thế cường đại như vậy, cho dù là Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia cũng cảm thấy hoảng sợ.

Phải biết rằng lúc Quân đại thiếu hắn rời đi, trong tay Quân Vô Ý cũng chỉ có nguyên chúc quân(quân chính quy) là kỷ luật nghiêm minh mà thôi, con đâu trong đại quân vẫn đầy rẫy quân đội riêng của các gia tộc đi theo bảo tiêu cho các vị công tử, thiếu gia. Những người này rất khó quản, nếu có nói là ngang bướng, không tuân lệnh cũng không quá đáng. Nghĩ thế nào cũng không tưởng được, bất quá mới trong vòng ngắn ngủi một tháng thôi mà mấy kẻ này đã biết vâng lời như vậy!

Xem ra, Tam thúc cầm quân thật mát tay nha.

Nhưng đối với một người vốn không có quen thuộc quân vụ như Quân đại thiếu gia lại có chỗ không biết, cái này đâu có đơn giản chỉ là "mát tay" mà thôi! Tuy "mát tay" nhưng nếu Quân Vô Ý muốn thay đổi một người, chỉ sợ cũng phải hao tâm khổ lực một phen!

Quân Mạc Tà suất lĩnh hai trăm năm mươi hộ vệ của hắn tiến lên nghênh đón đại quân. Nhưng đón tiếp hắn là một khuôn mặt vô cùng lạnh nhạt, mặc dù luôn kiệt ngạo, bất tuân như Quân đại thiếu gia, khi đối diện với sự lạnh nhạt này cũng chỉ có thể đứng thẳng ưỡn ngực, cố nặn ra một nụ cười, bởi vì, chủ nhân của khuôn mặt đó chính là Quân tam gia Quân Vô Ý.

Quân Vô Ý nhìn cháu trai của mình, tuy sắc mặt tỏ ra nghiêm nghị, nhưng trong lòng hắn đúng là đang dở khóc dở cười. Trong lịch sử các tướng làm tiên phong, có ai làm tiên phong như hắn? Cầm quân đi tiên phong mà giống như thả dê khỏi chuồng vậy, gần như nhoáng một cái đã vô ảnh vô tung, biến mất không thấy tăm hơi đâu! Ngay cả nửa điểm cơ bản nhất của tướng tiên phong là truyền tin về cho đại quân hắn cũng không làm, hai là đi tiên phong mở đường hắn cũng tự quyết mọi thứ, và cũng chẳng thèm quan tâm coi đại quân phía sau thế nào... Làm tiên phong như hắn ít nhất trước giờ chưa gặp qua người nào!

Kỳ thực Quân đại thiếu gia lĩnh ấn tiên phong đi trước mở đường thành tích cũng không tệ. Trên đoạn đường này, từ khi hành quân cho tới nay, toàn bộ những phiền phức bất kể lớn nhỏ, tiềm ẩn hay không đều bị hắn dùng độc môn thủ pháp giải trừ toàn bộ. Không cần biết là quang minh chính đại hay không, nhưng quả thực hắn đã hoàn thành nhiệm vụ của một tướng tiên phong. Vì thế, đại quân một đường đi tới, xác thực không có gặp nhiều cản trở. Chỉ với điểm này thôi, cũng đã làm cho Quân tam gia cảm thấy rất hài lòng rồi. Thậm chí đối đối với những lão tướng quân trong quân doanh mà nói, đối với thành tích này của Quân đại thiếu cũng cảm thấy rất hài lòng, ít nhất cũng không tìm ra được một khuyết điểm nào.

Thiếu sót duy nhất chính là không có giữ liên lạc thường xuyên với đại quân.

Cái này là sao đây? Chắc chắn người khác sẽ cho rằng, tiểu tử này hoàn toàn không có nửa điểm trách nhiệm! Đoạn đường này đi tới tuy trong quân không có bất cứ dị nghị, rắc rối gì, nhưng phỏng chừng cũng là do danh tiếng của Quân đại soái, thậm chí là Quân lão gia tử có được mà thôi.

Tuy nhiên vấn đề càng nghiêm trọng hơn chính là: Người không biết thì không nói, nhưng người biết chuyện thì tuyệt đối không ít, trong số một trăm người được hỏi, ít nhất sẽ có chín mươi chín người trả lời rằng: "Ai bảo "người ta" có một hảo tam thúc, hảo gia gia a!"

Cái này chính là liên quan tới vấn đề phục chúng, quân kỷ trong quân: Hắn vô tổ chức, vô kỷ luật như vậy, nếu không xử phạt, há có thể làm mọi người tin phục?

Kết quả cuối cùng, Quân Tam gia không còn lựa chọn nào khác, đành phải chọn cách trực tiếp nhất đó là vừa thấy mặt Quân đại thiếu gia liền mắng té tát một trận! Quân Mạc Tà bộ dạng ngượng ngùng, cúi đầu lắng nghe, khúm na khúm núm, vâng vâng dạ dạ, mơ mơ màng màng. Mặc dù cũng có đôi chỗ Quân tam gia khen hắn làm việc không tệ, nhưng cơ hồ toàn bộ nội dung cuộc nói chuyện hắn nghe vào tai bên này, đi ra tai bên kia, đợi tới khi nghe giáo huấn tới mức gật gù ngủ gật mới chính thức xong việc.

Quân tam gia vừa mới phát tiết một trận, đang định nói tiếp lại nhìn thấy ánh mắt ám chỉ mãnh liệt của Quân Mạc Tà, Quân Vô Ý đành bó tay, không biết làm gì hơn là cùng chúng tướng bàn qua về doanh địa, rồi lại phân phó vài câu đơn giản, sau đó mới cho chúng tướng lui ra.

- Hừ hừ hừ... Quân đại nguyên soái, thực là hảo uy phong, hảo sát khí a! Hơn mười năm không gặp, so với năm ấy không ngờ còn uy phong hơn nha! Bắt cháu mình lĩnh ấn tiên phong làm nhiệm vụ mở đường, mặc dù nó hoàn thành nhiệm vụ vô cùng toàn vẹn nhưng vẫn bị ăn một trân mắng té tát vào mặt a! Không ngờ nửa câu động viên cũng chẳng có, quả không hổ danh thiết huyết nam nhi, rất vô tình a!

Một giọng nói đầy vẻ châm chọc, khiêu khích, âm dương quái khí vang lên.

Quân Vô Ý mày kiếm nhất thời cau lại, trong mắt hàn quang ẩn hiện:

- Ai? Ra đây mau!

- Hừ, đi ra thì đi ra, chẳng lẽ còn phải cần đại nguyên soái ngươi phê chuẩn sao?

Xoát một tiếng, trong doanh trướng nhất thời xuất hiện ba người.

- Đông Phương đại ca?

Quân Vô Ý kinh hỉ kêu lên, nhưng ánh mắt vừa chuyển:

- Đông Phương nhị ca! Tam ca! Hóa ra là các huynh!

Sau lúc kinh hỷ đó, trong mắt hắn bỗng hiện lên sự hổ thẹn vô cùng, thoáng chốc hắn cảm thấy bản thân không còn mặt mũi nào để đối mặt với ba người bọn họ.

- Hừ, muốn lấy lòng bọn ta sao? Quân Vô Ý, tiểu tử ngươi vội vội vàng vàng xuất quân đi Thiên Nam như vậy, phải chăng muốn tìm chết? Chán sống rồi à?

Đông Phương Vấn Tình hừ một tiếng, thanh âm tuy rằng tràn đầy vẻ châm chọc, khiêu khích, nhưng sắc mặt cũng không quá khó coi. Chỉ cần là người hữu tâm, tuyệt đối có thể từ trong câu nói của hắn mà cảm nhận được chút ý quan tâm.

Hận ý của ba người bọn họ đối với Quân gia không phải là quá sâu. Chuyện năm đó suy cho cùng chỉ là vì giận cá chém thớt mà thôi, mà quan trọng hơn nữa chính là, hôm nay nhìn thấy tên ngoại sanh vốn mang tiếng quần áo lụa là, không còn hy vọng bỗng nhiên trở nên đầy hứa hẹn, tuổi trẻ tài cao như vậy, trong lòng ba người hiện đang kinh hỷ khôn nguôi. Vì vậy, bao nhiêu oán khí ngày trước sớm đã bay mất không còn chút nào.

Chuyện năm đó, dù sao cũng đã trôi qua mười năm rồi; tai họa này mặc dù bắt nguồn từ Quân Vô Ý mà ra, thế nhưng, Quân Vô Ý hắn chẳng lẽ không phải là người bị hại? Thậm chí, hắn còn là người bị hại thảm nhất. Mười năm chịu tàn phết, mười năm chịu dày vò, cắn rứt, vạn thiên khổ tẫn mình hắn chịu đựng. Còn chưa nói là, ngay từ đầu Quân Vô Ý hắn vốn không biết chuyện gì xảy ra cả! Đến khi hắn biết được thân phận thực sự của Hàn Yên Dao thì hết thảy mọi chuyện đã không thể cứu vãn được nữa rồi!

Vừa thấy ánh mắt cự kỳ nặng nề, mệt mỏi của Quân Vô Ý, cộng với vô vàn hổ thẹn khi vừa gặp được ba người, bọn họ mới hiểu, mười năm này, hắn so với bọn họ còn khổ sở hơn vạn phần!

Cho dù là huynh muội tình thâm như bọn họ, nhưng một trận đồ sát mười năm trước đó cũng đã giúp họ phát tiết oán khí trong lòng rất nhiều, hơn nữa cho tới bây giờ cũng đã trải qua mười năm thời gian. Đã từ lâu, chuyện này không còn là cái gì mà "khắc cốt ghi tâm" nữa.

Nhưng Quân Vô Ý lại hoàn toàn bất đồng! Sự tình do hắn gây ra. Cố tình cũng tốt mà vô ý cũng thôi, bởi lẽ mọi chuyện cũng đã lỡ rồi, sự thực chính là như thế.

Mặc dù vô ý, nhưng tất cả cũng vì hắn mà ra. Tuy chỉ là vô ý, nhưng trái lại nó lại trở thành gánh nặng đau khổ cả đời cho hắn!

Mười năm qua, hiển nhiên mỗi ngày mỗi đêm hắn đều như bị vạn con kiến cắn xé trong lòng, nó như mũi khoan tới tận xương tủy, vô cùng khó chịu! Nếu quả thật người gánh chịu bản thân bọn họ, chỉ sợ đã chịu không nổi rồi. Nhưng nếu là bọn họ, ít ra cũng có thể uống say một trận rồi điên cuồng đánh một trận, mượn hơi men để làm vơi đi đau khổ trong lòng, thế nhưng Quân Vô Ý hắn thì sao? Hai chân tàn tật...cho nên hắn chỉ có thể cam chịu, âm thầm chịu đựng thống khổ một mình.

Vừa gặp lại nhau, thoáng cái cả bốn người đều có một loại cảm giác kỳ dị, thật giống như là trở về khoảng thời gian mười năm về trước, bao nhiêu chuyện xảy ra năm ấy dường như hiện lên rõ ràng trước mắt. Hô hấp cũng không tránh khỏi có chút nặng nề.

Dần dần, Quân Vô Ý vành mắt có chút đỏ lên, khóe mắt bắt đầu có phần ướt át, hắn đưa hai tay ra, cười lớn nói:

- Đông Phương đại ca, mười năm qua, ta rất nhớ các huynh! Đã mười năm, hai tháng, bảy ngày chúng ta không có gặp nhau rồi.

Hắn nhìn sắc trời một chút, thanh âm có chút thê lương nói:

- Nếu bớt đi hai canh giờ nữa sẽ chính là thời điểm mà năm ấy ta nhận được hung tin của đại ca.

Hai mắt Quân Vô Ý bỗng nhiên trở nên ửng đỏ!

Cả bốn người đứng bên cạnh trong lòng nhất thời đều chấn động không thôi!

Không sai, đúng là ngày hôm nay, chỉ kém hai canh giờ thôi....

Mười năm, hai tháng, bảy ngày kém hai canh giờ! Quân Vô Ý không ngờ lại nghi nhớ thời gian chính xác từng ngày từng giờ như vậy! Đây là khái niệm gì?

Điều này rõ ràng cho thấy, trong mười năm qua, bất kể là ngày hay đêm, bất cứ lúc nào hắn cũng không có quên mối huyết hải thâm cừu này! Nhưng hắn chỉ có thể âm thầm chịu đựng ở trong lòng cho dù biết rõ cừu nhân là ai; hơn nữa, lại còn chịu cảnh tàn tật, tình yêu bị chia cắt!

Giờ khắc này, ba người Đông Phương Vấn Tình ba người rốt cục hoàn toàn hiểu rõ, cuộc sống của Quân Vô Ý mười năm qua đã phải chịu đựng những gì!

Chỉ một câu nói kia thôi cũng đã đủ nói lên tất cả!

- Tam đệ, mười năm qua khổ cho đệ rồi!

Đông Phương Vấn Tình bước lên từng bước, ôm chặt lấy Quân Vô Ý. Hai người cứ đứng yên lặng như vậy, không nói thêm lời nào. Quân Vô Ý mắt hổ hơi khép lại, cố gắng kìm nén không cho nhiệt lệ chảy ra, nuốt ngược vào trong lòng! Trên khuôn mặt cơ nhục co giật từng hồi, nhưng hắn vẫn cắn chặt răng chịu đựng, không cho phát ra bất cứ âm thanh nào.

Tròn mười năm rồi, rốt cục cũng được nghe những lời này từ người của Đông Phương gia tộc, đó chính là lời nói biểu hiện sự thông cảm, tha thứ và quan tâm! Mười năm đằng đẵng a...! Tuy rằng hơi muộn một chút, hơi trễ một chút, nhưng dù sao cũng đã đến rồi.

"Có ai biết, mười năm qua ta đã đau khổ, suy sụp biết bao nhiêu lần, bao nhiêu lần a!" Quân Vô Ý trên mặt không có bất kỳ biểu tình gì, nhưng trong lòng hắn lại dấy lên một cỗ chua xót, đau đớn vô cùng, giống như trường giang đại hải cuồn cuộn trùng kích.

Đông Phương Vấn Kiếm cùng Đông Phương Vấn Đao nghĩ đến những khổ sở mà Quân Vô Ý mười năm qua phải chịu đựng, lại nhìn thấy một màn cảm động trước mắt, đột nhiên cũng không kìm lòng được vành mắt cũng bắt đầu đỏ lên, sống mũi cay cay, suýt nữa nước mắt chảy ra ròng ròng. Cuối cùng đành quay đầu sang chỗ khác, cố gắng ho khan hai tiếng. Bởi vì, bọn họ rất sợ để cho bản thân sẽ rơi lệ, nghẹn ngào khóc rống lên! Nhưng... cho dù bọn họ cố gắng ho khan hai tiếng để che đi cảm xúc của mình thì âm thanh vẫn có chút run rẩy....

Đều là nam nhi, làm sao bọn họ lại không hiểu được mười năm vừa qua Quân Vô Ý phải trải qua như thế nào? Nếu đổi lại là bản thân, tất cả chuyện này mà xảy ra trên người mình, sợ rằng đã tự sát từ lâu rồi! Nhưng... Quân Vô Ý hắn lại kiên cường chịu đựng đau khổ, dằn vặt, trong mười năm thẳng đến tận ngày hôm nay!

Sau một hồi lâu, mọi người mới bình tĩnh trở lại.

- Vô Ý làm sao mà không biết lần xuất chinh Thiên Nam này hung hiểm trùng trùng, ngoại trừ việc đối đầu cùng Huyền thú triều, còn có cừu gia khắp nơi tụ họp! Lúc này đây, nếu như Quân Vô Ý ta không may mắn, không thể tránh khỏi kiếp nạn lần này, kính mong ba vị ca ca tương trợ, bất luận là dưới tình huống nào, cũng mong ba vị hộ tống Quân Mạc Tà an toàn về tới Thiên Hương! Ta cầu xin ba người!

Sau khi bình tĩnh trở lại, tất nhiên mọi người cần chuyển đề tài nói chuyện, thế nhưng vấn đề mà Quân Vô Ý đưa ra đúng là bức thiết nhất trong thời điểm hiện tại.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 108: Tình Thế Ác Liệt!

- Nói bậy bạ gì đó? Mạc Tà là ngoại sanh của chúng ta, tất nhiên chúng ta sẽ không để cho nó gặp chuyện không may! Mà ngươi cũng là huynh đệ của chúng ta, cũng không thể để ngươi xảy ra bất cứ chuyện gì!

Đông Phương Vấn Kiếm mắt hổ trợn trừng.

- Ta làm sao không muốn như vậy, bất quá, lúc hành quân, ta có nhận được vài phong thư truyền về; huyền thú triều lần này tuy rằng nguyên nhân không rõ ràng, nhưng quy mô rất lớn, ẩn chứa nguy hại vô cùng, cũng là lần có quy mô lớn nhất từ trước tới nay! Có người còn nói là do Thiên Phạt chi vương nổi giận, mới nửa tháng trước đột nhiên hạ lệnh: Ngoại trừ Huyền thú tứ giai trở xuống, còn đâu tất cả đều ra khỏi Thiên Phạt, tham dự trận chiến này!

Quân Vô Ý cười cười nhìn Đông Phương Vấn Tình nói:

- Thệ ngôn đầu tiên của Đông Phương Thế lúc trước, không ngờ lại vô thanh vô tức được giả trừ rồi.

- Huyền thú tẫn xuất Thiên Phạt, không phải là đã có rồi sao? Tại sao mới là một nửa?

Đông Phương Vấn Tình ban đầu còn vui vẻ, nhưng ngay lập tức đã thấy nghi hoặc, không hiểu.

- Bởi vì đã xác nhận được, trận chiến lần này là do lão tam cùng lão tứ - hai đại Thú vương của Thiên Phạt gây nên. Đây là tin tức mới nhận

được, nhưng theo ta nhận thấy, một khi chiến tranh bạo phát, cường giả trên khắp đại lục sẽ lũ lượt kéo đến, mà Huyền thú trong Thiên Phạt sâm lâm tất nhiên cũng sẽ không ngừng xông ra. Đến lúc đó tối hậu, Thiên Phạt lão đại tất nhiên sẽ ra tay! Về điểm này ta thập phần chắc chắn! Vì vậy mới nói thệ ngôn của Đông Phương Thế Gia về cơ bản chỉ còn lại một vế đó là "Kiếm phong băng tháp tuyết sơn!"

- Thì ra là vậy!

Quân Mạc Tà trong lòng khẽ động: "Không biết ngọn Tuyết sơn Kiếm phong kia ở đâu ta? Nếu rảnh rỗi, ca ca ta liền tới oánh đổ nó!"

- Hơn nữa, theo quy mô càng ngày càng lớn của Huyền thú triều, thì ngay cả Thần Tứ đế quốc, Vũ Đường đế quốc cũng phái quân đội tới đây trợ chiến dồn dập, cao thủ đi theo trong đó cũng không ít! Ngay cả Thảo nguyên vương đình bên kia cũng phái tới đây một vạn thiết kỵ tinh nhuệ! Đây là tất cả những tin tức tin cậy do quân bộ truyền về, đồng thời cũng đã được xác nhận hẳn hoi. Tam đại đế quốc từ trước đến nay, oán hận chất chứa đã sâu, cho nên trận chiến lần này, lẽ tất nhiên sẽ cản trở hành động của nhau, điều này có thể dễ dàng suy đoán ra được. Còn có, nhân mã của Phong Tuyết Ngân Thành phái đến trợ chiến lần này, người cầm đầu chính là một trong hai đại trưởng lão của Tiêu gia, Tiêu Bố Vũ, hầu như là cao thủ nhất hệ của Tiêu gia đều được phái tới. Hơn nữa Tiêu gia với Quân gia ta cừ sâu tựa biển, còn có kẻ thù bất cộng đái thiên với Vô Ý ta là Tiêu Hàn cũng có mặt trong đó, vì vậy, tất yếu sẽ có chuyện phát sinh.

- Ngoài ra, Huyết Hồn sơn trang cùng với Quân gia ta cũng có khúc mắc, cho nên không thể không đề phòng!

Quân Vô Ý một hơi nói xong, sau đó thở dài một hơi, uể oải nóii:

- Tình thế hiện tại nghiêm trọng đến cực điểm, thật sự ta cũng đã bắt đầu cảm thấy có chút chán nản rồi!

- Trong số bát đại Chí Tôn, ngoại trừ đệ nhất chí tôn Vân Biệt Trần, đệ tam Chí tôn Hàn Phong Tuyết với Chí tôn Mạc Vấn Thiên, Úy Lam Chí tôn Mộng Hồng Trần thì bốn người còn lại đều đã có mặt đông đủ cả!

Quân Vô Ý ngữ âm trầm trọng, nhưng thần sắc trong mắt lại nóng bỏng không gì sánh được.

Có thể tiếp cận, lãnh hội phong thái của Chí tôn một lần, đối với Quân Vô Ý mà nói chính là một chuyện thật đáng chờ mon.

- Có thể có người ngươi vẫn còn chưa biết.

Đông Phương Vấn Tình trầm giọng nói:

- Luôn luôn tranh chấp vị trí đệ bát Chí tôn với Thần Ưng Chí tôn Ưng Bác Không là Cuồng Phong Kiếm Thần Phong Quyển Vân cũng đã trên đường tới đây, mà cũng có thể là đã tới nơi rồi.

"Phong Quyển Vân"? vốn đang nghiêng đầu yên lặng lắng nghe ở một bên, Quân Mạc Tà nhất thời nhướng mày; người này hiện tại không lẽ đã thành công đột phá đủ sức giao thủ với Ưng Bác Không rồi sao?

- Ngoại trừ Phong Tuyết Ngân Thành cùng Huyết Hồn sơn trang ra, thì các đại thế lực trong giang hồ của đại lục cũng phái cao thủ của mình tới đây! Trong đó nổi tiếng nhất phải kể tới Bách Lý thế gia, Đoan Mộc thế gia, Bắc Cung thế gia, Văn Nhân thế gia, Tư Không thế gia, Tả Khâu thế gia, đệ ngũ thế gia cùng với Âu Dương thế gia đi chung với nhau, cộng thêm Đông Phương thế gia chúng ta chính là vừa đủ cửu đại thế gia cùng xuất lực tới Thiên Nam lần này! Tuy rằng nhân mã của các đại thế gia phái tới không nhiều, nhưng tất cả đều là hảo thủ! Nhất là Đoan Mộc thế gia, ngay cả gia chủ Đoan Mộc Sao Phạn cũng tự thân xuất mà lần này!

"Đoan Mộc Sao Phạn? Quân Mạc Tà cười "hắc" một tiếng:

- Cái tên này thực sự làm cho người khó có thể quên được a.

Đông Phương Vấn Tình cũng cười cười, giải thích:

- Đoan Mộc Siêu Phàm là Đoan Mộc thế gia gia chủ, nhưng người này có chút cà lăm(nói lắp). Lúc bình thường nói tên của mình ra, vẫn còn tưởng rằng tên của mình rất ngưu xoa, cho nên hay kéo dài lời nói của mình ra. Nhưng mà càng làm như thế lại càng khiến cho người khác nghe như là "Sao Phạn". Vì vậy, trong một lần cửu đại thế gia hội tụ, mọi người trực tiếp gọi hắn là "Đoan Mộc Sao Phạn". Dần dà lâu ngày, ngược lại làm cho tên thật của hắn bị quên mất rồi.

- Tên rất hay!

Quân Mạc Tà trịnh trọng nói:

- Nồi nấu cơm đa phần đều làm bằng gỗ, Đoan Mộc Sao Phạn... Ân, đầu gỗ sao có thể ăn cơm được, đúng là rất có lai lịch nha!

- Ha ha ha...

Tất cả mọi người đều cười ha hả. Sau đó Đông Phương Vấn Tình lại nói tiếp:

- Mặt khác, Kim Thang bảo, Thất Long sơn, Đoạn Hồn cung, Hạo Thiên thành, cũng đều có phái người tới. Ngoại trừ những địa phương này ra còn có một số cao cấp Huyền giả độc lai độc vãng, ẩn sĩ cao thủ cũng đến, nhiều không đếm xuể!

Đông Phương Vấn Tình cười đau khổ nói:

- Đây là bí mật mà trước khi ta tới đây, Lệ Tuyệt Thiên đã tiết lộ; còn về phần có thêm bao nhiêu thế lực phái nhân mã tới trong khoảng thời gian này thì ta cũng không nắm rõ.

Nghe tới những cái tên này, Quân Vô Ý nhất thời càng nhíu mày nhăn mặt! Người đến tiếp viện càng đông, càng chứng tỏ cấp độ Huyền

thú triều càng đáng sợ!

- Rác rưởi! Không ngờ tới nhiều người như vậy.

Quân Mạc Tà nhịn không được quát một tiếng, nói tiếp:

- Nếu đã có thực lực cường hãn như thế, vậy sao không trực tiếp san bằng Thiên Phạt sâm lâm đi, tiện thể mỗi người bắt vài con Huyền thú về làm sủng vật nuôi chơi, chuyện này có đáng phải động can qua lớn như vậy không? Lũ người này đúng là ăn no rửng mỡ, rảnh rỗi quá không có việc gì làm mà!

- Cái gì?

Cả bốn người nhất thời rống to. Đồng thời cả tám con mắt đều trợn trừng, hung tợn nhìn tên tiểu tử ăn nói lỗ mãng.

- Mạc Tà, tiểu tử ngươi quá nông cạn rồi, sao ngươi có thể biết được nơi đó nguy hiểm tới nhường nào. Thiên Phạt sâm lâm trải dài mấy vạn dặm, gần như chiếm một phần ba diện tích toàn bộ đại lục! Huyền thú trong đó có bao nhiêu? Ít nhất cũng phải có hơn mấy ngàn vạn! Đấy mới chỉ là số Huyền thú có khả năng chiến đấu đạt cấp tứ giai trở lên mà thôi! Nếu quả thật chính diện giao thủ với chúng... chỉ sợ tất cả mọi người có mặt ở đó cũng không bõ nhét kẽ răng bọn chúng! Nói một cách khó nghe hơn nữa, nhưng là sự thật, giả sử Huyền thú đồng thanh mở miệng thóa mạ cũng đủ dìm chết mấy tên gọi là cao thủ gì gì đó rồi.

Đông Phương Vấn Tình rất tức giận, cố gắng kìm nén nộ hỏa mà tiến hành công tác xóa nạn mù chữ cho ngoại sanh của mình.

- Nhưng người cũng phải biết rằng, dù cho toàn bộ Huyền thú ra khỏi thì cũng phải có một nơi rất lớn cho chúng tập trung a! Cho dù là trên thảo nguyên đi nữa thì mấy ngàn vạn Huyền thú đồng hành cũng sẽ làm cho không ít con bị dẫm đạp mà chết a? Huống chi đây lại là đường núi.

Quân Mạc Tà vô cùng khinh bỉ lắc đầu:

- Chiến tranh, không thể coi quân số bên nào nhiều hơn là bên đó mạnh hơn được, thủy chung vẫn phải coi binh khí của ai cứng hơn mà thôi. Cùng tại một nơi, một thời điểm diễn ra nhiều trận đánh nhỏ, cái đó gọi là chiến dịch. Mà tập hợp nhiều chiến dịch cùng xảy ra một chỗ chính là chiến tranh. Mà đa phần trên thực tế đều cho thấy, sau rất nhiều cuộc chiến tranh xảy ra mới có hòa bình a!

Thấy Đông Phương Vấn Tình lại có xu hướng bốc hỏa thêm lần nữa, Quân Vô Ý vội vàng hòa giải, nhíu mày nói:

- Chính bởi vì có nhiều người tham dự trận chiến lần này như vậy, cho nên mới phiền phức! Nếu như chỉ có nhân mã của Tam đại đế quốc cùng Thảo Nguyên Vương đình, thậm cộng thêm cả Huyết hồn sơn trang và Phong Tuyết Ngân thành hai đại thế lực thì cũng không quá khó khăn để ứng phó. Dù sao những người này đều biết lấy đại cục làm trọng, trong chiến đấu cũng có thể dễ dàng chỉ huy. Vấn đề tồn tại hiện giờ chính là hòa giả mâu thuẫn giữa các thế lực với nhau. Thế nhưng nhiều thế lực tập hợp lại một chỗ như vậy, mà tất cả đều là những thế lực có lịch sử lâu đời, thâm căn cố đế, từ khi sáng lập cho tới giờ, cho dù là người thông minh đến mấy cũng không thể nào biết được giữa bọn chúng có bao nhiêu ân oán dây dưa? Nói không chừng, bất luận bên nào mở mồm cạnh khóe bên kia cũng dẫn tới xô sát, đánh nhau chia bè kết phái! Người trong giang hồ, thân bất do kỷ, không thể nào có chuyện tuân thủ kỷ luật như trong quân đội được!

- Vấn đề này.... quả thực làm cho người ta rất đau đầu a.

Ba người Đông Phương Vấn Tình nhất thời đều than thở.

- Hơn nữa nhiều người như vậy, nhất thiết phải thống nhất có một thống soái, ít nhất người đó phải là thống soái có quyền hạn tối cao để chỉ huy đại cuộc. Chỉ có như vậy mới có thể hoàn toàn phát huy toàn bộ khả năng của mọi người trong chiến đấu, bằng không nếu cứ để cho mọi người tùy tâm sở dục, như ong vỡ tổ xông lên phía trước thì chẳng khác nào tự biến mình thành thức ăn cấp cho Huyền thú?

Quân Mạc Tà bổ sung thêm một câu. Nửa câu đầu được cả bốn trưởng bối đồng thời tán thưởng, nhưng nửa câu sau của hắn, đặc biệt là cái gì mà " biến mình thành thức ăn cấp cho Huyền thú", nhất thời làm cho tám con mắt trợn ngược.

- Cái đó là chuyện đương nhiên, nhưng chức vị thống soái này cũng chỉ là "danh phù kỳ thực", nếu làm không cẩn thận ngược lại còn dẫn tới tranh chấp đấu đá giữa các thế lực nội bộ! Tối thiểu chính là nhân mã của Tam đại đế quốc cùng với Thảo Nguyên Vương đình tham chiến lần này. Tuyệt đối họ sẽ không chịu để chức vị Thống lĩnh kia lấn át nhân mã của mình. Bởi vì họ có mặt tại đây để đại diện cho cả quốc gia của mình.

- Vấn đề này, nếu như cẩn thận suy xét thì sẽ giải quyết dễ dàng. Đã là một quân nhân thì phục tùng quân lệnh chính là trách nhiệm, chỉ cần thượng cấp thống nhất ý kiến, tất cả đều sẽ rất đơn giản. Thế nhưng, vấn đề nan giải nhất ở đây chính là đội quân này gần như tất cả là giang hồ thảo mãng. Họ vốn là những cá nhân lẻ tẻ, cho nên càng khó ước thúc. Không chỉ có người này không phục người kia, lại càng không nói tới chuyện họ có thể thống lĩnh cả một đội quân lớn như thế này! Mà theo như danh vọng của các thế lực tham chiến lần này mà nói, chắc chắn họ sẽ không chấp nhận để cho một người bình thường lãnh đạo họ! Đây mới là nan đề lớn nhất a!

Quân Vô Ý hai mày nhíu chặt lại:

- Nhưng... trước mắt, Huyền thú triều lần này lại vô cùng bức bách, không thể trì hoãn được nữa a! Ai...!

Hắn thở ra một hơi thật dài, có chút lực bất tòng tâm nói:

- Quân mỗ ta nửa đời xông pha trận mạc, đã từng đánh nhiều trận lớn, nhưng mà quy mô như trận chiến lần này, nếu chỉ đơn thuần xét về khía cạnh quân lực, không có bất kỳ trận nào có thể sánh bằng lần này. Đội ngũ tham chiến xa xỉ kinh người, thậm chí, từ trước tới nay cũng chưa từng thấy qua. Thế nhưng, đây cũng có thể coi là một cuộc chiến hy hữu

nhất trong đời ta được tham dự, một cuộc chiến mà trước khi mở màn đã có thể làm cho ta không thấy được bất kỳ một hy vọng thắng lợi nào! Ngay cả một điểm cơ hội cũng không có!

- Mà đối thủ lần này lại chính là Huyền thú. Nên nhớ rằng trong thế giới của Huyền thú thì cấp bậc được phân định rõ ràng, nghiêm minh tới mức mà bất kể ai cũng không thể tưởng tượng được, nhất là khi Huyền thú chi Vương tự mình dẫn phát một cuộc chiến đại quy mô. Kỷ luật nghiêm minh, bất quá cũng chỉ như vậy! Chỉ cần một tiếng huýt dài là toàn bộ tiến công, và cũng chỉ cần một tiếng huýt như thế, tất cả đều như thủy triều rút lui!

"Lành ít dữ nhiều!"

Quân Vô Ý, mấy người Đông Phương , dường như tất cả đều nhìn thấy trong mắt đối phương hiện lên bốn chữ này.

- Đã đi tới đây rồi, chẳng lẽ còn có thể thoái lui? Thôi đành đi bước nào tính bước đó vậy, cứu người là chuyện tốt, nhưng vì cứu người lại đem cả bản thân bồi táng theo thì thật không đáng! Muốn nói gì thì nói, chỉ cần người của chúng ta có thể an toàn trở về là được. Còn về phần sống chết của những kẻ khác ư? Đối với ta không có can hệ!

Quân Mạc Tà nhất tâm nhất phế cười cười.

Lại nói Huyền thú triều lần này thình lình xảy ra, vô cùng quỷ dị, nguyên nhân trong đó đầu tiên chắc chắn phải kể đến chính là Quân đại thiếu gia. Có thể nói như thế này, nếu như binh phân ba đường hoặc giả có thể là nhiều hơn, Quân Mạc Tà hắn có thể chắc chắn rằng cánh quân của mình, binh tướng sẽ không mất một cọng lông nào....!

"Thực sự không tưởng tượng nổi mình lại hoàn toàn trở thành "trang B"

Về phần hiện tại bọn họ nhíu mày nhăn mặt liên can chó gì tới ta?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 109: Phích Lịch Khởi Thiên Phạt

- Tiểu tử ngươi ở chỗ này bớt nói nhảm đi! Hiện tại là lúc nào rồi mà còn có ý nghĩ ích kỷ, chỉ bo bo lo giữ thân mình như vậy? Một khi cuộc chiến này thất bại, thì sẽ có ít nhất hàng nghìn vạn Huyền thú tràn vào trong đại lục! Đến lúc đó sẽ có bao nhiêu bình dân bách tính gặp tai ương? Dù cho nói một cách khiêm tốn nhất, chỉ sợ cũng phải hơn mấy ngàn vạn! Cái này căn bản là một hồi hạo kiếp a!

Quân Vô Ý lạnh lùng nói:

- Trước mắt chỉ có thể đem toàn bộ ân oán cá nhân gạt sang một bên, đồng tâm hiệp lực, may ra mới có một chút hy vọng!"

- Không sai, Vô Ý nói rất đúng! Trận chiến này con người cùng Huyền thú chiến đấu quan hệ đến sự hưng vong của toàn bộ đại lục trong mấy trăm năm sắp tới. Nếu không đoàn kết lại thành một khối, thì sợ rằng sẽ thảm bại thật sự! Nếu như tình thế không thực sự nghiêm trọng, lấy bản tính kiêu ngạo của Lệ Tuyệt Thiên Chí tôn mà nói, làm sao hắn có thể phát xuất Chí tôn triệu hoán lệnh? Tin chắc rằng hắn đã nhìn ra vấn đề then chốt trong chuyện này, cấp bách nghiêm trọng phi thường, vì vậy mới không ngại hạ thấp thân phận, phát xuất Chí tôn triệu hoán lệnh! Bằng không để đến khi chiến cuộc thất bại, Lệ Tuyệt Thiên hắn chính là tội nhân thiên cổ!

Đông Phương Vấn Tình cười khổ một tiếng:

- Nếu như trận đầu tiên mà thắng lợi, tất nhiên sĩ khí sẽ đại chấn, còn một khi thất bại, ta tuyệt đối đảm bảo các thế lực giang hồ, ít nhất sẽ có

một phần ba bỏ trốn, thậm chí là nhiều hơn! Dù sao, điều quan trọng nhất với họ chính là bảo tồn lực lượng, tranh đoạt giang hồ. Đa phần đều là những loại người thừa dịp "cháy nhà hôi của", nếu như thế, quả thật xong rồi.

- Đúng là thói hư tật xấu của con người a! Thuận buồm xuôi gió thì ai cũng muốn tranh phong, chó rơi xuống nước thì nhảy vào kiếm phần; nhưng một khi buồm không xuôi, gió không thuận, chó rơi xuống nước lại biến thành một con cọp lớn, thì chắc chắn đại đa số đều rụt đầu rụt cổ nấp ở phía sau, để cho người khác lên trước, sau đó bản thân ở phía sau chiếm tiện nghi. Cuối cùng nếu thấy tình thế bất ổn, trực tiếp ba chân bốn cẳng bỏ chạy đầu tiên. Thà để mình bị mất mặt chứ không muốn mất tính mạng a! Trời rộng sông dài, cũng không phải mỗi mình gặp rủi ro, mất mặt cũng không chỉ có một người. Tất cả đều mất mặt...!

Quân Mạc Tà rung đùi đắc ý nói mát. Sau khi nói xong bộ dạng trông rất vui vẻ, đột nhiên nhìn lại mới thấy bốn người sắc mặt đều bất thiện, càng ngày càng tối sầm lại, xem ra sẽ lập tức ra tay với mình, hắn vội vàng cười khan một tiếng:

- Ta buồn đi tiểu, từ sáng tới giờ chưa có đi lần nào. Mấy vị lão gia cứ nói chuyện tiếp đi nha!

Vừa nói vừa xoay người lại, lời vừa hết tức bỏ chạy!

Trong trướng bồng bốn người quay mặt nhìn nhau, với loại tiểu tử bại hoại như thế này đúng là không có biện pháp.

- Việc đã đến nước này, suy nghĩ nhiều cũng vô ích! Tới Thiên Nam rồi, đợi ta gặp qua Lệ Tuyệt Thiên rồi sẽ đến chỗ đóng quân của đệ, bảo hộ đệ và Mạc Tà. Nếu quả thực đại sự bất ổn, một khi chúng ta tập trung cùng một chỗ thì có thêm một phần sinh cơ. Như Mạc Tà vừa nói đó, cứu người là chuyện tốt, nhưng vì cứu người mà bồi thêm cả mạng sống của mình thì thật không còn ý nghĩa gì cả. Mọi chuyện tới lúc đó tùy cơ ứng biến đi!

Quân Vô Ý trầm trọng gật đầu, ngửa mặt lên trời thở dài:

-Thật không rõ, trường hạo kiếp này nguyên nhân rốt cuộc là do đâu mà có, không biết đây là loại nguyên nhân gì mà có thể làm phát sinh đại họa như vậy? Tin tưởng rằng không phải vô duyên vô cớ mà Huyền thú đồng loạt ra khỏi Thiên Phạt; hiển nhiên là phải có nguyên do gì đó hoặc có người nào đó chọc giận chúng, nếu như để ta biết người đó là ai, chắc chắn ta sẽ lọc da xẻo thịt hắn! Cái này đúng là mang vận mệnh thiên hạ ra để trêu đùa a!

Ngoài ba người đang đứng nghe chuyện trong trướng...

Còn có Quân đại thiếu sau khi đi ra dùng Âm Dương độn quay ngược trở lại, núp vào trong góc nghe lén, nhưng vừa nghe tới đây nhất thời cả người đổ mồ hôi lạnh. Trong lòng thầm kêu to "Oan uổng a!" Đổ ước của ta lúc trước cũng chỉ là muốn bọn chúng dạy dỗ thiếu chủ của Huyết Hồn sơn trang một chút mà thôi, ai bảo hắn ngang nhiên dám cướp đoạt con dâu của Quân gia ta? Có thiên địa chứng giám, sự tình phát triển tới mức này, thực sự không có liên quan tới ta a!"

Việc này, ta thật sự không cố ý, ngàn vạn lần đừng đổ hết lên đầu ta!

Quân Tam gia tới ngày thứ hai mới biết được Quản Thanh Hàn cùng Độc Cô Tiểu Nghệ cũng len lén đi theo tới Thiên Nam. Lúc nhìn thấy vẻ mặt áy náy của hai người này vì chuyện mình lén theo đại quân xuất chinh, Quân Tam gia tức giận gần như muốn phát điên, thiếu chút nữa đem Quân Mạc Tà mắng chết tươi, còn khủng bố hơn là hễ thấy mặt hắn là mắng chửi! Có khi còn cầm gậy đuổi đánh....

Những nơi nguy hiểm như thế, sao có chỗ cho nữ nhân?

Cái này cũng chính là nguyên nhân chính làm cho Quân Mạc Tà cùng Tam thúc của mình bắt đầu chơi trò trốn tìm. Phàm là những địa phương mà Quân Vô Ý có thể đến, Quân Mạc Tà đều sớm tránh xa, so với thỏ còn muốn trốn nhanh hơn.

Đại quân đi liền một mạch, cuối cùng vào ngày thứ ba cũng tới được Thiên Nam thành! Lúc này, tính từ khi bắt đầu xuất phát từ Thiên Hương thành tới nay cũng đã đi hết ba mươi ba ngày! Cứ theo tốc độ hành quân mỗi ngày bốn trăm dặm, lộ tuyến lần này băng rừng vượt núi, tổng cộng cũng hơn vạn dặm!

Lúc vừa tới Thiên Nam thành, mọi người nhất thời đều hít một hơi lãnh khí.

Bên ngoài Thiên Nam thành, đất đai khô cằn ngàn dặm. Đương nhiên sâm lâm vẫn còn đó. Nhưng những nơi trước đây có con người sinh sống, hiện tại đều là một mảnh phế tích. Nhất là khi Quân Mạc Tà trông thấy một nơi, càng nhìn càng cảm thấy hả hê, trong lòng cười như muốn bể bụng!

Nơi đó lúc trước nguyên lai là Huyết Hồn sơn trang, hôm nay đã trở thành đại bản doanh chỉ huy cuộc chiến lần này.

Một đường đến đây, kể cả là mặt sau của Thiên Nam thành cũng có rất nhiều Cao giai Huyền thú kết thành đội ngũ không ngừng qua lại gào thét. Nếu như gặp phải Huyền giả độc hành, chắc chắn sẽ xông lên vây công giết chết! Tuy nhiên Huyền thú có kỷ luật vô cùng nghiêm minh, phía bắc Thiên Nam thành trong phạm vi ba trăm dặm, tuyệt đối không bắt gặp bất kỳ một đầu Huyền thú nào!

Như vậy....

Từ điểm này có thể nhìn ra được, Huyền thú chắc chắn có mục tiêu rõ ràng, tạm thời chỉ là những nhân vật có tiếng của Thiên Nam thành. Hoặc giả cũng có thể nói, mục tiêu chính là người có cừu oán với chúng, ví như vào thời điểm này chính là, Huyết Hồn sơn trang, Lệ Tuyệt Thiên, hoặc con trai của hắn...

Nếu nói về quy mô, Thiên Nam thành so với Thiên Hương thành tuyệt đối không nhỏ hơn, nó cũng chính là đệ nhất thành ở phía nam đại lục. Nhưng hiện tại, toàn bộ khu vự núi non xung quanh đã bị Huyền thú

chiếm giữ, tình cảnh bị bao vây xung quanh lúc này giống như rơi vào trong một lòng chảo lớn!

Đại quân của Quân Vô Ý có thể coi như là một trong những nhóm "người đông thế mạnh", một đường hữu kinh vô hiểm thẳng đến Thiên Nam thành.

Đúng vào khoảnh khắc tiến nhập Thiên Nam thành....

"Ngao ô"..... Một tiếng tru dài vang lên tại sơn mạch phía bắc Thiên Nam thành, âm thanh như "xuyên vân liệt không" truyền ra xa, tựa hồ như muốn truyền đạt một tin tức gì đó.

Trong nháy mắt, âm thanh "Ngao ô" từ bắc tới nam, từ đông sang tây không ngừng vang lên. Mỗi tiếng hống đều truyền đạt lại tình hình của tiền phương, một đường liên tục băng qua Thiên Nam thành, thẳng xuống phía nam.

"Rống".... Một tiếng kêu to vang lên ở sơn mạch phía nam, sau đó lại giống như lần trước một mạch truyền thẳng lên phía bắc.

Tựa như đang có hai người truyền tin cho nhau vậy. Một người nói:

- Lại có một vạn người từ Thiên Hương thành mới đến..."

Tên còn lại nói:

- Đã biết...

Ách... bất quá người phiên dịch vô phương xác nhận chuyện này, thế nhưng theo tình hình trước mắt đại khái cũng có thể hiểu như vậy.

- Huyền thú thật là có kỷ luật a! Chỉ với điểm này thôi, so với đội quân ở đây đã mạnh hơi rất nhiều rồi. Quả thực " ngũ giảng tứ mỹ tam nhiệt ái" a!

Quân Mạc Tà tự đáy lòng thầm khen ngợi một câu, sau đó rung đùi đắc ý nói:

- Huyền thú không sợ, chỉ sợ Huyền thú có văn hóa.

Bênh cạnh hắn nhất thời vang lên hai tiếng cười duyên. Nguyên lai là Quản Thanh Hàn và Độc Cô Tiểu Nghệ trước khi vào thành đã bị Quân Mạc Tà bôi đen khuôn mặt, trở thành hai binh sĩ nhỏ gầy đi theo bên cạnh hắn. Cái này tuyệt đối làm cho người khác không thể nhận ra hai người. Tuy nhiên cũng vì chuyện này mà hai vị mỹ nhân vô cùng bất mãn, thế nhưng Quân Mạc Tà rất kiên quyết, tuyệt không nhượng bộ, đã nói là hai người phải làm, không được ý kiến....

Đông Phương Vấn Tình bất đắc dĩ nhìn về phía ngoại sanh có thần kinh khác người của mình, hắn dị thường kinh ngạc, không ngờ tại thời điểm này ở đây ngoại sanh của mình vẫn còn có tâm tư đùa bỡn." Đúng là người không biết thì không sợ!"

Rồi hắn thở dài nói:

- Tin tức vừa được truyền ban nãy, chắc là do bát cấp đỉnh phong Huyền thú, Bạch Ngọc Sư Tử truyền đi. Huyền thú vương giả bực này, không ngờ lại dùng để truyền tin mà thôi, xem ra sự kiện lần này, là cả một đại nan đề a!

"Càng lớn càng tốt, càng náo nhiệt a, một khi đánh nhau khẳng định sẽ đặc sắc vạn phần!" Quân Mạc Tà chép chép miệng, tỏ vẻ không cam lòng nói:

- Tại sao trên đường tới đây không có thấy bất kỳ đầu Huyền thú phi hành nào vậy? Nếu như có thể bắt một đầu loại này về làm tọa kỵ, đúng là phong quang a! Dùng khi tán gái cực kỳ hữu hiệu, khẳng định một điều rằng, lúc cô em nhìn thấy lập tức sẽ chết mê chết mệt mình ngay!

Đông Phương Vấn Tình trừng mắt nhìn hắn, không ngừng thở hổn hển, cuối cùng đành quay mặt đi chỗ khác, thiếu chút nữa bị hắn chọc

giận cho xuất huyết não.

Đông Phương đại gia rốt cuộc đã hiểu rằng, đại danh Thiên Hương đệ nhất hoàn khố, rung động đại lục của tử tôn mình không phải là vô duyên vô cớ mà có...

Hắn cuối cùng cũng hiểu ra một điều, tuyệt đối không nên nói giao lưu với loại người có thần kinh biến thái, giống hệt kẻ điên như thế này, có nói cũng chẳng khác gà vịt nói chuyện với nhau...

Đối với sự kiện quân tiếp viện của Thiên Hương thành tới, phía Thiên Nam thành cũng không dám chậm trễ chút nào. Nghênh đón Quân Vô Ý và đại quân vào thành chính là tướng quân của quân đội Thiên Hương thường trú tại Thiên Nam - Vạn Vô Ngôn.

Hơn nữa lúc mới đến Quân Vô Ý còn có chút nghi ngờ, mặc dù cùng với Thiên Hương thành Thiên Nam thành cũng được xếp vào loại thành lớn, toàn thành chiếm một diện tích rộng rãi, nhưng dân cư trong thành cũng rất đông đúc, hơn nữa, hàng ngày vẫn có viện quân cùng với nhân mã các thế lực trong giang hồ tới đây cho nên Quân Tam gia mới nghĩ rằng, trong thành lúc này chỉ sợ đã chật ních người, do đó, có thêm nhân mã của phe mình tới e rằng không chịu được nữa. Bên mình có tới hai vạn nhân mã, tiến vào thành lúc này sợ rằng không có đủ chỗ, nếu quả thực như thế chắc rằng sẽ có đại bộ phận đóng ở ngoài thành, như thế quá mạo hiểm, thành thử làm cho Quân Tam gia có chút lo lắng!

Nhưng mà toàn bộ hai vạn đại quân lại dễ dàng tiến vào Thiên Nam thành, hơn nữa nhìn bộ dạng của Vạn Vô Ngôn không thấy có nửa điểm gọi là làm khó hắn. Cái này đúng là chuyện lạ, làm cho kẻ khác không hiểu được.

Tới khi toàn quân tiến vào trong thành, toàn bộ thắc mắc cuối cùng cũng có đáp án...

Trong Thiên Nam thành, hai bên ven đường đều có vô số giang hồ hào sĩ đi qua đi lại, thỉnh thoảng còn có thể thấy được một số thương

binh trên đầu quấn đầy băng trắng. Tuy rằng hơi ồn ào một chút nhưng cũng không hỗn loạn. Mọi người một đường vào thành dường như cảm giác trong thành thiếu mất một cái gì đó.

Quân đại thiếu là người đầu tiên nhìn ra vấn đề nằm ở đâu, lên tiếng hỏi:

- Quái lạ, sao trong thành hình như không có thấy bất kỳ bách tính nào vậy?

Nghe hắn nhắc nhở, mọi người nhất thời tỉnh lại. Thật ra cũng không hẳn là không có, chỉ là có nhưng mà rất ít mà thôi, hơn nữa tất cả đều là tráng đinh, còn đâu người già, trẻ em, phụ nữ mới chính xác là không có bất kỳ ai, một người cũng không có.

Thiên Nam tướng quân Vạn Vô Ngôn cười khổ một tiếng nói:

- Huyền thú triều khổng lồ như vậy, mạt tướng sao dám chậm trễ? Từ nửa tháng trước đã hộ tống toàn bộ bách tính trong thành đi lánh nạn rồi, nhằm tránh cho bách tình gặp bất kỳ tổn hại nào. Toàn bộ lão ấu, phụ nữ và trẻ em đều được đưa tới nơi an toàn ngoài ba trăm dặm, chỉ để lại tráng đinh và các cửa hàng nhu yếu phẩm cần thiết. Nếu như có thể đánh tan Huyền thú triều lần này, khi đó mạt tướng sẽ đích thân tới đón hương thân bên đó về, còn ngược lại, cứ để bọn họ ở đó, mặc dù không thể an cư lạc nghiệp... nhưng chí ít... cũng bảo tồn được chút hương hỏa.

Quân Vô Ý nhất thời cảm thấy kính nể!

- Vạn tướng quân, ngươi lần này toàn tâm toàn ý vì nước vì dân, Quân mỗ kính phục!

Vạn Vô Ngôn khổ sở cười nói:

- Nói thật với tướng quân, Huyền thú triều lần này xảy ra đột ngột, quy mô rất lớn trước nay chưa từng có, mấy ngày trước còn có Huyền thú vào thành quấy nhiễu, tổng cộng không dưới mười lần. Chiến tranh

như thế này một khi nổ ra, thương vong chắc chắn sẽ vô cùng tàn khốc, sao có thể để bình dân bách tính gặp tai ương được? Vạn mỗ ta không phải người bản xứ nhưng cũng đóng quân ở đây hơn mười hai năm rồi. Đã từ lâu ta đối với từng cành cây ngọn cỏ ở đây thân thiết vô cùng; bách tính nơi đây mặc dù có chút chất phác, lạc hậu nhưng trong mắt Vạn mỗ ta, tất cả đều là phụ mẫu huynh đệ, tri kỷ! Hiện tại, dù có cơ hội để rời khỏi đây nhưng ta tuyệt không có ý định như vậy, thực sự ta không muốn.

Nhìn nhãn thần hẳn nhìn Thiên Nam thành tựa như nhìn thấy cố hương của mình vậy, một cái nhìn tràn ngập ấm áp, quyến luyến.

Bầu không khí nhất thời có chút trầm xuống.

- Lần này di tản rất nhiều người đúng không? Nếu vậy cũng tốn không ít công sức a? Quân Mạc Tà vội vàng đổi đề tài.

- Thiên Nam bên này không thể so với bên trong đại lục được. Nơi đây tuy đất đai rộng lớn nhưng nhân khẩu không nhiều lắm. Nếu tính cả các vùng xung quanh thì tổng cộng cũng hơn một trăm năm mươi bốn vạn ba nghìn chín trăm người!

Vạn Vô Ngôn dường như có chút phấn khởi, tự hào, cười ha hả nói:

- Cố được bao nhiêu thì cố, bất quá, chung quy cũng là hơn một trăm năm mươi vạn tính mệnh a! Tuy cực khổ một chút nhưng đáng giá!

- Lợi hại!

Quân Vô Ý nhìn Thiên Nam thành đằng xa, trầm giọng nói:

- Tâm huyết của Vạn tướng quân, tất nhiên sẽ không uổng phí! Quân mỗ cũng không cho phép một phen tâm huyết của Vạn tướng quân uổng phí!

- Ta cũng chỉ hy vọng được như thế, tất cả mọi chuyện Vạn mỗ ta đành cậy nhờ vào Tam tướng quân! Vạn Vô Ngôn trầm mặc một hồi,

thấp giọng nói.

Sau khi chỉnh đốn quân sĩ, an bài nơi hạ trại. Vạn Vô Ngôn mang theo mọi người, hướng về phía đại sảnh nghị sự trong phủ thành chủ đi đến.

Qua một đoạn rẽ, nhóm người Quân Vô Ý lại càng hoảng sợ hơn!

Đây là đại sảnh nghị sự?

.....!

Chỗ này căn bản là một cái sân nghị sự a!

Trước phủ thành chủ, toàn bộ kiến trúc không quan trọng đều bị dỡ bỏ hết, chỉ để lại một khoảng trống cực lớn có sứ chứa vạn người. Nguyên lai phía trước phủ thành chủ không biết từ bao giờ đã dựng lên một chiếc đài cao, cách mặt đất chừng hơn một trượng, xung quanh quây vải bố dày đặc. Quân Mạc Tà khi vừa nhìn qua còn tưởng là sân khấu để chuẩn bị diễn kịch...

Phía bên dưới, dọc theo hai bên dựng lên vô số trướng bồng. Phía trước một trướng bồng trông có vẻ xa hoa đang cắm một ngọn đại kỳ đón gió phấp phới, phần phật tung bay. Cách đó gần một trăm bước, cũng có một đại kỳ đang tung bay đón gió, thoạt nhìn rất có khí thế. Trên mỗi đại kỳ phân biệt có viết hai hàng hữ rõ ràng: "Huyết Hồn Sơn Trang Phong Tuyết Ngân Thành Âu Dương", "Đoan Mộc Bách Lý Bắc Cung Văn Nhân Tả Khâu Thần Tứ"

"Vũ Đường Đoạn Hồn Cung".....

Quân Mạc Tà cảm thấy vô cùng thích thú, "mi hoa nhãn tiếu"(mặt mày rạng rỡ-DG), nói:

- Thật không nghĩ tới, ca hôm nay cư nhiên được tham dự đại hội võ lâm trong truyền thuyết rồi, con mẹ nó... thật hưng phấn a, không biết chỗ này có Cái Bang hay không?

Mà Quân Vô Ý không giống như hắn, "một tâm một phế", nhìn thấy mộn màn trước mắt, chân mày nhất thời nhíu lại...

Bực bội....

Nếu muốn thắng trận này, nhất định phải dựa vào tướng lĩnh quân đội chỉ huy toàn bộ. Còn như giang hồ ngang ngược thế này, giả sử chỉ cần chỉ huy hơn trăm người đánh một trận còn có thể, chứ còn trong lúc chỉ huy mấy chục vạn đại quân chiến đấu, Quân Vô Ý tuyệt đối không cho rằng mấy người này đủ khả năng làm được.

Nhưng theo như tình thế trước mắt thì thấy rõ ràng rằng, quân đội các đại đế quốc cùng với các Võ lâm thế gia đều được đặt ngang hàng, thậm chí so với quân đội, thì Võ lâm dường như còn có địa vị cao hơn...

Bình thường, tất nhiên quân đội không xứng đáng lọt vào trong mắt của các Huyền giả cao thủ, nhưng lúc này là thời điểm bình thường sao? Dù cho nhìn người bằng nửa con mắt thì cũng cần phải đánh xong một trận đã rồi nói gì thì nói. Nếu cứ làm theo ý mình như thế này còn muốn đối phó với Thiên phạt thú vương sao? Chính mình còn không đoàn kết thì lấy gì mà đòi chống lại Huyền thú triều vốn có kỷ luật nghiêm minh? Đơn giản chính là chuyện cười lớn nhất thiên hạ a!

- Quân tướng quân, quân trướng của Thiên Hương quân đội chúng ta ở bên kia.

Vạn Vô Ngôn cười cười, chỉ tay. Theo hướng đó nhìn lại, chỉ thấy chính giữa một bãi đất rộng có dựng vài trướng bồng khá lớn bằng vải bố, hai bên có vài máng ăn cho ngựa rất lớn được chôn sâu xuống đất, rèm cửa được cuốn lên cao, nhìn vào bên trong thì thấy rất là ngăn nắp sạch sẽ, có chút rộng rãi. Lúc rảnh rỗi cũng có thể chứa được hai mươi mấy người.

Trước cửa trướng bồng có một huyết sắc đại kỳ đang tung bay phần phật trong gió. Trên đó viết mấy chữ"Thiên Hương quân đội" tựa như thần long đằng không. Đại kỳ này so với đại kỳ của các thế lực khác còn

muốn cao hơn, ít nhất là một trượng. Trên đại kỳ còn có khá nhiều kỳ đái, hơn nữa đây còn là đại kỳ duy nhất ở đây có hình dạng như vậy!

- Chuyện này? Quân Vô Ý không nói gì, nghi hoặc nhìn Vạn Vô Ngôn, cảm thấy có chút không hiểu.

Vạn Vô Ngôn ha hả cười, trong mắt lộ vẻ sùng kính nói:

- Quân gia nhất môn tứ suất, chính là một quân nhân gia tộc mà Vạn mỗ ta kình phục nhất. Lần lượt từ Chiến Thiên Nguyên soái Quân lão gia nổi lên rồi đến Bạch Y Quân Suất Quân Vô Hối, Thiết Huyết Chiến Thần Quân Vô Mộng, Huyết Y Đại tướng Quân Vô Ý chính là niềm kiêu hãnh của Thiên Hương ta. Vạn Vô Ngôn ta rất tự hào vì Thiên Hương chúng ta lại có thể sinh ra một Quân thần thiết huyết gia tộc như vậy! Lúc này tại Thiên Nam thành tụ hợp vô số cao thủ cái thế, nhưng dù sao đây cũng là địa bàn của Vạn mỗ, là quốc thổ của Thiên Hương chúng ta! Đây là chuyện duy nhất mà Vạn mỗ ta có thể làm; bất kể thế nào, ta tuyệt đối không để những tinh anh của Thiên Hương thua thiệt hơn người khác! Quân tướng quân, mời!

- Đa tạ! Quân Vô Ý trầm mặc đã lâu, nghe vậy liền trịnh trọng, cẩn thận nói ra từng lời.

- Mấy ngày nay nghe bọn họ nói, Vạn mỗ có thể biết được có không ít người đối với Quân gia rất có địch ý. Quân tướng quân hãy cẩn thận!

Vạn Vô Ngôn thận trọng hạ giọng nhắc nhở . Quân Vô Ý nhẹ nhàng gật đầu. Trong mắt ánh lên thần sắc kiên nghị, Quân Mạc Tà hàn quang trong mắt cũng chợt lóe!

Quân Mạc Tà đẩy xe phía sau, cùng với Quân Vô Ý thẳng đường chậm rãi đi tới. Ở phía sau hắn, bốn gã Thiên Hương Thiên tướng quân dàn hàng ngang. Tay đặt lên chuôi kiếm, mắt không chớp. Bên cạnh hắn, Đông Phương Tam Kiếm sóng vai cùng bước đi.

Đoàn người thản nhiên đi vào ngay trước mắt các đại thế gia. Nếu có người lưu tâm sẽ phát hiện, không ngờ Quân Mạc Tà đẩy xe cho thúc thúc hắn lại đi theo một đường thẳng tắp, ngăn đôi sân bãi thành hai nửa, trái phải không hơn kém nhau bao nhiêu!

Đây đúng là thái độ kiêu ngạo tới cực điểm!

Đây là đất của ta! Lãnh thổ của ta! Ta thích ta nói! Ta muốn đi thế nào, liền đi như vậy!

Một đường tiến tới như vậy, mà hai bên lại toàn là doanh trướng của các đại thế gia, cho nên làm cho người ta có cảm giác giống như đang bị kiểm duyệt vậy! Nhất thời mấy trăm ánh mắt như lợi tiễn sắc bén bắn lại!

Thoáng cái không khí toàn bộ sân bãi có chút trầm trọng. Tựa như việc Quân Mạc Tà cùng Quân Vô Ý đi tới, mang đến cho Thiên Nam thành vô vàn phong vân cường đại, tầng tầng lớp lớp đè xuống!

Sáu người trầm tĩnh bước đi, thế nhưng trong mắt mấy người của các thế gia đang nhìn, lại giống nhưng thấy được một dòng thác lũ kiên cường, bách chiến bách thắng, trầm trầm ổn ổn, kiên quyết, hào hùng tiến tới!

Trên bầu trời Thiên Nam thành, gió thu lạnh thấu xương nhất thời gào thét, càng ngày càng mạnh, trên đầu mây đen khắp nơi cuồn cuộn, tựa như chậm rãi hướng đến trung tâm tụ lại. Một trận cuồng phong đột nhiên thổi đến, nhất thời làm cho cát bay đá chạy. Khói bụi bốn phía nổi lên, hơn mười ngọn đại kỳ chớp mắt cùng tung bay theo gió nam, ngay cả âm thanh cờ xí phần phật trong gió vào lúc này, đột nhiên cũng như đồng thanh nhất trí!

Cuồng phong cuồn cuộn, cát bay mù mịt, không ngừng đập vào mặt mọi người. Bốn gã tướng quân phía sau cùng với Đông Phương Tam Kiếm hai mắt nhất thời hơi nhíu lại, thân hình có chút bị cản trở. Nhưng

ở phía trước Quân Vô Ý thần tình lạnh nhạt, sắc mặt lạnh lùng, ngay cả mắt cũng không thèm chớp lấy một cái.

Ở phía sau hắn, Quân Mạc Tà "vân đạm phong khinh" (khinh thường gió mây). Hai hàng lông mày giống như của nộ long đang ngủ, dường như tùy thời cũng có thể phá không bay lên. Trên khuôn mặt tuấn tú có nét tiêu sái; không có bất kỳ cử động nào. Nhìn thấy thiên không đột ngột thay đổi như vậy, cộng với hàng trăm con mắt xung quanh đang chăm chăm nhìn vào, tựa như hắn không thèm để ý. Không nhanh không chậm đi tới. Tốc độ giữ nguyên không thay đổi chút nào!

Trong mắt chúng nhân, khi hai thúc cháu này tiến tới, giống như hóa thành hai thanh tuyệt thế thần kiếm sắc bén, đem toàn bộ thiên không chém ra làm đôi!

Một kiếm chém ra, đường rộng thênh thang hai người đi tới!

Nơi này là Thiên Hương quốc thổ, cũng là nơi gần với Thiên Hương nhất, nhưng hiện tại quân đội của Thiên Hương quốc ngược lại chính là những người đến muộn nhất. Có không ít người từ lâu đã mất kiên nhẫn, rất là bất mãn, cho nên muốn chờ bọn họ đến rồi hảo hảo gây khó dễ một phen, đó cũng là nguyên nhân mà các đại thế gia tại đây, không có ai ra ngoài nghênh tiếp đại quân vào thành.

Nhưng vừa nhìn thấy thúc cháu hai người đang chậm rãi đi vào, tất cả ý định chỉ trích trong đầu đều không thể nói ra! Mọi chuyện thương nghị lúc trước, hiện tại cũng chẳng còn ai nhớ tới. Trong lòng mỗi người lúc này đều rất ngưng trọng! Thậm chí là tôn trọng!

Ngay cả những kẻ vô cùng đố kỵ với Quân Vô Ý, rất muốn hắn chết như Tiêu Hàn, vào thời khắc này, trong mắt nhịn không được cũng hiện lên vẻ ao ước, mong muốn nồng đậm, đồng thời còn mang theo vẻ tự ti, mặc cảm tới cực độ!

Lẽ nào, lẽ nào... ta... thực sự.... ta không bằng hắn!

Quân Vô Ý có lẽ không có Thần huyền tu vi, võ công cũng không có đạt tới Chí tôn cấp bậc, nhưng hắn chính là Huyết Y đại tướng, đã từng thống lĩnh trăm vạn hùng binh quyết chiến sa trường, một đời danh tướng. Vào thời khắc này, thật sự hắn đang hướng về thiên hạ anh hùng, hướng về vô số Thiên huyền, Thần huyền, Chí tôn; biểu hiện phong độ không gì sánh được của một đời danh tướng, anh tuấn kiệt xuất!

Loại khí độ này, nếu không phải đã từng thống lĩnh trăm vạn hùng binh, trong nháy mắt có thể làm cho khắp nơi khói lửa, sát lục vạn dặm, không phải là thống suất bách chiến bách thắng, mưu lược thắng trận ngoài ngàn dặm thì cho dù là bất kể người nào cũng không thể có được! Kể cả là cường giả huyền công vô địch thiên hạ, tuyệt đối cũng không có được phong phạm quân nhân chí cao tới bậc này!

Đây chính là khí thế hùng bá giang sơn, nắm thiên hạ trong tay! Quát mắng người khác bằng nửa con mắt!

Tuy rằng vỏn vẹn chỉ có thúc cháu hai người nhưng như vậy đã là quá đủ! Loại khí khái lẫm liệt đó, giống như đang âm thầm kiêu ngạo, từ trên người hai thúc cháu không ngừng cuồn cuộn tỏa ra xung quanh!

Cho dù phía trước là núi đao biển lửa, địa ngục âm phủ đi chăng nữa! Lão tử cũng sẽ bước tới đạp bằng!

Mấy vị tướng quân của Thần Tứ đế quốc và Vũ Đường đế quốc không hẹn mà cùng đứng lên, cả người không tự chủ được lập tức đứng thẳng, nhìn về phía người đang tới, một người vừa là thần tượng trong lòng, vừa là tử địch của họ, bằng ánh mắt nóng bỏng!

Đây chính là quân nhân...!

Đương trường một mảnh yên lặng. Nhóm chín người bọn họ bước chân nhịp nhàng, đều đặn, chậm rãi đi vào trong trướng bồng.

Khắp bầu trời phong vân đột nhiên biến ảo, "phong vân yểm nhật". Phía chân trời trong nháy mắt trở lên âm u.

Vừa lúc đó, có một người cao giọng cười nói:

- Quả nhiên không hổ là Huyết Y đại tướng danh chấn thiên hạ, chỉ cần mỗi khí độ đó thôi cũng đã làm cho thiên địa khiếp sợ, người người kính phục không thôi! Tại hạ Tư Không Ám Dạ vô cùng bội phục! Bởi vì lúc trước không thể ra cửa thành nghênh đón Quân tướng quân được nên trong lòng cũng rất lấy làm áy náy! Nếu như Quân tướng quân có rảnh. Tư Không gia xin mời tướng quân tới chỗ này hảo hảo tâm sự, cạn đôi ba chén!

Tiếng cười hùng tráng đầy hào sảng vang lên, theo tiếng cười đó, một đại hán ngang tàn từ trong trướng bồng của Tư Không thế gia đi ra, lưng hổ eo gấu, dáng người vô cùng cao lớn, thế nhưng lại làm cho người trước mặt có cảm giác thân hình hắn vô cùng cân đối. mặt mày thô kệch, hai bên má được phủ bằng bộ râu quai nón rậm rạp.

Vừa mới nhìn qua, Quân Mạc Tà nhận định, người này ít nhất phải cao hơn hai thước. Đứng trước trướng bồng, nhìn hắn tựa như một pho tượng thiêt tháp đồ sộ, vững vàng, nhưng lại giống như cả một ngọn núi nguy nga rất khó vượt qua!

Người đó cũng chính là Tư Không thế gia đệ nhất cao thủ, Tư Không Ám Dạ!

- Tư Không huynh nói quá lời! Tiểu đệ thân là địa chủ nhưng lại đến cuối cùng, quả thật rất là không phải, trước tiên nên hướng tới các vị tiền bối, chúng gia huynh đệ xin lỗi mới đúng. Chỉ cần Tư Không huynh có hứng thú. Chúng ta tùy thời đều có thể vui vẻ uống rượu! Quân Vô Ý âm thanh thong thả vang lên, giọng điệu nhã nhặn.

- Hảo! Hảo! Tư Không Ám Dạ cười ha ha.

- Ha ha, bổn gia.... yêu mến nhân tài.... đang muốn nói chuyện, lại bị ngươi... ngươi... ngươi tranh trước, Quân Tam tướng quân, tại hạ là Mộc thế gia.... gia.... gia chủ, Đoạn Mộc Sao Phạn cũng xin bái kiến!

Người này lời nói kéo dài, hết lần này tới lần khác tự làm cho bản thân ăn nói có chút cà lăm, thế nhưng trong khi nói chuyện lại luôn làm bộ tỏ ra mình nguy hiểm, siêu phàm. Tuy nhiên cứ theo khẩu khí nói chuyện của hắn, dường như bản thân hắn đang rất thích thú với điều đó thì phải.

Quân Mạc Tà bật cười "xì" một tiếng. Vừa nghe đã biết, nói chuyện kiểu này, ngọai trừ cái vị Đoạn Mộc Sao Phạn mà Đông Phương đại gia đã nhắc tới lúc trước, thì còn có thể là ai khác nữa đây.

Siêu phàm chỗ nào thì không biết, nhưng hiện tại tự cái chuyện tự cho mình là siêu phàm thì chính xác thấy rồi!

- Đoan Mộc gia chủ thực quá khách khí rồi. Khi nào có thời gian Vô Ý nhất định sẽ tự mình đến bái kiến!

Mặc dù Quân Vô Ý âm thanh bất hỉ bất nộ, nhưng lại làm cho người ta cảm giác thấy một sự thân thiết, hòa ái, tựa như chồi non đang khoan khoái vươn mình đón gió xuân vậy.

- Không.... " Không khách... khách khí!

Đoan Mộc Sao Phạn đột nhiên"ngạch" một tiếng, nở nụ cười, đang muốn nói chuyện tiếp, đột nhiên có một giọng nói đầy âm dương quái khí vang lên:

- Này hai vị, có cần thiết phải làm ra bộ dáng kiêu ngạo như vậy không? Người đến cuối cùng, chắc chắn chỉ có thể là người của Thiên Hương đế quốc Quân gia, Quân Vô Ý đúng không?

Quân Mạc Tà theo tiếng nói nhìn lại thì thấy người vừa nói chuyện tầm hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, dáng người cao sừng sững, khí độ quả thật là không tầm thường. Mặt mày anh tuấn, nhưng mi tâm mơ hồ mang theo một tia hung ác, nham hiểm, đang đứng dưới trướng của Huyết Hồn sơn trang. Trên người mặc cẩm y trường bào, hông đeo một thanh trường kiếm, trên bao kiếm có đầy hoa văn cổ xưa, chỉ cần nhìn

qua cũng đủ làm cho người ta biết được, đây tuyệt đối là một thanh hãn thế thần binh; hiện tại, cứ theo ánh mắt coi thường mọi người của chủ nhân nó là đủ hiểu rồi.

Trong nháy mắt, Quân Mạc Tà đã biết được đối phương là ai. Ngoại trừ cái tên "cóc mà đòi ăn thịt thiên nga", nhi tử của Lệ Tuyệt Thiên- Lệ Đằng Vân, thì còn có thể là ai khác nữa đây? Một tên tiểu bạch kiểm dựa hơi phụ thân, hèn hạ đến cực điểm, nếu như không phải do tiểu tử ngươi sao có thể xảy ra lần "Nhân thú chi chiến" này? Ngươi cứ chờ đó, sẽ có ngày lão tử đem ngươi phế đi!

Quân Mạc Tà đứng dậy, ha ha cười.

Thiếu niên tranh phong, làm sao bậc trưởng bối như Quân Vô Ý có thể ra mặt được, cho nên tất nhiên Quân Mạc Tà sẽ ra tay. Hắn nhẹ nhàng, từ tốn nói:

- Vị này mắt để trên đỉnh đầu, mục hạ vô nhân, vênh vênh váo váo, thiết nghĩ chính là Huyết Hồn sơn trang Thiếu trang chủ đúng không? Hơn nữa lại chính là địa đầu xà ở đây, luôn ỷ thế hiếp người, Lệ Đằng Vân Lệ Thiếu trang chủ, đúng không?

- Ngươi! Hừ, đối với các ngươi, ta còn phải cậy thế sao?

Lệ Đằng Vân trong mắt lộ ra một tia hung ác, nham hiểm, khinh miệt, âm trầm nói:

- Tình hình trước mắt khẩn cấp như vậy, mà Quân gia các ngươi thân là địa chủ lại đến trễ như vậy, rốt cuộc là có mưu đồ gì? Các ngươi làm như vậy, lẽ nào người khác không thể không hỏi?

- Quân tình khẩn cấp, chúng ta tự nhiên biết rõ; còn về phần nguyên nhân chúng ta tới trễ thì, thứ nhất ngươi nên đi hỏi bệ hạ của chúng ta, sao người không hạ thánh chỉ sớm, thứ hai, cũng nên tự hỏi Huyết Hồn sơn trang các ngươi đi, nếu tình huống khẩn cấp như vậy, tại sao lại đến tận bây giờ mới cầu viện? Vì sao không làm sớm hơn?

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, nói:

- Đúng rồi. Huyết Hồn sơn trang vẫn luôn coi trọng mặt mũi a, nếu không phải các ngươi cuồng vọng tự đại, tự mình mạnh mẽ kháng cự, thì mọi chuyện sao có thể kéo dài tới tận bây giờ, đồng thời làm cho nó hầu như trở thành vô phương thu thập như thế này? Một khi nhận ra bản thân vô năng, vô lực rồi mới nghĩ đến tìm người giúp đỡ, ngươi không cảm thấy xấu hổ sao, không ngờ vẫn còn mặt mũi đến hoạnh họe người khác? Chúng ta làm gì, ở đây ai cũng có thể hỏi, duy chỉ có ngươi và Huyết Hồn sơn trang là không có đủ tư cách để hỏi!

Quân Mạc Tà cười cười:

- Mà cứ cho là muốn chất vấn chúng ta cũng không sao. Thế nhưng, ở đây cũng có rất nhiều tiền bối cao thủ như vậy, không tới lượt ngươi tra hỏi đâu? Ngươi đừng quên, Tuyệt Thiên Chí tôn là cha ngươi, chứ không phải là ngươi! Ngươi có tư cách hỏi sao, ngươi náo loạn cái gì?

- Ngươi dám nói như vậy với ta? Thật to gan! Ngươi là ai?

Lệ Đằng Vân ánh mắt ngưng trọng, bản thân cảm thấy đấu võ mồm không phải là đối thủ của người trước mắt, liền trực tiếp đổi đề tài, vặn hỏi thân phận đối phương, tâm cơ quả không đơn giản.

- Ca ca chính là Quân Mạc Tà!

Quân Mạc Tà đắv ý cười:

- Chắc chắn ngươi đã nghe qua đại danh của ca ca rồi! Hiện tại có phải ngươi cũng muốn nói như thế này, "Nghe đại danh đã lâu, như sấm động bên tai, hạo nguyệt đương không. Hôm nay vừa gặp, quả nhiên danh bất hư truyền. Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ a.", đúng không?

- Nguyên lai ngươi chính là Quân Mạc Tà, chính là tên ăn rồi ngồi chờ chết, Quân gia hoàn khố, bại hoại gia tử, không chuyện ác nào không, Thiên Hương đăng đồ tử kia sao! Thiếu trang chủ ta đúng là

ngưỡng mộ đã lâu, quả thực ác danh như sấm bên tai, lưu manh danh bất hư truyền!

Lệ Đằng Vân cảm giác như bắt được thóp của đối phương, cười ha hả hai tiếng nói:

- Chỉ là mọi người có mặt nơi đây, ai ai cũng là anh tài nhân kiệt, rốt cục một tên lưu manh như ngươi sao lại có thể trà trộn vào được? Loại người vô lại như ngươi có tư cách gì mà đòi nói chuyện với Thiếu trang chủ ta?

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, nói:

- Nói ta là một tên đăng đồ tử, không chuyện ác nào không làm, cái này ca ta tuyệt không phủ nhận. Bất quá cho dù ca ta hạ lưu, hoàn khố đến mấy đi nữa, cũng không có vô sỉ đến nỗi muốn cường ngạnh cướp đoạt con dâu của nhà khác. Lệ Thiếu trang chủ, về điểm này, ngài đúng là tiền bối của ta a, thật sự là tấm gương sáng cho một tên hoàn khố như ta noi theo!

- Ngươi.... Quản Thanh Hàn là nữ tử trong sạch lại bị Quân gia cái ngươi bá chiếm. Hai người chúng ta tình đầu ý hợp, ta cứu nàng thoát khỏi chỗ nước sôi lửa bỏng, có gì không đúng? Chưa kể đến vị đại ca kia của ngươi đã sớm chết nhiều năm rồi. Chẳng lẽ còn muốn nàng cả đời ở vậy quỳ lạy linh bài của đại ca ngươi ư? Trên đời có đạo lý này sao?

Lệ Đằng Vân sắc mặt thoáng đỏ lên, đột nhiên nổi giận, tất nhiên hắn không thừa nhận mình đê tiện, chỉ vội vội vàng vàng xảo biện.

- Tình đầu ý hợp? Cứu nàng khỏi nước sôi nửa bỏng? Ngươi có từng hỏi qua ý kiến của nàng không?

Quân Mạc Tà ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng:

- Thực sự là không nghĩ tới, trên đời đời không ngờ còn có người vô sỉ tới mức này! Không nói thành có, đổi trắng thay đen, phải trái lẫn lộn.

Không chỉ cường ngạnh cướp đoạt dân nữ, mặc dù nàng đang là con dâu nhà người khác; thậm chí, còn muốn uy hiếp thân sinh, gia tộc nàng, nếu không chịu giao người sẽ bị diệt tộc. Lệ Đằng Vân, theo như ngươi nói thì đây mới gọi là tình đầu ý hợp, cứu nàng thoát khỏi nước sôi nửa bỏng sao? Quả thật, cao nhân hành sự không giống người thường a! Ta đây chính là Thiên Hương đệ nhất hoàn khố, bại hoại gia tử cũng đành cam bái hạ phong, đối với ngài ta chỉ còn biết nói một chữ "Phục"! Tâm phục khẩu phục! Ngoài ra ta còn rất phục sự vô sỉ của ngươi! Xứng danh Thiên hạ đệ nhất vô sỉ!

Mọi người có mặt ở đây, đại đa số đều không có biết chuyện này. Hiện tại, nghe hai người đấu khẩu không khỏi khinh bỉ nhìn về phía Lệ Đằng Vân. Mặc dù Huyết Hồn sơn trang bá đạo, nhưng cho tới giờ cũng đã phạm vào rất nhiều người, làm cho bọn họ tức giận. Cho nên hiện tại cũng phải kiêng kị hơn trước rất nhiều.

Người trong giang hồ, tối kỵ nhất là sắc giới

Lệ Đằng Vân nếu quả thực có làm như vậy thì đã phạm vào đại kỵ của giang hồ!

- Được rồi, không nói thêm nữa!

Bên trong truyền ra một tiếng quát đầy tức giận, âm thanh tuy không lớn, nhưng cũng làm cho người nghe cảm thấy hai tai có một trận ong ong.

Mấy bóng người chậm rãi đi ra, nhất thời toàn trường trở lên kích động!

Người đi đầu vóc dáng cao lớn, khuôn mặt chất phác. Ba chòm râu đen đang tung bay trước ngực, hai con mắt hẹp dài, uy lăng nhìn mọi người xung quanh, dường như cảm thấy "không giận mà uy". Đồng thời còn tạo ra một loại cảm giác ngạo thị thiên hạ; càng làm cho người khác cảm thấy, người này bá đạo hơn người!

Hắn mặc dù không quá cao ngạo, nhưng vẫn làm cho mọi người có mặt ở đây lúc này đều có một nhận định, hắn không để kẻ nào vào trong mắt, ngay cả lão thiên trên đỉnh đầu, nếu cần hắn cũng sẵn sàng đánh một trận(coi trời bằng vung ^^!)!

Người vừa quát khi nãy, chính là hắn!

Tuy chưa bao giờ gặp mặt, nhưng chỉ cần liếc qua một cái, Quân Mạc Tà đã khẳng định, người trung niên thoạt nhìn chỉ khoảng bốn năm mươi tuổi trước mắt đây chính là vị Chí tôn đã thành danh từ hơn sáu mươi năm về trước, Tuyệt Thiên Chí tôn, Lệ Tuyệt Thiên!

Ngoại trừ hắn ra, ở đây không người nào có thể có được phong thái ngang tàn, bá đạo như vậy!

Trên thực tế, nếu tính kỹ ra, vị Lệ Tuyệt Thiên Chí tôn này chỉ sợ ít nhất phải trên dưới trăm tuổi rồi, vậy mà thoạt nhìn lại thấy bộ dạng như mới bốn năm mươi tuổi. Quân Mạc Tà mắng thầm trong bụng: trách không được lão già này tuy đã hơn một trăm tuổi mà vẫn còn có một nhi tử mới hơn hai mươi. Nhìn hắn như thế này, phỏng chừng muốn sinh thêm vài đứa cũng không thành vấn đề a."

Đúng là.... quái vật mà!

Mà theo sau Lệ Tuyệt Thiên chính là Sinh Tử Chí tôn Thạch Trường Tiếu, Lãnh Huyết Chí tôn Lệ Vô Bi, Thần Ưng Chí tôn Ưng Bác Không, đi sau cùng chính là một người mặc hắc y, khuôn mặt băng lãnh. Mặt đen, mặc đồ đen, đi giầy đen, bên hông đeo một thanh kiếm, cả chuôi kiếm và vỏ kiếm cũng đen thui.

Người này thoạt nhìn hắn từ trên xuống dưới giống như một thanh hắc sắc lợi nhận.

Tuy hắn chỉ lẳng lặng đứng đó thôi nhưng cũng đã làm cho người khác cảm thấy kiếm khí bức người!

Kiếm khí xông tận cửu thiên! Không cần suy nghĩ cũng đoán ra, người này tất nhiên chính là Cuồng Phong Kiếm Thần, Phong Quyển Vân, một người luôn tranh đấu với Ưng Bác Không nhiều năm vì vị trí đệ bát trong "Thiên hạ Bát đại chí tôn". Thêm một điểm nữa, người này cũng là một tuyệt thế kiếm khách! Một trong những cường giả đỉnh phong!

Nhưng Quân đại thiếu gia tin tưởng rằng, với sự chỉ điểm của mình, sau khi Thần Ưng Chí tôn Ưng Bác Không đột phá thành công, hắn hiện tại tuyệt đối hơn hẳn lão đối thủ đã từng tranh đấu nhiều năm qua!

- Nếu người đã đến đông đủ, như vậy xin mời các gia chủ tập đến đại đường thương ghị kế sách. Ánh mắt lạnh nhạt quét qua một vòng, chuyện nhi tử cùng với Quân Mạc Tà tranh luận ban nãy cũng không nhắc đến nữa.

Nhưng vào lúc ánh mắt quét tới vị trí của Quân Mạc Tà, ãnh mắt tuy ôn hòa, nhưng Quân Mạc Tà lại cảm thấy rõ ràng ánh mắt đó như hai thanh lời kiếm xé không mà tới, hung hăng đâm vào đôi mắt của mình! Trong sát na ấy, dường như tận sâu trong tâm hồn hắn cũng cảm thấy một trận run rấy!

Đó chính là cảm giác sợ hãi, dè chừng từ sâu trong đáy lòng sinh ra!

Không thể địch nổi!

Vô pháp kháng cự!

Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên Quân Mạc Tà có cảm giác thất bại.

Trước đó, không phải là Quân Mạc Tà chưa từng đối mặt với cao thủ cấp Chí tôn, nhưng cho dù là đối mặt Sinh Tử Chí tôn Thạch Trường Tiếu, Lãnh Huyết Chí tôn Lệ Vô Bi cùng Thần Ưng Chí tôn Ưng Bác Không đi chăng nữa, hắn vẫn còn có thể cười nói như thường. Thế

nhưng đối với cái nhìn của Lệ Tuyệt Thiên, không ngờ lần đầu tiên xuất hiện loại cảm giác này!

Đây chính là một loại phương pháp công kích tinh thần... Một khi thành công, sẽ gieo vào trong lòng đối thủ mầm mống sự sợ hãi, đến lúc đó thì cuộc đời sau này coi như chấm hết, vô phương đột phá!

Bất quá vị Lệ Tuyệt Thiên chí tôn này bao che nhi tử cũng làm cho Quân Mạc Tà tự đáy lòng cảm thấy phẫn nộ! Thật sự rất phẫn nộ!

Trong khi hai tên tiểu bối đấu khẩu, ngươi thân là thiên hạ đệ nhị chí tôn, không tưởng được sẽ dùng loại phương pháp này thay nhi tử của mình trút giận! Cái này đúng là quá mất phong độ rồi.

Đệ nhị Chí tôn chó má. Khốn kiếp!

Nhưng cũng từ đây mới làm cho người ta biết được đối với nhi tử của mình, hắn cưng chiều, dung túng tới mức nào!

Biết rõ con mình đuối lý, không nói phải trái, trái lại ở trước mắt bao người dùng thủ đoạn hèn hạ với khổ chủ lập uy!

Thảo nào lúc trước hai đại thú vương cùng dắt tay nhau tới, đơn giản chỉ muốn đánh gãy hai chân con trai của hắn mà thôi, cũng không phải là muốn lấy mạng, không ngờ làm cho hắn phản kháng quyết liệt như vậy! Cuối cùng, thậm chí không tiếc mặt mũi, phát ra "Chí tôn triệu tập lệnh", nhất quyết không chịu thỏa hiệp. Quân Mạc Tà mơ hồ có phần hiểu được nguyên nhân vì sao sự tình hiện tại trở nên gay gắt nghiêm trọng tới bực này.

Quân Mạc Tà vội vàng nhắm mắt lại, vận khởi Khai Thiên Tạo Hóa công một lượt, trong nháy mắt đã tiêu trừ loại cảm giác đáng sợ này.

Nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy nghiêm trọng!

Công lực của Lệ Tuyệt Thiên, nếu so với Ưng Bác Không cùng Lệ Vô Bi hiển nhiên cao hơn một bậc.

Thật không hổ danh Thiên hạ bát đại Chí tôn đệ nhị!

Lệ Tuyệt Thiên vừa nói xong, mọi người ào ào phụ họa. Dĩ nhiên không có người nào tại đây phát hiện được, Lệ Tuyệt Thiên vừa mới âm thầm hạ thủ với Quân Mạc Tà!

Mà tin chắc rằng, dù có người phát hiện ra, cũng sẽ chẳng có ai dám đứng ra vì hắn chủ trì công đạo. Dù sao thì công đạo cũng cần phải coi nắm tay ai cứng hơn. Chỉ vì một tên hoàn khố hậu bối đắc tội đệ nhị chí tôn sao? Họa có điên mới làm như thế!

Vào lúc mọi người tại trường đang nối đuôi nhau đi vào trong trướng, thì đột nhiên.....

Một tiếng hú dài lãng đãng từ xa vọng lại, mọi người nhất thời kinh chấn, nghiêng tai cẩn thận lắng nghe.

Chỉ trong chớp mắt, âm thanh lớn hơn rất nhiều, trong khoảnh khắc đó tựa như xông thẳng lên trời cao, truyền đi mấy ngàn dặm. Âm thanh ban đầu phiêu lãng nhưng dần dần trở lên rõ ràng, oanh động như tiếng sấm từ trên trời đánh xuống, sau đó âm thanh như thiên băng địa liệt đánh vào trong tai mọi người!

"Phốc!" Có vài binh sĩ Thiên Nam thành chịu không được ngã ngửa ra, trong miệng phun ra máu tươi. Không ngờ bị tiếng hú đó đả thương. Trong khi chủ nhân của tiếng hú lại ở cách đây chừng hơn mười dặm!

Lực sát thương thật khủng khiếp!

Sau khi gây ra cơn đại chấn động như thế, tiếng hú cũng rất cuồng bạo mà; dừng lại! Đến lúc này mọi người lại có cảm giác nghe được một âm thanh trong trẻo, du dương!

Âm thanh đó vừa dứt, đột nhiên, từ bốn phương tám hướng của Thiên Sơn vạn dặm, Huyền thú đồng thời ngửa đầu hống to, hơn mấy trăm vạn

Huyền thú nhất tề bạo hưởng tạo thành âm thanh giống như tời long đất lở, phát ra uy thế kinh người!

Mặt đất dưới chân mọi người nhất thời hơi chấn động, bụi bặm bốc lên!

Tiếng hú đó hung hăng đánh thẳng lên tận cửu thiên, nguyên đám mây đen lúc trước, hiện tại đột nhiên bị tiếng hú đánh tan thành mây khói!

Bầu trời quang đãng trở lại!

Lệ Tuyệt Thiên sắc mặt đại biến, ánh mắt kia ngưng trọng nhìn về phía xa xa, trong thanh âm không thể che giấu được vẻ khiếp sợ:

- Thiên phạt lão đại, không ngờ.... lại đi ra rồi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 110: Thiên Phạt Đệ Nhất Nhân!

Sau khi âm thanh gầm rống kinh tâm động phách, ba đời khó thể quên được của hàng ức vạn Huyền thú đó qua đi, lại có thêm hai tiếng hú dài khác thường trước sau ầm ầm vang lên, tất cả mọi người trong Thiên Nam thành đều nghe rõ mồn một.

Hai tiếng hú đó, một thì trong trẻo cao vút, một thì hùng hồn vang vọng; đúng là âm thanh của hai vị Thiên Phạt thú Vương, Hạc Trùng Tiếu và Hùng Khai Sơn!

Bất quá, chỉ có vài người biết được, đầu sỏ của Huyền thú triều lần này chính là hai người bọn họ!

"Sưu" một tiếng, một con bạch hạc rất lớn đột nhiên từ phía bắc bay vụt xuống phía nam nhanh như chớp. Nhìn từ phía xa chỉ thấy đại bạch hạc hai cánh dang ra hết cỡ, sải cánh rộng ít nhất cũng phải năm sáu trượng. Trên đầu đỉnh có một chiếc hạc quan đỏ thắm, dưới ánh mặt trời không ngờ sinh ra hào quang rực rỡ. Chiếc mỏ cực dài giống hệt một thanh lợi kiếm xuyên phá phong vân!

Vào thời điểm đại bạch hạc bay qua đỉnh đầu, mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng. Tuy nhiên cự đại bạch hạc cũng chỉ khinh thường thoáng nhìn xuống mọi người phía bên dưới. Trong nháy mắt, cự sí che không, thiên địa hôn ám, tựa như trên bầu trời có một đám mây đen chợt đến rồi chợt đi vậy, chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Cùng lúc đó, tại một sơn lâm phía xa có một nhân ảnh đang lao đi rất nhanh trong đó, mặc kệ cây cối cản trở trước mặt vẫn lao đi vun vút,

không có dừng lại. Tất cả những nơi hắn phi thân qua, tất cả đại thụ đều bị hắn đụng cho gẫy đổ. Ban đầu hắn phi thân trèo lên đại thụ, sau đó mượn lực từ đại thụ mạnh mẽ vọt đi. Tới khi đại thụ ầm ầm đổ xuống thì đã không còn thấy bóng dáng hắn đâu rồi.

Thân ảnh Lệ Tuyệt Thiên đột nhiên phóng lên nóc nhà.

Trong quá trình đó, toàn bộ chân tay hắn đều không có cử động một chút nào, thậm chí, cả một cộng tóc cũng không có lay động, cứ như vậy mà đột ngột bay lên, vô cùng dị thường. Cho tận tới khi hắn dừng lại trên nóc nhà, tại chỗ hắn vừa đứng vẫn còn một hư ảnh vô cùng sống động đang từ từ tiêu tán.

Đây không còn là kinh không thân pháp đơn thuần nữa rồi, nó giống như một loại ma thuật khó thể diễn tả được!

- Phải chăng là Mai Tôn giả đại giá quang lâm? Bản tọa Lệ Tuyệt Thiên không có tiếp đón từ xa!

Lệ Tuyệt Thiên vận toàn bộ Huyền công bản thân, phát ra âm thanh hùng hậu truyền ra xa. Tất cả đều được thực hiện sau khi hắn lên trên nóc nhà, rồi qua một hồi lâu ngưng tụ huyền công, âm thanh mới vang lên, bởi lẽ, so với Thiên Phạt lão đại như thần long chỉ thấy đầu, hắn sợ bị mất mặt, đồng thời cũng không muốn rơi xuống thế hạ phong.

Âm thanh hùng hậu bỗng nhiên bạo khởi trong thiên không, chậm rãi truyền thẳng xuống phía nam. Mọi người tại đây tuy nghe thấy rất bình thường, nhưng sau khi âm thanh được phát ra và truyền đi, khi đến thâm sơn cùng cốc lại giống như sấm rền sét giật, vạn mã phi nhanh. Thanh thế dị thường cường đại.

Âm thanh từ núi rừng đằng xa không ngừng vọng lại. Sau một hồi lâu mới dừng hẳn.

Không có tiếp đón từ xa....

.... tiếp đón từ xa...

.... từ xa!

.... từ xa!

Bốn phía sơn lâm một mảng kinh hãi. Không ngờ những Huyền thú tu vi thấp một chút, dưới tác động của âm thanh do Lệ Tuyệt Thiên phát ra khi nãy bị làm cho hoảng sợ, còn làm cho một số trở lên hỗn loạn.

Không thể không thừa nhận, mặc dù chiêu thức dùng âm thanh công kích vừa rồi của Lệ Tuyệt Thiên so với tiếng hú của Thiên Phạt thú Vương ảnh hưởng tuy không cường đại bằng, thế nhưng đơn nếu chỉ đơn thuần nói về cảnh giới cũng không thua kém, mà là cùng đẳng cấp!

Sau một lúc lâu...

Một âm thanh trong trẻo lãng đãng truyền đến. Tất cả mọi người chỗ này đều vô cùng minh bạch, người phát ra âm thanh kia sợ rằng cũng cách xa nơi đây chừng vài chục dặm. Thế nhưng vừa nghe tất cả lại cứ ngỡ như người đó đang đứng ở trước mặt nói chuyện vậy.

Giọng nói của người này rất quái lạ, trung chính bình hòa, làm cho người nghe hoàn toàn không nhận biết được người nói là nam hay nữ.

- Lệ Tuyệt Thiên a! Nguyên lai là ngươi! Ta còn tưởng là người nào có được tu vi như vậy! Ha hả! Cái này cũng khó trách a! Ta vốn đang không rõ tại sao hai vị đệ đệ của ta lại nổi giận như vậy, người bình thường sao có thể được bọn chúng để trong mắt, cùng lắm cũng chỉ là một bữa ngon lành mà thôi! Không sai, không sai, Lệ Tuyệt Thiên, ngươi đã tiến bộ rồi. Thật sự đã tiến bộ rồi!

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, tất cả đều có cảm giác da đầu tê dại. Trong mắt mọi người, Lệ Tuyệt Thiên chính là một nhân vật phong vân, cường hãn, được cả thiên hạ công nhận là cường giả đứng thứ hai trong Bát đại chí tôn, đây tuyệt đối là một nhân vật cường hãn!

Thê nhưng người này nói chuyện với Lệ Tuyệt Thiên hoàn toàn không có một chút nào gọi là để ý, tôn trọng hắn. Thậm chí còn tỏ vẻ khích lệ hắn, " Ngươi đã tiến bộ rồi..."

Câu nói này giống như một lão sư đang khích lệ một chàng trai trẻ thông minh đang chăm chú nghe mình giảng bài vậy, đại loại là: "Anh bạn trẻ, cậu tiến bộ rồi, cậu thật sự là một đứa trẻ ngoan a!"

Âm thanh của Lệ Tuyệt Thiên tuy rằng thanh thế cái thế vô song, thanh uy cực lớn, còn giọng nói của đối phương lại rất bình hòa, tựa hồ không có dụng lực chút nào, thế nhưng mọi người tại đây có ai không phải là cao thủ? Sao có thể không nhận ra được, tu vi người này so với Lệ Tuyệt Thiên chỉ sợ còn cao hơn rất nhiều! Cơ bản là không cùng đẳng cấp! Dù cho cấp độ hai bên là tương đương, nhưng ít ra cũng chênh lệch giống như Lệ Tuyệt Thiên và Ưng Bác Không vậy!

Cùng một cự ly như thế, câu nói của Lệ Tuyệt Thiên làm dấy lên một trận hồi âm vang vọng thiên địa. Thế nhưng người đối diện khi nói chuyện không ngờ lại không có sinh ra hồi âm! Địa phương này được bao quanh bởi núi non cho nên chỉ cần là một tiếng ho cũng có thể làm xuất hiện âm thanh vọng lại. Vậy mà người kia cách xa ngoài mười dặm nói chuyện cự nhiên lại không tạo ra một chút phản âm nào!

Cái này đơn thuần chính là chênh lệch về khả năng khống chế, dụng lực! Chỉ cần chứng kiến một màn vừa rồi cũng đủ biết, khả năng khống chế lực của người này đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa, đăng phong tạo cực!

Lệ Tuyệt Thiên cao giọng nói:

- Nguyên nhân việc này chính là do hai người bọn họ trêu chọc Huyết Hồn sơn trang chúng ta, Lệ Tuyệt Thiên ta chẳng lẽ lại khoanh tay đứng nhìn, không thể phản kích được? Còn về phần "chịu thiệt" ư, lấy pháp nhãn của Mai Tôn Giả lẽ nào lại nhìn không ra, rốt cuộc là ai mới là người chịu thiệt đây? Bọn họ không mời mà tới, sau khi gây chuyện cắp đít bỏ đi không lời giải thích, làm cho Huyết hồn sơn trang trở thành một

mảnh tro tàn! Nếu như không phải ta mặt dày hướng Mai Tôn Giả người tìm một lời giải đáp thì không biết Mai Tôn Giả sẽ giải thích như thế nào đây?

Trong lời nói của Lệ Tuyệt Thiên đã hàm chứa ý chấn vấn! Mặc dù đối với mặt với địch nhân có tu vi co với bản thân cao hơn rất nhiều, nhưng Lệ Tuyệt Thiên thân là đệ nhị Chí Tôn, cũng không có tỏ ra thua thiệt chút nào, ngôn từ cứng rắn không chịu nép vế.

Âm thanh sắc nhọn từ xa vọng lại:

- Lệ Tuyệt Thiên! Theo như lời ngươi vừa nói, lẽ nào ngươi đánh hai đệ đệ của ta là đúng? Không lẽ ngươi nghĩ ta dễ bị khi phụ như vậy? Lệ Tuyệt Thiên! Ngươi khẳng định bản thân không phải đang mơ ngủ đấy chứ?

Mọi người trong lòng nhất loạt chấn động: Đối phương cũng là một điển hình về bao che khuyết điểm cho người của bên mình a! Thật không dám nghĩ tới, tại nơi đây, ngày hôm nay đã được đại khai nhãn giới rồi! Lúc trước đã chứng kiến Lệ Tuyệt Thiên Chí tôn vì bao che con mình mà chuyển đề tài nói chuyện, hiện tại lại biết thêm một người, càng không biết phân biệt phải trái.... Cái này có nên tính là nhân quả tuần hoàn, báo ứng hay không đây?

Quân Mạc Tà vuốt vuốt cằm, trong lòng có chút thưởng thức: sảng khoái a! Tính tình không ngờ lại giống hệt ca ca ta. Về sau nếu như có chuyện tốt phải tính cho "Mai Tôn Giả" này một phần mới được...

- Không dám!

Lệ Tuyệt Thiên hừ một tiếng nói:

- Chỉ là công đạo tại lòng người, mọi việc tất có nguyên nhân, tất nhiên phải nói đạo lý mà thôi. Ngay cả thiên hạ đệ nhất nhân cũng không thể không giảng đạo lý được!

Người nọ cười dài một tiếng:

- Giảng đạo lý? Lệ Tuyệt Thiên, ngươi nói câu này không cảm thấy buồn cười chút nào sao! Lệ Tuyệt Thiên ngươi trong đời từng giảng đạo lý với ai chưa? Tại sao lại đổ tội "không giảng đạo lý" lên đầu Thiên Phạt chúng ta! Có thể giảng đạo lý với cường giả sao? "Công đạo tại lòng người", tuy lời này là do Lệ Tuyệt Thiên Chí Tôn ngươi vừa nói, nhưng bản thân ngươi có tin tưởng vào nó không?

Những lời này quả thật có chút cay độc! Cái gọi là luật pháp của nhân gian, bất quá chỉ là công cụ đệ trói buộc người bình thường mà thôi. Còn đối với những cườn giả siêu nhiên tầm cỡ như hai người bọn họ thì, tất cả những cái đó đều vô nghĩa!

"Công đạo tại lòng người", đối với cường giả mà nói, cùng lắm đó cũng chỉ là câu nói cửa miệng, là lời nói suông mà thôi!

Ở trong thế giới cường giả này, chỉ ai có nắm đấm lớn hơn thì mới có công đạo.

Nhưng lời người kia vừa nói tuy có vẻ như già mồm cãi cố, thế nhưng tất cả đều lá sự thực! Hơn nữa lời châm chọc này đối với Lệ Tuyệt Thiên quả là cay độc. Ngược lại Quân Mạc Tà nghe mấy lời đó trong lòng lại cảm thấy vô cùng thư thái. Dường như chỉ muốn chỉ thẳng tay vào mũi Lệ Tyệt Thiên mà mắng: Lão hỗn đản, ngươi luôn miệng nói cái gì mà giảng đạo lý, nói cái gì mà công đạo tại lòng người, nhưng bản thân ngươi có bao giờ nói công đạo, giảng đạo lý không? Con của ngươi cường ngạnh đi cướp con dâu nhà người ta ngươi có giảng đạo lý không? Công đạo ở đâu đây?

Quả nhiên là ác nhân tất hữu ác nhân trị nha!

Lệ Tuyệt Thiên âm trầm hừ một tiếng, nói:

- Mai Tôn giả những lời này, chắc không phải là muốn chẳng phân biệt tốt xấu, bao che người của mình sao?

Tuyệt Thiên Chí tôn thủy chung vẫn là một trong Thiên hạ Bát đại Chí Tôn, không muốn gạt bỏ lương tâm nói chuyện, đơn giản chỉ đưa vấn đề ra nói trước hòng làm rõ phải trái. Hơn nữa, đương trường còn có mặt rất nhiều cường giả nổi danh trong thiên hạ, dù cho Mai Tôn giả này có bản lãnh thông thiên, cũng chưa chắc có thể một tay đấu lại với tất cả cao thủ chỗ này!

Người nọ đúng là dị thường cường ngạnh, tiếp tục nói:

- Ta muốn bao che đó, bằng vào một mình Lệ Tuyệt Thiên ngươi thì có thể làm gì? Bát đại Chí Tôn các ngươi tuy trên tục giới uy chấn thiên hạ nhưng cũng không xứng được ta để vào trong mắt! Lệ Tuyệt Thiên, ta van ngươi đó, trước khi nói chuyện ngươi hãy nghĩ xem ngươi đang nói chuyện với ai nha!

Nói đến đây, người nọ đột ngột ngừng lại, tựa như đang gặp phải chuyện gì đó, nhưng sau kih im lặng một hồi, đột nhiên nổi giận, gầm lên một tiếng, hung ác hỏi thăm:

- Lệ Tuyệt Thiên, ngươi tiến nhập Độn Thế tiên cung từ khi nào? Không ngờ dám dùng Độn Mạch Tâm Kiếm đả thương tứ đệ ta? Quả là lớn gan!

Âm thanh vừa phát ra, kinh thiên động địa! Ngay cả phong vân cũng bị âm thanh phẫn nộ đó làm cho rung động không thôi! Từ đó có thể thấy được Thiên Phạt lão đại thực sự đã động nộ rồi! Xem ra, Hùng Khai Sơn bị thương hiện đang đứng trước mặt của hắn, nói cho hắn biết được thương thế của bản thân.

Quân Mạc Tà trong lòng khẽ động, Độn Thế tiên cung. Đó địa phương nào? Vì sao chưa từng nghe nói qua? Nhìn mọi người xung quanh, trên mặt cũng hiện lên thần sắc mơ hồ khó hiểu. Hiển nhiên, bọn họ cũng chưa có nghe qua về địa phương này....

Mọi người nhất thời nghi hoặc, Quân Mạc Tà lại càng thấy trầm trọng hơn một bậc, Độn Thế tiên cung tạm thời còn chưa tham dự, thế nhưng

Lệ Tuyệt Thiên không ngờ đã có thể đả thương được Hùng Khai Sơn, hơn nữa xem tình hình này thì thương thế đó cũng không nhẹ, chí ít là ngoài sức tường tưởng của mọi người. Hơn nữa, thể chất của Huyền thú luôn vượt xa nhân loại, mà Hùng Khai Sơn lại chính là Cự Hùng thú vương, cho nên sẽ càng cường hãn hơn. Lúc trước hắn từng bị Ưng Bác Không và Thạch Trường Tiếu vây công, đánh đấm thậm tệ mà vẫn không bị tổn thương chút nào, cái này đủ thấy sức phòng ngự toàn thân của hắn cường hãn tới bực nào.

Tuy nhiên, lúc này đây, Lệ Tuyệt Thiên lại thi triển cái gì mà" Độn Mạch Tâm Kiếm" đánh hắn bị thương nặng, điều này chứng tỏ chiêu thức kia phải uy lực tới mức nào, không cần nói chắc cũng có thể hiểu được!

- Nếu buông tay được thì buông tay! Mai tôn Giả! Không nên vì xúc động nhất thời mà rước họa vào thân....

Trong âm thanh của Lệ Tuyệt Thiên đã mang theo chút cảnh cáo, hăm dọa, hắn nói tiếp:

- Nếu vạn nhất chuyện này huyên náo quá mức, làm cho thánh địa nổi giận, cho dù Mai Tôn Giả bản lãnh thông thiên cũng nên hảo hảo lo lắng cho bản thân mình đi?

Đối với câu hỏi của đối phương rằng hắn tiến nhập Độn Thế Tiên Cung từ khi nào, không ngờ hắn lại không thèm trả lời!

- Ha ha ha...

Tiếng cười lạnh lẽo vang lên, chấn động thiên không, liên miên không dứt, sau một hồi lâu, tiếng cười dừng lại giọng nói người kia lại vang lên:

- Lệ Tuyệt Thiên, đây là ngươi đang mang thánh địa ra uy hiếp ta sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 111: Nghi Vấn Của Quân Mạc Tà

- Vẫn là câu nói kia, không dám, không dám! Bổn tọa chẳng qua là khuyến cáo tôn giả nên suy xét cẩn thận mà thôi.

Lệ Tuyệt Thiên dùng thanh âm trầm ổn nói:

- Mai tôn giả, thiên địa không thể khinh nhờn, thánh địa không thể truyền miệng! Chỉ sợ ngươi đã phạm vào điều kiêng kị rồi!

- Hừ, suy nghĩ? Tự suy xét? Kiêng kị? Lệ Tuyệt Thiên, ngàn vạn lần không nên tự đánh giá quá cao bản thân mình. Bản tôn khi nào lại phải đem mấy thứ kiêng kị kia để vào mắt? Mặc dù là Độn Thế Tiên Cung, Chí Tôn Kim Thành cùng Mộng Huyễn Huyết Hải tam đại Thánh Địa dốc toàn bộ lực lượng đồng thời tới thiên phạt của ta, liệu có thể làm khó được ta?

Thanh âm kia rất phóng đãng, ngạo nghễ, hô to:

- Tám năm trước Mai gia ta chỉ dùng một câu có thể làm cho Vân Biệt Trần từ đó về sau không còn dám hiện thân trên cõi trần, hôm nay ta cũng có thể nắm chắc để tam đại Thánh Địa chết nơi thiên phạt này!

- Mai tôn giả đã nói như thế, Lệ mỗ mỏi mắt mong chờ.

Lệ Tuyệt Thiên nói xong những lời này, thân hình bồng bềnh nhảy từ nóc phòng xuống. Điều này cho thấy cuộc nói chuyện này đã chấm dứt.

Xa xa trong rừng lại truyền tới từng tiếng hú.

Ngay sau đó, các loại âm thanh như muốn rời non lấp biển liên tục vang lên, phía đông, tây, bắc ba mặt đồng thời vang lên tiếng gầm rú rung trời, khói bụi cuồn cuộn bùng lên ngút trời, che lấp đi nhật nguyệt.

Vô số huyền thú như thủy triều chạy từ trong rừng hiện ra, lập thành một đội ngũ chỉnh tề, từng đợt từng đợt chạy trên bãi đất trống ở ngoài thành, chỉ theo một hướng duy nhất, phía nam.

Xem ra thiên phạt vương ở bên này cũng đã co rút lại binh lực.

Nhưng chính là ba phương diện binh lực huyền thú này lại làm cho từng người trong Thiên Nam thành mỗi một người đều là da đầu tê dại.

Phía đông có hơn mười lão hổ trên đầu lấp loáng hoàng sắc một sừng xếp thành một đội. Đứng trước là một tên hổ vương toàn thân trắng như tuyết, trên đầu nó cũng có một chiếc sừng hoàng kim sắc, gió lốc không ngừng quét qua. Phía sau là vô số màu huyền thú, mỗi một loại đều xếp thành một phương trận chỉnh tề thật dài, với tốc độ nhanh như như thiểm điện bực này, trọn vẹn chỉ thành lập xong trong một canh giờ!

- Cửu cấp huyền thú Hoàng Kim Hổ!

Đứng ở sau lưng Lệ Tuyệt Thiên, Ưng Bác Không trợn mắt nói:

- Số lượng lại còn nhiều như vậy! Tên Hổ Vương đầu lĩnh kia. Chỉ sợ đã là cửu cấp đỉnh phong rồi.

Phía tây hơn mười con sư tử lớn giớn như bạch ngọc tạo thành đội ngũ chính tề dẫn theo số lượng lớn thú vật cuồn cuộn mà tới.

- Bạch Ngọc sư tử ở phía tây!

Đông Phương Vấn Tình trầm trọng giới thiệu, hai người này cũng biết Quân Mạc Tà còn trẻ tất nhiên sẽ không biết được nhiều loại cao cấp huyền, thấy hắn đi tới bên cạnh, đều cố ý giải thích.

Tiếng bước chân trầm trọng từ phương bắc vang lên, mấy trăm đầu cự hùng suất lĩnh sau lưng mấy vạn huyền thú đại quân oanh long oanh long chạy tới.

- Liệt Sơn Hùng, cũng là cửu cấp huyền thú. Không ngờ lực lượng bên trong Thiên Phạt sâm lâm lại hùng hậu như vậy!

Những đội ngũ này ước chừng đã điều động hết một nửa nhân số trong Thiên Phạt sâm lâm. Đột nhiên bốn phía Thiên Sơn đồng thời có vô số tị tử trùng bùng lên ngút trời, giống như trăm con chim tấn công tới một con phượng hoàng, đủ mọi màu sắc đại điểu (chim lớn) xoay tròn trên không trung. Một hồi hỗn loạn qua đi, sau đó cũng tụ tập lại, giống như từng đám mây lớn bay tới bầu trời Thiên Nam thành.

- Đây là phi hành huyền thú, số lượng rất nhiều, rất nhiều.

Đông Phương Nhiễm Đao xoa xoa mũi, trừng mắt há miệng cơ hồ lộ cả hàm răng ra, nói:

- Mỗi một con đều ngoài bát cấp, mẹ ơi! Lệ Tuyệt Thiên sao lại động vào cái tổ này a. Tại sao lại làm cho tình hình trở nên nghiêm trọng như vậy chứ?

Trong rừng núi liên tục vang lên thanh âm xoạt xoạt, làm cho da đầu người ta nứt ra, đây là do huyền thú bò sát bò trên mặt đất ma sát mà thành, thanh âm này nghe như tiếng mưa rào, không ngừng vang lên, có thể tưởng tượng được số lượng của bọn chúng là bao nhiêu.

Tất cả mọi người chẳng biết từ lúc nào đều chọn chỗ cao nhất mà đứng, mặt không còn chút máu nhìn một màn đồ sộ này, những thứ này bình thường chỉ cần xuất hiện một phần cũng khiến cho mọi người oanh động. Có thể khiến cho rất nhiều người bỏ ra một cái giá trên trời để mua một con huyền thú, thế nhưng hôm nay lại xuất hiện tới mấy trăm mấy ngàn mấy vạn, hơn mười vạn con ở trước mắt.

Trời ạ, thế giới này quá điên cuồng rồi.

Ngàn vạn huyền thú tràn qua, thế nhưng trong đó lại không hề có một con dưới lục cấp!

Cơ hồ tất cả mọi người cái miệng đều biến thành hình chữ "O".

Nếu như nhất định tìm một người mà miệng không biến thành hình chữ "O" thì cũng chỉ có một người, Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia cũng nhìn thấy hết thảy một màn này, nhưng bất cứ một kẻ nào cũng không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì.

Giờ phút này trong lòng của hắn có vô số dấu chấm hỏi!

Người trong thiên hạ đều biết rõ, cũng đều tán thành. Huyền Huyền đại lục có hai đại thế lực đỉnh phong là: Phong Tuyết ngân thành và Huyết Hồn sơn trang! Hoàn toàn không ai có thể phủ nhận, lực lượng của hai gia tộc cự phách này chính là quá siêu nhiên.

Thế nhưng, hiện tại lại xuất hiện một vị lánh ngoại thiên phạt chi vương thần bí.

Độn Thế Tiên Cung, Chí Tôn Kim Thành, Mộng Huyễn Huyết Hải!

Những cái tên này đại biểu cho điều gì? Có ý vị như thế nào? Tam đại Thánh Địa đến tột cùng là ở nơi nào? Mà một ít người trong trong thánh địa cường hoành đến mức nào? Vì sao trước đây chưa từng nghe nói qua vài cái tên này?

Nhớ tới vừa rồi Lệ Tuyệt Thiên có nói qua một câu kia: ""Thiên địa mà không thể khinh nhờn, thánh địa không thể truyền miệng." Tại trong lòng của vị cường giả Lệ Tuyệt Thiên này. Lại có thể đem vị Tam đại Thánh Địa này đứng ngang cùng mình!

Ý vị này là như thế nào?

Trên đời này đều công nhận cao thủ đỉnh phong chỉ có trên dưới mười người, chính là bát đại chí tôn, hơn nữa còn có cuồng phong kiếm thần Phong Quyển Vân cùng với sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn: Khấp,

Vân hai tôn giả này có thể so với người vừa xuất hiện. Mà người này cũng chỉ nghe thấy tiếng chứ chưa thấy xuất hiện.

Tin tưởng chỉ cần có tai cũng nghe được, có mắt cũng có thể nhìn ra, vị đệ nhất vương giả thiên phạt này, sở hữu lực lượng cường đại cỡ nào!

"Tám năm trước, một câu nói của Mai gia ta cũng có thể làm cho Vân Biệt Trần từ đó về sau không dám tái hiện trên cõi trần nữa, hôm nay ta cũng nắm chắc để cho tam đại Thánh Địa chết trong thiên phạt!"

Những lời này còn văng vẳng bên tai.

Một câu, chỉ một câu, có thể khiến đệ nhất chí tôn Vân Biệt Trần từ đó về sau không dám tái hiện trên cõi trần nữa!

Thực lực như vậy là cái dạng gì?

Quân Mạc Tà thấy vẻ mặt mọi người đều kinh hãi, thế nhưng hắn vẫn bình tĩnh như nước. Nhưng trong lòng lại sinh ra sóng ngầm, nảy sinh ra mấy nghi vấn: vị thiên phạt đệ nhất vương giả này đã có thực lực cường đại như vậy, hơn nữa cũng có ý lộ diện. Vì sao không đợi mấy ngày nữa khi chiến tranh chính thức bạo phát mới chạy ra chém giết, khiến liên quân thương vong thảm trọng?

Nếu như là vậy, tin tưởng liên quân tuyệt đối sẽ lọt vào đả kích trí mệnh, thậm chí đủ để quyết định thắng bại giữa cuộc chiến nhân thú lần này!

Mà tranh chấp từ lúc bắt đầu tới giờ đã là hai tháng rồi, trong khoảng thời gian đó hắn chưa từng xuất hiện.

Thế nhưng hiện tại tại sao phải xuất hiện? Hắn đã nhịn được hai tháng, chẳng lẽ không chờ được thêm mấy ngày nữa?

Không thể phủ nhận sự xuất hiện của hắn tạo thành nỗi khiếp sợ trong lòng mọi người, thực lực cực kỳ cường thế, thậm chí có thể nói là không ai có thể sánh được! Loại thực lực cao cao tại thượng giống như

một vị thần đi mây về gió trong thần thoại. Một mình đấu lại tất cả liên quân, đúng là một loại đả kích nặng nề đối với liên quân nhân loại! Khiến sĩ khí của binh sĩ giảm đi trông thấy. Càng hiển hiện kết quả bại trận không thể vãn hồi!

Thế nhưng vấn đề này căn bản hắn không thèm để ý, có thực lực như vậy thì còn sợ gì? Vô luận liên quân tiến công như thế nào, hắn cũng không thèm để trong lòng! Chỉ cần hắn vừa hiện thân, đã đủ để thay đổi tất cả!

Hết thảy chuyện này, rốt cuộc là vì cái gì?

Một loạt các câu hỏi vì sao vang lên, khiến Quân Mạc Tà đầu choáng mắt hoa, dụi dụi mắt, rồi lại phát hiện một chuyện lạ lùng khác.

Trong lúc huyền thú ùn ùn kéo tới, cơ hồ tất cả mọi người đều chạy tới chỗ cao nhất mà xem, nhưng mà lại có một người vẫn bất động đứng nguyên tại chỗ! Tại thời khắc này thân ảnh người này có vẻ như rất cô độc!

Đó là một người tuổi trẻ, ngang nhiên đứng ở dưới đại kỳ của Bách Lý thế gia, trên mặt lộ vẻ lạnh nhạt, tư thái của hắn, sắc mặt của hắn, đều dị thường sáng rõ, biểu hiện ra sắc thái: ta đối với những chuyện này tất cả đều không có hứng! Hết thảy sự tình phát sinh ở đây, hoàn toàn không có quan hệ với ta!

Ngoài vẻ hờ hững ra, trên người hắn còn ẩn ẩn một loại trạng thái như tâm đã chết. Tựa hồ tại chỗ này, bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì cũng không lọt vào mắt hắn!

Quân Mạc Tà đột nhiên sinh ra hứng thú đối với người thanh niên này. Cực kỳ hứng thú!

Không vì cái gì khác chỉ là vì cảm giác cô độc, có phần hờ hững, không khỏi làm Quân Mạc Tà nhớ tới kiếp trước của mình, tự do tự tại,

không quan tâm tới người khác. Đối với hết thảy mọi chuyện đều dùng thái độ thờ ơ. Chính mình chẳng phải đã từng giống như vậy sao?

Quân Mạc Tà không thể nghi ngờ là một tên quái thai, cho nên hắn đối với những người làm ra vẻ hữu hảo, xum xoe nịnh nọt đều không để vào mắt. Có thể khiến cho hắn chú ý, vĩnh viễn chỉ có một loại người, cô độc!

Mà lúc này Đông Phương Vấn Tình đám người đã lại đi tới bên cạnh hắn. Khi bọn họ không thấy Quân Mạc Tà ở bên người nữa, lập tức liền bỏ qua chuyện quan sát huyền thú như thủy triều ở ngoài thành, vội vàng đi tìm kiếm hắn.

Hiện tại Quân Mạc Tà ở trong mắt ba người bọn họ chính là bảo bối, chính là một bảo bối không thể bỏ được. Ba người thậm chí ảo tưởng, đem tên bảo bối ngoại sanh mang về Đông Phương gia tộc, đối mặt với một ngoại tôn xuất sắc như thế, mẫu thân Đông Phương lão phu nhân hắn là sẽ là vui mừng như thế nào, huống chi, vì mẫu tử liền tâm, có lẽ tiểu muội đã hôn mê mười năm qua có thể tỉnh lại cũng không biết chừng.

Cho nên ba người giống như một con gà mẹ ấp trứng, quyết không cho phép Quân Mạc Tà ly khai khỏi tầm mắt mình. Tuy với một thân công pháp tuyệt luân của vị ngoại sanh này sẽ không xảy ra vấn đề gì, thế nhưng ba người vẫn lo lắng về đám người Phong Tuyết ngân thành cùng Huyết Hồn sơn trang. Đám người này cũng chẳng phải bọn quân tử gì.

Vạn nhất nếu như có chuyện gì ngoài ý muốn, ba người muốn khóc cũng không tìm được chỗ mà khóc.

Cho nên một khi bọn họ phát giác ra ngoại sanh không có ở bên người. Lập tức sẽ tỏa ra đi tìm Quân Mạc Tà, cho dù bên ngoài chiến trận có hoành tráng cỡ nào cũng không thoát khỏi tinh thần của bọn hắn.

- Có biết tên kia là ai không?

Quân Mạc Tà chỉ chỉ lên người tên thanh niên đang đứng phía dưới kia.

- Người của Bách Lý thế gia, hơn nữa nhất định là bị Bách Lý thế gia vứt bỏ. Có cái gì đáng để hỏi đâu?

Đông Phương Vấn Đao nghiêng đầu liếc mắt nhìn, khinh thường trả lời.

- Vì sao? Vì sao lại vứt bỏ người này? Lý do gì?

Quân Mạc Tà khó hiểu hỏi.

- Ngươi xem những người này đi. Đám người đại thế gia không có ai là người ngu cả, đối với sự lợi hại của huyền thú, mặc dù ai cũng rõ. Tuy nhiên dưới sự cưỡng bức của Huyết Hồn sơn trang cùng Lệ Tuyệt Thiên, đám người này không thể không phái người tới trợ chiến, thế nhưng người tới cơ bản đều là Thiên Huyền đỉnh phong. Vậy thì sao lại có kẻ yếu cơ chứ? Mặc dù thế lực đối phương mạnh mẽ như vậy, thế nhưng nếu như không địch lại thì còn có cơ hội chạy trốn. Bởi vì như vậy, mới khiến cho thế lực của gia tộc không bị tổn hại quá lớn. Thế nhưng, ngươi xem có nhà nào phái cao thủ trẻ tuổi tới không?

Khuôn mặt của Đông Phương Vấn Tình hiện lên vẻ trào phúng.

- Chịu chết? Làm pháo hôi?

Quân Mạc Tà có vẻ có vài phần kinh ngạc.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 112: Bách Lý Lạc Vân.

- Giống như tu vi của người trẻ tuổi này, đi vào Thiên Nam trợ chiến cơ bản đều là đi tìm cái chết. Đối mặt với huyền thú cao cấp nhiều như vậy, một người cho dù là Ngọc Huyền, Địa Huyền. Căn bản cũng không có nhiều cơ hội giữ mạng, đây không phải là chịu chết thì là cái gì? Nói không dễ nghe, chính như ngươi nói, pháo hôi!

Đông Phương Vấn Kiếm vô tình cười nói.

- Mạc Tà, ngàn vạn lần đừng cho rằng thân pháp của mình tinh diệu, nhưng nếu như vứt ngươi vào trong đám huyền thú kia, tứ phía đều bị trọng trọng bao vây, cho dù thân pháp có xảo hơn nữa cũng khó thoát khỏi cái chết! Cho nên ngươi ngàn vạn lần không nên tùy ý vọng động, tuyệt đối không nên rời xa khỏi ba người chúng ta!

- Thế nhưng người tuổi trẻ này nhiều nhất cũng chỉ có hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi mà thôi? Tu vi của hắn hiển nhiên cũng là Ngọc Huyền, đây chính là một thiên tài thập phần khó có được! Nhân tài như vậy nhà nào chả giữ trong tay? Vì sao Bách Lý gia tộc lại cam lòng để người này đi chịu chết? Đây chẳng phải là một chuyện đáng tiếc sao?

Quân Mạc Tà khó hiểu nói.

- Nguyên nhân này nói ra cũng không đáng một xu, thật sự rất đơn giản, người này cũng không phải là con của người vợ cả Bách Lý thế gia. Chỉ là thứ mà thôi!

Đông Phương Vấn Tình có chút tiếc hận cười nói.

- Người này tên là Bách Lý Lạc Vân, chính là một bất thế thiên tài không gặp thời của Bách Lý thế gia! Giống như rất nhiều gia tộc Huyền khí, khi sinh ra hài nhi, đều được người có tu vi cao trong gia tộc đả thông kinh mạch, một là để giảm bớt bệnh tật, thứ hai là tạo nền móng tu luyện huyền công.

- Mà Bách Lý Lạc Vân khi sinh ra, lại không có người đả thông kinh mạch, nhưng từ khi ba tuổi hắn đã bắt đầu tu luyện Huyền khí, đến mười tuổi đã thành công đột phá cửu phẩm Huyền khí, mười lăm tuổi đột phá Ngân Phẩm đỉnh phong đến Kim Phẩm cảnh giới khi hai mươi hai tuổi. Lại lần nữa đột phá Kim Phẩm, trở thành Ngọc Huyền võ giả, tu vi bây giờ của hắn xác thực đã là Ngọc Huyền đỉnh phong rồi! Trong đám người trẻ tuổi, người này được coi là đệ nhất thiên tài! Căn cốt ổn định, ít người có thể sánh kịp. Đương nhiên ngươi là người không thuộc trong số đó, chỉ là Ngọc Huyền cảnh giới mà có thể giao thủ cùng thần huyền cường giả, thậm chí còn thắng được một chiêu, tiểu tử ngươi thật đúng là yêu quái mà!

- Một nhân tài như vậy mặc dù không phải là con vợ cả, thực sự cũng không nên đãi ngộ như vậy chứ? Mặc dù không phải là con vợ cả, nhưng hắn vẫn là huyết mạch của Bách Lý thế gia, mặc dù không thể làm người thừa kế chức gia chủ, nhưng hắn ít nhất cũng là cao thủ hậu bối khó có được của Bách Lý thế gia, với độ tuổi của hắn, cùng với tu vi thăng tiến như hiện tại mà nói, không khó để tưởng tượng trong vòng mười năm hắn tất có thể tiến vào trong nhóm Thiên Huyền, thậm chí ba mươi năm có hi vọng tiến nhập Thần Huyền cảnh giới! Nhân vật như thế, chẳng lẽ cũng bởi vì không phải là con vợ cả mà buông tha cho một nhân tài khó có được như vậy hay sao? Phương pháp đối xử của Bách Lý thế gia không khỏi quá ngu đi!

Quân Mạc Tà nghe vậy càng kinh ngạc, chuyện như vậy đối với hắn mà nói, căn bản chính là chuyện không cách nào giải thích, càng khó có thể tưởng tượng.

Nên biết một người xuất sắc như thế, trẻ tuổi như thế, tiền đồ không thể hạn lượng, đừng nói là giang hồ thế gia tầm thường, cho dù là Băng Tuyết Ngân Thành, Huyết Hồn sơn trang những nơi này cũng là tuyệt đối có một không hai, thậm chí phóng nhãn ra cả Huyền Huyền đại lục cũng chưa chắc có thể tìm được vài người, tin tưởng bất luận gia tộc gì có một nhân tài như vậy đều muốn coi như châu như bảo. Cũng giống như ba vị Đông Phương đại gia bảo vệ Quân đại thiếu gia vậy!

- Thật sự ra cũng không phải tất cả đều là vì nguyên nhân này, nguyên nhân căn bản là ở chỗ phụ thân của hắn, phụ thân hắn chính là trong lúc say rượu đã cường bạo một thị nữ sau đó phong lưu kết tinh ra hắn, cho nên hắn mặc dù chính là trưởng tử, nhưng mà Bách Lý gia tộc thủy chung không có thừa nhận địa vị của hắn, trong gia tộc càng chèn ép, đến nay hắn đối với huyết mạch của mình càng thêm xa cách, mặc dù hắn có thiên phú, tu vi cực cao. Bị chèn ép cũng rất thảm, giống như phụ tử nhà hắn tình cảnh xấu hổ bực này, trong thế gia thân phận của hắn cơ hồ chẳng khác gì nô bộc, thậm chí còn còn không được sủng ái như một nha hoàn. Cho nên hắn mang tâm trả thù rất mãnh liệt, đặc biệt khi huyền công của hắn thành công tấn thăng đến Ngọc Huyền cảnh giới, gặp một sự kiện ngẫu nhiên, hắn làm ra một chuyện.

Trên mặt có Đông Phương Vấn Tình hiện lên chút tiếc hận:

- Thật ra việc này cũng không phải hắn chủ động tiến hành, quá trình cũng rất đơn giản, chính là hắn muốn quấy rối vài tên đích tôn thiếu gia của vợ cả, đều hung hăng giáo huấn bọn này! Hơn nữa ra tay rất tàn nhẫn. Đến lúc này khiến cho lửa giận bớt đi mới thôi, tuy nhiên tu vi huyền công của hắn còn hơn xa so với đám đệ tử từ nhỏ đã thường xuyên được ngoại lực thông tẩy kinh mạch, tu luyện tiến nhanh hơn, càng xuất sắc hơn, thế nhưng hắn ở Bách Lý thế gia lại chẳng có bất luận địa vị gì.

- Qua chuyện này hắn không có bị đánh chết, xem như Bách Lý gia cũng đã nể huyết mạch thân tình lắm rồi. Thế nhưng hôm nay tới đây, hiển nhiên đám người Bách Lý thế gia cũng không bỏ qua hắn. Lần này

hành trình tới Thiên Nam, không thể nghi ngờ là một cơ hội rất tốt để mượn đao giết người!

- Thì ra là thế!

Quân Mạc Tà thở một hơi thật dài.

Hắn thì thào:

- Bách Lý... Lạc Vân à...

Ánh mắt chớp động, cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì nữa.

- Nhưng mà chúng ta xem ra hành động này chính là Bách Lý thế gia tự hủy đi căn cơ của mình! Chính như Mạc Tà ngươi phán đoán vậy, kẻ này thiên tư trác tuyệt, nhiều nhất chỉ kém ngươi một nửa thôi, tin tưởng chỉ cần có có ba, năm mươi năm thời gian, chỉ sợ sẽ có một vị chí tôn cường giả được sinh ra!

- Phải biết rằng trong một gia đình thế gia, nhất là giang hồ thế gia, nếu như xuất hiện cường giả cấp chí tôn, chính là một bước lên trời, trong nháy mắt thân phận thế lực tăng vọt a!

- Huyết Hồn sơn trang cùng Phong Tuyết ngân thành chính là như thế. Loại cơ hội này đối với bất luận một thế gia nào mà nói. Thường thường mấy trăm năm hơn mười thế hệ cũng khó xuất hiện một lần, mà Bách Lý thế gia lại bỏ qua cơ hội như vậy, thật sự khiến người khác tiếc hận. Nhưng lại khó hiểu ở chỗ, cũng không biết Bách Lý thế gia đến tột cùng là đầu óc quá ngắn hay là sợ một khi Bách Lý Lạc Vân có thành tựu sẽ quay lại trả thù bọn họ? Hoặc là trong đó còn có nguyên nhân khác?

Đông Phương Vấn Tình lắc đầu ha ha cười nói:

- Quả là thật đáng tiếc, thế nhưng dù sao cũng không có liên quan đến chúng ta.

- Dù sao đó cũng là chuyện của nhà người ta, tiểu tử này là một đại cao thủ, đối với đại thế gia chúng ta mà nói mâu thuẫn giữa bọn họ chính là một chuyện tốt, mọi người đều thấy vui mừng. Dù sao khi có một vị anh hùng quật khởi đều phải giẫm trên vô số thi cốt của địch nhân, mỗi một vị cường giả khi trèo lên đỉnh cao đều phải ngâm mình trong bể máu! Mà cộng đồng chín đại thế gia chúng ta cho dù không phải tử thù địch nhân thế nhưng cũng là đối thủ cạnh tranh...

Liền tại lúc này, người của các đại gia tộc cũng nhảy từ chỗ cao xuống, đám người đều hướng tới đại sảnh nghị sự mà qua, Đông Phương Vấn Tình nhìn về phía xa, nói:

- Ta cùng Tam thúc của ngươi vào trước đây, nếu không Phong Tuyết ngân thành kia sẽ tới gây chuyện, có ta ở đây bọn họ tối thiểu không dám quá làm càn đâu.

Hắn mỉm cười ào ào mà đi. Liền thấy hắn tới giúp đẩy xe lăn cho Quân Vô Ý tiến vào trong.

Quân Mạc Tà nhìn Tam thúc ngồi trên xe lăn, đột nhiên nghĩ đến chân của Tam thúc đã rất tốt rồi, chẳng qua không biết khi nào mới có thể khiến hắn chính thức rời khỏi xe lăn đây? Khi nào thì mới có thể khiến cho Huyết Y đại tướng lại lần nữa ngạo nghễ đứng thẳng trước mặt người trong thiên hạ, biểu hiện ra ngạo khí của hắn?

Mà hết thảy chuyện này lại đều quyết định bởi thực lực, thực lực tuyệt cường!

Thực lực giống như.... Nhân tài....

Quân Mạc Tà nghĩ tới đây, đột nhiên bước dài mà đi. Hướng về phía Bách Lý Lạc Vân ở bên dưới.

Mà lúc này đám người của Bách Lý thế gia cũng đã trở lại, ba người vừa đi vừa đàm tiếu trở lại trong trướng bồng, ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc mắt nhìn Bách Lý Lạc Vân. Về phần đầu lĩnh Bách Lý Hùng

Phong, hắn lại không thèm chớp mắt, vẻ mặt lạnh nhạt tiến vào trong phòng nghị sự.

Con mắt đạm mạc của Bách Lý Lạc Vân quan sát tiếng động lớn cùng khói bụi trên bầu trời, trong lòng có phần khổ sáp cùng với vẻ tiếu ý, tràng diện rối bời như vậy mà nói, không biết mình còn có thể nhìn được mấy ngày nữa đây? Vạn thú phân thây có phải là kết cục duy nhất của mình?

Đối với chuyện gia tộc phái mình ra lần này, trong lòng Bách Lý Lạc Vân cũng rất minh bạch.

"Lạc Vân không chết, Bách Lý khó có thể bình an!” Đây cũng là lời của vị phụ thân của tên đại thiếu gia trong gia tộc hắn nói, chính là đương đại gia chủ Bách Lý thế gia nhận xét về mình. Mà chính mình từ khi mười tuổi đã đột phá cửu phẩm, sau đó một mực sống trong nỗi ám ảnh này!

Có đôi khi suy nghĩ một chút lại cảm thấy việc này rất trào phúng, tại gia tộc khác, chỉ cần là hài tử có chút thiên phú, gia tộc đó sẽ toàn lực bồi dưỡng, mà với thiên phú của mình, bất luận kẻ nào cũng có thể nhìn ra được, nhưng vì sao lại bị Bách Lý thế gia đãi ngộ như vậy?

Thậm chí lúc này đây, người nọ sợ mình có tư tâm, lại không tiếc uy hiếp tính mạng của cha mình để bản thân đi tới Thiên Nam tham chiến. Đây đều là vì cái gì? Mỗi lần hỏi phụ thân, phụ thân luôn né tránh, muốn nói lại thôi. Một câu có giá trị nhất, chính là một lần người nói ra: Lạc Vân, tâm trả thù của ngươi quá nặng, có một số việc ngươi không nên biết, chuyện đó cũng không phải là chuyện tốt.

“Tâm trả thù quá nặng?" Ta sao lại nghĩ muốn gây chuyện, nếu không phải vì các ngươi ép buộc ta đến mức không thể nhịn được nữa thì sao có kết quả là ta muốn phản kháng? Kết quả như vậy, đều thật rõ ràng, chỉ cần là một nam nhân, đối mặt với chuyện như vậy, lại không nên phản kháng? Chẳng lẽ trong đó còn có chuyện khác mà ta không biết?

Nếu như lần này ta may mắn không chết, sau khi trở về nhất định phải vạch trần tất cả nghi ngờ này!

Vẻ mặt Bách Lý Lạc Vân vẫn đạm mạc, muốn xoay người tiến vào trướng bồng.

Bọn họ tuy không đem mình để vào mắt, thế nhưng trong lòng mình cũng có coi bọn họ làm người một nhà đâu? Đối với bọn họ mà nói bản thân mình chết càng sớm càng tốt, thế nhưng đối với chính mình mà nói làm sao lại có thể giống như vậy!

Đúng lúc này, hắn thấy một vị thiếu niên tiến về phía mình.

Tuy không nhận ra người này, thế nhưng hắn đoán được ra người này gọi là Quân Mạc Tà, nghe nói là một tên quần áo lụa là nhị thế tổ của bọn người phá của, rất giống mấy tên trong nhà mình.

Không cần nhìn thêm, hắn chỉ biết, Quân Mạc Tà này chính là đến tìm mình. Bởi vì phương hướng mà Quân Mạc Tà tiến lên, mục tiêu là phi thường rõ ràng. Chứ đừng nói chi là hai con mắt trên mặt hắn đang dùng một lại ánh mắt “quái lạ mà thú vị” nhìn chằm chằm lên người mình.

- Bách Lý Lạc Vân?

Quân Mạc Tà gật đầu, dò xét hắn từ trên xuống dưới.

- Quân Mạc Tà? Quân gia tam thiếu?

Trên mặt Bách Lý Lạc Vân trước sau như một vẫn là đạm mạc, tự nhiên lại xuất hiện một vị thiếu niên tìm mình, không kinh không mừng. Trong lòng hắn thậm chí cũng chẳng buồn suy nghĩ đối phương tới tìm mình làm gì.

- Tìm một chỗ nói chuyện? Đi theo ta.

Quân Mạc Tà làm ra bộ dạng mời người. Tuy nhiên ngôn từ hỏi han lại mang khẩu khí khẳng định. Thậm chí còn tăng thêm một chút giọng điệu ra lệnh.

Kiếp trước làm một tên sát thủ cao ngạo, cả đời này tính cách đó không tự cảm nhận được đã thay đổi rất nhiều, nhưng hắn biết để đối phó với cái loại người cao ngạo quái gở này thì nên dùng thủ đoạn nào.

Đối phó với loại người này, vĩnh viễn không thể hy vọng đối phương chủ động tìm mình, mặc dù trong lòng chính là khát vọng tới cực điểm, nhưng loại người này sẽ rất khó mở miệng. Bởi vì Quân đại sát thủ chính là một người trong số đó.

Chỉ có đem điều kiện để khống chế hắn trong tay, nắm giữ chủ động tuyệt đối sau đó đối phương ngược lại sẽ không tự giác được mà hành động theo sự xếp đặt của ngươi. Mặc dù trong lòng phản cảm thế nhưng bởi vì không cam lòng hoặc là không phục nhưng hắn vẫn theo sự an bài của ngươi mà tiến hành tiếp. Bởi vì hắn muốn san bằng khoảng cách, tìm một tư cách nói chuyện, ít nhất là cơ hội nói chuyện ngang hàng!

- Không quen, không nói chuyện!

Bách Lý Lạc Vân nhàn nhạt quay đầu, muốn đi vào trướng bồng.

Cũng chính là cái trướng bồng mà hắn cảm thấy phản cảm.

- Nghe nói ngươi là thiên tài Huyền khí đương thời ai cũng biết. Ngươi không phải là không dám đi chứ?

Quân Mạc Tà tiến lên một bước.

Thân hình cao ngất của Bách Lý Lạc Vân đột nhiên dừng lại.

- Nghe đồn ngươi hiện tại chỉ mới hai mươi sáu tuổi vậy mà đã là Ngọc Huyền đỉnh phong cảnh giới, lúc này lại không dám nói chuyện cùng ta? Sợ ta ám toán ngươi sao?

Quân Mạc Tà cười hắc hắc.

Bách Lý Lạc Vân đột nhiên xoay người lại, trên mặt vẫn không hiện lên chút biểu tình nào, trong mắt cũng rất bình thản, lẳng lặng nhìn hắn.

- Thì ra cũng chỉ là tin đồn mà thôi! Cũng khó trách, đồn đại mười phần cũng chỉ tin được một phần mà thôi.

Quân Mạc Tà xoay người rời đi, trước khi đi còn lưu lại một cậu:

- Chỉ với đảm lược như vậy, thật sự ta không nên tới.

Quân Mạc Tà bước đi, cũng không phải trở lại trướng bồng của mình, mà là đi ra phía bên ngoài.

Tiếng bước chân vang lên sau lưng hắn, Bách Lý Lạc Vân lẳng lặng bám sát theo, vẫn không lên tiếng.

Quân Mạc Tà trong mắt lóe lên vẻ đắc ý.

Nếu như nói, có thể đi theo ta nói chuyện một chút được không? Vì cái gì không thể nói chuyện? Phương thức đưa ra nghi vấn như vậy, chỉ sợ hiện tại Bách Lý Lạc Vân đã sớm trở lại trong trướng bồng mà ngủ to đầu ra rồi, dù sao cũng không có đi theo mình như bây giờ...

Quân Đại thiếu gia thủy chung không quay đầu lại, ngược lại mạnh mẽ tiến lên phía trước, thân pháp nhìn mà rợn cả người, mà Bách Lý Lạc Vân cũng không có mở miệng, vẫn như vậy giữ một khoảng cách nhất định.

Sau đó...

Hai người đồng thời là người tuổi trẻ đạt đến Ngọc Huyền cảnh giới, cứ như vậy người sau theo người phía trước, bởi vì tất cả mọi người đều tập trung sự chú ý vào nghị sự đại sảnh. Cho nên không có cảm giác có hai thiếu niên ưu tú đã rời đi.

Quân Mạc Tà dần dần tăng cước bộ, càng lúc càng nhanh, giống như đã bay khỏi mặt đất. Dần dần kéo dài khoảng cách giữa hai người...

Trong con mắt đạm mạc của Bách Lý Lạc Vân thoáng lộ ra vẻ kinh ngạc cùng giật mình, không thể tưởng được tên đại thiếu gia tiếng xấu đồn xa này tốc độ còn nhanh hơn chính mình! Hắn tuy không chịu thua, nhưng vô luận dùng sức cỡ nào, cũng không đuổi kịp đối phương, lại càng không cách nào rút ngắn khoảng cách, ngược lại dần dần bị bỏ rơi lại phía sau!

Trận so đấu này mình đã thất bại! Tuy nhiên hắn lại không muốn thừa nhận, thế nhưng Bách Lý Lạc Vân rất rõ ràng, thiếu niên này tuy nhỏ tuổi hơn mình, thế nhưng thực lực lại vượt xa chính mình.

Ít nhất trên phương diện tốc độ là thế!

Hơn mười dặm ngoài thành, tại một sườn núi bí ẩn, Quân Mạc Tà dẫn đầu đi tới. Không hề để ý tới hình tượng ngồi xuống, vỗ vỗ bãi cỏ bên người, nói:

- Ngồi đi!

Không có người lên tiếng, Bách Lý Lạc Vân vẫn đứng thẳng tắp như cây thương, đứng chính là một thói quen trường kỳ của hắn, cũng sẽ không cho phép chính mình có bất cứ thời điểm nào được thư giãn! Bởi vì ở chỗ nào trong gia tộc, từ trường bối cho đến đường huynh đệ, mỗi một người đều không thể chờ đợi muốn dồn hắn vào chỗ chết!

Hắn sớm đã thành thói quen như vậy!

Chẳng qua là từ sâu trong ánh mắt, đã xuất hiện một tia bội phục.

- Mục đích của ngươi là gì?

Đây là lời nói của Bách Lý Lạc Vân. Chữ quý như vàng (ý nói là ít lời). Hắn vốn không có thói quen thao thao bất tuyệt, mọi chuyện cần thiết đều được chôn kín trong lòng hắn, mở miệng ra hỏi trước cũng là vì

đã nhìn thấy thân thủ của Quân đại thiếu gia, một người tuổi còn kém nhiều so với mình, thế nhưng tu vi lại không hề kém chút nào.

- Chuyến này ngươi là đi tìm chết sao?

Quân Mạc Tà cũng không quay đầu lại, từ lúc ở trên chiến trường đi tới đây, Quân Mạc Tà một mực cũng không quay đầu lại. Tựa hồ rất chắc chắn, Bách Lý Lạc Vân nhất định sẽ đi theo, nhưng chỉ có thể đi theo mà không thể vượt qua chính mình.

Đương nhiên đây cũng là điều mà trong lòng Bách Lý Lạc Vân cảm thấy rất khó chịu.

- Có liên quan gì tới ngươi?

Bách Lý Lạc Vân nhàn nhạt nói.

- Xác thực là không liên quan gì tới ta, dù sao ngươi chết cũng không có ảnh hưởng gì tới đất nhà ta.

Quân Mạc Tà cười cười nói tiếp:

- Bất quá ta cảm thấy hơi lạ, vì cái gì ngươi biết rõ tới đây là tìm chết, thế nhưng vẫn tới?

- Điều này không liên quan tới ngươi!

Bách Lý Lạc Vân có phần tức giận. Tiểu tử trước mặt này nói nhăng nói cuội như vậy là có ý gì?

- Có lẽ là do có người uy hiếp ngươi đúng không?

Quân Mạc Tà trầm ngâm nói:

- Hơn nữa, là uy hiếp tới người mà ngươi quan tâm nhất? Hừm, nhất định là như vậy, nếu không với tính cách của ngươi, biết rõ là không tốt, sao vẫn chạy tới chứ? Nhìn ngươi thế nào cũng không giống thằng ngu.

Bách Lý Lạc Vân rốt cục lại im lặng.

Đối phương nói cũng không sai, hơn nữa còn nhắm chuẩn vào nhược điểm của mình nữa. Chính mình tuy không nói, thế nhưng đối phương lại nhìn thấu bản thân mình!

Lấy niên kỉ đối phương còn nhỏ như vậy mà nói, thật sự rất khó có được.

- Ngươi muốn làm gia chủ của Bách Lý gia tộc! Là như thế vậy sao?

Trong miệng Quân Mạc Tà ngậm một cành cỏ khô, tựa hồ như đang cùng Bạch Vân nói chuyện:

- Ngươi rất tỉnh táo, rất lãnh khốc, rất tàn nhẫn, cũng rất có dũng khí, dám làm dám chịu, tâm trả thù của ngươi rất nặng. Ham muốn quyền lực cũng lớn, ngươi nghĩ muốn trả thù, thế nhưng ngươi không có đủ thực lực, tại Bách Lý thế gia ngươi không có tiền đồ, không có được quyền lợi lớn nhất của gia tộc, cho nên tới đây ngươi mới có thể hoàn thành tâm nguyện trả thù, phải không?

- Những thứ này có quan hệ gì với ngươi? Ngươi nói với ta như vậy, quả thực làm ta rất khó hiểu!

Bách Lý Lạc Vân rất không khách khí nói, hơn nữa giọng điệu có vẻ rất chán nản, rất căm ghét, thế nhưng Quân Mạc Tà biết, chính mình đã nói trúng. Nói trúng nội tâm của một vị thiếu niên lạnh lùng, nếu không với tính cách quái gở của hắn, tuyệt sẽ không nhiều lời như vậy!

- Thì ra là đúng như vậy, hết thảy mọi chuyện ta nói đều đúng, thế nhưng nếu như nguơi vẫn ở Bách Lý thế gia, nguyện vọng này của ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không thực hiện được!

Quân Mạc Tà đứng lên, đột nhiên xoay người dùng ánh mắt thẳng tắp nhìn hắn, từng chữ một nói ra:

- Theo ta. Ta có thể khiến ngươi thực hiện được nguyện vọng của mình!

- Ngươi!

Bách Lý Lạc Vân lạnh lùng liếc mắt dò xét hắn:

- Dựa vào cái gì? Quân gia chưa hẳn đã tốt như vậy, Bách Lý thế gia cũng chính là một trong những chín đại thế gia, ta đối với chuyện của Quân gia cũng biết một chút! Như hiện tại mà nói, Bách Lý thế gia không phải là Quân gia có thể so sánh được!

- Ngươi lại sai rồi, Quân gia như thế nào lại không có quan hệ cùng ngươi. Ngươi chỉ cần nói ra, thế nào mới có thể theo ta?

Quân Mạc Tà cười nói:

- Nói ra điều kiện của ngươi đi. Ngươi nên biết, ngươi bây giờ, tại Bách Lý thế gia căn bản không có nửa điểm hy vọng, việc này cũng chỉ là thập tử vô sinh mà thôi, vạn lần không nên cầu may! Tin tưởng vào ta, ngươi mới có hi vọng chạy trốn, dù là ta lừa ngươi, ngươi cũng nên biết rằng nếu ngươi không bắt lấy cơ hội cứu mạng cuối cùng này, chỉ sợ qua vài ngày nữa, ngươi sẽ chết tại Thiên Phạt sâm lâm, ngay cả thi cốt cũng biến thành bữa ăn của huyền thú!

Bách Lý Lạc Vân lẳng lặng nhìn hắn, Quân Mạc Tà mỉm cười đối mặt với ánh mắt của hắn. Thật lâu sau, Bách Lý Lạc Vân đột nhiên nghiêng đầu, khẽ nói:

- Cho dù là chết thì cũng sao chứ? Sinh tử với ta mà nói, bất quá cũng chỉ là như vậy mà thôi. Sống ở trên đời này vốn cũng không có bao nhiêu thú vị! Chết có lẽ mới là một sự giải thoát, ít nhất đối với ta mà nói đó là một sự giải thoát không tệ!

- Giải thoát? Thế nhưng ta lại không giống với ngươi, mặc dù là chết, ta cũng sẽ lựa chọn là sau khi báo thù mới chết!

Quân Mạc Tà lẳng lặng nói.

- Báo thù?

Trong mắt Bách Lý Lạc Vân bạo phát ra quang mang lạnh lùng, tựa hồ như bị người nói trúng tâm sự, đột nhiên xoay người đưa lưng về phía Quân Mạc Tà, từng chữ từng chữ nói ra:

- Có hai điều kiện, nếu như có thể sống sót sau khi chấm dứt chiến tranh với thiên phạt! Ta liền cùng ngươi bàn điều kiện thứ nhất chính là ngươi phải đánh bại ta!

Với thực lực của mình đánh bại ta! Ta biết thực lực của ngươi cũng rất mạnh. Thế nhưng ta cần phải xác nhận, một người đồng lứa đệ nhất nhân mới đáng giá để ta đi theo!

- Thứ hai, Bách Lý thế gia lần này có năm người tới Thiên Nam, Thiên Huyền có bốn người. Một người còn lại là ta! Ta muốn bốn người kia phải chết.

- Chỉ cần ngươi có thể làm được hai chuyện này, ta sẽ theo ngươi mười năm! Trong vòng mười năm, nếu như ngươi không thể hoàn thành nguyện vọng của ta, vậy ta sẽ đi! Trái lại, nếu như ngươi hoàn thành, như vậy không chỉ cái mạng này của ta, mà ngay cả Bách Lý thế gia cũng là của ngươi!

Đây là đề nghị của Bách Lý Lạc Vân. Quân Mạc Tà nhìn bóng lưng thẳng tắp đang rời xa của Bách Lý Lạc Vân, trên miệng lộ ra tia cười. Tiểu tử này bỏ đi mà ngay cả một lần quay đầu lại cũng không có.

Điều kiện như vậy với ta mà nói căn bản không thành vấn đề! Không nói đến chuyện bản thiếu gia hiện tại có thể hàng phục ngươi! Về phần mấy tên tạp ngư Bách Lý thế gia, tiễn bọn họ về quê càng không phải là việc khó! Ngươi đưa ra điều kiện chẳng có tý thử thách nào cả!

Tiểu tử, chờ để bị ta huấn luyện đi!

Quân Mạc Tà thi triển thân pháp tuyệt nhanh, bí ẩn trở về khu trại, đã thấy hai vạn đại quân gọn gàng cắm trại xong, tạo thành một khu doanh trại kiên cố. Mặc dù là ở trong thành, thế nhưng trướng bồng vẫn lấy lưng tựa vào thành, hai bên dùng bẫy rập thủ hộ. Cung tiến thủ mai phục, trước doanh trại còn có rất nhiều thủ vệ đi tuần, binh lính tuần tra đều là người của hắn. Mỗi thời mỗi khắc đều có hai đội thủ hộ đi tuần qua lại trong doanh địa.

Đội tuần tra chia làm bốn ca, hai ca sáng hai ca tối, cứ như vậy luân phiên nhau.

Quy chế sâm nghiêm như vậy, có thể nói dưới bất kỳ tình huống nào đều không cần lo lắng bị người đánh lén! Hơn nữa có thể đảm bảo giấc ngủ cho các binh sĩ!

Chỉ tiếc hiện tại đang ở huyền thú triều, sớm đã không còn đất dụng võ cho đám binh lính bình thường nữa! Khi Quân Mạc Tà chứng kiến huyền thú dày đặc như thủy triều, hắn càng khẳng định, với hai vạn đại quân tính cả tướng lãnh lãnh binh cùng với đám đệ tử thế gia, mỗi một người đều là đi tìm chết mà thôi!

Mười phần thì đủ mười phần làm pháo hôi!

Quân Mạc Tà khẽ thở dài, hướng về phía doanh trại của mình mà đi.

Vừa tới cửa, hắn liền cảm giác có điểm bất thường.

Quản Thanh Hàn đang an ủi Độc Cô Tiểu Nghệ. Vẻ mặt Độc Cô đại tiểu thư giống như lê hoa sau cơn mưa, giống như là gặp được chuyện gì rất ủy khuất vậy.

- Làm sao vậy?

- Hu hu... Mạc Tà ca ca... Tiểu Bạch Bạch, Tiểu Bạch Bạch không thấy nữa...

Độc Cô Tiểu Nghệ thấy hắn rốt cục đã trở về, chạy tới, lớn tiếng mà khóc.

- Hả, ta còn nghĩ là chuyện gì cơ, không thấy thì không thấy chứ sao.

Quân Mạc Tà cười khổ, ngươi mang Tiểu Bạch Bạch tới đây, vốn là thả hổ về rừng. Hơn nữa vừa rồi đệ nhất vương giả huyền thú ra mệnh lệnh, tất cả huyền thú đều tập hợp lại. Tiểu Bạch Bạch há có thể ngoại lệ? Tiểu Bạch Bạch mà còn ở nơi này, mới chính là lạ đó!

- Hu hu. Không được, ta nhất định phải dụ nó ra. Nó còn chưa có ăn cơm trưa mà.

Độc Cô Tiểu Nghệ cực kỳ đau lòng. Tiểu Bạch Bạch đây chính là bảo bối cưng của nàng mà!

- Được rồi, được rồi, có thời gian chúng ta sẽ đi tìm nó, không chừng nói chỉ chạy ra ngoài chơi đùa thôi, một lát nữa sẽ trở lại.

Quân Mạc Tà hữu khí vô lực an ủi.

Ở chỗ sâu trong Thiên Phạt sâm lâm!

Hạc Trùng Tiêu, Hùng Khai Sơn đang cung kính đứng đó, còn có hai người lánh ngoại đứng sau lưng hai người. Xa hơn chính là các chủng tộc huyền thú vương giả, tất cả đều mang một bộ dạng thành thành thật thật ngồi ở phía sau, thỉnh thoảng lại dùng cái đuôi quét rác dưới đất, quét một hồi khiến mặt đất sạch không còn hạt bụi.

Ở trước mặt bọn họ chính là một bóng người quỷ dị toàn thân bị một tấm vải che phủ, mà ngay cả đầu chân mặt cũng bị trùm hết, tạo thành một màn đen sì, thậm chí ngay cả con mắt cũng không lộ ra.

Ngay cả nửa điểm thân hình cũng không nhìn ra chứ đừng nói chi là diện mạo.

- Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Ta bế quan chưa đến hai năm, tại sao các ngươi lại làm ra chuyện lớn như vậy? Trực tiếp triệu hồi toàn bộ lục cấp trở lên tới, lá gan của các ngươi khá lớn đó!

Người vừa mới mở miệng này, đúng là người đã cùng nói chuyện với Lệ Tuyệt Thiên, vị huyền thú đệ nhất vương giả kia

- Thưa lão đại, cái này, cái này…

Hùng Khai Sơn cùng Hạc Trùng Tiêu đưa mắt nhìn nhau, ấp úng hai tiếng. Nói không ra lời!

- Hơn ba trăm vạn lục cấp, toàn bộ bị các ngươi điều động chạy ra khỏi thiên phạt... Cứ như vậy điều động lực lượng của thiên phạt chúng ta xuất hiện trước mặt con người!

Hắc bào nhân cười lạnh hai tiếng, nói:

- Thật đúng là rất khá a, đối phó với một tên Lệ Tuyệt Thiên có đáng phải xuất động lực lượng lớn như vậy không?

- Lão đại, việc này không hoàn toàn là như vậy.

Hạc Trùng Tiêu méo miệng nói một tiếng, lời vừa mới chuẩn bị nói ra đành nuốt xuống.

- Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?

Hắc y toàn thân hắc bào nhân lay động, khí tức áp lực khôn cùng tỏa ra:

- Ta muốn biết hết mọi chuyện! Hùng Tứ, ngươi tới nói đi!

- Đệ, đệ, cái này, đệ, cái kia, đệ.

Hùng Khai Sơn toàn thân kịch liệt run rẩy. Lắp bắp nói lắp.

Bóng người lóe lên, Hùng Khai Sơn thét dài một tiếng, thân thể hùng tráng giống như viên bi lăn ra ngoài, một hồi tiếng nổ ầm ầm vang lên sau lưng đám thú này, một cái cây đại thụ ba người ôm không hết nằm trên lộ tuyến bay của hắn bị đụng gẫy đôi.

- Trở về!

Một tiếng quát vang lên, Hùng Khai Sơn bưng lấy cái lưng, nhe răng nhếch miệng chạy trở về, thành thành thật thật đứng trước mặt người nọ.

- Nói!

Kết quả là, Hùng Khai Sơn ôm vẻ mặt đau khổ, bắt đầu nói từ chuyện nhận được tin tức thành Thiên Hương có cửu cấp huyền thú nội đan. Từng bước một nói ra chuyện mình cùng Hạc Trùng Tiêu hai người chém giết đám người tranh đoạt nội đan, từ đầu tới cuối nói ra hết thảy.

- Ngươi nói là. Người kia có năng lực có thể làm cho chúng ta nhẹ nhàng tiến giai? Chuyện này xác định là có?

Hắc bào nhân âm u nói, hắc bào toàn thân cũng rung động như sóng cồn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 113: Cơn Giận Của Thiên Phạt

- Dạ!

Hạc Trùng Tiêu gật đầu khẳng định, sau đó nói tiếp:

- Điểm ấy đệ rất tin tưởng. Lúc đó hắn đã từng dùng khí thí nghiệm một lần trên người đệ cùng với lão Tứ, quả thực sau khi trải qua việc hắn thúc dục công pháp nguyên khí trong cơ thể đệ không chỉ tăng lên gấp mười, thậm chí bình cảnh đã trải qua rất nhiều năm của bọn đệ cũng có dấu hiệu đột phá! Cho nên chuyện hắn có thể giúp chúng ta tiến giai, đệ có thể bảo chứng, việc này không có gì nghi ngờ cả!

Hạc Trùng Tiêu nghiêm túc nói.

- Nguyên lai thực sự có loại chuyện này.

Hắc bào nhân thì thào nói, thanh âm có phần mờ ảo:

- Đã như vầy các ngươi cũng không có gì đáng trách cả. Nhưng, lúc ấy vì sao ngươi không thử cùng lão Tứ liên thủ bắt hắn, nếu như có thể hoàn toàn khống chế người này trong tay, vậy một lần vất vả suốt đời nhàn nhã rồi.

- Cho dù thực lực cao tới đâu, nếu so ra có lẽ cũng kém Lệ Tuyệt Thiên a? Giới thế tục làm gì còn siêu cấp cao thủ nữa? Ngươi mà liên thủ cùng lão Tứ, nếu như lộ ra nguyên hình, tuyệt sẽ không thua Tuyệt Thiên chí tôn. Tối thiểu cũng có thể thử mà.

Hạc Trùng Tiêu cười khổ một tiếng nói:

- Lão đại, ngài tưởng bọn đệ không muốn thử sao? Lúc ấy bọn đệ đã đứng ra so đấu, chính là cũng nghĩ tới chuyện này.

- Ngài lại không biết chứ, lúc ấy người nọ cho bọn đệ có cảm giác áp bách rất lớn, chỉ bằng vào khí thế, nói không dễ nghe chứ, cảm giác so với lão đại ngài còn mạnh hơn nhiều! Hơn nữa chỉ bằng vào việc người ta có thể trợ giúp chúng ta tăng lên tu vi, thực lực khẳng định sẽ không kém, nếu bọn đệ không có cách nào dùng một kích đắc thủ, phỏng chừng chuyện tiến giai vĩnh viễn sẽ bị chôn vùi.

- Ba lượt so tài, cuối cùng đệ cùng lão Hùng cam bái hạ phong! Căn bản không phải là đối thủ của người ta!

- Ngài cũng không phải không biết, chuyện này đối với chúng ta mà nói rất có sức hấp dẫn, đệ cùng với lão Tứ đã bị vây ở bình cảnh gần bốn mươi năm rồi. Mặc dù nhiều năm không thấy Nhị ca, thế nhưng chưa chắc hắn đã thành công tiến giai, không chừng còn thụt lùi. Vả lại, lúc ấy người nọ đưa ra yêu cầu rất đơn giản, cũng chỉ là muốn bọn đệ cản trở Huyết Hồn sơn trang Bắc thượng cùng với đem con trai của Lệ Tuyệt Thiên đánh cho một hai tháng không thể xuống giường được, thật sự không phải là việc gì khó khăn. Cho nên đệ cùng lão Tứ không có thương lượng với ngài liền đáp ứng ngay...

- Quả thực chuyện này chính xác là không có gì khó, so ra chúng ta vẫn là chiếm đại tiện nghi... Thế nhưng vì sao chuyện tình lại đến nước này? Sao lại đem nửa thiên hạ huyền giả tụ tập trước cửa nhà chúng ta!

Thân thể hắc bào nhân hơi nghiêng ngả.

- Thật ra bản ý của đệ là, thừa dịp ban đêm phóng một mồi lửa, đem Huyết Hồn sơn trang đốt sạch, sau đó đích thân xuất thủ, thừa dịp loạn đem con trai của Lệ Tuyệt Thiên đánh một trận cho xong việc, nếu như thuận lợi tuyệt đối có thể làm như thần không biết quỷ không hay, nhưng lão Hùng, lão Hùng hắn, không ngờ trong lúc ban ngày ban mặt hắn nhảy vào Huyết Hồn sơn trang, kêu to la hét muốn đánh què chân Lệ Đằng Vân, lại còn kiêu ngạo chủ động đem bảo Lệ Đằng Vân tự chặt đứt

chân của mình, đừng nói là Lệ Tuyệt Thiên, cho dù là đệ cũng không thể đáp ứng chuyện này...

Hạc Trùng Tiêu hung hăng tố cáo Hùng Khai Sơn.

- Tam ca, ta…ĐCM, Hạc Lão Tam ngươi, ngươi lại còn bán đứng ta? Không phải là ta cũng muốn nhanh làm xong việc sao? Theo như chủ ý của ngươi sẽ làm chậm mất bao nhiêu thời gian! Hơn nữa, lén lút như vậy căn bản không đã nghiền, vạn nhất làm xong việc người ta biết lại nói chúng ta là là con rùa rụt đầu thì sao...

Hùng Khai Sơn đỏ mặt tía tai kêu lên. Mà còn chưa nói xong hắn liền cảm thấy toàn thân phát lạnh, lập tức không dám lên tiếng nữa.

- Sao biết Huyết Hồn sơn trang lại đương nhiên không thèm nói nhiều với lão Hùng ngươi, ngay ngày hôm ấy trực tiếp đánh, chúng ta còn có phần chiếm thượng phong, những người kia đã bị thương, thế nhưng Lệ Đằng Vân thủy chung lại trốn tránh không có ra mặt, nhưng mà đến ngày hôm sau chúng ta lại tới, sinh tử chí tôn Thạch Trường Tiếu cũng đột nhiên xuất hiện tại Huyết Hồn sơn trang. Có hắn tọa trấn chúng ta tự nhiên sẽ rất khó chiếm được tiện nghi, cứ như vậy liên tục đánh vài ngày. Nguyên bản cho dù như thế cũng không phải là đại sự gì, tuy nhiên Lệ Đằng Vân lại chưa thể sửa được mà cả Huyết Hồn sơn trang đã cơ hồ bị phá, thế nhưng vào thời điểm mấu chốt này, Lệ Tuyệt Thiên lão cẩu này không ngờ lại trở lại...

Hạc Trùng Tiêu liếm liếm môi dưới, không có nói thêm nữa, ánh mắt có phần né tránh trên mặt cũng lộ ra thần sắc tức giận.

- Các ngươi tìm tới cửa nhà người ta gây chuyện, còn yêu cầu con người ta là Thiếu trang chủ tới để cho các ngươi chặt chân, người quái gở mới hợp tác với các ngươi như vậy? Các ngươi còn tức giận cái gì, dựa theo suy nghĩ của các ngươi, phỏng chừng Lệ Tuyệt Thiên đã lập tức tức chết rồi, Huyết Hồn sơn trang lớn như vậy, cả đời tâm huyết của hắn, còn tới phá ra thành cái dạng như vậy! Thế lực lớn như thế sao có thể chịu được nhục như vậy?

Hắc bào nhân hắc hắc cười lạnh hai tiếng, nói:

- Hai người các ngươi thật cho là thiên hạ không có ai sao? Thật sự là buồn cười! Lúc trước âm thầm làm việc cũng thôi đi, lại còn ngang nhiên lên tiếng, Hùng Khai Sơn, ta đều nghe nói hùng tâm gan báo, ta lại muốn móc ra nhìn xem, mật gấu đến tột cùng là to hơn hay gan báo lớn hơn...

Hùng Khai Sơn cứng họng, e hèm e hèm hai tiếng, trực tiếp khép lại cái miệng rộng.

- Còn sau này thì sao?

Hắc bào nhân truy vấn.

- Về sau...Đánh tiếp, sau đó đệ đột nhiên phát hiện, trên người Lệ Tuyệt Thiên có khí tức đặc dị của Huyền Đan ba động, tựa hồ như đã nuốt một loại Huyền Đan nào đó, hơn nữa thấp nhất cũng là cửu cấp, cùng loại với khí tức của Báo vương, nhưng mà còn chưa có vận hành được. Thế cho nên đệ mới lập tức nổi lên lòng nghi ngờ.

Trên mặt Hạc Trùng Tiêu hiện lên vẻ phẫn nộ nói:

- Vào hai năm trước, Báo vương mất tích một cách kỳ lạ, đệ cùng lão Hùng trước sau tra xét một thời gian, chung quy đều không có tin tức gì, thành Thiên Hương bên kia lại xuất hiện tin tức cửu cấp đỉnh phong Huyền Đan, bọn đệ mới ôm tâm tư này tới đó, không ngờ không phải, thế nhưng dựa theo đổ ước của vị cao nhân thần bí kia đi tìm Huyết Hồn sơn trang gây phiền toái, cuối cùng lại phát ra năng lượng ba động Huyền Đan của Báo vương trên người Lệ Tuyệt Thiên!

- Báo vương!

Thanh âm của hắc bào nhân như rít lên:

-Đúng là Báo vương sao? Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Các ngươi nói rõ ràng ra xem!

Khẩu khí của hắn có chút băng hàn:

- Ta lại đang phân vân, lần này xuất quan tại sao không có thấy bóng dáng của Báo vương. Nguyên lai sớm đã bị người giết thịt, thậm chí Huyền Đan cũng đã trở thành ba động trong thân thể người khác...Giỏi lắm...lão Tam, lão Tứ, ta bế quan có mấy năm, hai người các ngươi quản lý thiên phạt rất tốt, ngay cả Báo vương cũng bị giết mất. Vậy mà còn nói với ta là thần bí mất tích. Giỏi lắm! Rất giỏi!

Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn đồng thời biến sắc, bịch một tiếng đều quỳ xuống, mồ hôi trên trán tuôn ra như mưa! Hai người bọn họ đều nghe ra, cũng đều minh bạch, lão đại chỉ cần dùng loại thanh âm đứt quãng này để nói chuyện. Đó chính là biểu hiện của vẻ tức giận tới cực điểm! Xem ra lúc này đây anh em hai người thảm rồi.

- Hừ, năm đó Vương Thượng còn tại vị, Thiên Phạt sâm lâm tổng cộng có thập đại Thú Vương, ngạo nghễ thiên hạ, ngay cả tam đại Thánh Địa cũng không coi ra gì! Cảnh tượng hùng tráng cỡ nào! Từ khi Vương Thượng quy tiên, chín vị Thú Vương ca ca cũng nản lòng thoái chí, quy ẩn không ra, cho nên mới có ngày chúng ta quật khởi. Ngắn ngủn có mấy trăm năm thời gian mới lên Thú Vương, chung quy cũng chỉ có mười hai vị, ta vốn định lần này nếu không thể tiếp diễn huy hoàng như ngày xưa, ít nhất cũng có thể duy trì uy danh thiên phạt của chúng ta!

- Nhưng sao lại đoán được, ngắn ngủn vài thập niên này, lão Nhị Điêu Vương bị Vân Biệt Trần đổ ước lừa đi, không ngờ trở thành tọa kỵ của lão tiểu tử kia! Trở thành nỗi sỉ nhục của thiên phạt ta! Lão Trùng còn chưa hóa hình, lão Lục Sư Vương, lão thất Hầu Vương sáu mươi năm trước trong một trận chiến, đã bị bát đại chí tôn đánh cho trở về nguyên hình, sáu mươi năm qua cũng không thể khôi phục lại như ngày trước...

Thanh âm của hắn rất thê lương, Bạch Ngọc sư tử Thú Vương cùng Kim Mao Hầu Thú Vương ở phía sau lưng Hùng Khai Sơn đều cúi thấp đầu xuống, hai vị Thú Vương bị đánh trở lại nguyên hình chính là hai người bọn họ.

- Lão Ngũ tại ba mươi năm trước ra ngoài thiên phạt làm việc. Lại đột nhiên bị chín tên thần bí thần huyền không biết lai lịch vây công, cuối cùng chết oan chết uổng! Thậm chí ngay cả Huyền Đan cũng không biết ở đâu, trở thành nghi án không có manh mối. Hôm nay Lão thập nhất Vương Ly lại kỳ quái chết, ngay cả Huyền Đan cũng rơi vào trong bụng Lệ Tuyệt Thiên... Mười hai đại Thú Vương, chỉ còn lại có vài người, ta, Hạc Vương, Hùng vương, Xà Vương, Hổ Vương cùng Ưng Vương mà thôi!

Khí tức trên người hắc bào nhân càng ngày càng trầm xuống. Càng lúc càng tức giận, đột nhiên phẫn nộ quát:

- Hôm nay còn là thiên phạt sao? Còn xứng đáng với thiên phạt hung địa sao? Bảy đại Thú Vương các ngươi tính cả trăm vạn huynh đệ liên hợp tiến công lại không công được một Huyết Hồn sơn trang sao? Hừ?

Khí tức toàn thân hắn ầm ầm phát tán ra, tựa như một quả bom đột nhiên nổ vang trong Thiên Phạt sâm lâm, khí tức sắc bén phát tán ra tứ phía, bảy đại Thú Vương ở trước mặt hắn không thể nào chống đỡ, cũng không dám chống cự, thân thể đều bị đánh bật ra ngoài, trong phạm vi chung quanh ba mươi trượng, tất cả các loại cây cối lớn nhỏ đều bị bẻ gẫy, sau đó ở giữa không trung hóa thành mảnh vụn.

Trên mặt đất xuất hiện một bãi đất trống, không còn sót lại một ngọn cỏ nào!

Thiên phạt đệ nhất vương giả giận dữ, không ngờ lại mãnh liệt như vậy!

- Lão đại, ngài bớt giận, ngài hiện tại đang ở trong thời khắc quan trọng, tuyệt đối không thể nổi giận a...

Bảy đại Thú Vương đều quỳ xuống, tận lực cầu khẩn.

Hắc bào nhân ẩn thân trong đám hắc bào, thấp thoáng có thể trông thấy, người này tựa hồ như ngửa đầu nhìn trời rồi thở dài.

- Xà Vương, Hổ Vương, Ưng Vương ba người các ngươi cũng đã là đỉnh phong rồi đúng không?

Hắc bào nhân thở ra một hơi, tựa hồ như đã bình tĩnh lại, lẳng lặng hỏi.

Một tên đại hán mặc áo vàng, một tên đại hán còn lại đen đúa giống như cục sắt, một vị lục y thiếu nữ đồng thời khom người nói:

- Vâng!

Ở chỗ này, ngoại trừ Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn ra, chỉ có ba người này là hóa thân thành hình người được.

Bạch Ngọc sư tử Thú Vương cùng Kim Mao Hầu Thú Vương ở một bên trong mắt đồng thời lộ ra thần sắc đau xót.

Hai người bọn họ tại sáu mười năm trước đã đạt tới cấp độ hóa hình, nhưng mà bị đánh trở lại nguyên hình, sáu mươi năm qua, vô luận khổ tu như thế nào, cũng không thể quay lại cảnh giới như trước được!

- Cũng đến lúc đột phá rồi, Thế nhưng trên đời đi đâu để tìm được nhiều Phạt Thiên Thánh Quả như vậy đây.

Hắc bào nhân khe khẽ thở dài. Tất cả mọi người đều im lặng không nói, cả khu rừng đột nhiên tĩnh lặng.

- Lần này đã khai chiến, chính là một đi không trở lại! Đơn giản là đem tình thế làm cho càng lớn càng tốt! Ta muốn đánh một trận cho xong, một lần nữa xây dựng Thiên Phạt sâm lâm trở thành đệ nhất hung địa! Cho dù không thể khiến tam đại Thánh Địa một lần nữa thừa nhận chúng ta, thế nhưng ít nhất cũng khiến Lệ Tuyệt Thiên, Vân Biệt Trần không dám tùy tiện tiến vào thiên phạt!

- Thiên phạt chi uy, cũng do một trận chiến này!

Hắc bào nhân chậm chạp nói:

- Thế nhưng một trận chiến này nếu như thất bại, các ngươi nên biết kết quả sẽ như thế nào!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 114: Hùng Tâm Báo Đảm Chân Chính

- Thiên phạt chi uy! Vũ nội vô song! Thiên phạt chi uy! Đệ nhất hung địa!

Hạc Trùng Tiêu bọn người đồng thời vung tay hô to, Bạch Ngọc sư tử Thú Vương cùng Kim Mao Hầu Vương phía sau cũng đều ngửa mặt lên trời gào thét, với bọn họ, phương thức hò hét này chính là để thổ lộ lòng mình tốt nhất.

- Thiên phạt không thể tiến vào trong đại lục, không thể quấy rầy dân chúng tầm thường, điều này vốn là quy củ của Thiên Phạt sâm lâm, điểm quy củ ấy vẫn không thể phá bỏ, Hùng Khai Sơn, ngươi suất lĩnh Hổ Vương, Hầu Vương, Sư Vương, Xà Vương, đại quân dưới đất triển khai chính diện đối kháng với Thiên Nam thành! Hạc Trùng Tiêu, ngươi cùng Ưng Vương quân đoàn không quân tùy thời chuẩn bị phối hợp tác chiến! Nếu muốn chiến, phải đánh mấy trận thật hoành tráng, trước tiên đùa vui với bọn chúng, sau đó lại suy nghĩ xem đến tột cùng là muốn chiến tranh đại quy mô hay là chỉ với đỉnh phong quyết đấu thắng thua, thế nhưng quyết định sau cùng nhất định là phải để bọn chúng phải cầu ta! Hiểu chưa?

- Dạ!

Hai người đồng thời đáp ứng.

- Hùng lão tứ, thương thế của ngươi hiện tại thế nào rồi?

Hắc bào nhân hỏi.

- Đã không sao nữa, đa tạ lão đại đã giúp đệ hóa giải.

Hùng Khai Sơn cảm kích nói. Nếu không phải nhờ có lão đại, Liệt Mạch Độn Tâm Kiếm này sao có thể dễ dàng tiêu trừ như vậy.

- Còn có một việc nữa, lão đại, đệ suy đoán mục tiêu lúc này của Lệ Tuyệt Thiên chủ yếu chính là lão Hùng mới đúng!

Hạc Trùng Tiêu đột nhiên thận trọng nói.

- A? Lý do là gì? Lệ Tuyệt Thiên cũng không phải là người ngu, nếu thật hắn ngang nhiên đánh chết lão Tứ, chẳng khác nào cùng thiên phạt ta kết oán vĩnh viễn không bao giờ hóa giải. Hắn dám sao?

Hắc bào nhân hừ một tiếng.

Hạc Trùng Tiêu ảm đạm nói:

- Có lẽ người khác không biết, thế nhưng chúng ta lại biết, thế gian thường xuyên biến đổi, thường dùng câu "hùng tâm báo đảm" để hình dung đảm lượng của người nào đó. Thế nhưng chúng ta lại không biết chuyện này, mà Lệ Tuyệt Thiên rõ ràng đã ăn Huyền Đan của Báo Vương, dùng cái này để suy luận, như vậy...

- Như vậy hắn còn muốn ăn cả tim của lão Hùng nữa?

Hắc bào nhân tức giận hừ một tiếng.

- Đúng vậy, với thể chất của con người, một khi phục dụng Huyền Đan, bản thân sẽ có tu vi Huyền khí cực cao, thế nhưng cũng không thể hấp thu hoàn toàn, mà Lệ Tuyệt Thiên hiển nhiên chính là gặp vấn đề khó khăn này. Nhưng nếu như trái tim của lão Hùng cùng Huyền Đan của Báo Vương dung hợp mà nói, không những có thể hoàn toàn hấp thu Huyền Đan thậm chí có thể tăng hiệu quả lên gấp đôi! Nếu như đồng thời lại phục dụng Huyền Đan của lão Hùng nữa, vậy tu vi của người này càng tăng lên, gấp bốn lần! Lúc đó nhìn quanh cả Huyền Huyền đại lục

còn có người là đối thủ của Tuyệt Thiên chí tôn sao? Cho dù có trở thành tử thù của thiên phạt ta, hắn cũng coi là gì?

Trên mặt Hạc Trùng Tiêu lộ ra vẻ cực độ thống hận:

- Lần này Lệ Tuyệt Thiên xuất thủ căn bản là không có suy nghĩ qua ta, mỗi một lần đều tìm lão Hùng mà xuất thủ! Mỗi một chiêu mỗi một thức đều là thủ đoạn lấy mạng! Hắn dụng tâm ác độc rất rõ ràng! Đây mới là nguyên nhân thực sự khiến ta cùng Hùng lão tứ khởi xướng thú triều tiến công!

- Lệ Tuyệt Thiên!

Thân thể Hắc bào nhân khẽ rung động, tựa hồ như từ trong kẽ răng rít ra ba chữ kia! Oán hận nói:

- Khó trách hắn tự mình phát ra lệnh triệu hoán chí tôn, khó trách hắn không tiếc tổn hao nhiều nguyên khí vận dụng Liệt Mạch Độn Tâm Kiếm nhằm vào Hùng lão tứ, thực là nhiều tâm kế, thì ra là là muốn một kích giết chết lão tứ! Còn có dã tâm muốn nhờ vào lực lượng Huyền khí cao thủ của toàn bộ đại lục nữa, tâm địa thật thâm độc! Tính toán rất hay!

- Hiện tại các ngươi đều trở về chuẩn bị đi, hành động lần này, tu vi trên thất cấp đều trở lại Thiên Phạt sâm lâm cho ta, lần này không cần chúng nó. Mỗi một tên đều phải dốc lòng tu luyện!

Hắc bào nhân lay động cái cổ, nói:

- Xà Vương Thiên Tầm, tốc độ của các ngươi tương đối chậm, phải chú ý, trên ngũ cấp, Phi Tuyến, Kim Ngu, Thất Tinh là đủ rồi, những tên khác tạm thời không cần tham gia.

Theo như lời hắn nói, Phi Tuyến, Kim Ngu, Thất Tinh chính là ba loại rắn có độc tính hung mãnh nhất trong Thiên Phạt sâm lâm, cũng là

loại rắn có tốc độ nhanh nhất, cơ hồ là đạt tới cảnh giới đến vô ảnh, đi vô tung, người bình thường căn bản không thể nhìn ra.

- Dạ!

Lục y thiếu nữ Xà Vương cung kính khom người, lĩnh mệnh sau đó xoay người rời đi.

- Lão Tam, lão Tứ, các ngươi vừa mới nói thực lực của vị thần bí nhân kia rất cường, uy áp cảm giác thậm chí còn trên cả ta, với phán đoán của các ngươi, tu vi của hắn so với ta như thế nào? Ta muốn nghe lời nói thật!

Thanh âm của hắc bào nhân có chút khàn khàn.

- Tu vi của người nọ xác thực là rất cao, với phán đoán của đệ, cho dù lấy hạn độ thấp nhất ra mà đoán chỉ sợ cũng chưa chắc đã thấp hơn lão đại ngài, đại khái sàn sàn nhau đi.

Hạc Trùng Tiêu đắn đo hồi lâu, rất là thận trọng đáp.

Hùng Khai Sơn lại không thèm nghĩ, hoàn toàn không nhìn ra ý định quanh co của Hạc Trùng Tiêu, cái miệng mở rộng hết cỡ, nói:

- Tam ca ngươi trợn tròn mắt mò mẫm nói linh tinh làm gì. Tu vi của người kia chân chính là bí hiểm, so với lão đại ngài cũng không chỉ mạnh hơn nửa phần, một phần, không khách khí mà nói, phỏng chừng hắn chỉ cần ra năm ba chiêu là có thể đánh... E hèm. Đệ nói là, chỉ một hai chiêu...Là có thể thắng ngài... Đệ đáng chết, đệ đáng chết. Thật ra đó không phải là ý tứ của đệ, cái miệng chết tiệt của ta... Lão đại ngài lợi hại nhất, thật ra đệ nghĩ là ngài chỉ cần đánh hắn mười mấy chiêu là hắn mở miệng kêu cha gọi mẹ ngay.

Hắn còn chưa nói xong, đã thấy toàn thân run lên, đột nhiên tỉnh ngộ lại, nhưng đồng thời vào lúc này, đã nghe bịch một tiếng, cả người hắn đột nhiên đầu hướng xuống dưới hai chân chổng lên trời, chỉ nghe thấy

tiếng răng rắc nho nhỏ không ngừng vang lên, rễ cây dưới mặt đất bị hắn đụng gãy không ít.

- Nghe ý tứ của các ngươi, thật ra nói đúng ra là tu vi của người này nhất định là cao hơn ta? Chính là ý tứ này đúng không? Nói thẳng ra là xong rồi, còn nói nhiều lời phế ngôn như vậy làm gì, lãng phí thời gian!

Hắc bào nhân lên tiếng.

Trong lòng có điểm buồn bực, hắn điềm nhiên như không vỗ vỗ tay, dùng một cước đạp lên Hùng Khai Sơn, dưới đất truyền lên một tiếng rên nặng nề, Hùng Khai Sơn trực tiếp xoạt một tiếng biến mất...

- Mặc dù tính cả tam đại Thánh Địa, ngoại trừ lão già đứng đầu tam đại Thánh Địa không biết còn sống hay đã chết kia ra, cũng tuyệt đối không có người mạnh hơn ta, lai lịch người này đến tột cùng là thế nào đây? Tại sao lại có một thân tu vi như vậy?

Hắc bào nhân đi đi lại lại, có biết bao nghi vấn không có lời giải. Nhưng mỗi lần hắn bước đi, dưới mặt đất lại truyền tới tiếng kêu rên thống khổ.

- Lai lịch của người này xác thực là thần bí khó lường, thực lực cũng cực kỳ cao thâm, nhưng mà ta dám đảm bảo, hắn cũng không phải là người của tam đại Thánh Địa!

Hạc Trùng Tiêu nghiêm túc nói, thân thể đứng thẳng tắp. Cái miệng thật dài cũng có vẻ phá lệ hợp cách. Vết xe đổ của Hùng Khai Sơn vừa rồi còn đó, hiện tại mỗi một câu nói của Hạc Trùng Tiêu đều là căn nhắc rất kĩ trong lòng.

Hắn e sợ xui xẻo lại rơi xuống người mình.

- Tại sao ngươi lại khẳng định như vậy?

Hắc bào nhân tiếp tục dạo bước, mỗi một bước chân đều nện trên mặt đất, bụi đất cũng không thấy bay lên, thế nhưng khí lực lại xuyên thấu

xuống, một lần lại một lần chuẩn xác nên trên người Hùng Khai Sơn, cũng tuyệt đối không làm đau hắn, lại càng không đả thương hắn, chỉ có điều để cái đầu hắn thay cho mũi khoan mà khoan xuống lòng đất mà thôi.

Dù sao da thịt Hùng Khai Sơn rất dày, cũng không bị thương gì. Rốt cục cảm giác bàn chân giẫm vào khoảng không, thẳng đến khi thành công mà dẫm tên gấu này lún cán vào trong lòng đất hắn mới cảm thấy mỹ mãn dừng chân.

- Lão đại ngài cũng biết, phàm là mấy lão bất tử của tam đại Thánh Địa khi ra ngoài, trên người đều mang theo một loại khí tức làm cho người ta vô cùng chán ghét. Điểm này với cấp bậc như chúng ta, có thể cảm thụ rõ ràng, mà khí tức trên người của người kia chẳng những không làm cho chúng ta chán ghét, ngược lại khiến từ trong đáy lòng chúng ta cảm thấy rất thân thiết! Là một loại cảm giác nói không nên lời, chính là cái loại cảm giác rất muốn thân cận hắn...

- Ừm, ta hiểu rồi, thật ra đó là trực giác.

Hắc bào nhân phất tay cắt đứt lời nói của hắn.

- Trực giác!

Ánh mắt quái dị của Hạc Trùng Tiêu nhìn nhìn, dường như hai chuyện này hoàn toàn khác nhau a? Rốt cục hắn nhịn không được lại vụng trộm liếc mắt nhìn lão đại của mình, trong lòng nói thầm hai tiếng.

- Hừ, ngươi nhìn cái gì? Đang suy nghĩ gì? Chẳng lẽ cảm thấy ta phân tích không đúng sao?

Hắc bào nhân hung dữ mà hỏi, mang theo áp bách trầm trọng. Khí thế vô hình tựa hồ đem Hạc Trùng Tiêu buộc chặt lại.

- A! Quả nhiên không hổ là lão đại. Lão đại chính là người anh minh nhất…

Hạc Trùng Tiêu sợ hãi cơ hồ muốn đem lời nói trong lòng nói ra, thế nhưng vội vàng đổi giọng cười khan hai tiếng.

- Hạc Trùng Tiêu, Hạc Lão Tam, bổn sự của ngươi cũng lớn lên không ít rồi đấy!

Hắc bào nhân âm u nói.

- Lão đại bỏ qua cho cái mạng của đệ a!

Hạc Trùng Tiêu vội xin tha, thế nhưng thân thể đã bay ra ngoài, dán trên mặt đất, thân thể cứng rắn lê trên mặt đất tạo thành một cái rãnh sâu hoắm.

Cùng lúc đó, mặt đất bên cạnh khẽ động, rồi phát ra tiếng vang, mặt đất bị phá tan, cái đầu đầy đất của Hùng Khai Sơn chui ra, toàn thân còn chưa có chui ra khỏi lòng đất đã thấy được một màn đại khoái nhân tâm trước mắt, hắn vội vàng nhổ ra một ngụm bùn đất, nhìn có chút hả hê cười rộ lên:

- Hạc Lão Tam a Hạc Lão Tam, nguyên lai ngươi cũng có ngày hôm nay... Ha ha...

Hạc Trùng Tiêu thân thể đầy bụi đất, từ khoảng cách bảy tám trượng bò lên. Khẽ nói:

- Hôm nay ta làm sao? Chung quy là người nào đó bị nện sâu hơn mười trượng vào lòng đất! Trên đầu, mặt đầy đất, dường như hơi giống con chó bị rơi vào hố phân đó, vậy mà còn dào dạt đắc ý, vừa rồi ngươi nhổ ra cái gì đó, chẳng phải là c..ư..t sao...

Hùng Khai Sơn rốt cuộc nói không ra lời, tuy nhiên hắn biết rõ lão Tam đây là đang buồn nôn khi nhìn mình.

- Nếu như có thời gian, ta lại muốn gặp vị cao nhân thần bí kia, tự mình so tài xem ai cao ai thấp.

Hắc bào nhân băng lãnh hừ một tiếng, đem hai tên đang khắc khẩu kia kéo lại tinh thần.

- Đáng tiếc ước định giữa chúng ta còn hơn một tháng nữa cơ. Nhưng mà nhiệm vụ nguyên bản sẽ không khó, bọn đệ cũng chỉ cần ít thời gian là hoàn thành. Đều là do tên Lệ Tuyệt Thiên chết tiệt kia phá hỏng!

Hùng Khai Sơn buồn bực dậm chân, đất cát trên người bẹp rớt xuống.

- Hừ, nhưng mà hắn từng nói qua, sau khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ sẽ tới Quân gia ở thành Thiên Hương, tìm gặp Quân Vô Ý...

Hạc Trùng Tiêu đột nhiên nghĩ tới một chuyện, vội nói:

- Hắn đã nói như vậy, Quân Vô Ý tất nhiên không thoát khỏi có quan hệ với hắn! Chúng ta chỉ cần theo đầu mối này, là sẽ tìm được hắn. Mà theo như đệ được biết, lần này vì đối phó với huyền thú triều chúng ta, Thiên Hương đế quốc phái ra chủ soái lĩnh quân chính là Quân Vô Ý đó! Hiện tại có lẽ người này đang ở trong Thiên Nam thành!

- Hừ, nếu đã như vậy...Chúng ta nên nhân dịp này mà thử xem có thể lợi dụng Quân Vô Ý mà tìm hiểu tin tức của vị cao nhân thần bí kia không.

Hắc bào nhân khẽ nói, khẩu khí trong thanh âm đã có chút…thay đổi.

Thế nhưng Hùng Khai Sơn và Hạc Trùng Tiêu lại không cảm giác ra là thay đổi ở chỗ nào, giống như là thấy vậy mà không phải vậy.

- Lão đại, đối với việc Quân Vô Ý, chúng ta nên cẩn thận tính toán, nếu như vạn nhất biến xảo thành vụng, ngược lại chọc giận người nọ, tựa như được không bù mất...

Hạc Trùng Tiêu cẩn thận từng ly từng tí đề nghị.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 115: Thiên Phạt Kinh Ngạc

- Đó là điều đương nhiên.

Hắc bào nhân nói:

- Hắn có thể trợ giúp các ngươi tiến giai, như vậy đối với ta, người này cũng rất quan trọng. Há có thể lỗ mãng, hừ? Chẳng lẽ chuyện nhỏ như vậy còn để ta nhắc nhở các ngươi sao?

- A, ngài nói rất đúng, lão đại quả là cơ trí...

Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn liều mạng gật đầu.

Hai người đều cảm thấy xấu hổ nghĩ: lúc trước ở trước mặt người ta khoa trương khoác lác, hiện tại thì tốt rồi, thời gian đã vượt quá một tháng, vậy mà vẫn còn chưa xong chuyện. Điều này làm cho hai người đều rất hổ thẹn.

Nếu như gặp mặt người nọ, biết nói thế nào đây?

Ngăn cản Huyết Hồn sơn trang Bắc thượng, chuyện này có thể nói là đã hoàn thành mĩ mãn, không chỉ khiến cho Huyết Hồn sơn trang không Bắc thượng, mà ngay cả Phong Tuyết ngân thành cũng không có Nam hạ...

Thế nhưng còn một việc khác: Đánh gãy chân Lệ Đằng Vân, chuyện này còn chưa làm được, thậm chí ngay cả mặt Lệ Đằng Vân cũng chưa có thấy. Đây mới thực sự là chuyện làm cho người ta vội vã! Huống chi hiện tại trong lòng Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn giống như có

lửa. Nếu như thật sự có cơ hội để bọn họ tóm được Lệ Đằng Vân, như vậy không chỉ đánh què hai chân hắn là xong chuyện!

Khi đó không những Lệ Đằng Vân phải chết, mà còn chết rất thảm!

Trước là cố kỵ Lệ Tuyệt Thiên, không dám làm hắn tuyệt hậu. Chuyện xảy ra quá lớn cũng không thể thu thập, thế nhưng hiện tại, Lệ Tuyệt Thiên lại dùng trăm phương ngàn kế muốn đưa Hùng lão tứ vào chỗ chết, song phương khẳng định sẽ không chết không thôi, cho nên hai người này dưới sự tức giận của vị huyền thú chi vương hung tính đại phát, sao có thể dễ dàng không giết Lệ Đằng Vân?

Hiện tại mượn chuyện Lệ Tuyệt Thiên! Cũng là cơ hội tốt để đả kích mấy lão bất tử kia...

Ba người nhìn nhau, dường như đều hiểu, đều tách ra đồng thời đều tự có hành động.

Đúng lúc này đột nhiên ở phía xa truyền tới từng đợt thanh âm rối loạn, Hùng Khai Sơn lập tức nhíu mày, nói:

- Là từ bầy báo, không biết là xảy ra chuyện gì? Đám gia hỏa này thật không khiến người ta yên tâm chút nào!

- Quần báo?

Hai người khác cũng nhíu mày nhìn về phía xa.

Hai thân thể kiện tráng một đường chạy nhanh về phía bên này, toàn thân tuyết trắng, hai mắt lóng lánh, đúng là hai đầu bát giai đỉnh phong huyền thú Kim Nhãn Tuyết Báo. Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã tiến tới gần.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Hùng Khai Sơn cảm thấy rất mất mặt, sau khi Báo Vương mất tích, hắn liền phụ trách việc lãnh đạo Báo Tộc, lúc này thấy hai đầu báo tuyết

trưởng thành lại không hề có kỷ luật xông vào, hắn không khỏi giận dữ lên tiếng hỏi.

Hai đầu Kim Nhãn Tuyết Báo ô ô hai tiếng, phục trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, tiếp đó quay đầu lại. Từ trên lưng rơi xuống một tiểu báo toàn thân tuyết trắng, lăn trên mặt đất, tựa hồ như nó đang rất sợ hãi, toàn thân run rẩy.

Hai đầu Kim Nhãn Tuyết Báo trong miệng "Ô ô" Hai tiếng, phủ phục trên mặt đất, cái đầu to gật gật hai cái, sau đó nhanh chóng lùi lại phía sau, thoáng cái biến mất vào trong rừng.

- Là một tiểu Thiết Dực Báo. Nhìn bộ dáng tựa hồ vừa mới đầy tháng, tiểu gia hỏa thật đáng yêu, hử?

Hắc bào nhân vừa nói xong, đột nhiên toàn thân chấn động! Cả người tựa hồ như trong nháy mắt đông cứng lại.

Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn hai người cũng cứng ngắc cả người, con mắt cơ hồ lồi ra khỏi hốc mắt, gắt gao nhìn tiểu gia hỏa đang co thành một đống nhỏ ở trên mặt đất, tựa hồ như phát hiện ra một bảo vật hiếm có vậy!

Tiểu gia hỏa này còn không phải là Tiểu Bạch Bạch sao?

Tiểu Bạch Bạch ngày đó nghe được tiếng triệu hoán của huyền thú vương giả. Liều lĩnh vọt ra, đây cũng là bản năng trời sinh của nó, tuyệt đối không thể trái lại.

Vốn định hộ tống đại đội huyền thú chi vương trở về, kết quả là báo nhỏ vừa định rời đi liền phát hiện có điểm không ổn, lại bị bắt tới nơi này...Thoáng cái nhìn thấy ba huyền thú chi vương đứng trước mặt mình chỉ cách trong gang tấc, vẻ kính sợ thiên tính trong lòng nó lập tức bùng phát, nhu thuận co lại trên mặt đất. Thân thể lẩy bẩy run lên.

- Lão đại! Lão đại! Con mẹ nó còn chưa có dứt sữa Thiết Dực Báo đã là bát giai! Bát giai! Bát giai oa, ta dkm nó, điều này sao có thể? Con mụ nội nó, đây quả thực là nằm mơ rồi. Tam ca, ngươi mau tát ta một cái đi, ta nhất định là đang nằm mơ rồi, quá khó tin đi. Ta, trời ạ, chuyện này là thế nào?

Hùng Khai Sơn hô to gọi nhỏ, kinh ngạc đến nỗi quên cả bản thân đang ở đâu.

Trên mặt Hạc Trùng Tiêu mồ hôi nhỏ thành dòng.

Trong đường tràng hoàn toàn yên tĩnh!

Gần như là tĩnh mịch!

Tam đại Thú Vương, sáu con mắt trừng tròn. Hạc Lão Tam con mắt khá nhỏ bây giờ cũng lớn cỡ bóng đèn, nhấp nháy tỏa sáng, Hùng lão tứ con mắt nguyên bản vẫn như cũ không cách nào tin tưởng, con mắt cực lớn quả thực nhanh muốn lồi ra. Về phần thú vương lão đại hắc bào nhân con mắt nguyên bản ở sau tấm vải, thế nhưng lúc này ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thấu qua tấm vải đen, tinh quang bạo phát! Cũng không để ý tới lời nói thô lỗ của Hùng Khai Sơn, nếu như lúc trước phỏng chừng sớm đã tức giận động thủ rồi. Thế nhưng giờ phút này một câu hắn cũng không thèm nói.

Thật sự là quá rung động, quá khó tin!

Thú vương lão đại nhẹ nhàng mà cúi xuống, dị thường nhẹ nhàng linh hoạt, cẩn thận từng ly từng tí ôm lấy Tiểu Bạch Bạch vào trong lồng ngực, rất nhẹ nhàng giống như đang ôm trân bảo vậy!

Tiểu Bạch Bạch sợ hãi đảo tròng mắt, nhỏ giọng lo sợ cùng nghi hoặc ô ô hai tiếng, sau cũng cảm giác được thiện ý của hắn, lại không dám động đậy nữa.

Bàn tay của hắc bào nhân dán lên thân thể mềm mại của Tiểu Bạch Bạch. Sau nửa ngày rốt cục mới thở ra một hơi nói:

- Quả nhiên là bát giai! Không ngờ lại là bát giai! Chính thức là bát giai! Thần tích! Chính xác là thần tích!

Nguyên bản đối với tầng thứ của Thú Vương, chỉ cần là huyền thú chưa đạt tới trình độ hóa hình chỉ dùng vào ánh mắt là phân biệt được chính xác đẳng cấp, vị giai, thực lực của tên tiểu gia hỏa được coi là thần kỳ ở trước mắt này. Thú Vương lão đại lần đầu tiên tự mình xác nhận!

Có lẽ nhận được rung động quá cường liệt, cho nên sau đó Thú Vương lão đại phát ra mấy câu nói có chút cổ quái. Trước tiên là nói quả nhiên không sai, sau đó lại biểu hiện ra vẻ kinh dị, đến cuối cùng quả thực nói năng có chút lộn xộn.

Thế nhưng hai vị Thú Vương Hạc Trùng Tiêu cũng không ngoại lệ.

Hai người đứng sau cảm thấy lời hắn nói rất mâu thuẫn, cho nên đều ngưng trọng tiến đến cũng tỉ mỉ quan sát, sau khi xác định, hai người này đều há to miệng không nói được gì.

Mặc dù sau khi nhìn thấy một màn này hai người đều có cảm giác. Ngày thường đã sớm quen thuộc khi xác định tầng thứ của huyền thú, dường như vừa nhìn bọn họ đã sớm xác định chuyện này là thực, thế nhưng thật sự vẫn không tránh khỏi một hồi sợ hãi cùng rung động.

Nguyên nhân không nói tới chuyện khác, chỉ với điều này đã khiến đám người không thể tưởng tượng nổi, quá rung động!

- Tuổi thọ của Thiết Dực Báo bình thường là hai trăm năm, thất giai huyền thú dưới tình huống bình thường là mười năm tiến giai một lần. Bảy mươi năm thì đạt tới thất giai sơ đoạn, nếu như trong vòng bảy mươi năm này có thể đạt tới thất giai đỉnh phong, vậy có hi vọng đột phá thiên phú cực hạn, lột xác tiến tới bát giai, thế nhưng tư chất của Thiết Dực

Báo lại có hạn. Thành tựu cả đời nhiều nhất cũng chỉ dừng lại ở bước này mà thôi.

Hắc bào nhân nói, giọng nói lại hơi có chút vội vã, hơn nữa thanh âm lại có phần thanh thúy cùng với giọng nói âm trầm lúc trước quả là không tương xứng.

Tin tức này thật sự không có quá nhiều giá trị. Đừng nói là tam đại Thú Vương, cho dù là người trong thế gia bình thường, khi nhận được tin tức này, cũng coi như rất bình thường, thế nhưng giờ phút này, quả thực là đã bị triệt để phá vỡ!

- Thế nhưng trước mắt chúng ta lại xuất hiện một đầu ấu tể (còn bé) Thiết Dực Báo là bát giai! Cư nhiên là ấu tể!

Hắc bào nhân thở hổn hển, hắc bào hơi lay động, tựa hồ như cố đè nén xúc động vào bên trong, nói:

- Lão Tam, lão Tứ, điều này... Chẳng lẽ chúng ta thật sự là đang nằm mơ sao?

- Làm sao có thể xuất hiện chuyện như vậy được chứ?

Toàn thân hắc bào nhân run rẩy:

- Với thực tế trước mắt cùng với suy luận, đầu Thiết Dực Báo này rất có thể là mới đầy tháng, còn chưa có cai sữa đã tiến giai, hơn nữa cho dù có thiên phú cũng không có nắm chắc có thể hoàn toàn tiến giai? Làm sao có thể? Đây quả thực chính là chuyện không thể tưởng tượng nổi, không thể tưởng tượng nổi! Nếu như là trước đây, bất luận kẻ nào nói cho ta biết có thể phát sinh chuyện như vậy, chỉ sợ ta sẽ ra tay giết luôn kẻ đó, thế nhưng hiện tại, lại có thể xuất hiện trước mắt a, ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra không...

Thú Vương lão đại lại lần nữa lắc đầu, dùng sức lắc đầu, dị thường luống cuống, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Tiểu Bạch Bạch, rốt

cuộc không rời khỏi.

Sự thật này làm cho người ta khó có thể giải thích! Thật là quỷ dị, quỷ dị đến mức ngay cả Thú Vương thiên phạt cũng không giải thích được!

Ngoại trừ Thú Vương lão đại, Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn hai người đều khiếp sợ, ý nghĩ trống rỗng, mở rộng miệng, nước miếng chảy thành dòng mà không có phát hiện ra, sau nửa ngày, thân thể hùng tráng của Hùng Khai Sơn lung lay hai cái, đột nhiên ngã nhào trên mặt đất, buồn bực gào thét một tiếng, đột nhiên ôm lấy tóc mình rồi đập đầu xuống đất, trong miệng phát ra thanh âm rầu rĩ:

- Trời ạ... Thế giới này quá điên cuồng đi...

- Chẳng lẽ.... Hạc Trùng Tiêu đột nhiên mấp máy môi, nghĩ tới một khả năng: "Lão đại, ngài nói xem có thể là Báo Vương cường bạo một thất giai Thiết Dực Báo....

Nói đến đây hắn đột nhiên câm miệng, chính mình tự vả vào miệng mình.

Quả nhiên hai người khác kể cả Hùng Khai Sơn đều dùng một loại ánh mắt khinh bỉ liếc nhìn hắn.

- Ngu ngốc, điều này sao có thể! Chẳng lẽ ngươi nghĩ ta và người chỉ là kinh ngạc vì vị giai của nó sao? Hai ngươi lại đem ta giống như các ngươi trong đầu đầy hồ sao? Tiểu gia hỏa này chính thức là kinh ngạc khi tới đây, chứng tỏ là nó không phải là xuất hiện trong sâm lâm này!

Thú Vương lão đại ngừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Vừa rồi ta cũng đã cẩn thận kiểm tra, tiểu gia hỏa Thiết Dực Báo này tố chất thật ra cơ bản là tốt, cũng không có đặc biệt hơn so với các đầu huyền thú cao giai khác! Cho nên ta có thể xác nhận, tiểu gia hỏa

này tiến giai tuyệt đối là do có nhân tố bên ngoài trợ giúp. Nói cách khác có người lấy thủ đoạn tạo hóa cực kỳ thần kỳ giúp nó tiến giai!

- Điều này cũng chẳng có gì lạ, chính thức làm cho người ta kinh ngạc chính là, bản chất của tiểu gia hỏa này cũng đã bị cải tạo, trong vòng ba mươi năm, nó nhất định có thể tấn thăng đến cửu giai, hơn nữa... Cho dù cửu giai cũng không phải là cực hạn!

Hắc bào nhân nghiêm túc nói, đột nhiên nhớ tới lời của Hạc Trùng Tiêu vừa nói, hắn bay lên tung ra một cước đá bay Hạc Trùng Tiêu ra ngoài, rồi mắng:

- Cho ngươi đường đường là Hạc Vương đi cường bạo một đầu đại hạc thất giai, liệu ngươi có chịu không? Cái đầu ngươi mỗi ngày đều bị tiêm nhiễm cái thứ gì gì đó? Ngươi không thể nghĩ đến chuyện đứng đắn, hữu dụng sao?

Trong thanh âm không ngờ lại mang theo ý khó xử.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 116: Quyết Định Của Thiên Phạt

Hùng Khai Sơn rất khiếp sợ, thế nhưng lúc này cũng nhịn không được ngẩng đầu lên nhìn có chút hả hê cười cười, đột nhiên kêu lên:

- Lão đại, ngài xem, tiểu gia hỏa này trên cổ còn có một khối ngọc bài, xem ra nó là được người nuôi dưỡng. Đây không phải là nói, Ahhh.

Hắn vội hít một hơi lãnh khí, hiển nhiên là bị ý nghĩ của mình làm cho chấn động...

Nuôi dưỡng...?

Hắc bào nhân lại chậm rãi nhìn xuống tiểu gia hỏa này. Quả nhiên nhìn thấy trên cổ Tiểu Bạch Bạch đeo một khối ngọc bài nho nhỏ, toàn thân ngọc bài óng ánh trắng noãn, cùng màu với màu lông của Tiểu Bạch Bạch, nếu như không chú ý thật đúng là nhìn không ra, trừ Hùng lão tứ nằm nhoài ra, cho nên có điểm phản quang khi nhìn lên, những người khác cũng đừng hòng thấy.

- Thiên Hương Độc Cô.

Hắc bào nhân thấp giọng đọc lên bốn chữ, đột nhiên ngẩng đầu lên, dường như đang suy tư điều gì đó. Sau nửa ngày mới nói:

- Lại là Thiên Hương thành, xem ra Thiên Hương thành này chúng ta không thể không đi! Tiểu gia hỏa này thần kỳ tiến giai như vậy, đó là chuyện rõ ràng. Có thể làm cho tiểu gia hỏa gầy yếu này tiến giai mà

không để lại bất luận di chứng gì, thủ pháp thần kỳ bực này thật sự là thủ đoạn nghịch thiên tạo hóa!

Hùng Khai Sơn đột nhiên như nhớ ra cái gì đó, thân thể đang lăn lông lốc, bò dậy đi thẳng tới trước mặt Tiểu Bạch Bạch. Miệng rộng hé ra ô ô hai tiếng.

Nhãn tình của Tiểu Bạch Bạch sáng lên, nâng tiểu móng vuốt lên, rồi gãi gãi đầu hai cái, trong cái miệng nhỏ bé cũng ô ô kêu lên hai tiếng.

Hắc bào nhân tức khí đá cho Hùng Khai Sơn một cước, nói:

- Ta còn quên là ngươi có thể nói chuyện cùng nó, cái đồ ngu ngốc nhà ngươi, vậy mà còn không nói sớm.

Hùng Khai Sơn trong lòng thầm hô oan uổng: “chính ngài quên trước bây giờ còn trách ta sao?” Thế nhưng cái miệng lại không dám trậm trễ, liên tục ô ô, sau đó phát ra vài âm tiết kỳ quái, cuối cùng lại liên thanh ngô ngô.

Tiểu Bạch Bạch có phần hưng phấn nháy đôi mắt to, hai cái chân nhỏ đằng trước liên tục múa may, trong miệng lại liên tục ô ô chít chít ngô ngô. Một gấu, một báo nói chuyện qua lại phi thường cao hứng.

Cuối cùng Hùng Khai Sơn càng hỏi càng gấp. Tiểu Bạch Bạch vô tội vạn phần nghiêng nghiêng đầu nhìn hắn. Ô ô hai tiếng muốn giải thích cái gì đó, thế nhưng lại không nói ra được, trong mắt tràn đầy vẻ hoang mang, rốt cục ủ rũ gục đầu xuống, toàn thân ngẩn người sững sờ cái lỗ tai cũng cụp xuống, không nói nữa.

Hùng Khai Sơn không thể làm gì hơn là giang tay ra, tỏ vẻ đã hỏi xong.

Hắc bào nhân cùng Hạc Trùng Tiêu đồng thời mở miệng:

- Thế nào?

- Ngô ngô ô ô.

Hiển nhiên Hùng Khai Sơn đã quên đổi trạng thái, miệng phun đầy ngoại ngữ. Lập tức lồng ngực hắn bị dính một quyền, lại trúng thêm một cước, gào khóc hai tay trước sau đồng thời ôm lấy chỗ bị thương.

- Mau nói, ngươi rốt cuộc đã biết những gì!

Vẻ mặt của hai người đều giống như hung thần ác sát. Tiểu Bạch Bạch lại rúc đầu vào lồng ngực của hắc bào nhân, tiểu gia hỏa này mặc dù còn nhỏ, thế nhưng ánh mắt lại cực độc, biết hắc y nhân kia chính là người đứng đầu trong nhóm này, trong lồng ngực người này cực kỳ an toàn, đột nhiên nó có phần nghi hoặc ô ô hai tiếng, con mắt ướt sũng mở rộng, vòng vo hai cái, nhịn không được lại dũi đầu vào, sau đó đưa cái lưỡi phấn nộn ra liêm liếm.

Hắc bào nhân giống như bị điện giật bàn tay run run, Tiểu Bạch Bạch lập tức vạn phần chật vật ngã xuống đất.

- Tiểu gia hỏa này!

Hắc bào nhân oán hận tức giận mắng một tiếng, ống tay áo phất lên, lại ôm nó vào trong lồng ngực, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó, rồi nói:

- Thành thật một chút!

Thanh âm có vẻ nghiêm khắc.

Tiểu Bạch Bạch sợ hãi nhìn hắn một chút, thành thành thật thật nằm im bất động.

- Nó nói, là một người rất tốt rất tốt rất tốt, có thực lực rất cường đại giúp nó.

Hùng Khai Sơn thở hổn hển nói, hùng nhãn trừng trừng trợn tròn, khuôn mặt đầy vẻ bất đắc dĩ cùng buồn bực.

- Hỏi nó xem bộ dạng của người này, nó cũng chỉ nói rất tốt rất tốt. Hỏi bao nhiêu tuổi, cũng nói rất tốt rất tốt, dù sao cũng chỉ là một câu rất tốt rất tốt.

Hùng Khai Sơn buồn bực cơ hồ muốn ngửa mặt lên trời thét dài.

- Một điểm đặc thù cũng không có, ngươi rốt cuộc là trao đổi gì với nó, cái tên đầu đất kia!

Hắc bào nhân hiển nhiên có điểm tức giận.

- Ngoại trừ rất tốt ra, còn có một câu đáng giá nữa, nó còn ngửi thấy một mùi rất đặc thù, cũng tốt như trên người chủ nhân vậy!

Hùng Khai Sơn nói, hắn thật ra cũng buồn bực không kém, hỏi gì nó cũng trả lời loạn thất bát tao!

- Ngươi còn nói, nó mới đầy tháng, có thể trao đổi với ngươi như vậy đã không tồi rồi, ngươi còn trông cậy vào tiểu gia hỏa này sẽ nói cái gì? Tối thiểu chúng ta cũng biết, chân thực là có người trợ giúp huyền thú tiến giai thành công!

Hạc Trùng Tiêu liếc Hùng Khai Sơn một cái, sau đó chuyển hướng sang Hắc bào nhân, nói:

- Lão đại, đệ cảm giác chuyện này cùng với vị hắc bào nhân thần bí kia có quan hệ, chuyện này có vài phần là do hắn làm, tiểu gia hỏa này chính là có chủ nhân, mà chủ nhân của nó nếu không phải là người giúp nó tiến giai cũng là người có quan hệ tới người này, thủ đoạn nghịch thiên như thế, trừ phi là bạn thân, nếu không sao lại trợ giúp nhẹ nhàng như thế!

- Không tệ, Hạc Lão Tam phân tích có đạo lý. Lão Hùng ngươi sau này nên đi theo lão Tam cố gắng mà học hỏi! Nói vậy, vị cao nhân thần bí kia rất có thể cũng đi tới Thiên Nam? Ít nhất là tiểu gia hỏa này cũng đi theo chủ nhân của nó tới đây!

Nhãn tình của hắc bào nhân sáng lên. Thong thả bước hai bước, đột nhiên kiên quyết hạ lệnh:

- Theo như kế hoạch đã sớm định ra. Không thể vọng động đối với người của Quân gia cùng Độc Cô gia! Nếu như...

Hắn thở dài.

- Lão đại, nếu như nổ ra chiến tranh, đối với ngài mà nói, có phải là...

Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn lo lắng nhìn hắn, nói tiếp:

- Ngài hiện tại đang gần tới lúc địa giai, nếu như bởi vậy mà bị ảnh hưởng, chẳng phải là...

- Không sao!

Hắc bào nhân vung tay áo lên, nói:

- Trận chiến này nhất định phải lập uy, chỉ cần có thể thành công đánh tan bọn họ, tối thiểu cũng có mấy chục năm an ổn. Nếu như nhất khoát nhát gan không dám ứng chiến, đây mới thực sự là mối họa của thiên phạt! Một khi sự tình chấm dứt, ta sẽ lập tức bế quan, chuẩn bị đánh sâu vào quan khẩu đệ thập nhị! Đến lúc đó thiên phạt phải dựa vào các ngươi rồi!

- Vâng!

Hai người đồng thời đáp ứng.

Lúc này trong thành đã hơi có vẻ hỗn loạn, khắp nơi đều lộ vẻ bàng hoàng bất an!

Sau khi nhìn thấy sự khủng bố cường đại đến cực điểm của đám huyền thú thiên phạt, nguyên bản thực lực của huyền giả thiên hạ đều không tồi, thế nhưng bây giờ đám người đều không còn nắm chắc nữa!

Nguyên bản Thiên Huyền cao thủ của các thế lực lớn, các đại thế gia đều ở một chỗ, số lượng khoảng chừng mấy trăm, thần huyền cũng có bốn mươi năm mươi vị! Thực lực cỡ này không thể nói là yếu, tại thiên phạt huyền thú bày ra thực lực trước mặt đối phương, tuyệt đại đa số thành viên tham chiến đều tin tưởng với chận chiến này, thậm chí còn tồn tại ý nghĩ muốn lợi dụng trận chiến này để vơ vét Huyền Đan, huyền thú!

Đây đều là tài phú a!

Nhưng hôm nay chứng kiến đội hình khủng bố của thiên phạt huyền thú, tất cả ý nghĩ tốt đẹp đó đều bị đánh tan, nếu như dựa theo lẽ thường, bát giai huyền thú có thể chống lại Thiên Huyền, cửu giai huyền thú chống lại thần huyền, như vậy làm ra phép tính, đội hình khổng lồ của Thiên Phạt sâm lâm lại vượt xa bên mình! Những thứ khác không nói, chỉ như chứng kiến cửu giai huyền thú chỉ sợ số lượng cũng không ít hơn một trăm! Về phần bát giai chỉ sợ có mấy vạn, một trận này, sao có thể đánh? Làm sao đánh lại?

Chớ đừng nói chi là thu thập Huyền Đan, ấu thú? Nằm mơ đi!

Hơn nữa tương truyền tùy tiện lấy ra một vị Thú Vương cũng có thể địch lại một vị chí tôn! Mà ngay cả cuồng phong kiếm thần Thần Phong Quyển Vân chưa chắc đã hơn được bọn họ, nhiều nhất cũng chỉ có năm vị chí tôn kia! Mà càng kỳ quái hơn, càng khiến mọi người tuyệt vọng chính là, thực lực của vị thiên phạt đệ nhất Thú Vương kia căn bản không người nào có thể địch lại! Tối thiểu là hôm nay. Tuyệt Thiên chí tôn cũng đã rơi vào thế hạ phong!

Người đứng đầu của các gia tộc cùng với thế lực của các quốc gia đều tập trung thương nghị, không ngờ cũng không đưa ra được nửa điểm đối sách, người này đưa ra một biện pháp, trực tiếp lại có người khác đứng dậy phản bác, người kia đưa ra một sách lược, ngay sau đó lại bị phủ quyết, nhiều lần như vậy, thiếu chút nữa nổ ra nội chiến. Càng có không

ít người sau khi nhìn thấy đội hình cường đại của huyền thú, trong lòng đã mang ý bỏ cuộc.

Quân Đại thiếu gia ở bên này cũng không hề yên tĩnh, nói thật ra trải qua một ngày mệt mỏi, những thứ khác không nói. Chỉ như việc thu phục Bách Lý Lạc Vân, một phen cấp tốc chạy nhanh, một phen dùng ngôn từ xúc động, khiến hắn rất hao tổn tâm lực, vốn định sau khi trở về sẽ nghỉ ngơi cho thật tốt. Nhưng vừa về đến nơi lại gặp chuyện Tiểu Bạch Bạch mất tích. Hắn cũng chỉ đành dùng hết sức dỗ dành lừa gạt khuyên bảo Độc Cô Tiểu Nghệ, thế nhưng hiệu quả lại không được bao nhiêu.

Càng về sau quẫn bách không có đối sách, hắn dứt khoát giả chết, vô kế khả thi. Tiểu nha đầu lại muốn đi tìm Tiểu Bạch Bạch, không ngừng khóc sướt mướt, Quân đại thiếu rốt cục không nhịn được hét lớn một tiếng:

- Ngươi còn khóc nữa ta liền trói ngươi thành cái bánh tét sau đó đưa về Thiên Hương!

Lập tức liền có hiệu quả, Độc Cô tiểu thư lập tức ngừng khóc, nhưng rồi lại tức giận lộ ra tính tình trẻ con, một mực tìm Quân Mạc Tà gây phiền.

Quản Thanh Hàn khéo léo an ủi, sau đó nàng lại trợn mắt liếc nhìn Quân Mạc Tà ở bên cạnh. Tức giận vì tiểu tử này nguyên bản đang dỗ dành nữ hài tử, cuối cùng đột nhiên lại hung dữ như thế, quả thực là hết nói nổi.

Bị hai đại mỹ nhân thay nhau khinh khỉnh công tới. Quân Mạc Tà như đứng đống lửa, như ngồi đống than, mặt mày xám xịt chạy mất.

Hắn than thở một tiếng: “Mạng của ta sao lại khổ thế chứ, cứ có việc là tìm tới ta, ta có phải là người cứu hỏa đâu?”

Vừa mới ra khỏi cửa lại gặp phải Đông Phương Vấn Kiếm cùng Đông Phương Vấn Đao, hai vị Đông Phương đại gia cũng không chịu buông tha cho Quân đại thiếu gia, tinh tế đề ra nghi vấn chuyện Quân Mạc Tà mấy năm này làm những gì, toàn là những chuyện đâu đâu khiến hắn lại càng thêm mệt mỏi!

Trời ạ, có thể để cho ta nghỉ ngơi một hồi hay không đây!

Thẳng cho tới khi trời tối, Quân Vô Ý cùng Đông Phương Vấn Tình mang theo sắc mặt trầm trọng trở về. Quân Vô Ý đơn giản bố trí qua quân vụ, sau đó đi tới trướng bồng của Quân Mạc Tà.

- Tình huống không ổn sao?

Quân Mạc Tà hỏi. Quản Thanh Hàn ở một bên lén lút giương mắt lên, vểnh tai lắng nghe.

- Há chỉ dừng lại ở chữ không ổn, căn bản chính là phi thường không ổn!

Quân Vô Ý cau mày, thở dài nói:

- Chiến tâm không vững, binh sĩ sẽ không còn chiến lực, mạnh ai nấy làm cũng không tuân theo quân lệnh! Còn có vài vị thoái ý nữa. Tình huống bực này, người người không còn chiến ý, làm sao có thể đánh trận! Tin tưởng một khi khai chiến, phe chúng ta chỉ sợ lâm nguy ngập đầu!

- Vì sao? Thiên hạ không có chuyện gì mà không thể thương nghị? Tình huống không đến mức bi quan như vậy chứ?

Quân Mạc Tà chấn kinh, hiệu suất cho dù có thấp cũng không thể thấp đến mức này chứ?

- Bi quan, đây đã là thuyết pháp rất lạc quan rồi. Ngươi cảm thấy nhóm người này có thể thương nghị được sao?

Đông Phương Vấn Tình hừ một tiếng, mang theo một bụng tức giận nói:

- Nếu không phải có mấy vị chí tôn tọa trấn. Hôm nay khẳng định còn gây ra án mạng a! Nếu Thiên Huyền thú ban đêm đột kích, chiến ý của tất cả mọi người có khi hoàn toàn sụp đổ mất!

- Xem ra Lệ Tuyệt Thiên thật sự không có có bao nhiêu bản lãng lãnh đạo a!

Quân Mạc Tà thở dài nói.

- Ngươi đây là nói nhảm cái gì thế, đám người chí tôn, địa vị tuy cao thượng, thế nhưng dù sao đầu óc vẫn là giang hồ đại hào, sao có thể so với tướng lĩnh chiến tranh, sao có thể lãnh đạo binh sĩ? Mỗi người bọn họ chỉ dốc lòng tu luyện mà thôi, nếu không như vậy, sao có được thành tựu như ngày nay! Nếu bàn về tài lãnh đạo, trong bát đại chí tôn, tin tưởng cũng chỉ có đệ nhất chí tôn Vân Biệt Trần cùng sinh tử chí tôn Thạch Trường Tiếu là có một ít, những người khác đều là một đám không có đầu óc, nhất là Ưng Bác Không chính là một người dã man thích động tay chân hơn động não!

Đông Phương Vấn Tình tức giận nói:

- Nói đến hắn lại càng thêm tức, hắn lại đề nghị mọi người tập trung người trên thần huyền tiến công vào Thiên Phạt sâm lâm, thần không biết quỷ không hay tiến hành chém giết, nhanh chóng xử lý vài tên huyền thú chi vương sau đó lập tức rút lui, không biết óc hắn có to bằng óc heo không nữa!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 117: Muốn Hãm Hại Ta? Vậy Mọi Người Cùng Khóc Tang Đi!

Quân Mạc Tà ngạc nhiên cố gắng chống đỡ, mồ hôi đầm đìa. Ưng Bác Không có ý nghĩ quả là bưu hãn, đây là ý nghĩ gì a? Trước kia sao lại không phát hiện ra hắn có tài như vậy nhỉ!

Dưới mắt mọi người, khai chiến cùng thiên phạt chỉ sợ một con chuột trong Thiên Phạt sâm lâm cũng có thể đưa tin, làm sao có thể thần không biết quỷ không hay lẻn vào?

Nếu như thật sự chọn dùng theo đề nghị của Ưng Bác Không. Tập trung nhân thủ thần không biết quỷ không hay lẻn vào khẳng định là thành công, chỉ có điều bị đại quân đối phương thần không biết quỷ không hay đoàn đoàn bao vây chém giết, đây tuyệt đối là chuyện có thể đoán trước được.

Chém người chém người, chỉ có điều không ngờ lại chém chính mình.

Đối với chỉ số thông minh của Ưng Bác Không, Quân Mạc Tà rốt cục cũng phát hiện mình đối với hắn xem ra vẫn còn thật sự là quá bảo thủ, không ngờ mình vẫn còn đánh giá hắn quá cao, xem ra mỗi ngày tại tuyết sơn làm bạn với huyền ưng, hắn cũng luyện cái đầu mình lớn như đầu ưng rồi!

- Cho đến ngày hôm nay cũng chưa tính là có thu hoạch gì!

Quân Vô Ý thở dài nói:

- Thiên phạt đưa chiến thư, ước định ba ngày sau chính diện quyết chiến. Trước mắt mọi người đang thương lượng người làm thống soái...

- Lại nói đến chuyện tuyển thống soái, Tam thúc ngươi thật sự là hy vọng của mọi người a.

Đông Phương Vấn Tình hừ lạnh một tiếng tức giận nói:

- Đầu tiên là người của Phong Tuyết ngân thành cực lực đề cử Tam thúc ngươi làm chủ soái! Cực lực tán dương năng lực đứng đầu của Huyết Y đại tướng. Tiếp đó Thiếu trang chủ Lệ Đằng Vân của Huyết Hồn sơn trang cũng mạnh mẽ để cử, cơ hồ chuyện này đã định. Đám người này cực kỳ vô sỉ, rõ ràng chính là muốn mượn đao giết người! Mục đích chung chính là muốn Tam thúc ngươi đi chịu chết!

Ánh mắt Quân Mạc Tà xoay động, nói:

- Ý của Tam thúc là sao?

Quân Vô Ý giương mày kiếm lên, nói:

- Chúng ta cũng chính là muốn giải quyết việc này, mặc dù bị người mượn đao giết người thì như thế nào? Huyền thú triều chính là hạo kiếp của toàn bộ đại lục, mọi người đều phải chung tay giải quyết, mà lúc này quyết chiến cũng chính là việc chúng ta phải làm! Đại hảo nam nhi, có việc nên làm có việc không nên làm. Mặc dù ta không đi cũng sẽ có người khác đi, mà nói lại, ta cũng chưa chắc đã phải chết!

- Vậy, ý của thúc là, thúc đã nhận lời rồi?

Quân Mạc Tà đứng lên, thong thả bước đi hai bước, thận trọng hỏi.

- Đúng vậy!

Quân Vô Ý trầm ổn nói:

- Ngoại trừ ta ra, người khác căn bản không có cơ hội đề danh! Nếu như ta mượn cớ không đi, đó chính là hành vi sợ chết! Danh vọng của Quân gia chúng ta sẽ bị đả kích nghiêm trọng. Ngày sau có thể tụt xuống vị trí thấp nhất! Tất cả vẻ vang trước đây của gia gia ngươi, phụ thân ngươi, nhị thúc ngươi, hai vị ca ca ngươi sẽ bởi vì hành động sợ chết của ta mà biến thành hư ảo! Cho nên mặc dù là chết, ta cũng tuyệt không quay đầu! Vẫn là câu nói kia, đại hảo nam nhi, có việc nên làm có việc không nên làm!

- Bọn họ sở dĩ nêu tên của ngươi lên, cũng không ngoài dự đoán này, bởi vì ngươi không có lảng tránh, cũng không thể lùi bước!

Đông Phương Vấn Tình hừ một tiếng nói:

- Biết rõ là thập tử vô sinh là bẫy rập ngươi còn muốn nhảy vào hay sao? Cái gì mà đại hảo nam nhi? Đây thuần túy chính là ngốc tử thì đúng hơn!

- Cận kề cái chết vẫn không hối hận!

Quân Vô Ý khuôn mặt băng sương nói:

- Danh dự của Quân gia đối với ta mà nói, đều nặng hơn hết thảy mọi thứ! Ta có thể bỏ qua tất cả, thế nhưng lại không thể để thanh danh Quân gia mất sạch!

- Ngu ngốc!

Đông Phương Vấn Tình nghiêm nghị quát một tiếng, nói:

- Ngươi đi mới chính là hy sinh vô ích!

- Nam nhi hảo hán đại trượng phu, đương nhiên phải đứng ra nhận trách nhiệm! Mà thanh danh của Quân gia chính là trách nhiệm của ta!

Quân Vô Ý khẽ nhíu mày, trên mặt thoáng qua vẻ kiên quyết, nói:

- Quân gia nhất định sẽ không thể vẫn lạc, cho dù là trận chiến này ta thật sự phải chết. Cũng còn có phụ thân, còn có Mạc Tà! Quân gia sẽ không bị ảnh hưởng nhiều! Thế nhưng hiện tại. Thân thể của ta là người của Quân gia, ta sẽ vì Quân gia mà động thân! Ta không phải vì sợ bọn họ hãm hại, cũng không phải vì muốn làm anh hùng, thật sự chỉ là vì Quân gia mà thôi. Quân gia thật sự không thể suy tàn! Sợ địch trước tiên chính là làm nhục chính mình, Quân gia vĩnh viễn sẽ không làm chuyện đó!

Đông Phương Vấn Tình tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy, hung hăng dậm chân mắng:

- Chưa thấy qua người nào suy nghĩ như ngươi! Mạc Tà, ngươi nói đi!

- Mười năm không vấn quan *, tóc dài lưu lại vì quân, hàng đêm dõi mắt nhìn qua Thiên Hương, kiếp này không thể quay lại!

Quân Mạc Tà khẽ ngâm, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trầm giọng hỏi:

- Tam thúc, chuyện này thúc cũng sẽ không để ý sao? Thanh danh thực ra cũng chỉ giống như ngoại vật mà thôi, ta cũng không nên để ý. Tin tưởng gia gia cũng sẽ không để ý! Đối với chúng ta mà nói. Tánh mạng của tam thúc người, mới là trọng yếu nhất! Không nên quên trên Đại Tuyết Sơn còn có người đang đợi thúc! Nàng đã si ngốc đợi người mười năm, mà vẫn còn muốn tiếp tục đợi đó!

(Dịch: (*) búi tóc_ tục lệ xưa ở TQ búi tóc lên có ý đã có chồng ^^)

Thân thể Quân Vô Ý kịch liệt run lên, trên mặt hiện lên vẻ đau đớn, một thoáng lại bao phủ một tầng mây đen, hắn nghiêng nghiêng đầu gương mặt của mình lại biến mất trong ánh nến buổi tối, khổ sáp nói:

- Thật cũng không phải tất cả đều vì thanh danh, từ xưa đến nay chiến trường phơi thây ngàn vạn người, ai mà không có cha mẹ? Trong đó ai

mà không có kiều thê ấu tử? Quân Vô Ý ta chẳng lẽ lại là người đặc biệt, chẳng lẽ lại đáng giá hơn bọn họ? Tại sao lại không bỏ được?

- Ý ta đã quyết, ba vị đại ca, còn cả Mạc Tà nữa không cần khuyên nữa! Tin tưởng khi ta làm chủ soái. Ít nhiều có thể có chút hiệu quả, ít nhất so với bọn hắn giá áo túi cơm kia còn tốt hơn nhiều!

Quân Vô Ý đau khổ cười nói.

- Cho dù muốn xuất chiến cũng không thể chỉ một mình thúc đi chứ?

Quân Mạc Tà nhãn châu xoay động nói:

- Dù sao cũng phải suất lĩnh liên quân cùng nhau tiến lên nghênh chiến, mà trong liên quân. Đại đa số người đại thế gia đều phái người đi theo, trận chiến này, nếu như chỉ có Tam thúc ngài mang theo quân sĩ bình thường đi ra cũng chỉ có chịu chết mà thôi. Mà như vậy mấy nhà kia sẽ chịu dèm pha của người đời. Những người trong đám gia tộc kia kém nhất cũng là Địa Huyền. Ngọc Huyền nhất lưu, thế nhưng trong quân đội làm gì có cao thủ như vậy? Cho nên dù thúc muốn dẫn binh xuất chiến, Phong Tuyết ngân thành cùng Huyết Hồn sơn trang thậm chí các đại thế gia cũng phải phái người theo!

- Hử? Vậy ý của ngươi là?

Tinh quang trong mắt Quân Vô Ý lóe lên.

- Mượn đao giết người, vậy chúng ta cũng sẽ làm như vậy!

Quân Mạc Tà mỉm cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết. Dưới ánh đèn lại càng thêm chói lọi. Tựa như mãnh thú muốn vồ lấy người mà cắn vậy, hắn vung tay lên, hung dữ nói:

- Đã có âm mưu hại người, vậy phải một cái giá lớn, muốn cho chúng ta xong đời, có thể! Nhưng mà phải cả đám cùng nhau đi theo mới được! Ai cũng đừng nghĩ chạy! Có đảm lượng mưu tính với Quân gia ta, hừ để

xem? Bọn ngươi làm ta đổ một giọt máu, ta sẽ lấy mạng của các ngươi để thay thế!

- Mà chuyện này cũng rất có lợi cho Tam thúc, cũng là chỗ chúng ta có thể lợi dụng!

Ánh mắt của Quân Mạc Tà trợn lên, sát khí tuôn ra:

- Đã muốn tính kế với Quân gia ta, như vậy để mọi nhà cùng khóc tang đi! Cuối cùng xem nai chết về tay ai!

- Nếu như muốn chúng ta đáp ứng nhiệm vụ chịu chết này. Như vậy nhất định phải có nhiều người chôn cùng, dù nói thế nào đi nữa huyền giả ở khắp nơi tụ tập về đây cũng không có lý do gì để một người cùng với một đám binh lính bình thường đi đối mặt với huyền thú triều! Đây chính là thủ đoạn cùng điều kiện của chúng ta, nếu như không chịu đáp ứng. Như vậy chúng ta cũng không thể đáp ứng bọn họ. Bởi vì đây là một hành động hãm hại trắng trợn. Bằng vào cái gì ta đi chịu chết mà ngươi lại không đi? Chẳng lẽ mạng của bọn hắn so với chúng ta trân quý hơn? Nếu như đáp ứng, hắc hắc, đến tột cùng ai chết còn chưa biết đâu.

Quân Mạc Tà âm hàn cười cười nói:

- Yên tâm, khẳng định Tam thúc không có việc gì đâu!

Hắn liền xoay người đi ra ngoài.

Đông Phương Vấn Tình ba người nhìn nhìn Quân Vô Ý đang ngồi đó, thở dài, cũng xếp hàng rời đi.

- Tam thúc ngươi có ý quyết tử!

Đông Phương Vấn Tình ngửa mặt nhìn trời, hít thật sâu mùi vị rừng núi, trầm trọng nói.

- Cháu sớm đã biết như vậy.

Quân Mạc Tà rầu rĩ nói:

- Trong lòng người có ý quyết tử cũng không phải là một năm hai năm, nếu không phải có gia gia tuổi già, trước kia cháu lại nghịch ngợm, không chừng Tam thúc đã sớm...Người cũng đã chống đỡ nhiều năm như vậy, đổi lại là người khác đã sớm sụp đổ, tự sát không biết bao nhiêu lần rồi. Mà hiện tại lại xuất hiện các vị, khiến cháu có một chỗ dựa cường hoành, cho nên Tam thúc người có phần suy sụp rồi.

- Lời này thật cũng không sai.

Ba người đồng thời thở dài:

- Chuyện năm đó, tin tưởng đối với bất luận một người nam nhân gì cũng đều là đả kích khó có thể tưởng! Huống chi Tam thúc ngươi lại là nam tử rất kiêu ngạo! Nếu đặt mình ở hoàn cảnh của hắn, nếu là ba người chúng ta chỉ sợ cũng đã sớm phát điên rồi. Tam thúc ngươi có lẽ tại mười năm này mỗi một khắc đều bị dày vò...

- Loại tư vị dày vò này, sẽ không kéo dài lâu đâu.

Quân Mạc Tà trầm mặc một hồi. Đột nhiên thấp giọng nói. Ba người đồng thời ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Muốn giải quyết nỗi dằn vặt của Quân Vô Ý phải trực diện đối kháng với Phong Tuyết ngân thành! Chuyện này há có thể dễ dàng?

- Ngủ thôi, cháu mệt muốn chết đi được!

Quân Mạc Tà vừa nói dứt lời, liền xoay người đi ra ngoài.

“Gì?” Ba vị cữu cữu này đồng thời ngạc nhiên, nghĩ nát óc cũng không ra. Đang nói nghiêm túc như vậy đột nhiên tiểu tử này lại phun ra một câu buồn ngủ? Còn nói mệt chết đi được, không biết bây giờ Quân gia đang ở vách núi sao?

- Tiểu tử này tại sao lại không có tim không có phổi như vậy!

Ba người đồng thời lắc đầu xoay người rời đi.

Quân Mạc Tà thổi tắt ngọn đèn, ý niệm khẽ động, cả người đột nhiên biến mất trong trướng bồng, trong hư vô mờ mịt, thân thể hắn lướt nhanh như gió, thẳng đến Thiên Phạt sâm lâm!

Thoáng cái trong lúc này tại tòa thành Thiên Nam, Quân Mạc Tà tự do thi triển Âm Dương Độn cấp tốc lướt đi như sao băng.

Hiển nhiên do Tam thúc đã quyết ý muốn tham dự trận chiến này, Quân Mạc Tà cũng phải cấp tốc nghĩ vấn đề giải quyết, chính là mau chóng tìm Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn! Nếu như hai tên khốn kiếp này có thể làm bị thương Tam thúc mình, đây chẳng phải là lũ lụt vọt lên miếu Long Vương sao?

Hơn nữa các ngươi muốn mượn đao giết người, chẳng lẽ ta không biết? Dám chơi như vậy, lão tử còn nhiều món nghề để chơi cùng các ngươi lắm!

Đương nhiên lúc này hắn không thể dùng tướng mạo vốn có, vẫn dựa vào thân phận ngụy trang, là cao nhân thần bí là thỏa đáng nhất. Trong lòng Quân Mạc Tà rất cao hứng, cao nhân xuất mã đây còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao? Xem ra lão tử hôm nay phải hung hăng bức các ngươi mới được.

Tự do bước vào phạm vi Thiên Phạt sâm lâm, sau đó Quân Mạc Tà đột nhiên xuất hiện một cảm giác thích ý như rồng về với biển rộng, hổ nhập thâm sơn, cơ hồ như trong nháy mắt hắn đã tiến nhập vào sâu hơn năm mươi dặm!

Là một loại thái độ cực kỳ phóng túng! Cực độ thoải mái!

Vô luận là về phần thân thể bên ngoài hay là linh hồn bên trong, tực hồ trong mỗi một tế bào đều cảm nhận được vô tận thoải máu, loại cảm giác khoái chí này khiến hắn càng thêm ưa thích Thiên Phạt sâm lâm này!

Chỗ này trong truyền thuyết là nơi nguy hiểm nhất, tàn khốc nhất của Huyền Huyền đại lục nhưng đối với Quân Mạc Tà mà nói lại là địa phương thoải mái nhất.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 118: Thiên Phạt Kỳ Ngộ

Một đầu huyền thú nhảy nhót trên tán cây rậm rạp, sau đó dưới mặt đất lại có một vài đầu nữa xoạt xoạt qua lại như con thoi, giúp nhau truyền tới vô số tin tức.

Huyền thú Phi hành canh gác luôn chú ý tới hướng Thiên Nam thành, thỉnh thoảng lại có một vài con bay về, sau đó một đàn khác bay đi, hiển nhiên là đang đổi ca.

Bố trí cảnh giới của đám huyền thú nghiêm mật không thua gì so với loài người.

Cách đó không xa, trong bóng tối còn không biết là có ẩn núp bao nhiêu huyền thú, có thể nói Thiên Phạt sâm lâm hiện tại chính là đối đầu với cả thế giới.

Mỗi một giờ mỗi một khắc mỗi một chỗ đều có thể gặp một cái bẫy rập trí mạng! Thế nhưng những thứ bẫy rập trí mạng này đối với Quân Đại thiếu gia mà nói lại chẳng đáng là gì! Tỷ như giờ phút này hai chân Quân đại thiếu gia đang vững vàng dẫm lên trên đầu của cửu cấp huyền thú Hoàng Kim Hổ.

Đáng tiếc, đầu hổ vương giả này lại không hề phát giác ra mảy may, vẫn đang cùng trao đổi với mấy tên hoàng kim hổ ở bên cạnh.

- Rống rống rống ngô? (ngươi có phát hiện gì không?)

- Ngô ngô rống (không có)

- Rống... Ngô ô két (ta muốn ăn thịt)

- Ngô ngô... Két (ta cũng muốn vậy a...)

- Ngô ngô rống rống cạc cạc hắc ngô? (chuyện của ngươi với Tiểu Mật kia thế nào rồi? Lão bà ngươi không phát hiện ra sao?)

- Ngô cạc cạc cạc cạc hắc rống chỉ (He he, thật đã ghiền, thiếu phụ luống tuổi có chồng quả là đã, lão bà ta sao có thể phát hiện chứ)

(Chỗ trong ngoặc này là tác giả chú thích lời của mấy con hổ này đang nói chuyện nha. Hok phải là an hem dịch giả bọn mình có thể hiểu mà dịch được tiếng hổ đâu .)

Quân Đại thiếu gia mặc dù thần thông quảng đại thế nhưng cũng không nghe ra bọn này đang nói gì, nhưng mà thấy hai đầu Kim Hổ này lại nháy mắt phi thường mờ ám, Quân Đại thiếu gia cũng rất hiếu kỳ.

Rốt cục không tự chủ được mà ngừng lại.

Dù sao.

Cũng là vì biểu tình của hai đầu lão hổ này.

Bình thường cũng rất khó gặp.

Đương nhiên Quân Mạc Tà khẳng định không có năng lực cường hãn hiểu được hổ ngữ, cho nên Quân đại thiếu rốt cuộc bất đắc dĩ vô thanh vô tức rời đi, trong nháy mắt này, còn cố ý dùng lực đạp mạnh một chút.

Khiến hai đầu hoàng kim hổ kia ù ù cạc cạc hung hăng cúi xuống dưới nền đất, thiếu chút nữa cái mặt dán xuống đất.

- Rống

Một tiếng rống vang lên, cái đuôi như roi sắt phe phẩy nghi hoặc, nó lắc đầu không xác định nhìn về phía chung quanh, sau đó hé miệng ra:

- Rống rống ngao sao? (các ngươi có phát hiện gì không? Ta sao lại có cảm giác đầu mình bị người đánh nhỉ?)

- Rống rống két hừ

Bốn đầu hoàng kim hổ bên cạnh đồng thời ngã nhào, khinh thường ném cho nó một ánh mắt khinh bỉ:

- Rống rống cát hừ hừ hừ hừ két. (Bệnh tâm thần à! Tối hôm qua lăn qua lăn lại nhiều quá hay sao? Nhìn ngươi ỉu xìu cúi đầu là biết rồi!)

- Két hừ hừ. (Nếu hắn thật sự gặp quỷ, lão tử làm thế thân hóa ra lại hay) đầu hoàng kim hổ này duỗi ra một cái móng vuốt, có phần thông cảm sờ lên đầu con hổ kia, cân nhắc một hồi cũng không ra, cuối cùng nó dứt khoát không thèm nghĩ nữa, vặn vẹo thân thể hai cái, lại nằm xuống, tiếp tục cùng đồng bọn thảo luận bí pháp tâm đắc về chuyện tán gái.

Ở chỗ sâu trong Thiên Phạt sâm lâm.

- Chiến thư đã phát chưa?

Hắc bào nhân ôm Tiểu Bạch Bạch trầm giọng hỏi.

- Dạ, phỏng chừng đám nhân loại cuồng vọng tự đại kia nhất định sẽ đáp ứng thôi!

Hạc Trùng Tiêu chớp chớp con mắt dài hẹp nói.

- Hừm, ta đi bế quan một hồi trước đây, nếu không có chuyện trọng yếu thì đừng có tới quấy rầy ta!

Hắc bào nhân âm u nói:

- Gần đây ta nhiều lần có cảm giác sắp đột phá, nguyên khí trong cơ thể đã tích lũy đến cực hạn rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá, lần chiến đấu này, thật sự là xảy ra không đúng lúc!

- Lão đại, ngài cứ yên tâm đi đi. Chuyện ngài đột phá quan trọng hơn, tuyệt đối không được chủ quan! Mọi chuyện đều có bọn đệ rồi, chắc chắn không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu.

Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn đồng thời nói.

- Ừ, cứ quyết định như vậy đi, tiểu gia hỏa này trước tiên do các ngươi chiếu cố, dùng tất cả mọi khả năng để tìm chủ nhân của nó, tuyệt đối không để nó bị thương! Ta nghĩ chủ nhân của tiểu gia hỏa này rất có khả năng là có liên quan tới Độc Cô thế gia ở Thiên Hương! Có thể nói đây là một hướng để điều tra.

Hắc bào nhân đem Tiểu Bạch Bạch đặt ở trong ngực Hùng Khai Sơn.

Hùng Khai Sơn nhếch miệng cười, nhận lấy nó rồi đặt trên đỉnh đầu.

Giống y như một con đại tinh tinh đen xì đội một cái mũ trắng tinh vậy, trông có vẻ cực kỳ buồn cười.

Hắc bào nhân ha ha nở nụ cười, sau đó đột ngột biến mất không thấy, thân pháp cực nhanh làm cho người ta sợ hãi.

- Huyền công của lão đại càng ngày càng tinh xảo, nếu như lúc này có thể đột phá cấp mười hai thì có thể đạt tới siêu nhiên cảnh giới như Vương Thượng năm đó a! Cảnh giới bực này cả đời chúng ta cũng khó với tới được. Chỉ có thể ngưỡng mộ từ xa mà thôi!

Hạc Trùng Tiêu rất hâm mộ, lại có vài phần ảm đạm nói.

- Ài, hai ta cũng chỉ giống như khúc củi mục mà thôi, mãi mãi mắc kẹt ở cấp mười, đời này nếu như có thể đạt tới cấp mười một đã phải đốt hương cảm tạ tổ tông rồi!

Hùng Khai Sơn ủ rũ nói:

- Thật vất vả mới có người có thần thông tạo hóa trợ giúp chúng ta tiến giai, điều kiện cũng không khó, thế nhưng lại bị lão hỗn đản Lệ

Tuyệt Thiên kia phá hư, lão thất phu này, nếu như để lão tử bắt được, nhất định phải ăn sống nuốt tươi lão tiểu tử đó!

Hắn càng nói càng giận, đột nhiên dùng một tay bắt Tiểu Bạch Bạch xuống, mở rộng cái miệng ra, hắn há cái miệng thật to như bồn máu ra, thoáng cái đem Tiểu Bạch Bạch ném vào trong miệng, sau đó lại “Hắt xì" một tiếng rồi phun ra, phun lên không trung, sau đó lại ngẩng đầu lên dùng miệng tiếp lấy, sau đó lại phun lên.

Tiểu Bạch Bạch bị thủ đoạn của Hùng lão tứ làm cho sợ hãi tới mức hồn bay phách tán, ô ô kêu to, thế nhưng hai tên Thú Vương lại làm như không thấy.

Nguyên lai bình thường không phải chỉ có Hắc Hùng thích chơi cầu, mà huyền thú chi vương đều như vậy cả.

Nhìn điệu bộ này của Hùng Khai Sơn, chính là một điển hình của loại đó.

- Đủ rồi, đừng chọc ghẹo nó nữa, ngươi nếu như hù chết nó, tiểu tử ngươi sẽ gặp phiền toái lớn đó.

- Chủ nhân của tiểu gia hỏa này khẳng định có quan hệ không tồi với vị cao nhân kia, nếu như nó tới tố cáo ngươi, ngươi cứ đợi mà giải thích đi!

Con mắt Hạc Trùng Tiêu nhìn về phía Thiên Phạt sâm lâm, dường như có điều suy nghĩ, nói:

- Không biết Xà Vương đang trông coi Phạt Thiên Thánh Quả bây giờ thế nào rồi?

- Suy nghĩ làm cái rắm gì, dù sao khẳng định cũng không có phần của chúng ta, hơn nữa nguyên lực của bản thân chúng ta cũng đã đột phá tới cực hạn rồi, nếu như không biết tốt xấu, sử dụng lung tung mà nói, kết quả duy nhất chỉ có bạo thể mà chết, điều này chẳng phải lão đại đã nói

qua rồi sao? Lần này chỉ có thể để bọn họ dùng, giai đoạn hiện giờ của chúng ta cho dù có dùng cũng không thể dùng. Cũng không biết bọn chúng có vượt qua được hay không.

...

Hùng Khai Sơn lại đón lấy Tiểu Bạch Bạch đang sợ tới mức hữu khí vô lực, đội ở trên đầu, quả nhiên hắn không dám lấy tiểu gia hỏa này ra đùa nữa.

Đột nhiên Hùng lão tứ nổi giận vạn phần dậm chân nói:

- Hết thảy chuyện này đều là do tên khốn Lệ Tuyệt Thiên kia, còn có thằng con xui xẻo của hắn nữa, nếu như chúng ta hoàn thành nhiệm vụ trở về, bây giờ có thể biến thành trận chiến lớn như vậy sao? Đến lúc đó chúng ta sẽ được cao nhân hiệp trợ, đột phá cũng không phải là không có khả năng.

- Đúng là phục dụng Phạt Thiên Thánh Quả rất tốt! Mà chúng ta lại hết lần này tới lần khác lại bỏ qua cơ hội ngàn năm có một đối với phụ tử vô liêm sỉ kia! Thật sự là khiến ta giận không kềm được! Chờ ta tìm được cơ hội cho dù không thể đối phó được với lão, thế nhưng cũng phải giết chết tiểu tử kia! Chúng ta nếu như bỏ lỡ lần này sẽ không có lần thứ hai đâu. Mỗi một triều đại thiên phạt khi Thánh quả xuất hiện đều có mấy vị Thú Vương bất hạnh mà thử dùng, cuối cùng trực tiếp bạo thể mà chết! Nếu như lần này, ài!

Trong mắt Hạc Trùng Tiêu hiện lên vẻ sầu lo.

- Nếu như tại thời khắc khẩn yếu này mà tổn hại mất mấy vị mà nói, vậy phải làm thế nào đây?

Hai người đồng thời trầm mặc nhìn về phía ở chỗ sâu trong trong mảnh rừng rậm mờ mịt, đều có điều suy nghĩ, ẩn ẩn còn có phần khẩn trương.

...

Quân Mạc Tà giống như làn gió hướng thẳng tới trung tâm thiên phạt mà chạy, dọc đường đều dò tìm khí tức của Hùng Khai Sơn hai người, thế nhưng diện tích của Thiên Phạt sâm lâm lại quá lớn, sao có thể đơn giản tìm được hai cá thể trong đó.

Đang cấp tốc lướt đi, hắn đột nhiên ngẩn ra rồi ngừng lại.

Bởi vì sau khi tới chỗ này, hắn đột nhiên phát hiện nơi này tự nhiên lại có không khí dị thường sền sệt hơn các nơi khác.

Hơn nữa lại tràn đầy đủ loại khí độc! Ở đây không ngờ lại là một khu vực kịch độc! Theo như phán đoán của hắn, nếu như không khoa trương mà nói, cho dù là Thiên Huyền tầng thứ cao thủ Huyền khí nếu như không phòng bị hít phải một hơi khí này, trong nháy mắt cũng sẽ bị trúng độc thân vong, luông độc này quả nhiên là dị thường bá đạo! Rốt cuộc vẫn là không biết là loại độc gì mà bá đạo như vậy? Tức thì toàn thân Quân Mạc Tà toát ra một trận mồ hôi lạnh.

Chính mình nếu như không phải đang thi triển Âm Dương Độn công pháp thần dị này mà nói, tựa lấy đạo hạnh của mình mà xét, chỉ sợ giờ phút này đã sớm ngã xuống biến thành một đống bùn nhão rồi! Nghĩ tới đây hắn liền rùng mình. Phương xa đột nhiên vang lên tiếng động, thân hình Quân Mạc Tà đột nhiên ngưng trệ, phóng mắt nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Lục quang lóe lên, một vị lục y thiếu nữ bỗng nhiên xuất hiện dưới một gốc đại thụ, khuôn mặt dị thường hưng phấn đang cúi người, dường như đang tìm tòi vật gì đó, làn da của lục y thiếu nữ này dị thường trắng nõn, khuôn mặt đẹp như vẽ, thanh lệ không thể tả, toàn thân tràn đầy khí tức kiều mỵ thần bí nhưng lại có phần ngây thơ khờ khạo, dáng người yểu điệu, có thể không khách khí mà nói, dáng người của lục y thiếu nữ này so với tất cả nữ tử mà Quân Mạc Tà đã thấy, tuyệt đối xứng đáng là đệ nhất! Trước sau lồi lõm cân đối, màu trắng nõn từ cổ ngọc tới mắt cá chân.

...

Làn da tựa như một viên bạch ngọc trắng sữa, dáng người chỗ lồi cần lồi chỗ lõm thì lõm, khắp thân thể dường như được tự nhiên nhào nặn, cực kỳ cân xứng khiến người ta kinh nhân động phách.

Nhìn khuôn mặt của nàng nhiều nhất bất quá cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, thật không biết tại sao người lại phát dục nhanh vậy, khuôn mặt thiên sứ, vóc dáng ma quỷ. (Biên: Ta tưởng vóc dáng thiên sứ, khuôn mặt ma quỷ chứ .)

Nhưng mà Quân Mạc Tà còn chưa kịp kinh diễm, cũng không kịp cảm thán.

Lục y thiếu nữ tại sao lại không hề phát hiện ra nguy cơ tứ phía ở trong Thiên Phạt sâm lâm, càng không nghĩ ra lục y thiếu nữ này tại sao lại không sợ độc tố khủng bố mãnh liệt bực này! Tinh thần của hắn đều bị chuyện này hấp dẫn.

...

Tinh thần của hắn hướng tới cây đại thụ, ở dưới gốc cây có một loại thực vật hình thù kì quái sinh trưởng, thân cây chỉ lớn bằng ngón tay út thế nhưng lại đủ các loại màu sắc, từ trên cao nhìn tới có chín phiến lá, óng ánh sáng long lanh, mỗi một phiến lá đều là một màu sắc bất đồng, trên mỗi một phiến là đều động một giọt sương sớm, qua lại lưu chuyển thế nhưng cũng không thoát ly khỏi phiến lá, tại cuống mỗi phiến lá sinh ra một quả tử phát ra huỳnh quang sắc lập loè.

...

Quả tử này nhẹ nhàng lay động, càng lúc càng phát ra một cỗ mùi vị kỳ diệu.

Mùi thơm phát tán ra không khí càng lúc càng đậm.

Mà bảy loại màu sắc trên mấy quả này càng lúc lại càng thêm đậm.

Dần dần trên thân mấy quả này bắt đầu có dấu hiệu biến đổi màu sắc.

Cùng lúc đó độc tố nồng đậm trong không khí tựa như phong bạo hình thành lên một cơn gió lốc nhỏ trực tiếp bị mấy quả tử trên thân cây này hấp thu.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 119: Thiên Tà Vạn Độc Quả

Trời ạ, độc tố được tích lũy trong mấy quả kia mạnh tới trình độ nào, tin tưởng cho dù là thần huyền cường giả ăn vào, trong nháy mắt cũng phải đi đời nhà ma!

Theo lượng độc tố rót vào, màu sắc của qủa tử trong nháy mắt lại lần nữa chuyển biến! Bạch sắc! Là máu trắng tinh khiết, thế nhưng lượng độc tố vẫn điên cuồng trút vào!

Chẳng lẽ đây chính là Thiên Tà Vạn Độc quả!

Quân Mạc Tà khiếp sợ đến nỗi đại não cũng co thắt lại. Con mắt cơ hồ rớt ra ngoài, không ngờ Thiên Phạt sâm lâm này lại có thể phát hiện tà quả thiên địa chi tạo bực này tồn tại, hơn nữa tà quả này cũng sắp thành hình!

Thiên Tà Vạn Độc quả danh như ý nghĩa, độc tính của loại quả này thật sự mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi, với hiểu biết của Quân Mạc Tà, cơ hồ là không có bất kì sinh mạng gì có thể chống cự lại độc tố của nó! Tin tưởng cho dù là Đại La Kim Tiên trong truyền thuyết chỉ sợ cũng khó có thể ngăn cản độc tố mãnh liệt của loại độc quả thiên địa tạo hóa này!

Loại quả độc chất này chỉ có thể sinh trưởng ở nơi có độc vật dị thường đông đúc, hơn nữa trong quá trình sinh trưởng cần đại lượng nọc độc đổ vào! Chỉ có nơi có lượng không khí chứa độc tố cao mới có hi vọng tìm được loại vật này.

Tối quan trọng nhất chính là, một khi nó bắt đầu sinh trưởng, phải cần có lượng độc tính cung cấp liên tục không được giảm bớt. Chỉ có thể tăng lên, nếu không tùy thời nó có thể hẽo rũ rồi chết!

Mà chu kỳ sinh trưởng của Thiên Tà Vạn Độc quả cũng tương đối ngắn ngủi, chỉ cần ngắn ngủn một năm là chín muồi! Thế nhưng trong quá trình này cần cung cấp rất nhiều lượng độc tố, không chút khách khí mà nói, cho dù mỗi một loại độc dược trong một vạn loại mỗi một ngày cung cấp một tấn cũng sẽ bị nó thoáng cái hấp thu sạch sẽ! Nguyên bản một đám cực độc đều biến thành một đống bỏ đi.

Ngoài ra nếu như loại tà quả này một khi bắt đầu sinh trưởng. Mãi cho đến lúc chín muồi sẽ không thể dừng lại. Một khi dừng lại nó sẽ bị héo rũ mà chết.

Cho đến khi quả này chín muồi, đầu tiên là có màu trắng, sau đó là màu hồng nhạt, xanh lam, màu vàng, màu xanh. Màu tím, màu bạc, cuối cùng là màu tím vàng!

Đến khi Thiên Tà Vạn Độc quả biến thành màu tím vàng, cũng đã không còn là độc quả nữa mà biến thành một loại quả có thể chữa trị bất kì loại độc nào trong thiên hạ, hơn nữa nó còn là một loại thiên linh dược có thể gia tăng tu vi!

Sự biến hóa thần kỳ này thật ra có nguyên nhân bên trong, chuyện thế gian không phải là tuyệt đối, thiên địa đều có âm cực dương sinh, sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại, cuối cùng đều theo một quy tắc, Thiên Tà Vạn Độc quả cũng đồng dạng như vậy, khi lượng độc tố đạt đến mức cực hạn sẽ biến đổi, đại độc thành bổ.

Nhưng Thiên Tà Vạn Độc quả tử kim sắc bổ thì bổ vậy thế nhưng bất luận kẻ nào cũng không thể trực tiếp nuốt xuống, nếu không, cho dù là người có tu vi vô địch thiên hạ trong nháy mắt cũng sẽ bạo thể thê thảm mà chết! Dược lực mạnh mẽ giống như mười quả bom nguyên tử áp súc ngàn vạn lần cuối cùng nổ mạnh trong thân thể vậy!

Trong Hồng Quân Tháp có phần giới thiệu về dược vật, loại Thiên Tà Vạn Độc quả tử kim sắc này chính là đứng thứ sáu trong siêu cấp linh quả! Cũng là một trong những tài liệu trọng yếu để luyện chế Cửu Cửu Lăng Tiêu Đan! Danh như ý nghĩa đây chính là khi Quân Mạc Tà leo lên tầng thứ chín của Hồng Quân Tháp mới có thể luyện chế đươc ra lại siêu cấp đan dược này!

Thật ra tầng thứ sáu, tầng thứ bảy, tầng thứ tám của Hồng Quân tháp đều có thể lợi dụng Thiên Tà Vạn Độc quả này luyện chế ra đan dược rất thần kỳ, nhưng mà mỗi một loại đan dược của mỗi một tầng lại khác nhau, đan dược luyện chế ở những tầng này quả thực là có điểm lãng phí của trời.

Nếu không phải bởi vì quả tử này quá mức bá đạo, xưng nó là là đệ nhất linh quả cũng không đủ! Bởi vì loại quả này sau khi chín muồi nếu như không lập tức dùng để luyện đan, cũng phải bảo tồn ở chỗ đặc thù, phải bỏ vào trong hộp Huyền Ngọc ngàn năm mới giữ được. Cho dù là hộp Bạch Ngọc thượng giai cũng bị nó ăn mòn!

Nếu không như vậy, loại quả này chỉ trong thời gian ngắn ngủi một ngày sẽ héo rũ! Mà một khi héo rũ tất cả hiểu dụng đều bị hủy. Đến lúc đó khu vực chung quanh Thiên Tà Vạn Độc quả, trong phạm vi trăm dặm một ngọn cỏ cũng không sống được, trở thành một mảnh tử địa, trong vòng trăm năm khó có vật có thể sinh tồn lại.

Về phần phương pháp phục dụng chính xác của nó thật ra cũng đơn giản. Chỉ cần người phục dụng có tu vi tương ứng, dùng có phân lượng! Tỷ như tỉ lệ đối với thần huyền thần huyền cực hạn là một giọt, chỉ với một giọt dịch quả cũng đủ để trong nháy mắt tăng lên công lực!

Nhưng nếu như so với lòng tham của con người, ăn một chút như thế cũng không đủ, vậy xin lỗi đời đi, lúc đó thân thể không khống chế được dược lực, lập tức tuyệt mạng bỏ mình! Chắc chắn không gì có thể cứu vãn được!

Cho nên loại qủa tử này có thể nói là thứ tốt mà bất kì cao thủ nào đều ước mơ, thế nhưng bất luận là người nào khi có nó rồi cũng sinh ra cảm giác vừa hận vừa yêu, cực kỳ đau đầu! Muốn ăn cũng không dám, mà không thể khống chế nổi tính nhẫn nại của mình, chỉ cần ăn vào hơn một giọt dịch, mười phần chắc chắn sẽ bạo thể mà chết!

Hơn nữa thi cốt trong nháy mắt sẽ bị thiêu đốt biến mất vô tung vô ảnh, chính là thi cốt vô tồn.

Người nào có cơ hội có được loại Thiên Tà Vạn Độc quả này ai mà không phải là tuyệt đại cường giả? Nhưng tuyệt đại đa số đều bị dược lực cường hoành tới cực điểm khiến cho bạo thể mà chết!

Dược tính của quả tử này quả thật quá mãnh liệt không thể nghi ngờ!

Đại độc tới bổ. Quá bổ cũng có thể dẫn tới kết quả cửu tử nhất sinh!

Quân Mạc Tà tuyệt đối không ngờ! Hôm nay bản thân có ý định tiến vào Thiên Phạt sâm lâm lại có thể gặp được thần vật chỉ có tồn tại trong truyền thuyết này! Quả nhiên là trong tối tăm còn có thiên ý. Nhưng trong lòng Quân Mạc Tà còn có điểm hối hận, bởi vì quả tử này đã biến thành bạch sắc.

Nói cách khác.

Giai đoạn này phải có đại lượng nọc độc đổ vào, mà hiện tại, độc tố trong không khí hiển nhiên đã bị hấp thu gần hết, mà quả tử này mới loáng thoáng có màu trắng, còn cần chuyển đổi qua tám loại màu nữa, cuối cùng mới có thể chín muồi.

Mỗi lần chuyển đổi, cần phải có rất nhiều lượng độc tố!

Mà độc tố có sẵn rõ ràng không có nhiều như vậy! Nói cách khác ngàn vạn năm mới có thể xuất hiện một lần Thiên Tà Vạn Độc quả, chỉ sợ lúc đó mọi việc đã xong rồi.

Quả tử sau khi chín muồi sẽ biến thành Thánh quả, thế nhưng trước khi chín muồi, lại là đệ nhất độc vật của cả tam giới!

Như vậy còn có tác dụng gì?

Quân Mạc Tà giậm chân đấm ngực tiếc hận, trời ạ, sớm biết như vậy, ta cho dù tan gia bại sản cũng phải thu gom tất cả các loại độc dược tới! Ta, mịa nó, ta trời ạ, ngay trước mắt là mười khỏa thiên địa tạo hóa đệ nhất thần đan a!

Quân Mạc Tà lại không biết, loại quả tử này tại trong miệng của đám huyền thú chi vương trong Thiên Phạt sâm lâm cũng có một cái tên vang dội.

Phạt Thiên Thánh Quả!

Mà Quân Mạc Tà ù ù cạc cạc xông địa phương lại này đúng là phạt thiên chi địa của Thiên Phạt sâm lâm!

Trong Thiên Phạt sâm lâm không biết có bao nhiêu Địa Huyền thú có độc tính mãnh liệt, bình thường mấy trăm năm mới có thể tạo ra một quả Phạt Thiên Thánh Quả!

Quả tử đã chậm rãi trở thành thuần trắng, đồng thời phát ánh huỳnh quang nhàn nhạt, vỏ ngoài đã có chút biến thành hồng nhạt. Con đường chín muồi của Thiên Tà Vạn Độc quả tựa như là bánh xe lịch sử cuồn cuộn chuyển động, không có nửa điểm dừng lại!

Quân Mạc Tà cơ hồ muốn thổ huyết.

Chuyện tình buồn bực nhất trong cuộc đời là gì? Chính là tận mắt chứng kiến một thiên tài địa bảo làm cho mình có thể một bước lên trời, thế nhưng lại không thể động tới, nếu chỉ nhìn mà không được động, hơn nữa mình còn phải trơ mắt mà nhìn thiên tài địa bảo này trở thành phế phẩm mà bản thân lại không có biện pháp!

Nếu như ông trời cho ta một lần cơ hội như vậy nữa, ta tình nguyện để tán gia bại sản, đập nồi bán sắt, bán máu bán tinh cũng phải thu thập độc dược đổ vào đây a!

Trời cao ơi, đất dày à, các ngươi vì cái gì để ta chứng kiến quả tử này bị hủy. Thà là không nhìn thấy còn hơn!

Để ta chết đi còn hơn a!

Lúc Quân Mạc Tà đang uể oải vạn phần, vô kế khả thi thì, đột nhiên lục y thiếu nữ xuất hiện một cách quỷ dị, trong miệng không ngừng phát ra thanh âm "Khì khì" kì quái. Tiếp đó thanh âm xoạt xoạt từ bốn phía vang lên, từng đợt mùi tanh hôi nồng đậm mãnh liệt mà đến. Khiến Quân Mạc Tà sởn tóc gáy, không tự chủ được bay lên cao một chút!

Phóng mắt nhìn ra, bên dưới bò lổm ngổm không biết có bao nhiêu độc vật, giống như một hải dương vậy.

Đủ loại kiểu dáng độc xà, còn có vô số con rết to lớn, bọ cạp, cóc ba chân, rắn bốn đuôi, phàm là những độc vật mà Quân Mạc Tà có thể nghĩ ra đều xuất hiện, dày đặc kết thành đội quân ùn ùn kéo tới, hơn nữa lại còn sắp xếp thành đội, đâu vào đấy lục tục tiến tới gốc đại thụ.

Cái này cũng chưa tính là xong.

Bầu trời vang lên vô số tiếng vỗ cánh.

Hạc, dơi độc, chim cắt hai đầu, thất sắc ưng, đủ loại độc vật huyền thú phi hành dày đặc một mảng.

Trong lòng Quân Mạc Tà chấn động, nguyên lai Thiên Tà Vạn Độc quả này lại được Thiên Phạt sâm lâm cẩn thận nuôi dưỡng! Cái này không biết đã tích góp từng tí một từ bao nhiêu vài thập niên, mấy trăm năm độc tố mới ra được thứ này đây?

Chuyện này phải tốn bao nhiêu thú lực vật lực tâm lực, hao phí bao nhiêu tâm huyết a!

Mình thực có can đảm lấy không?

Nhưng mà bởi vì như vậy, Quân Mạc Tà lại yên lòng. Có nhiều sinh mạng mạnh mẽ như vậy trợ trận, xem ra Thiên Tà Vạn Độc quả này phát triển tới mức chín muồi không thành vấn đề! Ta cứ làm Lã Vọng buông cần là được rồi.

Về phần tìm Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn...

Trước mắt cứ làm xong chuyện này rồi nói, thời gian quyết chiến là ba ngày sau, cũng còn kịp chán! Nhưng mà lục y thiếu nữ này là ai nhỉ? Chẳng lẽ cũng là một vị Thú Vương? Hơn nữa là Thú Vương chủ quản độc vật? Đây cũng là chuyện quá hoang đường đi! Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn đều da dày thịt dầy, tai to mặt lớn, quá vạm vỡ đi, mà người này...Người này? Quá hoang đường đi!

Độc tố trong không khí càng ngày càng ít đi, càng ngày càng mỏng manh, lúc không khí sắp trở lại trạng thái bình thường, trong nháy mắt trong miệng lục y thiếu nữ vang lên một tiếng tiêu, thân thể lóe lên xuất hiện ở mười trượng xa, đột nhiên huyền thú phi hành trên bầu trời bỗng trở nên chỉnh tề, tạo thành đội ngũ hơn trăm con lao xuống. Khi vừa tiếp cận mặt đất, chúng đều há miệng. Một đạo nọc độc tinh tế từ trong miệng, vèo vèo bắn ra. Vừa vặn rơi vào vị trí cây Thiên Tà Vạn Độc quả trên mặt đất. Nọc độc rơi xuống liền phát sinh biến hóa, thoáng cái có rất nhiều độc vụ đủ mọi màu sắc bốc lên, mùi vị cực kỳ tanh hôi, buồn nôn.

Sau khi từng ngụm nọc độc được phun ra, đám huyền thú này rõ ràng trở nên rất uể oải, có thể nhìn ra được. Lúc này đây bọn chúng đã bị tổn thương rất nhiều nguyên khí, chỉ sợ trong vòng mấy năm cũng quyết không thể nào khôi phục. Dù sao đây cũng là tinh hoa mà bọn nó tích góp từng tí một.

Đám huyền thú này sau khi nhả nọc độc cũng không dừng lại đều vỗ cánh bay lên, quác quác kêu một tiếng, tực hồ như cáo biệt, sau đó biến mất trong màn đêm bao la.

Từng đội từng đội huyền thú phi hành từ trên không trung lao xuống, không ngừng nhổ ra tinh hoa nọc độc, sau đó bay đi, động tác dị thường có trật tự, không hề loạn chút nào, lại rất nhanh chóng, chỉ trong nháy mắt đã có mấy ngàn con thú nhả nọc xong rồi bay đi. Trên không trung xuất hiện từng đám dày đặc, thế nhưng số lượng lại không hề giảm bớt!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 120: Ta Là Vì Làm Việc Tốt Nên Mới Trộm Cắp!

Đột nhiên, thân ảnh lục y thiếu nữ lóe lên, trong tay áo bắn ra một đoạn xích dài màu xanh biếc, cuốn tới một đầu thất sắc ưng lôi xuống, khi đầu ưng này rơi trên mặt đất, đầu của nó đã bị bẻ gãy, giãy giãy hai cái liền lăn ra chết.

Quân Mạc Tà thấy rõ ràng khi đầu thất sắc ưng này lao xuống, nó chỉ làm ra động tác há mồm nhưng lại không phun ra nọc độc, Hiển nhiên này đầu ưng này có ý đùa giỡn, lòng dạ hẹp hòi, không ngờ bị lục y thiếu nữ phát hiện, còn chưa kịp bay lên đã bị tóm lôi xuống.

Xem ra không chỉ có loài người là có thủ đoạn trộm cắp, trong đám huyền thú cũng xuất hiện tình huống này a. Quân Mạc Tà cảm thán nghĩ thầm.

Trong miệng lục y thiếu nữ dồn dập phát ra vài âm tiết. Trên khuôn mặt đẹp xuất hiện vẻ nổi giận. Làm như cảnh cáo đám thú còn lại. Quân Mạc Tà rõ ràng chứng kiến, bất kể là độc thú trên bầu trời hay là trên mặt đất đồng thời run lẩy bẩy.

Quả nhiên là Thú Vương!

Trừ phi là Thú Vương ra, còn có người nào có thể lực chấn nhiếp lớn như vậy?

Mấy ngàn đầu độc vật đồng thời xuất hiện tại một mảnh đất Thiên Tà Vạn Độc quả, tạo thành một đống dày đặc ngay cả không khí cũng mờ mịt nồng nặc.

Thế nhưng khi quả tử chậm rãi biến thành màu hồng phấn, đủ mọi loại màu nọc độc đã tích xúc đủ lúc này cũng phai dần, chậm rãi biến thành màu xẫm, dần dần biến thành màu đất, trong khoảng thời gian ngắn đã bị quả tử hấp thu sạch!

Quả thực chính là dang tiến hành lần lột xác biến màu thứ ba, màu hồng phấn óng ánh!

Thế nhưng một mảnh thổ địa dần dần biến đổi thành màu lam nhạt, mắt thường không cách nào nhận ra.

Nhanh quá, đã chuẩn bị biến sắc lần ba rồi à! Quân Mạc Tà lắp bắp kinh hãi!

Lục y thiếu nữ mở môi gào thét, đám thú phi hành trên bầu trời lại lần nữa thi nhau lao xuống.

Ba lượt như thế, quả thực đã thành công biến quả tử thành màu vàng, nhưng mà mấy vạn phi hành huyền thú trên bầu trời giờ khắc này đã không còn một con!

Dưới sự chỉ huy của lục y thiếu nữ, huyền thú trên mặt đất bắt đầu cẩn thận phun nọc độc!

Theo mỗi một lần quả tử biến sắc, thần sắc trên mặt lục y thiếu nữ lại khẩn trương thêm một phần, cũng càng lúc càng vui. Lưu quang trên quả tử này cơ hồ trần ngập các loại màu sắc, Thiên Tà Vạn Độc quả rốt cục cũng biến thành màu tím nhàn nhạt.

Mà lúc này đây, đám độc thú trên mặt đất cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ, phun xong nọc độc!

- Nguy hiểm thật!

Lục y thiếu nữ vỗ nhẹ nhẹ lên lồng ngực, bộ dáng cực kỳ đáng yêu lè lưỡi.

“Nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa không đủ!" Đồng thời mấy chữ này cũng hiển hiện lên trong lòng Quân Mạc Tà. Hai người một ở ngoài sáng một ở trong tối đồng thời thở dài một hơi!

Quân đại thiếu cùng lục y thiếu nữ hai người cơ hồ gần như cảm giác thời gian chờ đợi lúc này một giây giống như một năm vậy.

Thiên Tà Vạn Độc quả lại lần nữa lột xác!

Tử kim sắc!

Thiên Tà Vạn Độc quả rốt cục cũng biến thành màu tử kim!

Điều này nói lên việc Thiên Tà Vạn Độc quả sắp tới giai đoạn chín muồi!

Lúc này tại chỗ Thiên Tà Vạn Độc quả phát ra hào quang sáng chói như vì sao, phảng phất giống như những vì sao long lanh trong bầu trời đêm, đột nhiên buông xuống Thiên Phạt sâm lâm vậy!

Giờ khắc mỹ lệ không gì sánh kịp này, không cách nào có thể dùng văn từ hình dung được!

Tựa như một vị quân vương kiêu ngạo dùng ánh mắt ung dung quan sát chúng sinh!

Tuy chỉ trong phút chốc ngắn ngủn, thế nhưng Quân Mạc Tà dám đảm bảo, cả đời mình vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên khoảnh khắc này!

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi tuyệt phẩm Thiên Tà Vạn Độc quả chín muồi xuất hiện, không gian bỗng trở nên dị thường mĩ lệ!

Trên mặt lục y thiếu nữ càng hiện lên thần sắc mê say tới cực điểm, nhìn thiên phạt đệ nhất Thánh quả, trong đôi mắt không nhịn được mà tản mát ra sắc thái cuồng nhiệt! Chỉ cần thu lại quả Thiên Tà Vạn Độc quả này, bỏ vào trong hộp Huyền Hỉ, chờ khi lão đại xuất quan, mấy vị

huynh đệ có hi vọng đột phá cửu cấp đỉnh phong, chính thức bước vào cấp mười a!

Mặc dù quá trình này tồn tại hung hiểm cửu tử nhất sinh! Thế nhưng nàng vẫn như cũ muốn nếm thử. Hơn nữa cho dù có bị bạo thể cũng tuyệt không hối hận!

Chính như phán đoán của Quân đại thiếu, lục y thiếu nữ này chính là một trong những Thú Vương đứng thứ chín của thiên phạt, Thú Vương Xà Vương Thiên Tầm! Nàng nhận nhiệm vụ gian khổ ở đây trông coi Thiên Tà Vạn Độc quả!

Mà một cây Thiên Tà Vạn Độc quả này chính là do Thánh vương thiên phạt đời trước đã thu xếp sẵn, chế tạo tuyệt độc cốc này, sau đó lại bồi dưỡng đủ loại độc vật huyền thú, đủ loại thực vật cực độc, cho đến tận ngày nay đã được ba trăm năm mươi năm!

Ba trăm năm mươi năm chuẩn bị!

Thiên Tà Vạn Độc quả từ khi chính thức nảy mầm đến khi chín muồi, thật ra cũng chỉ cần tới một năm thời gian, thế như công tác chuẩn bị trước đó trọn vẹn mất ba trăm năm mươi năm! Hơn nữa, lại là địa phương cực kỳ tiện lợi là Thiên Phạt sâm lâm này!

Nói đến huyền thú thiên phạt, số lượng có độc cũng không phải là nhiều, nhiều nhất cũng chỉ là một hai phần mười mà thôi, thế nhưng số lượng lớn như ngày nay là do Thiên Phạt sâm lâm đã chuẩn bị suốt ba trăm năm mươi năm!

Ba trăm năm mươi năm chuẩn bị này, số lượng huyền thú dự bị cũng lên tới ngàn vạn con, đời này qua đời khác, có huyền thú thậm chí cả đời cũng không được chứng kiến hành động vĩ đại này, cuối cùng đành đem nọc độc toàn bộ dự trữ lại, bản thân lại chết già, thế nhưng đám huyền thú này khi chết cũng muốn được chôn trên phiến thổ địa này!

Cũng chỉ vì một quả tử!

Chứng kiến thời khắc huy hoàng này, trong lòng lục y thiếu nữ Xà Vương Thiên Tầm kích động không thôi, nghĩ ba trăm năm mươi năm chuẩn bị, bao nhiêu năm tân tân khổ khổ cuối cùng cũng chứng kiến thời khắc thành công.

Nàng chậm rãi lấy từ trong lòng ra một cái hộp Huyền Ngọc cực kỳ tinh xảo, sau đó mở nắp hộp ra, lẳng lặng chờ đợi. Hết thảy cử động đều rất nhẹ nhàng, phảng phất như làm kinh sợ tới một vật không có tính mạng là Phạt Thiên Thánh Quả vậy!

Phạt Thiên Thánh Quả phải đợi khi nó tự chín rồi rơi xuống, lúc đó mới chính thức là chín muồi! Nếu hái sớm dù chỉ một cái nháy mắt cũng không được! Điểm này, trong lòng Thiên Tầm đã sớm tự nhắc nhở mình trăm ngàn lần.

Ngàn vạn lần không nên nóng lòng, ngàn vạn lần không nên nóng lòng, cẩn thận nhất định phải cẩn thận.

Rốt cục Phạt Thiên Thánh Quả phóng xạ ra vạn đạo hào quang tử kim sắc, rốt cục ánh sáng dần dần ảm đạm, một hồi trong không khí bỗng bốc lên mùi thơm nồng, mang theo một cỗ thanh nhã nâng nâng.

Vương giả chi hương! Không phải nghi ngờ gì, chính là vương giả chi hương!

Phạt Thiên Thánh Quả ở trên đầu cành nhẹ nhàng rung động hai cái, tựa hồ như lưu luyến chính nơi mà nó đã sinh ra, sau đó, cái cuống đột nhiên héo rũ, hóa thành một đám tro tàn, mà trong nháy mắt tử kim sắc bắn lên bầu trời tựa như là lơ lửng trên không trung, rồi rốt cuộc cũng rơi xuống.

Thiên Tầm cực kỳ hưng phấn vội bước lên, đem hộp Huyền Ngọc hứng ở dưới Phạt Thiên Thánh Quả, mắt thấy quả tử chuẩn bị rơi vào.

Đột nhiên!

Một đôi con mắt xinh đẹp của Xà Vương Thiên Tầm trợn lên hết cỡ, dường như gặp điều gì đó không thể tin vào mắt mình.

Không có vật gì!

Không hề có vật gì tồn tại!

Thiên tân vạn khổ, mấy trăm năm vất vả trù bị mới đến hồi thu hoạch Phạt Thiên Thánh Quả, không ngờ nó lại đột ngột thần bí biến mất!

Không có dấu hiệu biến mất, không có bay lên, lại ngay ở trước mắt vị huyền thú chi vương Xà Vương Thiên Tầm, thực lực có thể so với chí tôn này, tựa như bốc hơi hòa cùng không khí vậy!

Đây quả thực là chuyện tình không thể tưởng tượng nổi!

Đây là có chuyện gì xảy ra?

Cực độ khiếp sợ, cuối cùng là cảm giác phẫn hận, ảo não không gì sánh kịp. Hộp Huyền Ngọc trên bàn tay trắng như tuyết của Xà Vương Thiên Tầm bỗng biến mất, một thoáng thời gian nàng phóng người lên đứng trên ngọn cây, nghiêm nghị quát:

- Bọn chuột nhắt phương nào dám tới đây giương oai? Thức thời mau mau lăn ra đây! Bổn vương hảo hảo muốn xem xem người nào dám tới đây làm tên trộm đạo trộm kết tinh tâm huyết mấy trăm năm của thiên phạt!

Một câu nói ra, khắp Thiên Phạt sâm lâm đồng thời vang vọng, tựa như sóng triều biển rộng cuồn cuộn tán phát ra ngoài.

Quân Mạc Tà nấp ở một chỗ tối gần đó líu lưỡi, vị Xà Vương này thật là lợi hại!

Nhưng mà ca ca tuyệt đối sẽ không ra ngoài đâu. Ca ca há lại không biết bà nương khi phát điên sẽ khó chịu đến mức nào hay sao? Ca sao phải ra để chịu rủi ro không cần thiết chứ?

Ca không phải người ngu!

Trong bàn tay lạnh toát của hắn đang cầm một vật cực nóng, Phạt Thiên Thánh Quả tự nhiên là do Quân Đại thiếu gia cướp đi! Trên thực tế, cao nhân khắp thiên hạ cũng duy có Âm Dương Độn của Quân Đại thiếu gia là có thể thần không biết quỷ không hay đoạt đi vật ở trước mắt Xà Vương Thiên Tầm, nháy mắt đem vật mà bản thân mình thèm thuồng nhỏ dãi là Thiên Tà Vạn Độc quả thu vào Hồng Quân Tháp!

Linh vật thiên địa này không thể thả ra bên ngoài. Mặc dù sử dụng hộp Huyền Ngọc, cũng chưa chắc có thể bảo tồn lâu dài, thế nhưng Hồng Quân tháp không thể nghi ngờ là vật ngoại lệ, một khi thả vào cũng tuyệt đối có thể tồn trữ được vạn năm không hỏng!

Lợi dụng việc này, người chiếm được lợi lớn đương nhiên là Quân Đại thiếu gia!

Thật sự rất thực xin lỗi nha tiểu cô nương, đồ chơi này đối với ca mà nói rất quan trọng, đành mượn tạm vậy.

Hơn nữa để trong tay các ngươi, hiệu dụng cũng chẳng phát huy được một phần, quả là đáng tiếc! Như thế chính là phí của trời đó!

Vì để tránh cho thảm kịch phát sinh khiến thần tiên cũng khó chữa, ca đành phải làm chuyện tốt mà thôi, tiện đường hỗ trợ một phen. Nói là hỗ trợ cũng không sai, dịch quả này chính là thứ tốt, nhưng nếu không biết cách dùng vào sẽ dẫn tới tự bạo mà chết, ca lấy đi cũng là cứu các ngươi một mạng a, bản thân ca chính là người có tâm địa lương thiện, ngươi cũng không cần phải cảm ơn, việc này chính là việc nghĩa nên làm mà!

Trong lòng Quân Mạc Tà tự chụp cho mình cái mũ là hành hiệp trượng nghĩa đại nhân đại lượng, cứ tưởng tượng như vậy, cho nên hắn cảm giác mình không phải là tiểu thâu đi trộm bảo vật, ngược lại biến thành Hoạt Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, nhân sinh cực kỳ tốt đẹp.

Đương nhiên chính hắn là một Hoạt Bồ Tát thế nhưng tạm thời không thích hợp để lộ diện! Bởi vì nếu vừa lộ mặt, nhất định bị Xà Vương đang ở trạng thái điên cuồng xé xác.

- Đi ra!

Nhìn bốn phía cũng không có động tĩnh gì, có thể vô thanh vô tức ở trước mắt mình lấy đi Thánh quả, người này tuyệt không phải là hạng người thường, có đảm lượng xâm nhập thiên phạt. Có đảm lượng đoạt trọng bảo thiên phạt, thủ đoạn gì mà hắn chẳng nghĩ ra.

Xà Vương Thiên Tầm phẫn nộ, bên ngoài còn ẩn ẩn vẻ hoảng hốt, đột nhiên quát một tiếng tựa như sét đánh! Lấy chỗ mà nàng ta đang đứng, tất cả cây cối đồng loạt tung bay tán loạn!

Với đảm lượng cùng thủ đoạn bực này của Quân Đại thiếu gia gặp tình cảnh như vậy cũng phải hít một ngụm lãnh khí, cho dù tức giận cũng không cần biểu hiện ra thực lực rung động như vậy a! Xà Vương quả nhiên không hổ là một trong những thiên phạt Thú Vương! Nhưng mà cho dù ngươi có hét lớn hơn nữa, ca cũng không có ra đâu! Nam tử hán đại trượng phu một lời đã nói ra tứ mã nan truy, nói là làm được! Ngươi gọi đi, tiếp tục gọi lớn lên đi. Nói thật cho ngươi biết ngươi cho dù có kêu nổ phổi cũng không có tác dụng đâu!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 121: Thành Bại Một Người

- Bọn chuột nhắt, dám đến Thiên Phạt sâm lâm trộm cướp bảo vật. Ngươi là muốn tìm chết! Ngươi cứ chờ cả thiên phạt huyền thú đuổi giết đi!

Mắt thấy không có người đáp lại. Vị chủ quản độc quả Xà Vương này rốt cục thực sự nổi giận!

Trước sau hai đời Thánh Vương nhắc nhở, mấy trăm năm hy vọng của Thiên Phạt sâm lâm, trăm ngàn vạn huyền thú, tổng cộng ba trăm năm mươi năm cố gắng, bao nhiêu đôi mắt huynh đệ ngóng trông mấy trăm năm, chẳng lẽ lại đánh mất trong tay mình?

Không được! Cho dù phải chết, cũng quyết không cho phép chuyện này xảy ra!

Xà Vương Thiên Tầm tức giận muốn phát điên, đôi mắt xinh đẹp trong bóng đêm đột nhiên biến thành màu ngọc bích! Áo lục quanh người không gió mà khẽ bay, từ từ bay lên giữa không trung. Đột nhiên ngửa mặt lên trời, kêu to một tiếng kinh thiên động địa, tay ngọc vũ lộng, đem thực lực đỉnh phong của mình không hề giữ lại một chút nào bạo phát ra ngoài. Lấy mình làm trung tâm, nàng bắt đầu tập trung công kích phương viên trăm trượng chung quanh! Chỉ cần những sinh vật trong phạm vi này, quyết không thể thoát được!

Công kích kiểu này chẳng khác nào một quả bom nguyên tử nổ mạnh, trong màn đem mờ mịt, đột nhiên bay lên một đám mây đen kịt!

Lực lượng mạnh mẽ như thế, khiến không khí bị bóp méo vặn vẹo, tựa hồ như ác ma ngủ say đột nhiên lặng lẽ mở mắt! Lại tựa hồ như phiến không gian này đột nhiên xuất hiện một không gian hắc động thần kỳ có thể thôn phệ hết mọi vật xung quanh!

Cùng lúc đó, theo tâm trạng giận giữ mà nàng rống to lên, âm ba kéo dài, khi cao khi thấp khiến tất cả đám huyền thú chấn động mà thức giấc!

Trong nháy mắt sinh lực cùng sức chiến đấu bộc phát ra mãnh liệt không gì sánh kịp!

Lại có hai tiếng thét dài cơ hồ đồng thời vang lên, dường như lên tiếng ủng hộ Xà Vương. Tiếng kêu gào không dứt. Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn hai đại Thú Vương đã xuất hiện trước mắt Xà Vương. Tam đại Thú Vương đứng thành thế chân vạc, sắc mặt người người đều là một mảnh ngưng trọng.

Ở chỗ sâu trong Thiên Phạt sâm lâm, trong một cái hang thú nhỏ, một đoàn sương trắng đậm đặc bao phủ lấy một hình thể, sương trắng mờ mịt luân chuyển, cơ hồ như tụ thành thực chất! Nếu như để người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị dọa cho nhảy dựng lên!

Đây chính là!

Thiên linh địa chấn, hóa thành lực lượng để bản thân sử dụng, phong hổ vân long ở trung tâm!

Cảnh giới cảnh giới bực này, phóng mắt nhìn khắp cả Huyền Huyền đại lục cũng không có nhiều cao nhân vượt qua được người này! Tu vi bực này, trên toàn bộ đại lục, mà ngay cả tam đại thánh cùng tất cả các gia tộc ẩn thế cũng không có quá mười người vượt qua!

Sương trắng càng xoay càng nhanh, dần dần hình thành một đoàn gió lốc, thỉnh thoảng lại phát ra thanh âm "Hưu hưu" Kịch liệt. Hiển nhiên người này đang luyện công tới giai đoạn mấu chốt!

Hết lần này tới lần khác, lúc này Xà Vương Thiên Tầm thét dài, trong đó ẩn chứa vô tận hoảng loạn, cực kỳ phẫn nộ truyền xa tới mấy trăm dặm. Tuy nhiên dần dần âm lượng cũng yếu bớt, thế nhưng trong tiếng gào lại bao hàm một cỗ khí thế phá thiên khiến người ta kinh hãi!

Tối thiểu đối với người ở trong sương mù mà nói, tiếng thét này không thua gì sấm sét giữa trời quang!

Sương trắng tức thì run lên, tốc độ xoay tròn cũng chậm lại, thậm chí, vụ khí dần dần tán loạn. Tiếp đó, Xà Vương tung ra một kích toàn lực, cùng với một tiếng thét tràn đầy thê lương, phẫn hận! Bất luận kẻ nào cũng có thể nghe ra, trong một tiếng thét dài này ẩn chứa vô cùng vô tận tuyệt vọng!

- Oa!

Trong sương mù màu trắng, một ngụm tinh hồng tiên huyết phun ra nhỏ xuống nền đất, một mảnh huyết vụ bao phủ, trong nháy mắt biến thành một mảng đỏ hồng! Nguyên bản đám sương trắng gần thành thực chất trong nháy mắt trở nên hỗn loạn, hoàn toàn không thành dạnh gì cả.

Sương mù khi yếu khi đạm, bên trong truyền ra thanh âm thở dốc, một hồi lâu sau, một thanh âm mệt mỏi vô lực cùng với vô tận bi thương truyền ra:

- Thiên ý, đúng là thiên ý trêu người.

Thanh âm này vừa ngừng lại, một trận ho lại tiếp tục vang lên, giọng nói có vẻ suy yếu, lẩm bẩm:

- Năm đó Thánh vương từng lưu lại bốn câu “Phạt thiên vô tầm, Thú Vương quy thiên, thiên phạt vạn năm, thành bại một người”. Mấy trăm năm qua từ lúc ta còn chưa hóa hình đã suy nghĩ tới mấy câu nói này, thế nhưng thủy chung không có lời giải, hôm nay, ta rốt cuộc cũng rõ rồi. Nguyên lai là báo trước kết cục của Thiên Phạt sâm lâm ta! Ha ha, quả nhiên không thể lường được.

- Phạt thiên vô tầm, hôm nay Thiên Tầm trông coi Phạt Thiên Thánh Quả quả nhiên xảy ra chuyện, chắc là Thánh quả đã bị trộm rồi, nếu không Thiên Tầm tuyệt sẽ không thất kinh như thế, về phần câu thứ hai, Thú Vương quy thiên, chắc hẳn chính là báo trước ngày chúng ta quy thiên! Vạn năm thiên phạt thành bại một người. Hiển nhiên là nói tới người tới đánh cắp Thánh quả.

- Ngày Thánh quả bị đánh cắp, không ngờ chính là ngày huyền giả tề tụ đánh thiên phạt! Nguyên bản ta vẫn một mực dựa vào nguyên lực sắp đột phá mà ở khâu trọng yếu này, lực lượng bình tức trong cơ thể ta sắp đột phá tới nguyên lực. Sẽ thoải mái mà nghênh chiến với Lệ Tuyệt Thiên. Lúc này tuyệt đối không thể bị quấy nhiễu, thế nhưng một tiếng hét dài của Thiên Tầm này. Chứng tỏ Phạt Thiên Thánh Quả bị trộm. Trọng bảo bị như vậy há có thể khiến ta an tâm? Rắc rối ngày hôm nay, khiến tâm huyết kích tiết, cho dù cả đời này cũng không thể đột phá được nữa! Thôi đi thôi đi. Thánh vương di ngôn thì ra là thế, thì ra là thế, nhưng mà Lệ Tuyệt Thiên, ta cũng tuyệt sẽ không...

Thanh âm của người nọ rất nhỏ, càng nói càng dồn dập, dần dần thấp xuống, cuối cùng lại nhỏ đến nỗi không thể nghe, thế nhưng một cỗ oán khí mãnh liệt lại bốc lên.

Lệ Tuyệt Thiên! Đều tại ngươi! Ta phải giết ngươi!

- Cửu muội, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Hạc Trùng Tiêu vội vã hỏi:

- Ngươi tại sao lại mất bình tĩnh như thế?

Khuôn mặt Xà Vương Thiên Tầm lúc xanh lúc trắng, đôi môi run run, nước mắt đảo quanh tròng mắt, toàn thân như là cành liễu trước gió, không ngừng run rẩy. Rốt cục hai hàng nước mắt tràn mi mà ra, nức nở nói:

- Tam ca, Tứ ca, Phạt Thiên Thánh Quả đã chín, thế nhưng, Phạt Thiên Thánh Quả đã bị, bị đánh cắp rồi, hu hu.

Đả kích trầm trọng bực này, mặc dù nàng là chí tôn Xà Vương đứng đầu vạn thế nhưng cũng chịu không nổi! Nhìn thấy Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn chạy đến, nàng tựa như gặp được nơi dựa vào, ủy khuất, thất lạc, tuyệt vọng trong lòng đều được tuôn ra theo tiếng khóc nghẹn ngào!

Phạt Thiên Thánh Quả chính là có quan hệ tới tương lai mấy trăm năm thậm chí mấy ngàn năm sau này của Thiên Phạt sâm lâm! Quan hệ rất trọng đại, quyết không thể bị mất, gánh nặng này căn bản đều đè nặng trên vai Xà Vương! Hết lần này tới lần khác trong vòng vây của cường địch, đang lúc khẩn yếu mà Phạt Thiên Thánh Quả lại bị mất trong tay mình!

Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn hai người lập tức ngây ra như phỗng! Rất lâu sau mới hồi phục tinh thần, nắm chặt lấy vai Xà Vương, dồn dập hỏi:

- Gì? Phạt Thiên Thánh Quả bị trộm? Điều này! Điều này sao có thể? Điều này sao có thể chứ!

- Là thật đó.

Thiên Tầm đã sớm không còn nửa điểm phong thái của Xà Vương nữa, nghĩ tới hậu quả đáng sợ, trái tim của nàng cũng trở nên lạnh lẽo. Lúc này nàng liền kể lại chuyện xảy ra lúc trước.

- Đại trận phòng vệ xung quanh vẫn còn tốt chứ? Không có nửa điểm báo động sao?

Hạc Trùng Tiêu trầm giọng hỏi.

- Tất cả phòng hộ đều không có tổn hao gì, đều tốt cả. Bình thường đến nỗi không cách nào bình thường hơn, nhưng Tam ca, Phạt Thiên

Thánh Quả lại cũng không có dấu hiệu gì liền biến mất

Thiên Tầm vội đến nỗi muốn khóc.

- Đừng vội! Thánh quả sau khi chín muồi mới bị trộm. Mấy trăm năm tâm huyết của chúng ta cũng không thể để uổng phí được. Chúng ta còn có cơ hội đoạt lại! Người nọ đã trộm đi Thánh quả, thế nhưng lại không có làm kinh động tới đám thủ vệ, điều này làm sáng tỏ hai điểm, thứ nhất, thực lực của người nọ hơn xa chúng ta. Cho nên mới mới có thể đi lại vô tung vô ảnh như thế, nếu như vậy chúng ta lại biết! Dù sao nắm tay người nào lớn thì người đó được, tài nghệ không bằng người còn có lời gì để nói? Thứ hai chính là sau khi người nọ trộm đi Thánh quả lại không có nắm chắc có thể vô thanh vô tức trốn đi, còn đang ở phụ cận quanh đây. Cũng không có đi xa! Chúng ta cẩn thận điều tra một phen rồi bàn sau. Chuyện đã xảy ra, có sốt ruột cũng không có ý nghĩa, duy chỉ có đi giải quyết vấn đề mới là có lý!

Tất cả mọi người không ngờ tại thời khắc khẩn yếu này. Người bảo trì bình tĩnh nhất cư nhiên chính là vị Hùng Đại Vương này! Thậm chí còn có thể áp dụng sách lược nữa!

Trí giả nói ngàn điều tất có một điều sai, kẻ ngu nói nghìn điều tất có một điều đúng. Quả nhiên là chí lý nha. Quân Mạc Tà ẩn thân ở một chỗ, nhịn không được khen ngợi vài câu. Không thể tưởng được Hùng đầu đất này lại thông minh đột xuất như thế. Quả thực là khó có!

Mà lời Hùng vương nói quả là có lý, Xà Vương Thiên Tầm cùng Hạc Vương Hạc Trùng Tiêu đồng thời sáng mắt lên, cảm thấy thật có lý.

Hạc Trùng Tiêu gật gật đầu, cũng không nhiều lời trước tiên là ngẩng đầu lên sau đó hét dài một tiếng phá không. Vài âm tiết kỳ quái được phát ra. Sau khi nhận được tin tức, tất cả huyền thú phi hành đều nhất tề vỗ cánh bay đi. Tốc độ cực kỳ thong thả, sắp xếp thành một hàng dày đặc hướng về bên này, giống như tất cả thú phi hành trên bầu trời bị càn quét tụ lại thành một đám.

Hùng Khai Sơn cũng đồng thời thét dài, tất cả huyền thú ở mặt đất cùng với trên cây đồng thời mang thái độ cực kỳ ngưng trọng, tụ tập lại.

Xà Vương phát lệnh cuối cùng, độc xà độc trùng như thủy triều dày đặc xuất phát.

Mạng lưới dày đặc vây quanh như vậy, chỉ cần người nọ có ở chỗ này, cũng sẽ không thoát được, Cho dù có cứng rắn xông ra hắn cũng bị đè chết!

Chỉ trong chốc lát nơi đây đã dày đặc toàn huyền thú, tựa như một cái thùng sắt! Cơ hồ có thể nói chỗ này là một không gian đầy nước, nước muốn chảy ra trước tiên phải phá được vòng vây, nếu không tuyệt đối không có khả năng thoát ra!

Bởi vì tất cả khe hở, kể cả là dưới đất hay trên bầu trời, thậm chí ngay cây cối cũng bị huyền thú dùng thân thể bao quanh! Trên mặt đất dày đặc độc xà độc trùng, cho dù có gặp trận mưa rào cũng sẽ không ẩm đất.

Cái này phải tụ tập bao nhiêu huyền thú mới đạt tới trình độ này a? Quân Mạc Tà nhìn vậy mà da đầu có chút tê dại. Cảm giác như mình lọt vào vô biên vô hạn biển huyền thú, đưa mắt nhìn quanh, bao la bát ngát toàn là huyền thú!

Nếu như bị đám này phát hiện, cho dù không cần động thủ, mỗi một con thú chí cần nhổ bọt tuyệt có thể dìm chết chính mình!

Tình hình như vậy, chỉ sợ cho dù là có biến thành cây kim cũng khó ra khỏi Thiên Phạt sâm lâm, huống chi là một người còn sống?

Lúc này, Hổ Vương, Sư Vương, Hầu Vương, Ưng Vương cùng lão yêu Lang Vương cũng nghe tới thanh âm chạy tới. Người người đều mang vẻ mặt ngưng trọng, hiển nhiên là đều vì chuyện này. Theo sau bọn họ cũng là từng đàn từng đàn huyền thú!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 122: Cao Nhân Xuất Hiện, Có Ý Đồ Khác

Xà Vương Thiên Tầm áy náy vạn phần nhìn bọn họ. Khuôn mặt tràn đầy vẻ xin lỗi cùng với xấu hổ!

- Cẩn thận tìm cho ta! Từng cọng cây ngọn cỏ, một mảnh lá cây, mỗi một tấc đất cũng không được bỏ qua! Nhất định phải tìm ra tên gia hỏa đó cho ta!

Hạc Trùng Tiêu phất tay ra hiệu, xoạt một tiếng, hai hàng lông mày dựng đứng lên, sát khí tỏa ra bốn phía, nghiêm nghị nói:

- Vài người chúng ta. Mỗi một người phụ một phương, chú ý phối hợp cùng nhau. Ai đã ngoài cửu cấp đều chuẩn bị chiến đấu! Chỉ cần hắn còn ở nơi này có chạy đằng trời cũng không thoát! Nói trước là thủ đoạn của người này cực kỳ cao minh, bất luận kẻ nào phát hiện ra, trước tiên đều phải phát ra báo động đó!

Vài tên Thú Vương đồng thời đáp ứng, trong mắt đều lộ ra thần sắc điên cuồng. Phạt Thiên Thánh Quả trong mắt một đám Thú Vương chính là bảo vật chờ mong suốt mấy trăm năm, nói mất là mất? Dù là ai cũng phải nổi giận a!

Đúng lúc này khi chúng Thú Vương đang chuẩn bị triển khai tìm kiếm!

Đột nhiên trong lúc đó!

Một cỗ áp lực khủng bố ùn ùn kéo đến, xuất hiện dị thường đột ngột, ầm ầm mà tới! Giống như là vạn dặm trường không mênh mông thương thiên từ trên chín tầng mây mà áp xuống trên đỉnh đầu Thiên Phạt sâm lâm, chúng Thú Vương, chúng huyền thú.

Cỗ lực lượng kinh khủng mênh mông tới cực điểm này đường đường hoàng hoàng, trùng trùng điệp điệp uy nghiêm trầm trọng giống như một ngọn núi cao! Hùng Khai Sơn cùng một đám Thú Vương chỉ cảm thấy từ đáy lòng đột nhiên dâng lên cảm giác không thể kháng cự, cảm giác suy sụp, tất cả đều nhịn không được mà sợ mất mật!

Biểu hiện của một đám Thú Vương còn khá, từ Thú Vương trở xuống là huyền thú, tại thời khắc này một đám chỉnh tề làm ra một động tác: cúi đầu phục tùng, một cử động cũng không dám! Cũng chỉ có mấy trăm con cửu cấp huyền thú là miễn cưỡng đứng thẳng, thế nhưng thân thể rung động không ngớt, rõ ràng không hề có bất kỳ ý chí chiến đấu nào.

Cái loại cảm giác này giống như một người phàm nhân bình thường đột nhiên có một ngày gặp được một vị thần cao cao tại thượng! Chân thực hiện ra trước mặt mình. Thần, có thể dùng tâm niệm của hắn cướp đi tính mạng của mình, muốn đùa thế nào thì đùa!

Mặc dù phàm nhân kia thân thủ cũng không phải bình thường, hoặc là hầu tước, tướng sĩ, quyền uy một phương, hoặc là bản thân có thực lực siêu cường, kinh tài tuyệt diễm, hoặc có thế lực khổng lồ khống chế sinh tử của rất nhiều người. Thế nhưng giờ khắc này đối mặt với vị thần cao cao tại thượng, vô luận là ngày thường hắn siêu quần như thế nào, tại trước mắt thần. Cũng chỉ là phàm nhân, đây là cách biệt giữa thần và phàm nhân, một loại cách biệt không thể nào thu hẹp, không cách nào kháng cự!

Cùng lúc đó tám vị huyền thú chi vương đồng thời cùng có một loại cảm giác: nếu như Thánh quả bị ngườ này lấy đi, như vậy cho dù dốc hết lực lượng của Thiên Phạt sâm lâm cũng tuyệt đối không đoạt được lại!

Tuy không nghe thấy thanh âm, nhìn không thấy bóng người! Thế nhưng trong lòng tất cả đám huyền thú vương giả đều dâng lên loại ý nghĩ này.

Kỳ thế kinh thiên như vậy, cho dù có cố chống lại cũng chỉ tự diệt vong mà thôi!

Tám vị Thú Vương đồng thời ngẩng đầu lên nhìn về phía không trung. Cũng chỉ có đám này mới dám ngẩng đầu nhìn lên!

Nơi đó xuất hiện một bóng người màu đen, ngay cả khuôn mặt cùng hai chân cũng bị tấm màn màu đen che phủ, thân thể vững như Thái Sơn lơ lửng trong bầu trời đêm, mặc dù là ban đêm, người nọ lại mặc hắc y! Thế nhưng trong lòng đám người, lại tưởng tượng trong bầu trời đêm huyễn hóa ra một mặt trời tỏa ra vạn trựng hào quang! Rất chói mắt, không ai có thể nhìn thẳng!

Chỉ có Hùng Khai Sơn cùng Hạc Trùng Tiêu hai người trong lòng đột nhiên nổi lên cảm giác quen thuộc!

Là hắn!?

- Hừ, quả tử kia là do ta lấy.

Người nọ phát ra một loại âm thanh già nua xen lẫn trong sáng, chậm rãi nói. Từ trên cao nhìn xuống, trong thanh âm có chứa một loại cảm giác đầy quyền uy! Từ trong thanh âm này có thể nghe ra ý tứ. Đây chính chỗ của ta! Ta muốn lấy cái gì thì lấy cái đó! Rất bình thường!

May mà người này còn giải thích một câu:

- Bởi vì loại thiên tài địa bảo này đặt ở trong tay các ngươi thật sự quá lãng phí!

Hắn thở dài, rồi lại ung dung nói:

- Nếu như chỉ là lãng phí thôi cũng không đáng nói, tám người các ngươi đang là Thú Vương chuẩn bị tiến giai, căn bản cũng không có một tên nào ăn loại Thánh quả này mà có thể tăng cường tu vi! Nếu như thật sự đem quả tử này cho các ngươi, chỉ sợ khi ăn nó vào, không tới ba canh giờ sau, các ngươi chỉ có thể bị bạo thể bỏ mình, không thể có kết cục khác!

Hắn vạn phần uy nghiêm cùng lãng đạm nói thêm:

- Với tu vi thấp kém của các ngươi như vậy lại vọng tưởng muốn phục dụng Thánh quả này, quả thực là không biết sống chết! Nếu như chán sống sao không tự đi cắt cổ mình đi, sao lại đi lãng phí thần vật như thế này chứ?!

Những lời này vừa nói ra khiến tám vị huyền thú chi vương đồng thời đưa mắt nhìn nhau. Mấy vị có tính cách đơn thuần, tuy biết rõ thực lực đối phương thần bí, bản thân không thể địch lại, thế nhưng vừa nghĩ tới chỗ tốt của Phạt Thiên Thánh Quả, há có thể tin lời một bên của hắn? Ô ô mà phản đối, còn muốn vọt lên!

Nhất là Xà Vương Thiên Tầm, trong đôi mắt đẹp như bắn ra hỏa diễm! Bàn tay trắng nõn giương ra như muốn xuất thủ!

- Tiền bối có phải là vị Phong tiền bối mà lần trước vãn bối gặp ở Thiên Hương hay không?

Hạc Trùng Tiêu đột nhiên phất tay ngăn cản đám huynh đệ tỷ muội đang rục rịch lại, hắn dùng một loại ngữ khí rất cẩn thận, lại có chút không nắm chắc hỏi. Trong lòng hắn đương nhiên là xác nhận người này rất quen thuộc, thế nhưng người trước mắt này cho hắn cảm giác cường đại hơn rất nhiều so với vị thần bí mà khi hai huynh đệ hắn gặp mặt ở Thiên Hương.

Trong lòng Hùng Khai Sơn cũng có băn khoăn giống như vậy. Cho nên hai người tuy đã thừa nhận nhưng lại không tin tưởng lắm!

Chẳng lẽ vị thần bí cao nhân kia trong thời gian ngắn ngủi hai tháng lại có đột phá mạnh mẽ như vậy? Điều này, loại tốc độ này cũng quá kinh khủng đi, quả là không thể tưởng tượng được!

Bọn họ lại không biết khi ở Thiên Hương. Tu vi của Quân Mạc Tà còn thấp, nhiều nhất chẳng qua là do Hồng Quân Tháp giả trang mà thôi, mà bây giờ tu vi tiến nhanh lại càng tăng thêm quyền hạn cho Quân Đại thiếu gia, khiến giờ hắn có được khí thế áp đảo đến mức đáng sợ, không chút do dự sử dụng toàn bộ linh lực, trực tiếp khởi động Hồng Quân Tháp!

Khác biệt giữa hai thời điểm này không được tính là một trời một vực, thế nhưng cũng rất kinh khủng, sao có thể coi như giống nhau cho được?

Mà hiện tại sở dĩ Quân Mạc Tà hiện thân đi ra một là có ý định từ trước. Thứ hai là chứng kiến bộ dạng thất hồn lạc phách của đám huyền thú chi vương này. Trong lòng hắn quả thực có phần không nỡ. Dù sao đây cũng là đồ mà bọn họ đã bồi dưỡng mấy trăm năm, không biết tổn hao bao nhiêu khí lực, bao nhiêu lần tiếp sức rốt cuộc mới thành công.

Nếu như mình lấy đi, vậy có thích hợp không? Đương nhiên hắn lại chỉ coi là một nửa bản thân tham gia cướp đồ mà thôi, Cho nên Quân Mạc Tà tương đối thoải mái. Về phần một nửa khác, Quân Mạc Tà cho dù có hèn hạ hơn nữa cũng không nhẫn tâm để thành quả mà mấy ngàn vạn huyền thú mất mấy trăm năm cứ như vậy mà uổng phí.

Trong lòng Quân Mạc Tà, vị nhân loại này, thật ra còn nghĩ, nếu như có năng lực giúp đỡ, tự nhiên hắn cũng sẽ sẵn lòng, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn đám cao thủ có thực lực tương đương với chí tôn này bạo thể bỏ mình sao?

Vô luận là vì sự phát triển trong tương lai của mình, hay là có mục đích khác, nếu như đám Thú Vương này bị chết, thật là quá đáng tiếc! Cho dù không thể để cho ta sử dụng, thế nhưng kết một cái thiện duyên cũng tốt.

Phải biết rằng cao thủ như vậy chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu. Tự nhiên bây giờ còn cần thủ đoạn để nói một hồi. Mà biện pháp tốt nhất chính là ngụy trang.

- Hạc Trùng Tiêu, Hùng Khai Sơn, ha ha các ngươi ngược lại thật sự là khiến lão phu rất kinh ngạc.

Quân Mạc Tà làm ra vẻ than thở:

- Lúc trước lão phu thật sự không muốn tự hạ thân phận tới đối phó với một đám tạp chủng của Huyết Hồn sơn trang. Cho nên mới giao chuyện này cho hai người các ngươi. Ha ha chuyện đơn giản như vậy cư nhiên bị hai người các ngươi làm nháo loạn cả huyền thú triều, điều kỳ quái nhất chính là cư nhiên còn chưa giải quyết xong, còn khiến một nửa số huyền giả tụ tập ở đây nữa.

- Những thứ việc vớ vẩn này cũng không quá mức liên quan tới lão phu. Chuyện xảy ra cũng đã xảy ra rồi, chẳng qua là lão phu hơi chút hiếu kỳ, rốt cuộc là từ lúc nào lực lượng của thiên phạt từ yếu nhược lại mạnh mẽ như vậy? Lão phu nhớ rõ lúc trước theo như kỳ hạn của chúng ta chính là một tháng đúng không? Khi nào mà một tháng của Thiên Phạt sâm lâm lại biến thành bảy mươi ngày vậy?

- Thật đúng là lão nhân gia ngài a.

Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn lúc này mới xác định được thân phận của hắn, rốt cuộc thở phào một hơi, sau đó khuôn mặt đỏ tới mang tai, cực kỳ hổ thẹn một thời cảm giác khuôn mặt nóng bừng, hận không thể đào một cái lỗ để chui xuống...

Vị này cũng thật không nể mặt, lại có thể ở trước mặt mọi người nói ra chỗ khó xử của người ta...

Thật sự là dọa người a, vị tiền bối này thật sự không cho anh em chúng ta chút mặt mũi nào.

Hai người đều thở dài một hơi tự tìm một cái lý do...

Rất đơn giản: loại cái thế cao nhân này há lại là một tên tiểu tặc tùy tiện trộm cắp đồ của người ta? Chắc hẳn hẳn có dụng ý sâu xa, mà chúng ta lại không hiểu được, dù sao nhất định là chúng ta sẽ không lỗ...

Bọn họ nào biết trong con mắt của bọn họ vị cái thế cao nhân này, cơ hồ mỗi khi gặp được chuyện tương tự, đều dùng hết mọi khả năng để hãm hại, lừa gạt, thi hành chính sách vô lương vô sỉ không tín không nghĩa, mượn gió bẻ măng, lật mặt như lật bàn tay... Loại sự tình này đã sớm vô cùng thuần thục, hạ bút thành văn rồi...

Về phần lúc này đây cũng là do bất đắc dĩ bị bọn họ bức ra, khiến Quân đại thiếu khó có được một lần lương tâm lên tiếng...

- Thật hổ thẹn, tiền bối, chuyện này cũng chẳng trách được huynh đệ chúng ta, Huyết Hồn sơn trang thật sự là quá vô sỉ, từ Lệ Tuyệt Thiên trở xuống đều không có người nào tốt cả. Lại có thể tập hợp toàn bộ huyền giả của đại lục để đối phó chúng ta, chúng ta là vạn bất đắc dĩ, vì hết thảy lời nhắc nhở của Thành tiền bối, mặc dù tổn hao nhiều rất nhiều thực lực của thiên phạt chúng ta, cũng không rõ cái giá để phát động huyền thú triều là bao nhiêu. Dù sao có ước định trước đây của chúng ta mặc dù muôn vàn khó khăn những cũng muốn hoàn thành. Tiền bối xin hãy nói một lời công đạo, chúng ta chân chính là đã tận tâm tận lực rồi.

Hạc Trùng Tiêu nhãn châu xoay động vội vội vàng vàng giải thích.

Ý trong lời nói tự nhiên là: chúng ta đã làm ra trận chiến lớn như vậy, ngươi cũng không thể không quản a.

Đương nhiên ngươi càng không thể đứng ngoài nhìn người khác đối phó với chúng ta, chẳng những không để người ứng phó với chúng ta, mà chúng ta vì chuyện của ngươi cho nên mới xảy ra chuyện lớn như vậy, ngươi thân là tuyệt thế cao nhân cũng nên xuất ra chút năng lực đi a. Chúng ta đã đại thương nguyên khí rất nhiều rồi đó....

- Ài, lúc trước sở dĩ tìm tới các ngươi làm chuyện này, thật sự là bởi vì nếu mang thân phận của ta đi xuất thủ đối phó với Huyết Hồn sơn trang, chuyện này đây chẳng phải là cấp mặt mũi cho Lệ Tuyệt Thiên sao? Quả thực chính là đề cao bọn họ! Hai người các ngươi vẫn không rõ điểm này sao? Nếu biết các ngươi đã làm ra trận chiến lớn như vậy, lại không thể thu xếp mọi chuyện, lúc trước ta đã...

Trong bụng Quân Mạc Tà đang tính toán, thế nhưng ngữ khí lại vẫn rất yên ổn, còn có một chút tiếc nuối trong đó nữa...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 123: Mãi Mãi Tin Ta.

- Đúng đúng, thân phận của ngài là gì chứ? Nếu như ngài tự tay đối phó với Lệ Tuyệt Thiên đó chẳng phải là cấp mặt mũi cho hắn sao? Quá nể mặt bọn họ rồi. Lệ Tuyệt Thiên cũng chỉ là nắm bột trước mặt ngài, là cái rắm mà thôi. Dù sao ngài cũng không nên tự thân xuất thủ, một khi xuất thủ, vậy ngài đã tự hạ thân phận của mình rồi!

Đôi môi dầy bịch của Hùng Khai Sơn khẽ mở, không ngờ lại nói năng vô cùng lưu loát.

Vốn tưởng rằng kéo dài thời gian mà công việc lại vẫn chưa xong, cho nên vị thần bí cái thế cao nhân này mới tự thân tới Thiên Nam, ước định lúc trước chắc chắn bị hủy rồi.

Không thể tưởng được trong khẩu khí của vị cái thế cao nhân này lại hơi có ý tứ muốn tiếp tục, hai người không khỏi mừng thầm, vội vã nói!

Vị thần bí cao nhân này chịu cho bọn họ cơ hội, chẳng phải là nói có hy vọng tiến giai sao, oa! Oa ken két!

Nhưng mà Lệ Tuyệt Thiên lại là vị chí tôn đứng thứ hai trong thiên hạ, vậy mà ở trong miệng của Hùng Khai Sơn không khác gì một cái rắm...Điều này cũng quá khoa trương đi..

- Ừm, cho nên...?

Quân Mạc Tà trầm ngâm.

- Cho nên việc này cứ để chúng ta làm đi.

Hạc Trùng Tiêu sợ Hùng Khai Sơn mở miệng sẽ không tốt, vội vàng đón lời. Vỗ ngực xung phong nhận việc.

- Ừm... Đã như vầy... Cũng tốt... Ài!

Quân Mạc Tà dùng thanh âm già nua, giống như một người ở đỉnh cao cảm thấy đơn độc, thở dài một hơi, có phần chán nản nói:

- Đối với Lệ Tuyệt Thiên đám tiểu bối này lão phu thật đúng là không có nửa điểm hứng thú...

- Ngài không có hứng thú, vậy quá tốt rồi, ngài cứ yên tâm, chuyện này cứ giao cho huynh đệ chúng ta, khẳng định sẽ làm ngài hài lòng...

Hùng Khai Sơn vỗ tay một cái, âm thanh ròn tan đột ngột vang lên.

Hạc Trùng Tiêu lại đang suy nghĩ: câu nói "Lệ Tuyệt Thiên đám tiểu bối này" khẩu khí so với lúc ở Thiên Hương còn lớn hơn a...

- Vị...tiền bối này, trước tiên không nói tới chuyện hứng thú hay không có hứng thú, nhưng mà Phạt Thiên Thánh Quả chính là đồ của ta.

Xà Vương Thiên Tầm có phần sốt ruột, tiến lên một bước sau đó nói:

- Vãn bối phụng mệnh trông coi Phạt Thiên Thánh Quả, mà nó lại bị mất trong tay của vãn bối. Đó chính là trách nhiệm của vãn bối, xin tiền bối đem Thánh quả trả lại, vãn bối cảm kích vô cùng, mãi mãi khắc ghi đại ân của tiền bối.

Những lời này của Xà Vương Thiên Tầm cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh, tiến thối đều có, thật ra điều này lại khiến Quân Mạc Tà có phần tán thưởng. Nhưng mà với tính tình của Quân đại thiếu, thứ tốt một khi tới tay há có đạo lý phải nôn ra?

- A? Tiểu cô nương có làn da trắng nõn này thật ra nói rất được, ngôn từ rất sắc bén, nhưng mà vừa rồi người mắng ta chính là tiểu nha đầu ngươi sao?

Quân Mạc Tà nói xong lời cuối cùng, thanh âm liền trầm xuống, uy áp khủng bố vô cùng vô tận tuôn ra. Bước đầu tiên chính là uy hiếp thị quy! Hù dọa mới là thượng sách, nếu như vạn nhất không dọa được, sẽ còn bước thứ hai.

Áp bức giống như thiên quân vạn mã, khiến Xà Vương Thiên Tầm kêu lên một tiếng đau đớn, lui lại ba bước mới nỗ lực đứng vững, thế nhưng sắc mặt lại có chút tái nhợt. Nhưng nàng vẫn quật cường ngẩn đầu lên nói:

- Chức trách của vãn bối, cho dù có chết cũng không bỏ! Tiền bối nếu bởi vì Thiên Tầm không hiểu chuyện mạo phạm, vậy cứ việc xuất thủ. Thế nhưng vẫn xin tiền bối trả lại cho Thiên Tầm Thánh quả!

Hạc Trùng Tiêu lại rất gấp gáp. Xà Vương Thiên Tầm nói những lời này không thể nghi ngờ chính là đắc tội với cao nhân trước mắt. Thu hồi Thánh quả cũng chỉ là việc nhỏ, thế nhưng vạn nhất khiến cao nhân tức giận, chỉ sợ hắn nhấc tay cũng có thể đoạt được cái mạng nhỏ của Thiên Tầm, cho nên hắn không khỏi gấp giọng nói:

- Tiền bối bớt giận, tiểu muội còn trẻ người non dạ, bởi vì nóng lòng vì chuyện thiên phạt Thánh quả cho nên mới mạo phạm tiền bối, xin tiền bối đại nhân đại lượng, bỏ qua cho!

- Cái gì mà thiên phạt Thánh quả? Tên của nó tại sao lại loạn lên rồi?

Quân Mạc Tà làm ra bộ dạng dạy bảo, nói:

- Quả tử này rõ ràng là Thiên Tà Vạn Độc quả! Không hiểu không nên gọi lung tung. Tiểu nha đầu, ngươi xem các ngươi là tám tên tiểu thú. Tu vi bản thân cũng không kém! Thế nhưng ta cũng phải nói cho các ngươi hiểu, trong các ngươi tuyệt đối không có bất luận người nào có thể chịu đựng nổi một giọt quả dịch của Thiên Tà Vạn Độc quả này! Vô luận ai ăn vào cũng chỉ có một kết quả là chết mà thôi! Lão phu lúc trước hạ thân phận xuất hiện là có hảo ý, nha đầu ngươi sao lại không biết phân biệt vậy, ta cũng không cần phải so đo với tiểu nha đầu ngươi!

Bước thứ hai, chính là thuyết phục, nếu không thể thuyết phục...

- Cho dù bạo thể mà chết, đó cũng là mệnh của vãn bối.

Xà Vương Thiên Tầm rất chấp nhất, giương bàn tay nhỏ bé trắng noãn ra, không hề để ý tới ánh mắt ra hiệu của Hạc Trùng Tiêu, Hùng Khai Sơn.

Ngươi nói xem, Hạc tam, Hùng tứ sao không thể không vội đây? Thiên phạt Thánh quả này tác dụng không ngoài việc tăng cường tu vi của đám Thú Vương, thế nhưng tác dụng phụ của nó lại phi thường khủng bố, có thể nói là phương pháp tốt nhất để tự tử. Mà vị cao nhân thần bí trước mắt này lại có thủ đoạn tạo hóa a.

Nếu như có thể đổi thiên phạt Thánh quả để kết giao với vị cao nhân này, đó cũng là vụ buôn bán có lời, thế nhưng Thiên Tầm nói những lời này không thể nghi ngờ đã triệt để đập vỡ vụ mua bán này. Hơn nữa Thánh quả ở trong tay ngươi, mà người ta lại cướp đoạt được, ngươi có thể làm gì đây, còn không phải là nhìn người ta nghênh ngang rời đi sao, nếu chỉ rời đi đã tốt, vạn nhất người ta mất hứng, trực tiếp xuất thủ giết chết vài người chúng ta, lúc đó ngươi đi đâu kêu oan đây!

- Thôi thôi! Tiểu nha đầu này nói cũng có đạo lý, lão phu lúc trước lấy quả tử kia mặc dù là có tâm cứu người, thế nhưng rốt cuộc vẫn là đồ của ngươi. Xác thực là không hợp lý, thế nhưng cứ để các ngươi bừa bãi phục dụng, cho dù là phí của trời không nói, thế nhưng tính mạng lại khó bảo toàn. Gặp gỡ tức là hữu duyên, lão phu lấy vật này cũng là để luyện dược mà thôi, đành vậy, làm người tốt ta cũng cố mà làm cho chót!

Quân Mạc Tà làm ra bộ dáng đau khổ như có người cắt vài cân thịt trên người hắn vậy, nói:

- Lão phu muốn lấy Thiên Tà Vạn Độc quả này là để luyện chế một ít đan dược, mà các ngươi cần quả tử này, mục đích không nằm ngoài việc muốn đột phá bình cảnh, tiến giai, lão phu khi luyện thành đan dược sẽ cho các ngươi vài viên, đảm bảo các ngươi có thể nhẹ nhàng không trải

qua nguy hiểm tiến giai! Thế nào? Chuyện này đến đây thôi chứ? Tám các ngươi không trải qua nguy hiểm, nhẹ nhàng tiến giai, các ngươi còn mong gì?

Bước thứ ba cũng là một bước cuối cùng, điều kiện trao đổi! Nếu như tiếp tục không đồng ý, Quân đại thiếu cũng chỉ còn nước kiếm con lừa mà nói chuyện thôi, cũng chỉ đành hèn hạ trực tiếp ẩn thân rời đi!

Hắn vừa nói như vậy, lập tức khiến đám Thú Vương ở đây ánh mắt đều sáng lên, ngay cả Xà Vương Thiên Tầm cũng do dự. Hạc tam, Hùng tứ cực lực dùng ánh mắt nhìn Thiên Tầm thầm nghĩ: “Thiên Tầm muội tử, ngươi mau đáp ứng đi!”

Thật ra phục dụng Phạt Thiên Thánh Quả rất có khả năng bạo thể. Hậu quả này tất cả đám Thú Vương trong lòng đều rất rõ, nói không sợ hãi chính là gạt người! Thế nhưng vì đề cao thực lực, kéo dài tuổi thọ, bọn họ cũng không ngại nguy hiểm!

Thế nhưng hiện tại có một cách không trải qua nguy hiểm, an an ổn ổn là có thể tiến giai, hy vọng bày ra trước mắt, ai có thể không động tâm đây?

Nếu như những lời này phát ra từ miệng một người bình thường, các vị thú vương nhất định sẽ không tin: lừa gạt quỷ à? Chuyện ma quỷ như vậy nhiều lắm có thể gạt quỷ mà thôi! Dám đem tới lừa gạt chúng ta. nằm mơ đi!

Thế nhưng vị trước mắt này là ai?

Chính là một vị cao nhân chân chính a! Đơn thuần chỉ lấy tu vi mà nói, so với lão đại còn mạnh hơn nhiều. Mà trọng yếu hơn, lão Tam cùng lão Tứ lại chứng thật hắn có thể trợ giúp huyền thú đơn giản tiến giai!

Cho dù Hạc tam Hùng tứ không có nhiều chứng cứ xác thực, thế nhưng lại có một sự thực bày ngay trước mắt: Một bát cấp tiểu gia hỏa Thiết Dực Báo ấu tể xuất hiện ngoài ý muốn, sự thực bực này bày ra

trước mắt, không tin cũng không được, chứng tỏ người này có thực lực rất thần bí!

Nhất thời ánh mắt của mấy vị thú vương đều tập trưng nhìn tới Xà Vương Thiên Tầm, khiến nàng rất khó xử.

- Tại sao còn do dự như vậy, nếu như có nghi kỵ gì, Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn đều có thể làm chứng! Cứ coi như bọn họ bảo đảm giùm lão phu đi! Bọn họ rất hiểu lão phu, coi như chuyện này thành rồi nhé? Ha ha, tiểu nha đầu miên man suy nghĩ làm gì! Hạc tam Hùng tứ hai người các ngươi nguyện vì lão phu mà làm chứng! Đến lúc đó cũng không thiếu phần của các ngươi đâu!

Quân Mạc Tà làm ra vẻ trực tiếp hạ mệnh lệnh. Quân Đại thiếu gia nói xong lại trừng mắt nhìn sang Hạc tam Hùng tứ bên kia.

- Đúng, đúng, chúng ta bảo chứng, cửu muội ngươi còn không tin được sao?

Hùng Khai Sơn dầy môi nói.

Hạc tam lại tương đối cẩn thận, bất ngờ nghe được vị cao nhân thần bí này chủ động lên tiếng, hắn không khỏi ẩn ẩn cảm thấy có phần không ổn, thế nhưng suy nghĩ một hồi, sau đó cũng không có mở miệng nói chuyện, có hy vọng thủy chung so với không có tí gì còn hơn nhiều!

- Đã như vầy, không biết tiền bối ngài cần bao nhiêu thời gian mới có thể đem linh đan tới?

Xà Vương Thiên Tầm do dự một hồi, cảm thấy rất khó xử, nàng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, chần chờ mà hỏi.

Ta ngất, tiểu yêu tinh này! Ngay cả cắn môi cũng dễ nhìn như vậy! Quân đại thiếu khẽ rên rỉ một tiếng. Thiếu chút nữa bị rung động mà rơi xuống đất, hắn vội vàng ổn định lại tâm thần, duỗi ba ngón tay ra, nói:

- Chậm nhất là ba năm! Đợi khi ta tìm đủ tài liệu sẽ luyện thành linh đan!

Nói đến đây hắn đột nhiên nhớ ra cái gì đó. Lục lọi trong ngực một hồi, sau đó móc ra một cái bình ngọc, nói:

- Lão phu cũng không thèm chiếm tiện nghi của đám tiểu bối các ngươi, vẫn là câu nói kia, gặp gỡ tức là hữu duyên, ta cũng thanh toàn cho các ngươi một chút, trong bình này có vài viên đan dược. Chính là lúc trước lão phu nghịch ngợm mà thí nghiệm ra, cũng chỉ là chút tài liệu vô dụng, phục dụng một khỏa mà nói đại khái có thể làm tăng mười năm công lực, ài thật sự là tài liệu rất khó tìm. Nếu không há lại có thể dừng lại ở đó!

Hắn nói xong liền xuất ra tám viên đan dược, lăng không mà ném xuống dưới. Không nhiều không ít, mỗi người một viên, ách, là mỗi thú một khỏa.

Sư Vương, Hầu Vương, Hổ Vương đều cầm trong tay một viên đan hoàn nho nhỏ, có phần tò mò cùng lưỡng lự, không biết có nên phục dụng hay không.

Hùng Khai Sơn lại không có cố kỵ nhiều như vậy, trực tiếp ngửa cổ mà nuốt xuống, sau đó vận công, đột nhiên hắn bị dọa cho nhảy dựng lên:

- A?

Vận hành liền ba lượt đã hấp thụ xong dược lực. Thân mình hắn chính là cao thủ cấp chí tôn, thân thể cường hãn càng mạnh hơn nhiều so với nhân loại, tự nhiên có thể nghiệm chứng kết quả. Hắn vừa mừng vừa sợ kêu lên:

- Thật có thể gia tăng công lực. Thấp nhất cũng là mười năm tinh tu! Thần dược a!

Lời này vừa nói ra, Hạc Trùng Tiêu cũng nhịn không được mà nuốt xuống, sau đó tự nhiên cũng là một phen kinh hỉ.

Chứng kiến thần sắc của hai người như thế, không giống như là đang gạt người, mấy tên Thú Vương khác đều nhìn nhau, sau đó đều nuốt đan dược xuống, không tới một hồi, đột nhiên đám này đồng thời đứng thẳng, mười sáu con mắt nóng bỏng không hẹn mà cùng nhìn Quân Mạc Tà.

Trời ạ, trên đời này không ngờ thật sự có loại đan dược thần kỳ có thể tăng cường công lực a! Không ngờ là thật sự tồn tại a!

Trời ạ, không hề có bất kỳ tác dụng phụ nào! Tất cả Thú Vương ánh mắt đều trở nên nóng rực!

Cao nhân a.

Đến lúc này, chuyện tình lúc trước vị cao nhân này nói có thể dùng Phạt Thiên Thánh Quả để luyện chế ra đan dược đột phá tiến giai, đám người lại càng thêm tin tưởng!

Vừa rồi vị tiền bối kia nói cái gì: Lúc trước chỉ là thí nghiệm chơi, cũng chỉ là tài liệu vô dụng mà thôi, nếu không há chỉ có thể dừng lại như thế! Thần a, tài liệu vô dụng đã có thể luyện chế được như vậy, nếu dùng tài liệu tốt vậy sẽ thành cái dạng gì!?

Sự thật bày ra trước mắt, còn hoài nghi cái nỗi gì? Chuyện này chính là ngàn năm có một a, đều không phải trải qua sinh tử để tấn cấp! Chuyện thật tốt a! Nằm mơ cũng không nghĩ ra chuyện tốt như vậy!

Quân Mạc Tà ở giữa không trung, hắc bào tung bay, lăng không chắp tay mà đứng, ánh mắt nhìn về phía xa trông có vẻ xuất trần, cao nhân thế ngoại.

Hừ hừ không tin ta mới là lạ!

Rốt cục cũng chấn trụ được đám đầu gỗ này!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 124: Bội Thu!

Quân Mạc Tà thở dài một hơi, trong vòng ba năm ta chẳng lẽ lại không thể tiến tới tầng thứ sáu, thứ bảy hay sao? Cho nên vừa rồi ca mới nói là ba năm đó.

- Đúng rồi, lần này tới đây, còn có một chuyện khác, thiếu chút nữa thì quên mất. Quân Mạc Tà chắp tay chậm rãi nói:

- Nghe các ngươi nói muốn quyết đấu cùng đám người Thiên Nam thành? Có việc này không?

- Có! Ngày kia sẽ quyết đấu!

Hạc Trùng Tiêu càng thêm cung kính hơn.

- Ừ, người của Quân gia cùng Độc Cô gia ở thành Thiên Hương cùng lão phu có chút quan hệ sâu xa, lão phu không hi vọng người của hai nhà này bị tổn thương. Hy vọng các vị có thể xem xét, coi như cấp mặt mũi cho lão phu đi.

Quân Mạc Tà dùng một loại ngữ khí chậm rãi như thỉnh cầu, thế nhưng cẩn thận nghe ra lại giống như mệnh lệnh vậy.

- Việc này dễ thôi.

Hạc Trùng Tiêu ha ha cười nói:

- Chúng ta hòan toàn không có ý định đối phó với hai nhà này.

Hắn nghĩ một lát, sau đó móc trong người ra một cái bình ngọc nhỏ, nói:

- Như vậy đi, trong lọ thuốc này có một ít bột, khi quyết đấu, người của hai nhà hãy bôi một chút bột này lên người, đảm bảo phải hết sức cẩn thận, tất cả huynh đệ sẽ không công kích bọn họ, cho dù bị hai nhà bọn họ đánh, chúng ta cũng sẽ không đánh trả.

- Như vậy rất tốt, đa tạ.

Quân Mạc Tà nhàn nhạt cười cười, cũng không biểu hiện ra là đang coi trọng việc này, cũng không làm ra vẻ quá vui mừng, bộ dáng bình thường như mây trôi nước chảy.

Chúng Thú Vương chỉ cảm thấy một trận hoa mắt, cao nhân ở trong không trung đã biết mất, tiếp đó tại vị trí của Hạc Trùng Tiêu, bình ngọc trong tay hắn cũng đồng thời biến mất không thấy.

Thân pháp thần kì a!

Các vị Thú Vương càng thêm bội phục.

Rốt cục cũng làm xong hai chuyện, Quân Mạc Tà giả trang thành công, rốt cuộc đánh bạo trở về. Trước khi đi đương nhiên còn tạo ra một hồi sợ hãi cho đám Thú Vương.

Thế nhưng đi được không xa, hắn liền nghĩ tới ngày kia mới quyết chiến, thời gian vẫn còn sớm, trong Thiên Phạt sâm lâm này không ngờ còn có loại Thiên Tà Vạn Độc quả, thật sự là khiến người ta kinh dị, không biết còn có thiên tài địa bảo khác hay không? Vừa rồi bản thiếu gia sao lại không nghĩ qua nhỉ, quá vội a!

Nghĩ như vậy, khiến trong lòng hắn có chút ngứa ngáy.

Thân hình đơn giản chuyển một lần, liền triển khai Âm Dương Độn của một tiếng đã biến vào chỗ sâu nhất trong Thiên Phạt sâm lâm.

Trong rừng.

- Tam ca, Tứ ca, các huynh mau nói đi, cao nhân kia rốt cuộc là ai vậy? Sao hai người các huynh lại có vẻ như rất quen thuộc hắn thế? Lại có thể nháy mắt đảm bảo để hắn đem đệ nhất trọng bảo của Thiên Phạt sâm lâm chúng ta đi?

Xà Vương Thiên Tầm nghi hoặc nói:

- Tuy nhiên người này đúng là có thực lực bí hiểm, vượt quá xa mà muội có thể đụng tới. Thế nhưng muội xem ra các huynh lại có bộ dạng ước còn không được như vậy? Chẳng lẽ các huynh lại tin tưởng hắn như vậy? Đây chính là tâm huyết kết tinh hơn ba trăm năm của thiên phạt chúng ta đó!

Nghe những lời này tất cả đám thú đều nhìn về phía Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn. Nói thật bọn họ cũng đang ở trong sương mù. Quân đại thiếu gia ngụy trang thành cao nhân xác thực là biểu hiện ra thực lực mạnh mẽ, khí thế duy ngã độc tôn, thế nhưng phần đe dọa này lại không thích hợp để đe dọa ở Thiên Phạt sâm lâm, nếu như không có lúc trước từng tiếp xúc Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn. Cho dù Quân Đại thiếu gia lợi hại hơn nữa, cho dù có thể giết chết toàn bộ đám Thú Vương, cũng không khiến bọn họ sợ hãi!

Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn lại có bộ dạng rất đắc ý, dù sao cái thế cao nhân bực này một khi có thể lôi kéo, cơ bản chẳng khác nào đám huynh đệ tỷ muội sau này tiến giai cũng không thành vấn đề! Khi đó hai người mình chính là đại công thần của Thiên Phạt sâm lâm a!

Tập thể tiến giai, hơn nữa lại không có nguy hiểm gì, con đường trước mắt trải rộng thềnh thang!

Chuyện tốt bực này tại Thiên Phạt sâm lâm trong vòng vài ngàn năm cũng chưa từng có một lần!

Đây tuyệt đối là sự kiện sáng tạo lịch sử a!

Hai người đang dương dương đắc ý muốn khoe khoang hai câu, biểu hiện ra bản thân có thể giao du rộng rãi, không có chuyện gì là không làm được! Thế nhưng lúc này đột nhiên há to miệng nhưng lại không nói được câu gì.

Đúng vậy, vị cao nhân thần bí này rốt cuộc chính là vị cao nhân kia, thế nhưng hai thú cũng chỉ biết có một cái tên "Phong Thanh Dương", thậm chí còn không biết cái tên này là thật hay giả, về phần người này rốt cuộc là ai, nghỉ ngơi ở đâu, phẩm hạnh như thế nào? Những thứ này một điểm hai người cũng không biết! Đến tận lúc này hai Thú Vương mới phát hiện vấn đề nghiêm trọng!

Ta xxx!

Hai chúng ta lại đảm bảo cho một người không hề biết thông tin gì về hắn!

Lại có thể cam tâm tình nguyện, chuyện này là sao đây!

Vạn nhất nếu không có tin tức, ba năm sau không có bất kỳ tin tức gì, lão ca hai người biết làm sao, đến lúc đó đi đâu tìm ngươi để lấy thần đan đây?

Cho dù sau khi ăn thiên phạt Thánh quả rất nguy hiểm, có thể bị bạo thể, thế nhưng nó thật sự là pháp môn tăng lên thực lực. Không có nguy hiểm ổn định thăng cấp xác thực là rất hấp dẫn, thế nhưng thủy chung cũng chỉ là cái bánh vẽ trên giấy, cũng không thể ăn được, như thế chẳng còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa, vạn nhất chuyện này cuối cùng thất bại, muốn đi tìm người cũng không tìm được!

Rốt cục hai đại Thú Vương đã suy nghĩ cẩn thận, cuối cùng lại không biết nói cái gì cho phải, nhất thời đều đưa mắt nhìn nhau, không biết làm sao.

Triệt để là luống cuống!

Mấy vị Thú Vương đang chờ đáp án, ai cũng gấp gáp, ai cũng có thể nhìn ra sắc mặt không đúng của hai thú, có một vị khẩn trương đứng ra hỏi:

- Tam ca, Tứ ca, rốt cuộc là sao đây? Hai huynh đều nói đi. Ở đây đều là huynh đệ tỷ muội nhà mình, còn phải giữ bí mật sao!

Như thế nào? Ta cũng đâu biết đại gia hắn! Các ngươi hỏi chúng ta, chúng ta đi hỏi ai đây?

Mịa, bọn hai người lão tử cũng không phải là bị người bán sao? Một thời gian hai người đều dâng lên cảm giác bất ổn...

Hạc Trùng Tiêu buồn bực trong lòng, nhịn không được hai mắt khẽ đảo, nói:

- Lo lắng cái rắm gì! Tuyệt đại cao nhân có tu vi như vậy, chính là cao thủ xưa nay khó gặp, sao phải tới hạ mình để gạt Phạt Thiên Thánh Quả chứ? Những chuyện khác không nói, cho dù vị tiền bối kia có cứng rắn cướp đồ, chúng ta liệu có phản kháng được không? Mọi người cứ kiên nhẫn chờ mới là vương đạo, chỗ tốt khẳng định không thiếu! Gấp cái gì? Vị tiền bối kia không phải đã cho chúng ta một lời hứa ba năm sao? Ba năm đối với chúng ta cũng chỉ là một giấc ngủ mà thôi, các ngươi nguyên một đám vội vàng hấp tấp còn có nửa điểm phong phạm vương giả không? Tất cả giải tán đi thôi! Hai ngày nữa còn có trận đại chiến nữa đó!

Hùng Khai Sơn vội vàng ngắt lời nói:

- Đúng vậy, xem bộ dáng hùng hổ của các ngươi kìa, lão tử nhìn thoáng qua một cái là cảm thấy đau đầu, mau cút đi, còn đứng đây làm gì! Mau về dưỡng tinh thần cho tốt, nếu không vài ngày nữa sao có thể chiến đấu với cường địch!

Chúng Thú Vương có vẻ không vui, trong lòng thầm oán: nói đến bộ dạng hùng hổ, cũng chỉ có ngươi mới xứng, sao lại nói lên đầu chúng ta?

Mắt thấy vẻ mặt nghiêm túc của hai vị huynh trưởng này, cho dù có hoài nghi cũng không làm được gì, cũng chỉ có thể im lặng mà rời đi.

Trong lòng mỗi một vị đều có trông cậy vào một phần hảo sự: Tại ba năm sau có thể bình an tiến giai.

Tựa như Hạc Trùng Tiêu đã nói, đối với số ít huyền thú chi vương mà nói thời gian ba năm xác thực chỉ là một giấc ngủ mà thôi. Đối với sinh mệnh dài đằng đẵng như huyền thú, tuy vẫn chưa đến độ trường sanh bất lão, thế nhưng so với nhân loại bình thường, lại có tuổi thọ gấp mười lần, thậm chí là mấy chục lần!

Chỉ phải đợi ba băm...Là có thể đổi lấy bình yên tiến giai cùng với việc kéo dài tuổi thọ, vụ mua bán này vô cùng có lợi. Nói là đổi lấy cả bầu trời cũng không quá, tuy đám thú vương này cũng có ít nhiều hoài nghi, nhưng vị cao nhân thần bí này rất đáng để tin tưởng, không những thần bí mà còn có tu vi cường hãn nữa, người này cũng cho đám người bọn họ phục dụng một loại đan dược thần kỳ, mỗi một người đều được tăng mười năm công lực. Đồ vật này đừng có nói là nếm qua, gặp qua, cho dù là nghe cũng chưa từng nghe nói!

Chỉ cần sau khi phục dụng loại đan dược này có thể tăng lên mười năm công lực, quá nghịch thiên đi. Vậy còn chuyện gì mà không thể làm được đây?

Đương nhiên sự băn khoăn của bọn người Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn hoàn toàn là không cần thiết, vì cuộc trao đổi này, Quân Mạc Tà hoàn toàn không có ý định chạy làng.

Việc này đối với hắn mà nói thật sự chính là chuyện tốt chỉ thể gặp mà không thể cầu. Một khi đề đám Thú Vương này bình yên tiến giai, vậy chẳng phải bọn hắn sẽ thiếu mình một cái nhân tình sao? Chuyện này há có thể làm miễn phí?

Nhưng tất cả đều lại là đám chí tôn cấp bậc! Sướng a!

Được bảo nơi tay khiến Quân Đại thiếu gia rất sung sướng, một đường rời đi, cái miệng cười đến nỗi không khép lại được.

Thiên Phạt sâm lâm thật là xứng với cái danh bảo địa, cái gì cũng có! Thật sự là khiến người ta hưng phấn! Nguyên bản tại thành Thiên Hương tìm khắp không thấy, hao hết tâm lực cũng không thể tìm được các loại dược liệu, thế nhưng ở đây lại tìm được! Không quan tâm tới có nhiều loại dược liệu quý hay không, thế nhưng chỉ với một bãi đất hoang đã có một đống a, quả thực là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

Hơn nữa dường như căn bản cho tới bây giờ cũng chưa từng có người thu thập qua.

Thật sự là sướng a! Quả thực là quá sướng đi!

Thậm chí có rất nhiều cực phẩm dược liệu để phụ giúp khi sử dụng cửu cấp Huyền Đan đỉnh phong, như Tam Sắc Linh Chi, Thiên Tinh thảo, Cửu Huyền căn ba loại hãn thế linh dược chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu, trong này lại có thể tìm được một cây Thiên Tinh thảo! Đây chính là cực phẩm linh dược gần với cấp bậc của Thiên Tà Vạn Độc quả!

Điều này thật sự là vui mừng ngoài ý muốn! Giống như là thường nhân nhặt được đống vàng từ trên trời rơi xuống vậy.

Trong lòng Quân Mạc Tà nóng lên, tiếp tục bảo trì Âm Dương Độn hướng sâu vào trong, một đường đi tới, một đường nhìn thấy các loại dược liệu quý hiếm đều thu hết vào trong Hồng Quân Tháp, hắn phi thường cao hứng. Khi tiến vào không biết là bao sâu, đột nhiên hắn cảm thấy có điểm không đúng!

Bởi vì trong khu vực trước mắt này không ngờ lại hoàn toàn không có bất kỳ dấu vết gì của huyền thú! Ngay cả phi điểu trên bầu trời cũng không có lấy nửa con, mặt đất rất sạch sẽ, ngay cả con kiến cũng không thấy, điều kỳ quái nhất chính là ngay cả ở dưới nền đất cũng không thấy một con giun!

Thật sự là quá mức tĩnh lặng!

Chẳng lẽ ở đây lại tồn tại một nơi giống như vạn độc chi địa?

Quân Mạc Tà nhìn nhìn hoa cỏ cây cối chung quanh, vẫn xanh um tươi tốt, hắn vận khởi Khai Thiên Tạo Hóa Công hít thở một hơi, không khí vẫn rất trong lành, không có dạng gì là bị nhiễm độc cả. Hơn nữa linh khí ở đây không ngờ lại sung túc vô cùng.

Nhưng sinh cơ bừng bừng như vậy lại hoàn toàn không hề có dấu vết tồn tại của động vật?

Chuyện này cũng quá kỳ quái đi!

Quân Mạc Tà cẩn thận từng ly từng tí phiêu động tiến lên phía trước. Thế nhưng càng đi sâu vào trong, cây cối hoa cỏ lại càng thêm tươi tốt, chung quanh không có nửa điểm động tĩnh. Không khí cũng càng ngày càng tươi mát, càng ngày càng thoải mái.

Quân Mạc Tà rốt cục cũng giải trừ trạng thái Âm Dương Độn, bỗng nhiên hiện thân tại trong rừng, hắn thoải mái hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn chung quanh, đủ loại hoa đua sắc khoe màu, tuy đã là cuối mùa thu thế nhưng ở đây lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, vẫn là một mảnh xanh biếc.

Vạn vật đều yên tĩnh, Quân Mạc Tà đột nhiên có một loại cảm giác độc lập mà vi diệu. Tựa hồ sau khi bản thân tới thế giới này, tâm tình của mình trở nên rất xáo động, lúc này cũng đã bình thản lại.

Cảnh tượng vạn vật đều yên tĩnh này, lại khiến người ta dễ dàng nhớ lại chuyện cũ trước kia. Cũng rất dễ dàng làm cho người ta dường như có một loại cảm giác kỳ diệu như linh hồn được tẩy rửa.

Quân Mạc Tà giẫm lên bãi cỏ mềm mại phía dưới, phát ra thanh âm sa sa nhu hòa, tựa như là tiết tấu bản thân đi trong mộng vậy. Nhất thời

vạn chuyện hỗn loạn mưu tính trong lòng bỗng dưng như lắng xuống, thân thể giống như trong mộng du.

Trong lúc bất tri bất giác Quân Mạc Tà rơi vào một loại trạng thái vô ý thức, đi tới dưới một tán cây hoa thụ, chậm rãi ngồi xuống. Động tác của hắn rất nhu hòa, dường như sợ mình có thể phát ra thanh âm sẽ phá vỡ cảm giác yên lặng trong tâm linh.

Thiếu niên cứ như vậy ngồi lẳng lặng, một tay nâng cằm, hai mắt mê mẩn ngơ ngẩn nhìn về phía trước, tựa hồ như không thấy thứ gì cả. Như mây như khói, như mộng như ảo, như si như say.

Trải qua một thời gian dài, hắn dường như đã hiểu lòng mình, lệ khí lớn lao trong linh hồn tựa hồ giống như từng giọt một bị cảnh vật bên ngoài hút ra, cảm giác huyền ảo tới cực điểm, trong ý niệm lại ẩn ẩn có một loại tư vị siêu thoát bỏ đao lập địa thành Phật vậy...

Trên hoa thụ, một mảnh hoa tàn phiêu vũ xoay tròn rơi xuống, vô thanh vô thức rơi trên vai hắn, hắn lại giống như hoàn toàn không có phát giác, gió nhẹ thổi qua, vài sợi tóc mềm như hòa phất phơ trước mặt hắn...

Thời gian chậm rãi trôi qua giống như một thế kỷ, lại giống như trong nháy mắt vậy.

- Hoa rơi người cô độc, mưa thổi cánh nhạn bay.

Quân Mạc Tà ngâm lên một tiếng, sau đó ngẩng đầu, hai con mắt híp lại nhìn cảnh sắc giống như thơ như mộng, hắn hít một hơi thật sâu, lẩm bẩm:

- Đẹp quá, ngay cả ta toàn thân máu tươi, đao kiếm ngấm vào tim cũng có cảm giác quy ẩn siêu thoát!

Hắn lưu luyến vạn phần nhìn cảnh sắc chung quanh một chút. Quân Mạc Tà có một loại cảm giác giống như thần hồn về khiếu, hắn cười khẽ

hai tiếng, tự giễu nói:

- Nếu như có một ngày có thể ẩn cư ở chỗ này, chắc hẳn cũng là một chuyện đáng mừng trong đời! Chẳng qua là nơi thế ngoại đào nguyên ưu nhã bực này thật sự không thích hợp với một sát thủ!

Thân ảnh phiêu khởi, chân không dính đất nhẹ nhàng xẹt qua bụi hoa cỏ. Quân Mạc Tà ngự gió mà đi, trong lúc thảnh thốt đã tiến nhập vào một mảnh u tĩnh này.

Phía trước chính là một mảnh rừng cây dày đặc, cơ hồ không có khoảng trống, tùy tiện tìm một gốc cây chỉ sợ cũng có mấy trăm thậm chí mấy ngàn năm tuổi, chen chúc cùng một chỗ, hai gốc cây cạnh nhau cơ hồ không có khoảng cách, không ngờ lại sinh sôi cùng một chỗ, giống như được kết lại vậy.

- Ở loại địa phương này tại sao dường như lại có bóng dáng của con người?

Lòng hiếu kỳ của Quân Mạc Tà nổi lên. Xuất phát từ từ sự cẩn thận của sát thủ, hắn lập tức tiến vào trạng thái Âm Dương Độn, bay bổng xuyên vào.

- Trời ạ! Một địa phương thật xinh đẹp!

Đám cây cổ thụ vây quanh, không ngờ ở chính giữa lại là một cái hang nho nhỏ, mặc dù kiến trúc không phải là do người tạo nên, dường như là hết thảy đều do tự nhiên an bài, ngược lại càng khiên tâm hồn người ta rung động.

Hoa cỏ thấp thoáng bên trong, ẩn ẩn có một mùi thơm nồng truyền vào mũi, Quân Mạc Tà nhịn không được mà thăm dò tiến tới, hắn hít một hơi thật sâu. Chỉ cảm thấy toàn thân thư thái, không ngờ lại khiến tinh thần chấn động. Theo mùi hương mà đi, mới đi được một đoạn, đột nhiên con mắt trợn trừng, hắn nhịn không được thiếu chút nữa kinh hô lên, cuối cùng kịp thời dùng một tay bưng kín miệng lại.

Mấy khối đá vụn dưới một cây đại thụ lớn trước mặt hắn, lấp ló phát ra ba màu quang mang, kim, hồng, bạch sắc khiến Quân Mạc Tà hít một hơi lãnh khí!

Là trân bảo Tam Sắc Linh Chi, tựa như là nấm mọc đầy quanh đây! Khoảng chừng bảy tám cây, hơn nữa trong góc bên cạnh còn có vài gốc linh dược quý hiếm rất khó gặp được!

Không phải mình đang nằm mơ chứ?

Tâm hồn Quân Mạc Tà như bị một loại hạnh phúc tột độ vây lấy! Hắn luôn ước ao bấy lâu, chờ khi hắn bước vào tầng thứ ba là có thể luyện được Tẩy Tủy Đan, mà tài liệu cần thiết tại thành Thiên Hương, trong mười loại cũng chưa chắc có thể tìm được một loại, nhưng chỉ một buổi tối ở Thiên Phạt sâm lâm lại có thể gom đủ! Thậm chí còn là dược vật cao cấp hơn a!

Nguyên bản Quân Mạc Tà mãi lo âu, mắt thấy bản thân sắp đột phá, nhưng dược liệu trong túi lại trống rỗng, thật sự là đau đầu, thật không ngờ khi đi vào Thiên Phạt sâm lâm. Bản thân tùy tiện một đường đi tới lại ù ù cạc cạc vớ được một đống.

Thật sự là khiến người ta kinh hỉ một cách khó hiểu. Thật không biết Thiên Phạt sâm lâm bao la này còn có thể khai quật được bao nhiêu tài nguyên quý giá đây? Nơi này chính là nơi phát ra thực lực cường hoành trong tương lai a.

Quân Mạc Tà mừng rỡ như điên lướt trên mặt đất, chỗ nào đi qua nơi đó liền trống trơn, cuối cùng còn lại hai cây, Quân Mạc Tà thoáng do dự, rốt cuộc cũng ngừng tay, sông ngòi không thể cạn, cây trong rừng không thể đốt hết, làm việc không nên quá mức tuyệt tình. Nếu như đối với loài người, Quân Mạc Tà có thể không chút do dự mà nhổ cỏ tận gốc. Thế nhưng đối với đống thiên địa linh bảo này, Quân Mạc Tà lại biết dừng lại đúng lúc.

Nếu như một khi đốn củi quá độ, rừng sẽ chẳng còn lại bao nhiêu.

Quân Mạc Tà phóng mắt ra tứ phương, thình lình phát hiện, cái tiểu cốc ẩn ẩn do đám đại thụ bảo vệ ở giữa dường như có rất nhiều linh dược, hắn đang nhìn không chớp mắt bụi cỏ ở gần đó, toàn là các loại dược liệu trân quý, không ngờ tùy ý cũng có thể bắt gặp!

Chẳng lẽ ở đây có tư vị linh khí chi nguyên gì đó sao?

Quân Mạc Tà thầm nói, càng cẩn thận tìm kiếm.

Vượt qua mấy cây đại thụ, trước mắt thình lình xuất hiện một cái thạch động, cửa động bị vài gốc đại thụ bao phủ, tin tưởng cho dù là bão gió thế nào cũng không ảnh hưởng tới bên trong. Cho nên trong thạch động nhất định là rất khô ráo.

Cùng lúc đó Quân Đại thiếu gia còn mơ hồ nghe được thanh âm rất nhỏ từ trong động truyền ra. Chẳng lẽ trong này còn có người ở? Nhưng thần thức của mình vừa rồi lại không có phát hiện gì dị thường a? Quân Mạc Tà lập tức cảnh giác, nhanh chóng tiến vào trong trạng thái Âm Dương Độn, vô hình vô ảnh nhẹ nhàng đi vào.

Khi đi vào trong động rồi nhìn vào, cái miệng của Quân Mạc Tà lập tức biến thành hình chữ O.

Hiện lên ở trước mặt hắn là một hình ảnh mà hắn vĩnh viễn không cách nào nghĩ tới. Hắn vốn tưởng rằng nơi bí ẩn này không hề có bất cứ muông thú nào tồn tại. Ở chỗ này nếu có người thì chắc chắn thấp nhất cũng là một vị Thú Vương đã hóa hình người!

Như thế mới xứng với hoàn cảnh ở đây.

Thế nhưng trên thực tế hiện ra ở trước mặt hắn lại là một gian thạch thất trụi lủi, ngay cả một cái giường cũng không có. Giống y như câu "Nhà chỉ có bốn bức tường". Duy nhất trên mặt đất của thạch thất xuất hiện một cái hắc bào rộng thùng thình, nhưng lại trông giống như tấm rẻ rách. Theo như ánh mắt của Quân Mạc Tà phán đoán, cái này không thể nói là hắc bào, mà phải nói là một miếng vải đen, nhưng lại giống như

hình y phục. Tin tưởng cho dù có là một con voi, xuyên qua hắc bào này cũng hắn vẫn còn rất vừa. Về phần loài người mà nói, hoàn toàn có thể coi như là cái chăn.

Trên hắc bào còn ẩn ẩn vết máu, xem ra dường như là nhặt được từ nơi nào đó, trên hắc bào còn có một con vật nho nhỏ màu trắng đang hấp hối. Quân Mạc Tà nhìn một cái, cơ hồ tưởng đó là Tiểu Bạch Bạch.

Thế nhưng nhìn kỹ lại tiểu động vật này lại dài hơn một chút so với Tiểu Bạch Bạch! Đầu tiểu thú trước mặt này chỉ lớn bằng cánh tay con người. Toàn thân tuyết trắng, cũng không có tới nửa cọng lông, hơn nữa màu trắng này lại khiến cho người nhìn cảm thấy rất thoải mái, màu trắng rất ưu nhã bạch khiết.

Nó cứ như vậy hấp hối nhìn Quân Mạc Tà đột nhiên hiện thân ở trước mặt, trong ánh mắt không ngờ lại không có nửa điểm kinh hãi, chẳng qua là chỉ nhướng mày lên nhìn, trong mắt lộ ra một mảnh bình tĩnh, thanh tịnh, thậm chí còn mang theo một cỗ ngạo nghễ khó tả!

Sau đó nó cúi đầu tựu như nhận mệnh. An tĩnh không hề nhúc nhích, giống như hết thảy sinh tử họa phúc đều không tồn tại trong mắt nó. Nhưng thân thể nho nhỏ này cứ như vậy bất lực cuộn mình nằm trên hắc bào, làm cho lòng người sinh ra một loại cảm giác trìu mến mãnh liệt.

Quân Mạc Tà mặc dù đến bây giờ đối với dã thú cũng không có gì kỳ thị, vốn dĩ tính cách của hắn cũng tuyệt đối không có khả năng thích gì đám động vật nhỏ. Nếu không lúc trước đã không đối xử với Tiểu Bạch Bạch như vậy. Nhưng khi hắn nhìn thấy tiểu thú này, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác mãnh liệt muốn che chở.

Loại cảm giác này chính thức là không thể vứt bỏ.

- Tiểu gia hỏa đáng thương, ngươi bị thương sao?

Quân Mạc Tà dùng một loại khẩu khí ôn nhu hiếm thấy, nhẹ nhàng ngồi xổm người xuống nhìn con tiểu thú trước mặt này.

Tiểu thú thờ ơ cúi đầu, căn bản không để ý đến hắn, không biết là nó hoàn toàn nghe không hiểu lời nói của Quân Đại thiếu gia hay là căn bản không thèm để ý.

Chứng kiến bộ dạng lười biếng đáng yêu của nó, Quân Mạc Tà đột nhiên nhớ tới Độc Cô Tiểu Nghệ lần này sở dĩ đi Thiên Nam, một trong những mục đích của nàng chính là muốn săn bắt Tuyết Thần Chiêu, sau đó dùng da lông làm cho gia gia của nàng một cái đai lưng.

Nhìn tiểu thú trước mặt này, thật sự là rất giống cao cấp huyền thú trong truyền thuyết, Tuyết Thần Chiêu.

Nhưng mà Quân Mạc Tà tỉ mỉ nhìn một hồi cũng không có phát hiện ra nửa điểm khí tức của huyền thú. Tự nhiên không có khả năng là bát cấp huyền thú Tuyết Thần Chiêu. Thậm chí cũng không phải bất kì loài bát cấp huyền thú nào, ngay cả huyền thú cũng không phải.

Chẳng lẽ đây chỉ là một tiểu chiêu thú nhỏ bình thường sao? Nhưng vì sao lớn lên lại xinh đẹp như vậy?

Quân Mạc Tà chậm rãi duỗi tay, nhẹ nhàng đụng đụng vào nó. Tiểu gia hỏa vẫn y nguyên buông lỏng cái đầu, không thèm nhúc nhích, thế nhưng toàn thân lại cứng đờ.

- Nguyên lai tiểu gia hỏa ngươi cũng biết sợ hãi!

Quân Mạc Tà ha ha nở nụ cười nói:

- Đừng sợ, ca ca là người tốt, là người tốt, trước tiên ta xem vết thương của ngươi cái đã, tiểu gia hỏa đáng yêu này. Để ca ca cho ngươi vài món ăn ngon nhé!

Người tốt? Quân Mạc Tà đã trải qua hai đời đến nay, đây chính là lần đầu tiên nói mình cư nhiên là người tốt.

Tuy chính xác ở trong mắt người nào đó hắn chính là người tốt!

Ôm tiểu thú này vào lồng ngực, Quân Mạc Tà liền vận khởi Khai Thiên Tạo Hóa Công, yên lặng thay nó kiểm tra toàn bộ thân thể.

Hắn cũng không có chứng kiến, tại lúc hắn ôm lấy tiểu thú này, tiểu thú bỗng nhiên dựng đứng hai tai, mí mắt đột ngột chớp động, bắn ra một đạo hung quang sắc bén. Thế nhưng tiếp đó ngửi thấy tư vị thiên địa linh khí kỳ diệu trên người Quân Mạc Tà. Nó khẽ giật mình, trong đôi mắt toát ra thần sắc vạn phần mê hoặc, rốt cục lại chậm rãi nhắm mắt lại.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 125: Cực Độ Ác Liệt

Quân Mạc Tà hắc hắc một tiếng:

- Cũng không biết tiểu gia hỏa ngươi tại sao lại bị thương như vậy? Hắc hắc, thật sự là cổ quái, kinh mạch trong cơ thể sao lại giống như là rễ của cây tùng trăm năm vậy chứ, rất giòn cũng rất dễ vỡ, chỉ cần hơi động là có thể bị vỡ. Coi như vận khí của tiểu gia hỏa ngươi rất tốt, không ngờ là gặp được ta, trừ ta ta nếu đổi là người khác, cho dù có tâm cũng thúc thủ vô sách, mà ta cũng khó có được thiện tâm như vậy đâu.

Vừa nói hắn lại tập trung một lượng linh khí tinh thuần dị thường nồng hậu vào lòng bàn tay rồi chậm rãi phát ra.

Tiên thiên linh khí thanh lương tựa như một dòng suối nhỏ róc rách chảy vào kinh mạch tiểu thú. Tiên thiên linh khí bất thình lình chảy vào cơ thể khiến nó chấn động, đau đớn không cách nào tả bỗng dưng giảm bớt rất nhiều, ngược lại nó cảm thấy vô cùng thoải mái, cơ hồ như muốn rên rỉ phát ra khỏi miệng.

Linh khí chậm rãi tu sửa lại những chỗ kinh mạch lúc trước dường như muốn vỡ ra. Những nơi nó đi qua, từ từ đều được tu bổ một cách hoàn thiện nhất, từng chút từng chút một.

- Bộ dạng của mi sao lại giống như là tẩu hỏa nhập ma vậy, hơn nữa lại là tẩu hỏa nhập ma rất nặng, sau khi cứng rắn vận dụng vô thượng thần thông mới xuất hiện loại tình huống này, nhưng tiểu gia hỏa này làm sao có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy? Chẳng lẽ là ta đã đoán sai?

Ngươi chẳng lẽ không phải là một con tiểu thú bình thường mà là đệ nhất nhân của Thiên Phạt sâm lâm hay sao.

Quân Mạc Tà ha ha nở nụ cười, tự cười chính lời nói của mình, điều này căn bản là không có khả năng! Hắn nhịn không được mà cạc cạc cười một hồi.

Tiểu gia hỏa chớp chớp đôi mắt, nhìn hắn. Trong mắt lộ ra vẻ rất khinh thường.

- Hừ, còn lườm à, ngươi còn không phục sao? Nếu như ngươi là siêu cấp Thú Vương há lại không phải là đệ nhất cao thủ siêu cấp vô địch ở vũ nội? Ca ca hiện tại dùng một tay cũng có thể đơn giản giết chết ngươi! Đương nhiên ca ca nhất định sẽ không làm vậy với một tiểu gia hỏa đáng yêu như thế này đâu!

Quân Mạc Tà nhìn thấy vẻ mặt của nó rất có hồn, không khỏi khẽ giật mình, hắc hắc cười sau đó duỗi một tay ra vuốt ve cái mũi nhỏ nhỏ phấn nộn.

Trong cổ tiểu gia hỏa này phát ra một tiếng hừ nhẹ, hai trong mắt to không ngờ lại lộ ra vẻ túng quẫn.

Quân Đại thiếu gia cứ như vậy giống như đang đùa đồng thời lại dùng linh khí trị thương, cũng không biết trải qua bao lâu, có lẽ chỉ trong một lát, cũng có thể là rất lâu.

- Ơ hơ? Tiểu gia hỏa này cư nhiên còn biết thẹn thùng?

Quân Mạc Tà vận dụng tiên linh khí trong Hồng Quân Tháp, rốt cuộc đã tu bổ tốt những chỗ tổn thương trong kinh mạch tiểu thú này. Hắn thở dài một hơi, trêu chọc một câu. Tâm thần cũng buông lỏng xuống, lại nhịn không được thuận tay phát một cái lên cái mông non nớt của gia hỏa.

Bị một cái phát này, khiến toàn thân tiểu gia hỏa chấn động, giống như bị điện giật mà rung động. Thân thể giãy dụa hai cái, lại bị Quân Mạc Tà dùng lực mạnh đè xuống...

- Tổn thương đã khôi phục rất tốt rồi, nhưng mà vừa mới tu bổ xong ngàn vạn lần không nên lộn xộn, vạn nhất mà lộn xộn sẽ trực tiếp bị đánh trở về nguyên hình đó. Lúc đó thì phiền to rồi.

Quân Mạc Tà xoa xoa cái mông của tiểu gia hỏa, lại châm chọc nói. Tay hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ, không ngờ lại phát hiện lông thịt mềm tiểu gia hỏa này lại mềm mềm, nhu nhược vô cốt như vậy, hắn rốt cục nhịn không được mà bóp nhẹ hai cái.

- Dù sao tiểu gia hỏa ngươi cũng không hiểu ta nói cái gì.

Quân Mạc Tà khó có được lúc ngây thơ như vậy, hắn cười toe toét đến nỗi thấy lông mày không thấy mắt. Dùng hai tay xách thân thể mềm mại của tiểu gia hỏa này để trước mặt mình, bốn mắt giao nhau. Tiểu thú lại làm ra vẻ túng quẫn quay mặt đi.

- A?

Quân Mạc Tà vui vẻ, dùng sức cù cù lên đám lông mềm mại trên người nó, đột nhiên có ý tưởng đột phát:

- Nha! Ngươi lại còn biết thẹn thùng sao? Mẹ kiếp, không phải là giống cái chứ? Ừ, hắn là giống cái rồi? Để ca tới kiểm tra một chút.

Nghĩ là làm, Quân Mạc Tà dùng hai tay banh cái chân sau tuyết trắng non mềm của tiểu gia hỏa ra, sau đó rõi mắt xuống.

- Oa ha ha ha quả nhiên là giống cái.

Quân đại thiếu cơ hồ hoa chân múa tay vui sướng mà hô.

Toàn thân tiểu thú kịch liệt run lên. Con mắt đột nhiên mở rộng thành một hình cầu khó có thể tin, thật to. Làn da toàn thân trong nháy mắt đỏ

ửng, giống như là máu vậy, cơ hồ lớp lông trắng tinh cũng biến thành đỏ, thân thể triệt để co cứng, cũng không thấy nhúc nhích.

- Cái thì là cái thôi, cho dù ngươi là con cái, ca là đại nam nhân, thế nhưng nói gì thì nói cũng không thể cường bạo ngươi a, ngươi rốt cuộc sợ cái gì?

Quân Mạc Tà rất hứng thú nhìn vào giữa hai chân của tiểu gia hỏa. Lại ngạc nhiên giống như phát hiện ra Châu Mĩ, kêu lên:

- Woa! Hai đời làm người rồi, mãi nghe người ta nói hoa cúc nhưng không biết nó là cái gì, lão tử cho tới bây giờ chưa thấy qua chỗ giơ bẩn đó, hôm nay vừa thấy, thật sự là giống như một đóa hoa cúc nhỏ nha...

Đột nhiên hắn nổi lên tính tinh nghịch, duỗi ngón trỏ ra, sau đó quái dị cười nói:

- Xem ca ca cường bạo cúc hoa của ngươi đây!

Nói xong hắn đưa ngón trỏ tới.

Trong cổ tiểu gia hỏa phát ra thanh âm kỳ quái, toàn thân giống như bị bệnh sốt rét, co rút vài cái, hai mắt trợn lớn hết mức, bi phẫn đến cực điểm, đột nhiên cái đầu ngoảnh sang một bên, hôn mê bất tỉnh.

- Ta ngất, như vậy mà không chịu được? Này, này. Ta còn chưa có đâm vào mà, chỉ nhè nhẹ đụng thôi, sao phải có phản ứng lớn như vậy chứ? Chẳng lẽ ngươi cũng biết thủ thân sao.

Quân Mạc Tà có phần nghi hoặc, dùng ngón tay vừa nãy định "Cường bạo cúc hoa" lên gãi gãi đầu, vẻ mắt rất buồn bực.

- Có kẻ muốn đánh lén!

Quân Đại thiếu gia đột nhiên giật nảy mình, hắn đột nhiên cảm giác được một trận sát ý khiến bản thân sởn tóc gáy! Mà luồng sát khí này rất cường đại, hai đời làm người như hắn cũng chưa từng bao giờ gặp qua!

Mặc dù bản thân Quân Mạc Tà có tiếng là "Tà Quân" sát khí, thế nhưng khi so với cỗ sát khí lẫm liệt này, còn kém xa, giống như là một cọng cỏ so với đại thụ, song phương hoàn toàn không còn gì để so sánh.

Trận sát khí này mang tính hủy diệt a!

Trong nháy mắt này, Quân Mạc Tà thậm chí còn chưa kịp cảm nhận xem sát khí tới từ phương nào, hắn liền có cảm giác bản thân mình như rơi vào một hầm băng.

Cho dù có lên trời xuống đất cũng vô pháp trốn ra!

Nhất thời thân thể Quân Mạc Tà tiết ra lượng lớn mồ hôi! Sát khí khổng lồ, dày đặc, sắc bén khủng bố như thế, lại có thể khiến người đắm chìm trong đó, ngay cả linh hồn cũng trở nên cứng lại!

Khi cỗ sát khí này bao phủ xuống, trong mắt khắp thiên địa tựa hồ như không thể tìm thấy nửa điểm sự sống!

Đâu đâu cũng thấy sát khí!

Không thể tưởng được tại chỗ sâu trong thiên phát sâm lâm này cư nhiên còn có cường giả có thực lực kinh khủng như vậy! Quân Mạc Tà thoáng cái hối hận, hối hận vì lúc trước quá chủ quan mà tiến vào.

Từ lúc Quân Mạc Tà xuyên việt đến nay đã chứng kiến không ít cao thủ, thế nhưng sát khí của đám Thiên Huyền, Thần Huyền kia nếu so với người này, quả thực cũng không bằng! Mặc dù có là Tuyệt Thiên chí tôn Lệ Tuyệt Thiên cũng còn xa mới bằng!

Cỗ sát khí cường liệt này hiển nhiên đã vượt ra khỏi sức tưởng tượng của Quân Mạc Tà!

Cũng chẳng có gì ngạc nhiên. Nơi đây có thể tự tập nhiều thiên tài địa bảo như vậy, nếu mà nơi này vô chủ, không có một người thủ hộ thật cường đại mới chính là không hợp logic!

Lúc này trong lòng Quân Mạc Tà mơ hồ xuất hiện ý nghĩ muốn độn tiến vào trong Hồng Quân Tháp lánh nạn, thậ sự là đáng sợ! Sát khí khủng bố cực điểm cỡ này, hắn hoàn toàn không thể ứng phó! Đừng nói là bản thân hiện tại. Cho dù là ở trạng thái mạnh nhất trong kiếp trước cũng không phải là đối thủ của người này, Quân Mạc Tà thậm chí có thể đoán được, người phát ra trận sát khí này một khi xuất thủ, lực lượng sẽ mạnh cỡ nào! Chính mình tuyệt không có bất cứ khả năng né tránh!

Thế nhưng khi Quân Mạc Tà vừa định độn tránh đi, cỗ sát khí khủng bố đột nhiên xuất hiện này lại đột nhiên biến mất, tựa như chưa hề xuất hiện vậy, không hề có dấu hiệu báo trước, đột nhiên tới rồi đột nhiên biến mất...

Tới cũng vội vàng mà đi cũng nhanh, biến mất vô tung vô ảnh một thời gian, thiên địa lại khôi phục sự yên lặng vốn có.

- Nguy hiểm thật!

Quân Mạc Tà mở rộng miệng thở hổn hển rồi chửi thề vài câu, trong lòng vẫn còn sợ hãi, thần thức trong nháy mắt hòa làm một thể cùng với Hồng Quân Tháp, hắn dung hợp tinh thần cùng với linh khí khổng lồ của Hồng Quân tháp rồi vụng trộm phát tán ra, thế nhưng đảo qua một vòng lại không có phát hiện gì.

- Thật sự là kì quái!

Quân Mạc Tà ôm lấy tiểu thú, nhíu mày. Nên biết thực lực của Quân Đại thiếu gia lúc này tuy không quá mạnh mẽ, thế nhưng với thần thức lại dị thường cường đại, tuyệt không dưới Thần Huyền cường giả, khi dung hợp với Tiên Thiên linh khí của Hồng Quân Tháp, thực lực lại càng tăng mạnh, hai loại kết hợp toàn lực phát ra, cho dù là chí tôn cường giả, thiên phạt Thú Vương cũng phải phủ phục xưng thần. Từ khi xuất đạo đến nay không có bất luận cường giả nào có thể hơn, thậm chí cho dù là chủ nhân của cỗ sát khí kinh khủng vừa rồi nếu so thần thức còn phải kém hắn, lại càng thêm bí mật. Nhất định không người nào có thể hiểu được sự ảo diệu trong đó, cho nên hắn mới lớn mật phát ra thần thức,

nhằm tìm kiếm tung tích của vị thần bí cường giả kia! Đáng tiếc thần thức khổng lồ lại không thể dùng để giết chóc được, bốn phía đều một mảnh yên tĩnh, không hề có bóng người!

Hắn cũng không có phát hiện, tiểu đông tây trong ngực hắn đã sớm tỉnh lại, cặp mắt to xinh đẹp kia chăm chú nhìn Quân Mạc Tà, ánh mắt đầy vẻ phức tạp, luôn luôn thay đổi, còn ẩn ẩn phát ra một cỗ hung quang.

Ánh mắt mê ly, khi thì bi phẫn, khi thì thẹn thùng, khi thì dạt dào sát khí, khi thì mê võng, tâm tình phức tạp như vậy trong nháy mắt xuất hiện trong mắt tiểu động vật này, thật sự làm cho người ta cảm thấy rất quỷ dị.

Thế nhưng toàn bộ tâm thần của Quân Mạc Tà đều chú ý tới cỗ sát khí vừa mới biến mất kia, cho nên đối với chuyện này hắn cũng không có phát hiện ra.

Hắn dùng thần thức cẩn thận tìm tòi bốn phía. Duy chỉ có nơi lồng ngực mình là hắn không để ý tới. Tiểu thú này nhìn như vô hại, thế nhưng lại rất bí hiểm. Cũng chính là vật mà Quân Mạc Tà phải kiêng kị nhất!

Không thể bàn cãi, đó chính là một cao thủ đỉnh phong!

- Ưm, tiểu gia hỏa ngươi đã tỉnh rồi à! Tỉnh dậy cũng không có động đậy, thật là nên tét mông! Mà có đói không?

Quân Mạc Tà rốt cục cũng xác định sát khí thần bí kia đã triệt để biến mất. Vô luận người nọ là thần thánh phương nào, tạm thời không có uy hiếp tới mình. Tâm tư của hắn lúc này không khỏi được buông lỏng, liền cúi đầu xuống nhìn tiểu đông tây trong ngực mình đang trợn tròn mắt nhìn mình. Hắn không khỏi cười mắng một tiếng.

Tiểu gia hỏa nhanh như cắt giương con mắt lên chăm chú mà nhìn.

- Cư nhiên còn dám tức giận với ca? Không phải chỉ là chuyện muốn đụng vào cúc hoa nhỏ nhỏ của ngươi thôi sao, không đến nỗi phải làm như thế chứ?

Quân Mạc Tà có chút khinh thường bĩu môi, bành bạch đánh hai cái lên mông tiểu gia hỏa, sau đó bàn tay lại đặt lên, nhu thuận mà xoa xoa, vẻ mặt hắn có vẻ hưởng thụ, nói:

- Xúc cảm này, thực sự là sướng, hắc hắc, bó tay với tiểu gia hỏa này. Ngươi sau này có thể theo ta không? Ngươi nếu theo ca, mỗi ngày ca sẽ cho ngươi ăn ngon, chơi thoải mái, người khác sẽ không có loại đãi ngộ này đâu! Ta cũng không có yêu cầu gì, chỉ cần mỗi ngày được xoa cái mông ngươi là đủ rồi.

Tiểu gia hỏa xấu hổ cùng giận dữ nhìn hắn, nếu không phải kinh mạch vừa mới được tu bổ, đang trong thời kỳ suy nhược, nó cơ hồ muốn nhảy lên cắn một ngụm chết cái tên gia hỏa chẳng biết xấu hổ này!

Ai cần ngươi cho ăn ngon, cần ngươi chơi đùa. Đi theo ngươi? Có thể có cái gì tốt, cho ngươi mỗi ngày vuốt mông? Ngươi nói nhảm cái gì vậy! Hảo tiểu tử. Ngươi hôm nay giúp ta không phải là giả, thế nhưng tiểu tử ngươi lại làm nhục lên thân thể ta, ta sẽ trả lại gấp trăm ngàn lần cho ngươi, hừ!

Ngươi cứ chờ đó cho ta! Hừ!

- Không muốn sao? Ngươi còn dám không muốn! Ta có ân đối với ngươi, không muốn cũng phải theo!

Quân Mạc Tà hừ hừ hai tiếng, lại tiếp tục vuốt ve, đột nhiên lại hắn lại có ý tưởng đột phát, nói:

- Ngươi như vậy, coi như là giống cái a? Sau này ngươi có hài từ vậy phải cần có vú a? Nhưng ta không phát hiện ra ngươi có cái này? Chẳng lẽ bởi vì nhỏ quá? Để ca tìm thử xem, xem có phát hiện ra không?

Toàn thân tiểu thú co rút một hồi, vạn phần bi phẫn trừng mắt nhìn tên tiểu tử ghê tởm kia đang lật ngửa thân thể mình lên, sau lại soi xét tỷ mỉ khuôn ngực mình.

- Hắc hắc, thật là có, cơ mà sao lại nhỏ vậy, còn chưa bằng hạt đậu xanh nha, con của ngươi thật sự là bi ai. Xem ra thường xuyên chịu đói rồi.

Quân Mạc Tà rốt cuộc tìm được mục tiêu, hắn cười rất là tà ác, sau đó duỗi đầu ngón út ra đè lên rồi vuốt vuốt, cuối cùng dùng hai ngón tay nhéo lấy, hơn nữa còn nhấc lên.

Hai cái chân sau của tiểu gia hỏa đạp đạp, toàn thân đột nhiên xuất hiện màu ửng hồng, hai mắt trợn ngược. Trong cổ phát ra âm thanh kỳ quái như rên rỉ lại như khóc không ra tiếng, rốt cục đầu lệch sang một bên, lại hôn mê.

Đang sống sờ sờ mà bị gia hỏa này làm cho ngất đi hai lần! Quá khi dễ người, quá lưu manh đi!

Một lần nữa nó tỉnh lại, liền phát hiện mình bị mang theo, thân thể lắc lư bị treo ở giữa không trung, cảm giác vô cùng khó chịu.

Nguyên lai Quân Mạc Tà đùa nghịch một hồi, đột nhiên cảm thấy có phần mắc tiểu, tiểu đông tây lại ở trong tay liên tục trượt đi. Hắn kêu lên một tiếng thoải mái, cảm giác vô cùng mỹ diệu, thật sự là không nỡ buông, đơn giản là cầm theo tiểu thú này sau đó tùy tiện tìm một nơi hẻo lánh giải quyết vấn đề sinh lý.

Một tay áo choàng phất lên, hắn cởi cái đai quần, sau đó trượt xuống, tiểu khố bên trong trực tiếp tụt xuống tới tận mắt cá chân, lộ ra một nhúm nhúm lông, hắn rung đùi đắc ý mà xả, may mắn thế nào cảnh tượng này lại rơi vào trong mắt tiểu thú, vù vù xè xè, một cột nước trong suốt bắn ra. Thống khoái a, một trận thanh âm xè xè do nước tiểu bắn ra!

Tiểu gia hỏa bị hắn mang theo, đang hết sức ù ù cạc cạc lại vạn phần không nghĩ ra gia hỏa này lại cởi quần, lập tức mắc cỡ nức nở nghẹn ngào rên lên một tiếng, hai cái chân trước bưng kín cặp mắt to xinh đẹp.

Quân Mạc Tà nhìn thấy nó phản ứng như vậy, cảm thấy rất thú vị, càn rỡ cười ha ha xong việc lắc người một cái, cũng không kéo đai lưng lên. Cứ như vậy mà tồng ngồng, càng mãnh liệt ưỡn tiểu gia hỏa ở giữa hai chân ra. Bàn tay thì vạch ra hai chân trước của tiểu đông tây, lập tức quái vật khổng lồ của hắn thân mật tiếp xúc với hai chân của tiểu đông tây. Lập tức "Anh" một tiếng, toàn thân tiểu thú lại đỏ bừng, nhắm chặt mắt lại. Đồng thời hai cái chân trước rốt cuộc không quan tâm tới, khua loạn, dường như muốn trực tiếp bầm thây vạn đoạn tiểu gia hỏa này vậy.

Quân Mạc Tà nhanh chóng phản ứng, vèo một cái thu đồ lại, hắn sợ đùa dai sẽ khiến tiểu thú này nổi điên. Khinh thường nói:

- Nhìn thấy rồi chứ? Đồ vật này chính là dùng để cường bạo cúc hoa đó, mà nhìn cái lỗ của ngươi lại không bằng cái đũa a, sao có thể chứa nổi? Còn thẹn thùng? Thẹn thùng cái rắm gì? Thứ này còn chưa đi vào cúc hoa của ngươi chắc đã vỡ a!

Tiểu gia hỏa bi phẫn nhìn hắn, vô cùng xấu hổ nhìn hắn, nước mắt lưng tròng nhìn hắn. Thống khổ nhìn hắn. Cũng không biết là chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng. Xấu hổ cùng giận dữ muốn chết, hu hu để ta chết đi mà. Ta không còn mặt mũi để sống nữa. Ta không muốn sống nữa.

Quân Đại thiếu gia ngang ngược bá đạo sao thèm để ý tới phản ứng của nó. Hắn ngâm nga một đoạn tiểu khúc, chậm rãi kéo quần lên, vẩy vẩy tiểu gia hỏa trong tay một cái, sau đó Quân đại thiếu trừng mắt uy hiếp nói:

- Yên tĩnh một chút cho ca! Còn lộn xộn nữa ta sẽ nhét ngươi vào đũng quần đó!

Nhét vào trong đũng quần?! Tiểu gia hỏa lập tức cứng người lại. Nhưng lại không dám cử động một điểm, vạn nhất gia hỏa này nhét mình vào đũng quần, cho dù có tự sát cũng sẽ ô danh vạn năm a!

Nhìn bộ dáng của gia hỏa này, có lẽ chuyện vô sỉ nào hắn cũng làm được, còn có chuyện gì mà không làm được đây?

Hôm nay có thể tính là nếm đủ toàn bộ nhục nhã trong đời a, nhân loại tuổi trẻ này sao lại tà như vậy, quả thực là tà ác đến nỗi không thể giải thích được, thật là tà ác, quá vô sỉ.

Quân Mạc Tà đem thân thể cứng queo của tiểu thú đặt trong thạch thất, sau đó trừng mắt quát lớn:

- Ở đây đừng có nhúc nhích đấy, ca đi ra ngoài hái một chút dược, lát nữa sẽ trở về mang ngươi đi, ngoan.

Nói xong hắn xoay người đi ra. Đi đến động khẩu, lại quay trở vào, bóp nhẹ vài cái, rồi cạc cạc cười to, nói:

- Thật sự là thoải mái a, ca ghiền rồi đó, ngàn vạn lần đừng có chạy lung tung nha.

Lúc này hắn mới xoay người rời đi...

Đừng chạy loạn? Chờ ngươi về lại chà đạp ta à? Tiểu gia hỏa oán hận nhìn bóng lưng Quân Mạc Tà rời đi. Hung hăng trừng mắt nhìn vài lần! Gia hỏa vô liêm sỉ, dám trộm Phạt Thiên Thánh Quả của Thiên Phạt sâm lâm ta, còn làm nhục ta! Hừ, tuy ta chịu đại ân của ngươi, thế nhưng ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!

Một ngày nào đó ta sẽ khiến ngươi khóc không ra nước mắt, cũng giống như ta vậy, muốn sống không được, muốn chết không xong! Trước tiên làm cho cúc hoa ngươi phát nổ, rồi, rồi cắt đứt của nợ của ngươi, cho ngươi biết thế nào là sợ hãi...

Trong mắt tiểu gia hỏa hàm chứa vô hạn nước mắt ủy khuất, nó xoay người một cái, chậm rãi đi vào bên trong thạch thất, cũng không biết đụng vào cơ quan gì mà nháy mắt liền biến mất không thấy.

Từ khi lọt lòng mẹ tới giờ đã trải qua mấy trăm năm, đã sớm quên cảm giác rơi lệ, không ngờ hôm nay bị gia hỏa này làm nhục nước mắt lưng tròng hết lần này tới lần khác tuôn rơi, không thể nhẫn được nữa a!

Nhiều nhất là hơn một ngày nữa ta sẽ hoàn toàn khôi phục, tuy tốc độ khôi phục nhanh như vậy là do tiểu tử này…thế nhưng, ta, ta, ta nhất định, nhất định, nhất định phải trả thù!

Ta đã nhớ kỹ mùi trên người ngươi rồi, cũng nhớ kỹ tướng mạo của ngươi, không lo không tìm thấy ngươi! Toàn bộ tính mạng của đại lục cũng không thể chạy thoát sự truy tung của ta đâu. Mấy trăm năm qua còn chưa từng có, ngươi cứ chờ đi! Hừ hừ!

Tiểu tử đáng giận, gia hỏa vô sỉ, ngươi đại hỗn đản này, nhớ kỹ cho ta!

Quân Mạc Tà rốt cục cũng thu đủ dược liệu, dường như trải qua một trận đại càn quét, thắng lợi trở về, hắn ung dung đắc ý mà đi.

Chỉ cảm thấy tâm tình vạn phần thư sướng. Thế nhưng chờ hắn trở lại thạch thất ánh mắt lập tức tối sầm lại.

Trong thạch thất chỉ còn lại một bộ hắc bào, tiểu thú đáng yêu tới cực điểm cũng không thấy cái bóng!

- Ta ngất! Tiểu gia hỏa rốt cuộc là chạy đi đâu rồi? Tại sao không có kêu một tiếng đã bỏ chạy?

Quân đại thiếu có phần tức giận bất bình:

- Ca đã trị thương, còn cấp món ăn ngon cho ngươi, hảo hảo chơi đùa, người khỏi một cái lại không nói tiếng nào, cứ như vậy vong ân phụ nghĩa bỏ chạy, thật là một kẻ vô ơn!

Quân Đại thiếu gia lại chưa từ bỏ ý định, tỉ mỉ tìm tòi một vòng, lát sau mới xác định. Tiểu thú quả nhiên là vong ân phụ nghĩa bỏ chạy rồi.

- Chờ ta bắt lại ngươi, xem ta có vuốt nát cái mông của ngươi không!

Quân Mạc Tà oán hận thề, trong lòng lại nổi lên cảm giác thất vọng không thể tả. Vốn định mang tiểu thú này về, mình cũng thường xuyên mà đùa giỡn. Ngoài ra với bộ dạng quá đáng yêu của tiểu gia hỏa này, có thể làm cho Quản Thanh Hàn cao hứng, bỏ đi gánh nặng tâm lý trong lòng.

Thế nhưng hiện tại tính toán của hắn lại bị thất bại.

Thật không thức thời! Ngươi chờ đó cho ta! Để lần sau ca gặp ngươi sẽ vuốt nát cái mông của ngươi! Hảo hảo mà giáo huấn ngươi! Hừ!

Quân Mạc Tà mắng thầm trong bụng, thế nhưng nghĩ đến chuyện một tầng trong Hồng Quân Tháp đang chứa đầy linh dược, hắn lại vui sướng trở lại. Chuyến đi Thiên Phạt sâm lâm này thu hoạch thật phong phú. Quả thực là vượt quá tưởng tượng, chính thức là giàu to a!

Quân Mạc Tà thỏa mãn lại có phần hơi thất vọng thở dài. Đột nhiên thân thể co rút lại, tựa như biến mất giữa không trung, hắn triển khai Âm Dương Độn nhanh như gió vô thanh vô tức xuyên qua rừng cây, mục tiêu là tòa thành Thiên Nam!

Dược liệu tối bức thiết lúc này cũng chỉ còn có một loại: Cửu Huyền căn!

Một khi Cửu Huyền căn tới tay có thể làm cho tu vi của Quân lão gia tử trực tiếp thăng tiến tới Thần Huyền, hơn nữa hoàn toàn có thể nắm chắc việc vượt qua Thần Huyền nhất phẩm, một bước lên trời bước vào cảnh giới Thần Huyền nhị phẩm!

Tới lúc đó với tu vi của gia gia phóng mắt ra thiên hạ, tuy vẫn không được tính là gì, thế nhưng ở thành Thiên Hương thành hoặc là cả Thiên

Hương đế quốc mà nói cũng đã là số một! Tin tưởng cho dù là Thiên Hương quốc chủ cho dù muốn đối phó với Quân gia, mặc dù không lo lắng thế lực quân đội khổng lồ của Quân gia cũng phải cố kỵ khi dám đắc tội với một vị Thần Huyền cường giả!

Loại hậu quả này cũng không phải nói tùy tùy tiện tiện là có thể thừa nhận. Mặc dù là vua của một nước, cũng không ngoại lệ. Làm cừu địch của Thần Huyền. Thường thường cũng đồng nghĩa với chuyện sẽ có núi thây biển máu.

Khi đó Quân Mạc Tà mới chính thức yên lòng, chuyên tâm mà xử lý chuyện tình của Tam thúc.

Cho dù tạm thời không thể tàn sát cả nhà Tiêu gia, thế nhưng trước tiên cũng phải đón được Hàn Yên Dao ra! Đây là tâm bệnh lớn nhất của Quân Vô Ý, cũng là hi vọng của Hàn Yên Dao. Càng là trách nhiệm của Quân Mạc Tà, là lời hứa từ nội tâm của hắn!

Khi Quân Mạc Tà trở lại Thiên Nam thành. Không ngờ đã là buổi tối ngày hôm sau. Nói cách khác hắn ở trong Thiên Phạt sâm lâm trọn vẹn mất một ngày một đêm thời gian.

- Tiểu tử ngươi rốt cuộc đi làm cái gì vậy? Sao đi lâu như thế lúc này mới về!

Quân Mạc Tà vừa về tới trướng, liền gặp Quân Vô Ý chạy tới chất vấn. Ba vị cữu cữu Thần Huyền càng trợn mắt, như muốn ăn thịt người nhìn hắn, bộ dạng như muốn xông lên đánh hắn vậy.

Bảo bối chất nhi lại khó hiểu mất tích một ngày một đêm, Quân tam gia cơ hồ lo lắng đến nỗi trợn mắt tóc bạc trắng. Đây chính là Thiên Nam thành, là địa bàn của Huyết Hồn sơn trang a. Nếu như Quân Mạc Tà còn không trở lại, Quân Vô Ý cùng Đông Phương thế gia tam huynh đệ nhất định sẽ đi tìm người của Huyết Hồn sơn trang hoặc là Phong Tuyết ngân thành.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 126: Lệ Đằng Vân Bức Bách

- Ách, cháu, cháu chỉ tùy tiện ra ngoài đi dạo thôi, cũng không có đi xa.

Quân Mạc Tà đảo mắt, sau đó vội vàng lẻn qua bốn người, thoáng cái biến mất không còn cái bóng.

Đùa a, chẳng lẽ nói với các ngươi là ngày hôm qua ta đi tản bộ ở trong Thiên Phạt sâm lâm, còn vui vẻ đàm đạo cùng với thương lượng hợp tác với bảy tên Thú Vương nữa.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, tùy tiện ra ngoài đi dạo sao? Tiểu tử ngươi là lần đầu tiên tới Thiên Nam thành, không người quen biết, ngươi đi dạo ở đâu? Hơn nữa lại đi tới một ngày một đêm, ngươi đi dạo cũng quá mất thời gian đó!

Thời gian này có thể đi được bao xa, không nói quá chứ, thực có thể đi tới thành Thiên Hương a! Hỗn trướng tiểu tử này không biết bốn lão già chúng ta rất lo lắng sao? Nhưng mà nhìn bộ dáng của Quân Mạc Tà lại không muốn nói, dù sao người cũng đã bình an trở lại, bốn người cũng không có hứng truy cứu. Quân Vô Ý lại càng rõ hơn ai hết cháu mình thần thông quảng đại, nếu là ở nhà cho dù có vài ngày không về mọi người cũng không quá lo lắng.

Bất quá bốn lão già bọn hắn lại không ngờ chính là, lần này Quân Mạc Tà đi dạo chính xác cũng không tính là quá xa, chỉ là đi tới trung tâm của Thiên Phạt sâm lâm hái chút dược liệu, đùa giỡn cúc hoa của tiểu thú mà thôi.

Bốn người nhìn nhau lắc đầu, cùng nhau đi vào, bọn họ lo lắng suốt một đêm, mắt thấy Quân Đại thiếu gia đã trở về, tâm tư rốt cuộc cũng được buông lỏng. Ngày mai đã bắt đầu đại chiến rồi, hiện tại tâm sự của mọi người đều nặng nề, nghỉ ngơi một chút là tốt nhất. Đúng lúc này, đột nhiên tại cửa vang lên tiếng binh sĩ chạy tới bẩm báo, Thiếu trang chủ Lệ Đằng Vân của Huyết Hồn sơn trang tới chơi.

Quân Vô Ý trầm ngâm một hồi, sau đó nói:

- Mời vào.

Quân tam gia thầm nghĩ thủ lĩnh khắp nơi tụ họp vào buổi sáng hôm nay, nguyên vốn đã cơ bản xác định bản thân là thống soái, cũng chính là đi tiên phong chịu chết.

Nhưng hôm nay khi xác nhận nhân tuyển, Huyết Hồn sơn trang lại đột nhiên phái ra một vị Tam đương gia ý định muốn thay Quân Vô Ý làm thống soái. Điều này làm cho người ta rất khó hiểu.

Địa vị thống soái này căn bản không có bao nhiêu quyền hạn, thắng không có công, thua chịu tiếng xấu thay cho người khác, khi ra trận là người chết đầu tiên, còn phải đề phòng người bên cạnh mình ám toán, thật sự là nhân vật trăm phần trăm xui xẻo! Tất cả mọi người lại không minh bạch, Lệ Tuyệt Thiên là có ý gì? Kế hoạch đang là để Quân Vô Ý đi chết thay, đột nhiên lại lòi ra một vị Tam đương gia đi chịu chết thay? Đây không phải là quá đáng tiếc sao?

Thế nhưng đây lại là ý kiến của đệ nhất cao thủ liên quân, tất cả mọi người không dám đơn giản bác bỏ, cho nên chuyện tuyển thống soái cũng đành gác lại, thế nhưng nhân tuyển cuối cùng chỉ có hai người, không phải Tam đương gia thì chính là Quân Vô Ý.

Mà Lệ Đằng Vân tới chắc không thoát khỏi có liên quan tới chuyện này, xem hắn nói như thế nào đây.

Hội nghị vào buổi sáng nay, các đại gia tộc, thế lực khắp nơi cũng đều có cao thủ tham chiến, người khởi xướng là Huyết Hồn sơn trang cùng Phong Tuyết ngân thành tự nhiên cũng không dám chậm trễ, càng không thể chậm trễ. Sự kiện lần này hoàn toàn là do hai nhà bọn họ dồn Quân Vô Ý tới tuyệt cảnh, trong hố lửa, nếu như là bọn hắn làm quá mức lộ liễu, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt mọi người, đây chẳng phải sẽ khiến cho thiên hạ cười chê hay sao?

Tất cả mọi người đều biết thắng lợi trong trận chiến này là một khái niệm xa vời, thậm chí không có nổi một phần thắng, thế nhưng cho dù là chết, cũng vẫn phải phái người ra!

Quân Vô Ý cùng Đông Phương gia, Đoan Mộc gia tộc cùng Tư Không gia tộc đều bị ép buộc xuất lực. Về phía Phong Tuyết ngân thành xuất động ra tam lục cửu ba vị trưởng lão. Mộ Tuyết Đồng, Tiêu Hàn hai vị Thiên Huyền cùng với Ngân Thành Thất Kiếm bảy vị cao thủ! Phong Tuyết ngân thành đối với toàn bộ lực lượng này mà nói, có thể nói đã vượt quá bảy thành thực lực, thực lực không thể nói là không mạnh.

Dù sao nếu như xuất ra Tam Lục Cửu trưởng lão mà nói cũng là rất hoành tráng rồi, mà Ngân Thành Thất Kiếm chính là kiếm trận có uy lực lớn nhất, nếu như tách ra mà nói thực lực không chỉ bị yếu đi một bậc, bảy người kia cũng chỉ như cao thủ bình thường mà thôi. Ngược lại Mộ Tuyết Đồng, Tiêu Hàn lại không có biện pháp. Cao thủ bậc này tụ tập tại địa giới, đến Thiên Huyền cao thủ cũng không có hiếm có như bình thường nữa.

Nhưng mà Phong Tuyết ngân thành đã có tính toán rất kĩ, nhiều cao thủ như vậy bảo vệ, cho dù là bại trận đi nữa, cũng tuyệt đối không bị thiệt mạng! Đối với tổn thất của Ngân Thành cũng không lớn, nếu như phái ra ít nhân thủ, đó mới chân chính là chịu chết!

Về phần những cao thủ khác của Ngân Thành, Nhị Ngũ Bát ba vị trưởng lão, bởi vì Tiêu Bố Vũ cùng Đông Phương Thế Gia có oán, mà ba người Đông Phương Thế Gia lại có mặt cả ở đây, tự nhiên đám người

không lộ diện. Nếu không nổi lên xung đột, chẳng phải là chuyện phiền toái lớn hay sao?

Cũng phải nói tới lần này người chủ sự Tiêu Bố Vũ của Phong Tuyết ngân thành căn bản là rất có ý lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Vô luận Đông Phương thế gia cùng hắn có ân oán cá nhân gì, tại quan khẩu trọng đại liên quan tới sinh tử tồn vong này, vì lấy đại cục làm trọng cũng quyết không thể lôi chuyện cũ ra tính toán.

Mà gần đây Đoan Mộc thế gia cùng Tư Không gia tộc có giao tình với Đông Phương tam huynh đệ, thấy Đông Phương Vấn Tình rõ ràng là đứng về phía Quân Vô Ý, tự nhiên bọn họ cũng chạy theo.

Về phương diện Huyết Hồn sơn trang cũng xuất ra đại khí lực, cơ hồ xuất động gần hết số người trong tay, trong đó kể cả là ba trăm danh Ngọc Huyền, một trăm danh Địa Huyền. 30 vị Thiên Huyền, cùng với năm vị Thần Huyền cường giả, trong tất cả các thế lực, Huyết Hồn sơn trang chính là trung tâm nhất.

Thực lực yếu kém nhất là Bách Lý gia tộc chỉ xuất động có ba người. Không có gì ngoài hai vị Thiên Huyền cao thủ ra, cũng chỉ có Bách Lý Lạc Vân tu vi là Ngọc Huyền cảnh giới mà thôi. Quyết định này khiến tất cả đại gia tộc ở đây đều ẩn ẩn thở dài một hơi, trong lúc vô tình cũng có vài phần coi thường với gia tộc này.

Một vị thiên tài trẻ tuổi như vậy lại bị Bách Lý gia tộc đối đãi như thế, thực sự là tầm nhìn quá mức hạn hẹp.

Cũng không biết rốt cuộc là có thù hận gì, cho dù là bất cộng đái thiên cũng không nên kéo theo vị này xuống bùn chứ. Thiên tài tuyệt thế trong gia tộc như vậy cơ mà! Dù có xử lý nghiêm khắc, cũng chỉ nên trục xuất Bách Lý Lạc Vân khỏi gia môn là được rồi.

Bách Lý Lạc Vân cho dù là thành một giang hồ lãng nhân hắn rốt cuộc vẫn mang họ Bách Lý, trong mắt người giang hồ, vẫn là một phần

tử của Bách Lý thế gia. Hơn nữa chỉ cần cho hắn mấy chục năm tu luyện, ít nhất cũng có thêm một vị Thần Huyền xuất thế, thậm chí là chí tôn!

Khi đó Bách Lý Lạc Vân chính là thần hộ mệnh của Bách Lý thế gia, đến lúc đó cho dù là gia tộc có oán hận Bách Lý Lạc Vân thế nhưng bất cứ kẻ nào muốn đối phó với Bách Lý gia tộc đều phải cẩn trọng nhìn thái độ của Bách Lý Lạc Vân. Ít nhất cũng là uy hiếp! Trong lúc vô hình Bách Lý gia tộc có thể nước lên thì thuyền lên.

Thế nhưng hiện tại Bách Lý thế gia lại muốn hủy đi người này, cơ hồ như thể không thể chờ đợi được nữa. Dồn thiên tài vào chỗ chết! Điều này khiến mọi người cực kì khinh bỉ quyết sách của Bách Lý thế gia. Làm một đại gia tộc mà không có tầm nhìn xa, hoàn toàn không biết đại cục, lòng dạ hẹp hòi làm sao có thể làm thành đại sự?

Thậm chí có người còn nghĩ: Bách Lý thế gia từ nay về sau hẳn là xuống dốc rồi, thậm chí là xong rồi!

Quân Vô Ý suất lĩnh hai vạn binh lính, tổng cộng chỉ lựa có ba trăm người tham chiến, trong đó có hai trăm người là Ngọc Huyền, cơ hồ đều là Ngọc Huyền sơ giai. Hơn nữa những người này cơ bản đều là đám người của các các đại gia tộc phái tới bảo vệ đám công tử nhà họ.

Một khi lựa những người này, Quân Vô Ý minh bạch dụng tâm của Hoàng Đế bệ hạ. Đám công tử thiếu gia của những gia tộc kia nhất định phải bảo vệ an toàn. Đương nhiên không thể để xảy ra chuyện gì, thế nhưng lại muốn đưa mình vào chỗ chết, chính là muốn mình chết thay những người này.

Trong kinh thành lực lượng của các đại gia tộc bị phân tán, lần này coi như là một phen chỉnh đốn, kinh thành cũng được yên ổn không ít. Mà những người này khi phóng mắt nhìn khắp thiên hạ đều không phải là cao thủ gì, nhưng nếu ở trong thành Thiên Hương, lại là một lực lượng rất khả quan, dù sao trong núi không có lão hổ, hầu tử sẽ xưng vương.

Nhưng nếu như đại đa số những người này chết ở đây, lực lượng của các thế gia sẽ suy yếu thảm trọng. Mà các binh sĩ được phái ra để bảo vệ đám công tử thế gia, hộ vệ của họ bị chết sạch, tự nhiên là không cam lòng. Sau khi về đến gia tộc nhìn thấy huynh đệ tỷ muội an an ổn ổn trong nhà, trong lòng tự nhiên càng thêm mất cân bằng, kể từ đó vô luận là tranh quyền đoạt lợi, hoặc là trực tiếp phá hoại vị trí người thừa kế, đều sẽ dẫn đến thay đổi rất lớn. Điều này cũng làm cho các đại thế gia nguyên bản muốn co rút lại lực lượng cũng phải đổi lại quyết sách.

Cứ như vậy mà tính, chỉ có Hoàng Đế lợi dụng hoàng quyền càng thêm nắm chắc những gia tộc này trong lòng bàn tay mình. Đến lúc đó các gia chủ của các đại gia tộc nếu muốn uy hiếp tới hoàng quyền, Hoàng Đế có thể đàn áp một cách dễ dàng.

Tính toán thật sâu xa, bố cục thật tinh diệu!

Nguyên lai Hoàng Đế bệ hạ thâm mưu lo xa, không ngờ đã tính tới bước này!

Tam gia đang suy nghĩ, Lệ Đằng Vân phong thần tuấn lãng trang điểm loè loẹt, ăn mặc một bộ ngoại bào ngân quang lóng lánh tựa như một tòa hải đăng đi tới. Quân Vô Ý cùng Đông Phương tam kiếm nhìn mà líu lưỡi quả thực có phần không thể tưởng tượng: ăn mặc thành bộ dạng này, tiểu tử ngươi cũng quá phong tao đi?

Bây giờ nếu có thích khách mà nói, thật đúng là một cái bia ngắm lý tưởng, ánh sáng phát ra trên người hắn khiến quang mang của đao kiếm cũng phải ảm đạm.

Lệ Đằng Vân mang theo hai tên cao thủ tùy tùng đi vào. Hai tay ôm quyền thần thái kiêu căng khẩu khí bệ vệ:

- Quân tướng quân, tại hạ mạo muội tới chơi, xin Quân tam tướng quân đừng trách.

- Đâu có, Thiếu trang chủ quá khách khí rồi.

Quân Vô Ý bất động thanh sắc cũng trả lễ, nói:

- Không biết Thiếu trang chủ tới đây là có gì chỉ giáo?

Lệ Đằng Vân cũng ha ha cười, sau đó nhìn xung quanh, muốn nói lại thôi.

Đông Phương Vấn Tình ba người ha ha cười, thấy hắn có chỗ cố kỵ cũng thức thời xin được cáo lui trước.

Ba người bọn họ vừa mới đi ra, Quân Mạc Tà ở phía sau rèm đi ra, phía sau rèm còn có hai bóng người đang ngồi, chính là Quản Thanh Hàn cùng Độc Cô Tiểu Nghệ.

Đối với ý đồ khi đến đây của Lệ Đằng Vân, Quân Mạc Tà cùng Quản Thanh Hàn cũng đoán ra được một chút, cũng sớm đi ra, Độc Cô Tiểu Nghệ tự nhiên cũng đi theo.

- Ở đây đều là người một nhà, Lệ Thiếu trang chủ cũng nên nói thẳng ra đi.

Trên mặt Quân Vô Ý hơi mỉm cười, đáy mắt lại ẩn ẩn có phần băng lãnh. Đối với ý đồ của Lệ Đằng Vân, Quân Vô Ý cũng không phải người ngu đương nhiên cũng đoán ra được một chút.

- Đã như vầy, bản thiếu trang chủ đành nói thẳng ra vậy.

Lệ Đằng Vân trong khi tươi cười còn lộ ra vẻ vô cùng tự tin như nắm vật trong lòng bàn tay. Đối với Quân Mạc Tà vừa mới đi ra, hắn căn bản cũng không thèm nhìn vào mắt, thậm chí cho dù là cả Quân gia. Lệ Đằng Vân cũng không thèm để ý. Dù sao quái vật khổng lồ ở trước mắt là Huyết Hồn sơn trang, Quân gia rõ ràng là không có tư cách gì.

- Bản thiếu trang chủ lần trước du ngoạn Thiên Hương, trùng hợp gặp được Quản Thanh Hàn, Quản tiểu thư, thiên tư kinh nhân, từ lúc đó ta ngày đêm nhớ nhung, không ngày nào là không nhớ tới nàng.

Lệ Đằng Vân nhẹ nhàng mỉm cười nói:

- Ta biết được Quản tiểu thư ở goá nhiều năm, thế nhưng ta lại biết rõ thân phận lại vẫn là trưởng tôn tức của Quân gia, ha ha thật ra mọi người cũng biết, việc hôn nhân này thật sự không nên miễn cưỡng, nhiều nhất bất quá cũng chỉ là danh phận hữu danh vô thật mà thôi. Hôm nay Đằng Vân tới đây, chính là yêu cầu Quân tam gia, để Quản tiểu thư được tự do, thanh toàn mối lương duyên giữa chúng ta, chẳng phải là lưỡng toàn tề mỹ sao?

- Nếu như Quân gia chịu buông tay, Huyết Hồn sơn trang ta cũng tất có hồi báo!

Lệ Đằng Vân phất tay ngừng lại nhìn Quân Vô Ý, sau đó nói tiếp:

- Chắc hẳn Quân tam gia cũng nhìn ra được hội nghị buổi sáng ngày hôm nay, Tam đương gia của Huyết Hồn ta chính là do ta chỉ thị cho nên mới xung phong nhận việc. Muốn cướp quyền chỉ huy quyết chiến, mọi người cũng biết trận quyết chiến này cũng không phải bình thường. Đối mặt với chúng ta là vô tận cao cấp huyền thú, tin tưởng chỉ cần vô ý một chút, chính là kết cục thê lương hồn về cửu tuyền. Quân tướng quân thực lực tự nhiên là cực cao, huyền công tạo nghệ. Ha ha tự nhiên cũng rất nổi tiếng, điểm này Đằng Vân tự nhiên là rất bội phục, nhưng mà Quân tướng quân dù sao thân còn mang tật, trải qua nhiều năm như vậy, một khi đánh với cao cấp huyền thú. Chắc hẳn Quân tướng quân cũng biết chỉ cần tiến lên một bước, kết quả cũng không phải là may mắn gì!

Quân Vô Ý cụp mi mắt xuống, không để cho hắn chứng kiến lửa giận đang bùng lên trong mắt mình, hắn trầm giọng nói:

- Ý đồ đến đây của Thiếu trang chủ chắc hẳn không chỉ là cảm thán Quân mỗ dùng tính mệnh phung phí một cách ngu ngốc chứ! Ngươi hãy nói ra ý đồ chân chính của mình đi!

- Tốt, Quân tướng quân đã sảng khoái nói như vậy. Bản Thiếu trang chủ cũng nên nói thẳng, chỉ cần ngươi đáp ứng yêu cầu của ta, như vậy

Quân tướng quân sẽ không phải đi chịu chết nữa.

Lệ Đằng Vân quanh co cũng có chút mệt mỏi, hắn dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, nói:

- Đến lúc đó Huyết Hồn sơn trang ta tuyệt đối có thể dùng tư thế cường đại cướp đoạt quyền chỉ huy tới tay, quyết định không có tổn hại gì tới uy danh của Quân gia. Dưới sự bảo hộ của Huyết Hồn sơn trang ta. Người của Quân gia đảm bảo không có việc gì. Cho dù là về phương diện Ngân Thành muốn đâm sau lưng, bên ta cũng hết sức bảo hộ!

Lệ Đằng Vân híp mắt lại, trên mặt càng lộ ra lòng tin dạt dào, nói:

- Bản Thiếu trang chủ cũng biết Quân tướng quân đang cố kỵ cái gì, ta tuyệt sẽ không làm khó Quân tướng quân. Mà Quân gia cũng chỉ phải trả một cái giá là một nữ nhân, hơn nữa lại là nữ nhân mà cơ hồ như không có bất cứ quan hệ nào với Quân gia cả.

- Nghe ý tứ của Lệ Thiếu trang chủ? Nữ nhân này này hoàn toàn không có tý giá trị nào?

Quân Mạc Tà thình lình nói xen vào một câu.

- Nữ nhân này! Ha ha tam thiếu nói câu đó không khỏi không phù hợp với thân phận thế gia của mình, khiến ta rất ngạc nhiên.

Lệ Đằng Vân lạnh lùng giương mắt lên nói:

- Nữ nhân trong thiên hạ, có mấy người có giá trị? Cho dù là có chút thành tựu, bất quá cũng cũng là nhờ vào uy danh của phu gia mà thôi, như gia tộc bực này của ta và ngươi, cũng chỉ coi như là tặng nhau mấy thớt ngựa, mấy con chó hoặc là hắc hắc hắc...Vài.... Nữ nhân, đây không phải là chuyện rất bình thường dao? Chơi đùa mà thôi, làm sao phải ngạc nhiên như vậy chứ?

- Chơi đùa mà thôi?

Quân Vô Ý trầm giọng xuống, tựa như gió lạnh trên đỉnh tuyết sơn:

- Lệ thiếu trang chủ, đây chính là điều kiện của ngươi sao?

- Ta nói ra điều kiện như vậy đã là rất có thành ý rồi, chẳng lẽ Quân tướng quân vẫn chưa hài lòng?

Lệ Đằng Vân cũng cảm nhận được lãnh ý trong lời nói của Quân Vô Ý, đột nhiên ánh mắt của hắn cũng bắn ra hung quang nhìn Quân Vô Ý, thanh âm mang theo nồng đậm uy hiếp:

- Quân tam tướng quân nên nghĩ lại đi, nếu như cự tuyệt mười phần hảo ý của ta đây, ngày mai chính là ngày giỗ của ngài đó! Ngoại trừ việc phải đối mặt với đám huyền thú điên cuồng, kẻ địch sắc bén xưa nay. Còn phải đối phó với một thế lực cường đại không thể địch nổi khác. Chỉ cần dùng một nữ nhân không quan hệ để đổi lấy tính mạng cùng sự bình an của toàn gia tộc, tin tưởng cho dù là ai cũng chính là lực chọn sáng suốt nhất. Còn nữa quyết định này còn khiến nữ nhân kia có được hạnh phúc thật lớn. Quân tướng quân, đối mặt với hai con đường sống hay chết, ngươi sẽ không khôn ngoan như thế chứ?

- Không có quan hệ gì? Quản Thanh Hàn chính là người của Quân gia ta. Ít nhất hiện tại là như vậy.

Quân Vô Ý ý lạnh lùng nhìn hắn, nói:

- Chỉ cần một ngày là người Quân gia, vậy sẽ tuyệt không để bất kỳ ngoại nhân nào khinh nhục! Chuyện sinh tử của người Quân gia, lại càng không cần Lệ Thiếu trang chủ ngươi tới quan tâm, người đâu, tiễn khách!

- Quân Vô Ý, ngươi không cần phải rượu mời không uống lại uống rượu phạt! Bản Thiếu trang chủ tới tìm ngươi trao đổi đã là nể mặt mũi của ngươi lắm rồi, lại còn dùng điều kiện hậu đãi nữa, chẳng lẽ ngươi tự coi mình là nhân vật đệ nhất sao?

Lệ Đằng Vân đứng bật dậy, thô bạo nói:

- Ngươi đã không biết phân biệt được tốt xấu, một lòng muốn chết, ta đây cũng không thèm quan tâm nữa? Ngươi có chết hay không cũng không quan hệ tới ta, mặc dù ngươi không chết, liệu có thể ngăn cản được ta tới cướp Quản Thanh Hàn sao?

Quân Mạc Tà hắc hắc cười hai tiếng, nói:

- Lệ Thiếu trang chủ thật đúng là kỳ quái, người của Quân gia chúng ta khi nào thì đến phiên ngươi tới quan tâm vậy? Ngươi tính là cái gì? Là con trai độc nhất của Tuyệt Thiên chí tôn, đường đường là Thiếu trang chủ của Huyết Hồn sơn trang. Nguyên lai chỉ có đức hạnh như vậy thôi sao? Ngược lại thật sự là để ta được mở rộng tầm mắt. Khó trách a, khó trách đại tẩu của ta lại không thích ngươi, tin tưởng đổi lại bất kì là một nữ nhân nào khác cũng sẽ không thích ngươi. Bởi vì ngươi ngoại trừ có một người cha là đệ nhị thiên hạ ra, thật sự là cái gì cũng rất tồi tệ! Huyết Hồn sơn trang, thật sự bất hạnh gia môn a.

- Rất tốt! Quân Mạc Tà, chính vì lời nói ngày hôm nay mà ngươi sẽ phải trả giá rất nhiều, ngươi cứ đợi tới ngày mai đi nhặc xác của Tam thúc ngươi đi!

Lệ Đằng Vân hừ một tiếng. Phất tay áo đứng lên, nói:

- Bản Thiếu trang chủ không thèm đấu võ mồm với ngươi, Quân Mạc Tà ngươi còn không xứng. Quân gia các ngươi lại càng không xứng theo ta cò kè mặc cả.

Quân Mạc Tà hắc hắc cười lạnh nói:

- Đến tột cùng có xứng hay không hiện tại khó có thể nói trước. Tối thiểu hiện tại ở trước mặt ta chính là một con cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Xứng không?

- Ngươi!

Lệ Đằng Vân sắc mặt giận dữ, trong nháy mắt vẻ giận giữ lại biến mất, hắn lạnh lùng nói:

- Một khi nữ nhân mà Lệ Đằng Vân ta muốn, đừng hòng thoát được! Quân Mạc Tà, ngươi trái lại tại Thiên Nam thành nếu như mất đi sự che chở của ba vị cữu cữu, ta lại muốn nhìn xem ngươi làm như thế nào kiêu ngạo! Ngày mai là Tam thúc, có lẽ ngày mốt chính là tiểu tử ngươi đó! Có được ba vị cữu cữu là Thần Huyền là rất giỏi sao? Quân Mạc Tà ngươi ỷ vào điều đó mà kiêu ngạo, ở trong mắt ta, ngươi không đáng một xu! Nói cho ngươi biết, trên cái thế giới này nắm tay lớn mới là vương đạo!

- Ta đã sớm biết đạo lý này rồi! Huyền thú nếu không có thực lực mạnh, Huyết Hồn sơn trang đã sớm trở thành cái ổ huyền thú rồi! Trừ phi nắm tay không đủ lớn. Không ai bì nổi da mặt của Tuyệt Thiên chí tôn, không để ý tới mặt mũi cho nên chẳng phải cuống quýt gọi chí tôn về sao? Trải qua chuyện này mà còn kiêu ngạo như vậy, trình độ vô sỉ có lẽ đạt tới đỉnh phong rồi a.

Quân Mạc Tà lắc đầu nói tiếp:

- Huyết Hồn sơn trang thật sự là giống như vịt chờ chết mà còn cãi cố, đã như vậy, chúng ta đây chờ xem, sau cuộc chiến ngày mai, đến tột cùng là nhà nào khóc tang!

- Được, cứ chờ xem nhà ai khóc tang, Quân Mạc Tà, tiểu tử ngươi cứ gom giấy vàng mà chờ đốt tang đi!

Lệ Đằng Vân xoay người rời đi, đến cửa hắn lại ngừng bước, cuối cùng hỏi một câu:

- Quân Vô Ý ngươi chắc chắn là không hối hận chứ?

- Cút!

Đây cũng là câu trả lời thuyết phục của Quân Vô Ý. Đối với tên Thiếu trang chủ vô sỉ của Huyết Hồn sơn trang này, Quân Vô Ý có thể nói là nhẫn nhịn tới cực độ rồi!

Lệ Đằng Vân trong mắt bắn ra lệ mang, nặng nề khẽ hừ một tiếng. Sau đó xoay người rời đi.

- Đằng Vân tủng tử chậm đã.

Quân Đại thiếu gia đột nhiên hô lớn.

Lệ Đằng Vân quay đầu hừ hừ nói:

- Biết sợ rồi sao? Quân đại thiếu gia mau đi khuyên nhủ Tam thúc ngươi đi, còn gia gia ngươi nữa, sao phải vì một nữ nhân mà khiến cả Quân gia bị hủy diệt chứ! Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt!

- Í? Đằng Vân công tử, công tử hình như hiểu nhầm ý tứ của Quân mỗ rồi. Quân mỗ chính là có hảo tâm nhắc nhở công tử, mi tâm của công tử tràn đầy tử khí, mắt trái xanh, mắt phải đỏ, khuôn mặt thì đần thối, đầy vẻ xui xẻo. Mấy ngày này nhất định là có tai ương huyết quang đổ xuống, muốn tránh cũng không thể tránh.

Nếu có thời gian lo lắng tới sinh tử của người khác, thà là quan tâm hơn tới an nguy của bản thân còn hơn, vạn nhất Quân mỗ nói trúng, lại liên lụy tới lão cha ngươi người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, đây chính là tội bất hiếu rất lớn đó!

Quân Đại thiếu gia chậm rãi từ từ nói:

- Tuyệt Thiên chí tôn đã hơn một trăm tuổi rồi, muốn sinh đẻ nữa cũng không thể, Thiếu trang chủ nên bảo trọng thân thể a.

- Ngươi…

Cái mũi của Lệ Đằng Vân thiếu chút nữa thì bị lệch sang một bên, hắn nặng nề hừ một tiếng cũng không quay đầu lại nghênh ngang rời đi.

- Tam thúc, trận chiến ngày mai đã xác định những người nào tham gia chưa?

Quân Mạc Tà hỏi.

- Rồi, trừ ta ra, còn có cao thủ của các đại gia tộc, vì ứng phó với chận chiến này, ta đã rút ra toàn bộ lực lượng. Nếu nói thực lực quân đội của Thiên Hương đế quốc chúng ta, có thể vượt qua được toàn bộ đại lục, thế nhưng nói đến thực lực huyền công, lại không đáng nói tới. Cơ hồ nếu so với tất cả các thế lực tham gia hội nghị ngày hôm nay, chúng tha thực sự là kém nhất! Về phần hơn hai trăm danh vệ đội cùng tướng lãnh trong quân của ngươi, ta cũng không hề động tới người nào cả!

Quân Vô Ý cười cười, nhàn nhạt nói:

- Nếu thua hẳn là phải chết, cũng không cần suy nghĩ nhiều!

Quân Vô Ý còn có mấy lời không có nói rõ ra, thế nhưng trong lòng Quân Mạc Tà lại rất rõ: hơn hai trăm thị vệ này chính là lực lượng hạch tâm của Mạc Tà, cũng là hy vọng trong tương lai của Quân gia, nếu như đi hẳn là phải chết trên trận chiến này, chỉ cần một mình ta chết là đủ rồi, sao phải hi sinh thêm nhóm người này nữa?

Trong lòng Quân Mạc Tà nổi lên trận trận cảm động, Quân Vô Ý lại không biết mình có năng lực khiến toàn bộ người của Quân gia hoàn toàn không bị thương tổn. Cho nên lúc này hắn vẫn còn ôm tâm lý hi sinh, thế nhưng lúc này, mục đích của Quân Vô Ý vẫn là nghĩ tới chính bản thân mình, nghĩ tới chính Quân gia.

- Tam thúc!

Quân Mạc Tà trầm ngâm một lát, sau đó nặng nề nói:

- Yên tâm đi, không có việc gì đâu! Cuộc chiến ngày mai tuy thắng bại khó lường, thậm chí là nắm chắc thất bại. Thế nhưng Tam thúc ngài tuyệt không có việc gì đây! Điểm này, cháu có thể đảm bảo!

Quân Vô Ý nhìn hắn một hồi, đột nhiên nở nụ cười nói:

- Chỉ hy vọng là như thế!

Nói xong hắn đột nhiên kêu lên:

- Thanh Hàn, ngươi có phải là đã nghe thấy hết hay không? Trốn ở đó nghe lén đủ rồi chứ? Xuất hiện đi!

Quản Thanh Hàn cùng Độc Cô Tiểu Nghệ có phần xấu hổ đi ra, hai người nhìn vào ánh mắt của Quân Vô Ý. Đều rất lo lắng, đặc biệt là thần sắc đầy vẻ lo lắng trên mặt Quản Thanh Hàn, càng nhiều hơn chính là vẻ buồn bã.

Quân Vô Ý ho khan hai tiếng, đột nhiên trầm mặc. Ánh mắt rất mâu thuẫn, một lúc lâu cũng không lên tiếng. Sau nửa ngày hắn mời khụ khụ hai tiếng, mở miệng:

- Hôm nay ba người các ngươi ở trước mặt ta đều là chất nhi, một người là con dâu của Quân gia, một người là hòn ngọc quý trên tay Độc Cô gia tộc, cũng có thể đại biểu cho Độc Cô gia tộc. Tiểu Nghệ. Làm phiền ngươi làm chứng giúp Quân Vô Ý ta.

Độc Cô Tiểu Nghệ không biết hắn muốn nói gì. Lại theo bản năng cảm nhận được một cỗ áp lực, tựa hồ Quân Vô Ý sắp làm ra một quyết đinh phi thường trọng đại! Nàng không khỏi vô ý thức gật đầu.

Trong lòng Quản Thanh Hàn lập tức chấn động, đoán được Quân Vô Ý muốn nói gì, không khỏi bi thiết kêu lên một tiếng:

- Tam thúc, không cần phải làm như vậy, không thể được.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 127: Thiên Thượng Nhân Gian Một Đám Hồn.

Quân Vô Ý mỉm cười, lại dị thường kiên định lắc đầu, hắn chậm rãi lấy từ trong ngực ra một khối lệnh bài, trên mặt màu đỏ, sáng trong như bảo thạch, ở giữa có khắc một chữ "Quân". Mặt sau chính là có khắc vô số chữ rất tỉ mỉ. Quân gia gia chủ làm.

- Mạc Tà, ba tháng trước, gia gia ngươi đem lệnh bài này tự tay giao cho ta, từ khi đó, Quân Vô Ý ta chính là đại gia chủ của Quân gia! Trong tay ta nắm khối lệnh bài, tất cả các quyết định của ta, bất kể là đệ tử nào thuộc Quân gia đều không thể cãi lời! Ngươi minh bạch lời nói của ta không?

Quân Vô Ý trầm trọng nói ra từng chữ một, nói xong, hắn đột nhiên giơ lệnh bài lên, hàn lãnh nói:

- Quân gia đời thứ ba, trưởng dâu Quản Thanh Hàn tiến lên quỳ xuống nghe lệnh.

Quản Thanh Hàn vạn phần sợ hãi nhìn tam gia, thấy thần sắc lãnh đạm của hắn, không hề cho người khác thương lượng, nàng thở dài một hơi, tiến lên một bước sau đó cẩn thận mà quỳ xuống trước mặt Quân Vô Ý.

- Trưởng dâu Quân gia Quản Thanh Hàn tính tình thục quân, cử chỉ có độ, năm nay vừa mới hai mươi, ngày đó chính là phụng mệnh cha mẹ tạm thời đính hôn với tam đại trưởng tử của Quân gia là Vô Ưu, chưa kịp thành hôn, Vô Ưu phụng mệnh rồi chết trên chiến trường. Quản Thanh Hàn thanh xuân tuổi trẻ băng thanh ngọc khiết năm năm giữ gìn sớm đã

là người của hai nhà. Thế nhưng Quân gia ta lại không thể làm chậm trễ việc chung thân của ngươi, lấy chồng sinh con. Gả chồng còn chưa xong, mà vị hôn phu đã chết. Hôm nay Quân Vô Ý ta với tư cách là đương đại gia chủ Quân gia, đem công văn này vì chính danh của Quản Thanh Hàn mà trả lại tự do cho nàng, từ nay về sau, nam hôn nữ gả chồng đều không có quan hệ với Quân gia. Nhân chứng là Độc Cô Tiểu Nghệ của Độc Cô thế gia cùng với đích hệ truyền nhân Quân Mạc Tà, có Hoàng Thiên Hậu Thổ thiên địa cùng chứng giám.

Quản Thanh Hàn sớm biết là hắn sẽ nói lời này. Thế nhưng khi những lời này vừa thoát ra khỏi miệng của Quân Vô Ý, từng chữ từng chữ lọt vào trong tai nàng rồi chìm sâu vào trong lòng, Quản Thanh Hàn nhịn không được hai hàng nước mắt tuôn rơi như mưa.

Độc Cô Tiểu Nghệ đứng ở một bên, cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp mở ra thật lớn, không thể tưởng tượng được chính mình lại làm chứng cho việc đại sự này.

Quân Vô Ý nghiêm túc nói xong, khuôn mặt nguội lạnh hướng về phía Quân Mạc Tà, quát lên:

- Quân gia đời thứ ba đích hệ truyền nhân, Quân Mạc Tà, tiến lên quỳ xuống nghe lệnh!

Quân Mạc Tà giật nảy mình vội nói:

- Tam thúc... Ngài còn có chuyện gì?

- Quân gia đời thứ ba đích hệ truyền nhân Quân Mạc Tà, tiến lên quỳ xuống nghe lệnh.

Quân Vô Ý vẫn nghiêm nghị nhắc lại.

Trong lòng Quân Mạc Tà nói thầm hai tiếng, thế nhưng dưới tình cảnh này, cũng chỉ có thể nghe lệnh quỳ xuống.

- Quân gia đệ tam đại truyền nhân Quân Mạc Tà, tuổi trẻ kiên định, lòng dạ khoáng đạt, đã đủ đại nhậm. Nay ta Quân Vô Ý đem vị trí gia chủ truyền cho Quân Mạc Tà! Hoàng Thiên Hậu Thổ thiên địa chứng giám.

Tuy Quân Mạc Tà đã biết trước kết quả nhưng khi nghe xong lời này cũng nhịn không được mà sợ hãi kêu lên một tiếng, sau đó hắn đứng dậy khua khua hai tay, nói:

- Tam thúc ngài vẫn còn xuân thu chính thịnh, còn đang tráng niên. Không nên không nên, ngài vẫn còn là tráng niên, cần gì phải vội vàng truyền vị cho cháu? Cháu…cháu...cháu thật sự không muốn làm chức gia chủ gì đó...

- Làm càn!

Quân Vô Ý trợn mắt quát:

- Gia chủ có lệnh, tử tôn Quân gia không tuân theo mệnh lệnh, coi như là tà đạo! Quân Mạc Tà, còn không tiếp nhận còn đợi tới khi nào?

Quân Mạc Tà không thể làm gì được đành cụp mí mắt xuống, tiến lên cố nhận lấy, nói:

- Tam thúc, cháu biết người đang lo lắng cuộc chiến ngày mai, thậm chí trong lòng còn có ý chí quyết tử, thế nhưng cháu vẫn phải nói với người, cháu không thể tiếp nhận, nhiều nhất chỉ là tạm thời thu nhận mà thôi, nếu như Tam thúc không có chuyện gì bình an trở về, chức gia chủ này cháu sẽ trả lại cho người.

Quân Vô Ý nhịn không được cười nhạt một tiếng, nói:

- Vậy cũng được.

Đúng như lời nói của Quân Mạc Tà, trong lòng Quân Vô Ý sớm đã có ý muốn quyết tử, cuộc chiến ngày mai hoàn toàn không có một tia hi

vọng sống sót, cho nên lúc đêm khuy này hắn mới đưa ra quyết định, giải quyết cho tốt hai đại sự trong lòng.

Đối mặt với lời thề son sắt đảm bảo của Quân Mạc Tà, Quân tam gia cũng chỉ cho rằng hiện tại Quân Mạc Tà là đang an ủi mình mà thôi, há có thể tin tưởng? Cuộc chiến ngày mai, Quân Vô Ý hoàn toàn có thể lường trước được kết quả, đám cao thủ kia tất nhiên sẽ như ong vỡ tổ xuất chiến, sau đó bỏ mặc hắn làm chủ soái trấn giữ thành. Khi vô số huyền thú điên cuồng xông tới, sẽ xé tan bản thân mình thành từng mảnh!

Thậm chí cao thủ của Huyết Hồn sơn trang cùng Phong Tuyết ngân thành nhân lúc mình hỗn chiến còn đâm sau lưng cũng không biết chừng.

Loạn trong giặc ngoài hướng tới, tu vi bản thân mình chỉ là Thiên Huyền, cho dù là Thần Huyền cường giả cũng khó có thể tìm được đường sống.

- Mạc Tà, cuộc chiến ngày mai nếu như ta có thể bình an trở về, tất nhiên là tốt nhất. Thế nhưng nếu như ta bất hạnh chết trận, như vậy Quân gia toàn bộ nhờ vào ngươi.

Khẩu khí của Quân Vô Ý rất bình tĩnh, nói:

- Gia gia ngươi đã lớn tuổi rồi, ngươi phải cẩn thận phụng dưỡng, ngoài ra về Thanh Hàn, ngươi phải nhớ kỹ, Thanh Hàn cho dù đã giải trừ hôn ước, thế nhưng cũng từng là con dâu của Quân gia ta, vô luận là gặp chuyện gì cũng không để người khác ăn hiếp nàng! Bất luận kẻ nào cũng không được! Trừ khi ngươi chết.

- Vâng, cháu nhớ kỹ rồi.

Quân Vô Ý thở phào một hơi, ánh mắt mơ màng nhìn về phương xa, mang theo cảm tình chấp nhất:

- Ta còn muốn phó thác cho ngươi một đại sự, nếu như có một ngày ngươi có thể đi tới Phong Tuyết ngân thành, gặp được...nàng, hãy thay ta nói hai câu...

Nói tới chỗ này thanh âm của Quân Vô Ý đột nhiên dừng lại!

Quân Mạc Tà lẳng lặng lắng nghe, cũng không có hỏi. Hắn biết "nàng" trong miệng của Quân Vô Ý chính là nữ tử đáng thương một mực chờ đợi tại vạn trượng Tuyết Phong, Hàn Yên Dao.

Đối với Hàn Yên Dao, tâm tư của Quân Mạc Tà rất phức tạp, nguyên nhân không gì khác, nếu không phải Hàn Yên Dao, hết thảy thảm kịch sẽ không phát sinh! Ngươi là một vị công chúa của Ngân Thành, chạy đến thế tục chơi đùa thì cứ chơi, nhưng cớ gì phải dây dưa với Quân Vô Ý? Chẳng lẽ không biết, chính mình từ nhỏ đã định chung thân rồi sao?

Tiêu Hàn chính là một kẻ đáng chết vạn phần, thế nhưng suy nghĩ lại một chút, trên đời này làm gì có nam nhân nào cam chịu để người ta chụp cái mũ xanh lên đầu? Giữ gìn vị hôn thê vài chục năm. Đột nhiên có một nam nhân xa lạ chạy tới cướp, chuyện như vậy căn bản là bất kỳ nam nhân nào cũng không thể chấp nhận, cũng phải phát điên!

Thế nhưng Quân Mạc Tà lại biết rõ, tình yêu thường không giảng đạo lý. Tình yêu đã tới, cho dù đệ nhất trí giả cũng có thể bị biến thành ngu ngốc. Hai người đều thủ lễ giữ gìn, thế nhưng vành tai mái tóc đã chạm, sản sinh ra tình cảm, loại sự tình này ai có thể nói rõ là tại sao?

Tình yêu không thể nói trước được điều gì, lại chứng kiến Quân Vô Ý cùng Hàn Yên Dao hai người đều đã thống khổ mười năm, thế nhưng chân tình thủy chung chưa từng thay đổi, tuy trời nam đất bắc thế nhưng vẫn cuồng dại khổ luyến, mặc dù ý chí sắt đá há không vì đó mà động lòng?

Quân Mạc Tà cũng biết hiện tại trong lòng Quân Vô Ý đang nổi sóng, chuyện xưa trước kia rõ ràng đang tràn ngập tâm tư hắn.

Có thể để mình nhắn thay tới Hàn Yên Dao, có lẽ đó chính là tình cảm cả đời đè nén của Tam thúc!

Thật lâu Quân Vô Ý nhẹ nhàng mà mà thở ra một hơi, dường như đã trải qua ba kiếp làm người, tình cảm triền miên lưu luyến si mê, khóe miệng của hắn lộ ra một nụ cười thê lương, xen lẫn vô tận nhu tình, cùng ngọt ngào, chậm rãi nói:

- Khó quên ân oán... Khó quên người, chỉ vì tình si... Chỉ vì quân, cho dù hoàng tuyền vẫn còn mộng, Thiên Thượng Nhân Gian... Một... Sợi... Hồn!

Độc Cô Tiểu Nghệ đột nhiên hu hu nức nở nghẹn ngào khóc lên.

Trên gương mặt xinh đẹp của Quản Thanh Hàn cũng xuất hiện vệt nước mắt loang lổ.

Các nàng đều từ con đường khác nhau mà biết chuyện cũ của Quân Vô Ý, nghe thấy Quân Vô Ý ngâm một câu thơ giống như đang nói tới hậu sự của bản thân. Các nàng đều không khỏi ảm đạm rơi lệ, từ trong bài thơ này, đủ có thể nghe ra tình cảm sâu nặng của Quân Vô Ý cùng Hàn Yên Dao. Hai nàng chỉ cảm thấy trong nháy mắt nội tâm mềm yếu nhất của mình bị đả động. Đều cảm nhận được tình cảm tuyệt vọng này, đều cảm nhận được nỗi bi thương như mất hồn của hắn.

Khó quên ân oán khó quên ngươi, chỉ vì tình si chỉ vì quân, cho dù hoàng tuyền vẫn còn mộng, thiên thượng nhân gian một sợi hồn.

Mặc dù đã xảy ra nhiều ân oán khúc mắc như vậy thế nhưng ta vẫn như cũ một mảnh chân tình, vì nàng, hôm nay cho dù ta có phải xuống hoàng tuyền thế nhưng ta vẫn y nguyên nghĩ đến nàng, cho dù ta có chết đi, trên trời dưới đất cũng không thể nào quên được nàng. Vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên sẽ không bao giờ quên được nàng! Cho dù chỉ còn lại một sợi hồn nhưng tình cảm đó sẽ vĩnh viễn tồn tại!

(Biên: Hú hồn, may là thằng cha tác giả giải thích mấy câu thơ trên rồi, hok thì toát mồ hôi quá .)

Đây là tình yêu cho dù có sinh tử cũng không hề thay đổi! Cái gì mà là lời thề, cái gì mà là hứa hẹn, trước khối tình cảm này đều trở nên thất sắc.

Đột nhiên nghe Quân tam gia thổ lộ tình cảm từ đáy lòng, Quân Mạc Tà cũng cảm thấy chấn động!

Nguyên lai trong lòng Tam thúc lại chất chứa tình yêu hận sầu nồng đậm triền miên như vậy! Quân Mạc Tà khi nghe được câu thơ ngắn này cũng cảm nhậ được Tam thúc cho dù có chết, tình yêu cũng không thay đổi, thật sự lúc này hắn còn hiểu thêm về con người Quân Vô Ý qua một khía cạnh khác.

Khó quên ân oán khó quên người, đúng là chữ "Ân oán" được đặt trước chữ "Người" điều này cho thấy, trong lòng Quân Vô Ý thủy chung vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện cái chết của hai ca ca cùng hai chất nhi chính mình!

Cho dù là "nàng" cũng không thể làm tiêu tan được! Không thể làm tiêu tan được!

Đó chính là một khối tâm bệnh rất lớn!

- Cháu nhớ kỹ rồi, Tam thúc cứ yên tâm.

Quân Mạc Tà nguyên bản muốn liều mạng tiết lộ một chút bí mật để cho Quân Vô Ý yên tâm lại, tìm biện pháp nói dối là vị sư phụ thần bí kia của mình đã có giao tình các loại đối với thiên phạt Thú Vương...

Thế nhưng sau khi suy xét, hắn lại cải biến chủ ý. Trong lòng Quân Vô Ý vẫn còn có ý quyết tử, đây chính là tâm bệnh đã tồn tại rất lâu trong lòng hắn rồi, cho dù sau này chính thức báo thù, trong lòng hắn vẫn như cũ, ôm lòng xấu hổ đối với ca ca cùng chất nhi của mình, trong

lòng vẫn còn áy náy, thậm chí sau khi báo thù thành công, ở bên cạnh Hàn Yên Dao. Cả đời này của Quân Vô Ý cũng nhất định không có hạnh phúc.

Vô luận là Quân Vô Ý có cả đời tàn phế, cùng người yêu chia cắt trời nam đất bắc, từng ngày tháng thanh xuân qua đi, vẫn chờ đợi có một ngày đoàn tụ, có thể chịu nổi áp lực thật lớn do sinh tử đại thù sinh ra, hết thảy những chuyện này đều dồn nén khiến Quân Vô Ý không thở nổi, nhưng bộ dáng bên ngoài xa xa không bằng sự áy náy ở sâu trong đáy lòng.

Trên dưới Quân gia, vô luận là lão gia tử Quân Chiến Thiên, hay Quân Mạc Tà, không hề ôm lòng oán hận đối với Quân tam gia, tin tưởng cho dù là Quân Vô Hối những người đã chết cũng sẽ không trách hắn, vĩnh viễn không trách hắn.

Nhưng trong Quân gia vẫn có một người không tha thứ, vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho Quân Vô Ý. Người đó chính là bản thân hắn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 128: Không Được Cùng Ta Tranh Đoạt Lão Công.

Hoặc là trong tối tăm, hoặc là ông trời sớm đã có chủ định, lão thiên gia cũng cảm thấy Quân Vô Ý này là người đáng thương, cho nên lần này tới Thiên Nam nguy cơ tứ phía, sát khí nặng nề cho dù có nói cửu tử nhất sinh cũng không đủ, thậm chí trong lòng Quân Vô Ý còn sớm đã dự liệu bản thân sẽ thập tử vô sinh! Thế nhưng đối với Quân Mạc Tà sớm đã là hữu kinh vô hiểm rồi.

Quân Mạc Tà thậm chí cũng không thèm để ý tới thế lực muốn đâm sau lưng mình, tựa như có thể đảm bảo Quân Vô Ý ở trạng thái tốt nhất mà bình an trở về.

Thế nhưng Quân tam gia lại hoàn toàn không biết hết thảy chuyện này, lần này hắn ôm ý chí quyết tử tham chiến, nếu như cuối cùng nhất tìm được đường sống trong chỗ chết, như vậy ở trên bờ vực sinh tử có thể khiến tâm tình hắn thay đổi, hoặc là gặp được kỳ ngộ khiến cuộc đời hắn thay đổi cũng không biết chừng.

Một người đã từng chết hụt, tự nhiên sẽ không còn ý nghĩ mãnh liệt muốn chết như lúc trước nữa, thậm chí trong lòng sẽ cảm thấy mình còn rất nhiều chuyện lưu luyến chưa làm ở trên cõi đời này.

Đây là một loại hiện tượng tâm lý vi diệu.

Quân Mạc Tà cảm giác Tam thúc Quân Vô Ý của mình lúc này rất cần cảm thụ cái chết, cho nên hắn cũng không nói gì. Thậm chí còn đang tính kích thêm vài câu nữa.

- Về chuyện ân oán, Tam thúc ngài còn có điều gì muốn nói không?

Quân Mạc Tà hỏi.

Nếu như đã quyết định đem đưa Tam thúc tới vách núi, tiện thể ném luôn cho hắn một mồi lửa, để hôm nay hắn hảo hảo mà phát tiết. Phát tiết càng nhiều, tâm tình ngày sau sẽ càng thoải mái! Vách đá cao tới chừng nào, nguy hiểm tới đâu, thì thế nào chứ, cuối cùng Quân Mạc Tà vẫn có biện pháp an toàn!

- Ân oán, đây chính là điều ta đang muốn nói.

Quân Vô Ý nhìn hắn thật sâu, trịnh trọng nói:

- Thù nhất định là phải báo! Thế nhưng Mạc Tà, ngươi phải đáp ứng ta một chuyện! Nếu không phải chính miệng ngươi hứa, Tam thúc cho dù có ra đi cũng không an lòng!

- Chuyện gì? Xin Tam thúc cứ nói ra!

Quân Mạc Tà hỏi.

- Ta biết thực lực của ngươi sớm đã vượt xa khỏi phạm trù mà ta có thể tưởng tượng, thế nhưng ta vẫn muốn người đáp ứng ta, trước khi thực lực của ngươi đạt tới chí tôn, trước khi nắm chắc tuyệt đối, ngàn vạn lần không nên vọng động báo thù! Sẽ chỉ làm cho Quân gia lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục mà thôi! Cả nhà Quân gia đều do người gánh vác, ngàn vạn lần đừng để cho ta thất vọng!

Hai đầu lông mày của Quân Vô Ý nhíu lại, khuôn mặt có phần thâm trầm đau đớn, cùng hận ý thật sâu:

- Ta cũng tin tưởng, với cơ trí và thực lực trời ban của ngươi ngày báo thù sẽ không còn xa nữa, cho nên khi thực lực của ngươi đã đủ, Mạc Tà, ngươi nhớ kỹ! Tam thúc ngươi muốn diệt toàn bộ Tiêu gia, chó gà không tha, để cho bọn chúng vạn kiếp bất phục!

Quân Vô Ý nghiến răng, mang theo vẻ cực kỳ lạnh lùng, trên gương mặt lần đầu tiên lộ ra vài phần dữ tợn. Quân Vô Ý giết địch cũng tốt, trả thù cũng được, cho tới bây giờ đều không có ra tay với nữ nhi cùng tiểu hài, đây chính là nguyên tắc, thế nhưng hôm nay lại thốt lên câu "Chó gà không tha, vạn kiếp bất phục". Nói như vậy hiển nhiên cừu hận của hắn đối với Phong Tuyết ngân thành Tiêu gia đã tới mức cực hạn rồi.

- Cháu sẽ làm như vậy, Tam thúc, bi kịch của Tiêu gia đã được định sẵn rồi! Chính như ngài nói, ngày này chắc chắn sẽ không còn xa nữa!

Quân Mạc Tà nghiến răng hung hăng nói. Cuối cùng hắn còn bỏ thêm một câu:

- Tam thúc, người cứ yên tâm đi.

Quản Thanh Hàn nghe xong những lời này, lập tức cảm thấy không vui, khuôn mặt tuyệt diễm còn vương vài vệt nước mắt, nói:

- Quân Mạc Tà! Tên hỗn đản này sao lại nói như vậy? Cái gì mà người cứ yên tâm? Ngươi nói như vậy mà nghe được sao?

Độc Cô Tiểu Nghệ cũng lập tức không vui, phồng má trợn mắt nhìn Quân Mạc Tà, thần sắc rất là bất thiện.

Quân Mạc Tà giơ hai tay lên đầu hàng...Nữ nhân đang xúc động tốt nhất là không nên trêu vào. Ta không phải đang tạo ra hoàn cảnh khẩn trương sao? Ta không phải là không có chuẩn bị trước khi làm, ai có thể so sánh nỗi lo lắng đối với an nguy của tam thúc bằng ta...

Quân Vô Ý lại ha ha nở nụ cười nói:

- Thanh Hàn, ngươi hiện tại đã không phải là con dâu của Quân gia ta nữa, nhưng mà ngươi có nguyện ý làm nữ nhi của Quân gia ta hay không?

- Tam thúc?

Quản Thanh Hàn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng nàng đang rất đau khổ, hôm nay giải trừ hôn ước cùng Quân gia. Nếu như trở lại Quản gia, những người nịnh nọt Huyết Hồn sơn trang trong gia tộc kia nhất định sẽ đem mình làm vật hi sinh. Trong lòng đang không biết làm thế nào cho phải.

Nếu có thể cho mình lựa chọn, nàng thà tình nguyện cơ khổ đến già ở Quân gia cũng tuyệt đối không gả cho tên ác ôn Lệ Đằng Vân! Vừa rồi ở phía sau rèm, nàng nghe được ngôn ngữ độc ác của Lệ Đằng Vân, trong lòng đã sớm chán ghét tới cực điểm. Người cặn bã như vậy chỉ liếc mắt cũng đã là sỉ nhục tới đôi mắt rồi, huống chi là gả cho hắn, cả đời làm bạn với hắn?

Vừa nghe lời này của Quân Vô Ý, Quản Thanh Hàn lập tức minh bạch. Nguyên lai ý tứ của Quân Vô Ý cũng không phải là ngồi yên không để ý tới mình, mà là tạo ra một phương pháp khác để bảo vệ bản thân, nàng không khỏi dâng lên niềm cảm động đến cực điểm.

- Thanh Hàn con nếu như nguyện ý, Quân Vô Ý ta hôm nay sẽ thu con làm nghĩa nữ! Tuy Quân Vô Ý ta không có tương lai, thế nhưng Thanh Hàn con từ nay trở về sau sẽ danh chính ngôn thuận là người của Quân gia! Bất luận kẻ nào cũng không thể khi nhục con, con sẽ không phải chịu bất kì ủy khuất gì, Quân gia ta sẽ dùng máu tươi để rửa sạch mọi ủy khuất cho con, cho dù là người của Quản gia cũng không thể!

Quân Vô Ý hừ lạnh một tiếng, quả quyết nói.

Quản Thanh Hàn mấp máy môi, thân thể yêu kiều kịch liệt run rẩy, thế nhưng nàng cũng không chút do dự, chậm rãi quỳ xuống nặng nề dập đầu, nói:

- Nữ nhi Thanh Hàn bái kiến cha nuôi!

- Tốt, tốt, tốt!

Quân Vô Ý vô cùng vui vẻ, lập tức hô to ba tiếng tốt, liền lấy ra một khối ngọc bội, đi tới rồi nói:

- Thanh Hàn, đây là cha nuôi cho con làm lễ gặp mặt, cũng là tiêu chí làm người của Quân gia ta! Sau khi tiếp nhận khối ngọc bội này, con phải nhớ kỹ, con không chỉ là nữ nhi của Quản gia, mà còn là nữ nhi của Quân gia, Quản gia đối với chuyện hôn phối của con từ nay về sau phải thương nghị cùng với Quân gia chúng ta nữa!

Quản Thanh Hàn tiếp nhận ngọc bội, nhìn bề mặt ngọc bội sáng bóng trơn trượt, trên mặt còn khắc tên Thanh Hàn ngô tôn, chính là chữ viết của Quân lão gia tử, rõ ràng là đã sớm có chuẩn bị, cũng không phải là lúc nhất thời mà đưa ra quyết định này. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Quân Vô Ý, trong ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

- Ha ha, ngọc bội này chính là gia gia con năm trước đã chuẩn bị! Mấy năm trước gia gia con đã từng nói qua, cũng coi như là nhân gia người giải quyết một cái tâm nguyện.

Quân Vô Ý ha ha nở nụ cười, nói:

- Thanh Hàn, khổ cho con rồi, trong mắt chúng ta, nhất định sẽ không để cho con cứ như vậy mà lãng phí cả đời đây, chỉ cần có một người của Quân gia còn sống, nhất định sẽ không cho phép bất cứ người nào khi nhục con!

Nói đến đây, Quân Vô Ý thở dài một hơi, nói tiếp:

- Hôm nay nhận con, trận chiến ngày mai không biết ta có còn có thể trở lại hay không, cũng không biết nói lời gì nữa. Ha ha, từ khi con tới Quân gia, Mạc Tà hắn... Ha ha cũng có chút động tâm, trước đây vẫn là do quan hệ chị em dâu ước chế... Thế nhưng hiện tại, sau khi bố cáo thiên hạ, sẽ không phải băn khoăn nữa, nếu như các ngươi...

Hắn khô khan cười cười, cũng không nói tiếp nữa, thế nhưng ý tứ trong lời nói, ba người đều có thể nghe ra.

Hiệu quả của một câu nói kia, khiến ba người rung động không gì sánh kịp. Thế nhưng ba người đều không có phát hiện sau khi Quân Vô Ý dứt lời, hắn lại có chút bí ẩn nhìn Độc Cô Tiểu Nghệ.

Mạc Tà à, con đường của ngươi là do ngươi chọn, ta chỉ hướng dẫn thôi, đến tột cùng là có thể nhất tề ôm mỹ nhân về hay không, thậm chí một pháo nổ hai lần, một mũi tên trúng hai con nhạn, đều phải nhờ vào thủ đoạn của ngươi đó...Ta cũng không thể nhìn ra a.

Hôm nay mang cái mặt già ra nói câu này, Tam thúc ta thực sự là mất mặt a. Ài, nếu không phải ngày mai quyết tử, ta sao có thể nói lời này? Đương thúc thúc lại thay chất nhi đáp cầu dắt mối, đối tượng lại chính là một đứa cháu gái của mình, cộng thêm việc vừa nãy mới nhận thức, đây quả thực cũng không phải là lời êm tai gì, coi như là ta nguyện chết vì đại cuộc đi...

Quân Mạc Tà nghẹn họng nhìn trân trối Quân Vô Ý, Tam thúc yêu quý của ta, lão nhân ngài thật là biết cách mang lại lợi ích cho chất nhi của mình a. Ngày mai đi quyết chiến rồi, khuya hôm nay cư nhiên còn còn có tâm tư này, ta không thể không bội phục được, chính thức là tâm phục khẩu phục a, quả thực là quá bưu hãn đi...

Quản Thanh Hàn nghe vậy toàn thân chấn động, trên mặt đẹp thoáng cái giống như được bôi một lớp son dày, đỏ tới tận cổ, vành tai óng ánh trắng nõn cũng đỏ hồng lên, một màu hồng trong suốt. Thẹn thùng vạn trạng liếc mắt nhìn Quân Mạc Tà đang mở to cái miệng như hà mã ở bên cạnh, sau đó cúi đầu thật thấp nhìn Độc Cô Tiểu Nghệ ở bên cạnh, Độc Cô Tiểu Nghệ cũng giống như bị sét đánh, hai mắt trợn trừng, khuôn mặt đáng yêu lập tức trở nên trắng bệch, toàn bộ không còn chút huyết sắc.

Cái gì? Chuyện này cũng để ta đây làm chứng? Trời ạ, làm chứng chuyện này a, sao ta có cảm giác bản thân đem hạnh phúc chung thân của mình dâng cho người khác vậy? Đây là chuyện gì a?

Trong lòng tiểu nha đầu lập tức lo được lo mất, thoáng cái khẩn trương lo âu nhìn về phía Quản Thanh Hàn, ánh mắt nhất thời thay đổi,

vị Quản tỷ tỷ gần đây rất thân thiết rất hợp duyên giờ phút này sao lại có vẻ giữ tợn, đáng sợ vậy! Lại muốn đoạt lão công cùng ta! Không được, cái gì cũng có thể thương lượng, duy chỉ có chuyện này là không thể thương lượng a! Tiểu nha đầu hầm hừ dùng sức trợn mắt, trong lòng không ngừng mà suy nghĩ đối sách.

Nguyên bản trong lòng Độc Cô Tiểu Nghệ còn có chút mừng thầm, bởi vì nàng rất yên tâm về Quân Mạc Tà. Tại trong lòng bọn tiểu tỷ muội bọn họ chỉ có nàng mới biết, những người khác coi hắn là đại sắc lang, đại lưu manh, đại ác bá, đại quần áo lụa là, mười phần đăng đồ tử. Trong lòng Độc Cô Tiểu Nghệ một mực rất đắc ý lại có cảm giác khoái ý như là sắp phát tài. Loại tâm tư này tự nhiên không thể nói rõ, nếu như mọi người đều biết, đều đến đoạt thì phải làm sao bây giờ? Quân ca ca là của ta, chỉ duy nhất của ta! Cho nên đoạn thời gian này Độc Cô Tiểu Nghệ đối với Quân Mạc Tà hết sức nhu tình mật ý. Đã nghĩ tới chuyện độc chiếm hắn. Là vàng chung quy sẽ có lúc phát sáng, vạn nhất người khác đều phát hiện ra mình sẽ không thể độc chiếm được nữa, miếng ăn ngon phải chính thức tới tận miệng mới là của mình. Những lời này chính là do gia gia đã nói...

Lần trước Linh Mộng công chúa thình lình đến đây lập một cái huyết thệ, tuy lúc đó là hoàn cảnh đặc thù, nhưng vẫn làm cho Độc Cô Tiểu Nghệ kinh ngạc, may mắn là Quân Mạc Tà không có cảm giác gì với Linh Mộng công chúa, may mắn may mắn. Chính là bởi vì sự kiện kia cho nên Độc Cô Tiểu Nghệ mới quyết định đi theo Quân Mạc Tà tới Thiên Nam.

Có câu nói tiên hạ thủ vi cường, vạn nhất Linh Mộng công chúa coi là thật, bất luận là xuất phát từ tâm lý gì, nếu như nàng tìm tới bệ hạ kiếm một tờ thánh chỉ ban hôn, vậy mọi chuyện coi như chậm rồi.

Dọc theo đường đi, tiểu nha đầu tận lực nịnh nọt Quản Thanh Hàn, thầm nghĩ phải có Quản Thanh Hàn giúp đỡ mình, mình càng có nhiều cơ hội thắng, thế nhưng không ngờ hôm nay lại nghe tin như sấm sét giữa trời quang. Nghe Quân Tam thúc nói, cư nhiên muốn Quân Mạc Tà

cùng Quản Thanh Hàn thành đôi! Gà mẹ trực tiếp biến thành con vịt, kẻ giúp đỡ biến thành đối thủ cạnh tranh! Đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo, thông minh bị thông minh hại.

- Điều này làm sao được! Không được!

Độc Cô Tiểu Nghệ càng nghĩ càng tức giận, bộ ngực nhỏ run rẩy, trong lòng tràn đầy căm phẫn không ngờ rống lớn một tiếng, thanh âm lại rất vang dội, thậm chí còn mang ý tứ hằn học, chấn động cả trướng bồng.

Ba người nhất tề bị nàng làm cho giật nảy mình, ngạc nhiên nhìn về phía nàng.

Độc Cô Tiểu Nghệ bất chấp thẹn thùng, xông về phía trước ôm lấy cánh tay Quân Mạc Tà giống như tuyên bố chủ quyền:

- Hắn là của ta! Chỉ duy nhất của ta, các ngươi không thể tới đoạt! Hu hu, duy nhất của ta.

Nàng vừa nói xong, không khỏi ủy khuất vô hạn, trực tiếp khóc lên, nức nở nghẹn ngào nói:

- Ta đã nhắm trúng hắn rồi, các ngươi sao có thể đoạt của ta, hu hu, hắn là của ta, chỉ duy nhất của ta, ai đoạt cũng không cho hu hu...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 129: Anh Hùng Không Tịch Mịch.

Cơn tức này của Độc Cô Tiểu Nghệ rất giống như một tiểu cô nương bị người ta đoạt mất thanh kẹo, hoặc giống như một tiểu hài tử chằm chằm chờ đợi nửa năm một quả táo chín, khi quả táo sắp chín, đột nhiên lại xuất hiện hai người tới nhòm ngó quả táo, bàn bạc làm như thế nào chia nó, lại không coi mình ra gì.

Lại có thể xem nhẹ chính mình!

Phát điên, ủy khuất quả thực là không gì có thể sánh được.

Quân Vô Ý ba người đồng thời mở to hai mắt mà nhìn. Tiếp đó cơ hồ đồng thời bật cười. Động tác cùng thần sắc của nha đầu kia thật sự là quá đáng yêu. Quân Vô Ý mặc dù có tâm sự nặng nề như thế, Quản Thanh Hàn xấu hổ ngượng ngùng như thế, đều bị một động tác của nàng làm cho biến mất vô tung vô ảnh.

Thấy ba người đồng thời trừng to mắt nhìn mình. Độc Cô Tiểu Nghệ lúc này mới kịp phản ứng lại, không khỏi mở miệng, tức giận nói:

- Chính là của ta!

Khi nói xong mới phát hiện bản thân mình thật sự thất thố, không nói đến mình cùng Quân Mạc Tà cũng chưa có hôn ước, căn bản cũng không có không có bất cứ quan hệ nào, mà hoàn cảnh lại không phù hợp khi Quân tam gia đang nhắc nhở mà chẳng khác gì là uỷ thác trước khi lâm chung. Mình vô luận như thế nào cũng không nên quấy rầy như thế, chớ

nói chi là chính mình giờ phút này còn mang thân phận làm chứng, thật sự là không nên.

Hơn nữa những lời này há lại là lời nói của một vị đại cô nương chưa chồng? Chớ đừng nói chi là bản thân mình lại mang thân phận thiên kim duy nhất của Độc Cô thế gia.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nha đầu không khỏi lập tức mắc cỡ đỏ bừng, vội buông lỏng cánh tay Quân Mạc Tà ra, nhẹ nhàng cắn môi một hồi quẫn bách cũng không biết nói lời gì cho phải.

Chớ nói là tiểu nha đầu không biết mở miệng như thế nào, chính Quân tam gia, Quản Thanh Hàn còn có Quân đại thiếu gia cũng hoàn toàn không biết hòa giải như thế nào, ba người thật là bị sự bưu hãn của Độc Cô Tiểu Nghệ làm cho chóng mặt, còn chưa có phục hồi lại tinh thần.

Bốn người mắt to trừng đôi mắt nhỏ một hồi. Tiểu nha đầu đột nhiên ưm một tiếng, che khuôn mặt đang nóng lên liền xông ra ngoài, bộ dạng rất giống như là sau lưng có một con chó đuổi theo vậy, chỉ nghe bịch một tiếng cũng không biết là va phải vật gì.

- Mạc Tà, ha ha mị lực của ngươi quả là không nhỏ a, thế nào mà đã khiến cho hòn ngọc quý trên tay Độc Cô thế gia vì ngươi mà tranh giành tình nhân vậy, thật sự là kinh ngạc a!

Quân Vô Ý cực kỳ vui vẻ cười, với hắn mà nói Quản Thanh Hàn ở bên kia chưa có quyết định cuối cùng, thế nhưng giờ phút này nhìn thấy một màn như vậy cũng đã rõ Độc Cô tiểu nha đầu có tình căn thâm chủng đối với chất nhi của mình. Tự nhiên hắn cũng được buông lỏng không ít. Những thứ khác không nói, tựu lấy tiểu nha đầu mà nói rất môn đăng hộ đối, nếu như Quân gia cùng Độc Cô thế gia kết làm thông gia. Cho dù Hoàng Thượng chân chính có tâm nhằm vào Quân gia, thực tế cũng phải cân nhắc cẩn thận, chuyện tốt của cháu trai mà hoàn thành, cho dù ngày mai chính mình có phơi thây ngoài chiến trường cũng mỉm

cười nơi cửu tuyền. Tiếc nuối duy nhất là không thể tự mình uống rượu mừng của cháu mình!

Cùng ở trạng thái cực độ xấu hổ, Quân đại thiếu gia cũng nhiều lần định mở miệng, thế nhưng lại không biết nói gì, thật sự là không biết mình từ lúc nào trở thành độc chiếm của nha đầu kia? Cuối cùng không biết làm gì hơn, hắn buông tay nhún vai, cười còn khó coi hơn khóc, cả buổi mới miễn cưỡng phun ra một câu:

- Lớn lên quá đẹp trai cũng không phải là vấn đề của ta, thật sự đẹp trai quá cũng là một cái tội sao?

(Biên: ôi god .)

Quản Thanh Hàn nghiêm mặt hừ một tiếng, thế nhưng cũng không nói gì. Sau nửa ngày đột nhiên khuôn mặt nàng lại đỏ hồng tựa như ánh bình minh chiếu lên vậy.

Quân Vô Ý khoái ý cười lớn, cũng cảm giác chính mình vừa mới nói một chuyện vượt quá thân phận của mình, đặc biệt chuyện này còn liên quan tới nghĩa nữ vừa mới nhận thức nữa. Hắn xấu hổ cười khổ một tiếng, xua tay nói:

- Các ngươi lui đi, ta cần yên tĩnh một chút. Hảo hảo suy ngẫm chuyện chiến sự ngày mai.

Quân Mạc Tà cùng Quản Thanh Hàn nhìn nhau, hai người đồng thời lui xuống.

Quân Mạc Tà vốn định nói vài lời với Quản Thanh Hàn, thế nhưng vừa ra khỏi lều, Quản Thanh Hàn xoay người một cái đã biến mất không còn cái bóng, sắc mặt của nàng không ngờ lại rất là bối rối hoặc là lo sợ, nghi hoặc, còn có vẻ ngượng ngùng nữa.

Quân đại thiếu thở dài một tiếng, đối mặt với thanh thiên minh nguyệt. Bày ra một bộ tự cho mình là thanh cao. Rất là phong tao vô hạn

than nhẹ một tiếng: bản thân là một nam nhân khuynh quốc khuynh thành, một thân băng thanh ngọc khiết, giai nhân thấy tựu đỏ mặt, mỹ nữ thấy ta là bỏ trốn. Hắn ung dung tiêu sái bước trở lại trướng bổng.

Trong trướng.

Quân Vô Ý phất tay áo một cái, toàn bộ đèn trong trướng bồng lập tức tắt ngấm, toàn bộ không gian trở nên đen kịt, chỉ còn ánh trăng nhu hòa chiếu vào. Vừa rồi dập tắt nến, lúc này còn vương vài tia khói xanh bốc lên.

Thân ảnh thanh y của Quân Vô Ý ẩn vào trong bóng tối.

Ngoài trướng bồng còn có Đông Phương tam huynh đệ vẫn kiên nhẫn đứng, vẫn không nhúc nhích, cũng không phát ra thanh âm gì, cứ như vậy lẳng lặng làm bạn với vị lão huynh đệ này.

Tối nay có lẽ chính là đêm cuối cùng trong cuộc đời của Quân Vô Ý, cốt nhục huynh đệ u minh lìa xa, hồng nhan tri kỷ xa tận phía Thiên Nhai. Thế nhưng cho dù anh hùng mạt lộ cũng không tịch mịch!

Chúng ta đi cùng nhau!

Quản Thanh Hàn lẳng lặng đứng ở một nơi cách không xa quân trướng của Quân tam gia, trên khuôn mặt đẹp nước mắt vô thanh vô tức chảy xuống, nhưng thân thể vẫn không hề động, lại càng không phát ra nửa điểm thanh âm.

Tam thúc, nghĩa phụ, tối nay ngài sẽ không tịch mịch đâu!

Để cho nữ nhi làm bạn với nghĩa phụ! Cũng có thể đây là buổi tối cuối cùng.

Khắp nơi đều yên tĩnh, trong trận doanh quân lữ đến từ Thiên Hương. Vô số đại hán đầu mang mũ trụ thân mang chiến giáp, võ trang đầy đủ. Giống như một cái cọc gỗ hung ác tàn nhẫn đứng ở bên ngoài trướng

bồng, đội hình chỉnh tề! Một đôi mắt hổ nóng bỏng bao hàm tình cảm chất phác. Mỗi người đều tận lực đình chỉ hô hấp.

Chính mình cùng với đám người này đi xuất chiến chính là chịu chết. Thế nhưng nguyên soái chỉ có một lựa chọn duy nhất đó chính là hi sinh!

Ngày mai, nguyên soái xuất chiến!

Tối nay để cho chúng ta ở cùng ngươi!

Nguyên soái, ngươi sẽ không tịch mịch! Anh hùng không nên tịch mịch!

Huyết Y đại tướng là thần tượng trong quân, là cái tên vạn phần hiển hách, cuối cùng sẽ giống như huynh trưởng Bạch Y quân suất Quân Vô Hối của hắn, một mực khắc vào trong lòng của quân nhân Thiên Hương! Trở thành một tòa phong bi!

Làm thành...

Huyết sắc truyền thuyết!

Ánh trăng âm u chậm rãi tỏa sáng trên bầu trời, lan tỏa tới ngàn dặm, bao phủ khắp núi rừng Thiên Nam.

Ánh trăng cũng không biết chiến sự ngày mai có bao nhiêu nam nhi sẽ đổ máu trên chiến trường, phiến rừng xanh này sẽ có bao nhiêu thây người?

Một cái thân ảnh nhàn nhạt hăng hái lướt qua trướng bồng, tiếp đó lại như tan vào trong không khí, triệt để biến mất. Cũng chỉ có tu vi sớm đạt đến Thần Huyền cảnh giới là Đông Phương tam kiếm hơi cảm giác được trên đỉnh đầu mình khẽ động, ba người đều ngạc nhiên nhìn nhau, thế nhưng không có phát hiện gì.

Nguyên bản Quân Vô Ý ở bên trong trướng cũng mơ hồ phát giác ra, thế nhưng hắn cũng không để ý, căn bản cũng không hề quan tâm!

Cho dù thật sự có là tuyệt đỉnh sát thủ tới ám sát mình cũng không có gì là ngạc nhiên, dù sao ngày mai trên chiến trường cũng bước tới hoàng tuyền, chết sớm một chút có ngại gì?

Cho nên hắn cũng chính thức không thèm để ý!

Về phần những người khác, cho dù là một điểm dấu vết cũng không có phát giác ra!

Quân Mạc Tà rốt cục cũng hoàn thành thu xếp kẻ làm nhân tuyển cuối cùng tham chiến: Bách Lý Lạc Vân, cầm cái bình nhỏ trở về, chỉ mong thứ đồ vật mà Hạc Trùng Tiêu cho mình có tác dụng, nếu như vô dụng mà nói, bản thân mình có lẽ đành phải lên đài ngăn cản cơn sóng giữ này thôi.

Nhưng mà nếu để cho tên gia hỏa muốn Tam thúc xong đời chứng kiến người không có việc gì trở lại, chuyện tình như thế làm cho người ta thích thú cỡ nào?

Vầng trăng dần ngả về tây, phương đông dần dần sáng lên.

Ánh sáng cuối cùng cũng xua tan bóng tối!

Trong trướng bồng, Quân Vô Ý chậm rãi đứng lên, bước hai bước, sau đó hơi do dự, rốt cuộc quyết định vẫn ngồi trên xe lăn. Chân tuy đã sớm phục hồi, thậm chí công phu bị phế mười năm trước cũng đã khôi phục hoàn toàn, thế nhưng nếu tiết lộ chuyện này ra ngoài, khó có thể đảm bảo Hoàng Đế bệ hạ có thể hay không chú ý đặc biệt tới Quân gia, nếu thật sự là có chuyện này, coi như là mình ở dưới suối vàng, cũng khó có thể nhắm mắt được.

Đối mặt với vô số cao cấp huyền thú vây công, nếu như không khéo léo, kết cục đều thê thảm như nhau cả. Dù sao cũng đều phải chết, vậy tại sao còn phải rước thêm một cái tội danh cho gia tộc?

Chậm rãi chuyển động xe lăn. Quân Vô Ý vẫy cánh tay phải, thanh bảo kiếm trên tường vù một tiếng liền bay tới tay, hắn lẳng lặng vén rèm cửa đi ra, cảnh tượng trước mắt làm hắn giật mình.

Với tính tình trầm ổn tỉnh táo của Quân tam gia cũng không khỏi giật mình sợ hãi, tràng cảnh trước mắt thật là làm cho người ta sợ hãi!

Đông Phương tam kiếm đứng bên ngoài nhìn hắn, Đông Phương Vấn Tình mỉm cười bước nhanh về phía Quân Vô Ý giúp hắn đẩy xe. Hai bên dày đặc tấp nập hơn hai vạn tướng sĩ chỉnh tề xếp thành hàng dài, im lặng nhìn hắn, tròng mắt người nào cũng ẩn ẩn đỏ lên.

Con mắt Quân Vô Ý cũng có chút đỏ lên, hít một hơi thật sâu sau đó nói:

- Đều ở đây làm gì. Mọi người hãy giải tán đi, cũng không phải là sinh ly tử biệt, đều là biểu hiện gì vậy?

Không có người nào nhúc nhích, sao lại không phải là sinh ly tử biệt, ngài tưởng là không ai biết chuyện gì xảy ra hay sao!

Quân Vô Ý trầm mặc một hồi, ánh mắt phức tạp nhìn từng gương mặt quen thuộc đứng bên cạnh. Thật lâu sau, ánh mắt của hắn dần trở nên kiên định. Tay phải nhẹ nhàng nâng lên, quát:

- Người nào hôm nay xuất chiến hãy đứng ra khỏi hàng!

Sau khi ra lệnh, ba trăm người đầy đủ đứng ra. Trong đó có một ít người do dự, thế nhưng cuối cùng cũng vì nghĩa không quay đầu đứng ra. Tại sau lưng Quân Vô Ý xếp thành một phương trận.

Đông Phương Vấn Tình thôi động xe lăn chậm rãi đi tới. Ba trăm người theo sau, mắt thấy sắp ra đi. Đột nhiên vang lên một tiếng gào to:

- Chậm đã!

Đúng là Quân Mạc Tà, chỉ thấy khuôn mặt hắn trang nghiêm, vung tay lên, nói:

- Tiễn đưa các vị Thiên Hương anh hùng. Có thể nào lại không có rượu tiễn đưa tráng sĩ! Rượu này đều là cực phẩm hảo tửu, chỉ có nó mới xứng với dũng sĩ Thiên Hương! Mạc Tà mong muốn chư quân hưng thịnh chiến thắng trở về!

Tại phía sau hắn, lập tức có người ôm vò rượu chạy tới, còn có một người khác ôm một đống chén lớn tới, mỗi chén lập tức được rót đầy rượu.

Ở chỗ sâu nhất trong đáy mắt Quân Mạc Tà ẩn ẩn một tia áy náy. Trước đây không có từng giao tiếp qua với những người này, thế nhưng hôm nay bọn họ dứt khoát đứng ra, biết rõ là phải chết thế nhưng vẫn như cũ ngạo nghễ bước tới, không hề chùn bước!

Chỉ với một điểm này cũng đủ khiến Quân Mạc Tà kính trọng.

Không quản lúc trước là người tốt hay xấu, nếu như đối diện với sinh tử mặt không đổi sắc, chính là anh hùng! Chính là hảo hán!

Anh hùng hảo hán, không thể phân biệt bằng hai từ tốt xấu!

Thế nhưng thật xin lỗi, nguyên bản ta có thể cứu các ngươi. Để cứu các ngươi ta chỉ cần nhấc một tay là đủ, thế nhưng, ta lại không thể cứu! Chiến tranh không thể không có người chết, cuộc chiến khốc liệt lại càng phải như thế!

Vì Tam thúc, vì Quân gia ta không thể cứu các ngươi!

Thực xin lỗi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 130: Nội Chiến.

Quân Mạc Tà nâng bát rượu lên, nhắm mắt lại uống một hơi cạn sạch! Đột nhiên nhớ tới một bài thơ, nhịn không được lớn tiếng nói:

- Hôm nay mất đầu thì thế nào? Gian nan bách chiến cả đời ta! Xuống dưới hoàng tuyền tìm bạn cũ, mười vạn tinh kỳ chém diêm la!

"Choang" một tiếng, bát rượu cầm trong tay rơi vỡ tan thành từng mảnh trên mặt đất, thân thể Quân Mạc Tà run lên rồi nhảy lên lưng một con ngựa đứng đó, lớn tiếng nói:

- Chư vị, giờ khắc này, những lời dư thừa không cần phải nói! Từ nay về sau gia quyến của ba trăm người các ngươi sẽ được Quân gia chăm sóc! Vô luận là sinh lão bệnh tử hôn tang gả chồng, tất cả đều đầy đủ, chỉ cần Quân gia còn tồn tại, Quân Mạc Tà ta còn có một hơi thở, sẽ không để cho bọn họ chịu nửa điểm ủy khuất!

- Cám ơn Tam thiếu! Tam thiếu đại đức. Quân gia ân trọng, chúng ta kiếp sau sẽ lại báo đáp!

Ba trăm người như một đồng thời cảm kích hô lên. Bọn họ sở dĩ tiếp nhận lần quyết chiến này, đều là vì khí khái anh hùng của Quân Vô Ý đả động, thứ hai cũng là bởi vì đây vốn là quân pháp! Nếu như một khi e sợ không xuất chiến, lập tức đầu sẽ rơi xuống đất, ngay cả cha mẹ huynh đệ thê nhi trong nhà cũng chịu ô danh, khó có thể ngẩng đầu, mặt nào cũng khó, không thể khước từ.

Thế nhưng tóm lại từ xưa đến nay bất kì là đại anh hùng, đại hào kiệt, đại hiệp sĩ, bọn họ có thể sợ chết hoặc là có thể cảm khái đi chịu chết, thậm chí chết mà không oán, thế nhưng không ai thật sự nguyện ý đi chết! Những binh sĩ này cũng đều như vậy.

Thế nhưng giờ phút này nghe Quân Mạc Tà trịnh trọng hứa hẹn, trong lòng mọi người không khỏi dâng lên một loại cảm giác "Kẻ sĩ chết vì người tri kỉ" Cho dù biết rõ trận quyết chiến này hẳn là phải chết. Mà người phát ngôn nguyên bản lại là người gần đây nhìn không vừa mắt, thế nhưng lại làm cho đám người an tâm với lời hứa của hắn.

Nam nhân sống ở đời là vì cái gì? Vất vả cả đời là vì cái gì? Chém giết đẫm máu là vì cái gì? Xét đến cùng không ngoài chuyện cha mẹ thê nhi, đặc biệt trước khi chết cái gì là vinh hoa phú quý, vàng bạc tiền tài đều vất mẹ nó đi!

Duy nhất làm cho bản thân lo lắng cũng chỉ có người nhà mình! Mà hiện tại Quân Mạc Tà đã trịnh trọng đưa ra lời hứa! Cho dù bọn họ không biết nguyên nhân, Quân Mạc Tà làm như vậy hoàn toàn là bởi vì một điểm áy náy trong lòng. Thế nhưng không quản là vì nguyên nhân gì, bọn họ hiện giờ cũng cam tâm bán mạng!

Ba trăm người không hẹn mà cùng đồng thời quì xuống nâng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, sau đó thật sâu nhìn Quân Mạc Tà, nguyên một đám đều vươn người đứng lên, ưỡn ngực ra đi đầu không ngoảnh lại!

- Xuống dưới hoàng tuyền tìm bạn cũ, mười vạn tinh kỳ chém diêm la!

Quân Vô Ý ha ha cười nói:

- Thơ hay! Nơi đó quả thực có vô số hảo huynh đệ của ta!

Hắn trầm giọng quát:

- Đi!

Lúc này hai bên hai vạn kỵ binh áo giáp đồng thời xoay người xuống ngựa quỳ trên mặt đất cùng kêu lên:

- Cung tống đại soái! Chúc đại soái mở cờ là thắng, chiến thắng trở về!

Đột nhiên nghe thấy lời "Mở cờ là thắng, chiến thắng trở về" thân thể Quân Vô Ý bỗng trơ nên cứng lại, thế nhưng cuối cùng cũng không có quay đầu lại, huynh đệ ba người Đông Phương Vấn Tình thân hình cao ngất như thương giúp đỡ Quân Vô Ý đi về phía trước.

Sau lưng còn ẩn ẩn truyền tới tiếng nức nở nghẹn ngào của hai vạn đại quân phủ phục vẫn còn chưa đứng dậy.

Đầu thành Thiên Nam, tinh kỳ phần phật!

Bốn ngàn đại quân sớm đã lẳng lặng xếp thành hàng đứng trước cổng thành. Quân Vô Ý ngồi lên xe lăn, trên mặt hiện lên vẻ cực kỳ bình tĩnh, ở trong đội ngũ. Sinh cũng được, tử cũng được, cho tới bây giờ hắn đã hoàn toàn không để ý tới sinh tử nữa rồi!

Trong đội ngũ, Tiêu Hàn bọn người cũng ở trong nhóm này, hắn nhìn về phía Quân Vô Ý, sắc mặt giống y như tiểu nhân đắc ý vì đã thực hiện được quỷ kế của mình. Bọn họ cũng đã liệu định, cái gai trong thịt hôm nay sẽ không còn may mắn nữa! Cuối cùng không cần dùng thủ pháp gì, không cần chính mình xuất thủ, cũng có thể đưa hắn vào tuyệt lộ!

Cách đó không xa, Lệ Tuyệt Thiên, Ưng Bác Không, Lệ Vô Bi, Thạch Trường Tiếu, Phong Quyển Vân năm người đều đứng thẳng trên chỗ cao nhất nhìn về bên này. Lệ Đằng Vân cùng người của các đại gia tộc đều đứng ở phía sau bọn họ, bàng quang nhìn trận chiến này. Sắc mặt người người đều không giống nhau, hiển nhiên trong lòng còn đang suy nghĩ.

- Cuộc chiến hôm nay không biết có bao nhiêu phần thắng?

Phong Quyển Vân mặc một thân hắc y hắc bào, tóc cũng đen, kiếm cũng đen, thân thể đứng thẳng như tiêu thương ánh mắt lạnh nhạt nhìn Quân Vô Ý, trong lòng dâng lên cảm giác tiếc hận. Một vị tướng tài, một vị nam nhân tốt như vậy lại rõ ràng chết trước mắt mình! Mà chính mình lại không thể xuất thủ tương trợ!

- Một phần thắng cũng khó.

Ưng Bác Không âm trầm nghiêm mặt, trong mắt ẩn ẩn lửa giận, hiển nhiên là sắp lâm vào trạng thái bạo phát. Hắn nhìn về phía Lệ Tuyệt Thiên, sớm đã không có vẻ tôn kính, bội phục như ngày xưa. Hiển nhiên đối với chuyện ngày hôm nay, hắn đã bất mãn tới cực điểm. Về vấn đề này, hai người đã trải qua nửa đời người là Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân đều có ý kiến như nhau.

Thạch Trường Tiếu ở một bên, trên mặt cũng hiện lên vẻ bất ngờ. Mà Lệ Vô Bi sắc mặt không chút biểu tình, Lệ Tuyệt Thiên chắp tay sau lưng mà đứng, trên mặt một bộ bình tĩnh, trong lòng lại tràn đầy vẻ kiêu ngạo duy ngã độc tôn!

Đối với vẻ ngang ngược gần đây của Lệ Tuyệt Thiên mà nói, đối với ánh mắt của người khác, căn bản là không quan hệ. Ta làm việc rõ ràng hay là ám muội, đó cũng là việc của ta. Ai không phục ta sẽ đánh khiến hắn phục! Mặc dù ngươi cũng là chí tôn nổi danh cùng ta thì thế nào, ngươi dám mở miệng ta cũng dám sửa ngươi, nắm tay lớn chính là vương đạo!

Phong Quyển Vân thở dài.

Phong Quyển Vân đột nhiên có loại cảm giác chán nản đối với mục tiêu truy cầu ngôi vị chí tôn bao nhiêu năm qua.

Cách làm của Lệ Tuyệt Thiên nào có xứng với khí độ của một bậc chí tôn mà thiên hạ công nhận? Ngang ngược kiêu ngạo bao che khuyết

điểm, cường bạo, dã man bá đạo! Trừ một ít thần công của hắn ra, chẳng còn điểm nào đáng để người ta coi là chí tôn cả!

Về phần hai phương diện Huyết Hồn sơn trang cùng Phong Tuyết ngân thành liên thủ, Phong Quyển Vân càng xem thường. Ân oán cá nhân há có thể giải quyết vào lúc mấu chốt này?

Phải biết rằng trận chiến này có quan hệ tới lợi ích giữa huyền giả trên đại lục cùng Thiên Phạt sâm lâm! Thế nhưng đám người kia lại dùng âm mưu mang binh tới hãm hại chính tướng lãnh của bên mình, lương tâm ở đâu? Đạo nghĩa ở đâu!

Huống chi nếu như sau trận chiến với huyền thú này, loài người bất hạnh bị thua, tin tưởng thực lực mạnh mẽ như Lệ Tuyệt Thiên, Băng Tuyết Ngân Thành có khả năng thoát ra, thế nhưng nếu như huyền thú thừa cơ xâm lấn đánh sâu vào nội lục, đó chính là liên quan đến mấy ngàn vạn tính mạng của thường dân!

Đây mới thực sự là kinh thiên hạo kiếp, Lệ Tuyệt Thiên cùng đám chí tôn, Thần Huyền bọn người không nhìn thấy sao? Mặc dù Phong Tuyết ngân thành ở trong tuyết sơn chi hoành, tránh xa trần thế, thế nhưng chẳng lẽ có thể vĩnh viễn đặt mình ở bên ngoài thế sự sao?

Phong Quyển Vân tuy chỉ là một kiếm khách độc lai độc vãng. Nhưng mặt lạnh tim nóng, bên trong là một mảnh nhiệt tình, rất có phong phạm hiệp nghĩa. Xem thường nhất chính là loại người dùng âm mưu quỷ kế, huống chi là lấy mạnh hiếp yếu, dùng âm mưu lấy thế đè người, hèn hạ nhất vô sỉ nhất để đối đãi với một nhân vật anh hùng. Điều này càng đáng kinh hơn!

Tâm tính như thế há có thể xứng với cái danh chí tôn? Vạn nhất chiến bại khiến cho Nam Cương ngàn dặm lâm vào hạo kiếp, bị thiên cổ bêu danh chẳng lẽ có thể thoát được? Tuy là chí tôn thế nhưng liệu có thể gánh vác được không?

- Ta chẳng lẽ không biết trận chiến này ngay cả một phần cơ hội thắng cũng không có hay sao? Hừ, chỉ để bốn ngàn người xuất chiến, đi ra chiến đấu chẳng phải là chịu chết sao? Không biết chúng ta rốt cuộc là làm gì? Đứng xem tuồng sao?

Phong Quyển Vân cười lạnh một tiếng, lớn tiếng nói:

- Phong mỗ lần này không quản xa xôi ngàn dặm mà tới, trợ chiến cho Thiên Nam, chính là muốn góp một phần khí lực giúp thiên hạ, cũng không phải là tới làm chó săn cho Huyết Hồn sơn trang! Tại sao đến đây lại không cho ta xuất chiến? Chỉ để một vài người Thiên Huyền, Địa Huyền tiến lên, rốt cuộc có là dụng ý gì?

Hắn vốn là người có tâm cao khí ngạo, đối với chuyện ngày hôm nay đã sớm không thể nhẫn nại, giờ phút này thấy đại chiến sắp tới, rốt cuộc không thể nhẫn nhịn được nữa. Mặc dù phía trước có là Thiên vương lão tử, hắn cũng phải thống khoái nói ra.

- Rốt cuộc là có dụng ý gì? Ở đây chỉ sợ còn không tới phiên Phong Quyển Vân ngươi lên tiếng! Mà Huyết Hồn sơn trang ta cũng không mời nổi tên chó săn có cấp bậc cao như ngươi!

Lệ Tuyệt Thiên chắp tay mà đứng, y nguyên không có quay lại, nhàn nhạt nói:

- Nếu như Phong huynh thật sự nhìn không vừa mắt, hoặc cảm thấy không có đất dụng võ, có thể tự mình rời đi. Đương nhiên nếu như Phong huynh cảm thấy ta làm không đúng, muốn chỉ giáo một hai chiêu, Lệ mỗ cũng rất hoan nghênh.

- Chỉ giáo Tuyệt Thiên chí tôn, tại hạ còn không đủ tư cách, cũng không có đủ năng lực.

Phong Quyển Vân lạnh lùng nói:

- Cũng không phải không muốn chỉ giáo một hai chiêu.

Ngụ ý trong đó tự nhiên là: Nếu như ta đánh thắng được ngươi đã sớm đánh cho ngươi răng rơi đầy đất rồi.

- Phong Quyển Vân, ta kính ngươi là một trong những người tiền bối, nhưng ngươi lại được một tấc lại muốn tiến một thước, ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi cho rằng ở đây là chỗ nào? Dám can đảm vô lý đối với cha ta như vậy, ngươi thật to gan!

Lệ Đằng Vân ở phía sau hoa chân múa tay kêu gào.

Phong Quyển Vân biến sắc, ánh mắt sắc như đao nhìn hắn!

"Bốp!" một tiếng, Lệ Đằng Vân té ngã lộn ra ngoài, trên mặt sưng phồng lên.

- Làm càn chính là tiểu tử hỗn đản ngươi đó! Phong Quyển Vân là cái tên mà ngươi có thể gọi sao?

Chát chát hai tiếng, thân ảnh như thiểm điện, xuất thủ chính là Ưng Bác Không, mọi người tại đây cũng chỉ có tốc độ của Ưng Bác Không là có thể nhanh hơn Phong Quyển Vân.

Hắn thấy Phong Quyển Vân đột nhiên giơ tay lên, chỉ biết là không ổn, vội vàng xuất thủ trước, đánh cho Lệ Đằng Vân một cái tát văng ra ngoài. Vừa rồi khi hắn tát xong, Phong Quyển Vân cũng vừa lúc đưa tay lên chuôi kiếm bên hông.

Phong Quyển Vân là ai? Há lại để một tên tiểu bối như Lệ Đằng Vân nhục mạ? Cho dù tên tiểu bối này là con của đệ nhị chí tôn, nhưng ở trong mắt của Phong Quyển Vân, hắn vẫn chỉ là một con kiến hôi mà thôi! Nếu để cho Quân Mạc Tà đến nói, chỉ có một câu thơ cổ có thể hình dung Phong Quyển Vân: mười bước giết một người, ngàn dặm bất lưu hành!

Nếu như bàn tay của Phong Quyển Vân hành động trước Ưng Bác Không, rút ra trường kiếm, như vậy người trong thiên hạ không ai có thể

cứu được Lệ Đằng Vân nữa! Cho dù là Lệ Tuyệt Thiên đích thân xuất thủ cũng không được! Cuồng phong kiếm thần Phong Quyển Vân một khi kiếm tới tay, đó cũng chính là ngang tay với nhân vật đứng đầu trong bát đại chí tôn, để đối phó với một tên Lệ Đằng Vân, căn bản không cần kiếm thứ hai!

Ưng Bác Không xuất thủ dạy dỗ Lệ Đằng Vân, cũng coi như là cứu Lệ Đằng Vân một mạng, nhưng mà cũng đồng thời cứu Phong Quyển Vân, dù sao một khi Phong Quyển Vân đánh chết Lệ Đằng Vân, tất nhiên sẽ gặp phải sự đuổi giết tử vong của Lệ Tuyệt Thiên, khi đó Phong Quyển Vân coi như xong rồi.

Vì một tên hỗn đản không ra gì Lệ Đằng Vân mà để mất đi một người cuồng phong Kiếm Thần quả là không đáng!

Ưng Bác Không đã trải qua hơn mấy chục năm trong chiến đấu cùng Phong Quyển Vân, sớm đã tạo thành sự tương tích. Hai người tuy vừa thấy mặt là muốn đánh nhau, thế nhưng trong nội tâm lại sớm coi nhau như tri kỷ. Tự nhiên là muốn thay hắn hóa giải phen nguy cơ này.

Mà người còn lại, chính là sinh tử chí tôn Thạch Trường Tiếu. Hắn cũng có cùng suy nghĩ như Ưng Bác Không, thậm chí còn nghĩ xa hơn so với Ưng Bác Không. Nếu như hai đại chí tôn cao thủ sinh tử tương bác, sẽ tạo thành sự sụp đổ nghiêm trọng bên liên quân, nếu như liên quân tan vỡ, đối với toàn bộ đại lục cũng không phải là chuyện tốt, chẳng qua là thân pháp của Thạch Trường Tiếu kém hơn Ưng Bác Không một chút, cho nên đã chậm một bước.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 131: Lệ Tuyệt Thiên Oan Uổng.

Hai mắt của Phong Quyển Vân lạnh như băng bất mãn nhìn chằm chằm Ưng Bác Không, sau đó lại chuyển hướng tới Lệ Đằng Vân đang nằm trên mặt đất, ngữ khí băng lãnh thốt ra:

- Lệ Đằng Vân, ngươi phải hiểu rằng, không phải người nào ngươi cũng có thể trêu chọc! Phong Quyển Vân ta nếu muốn giết người cũng sẽ dứt khoát ra tay, từ trước đến nay không quản là hoàng thân quốc thích hoặc giả là con trai của chí tôn. Ngươi thật sự rất may mắn! Bởi vì mặt mũi của phụ thân ngươi ta có thể không cho, thế nhưng tình cảm của hai vị chí tôn lần này muốn ra tay ngăn cản ta lại không thể không để ý!

- Cuồng phong Kiếm Thần, ngươi thật uy phong a!

Trong mắt Phong Quyển Vân không hề che dấu sát khí. Lệ Tuyệt Thiên rốt cục cũng xoay người lại, lạnh lùng nhìn Thạch Trường Tiếu, Lệ Vô Bi đồng thời tiến lên nói. Đại địch trước mặt, trong lúc mấu chốt này mà còn nổi lên nội chiến?

Phong Quyển Vân không chút nào yếu thế, ánh mắt như kiếm nhìn hắn thật lâu. Khóe miệng đột ngột xuất hiện nụ cười lạnh, chậm rãi lắc đầu nói:

- Xem ra hôm nay ta thật sự không nên tới!

Đột nhiên hắn xoay người nói:

- Các vị, Phong mỗ cáo từ trước vậy!

Nói xong, thân hình của hắn lóe lên lăng không mà bay lên, ở giữa không trung nghiêm nghị quát lớn:

- Quân Vô Ý, nếu như ngày hôm nay ngươi không chết, Phong Quyển Vân ta sẽ tìm ngươi nâng cốc tâm sự! Phong Quyển Vân ta hôm nay thấy ngươi gặp nguy nan cũng đành bất lực, là ta không đúng! Ngày sau sẽ giúp đỡ Quân gia! Cáo từ!

Lời còn chưa dứt, thân hình đã biến thành một đạo cầu vồng, giống như kiếm quang mãnh liệt bắn đi, mà thân thể của Phong Quyển Vân cũng theo đạo ánh sáng này như lưu tinh bắn về phía xa, biến mất vô tung. Giữa không trung còn lưu lại tiếng cười lạnh:

- Phong Tuyết ngân thành, Huyết Hồn sơn trang. Thế lực thật lớn, không sai, bất quá cũng chỉ có như vậy mà thôi! Ha ha ha...

Trong sơn cốc còn truyền tới trận trận thanh âm:

- Bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi... Bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi...

Quân Vô Ý đứng trước chiến trận, thần sắc chấn động, nhìn một đạo kiếm quang vạch phá trên bầu trời, khuôn mặt lạnh giá bỗng xuất hiện một tia ôn hòa:

- Đa tạ!

Quân Vô Ý nhẹ nhàng nói, dường như chỉ để cho mình nghe. Trong lòng rốt cục cũng xuất hiện một tia ấm áp. Thiên hạ này, cuối cùng cũng còn có chính nghĩa, cuối cùng cũng có một chút đang mừng trong chốn hồng trần.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lệ Tuyệt Thiên tức thì tái nhợt!

Hắn nhìn khuôn mặt đang sưng phồng của đứa con, khóe miệng còn đang chảy một dòng máu tươi, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Ưng

Bác Không cùng Thạch Trường Tiếu, thấy vẻ mặt hai người cũng không vui gì, trong cơn tức giận, hắn lành lạnh nói:

- Xin hỏi hai vị chí tôn, các ngươi cũng cho rằng lão phu làm việc thật sự không ổn sao?

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng bày ra những chuyện này đều rất thuận lòng trời? Chánh nghĩa lẫm nhiên sao?

Ưng Bác Không mắt trợn trắng dã cũng tức giận nói:

- Lệ Tuyệt Thiên, ngươi thân là chí tôn thế nhưng lại làm ra hành động đổi trắng thay đen sao?

- Lão phu đổi trắng thay đen thì như thế nào? Trên đời có ai dám nói lão phu làm sai?

Trong mắt Lệ Tuyệt Thiên phát ra hàn mang, hung hăng nhìn Ưng Bác Không nói:

- Ưng Bác Không, ngươi không nên quên, lão phu chỉ có một đứa con trai này! Ta có thể vì nó mà đối địch với cả thiên hạ, con của ta yêu cầu thứ gì, ta nhất định sẽ làm cho hắn

- Ha ha…Tuyệt Thiên chí tôn, hôm qua khi đối mặt với Mai tôn giả, hào khí của ngươi ngày hôm nay sao không thi triển? Nghe nói trường phong ba đó chính là do bảo bối nhi tử của ngươi mà ra, ngươi còn dám phủ nhận sao? Ngươi chỉ có một đứa con trai thì sao? Lão phu tát hắn lăn trên mặt đất thì sao, ngươi đau lòng à? Đúng rồi, lão phu vừa rồi xuất thủ chỉ là một cái tát thế nhưng chính là cứu tính mạng của hắn, giúp cho Lệ gia ngươi khỏi bị tuyệt hậu, ngươi còn không mau tới cảm ơn lão phu!

Ưng Bác Không cương trực hô to, cũng không do dự gì, ngạnh cổ liếc mắt nhìn, làm ra vẻ khiêu khích mỉa mai. Ngôn từ sắc bén đối mặt với đệ nhị chí tôn không ngờ lại không hề có chút kiêng kị.

Tuy biết rõ bản thân không phải là đối thủ của họ Lệ, thế nhưng không hề có nửa điểm ý tứ lùi bước. Hắn quay đầu lại nhìn Quân Vô Ý trên đường tràng, điềm nhiên nói:

- Lệ Tuyệt Thiên, ngươi có con, người khác cũng có, cũng không phải từ đá mà thành. Lệ Tuyệt Thiên, phía dưới là bốn ngàn người đi chịu chết. Bọn họ cũng đều do cha mẹ tận lực nuôi dưỡng! Bọn họ chết sẽ biến thành bạch cốt, con của ngươi chết cũng chỉ biến thành một khối thịt thối! Con của ngươi có cao quý gì?

Lãnh huyết chí tôn Lệ Vô Bi nghiêm mặt âm lãnh nói:

- Việc đã đến nước này các ngươi còn tranh luận những thứ này có ý nghĩa gì? Còn không phải làm cho người ta chê cười! Kẻ không đáng chết qua hôm nay tự nhiên vẫn có thể sống sót, mà kẻ đáng chết nhất định phải chết, các ngươi hiện tại nội chiến là có thể cứu mạng bọn họ sao? Lão phu có mười một tên đệ tử, đi ra ngoài một hồi mà cứ như vậy chết một cách khó hiểu, hiện tại còn không biết hung thủ là ai. Nếu như chiếu theo lời các ngơi nói, vậy cũng có thể tìm các ngươi đánh một trận?

Thạch Trường Tiếu cũng đè lửa giận xuống, đi lên hoà giải. Lệ Tuyệt Thiên có thể không thèm để ý, thế nhưng Thạch Trường Tiếu thân là tông sư của một quốc gia, lại là vì bá tánh của bổn quốc cho nên mới tới đây. Thạch Trường Tiếu cũng tự nghĩ bản thân không phải là người tốt gì, thế nhưng hắn dựa vào đại cục mà lấy làm trọng.

Mặc dù từ mình nói giúp Huyết Hồn sơn trang, thế nhưng hôm nay Lệ Tuyệt Thiên nói quá như vậy cũng không tốt, mà hiện tại lại không phù hợp để nội chiến.

Ưng Bác Không đồng dạng cũng cảm thấy gây náo loạn cũng không tốt, lão tử mặc dù là vì Phong Quyển Vân, thế nhưng cũng coi như là cứu lấy cái mạng nhỏ của đứa con trai ngươi, ngươi không cảm kích thì thôi, lại còn trút giận lên đầu ta! Đây là đạo lý của nhà các ngươi sao?

Cho rằng lão tử bài danh cuối cùng là có thể tùy tiện để các ngươi khi dễ sao? Tin hay không lão tử giết chết con trai ngươi, ngươi mạnh hơn so với lão tử, lão tử thừa nhận, thế nhưng với tốc độ ốc sên của ngươi mà muốn giết lão tử? Ngươi liệu có thể đuổi theo được không?

(Biên: Thật là man Ta thích a!)

Đám người Thần Huyền cường giả Tiêu Bố Vũ thực lực kém hơn một tầng đều tiến lên khuyên giải, rốt cục bốn đại chí tôn đồng thời nặng nề hừ một tiếng rồi quay đầu đi.

Trong lòng Ưng Bác Không hết sức nôn nóng, hắn từ lúc tòng quân cho Quân Mạc Tà đã biết, căn nguyên của việc này là do Lệ Đằng Vân, thế nhưng lúc này vì sao hắn lại không cho mình ngăn trở Quân Vô Ý xuất chiến. Cũng không biết Quân Mạc Tà dựa vào cái gì mà nắm chắc như vậy. Ưng Bác Không vẫn luôn bất ổn, thỉnh thoảng lại nhìn quanh tìm kiếm tung tích của Quân Mạc Tà.

Nguyên lai, Ưng Bác Không cuối cùng cũng không định cho ý kiến về việc này, thế nhưng lại bị Quân Mạc Tà trước đó làm cho ràng buộc. Mà bây giờ Quân đại thiếu lại bỏ đi không một dấu vết. Ai cũng không biết hắn bỏ đi nơi nào.

Ở phía xa theo phương hướng Thiên Phạt sâm lâm đột nhiên bay lên một mảnh mây đen đông nghịt, phi tốc mà tới, chính là vô số huyền thú phi hành. Trên mặt đất nổi lên từng đám bụi lớn. Thanh âm rầm rầm không ngừng truyền tới tai mọi người. Nghe thanh âm này cũng không biết là có bao nhiêu huyền thú ầm ầm chạy tới mới có thể tạo ra hiệu ứng thanh thế kinh thiên động địa như vậy.

Không khí đột nhiên nổi lên một hồi ba động vi diệu, tốc độ nó có thể so sánh với vận tốc âm thanh. Đúng là Quân Mạc Tà giống như sao băng thi triển độn thuật...

Ở phía xa bỗng truyền tới một thanh âm hơi khàn khàn:

- Lệ Tuyệt Thiên, bên các ngươi chuẩn bị xong chưa?

Theo thanh âm này vang lên, trên bầu trời xuất hiện một chấm đen, từ nhỏ dần biến thành lớn, một đoàn hắc bào bao phủ toàn thân vị thần bí nhân này, giống như lưu tinh từ phương xa bay tới rồi dừng lại cách mọi người mười trượng, đột nhiên két một tiếng dừng lại, vững vàng đứng giữa không trung.

Chỉ bằng tiểu xảo tinh chuẩn này cũng khiến cho người người tán dương, huống chi còn là từ trên hư không bỗng dưng dừng lại? Huyền công cỡ này càng khiến cho người ta kinh ngạc há hốc mồm!

- Mai tôn giả!

Lệ Tuyệt Thiên hai tay ôm quyền cùng ba gã chí tôn đồng thời thi lễ:

- Từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!

Đối với cường giả đỉnh phong thể hiện sự tôn trọng, chính là đạo lý tất nhiên ở thế giới này.

Thế nhưng Lệ Tuyệt Thiên thật không ngờ chính một câu nói kia của mình lại dẫn tới việc một ngọn núi lửa bạo nộ!

"Từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ" câu này dùng với loại trường hợp khác thật không quá phận, thế nhưng hiện tại, câu nói của Lệ Tuyệt Thiên tuy không mang ý gì, thế nhưng với Mai tôn giả lại là "Từ khi chia tay đến giờ có vấn đề phải không..."

Tu vi của Mai tôn giả cao như vậy, sau khi nghe câu "Từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ" này thân thể cũng phải run lên, thiếu chút nữa từ giữa không trung té rớt, tuy nhiên cuối cùng cũng ổn định lại thân thể, thực sự trọn vẹn giảm độ cao xuống một trượng.

Chỉ nghe giọng hắn như nghiến răng nói:

- Lệ Tuyệt Thiên. Ngươi không biết nói những lời dễ nghe sao? Ba ngày trước vừa mới gặp nhau, cái gì mà từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ? Ta xem ngươi hoặc là không có đầu óc, hoặc là bên trong nó đã bị nấm mốc rồi! Hoặc là đầu của ngươi đã bị lèn đầy bã đậu hay sao? Hay là luyện công làm cho đầu óc phát ngốc rồi? Ngươi tên hỗn trướng kia! Lão vương bát đản! Ngươi vì sao lại còn chưa chết đi!

Vị tuyệt đại cường giả này chỉ vì người khác thuận miệng nói một câu ân cần hỏi thăm, thế nhưng lại trả lại bằng một câu chửi đổng chanh chua như là đàn bà! Thật sự là làm cho người ta khó hiểu tới cực độ.

Lệ Tuyệt Thiên cực độ buồn bực cùng cuồng nộ.

DKM, lão tử hỏi thăm ngươi một câu từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ? Thì có tội à? Mẹ kiếp, lưu manh không thể nói lý! Cần gì phải phản ứng mãnh liệt như bị người ta phá hỏng cúc hoa vậy? (Biên: Ờ thì cũng gần đúng là như thế còn j . Muốn trách cũng chỉ có thể trách số chú mày đen thôi .)

Dù nói thế nào lão tử cũng là chí tôn tầng thứ, vậy mà cũng không thèm để ý lưu chút mặt mũi cho ta. Loại hành vi này thì khác gì người đàn bà chanh chua? Tôn giả? Tôn giả chó má gì!

Với thân phận của Lệ Tuyệt Thiên sao có thể cam chịu nhục như vậy? Sắc mặt hắn cũng không khỏi lạnh xuống:

- Mai tôn giả tựa hồ như phản ứng quá mức kịch liệt rồi... Chẳng lẽ là... Bị người vô lễ qua hay sao?

- Lệ Tuyệt Thiên đồ hỗn trướng! Ngươi đây là đang cùng bản tôn giả nói chuyện hay sao? Còn có tôn ti gì nữa hay không?

Mai tôn giả lập tức giống như con mèo bị giẫm phải cái đuôi, loi choi nhảy dựng lên, thanh âm cũng trở nên dị thường bén nhọn.

Hắn vốn không phải là một người không có hàm dưỡng, thế nhưng hôm nay Lệ Tuyệt Thiên cũng xui xẻo, chỉ vì một câu nói của hắn khi lọt vào lỗ tai Mai tôn giả, không ngờ lại bị hiểu lầm!

Đây chính là chuyện vô cùng nhục nhã trong cuộc đời này của Mai tôn giả!

Quả thực chính là giống với câu thơ: dùng hết nước tam giang ngũ hồ, cũng khó có thể rửa sạch xấu hổ ngày đó.

Vừa nghĩ tới ngày trước phát sinh chuyện xấu hổ, Mai tôn giả tức giận đến nỗi trái tim cơ hồ muốn bạo liệt ra, máu cơ hồ muốn chạy ngược lên não. Giống như câu nói tức sùi bọt mép, muốn ngửa mặt lên trời thét dài một hơi!

Chuyện tình quá mức ti tiện, vô sỉ, xấu xa, hèn hạ như vậy lại có thể rõ ràng rơi trên người mình. Mà ngay cả một tiếng kêu mình cũng không dám. Cuối cùng còn bị... Hix? Lệ Tuyệt Thiên này không phải là biết chuyện gì đó chứ? Chỉ vẻn vẹn cách có ba ngày, vì sao lại có cảm giác thái độ của hắn có phần lớn gan hơn? Rõ ràng là có ý châm chọc mình!

Chuyện phát sinh trên người Mai tôn giả chỉ là vấn đề tâm lý, Lệ Tuyệt Thiên làm sao có thể biết được? Thật sự là hồ đồ mà.

Thế nhưng nghĩ tới đây, Mai tôn giả nhìn Lệ Tuyệt Thiên, ánh mắt càng phát ra vẻ bất thiện, sát khí càng lúc càng mạnh, giống như là nghiến răng nghiến lợi. Mình có thể tùy ý bị người cười nhạo sao?

Lệ Tuyệt Thiên ngày hôm nay mi xong rồi!

Nỗi oan của Lệ Tuyệt Thiên lúc này thật sự là có thể so với Nhạc nguyên soái ở Phong Ba Đình, thậm chí còn lớn hơn so với chuyện ở Phong Ba Đình! Đặc biệt lần này cũng không có đắc tội gì, cứ như vậy bị ghép cho cái tội to như vậy. Nếu như Lệ Tuyệt Thiên vì vậy mà chết dưới tay Mai tôn giả, điều này tuyệt đối giống như chuyện tháng sáu có tuyết. Khiến lão thiên cũng phải đồng tình mà rơi lệ.

Thật sự là quá oan uổng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 132: Chiến Đấu Cuồng Bạo.

Lúc người đứng đầu thiên phạt nổi bão, mặt mày giữ tợn, một lòng muốn xông lên đại chiến, Hùng Khai Sơn liền mang theo đội ngũ huyền thú gào thét xông ra.

Đột nhiên bên tai hắn lại truyền tới một thanh âm:

- Lão Hùng, trận đại chiến ngày hôm nay ngươi sẽ đánh trận đầu sao?

Hùng Khai Sơn ngẩn ra, cái giọng nói này dường như là được phát ra từ một người sánh vai cùng đi với mình, vừa đi vừa nói chuyện vậy, tựa như là tại bên tai, thế nhưng lại không hề có bóng người nào.

Mà trên thực tế cũng giống như Hùng Khai Sơn đã cảm nhận được, Quân Mạc Tà lúc này đang ở bên cạnh, một đường đi theo hắn. Chẳng qua là hắn không nhìn ra mà thôi. Nhưng mà Hùng Khai Sơn mở rộng cái miệng cơ hồ cười ra tiếng, bởi vì hắn đã nghe ra chủ nhân của giọng nói này. Hắn không khỏi cảm thán nghĩ, cao nhân chính là cao nhân a, đừng tưởng thủ đoạn thần thông này là đơn thuần, trên đời này mấy ai có thể làm được?

Hắn cung kính nói:

- Vâng, hôm nay ta cùng Hổ Vương, Sư Vương dẫn theo sư hùng hổ tam đại huyền thú đối chiến với huyền giả tại Thiên Nam.

- Ừ, thuốc bột các ngươi đưa cho ta, ta đã bôi vào đầu năm người rồi.

Quân Mạc Tà ha ha cười, nói:

- Lát nữa chú ý đừng có đánh nhầm người đấy.

- Chuyện này là đương nhiên rồi.

Hùng Khai Sơn cảm thấy vị tiền bối này hôm nay có điểm loằng ngoằng, chuyện này còn phải nói sao? Chúng ta sao có thể nhận nhầm người chứ? Hắn lại không biết hôm nay Quân Mạc Tà có chút khẩn trương, quan tâm tất loạn, cho nên mới nói nhiều một chút.

Ngay lúc này, Hùng Khai Sơn chỉ cảm thấy đầu vai mát lạnh, một cỗ linh khí tinh thuần quán nhập vào thân thể, thoáng cái vận hành một vòng trong thân thể hắn, lập tức cảm giác sảng khoái tràn ngập thân thể, kinh mạch bị Liệt Mạch Độn Tâm Kiếm của Lệ Tuyệt Thiên làm bị thương lúc này toàn bộ đã được phục hồi, hắn không khỏi vui mừng quá đỗi, cảm kích nói:

- Đa tạ tiền bối!

Thương thế kia căn bản là không nhẹ, thế nhưng sau khi được đệ nhất huyền thú chi vương trị liệu, tổn thương cũng đã khôi phục bảy tám phần, lúc này linh khí của Quân Mạc Tà vừa đến, vừa vặn chính là đúng bệnh hốt thuốc, lập tức toàn bộ đều khỏi hẳn, hơn nữa Hùng Khai Sơn vừa rồi phục dụng một viên linh đan có thể tăng mười năm công lực, cho nên một thân công lực ngược lại tiến bộ rất nhiều.

Ngay lúc này, tại bên cạnh hắn vang lên thanh âm:

- Nhưng mà cuộc chiến ngày hôm nay, nếu như năm người kia gặp nguy hiểm, nguy cơ không chỉ từ phía các ngươi, mà ở trong liên quân cũng không ít người muốn đánh lén, các ngươi cũng phải chú ý bảo vệ, không thể để bọn họ chịu nửa điểm thương tổn!

- Tiền bối yên tâm, chuyện này lão Hùng ta rất không quen nhìn, hết thảy cứ đặt trên người ta.

Hùng Khai Sơn dùng lực vỗ ngực đảm bảo.

- Rất tốt, vậy ta cũng yên lòng. Ừm, đối với những người khác không cần lưu tình! Nhất là Phong Tuyết Ngân Thành cùng Huyết Hồn Sơn Trang, nếu có thể thì xử lý toàn bộ đi!

Quân Mạc Tà cười nhẹ hai tiếng quát khẽ:

- Ta đi đây.

Hùng Khai Sơn mơ mơ màng màng quay đầu nhìn xung quanh, bốn phía cũng không thấy gì, nếu không phải là trong người vẫn còn cảm giác thoải mái, nội thương đã biến mất, hắn còn tưởng là mình vừa trải qua một giấc mộng.

Quân Mạc Tà nghênh ngang dùng độn thuật tìm tới Hạc Trùng Tiêu, tiếp tục dặn dò một lần, xong xuôi hắn mới cảm thấy mĩ mãn một đường độn trở về.

Hắn là...Hết thảy đều thu phục được rồi.

Hai ngày này Quân Mạc Tà chiếm được rất nhiều tiện nghi, thế nhưng cũng rất là mệt mỏi. Lệ Tuyệt Thiên bảo vệ con hắn, vây hãm Quân Vô Ý, Phong Tuyết Ngân Thành lại ra uy khiến vài đại thế gia khúm núm, điều này làm cho Quân Mạc Tà phẫn nộ tới cực điểm.

Nếu không phải bởi vì mình còn có chuẩn bị một nước cờ sau cùng, ngày hôm nay liệu bản thân cùng Tam thúc có tránh khỏi cái chết? Càng huống chi nhóm người kia vì viện trợ Huyết Hồn Sơn Trang mà đến. Loại chuyện này đã không thể nói là hèn hạ, mà là hạ lưu! Cực kỳ bì ổi!

Nhưng mà các ngươi đã bất nhân vậy đừng trách ta bất nghĩa, có đám cường thế Thiên Phạt sâm lâm trợ thủ, nếu như không hảo hảo tính kế, cho các ngươi biết trộm gà không được còn mất nắm gạo, Quân gia chúng ta há có thể dễ dàng khi dễ như vậy?

Còn có Lệ Tuyệt Thiên, Lệ Đằng Vân, ta cũng sẽ có một phần đại lễ dành tặng cho hai phụ tử các ngươi, cho các ngươi dục tiên dục tử!

Lúc này nhìn thấy Mai tôn giả cùng Lệ Tuyệt Thiên nổi giận, Thạch Trường Tiếu vội vàng động thân đi ra, cười nói:

- Mai tôn giả tựa hồ như tâm tình không tốt, ha ha nếu không ngại thì có thể nghỉ ngơi một hồi, một lát sau lại tiếp tục bàn bạc cũng không muộn.

Vị sinh tử chí tôn này cũng nghe ra được, vị Mai tôn giả trước mặt này dường như đã xảy ra biến cố gì đó, cho nên hôm nay vừa nghe được lời nói trùng hợp mới động hỏa như vậy. Cho dù Lệ Tuyệt Thiên không có thân phận là đệ nhị chí tôn ngài cũng không nên cứ như vậy mắng hắn như mắng con mình chứ. Người muốn mặt cây muốn vỏ, cho dù ngài có là thiên hạ đệ nhất nhân cũng không thể khi dễ người như vậy.

Ngài không thấy Lệ chí tôn đã tức giận đến nỗi khuôn mặt lúc trắng lúc xanh, thiếu chút nữa hôn mê sao?

Nhưng mà sự kiện này cũng rất có tính hí kịch, lúc vừa rồi Lệ Tuyệt Thiên còn ỷ vào huyền công cao cường mà ngang ngạnh giáo huấn bọn người Ưng Bác Không, Phong Quyển Vân, hiện tại lại hắn lại bị người ta giáo huấn lại.

Ưng Bác Không nghe vậy tủm tỉm cười, trong lòng rất là vui sướng. Mẹ kiếp, người ta đều nói ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, nguyên lai không có chuẩn nha, cứ nhìn chuyện hôm nay đi, đâu cần tới ba mươi năm? Ba cái nháy mắt là đủ rồi, thống khoái nha, thống khoái quá...

- Tâm tình không tốt? Hừ!

Mai tôn giả nghe Thạch Trường Tiếu nói xong, chỉ hừ một tiếng, rồi đột nhiên duỗi tay chỉ vào mặt Lệ Tuyệt Thiên, lạnh lùng nói:

- Ai nói bản tôn tâm tình không tốt, hôm nay cái lão vương bát đản này thuần túy là muốn chết! Con mèo ba chân kia muốn đùa giỡn, mang tiếng là đệ nhị chí tôn lại chẳng biết xấu hổ! Đáng thương lại đáng cười,

khuôn mặt này chắc cần phải ăn đòn gấp. Ngươi là cái dạng gì mà dám ở trước mắt ta diễu võ dương oai, đem sư phụ sư nương ngươi ra đây cho ta hỏi một chút, bọn họ cũng dám sao?

Lệ Tuyệt Thiên cuối cùng cũng không nhịn được cuồng nộ, ngửa mặt lên trời hống to một tiếng, sát khí bạo trướng, áo bào toàn thân không gió mà bay, cực độ nhục nhã, rốt cục cũng bạo phát, khuôn mặt dữ tợn vặn vẹo liên tục, toàn thân nổi giận run rẩy thở phì phò, hét lớn:

- Mai tôn giả, Lệ mỗ kính ngươi là thiên phạt chí tôn, vốn muốn dàn xếp ổn thỏa, ngươi lại nhiều lần làm nhục ta, chẳng lẽ Lệ Tuyệt Thiên ta lại sợ ngươi hay sao?

Cho dù hắn là tượng đất cũng có ba phần hỏa khí, huống chi lại là đệ nhị chí tôn nổi danh thiên hạ? Bị người ta nhục mạ dồn dập, hôm nay cho dù là không có ai chứng kiến, Lệ Tuyệt Thiên cũng chả còn mặt mũi nào mà hành tẩu giang hồ nữa, đệ nhị chí tôn? Là rắm chó chí tôn a! Bị người ị lên đầu lên cổ, chẳng lẽ còn phải khen một câu thơm quá?

Mai tôn giả khinh miệt hừ một tiếng, nói:

- Bản tôn chính là làm nhục ngươi đó, ngươi muốn gì? Ngươi dám sao?

Bóng người lóe lên, bất luận kẻ nào cũng không kịp ngăn cản, trên thực tế cũng không có ai muốn lên ngăn cản. Thạch Trường Tiếu, Lệ Vô Bi, Ưng Bác Không đám người ở một bên xem cuộc vui, sao có thể chạy ra ngăn cản chứ.

Thân thể của Lệ Tuyệt Thiên giống như một cơn lốc phi tới, hắn hoàn toàn nổi giận xuất thủ ra chiêu "Tuyệt Yêu Thập Tan Kiếm", một thanh trường kiếm sâm hàn kinh nhân xuất hiện, đột nhiên cuồng phong nổi lên, đám người đứng bốn phía đều không tự chủ được cảm thấy châm khí bén nhọn như đập vào mặt, nhịn không được đều đưa tay lên xoa mặt, không ngờ lại ẩn ẩn cảm giác đau rát, tất cả đều lùi về phía sau vài bước.

Lệ Tuyệt Thiên lướt đi trên thổ địa, tạo thành một đạo chiến hào thật sâu.

Mai tôn giả ở giữa không trung khẽ kêu một tiếng:

- Tới rất tốt!

Hắc bào rộng thùng thình đón gió xoay tròn, sau đó lập tức biến thành một đoàn hắc vụ dày đặc, tựa như muốn thôn phệ thiên địa, không có ý né tránh chút nào, ầm ầm mà nghênh đón kiếm thế.

Song phương hai bên còn chưa kịp an bài chiến đấu, mà nhân vật lãnh tụ hai bên đã lao vào nhau!

Hơn nữa tình huống lại rất kịch liệt!

Lệ Tuyệt Thiên lòng tràn đầy lửa giận, rất nhục nhã, rất bi phẫn. Mai tôn giả lại càng khó tả hơn.

Lửa giận ngập trời, quẫn khốn bất cộng đái thiên, cơ hồ như một chiêu muốn lấy mạng đối phương. Chiến trường ngày hôm nay là ở trong một nơi lòng chảo nhỏ giữa hai ngọn núi, hai ngọn núi cách nhau ít nhất là mười dặm. Thế nhưng hai người này chỉ khẽ đằng vân giá vũ giống như Cổ Ma Thần, mỗi một động tác đều nhanh vùn vụt khiến người khác không kịp nhìn, như thiểm điện từ nơi này đánh sang bên kia, lại từ bên kia đánh ngược trở về!

Giữa không trung bạo vang lên thanh âm sấm sét giống như lão thiên gia đang nổi giận, một thân ảnh màu đen giống như hỏa tiễn bay thẳng lên bầy trời, mà một thân ảnh khác lại giống như lưu tinh thẳng tắp hướng về phía đám người Ưng Bác Không.

Người rơi xuống chính là Lệ Tuyệt Thiên.

Hắn bị Mai tôn giả cuồng mãnh tới cực điểm cứng rắn đánh rơi, tuy không có người nào chứng kiến được trận này. Thế nhưng trong lòng hắn biết rõ, một lần đụng độ này, đầu vai, ngực, bụng mình trọn vẹn bị dính

ba chưởng, nếu như không phải hắn kiệt lực chèo chống, bảo trì thân hình, thân thể bây giờ có lẽ đã ầm ầm rơi xuống tạo thành một cái hố thật to dưới đất rồi.

Tuy cuối cùng cũng không té ngã, thế nhưng một đường lùi về sau, lại giống như cự nhân khai sơn, hai chân hắn vẽ lên dưới mặt đất tạo thành một cái rãnh sâu hoắm. Thế nhưng Mai tôn giả lại vẫn không dừng truy kích!

Chỉ nghe thấy một tiếng thét dài vang vọng trên không trung, một đạo hắc ảnh thẳng tắp xuyên không mà đến, tốc độ cực nhanh, hắc bào rộng thùng thình của hắn cơ hồ cũng bị phong quyển xé rách, vùng bên cạnh hắc bào thậm chí còn xuất hiện vệt khói mờ. Không ngờ chỉ dựa vào tốc độ của mình gần như có thể thiêu đốt hắc bào. Thế nhưng kinh khủng nhất chính là cỗ sát khí khủng bố không ngừng dồn về phía Lệ Tuyệt Thiên, không hề lưu tình chút nào.

Lệ Tuyệt Thiên điên cuồng gào thét, tụ tập công lực toàn thân còn sót lại bỏ mạng vồ đến. Thạch Trường Tiếu, Lệ Vô Bi, Ưng Bác Không ba người đồng thời nhận được ra nguy cơ của Lệ Tuyệt Thiên, mặc dù cực kỳ chán ghét người này, thế nhưng ba người cũng biết, Lệ Tuyệt Thiên hiện tại không thể chết! Một khi Lệ Tuyệt Thiên chết đi sẽ đánh mất trợ lực lớn nhất, với sự cuồng nộ của Mai tôn giả ngày hôm nay, chỉ sợ một người ở đây cũng không thể sống mà rời khỏi!

Ba người tựa hồ như rất ăn ý, đồng thời thả người toàn lực xuất thủ. Cùng lúc đó Nhị Ngũ Bát ba vị trưởng lão Phong Tuyết Ngân Thành rốt cuộc cũng phi ra bảy đại cao thủ. Mai tôn giả ở giữa không trung kêu to một tiếng

- Tới rất tốt!

Không ngờ cũng không tránh.

Trong nháy mắt lại tăng thêm vài phần khí lực.

Rầm rầm rầm!

Liên tiếp vang lên âm thanh bạo liệt, tiếp đó một đạo bóng đen mảnh khảnh nhanh chóng lóe lên rồi xuất hiện trên bầu trời Thiên Phạt sâm lâm, từ từ rơi xuống dẫm nát một ngọn cây đại thụ, cuối cùng đứng vững vàng trên ngọn một nhánh cây to bằng ngón tay.

Vài tiếng kêu đau đớn đồng thời vang lên, Tiêu Bố Vũ ba người tuy xông lên trễ nhất, thế nhưng lại bay ra sớm nhất.

Ba người giống như quả bóng cao su, thân thể đồng thời bị đánh bay trở lại vách núi.

Ưng Bác Không liều mạng phi ra ngoài, giống như chim ưng giương cánh, thân thể lùi ra xa hơn mười trượng, lại đột nhiên giống như muốn ngã, hắn vội vàng mượn lực nhanh như chớp lùi lại phía sau, xem như cũng hơi chật vật.

Thế nhưng so ra vẫn còn khá hơn Lệ Vô Bi, cả khuôn mặt đỏ bừng, một đường bị đánh cho phải xoay tròn lùi ra ngoài.

Thanh y của Thạch Trường Tiếu bị phá tan, giống như thanh điệp ở trên không trung bay múa, hắn không kịp tung ra bất cứ chiêu thức nào đã phải cấp tốc lùi lại.

Thân thể lóe lên rồi bay ra xa cách đó hơn mười trượng, tiếp đó lại lộn nhào rồi bay xa thêm mười trượng nữa.

Nhưng mà bị thương nặng nhất vẫn là Tuyệt Thiên chí tôn Lệ Tuyệt Thiên, khóe miệng tràn đầy tơ máu, hắn cuồng nộ rống lên một tiếng, thân thể bắn tới giữa không trung, lóe lên như thiểm điện, cũng không biết là rơi xuống chỗ nào.

Ngay lúc này, đột nhiên vang lên một thanh âm long trời lở đất, tám người lúc trước lấy cứng đối cứng toàn bộ bị đánh bật lại, một khối mây hình nấm mang theo loạn thạch bắn ra bốn phía, một thoáng sau đã che

lấp cả bầu trời. (Biên: Như boom nguyên tử vậy .) Quang cảnh này giống như một ngọn núi lửa bạo phát, từng hòn đá nhỏ thì bằng nắm tay, to cỡ vài trượng bắn ra, khí thế như hủy thiên diệt địa bay thẳng lên trên trời, cuối cùng cũng không thấy rơi xuống, không biết là bay tới phương nào.

Một hồi lâu sau từng tảng đá lớn cỡ đầu người từ trên không trung giống như mưa đá rơi xuống. Từng đoàn thanh âm rầm rầm không ngừng vang lên.

Khí kình của tám đại cao thủ bỗng nhiên đụng vào cùng một nơi, kiềm chế lẫn nhau, thời gian như ngừng lại, cuối cùng vang lên một tiếng nổ lớn. Mà uy lực của vụ nổ này khiến bất kì cao thủ nào chứng kiến cũng phải giật mình, lạnh cả sống lưng, hai chân run rẩy. Người thụ thương nặng thứ hai là Thạch Trường Tiếu, thanh y trong nháy mắt vỡ vụn, giống như thanh điệp bay nhảy trên bầu trời, ngọn núi nhỏ mà đám người Lệ Tuyệt Thiên đứng không ngờ lại bị san phẳng hơn phân nửa! Hơn nữa trên mặt đất còn xuất hiện một cái hố không biết là sâu bao nhiêu...Sở dĩ không biết là bao sâu là bởi vì có rất nhiều nước không ngừng tuôn ra ở dưới mặt đất, nước rất đục, lại không ngừng phá ra tiếng ùng ục...

Tất cả mọi người kể cả đám người Hùng Khai Sơn hùng hổ xếp thành hàng cũng đều khiếp sợ, mở to miệng, ngược lại đều hít một hơi lương khí.

Chỉ với nhân lực đã có thể tạo ra hiệu quả như vậy sao?

Ông trời của ta ơi, chuyện này cũng quá đáng sợ đi. (Biên: ta thì ta thích là “chuyện này cũng thật con mẹ nó đáng sợ quá đi” .)

Hùng Khai Sơn cũng thật sự là quá xui xẻo!

Hắn còn đang rất rung động vì vụ nổ, hai mắt trợn trừng, cái miệng rộng cười toe toét, không khép lại được, ngay lập tức ma xui quỷ khiến thế nào lại bị một hòn đá to cỡ quả trứng gà rơi trúng vào miệng hắn.

Cộp cộp hai tiếng, thiếu chút nữa hàng tiền đạo của Hùng Khai Sơn cũng bị đánh bay.

Tin tưởng nếu như là người bình thường, đừng nói là hàm răng, chỉ sợ ngay cả đầu lưỡi cũng bị nát bấy. Thế nhưng Hùng Khai Sơn là loại gì?

Chính là một con gấu a! Hơn nữa lại là Hùng vương, hàm răng rắn chắc vô cùng, may mắn là không có bị rụng cái nào.

Thế nhưng cái đầu cũng ong ong một hồi, cái miệng vô ý thức khép lại, rốp một tiếng trực tiếp nhai vỡ hòn đá này, đầu lưỡi vô ý thức cuộn tròn, cứ như vậy ù ù cạc cạc u mê, đần độn mà nuốt xuống...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 133: Kinh Thiên Động Địa Hai Kiếm Khách, Bạo Vũ Cuồng Phong Song Chí Tôn.

Bảy đại cao thủ liên thủ tung ra một kích cũng chỉ có thể ngang sức ngang tài đấu với Mai tôn giả! Tuy Mai tôn giả có phần thủ xảo, thế nhưng không nên quên đây là bốn đại chí tôn liên thủ, hơn nữa còn có ba vị Thần Huyền cường giả trợ trận!

Huyền công của Mai tôn giả hiển nhiên đã đạt đến cảnh giới làm cho người ta sợ hãi!

Thực lực khủng bố bực này, trên đời tuyệt đối xứng đáng được gọi là tột đỉnh!

Khói bụi tan đi, Lệ Tuyệt Thiên, Lệ Vô Bi, Thạch Trường Tiếu, Ưng Bác Không xuất hiện tại mỏm núi còn sót lại, mà Tiêu Bố Vũ ba người còn lại đều là sắc mặt tái nhợt, khoanh chân vận công điều tức.

Ba người bọn họ cũng xui xẻo, thực lực chỉ là Thần Huyền, công lực yếu kém, trong lúc chịu lực phản chấn đã bị nội thương, mặc dù không quá nghiêm trọng, thế nhưng cũng ảnh hưởng tới việc vận dụng thực lực, trong lúc huyền công bạo liệt, động tác bọn họ phản ứng hơi chậm. Trong lúc khẩn yếu như vậy, thực lực chỉ cần tổn thất một điểm cũng đủ để nguy hiểm tới tính mạng, ba người há có thể không nắm chắc thời cơ để khôi phục thực lực.

Bất quá bọn hắn cũng không ngu ngốc đến mức đầu mọc nấm mốc.

Sau khi Quân đại thiếu an bài xong, hắn không thể chờ đợi được nữa, ở trên không ẩn thân xem tuồng, tâm tình rất cao hứng, nhất là khi thấy kẻ đứng đầu thiên phạt nhục mạ Lệ Tuyệt Thiên. Quân đại thiếu càng hoa chân múa tay vui sướng, quả thực là muốn lớn tiếng vỗ tay ủng hộ, sau khi chứng kiến hai bên quyết đấu, lại càng đã ghiền.

Thế nhưng khi quá hưng phấn, quá đã ghiền, người ta thường bảo vui quá hóa buồn, phía dưới đột nhiên xuất hiện bạo khí, hắn rốt cuộc cũng không phải là cường giả Thần Huyền, toàn bộ không ý thức được thời khắc này sẽ phát sinh chuyện gì. Bất ngờ không kịp đề phòng, xung lượng mãnh liệt trực tiếp khiến hắn bắn lên, sau đó một tảng đá to cỡ một trượng vay tới, vừa vặn va vào cái mông của hắn, lập tức đem hắn cùng bắn lên trời cao.

Cái mông giống như là đang ngồi trên cái đĩa sắt, mà lại là cái đĩa sắt bị nung đỏ, lập tức khiến Quân Mạc Tà trong nháy mắt thống khổ cơ hồ muốn ngửa mặt lên trời kêu to, thật sự là đau muốn chết.

Quá đau, mẹ nó chứ! Lão tử tự dưng lại gặp họa a!

Ca đây là còn đang sử dụng Âm Dương Độn a! Quân Mạc Tà rốt cục muốn bỏ chạy, thế nhưng trước khi đi hắn ngược lại không thể buông tha tảng đá khốn kiếp này, hung hăn đạp một cước, lập tức khiến tảng đá vỡ làm năm bảy mảnh. Mà Quân Mạc Tà cũng nhân cơ hội này rúc vào Hồng Quân Tháp.

Quả thực là quá nguy hiểm!

Điều này cũng làm cho mọi người không rõ nguyên nhân vì sao tảng đá ở trên không trung lại không có rơi xuống. Đơn giản là vì Quân đại thiếu gia đã đập vụn nó rồi.

Ở phía xa, Mai tôn giả đứng im bất động, có phần hồ nghi nhìn thoáng qua lên không trung, như có điều suy nghĩ. Tiếp đó sự chú ý của hắn dồn vào bốn đại chí tôn, cắn răng một cái, áo choàng màu đen lăng không một lần nữa phóng lên!

- Chậm! Mai tôn giả, chậm đã!

Phương xa đột nhiên truyền đến một tiếng hét lớn, người lên tiếng có huyền công dị thường hùng hậu, chấn đắc khiến dãy núi nổ vang, vèo vèo hai tiếng. Trước mắt Lệ Tuyệt Thiên đám người hiện ra hai hắc bào nhân. Làm cho người ta chú ý chính là bên hông hai người này có buộc một cái đai lưng màu tím, bên cạnh còn giắt một thanh tử kim sắc trường kiếm.

Hai người trung niên mỹ nam tử này nhìn bộ dáng có vẻ phong thần tuấn lãng, khí độ xuất chúng, một bộ hòa cùng hắc bào, khiến dáng vẻ lại vô cùng anh tuấn.

Hai người dừng lại, đồng thời hướng về Mai tôn giả đang phiêu phù trên không trung chắp tay, mỉm cười nói:

- Từ biệt nhiều năm, Mai tôn giả từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ? Còn nhận ra cố nhân hay không?

Thân thể của Mai tôn giả ở trên không trung giống như không có trọng lượng liền dừng lại, hai đạo thần quang quét xuống, nhàn nhạt nói:

- Thì ra là các ngươi, quả nhiên là khiến ta có chút bất ngờ! Các ngươi đã không việc gì, ta sao lại không ổn chứ!

Lệ Tuyệt Thiên ở phía sau hai người có chút buồn bực trợn trừng mắt nghĩ: “hai người này mới tới cũng nói câu 'Từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?' thế nhưng Mai tôn giả lại không có tức giận, đồng dạng như vậy vì sao khi từ trong miệng mình nói ra lại khiến hắn tức giận muốn hủy diệt thiên địa vậy?”

Trong đó một người trung niên ha ha cười nói:

- Năm đó Mai tôn giả quét ngang bát hoang, tung hoành thiên hạ! Hôm nay vừa gặp huyền công của tôn giả đã tiến thêm một bước lớn, quả thực là chuyện đáng mừng.

- Thật đáng mừng? Bản tôn cũng muốn chúc mừng hai vị, năm đó là đại chí tôn uy danh hiển hách lại thần bí mất tích, mấy chục năm cũng không có xuất hiện tại nhân gian thì ra đi làm Tử kim hộ pháp của Độn Thế Tiên Cung, chúc mừng!

Mai tôn giả lạnh lùng nói, đột nhiên con mắt khẽ đảo, trầm giọng nói:

- Lôi Bạo Vũ, Bố Cuồng Phong, năm đó chính là hai kiếm khách lừng lẫy thiên hạ, Bạo Vũ, Cuồng Phong hai chí tôn, đại giá thiên phạt sâm lâm, chẳng phải là có điều chỉ giáo người của Mai gia ta sao?

Những lời này vừa nói ra, đại bộ phận mọi người ở đây đều hoàn toàn không hiểu, hai cái tên này đối với đại bộ phận mọi người mà nói thật sự là quá xa xôi. Thế nhưng Lệ Tuyệt Thiên bốn đại chí tôn cùng mấy vị trưởng lão của Phong Tuyết ngân thành, cùng với số ít vài vị già lão trong các gia tộc trên mặt lập tức lập tức vẻ bất ngờ, giật mình.

Hai cái tên này cũng đã không còn bao người nhớ rõ nữa, nhưng sáu mươi năm trước, nó đủ để có thể dọa vỡ mật rất nhiều người. Tất cả đều là nhân vật huyền giả đã bước vào đẳng cấp siêu việt. Người người nghe thấy hai cái tên này đều rung động giật mình thon thót.

Năm đó trong bát đại chí tôn có hai đôi huynh đệ kết nghĩa, uy danh hiển hách. Cũng may cho giang hồ là, hai đôi huynh đệ kết nghĩa này lại thường không hợp nhau. Thích kiềm chế lẫn nhau, luôn luôn muốn so đấu cùng nhau, chỉ cần chạm mặt chính là sẽ diễn ra một hồi đại chiến long trời lở đất!

Hơn nữa bốn người này tâm tính cũng vừa chính vừa tà, hành động không có gì cố kỵ, mọi sự đều tùy tâm sở dục, thiên hạ năm đó cơ hồ bị bọn họ quấy động đến nỗi hỗn loạn! Thế nhưng ngay khi mà thanh danh bốn người như mặt trời ban trưa lại đột nhiên mất tích. Lúc ấy tất cả mọi người suy đoán bốn người bọn họ chỉ sợ đã đồng quy vu tận rồi. Vô số người vỗ tay tỏ ý vui mừng. Về phần truyền thuyết của bốn người rốt cục cũng phai nhạt dần. Trải qua một giáp (= 60 năm) thời gian trôi đi. Người biết chuyện tình năm đó càng ngày càng ít đi.

Một đôi huynh đệ kết nghĩa trong đó chính là hai người trước mắt này.

Hai kiếm khách làm chấn động giang hồ, hai chí tôn bạo vũ cuồng phong!

Lôi Bạo Vũ, Bố Cuồng Phong!

Về phần này một đôi huynh đệ kết nghĩa khác, năm đó cũng nổi danh là hai quái kiệt.

Chém phá phong vân xé rách trời, mặc ta bình sinh mặc ta cuồng!

Nửa đời trôi qua vẫn cuồng! Chính là hai đại chí tôn.

Không ngờ sáu mươi năm sau tại đại chiến tại Thiên Phạt sâm lâm lại nghe được hai cái tên ác mộng Bạo Vũ, Cuồng Phong, hơn nữa lại còn gặp được chân nhân.

Duy nhất khiến mọi người khó hiểu là, năm đó khi bọn họ mất tích, tuổi tác đã không còn trẻ nữa, tối thiểu cũng là bảy tám chục tuổi. Hôm nay trải qua thời gian sáu mươi năm đằng đẵng, vì sao bộ dáng chỉ như là hai trung niên? Chẳng lẽ hai người này đã luyện thành thuật phản lão hoàn đồng?

- Không dám!

Người lên tiếng khóe mắt có một nốt ruồi, tuổi tác lớn hơn lão nhân bên cạnh, người này chính là bạo vũ chí tôn Lôi Bạo Vũ. Chỉ nghe thấy hắn mỉm cười nói:

- Với bổn sự nhỏ nhoi của chúng ta sao dám nói hai chữ 'chỉ giáo' với Mai tôn giả chứ? Hôm nay chính là ngàn vạn lần bất đắc dĩ, chúng ta đại biểu Tiên Cung tới chứng kiến cuộc chiến giữa đại lục cùng thiên phạt mà thôi!

- A? Việc nhỏ như vậy cũng có thể kinh động tới Độn Thế Tiên Cung sao? Người của Mai gia ta đây hẳn là nên cảm thấy rất vinh hạnh nha?

Mai tôn giả trào phúng cười, đối mặt với hai đại chí tôn giống như sát thần này, không ngờ hắn lại không thèm để ý chút nào, hiển nhiên là đã tính trước rồi.

- Không dám, bất quá ta huynh đệ hai người chúng ta lúc tới đây, cung chủ đã đặc biệt dặn dò một câu, nhờ chúng ta chuyển lời tới Mai tôn giả.

Bố Cuồng Phong ở một bên nhàn nhạt nói.

- Mời nói, không biết ngụy quân tử muốn gởi cho ta câu nói gì?

Mai tôn giả cảm thấy rất hứng thú hỏi.

Nghe được hắn nói ba từ "Ngụy quân tử". Khuôn mặt của Bố Cuồng Phong co rút lại, sau đó cố nhịn cơn giận xuống, nói:

- Cung chủ nói 'cuộc chiến ở thiên phạt cứ diễn ra cũng chẳng sao, mọi chuyện đều được Mai tôn giả nắm chắc rồi. Huyền giả tranh đấu cũng tốt, tam đại Thánh Địa chi tranh cũng được, chẳng qua bách tính vốn vô tội, cho nên xin Mai tôn giả hạ thủ lưu tình.

- Ha ha, quả nhiên vẫn là giọng điệu buồn nôn giống như năm đó!

Mai tôn giả cười lớn một tiếng nói:

- Bất quá ta Thiên Phạt sâm lâm ta từ trước đến nay muốn làm như thế nào thì sẽ như thế đó, không tiếp thu bất luận lời nói của kẻ khác. Mặc dù Độn Thế Tiên Cung cũng không được, chẳng lẽ các ngươi muốn hiệu lệnh thiên phạt ta? Chính là chuyện buồn cười nhất từ xưa tới nay!

- Mai tôn giả nghĩ đi đâu rồi, chúng ta tự nhiên là không tiện can thiệp, cũng không có khả năng can thiệp. Thậm chí cho dù trận chiến này kết cục như thế nào chúng ta cũng không xuất thủ tương trợ bất kỳ một

bên nào, hôm nay chúng ta tới đây chỉ là bẩm báo tin tức mà thôi. Hết thảy đều có cung chủ cân nhắc quyết định.

Bố Cuồng Phong mỉm cười nói.

Mai tôn giả nặng nề hừ một tiếng nói:

- Năm đó hai kiếm khách kinh thiên động địa như vậy, Bạo Vũ, Cuồng Phong song đại chí tôn hành tẩu giang hồ vô cùng khoan khoái. Vì nhau mà tương trợ, tung hoành thiên hạ. Là bực nào tiêu sái kiệt ngạo, không ngờ sau khi trở thành Tử Kim hộ pháp của Độn Thế Tiên Cung lại có thể biến thành bộ dáng như bây giờ. Mai mỗ đối với thủ đoạn dạy dỗ của quý cung chủ dánh cho các ngươi quả thực là cực kỳ bội phục. Nếu như hiện tại gặp được thái độ ngông cuồng, cho dù bại trận vẫn ngẩng đầu năm như năm xưa của các ngươi mới là quái lạ đó!

Những lời này của hắn rõ ràng chính là khơi ra lửa giận trong lòng Bạo Vũ, Cuồng Phong. Không nói chữ thô tục thế nhưng trong đó lại bao hàm ý tứ mãnh liệt vũ nhục làm cho không người nào có thể chịu được. Hết lần này tới lần khác lại nói ở trước mặt rất nhiều người, vạch ra bọn họ tuy bộ dáng trẻ ra thế nhưng công lực tựa hồ không tiến thêm được bao nhiêu. Đã không phải là đối thủ năm đó nữa, càng khiến hai người không thể tha thứ.

Lôi Bạo Vũ, Bố Cuồng Phong sắc mặt hai người co lại. Trong mắt kịch liệt phát ra lửa giận, tay phải đồng thời ấn lên chuôi kiếm, tiến lên trước một bước.

Trên mặt Lệ Tuyệt Thiên hiện lên nét vui vẻ, chẳng lẽ hai người này lại muốn xuất thủ? Nếu có bọn họ xuất thủ, phần thắng không thể nghi ngờ sẽ nhiều hơn a!

Chính lúc đang nghĩ như vậy, Lôi Bạo Vũ, Bố Cuồng Phong hai người đột nhiên lại lùi lại. Lôi Bạo Vũ hướng tới Mai tôn giả, lạnh nhạt nói:

- Mai tôn giả chính là cao nhân đương thời, làm gì cần phải tận lực chọc giận chúng ta, hôm nay thật sự không tiện gây chuyện, cũng không có nghĩa là lần sau không có cơ hội. Mai tôn giả nếu như có hứng thú, bỏ qua hôm nay, huynh đệ của ta tự nhiên sẽ phụng bồi.

Hắc bào trên người Mai tôn giả phần phật tung bay, tựa hồ như đang cười, nói:

- Ồ?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 134: Đại Chiến Bắt Đầu

Bố Cuồng Phong âm trầm nói:

- Mai tôn giả nếu đã cảm thấy hứng thú với cách răn dạy của cung chủ, vậy nếu không ngại thì có thể thử một lần. Tin tưởng Mai tôn giả cũng sẽ có cảm nhận bất đồng, tối thiểu nếu so với huynh đệ chúng ta mà nói chắc là không giống nhau.

Những lời này hắn nói quả thực ý tứ bên trong rất mờ ám, mà ngay cả Lệ Tuyệt Thiên ở một bên cũng không hiểu đến tột cùng những lời này là có ý gì.

Thế nhưng Mai tôn giả ở phía xa xa trên không trung lại có phần phẫn nộ, hắc bào phần phật bay lên, tựa như muốn xuất thủ, thế nhưng một lát sau rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, nhàn nhạt nói:

- Độn Thế Tiên Cung, ta cuối cùng cũng sẽ đi! Ta sẽ cho cung chủ ngụy quân tử của các ngươi biết, kết cục cuối cùng của hắn là cái dạng gì!

Lôi Bạo Vũ muốn nói gì đó nhưng Mai tôn giả đã ngắt lời:

- Hôm nay nếu như hai người các ngươi cố tình tham chiến, vậy cứ việc xông lên, còn nếu như chỉ đơn giản đến xem, vậy thì lùi sang một bên! Bổn tọa không có hứng thú đấu võ mồm với hai người các ngươi! Lui ra!

- Rất tốt, hai người chúng ta tới là để chứng kiến. Như vậy xin Mai tôn giả nói ra phương pháp quyết đấu!

Lôi Bạo Vũ âm hàn nghiêm mặt nói.

- Đơn giản, ba trận quyết thắng thua! Trận chiến đầu tiên là cuộc chiến của quân đoàn, chính là triển khai trận hình trước mặt, chận triến thứ hai, thủ lĩnh chiến, trận chiến thứ ba đỉnh phong quyết chiến!

Mai tôn giả hừ một tiếng nói:

- Nếu như các ngươi thắng, thiên phạt chúng ta từ nay về sau sẽ lui về ở chỗ sâu trong rừng rậm, không bao giờ xuất hiện nữa. Nếu như các ngươi thất bại, vậy ta có ba điều kiện, thứ nhất Lệ Tuyệt Thiên phải giao ra Huyền Đan của Báo Vương, tiếp theo từ nay về sau huyền giả trên đại lục, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào thiên phạt! Nếu vi phạm, tiến vào một người ta liền dùng tính mạng một vạn người ở đại lục bù vào, tiến vào hai người là hai vạn nhân mạng! Kể cả là người của các đại gia tộc cũng không ngoại lệ! Thứ ba, ta muốn một đôi chân của con trai Lệ Tuyệt Thiên, con của hắn chính là nguyên nhân đầu tiên nổ ra trận chiến này!

- Điều kiện này quá không công bình!

Bố Cuồng Phong cười lạnh một tiếng nói:

- Các ngươi thất bại cũng chỉ có rút về là xong, mà chúng ta thất bại lại phải chịu ba điều kiện? Mai tôn giả, ngươi không cảm thấy là hơi quá đáng sao?

- Nếu như các ngươi không tiến vào thiên phạt, vậy sao cần phải tranh chấp? Huyền Đan của Báo Vương vì sao lại chui vào trong bụng của Lệ Tuyệt Thiên? Bố Cuồng Phong, ngươi định đổi trắng thay đen sao?

Mai tôn giả cực kỳ phẫn nộ quát to.

Lệ Tuyệt Thiên bước lên, lạnh lùng nói:

- Việc này căn bản là do một tay Thiên Phạt sâm lâm các ngươi tạo thành, không liên quan gì tới phụ tử ta cả. Cục diện trở nên như ngày nay, lẫn lộn phải trái, bây giờ lại đẩy sang hết bên chúng ta là sao? Mai tôn giả, nếu như nói đổi trắng thay đen, chỉ sợ chân chính là các ngươi mới xứng đó! Huống chi hội chiến đỉnh phong có quan hệ gì với con ta? Vì sao cái điều kiện thứ ba lại cần đôi chân của con ta? Con ta có đức gì mà dẫn động được cả trường phong ba này. Mai tôn giả, ngươi không biết là ngươi khinh người quá đáng hay sao? Thuyết pháp của ngươi cũng quá buồn cười đi!

Lệ chí tôn phẫn nộ tới cực điểm, đồng thời lại có cảm giác như chính bản thân mình lấy đá đập chân mình vậy. Quân Vô Ý ở trên chiến trường chính là dựa theo yêu cầu của con mình. Là cưỡng chế đẩy hắn lên, lực lượng cũng chỉ có bốn nghìn người yếu kém mà thôi, coi như là để hắn đi chịu chết. Nói cách khác, trận chiến này, nhất định là không hề có phần thắng. Điểm này chỉ cần là người có mắt đều có thể nhận ra được.

Thế nhưng hiện tại theo như điều kiện mà Mai tôn giả đưa ra. Dựa theo thắng bại của trận chiến này, lại liên quan tới đôi chân của con trai mình. Lập tức khiến hắn có phần thất thố. Như vậy chẳng phải là Lệ Đằng Vân đã tự dùng đá đập chân mình là gì.

Như vậy, cho dù Quân Vô Ý có chết, vậy cũng còn ý nghĩa gì?

- Đây cũng là điều kiện tốt nhất mà ta có thể đưa ra rồi, nếu như Tuyệt Thiên chí tôn thật sự không đồng ý, cũng không thành vấn đề. Ta sẽ trực tiếp xua quân tiến công đại lục! Về phần sinh linh hồng trần bị đồ thán cũng đừng có trách ta, dù dao ta đã đưa ra đề nghị hòa giải phi thường dễ chịu rồi, các ngươi không đồng ý, ta cũng không có biện pháp!

Mai tôn giả ung dung nhìn Lệ Tuyệt Thiên. Trong mắt hắn trận đánh cuộc này có thành công hay không cũng không thành vấn đề.

Dù sao lần này thiên phạt lập uy chính là việc phải làm.

- Ba điều kiện này, tuyệt đối không thể sửa! Các ngươi đáp ứng hay không đáp ứng?

Còn không tin các ngươi không đáp ứng, Lệ Tuyệt Thiên là chí tôn tầng thứ, liệu có thể bất chấp tất cả sao? Hơn nữa cho dù là không đáp ứng, mình cũng dễ dàng đánh cho hắn phải đá ứng!

- Không đáp ứng!

- Đáp ứng!

Đồng thời hai âm thanh hoàn toàn bất đồng vang lên, phân biệt xuất phát từ trong miệng của Lệ Tuyệt Thiên cùng Lôi Bạo Vũ.

- Lôi hộ pháp, việc này còn cần được cân nhắc đã!

Lệ Tuyệt Thiên tức giận đến nỗi cơ hồ muốn thổ huyết, thế nhưng lại biết Độn Thế Tiên Cung không phải là mình có thể động vào. Mặc dù bản thân mình ở thế tục xem như là chí tôn tầng thứ, thế nhưng trong lòng Lệ Tuyệt Thiên rất rõ ràng. Chính mình là đệ nhị chí tôn trong mắt Độn Thế Tiên Cung cũng chả là cái gì, những chuyện khác không nói, chỉ với Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong trước mặt, bản thân hắn chưa hắn có khả năng địch nổi một người trong số đó.

- Không cần phải cân nhắc, việc này chính là mệnh lệnh của cung chủ.

Lôi Bạo Vũ vung tay lên, quả quyết cắt đứt lời nói của hắn, sau đó thanh âm giảm xuống, nói:

- Lệ huynh, cứ an tâm đừng vội, lúc đó cho dù là có thua, với thân phận của Mai tôn giả há có thể làm khó một kẻ tiểu bối là lệnh công tử? Lui nữa một vạn bước mà nói, lệnh công tử nhiều lắm là cũng chỉ mất đi một đôi chân, tính mạng chắc chắn là không đáng ngại! Nhưng nếu như không đáp ứng điều kiện của Mai tôn giả, trận hạo kiếp huyền thú này,

tam đại Thánh Địa chung quy cũng không thừa nhận nổi. Trách nhiệm về ai? Chính là Lệ huynh ngươi đó!

- Nhưng!

Lệ Tuyệt Thiên muốn nói, điều kiện thứ hai là Huyền Đan của Báo Vương đã bị ta nuốt xuống, làm sao có thể nhổ ra đây, thế nhưng lời đến cửa miệng lại đành nuốt trở lại. Huyền Đan của Báo Vương tuy xác thực đã ăn vào, thế nhưng còn chưa có dung nhập cùng đan điền! Hắn còn phải chờ phục dụng tim gấu mới có thể hoàn mĩ. Bởi vậy mà nếu như Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong nghi ngờ biết viên Huyền Đan này không đầy đủ, vậy hai người này có ý kiến gì không đây?

Lệ Tuyệt Thiên suy bụng ta ra bụng người tự hỏi nếu như mình nói ra, vậy hai người này nhất định sẽ cướp đoạt. Mà hiện tại bản thân mình liệu có thể tránh thoát khi hai người này liên thủ đoạt đồ hay không?

Thấy Lệ Tuyệt Thiên không nói gì, Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong cho là hắn đã đồng ý rồi. Liền chuyển hướng tới Mai tôn giả, nói:

- Tôn giả, không biết hiện tại khai chiến được chưa?

Mai tôn giả chậm rãi gật đầu, cũng không thèm nói nhảm, vung một tay lên, một thanh tiểu kiếm kim sắc rời tay bay ra, giữa không trung tức thì phát ra tiếng cuồng phong ô ô, chính là do thanh tiểu kiếm này phá không phát ra...

Lẽ ra thanh thế phát ra lớn như vậy, tốc độ của tiểu kiếm này hẳn phải cực nhanh, ít nhất cũng có thể tiếp cận vận tốc âm thanh mới hợp lý, thế nhưng trên thực tế nó lại chậm chạp tiến về phía trước, cho dù so với tốc độ bình thường nhất nó còn chậm hơn gấp đôi.

Nhưng ở phía sau kim kiếm lại phát ra một đạo kim sắc kiếm quang càng lúc càng thô, như một con Kim Long uốn cong nhưng có khí thế vắt ngang giữa hai ngọn núi, thẳng tiến đến rồi đính lên vách đá bên kia, tiếng rít như rồng ngâm hổ khiếu vẫn vang lên không dứt.

Chiến lệnh!

Cùng lúc đó, Lệ Tuyệt Thiên giơ tay phải lên, một đạo kỳ hoa hỏa tiễn bay lên rồi nổ giữa không trung, trên mặt hắn lộ ra thần sắc tàn nhẫn. Trước tiên liền xông ra ngoài, sau lưng hổ báo hùng đủ loại màu sắc của đội ngũ tam đại huyền thú ầm ầm tiến lên, dưới sự thống lĩnh của Thú Vương. Đám này giống như gió táp, thủy triều liền xông ra ngoài.

Không nhiều không ít vừa vặn đủ bốn ngàn đầu huyền thú!

Quân Vô Ý ở phía đối diện, trong tay cầm lệnh kỳ nhanh chóng vung lên. Bốn ngàn binh lính trong thời gian cực ngắn biến thành trận thế hình mũi nhọn, nhưng vẫn bất động tại chỗ chờ mệnh lệnh.

Nguyên bản Quân Vô Ý không hề biết chút nào về nội tình trong chuyện này, thế nhưng lại biết đối phương xuất quân chính là bốn ngàn huyền thú, vô luận nói như thế nào sự thật bên mình cũng đã rơi vào hạ phong. Thực lực sai biệt đã ngoài mấy lần, nếu như không sử dụng sách lược, chính diện đối kháng, cũng không phải là song phương đối kháng mà là đơn phương đồ sát!

Nguyên bản trong dự toán của hắn, phía trước đã đào bẫy rập rất tốt rồi, nếu như đám huyền thú kia xông lên gần một chút. Bốn ngàn người đồng thời gian tung ra ám khí, dù sao cũng xử lý xong một bộ phận huyền thú có thực lực yếu kém. Sau đó lại dùng ưu thế binh lực đột phá trọng điểm. Tập trung đánh vào đám cao thủ mạnh nhất, với bảy tám người làm một tổ, không quản không thể vây công giết chết một bộ phận huyền thú, về phần những người khác sẽ cố hết sức kéo dài thời gian, sau khi chiến sự bên này đã xong sẽ lập tức tới viện binh cho bên kia.

Bởi vậy, tuy hy sinh là không thể tránh khỏi, thế nhưng lại nâng cao được khả năng thắng lợi của bên mình, ít nhất cũng có thể làm cho đối phương bị thương tổn.

Về phần cuối cùng là thắng hay bại, Quân Vô Ý cũng không lo tới.

Thế nhưng cho dù chết trận cũng sẽ chết một cách oanh oanh liệt liệt!

Không thể không nói cho dù là đối mặt đội ngũ huyền thú cường đại như thế chiến lược của Quân Vô Ý cũng tương đối đắc lực, thậm chí đã là chiến lược lý tưởng nhất. Nếu như dùng chiến lược này, cho dù cuối cùng toàn quân không khỏi bị diệt, thế nhưng cũng có mấy phần kết quả, tận lực làm cho huyền thú bị hao tổn, lạc quan mà nói, có thể làm cho một nửa số huyền thú chôn cùng!

Với số lượng nghênh chiến tương đương bốn ngàn, thế nhưng đối với chiến lực loại này để đối đầu với huyền thú. Nếu như có thể tàn sát một nửa số quân đối phương, một trận chiến này tuyệt đối có thể tính là nhân loại đã thắng!

Nhưng mặc dù là chiến lược hoàn mỹ hơn nữa, kế hoạch xuất sắc hơn nữa, nhưng nếu như binh lính hành động có vấn đề, hết thảy đều biến thành lý luận suông! Ngươi có thể chờ mong lần xuất chiến này tất cả sẽ nghe theo lời Quân Vô Ý chỉ huy sao? Chớ nói chi là trong đó còn có rất nhiều người muốn Quân Vô Ý phải chết, đặc biệt những người này hết lần này tới lần khác lại là những cao thủ mạnh nhất!

Nguyên vốn có thể tránh cho quân đội bị giết hại, ít nhất sẽ không bị giết chết nhanh chóng, chính là xông lên.

- Co đầu rút cổ như vậy không phải là chờ chết thì là cái gì? Các huynh đệ đừng nghe theo chiến lược chó má của tên đại soái nhát gan kia, theo ta xông lên giết địch. Bằng vào thực lực của chúng ta, tuyệt đối có thể thắng lợi dễ dàng, huyền thú sáu, bảy cấp chia đều ra một người giết chết một hai con, thắng lợi chẳng phải nằm trong tầm mắt sao?

Hậu trận một hồi rối loạn kêu gào, bảy trăm người của Huyết Hồn sơn trang tự nhiên nhảy vọt ra. Nguyên bản bọn chúng xếp ở vị trí cuối cùng, vừa xông ra như thế, trực tiếp khiến trận hình mà Quân Vô Ý vừa bố trí xong bị phá tan, trận hình không chiến đã thấy bại. Mà bảy trăm người của Huyết Hồn sơn trang lại không hề quan tâm. Đám cường giả

của tam đại Thần Huyền tương ứng với Huyết Hồn sơn trang cũng "Phấn đấu quên mình" liền xông ra ngoài.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 135: Chiến Đấu Kỳ Quái.

Có bọn họ dẫn đầu, tự nhiên có người hưởng ứng!

Ngay sau đó, mười hai người của Phong Tuyết Ngân Thành cũng xông ra ngoài. Sau đó đa số người của đại thế gia đều như thủy triều bay vọt ra.

Quân trận của Quân Vô Ý ngược lại biến thành hậu phương. Hơn ba trăm người cơ hồ gần như cô linh lẻ loi ở phía sau.

Không thể không nói lời của đám người Huyết Hồn sơn trang xác thực là cực kỳ mang tính kích động, nếu như thật sự chia đều một người giết chết một hai con huyền thú, thắng lợi xác thực là ngay ở trước mắt. Thế nhưng có thể một mình giết chết huyền thú mà nói thực lực này thật sự có được mấy người, thật sự đều coi mình là Thần Huyền, Thiên Huyền cường giả sao?

Thế nhưng không thể không thừa nhận, hơn ba nghìn người lao ra rất ăn ý, sau khi người của Huyết Hồn sơn trang lao ra rồi đột ngột quẹo trái, đánh về phái sườn trái của huyền thú, về phía người của Phong Tuyết Ngân Thành lại vòng sang phải, một bộ phận đội ngũ phía sau không biết là cố tình hay hữu ý mà vòng qua phía sau, còn phần nhỏ còn lại lại lao về phía trước khiến đám huyền thú giật nảy mình. Cũng liên tục không ngừng mà tránh đi, không quản chuyện gì, bảo vệ tánh mạng mới là trọng yếu nhất.

Nhưng là như vậy lại khiến cho trung quân ba trăm người cùng chủ soái Quân Vô Ý bạo lộ trước mắt đám huyền thú.

Bốn ngàn huyền thú mãnh liệt tản ra, rống to rồi vọt lên!

- Vô sỉ! Quá vô sỉ rồi!

Đông Phương Vấn Tình tức giận đến nỗi hét lớn một tiếng. Đoan Mộc gia chủ Đoan Mộc Siêu Phàm bên người cũng bị chọc giận khiến râu mép rung lên. Lắp bắp nói:

- Hắn, hắn, Lệ Lệ Lệ Tuyệt Tuyệt, ài con mụ nội hắn!

Một gia chủ khác là Tư Không Ám Dạ cũng chửi bới nước bọt văng tung tóe, quát:

- Mẹ nó, xxx thì nói mẹ nó ra, còn nói lắp cái chó gì, ĐCM! Cho dù không bị huyền thú giết chết cũng tức mà chết a!

- Đ! Con mụ ngoại nó, lão tử còn chưa có mắng mắng mắng, hết hết đâu!

Đoan Mộc Siêu Phàm cực độ tức giận, khi nói lại nói lắp, nhất là chữ "đ" là không bị nói lắp, rất rõ ràng. "Đ" được kêu lên rất rõ ràng, rất ngút trời, uy mãnh cực kỳ. (Biên: anh em tự hiểu cái từ “đ” này nhá. Nói rõ ra thì nó thô quá .)

- Đừng nói nữa!

Tư Không Ám Dạ nổi trận lôi đình, cái trán toát mồ hôi, liên tục rút kiếm ra đánh tới một đầu kim hổ. Đầu hổ này giống như con chó cắn tới, cái đuôi như cây thiết côn, càn quét thiên quân đánh tới, điều kỳ quái nhất chính là, lão hổ này lại biết sử dụng chiêu thức, hơn nữa nhìn bản năng chiến đấu lại thập phần tinh diệu, kình phong gào thét, tiến thối vô cùng có kết cấu, quả thực có bài bản hẳn hoi!

Huyền thú biết võ công, ai có thể đỡ nổi!

Cơ hồ cũng ngay trong lúc đó, đại quân huyền thú như thủy triều trong nháy mắt triệt để bao vây bọn họ lại, Đông Phương Vấn Tình bọn

người mỗi người đều phải đấu với tám chín đối thủ cường hãn. Nhưng mà buồn bực chính là, dưới sự đề phòng bằng toàn bộ tinh thần của bọn họ, đám huyền thú hung ác hình vạn trạng này lại giống như chỉ có thị uy, giống như chào hỏi, cứ chạy qua một vòng từ người này sang người khác.

Mọi người ở trên đỉnh núi quan sát đều đổ mồ hôi.

- Tuyệt Thiên chí tôn, trận này chính là do ngươi bày bố sao? Cao thủ ra hết, tứ phương lộ ra, đám người kia đều bị bất lực, khiến chủ soái bị bạo lộ! Trận chiến này căn bản là tìm chết a! Nếu như đặt việc này tại chiến trường chính quy, bằng vào cái tội danh dám dồn chủ soái vào tử địa, ba ngàn người phía trước đều phải chết a!

Lôi Bạo Vũ không thể tin được vươn một tay ra chỉ lên chiến trường hỏi Lệ Tuyệt Thiên, rốt cục hắn lắc đầu nở nụ cười nói:

- Khó trách ngươi không vui khi tiếp nhận điều kiện quyết chiến, nguyên lai căn bản là ngươi không có ý định muốn thắng! Bốn ngàn người này. Chắc hẳn trong đó có không ít là cừu gia của ngươi a? Thật sự là thủ đoạn cao minh!

Bố Cuồng Phong cũng tiếp lời nói:

- Nguyên bản Quân chủ suất chính là người đương thời có binh pháp rất tuyệt, khi hắn bố trận, trong thủ có công. Mặc dù không thể chiến thắng đám huyền thú kia, thế nhưng ít nhất cũng tạm thời ổn định thế cuộc, hơn nữa có bố trí nhiều bẫy rập, có thể hạn chế thương vong đến mức thấp nhất, có thể sống sót qua đợt công kích thứ nhất của huyền thú, thậm chí có thể nhờ vào đó mà làm nhụt nhuệ khí của đối phương, phản công lại, bố trí cao minh như thế! Chỉ tiếc lại bị tiểu nhân làm hại!

"Tiểu nhân" ở đây rõ ràng là chỉ Lệ Tuyệt Thiên. Trên mặt Tuyệt Thiên chí tôn lập tức trở nên đỏ hồng, ngượng ngùng không biết làm sao.

Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong mặc dù không phải xuất thân nơi chiến trận. Thế nhưng mấy trăm năm trí tuệ lại khiến bọn họ có nhãn lực viễn siêu, cho nên chuyện này há có thể không nhìn ra!

Hiển nhiên đối với Lệ Tuyệt Thiên, Bố Cuồng Phong càng thêm bất mãn nói tiếp:

- Tuyệt Thiên chí tôn, ta xem ra ngươi tựa hồ như không thèm để ý tới hai chân của lệnh lang rồi? Nếu không sao lại làm việc như thế, mới vừa rồi còn làm bộ liều lĩnh vì đứa con, thật không thể tưởng tượng được a!

Lệ Tuyệt Thiên đỏ bừng mặt, hoàn toàn không có lời gì để nói, ấp úng mãi mà không nói ra lời.

Hắn nào biết trận chiến hôm nay lại có người của Độn Thế Tiên Cung tới xem cuộc chiến? Hắn thầm nghĩ, với thanh danh ở thế tục của mình, cho dù có người bất mãn với hành vi của bản thân cũng chả ai dám nói một tiếng! Cho dù có người dị nghị, một thời gian sau cũng biến mất, dù sao, cũng không người nào nguyện ý vì chuyện này mà đắc tội với đệ nhị chí tôn a.

Thế nhưng Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong lại tới khiến Lệ Tuyệt Thiên lập tức chật vật. Mấy tên này đều dám làm xấu mặt người của tam đại Thánh Địa, làm xấu mặt còn chưa tính, còn trực tiếp dính dánh tới đứa con mình a.

Hắn cũng không biết, mục đích của Độn Thế Tiên Cung cũng chỉ là tới xem cuộc chiến mà thôi...

Lúc này Quân Mạc Tà cũng lo nghĩ vạn phần, bởi vì hắn phát hiện mình lại bỏ sót hai người: Đoan Mộc Siêu Phàm cùng Tư Không Ám Dạ! Hiện tại Quân Vô Ý có thể nói là hữu kinh vô hiểm. Tuy mỗi người đều bị vài đầu cao giai huyền thú vây quanh, thế nhưng lại không có nửa điểm nguy hiểm, ngược lại Đoan Mộc Siêu Phàm cùng Tư Không hai vị gia chủ này lại cực kỳ nguy hiểm.

Lúc này mới chỉ trải qua chốc lát, Tư Không Ám Dạ đã bị năm sáu đầu huyền thú vây công khiến quần áo tả tơi, luống cuống tay chân, về phần Đoan Mộc Siêu Phàm càng chật vật không chịu nổi, vị gia chủ của Đoan Mộc thế gia này liên tục rống lên, dùng lực chém mạnh, thế nhưng tay trái lại thỉnh thoảng vung vạt áo lên che phía sau.

Quân Mạc Tà bay qua mới phát hiện, vị Đoan Mộc gia chủ này trên mông nguyên lai bị thủng một lỗ to tướng, không biết là do đầu huyền thú nào cắn, lộ ra vết răng như là quả trứng, thoạt nhìn trông rất mập mờ.

Quân Mạc Tà vừa bực mình vừa buồn cười vội vàng bôi lên trên người hai người chút thuốc bột, sau đó nhanh chóng lui lại.

Tư Không Ám Dạ đang liên tục động nộ, thế nhưng bất ngờ áp lực đột nhiên giảm đi, đám huyền thú đang muốn giương nanh múa vuốt nhào lên không ngờ trong mắt lại lộ ra vẻ nghi hoặc, sau đó hắt xì vài cái rồi vẫy vẫy cái đuôi bỏ đi.

Tiếp đó, đại quân huyền thú như thủy triều phân làm bốn đường, dưới sự chỉ huy của tam đại Thú Vương, cùng vài tên huyền thú cường giả quần thành một đoàn, về phần Quân Vô Ý bên này lại chỉ có rải rác vài đầu. Tuy đều là cửu cấp huyền thú. Chiến lực siêu cường, cơ hồ chỉ cần há miệng ra là có thể cắn nát người, thế nhưng lại không có nửa điểm ý tứ muốn công kích.

Tư Không Ám Dạ lập tức buồn bực muốn chết, một đầu huyền thú ở trước mặt có trí tuệ cực cao hướng về về phía mình nháy mắt nhăn mặt.

Nháy mắt? Làm gì vậy? Lão tử đang ở chiến trận a. Sao ngươi lại tới đây làm ra bộ mặt như vậy? Tư Không Ám Dạ trừng mắt ngưu, không thể hiểu nổi, huyền thú hoàng kim hổ có điểm sốt ruột, nâng móng vuốt lên sau đó chỉ chỉ về phía xung quanh, sau đó hống một tiếng đánh tới. Thanh thế cực kì kinh nhân.

Tư Không Ám Dạ vội vàng liều mạng thúc dục toàn lực, xuất thủ. Trong lòng ai cũng không nắm chắc có thể đỡ được không, thế nhưng

khi tiếp xúc lại phát giác ra đối phương thoạt nhìn bổ ra một đòn này rất là hoành tráng. Nhưng thật ra lại không có bao nhiêu lực. Hắn đang buồn bực, lại thấy gia hỏa này đung đưa cái đuôi trừng mắt nhìn mình!

Cái này Tư Không Ám Dạ rốt cuộc đã rõ ra: oh shjt, thì ra là muốn lão tử cùng nó giả đánh trận! Hắn quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy mấy tên kia đã sớm minh bạch trước mình rồi, mỗi người đều cùng với một đầu huyền thú nghiêm nghị hô quát. Huyền thú cũng lớn tiếng gào hú, nhưng khi kiếm chiêu tung ra lại không được chuẩn xác, trảo chụp ra lại thất bại.

Nhưng tối cường hãn nhất chính là chủ soái toàn quân Quân Vô Ý. Hắn đối đầu chiến với hai đầu cửu cấp huyền thú "Điên cuồng" vây công thế nhưng cho tới lúc này vẫn bình chân như vại, ngay cả một sợi tóc cũng không tán loạn, hai đầu liệt địa hùng mấy ngàn cân ào ào chạy tới gào rít, hùng chưởng đập trên mặt đất phát ra từng đám bụi mù, thoáng cái liên thủ vây công uy lực quả là kinh người. Tin tưởng cho dù là Thần Huyền cao thủ, thậm chí là chí tôn cũng phải tránh đòn công kích này, thế nhưng Quân đại soái không chút hoang mang, trường kiếm trong tay hời hợt bổ ra, cũng không thấy có gì tinh diệu, thế nhưng hai đầu cửu cấp điên phong huyền thú liệt địa hùng lại vội vàng né tránh, y như là chiêu thức kiếm pháp tinh diệu vô chiêu thắng hữu chiêu vậy. (Biên: Oh GOD .)

Sau đó hắn lại nhào lên vung kiếm rồi lập tức lui về.

Đây là động tác cao minh gì vậy?

Tư Không Ám Dạ há miệng rộng hết cỡ, cái cằm suýt chút nữa rớt xuống đất. Quay đầu nhìn lên, chỉ thấy Đoan Mộc Siêu Phàm cũng đã thoát khỏi cục diện xấu, đang luống cuống tay chân chỉnh lại quần áo, sau đó trực tiếp quấn lên lưng thành một cái tạp dề. Nhưng mà cái tạp dề này lại che khuất phía sau.

Đối thủ trước mặt Đoan Mộc Siêu Phàm chính là một đầu cửu giai hoàng kim hổ, Đoan Mộc Siêu Phàm chỉ đơn giản ném thanh trường

kiếm xuống đất, dùng hết sức giữ chặt tạp dề, nhưng đầu hổ này lại giống như hung thần ác sát xông lên, sau đó xoạt một tiếng mang theo bụi đất nhảy tới cạnh Đoan Mộc Siêu Phàm, sau đó lại xoạt một tiếng nhảy trở về, trông lại như phi thường tức giận ngửa mặt lên trời mà gào thét.

Đánh vào không khí, đánh xuống đất, đánh vào tảng đá cực kỳ hoành tráng, thế nhưng lại không có chạm vào người Đoan Mộc Siêu Phàm! Rất giống như trên người Đoan Mộc Siêu Phàm có một công pháp huyền cương chi mao trong truyền thuyết, đụng vào là bị thương nặng vậy.

- Ta #%*&%$(!

Tư Không Ám Dạ cái miệng rốt cuộc cũng mở lớn hết cỡ, chỉ nghe răng rắc một tiếng, hắn không khỏi ngao hét thảm một tiếng.

Hoàng kim hổ đối diện lập tức giật nảy mình, vội vàng không nhảy lên nữa, hồ nghi nghiêng đầu nhìn hắn, nghĩ: người này không ngờ lại yếu như vậy, ta đâu có động vào cái lông nào của hắn. Tự nhiên lại há to miệng y như là bị thương nặng lắm không bằng, thể chất kiểu chó gì vậy, hay là trong lúc vô tình mình luyện thành Bá Vương khí trong truyền thuyết, làm cho hắn quá rung động.

- Nấu cơm à, ngươi rốt cuộc đang làm cái gì vậy? Hiện tại đang là đánh nhau, ngươi đeo cái tạp dề vào chẳng lẽ muốn nấu cơm hay sao?

Nguy hiểm đã qua. Tư Không Ám Dạ cũng không khỏi nổi lên tâm tình nói giỡn.

Hai tay chà xát, tựa như chà xát tới cái cằm, lúc này mới mở miệng nói chuyện.

Đoan Mộc Siêu Phàm rốt cục cũng bảo vệ thành công cái mông, lúc này mới chậm rì rì nhặt trường kiếm lên, tâm tình rất sảng khoái, nói:

- Tư Không tiểu bạch kiểm, Đoan Mộc ta vượt qua, vượt qua, vượt qua, vượt qua rồi...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 136: Bắt Gà Không Được Còn Mất Nắm Gạo.

- Trời ạ. Đại ca, ngài có nói thì nói nhanh lên đừng có lắp bắp nữa. Ta nghe mà khổ không tả hết a.

Tư Không Ám Dạ ôm đầu rên rỉ, vô số huyền thú vây công chưa hề bị thương, thế nhưng bị Đoan Mộc Siêu Phàm nói một câu kia khiến hắn suýt bị nội thương.

Tuy không biết là chuyện gì xảy ra, thế nhưng Quân Vô Ý bọn người trong lòng cũng minh bạch vài phần: chuyện này rất có khả năng là có cao nhân giúp đỡ phe mình. Thế nhưng diễn trò cũng không thể mang người chủ trì đem bán như vậy chứ?

Kết quả là lại càng thêm hợp lý, Đoan Mộc Siêu Phàm khua trường kiếm lên, ngân quang lập lòe thân pháp nhẹ nhàng, đem vũ kỹ của bản thân phát huy vô cùng tinh tế, cùng lăn lộn thành một cặp với đầu hoàng kim hổ trước mắt. Hắn muốn bắt cái đuôi của đầu hổ này, thế nhưng đầu hổ này lại chết sống không cho hắn bắt, thế cho nên một người một thú "Đại chiến" rất cam go.

Cách đó không xa, Bách Lý Lạc Vân cũng biểu hiện xuất sắc không kém, cho dù nhận cái danh "Thiên tài" cũng không cảm thấy xấu hổ chút nào, không ngờ với tu vi Ngọc Huyền lại "dùng lực" chống lại cửu cấp huyền thú! Hơn nữa là có công có thủ, không chút nào rơi xuống hạ phong. Cuồng hô, kịch liệt đại chiến khiến đất đá tung bay, thậm chí còn ẩn ẩn có phần chiếm ưu thế.

Về phần hai vị Thiên Huyền thúc thúc của hắn, hơi bất hạnh một chút, đã bị vài đầu bát cấp huyền thú làm cho thịt nát rơi đầy đất.

Loại tình huống này thật là vô cùng trào phúng! Với thực lực của hai người này nguyên bản có mười phần nắm chắc đào tẩu thành công, chỉ cần xác định Bách Lý Lạc Vân đã chết, hai người lập tức sẽ xoay người rời đi, mà Bách Lý Lạc Vân cho dù là thiên tài cỡ nào cũng chỉ là Ngọc Huyền, nói đến chết trước cũng chính là hắn chứ không phải là bọn họ. Nói trắng ra là bọn họ chính là hai giám trảm.

Thế nhưng không ngờ phạm nhân lại không bị cương đao chém chết, mà hai người sớm đã kinh ngạc đến ngây người, chỉ nháy mắt công phu đã bị một đám cao giai huyền thú vây quanh, Bách Lý Lạc Vân tu vi Ngọc Huyền đã sớm đánh giết xông ra ngoài, thế nhưng Thiên Huyền lại không thể di động.

Hai người mãi cho đến lúc chết cũng không hiểu, chuyện này rốt cuộc là sao!

Có thể nói là chết làm quỷ hồ đồ!

Khắp nơi trên chiến trường đều vang lên tiếng kêu thảm thiết, nguyên bản Huyết Hồn sơn trang cùng Phong Tuyết ngân thành quyết tâm đánh nhanh rút gọn, thế nhưng lúc này lại lâm vào trạng thái giống như cuồng vọng, thỉnh thoảng lại có máu tươi vẩy ra, thỉnh thoảng lại có vài mấu chân tay bị cụt bay lên, mỗi một khắc đều có người chết!

Hùng Khai Sơn uy phong lẫm lẫm tung hoành khắp nơi mang theo Hổ Vương, Sư Vương tam đại huyền thú ỷ vào mình đồng da sắt trùng sát thẳng tới đội ngũ Huyết Hồn sơn trang, một đường mạnh mẽ đâm tới. Mạnh mẽ đánh tan tác đội hình của Huyết Hồn sơn trang.

Đến lúc này Huyết Hồn sơn trang nhất thời lâm vào hỗn loạn, bị phân thành hai phần, sau đó lại bị chẻ làm bốn phần. Chúng huyền thú chen chúc xông lên, từng đoàn một bao vây lấy. Tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng liên tiếp vang lên khiến bầu trời rung động.

Mà đám người sớm đã chịu số phận tử vong là Quân Vô Ý lại không hề có thương vong lớn nào, hơn nữa những nhân vật chủ yếu lại không hề bị thương chút nào.

Các vị chí tôn Thần Huyền trên đỉnh núi cơ hồ tròng mắt cũng rớt ra ngoài!

Đây là chuyện gì!

Cũng quá thái quá đi!

- Thì ra là thế! Ta rốt cuộc cũng hiểu rồi!

Ưng Bác Không khiếp sợ vân vê một đám tóc.

- Ngươi hiểu sao?

Bố Cuồng Phong buồn bực lúc lắc đầu:

- Ngươi hiểu cái gì? Mau giải thích cho lão phu biết!

- Bố lão đại, ngài còn chưa nhìn ra hay sao?

Ưng Bác Không dương dương đắc ý chỉ một ngón tay, nói:

- Nguyên lai Tuyệt Thiên chí tôn có ý định muốn thanh tẩy Huyết Hồn sơn trang. Sau đó là Phong Tuyết ngân thành, ý tứ của Lệ Tuyệt Thiên rõ ràng chính là: ta mà không dễ chịu, ngươi cũng đừng nghĩ an ổn, thế nhưng ta có thể nắm tất cả thống khổ cùng dễ chịu, nắm giữ khoái hoạt cùng chà đạp, các ngươi có thể sao? Đã minh bạch chưa!

Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong đồng thời xì một tiếng khinh miệt, ngốc tử cũng nhìn ra được Lệ Tuyệt Thiên lúc này đang khiếp sợ. Sao lại muốn thanh tẩy Huyết Hồn sơn trang chứ? Huyết Hồn sơn trang là tâm huyết của cả đời Lệ Tuyệt Thiên, ở trong lòng hắn, địa vị cũng không hề kém hơn con trai độc nhất của hắn là Lệ Đằng Vân. Lệ Tuyệt Thiên cũng không phải là người ngu, sao lại tự chui đầu vào rọ thế chứ?

Nhưng mà nếu không phải lý do này, vậy trước mắt rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lệ Đằng Vân mở rộng miệng, vẻ mặt trắng bệch, môi run rẩy, thần sắc đờ đẫn. Hắn đột nhiên dâng lên niềm hối hận, ẩn ẩn cảm giác được hai chân của mình giống như mất một nửa.

Lệ Tuyệt Thiên nắm chặt hai tay, trong lòng tột đỉnh nổi giận.

Đến lúc này nếu như hắn không nhìn ra bản thân mình bị người khác gài bẫy, vậy cũng không nên sống thêm nữa. Chẳng qua là có một việc hắn nghĩ mãi mà vẫn không ra: rốt cuộc là ai, ai có bổn sự thông thiên bực này? Lại có thể phát mệnh lệnh cho đám huyền thú chi vương tại thiên phạt? Làm ra một trò đùa như vậy!

Trong chiến trường vang lên một tiếng thét. Một vị cao thủ Thần Huyền của Huyết Hồn sơn trang trực tiếp trúng ba chưởng của Hùng Khai Sơn, lập tức phun huyết lùi lại phía sau, Hùng Khai Sơn dữ tợn cười một tiếng, cấp tốc vọt tới trước, quyền chưởng oành oành vài cái, đột nhiên hai chân vung lên, vị Thần Huyền cao thủ kia vốn đã bị trọng thương, thân thể so ra còn kém hơn nhiều với Hùng Khai Sơn, răng rắc một tiếng, xương đùi bị bẻ gẫy. Mà thế đi một cước kia của Hùng Khai Sơn lại chưa hết hung hăn đá lên hông hắn.

Một đoạn chân gãy mang theo từng vòi máu bay lên không trung, cũng cùng lúc này, thân thể của vị Thần Huyền cao thủ này cũng bị đá bay lên trên không trung. Thất khiếu phun máu. Thân thể cực đại của Hùng Khai Sơn nhảy lên, đuổi theo thân thể đang bay lên trên bầu trời kia, song quyền chặp lại, rầm rầm rầm phanh phanh liên tiếp tung ra hơn mười quyền đánh vào thân thể kia, răng rắc răng rắc thanh âm xương gãy không ngừng vang lên, giống như là tiếng rang đậu vậy.

Hùng Khai Sơn rống to một tiếng, hai tay đã nắm lấy cái đùi người nọ, cười khàn một tiếng, cơ ngực phồng lên, hắn hét lớn một tiếng, hai tay banh ra, cứng rắn đem vị Thần Huyền cao thủ này trên không trung xé thành hai nửa, lục phủ ngũ tạng bộp bộp rơi đầy đất.

Chiến trường vang lên từng trận kinh hô! Hùng Khai Sơn cười hai tiếng, rơi xuống đất, toàn thân nhiễm đầy máu tươi, giống như muốn đại khai sát giới, giống như hổ vào bầy dê vậy.

Toàn thân Lệ Tuyệt Thiên chấn động, không khỏi vô thức tiến lên trước một bước. Cái miệng mở rộng, thần sắc đầy vẻ thống khổ. Mà vị đứng đầu thiên phạt kia đã tà tà quét mắt một cái, rất rõ ràng ý là, nếu như Lệ Tuyệt Thiên xuất thủ, hắn lập tức sẽ xuất thủ theo!

Mắt thấy huyết nhục tung tóe trên chiến trường, tai nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết liên tục, Lệ Tuyệt Thiên có một loại xúc động muốn mở miệng nhận thua. Nhưng hắn vẫn kiệt lực khống chế, chính mình không thể làm ra quyết định này, thậm chí trên mặt còn bảo trì một mảnh lạnh nhạt bình tĩnh. Tựa hồ như tất cả hi sinh đổ máu ở phía dưới không phải là người của mình vậy!

Ngay từ đầu chiến cuộc đã sớm chủ định bên loài người thảm bại rồi, bởi vì thực lực chênh lệch quá xa. Nói một cách khác, nếu như Thiên Phạt sâm lâm sớm đã có chuẩn bị, vậy thì liên quân loài người chính là một đám đám ô hợp không hề chuẩn bị!

Nguyên bản nếu như có thể dựa theo chiến lược của thống quân đại soái Quân Vô Ý, về phương diện thiên phạt muốn thắng lợi cũng phải trả một cái giá rất lớn. Dù sao trong liên quân cũng có mấy người thực lực cường đại. Hơn nữa khi dựa theo chiến lược phối hợp hợp lý. Tuyệt đối có thể bù lại thực lực yếu kém.

Thế nhưng liên quân nội chiến, không phục hiệu lệnh lao ra...Cho nên liên quân cũng sớm tan rã, lúc đó kết cuộc cơ bản là đã định! Cũng không có bất luận chuyện gì gọi là may mắn có thể lật ngược sự tình.

Bẫy rập cũng có, thế nhưng lại ở sau lưng đám người, mà huyền thú sau khi rơi xuống lại càng trở nên hung ác hơn!

Thế nhưng Lệ Tuyệt Thiên nếu như lúc này muốn bảo toàn lực lượng chịu nhận thua mà nói, cũng quá là mất mặt. Huyền Huyền đại lục công

nhận là đệ nhị chí tôn, hắn cũng không thể không nhìn mặt mũi bản thân! Hơn nữa người đứng đầu thiên phạt còn đứng đó không xa, cho dù Lệ Tuyệt Thiên có muốn nhận thua cũng phải hỏi ý kiến của người ta.

Thế nhưng nhìn biểu hiện của hắn, muốn trưng cầu ý kiến của hắn, không thể nghi ngờ gì là người si nói mộng! Tuyệt đối là chuyện không thể xảy ra.

Cho nên Lệ Tuyệt Thiên chỉ có âm thầm cầu nguyện trong lòng, đánh không lại còn không biết chạy sao? Chỉ cần các ngươi đào tẩu, chẳng lẽ Thiên Phạt sâm lâm lại có thể đuổi đến chân trời góc biển hay sao? Trước mắt bọn họ chỉ muốn thắng lợi mà thôi!

Thế nhưng ngay từ đầu đã không chạy, lúc này muốn chạy e là đã chậm.

Vốn định bố cục này là nhằm đối phó với Quân Vô Ý mà thôi, thế nhưng thiết thực lại là trộm gà không được còn mất nắm gạo. Hơn nữa thiếu chút nữa ngay cả bồ thóc cũng bị mất!

Tam đại Thú Vương nhìn chằm chằm, gần ba nghìn bảy trăm đầu huyền thú hung mãnh tạo thành quân đoàn nho nhỏ liều mạng tiến công! Bảy trăm người của Huyết Hồn sơn trang bây giờ chỉ còn lại không tới hai trăm người! Về phía Phong Tuyết ngân thành, thực lực của đám người tuy cường đại hơn còn chưa xuất hiện hao tổn gì lớn, thế nhưng cũng đã xuất hiện vẻ mệt mỏi.

Tam Lục Cửu ba đại trưởng lão cùng Ngân Thành Thất Kiếm hợp thành một vòng vây nho nhỏ, tam đại Thần Huyền cộng thêm Ngân Thành Thất Kiếm kiếm trận, chẳng khác gì là mười vị Thần Huyền cường giả liên thủ. Đem Tiêu Hàn cùng Mộ Tuyết Đồng bảo vệ ở bên trong. Hơn nữa Tiêu, Mộ hai người cũng không phải hạng tầm thường, cho nên trong khoảng thời gian ngắn huyền thú căn bản không thể công vào.

Nhưng bọn hắn trong thủ triều huyền thú cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình mà thôi!

Nhưng Tiêu Hàn ở bên trong tròng mắt đã biến thành màu hồng, vội vàng hung hăng như muốn bộc phát, hắn dùng lực hô to:

- Vì cái gì? Vì cái gì mà nhiều như vậy huyền thú lại không đi công kích Quân Vô Ý? Vì cái gì tên tàn phế kia còn chưa chết đi? Ta muốn hắn chết! Ta muốn hắn chết! Đã như vậy rồi vì sao còn chưa chết đi? Quân Vô Ý! Ngươi vì sao còn chưa chết! A a a!

Tràng diện chiến tranh thảm liệt bực này, Quân Vô Ý ở bên kia lại không hề bị tổn thương gì, lúc đầu Tiêu Hàn có chút hả hê đứng xem cuộc đấu, bây giờ lại biến thành kinh ngạc, hắn không thể thừa thụ nổi cảm giác từ vui sướng biến thành quá bi phẫn, trạng thái thay đổi quá nhanh khiến hắn như phát điên.

Muốn Quân Vô Ý chết, chính là niềm bức thiết của hắn, không ngoại nhân nào có thể hiểu được tâm tình này của Tiêu Hàn!

Quân Vô Ý tuy muốn một kiếm giết chết Tiêu Hàn, hơn nữa suy nghĩ này chính là từ vài chục năm rồi!

Mà Tiêu Hàn sao lại không muốn Quân Vô Ý chết y như vậy? Hắn đồng dạng cũng suy nghĩ vài chục năm! Thậm chí so với Quân Vô Ý còn sớm hơn vài tháng.

Một chiến đoàn khác chính là cao thủ do các các đại gia tộc phái ra, ngoại trừ vài người thực lực mạnh nhất, sơ giai Thần Huyền, cao giai Thiên Huyền còn đang đau khổ chèo chống ra, những người khác sớm đã bị diệt sạch rồi!

Nếu như dựa theo bố trí của Quân Vô Ý, trận chiến này mặc dù thất bại, Quân Vô Ý vẫn phải chết. Thế nhưng có thể bảo đảm một người cao thủ Thần Huyền cũng không hề bị chết, mặc dù bại thế nhưng có thể

bình an trở về. Thậm chí Thiên Huyền cao thủ cũng có hơn phân nửa có thể sống sót.

Mặc dù bại nhưng thực lực không tổn hao gì, Quân Vô Ý tự tin nhất định có thể làm được!

Thế nhưng những người này khiếp sợ dâm uy bức bách của Lệ Tuyệt Thiên, lựa chọn ngả về Lệ Tuyệt Thiên. Khi bọn hắn đi theo đội ngũ của Huyết Hồn sơn trang, bay vọt ra, đám người đều có chút hả hê lại không nghĩ tới chính mình bỏ đá xuống giếng nhưng thật ra chính là tự chôn vùi một tia sinh cơ của chính mình!

Kẻ càng ti tiện tại loại chiến tranh khốc liệt bực này, lại càng chết nhanh hơn!

Điều này càng làm cho đám người hối hận!

Trận chiến nghiêng về một bên này rốt cuộc cũng gần kết thúc, tiếng kêu thảm thiết không biết từ khi nào đã thưa dần, thanh âm rống giận dữ cũng giảm xuống, chỉ còn Quân Vô Ý ở một phương. Tinh lực của song phương tịnh vẫn không giảm. Đánh nhau phi thường cao hứng, ngược lại lại là nơi kịch liệt nhất trong toàn trường.

Quân Đại thiếu gia rốt cục cũng hiện thân từ từ đi lên sườn núi, hướng tới Ưng Bác Không ở bên này mà đi tới. Lúc này hắn đã an bài xong hết, hết thảy đều thuận lợi theo sự sắp đặt của hắn.

Chiến trường đội quân nhân loại đám nào phải chết cũng đã chết hơn phân nữa, đám nào không phải chết thì một người cũng không chết.

Ta đã từng nói qua, nghĩ muốn hãm hại chúng ta, các ngươi cứ chuẩn bị khóc tang đi! Quân Mạc Tà quần áo bồng bềnh chậm rãi đi lên, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên một mảnh lãnh khốc!

Trong trận chiến này ai cũng sẽ không nghĩ tới, chính thiếu niên văn nhược này, một hài tử choai choai chỉ là Ngọc Huyền lại có thể một tay

đạo diễn hết thảy.

Đem bi kịch vốn là của một phương, xoay chuyển càn khôn, đảo ngược lại, mà một bên hào hứng bừng bừng ở một bên chờ xem kịch vui giờ lại biến thành bi kịch!

Quân Mạc Tà, hắn tựu phảng phất như một vị đại sư viết kịch bản, ẩn thân ở phía sau màn, khống chế toàn cục, không chỉ tính toán cho mình, mà còn tính cho cả địch nhân nữa, không hề bỏ sót bất kỳ mặt nào!

Tuy tu vi chỉ là Ngọc Huyền, thế nhưng dưới sự xếp đặt của hắn, Thần Huyền chí tôn, Thiên Huyền, Địa Huyền thì như thế nào chứ? Bi kịch vĩnh viễn sẽ không thể đổi thành hài kịch!

Làm như vậy thực sự có thể xứng đáng được xưng tụng là: nâng tay làm mây, lật tay làm mưa!

Hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay hắn!

Hiện tại kiểm điểm lại thành quả thắng lợi, càng khiến hắn cao hứng bừng bừng.

Quân Mạc Tà chính là một tay đạo diễn tất cả, bây giờ thấy thành quả, thế nào lại không vui sướng, thế nào lại không hưởng thụ?

Hắn như muốn cuồng tiếu cười lớn!

Thật hả hê, đắc ý, thật muốn hát to! Thế sự vô thường, có gì phải cố kỵ? Nhân sinh khổ đoản, muốn tận hưởng lạc thú trước mắt, thừa lúc say mà trường ca!

Không được như ý thì khóc, người khác sẽ khinh bỉ, cho nên phải cười. Không có người nào nhìn, cũng tự cười cho mình nghe!

Khi ngươi đắc ý lại tỏ ra lạnh nhạt, người ta sẽ nói ngươi lạnh lùng, giả tạo! Cho nên không cần phải giả tạo. Bởi vì ta phải ngạo mạn! Trong lòng đắc ý vì sao phải sầu mi khổ kiểm? Lão tử không hiềm mệt mỏi!

Lão tử chính là đắc ý. Lão tử chính là ngưu xoa! Ai dám điên cuồng cười nhạo. Muốn hỏi người trước hãy hỏi mình, ngươi có phải là một người điên có thành tựu hay không? Nếu không phải thì im miệng đi! Biến tổ tông mười tám đời của bà nương ngươi đi, cái đồ tất thối một đống! Lão tử không có nước tiểu dư để cho ngươi đâu!

Xúc phạm ta? Vậy cứ chờ chết đi!

Đây là nhân sinh triết học đời này kiếp này của Quân Mạc Tà!

Nhân sinh đắc ý cứ hát vang, đa sầu đa hận vẫn ung dung, hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai có sầu ngày mai tính.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 137: Bi Kịch Của Tuyệt Thiên Chí Tôn.

- Hảo tiểu tử!

Ưng Bác Không tuy hiện tại cũng không có minh bạch hết thảy là chuyện gì xảy ra, thế nhưng lại biết chuyện này nhất định là có quan hệ với Quân Mạc Tà, nếu không sao lúc trước hắn lại nhắc nhở mình không nên nhúng tay vào? Giờ phút này thấy hắn đi tới, Ưng Bác Không liền vỗ vai hắn sau đó dùng lực lắc lắc, ha ha cười khen.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, thoát khỏi tay hắn, sau đó đứng bên cạnh nghiêng đầu nhìn trường chiến đấu, khóe miệng khẽ mím, dùng tay khẽ mân mê đôi môi.

- Lão Ưng, cuộc chiến của ngươi cùng Cuồng Phong kiếm thần Thần Phong Quyển Vân rốt cuộc là như thế nào?

Quân Mạc Tà hỏi. Mặc dù không có nhìn thấy. Thế nhưng Quân Mạc Tà dám khẳng định hai người này đã từng giao thủ.

Phong Quyển Vân đã khiêu chiến vài thập niên, há có thể buông tha cho lần này? Ưng Bác Không mới học được chiêu thức, tự nhiên là có phần thắng thế, sao lại không diễu võ dương oai một phen?

- Hề hề, may mắn, may mắn thôi!

Ưng Bác Không toe toe cười, khuôn mặt cứng nhắc tràn đầy vẻ đắc ý, thế nhưng hắn lại kiệt lực khống chế làm ra vẻ mặt lạnh nhạt như không

thèm để ý, không biết cái loại vẻ mặt này làm cho bao nhiêu người muốn đấm!

Quân Mạc Tà cười đắc ý hai tiếng, ghé vào lỗ tai hắn nói:

- Hung hăng ngược đãi hắn có phải không?

Ưng Bác Không cười toe toét nói:

- Nào có nào có, chúng ta chỉ là bình luận mà thôi, điểm tới là dừng, luận bàn mà thôi, oa ha ha ha!

Nói xong lời cuối cùng hắn nhịn không được đắc ý trong lòng cười ra tiếng.

Điều này cũng khó trách, lão đối thủ ba bốn mươi năm rốt cục cũng bị mình chiếm ưu thế đánh cho một trận, đổi lại là người khác cũng vậy thôi, thậm chí còn đắc ý hơn! Nói thật, Ưng chí tôn của chúng ta đã là người rất khiêm tốn rồi.

- Ngươi cười cái gì? Ưng Bác Không! Liên quân thất bại chẳng lẽ lại vui đến thế sao? Đắc ý như vậy à?

Lệ Tuyệt Thiên bỗng nhiên quay đầu lại, mắt như lợi kiếm, nhìn về phía Ưng Bác Không, làm bộ như sắp bạo phát vậy.

Lệ Tuyệt Thiên đang buồn bực đến cùng cực, đang cần tìm người phát tiết! Không ngờ ngay tại chỗ này lại có người cười vui vẻ như vậy, đây không phải là đang đấm vào mặt ta sao! Cười nhạo ta trộm gà không được còn mất nắm gạo à?

- Lệ Tuyệt Thiên, ngươi đcm nó, hôm nay định không để yên cho ta à?

Ưng Bác Không đang sung sướng, tự nhiên lại bị quát mắng, nhất là đang ở trước mặt Quân Mạc Tà, càng thêm không nhịn được, hắn lập tức nổi trận lôi đình quát:

- Người nhà các ngươi chết chẳng lẽ lại cấm người khác cười? Đây là cái đạo lý gì? Hôm nay ngươi nhiều lần lặp đi lặp lại muốn tìm ta gây phiền toái, đcm, Ưng Bác Không ta há là bùn để cho ngươi tùy ý nặn hay sao?

Ưng Bác Không đã nổi giận! Lần này chính là triệt để nổi giận!

- Mẹ nó chứ, con của ngươi đắc tội với Phong Quyển Vân, ta đã cứu hắn một mạng, ngươi lại còn tức giận với ta, bây giờ lại càng quá phận, lại còn cấm ta cười. Ngươi cho ta là nô tài của Huyết Hồn sơn trang sao?

Lệ Tuyệt Thiên hừ lạnh một tiếng, nhấc chân lên đi tới bên này.

Quân Mạc Tà lô ra vẻ mặt đứng xem cuộc vui, trốn ở một bên, thậm chí vỗ vai Ưng Bác Không, ý là: lên cho ta!

- Dừng tay cho ta!

Một tiếng bi phẫn tới cực điểm thậm chí vang vọng hơn cả sấm sét vang lên.

Lệ Tuyệt Thiên cùng Ưng Bác Không đang chuẩn bị xuất thủ không khỏi giật nảy mình, đưa mắt nhìn lại chỉ thấy Mai tôn giả ở cách đó không xa chẳng biết lúc nào không ngờ đã tới sau lưng, đang chằm chằm nhìn vào Quân Mạc Tà, toàn thân run rẩy mắt bắn ra thần quang. Cơ hồ biến thành huyết sắc!

Khi vừa rồi Quân Mạc Tà tới. Mai tôn giả đã phát hiện ra tên hỗn trướng vương bát đản này! Tên này đột nhiên xuất hiện khiến cho nàng* cơ hồ muốn hôn mê. [Từ chỗ này là đổi thành nàng nhế bà con ^^]

Giờ phút này chứng kiến gương mặt anh tuấn, khuôn mặt này đã xuất hiện rất nhiều lần ở trong mơ, liên tục ngược đãi nàng. Mai tôn giả cảm giác trái tim mình điên cuồng nhảy lên, máu huyết toàn thân thoáng cái toàn bộ dồn lên đầu, thoáng cái rất khó thở. Kim tinh ở trước mặt bay loạn, nàng dồn dập thở mạnh, rốt cuộc mới bình tĩnh lại được một chút.

Điều này không phải là kinh hỉ cũng không phải là sửng sốt, mà là bị tức quá.

Vô cùng bi phẫn, vô cùng nhục nhã!

Ngay cả trời xanh cũng có thể thấy được!

Rốt cục cũng để cho ta gặp được người này!

Thiên đao vạn quả lăng lăng xử tử một vạn lần cũng không thể làm bản thân hả giận đối với hành động cực đoan hèn hạ vô sỉ dơ bẩn hạ lưu của tên chết tiệt này!

Sau khi cố gắng ổn định lại tâm tình, Mai tôn giả rốt cục mới cưỡng chế được sự phẫn nộ, nhẹ nhàng đi tới, tuy nàng thủy chung đã cực lực khống chế, thế nhưng vẫn không thể áp chế được thân thể đang run lên nhè nhẹ.

Ngay tại lúc này, Lệ Tuyệt Thiên cùng Ưng Bác Không đã phục hồi lại tinh thần, Lệ Tuyệt Thiên kêu to một tiếng, trước tiên xuất thủ! Hắn thân là đệ nhị chí tôn, làm chuyện gì há để người khác nói nói ngừng là ngừng? Huống chi người nói ngừng này lại là cừu gia của mình!

Ưng Bác Không đối mặt với đòn xuất thủ của chí tôn tầng thứ, như thế nào dám chậm trễ, tự nhiên là dùng toàn lực ứng phó.

Làm sao biết, Ưng Bác Không còn chưa kịp xuất thủ, Lệ Tuyệt Thiên ở trước mặt bỗng biến mất không thấy.

Mai tôn giả cuồng nộ tới cực điểm, thấy mình nói "Dừng tay" mà Lệ Tuyệt Thiên cư nhiên còn dám không kiêng kỵ ra tay! Toàn thân không khỏi phẫn nộ muốn phát điên vọt tới, một tay vung lên muốn bóp lấy cái cổ Lệ Tuyệt Thiên, nặng nề quăng hắn xuống mặt đất. Cái đầu của Lệ Tuyệt Thiên phanh một tiếng nện lên trên một tảng đá, khiến tảng đá này bị đập cho nát bấy, tiếp đó nàng lại xông lên tung ra một cái bạt tai!

"Ba”. Một tiếng nổ ròn tan!

Cư nhiên lại là một tiếng nổ! Đánh ra một cái bạt tai lại có thể phát nổ!

- Ta đã nói dừng tay, tên hỗn trướng vương bát đản ngươi không nghe thấy sao? Lão hỗn đản ngươi!

Mai tôn giả cuồng nộ dùng hai tay hai chân đồng thời tung ra, giống như đá bao cát, trong nháy mắt cơ hồ tung ra tới bách quyền thập cước. Rõ ràng lúc này nàng không khống chế được tâm tình, bộ dáng có phần điên cuống, một bên đánh một bên rống:

- Ngươi điếc à? Ta nói ngươi không nghe thấy sao! Ta hô ngươi không nghe thấy à! Ngươi lại dám không nghe thấy! Ngươi đồ hỗn trướng này lại không nghe thấy! Ngươi cái đồ vương bát hoạt quy hèn hạ vô sỉ xấu xa lại có thể giả vờ như không thấy!

Lệ Tuyệt Thiên thân là đệ nhị chí tôn, không ngờ lại không có chút sức nào để hoàn thủ, chẳng qua là bi phẫn vạn phần nhìn Mai tôn giả, cường liệt nhục nhã như thế, khiến vị đệ nhị chí tôn này cơ hồ dâng lên ý định muốn tự sát!

Ta muốn chết!

Bi kịch lúc này đây của Lệ Tuyệt Thiên quả thực là rất khó hiểu! Ta ta, ta xuất thủ đối với Ưng Bác Không thì có liên quan gì tới Mai tôn giả ngươi? Tại sao lại đánh ta?

Hắn lại không biết, trước kia đã phun ra một câu "Từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ" cũng là vì Quân Mạc Tà! Mà lúc này đây, kẻ đầu sỏ gây nên chuyện đã xuất hiện. Mai tôn giả cuồng nộ đã không còn lý trí, hắn lại ở phía sau không nghe lời Mai tôn giả, há có thể không bị bạo ngược?

Lệ Tuyệt Thiên nếu như biết hắn chính là kẻ trung gian, hắn tất nhiên là sẽ giải thích, cũng không chịu thiệt thòi như lúc này, nhưng vấn đề chính là ở chỗ hắn lại hoàn toàn không biết gì cả!

Cho nên hiện tại bi phẫn của Lệ Tuyệt Thiên càng tới cực hạn! Đối mặt với thiên hạ anh hùng bản thân là đệ nhị chí tôn lại liên tục bị đánh, lần này đúng là bị vẽ râu lên mặt rồi!

Đây chính là triệt để vũ nhục a! Từ nay về sau ta Ta còn mặt mũi nào để đứng trước thiên hạ quần hùng nữa a?

Khi dễ người cũng không nên khi dễ như vậy! Lần thứ nhất trước đó nói ra một câu đã khiến sóng gió nổi lên, đến khi ta động thủ với Ưng Bác Không ngươi vì sao cũng không vui, rốt cuộc ta làm cái gì mới tốt đây? Rốt cuộc là làm cái gì mới khiến ngươi thuận mắt đây?

Lệ Tuyệt Thiên phi thường muốn rống to những lời này ra, thế nhưng hắn lại không làm được, bởi vì...

Lôi Bạo Vũ, Bố Cuồng Phong đã phát ra một tiếng kinh hô:

- Càn Khôn chi lực? Thiên Địa Tù Lung!

Ánh mắt tràn đầy kinh sợ nhìn về phía Mai tôn giả! Nguyên bản muốn tiến lên khuyên giải vài câu, lúc này không tự chủ được lui lại hai bước!

Càn Khôn chi lực, người khác không biết, thế nhưng hai vị này chí tôn tử kim hộ pháp của Độn Thế Tiên Cung này há lại không biết?

Hóa thiên địa thành Càn Khôn, tụ âm dương mà thành lực. Càn Khôn trong tay ta, thiên hạ ta vi tôn! Có thể tự do vận dụng lực lượng cường đại của thiên địa để đối phó với địch nhân của mình! Đây cũng là lực lượng của Càn Khôn chi lực!

Như vừa rồi Mai tôn giả xuất thủ. Lệ Tuyệt Thiên tuy có một thân huyền công xuất thần nhập hóa. Thế nhưng ngay cả một chút tránh né cũng không nổi, lại càng không nói đến có lực hoàn thủ, đây rõ ràng cho thấy uy lực của một chiêu "Thiên Địa Tù Lung" trong Càn Khôn chi lực!

Đem thiên địa thu nhỏ lại hóa thành một cái lồng giam, triệt để vây hãm đối thủ của mình! Chính mình muốn làm gì thì làm! Đây cũng là lý giải cho Thiên Địa Tù Lung. Tuy hơi khoa trương một chút, thế nhưng sự thật chính là như vậy!

Mai tôn giả lần này cuồng nộ xuất thủ rốt cục mới bại lộ ra thực lực chân chính! Trận chiến này đối với nàng mà nói, nhiều nhất cũng chỉ như tập thể dục mà thôi!

Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong nhìn nhau, trong lòng âm thầm kinh hãi! May mắn không có xuất thủ, nếu không, người bị ăn đất liệu có phải là bản thân hai người hay không?

Hai người đồng thời ngược lại hít một hơi lãnh khí, sau đó thở ra một hơi thật dài.

Mai tôn giả xuất thủ, Lệ Tuyệt Thiên cũng không phải không muốn né tránh, chống đỡ, đối kháng, nhưng trong khoảnh khắc đó hắn đột nhiên phát hiện toàn thân mình ngay cả một cái ngón tay cũng không cách nào động được, bất kì một điểm chống cự nào cũng bị triệt tiêu! Chỉ có thể trơ mắt nhìn Mai tôn giả bắt lấy cổ mình, đè xuống mặt đất. Sau đó bùm bụp mà bạt tai, ngay cả rên lên một tiếng cũng không được.

Mai tôn giả rốt cục cũng xả giận xong, đem Lệ Tuyệt Thiên quăng xuống mặt đất, tựa như ném một kiện đồ vật bỏ đi vậy, sau đó chậm rãi xoay người lại nhìn Quân Mạc Tà, ánh mắt rất chi là sắc bén, sâm lãnh, như muốn ăn thịt người vậy!

- Tiểu tử này là ai?

Mai tôn giả siết chặt hàm răng lại, chỉ vào Quân Mạc Tà, mắt lại nhìn về phía Ưng Bác Không hỏi.

- Ta họ Quân, không biết vị tiền bối này tìm ta có chuyện gì?

Quân Mạc Tà tiến lên trước một bước, trả lời. Người khác không biết tính tình của Ưng Bác Không. Thế nhưng Quân Mạc Tà sao lại không biết? Mai tôn giả tuy võ công cái thế, thế nhưng bất luận kẻ nào cũng không thể làm cho Ưng Bác Không ngoan ngoãn nghe theo.

Quân Mạc Tà đoán rằng nếu như mình không mau mau chạy ra nói. Ưng Bác Không trả lời sẽ là "Ngươi hỏi ai?" ba từ này! Thế nhưng như thế sẽ chọc giận tới vị Mai tôn giả thần bí khó lường này. Ưng Bác Không tất sẽ giống như Lệ Tuyệt Thiên, ăn một trận đòn nên thân.

Cho nên Quân Mạc Tà tự nhiên là phải đứng ra, trong tưởng tượng của hắn, mình không oán không thù với vị Mai tôn giả này, nói cái gì cũng không phải là chuyện đại sự, nói không chừng vị tiền bối cao nhân này chính là thấy bản thân mình mi thanh mục tú, cốt cách thanh kỳ muốn thu mình làm truyền nhân truyền y bát cũng nên.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 138: Danh Chấn Thiên Địa!

Quân Mạc Tà lại không biết, lần trước mình làm chuyện đó ở trong thiên phạt sâm lâm, biến xảo thành vụng. Hắn cùng với vị Mai tôn giả này trong lúc đó cũng không thể tưởng tượng nổi, không phải là có cừu oán thông thường, hơn nữa cơ hồ là thêm một chút hận ý không chết không ngớt. Thậm chí giống như một loại "Thâm cừu đại hận" vậy!

Hiện tại Quân Mạc Tà thậm chí còn có phần đắc ý dào dạt. Nhìn đi, đẹp trai chính là cũng có chỗ tốt a, vị tiền bối này chỉ cần liếc mắt là nhìn trúng mình.

- Họ Quân? Tên gì? Bao nhiêu tuổi, lập gia đình chưa?

Những lời này cũng được thoát ra từ kẽ răng, nếu như người khác ở bên cạnh mà nghe. Tuyệt đối sẽ tưởng tượng người này muốn tìm hiểu hắn.

- Tiểu sinh là Quân Mạc Tà, ở Quân gia tại thành Thiên Hương, Ừm, năm nay mười tám, còn chưa có hôn phối, thi từ ca phú không được khá lắm, văn võ thao lược cũng chỉ biết chút chút. Cầm kỳ thư họa có tìm hiểu được một hai phần, Chư Tử Bách Gia đã từng nghiên cứu qua.

Quân Mạc Tà ha ha cười, bày ra một bộ phong lưu tiêu sái, trắng trợn khoác lác.

Vốn định nói thêm một câu nữa: tinh thông tiếng nước ngoài của tám nước, thế nhưng lập tức liền nuốt những lời này xuống. Ở đây cũng không phải là địa cầu a.

- Quân Mạc Tà, Quân Mạc Tà, Quân Mạc Tà, Quân...Mạc...Tà!

Thanh âm của Mai tôn giả như là rên rỉ, lại giống như đang khóc. Về sau từng chữ từng chữ đứt quãng, thanh âm càng lúc càng lớn. Càng ngày càng vang vọng rồi nổ vang tại những khe núi, dường như không hề dứt, thanh âm đập vào vách núi rồi truyền ra xa hơn.

- Quân, Mạc, Tà, Mạc, Tà, Mạc...Tà....Tà...Tà...

Cả phiến thiên không, khắp mảnh rừng rậm một thời tràn ngập thanh âm, giờ khắc này cái tên của Quân Mạc Tà chân chân chính chính chấn động thiên địa! Hơn nữa là thực sự chính là chấn động!

- Ừm, chính là tại hạ, không biết tiền bối rốt cuộc có gì chỉ giáo?

Quân Mạc Tà hơi có chút khó hiểu, ẩn ẩn cảm thấy có phần không đúng, ta ngất. Nghe sao mà giống như hận thấu xương mình vậy? Ta cũng không có đắc tội với ngươi nha, ta xác định là chưa có từng thấy qua tên áo đen, Mai tôn giả ngươi a.

Thế nhưng Quân Mạc Tà vẫn âm thầm vận công lực, chuẩn bị chỉ cần hơi có chút bất thường, hắn lập tức sẽ trồn vào Hồng Quân Tháp. Cho dù bại lộ bí mật cũng sẽ không tiếc.

Nha nha, Mai tôn giả này thật lợi hại, Tuyệt Thiên chí tôn cũng bị nàng dùng một tay lật nhào. Chính mình chỉ giống như con kiến, phỏng chừng cả một cái tát của hắn mình cũng không chịu được.

Cường độ tát lớn như vậy nhưng Tuyệt Thiên chí tôn da dầy nên không việc gì, thế nhưng nếu như mình bị ăn một cái bạt tai, chỉ sợ thân sẽ tại chỗ này mà đầu có khi bay về tận thành Thiên Hương ăn mừng năm mới cũng nên.

- Có gì chỉ giáo?

Mai tôn giả lập lại một câu, đột nhiên có phần mờ mịt. Đúng vậy, chính mình nếu như bắt được hắn thì làm gì đây? Một cái tát giết chết

hắn? Một cước đạp chết hắn? Nhưng đây chẳng phải là quá tiện nghi cho hắn sao? Cho dù khiến hắn chết một ngàn lần cũng khó tiêu mối hận trong lòng của ta!

Nhưng làm sao bây giờ? Bộ dáng của tiểu tử này cũng yếu nhược không thể đánh a.

Hơn nữa bất kể thế nào mà nói, tiểu tử này còn là ân nhân cứu mạng của mình, bắt hắn có thể thế nhưng trực tiếp giết chết hắn, có phải là có điểm quá phận hay không?

Mai tôn giả đột nhiên dùng một tay bắt lấy Quân Mạc Tà.

Bọn họ lúc này chỉ cách nhau có hơn một trượng, đây cũng là khoảng cách tương đối an toàn của Quân đại thiếu, thế nhưng khi Mai tôn giả khoát tay. Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy toàn thân không thể động đậy, trước người truyền đến một cỗ hấp lực cự đại, sau đó rơi vào trong tay Mai tôn giả.

Toàn thân của Mai tôn giả từ đầu đến chân bị bao phủ trong hắc bào, thế nhưng dị thường lạ lùng. Tại thời khắc này Quân Mạc Tà có thể ngửi được một mùi thơm thanh nhã ngào ngạt, cực kỳ dễ ngửi, quả thực là mùi thơm mà cả đời hắn chưa bao giờ cảm thấy ngửi xong cảm thấy dễ chịu như thế, hắn không khỏi nhắm mắt lại. Hít một hơi thật sâu, sau đó mở to mắt kêu lên:

- Thơm quá!

Tiểu tử này đến bây giờ lại còn chiếm tiện nghi của ta!

Tại thời khắc này, trong lòng Mai tôn giả liên tục luẩn quẩn một cái ý niệm. Nhất thiết muốn một cái bóp chết tiểu tử này!

Thế nhưng sau khi chộp được hắn tới tay, cảm thụ trên người hắn tràn đầy thiên địa linh khí, Mai tôn giả cũng đã xác nhận được một chuyện: vị thần bí cao nhân có thể khiến huyền thú tiến giai kia, vị xông vào Thiên

Phạt sâm lâm trộm đi Phạt Thiên Thánh Quả nói là muốn luyện đan kia, nhất định có quan hệ với tiểu tử này!

Hắn đã có khí tức thiên địa linh khí thần dị đồng nhất với vị thần bí cao nhân hiện ra trong Thiên Phạt sâm lâm kia, rất có khả năng hai người là hai thầy trò!

Không phải là Mai tôn giả không nghĩ tới tiểu tử này chính là vị thần bí cao nhân kia, thật sự là vị thần bí cao nhân kia có thủ đoạn hết sức cao minh, mà thực lực của Quân đại thiếu lại chỉ hơn đồ bỏ đi một chút mà thôi, trừ phi là đồng thời hiện thân, cả hai đều có thiên địa linh khí, hai người thật sự là khó có thể có liên lạc gì với nhau!

Mai tôn giả lật qua lật lại suy nghĩ một vòng, cũng không nghĩ sẽ bóp chết hắn, như vậy quá tiện nghi cho hắn, mà nàng còn có chút cố kỵ nữa.

Thiên phạt Thú Vương tiến giai chính là một đại sự. Nếu như giết chết tiểu tử này. Ngược lại làm cho sự kiện kia bị ảnh hưởng, chẳng phải là được ít mà mất nhiều hay sao? Nếu như ảnh hưởng thì cũng không sao, với uy áp của vị thần bí cao nhân kia mà đoán, coi như mình không quan tâm, thế nhưng đám Thú Vương khác thì sao đây?

- Tiền bối?

Quân Mạc Tà nhạy cảm nhận ra vị tiền bối này đang mâu thuẫn, hắn không khỏi thử kêu lên một tiếng. Tiếng kêu còn chưa dứt, đột nhiên ba một tiếng vang lên, hắn đã bị ăn một cái tát bỏng cả mặt, tiếp đó thân thể bỗng nhẹ bẫng. Thân thể cứ như vậy giống như đằng vân giá vũ bay lên.

Chính là Mai tôn giả đã hung hăng quăng hắn lên. Thoáng cái thân thể hắn đã cách mặt đất hơn mười trượng, thế nhưng đà bay vẫn không dứt, giống như hỏa tiễn liên tục bay lên, tiếp đó Mai tôn giả thả người mà lên theo, hắc bào trong mắt Quân Mạc Tà kịch liệt biến lớn, sau đó bộp bộp vài âm thanh thanh thúy vang lên. Mai tôn giả tại giữa không trung cấp cho hắn vài cái tát, đánh phi thường cao hứng.

Ta đánh không chết ngươi thế nhưng ta muốn tận tình ngược đãi ngươi! Chỉ cần đánh không chết ngươi cái gì cũng dễ nói!

- Xxx! Ngươi có bệnh à? Đánh cái lông của ta ấy?

Quân Mạc Tà nổi giận đùng đùng, ngo ngoe đầu truy vấn. Không cần đầu cũng không được, tình thế này quá chênh lệch đi, một cái đại trận tát tai liên tục tung ra, tát trái rồi lại tát phải. Hắn đành phải ngóc đầu né tránh. Điều này cũng làm cho thần kinh Quân đại sát thủ kiên cường thêm không ít, phản ứng cũng nhanh nhạy, nếu đổi là người khác đá sớm bị đánh vào mông rồi!

Gió lớn nổi lên, bạt những lời của Quân Mạc Tà đi, thế nhưng Mai tôn giả là ai, tự nhiên là nghe rất rõ.

Vương Bát Đản, để ta bắt được tiểu tử ngươi, lại còn dám tung ra lời bẩn thỉu như vậy, để ta hảo hảo sửa ngươi một trận!

Không nói một lời, nàng cắn môi liên tục xuất thủ tát!

Quân Mạc Tà rõ ràng chứng kiến con mắt phía sau miếng của đối phương, thần sắc người này đang rất hưng phấn, tựa hồ như hành hạ mình đối với hắn mà nói là thú vui tao nhã vậy!

Shjt! Thì ra là một kẻ cuồng đãi a!

Hảo hán không thèm chấp thiệt thòi trước mắt, ngươi chờ đi, nếu như có cơ hội, lão tử cũng đánh nát cái mông của ngươi. Tâm niệm của Quân đại thiếu vừa động, "Vèo" một tiếng hắn biết mất tại không trung.

Điều này chính là chỗ bí hiểm của Âm Dương Độn pháp, đổi lại cho dù là Tuyệt Thiên chí tôn cũng chưa chắc có thể ở trước mắt vị Mai tôn giả, toàn tâm toàn ý tập trung toàn bộ tinh thần mà bình yên chạy thoát!

Mai tôn giả đang sung sướng đánh đập, đột nhiên một cái tát lại đánh vào không khí. Không khí đột nhiên vang lên một tiếng "vèo", nàng không khỏi cảm thấy buồn bực. Vừa nhìn về bốn phía, cũng không thấy

bóng dáng tiểu tử này đâu, thật sự là kì quái, tiểu tử này lại có thể chạy trốn trong tay mình a?

Tiểu tử này nhiều nhất cũng chỉ là Ngọc Huyền cảnh giới là cùng, sao hắn có thể chạy thoát? Thật sự là kỳ quặc quái gở!

Rốt cục xác định được Quân Mạc Tà đã đào tẩu, biến mất. Mai tôn giả mới phát tiết được nửa non lửa giận trong lòng, còn chưa có phát tiết hết, mang theo vẻ mặt buồn bực, lòng tràn đầy cảm giác khó hiểu, chậm rãi rơi xuống. Trong lòng liền đặt ra nghi vấn khó hiểu: hắn rốt cuộc là biến mất bằng cách nào? Chuyện này cũng quá ly kì, không thể tưởng tượng nổi đi?

Trong lúc nàng còn đang buồn bực. Quân Mạc Tà cũng đang ở trong Hồng Quân Tháp chửi ầm lên!

Quân đại thiếu rất bực tức!

Tên kia quá khi dễ người a! Ta đắc tội với ngươi hay sao? Lần đầu tiên gặp mặt ngươi đã đánh ta! Ta, ta xxx, từ lúc lớn lên như vậy ta còn chưa có ăn đòn qua nha!

Vừa nhìn thấy ta đã làm ra vẻ mặt bất cộng đái thiên, ta đã giết cha ngươi, cường bạo lão bà của ngươi hay tán tỉnh con ngươi, hay là chọc thủng cúc hoa của ngươi (Biên: cái này đúng này .), có cái thâm cừu đại hận gì, tại sao lại làm thế. Mà ngươi lại chính là đệ nhất nhân thiên phạt Thú Vương a, ngươi chờ lão tử đi, bao giờ ngươi đến cầu lão tử, lão tử khẳng định sẽ khiến cúc hoa của ngươi phát nổ.

Chính thức là quá khó hiểu đi!

Quân Mạc Tà vuốt cái má đang bỏng lên, nghiến răng nghiến lợi! Hai đời cũng chưa bao giờ ăn qua loại thiệt thòi này, hôm nay cư nhiên bị người bạt tai, mà người bạt tai lại là một nhân vật đỉnh phong, nếu như là người bình thường bị Mai tôn giả bạt tai, thậm chí còn cảm thấy vinh hạnh. Thế nhưng Quân Mạc Tà quyết không nghĩ như vậy!

Không phải chỉ là huyền công lợi hại một chút thôi sao? Nhìn tốc độ luyện công của lão tử đi! Sẽ mau chóng đuổi kịp ngươi thôi. Nếu như không làm nở hoa cái mông của ngươi, ca sẽ không mang họ Quân nữa!

Lúc này trận đại chiến ở phía dưới đã kết thúc.

Mười người của Phong Tuyết ngân thành kết thành kiếm trận mở một đường máu che chở cho hai người Tiêu Hàn cùng Mộ Tuyết Đồng. Tuy chật vật vạn phần, người người mang thương tích thế nhưng cuối cùng cũng phá được vòng vây, không người nào bỏ mình, thậm chí thương thế cũng không tính là nặng, xem như là đoàn người này bị thương vong nhẹ nhất. Mà phía Huyết Hồn sơn trang, ba vị Thần Huyền cường giả đã chết mất hai người, chỉ một người chạy thoát. Thế nhưng thân lại chịu trọng thương, hắn sở dĩ có thể may mắt chạy thoát chính là dùng Tự Tàn bí thuật, sau này muốn phục hồi như cũ, cũng rất khó khăn. Công lực Thần Huyền cảnh giới tất nhiên sẽ bị giảm xuống. Về phần đám Thần Huyền còn lại tham chiến gần bảy trăm người, một người cũng không còn sống sót, ngay cả hơn mười danh Thiên Huyền cao thủ cũng đều không ngoại lệ.

Lại nói, nhân thủ của các đại thế gia, tính cả toàn bộ cũng chỉ có vài người may mắn đào thoát được, còn lại toàn bộ bị tiêu diệt.

Thương vong ít nhất chính là đám người có thực lực yếu nhất Quân Vô Ý, hơn ba trăm người chỉ chết hơn một trăm người, tính toán đâu ra đấy chính xác là còn lại hai trăm người, về phần vài vị cao thủ đầu lĩnh, ngay cả Bách Lý Lạc Vân vị Ngọc Huyền này ngay cả lông tóc cũng không bị thương chút nào!

Nhưng mà hiện tại tất cả mọi người đều rất mệt mỏi. Đông Phương Vấn Tình bọn người lê kiếm trở về, từng ngụm từng ngụm thở ra, mà đám huyền thú trước mặt bọn họ cũng không dễ dàng gì, nguyên một đám đều thè lưỡi đong đưa cái đuôi mà thở.

Mặc dù diễn trò, thế nhưng cũng cần khí lực rất lớn!

Đại chiến vòng thứ nhất đã kết thúc, Thiên Phạt sâm lâm toàn thắng!

Quân Vô Ý nhíu lông mày, không có nửa điểm vui sướng vì sống sót sau khi đại chiến, càng không có vì bình yên thoát khỏi vòng vây của đám huyền thú mà khoái chí. Hắn rất mệt mỏi trừng mắt hổ nhìn một đám người trên sườn núi, trong mắt tràn ngập vẻ lo âu.

Quân Mạc Tà vừa rồi la hét trên bầu trời, hắn đương nhiên cũng nghe được, chính là bởi vì như thế cho nên hắn mới lo lắng không thôi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 139: Ta Mắng Không Chết Ngươi, Cũng Làm Cho Ngươi Tức Chết!

Rất nhiều khi, người xuất thân hiển quý, là đích tôn chưa chắc đã phải là một truyện tốt, thập chí còn là bi kịch.

Vì đó mà dẫn tới họa sát thân, xa xa không nói, tựa lấy Bách Lý Lạc Vân làm ví dụ, nếu như hắn không phải nhân tài như vậy, sao lại khiến nhiều người trong gia tộc đố kỵ, e dè sợ hãi, thậm chí cho dù liên quan tới vinh quang sau này của cả gia tộc, đám người kia cũng không ngần ngại mà loại trừ hắn!

Cây có mọc thành rừng thế nhưng gió thổi vẫn bị bật rễ! Quân Vô Ý biết chất nhi của mình chính là một nhân tài hơn xa so với Bách Lý Lạc Vân.

Tư chất càng cao hơn rất nhiều đám thiếu niên thiên tài, thành tựu trong tương lai chắc chắn sẽ càng lớn. Thế nhưng chính là bởi vì như thế mới càng thêm lo lắng.

Nếu như có người cố kỵ Quân Mạc Tà, muốn uy hiếp tiêu diệt hắn cũng không phải là chuyện không thể.

Rối loạn lúc trước liệu có phải là vì chuyện này hay không?

Trên sườn núi.

- Trận chiến này, thiên phạt thắng!

Lôi Bạo Vũ làm chứng gọn gàng linh hoạt thống khoái tuyên bố kết quả trận đấu. Mà kết cục này cũng là sự thật được nhiều người chứng kiến.

- Chậm đã!

Một thanh âm mang theo vẻ giận giữ, hung hăng nói:

- Bên ta còn có nhân lực, người của bên ta còn chưa có chết hết, sao lại tuyên bố thiên phạt thắng? Quân Vô Ý tuy yếu kém, thế nhưng vẫn còn có thể chiến, người còn chưa có chết, vì sao còn không tiến công?

Câu nói ngu ngốc này phát ra khiến đám người đều khinh bỉ tới cực điểm. Có thể nói ra một câu như vậy, căn bản chính là một tên thiếu chất xám trầm trọng, chung cuộc tên này cần phải được ăn nhiều iốt.

Bởi vì liên quân loài người tứ tán, tạo thành từng trận chiến nhỏ, ngoại trừ số ít Thần Huyền, Thiên Huyền cường giả, nhiều ít cũng tạo thành thương vong cho đám huyền thú, ngoài ra căn bản đối phương không có bất cứ hao tổn gì, chiến lực vẫn còn tám chín phần, cho dù có nhiều quân đội hơn nữa, liên quân loài người tổng cộng lại cũng chỉ còn lại không đến ba trăm người.

Chiến cuộc như vậy, còn nói là không thể bại? Không chịu thua? Da mặt cũng đặc biệt dày a!

Mọi người quay đầu lại nhìn thoáng qua người phát ra thanh âm, chỉ thấy trên mặt người này tràn đầy máu đen, trong mắt toát ra quang mang tàn nhẫn nhìn Quân Vô Ý. Người nọ đúng là Tiêu Hàn! Ý của hắn đã nói rõ ràng, chính là muốn Quân Vô Ý phải chết, Quân Vô Ý không chết, hắn không cam lòng.

Cho dù là người qua đường cũng biết, tên này rõ ràng là muốn đẩy Quân Vô Ý tới chỗ chết, không chết không ngừng.

Mọi người đại khái cũng biết chuyện năm đó của hai người, trong lòng lập tức hiểu ra, lòng đố kị của tiểu tử này đã dâng lên tận trời rồi, lúc này lên tiếng chính là cố ý gây sự đây mà!

- Người bỏ chạy giống như con chó kẹp đuôi đầu tiên chính là ngươi phải không? Vậy mà còn kêu gào muốn người khác xông lên liều chết, biểu hiện của ngươi cũng quá hào hùng a, một tên đào binh mà lại nói lời không biết ngượng mồm như vậy, đúng thật là không biết xấu hổ?

Một thanh âm lạnh lùng vang như chuông đồng, đầy vẻ mỉa mai nói.

Người này chính là kẻ đã bị Mai tôn giả vùi dập không thương tiếc Quân Mạc Tà, lúc này hắn đứng ở một bên lạnh lùng nói.

Trận đánh lúc trước bị Mai tôn giả chà đạp, trong lòng Quân Đại thiếu gia còn đang cực kỳ sợ hãi, thế nhưng lúc này vừa nghe được câu nói cực đoan không biết liêm sỉ của Tiêu Hàn, thật sự là nhịn không được mà xuất hiện. Mai tôn giả tuy rất hận chính mình thế nhưng lại không thể đơn giản giết mình.

Đã không lo lắng cho tính mạng của mình, cho nên mặc dù nguy hiểm hắn cũng phải đi ra.

Mai tôn giả vừa nhìn thấy Quân Mạc Tà đột nhiên xuất hiện, trong mắt có phần phát sáng, tiểu tử này rất thần bí, vừa mới rồi còn khó hiểu biến mất, hiện tại lại cực kỳ quỷ dị xuất hiện, hơn nữa hoàn toàn thoát ra khỏi phạm vi thần thức của mình, Ngược lại thật sự là không đơn giản a.

- Vô liêm sỉ, ngươi cái tên tiểu tử vô tri này nói cái gì vậy?

Tiêu Hàn giận dữ hét to.

- Ta nói cái gì? Ta còn nói chưa đủ rõ ràng sao? Phong Tuyết ngân thành các ngươi đều bị điếc hết hay sao, đầu tiên là thoát ly đại trận, vội vàng bỏ chạy, tội đáng xử trảm.

Quân Mạc Tà hừ một tiếng nói tiếp:

- Ngươi không phải mới vừa nói chiến cuộc còn chưa kết thúc sao? Đã chưa kết thúc vậy cả đám các ngươi lùi lại làm gì? Thật xấu hổ cho ngươi còn mặt mũi để nói ra câu đó. Ta thật không rõ Phong Tuyết ngân thành tại sao lại giáo dục ra một tên cực phẩm vô sỉ như vậy? Chính mình rất sợ chết lâm trận bỏ chạy cư nhiên còn nói người khác liều chết xông lên, rốt cuộc ngươi mới chính là người nhu nhược...Hắc hắc, thật sự là buồn cười, tuy nhiên ta thật sự không muốn cười. Nếu như ngươi kiên trì với thuyết pháp của mình, quần thú thiên phạt vẫn còn đang ở chỗ này, vậy chỉ cần ngươi xông lên, ta đảm bảo phía Thiên Hương lập tức sẽ xông lên theo, không có một người nào lùi lại phía sau, ngươi có dám hay không?

Tiêu Hàn lập tức nghẹn lời. Hiện tại xông lên? Đây không phải là tự đi tìm chết hay sao? Huyền thú hạ thủ lưu tình với các ngươi, thế nhưng lại không có đãi ngộ như vậy đối với ta...Quân Mạc Tà hắc hắc cười hai tiếng, sau đó ngẩng cổ lên nói:

- May mà các vị trưởng lão của Phong Tuyết ngân thành đều ở chỗ này, hôm nay ta muốn hỏi các vị cường giả Thần Huyền, các vị tiền bối cao nhân một câu, xin hỏi hành động không biết xấu hổ này có phải là truyền thống của Phong Tuyết ngân thành hay không? Người này chính là nhân tài mới xuất hiện của Tiêu gia của Phong Tuyết ngân thành phải không? Nhất là lâm trận đào thoát, thân là một thành viên trong mười vị Thần Huyền, với thực lực của các ngươi cũng chỉ có thể cứu được hai Thiên Huyền thôi sao? Các ngươi chỉ lo lắng cho an toàn của bản thân mà vứt bỏ chiến hữu xoay mông chạy thục mạng, vậy có thấy trên mặt đỏ lên tí nào chưa?

Lời nói của Quân Mạc Tà tuy chanh chua tới cực điểm, thế nhưng lời của hắn lại chính là sự thực, căn bản không có lời nào để cãi. Về phần Phong Tuyết ngân thành mà nói đây cũng không phải là chuyện oan uổng gì: các ngươi cũng không phải là một mình đào tẩu sao, mà lại trốn tránh sau lưng, lúc đầu ra chiến trận tự mình rời đội ngũ, khiến trận hình sụp đổ. Dù sao bọn họ cũng là một chi thực lực, lại là thực thực mạnh nhất trong liên quân, mà bọn họ lại cứ như vậy hành động, hơn nữa hết

thảy là hành vi của cả tập thể, cho dù không phải là truyền thống, người khác cũng cho là như vậy, lời này còn ai có thể phản bác?

Tuy đây chỉ là nói đơn phương Tiêu gia của Phong Tuyết ngân thành, mà không phải nói cả Phong Tuyết ngân thành. Thế nhưng ngày hôm nay bọn hắn ở chỗ này đại biểu cho Phong Tuyết ngân thành. Không khách khí mà nói cho dù bọn họ phóng ra một cái rắm, cũng có thể nói là Phong Tuyết ngân thành phóng, Tam Lục Cửu ba vị trưởng lão cùng tổng cộng mười đại cao thủ của Ngân Thành đối mặt với chất vấn của một vị thiếu niên, cư nhiên lại sững sờ không nói ra được một chữ, động tác hết sức chỉnh tề, đồng thời đỏ mặt cúi đầu, cho dù trong lòng có tức giận, thế nhưng cũng không tiện phát tác. Trước mắt bao người bọn họ cũng chỉ lựa chọn "sách lược làm ngơ" mà thôi.

Nhưng ở thời điểm chủ soái còn đang chiến đấu mà bản thân lại không thấy bóng dáng đâu, điều này rõ ràng là bỏ chạy, không có bất cứ lời nào có thể giải thích được.

Lời nói không dễ nghe chính là, hành vi lâm trận bỏ chạy bực này ở trên chiến trường chính là phạm vào tử tội, phải chém đầu, không xét tội diệt tộc coi như là nhẹ rồi...

Huống chi Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong hai đại chí tôn cường giả ở một bên nhìn, hai người này thân là đại biểu Độn Thế Tiên Cung, thậm chí còn hơi thiên vị với Quân Mạc Tà nữa...

Tại đương tràng, mấy vị trưởng lão thậm chí cả người luôn bao che khuyết điểm cho cháu mình là Tiêu Bố Vũ cũng còn cảm thấy có chút căm tức.

Cháu nội Tiêu Hàn của mình hôm nay thật sự là ngu ngốc, có thể may mắn giữ được cái mạng đã là sung sướng lắm rồi, còn đứng ra kêu gào cái nỗi gì?

Nếu không phải vì bảo vệ tiểu tử ngươi, Ngân Thành tổng cộng mười đại cao thủ sao có thể lâm chiến bỏ chạy? Hiện tại thì tốt rồi, bị đối

phương mắng một trận, mắng không hề nể nang, ngay cả anh hùng đã quá cố của Phong Tuyết ngân thành cũng bị đào lên, tiếng xấu vạn năm không thể rửa được a.

- Nói thế cũng chẳng biết xấu hổ, hôm nay Quân gia đang muốn cùng chư vị lý luận đây.

Quân Mạc Tà hùng hồn đối mặt với mọi người, ánh mắt thần bí lướt qua Lệ Tuyệt Thiên, lúc này hắn có mục đích thực sự.

- Hôm nay đã có tiền bối cao nhân của tam đại Thánh Địa tuệ nhãn như đuốc chứng kiến trận đại chiến này, lại càng có vô số anh hùng hào kiệt bởi vì huyền thú sinh biến mà có mặt ở đây, tất cả mọi người đều chứng kiến. Thậm chí còn có người đứng đầu thiên phạt là Mai tôn giả cũng có ở đây, song phương nhân mã đều tụ tập nơi này, ta cũng có mấy câu muốn hỏi đại chí tôn Lệ Tuyệt Thiên.

Trong mắt Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong đều lóe lên vẻ thưởng thức, thiếu niên họ Quân này tuy tuổi còn trẻ, vậy mà huyền công đã đạt tới Ngọc Huyền đỉnh phong, tu vi của chính mình năm đó cũng không được như thế này, có thể nói là thiên tài trong thiên tài, khó có được chính là đối mặt với một nhóm người cường giả đỉnh phong trong truyền thuyết như mình lại biểu hiện ra thần thái tự nhiên không kiêu ngạo không siểm nịnh, đây cũng là vấn đề liên quan tới tu dưỡng tâm tính a.

Đợi một thời gian nữa, không cần phải đến ba mươi năm thế gian nhất định sẽ xuất hiện nhiều hơn một vị chí tôn cường giả a. Đồng thời Quân Mạc Tà cũng ẩn ẩn một cỗ kiêu ngạo, đều này càng khiến hai vị chí tôn cảm thấy sảng khoái.

- Ngày đó chúng ta tại Thiên Hương căn bản là tiêu diêu tự tại, theo lý mà nói cho dù Thiên Nam thành chính xác có chết hết, cho dù toàn bộ người của Huyết Hồn sơn trang có biến thành lệ quỷ chúng ta cũng chẳng có tý quan hệ nào, sau khi Lệ Tuyệt Thiên chí tôn phát ra lời kêu gọi, chúng ta bất kể hiềm khích đã chủ động xin đi giết giặc, suất lĩnh đại quân, vượt qua thiên sơn vạn thủy, đêm tối gấp rút tiếp viện là vì cái gì?

Là vì trợ giúp Huyết Hồn sơn trang, tận thân vì nhân loại góp một điểm sức lực mong cho thiên hạ, giang hồ được thái bình. Trong thiên hạ chính là hành động chính nghĩa.

Quân Mạc Tà lớn tiếng nói, tựa hồ như dồn hết lực lượng vào lời nói, vẻ mặt tràn đầy chính nghĩa lẫm nhiệt:

- Đối với chúng ta ôm một lòng nhiệt huyết sau khi tới đây, chẳng những không được lời nào thiện ý, thậm chí còn gặp phải sự chèn ép vô tình, cuối cùng đám người Thần Huyền chí tôn cao cao tại thượng không ngờ vì chút thù xưa mà không để ý gì tới an toàn của loài người, dùng âm mưu hèn mọn hãm hại muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết.

- Hôm nay bày binh bố trận lại có kẻ xấu xa tung tin vịt, tin tưởng bất luận là người nào sáng suốt cũng có thể nhìn ra được, Lôi, Bố hai vị tiền bối chí tôn, hoặc là không biết nội tình không nói, thế nhưng ai cũng có thể nhìn ra được. Đối đãi với kẻ từ xa xôi tới trợ giúp, thành tâm trợ chiến như vậy chẳng phải là khiến người ta chê cười hay sao? Hôm nay có cao nhân ở Độn Thế Tiên Cung ở đây, ta cũng không sợ đệ nhị đệ tam chí tôn đả kích báo thù đâu, ta đành đánh bạc với cái mệnh nhỏ này hỏi một câu: lương tâm của các ngươi để ở đâu rồi? Thiên Lý ở đâu? Đạo nghĩa ở đâu? Chính thức là nắm tay có thể thay đổi công lý, nhân tâm hay sao?

- Nếu như nói chỉ vì tư oán liền làm ra quyết định bực này, ta còn muốn hỏi thêm một câu. Tin tưởng mọi người cũng đều biết rõ, sau trận chiến này, nếu như thiên phạt thắng, vạn nhất tiến vào đại lục, vậy đám thường dân sẽ chịu hạo kiếp thế nào, quy mô trận chiến lớn như vậy không ngờ lại có kẻ dùng âm mưu quỷ kế để hãm hại chủ soái! Như vậy thiên hạ bá tánh ở trong mắt các ngươi là cái gì? Cả đám các ngươi đều là chí tôn cao cao tại thượng, Thần Huyền thế nhưng các ngươi có còn tính người nữa hay không? Còn có một điểm nhân tính hay không? Chẳng lẽ trong lòng các ngươi ngoại trừ ích lợi của mình ra không còn thứ khác nữa sao?

Quân Mạc Tà càng nói càng kích động, vốn định làm ra vẻ mược đề tài để nói ra bức xúc, nhưng hiện tại càng nói càng tức giận:

- Tuyệt Thiên chí tôn cũng ở đây, ta cả gan hỏi ngài một câu, ngài đã không quan tâm, lại vu hãm người tới trợ chiến, vậy rốt cuộc ngươi phát ra mệnh lệnh kêu gọi chí tôn làm cái gì? Cứ như vậy một mình Huyết Hồn sơn trang chống cự lại huyền thú không phải là được rồi hay sao? Vì sao cuối cùng lại co đầu như con rùa vậy?

- Các ngươi sao lại không xông lên liều mạng, giết sạch, chết sạch có khi còn được khắp thiên hạ tán dương a, đằng này ngài lại run sợ, sợ chết, vậy các ngươi còn kêu gọi cầu cứu chí tôn làm gì? Đó chính là lệnh phù mà người của đại lục không thể vi phạm? Đó chính là cầu cứu, có hiểu không? Bởi vì ngươi mới phát ra lệnh triệu hoán chí tôn nhưng lại sợ chết co đầu, đây cũng là chuyện hiếm có suốt vạn năm của Huyền Huyền đại lục a, chí tôn cường giả nhiều vô số kể thế nhưng vị đệ nhị chí tôn Lệ Tuyệt Thiên ngươi lại sợ chết không ra, chuyện này có lẽ từ xưa tới nay chưa từng có a, tuyệt đối chưa từng có ai! Đệ nhất chí tôn nhát gan!

- Chiến tranh lần này thực lực của đám người bên ta có thể tính là yếu nhất, thế nhưng chúng ta tuyệt đối không có bỏ cuộc, kiên trì đến cùng. Các đại thế gia đều xuất chiến giả, bọn họ cũng không ngoại lệ, đều bỏ máu tươi vào phiến đất này, thế nhưng kẻ chạy trốn sớm nhất lại là người phát ra lệnh triệu hoán chí tôn, Huyết Hồn sơn trang, Phong Tuyết ngân thành, cũng là đám người có thực lực mạnh nhất, mặt mũi của các ngươi để ở đâu? Chẳng lẽ các ngươi đã đánh mất dây thần kinh hổ thẹn rồi sao?

Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng nói tiếp:

- Chính là như vậy, các ngươi chính là muốn hãm hại Tam thúc của ta. Sau đó cư nhiên còn nói một câu không chết không ngừng. Lệ Tuyệt Thiên, Tiêu Hàn sau ngày hôm nay tin tưởng các ngươi cũng có thể tự xưng là nhất nhị đại chí tôn không biết liêm sỉ đó, quả thực là không còn

người nào có thể vượt được các ngươi. Vô liêm sỉ chí tôn, hoàn toàn xứng đáng với các ngươi!

Quân Mạc Tà mắng to một hơi, mắng thống khoái một hồi, mắng cho tất cả đám người sắc mặt đều trở nên trắng bệch! Ở đây hoàn toàn không có mấy người sạch sẽ, đều là một đám vô sỉ cả, ít nhất cũng là đám người hùa theo người làm điều xấu.

Lệ Tuyệt Thiên ở trước mặt bao nhiêu người bị Mai tôn giả xách tới rồi cho một trận bạt tai, đều không có phản kháng gì. Mặt mũi đã sớm bị làm cho mất sạch, sau khi bị Mai tôn giả giáo huấn, hắn đã bị trọng thương, cũng không còn có thể diện để đứng lên, một mực nằm dưới mặt đất giả bộ bất tỉnh. Nếu như bình thường chỉ sợ sớm đã nằm dài, mãi không tỉnh, nhục nhã bực này, quả là muốn chết cho rồi, hắn không phải là không nghĩ tới chuyện trả thù, thế nhưng tài nghệ không bằng người, trả thù như thế nào đây?

Hắn nằm thẳng cẳng dưới đất, người của Huyết Hồn sơn trang lại đang chiếu cố hắn, giờ khắc này đột nhiên nghe Quân Mạc Tà xổ ra một tràng như vậy, thao thao bất tuyệt chất vấn, từng từ một lọt vào tai hắn. Lợi hại nhất chính là, Quân Mạc Tà hoàn toàn không hề đề cập tới lần đại chiến này, vì sao Thiên Huyền Địa Huyền đều chết sạch, Thần Huyền cũng chết không ít, thế nhưng vì sao Quân Vô Ý suất lĩnh một ít Ngọc Huyền cũng không có bị bại vong sạch, mà còn mang thân phận chính nghĩa công đạo để mắng rất hùng hồn, hót như khướu. Thế nhưng người mình lại hổ thẹn, xấu hổ không dám phản bác lấy một lời, thậm chí Quân Vô Ý ở đương tràng cũng phải âm thầm đồng tình.

Trong chuyện này kể cả Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong hai vị lão chí tôn khi nghe thấy hắn nói, Lệ Tuyệt Thiên, Tiêu Hàn hai người là đệ nhất vô sỉ, quả thực không còn có người nào khác so bằng. Vô sỉ chí tôn, hoàn toàn xứng đáng với hai người. Lệ Tuyệt Thiên cũng không thể giả bộ được nữa, trong ngực vang lên một tiếng quái lạ, đột nhiên đỏ bừng mặt, sau đó hắn ngồi thẳng dậy chỉ vào Quân Mạc Tà, ngón tay run rẩy phẫn nộ mắng:

- Tiểu bối vô tri, ngươi...Ngươi! Phốc!

Đột nhiên hắn há miệng hộc ra một ngụm máu tươi đỏ hồng.

Đường đường là chí tôn tầng thứ lại bị Quân Mạc Tà nói khiến cho thổ huyết.

Lệ Tuyệt Thiên vốn đã bị trọng thương, nội thương càng thêm nặng, Mai tôn giả lúc trước đã nổi giận tung hết quyền cước lên người hắn, mà bản thân hắn lại không có nửa điểm chống lại, thậm chí ngay cả từng khối thịt đã bị nát nhừ a.

Lệ Tuyệt Thiên ỷ vào một thân huyền công tinh xảo cứng rắn bảo vệ nội tạng của mình, không đến mức bị đánh chết tại chỗ đã là phi thường tự ngạo rồi, người ta là thiên phạt đệ nhất vương giả, nhân vật đỉnh phong trong vũ nội a, đối phương tùy ý đánh như bao cát , hơn nữa lại bị giam cầm không có lực chống lại, xương cốt đã sớm bị gãy không biết bao nhiêu cái, nội tạng cũng bị chấn động nghiêm trọng a.

Đương nhiên cho dù bị thương nghiêm trọng như thế, thế nhưng nếu hắn liều mạng xuất thủ cũng chỉ nháy mắt là có thể giết chết Quân Mạc Tà mà thôi. Nhưng hắn lại không thể, lại càng không dám, bởi vì bên người Quân Mạc Tà còn có Ưng Bác Không. Cho nên hắn tự nhiên là không thể làm vậy, thậm chí còn không có nắm chắc lúc này có thể thu thập được Ưng Bác Không hay không, ngược lại còn phải lo lắng Ưng Bác Không sẽ tới thu thập mình.

Huống chi còn có người của Độn Thế Tiên Cung cũng ở đây, đúng sai đã rõ, há có thể không nhúng tay vào? Cho dù hết thảy đều không tồn tại còn có vị đệ nhất Huyền Thú vương giả kia nữa. Rõ ràng có thể đơn giản giết chết bản thân, Lệ Tuyệt Thiên không thể nghi ngờ đã bị đè nén khiến cho phải thổ huyết tại đường trường, đó cũng chính là chỗ can đảm khiến Quân Mạc Tà dám mắng vị đệ nhị chí tôn này.

Về phần sau này Lệ Tuyệt Thiên chỉ sợ không có buông tha cho Quân Mạc Tà, có khi so với Phong Tuyết ngân thành còn nguy hiểm hơn, bởi

vì Phong Tuyết ngân thành còn có người cản trở, không dám đường đường trả thù, thế nhưng Lệ Tuyệt Thiên lại không giống vậy, lão gia hỏa này đều vì đứa con mà có thể làm hết mọi chuyện, không chút cố ky, cho dù có dùng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ cũng không từ. Quân Mạc Tà chắc chắn sẽ không cho hắn tiếp tục tồn tại nữa.

Bình tĩnh mà xét với tu vi hiện tại của Quân Mạc Tà, mà Lệ Tuyệt Thiên cho dù có bị chặt đứt xương cốt, hắn cũng không thể lấy được cái mạng già của lão.

Về điểm này Quân Mạc Tà đã sớm có kế hoạch. Từ khi tiến nhập tầng thứ hai của Hồng Quân Tháp đến nay, Quân Mạc Tà đã có một con át chủ bài lớn nhất, cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện, đó chính là Hỗn Độn Hỏa Diễm.

Loại hỏa diễm đen kịt này chính là bổn nguyên của thiên địa chi hỏa, có năng lực thiêu đốt tất cả! Không chỉ là Lệ Tuyệt Thiên một người phàm tục, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng có thể bị Hỗn Độn Hỏa Diễm đốt cho hồn phi phách tán.

Thế nhưng hiện tại với công lực của Quân Mạc Tà, vẫn không thể hoàn toàn khống chế được hỗn độn hỏa, đây chính là nguyên nhân mà hắn chưa dám sử dụng, nếu không hắn đã sớm diệt hết đám người này rồi! Trên thực tế hỗn độn hỏa là thứ để thao túng lò luyện đan, với năng lực của Quân Mạc Tà có thể nói là dư dả, thế nhưng muốn dời ra khỏi Hồng Quân Tháp, lại phát ra từ thân mình đả thương người, cực kỳ hao tổn thân thể, nếu không cẩn thận còn tự đốt chính bản thân mình thành tro a...

Cho dù dẫn khởi linh khí trong cơ thể cũng gần với tẩu hỏa nhập ma! Hơn nữa tâm thần bị hao tổn cực lớn.

Mà tâm thần của Quân Mạc Tà ở đây lại chính là Nguyên Thần! Nguyên Thần bị hao tổn, nếu không có thời gian dài an dưỡng, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, trừ phi vạn bất đắc dĩ, tuyệt không thể sử dụng.

Thế nhưng Quân Mạc Tà không có lựa chọn nào khác, hiện tại chính là thời khắc mấu chốt vạn bất đắc dĩ.

Hơn nữa thời cơ chính là lúc này, giờ phút này xương cốt toàn thân Lệ Tuyệt Thiên đã sớm bị Mai tôn giả cắt đứt không biết bao nhiêu. Nội thương cũng có chút nghiêm trọng, đúng là lúc mà vị đệ nhị chí tôn này suy yếu nhất, dễ dàng bị người giết chết nhất, là cơ hội ngàn năm khó gặp.

Nếu như bị hắn trì hoãn một hơi, chỉ sợ Quân Mạc Tà cùng Quân gia sẽ hỏng bét!

Cho dù hôm nay Quân Mạc Tà không nhục mạ Lệ Tuyệt Thiên, Lệ Tuyệt Thiên cũng tuyệt đối không tha cho Quân Vô Ý cùng Quân gia. Một phần ba lực lượng của Huyết Hồn sơn trang như trộm gà không được còn mất nắm gạo, toàn bộ bị giết, trong đó còn có ba vị huyền cường giả...Hết thảy điều này không nghi ngờ đều là vì Quân Vô Ý mà ra!

Mà Lệ Tuyệt Thiên bị Mai tôn giả ẩu đả lại là vì Quân Mạc Tà, tuy khi đó không thể trách hắn, thế nhưng xác thực là bởi vì hắn mà ra, Quân Mạc Tà càng giống như nguyên nhân để Mai tôn giả giận chó đánh mèo.

Với tính cách có thù tất báo của Lệ Tuyệt Thiên, làm sao có thể buông tha cho thúc cháu hai người bọn họ? Đánh không lại Mai tôn giả, chẳng lẽ còn đánh không lại thúc cháu Quân Vô Ý? Về phần nguyên nhân gây ra việc này, Lệ Tuyệt Thiên hoàn toàn không có lo lắng!

Cho nên Quân Mạc Tà không có lựa chọn nào khác, quyết định dùng vũ khí bí mật để tuyệt sát Lệ Tuyệt Thiên!

Lệ Tuyệt Thiên bị Mai tôn giả cơ hồ là đưa vào tuyệt lộ, mà cùng thời gian này, Quân Mạc Tà cũng chẳng khác gì là buộc đi vào tuyệt lộ!

Lệ Tuyệt Thiên không chết, thì cả nhà Quân gia phải chết, không có lựa chọn thứ hai.

Cho nên Quân Mạc Tà phen này mắng to, dưới mắt người khác coi hắn chính là một thiếu gia to gan lớn mật, lại có thể mở miệng mắng đệ nhị chí tôn, chính thức là một kẻ không biết sống chết. Thế nhưng Quân Mạc Tà lại nghĩ: Lệ Tuyệt Thiên hiện tại đang bị thương nặng, hơn nữa vừa rồi gặp nhục nhã không thể nào nhục hơn, tâm tình lúc này của hắn đương nhiên là đang lay động, khó có thể tự chủ, hơn nữa tâm tính cực đoan ngoan độc, càng thêm khó khống chế! Lúc này tự nhiên là càng mắng tàn nhẫn càng tốt. Để Lệ Tuyệt Thiên nghe xong càng thêm túng quẫn!

Nếu như có thể trực tiếp làm cho lão vương bát đản này tức chết, tự nhiên là không có gì tốt bằng, đó là kết cục lý tưởng nhất. Cho dù là không có tức chết, cũng phải khiến hắn nội thương nặng hơn một phần, vì như vậy lúc xuất thủ mới tăng thêm cơ hội thắng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 140: Ngươi Làm Sao Có Thể Vô Si Như Thế?

Quân Mạc Tà dự liệu không sai, hắn mắng to một phen, khi lọt vào lỗ tai của Lệ Tuyệt Thiên, quả thực so với Mai tôn giả hung hăng đánh cho ba quyền còn hữu hiệu hơn! Vốn là đang khống chế được thương thế, lúc này tâm tình kích động, huyền công nghịch chuyển khiến ngũ tạng bị chấn động, mạnh mẽ thổ huyết! Thương thế há lại chỉ chuyển biến xấu một phần?

Quân Mạc Tà dùng ánh mắt băng hàn nhìn Lệ Tuyệt Thiên cuồng phun máu tươi, trong lòng không khỏi dâng lên niềm khoái ý! Lão gia hỏa, lúc này chẳng qua là mới bắt đầu mà thôi! Còn chưa có cho ngươi thưởng thức tư vị của người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh đâu, chờ một lát nữa khiến con trai độc nhất của ngươi chết không toàn thây trước mặt ngươi, xem ngươi thổ huyết như thế nào!

Lệ Đằng Vân, bản thiếu gia đã nói với ngươi rồi, gần đây ngươi có tai ương huyết quang, tránh cũng không tránh được. Ngươi lại còn không tin, chờ xem. Một hồi nữa thiếu gia sẽ chứng minh cho ngươi thấy!

Hôm nay chính là cơ hội ngàn năm có một. Nếu như ta để cho ngươi sống, ta cũng không phải là Quân Mạc Tà nữa!

Xếp đặt đối với Lệ Tuyệt Thiên lần này, lấy công tâm là việc chính, Quân Mạc Tà có thể nói là đã chọn chiến thuật tâm lý cao minh nhất! Hoàn toàn nắm chuẩn nhược điểm trong tính cách của Lệ Tuyệt Thiên, trực tiếp bắt được rồi uy hiếp! Thận trọng từng bước một, chậm rãi tiến sát. Bắt lấy tâm thần hắn lúc không ổn định nhất. Dùng ngôn ngữ một

lần lại một lần công phá tâm lý đối phương, đó cũng chính là điều mình muốn đạt tới!

Khi Quân Mạc Tà chứng kiến Mai tôn giả đột nhiên dữ dội ẩu đả Lệ Tuyệt Thiên, linh cơ khẽ động hắn liền nghĩ ra chiêu thức phá địch này!

Từ khi hắn bắt đầu chửi rủa, mục tiêu đã nhằm thẳng vào Lệ Tuyệt Thiên rồi, thậm chí Phong Tuyết ngân thành cũng chỉ là một cái đệm mà thôi. Cho dù Tiêu Hàn không có nhảy ra nói một câu kia, Quân Mạc Tà vẫn cứ tìm lý do để mắng to!

Đương nhiên Tiêu Hàn ngu ngốc lại dị thường phối hợp nói ra "Người chưa chết còn chưa tính là bại", lại càng khiến Quân Mạc Tà có lý do đầy đủ!

Đồng thời trong lòng Quân Mạc Tà còn có một tâm niệm ngoan độc: phàm là lần này ai tham gia hãm hại Quân gia. Một người ta cũng không bỏ qua!

Vô luận ngươi là ai, vô luận ngươi là có nỗi khổ tâm hay là bị ép buộc! Ngươi đã làm, vậy hãy thừa nhận lửa giận của Tà Quân ta đi!

- Việc hôm nay, khục khục, trận chiến này mặc dù thất bại, thế nhưng cũng không phải là không có nguyên nhân. Đối với tao ngộ mà Quân tướng quân gặp phải, huynh đệ hai người chúng ta đều cảm thấy đồng tình, may mắn là Quân tướng quân phúc lớn mạng lớn, không có tạo thành chuyện khiến thiên cổ hối hận, thật sự là chuyện tốt đáng mừng!

Bố Cuồng Phong tính tình ngay thẳng, hơn nữa hắn từ đầu đến cuối một mực nhìn rõ trận chiến này, trong lòng càng thêm bất mãn! Mà bất mãn nhất chính là Lệ Tuyệt Thiên cùng Phong Tuyết ngân thành!

Bởi vì hắn tận mắt thấy rõ bi kịch của một vị anh hùng, đường xa chạy tới viện trợ, lại bị người kêu tới viện trợ bày mưu hãm hại, thế nhưng người này vẫn làm tận chức trách, có chết cũng không hối hận xông lên chiến đấu!

Tuy có người e sợ dâm uy, không ai giúp đỡ hắn, càng không có người tuân thủ theo hiệu lệnh của hắn, thế nhưng vô luận sống hay chết, hắn đều không có thẹn với lương tâm! Cho dù là đối với người hãm hại hắn, thế nhưng đại cục chiến tranh, chỉ cần có đội ngũ của hắn, hắn vẫn chọn lựa bảo vệ quân đội của mình!

Tất cả người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, nếu như hoàn toàn dựa theo cách bài binh bố trận của Quân Vô Ý, kết cục tuy vẫn thua, thế nhưng dù sao cũng không thê thảm như vậy! Thế nhưng sai lầm này vô luận là thế nào cũng không thể đổ lên đầu Quân Vô Ý!

Tuy biết rõ đây là một cái bẫy. Thế nhưng quân nhân chính là quân nhân, Thống Soái chính là Thống Soái! Quân Vô Ý chính là vì đại lục mà chiến đấu, cho dù có bị người cài bẫy vẫn chiến đấu, đó chính là một người quân nhân ngốc, nhưng là người ngốc khiến người khác bội phục! Làm cho người ta kính ngưỡng!

Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong tuy nói là chứng kiến, thế nhưng Độn Thế Tiên Cung cùng Lệ Tuyệt Thiên cũng có liên lạc qua, cho nên cũng là người hai lòng, Lệ Tuyệt Thiên còn đứng ở đây cũng đồng nghĩa đứng ở bên này của đại lục, thế cho nên, trong lúc hữu ý hay vô ý, khi chứng kiến chuyện này, khiến cho lập trường hai người không ngờ đã xảy ra biến đổi.

Quân Vô Ý vốn cũng không có làm sai, hơn nữa tâm lý mọi người phần lớn đều đồng tình với kẻ yếu. Huống chi Độn Thế Tiên Cung một mực lấy danh nghĩa sứ giả chính nghĩa gán cho mình, cho nên hai người bọn họ trong nhận thức lúc này không ngờ đã đứng về phía Quân Vô Ý.

Cho dù chẳng qua là tạm thời, thế nhưng trước mắt như thế là đủ rồi!

Anh hùng gặp bi kịch, chung quy cũng dễ dàng làm cho người ta thông cảm! Mà Quân Vô Ý chính là người anh hùng ngày hôm nay! Hắn đã trở thành tiêu điểm trong mắt vô số Thần Huyền chí tôn.

- Trận đấu thứ nhất, thiên phạt toàn thắng!

Bố Cuồng Phong nhìn Mai tôn giả, sau đó tiếp tục nói:

- Trận chiến thứ hai, phe Mai tôn giả sẽ cử ai xuất chiến đây?

- Cuộc chiến thứ hai, bên ta sẽ cử Xà Vương ra xuất chiến! Đơn đả độc đấu, các ngươi có thể tùy tiện cử bất cứ kẻ nào ra! Sau khi trận chiến thứ hai kết thúc, vô luận là bên nào thắng bại, trận chiến thứ ba do một mình ta đối chiến với toàn bộ chí tôn cao thủ ở đây! Ta muốn cho các ngươi thua tâm phục khẩu phục!

Mai tôn giả hừ một tiếng, hắc bào nhẹ nhàng du động, nàng liếc mắt nhìn Quân Mạc Tà. Cái nhìn này giống như thực chất khiến Quân Mạc Tà có cảm giác mặt mình như bị kim châm, không ngờ lại xuất hiện cảm giác đau đớn!

- Tôn giả thật sự là có khí phách!

Bố Cuồng Phong mỉm cười nói:

- Thiếu niên kia cũng không tồi, căn cơ rất tốt, tuổi còn nhỏ chưa có phục dược, chưa được Thần Huyền quán thông, lại đã là Ngọc Huyền đỉnh phong! Tiến giai như thế, có thể nói là kỳ tài ngàn năm khó gặp! Tôn giả lúc trước thân cận một phen, chẳng phải là có ý thu nhận làm môn hạ?

Hắn chỉ theo lẽ thường mà hỏi dò một phen, thân thể của Quân Mạc Tà sau khi được thiên địa linh khí cải tạo, tư chất, căn cơ cực tốt, tự nhiên khiến cho mấy vị này nghĩ Mai tôn giả muốn thu Quân Mạc Tà làm môn hạ, Mai tôn giả nhìn thấy là thèm, cũng là lẽ thường, ai biết vừa rồi trải qua quyền đấm cước đá có phải là thủ pháp đặc biệt của Thú Vương muốn khảo thí hay không?

- Hử? Thu làm môn hạ?

Ánh mắt của Mai tôn giả lóe lên, đột nhiên cười nói:

- Đều bị Bố tiên sinh nhìn ra! Không tệ! Bổn tọa xác thực là có ý đó!

"Thu làm môn hạ" Chẳng phải là nói lên mình có thể danh chính ngôn thuận tra tấn tên gia hỏa đáng giận này hay sao? Hơn nữa là mỗi ngày mỗi đêm đều có thể tra tấn, tùy thời đều có thể tra tấn, sau khi nhìn Quân Mạc Tà một cái, Mai tôn giả lần đầu tiên có cảm giác tâm tình thư sướng!

- Ha ha, chúc mừng Mai tôn giả đã thu được đồ đệ tốt! Tin tưởng một thời gian nữa, trong giang hồ sẽ sẽ xuất hiện một vị chí tôn cường giả.

Bố Cuồng Lôi trong ngữ khí có vẻ tiếc hận, cũng xen lẫn hâm mộ. Trong lòng hắn mà nói, Mai tôn giả chính là cao thủ đỉnh phong muốn thu đồ đệ, tiểu tử họ Quân kia còn không khóc lóc chạy tới đồng ý mới lạ? Đây chính là chuyện tình không cần phải suy nghĩ nhiều.

-Ừm, quả thực là chuyện đánh chúc mừng!

Trong lời nói của Mai tôn giả còn mang theo hàm nghĩa khác. Hiện tại cũng không cần phải vội vàng nghĩ đối phó với hắn làm gì, hừ hừ hừ hừ.

Nói xong câu đó, Mai tôn giả kêu lớn một tiếng. Song phương đều triệt binh. Làm cho người ta không nói được lời nào chính là, song phương đang lúc giằng co. Đoan Mộc Siêu Phàm, Tư Không Ám Dạ cùng Đông Phương Vấn Tình đám người phất tay một cái, đám huyền thú trước mắt bọn họ cũng rất lễ phép quơ quơ chân trước, sau đó mới đong đưa cái đuôi bỏ đi...

Đám người thú này hết sức hòa thuận, khiến bọn người trên sường núi đều trợn mắt há mồm, đám người còn sống sau khi vất vả chạy trốn đều rơi lệ đầy mặt.

Thậy là oan uổng khi tiểu tử Quân Mạc Tà này vừa rồi còn hò hét, nói năng hùng hồn, mắng chửi không ra gì, hóa ra là diễn tuồng, lại còn có người ngay cả một cọng tóc cũng không bị tổn thương, đối với chúng ta mà nói thật đúng là hàng thật giá thật chiến đấu a...

Tiêu Hàn cơ hồ thổ huyết, run rẩy chỉ vào Quân Mạc Tà, bi phẫn muốn chết hét lên:

- Nguyên lai, nguyên lai các ngươi thông đồng với nhau, hèn hạ...

- Thông đồng cái con mẹ ngươi! Nói đến hèn hạ so với ngươi còn không bằng một phần nghìn!

Quân Mạc Tà không lưu tình chút nào trách cứ:

- Con mắt nào của ngươi thấy chúng ta thông đồng? Đó gọi là có lễ tiết! Hiểu không? Đánh nhau một hồi lớn như vậy, còn không thể có chút cảm tình sao? Đến lúc chia tay vẫy tay một cái không được à?

- Làm sao vậy? Ngươi còn có mặt mũi để nói à!

Tiêu Hàn bi phẫn không chịu nổi, nói:

- Các ngươi lại có thể làm vậy, cũng chỉ có chết mấy người, cư nhiên còn kêu là cảm tình, ngươi làm sao có thể vô sỉ như vậy được?

- Nói nhảm! Chúng ta chỉ chết mấy người? Ta nhổ vào, chúng ta ít nhất là chết hơn phân nửa nhân thủ, còn các ngươi thì sao? Một người cũng không có chết! Còn có mặt mũi ở trước mặt ta nói hai chữ vô sỉ này?

Quân Mạc Tà trừng tròng mắt đồng dạng rất là oán giận nói:

- Đây chính là nhân mạng đó! Nhân mạng rất quan trọng có hiểu không? Ngươi biết ta phải bồi táng mất bao nhiêu tiền không? Đây chính là con số khổng lồ đó!

Con số khổng lồ? Phí mai táng? Lúc này mà tên gia hỏa này còn nghĩ tới chuyện này a?

- Ngươi ngươi ngươi!

Tiêu Hàn một hơi còn chưa nói hết câu, ngươi người mấy lần mà không nói được, thiếu chút nữa đứt hơi mà ngất.

- Chính thức là ngậm máu phun người! Chính mình sợ chết đào thoát còn muốn vu hãm chúng ta bắt tay thông đồng cùng lão hổ sao? Các ngươi thử đi thông đồng cho ta xem nào?

Quân Mạc Tà không thuận theo, không buông tha giơ chân mắng to:

- Ta xem thường nhất là loại người như ngươi, chính mình không có thành tựu lại đố kỵ với nhân tài, ngươi lại có thể không nói lý lẽ, làm người sao lại có thể vô sỉ đến mức đó?

Tiêu Hàn hét lớn một tiếng, đột nhiên ngửa mặt lên trời sau đó ầm một tiếng ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ các ngươi thông đồng thế nào chúng ta không biết, thế nhưng một màn này trong lòng mọi người đều biết rõ, khẳng định là không phải nói bừa! Chúng ta chưa thấy qua người cùng thông đồng với huyền thú, mà chúng ta cũng chưa từng thấy qua người đánh nhau với huyền thú mà nửa ngày còn chưa chết, cuối cùng lại còn thân mật vẫy tay chào nhau. Càng là kì quan a, trăm ngàn năm chưa thấy qua, nếu quả thực nói các ngươi không thông đồng, vậy giết ta cũng chả tin.

Mọi người đều nghĩ như vậy thế nhưng đều có sáng suốt không có lên tiếng.

Không có nghe tiểu tử này nói sao? Nếu ai còn hoài nghi vậy cứ thử làm xem! Chuyện này tùy tiện là có thể thông đồng được sao? Nếu như tùy tiện có thể thông đồng, ở đây đã sớm cùng được đãi ngộ như Vân Biệt Trần rồi.

Đi thông đồng với một đoàn cửu cấp huyền thú? Thông đồng ở chỗ nào? Rõ ràng là đi đưa thức ăn a! Huyền thú bọn chúng vừa rồi đánh một trận, thể lực tiêu hao rất nhiều, cái bụng còn đang đói meo, lão tử sống

còn chưa đủ đâu! Vừa rồi mới từ trong vòng vây thoát về, còn thiếu chút nữa bị xé nát đó, còn đi nữa à?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 141: Xà Vương Xuất Chiến

Bọn người Tư Không Ám Dạ lúc này đã đi tới, từ rất xa đã nghe được tiếng nói của Quân Mạc Tà, Tư Không Ám Dạ quay đầu lại hướng về Đoan Mộc Siêu Phàm cười, tán thưởng nói:

- Tiểu tử này thật vô sỉ, làm ta nhớ lại ngươi năm đó!

Đoan Mộc Siêu Phàm lập tức giận dữ, liền nắm chặt tay hắn, nói:

- Ta ta sao lại không không không không không...!

Tư Không Ám Dạ vội vàng nhấc tay đầu hàng, cười đến nỗi ra nước mắt, thống khổ nói:

- Ta sai rồi đại ca, ta không nên dây vào ngài, nghe ngài nói chuyện thật sự là quá thống khổ đi, ta sẽ sửa! Còn không được sao? DKM, cái tật xấu này mấy thập niên gần đây ta cũng không có sửa được!

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, Đông Phương Vấn Tình phụ giúp Quân Vô Ý đẩy xe lăn, đứng ở trước mặt Quân Mạc Tà.

Quân Vô Ý hơi mỉm cười nhìn cháu mình, nhẹ hỏi một tiếng:

- Ngươi?

Quân Mạc Tà hì hì cười nói:

- Tam thúc ngài thực sự là quá thần dũng, đơn thương độc mã địch vài đầu huyền thú cửu cấp đỉnh phong, cuối cùng còn lành lặn trở về,

ngay cả thở gấp cũng không có, khó được nhất chính là từ đầu tới cuối đều ngồi ở trên xe lăn không hề di động a, cháu thật bội phục, tâm phục khẩu phục.

- Tiểu quỷ này!

Quân Vô Ý trừng mắt nhìn hắn, hừ một tiếng, cũng không hỏi nữa. Trong lòng hắn biết chuyện này không thể thoát khỏi quan hệ với Quân Mạc Tà, thế nhưng cũng không muốn hỏi lại, chuyện này cũng không thể trực tiếp hỏi được. Nhất là ở một nơi phức tạp này, thứ hai ở trong lòng Quân Vô Ý đã xác nhận chuyện này là do Quân Mạc Tà sắp đặt, thế nhưng đến tột cùng là làm như thế nào, đó là bí mật của Quân Mạc Tà, nếu như là bí mật, vậy càng ít người biết càng tốt!

Có một số việc nên biết, còn một số việc không nên biết chính là quên đi vậy!

Cho nên Quân Vô Ý lựa chọn cách không hỏi.

Thế nhưng Quân Vô Ý cũng rất kiêu ngạo, bởi vì chính là cháu của hắn đã sáng tạo ra kỳ tích! Trừ cháu của mình ra, Quân Vô Ý tuyệt đối sẽ không tin bất cứ người nào có thể làm được chuyện này!

Thế nhưng chỉ với chuyện này cũng có thể nói là có một không hai trong thiên hạ rồi!

Lúc này, trên chiến trường đã không thể tìm được một mảnh đất trống.

Mảnh đất ở chính giữa xuất hiện một vị lục y nữ tử thiên kiều bá mị, giống như một đóa ngọc lan nơi u cốc, lẳng lặng mà đứng. Vị thiếu nữ này không chỉ có vóc người quốc sắc thiên hương, càng khó có được chính là, trên người của nàng tự nhiên sinh ra một loại khí chất dịu dàng.

Dáng người nóng bỏng, trước sau lồi lõm, eo thon mảnh khảnh, tựa hồ như chỉ khẽ động cũng có thể bẻ gãy, dáng người như vậy, nếu như tại

trên người một cô gái bình thường. Ấn tượng đầu tiên của mọi người chính là" Nhân gian vưu vật!

Thế nhưng ở trên người thiếu nữ này lại hoàn toàn bất đồng! Ngược lại cảm thấy rất đáng yêu, rất nóng bỏng, rất hấp dẫn...

Một đôi mắt thanh tịnh như nước, ngũ quan xinh xắn, làn gió đưa những lọn tóc mai nhẹ nhàng quét qua làm cho người ta càng cảm giác như phiêu phiêu dục tiên. Nhìn thoáng qua là đã yêu. Khuôn mặt lục y thiếu nữ này còn mang nét thanh thuần, tựa hồ như thuần khiết không hiểu sự đời, càng làm cho người ta có một loại cảm giác mãnh liệt muốn tới che chở!

Xà Vương!

Một vị tuyệt sắc thiếu nữ thanh tú trong thiên địa mặt mày như vẽ, thanh lệ thoát tục, sao có thể giống như vị chủ quản vạn độc, thủ đoạn tàn nhẫn trong truyền thuyết, là Xà Vương một trong những Huyền Thú vương giả thiên phạt? Cái này căn bản là khác nhau một trời một vực!

Thế nhưng, thật sự chính là nàng ta!

Vị lục y thiếu nữ này chính là một trong những mười hai vị Thú Vương của Thiên Phạt sâm lâm, Xà Vương! Cũng là vị chủ quản vạn độc chi vương, là một vị vương giả cực kỳ đáng sợ trong Thiên Phạt sâm lâm, Xà Vương Thiên Tầm!

Quân Mạc Tà thật có chút bất ngờ, bởi vì Mai tôn giả lại không phái ra người mạnh nhất là Thú Vương Hạc Vương Hạc Trùng Tiêu, mà lại phái ra Xà Vương! Chẳng lẽ Xà Vương Thiên Tầm lại có bản lĩnh thắng được Hạc Vương sao? Hoặc là dùng độc để chiến thắng? Quân Mạc Tà nghĩ một lát sau đó cảm thấy khả năng này không lớn.

Phải biết rằng Xà Vương mặc dù là độc vương, vạn độc chi vương, thế nhưng đối thủ của nàng chính là một trong những bát đại chí tôn được đại lục công nhận! Mà một khi đã đạt tới trình độ huyền công bậc

này, mặc dù không thể nói là bách độc bất xâm, chư tà bất nhập cảnh giới, thế nhưng dùng độc căn bản cũng không có tác dụng gì.

Nói thêm một chút nữa, bất kì một cao thủ nào trong bát đại trí tôn cũng đều đa mưu túc trí, kinh nghiệm chiến đấu hết sức phong phú, bọn họ đối với sự uy hiếp của đám độc vật đều biết rõ, chỉ sợ không đợi địch nhân xuất thủ, bản thân đã sớm nghĩ cách khắc phục rồi.

Cho nên, mặc dù có tuyệt độc trí mệnh cũng có tác dụng gì? Mặc dù những thứ độc này trong truyền thuyết có đề cập tới tiếp xúc là vong mạng, thế nhưng đối với chí tôn cấp cường giả mà nói hiệu lực cũng chỉ thường thường mà thôi!

Đại lục sau một hồi khẩn trương thương nghị, liền phái ra một người hắc ảnh đi ra, đứng đối diện với Xà Vương. Không ngoài dự đoán của Quân Mạc Tà, phương diện đại lục đã phái ra chính là lãnh huyết chí tôn Lệ Vô Bi!

Người này đúng là người trong dự liệu của Quân đại thiếu, nhưng Lệ Vô Bi ở trong lòng Quân Mạc Tà thật ra không phải là nhân tuyển tốt, người tốt nhất chính là Ưng Bác Không, lấy một thân tuyệt độc của đối thủ, tối lợi hại chính là dùng kỹ năng tốc chiến tốc thắng, càng linh hoạt càng tốt.

Tổng hợp lại những điều này chính là ưu thế của Ưng Bác Không, không ai có thể hơn được, huống chi Ưng Bác Không còn có phi ưng thân pháp, đối phó với Xà Vương đúng là thiên địch! Ưng ăn xà!

Điểm này Quân Mạc Tà có thể nghĩ đến, đám người của đại lục Thạch Trường Tiếu cũng muốn để Ưng Bác Không xuất chiến, thế nhưng bọn họ lại không dám liều lĩnh, thế cục lúc này đã rõ ràng, ba trận thắng thua, đại lục đã thua một trận, nếu như thất bại thêm một lần nữa. Vậy trận thứ ba cũng khỏi cần đánh nữa.

Mà Ưng Bác Không lại không vừa mắt với phụ tử Lệ Tuyệt Thiên, hắn rõ ràng là có quan hệ mật thiết với Quân đại thiếu, lần này Quân gia

xuất chiến, quân đội có thể nói là gần như trở ra toàn bộ, về phương diện có hòa hảo với thiên phạt hay không, trong lòng mọi người ở đây đều rõ.

Dựa vào vận khí sao? Ba trăm người đều có vận khí tốt như vậy sao? Toàn bộ đều được ông trời chiếu cố? Chỉ có kẻ ngu mới tin chuyện này.

Tuy tất cả mọi người đều tin tưởng Quân gia, tin tưởng Ưng Bác Không sẽ không bởi vì lợi mà bán đứng đại lục, thế nhưng nếu vạn nhất thì sao? Ai có thể gánh được trách nhiệm này? Cho nên liên quân đại lục đều không muốn đi trên sợi dây thép, đều lựa chọn Lệ Vô Bi xuất chiến!

Cũng phải nói, bàn về huyền công, hắn so với Ưng Bác Không còn hùng hậu hơn.

Song phương đã tuyển xong người xuất chiến, liên quân đại lục chí tôn đứng thứ năm đấu với thiên phạt Thú Vương vạn độc Xà Vương, Thiên Tầm!

Đúng lúc này, đột nhiên Thiên Phạt sâm lâm từ đối diện lóe lên một thân ảnh, chỉ để lại một đạo tàn ảnh, giống như tia chớp hướng về bên này, chạy tới trước mặt Quân Vô Ý cùng Đông Phương Vấn Tình, sau đó bắt được Quân Mạc Tà ở giữa hai người, sau đó giống như hành vân lưu thủy cực tốc lui về, chỉ lưu lại một chuỗi tàn ảnh!

Trên chiến trường bỗng xuất hiện hai đạo tàn ảnh thật dài, xếp thành một hàng gần như song song, tựa như là đội hình thẳng tắp do binh sĩ đứng nghiêm, sau đó biến mất!

- Thiên tiên hóa thân, ngàn thiên huyễn ảnh! Thiên Địa Tù Lung!

Lôi Bạo Vũ, Bố Cuồng Phong đồng thời kinh hô. Đối với thủ đoạn vô cùng cao thâm của người đứng đầu thiên phạt, tự đáy lòng hai người dâng lên cảm giác khiếp sợ!

Vị Mai tôn giả này còn có bao nhiêu công phu chưa tung ra đây? Chẳng lẽ thực lực của nàng đã ngang hàng với người đứng đầu Độn Thế

Tiên Cung hay sao?

Thế nhưng...Trong thiên phạt còn có. Hai người gian nan nuốt một ngụm nước miếng.

Mai tôn giả dùng chiêu thức này bắt lấy Quân Mạc Tà, đúng là chiêu thức lúc trước dùng để đối phó với Lệ Tuyệt Thiên, Thiên Địa Tù Lung! Đối với việc Quân Mạc Tà có thể vô thanh vô tức biến mất trong tay mình, Mai tôn giả mặc dù rất khó hiểu, thế nhưng có thể đoán ra đó là một loại bí thuật.

Lại nghĩ tới, Quân đại thiếu rất có khả năng là đệ tử của vị cao nhân thần bí kia, cho nên mới có thủ đoạn này, mà đối mặt với bí thuật thần bí như thế, chính mình còn không hiểu được, thậm chí ngay cả mình còn không làm được, thế nhưng Quân đại thiếu lại làm được!

Cho nên Mai tôn giả lần này bắt Quân Mạc Tà dứt khoát vận dụng Thiên Địa Tù Lung có thể nhốt được bất kỳ thứ gì! Lúc trước sở dĩ để hắn bất ngờ bỏ đi là do mình dùng lực hơi ít, căn bản nghĩ giết gà không cần dùng đao mổ trâu, hiện tại nếu như xác nhận tiểu tử này có ý đồ bỏ đi, có công phu Thiên Hạ Vô Song chạy trối chết, tự nhiên muốn toàn lực xuất thủ, trực tiếp nắm chắc hắn, trở về quần thú bên này, để hắn ở bên cạnh mình, cho cái mông của hắn chạm vào mặt đất!

Bịch một tiếng, cái mông của Quân Mạc Tà truyền tới từng trận đau đớn, vạn hạnh là mặt đất không có hòn đá nào, nếu không chẳng phải là bị nở hoa hay sao?

Quân Vô Ý nhíu mày, Đông Phương Vấn Tình vội vàng ghé vào lỗ tai hắn nói:

- Vừa mới xuất thủ chính là người đứng đầu thiên phạt đó, có thể là hắn cảm thấy tư chất của Mạc Tà hơn người, cho nên mới thu Mạc Tà làm đồ đệ, việc này đối với Mạc Tà mà nói, là phúc không phải họa, an tâm một chút chớ có nóng vội!

Quân Vô Ý a một tiếng, ánh mắt lại tràn đầy lo lắng, thế nhưng hắn cũng rõ, đối mặt với đệ nhất nhân của thiên phạt cường thế như vậy, chính mình cũng hoàn toàn bất lực, chỉ có thể cầu trời cho cháu mình được an toàn mà thôi!

Cũng chẳng ai ngờ được, Mai tôn giả đột nhiên lại xuất thủ! Thậm chí ngay cả Quân Mạc Tà cũng không ngờ được. Đợi đến khi hắn kịp phản ứng đã phát hiện toàn thân mình không thể động đậy, cuối cùng, tâm ý khẽ động, định chui vào Hồng Quân Tháp, thế nhưng thần trí vẫn câu thông được với Hồng Quân Tháp, mà bản thân lại không nhúc nhích được.

Chính thức là bị nhốt a!

Mai tôn giả này có thể phong tỏa thiên địa linh khí tạo thành Thiên Địa Tù Lung, khiến Quân Mạc Tà trực tiếp bị nắm. Thần thức có thể tiến vào mà thân thể không thể vào! Trong lòng Quân Mạc Tà rất hận! Lão bất tử này thật là đáng chết, cứ thích đối phó với ta, rốt cuộc là có dụng ý gì?

Ta đâu có đắc tội với hắn? Vì sao cứ nhất khoát không buông tha cho mình! Chẳng lẽ ngược đãi lão tử đã thành nghiện? Thật là một tên cuồng đãi sao? Nhưng ta là mặt hàng gì chứ, ở đây có nhiều Thần Huyền chí tôn như vậy, sao ngươi cứ phải nhằm vào ta? Vì sao? Quân Mạc Tà trăm mối vẫn không thể giải thích được.

- Thành thật một chút cho ta, ngoan ngoãn ngồi yên không nên cử động! Nếu không ngươi sẽ không dễ chịu như bây giờ đâu!

Mai tôn giả ở phía sau hắn đá một cước lên mông hắn. Vị trí lại là ở phía sau lưng Quân Mạc Tà, cho nên người khác không có phát hiện ra. Quân Mạc Tà đột nhiên bị ăn một cước, đau tới tận tim, thế nhưng cũng không dám nhúc nhích, trên mặt lại xuất hiện nụ cười mỉm.

Hảo hán không thèm để ý thiệt thòi trước mắt, ngươi cứ chờ đó!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 142: Đại Chiến Lệ Vô Bi

Thiên Địa Tù Lung của Mai tôn giả quả nhiên là quỷ thần khó lường.

"Ta muốn động cũng không động được a." Quân Mạc Tà thầm mắng trong lòng, thế nhưng bề ngoài hắn lại mỉm cười nhìn Mai tôn giả, quả thực lúc này hắn muốn động cũng không thể động.

Rầm rầm rầm, lại ba cước nữa đá lên mông Quân Mạc Tà. Trong lòng Quân Mạc Tà đã hận tới ngút trời, cơ hồ muốn nổ mạnh! Ngươi sao có thể đá như vậy chứ? Ngươi là lão già biến thái!

Hắn lại không biết, cái miệng nhỏ nhắn của Mai tôn giả dấu sau chiếc khăn đã sớm dẩu lên, nặng nề nhắc lại:

- Ta sẽ tập cho ngươi mỗi ngày cứ thế mà chịu đòn! Ta sẽ nặn, nặn ngươi! Ngươi chính là tên hỗn đản đáng giận! Xem ta đùa chết ngươi như thế nào đi!

Một bên lặng lặng cảnh cáo, một bên không ngừng tung cước, càng đá càng nghiền, nhắc một câu lại đá một cước. Trong khi Xà Vương cùng lãnh huyết chí tôn còn chưa có bắt đầu quyết đấu, cái mông của Quân Mạc Tà cơ hồ đã sưng phù lên, cơ hồ như đội khố mà ra.

Đông Phương Vấn Tình đối diện lại yên tâm cười nói:

- Ngươi xem, Mạc Tà thủy chung vẫn đang mỉm cười, xem ra hắn gặp chuyện tốt rồi.

Quân Vô Ý chú mục nhìn lại, rốt cục mới yên tâm vui mừng cười nói:

- Tiểu tử này thật sự là có phúc lớn mạng lớn, tiền bối cao nhân bực này không ngờ lại nhìn trúng hắn, điều này thực sự là may mắn, là may mắn của Quân gia.

- Đúng vậy, nhìn hắn cười trông rất sung sướng, phỏng chừng Mai tôn giả cho hắn không ít chỗ tốt!

Đông Phương Vấn Đao vân vê cằm, hắc hắc cười nói.

- Nói nhảm, nếu như là ta, ta cũng sẽ cười không khép miệng lại được, người này so với cao nhân cường giả cấp chí tôn còn cao hơn a!

Đông Phương Vấn Kiếm trợn mắt liếc chính Tam đệ của mình. Điều này còn phải nói sao? Thiếu niên tuổi còn trẻ như vậy đã được một vị tuyệt đại cường giả ưu ái như thế, há có thể khó chịu?

Tại sao khi ta còn trẻ lại không có vận khí tốt như vậy chứ? Huynh đệ ba người đều có chút ghen ghét thầm nghĩ. Tiểu tử này dù sao cũng kế thừa một phần huyết thống của chúng ta nên mới được như vậy a.

Bọn họ lại không biết, Quân Mạc Tà hiện tại quả thật là "Sướng" cơ hồ đều "Sướng" muốn chết, chính thức là thống khổ, cái mông không ngừng bị đá, cả người uốn éo sớm đã đỏ hồng lên, quả thực là đau tới tận tim, thế nhưng hết lần này tới lần khác phải làm ra khuôn mặt cười này.

Nếu như đám người cữu cữu biết được Quân Mạc Tà hiện tại chính là "sướng" như vậy. Đảm bảo bọn họ sẽ không còn ghen ghét nữa.

Quân Mạc Tà rõ ràng cảm thấy, cái mông của mình trong khoảng thời gian ngắn này giống như là quả cầu được bơm căng khí phồng lên, trọn vẹn to gấp đôi! Hơn nữa nó lại không ngừng phát triển.

Cái này mà còn là cái mông nữa sao? Đây trực tiếp gọi là nhiệt khí cầu đi cho xong. Ca cứ như vậy ngồi trên bình địa, chậm rãi có một loại cảm giác mình được nâng lên a.

Ngay tại lúc này, chiến trường cũng đã có chút động tĩnh.

- Lãnh huyết chí tôn Lệ Vô Bi?

Thanh âm của Xà Vương Thiên Tầm dị thường thanh thúy dễ nghe, thậm chí lại còn chứa một cảm giác dịu dàng, đôi mắt to như nhiếp hồn kia rất là hiếu kỳ cùng khờ dại hỏi.

Thần thái này, động tác này, rõ ràng chính là của tiểu cô nương không hiểu sự đời, sau khi gặp người lạ lại thẹn thùng cùng sợ hãi mà hỏi. Cơ hồ đám người tại chiến trường trong lòng đều dâng lên một loại xúc động: Muốn đi lên xoa xoa đầu nàng, khen một câu: tiểu cô nương rất láu lỉnh, đừng sợ, ca sẽ đi mua kẹo đường cho muội ăn.

Nhưng đối với Lệ Vô Bi lại tuyệt không dám nghĩ như vậy!

Ngoại trừ thiên phạt Thú Vương Mai tôn giả ra, những Thú Vương khác tu vi huyền công xác thực đều kém xa bát đại chí tôn, sở dĩ có thể nổi danh cùng bát đại chí tôn là vì chúng nó mỗi một người đều có thân thể cường hãn tới cực điểm! Đả kích vật lý đối với bọn họ căn bản chỉ là gãi ngứa mà thôi!

Bằng vào thân thể vô cùng cường hoành, cho dù là huyền công hơi kém một chút cũng có thể đứng ngang hàng với bát đại chí tôn, hơn nữa lại có thủ đoạn âm độc xuất quỷ nhập thần, chính mình ngày hôm nay rơi xuống rãnh cũng không phải là không có khả năng!

Tiểu cô nương trước mắt này tuy nhìn như nũng nịu, yếu đuối không chịu nổi một kích. Quả thực phấn nộn giống như một túi nước, thế nhưng Lệ Vô Bi rõ ràng biết, bản thể của tiểu cô nương này chính là một Xà Vương a!

Hơn nữa lại là một kẻ âm độc nhất trong Thiên Phạt sâm lâm!

Quả đấm của mình nếu đánh trên người nàng, chỉ sợ cũng chỉ da thịt hơi hồng lên mà thôi, còn nếu như để nàng đánh lên người mình, bản thân mình có dám đỡ không?

- Là Xà Vương các hạ sao? Ngưỡng một đã lâu!

Lệ Vô Bi như lâm đại địch, tay vừa lộn, hàn quang lấp lánh không ngờ hiện ra một thanh đao răng cưa hình thù kỳ quái! Một mặt bóng loáng phát ra hàn quang khiếp người. Hiển nhiên là một thanh lợi khí chém sắt như chém bùn, mặt khác lại giống như là răng lược, răng cưa dày đặc, đây chính là một thanh lợi khí, còn là một thanh hung khí nữa! Khi chứng kiến chuôi binh khí này, Quân Mạc Tà rốt cục cũng sáng tỏ. Nguyên lai sở dĩ để Lệ Vô Bi xuất hiện, ngoại trừ lý do bất đắc dĩ kia ra, còn có một lý do khác nữa, là do hắn có thanh bảo đao này! Đối phó với da thịt cực dày đao thương bất nhập của đám huyền thú, chuôi đao này của Lệ Vô Bi hiển nhiên có lực sát thương cực lớn! Nhất là răng cưa lại càng là khắc tinh của Xà Vương!

Xà Vương Thiên Tầm hơi e sợ đứng đó, bộ dáng lại có phần điềm đạm đáng yêu, tựa hồ như rất kinh ngạc kêu lên một tiếng:

- Lệ chí tôn, hung khí này thật đáng sợ, ngài có thể tàn nhẫn như vậy sao?

Nói xong nàng liền dùng tay bưng kín khuôn mặt.

Toàn thân Quân Mạc Tà lúc này cũng chỉ còn hai con mắt là có thể chuyển động, tự nhiên là muốn lợi dụng cho thật tốt, lúc này liền thấy được, một bộ quần áo này của Xà Vương Thiên Tầm, rất rất chật, cũng hợp với vóc người nàng, thế nhưng ống tay áo lại thực sự rất rộng, cơ hồ là muốn rủ xuống mặt đất!

Có điểm cổ quái! Tuyệt đối là cổ quái!

Quả nhiên theo những lời này của Xà Vương, Lệ Vô Bi nặng nề hừ một tiếng, cấp tốc nghiêng người, Trường Đao trong tay dị thường nhanh chóng bổ ra một đạo thập tự đao hoa, phảng phất như hai đạo thiểm điện tương giao trên không trung, xuy xuy hai tiếng, hai con rắn nhỏ như cái đũa ngũ sắc bị chém thành bốn đoạn, vặn vẹo thống khổ trên mặt đất.

- Quả nhiên là Xà Vương! Không hổ với cái danh là âm độc!

Lệ Vô Bi tức giận hừ một tiếng, khuôn mặt đen sì có chút hơi trắng, hai con độc xà, cư nhiên là loại cực độc Thất Thải Nương Tử! Nếu như chí tôn cường giả bị cắn một ngụm, mặc dù không mất mạng, thé nhưng cũng ngất ngây một hồi.

Tuy chỉ là tê tê trong thời gian một hai lần hô hấp, thế nhưng đối với loại cường giả như Xà Vương mà nói, điều đó cũng đủ giết chết mình một trăm lần, chính xác là có thể làm được điều đó.

- Oan uổng quá, người ta không có làm gì mà!

Xà Vương Thiên Tầm cười duyên một tiếng:

- A, đó là cái gì vậy, thật là đáng sợ!

Nàng nhìn hai con độc xà trên mặt đất, con mắt mở thật to, tỏ vẻ rất là giật mình kinh hãi.

Lệ Vô Bi dựng đứng cương đao lên "Phanh" một tiếng hạ xuống, lại đập chết một con rắn nữa. Tốc độ của con rắn này càng nhanh hơn trước, hơn nữa lại nhằm vào chỗ hiểm trên cổ họng của Lệ Vô Bi, điểm chết người nhất chính là nó vô thanh vô tức di chuyển, dưới ánh mặt trời lại không có nửa điểm phản quang! Vị Xà Vương này tiến công quả nhiên là khó lòng phòng bị, trong lúc thản nhiên nói chuyện lại có thể vô thanh vô tức hạ tuyệt độc sát thủ.

Quân Mạc Tà thấy vậy, sau lưng bỗng mát lạnh, chính thức người không thể xem bề ngoài, nước thì không thể đem cân đo a.

Nhìn tiểu nha đầu này vừa thanh thuần vừa đáng yêu, lại khờ dại thuần khiết, cả người dường như là vô hại, ai cũng không thể đoán được trong nháy mắt nàng lại ra tay độc ác như vậy! Thật sự là điển hình của loài dế, lén lút đào hang! Lương tâm thật khó dò.

Trên chiến trường lúc này, tình thế lại một lần nữa phát sinh biến hóa.

Cái eo nhỏ nhắn của Xà Vương uốn éo, thân thể uyển chuyển nhanh chóng chuyển động, đột nhiên hai ống tay áo đồng thời vung lên, một thoáng thời gian, đột nhiên một thân ảnh giống như lục sắc cự long từ trong tay áo của nàng phi ra, trong nháy mắt đã dài tới bảy trượng, quả nhiên là không thể tưởng tượng! Kình phong gào thét, chiến trường lập tức biến thành hải dương lục sắc, triệt để bao phủ lấy lãnh huyết chí tôn Lệ Vô Bi.

Đây mới chính thức là lúc Xà Vương biểu hiện thực lực!

Một màn lúc trước cũng chỉ là dạo đầu.

Thân ảnh màu đen của Lệ Vô Bi tựa như một khối đá ngầm nhô lên trên mặt biển rộng mênh mông, khuôn mặt hắn trở lên hàn lãnh, lù lù bất động! Chính thức giống như một cột đá chặn giữa dòng nước.

Một tiếng gào thét trầm thấp vang lên, thế công của Xà Vương vẫn không dừng lại, càng thêm hung mãnh dị thường. Đột nhiên thân thể tinh xảo lăng không bay lên, nhẹ nhàng nhảy múa giống như Lăng Ba tiên tử giữa hải dương lục sắc!

Ngọc thủ nhẹ nhàng giương ra, vô số điểm hàn tinh lóe lên rồi biến mất, sau đó từng điểm hàn tinh lại xuất hiện, toàn bộ không chút rơi vãi hướng tới Lệ Vô Bi. Thế nhưng khi ngọc thủ của vị Xà Vương này lại vung hàn tinh lên, thần thái trên khuôn mặt không hề biến đổi vẫn rất thuần khiết, gióng như là trẻ con chơi một trò chơi thú vị không biết mệt mỏi vậy!

Tựa hồ như nàng hoàn toàn không ngờ tới mình chỉ khẽ vung ra một chút hàn tinh đã khiến núi đá thổ địa dưới chân bị nhiễm độc thành vùng đất chết.

Lệ Vô Bi rốt cục không thèm cố thủ nữa, hắn quay mặt về phía Xà Vương đang mãnh liệt tấn công, lãnh huyết chí tôn rốt cuộc cũng tung ra chiêu bí mật. Một tiếng hét trầm ổn vang lên, trường đao giăng khắp nơi, đao khí lẫm nhiên, mang theo sức công phá mãnh liệt, đồng dạng là một

lãng hoa ngân bạch sắc chậm rãi thoát ra khỏi bích lục chi hải, cuồn cuộn mà xông lên.

Đao khí tung hoàng xông lên tận trời, vài người chí tôn đang quan sát ở bốn phía đồng thời vận khởi huyền công phòng ngự, đều một mực bảo vệ lấy bản thân, nếu để cho đao khí của Lệ Vô Bi xuyên thấu qua phòng ngự của bọn hắn chui vào trong người, chỉ sợ cũng sẽ giống như mãnh long quá giang bị chém phụt ra một búng máu! Còn chưa làm thương tổn người khác đã khiến người nhà bị thương trước quả là điều không hay!

Lệ Vô Bi chiếm cứ địa lợi, cuồn cuộn phản công, Xà Vương Thiên Tầm lại một mực khống chế trên bầu trời, một đôi chân bạch ngọc càng lúc càng nhanh, bộ dạng thoải mái dần dần biến thành trầm ổn. Cánh tay ngọc trong lúc huy vũ, hàn tinh nối thành một mảnh tuôn rơi xuống bên dưới, càng về sau lại càng nhiều rồi tụ thành một mảng, trở thành một luồng sóng hàn quang!

Trên chiến trường, nguyên bản chính là nơi hung hiểm nhất, lúc này biến thành từng đoàn bích lục nhảy múa vô cùng vui mắt, một mảnh ngân bạch lãng hoa không ngừng bày ra, trên bầu trời lại xuất hiện một luồng sóng hàn quang không ngừng tuôn trào, quả thực chính là khung cảnh tuyệt mỹ!

Bất kì một người nào chứng kiến cảnh này, tuy biết rõ là sát khí dày đặc, thế nhưng vẫn cảm thấy vui vẻ thoải mái!

Cảnh sắc bực này, quả thực không thuộc về nhân gian nữa!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 143: Trận Chiến Thứ Ba

Đột nhiên Lệ Vô Bi kêu to một tiếng, thân ảnh đen kịt mang theo ngân bạch đao cuồn cuộn bùng lên ngút trời. Giống như là trong biển rộng đột nhiên tuôn ra một đạo suối phun khổng lồ, dương quang sáng chói chiếu rọi xuống, phóng xạ ra vạn đạo hào quang, lực lượng cực đại không gì địch nổi, khi phát không thể lùi, hung hăng vọt lên trời!

- Trận chiến chính thức bây giờ mới bắt đầu a!

Không biết là ai đã nhỏ giọng lên tiếng, mọi người ở đây đồng thời ngưng thần không hề nháy mắt nhìn qua.

Quân Mạc Tà ngưng trọng nhìn tới, trong chốc lát đau đớn trên cơ thể cũng quên mất.

Xà Vương cùng lãnh huyết chí tôn liên tục biến hóa chiêu thức, thân pháp tiến thôi vùn vụt, như thiểm điện lần lượt lướt qua trong mắt hắn, trong lòng hắn cũng chậm rãi lưu giữ, những chiêu thức này cũng giúp mình ấn chứng không ít.

Về phương diện thiên phạt, Hùng Khai Sơn cùng Hạc Trùng Tiêu đồng thời duỗi dài cổ ra mà nhìn, Quân Mạc Tà rõ ràng cảm thấy Mai tôn giả ở sau lưng đang hung hăng véo mạnh lên hông mình, sau đó xoay tròn, một thoáng Quân Mạc Tà đau đớn đến độ linh hồn cũng phải run rẩy, sao lại véo người ta như vậy chứ, thủ đoạn này sao lại giống như của nữ nhân vậy?

Nhưng mà Quân Mạc Tà đột nhiên ý thức được, chẳng lẽ Xà Vương đối mặt với Lệ Vô Bi lại gặp nguy hiểm? Bằng không vì sao ba vị thú vương này đều khẩn trương như vậy?

Thế nhưng thấy Xà Vương vẫn ung dung đối phó, dường như có thể vượt qua cửa ải này mà!

Nghĩ tới đây Quân Mạc Tà bất chấp đau đớn mở to hai mắt nhìn lại.

Đúng lúc này, Xà Vương Thiên Tầm mãnh liệt quát một tiếng, thân thể mảnh mai khéo léo xoay tròn, lục sắc hải dương ở dưới đất lập tức biến mất không thấy, một đạo cột sáng lục sắc sáng chói thẳng tắp bay lên không trung!

Một đạo màu trắng bạc tròn tròn giống như đao tháp bọc lấy thân ảnh màu đen mơ hồ, mang theo thanh âm gào thét bén nhọn. Âm lượng giống như xé nát thiên địa, giống như một đầu rồng bị trói buộc đột nhiên từ dưới đất thoát ra, như bóng với hình đuổi theo. Sau đó phát sáng giống như mặt trời chiếu sáng.

Cường quang không gì sánh kịp khiến tất cả khuôn mặt của mọi người bị phản quang trắng bệch như xác chết!

- Người đao hợp nhất! Nhưng trên ý nghĩa lại không giống như người đao hợp nhất theo lẽ thường!

Quân Mạc Tà trong lòng khiếp sợ kêu lên:

- Đây là đem tinh khí thần đao trong người hợp lại thành chí cường đao pháp! Không thể tưởng được lãnh huyết chí tôn Lệ Vô Bi còn có con át chủ bài bực này!

Thế nhưng sau đó Quân Mạc Tà lại nghĩ: Lệ Vô Bi thân là một trong những bát đại chí tôn, có con át chủ bài như vậy cũng tính là hợp lý! Nhưng mà tiểu cô nương kia thật đúng là rơi vào nguy hiểm rồi!

Xà Vương trên bầu trời ngửa đầu lên trời giận giữ hét lên, thanh âm bén nhọn phá mây xuyên không, khiến thiên thiên vạn vạn huyền thú phụ cận nhất tề cúi đầu! Ngay sau đó, nàng ở trên không trung quay cuồng một cái, đột nhiên hóa thành một đoàn hàn tinh cự đại xông xuống!

Giống như là hai lưu tinh ở rất xa, lúc này ở hai nơi xuất phát, thời khắc này sắp đâm vào nhau!

Kình phong gào thét, ngàn vạn người ở phía dưới quan sát đều ngừng hô hấp.

Một tiếng kêu du dương thanh lệ, cùng một tiếng rống nặng nề đồng thời phát ra, oanh một tiếng, hai luồng quang thải hung hăng đụng vào nhau!

Sau đó thanh âm va chạm không ngừng vang lên. Giống như hoả tiễn không ngừng nổ vang, khiến đại địa không ngừng chấn động, bầu trời như có muôn ngàn quả pháo hoa đồng thời được bắn lên. Không trung từ mười trượng trở lên tựa hồ trong thời khắc này lâm vào hắc ám, chỉ có những tia sáng thất thải không ngừng chập chờn phát sáng.

Quân Mạc Tà rất thích chí, giống như là được về với kiếp trước ở địa cầu, đúng là cảnh tượng bắn pháo hoa thường thấy.

- Bất phân thắng bại!

Không trung còn đang kịch liệt chấn động, dưới mặt đất, Lôi Bạo Vũ, Bố Cuồng Phong cùng Mai tôn giả đám người đồng thời đưa ra kết luận.

Ầm ầm một tiếng vang lớn, hai người xuyên qua nhau, ngân bạch đao trụ liên tục duy trì phòng tới không trung, giống như sao chổi mang theo cái đuôi thật dài bắn ra, hàn quang màu đen gấp gáp phóng xuống đất!

Đồng thời trên không trung huyết vũ bay lả tả, vô số độc xà to cỡ chiếc đũa lốp bốp bành bạch rơi xuống! Tạo thành một tầng ở giữa chiến trường.

Trời biết vị Xà Vương dáng người mảnh mai này làm cách nào có thể đem đám độc xà này lên không trung đùa giỡn với Lệ Vô Bi.

Bịch một tiếng, Xà Vương Thiên Tầm xoay người rơi xuống mặt đất, sau đó dư lực không dứt, thân thể liên tiếp lùi lại phía sau vài chục bước, rốt cục mới đứng lại, khóe miệng chậm rãi tràn ra một tia máu tím nhạt, sắc mặt tái nhợt. Lục y trên người rách tả tơi, lộ ra từng đạo vết đao, một đôi cáng tay tuyết trắng cứ như vậy lộ ra trước mắt mọi người. Ống tay áo rộng thùng thình lúc trước biến thành một đoàn hồ điệp bay đầy trời.

Xoạt một thanh âm vang lên, Lệ Vô Bi chậm rãi rơi xuống, mũi chân chĩa xuống đất. Hai chân mềm nhũn miễn cưỡng đứng vững. Bộ dáng của hắn chật vật hơn một chút, một bộ hắc bào dính đầy đầu rắn, sớm đã bị cắt vụn, cũng không thiếu chỗ bị tổn thương. Tựa hồ như bị binh khí vạch phá, tóc rối tung, giống như ăn mày, khóe miệng chảy ra một tia máu đỏ thẫm, khuôn mặt lạnh lẽo như đá đỏ bừng, giống như uống rượu, trong nháy mắt lại biến thành trắng bệch giống như tuyết, tiếp đó lại là màu hồng, sắc mặt chuyển biến nhiều lần, cuối cùng mới biến thành tái nhợt.

Ngang sức ngang tài!

Hai người đứng đối diện, thật lâu Lệ Vô Bi mới cắn răng nói:

- Hảo một tên Xà Vương, quả là lợi hại!

- Lãnh huyết chí tôn quả nhiên là danh bất hư truyền. Không phụ với cái tên chí tôn.

Xà Vương Thiên Tầm cười duyên một tiếng, thế nhưng khóe miệng nàng còn vương máu, khi cười khiến máu văng khắp nơi. Lúc này lại có thêm hai phần thê mỹ!

- Trận chiến này coi như hòa, không biết Mai tôn giả định như thế nào?

Lôi Bạo Vũ tiến lên trước một bước mỉm cười nói.

- Coi như hòa?

Mai tôn giả nặng nề đá lên cái mông Quân Mạc Tà một cước, mới thản nhiên nhìn về phía Lôi Bạo Vũ, trong khẩu âm trong có ý vị thâm trường, đột nhiên cười nói:

- Cũng tốt! Cứ coi như là hòa đi!

Lôi Bạo Vũ không khỏi cúi đầu nghĩ.

Hiện tại mà xem, xác thực là chẳng phân biệt được ai hơn ai, cho nên mới nói là ngang sức ngang tài. Thậm chí Lệ Vô Bi còn chiếm một chút ưu thế, thế nhưng trong lòng Lôi Bạo Vũ rõ ràng, người ta Xà Vương đây là đang ở trạng thái nhân thân cho nên mới hơi chút hạ phong như vậy, còn chưa có hiện ra nguyên hình, con át chủ bài có thể nói là chưa dùng. Nếu như nàng ta hiện nguyên hình quyết đấu sinh tử, tin tưởng Lệ Vô Bi tất nhiên sẽ không thoải mái như thế.

Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, mặc dù Lệ Vô Bi cuối cùng nếu như chết ở chỗ này, Xà Vương Thiên Tầm Thiên tuyệt sẽ không thoải mái, mặc dù sẽ không đễn nỗi chôn cùng, thế nhưng cũng tuyệt đối lâm vào cảnh nguyên khí đại thương, chỉ sợ cả đời cũng sẽ không còn có năng lực biến ảo nhân thân nữa, thực lực của bản thân thoáng cái giảm xuống còn bảy tám cấp huyền thú.

Điều này bằng với chuyện đồng quy vu tận. Cho nên hoà coi như là kết quả không tồi rồi.

Thân hình của Lệ Vô Bi đứng nghiêm, trên mặt vẫn giống như cương thi vạn năm không đổi, lạnh lùng giống như một khối sắt, lúc này đám binh sĩ hai bên đều vang lên tiếng hoan hô.

Vang tới tận mây xanh!

Tại thời khắc này, Lệ Vô Bi mặc dù chưa thắng, nhưng mà cuối cùng cũng thành công cầm hòa, trận đấu này nếu so với trận đấu thua lúc đầu, chẳng khác nào phương thuốc khởi tử hồi sinh! Lệ Vô Bi bình thường được mọi người nhắc tới chính là lãnh huyết chí tôn. Lúc này được gán thêm một cái biệt danh nữa gọi là anh hùng của đại lục, anh hùng của loài người.

Trận chiến đầu tiên, tại vì sách lược ti tiện cùng âm mưu đê tiện can thiệp cho nên mới bại nhục nhã, thua quá sức triệt để, thế nhưng trận thứ hai, lại chân chính là minh thương sống mái với nhau, cao thủ trận giáp lá cà!

Cho dù không thể hoàn toàn chiến thắng, thế nhưng vẫn có thể bức lui thiên phạt Thú Vương vạn độc Xà Vương Thiên Tầm. Đây cũng coi như là một chuyện lấy lại mặt mũi.

Thậm chí có không ít người cho rằng, trận chiến đầu tiên nếu không phải Huyết Hồn sơn trang cùng Phong Tuyết ngân thành có chủ ý rắm thối, chủ lực tung ra hết, cùng với Quân Vô Ý xuất sắc chỉ huy mà nói, chưa hẳn là đã bị thua!

Tại một trận chiến này, đối phương xuất động Xà Vương. Người thích hợp nhất để đối chiến chính là Ưng Bác Không Ưng đại chí tôn. Phương diện liên quân lại không dám đặt niềm tin vào hắn, mọi người đối với tao nghệ độc môn của hắn, cũng không có bao nhiêu nghiên cứu, chống lại Xà Vương vị vương giả trong các loại độc này thật sự không có nắm chắc, vạn hạnh chính là Lệ Vô Bi cũng có nghiên cứu qua về phương diện dùng độc, cũng vì nguyên nhân này mà người giang hồ mới chủ yếu xưng hắn là "Lãnh huyết chí tôn", thế nhưng không ngờ thoáng cái hắn lại thành công!

Cho nên hiện tại, mấu chốt là phải nhìn vào trận chiến thứ ba!

Mai tôn giả muốn với thực lực của bản thân mình để đối chiến với tất cả chí tôn của liên quân liên thủ! Không ai cho rằng Mai tôn giả có thực lực cường đại như vậy! Dù sao bên mình cũng có tới bốn vị chí tôn!

Trên chiến trường hai người liền chắp tay, Lệ Vô Bi nói:

- May mắn thôi!

Xà Vương Thiên Tầm lại hừ một tiếng. Xoay người rời đi. Đối với việc bản thân không thể thắng trận này xem ra vẫn canh cánh trong lòng.

Lệ Vô Bi cười nhạt một tiếng, chậm rãi trở về. Cánh tay run nhè nhẹ, lòng dạ biết rõ thanh đao coi như tính mạng của mình này có chút bị uốn cong, thậm chí trên thân đao còn xuất hiện nhiều vết nứt nhỏ. Tuy còn có thể dùng được thế nhưng rốt cuộc cũng không cách nào thích hợp với trận chiến cấp chí tôn nữa!

Xà Vương Thiên Tầm quả nhiên là không giống người thường! Chỉ cần một ít ám khí cùng thân thủ quỷ dị, hơn nữa đều tung ra những thứ kịch độc! Thật sự là làm cho người ta đau đầu.

Hai người này mặt ngoài đều giống như bị thương không nhẹ. Thế nhưng trên thực tế cũng không tính là quá nghiêm trọng, thậm chí đều không ảnh hưởng tới bản thân xuất thủ. Trên thực tế trong lòng hai người này đều hiểu rõ. Một chiêu cuối cùng kia, hai người đều lựa chon phương pháp đánh sai đi một chút, để duy trì cục diện, thế nhưng lúc này tiếp tục chiến đấu mà nói, kết cục cũng khó tránh khỏi đồng quy vu tận!

Cho nên hai người tuy đều có phần nhiều ít không phục. Thế nhưng trong lòng đều tự thở dài một hơi.

Những phiến đá xanh trên mặt đất lúc này đã biến thành màu đen, khắp nơi đều là những hố to nhỏ mấp mô. Hơn nữa còn có rất nhiều nơi nổi lên khói trắng.

Một mảnh sân bãi này chỉ sợ trong vòng trăm năm, vô luận là sinh mệnh gì cũng không thể tồn tại.

Xà Vương chi độc quả thật là có một không hai trong thiên hạ!

Bóng người nhoáng một cái. Mai tôn giả khí định thần nhàn đã đứng ở giữa chiến trường, lớn tiếng nói:

- Trận chiến cuối cùng sẽ phân thắng thua, nhóm bát đại chí tôn đối diện, bây giờ có thể ra được rồi!

Lôi Bạo Vũ đang muốn mở miệng, nghe vậy lại đành nuốt trở vào, cười khổ một hồi.

Nhưng mà tất cả mọi người ở đây đều có chung cảm giác, chính là Mai tôn giả lúc này tinh khí lại không giống lúc trước! Mới vừa rồi còn nhiều ít có phần luống cuống, tâm tình không ổn, hiện tại đúng là vô cùng khí định thần nhàn, giống như lập địa thành Phật vậy, tuy nhìn không rõ mặt mũi của nàng thế nào, thế nhưng khí tức quanh thân bốc lên, rõ ràng là bình ổn hơn rất nhiều.

Quân Mạc Tà ở tại chỗ vuốt cái mông chửi rủa: đây đều là do cái mông của ca ca ta tạo thành biến hóa lớn như vậy đó.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 144: Bốn Đại Chí Tôn Chiến Thiên Phạt.

Đại chiến bắt đầu.

Ưng Bác Không hừ một tiếng, dẫn đầu đám người ôm quyền nói:

- Mai tôn giả, bản thân Ưng Bác Không tới lãnh giáo đây!

Tiếng như kim thạch vang vang không dứt, Ưng Bác Không tuy bài danh bét bảng bát đại chí tôn, thế nhưng cả đời ham chiến.

Lại thêm lúc trước hắn đã được thể nghiệm qua khí thế khủng bố của vị thần bí cao nhân kia, thực lực của Mai tôn giả tuy cũng kinh người tương tự, bên ngoài tuy Ưng Bác Không tán thưởng cùng kinh ngạc, thế nhưng lại không hề sợ hãi, riêng lấy việc tâm tình ra mà nói, lại hơn đám người còn lại.

Sinh tử chí tôn Thạch Trường Tiếu theo sát phía sau, tao nhã cười:

- Mai tôn giả, tại hạ là Thạch Trường Tiếu.

Lệ Vô Bi vừa mới lui xuống, nghiêm mặt đứng đó hồi lâu, rốt cuộc cũng chậm rãi đi tới, lãnh nghiêm mặt nói:

- Mai tôn giả, tại hạ không cần phải giới thiệu đúng không?

- Rất tốt, cũng chỉ có ba người các ngươi thôi sao?

Mai tôn giả hừ một tiếng, không khỏi có phần thất vọng, ba người này nhiều nhất là tương đương với Hạc Vương, Hùng vương, Xà Vương

hợp lực, thậm chí còn còn có phần yếu hơn một nửa bậc, không phải là đối thủ của mình, nỗ lực lắm cũng chỉ đủ tư cách mà thôi.

- Chậm đã, tham chiến còn có lão phu nữa.

Một tiếng rống to đầy bi phẫn vang lên, Tuyệt Thiên chí tôn Lệ Tuyệt Thiên run rẩy đứng lên. Tuy bản thân bị trọng thương, thế nhưng thủy chung cuối cùng hắn cũng là một trong những bát đại chí tôn. Gượng đứng dậy không có rời đi, giờ phút này muốn đòi lại mặt mũi từ trên người Mai tôn giả, Lệ Tuyệt Thiên cũng chỉ còn có cơ hội này để vãn hồi, nhờ vào ba đại chí tôn khác để đánh bại Mai tôn giả mới có thể triệt để rửa sạch sỉ nhục của bản thân, thậm chí còn có thể rửa nhục của ngày hôm trước nữa, nếu như đơn đả độc đấu, Lệ Tuyệt Thiên cả đời cũng đừng mong.

Cho nên tuy hắn bị trọng thương, nhiều đốt xương bị gẫy, nội thương cũng không nhẹ, thế nhưng hắn đã sớm lợi dụng thời gian lúc Lệ Vô Bi cùng Xà Vương chiến đấu để nối lại những đốt xương bị gãy, sau đó lại tự vận khởi bí pháp "Nghịch thiên đại pháp". Thà rằng hao tổn thọ nguyên, cũng muốn để bản thân đạt được trạng thái tốt nhất, còn dùng kỹ năng huyền công của bản thân để khôi phục chỗ xương gãy.

Một trận chiến này đối với Lệ Tuyệt Thiên mà nói vô luận như thế nào cũng là trận quyết định, dù thế nào cũng muốn trong trận đấu này tỏa sáng, khiến cho người người khiếp sợ!

- Mai tôn giả, cái gọi là phong thuỷ luân lưu chuyển, ngươi ngày trước ban thưởng hậu hĩnh, bây giờ để bổn tọa trả lại cả nhé.

Lệ Tuyệt Thiên ô ô thở hổn hển, ánh mắt hung hăng nhìn Mai tôn giả, phảng phất như đang nhìn cừu nhân bất cộng đái thiên vậy!

Trên thực tế chính là như vậy, cừu hận giữa hai người đã lớn tới mức bất cộng đái thiên, vĩnh viễn không có con đường hóa giải. Hoặc có lẽ với Mai tôn giả không coi là như vậy, bởi vì nàng là người thắng, nhưng đối với Lệ Tuyệt Thiên mà nói chính là nhục nhã đời này vĩnh viễn

không cách nào giải thoát, trừ phi hắn thực sự có thể đánh bại Mai tôn giả.

- Lệ Tuyệt Thiên, ngươi có ý muốn liều mạng với ta sao?

Với tu vi của Mai tôn giả, tự nhiên chỉ cần liếc mắt nhìn đã phát hiện ra được tình trạng trọng thương của Lệ Tuyệt Thiên, nàng không khỏi có phần trắc ẩn, chính nàng cũng biết, Lệ Tuyệt Thiên hoàn toàn vô tội, chẳng qua là khi mình nóng giận nhất, Lệ Tuyệt Thiên lại xảo diệu hai lần đều xuất hiện, cho nên mới bị vạ lây.

Mà hai đoạn thời gian này đúng là lúc mình buồn bực nhất, thống khổ nhất, bi phẫn nhất trong đời. Cho nên phải cần một người để phát tiết, vị Lệ Tuyệt Thiên đệ nhị chí tôn này tự nhiên lại không nhường ai xông lên cãi lại.

Vô luận là thân phận hay huyền công, Lệ Tuyệt Thiên đều là nhân tuyển thích hợp nhất, cho nên hắn mới gặp bi kịch.

Mà bi kịch này hoàn toàn do hắn vô tình tạo ra.

Bởi vì sĩ khả sát bất khả nhục. [kẻ sĩ thà chết chứ không thể chịu nhục]

Mai tôn giả tự nhiên là minh bạch đạo lý này, thế nhưng mình lại ở chỗ vạn người chú ý mà tới bạt tai đánh đập, khiến vị Lệ Tuyệt Thiên chí tôn này đều bị mất sạch thanh danh chỉ trong chốc lát!

Hắn không tìm chính mình liều mạng đó mới là chuyện lạ, mà luận thực lực của hắn, vốn kiếp này vô vọng phục thù, thế nhưng lần này chí tôn liên thủ coi như là một cơ hội hiếm có, hắn nào có thể chịu bỏ qua!

- Đáng giá không?

Trong ánh mắt của Mai tôn giả hơi có chút ân hận, nhắc nhở:

- Nghịch thiên đại pháp một lần sử dụng cần phải trả một cái giá rất lớn, Lệ Tuyệt Thiên ngươi hẳn là rất rõ ràng. Vì chuyện này mà phải trả một cái giá lớn như vậy, ngươi thực sự không lo lắng sao? Nếu như lúc này hối hận chỉ cần tản đi công lực, tu luyện ba năm là có thể khôi phục, vẫn còn kịp!

- Không! Đã muộn rồi, đã sớm không còn kịp nữa rồi!

Ánh mắt Lệ Tuyệt Thiên giống như hỏa diễm thiêu đốt, thê lương nói:

- Mai tôn giả, ngươi cũng biết sợ sao? Ngươi nên biết lúc trước ngươi làm mất sạch mặt mũi của Lệ mỗ. Thời khắc này đã không còn kịp rồi, Lệ Tuyệt Thiên ta cũng có danh dự, sỉ nhục như vậy, duy chỉ có dùng máu để rửa, không còn con đường thứ hai!

- Ha? Sợ? Ta sợ ngươi? Ngươi muốn rửa sạch sỉ nhục, là có ý muốn lấy mạng ta?

Mai tôn giả nhẹ nhàng nở nụ cười, hắc bào như gợn sóng nhẹ nhàng lắc lư.

- Đúng là như thế!

Lệ Tuyệt Thiên nặng nề nói:

- Vì thanh danh cả đời của Lệ mỗ, còn xin Mai tôn giả nên cẩn trọng giữ lấy cái đầu của mình đó!

- Giữ lấy cái đầu? Ha ha... Lệ Tuyệt Thiên, ngươi khuyên ta nên cẩn thận giữ lấy đầu mình, lời này chỉ phù hợp để bố thí cho kẻ yếu mà thôi. Lúc này bản tôn tâm tình rất tốt cho nên mới phát ra một lần thiện tâm, cư nhiên bị ngươi nói thành "Sợ" Thật không biết nói ngươi là ếch ngồi đáy giếng hay nên nói ngươi ngây thơ đây!

Mai tôn giả nhịn không được trào phúng cười, lắc đầu nói:

- Lệ Tuyệt Thiên, nếu như ngươi thực sự có bổn sự này...Cái đầu này của ta sẽ đưa cho ngươi như thế nào đây? Chỉ sợ rơi đầu chính là ngươi đó.

- Đến tột cùng là ai rơi đầu, Mai tôn giả hiện tại kết luận có vẻ như quá sớm rồi đó.

Lệ Tuyệt Thiên nặng nề hừ một tiếng, nói:

- Mai tôn giả nói không sai, danh khí của Lệ mỗ ở trong mắt tôn giả không đáng giá một xu, thế nhưng ngươi ở trong mắt Lệ mỗ lại rất trọng yếu đó!

- Hôm nay đánh một trận xong, chỉ sợ bài danh trong bát đại chí tôn sẽ có biến đổi a...

Mai tôn giả toàn thân núp trong hắc bào, thản nhiên nói, tựa hồ như có một loại mất mác:

- Nhiều năm đã qua cho tới nay, chính là vì cố kỵ cuồng phong chí tôn Bố Cuồng Phong đứng đầu, cuồng phong thần Phong Quyển Vân tu vi đã sớm bình cảnh, nhưng vẫn chậm chạp không thể tiến thêm, trở thành chí tôn... Ha ha... Sau ngày hôm nay, bát đại chí tôn sẽ có một chỗ trống, hy vọng là Phong Quyển Vân sẽ có tâm trạng để tiến lên a.

Bố Cuồng Phong ở phía xa xa, mỉm cười nói:

- Tôn hiệu cuồng phong chí tôn đã sớm không còn thuộc về ta nữa rồi, lời này của Mai tôn giả đã đánh giá quá co Bố mỗ a.

Mai tôn giả hừ hừ cười nói:

- Nhưng mà vị lãnh huyết chí tôn kia sau khi đại chiến còn có đảm lược vây công ta, chắc là muốn đi chết thay đây? Thật không biết là xuất phát từ lập trường gì mà lại dám xuất thủ! Thật tưởng là bản tôn không biết giết người sao?

Hai câu này của Mai tôn giả có thể nói có ý nghĩa rất sâu sắc, sau khi làm bị thương Lệ Tuyệt Thiên, lại nói trúng tim đen nguyên nhân thực sự khiến cuồng phong kiếm thần Phong Quyển Vân không thể tấn cấp trở thành chí tôn, điều này cũng là vì đả kích tới ý chí chiến đấu của Ưng Bác Không!

Người ta nguyện ý nổi danh cùng ngươi, thậm chí cam tâm nhường ngươi một bậc, căn bản không phải là yếu hơn ngươi, người ta đã sớm có thể trở thành chí tôn, là bởi vì tiền bối chí tôn, bị ngươi chụp lấy tiện nghi mà thôi. Không thể không nói, Ưng Bác Không thích đọ sức, lúc này nghe xong đám người nói, trong lòng nặng nề mà chấn động.

Sau đó Mai tôn giả lại đem mục tiêu hướng tới Lệ Vô Bi, vạch trần việc hắn bị thương, cho dù có xông lên, cũng chỉ là chỗ đệm lưng, không chừng sẽ bị mấy vị chí tôn khác lấy làm lá chắn cũng nên...

Những lời này đối với người khác mà nói, khả năng hiệu quả còn không có rõ ràng như vậy, thế nhưng đối với căn bệnh đa nghi rất nặng của Lệ Vô Bi mà nói, thật sự là một câu nói đúng tim đen.

Sở dĩ lúc trước hắn chần chờ chính là vì nguyên nhân này.

Trong lúc chí tôn cạnh tranh, cũng có chút kịch liệt. Nếu như tại thời khắc nguy hiểm, hi sinh Lệ Vô Bi mà bảo toàn được bản thân, lại còn tiêu diệt được đối thủ cạnh tranh nữa, tất nhiên bản thân sẽ tìm cơ hội xuất thủ, dành lấy danh hiệu.

Đây là chuyện tình mỹ diệu cỡ nào?

Nhưng nếu muốn đoạt được quang hoa anh hùng của hắn, thật sự là không thể nào, thế nhưng cho dù biết rõ nguy hiểm nhưng vẫn muốn làm!

Nhưng Mai tôn giả vừa nói lời này ra khỏi miệng, sau khi Ưng Bác Không biến sắc, chính là Lệ Vô Bi, quang vinh anh hùng trên đại lục, đối với một người chết mà nói, chỉ là một khối trang sức mà thôi.

- Mai tôn giả công tâm chi kế thật sắc bén, Thạch mỗ bội phục, thế nhưng Mai tôn giả chỉ sợ đã dùng nhầm đối tượng rồi.

Thạch Trường Tiếu ha ha cười nói:

- Bốn người bọn ta đều là thân kinh bách chiến, tùy tiện một người cũng có thể là tổ sư công tâm chi kế, trước mặt chúng ta mà Mai tôn giả lại thi triển thủ đoạn này, có phải là quá coi thường chúng ta hay không? Huống chi bốn người chúng ta lại đứng cùng một chiến tuyến, trên vai đều là sinh mạng của hàng tỉ dân chúng đại lục, há có thể trúng kế của Mai tôn giả? Thử hỏi nếu như Mai tôn giả có thể tự tin đối với bản thân như vậy, sẽ không tốn nước miếng như vậy chứ?

Hắn vừa nói xong, hai người còn lại lập tức tỉnh ngộ.

Lệ Tuyệt Thiên hung hăng hét lớn một tiếng:

- Nhiều lời vô ích, xông lên chân chân thật thật mà đấu chưởng đi thôi! Hôm nay để bốn người chúng ta lĩnh giáo bản lãnh của vị đứng đầu thiên phạt đi!

Rầm rầm, không ngờ Lệ Tuyệt Thiên không để ý tới thương tích, liền xông lên trước. Năm người hỗn chiến, nếu có người xuất thủ trước! Mà người xuất thủ đầu tiên đều chịu thiệt thòi nhất, thế nhưng lại tạo cơ hội cho những người khác.

Đừng xem Thạch Trường Tiếu dùng ngôn ngữ để phá tan tâm kế của Mai tôn giả, thế nhưng công bằng mà nói, bốn đại chí tôn, một người cũng không sợ thủ đoạn cường hoàng của Mai chí tôn, dưới mắt chính là đại họa lâm đầu, không thể không chiến.

Lùi một vạn bước mà nói, cho dù trận chiến này chính thức thất bại, ngoại trừ Lệ Tuyệt Thiên ra, ba đại chí tôn khác cũng chưa chắc có tổn hại gì, nhưng Lệ Tuyệt Thiên lại không được như thế.

Đại chiến nhân thú lúc trước, Huyết Hồn sơn trang của hắn đã bị hủy đi một nửa, mà lúc trước lại bị Mai tôn giả làm nhục như vậy, hơn nữa hắn dựa vào sự an nguy của đại lục mà lập mưu mưu hại Quân Vô Ý, quả nhiên là thanh danh coi như vứt đi, bạn bè rời xa, nếu như không cách nào chiến thắng Mai chí tôn, hết thảy đều sẽ tiêu tan!

Cho nên người khác có lựa chọn, thế nhưng Lệ Tuyệt Thiên lại không còn sự lựa chọn! Chỉ có thể được ăn cả ngã về không mà thôi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 145: Long Hổ Phong Vân.

Lệ Tuyệt Thiên vừa xông lên, Thạch Trường Tiếu, Ưng Bác Không cùng Lệ Vô Bi ba người cũng không chậm trễ, thân hình nhanh chóng thay đổi vị trí.

Thoáng cái đã chiếm được phương vị tốt.

Tuy lúc trước không có thương lượng qua chiến lược gì, thế nhưng trong ba người có ai từng chưa trải qua trăm trận? Tùy tiện tìm ra vị trí của mỗi người, đều là vị trí tốt nhất để phối hợp ăn ý với Lệ Tuyệt Thiên!

Lệ Tuyệt Thiên lao ra, thân hình mờ dần, hắn sử ra tốc độ nhanh nhất phóng ra. Mai tôn giả hừ một tiếng, quyền đầu xuất ra.

Thân thể Lệ Tuyệt Thiên co lại rồi vọt tới trước mặt Mai tôn giả, lại giống như cá trạch trượt qua, ta ta bay ra ngoài, vị trí nguyên bản lúc đầu mà hắn đứng, đột nhiên xuất hiện một đạo quyền đầu, đồng thời Ưng Bác Không vọt người bay lên, hắn sử ta phi ưng thân pháp với tốc độ cao nhất, lăng không đập xuống. Quỷ Ưng Cửu Trảo thức thứ nhất.

Trường đao đen sì của Lệ Vô Bi lại lần nữa phát sáng đâm thẳng tới ngực Mai tôn giả, bao phủ phương viên năm thước trên thân nàng, một trận chiến này cho dù hao tổn một thanh bảo đao cũng xứng.

Cùng lúc đó, Lệ Tuyệt Thiên ở bên cạnh nhanh chóng thối lui, tựa như con quay cấp tốc bay ngược trở lại, thế tới biến thành chuyện ngược lại, từ bên cạnh lại lần nữa triển khai tấn công.

Công kích của bốn người có tiến có lùi, phối hợp có thể nói là thiên y vô phùng, dường như muốn dồn Mai tôn giả vào chỗ chết vậy, hơn nữa xem ra tựa hồ như bốn người đều đơn giản dùng quyền cước công kích, thế nhưng trong lòng Mai tôn giả lại biết rõ vô luận chỉ cần chống lại một người, tiếp đó sẽ phải đối phó với hậu chiêu của người còn lại, bị đối phương trong thời gian ngắn bị ba người còn lại tung đòn sát thủ.

Mai tôn giả đối mặt với bốn đại chí tôn liên thủ, cũng không dám khinh thường, một tiếng thét dài vang lên, thân thể xoay tròn, tránh qua song quyền của Thạch Trường Tiếu, hắc bào vù vù xoay lên, đao phong của Lệ Vô Bi đâm tới, mạnh mẽ đánh lên hắc bào.

Vừa xoay người, đồng thời thân thể vẫn vững vàng như trước, không hề bị dính một quyền, ngược lại còn thẳng tắp đánh tới Lệ Tuyệt Thiên.

Cùng khoảng thời gian đó, tay trái giơ lên, một đạo kình khí sắc bén phá không bùm một tiếng phát ra, nghênh tiếp đòn đánh của Ưng Bác Không.

Đồng thời đối mặt với sự vây công của bốn đại chí tôn, Mai tôn giả không ngờ lại không chút hoang mang, trong nháy mắt đã hóa giải thế công của bốn người, đồng thời không chút nào tỏ ra yếu thế, phản kích lại.

Lệ Tuyệt Thiên cắn răng, ngược lại một lần nữa gia tốc, trong bốn người, tất phải có một người xông ra liều mạng với Mai tôn giả, ba người khác có thể mượn cơ hội này vây kích đối phương. Nếu ba người kia không quyết đoán, nắm lấy cơ hội, bản thân Lệ Tuyệt Thiên lại không thể duy trì được lâu.

Hận ý của Lệ Tuyệt Thiên đối với Mai tôn giả làm hắn điên cuồng công kích, quyền đầu của hắn vang lên thanh âm đầu khớp xương bạo phát, ẩn ẩn còn có một tầng thanh khí bao phủ, hiển nhiên một quyền này đã dùng toàn lực, muốn cùng Mai tôn giả liều mạng.

Hắn đoán chắc Mai tôn giả sau khi bức lui ba người, thân pháp mặc dù ảo diệu, thế nhưng cũng không tránh khỏi cảnh cung giương hết đà, không thể đổi vị trí, chỉ có thể cùng mình liều mạng, Mai tôn giả cũng chỉ có một lựa chọn này mà thôi.

Sắc mặt Mai tôn giả thập phần lạnh lùng, trong lúc điện quang hỏa thạch nàng liền thu tay về, tiếp đó lại đánh ra một quyền phá không nghênh tiếp Lệ Tuyệt Thiên, đồng thời nàng hét dài một tiếng, hai cặp đùi liên tục đá ra bốn mươi chín cước, tất cả đều dũng mãnh phi thường, giống như là pháo hoa bắn lên không trung, ba người ở dưới còn đang phân thần, trên bầu trời đã liên tục vang lên thanh âm bạo phát. Mai tôn giả cùng Ưng Bác Không như thiểm điện đã giao đấu bảy tám chiêu.

Hai đạo bóng đen đồng thời lóe lên, Ưng Bác Không lại lần nữa lật mình bổ nhào lên trên không trung, Mai tôn giả chiếu theo nghiêng người vạch lên một quỹ tích mĩ diệu rơi xuống, trong nháy mắt rơi xuống, đột nhiên mũi chân xoay tròn, đồng thời tay áo rộng thùng thình tung ra, nàng bỏ qua Thạch Trường Tiếu cùng Lệ Vô Bi, hung dữ đánh về phía Lệ Tuyệt Thiên.

Nhìn điệu bộ này, ai nấy đều có thể thấy được khí thế đỉnh phong của Mai tôn giả, có một loại khí thế xưa nay chưa từng có, rõ ràng là muốn thừa dịp Lệ Tuyệt Thiên trọng thương mà giải quyết tên gia hỏa ghê tởm cũng là khó đối phó này trước.

Lệ Tuyệt Thiên quát to một tiếng, như thiểm điện cấp tốc lùi lại. Hắn tuy hy vọng cùng Mai tôn giả liều mạng, thế nhưng lúc này liều mạng lại là hành động cực đoan không có lý trí, sẽ bị Mai tôn giả tập trung để ý, chẳng khác nào đơn đả độc đấu.

Hơn nữa thực lực lực của mình lại bị hao tổn trước, lực cũ sắp cạn kiệt hết, mà lực mới chưa sinh ra, cho dù liều mạng cũng chỉ công cốc mà thôi. Mai tôn giả sau khi đánh gục chính mình cũng có thể tùy ý thoát đi.

Huống chi Ưng Bác Không chịu trách nhiệm đánh bay lên không trung, trên bầu trời tạm thời không có uy hiếp. Cho nên Lệ Tuyệt Thiên chỉ có thể lùi, mà lùi cũng không xong, Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong đang ở phương xa xem trận chiến, đồng thời rơi vào trầm tư.

Lệ Tuyệt Thiên vừa lui lại, thế nhưng thật bất ngờ là Mai tôn giả cũng không có đuổi theo, thậm trí cũng không hề có động tác truy kích, thân thể vạch trên bầu trời thành một đường dài thẳng tắp, nhanh chóng bay về phía Thạch Trường Tiếu.

Người còn chưa tới thế nhưng hai cước đã giống như mưa rền gió giữ mà tới.

Mục tiêu chính thức của Mai tôn giả không ngờ không phải là Lệ Tuyệt Thiên, mà là sinh tử chí tôn Thạch Trường Tiếu, người này ở dưới mặt đất là uy hiếp lớn nhất của nàng, cũng là người còn dư sức nhất trong ba người, không bị thương tổn qua lần nào!

Hiển nhiên Mai tôn giả muốn đãi ngộ với hắn giống như hai người bị thương kia.

Trên mặt Thạch Trường Tiếu nổi lên vụ sắc mịt mờ, đôi mắt đột nhiên giống như hóa đá, tròng mắt cơ hồ biến thành màu trắng, hắn hét lớn một tiếng, song quyền bắn ra.

Đối chiến.

Hắn không thể lùi, bởi vì phía sau của hắn chính là Lệ Vô Bi, nếu như hắn lui, một chiêu này nhất định sẽ kiềm giữ Lệ Vô Bi. Với trạng thái bị thương vừa rồi của Lệ Vô Bi, một chiêu này thậm chí có thể khiến hắn không còn lực hoàn thủ.

Hai cước của Mai tôn giả khiến cho không khí chấn động, cũng không phải như hai cước bình thường. Nếu như Lệ Vô Bi bị một kích nốc-ao, bốn người hợp chiến coi như tan rã, như vậy chỉ với ba người, thất bại là chuyện không thể nghi ngờ.

Cho nên Thạch Trường Tiếu chỉ có thể lựa chọn đối chiến.

Cước thứ nhất của Mai tôn giả đá vào trên nắm tay Thạch Trường Tiếu. Toàn thân Thạch Trường Tiếu chấn động vội vàng thu quyền, để giảm bớt lực chấn động. Thế nhưng còn chưa có hành động, cước thứ hai của Mai tôn giả đã đá tiếp lên nắm tay chuẩn bị thu lại của hắn.

Thạch Trường Tiếu kinh hãi, tay trái vội vàng tung ra, thừa lúc thân thể còn chưa bị đẩy lùi mà tung ra một quyền cứu nguy, thế nhưng tay trái còn chưa tới, cước thứ ba như lôi đình vạn quân của Mai tôn giả hung hăng đập mạnh lên tay phải của hắn.

Chỉ một nắm tay đã bị liền ba cước tấn công. Thế nhưng nhìn Mai tôn giả dường như còn chưa có chịu ngừng công kích.

Hơn nữa cước trước so với cước sau lại mạnh hơn, thân thể Thạch Trường Tiếu lung lay sắp đổ, rốt cục nhịn không được phải lùi lại phía sau một bước.

Đúng lúc này, tay trái của hắn rốt cuộc cũng đã tới, thế nhưng chân trái của Mai tôn giả lúc này cũng được đá ra.

Cho tới giờ khắc này, thân thể của Mai tôn giả vẫn còn chưa rơi xuống đất. Quyền trái cùng chân trái đụng độ, phát ra một tiếng nổ mạnh, sau đó lại tái diễn một màn.

Lại là liên hoàn tam cước!

Hai cái đùi của Mai tôn giả tại thời khắc này giống như một chiếc kéo, thế nhưng mỗi lưỡi kéo lại nặng giống như là một quả núi vậy.

Thạch Trường Tiếu cảm thấy lồng ngực nhói đau, dường như lục phủ ngũ tạng trong lồng ngực cũng bị chấn động, rốt cục thân thể thất tha thất thểu lui xuống, chỉ cảm thấy lỗ mũi hơi ngứa, một tia máu tươi phun ra, rốt cuộc hắn đã bị nội thương.

Mà đồng thời trong lúc này, Lệ Vô Bi cũng không có phụ Thạch Trường Tiếu chịu bị thương sáng tạo ra cơ hội, thân hình như quỷ mị lóe lên, trường đao trong tay thế như chẻ tre "Xoạt" Một tiếng đâm vào hắc bào của Mai tôn giả.

Còn chưa kịp mừng rỡ khi một kích đắc thủ, lại đột nhiên phát hiện sau khi trường đao đâm vào, lại có cảm giác rỗng không, tâm niệm vừa động, lại cảm thấy mũi đao không đi vào được nữa, tựa hồ bị vật gì đó cản trở, sau đó thấy tay trái của Mai tôn giả từ trong hắc bào duỗi ra, trong lòng bàn tay chặt chẽ nắm lấy mũi đao, hung hăng đẩy về phía trước!

Tay của nàng nắm lấy mặt lưỡi cưa của thanh thần đao thần lợi hại như vậy thế nhưng lại không hề bị ảnh hưởng!

Lúc này, Lệ Tuyệt Thiên cùng Ưng Bác Không một trên, một sau điên cuồng đánh tới. Tay trái của Mai tôn giả nắm lấy đao phong, thừa dịp Lệ Vô Bi đang cố gắng chống lại lực đẩy của mình, nàng cong ngón tay trỏ lại, sau đó bắn lên thân đao ba cái.

Sau đó Mai tôn giả một mực lơ lửng giữa không trung, hắc bào phần phật, sừng sững giống như một khối thiết bản, không để ý tới Lệ Tuyệt Thiên đang đánh úp sau lưng, hai cánh tay trong nháy mắt biến ảo thành chưởng ảnh thiên biến vạn hóa, mang theo bão táp gào thét, một trăm chưởng rót thành một cái hình tam giác trắng tinh, thanh thế mênh mông cuồn cuộn. Lại lần nữa đánh bay Ưng Bác Không lên không trung.

Thân thần đao của Lệ Vô Bi bị ngón tay Mai tôn giả bắn ba cái, cảm giác như trong ngực hắn phát ra tiếng nổ rầm rầm.

Giống như là có người dùng một cái cự trùy thật to hung hăng đập ba cái trên lồng ngực mình, hai mắt nhất thời mờ đi, một thoáng hoảng hốt hình ảnh méo mó, nhưng lại là không thể khống chế bị kình phong của Mai tôn giả đánh bật sang một bên, vừa vặn bay về phía Thạch Trường Tiếu.

Loảng xoảng, leng keng, vài tiếng vang lên, bảo đao trong tay Lệ Vô Bi đã biến thành nhiều mảnh sắt vụn, leng keng rơi trên mặt đất. Trong tay Lệ Vô Bi chỉ còn lại có một cái chuôi đao ngắn ngủn!

Chuôi đao này chính là một món thần binh lợi khí hiếm có trên đời, không ngờ chỉ thoáng cái đã biến thành sắt vụn, trong lòng Lệ Vô Bi vô cùng tiếc nuối, cơ hồ ngây dại đứng đó.

Thanh đao này lúc đấu cùng Xà Vương, cũng đã xuất hiện một ít vết nứt nhỏ, Lệ Vô Bi mặc dù biết thế nhưng cũng không quá để ý, cảm thấy với huyền công của mình, cùng bốn người vây công, chỉ cần sống qua trận chiến này là có thể sửa chữa được thanh đao.

Nghĩ như vậy, thế nhưng lúc này khi Mai tôn giả bắn ra ba chỉ, không ngờ lại khiến thanh đao vỡ vụn...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 146: Bại!

Nói đến chuôi đao này cũng hoàn toàn không phải hỏng do tay Mai tôn giả, Mai tôn giả thật sự là là kết hợp với huyền công của Lệ Vô Bi cho nên mới có thể tạo ra hiệu quả như vậy!

Bởi vì khi Mai tôn giả búng ra ba chỉ, tay trái của nàng cũng lập tức động, mà Lệ Vô Bi lại đối ngược với lực lượng của nàng, mà lúc lực lượng của song phương tập trung lớn nhất, thân đao lại nghiêng sang trái, trong nháy mắt, Mai tôn giả tụ huyền công vô thượng trên đầu ngón tay, lại vừa đúng lúc, cũng lại là liên hoàn tam chỉ!

Lực lượng của một vị tôn giả, lực lượng của một vị chí tôn đồng thời tác dụng lên thân một chuôi đao, là dạng thần binh gì có thể chịu được lực lượng cực đại đồng thời chồng lên nhau?

Đáp án là, cơ bản không hề có, ít nhất là cây bảo đao của Lệ Vô Bi cũng không thể nào chịu được ba cỗ lực lượng đồng thời đánh lên một điểm, cho nên bảo đao lập tức biến thành sắt vụn.

Cho nên chính xác mà nói, cây bảo đao của lãnh huyết chí tôn một nửa là bị hủy bởi tay hắn. Một quyền đầu của Mai tôn giả cũng chảy xuống một ít tơ máu.

Tay của nàng chính là thân thể huyền thú, dị thường cứng cỏi, thế nhưng cuối cùng cũng vẫn là huyết nhục chi thân, tại quá trình đối chọi với bảo đao, thủy chung vẫn nắm chặt dao phong, cuối cùng vẫn bị thụ thương. Thế nhưng điểm tổn thương này so với sự trả giá của Thạch

Trường Tiếu cùng Lệ Vô Bi mà nói, thật sự là không đáng nói đến...Thật sự quá mức không có ý nghĩa.

Bởi vì này một kích này, đã báo trước kết quả của trận đấu thứ ba.

Bởi vì khi Lệ Vô Bi đứng ngẩn người ra, chỉ là trong nháy mắt, thế nhưng thân hình của Mai tôn giả đã cấp tốc nằm thẳng ra, ngả ra trên mặt đất, vừa mới đấu xong một kích, thân thể đang phi tốc trượt đi hướng tới Lệ Vô Bi, hai chân hung hăng đá tới xương ống chân của hắn.

Một cước này nếu như đạp trúng, Lệ Vô Bi vị lãnh huyết chí tôn này chỉ sợ sẽ phải đổi tên thành "Tàn phế chí tôn."

Tuyệt đối có thể đá nát hai đùi hắn.

Lệ Vô Bi cực kỳ khiếp sợ, chân phải vừa nhấc, thân thể trong nháy mắt xoay tròn hai vòng, bắn ra xa ba thước. Thế nhưng tiếp đó hắn phải hối hận vì hành động này. Bởi vì tại phía sau hắn chính là tên Thạch Trường Tiếu vừa mới rồi ngăn đòn giúp bản thân.

Hai cước này của Mai tôn giả bám lấy Lệ Vô Bi rồi lại công tới Thạch Trường Tiếu, một động tác muốn đánh tới hai mục tiêu. Cước pháp như mưa bao phủ lấy Thạch Trường Tiếu.

Thạch Trường Tiếu bị đòn tấn công này làm cho nhảy dựng lên, vừa rồi hắn bị Lệ Vô Bi che mất tầm mắt, tuy cũng biết tình hình khẩn cấp, thế nhưng không biết Mai tôn giả đã tiến tới gần trong gang tấc như vậy. Lệ Vô Bi lúc này lóe lên khiến hắn triệt để bại lộ tại đòn công kích của Mai tôn giả.

Một hồi luống cuống tay chân chống đỡ, đang muốn liều mình, đang lúc hắn chuẩn bị hành động, lại thấy Mai tôn giả chẳng biết lúc nào đã đứng lên, một luồng chưởng lực như Thái Sơn áp đỉnh rơi xuống. Không kịp đề khởi công lực, hơn nữa lại không thể lùi. Thạch Trường Tiếu cắn răng, nhắm mắt lại.

Một trận thanh âm bạo phát vang lên, sau khi hai tiếng bang bang vang lên, hai bên bả vai của Thạch Trường Tiếu đều bị trúng một chưởng, thân thể giống như tú cầu lăn ra ngoài.

Mai tôn giả lúc này mới nhanh như chớp lùi lại phía sau, trọn vẹn rời xa cách đó tám trượng, khiến cho Ưng Bác Không từ trên không trung rơi xuống, lúc này lại trúng một đòn bay lên, mà bản thân nàng lại tiến tới trước mặt Lệ Tuyệt Thiên, rồi tung ra liên tiếp ba chưởng lên người Lệ Tuyệt Thiên.

Tất cả các phương hướng mà Lệ Tuyệt Thiên có thể bỏ chạy đã bị phong tỏa, lúc này bị dính ba chưởng này thực sự đúng là không thể né tránh.

Mai tôn giả không hề có nửa điểm lưu tình, mà Lệ Tuyệt Thiên cả nội lẫn ngoại đều bị thương rất nặng. Có thể nghĩ được hậu quả của ba chưởng này. Thân thể của Lệ Tuyệt Thiên giống như tú cầu bay lên. Trong miệng điên cuồng phun máu tươi.

Mà Lệ Tuyệt Thiên cưỡng chế dùng huyền công nối lại chỗ xương gãy, tại thời khắc này toàn bộ đã bị gãy hết, triệt để gãy rời, toàn thân giống như người máu, máu tươi toàn thân bắn ra qua các lỗ chân lông.

Ống tay áo của Mai tôn giả bay lên, một tấm vải màu đen như thiểm điện cuốn lấy thân thể trọng thương của Lệ Tuyệt Thiên tung lên.

Động tác đó vừa vặn rơi vào đòn công kích Quỷ Ưng Cửu Thức của Ưng Bác Không đang phi xuống.

Một chiêu này chính là một chiêu có uy lực lớn nhất để giết người của Ưng Bác Không, cũng là một chiêu mà Ưng Bác Không cho tới giờ mới lãnh ngộ được. Đang muốn nhờ vào một chiêu này lập công, lại không ngờ trước mắt cảm thấy tối xầm, sau đó liền thấy được Lệ Tuyệt Thiên bi phẫn gần chết bị tung tới trước mặt mình, hắn đang hé miệng phun ra một cỗ máu tanh tới mặt mình.

Ưng Bác Không bị dọa cho nhảy dựng lên, vội vàng thu chiêu, mau chóng tránh khỏi luồng máu tươi kia, hai tay tiếp được thân thể của Lệ Tuyệt Thiên, rồi như thiểm điện lướt ngang qua ba trượng, muốn tránh né hậu chiêu của Mai tôn giả.

Mai tôn giả đã ném Lệ Tuyệt Thiên lên, há có thể làm không công? Cho nên Ưng Bác Không rất minh bạch, vội vàng lánh sang một bên! Nhưng Ưng Bác Không phản ứng của hắn xem như đã nhanh, thế nhưng lúc này vẫn là chậm một bước.

Trên bụng truyền tới một trận đau đớn kịch liệt, ba chưởng của Mai tôn giả đánh ra thì có hai chưởng thất bại, thế nhưng chưởng thứ ba lại đánh trúng, Ưng Bác Không quái dị kêu lên một tiếng, như diều đứt dây tà tà bay đi, rồi rơi xuống. Trên mặt ửng hồng một hồi, cực lực khống chế không được, cuối cùng phụt, phun ra một ngụm máu tơi, phun vào trên ngực Lệ Tuyệt Thiên.

Khinh công củaƯng Bác Không này vượt qua sự ảo diệu, vượt qua khỏi phạm trù mà Mai chí tôn dự đoán, nhưng lúc trước Ưng Bác Không lại thu chiêu đi đỡ Lệ Tuyệt Thiên, huyền công cơ bản cũng tự cắn trả, lại còn mất thời gian né tránh, Huyền khí hộ thân đã giảm tới mức thấp nhất, hơn nữa huyền công của Ưng Bác Không còn chưa có thâm hậu, giờ phút này đơn độc chịu một kích, cho nên hắn bị thương không nhẹ.

Mai tôn giả đang chiếm ưu thế, há có thể buông tha cơ hội tốt này? Thân thể lóe lên rồi biến mất, lúc xuất hiện đã ở phía trước của Lệ Vô Bi, giống như cuồng phong bạo vũ triển khai tập kích.

Giờ phút này Ưng Bác Không bay vèo! Sắc mặt càng thêm thảm hại, Thạch Trường Tiếu tại phía xa cách năm trượng, chỉ trong vài cái hô hấp chẳng khác gì giống như lãnh huyết chí tôn Lệ Vô Bi đơn đả độc đấu!

Mà Lệ Vô Bi vừa rồi bị chấn tổn thương, bảo đao yêu như tính mạng cũng vừa bị phá hủy, đúng là ý chí chiến đấu đã bị đả kích nghiêm trọng. Thấy Mai tôn giả lại còn tìm tới mình muốn đơn đả độc đấu, tim và mật

của hắn không khỏi muốn vỡ ra, liều mạng ngăn cản, cấp tốc lùi lại phía sau.

Rầm rầm rầm lập tức vang lên một tràng âm thanh, chẳng biết tại sao trên mặt đất đột nhiên bốc lên đầy bụi đất, một thoáng không thể thấy được năm đầu ngón tay.

Thạch Trường Tiếu vừa định tới hỗ trợ, thế nhưng trong đám bụi dày đặc chỉ có thể thấy mơ hồ hai bóng người, mà hai bóng người này đều mặc hắc y, căn bản không phân biệt được ai là Mai tôn giả, ai là Lệ Vô Bi.

Cứ như vậy do dự chỉ trong nửa giây, đột nhiên vang lên một hồi tiếng nện, tiếp đó Lệ Vô Bi kêu lên một tiếng đau đớn, một thân ảnh bị đánh trúng gục gã, là một thân người mặc hắc ý bó sát, đúng là Lệ Vô Bi!

Vị Lệ Vô Bi này trong miệng ùng ục phun ra máu tươi, cánh tay phải lúc này bị đánh cho gẫy gập lại.

Hiển nhiên cánh tay phải bị gãy tương đối nghiêm trọng. Đây cũng là Mai tôn giả hạ thủ lưu tình, không hạ đòn sát thủ, chứ nếu không, một đoạn cánh tay này của Lệ Vô Bi chỉ sợ không phải đã biến thành bột mịn không biết bay đi nơi nào rồi.

Đến tận lúc này, thắng bại đã rõ, liếc mắt có thể nhìn ra.

Bốn đại chí tôn chiến kẻ đứng đầu thiên phạt, bị thất bại thảm trọng.

Mai tôn giả có thể nói là thắng vô cùng sạch sẽ lưu loát, thậm chí bốn đại chí tôn chưa kịp dùng đòn đồng quy vu tận, thắng bại cũng đã rõ!

Mà trên thực tế, nếu như bốn người này cho dù dùng tuyệt chiêu ngọc đá đều tan, trong nháy mắt làm biến đổi cuộc chiến. Tuy không đến mức đánh bại Mai tôn giả, nhưng ít ra còn có thể có kết quả tốt hơn nhiều.

Bởi vì Thiên Địa Tù Lung của Mai tôn giả nhiều nhất chỉ có thể đối phó được với một người! Nếu như đối mặt với chí tôn, lại càng phải cố hết sức! Cho nên trong nháy mắt khi nàng thi triển Thiên Địa Tù Lung, lúc đó nàng không thể động thủ được với địch nhân. Thời khắc đó chính là lúc nàng gặp nguy hiểm nhất.

Cho nên Mai tôn giả không thể thi triển Thiên Địa Tù Lung, cũng không dám.

Thế nhưng mọi người đều sợ chết. Huống chi, trận chiến này thủy chung chẳng qua là trận chiến phân thắng bại, không phải là cuộc chiến sinh tử.

Thất bại cũng không phải là cần trả một cái giá rất lớn, người duy nhất phải trả cái giá lớn chính là Huyết Hồn sơn trang mà thôi. Cũng không có quan hệ lớn lắm tới các vị chí tôn khác.

Lệ Tuyệt Thiên ngươi không chịu cùng địch nhân ngọc đá đều tan, há có thể đòi ba vị chí tôn khác làm thay? Cho nên chiến quả như vậy cũng không nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Ống tay áo của Mai tôn giả huy lên, lưu vân xoay tròn, cuồng phong một hồi nổi lên, trên chiến trận giống như là bị gió lốc thổi qua, một thoáng sau đám bụi tan đi, thân ảnh cao gầy của Mai tôn giả ẩn trong hắc bào rộng thùng thình lộ ra. Trên chiến trường, toàn thân hắc bào phiêu động bồng bềnh, ngạo mạn nhìn đời bằng nửa con mắt.

Đột nhiên trong đám người có một kẻ hít một hơi lãnh khí, kinh hãi kêu lên:

- Nhìn…Nhìn trên chiến trường...

Mọi người vội vàng nhìn lại, người người không khỏi hít một hơi lãnh khí: khắp chiến trường đều là đá hoa cương, trong vòng phương viên mười trượng, bị phạt mất một tầng, trọn vẹn là ba thước cao. Có thể phạt được một tầng như vậy không phải là việc khó, tin tưởng bất kỳ một

vị chí tôn nào cũng có thể làm được, thế nhưng vấn đề là ở chỗ, không có thấy một viên đá nào bay tán loạn, cũng không có thấy tại nơi đó phát ra động tĩnh gì, vậy tảng đá đó tại sao lại bị phạt bay?

Chẳng lẽ nó tự mọc cánh bay đi?

Năm đại cao thủ mặc dù không có chân chính giao chiến sinh tử, thế nhưng năm người đều vận dụng công lực mạnh nhất của mình, vô thượng huyền công từ bốn phương kích khởi, đem một tầng đá chém đi, theo mức kịch liệt của đòn công kích mà tảng đá càng lúc càng bị bào mòn. Hơn nữa toàn bộ đều vô thanh vô tức biến mất...

Điều này Mai tôn giả đã là cố gắng hết sức để khống chế kết quả, nếu như không, với huyền công của năm đại cao thủ, lại mặc kệ hết thảy toàn lực thi triển, chỉ sợ cả ngọn núi nhỏ này hôm nay cũng biến thành bình địa!

Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong đồng thời thở dài. Kết quả như vậy bọn họ tuy đã sớm tiên đoán trước, thế nhưng lại không có nghĩ tới, lại nhanh như vậy!

Mà ngay cả Ưng Bác Không, Lệ Vô Bi, Thạch Trường Tiếu ba người vừa mới trên chiến trường cũng thật không ngờ, Thạch Trường Tiếu cùng Lệ Vô Bi kinh ngạc đứng đó, thần sắc trên mặt một hồi biến ảo.

Ưng Bác Không đem Lệ Tuyệt Thiên phóng trên mặt đất, xoay người bước đi vài bước, nghĩ muốn nói gì đó, cuối cùng lại không lên tiếng. Khuôn mặt đột nhiên đỏ lên.

Bốn đại chí tôn vây công cư nhiên vẫn bị bại.

Chiến quả như vậy, làm sao có thể khiến bốn vị chí tôn bình thường tự xưng là đỉnh phong này tiếp nhận? Một trận chiến ngày hôm nay, không chỉ đại biểu cho liên quân loài người bị thua, hơn nữa ngay cả uy danh của bốn đại chí tôn cũng bị đả kích cực lớn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 147: Phi Đao, Lại Thấy Phi Đao!

Có những đại cao thủ mà đại lục không hề biết tới họ, thế nhưng cái tên của bốn đại chí tôn thiên hạ ai cũng biết!

Sau này tới chỗ nào cũng không thoát khỏi lời bàn tán của người? Nhìn đi, đám người này chỉ là đám gia hỏa hữu danh vô thực mà thôi, ngày thường lãnh đạo hò hét xem thường người khác, không ngờ bốn người liên thủ lại để thua một kẻ vô danh tiểu tốt...

Nghĩ đến chuyện này, ba đại chí tôn cơ hồ muốn đào một cái lỗ để chui vào.

Lôi Bạo Vũ lên tiếng:

- Trận chiến ngày hôm nay, bên ta nhận thua, Mai tôn giả huyền công cái thế chúng ta tâm phục khẩu phục!

Nửa ngày sau, không ai chịu lên tiếng, Lôi Bạo Vũ rốt cục hít một hơi dài, đánh vỡ một mảnh yên lặng này.

- Nhận thua, không có vấn để, chẳng qua là không nên quên ba điều kiện của ta! Từ nay về sau, Thiên Phạt sâm lâm sẽ là cấm địa của các ngươi!

Mai tôn giả duỗi tay chỉ vào đám người đại thế gia các đại gia tộc, nặng nề hừ một tiếng:

- Tiến đến một người, ta diệt cửu tộc vạn người của hắn! Ta muốn nhìn xem, còn có ai có lá gan lớn như vậy!

- Đã thua, điều kiện lúc trước của Mai tôn giả tất nhiên là phải thực hiện. Lôi Bạo Vũ cười nói, khiến cho mọi người có cảm giác, chính vị hộ pháp đến từ Độn Thế Tiên Cung hôm nay tới đây cũng không hề để ý tới thắng thua. Chỉ nghe hắn nói:

- Nhưng mà, thắng bại đã phân, còn có một việc muốn thông tri cho Mai tôn giả.

- Chuyện gì?

Mai tôn giả lạnh lùng hỏi.

- Ba năm sau, đêm trăng tròn tháng bảy, chính là thời gian tam đại Thánh Địa sắp xếp một trận chiến hung ước! Cung chủ chúng ta rất mong thiên phạt thánh vương Vương đại nhân có thể tới tham gia hội nghị!

Lôi Bạo Vũ ha ha cười nói:

- Năm trăm năm, Thiên Phạt sâm lâm vẫn luôn bài danh chót nhất, mà thánh vương đại nhân cũng đã bế quan được năm trăm năm...Hắc hắc, chắc hắn cũng nên xuất quan chứ nhỉ...Điểm này còn thỉnh Mai tôn giả thông tri. Ngoài ra, cung chủ để chúng ta tới đây là muốn gửi cho ngươi một câu: nếu như lúc này đây thiên phạt thánh vương đại nhân không tái hiện, mà Thiên Phạt sâm lâm lại bại trận, như vậy hung danh của Thiên Phạt sâm lâm từ nay về sau sẽ bị hủy, từ nay về sau khắp trời đất chỉ còn tam đại Thánh Địa! Không còn Thiên Phạt sâm lâm nữa!

Toàn thân Mai tôn giả chấn động, cắn răng nói:

- Đây mới là mục đích thực sự mà ngày hôm nay ngươi tới đây sao? Cái gì mà là trọng tại đi xem cuộc chiến, tất cả đều là cái cớ! Cung chủ tên ngụy quân tử của các ngươi kia rốt cuộc không đợi được rồi sao? Không nên quên, khi cuộc chiến đoạt thiên bắt đầu, đến lúc đó không thiếu được Thiên Phạt sâm lâm đâu...Các ngươi đã làm rất tốt việc mà cung chủ giao rồi đó?

- Việc này đều do cung chủ quyết định!

Bố Cuồng Phong nheo mắt lại, trong mắt bắn ra hai đạo hàn quang lạnh lùng, nói:

- Mai tôn giả, ngươi cho rằng bằng vào lực lượng của thiên phạt, không có thánh vương, cho dù một ngày trận chiến đoạt thiên xảy ra, các người liệu phát huy được tác dụng gì?

- Dù không mạnh thế nhưng so với hai tên phế vật các ngươi cũng mạnh hơn một chút đó!

Mai tôn giả bị chọc giận khiến tâm tình có phần không ổn. Rốt cuộc không muốn cùng bọn họ nói nhảm nữa, nàng khua tay nói:

- Trước tiên thu chút lợi tức đã!

Giữa không trung vang lên từng tiếng hạc kêu, một đạo bóng người màu đen với vận tốc âm thanh nhanh chóng rơi xuống, tia chớp này giống như xông vào trong đội ngũ của Huyết Hồn sơn trang.

Với vị trí mà bóng ảnh này muốn tới, chắc hắn là đã ẩn núp rất lâu trên không trung rồi. Quân Mạc Tà bừng tỉnh đại ngộ, trách không được từ lúc khai chiến tới giờ vẫn không thấy Hạc Trùng Tiêu lộ diện, thì ra là thế.

Lệ Đằng Vân đang ngồi chồm hỗm một mặt lau nước mắt nước mũi, hoảng sợ không biết làm gì cho phải.

Hắn gần đây ỷ vào uy danh của phụ thân mà hoành hành, hôm nay vừa thấy phụ thân trọng thương như thế, lập tức giống như bầu trời sụp xuống, một thời gian không biết nên làm gì! Lệ Tuyệt Thiên bị trọng thương, cũng vô pháp nhúc nhích. Thế nhưng tính mạng lại không có gì đáng ngại, chẳng qua là khí tức rất yếu, hắn nhắm chặt mắt cố dưỡng thần, mặt mũi coi như mất hết, tính mạng cùng với thực lực phải mau chóng phục hồi mới là nhiệm vụ bức thiết nhất lúc này.

Nhưng một thanh âm cực kỳ mạnh mẽ xé gió đột nhiên vang lên, một đạo bóng đen xuyên xuống, đám hộ vệ còn sót lại của Huyết Hồn sơn trang đứng bốn phía vây lấy Lệ Tuyệt Thiên đều kinh hô một tiếng, đồng thời xuất thủ, đạo ảnh tử kia lại không có né tránh, cứng rắn chịu công kích của mọi người, hai lợi trảo cực đại nắm lấy Lệ Đằng Vân, không ngừng mà vũ động, một thoáng đã bay lên cao hơn mười trượng, vài miếng thiết giống như vũ mao bồng bềnh rơi xuống.

Lệ Tuyệt Thiên hai mắt trợn trừng, đột nhiên không để ý tới trọng thương, cứng rắn ngồi dậy quát:

- Vân nhi quay trở lại.

Sau lại vang lên một tiếng kinh hô:

- Hạc Vương. Đúng là vị đứng thứ ba trong Thiên Phạt sâm lâm. Hạc Vương Hạc Trùng Tiêu!

Lúc này hắn đã hiện ra nguyên hình, một đôi lợi trảo sắc bén cặp lấy Lệ Đằng Vân, tại giữa không trung phiêu đãng. Lệ Đằng Vân từ lúc sinh ra tới nay, tuy cái tên không thệ, nhưng hắn chưa từng được thử qua "Đằng vân", trái lại hôm nay lại được chân chân chính chính thử cảm giác "Đằng vân".

Hắn sống trong gấm vóc lụa là, thích gì là làm nấy, ngang ngược bá đạo, nào đã từng trải qua cảm giác mạo hiểm này? Tuy cái tên là Đằng Vân, thế nhưng cũng chỉ để hù dọa thiên hạ mà thôi. Lúc này hắn chỉ kêu được một tiếng:

- Phụ thân, cứu con...

Sau đó không kìm được, phía trước phun ra, sau đó lại bẹp bẹp liên tiếp phun ra, thoáng cái cả phiến không trung tràn ngập mùi tanh hôi.

Khiến đám người phía dưới bị hù cho đều phải ôm mũi né tránh.

Trong lòng Lệ Tuyệt Thiên chợt lạnh xuống, lập tức nhớ tới ba điều kiện của Thiên Phạt sâm lâm, rốt cuộc bất chấp thân bị trọng thương, cũng không cần để ý tới thể diện nữa, hướng về phía Lôi Bạo Vũ kêu lên:

- Lôi huynh, nhìn tình cảm của Lệ mỗ cùng với người, cũng nhìn Lệ mỗ những năm nay đối với Tiên Cung không từ khổ cực, xin Lôi huynh xuất thủ cứu hài nhi của ta.

Với thân phận đệ nhị chí tôn của hắn mà nói, có thể nói ra những lời này, cũng giống như là tự quỳ xuống đất rồi.

Lôi Bạo Vũ có chút do dự, nhìn về phía Mai tôn giả, cuối cùng không có mở miệng, vừa rồi hắn cho rằng sự tình đã chấm dứt, cho nên mới lớn tiếng nói chuyện đắc tội với Mai tôn giả, hiện tại làm thế nào xin xỏ dùm đây?

Một khi mở miệng, đó chính là dùng đất trát lên mặt a, đối mặt với thiên hạ anh hùng, Lôi Bạo Vũ sao có thể ngẩng mặt lên nhìn người? Càng là đại biểu cho những thứ khác, mà cao nhất chính là chí cao vô thượng Độn Thế Tiên Cung, vậy càng không thể được...

Ánh mắt của Lệ Tuyệt Thiên chậm rãi trở nên tuyệt vọng, cả người tựa hồ thoáng cái già đi hơn mười tuổi, vị này đã từng là đệ nhị chí tôn uy danh hiển hách, khi gặp phải đả kích của Mai tôn giả, cũng không có tỏ ra thoái chí như vậy. Chẳng qua chỉ là bi phẫn oán giận mà thôi, thế nhưng hiện tại mệnh của con trai độc nhất nằm trong tay huyền thú, chính mình lại bất lực, sự thực tàn khốc như vậy, khiến Lệ Tuyệt Thiên đang trọng thương, lập tức sụp đổ!

- Lôi Bạo Vũ ngươi nói không giữ lời, ngươi hứa hẹn lát nữa sẽ bảo vệ con ta, để nó được an toàn.

Lệ Tuyệt Thiên nhỏ giọng hô lên một tiếng, như là rên rỉ, đột nhiên lại mở to mắt, hung hăng nói:

- Nếu hôm nay con trai ta chết thảm, Lệ Tuyệt Thiên ta phát thệ, nhất định sẽ tàn sát tất cả cửu tộc của đám người có mặt ngày hôm nay.

Trên bầu trời vang lên một tiếng trường khiếu, Hạc Trùng Tiêu ha ha cười nói:

- Ba tháng tâm nguyện, rốt cục hôm nay mới thực hiện được.

Đột nhiên cánh tay phải của hắn vung lên, Lệ Đằng Vân hét thảm một tiếng, huyết vũ ở giữa không trung bay tán loạn, một đôi chân của Lệ Đằng Vân, tính từ bắp đùi trở xuống đều bị cắt đứt tận gốc.

Mà đoạn chân đứt kia, bịch một tiếng rơi xuống.

- Vân nhi!

Lệ Tuyệt Thiên hét thảm một tiếng, không biết lấy khí lực từ đâu, đột nhiên nghiêng người, không ngờ hắn đứng dậy, hét:

- Vân nhi của ta!

Lệ Tuyệt Thiên lão lệ tung hoành như thế, thế nhưng bây giờ trách được ai? Nếu không phải Lệ Tuyệt Thiên lão ngông cuồng kiêu căng, quá phận, Lệ Đằng Vân sao có thể hoành hành bá đạo như vậy? Ngay cả lão bà của người ta cũng muốn đoạt, còn có phong phạm của một vị thế gia công tử không? Lại càng quá phận chính là, Lệ Tuyệt Thiên biết rất rõ ràng con mình là loại hư đốn, thế nhưng lại không đi ngăn cản, ngược lại trợ Trụ vi ngược, thề phải hoàn thành tất cả tâm nguyện của đứa con!

Xét cho cùng, Lệ Đằng Vân rơi vào kết cục thảm đạm như bây giờ, Lệ Tuyệt Thiên chính là người phải chịu trách nhiệm lớn nhất.

Đệ nhị chí tôn là rất giỏi sao? Chẳng lẽ thiên hạ ngày nay thật sự không ai dám trêu chọc?

Nơi cái chân đứt của Lệ Đằng Vân máu chảy đầm đìa, hai cái chân đứt lại rơi tới chỗ Lệ Tuyệt Thiên.

Đột nhiên đúng vào lúc này, dị biến phát sinh...

Kim quang đột nhiên phiêu động, hai cái phi đao lung linh tinh xảo đột nhiên xuất hiện trước mặt Lệ Tuyệt Thiên, một cái ở cổ họng, một cái ở tim.

Ở đây nhiều cao nhân như thế, lại hoàn toàn không có ai phát hiện ra hai thanh phi đao này làm sao xuất hiện, cũng không có ai biết người phóng ra hai thanh phi đao này, thế nhưng tại thời khắc này mọi người đều minh bạch tâm tư của kẻ xuất thủ, chính là muốn giết chết Lệ Tuyệt Thiên!

Phi đao vừa xuất hiện, trong nháy mắt công phu cũng không ngừng lại, tựa như đã tới trước mặt Lệ Tuyệt Thiên.

Lệ Tuyệt Thiên thét dài giận giữ, duỗi tay ra đỡ, một thanh phi đao bị hắn đánh bay, một chuôi khác lại găm sâu vào cánh tay đi vào trong thân thể hắn.

Nhất đại chí tôn danh chấn thiên hạ, mình đồng da sắt không gì phá nổi, tung hoành thiên hạ không người có thể ngăn, thế nhưng một khắc này, lực lượng còn sót lại trong thân thể, không ngờ không đủ để tránh lại một thanh phi đao nho nhỏ!

- Ai?

Lệ Tuyệt Thiên ngửa mặt lên trời rống to:

- Là ai muốn giết ta? Có đảm lượng hãy đi ra đây!

Vấn đề này cũng là vấn đề mà tất cả mọi người ở đây muốn hỏi, ai là người giết chết Lệ Tuyệt Thiên? Ai phóng phi đao?

Không thể phủ nhận, trong đám người ở đây người muốn nhân cơ hội này giết chết Lệ Tuyệt Thiên, tuyệt đối không ít.

Chỉ vì một câu: Nếu như ngày hôm nay con trai ta chết thảm, Lệ Tuyệt Thiên ta thề với trời nhất định sẽ tàn sát sạch cửu tộc của những người có mặt ở đây ngày hôm nay!" Những lời này chính là uy hiếp tới tất cả người ở đây, chỉ sợ người nào cũng đều có ý muốn giết hắn, thế nhưng không có một ai dám hành động, chính diện giết chết Lệ Tuyệt Thiên.

Dù sao lực lượng còn sót lại của Huyết Hồn sơn trang, tuy nhỏ bé, thế nhưng so với thế lực bình thường mà nói cũng là dị thường hùng hậy rồi, chưa hẳn là có bao người liều lĩnh chọc vào tổ ong vò vẽ này, cho dù có thật sự muốn ra tay, cũng chỉ âm thầm ra tay mà thôi.

Thế nhưng người tung ra thanh phi đao hiển nhiên có phần không thể chờ đợi, hoặc là không thèm để thiên hạ anh hùng vào trong mắt.

Theo một hồi uy áp kinh người trầm trọng như núi đột nhiên truyền đến, tất cả mọi người ở đây trong lòng đều chấn động.

Cao cao trên không trung, không hề có dấu hiệu báo trước, một bóng người đột nhiên thoáng hiện. Hắc y, hắc bào một thân trang phục trái lại có chút giống với vị đứng đầu thiên phạt Mai tôn giả kia. Nếu không phải mọi người rõ ràng chứng kiến nàng đứng nguyên tại chỗ không động, cơ hồ còn tưởng đó là Mai tôn giả...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 148: Tuyệt Sát! Dư Âm!

- Lệ Tuyệt Thiên, là bổn tọa muốn giết ngươi!

Hắc bào nhân lăng không mà đứng trên không trung, trầm trọng lên tiếng. Sau đó một chân duỗi ra, từ hơn mười trượng trên không trung giống như đi cầu thang vậy, hai tay chắp sau lưng, hơi ngửa đầu, từng bước một đi xuống!

Mọi người hoảng sợ kinh hãi!

Lăng không hư độ, như giẫm trên đất bằng!

Cho dù là thiên phạt Thú Vương vị Thú Vương phi hành Hạc Trùng Tiêu kia, cũng tuyệt đối không có bổn sự thần diệu như vậy! Huyền công của người này, hiển nhiên đã cao thâm tới tình trạng không cách nào hình dung.

Ánh mắt Lệ Tuyệt Thiên buồn bã, phác thông một tiếng té trên mặt đất. Hắn vốn là hồi quang phản chiếu nhảy dựng lên, hiện tại chứng kiến chiêu thức thần công có một không hai, kinh thế hãi tục như vậy, mặc dù là mình có đầy đủ lực lượng cũng tuyệt không phải là đối thủ của người này! Người trước mắt này, chỉ sợ so với thiên phạt Mai tôn giả còn đáng sợ hơn nhiều lắm!

Lệ Tuyệt Thiên triệt để mất đi ý chí chiến đấu! Hắn cúi đầu, chẳng qua là thấp giọng hỏi một câu:

- Vì sao?

- Vì sao? Ngươi cũng muốn hỏi lý do sao? Chung quy ngươi không phải là nói nắm tay nắm giữ đạo lý sao?

Thần bí hắc bào nhân hừ lạnh một tiếng, nói:

- Có một số người ngươi vĩnh viễn không thể đắc tội. Ngươi. Đắc tội không nổi! Nếu đắc tội, ngươi sẽ phải trả một cái giá rất lớn! Hiểu chưa?

- Hiểu rồi.

Lệ Tuyệt Thiên thê lương ngẩng đầu lên, trầm giọng nói:

- Ta không hy vọng xa vời có thể sống sót, thế nhưng ta muốn biết, ta rốt cuộc đã đắc tội với ai?

- Ngươi đắc tội với ai?

Thần bí hắc bào nhân cười lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi cũng đã biết, huyền thú của thiên phạt tại sao lại phá hư lợi kế của ngươi, vì sao không công kích đám người các ngươi muốn hãm hại? Chẳng lẽ. Sự tình bên trong có điểm mờ ám, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?

- Là ngươi! Thì ra là ngươi không cho huyền thú công kích Quân Vô Ý!

Lệ Tuyệt Thiên trong lòng lóe lên linh quang, lập tức đoán ra, rồi lại không thể tin, cứng họng nói:

- Quân gia? Ngươi không ngờ là vì Quân gia?

Những lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong toàn trường lập tức om sòm! Trong chuyện này, thậm chí kể cả Quân gia Quân Vô Ý! Đồng dạng cũng há to miệng: “Quân gia chúng ta khi nào có được chỗ dựa quá lớn như vậy? Tại sao ta lại không biết?”

Thế nhưng những người khác đều nhìn về phía Quân Vô Ý. Cũng chỉ có một loại cảm xúc: diễm mộ!

Quá ghen ghét, nguyên lai sau lưng Quân gia cư nhiên còn dấu một vị cao nhân kinh thiên động địa! Xem ra sau này tuyệt đối không thể đơn giản trêu chọc vào Quân gia, không thể trêu vào a!

- Quân gia, ha ha, quả thực cũng không phải là Lệ Tuyệt Thiên nhỏ nhoi ngươi có thể trêu vào! Bổn tọa tuyệt tích nhân gian đã hai mươi năm, không muốn ra ngoài giết chóc, thế nhưng lại có rất nhiều kẻ không biết tự lượng sức mình, không biết bản thân chính là ếch ngồi đáy giếng!

Thần bí hắc bào nhân nói xong, ánh mắt phong duệ nghiêm nghị nhìn về phía đám người Phong Tuyết ngân thành. Tiêu Bố Vũ bọn người đột nhiên không khỏi cảm thấy toàn thân mát lạnh. Sắc mặt đại biến.

Hắc bào nhân lãnh băng băng nở nụ cười nói:

- Về phần các ngươi, không cần kinh hoảng, chỉ cần các ngươi không làm lão phu mất hứng, lão phu cũng không có hứng thú tìm các ngươi gây phiền toái. Oan có đầu, nợ có chủ, ha ha!

Một tiếng cười dài âm lãnh vang lên. Hắc y bịt mặt ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Tiêu Bố Vũ đám người, ánh mắt rõ ràng là có ý cảnh cáo!

Tiêu Bố Vũ miễn cưỡng cười nói:

- Các hạ ân oán rõ ràng, Tiêu mỗ bội phục.

Hắc bào nhân hừ một tiếng nói:

- Ân oán rõ ràng sao? Sao ta không thấy đâu cả. Hắc hắc! Để ta diễn một trò nhỏ cho các ngươi xem!

Hắn cứ như vậy đứng tại hư không, vẫn không nhúc nhích. Hỏa diễm đen như mực từ trên người bùng lên, đột nhiên bao vây lấy thân thể Lệ Tuyệt Thiên.

Hắc bào nhân ha ha cười, điềm nhiên như không, nói:

- Lệ Tuyệt Thiên, nếu như làm chí tôn, ngươi thất bại, thế nhưng làm chí tôn bại hoại mà nói, không thể nghi ngờ gì, ngươi rất thành công.

Trong lúc mơ hồ, mọi người tựa hồ nghe ra, vị chí tôn phong quang vô hạn đệ nhị này phát ra một tiếng rú ngắn ngủi đầy vẻ hoảng sợ.

Sau đó hắc bào nhân tựa hồ khẽ vẫy tay. Nhặt lên vật gì đó, tiếp đó kim quang lóe lên, hai thanh phi đao rơi vào trong tay hắn, đúng lúc này, Mai tôn giả đột nhiên hô to một tiếng:

- Chậm!

Nàng đã nhìn ra, hắc bào nhân cầm trong tay chính là Huyền Đan Báo Vương!

Thế nhưng sau khi nàng hô lên một tiếng lại đột ngột tỉnh ra: Huyền Đan này căn bản là ở trong thân thể Lệ Tuyệt Thiên, vì sao đột nhiên lại bị lấy ra, rơi vào trong tay hắc bào nhân? Chẳng lẽ?

Hắc bào nhân hừ một tiếng, không thèm để ý tới nàng, ánh mắt phong duệ tỏa ra bốn phía, tựa hồ như cảnh cáo. Tựa hồ lại như cáo biệt, tựa hồ lại như có ý sâu xa nào đó!

Sau đó hắn quay người lại, một bước bước ra ngoài, theo một bước này, thân thể hắn bỗng dưng biến mất!

Cứ như vậy biến mất!

Giống như là trên không trung có một cái cánh cửa vô hình, hắn tự nhiên bước vào, sau đó cánh cửa biến mất, sau đó tất cả mọi người không còn nhìn thấy hắn nữa.

Nhưng điều này sao có thể chứ?

Toàn trường mấy vạn nhân thú. Tất cả đều thất thanh! Một mảnh tĩnh lặng, có thể nghe được cả tiếng kim rơi!

Lôi Bạo Vũ, Bố Cuồng Phong hai người nhìn nhau, cùng chứng kiến vẻ kinh hãi trong mắt đối phương! Thật lâu sau đột nhiên có người có người kêu lên:

- Lệ Tuyệt Thiên, hắn…!

Mọi người cả kinh, thoáng cái nhìn qua, chỉ thấy Lệ Tuyệt Thiên nguyên bản đang đứng thẳng tại chỗ đó, bây giờ còn không thấy, chỉ còn lại một bộ tro cốt màu xám trắng.

Tuyệt Thiên chí tôn Lệ Tuyệt Thiên, đã theo màn hỏa diễm dị dạng thoáng cái thiêu đốt. Không ngờ cứ như vậy biến thành một đống tro cốt!

Đây là cái dạng công phu gì???

Thậm chí ngay cả Mai tôn giả cũng khiếp sợ mở to hai mắt. Ngay cả Xà Vương đi tới trước mặt mà nàng cũng không có phát hiện ra.

- Lão đại!

Xà Vương có phần ngại ngùng khi gặp nàng, nói:

- Vừa rồi chuyện kia. Người, hắn, cái mông của hắn thật lớn.

Mai tôn giả cả kinh hỏi:

- Gì! Cái mông rất lớn.

Mai tôn giả dở khóc dở cười lắc đầu trêu ghẹo nói:

- Xà Vương, hắn là một nam nhân, ngươi chú ý tới cái mông hắn làm gì?

Xà Vương lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt, giận dỗi kêu lên một tiếng. Uốn éo đi qua một bên. Mai tôn giả tựa hồ cười cười cũng không muốn

để ý tới chuyện này, chẳng qua là hơi buồn bực, vị hắc bào nhân thần bí này đến tột cùng là có lai lịch gì?

Trong trí nhớ của mình. Dường như chưa từng có ấn tượng về một vị cường giả như vậy, mà người này lại có thần công kinh thế hãi tục như thế. Tại sao lại bừa bãi đi quen kẻ vô danh? Nghĩ vỡ đầu cũng không ra, thoáng cái nàng không khỏi lâm vào mê võng.

Thế nhưng vô luận như thế nào nàng cũng không tưởng được, vị thần bí cao nhân này đột nhiên xuất hiện khiến toàn trường kinh ngạc, chính là tên Quân Mạc Tà vừa mới bị nàng hung hăng đánh đòn!

Mà Xà Vương Thiên Tầm sở dĩ liếc mắt một cái nhìn ra cái mông khác thường của người này, chính là hậu quả do Mai tôn giả gây ra, thế nào mà không to lớn dị thường cho được?

Mai tôn giả sau khi xuất chiến, lực lượng của Thiên Địa Tù Lung cũng biến mất, Quân Mạc Tà rốt cuộc khôi phục lại được năng lực hành động, thừa dịp tất cả mọi người đang chú ý tới bốn đại chí tôn cùng Mai tôn giả đang chiến đấu, hắn không thể chờ được, lẳng lặng không tiếng động độn vào bên trong Hồng Quân Tháp.

Chuyện thứ nhất hắn làm chính là, vuốt cái mông đang muốn cháy lên của mình.

Thật sự là quá đau, đặc biệt là ở bộ vị bất nhã này.

Khi thấy bọn bốn người Lệ Tuyệt Thiên bị đả bại, Quân Mạc Tà không ngờ là dù vận dụng Khai Thiên Tạo Hóa Công, thế nhưng vết sưng trên mông cuối cùng không thể nào tiêu trừ trong khoảng thời gian ngắn được, không biết làm sao đem cái mông vướng víu này ra ngoài. Cuối cùng hắn cũng lựa chọn chạy ra giết chết Lệ Tuyệt Thiên, sau đó hoang mang rối loạn chạy trốn.

Nhưng mà với con mắt tinh tường của tiểu cô nương Xà Vương liền nhìn ra sự dị thường của cái mông.

Quân Mạc Tà cũng thật không ngờ, chính mình cường thế xuất hiện khiến đám người lưu lại một ấn tượng khó phai mờ. Đối với đa số người ở đây mà nói, ngoại trừ mấy vị chí tôn Thần Huyền ra, Thiên Huyền, Địa Huyền cũng chỉ là số ít. Đại đa số mọi người là Kim Huyền, Ngọc Huyền.

Tầng thứ như vậy, ở trong thế tục mà nói, đã được xem như là cao thủ rồi, nhưng mà hôm nay, thật sự là con kiến hôi! Chính xác là con kiến hôi!

Trước sau lần lượt xuất hiện cường giả, mỗi người đều là truyền thuyết, mỗi một người đều là nhân vật mà bọn họ hướng tới! Mới tới Thiên Nam thành, sau khi gặp mấy vị chí tôn, cũng cảm nhận được đó là bậc cao không thể với tới. Chuyến đi này không tệ.

Thế nhưng hiện tại, bốn vị chí tôn liên thủ cư nhiên còn còn bại trận dưới tay người khác!

Hơn nữa hai vị chí tôn khác đồng thời xuất thủ, hai kiếm khách kinh thiên động địa, Bạo Vũ Cuồng Phong hai đại chí tôn! Tên tuổi bực này vang dội cỡ nào, vậy mà đi làm hộ pháp cho Độn Thế Tiên Cung.

Đến nơi đây, trước mặt mọi người bỗng nhiên xuất hiện một cái Độn Thế Tiên Cung, mà cái tên này tuyệt đại đa số người mới là lần đầu tiên nghe thấy! Trước đó chưa từng có nghe qua truyền thuyết có lưu truyền. Điều này càng làm mọi người thêm bực bội.

Thần bí như vậy, càng làm cho mọi người cảm thấy như lọt vào sương mù, tuy không biết lai lịch, thế nhưng mọi người đều biết, Độn Thế Tiên Cung này tuyệt đối có thực lực đệ nhất thế gian! Điểm này từ thái độ của Lệ Tuyệt Thiên là có thể nhìn ra. Hơn nữa hai vị chí tôn lúc trước bây giờ lại qua Độn Thế Tiên Cung làm hộ pháp, điều này còn gì sáng tỏ hơn?

Đương nhiên vị Mai tôn giả kia có thể chiến thắng được bốn vị chí tôn hợp lực, trong mắt mọi người, càng là thiên hạ đệ nhất cao thủ!

Thế nhưng không ngờ lại đột nhiên xuất hiện một vị hắc bào nhân quá sức thần bí, người này thoạt nhìn không ngờ so với vị Mai tôn giả kia còn lợi hại hơn, hơn nữa trong nháy mắt đã diệt sát Tuyệt Thiên chí tôn Lệ Tuyệt Thiên!

Những chuyện này đều lần lượt xuất hiện trong thời gian cực ngắn. Một lần lại một lần đánh sâu vào nhận thức của đám người, cơ hồ khiến bọn họ không kịp thừa nhận.

Núi cao còn có núi cao hơn!

Cơ hồ đồng thời trong lòng tất cả mọi người đều xuất hiện một ý niệm trong đầu, lúc trước vô luận là lang thang trên giang hồ, hoặc là ẩn thân trong sơn lâm, hoặc là người trong đại gia tộc, đại thế gia, giờ phút này chỉ cảm thấy, chính là khiếp sợ, những người lúc trước đắc ý với thân phận của mình, còn kiêu ngạo thỏa mãn giờ càng thêm xấu hổ.

Tại trước mặt những người này, chính mình đến tột cùng được tính là gì? Tựa hồ chỉ là một câu truyện cười mà thôi.

Chính mình thật đúng là ở trong đáy giếng a. Còn có một chuyện nữa chính là, người trong các đại gia tộc ở đây, hôm nay đối với Huyết Hồn sơn trang Lệ Tuyệt Thiên cùng Lệ Đằng Vân, đối với âm mưu đối phó với Quân Vô Ý của phụ tử hai người, ngoại trừ số rất ít người ra, đại bộ phận đều là tối hoặc sáng có tham dự, lúc trước đều thờ ơ không để ý.

Thế nhưng hiện tại, Quân gia giống như cá chép hóa rồng, không chỉ không chết, hơn nữa vị thần bí vừa xuất hiện, rõ ràng là hậu trường của Quân gia! Đây là khái niệm gì?

Ngay cả Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong cũng không dám trêu chọc, ngay cả Mai tôn giả đều cố kỵ. Đám người đã nhất trí hãm hại Quân gia lúc này nghĩ như vậy, cho nên không khỏi khủng hoảng.

Nếu như Quân gia muốn trả thù thì làm sao bây giờ?

Lập tức trong lòng đám người đều xuất hiện một ý niệm trong đầu: nhất định phải giao hảo cùng Quân gia! Sau khi trở về phải lập tức báo cáo chuyện này với gia tộc, mau chóng đề xuất ra một kế hoạch, sau đó tiến tới thành Thiên Hương. Tranh thủ thời gian dành lấy hảo cảm của Quân gia.

Ngàn vạn lần đừng trả thù chúng ta nha, các ngươi có thực lực như vậy, chúng ta biết là không thể trêu vào rồi!

Đương nhiên cũng không thiếu người có da mặt tương đối dày, hiện tại bắt đầu muốn lôi kéo tình cảm với Quân Vô Ý, qua một hồi suy nghĩ, bên người Quân tam gia lập tức vây đầy người như đám ruồi bọ.

Các loại thoại ngữ nịnh nọt không ngừng vang lên, mà cũng đủ loại từ ngữ vuốt mông ngựa như Trường Giang Đại Hà thao thao không ngớt rơi vào lỗ tai của Quân Vô Ý, khiến Quân Vô Ý Quân tam gia đầu to bằng cái đấu, thế nhưng không thể nghĩ ra cách ứng phó.

Không thể không nói tin tức rung động như vậy một khi truyền đi, tất nhiên sẽ tạo thành một làn sóng rung động cực lớn! Địa vị của Quân gia hiện tại hoàn toàn có thể nói là cực kỳ vững chắc!

Không người nào nguyện ý mạo hiểm chọc giận một vị siêu cấp cường giả, đi đối phó với Quân gia! Vô luận là ai, đều giống như vậy!

Quá sợ hãi, người của Tiêu gia, Phong Tuyết ngân thành đều có cảm giác như vậy. Tiêu Bố Vũ mặt trầm như nước, đột nhiên cảm nhận được áp lực cực lớn! Với lực lượng của Phong Tuyết ngân thành liệu có thể qua mặt được vị thần bí nhân kia để trả thù? Điều này thực sự là không nói chính xác được.

Tuy người nọ nói oan có đầu nợ có chủ, thế nhưng trong giọng nói lại có ý cảnh cáo, với mấy chục năm lịch duyệt của Tiêu Bố Vũ, há có thể không hiểu? Tình thế bây giờ, thần bí nhân kia hy vọng mình đi đòi lại công đạo cho Quân Vô Ý, ý tứ này tất cả mọi người đều có thể minh bạch.

Thế nhưng vấn đề là, nếu như Quân Vô Ý trả thù. Tiêu gia phải làm như thế nào? Nếu như không nghĩ qua muốn giết chết Quân Vô Ý, như vậy lời nói "Oan có đầu nợ có chủ" đồng dạng sẽ có hiệu lực. Lúc đó sẽ tới phiên vị thần bí kia ra tay.

Thế nhưng đối mặt với thù oán sâu như vậy cùng Quân Vô Ý. Chẳng lẽ còn phải nâng như cục cưng trong lòng bàn tay, ngậm vào trong miệng sợ tan ra hay sao?

Đây là cái chuyện mẹ gì!

Tiêu Hàn nhìn Quân Vô Ý đang bị đám người vây xung quanh, đột nhiên cảm thấy trong lòng bị đè nén khó chịu muốn chết! Tên tử địch này, chính là kẻ kiến mình thống hận nhất, lúc nào cũng mơ có thể giết được hắn, trước đó trong lòng mình chỉ coi hắn như một món đồ chơi để trả thù, hôm nay lại có thể diễn biến như vậy!

Hiện tại coi như mình muốn đối phó với hắn, gia tộc cũng không đồng ý, cho dù không có thành chủ nghiêm lệnh, gia tộc chỉ sợ cũng không để mình đắc tội với vị hắc bào nhân thần bí kia!

Như vậy chính mình nên làm cái gì bây giờ? Dao nhi, là của ta! Là của ta!

Trong mắt Tiêu Hàn hiện lên vẻ hỗn loạn, đột nhiên thân thể lung lay sắp đổ, oa một tiếng, hộc ra một ngụm máu tươi, hắn quật cường gượng đứng, con mắt không chớp nhìn Quân Vô Ý, càng lúc càng âm lãnh, càng lúc càng điên cuồng!

Quân Vô Ý, ta không quản ngươi có chỗ dựa thế nào, ta nhất định phải giết ngươi! Ta phải giết ngươi!

Giữa không trung vang lên một tiếng trường khiếu, Hạc Trùng Tiêu buông lỏng tay, thân thể không trọn vẹn của Lệ Đằng Vân giữa một mảng tiếng kinh hô rơi xuống, từ độ cao hơn một trăm mét rơi xuống!

Người phía dưới đều oành một tiếng trốn đi, để lại một mảng đất trống thật lớn.

Nếu như trước đó Lệ Đằng Vân té xuống. Chỉ sợ ít nhất sẽ có một ngàn người tranh nhau chạy tới đón, thế nhưng hiện tại, Lệ Đằng Vân rõ ràng chính là một củ khoai nướng nóng bỏng, ai dám đón? Ai chịu đón?

Bịch!

Thân thể của Lệ Đằng Vân nặng nề mà rơi xuống mặt đất đập vào một tảng đá. Huyết nhục bắn tung tóe. Cả người đã biến thành một đống thịt nát! Một cánh tay thậm chí xương bị lồi ra, xương năm ngón tay cũng bị lộ ra khỏi da thịt, một màn thê thảm này khiến tim của tất cả mọi người đều loạn nhịp.

Mai tôn giả vung tay áo lên, xoay người mà đi, quát:

- Điều kiện hôm nay, chư vị hãy nhớ kỹ, bây giờ ta xin cáo từ, ngày sau còn gặp lại!

Nàng mặc dù không có chỉ mặt gọi tên, không có nói đối với bất cứ kẻ nào, thế nhưng Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong hai người lại biết, mấy câu nói đó là nói với hai người bọn họ. Một trong hai người nói:

- Tôn giả yên tâm, đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, đã thất bại, sẽ tiếp nhận hậu quả, quyết không nuốt lời.

Mai tôn giả hắc hắc cười lạnh nói:

- Ai dám nuốt lời?

Lời này có ý uy hiếp rõ ràng.

Lôi Bạo Vũ hai người nhìn nhau cười khổ.

Mai tôn giả lại đem ánh mắt rời đi, lại phát hiện chỗ lúc trước mình đứng đã không còn thấy bóng dáng của Quân Mạc Tà nữa, xem ra một

khi bản thân tiêu trừ Thiên Địa Tù Lung, gia hỏa này giống như con chuột chạy thật là nhanh.

Sau khi suy nghĩ, đột nhiên nàng xoay người hướng về phía Quân Vô Ý đi tới, đám người vây quanh Quân Vô Ý thấy nàng hắc bào bồng bềnh đi tới, tất cả đều quỷ mị né ra rất xa.

Quân Vô Ý rốt cục cũng thở dài một hơi, cảm thấy mình trên người mình ướt đẫm mồ hôi, đối mặt với núi dao rừng kiếm cũng không biến sắc, thế nhưng khi tiếp nhận mấy lời a dua nịnh hót như nước thủy triều ào tới lại không thể thở nổi.

Trong thời gian ngắn, ứng phó với đám người nguyên bản không đem mình để trong mắt, không ngờ lại mệt mỏi hơn so với mình đánh trận!

Thấy Mai tôn giả tới, Quân Vô Ý mỉm cười chắp tay nói:

- Tôn giả tới, có gì chỉ giáo sao?

- Lệnh điệt cốt cách thanh kỳ, thiên phú rất tốt.

Mai tôn giả cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói rõ:

- Bản tôn muốn thu hắn làm đồ đệ. Quân tướng quân định như thế nào?

Quân Vô Ý tuy sớm có chuẩn bị, đoán được ý đồ đến của nàng. Thế nhưng khi nghe được câu này, cũng nhịn không được ngẩn ra, tiếp đó rất vui vẻ, thế nhưng nhớ tới quái tính của Quân Mạc Tà, lại cười nói:

- Tôn giả coi trọng tiểu tử này, chính là phúc khí của hắn, Quân mỗ tự nhiên là không có ý kiến, bất quá ta Quân gia gần đây khai sáng, mà Mạc Tà gần đây lại có chút ràng buộc, hơn nữa hắn rất có chủ kiến. Mai tôn giả nếu như thật sự có ý này, chỉ cần Mạc Tà đồng ý, Quân gia ra tuyệt không có vấn đề!

- Có chút rằng buộc!

Mai tôn giả tựa hồ như sửng sốt. Tựa hồ đối với chuyện này có chút không hiểu, trong giọng nói, rõ ràng có thể nghe ra ý tứ không thể tưởng tượng, tiếp đó tựa hồ như nghiến răng ha ha cười nói:

- Không tệ không tệ. Rất tốt, ân có chút rằng buộc...Như vậy rất tốt.

Nhưng trong lòng nàng thầm mắng, tiểu tử hèn hạ vô sỉ tự tung tự tác, lại cũng có thể được nói là "Có chút rằng buộc"? Lời này thật sự là căn cứ từ đâu mà nói!

- Đã như vậy, ta tự có biện pháp.

Mai tôn giả trong lòng có chút khinh bỉ, vị đại tướng quân này là thống binh, lại có thể trắng trợn bịa đặt, như vậy cháu ngài khoa trương ba hoa chích choè cũng không oan.

- Thế nhưng không biết lệnh điệt đang ở đâu?

Mai tôn giả rất trang nghiêm nói, đơn giản là nàng sắp nhịn không được mà mắng to vị tướng quân trong truyền thuyết trước mắt được xem là "Đôn hậu bạo quyết, Huyết Y đại tướng" này, cuối cùng cưỡng chế thành công, bằng không thật đúng là muốn mở miệng mắng to.

- Mạc Tà hắn! A?

Quân Vô Ý mở miệng, thế nhưng lúc này mới nghĩ ra:

- Mạc Tà không phải mới vừa còn đang theo bên ngài sao?

- Ừm, vừa rồi ta ra ngoài nghênh chiến. Sau khi trở về đã không thấy hắn nữa!

Mai tôn giả mặt không đỏ thở không gấp nói:

- Ta cùng với hắn trò chuyện với nhau rất vui.

Lúc hai người nói chuyện, đồng thời Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong đã an bài mọi người rút lui. Chứng kiến vị đại sát tinh Mai tôn giả

này đang "trò chuyện rất vui" với Quân Vô Ý, tất cả mọi người là có chút câm như hến, đối với Quân gia lại tăng thêm một phần diễm mộ. Không dám quấy rầy, đều lặng yên không một tiếng động rời đi. Lúc này trên đỉnh núi đã rời đi hơn phân nửa.

Phía Thiên Phạt sâm lâm huyền thú đám kia cũng lùi lại, chỉ còn lại mấy vị Thú Vương đang nhìn Mai tôn giả bên này, rất là quan tâm!

Thanh âm dần dần rời xa, sơm lâm lúc này đã khôi phục lại vẻ yên tĩnh vốn có. Lôi Bạo Vũ cười nhẹ, ôm quyền nói:

- Mai tôn giả, chư vị Thú Vương, chúng ta núi cao sông dài, sau này còn gặp lại! Huynh đệ hai người chúng ta xin cáo từ, hồi cung phục mệnh cung chủ.

Mai tôn giả hơi phất tay, đang muốn nói chuyện, đột nhiên sau lưng vọt ra một thân thể hùng tráng, quát to:

- Độn Thế Tiên Cung tử kim hộ pháp, rất giỏi! Ăn của ta một quyền rồi đi cũng không muộn!

Đồng thời trên bầu trời vang lên tiếng xé gió ào ào, tiếp đó giống như một mảng lôi vân phong bạo rơi xuống. Một thanh âm bén nhọn, mang theo sát phạt chi khí sắc bén vang rền, quát to:

- Bổn tọa cũng tới lãnh giáo một chút sự lợi hại của tử kim hộ pháp Độn Thế Tiên Cung!

Hùng vương Hùng Khai Sơn, Hạc Vương Hạc Trùng Tiêu!

Tất cả mọi người ở đây đều biết, hai vị vương này cũng không phải muốn lưu hoặc giết chết Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong, bọn họ chẳng qua là muốn tranh luận một chút xem huyền công của tử kim hộ pháp trong Độn Thế Tiên Cung rốt cuộc hơn kém bao nhiêu mà thôi!

Hoặc là nói, lực lượng của Thiên Phạt sâm lâm cùng Độn Thế Tiên Cung có sự chênh lệch như thế nào?

Lôi Bạo Vũ sau khi nghe câu nói kia xong, rất khó hiểu, Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong đồng thời có một ý nghĩ. Lúc này thấy Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong muốn cáo từ, cơ hội tốt như vậy, sao có thể bỏ qua?

Từng tiếng huýt gió vang lên, thân thể yểu điệu xoay tròn, Xà Vương Thiên Tầm đồng thời xuất thủ.

Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong hai người nhìn nhau cười. Không thấy hai người có bất kỳ động tác gì, tử kim bảo kiếm bên hông tựa hồ cũng chưa hề đụng tới, thế nhưng hai đạo tinh mang chói mắt lóe lên, sau đó khắp không gian ngập tràn từng đốm như mưa rơi, đột nhiên mưa rào đổ xuống, cùng lúc đó vang lên một thanh âm quái lạ "Ô" Một tiếng, giống như là cuồng phong gào thét. Cát bay đá chạy phiên giang đáo hải!

Công kích của tam đại Thú Vương tuy sắc bén, thế nhưng thoáng cái rơi vào trong trận bạo vũ cuồng phong này, không ngờ lại không thể tiến thêm!

Hai kiếm khách kinh thiên động địa, Bạo Vũ Cuồng Phong song chí tôn! Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong không hổ là chí tôn lúc trước, huyền công cực kỳ lợi hại, khi phối hợp lại như thiên y vô phùng, hơn nữa uy lực bội tăng!

Từng tiếng vang lên, Hạc Trùng Tiêu xông lên trời, cười ha ha khen:

- Quả nhiên không hổ với cái danh Bạo Vũ Cuồng Phong, bội phục bội phục!

Từng tiếng huýt gió dài vang lên trong miệng Bố Cuồng Phong, hắn nói:

- Thiên Phạt sâm lâm, quả nhiên danh bất hư truyền. Năm năm sau, chúng ta sẽ gặp lại! Cáo từ!

Nói xong hai chữ "cáo từ". Thanh âm đã tại phía xa ngoài một dặm.

Năm người chẳng qua là chỉ trao đổi một chiêu liền lùi lại, từ biểu hiện của năm người xem ra, hai đối ba. Tựa hồ như ngang sức ngang tài, thế nhưng tam đại Thú Vương lòng dạ biết rõ, quyền chủ động là ở trong tay đối phương.

Độn Thế Tiên Cung, quả nhiên lợi hại!

Ba người đều có chút giật mình, thế nhưng Mai tôn giả sớm đã dự liệu kết cục của trận thử sức này, không chút phật lòng, cau mày đi dạo, trong lòng lại đang suy nghĩ: “Quân Mạc Tà cái tên tiểu vương bát đản kia. Rốt cuộc là trốn đi nơi nào rồi? Vì sao dùng thần thức cũng không thể tìm ra? Đây là nguyên nhân vì sao?”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 149: Tinh Lưu Vân Tán

Lúc này, Quân Vô Ý cùng Đông Phương Vấn Tình, Tư Không Ám Dạ bọn người cũng tiến tới nói lời cáo từ, Mai tôn giả lơ đãng gật đầu, tại trong mắt nàng, đám cao thủ Thần Huyền, Thiên Huyền cũng chỉ như mấy tên A Tam, A Tứ mà thôi.

Trừ Quân tam gia, Đông Phương tam huynh đệ cùng có quan hệ với Quân Đại thiếu gia, Mai tôn giả cũng không muốn làm lớn chuyện.

Bởi vì như vậy cho nên nàng cảm thấy không tự nhiên, liên tục gật đầu, cũng không nghe ra bọn họ nói cái gì.

Tâm sự của mình còn chưa biết là đang nghĩ gì, đợi một hồi lâu, ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy ánh sáng, minh nguyệt tại thiên, không ngờ lúc này đã là ban đêm! Tại lúc bất tri bất giác thời gian nhanh như vậy, ta, ta rốt cuộc đang suy nghĩ vấn đề gì đến xuất thần như vậy? Đây chính là chuyện tình trước nay chưa từng phát sinh a, đây rốt cuộc là vì cái gì, lại vừa quay đầu lại, lúc này mới chú ý tới, bên người tổng cộng chỉ còn lại có ba người, tất cả huyền thú đã được Hổ Vương, Sư Vương suất lĩnh im lặng rút lui.

Ở chỗ sâu trong trong rừng rậm, ẩn ẩn có thể thấy được khói bụi bốc lên bốn phía.

Đó chính là do đám huyền thú khi rút lui tạo nên.

Chính mình thật sự quá lơ đãng, lực lượng thú lớn như vậy rút lui, cho dù là có im lặng, trật tự, nhất định sẽ có động tĩnh, mà bản thân mình

lại hoàn toàn không có phát giác ra, tình trạng thất thần như vậy, gần trăm năm nay cũng chưa từng có xuất hiện! Về phần liên quân loài người bên này, Mai tôn giả lại không để ý như vậy, giờ phút này đám người đã rút lui sạch sẽ, ngay cả thi thể trên mặt đất cũng đều được đem đi.

Duy chỉ có thi thể phụ tử Lệ Tuyệt Thiên là ngoại lệ, một cái thành bột, một cái thành thịt nát.

Phía liên quân chẳng qua là đơn giản chôn cất, vun thành một mô đất nho nhỏ, ánh hoàng hôn chiếu xuống trông có vẻ thê lương.

Duy có một ngôi mộ được khắc trên một khúc gỗ trắng như tuyết là nổi bật, trên mặt có vài chữ: phụ tử Lệ Tuyệt Thiên chi mộ! Trừ những thứ đó ra không còn lời gì khác! Nhất đại chí tôn, trước kia kiêu ngạo, oai phong cỡ nào, cuối cùng rơi vào kết cục thảm thương như vậy.

Thẳng đến khi chứng kiến mộc bài, Mai tôn giả mới tỉnh táo lại, nàng im lặng nhìn khối mộc bài này, cười khổ lẩm bẩm:

- Đệ nhị chí tôn, hôm nay đã ngủ say trong lòng đất, nguyên lai khi chết cũng chỉ giống như tên khất cái mà thôi.

Nàng hít một hơi thật sâu, đưa mắt nhìn chung quanh, sơn lâm lớn như vậy, chỉ còn lại có bốn người.

Hơn một tháng đánh nhau chết sống, ân ân oán oán rốt cục đã kết thúc! Liên quân anh hùng thiên hạ tụ tập ở đây, rốt cuộc đã lưu tán như mây, mỗi người một ngả! Hết thảy đều khôi phục lại như cũ, thế nhưng có ít người đã mãi mãi không thể quay lại. Không khí ẩn ẩn còn tỏa ra mùi máu tươi, càng khiến mảng không gian trở nên tang thương.

- Vừa rồi các ngươi cùng Lôi Bạo Vũ, Bố Cuồng Phong hai người giao thủ, cảm giác như thế nào? Hôm nay có tới bốn đại chí tôn, các ngươi đều đã từng được chứng kiến, thực lực của bọn hắn trong bát đại chí tôn thì thế nào? Ta muốn biết trong lòng các ngươi, Thiên Phạt sâm lâm chúng ta cùng Độn Thế Tiên Cung cao thấp ra sao?

Mai tôn giả chắp hai tay sau lưng, nhìn về phía phương xa ung dung hỏi.

Liên tiếp là ba câu hỏi như thế nào, tựa hồ là câu hỏi rất bình thường, thế nhưng tam đại Thú Vương đều cảm nhận được áp lực cực lớn.

- Hai người này rất lợi hại! Rất lợi hại!

Hạc Trùng Tiêu cẩn thận ngẫm lại tình hình chiến đấu vừa rồi, cái miệng thật dài mở ra, nói:

- Thực lực của bất kì một người trong hai người bọn họ, tuyệt đối vượt qua thực lực của bốn chí tôn, thậm chí so với Lệ Tuyệt Thiên là người mạnh nhất trong bốn chí tôn còn cao hơn nhiều, hai người liên thủ, song kiếm hợp bích, uy lực càng tăng lên gấp bội! Ba người bọn đệ mặc dù thoáng qua đối chiêu với bọn họ, chính là thắng ít bại nhiều, hơn nữa trước mắt cũng chỉ là đối chiêu mà thôi.

- Đệ đồng ý với ý kiến của Tam ca, lại nói tới chuyện Độn Thế Tiên Cung, tựu lấy Lôi Bạo Vũ, Bố Cuồng Phong hai người bọn họ hôm nay chỉ biểu hiện ra một góc thực lực mà thôi, thực lực tổng thể, chỉ sợ còn cao hơn cả thiên phạt chúng ta!

Xà Vương Thiên Tầm khẽ vuốt mái tóc mai đang phất phơ trên khuôn mặt, nói:

- Hơi cao hơn chúng ta!

- Thuyết pháp này quá bảo thủ đi! Ta cũng không dám hy vọng xa vời như thế, ta xem ra không những cao hơn chúng ta, mà còn hơn xa chúng ta mới đúng!

Mai tôn giả chậm rãi xoay người, ngữ khí có vẻ cô đơn chậm rãi nói:

- Các ngươi tiến bộ quá chậm! Khiến ta rất thất vọng.

Hạc Trùng Tiêu cùng tam đại Thú Vương mặt đỏ tới mang tai cúi đầu.

- Tam đại Thánh Địa là nhất đại hung địa, Thiên Phạt sâm lâm những năm gần đây thực sự xuống dốc nhiều lắm, có lẽ không lâu sau sẽ thật sự bị xóa tên khỏi đại lục, như vậy quả là sỉ nhục, hừ hừ. Hùng Khai Sơn. Hạc Trùng Tiêu!

Mai tôn giả cười lạnh một tiếng, nói:

- Các ngươi đã đảm bảo cho chuyện làm mất Phạt Thiên Thánh Quả, như vậy ba năm sau còn chưa có tin tức, các ngươi nên biết làm như thế nào!

Khẩu khí của Mai tôn giả vô cùng nghiêm khắc.

Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn đồng thời đứng thẳng, nghiêm trang nói:

- Lão đại yên tâm, đến lúc đó nếu quả thật là gặp rủi ro, huynh đệ hai người bọn ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm!

Mai tôn giả hừ một tiếng, trầm thấp nói:

- Hai người các ngươi tưởng là đầu mình rất đáng tiền sao?

Mọi người nhất thời im lặng.

Đầu của hai đại Thú Vương sao lại không đáng tiền?

Nhưng nếu như một khi sự tình có biến, cho dù có chém đầu bọn họ cũng có ý nghĩa gì, chẳng qua là không duyên cớ lại hao tổn thực lực, thật sự không biết nói như thế nào với hai người bọn họ.

Mai tôn giả lại cảm thán, im lặng suy tư về di ngôn của thiên phạt.

Thú Vương quy chân, thiên phạt vạn tái, thành bại chiếu, mấy câu này rốt cuộc bao hàm huyền cơ gì? Hiện tại nguy cơ đối với thiên phạt

huyền thú triều xem như đã đi qua, về phương diện thiên phạt ngoại trừ "Di ngôn thiên phạt" ra, những chuyện khác, vẫn như cũ lọt vào sương mù.

Mai tôn giả vốn tưởng rằng lần này đám Thú Vương chỉ sợ sẽ hao tổn lớn, ứng với câu "Thú Vương quy chân", thế nhưng hiện tại xem ra hiện tại xem ra rõ ràng là không phải.

Về phần "Thiên phạt vạn tái" “Thành bại một người" càng lâm vào trong sương mù.

Không thể nào nắm bắt, đến tột cùng là như thế nào.

- Lão đại, tiểu tử kia, ngài muốn thu hắn làm đồ đệ sao?

Xà Vương hỏi.

- Ta tự nhiên có biện pháp!

Mai tôn giả thản nhiên nhìn về phương xa, chậm rãi nói:

- Há có thể để hắn dễ dàng chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta? Nếu như không thể dạy bảo hắn đạo lý làm người, chẳng phải là quá tiện nghi cho hắn sao?

Nói xong lời cuối cùng, âm thanh đã trở nên băng lãnh, lại có cảm giác nàng đang hận nghiến răng nghiến lợi.

Tam đại Thú Vương quen biết nàng nhiều năm, cách đối nhân xử thế của vị lão đại này như thế nào há lại không biết, lúc này trong lòng cả đám không khỏi rét run.

Tất cả đồng thời đưa mắt nhìn nhau nghĩ: “lão đại đây là muốn thu đồ đệ hay là muốn báo thù vậy? Sao lại có khẩu khí âm trầm đầy cừu hận như thế?”

- Ta sắp tiếp cận biên giới đột phá, trận chiến hôm nay, ta mới đốn ngộ, nếu như muốn một đòn phá tan chướng ngại, một mặt khổ tu không phải là thượng sách, cần phải lịch lãm giang hồ mới là lựa chọn tốt nhất!

Mai tôn giả cười hai tiếng, nói tiếp:

- Hùng Vương, Hạc Vương.

- Hai người các ngươi trông coi Thiên Phạt sâm lâm cho tốt, trong thời gian này không được ra ngoài dù chỉ một bước, trong vòng hai năm nữa, ta sẽ cùng Thiên Tầm ra ngoài lịch lãm!

Nói xong nàng lại thở dài một tiếng, nếu như có thể nhìn xuyên qua miếng vải che mặt kia, sẽ thấy được, một đôi ánh mắt trong vắt như nước của Mai tôn giả cư nhiên lại xuất hiện vẻ mê võng cùng mâu thuẫn! Hùng Khai Sơn cùng Hạc Trùng Tiêu đồng thời khom người đáp ứng.

Mai tôn giả lẳng lặng đứng đó, màn đêm chậm rãi phủ xuống.

Gió núi lạnh thấu xương, Mai tôn giả cũng không có vận dụng huyền công hộ thể, cứ như vậy mà đứng trên đỉnh tuyệt phong, hắc bào quanh thân phần phật mà tung bay, không ngờ lại giống như linh lung, dáng người đẹp đẽ vô cùng, chẳng qua là bên cạnh mơ hồ thấy được một hình dáng mơ hồ, thế nhưng có thể kết luận được đó chính là một vị phong hoa tuyệt đại. Bởi vì bộ dáng mơ hồ này đã đủ khiến đám người bọn nữ tử khắp thiên hạ được xưng là "Mỹ nữ" tự ti mặc cảm! Nàng mặc dù không có lộ ra tướng mạo vốn có, thế nhưng cứ như vậy mà đứng, phong tư tú cốt quả thực là tuyệt đại siêu nhiên.

Ngay cả minh nguyệt trên bầu trời cũng phải ảm đạm thất sắc, cuối cùng bầu trời cũng chìm vào hắc ám! Trên đỉnh núi vẫn còn một thân ảnh của thiên địa linh tú còn đứng ở nơi đó, không hề động đậy, tùy ý chập chờn trong cơn gió đêm. Thật lâu sau, tựa hồ có thể nghe được một tiếng thở dài, một thanh âm trầm thấp lại đê mê phiêu động trong gió:

- Ta, ta rốt cuộc nên làm như thế nào đối với ngươi đây?

Dư âm của câu nói kia hòa cùng phong duệ của gió đêm vang vọng tới khoảng không. Tuy sắc trời đã là một mảnh hắc ám, thế nhưng bóng đen kia lại chói mắt giống như là đỉnh ngọn tuyết phong. Đám người Thiên Nam thành có liên quan đại bộ phận đã rời đi, dù sao ở đây cũng không còn việc gì, tuy liên quân nhân loại thảm bại, đại biểu cho thế lực mạnh nhất giang hồ của đại lục là Huyết Hồn sơn trang bị diệt vong.

Thậm chí đệ nhị bát đại chí tôn Lệ Tuyệt Thiên cũng bị lạc bại thân vong, thế nhưng kết quả cuối cùng cũng là đám thiên phạt chúng thú lui về rừng rậm, không có nguy hại tới đại lục.

Mục đích của liên quân nhân loại cơ bản là đã hoàn thành, cũng không ai rảnh rỗi mà nán lại.

Thế nhưng đám người Quân Vô Ý sau khi trận đại chiến này kết thúc đều mặt ủ mày chau. Quân Mạc Tà không thấy! Cứ như vậy ù ù cạc cạc biến mất, kinh biến loại này quả thực khiến mấy người rất sốt ruột.

Ưng Bác Không, Đông Phương Vấn Tình bọn người đi khắp nơi tìm kiếm, thế nhưng thủy chung không thấy bóng dáng hắn đâu.

Cuối cùng...

Quân Vô Ý đành phải tạm hoãn ý định hồi lại Thiên Hương thành.

Ở đây nghỉ ngơi cùng hồi phục vài ngày.

Hắn lại không biết, trong mấy ngày này, đám người thế gia vừa rời khỏi, trắng trợn tuyên truyền uy thế của Quân gia, cơ hồ trong thời gian ngắn ngủi vài ngày, thanh danh của Quân gia lên tới đỉnh phong, Quân gia cũng coi như là danh môn vọng tộc, thế nhưng trên ý nghĩa danh vọng lớn nhất vẫn là trong quân đội, với thế gia bình thường trên giang hồ mà nói, Quân gia quả thực không thể trêu chọc, cũng không nhất định phải trêu chọc, đặc biệt là khi có cao thủ Thiên Huyền, thậm chí là Thần Huyền cường giả tọa trấn!

Tuyệt đối không thể trêu chọc, mà đám người có thù oán với Quân gia thật sự không nhiều lắm, chỉ có Băng Tuyết Ngân Thành, Huyết Hồn sơn trang vài thế gia mà thôi! Thế nhưng tình huống bây giờ lại bất đồng, hơn nữa là bất đồng rất lớn! Hiện tại trong thiên hạ, người nào không biết sau lưng Quân gia một vị siêu cấp cường giả có thể nói là đệ nhất thiên hạ làm chỗ dựa? Tin tức rung động cỡ này như cuồng phong thổi tới khắp nơi trên đại lục.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 150: Hỗn Độn Hỏa Cắn Trả

Trong trướng bồng, Quản Thanh Hàn hai tay chống cằm, ngơ ngác nhìn lên ánh nến, sau lại thở dài một tiếng.

- Quản tỷ tỷ, tỷ đang nghĩ tới Mạc Tà ca ca sao?

Độc Cô Tiểu Nghệ lén lút ngồi ở một bên, vài ngày không thấy, hôm nay rõ ràng thấy nàng gầy đi một chút, hơn nữa tròng mắt cũng có vài phần tâm sự.

Nàng nói xong những lời này, lại cảm thấy có chút cả kinh.

Mình rốt cuộc hy vọng đáp án của Thanh Hàn tỷ tỷ là khẳng định hay phủ định đây? Cho nên rốt cuộc nàng tiến tới.

Chính mình đã gọi một tiếng Quản tỷ tỷ, gọi Quân Mạc Tà là Mạc Tà ca ca, đây chẳng phải là ẩn ẩn đem bọn họ ghép thành một đôi sao? Cho nên nàng vội vàng sửa lại:

- Ách, tỷ chẳng lẽ đang suy nghĩ tới Mạc Tà sao?

Quản Thanh Hàn xoay người, dịu dàng cười cười nói:

- Tiểu Nghệ, vì sao lại hỏi như vậy? Muội hi vọng đáp án của ta như thế nào?

Độc Cô Tiểu Nghệ quệt mồm nói:

- Nhất định là Quân tam thúc muốn ghép bọn tỷ thành một đôi, tỷ không nghĩ tới hắn còn nghĩ tới ai? Lúc trước ai cũng không coi trọng hắn, chỉ có muội là tuyển định hắn, vì cái gì mà bây giờ tất cả mọi người đều muốn đoạt hắn.

Nói xong những lời này đột nhiên trong lòng dâng lên ủy khuất, vành mắt đã đỏ hoe.

Đôi mắt sáng trong của Quản Thanh Hàn chớp động, nói:

- Tiểu Nghệ muội muội, muội yên tâm đi. Nhưng mà thời gian lâu như vậy hắn còn chưa trở về, quả thực là khiến cho mọi người rất lo lắng, lo lắng của tỷ giống như là chị dâu lo lắng cho em chồng thôi, không có ý gì khác.

Độc Cô Tiểu Nghệ miệng vểnh lên rất cao, nói:

- Nhưng tỷ hiện tại không phải là chị dâu của hắn, các người là thân nhân, đương nhiên không phải suy nghĩ nhiều, hừ, gia hỏa này tùy tùy tiện tiện mất tích, chờ hắn trở về, muội nhất định sẽ hảo hảo...

Đột nhiên nhãn châu của nàng xoay động, nghĩ tới một cái chủ ý tuyệt vời.

Lập tức không nói nữa, trên mặt đỏ lên giống như ráng mây vậy.

Càng nghĩ càng ngồi không yên, nhăn nhăn nhó nhó, cơ thể co quắp một hồi.

Nàng vội vàng đứng lên nói:

- Muội, muội có chút việc phải đi ra ngoài trước.

Vừa nói xong liền vội vã đi ra ngoài, dường như là chạy thì đúng hơn.

Quản Thanh Hàn nghi hoặc nhìn theo bóng lưng của nàng, rốt cục nhịn không được khẽ cười một tiếng, thế nhưng vừa nghĩ tới tâm sự của

mình, lại thở dài một tiếng, mê võng nhìn ánh nến, lẩm bẩm:

- Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta, thật sự là oan nghiệt!

Lúc tất cả mọi người vì Quân Mạc Tà lo lắng, Quân đại thiếu lúc này đang rơi vào nguy hiểm! Hắn lúc trước mạo hiểm sử dụng hỗn độn hỏa đối phó với Lệ Tuyệt Thiên.

Tuy một kích vừa ra, hiệu quả tốt tới mức hắn cũng không thể tin được, không ngờ dễ dàng đem Lệ Tuyệt Thiên vị đệ nhị chí tôn này biến thành một đống tro tàn, nhưng xong việc lại bị hỗn độn hỏa cắn trả, thực sự khiến Quân Mạc Tà đau đớn sống không bằng chết! Khi hắn xuất thủ giết chết Lệ Tuyệt Thiên.

Lệ Tuyệt Thiên lại hoàn toàn không có lực hoàn thủ, thế nhưng Quân Mạc Tà rõ ràng biết, nhất cử nhất động của mình thủy chung đều trong sự chú ý của ba vị cường giả đứng đầu Mai tôn giả! Lôi Bạo Vũ, Bố Cuồng Phong! Khi đó giết chết một kẻ chỉ còn thoi thóp như Lệ Tuyệt Thiên xác thực không tính là việc khó, nhưng cái khó là, chính mình ở trước mắt bao người giết chết Lệ Tuyệt Thiên, cách làm như vậy tùy thời đều có thể khiến thân phận của mình bạo lộ! Chỉ cần thủ đoạn của mình có bất cứ điểm không phù hợp nào khi sắm vai làm siêu cấp cường giả sẽ bị bại lộ, như vậy ba người kia nhất định không chút do dự mà hạ thủ, đem thân phận của mình triệt để vạch trần.

Đến lúc đó, Quân gia sẽ chính thức gặp họa ngập đầu! Hơn nữa không có bất cứ giải pháp nào có thể cứu được! Bất kì thủ đoạn hữu hiệu nào cũng đều có nguy hiểm không nhỏ, cho nên Quân Mạc Tà rốt cục mạo hiểm lựa chọn hỗn độn hỏa! Vì loại trừ mối hậu hoạn đến từ Huyết Hồn sơn trang sau này, Quân Mạc Tà đều vứt bỏ hết! Tuy đã sớm có chuẩn bị thừa nhận bị hỗn độn hỏa cắn trả, nhưng không có nghĩ tới, hỗn độn cắn trả lại tới nhanh như thế, hơn nữa còn rất kịch liệt! Không ngờ với thần kinh cứng cỏi như hắn cơ hồ cũng không chịu đựng nổi!

Gần đây Quân Mạc Tà tự xưng là xương cốt của mình rất cứng, tối thiểu lúc này, tin tưởng bất kì hình phạt nào cũng không thể ép buộc hắn! Hắn hoàn toàn có thể nắm chắc chống lại tất cả các loại cực hình, nhiều nhất cũng chỉ là chết mà thôi! Hắn có thể đường đường chịu bất kì hình phạt nào, chẳng qua cũng chỉ coi chúng là một loại thể nghiệm mà thôi! Cho nên Quân Mạc Tà không có đem bất kỳ nỗi đau, thống khổ nào để vào mắt.

Cho nên cách đối nhân xử thế của hắn cứ tùy tâm sở dục mà làm, muốn thế nào thì làm thế ấy, vui cười tức giận mắng nộ mạ cũng tốt, trừng mắt lạnh lùng nhìn băng sương cũng được, khi ta cao hứng sẽ làm thứ đó! Bởi vì trong thế giới này, ta đã không còn sự sợ hãi, hay kiêng kị thứ gì đó! Cho nên hắn với thân phận quần áo lụa là đối với Hoàng Đế cũng có thể nói nói cười cười, tu vi ngươi dù là chí tôn vẫn không kiêng kị chửi ầm lên! Ngươi có thể làm gì ta? Cho dù ngươi thật sự có thể làm thì tính là gì?

Thế gian đứng đầu nhất chính là thống khổ, hơn nữa ta ngay cả chết còn không sợ, vậy còn sợ cái gì? Nếu muốn giả trang cũng phải có thực lực! Có thực lực lớn mới có tố chất tâm lý để giả trang, không có thực lực, không có tố chất tâm lý, muốn giả vờ đó cũng chỉ là truyện cười!

Một thái tử tới một thành thị bình thường, tuyệt đối có thể giả trang, một người vạn phú hào có thể giả làm người nghèo khổ nhất trong thiên hạ, bọn họ không để ý tới hết thảy đó là vì cái gì? Bởi vì không ai có thể uy hiếp được bọn họ, bọn họ tuyệt không sợ hãi, cho dù là xuy ngưu, cũng không cần phải lo lắng có thể đem da trâu thổi nổ tung! Thế nhưng một tên khất cái liệu có thể giả trang thành một đại phú hào không? Quả thực là chuyện không thể thực hiện!

Quân Mạc Tà cường thế giả trang, tự nhiên càng thêm thuần thục! Ta cái gì cũng không sợ, cái gì cũng không để ý, vậy còn sợ cái gì? Ta có Hồng Quân Tháp, cho dù là cao thủ khắp thiên hạ cùng tiến lên cũng không giết được ta, ta có chỗ dựa cường đại, ta vì sao không thể giả trang? Chuyện luyện công của ta chỉ với ba tháng đã tới trình độ này, so

ra vượt qua cả đám người mất vài chục năm khổ tu, ta có tiền vốn hùng hậu, ta vì sao không thể giả trang? Ta nói mình là đệ nhị thiên tài trên thế giới này, vậy liệu có ai dám nói là đệ nhất? Cho nên Quân Mạc Tà vẫn luôn rất cuồng ngạo, dùng một mắt nhìn thiên hạ, hắn thậm chí cảm thấy được trên trời dưới đất không chuyện gì có thể uy hiếp được mình.

Càng không có chuyện khiến mình phải sợ hãi, không có chuyện gì khiến mình cố kỵ! Thế nhưng hiện tại hắn mới biết mình sai rồi! Hơn nữa rất sai lầm! Bởi vì thống khổ lúc này, ngay cả linh hồn cũng không thể chịu được, chứ đừng nói chi là người còn sống sờ sờ! Thống khổ này, cho dù là bị đứt tay đứt chân, cạo xương lấy độc những thứ này, Quân Mạc Tà tự nhận bản thân có thể thản nhiên mà cười, thế nhưng về phương diện thống khổ của linh hồn, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng phải sụp đổ!

Tỷ như hiện tại hỗn độn hỏa cắn trả! Hắn hiện tại đang ở trong Hồng Quân Tháp được thiên địa linh khí nồng hậu tới cực điểm bao phủ, thống khổ ôm đầu quay cuồng...Hắn vạn lần không ngờ, hỗn độn hỏa cắn trả lại bá đạo đến như vậy! Có một số việc chính thức không nên nếm thử.

Mặc dù là có lý do không thể không mạo hiểm, khi hỗn độn hỏa phát ra ra công kích.

Quân Mạc Tà hoàn toàn có cảm giác rất thư thái, thậm chí còn cảm nhận được một loại cảm giác thoải mái phiêu phiêu dục tiên! Cảm giác không thoải mái lúc diệt sát Lệ Tuyệt Thiên.

Đem hỗn độn hỏa lại lần nữa thu vào trong cơ thể, sát na kia, Quân Mạc Tà đột nhiên cảm thấy thế giới của mình hoàn toàn bị phá vỡ! Kể cả thế giới linh hồn, thế giới ý thức! Là loại thống khổ mãnh liệt tới cực điểm, mà ngay cả thiên địa linh khí của Hồng Quân Tháp ở trong cơ thể trị liệu thương thế đối với loại thống khổ này hoàn toàn không có bất luận tác dụng gì!

Bởi vì hỗn độn hỏa chính là hỏa chi bổn nguyên của thiên địa! Giờ khắc này đang là thời khắc trọng yếu nhất, thiêu đốt linh hồn. Quân Mạc

Tà thống khổ muốn cắn nát răng, cơ thể liên tục vặn vẹo trên mặt đất, chỉ cảm giác linh hồn của mình dường như từng tấc từng tấc một bị hút ra, sau đó từng tấc một bị thiêu đốt, tựa hồ sâu trong trái tim, có một ngọn hỏa diễm không nhanh không chậm thiêu đốt từng chút một, thiêu đốt, chậm rãi nướng cháy trái tim yếu ớt, còn làm cho mình chậm rãi sống, trong lúc này vẫn còn nhận thức rõ ràng không thể nghi ngờ là cực hình tàn khốc nhất, phảng phất như trong đầu óc của mình nguyên một đám tro tàn đã được dập tắt, nay bỗng nhiên bùng cháy, hơn nữa lại chậm rãi thiêu đốt, từ nhanh tới chậm, thẳng tới khi đầu óc của mình còn lại chút ý thức, nhất là cảm giác thần kinh đang đau, giờ khắc này tương đương với ngàn vạn lần phóng đại!

Hắc bào trên người đều bị hắn cuộn lại rồi nhét vào trong miệng, đã sớm bị nhai nát, hắn muốn ngất đi, thế nhưng lại không dám! Bởi vì khi ngất đi sẽ không còn ý thức, chính mình cũng sẽ bị thiên địa bổn nguyên chi hỏa này cắn trả thiêu đốt giống như Lệ Tuyệt Thiên! Như vậy chính là như câu nói mình làm mình chịu! Cho nên hắn chỉ còn một cách duy nhất đó là cố gắng chống đỡ mà thôi! Gắt gao chèo chống một điểm thanh minh cuối cùng trên linh đài! Một khi điểm thanh minh này biến mất, Quân Mạc Tà liền triệt để biến mất khỏi thế giới này! Hơn nữa không còn tồn tại ở bất kỳ một thế giới nào khác! Đem so sánh với thiêu đốt của hỗn độn hỏa, cái gì mà là hình phạt đem mười đầu ngón tay cho vào kẹp trúc, quả thực giống như hạt bụi.

Hoặc là nói.

Những cực hình kia cũng chỉ là muỗi đốt mà thôi, lần này cắn trả chính là một chân bị nện nát! Bị đập nát, tựa hồ như nỗi đau cách xa một trời một vực vậy! Mồ hôi trên người như sông nhỏ chảy ra.

Sau đó trực tiếp bốc hơi biến thành một đoàn vụ khí.

- A!

Quân Mạc Tà ngửa mặt lên trời hét dài.

Thẳng tắp đứng lên, tiếp đó thẳng tắp ngã xuống mặt đất, toàn thân cứng đờ giống như cương thi.

Tiếp đó thân thể ở trên mặt đất vặn vẹo không ngừng, đã sớm vặn vẹo tới cực hạn, thống khổ như vậy, giằng co đủ một ngày một đêm, hỗn độn hỏa đen kịt tại trong Tạo Hóa Lô vui sướng nhảy lên, tựa hồ như vì Quân Mạc Tà bị thống khổ mà hoan hô, chỉ có Khai Thiên Tạo Hóa Công vẫn tiếp tục vận hành.

Trong kinh mạch của Quân Mạc Tà một lần nữa xuôi chảy, linh khí nồng hậu trong Hồng Quân Tháp từ từ rót vào trong kinh mạch của hắn, một lần nữa rửa sạch tạp chất trong kinh mạch của hắn.

Lúc này đây đã đưa vào lực lượng vượt qua bất kỳ lần nào trước đây, thậm chí còn vượt qua tổng cộng các lần trước đây! Nhũ bạch sắc linh khí giữa không trung giống như là đám vân vụ.

Mạnh mẽ bị hấp thu như là dòng nước xoáy.

Càng không ngừng phát ra thanh âm hưu hưu, cuồn cuộn không ngừng, liên tục không dứt xông vào trong cơ thể của Quân Mạc Tà.

Lớp sau tiếp nối lớp trước.

Phảng phất như vĩnh viễn không có dừng lại.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 151: Nhân Họa Đắc Phúc, Lần Thứ Ba Đột Phá!

Tuyệt đại bộ phận linh khí dũng mãnh tiến vào huyệt Bách Hội, sau đó chảy ra từ huyệt Dũng Tuyền tại lòng bàn chân rồi biến mất.

Phảng phất như thân thể chỉ là một bước trung gian mà thôi, điểm khác biệt duy nhất là mỗi một lần linh khí đi qua kinh mạch đều quét dọn hết cặn bã trong đó, cố gắng đạt tới mức hoàn mỹ nhất, hoàn toàn không còn một điểm tạp chất! Nhưng đối với hết thảy mọi chuyện này, Quân Mạc Tà hoàn toàn không hề biết gì! Bởi vì hắn còn đang chìm đắm trong vô biên vô hạn thống khổ. Lúc trước Quân Mạc Tà mạo hiểm cưỡng chế vận dụng Hỗn Độn Hỏa, tất yếu dẫn tới việc Hỗn Độn Hỏa cắn trả, hậu quả thường nhân khó có thể tưởng tượng, cả đời cũng vô pháp gặp loại thống khổ bách phân chi nhất này! Loại thống khổ này cơ hồ là ngọn nguồn của mọi sự thống khổ trên đời, trừ phi trí dũng hơn người, có thể giữ được một điểm tỉnh táo, trừ phi Khai Thiên Tạo Hóa Công đã có chút thành tựu, trừ phi linh khí trong cơ thể nhiều như biển rộng, nếu như thiếu bất cứ một điểm nào, Quân Mạc Tà không những chết mà còn khiến cho hồn phi phách tán vĩnh viễn không thể siêu thoát, hỗn độn bổn nguyên chi hỏa cắn trả há lại đơn giản? Thế nhưng phúc họa thường đi chung, những lời này quả thật không phải là giả! Chính là bởi vì sự thống khổ này thường nhân không thể tiếp nhận, cho nên bọn họ mới không thể nào đạt được cảnh giới cao nhất! Phải trả giá mới đạt được điều mình muốn! Muốn sung sướng, phải trả giá, chính thức thừa nhận một cái giá lớn, sau đó lại gặt hái được thành công giống như một lần hồi sinh vậy.

Đạt đến cái đích mà mình mong muốn, bờ bên kia! Thật ra bất cứ chuyện gì trên đời há lại không theo đạo lý như vậy, không có gì ngoại lệ! Khổ tận thì cam lai, phủ cực, thì bình an tới, Quân Mạc Tà vận dụng Hỗn Độn Hỏa khiến bản thân bị cắn trả, cái loại hành động nghịch thiên này, nếu bản thân thủ vững vượt qua, sau đó nhất định thu được chỗ tốt, đương nhiên là dị thường tốt, dị thường lớn! Loại cửa ải cực kỳ khó khăn này, trên thực tế cũng là khảo nghiệm tương đối quan trọng! Nhưng mà nếu như vượt qua loại khảo nghiệm này thì sẽ thu được một kết quả rất lớn!

Là một kết quả thiết thực! Một bước tiến tới thiên đường.

Là địa ngục, hay là thiên đường! Nếu không ở tầng thứ hai của Hồng Quân Tháp sao lại tồn tại loại hỗn độn hỏa này? Mọi vật tồn tại đều có mục đích! Từ thường phong tới đỉnh phong, tồn tại đều có cái lý, chỗ hữu dụng của nó! Thân thể của hắn lúc đầu khi tìm được Hồng Quân Tháp, cũng đã được tẩy kinh phạt tủy rồi, cho nên có thể nói thân thể cơ bản đã hơn xa thường nhân.

Nhưng mà vẫn còn đang tại phạm trù thường nhân, mà lúc này, trải qua linh khí khổng lồ như thế không ngừng rửa sạch, lại một lần nữa cải biến thân thể hắn! Nói cách khác, lúc trước thân thể Quân Mạc Tà như là một đống thịt bỏ đi, như vậy sau khi sau khi xuyên việt trải qua lần đầu tiên Hồng Quân Tháp cải tạo, thân thể đã biết thành một thiên tài! Tuy xuất chúng, nhưng vẫn ở trong phạm vi nhiều cao nhân có thể đạt tới! Vẫn trong tầm giải thích của nhân loại có thể tiếp nhận được.

Nhưng, thân thể trước mắt của Quân Mạc Tà.

Cũng đã không thể dùng hai chữ "Thân thể" này để hình dung nữa.

Hơn nữa nói khoa trương một chút, thân thể của hắn lúc này có thể ví như Đường Tam Tạng đi Tây Thiên thỉnh kinh! Một thân thể tiêu chuẩn là Đường Tăng, sở dĩ nói "Cơ bản" Là vì không phải là không hoàn mỹ được như Đường Tam Tạng.

Mà là so với pháp sư Tam Tạng còn mạnh hơn nhiều.

Thịt Đường Tăng nói trắng ra là ẩn chứa nhiều linh khí khó có thể tưởng tượng hơn người thường mà thôi.

Mà Quân Mạc Tà ngoại trừ ẩn chứa linh khí khủng bố ra, tố chất càng hơn xa thường nhân, vô luận là trí não, linh hồn, gân cốt đều được cường hóa, toàn bộ kinh mạch được mở rộng.

Linh khí trong cơ thể đã đủ, ẩn ẩn còn có cảm giác nội tạng cũng bởi vì lần kỳ ngộ này mà được cải tạo rực rỡ hẳn lên! Nguyên bản tốc độ tu luyện cũng đã quá biến thái, thế nhưng sau lần này, tin rằng tốc độ tu luyện của hắn sẽ càng thêm nhanh hơn vài lần! Hơn nữa lại đi trên con đường bằng phẳng, hoàn toàn không có bất kỳ khả năng tẩu hỏa nhập ma nào! Bởi vì không hề có cơ hội tẩu hỏa nhập ma nữa! Mỗi một sợi kinh mạch toàn thân đều bởi vì lần kỳ ngộ này đã được đả thông! Hơn nữa đều được mở rộng tới mức cực hạn! Sau này Quân Mạc Tà tu luyện chỉ cần tích lũy mà thôi! Nói một cách khác nếu nói kinh mạch cùng đan điền của người bình thường chỉ là một cái giếng, như vậy dung lượng của Quân Mạc Tà giống như một cái hồ lớn! Chỉ có điều hiện trong cái hồ này có rất ít nước.

Nhưng nếu như một khi đổ đầy nước vào cái hồ này, sóng lớn sẽ nổi lên, sóng nước vô biên vô hạn. Đương nhiên tất cả điều này phải trải qua một quá trình dài đằng đẵng! Sau một ngày một đêm, đương nhiên thân thể rốt cục mới chậm rãi khôi phục.

Chậm rãi mở mắt, trong lòng Quân Mạc Tà vẫn còn sợ hãi, cảm giác thống khổ lúc trước cho dù có so sánh với chuyện đi vào mười tám tầng Địa Ngục cũng không bằng. Lần này khiến cho vị Mạc Tà ngông nghênh không sợ trời không sợ đất này cũng phải rét lạnh, thật sự là quá đau! Thử động ngón tay, chỉ phát hiện thân thể hoàn toàn bất lực! Mỗi một khối cơ bên trong thân thể giống như biến thành bông vậy, ngoại trừ sức lực để hít thở ra, bản thân không còn chút sức lực nào.

Giống như người rõ ràng cảm giác cơ năng toàn thân đều bình thường, thế nhưng đột ngột khó hiểu bị tê liệt. Cố gắng hít một hơi, Quân Mạc Tà bắt đầu động tâm niệm.

Khai Thiên Tạo Hóa Công chậm rãi được thúc đẩy, được một vòng, hắn đột nhiên kinh ngạc trợn tròn hai mắt! Hoàn toàn không thể tưởng tượng được! Bản thân trước đó, Khai Thiên Tạo Hóa Công trong cơ thể vận hành một chu thiên cũng phải mất tới mấy hơi thở, thế nhưng hiện tại, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, vừa rồi vừa động ý niệm, Khai Thiên Tạo Hóa Công đã tỏa ra khắp toàn thân kinh mạch rồi tới đan điền, tốc độ này quả thực là ngang với ánh sáng! Lưu chuyển thần tốc như vậy có một chỗ tốt chính là: vĩnh viễn không cần phải lo lắng huyền công thiếu hụt, viễn viễn không cần lo hết lực! Nói cách khác, nếu như trong giao đấu, chỉ cần Quân Mạc Tà nguyện ý, vậy hắn có thể nhẹ nhàng duy trì trận đấu, vĩnh viễn duy trì! Chỉ cần không chết đói, hoặc bị đối thủ chặt đầu là được! Điều này có ý nghĩa ra sao? Thật khó tưởng.

Hiện tại bất luận kẻ nào cũng vô pháp giải thích, quái vật! Quân Mạc Tà cuồng hỉ! Hiện tại cho dù có ngu cũng nhận ra, chỉ sợ thân thể hắn đã chính thức thoát thai hoán cốt! Miễn cưỡng kềm chế cảm giác hưng phấn trong lòng, Quân Mạc Tà bắt đầu vận chuyển Khai Thiên Tạo Hóa Công, dù sao hiện tại cơ năng thân thể còn không chịu sự khống chế của bản thân, trước tiên nên thoát khỏi tình trạng này đã.

Thân thể cho dù có xuất sắc tới trạng thái nào nhưng nếu không điều khiển được cũng vô dụng! May mà huyền công được vận chuyển đồng thời khống chế từng phần lực lượng trong thân thể, cơ thể dần dần khôi phục, mỗi lần huyền công vận hành, hắn đều cảm thấy một loại sảng khoái tới tận chân lông! Hiện tại luyện công đã biến thành hưởng thụ mà không phải là buồn khổ, chịu tội! Theo từng phần từng phần lực lượng đã trở lại, nội tâm Quân Mạc Tà cũng càng trở nên cuồng hỉ, lần này trọn vẹn vận hành bảy mươi hai vòng chu thiên.

Một vòng chu thiên cuối cùng vừa dừng, Quân Mạc Tà cảm giác rõ ràng, toàn thân trên dưới của mình tràn ngập lực lượng như muốn bùng

nổ! Chỉ cần mình một cái ý niệm, tuyệt đối có thể phá hủy được bất cứ thứ gì! Quân Mạc Tà từ từ ngồi dậy, đứng lên, tâm niệm vừa động.

Lập tức đem huyền công quán nhập vào Huyền khí.

Hoàn toàn không hề báo trước, bàn tay vung lên.

Một đạo quang mang lam sắc như bão táp xông ra, linh khí trong Hồng Quân Tháp hóa thành hư vô! Ta kháo! Quân Mạc Tà đặt mông ngồi xuống đất! Lần này đúng thật là cực độ khiếp sợ! Mẹ ơi! Tại sao có thể là đạm lam sắc? Ta muốn điên rồi, không phải là mơ chứ? Lúc bị hỗn độn hỏa cắn trả mình mới chỉ là ngọc huyền đỉnh phong, tại sao qua một hồi công phu đã tiến tới Thiên Huyền sơ giai? Cho dù là ngồi hỏa tiễn cũng không nhanh như vậy chứ? Chuyện cực độ kinh hỉ như thế này, thật sự là một chuyện hoàn toàn đáng để đắc ý! Sau nửa ngày sửng sốt, Quân Mạc Tà mới tỉnh lại, bán tín bán nghi giống như nằm mơ, hắn chém ra một chưởng, không sai là đạm lam sắc, hơn nữa.

Uy lực tương đối cự đại! Thiên Huyền sơ giai, đây nhất định là thật! Nhưng điều này sao có thể chứ? Chẳng lẽ sử dụng một lần hỗn độn hỏa lại có thể có hiểu quả tốt như vậy sao? Quân đại thiếu nhịn không được có phần đắc chí, hồn nhiên quên đi khoảng khắc lúc trước mình suýt bị hồn phi phách tán. Phải biết rằng hỗn độn hỏa cố nhiên là loại lửa tốt nhất dùng để luyện đan.

Nhưng cũng là thiên địa vạn hỏa chi nguyên, cũng là loại hỏa diễm có tính hủy diệt cao nhất trong thiên địa, là loại lửa cực kỳ hiếm thấy! Hỗn độn hỏa tồn tại trong Hồng Quân Tháp, mà Hồng Quân Tháp tồn tại trong hình thái ý thức của Quân Mạc Tà.

Nếu muốn sử dụng hỗn độn hỏa phải trích ra từ trong Hồng Quân Tháp, trực tiếp để nó thông qua ý thức hải của mình, mọi người đều biết, ý thức hải chính là tồn tại trong đại não, cũng không phải là trong mông, muốn trải qua vạn lần nguy hiểm từ trong đại não trích ra, sau đó thông qua kinh mạch đem chi hỏa luyện thành thực chất xuất ra đả thương người, đây tuyệt đối giống như người không có võ công làm xiếc đi trên

dây băng qua hai ngọn núi vậy! Quân Mạc Tà mặc dù biết là nguy hiểm, thế nhưng căn bản không rõ chỗ nguy hiểm trong đó.

Mơ mơ hồ hồ làm ra một chuyện cực đại ngu xuẩn.

Hơn nữa bởi vì công hiệu thần kỳ của Khai Thiên Tạo Hóa Công cho nên hắn mới có thể thành công dẫn hỏa diễm ra ngoài cơ thể.

Càng được Khai Thiên Tạo Hóa Công cùng Hồng Quân Tháp phụ trợ giúp giữ lại chút kinh mạch yếu ớt của Quân Mạc Tà, giúp hắn không đến nỗi tuyệt mạng, thật sự đúng là số đỏ hiếm có.

Các loại điều kiện này, nếu thiếu đi một thứ cũng không được!

Nhân vật chính của chúng ta mặc dù không biết là chiếm được kỳ ngộ gì của giới tu tiên, thế nhưng vận khí của hắn thực sự là quá tốt!

Giống như người hành khất lang thang trong một bãi đất mênh mông, đột nhiên cảm thấy buồn đại tiện, sau khi đi xong hắn lại phát hiện không mang theo giấy, đành phải lấy tạm một cục đất, không ngờ lại vơ được một khối vàng. Vận khí của Quân đại thiếu cũng giống như kẻ hành khất này! Quân Mạc Tà hết kinh ngạc lại kinh ngạc, ngoài ý muốn lại là ngoài ý muốn, thế nhưng hiện tại hắn đúng thật là Thiên Huyền sơ giai.

Chính là hàng thật giá thật! Một thiếu niên chỉ mới mười bảy tuổi đã là Thiên Huyền sơ giai! Một người mới tu luyện bốn tháng đã là Thiên Huyền sơ giai! Bốn tháng trước hắn chỉ là một tên vứt đi tam phẩm Huyền khí, bốn tháng sau đã nhảy lên trời trở thành Thiên Huyền cao thủ! Tốc độ khủng bố như vậy, cho dù có ngồi trên hỏa tiễn cũng không đuổi kịp. Quân Mạc Tà quá đỗi vui mừng, đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Bản thân mình đã có tu vi Huyền khí, tiến bộ quá kinh người, như vậy Khai Thiên Tạo Hóa Công thì sao? Khai Thiên Tạo Hóa Công đã rốt cuộc đạt tới trình độ nào rồi?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 152: Đột Phá Tầng Thứ Ba!

- Oa ha ha, thật sự là sướng a!

Quân Mạc Tà hít một hơi thật sâu, điên cuồng dùng lực lượng thuần túy của cơ thể lộn vài vòng. Tận tình rống lớn vài tiếng, phát tiết hưng phấn trong lòng xong, lúc này hắn mới ổn định lại, chậm rãi vận hành Khai Thiên Tạo Hóa Công!

Trong lúc mừng rỡ hoặc buồn đau nhất định cần phải phát tiết! Nếu như cưỡng chế nhịn xuống, bắt buộc tâm thần của mình phải ổn định, như vậy khi vận chuyển kinh mạch, rất có thể biến xảo thành vụng, vui quá hóa buồn!

Quân Mạc Tà rất rõ đạo lý này, cho nên dù hắn đang ở trong trạng thái rất sốt ruột muốn biết tình trạng hiện tại, thế nhưng cũng không vội vã vận chuyển kiểm tra Khai Thiên Tạo Hóa Công. Mà đầu tiên phát tiết cảm giác cuồng hỷ cùng hưng phấn ra!

Sau một hồi, bất kể là thân thể hay tinh thần đều có một loại cảm giác thoải mái hơn. Tâm lý đạt tới cảm giác vi diệu, khi luyện công cũng giảm bớt rất nhiều rủi ro! Điều này trong quá trình luyện công người ta còn gọi là tâm ma!

Cho nên khi Quân Mạc Tà luyện công đều rất thuận lợi, cơ hồ khi vận hành linh khí, công pháp, tốc độ đã đạt tới cực hạn, khi triển khai nội thị [nôm na là soi vào bên trong cơ thể] tinh tế kiểm tra tình huống bản thân một phen, Quân Mạc Tà lại một lần nữa phải há to miệng!

- Trời trời trời trời trời…

Âm thanh như súng máy liên tiếp được tuôn ra, ngoại trừ một chữ này. Quân Mạc Tà cũng không biết nên nói gì. Cũng không biết phải nói gì, trong đầu một mảng hỗn độn, cũng chỉ có thể nói được một chữ cực đoan này!

- Thật sự là, trời ạ!

Quân Mạc Tà điên cuồng kêu lên một tiếng, đột nhiên duỗi tay đấm lên ngực mình, tựa như một con gấu chó khoe khoang lực lượng của mình vậy, động tác này có thể biển hiện ra trạng thái cuồng hỷ tới mức nào!

Ân, dù sao trong Hồng Quân Tháp ai cũng không nhìn thấy, cũng không có người biết. Quân đại thiếu lúc này toàn thân bóng bẩy, không một mảnh vải che thân, lúc trước sớm đã bị thống khổ làm cho nát bấy.

Quân Mạc Tà triệt để chấn kinh rồi!

Bởi vì hắn bỗng nhiên phát hiện, trong kinh mạch của mình, rõ ràng thấy được một loại chất lỏng thủy ngân tựa như thực chất đang vận hành, thậm chí mình còn cảm giác nó đang lóe sáng, tuy trông có vẻ mảnh khảnh, thế nhưng trong đó lại ẩn chứa vô cùng vô tận lực lượng!

Khi đạt tới tầng thứ nhất. Chân khí chính là vô hình vô chất khí lưu, đến khi đạt tới tầng thứ hai của Tạo Hóa Công, nó biến thành vụ khí giống như linh khí trong Hồng Quân Tháp!

Mà hiện tại, linh khí đã biến mất không thấy, trong kinh mạch xuất hiện một loại chất lỏng giống như thực chất gì đó! Không thể nghi ngờ, đây cũng chính là do linh khí biến thành, chỉ có linh khí khi đạt tới tình trạng nhất định, sẽ sinh ra biến đổi như vậy.

,,,

Đây chính là huyền công đã biến thành thực chất! Một sợi ngân tinh tế này cho thấy rõ ràng là một chân Quân Mạc Tà đã bước vào cánh cửa tầng thứ ba của Khai Thiên Tạo Hóa Công!

Rốt cục lại sắp sửa đột phá một tầng nữa!

Quân Mạc Tà lại bình tĩnh lại, toàn tâm toàn ý linh địa ngưng chú tâm thần, lại lần nữa đầu nhập vào trong việc vận chuyển huyền công, một lần lại một lần vận hành, tốc độ càng lúc càng nhanh, một số sợi ngân tinh tế cơ hồ như ở trong kinh mạch đang kịch liệt phát ra âm thanh lách cách, tựa hồ như kịch liệt rung động, phát ra thanh âm không cam lòng.

Một bước, hai bước rốt cục đã vượt qua đỉnh phong đệ nhị tầng, lại lần nữa tiến thêm một bước! Quân Mạc Tà có thể cảm giác được trước mặt mình đang có một trang giấy cực mỏng, chỉ cần hơi chú động vào là có thể phá hủy!

Đến lúc đó, chính là biến đổi. Hoàn toàn bước chân vào một cảnh giới mới!

Quân Mạc Tà từ từ thở, từ từ hít. Bảo trì tâm tình vững vàng, từ chậm rồi tới nhanh, tiến hành đánh sâu vào chỗ bình cảnh.

Hắn cũng không có nghĩ tới việc tập trung toàn bộ lực lượng một chiêu đột phá, bởi vì duy có nước chảy thành sông mới là chính đạo! Mà hiện tại phá vỡ trạng thái nước chảy thành sông lại không hề có lợi. Cho nên Quân Mạc Tà không nóng vội, hơn nữa hắn cũng không dám mạo hiểm nữa!

Ai mà biết, nếu như cưỡng chế nóng vội đột phá, có thể sinh ra biến chứng hay không? Hoặc là khi kịch liệt đánh sâu vào, sẽ động tới hỗn độn hỏa.

Không thể không nói, đã một lần trải qua chuyện hỗn độn hỏa cắn trả, Quân Mạc Tà chính thức cẩn thận hơn rất nhiều.

Rốt cục Quân Mạc Tà rõ ràng cảm thấy. Màng mỏng ngăn cách này đã bị linh lực của mình đánh sâu vào chậm rãi lùi lại, sau đó chậm rãi mỏng hơn, chậm rãi biến thành trong suốt...

Rốt cục!

Tựa hồ như vang lên một thanh âm yếu ớt như thở dài, chướng ngại vật ngăn cách tầng hai và tầng ba rốt cuộc cũng xuất hiện một lỗ hổng nhỏ, tựa như một quả khí cầu bị kim đâm thành một lỗ nhỏ, cuối cùng cũng bị phá!

Quân Mạc Tà lại không có liều lĩnh gia tăng lực lượng, vẫn duy trì trạng thái thôi động chân khí từ từ, chậm rãi từng chút một, chậm chạp tập trung vào một điểm. Linh khí tụ tập càng lúc càng nhiều, cuối cùng oành một tiếng!

Quân Mạc Tà chỉ cảm giác choáng váng, trong đầu vang lên một tiếng thật lớn, rung chuyển giống như long trời lỡ đất. Chớp mắt cảm thấy Hồng Quân Tháp như xoay tròn, giống như Tạo Hóa Lô trước mặt, khi thì đến bên trái, khi thì chuyển sang bên phải, khi thì ở trên đỉnh đầu, mà hỗn độn hỏa đang thiêu đốt cũng tùy thời mà động.

Quân Mạc Tà hoàn toàn bất động, lại lần nữa ổn định lại tâm tình, sau đó kiên định bước lên!

Rốt cục...

Một cỗ lực lượng cự đại đột nhiên vọt tới, cỗ lực lượng này rất cực đại, vượt xa khỏi tưởng tượng của Quân Mạc Tà! Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy kinh mạch toàn thân đột nhiên nhảy lên, tiếp đó thu lại, không hề có dấu hiệu ba động nữa, trước mặt bỗng xuất hiện một cái cửa đá hư ảo!

Cửa đá lắc lư vài cái rồi chậm rãi ổn định, cuối cùng trở thành một cái cửa đá chân thật!

Quân Mạc Tà đang đứng trước cánh cửa này.

Cảm thụ được linh khí trong cơ thể đang phát ra tiếng than thở đầy khoái hoạt như núi thở biển gầm, dường như bọn nó có linh tính vậy, Quân Mạc Tà đột nhiên có một loại xúc động phát ra từ đáy lòng!

Cuối cùng đã tới tầng thứ ba Khai Thiên Tạo Hóa Công!

Rốt cục đã mở được ra cánh cửa thứ ba của Linh Lung Hồng Quân Tháp!

Nhớ lại lúc vừa mới rồi trải qua thống khổ so ra còn hơn cả tầng mười tám tầng Địa Ngục Luyện Ngục, Quân Mạc Tà thản nhiên cười cười.

Nếm trải trong khổ đau, trải qua hết thảy đó mới là thượng nhân! Những lời này quả là không sai!

Đương nhiên đối với loại người chấp nhất như Quân Mạc Tà mới có thể vượt qua được, loại thống khổ như vậy, cũng không phải người nào cũng có thể thừa nhận! Thậm chí căn bản chính là tuyệt đại đa số người căn bản không thể chịu nổi, mà không thừa nhận nổi tất yếu sẽ dẫn tới hồn phi phách tán vĩnh viễn không thể siêu sinh!

Vạn hạnh là Quân Mạc Tà đã thành công, sau đó lại đạt được may mắn! Từ xưa đến nay, người nào có thể chống chọi qua cửa ải này, tin tưởng có thể thành công tự ngạo với trời!

Tà quân chấp nhất cùng với nhẫn nại, cùng Tà quân cuồng mà cường, cũng chính là bản chất chân thực của hắn!

Trong lúc hốt hoảng, một đoạn khẩu quyết đột ngột hiện ra trong óc Quân Mạc Tà.

"Thanh thiên hữu lộ, niên hoa lưu trụ, cử mục nhãn tiền. Quỳnh lâu ngọc thụ. Tâm mãn linh sơn, ý túc tiên hồ, hồn phách cửu động, đan đạo khả nhập." [Tạm dịch: trời xanh có đường, thời gian ngừng lại, đưa mắt

nhìn tới. Quỳnh lâu như ngọc, tâm như Linh Sơn, ý đủ tiên hồ, hồn phách cửu động, đan đạo khả nhập.]

Hồng Quân Tháp tầng thứ ba, Mao Du Thiên Địa!

Rốt cục đã đột phá, từ tầng thứ nhất Quang Chiếu Đại Diễn tới tầng thứ hai Ý Thủ Càn Khôn, tu vi huyền công tự thân đã vượt qua chín giai vị! Mà lúc này đây lại một lần đột phá, từ Ngọc Huyền đỉnh phong một bước nhảy lên Thiên Huyền sơ giai, đây chính thức là trực tiếp vượt qua bốn đại giai vị, tiến cảnh càng kinh người. Thậm chí là khủng bố!

Tuy chỉ có bốn giai vị, thế nhưng lúc này tiến giai, lại càng hùng hồn!

Mọi người đều biết, tu vi Huyền khí càng đi lên càng khó, càng tổn hao nhiều thời gian hơn, mà qua mỗi một cửa ải lại phải gặp đại nạn, đầu tiên là phải "Phá cửu" Chi quan, đây chính là cánh cửa phân biệt thường nhân cùng dịch sĩ.

Thứ hai là Ngọc Huyền quan, cửa ải này liên quan đến thành tựu của cả đời người, bởi vì sau khi đạt tới cảnh giới Ngọc Huyền, mặc dù chỉ là một giai đoạn nhỏ, nếu như là người có khí chất không đủ, cả đời sẽ không thể tiến thêm, mà khi đạt tới Ngọc Huyền cảnh giới, tuổi càng trẻ, ngoại trừ là người này có thiên tư hơn người ra, còn có ý nghĩa nữa: sau này có thể đạt được thành tựu cao hơn, cho nên Bách Lý Lạc Vân tuy chỉ là Ngọc Huyền chi cảnh, nhưng đã bị vô số người để ý!

Mà quan ải thứ ba lại là Địa Huyền đỉnh phong thăng cấp đến Thiên Huyền, đó chính là chênh lệch giữa huyền sĩ với nhau, thực lực giữa người đột phá trước và sau có sự chênh lệch rất lớn, ngoại trừ thiên phú, cùng với cố gắng không nghỉ ra, còn phải tiêu hao rất nhiều quang âm. Với Thiên Huyền tu sĩ bình thường, cơ hồ tương đương với Huyền khí nhất phẩm lên tới Địa Huyền đỉnh phong!

Về phần quan ải thứ tư, chính là một nửa cuối cùng. Nhưng lại là quan ải quan trọng nhất lên tới Thần Huyền, hết thảy tu sĩ Thiên Huyền cần phải có nhiều hơn ba mươi năm thọ nguyên mới có thể tiến nhập

Thần Huyền chi cảnh, cường giả tầm thường Thiên Huyền đạt tới Thiên Huyền chi cảnh đa số tuổi đã lên chức lão, lại mất ba mươi năm tấn chức Thần Huyền, tuy có lòng nhưng không đủ lực. Về phần cảnh giới Thần Huyền trở lên, nếu không phải là tu sĩ có liên quan tới tầng thứ, không phải có đại cơ duyên nhất định không thể chạm vào, cũng không thể qua được bốn cửa ải quan trọng trên.

Tóm lại, lúc trước Quân Mạc Tà chịu khổ đau vô tận, có thể nói là cửu tử nhất sinh, tìm được đường sống trong chỗ chết cũng không đủ, thế nhưng thu hoạch lại cực kỳ dày, lúc này tiến giai, tuyệt đối là siêu cấp nhảy vọt, với loại tốc độ tiến giai này, chẳng những trước kia không có ai, tin tưởng sau này cũng không có bất cứ kẻ nào!

Quân Mạc Tà yên lặng nhớ kỹ đoạn khẩu quyết này. Không tự chủ được lại nghĩ tới khẩu quyết của hai tầng trước. Còn nhớ khẩu quyết của tầng thứ nhất có hai câu: Hồn Phách Cửu Luyện. Bất Đọa Hoàng Tuyền. Khi ở tầng thứ hai lại có một câu là: Hồn Phách Cửu Chuyển, Đan Tâm Nãi Ổn. Tới tầng thứ ba, quả nhiên là xuất hiện một câu đã đoán trước: Hồn phách cửu động, đan đạo khả nhập.

Trong ba tầng khẩu quyết này, ngoại trừ đều có hai chữ "Hồn phách" ra, còn có cả chữ "Cửu" nữa. Quân Mạc Tà yên lặng gật đầu, thầm nghĩ, trong này hẳn là có thâm ý a?

Số chín là một con số tương đối, Hồng Quân Tháp cũng có chín tầng. Tạo Hóa Công cũng chia ra làm chín cảnh, hiện tại trong mỗi một tầng khẩu quyết lại xuất hiện số chín này, tuy còn chưa lên tới tầng chín, thế nhưng Quân Mạc Tà có thể đoán được, khẩu quyết trên tầng chính nhất định cũng có con số chín!

Chẳng lẽ trong này thật sự có ám chỉ điều gì đó?

Hồi tưởng lại hai lần thăng cấp lần trước, Quân Mạc Tà có phần buồn bực, chính mình chưa trải qua Hồn Phách Cửu Luyện. Cũng không có trải qua Hồn Phách Cửu Chuyển, tự nhiên hiện tại cũng không có cái gì

gọi là hồn phách cửu động! Thế nhưng lại chính thức thăng cấp, chuyện này là vì cái gì đây?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 153: Thuốc Này Là Thuốc Gì.

Quân Mạc Tà trầm tư lĩnh hội, nhưng thủy chung không thể kỳ giải, cho nên hắn đành bỏ qua, cảm giác linh khí hùng hậu đang bành trướng trong thân thể, linh khí chưa bao giờ hùng hậu như thế làm cho Quân Mạc Tà phấn chấn không thôi!

Chính mình từ giờ khắc này trở đi, rốt cuộc không còn là một kẻ yếu nhược nữa. Thiên Huyền sơ giai mặc dù trên đại lục có một rừng, không quá mức cường đại, thế nhưng đối với người tu luyện huyền công mà nói, tuyệt đối là tầng thứ cao không thể chạm vào, chớ nói chi là mình còn có rất nhiều thủ đoạn siêu việt để tiến giai nữa!

Hiện tại bản thân có thể quang minh chính đại dùng thực lực của mình làm đại sự, một chút chuyện đã sớm muốn đi làm nhưng chưa đủ để đi làm! Nếu không như trước chỉ đành dựa vào thân phận thần bí cùng khí thế khổng lồ của Hồng Quân Tháp để dọa người.

Dù sao lực lượng bản thân mới chính là vương đạo!

Mặc dù mình vẫn còn yếu ớt, thế nhưng, thủy cũng vẫn là chân thực lực của bản thân. Nếu như có một ngày bản thân mình đạt được chân thực lực đỉnh phong, như vậy sẽ ra sao?

Khóe mắt Quân Mạc Tà lộ chút mơ ước, khai thiên tạo hóa huyền công mỗi lần đều mang tới cho mình rất nhiều kinh hỉ, lần này tiến giai, lần sau sẽ là cái gì đây?

Còn nhớ rõ kiếp trước có lần xem TV, cũng chứng kiến cao thủ võ lâm hư cấu sử dụng phi thiên độn địa, một chưởng đánh tan ngọn núi nhỏ, một kiếm chém ngang mấy trăm người, tùy hứng mà làm. Cảm giác đó chẳng qua là do hư cấu mà thôi! Nhân gian há lại có loại võ công biến thái như vậy? Ngay cả bản thân mình là Sát Thủ Chi Vương cũng không làm được, vậy há còn có người làm được!

Thế nhưng hiện tại, thử nhìn Mai tôn giả đi, nhìn Lệ Tuyệt Thiên đi. Nhìn Lôi Bạo Vũ, Bố Cuồng Phong, thậm chí vài tên Thú Vương trong thiên phạt nữa.

Đừng nói là một chưởng đánh tan ngọn núi nhỏ, cho dù là tòa núi lớn cũng bị đánh tan như thường.

Đây chính là kinh nghiệm mà mình tự trải qua trong thế giới này. Một điểm cũng không có hư cấu, như vậy còn có chuyện gì là không thể đây?

Quân Mạc Tà cười tự giễu, quả nhiên, cái gì mà tư duy, thế giới gì, đều có cực hạn của nó.

Thu hồi những suy nghĩ lộn xộn, Quân Mạc Tà xải bước tiến vào!

Một cước bước vào tầng thứ ba của Hồng Quân Tháp!

Ở đây cũng có thể có lễ vật thần kỳ nào đó cho mình a?

Tầng thứ nhất là Khai Thiên Tạo Hóa Công, tầng thứ hai là Hỗn Độn Hỏa, Tạo Hóa Lô, Âm Dương Độn, như vậy tầng thứ ba là cái gì?

Có cái gì kinh hỉ đang chờ mình?

Vừa mới bước vào cửa, Quân Mạc Tà lập tức cảm thấy một cỗ khí tức rét lạnh, một cảm giác lạnh lẽ từ đáy lòng truyền tới! Là một loại khí lạnh mà chỉ khi đối mặt với một thanh tuyệt thế bảo đao mới gặp! Tựa hồ như thân thể của mình lập tức bị một kiện thần binh lợi khí chém thành hai đoạn!

Một đám kim sắc trôi nổi bồng bềnh trên không trung, khi Quân Mạc Tà tiến vào cánh cửa, phảng phất tựa như ngàn vạn năm u hồn phiêu đãng bỗng tìm được vật ký sinh, hưu một tiếng, như tia sét bổ tới, không có bất kỳ động tác nào dừng lại, trực tiếp bay tới mi tâm của Quân Mạc Tà.

Cùng lúc đó, một tia quang hoa thanh lục sắc cũng vô thanh vô tức thổi qua, đồng dạng là chui vào mi tâm của Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà lập tức cảm thấy sinh cơ trong thân thể tràn đầy, sau đó một hồi sát ý lạnh lẽo cùng dung hợp với cỗ sát khí nồng đậm trong cơ thể mình. Đồng thời trong đầu đột nhiên xuất hiện hai thông tin.

Thứ nhất: Hóa sắt thường thành kỳ kim, chém vạn vật thành hư vô; điều khiển tất cả Ngũ Hành kim chi lực.

Thứ hai: Nháy mắt tang thương tuần hoàn, sát na che kín bầu trời, điều khiển mọi lực lượng của Ngũ Hành mộc chi lực.

Kim chi lực? Mộc chi lực? Đây là cái loại gì? Trong đầu Quân Mạc Tà quả thực giống như giăng đầy sương mù, hai thứ này rốt cuộc là dùng như thế nào? Cũng không có đơn giản sáng tỏ như lúc trước đạt được Âm Dương Độn, thật là kỳ quái.

Đang ngây ngô tự hỏi, đột nhiên tất cả linh khí của tầng thứ tư trong tháp đột nhiên hướng tới thân thể của hạ xuống, trong nháy mắt tràn đầy thân thể, Quân Mạc Tà hơi vận chuyển, lại phát hiện lực chảy của cỗ lực lượng này trong cơ thể mình hoàn toàn không giống như bình thường.

Dường như có chỗ đặc thù?

Chẳng lẽ, đây cũng là lực lượng đặc thù nào đó giống như Âm Dương Độn?

Quân Mạc Tà thử vận hành, lúc này mới hiểu ra. Bởi vì khi vận chuyển cỗ khí tức này, tinh thần của hắn liền nhảy lên, hơn nữa so với

trước còn cường đại không biến hơn bao nhiêu lần, có một loại cảm giác giống như từng ngọn sóng trùng trùng điệp điệp vậy!

Tâm niệm vừa động, tinh thần lực như bão táp tuôn ra, trong nháy mắt này Quân Mạc Tà liền hiểu ra.

Đây là tinh thần công kích lực! Tinh thần bao trùm lực!

Nhắm mắt lại lẳng lặng tiêu hóa thành quả lần này, một lát sau Quân Mạc Tà mở hai mắt ra, tinh quang lập lòe trong đó bắn ra.

Từ nay về sau, chỉ cần nhướng mày, phất tay đều có thể làm cho phong vân biến sắc!

Ta đã chính thức có tiền vốn để tác chiến rồi!

****

Trong Thiên Nam thành.

Độc Cô Tiểu Nghệ vô ý thức qua lại dạo bước trong trướng, khuôn mặt lúc tươi cười khi lại âm trầm, đột nhiên nàng cắn răng một cái, lầu bầu nói:

- Hừ! Bổn cô nương đã chấm từ lâu rồi, không hề có người tranh, ta chính là người đầu tiên chấm Mạc Tà ca ca, sao có thể lùi bước chứ, hừ hừ, cho dù là có người cạnh tranh thì sao? Bổn cô nương tự có biện pháp.

Đột nhiên nàng khẽ cắn môi, hạ quyết tâm, quát:

- Người đâu! Mau gọi mấy thị vệ của Độc Cô gia tộc vào cho ta! Bổn cô nương có chuyện trọng yếu muốn nói với bọn họ!

Qua một lát, liền có vài người cấp tốc chạy tới, bộ dạng đều rất vội vã giống như phục mệnh của hoàng đế vậy. Không biết là tiểu chủ nhân triệu tập là có chuyện gì, hay là đã xảy ra đại sự gì sao?

Tất cả đám người nhà Độc Cô thế gia đều không quản là đang làm gì, đều rầm rầm chạy tới đứng ở trước mặt Độc Cô Tiểu Nghệ.

Độc Cô Tiểu Nghệ cố gắng trấn định nhìn qua vài tên vệ sĩ của Độc Cô gia tộc, làm ra vẻ rất uy nghiêm, đôi mắt đẹp quét qua một vòng, ho khan hai tiếng. Hắng giọng một cái sau đó mới nói:

- Lần này ta gọi chư vị tới, nguyên nhân chính là gần đây ta muốn nghiên cứu chế tạo một ít dược vật nhưng lại xảy ra vấn đề.

Chúng gia tướng đều không hiểu đưa mắt nhìn nhau: từ lúc nào mà tiểu công chúa lại bắt đầu có hứng thú nghiên cứu dược vật vậy? Tất cả đều nói:

- Tiểu thư có chuyện gì cứ việc phân phó, chúng tiểu nhân đều sẽ phụng mệnh, nhưng phải nói ra là ngài muốn thí nghiệm loại thuốc nào a?

- Các ngươi nghĩ đi đâu vậy.

Độc Cô Tiểu Nghệ trợn mắt, nghiêm túc gật cái đầu nhỏ nói:

- Hãy nghe ta nói chính sự đã, gần đây ta đang mất ăn mất ngủ để nghiên cứu một loại dược vật kỳ hoàng thuật, trong khoảng thời gian này, thu được không ít thành quả. Hôm nay ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện, khi còn ở kinh thành có một vị tỷ muội đã nói qua, thật ra ta rất phân vân, cho nên mới triệu các ngươi tới để thương lượng.

- Không biết tiểu thư nói là chuyện gì?

Thủ lĩnh gia tướng chính là một trung niên hán tử khoảng bốn mươi tuổi. Độc Cô Tiểu Nghệ nói nghiêm trọng như vậy, khiến hắn không khỏi khẩn trương lên. Nhưng tiểu thư nói cũng quá đường đột đi, một giây trước còn nói đang nghiên cứu dược vật gì đó, sau một giây lại nhảy sang chuyện khác. Chẳng lẽ chuyện này có quan hệ tới việc nghiên cứu dược vật?

- Ân, thật ra cũng không có chuyện gì lớn, nhưng mà chuyện này, chuyện này…

Độc Cô Tiểu Nghệ đảo tròn mắt, có phần không biết nói thế nào, cuối cùng cũng đành bỏ qua sự ngại ngùng, nói:

- Ngày đó có mấy vị tỷ muội đã nói qua, có một loại dược vật có thể gây nguy hại lớn đối với nữ tử hơn nữa bởi vì vậy sẽ làm cho chuyện chung thân trở nên khó khăn, hoặc là có thể dẫn tới chuyện hồng nhan bạc mệnh, bi phẫn mà tự sát! Ta rất lo lắng, đang chuẩn bị chế tạo loại giải dược này, đến lúc đó nếu như thành công, sẽ miễn cho đám nữ tử trong thiên hạ ngày ngày lo sợ, coi như là làm một việc thiện.

Độc Cô Tiểu Nghệ cố gắng làm ra bộ dạng vua lo chuyện dân chúng, ra vẻ đạo mạo. Ta là vì tận tâm với thiên hạ chứ không phải là vì việc riệng, giọng nói rất trang nghiêm, thế nhưng đáng tiếc là chưa có nói xong khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng lên.

Nghe xong những lời này, tất cả mọi người đều vắt óc suy nghĩ, ẩn ẩn đã đoán ra được ý đồ của Độc Cô Tiểu Nghệ. Nhưng lại không thể tin được, tên thủ lĩnh đầu đầy mồ hôi, khó khăn ha ha cười nói:

- Không biết tiểu thư nói, e hèm, rốt cuộc là loại dược vật gì vậy?

- Ai nha, còn có thể là loại dược nào nữa, chính là...Là loại thuốc đó đó!

Độc Cô Tiểu Nghệ đỏ bừng mặt, có phần quẫn bách nói.

- Loại dược gì?

Tên thủ lĩnh gia tướng có phần mê võng. Gãi gãi đầu đầu, cuối cùng đang nghĩ xem có nên xác nhận hay không. Hắn cẩn thận từng ly từng tí nói:

- Loại dược đó là loại dược gì vậy? Xin tiểu thư nói ra tên của loại thuốc đó a!

- Ngươi thật là đần hết thuốc chữa!

Độc Cô Tiểu Nghệ có điểm phát điên, hồng nghiêm mặt gầm nhẹ:

- Chính là xuân dược đó! Như vậy ngươi đã hiểu chưa?

Mười tên gia tướng của Độc Cô thế gia đều trợn mắt há hốc mồm, líu lưỡi không biết nói gì. Tuyệt đối thật không ngờ vị tiểu công chúa này lại có thể nói một câu như vậy!

Gì? Xuân dược? Ông trời của ta ạ, đây chính là vật cấm kỵ trong các vật cấm kỵ trong giang hồ a, chỉ có đám dâm tặc hạ lưu mới chọn dùng loại thủ đoạn này! Vị tiểu nha đầu to gan lớn mật này không ngờ lại nổi lên cái chủ ý như vậy! Muốn chết a!

Độc Cô Tiểu Nghệ hồng nghiêm mặt phồng miệng lên, thẹn quá hoá giận nói:

- Làm gì mà nhìn ta như vậy? Ta đây chính là vì ngàn vạn tỷ muội, vì lê dân bá tánh cho nên mới hỏi các ngươi, có hay không có? Nếu có thì nhanh chóng thống thống khoái khoái giao cho ta! Ta sẽ nghiên cứu một chút, cẩn thận điều chế giải dược!

Gì vậy? Mọi người toát mồ hôi!

Xuân dược, cái loại này cho dù ai có cũng không dám lấy ra, còn có mặt mũi không đây? Cho dù không để ý tới mặt mũi, thế nhưng cũng không thể đưa cho vị tiểu công chúa này chơi đùa được? Nếu như vạn nhất xảy ra chuyện gì, cả cửu tộc của mình còn có thể sống được sao?

Hơn nữa ngoài miệng ngươi nói là nghiên cứu, nhưng ai biết rốt cuộc là định làm gì? Vạn nhất ăn hết, tự bản thân làm thí nghiệm, vậy thì xong đời rồi! Hơn nữa là liên quan tới nhân mạng của mười mấy người a!

Loại chuyện này cũng không phải là giỡn chơi. Cô nãi nãi của ta! Đám người không ngừng âm thầm kêu khổ!

Về phần chế tạo giải dược, bọn ta thật ra chưa từng nghe nói có loại giải dược nào cho xuân dược cả, tổng cộng cũng chỉ có một cách là đi tìm một nam nhân! Trừ cách đó ra, không còn có biện pháp khác, về phần dùng nước lạnh các loại để thanh tỉnh mọi người đều biết là không thể được!

Thoáng chốc đám người đều đưa mắt nhìn nhau, giống như vịt xiêm bị sét đánh cho thành ngu ngốc, toàn bộ đứng ngây ra như phỗng.

- Có hay không có?

Độc Cô đại tiểu thư dựng mày liễu lên nói:

- Xấu hổ cho các ngươi là nam nhân, trên người lại không mang theo xuân dược sao? Các ngươi còn là nam nhân hay không vậy?

Không thể không nói, những lời này của Độc Cô Tiểu Nghệ thật sự là quá bưu hãn! Bưu hãn đến độ đám người đều sợ run! Mẹ ruột của ta a, trên đời còn có loại thuyết pháp này sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 154: Quân Mạc Tà, Ta Muốn Đem Ngươi Nấu Thành Cơm!

Nào có đạo lý cứ là nam nhân thì nhất định phải mang theo xuân dược? Đây là cái dạng Logic gì? Chúng ta có lão bà có tiểu thiếp há cần phải giải quyết vấn đề sinh lý này, mà hiện nay thanh lâu lại có rất nhiều, nào có thiếu chỗ giải quyết sinh lý? Về phần xuân dược, chỉ có đám dâm tặc mới chuyên mang theo trên người thôi nha!

Hiện tại nếu như ai mà móc ra, đây chẳng phải là nói cho mọi người biết: ta chính là dâm tặc sao?

Vậy sau này còn muốn lăn lộn nữa không? Còn có mặt mũi không? Mười mấy đại hán nguyên đứng im một chỗ há hốc mồm mà suy nghĩ, hoàn toàn không biết đáp lại như thế nào, rất giống mười mấy pho tượng gỗ.

- Ai nha, ta dùng thứ này chỉ để nghiên cứu giải dược mà thôi, thật ra đều xuất phát từ lòng tốt mà, cũng không phải là chuyện gì xấu, các ngươi sao lại lại làm ra vẻ mặt như vậy?

Độc Cô Tiểu Nghệ tuy chột dạ nhưng vẫn mạnh miệng nói, nỗ lực khuyên giải bọn người, từng bước dẫn dụ, nói:

- Nếu như các ngươi xuất ra được xuân dược để cho ta nghiên cứu giải dược, thiên hạ nữ tử từ nay về sau không phải lo nữa, sẽ không biết là có bao nhiêu chị em tỷ muội cảm kích các ngươi a! Các ngươi chính là công thần lớn nhất đó.

Mọi người đều nghiêm mặt không nói lời nào.

Ngài đương nhiên là không đi làm chuyện xấu rồi, bởi vì cho dù ngài có muốn làm chuyện xấu cũng không có bổn sự a! (Móc đâu ra SÚNG mà làm a .) Trong chuyện này, trừ bỏ chuyện ngài bị người ta chiếm tiện nghi ra, còn không có bất luận địa phương nào để cho ngài chiếm a.

- Giao ra đây đi, giao ra đây đi, các ngươi giao hết ra đây đi.

Độc Cô Tiểu Nghệ chìa tay ra, vẻ mặt nóng bỏng nói. [ ]

- Hồi bẩm tiểu thư, thật sự là không có!

Gia tướng cầm đầu nói.

- Chuyện này không sao mà, nhiều lắm là ngươi đưa cho ta, ta sẽ không nói cho người khác biết là được.

Tiểu nha đầu làm ra vẻ mặt ôn hòa nói!

- Thật sự là không có, thật không có mà!

Tên thủ lĩnh trong khoảng khắc toát mồ hôi lạnh, nếu như mình mà giao xuân dược ra, khi trở về tất sẽ bị miễn chức! Hơn nữa khó bảo toàn được người khác hoài nghi bản thân, đánh chết cũng không thể bỏ ra, chớ nói chi trên người thật sự không có!

- Chúng tiểu nhân cũng không có!

Mười mấy người chính khí nghiêm nghị đứng thẳng tắp trả lời.

Hơn nữa đoàn người lần này đi là hành động quân sự chính quy, cấm dục còn không được nữa a. Còn có đầu óc đâu mà nghĩ tới những thứ vớ vẩn này?

- Ta phi!

Độc Cô Tiểu Nghệ thanh thúy mắng một tiếng. Mắng cho đám người trợn mắt há mồm, không thể tưởng được vị tiểu cô nãi nãi này lại trực tiếp mở miệng mắng người.

- Nhiều Đại lão gia như vậy mà không có người nào mang "hàng" theo sao?

Hơn mười người như một đều như gà mổ thóc liên tục gật đầu.

- Đã là không có, vậy tất cả đều chịu phạt đi. Người đâu.

Độc Cô Tiểu Nghệ đằng đằng sát khí nói:

- Kéo đám người này ra ngoài cho ta, mỗi người đánh một trăm côn!

Mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Trên người chúng ta không có mang theo xuân dược, là một nam nhân rất thành thật, rất tốt, thế nhưng lại bị tội? Chúng ta không những là nam nhân tốt, còn là quân nhân tốt, là quân nhân trên chiến trường. Không có ý chơi bời lêu lổng, vậy là sai sao? Đây là thuyết pháp gì vậy?

Thương thiên a, đại địa a, xin hãy chỉ ra lẽ phải đi?

Theo một tiếng ra lệnh của Độc Cô Tiểu Nghệ, lập tức xuất hiện vài tên thị vệ như lang như hổ đi vào, những người này đều là đội ngũ chuyên trách của Quân Mạc Tà, từ trong đám hai trăm năm mươi người rút ra vài người tới chiếu cố cho Độc Cô Tiểu Nghệ. Mỗi người đều có công phu không tầm thường, bọn họ không quản tiểu nha đầu có mệnh lệnh phải hay không phải, mỗi một lời nói đều tuân thủ như "Quân pháp".

- Chậm!

Tên thủ lĩnh toàn thân toát mồ hôi lạnh. Trăm quân côn nếu như thực sự đánh xuống, mấy người bọn mình phỏng chừng đều không đứng được dậy được. Đến nước này, hay là thỏa mãn chủ ý của tiểu công chúa đi. Sau đó bọn ta sẽ đi bẩm báo với Quản Thanh Hàn tiểu thư, xin nàng cẩn thận trông coi tiểu công chúa, chắc hẳn cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu thực sự có chuyện dẫn tới mất mạng, quả là quá oan uổng.

- A? Sao bây giờ bọn ngươi lại có rồi?

Độc Cô Tiểu Nghệ phất phất tay để cho đám thị vệ rời đi, sau đó hào hứng hỏi.

- Khỉ ốm, trên người ngươi có, đúng không? Nhớ lúc trước khi ở Thiên Hương ngươi có tàng trữ một ít, mau lấy ra đây!

Thủ lĩnh gia tướng trừng mắt nhìn một người gầy ốm trong đám, sau đó nói.

- Ta, ta.

Người được kêu là Khỉ ốm tội nghiệp nháy nháy mắt, không biết nói gì cho phải.

Thật sự không ngờ dưới mấy trăm quân côn, lão đại lại bán đứng chính mình.

- Ta cái gì mà ta? Mau lấy ra đi!

Thủ lĩnh gia tướng giận dữ mắng một tiếng:

- Ngươi thật đúng là tên gia hỏa không có tiền đồ gì cả!

- Nhưng, nhưng thứ này là để chuẩn bị cho ta ăn. Ta nghĩ lần này tới Thiên Nam cũng không tính là có động binh đao, cho nên chuẩn bị một chút để khi quay về dùng mà.

Khỉ ốm dùng ánh mắt đáng thương nhìn lão đại. Khuôn mặt gầy ốm đỏ bừng lên tới tận mang tai, vô cùng xấu hổ nói.

Có người nhịn không được khụ khụ cười.

Giải thích chính là che dấu, che dấu chính là chuyện có thực, có cái cái dạng nam nhân gì mà cầm xuân dược bên mình tùy thời có thể đem ra ăn? Vấn đề này không cần phải hỏi mọi người đều biết.

- Là loại cho nam nhân ăn à?

Ánh mắt Độc Cô Tiểu Nghệ sáng bừng lên:

- Thật là tốt! He he! Vậy cũng miễn cưỡng dùng tạm, mau mang ra đây! Ta còn phải nhanh chóng nghiên cứu nữa đó!

Khỉ ốm vừa buồn bực lại vừa xấu hổ, run lẩy bẩy móc từ trong ngực ra một cái gói giấy nhỏ, cầm trong tay mà nước mắt muốn trào ra, hắn xiêu vẹo nhìn đám người còn lại, thấy đám đồng bọn đều nhìn mình bằng ánh mắt quái dị, giờ khắc này, khỉ ốm hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Thật là mắc cỡ chết người đi!

Sau này còn phải cần không ít bạc để bịt miệng đám gia hỏa này lại a, nếu như chỉ có tên gia hỏa này biết, đều là huynh đệ của mình cũng không sao, nhưng nếu như truyền ra ngoài... Thật sự là muốn dùng đao cứa cổ đây mà.

Độc Cô Tiểu Nghệ thấy tên giả hỏa này nhăn nhó không đưa tới, nàng thực sự không thể kiên nhẫn được, thoáng cái nhảy ra chụp lấy gói nhỏ, hắc hắc mà cười, bộ dạng cực kỳ đắc ý. Sau đó mới nhớ tới thân phận, vội vàng nghiêm giọng hỏi:

- Đồ chơi này dùng như thế nào đây?

Khỉ ốm đỏ hồng mặt, ngay cả cổ cũng đỏ cả, cố gắng cười nói:

- Chỉ cần dùng ngón tay khều một ít hòa tan với rượu là được.

- Ặc ặc.

Có mấy người ở sau lưng thật sự nhịn không được, đột nhiên phì cười, sau đó vội vàng dùng tay bịt miệng, khó chịu ho khan, khiến thân thể một hồi run rẩy, cơ mặt cũng có chút vặn vẹo.

- A!

Độc Cô Tiểu Nghệ hiểu ra, liền gật đầu, làm thành một bộ dáng thành thạo, nói:

- Dùng qua liệu có phản ứng gì không? Liệu có tổn hại tới thân thể không?

- Không có vấn đề gì đâu! E hèm, về phần phản ứng...

Trên mặt khỉ ốm xuất hiện từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu, lộp bộp rơi xuống, thật sự là không biết nói sao mới tốt, khuôn mặt cơ hồ biến thành vàng như nến.

Động tác của đám người sau lưng: một tay gắt gao che miệng lại, một tay gắt gao ôm bụng, thân thể kịch liệt run rẩy.

- A, biết rồi, biết rồi, không còn chuyện gì khác đâu, các ngươi lui xuống hết đi.

Độc Cô Tiểu Nghệ đỏ mặt lên, tựa hồ cũng biết hỏi hắn một vấn đề khó trả lời, cho nên nàng phất phất tay. Đám người như được đại xá, vội vàng xoay người chạy ra ngoài, bỗng chỉ nghe Độc Cô Tiểu Nghệ quát:

- Đợi một chút!

Đám người lập tức dừng chân.

- Việc này chính là một bí mật, biết không? Đây chính là chuyện có liên quan tới hạnh phúc của ngàn vạn nữ tử, ngàn vạn lần không được lộ ra!

Độc Cô Tiểu Nghệ vô cùng uy nghiêm nói:

- Nhất là mấy vị ca ca của ta. Càng không thể để cho bọn họ biết, hiểu chưa? Ân. Ta, ta sợ bọn họ đi ăn vụng, ách, đúng vậy. Chính là sợ bọn họ đi ăn vụng, vậy nhé?

Gì? Sợ bọn họ ăn vụng? Mấy vị đại thiếu gia của Độc Cô gia mà cần đi ăn vụng cái loại vật này hay sao? Sắc mặt mọi người lập tức biến thành cổ quái. Nếu để cho mấy vị ca ca của Độc Cô Tiểu Nghệ nghe thấy những lời này, chỉ sợ lập tức phun máu mà ngất: chúng ta chính là người bình thường a.

Chỉ thấy Độc Cô Tiểu Nghệ trừng mắt nói:

- Cho nên ngàn vạn lần không thể để cho bọn họ biết! Nếu có người để cho bọn họ biết, hừ hừ, ta sẽ, ta sẽ...Ta sẽ đem cả bao này rót vào miệng kẻ đó! Nghe rõ chưa?

- Rõ!

Mọi người lập tức lui ra ngoài. Vừa rời khỏi trướng không được bao xa, đột nhiên một người bổ nhào xuống đất, ôm bụng cười, cười đến nỗi muốn chết, không thể ngừng lại.

- Ngươi, các ngươi.

Khỉ ốm vừa tức vừa thẹn, con mắt trợn thật lớn, nguyên bản cái quai hàm không có bao nhiêu thịt, lúc này run rẩy trông thật thảm hại.

- Ha ha ha, ta buồn cười chết mất, nguyên lai khỉ ốm lại là người có biện pháp, thật sự là...Ngoài ý muốn, khó trách mỗi lần đi kỹ viện gia hỏa này lại chạy rất xa, ha ha ha. Vài vị thiếu gia lại muốn đi ăn vụng xuân dược.

Mấy người đều ôm bụng bò lê trên mặt đất, trong nháy mắt biến thành một đống.

Khỉ ốm đỏ bừng mặt, thân thể run rẩy, đột nhiên ôm một thân cây hung hăn mà đập đầu vào đó.

Thực sự là khóc không ra nước mắt a.

Sau nửa ngày, cuối cùng tên gia tướng thủ lĩnh mới thôi cười, nghiêm mặt ho khan vài tiếng, nói:

- Cười cũng cười xong rồi. Ta phải dặn các ngươi vài câu, việc ngày hôm nay, bất luận là ai cũng không thể tiết lộ ra ngoài! Tin tưởng mọi người cũng biết một khi tin tức này được truyền ra ngoài, hậu quả sẽ như thế nào, đến lúc đó, mọi người sẽ không có kết quả tốt lành đâu! Hôm nay mọi người thoát được một trăm côn. Có lẽ lần sau còn có quân pháp khác đó, mọi người biết chưa?

Đám người đều gật đầu, tỏ vẻ nhất định giữ bí mật.

- Ta đây phải đi cầu kiến Quản tiểu thư, xin nàng chiếu cố tiểu công chúa, không để cho nàng gây đại họa gì đó.

Thủ lĩnh gia tướng vội vã nói.

Trong trướng, Độc Cô Tiểu Nghệ đang cẩn thận từng ly từng tí đem vải lụa gói cái bọc giấy nhỏ lại rồi nhét vào trong ngực, nàng hơi bất an nhìn xung quanh một chút, thấy không có ai lúc đó mới lộ ra vẻ tươi cười đắc ý.

- La la la!

Độc Cô Tiểu Nghệ rất cao hứng, ngâm nga một khúc nhạc, cười đến độ lộ cả ra hàm răng trắng bóc. Vui vẻ đi tới trước gương, kiểm tra cẩn thận khuôn mặt, sau đó thì thào tự nói:

- Ta xem ngươi có thể chạy đi đâu, Quân Mạc Tà, bổn cô nương muốn cứng rắn giương cung, đem ngươi nấu thành cơm, xem ngươi còn chạy đi đâu! Hừ, Quản tỷ tỷ, ngàn vạn lần đừng trách tiểu muội không trượng nghĩa! Hắc hắc, xem ngươi làm sao tranh đoạt vơi ta?

Nghĩ đến đây, Độc Cô Tiểu Nghệ đắc ý làm một cái mặt quỷ trước gương.

Độc Cô Tiểu Nghệ từ nhỏ đã lớn lên trong gia tộc. Đối với phương diện kia quả thực là không hiểu cái gì. Lúc này đây nghe được lời nói của Quân Vô Ý với Quản Thanh Hàn. Liền kích khởi khủng hoảng trong lòng nàng, cuối cùng nàng lại có thể nghĩ được ra cái chủ ý cổ quái như vậy.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 155: Hóa Sắt Thường Thành Kỳ Kim!

Bởi vì Độc Cô Tiểu Nghệ đã từng nghe có người nói qua. Nếu như một nam một nữ đem gạo nấu thành cơm, vậy cũng không còn cách biệt nữa, nam nhân kia sẽ chịu trách nhiệm với nữ nhân. Ách, đương nhiên quá trình nấu thành cơm như thế nào thì Độc Cô Tiểu Nghệ thực sự là không biết.

Về phần hiệu quả của xuân dược ra sao, Độc Cô Tiểu Nghệ càng thêm mù tịt.

Điều duy nhất mà nàng biết là, loại xuân dược này, là một loại đạo cụ tất yếu để đem gạo nấu thành cơm. Cho nên hôm nay nàng mới làm ra một vở tuồng như vậy.

- Mạc Tà ca ca là của ta, chỉ duy nhất của ta. Hừ hừ.

Độc Cô Tiểu Nghệ mở bao hành lý ra. Sau đó nhấc từng bộ quần áo lên ướm thử, dường như nàng đang nghĩ đến tột cùng là mặc bộ quần áo nào mới có thể càng tăng thêm % nấu Quân Mạc Tà thành cơm vậy.

Mà lúc này đây, Quân đại thiếu đang cao hứng ở bên trong Hồng Quân Tháp, không tài nào nghĩ ra mình bị một tiểu ma nữ chuẩn bị nấu thành một nồi cơm. Hơn nữa bản thân mình lại chính là gạo.

Nếu như hắn biết được, chỉ sợ không cần Độc Cô Tiểu Nghệ động thủ nấu, hắn cũng giơ hai tay phối hợp để nàng nấu, không cần để nàng phải cứng rắn lao lực, khẳng định sẽ rất nhẹ nhàng.

Độc Cô Tiểu Nghệ vừa ngâm nga vừa chọn quần áo, đột nhiên tấm vải ở cửa trướng được vén lên, một cỗ gió thơm thanh nhã thổi tới, thì ra là Quản Thanh Hàn đến.

Nguyên lai thủ lĩnh gia tướng đi tìm Quản Thanh Hàn. Đương nhiên không dám nói rõ ra chuyện tình liên quan tới xuân dược, chẳng qua là nói úp mở một chút, mấy ngày nay tiểu thư nhà ta có phần quái lạ, hơn nữa tâm tình có vẻ không được tốt, đám gia tướng chúng ta lo có chuyện không hay...Còn nói cái gì mà lo lắng bệnh cũ tái phát...

Hắn càng ấp úng, Quản Thanh Hàn lại càng lo lắng, thật sự cho rằng Độc Cô Tiểu Nghệ bị bệnh cũ tái phát, cho nên vất vả lắm mới nghe xong hắn nói liền vội vã chạy tới đây.

- Tiểu Nghệ muội muội, muội rốt cuộc bị làm sao vậy? Khó chịu ở đâu? Nhanh nói cho tỷ tỷ đi!

Quản Thanh Hàn vừa vào tới cửa liền vội vã hỏi.

Bỗng nhiên nghe thấy một tràng câu hỏi, Độc Cô Tiểu Nghệ đang đắm chìm trong mộng đẹp sợ hãi kêu lên một tiếng a. Sau đó vội vã xoay người lại thất kinh nói:

- Quản tỷ tỷ, sao tỷ lại tới đây, tỷ cũng muốn thuốc sao?

- Thuốc? Ta? Ta không có bệnh, ta dùng thuốc làm gì?

Trong nháy mắt Quản Thanh Hàn đã xác định. Xem ra Độc Cô Tiểu Nghệ thực sự bị bệnh, nếu không tại sao lại nói thuốc? Còn bảo mình uống nữa chứ?

- Phù.

Độc Cô Tiểu Nghệ thở dài một hơi, sợ hãi vỗ vỗ lồng ngực. Tâm trạng vẫn còn chưa ổn định nói:

- Muội còn tưởng rằng tỷ tới cướp phần nấu cơm của muội nữa cơ, nguyên lai không phải, may quá, may là không phải.

- Nấu cơm? Nấu cơm gì?

Quản Thanh Hàn kinh dị kêu lên một tiếng, vẻ lo lắng trên khuôn mặt càng đậm hơn, nàng duỗi tay ra muốn sờ trán Độc Cô Tiểu Nghệ:

- Tiểu Nghệ muội muội, muội ruốt cuộc bị làm sao vậy? Hôm nay tại sao lại nói năng lộn xộn như vậy chứ?

Đúng vậy, vừa rồi nàng hỏi ta có muốn thuốc hay không, bây giờ lại nói ta tranh đoạt chuyện nấu cơm cùng nàng! Nơi này chính là quân doanh a. Há lại để cho hai người mình nấu cơm? Lại nói, Độc Cô Tiểu Nghệ biết làm cơm sao? Đây rốt cuộc là cái chuyện gì a?

- Muội không sao, ha ha hắc hắc, thật sự là không sao mà, một chút cũng không có, ưmm, ưmm, ưmm.

Độc Cô Tiểu Nghệ cười gượng vài tiếng. Thần sắc có phần bối rối, chột dạ sờ lên cái gói nhỏ ở trước ngực. Trong lòng hơi chút trấn định, vụng trộm ngẩng đầu lên nhìn Quản Thanh Hàn, lúng túng nói:

- Đúng rồi. Quản tỷ tỷ, hắn, hắn đã trở về chưa?

- Còn chưa có về.

Vẻ mặt Quản Thanh Hàn càng lo lắng hơn, an ủi nàng:

- Yên tâm đi, không có việc gì, hắn thần thông quảng đại lại có nhiều quỷ kế như vậy, há lại có chuyện gì chứ? Phỏng chừng lát nữa sẽ về thôi.

Độc Cô Tiểu Nghệ ha ha cười hai tiếng, hơi thoải mái nói:

- Đúng vậy, gia hỏa này có bản lĩnh rất lớn, nhất định không xảy ra chuyện gì đâu, ân, muội vẫn đợi hắn trở về còn có việc mà.

- Đợi hắn trở về? Có chuyện gì?

Quản Thanh Hàn thầm nghĩ Tiểu Nghệ sẽ không quá lo lắng cho Mạc Tà, vì vậy thần trí mới trở nên thất thường như vậy chứ? Càng nghĩ càng thấy khả năng này là có thể, lại càng thêm lo lắng.

- Đợi hắn trở về để nấu...Ha ha.

Độc Cô Tiểu Nghệ thiếu chút nữa nói ra khỏi miệng, vội vàng đổi giọng nói:

- Muội đi ra ngoài xem một chút, Tiểu Bạch Bạch vẫn chưa thấy về, vài ngày không thấy tiểu khả ái này, thật sự là rất nhớ a.

Nàng đỏ bừng cả mặt cúi xuống vân vê góc áo, sau đó từ từ lẻn ra ngoài, vừa đi vừa trách, Độc Cô Tiểu Nghệ nha Độc Cô Tiểu Nghệ, tại sao ngươi lại thiếu kiên nhẫn như vậy? Nếu như kế sách bị tiết lộ, bị Quản tỷ tỷ phát hiện sau đó tiên hạ thủ vi cường [ra tay trước] vậy có phải là hỏng bét không?

Trong lòng Quản Thanh Hàn âm thầm đưa ra chủ ý: “xem ra Tiểu Nghệ chân chính xảy ra vấn đề rồi, nếu không cũng sẽ không có bộ dáng như vậy, nói năng thì lộn xộn, cử chỉ thì thất thường, ta cần phải giám sát thật chặt nàng, một bước cũng không rời mới được.” Nghĩ thế nàng cũng vội vã theo ra ngoài.

Sau khi thu được lợi ích, Quân Mạc Tà ra khỏi Hồng Quân Tháp, lúc này đã là giữa trưa của ngày thứ ba!

Một đường trở lại Thiên Nam thành hắn không ngừng tự hỏi, cái loại kim chi lực cùng mộc chi lực mới lấy được có lẽ là rất thần kỳ, đáng tiếc mình lại không hề biết cách sử dụng.

"Hóa sắt thường thành kỳ kim, chém vạn vật thành hư vô." Có thể làm được hay không, chỉ cần mình vận khởi cỗ lực lượng thần kỳ này, là có thể nháy mắt biến sắt thường thành binh khí lợi hại hay sao? Duy chỉ có như vậy mới có thể chém vạn vật.

Thế nhưng vừa nghĩ vậy, Quân Mạc Tà lập tức thầm mắng bản thân một câu: “Ta phi, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy? Như vậy chẳng khác nào biến đá thành vàng hay sao? Không, căn bản không phải là biến đá thành vàng, mà căn bản chính là pháp thuật tiên gia trong truyền thuyết.

Đáng thương cho Quân đại thiếu, hiện tại hắn cũng không biết, trên thực tế mình đã sở hữu một công pháp đáng được xưng là pháp thuật tiên gia, hơn nữa còn là pháp thuật tối cao tầng, tối siêu cấp chung cực.

Người có thể thuận buồm xuôi gió tu luyện tới hiện tại, thật sự là cổ kim chưa từng có. Hơn nữa tốc độ tu luyện lại nhanh như vậy, càng làm cho người ta nghĩ nát óc cũng không thể giải thích được.

Quân Mạc Tà vừa nghĩ tới thời gian, lúc này mới phát hiện mình hai ngày liên tục không có lộ diện, Tam thúc bên kia chỉ sợ rất sốt ruột, may một chút là dù sao Tam thúc cũng biết thủ đoạn của chính mình, nhưng mà không biết bộ dạng khẩn trương của ba người cậu sẽ như thế nào. Bởi vậy hắn cũng không dám trì hoãn thêm nữa.

Một đường trực tiếp trở về, vừa mới tiến nhập vào Thiên Nam thành đã gặp Đông Phương Vấn Kiếm, bị vị cữu cữu này áp vào trong trướng bồng của Quân Vô Ý. Tin tức Quân Mạc Tà đã trở lại tự nhiên nhanh chóng lọt vào trong tai Quản Thanh Hàn cùng Độc Cô Tiểu Nghệ, Quản Thanh Hàn rốt cuộc cũng thở dài một hơi, trong lòng hơi có chút vui mừng. Mà Độc Cô Tiểu Nghệ lại đột ngột đỏ bừng cả mặt, trái tim nhỏ bé bịch bịch đập loạn, qua nửa ngày còn chưa khôi phục, cũng không biết tiểu nha đầu đang nghĩ tới chuyện gì.

Mới vừa vào trướng bồng của Quân Vô Ý đã nhận được một loạt lời khiển trách, may mà da mặt của Quân Đại thiếu gia còn dày hơn cả tường thành, hắn chỉ hì hì cười hai tiếng sau đó nhanh như chớp trốn đi, một đường trốn trở lại trướng bồng của mình.

Quân Mạc Tà ngồi trên ghế, lúc này mới cẩn thận nghĩ tới năng lực của mình, rốt cuộc cầm lấy một thanh cương đao giắt trên trướng bồng,

hắn vội vàng thử xem lực lượng mới thu nhận được.

...

Ngưng thần nhìn thanh đao này, Quân Mạc Tà hít sâu một hơi, hơi nheo mắt lại, ý niệm khẽ động, kim chi lực trong cơ thể tức thì được phát động, xuyên thấu qua kinh mạch chuyển tới bàn tay sau đó xuyên thấu qua ngón tay, chậm rãi rót lên chuôi đao trong tay, hàn quang lập tức lập lòe phát ra.

Trong nháy mắt kỳ biến phát sinh!

Ẩn ẩn xuất hiện đạm quang mang màu vàng lập lòe, tựa như trên thân chuôi cương đao này phát ra từng điểm lập lòe như ngôi sao, chậm rãi phát tán chiếu rọi giống như mộng ảo.

Đột nhiên hào quang bỗng nhiên sáng rồi vụt tắt, biến mất vô tung vô ảnh, một làn khói xanh tức thời hiện ra, Quân Mạc Tà mở mắt nhìn vào trong lòng bàn tay mình, hắn không khỏi trợn mắt há hốc mồm!

Cái gì thế này!

Chuôi đao trong tay, lúc này không biết đã biến đi đâu! Mà hiện tại trong tay chỉ có một thanh tiểu "đao" nhỏ cỡ que tăm.

Hoặc không thể nói đây là "đao" mà nói là "châm" thì đúng hơn, chẳng qua là lớn hơn châm một chút thôi. Chỉ có điều giống như châm, thế nhưng lại nặng hơn mấy chục lần!

Hơn nữa, hình thể cây châm lại lộ ra một thanh đao giống như trong ý niệm của Quân Mạc Tà, khi Quân Mạc Tà vận khởi cỗ lực lượng này, trong lòng đã nghĩ tới hình thù thanh đao, đó chính là hình thù của thanh tiểu "đao" trước mắt này.

Duy nhất có điểm khác biệt cũng chính là bị nhỏ đi mấy nghìn lần mà thôi!

Chỉ như vậy mà thôi!

Quân Mạc Tà dở khóc dở cười, đúng vậy sau khi trải qua thí nghiệm, Quân Mạc Tà mới biết được "Hóa sắt thường thành kỳ kim" những lời này thực sự tồn tại, môn công pháp này xác thực có khả năng nghịch thiên! Thế nhưng cũng không phải cả khối sắt đều biến thành kỳ kim, mà là áp xúc khối sắt tới tình trạng nhất định. Chỉ giữ lại tinh hoa nhất trong khối sắt, sau đó tạo thành hình dánh mà mình muốn!

Như vậy, bộ phận còn lại đâu? Chúng đi nơi nào rồi? Chẳng lẽ là bốc hơi vào không khí hay sao?

Quân Mạc Tà âm thầm buồn bực, đi đi lại lại trên tay cầm thanh đao khác, một lần nữa dẫn động công pháp, ngưng thần chuyên tâm quan sát biến hóa, lúc này mới thấy rõ.

Nguyên lai không khác biệt lắm với dự đoán của mình, thực sự là bốc hơi.

Chỉ thấy lốm đốm màu vàng kim nhạt chớp động một hồi, sau đó xuất hiện một màn sáng chói mắt, tiếp đó liền biến mất, theo luồng sáng này, một đoàn sương mù nhàn nhạt bay lên phát ra một mùi khác thường, rất buồn nôn. Theo màn sương mù này bốc hơi. Thanh đao liền biến mất không thấy, lại biến thành một thanh tiểu "đao" bé bằng que tăm!

Quân Mạc Tà cười khổ không thôi, nếu như với hiệu quả như vậy, muốn tạo thành một thanh đao chiều dày, độ dày vừa với tay mình chỉ sợ cần phải có một núi tinh thiết mới đủ!

Hơn nữa một thanh đao mỏng như que tăm này lại nặng tới hai cân, nếu như gom góp lại thành một thanh đao vừa tay, chẳng phải nặng cỡ mấy trăm cân hay sao? Thần binh lợi khí thật sự là xứng với cái danh thần binh lợi khí, thế nhưng ai có thể dùng được?

Quân Mạc Tà nhẹ buông tay, hai thanh "đao" nho nhỏ bằng que tăm lọt qua khe tay rơi xuống. Chỉ nghe "choang" một tiếng, một chuyện

không thể nào tin được hiện ra trước mắt: cái bàn gỗ trước mắt Quân Mạc Tà không ngờ trực tiếp bị đâm xuyên thành hai lỗ nhỏ, tiếp tục vang lên ai tiếng bụp bụp, hai thanh đao chui vào lòng đất, không còn thấy chuôi!

Quân Mạc Tà trợn mắt há hốc mồm!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 156: Ta Tới Nấu Cơm

- Ông trời của ta a!

Quân Mạc Tà trợn tròn con mắt, vội vàng duỗi tay muốn đem hai "Cây tăm đao" từ dưới đất lên. Lúc này mới phát giác ra, không thể nào nhấc được chuôi đao, chuôi đao ít nhất đã tiến sâu vào lòng đất chừng hai thước, hơn nữa vẫn còn tiến thêm!

- Thật sự là lợi hại!

Quân Mạc Tà đánh giá hai thanh tăm đao này, lập tức yêu thích không nỡ rời tay.

Quân Mạc Tà rõ ràng biết, vừa rồi khi mình buông tay, hai thanh đao này rơi xuống đất hoàn toàn ở trạng thái rơi tự do, chính mình không hề dùng một chút lực nào!

Chỉ như vậy thôi đã khiến hai cây tăm đao này xuyên qua mặt gỗ dày 5cm, hơn nữa không hề bị cản giống như đâm xuyên qua không khí lún sâu xuống mặt đất!

Đây là cái khái niệm gì? Mức độ sắc bén của hai thanh đao này đã đạt tới trình độ nào?

Đây tuyệt đối là chung cực thần binh lợi khí mà tất cả mọi người tha thiết ước mơ a!

Nếu như mình dùng phương pháp này để chế tạo cho gia gia, Tam thúc đám người mỗi người một thanh đao hoặc kiếm, như vậy chẳng

phải là đem huyền công của hai người tăng lên một cách quá khoa trương sao? Thậm chí còn biến thái một chút, một kiện binh khí tốt tuyệt đối sẽ tăng cường thực lực của người sử dụng nó!

Nặng như vậy, người bình thường tuy không cách nào sử dụng, thế nhưng đối với gia gia là Thiên Huyền đỉnh phong cùng thúc thúc Thiên Huyền trung giai mà nói, ba bốn trăm cân cũng không cần cố sức, cho dù lúc đầu có không quen, thế nhưng tin tưởng qua hơn mười ngày mà nói tuyệt đối có thể quen tay!

Trình độ sắc bén như vậy, tin tưởng cho dù bất kỳ là lớp da của chí tôn cường giả hoặc là huyền thú chi vương cũng tuyệt đối không thể nào chống lại! Nếu như ngày đó bảo đao của Lệ Vô Bi chính là giống với loại này, tin tưởng có thể đánh bại được Xà Vương, thậm chí có thể đọ được với Mai tôn giả!

Nếu như dùng thứ này làm vũ khí bí mật đối phó với phụ nữ thì sao? Quân Mạc Tà dị thường dâm đãng âm hiểm cười hai tiếng. Hai mắt sáng lên. Hắn đã nghĩ tới vô số loại dụng cụ để đối phó cùng tra tấn địch nhân.

Thứ tốt, chính thức là thứ tốt nha!

Ít nhất phi đao của chính mình hiện tại có thể chân chân chính chính là vô địch! Trên đời có loại cao thủ nào có thể chống lại loại thần binh này?

Đáp án là: tuyệt đối không có bất cứ người nào!

Có lẽ có người có thể trốn tránh thoát, nhưng tuyệt đối không thể đỡ được!

Gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật! Quân Mạc Tà hắc hắc cười dài vài tiếng, vô cùng sung sướng. Lúc này mới cảm giác toàn thân vô lực, cơ hồ như khi dùng Hỗn Độn Hỏa tiêu hao hết lực lượng vạy, hắn vội vàng vận dụng một luồng linh khí, lúc này mới chậm rãi khôi phục.

Ài, trên đời tuy không có chuyện cho không a, ngay cả luyện chế hai thanh đao nho nhỏ cũng tiêu hao nhiều lực lương như vậy.

Quân Mạc Tà lại không biết, vừa rồi hắn lấy được loại lực lượng này, lại liên tiếp sử dụng hai lần, hơn nữa mỗi lần lại sợ lực lượng không đủ, cho nên phải dùng toàn lực để làm, chỉ có thể duy trì như vậy, chuyện này xem như không dễ dàng rồi.

Loại năng lực này giống như là lực lượng của Khai Thiên Tạo Hóa Công, cũng phải tu luyện từng bước mới tiến bộ được. Không nên vọng tưởng dùng một ngụm ăn ngay, trên đời há lại có chuyện tốt như vậy? Cho dù là công pháp tiên gia đỉnh cấp cũng tuyệt đối làm không được.

Trên đầu toát mồ hôi lạnh, Quân Mạc Tà một bên vận công một bên lùi lại hai bước, từ từ ngồi xuống ghế. Theo sự vận hành Khai Thiên Tạo Hóa Công càng lúc càng nhanh, thể lực của hắn cũng hồi phục từng phần một.

- Mạc Tà ca ca, chàng đã về rồi. Chàng có ở bên trong không thế?

Cửa ra vào truyền tới thanh âm ngọt ngào của Độc Cô Tiểu Nghệ, ẩn ẩn có vài phần thẹn thùng cùng lúng túng trong đó, tiếp đó tấm vải cửa được vén lên, Độc Cô Tiểu Nghệ ôm một cái hồ lô rượu tinh xảo lén lút đi vào.

Chẳng lẽ cần phải cứng rắn giương cung?

Độc Cô Tiểu Nghệ có chút chột dạ. Thậm chí còn có chút ảo não, bởi vì Quân Mạc Tà trở về không đúng lúc.

Cư nhiên hắn lại trở lại vào buổi trưa, tại sao không về muộn hơn chút nữa cơ chứ. Điều này làm cho kế hoạch nấu cơm của Độc Cô đại tiểu thư cơ hồ phá sản.

Thế nhưng nàng nghiêng đầu cân nhắc nửa ngày, vẫn là quyết định tới sau đó làm ra hành động tiếp theo. Nếu như Quân Mạc Tà có thể thật

thà hứa hẹn với mình một lời mà nói, mình sẽ không nấu hắn, vạn nhất rắn dứt khoát từ chối, hừ hừ, vậy cũng không giảng đạo lý nữa, lập tức nấu hắn ngay tại chỗ đi! Dụ dỗ, bản thân mình đã chuẩn bị kỹ lưỡng rồi!

Đương nhiên, Độc Cô Tiểu Nghệ đã chuẩn bị rượu thuốc cẩn thận rồi mang theo. Phụ thân thường nói, chuẩn bị cẩn thận phòng trừ mọi hậu hoạn mới có thể thuận lợi trăm trận trăm thắng.

Cho nên Độc Cô Tiểu Nghệ tìm trăm phương ngàn kế nhằm thoát khỏi Quản Thanh Hàn, lén lút lẻn tới đây.

- Hử, đại tỷ của ta, tại sao ngươi lại tới đây làm gì?

Quân Mạc Tà hữu khí vô lực khoát khoát tay, hiện tại hắn mới khôi phục lại chút khí lực, miễn cưỡng mở miệng đã coi là cực hạn rồi, duy chỉ có nắm chắc thời gian vận công mới có thể nhanh chóng khôi phục.

- E hèm ta tới nấu cơm, a không phải, ta tới là muốn hỏi chàng, hừ, chàng còn không biết xấu hổ hỏi ta tới đây làm gì, chàng rời khỏi đây lâu như vậy cũng không nói một tiếng, khi trở về lại lén lút như vậy, có biết là ta lo cho chàng thế nào không?

Độc Cô Tiểu Nghệ chu cái miệng nhỏ nhắn ra, bản thân nàng lúc này cũng không phát hiện ra, trong khẩu khí của mình đã có chút hương vị của bà quản gia.

Thần kinh của tiểu nha đầu cũng quá lớn đi, thế nhưng khi nói xong câu đó mới thấy Quân Mạc Tà tựa hồ như rất suy yếu, nàng bị dọa cho nhảy dựng lên chạy tới nói:

- Chàng bị sao vậy? Vì sao sắc mặt lại khó coi như vậy? Lần này ra ngoài bị trọng thương có phải không?

Quân Mạc Tà khó khăn nói:

- Không có việc gì, không có việc gì, đừng có sợ cũng đừng cảm thấy kỳ lạ!

May quá tiểu nha đầu này lại mang nước tới, lúc này hắn mới nhớ ra trọn vẹn hai ngày không hề uống qua một giọt nước, hơn nữa khi trong Hồng Quân Tháp bị Hỗn Độn Hỏa cắn trả, không biết đã chảy bao nhiêu mồ hôi, khó trách thân thể suy yếu như vậy, không mất nước đã là vạn hạnh rồi.

Chính mình sau khi đột phá tinh thần đang ở trạng thái hưng phấn, cùng lo lắng, lại ở một nơi không hề quen thuộc. Hơn nữa trong cuộc đại chiến rối loạn này, Tam thúc nhất định sẽ rất sốt ruột cho nên bản thân phải trở về gấp.

Sau khi nghe Tam thúc răn dạy, lại vì hiếu kỳ vì bản thân đạt được công pháp mới, cho nên bất chấp tất cả cưỡng chế vận khởi hai lần lực lượng "Hóa sắt thường thành kỳ kim" vì thế mà triệt để tiêu hao hết năng lượng trong cơ thể, khó trách lại cảm thấy mệt mỏi như thế.

Quân Mạc Tà âm thầm cười khổ, bản thân mình lúc này không mệt mỏi mới là lạ, làm việc không suy nghĩ như thế quả là thiệt thân, xem ra đoạn thời gian qua tiến giai quá bằng phẳng! Tâm tình vì thế cũng có chút buông lỏng a!

Bộ dáng gần đây của Quân Mạc Tà mặt ngoài là cuồng ngạo, thế nhưng trong nội tâm lại hết sức tỉ mỉ, đối với khuyết điểm của mình, tuyệt đối sẽ không mảy may che dấu. Sau một thời gian tìm ra sẽ cẩn thận sửa chữa, bảo đảm lần sau sẽ không tái phạm, điều này cũng là con át chủ bài khiến kiếp trước hắn mới có thể leo lên vị trí Sát Thủ Chi Vương.

Trong lúc sinh hoạt, tùy thời có thể lâm vào trạng thái hiểm ác, nguy đến tính mạng. Làm một sát thủ, cẩn thận đã trở thành bản năng của hắn.

Độc Cô Tiểu Nghệ lòng như lửa đốt quay người lại, tiện tay đem hồ lô rượu trong tay đặt ở cái bàn trước mặt Quân Mạc Tà, sau đó nàng vội vã đi tìm đồ rót rượu.

Quân Mạc Tà thấy hồ lô kia, ánh mắt không khỏi sáng lên, là của nha đầu ngốc này sao? Rõ ràng là có đồ uống vô cùng tốt a. Tại sao cần phải đi kiếm đồ đựng, hắn liền cầm lấy, vặn nút ra, lập tức ngửi thấy mùi rượu thơm xộc vào mũi, đúng lúc đang khát, Quân Mạc Tà nào còn để ý đến chuyện khác, ngẩng đầu làm một ngụm thật lớn, sau đó trực tiếp dốc thẳng lên, đáy chỉ lên trời.

Đối với rượu trong thế giới này, Quân Mạc Tà vốn không uống nhiều lắm, hơn nữa rượu trong thế giới này cũng không được tốt, nồng độ cũng không nặng, không thể bằng được rượu của mình. Không có biện pháp, công nghệ nấu rượu của thế giới này tương đối kém, lúc này Quân Mạc Tà đang khát, hơn nữa lại đang trong quân doanh, trong trướng bồng của mình, cho nên nào có nghĩ nhiều như vậy?

Cho nên Quân đại thiếu cũng không có cái gì gọi là thưởng thức, chỉ cảm thấy một vị hơi hơi ngọt, thật sự không sai, không biết Độc Cô Tiểu Nghệ lấy đâu ra loại rượu ngon này, Dường như bỏ không ít mật vào bên trong. Đến lúc này Quân Mạc Tà vẫn không phát hiện ra có điểm lạ trong đó.

Đáng thương cho nhất đại Tà quân trọn vẹn cẩn thận qua hai kiếp làm người, bây giờ lại bị một tiểu nha đầu lừa!

Điều này xem như đúng với câu, trí giả lo nghĩ trăm điều tất có một điều còn sót!

Hay hoặc giả là ứng với câu tạo hóa trêu người!

Quân Mạc Tà vừa uống hết một hồ lô rượu này, vẫn còn cảm thấy chưa thỏa mãn, thậm chí còn cảm thấy khát hơn.

Thế nhưng hắn cũng không thèm để ở trong lòng, rượu căn bản không phải là loại dùng để giải khát, càng uống càng nóng đó cũng là chuyện thường.

Đúng lúc này...

"Choang!"

Độc Cô Tiểu Nghệ vừa nãy đi lấy chén nước, lúc này quay đầu lại liền thấy Quân Mạc Tà trong nháy mắt đã uống sạch hồ lô rượu, cái hồ lô rỗng vẫn còn đang đặt trên bàn. Điều này khiến nàng hết sức cả kinh, hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý trước, chén nước trong tay rơi xuống "choang" một tiếng. Chất lượng của chén nước kia không quá tốt, nên vừa rơi xuống đất liền bị vỡ làm nhiều mảnh.

Ta, ta, ta, lúc này ta còn chưa muốn nấu cơm đâu, hắn tại sao đã uống hết rượu rồi? Làm sao bây giờ? Chuyện này nên tính thế nào đây? Rốt cuộc có nấu hay là không nấu?

Tiểu nha đầu giương đôi mắt ngơ ngác lên nhìn Quân Mạc Tà, con mắt trợn tròn thật lớn, tâm tình triệt để rối loạn. Hoàn toàn không biết bước tiếp theo lên làm thế nào, vị Phách Vương cứng rắn muốn lên dây cung cuối cùng cũng chỉ là thuyết pháp mà thôi. Rốt cuộc lên làm như thế nào, tiểu nha đầu lại hoàn toàn không hề biết, cái gì cũng không biết.

Quân Mạc Tà uống xong hồ lô rượu, vẫn cảm thấy cuống họng khô khốc, thế nhưng cơ thể quả thực có hồi phục không ít lực lượng, ít nhất không còn ảnh hưởng tới hoạt động nữa. Liếc nhìn tiểu nha đầu làm rơi chén nước, hắn tuy kinh ngạc, thế nhưng cũng biết tính tình hậu đậu của Độc Cô đại tiểu thư, cho nên cũng không có để ở trong lòng.

“Hắc" một tiếng, hắn đứng lên đi tới trước mặt Độc Cô Tiểu Nghệ, tháo túi nước từ sau lưng nàng xuống. Sau đó dùng miệng nhổ nút chai rồi thống khoái dốc cạn, thẳng tới khi uống đủ mới buông túi nước xuống, cảm thấy thật sảng khoái hắn buông ra một câu chửi thề, quả nhiên là do cơ thể mình mất nước, sau khi uống nước xong, trạng thái cơ thể lập tức phục hồi thật là nhanh a.

Thấy Độc Cô Tiểu Nghệ như bị sét đánh sững sờ nhìn mình, con mắt trợn lên thật lớn, hàng lông mi cong vút, đôi môi hồng nhuận hơi mở, trông rất đáng yêu, hắn không khỏi buồn cười xoa xoa đầu nàng hỏi:

- Nha đầu, nhìn cái gì? Ngươi cũng thiệt là. Ngay cả việc cầm chén nước cũng để rơi, lại còn kinh hãi như vậy, sợ ta quở trách ngươi sao?

Độc Cô Tiểu Nghệ nháy hai con mắt, lúc này mới khôi phục lại tinh thần, không để ý tới Quân Mạc Tà, một bước vọt tới mặt bàn, chộp lấy hồ lô, sau đó dùng sức lắc lắc vài cái. Hồ lô rượu lúc này nhẹ bẫng, lắc mạnh như vậy, thế nhưng trong hồ lô không ngờ lại không phát ra một chút âm thanh.

Hiển nhiên đã bị Quân Mạc Tà uống sạch, thật sự là uống sạch sẽ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 157: Ta Không Chơi Nữa Có Được Hay Không?

Độc Cô Tiểu Nghệ khóc không ra nước mắt. Bây giờ phải làm sao đây? Đó là dùng cả một gói hòa vào a, ta chỉ muốn hắn uống một chén thôi mà.

Tiểu nha đầu có thần kinh vô cùng lớn đã đem trọn một gói xuân dược đổ vào bên trong, cũng không có nghe theo lời của tên gia tướng nói, thật là vô pháp?

Điều này chẳng phải là muốn lấy cái mạng già của Quân Mạc Tà sao! Vấn đề là cuối cùng ai hại mạng ai đây?

- Nha đầu, ngươi làm sao vậy?

Thấy thần sắc có chút quái dị của Độc Cô Tiểu Nghệ, Quân Mạc Tà kỳ quái hỏi.

- Không có, không có sao.

Độc Cô Tiểu Nghệ tâm hoảng ý loạn trả lời, lại nhìn Quân Mạc Tà tựa hồ như không có biến đổi gì cho nên cẩn thận hỏi:

- Chàng không có việc gì chứ?

- Ta có thể có việc gì chứ? Vẫn rất tốt mà, a vừa rồi ta bị mất nước, hiện tại uống đủ rồi sẽ không việc gì nữa.

Quân Mạc Tà rất có chút ù ù cạc cạc, cảm giác giống như hòa thượng đột nhiên sờ thấy tóc vậy. Còn tưởng rằng tiểu nha đầu đang hỏi mình

chuyện lúc trước, cho nên hắn đành giải thích một chút.

- Rất tốt? Thật sự là rất tốt sao? Có cảm giác trong người rất nóng hay không, chính là, chính là cảm giác bị nấu đó?

Độc Cô Tiểu Nghệ thầm thở phào một hơi dùng một loại khẩu khí đang nghiên cứu khoa học mà nói.

- Cảm giác bị nấu? Không có a.

Quân Mạc Tà lại càng kỳ quái, hắn liền duỗi tay sờ lên trán của Độc Cô Tiểu Nghệ rồi nói:

- Nha đầu, ngươi không có bị ốm đó chứ? Hôm nay sao ngươi lại hành động kỳ quái như vậy?

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, không có cảm giác kia là tốt rồi. Như vậy là tốt nhất!

Độc Cô Tiểu Nghệ vỗ vỗ lồng ngực, thở dài một hơi, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, nàng liền giận dữ quát:

- Quá ghê tởm! Thứ mà tiểu tử kia cho ta thì ra là đồ giả.

Hiển nhiên tiểu nha đầu còn chưa có lường hết sự nghiêm trọng của vấn đề, nàng thấy mọi chuyện vẫn bình thường cho nên cũng không có quá quan tâm!

- Giả, cái gì giả?

Quân Mạc Tà bất đắc dĩ thở dài, dùng ngón tay xoa xoa huyệt Thái Dương, có phần đau đầu nói:

- Tiểu cô nãi nãi, ngài hôm nay rốt cuộc là bị bệnh gì vậy? Sao mở miệng ra nói là toàn những câu khó hiểu? Có thể nói dễ nghe một chút hay không?

Độc Cô Tiểu Nghệ nào có để ý tới câu hỏi của Quân đại thiếu, trong lòng tràn đầy cảm giác bị người lừa gạt, càng nghĩ càng giận, càng cân nhắc càng uất ức, đột nhiên hét lớn:

- Quá ghê tởm!

Sau đó nàng muốn chạy ra bên ngoài. Nhìn tư thế này, có cảm giác như muốn tìm tên khỉ ốm cho thuốc kia tính sổ vậy.

Độc Cô Tiểu Nghệ nào biết, sau khi ăn phải loại dược này, cũng không có lập tức phát sinh tác dụng ngay. Dù sao cũng cần phải có một đoạn thời gian, dược tính ngấm vào trong huyết mạch, chảy khắp thân thể, sau đó hiệu quả mới càng lúc càng mãnh liệt.

Hơn nữa giờ phút này thân thể Quân Mạc đã là linh khí tiên thiên, cũng có sức đề kháng đối với loại dược lực này, nếu không phải lúc trước hắn quá khát, trực tiếp uống cạn hồ lô, mà Độc Cô Tiểu Nghệ cũng hạ một lượng dược thực sự khủng bố, Quân Mạc Tà cũng sẽ không phát sinh ảnh hưởng gì, nhiều nhất chỉ hưng phấn một chút mà thôi.

Thế nhưng hiện tại lại bất đồng, Quân Mạc Tà lúc trước bị mất nước, thoáng cái đem cả hồ lô tu cạn, thoáng cái huyết mạch tràn đầy dược lực dâm tà, còn nữa, đây chính là dược lực kích thích năng lực nam tính, tuy có điểm tà môn, thế nhưng rốt cuộc không thuộc vào nhóm độc dược, cho nên linh khí của Hồng Quân Tháp đối với chuyện này cũng đành bất lực!

Xem ra lần này Quân đại thiếu đúng thật là bị nấu rồi.

- Rốt cuộc là ai ghê tởm? Nói cho ta một tiếng, ta sẽ giúp ngươi hả giận.

Quân Mạc Tà thấy Độc Cô Tiểu Nghệ muốn đi, liền duỗi tay ra ngăn cản nàng, thật là nói giỡn, bị cô nương này khơi mào hiếu kỳ, bây giờ không nói lời nào đã muốn bỏ chạy! Ngươi có đi được không?

- Bọn họ thực quá ghê tởm! A a a.

Độc Cô Tiểu Nghệ đỏ bừng cả mặt, tức giận không kìm được nói:

- Ta đã nghĩ muốn nấu thành cơm, thế nhưng bọn chúng lại cho ta đồ giả, quá khi dễ người đi! Thấy ta không hiểu chuyện liền muốn lừa gạt, chẳng lẽ bổn cô nương lại dễ lừa đến thế sao!

Độc Cô Tiểu Nghệ xoa tay, mày liễn dựng lên. Đằng đằng sát khí nói.

Sau đó nàng ngẩng đầu, bất ngờ nói:

- A? Mạc Tà ca ca, chàng làm sao vậy? Tại sao sắc mặt lại đột nhiên đỏ hồng thế kia?

Lúc này Quân Mạc Tà cũng cảm thấy cơ thể có điểm không đúng. Toàn thân có dấu hiệu nóng lên hơn nữa trong đan điền tựa hồ có một luồng liệt hỏa rạo rực thiêu đốt, con mắt chậm rãi biến thành màu hồng, đồng thời một cỗ cảm xúc nguyên thủy nhất như muốn bùng phát.

Đây là chuyện gì vậy?

Quân Mạc Tà chính là hạng người rất nhanh trí, hai đời đối nhân xử thế hắn đã sớm rõ ràng ngọn lửa này là thứ gì, không khỏi cúi đầu cắn răng, cố duy trì một điểm thanh minh tự hỏi một lần, càng lúc càng cảm thấy huyết mạch sôi sục, không thể duy trì, sắc mặt càng lúc càng dữ tợn.

- Chàng chàng chàng rốt cuộc là bị làm sao vậy? Chàng không nên làm ta sợ, chàng, chàng, ta ta.

Tiểu nha đầu đột nhiên sợ hãi lùi lại phía sau, nhìn sắc mặt dữ tợn của Quân Mạc Tà. Nàng ù ù cạc cạc cảm thấy một nguy cơ rất lớn, há còn có dũng khí để nấu cơm! Nhưng trong lòng giống như ma xui quỷ khiến nghĩ: “Cư nhiên là đồ thật, xem hắn bị nấu thế nào đây."

Quân Mạc Tà hô hấp càng lúc càng gấp, kiệt lực kháng cự bản năng nguyên thủy của người đàn ông, thế nhưng càng lúc càng cảm thấy mất

đi sự khống chế, Độc Cô Tiểu Nghệ mặc lục sắc y phục đứng trước mặt, trên người phát ra luồng hương thơm tươi mát, đối với hắn thực là một điểm hấp dẫn trí mạng!

Khó có thể kháng cự sự hấp dẫn này!

Hắn không muốn nhịn nữa.

Thật sự là khó nhịn!

- Ngươi đã bỏ thứ thuốc gì vào trong hồ lô rượu kia?

Quân Mạc Tà từng bước một bước tới, trong lỗ mũi phát ra tiếng hô hấp kịch liệt cùng với nhiệt độ cực nóng, giống như là hơi nước khi đun sôi vậy.

- Là, là ta muốn đem chàng nấu thành cơm, ta không có ý tứ gì khác.

Độc Cô Tiểu Nghệ đáng thương nhìn hắn, Quân Mạc Tà đã tiến sát tới, nàng cũng từng bước lùi lại phía sau, chân tay rất luống cuống, ánh mắt lại thất lạc, thiếu chút nữa bị bộ dạng dữ tợn của hắn dọa cho khóc thét lên.

- Ngươi muốn đem ta nấu thành cơm? Là có ý gì?

Dù đang bị mê loạn thế nhưng Quân Mạc Tà vẫn có thể hiểu được ý nghĩa của cụm từ "Gạo nấu thành cơm". Hắn không khỏi tức giận cười một tiếng, càng không thèm cố kỵ nói:

- Ngươi muốn hai ta gạo nấu thành cơm cho nên dùng kế này sao? Ngươi chỉ cần vẫy tay là ta tự chín, cần gì phải dùng kế này.

- Nhưng chàng, nhưng chàng bây giờ còn chưa có chín, chàng đừng có tới đây.

Độc Cô Tiểu Nghệ run lẩy bẩy thu mình lại, thân thể đã thối lui tới góc trại, không thể lùi tiếp được nữa.

- Có chín hay không, còn phải nhờ ngươi phối hợp nữa!

Quân Mạc Tà lớn tiếng thở hổn hển, đột nhiên nhào tới, rẹt một tiếng, liền xé rách một mảng áo của Độc Cô Tiểu Nghệ.

- A!

Độc Cô Tiểu Nghệ lớn tiếng sợ hãi kêu lên, gắt gao ôm lấy lồng ngực, hai chiếc đùi thon liên tục đá ra bên ngoài. Nước mắt giàn giụa nói:

- Ta chỉ muốn đem chàng nấu, chàng chàng chàng, chàng thoát y phục của ta làm gì? Chàng muốn làm gì, không muốn đâu!

- Là ngươi nói muốn gạo nấu thành cơm, không cởi quần áo của ngươi, sao có thể gạo nấu thành cơm đây?

Quân Mạc Tà thở hổn hển, bàn tay cũng không hề ngừng lại. Liên tục nhào nặn xoa nắn thân hình thành thục hoàn mỹ của thiếu nữ trước mặt. Độc Cô Tiểu Nghệ thực sự rất hoảng hốt, bảo vệ ở trên, lại không thể bảo vệ được phía dưới, nàng dùng răng cắn, dùng tay đẩy, dùng chân đá. Thế nhưng Quân Mạc Tà vẫn sứng sững như một tòa núi lớn lù lù bất động đứng trước mặt nàng.

Điều này khiến cho Độc Cô Tiểu Nghệ cực kỳ ủy khuất.

Vì cái gì?

Rốt cuộc là vì cái gì, hắn rõ ràng đã uống thuốc, nhưng vì sao hắn lại đi đối phó với ta? Hu hu, ta rất sợ a, bộ dạng hiện tại của hắn thực là hung hãn.

Lại là một tiếng kêu sợ hãi vang lên, quần áo của Độc Cô Tiểu Nghệ đã bị kéo xuống một mảnh, nửa thân trên toàn bộ đã lõa lồ, chỉ còn lại một cái yếm che đi bộ vị trọng yếu, da thịt trắng muốt như tuyết lộ liễu phơi bày.

Độc Cô Tiểu Nghệ rốt cục nhịn không được khóc thành tiếng:

- Không nên như vậy, không muốn a...

- Ngươi đã hạ độc, bây giờ lại nói không muốn. Không phải là ngươi muốn gạo nấu thành cơm sao, ta sẽ phối hợp với ngươi. Toàn lực phối hợp!

Thần trí của Quân Mạc Tà đã lầm vào trạng thái bán mơ hồ, nửa thân thể xinh đẹp lõa lồ phơi bày ra trước mặt càng làm cho phản ứng của hắn thêm kịch liệt.

Rẹt một tiếng, chiếc váy của Độc Cô Tiểu Nghệ cũng bị kéo xuống, lộ ra hai cái đùi đẹp cực kỳ thon dài, Quân Mạc Tà rốt cục đã mất đi lý trí, tựa như một đầu dã thú động tình, chỉ biết lao lên.

Độc Cô Tiểu Nghệ biết lúc này thực sự không ổn, liền liều mạng dãy dụa, nương à, gạo nấu thành cơm lại thống khổ như vậy sao? Bộ dáng của hắn hiện tại thực sự là quá dọa người đi, ta không chơi, ta không muốn nấu cơm nữa có được hay không?

Thế nhưng hiện tại Quân Mạc Tà sao có thể cho phép nàng không chơi nữa? Củi đã đủ, lửa cũng đã châm, ngươi bây giờ còn không muốn nấu, chẳng phải là muốn chơi chết ta sao?

Chợt xoạt một tiếng, chiếc yêm trên ngực Độc Cô Tiểu Nghệ cũng biến mất, một đôi thánh nữ phong nhũ lộ liễu rung rinh mà chui ra, tại trong mắt Quân Mạc Tà lại hóa thành một loại mỹ thực cực kỳ mê người, trong cổ Quân Mạc Tà vang lên tiếng khò khè quái dị, con mắt đã tối lại, một mực thè lưỡi ra ngậm lấy.

Độc Cô Tiểu Nghệ a lên một tiếng, toàn thân cương cứng. Giống như bị một giòng điện chạy qua, thế nhưng trong lòng vẫn hết sức sợ hãi, cuối cùng đã tới mức cực hạn, nàng lớn tiếng khóc lóc kêu lên:

- Ta sai rồi, buông tha ta đi, ta không chơi, ta không muốn chơi nữa.

Quân Mạc Tà đã mất đi lý trí, nào thèm để ý tới, tiếp tục hành động, lần này mới phát hiện ra hiện tại y phục trên người mình thực sự vướng víu, một tay đè lấy Độc Cô Tiểu Nghệ, một tay cầm lấy vạt áo của mình, xoạt một tiếng, đã xé y phục của mình thành hai nửa, lộ ra thân thể cường tráng trắng như bạch ngọc.

Đôi mắt đỏ hồng, thân thể lao tới.

Độc Cô Tiểu Nghệ nước mắt giàn giụa ra sức đạp loạn. Hiện tại tiểu nha đầu chân chính là hối hận. Nhưng hiện tại Quân Mạc Tà như tên đã lên dây, không thể không phát.

Tiểu nha đầu tuyệt đối không ngờ, càng là không biết tư vị của chuyện "Gạo nấu thành cơm" cư nhiên lại giao trinh tiết bản thân cho người ta!

Hu hu, vì sao trước đây chưa từng có người nói với ta chuyện này?

- Tha ta đi, tha ta đi, từ nay về sau ta cũng không dám nữa.

Tiếng cầu khẩn của Độc Cô Tiểu Nghệ bỗng nhiên đình chỉ, bởi vì cái miệng nhỏ nhắn đã bị Quân Mạc Tà dùng miệng bịt lại.

Mắt thấy chân đao chân thương chuẩn bị sáp tới.

Đột nhiên

- Quân Mạc Tà! Ngươi đang làm gì đó?

Một tiếng gào to thanh thúy mang theo vô cùng tức giận vang lên.

Trong thời khắc như màng chỉ treo chuông này, Độc Cô Tiểu Nghệ mắt thấy Quản Thanh Hàn xuất hiện, không khác gì giống như thần binh giáng lâm xuất hiện trong trướng bổng.

- A? Quân Mạc Tà! Ngươi ngươi, ngươi hèn hạ! Vô sỉ! Ngươi còn không mau mau buông Tiểu Nghệ ra!

Quản Thanh Hàn sợ hãi kêu lên một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng xoay người đi chỗ khác.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 158: Lựa Chọn Của Quản Thanh Hàn

Hai người ở trong trướng, có lẽ toàn bộ đã trần truồng, thẳng thắn đè lên nhau. Nhìn cảnh này, rõ ràng thằng nhãi Quân Mạc Tà này đang cố ý dùng sức mạnh! Mà Độc Cô Tiểu Nghệ liều chết không chịu, cho nên mới xảy ra tràng diện "xấu hổ" như vậy.

Nguyên bản Quản Thanh Hàn cùng ở một chỗ với Độc Cô Tiểu Nghệ. Thế nhưng Độc Cô Tiểu Nghệ lại lén lút lấy ra một cây ngọc tiêu nói là muốn Quản Thanh Hàn đánh giá. Hứng thú lớn nhất trong cuộc đời này của Quản Thanh Hàn chính là tiêu nghệ. Tự nhiên là vui vẻ đáp ứng, nhận lấy.

Còn chưa kịp đánh giá, Độc Cô Tiểu Nghệ đã ôm bụng nói là muốn đi tiểu tiện, sau đó làm ra bộ dạng không thể chờ được chạy ra khỏi trướng bồng. Quản Thanh Hàn không có nghi ngờ gì, lại nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Độc Cô Tiểu Nghệ, dường như là không chịu được nữa, nàng phì cười một tiếng, sau đó mặc cho Độc Cô Tiểu Nghệ đi, còn bản thân cầm lấy ngọc tiêu, tinh tế nhìn vài lần, rồi chờ đợi Độc Cô Tiểu Nghệ trở lại.

Thế nhưng chờ rất lâu vẫn không thấy nàng ta trở về, chờ thêm một lát nữa, cũng không thấy bóng dáng đâu, Quản Thanh Hàn không khỏi dâng lên cảm giác lo lắng, rốt cuộc đi ra ngoài tìm. Hỏi đám binh sĩ ven đường có thấy Độc Cô tiểu thư không? Đám binh lính đều chỉ về một hướng.

Quản Thanh Hàn nghe vậy mới biết được Độc Cô Tiểu Nghệ đã chui vào trong trướng bồng của Quân Mạc Tà. Nàng không khỏi vừa tức giận

lại vừa buồn cười, trong lòng có một loại cảm giác không nói thành lời.

Chính mình vừa rồi rõ ràng đề nghị hai người làm bạn, không thể tưởng tượng được Độc Cô Tiểu Nghệ lại có thể dùng loại biện pháp này bỏ mình lại để đi tìm Quân Mạc Tà.

Nếu ở với Quân Mạc Tà chắc hẳn cũng không xảy ra chuyện gì. Cho nên Quản Thanh Hàn mới từ từ tiến tới trước cửa căn lều, hơi chần chờ nghĩ có nên vào hay không, đang nghĩ trực tiếp bỏ về, nhưng tiếp đó lại nghe được một thanh âm ở bên trong phát ra, dường như là tiếng kêu cứu mạng của Độc Cô Tiểu Nghệ.

Còn xảy ra chuyện gì đây? Quản Thanh Hàn liền nhớ tới vài chuyện lúc trước của Quân Mạc Tà, tháng trước hắn còn là một tên quần áo lụa là, trong lòng nàng lập tức dâng lên niềm bất an: chẳng lẽ?

Tiếng kêu của Độc Cô Tiểu Nghệ càng ngày càng thê lương, giống như là khóc không ra tiếng, Quản Thanh Hàn rốt cuộc gác lại suy nghĩ, lập tức xông vào.

Nào biết vừa xông vào lại thấy cảnh tượng xấu hổ như vậy.

Quản Thanh Hàn lập tức cảm giác trong lòng dường như có thứ gì đó bị chặt đứt, không ngờ lại mất hết can đảm, nước mắt tràn mi quát:

- Quân Mạc Tà, ngươi làm ta quá thất vọng rồi!

Vô luận là Quản Thanh Hàn có cảm giác gì, thế nhưng hiện tại Quân Mạc Tà đã mất đi lý trí! Căn bản không nghe được nàng đang muốn nói gì, cho dù có nghe được cũng không hiểu, càng không thèm để ý tới.

- Quản tỷ tỷ, mau cứu muội a, hu hu!

Độc Cô Tiểu Nghệ năn nỉ khóc lóc, giống như là lê hoa sau cơn mưa, bộ dạng cực kỳ ủy khuất đáng thương.

Quản Thanh Hàn giận dữ nói:

- Ngươi tên súc sinh này, còn không buông tay!

Nói xong nàng vọt lên, muốn tách Quân Mạc Tà sang một bên, thế nhưng dùng hết khí lực, vẫn không thể lay động được hắn.

Độc Cô Tiểu Nghệ ở dưới hạ thân của Quân Mạc Tà đang vất vả khua loạn, dùng sức đạp một cái, Quản Thanh Hàn cũng phối hợp, sử ra khí lực toàn thân, Quân Mạc Tà rốt cuộc cũng bị đẩy sang một bên, lộ ra nửa thân hình trắng nõn của Độc Cô Tiểu Nghệ. Trên mặt nàng tràn đầy nước mắt, nhưng làn da kiều nộn của Độc Cô Tiểu Nghệ lại bị Quân Mạc Tà tàn phá, lác đác xuất hiện vài dấu vết hôn hít của Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà lúc này đang mơ hồ, cũng không biết vận dụng công lực của bản thân, nếu không cho dù có đến mười Quản Thanh Hàn cũng không làm được chuyện gì!

Độc Cô Tiểu Nghệ vừa thẹn lại vừa sợ, bắt lấy cơ hội này vội vã bò dậy, bổ nhào vào ngực Quản Thanh Hàn mà lớn tiếng khóc.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Quản Thanh Hàn vội vàng với lấy cái áo choàng ở bên cạnh Quân Mạc Tà trùm lên người Độc Cô Tiểu Nghệ.

Độc Cô Tiểu Nghệ chưa kịp mở miệng, Quân Mạc Tà ở phía sau đã giống như ác lang vồ tới.

Độc Cô Tiểu Nghệ sợ hãi kêu lên một tiếng, chiếc áo choàng lập tức rơi xuống, hôm nay tiểu nha đầu thực sự là bị dọa cho vô cùng sợ hãi.

Thời khắc này Quân Mạc Tà giống như tên đã lên dây. Đột nhiên lại mất đi mục tiêu, nào có chịu được. Căn bản cũng không biết cô gái trước mắt đã thay đổi, giống như mãnh hổ ôm lấy.

Quản Thanh Hàn tức giận đến nỗi thân thể yêu kiều liên tục run rẩy, nghiêm nghị quát lên:

- Quân Mạc Tà! Ngươi điên rồi à! Ngươi còn chưa giải thích cho ta biết chuyện này là sao đâu!

Đột nhiên chứng kiến khuôn mặt, hai mắt của Quân Mạc Tà đỏ bừng, thần thái mê loạn. Hồn nhiên không còn một điểm tỉnh táo nào nữa. Bộ dạng này rõ ràng là người đã đánh mất lý trí. Trong lòng nàng không khỏi chấn động.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì đây?

Quản Thanh Hàn tuy thân là hoàng hoa khuê nữ, thế nhưng dù sao cũng hơi lớn tuổi, tự nhiên là hiểu biết hơn nhiều so với Độc Cô Tiểu Nghệ. Lúc nàng tiến vào không có chú ý, thế nhưng hiện tại cũng đã nhìn ra chuyện này có điểm không đúng. Hơn nữa còn đoán được ra Quân Mạc Tà rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!

Xuân dược!

Hơn nữa nhìn bộ dạng này, hẳn đó là loại xuân dược cực kỳ hung mãnh! Nếu không, tuyệt sẽ không như vậy!

Quản Thanh Hàn vốn định rút kiếm hù dọa Quân Mạc Tà. Thế nhưng do dự một lát, liền trễ một bước, Quân Mạc Tà như lang như hổ lao lên, gắt gao ôm lấy nàng, ngay sau đó, hắn há to mồm hôn tới, giờ phút này Quản Thanh Hàn vừa nghi vừa thẹn vừa vội, liều mạng cố thoát ra, thế nhưng khí lực của nàng há có thể so với một đại nam nhân như Quân Mạc Tà? Hơn nữa, Quản Thanh Hàn chứng kiến Quân Mạc Tà rõ ràng là trúng phải ám toán, cho nên cũng không đành lòng, không ngờ lại không biết xử trí thế nào cho phải.

Với bộ dáng hiện tại của Quân Mạc Tà, nếu như mình rời khỏi đây...Hắn không được phát tiết, đối mặt với loại dược lực cường đại như vậy, hắn sao có thể thừa thụ? Khẳng định đầu óc sẽ bị hỏng, thậm chí còn nguy hiểm tới tính mạng nữa.

Tuy Quản Thanh Hàn bình thường hay lãnh đạm băng sương, đối với Quân Mạc Tà sắc mặt đến bây giờ vẫn không hề tốt hơn, thế nhưng dù sao hắn cũng là tiểu thúc tử của mình, càng là hậu nhân duy nhất của Quân gia. Còn nữa, đoạn thời gian trước Quân Mạc Tà vì mình mà chịu ủy khuất, dưới sự phẫn nộ đã can đảm muốn đối địch với cả thiên hạ, điều này đã khắc sâu trong tâm trí nàng. Tâm hồn thiếu nữ hơn hai mươi năm chưa từng dao động không ngờ vì việc đó mà lung lay! Đối với một thiếu niên ưu tú đã hết lòng vì ta như vậy, chẳng lẽ ta có thể trơ mắt nhìn hắn bị tra tấn? Hơn nữa, hậu quả còn phi thường nghiêm trọng.

Quân Mạc Tà vì mình mà dám làm tất cả dám đối nghịch với cả Huyết Hồn sơn trang nổi danh như mặt trời ban trưa! Tuyệt không hề lùi bước! Như vậy, chính mình làm sao mới có thể báo đáp được một phần thâm tình này đây?

Quân gia vì mình, tại gia tộc của mình đều không quản không hỏi nhất định muốn đem mình đi, không tiếc ngọc đá đều tan cũng muốn bảo vệ mình! Chính mình chẳng lẽ cứ như vậy trơ mắt nhìn hậu nhân duy nhất của Quân gia bị xuân dược tra tấn?

Thậm chí mấy ngày nay ở Thiên Nam. Nghĩa phụ Quân Vô Ý vì chuyện của mình mà bị Huyết Hồn sơn trang tìm mọi cách gây khó xử, thậm chí dùng quỷ kế hãm hại, tuy hiểm tử nhưng vẫn còn sống, nếu không phải có người âm thầm viện thủ tương trợ, như vậy đều không may mắn thoát khỏi cái chết!

Mà hết thảy chuyện này, tận cùng cũng là vì chính mình!

Hôm nay Quân Mạc Tà trúng dâm độc, chính mình lại có thể giúp?

Từ khi chính mình đi vào Quân gia, Quân Mạc Tà luôn có hảo cảm với ta, thậm chí lúc trước mang khuôn mặt quần áo lụa là, hoặc là thật, hoặc là giả đều biểu hiện ra tâm ý đối với mình. Gần đây mới biết được, diện mục trước kia của hắn hoàn toàn là cố ý giả vờ, như vậy hắn là vì cái gì? Vì cái gì tại tình huống hiện tại đem ra thổ lộ với chính mình?

Hôm nay có lẽ là cơ hội vô cùng khó có. Tâm ý như vậy, chẳng lẽ bản thân mình hoàn toàn có thể thờ ơ sao?

Trải qua trăm vạn lần chờ mong, khó có được chân tình lang.

Đem so sánh với kỳ tài ngút trời như Quân Mạc Tà, vậy cái gọi là tài tuấn thế gia được cho là gì? Hiện tại mình đã tự do, thế nhưng...

Một thời gian trong nội tâm của Quản Thanh Hàn không ngừng suy nghĩ, không ngờ lại giống như ngây dại.

Không thể không nói, "Mối tình thắm thiết" của vị Quân Mạc Tà này hoàn toàn không có giống như suy nghĩ đơn phương của Quản Thanh Hàn, chỉ là một chuyện mỹ sự hiểu lầm mà thôi. Nguyên nhân chưa nói tới chuyện khác, mà chỉ nói tới Mạc Tà bây giờ không phải Mạc Tà trước kia. Thân thể tuy vẫn thế, nhưng trong linh hồn đã không phải là chủ nhân trước kia nữa! Trước đó, hết thảy mọi chuyện mà Mạc Tà làm không thể tính lên người Quân Mạc Tà hiện tại.

Như hiện tại mà nói, ngay cả thân thể cũng đều không giống với lúc trước nữa!

Quân Mạc Tà hiện tại không thể phủ nhận đối với Quản Thanh Hàn cũng có hảo cảm ở mức độ nhất định, thế nhưng cảm tình của vị lãnh huyết sát thủ này, còn xa mới tới trình độ nóng bỏng, còn xa mới tới tình trạng đàm luận hôn nhân.

Thậm chí có thể nói với tính cách lang thang không gò bó của Quân Mạc Tà. Tuy không kiêng sợ hết thảy, tuy hoành hành vô ky, nhưng đối mặt với cảm tình, hắn vĩnh viễn sẽ không chủ động đi thổ lộ. Nếu không có nữ tử chủ động đến theo đuổi, hoặc là lão gia tử bắt buộc an bài hôn sự, thậm chí còn có khả năng hắn muốn sống độc thân đến già.

Bởi vì tư tưởng quan niệm hiện tại của Quân Mạc Tà, hay quan niệm của kiếp trước làm Sát Thủ Chi Vương, đối với một vị sát thủ mà nói quả thực là không thể tưởng tượng tới thứ tình cảm xa xỉ đó.

Lúc Quản Thanh Hàn đang chần chờ trong mê võng, chỉ cảm thấy bầu ngực mát lạnh, y phục trên người đã bị Quân Mạc Tà thô lỗ xé tan! Nàng cả kinh nhìn Quân Mạc Tà, ánh mắt hắn tràn đầy dục vọng không thể kiềm chế, đột nhiên trong lúc đó nhu tình bắt đầu dâng lên.

Bỏ đi bỏ đi.

Để ta dùng cả đời này báo đáp ân tình như biển của Quân gia đối với ta đi! Quản Thanh Hàn im lặng nhắm mắt lại, hai hàng lệ như ngọc chậm rãi lăn trên gò má.

Nàng đã hoàn toàn buông lỏng không hề chống lại.

Thế nhưng Quân Mạc Tà cũng không có ý thức được. Hắn còn đang bị dược lực điều khiển, tiến hành công thành đoạt đất không hề có chút ôn nhu nào, mà hắn thật không thể ngờ vị nữ tử trong lồng ngực mình, đã không phải vị nữ tử đã khơi mào lên hết thảy một màn này.

Lập tức trong đại trướng diễn ra cảnh xuất sắc khôn cùng. Tiếng thở dốc ô ô, tiếng thống khổ rên rỉ không ngừng vang lên.

Tiểu nha đầu thất kinh, nhanh như chớp chạy trở lại trốn trong trướng bồng của mình, đổi một bộ quần áo mới. Sau khi nghỉ ngơi một hồi mới hơi chút ổn định, vẫn còn cảm giác trên mặt, trên cơ thể nóng lên như phát sốt, thật là đáng sợ! Thật là đáng sợ!

Ông trời của ta cái đó! Độc Cô Tiểu Nghệ vỗ vỗ lồng ngực, vẫn còn rất sợ hãi. Nhớ tới bộ dạng dữ tợn kia của Quân Mạc Tà, quả thực giống như là muốn ăn thịt người, muốn nuốt sống mình vào bụng vậy.

Nhớ tới Quân Mạc Tà tại trên người, trên mặt mình mãnh liệt ôm hôn xoa nắn, đôi tay to lớn kia tản ra vô hạn nhiệt lực không ngừng vuốt ve trên cơ thể mình, quả thực là đã sờ tới cả nơi rừng rậm bí ẩn kia, cũng không buông tha. Độc Cô Tiểu Nghệ tựu thẹn đến độ muốn chui xuống đất. Mặt đỏ như phát sốt. May mà có Quản tỷ tỷ a.

A! Quản tỷ tỷ!

Độc Cô Tiểu Nghệ thoáng cái đứng lên, đôi mắt đẹp trợn lên hết cỡ, ta đã trốn tới đây, nhưng tại sao lại quên mất Quản tỷ tỷ chứ? Mạc Tà ca ca đã ăn dược được nấu a, vạn nhất nếu hắn làm thương tổn Quản tỷ tỷ, chẳng phải để Quản tỷ tỷ ắn một hồi đau khổ rất lớn sao? Như vậy há không phải là mình có tội sao?

Độc Cô Tiểu Nghệ càng nghĩ càng bất an, lại lần nữa như gió lốc từ trong trướng bổng của mình phi ra ngoài, không quan tâm tới hết thảy triển khai công phu hướng về soái trướng của Quân Vô Ý mà chạy như điên!

Quân Vô Ý, Ưng Bác Không cùng Đông Phương tam huynh đệ đang thương nghị phương pháp lui quân, chỉ thấy cửa vải bị vén lên. Độc Cô Tiểu Nghệ thở không ra hơi vọt lên đi vào nói:

- Quân Tam thúc...Phù phù phù... Mạc Tà ca ca đã xảy ra chuyện, bây giờ huynh ấy đang ở trong trướng bồng... Lão nhân gia ngàu hãy mau đi xem một chút, nếu tới trễ...Quản tỷ tỷ sẽ xảy ra chuyện a...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 159: Cực Độ Tức Giận

Vội vàng chạy tới, khí tức cũng quên điều hòa, đúng là thở không ra hơi. Miễn cưỡng nói một câu cụt đầu cụt đuôi, khi nói xong những lời cấp bách này, cái lưỡi thè ra khỏi khuôn miệng nhỏ nhắn thở mạnh, hai bàn tay nhỏ bé chống đầu gối, mồ hôi đầm đìa nhỏ xuống. Thật sự không thể đứng thẳng người dậy được.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Quân Vô Ý quá sợ hãi, xoạt một cái đứng lên. Bốn người còn lại cũng đem ánh mắt nhìn về phía Độc Cô Tiểu Nghệ. Mang theo vẻ dò hỏi.

- Nhanh đi thôi.

Độc Cô Tiểu Nghệ ho khan. Sốt ruột phất phất tay tức giận lớn tiếng.

- Đi!

Một tiếng vừa ra, năm người đồng thời biến mất không còn cái bóng.

Độc Cô Tiểu Nghệ thở hổn hển một hồi, lúc này mới mới cảm thấy tay chân tê dại, cố gắng đi qua bên kia, tiểu nha đầu cũng rất lo lắng, không biết hai người bọn họ như thế nào rồi? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Thật sự là đáng giận a!

Gia hỏa kia đã nói ăn vào thứ này sẽ không việc gì! Thế nhưng Mạc Tà ca ca là sao lại trở nên khó coi như vậy? Bộ dáng dường như không

có lí trí vậy! Nếu vì vậy mà xảy ra chuyện gì thì...

Năm người Quân Vô Ý đều là cao thủ. Chỉ với khoảng cách ngắn này trong nháy măt đám người đã vượt qua. Trong đó đặc biệt là Ưng Bác Không có khinh công cao minh nhất, hắn liền vượt lên đầu.

Đằng sau là bốn người Quân Vô Ý gấp gáp đuổi tới trướng bổng của Quân Mạc Tà, đã thấy khuôn mặt của Ưng đại chí tôn đầy vẻ quái dị, đứng ở rất xa, cũng không nhúc nhích, cũng không đi vào, cũng không rời đi, điều này có ý gì?

Thấy bốn người xông tới, Ưng Bác Không vội vàng lắc người tới ngăn bốn người lại, nói:

- Chớ có đi vào!

- Vì sao?

Bốn người đồng thời mở miệng. Thế nhưng không cần Ưng Bác Không trả lời, bốn vị đại nhân này lập tức minh bạch vì sao. Động tĩnh bên trong trướng bồng khiến bốn người không cần đi vào cũng có thể hiểu ra, đám người lập tức đầu tràn đầy mồ hôi.

Quân Vô Ý ngẩng đầu nhìn lên mặt trời thật lớn, hắn hồng nghiêm mặt thở dài, chất tử làm việc thật đúng là quá hoang đường...

Nghĩ như vậy, Quân đại soái hét lớn một tiếng:

- Tất cả mọi người nghe lệnh, lập tức đều đi ra, kéo quân tới thao trường thao luyện! Trong thời gian nửa nén hương, nếu như có ai không đến, cứ theo quân pháp mà xử, tuyệt đối không nương tay!

Ra lệnh một tiếng, quân số lập tức vang lên. Tất cả mọi người cho dù đang đi tiểu cũng phải hoãn lại mà xông ra. Không dám có nửa điểm trậm trễ.

Ưng Bác Không híp mắt lại đi theo bọn người Quân Vô Ý tới một gốc cây đại thụ phía xa ngồi xuống. Thật là có chút oán thán:

- Quân tam tướng quân thật là có tâm, loại sự tình này còn muốn tác thành cho chất nhi, Quân tiểu tử làm việc phô trương như vậy thực đúng là không phải loại bình thường.

Đông Phương Vấn Tình ba người đều ha ha cười lớn. Tất cả mọi người đều là vì Quân Mạc Tà tại ban ngày ban mặt hành dâm, tuy là có hoang đường một chút, thế nhưng cũng không phải là chuyện không thể ngờ tới.

Quân Vô Ý đỏ mặt, dõi mắt nhìn về phía trướng bồng của Quân Mạc Tà, sau đó lại nhíu mày nói:

- Động tĩnh lớn như vậy, bên trong cũng có thể nghe được, tại sao lại không có phản ứng đây? Quân lệnh như núi, sao hắn vẫn còn cố chứ?

- Hắc hắc, nếu đổi là ta, ta cũng giả bộ không nghe thấy. Đúng rồi, Mạc Tà vẫn là đồng nam đúng không?

Đông Phương Vấn Đao hèn mọn bỉ ổi rụt rụt cổ, hắc hắc cười hai tiếng.

- Ngươi còn có thể, thế nhưng Mạc Tà không phải loại người thích làm chuyện này, xưa nay hắn làm việc rất có chừng mực, ta thủy chung vẫn cảm thấy trong đó có điểm kỳ quái, rốt cuộc là kỳ quái ở điểm này, ta lại không nói rõ được.

Quân Vô Ý cau mày, trầm tư.

Đúng lúc này Độc Cô Tiểu Nghệ cũng cũng chậm rì rì lê bước chạy tới.

Thấy vẻ mặt của năm người rất quái dị đứng ở phía xa, Độc Cô đại tiểu thư rất là kinh ngạc, đảo mắt nhìn thoáng qua một cái, lại không có

phát hiện thân ảnh của Quản Thanh Hàn, nàng lập tức nổi giận đùng đùng.

- Thanh Hàn tỷ tỷ đâu?

Độc Cô Tiểu Nghệ khẩn trương mang theo vẻ tức giận nói:

- Các người không có cứu nàng ra sao? Mạc Tà ca ca ở bên trong xảy ra chuyện không bình thường đâu!

Độc Cô Tiểu Nghệ gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng, một bên lầm bầm một bên đi đi lại lại.

- Gì? Tiểu Nghệ, ngươi nói nữ tử bên trong là Thanh Hàn?

Sắc mặt Quân Vô Ý lập tức đại biến, cái này tuyệt đối không phải là chuyện đùa. Nếu như nữ tử bên trong là Quản Thanh Hàn, chuyện kia thật là gây ra náo động không nhỏ.

Xa nhìn thoáng qua trướng bồng bên này, hắn nổi giận gầm lên một tiếng oán hận nói:

- Tên súc sinh này! Không ngờ làm ra việc hèn hạ không biết liêm sỉ như thế! Ta. Ta không tha cho hắn!

“Súc sinh" Trong miệng Quân tam gia tự nhiên không phải là Quản Thanh Hàn, mà là Quân Đại thiếu gia đang"tác chiến dữ dội" bên trong.

Thế nhưng hiện tại hết thảy cũng đều đã chậm.

Nếu như lúc này trực tiếp xông vào, Quản Thanh Hàn còn có thể sống sao? Vậy cũng không phải là cứu Quản Thanh Hàn, mà là ép người tự vẫn, chỉ có chuẩn bị tốt hậu quả mới là quan trọng, duy chỉ có hi vọng Thanh Hàn bình tĩnh một chút, ngàn vạn lần đừng có hủy hoại bản thân mình!

Một đoạn thời gian này, Quân Vô Ý đầu to bằng cái đấu.

Hắn vốn tưởng rằng Quân Mạc Tà mặc dù hoang đường hồ đồ. Thế nhưng cũng chỉ trong chốc lát, ai mà chẳng biết người trẻ tuổi ngông cuồng khí thịnh, thế nhưng hiện tại mới biết được tính chất của chuyện này nghiêm trọng cỡ nào.

Với tính cách thanh lãnh rụt rè của Quản Thanh Hàn, làm sao có thể giữa ban ngày cùng Quân Mạc Tà điên loan đảo phượng? Chớ nói hai người xa xa mới đạt tình trạng thân mật như vậy, cho dù chính thức là vợ chồng, Quản Thanh Hàn cũng tuyệt sẽ không tại giữa ban ngày làm ra chuyện này.

Thế nhưng hiện tại việc này rõ ràng xảy ra trước mắt mình. Vậy giải thích như thế nào đây? Chỉ có một cách giải thích, đó chính là: Quản Thanh Hàn bị ép buộc! Bởi vậy có thể tưởng tượng tất cả mọi sai lầm đều ở trên người Quân Mạc Tà!

Cho nên giờ phút này Quân Vô Ý Quân tam gia tức đến độ sùi bọt mép!

Thiên đại kỳ chuyện để người gièm pha a!

Hiện tại Quản Thanh Hàn thân đã tự do thế nhưng chuyện tình còn chưa có tuyên bố ra ngoài thiên hạ, nếu như việc này bị truyền ra ngoài, rõ ràng chính là tại giữa ban ngày ban mặt nàng cùng tiểu thúc thâu hoan a? Mấy chục năm thanh danh của Quân gia, chẳng phải sẽ bị hủy hoại trong chốc lát sao?

- Quân Mạc Tà tên tiểu súc sanh này! Ta ta ta, ta phải đánh chết hắn!

Khuôn mặt Quân Vô Ý biến thành màu tím, giận dữ không thể kiềm chế được!

- Hoang dâm vô sỉ như thế, bại hoại môn phong như thế! Thật là đáng chết mà! Ta không đánh chết hắn sẽ không hả được giận này!

Giờ phút này Quân tam gia quả thực giống như một đầu mãnh thú bị nhốt trong lồng, xoay qua xoay lại, sắc mặt cực kỳ dữ tợ cùng ảo não.

Nếu như việc này chính thức truyền ra ngoài, lão gia tử nhẹ nhất là đánh què chân Quân Mạc Tà! Cho dù có đanh què chân hắn cũng không thấm tháp gì.

Người trong thiên hạ kiêng kỵ nhất chính là dâm giới! Mà hiện tại Quân Mạc Tà không chỉ có là phạm vào, hơn nữa còn xâm phạm chính chị dâu của mình.

Quân Vô Ý hoàn toàn không thể tưởng tượng được phụ thân của mình sẽ nổi giận tới trình độ nào!

- Vô Ý huynh, sự tình đã tới bực này, có nói gì cũng đã chậm, nếu như thực sự không được, có thể để cho Mạc Tà tới Đông Phương thế gia trốn một thời gian, đợi lão gia tử hết giận, chúng ta tiếp tục bàn sau.

Đông Phương Vấn Tình vuốt râu mép, đưa ra đề nghị. Chuẩn bị chùi đít cho cháu ngoại của mình.

Hắn cũng minh bạch tính tình của Quân Chiến Thiên Quân lão gia tử, tình huống hiện tại thực đúng là không lạc quan gì. Nhưng mà người trong cuộc dù nói thê nào cũng là cháu ngoại của mình, Đông Phương Vấn Tình há lại để cháu ngoại mình chịu khổ? Tiểu muội đã đủ đáng thương rồi.

- Là nam tử hán đại trượng phu, ai mà không có ba vợ bốn nàng hầu? Chơi nữ nhân có gì nghiêm trọng đâu? Bao nhiêu mà chẳng được, về phần kiếm giương nỏ trương như vậy cũng không quá đáng!

Đông Phương Vấn Đao nói những lời này không hề thiên vị cháu ngoại của mình:

- Các ngươi cũng đừng làm ra cái bộ dạng này có được hay không? Có sống thì có chết, đây cũng không phải là chuyện gì hiếm lạ, người

khác không nói, đại ca ta năm đó là người có nhiều thê thiếp nhất, có hơn hai mươi người, còn có vài người nữa đang đợi xuất giá nữa kia? Ta còn chưa có liệt kê hết đâu.

Đông Phương tam gia có hảo ý nói một câu khuyên giải, lời còn chưa dứt, Đông Phương đại gia đã dùng ánh mắt giết người nhìn trừng trừng hắn, nói:

- Tên vô liêm sỉ này! Ngươi đang nói cái lời rắm thối gì vậy?

Đông Phương Vấn Tình nguyên bản là người ăn nói nho nhã, lại bị Tam đệ của mình chọc giận thay đổi thành bộ dạng như muốn ăn thịt người, thực sự muốn dùng nắm đấm để che miệng chó của tên này lại.

Đông Phương Vấn Đao rụt rụt đầu rồi lùi lại hai bước, trốn ở phía sau lưng Đông Phương Vấn Kiếm, bộ dạng không hề sợ chết, nhỏ giọng nói một câu:

- Nói cái gì? Đây là lời nói thật a, chuyện năm đó của huynh người nào mà không biết, ngoại trừ cướp đoạt ra, chính là cường bạo, bản thân đã làm, chẳng lẽ còn không thể để cho người khác nói? Bằng vào cái gì mà nói ta là hỗn trướng, sao huynh không nói là bản thân hồ đồ đi!

Mọi người khúc khích cười thầm.

- Thật là nghiệp chướng!

Đông Phương Vấn Tình hét lớn một tiếng rầm rầm tiến lên.

- Làm sao vậy? Các người làm sao vậy, chẳng lẽ Mạc Tà ca ca hắn?

Độc Cô Tiểu Nghệ chớp chớp đôi mắt to đầy vẻ vô tội hỏi.

- Không cần phải để ý tới tên nghiệp chướng này! Thật sự là tức chết ta!

Quân Vô Ý nặng nề thở phì phò.

- Các người rốt cuộc là vì sao mà trách Mạc Tà ca ca? Nhất là Tam thúc, người tại sao lại mắng Mạc Tà ca ca, chuyện này không có quan hệ tới huynh ấy, sao lại mắng khó nghe như vậy.

Độc Cô Tiểu Nghệ nhăn nhăn nhó nhó, rốt cục cố lấy dũng khí cúi thật thấp cái đầu nho nhỏ xuống.

- Gì? Hắn không có quan hệ?

Năm đại cao thủ lại lần nữa rung động!

- Thật sự không có quan hệ với huynh ấy!

Độc Cô Tiểu Nghệ tuy cúi thấp đầu, thế nhưng lời nói lại rất kiên định.

Trời ạ, như vậy, còn gọi là không có quan hệ sao? Vậy phải là loại chuyện gì mới có quan hệ đây? Đông Phương tam huynh đệ tuy không quen tiểu nha đầu này, thế nhưng cũng biết nha đầu kia yêu thích cháu trai ngoại nhà mình, đoán chừng đang giúp cháu mình giải vây, nhưng mà cho dù có muốn giải vây, cũng không nên đổi trắng thay đen nha! Tiểu tử kia làm ra chuyên tình thương thiên hại lí bực này, tiểu nha đâu ngươi cư nhiên còn nói không quan hệ với hắn a? Vậy thì có quan hệ với ai?

Ưng đại chí tôn càng không nói gì, tiểu nhi nữ này chính là người đầu tiên thông báo sự tình a!

Duy có Quân tam gia vẫn còn thịnh nộ, thế nhưng khi cực độ phẫn nộ hắn vẫn còn tỉnh táo, ôn tồn nói:

- Tiểu Nghệ nha đầu, ngươi biết chuyện gì sao? Thế này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

- A, việc này thật ra không có quan hệ với Mạc Tà ca ca. Thật ra, thật ra là, là ta...

Độc Cô Tiểu Nghệ đỏ bừng cả khuôn mặt vân vê tà áo, cái đầu càng cúi thấp hơn, quẫn khốn như muốn chui xuống lòng đất.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tiểu Nghệ nha đầu ngươi cẩn thận nói ra đi, từ từ mà nói đừng có gấp.

Nhãn tình của Quân Vô Ý sáng lên, chẳng lẽ việc này là có duyên cớ khác hay sao? Tam gia tuy tỉnh táo nhạy bén nhưng hắn làm sao hiểu được tâm sự của một tiểu nữ nhi. Tiểu nha đầu ở bên kia nhăn nhó không chịu nói, căn bản chuyện này không thể nói thẳng ra được.

- Ta ta ta ngày đó Quân Tam thúc có nói muốn đem Quản tỷ tỷ cùng Mạc Tà ghép cùng một chỗ. Ta ta rất tức giận!

Độc Cô Tiểu Nghệ mắt thấy không nói rõ ràng nhất định là không được, cho nên đơn giản đem tất cả mọi chuyện ở trong lòng ra nói, nói tới hai chữ "Tức giận" Đột nhiên cảm giác ủy khuất lại dâng lên. Thanh âm cũng có phần lớn hơn:

- Ta rất tức giận, đặc biệt rất tức giận!

Độc Cô Tiểu Nghệ hung hăng nói.

- Ách, việc này ta biết rồi, ngươi rất tức giận, phi thường tức giận, nhưng vậy thì sao? Có quan hệ gì với chuyện trước mắt?

Quân Vô Ý thật sự có điểm mơ hồ. Đây chính là đang nói tới chuyện tình của Quân Mạc Tà, tiểu lạt tiêu [cây ớt nhỏ] này tại sao lại kéo tới bên người mình? Điều này có quan hệ gì sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 160: Tiểu Nha Đầu Bưu Hãn

- Ta đã nhắm chuẩn Mạc Tà ca ca, ta rõ ràng là người yêu đầu tiên của Mạc Tà ca ca, Mạc Tà ca ca là của ta! Ai cũng không thể đoạt!

Độc Cô Tiểu Nghệ tức giận bi phẫn lớn tiếng tuyên cáo, hồn nhiên đã quên hiện tại đang nói tới vấn đề gì, cũng quên mất chuyện lớn đang phát sinh, mà chính nàng là người khởi xướng.

- E hèm là của ngươi, là của ngươi, nhưng...

Quân Vô Ý có cảm giác toát mồ hôi, liên tục gật đầu, điều này rõ ràng là cố trấn an tiểu nha đầu đang rất kích động.

- Thúc đừng có ngắt lời! Hãy nghe ta nói đã!

Độc Cô Tiểu Nghệ kích động ra lệnh một câu, Quân đại soái nghe vậy mà líu lưỡi đành im miệng.

- Cho nên ta phải áp dụng biện pháp bảo vệ Mạc Tà ca ca không bị người khác cướp đi, cho nên ta ta ta ta ta…

Độc Cô Tiểu Nghệ ta ta tới mấy lần, vòng vo một hồi không để người khác ngắt lời, thế nhưng bản thân lại không nói được.

Quân Vô Ý, Ưng Bác Không, Đông Phương tam huynh đệ. Năm vị đại cao thủ ngơ ngác nhìn nha đầu bưu hãn này, chờ nàng nói tiếp, trong lòng đều hô to hậu sinh khả uý a.

- Cho nên ta, cho nên ta…

Độc Cô Tiểu Nghệ sóng mắt lưu chuyển. Lắp bắp vừa mới rồi còn đang rất tức giận, miệng lưỡi đầy lý lẽ. Đột nhiên lại nghẹn lời trông thật đáng thương, chuyển biến như vậy khiến năm đại cao thủ đều là nhíu mày kinh hoàng. Thật là quỷ dị a.

- Cho nên ta nghĩ muốn đem Mạc Tà ca ca gạo nấu thành cơm! Hắn liệu có thể chạy được sao? Người khác cũng không đoạt được!

Độc Cô Tiểu Nghệ đem suy nghĩ vứt sang một bên. Hồng nghiêm mặt nhắm mắt lại hô lớn một câu.

Năm đại cao thủ đồng thời như bị sét đánh, toát mồ hôi, toát mồ hôi, mồ hôi rơi xuống như thác nước. Cuối cùng nhất tề không hề để ý tới hình tượng, đều đặt mông ngồi bệt xuống đất, nhìn tiểu nha đầu trước mắt này thật là bưu hãn a, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm.

- Ta liền gọi đám gia tướng kia đến, lấy được xuân dược từ trong tay bọn họ, sau đó hòa tan với một hồ lô rượu, sau đó đi tìm Mạc Tà ca ca, vừa vặn Mạc Tà ca ca khát, cho nên hắn uống hết.

Dù sao cũng là nói hết ra, cho nên Độc Cô Tiểu Nghệ đơn giản kể ra tất cả, cũng không quan tâm tới thẹn thùng chẳng quan tâm tới ngượng ngùng, rất có khí thế lợn chết không sợ nước sôi:

- Nhưng, nhưng Mạc Tà ca ca sau khi uống xong, lại không có chút nào giống với cảnh bị đun sôi, trực tiếp nổi điên, lại muốn, lại muốn phi lễ ta. Ta rất luống cuống, hô lớn, sau đó Quản tỷ tỷ tới cứu ta, sau đó ta liền chạy tới đây, đều là ta hại Quản tỷ tỷ, hu hu.

Năm đại cao thủ lúc này lau mồ hôi không kịp, giống như bị sét đánh, đồng thời kinh ngạc ngơ ngác, miệng lệch, mắt nghiêng, há hốc mồm, lưới líu lại.

Chuyện tình ly kỳ bực này lại được nói ra từ miệng một tiểu cô nương như minh châu mỹ ngọc. Quả nhiên là khiến người ta kinh ngạc, kinh dị, kinh khủng. Tuyệt đối thật không ngờ, nguyên nhân gây ra

chuyện này, cư nhiên là thế, cái này là cái dạng gì a? Chính mình muốn nấu cơm, đến lúc cơm gần chín lại không để người ta ăn, cuối cùng để cho người thứ ba tới ăn...

Thật sự là nấu cơm rất tốt a!

Năm đại cao thủ đồng thời làm một động tác: lấy tay vuốt mồ hôi trán, [ ] không thể dùng từ ngữ nào có thể biểu đạt tâm trạng lúc này của đám người.

Nguyên bản chỉ biết tiểu nha đầu này rất bưu hãn, nhưng mà tuyệt đối không ngờ, bản thân vẫn còn đánh giá thấp nàng! Hơn nữa lại còn lầm to! Tiểu nha đầu này không ngờ bưu hãn đạt tới tình trạng như vậy! Vì sao kêu là mãnh nữ? Đây chính là câu trả lời tốt nhất!

Vì tranh giành tình nhân, lại dám hạ xuân dược với tình lang, muốn gạo nấu thành cơm, điều này cũng có thể bỏ qua, thế nhưng sau khi sắp sửa thành công, lại bị doa cho phải chạy trốn, loại sự tình này thực sự là cổ kim chưa từng nghe qua!

Thực là loại người tiêu chuẩn phóng hỏa bỏ chạy a!

Độc Cô Tiểu Nghệ vĩ đại tại lịch sử Huyền Huyền đại lục bắt đầu sáng chói! Đây tuyệt đối là hành động vĩ đại xưa nay và tới cả mai sau chưa từng có! Hơn nữa lại là người đi tiên phong.

Thật sự là quá bưu hãn! Quá ngưu!

- Lão tử triệt để chấn kinh rồi, nha đầu. Ngươi nói là sự thực a, ngươi rốt cuộc có hiểu thế nào là gạo nấu thành cơm hay không?

Đông Phương Vấn Đao giương cái miệng rộng ra, con mắt trừng lớn như chuông đồng, lông mi chớp động liên tục.

- Ta đương nhiên là biết, gạo nấu thành cơm chính là một nam một nữ ý hợp tâm đầu, từ nay về sau không hề chia lìa!

Độc Cô Tiểu Nghệ phồng miệng dậm chân, hung hăng nói:

- Ai cũng không đoạt được!

Năm người đồng thời có một loại cảm giác như muốn ngất.

- Ngươi dùng loại dược... Khụ, khụ, tên là gì thế? Hạ bao nhiêu phân lượng!

Quân Vô Ý gian nan nuốt nước miếng, ôm một tia hi vọng, hỏi.

- Tên của dược hình như là "Điếu khởi nhất bách cân" [cái đó^^ có thể nâng được trăm cân]...

Độc Cô Tiểu Nghệ nghiêng nghiêng đầu nghĩ một lát, có phần ảo não nói:

- Thật sự là cái tên cổ quái! Rất khó đọc, nếu không phải trí nhớ của ta tốt, nhất định là nhớ không ra.

- Gì? Điếu Bách Cân.

Năm người đồng thời thở dài, lắc đầu.

Đây chính là cực phẩm dược mà nam nhân chuyên dùng a, có hiệu quả tráng dương cực kỳ mãnh liệt, hơn nữa có thể khơi lên dục vọng lớn nhất của nam nhân. Đạt tới thần trí lệch lạc, nếu không triệt để giải phóng hết dược lực, chỉ sợ sẽ không ngừng lại được.

Điểm chết người nhất chính là loại dược này tương đối bá đạo. Chỉ cần một chút cũng có hiệu quả rõ rệt.

Quân Vô Ý nghĩ tới đây, sắc mặt trắng dã, run rẩy đôi môi, hỏi:

- Này, khụ khụ. Tiểu Nghệ nha đầu, lúc trước ngươi nói thứ kia kia vô dụng, vậy ngươi nói cho Tam thúc biết, rốt cuộc ngươi hạ bao nhiêu dược vào trong hồ lô rượu? Vài cái móng tay à?

Vài móng tay? Sắc mặt của Đông Phương tam huynh đệ cùng Ưng Bác Không trở nên quái dị, không ngờ vị Huyết Y đại tướng này lại cũng biết cách thức hoạt động của đám người giang hồ, điều này thực làm cho người ta bất ngờ...Vậy mà hiện tại đòi phạt Mạc Tà, ngược lại khiến cho ta buồn cười a.

- Vài móng tay? Ta cũng không biết, làm sao phải phiền toái như vậy, cứ dốc hết một túi vào là xong mà.

Độc Cô Tiểu Nghệ trừng mắt, khoa tay múa chân tạo thế thành cái bọc nhỏ rồi nói:

- Đều bỏ vào hết, lúc đó ta tưởng hắn chỉ uống một chén, ai ngờ vừa lúc Mạc Tà ca ca khát, trong nháy mắt huyng ấy đã dốc cạn hồ lô! Một giọt cũng không còn!

- Đều bỏ vào! Một hồ lô rượu bị hắn uống hết?

Năm người đồng thời kinh hô một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn nhau!

Lão thiên gia của ta ơi, chuyện này thực sự là chó má mà.

- Ngươi ngươi, ngươi nha đầu kia tại sao lại hồ đồ như vậy! Thật sự là hồ đồ!

Quân Vô Ý bị dọa cho phát hoảng. Nhiều dược như vậy, người không giỏi chống đỡ có thể phát nổ a. Hắn đột nhiên nghiêm giọng quát lớn:

- Ngươi ngươi, ngươi, cái tên kia cũng quá hoang đường đi, trên đường hành quân sao lại mang theo xuân dược? Đây quả thực là hành vi vô liêm sỉ! Bại hoại quân kỷ, không thể tha thứ! Điển hình của một tên dâm tặc!

Quân tam gia có phần thở hổn hển, rõ ràng bắt không được thỏ liền đổ tội cho chó săn, sắc mặt hắn có phần dữ tợn, có phần sợ hãi. Phân lượng Điếu Bách Cân nhiều như vậy, nhất định sẽ làm cho cái kia..., vạn nhất Mạc Tà bị hỏng thì làm sao bây giờ?

Kỳ vọng duy nhất của Quân gia chỉ có một mình hắn, nếu như hắn hỏng thì Quân gia chẳng phải là tuyệt hậu sao? Còn có Thanh Hàn, Thanh Hàn tuy là con dâu của Quân gia, nhưng bây giờ vẫn còn là xử nữ, liệu có chịu được không? Nếu như bởi vì khó có thể thừa thụ mà hương tiêu vẫn, vậy phải làm sao bây giờ?

Đông Phương Vấn Kiếm cũng triệt để luống cuống, nói:

- Bằng không chúng ta xông vào đưa bọn họ ra, sau đó vận công bức dâm dược ra, thật sự là chuyện quá gấp không thể nghĩ nhiều a.

- Ngươi là lợn à! Xuân dược cũng không phải độc dược! Độc dược ở trong huyết mạch trong kinh mạch còn có bức ra. Xuân dược xâm nhập vào trong cốt tủy, chính là dẫn động bản năng nguyên thủy nhất của con người, làm sao có thể bức ra!

Quân Vô Ý giống như đánh mất lý trí đổ ập xuống, một hồi mắng loạn.

- Hơn nữa, chúng ta cứ như vậy mà xông vào. Thanh Hàn phải làm sao đây? Mạc Tà phải làm sao đây? Ngươi thật đúng là heo! Sự cấp tòng quyền, sự cấp tòng quyền chó má gì!

Quân Vô Ý triệt để phát điên rồi.

Thế nhưng Đông Phương Vấn Kiếm lại không hề để ý, hắn thập phần minh bạch tâm tình hiện tại của Quân Vô Ý, bởi vì hiện tại chính hắn cũng không khá hơn.

Ưng Bác Không trầm tư an ủi:

- Mọi người hãy bình tĩnh một chút, ngàn vạn lần đừng rối loạn, các ngươi chớ quên, Mạc Tà kế thừa y bát của sư phụ hắn. Y võ song tu, tạo nghệ siêu tục, tin tưởng với thần công bất phàm mà sư phụ hắn truyền thụ, Mạc Tà tất nhiên sẽ không có việc gì.

Quân Vô Ý thở dài tâm tình chậm rãi ổn định lại, trong mắt mang theo nồng đậm lo âu nói:

- Chỉ đành hy vọng như thế mà thôi.

Đông Phương Vấn Tình huynh đệ ba người lập tức tò mò hỏi:

- Sư phụ của Mạc Tà là ai vậy? Mạc Tà khi nào đã có sư phụ thế?

Ba người bọn họ rất tò mò "Sư phụ của Mạc Tà" mấy chữ này tựa hồ mang theo ma lực rất lớn, mà ngay cả Quân Vô Ý lầm vào trạng thái điên cuồng cũng thanh tỉnh lại một chút, rốt cuộc là vì sao?

- Sư phụ của hắn thực ra các ngươi cũng đã từng gặp, đó chính thức là một cao nhân a!

Ưng Bác Không mang theo vẻ mặt sùng bái. Ba người cũng nhìn ra được, vẻ mặt của hắn là sùng kính toát ra từ nội tâm, cũng không phải giả bộ.

- Chúng ta đã gặp qua? Là ai vậy? Cao nhân như thế tại sao chúng ta lại không có ấn tượng gì?

Đông Phương Vấn Tình ba người giật mình, phải biết rằng Ưng Bác Không chính là một trong những bát đại chí tôn, hơn nữa cơ hồ là người cuồng ngạo nhất, có thể làm cho hắn sùng bái như vậy, thực sự Đông Phương Vấn Tình không tài nào nghĩ ra trên đời này có ai có đủ tư cách này.

- Sư phụ của Mạc Tà chính là hắc bào thần bí nhân ngày đó dùng một chiêu xử lý Lệ Tuyệt Thiên đó!

Ưng Bác Không dùng một loại khẩu khí tôn kính nói.

Bốn người đồng thời không nói gì. Mà ngay cả Quân Vô Ý cho tới hôm nay mới biết, nguyên lai vị hắc bào nhân thần bí tới cực điểm, thực

lực cũng cường đại tới cực điểm kia, không ngờ lại chính là sư phụ của Quân Mạc Tà!

Khó trách vị tiền bối kia lại che chở cho Quân gia như thế. Quân tam gia rốt cục cũng cởi bỏ được một chuyện nghi vấn rất lớn trong lòng, nguyên lai người nọ chính là sư phụ của Mạc Tà...

Nhìn thấy mọi người có phản ứng như vậy, Độc Cô Tiểu Nghệ có phần khó hiểu, nghi hoặc mà hỏi:

- Mọi người làm sao vậy, chẳng lẽ...Dược không tốt sao?

- Tốt?

Quân Vô Ý vô lực nhìn vẻ mặt ngây thơ đầy mê võng của tiểu nha đầu, còn đang chờ Quân Vô Ý chỉ ra sai lầm của nàng.

- Dược có tốt hay không hai ba câu không nói rõ được, mấu chốt là ta nói tiểu nha đầu kia, ngươi nấu cơm nhưng lại nấu sai rồi.

Đông Phương Vấn Đao cười toe toét nói:

- Ngươi muốn đem người ta gạo nấu thành cơm. Ngươi đã đem gạo bỏ vào nồi, sau đó đổ nước, bếp đã châm lửa, thế nhưng lúc cơm đã chín, ngươi lại bỏ đi. Ngươi đến là đun sôi nước, nấu chín cơm, thế nhưng cơm chín rồi lại để người khác ăn, uổng công ngươi khổ cực một hồi, cuối cùng lại hại mình lợi người.

Đông Phương Vấn Đao thở dài một hơi nói:

- Một phen vất vả nhưng lại là may quần áo cưới cho người khác, tạo hóa trêu người a!

Kể từ khi biết sư phụ của Quân Mạc Tà chính là vị cao nhân thần bí kia, mọi người cũng đều buông lỏng một chút. Đông Phương Vấn Đao cũng có lòng muốn trêu đùa tiểu nha đầu Độc Cô Tiểu Nghệ một chút.

- Gì? Để ai ăn?

Độc Cô Tiểu Nghệ lập tức giận dữ nói:

- Đó là cơm do ta nấu mà!

(Biên: Làm xong mấy c này mà ta toát mồ hôi quá. Thật là nguy hiểm với thế giới hok có giáo dục giới tính tốt mà. Amen .)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 161: Một Tia Áy Náy Kia

- Quản tỷ tỷ

Ưng Bác Không nhịn cười không nổi, trong lòng cảm thấy tiểu nha đầu này thật sự bưu hãn đáng yêu.

Độc Cô Tiểu Nghệ ngây người, nghĩ tới nghĩ lui, suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên hỏi:

- Quản tỷ tỷ a? Không đúng, này. . . Cái kia. . . Cái kia, ăn cơm này có phải là cần cởi quần áo không?

Mọi người hết đều té ngửa, cô nàng này thật sự rất đơn thuần, thật đúng là hết nói nổi.

- Đại tiểu thư! Không cỡi quần áo làm sao đem “gạo nấu thành cơm”?

Đông Phương Vấn Đao trừng mắt, nhìn như rất muốn giáo đạo một phen, nhập môn giáo dục. Dù sao cháu ngoại chưa được "ăn" món cực phẩm như vậy, hắn làm cậu có chút sốt ruột. Khai đạo một chút thì cháu ngoại đã có thể được "ăn" a.

Nhưng hắn còn chưa kịp nói, đã bị Đông Phương Vấn Tình đá một cước thật xa:

- Cút sang một bên đi! Đã to đầu như vậy, cái gì cũng nói được, không biết kiêng kị sao? Cấm phá hư tiểu hài tử!

Lại là Độc Cô Tiểu Nghệ đã ngây ngốc đứng đằng kia ngây dại. Qua thật lâu sau, đột nhiên hai hàng nước mắt chảy xuống, đặt mông ngồi trên mặt đất, lên tiếng khóc lớn, làm cho người nghe thương tâm vô cùng.

- Ô ô.... Ta không muốn sống ô ô... Nguyên lai ta phí mất nửa ngày công phu, lại làm cho hai người bọn họ “gạo nấu thành cơm”... Ô ô ô...

Mọi người lại cùng đổ mồ hôi...

Thái dương tà tà về phía tây, bên trong lều vẫn không ai đi ra. Mơ hồ có chút động tĩnh vẫn truyền ra. Dần dần, năm người lại sốt ruột lên. Về phần Độc Cô Tiểu Nghệ đã khóc hết khí lực, ngơ ngác ngồi ở kia.

- Không thể nào?

Ưng Bác Không mất kiên nhẫn nhìn trời:

- Có động tĩnh là tốt, chứng minh hai người không sao, nhưng thời gian sao lại dài đến vậy? Có chút thái quá a?

Đông Phương Vấn Tình nhếch miệng, có chút xấu hổ, không nói gì.

Đông Phương Vấn Kiếm quay đầu đi chỗ khác, không nhúc nhích, làm như không nghe vậy.

Đông Phương Vấn Đao chép miệng, khuôn mặt giật giật:

- Cho dù là 'uống thuốc' cũng không thể 'mạnh' như vậy a... Làm ta có chút tự ti...

!!!

Lại là thật lâu sau, trăng đã lơ lửng giữa chân không.

Bên trong lều đã không còn động tĩnh. Ngũ đại cao thủ như cột gỗ đứng im ở đằng xa, mỗi người đều yên lặng, trong ánh mắt lộ vẻ mệt mỏi.

Thời gian thật sự lâu lắm nha... Vị Quân đại thiếu gia này, cho dù uống thuốc... Cũng thật sự kiên trì nha... Hảo nghị lực nha...

Quân Vô Ý trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng, nhìn về phía lều trại, vừa muốn hai người có thể nhanh chóng đi ra, rồi lại không biết nên xử lý thế nào, càng sợ hãi nếu trong hai người có ai "không chịu nổi"... Như vậy phải làm sao cho phải đây?

Dù sao chuyện này ma xui quỷ khiến, âm kém dương sai, tin tưởng ai cũng không có chuẩn bị. Quản Thanh Hàn hiển nhiên là người bị hại vô tội, nhưng bản thân Quân Mạc Tà sao hồ đồ cũng trở thành người bị hại? Làm cho người ta không thể tưởng tượng ra là, nguyên nhân gây ra họa này là vì Độc Cô Tiểu Nghệ...

Cái này càng làm cho người ta không nói được lời nào.

Liên lụy rắc rối phức tạp như vậy, làm cho cơ trí cỡ Quân Vô Ý cũng không khỏi đau đầu.

Nhưng... Việc này có thể oán ai? Oán Độc Cô Tiểu Nghệ?

Không sai, làm người khởi xướng, hiển nhiên nàng là đầu sỏ. Nhưng xuất phát chỉ là vì nam nhân mình yêu, càng vì không hiểu biết, vô tâm mà thôi. Lúc này tiểu nha đầu cũng biết mình gây ra đại họa, nước mắt chưa từng ngừng rơi, trong tâm lại tự trách vô cùng.

Còn có nha đầu Thanh Hàn kia, lúc Mạc Tà hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ biết "đòi", nhưng lấy một thân võ công của Thanh Hàn, vị tất không có năng lực chống cự, nhưng thậm chí kêu cứu nàng cũng không làm, có nghĩa như thế nào? Hiển nhiên là nàng phát giác được Mạc Tà khác thường, thậm chí phát hiện xuân dược, nhưng phải cứu Mạc Tà nên mới yên lặng thừa nhận hết thảy.

Nếu không phải Thanh Hàn hy sinh thân mình thì Mạc Tà rốt cuộc sẽ ra sao bây giờ? Quản Thanh Hàn đã hy sinh sự thanh bạch của mình, cứu Mạc Tà, đối với toàn thể Quân gia mà nói thì đó là đại ân a!

Như vậy, thân phận của nàng lại trở nên ám muội như vậy, Quân gia rốt cuộc nên hồi báo ra sao? Hoặc là nói, nên đối đãi với nàng như thế nào giờ?

Đây lại là một việc đau đầu nha.

Xem ra thân phận của Quản Thanh Hàn phải nhanh chóng thông cáo thiên hạ, cấp bách nha...

Tam gia suy nghĩ hỗn loạn, nghĩ tới nghĩ lui, khó có thể nghĩ thông, nhưng mấy người khác hoàn toàn không có nhiều ý tưởng như vậy. Tựa như Đông Phương Thế Gia tam huynh đệ, bọn họ chỉ quan tâm Quân Mạc Tà không việc gì là được, chỉ cần cháu trai không việc gì liền không thành vấn đề, ân, không phải chỉ thêm một cô vợ sao? Trong nhà ta có tiền, chẳng lẽ còn nuôi không nổi? Cả một ngàn ả cũng nuôi tốt nha!

Dâu càng nhiều đại biểu thế hệ sau càng nhiều nha, thêm vài ả nữa mới là tốt, Quản nha đầu trong kia nhất định phải, còn có tiểu nha đầu này, dám nghĩ dám làm, dám làm dám chịu, cũng phải, ta thân là cậu của Mạc Tà, chút việc ấy còn không làm chủ được sao?

Cũng không biết trải qua bao lâu...

Quân Mạc Tà từ từ tỉnh lại, chỉ cảm thấy cả người sảng khoái dị thường, dư vị sau khi phiêu diêu dục tiên này tựa hồ còn quanh quẩn trong đầu, thoáng ngây người một lúc, mới chính thức thanh tỉnh lại.

Mạc Tà lắc lắc đầu, chậm rãi nhớ tới chuyện vừa xảy ra, không khỏi rên lên một tiếng mới dùng hết sức ngồi dậy, thân thể vừa động, lập tức nghe đến một tiếng rên rỉ mềm mại bao hàm thống khổ vô cùng từ bên cạnh truyền đến...

Quân Mạc Tà nghe tiếng, nghiêng đầu nhìn. Vừa thấy liền không khỏi chấn động!

Khuôn mặt trong trẻo nhưng băng lãnh, xinh đẹp tuyệt trần, khuôn mặt quốc sắc thiên hương mang theo vẻ cười, lại có chút đau đớn, hơi thở mỏng manh vô cùng nằm trước mặt mình. Thân hình mềm mại, quần áo không còn, trên da thịt trắng trẻo hiện lên một ít vết thâm đen, "tố cáo" sự tàn phá bừa bãi của "bị cáo".

Nếu chỉ chừng này, Quân đại thiếu gia chưa hẳn đã kinh ngạc bao nhiêu, nhưng vì nàng này là…

Quản Thanh Hàn!

Chỉ một thoáng, Quân Mạc Tà giật mình, tóc gáy đều dựng thẳng lên!

Đây là chuyện gì?

Chính mình nhớ rõ, mình uống rượu Độc Cô Tiểu Nghệ mang đến, cũng biết rõ nha đầu kia hạ xuân dược vào trong rượu... Sau đó nói phải cùng mình "gạo nấu thành cơm" gì gì đó, sau đó mình dục hỏa dâng lên, biến thành lang thành sói, sau đó... Sau đó cái gì cũng không nhớ rõ...

Sao bây giờ tỉnh lại, bên dưới thân mình lại biến thành Quản Thanh Hàn?

Cái này cũng thật bất khả tư nghị!

Lại nhìn Quản Thanh Hàn một thân đầy thương tích, ánh mắt thống khổ đến vô cùng, hơi thở càng ngày càng yếu, một tia ý niệm sót lại của Quân Mạc Tà bị quẳng lên chín tầng mây.

Tiểu nha đầu làm ra xuân dược có chút bá đạo, ngay cả thể chất đặc thù như mình cũng không thể ngăn cản, bởi vậy khi mất đi thần trí, trời biết Quản Thanh Hàn rốt cuộc thừa nhận bao nhiêu thống khổ? Ngẩng đầu nhìn sắc trời lại không khỏi chấn động.

Trời vậy mà đã khuya!

Nhớ rõ khi uống xong cái hồ lô rượu kia vẫn còn là buổi sáng. Nói như vậy, chẳng phải mình tra tấn Quản Thanh Hàn cả ngày? Thể chất yêu kiều của nàng làm sao mà chống đỡ được?

- Ta thật là đáng chết!

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng, tâm loạn như ma. Nếu tỉnh lại phát hiện là Độc Cô Tiểu Nghệ, ngược lại Quân Mạc Tà không cảm thấy gì, bởi vì... xuân dược vốn là nàng hạ, còn phải nói gạo nấu thành cơm, hết thảy thuận lý thành chương, nhưng lúc này lại đổi thành Quản Thanh Hàn, Quân Mạc Tà trong lòng chỉ có áy náy vô cùng...

Giết người, không hối hận, phóng hỏa, cũng không hối hận.

Nhưng, đây chính là thanh bạc của một nữ tử a!

Chứ đừng nói đến, Quản Thanh Hàn hoàn toàn là vô tội ...

Quân Mạc Tà vội vàng đứng dậy, luống cuống tay chân tìm một bộ quần áo mặc vào, lúc này mới phát hiện quần ảo của mình ngay dưới hai người, còn có một ít mảnh vải xanh nhạt, một ít mảnh vải trắng nhỏ, bên trên còn dính một ít vết máu...

Quân Mạc Tà ảo não day day đầu, quần áo xanh nhạt đương nhiên là của Độc Cô Tiểu Nghệ, nhưng nha đầu kia chạy đi đâu rồi?

Quân Mạc Tà cố gắng hồi tưởng một chút, nhưng trí nhớ đứt quãng không thể nối lại, chắc là khi mình đang xúc động, Quản Thanh Hàn trùng hợp tiến vào, cứu Độc Cô Tiểu Nghệ, mà mình đang mất thần trí, lại mạnh mẽ giữ Quản Thanh Hàn lại...

Quân Mạc Tà thở dài, đi đến trước bàn, cầm lấy túi nước hớp một ngụm, cảm thấy cước bộ có chút thoát lực, nhưng vẫn cường chống thân thể, cẩn thận ôm Quản Thanh Hàn dậy, nhẹ nhàng đặt trên giường.

Này cũng nhờ thân thể Mạc Tà đã trải qua cải tạo, trừ bỏ thể chất đặc dị có thể chống cự một số độc dược, còn khí lực vô cùng, nếu đổi thành

người khác, bị hạ xuân dược như vậy, cho dù không đến nỗi tinh hết nhân vong, ít nhất cũng là nguyên khí đại thương, thậm chí "làm việc kia" mệt đến chết... Cũng không phải không có khả năng...

Quân Mạc Tà nhìn Quản Thanh Hàn thống khổ, vết thương đầy người, môi cũng bị chính cô ta cắn ra vết máu, trong lòng tràn ngập tiếc thương. Hắn lưỡng thế làm người, cũng không phải là một "người mới", tự nhiên đoán được, Quản Thanh Hàn nếu có thể cứu Độc Cô Tiểu Nghệ được, hắn là chính cô ta thoát thân cũng không thành vấn đề. Nhưng nàng cũng chưa đi, chắc là nhìn thấy mình bị xuân dược bộc phát, nếu không được phát tiết, thiết tưởng hậu quả khôn lường. Cho nên Quản Thanh Hàn lựa chọn hy sinh thân mình!

Làm một nữ tử, hơn nữa thân phận lại mẫn cảm vô cùng, Quản Thanh Hàn há không biết nếu làm như vậy cần phải thừa nhận bao nhiêu dư luận? Phải biết rằng, ở thời đại này, nữ tử coi trinh tiết còn nặng hơn cả tính mạng, một khi thất trinh, sống không bằng chết a!

Chính là vì đoán được như vậy, cho nên Quân Mạc Tà mới cảm thấy áy náy!

Lưỡng thế tới nay, lần đầu tiên Tà Quân cảm thấy áy náy như vậy, áy náy phát ra từ tận đáy lòng!

Lần đầu tiên cảm thấy một loại cảm giác mắc nợ.

Hiện tại, nhìn vị kiên cường mỹ nữ vì mình mà suýt chết này, Quân Mạc Tà lại không biết lòng mình có tư vị ra sao, chỉ cảm thấy thật phức tạp, thật chua sót, ngũ vị xen lẫn, khó có thể diễn tả bằng lời. Lưỡng thế làm người như hắn, lần đầu tiên cảm thấy động lòng, vì một vị nữ từ mà lòng mềm ra.

Hắn nhẹ nhàng đắp chăn cho giai nhân, sau đấy lại lấy túi nước, ôn nhu vô cùng ghé vào miệng Quản Thanh Hàn, giúp nàng uống nước. Nhưng bị chà đạp đến kiệt sức, Quản Thanh Hàn lúc này sớm đã hôn mê,

làm sao còn nuốt xuống được. Túi nước chảy vào, lại từ khóe miệng chảy ra, một chút cũng không chảy xuống bụng.

Quân Mạc Tà do dự một chút, rốt cục hạ quyết tâm, ngửa đầu uống một hớp lớn, sau đó ngậm trong miệng, chậm rãi cúi xuống, dùng miệng bón cho nàng uống, đem ngụm nước này rót vào bụng nàng, sau đấy là ngụm thứ hai... ngụm thứ ba...

Bón mười mấy ngụm nước, Quân Mạc Tà cảm giác tim Quản Thanh Hàn rốt cục ổn định lại rất nhiều, lúc này mới ngừng lại, nắm lên tay Quản Thanh Hàn, một luồng tiên thiên linh khí tinh thuần vô cùng chậm rãi được rót vào...

Lại qua một hồi lâu, hơi thở Quản Thanh Hàn rốt cục khôi phục đến tiêu chuẩn người thường, trên mặt cũng đỏ lên mấy phần, chân chính ngủ thật say. Quân Mạc Tà lúc này mới yên tâm, đình chi vận chuyển chân khí, nhìn khuôn mặt Quản Thanh Hàn, tinh tế nhìn khuôn mặt lãnh đạm băng sương mà lại như phong hoa tuyệt đại ngọc dung, trong lòng đột nhiên lại dâng lên một tia nhu tình.

Nhu tình!

Cái này với Quân Mạc Tà mà nói, tuyệt đối là một loại cảm thù cực kỳ mới mẻ!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 162: Trách Nhiệm Cùng Trò Khôi Hài

Kiếp trước đến kiếp này, làm một sát thủ, Quân Mạc Tà chưa bao giờ chân chính động tình, càng chưa trải qua mấy cái chữ tình yêu linh tinh. Nếu muốn giải quyết sinh lý cũng chỉ ngẫu nhiên dùng thực kim bạc trắng đi mua mà thôi.

Bởi vì, hắn, thật sự chịu không nổi tình yêu.

Ngay cả Sát Thủ Chi Vương, cũng không chịu nổi!

Yêu một người, trong lòng lại thêm ràng buộc. Có vợ, địch nhân cũng nhờ vậy lại càng có nhiều cách đối phó mình. Làm một sát thủ khiến cho cả nhà gặp bi kịch, Quân Mạc Tà gặp qua nhiều quá rồi.

Không phải sợ người nhà làm phiền mình, mà là, sợ chính mình liên lụy đến người nhà!

Cái loại thống khổ sau khi mất đi thân nhân này, vô luận là đối với mình hay thân nhân đều là một loại tra tấn thảm thống vô cùng!

Cho nên, hắn không dám, thật sự không dám.

Từ khi đi vào thế giới này, gặp mỹ nữ thật không ít, vô luận là Quản Thanh Hàn, Độc Cô Tiểu Nghệ, Linh Mộng công chúa, hay là tiểu công chúa Hàn Yên Mộng của Phong Tuyết Ngân Thành kia, tùy tiện một trong số đấy cũng là tuyệt đại mỹ nữ vạn người có một, khó tìm mà cũng khó cầu. Có thanh khiết lại lạnh lùng, cao ngạo. Có ngây thơ đáng yêu,

có ung dung quý phái, có băng tuyết thông minh. Có thể nói là xuân lan thu cúc, mỗi người một vẻ.

Quân Mạc Tà kỳ thật thực thưởng thức các nàng, thậm chí là rất có hảo cảm .

Nhưng thủy chung hắn vẫn khắc chế mình, thủy chung chưa bao giờ vượt qua bước cuối kia. Hắn biết rõ Độc Cô Tiểu Nghệ yêu mình đến ghi tâm khắc cốt, nhưng Quân Mạc Tà vẫn do dự, khó hạ quyết đoán.

Cũng không phải do dự, mà... vẫn luôn tự cân nhắc.

Tuy rằng mình vẫn có một loại đặc thù cảm giác đối với Quản Thanh Hàn, nhưng Quân Mạc Tà một chút cũng chưa biểu lộ.

Bởi Quân Mạc Tà biết, hiện tại mình không thể gánh vác một gia đình được. Tối thiểu trong lòng mình vẫn chưa chuẩn bị tốt…

Nhưng hắn vạn lần không ngờ, lần này âm kém dương sai, ma xui quỷ khiến, mình lại dưới tình huống vô ý thức, cứ như vậy mạc danh kỳ diệu đoạt đi trinh tiết của Quản Thanh Hàn! Tại kiếp này, mình có nữ nhân đầu tiên!

Đối với phong nguyệt hoan tràng nữ tử, cho dù xinh đẹp đến đâu đi nữa, Quân Mạc Tà cũng không có để ý, gặp dịp thì chơi, vui vẻ một hồi, sau đấy quay đầu liền quên. Nhưng với Quản Thanh Hàn, hắn lại không thể! Trên thực tế, lúc hắn mở mắt ra, thấy Quản Thanh Hàn bên cạnh mình, hơn nữa hiểu rõ tiền căn hậu quả xong, trong lòng Quân Mạc Tà liền nhiều hơn một phần trách nhiệm, cũng nhiều hơn một phần nhu tình!

Trách nhiệm! Trách nhiệm với nữ nhân!

Loại cảm giác này, Quân Mạc Tà rất rõ ràng, mặc dù mạc danh kỳ diệu hiện ra, nhưng Quân Mạc Tà cũng không bài xích loại cảm giác này, thậm chí cảm thấy ấm áp vô cùng.

Tuy rằng bây giờ hắn cũng không biết Quản Thanh Hàn có ý tưởng gì, nhưng Quân Mạc Tà đã nhận định: Nữ nhân này, từ hôm nay trở đi là nữ nhân của ta! Là nữ nhân đầu tiên mà Tà Quân chấp nhận!

Quân Mạc Tà ôn nhu vỗ về mái tóc dài rối tung của Quản Thanh Hàn, trong lòng mặc nhiên có một tia trữ tình. Tựa như từ thời khắc này, rốt cục mình đã có một đồng bạn, giữa hai người có một tia bận tâm không thể chia lìa.

Loại cảm giác này thật sự rất kỳ diệu. "Kỳ thật có ràng buộc, có nhu tình, cũng không đáng sợ như mình nghĩ!”. Khóe miệng Quân Mạc Tà lộ ra vẻ cười. Nhẹ nhàng cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn trên trán Quản Thanh Hàn một cái, thấp giọng nói:

- Thực xin lỗi, cám ơn nàng!

Sau đó hắn đứng lên, đi thẳng ra ngoài, tố chất thân thể của Mạc Tà quả thật kinh người, sự mệt nhọc khi phát tiệt quá độ chốc lát đã dịu đi, làm hắn khôi phục rất nhiều, tinh thần lực cũng khôi phục lại, thần thức cũng đã phát hiện bên ngoài có năm sáu người vẫn đứng bên ngoài, tựa hồ đang chờ mình đi ra. Trong lòng Quân Mạc Tà biết rõ là ai, cũng biết là vì sao.

Dù sao đã qua một ngày, động tĩnh bên trong lều cũng không nhỏ, giằng co lâu như vậy...

Nếu tam thúc mấy người không sửa mình một lúc mới là lạ. Quân Mạc Tà cười khổ, cũng đoán trước được nếu mình ra ngoài sẽ gặp được dạng "cuồng phong bạo vũ" gì.

Dù sao việc tam thúc Quân Vô Ý giải trừ hôn ước còn chưa công cáo thiên hạ, ai cũng nghĩ rằng Quản Thanh Hàn là chị dâu mình, mà hành vi này chẳng khác nào "ăn" mất chị dâu.

Nhưng Quân Mạc Tà không muốn trốn tránh, lại càng không trốn tránh. Ăn thì ăn, có sao đâu? Nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám

chịu, chẳng lẽ không thể thừa nhận hạnh phúc nữ nhân của mình sao? Vậy thì còn là nam nhân sao?!

Ta phải đối mặt! Cho dù cuồng phong bạo vũ có cuồng bạo hơn nữa, ta cũng sẽ thừa nhận! Cũng chỉ có ta thừa nhận thôi!

Theo Quân Mạc Tà đi ra ngoài, mí mắt Quản Thanh Hàn giật giật, chậm rãi mở ra. Hai hàng nước mắt lặng lẽ theo khóe mắt chảy xuống. Nhưng trên mặt lại hiện ra một tia cười nhẹ đầy thỏa mãn.

Đây, chính là cái cảm giác gọi là "Gia" sao?

Này, chính là cảm giác có "Trượng phu" sao?

Nguyên lai loại cảm giác này thật sự khá lắm, thực lưu luyến.

Tuy rằng hôm nay phải ăn mọi đau khổ, cũng mất hết thể diện nhưng trong lòng lại không có bao nhiêu hối hận. Huống chi, tình huống Mạc Tà lúc ấy cũng không thể do dự. Thậm chí lúc ấy mình muốn chạy cũng hoàn toàn có thể. Cho nên dù là nguyên nhân gì, sự tình hôm nay là mình tự nguyện.

Nhất là vừa rồi, Quân Mạc Tà cho rằng mình mê man chưa tỉnh. Một phần ôn nhu, một phần săn sóc kia làm cho nàng cảm thấy ngọt ngào, ngọt ngào tận đáy lòng! Bởi vì hết thảy Quân Mạc Tà làm đều là do hắn cho rằng mình còn chưa thức tỉnh, nói cách khác, phần nhu tình kia hoàn toàn xuất phát từ nội tâm. Một phần nam nhi nhu tình này làm dậy lên cơn sóng lớn trong lòng Quản Thanh Hàn.

Đây là cảm giác được người khác che chở!

Thật sự ấm áp nha, ấm áp đến nỗi làm ta muốn khóc...

Trên mặt Quản Thanh Hàn tươi cười, thêm vào vài giọt lệ, tựa như một đóa hoa hồng điểm xuyết sương sớm vậy, nở rộ ra vô cùng xinh đẹp, vô cùng động lòng người. Lại nghĩ đến thân phận hiện tại của mình, đột nhiên ảm đạm bi thương...

Ta nên làm cái gì bây giờ? Thật sự là oan nghiệt mà!

Lúc Quân Mạc Tà đi ra, lại đổ một thân mồ hôi lạnh.

Mồ hôi lạnh này cũng không phải vì hôm nay "ăn" Quản Thanh Hàn, mà là Quân Mạc Tà nhìn ra được chính mình khó chịu, như vậy chỉ sợ Quản Thanh Hàn càng khó chịu hơn mình, dù sao mình còn có thân thể cường hãn, lại thêm tác dụng của dược lực chết tiệt kia, khi thần chí mình bị dược vật chi phối, vậy động tác "quán tính" kia cơ hồ thực hiện suốt một ngày, Quản Thanh Hàn phải thừa nhận bao nhiêu?

Ngay cả mình đều không nghĩ ra lúc đấy mình cuồng bạo đến mức nào!

Khi mình nhìn thấy Quản Thanh Hàn, nàng gần như là hấp hối vậy! May mắn "không có tiếp tục", cho dù chỉ nửa canh giờ, chỉ sợ Quản Thanh Hàn cũng bởi vậy mà hương tiêu ngọc vẫn a.

Nguy hiểm thật!

May mắn xuân dược mà Độc Cô Tiểu Nghệ hạ tuy mãnh liệt, nhưng Quản Thanh Hàn lại là người luyện võ, thể chất hơn xa nữ tử bình thường nên mới miễn cưỡng thừa nhận được lần cuồng bạo này, nếu không quả thật không xong rồi...

Quân Mạc Tà không biết xuân dược mà Độc Cô Tiểu Nghệ hạ không phải thái quá, mà là rất thái quá! Nha đầu kia e sợ " nấu cơm không chín", xuống tay không lưu tình chút nào, cả một bao xuân dược đến cặn cũng không còn.

Nếu không phải Quân Mạc Tà thể chất đặc thù, mà Hồng Quân Tháp linh khí lại phát huy tác dụng thật lớn, vừa tẩm bổ thân thể hắn, đồng thời triệt tiêu một phần dược lực, nếu không chỉ sợ bây giờ hắn vẫn còn đang tiếp tục "chinh phạt". Ngay cả hắn có thể chống đỡ thì Quản Thanh Hàn làm sao chịu được... Quân Mạc Tà cười khổ đi ra khỏi lều trại. Tuy nói khôi phục một chút, nhưng dưới chân vẫn hư hư, mềm nhũn, quả

thực như dẫm lên bông, đằng vân giá vũ vậy, đi vài bước mà hai đùi như nhũn ra.

Ta kháo, chuyện này thật sự thực hao phí thể lực, vừa rồi lại còn cảm thấy không có vấn đề gì!

Quân Mạc Tà cũng không ngẫm lại, hắn làm một lần mười mấy giờ, loại cường độ siêu cao, tần suất vận động siêu kịch liệt này, có thể đứng được đã tốt, đi đường được thì phải gọi là kỳ tích trong kỳ tích...

Ai không tin cứ chống đẩy – hít đất mười mấy giờ liên tục xem, ta chắc chắn ngươi chẳng thể đứng dậy nổi nữa chứ đừng nói là đi.

Đám người Quân Vô Ý mang vẻ mặt buồn bực, cùng nhìn Quân Mạc Tà với cặp chân run rẩy đi tới, thần tình dở khóc dở cười. Tiểu nha đầu Độc Cô Tiểu Nghệ ngơ ngác ngồi dưới đất, nhìn Quân Mạc Tà đi lại đây, đột nhiên bi thương tràn về, lên tiếng khóc lớn, mang đậm vẻ hối hận, nhìn rất chi là bi thương...

Quân Mạc Tà ngẩn ra: “Ngươi hạ dược ta, điểm hỏa, xong lại chạy mất, giờ ngươi lại còn khóc? Ủy khuất cái chó gì?”

Hắn lại không hiểu, hiện tại trong lòng Độc Cô Tiểu Nghệ, hoàn toàn là ăn trộm gà còn mất nắm gạo, lộng xảo phản thành ngu, tự lấy đá đập chân, bực nhất là tất cả đều là một tay mình chế tạo, lòng mang đầy tạp vị nên mới khóc òa.

Bổn ý là độc chiếm cái gọi là "gạo nấu thành cơm" kia, ai ngờ cơm thì chín đấy, nhưng mình lại ngại nóng, một ngụm cũng chưa ăn, toàn bộ tiện nghi bị người khác chiếm, chẳng phải vô cùng buồn bực sao?

Giờ lại thấy Quân Mạc Tà, nhất thời nhớ tới Quản Thanh Hàn "chiếm đại tiện nghi" ở trong, nhất thời ủy khuất, phẫn nộ trộn lẫn với nghẹn khuất, không cam lòng cùng nhau dâng lên, muốn nói nhưng khó thành lời, cứ vậy mà khóc lên.

Quân Mạc Tà còn chưa đi đến, lại thấy Ưng Bác Không đột nhiên giơ ngón tay cái về phía mình. Sau đó Đông Phương Vấn Tình ba ông cậu cũng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, mang theo rất nhiều "ý tứ hàm xúc".

Quân Vô Ý ở một bên, dở khóc dở cười nhìn hai hốc mắt tối đen của chất nhi mình, tức giận hỏi:

- Đi ra rồi sao? Cảm giác thế nào? Thanh Hàn đâu? Nàng sao rồi?

Nói thật, Quân Tam Gia lúc này quan tâm nhất không phải Quân đại thiếu gia, tuy rằng Mạc Tà vẻ mặt hốc hác, suy sụp, nhưng cũng an toàn đi ra rồi. Hắn quan tâm Quản Thanh Hàn hơn, tuy rằng Tam gia cũng phân tích ra được Thanh Hàn vì trợ giúp Mạc Tà trừ đi dâm độc mới cam tâm thừa nhận. Nhưng Thanh Hàn tính tình cương liệt, vạn nhất luẩn quẩn trong lòng, vì bản thân mất đi trinh tiết mà làm chuyện dại dột, đến lúc đấy mới thật không xong a!

- Ách, ta không sao, chỉ là chân có chút nhuyễn ra, tẩu tử nàng... à, Thanh Hàn còn đang ngủ, cũng không có việc gì.

Quân Mạc Tà gãi đầu, trả lời, xấu hổ đến cực điểm, hắn quen miệng gọi tẩu tử, nhưng nói ra rồi mới nhớ, Quản Thanh Hàn giờ là nữ nhân mình rồi, sao còn gọi là tẩu tử? Cảm giác thật kỳ quái a.

Đi ra lại không có ai mắng hắn, điều này làm cho Quân đại thiếu gia có chút không thích ứng kịp, lấy thái độ làm người của Tam thúc, hắn là chẳng thể nào nén giận được, chửi ầm lên mới hợp lý a, thậm chí đương trường đánh gãy chân mình cũng không phải không thể, nhưng hắn mang biểu tình này làm cho Quân Mạc Tà có chút không nghĩ thấu.

Chẳng lẽ tam thúc bị hồ đồ rồi ha?

- Lâu như vậy, cho dù là Iron Man cũng phải nhũn cả chân thôi!

Ưng Bác Không đảo cặp mắt trắng dã mà nói:

- Tiểu tử ngươi cư nhiên còn có thể đi ra a, tố chất thân thể thực không sai.

- Hảo cháu trai! Làm tốt! Suốt năm canh a! Phần thực lực này, tam cữu ta bội phục sát đất, thật khá!

Đông Phương Vấn Đao há miệng nói, vỗ vỗ bả vai Quân Mạc Tà, cười đến nỗi mi không thấy mắt:

- Không hổ là Bạch Y Quân Suất đứa con, chỉ cần một phần bổn sự này, sau này nữ nhân của người hắn là đủ mười bàn mạc chược a, Quân gia lúc này đúng là phồn vinh hưng thịnh, người cậu này xem trọng con a!

Quân Mạc Tà thân thể suy yếu, cơ hồ bị hắn chụp một cái té ra mặt đất, lại nghe thấy câu kia, mặt không khỏi tối lại!

Đây gọi là cái gì? Lời này là kẻ làm cậu nói ra? Việc hôm nay cùng Bạch Y Quân Suất có quan hệ cái rắm gì?

Quả nhiên, Đông Phương Vấn Tình giận tím mặt, quát:

- Lão Tam, sau khi trở về lập tức đi Giới Luật Đường lĩnh gia pháp! Đệ thân là kẻ làm cậu, lời như vậy đệ cũng có thể nói ra! Đệ có còn biết xấu hổ không! Tên hỗn trướng nhà ngươi!

- Mạc Tà ca ca!

Độc Cô Tiểu Nghệ lên tiếng khóc lớn, vọt lại đây, gắt gao ôm lấy hắn.

- Thực xin lỗi, ta không biết, ta, ta, ta không nên... oa ô ô ô…

Độc Cô Tiểu Nghệ vô cùng thương tâm, ta chuẩn bị cơm lại cứ như vậy bị người khác ăn mất.

Nhưng Độc Cô Tiểu Nghệ lại không biết, với lượng xuân dược nàng hạ vào, tuổi lớn hơn, Huyền Khí tu vi mạnh hơn như Quản Thanh Hàn

mới miễn cưỡng có thể chống đỡ lại, nếu thật sự đổi thành nàng, tuyệt đối không chịu nổi, lúc đấy thật sự trở thành bi kịch.

Hơn nữa sẽ là thiên đại bi kịch! Thử nghĩ một chút, nếu Độc Cô lão gia tử biết bảo bối của mình bị người xxoo chết trên giường, hậu quả thiết tưởng không nghĩ ra được a.

Thật sự Quân Mạc Tà đang rất suy yếu, chưa kịp lui ra, một thân thể nữ nhân chui vào lòng ngực, nhìn Độc Cô Tiểu Nghệ khóc đến lê hoa đái vũ, hít thở không thông, trong lòng không khỏi mềm ra.

- Haizz, việc này tiền căn hậu quả ta cũng biết cả, con là vô tâm làm ra, thôi thì cứ để vậy đi.

Quân Vô Ý chần chờ nửa ngày, vẫn chẳng nói được nên lời, vung tay áo:

- Không có việc gì là tốt rồi, ta lập tức viết thư cho gia gia con biết. Việc này nên xử lý như thế nào thì cứ để gia gia con ra chủ ý đi.

Nói xong hắn liền xoay người bước đi, được vài bước, đột nhiên quay lại, nghiến răng nói:

- Trong mấy ngày này, ngươi, tiểu súc sinh nhà ngươi thành thật một chút! Còn nếu không lão tử trực tiếp đánh gãy hai chân ngươi, nghe không?

Quân tam gia tự xưng là lão tử, miệng luôn mắng chửi, có thể thấy hắn đã tức giận đến nhường nào! Nhất là câu cuối, xanh mặt, gằn giọng, phất tay áo.

Quân Mạc Tà vâng vâng dạ dạ, sắc mặt vô cùng xấu hổ...

Trời ạ, nguyên lai Độc Cô Tiểu Nghệ đã "tự thú", chả trách không ai mắng mình câu nào.

Bên người vang lên mấy tiếng "sưu sưu", Ưng Bác Không cùng với ba vị cậu cũng biến mất, chỉ còn lại âm thanh:

- Hảo hảo tĩnh dưỡng, ngàn vạn lần đừng "mệt thận" a.

- Mạc Tà ca ca!

Độc Cô Tiểu Nghệ vẫn gắt gao ôm hắn, ngẩng đầu lên, mặt đáng thương hề hề:

- Huynh, huynh sẽ không giận muội a?

Nổi giận sao?

Nói thật Quân Mạc Tà đúng là có chút tức giận, thậm chí là sinh khí! Lưỡng thế làm người, lần đầu tiên bị người tính kế bi thảm đến vậy, còn là trong tay một tiểu nha đầu nữa. Rất dọa người.

Nhưng không thể phụ nhận, trong lòng cũng có chút mừng thầm.

Mình đúng là được hoan nghênh a, không thấy tiểu nha đầu vì muốn được mình yêu mến mà không tiếc hạ xuân dược sao?

Hơn nữa, nếu không có việc này, Quản Thanh Hàn làm sao đến lượt mình.

Có tính là chó ngáp phải ruồi, nhân họa đắc phúc không nhỉ?

Quản Thanh Hàn năm nay chừng hai mốt, so với Mạc Tà lớn hơn bốn tuổi, hơn nữa hôn nhân quan hệ giữa hai nhà vừa bị Quân Vô Ý giải trừ, sau đấy chỉ sợ hai nhà cũng phải quan tâm đến việc chung thân đại sự của Quản Thanh Hàn, dù sao trong cái thời đại này, hai mươi mốt tuổi còn chưa xuất giá, xem như gái lỡ thì rồi. Có thể không vội sao?

Nhưng dù sao đi nữa, Quân Mạc Tà cũng cảm thấy mình ngay cả cơ hội báo danh còn không có, vì cho dù Quản Thanh Hàn giải trừ hôn ước, trên danh nghĩa, nàng cũng "từng" là đại tẩu của Quân Mạc Tà. Điểm

này là không thể phủ nhận. Lấy sự cổ hủ của lão gia tử cùng với dư luận thiên hạ, chuyện như vậy tuyệt đối không được phép phát sinh! Thà rằng gả đại đi chỗ khác cũng tuyệt không cho phép chuyện gièm pha như vậy xảy ra! Một khi kết đôi, ai biết người khác sẽ nói gì? Cái gì là tẩu tử cùng tiểu thúc, cái gì là tư tình, là không tuân thủ đạo làm vợ, là hoang dâm vô sỉ vân vân...

Mấy cái này đều là chuyện không thể không lo. Quân Mạc Tà thân mình tà khí lẫm nghiêm, căn bản không quan tâm mấy cái này, nhưng hai đại gia tộc lại không cần sao? Quản Thanh Hàn không cần sao?

Cho nên, hai người có thể nói là hoàn toàn không có hy vọng! Cho dù hiện tại đã trở thành sự thật, cũng không biết phải vượt qua bao nhiêu cửa ải khó khăn nữa!

Nhưng hôm nay ma xui quỷ khiến, nương theo Độc Cô Tiểu Nghệ hồ nháo lên, âm kém dương sai đem Quản Thanh Hàn "làm thịt", cứ như vậy, mặc kệ phải vượt qua bao nhiêu cửa ải, nhưng người vợ này còn chạy được sao?

Bây giờ không phải là nghĩ cách nào để tránh, mà là nghĩ cách để vượt qua, một loại là tiêu cực, một loại là tích cực, hai cái cách biệt một trời một vực, hoàn toàn không giống nhau.

Tuy rằng quá trình có chút không tưởng, nhưng lại giảm bớt nhiều chuyện xấu về sau!

Con mẹ nó, cùng lắm thì lão tử khư khư cố chấp, ai dám nói bậy? Lão tử thích làm gì thì làm, ai quản nổi? Người khác nhìn sao, dư luận thế tục thế nào, ở trong mắt ta thì chỉ bằng cái rắm!

Thối một chút là xong...

Cho nên mặc dù Quân Mạc Tà có chút buồn bực, cũng không khỏi có một tia thích ý. Nghĩ như thế nên cũng không thể sinh khí nữa. Hơn nữa, điểm xuất phát của Độc Cô Tiểu Nghệ cũng chỉ là bảo vệ mình mà thôi.

Luyến tiếc, sợ mình bị cướp đi, tuy trẻ người non dạ, hảo tâm lại làm hư chuyện. Nhưng chỉ cần không có hậu quả lớn lắm thì cũng không ảnh hưởng toàn cục.

Đối với một nữ hài tử yêu thương mình vô hạn mà giận dữ, quát mắng hay vung tay, Quân Mạc Tà tự thấy mình không làm được như vậy. Nhưng lại không thể cứ vậy buông tha cho nàng! Không biết không có tội, nhưng nếu vì không biết mà tạo thành hậu quả nghiêm trọng thì đó lại là lỗi! Hôm nay nếu không giáo huấn một chút, về sau tiểu nha đầu lại hồ nháo tiếp thì sao giờ?

Phải biết rằng chuyện hôm nay còn thiếu chút nữa là hai người cùng xuống hoàng tuyền rồi.

- Không giận?! Cô tự ngẫm lại, nếu là cô, cô có thể không giận sao?

Quân Mạc Tà suy nghĩ một hồi lâu, chậm rãi nói. Độc Cô Tiểu Nghệ òa khóc lên:

- Đáng ra muội phải tự mình ăn, ô ô…

- Chuyện lần này, ta thực mất hứng!

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Ta không hy vọng lại có chuyện tương tự phát sinh!

- Được được được… Muội không dám, thật sự không dám, muội sẽ sửa đổi.

Độc Cô Tiểu Nghệ gật đầu lia lịa, như trút được gánh nặng trong lòng. Trải qua chuyện này, tiểu nha đầu tựa hồ trưởng thành rất nhiều.

- Ân, muội trở về hảo hảo theo mẹ học tập, học hỏi cho rõ ràng. Chuyện lần này, muội thực sự xin lỗi.

Tiểu nha đầu cúi đầu, vân vê vạt áo.

Quân Mạc Tà lảo đảo, cơ hồ ngã quỵ xuống. Dùng sức thở hổn hển một hơi, thiếu chút nữa tắt thở chết. Loại sự tình này còn muốn đi học tập…

- Không còn tức giận? Vậy huynh… huynh bây giờ bị Quản tỷ tỷ ăn cơm chín rồi, vậy còn muốn muội sao?

Độc Cô Tiểu Nghệ mở to đôi mắt tròn, bám riết không tha hỏi.

- Ách, vấn đề này, sau này bàn tiếp a!

Quân Mạc Tà trên trán mồ hôi chảy ròng ròng.

- Muội mặc kệ! Cơm là do muội nấu chín!

Độc Cô Tiểu Nghệ chu mỏ:

- Cuối cùng lại bị Quản tỷ tỷ ăn. Chiếm tiện nghi sẵn của muội, ô ô. Đều tại mẹ muội, không nói rõ ràng với muội, người ta thật không biết, lại nấu dư cơm…

Quân Mạc Tà đổ mồ hôi, cái này thật sự là muốn giận cũng khó, chỉ muốn lẩn trốn ngay thôi. Thời đại này, giáo dục sinh lý vỡ lòng quả thật quá kém a!

Khuyên can mãi, rốt cục cũng tiễn được Độc Cô Tiểu Nghệ về, Quân Mạc Tà thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, vận chuyển Khai Thiên Tạo Hóa Công trong cơ thể, tập tễnh đi vào trong lều.

- Đây quả thật là một trò khôi hài!

Vạn vật chìm vào yên tĩnh, ngay tại cây đại thụ mà ngũ đại cao thủ từng dựa vào truyền đến một thanh âm rất nhẹ, rất băng lãnh, nhưng thực nhu hòa, có cao ngạo băng tuyết, lại có ung dung ngạo nghễ.

Chỉ riêng thanh âm này cũng biết được người nói chuyện tất nhiên là một vị nhân vật đứng đầu trong nhân gian.

- Đúng vậy, bất quá trò khôi hài này, người duy nhất được ưu đãi chính là gã kia.

Một thanh âm thanh thúy uyển chuyển khác lên tiếng.

Trên khỏa đại thụ này, cư nhiên không biết lúc nào có hai người ẩn nấp, mà kỳ quái nhất là ngũ đại cao thủ ở bên dưới lại không chút hay biết! Có thể thấy được tu vi hai người kia đáng sợ đến nhường nào.

- Được ưu đãi cũng chưa chắc, bất quá theo tư liệu chúng ta sưu tập, Quản Thanh Hàn vốn tuyệt đối không có khả năng ở cùng một chỗ với tên hỗn đản này, nhưng bây giờ đã ngủ cùng nhau, chuyện xấu này cũng làm cho Quân gia khó kham nổi. Nhìn xem Quân gia xử lý chuyện này ra sao.

Thanh âm trước từ từ nói.

- Nhưng mặc kệ Quân gia xử lý thế nào, ảnh hưởng của chuyện này cũng không thể không có.

Thanh âm thanh thúy có chút vui sướng khi người gặp họa chợt nói:

- Đại tỷ, nếu ngài tính toán thu tiểu tử này làm đồ đệ, vì sao vừa rồi không áp dụng hành động? Trực tiếp bắt hắn về a.

- Thu hắn làm đồ đệ? Hắn mơ thật đẹp! Ta chỉ muốn tra tấn hắn mà thôi!

Thanh âm trước tựa hồ như nghiến răng:

- Tên vô sỉ đáng giận này, nếu không phải vì… Ta đã sớm tự tay chém hắn thành ngàn khối!

- A? Đại tỷ, này… điều này không thể a? Lấy tu vi của tỷ, chẳng lẽ còn có người dám đắc tội với tỷ sao?

Thanh âm thanh thúy kinh ngạc nói.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 163: Ta Là Một Người Ích Kỷ

- Đắc tội với ta? Với phẩm cách của nó lấy gì để đắc tội với ta? Ta đơn thuần chỉ xem hắn là không vừa mắt mà thôi!

Đầu tiên thanh âm có chút khó chịu nhưng sau đó lại bình tĩnh ngay:

- Muội không thấy bộ dạng quần áo lụa là đó vừa nhìn đã cảm thấy là làm bộ làm tịch, đã cảm thấy đáng ghét sao. Chỉ nhìn thôi đã muốn đánh hắn. Chỉ có hung hăn chỉnh hắn mới có thể thoải mái, mỗi ngày chỉnh hắn một lần mới gọi là sảng khoái.

Người kia sửng sốt cả nửa ngày không cất được tiếng, rõ ràng là sửng sốt. Lão đại của chúng ta lại có thể nói chuyện như vậy sao?

Thật lâu sau mới mở miệng nói được :

- Vậy đại tỷ rốt cuộc có dự định như thế nào?

- Dù sao mục đích của chuyến đi này là du lịch giang hồ, vậy cứ đi theo hắn cũng được. Nghe thấy Đông Phương Vấn Tình nói sẽ đưa hắn đến bí địa của Đông Phương Thế Gia mà? Chúng ta sẽ đi theo đến đó, đến nơi thì tách ra. Trên đường đi xem ta trị hắn ra sao, chỉ cần không đùa chết hắn là được.

Thanh âm lúc trước nói lầm bầm.

- Vậy ngày hôm nay Độc Cô Tiểu Nghệ đã làm chuyện phá đám như vậy, đại tỷ vì sao lại không ngăn cản? Hắn đã trúng thuốc, nếu ta khi đó

ngăn hắn lại thì hắn đã chết ngạt rồi! Đây là “chết ngạt” đó, chả phải càng thú vị hay sao?

Chết ngạt? Còn có thú vị ? Hai nữ nhân này nói chuyện, thật sự là tàn nhẫn.

Hai người đầy thần bí này là hai nữ nhân vô cùng cuồng mãnh!

- Ngăn cản? Vì sao phải ngăn cản?

Thanh âm trong trẻo lúc nãy lại cất lên, nhưng có chút khó chịu mệt mỏi:

- Thiên Tầm, ta và muội tuy là huyền thú hóa hình thành người, thân phận nữ nhi thế này, xấu xa như thế chúng ta làm sao …. ngăn cản? Giết hắn thì chỉ cần vẫy tay một cái là được, nhưng ngăn cản … Dù sao, tóm lại là không thể ra tay.

- Đại tỷ nói rất đúng, muội hiểu rồi. Chúng ta quả thật không nên ra tay ngăn cản.

Thanh âm thanh thúy kia không ngờ là Xà Vương Thiên Tầm! Lúc này nàng cũng nghĩ đến điểm này, không khỏi có chút cảm giác tội lỗi.

- Mặt khác người này tuy rằng khó ưa, tuy rằng thiếu phẩm hạnh nhưng tu vi có chút đáng khen.

Thanh âm lúc trước lại hừ một tiếng nói:

- Không nói đâu xa, tin tức việc giao dịch linh đan Phạt Thiên Thánh Quả phải lấy trên người hắn. Không nghe thấy vừa rồi Ưng Bác Không nói vừa rồi phía trước đột nhiên xuất hiện một người thần bí, chính là sư phụ hắn hay sao? Mà theo như các ngươi nói, chẳng phải chắc chắn người kia muốn dùng linh đan đổi Phạt Thiên Thánh Quả hay sao?

- Đúng là như thế! Ta gần như đã quên mất.

Mắt Xà Vương Thiên Tầm sáng lên.

- Như vậy thì có thể nắm chắc hơn. Tuy nhiên thực lực của người thần bí thâm sâu khó dò, lần trước cảm nhận được uy áp mà giờ bốn chân vẫn còn run. Thực lực thật là kinh người, kể cả đại tỷ cũng chưa chắc có thể thắng dễ dàng. (Hix, tác giả để rắn nói là tứ chi em cũng pó tay. Con rắn này mắc bệnh hoang tưởng nặng)

- Không sai, mặc dù hôm đó chỉ gặp qua thần bí nhân đó vẫn chưa chân chính giao thủ. Nhưng thủ đoạn ra tay diệt trừ Lệ Tuyệt Thiên ta tự nghĩ ta cũng không có khả năng làm được như thế, thậm chí đến bây giờ ta cũng không rõ rốt cuộc đó là tuyệt chiêu gì? Dù là Thiên nhân chi hỏa trong truyền thuyết, Tam Muội chân hỏa chỉ sợ cũng không hơn được. Cao nhân như vậy nếu có thể bỏ thù kết bạn là tốt nhất! Chúng ta chỉ cần khống chế được đồ đệ của hắn, linh đan nhất định không thể trốn thoát! Tối thiểu cũng phải nắm một lá bài tẩy này trong tay.(À, nói thêm một chút ‘lá bài tẩy’ là lá bài trong xì tố ấy. Lá bài chưa lật gọi là lá bài tẩy. Bình thường thì có năm lá bài, một lá úp từ đầu. Đó là theo cờ bạc, còn thì thường người ta nói lá bài tẩy để nói đến hậu chiêu chắc ăn mà người khác không biết.)

Người nói chuyện này chính là Thiên Phạt Mai Tôn Giả.

- Cho nên việc này ngàn lần không được khinh thường. Nghe nói bọn hắn lần này đi Đông Phương Thế Gia có vài việc, trong đó chỉ có một lý do là vì lời thề của Đông Phương Thế Gia. Hắc hắc, chúng ta lần này ra Thiên Phạt chẳng khác gì đem lời thề của Đông Phương Thế Gia bỏ đi một nửa, còn lại chỉ có Kiếm Phong Tuyết Sơn đổ nát mà thôi. Vạn nhất, có người có mưu mô trong đó, nhưng bất kể thế nào thì chuyện này cũng là một chuyện thú vị.

- Thì ra là thế! Nguyên lai lão đại nghĩ sâu xa như vậy, lão đại không hổ là lão đại.

Xà Vương Thiên Tầm reo lên vui sướng :

- Vậy chúng ta hãy đi theo hắn xem náo nhiệt chứ?

- Chỉ xem náo nhiệt thôi sao? Cũng chưa hẳn, biết đâu chúng ta cũng có cơ hội giúp vui.

Mai Tôn Giả nhẹ nhàng cười một tiếng.

Sau đó không khí lại yên tĩnh trở lại, hai người không nói thêm một câu nào, dường như là chưa bao giờ tồn tại vậy.

Nếu có người đi qua nhìn thấy sẽ kinh ngạc phát hiện ra là tuy có tiếng nói, nhưng mà không hề có bóng người hiện ra. Từ đầu đến cuối, hai người này ở trên nhánh cây chưa từng dao động một chút nào cả.

Hiện tại Quân Mạc Tà rất thảm hại, vô cùng thảm hại.

Hắn tiến đến lều bên phải liền chứng kiến một thân ảnh yểu điệu đang ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng trước giường. Giống như một pho tượng duyên dáng.

Quản Thanh Hàn!

Quản Thanh Hàn mặt không biểu tình, ngọc dung lãnh đạm ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn trên giường, trong tay nắm một nắm vải, đó là quần áo đã rách của nàng, trên đó có dấu vết tượng trưng cho trinh tiết của nàng.

Trên người nàng lúc này mặc quần áo của Quân Mạc Tà, khá là rộng không thể hiển thị vòng eo mảnh khảnh của nàng. Hai tay nàng nắm chặt, sắc mặt rung động lòng người của nàng rất phức tạp, có chút bi thương, có chút ngượng ngùng, có chút thẫn thờ kèm theo chút mất mát.

Nghe thấy Quân Mạc Tà tiến vào, thân thể mềm mại của Quản Thanh Hàn khẽ rung lên, khuân mặt đỏ lên nhưng không xoay đầu lại, ngay sau đó sắc mặt lại trở thành tài nhợt.

Quân Mạc Tà dừng phía sau lưng nàng, thật lâu sau hai người vẫn không mở miệng nói chuyện trước.

Chỉ nghe hơi thở của đối phương và im lặng.

Thân thể hai người tuy ngay gần sát nhau, nhưng cũng giống như là ngăn cách bởi cả bầu trời vậy. Giữa hai người vừa mới xảy ra chuyện thân mật nhất, nhưng lại giống như là hai người xa lạ. Không khí trong lều trở lên vô cùng kì dị, áp lực vô cùng.

Một lúc sau, Quân Mạc Tà cũng không biết vì sao đột nhiên cười ha ha một tiếng, có vẻ như rất cao hứng đặt mông ngồi vào chiếc ghế phía sau Quản Thanh Hàn.

Nhìn bóng lưng của Quản Thanh Hàn Quân Mạc Tà gần như nói một mình :

- Ta biết hiện tại trong lòng tỷ rất phức tạp, hơn nữa cũng rất hoang mang hoàn toàn không biết sau này nên làm gì, thậm chí ngay lúc này nên làm những gì.

Thân hình Quản Thanh Hàn hơi run lên.

- Kỳ thật ta cũng giống tỷ, không biết làm sao bây giờ! Rất hoang mang!

Quân Mạc Tà chậm rãi nói. Thân thể mềm mại của Quản Thanh Hàn run mạnh hơn, định quay đầu lại. Nhưng vừa có ý định đó lại kìm lại được, không làm vậy.

- Ngươi không biết làm thế nào? Vậy một nữ tử như ta biết phải làm sao?

Chỉ nghe Quân Mạc Tà dùng một giọng từ tốn đem chuyện này giải thích từ đầu đến cuối.

Cuối cùng Quản Thanh Hàn cũng hiểu được vì sao hai ngày nay Độc Cô Tiểu Nghệ lại có hành vi quái dị. Hiểu được nàng không khỏi thở dài một hơi.

Chuyện này thật sự là ‘thần xui quỷ khiến’, trùng hợp là mình lại bị vạ lây.

Nhưng sau đó Quân Mạc Tà lại nói, có vẻ rất quyết tâm:

- Nhưng ta biết rằng, chuyện này tuy ngoài ý muốn, có nhiều sự trùng hợp. Nhưng mặc kệ tỷ có đồng ý hay không, có muốn hay không cũng vậy, sự thật vẫn là sự thật. Mặc kệ tỷ trước kia có thân phận gì, không quản hiện tại tỷ có thừa nhận hay không thì bây giờ tỷ cũng là nữ nhân của ta. Điều này không thể thay đổi được.

- Điểm này không có cách gì thay đổi, cũng không vì thời gian mà có thể khác đi được!

Quân Mạc Tà nói rất chậm, rõ ràng mạch lạc nhưng cũng rất bá đạo. Nhưng sự bá đạo này lại không gây một chút phản cảm nào cho Quản Thanh Hàn, ngược lại làm cho nàng cảm thấy yên lòng, giống như có một lời hứa hẹn vậy.

Dần dần thanh âm của Quân Mạc Tà ngày càng trở nên kiên định :

- Làm nữ nhân của ta đối với tỷ có lẽ không dễ dàng gì, nhưng chỉ cần là nữ nhân của ta thì ta sẽ không tiếc bất cứ gì để che chở, bảo vệ tỷ, quyết không cho tỷ chịu bất cứ ủy khuất gì.

- Hiện tại có lẽ tỷ chưa chuẩn bị sẵn sàng, nhưng ta sẽ cho tỷ thời gian để chấp nhận.

Quân Mạc Tà ngữ khí chậm chầm nói :

- Ta và …nàng cũng biết hôn ước giữa nàng và ca ca của ta, trên thực tế là danh nghĩa! Không, ngay cả danh nghĩa cũng không có! Nàng… nàng… bây giờ không còn là đại tẩu của ta, mà chỉ là nghĩa nữ của tam thúc. Hy vọng nàng nhớ kỹ thân phận này, sau này khi chúng ta ở cùng một chỗ có thể sẽ có không ít sự quấy nhiễu, có thể sẽ có nhiều lời đồn đãi nhảm nhí. Nhưng mà những cái này nàng không phải lo lắng! (từ

đoạn này sẽ đổi cách xưng hô giữa QMT và QTH, vai vế đã giải thích kỹ rồi nên đổi cách xưng hô cho tiện)

Quân Mạc Tà cười cười nói:

- Việc này là việc của nam nhân. Cho dù khắp thiên hạ đều là đồn nhảm nhí ta cũng có thể cam đoan với nàng rằng sẽ không có một câu nào lọt vào tai nàng cả! Một câu cũng không! Nàng có hiểu không? Vì vậy việc nàng lo lắng, sẽ không tồn tại.

Bả vai Quản Thanh Hàn bỗng nhúc nhích, cả người như được thả lỏng .

- Thời gian qua chắc cũng đủ để nàng hiểu được đôi chút tính tình của ta. Ta sẽ không trở thành anh hùng hào kiệt hay cái gì tương tự vậy, thực tế ta vốn là một người ích kỷ. Những việc khiến ta để ý từ trước đến giờ không nhiều lắm. Từ trước tới giờ và từ giờ về sau ta sẽ chỉ quan tâm thân nhân của ta, nữ nhân của ta, huynh đệ của ta, gia nhân của ta. Chỉ cần những người này sống bình an vui vẻ ta không cần gì nữa! Ngay cả thiên hạ, an nguy bách tính đối với Quân Mạc Tà ta cũng không liên quan! Ta thật sự là một người không hề cao thượng!

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, chậm rãi nói tiếp:

- Nếu nàng hy vọng ta có thể làm những chuyện vĩ đại, chỉ sợ ta sẽ làm nàng thất vọng rồi! Bởi ta chân chính là một kẻ ích kỷ, nhất định sẽ không trở thành anh hùng hào kiệt. Thậm chí ta ích kỷ đến mức bất kì ai cũng không muốn nghĩ đến việc khi dễ người của ta, hoặc là làm nữ nhân của ta khó xử! Bởi vì chỉ cần có chuyện như vậy, mặc kệ hắn là ai ta đều sẽ tìm hắn trả thù, bao gồm cả gia tộc của nàng. Bởi những người ta quan tâm, không có tên bọn họ trong danh sách.

Quản Thanh Hàn cuối cùng cũng kích động mà quay người lại, hai hàm răng cắn vào môi, ánh mắt trong suốt phức tạp vô cùng. Nàng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Quân Mạc Tà, môi mấp máy một hồi nhưng thủy chung vẫn không nói được gì.

Nàng đã từng nghĩ đến chuyện này truyền ra ngoài, gia tộc mình sẽ đối xử với mình như thế nào, chắc chắn bản thân mình sẽ bị xem thường! Chỉ cần nghĩ đến đó nội tâm nàng đã vô cùng bối rối, không biết phải làm như thế nào.

Nhưng những lời của Quân Mạc Tà nói ra với ngữ khí bình thản, Quản Thanh Hàn lại đột nhiên cảm thấy trong lòng phát lạnh. Không phải vì những lo lắng trước kia trong lòng mà vì lo lắng cho người nhà mình.

Nàng hoàn toàn có thể đoán được nếu như gia tộc mình có ý kiến gì bất lợi với mình, Quân Mạc Tà sẽ phản ứng như thế nào. Hơn nữa việc Huyết Hồn Sơn Trang bức hôn lúc trước, Quân Mạc Tà phản ứng có thể nói là rất ác liệt!

Quân Mạc Tà chắc chắn sẽ không hạ thủ lưu tình!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 164: Sóng Ngầm Nơi Kinh Thành

Quân Mạc Tà rất ít khi tỏ ra đứng đắn, nhưng một khi hắn nói chuyện nghiêm chỉnh có thể coi là một lời hứa. Thời gian này Quản Thanh Hàn đã rõ ràng điểm này. Nhưng mà bởi vì biết rõ mới làm nàng sợ hãi.

Quân Mạc Tà mà nghiêm mặt nói ra lời thì phải được một hố nước bọt! Nói được làm được, chưa từng có ngoại lệ.

Chưa bao giờ có kẻ nào có thể thay đổi quyết định của hắn. Người Huyết Hồn sơn trang đã từng uy hiếp như thế, hắn đã bảo vệ mình như vậy, đối với lời nói hôm nay cũng như vậy.

- Người đời tất cả đều nói ta là quần áo lụa là, lang thang dốt nát.

Quân Mạc Tà cười khổ, nói:

- Thật sự là ta không biết tâm tư của phụ nữ, cũng không biết phải làm sao để nói chuyện yêu đương. Có lẽ sau này ta phải hảo hảo dỗ dành nàng, tình cảm nói lời ngon tiếng ngọt một phen. Nàng đã phải trả giá rất nhiều cho ta, ta cũng không phải một người không có lương tâm, nhưng ta thật sự không biết phải nói như thế nào.

- Ta chưa từng nói chuyện yêu đương, thật sự chưa từng nói qua! Chuyện ngày hôm qua … khụ khụ … thật sự thì đó là lần đầu tiên của ta, đến bây giờ vẫn còn chút đau. Không lừa nàng đâu, không riêng nàng khó chịu, ta cũng khó chịu không kém. Bây giờ hai chân vẫn còn mềm mềm, đầu choáng váng. Đây là ta chỉ nói riêng với nàng mà thôi, với người khác ta thật sự ngượng ngùng không dám nói.

Quân Mạc Tà vẻ mặt đau khổ, nói ra rất có ý tứ xấu hổ.(Ta kháo, ta ngất…Ngất luôn tại đây)

Quản Thanh Hàn đột nhiên muốn cười, nàng ta cũng là hoàng hoa khuê nữ làm sao hiểu được việc này. Mới trải qua việc này, lần đầu nếm thử con đường lên vu sơn, phía dưới đau đớn muốn chết tại sao lại lại có thể cười được? Nhưng mà nghe thấy Quân Mạc Tà nói những lời này, không thể không muốn cười cho được.

Quân đại thiếu gia nhà ta xú danh 'hoa hoa đại thiếu gia' lan xa, nói như vậy người ta khó mà tin được. Nhưng nhìn thấy sắc mặt Quân Mạc Tà như vậy Quản Thanh Hàn không thể cười ra được. Sắc mặt Quân Mạc Tà tuy rằng quái dị, tuy rằng xấu hổ nhưng Quản Thanh Hàn có thể nghe được, những lời này hắn không hề nói dối, tất cả đều phát ra từ nội tâm hắn.

Không lý nào lại là sự thật.

Kẻ khinh nam phụ nữ trong truyền thuyết, hoang dâm đến cực điểm, Thiên Hương đệ nhất quần áo lụa là lại là một sơ ca? Điều này không thể nào! Nếu nói Linh Vụ Hồ vẫn còn có cô nương là xử nữ còn có thể tin được, nhưng mà Quân Mạc Tà ... (Chết cười, anh Mạc Tà nhà ta nhiều danh xưng thế.)

Nhưng mà Quản Thanh Hàn lại không nghe rõ lời Quân Mạc Tà nói, hắn nói rất đúng: Kiếp này! Giả sử nàng có nghe rõ thì nàng cũng không hiểu được trong hai chữ này bao hàm ý nghĩa gì!

Quản Thanh Hàn khẽ cong lông mi, sau đó sắc mặt lại trở lên lạnh lùng một chút. Quân Mạc Tà đợi một lúc, thấy Quản Thanh Hàn vẫn không nói gì, nhưng sắc mặt đã hòa hoãn đi chút ít, trong lòng buông lỏng được mấy phần, nói:

- Thật ra thì đêm qua ta trúng thuốc, đầu óc hỗn độn chỉ biết dùng sức, chứ bản thân không có cảm giác gì. Hiện giờ nghĩ lại thấy thật là tiếc.

Quản Thanh Hàn ngàn lần không nghĩ tới tên này đang nghiêm trang nói chuyện lại đột nhiên phun ra một câu như vậy. Ngay tức cả xấu hổ đến nỗi cả khuôn mặt đỏ bừng, oán hận phì ra một tiếng.

Những lời này của Quân Mạc Tà chỉ là để thăm dò ý tứ Quản Thanh Hàn, nhưng mà thấy khuôn mặt lạnh lùng không có hiện ra sắc thái giận dữ, lá gan lớn lên đứng dậy muốn đem nàng ôm vào ngực.

Quản Thanh Hàn cả kinh lùi vội về sau hai bước, nước mắt lại lã chã rơi xuống, khuôn mặt lạnh lùng nói:

- Sự việc bất đắc dĩ hôm nay vốn là một sai lầm. Ta cam tâm cứu ngươi không phải vì ngươi, mà là vì hậu thế duy nhất của Quân gia. Tuy chúng ta có quan hệ sai lầm kia nhưng không có nghĩa là ngươi có thể tùy ý khinh bạc ta! Quân Mạc Tà, chúng ta không thể mắc thêm lỗi lầm nữa, như vậy sai càng thêm sai! Ngươi đừng có tiếp tục càn rỡ với ta!

Hai tay Quân Mạc Tà dừng trên không trung, sắc mặt biến đổi mấy lần. Một lúc sau mới bỏ tay xuống nói:

- Nàng nhất thời không tiếp thu được, vậy sau này chúng ta sẽ nói chuyện sau. Nhưng mà nàng là nữ nhân của ta, có trốn cũng không thoát được! Sau khi trở về, ta sẽ cùng Quân gia dùng khả năng tối đa để giải quyết. Tam thúc thu nàng làm nghĩa nữ, chúng ta sẽ bày tiệc thông báo việc này và mời tất cả những người có uy tín ở kinh thành đến, như vậy chắc chắn có thể từ từ làm dịu đi! Sau đó ta sẽ cưới vợ, và cô dâu chắc chắn sẽ là nàng.

- Ai nói sẽ gả cho ngươi?

Quản Thanh Hàn chưa có lúc nào thấy xấu hổ như lúc này, nàng chưa thấy nam nhân nào bá đạo như vậy. Lời ngon tiếng ngọt chưa nói một câu đã nghĩ tới việc lấy con gái nhà người ta về làm vợ.

- Nàng lấy hay không lấy chồng là việc của nàng, ta có cưới hay không lại là chuyện của ta.

Quân Mạc Tà nhướn nhướn lông mày, không đứng đắn cười nói:

- Mỹ nhân, khổ cực một ngày một đêm, ta biết nàng cũng mệt muốn chết rồi, mau nghỉ ngơi một chút đi.

Sắc mặt Quản Thanh Hàn đỏ bừng rồi lại trắng bệch, nhìn Quân Mạc Tà nói từng chữ:

- Quân Mạc Tà, ngươi đừng vội đùa bỡn với ta như vậy, đừng để ta xem thường ngươi! Việc hôm nay ngươi đừng có mà về báo cáo với gia gia, gia gia mà biết ta sẽ tìm ngươi tính sổ! Ta có chết cũng không ở chung với ngươi tại đây!

Quân Mạc Tà cười hắc hắc:

- Ta nói nàng về nghỉ ngơi đi là thật, nói cho nàng biết ta cũng không nói nàng ở lại đây. Có vẻ như có người đang ra vẻ là em kết nghĩa hay sao đó?

Quản Thanh Hàn trợn tròn mắt, ngón tay run rẩy chỉ vào hắn:

- Ngươi … ngươi… đăng đồ tử! Vô lại! Cái gì mà em kết nghĩa?

Quân Mạc Tà cười ha ha:

- Nàng nghĩ mà xem, là nghĩa nữ của Tam thúc, chả phải là em kết nghĩa của ta hay sao?

Quản Thanh Hàn bị chọc tức, vung tay áo xoay người muốn đi. Nhưng vừa cất bước lại đột nhiên cảm thấy nửa thân dưới đau nhức như bị tê liệt, thoáng rùng mình một cái. Miễn cưỡng đứng lại, mồ hôi lạnh trên chán chảy ra, thế nhưng không thể cất bước được!

Gần như cả một ngày mây mưa, Quản Thanh Hàn mới thất thân, thân thể mềm mại của nàng đã sớm không chịu nổi. Đã vậy Quân Mạc Tà lại thô bạo như vậy, càng làm thêm tuyết! (cái này mình tôn trọng thằng tác giả nha, tuyết : trời lạnh gặp mưa!) Quân Mạc Tà thấy thệ vội vàng phi

thân lên, hơi cúi thân mình, tay trái duỗi ra dưới cổ nàng, tay phải ôm lấy chân nàng, bế nàng như bế trẻ con, vừa đi ra ngoài vừa cười:

- Đừng sợ, ta đưa nàng về!

Quản Thanh Hàn vừa xấu hổ vừa sợ hãi! Nếu bị hắn ôm như vậy về lều, mình làm sao còn mặt mũi mà sống. Nghĩ vậy liền giãy dụa mạnh mẽ.

Quân Mạc Tà dùng sức khống chế thân thể của nàng, không cho nàng động đậy một chút, vững vàng đi ra. Quản Thanh Hàn xấu hổ đến cực điểm, đem đầu giấu thật sâu vàng trong ngực hắn. Không biết là không cho người khác thấy mình hay là không muốn mình nhìn thấy người khác.

Ra khỏi cửa nàng lại không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào như dự đoán. Hóa ra là bốn phía không một bóng người! Đêm vốn đã khuya, đúng lý là không có ai. Quản Thanh Hàn lúc này mới yên tâm đôi chút, rồi lại nổi lên nỗi xấu hổ bị Quân Mạc Tà ôm. Lỗ tai nàng dán chặt vào ngực hắn, nghe được nhịp tim của hắn đập từng hồi thùng thùng kêu vang, thần trí không kiềm chế được trở nên mơ màng.

Quân Mạc Tà đem nàng về lều, sau đó bị đuổi ra ngay lập tức, cười khổ một tiếng trở lại trong trướng, toàn lực điều động linh khí nhanh chóng khôi phục thể lực, sau đó khôi phục công lực. Cuối cùng sau hơn nửa canh giờ cũng khôi phục bình thường.

Quân đại thiếu gia đứng dậy, hoạt động tay chân vài cái lẩm bẩm nói:

- Chuyện hôm nay đúng như là một giấc mộng, không biết có tính là một giấc mộng xuân hay không.

Thân hình hắn đột nhiên lóe lên, rồi biến mất khỏi doanh trướng, không thấy đâu nữa.

Quân Mạc Tà cũng không quên mình còn thiếu một lời hứa.

Không thể để người khác mất lòng tin vào mình, cũng không nên thất hẹn!

Hùng vương Hùng Khai Sơn và Hạc vương Hạc Trùng Tiêu đã đem toàn lực giúp mình thu phục Huyết Hồn sơn trang, nhưng mà mình vẫn chưa thực hiện lời hứa với bọn chúng! Cho nên tối nay là cơ hội cuối cùng để trả nợ.

Tất nhiên cũng là cơ hội tốt nhất, làm gì có ai ngại làm cho thực lực và tiềm năng của mình đột nhiên tăng lên trên phạm vi lớn đâu!

Quân Mạc Tà không thích thiếu nợ, bất kể là nợ nhân tình hay tiền tài, đặc biệt là đối phương đã phải nỗ lực, mà lại dốc toàn lực hoàn thành.

Tuy rằng chuyện này làm quá mức, càng về sau càng vượt ra khỏi tầm kiểm soát. Nhưng xét cho cùng là vì giao phó với mình, cho nên Quân Mạc Tà không thể để mất lòng tin.

Huống chi đã diệt trừ được Huyết Hồn sơn trang, một mối hậu họa to lớn!

Nhất là hiện tại Quản Thanh Hàn đã là nữ nhân của Quân Mạc Tà, xử lý được sự việc Huyết Hồn sơn trang càng làm cho Quân Mạc Tà thấy sảng khoái.

Dám đoạt nữ nhân của ta? Con bà nội nó, ta chỉnh chết ngươi!

Cho nên vừa hồi phục hắn liền đi ra ngoài ngay lập tức, toàn lực thi triển Âm Dương độn dùng tốc độ cao nhất đến thẳng Thiên Phạt sâm lâm!

Ngay khi thân ảnh vừa mới biến mất, phía xa năm mươi trượng có một tiếng hô kinh ngạc:

- Sao lại thế này? Tại sao hơi thở tên tiểu tử này đột nhiên lại không thấy? Tốc độ thật kinh người, lại nhanh chóng vượt qua cảm giác của ta!

Cách một hồi tên còn lại nói:

- Đại tỷ để ý làm gì? Tốc độ tên tiểu tử đó mau nữa thì có làm sao, có nhân mã của Quân gia ở đây, hòa thượng không thể thiếu cà sa, chẳng lẽ còn lo hắn chạy mất hay sao?

Hai tiếng cười khẽ vang lên, lập tức khôi phục trạng thái vắng vẻ không một tiếng động.

Kinh thành, Thiên Hương thành!

Từ khi Quân Vô Ý dẫn quân xuất chinh, Thiên Hương thành xem như lục đục, biến đổi không ngừng. Hôm nay có hai đại gia tộc gây chiến, sau đó hoàng đế gia mặt hòa giải; ngày mai lại có mâu thuẫn, sau đó lại có cáo trạng….

Tóm lại Ngự Lâm Quân xuất động vô số lần, càng ngày tuần xuất càng cao. Hơn nữa nhiều chức quan không một tiếng động lên chức, hoàng đế mạnh mẽ đề bạt sĩ tử trẻ tuổi, dùng thủ đoạn tinh tế, rõ như ban ngày nhưng lại không ai chú ý, chậm rãi xen vào tất cả các bộ ngành, một số quan chức lâu nắm hoặc là các chức quan của các đại thế gia không có trọng lượng, hoặc là bị dời, hoặc cho về nhà nghỉ ngơi.

Giống như giấu ngói vào mái nhà, thủ đoạn tuyệt diệu không chê vào đâu được!

Bộ phận này tuy rằng không có trọng lượng, cũng không có mấy người để ý. Nhưng mà hôm nay làm rụng dăm ba cái, ngày mại lại làm rụng năm sáu cái, cứ như vậy trong gần hai tháng thì cục diện triều chính đã xảy ra biến đổi cực kỳ lớn!

Về phần thượng tầng nhân sĩ, tuy rằng các đại thế gia vẫn chiếm hầu hết các vị trí quan trọng. Nhưng có thể dễ dàng nhìn ra được, thủ hạ của bọn họ trước đây đi theo một nhóm người giờ không còn mấy người. Các bộ hạ cũ không còn, bị đổi mới hoặc đưa đi vị trí khác hết.

Chuyện cứ như vậy thuận lợi tiến hành, đợi cho các đại thế gia phát giác không ổn cũng là lúc “xuân vũ quý như du” (Mưa xuân quý như dầu: Ngạn ngữ của Trung Quốc, mùa đông rất ít mưa, nên mưa xuân rất được mong chờ, ta cũng ko hiểu tác giả muốn nói gì, vì câu ngạn ngữ này không liên quan tới nội dung lúc này, có lẽ ý tương đương mọi chuyện đã rồi-Người biên), muốn tiến hành các biện pháp kháng cự lại bất đắc dĩ phải đình chỉ.

Ốc còn không mang nổi mình ốc, làm sao lo cho cua được!

Bởi vì bên trong các đại thế gia cũng không còn bình lặng, sóng ngầm mênh mông vô cùng mãnh liệt. Không biết ai đồn ra rằng lần này theo Quân Vô Ý xuất chinh, đều là nhân tài các gia tộc bồi dưỡng. Nên chỉ cần có thể trở về thì có thể được lựa chọn thành người thừa kế của gia tộc.

Tin tức này vừa tung ra liền gợi lên vô số sóng to gió lớn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 165: Thủ Đọan Của Đường Nguyên

Các đại gia tộc đều vận dụng mọi thủ đoạn để đối phó những lời đồn này, đối với những truyền nhân của mình rất tin tưởng, những tổ chức có thành viên có thực lực hùng hậu cũng có chút hoang mang. Mặc dù lời đồn chỉ là thoáng qua, nhưng thà tin là thật còn hơn là không có đề phòng gì, các cá nhân cũng bắt đầu hoạt động. Các hoạt động trước kia nay càng thêm thường xuyên hơn.

Còn có vài người tuy biết rõ tin đồn là giả nhưng cũng nhân cơ hội này đục nước béo cò, nâng đỡ con của mình hoặc là cố gắng củng cố địa vị của phụ thân. Vì thế mà những ván cờ tranh đấu âm thầm được thi triển.

Trong các gia tộc thì mặt ngoài bình lặng hòa hảo, bên trong lại mãnh liệt khuấy động, từng đám người đi lại vội vàng như gió, làm rối tinh rối mù mọi thứ rồi lại cẩn thận, chỉ sợ vô ý bị người khác bày mưu.

Duy chỉ có mấy đại gia tộc là gần như bất động. Cũng chỉ có Quân gia và Độc Cô gia, hai đại gia tộc nắm giữ quân quyền, một nhà không có nhiều hậu nhân cho dù có ra sao thì quyền thừa kế đều không thay đổi, một gia tộc khác thì nội tình bên trong kín như sắt thép, ngay cả thủy ngân cũng không có lỗ để chảy vào.

Mặc dù hai đại gia tộc này không bị ảnh hưởng, nhưng cũng chỉ là trong nhà. Còn quân lực, các thuộc hạ cũ ngày xưa cũng vì trường phong ba này mà bị tán đi không ít, hơn nữa cách đối xử với môn sinh đệ tử của hai đại gia tộc cũng khác với các nhà khác, cơ bản là phải có chứng cứ

vô cùng xác thực mới hành động. Kệ cho người ta có cơ hội phá bỏ gốc rễ, hai nhà này chỉ muốn bảo vệ tốt người trong quân ở xa.

Lại nói đến Mộ Dung gia, Mạnh Gia và Tống gia, mấy ngày này mấy lão gia hỏa của các gia tộc này đều không có ngoại lệ, bị trường phong ba này làm cho tức giận đến nỗi hầu hết nằm trên giường không dậy nổi. Con cháu trong gia tộc mặt ngoài thì cung kính nghe theo, nhưng lại thầm tuốt gươm bạt đao với nhau làm cho mấy lão gia hỏa này phí công lo lắng.

Chỉ có Lý gia là khá bình tĩnh, có Lý Du Nhiên là một thiên tài ở đây khiến cho các đệ của hắn không dám tranh phong, từ lúc có ý định đã bị Lý Du Nhiên dùng thủ đoạn mạnh mẽ ép xuống. Cho nên việc tranh đấu vì quyền thừa kế gia tộc thì Lý gia là nơi ít có nguy cơ xảy ra nhất.

Tất nhiên là không phải toàn bộ các thế lực đều bị trường phong ba này ảnh hưởng!

Tỷ như Đường Nguyên, trong thời gian này ngoài việc Quý Tộc Đường hắn không để ý tới những việc khác, chỉ cầu tự thân phát triển. Có thể nói là buôn bán lớn, phát triển không ngừng nghỉ, liên tục tiến hành đấu giá, mỗi lần kiếm được đều là đầy bát đầy chậu. Quân Mạc Tà trước khi đi đã đưa cho Đường Nguyên mấy bình linh dược. Thủ đoạn buôn bán của bàn tử cũng không đến nỗi nào, lấy mấy bình linh dược này ra đấu giá, gây ra một trận náo động ở kinh thành.

Lần thứ hai đấu giá, Bàn Tử liền hạn chế số lượng mua, mỗi loại đan dược chỉ bán hai mươi viên, và mỗi người nhiều nhất chỉ có thể mua năm viên! Hơn nữa đấu giá có quy định ngày càng cao, khách từ bốn phương tám hướng ngày càng nhiều.

Bởi vì lý do quý hiếm cho nên giá đan dược càng ngày càng cao, càng ngày càng khủng bố, người mua liên tục không dứt. Quý Tộc đường xứng với danh là nơi ‘vung tiền như rác’, ai mà không có vài vạn hoặc vài chục vạn thì đừng mong mở miệng!

Bàn Tử lại đặt mấy cái tên rất kêu cho mấy loại đan dược, Huyền Dương đan bị hắn trực tiếp đổi thành ‘Kim cương bất khuất tráng dương bổ thận uy mãnh tráng kiện thiên điếu đắc khởi Lôi Đình Huyền Dương đan!’. Cái tên này vừa nghe đã biết là con bà nó trâu bò, so với ngàn cân dâm dược mạnh nhất còn muốn trâu bò hơn.

Bởi vì cái gọi là vần thơ :

Trẻ trung phong lưu đi mua xuân

Vào cửa khách nhân cả ngũ tuần

Bát tuần không nên xuống tinh thần

Bên dưới dương lên vẫn còn gân!

(hoho thơ bậy ta không thể dịch lịch sự được!)

Về phần tên gọi của Thiểu Âm đan lại càng thêm lôi cuốn, ngoạn mục: ‘Dưỡng nhan hoa mẫu đơn, thay đổi càn khôn dung mạo, đẩu chuyển tinh di cải biến dung mạo Thiểu Âm đan’!

Hai loại đan dược này tới tay Đường Nguyên, tên liền trở thành như thuốc cao bôi trên da chó….

Hiện tại hai cái tên rời rạc đến cực điểm, vô cùng phong cách, hơn nữa tục không chịu được này tại Thiên Hương thành đã được tôn xưng là ‘Thần đan’!

Tùy tiện kiếm một người cũng có thể oang oang đọc thuộc lòng, kỳ quái nhất là có một vị mắc chứng nói lắp, mỗi ngày nhắc tới hai cái tên khó đọc này lại có thể nói lưu loát không còn nói lắp nữa. Hiệu quả trị liệu kiểu này không gì có thể sánh được, chỉ cần đọc đọc là có thể trị chứng nói lắp, đây không phải thần đan thì là cái gì?

Càng về sau, nhân công không đủ dùng, Đường Bàn Tử còn lấy việc công làm việc tư trực tiếp an bài Tôn Tiểu Mỹ đến Quý Tộc đường hỗ

trợ, hơn nữa còn sai khiến cả Hải Trầm Phong và Tống Thương! Hai cao thủ Thiên Huyền này không ngừng bị quay mòng mòng, kêu khổ không ngừng.

Lúc đầu hai đại cao thủ mấy lần áp đảo tinh thần, cả Đường gia còn không có lấy một cao thủ Thiên Huyền, tiểu tử ngươi dám sai khiến chúng ta hay sao? Ngươi cho ngươi là ai?

Nhưng về sau Đường Nguyên dần dần tìm ra cách để sai khiến.

Bởi vì có một lần an bài Hải Trầm Phong làm việc cho hắn, Đường Nguyên lơ đãng nói một câu:

- Tam thiếu gia nói chuyện này ngươi đi làm là thích hợp nhất!

Một câu lơ đãng này thốt ra Hải Trầm Phong lập tức nghe theo, hơn nữa còn nhanh chóng thi hành chỉ sợ chậm trễ nửa điểm.

Điều này làm cho tư tưởng lình hoạt của Đường Bàn Tử để ý, hôm sau hắn lại giở trò cũ với Tống Thương, chỉ là thử nghiệm mà hiệu quả không ngờ. Kết quả là từ đó về sau Đường Nguyên cầm chổi lông gà múa may quay cuồng, làm mưa làm gió. Ta cũng không nghĩ đến ta là ai, ta là người phát ngôn của Tà ca tại Thiên Hương, ta là vì Tà ca làm việc, ta nói chuyện ngươi phải nghe! Nếu không nghe ta sẽ tố cáo với Tà ca!

Việc này làm cho hai đại cao thủ Thiên Huyền hễ cứ thấy bóng dáng Bàn Tử là bỏ chạy, không muốn đối mặt với hắn. Ta không thể trêu vào chả nhẽ ta lại không chạy được hay sao? Nhưng mà như vậy Bàn Tử cũng có nhiều biện pháp đối phó, hắn quy định hai người mỗi ngày phải đến Quý Tộc đường ít nhất một lần, sau đó lại cấp cho hai người hai gian văn phòng, chỉ cần có chuyện gì thì trên cửa phòng đều dán giấy viết rõ ràng, mặt trên không hề có ngoại lệ, câu đầu tiên đều là : Tam thiếu nói…

Về phần Tiểu vương gia Dương Mặc, Đường Nnuyên cũng không để cho nó quá nhàn rỗi. Ngày đầu Vương gia đưa vào một lượng lớn bạc

vốn làm cho Đường Bàn Tử khen ngợi Quân Mạc Tà thật biết cách thu hút tài trợ, số tiền kia đến thật đúng lúc.

Nhưng hiện tại Quý Tộc đường ăn lên làm ra, vương phủ đưa tay lấy bạc làm cho Đường Nguyên khó chịu không thôi, mở miệng ra là nói kháy. Lão tử một mình buôn bán chu toàn, làm đến nỗi gầy cả đi vậy mà còn phải nuôi dưỡng một tên đại gia như ngươi.

Hiện tại Đường Bàn Tử đã vong bản rồi, hắn đã sớm quên đi thời kỳ gian nan gây dựng sự nghiệp, đại bộ phận tiền vốn phải dựa vào người ta mới chống đỡ được! Hắn chỉ thấy bạc của mình ào ào chảy ra giống như là cắt thịt của hắn vậy.

Mỗi tháng chia hoa hồng tay Đường Nguyên đều run run, mắt phát ra hồng quang, ngay cả những thớ thị béo cũng bốn bề sóng dậy. “Tam thiếu lấy nhiều ít ta không nói, vốn này chính là của hắn. Nhưng mà ngươi cả ngày không làm gì, chỉ nằm ăn sao lại có thể lấy tiền? Lại còn lấy nhiều như vậy, dựa vào cái gì?”

Trong lòng Đường Bàn Tử rất bất bình.

Cho nên cho dù lúc trước Quân Mạc Tà không dặn thì Đường Bàn Tử cũng đem phiền phức đổ lên đầu tiểu Dương. Phàm là hoàng thân quốc thích, thậm chí là thất đại cô, bát đại di, mấy vị hoàng tử công chúa đến Tiểu Dương đều bị Đường Nguyên bắt ra tiếp. Đều là hoàng thất, ngươi không ra thì ai ra?

Ngay từ đầu, tiểu Dương đã rất mất mặt mũi, lại thiệt hại không ít. Bởi vì Đường Bàn Tử không giúp hắn trả tiền còn tính toán với hắn, đem tổn thất khấu trừ vào hoa hồng chia cho vương phủ. Ngài nguyện ý thay mặt hoàng thất trả tiền, ta cứ làm như thế, dù sao ngài có mặt mũi thì ta phải có bạc!

Rốt cục!

Tiểu Dương cũng vì lợi ích của mình mà bỏ qua mặt mũi!

Mắt nhìn thấy Quý Tộc Đường hàng ngày mua bán không ngừng, ngân phiếu bay rợp trời nhưng lại không có của mình, thậm chí đôi khi tính toán ra mình còn phải bù lại. Như vậy làm sao có thể nhẫn được, mà nhẫn như thế nào?

Vì thế Tiểu Dương thay đổi rất nhanh, trở nên nhanh mồm nhanh miệng không chút sợ hãi rụt rè nào nữa. Ngày ngày đỏ mắt lên như một con gà chọi, tiền không cho có đôi khi còn tự mình tính toán sổ sách. Trưởng bối của ta đến đây, dù sao cũng phải trả tiền. Ta là trẻ con, mua của trẻ con chả nhẽ không phải trả tiền?

Nhưng như vậy, người trong hoàng thất rõ ràng là không dễ nói chuyện, mâu thuẫn không ngừng phát sinh. Nhưng tiểu Dương thiết diện vô tư, tất cả đều dựa trên tiền bạc để xem xét, ngay cả cha hắn nói vài câu cũng dám tranh cãi ngay lập tức.

Kết quả là vài vị hoàng tử trong hoàng thất, trong nội cung đến Quý Tộc đường cũng không có cơ hội lợi dụng. Nhất là cử hạ nhân trong phủ đến càng không có tác dụng. Vì thế ba vị hoàng tử nổi giận lôi đình, tự mình tới tận nơi làm cho tiểu Dương vài lần nếm mùi đau khổ.

Có một buổi tối kia, hai người Đường Nguyên và Tống Thương tâm hoài quỷ thai (trong lòng có quỷ), có tình chuốc rượu cho tiểu Dương. Tuy khuôn mặt hắn tuấn tú, nhưng tửu lượng thì không "tuấn tú" tí nào, hơn nữa rượu vào khi có tâm sự, chẳng khác nào lại càng khơi gợi lên nỗi buồn, hắn chợt nhớ tới câu nói mà Mạc Tà ca ca của hắn bất đắc dĩ nói ra: "Cha ngươi không làm hoàng đệ, ta làm sao mà giúp ngươi? Giúp ngươi chính là đối đầu với nhi tử của hoàng thượng, đây chính là hoàng đế tương lai a, như vậy ta làm sao mà sống được nữa?". Cái gọi là uống rượu buồn, không say cũng thành say, tiểu Dương hoàn toàn say mèm, mà say thì thôi đi, nếu ngủ một giấc ngon lành sẽ không sao nữa, nhưng hắn lại nổi điên vì tửu phong, lè nhè dùng thanh âm trẻ con chưa vỡ tiếng của mình mà hét to:

- Ta muốn làm hoàng đế! Con mẹ nó ta muốn làm hoàng đế, ta muốn tạo phản! Ta không muốn con ta bị người khác khi dễ!!!

Tuổi nhỏ như thế mà đã nghĩ tới chuyện con của mình bị khi dễ, sự giác ngộ nhanh chóng này quả thực là cao hơn Độc Cô Tiểu Nghệ nhiều…

Giọng nói trẻ con của hắn cơ hồ vang lên cả đêm làm cho Đường bàn tử sợ tới mức tè ra quần, hồn phi phách tán, liền không dám lui lại mà tiến tới ngăn cản. Hiện tại là nửa đêm, nếu có người ngoài mà nghe được, chắc chắn là sẽ sợ hãi đến khủng hoảng. Phỏng chừng cả đời này, bàn tử cho dù có quên họ của mình, nhưng tuyệt đối hắn sẽ không quên thời điểm đêm nay!

Đây chính là tội lớn diệt tộc a!

Bàn tử ngay tại đương trường mà thề, hắn… sẽ không bao giờ chuốc rượu tiểu Dương nữa. Chuốc người khác say rượu kiểu này, nhiều lắm là người bị chuốc chỉ bị say mà thôi, còn chuốc tiểu tử này, hắn chắc chắn phải đi bồi mạng luôn. Con mẹ nó mạo hiểm quá, tí nữa thì chết rồi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 166: Tiến Vào Sâm Lâm.

Trong hoàng cung.

Hoàng đế bệ hạ chân mày nhíu chặt, khuôn mặt uy nghiêm, chính trực, trên mặt thoáng có nét buồn bực.

Hắn chậm rãi tản bộ, không nhanh không chậm, thật lâu sau, đột nhiên thở dài một hơi, trong ánh mắt có chút hoang mang, khó khăn hạ quyết đoán, xem ra hắn đang bị sự tình gì quấy nhiễu.

Trong đoạn thời gian gần đây, đông đảo cao thủ huyền khí bàn tán phía sau Quân gia có một siêu cấp cao thủ làm chỗ dựa, làm cho hoàng đế bệ hạ ngày đêm ưu tư. Khó có thể không nghi ngờ tính chân thật của việc này.

- Văn huynh, theo huynh, việc này có bao nhiêu chân thật?

Ngay cả khi biết được tin tức kinh người này, lại gặp qua vô số nhân chứng chứng thực về việc này. Nhưng hoàng đế bệ hạ trong lòng vẫn còn hoài nghi. Nói thật ra, hắn thật sự không muốn tin chuyện này là sự thật !

- Văn huynh, huynh phải biết rằng, nếu thật sự Quân gia có một vị cao thủ đứng sau chống lưng, như vậy, thảm kịch mười năm trước sẽ không thể phát sinh! Quân Vô Hối cùng Quân Vô Mộng sẽ không chết, Quân Vô Ý cũng sẽ không tàn phế, Quân gia đời thứ ba cũng sẽ không chỉ còn có một mình Quân Mạc Tà là độc đinh, Phong Tuyết Ngân Thành cũng sẽ không dám làm ra chuyện như vậy! Cho nên ta tin tưởng bên trong chuyện này nhất định có ẩn khúc!

Hoàng đế bệ hạ cau mày:

- Nhưng hiện tại lại đột nhiên xuất hiện một người như vậy, huynh không cảm thấy có gì cổ quái sao? Huynh nói xem chuyện này, sẽ không phải là Quân gia tự làm ra một cái mánh khóe chứ? Mục đích đúng là làm cho toàn bộ những người đối với Quân gia mất đi chủ ý động thủ? Giúp Quân gia có thể tiếp tục hưng thịnh về sau? Ít nhất một đời của Quân Mạc Tà sẽ không phải chết oan!

Từ lâu trên khuôn mặt Văn tiên sinh đã không còn hờ hững, ngồi đây sắc mặt hắn đang vô cùng trầm trọng, hiển nhiên là gặp phải vấn đề khó giải quyết.

- Đầu tiên một vị cao thủ mạnh mẽ như thế sao lại có thể xuất hiện ở nhân gian, mà trước đây mấy chục năm thậm chí là mấy trăm năm lại hoàn toàn không có truyền thuyết nào về hắn, mà rõ ràng một người muốn trở thành cao thủ không thể trong một thời gian ngắn là có thể xuất hiện, còn nữa, nếu là quả thật có một vị tuyệt thế cao thủ như thế, thì mười năm, hai mươi năm trước đã đứng ra dùng uy phong của một vị cao thủ giúp cho Quân gia trở thành một thế lực không chút thua kém so với Huyết Hồn sơn trang cùng Phong Tuyết Ngân Thành, nhưng mà nhìn Quân gia hiện tại, thật là khiến người ta khó hiểu.

- Thứ ba, nếu quả thật có một người như vậy, toàn bộ thảm kịch của Quân gia sẽ không phải phát sinh, vấn đề cuối cùng, cũng là vấn đề quan trọng hơn một chút, cứ coi như vị cao thủ này bế quan hoặc là phải đi xa hoàn toàn không biết chuyện đã xảy ra với Quân gia mười mấy năm trước, nhưng mà lần này hắn hiện thân tại cõi trần này, lại không có bất cứ hành động gì! Loại sự tình này bất luận là kẻ nào cũng không chịu đựng được. Mà vị cao thủ này không những trong mười năm không có bất kì động tác nào, hơn nữa lúc xuất hiện cũng chỉ đánh chết Lệ Tuyệt Thiên, đối với Phong Tuyết Ngân Thành, thậm chí là người của Tiêu gia lại vẫn buông tha, việc này có chút không hợp tình hợp lý, phải biết Ngân Thành trong việc này còn là môi giới năm đó bức cho Đông

Phương thế gia lập lời thề trước Tiêu Bố Vũ, cả đời này Quân Vô Ý bất cộng đái thiên với Tiêu Hàn.

- “Oan có đầu, nợ có chủ”, nếu vị cao thủ này định tạo ra một đường với ý nghĩa như thế. Nhưng mà chúng ta đã thấy, Quân Vô Ý hai chân đã tàn tật, không còn cơ hội phục hồi, thì làm sao mà báo thù? Trông cậy vào hắn báo thù, chuyện này tuyệt không có hi vọng! Nhưng nếu phủ nhận những lời này, thì thật sự vấn đề này càng không thể giải thích! Cho nên, trong chuyện này nghi vấn trùng điệp a.

Hoàng đế bệ hạ cau mày, tản bộ, trong lòng lẳng lặng suy nghĩ, đắn đo phân tích.

- Bệ hạ, theo ta thấy việc này có thể là thật mà cũng có thể là giả.

Văn tiên sinh trầm trọng nói:

- Bệ hạ, thỉnh người nghĩ lại, trước khi người đó xuất hiện ở đây. Trước lúc thần bí nhân xuất hiện, phần lớn đều gây nên ảnh hưởng với Lệ Tuyệt Thiên, đối với Quân gia thì xem như không biết, thậm chí cả chuyện những người tham gia trong âm mưu hãm hại Quân Vô Ý cũng không để ý. Mà lúc này người này lại dưới ánh mắt của muôn người mà phô trương thanh thế, chuyện này là sao! Huống chi, lúc ấy nơi này còn có Thiên Phạt thú vương cùng Tiên Cung hộ pháp. Muốn tại đây tạo nên mánh khóe tuyệt thế cao nhân thì hoàn toàn không có khả năng.

- Bệ hạ nghi ngờ chuyện này tự nhiên cũng có đạo lý, tổng hợp lại mọi chuyện, đến cuối ta cho rằng chỉ có một giải thích hợp lý nhất, chính là Quân gia không biết đã sử dụng phương pháp gì làm lung lạc vị cao nhân này. Cũng giống như đã làm với Ưng Bác Không, người đứng thứ tám trong bát đại Chí Tôn, trở thành người bảo vệ cho Quân gia, chỉ khác là thực lực thần bí nhân này càng khủng bố hơn mà thôi.

Văn tiên sinh trầm trọng nói:

- Tuy nhiên, bất luận người này tồn tại từ lâu hay chỉ mới gần đây, sự tồn tại chân thật của người đã muốn vượt qua mọi hoài nghi rồi!

- Đúng vậy cũng may mắn là chúng ta chưa chính thức có chủ ý với Quân gia … Như vậy, bây giờ triều đình cũng cần phải thay đổi thái độ với Quân gia rồi.

Hoàng đế bệ hạ thở dài, trên vầng trán để lộ ra một nỗi lo lắng, ánh mắt thật sâu nhìn về phương xa, tinh thần có vẻ không thuộc về nơi này, vị Thiên Hương quốc chủ này kỳ thật trong lòng đã sớm nhận ra sự tồn tại của vị thần bí cao nhân kia, vừa rồi một mực nghi ngờ chỉ là không muốn việc này thành sự thật mà thôi

- Từ xưa đến nay, cũng xem như bệ hạ cũng chưa đối với bọn họ làm điều gì bất ổn, quan hệ hiện tại xem như là hòa hợp.

Văn tiên sinh nói :

- Tính ra hiện nay Quân gia có một cao thủ bảo hộ, đối với bệ hạ, thậm chí là đối với Thiên Hương đế quốc mà nói cũng chưa hẳn là một chuyện không tốt. Chỉ cần duy trì quan hệ hiên tại, sau đó lung lạc thêm Quân Chiến Thiên, như vậy có thể làm cho họ không nghĩ đến chuyện vong ân phụ nghĩa, không nhớ tình xưa.

- Chuyện tốt!

Hoàng đế bệ hạ cười khổ một tiếng. Từ từ thấp giọng nói:

- Quân Chiến Thiên, có thể sẽ không phải là người vong ân bội nghĩa, không nghĩ tình xưa!

Không biết vì cái gì, hắn đem những lời Văn tiên sinh nói lập lại một lần, hơn nữa, ngữ khí còn có chút cổ quái

Văn tiên sinh là người thông mình, cũng nhìn ra sự thâm trầm trong lời nói của hoàng đế bệ hạ. Nguyên bản trong lòng có một ít buồn phiền,

thì hiện giờ cũng tiêu tan hết, nhưng Văn tiên sinh lại cảm nhận được trong lòng lại chịu áp lực nặng nề.

Bên ngoài cửa sổ một trận gió đột nhiên thổi vào, một tờ giấy trên bàn bay xuống mặt đất. Trong cuộc chiến Thiên Nam, Quân Vô Ý bình yên vô sự, đại quân ít ngày nữa có thể phản hồi. Dưới sự xuất hiện của vị cường giả thần bí, một tiếng quát làm cho hàng vạn người không dám lên tiếng, cho dù khi đánh chết Tuyệt Thiên chí tôn, sau đó tự xưng là người của Quân gia, uy hiếp Phong Tuyết Ngân Thành cùng Huyết Hồn sơn trang, làm cho những kẻ đứng đầu trong Thiên Phạt cũng không dám manh động, tất cả mọi chuyện đều được người viết ra lưu loát kể lại.

Văn Tiên Sinh ánh mắt ngưng lại, nhìn chằm chằm vào hàng chữ phía trên

“ Người đó liếc nhìn sau đó quát to, mấy ngàn vạn người lập tức im lặng. Sau đó đánh chết Tuyệt Thiên chí tôn Lệ Tuyệt Thiên. Tự xưng là người của Quân gia, uy hiếp Phong Tuyết Ngân Thành, làm tan rã Huyết Hồn sơn trang, bao nhiêu uy danh cứ thế mà bị hủy”

Cao nhân như thế, rốt cuộc hắn là ai chứ?

Văn tiên sinh híp mắt, ngửa đầu nhìn trời, tận lực suy tư.

Lúc này, thời gian đối với việc xảy ra ở Thiên Nam bất quá cũng chỉ ba ngày, xa ngàn dặm như thế mà trên bàn hoàng đế bệ hạ cũng đã có mật tấu! Cho dù là Phi ưng truyền tin cũng không nhanh hơn bao nhiêu.

Quân phủ.

Từ khi nhi tử cùng tôn tử xuất chinh Quân Chiến Thiên liền ru rú xó bếp, không lộ mặt trước người khác.

Lão Bàng cầm một cái ống trúc, sau đó vội vàng mà vào:

- Lão gia, Thiên Nam mật báo!

Quân Chiến Thiên hai mắt vừa mở, lập tức đứng lên.

- Lấy ra ta xem!

Một tay vội vàng đón lấy. Thậm chí cánh tay không ngờ có chút run rẩy. Vị lão gia tử gan dạ cả đời này, tuy rằng khuôn mặt có vẻ thản nhiên, nhưng trong lòng thì đang nơm nớp lo sợ.

Chỉ có lão Bàng là biết, hai thúc cháu Quân Vô Ý trong hai tháng xuất chinh này, Quân Chiến Thiên hoàn toàn không ngủ được một giấc yên ổn.

Đọc nhanh mật báo, Quân Chiến Thiên phát hiện mật báo không ngờ lại nằm rất xa dự liệu của bản thân, lão mở miệng thật to, sau đó mới bắt đầu đọc từng câu từng chữ rõ ràng một lần nữa.

Thân thể căng thẳng, rốt cuộc cũng chậm rãi thả lỏng, từ từ ngồi vào ghế dựa.

- Vô Ý không xảy ra chuyện gì, Mạc Tà cũng vậy, ngày hôm nay đã có thể đem chiến thắng trở về.

Quân Chiến Thiên không thể khống chế nổi sự cao hứng trong lòng, thản nhiên nói ra, tuy rằng lão đã cố gắng hờ hững, nhưng đuôi lông mày ở khóe mắt lại tràn đầy ý cười:

- Bất quá Mạc Tà muốn đi theo cậu của hắn đến Đông Phương thế gia một lần. Đây là thỉnh cầu của Đông Phương Tam Kiếm.

- Lão gia, việc này đúng là thiên đại chi hỉ!

Lão Bàng cao hứng nói.

Quân Chiến Thiên cười, nếp nhăn trên mặt cũng đã nở hoa. Nói:

- Không sai, đây quả thật là chuyện đáng để cao hứng. Đông Phương Thế Gia năm đó đối với Quân gia chúng ta thật là có đại ân a! Mạc Tà

đứa nhỏ này thật là cơ trí, trong vạn người có một, nếu lão thân gia mà nhìn thấy, chắc hẳn sẽ rất thích thú.

Lão gia tử hiện tại còn không biết, mật báo này từ phía nam phát ra vào ngày thứ ba, khi hắn còn đang khen tôn tử bảo bối của mình, thì một chuyện kinh thiên động địa đã xảy ra.

Ít nhất, đối với Quân gia mà nói, chuyện kia không khác gì động đất cấp tám, sóng thần cấp chín!

Nếu là lão gia tử hiện tại biết được, chắc chắn lập tức đem mộc côn trước tiên đem tiểu tử đó đánh gãy chân!

Tính ra thì đây là lần thứ ba Quân Mạc Tà tiến vào Thiên Phạt sâm lâm.

Lần đầu tiên tiến vào, hắn cầm đi Phạt Thiên Thánh Quả, lần thứ hai tiếp tục tiến vào cùng Hùng Khai Sơn ở mép rừng nói mấy câu.

Mà giờ khắc này sau hai lần tiến nhập Thiên Phạt, hắn tiếp tục tiến vào lần tứ ba.

Đối với chính mình mà nói, Quân Mạc Tà rõ ràng cảm nhận được, Thiên Phạt Sâm Lâm mới chân chính là nơi thích hợp với mình!

Nơi này làm cho tự đáy lòng hắn cảm thấy thoải mái!

Nếu có thể, hắn thậm chí còn không muốn ly khai!

Chỉ có duy nhất nơi đây mới có được cảm giác thoải mái, mới có thể chân chính thả lỏng

Quân đại thiếu âm thầm đợi trời tối, hóa thành một đạo lưu quang từ trên cao bay thẳng vào. Trải qua hơn một lần kinh nghiệm, hắn biết, mấy vương giả trong Thiên Phạt Sâm Lâm nhất định sẽ không ở ven rừng rậm.

Thiên Phạt sâm lâm chiếm diện tích vô cùng rộng lớn, Quân Mạc Tà cũng không biết hắn có phải đang ở vị trí trung tâm hay không, lần trước tuy rằng hắn như châu chấu tràn qua, vơ vét rất nhiều dược liệu hiếm lạ, nhưng nếu lấy tỉ lệ phân bố dược liệu trong sâm lâm này mà nói, lần đó hắn chỉ thẳng một đường mà tiến vào trung tâm của Thiên Phạt sâm lâm thần bí này mà thôi, nhiều lắm cũng chỉ là dạo được một nửa vòng tròn có bán kính rất nhỏ mà thôi, tuy dược liệu của khu vực này bị hắn "càn quét" không còn sót một chút gì, nhưng tính ra cũng chỉ là một phần không đáng kể của sâm lâm này mà thôi.

Nếu so sánh tổn thất trầm trọng hơn một chút, thì đó chính là dược liệu ở trung tâm, cho nên so sánh với nhiều nhân loại xâm nhập vào Thiên Phạt sâm lâm, thì hắn đối với những người kia cũng không khác bao nhiêu, muốn ở địa phương rộng lớn như nơi này tìm dược liệu, Quân Mạc Tà cũng chỉ có thể dựa vào ấn tượng, đi theo những chỗ hắn cảm thấy quen thuộc lúc trước đã qua.

Theo sự tăng trưởng tu vi, thần thức Quân Mạc Tà cũng mạnh hơn, phạm vi thăm dò cũng to hơn, dưới sự phụ trợ của thần thức cường đại, rất nhanh hắn đã tìm được Vạn Độc Cốc, nơi ở của Tam Hạc cùng Tứ Hùng!

Bốn phía Vạn Độc Cốc vẫn như trước vạn vật tiêu điều. Cũng không phải đây là lần đầu Quân đại thiếu đến đây, nên hắn rất dễ dàng cảm ứng được Tam Hạc cùng Tứ Hùng không ở chỗ này, ngay cả Xà Vương cũng không còn ở đây.

Quân đại thiếu tiếp tục đi tìm, tuy rằng bổn thiếu gia không tìm được chúng nó, nhưng chúng nó muốn tìm ta thì cũng rất dễ dàng!

Quân Mạc Tà đột nhiện hiện thân trên không ở vị trí trung tâm Thiên Phạt sâm lâm. Xuất ra uy áp khủng bố của Hồng Quân Tháp, uy áp mạnh mẽ từ trên người hắn từ từ tản mát ra xung quanh, lấy thân thể hắn làm trung tâm, chậm rãi hướng về bốn phía lan tràn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 167: Hạc Hùng Song Vương.

Đây là một tín hiệu không thể nghi ngờ, một tín hiệu bạo tạc. Cỗ thần thức này phát ra trừ phi Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn đi vắng khỏi Thiên Phạt sâm lâm. Nếu không, nhất định sẽ đi ra đầu tiên.

Sâu trong Thiên Phạt sâm lâm, Hạc Tam Hùng Tứ lưỡng đại thú vương đang ngồi đối diện uống rượu.

Tâm tư của Hạc Trùng Tiêu nay vừa phải cẩn thận, nhưng tính cách của Hùng Khai Sơn đúng là kiểu ‘sáng nay có rượi sáng nay say”. Lão đại vừa đi vắng, nhất thời Hùng Khai Sơn có cảm giác ‘sơn trung vô lão hổ, hầu tử xưng đại vương’ ngay. Lão đại vắng nhà thì ta chính là lão đại!

Cho nên liên tục hai ngày hôm nay đều lôi kéo Hạc Trùng Tiêu uống rượu mua vui, không đem những truyện phát sinh gần đây trong Thiên Phạt sâm lâm đặt vào trong lòng. Loại tính tình không tim không phổi này tới mức độ nào đó cùng Quân Mạc Tà có phần giống nhau.

Hiện tại hai đại thú vương không phải lấy hóa thân nhân loại ra uống rượu. Mà là hiện lộ ra bản thể mà uống. Một đầu gấu chó cực đại cả người là kim mao tựa như một tòa núi nhỏ cùng một con hạc vốn bản thể là tiên hạc thân thể lại khổng lồ cả người tuyết trắng, nhãn cầu hồng lên tựa như hai ngọn lửa chói mắt. Ngồi cách hai Vương hai trượng là một chén rượu lớn như một tảng đá được chế tạo từ rễ cây tử đàn điêu huyền chế tạo ra, một ly nhỏ nhất cũng tương đương với một vò rượu lớn trên thế gian!

Đến nỗi nhị Vương chỉ uống rượu, mùi thơm dị thường đã xộc vào mũi. Trong Thiên Phạt sâm lâm, bầy vượn chuyên nhưỡng ra Hầu Nhi tửu bị hai đại thú vương lấy sức mạnh cướp đi, lại còn làm đến khoái lạc, hé ra cái mồm gấu, hở ra là đầy mỏ hạc ăn uống cực kì nhanh.

- Lão Tam, ta phát hiện huynh bây giờ là càng ngày gan càng bé. Quả thực cẩn thận quá phận, về Phạt Thiên Thánh Quả kia, huynh lo lắng cái rắm a.

Đại Cẩu Hùng mắt say lờ đờ mông lung, vỗ trên lồng ngực đầy kim mao, miệng phun phèo phèo:

- Ta thật không rõ. Huynh cả ngày suy tính hơn thiệt, huynh có mệt hay không?

Hiển nhiên, Hạc Trùng Tiêu vì Phạt Thiên Thánh Quả mà lo lắng, mà Hùng Khai Sơn lại là hoàn toàn không để trong lòng, đối với vị thần bí cao thủ kia, Hùng Khai Sơn đã tràn ngập tin tưởng. Trong trực giác hắn cảm thấy lấy tu vị như vi cao nhân kia hoàn toàn không cần phải gạt người, cho nên đối với việc Hạc Trùng Tiêu lo lắng hắn thực không hiểu, thậm chí, thực khinh bỉ.

- Đại Hùng ngươi đầu óc ngu si, làm sao mà hiểu được?

Hạc Trùng Tiêu đảo mạnh đôi mắt như hồng bảo thạch nhìn Hùng Khai Sơn:

- Làm việc không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất! Nếu thật sự không thấy bóng dáng của người nọ, ta và ngươi có thể có biện pháp nào? Ngươi chính là đầu con gấu, cân não chính là quá ít, đi ra ngoài, tuyệt đối là bị người lừa hàng! Cùng lão Nhị giống nhau,thấy đánh cuộc liền ngây ngốc đi theo người ta, ngươi cũng là như vậy!

Hùng Khai Sơn lặng im chốc lát, trầm giọng nói:

- Kỳ thật, ngoại trừ tin tưởng vị cao nhân kia, ta cũng cảm thấy được việc lợi dụng Phạt Thiên Thánh Quả để tiến giai thật sự phiêu lưu quá lớn, động một tí liền có thể nổ tan xác. Nhìn xác xuất thành công này, vị tất có thể đạt đến ba thành. Nếu so với thủ đoạn tiến giai của cao nhân kia, ngay cả phải chờ đợi, cần mạo hiểm, cũng xứng đáng!

Hạc Trùng Tiêu nghe Hùng Khai Sơn nói như vậy thì cực kỳ sửng sốt. Hắn thật không nghĩ tới ngây thơ như Hùng lão tứ lại có thể nói ra một phen lí do thoái thác như vậy thấy không khỏi đại hữu ý:

- Thật đúng là không nhìn ra, Hùng lão tứ có thể có lí do thoái thác tốt như lần này, thật chân chính là "Kẻ ngu ngàn lo”. Nghe được lời nói này của ngươi, người làm ca ca như ta mời ngươi một ly!

Hùng Khai Sơn nghe vậy mừng rỡ, cũng một hơi làm ba bốn chén rượu, lại nói:

- Đó là gọi là cái gì "Kẻ ngu ngàn lo, tất có được một". Vốn Đại vương xưa nay đại trí giả ngu, không mở miệng dễ dàng đâu!

Hạc Trùng Tiêu thấy Hùng Khai Sơn mèo khen mèo dài đuôi, không khỏi mỉm cười, mới chịu nâng chén uống rượu, đột nhiên lại giống như nhớ tới cái gì ngẩng đầu nói :

- Ta nói ngươi gan bỗng to ra phải không? Vừa rồi ngươi kêu ai lão Tam đây? Lão tử là Tam ca của ngươi! Còn có hay không điểm tôn ti lớn nhỏ? Vừa khen ngươi một câu, ngươi đã quên Đông Nam Tây Bắc sao? Ngay cả đạo lý ngươi vừa nói, việc này vẫn là quá mạo hiểm! Dù sao Phạt Thiên Thánh Quả bị lấy đi trong tay chúng ta, điều này không thỏa đáng tí nào!

Hùng Khai Sơn hừ lên nói:

- Cái gì mạo hiểm? Chẳng lẽ trong tay mình thì không mạo hiểm sao? Nuốt Phạt Thiên Thánh Quả từ xưa đến nay cũng không phải không xảy ra phát sinh việc gì? Có muốn hay không cùng ta đánh cuộc tiếp?

Hạc Trùng Tiêu chút tức giận:

- Tật xấu thích đánh đố của ngươi khi nào thì có thể thay đổi? Không nên quên nhị ca năm đó cũng là bởi vì đánh đố mới đem mình thành vật cho kẻ khác cưỡi; ta xem ngươi rất có xu thế ở phương diện này! Hơn nữa, hai ta còn đánh cái gì đố? Vạn nhất người nọ cuối cùng không xuất hiện, hai ta liền cùng nhau cắt cổ! Đánh đố? Đổ cái đầu của ngươi a!

Hùng Khai Sơn tức khí nhảy dựng lên nói :

- Lão tử chính là thích đánh đố, lão tử nay cùng ngươi đánh cuộc, liền đổ người nọ cũng phải loại người mà ngươi nói!

Hạc Trùng Tiêu thanh âm lớn hơn, không mặn không nhạt nói :

- Không phải loại người như vậy? Ngươi thật chắc chắc a. Hừ, hiện tại Huyết Hồn sơn trang đã muốn triệt để kết thúc, lẽ ra, hắn cũng nên thực hiện lời hứa của hắn, coi như không thực hiện việc Phạt Thiên Thánh Quả đổi linh đan như hứa hẹn, nhưng là nên thực hiện trợ giúp chúng ta đột phá thập cấp huyền thú chứ. Đây chính là điều trước đây hắn nói, mà bây giờ vì sao hoàn toàn không thấy bóng dáng?

- Nói không chừng có việc gì chậm trễ, người ta là cao nhân, có thể làm việc như thế này sao?

Khẩu khí Hùng Khai Sơntrong nháy mắt đã muốn thua, nhiều ít cũng có chút chột dạ, bộ dạng không còn nắm chắc.

- Cao nhân thì sẽ không xấu xa sao?

Hạc Trùng Tiêu thở dài ngao ngán nói tiếp:

- Sự thất tín bội nghĩa của nhân loại nhiều ít ra sao ngươi còn không biết sao? Hứa hẹn rồi bội tín sẽ làm người ta áy náy sao? Lão Hùng, ngươi vẫn còn quá ngây thơ! Đại trí giả ngu? Ngươi tự lừa gạt bản thân thì có!

Hùng Khai Sơn hừ hai tiếng, trực tiếp bưng lên chén rượu lên, uống ùng ục một hớp lớn, trừng mắt, hiển nhiên đối với việc Hạc Trùng Tiêu quá cẩn thận rất không thích.

Hắn đang kiếm từ phản bác, đột nhiên cảm giác được ngay tại bên trong Thiên Phạt sâm lâm có một cổ uy áp phô thiên cải địa mạnh mẽ truyền đến, Hùng Khai Sơn cả người khẽ run rẩy tay run lên, bàn tay to đập mạnh lên bàn đá đầy đồ ăn ‘ba’ một tiếng, nhảy dựng lên, dị thường hưng phấn nói :

- Là hắn! Là hắn tới tìm chúng ta, tất nhiên là tới trợ giúp chúng ta tiến giai! Hạc lão tam, ngươi còn có gì để nói nữa không?

Hạc Trùng Tiêu cũng là lộ rõ vẻ vui mừng, trên nét mặt cũng đã quên đệ đệ mình mới gọi mình là "Hạc lão tam", trực tiếp bay lên, hai cái đôi cánh vươn ra, kêu lên:

- Lão tứ đã đổ thắng, quả nhiên là hắn đến đây!

Hai đại thú vương nhìn nhau, trong mắt đồng thời nổi lên vẻ mừng như điên.

Hùng Khai Sơn hiển nhiên một khắc cũng không nguyện đợi chờ nữa. Trực tiếp đằng một tiếng liền nhảy lên lưng Hạc Trùng Tiêu. Chỉ phía trước, quát:

- Mau mau cất cánh!

Ngữ khí quyết đoán, khẩu khí mười phần mệnh lệnh. Nhưng mấy ngàn cân sức nặng lại đem Hạc Trùng Tiêu ở trên không, không có sự chuẩn bị gần như không có cất cánh, ngược lại phù phù rơi xuống trên mặt đất, giận dữ nói :

- Đồ khốn! Ngươi sao không hóa hình rồi hãy nhảy lên? Thằng cha ngươi, bản thân ngươi không biết ngươi nặng tới ba ngàn cân sao?

Nói xong mới thấy không đúng, lại nói:

- Con mẹ nó, ngươi nhanh chóng xuống dưới! Lão tử là Tam ca của ngươi, không phải là vật để ngươi cưỡi! Chính mình tự chạy tới đi!

Hùng Khai Sơn níu lấy hai cánh hạc không buông, nhanh chóng hóa hình nhân loại, mặt dày mày dạn không chịu xuống. Hạc Trùng Tiêu đành bất đắc dĩ, sợ chậm rãi mất thời cơ nên vỗ cánh, như tia chớp bay vút vào thiên không.

Hắn dùng tốc độ cao nhằm về phía có uy áp mà tiến!

Quân Mạc Tà bình yên đứng ở giữa không trung. Trong phạm vi to lớn phía dưới chân, toàn bộ huyền thú cảm nhận đượccổ uy áp cường đại tới cực điểm đều run run căng thẳng, không dám có chút vọng động. Quay mắt về phía thiên địa áp lực thiên địa cực lớn, trên đời này, tin tưởng vị tất có mấy đầu huyền thú có thể thừa nhận được!

Từ xa xa, bão táp nổi lên, một bóng đen to lớn bay tới.

Bóng đen vừa tới dĩ nhiên là Hùng Khai Sơn cùng Hạc Trùng Tiêu. Tựa như long kỵ sĩ uy phong lẫm lẫm trong truyền thuyết mà tiến đến.

Quân Mạc Tà lù lù bất động, thẳng đến khi Hạc Trùng Tiêu hóa thành hình người, nhìn hai người hạ xuống mặt đất mới nhẹ nhàng hạ xuống.

- Tiền…tiền bối, người… ngài đã tới…

Hạc Trùng Tiêu nhiều ít có chút ngượng ngùng. Thời gian còn ở Thiên Hương thành, còn gọi là "Phong huynh”, nhưng hiện tại đã gọi là "tiền bối”. Trong lòng hai đại thú vương cũng buồn bực không biết tính sao, lại không dám xưng hô ngang hàng.

Thêm vào đó, ngay lúc nãy còn ngồi hoài nghi người ta. Hiện giờ người ta đã xuất hiện trước mặt, Hạc tam có chút xấu hổ.

- Ân, bổn tọa đã nhiều ngày phải rời khỏi Thiên Nam, đột nhiên nhớ lại còn thiếu các ngươi một cái hứa hẹn. Nhân vô tín nhi bất lập (Người

không có chữ tín, không thể tồn tại), chuyện lúc trước chưa thực hiện, làm sao có thể đi?

Quân Mạc Tà ngông nghênh nói, bá đạo dị thường.

- Cạc cạc, tiền bối quả nhiên thủ tín! Vừa rồi Hạc lão tam còn đang lo lắng tiền bối không tới, bị lời lẽ đanh thép của ta mắng một trận, Hạc lão tam, hiện giờ ngươi có thể nhận thức sai lầm của mình chứ! Ha ha ha…

Hùng Khai Sơn đắc ý cười toét, cảm giác như mình đại thắng một ván.

Hắn có thể nào không đắc ý cho được. Vị cao nhân này hiện tại đã đến đây đã nói lên hắn coi trọng lời hứa hẹn. Mà người coi trọng hứa hẹn như thế có thể lừa gạt Thiên Phạt sâm lâm Phạt Thiên Thánh Quả sao? Điều này không phải đại biểu cho linh đan cũng với hi vọng to lớn sao?

Cho nên Hùng Khai Sơn chỉ một thoáng đã buông xuống toàn bộ tâm sự!

- Ngươi ngươi ngươi, ngươi là con gấu chết tiệt! Ngươi nói hưu nói vượn cái gì, ta, ta như thế nào không tin tiền bối chứ!

Hạc Trùng Tiêu lâm vào chán nản. Run rẩy chỉ ngón tay lên, hận không thể đem đầu con gấu này bóp chết trăm triệu lần một phen. Không nghĩ tới con gấu này vì để lấy lòng cao nhân trước mắt lại có thể không tiếc bán đứng mình!

- Không ngại, lẽ thường trong nhan gian này mà!

Quân Mạc Tà ha ha cười cười, không biết làm tại sao. Mỗi một lần gặp hai đại thú vương, Quân Mạc Tà đã cảm thấy khoái trá. Không phải loại khoái cảm cao nhân áp bức người khác, mà là loại khoái cảm thư thái thoải mái không cần suy nghĩ nghiên cứu tâm cơ của người khác.

Nếu so sánh với nhân loại cao thủ mà nói, thú vương trong Thiên Phạt sâm lâm rõ ràng đơn thuần chất phác hơn nhiều lắm. Bầu không khí

như vậy làm cho Quân Mạc Tà rất thoải mái và thả lỏng, tựa hồ như được rời xa cái thế gian người lừa ta gạt ngoài kia.

- Ân, ta nói được thì làm được, bổn tọa tới chính là vì thực hiện hứa hẹn, hai người các ngươi trước chuẩn bị một chút. Bình tĩnh, đem trạng thái điều chỉnh đến tốt nhất, chính yếu chính là phải làm cho tâm tính điều chỉnh đến mức bình thản. Ta tới giúp các ngươi tiến cảnh.

Lời nói của Quân Mạc Tà thậm chí cả chính hắn đều không ý thức được, mơ hồ có ý thân thiết. Loại thân thiết này ngoài lúc đối đãi với Quân lão gia tử và Quân Vô Ý ra, thật sự là không có mấy ai…

Mà vẻ thân thiết mơ hồ như vậy, Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn cũng rành mạch cảm nhận được, lại càng hoàn toàn tín nhiệm hắn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 168: Trợ Giúp Đột Phá.

Từ xưa đến nay, huyền thú vô luận là thấp cấp hay đã hóa hình rốt cuộc vẫn là thú loại, cùng nhân loại có một loại ngăn cách mơ hồ.

Không ai cam tâm tình nguyện cùng huyền thú song song quan hệ.

Cho nên ngoài tam đại Thánh Địa, mới có nhất đại hung! Nếu không phải bởi vì việc này hẳn là tứ đại Thánh Địa mà không phải là Tam Thánh Nhất Hung! Với lực lượng như thế nằm ở nhân gian giới hoành hành còn không sợ huống chi là người thường?

Cho nên Quân Mạc Tà lần này vô tình toát ra cảm giác thân thiết mơ hồ này, mặc dù là loại cảm giác vi diệu vô tình phát ra từ nội tâm, nhưng chính vì thế làm cho huyền thú-loại sinh vật luôn nhạy cảm với cảm giác yêu ghét, có một loại cảm thụ mà chưa bao giờ được nhận từ nhân loại.

Vì thế, Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn đều là tự đáy lòng cảm nhận được vị thần bí cao nhân này rất đáng tin tưởng!

Cho nên hai người không do dự chút nào, chính là dị thường cảm kích nhìn Quân Mạc Tà liếc mắt một cái, lập tức khoanh chân ngồi xuống, không bao lâu, một mùi rượu nồng đậm từ thân thể hai người phát ra. Nguyên vốn khuôn mặt có chút hồng cũng dần dần khôi phục nhan sắc bình thường.

Hùng Khai Sơn chỉ cảm thấy chân khí toàn thân lưu loát tự nhiên tâm như nước chảy đang muốn mở mắt, đột nhiên một bàn tay nhẹ nhàng mà

khoát lên trên vai của mình đã đặt vào huyệt Kiên Tỉnh, một thanh âm dịu dàng nói :

- Ổn định tâm thần, không nên lộn xộn. Hạc Trùng Tiêu, ngươi tới hộ pháp. Trăm triệu không được quấy nhiễu bổn tọa vận công.

Hùng Khai Sơn trong lòng vừa động, lần đầu triệt hồi toàn bộ lòng phòng bị trên người, đem tất cả bộ khí của mình hoàn toàn bại lộ ở dưới cánh tay dò xét kia. Từ khi sinh ra đến bây giờ tuy đã sống lâu trong nhiều năm tháng, Hùng Khai Sơn vẫn là lần đầu tiên đối một nhân loại có thể tín nhiệm đến mức này! Hạc Trùng Tiêu đáp ứng một tiếng, lặng yên không một tiếng động bay đi ra ngoài mấy trượng, cảnh giác vạn phần nhìn chăm chú vào hết thảy động tĩnh. Thiên Phạt sâm lâm tuy rằng vốn là địa bàn của bọn họ, nhưng Hạc Trùng Tiêu giờ khắc này vẫn giống như lâm đại địch, đem tính cảnh giác đề thăng tới mức cao nhất.

Đơn giản là lần tiến giai này đối với hắn cùng Hùng Khai Sơn mà nói, thật sự là quá mức trọng yếu.

Nhắm mắt lại Hùng Khai Sơn chỉ cảm thấy bả vai truyền đến một cảm giác thanh lương, liền giống như ở giữa mùa đông đột nhiên có một giọt nước đá đã rơi vào bờ vai trần trụi, là một loại cảm giác ăn sâu vào trong xương tủy. Một cỗ tinh thuần thiên địa linh khí, theo bàn tay trên bả vai không ngừng mãnh liệt đổ vào, như biển cả nổi sóng mà tràn vào kinh mạch của hắn!

Trong kinh mạch của hắn, nguyên bản đã đạt tới điểm cực hạn của thú vương, lúc này cỗ linh khí tinh thuần chậm rãi hoạt động, tiến tới từng chút một, sau đó kinh mạch của hắn tựa hồ chậm rãi được làm dịu rồi bành trướng.

Thậm chí nhìn thấy tiến triển nhanh như vậy hiệu quả thật kinh người!

Hùng Khai Sơn trong lòng khiếp sợ, bội phục cực điểm nhưng tâm thần nửa điểm cũng không dám loạn, cực lực dẫn dắt dòng khí cực đại từ

bên ngoài dựa theo đường dẫn của bản thân mình tu luyện chậm rãi nhập vào đan điền.

Hạc Trùng Tiêu đứng ở ngoài mười trượng đột nhiên phát hiện ở trên người Hùng Khai Sơn đột nhiên toát ra một ít sương mù màu trắng càng ngày càng đậm, giống như có thể ngưng tụ thành thực thể, cuối cùng lại chậm rãi đem thân thể khôi ngô Hùng Khái Sơn toàn bộ bao phủ ở bên trong!

"Thiên địa nguyên khí ngoại lộ! Đây chẳng phải là dấu hiệu sắp đột phá thập cấp huyền thú sao?Như thế nào lại đột phá nhanh như vậy! Này" điều này sao có thể! ?" Hạc Trùng Tiêu trong lòng kinh hô một tiếng theo bản năng dụi dụi mắt, cơ hồ không tin vào điều mình đang chứng kiến.

Kỳ tích phát sinh ở trước mắt, chân chính là loại kỳ tích người khác khó có thể tin!

Hạc Trùng Tiêu hắn nghĩ đến tuy rằng thần bí nhân đáp ứng giúp bọn hắn đột phá, ngay cả thần bí nhân kia thành tâm hỗ trợ, thậm chí cũng có tạo hóa thần thông thủ đoạn nhưng kết quả tốt nhất cũng bất quá là nghĩ biện pháp đem tu vi hai người tăng lên tới điểm cực hạn. Sau đó chính hai người tiếp tục ý vị bế quan khổ tu nhiều năm, trải qua một đoạn liều mạng mới thành công đột phá thăng chức!

Đây đã là kết cục tốt nhất!

Nhưng Hạc Trùng Tiêu trăm vạn lần thật không ngờ vị thần bí tuyệt đại cao nhân này lại có thể công tham tạo hóa, lại lợi dụng lực lượng bản thân hắn trợ giúp hai người ở trong nháy mắt, không ngừng không nghỉ trực tiếp hoàn thành đột phá!

Này đại biểu cái gì? Lại ý vị như thế nào?

Việc này đại biểu vị thần bí hắc y nhân hy sinh một bộ phận thiên địa nguyên lực khổ tu đến thành toàn mình hai người! Chỉ một thoáng, Hạc

Trùng Tiêu ánh mắt lại cũng có chút đỏ: Chỉ vì một cái đánh đố nhỏ bé không đáng để ở trong lòng, nhất là loại cao nhân này, cơ bản cũng chẳng phải là thề ước gì cả, nhưng không ngờ vị cao nhân này lại thật sự thực hiện lời hứa của hắn! Thậm chí không tiếc hi sinh công lực bàn thân đến thế này!

Giữ lời hứa hẹn như thế từ xưa đến nay có thể có mấy người? Người như vậy, chẳng lẽ còn có cái gì không đáng tín nhiệm sao? Chẳng lẽ còn cần hoài nghi người ta lừa Phạt Thiên Thánh Quả không trả sao? Này thật đúng là thiên hạ chê cười!

Phải biết rằng, ngay tại thời gian vừa rồi hai đại thú vương buông lỏng đề phòng, vị thần bí cao nhân này hoàn toàn có năng lực nhấc tay một cái là dễ dàng đánh chết hai người, thu được hai quả Huyền đan tiếp cận với thập cấp, như vậy không những không cần trả giá, nhưng sẽ có thật to thu hoạch, tin tưởng đối tu vi của chính mình cũng có được điểm rất tốt!

Nhưng đối phương chẳng những không có làm như vậy ngược lại tuân thủ hứa hẹn, lại càng không tiếc hi sinh năng lượng, để đổi lại sự đột phá của hai người!

Hạc Trùng Tiêu tự vấn lòng, nếu mình hiện tại hy sinh tu vi của chính mình có thể trợ giúp Hùng Khai Sơn tiến giai, mình làm hay là không làm?

Sau khi suy nghĩ thận trọng một hồi, Hạc Trùng Tiêu rốt cục hổ thẹn đỏ bừng cả khuôn mặt, bởi vì hắn rất rõ ràng lựa chọn: Sẽ không!

Ngay cả mình cũng không chịu quên mình vì người, thành tựu cho chính huynh đệ của mình, cần gì nói đến những người khác?!

Vị cao nhân hắc y thần bí này đáng để cho cả thiên hạ phải khâm phục a! Cùng nhân vật như vậy kết giao làm bằng hữu, bất luận kẻ ngang ngược tự cao nào cũng đều cảm thấy may mắn và vinh hạnh!

Tin tưởng nếu là Quân đại thiếu biết hai đại thú vương trong lòng là loại ý nghĩ này tuyệt đối là sẽ vui đến hôn mê bất tỉnh.

Hơn nữa là tỉnh rồi tiếp tục ngất, vòng đi vòng lại nhiều lần.

Hiểu lầm có vẻ lớn vô cùng!

Quân Mạc Tà tuân thủ hứa hẹn này không giả, cũng quả thật tiêu hao số lượng khổng lồ thiên địa linh khí tinh thuần, nhưng cũng cũng không phải hy sinh lực lượng của chính mình để trợ giúp hai người tiến giai. Nếu nói vậy, Quân Mạc Tà cũng tuyệt đối không chịu. Quân đại thiếu gia cho tới bây giờ cũng không phải đại anh hùng, đại hào kiệt, làm sao có thể làm ra loại “chuyện tốt” đến bực này?

Cũng không có gì kỳ quái, đơn giản là do loại thiên địa linh khí tinh thuần mà huyền thú coi như là trân bảo này, Quân Mạc Tà muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu. Dù sao thì lượng linh khí mà Hồng Quân Tháp sở hữu thật sự khổng lồ vô cùng, chân chính là xài hoài không hết, dùng mãi không cạn! Hơn nữa, mỗi lúc hắn luyện công thì lại có vô số lin khí bị hấp thu tiếp, hoàn toàn không hề lo lắng tới việc thiếu hụt linh khí!

Lợi dụng linh khí của Hồng Quân Tháp giúp huyền thú tiến giai, loại sự tình này đây đối với Quân Mạc Tà mà nói giống như hắn là một đại tài chủ có một núi vàng to như dãy Himalaya, trước mắt mọi người đều ra vẻ cao nhân! Sau đó, móc ra vài đồng lẻ, khẳng khái cho người khác rồi còn nói: Chút lòng thành của ta, cầm lấy mà dung đi…

Ân, đây hắn là sự so sánh chính xác nhất!

Huống chi, Hùng Khai Sơn cùng Hạc Trùng Tiêu hai đại thú vương lại thuần phác, cho nên Quân Mạc Tà trợ giúp bọn hắn cuối cùng hắn lại có nhiều chỗ tốt hơn.

Hai vị này cũng không phải là người thường, đều là có thể so sánh với cái loại Chí Tôn cao thủ a. Thi ân giao hảo như vậy với hai người, dù

nói thế nào đối với chính hắn chỉ có trăm điều lợi mà không một điều hại.

Tuy ai mở miệng ra cũng nói tri kỷ này bằng hữu nọ, nhưng người có thể chân chính trợ giúp mình, chỉ cần có một thôi cũng đã quá đủ! Loại bằng hữu tốt thế này, ai lại đi ngại là có quá nhiều?

Đối phương có thể thật sự giúp đỡ mình sau này,mình còn từ đối phương chiếm được Thiên Tà Vạn Độc Quả và vô số linh dược. Quân Mạc Tà thậm chí cảm giác công sức mà mình bỏi ra, đem so sánh với đối phương thật sự là không đáng giá nhắc tới. Quân Mạc Tà trong lòng thậm chí có chút hổ thẹn, tam thiếu tuy rằng tự nhận không phải người tốt, nhưng ít ra hắn cũng có chút ít lương tâm.

“Ân, lấy công sức của mình so sánh với đối phương thật sự là không đáng giá nhắc tới”. Cùng lúc đó, trong lòng hai đại thú vương cũng đang có loại suy nghĩ này! Thậm chí còn to hơn gấp cả vạn lần!

“Chân chính là tuyệt thế cao nhân a”. Trong nội tâm Hùng Khai Sơn cảm thán, cảm động vô hạn bên trong, đột nhiên cảm giác đan điền của mình nguyên khí xoay tròn một trận, càng ngày càng gấp, hình thành một cái lốc xoáy, toàn bộ thiên địa nguyên khí điên cuồng tụ tập lại đây.

Tụ linh!

Rốt cục thì điểm tới hạn kế tiếp, chính là lúc không ngừng không nghỉ tấn công điểm đột phá!

Hùng Khai Sơn tâm thần căng thẳng, rốt cuộc bất chấp suy nghĩ miên man, đem hết toàn lực thôi động toàn bộ nguyên khí trong cơ thể mình tới cực điểm, ra sức toàn lực trùng quan!

Oanh!

Sương mù nồng đậm đang bao bọc Hùng Khai Sơn trong nháy mắt đã biến mất, sau đó oanh một tiếng thật lớn, không biết phát ra từ nơi nào,

giống như một loại cảm giác vi diệu khó giải thích, tiếng động oanh oanh trong lỗ tai của mọi người!

Thân hình Quân Mạc Tà đột nhiên chợt lóe lên, bay ra xa mười trượng, cùng Hạc Trùng Tiêu sóng vai mà đứng. Đằng sau chiếc khăn màu đen không ngờ có chút mồ hôi, thân hình cũng có chút run rẩy, tóm lại trong mắt Hạc Trùng Tiêu chính là toàn thân hư thoát, không còn sức lực.

Hạc Trùng Tiêu chân chính cảm kích vô hạn, đang muốn nói chuyện. Đã thấy Quân Mạc Tà giơ ngón trỏ lên đặt ở trước miệng, ý bảo không cần nói, nói:

- An tâm một chút. Hắn lập tức sẽ có đột phá!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 169: Chúng Vương Tề Tụ, Cùng Quân Hân Hoan.

Thật lâu sau, Hùng Khai Sơn rơi xuống đất, lần thứ hai đã khôi phục lại hình người, nhìn trên người mình một lượt, vui sướng như muốn phát điên tựa hồ như đang trong giấc mơ, một hồi lâu sau, cái mộng ảo tuyệt vời đó vẫn còn chưa tan.

Hắn đem toàn thân kiểm tra lại một lượt rốt cuộc mới chân chính tin tưởng mình thực sự tiến giai!

Hùng Khai Sơn ngửa mặt lên trời thét dài, trong ánh mắt cực đại cuồn cuồn từng giọt nước mắt như mưa rơi xuống, đột nhiên sải bước tới trước người Quân Mạc Tà phủ phục một tiếng. Thật sự là quỳ xuống.

Quân Mạc Tà hoảng sợ còn chưa kịp ngăn cản. Hùng Khai Sơn đã dập đầu vang lên mấy tiếng, thanh âm có chút nghẹn ngào:

- Cám ơn… Cám ơn.. Ngươi!

Bên cạnh Hạc Trùng Tiêu, ánh mắt cũng có chút đỏ lên.

Đều là thú vương, đồng dạng gặp bình cảnh hắn hoàn toàn có thể lý giải tâm tình của Hùng Khai Sơn, cũng hoàn toàn hiểu được Hùng Khai Sơn vì sao phải phục lạy! Bởi vì vị cao nhân thần bí này đối với chính hai người mà nói không thể nghi ngờ là ơn tái tạo!

Quân Mạc Tà vội vàng đem con gấu kéo ra, nói:

- Đây là làm gì? Đây chỉ là một cuộc trao đổi ta cũng chỉ là thực hiện lời hứa của ta, cần gì phải làm như thế.

Nói ra những lời này, Quân đại thiếu cũng cảm giác mình có chút ghê tởm giống hình tượng của loại người láu cá.

Việc tiện nghi thế này thật là tốt a. Mỗi ngày làm tám mười lần cũng còn ít, nếu có cơ hội thì nên làm tiếp mấy lần nữa a…

Hùng Khai Sơn cùng Hạc Trùng Tiêu hoàn toàn không có cảm giác như vậy, như trước lệ nóng lưng tròng, nói:

- Mặc dù là đánh cuộc, mặc dù trong mắt ngài không tính là cái gì, nhưng đối với lão Hùng ta mà nói, đây cũng là Càn Khôn tái tạo! Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, lúc sau tiền bối nếu là có gì phái đi, cứ việc phân phó một tiếng. Lão Hùng ta cái khác không có, một thân khí lực không keo kiệt! Đại địa Hùng vương tên cũng không phải để nói không.

Quân Mạc Tà nhìn thấy Hùng Khai Sơn thuần phác trong ánh mắt lóe ra lên thành ý chân thành sáng rọi, đột nhiên trong lòng vừa động, đối mặt với thành ý như vậy, Quân Mạc Tà đột nhiên cảm giác hành động của mình có phần đê tiện!

Hắn ngửa mặt lên trời thở một hơi thật dài, rốt cục nghĩ thông suốt một chút. Đối thuộc hạ đối với địch nhân đều là cần dụng tâm cơ, nhưng nặng tâm kế cũng không đủ, nhưng đối với bằng hữu chân chính, thứ tâm cơ này hoàn toàn không cần, chỉ dùng một chút cũng tính là quá nhiều!

Mà Hùng Khai Sơn liền rõ ràng cho thấy người như thế nào.

Chỉ cần nhận ân huệ của người khác liền đến chết cũng không quên.

Người như thế, chính là bằng hữu của chính mình.

Quân Mạc Tà ánh mắt khác thường ôn hòa, vỗ nhẹ nhẹ bả vai Hùng Khai Sơn, nghiêm túc nói:

- Lão Hùng, ta thực sự coi ngươi là bằng hữu.

Hắn hít một hơi thật dài, chậm nói:

- Ta thân nơi cao, bằng hữu thật sự không nhiều lắm, ngươi có thể tính là một. Cho nên, đối với ta không cần nói lời cảm tạ!

Hùng Khai Sơn nghe thế thì mặt mũi sáng chói, vui mừng quá đỗi, nói:

- Hảo! Hảo hảo! Là lão Hùng ta hồ đồ ha ha…

Quân Mạc Tà ha ha cười, nói:

- Hiện tại đến phiên ngươi hộ pháp, ta trợ giúp Hạc vương một tay! Hoàn thành lời hứa của ta!

Hạc Trùng Tiêu lo lắng nói:

- Ngài vừa hao tổn nhiều như vậy. Hay nghỉ ngơi một hồi? Hồi phục một chút?

Quân Mạc Tà nói:

- Không cần, ta còn có thể chịu đựng được.

- Đến đây đi.

Nói xong vươn tay ra.

Hạc Trùng Tiêu do dự một hồi, lại nhìn hắn, xác định hắn quả nhiên không có việc gì, một lúc sau mới rốt cụôc ngồi xuống…

Lại sau một thời gian, Quân Mạc Tà nhìn thấy vẻ vui mừng như điên của Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn, đột nhiên cảm giác được trong lòng mình cũng là rất khoái nhạc, loại khoái nhạc nói không nên lời.

Loại khoái hoạt này hoàn toàn bất đồng với việc âm mưu thành công đối phó với người, hoặc là đoạt bảo vật mà mừng như điên, hoặc là giết chết cừu nhân khiến cừu hận tiêu tan…

Nó hoàn toàn là cực kỳ đơn thuần khoái hoạt! Nhưng loại khoái hoạt này lại mang tới cho Quân Mạc Tà sự hưởng thụ lớn lao!

“ Nguyên lai, không chỉ là giết người đấu tranh mới có kích thích khoái cảm, ngẫu nhiên trợ giúp người khác một lần, loại cảm giác này cũng thực là thoải mái!”

Quân Mạc Tà mỉm cười nghĩ...

Lúc này là nửa đêm về sáng, Quân Mạc Tà quả thật đều thực thoải mái, thực khoái trá, thực thích ý!

Hùng Khai Sơn và Hạc Trùng Tiêu hai đại thú vương cực lực mời vị này đại ân nhân, đại cao thủ này tiến tới gặp huynh đệ của bọn hắn. Bọn hắn muốn chuẩn bị tiệc rượu mà tán gẫu với Quân Mạc Tà…

Thật sự là thịnh tình không thể chối từ, nói gì hai đại thú vương lời đều nói hết, tiếp tục chối từ thật sự cũng có chút không hợp với đạo làm người, mà giờ khắc này trời cũng sắp ngả về đêm, vì thế Quân Mạc Tà vui vẻ đi theo.

Hầu nhi tửu quả thật là rượu ngon trong truyền thuyết, nếu so sánh với các loại rượu kém phẩm chất của thế giới này thì khác xa. Đã có cơ hội tốt như thế, nếu không nếm thử một lần thì phí của trời cho quá!

Hùng Khai Sơn trên đường đi không ngừng ra lệnh. Để cho nhóm thủ hạ cửu cấp huyền thú bát cấp huyền thú dâng lên đồ ăn ngon nhất, càng trực tiếp yêu cầu:

- Lấy tốc độ của Hạc vương mà nhanh chóng mang lên!

Tức thì bên trong trung tâm Thiên Phạt sâm lâm một trận gà bay chó chạy, loạn thành một đoàn!

Lần này hỗn loạn, quả thực so với lần trước huyền thú triều còn muốn lớn hơn một chút, Thiên Phạt sâm lâm thâm trầm trong đêm tối, xưa nay

đều yên tĩnh. Nhưng hôm nay bụi đất đầy trời, từng đầu huyền thú cao cấp giống như bầy ruồi bọ bay tán loạn.

Lần trước huyền thú triều tạo thành động tĩnh tuy rằng khổng lồ, nhưng đối với cho bên trong Thiên Phạt sâm lâm mà nói cũng không có nửa điểm ảnh hưởng, nhưng lúc này đây thì khác, trực tiếp ảnh hưởng tói trung tâm của sâm lâm.

Thường xuyên chứng kiến trường hợp: Một con con gấu ôm một đống trái hồng chạy đông chạy tây; hay là một đầu Hoàng Kim Hổ ôm trái cây phi như bay.

Sau đó một cái rẽ ngoặt, hai đầu cửu cấp huyền thú may mắn thế nào, "Oanh" một tiếng đụng vào nhau, đồng thời ngã chỏng vó,đầy đất là trái cây quý hiếm…

Tiếng gió lên, Hổ Vương, Sư Tử Vương cùng Ưng Vương cũng như gió lốc lục tục bay tới.Cơ hội cùng siêu cấp cường giả ngồi cùng bàn uống rượu thật sự không nhiều lắm a, cơ hội như thế, không cật lực nắm chặc mới là đứa ngốc.

Nói không chừng vị cường giả này thuận miệng một câu, chính mình là có thể đột phá, không thấy Tam ca Tứ ca như vậy đột phá sao? Hiệu quả này thật khủng bố, đừng nói là Phạt Thiên Thánh Quả, coi như ở thần kỳ thiên tài địa bảo cũng không có khả năng làm ra…

Quân Mạc Tà chứng kiến một khoảng thời gian, ánh mắt của hắn mở to.

Khi hắn chứng kiến hai “chén rượu” lớn, Quân Mạc Tà có một loại xúc động mãnh liệt. Hắn thậm chí hoài nghi, Hùng Khai Sơn cùng Hạc Trùng Tiêu mời chính mình không phải đến uống rượu, mà là đến dùng “chén rượu” này để tắm rửa. Cùng với các thứ bày trên bàn rượu, cái nào cũng thật là quá, cho dù là bồn tắm tựa hồ cũng không lớn như vậy.

Chung quanh lại có vô số kim mao hầu tử không ngại cực khổ, con nào cũng khệ nệ ôm Hầu nhi tửu đến. Chính là thân thể bọn nó nhỏ bé, sao giống như thân thể to lớn khổng lồ của Hạc tam Hùng tứ chứ. Xa xa còn có vô số kim mao hầu tử đang "khiêng" đồ ăn thức uống, phương hướng chính là bàn rượu này…

Sau đó, cửu cấp đỉnh phong huyền thú, cửu cấp huyền thú, bát cấp cao giai huyền thú sôi nổi mang theo biểu tình nịnh hót dâng lên vô số trái cây quý trọng, sau đó phe phẩy cái đuôi, mang theo vẻ mặt quang vinh mà rút lui…

Cừ thật, trái cây nơi này, có thật nhiều thứ đừng nói nếm qua, gặp qua, coi như nghe cũng chỉ là ở truyền thuyết mới có, Quân Mạc Tà không khỏi mắt hiện lam quang, nếu có thể đem những này trái cây này mang đi cũng tạo ra không ít của cải a…

Nhắc tới trái cây đã đủ để rung động lòng người, nhưng bốn phía huyền thú quỷ dị kinh người, chân chính quỷ dị, ai đã từng thấy qua lão hổ cùng gấu chó trên mặt lộ ra vẻ nhân tính hóa cực kì nịnh hót cùng lấy lòng thế này? Lão tử chưa thấy qua! Mà không phải một hai con, cũng không chỉ là một đám hai đàn! Mà là… thiệt nhiều thiệt nhiều huyền thú, tình hình như thế này có thể không quỷ dị sao?

Trước mắt, tất cả chuyện này cũng là vì hoan nghênh bổn thiếu gia mà chuẩn bị!

Quân Mạc Tà chỉ một thoáng, suy nghĩ trong đầu toàn là đánh rắm tô vẽ cho bản thân.

Quân Mạc Tà đột nhiên cảm giác mình hiện tại liền là một nhân vật trong truyền thuyết: Tề Thiên đại thánh!

Cũng chỉ có Tề Thiên đại thánh trước lúc đại náo thiên cung, ở Hoa Quả Sơn chiếm núi làm vua là lúc bảy mươi hai động Yêu Vương nhất tề đến mới có quang cảnh như thế này.

Sống như thế này, quả thực chính là thần tiên a…

Vô thanh vô tức, một con sư tử to lớn dị thường, toàn thân tuyết trắng kính cẩn đến trước bàn đá, hơi có chút hạn chế chắp lên hai cái móng vuốt đầy lông, hướng về Quân Mạc Tà vái vái. Sau đó, đặt mông lên băng đá ngồi xuống. Cái đuôi như cây sắt ở sau người tựa như cột cờ bình thường, lắc tới lắc lui, lay động không ngừng.

Quân Mạc Tà trợn mắt há hốc mồm một hồi, mới rốt cục minh bạch người này vừa rồi cụp móng vuốt lại là hướng chính mình hành lễ! Hơn nữa là chắp tay lễ!

Thật sự là rất có lễ phép! Hắn chân chính khiếp sợ!

Hùng Khai Sơn đang ngồi liền lên tiếng giới thiệu:

- Khụ khụ, cũng vai lứa, vị này chính là lục đệ của ta, Sư Tử Vương. Thạch Bất Sầu.

- Khụ khụ khụ…

Quân Mạc Tà kịch liệt ho khan.

"Sư Tử Vương? Họ Thỉ? Thỉ bất xú? Tên này quả nhiên là… rất đặc sắc! (Thỉ bất xú: Phân không thối, phát âm giống Thạch Bất Sầu)

Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn tức thì hóa đá, trực tiếp líu lưỡi, trợn mắt há hốc mồm; bạch ngọc Sư Tử Vương trán đổ mồ hôi, quẫn bách đã nghĩ đào đất mà đi, vẻ mặt xấu hổ liên tiếp hướng về Hùng Khai Sơn đưa mắt ra hiệu. Ý là: Ngươi nhanh chóng giải thích cho ta a,nỗi uất ức này khiến ta nửa điểm cũng không có hứng thú uống rượu a.

- Tiền bối hiểu lầm, tên họ của lục đệ chỉ là đọc giống nhưng nghĩa khác hahaha, thạch là tảng đá Thạch, bất sầu là không lo buồn, Bất Sầu hahaha…

Hạc Trùng Tiêu ho khan lên giải thích.

- Thì ra là thế, là bổn tọa nhầm, thỉnh Sư Tử Vương chớ trách!

Quân Mạc Tà gật gật đầu. Còn hướng Sư Tử Vương chắp chắp tay.

Sư Tử Vương Thạch Bất Sầu bên kia lập tức an tĩnh lại, đại cao nhân này lại có thể hướng chính mình tạ lỗi! Quả nhiên là có khí độ, nguyên bản Thạch Bất Sầu đang vô cùng buốn bực thế nhưng lúc này là nhất thời cảm giác mình vô cùng có mặt mũi!

Một vị khác có hình thể khổng lồ do Hoàng Kim Hổ hóa thân thành một nam tử kim y hào phóng cũng đi tới phía trước bàn đá. Vừa định nói chuyện, đúng lúc bị câu kia "Thỉ bất xú” dọa đến mức hết hơi, thấy Quân Mạc Tà ánh mắt chuyển tới chính mình, hắn vội khom mình hành lễ.

- Vị này chính là lão Cửu, Hoàng Kim Hổ Vương, Hồ Liệt Địa.

Hùng Khai Sơn cười toe toét miệng rộng giới thiệu, trong mắt tràn đầy ý buồn cười, hiển nhiên còn đang buồn cười ba chữ “thỉ bất xú” kia…

- Hổ Vương Hồ Liệt Địa, ân, tên này cũng uy mãnh! Cùng Hùng vương có hợp lại, một cái khai sơn một cái liệt địa, rất thú vị!

Quân Mạc Tà lúc sau ánh mắt thực ôn hòa, Hoàng Kim Hổ Vương Hồ Liệt Địa này nghe lời bình hiển nhiên có chút hưởng thụ, được thụ sủng nhược khinh mà ngồi xuống.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 170: Ta Cấp Mặt Mũi Cho Ngươi.

Giữa không trung chợt có một mảnh mây đen chụp xuống, một đầu cực đại Ưng Vương triển khai cánh lượn trên không, đến đỉnh đầu mọi người, đột nhiên thân hình cấp tốc lui biến thành một nam tử mặc thiết sắc quần áo lãnh khốc, một cái mũi ưng thật to tồn tại trên mặt, có chút nanh ác. Mới hạ xuống, chắp tay hướng về Quân Mạc Tà cung kính hành lễ.

- Vị này chính là thập đệ, Ưng Vương, Ưng Toái Không.

Lần này do Hạc Trùng Tiêu giới thiệu. Xem ra bên trong Thiên Phạt sâm lâm, phi hành huyền thú do Hạc Trùng Tiêu quản, tẩu thú thì do Hùng Khai Sơn, hệ thống phân biệt rõ ràng.

Xa xa lại có một Hầu Tử so với với các hầu tử khác to lớn hơn, một đường như tia chớp chạy như bay mà đến. Thở hổn hển hướng về Quân Mạc Tà hành lễ.

- Đây là Lão Thất, Hầu Vương, tên của hắn gọi là Hầu thất.

Hùng Khai Sơn trong mắt có chút hao tổn tinh thần nói :

- Bát muội Xà Vương tiền bối cũng đã gặp, bất quá nàng cùng lão Đại đi làm việc, còn đệ đệ nhỏ nhất thì đang bế quan để hóa hình, đã ba năm chưa từng xuất hiện

- Thì ra là thế, muốn cùng Thiên Phạt thú hoàng Mai tôn giả gặp mặt một lát mà không gặp được thật cực kỳ tiếc nuối, bổn tọa đặc biệt tới

đây, vẫn là không có duyên gặp mặt. Đáng tiếc! Còn có tiểu nha đầu xà vương kia, dám làm dám chịu, bổn tọa cực kỳ thưởng thức!

Quân Mạc Tà nói xong, ha ha cười, lấy tay che đậy chén rượu, chúng vương đều cho là hắn muốn uống rượu, nhưng đợi nửa ngày lại không thấy hắn bưng chén rượu lên, không khỏi một trận buồn bực, đã thấy chén rượu trên không đột nhiên hiện lên một trận rượu khí, hương thơm nồng nàn xông vào mũi, đúng là hương vị của Hầu nhi tửu, sau đó rượu lại ở giữa không trung lượn vòng một cái, giống như trường kình hấp thủy mất hút sau khăn che mặt của Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà chép chép miệng, nhắm mắt lại, sau một lúc lâu mới nói:

- Hảo tửu! Không hổ là Hầu nhi tửu! Quả nhiên danh bất hư truyền!

Các vị thú vương một trận ngạc nhiên, quả nhiên là cao nhân a, phương thức uống rượu cũng không giống người thường.

Nhóm thú vương còn đang tính mượn cơ hội uống rượu này để nhìn xem vị tuyệt thế cao nhân rốt cuộc trông như thế nào, nhưng Quân Mạc Tà lại làm ra như vậy khiến tính toán của toàn bộ mọi người thất bại, một đám, không khỏi đều thở dài một tiếng, có điểm mất mát.

Quân Mạc Tà đột nhiên lời nói xoay chuyển hỏi:

- Đúng rồi, lão Hùng, ngươi giới thiệu khiến ta có chút hồ đồ. Ta biết Thiên Phạt sâm lâm xưa nay đều là lấy thực lực bài danh mà xếp số, mãi mãi là như thế, đều không phải là bí mật gì; nhưng lão cửu Hổ Vương cùng lão thập Ưng Vương cũng đã có thể hóa thân hình người, ngược lại là sắp xếp ở phía trước lão lục Sư Tử Vương cùng lão thất Hầu Vương ngược lại vẫn là hình thái bản thể là sao?

Vừa nói như thế, giữa sân không khí tức thì một trận chìm nén xuống, Sư Tử Vương Thạch Bất Sầu cùng Hầu Vương trong mắt đều bắn ra vẻ thương cảm di thường!

- Tiên sinh nhắc, ta tự nhiên cũng không giấu, vốn việc này cũng không phải bí sự gì, sáu mươi năm trước, Sư Tử Vương cùng Hầu Vương tĩnh cực tư động (yên tĩnh tới đỉnh điểm thì bắt đầu sẽ động, ý nói cuộc sống tĩnh lặng quá lâu, muốn thay đổi một chút), liền muốn ly khai Thiên Phạt đi ra bên ngoài một phen.

Hạc Trùng Tiêu ngữ điệu thâm trầm, nói :

- Nhưng sau khi ra ngoài, bởi vì không có kinh nghiệm giang hồ, vô ý bại lộ gốc tích của mình, năm đó Bát Đại Chí Tôn bên trong có bốn vị Chí Tôn đồng thời ra tay, liên thủ giáp công, một phen khổ chiến, lão lục lão thất rốt cục không địch lại, vả lại vừa chiến lại vừa trốn, trải qua hiểm tử nhưng vẫn còn sống, cơ hồ muốn bỏ tánh mạng trong tay Chí Tôn. Cuối cùng may mắn bỏ chạy về Thiên Phạt, nhưng đều không thể tránh bị trọng thương, chính là trong chiến đấu để lại cho hai người họ một vết thương nghiêm trọng không thể chữa trị, hai người tánh mạng tuy rằng được bảo vệ, giai vị lại không thể vãn hồi, thối lui về cửu cấp, hoàn toàn đánh mất năng lực biến thành nhân hình, cho đến ngày nay, vẫn khó khăn để khôi phục.

Hạc Trùng Tiêu bi phẫn nói :

- Lúc ấy ra tay bên trong Tứ Đại Chí Tôn còn có Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong hai tên khốn kiếp kia! Lão đại nổi giận, một mình giết vào Độn Thế Tiên Cung tìm công đạo, Độn Thế Tiên Cung cao thủ nhiều như mây, đại tỷ lực không bằng người, cuối cùng tay không quay về... haizzz!

Sư Tử Vương cùng Hầu Vương ảm đạm cúi đầu xuống. Thực lực bị hao tổn, tu vi rút lui nghiêm trọng; ở Thiên Phạt sâm lâm vốn cường giả vi tôn, thật sự là ăn bữa nay lo bữa mai. Nếu là trong tộc đàn có xuất hiện cửu cấp huyền thú thành công tiến giai có thể hóa hình người, vị trí tộc vương, hai vị vương giả liền phải chắp hai tay dâng lên.

Trải qua sáu mươi năm tích lũy lắng đọng lại, vượn đàn cùng sư đàn đều tự quật khởi vài vị cửu cấp đỉnh huyền thú, khoảng cách hóa hình cũng bất quá còn là một bước mà thôi, đã uy hiếp nghiêm trọng địa vị

lãng đạo của hai vương, xong thực lực vẫn kém hơn so với bọn hắn, cũng không thể nề hà, quy củ chính là quy củ, duy có thực lực mạnh mẽ mới là hết thảy.

Hai Vương thậm chí sớm đã phát giác, chính mình chỉ huy con dân bổn tộc đàn đã bắt đầu xuất hiện không khí không hòa hợp, không còn giống như trước, chỉ cần nói là làm ngay, kỷ luật nghiêm minh, tuyệt đối quyền uy, tuyệt đối cường thế! Nếu không phải thú Vương huynh đệ ngoài sáng trong tối âm thầm trợ giúp viện thủ, chỉ sợ sớm đã khó lường rồi…

Nhưng, thú đàn tân lão luân phiên, cường giả xuất hiện, kẻ yếu bị đào thải vốn là thiên cổ chí lý, một khi có vương giả mới thành công hóa hình người xuất hiện, coi như mình cùng các huynh đệ cảm tình sâu dày mấy thì cũng phải tuân thủ quy luật cơ bản của Thiên Phạt sâm lâm “vật cạnh thiên trạch” (vật đua trời lựa)! Đám người Hùng Khai Sơn khi đó tuyệt đối không thể nhúng tay vào tranh phong Vương giả trong tộc!

Lúc đó cũng chính là con đường cuối cùngcủa vương giả!

- Bị thương? Ha ha, rốt cuộc là thương tổn gì mà sắc bén, hậu quả còn nghiêm trọng như thế? Cho ta xem xem, biết đâu ta có thể giải quyết được không chừng!

Quân Mạc Tà vừa nói một câu, lục vương đang ngồi thân thể chấn động, ánh mắt lộ ra thần sắc mừng như điên!

Người trước mặt là ai?

Người này chân chân chính chính là một cao nhân có tạo hóa cái thế thần công a!

Tin tưởng rằng không có sự tình nào làm khó được hắn! Tuy hắn kông nói trắng ra là trợ giúp, nhưng…

Tuyệt thế cao nhân phẩy tay một cái có thể giúp hai đại thú vương thuận lợi tiến giai, thì giải quyết một vết thương nhỏ kéo dài suốt năm này đến năm khác thì có tính là gì? !

Sư Tử Vương cùng Hầu Vương đều là thân hình kích động có chút run rẩy lên.

Đã lâu rồi hi vọng lại xuất hiện ngay tại trước mắt!

Quân Mạc Tà chậm rãi chìa một bàn tay, nhẹ nhàng đặt vào bả vai của Sư Tử Vương, một luồng thiên địa nguyên khí thanh lương tinh thuần xuyên vào, chỉ một thoáng Sư Tử Vương chỉ cảm thấy cả người thoải mái. Sợi nguyên khí tinh thần dị thường kia ở trong cơ thể Sư Tử Vương tuần hoàn một vòng lại một vòng, một hồi lâu sau, Quân Mạc Tà buông tay, lại đặt tay lên bả vai Hầu Vương.

Chúng vương đều thần tình không yên mà nhìn hắn, không dám lên tiếng, chỉ e quấy rầy đến vị đại cao nhân này.

Bởi vì Quân Mạc Tà mang theo khăn che mặt, bọn hắn nhìn không ra vị thần bí cao nhân này sắc mặt như thế nào, chỉ có thể hết sức nhìn bên trong ánh mắt của hắn mà đoán, nhưng ánh mắt Quân Mạc Tà lộ vẻ dịu dàng bình thản, nhìn không ra biểu tình gì.

Lại qua một hồi công phu, Quân Mạc Tà rốt cục cũng đình chỉ động tác của mình, chậm rãi thở phào một cái. Nhưng một hơi thở này nghe vào lỗ tai lục vương lại như là một tiếng thở dài mất đi khí lực, nhất thời trái tim lục vương đồng thời bang bang khẩn trương nhảy lên.

- Thạch lục Hầu thất hai vị thú vương thương thế thật là không nhẹ, kinh mạch bị thương nặng, bộ phận vỡ vụn, nguyên khí vận chuyển ở đan điền thì bế tắc, hơn nữa, còn có một cỗ độc lực ác độc kinh niên tiềm phục tại trong kinh mạch, khó có thể giải quyết, đây cũng là một loại khí âm độc, không ngừng phá hoại cơ thể các ngươi. Mặc dù không nhiều, nhưng đủ để cho tu vi của các ngươi trì trệ không tiến, thậm chí càng có

thể khiến tu vi của các ngươi trượt xuống một bước, ta tin tưởng loại dấu hiệu này đã xuất hiện.

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng, nói :

- Loại âm độc huyền công này là của ai trong Tứ Đại Chí Tôn?

Thạch Vương cùng Hầu Vương hai vương đồng thời ngẩn ra, hai vương nhìn nhau, không hẹn mà cùng từ ánh mắt đối phương thấy được đáp án.

Sư Tử Vương dùng móng vuốt chấm rượu ở trên bàn chậm rãi viết vài chữ. Bọn hắn lúc sau mất đi năng lực hóa hình, tự nhiên cũng mất đi khả năng nói chuyện như người bình thường. Nhưng, viết chữ vẫn có thể làm được.

- Âm phong Chí Tôn, Âm Hoàng Tuyền!

- Nguyên lai đúng là Hoàng Tuyền âm phong huyền công, khó trách âm độc như thế!

Đám người Hạc Trùng Tiêu đồng thời kêu lên.

- Tiền bối, ngài nếu có thể tra được bệnh như vậy, có hi vọng có thể trị cho bọn hắn không?

Hùng Khai Sơn khẩn trương hỏi. Sư Tử Vương cùng Hầu Vương đều thuộc về tẩu thú, ở thế giới huyền thú, chính là thuộc lực lượng chủ yếu của thế lực Hùng Khai Sơn. Còn nữa, cùng bọn chúng hợp tác lâu như vậy, sớm quen thuộc, nếu là tùy tiện xuất hiện hai vị vương giả mới, khó bảo toàn Hùng Khai Sơn cũng muốn đi theo đại phí chu chương (tốn công tốn sức), không biết bao lâu thời gian mới có thể đạt tới khả năng phối hợp khắng khít như bây giờ.

- Hoàng Tuyền âm phong âm độc sắc bén, lại tích tụ sáu mươi năm tổn thương…

Quân Mạc Tà bày ra vẻ hữu tình vô ý lắc lắc đầu. Thất Thạch lục Hầu hai đại thú vương thấy Quân Mạc Tà, cao nhân bực này cũng thúc thủ vô sách, không khỏi một trận nản lòng, mất hết can đảm!

Hùng Khai Sơn cũng là sắc mặt đại biến:

- Chẳng lẽ ngay cả thử một lần cơ hội đều không có sao!

Quân Mạc Tà lẳng lặng nhìn ánh mắt cấp bách của Hùng Khai Sơn, trong lòng vừa động, hít một hơi thật dài, trong mắt lộ ra vẻ ấm áp, nói :

- Việc này vô luận là ai đúng ai sai, thủy chung đã là ân oán trước kia, bổn tọa vốn không muốn nhúng tay! Thôi thôi, xem như là gặp mặt cũng là có duyên, lại nể mặt thể diện của lão Hùng ngươi, ta sẽ giúp bọn hắn! Vết thương này tuy khó giải quyết, nhưng phải xem người chữa trị là ai, Hoàng Tuyền âm phong ác độc, nhưng cũng chưa đủ để vào mắt của bổn tọa!

Một câu này đã cấp cho Hùng Khai sơn mặt mũi vô cùng to lớn!

Vừa nghe thấy những lời này, Hùng Khai Sơn nhất thời kích động lên! Khuôn mặt đen sẫm tràn đầy kinh hỉ, quang vinh, còn có cả kiêu ngạo. Hắn cười toe toét miệng rộng, quả thực cũng không biết nói cái gì cho phải: “Nhìn xem, đây là nể mặt lão Hùng ta a, danh phong phải có trình độ nào mới được a!”

Oa cạc cạc, ô ô, làm cho ta kích động quá…

Sư Tử Vương cùng Hầu Vương toàn thân lại đột nhiên run run lên. Cái tin tức này đối hai người bọn họ mà nói, hiệu quả tuyệt không thua gì sấm sét giữa trời quang! Cơ hồ trong thời gian ngắn, trái tim cũng muốn ngừng đập…

Nhất huyền Địa Ngục, một khắc Thiên đường!

Trước một khắc trước không còn hi vọng, ngay sau đó lại thình lình xảy ra kinh hỉ lớn!

Nguyên bản điều này khiến cho Sư Tử Vương cùng Hầu Vương đã hoàn toàn tuyệt vọng cảm thấy trái tim có chút gánh vác không nổi, dù sao, ngay cả lão Đại cũng thúc thủ vô sách a, vừa rồi cao nhân lại phủ định thêm lần nữa…

Nói thật ra, chữa kinh mạch bị thương đối Quân Mạc Tà mà nói lại thật sự giống như là ăn một bữa ăn sáng!

Thật giống như tổn thương ở chân của Quân Vô Ý lúc trước, tình huống cho dù là Thần Huyền Chí Tôn tận tâm trị liệu, cùng toàn bộ trang bị dược vật toàn bộ đầy đủ, cũng cần lấy tổn thất đại bộ phận huyền công tu vi là điều kiện tiên quyết, hơn nữa còn tổn thất đến phần huyền công không thể khôi phục, tuyệt đối là loại lợi người hại mình!

Như thế Hùng Khai Sơn cùng Hạc Trùng Tiêu tiến giai, tin tưởng cho dù là tam đại Thánh Địa đứng đầu liên thủ tương trợ cũng không thể xảy ra; nhưng mà "không thể khôi phục " ở trong tay Quân đại thiếu gia hiện tại quả là không coi ra cái gì!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 171: Kế Hoạch Vĩ Đại Của Quân Mạc Tà

Nguyên nhân không có lý do nào khác, chỉ bởi vì linh khí trong Hồng Quân tháp trời sinh vốn là khắc tinh cực kỳ lớn của những lực lượng âm độc này! Hơn nữa, còn là sức sống mạnh mẽ nhất thuần khiết nhất trong trời đất! Cũng chính là lực lượng sinh mệnh!

Trời đất ban đầu, Hồng Mông mới xuất hiện, chính là bởi vì có Hồng Mông linh khí, mới có thể tạo nên vạn vật. Mà Hồng Quân tháp của Quân Mạc Tà, chính là loại bổn nguyên lực lượng đứng đầu này.

Đương nhiên cũng phải sử dụng sao cho hợp lý. Nếu như chỉ là cảm mạo thương hàn, lên cơn sốt hay gì gì đó nho nhỏ, thần dị linh khí của Quân Mạc Tà ngược lại sẽ không có chút xíu đất dụng võ.

Đối với Thiên Phạt sâm lâm, Quân Mạc Tà vẫn hết sức nhiệt tình. Vào lúc giúp đỡ Hùng Khai Sơn cùng Hạc Trùng Tiêu tiến giai, Quân Mạc Tà đột nhiên có một loại ý nghĩ chợt xuất hiện.

Mình cuối cùng cũng không có khả năng muốn cả cuộc đời mà gây huyên náo trong thế tục như vậy. Cuộc sống hỗn loạn như thế, quả thực khiến Quân Mạc Tà mất hứng! Mặc dù tính mạng cả đời này của mình vừa mới bắt đầu, nhưng Quân Mạc Tà đã nghĩ tới chuyện quy ẩn sau này!

Một ngày nào đó, mình sau khi ở khoái ý ân cừu, đã nếm trải được cái loại cảm giác tịch mịch khi đứng ở trên đỉnh phong, cuối cùng cần có một nơi an tĩnh để trở về!

Mà Thiên Phạt sâm lâm, không thể nghi ngờ chính là nơi quy ẩn lý tưởng nhất trong lòng Quân Mạc Tà!

Bên trong Thiên Phạt sâm lâm, cho dù là một con rắn cỏ, ở trong mắt Quân Mạc Tà, nếu so với những người quan cao lộc hậu chiếm cứ triều đình bên trong hồng trần thế tục ngoài kia, có lẽ còn thân thiết hơn nhiều.

Bởi vì, nơi này hoàn toàn không có câu tâm đấu giác (ý nói bày mưu tính kế đối phó với nhau) của thế tục!

Quân Mạc Tà cực kỳ chán ghét câu tâm đấu giác! Mặc dù hắn cũng thường xuyên sử dụng một chút tâm cơ, nhưng lúc này vị Tà quân khát vọng nhất, trước sau không ngờ lại là cái loại chính diện tương đấu này, xem ai so với ai lợi hại hơn? Đến xem quyền đầu xuất ra chẳng phải sẽ biết sao? Cần gì phải đánh đến sống chết mới thôi, lãng phí thời gian, đánh một cái rắm a?

Thậm chí, Quân Mạc Tà có một loại ý tưởng, hoặc có thể nói là kế hoạch vĩ đại!

Nếu như có một ngày, ta du sơn ngoạn thủy tuyệt đỉnh, mắt nhìn xuống chúng sinh, như thế ta sẽ phải quy định cái này một chút. Quy tắc thế giới!

Dùng phương pháp của ta, làm giới hạn cho thiên hạ này!

Mặc kệ ngươi là Thần Huyền hay là Chí Tôn! Ở dưới quy tắc của ta, không có bất luận kẻ nào có thể làm trái lại!

Ta không muốn đứng đầu thiên hạ, nhưng ta muốn thiên hạ đều hiểu được ý nghĩ của ta!

Tất cả huyền giả, mỗi một năm đều phải tham gia khảo hạch. Từ nhất phẩm đê huyền đến Thần Huyền thập nhị phẩm, mỗi một cấp đều có quần áo riêng của mình. Ngươi đạt đến phẩm cấp nào, mới có thể mặc loại quần áo có màu sắc của phẩm cấp đó. Nếu không đạt được, sẽ mặc

quần áo ban đầu của ngươi. Bằng không bị người ta giết, tất cả đều không chịu trách nhiệm.

Cứ như vậy, giống như từ nhà trẻ đến đại học của kiếp trước, cấp bậc phân minh, phân chia rõ ràng.

Mà tổng bộ của tất cả những thứ này, chỗ có thể thao túng toàn bộ, phát ra những quyết sách cuối cùng, chính là Thiên Phạt sâm lâm.

Nơi tương lai Tà quân ẩn cư!

Quân Mạc Tà thậm chí tưởng tượng ra, có thể dùng nón để quy định phẩm giai cũng rất không tệ. Nghĩ tới đây không nhịn được liền cười rộ lên, bởi vì hắn nghĩ tới một cái hình ảnh thú vị: Hai người gặp mặt, tranh cãi vài câu, chuẩn bị muốn đánh nhau, chợt nhìn thấy cái nón của đối phương, ngay sau đó hai người nắm tay vui vẻ cười nói.

- A! Thì ra là ngươi là đội nón xanh, ta là đội nón đen. Ta đây thua kém ngươi không ít rồi, vậy còn đánh cái gì nữa? Đi, uống rượu đi uống rượu, ta mời khách.

- Đúng a đúng a. Nhìn cái nón của ngươi thật khó coi. Ha ha ha, xem ta đây, long lanh xanh biếc đáng yêu biết bao.

- Bội phục bội phục, ngài không thể ngờ cũng đã đội lên nón xanh a! (Đội nón xanh = cắm sừng, anh em tự hiểu)

- Đâu có đâu có, quá khen quá khen a. Chỉ cần ngươi cố gắng, cuối cùng cũng có một ngày, ngươi cũng sẽ đội lên nón xanh a. Dát dát.

- Nhờ phúc nhờ phúc, chỉ hy vọng được như thế. Ha ha.

Quân Mạc Tà nghĩ đến trường hợp như vậy, làm sao không tâm huyết dâng trào, lại không nhịn được nở nụ cười "dát dát".

Quân Mạc Tà bây giờ quyết định sẽ không nghĩ tới nữa. Lúc nãy trong khoảng thời gian ngắn hắn tâm huyết dâng trào nên mới có ý nghĩ

làm ác, lại thật sự thành chí cao pháp tắc ở trăm ngàn năm sau trên Huyền Huyền đại lục - Tà quân pháp tắc!

Ngàn năm không đổi! Chính là vì vậy mà dựng nên.

(Ặc ặc, đương nhiên không phải là lấy nón xanh để quyết định ai cao ai thấp!)

Bây giờ, các đại Thú Vương sở dĩ nhìn không rõ vị thế ngoại cao nhân này, nên đều trượng hai hòa thượng sờ không tới đầu (ý nói không tìm ra manh mối). Nhưng thấy hắn cười vui vẻ đắc ý như thế, chắc là đối với vết thương cũ của Sư vương cùng Hầu vương rất có nắm chắc, không nhịn được đều thở dài một hơi.

Cũng đúng a, không có nắm chắc như thế nào lại có thể cười đến vui vẻ như thế, thoải mái như thế?

Quân Mạc Tà như đi vào cõi thần tiên, qua hồi lâu, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, "a a" hai tiếng nở nụ cười, nói:

- Một khi đã như vậy việc này không nên chậm trễ. Thạch Lục, Hầu Thất hai vị đều đến đây. Ta lập tức bắt đầu làm cho các ngươi xem một lần, dứt khoát nhanh khôi phục nhân hình hơn một chút, cũng thuận tiện uống rượu. Hai vị dùng hình dáng phụ (hình dáng động vật) này trên bàn rượu, quả thật là... ít nhiều có chút bất nhã.

Quân đại thiếu trong lòng nghĩ: Bổn thiếu gia lần đầu tiên uống rượu tại Thiên Phạt sâm lâm, chẳng lẽ lại muốn cùng một con sư tử và một con hầu tử nâng chén ra sức uống? Quả là xấu hổ a! Mặc dù sau khi biến thành hình người bản chất vẫn là sư tử hầu tử, nhưng tối thiểu cũng là hình người a.

Hơn nữa, bây giờ không phải cũng là làm nền tảng cho sau này sao?

Cho nên Quân đại thiếu hết sức tích cực.

Sư vương cơ hồ là hàm chứa nước mắt vui mừng. Bộ lông trắng bạc trên người run rẩy, giống như một con chó nhỏ nhanh nhẹn dị thường, đi tới trước mặt Quân Mạc Tà ngồi xổm xuống, lắc lắc cái đuôi. Nhưng mà ở dưới sự kích động, cái đuôi lắc lư với tần suất hơi lớn một chút, đúng lúc Hùng Khai Sơn đứng lên "phanh" một tiếng mang "chén rượu" trong tay đánh bay rất xa ra ngoài.

Chúng vương cười lớn một hồi. Quân Mạc Tà cũng không để ý, lại càng không lề mề, trực tiếp ấn một tay lên, hơi thở trầm xuống, khí thế hồng hoang của Hồng Quân Tháp trên người ầm ầm bạo phát, sáng rực lóa mắt, thẳng lên trời xanh.

Năm vị thú vương khác kinh ngạc, cuống quít lui về phía sau.

Lúc này đây Quân Mạc Tà vì tốc chiến tốc thắng, đem hết khả năng cực hạn thi triển ra, hơn nữa thời gian cũng không sớm, quả thật chưa bao giờ ra tay như vậy.

Bất quá, thi triển một lần cực hạn này, tự nhiên sẽ không có ôn nhu giống như lúc trước trợ giúp Hạc Trùng Tiêu và Hùng Khai Sơn lưỡng vương đột phá bình cảnh. Linh khí giống như thủy triều trực tiếp mãnh liệt chảy vào, tiến nhập vào kinh mạch của Sư vương tung hoành tỏa ra khắp nơi. Gần như là trong phút chốc, kinh mạch bị đứt đoạn được nối liền lại rồi thông suốt. Trùng kích mạnh mẽ khó mà tưởng tượng được khiến vị Sư vương uy mãnh thần tuấn này ngửa đầu kêu thảm, phun một ngụm máu tươi thẳng tắp hơn mười trượng lên không trung.

Ngay sau đó, khí âm hàn quấn quanh Sư vương hơn sáu mươi năm bị thiên địa linh khí trực tiếp hoàn toàn khu trục! Giống như là bang chủ Cái bang cầm Đả Cẩu bổng đánh con chó đất, "thúc" một tiếng theo bên ngoài cơ thể xuất ra, tiếp theo còn bắn ra mấy cái huyết tiễn tinh tế.

Thiên địa linh khí cuộn trào mãnh liệt sau khi hoàn thành nhiệm vụ, lại đang trong kinh mạch của Sư vương xoay tròn ôn dưỡng một vòng, bảo đảm chắc chắn không có tàn dư hàn khí ở lại, lúc này mới "xoát"

một cái thu lại. Quân đại cao nhân ngẩng đầu lên không chớp mắt, tiện tay mang vị Sư vương này đẩy sang một bên, lạnh lùng nói:

- Người tiếp theo!

Ngữ khí của hắn lạnh lùng bá đạo, tựa như trong kiếp trước đến tiểu học tiêm phòng. Kim tiêm còn chưa rút ra, cũng đã kêu người kế tiếp rồi.

Cái gì thế? Thế này đã làm xong rồi, đây cũng quá là kỳ tích, quá là thần tích a?! Hầu vương run run rẩy rẩy đi tới, ngồi xuống vị trí lúc trước Sư vương ngồi, còn chưa có cảm giác mình chuẩn bị tốt, trên vai đã có cảm giác giống như bị một ngọn núi lớn đè lên. Một bàn tay đã đặt ở trước mặt, tiếp theo chính là thiên địa linh khí tinh thuần nhập vào cơ thể.

Một trận thoải mái vô cùng bốc lên, hầu vương còn muốn rên rỉ một tiếng để thể hiện ra khoái ý trong lòng. Như thế nào cũng không nghĩ tới tiếp theo đó trong nháy mắt là một cỗ thống khổ kịch liệt như muốn phá vỡ tim gan dâng lên. Tức khắc liền cắn răng há miệng "hống" một tiếng, cũng là một ngụm tiên huyết đen đặc phun ra, không thể ngờ lại mang một cây đại thụ trước mặt trực tiếp bắn thủng.

"Quá đau đớn, lão thiên gia của ta a. Chữa bệnh như thế có lẽ so với cực hình lăng trì còn muốn đau đớn hơn. Đúng là thủ đoạn của cao nhân, không giống bình thường a."

Kim mao Hầu vương Hầu Thất đang nghĩ như vậy, đột nhiên nghe thấy bên cạnh vang lên một trận reo hò mừng rỡ!

Trong lúc cấp bách, cũng là trong thống khổ cực độ dùng dư quang trong khóe mắt vừa nhìn, nhất thời ánh mắt mở lớn. Trợn to đến mức độ lớn nhất: Nga, Thú thần của ta! Thân nương a!

Nguyên lai đúng là thần tích! Thần tích sờ sờ trước mắt a!

Một hình dáng xa lạ mà lại dị thường quen thuộc, một nam tử áo trắng cao lớn ngang tàng ở bên cạnh mình đứng dậy. Đây... đây... đây không phải là Sư vương hay sao? Nhanh như vậy, quả thực đúng là hiệu quả nhanh chóng a!

Hầu vương hoàn toàn hâm mộ rồi, cũng hoàn toàn yên tâm rồi! Cho dù lại tiếp tục đau đớn như thế nào đi nữa cũng không quan hệ, chỉ cần có thể khôi phục như cũ thì chút đau đớn nho nhỏ tính toán làm cái gì, khiến ta đau đớn mãnh liệt hơn một chút thì sao chứ?

Vào giờ khắc này, trong cơ thể thống khổ cực độ, Hầu vương lại có thể hoàn toàn đều quên hết, ngược lại còn cảm thấy mừng như điên, trong thâm tâm vui mừng khôn xiết! Không nhịn được "dát dát dát" vui sướng cộng thêm hưng phấn mà cười ha ha vài tiếng. Mấy tiếng cuồng tiếu này của hắn, lại khiến vài vị thú vương khác đều giật nảy mình, thậm chí ngay cả thiên địa linh khí của Quân Mạc Tà cũng ba động một chút.

Lão đại, lúc này không thể cười a! Không nên tại lúc này nổi điên muốn chết a! Ngươi không muốn sống nhưng ta còn muốn sống a!

Bất quá, ở trong thống khổ cực độ mà còn vui mừng cuồng tiếu, cảnh giới của vị Hầu vương này quả thật là đã vượt qua Quan nhị gia (Quan Vân Trường Quan Vũ, vì là em Lưu Bị anh Trương Phi nên còn gọi là Quan nhị gia). cạo xương trị độc trong Tam quốc rồi!

Quả thực là hán tử!

Nương theo huyết tiễn đỏ thẫm từ trên người Hầu vương bắn ra ngoài, âm hắc sắc khí thể nhiều năm khốn nhiễu cũng theo đó mà ra. Quân Mạc Tà thở ra một hơi nói:

- Tốt rồi! Mọi người có thể hảo hảo uống rượu a.

Ngẩng đầu vừa nhìn, mới phát hiện sáu vị thú vương đều dùng một loại ánh mắt kì quái nhìn mình! Loại ánh mắt này, khiến Quân Mạc Tà

nghĩ tới kiếp trước những ánh mắt của người hành hương bôn hành tại thảo nguyên Tuyết sơn mênh mông!

Tràn đầy cuồng nhiệt!

Đúng vậy, chính là cuồng nhiệt! Cuồng nhiệt từ đáy lòng! Giống như là một hòa thượng đột nhiên gặp được Như Lai phật tổ, một đạo sĩ đột nhiên thấy được Thái Thượng lão quân, một phần tử phản động của Đảng Đức Quốc xã đột nhiên thấy được Hitler.

Tuyệt đối thần tượng a!

Tuyệt đối thần nhân a!

Tuyệt đối "ô ô ô", thật lợi hại thật cảm động, thật trâu bò a!

Nhìn sáu vị thú vương trước mặt há hốc mồm, tất cả đều là trạng thái hình người, Quân Mạc Tà cười cười cực kỳ mãn ý. Mạnh mẽ bắt sáu người ngừng thi lễ bái tạ, Quân Mạc Tà chỉ là ung dung nói một câu, liền gạt bỏ ý tứ cảm tạ của các thú vương.

- Các vị cho rằng ta trợ giúp các vị là vì muốn các vị cảm tạ ta sao?

Chỉ một câu rất đơn giản này, lời nói hết sức đơn thuần, khiến các vị thú vương không khỏi đều bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

Đúng vậy, đại ân không lời nào cảm tạ hết được a. Lời cảm tạ của ta, lại bị hắn lưu lại dưới đáy lòng a. Một câu cám ơn nhẹ nhàng, thì tính toán làm cái gì?

Nhưng nếu là sau này vị cao nhân này thấy chúng ta có chỗ hữu dụng, mọi người phải đem hết sức mình toàn lực bang trợ! Cho dù là vì vậy mà mất mạng, vậy cũng sẽ không hối hận. Cần gì phải đặt ở ngoài miệng, không phải là phá hư bầu không khí sâu sắc này sao!

Trong lúc nhất thời, trong lòng tất cả các thú vương cơ hồ đều xuất hiện ý nghĩ như vậy. Mọi người mặc dù không có tiếp tục nói ra bất cứ

lời cảm tạ nào, nhưng vô luận là ánh mắt hay động tác đi lại, đều biểu hiện ra sự sùng kính đối với vị thần bí cao nhân trước mắt.

[

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 172: Mục Tiêu Cuối Cùng.

Uống rượu một cách chậm rãi, chính là ngửi lấy mùi rượu. Quân Mạc Tà rốt cuộc cũng hiểu rõ cấp bậc của huyền thú. Cái gọi là cấp bậc huyền thú, kỳ thật so với cấp bậc huyền giả của loài người tỉ mỉ kỹ càng hơn, lại chặt chẽ nghiêm khắc hơn nhiều.

Chính là lấy cấp chín đỉnh phong huyền thú mà nói, phải lại tiến thêm một bước nữa mới là huyền thú vương giả, hoặc có thể nói là có được tư cách hướng về huyền thú vương giả khiêu chiến! Đó chính là biến hình!

Đều là cấp chín đỉnh phong huyền thú, có con có thể hóa thành hình người, lại có con suốt đời không thể. Mà sau cấp chín đỉnh phong huyền thú, chính là cấp mười! Đây mới là một lần lên cấp huyền thú khó khăn nhất!

Huyền thú đỉnh phong cấp chín, chỉ cần có thể biến thành hình người, liền có thể tự động thăng tiến trở thành thú vương. Nhưng chỉ có sau khi vượt qua cấp mười, mới xem như là thú vương chân chính! Chính thức là vua của mọi loài thú mà không phải vương giả của một chủng tộc duy nhất!

Mà Quân Mạc Tà trợ giúp Hùng Khai Sơn cùng Hạc Trùng Tiêu vừa mới đột phá, chính là cái cửa ải khó khăn trọng yếu này! Dĩ nhiên, lại tiếp tục tiến lên còn có mấy cửa ải nữa, bất quá Hạc Trùng Tiêu nói ngoại trừ Thánh hoàng ra, chưa bao giờ có huyền thú có thể đạt tới cái loại cảnh giới này, cho nên cũng không cần nói tới.

Quân Mạc Tà bưng một chén rượu vừa mới "đặc chế", trầm ngâm nói:

- Nói cách khác, hai người các ngươi bây giờ đều là cấp mười huyền thú sơ cấp? Mà bọn họ bốn người toàn bộ đều là đã đạt tới cấp chín đỉnh phong hóa hình thú vương rồi?

Lục vương đồng thời gật đầu.

- Một khi đã như vậy thì đợi đến lúc Thiên Tà vạn độc quả được luyện xuất ra thành đan dược, các ngươi hẳn là đều có thể ở trên trụ cột bây giờ mà lại tiếp tục tiến lên thêm một bậc nữa.

Quân Mạc Tà có chút không chắc chắn nói. Mặc dù Quân đại thiếu cũng chắc chắn chính mình ngày khác sẽ muốn luyện chế loại thần đan công hiệu cực lớn này, nhưng thủy chung không có tự mình thí nghiệm qua, nên cũng không biết công hiệu rốt cuộc có thể lớn tới trình độ nào.

Sáu đôi mắt của lục vương đều sáng ngời, đáy mắt không hẹn mà cùng bắn ra tinh quang!

Lại tiếp tục tiến một bậc nữa!

Bây giờ vừa mới tiến giai, như vậy nếu là sau ba năm lại tiếp tục tiến một nữa?! Ông trời của ta, đây chính là tốc độ giống như bay a! Các triều đại Thiên Phạt thú vương tiến giai cho tới bây giờ cũng không có nhanh như vậy a!

Ba năm thời gian đối với loài người có lẽ không ngắn, nhưng đối với huyền thú tuổi thọ lâu dài lại bất quá chỉ là một chút thời gian ngắn ngủi!

Phải biết rằng tiến lên một bậc nói nghe thì dễ dàng, nhưng chênh lệch giữa hai bậc này, chính là tương đương với sinh mệnh lực lâu đời a! Trong lúc nhất thời, lục đại thú vương đều là hô hấp dồn dập, trong hai mắt bộc phát ra sự nóng bỏng không gì sánh được!

Yên lặng một hồi, Hạc Trùng Tiêu rốt cục lắp ba lắp bắp rồi lại không thể chờ đợi được hỏi:

- Phong tiền bối, ngài muốn luyện chế loại thần đan này, hình như là còn thiếu vài loại dược liệu phải không?

Vừa nghe nói như vậy, tất cả mọi người đều dựng lỗ tai lên.

- Ai, đúng là như thế, mà không chỉ là thiếu một loại.

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng, đột nhiên mở to mắt:

- Các ngươi làm sao biết còn thiếu vài vị dược liệu?

Hạc Trùng Tiêu a a cười một tiếng, nói:

- Tại hạ cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Ha ha. Lấy khả năng thông thiên triệt địa của tiền bối mà nói, nếu là dược liệu đã đầy đủ, chỉ sợ ngay lập tức là có thể xuất ra linh đan rồi. Mà lấy khả năng của tiền bối, còn tự mình muốn lui lại ba năm sau, có thể thấy được tiền bối cũng đang tìm kiếm một số dược liệu, cần phải sau khi thu thập được đầy đủ mới có thể chính thức bắt đầu luyện đan. Vào thời gian này đến đây, e rằng tiền bối thật ra muốn có những dược tài khác, có lẽ tất cả cũng không phải là vật phàm a.

- Không sai! Hạc vương quả nhiên là Hạc vương, tâm tư hết sức cẩn mật, không như những người bình thường.

Quân Mạc Tà ha ha cười một tiếng, trong giọng nói có phần chần chừ, có chút không khẳng định nói:

- Không sai, bổn tọa muốn luyện chế được linh đan, phàm vật há có thể sánh bằng? Thiên Tà vạn độc quả mặc dù hiếm có, nhưng cũng chỉ là thuốc dẫn mà thôi. Những linh dược khác vẫn phải thu thập với số lượng lớn, chờ sau khi gom lại đến một mức nhất định mới đem dược tính bên trong cùng lúc chắt lọc. Lấy vô thượng thần thông mang ngàn vạn linh dược biến thành thuốc quý, sau đó lại tiếp tục lấy Thiên Tà vạn độc quả

làm phụ trợ, mới có thể luyện ra khoáng thế linh đan mà bổn tọa muốn luyện chế!

Quân Mạc Tà ngữ khí trầm trọng, bình tĩnh mà nói. Lục đại thú vương đều là nín thở, dựng thẳng đứng lỗ tai lên nghe.

- Loại linh đan nghịch thiên này, công hiệu vô cùng lớn, một viên ít nhất có thể gia tăng trăm năm tuổi thọ trở lên cho người bình thường! Nếu là huyền giả phục dụng, sau khi ăn đan dược vào có thể đạt tới cấp Địa Huyền! Ở trong thời gian ngắn ngủi vài tháng, dược hiệu từng bước phát huy, một lần có thể đề thăng đến Thần Huyền nhị phẩm, thậm chí còn cao hơn! Hơn nữa, ở trong quá trình này, tuyệt đối không có tẩu hỏa nhập ma hay là linh khí quá cuồng bạo mà dẫn đến nguy cơ bạo thể! Đó là vì dược tính sẽ theo tiến bộ tu vi của bản thân mà từng chút một khuếch tán, có thể nói là vô kinh vô hiểm. Quả thật có thể nói là thần dược đoạt thiên địa tạo hóa.

Tiếng hít không khí đồng thời vang lên. Mười hai con mắt của lục đại thú vương đồng thời trợn lên như chuông đồng! Cơ thể đều vì kích động mà khẽ run lên!

Từ Địa Huyền một đường tăng lên tới Thần Huyền nhị phẩm?! Trăm năm tuổi thọ?! Vô kinh vô hiểm?!

Ông trời của ta a, đây là cái linh đan gì a! Quả thực là khiến ta điên cuồng mất a! Đây là chuyện trong mơ a! A! A!

- Còn thiếu bao nhiêu dược vật? Chúng ta mọi người cùng nhau suy nghĩ biện pháp! Tất cả mọi người cùng thu thập so với một mình tiền bối người phải nhanh hơn nhiều a. Ta không có ý tứ gì khác, tiền bối cho dù thần thông quảng đại, thủy chung chỉ có sức lực của một người. Bọn ta mặc dù không thể so sánh được với thần thông của tiền bối, nhưng mà chúng ta hơn ở chỗ nhiều người, nên có thể lược bớt những quá trình không cần thiết, nhanh chóng tìm đủ dược liệu.

Hai con mắt gấu to tròn của Hùng Khai Sơn đều phát ra màu sắc xanh biếc giống như mắt lang sói, cuối cùng miệng nói lời đầy vẻ nho nhã.

- Đúng đúng, chúng ta Thiên Phạt sâm lâm chiếm cứ địa bàn rộng lớn, rất nhiều thiên tài địa bảo, tin tưởng có thể trợ giúp tiền bối nhanh chóng thu thập đủ dược liệu!

Ngũ đại thú vương khác cùng nói.

Tất cả đều mạnh ai nấy nói, cố mà mở to cái họng ra mà nói liến thoắng...

- Ân, như vậy cũng tốt. Nếu chư vị có lòng hỗ trợ, cũng giúp bổn tọa bớt chút thời gian tìm kiếm, quả thật là sự trợ giúp to lớn.

Quân Mạc Tà trầm ngâm một hồi lâu, rốt cục đáp ứng. Chúng thú vương đều là hớn hở ra mặt.

- Những dược tài mà bổn tọa còn thiếu gồm có: Long Tu thảo, Phượng Vĩ hoa, Cửu Tiết liên, Đoạn Tục căn, Tam Sắc chi (linh chi ba màu), Thất Thải kiêm...

Quân Mạc Tà đúng là thành thật không hề khách khí, lưu loát đọc ra một tràng dài, thở hổn hển một lát lại tiếp tục đọc:

- Thiên Niên tham, Bạch Chu quả, Cửu U thảo, Cửu Huyền căn... A a chờ một chút đã, nhớ là càng nhiều càng tốt nha, càng nhiều càng tốt.

Lục đại thú vương trợn mắt há hốc mồm. Ưng vương Ưng Toái Không suy nghĩ linh hoạt nhất, đã sớm mang một khối vỏ cây lớn xé xuống làm giấy, dùng móng tay sắc bén của mình làm bút, "xoát xoát xoát" liên tiếp chép lại. Đến lúc cổ tay cơ hồ mỏi nhừ đau buốt, Quân Mạc Tà bên này rốt cuộc mới đọc xong.

Sau đó Quân Mạc Tà giải thích từng cái một, những dược liệu này lớn lên hình dáng ra sao, thường sinh trưởng ở trong hoàn cảnh nào, phải như thế nào mới có thể hái lấy,... Chúng thú vương đều hết sức nín thở

yên lặng, không một chút ồn nào mà tỉ mỉ lắng nghe, chỉ sợ bỏ sót mất chút nào. Cái này có thể liên quan đến đại sự lên cấp của mình a, thực là vạn vạn không thể qua loa đại khái a.

- Đương nhiên, tin rằng nhiều dược liệu trân quý như vậy muốn một lần liền thu thập đầy đủ, ngay cả lấy toàn bộ thực lực của Thiên Phạt sâm lâm bây giờ cũng không có khả năng. Các ngươi có thể thu thập nhiều ít được bao nhiêu, có thể sau khi thu thập một nhóm liền cử người đưa đến Thiên Hương thành Quân gia, sau đó từ từ chuẩn bị nhóm tiếp theo. Ân, ta hay cách một thời gian ngắn sẽ đi đến đó một lần.

Quân Mạc Tà ha ha cười nói.

- Ân, nếu như vậy, các ngươi phụ trách thu thập linh dược ở Thiên Phạt sâm lâm, mà bổn tọa trong ba năm này, sẽ đi đến nơi cực Bắc để chọn lựa linh dược ở nơi đó. Tiến hành đồng thời, tuyệt đối có thể một lần là thành công!

Quân Mạc Tà nghĩ, lần này sau khi thăng cấp, không mất bao lâu thời gian mình sẽ phải có một chuyến đi lên cực Bắc. Mấy cái chuyện này, kể cả hái thuốc, không ngại cùng nhau làm.

Tam thúc si ngốc mà chờ đợi, đỉnh tuyết phong nơi đó vẫn còn có giai nhân trông mong mà hi vọng. Đã hơn mười năm rồi, đời người có thể có mấy lần mười năm đây? Người hữu tình, có thể chờ đợi bao nhiêu cái mười năm? Đợi cho đến khi tóc bạc như sương, tuổi già sức yếu, cho dù đoàn tụ, có thể như thế nào đây? Trừ chuyện này ra, Đông Phương thế gia còn có một lời thề ước: "Tuyết sơn kiếm phong sụp đổ!" Quân Mạc Tà phi thường muốn nhìn một cái, "Tuyết sơn kiếm phong sụp đổ" là cảnh tượng hùng vĩ như thế nào. Quân Mạc Tà sớm đã chuẩn bị trước, đích thân chế tạo thiên địa kỳ quan lần này!

Những chuyện này, đều là nên làm sớm mà không nên trì hoãn!

Cho nên Quân Mạc Tà một mực chuẩn bị. Sau Thiên Phạt sâm lâm, mặc dù lực lượng vẫn còn có chỗ chưa đến. Nhưng chuyến đi đến Phong

Tuyết Ngân thành, ở trong lòng hắn đã nâng lên thành nhật trình.

Bất quá, trong lòng của tiểu tử này không thể nói là không xấu. Chúng thú vương vừa hỏi, hắn trực tiếp mang phương pháp luyện đan trong Hồng Quân tháp của mình, những dược liệu không dễ dàng thu thập toàn bộ liệt kê ra.

Chỉ là những thứ này, nếu như bây giờ lục đại thú vương muốn toàn bộ thu thập đủ như theo lời nói, chỉ sợ hết cả cuộc đời của chúng nó cũng là chưa chắc có thể thu thập đủ.

Lần này Quân Mạc Tà đến Thiên Phạt sâm lâm, mục đích chủ yếu nhất chính là thu thập một số thiên tài địa bảo. Lần trước mặc dù đã thu thập không ít, nhưng mang chỗ đó so với nhu cầu của hắn mà nói, vẫn còn xa xa không đủ.

Lúc này đây, đám người Hạc Trùng Tiêu chủ động nói ra, đối với Quân Mạc Tà mà nói, tất nhiên là gãi đúng chỗ ngứa rồi. Cho nên hắn dứt khoát thành thật không khách khí mang chỗ linh dược yêu cầu đều toàn bộ nói hết ra. Cứ như vậy, trực tiếp giảm bớt sự hao tâm tổn sức của mình. Dược liệu nhiều như vậy, hơn nữa tất cả đều là thiên tài cực bảo trân quý chỉ có thể sinh trưởng ở nơi tập trung thiên địa linh khí. Chỉ dựa vào tự mình một người thu thập, ước chừng tám kiếp cũng không thu thập được đầy đủ a.

Hơn nữa, lần này mặc dù là lợi dụng chúng thú vương một lần, nhưng chờ đến lúc đan dược luyện chế ra, chỉ cần mỗi người đều có phần, bọn họ tuyệt không thiệt thòi. Tin tưởng đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối là vật có giá trị. Thậm chí là vật có giá trị thật lớn!

Cho nên, Quân Mạc Tà cũng không có gì áy náy trong lòng. Có thể nói là thanh thản dị thường.

Đối với yêu cầu của Quân Mạc Tà, các vị thú vương cũng không một chút nghi ngờ, đều hết sức thề thốt đáp ứng lại, rối rít quyết định. Cho dù là mang những chuyện khác trên tay toàn bộ tạm dừng, cũng muốn trước

tiên toàn lực tìm kiếm những linh dược này! Dù sao, cái này có thể liên quan đến chuyện lên cấp của các vị thú vương a, sao có thể không để ý?

Cái khác không nói, ngay chuyện lúc trước hai người Lôi Bạo Vũ tiết độc sự uy nghiêm của Thiên Phạt hung địa, liền đủ để khơi lên tâm tư tiến bước của chúng thú vương. Trước kia là không cửa tiến bước, bây giờ lại có thể lên cấp. Ví dụ sinh động chính là tứ đại thú vương ở trước mắt!

Còn có, cùng vị tuyệt thế cao nhân này rốt cục cũng có phương pháp liên hệ hữu hiệu là Thiên Hương thành Quân gia. Ân, đã có mục tiêu như vậy rồi, vậy thì chính là càng thêm nắm chắc mười phần. Thậm chí, các vị thú vương ở trong lòng đã dự tính, nếu như là nhóm linh dược đầu tiên thu thập mất thời gian không nhiều lắm, mình có phải là nên xung phong đảm nhận, tự mình áp giải linh dược đến Thiên Hương hay không? Biết đâu có thể có trước phần một chén canh a!

Trong lúc nhất thời các vị thú vương người người trong lòng hoàn toàn đều là có cái chủ ý này, sắc mặt đều có chút cổ quái. Nhìn các huynh đệ bên cạnh, cảm thấy bọn họ cũng không thể buông tha cơ hội như vậy, xem ra đến lúc đó không tránh được phải tranh chấp nội bộ một phen rồi.

Nhìn sắc trời không còn sớm, nhiều nhất có lẽ vài canh giờ nữa là trời sáng, Quân Mạc Tà liền đưa ra lời cáo từ. Chúng vương hết sức mời ở lại, nhưng Quân Mạc Tà đã quyết ý phải đi, cuối cùng cũng phiêu nhiên mất dạng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 173: Thần Thức Đối Chiến.

Nhẹ nhàng tung bay trên bầu trời, Quân Mạc Tà tâm tình dễ chịu khác thường, gần như muốn hát vang một khúc. Không nghĩ tới mọi sự việc lần này lại có thể thuận lợi đến như vậy! Hắn lại không biết, nếu là thay đổi bằng bất kì người nào, cho dù là có điều kiện như nhau, cũng tuyệt đối không thể thuận lợi như thế.

Mấu chốt chính là ở trên Hồng Quân tháp. Linh khí của Hồng Quân tháp, cho dù là những thú vương này cũng cảm thấy thân thiết từ đáy lòng. Lấy ấn tượng ban đầu làm chủ, liền mạc danh kì diệu (không giải thích được) sinh ra ấn tượng phi thường tốt, sau đó lại tiếp tục làm vài chuyện nữa, còn không phải là thuận lí thành chương sao?

Nhìn địa thế xung quanh một chút, Quân Mạc Tà đang muốn tìm đúng phương hướng nhanh chóng rời đi. Vừa nhìn bốn phía, đột nhiên "di" một tiếng. Nguyên lai cách chỗ này không xa là chỗ lần trước gặp phải tiểu thú kia. Hình như ở nơi không xa, chính là hàng đại thụ chọc trời chỉnh chỉnh tề tề làm thành một bức tường lớn.

Cảnh trí nơi đây không khỏi khiến cho Quân Mạc Tà nghĩ về "ấn tượng tốt đẹp" lần trước, "sưu" một tiếng liền vượt qua nơi này. Hắc hắc, nếu như lần đó có thể bắt được tên tiểu gia hỏa cực kỳ đáng yêu kia, nhất định phải ôm vào trong ngực mang về, chơi đùa thật tốt a. Da thịt trên người mềm nhũn, vuốt lên nó phải gọi là rất thoải mái. Đặc biệt là cái mông nhỏ kia, nhất định là vuốt trăm lần không chán, thật sự là sảng khoái a...

Không thể không nói, loại ý nghĩ này của Quân đại thiếu đúng là tương đối xấu xa. Người khác nhìn thấy tiểu động đáng yêu, muốn hảo hảo nuôi nấng che chở còn không kịp. Giống như Tiểu Bạch Bạch, tiểu nha đầu yêu quý bảo vệ cũng không kịp, hắn lại hoàn toàn xem thường.

Quân đại thiếu cực kỳ hứng thú tiến vào cái tiểu sơn cốc kia, hy vọng tới cảnh "lâu ngày gặp lại". Trước mặt vẫn như cũ là cảnh muôn hoa khoe sắc đỏ tươi quen thuộc, mùi thơm xông vào mũi. Chỉ là, bên trong hoàn toàn trống trơn vắng vẻ, không hề nghe thấy bất kỳ chút tiếng động nào.

Quân Mạc Tà lại tiến lên hai bước. Trong sơn cốc hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng bước chân của mình xào xạc nhẹ nhàng vang lên. Rõ ràng là một vùng sức sống tràn trề, lại yên tĩnh giống như tử vực. Cảnh sắc bên trong sơn cốc cùng với sự hoàn toàn yên tĩnh lúc này, tạo nên sự so sánh dị thường rõ rệt. Loại so sánh này, khiến cho trong lòng người cảm thấy cực kỳ quái dị.

Quân Mạc Tà cẩn thận tìm kiếm cả bốn phía, nhưng không có phát hiện bất kỳ đồ vật gì. Đi tới trong thạch thất nhìn một chút, chỉ thấy kiện hắc bào ngày đó vẫn như cũ lẳng lặng nằm trên mặt đất. Trừ nó ra, còn lại không có bất kỳ đồ vật gì nữa.

Về phần con tiểu thú đáng yêu kia, lại càng không thấy bóng dáng.

Quân Mạc Tà vẫn chưa từ bỏ ý định, triển khai thần thức khắp nơi lục soát. Vạn nhất tiểu gia hỏa kia ra đi ra ngoài kiếm ăn rồi thì sao. Kể từ khi tiến vào Khai Thiên Tạo Hóa công tầng thứ ba tới nay, lực lượng thần thức của Quân Mạc Tà so với trước đây có thể nói cường đại hơn rất nhiều, khác xa lúc xưa. Vốn chỉ có thể lục soát trong phương viên tầm mười trượng, giờ đây lại đã khuếch đại kéo dài ra tới không gian mấy trăm trượng!

Trước mắt, mức độ cường đại thần thức của Quân đại thiếu cũng đã đạt đến phạm trù thần thức của cấp bậc Chí Tôn.

Mà lúc này, cũng không phải dựa vào khí trường thần thức vốn có của Hồng Quân tháp, mà là dùng lực lượng thần thức của Quân Mạc Tà lúc này - Thiên Huyền sơ cấp tạo thành...

Nếu như nói ra ngoài, sợ rằng bất kỳ ai cũng sẽ không tin được. Một người chỉ là Thiên Huyền sơ giai, vậy mà có thể có thần thức cường đại như thế...

Cảm giác của Quân Mạc Tà theo lực lượng thần thức từng bước khuếch trương, chậm rãi kiểm tra tình thế xung quanh từng chỗ một. Vậy mà vẫn thủy chung không có phát hiện bất cứ dấu vết gì... Vẫn như cũ là một mảng yên tĩnh, giống như sự yên tĩnh chết chóc!

Làm sao có thể như thế? Mặc dù lần trước đến đây, cũng là yên tĩnh như thế, nhưng lúc đó có chút tốt lành yên bình, mà giờ khắc này lại là tĩnh mịch giống như quỷ vực, làm sao không khiến cho lòng người ta sinh nghi?!

Nơi đây mặc dù là nơi trọng yếu của Thiên Phạt sâm lâm, cho dù là cao cấp huyền bình thường không dám sống ở chỗ này, chẳng lẽ ngay cả huyền thú đứng ở trên đỉnh - cấp chín đỉnh phong huyền thú cũng không dám sống ở đây sao?

Lúc trước qua sự trao đổi cùng với lục đại thú vương, Quân đại thiếu đã biết việc ngoài ý muốn này rồi. Trừ đi lục đại thú vương, Thiên Phạt sâm lâm có nhiều vị cửu cấp huyền thú khác, chỉ là không thể thành công hóa hình mà thôi.

Sự tĩnh mịch trước mắt, quả thực là không nên xảy ra chuyện gì chứ?!

Quân Mạc Tà mang tâm tư ngang bướng, dứt khoát mang lực lượng thần thức toàn diện phát động, như một mũi tên vô hình, bắn về phía sâu nhất trong rừng...

Ngay khi Quân Mạc Tà toàn lực thi triển, lúc mang bán kính thần thức kéo dài mở rộng ra hơn hai trăm trượng, Đông Tây Bắc ba phương

hướng đều phát hiện âm thanh huyền thú hoạt động. Chỉ có phía Nam lại vẫn là một mảng tịch mịch như cũ.

Xem ra, ngọn nguồn của loại sự tình cổ quái này, chính là bắt đầu từ phía Nam!

Quân Mạc Tà nhanh chóng thu hồi về thần thức ở ba phương hướng khác, thu hẹp lại phạm vi tìm kiếm, toàn lực tìm tòi ở phía Nam. Trong lòng hắn nhận định, ở loại địa phương như Thiên Phạt sâm lâm này lại xuất hiện chuyện cổ quái như thế, trong đó nhất định sẽ có chuyện kỳ lạ!

Bỗng nhiên!

Vốn không có gặp phải sự bất lợi nào, giữa lúc thần thức một đường tiến tới phía Nam tìm kiếm, trong lúc bất chợt dường như đụng vào một nơi dị thường đặc quánh. Mặc dù lấy thần thức cường hãn của Quân đại thiếu trước mắt mà cũng vô lực đột phá tiến tới, thậm chí cũng không thể rút lui trở lại! Loại cảm giác này, giống như là một con côn trùng đang bay trên không trung, đột nhiên đâm đầu vào bên trong mạng nhện...

Quân Mạc Tà giật mình, vội vàng toàn lực thu về. Ngay tại lúc này, một cỗ thần thức cường đại đột nhiên xuất hiện chặn đầu mà tới, hơn nữa hung hăng cùng với thần thức của Quân Mạc Tà cùng nhau đối chiến!

Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy thần thức của mình trước mắt đã có chút không bằng cỗ thần thức cường đại đột nhiên xuất hiện này, thậm chí là hoàn toàn không có một chút khả năng phản kháng nào!

Trong đầu nổ ầm một trận, trong nháy mắt đầu váng mắt hoa, ngã nhào xuống đất, trong tai mắt mũi miệng đều bất giác tràn ra từng tia máu tươi. Đây là Quân đại thiếu nhục thân lúc này đã đạt đến một trình độ tương đối mạnh mẽ, nếu là thân thể của mấy ngày trước, ở tình huống thần thức đối đầu như thế ngược lại dưới sự cắn nuốt kia e rằng kiểu gì cũng bị thương nặng...

Thần thức của Quân Mạc Tà hiện tại, mặc dù đã đạt đến mức độ cường hãn của Chí Tôn, không nghĩ tới ở trước mặt cỗ thần thức cường đại kia sau khi áp sát va chạm, vậy mà không chịu nổi một kích, binh bại như núi đổ! (ý nói thất bại nhanh chóng). Mặc dù nghi ngờ đối phương có đánh lén, nhưng thần thức của đối phương cường đại vẫn là không thể nghi ngờ. Đối phương là người có thần thức cường hãn như thế, tu vi tuyệt đối phải từ cấp Chí Tôn trở lên! Thực lực người này đại khái cũng là cùng thuộc tầng lớp cường giả như vị Mai Tôn Giả kia.

Chẳng nhẽ trong Thiên Phạt sâm lâm, vẫn còn ẩn dấu một vị cường giả như thế?

Tình hình bên trong Thiên Phạt sâm lâm này có phần quá cường đại rồi. Lúc trước còn có chút lo lắng vài năm sau trong lúc xung đột cùng với vài đại lục lớn khác, phía Thiên Phạt sâm lâm sẽ có chút thua thiệt, đó cũng là nguyên nhân lớn nhất vì sao Quân Mạc Tà toàn lực trợ giúp mấy vị đại thú vương đột phá bình cảnh, chữa trị hết tổn thương bệnh tật. Quân đại thiếu thật sự yêu mến sự thuần phác ôn hòa của mấy vị đại thú vương, vì để cho bọn họ có đầy đủ năng lực tự bảo vệ mình, tự nhiên muốn tăng lên thực lực của bọn họ.

Nếu như trong Thiên Phạt sâm lâm còn ẩn dấu một vị siêu cấp cường giả khác, vậy ý nghĩa của sự trợ giúp đối với mấy vị thú vương sẽ không lớn như ban đầu nữa. Có lẽ tác dụng đối với mấy vị thú vương không thay đổi nhiều, nhưng tầm quan trọng đối với tương lai của cả Thiên Phạt sâm lâm lại là hai việc khác nhau!

Đối mặt với thần thức khủng bố bàng bạc cường đại như thế, cho dù là Quân Mạc Tà thường bình tĩnh trầm sắc, cũng không khỏi đại kinh thất sắc. Bởi vì trùng kích còn chưa kết thúc, thần thức của mình đã toàn diện bị đẩy lùi, nhưng thần thức của đối phương vẫn không chịu buông tha giống như cái đuôi bám theo, ý tứ giống như không diệt được Quân đại thiếu thề không ngừng nghỉ!

Quân Mạc Tà tâm niệm thay đổi nhanh chóng, cố gắng nén lại vết thương trong tâm thần, miễn cưỡng sử dụng chút trấn tĩnh còn lại trong đầu, tận lực phát động khí trường thần thức cường đại trong Hồng Quân tháp, tựa như một thanh lợi kiếm xé rách bầu trời, hướng về cỗ thần thức đang truy sát mình đón đầu mà lên.

Lực lượng thần thức đến từ Hồng Quân tháp tự nhiên không phải thứ mà thần thức của bản thân Quân đại thiếu có thể sánh bằng, hết sức phi thường. Số phận đang đến bước đường cùng chợt quay trở lại phản công, dễ dàng mang thần thức khủng bố đang truy sát mà đến hoàn toàn chặn lại, đồng thời triển khai một đợt công kích kịch kiệt khác. Thần thức của đối phương cũng rất linh minh (linh hoạt + minh mẫn), chỉ trong một thời gian ngắn đã đoán được đợt công kích thần thức tiếp theo uy thế hơn xa mình. Song phương vừa chạm vào nhau liền thu về. Bản thân Quân Mạc Tà thần thức bị thương, cuối cùng dưới sự trợ giúp của Hồng Quân tháp, từ trong phiến đặc sánh kia thoát ra, trở về thân thể. Khí trường thần thức trong Hồng Quân tháp một đường bảo vệ hộ tống, từ từ trở về.

Mặt khác, ở phương Nam xa xôi kia chợt phát ra một tiếng kêu thảm thiết tới cực điểm.

Hiển nhiên, dưới sự phản kích cực kỳ mạnh mẽ của Hồng Quân tháp, người kia mặc dù công lực cao tuyệt, thậm chí còn ở trên Chí Tôn cường giả, phản ứng cũng rất thần tốc, nhưng cuối cùng vẫn không phải là đối thủ của thần vật viễn cổ bậc này. Hơn nữa người nọ đang chiếm thượng phong nên không hề có chút phòng bị, cho dù là lúc hai cỗ thần thức đối chiến ác liệt cũng có phản ứng cực kỳ nhanh chóng, vừa thấy không địch lại liền lập tức bỏ chạy, nhưng vẫn không thể tránh khỏi bị thương nặng.

Một tiếng kêu thảm này thanh âm cực thấp, nhưng có lực xuyên thấu vô cùng! Trực tiếp chấn động khiến lá hoa bên cạnh Quân Mạc Tà tuôn rơi lả tả, hơn nữa còn xa xa truyền ra ngoài.

Thần thức trở về cơ thể, trái tim đang phanh phanh nhảy loạn của Quân Mạc Tà rốt cục khôi phục bình thường. Cảm giác cả người vô lực

vừa rồi, rốt cục cũng tan biến mất. Hung hăng lau đi máu tươi nơi khóe miệng, ánh mắt của Quân Mạc Tà giống như là ác lang cô độc trong đêm đông rét lạnh, hung hăng nhìn về phía Nam. Nơi ấy, có một siêu cấp cường giả khác!

Nơi đó còn có một vùng đất cho dù thần thức vô hình vô chất cũng không cách nào thâm nhập!

Đây là địa phương nào?

Người bên trong là ai?

Quân Mạc Tà nhảy lên, toàn lực triển khai Âm Dương độn pháp, lấy tốc độ kinh người một bước đi ngàn dặm trong nháy mắt vượt qua khoảng cách giữa hai người, ở nơi này chợt biến mất!

Địa phương cổ quái như vậy, nhất định là phải đi kiến thức một phen. Mình nếu đã thích Thiên Phạt sâm lâm, muốn đem nơi này chế tạo thành chỗ an nhàn trong tương lai sau khi mình lui về ở ẩn. Như vậy, tồn tại hiện tượng thần bí cổ quái bực này cùng với nhân vật cường đại kia há có thể không làm rõ để trong lòng có dự kiến trước?

Người kia tuyệt đối là một cái tai họa ngầm to lớn!

Xuất hiện ở trước mắt Quân Mạc Tà, chính là một mảnh sương mù cổ quái màu nhũ bạch! Nói về cỗ sương mù cổ quái này, quả thật là kỳ lạ. Ở chỗ rẽ vào sơn đạo này lúc trước, hoàn toàn không có chút dấu hiệu tồn tại nào của nó, thậm chí quan sát từ bầu trời cũng không hề phát hiện. Nhưng ngay sau khi rẽ vào, lại là phô thiên cái địa, chỗ ánh mắt có thể nhìn tới, vẫn đều là sương trắng như vậy!

Vô biên vô tận, mênh mông không có giới hạn!

Loại sương trắng này, quả nhiên là cực kỳ kỳ quái. Đã không giống với sương mù bình thường, cũng không phải là thiên địa linh khí, dày đặc giống như tồn tại thực chất. Ở bên trong sương trắng, đưa tay ra cũng

không thấy được năm ngón. Cảm giác kia giống như chạm vào vật thật, mặc dù mềm mại như không có vật gì, nhưng thực ra lại là thực thể nhỏ bé kỳ lạ!

Cỗ sương trắng này còn có một chỗ cổ quái khác. Thần thức tuy không thể đi vào, nhưng thân thể lại ngược lại có thể xuyên qua đi vào!

Quân Mạc Tà thử nghiệm một chút, dùng cánh tay của mình đưa vào trong đó, chỉ cảm thấy hoàn toàn không có chút trở ngại liền lọt vào. Rất rõ ràng, bên trong toàn bộ là một khoảng không gian cực kỳ rộng lớn!

Nhưng khi Quân Mạc Tà vận dụng thần thức muốn xuyên thấu sương trắng, lại xuất hiện cái loại cảm giác đáng ghét lúc trước! Giống như là rơi vào trong dịch thể đặc quánh, không thể tiến tới được một chút nào. Ở trước mặt thần thức, sương trắng cực kỳ vững chắc, tựa như lấy đầu ngón tay ấn lên quả bóng, dùng sức một chút, quả bóng có thể bị lõm vào trong một chút, nhưng sẽ không bị đâm thủng.

Hiện tại lúc Quân Mạc Tà thả ra thần thức chính là có cảm giác như vậy!

Thật là hết sức kỳ quái.

Lần đầu tiên phát hiện địa phương cổ quái thân thể có thể đi vào, thần thức ngược lại không cách nào dò xét! Xem ra địa phương thần bí này của Thiên Phạt sâm lâm, chính là sự tồn tại thật lớn...

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, dứt khoát lấy bất biến ứng vạn biến, nhanh chóng vận khởi Âm Dương độn, liền mượn sự trợ giúp của thiên địa bí thuật "Độn" tiến vào!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 174: Cửu Huyền Căn.

Quân Mạc Tà nhất định phải đi vào. Bởi vì ngay lúc hắn có ý nghĩ lui về, ở ven bờ của vùng sương trắng, Quân đại thiếu ngoài ý muốn phát hiện ra một cái rễ cây cùng với vài cái lá cây. Lá cây có hình thất giác (bảy góc), đỏ thẫm như máu, bên trong mỗi một gân lá đều có thể thấy được rõ ràng, giống như muốn phồng lên thoát ra khỏi mặt lá.

Rễ cây kia cũng nhỏ mảnh dị thường, có màu trắng như tuyết, vừa nhìn có vẻ như phi thường mềm mại, nhưng phải đưa tay sờ thử mới biết được, rễ cây này lại cứng rắn hơn cả sắt thép tinh luyện!

Cửu Huyền căn! Cái này đúng là lá và rễ của Cửu Huyền căn mà mình mất bao công tìm kiếm!

Quân Mạc Tà hết sức vui mừng. Đây là vị dược liệu cuối cùng còn thiếu để Quân lão gia tử phục dụng cùng với Huyền đan nhằm tiến giai! Không nghĩ tới có thể ở đây ngoài ý muốn nhìn thấy, Quân Mạc Tà làm sao có thể buông tha? Cho dù bên trong có hung hiểm thế nào đi nữa, Quân Mạc Tà cũng nhất định phải lấy Cửu Huyền căn kia vào tay!

Linh đan luyện chế từ Thiên Tà Vạn Độc quả tuy cũng có công hiệu như vậy, nhưng mà xa xa vẫn không kịp thời gian. Còn thiếu đại bộ phận dược liệu không nói, cho dù có thì với tu vi của Quân đại thiếu hiện này cũng không luyện chế được. Thời gian thật sự là chờ không kịp rồi.

Hơn nữa, sau khi phục dụng huyền đan tiến giai rồi, còn có thể tiếp tục phục dụng linh đan luyện chế từ Thiên Tà Vạn Độc quả nữa. Cái này chẳng khác nào thăng cấp hai lần a! Ngược lại nếu cứ như vậy trực tiếp

dùng linh đan luyện chế từ Thiên Tà Vạn Độc quả, vậy thì phần đan phương kia sẽ không có hiệu quả nữa, như vậy thì cái được không bù đắp đủ cái mất a!

Ngoài ý muốn nhìn thấy thứ mình tha thiết mơ ước, Quân Mạc Tà hăng hái bừng bừng triển khai Âm Dương độn tiến tới!

Nhưng hắn lại một lần nữa phải thất vọng rồi. Dĩ vãng dù bất luận địa phương nào cũng không thể ngăn cản Âm Dương độn pháp, tạo hóa thần thông không hề gặp chút trở ngại, vậy mà lúc này đối với nơi đây lại gặp trở ngại rồi! Dù đi sang trái hay sang phải cũng đều phải tiếp xúc với sương trắng, giống như bị rơi vào đầm lầy. Mỗi một bước tiến tới, đều phải tiêu hao rất nhiều linh lực!

Lúc này bản thân bị hãm trong sự huyễn hoặc, Quân Mạc Tà mới tự mình cảm nhận được loại cảm giác này. Cái này rõ ràng giống như là khiến cho người ta có cảm giác bị rơi vào một đống vải bông to lớn. Nhìn thì nhẹ nhàng thoải mái, nhưng sau khi tiến vào mới biết được, ngoại trừ màu trắng tinh của bông vải, cũng không nhìn thấy cái gì khác nữa! Con mắt dưới tình huống như vậy, hoàn toàn trở thành đồ trang trí (ý nói vô dụng), đơn thuần chỉ là một màu, lại cũng có thể hình thành loại hiệu quả ẩn nấp rất cổ quái này.

Bên trong Thiên Phạt sâm lâm lại có sự tồn tại kỳ diệu như vậy! Quân Mạc Tà triệt để kinh ngạc rồi.

Hắn đương nhiên không dám tùy tiện giải trừ Âm Dương độn rồi cứ như thế trực tiếp dùng lực lượng của thân thể đi vào. Nếu như làm như vậy, mình chẳng phải liền biến thành bia ngắm sống cho vị cao thủ ẩn dấu ở bên trong sao? Bị người ta ngầm ngầm đánh chết cũng không biết!

Triển khai Âm Dương độn tuy rằng tiêu hao rất nhiều linh khí, nhưng có thể bảo đảm mình hoàn toàn ở trong trạng thái ẩn thân. Như thế thì cho dù người ở bên trong thần thông có thể thông thiên triệt địa, cũng tuyệt đối không nhìn thấy mình! Đây mới là chỗ ưu thế lớn nhất của mình hiện nay!

Tạo hóa thần thông, há có thể giống thứ tầm thường!

Quân Mạc Tà cho dù thân đang hãm trong trong hoàn cảnh kỳ diệu như thế, nhưng một tay vẫn khe khẽ vươn đến bụi cây Cửu Huyền căn, giống như nằm mơ bị mộng du từ từ hướng tới bên trong tiến lên.

Bởi vì an toàn của mình vẫn được bảo đảm.

Ở địa phương quỷ dị bậc này, Quân Mạc Tà chỉ khi sự an toàn của mình được đảm bảo trăm phần trăm, mới có thể lựa chọn tiếp tục tiến tới. Nếu như hơi có chút hung hiểm, hắn liền sẽ không tiến tới nữa!

Đây chính là chỗ cẩn thận của một đời vua sát thủ!

Nhưng Quân Mạc Tà lại tuyệt đối không đơn giản lui về như thế.

Bởi vì Cửu Huyền căn, hắn ở trong tình thế bắt buộc!

Ngay khi Quân Mạc Tà thân thể vừa tại nơi sơn cốc tiêu thất được một lúc, ở ngoài cách xa hơn mười dặm lục đại thú vương đang uống rượu chúc mừng cũng đều rõ ràng nghe được tiếng kêu bi thảm trầm thấp từ phía Nam vọng tới! Nhất thời mọi người thần sắc đều là ngẩn ra, tiếp theo lại như là đồng thời nghĩ tới cái gì, cả đám giống như bị lửa đốt vào đít nhảy dựng lên.

- Bên kia là phương hướng Thiên Phạt động!

Hạc Trùng Tiêu trong thanh âm có chút hoang mang sợ hãi, sự khẩn trương phát ra từ trong đáy lòng.

- Đúng là Thiên Phạt động!

Ngoài Hùng Khai Sơn ra ngũ đại thú vương khác sắc mặt đồng thời tái nhợt, cũng không dám có chút chậm trễ nào nữa, toàn lực thi triển công phu, một đường hướng về phía Nam chạy như bay!

- Cũng không biết có đúng hay không động tĩnh mới vừa rồi là do vị Phong tiền bối kia làm ra? Vừa rồi chúng ta chỉ lo uống rượu, vả lại hắn cũng vội vã rời đi, nên quên nhắc nhở hắn một chút, bên kia thực ra không được đi tới.

Hổ vương Hồ Liệt Địa có chút lo lắng, trên trán cũng toát ra mồ hôi, trong lúc bay nhanh thanh âm vội vã hỏi.

- Khó nói.

Ưng vương Ưng Toái Không khuôn mặt vốn đã đen lại càng đen hơn, đôi mắt ưng nhìn về màn đêm đen kịt phía trước.

- Ngoại trừ vị Phong tiền bối kia, ở trong Thiên Phạt sâm lâm còn có ai dám xông vào Thiên Phạt thánh địa? Các ngươi dám sao?

Hầu Thất sắc mặt rất lo lắng, có chút luống cuống hấp tấp nói:

- Chúng ta cần phải tăng tốc lên. Nếu như đúng là vị Phong tiền bối kia làm ra động tĩnh vừa rồi, chúng ta nhanh đến cầu tình hắn, mong hắn rời đi thôi.

Vị Hầu vương này vừa nhận đại ân của người ta, há có thể nhìn thấy ân nhân ở địa bàn của mình gặp chuyện không may?

Hùng Khai Sơn hừ một tiếng, nói:

- Hiện tại tất cả nói gì cũng còn quá sớm. Cuối cùng là ai chiếm thượng phong còn chưa biết, tí nữa chưa chắc đã biết ai phải vì ai mà cầu tình đâu. Hy vọng mặt mũi lão hùng này đủ lớn a!

Từ những lời nói này, xem ra Hùng Khai Sơn rất có lòng tin đối với vị thần bí cao nhân kia, đã xấp xỉ đến mức không gì sánh kịp, tất nhiên rồi. Lão hùng mặt mũi có đủ lớn hay không lúc này không nói, nhưng da mặt khẳng định là rất dày a. Cho dù không là thiên hạ đệ nhất thì tối thiểu cũng phải là thiên hạ vô song rồi.

- Đều câm miệng hết lại đi! Lúc này là lúc nào rồi! Trước hết tất cả chờ đến lúc tới bên kia rồi hãy nói!

Hạc Trùng Tiêu quay đầu quát một tiếng, cuối cùng thấy trên mặt đất chạy bộ quá chậm, đột nhiên "xoát" một tiếng thân hình bắn lên, ở giữa không trung xoay người một cái, ngay lập tức khôi phục nguyên hình, trở thành một con hạc lớn trắng tinh vô cùng thần tuấn xinh đẹp, vẫy mạnh đôi cánh, " xoát" một tiếng bay lên phía trước.

Hùng Khai Sơn nhìn thấy hắn tung người nhảy lên, liền hiểu rõ ý tứ của hắn, cũng theo đó nhảy lên, hơn nữa so với cú nhảy Hạc Trùng Tiêu còn muốn cao hơn, chỉ còn chờ Hạc Trùng Tiêu ngay khi trở về bản thể, bản thân vừa lúc hạ xuống, hai người cùng nhau đi trước.

Phối hợp như vậy, lưỡng vương đã phối hợp hơn mười năm rồi, quen thuộc không gì sánh được.

Nhưng lúc này đây lại có chút tính toán sai lầm. Hạc Trùng Tiêu lúc này đây rõ ràng đặc biệt nôn nóng, nhảy lên giữa không trung một cái, xoay người hai lần liền trở về bản thể; Hùng Khai Sơn hắn sớm đã khôi phục bản thể, vội vàng nhờ vào hơi nguyên khí để hạ xuống. Nhưng Hạc Trùng Tiêu lại ngay khi hắn hạ xuống, đột nhiên "hưu" một tiếng chạy vọt ra ngoài.

Hoàn toàn bị chơi đùa rồi!

Oanh một tiếng, thân thể khôi ngô nặng đến mấy trăm cân của Hùng Khai Sơn từ giữa không trung hung hăng rơi xuống, hoàn toàn không có nửa điểm giả vờ mà nặng nề mà ngã ở trên mặt đất, trực tiếp mang mặt đất cứng rắn đập thành một cái lỗ thật lớn. Vừa rồi hoàn toàn không chút chuẩn bị, bất ngờ không kịp đề phòng, mặc dù vì da thô thịt dày nên không bị thụ thương, nhưng cả người không chỗ nào là không đau, Hùng vương tức giận ngồi dưới đất chửi ầm lên.

Lúc này chúng vương lo lắng không yên đâu còn có tâm tình quản hắn, đều từ bên người hắn vụt qua. Ưng vương tốt bụng nhất, ở đằng sau

Hùng Khai Sơn trở về bản thể, một hơi cắn vào cái áo của hắn, sau đó xoát một tiếng vứt hắn lên không trung, mang hắn ném trên lưng mình, tốc độ không giảm chút nào, tựa như một mũi tên đen nhánh, bắn về phía Nam.

Với tu vi của lục vương, hầu như đều trong hơn mười lần hô hấp liền chạy tới vùng cấm địa.

Mắt thấy một vùng sương trắng dày đặc trước mặt giống như từ trước tới nay vẫn hoàn toàn không có chút biến hóa nào, lục vương tỉ mỉ tìm kiếm xung quanh một chút, không hề phát hiện có vết tích của bất luận kẻ nào đi tới nơi đây, tâm tư nhất thời thả lỏng một chút.

Bọn họ lại không biết rằng, Quân Mạc Tà đi tới đây, hoàn toàn là sử dụng Âm Dương độn, làm sao lại lưu lại vết tích được.

Tạo hóa thần thông bậc này, nếu lưu lại vết tích mới chân chính là gặp quỷ a!

- Xem ra cũng không có người tới đây. Không có ai tới chính là chuyện tốt nhất.

Hạc Trùng Tiêu thở dài một hơi, nói:

- Cấm địa, cũng không phải là nơi người bình thường có thể đi vào được, hẳn là không có việc gì đâu.

- Hay là hỏi một chút cho thỏa đáng. Mới vừa rồi có thanh âm trong cấm địa truyền ra, thật là đáng lo a.

Thạch Bất Sầu lo lắng nói:

- Chúng ta đều biết mà, nếu không phải thống khổ cực độ, vậy chắc chắn sẽ không phát sinh cái loại thanh âm này đâu.

Hầu Thất phản đối:

- Có đôi khi lúc luyện công có đột phá cũng phải trải qua thống khổ cực kỳ khó chịu. Có lẽ thanh âm vừa rồi chính là vì nguyên nhân này mà phát sinh. Loại thanh âm này trong Thiên Phạt sâm lâm mặc dù không thường thấy, nhưng cũng không hề hiếm thấy, cần phải ngạc nhiên như vậy sao?

- Ngươi nói không sai. Phàm là cao giai huyền thú tu luyện, thường có âm thanh bậc này truyền ra. Nhưng ngươi lại nghe qua thanh âm này truyền ra từ bên trong cấm địa bao giờ chưa?

Thạch Bất Sầu đáp lại một cách mỉa mai.

Hạc Trùng Tiêu suy nghĩ một hồi, rút cục lấy hết sức lực, mở miệng hỏi:

- Hạc vương đương đại của Thiên Phạt sâm lâm Hạc vương Hạc Trùng Tiêu đến đây bái kiến, không biết thánh địa tiền bối có cái gì phân phó hay không?

Thanh âm hùng hậu, xa xa truyền vào trong sương trắng.

Một lúc lâu sau, từ trong sương trắng dày đặc truyền ra thanh âm nghiến răng nghiến lợi của một người:

- Bái kiến cái con khỉ. Bà ngoại ngươi chứ, ngươi nhanh chóng cút đi cho lão tử!

Lục vương khá ngạc nhiên, mắt to mắt nhỏ trừng trừng một hồi, rốt cuộc ảo não theo đường cũ trở về.

Bọn họ sáu người vận khí thực sự không tốt. Người ở bên trong bất ngờ không kịp đề phòng nên bị Quân Mạc Tà lợi dụng thần thức khổng lồ của Hồng Quân tháp đánh trọng thương một chút, thất bại thảm hại. Đang lúc cảm thán mình anh hùng tuổi xế chiều, trong lúc nôn nóng vạn phần, lục vương lại chọn đúng lúc này tới thỉnh an, chẳng phải là mặt

nóng lại dán lên trên cái đít lạnh sao? (Nguyên văn của nó là như thế, không thay đổi tí nào, có nghĩa giống như đổ dầu vào lửa ý)

Cái này chẳng khác nào đâm đầu vào mông để rồi ăn một cái rắm lớn. Sáu vị thú vương vẫn không dám có nửa câu oán hận, chạy đi so với bất kì thứ gì cũng nhanh hơn, "xoát" một tiếng toàn bộ đều biến mất.

Một lát sau, trong sương mù dày đặc lại có thanh âm truyền ra:

- Con bà nó, lại quên không hỏi bọn hắn vừa rồi có phải có người tiến vào hay không. Rốt cuộc là tên gia hỏa nào mà lại khó giải quyết như thế? Trình độ cường đại thần thức của hắn thật là khủng bố, nếu không phải thu tay lại đúng lúc, chỉ sợ là thất bại triệt để rồi.

Quân Mạc Tà toàn lực vận hành Âm Dương độn pháp, ở trong sương mù dày đặc gian nan đi tới, nghe vậy cũng không khỏi nở nụ cười. Xem ra tên gia hỏa ở bên trong này, cũng không phải loại có đầu óc gì đặc biệt hơn người. Lực lượng thần thức của Hồng Quân tháp, sức người... à quên "sức thú" há có thể chống lại sao. Nhưng người này có thể dưới toàn lực phản công của Hồng Quân tháp mà bảo toàn tính mệnh, thậm chí còn chưa thụ thương quá nghiêm trọng, vậy hắn cũng rất cường đại rồi.

Hắn từng bước một theo phía Cửu Huyền đằng tiến tới, mỗi một bước đều cực kỳ cẩn thận.

Quân Mạc Tà tuyệt không tin tưởng người bên trong cũng sống trong sương mù dày đặc này. Hắn không phải là người chết a. Hơn nữa, mình một đường nắm rễ Cửu Huyền đằng này tiến vào, nhưng hoàn toàn không có đụng tới bất kỳ thân cây hoặc cỏ nào khác. Cái này có chỗ không bình thường a!

Nơi đây đã có sự tồn tại của Cửu Huyền căn, như thế nào lại không có hoa cỏ cây cối khác?

Hoàn toàn không hợp lý!

Cũng không biết rốt cuộc đi được bao xa, Quân Mạc Tà cuối cùng cảm thấy sương trắng phía trước loãng dần, tinh thần rung lên, toàn lực hướng về phía trước đi tới. Quân Mạc Tà lúc này chợt cảm thấy toàn thân buông lỏng, rốt cục cũng xuyên qua vùng sương trắng dày đặc này! Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy mình lúc này chính là đang ở trong một mảnh đất trống, bốn phía vẫn như cũ là sương trắng dày đặc, trên không thấy mặt trời, trái phải càng không thấy bất cứ cái gì hết. Tầm nhìn có thể đạt được, cũng chỉ được một vùng xung quanh hơn mười trượng. Trừ nó ra, toàn bộ vẫn là sương trắng dày đặc vô biên vô hạn.

Trước mặt không xa, chính là một cây tùng, xa hơn nữa, hình như là một mảnh sườn núi, rồi lại bị sương trắng che lại hết.

Trong hoa cỏ cây cối, cũng có thể thấy được sương trắng nhàn nhạt rõ ràng. Nơi cây cối dày đặc, sương trắng sẽ bớt đi một chút, mà nơi cây cối thưa thớt, sương trắng cũng tương đối dày đặc hơn một chút.

Quân Mạc Tà cuối cùng bừng tỉnh đại ngộ, mặc dù vẫn như cũ không biết loại sương trắng này là cái quái gì, nhưng lại biết được một điểm: Phàm là nơi cây cối sinh trưởng tươi tốt, loại sương trắng quái dị này sẽ ít hơn một chút, ngược lại, nơi cây cối sinh trưởng kém sẽ nhiều hơn một chút.

Mắt thấy xung quanh là sương trắng vô biên vô hạn, Quân Mạc Tà thở dài, nơi này xem ra cây cối hoa cỏ cũng không nhiều lắm a. Thảo nào loại dược vật quái gở có độc và hiếm thấy như Cửu Huyền căn lại sinh trưởng ở chỗ này.

Dựa vào một cây tùng to lớn, bản thể của Cửu Huyền căn, chính là sinh trưởng tràn lan ở chỗ này.

Quân Mạc Tà lúc này mới phát hiện, những cây cối ở trong sương trắng này, toàn bộ đều không cao lắm, cao nhất cũng chỉ đến hơn mười thước, nhưng bất kỳ một gốc cây nào cũng đều thập phần thô to! Chắc là trên bầu trời sương trắng dày đặc hơn, hạn chế sự sinh trưởng của cây cối nên chúng chỉ có thể phát triển chiều ngang.

Nhưng thứ khiến Quân Mạc Tà khó hiểu chính là, nơi đây hoàn toàn không thấy ánh sáng mặt trời, cây cối làm sao có thể tồn tại sinh hoạt? Huống chi là sinh trưởng ngàn vạn năm?

Cuối cùng, hắn dứt khoát không nghĩ tới vấn đề khó hiểu như thế này nữa. Khắp nới đều tràn ngập sự thần bí, mà những sự việc thần bí này, rõ ràng không phải với lực lượng của mình hiện tại có thể vạch trần được.

Âm Dương độn pháp ở trong này bước đi rất khó khăn. Đại để cũng vì công lực của mình vẫn còn kém, nhưng một ngày nào đó, mình sẽ mang những sự việc thần bí này hoàn toàn giải khai. Đến lúc đó, Thiên Phạt sâm lâm cũng triệt để tiếp nhận mình rồi.

Mà hiện tại, có lẽ không nên đi tận lực lo lắng những vấn đề về "cấm địa" này. Vấn đề quan trọng nhất bây giờ, chính là mang Cửu Huyền căn này đào lên là xong việc.

Quân Mạc Tà vừa muốn động thủ, lại nghe thấy một tiếng vang nhỏ từ trong rừng vang ra, giống như là hai con vật nào đó đánh nhau, phát ra tiếng phì phì trong mũi.

Quân Mạc Tà chăm chú nhìn lại. Trong bạch vụ che phủ, một con kim mao hùng (gấu lông vàng) thật lớn chậm rãi đứng lên, chậm chạp vươn vai một cách lười biếng.

Cửu cấp đỉnh phong huyền thú!

Quân Mạc Tà không muốn kiếm chuyện, trực tiếp độn xuống đất, cả người tiềm nhập trong đất. Ngay trong lòng đất, mang Cửu Huyền căn kia đào ra. Cửu Huyền căn có mùi thơm đặc biệt, ở trong đất càng thêm rõ ràng. Quân Mạc Tà cầm ở trong tay nhìn một cái, cảm thấy vui mừng không thôi.

Cửu Huyền căn màu nhũ bạch ở trong tay hắn, long lanh như ngọc.

Cửu Huyền căn này thời hạn phát triển thập phần nghiêm ngặt. Mới sinh là màu đen, sau mười năm là màu nâu, sau trăm năm là màu vàng, sau ngàn năm là màu hồng. Chỉ có Cửu Huyền căn sinh trưởng ngoài vạn năm mới có thể có màu nhũ bạch!

Cái này đúng là cực phẩm Cửu Huyền căn!

Quân Mạc Tà không nghĩ tới, ở chỗ này lại có thể có được một sự kinh hỉ lớn như vậy. Hình thể gốc Cửu Huyền căn này có chút khác thường. Ngoài việc có thể làm một phần trong vị thuốc cho Quân lão gia tử, còn có thể thừa lại khá nhiều, mà những phần thừa lại này, trong các loại phương pháp luyện thần đan khác đều có thể sử dụng!

Quân Mạc Tà tâm niệm khẽ động, liền mang Cửu Huyền căn bỏ vào trong Hồng Quân tháp. Sau khi cực kỳ vui mừng hí hửng, cười dài một tiếng, nhất thời bốn phía tiếng huýt gió vang lên liên tiếp. Nguyên lai nơi đây không chỉ có một con cửu cấp huyền thú.

Hơn nữa, từ trong thần niệm tìm tòi khắp nơi quay lại, Quân Mạc Tà bất ngờ phát hiện, còn có vài cỗ thần thức có cùng thực lực với cỗ thần thức đã đối chiến với mình!

Trên cả người Quân Mạc Tà không khỏi toát ra mồ hôi lạnh. Ông trời của ta a, làm sao ở đây còn ẩn tàng nhiều lão quái vật như vậy? Hắn không dám tiếp tục nán lại lâu hơn nữa, "sưu" một tiếng liền độn ra ngoài!

Tiến vào lao lực nhưng đi ra ngoài lại dễ dàng, chỉ trong chốc lát liền độn ra ngoài phạm vi của sương trắng. Xa xa nhìn lại vùng sương trắng quỷ dị này, Quân Mạc Tà khóe miệng lộ ra một nụ cười, lẩm bẩm nói:

- Ta sẽ trở lại. Chắc chắn!

Ở trước mặt hắn có một phiến đá thật lớn, trên đó có mấy chữ lớn, cũng khiến Quân Mạc Tà cuối cùng minh bạch đây là chỗ nào:

- Thiên Phạt động!

Nguyên lai nơi đây chính là một trong những địa phương thần bí nhất thế gian!

Thiên Phạt động! Không tệ không tệ! Quả không hổ là thần bí cảnh địa trong truyền thuyết!

Quân Mạc Tà trong lòng ha ha cười, thân thể như gió nhẹ mây trôi, đón lấy ánh mặt trời đầu tiên, nghênh ngang rời đi, một đường nhắm tới Thiên Nam thành!

Lần này thu hoạch thật lớn! Hơn nữa là có thu hoạch lớn ngoài dự đoán! Mức độ thu hoạch lần này khiến Quân Mạc Tà thỏa mãn tới cực điểm rồi!

Lần này Quân Mạc Tà không chỉ vì Quân lão gia tử mà chuẩn bị đủ toàn bộ dược liệu để phục dụng cùng huyền đan, hơn nữa chỗ nhu cầu về dược liệu để luyện đan sau này cũng toàn bộ phân phối xuống phía dưới. Lấy trình độ về sự giàu có và đông đúc về dược liệu của Thiên Phạt sâm lâm mà nói, là sự tích lũy cả ngàn vạn năm, thiên địa linh dược gì mà không có?

Trên cơ bản, ngoại trừ một số thiên địa linh dược phải sinh trưởng ở hoàn cảnh đặc thù, bên trong Thiên Phạt sâm lâm đều có thể cung cấp đầy đủ hết!

Cái này không phải là giúp mình bớt đi mấy phần công phu sao?

Huống chi, hôm nay mình cùng mấy vị thú vương của Thiên Phạt sâm lâm có quan hệ khá tốt, gần như chỉ còn kém mặc cùng quần áo nữa thôi. Đây chính là một cỗ trợ lực cực kỳ cường đại a!

Quân Mạc Tà bây giờ, bên ngoài xem ra vẫn là hoàn khố như nửa năm trước mới xuyên việt tới, nhưng trên thực tế, tình hình bên trong

như mờ như tỏ như rõ như không của Quân Mạc Tà đã là cực kỳ kinh người!

Quân gia ở Thiên Hương thành ngoài lực lượng của quân đội không nói, còn có phần lớn dân chúng làm trụ cột. Mà Hải Trầm Phong cùng Tống Thương trong khoảng thời gian này vì Quân Mạc Tà mà thu thập rất nhiều hắc bang trong kinh thành, cùng hết sức gọn gàng không để lại dấu vết! Ít nhất tất cả chiều hướng của toàn bộ kinh thành, đều như nằm trong lòng bàn tay rồi! Ở phương diện thương nghiệp, có vị thương nhân thiên tài như Đường Nguyên quản lý, cũng đã từ từ mở ra. Kinh thành Quý Tộc đường, quả thực giống như là "chậu châu báu cây rụng tiền" (Nguyên văn là "Tụ bảo bồn diêu tiễn thụ", ý nói là làm ra rất nhiều tiền), hơn nữa mỗi ngày đều làm ra rất nhiều tiền là đằng khác.

Về phương diện vũ lực của từng cá nhân, Quân Chiến Thiên Thiên Huyền đỉnh, Quân Vô Ý Thiên Huyền trung giai, Quân Mạc Tà Thiên Huyền sơ cấp. Mà ba người này, đều sắp đột phá nữa rồi! Nhất là Quân Chiến Thiên và Quân Vô Ý, ở trong kế hoạch hiện tại của Quân Mạc Tà, đã chân chân thiết thiết (rõ ràng) là cao thủ Thần Huyền rồi!

Phương diện viện trợ từ bên ngoài, một trong Bát đại Chí Tôn Ưng Bác Không hiện tại tạm trú ở Quân gia, bên ngoại của Quân Mạc Tà - Đông Phương thế gia sắp được Quân Mạc Tà loại trừ lời thề xưa. Đến lúc đó, lại thêm một cỗ lực lượng thích khách mà người đời phải khiếp sợ! Chỉ riêng ba vị cữu cữu (cậu), cũng đã là Thần Huyền rồi, lực lượng của Đông Phương thế gia còn có thể đạt tới mức nào đây?

Ở Thiên Phạt sâm lâm xa xôi, còn có lục đại thú vương vì hắn mà vất vả cực nhọc trù bị linh dược. Có thể khẳng định rằng, chỉ cần Quân Mạc Tà lấy thân phận thần bí nhân của mình nói một câu nói thôi, điều động cửu cấp đỉnh phong huyền thú cùng các thú vương của Thiên Phạt sâm lâm trợ chiến cũng không phải là chuyện không có khả năng. Hơn nữa hắn là những tên gia hỏa kia đang cầu còn không được ấy chứ.

Trâu bò nhất còn có một vị, chính là vị thần bí cao nhân kia mà Quân Mạc Tà tự mình bịa đặt ra. Hiện tại thiên hạ ai chẳng biết rằng phía sau Quân gia có một vị cái thế cao nhân "trâu bò đừng hỏi" như thế?

Loại uy hiếp vô hình trung này, cũng là chỗ dựa lớn nhất của Quân gia hiện tại! Có một bức bình phong này, trong khắp thiên hạ, ai dám cùng người Quân gia tranh phong? Không thấy ngay cả đệ nhị Chí Tôn Lệ Tuyệt Thiên cũng phải lên bàn thờ ngồi nhìn gà "truổng cời" hay sao? (chỗ này mình 'chém' đấy)

Huống chi, bây giờ còn có một vị thiên tài của Bách Lý thế gia - Bách Lý Lạc Vân ở Thiên Nam thành đang chờ. Chiêu lãm được Bách Lý Lạc Vân, sẽ liên quan tới kế hoạch lớn nhất của Quân Mạc Tà.

Có thể nói, cho dù hiện tại trong thế gian hồng trần, Quân Mạc Tà cũng đã có lực lượng có ảnh hưởng rất lớn!

Thật trâu bò a!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1: Tỷ Ăn Như Thế Nào Vậy?

Trong Thiên Nam thành.

Trong doanh trướng, sau khi Quân Mạc Tà rời khỏi Quản Thanh Hàn, nàng mệt mỏi vạn phần nhắm mắt lại nằm trên giường mình. Lúc trước bởi vì có Quân đại thiếu ở bên, tinh thần thủy chung hết sức căng thẳng, trong lòng không có chút suy nghĩ nào khác, làm sao còn đi lo lắng những cái khác. Quân đại thiếu vừa đi, tâm thần của Quản Thanh Hàn trong nháy mắt liền buông lỏng, mọi sự mệt mỏi, đau đớn đồng loạt dâng lên, lúc này nàng mới cảm nhận được toàn thân trên dưới của mình không chỗ nào là không đau, hơn nữa nơi hạ thể xấu hổ muốn chết kia lại có cảm giác giống như bị xé rách ra, thậm chí làm một động tác di chuyển cực kỳ nhỏ, cũng sẽ dẫn tới đau đớn kịch liệt dị thường.

Đều là "chuyện tốt" do tên oan gia chết tiệt kia làm, tại sao lại đau như vậy nhỉ?

Quản Thanh Hàn chỉ cảm thấy cả người vô lực, toàn thân trên dưới ngay cả đầu một ngón tay út cũng không muốn động đậy, trên gương mặt không ngờ chảy xuống hai hàng nước mắt trong suốt. Cũng không phải nàng hối hận vì trợ giúp Quân đại thiếu giải trừ dược lực, hay hoặc giả là oán hận Quân Mạc Tà, mà là "nơi đó" thật sự là rất đau đớn. Ở nơi này cũng chỉ có một mình mình, nước mắt cũng là cách duy nhất để có thể giảm bớt chút đau đớn này!

Không hề nghi ngờ, lúc trước khi trận cuồng phong bạo vũ kia đột ngột xảy ra, Quản Thanh Hàn tuy rằng luôn luôn là thừa nhận bị động,

cũng sớm có chuẩn bị tâm lý. Nhưng nàng vẫn không tránh khỏi tiêu hao hết tất cả thể lực, huyền lực trên người mình!

Cho dù tới giờ khắc này, tinh thần nàng nhiều ít vẫn còn có chút hốt hoảng, tựa hồ thân hình hùng tráng giống như dã thú không biết mệt mỏi kia vẫn đang ở trên người mình "tung hoành ngang dọc", "va chạm" dã man không chút ngừng nghỉ...

Nàng bây giờ có cảm giác toàn thân mình từ xương cốt đến da thịt, không có bất kỳ một nơi nào có thể phát ra một chút lực lượng gì. Đối với đôi mắt mình cư nhiên còn có thể chuyển động được, Quản Thanh Hàn cũng cảm thấy có chút kinh ngạc. Hai hàng thanh lệ kia cơ hồ chính là phản ứng duy nhất nàng có thể làm ra...

Kỳ thật hiện tại nàng đã hao phí hết những tia khí lực cuối cùng, nhưng vì bảo hộ sự tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của mình, nàng vẫn gắng sức ở trong trướng bồng của Quân Mạc Tà đứng lên, sau khi mặc xong quần áo, nàng vẫn mang bộ dáng này.

Nhưng nàng thủy chung không muốn ở trước mặt Quân Mạc Tà biểu hiện ra sự yếu đuối của mình. Nàng tự nói với mình một lần: "Đây chỉ là một sai lầm. Vì cứu hắn, vì cứu huyết mạch duy nhất của Quân gia đời thứ ba, tất cả đều không có sự lựa chọn nào khác. Việc này trôi qua rồi, sẽ giống như mộng xuân không để lại chút dấu vết, hai bên không có dính dáng tới nhau nữa, cũng không cần phải nói chuyện dây dưa nữa...

Suy nghĩ cũng chỉ là suy nghĩ, nhưng nàng như thế nào cũng không thuyết phục được bản thân mình.

- Nàng là nữ nhân của ta! Đây là sự thật!

Khi Quân Mạc Tà nói những lời này, cỗ khí phách trên khuôn mặt cùng với khẩu khí không thể nghi ngờ kia, giống như mộng ảo hết lần này tới lần khác liên tục xuất hiện trước mắt nàng.

- Chờ hết thảy phong ba qua đi, ta sẽ cưới nàng về.

Đây là thanh âm của nam nhân kia.

Là hứa hẹn sao? Là thề nguyện sao?

Không phải là sai lầm sao? Có đúng không?

Nhưng ta vì sao lại sợ hãi như vậy?

Sao trong lòng ta, vì cái gì còn có một tia xấu hổ cùng vui mừng nhỉ?

Ta...ta...ta mặc dù cùng người đã từng là tiểu thúc tử (em chồng) của mình đã xảy ra cái loại quan hệ này, hơn nữa còn hiến dâng ra tấm thân xử nữ mà mình đã giữ lại hai mươi mốt năm, nhưng tại sao ta lại hoàn toàn không có chút cảm giác tội ác nào?

Cho dù ta là vì giải cứu huyết mạch duy nhất đời thứ ba của Quân gia, nhưng sau đó, ta vì sao không lấy cái chết tạ lỗi với thiên hạ? Vì sao không dùng tính mạng của mình để giữ gìn thanh danh của hai nhà? Ta thậm chí cho tới bây giờ cũng không có suy nghĩ này trong đầu! Tại sao?

Chẳng lẽ ta kỳ thật chính là một nữ nhân dâm đãng vô liêm sỉ sao? Tại sao chứ?

Lẳng lặng nằm ở trên giường, giờ khắc này suy nghĩ Quản Thanh Hàn như thủy triều ập tới, dồn dập không thôi, dường như nàng hoàn toàn quên mất sự mệt mỏi khó chịu trên thân thể. Trên mặt lại đột nhiên nổi lên một rặng mây đỏ, tiếp theo một mảnh trắng bệch, sau đó lại là một mảnh đỏ bừng đến tận cổ, qua lại luân phiên...

Hai hàng nước mắt lần thứ hai chậm rãi theo khóe mắt chảy xuống, dần dần làm ướt mái tóc dài đen bóng giống như gấm vóc.

Chỉ là lần này, cũng không phải bởi vì đau đớn!

Đêm nay, nhất định sẽ có người không ngủ...

Cũng không biết trải qua bao lâu, tựa hồ bên ngoài có người đang nói cái gì, Quản Thanh Hàn lại không để ý. Lúc này, nàng đâu còn có tâm tình quản lý những việc đó chứ.

Nhưng mà, nhiều việc ngươi mặc dù không quan tâm đến nó, nó lại hết lần này tới lần khác sẽ đến làm khó ngươi. Tấm vải che trước cửa trướng bồng xốc lên, một cái đầu thò vào, lén lút nhìn chung quanh một hồi, sau đó mới rón ra rón rén tiến vào.

- Quản tỷ tỷ, tỷ có khỏe không?

Độc Cô Tiểu Nghệ thần tình lộ vẻ xấu hổ mất mát, nước mắt lưng tròng khóc hu hu nhìn Quản Thanh Hàn, dè dặt cẩn thận ngồi ở bên giường. Chỉ trong thời gian nửa đêm thôi, hình thể của tiểu nha đầu dù lấy mắt thường cũng có thể thấy được đã nhanh chóng gầy đi một vòng.

Tiểu nha đầu sinh ra trong một gia tộc to lớn nhất nhì trong cả đế quốc hiện nay. Hết lần này tới lần khác, tiểu bối của cái gia tộc to lớn này trừ nàng ra, tất cả đều là nam hài tử. Độc Cô Tiểu Nghệ chân chân chính chính trở thành một điểm hồng từ giữa vạn điểm lục (cứ tưởng tượng ra giữa cánh đồng xanh ngắt tự nhiên có bông hoa hồng là biết), nhận được sự sủng ái, thương yêu khó ai có thể tưởng tượng được.

Ở thời đại này, nam nữ chính là cấm kỵ lớn nhất và kịch liệt nhất! Cho dù là nữ hài tử bình thường của gia đình tầm thường nhất, trước khi lấy chồng cũng đều đặc biệt theo khuôn phép cũ, nghiêm khắc trông chừng, chỉ sợ truyền ra một điểm nửa điểm phong thanh không tốt nào, huống chi đây là siêu cấp đại gia tộc như Độc Cô thế gia?

Cái khác không nói, ngay cả hạ nhân trong nhà, lúc nào cũng phải cảnh giác. Nếu như có một ai dám can đảm nói ra một câu không nên nói làm cho phu nhân hoặc tiểu thư nghe được, đó quả thực chính là tội lớn không thể tha thứ!

Hai cha con lão gia tử - hai đại tướng như lang như hổ luôn ôm trong lòng suy nghĩ: "Hai vị Thiếu phu nhân và Lão phu nhân, người nào

không thể quyết định sự sinh tử của hạ nhân chứ? Nếu để cho một ít việc bất nhã truyền vào tai tiểu công chúa, hậu quả khó lường a!"

Chưa nói đến tiểu nha đầu năm nay tổng cộng mới chỉ được mười sáu tuổi, có thể hiểu được cái gì?

Hoàng hoa thiếu nữ ở thời đại này, nói chung cũng chỉ có trước lúc xuất giá một buổi tối, mẫu tử hai người đều mắc cỡ đỏ mặt ở chung một chỗ, mẫu thân mới có thể nói một chút về vấn đề này nhưng cũng là đơn giản tới cực điểm, sau đó lại trân trọng đưa cho một bộ xuân cung đồ bằng tơ lụa, để cho nữ nhi lén lén lút lút cất giữ bên người. Đương nhiên, còn có một mảnh lụa trắng mang bên mình, sau đó chú giải thuyết minh cách sử dụng. (no comment, anh em tự hiểu 'mảnh lụa trắng' dùng để làm gì nhá)

Sau đó lại phái ra người hầu thiếp thân mà mẫu thân tín nhiệm nhất tiếp nhận việc hộ tống xuất giá, lúc đó mới bắt đầu chân chính phổ "cập kiến thức", "cái kia" là cái gì, một vài "chuyện" nên làm như thế nào,... Tất cả đều do vị lão bộc có "lời nói và việc làm đều mẫu mực" này truyền thụ, khụ...khụ...khụ....

Việc này ngay cả mẫu thân đối với nữ nhi của mình cũng có chút xấu hổ khó mà mở miệng!

Cho nên Độc Cô Tiểu Nghệ sao có thể hiểu được nhiều như vậy, chỉ biết được cái ám ngữ mập mờ "gạo nấu thành cơm" này cũng đã là chuyện tương đối giỏi rồi. Dù sao, Độc Cô Tiểu Nghệ chính là chuẩn mực tiểu thư khuê các danh phù kỳ thực, cũng không phải như những "tiểu thư" nhỏ tuổi trong xã hội hiện đại thỉnh thoảng lén lút lên mạng xem trộm "những cuốn sách mà ai cũng biết là như thế nào đấy" để sớm "trưởng thành", trở thành những thiếu nam thiếu nữ...

Độc Cô Tiểu Nghệ không hiểu biết nhiều lại là sự bình thường nhất và đáng yêu nhất, thuần khiết nhất của nàng. Ngược lại, nếu như một tiểu thư khuê các như nàng đối với phương diện này cái gì cũng biết, ví dụ như: Nam nhân nói "lão đây", nàng lại có thể nhanh chóng tiếp lời đáp

"xe đẩy" rồi bày ra tư thế... kia, vậy sẽ là một chuyện đáng sợ kinh khủng cỡ nào? (dịch đoạn này mệt ghê, phải tưởng tượng các kiểu, còn nếu anh em không biết "Ông già đẩy xe" là gì thì có thể liên hệ Ruồi ca lấy quyển bí kíp 36 tư thế)

Không nói đâu xa, ngay ở thời đại bây giờ đi nữa, có ai dám cưới một người vợ như thế? Cho dù kiên trì cưới về nhà, trong tâm lý cũng cả đời không thoải mái! (thấy vợ mình biết rõ "các kiểu" nên nghi ngờ rành rọt chuyện ấy đó mà)

Nhìn đầu sỏ gây nên việc này trước mắt, ánh mắt Quản Thanh Hàn hết sức phức tạp, nhưng cũng không biết tại sao, mình rõ ràng vì nàng ta mà gây nên tội lớn như vậy, nhưng làm sao mình hoàn toàn không có chút ý tứ hận thù muội ấy?

Không phải vì muội ấy làm hại mà mình mất đi tấm thân xử nữ trân quý như tính mạng, hơn nữa còn tiếp nhận thống khổ thật lớn hay sao?

Chính là nàng, tự cho mình là thông minh đến nói cái gì mà: "nấu cơm", củi lửa đốt lớn, cơm cũng nấu chín, mình lại bị chính mình "nấu chín cơm", sau đó lại nói "tiện nghi cho mình"... Từ từ! tại sao nói "tiện nghi cho mình"? Rõ ràng là mình đen đủi gặp tai hoạ mới phải chứ?

Cái này cũng có thể gọi là tiện nghi sao? Đau cũng là đau chết người a. Còn chưa tính đây là tội lớn biết bao nhiêu a.

Vừa nghĩ đến đây, Quản Thanh Hàn trên mặt nhất thời đỏ rực như lửa, rốt cuộc cũng không biết là vì tức giận hay là xấu hổ.

- Thanh Hàn tỷ tỷ, về việc lúc trước, thật sự rất xin lỗi mà, ta cũng không phải cố ý đâu. Ta thật sự không biết sẽ trở thành như vậy mà.

Độc Cô Tiểu Nghệ vẻ mặt cầu xin, trên mặt hoàn toàn là sự đau lòng. Bất quá nàng đau lòng cũng bởi vì sự sai sót lúc trước của mình: "Cơ hội tốt ngàn năm có một. Còn nữa, rõ ràng là mình nấu cơm xong lại bị người khác ăn, còn muốn mình lại đây nhận sai, nói lời xin lỗi." Tiểu nha

đầu cảm thấy mình thực ủy khuất, muốn giơ tay ra, lại có cảm giác giơ không nổi. Thật sự là rất đau, hơi nhúc nhích một chút là trong lòng đau đớn như bị kim châm muối xát a! (đau lòng vì "cơm" của mình bị Quản Thanh Hàn ăn mất mà không phải do mình tự "ăn" a)

- Thanh Hàn tỷ tỷ, tỷ...tỷ còn đau hay không?

Độc Cô Tiểu Nghệ lắp ba lắp bắp hồi lâu, thấy Quản Thanh Hàn vẫn không nhúc nhích, không khỏi tò mò hỏi han.

- A! Khụ...khụ...khụ...

Quản Thanh Hàn đỏ mặt oán trách nhìn nàng một cái, câu hỏi này phải trả lời thế nào bây giờ? Trả lời thế nào cũng không đúng a!

- Thanh Hàn tỷ tỷ, kỳ thật tỷ không trả lời ta cũng biết, khẳng định là rất đau, đúng hay không? Thanh Hàn tỷ tỷ, tỷ chịu khổ rồi.

Độc Cô Tiểu Nghệ có chút đồng tình nói:

- Hắn đánh ngươi chứ?

- Hắn đánh ta?

Quản Thanh Hàn không hiểu mở to đôi mắt đẹp, lời này từ đâu mà ra? Lúc trước Quân Mạc Tà bị trúng dâm độc, cũng không phải điên cuồng, làm sao lại phải đánh mình chứ?

- Ừ, ngày đó ta cũng nghe Mạc Tà ca ca nói như vậy, rất là dọa người a. Hắn khẳng định là phải đánh ngươi chứ?

- Ai, đều tại ta.

Lúc nói chuyện tư tưởng của Độc Cô Tiểu Nghệ có chút không tập trung, rõ ràng muốn nói cái gì đó lại có vẻ không dám nói.

- Ha ha ha.

Quản Thanh Hàn cuối cùng cũng hiểu được. Nguyên lai tiểu nha đầu này ngay từ đầu cái gì cũng không hiểu được. Vậy mà mới vừa rồi mình còn nghĩ đến...

Bất quá muội muội này lá gan cũng có chút quá lớn nha, làm sao mà cái gì cũng dám hỏi chứ?

- Thanh Hàn tỷ tỷ, ta có thể hỏi ngươi một chuyện không?

Độc Cô Tiểu Nghệ thấy Quản Thanh Hàn đột nhiên nở nụ cười, trong lòng có chút buông lỏng, cũng không khỏi theo đó mà cảm thấy dễ dàng hơn, rất có chút không kiêng nể gì giống như trong những ngày thường hỏi.

- Vấn đề gì? Muội hỏi đi.

Quản Thanh Hàn ôn nhu nhìn muội muội này. Nàng đối với tiểu nha đầu này cũng không có biện pháp.

- Ân, khụ...khụ...khụ... "Cái kia" tỷ làm sao mà ăn được? Ăn ngon chứ? ("Cái kia" là cái gì anh em tự hiểu)

Độc Cô Tiểu Nghệ hai tay vân vê góc áo, mặt cười ửng đỏ, có chút ngượng ngùng hỏi.

- Cái gì? "Cái gì" như thế nào mà ăn được? Ta có ăn cái gì đâu a!

Quản Thanh Hàn kinh ngạc nhìn nàng, hôm nay tiểu nha đầu này nói chuyện tại sao làm cho người ta nghĩ không ra a.

- Chính là...chính là Mạc Tà ca ca nói vậy. Hắn không phải là bị ta "nấu cơm chín" rồi sao?

Độc Cô Tiểu Nghệ thanh âm càng ngày càng thấp, trên mặt càng ngày càng hồng, dũng khí dâng lên mới dám hỏi tiếp:

- Sau đó chỗ "cơm chín" này chính là bị tỷ tỷ ăn mà. Tỷ rốt cuộc làm sao mà ăn được?

- A?

Đôi mắt đẹp của Quản Thanh Hàn mở tới mức lớn nhất.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2: Phong Thái Chân Chính Của Tà Quân

- Chính là...chính là... "chuyện" vừa rồi các ngươi làm ấy!

Độc Cô Tiểu Nghệ vừa xấu hổ vừa thẹn thùng, thấy Quản Thanh Hàn vẫn không có ý tứ giải thích rõ chuyện vừa rồi, cũng bất chấp sự thẹn thùng, dứt khoát cao giọng làm ồn lên:

- Rốt cuộc các ngươi đã làm như thế nào làm như thế nào vậy? Hảo tỷ tỷ, tỷ mau nói cho ta biết a!

Quản Thanh Hàn hoàn toàn hóa đá! Ngay sau đó trước mắt cũng có cảm giác tất cả đều biến thành màu đen.

Loại "chuyện" này làm như thế nào? Cái này cũng có thể nói ra sao? Nha đầu này ngay cả "chuyện kia" cũng dám hỏi là vấn đề gì a!

- Muội...muội... Tiểu Nghệ, muội đang nói bậy bạ cái gì thế! Muội còn là một cô bé, làm sao có thể hỏi ra loại chuyện xấu hổ muốn chết này? Tỷ tỷ mệt mỏi rồi, muội cũng đi về nghỉ ngơi sớm một chút đi!

Quản Thanh Hàn mặt đỏ tía tai, quẫn bách trách mắng.

- Quản tỷ tỷ, tỷ sao lại không nói cho ta chứ, tất cả mọi người đều là nữ nhân mà, nghiên cứu thảo luận một chút thì có làm sao đâu? Nơi này không có người ngoài mà.

Độc Cô Tiểu Nghệ đi lại gần cười đùa hí hửng. Vào cửa thử dò xét lâu như vậy, rốt cục phát hiện Quản Thanh Hàn đang mệt mỏi không có

khí lực lớn như mình, nhất thời lớn mật, vén chăn lên muốn chui vào bên trong.

- Muội...muội chớ vào!

Quản Thanh Hàn giật nảy người, liều chết giữ chặt góc chăn.

- Muội xem một chút thôi mà, có chết ai đâu.

Độc Cô Tiểu Nghệ dẩu môi, hết sức u oán nói:

- Loại chuyện này tại sao mọi người đều giấu kín như bưng như thế, muội đến bây giờ cũng không biết nó rốt cuộc là chuyện gì, nếu không hôm nay muội cũng sẽ không "gà" như vậy, bị tỷ tỷ chiếm mất tiện nghi a.

Chiếm mất tiện nghi? Cái này còn là "tiện nghi" ư? Quả thực đúng là muốn cái mạng già của ta a!

Tiểu nha đầu vừa nói vừa dùng sức vén chăn lên. Lúc này Quản Thanh Hàn đang cả người vô lực, làm sao có thể chống đỡ được tiểu nha đầu Độc Cô Tiểu Nghệ đang thập phần tò mò mãnh liệt này, rốt cục bị nha đầu kia thành công thực hiện được, chui vào trong chăn. Bởi vì lúc này giãy dụa một lúc, lại tiếp tục khiến cho thân thể của nàng hết sức đau đớn, không chịu nổi phải nhíu đôi mày lá liễu rên rỉ một tiếng, vô cùng khổ sở.

- Cho muội xem một chút đi, rốt cuộc "nơi đó" đau thế nào, ta giúp tỷ tỷ chữa trị. He he he...

Biểu hiện hiện tại của Độc Cô Tiểu Nghệ hoàn toàn chính là một nàng nữ lưu manh.

Trong chăn giãy dụa một hồi, Quản Thanh Hàn thấp giọng chửi nhỏ, cầu xin, sau đó là thở hổn hển, vô lực giãy dụa, rốt cục...

- A! "Chỗ ấy" làm sao lại sưng lớn như vậy?! Cái này làm sao mà tạo ra được, đây cũng quá là dọa người đi?

Trong chăn truyền ra một tiếng kêu sợ hãi của Độc Cô Tiểu Nghệ, tràn đầy sự kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi, chỉ cần từ thanh âm này là có thể tưởng tượng ra được:

- Rốt cuộc như thế nào tạo ra a?!

Vị tiểu la lị này bộ dáng hết sức kinh ngạc, hai mắt trợn thật to, cái miệng nhỏ nhắn mở thật lớn... Quản Thanh Hàn xấu hổ và giận dữ muốn chết:

- Đừng...đừng nhìn...ngươi đừng...đừng...đừng dùng ngón tay nghịch mà (má ơi). Được rồi được rồi, ta sẽ nói cho muội biết mà...ta sẽ nói cho muội mà...

Độc Cô Tiểu Nghệ mái tóc rối bời, chui ra khỏi ổ chăn dương dương tự đắc, đem đầu gối lên trên gối cùng Quản Thanh Hàn, bày ra một bộ dạng nghiêng tai cung kính lắng nghe, siêng năng hiếu học. (ối zời, cái này mà cũng "siêng năng hiếu học"được)

- Ân, Thanh Hàn tỷ tỷ, tỷ cần phải giảng giải tỉ mỉ kỹ càng một chút nha. (bó tay toàn tập)

Một đêm im ắng.

Sáng sớm ngày thứ hai. Trời mới tờ mờ sáng.

Trong không khí dao động một trận. Quân đại thiếu gia vất vả làm việc suốt cả đêm lần thứ hai xuất hiện trong trướng bồng của mình. Tuy rằng một đêm không ngủ, nhưng tinh thần cũng phấn chấn vô cùng.

Hôm nay, là thời hạn nhổ trại, nhưng Quân Mạc Tà còn có một chuyện rất trọng yếu chưa xử lý tốt.

Tiến hành rửa mặt đơn giản một chút, lại chỉnh đốn qua loa một chút dáng vẻ của mình, Quân Mạc Tà liền ra khỏi trướng bồng. Lần này, hắn vừa mới xuất hiện, ngay tức khắc hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người gần xa.

Quân đại thiếu lúc này tựa như một khối nam châm, tự bản thân phát ra sự hấp dẫn khiến ánh mắt của mọi người ở nơi này không tự chủ được mà phải ngắm nhìn!

Lúc này đây, Quân Mạc Tà mặc vào một bộ bạch bào hiếm có, mặt như quan ngọc, đôi mày kiếm hơi xếch lên, hai mắt ôn hòa hữu thần, quả nhiên là một vị thiếu niên công tử đẹp zai đầy hào hoa phong nhã trên trần thế! (chỗ này chém chút ^^!) Chỉ có bên trong ánh mắt lại mang theo một tia băng lãnh tà dị như có như không, có chút ác độc lãnh khốc!

Đôi môi mỏng của Quân Mạc Tà hơi mím lại nhếch lên, nhưng độ cong này lại làm cho người ta sau khi nhìn thấy không tự chủ được liền có một loại cảm giác trái tim lãnh lẽo vô cùng lo sợ. Ai cũng không biết được, ở dưới cái nhếch môi này, ẩn chứa bao nhiêu sát khí kinh thiên động địa!

Hắn mặc dù cười đến mức ấm áp như gió xuân, nhưng người khác dù thế nào cũng có thể từ trên người của hắn cảm giác được một loại sát khí rét lạnh khó nói lên lời!

Đó là một loại cảm giác tay nắm đại quyền, có thể quyết định mọi sự sinh sát trong tay, cao cao nằm trong đám mây cuối nhìn thiên hạ, coi chúng sinh như cỏ rác!

Cái "chúng sinh" này, thậm chí gồm cả chính hắn cũng ở bên trong!

Sát ý như thủy triều, mà lại phong khinh vân đạm!

Mái tóc đen nhánh tùy tùy tiện tiện dùng dây vải màu xanh buộc lên một chút, phần lớn khác lại cứ như vậy nhẹ nhàng tung bay trên hai vai, ở sau đầu, lại hết sức tự nhiên khiến cho người ta có một loại cảm giác

phiêu dật tiêu sái xuất trần. Mỗi khi gió thổi mái tóc dài nhè nhẹ bay theo chiều gió, cho dù hắn đứng trên mặt đất bằng phẳng, cũng khiến cho người ta có một loại cảm giác hắn đang ngạo nghễ mà cô độc đứng ở nơi đỉnh núi cao vạn trượng, hào hùng mà tịch mịch! (mẹ ơi, có mỗi mái tóc mà YY kinh, đoạn sau còn ghê nữa cơ)

Thắt lưng màu xanh nhạt buộc hờ hững quanh eo, càng lộ rõ ra vẻ tay vượn eo ong. Dáng người thẳng tắp, dưới tay áo bồng bềnh cũng có một loại cảm giác mờ ảo không thuộc về chốn nhân gian này.

Áo bào lớn, tay áo rộng, bên hông giắt theo một thanh kiếm nhẹ nhàng, nhưng sự sắc bén trong ánh mắt của hắn, so với kiếm phong được ẩn tàng kia lại càng thêm khiếp người!

Một thiếu niên tuấn mỹ tuyệt thế như vậy, thần thái như ngọc, liếc mắt nhìn qua một cái khiến người ta thấy phiêu nhiên xuất trần, vậy mà hết lần này tới lần khác lại làm cho người khác có một loại cảm giác giống như có một cánh cửa địa ngục đang mở rộng ra, một con ác ma khát máu thời viễn cổ đang điên cuồng xông lên!

Kẻ thuận ta. Sống.

Tuyệt đối là vương giả sát thần, tàn sát khắp thiên hạ, giết chóc muôn dân!

Đây không thể nghi ngờ là một loại cảm giác vô cùng quái dị! Thị giác và cảm giác rõ ràng đối đầu nhau mãnh liệt, hoàn toàn mâu thuẫn!

Khí chất hoàn toàn tương phản như thế làm sao có thể xuất hiện trên cùng một người được? Cái này căn bản là chuyện không thể nào!

Nhưng bây giờ, khí chất độc đáo này lại một mực đồng thời xuất hiện ở trên người Quân Mạc Tà! Thủy hỏa đồng lô (ý nói nước lửa ở cùng một chỗ), lại có thể như thiên y vô phùng, âm dương tịnh hiển (áo trời không vết vá, âm dương cùng hiện), thậm chí còn như thủy nhũ giao dung (nước sữa hòa vào nhau, ý nói quan hệ hòa hợp)!

Đây là lần đầu tiên Quân Mạc Tà thể hiện ra bản chất của mình từ khi đi tới thế giới này!

Lần đầu tiên lấy thói quen và biểu tình của Tà quân tiền thế biểu hiện ra trước mặt người khác. Thói quen động tác, chiêu bài hình tượng của Tà quân sáng nay xuất hiện! Loại khát máu tà dị cùng sát ý cuồng bạo từ trong cốt tủy chỉ duy nhất thuộc về Tà quân, lần đầu tiên ở thế giới này được phóng thích ra đến tận cùng, bất chấp tất cả không chút cố kỵ!

Không hề giấu giếm, không hề giả tạo! Ngày hôm nay, ta chính là Tà quân!

Dị Thế Tà Quân!

Quân Mạc Tà bước ra, nhìn như chậm nhưng thật ra rất nhanh nhanh chóng hướng về phía một cái trướng bồng xa xa đi tới.

Trong trướng bồng này, chính là có ba người còn sót lại của Bách Lý thế gia hiện giờ!

Trong đó cũng có mục tiêu lần này của Quân Mạc Tà - Bách Lý Lạc Vân!

Kỳ thật Bách Lý thế gia lần này tới đây thật sự không có nhiều người lắm, tổng cộng cũng chỉ có năm người. Ngoại trừ Bách Lý Hùng Phong là người cầm đầu, vừa mới bước vào cấp Thần Huyền cường giả, còn lại bốn người trừ Bách Lý Lạc Vân ra, tất cả đều là Thiên Huyền cao thủ. Lúc trước trong một trận chiến với huyền thú, chỉ có Bách Lý Lạc Vân có thực lực Ngọc Huyền đỉnh phong là bình yên vô sự, ngược lại hai vị Thiên Huyền cao thủ của Bách Lý thế gia đều đã chết.

Điểm này khiến cho Bách Lý Hùng Phong phiền muộn không dứt, cũng buồn bực không thôi! Bách Lý thế gia đối với xuất chiến lần này, việc chọn người chính là đã trải qua suy tính vô cùng kỹ lưỡng. Thứ nhất là tính toán ôm cái chân thối của Tuyệt Thiên chí tôn mà đu bám, thứ hai là cũng muốn thừa dịp tốt này đưa những phần tử không yên ổn hay gây

chuyện nhất trong Bách Lý thế gia đi tìm chết. Nhưng mà cuối cùng, chẳng những cái chân thối đang muốn ôm biến thành cái chân của người chết, hai đại cao thủ Thiên huyền cũng bởi vậy mà tử trận. Tổn thất to lớn bậc này với Bách Lý thế gia mà nói thật sự là cái giá không muốn phải trả, lại càng là trả không nổi!

Ngay cả Bách Lý thế gia thực lực hùng hậu đi nữa, nhưng cũng không phải là siêu cấp gia tộc chân chính. Thiên Huyền đỉnh phong cao thủ, tổng cộng liệu có được mấy người?

Hai người Quân Mạc Tà cùng với Bách Lý Lạc Vân còn có một chiến ước. Mặc dù còn chưa thực hiện được, nhưng trước mắt tất cả đều đã hạ màn, Quân gia rốt cục cũng trở thành gia tộc ai cũng không dám trêu chọc. Đủ loại thực tế, cũng đã hoàn toàn xóa đi sự băn khoăn trong lòng Bách Lý Lạc Vân.

Vì thế Quân Mạc Tà chọn trong thời gian này tiến hành trận chiến kia!

Loại thiên tài trong vạn người không có một như Bách Lý Lạc Vân, cho dù là trong gia tộc không được đối đãi tốt đi nữa, nhưng trong xương tủy vẫn có một loại ngạo khí thâm căn cố đế: "Lão tử là đệ nhất thiên hạ"! Hoặc theo như lời nói thông tục, muốn đem một "thiên tài" như Bách Lý Lạc Vân này chân chính thu vào dưới trướng, việc đầu tiên cần phải làm là tiêu trừ ngạo khí của hắn! Nếu không tiểu ca này khí chất cứng rắn như thế, khẳng định là không chịu nghe sự sai bảo, vậy sử dụng hắn cũng không dễ dàng.

Mà sát khí cùng ngạo khí của Tà quân, sự khát máu từ trong cốt tủy là từ sau thời gian dài giết chóc dẫn tới, những thứ này đều là phẩm chất mà Bách Lý Lạc Vân hiện tại không thể có được!

Sự kiêu ngạo của Bách Lý Lạc Vân, nói thật ra, vốn là nhân lên theo sự tự ti sâu sắc của hắn, thậm chí căn bản chính là dưới một loại cưỡng chế cực độ nên ngược lại sinh ra hình thức tự tôn!

Nhưng sự kiêu ngạo của Tà quân, lại do tung hoành hai thế giới đều tịch mịch đứng trên đỉnh phong mà sinh ra!

Hai người, căn bản là không thể so sánh với nhau! Mặc dù bây giờ thực lực bản thân Quân Mạc Tà còn chưa chân chính đạt đến đỉnh phong của thế giới này, nhưng Hồng Quân tháp mang lại sự tự tin cho Quân Mạc Tà, cũng đã đủ để cho hắn đứng ở đám mây cao nhất trên thế giới này.

Nếu như nói rằng thế giới này có vị thần nào đang đưa mắt nhìn xuống chúng sinh!

Vậy thì, Quân Mạc Tà tin tưởng mình chính là vị thần duy nhất kia!

Còn ai ngoài ta nữa?

Mục đích khiến Quân Mạc Tà muốn chiêu lãm Bách Lý Lạc Vân hết sức đơn giản.

Bởi vì, hắn ở trên người Bách Lý Lạc Vân phát hiện ra một loại khí chất đặc biệt. Đó là một loại khí chất độc đáo coi sinh tử như cát bụi phù du, cũng là một loại lãnh đạm dù núi Thái Sơn sụp đổ trước mắt vẫn còn có thể giữ vững sự bình tĩnh!

Nếu là trên một người già hoặc là người có kinh nghiệm phong sương tìm ra loại khí chất đặc biệt này thì chẳng có gì lạ, nhưng Bách Lý Lạc Vân nhiều nhất cũng không quá hai mươi tuổi! Cái này đã đáng được trọng điểm chú ý rồi. Trong gia tộc bị chèn ép thời gian dài là một mặt, nhưng tính cách của bản thân hắn cũng là một mặt khác.

Người như vậy, không thể nghi ngờ chính là sát thủ trời sinh! Sát thủ ưu tú nhất! Chỉ cần có cơ hội là có thể sánh vai cùng chung cực sát thủ - Tà quân!

Giống như mấy tên được gọi là "sát thủ" do Huyết Kiếm đường phái ra lúc trước, Quân đại thiếu căn bản là chưa từng để vào trong mắt! Bởi

vì, đây chẳng qua là một đám võ phu, căn bản không xứng xưng là sát thủ! Từ lúc đi tới thế giới này, Quân Mạc Tà tính đi tính lại cũng chỉ phát hiện ra hai người có đủ tư cách phẩm chất đặc biệt của một sát thủ!

Một người là ở Kim Thu Tài Tử yến, sau khi hắn đi ra khỏi cửa cung gặp phải một lần ám sát kia. Một kích đó giống như sấm vang chớp giật, đến bây giờ vẫn khiến cho Quân Mạc Tà nghĩ lại còn rùng mình. Một kích không trúng, tuyệt không dừng lại, lập tức chạy xa ngàn dặm, thậm chí ngay cả việc quay đầu lại nhìn cũng không làm. Đây mới là phong cách của sát thủ!

Chỉ tiếc rằng, tên sát thủ kia là địch nhân!

Mà một người khác, chính là Bách Lý Lạc Vân này.

Luận gia thế của Quân Mạc Tà hiện tại, có bối cảnh quân đội, có thực lực cá nhân, cũng có hắc bang với ngành tình báo. Luận về sự viện trợ bên ngoài, cũng có không ít, hơn nữa tùy tiện bất kỳ người nào cũng đều là cường giả, cường giả đứng đầu. Nhưng có một sự khuyết thiếu duy nhất, cũng là thứ hắn vốn tự mình có được.

Tổ chức sát thủ!

Nếu như có thể có một tổ chức sát thủ xuất sắc phục vụ cho mình, có trời mới biết mình sẽ giảm bớt được bao nhiêu khí lực a! Sát thủ, từ trước tới nay đều là vương giả trong bóng đêm! Là thủ đoạn giải quyết phân tranh cuối cùng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3: Ý Loạn Tình Mê

Ý nghĩ của Quân Mạc Tà rất đơn giản. Hắn tuyệt đối không nghĩ mình sẽ xảy ra sự tình ngồi bàn luận tranh cãi tay đôi với người khác. Ngươi không nghe lời phải không? Rất tốt, ta phái ra một tên sát thủ chém ngươi một kiếm, sau đó chúng ta lại tranh luận tiếp!

Nơi nào có nhiều thời gian như vậy để lãng phí nước miếng với các ngươi? Thời gian của đại gia chính là hết sức quý giá a...

Mà thực lực của Hải Trầm Phong cùng Tống Thương tuy rằng đều cao hơn Bách Lý Lạc Vân, nhưng Hải Trầm Phong lại là một đại trượng phu trọng tình trọng nghĩa! Tính cách của hắn giống như một nhân vật hiệp khách mà thế gian lưu truyền, không thể đảm đương được nhiệm vụ này; Tống Thương lại si mê rượu, càng là nhược điểm thật lớn.

Cho nên, loại vị trí hạch tâm này, hai người này đều không thích hợp!

Đó là lí do mà Quân Mạc Tà đối với Bách Lý Lạc Vân hết sức coi trọng!

Thân ảnh Quân Mạc Tà theo hướng soái trướng đi tới. Đám người Quân Vô Ý, Ưng Bác Không, Đông Phương tam kiếm, Đoan Mộc Siêu Phàm cùng Tư Không Ám Dạ nhịn không được đều ngẩn ra. Bọn họ đồng thời cảm nhận được một loại cảm giác lạnh lùng sắc sảo cùng lẫm liệt hàn sâm tràn ngập khắp thiên địa.

Tựa như một thanh tuyệt thế lợi kiếm giết người vô số, từ phía trước trướng bồng chợt lóe lên! Thời gian mặc dù ngắn ngủi, nhưng cũng đủ

để khiến cho trong lòng mọi người kinh sợ, linh hồn run rẩy!

Ở trong quân doanh tại sao lại đột nhiên xuất hiện một nhân vật lăng lệ vô cùng cao minh như vậy?

Bảy người gần như đồng thời quay đầu nhìn lại, lại đúng lúc nhìn thấy thân ảnh Quân Mạc Tà áo trắng tung bay từ trước cửa trướng bồng chợt lóe lên vút qua. Mặc dù chỉ là vội vàng nhìn lướt qua, nhưng bảy người lại đồng thời sững sờ!

Quân Mạc Tà!

Không ngờ lại là Quân Mạc Tà!

Điều này sao có thể?

Bảy người trong trướng bồng này, tùy tiện bất kỳ ai không phải tuyệt đỉnh cao thủ đây? Bất kỳ một người nào cũng là hùng cứ một phương, nhãn lực mẫn tuệ, cảm giác nhạy bén, người bình thường há có thể sánh bằng?

Người bình thường gặp phải loại tình huống này, tối đa cũng chỉ là ngạc nhiên một chút, nhưng bảy người này lại lập tức nghĩ tới bản chất!

Loại cảm giác lạnh lẽo đáng sợ này, cần phải giết bao nhiêu người mới có thể tạo ra loại cảm giác tàn khốc bễ nghễ tung hoành ngang dọc này? Phải trải qua sự tình như thế nào mới có thể có được loại cảm giác như đám mây mênh mông phủ xuống này? Lại phải trải qua bao nhiêu sinh tử, mới có được loại vân đạm phong khinh từ trong linh hồn này?

Quân Vô Ý thân là Huyết Y đại tướng, lúc trước đã từng cầm binh ngàn vạn lần. Khi đó nắm quyền chỉ huy quân tiên phong, quả thật là thiên lý hoành thi, vạn lý huyết bạc! (ý nói khắp nơi là máu và xác người) Nhưng hiện tại Quân Mạc Tà trong lúc vô ý biểu hiện ra loại khí độ này, hắn tự thấy mình không có!

Quân Vô Ý không thể nghi ngờ là một người đa tình!

Chỉ riêng điểm đa tình này thôi, cả cuộc đời hắn vĩnh viễn sẽ không đạt được đỉnh cao như Quân Mạc Tà bây giờ!

Ưng Bác Không tung hoành thiên hạ, giết người như ngóe, cao ngạo bướng bỉnh, một thân huyền công đã lên tới đỉnh, có địa vị Chí Tôn; nhưng hắn cũng không có cái loại cảm giác siêu nhiên cao không thể chạm tới như Quân Mạc Tà hiện tại!

Mà Đông Phương tam kiếm xuất thân là thích khách, dù nói là tay đầy máu tanh, giết người như chuyện thường cũng không quá đáng. Nhưng tự bản thân đều cho rằng, sát khí của mình cũng xa xa không bằng loại sát khí sắc bén kinh thiên, ẩn giấu mà không phát ra như của Quân Mạc Tà bây giờ!

Về phần Đoan Mộc Siêu Phàm cùng Tư Không Ám Dạ lại càng không cần phải nói, hai người đã lập tức trợn tròn mắt rồi. Trên thực tế trong trướng mỗi người đều kinh ngạc hết sức.

Ai cũng chưa từng nghĩ tới, cái "nhân vật chính" mà đêm qua trong miệng mọi người còn là sự hài hước hết sức buồn cười kia, vậy mà vào hôm nay lại cho mọi người một sự khiếp sợ lớn như thế!

Cái chấn động này cũng hết sức mãnh liệt, quả thực là kinh động lòng người a!

Đông Phương Vấn Kiếm nói năng lộn xộn:

- Quân Vô Ý... ngươi... ngươi... Ta vừa rồi không nhìn lầm chứ. Cái tên vừa mới đi qua kia là cháu của ngươi? Cháu ngoại của ta? Là con của Vấn Tâm? Là tên tiểu hỗn đản Mạc Tà kia?

Lão vừa hỏi như vậy, ánh mắt của mọi người đều gắt gao nhìn lên người Quân Vô Ý.

- Con bà nó, Quân gia các ngươi rốt cuộc ẩn tàng bao nhiêu thứ? Một thiếu niên như vậy, lại có thể khiến hắn lấy bộ mặt hoàn khố xuất hiện

hơn mười năm, rốt cuộc làm sao mà làm được?

Con ngươi Quân Vô Ý cũng thiếu chút nữa bắn ra khỏi hốc mắt, giống như nằm mơ chưa tỉnh nói mớ:

- Đệ làm sao biết được? Người vừa rồi là Mạc Tà sao, chắc là thế!

Đông Phương Vấn Đao giận dữ:

- Cái gì "chắc là thế"? Từ lúc hắn sinh ra ngươi đã bế hắn rồi, ngươi không biết thì ai biết? Cho lão tử một cái đáp án khẳng định chút đi!

Đúng vậy, ngươi không biết vậy còn ai biết nữa? Ánh mắt mọi người nhìn về phía Quân Vô Ý đều rất quái dị: "Đến lúc này rồi, hắn còn muốn giấu giếm gì nữa."

Quân Vô Ý im lặng, im lặng triệt để. Ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, thật sự không biết a!

Quân Mạc Tà cũng không biết, mình chỉ lướt qua soái trướng đi về phía trước, vậy mà lại gây cho mọi người sự chấn kinh lớn như thế, cũng mang đến cho Tam thúc của mình phiền nhiễu tương đối lớn.

Hắn chỉ là tụ tập một chút sát khí trong lòng. Đó là một loại cảm giác lâu ngày gặp lại, theo từng bước đi của hắn về phía trước, lệ khí ở sâu trong nội tâm từng bước tỉnh lại, sự khát máu từ trong xương tủy chậm rãi tụ tập, sự ngạo nghễ trong linh hồn từng bước phát ra... Hắn đã tính toán rõ ràng khoảng cách giữa trướng bồng của mình cùng trướng bồng của Bách Lý thế gia. Từ lúc bắt đầu bước ra bước đầu tiên, đến trước trướng bồng của Bách Lý thế gia dừng lại một bước cuối cùng, sẽ mang cho chúng nhân của Bách Lý thế gia một loại cảm giác quân lâm thiên hạ, run rẩy không thể kháng cự!

Hắn muốn đem Bách Lý Lạc Vân một lần thuyết phục! Cũng chuẩn bị vì Bách Lý Lạc Vân mà hoàn thành tâm nguyện.

Mặc dù Bách Lý Lạc Vân không nói, nhưng Quân Mạc Tà biết rõ!

Trong trướng bồng màu trắng phía trước, Quản Thanh Hàn cùng Độc Cô Tiểu Nghệ hai người náo loạn thẳng tới nửa đêm giờ đang rửa mặt chải đầu. Tuy rằng chỉ trải qua chút thời gian nghỉ ngơi, nhưng Quản Thanh Hàn đã khôi phục phần nào. Dù sao lúc trước Quân đại thiếu có giúp nàng điều dưỡng, hơn nữa nghỉ ngơi hồi phục một đêm nên cũng tốt lên rất nhiều, ít nhất đã có thể đi lại rồi.

Độc Cô Tiểu Nghệ than vắn thở dài, thoạt nhìn còn không có tinh thần bằng Quản Thanh Hàn.

Mí mắt tiểu nha đầu rũ xuống như mang tâm sự nặng nề, thỉnh thoảng nhìn bộ ngực cùng "phía sau" của mình rồi so sánh giữa hai bên. Càng so sánh lại càng có chút ý tự tự ti.

Vì sao lại "vuốt ve"? Vì sao mà chỗ "vuốt ve" của Thanh Hàn tỷ tỷ lại lớn như vậy? Độc Cô Tiểu Nghệ có chút mất lòng tin, ủ rũ nói :

- Thanh Hàn tỷ tỷ, vóc người của tỷ thật đẹp, lại còn lớn như vậy. Tỷ làm sao mà có được?

Quản Thanh Hàn ngọc dung đỏ lên, sẵng giọng:

- Cái gì "làm sao mà có được"? Muội chỉ cần qua hai năm nữa cũng lớn lên, có lẽ so với tỷ tỷ còn lớn hơn nữa đấy.

Độc Cô Tiểu Nghệ đang ôm hai má, hồn du thiên ngoại, không nghe thấy lời của nàng, lẩm bẩm nói:

- Lớn như vậy, mềm như vậy, Mạc Tà ca ca sờ lên nhất định rất thoải mái a. Ta đêm qua sờ lên cũng rất thoải mái. Ta sau này cũng có thể lớn như vậy sao? Có thể thật sao?

Quản Thanh Hàn vừa thẹn vừa vội, một tay che miệng nàng lại:

- Nha đầu chết tiệt kia, muội kêu loạn cái gì thế?

Độc Cô Tiểu Nghệ bị nàng bịt miệng, vậy mà lại có thể nước mắt chảy ròng, từng giọt từng giọt rơi trên tay Quản Thanh Hàn, thần thái có chút ý tứ đau đớn đáng thương. Quản Thanh Hàn cả kinh, còn cho là do mình đem miệng nàng che lại khiến nàng đau đớn, vội vàng buông tay ra.

Độc Cô Tiểu Nghệ nước mắt càng ngày càng nhiều, từ từ mím chặt đôi môi lại, thần sắc trong mắt mờ mịt bất lực, hiển nhiên đã thương tâm đến cực điểm.

- Tiểu Nghệ... muội... muội làm sao thế? Mau nói cho tỷ tỷ đi.

Quản Thanh Hàn luống cuống tay chân lau nước mắt cho nàng, lo lắng hỏi.

Độc Cô Tiểu Nghệ rốt cục thương tâm khóc lên:

- Muội biết tỷ tỷ đang an ủi muội. "Chỗ đó" của muội sẽ lớn lên nhưng cũng không lớn bằng của tỷ, cũng không mềm bằng của tỷ. Hu hu hu... Hơn nữa đêm qua có cơ hội tốt như vậy, muội lại buông tha. Muội thật là ngốc nghếch mà, muội thật là ngu xuẩn mà, ngu xuẩn muốn chết a a a!!

Độc Cô Tiểu Nghệ chỉ khóc một lúc liền thở không ra hơi, không ngừng thút tha thút thít.

Quản Thanh Hàn triệt để câm lặng.

Đúng lúc này, khuôn mặt của Độc Cô Tiểu Nghệ đang hướng ra ngoài, đột nhiên phát hiện một thân ảnh, liền lập tức ngừng khóc, tựa hồ không tin vào ánh mắt mình, dùng sức xoa nhẹ, ngạc nhiên thấp giọng kinh hô:

- Mạc Tà ca ca?

Độc Cô Tiểu Nghệ kêu lên "Mạc Tà ca ca". Bốn chữ này, tràn ngập sự bất ngờ cực độ không thể tưởng tượng, giống như là giữa ban ngày

ban mặt lại gặp phải quỷ vậy.

Quản Thanh Hàn vốn không muốn quay đầu lại, nhưng nghe thanh âm của nàng lại có thể biến thành bộ dáng như vậy, rốt cuộc cũng không tự chủ được quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cách đó không xa, một thân ảnh mặc áo trắng từ từ tiến tới từng bước một từ phía mặt trời mới mọc, giống như ngọc thụ lâm phong, chậm rãi đến gần. Nhưng theo sự tới gần của hắn, một cỗ khí tức trầm lắng như ập tới phả vào mặt. Một cỗ khí tức huyễn hoặc khó hiểu này, khiến Độc Cô Tiểu Nghệ suýt nữa cho là mình gặp được hoàng đế!

Đúng! Chính là loại cảm giác này!

Đây là một loại cảm giác siêu nhiên đối diện với người tay cầm cực độ quyền thế, cúi nhìn dân chúng trăm họ mà chỉ nhân gian đế vương mới có!

Phong thái cực độ quân lâm thiên hạ!

Bước chân của hắn nhẹ nhàng, lại giống như là gõ lên tiếng trống làm vang động cả hồng trần nhân gian, làm cho hàng tỉ sinh linh trong thiên hạ theo bước chân của hắn mà phấn khởi, mà sợ hãi, mà quỳ lạy!

Đây... đây còn là tên Quân Mạc Tà trong lòng mình nhớ mãi không quên kia sao? Còn là tên Quân Mạc Tà cả ngày miệng lưỡi trơn tru làm việc không hề đứng đắn, Mạc Tà ca ca của ta sao? Độc Cô Tiểu Nghệ nhất thời hốt hoảng, cảm giác mình như đang nằm mơ, trong đôi mắt đẹp lại càng thêm bắn ra sắc thái cuồng nhiệt, có chút... mê say!

Giờ khắc này, hình tượng của Quân Mạc Tà cùng ước mơ trong lòng của thiếu nữ thuở nhỏ lại hoàn toàn trùng hợp.

Phu quân của ta, phải là một anh hùng cái thế như vậy, đem tất cả quần hào thiên hạ dẫm nát dưới chân, quân lâm đại địa. Nhưng chỉ riêng đối với ta lại nói năng ngọt ngào, hết sức thân thiết, có thể trong lúc ta

buồn trêu chọc cho ta vui, khi ta thương tâm ôm ta một cái, lúc ta cao hứng lại cùng ta vui cười.

Đây mới là phu quân trong lý tưởng của ta.

Mà Quản Thanh Hàn bên cạnh cũng ngây ngẩn cả người.

Hình tượng giờ khắc này của Quân Mạc Tà, thậm chí khiến nàng quên mất ấn tượng về Quân Mạc Tà hoàn khố bất kham trước kia. Trong nháy mắt khi nàng thấy đó là Quân Mạc Tà liền muốn chuyển ánh mắt ra chỗ khác, nhưng không biết làm tại sao, lại bị phong thái của hắn thu hút mãnh liệt, thậm chí ánh mắt không thể dời đi chút nào!

Đúng lúc này, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Quân Mạc Tà chuyển dời nhìn tới đây, vừa lúc cùng ánh mắt ngơ ngơ ngẩn ngẩn của Quản Thanh Hàn đối diện với nhau!

Quản Thanh Hàn cả người chấn động! Từ sau đêm hôm đó, nàng vẫn là lần đầu tiên dưới lúc ban ngày ban mặt nhìn thấy Quân Mạc Tà. Trong lúc hai mắt nhìn nhau này, trong nội tâm nàng đột nhiên bốc lên một ý nghĩ: "Chẳng nhẽ lại là một người khác sao!"

Nam nhân tràn đây khí phách, tràn đầy khí thế kinh người duy ngã độc tôn, tràn đầy tà dị sát phạt quả quyết này, chính là nam nhân đêm qua đã đoạt lấy tấm thân xử nữ của mình, người đã từng là hoàn khố đệ tử sao?

Vì sao hắn lại thay đổi lớn như thế?

Hai người lặng lẽ nhìn nhau một cái. Trong ánh mắt Quân Mạc Tà, tựa hồ truyền lại chút gì đó khác biệt, nhưng hắn cuối cùng không có nghỉ chân, khôi phục lại ánh mắt lạnh lùng sắc bén, từng bước hướng về trướng bồng của Bách Lý thế gia đi đến.

Khí thế tích tụ đã lên tới tuyệt đỉnh!

Quản Thanh Hàn ở phía sau, trong ánh mắt đột nhiên trở lên bối rối.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 4: Vì Ngươi Trút Giận

Không đợi Quân Mạc Tà đến gần, mấy người phía Bách Lý thế gia đều đã cảm nhận được được cỗ khí thế sắc bén này! Dù sao Bách Lý Hùng Phong cũng đã đạt đến cảnh giới Thần Huyền, tu vi huyền khí cũng chỉ hơi kém Đông Phương tam huynh đệ một bậc mà thôi.

Mà hai người khác của Bách Lý thế gia, cũng là Thiên Huyền cao thủ cùng với Bách Lý Lạc Vân là Ngọc Huyền đỉnh phong, sát khí bao phủ rõ ràng như thế làm sao lại không nhận ra. Rất rõ ràng, khí thế cường đại bất thình lình xuất hiện này chính là hướng về trướng bồng của bọn họ đi tới. Bọn họ chính là mục tiêu!

Tấm vải che trước cửa trướng bồng được vén lên, lấy Bách Lý Hùng Phong dẫn đầu ba người đều không hẹn mà cùng đứng dậy.

Nhìn thân ảnh ngọc thụ lâm phong cách đó không xa đối diện với mặt trời mới mọc đang từ từ đi tới, hai con ngươi trong đôi mắt của người cầm đầu Bách Lý thế gia Bách Lý Hùng Phong đồng thời co rút lại. Tên thanh niên trước mắt toàn thân có ánh vàng như đang tắm rửa trong ánh nắng mặt trời mới mọc, mang đến cho lão áp lực lớn lao.

Điều này sao có thể, đó chỉ là một thiếu nên tuổi còn rất trẻ, vì sao lại có cảm giác áp bách cường liệt như thế?

Đôi mắt thản nhiên kia, lại giống như có thể thấy rõ toàn bộ ý nghĩ bên trong nội tâm của lão! Điều này làm cho lão có một loại cảm giác, tựa hồ sinh tử tồn vong của mình, tất cả đều đã nằm trong tay người

thanh niên này để mặc hắn thao túng. Bản thân mình, đã hoàn toàn không còn bất kỳ chút năng lực tự chủ nào.

Loại cảm giác vô lực cực độ này... vì sao lại có thể cảm nhận được loại cảm giác này ở trên người của một người trẻ tuổi tu vi lại xa xa không bằng mình như thế?

- Quân Tam Thiếu?

Bách Lý Hùng Phong phát hiện tâm linh của mình đã chấn động không yên, thậm chí chẳng biết lúc nào đã từng bước suy sụp xuống. Vì muốn che đậy sự bất an trong lòng, lão trầm giọng quát hỏi:

- Xin hỏi Tam Thiếu lúc này tới đây có việc gì?

Thậm chí ngay cả tự bản thân Bách Lý Hùng Phong cũng có thể nhận thấy được rõ ràng, dưới khí thế lớn mạnh của đối phương, thanh âm của mình lại có phần vô lực không nói nên lời.

Ngay lúc ba đại cao thủ Bách Lý thế gia bọn hắn bị khí thế kinh người của Quân Mạc Tà áp bách từ trong trướng bồng mà ra, lão cũng đã rơi vào hạ phong tuyệt đối, mất đi tư cách ngang hàng đối thoại rồi! Vô luận hắn là Thần Huyền hay là Chí Tôn, kết quả cũng giống nhau.

Bởi vì bọn hắn bị bức phải đi ra.

Nếu như bọn hắn có thể ở trong trướng bồng bình tĩnh chờ Quân Mạc Tà ở bên ngoài mở miệng nói chuyện trước, như vậy vô luận là Quân Mạc Tà nói cái gì cầu kiến hoặc là khiêu khích, tình huống của bọn hắn đều sẽ tốt hơn rất nhiều.

Đáng tiếc, tất cả bọn hắn đều không làm được.

Mà một người khác của Bách Lý thế gia đang đứng sau lưng của Bách Lý Hùng Phong - Bách Lý Lạc Vân, ngoài ý muốn chứng kiến Quân Mạc Tà cường thế xuất hiện hung hăng càn quấy tới cực điểm rồi lại thản nhiên như thế, càng cảm nhận được loại khí thế lạnh thấu xương

đủ để khiến thiên hạ thần phục, trong mắt đột nhiên tuôn ra hào quang cuồng nhiệt dị thường.

Cảnh giới này không phải là cảnh giới mà mình ước mơ tha thiết sao?

Loại cảnh giới này có lẽ không phải đạt đến đỉnh phong, loại khí thế này cũng chưa hẳn là mạnh nhất thế gian. Nhưng...đây...đây mới thực sự là kiêu ngạo cùng tự tin tuyệt đối.

Chính mình luôn luôn cho là mình kiêu ngạo đến mức ngạo nhiên bất quần (ý nói kiêu ngạo không ai bằng), thế nhưng so sánh với khí thế cao ngất lúc này của thiếu niên trước mắt kia, nhiều nhất cũng chỉ là dưới cực hạn tự ti nên phản ngược lại mà thôi.

- Bách Lý Lạc Vân, ta tới là để tìm ngươi, lúc trước chúng ta đã từng có ước định.

Quân Mạc Tà thản nhiên nói. Hắn không để ý chút nào tới người lãnh đạo trong chuyến đi lần này của Bách Lý thế gia Bách Lý Hùng Phong đang đứng trước mặt, chỉ lập tức hướng về phía Bách Lý Lạc Vân nói chuyện. Thậm chí, hắn còn thoải mái mà cười nhẹ một tiếng.

Đối với câu hỏi của vị Thần Huyền cường giả Bách Lý Hùng Phong này, hắn dường như căn bản không có nghe được, hoặc căn bản là khinh thường không thèm trả lời...

Đây hoàn toàn là coi thường! Coi thường trắng trợn!

Bách Lý thế gia tầm nhìn hạn hẹp tự hủy đi lực lượng hùng hậu như thế, khiến cho Quân Mạc Tà hoàn toàn khinh thường bọn hắn! Trong lòng vị Tà Quân này, từ nay về sau Bách Lý thế gia đã bắt đầu bị xóa tên vì kế hoạch của mình với Bách Lý Lạc Vân.

Bách Lý Hùng Phong cảm thấy sự phẫn nộ trong lòng mình chợt vọt lên bùng cháy, trong lúc đột nhiên đó thậm chí còn có một loại cảm giác mất đi lý trí. Loại cảm giác này đừng bảo lão hiện tại thân là cường giả

Thần Huyền nhất phẩm, mà kể cả lúc còn là Thiên Huyền Địa Huyền cũng rất ít phát sinh. Thế nhưng đối mặt với thiếu niên này, vài chục năm tu dưỡng khí độ cùng phong phạm cao thủ của lão lại giống như trong nháy mắt tất cả đều bị ném lên chín tầng mây!

Bách Lý Hùng Phong hoàn toàn không biết cuối cùng là chuyện gì xảy ra.

Hắn hít một hơi thật sâu, kiệt lực áp chế sự tức giận đang dâng lên, quát:

- Quân Mạc Tà, ta đang nói chuyện cùng ngươi!

Xét thấy Quân gia đột nhiên trở nên cường thế, có chỗ dựa là vị nhân vật đỉnh phong kia có thể miễu sát đệ nhị Chí Tôn, Bách Lý Hùng Phong mặc dù giận dữ nhưng vẫn giữ đúng chừng mực.

Bởi vì người kia, Bách Lý thế gia của hắn không thể trêu vào. Không chỉ nói Bách Lý thế gia, Bách Lý Hùng Phong biết rõ rằng, cho dù là con quái vật khổng lồ như Phong Tuyết Ngân Thành cũng không thể trêu vào người kia.

Đó là lí do mà mặc dù Bách Lý Hùng Phong tức giận, nhưng khẩu khí vẫn ôn hòa như cũ.

- Ta luôn luôn nhớ rõ đổ ước của chúng ta, cho nên ta nhờ Tam thúc đem ngươi lưu lại. Hôm nay, ta cuối cùng cũng có thời gian.

Quân Mạc Tà cười sang sảng, mang theo một loại thân thiết nhìn Bách Lý Lạc Vân, tựa hồ có chút trưng cầu ý kiến nói :

- Ngươi không vội sao?

Đối với lời nói của Bách Lý Hùng Phong, Quân Mạc Tà lại một lần nữa 'không nghe thấy' . Cái này gần như là tương đương với hai cái tát vang dội liên tiếp tát vào mặt Bách Lý Hùng Phong.

Bách Lý Lạc Vân trong lòng đột nhiên có một tia cảm động, cũng hiểu ra một chút.

Lời nói của Quân Mạc Tà chính là hướng về mình nói... chỉ là hướng về mình nói thôi... thậm chí ngay cả dư quang nơi khóe mắt cũng không nhìn vị Thần Huyền ngay tại trước mặt hắn chút nào.

Vị cao thủ cầm đầu của Bách Lý thế gia - Bách Lý Hùng Phong, trong mắt hắn hoàn toàn không tồn tại.

Cũng nên giải thích một chút. Giờ phút này, trong mắt Quân Mạc Tà hoàn toàn không có sự tồn tại của Bách Lý thế gia. Thiên Huyền thì sao? Thần Huyền dọa ai? Rồi cũng chết hết! Giờ khắc này trong mắt Quân Mạc Tà, chỉ có một người Bách Lý Lạc Vân mà thôi. Vì sao? Lý do này, trong lòng Bách Lý Lạc Vân lại đặc biệt rõ ràng.

Thiếu niên trước mắt này, hắn thật sự rất hiểu mình. Thậm chí, mình đang suy nghĩ cái gì, hắn tựa như đều biết rõ ràng. Giờ khắc này, hắn đúng là vì ta trút giận, vì ta bị ức hiếp mười mấy năm ở Bách Lý thế gia mà xả ra khẩu khí này.

Hắn biết, ngay cả ta muốn rời đi Bách Lý thế gia, ta cũng muốn ly khai dưới hào quang vạn trượng, rời đi một cách tiêu sái tới tận cùng mà không phải lén lén lút lút bị người ta coi như con chó nên mới đuổi ra.

Ta là một thiên tài, ta biết rõ phân lượng của mình. Nếu như ta muốn ly khai Bách Lý thế gia, từ lâu đã rời đi rồi, sẽ không có bất kỳ thế gia nào cự tuyệt một thiên tài giống như ta gia nhập. Nhưng ta không đi, chính là muốn một phần vinh diệu, một khẩu khí vốn thuộc về ta.

Bất chưng man đầu, chưng khẩu khí! (Nguyên văn của nó là hai câu "mại liễu mạch tử mãi lung thế, bất chưng man đầu chưng khẩu khí", tục ngữ địa phương, ý nói phải có khẩu khí của bản thân)

Mà bây giờ, phần vinh diệu mình ước mơ tha thiết kia, ngay lúc này lại được thiếu niên trước mặt trao cho mình. Vì vinh diệu của mình, vì

những sự bất công mình đã từng chịu đựng, vì giúp mình xả ra khẩu khí này mà hắn không tiếc đắc tội một đại gia tộc như Bách Lý thế gia...

Thế gian, còn có ai có thể vì ta mà làm như vậy?

Chính là giờ khắc này, trong lời nói của Quân Mạc Tà thậm chí không hề có một lời mời chào nào, nhưng trong lòng Bách Lý Lạc Vân đã khâm phục ngay thời khắc này. Trong mắt Bách Lý Lạc Vân quang mang chớp động, hắn không hề nói chuyện, nhưng tại đáy lòng lập nên một lời hứa hẹn.

Quân Mạc Tà đang hoàn thành nguyện vọng của mình. Hắn làm được, vì đối với hứa hẹn của mình, Quân Mạc Tà không hề kiêng kị, liều lĩnh đối mặt với Bách Lý thế gia, còn mình cũng nên thực hiện lời hứa của mình, một lời hứa hẹn suốt đời, kiếp này không rời không bỏ, thề chết nguyện trung thành.

Nhưng Bách Lý Hùng Phong lại tức giận đến điên người.

Quân Mạc Tà từ đầu đến cuối không coi lão vào đâu như thế, khiến cho vị Thần Huyền cao thủ này nổi trận lôi đình. Cho dù Quân gia các ngươi có tuyệt thế cường giả tọa trấn, cho dù Quân gia các ngươi một lần tẩy sạch sự hủ bại, trọng chấn thanh thế hiển hách, nhưng chỉ bằng một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu như ngươi, lại dám can đảm không đem Bách Lý thế gia đặt vào trong mắt như thế, càng hoàn toàn không đem Bách Lý Hùng Phong ta đặt vào trong mắt, quả thật là muốn nhẫn nhưng không thể nhẫn được.

Mặc dù Quân gia các ngươi lúc này phong quang vô hạn, không ai dám trêu vào, nhưng cũng không thể đắc thế liền đi ức hiếp người khác như vậy chứ. Bách Lý Hùng Phong vốn không phải là người có lòng dạ rộng rãi gì, chỉ riêng từ điểm hắn không để ý đến tiền đồ gia tộc cũng muốn mạnh mẽ gạt bỏ, thậm chí nhất định phải dồn Bách Lý Lạc Vân vào chỗ chết sẽ không khó để nhìn ra, chưa nói đến hắn tự mình áp giải Bách Lý Lạc Vân đến Thiên Nam để chắc chắn Bách Lý Lạc Vân phải

chết, có thể nói đã đem việc này làm đến mức tẫn tuyệt nhất. Bộ mặt của tên tiểu nhân này cho dù là ai cũng đều hiểu rõ...

Nhưng, càng là người như vậy, lại càng chú trọng mặt mũi của mình...

Bách Lý Hùng Phong gầm lên một tiếng trầm thấp đầy giận dữ trong họng, "ồ ồ" thở hổn hển mấy hơi thở. Lão thủy chung vẫn cố kỵ người đứng đằng sau Quân gia, muốn cố gắng áp chế lửa giận trong lòng. Đáng tiếc, lửa giận càng áp xuống lại càn mạnh mẽ. Lão cắn chặt hàm răng, nặng nề trầm trọng nhấn mạnh từng chữ:

- Quân! Mạc! Tà!

Giờ khắc này nếu Quân đại thiếu hơi hơi cho hắn chút vẻ mặt vui cười, chỉ sợ Bách Lý Hùng Phong lập tức sẽ thay sang một diện mạo a dua nịnh hót tiêu chuẩn nhất, cũng giống như lúc đầu hắn đu bám cái chân thối của Huyết Hồn sơn trang. Bởi vì uy danh của Quân gia bây giờ càng ở trên Huyết Hồn sơn trang trước kia, thậm chí là vượt qua rất xa. Ngang ngược mạnh mẽ như thế khư khư một cái Bách Lý thế gia há lại có thể trêu chọc vào? Mặc dù đó chỉ là hư danh!

Tiếc là...

Quân Mạc Tà vẫn không để ý tới lão, thậm chí ngay cả chút thanh âm gầm nhẹ như sấm rền kia hắn cũng dường như căn bản không có nghe được. Trong mắt Quân đại thiếu nơi này không có sự tồn tại Bách Lý Hùng Phong. Quân Mạc Tà vẫn như cũ vân đạm phong khinh đối với Bách Lý Lạc Vân mỉm cười:

- Ta biết ngươi còn lo lắng, lo lắng phụ thân ngươi sẽ bởi vì vấn đề của ngươi mà ở Bách Lý thế gia chịu đãi ngộ không công bằng, thậm chí là bị ức hiếp hãm hại quá đáng. Nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, không cần phải lo lắng.

Nụ cười của Quân Mạc Tà như ánh mặt trời, nghiêm túc giảm thấp thanh âm xuống, phảng phất như đang an ủi Bách Lý Lạc Vân, rồi lại giống như tuyên bố ra cái gì:

- Cho dù là đám phế vật Bách Lý thế gia kia, ta thật sự không để vào mắt, cho tới bây giờ cũng chưa từng chân chính để ở trong mắt...

Hắn tuy rằng giảm thấp thanh âm xuống, nhưng cuối cùng vẫn nói ra miệng.

- Ta chỉ hy vọng, giá trị của ngươi... đáng để ta làm như vậy.

Lấy tu vi đã đạt đến Thần Huyền cảnh giới của Bách Lý Hùng Phong, cho dù Quân Mạc Tà ép thanh âm xuống thấp nhất, lão cũng có thể nghe được rõ ràng. Quân Mạc Tà lúc này cúi xuống thấp giọng, ngược lại cũng có một loại cảm giác căn bản là không coi Bách Lý Hùng Phong làm người xem.

Bách Lý Hùng Phong chỉ cảm thấy trong đầu "ông" một tiếng, tựa hồ có vật gì đó bị chặt đứt, song quyền của lão nắm chặt, hai mắt nhất thời trở nên đỏ bừng, trên mặt tím bầm lên giống như quả cà tím, đột nhiên ngửa mặt lên trời rống to:

- Thằng nhãi ranh khốn khiếp, tức chết ta rồi!

Ánh mắt Quân Mạc Tà chớp chớp, ôm lấy hai tay, hơi hơi nhíu mày, đối với Bách Lý Lạc Vân từ từ nói:

- Thời tiết thật sự không tốt a. Mặt trời lớn như thế, vậy mà lại có sét đánh. Trời hạn có thiên lôi quả là không sai a...

Lời còn chưa dứt, Bách Lý Hùng Phong lâm vào trạng thái cực độ phẫn nộ không thể nhịn được nữa, bàn tay to như quạt hương bồ mang theo tiếng gió sắc bén đồng thời đập tới. Lão chỉ muốn đập tiểu tử đáng giận trước mắt này thành đống thịt vụn, như vậy lão mới có thể hoàn toàn dập tắt lửa giận trong lòng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5: Chiến Thần Huyền, Lộ Bản Lĩnh

Bách Lý Hùng Phong lúc này hiển nhiên đã đem thực tế là đằng sau Quân gia có vị tuyệt thế cao nhân không thể địch nổi hoàn toàn quên bẳng!

Nếu như Bách Lý Hùng Phong chỉ xem nhẹ cao nhân tọa trấn kia thôi thì không nói, dù sao vị cao nhân kia hiện nay đang vắng mặt, ít nhất sẽ không lập tức trở lại. Nhưng khi lão hết sức điên cuồng phẫn nộ lại xem nhẹ một điểm khác nữa, một điểm rất trí mạng.

Chính lão trong lúc so đấu khí thế đã rơi xuống hạ phong tuyệt đối. Trước mắt toàn bộ nhất cử nhất động của lão, dưới sự lôi kéo của khí thế, tất cả đều đã nằm trong lòng bàn tay của Quân Mạc Tà! Thậm chí, Quân Mạc Tà nhắm mắt lại, bịt kín hai lỗ tai, cũng có thể cảm giác được rõ ràng lão sẽ từ chỗ nào tấn công tới đây!

Càng khỏi nói lão còn bị Quân Mạc Tà chọc giận đến phát điên, lúc xuất thủ sớm đã mất đi sự sắc bén nên có của Thần Huyền cường giả!

Áo bào trắng chợt lóe, thân pháp Quân Mạc Tà mỹ diệu dị thường, thân thể nhẹ nhàng lui về phía sau. Hắn vẫn khoanh hai tay như cũ, nhưng sau khi vừa lui về lại nhanh chóng trở lại, tay phải đột nhiên khẽ động, nhẹ nhàng đối chưởng với Bách Lý Hùng Phong, dường như là không biết tự lượng sức mình.

Nhưng trong lòng bàn tay hắn kim mang chợt lóe, chưa thực sự chạm vào liền lập tức xoay người đứng ra ngoài ba trượng giống như quỷ mị, khoanh tay mà đứng.

Mọi người bên trong trố mắt đứng nhìn, một tia máu đột ngột bắn mạnh ra! Đúng là từ chính giữa bàn tay của Bách Lý Hùng Phong bạo phát bắn ra! Một chiêu! Chỉ đúng một chiêu!

Giai vị của thiếu niên Quân Mạc Tà này cùng Bách Lý Hùng Phong cách xa nhau như trời và đất, lại chỉ một chiều liền đả thương vị Thần Huyền cao thủ Bách Lý Hùng Phong này! Đây quả thực là chuyện không thể tin được.

Chuyện khó bề tưởng tượng bậc này, nếu không phải chính mắt mình nhìn thấy, người nào có thể tin, người nào dám tin!

Thậm chí ngay cả bản thân Bách Lý Hùng Phong, rõ ràng là tự mình trải qua, cho đến khi sự đau đớn kịch liệt trên tay truyền đến, còn không dám tin rằng mình đã bị thương! Bị thương dưới tay một thiếu niên chỉ mới mười bảy tuổi!

- Bách Lý Hùng Phong xong rồi!

Bảy đại cao thủ theo đuôi mà đến đang ẩn thân ở một góc mọi người không thấy. Lấy tu vi của mấy người bọn họ, tự nhiên không sợ bị người khác phát hiện. Mắt thấy mọi việc phát sinh bên đó, một màn này, tất cả đều không tự chủ được mà phát ra thanh âm thở dài. Người nói chuyện chính là Đông Phương Vấn Kiếm.

Ưng Bác Không lạnh lùng nói:

- Tên Bách Lý Hùng Phong kia từ lâu đã xong rồi! Khi hắn bị khí thế của Mạc Tà áp bách bắt phải đi ra, hắn đã bại rồi! Khi hắn bị Mạc Tà hết lần này tới lần khác chọc giận tới thổ huyết, cũng đã chú định kết cục bại vong của hắn rồi! Sự thất bại của Bách Lý Hùng Phong, hoàn toàn là bại do chính hắn. Nếu không, cho dù nhân phẩm hắn ti tiện, nhưng bản sự thủy chung vẫn là Thần Huyền nhất phẩm, dù kém như thế nào, cũng không đến nỗi dễ dàng thua trong tay một tên tiểu quỷ mới đạt đến cảnh giới Thiên Huyền sơ cấp như vậy!

Mọi người sôi nổi gật đầu đồng ý, sau đó đều rơi vào trầm tư. Nhưng Ưng Bác Không vừa mới nói xong đoạn thoại này lại ngây ngẩn cả người! Lão đột nhiên bị lời nói của chính mình hù sợ!

Sau một lúc lâu, lão mới giật mình kêu một tiếng, mái tóc dài đầy đầu đột nhiên dựng đứng lên, nói:

- Công lực đạt đến cảnh giới Thiên Huyền sơ cấp! Ta vừa mới nói cái gì thế? Ta không có nhìn lầm chứ? Thật sự là gặp quỷ... Con mẹ nó, tiểu tử này từ lúc nào đã đạt tới Thiên Huyền sơ cấp?

Ánh mắt "không thể tin được" của lão nhanh chóng đảo qua nhìn đám người Quân Vô Ý cùng Đông Phương tam kiếm. Giờ khắc này, đường đường là một vị cao thủ trong Bát Đại Chí Tôn, trong mắt lại tràn đầy vẻ "không thể tưởng tượng":

- Ta vẫn còn nhớ rõ ràng, khi đó huyền thú đại chiến hắn rõ ràng vẫn là Ngọc Huyền đỉnh phong. Lúc này mới cách hai ngày, tiểu tử này làm sao lại trở thành Thiên Huyền sơ giai rồi? Ân? Mụ nội nó chứ, qua một đêm lên bốn cấp?! Thế gian này con mẹ nó còn có thiên lý sao?

Lão vừa nói xong, mọi người tức khắc đều phát giác điểm này.

Kỳ thật, từ lúc nãy tất cả mọi người sớm đã thừa nhận tu vi của Quân đại thiếu hiện nay. Dù sao bảy người này trừ Quân Vô Ý ra, sáu người còn lại tất cả đều có tu vi Thần Huyền, làm sao lại không nhìn ra được?

Chính là mọi người từ đầu đều không có nghĩ về mặt này, cho đến khi vừa rồi Ưng đại Chí Tôn hữu ý vô ý nói một câu, vạch trần mọi thứ bên trong tầng cửa sổ kia, mọi người mới có thể nhìn thẳng vào vấn đề này. Hoàn toàn không có ngoại lệ, tất cả bảy đại cao thủ đều mắt chữ a mồm chữ o.

Đúng vậy, hai ngày trước, tu vi của tiểu tử này tất cả mọi người đều thấy rõ ràng là Ngọc Huyền đỉnh phong, mọi người càng vì vậy mà khen ngợi hắn là thiên tài trong thiên tài. Nhưng mà bây giờ vì sao nháy mắt

một cái lại biến thành Thiên Huyền sơ giai? Chẳng nhẽ là dùng tốc độ bay thẳng lên trời sao? Hắn vốn đã là thiên tài trong thiên tài, bây giờ còn khen ngợi thế nào, còn tâng bốc thế nào nữa?

Ánh mắt sáu người lại một lần nữa tập trung trên mặt Quân Vô Ý. Ý tứ đều rất rõ ràng: "Ngươi là thúc thúc hắn, khẳng định là ngươi biết rõ. Ngươi sẽ không lại lần nữa nói cho mọi người chúng ta 'kỳ thật ngươi cũng không biết' đấy chứ?"

Quân Vô Ý cơ hồ từ trên xe lăn té xuống! Đều nhìn ta làm gì chứ? Ta thật sự không biết a. Các ngươi chính là có điều không biết, mặc dù ta là thân thúc thúc của hắn, nhưng cũng rối tinh rối mù như các ngươi a! Bí mật trên người tiểu tử này chắc chắn là có hơn một cái, ai biết được hắn còn ẩn giấu bao nhiêu con bài chưa lật?

Mọi người trố mắt đứng nhìn một hồi, thấy Quân Vô Ý không hề cho ra lời giải thích, mà lúc này còn có vở kịch hay ở hiện trường trực tiếp càng thêm đặc sắc, mọi người không nhịn được đều đem ánh mắt nhất tề tập trung lại đến trên trận chiến đấu này. Dù sao, một vị Thiên Huyền sơ cấp có thể chiến thắng Thần Huyền nhất phẩm... Trận đại chiến kinh điển phá vỡ mọi truyền thống nhận thức bậc này cũng thật sự là ngàn năm khó gặp a!

Mắt thấy trong lòng bàn tay có một lỗ máu, Bách Lý Hùng Phong vẫn đờ người ra như trước, ngỡ ngàng không thể tin được! Tay của mình... dưới sự tu luyện bao nhiêu năm sớm đã là nước lửa bất xâm! Kể cả đặt trong bếp lò quay lên, cũng có thể kiên trì vài thời thần mà hoàn hảo không tổn hao gì! Cho dù bất kỳ bảo đao lợi kiếm nào, mình cũng dám tay không bắt lấy mà không chút tổn thương sứt mẻ.

Nhưng bây giờ, thậm chí ngay cả binh khí của đối phương cũng không thấy rõ ràng, đã trực tiếp bị xuyên thủng một lỗ.

Đằng sau lưng lão, Bách Lý Hãn Hải trừng lớn hai con mắt. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy đại ca mình thảm hại như thế... Hơn nữa lại thảm hại như thế dưới tay một thiếu niên!

Bách Lý Lạc Vân lẳng lặng nhìn tất cả chuyện này. Nói thật, hắn đối với tất cả những chuyện này cũng hết sức giật mình. Nhưng giật mình thì giật mình, mọi thứ cũng không ngoài dự liệu của hắn! Từ lúc Quân Mạc Tà cường thế đi tới, căn bản là không coi mặt mũi của Bách Lý thế gia ra gì. Bách Lý Lạc Vân chỉ biết, chuyện như vậy đã được Quân Mạc Tà chú định rồi. Nếu như không có nắm chắc mười phần, hắn căn bản là sẽ không làm như thế!

Nơi này mặc dù là Thiên Nam thành, nhưng mà giống như là sân nhà của Quân gia. Cao thủ xung quanh nhiều như vậy, tin rằng tùy tiện kêu một người là có thể xử lý Bách Lý Hùng Phong! Nhưng chỉ riêng có một điều mà Bách Lý Lạc Vân không thể tưởng được, đó là Quân Mạc Tà lại chọn tự mình xuất thủ, hơn nữa còn chiếm thế thượng phong, thượng phong tuyệt đối.

So với mình, Quân Mạc Tà rõ ràng còn nhỏ tuổi hơn, lại có thể có được tu vi cường hãn như thế.

Lúc trước, mình tuy rằng cũng nhận thấy được thực lực của Quân Mạc Tà có chút hơn mình, nhưng cũng không đến mức đạt tới cảnh giới trước mắt này chứ? Đó là cảnh giới Thiên Huyền mà mình xa xa không thể với tới được. Hơn nữa còn có thể lấy thực lực Thiên Huyền khiêu chiến với Thần Huyền cường giả, thậm chí là thắng lợi dễ dàng!

Cái gì là thiên tài chân chính, có lẽ chỉ có Quân Mạc Tà mới có tư cách xứng với hai chữ này. Ở trước mặt thiếu niên thần bí này, cái gọi là "thiên tài" của toàn bộ thế gian đều ảm đạm thất sắc!

Loại ý niệm này vừa dâng lên trong đầu, một chút ngạo khí còn lại trong lòng Bách Lý Lạc Vân tức khắc không còn sót lại chút nào. Luận gia thế, Quân Mạc Tà là hậu nhân duy nhất của Quân gia cự phách Thiên Hương thành, là châu ngọc giống như mình; còn mình đây? Luận thực lực huyền công, năm nay Quân Mạc Tà mới gần mười bảy tuổi, thực lực đã hơn xa mình không chỉ một bậc, thậm chí là khác biệt như trời và đất. Hoàn toàn là không thể so sánh được!

Khi mình còn đang đắc chí vì đạt đến cảnh giới Ngọc Huyền đỉnh phong, thiếu niên nhỏ hơn mình sáu bảy tuổi này đã cùng với Thần Huyền cường giả giao chiến, hơn nữa lại có thể chiếm thượng phong lớn.

Mình còn có cái gì có thể đáng kiêu ngạo đây? Có thể tự tin chỗ nào nữa?

Bách Lý Lạc Vân hoàn toàn khuất phục, nhưng Bách Lý Hùng Phong bên kia cũng hoàn toàn cuồng nộ rồi, thậm chí là điên cuồng.

Hắn hoàn toàn không thể thừa nhận sự thảm bại của mình!

Lấy tu vi Thần Huyền của mình cộng thêm thân phận trưởng bối, đối phó với Quân Mạc Tà vốn là ỷ lớn hiếp nhỏ. Nếu không phải tiểu tử này thực sự quá phận, mình cũng không muốn xuất thủ đối với hắn. Vốn định giáo huấn nặng nề một chút, sau đó hướng Quân Vô Ý giải thích nguyên do, giao hắn đến tay Quân Vô Ý, mình còn có thể nhận được cái mỹ danh khoan hồng độ lượng, không cùng hậu bối so đo tính toán.

Tối thiểu cũng sẽ không chân chính đắc tội với Quân gia đến nỗi phải xé rách da mặt nhau.

Dù sao cũng là do Quân Mạc Tà vũ nhục Bách Lý thế gia trước, dù là bất luận kẻ nào cũng khó mà chịu được, mình chưa giết chết ngay tại chỗ đã là nể mặt mũi Quân gia lắm rồi! Lấy gia phong của Quân gia mà nói, tin rằng sẽ không có phong ba lớn hơn nữa!

Nhưng không nghĩ tới tính toán thì hay, tự bản thân mình tiến lên lại thất bại! Hơn nữa còn là bại dưới một chiêu! Cái này còn có thể nói như thế nào đây? Chẳng lẽ đi tìm Quân Vô Ý, nói cháu ngươi khi dễ người thái quá, hắn lại có thể đánh bại ta... Vậy mình có lẽ cũng không cần sống nữa rồi...

Bách Lý Hùng Phong chưởng phong vù vù, đôi mắt trợn trừng trừng lên như chuông đồng, công kích không ngừng.

Thân thể Quân Mạc Tà nhẹ nhàng như bông vải, tung hoành phiêu đãng giữa chưởng phong quyền ảnh của lão, thần thái tự nhiên như thường! Lấy nhãn quang cùng thân pháp của Quân Mạc Tà mà nói, chỉ cần Bách Lý Hùng Phong không phát ra chiêu số có tính chất hủy diệt trong phạm vi lớn, cho dù là trước khi Quân Mạc Tà đột phá cũng có thể ứng phó tự nhiên!

Huống chi là sau khi đột phá phản ứng càng thêm linh mẫn, thân pháp càng có xu thế hoàn thiện!

Mà dưới sự nổi giận, tâm thái cân bằng của Bách Lý Hùng Phong đã mất, chỉ biết một mực công kích mù quáng, nhưng chỉ có tâm địa vững vàng từ đầu đến cuối vẫn nhắc nhở mình một chút: "Mình có thể giáo huấn Quân Mạc Tà, nhưng nhất quyết không thể giết! Một khi hạ sát thủ, nếu như Quân Mạc Tà chết rồi, vậy Bách Lý thế gia cũng xong luôn! Dưới sự trả thù của vị cường giả tuyệt thế kia, Bách Lý thế gia chỉ sợ ngay cả một điểm năng lực tự bảo vệ mình cũng không có!"

Mặc dù Bách Lý Hùng Phong rất phẫn hận, nhưng lão cũng chỉ muốn tìm về mặt mũi mà thôi, tuyệt không muốn đưa tới tai hoạ ngập đầu cho gia tộc!

Thế nhưng lão lại không biết, lúc hắn đang nghĩ như vậy, Quân Mạc Tà cũng đang trong sự cân nhắc: "Rốt cuộc có nên giết lão hay không? Có nên giết chết Bách Lý Hùng Phong hay không? Có đáng giá hay không?

Quân đại thiếu cân nhắc chính là có nên giết hay không, có đáng giá hay không, chứ không phải có thể giết hay không!

Chiêu thức của Bách Lý Hùng Phong, ở trong mắt người khác thoạt nhìn tự nhiên là cực kỳ uy mãnh bá đạo, nhưng trong mắt đại hành gia bậc này như Quân Mạc Tà thì chính là "Trăm ngàn chỗ hở!". Kiếp trước các chiêu thức của Thiếu Lâm Võ Đang các đại môn phái, Quân Mạc Tà cơ hồ đều có đọc lướt qua. Những chiêu thức đó tích lũy mấy ngàn năm

còn có chỗ sơ hở rõ ràng, huống chi là loại "gia tộc tuyệt học" này của Bách Lý thế gia, khu khu chỉ mới hơn trăm năm thành tựu?

Đương nhiên, nếu như đổi lại là trước ngày hôm nay, ngay cả Quân Mạc Tà có thể nhìn ra được, hắn cũng vô pháp đưa Bách Lý Hùng Phong vào chỗ chết. Dù sao thực lực hai bên chênh lệch nhau rất xa, cường độ thân thể của Thần Huyền cường giả, người bình thường căn bản không thể tưởng tượng được. Cũng như ngày đó Quân đại thiếu cùng Đông Phương Vấn Đao giao thủ, mặc dù có vẻ như chiếm thượng phong, thực ra căn bản là khó có thể chân chính rung động. Tình hình ngày đó kỳ thật cùng tình hình trước mắt rất giống nhau.

Nhưng kết quả lại hoàn toàn không đồng dạng như vậy. Mạc Tà ngày đó sao có thể sánh bằng Quân đại thiếu hiện giờ!

Chỗ then chốt kia, chính là ở... binh khí!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6: Tuyệt Sát Thần Huyền

Sau khi sắt thường hóa thành kỳ kim (kim loại kỳ lạ), tuy rằng tổng cộng cũng chỉ có một điểm nhỏ ngắn ngủn, cũng xứng với danh tiếng "chém sắt như chém bùn, không gì không phá được"! Lúc trước Quân Mạc Tà lén lút sử dụng cây tăm giống như tiểu kiếm kia trực tiếp đục một lỗ trên tay Bách Lý Hùng Phong, chính là chứng cứ rõ ràng nhất!

Hiện tại Quân Mạc Tà đang suy nghĩ, chính là giết hay không! Giết rồi thì có chỗ tốt gì? Không giết thì có có chỗ tốt gì? Bên nào nặng bên nào nhẹ? Cần cân nhắc một chút!

Nếu như thật sự giết chết Bách Lý Hùng Phong, từ nay về sau Bách Lý Lạc Vân chỉ có thể phụ thuộc vào mình thôi, không còn đường lui nào nữa. Nếu như không giết... Quân Mạc Tà cười khẽ một tiếng, đột nhiên cảm giác mình có chút ngu ngốc. Giết hay không giết kỳ thật kết quả cũng không khác nhau nhiều lắm, nhưng Quân Mạc Tà phát hiện khúc mắc chân chính của mình là ở chỗ nào. Ngày đó Bách Lý Lạc Vân từng đưa ra điều kiện: Đem tất cả mọi người của Bách Lý thế gia đến đây lần này toàn bộ giết hết không chừa một ai!

Quân Mạc Tà lại không muốn làm như vậy.

Cũng không phải Quân đại thiếu không muốn tiếp nhận điều kiện này, hay hoặc là có cố kỵ khác, mà là Quân đại thiếu không muốn cứ như vậy thuận theo ý Bách Lý Lạc Vân. Nếu như tiểu tử đó nói cái gì mình liền đáp ứng cái đó... như vậy, rốt cuộc ai mới là chủ đây? Cái này có ảnh hưởng đến quyền uy của mình hay không?

Nhưng hiện tại Quân Mạc Tà phát hiện ra rằng mình rõ ràng quá lo lắng. Bách Lý Lạc Vân có muốn giết chết bọn hắn hay không chỉ là thứ yếu. Vấn đề mấu chốt thật sự ngược lại là, mình rốt cuộc có muốn giết hay không?

Chính mình không muốn giết, cho dù Bách Lý Lạc Vân yêu cầu, thậm chí là tận lực cầu xin cũng là phí công. Nếu mình muốn giết, kể cả Bách Lý Lạc Vân cực lực cầu khẩn giữ lại tính mạng bọn hắn, mình cũng sẽ giết không tha!

Tất cả chuyện này, kỳ thật đã không còn quan hệ tới Bách Lý Lạc Vân rồi.

Chuyện nơi này đã là chuyện của mình, chuyện của Quân Mạc Tà này rồi!

Quân Mạc Tà cười vang một tiếng, áo trắng tung bay, thân pháp phút chốc chợt gia tốc, trong nháy mắt liền liên tục thay đổi ba phương vị, lúc vào lúc ra giống như quỷ mị, sau đó xoay tròn rồi lui thân ra ngoài. Đứng ở ngoài năm trượng, lạnh lùng nhìn Bách Lý Hùng Phong, sát khí trong mắt gần như đã ngưng tụ thành thực chất!

- Mạc Tà muốn hạ sát thủ rồi!

Ưng Bác Không cảm giác mẫn tuệ thấy Quân Mạc Tà đột nhiên dâng lên sát ý ngập trời, ngưng trọng nói. Mọi người tại đây từ đầu đến cuối vẫn lấy vị Chí Tôn cường giả này là đứng đầu, mà Ưng đại Chí Tôn cũng chính là người có khinh công trứ danh hậu thế, giờ phút này cũng chỉ có lão còn có thể thấy rõ ràng nhất cử nhất động của Quân đại thiếu. Cho dù đồng dạng là những người lấy thân pháp để nổi danh như Đông Phương tam huynh đệ, khi Quân Mạc Tà thi triển thân pháp cực nhanh cũng khó mà nhìn rõ!

Thân thể Quân Mạc Tà vừa rồi liên tục thay đổi vị trí, chính là ba lỗ hổng lớn nhất trong chiêu thức của Bách Lý Hùng Phong lúc đó, cũng là góc chết đối với Bách Lý Hùng Phong, có thể nhất kích tất sát!

Nhưng người sắp chết tất sẽ có phản kích. Cho nên Quân Mạc Tà bất chợt lui ra, tìm cơ hội tốt hơn.

Tư Không Ám Dạ từ đầu đến cuối luôn luôn chú ý đến toàn bộ sự phát triển của chuyện này, đến lúc này không khỏi thở dài một tiếng:

- Tiểu tử này thật sự là thận trọng, chiến lược cực kỳ cao minh! Đầu tiên là ra oai trước để áp chế đối phương, dùng sát khí ép buộc Bách Lý Hùng Phong phải hiện thân, một lần hành động liền ép hắn xuống thế hạ phong. Thân pháp cực nhanh kia lại càng là ta bình sinh ít thấy. Trận chiến này đã không thể trì hoãn rồi.

- Quân tam thiếu thủy chung đều ở vị trí chủ đạo của cuộc chiến. Sau khi thành công gây rối loạn chiến cuộc, ngược lại giấu kỹ sát khí, khí trường dò xét lại giữ nguyên, lợi dụng vài câu nói, từng bước một kích thích lửa giận mạnh mẽ từ nơi sâu nhất trong lòng Bách Lý Hùng Phong, khiến hắn không khống chế được cảm xúc, mất đi phong thái trấn tĩnh thường ngày, từ đó mà phán đoán sai lầm; ngay sau đó lại dùng một kích như sấm sét, đục một lỗ trên tay phải của Bách Lý Hùng Phong, làm rối loạn tiết tấu của hắn... Cho tới bây giờ, cuối cùng mới lộ ra răng nanh, thi triển thân pháp cực nhanh, chuẩn bị một kích trí mạng!... Từng vòng từng vòng một, tuy chỉ là hai người đơn đả độc đấu, cũng là thủ đoạn đối địch cao minh nhất, tiết kiệm sức lực nhất!

- Không thể tưởng được Quân tam thiếu lừng danh hoàn khố bại gia tử đệ nhất của Thiên Hương thành, không ngờ là một nhân vật lợi hại như thế!

Trong thanh âm của Tư Không Ám Dạ chứa sự hâm mộ nồng đậm. Quân Vô Ý bên cạnh hắn nhất thời tâm tình đại sướng.

Đông Phương Vấn Đao càng sợ hãi nói.

- Sau này chính là không nên cùng tên cháu trai bảo bối này tùy tiện luận bàn. Thân pháp này lại có tinh tiến, nếu tiếp tục luận bàn, chính là bị tiểu tử đó đánh cho mệt chết mà thua!

- Già mà mất nết, câm miệng cho ta... Ta kỳ quái nhất ngược lại là Bách Lý Hùng Phong... lấy thân phận của hắn, cùng Mạc Tà so bì tính toán làm gì? Trực tiếp đi tìm Quân Vô Ý, muốn một cái công đạo đâu phải chuyện gì khó khăn? Lấy gia phong của Quân gia mà nói, Vô Ý nhất định sẽ không bao che khuyết điểm. Mà nói thật ra Mạc Tà trong việc này xác thực có chút thiếu thoả đáng, bây giờ còn chế giễu cái gì, đúng là trên không ra trên dưới không ra dưới. Nếu thua thì không còn mặt mũi nào mà sống nổi, nếu thắng cũng chỉ là chuyện cười... Đường đường là Thần Huyền cường giả, lại tích cực cùng một thiếu niên mới mười sáu mười bảy tuổi như thế tranh hơn thua, quả thực là chuyện cười lớn nhất!

Đông Phương Vấn Kiếm trong thanh âm hết sức khinh bỉ, đối với nhân vật đầu lĩnh này của Bách Lý thế gia lộ ra sự coi thường không che dấu chút nào.

- Nhưng khi hắn bị Mạc Tà bức phải đi ra, trong lòng đã rối loạn rồi. Đây đại khái là sự chọc tức giữa hai người bọn họ, người thứ ba không thể dễ dàng phát hiện. Nếu không phải thực lực của ta hơn xa bọn hắn, cũng chưa chắc có thể nhận thấy được.

Ưng Bác Không chính là Chí Tôn cường giả, kiến thức tự nhiên uyên bác, lời nói sắc bén chỉ ra mấu chốt trong đó:

- Sau khi đi ra, tiết tấu lại hoàn toàn do Mạc Tà nắm giữ. Trừ phi Bách Lý Hùng Phong không mở miệng nói chuyện mà trực tiếp xoay người đi vào, Mạc Tà có lẽ không có biện pháp kéo dài. Nhưng chỉ cần hắn nói chuyện, Mạc Tà có thể lợi dụng chọc tức mà chiếm thượng phong, tiếp theo dẫn dắt thao túng Bách Lý Hùng Phong từng bước một khiến hắn nổi giận! Sau đó ra tay giết hắn!

Đoan Mộc Siêu Phàm cố gắng gân cổ lớn lên, khó khăn nói:

- Bách Lý Hùng... Hùng... Hùng... Phong cũng quá... quá... quá... không biết kiềm chế... chế... rồi.. rồi. Liền... liền... liền... bị một tên thiếu

niên nhỏ... nhỏ... nhỏ tuổi như vậy chọc giận thành cái... cái... cái dạng này. Lão tử khinh thường... thường hắn!

Tư Không Ám Dạ ôm đầu kêu đau, bị chuỗi nói lắp liên tiếp này làm cho đầu óc choáng váng. Lão khinh bỉ nhìn Đoan Mộc Siêu Phàm một cái:

- Tu dưỡng của ngươi tốt? Nếu như đem ngươi đặt vào vị trí của Bách Lý Hùng Phong, cho ngươi thử xem một chút? Phỏng chừng cũng không cần Quân Mạc Tà động thủ, chính ngươi đã tức chết rồi... Đứng lên nói chuyện không đau thắt lưng sao, chém gió cái quái gì?

Mọi người vừa nghĩ, cũng xác thực là đạo lý này. Tin rằng thay bằng bất luận kẻ nào đứng tại lập trường của Bách Lý Hùng Phong, bị Quân Mạc Tà làm cho nhục nhã như thế, chỉ sợ cũng không nhịn được. Nếu như thật sự đổi thành Đoan Mộc Siêu Phàm... chỉ bằng cái tật nói lắp này của hắn, cho dù Quân Mạc Tà không thể chọc tức hắn đến chết cũng có thể trêu chết hắn...

Tiểu quỷ tử đó tâm nhãn thật sự là nhiều lắm.

- Chú ý, trọng tâm chính sắp tới!

Đôi tai như chim ưng của Ưng Bác không giống như hai mắt luôn luôn nhìn chăm chú vào chiến cuộc, đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

Bách Lý Hùng Phong rõ ràng cảm nhận được sát khí lãnh lệ của Quân Mạc Tà. Điều này cũng làm cho đầu óc đang ở trạng thái cuồng loạn của lão đột nhiên hơi thanh tỉnh một chút. Cảm giác cực độ nguy hiểm kéo tới, khiến cho lão theo bản năng mà đánh ra tuyệt chiêu sở trường của mình: Cuồng Long chưởng!

Giữa kình khí gào thét, đột nhiên xuất hiện chưởng ảnh đầy trời, mỗi một chưởng đều mang theo khí lực cuồng bá đất vỡ đá vụn, hướng về phía Quân Mạc Tà ầm ầm mãnh liệt đè ép tới, trong nháy mắt hoàn toàn

hội tụ thành một tòa chưởng sơn, như một cái lồng lớn rầm rầm chụp xuống!

Bên trong chưởng ảnh đầy trời, thân ảnh Quân Mạc Tà mặc áo trắng lần thứ hai cực nhanh chợt lóe, tại chỗ lưu lại một tàn ảnh bất động, ở giữa chưởng phong hóa thành vụn phấn, nhưng thân thể đích thực của hắn đã đến trước mặt Bách Lý Hùng Phong, thậm chí là trong lồng ngực của Bách Lý Hùng Phong, cơ hồ giống như là mặt đối mặt, hướng về Bách Lý Hùng Phong nhe răng mỉm cười một chút.

Hàm răng trắng bóng lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, tựa như đôi mắt của sói đói trong đêm ở vùng đất lạnh lẽo, lóe lên sâu kín.

Bách Lý Hùng Phong giật nảy người, toàn lực nhanh chóng lui về phía sau.

Nhưng, tất cả đều đã quá muộn!

Kim quang chợt lóe, một vòi máu bỗng nhiên bắn ra, thân ảnh Quân Mạc Tà "sưu" một tiếng lui ra ngoài. Tất cả mọi người đều thấy được thân ảnh của hắn đã lui về đúng vị trí ban đầu. Nhưng chỉ trong nháy mắt, chỗ phía sau Bách Lý Hùng Phong ba trượng, nơi Bách Lý Hãn Hải đang phẫn nộ đứng quan sát trận đấu này, chỉ thấy thân ảnh áo trắng của Quân Mạc Tà đã đến trước mặt của hắn, kim mang kỳ lạ kia lại lóe lên, Bách Lý Hãn Hải quát lớn một tiếng không thể tin nổi, hai con mắt trợn tròn.

Song chưởng của Quân Mạc Tà đã như lôi oanh điện thiểm nặng nề bổ trên lồng ngực Bách Lý Hãn Hải, đem thân thể của vi Thiên Huyền trung giai cao thủ này chấn bay ra ngoài ba thước, cả lồng ngực đã lõm vào trong!

Bất kỳ ai cũng không có nghĩ đến, Quân Mạc Tà đang trong lúc chiến đấu kịch liệt cùng Bách Lý Hùng Phong, thế nhưng lại thần không biết quỷ không hay đánh lén Bách Lý Hãn Hải! Thì ra mục tiêu của hắn lại không chỉ là một mình Bách Lý Hùng Phong!

Mà là một người cũng không muốn buông tha!

Sau đó, Quân Mạc Tà liền đứng vào vị trí ban đầu mà Bách Lý Hãn Hải đứng, hướng về Bách Lý Lạc Vân lộ ra một nụ cười, nhẹ giọng nói:

- Nguyện vọng của ngươi, ta đã hoàn thành cho ngươi! Hai người kia, ta tặng cho ngươi làm lễ vật!

Bách Lý Lạc Vân trầm mặc, sắc mặt phức tạp dị thường.

Cho tới giờ khắc này, hai người Bách Lý Hùng Phong cùng Bách Lý Hãn Hải vẫn đứng thẳng tại chỗ như cũ, cả người run rẩy, vẻ mặt đầy tuyệt vọng.

Ưng Bác Không thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói:

- Trong một chiêu, tuyệt sát Thần Huyền, trong nháy mắt, lại tiếp tục đột kích Thiên Huyền; hai người đều chết! Bản thân mặc áo bào trắng thậm chí vẫn còn chưa dính máu!... Tâm kế bậc này, thân pháp bậc này...quả thực là khiến cho người ta xem mà than thở. Lão phu cũng muốn nói một chữ "Phục"!

Bách Lý Hùng Phong đứng thẳng giống như một bức tượng được khắc bằng gỗ, không hề nhúc nhích. Thật lâu sau, mới chậm rãi xoay người, nhìn chằm chằm Quân Mạc Tà, đột nhiên thấp giọng nói:

- Để lão phu xem vũ khí của ngươi!

Vừa rồi rõ ràng không biết là từ nơi nào trên người lão đã chảy máu, nhưng lúc này lại hoàn toàn nhìn không tới miệng vết thương.

Quân Mạc Tà trầm mặc một hồi, lật bàn tay một cái, một thứ tựa như thanh 'kiếm' chỉ bằng nửa ngón tay, nho nhỏ cỡ như cây tăm xuất hiện trong tay của hắn, dưới ánh sáng mặt trời phát ra kim quang sang chói (chỗ này nguyên văn ko phải là "kim quang sáng chói" mà là "kim quang cướp đoạt ánh mặt trời", nghĩa là sáng hơn ánh mặt trời, nhưng ta thấy "sáng chói" ngắn gọn và dễ hiểu hơn ^^! - DG)

Bách Lý Hùng Phong nở nụ cười đầy bi thảm, nói:

- Lúc trước ta thấy bên hông ngươi có kiếm, liền luôn luôn phòng bị... Không nghĩ tới, sát chiêu chân chính lại sớm ở trong lòng bàn tay!

Những lời này vừa nói ra, ngay cả bảy người đứng ngoài quan sát cũng nhất thời hiểu được. Vì sao Quân Mạc Tà luôn luôn không mang kiếm, hôm nay lại có thái độ khác thường đeo kiếm xuất hành, thì ra lại là như thế! Nguyên lai tiểu tử này từ lúc đó đã bắt đầu tính kế!

- Hảo thần binh!

Bách Lý Hùng Phong ngửa cổ lên, lộ ra một nụ cười kỳ lạ, đột nhiên thân thể mềm nhũn, tiếp theo một tia huyết tiễn tinh tế mà lại có lực đạo mạnh mẽ từ trong cổ bắn ra, thẳng tắp bắn ra ngoài mấy trượng, dưới ánh mặt trời, thậm chí còn ánh lên năm màu với vẻ đẹp rực rỡ lạ thường.

Sau đó lão tựa như một bãi bùn nhão ngã xuống. Nguyên lai kim mang vừa mới chợt lóe, Quân Mạc Tà đã cắt đứt yết hầu của lão rồi! Bách Lý thế gia, Thần Huyền cao thủ Bách Lý Hùng Phong, chết!

Bịch một tiếng, Bách Lý Hãn Hải cũng thẳng đờ ngã xuống. Ở dưới thân hắn, một dòng máu chậm rãi chảy xuôi ra. Vị Thiên Huyền cao thủ này từ đầu đến cuối còn chưa kịp nói câu nào, cứ như vậy chết ở trong tay Quân Mạc Tà!

- Nguyện vọng của ngươi, ta đã thay ngươi hoàn thành. Ngươi... còn muốn cùng ta đánh một trận sao?

Quân Mạc Tà cười nhẹ nhìn Bách Lý Lạc Vân. Một bộ áo bào trắng trên người hắn không nhiễm một hạt bụi, cũng không dính một vết máu nào.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7: Giúp Ta Việc "Nhỏ" Này Được Không?

- Chiến?

Bách Lý Lạc Vân cười khổ không thôi, tiểu bạch kiếm thường ngày luôn bình tĩnh đã có dấu hiệu tái xanh.

Cũng không phải Bách Lý Lạc Vân không có gan mà là do chiến tích dũng mãnh của Quân đại thiếu gia. Ngay lúc này, ngay cả Thần Huyền cũng bị lão đại ngài dễ dàng chà đạp, ta chỉ là một Thiên Huyền, ta còn đánh với ngươi cái rắm gì nữa?

Bách Lý Lạc Vân ta dù rằng tự nhận mình là tài giỏi nhưng đầu óc cũng không ngu, cũng chưa bị con gì đá, làm như thế đúng là không biết trời cao đất dày như thế nào!

Biết rõ đối thủ trước mặt so với mình cho dù thế nào cũng không tài nào địch nổi, còn cố gắng chống cự, vậy còn không phải đầu óc có vấn đề thì là cái gì?

Nếu Bách Lý Lạc Vân thực sự có khả năng khiêu chiến, thậm chí là chiến thắng, giết chết Thần Huyền, thì Bách Lý thế gia đã bị hắn tiêu diệt không biết bao nhiêu lần rồi, sao lại phải chịu đựng bị cường giả áp bách không ngừng như bây giờ.

Lúc này, Bách Lý Lạc Vân nhìn hai cỗ thi thể trên mặt đất, hai người kia đã từng là trưởng bối gia tộc chấn động một phươngvới ánh mắt cực kỳ phức tạp! Mấy người này, dựa vào thực lực mạnh mẽ của mình, chèn ép bản thân hắn bao nhiêu năm, mặc kệ hắn cố gắng ra sao, tận tâm làm

việc vì gia tộc như thế nào, bọn họ luôn nhìn hắn không vừa mắt, kiểu gì cũng có thể tìm ra một cái cớ để hành hạ hắn!

Giờ đây, bọn họ đã lạnh như băng nằm trên đất, chết đi thành hai đống thịt không còn chút giá trị nào.Mặc dù có một chút gẫn gũi trên mặt huyết thống, nhưng trong lòng Bách Lý Lạc Vân, những người này lại là mối thù không đội trời chung của bản thân hắn!

- Không cần tỷ thí, đúng như quy ước, cả đời này ta sẽ đi theo ngươi! Bắt đầu từ bây giờ cái mạng này của ta, sẽ là của ngươi!

Bách Lý Lạc Vân đứng thẳng người, ánh mắt đang bình tĩnh khi nhìn về Quân Mạc Tà, ánh mắt lập tức trở nên nóng rực.

Bùng cháy!

Trong khoảnh khắc hai người kia nằm thẳng cẳng trước người mình, Bách Lý Lạc Vân dường như đã phá tan được gông xiềng vốn rất khó có thể tháo ra, một cơn trống rỗng từ tận đáy lòng, nhưng ngay sau đó là ý chí chiến đấu vô tận! Ý chí chiến đấu trong đáy lòng, tất cả đều bùng lên!

Tin tưởng rằng chỉ cần đi theo thiếu niên trước mặt này, bản thân mình sau này nhất định sẽ càng thêm rực rỡ!

- Muốn ta làm việc gì?

Bách Lý Lạc Vân hỏi.

- Bây giờ hỏi cái này còn quá sớm.

Quân Mạc Tà cười nhẹ, đột nhiên quay đầu nói:

- Ta nói, các ngươi xem náo nhiệt như thế này, chắc là xem cũng đủ rồi nhỉ? Chưa thấy đủ,cũng không được xem, vở kịch đã kết thúc rồi!

- Ha Ha Ha.

Một trận cười, bảy người nối đuôi nhau đi ra, Đông Phương Vấn Đao giơ ngón cái:

- Mạc Tà, ngươi thật lợi hại, ngay cả Thần Huyền cũng bị ngươi xử lý! Cậu thực sự rất tò mò, rốt cuộc ngươi làm thế nào vậy? Khi nào thì ngươi đạt tới cảnh giới Thiên Huyền? Tiểu gia hoa như ngươi, đúng là làm cho người khác phải kinh ngạc a! Nếu ngày đó ngươi có thủ đoạn này, thì cậu thảm rồi! hôm nay Thiên Huyền hạ gục Thần Huyền,ngươi đã tạo ra một kỳ tích đó nha!

Hắn vừa nói như vậy, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào người Quân Mạc Tà.

- Ha ha, thực ra thì cũng không thần kì như thế đâu, bên trong khác có đạo lý của nó.

Quân Mạc Tà đảo mắt, nói:

- Sư phụ của ta có một chiêu bí pháp độc môn, có thể nói là độc bộ thiên hạ, trong thời gian ngắn có thể phát huy phát huy hết tiềm lực của cơ thể một cách tối đa, mà lại còn có một ưu điểm là không để lại nhiều di chứng, nghỉ ngơi năm ba ngày là có thể hồi phục, những thứ gọi là bí pháp khác, thi triển một lần, động một tí thì nguyên khí đại thương, rồi giảm thọ chẳng hạn, đúng là rác rưởi, uhm, đúng là như thế, hơn nữa, nghe nói Bách Lý Hùng Phong bị tiêu chảy mấy ngày nay, một chút khí lực cũng không có, nếu không thì cho dù thực lực của ta tăng lên thì cũng không đánh lại hắn a.

Tất cả mọi người đều hận đến ngứa cả răng, cái giải thích chó má này là gì vậy? Bách Lý Hùng Phong bị tiêu chảy sao? Mẹ nó chứ, đã có gặp cao thủ Thần Huyền bị tiêu chảy hay chưa? Cho dù là một bữa cơm mà tất cả đều là kịch độc thì cũng chưa chắc đã có thể làm cho Thần huyền cao thủ bị tiêu chảy….

Nhưng giải thích vừa nãy đối với hẵn cũng cực kỳ chấn động: Bí pháp, trong thời gian cực ngắn có thể phát huy phát huy hết tiềm lực của

cơ thể một cách tối đa, mặc dù kinh ngạc như thế, nhưng tiếp theo, đúng là cực kì kinh người, sử dụng bí pháp như vậy nhưng chỉ phải nghỉ ngơi năm ba ngày, bí pháp này là gì vậy, chẳng trách nhìn khắp thiên hạ không ai có. Rất bá đạo…

Nhưng nếu nói là bí pháp, há có thể dễ dàng nói cho người khác?

Trong một lúc, bảy đại cao thủ cũng hết cách. Dù sao thì biện pháp này cũng liên quan đến một vị tuyệt thế cường giả mà ai cũng không dám trêu chọc.

- Mạc Tà lúc này có một việc muốn nhờ hai vị tiền bối.

Quân Mạc Tà cười hì hì nhìn về phía Đoan Mộc Siêu Phàm và Tư Không Ám Dạ hai người chắp tay, hơi kiêm nhường nói:

- Hai vị tiền bối có lẽ sẽ phải rời khỏi nơi này, quay về gia tộc, không biết có thể tiện đường giúp ta một việc nhỏ? Việc này với hai vị tiền bối mà nói, cũng là chỉ là nhấc tay mà thôi.

- Chuyện gì thế? Nếu có thể làm được, Tư Không Ám Dạ đương nhiên sẽ không từ chối!

Tư Không Ám Dạ cảnh giác hỏi. Tuy chỉ nhìn thấy mặt tiểu tử này vài lần, nhưng đã biết được rằng, tiểu tử này chính là một tiểu hồ ly, không nghĩ đến là sẽ gặp hắn, nên cẩn thận là hơn a, ta nói sẽ không từ chối với điều kiện bắt buộc là nếu có thể làm được, nếu không thể làm được, vậy thin xin lỗi nhé.

- ….Không.. không có việc gì..cứ hỏi… chuyện gì… ngươi… ngươi…ngươi….cứ nói….nói đi…!

Đoan Mộc Siêu Phàm đúng là lão đại, không cần biết thế nào, bèn ra vẻ một tiền bối cao nhân phóng khoáng.

Theo suy đoán của hắn, nói tất cả chỉ giống như tiện tay là một “việc nhỏ” mà thôi, chẳng lẽ tiểu gia hỏa này muốn mình đi phóng hỏa giết

người cho hắn hay sao? Đồng ý rồi thì sẽ đi, lại còn thuận tiện tặng nhân tình cho Quân gia, dù sao thì tình hình của Quân gia đúng là xưa không bằng nay.

Tư Không Ám Dạ tức giận liếc hắn một cái, thầm nghĩ gia hỏa này đúng là loại người bị người ta bán rồi mà vẫn còn giúp người ta kiếm tiền. Nhưng lần này lại liên lụy lão tử đi theo cũng gặp nạn rồi.

Quả nhiên, chỉ nghe thấy Quân Mạc Tà rất vui mà cười, nói:

- Đúng là không có đại sự gì cả, uhm, để tránh cho vài tên tiểu bối không có mắt, không biết mà gây rối, ta sẽ phái năm mươi thị vệ để hộ tống hai vị.

- Không cần, không cần, hai người chúng ta tuy không có bản lĩnh to tát gì cả, nhưng vẫn không cần người hộ tống, không dám làm phiền tam thiếu gia, chúng ta tâm lĩnh là được rồi.

Tư Không Ám Dạ vội vàng xua tay từ chối.

Mọi người đều nhận thấy tiểu tử này đúng là nói có phần hơi mập mờ, nói như thế là thế nào, hai đại gia chủ, hai đại Thần Huyền cùng đi, sao lai còn cần hộ tống? Chẳng lẽ lại có thể có mấy tên sâu bọ không có mắt mà dám cướp bọn hắn hay sao? Ngu đần tới cỡ nào mới như thế a? Mọi người còn đang suy nghĩ, thì lại nghe thấy Quân Mạc Tà nói tiếp:

- Hai vị tiền bối xin hãy nghe ta nói hết, nhiệm vụ chủ yếu của đám thị vệ kia là hộ tống hai vị tiền bối quay về, nhưng lúc đến Bách Lý thế gia, thì nhân tiên đón người nhà Lạc Vân ra, tuyệt đối sẽ không làm mất thời gian của hai vị tiền bối, ha ha, chính là chuyện này, một chuyện nhỏ mà thôi, hi vọng hai vị tiền bối bỏ quá cho, Mạc Tà tuyệt không quên ơn mà lãnh đạm…

Mọi người im lặng một lúc: Hừ! Với gia hỏa vô sỉ này đúng là phải đánh giá lại xem da mặt hắn dày như thế nào.

Trong bảy người thì có sáu ánh mắt đông thời tập trung vào Quân Vô Ý Quân tam gia, ý tứ rất là rõ ràng: Tiểu tử này có phải là huyết mạch chính thống, hậu nhân duy nhất của Quân lão gia tử hay không? Tại sao lại không chính trực như lão Quân gia, một chút khí phách quang minh lỗi lạc cũng không nhìn thấy đâu cả!

“Chỗ nào mà tiện đường đi qua Bách Lý thế gia? Người anh em có biết hay không rằng tiện đường như thế thì hai chúng ta sẽ phải vượt qua thêm hơn ngàn dặm đường? Thế mà lại còn nói giống là chúng ta nhận được nhiều lợi lộc hơn, lại còn mục đích chủ yếu là hộ tống chúng ta, thế này thì cũng quá là không biết xấu hổ rồi”.Tư Không Ám Dạ và Đoạn Mộc Siêu Phàm cùng thầm mắng trong lòng, trên mặt hơi phát khổ.

Không nói cái khác, chỉ nói chúng ta vừa rồi còn tận mắt nhìn thấy ngài tự tay đánh chết hai vị cao thủ thế gia, bây giờ lại phải đến Bách Lý thế gia đón người, dù cho hai chúng ta có chút thân phận, có một ít thực lực, chuyện này trước sau đúng là không dễ nghe a.

- Không được, không được.

Đoan Mộc Siêu Phàm lắc đầu quầy quậy, nhìn thấy phiền phức lớn sắp rơi vào người mình, vị Đoan Mộc gia chủ không ngờ lại không nói lắp nữa, từ chối rất nhanh, mồm miệng lanh lợi tưởng như có thể đi làm thầy giáo luôn rồi…

- Hai vị tiền bối không nên quá khách sáo như vậy, lần này hai vị làm việc vì Quân gia mà không ngại nguy hiểm, dũng cảm đứng ra, phẩm hạnh thanh cao, mọi người đều kính trọng, hành động này chỉ là sự biết ơn nho nhỏ, chưa tỏ được lòng tôn kính, việc kia nhỏ đến nỗi nhất định sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của hai vị tiền bối.

Quân Mạc Tà tựa như không nghe thấy. cười mỉm nói tiếp:

- Hai vị tiền bối chắc chắn sẽ chú ý không để chậm trễ chút nào, phải biết rằng hai vị tiền bối không chỉ có võ công cái thế, can đảm hiệp nghĩa, mà còn là nam nhân chân chính! Nếu thấy có kẻ cậy mạnh hiếp

yếu nhất định sẽ rút đao tương trợ. Tam Thúc, Ưng Chí Tôn, hai vị nói xem có phải vậy không?

Quân Vô Ý gật đầu liên tục, trịnh trọng nói:

- Không sai, Tam thúc ngươi và hai vị trưởng bối này đối xử chân thành lẫn nhau, tất nhiên là nam nhân chính cống! Điều này ta có thể làm chứng!

Ưng Bác Không nghiêm mặt, nghiêm túc nói:

- Danh tiếng của hai người bọn họ quả thật không tệ, đã nhiều ngày ở chung như vậy, nói chung không phải là loại cầm thú! ()

Đoan Mộc Siêu Phàm và Tư Không Ám Dạ trừng mắt há mồm, không nói nên lời, hai người này nói gì a, chú cháu nhà này cùng với Ưng Bác Không, kẻ xướng người họa, thế nào lại nói nếu mình không đồng ý đi cùng, hoặc không vì việc này mà góp sức, thì chính là cầm thú hay sao? Lại còn không phải nam nhân nữa chứ…

Thế này thí quá là cay độc rồi, Quân Vô Ý trước kia quang minh lỗi lạc là thế, nghĩa bạc vân thiên, chẳng lẽ bởi vì có đứa cháu gian xảo này, cũng trở nên giảo hoạt giống hắn hay sao?

Cả hai người đều buồn bực, có thể nói không đồng ý hay sao? Căn bản là không nói được, các người đào góc tường của người ta, lại để chúng ta đi chùi đít cho các ngươi! Nhưng lại muốn lau cho sạch, cho bóng! Không chỉ muốn sạch sẽ, mà thậm chí còn muốn thêm vào cái gì đó cho thơm, là cái mẹ gì a?

Không thể trì hoãn được nữa, Đoan Mộc Siêu Phàm và Tư Không Ám Dạ trừng mắt, sau khi ngây người một lúc lâu, đột nhiên nhảy dựng lên:

- Mịa nó, phải lên đường, làm việc phải nhanh chóng, chờ đến khi tin tức người đã chết ở nơi này truyền ra ngoài, vậy thì còn đón được ai?

Phải tranh thủ mà đi trước, gặp phải chú cháu các người, hai người chúng ta nhận thua còn chưa được hay sao?

Hai người xoay người định chạy, bảo là phải đi ngay lập tức, mờ mịt như cá lọt lưới, không bao giờ…. cùng già trẻ một nhà này ở chung một chỗ nữa, không biết lúc nào thì bị người ta bán mất, ngược lại còn giúp đỡ người ta mặc cả, hơn nữa còn tươi cười hớn hở kiếm tiền.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8: Thiện Ác Hữu Báo, Thiên Lý Bất Khả Trầm

Quân Mạc Tà cười ha ha, huýt sáo một tiếng, năm mươi người trực thuộc đội Tàn Thiên đã được chuẩn bị từ trước liền đuổi kịp, hộ tống hai người rời khỏi Thiên Nam.

Mãi cho đến khi ra ngoài được hơn một trăm dặm đường, hai người Tư Không Ám Dạ mới phát hiện, mình phải chịu khổ rồi, cái gì cũng không mang theo, ngay cả bọc hành lý để đồ cũng quên, bạc đã để hết trong đó, người là sắt cơm là thép, ngay cả cường giả Thần Huyền cũng phải ăn cơm, không có tiền chẳng lẽ phải đi ăn quỵt hay sao?

Nhưng nhìn lại, đội ngũ năm mươi người nghiêm nghị đi theo sau, không nói được một lời, sao bọc đồ trên lưng mấy người đầu lĩnh lại quen thế, nhưng mấy người này là lần đầu tiên gặp mặt, những đồ vật trên người bọn họ, tại sao chúng ta lại thấy quen mắt thế.

Không thể nào?

Những thứ kia căn bản là của chúng ta nha!

Ta kháo, hóa ra ngay cả phản ứng của chúng ta tiểu tử Quân Mạc Tà này cũng đoán được, không ngờ lại bảo trước với bộ hạ thu dọn hành lý của mình rồi đeo trên người, không hổ là đi theo hộ tống, ngay cả hành lý của chúng ta cũng mang hộ, thực sự là có « tố chất ».

Tiếp tục nhìn kỹ năm mười người này… Những hộ vệ này có tu vi xấp xỉ nhau, kẻ cao nhất cũng chỉ có tu vi Kim Huyền, nhưng cũng coi như ngang nhau, bởi vì làm cho tất cả đều là cảnh giới Kim Huyền, chỉ

có giai vị cao thấp khác nhau, gương mặt mỗi người thô, rộng ngăm đen, trong mắt toát lên vẻ sắc bén chói mắt, hiện lên vẻ tàn nhẫn từ trong linh hồn.

Những người này còn là người saoy? Chỉ là thị vệ của Quân Mạc Tà? Ta kháo! Đây chính là một lũ sói đói khát giữa trời đông tuyết lạnh! Sát ý khát máu trên người, làm cho cả Tư Không Ám Dạ là cao thủ Thần Huyền nhìn thấy sắc mặt cũng phải thay đổi, nếu chỉ có một hai người, thì cũng chẳng có gì lạ, vài đại thế gia bồi dưỡng một vài tên tử sĩ máu lạnh, tố chất cao nhất cũng được như mấy người này, nhưng Quân tam thiếu gia vừa ra tay liền có năm mươi người, nghe thấy thế này cũng kinh cả người.

Thực ra, cái này cũng không có gì kỳ lạ, sau khi được Quân tam thiếu gia dạy dỗ, từ đám thị vệ chỉ biết ngồi ăn chờ chết lúc đầu, đã trở nên cực kì tàn khốc, bọn tử sĩ tầm thường làm sao có thể so sánh! Bọn họ bây giờ…. nói không quá chút nào, là một đám vũ khí hình người siêu cấp.

Dẫn đầu là một bộ mặt lạnh lẽo, một đại hán cả người ngăm đen giống như thiết tháp, chính là đội trưởng Tàn Thiên đội Lý Thiết, người cũng như tên, quả thật là đen như nhau.

Chỉ thấy Lý Thiết tiến lên từng bước, kính cẩn nói :

- Hai vị tiền bối, trước khi lên đường, thiếu gia nhà chúng ta dặn chúng ta mang theo cho hai vị tiền bối một món đồ chơi nhỏ, để biểu hiện lòng cảm ơn nho nhỏ với hai vị tiền bối đã đứng ra giúp đỡ, xin tỏ tấm lòng.

Nói xong hắn lấy từ trên người ra hai bình ngọc, hai tay đưa đến.

- Đây là cái gì?

Đoan Mộc Siêu Phàm và Tư Không Ám Dạ mỗi người nhận lấy một bình, tò mò quan sát toàn bộ.

- Bên trong là linh dược Thập Niên Đan do sư môn thiếu gia bí chế! Trong mỗi bình có ba viên, mỗi một viên có thể làm tăng mười năm tu vi huyền khí của bất kì huyền giả nào!

Ánh mắt nóng rực của Lý Thiết bắn ra.

Không vì cái gì khác, vì sự tin tưởng của thiếu gia.

Tuyệt thế kỳ trân như thế này, có ai lại không coi như của quý? Người thân còn sợ mất, nhưng thiếu gia lại cứ như thế giao cho mình chuyển đến, không phải từng viên, mà tận hai bình, tổng cộng sáu viên! Việc này đối với Lý Thiết mà nói, ngoài sự vinh quang, còn là sự tín nhiệm lớn lao!

- A?! Việc này là sự thực?

Đoan Mộc Siêu Phàm và Tư Không Ám Dạ cùng chấn động! Ăn một viên tăng mười năm công lực? Này!...đây chẳng lẽ là tiên đơn trong truyền thuyết hay sao?

- Việc này chắc chắn không phải là giả, tiểu nhân từng nghe là linh dược do sư phụ thiếu gia tự mình luyện chế, dám nói ở trên đời, cũng là có một không hai, thiếu gia nói hai vị tiền bối giúp chúng ta việc lớn mà không cần báo đáp, nên tặng mỗi người ba viên thần đan, mong hai vị tiền bối không chê.

Lý Thiết nghiêm túc nói.

- Chê ư? Lễ vật thế này đúng là quá nặng rồi! nào dám chê!

Vừa nghe thấy được sự phụ Mạc Tà tự mình luyện chế, Đoan Mộc Siêu Phàm và Tư Không Ám Dạ liền tin tưởng, nhìn thấy bình ngọc nhỏ trước mắt, cũng giống như chiếc đùi nóng bỏng của tình nhân đầu tiên trong đời.

Đúng là thần dược a!

Hai người cẩn thận đem vật đó cất vào trong ngực, xong rồi còn dùng tay vỗ vỗ, nhìn xung quanh một chút, hơi lén lút, không thấy một chút phong độ nào của cường giả Thần Huyền.

Thật không nghĩ đến tiêu tử gian xảo Quân Mạc Tà kia lại biết điều như vậy, trong nháy mắt hai người đã cực kì vui vẻ, buồn bực đầy bụng lúc trước sớm đã tan thành mây khói, Tư Không Ám Dạ dẫn đầu, vung tay lên:

- Đi! Ta đưa các ngươi đi Bách Lý thế gia đón người! A, đúng là quá tiện đường mà !

Người thông minh nói chuyện cũng dễ hiểu,đúng là như thế này!

- Ti chức thay mặt thiếu gia, đa tạ hai vị tiền bối.

Lý Thiết đúng mực nói.

Đoàn người tiếp tục lên đường, nhưng Đoan Mộc Siêu Phàm và Tư Không Ám Dạ đã rất “hòa nhã dễ gần”. Tuy nhiên, trên đường đi, trừ lúc ban đầu hai người cực kỳ hưng phấn, đã bắt đầu buồn bực trở lại.

Nguyên nhân rất đơn giản, đội ngũ năm mươi người đi theo “hộ tống” thực sự rất có tính cách. Trừ ăn, ngủ, chạy ra, căn bản giống như năm mươi đầu gỗ, một tiếng cũng không nói, theo chân bọn họ nói chuyện, Tư Không Ám Dạ thậm chí còn cảm thấy không bằng nói chuyện với Đoan Mộc Siêu Phàm nói chuyện lanh lẹ, ít nhất người ta còn có thể phát ra tiếng.

Tuy rằng Đoan Mộc Siêu Phàm nói lắp, trao đổi rất tốn sức, nhưng vẫn có thể phóng cái rắm, năm mươi người này thì ngược lại, chính là năm mươi tên câm điếc!

- Các ngươi là thị vệ của Quân Mạc Tà?

Tư Không Ám Dạ đột nhiên hứng trí hỏi.

- …Vâng!

Lý Thiết tiếc chữ như vàng, những người khác ngay cả từ “Vâng” cũng bỏ bớt. Sắc mặt không thay đổi, giống như là không nghe thấy.

- Xem ra Quân tam thiếu gia rèn luyện thị vệ rất là có thủ đoạn, hắn rèn luyện cho các ngươi như thế nào? Làm thế nào lại luyên cho các ngươi xuất sắc như vậy? Nói cho ta nghe thử xem, để cho ta còn học tập.

Tư Không Ám Dạ rất hứng thú, nếu mình có thể nắm giữ phương pháp rèn luyện như vậy, thế thì Tư Không gia tộc…

Lý Thiết trừng mắt.

- Sáng sớm hàng ngày các ngươi luyện những gì?

Trừng mắt.

- Luyện tập có cực khổ lắm không?

Im lặng.

- Người như các ngươi, trong tay Quân Mạc Tà có nhiều không?

Câm như khúc gỗ.

- Sư phụ của Quân tam thiếu gia thực là lợi hại a.

Ánh mắt của Lý Thiết hơi mất kiên nhẫn, vị Thần Huyền này dường như hơi giống đàn bà thì phải? Mở miệng ra là hỏi về Quân gia..

Tư Không Ám Dạ cuối cùng cũng hết chỗ nói, cái đám thủ hạ này là cái quái gì a? Chắc lão tử phải tắc thở mất, một câu cũng không nói, cũng không phải là nghe chuyện cơ mật của các ngươi, lão tử là Thần Huyền cao nhân, hỏi mấy tên tiểu tử Kim Huyền các ngươi mấy câu chính là tôn trọng các ngươi, danh tiếng tôn quý, nhưng các ngươi lại như thế với lão tử, đúng là đáng hận mà!

Sự “đáng hận” không ngờ còn ở phía sau! Thật không dễ dàng mới gặp được một đám trộm cướp không có mắt, Tư Không Ám Dạ buồn bực vô cùng, đúng lúc định lấy bọn chúng để trút giận, mới thoáng lộ ra một chút khí thế Thần Huyền, còn chưa kịp làm cho đám trộm cướp nho nhỏ kia quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, làm cho đám tiểu tử Kim Huyền này biết thực lực mạnh mẽ của Thần Huyền!

Nhưng khi uy thế vừa mới dâng lên, sát ý phía trước đã như thủy triều, mấy chục tên đạo tặc gần như chỉ trong nháy mắt đã biến thành thịt nát đầy đất, toàn bộ trận chiến chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn giải quyết, sau đó đem thi thể trên mặt đường quét sạch, chôn đi rồi lui về, từ đầu đến cuối có thể không hơn thời gian uống một chén trà nhỏ.

Tư Không Ám Dạ líu cả lưỡi, không phải kinh ngạc về lực chiến đấu của những hộ vệ này, với thực lực của một đám tiểu tử Kim Huyền, ngay cả đỉnh cao cũng khó lọt vào mắt cường giả Thần Huyền, đơn giản là hắn phát hiện, một tên gia hỏa trong đó từ khi phát hiện đám trộm cướp phía trước, hắn vừa đi vừa ăn bánh bao thịt, sau đó trong lúc chiến đấu, hắn liền ngậm bánh bao thịt trong mồm xông tới, Sát! Sát! Sát! Chém chết ba người, máu tươi đầy người, ngay cả bánh bao nhân thịt ngậm trên miệng hắn cũng bị dính máu đỏ lòm, máu thậm chí còn nhỏ giọt tanh tách, sau đó người này thản nhiên quay lại, đem thanh đạo giắt tại bên hông của mình, miệng rộng mở ra, nhóp nhép nhóp nhép nhai hai cái bánh bao thịt, nuốt xuống, sau đó lại lấy thêm một cái từ trong ngực khen là có mùi thơm…

- Ọc ọc…

Cho dù là Thần Huyền cường giả được rèn luyện hàng ngày, cũng không nhịn được mà nôn ra.

Tên gia hỏa này cũng quá biến thái rồi, lão từ thề…. sẽ không bao giờ ngồi cùng bàn ăn cơm với bọn họ nữa.

- Có thể yên tâm không?

Nhìn thấy hai người Tư Không Ám Dạ giống như chạy trốn rời đi, Quân Mạc Tà hỏi Bách Lý Lạc Vân.

- Đạ tạ Quân công tử.

Trong mắt Bách Lý Lạc Vân có cảm kích, người nhà, phụ thân cũng là uy hiếp duy nhất trong lòng hắn!

Hiện giờ, Bách Lý Lạc vẫn đã không cần phải kiêng dè chút nào!

Có gia chủ Đoan Mộc thế gia và Tư Không thế gia đệ nhất cao thủ đồng thời ra mặt, Bách Lý thế gia dám không mua mặt mũi này? Hai đạ thế gia này không kém hơn chút nào với Bách Lý thế gia đâu nha!

- Câu cảm ơn này, mãi mãi không cần phải nói với ta. Ngươi phải hiểu được, nếu ngươi là một tên phế vật, ta sẽ không tốn nhiều tâm huyết như vậy, còn nữa, sau này gọi ta thiếu gia là được rồi, không cần gọi là Quân công tử.

Quân Mạc Tà cười cười, lấy ra một tờ giấy gấp từ trong tay áo bào trắng.

- Đây là việc trong hai tháng kế tiếp ngươi phải hoàn thành. Hai tháng, nhất định phải hoàn thành, sau đó, đến Thiên Hương thành tìm ta!

Quân Mạc Tà mỉm cười nói:

- Nếu trong hai thánh không hoàn thành, ta sẽ vẫn chiếu cố tốt cho người nhà của ngươi.

- Nhưng ngươi không cần trở lại!

Trong mắt Quân Mạc Tà bắn ra một tia sắc nhọn nóng bỏng.

Thân mình Bách Lý Lạc Vân chấn động, tiếp nhận tờ giấy trắng, mở ra nhìn một lúc, bất ngờ ngẩng đầu kinh dị nhìn Quân Mạc Tà một cái, sau đó cúi đầu, cẩn thận xem lại.

- Trên đó có năm mươi người. Có quan lại, có phú thương, có huyền giả, sau mỗi một cái tên, đều có tội chứng của bọn chúng, ta muốn ngươi, trong vòng hai tháng, đem năm mươi người này xử lí toàn bộ, hơn nữa còn phải tạo dựng thành công danh hiệu của ngươi, là danh hiệu của chính ngươi, nghe rõ chưa?

Quân Mạc Tà từ từ nói:

- Thiện ác chung hữu báo, thiên lý bất khả trầm; nhược yếu sát nhân thủ thiên ngoại lạc lưu vân!

(Thiện ác đều có báo, lẽ trời không thể mất, nếu đã muốn ra tay, như mây bay trên trời! – Biên)

Cả người Bách Lý Lạc Vân chấn động, ánh mắt từ từ sắc bén, phóng ra sát khí lành lạnh! Hắn cuối cùng cũng hiểu rõ, rốt cuộc là Quân Mạc Tà muốn mình làm cái gì.

- Điều duy nhất mà ngươi phải nhớ kỹ chính là, sau mỗi lần giết người, ngoại trừ bốn câu thơ này cũng không để lại bất cứ giấu vết gì, không được bị thương, cũng không được để bất kì kẻ nào biết ngươi làm, nhưng phải tạo thành chấn động lớn nhất.

Quân Mạc Tà chậm rãi nói:

- Sau khi hoàn thành năm mươi nhiệm vụ này, ngươi có thể đến Thiên Hương Thành tìm ta! Đến lúc đó, ngươi sẽ là một cánh tay trọn đời của ta.

Bách Lý Lạc Vân rất nghiêm túc gật đầu, động tác hắn rất thong thả, từ từ gập lại tờ giấy trắng, gấp rất cẩn thận, trên mặt hắn vẫn bình tĩnh, phong ba không lay chuyển. Nhưng ánh mắt của hắn, cũng đã rực cháy.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9: Tuyệt Không Trốn Tránh!

Gần như chỉ trong nháy mắt, trong tâm Bách Lý Lạc Vân đã có một mục tiêu, đã có kế hoạch, nhưng hắn không nói, hắn chỉ phải làm!

Trước khi kế hoạch hoàn thành, đây chỉ là mấy câu nói mà thôi, không có gì để nói, cho dù nói cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì cả.

Trong vòng hai tháng, giết chết năm mươi người, thời gian cũng tương đối gấp gáp, Bách Lý Lạc Vân cẩn thận cất tờ giấy vào trong lòng, ngẩng đầu nhìn Quân Mạc Tà, khẽ cười:

- Ta đi đây.

- Càng nhanh càng tốt!

Quân Mạc Tà mỉm cười, vỗ vỗ bờ vai của hắn:

- Ngươi sẽ làm được!

Bách Lý Lạc Vân gật đầu, xoay người cất bước, hắn không muốn lãng phí một chút thời gian nào.

- Đợi đã, hãy mang theo cái này.

Quân Mạc Tà vung tay lên. Một bình ngọc nhỏ rơi vào tay Bách Lý Lạc Vân:

- Bên trong có hai viên thuốc, màu vàng có thể giải bách độc, màu đỏ uống vào có thể tăng thêm mười năm công lực!

Ngón tay Bách Lý Lạc Vân nắm chặt lấy bình ngọc, hắn không quay đầu lại, một tay đè chặt lấy chuôi kiếm bên hông, trên mặt thoáng hiện một tia cảm động và vui mừng. Đột nhiên bước thật nhanh, liền đi thẳng về phía trước, không có chút do dự, trong nháy mắt đã biến mất trong tầm mắt mọi người.

Quân Vô Ý và Ưng Bác Không cùng với Đông Phương Tam Kiếm cũng không mở miệng nói xen vào khi Quân Mạc Tà và Bách Lý Lạc Vân nói chuyện.

Ngũ đại cao thủ cũng hiểu được, buổi nói chuyện hôm nay, chính là thế lực mà Quân Mạc Tà tự mình bồi dưỡng, chỉ thuộc về một mình hắn, thế lực của người khác, nhưng Quân Mạc cũng không có dè chừng bọn họ, một chút ý tứ dè chừng cũng không có, nên vô hình, trong lòng năm người cũng cảm thấy thỏa mãn.

Lúc nãy nếu năm người nói chen vào, bất kể là nói cái gì, chắc chắn sẽ ảnh hưởng to lớn đến quyền uy lãnh đạo của Quân Mạc Tà sau này. Điều này, năm người đều là những kẻ già đời, sao lại không biết.

Lúc này, thấy Quân Mạc Tà cuối cùng cũng đã xử lý xong, Quân Mạc Tà và Đông Phương tam huynh đệ nhìn nhau, nói:

- Mạc Tà, ngươi đi theo ta, chúng ta có lời muốn nói với ngươi.

Ưng Bách Không cười ha ha một cái, nói:

- Các ngươi cứ nói chuyện với nhau, lão phu đi dạo một chút.

Nói xong liền xoay người, đã không thấy bóng dáng đâu nữa, hắn có thể đoán được đại khái mấy người kia muốn nói gì, nhưng Ưng Bác Không không thấy hứng thú chút nào. Với hắn mà nói, việc quan trọng nhất trên đời chính là tiến cảnh huyền công, chính là sự thăng tiến của võ học, cho nên Ưng đại chí tôn không hề có hứng thú, chân giống như bôi mỡ, chuồn mất.

Sắc mặt Quân Vô Ý và đám người Đông Phương Vấn Tình đều hơi ngượng ngùng, dù sao cũng là mình và hậu bối đàm luận về vấn đề có tính cấm kỵ, bốn người đều hơi ngại.

Nhìn thấy năm người cùng đi đến túp lều lớn nhất, Độc Cô Tiểu Nghệ và Quản Thanh Hàn ở xa xa cùng liếc mắt nhìn nhau, lén lút đi theo, hai thiếu nữ đều muốn biết, tại sao Quân Mạc Tà hôm nay lại có chuyển biến lớn như vậy.

So sanh hai hình tượng từ trước đến nay, thật sự là rất đẹp đẽ, lại kỳ quái.

Trận chiến vừa rồi, hai nàng đều nhìn trộm được hết, trong lòng đều có ý tưởng không giống nhau, Độc Cô Tiểu Nghệ nghĩ đến là: Quả nhiên là gia hỏa này lợi hại như thế, ẩn nhẫn lâu như vậy, cuối cũng cũng đã nhảy ra ngoài rồi, vẫn là bản cô nương có nhãn lực tốt nhất, Mạc Tà ca ca là ta nhìn trúng đầu tiên, ai muốn đoạt cũng không cho…

Nhưng Quản Thanh Hàn lại nghĩ, so với Độc Cô Tiểu Nghệ còn phức tạp hơn nhiều lắm. Nàng ngơ ngẩn nhìn vào hình bong Quân Mạc Tà, trong lòng nghĩ đến: Hóa ra, hồi trước quả nhiên là hắn nhường ta.

Ở cái xã hội này, phụ nữ cho đền bây giờ chỉ phụ thuộc vào nam nhân, có một nam nhân nào chịu cho nữ nhân bắt nạt? Nghĩ đến mình làm phiền Quân Mạc Tà mấy năm nay, thường xuyên bị mình trách mắng, cho đến tận bây giờ cũng chưa có vẻ mặt hòa nhã với hắn, nhưng lại vậy, nam nhân người mang tuyệt kỹ, những vẫn nhường nhịn, thà rằng dùng cách người đời khinh thường, vẫn muốn gần gũi mình…

Nghĩ đến Quân Mạc Tà đàng hoàng cùng mình luyện võ, sau đó lại bị mình ngược đãi, rồi lại cười hì hì với dáng vẻ vô lại, Quản Thanh Hàn thấy trong lòng mình bỗng dưng ngọt ngào.

Một nam tử cao ngạo như vậy, lại vì nữ tử mình yêu mà không tiếc hạ thấp mình, là khó khăn như thế nào đây?

Dễ dàng tìm được bảo vật vô giá, khó có được người yêu!

Bây giờ, Nam nhân này đã bộc lộ tài năng, chuẩn bị cho thiên hạ thấy phong thái tuyệt thế của hắn! Mà lúc này đây, mình lại ở một thời khắc bất đắc dĩ và cơ duyên trùng hợp, thành nữ nhân của hắn, lại thành nữ nhân đầu tiên mà hắn chấp nhận.

Chẳng lẽ, đây là duyên?

Nhưng chuyện này sao lại đơn giản như vậy? Sau này cần phải đối mặt bao nhiêu chuyện đây?

Quản Thanh Hàn ngây ngô nghĩ đến nỗi lòng của mình, bị Độc Cô Tiểu Nghệ kéo đi, trong lúc vô ý, đã lén lút đi tới bên ngoài soái trướng. Đám người Quân Vô Ý tất cả đều có tâm sự nặng nề ngồi xuống, Bốn Lão nhìn nhau, ai cũng không mở miệng nói trước, thực sự là không biết mở miệng như thế nào, sau khi mở miệng phải nói rõ một chút, tuy rằng thậm chí còn biết rõ hai nàng nghe lén ở bên ngoài, nhưng chuyện này cũng không cần phải gạt các nàng, dù sao, các nàng cũng có liên quan.

Quân Mạc Tà kỳ quái nhìn vào một ông chú và ba ông cậu:

- Rốt cuộc là có chuyện gì? Sao tất cả mọi người lại có cái vẻ như thế này? Không phải là trong nhà có biến cố gì chứ?

- Trong nhà còn có cái biến cố gì nữa chứ, còn không phải là vì tên tiểu tử ngươi!

Bốn người cùng quát, trăm miệng một lời, tưởng chừng như có phối hợp thành thạo cũng không được như thế. Nói xong, không khỏi nhìn nhau.

- Mạc Tà, về chuyện của con và Thanh Hàn, ta cũng với ba cậu của con đã bàn bạc xong.

Ánh mắt Quân Vô Ý hơi phức tạp, có phần bất đắc dĩ nói:

- Tuy rằng ta đã thu Thanh Hàn làm nghĩa nữ, cũng đã giải trừ hôn ước của hai nhà, nhưng người ngoài vẫn còn chưa biết…khụ khụ… thậm chí cả gia gia con cũng chưa biết.

- Dạ? Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Tam thúc, rốt cuộc thì người muốn nói gì a!

Quân Mạc Tà cũng không ngu, mà thực ra là không ngờ. Trong quan niệm của hắn, Quản Thanh Hàn theo mình, ngay cả khi có lời đồn nhảm, cũng sẽ không quá nghiêm trọng.

Mặc kệ nữ nhân này là ai, nhưng, trượng phu của nàng, cũng là đại ca của mình đã mất rồi, chẳng lẽ lại muốn một tuyệt sắc giai nhân thủ tiết cả đời? cả hai gặp mặt cũng không quá vài lần, thậm chỉ cả bái đường cũng không có, lại yêu cầu người ta thủ tiết, đây là đạo lý của người nào?

Ai mà không muốn theo đuổi hạnh phúc của mình? Quân gia đã trả lại tự do cho Quản Thanh Hàn, như vậy, đương nhiên là Quản Thanh Hàn sẽ lấy người chồng khác, nếu sớm muộn gì cũng đều phải xuất giá, có thể gả cho người khác, gả cho ta không được hay sao?

Cho nên, tuy Quân Mạc Tà cũng nghĩ đến chuyện này, nhưng vẫn cho rằng không có gì to tát. Đó là do tư tưởng ở kiếp trước của hắn, xem nhẹ những tư tưởng cấm kị nam nữ, không nghĩ đạo đức lễ nghi hủ bại nghiêm trọng đến cỡ nào! Đó là tình huống ở địa cầu trước khi hắn xuyên việt hoàn toàn không thể so sánh được.

Cấm kị giữa nam nữ của thời đại cổ hủ này, thậm chí có thể so sánh với thời điểm triều Tống – lúc mà “trình chu lý học” được tôn sung nhất.

(trình chu lý học - http://vi.wikipedia.org/wiki/Chu_Hy#....B0.E1.BB.9Fng)

- Thật không biết tiểu tử con nghĩ như thế nào. Ngay cả kẻ dốt nát cũng nghĩ ra được, nếu gia gia con biết được, thì tất nhiên là cực kì tức giận! (Nguyên văn là lôi đình phẫn nộ)

Quân Vô Ý nhìn cháu mình mà nói:

- Gia chủ Quản gia biết được cũng khó tránh khỏi xấu hổ vô cùng, cho nên ta và các cậu của con đã bàn bạc rồi, đại quân nhổ trại, con cũng đừng đi theo chúng ta quay về Thiên Hương nữa, đi Đông Phương thế gia một chuyến trước, thăm mẫu thân con, thăm bà ngoại của con, dù sao cũng đã mười năm chưa từng gặp mặt, bến ấy, chính là tình thân máu mủ a, uhm, ta sẽ nhanh chóng xử lý tốt chuyện này, chờ gia gia của con hết giận, sau khi yên ổn, con hãy trở về, nếu không, lúc mà gia gia con nổi nóng, không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Quân Mạc Tà cau mày, có phần nghe chưa hiểu:

- Tam thúc, nghe ý người nói như thế này, là để cho con đi ra ngoài tránh bão?

- Tiểu tử con cũng không ngốc, ý ta là như thế!

Quân Vô Ý thở dài:

- Chuyện này, vẫn còn phải vận động nhiều hơn, xóa bỏ nhiều ảnh hưởng phản đối.

- Ảnh hưởng phản đối cái gì? Tại sao mà gia gia lại nổi nóng, Tam thúc, rốt cuộc thì người đang nói cái gì?

Quân Mạc Tà liền bừng tỉnh:

- Chuyện đó có ảnh hưởng gì? Chẳng lẽ có thể ảnh hưởng đến gia phong hay sao?

Quản Thanh Hàn bên ngoài lều, dùng tay ngọc thon thon bưng kín miệng của mình, hai hàng nước mắt tràn mi chảy ra.

Chuyện này không phải bôi nhọ gia phong thì là cái gì? Đông Phương Vấn Tình và ba người Quân Vô Ý cùng hỏi thầm trong lòng, tên tiểu tử kia sao lại thế này, bình thường ngươi rất tinh ranh láu lỉnh, sao bây giờ

lại hồ đồ như vậy, tuy rằng bốn người cũng biết chuyện này thực sự không thể trách được Quân Mạc Tà cũng như Quản Thanh Hàn, nhưng kết quả là như vậy! Mà sự thật này, vẫn là sai lầm.

Ít nhất, lúc này trong thiên hạ còn chưa cho phép Quản Thanh Hàn có thân phận mới, hoàn toàn là một sai lầm!

- Vì Tam thúc muốn tốt cho các con.

Quân Vô Ý nhíu mày:

- Chẳng phải ta đồng ý cho các con ra ngoài tạm lánh, nhưng ngươi phải biết rằng, những việc như thế, không phải con muốn thế nào cũng được, vì việc này, tất cả chúng ta đều cần cố gắng! Tin tưởng không bao lâu nữa, có thể làm chuyện này nhạt đi, sau này gặp nhau cũng nói chuyện dễ hơn! Chẳng lẽ con không muốn gặp mẫu thân, bà ngoại của con hay sao?

- Không được! Hai việc này khác hẳn nhau! Bà ngoại và mẫu thân nhất định con sẽ đi thăm, nhưng tuyệt không phải bây giờ!

Quân Mạc Tà dứt khoát không đồng ý:

- Con sẽ không trốn đến Đông Phương Thế Gia, bị động mà chờ đợi kết quả, đó không phải là Quân Mạc Tà.

Bốn người không thể tưởng tượng được là hắn lại kích động như thế, không khỏi ngạc nhiên mà nhìn nhau, rõ ràng là thủ đoạn tuyệt hảo để giải quyết tình huống xấu hổ trước mắt, tên tiểu tử này sao lại thế này?

Quân Mạc Tà bất ngờ đứng dậy:

- Con không biết cái thế giới này có cái phong tục chết tiệt gì, cũng không quản ý kiến của kẻ khác! Nhưng chuyện này, không phải bàn nữa! Con không có nhượng bộ gì cả! Con tuyệt không trốn tránh!

- Chẳng lẽ một người nữ nhân phải sống như quả phụ suốt đời hay sao? Mọi người đừng có quên, nữ nhân này thậm chí còn chưa gặp được vị hôn phu của nàng vài lần, cũng chưa bái đường thành thân, đừng nói là ân ái nam nữ, hôn nhân như vậy thì gọi là cái gì, còn có cái ý nghĩa gì? Chẳng lẽ nữ nhân không thể theo đuổi hạnh phúc của mình?

- Quân gia chúng ta đã quyết định trả lại cho nàng hạnh phúc, vậy thì, gả cho con, tại sao lại không được? Chẳng lẽ con không phải nam nhân? Con không thể cho nàng hạnh phúc hay sao? Huống chi, nàng nay đã là nữ nhân của con!

- Vì sao phải để ý đến lời nói, cái nhìn của kẻ khác? Có quan hệ với chúng ta hay sao? Đám hủ nho này, đúng là một cái rắm! Chọc giận lão tử, lão tử sẽ nhất thống thiên hạ sau đó sẽ đốt sách chôn đám hủ nho! Cho bọn chúng tuyệt hậu! Tất cả cùng chơi!

Quân Mạc Tà phẫn nộ, sát ý trong mắt điên cuồng bành trướng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10: Nữ Nhân Của Ta Thì Để Ta Bảo Hộ!

- Mạc Tà, con đừng kích động, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nói là sẽ không cho các conở cùng một chỗ, ta chỉ nói việc này hãy tạm hoãn một thời gian! Đúng vậy! Thanh Hàn bây giờ đã là vợ chồng với con, điều này không cần conphải nhắc! Chúng ta ở đây ai cũng muốn thúc đẩy chuyện tốt đẹp này, không ai muốn chia rẽ các con, điểm này con phải hiểu được!

Quân Vô Ý vỗ bàn:

- Nhưng chuyện này dù sao vẫn cần phải có thời gian, concần phải bình tĩnh, hãy chờ đợi đi! Đợi cho thân phận của Thanh Hàn được làm sáng tỏ, thông cáo khắp thiên hạ, ta lập tức sẽ tổ chức hôn lễ cho các con, để nàng quang minh chính đại, đường đường chính chính làm thê tử của con! Con chẳng lẽ cả một chút thời gian này cũng không đợi được hay sao? Không nên để nghìn người đàm tiếu, muôn người thóa mạ. Gia phong bị chà đạp, khiến cho người trong thiên hạ nhạo báng thì con mới vừa lòng sao?

- Thì đã sao?

Quân Mạc Tà không chút yếu thế, cũng trừng mắt:

- Tam thúc, người có biết hay không? Nếu như con lại giống như con rùa đen rụt đầu trốn đi, như vậy, tất cả sai lầm này, toàn bộ áp lực này sẽ do ai gánh chịu? Ai sẽ thừa nhận?

Quân Mạc Tà đột nhiên xoay người, từ đầu ngón tay một đạo tia chớp màu lam đột nhiên xẹt qua, cửa màn vải xoát một tiếng, giống như bị một lưỡi dao sắc bén qua, nhẹ nhàng rơi xuống, lộ ra khuôn mặt đẫm lệ của Quản Thanh Hàn, cùng với vẻ mặt kinh hoàng của Độc Cô Tiểu Nghệ.

Trong lều vải nhất thời yên lặng, tất cả mọi người không nói câu nào.

Ai phải chống đỡ đây? Điều này lại còn phải nói sao?

- Con bỏ đi, con thoải mái, con còn tránh được toàn bộ sự trừng phạt, sau đó toàn bộ tiếng xấu con đều không phải nhận! Nhưng cái này không có nghĩa là kết thúc! Chuyện này vẫn cần phải có một người phải gánh chịu, chính là nàng! Quản Thanh Hàn!

Quân Mạc Tà đi nhanh tới, nắm chặt hai cánh tay của Quản Thanh Hàn, kéo nàng tiến vào.

- Con nếu trốn tránh, sẽ khiến cho nữ tử yếu đuối này phải thay con gánh chịu tiếng xấu! Hết thảy mọi chuyện đều do Quân gia làm nhưng cuối cùng lại do một nữ tử gánh chịu hậu quả!

Sắc mặt Quân Mạc Tà đỏ lên, hắn muốn kiềm chế cơn tức giận, nhưng không ngăn được:

- Là nữ nhân của con thay con gánh chịu tất cả chuyện này.

Quân Mạc Tà trừng mắt nhìn Quân Vô Ý, trong mắt như có tia sáng:

- Tam thúc, người nói đi, người sao lại không biết hậu quả của những lời đồn kia lớn như thế nào! Nghìn người đàm tiếu, khác nào chịu chết, huống chi lại là tội danh lớn như vậy. Lão nhân gia người hãy nói xem, một nữ lưu yếu đuối như nàng liệu có thể chịu đựng hay không? Như thế chẳng phải là bức tử nàng hay sao?

Thân thể mềm mại của Quản Thanh Hàn giống như chiếc lá chầm chậm rơi xuống trong gió khẽ run rẩy, vốn là khuôn mặt lạnh lùng nhưng

nay lại hiện lên vẻ bất lực. Ngay cả nàng là người kiên cường, ngay cả so với những nữ tử thế tục bình thường nàng có khả năng chịu đựng cao hơn nhiều, nhưng đối mặt với những lời lên án của thiên hạ, thì nàng vẫn như cũ chỉ là một cô gái yếu nhược mà thôi!

- Nàng là nghĩa nữ của ta, cũng lại là cháu dâu của ta, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt cho nàng! Ta đem Thanh Hàn giấu trong nhà, không cho nàng nghe được một chút lời ra tiếng vào nào! Đợi cho tới lúc nàng có thể lộ diện, thì tất cả chuyện này sớm đã sóng yên gió lặng rồi!

Quân Vô Ý có chút kích động:

- Ta chẳng lẽ ngay cả chuyện này cũng không biết?

- Thực sự là sẽ sóng yên gió lặng sao?

Quân Mạc Tà khẽ “hừ” một tiếng, nói:

- Chưa nói tới những người có tâm cơ, những kẻ nhàm chán trong thiên hạ kia có bao nhiêu người! Một đám sau lưng dơ bẩn, ác độc ngấm ngầm nam châm nữ chọc, lại có vẻ mặt đạo mạo đứng ở trên cao mà chỉ trích phê phán người khác, con còn thấy ít sao? Trường phong ba này, con dám chắc chắn, nếu không có sự tồn tại của con chắc chắn sẽ không bao giờ lắng xuống! Trừ phi, Quản Thanh Hàn tự sát để nhận lỗi! Chuyện này chỉ có máu mới rửa sạch được!

- Nữ tử của con, sẽ do con tự mình bảo hộ!”

Thanh âm của Quân Mạc Tà vang xa, sắc bén, tràn ngập sát khí. Hắn đứng thẳng dậy, ngạo nghễ nhìn bốn người:

- Nếu là trách nhệm của con, con tuyệt sẽ không trốn tránh! Vĩnh viễn sẽ không trốn tránh!

- Con mặc kệ nàng từ trước có thân phận gì, con chỉ cần biết nàng hiện tại là nữ nhân của con! Hơn nữa còn là vì cứu con nên mới trở thành nữ nhân của con!

Ở ánh mắt của Quân Mạc Tà lấp lánh tia sáng, sát ý lên cao:

- Con cũng không quản phía trước sẽ xảy ra chuyện gì, cũng không biết cảm tình của con là dạng gì; nhưng giờ phút này con chỉ biết rằng: Quản Thanh Hàn nàng là nữ nhân của Quân Mạc Tà! Bất luận kẻ nào cũng đừng vọng tưởng muốn làm tổn thương nữ nhân của con!

Giọng nói của Quân Mạc Tà âm vang, tràn đầy khí phách:

- Nếu bảo con, một đại nam nhân lại trốn đi giống như con rùa rụt cổ, để rồi làm cho một nữ nhân phải gánh trên lưng tiếng xấu muôn đời này, thì hãy để con đối mặt với những trách mắng của người đời…

Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng, nói:

- Con nếu thực sự bỏ đi, trốn tránh trách nhiệm của mình, vậy thì con có còn được tính là một nam nhân không? Còn là con người sao? Đừng quên chúng là người của Quân gia, dưới háng có chim, tất chỉ nam nhân, đỉnh thiên lập địa, đi xxx con mẹ nó!

- Ngay cả thiên hạ đều chửi mắng, đều chỉ trích thì đã sao?

Quân Mạc Tà kiêu ngạo cười:

- Nữ nhân của con một mảnh thiên địa, một mình con cũng có thể chống đỡ cho nàng! Ngay cả có phải giết hết người trong thiên hạ, con cũng muốn khư khư cố chấp! Muôn lần chết không lùi!

Quản Thanh Hàn đột nhiên khóc nức nở! Rồi bỗng nhiên như vỡ òa ra!

Từ đêm qua tới nay, nàng luôn luôn lo lắng kỳ thật chính là chuyện này! Quản Thanh Hàn thật sự không biết, nếu thật sự Quân Mạc Tà bỏ đi. Chính mình cũng không biết đối mặt với chuyện này như thế nào, có lẽ cũng chỉ có cái chết mới kết thúc được vấn đề.

Nhưng hiện tại, Quân Mạc Tà mỗi một câu đều như đinh đóng cột, đều quyết đoán như vậy!

Người nam nhân này không có lời ngon tiếng ngọt, càng không có sơn minh hải thệ, nhưng mọi thứ đều được hắn chuẩn bị hết rồi. Vì mình, cùng thương sinh đối lập! Cùng với đạo đức của thế tục đối lập!

Vì mình, cuồng chiến thiên hạ!

Từ xưa đến nay, cho đến tận bây giờ, có thể làm nữ nhân của mình làm được chuyện như thế này, ngước mắt trong thiên hạ có được mấy người như vậy?

Đột nhiên, toàn bộ đau khổ, thất vọng, băn khoăn, đều ở một thời khắc này tan thành mây khói!

Độc Cô Tiểu Nghệ nhìn thấy bộ dáng thẳng thắn của Quân Mạc Tà. Nói ra những lời tuyên chiến mà giống như đang nói chuyện bình thường, trong mắt đã ngập tràn hâm mộ, nếu là có một ngày như vậy, hắn có thể hay không cũng vì ta mà làm như thế?

- Ha ha ha, hảo!

Đột nhiên, thanh âm nghiêm khắc của Quân Vô Ý đột nhiên chuyển biến, thần tình hết sức tán thưởng , vỗ tay nói:

- Không sai! Quả nhiên không hổ là cháu của Quân Vô Ý ta! Này đỉnh thiên lập địa, nam nhi ôm ấp tình cảm, đáng để tán thưởng! Đây mới thực là nam nhân!

Ánh mắt của ba huynh đệ Đông Phương nhìn Quân Mạc Tà đến giờ phút này cũng tràn ngập vui mừng. Đông Khí Vấn Đao cười ha hả nói:

- Hảo khí phách! Không hổ là nhi tử của Bạch y tướng quân Quân Vô Hối! Chỉ riêng sự quyết đoán này, thế gian cũng ít có người bằng! Không hổ là cháu của ta, quả nhiên là hào khí ngút trời! Yên tâm, chuyện này

cho dù là cả thiên hạ có đối lập với con thì ta cũng sẽ vẫn ở bên cạnh con!

Quân Mạc Tà giật mình. Ha ha cười:

- Hóa ra mọi người đều là thử con.

- Thật ra cũng không phải chỉ là thử.

Quân Vô Ý thỏa mãn nhìn điệt nhi của mình nói:

- Trong lúc này thật sự có rất nhiều điều bất đắc dĩ, nếu con một lời đáp ứng trốn đi, như vậy cũng không sao, dù gì hiện nay cấm kị lễ giáo cũng là một rào cản rất lớn, ai cũng không dám xem nhẹ! Trốn đi nơi khác cũng không có gì đáng trách. Bất quá có thiếu đi vài phần khí phách nam nhi. Nhất là nam nhân của Quân gia! Ha ha, bất quá, trong bối cảnh bây giờ, nói là một chuyện nhưng dám chịu trách nhiệm trước việc mình làm thì trên đời này thật cũng không có được mấy người! Mạc Tà, thúc thúc thật cao hứng. Điệt nhi của ta đã không làm cho ta thất vọng, quả nhiên là một nam nhi đỉnh thiên lập địa!

- Yên tâm! Thúc thúc sẽ đem hết toàn lực giúp con. Chắc chắn sẽ có kết quả.

- Bất quá, gia gia của con chắc chắn sẽ để con ăn không ít đau khổ đâu, điều này thì ta không thể giúp con rồi.

Quân Vô Ý mỉm cười nói.

Quân Mạc Tà gật gật đầu, cắn răng nói:

- Tam thúc yên tâm, con còn chịu được! Nếu con đã lựa chọn con đường này, thì Quân Mạc Tà con sẽ chấp nhận mọi chuyện không oán không hối hận mà đi đến cuối cùng!

- Hảo! Hảo khí phách!

Quân Vô Ý cùng Đông Phương Tam Kiếm đồng thời lên tiếng.

Quản Thanh Hàn nhìn thấy vẻ mặt kiên nghị của Quân Mạc Tà. Đột nhiên trong lòng nhu tình trỗi dậy, một cỗ cảm giác an toàn đã tràn ngập trong lòng, yên lặng cúi đầu. Trên mặt hiện lên hai quầng đỏ ửng.

Độc Cô Tiểu Nghệ ở một bên bĩu môi, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng.

Quân Vô Ý vẻ mặt phấn chấn, dựa vào bàn viết nhanh, sau hồi lâu, quăng cây bút trong tay đi, quát to:

- Người đâu!

Một tên thị vệ vội vàng đi tới.

- Mau mau đem phong thư này đưa tới kinh thành, giao cho lão gia tử! Đặc biệt cơ mật, vô cùng khẩn cấp!

Quân Vô Ý lạnh lùng hạ lệnh.

- Truyền quân lệnh của ta! Phàm là tướng sĩ trong quân ta, đều tuân lệnh như nhau! Chuyện ở Thiên Nam, vộ luận là chuyện gì, nếu có người dám can đảm tiết lộ ra ngoài, xử theo quân pháp! Trảm cả nhà, chu di cửu tộc!

Quân Vô Ý thanh âm vang vọng, sát khí dạt dào!

Vì hạnh phúc cả đời của điệt nhi, vì tương lai của Quân gia, vị Huyết Y đại tướng quân này lần đầu tiên truyền đạt mệnh lệnh ngoài tác chiến! Hơn nữa lại sát khí ngút trời, có thể nghe thấy được từ trong thanh âm của hắn, nếu quả thật có người dám can đảm trái lời, Quân Vô Ý tuyệt không để ý giết người đến xác chất cao như núi, máu chảy thành sông!

- Tuân mệnh!

Mệnh lệnh nhanh chóng được truyền đi, nhất thời hơn hai vạn tướng sĩ bỗng trở nên hết sức khẩn trương! Nhất là lều trại của hai đội nhân mã ở bên cạnh lều của Quân Mạc Tà.

Ngay tại hôm nay bọn họ còn say sưa nói chuyện, mặc dù không có truyền đi ra, nhưng tất cả mọi người đều biết, hôm nay mệnh lệnh này hạ xuống, hai vạn tướng sĩ đều hiểu được dụng ý bên trong của đạo quân lệnh này, mỗi người đều đều cảm thấy đã đi một vòng quanh quỉ môn quan rồi.

Nhất thời, hai cái tiểu đội này trở thành hai cái đội ngũ tuyệt đối tuân thủ kỉ luật.

Ngay lúc Quân Mạc Tà nói chuyện này, xa xa trên cây có hai thanh âm cúi đầu nói chuyện với nhau. Hơn nữa lại có chút không thống nhất.

- Đại tỷ, quả thật có chút ngoài ý muốn a; Quân Mạc Tà kia như thế nào lại trọng tình nghĩa như thế, làm sao đại tỷ lại nghe theo lời của kẻ vô sỉ như vậy chứ? Đại tỷ có phải hay không đã có hiểu lầm gì đó?

- Ta như thế nào lại hiểu lầm? Tiểu tử này âm hiểm ác độc, làm việc đê tiện, hạ lưu, thật sự là khó mà miêu tả rõ! Hắn nhất định là đang giả vờ!

- Thật sự như vậy sao? Thật không thể xác định được sự hoài nghi này.

- Đương nhên, không chắc là hắn đã phát hiện ra chúng ta từ xa, nên đã diễn trò cho chúng ta xem.

- Cái này, sao có thể!

- Dù thế nào đi nữa hắn cũng không phải là người tốt, ta khẳng định không phải là người tốt.

- Nhưng muội vẫn còn có chút không tin tưởng lắm. Một hảo nam nhi như vậy, sao có thể làm ra điều bại hoại?

- Ngưng!

Phía dưới, Quân Vô Ý ra lệnh một tiếng, đại quân nhổ trại! Tinh kỳ phấp phới, chiến thắng trở về!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11: Mỗi Người Đều Có Tâm Tư

Trước khi đi, Quân Vô Ý cùng với tướng quân thủ thành Thiên Nam nói lời tạm biệt. Hai người này vừa gặp là đã ăn ý, chỉ trong chốc lát trở thành tri kỷ.

- Ý tốt của Quân tam tướng quân, Vô Ngôn xin nhận. Chẳng qua Vạn mỗ cùng con dân Thiên Nam chia ngọt sẻ bùi, cùng chung một chiếc thuyền, sớm ta đã coi họ như là người một nhà, thật sự là luyến tiếc. Huống chi, nếu ta rời đi, người khác tới thay lại thu sưu cao thuế nặng, chẳng phải là khổ cho Thiên Nam phụ lão hay sao? Vô Ngôn tình nguyện giữ trấn Thiên Nam cho tới chết!

Đối với lời đề nghị của Quân Vô Ý đưa ra sau khi trở về sẽ nâng đỡ cho mình, Vạn Vô Ngôn không chút do dự liền cự tuyệt.

- Nếu đã là như vậy, ta đây không đề cập tới là được. Được rồi, Vô Ý sẽ tận lực giữ lại chức vị ở Thiên Nam này cho Vạn tướng quân!

Quân Vô Ý nặng nề ôm quyền thi lễ thật sâu.

- Đa tạ Quân tam tướng quân thành toàn!

Vạn Vô Ngôn vui mừng, chắp tay đáp lễ.

Hắn đứng thẳng thân mình, trịnh trọng nói:

- Vô Ngôn không thể cùng tướng quân tung hoành thiên hạ, tuy có chút nuối tiếc, nhưng cũng không hối hận. Chúc tướng quân đại triển anh phong, quân tiên dễ dàng thắng trận, uy danh tướng quân vang khắp

thiên hạ, Thiên Hương đế quốc muôn đời sự thống trị! Tướng quân bảo trọng, hẹn ngày tái ngộ!

Hai người nặng nề thi lễ, lưu luyến chia tay. Tiếng vó ngựa như cơn gió lốc từ từ hòa vào cùng nhau tạo thành một cơn hồng thủy dũng mãnh, cờ quân tung bay phấp phới, gào thét đón gió thu phong, một đường hùng dũng tiếng về phương Bắc.

Đại quân thiên hương giống như 1 con rồng dài ở trên đường lớn đang bay nhanh về phía trước, tác phong quân lính vô cùng chỉnh tề quyết tâm chiến thắng trở về

Cuộc chiến ở Thiên Nam lần này, quân đội chính quy không hao tổn một người. Điều này làm cho quân lính đã quyết chí đổ máu hy sinh vô cùng vui sướng!

Trước khi đi, tất cả mọi người sớm biết lần này xuất chinh căn bản là một cuộc hành trình tìm chết. Tuy rằng quân nhân ý chí kiên cường, luôn sẵn sàng hy sinh cuộc sống, quân lệnh như núi, thấy chết không sờn, nhưng chỉ cần là người thì luôn có quan niệm sợ chết. Cái gì là cường giả, dũng sĩ cũng không ngoại lệ, khó tránh khỏi có một cổ ý niệm muốn sống, nam nhi khi đã tiến vào con đường bi thương này, chính là “phúc sào chi hạ, phục hữu hoàn noãn” (Một điển cố trong Tam Quốc Chí, nói về Khổng Dung khi bị Tào Tháo bắt, xin cho hai con còn nhỏ vô tội được sống, hai đứa con tuy nhỏ nhưng nói câu nói trên, ý là tổ chim bị phá, trứng còn nguyện vẹn được sao - Biên), mười phần đại quân ra đi chinh chiến, còn lại một nửa coi như là tốt lắm rồi.

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, thanh thế lớn như vậy, dưới lực sát thương của huyền thú triều lại không có tạo thành thương vong. Thậm chí cơ hội cho binh lính xuất trận cũng không có, như tấm giấy trắng chưa tùng bị một vết mực, có thể tính là đầu voi đuôi chuột. Cứ như vậy mà khải hoàn trở về, có nói là đi du lịch một chuyến cũng không quá. Mỗi người đều như trong cơn ác mộng tỉnh lại, tự nhiên là có cảm giác hân hoan vui mừng nên giờ phút này bước đi cực kỳ nhẹ nhàng.

Mà bên kia, đội quân của các đệ tử thế gia bị hoàng đế và các gia tộc điều đi lại có một loại cảm giác tìm được đường sống trong cõi chết. Đám này thì tổng cộng cũng chỉ chết mấy hộ vệ nên chẳng khác nào đi du lịch mà còn được mang tiếng có công lao to đùng nữa.

Loại tư tưởng này một khi truyền ra ngoài, nhất thời làm cho ba trăm người thị vệ của các gia tộc may mắn còn sống sót bất mãn tới cực điểm. Tuy là thế nhưng bọn họ lại không có nửa điểm tỏ vẻ bất mãn, Quân thiếu gia trả cho nhóm mỗi người này mỗi người một trăm lượng bạc. Đến cả những huynh đệ chết đi, Quân gia cũng ưng thuận hứa hẹn, quay về kinh sẽ lo hậu sự

“Phải biết rằng, chúng ta đi theo chính là vì các ngươi, bằng không ai mà chịu tới cái địa phương quỷ quái này mà chịu chết? Ai mà không muốn ở nhà sảng khoái ôm lão bà ngủ ngon? Vậy mà các ngươi lại thờ ơ không bằng người ngoài!”

Chính mình trung tâm hầu hạ thiếu gia, lại không bằng nhà người ta đối xử với những xa lạ!

Giữa người và người quả nhiên là có phân biệt rất lớn!

Mà cái cảm xúc chống đối này bị các công tử thiếu gia đang ở trong trạng thái hưng phấn cực độ tự nhiên là không nhìn tới. Mà cho dù bọn họ thấy được cũng sẽ không thèm để ý.

Dù sao những người này đều hưởng cuộc sống vinh hoa phú quý, luôn coi mình là trung tâm của mọi người. Mà lần này xuất chinh bọn họ cũng biết là một chuyến đi là cửu tử nhất sinh. Nên trong lòng mỗi người đều sinh ra một tâm trạng ủy khuất, dựa vào cái gì mà các huynh đệ khác được ở nhà hưởng phúc, mà chúng ta lại phải đi tìm cái chết? Mọi người ai mà không có cha sinh mẹ đẻ? Chẳng lẽ ta là cây cỏ, các ngươi mới quý giá?

Không cần nói đâu xa xôi, mấy ngày trước đây kinh thành cũng có các tin tức truyền đến, nói đến việc các gia tộc đều ở trong những cơn

sóng ngầm mãnh liệt tranh đoạt người kế thừa chức gia chủ, cũng có lời đồn nói những người xuất chinh đã bị bỏ quên, thậm chí không được nêu tên.

Một người nói là giả nhưng nếu những lời này được trăm người nói thì sao? Hiện tại trong kinh thành tất cả mọi người đều nghĩ như vậy thì như thế nào?

Điều này không khỏi làm đông đảo các công tử, thiếu gia tham chiến phẫn nộ tới cực điểm!

Vì cái gì?

Dựa vào cái gì?

Cái đám phế vật kia thoải mái năm ở nhà là có thể được nhậm chức gia chủ, chúng ta liều mạng đánh giết mà lại bị xóa tên khỏi danh sách đề cử?

Các ngươi là phế vật, chúng ta mới là anh hùng!

Quang vinh trước mắt đều là phục vụ quên mình mà đổi lấy! Mặc dù không có ra chiến trường, nhưng đây là vì không có cơ hội, chứ không phải bởi vì chúng ta không cố gắng! Ân, dù sao chúng ta đã đến chiến trường, cũng dùng tánh mạng của mình đánh cuộc vào trận chiến này!

Chúng ta đi lần này chính là chiến công không hơn không kém!

Cho nên đoạn đường trở về này, nhóm người thế gia đệ tử mỗi người đều giống nhau như như những con gà đá bách chiến, thời gian gần đây ý chí chiến đấu sục sôi! Mỗi người trong mắt quang mang hiện ra chiến ý vô cùng nghiêm túc, mà đối tượng của bọn họ tự nhiên là các huynh đệ ngồi mát ăn bát vàng ở trong nhà, mọi người cùng chung mối thù, nghiến răng nghiến lợi, mài đao soàn soạt!

Có thể tưởng tượng, những tên gia hỏa này một khi trở lại Thiên Hương thành đều biến thành một bầy chó điên đỏ mắt với vị trí người kế

thừa chức gia chủ. Tiến hành cuộc đấu tranh giai cấp không lưu tình làm ra một cuộc tranh giành quyền vị không chết không ngừng!

Nhưng bọn hắn kỳ thật hoàn toàn không biết, tin tức quân lính bình yên, chiến thắng khải hoàn quay về được truyền tới kinh thành làm cho đám đệ tử thế gia ở lại kinh thành chân chính có chút khủng hoảng, tức giận, đơn giản là lời đồn đến bây giờ còn chưa bình ổn, mọi người cũng đều ở sôi nổi kể ra lần này xuất chinh bởi vì có chiến công có vinh dự, trở về chính là người thừa kế lý tưởng nhất cho chức gia chủ, bất kể bọn hắn có hay không chân chính ra chiến trường, chỉ cần có mạo hiểm đem sinh mệnh phiêu lưu, có tham dự chiến công đã là cách chứng minh tốt nhất…

Cho nên những người lưu lại kinh thành cũng tạo ra một trận địa sẵn sàng chiến đấu, chỉ chờ những huynh đệ như con gián đánh cũng không chết của mình trở về. Đối mặt tất nhiên chính là một hồi đánh nhau ác liệt, bốn phương xải ra cuộc đại chiến gia tộc: "Nội chiến"!

Hai bên đã sẵn sàng đón địch, cách xa nhau ngàn dặm đường, ai cũng đã lập trận thế, ngươi có chuẩn bị? Nhưng ta chuẩn bị cũng đủ! Ai sợ ai?

Đương nhiên việc đời luôn có ngoại lệ, cũng không phải toàn bộ thế gia đệ tử đều sẽ như thế, tỷ như Độc Cô gia, Lý gia, lần này đại chiến chính là người thu lợi. Người hưởng lợi lớn nhất tất nhiên là Quân gia!

Tuy nhiên, từ tam gia Quân Vô Ý mà đếm xuống, người nào của Quân gia cũng tâm tình trầm trọng, thậm chí còn muốn trầm trọng hơn đám thế gia đệ tử.

Chuyện tình của Quân Mạc Tà cùng Quản Thanh Hàn thật sự tới rất không đúng lúc tí nào!

Quân Mạc Tà lần này trở về, tất nhiên cần đối mặt lời đồn đãi nhảm nhí, như nước thủy triều; ở bên trong Quân Vô Ý phỏng chừng lúc này đây mồ hôi đổ ra mãnh liệt như nước thủy triều, không thể ngăn chặn!

Quân Mạc Tà vốn là một tên hoàn khố bất kham nổi tiếng ở Thiên Hương thành, lần trước tại Kim Thu tài tử yến hắn lại đem tất cả các tài tử và các nhà đại nho đều đắc tội, phải biết rằng hiện tại trong triều đình, đám đại nho có sức ảnh hưởng rất lớn, đám người hiện tại làm chức ngự sử không ít người là môn hạ của bọn họ.

Chuyện trước mắt, Quân đại thiếu gia trên người có quân chức, lại ở trong quân tuyên dâm suốt một ngày một đêm vốn là điều tối kỵ, động chỗ nào cũng là tội nguy hiểm… Nếu có người tố cáo chuyện này thì cũng khó mà giải thích, mà Quản Thanh Hàn cùng Độc Cô Tiểu Nghệ vốn là người ngoài quân doanh, để người ta dùng việc này để chỉ trích về kỷ luật của quân doanh thì không cần nói đến Quân Mạc Tà, ngay cả chủ soái Quân Vô Ý cũng khó lòng trốn tránh trách nhiệm.

Càng huống hồ ở thời đại này chuyện phòng the của nam nữ vốn vô cùng nghiêm khắc. Quân Mạc Tà làm chuyện đó với chị dâu, thiên lý khó dung! Có lý do to lớn như thế, bọn hắn làm sao mà để yên cho Quân Mạc Tà. Hơn nữa Quân gia xuất thân đều là những tướng lĩnh kiệt xuất, văn võ luôn đối đầu, ý kiến so với quan văn bất đồng, lần này là cơ hội ngàn năm có một để bọn chúng tấn công, không biết cuối cùng chuyện này sẽ đi về đâu!!! Nói chung tình cảnh hiện tại vô cùng tăm tối!

Có một chuyện Quân Vô Ý đã xác định: Vụ bê bối lần này đã truyền ra ngoài. Tuy rằng chính mình đã hạ nghiêm lệnh nhưng trong quân doanh cũng có không ít mật thám theo sau đệ tử của các gia tộc. Chuyện tình như thế này sao có thể nghe theo quân lệnh của mình. Chắc chắn hiện tại bọn họ đã tốn không ít công sức để chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới!

Cho nên con đường thăng quan rộng mở cho đại soái Quân Vô Ý, nhưng trong lòng hắn lại đang lo lắng bừng bừng, suốt đường cứ chau mày suy nghĩ cháu mình mặc dù là kỳ tài ngất trời, nhưng đối mặt với miệng lưỡi của người thiên hạ làm sao có thể giữ được bình tĩnh. Còn có Quản Thanh Hàn mỏng manh yếu đuối như thế sao có thể đối mặt với phong ba bão táp đây?

Nếu triều đình và địch nhân cùng nhau làm khó dễ, cừu hận tích luỹ từ mấy thế hệ có thể nói là sâu như biển, tin tưởng ai cũng không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Quân Vô Ý càng nghĩ càng cảm thấy khổ sở!

Ngược lại, Quân Mạc Tà một đường nhàn nhã, thoải mái, so với thời gian đi còn thong dong hơn, hoàn toàn không có đem cơn dông tố sắp đến để trong lòng, dư luận thiên hạ là cái gì hắn không để trong mắt, lại có thể thoải mái hơn bất kỳ ngườii nào khác, trước khi đi hắn còn nghĩ đem thành viên của Tàn Thiên và Phệ Hồn chạy ra ngoài trước.

Mục đích của Quân Mạc Tà rất đơn giản:

- Từ Thiên Nam đến Thiên Hương thành một đường đem tất cả cái gì gọi là sơn tặc đạo phỉ tiêu diệt không còn một mống, giết càng nhiều người càng tốt, nhưng không được động đến người vô tội. Lúc ta trở lại Thiên Hương thành, các ngươi phải hoàn thành nhiệm vụ cho ta!

Sau đó Quân đại thiếu gia thậm chí không để lại một ngườii tùy tùng nào, cứ như vậy ở trong đội ngũ, ban ngày cườii đùa cợt nhả cùng Quản Thanh Hàn, điệu bộ lôi kéo làm quen, hay cùng Độc Cô Tiểu Nghệ đấu võ mồm hoặc là đến chỗ đám người lão binh đấu láo. Nhưng trời vừa tối liền không thấy bóng dáng, ai cũng không biết tiểu tử này buổi tối rốt cuộc đi làm cái chuyện xấu gì!

Một đường hành quân không xảy ra việc gì lớn, nếu có thì cũng chỉ có một sự việc cổ quái: Trong khoảng thời gian này vũ khí của quân đội tư nhân của các đại gia tộc liên tục bị mất trộm không ít, mà càng ly kỳ là những thứ bị trộm lại không có bất kỳ dấu vết gì, giống như là tự nhiên bốc hơi không có tung tích Nhưng những binh khí của những ngườii này cũng không thuộc về sự quản lý của quân đội, nếu như bị trộm, cũng không tính là quân tình đại sự gì, chính là mỗi ngày đều có lập hồ sơ, như thế mà thôi, nếu quả nhiên là vũ khí của đại quân mất trộm mới tính là đại sự…

Cho dù mỗi ngày đều có người đi lập hồ sơ mất trộm, ban đêm cũng không quản thủ vệ có bao nhiêu nghiêm khắc, có bao nhiêu tận tâm, binh

khí vẫn bị trộm như thường. Dùng tất cả phòng vệ biện pháp cũng chẳng thấm vào đâu. Ngay cả bóng cũng không thấy được một cái!

Từ lâu rồi, mọi người rốt cục cũng mang tâm lý “vò đã mẻ chẳng ngại thêm sứt: Con bà nó, nếu trộm thì trộm đi, dù sao cũng bắt không được kẻ cắp, chỉ cần không ăn trộm đi đầu của ta là được. Cái khác thích sao cũng được, lại không phải là cái gì thần binh lợi khí, đã mất thì cho nó mất.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 12: Thần Binh Chân Chính

Thật sự cũng không thể trách được bọn thị vệ không cẩn thận, đến như một cây đao đặt trong phòng được thủ vệ đứng cách năm mươi phân thủ hộ nghiêm ngặt, gió thổi không lọt, tự nhiên lại biến mất trước ánh mắt hoảng hốt của bao nhiêu người. Chuyện kỳ dị cực điểm như thế có thể phòng bị được sao? Hơn nữa không chỉ có một hai kiện mà là cả hàng binh khí đều biến mất như vậy, thật khó hiểu đến cực độ.

Chân chính chỉ còn lại căn phòng trống không a.

Không để lại một cây đao hay một thanh kiếm nào cả.

Tất cả thủ vệ đều lấy ra binh khí bảo vệ chính mình, đồng thời chửi ầm lên:

- Nhà người có khả năng trộm cắp như thế dù đi trộm quốc khố hoàng gia cũng có thể, ngươi nhàn rỗi không có chuyện gì làm nên đến đây trộm vài thanh đao cùn sao?

Thật không hiểu được nguyên do!

Trong mấy ngày này, Độc Cô Tiểu Nghệ cơ hồ đem tất cả năng lực bản thân triển khai tấn công Quân Mạc Tà. Tiểu nha đầu bưu hãn này sau khi thấy Quản Thanh Hàn thành công, rốt cục cũng mang ánh mắt khẩn cấp!

Tiểu nha đầu vì tương lai hạnh phúc cả đời của mình, hoàn toàn không để ý người khác thấy thế nào, nghĩ thế nào. Lần này năn nỉ mấy vị

Độc Cô ca ca tới nói giúp cũng không hề có hiệu quả.

Trái ngược lại là Quản Thanh Hàn, từ hôm nghị sự ở lều lớn, nàng ta hoàn toàn khôi phục lại thái độ lạnh lùng, băng giá như bình thường, đối với Quân Mạc Tà đều không thể hiện thái độ né tránh, cũng chẳng biểu hiện gì thêm, Quân Mạc Tà cũng chẳng có chút nào là tức giận. Bách chiến bách bại rồi lại tiếp tục chiến đấu, mãi cũng không biết chán.

Da mặt của vị đại thiếu gia này quả thực đã đạt đến trình độ dày như điểm tiếp giáp của tường thành, trong khoảng thời gian này chính là đã làm cho đông đảo cái vị tướng sĩ mở rộng tầm mắt.

Quân Mạc Tà không phải lúc nào cũng quấn lấy Quản Thanh Hàn mà mỗi buổi sáng đều dậy sớm đi dạo, sau đó gõ cửa chào hỏi các vị tướng sĩ vùng phụ cận, cùng đi ăn sáng nói chuyện huyên thuyên vài câu. Chờ khi hai vị nữ nhân thức dậy mới đi tới hỏi han, đùa cợt một chút. Tiếp hắn cũng được mà không tiếp cũng chẳng sao, tuyệt không lân la nhiều. (la liếm nhiều ấy mà).

Công việc buổi sáng như vậy là kết thúc.

Hắn nhàn rỗi thì Độc Cô Tiểu Nghệ lại tìm tới. Có lúc cũng chẳng kịp rửa mặt đã trực tiếp quấn lấy Quân Mạc Tà, sử dụng cùng loại thủ đoạn của Quân Mạc Tà đối với Quản Thanh Hàn, thậm chí phản ứng của Quân Mạc Tà đều không sai biệt lắm so với Quản Thanh Hàn khi đối phó hắn. Không xa không gần mà lại như gần như xa làm cho Độc Cô Tiểu Nghệ càng đánh càng hăng, càng thua càng hăng, quanh đi quẩn lại, càng bị hóa giải lại càng tung ra những thể công mạnh mẽ. Ba người cứ lặp lại như vậy.

Đến giữa trưa lại bắt đầu lặp lại một lần, quanh đi quẩn lại buổi tối cũng như thế.

Nhiều lần các tướng sĩ đều không còn hứng thú để ý. “Ba người các ngươi làm thế có gì thú vị sao? Cãi cọ mãi như thế, các người không thấy

chán à? Mặc dù các ngươi không thấy chán nhưng bọn quê mùa chúng ta nhìn mãi cũng phải thấy phiền chứ”.

Bất quá có điều làm cho mọi người thấy kỳ quái. Tuyệt đại đa số mọi người sáng sớm thức dậy đều có tinh thần sảng khoái, ít nhất cũng không đến mức buồn bã ỉu xìu. Chỉ có Quân thiếu gia mấy ngày này, sáng sớm vừa ra khỏi giường đều là một bộ dáng mệt mỏi, giống như suốt đêm phải làm việc mệt nhọc, liên tiếp vài ngày như vậy, ngay cả khuôn mặt cũng có chút gầy đi. Thế nào cũng phải nghỉ ngơi một hồi sau khi ăn điểm tâm, mới lại hồi phục được tinh thần chiến đấu, sức lực long hổ mới được phục hồi.

Chúng nhân đều rất kỳ quái, chẳng nhìn thấy Quân Tam Thiếu buổi tối đến nơi nào làm việc gì nặng nhọc, chỉ thấy ở tại chỗ của mình, tại sao lại mệt nhọc như vậy? Ban ngày cũng không còn thấy hắn phải làm việc gì. Có chuyện gì xảy ra? Thanh Hàn tiểu thư và Độc Cô tiểu thư mấy ngày hôm nay đều dậy rất sớm, hẳn không phải bọn họ gây ra, vậy còn có thể là ai đây?

Vì thay đổi bất thường như thế, vị Đông Phương Vấn Tình cữu cữu cũng không nhịn được rốt cục lén lút gọi cháu trai yêu quý vào một bên, nhỏ nhẹ dặn dò:

- Mạc Tà à, ngươi còn trẻ phải biết kiềm chế mới được. Ta cũng biết, tiểu tử con lần đầu được hưởng cái tu vị mỹ miều này, lại đột nhiên cắt đứt không có chỗ phát tiết rất là khó chịu, ta cũng đã từng trải qua, đương nhiên hiểu cảm giác của con, nhưng con cứ cả đêm đem cái kia của mình tự an ủi (tự sương ấy mà ^^!) như vậy thì không tốt, phải tận lực mà khắc chế. Cách một đêm làm một lần cũng không chết người mà, ngàn vạn lần đừng có một đêm làm nhiều lần, lâu rồi sẽ thành nghiện đó. Phải biết giữ gìn thân thể của mình a, nhất là những người luyện võ như chúng ta, vả lại làm như thế đối với con cái sau này cũng không phải là chuyện tốt, phải cố gắng mà tự kiềm chế đi.

Quân Mạc Tà ánh mắt sửng sốt, nghe cậu của mình dạy bảo những lời thấm thía như thế cũng phải cứng lưỡi, dở khóc dở cười.

- Cậu à, người suy nghĩ quá nhiều rồi, con không phải như thế.

Quân thiếu gia vội vàng thanh minh. Trời ạ, điều này thật oan uổng a.

- Không phải cái gì?

Đông Phương Vấn Tình trừng mắt, sau đó lại lấy khẩu khí nhỏ nhẹ nói:

- Đều là nam nhân với nhau, ta lại là cậu của con. Con làm sao mà phải giấu ta, có gì mà không nói được chứ? Có gì mà phải suy nghĩ? Ham muốn điều ấy mới là nam nhân bình thường a, ta cũng đã từng trải qua a. Ngày trước khi còn trẻ cũng khó mà kìm nén. Ài, nói tóm lại những chuyện như vậy không nên tiếp tục biết không? Cậu là có ý tốt mới nói, phải biết nghe lời a.

Quân thiếu gia mặt mũi tái xanh, không còn lời nào phản bác, trong lòng buồn bực không thôi. Cữu cữu tự nghiệm theo vết xe đổ của chính mình, ta còn có thể nói thế nào, còn dám nói được cái gì đây.

- Hà hà, tất cả mọi người đều hiểu, tuổi trẻ mà. Luôn luôn hừng hực khí thế, ân, tận lực giữ kín, không nên để lộ ra a.

Đông Phương Vấn Tình thân thiết vỗ vai cháu mình, khôi phục lại khí độ trang nghiêm của Thần Huyền cường giả như cũ. Đem giáng vẻ bề trên của một vị cữu cữu cứ vậy đi ra ngoài, trong lòng có một loại khoái cảm thỏa mãn khi truyền thụ kiến thức cho hậu bối.

“May mắn là còn phát hiện ra sớm, cháu mình còn chưa có nghiện, kịp thời dùng lời nói và việc làm đúng đắn răn dạy. Nếu như để tới sau này hình thành thói quen có mà hỏng bét, tựa như là chính mình năm đó. Ài chuyện cũ không nên nghĩ tới a”. Đông Phương Thần Huyền vẻ mặt đắc ý, còn mang theo vài phần buồn bã, ung dung ly khai.

Quân Mạc Tà sau khi nghe ngóng mới từ miệng hai người cậu còn lại mới biết, vị đại cữu này của mình mặc dù thê thiếp không ít, nhưng lại không có con cái, không có người kế thừa nối nghiệp, duy trì hương khói. Nhưng càng như vậy lại càng nạp thêm thị thiếp, càng nạp thêm thị thiếp lại càng thấy không có mang bầu, hình thành một vòng luẩn quẩn không tốt.

Hiện tại nghe nói đội ngũ thê thiếp của Đông Phương Vấn Tình có khoảng bốn mươi năm mươi người, đây là số thê thiếp kinh khủng như thế nào. Nếu như mỗi ngày mây mưa một người thì cũng phải tốn gần hai tháng a!!!

- Thì ra là như vậy!

Quân Mạc Tà âm thầm cười trộm hai tiếng, trong lòng thầm đánh giá: “Lấy y thuật của mình cũng dược liệu có được, nếu trợ giúp cho cậu khôi phục năng lực sinh con cũng hoàn toàn có thể làm được, bất quá phải mở lời như thế nào đây?”

Thêm nữa, hôm nay vị cữu cữu này suy bụng ta ra bụng người. Lại không hỏi nguyên do, chụp cho bổn thiếu gia cái mũ lớn như vậy, không trả thù một phen tựa hồ không thể chịu được a. Hắn là cậu mình, dùng vũ lực mà trả thù thì khẳng định là không thể được, còn việc này dứt khoát chờ khi đến Đông Phương thế gia rồi nói sau, việc này cũng không thể khẩn cấp được. Nhìn cữu cữu đi xa, Quân Mạc Tà mới vội vã quay trở về lều của mình, cổ tay vừa lộn, một thanh trường kiếm sáng như tuyết xuất hiện. Thanh kiếm này dài hai thước tư, so sánh với thanh kiếm truyền thống khác dài ba thước thì ngắn hơn sáu phân. Kiếm rộng gần ba phân, độ dày vừa phải. Chuôi kiếm không khảm bất cứ thứ gì, lấy bộ dáng bên ngoài của nó mà nói thì cơ hồ rất mộc mạc, không có gì nổi bật.

Nhưng sự sắc bén lại tỏa ra bốn phía!

Thanh kiếm này mới rút ra một nửa, độ nóng trong cả trướng bồng như chớt giảm xuống, cảm giác lành lạnh. Mặc dù hiện tại đang là giữa

trưa, mặt trời nằm ở trên đỉnh đầu nhưng trong trướng bồng lại có một loại cảm giác lạnh lẽo như buổi hoàng hôn!

Từ thân kiếm đến mũi kiếm, như tồn tại một ngọn lửa lạnh lẽo cô độc, kỳ thật cũng không có quang mang bắn ra bốn phía, nó cứ như thế yên lặng nằm trong tay Quân Mạc Tà, nhưng vì vậy lại có khí độ vương giả làm cho tất cả các loại binh khí phải kinh sợ, khiến người xem không tự giác được cảm thấy thân kiếm có vầng hào quang tỏa ra chói lọi.

Ngón tay Quân Mạc Tà nhẹ nhàng búng lên thân kiếm, một tiếng kêu dị thường réo rắt vang lên, giống như một đầu Huyết Độc Long đang ngủ say vạn năm đột nhiên thức tỉnh, há miệng gầm vang.

Kiếm minh bỗng nhiên vang lên trong không trung!

Chung quanh phạm vi mấy chục trượng, mỗi người đều cảm giác được trong lòng một hồi rung động, vô số kỵ mã đồng thời thất kinh hí dài. Có cảm giác như là viễn cổ ác ma đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn chúng, kinh khủng sợ hãi.

Quân Mạc Tà lấy từ trên vách lều một thanh trường đao, đem thân kiếm hướng lên, kiếm phong hướng lên trời cao, sau đó đem chuôi đao nhẹ nhàng thả xuống thân kiếm.

Soẹt!

Một tiếng nhẹ nhàng vang lên, tại điểm tiếp xúc giữa trường đao và thân kiếm hàn quang nhất thời lóe lên, trường đao giống như đậu hủ phân thành hai nửa nằm im lặng trên mặt đất.

Một tiếng vang thật nhỏ, giống như đem khoái đao cắm vào giá gỗ, nhỏ tới mức cơ hồ như không thể nghe được, cứ như thế một thanh bách chiến trường đao đã bị cắt thành hai đoạn.

Quân Mạc Tà từ từ thở ra nhẹ nhàng, vuốt ve thanh kiếm nhẹ nhàng nói:

- So sánh với ngươi, những thanh thần binh chém sắt như chém bùn đã là gì? Ngươi mới thực sự là binh trung chi vương! Kiếm trung chi hoàng!! (Vua trong binh khí, hoàng đế trong kiếm).

Trường kiếm im lặng không một tiếng động.

- Ba trăm ba mươi ba thanh trường đao, ba trăm ba mươi ba thanh lợi kiếm, ba trăm ba mươi ba thanh trường kích, tổng cộng chín trăm chín mươi chín binh khí mới tạo ta được thanh kiếm như ngươi. Ngươi rốt cục muốn dùng bao nhiêu máu tươi để thỏa mãn giá trị của ngươi?

Quân Mạc Tà dùng một thái độ nhẹ nhàng thong thả như đang nói chuyện với người sống.

Hắn biết thanh kiếm này có thể nghe hiểu được, thực sự nghe hiểu được.

Bảo đao có linh, thần khí có hồn!

Trường kiếm nhẹ nhàng rung động, lại tựa hồ vẫn không nhúc nhích. Nhưng một đạo vầng sáng khác thường từ chuôi kiếm xuất hiện kéo dài tới mũi kiếm rồi thu về dừng lại ở thân kiếm, vắng lặng bất động. Tựa như có một linh hồn Huyết Độc xà du động một hồi trên thân kiếm.

Quân Mạc Tà cẩn thận dùng lưỡi kiếm nhẹ nhàng cứa lên cánh tay của chính mình, một vòi máu tươi chảy lên trên thân kiếm. Xoay ngược trường kiếm lại, dòng máu vẽ loạn lên trên thân kiếm một lần, sau đó lưu lại trên mũi kiếm, thân kiếm như nhu thủy không nhiễm một hạt bụi, trơn bóng.

Động tác này Quân Mạc Tà làm rất chậm, rất nghiêm túc, cực kỳ thành kính. Xuất phát từ đáy lòng.

Lấy máu tươi của ta nuôi lợi khí của ta, lấy linh hồn của ta kính thần binh của ta. Đây vốn là nghi thức truyền thống được lưu truyền từ xa xưa của kiếm khách dân tộc Trung Hoa. Nghi thức này xuất hiện từ khi thế

gian có kiếm khách tồn tại, kéo dài mấy ngàn năm cho đến khi vũ khí nóng phát triển vũ khí lạnh xuống dốc mới dần mất đi.

Nhưng ở thế giới này, giờ khắc này, Quân Mạc Tà lấy sự thành kính xuất phát từ bản thân dành cho bảo kiếm của chính mình. Tiến hành nghi thức đặc biệt của người xưa. Hắn muốn dùng phương pháp ấy để biểu đạt sự yêu thích đối với thanh kiếm này, cũng dùng phương thức ấy để nhắc nhở chính mình!

Vô luận bản thân ở chỗ nào, ta vẫn là huyết mạch của Viêm Hoàng, con cháu của Hoa Hạ!

Ngay cả khi trong thiên địa chỉ còn lại một mình ta!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 13: Dòng Máu Viêm Hoàng

Vụ án trộm cắp binh khí mấy ngày này hoàn toàn không tìm được điểm khả nghi, cũng không có bất cứ gì làm bằng chứng để lại. Chuyện này quá rõ ràng chính là do Quân Mạc Tà đầu sỏ gây lên. Cũng chỉ có hắn mới có tài năng tạo ra cái mỹ danh “Cái thế thần thâu” như vậy.

Đương nhiên chuyện này cũng chỉ có chúng ta biết với nhau thôi, người khác làm sao mà biết được! (^^!)

Vị "Vô thượng thần thâu" Quân Mạc Tà này bằng vào thủ đoạn của mình chỉ cần mỗi ngày nếu nhàn rỗi không có việc gì làm lại đi trộm cắp thì làm sao thế giới thanh bình, càn khôn yên lặng được nữa? Chỉ cần đồ vật ở trong tầm mắt thì lấy được dễ như trở bàn tay, không đúng. hiện tại căn bản không có thể dùng từ "Lấy" mà đã đạt được trình độ của "Thu giữ". So với sự tăng trưởng của công lực bản thân thì tinh thần lực của Quân Mạc Tà đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Đối mặt với những binh khí vô chủ này, chỉ cần tâm niệm thoáng động lập tức thu vào Hồng Quân tháp. Thủ đoạn này đã đến cảnh giới siêu phàm vô cùng vi diệu, không dấu vết, không vết tích để lại, tin tưởng rằng kể cả tứ đại danh bộ trong kiếp trước được trợ giúp thêm kỹ thuật khoa học tiên tiến nhất cũng không thể điều tra được thủ phạm là ai. Cuối cùng hắn đem con dê mới trộm được ra giết trong đêm, tại nơi ở của mình đem sắt thường hóa thành kim loại đặc biệt (ý nói biến thanh kiếm trong bình thường thành bảo kiếm ý mà). Chẳng qua cũng là một đạo lý "Hủy thi diệt tích", thay đổi hình dạng mà thôi, cũng chẳng có gì là lạ

Tin tưởng cũng sẽ chẳng có vị tiên nhân nào có thể ngờ được rằng Ngũ Hành Âm Dương Độn cao thâm được dùng vào những việc như vậy. Kỹ năng nghịch thiên, lại dùng để trộm cắp vài ba bộ đao kiếm chẳng phải là thần binh lợi khí chất liệu thượng thừa, chỉ là binh khí bình thường được rèn ra từ những loại sắt thép tầm thường.

Cho nên từ ý nghĩa nào mà nói, trình độ phá gia của Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia tuyệt đối đã tiến đến cảnh giới cực kỳ vĩ đại, cực kỳ khủng bố, không một ai có thế sánh bằng!

Tốn cả một buổi tối công phu, Quân thiếu gia trải qua bao nhiêu vất vả, hao hết tâm huyết, sử dụng tất cả công phu để thu thập chín trăm chín mươi chín thanh binh khí, nhằm rèn luyện được kỳ kim từ những thanh sắt thép bình thường, thành công có được một thanh bảo kiếm.

Có thể nói thế này, tại thế giới này, Quân Mạc Tà tự mình làm ra thanh kiếm đầu tiên.

Cũng vì hắn dùng cách cực đoan như vậy mà cuối cùng chỉ luyện ra một thanh kiếm! Bởi vì thanh kiếm này mà linh lực của hắn trong mấy đêm bị hút sạch hơn ba trăm lần, đây đúng là một loại tiêu hao cực lớn!

Sau này có thể Quân thiếu gia vẫn có thể sử dụng pháp môn luyện binh khí “Biến sắt thành kỳ kim" để luyện ra những thanh đao, thanh kiếm khác, nhưng chắc chắn rằng hắn sẽ không bao giở dám hao tổn vốn liếng linh lực khổng lồ của mình liên tục như thế này nữa.

Tiêu hao lớn như vậy, mặc dù Quân Mạc Tà đã cố gắng kiên trì rất nhiều nhưng cũng có phần không chịu nổi. Mặt khác, chính bản thân hắn còn không khẳng định được sau này còn có thể có được thời gian cùng sự kiên nhẫn mà làm việc như vậy hay không.

Cùng với thực lực bản thân không ngừng tăng tiến, trong tương lai nếu muốn đối mặt với địch nhân, hắn phải cố gắng hơn nữa, không bao giờ được lãng phí thời gian vào những việc nhỏ nhặt. Mà cường địch của hắn tuyệt đối sẽ không cho hắn có thời gian bổ sung năng lực tiêu hao.

Quân Mạc Tà tự nhiên có khả năng chạy trốn, nhưng thân nhân, thuộc hạ của hắn vị tất đã có thể! Bất cứ một điểm sai sót lơ đãng nào đều có khả năng tạo thành hối hận cả đời.

Mỗi một thanh bính khí đều là trực tiếp trích ra bộ phận chất liệu tinh hoa nhất!

Quân Mạc Tà theo đuổi chính là một loại cực hạn hoàn mỹ!

Mà thanh binh khí này là một tồn tại hoàn mỹ như vậy.

Để luyện ra thanh kiếm này, Quân Mạc Tà cơ hồ làm việc ngày qua ngày không dừng lại, đi trộm binh khí sau đó tinh luyện liên tục, rồi lại đi trộm binh khí, lại tinh luyện...

Cứ lặp đi lặp lại quá trình như thế, thường xuyên sử dụng Kim chi lực, cạn kiệt rồi lai hồi phục, hồi phục rồi lại cạn kiệt, bên trong kinh mạch của hắn giống như là một cái đập nước trên đỉnh núi, bên trên có một đập ngăn, bên dưới cũng có một đập ngăn, vốn đang trong trạng thái tĩnh lặng, bỗng nhiên đập ngăn bên dưới hoàn toàn mở ra, nước bên trong đập tràn xuống, trong nháy mắt liền không còn chút nào...

Sau đó liền ngăn lại đập chứa nước bên dưới, đập bên trên lại đột ngột mở ra, trong thời gian ngắn bổ sung lượng nước đã thất thoát... cứ như vậy lặp đi lặp lại, một lần lại một lần khiến cho quá trình tuần hoàn xảy ra càng lúc càng nhanh, càng ngày càng thuần thục. Cùng với sự tác động của dòng nước, dung lượng của đập chứa nước cũng tăng thêm một lượng nhỏ.

Tuy mỗi lần tăng trưởng đều cực kỳ nhỏ nhưng với tần suất tác động cao của dòng nước khiến cho dung lượng đập nước càng lúc càng lớn, nhưng cho dù có tăng thêm như thế nào, cũng chỉ trong vài giây ngắn ngủi là đã bị lấp đầy…

Cũng chỉ vì để luyên thành một thanh kiếm, mà tinh lực của Quân Mạc Tà lại tiến bộ không ít, liên quan đến tu vi huyền công của bản thân

giống như nước lên thì thuyền lên.

Lấy tiêu chuẩn của huyền khí đại lục mà nói, bây giờ hắn sắp đạt đến trình độ của Thiên Huyền trung giai, đừng coi đây là một bước nhỏ từ sơ giai lên trung giai, với đẳng cấp huyền công mà nói, cũng là một chuyện rất lớn, Quân đại thiếu gia chỉ mới vài ngày trước còn vừa mới đạt đến Thiên Huyền sơ giai, bây giờ lại sắp đột phá lên trung giai, tiến bộ như thế này thực là chuyện lớn dọa người, từ trước đến nay tuyệt đối chưa có tốc độ tiến bộ kinh người như thế, cho dù là "truyền thuyết" cũng không được như vậy!

Ngoài ra, đối với các thao tác vận dụng Kim lực cũng càng thêm dễ dàng, nói là cực kì thành thục cũng không quá…Hiện tại, Quân đại thiếu gia cũng không còn bị giới hạn với chất liệu đơn giản nữa rồi, thử điều khiển Kim lực, cố gắng làm cho mộ thanh kiếm thu nhỏ lại còn một nửa, hoặc nhỏ hơn, nhưng lại sắc hơn, cứng hơn một chút…. Hoặc là làm cho ba bốn thanh kiếm hợp thành một thanh kiếm, hoặc là một thanh đao…

Phải biết rằng, mang thần thông của bản thân phóng ra thì tương đối dễ dàng, nhưng nói đến điều khiển chính xác từng phần, từng điểm, đó chính là năng lực linh hoạt, mặc dù hiện nay Quân đại thiếu gia vẫn chưa thế điểu khiển được tinh tế, nhưng vẫn tiếp tục tìm hiểu về Kim lực kia, phát triển theo hướng năng lực linh hoạt…

Nhưng tiêu hao đáng kể vẫn làm cho Quân Mạc Tà hơi mệt mỏi, mặc dù có Hồng Quân Tháp chuyển hóa linh khí, bổ sung thể lực, nhưng vẫn tiêu hao rất nhiều tinh thần, mà phương pháp bổ sung tinh thần tốt nhất vẫn là ngủ, với đẳng cấp của Quân đại thiếu gia hiện nay vẫn cần phải ngủ, không ngủ đủ giấc, chắc chắn sẽ có cái mặt "gấu mèo"…

Bởi vì như thế, cho nên Quân đại thiếu gia được ông cậu thân ái tận tình khuyên bảo một hồi, lại còn tự lấy mình làm gương…

Quân Mạc Tà vừa tực giận vừa buồn cười, nhưng ngay lúc đó chứng kiến thanh kiếm, tất cả suy nghĩ đều biến mất toàn bộ!

Trong mắt Quân đại thiếu gia lúc này, ngoại trừ thanh kiếm ra, không còn gì khác!

Đây cũng là lần đầu tiên Quân Mạc Tà dùng đến phương pháp truyền thống Viêm Hoàng, dùng nghi thức “Huyết tế” đối với một thanh kiếm! Thanh kiếm này do chính mình làm ra, không nhờ đến bất cứ công cụ gì cả, cứ như thế mà làm ra! Giống như mình là một đứa trẻ đột nhiên xuất hiện ở trên đời! Lại giống như một người bạn cả đời không chê không bỏ, gặp lại sau khi xa cách, về sau luôn ở bên cạnh mình!

- Trên thân của ngươi có máu của ta, ta là con cháu Viêm Hoàng, ngươi, làm cho ta giữ lại một ý nghĩ vĩnh hằng, đời này kiếp này, làm bạn mãi mãi.

Quân Mạc Tà dùng một ánh mắt cực kỳ nhẹ nhàng nhìn thanh kiếm này, trong giọng nói có hoài niệm, có phiền muộn, ánh mắt của hắn lúc này, trong giây lát dường như xuyên qua thời không vô tận, đến một nơi hắn nhớ tha thiết, ánh mắt vô cùng kiên quyết.

- Từ nay về sau, tên ngươi, gọi là Viêm Hoàng Chi Huyết.

Quân Mạc Tà nói.

Ánh mắt hắn lập tức trở nên nóng bỏng, giống như máu bùng cháy!

- Từ nay về sau, tại dị thế này, cùng ta giành thiên hạ, giúp ta làm mưa làm gió! Giành được Tà Quân Vương, ca ngợi tên Viêm Hoàng của ta, trảm sát hết thảy những thứ ghê tởm nhất thế gian, một người một kiếm, tung hoành thiên hạ!

- Ta sẽ dùng máu tươi kẻ địch để tẩm bổ cho ngươi, để cho ngươi ăn no. Trên đại lục này, ngươi, Viêm Hoàng Chi Huyết, chắc chắn sẽ trở thành một truyền thuyết vĩnh hằng.

Giọng nói Quân Mạc Tà cực kỳ lắng đọng, rất nghiêm túc, rất tập trung. Nghe ra giống như hắn không phải tự nói, mà là đang phát ra một

lời thề kinh thiên động địa!

Một ước hẹn biển cạn đá mòn

Lấy tên Viêm Hoàng!

Trường kiếm ngân dài một tiếng, như hổ thét rồng gầm!

Kinh Thành!

Quân gia trong thời gian này đúng là rất náo nhiệt.

Tù khi đoàn quân ra trận, Linh Mộng công chúa dường như ngày nào cũng nghe ngóng tin tức, mà còn ngơ ngẩn cả ngày, lại qua một thời gian ngắn, Hoàng Hậu nương nương thỉnh thoảng cũng ghé thăm.

Đối với việc này, trong lòng Quân lão gia tử cũng biết là vì cái gì, nhưng chuyện như vậy không thể để truyền ra bên ngoài, định dứt khoát vung tay, dù sao Quản Thanh Hàn cũng không ở nhà, sẽ đem biệt viện của nàng tạm thời làm nơi dừng loan giá của Hoàng Hậu nương nương và Linh Mộng công chúa.

Mỗi lần đến đây, Hoàng Hậu nương nương đều ở tại tiểu viện của Quản Thanh Hàn, lấy ra một cây tiêu ngọc, nhẹ nhàng thổi lên một khúc, sau đó ngơ ngẩn bần thần ngồi ở trong sân, không hề ra khỏi cửa viện một bước, đợi một lúc, lại thổi thêm một khúc, sau đó lập tức rời đi, không hề nán lại chút nào.

Tiếng tiêu vốn buồn, mà tiếng tiêu của Hoàng Hậu nương nương lại càng thêm đau thương ai oán, giống như khóc, như kể, kẻ khác nghe thấy mà rơi lệ, người nghe thương tâm.

Sắc mặt của Hoàng Hậu nương rất bình tĩnh, thậm chí, có thể nó là đờ đẫn, chỉ có lúc thổi hai khúc tiêu này, ánh mắt người mới chăm chú, giống như là dùng toàn bộ linh hồn của mình để thổi hai khúc tiêu này. Kiểu bi thương yên lặng này, làm cho người ta cảm thấy đau thương.

Thậm chí, sau khi Hoàng Hậu nương nương thổi xong, trong mắt có đôi lúc xuất hiện một vẻ…..ôn nhu tuyệt vọng….đau thương tiếc nuối…

Mỗi khi tiếng tiêu vang lên, Dạ Cô Hàn đang nghỉ ngơi trong tiểu viện của Quân Mạc Tà lại đặc biệt im lặng.

Lúc này hắn đã có thể hoạt động thân thể, thậm chí còn có thể đi được hai bước, nhưng tổn thương thân thể quá nhiều, nguyên khí bị thương tổn nặng nề, tay phải chuyên cầm kiếm đã bị chặt đứt đến tận vai, một thân kiếm thuật tinh xảo, không phế cũng tự phế, còn có đan điền bị phá hủy, tu vi Thiên Huyền cũng mất sạch.

Trong thời gian này, Dạ Cô Hàn đã tiều tụy không nhận ra, từ một cường giả Thiên Huyền trở thành một phế nhân mất hết huyền khí, là một người tàn phế hoàn toàn.

Chênh lệch lớn như thế, làm cho Dạ Cô Hàn tâm cao khí ngạo này trở nên điên cuồng! Hắn trả giá vì Linh Mộng, cho dù mất hết tu vi, cho dù trở nên tàn phế cũng không hối hận! Hắn chỉ oán tại sao mình lại không chết ngay lập tức, lại còn cái thân tàn này, ở lại trên đời, tâm cao khí ngạo như hắn bất kể thế nào cũng không chịu được, thậm chí hắn đã cầu xin trời cao cho hắn được chết!

Nhưng chỉ cần tiếng tiêu kia vang lên, cho dù Dạ Cô Hàn điên cuồng như thế nào cũng liền giống một đứa trẻ cực kỳ ngoan ngoãn, yên lặng ngồi ở chỗ này, cùng người cách một bức tường kia đồng thời im lặng trong một lúc…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 14: Quân Lão Gia Tử Vui Quá Hóa Buồn

Cứ đúng lúc này, sắc mặt Dạ Cô Hàn thật phức tạp: Thẫn thờ, sầu não, mất mát, còn ẩn ẩn hạnh phúc mơ hồ! Ánh mắt của hắn vừa cố chấp thâm tình vừa thống khổ mà ngọt ngào, trong miệng luôn mấp máy thầm gọi một cái tên, dù không ra tiếng nhưng theo khẩu hình thì có thể thấy chỉ có thủy chung hai chữ “Tú Tú”.

Còn có một bài thơ mà Dạ Cô Hàn thường xuyên lẩm nhẩm trong nhớ nhung, dù là lúc hắn trọng thương sắp chết, cũng chỉ lẩm nhẩm bài thơ đó.

Bất hối thử sinh chủng thâm tình – Cả đời quý trọng một chữ tình.

Cam nguyện cô lữ tự phiêu linh – Một thân cất bước dạ mỉm cười.

Trường hận uyên lữ duy mộng tạo – Hận sao uyên ương tựa giấc mơ.

Trữ phụ thương thiên bất phụ khanh – Thà phụ trời xanh chẳng phụ nàng!

Nhưng Dạ Cô Hàn có sửa lại một câu, thế nên hai câu sau trở thành :

Lai sinh nhược thị duyên vị tẫn

Trữ phụ thương thiên bất phụ khanh

(Duyên này kiếp sau tình chưa nhạt

Thà phụ trời xanh chẳng phụ nàng!)

Câu này thay đổi, tâm linh Dạ Cô Hàn cũng bốc hơi theo. Không hối hận, chỉ gửi hi vọng lại kiếp sau.

Kiếp sau, cứ xem như là một mơ ước hoàn hảo đi thôi.

Hai người chỉ cách nhau có một bức tường mà tựa như cách nhau nghìn sông vạn núi, trời đất chia lìa.

Bức tường đó tựa như một ngăn cách cực lớn mà lại tồn tại vĩnh viễn, dù thế nào cũng không tể vượt qua.

- Lai sinh nhược thị duyến vị tẫn, trữ phụ thương thiên bất phụ khanh. Tú Tú, hai câu này là hai câu năm đó nàng thích nghe nhất, bây giờ ta cuối cùng lại nghe được.

Dạ Cô Hàn rơi lệ, thần tình ảm đạm.

- Dạ thú thúc, ta cho tới giờ không hề biết mẫu hậu còn biết thổi tiêu, lại còn hay đến như vậy.

Linh Mộng công chúa nâng gò má, ánh mắt ẩn hơi nước.

- Ta cũng là lần đầu tiên nghe mẫu hậu thổi tiêu.

- Con nói đây là lần đầu con nghe mẫu hậu thổi tiêu sao?

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, cả người Dạ Cô Hàn chấn động, ngẩng đầu lên, trong mắt như sáng lên, trong đó hàm ẩn sự thỏa mãn phi thường!

- Đúng vậy, mẫu hậu từ lúc sinh ta ra tới nay, chưa từng nhìn thấy người chơi nhạc, cũng không nghe hát, ta còn nghĩ là người không thích âm nhạc kìa, nhưng hôm nay quả thật bất ngờ.

Linh Mộng công chú ngây thơ nói.

Dạ Cô Hàn mỉm cười, nụ cười phát ra từ nội tâm.

Giờ phút này hắn đã thỏa mãn, cũng không cầu gì nữa.

Trước một khúc “Bạn quân thính phong”, sau lại một khúc “Thiên nhai lệ”.

Tú Tú, cám ơn nàng!

Nguyên lai ta đã có thứ tốt đẹp nhất trên đời này, đó chính là tình ý nàng dành cho ta.

Cảm ơn nhiều!

Thì ra ta ngay từ đầu đã có được những gì ta mong muốn, có trả giá thế nào thì cũng thật xứng đáng!

- Ta mãn nguyện rồi, thực sự mãn nguyện.

Dạ Cô Hàn dựa lưng vào thân cây, trên đầu cánh hoa và lá cây nhẹ rơi xuống. Trong lúc này, thần thái của hắn bỗng trở nên an tĩnh một cách lạ thường.

Từ đó đến bây giờ, tu vi mất hết trở thành phế nhân, Dạ Cô Hàn không còn lộ ra biểu tình vắng vẻ nữa, cũng không còn tận hứng, không cả điên cuồng, đến ngay cả khi đau khổ không chịu nổi hắn cũng chưa từng phát ra nửa tiếng rên rỉ.

Vì lúc này hắn biết rõ ràng, những gì hắn đã trải qua thực sự đáng giá, hắn không hề cô đơn lạnh lẽo, không hề tịch mịch cô liêu, tuyệt đối không hối hận.

Đơn giản vì chốn hồng trần còn có người kia.

Những ngày tháng trước đây, từ khi có tin tức từ Thiên Nam truyền đến, từ ngày đó hoàng đế bệ hạ cũng thường xuyên tìm đến Quân Chiến Thiên gặp một chút nói chuyện xưa, thế nên Quân gia càng thêm náo nhiệt, thủ vệ cũng càng nghiệm ngặt hơn.

Mỗi khi hoàng đế bệ hạ tới, đôi khi cũng nghe được tiếng tiêu sâu thẳm, mỗi lần như vậy ngài lại thở dài một tiếng, ánh mắt như dại đi, lẳng lặng ngồi im đó uống trà hóng gió, thậm chí còn có một thoáng áy náy cứ vậy theo khóe mắt chợt hiện rồi lại biến đi.

Ân oán dây dưa, hồng trần vô thường.

Ngay lúc các đại gia tộc bắt đầu nổi lên nội chiến, Quân lão gia tử chỉ vuốt râu, vẻ mặt hờ hững, mỉm cười nhìn hết chuyện tốt này đến chuyện tốt khác xảy đến, chính mình cảm thấy thật là sảng khoái!

Quân lão gia tử hứng trí bừng bừng, cho dù là xem vở hài kịch yêu thích nhất cũng còn không hơn vậy, mắt thấy một đám lão gia hỏa đối thủ bị ép cho tay chân lóng ngóng. Trên mặt Quân Chiến Thiên lão tràn ngập hờ hững, nhưng trong lòng lại âm thầm vui sướng khi thấy người gặp họa. Này, cả bọn các ngươi trước kia luôn cười chê cháu nội ta, hiện giờ không phải đều nếm đau khổ cả sao?

Thế nên Quân lão gia tử rất vui vẻ, vốn đã quyết định không lên triều nữa nhưng hiện giờ mỗi ngày cũng vào triều đình dạo vài vòng. Cả đại điện ai cũng mặt chau mày ủ nhưng lão gia tử thì sang sảng tiếng cười hầu như không ngừng lại, thuận miệng lại nói bóng nói gió khiến cho hiện tại cả bọn lão già đó cứ nhìn thấy bộ dạng vui sướng đó của Quân Chiến Thiên thì trong lòng hận đến ngứa ngáy, hiện tại ngoài lão già này ra thì còn có ai có thể làm cho con cháu mình bất an nữa chứ.

Ngay cả lần thấy lão già Mộ Dung thế gia Mộ Dung Phong bị tức đến mắt mũi phun lửa, Quân lão gia tử cũng chỉ nói một câu mát mẻ:

- Ta nói lão Mộ Dung này, lão già nhà ngươi nóng giận cái gì? Có gì mà phải tức giận! Con cháu trực hệ tranh giành vị trí gia chủ là một chuyện tốt đó chứ, nói sao nhỉ, à phải rồi, là chuyện tốt tuần hoàn! Cái này nói lên Mộ Dung thế gia sẽ thịnh vượng!

- Chuyện này nói lên bọn chúng rất có chí cầu tiến, đều rất có ý chí tiến thủ. Ta nói này, lão hỗn đản ngươi phải cao hứng mới đúng. Lão phu

thật hâm mộ người, nhìn ta đã một đống tuổi thế này nhưng vẫn phải gánh vác Quân gia biết bao nhiêu mệt nhọc chứ. Nếu bây giờ có ai tốt xấu ta cũng mặc kệ, muốn ngồi cái ghế caủa ta thì ta cũng sẽ hai tay dâng tặng, hai chân quỳ tạ ơn! Trong lòng ta hiện giờ chỉ có canh cánh một chuyện vì sao còn chưa đến đoạt vị trí của ta, bọn chúng cứ thoải mái mà đến chiếm, ta còn lui về nghỉ ngơi một chút. Nhìn lại ngươi xem, nhìn lại đi, có bộ dáng thế nào? Đã sắp vào quan tài rồi còn như ngựa nhớ chuồng ôm khư khư quyền lực của gia tộc không buông, sao không cho người trẻ tuổi một cơ hội, không cần thiết phải cố chấp như vậy.

Lão gia tử âm dương quái khí nói một buổi trời, khiến cho lão gia tử Mộ Dung tức đến run người, ánh mắt đăm đăm, chân tay phát lạnh, ngay cả chòm râu cũng rung rung lên như người ta đang nhảy múa:

- Quân ão thất phu! Con mẹ ngươi đứng thẳng nói chuyện không biết đau lưng, ngoại trừ vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp họa ra thì còn biết gì nữa? Con mẹ Quân gia các ngươi chỉ như một cọng lông, đáng cái rắm gì mà tranh luận, không như lão tử gấp hơn ba chục lần như vậy! Nếu là ngươi thử xem làm được gì?

- Ha ha ha, lão Mộ Dung ngươi bình thường nhìn vậy nhưng lông lại không ít, có những hơn ba mươi cái, bội phục thật chứ!

Quân Chiến Thiên cười đến mắt nhíu lại chỉ còn thấy hàng mi, vừa cười vừa nói tiếp:

- Mộ Dung lão quái vật, tiếp tục lại mỗi lần có thêm một đứa cháu cũng đến khoe với lão phu đi chứ hả? Còn nhớ năm đó ngươi đã nói cái gì không? Lão hổn đãn ngươi lại có thể trước mặt mọi người hát nhạc vui sao: Gia tộc lão tử thật thịnh vượng, cháu ta có tất thảy ba mươi ba “cây thương”...

Quân Chiến Thiên xì ra một tiếng khinh miệt.

- Hiện giờ ngươi lại bị ba mươi ba “cây thương” kia làm phiền chết rồi hử? Đáng đời! Ta kháo! Lão tử thấy hơn ba mươi “cây thương” kia

của ngươi, nhìn qua nhìn lại chỉ là vỏ bạc bịt đầu thương, nhìn được không dùng được mà thôi!

Quân lão gia tử liếc nhìn các lão già còn lại, từng người từng người đếm ngón tay mà nhẩm, lại cười ha hả.

- Ngươi, ngươi nữa, ngươi, cả ngươi, ngươi luôn, nói nhảm, trước đây toàn ở trước mặt ta khoe khoang khả năng nối dõi tông đường, cứ mỗi khi sinh một đứa lại tìm lão phu ta lấy tiền mừng, lấy xong còn móc lại ta vài câu. Bây giờ thì thế nào? Hó hé? Cả đám đều im sao? Sao không khoe ra! Thật sự khiến ta trong lòng vui vẻ, cháu ta chỉ có một người nhưng ra tay thì thắng cả chục, cả trăm, ha ha ha…

Đắc ý vênh váo lên, hát xong tuồng thì Quân lão cũng khiến cho mọi người phát cáu, bảy tám lão râu bạc đều đỏ mắt lên, thật muốn cùng nhau xông lên, lão gia tử lại cười ha ha, chạy trối chết.

Tuy rằng chạy trối chết, nhưng lại có thể phát ra một cục tức tích tụ vài chục năm, thật là sảng khoái, thật là thống khoái!

Nhưng Quân lão gia tử lại cao hứng quá sớm!

Cái gì quá vui rồi cũng sinh ra buồn!

Mưa bão tiếp theo chính là chuyện mà lão trăm vạn lần không ngờ, nằm mơ cũng không nghĩ ra, chính mình vừa lấy cháu ngoan làm kiêu ngạo lấy một địch trăm ngay sau đó đã cho lão một cú, tạo ra một cái lỗ thủng cực đại!

Quân lão gia tử quan lộ thênh thang, vừa hát nhạc vui vừa về nhà, đón tiếp lão lại là một phong phi ưng truyền tin. Vừa mở ra xem thì vẻ tươi cười còn chưa kịp giảm bớt trên mặt đã hoàn toàn đông lại, miệng há to lên tựa như một con cá chết khô vậy!

- Mẹ của con ơi ! Tại sao lại như vậy ?

Quân lão gia tử hồi lâu mới phát ra được một câu, ánh mắt trừng lớn tựa như chuông đồng, đặt mông ngồi xuống, đem cái ghế dựa bằng gỗ tử đàn phá nát, cuối cùng thực sự đặt mông xuống đất cái bịch nhưng thần trí vẫn chưa tỉnh.

- Cháu ngoan của ta ơi, ngươi thật sự muốn mạng già của ta a, chuyện này chờ nửa năm sau hãy đến, hai ba tháng sau cũng được, sao lại ngay lúc này đến đoạt mạng già ta chứ, gia gia có thể bị bọn lão già kia cười chết mất, da mặt ông nội tuy già nhưng còn không dày như vậy, lại lỡ đem toàn bộ đám già dịch kia đắc tội hết rồi.

Quân lão gia tử rung động, vừa gọi mẹ lại mắng cháu nội, thật kích động quá mức ! Nhưng đến bây giờ lão vẫn còn lo ở trước mặt đám bạn già mất thể diện, quả thật là một chuyện hao tổn tâm trí.

- Lão gia, ngài sao vậy? Chẳng lẽ... Tam tướng quân và tiểu thiếu gia có chuyện sao? Trước đây không phải vừa nhận được tin tức nói bọn hắn đã an toàn vượt qua còn sắp trở về sao?

Lão Bàng hoảng lên, vội vàng kéo lão lên.

- Chuyện gì đã xảy ra sao? Chuyện lớn rồi!

Quân lão gia tử run lẩy bẩy gượng đứng lên, thở dài một tiếng rồi lại hét lên:

- Thật là hoang đường!

Gia tay lên phóng một chưởng, đánh cái bàn trước mặt trở thành gỗ vụn.

- A!

Lão Bàng biến sắc, một cỗ sát khí tản mát ra khắp người, cắn răng hỏi:

- Chẳng lẽ Tam tướng quân và thiếu gia thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

Quân Chiến Thiên chậm rãi đứng thẳng người lên, sau phút khiếp sợ ban đầu, lão đã khôi phục lại bình tĩnh xưa nay, khuôn mặt đã an tĩnh trở lại nhíu mày bước quanh.

Cuối cùng khẽ thở dài một tiếng.

- Ngươi chỉ cần xem qua liền hiểu.

Nói xong ném thư tình báo đang cầm trong tay qua.

Lão Bàng vừa nhận thấy liền nhìn qua, kêu lên một tiếng, mắt trừng to, miệng lại càng há rộng hơn, nghe két một tiếng kêu, cằm lại có thể rớt ra ngoài.

Chuyện như vậy thật sự không thể tưởng nổi, từ trước tới này quả mới nghe lần đầu tiên, chưa từng gặp qua!

Quả nhiên là thần mã cưỡi gió đạp mây!

Lão Bàng không ngừng xoa cằm, vừa đau vừa tê lạnh, bất ngờ cười phá lên ha ha, thật sự là cười quá trớn rồi!

Chuyện này buồn cười đến thế nào lại có thể khiến vị quản gia quên đi phiền phức trước mắt chứ!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 15: Thông Gia?

Quân Vô Ý đem việc xảy ra tường tận kể rõ trong tín thư, toàn bộ quá đều giải thích rõ ràng, vốn là nói mình đã giải trừ hôn ước của Quản Thanh Hàn cùng Quân gia, sau đó còn thu nàng làm nghĩa nữ, mà Độc Cô Tiểu Nghệ đối với Quân Mạc Tà tình cảm thắm thiết, lại cảm nhận được sắp tới sẽ phát sinh chuyện lớn, vì thế liền tính toán đem gạo nấu thành cơm, bỏ xuân dược Mạc Tà…

Nhưng bởi vì hiểu biết nông cạn, không chịu đồng ý việc đem gạo nấu thành cơm, sau đó lại quyết định đào tẩu, Quân Mạc Tà bởi dục hỏa phần thân, lý trí hoàn toàn biến mất, đúng lúc này Quản Thanh Hàn lại đến, vì muốn cứu Quân Mạc Tà một mạng, không tiếc hiến thân hi sinh, cuối cùng tạo nên sai lầm lớn như hiện nay.

Sau đó lại thấy thái độ mạnh mẽ của Quân Mạc Tà, hơn nữa Quân lão gia tử đặc biệt nói ra trách nhiệm của nam nhi, nhất định không thể trốn tránh, đối với sự chỉ trích của mọi người trong Thiên Hương, cũng phải ưỡn ngực nghênh chiến với thế gian.

Mọi chuyện đều được lưu loát viết lại.

- Ngươi còn có thể cười?

Quân Chiến Thiên kì quái nhìn vào lão huynh đệ.

- Cười đã chưa? Ngươi có biết đây là chuyện đại sự gì không, nếu như chuyện này mà xử lý không thỏa đáng, đối với Quân gia chúng ta chính là tai họa ngập đầu!

- Ta cảm thấy buồn cười, vị tiểu thư của Độc Cô thế gia này rất là thú vị... ha ha ha…

Lão Bàng không thể nhịn cười lại tiếp tục nói:

- Muốn gạo nấu thành cơm, đã hạ độc, lại còn bỏ trốn thì còn gì để nói nữa, Độc Cô Tung Hoành có một cháu gái như vậy đúng là không dễ dàng …

- Ân? Độc Cô thế gia?

Quân Chiến Thiên ánh mắt bừng sáng. Vỗ hai tay, dựng râu:

- May mà có ngươi nhắc nhở! Mẹ nó, giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, làm sao lão già Độc Cô Tung Hoành kia không đếm xỉa? Chuyện tốt này đều là do cháu gái hắn làm ra, lão tử nếu không dụ dỗ hắn, thì lão vương bát đản kia quá thoải mái rồi!

- Bất qua tên Mạc Tà cũng không thể trắng trợn chiếm tiện nghi như thế, sau khi trở về để xem ta thu thập hắn!

Quân Lão gia tử tâm tình chợt đột nhiên thật tốt, hừ hừ lầm bầm nửa ngày, cũng không nói ra một lời.

- Ân, lão gia, chuyện lần này không phải do tiểu thiếu gia làm sai, cũng không phải do Quản cô nương, việc này trước sau không được xem là việc nhỏ được, lần này đám quan Ngự Sử tuyệt đối sẽ không bỏ qua, muốn nhân chuyện này làm khó dễ, còn có các tài tử cũng sẽ hợp nhau tấn công, bọn nhân tài này không biết suy nghĩ đến nhân quả, bọn hắn chỉ biết chú trọng đến kết quả.

Lão Bàng thật cẩn thận nói:

- Dù sao, thân phận hiện tại của Thanh Hàn cô nương, đối với bọn họ mà nói chính là tẩu thúc lăng loàn…

- Một đám hủ nho này, bọn hắn biết cái chó gì! Tôn tử của lão tử còn mạnh hơn nhiều, Quân Mạc Tà nhất định có đảm lược gánh vác trách nhiệm, sẽ làm cho bọn chúng hổ thẹn đến chết, không hổ là tôn tử của ta, không hổ là nam nhân Quân gia, là trượng phu đích thực!

Lão gia tử vung tay lên, tựa như đang chụp ruồi bọ:

- Này, bọn văn nhân chó má, trừ việc viết vài câu oai thơ, con bà nó, chỉ có tác dụng tạo phân, có tác dụng cái rắm gì! Lão tử cưỡi ngựa cầm đao tung hoành thiên hạ, qua lại núi đao rừng kiếm, núi thây biển máu đánh nên công lao sự nghiệp, từ bàn tay trắng đến công khanh, cần gì nghe bọn hắn cằn nhằn? Muốn rước phiền phức sao, lão tử giết sạch bọn chúng, cùng lắm thì làm thêm một lần rửa sạch Thiên Hương đế đô!

Quân lão gia tử trong thời gian nói lời này, không chỉ có một loại khí khái phong vân hào hùng, mà còn có phong độ của loại lưu manh vô lại phố phường. Xem ra chuyện hôm nay, lão gia tử mặc dù ngoài miệng nói không cần để ý, trên thực tế thì tâm lý vẫn luôn chú ý, suy nghĩ của lão làm khơi gợi nên khí chất của vài thập niện trước.

Bất quá cùng tôn tử Quân Mạc Tà của hắn thì có chút giống nhau. Một người muốn một ngày thống khoái giết sạch người tài, một kẻ muốn cưỡi ngựa hoành đao rửa sạch triều đình, tất cả đều sử dụng phương pháp mạnh mẽ, trắng trợn, dẫn đến máu chảy khắp nơi. Ông cháu hai người này đều là mãnh nhân a…

- Ta phải đi tìm Độc Cô Tung Hoành!

Quân Lão gia tử vội vàng đi ra ngoài:

- Cháu gái của lão quỷ đó gây nên đại phiền phức, há có thể dễ dàng tha hắn? Chẳng lẽ không làm gì hắn, đừng có nằm mơ!

- Ân, lão gia cao kiến!

Lão Bàng nhắm mắt theo đuôi, giống như cái mông sau của Quân lão gia tử, cầm thêm áo khoác cho lão mặc thêm, dù sao hiện tại đã là đầu mùa đông, thời tiết rét lạnh, sau đó ân cần tiễn lão xuất môn. Quân lão gia tử uy phong mãnh mãnh xuất môn, người hầu đem kiệu đến, Quân lão gia tử vung tay lên:

- Lão phu hôm nay cần kỵ mã!

Tuấn mã được mang tới, lão gia tử phi thân lên ngựa, đang muốn thúc ngựa đi tới, đột nhiên như chợt nghĩ ra việc gì liền ghìm ngựa lại, cúi đầu nhìn lão Bàng đang hứng trí bừng bừng nói:

- Lão Bàng, ngươi thử đoán xem, lúc đó Mạc Tà có thể một tên phi trúng hồng tâm hay không, làm nên kết quả nở hoa, nếu như thế thì chỉ cần một năm qua đi là ta có thể ôm chắt rồi sao?

Lão Bàng đang theo bên cạnh lão, chau mày, giống như đang lo lắng việc quan trọng, chuyện này nếu là thực thì đúng là không nhỏ a, chỉ mong việc lão gia tử nói sẽ thuận lợi, kết hợp lực lượng Quân gia, Độc Cô gia hai nhà mạnh mẽ đem việc này áp chế, đang ở trong lòng cầu thần bái phật cầu nguyện bình an, trong tai thình lình truyền đến lời nói của Quân lão gia tử, không nhịn được ngẩng đầu lên, líu lưỡi nói không ra lời, thực sự không nghĩ tới đang ở nơi đông người thế này, Quân lão gia tử cư nhiên còn nghĩ đến việc này, cái này cũng quá dũng cảm a!

- Cái gì? Không…

Sau một lúc lâu, dưới ánh mắt cực độ chờ đợi của lão gia tử, chẳng hiểu trời xui quỷ khiến thế nào, lão Bàng vội vàng nói ra một câu tương phản hoàn toàn với hi vọng của lão gia tử, cùng với đáp án trong ý liệu của lão gia tử đúng là một trời một vực!

- Ngươi… cái lão già kia, sao có thể nhẫn tâm tạt bát nước lạnh vào ta! Tôn tử ta từ xưa đến này là người phi phàm, sao người biết được hắn phóng tên không trúng tâm!

Quân lão gia tử nhất thời dựng râu, oán hận nhìn lão Bàng một cái, tựa hộ một câu nói này của lão Bàng đã xem tôn tử của lão như người bình thường, hai chân kẹp chặt chiến mã, một tiếng hý dài vang lên, chiến mã vọt đi!

Thủ vệ Độc Cô thế gia vừa thấy Quân Chiến Thiên lão gia tử cưỡi ngựa hùng hổ đến, bộ dạng giống như muốn hủy diệt Độc Cô thế gia thì nhất thời luống cuống, một người nhanh chân bỏ chạy, trực tiếp chạy như bay đi thông báo. Mặt khác, bảy người còn lại kiên trì tiến lên nghênh đón.

Quân lão gia tử chỉ roi ngựa, cũng không xuống ngựa, đỉnh đạc hỏi:

- Độc Cô Tung Hoành lão quỷ có ở trong phủ không?

Thị vệ cung kính nói:

- Dạ, lão thái gia vừa mới hồi phủ.

Đối mặt với Quân Chiến Thiên ai dám nói dối? Nhưng hắn nói chưa dứt xong câu, Quân Chiến Thiên lão gia tử thúc mạnh ngựa, trực tiếp cưỡi ngựa vọt vào đại môn Độc Cô thế gia, thuận tay còn đánh lên mông chiến mã, hét lớn một tiếng:

- Độc Cô Tung Hoành, lão tử tới tìm ngươi tính sổ đây, nhanh chóng lăn ra đây cho lão tử!

Chiến mã liền nhanh chóng trực tiếp vọt vào…

Sau đó, mấy Quân gia thị vệ vội vàng xuống ngựa theo sau, nhanh chóng đuổi theo. Quân Chiến Thiên có thể cỡi chiến mã đi vào trong không kiêng sợ, nhưng bọn hắn không dám ngồi trên ngựa như lão, phải biết rằng Độc Cô thế gia, ngay cả Hoàng Hậu nương nương đến nơi này cũng phải xuống ngựa tiến vào, gia tộc to lớn nổi danh như thế, nơi tụ tập thổ phỉ, hang ổ lưu manh, người nào dám trêu chọc?

Già trẻ cả nước, cũng chỉ có Quân gia Quân lão gia tử có lá gan dám làm như thế, ngoại trừ Quân lão gia tử, cho dù là đệ nhất gia tộc hiện tại Mộ Dung thế gia Mộ Dung Phong Vân, khi đến nơi này cũng phải khách khí!

Trong lúc nhất thời, phạm vi trong Độc Cô thế gia gà bay chó chạy, náo động chạy thành đoàn.

Đại tướng quân Độc Cô Vô Địch kinh hoàng chạy vội ra, vị này hôm nay ở nhà nghỉ ngơi, lúc nãy đang nằm thoải mái trên đùi tiểu thiếp, đột nhiên vang lên âm thanh giống như kinh lôi, vừa bước ra đã thấy đại nguyên soái Quân Chiến Thiên đang ở trong sân rộng phóng ngựa chạy như bay, tung hoành ngang dọc, không gian đang yên tĩnh bỗng chốc trở thành chiến trường, mang theo cỗ khí thế sát phạt chiến trường.

Các loại hoa cỏ quý báu trong viện, Độc Cô thế gia phải hao hết tâm lực mới giúp cho chúng mùa đông nở hoa, bây giờ đều bị giẫm nát vô cùng lãng phí. Độc Cô đại tướng quân khóe miệng run rẩy …

- Thế bá, thế bá, ngài nguôi giận, ngài ngàn vạn lần nguôi giận, rốt cục xảy ra chuyện gì a?

Độc Cô Vô Địch chạy chắn ngang trước ngựa Quân Chiến Thiên, khẩn trương kêu nài, chiến mã tiến lên một bước hắn vội vàng lui một bước.

- Tiểu tử ngươi cút qua một bên cho ta!

Quân Chiến Thiên hét lớn một tiếng, âm thanh như sét đánh:

- Coi chừng lão tử cách chức ngươi! Nếu còn dám tiếp tục làm hỏng việc quân cơ!

Gì? Cách chức? Làm hỏng việc quân cơ? Những việc đang diễn ra lại có quan hệ đến việc làm hỏng quân cơ sao? !

- Uy phong thật to! Quân lão thất phu, ngươi thực trâu bò a! Ngươi càng ngày càng quá đáng, lại dám ở trong nhà lão tử cưỡi ngựa phá phách, diễu võ dương oai, lại còn đòi cắt chức nhi tử ta, thật không biết, ngươi lấy đâu ra quan uy lớn như vậy? Lão tử không phải chỉ thiếu ngươi ít tiền sao? Chỉ như thế mà ngươi ngang ngược bá đạo! Còn nói làm hỏng việc quân cơ? Ngươi tốt nhất cấp cho lão tử lý do thuyết phục. Nhi tử ta vì sao làm hỏng việc quân cơ, nếu như không nói được, số tiền ta nợ ngươi nhất định sẽ không đòi được!

Thanh âm đè nén lửa giận vang lên, giống như từng hồi sấm rền, Độc Cô Tung Hoành lão gia tử ngẩng đầu hét lớn, chòm râu trên mặt giống như râu hổ, chậm rãi đi ra, hai tay ôm ngực, nhìn Quân Chiến Thiên hắc hắc cười lạnh.

Nói đến trong đoạn thời gian này, Quân lão gia tử cũng thường xuyên mượn cớ để đến Độc Cô thế gia tản bộ, ai bảo đại tướng quân Độc Cô Vô Địch trước kia lại đánh cược tiền rượu với giá trên trời cho nên Độc Cô lão gia tử gần đây cũng rất không muốn nhưng vẫn phải chịu lép vế khi nhìn thấy Quân lão gia tử. Bất quá, hôm nay Quân lão gia tử nhất thời nói bừa, lại bị Độc Cô lão gia tử bắt được nhược điểm, nhược điểm này rất có thể sẽ mang đến một thu hoạch bội thu a!

- Oa ha ha, thông gia ngươi cuối cùng cũng ra rồi! Về số tiền kia thì là cái gì, mọi người sau này đều là người nhà! Nhà của ta cũng là nhà ngươi, nhà ngươi cũng là nhà ta!

Quân Chiến Thiên cười ha ha, đột nhiên thái độ khác thường, nhảy xuống ngựa, hướng về Độc Cô Tung Hoành nghênh đón thân thiết dị thường.

- Gì cơ? Thông gia?!

Độc Cô Tùng Hoành cùng Độc Cô Vô Địch hai cha con hai mắt mở to nhìn nhau. Nhất thời đều ngây ngẩn cả người.

- Chậm đã! Quân Chiến Thiên, ai với ngươi là thông gia?

Độc Cô Tung Hoành suy nghĩ hồi lâu, sau đó lập tức chìa một bàn tay ra, giống như đang trong trạng thái chống đẩy, thậm chí thân mình còn lui về phía sau từng bước, bởi vì Độc Cô lão gia tử đang nghĩ đến một việc vô cùng đáng sợ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 16: Sự Tình Là Thế Này

- Lão phu hướng về ngươi gọi lão thông gia, tự nhiên là đang gọi ngươi, chẳng lẽ là gọi người khác sao? Trước mắt trừ lão hàng ngươi ra, ở Thiên Hương thành lại có mấy người xứng cùng lão phu có quan hệ thông gia?

Quân lão gia biểu tình sự buồn bực, bày ra bộ dáng "Ngươi là một tên ngu ngốc sao?".

- Phi, lão tử với ngươi kết thành thông gia khi nào? Ngươi cũng không vẩy nước tiểu so sánh xem Quân gia nhà các ngươi từ Quân Chiến Thiên ngươi tính xuống thì nhi tử một đứa, tôn tử một đứa. Nhi tử thì bị phế, tôn tử là loại quần áo lụa là bỏ đi, lại còn dám cùng lão phu kết thân, ngươi đúng là si tâm vọng tưởng!

Độc Cô Tung Hoành cơ mặt run run lên, trong mắt hung quang bạo xạ, muốn phát tiết nổi đóa.

Nếu là ngày thường, Quân gia lão tử nghe được Độc Cô lão gia nói mấy lời này, nhất là câu "Nhi tử bị phế" này, lập tức sẽ nổi giận lôi đình, trực tiếp xông lên sửa chữa Độc Cô lão gia cũng là việc hoàn toàn không thể không có!

Nhưng giờ phút này, Quân gia lão tử lại một chút cũng không tức giận, ngược lại cười híp mắt nói:

- Thông gia kiểu này nói được chính là từ bên ngoài mà đến. Trước kia có thể coi không phải, nhưng hiện tại coi như muốn không phải cũng

không thể được. Ngươi đến đây cẩn thận mà nghe ta nói. Ân, chuyện này nói ra kỳ thật cũng rất đơn giản, chính là một câu: Gạo đã nấu thành cơm! Ngươi hiểu ý ta chứ. Hiện tại lại nói đến tình hình ngày đó như thế này, à Vô Địch à, ngươi cũng phải nghe một chút, dù sao Vô Địch vẫn là người trực tiếp thông gia.

Độc Cô Tung Hoành lão tử mới nghe được câu gạo nấu thành cơm thì mặt đã trực tiếp tái đi rồi. Tiếp tục lại nghe được cái gì trực tiếp thông gia, nhất thời mặt lão chuyển thành xanh nhạt.

- Ách, con đột nhiên nhớ tới việc các tướng sĩ trong doanh trại tìm con có việc, con cần đi xử lý. Làm hỏng việc quân cơ chính là trọng tội. Ân, bên kia chính là có quan hệ chuyện đại sự mấy chục cái nhân mạng. Mạng người quý gia chậm trễ không được, không đi không được a!

Độc Cô Vô Địch càng nghe càng cảm thấy là không được ổn, trực tiếp đã nghĩ đến kế thứ ba mươi sáu (tẩu vi thượng sách), trước tránh đầu gió, lại nói lý do cũng thực bá đạo, rõ ràng là còn có thể liên quan đến mạng người, mấy chục mạng a.

- Tiểu tử, ngươi đứng lại cho lão tử.

Độc Cô Tung hoành sắc mặt đã xanh xám vừa trừng mắt, một tiếng hét to rung trời:

- Sự tình vừa nói mà không nói rõ, ngươi dám đi lão tử cắt đứt chân của ngươi! Nếu còn tiếp tục lên tiếng, ta trực tiếp đánh gãy.

Độc Cô Vô Địch bên kia mới vừa xoay người lại, đừng nói nhúc nhích, ngay cả lên tiếng cũng không dám, vẫn duy trì tư thế một chân bước đi, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, giống như là thời điểm bị tiêu chảy đột nhiên bị người ngăn ở cửa nhà cầu không cho vào đi, đầu đầy mồ hôi rơi thánh thót.

- Quân Chiến Thiên! Xin mời!

Độc Cô Tung Hoành liếc mắt, nghiêng đầu nhìn Quân lão gia tử, một bàn tay chìa ra làm động tác mời khách. Ý tứ rất rõ ràng: Có chuyện gì đừng nói chỗ này, chúng ta vào nhà đóng cửa rồi nói.

- Tất cả các ngươi đứng đợi tại chỗ này, dù cho là ai cũng không được rời đi. Nếu có kẻ nào muốn tiếp cận, có ý đồ nghe trộm chuyện quân sự tối cơ mật, giết không tha!

Quân lão gia quay trở lại hạ lệnh.

Vừa nghe Quân lão gia tử hạ lệnh, Độc Cô lão gia tử cũng cảm thấy sự tình xem ra là không tầm thường, học theo cũng ra lệnh cho hộ vệ của mình canh gác. Bọn hộ vệ của hai nhà đội ngũ chỉnh tề đồng loạt tuân mệnh, nhanh chóng phân bố tới mấy vị trí chủ chốt.

Quân gia lão tử sau khi bố trí xong xuôi, lúc này mới quay lại, theo sau Độc Cô Tung Hoành đang bước đi.

Độc Cô Vô Địch đại tướng quân mang cái mặt mốc đi theo sát phía sau, trong lòng cảm giác không ổn càng ngày càng rõ ràng. “Gạo nấu thành cơm?”, sẽ không thật sự là cái chuyện đó chứ? Trời ạ! Khuê nữ của ta, chẳng lẽ ngươi đem ta; lão tử của ngươi trực tiếp đẩy đến hầm lửa sao.

- Quân lão thất phu, có lời thì cứ nói, có rắm thì cứ phóng, đừng có nhiều lời cùng lão tử, đừng có ba lần bốn lượt nói bóng gió không minh bạch như vậy.

Sắc mặt lão gia tử Độc Cô Tung Hoành đã muốn chuyển gần như sang màu đen, thực sự là rất không kiên nhẫn, lại không nhịn được nhìn qua nhi tử, ánh mắt thực sự rất là bất thiện.

Độc Cô Vô Địch đại tướng quân khúm núm ngồi ở một bên, xưa nay nào có bộ dáng như vậy, bị ức hiếp giống như là tiểu tức phụ (giống như vợ nhỏ trong nhà). Thân thể tráng kiện như được nén lại để chui vào nền đất, không ngừng lau mồ hôi. Thiên Hương hiện tại đã là thời tiết đầu

mùa đông mà nhìn thân hình Độc Cô đại tướng quân giống như đang ở trong mùa hè.

- Ân, cháu gái Tiểu Nghệ nhà các ngươi, haha, nha đầu kia là một cô nương tốt a. Lần ở Thiên Nam này, nàng…

Quân Chiến Thiên cũng không kiêng dè, trực tiếp mở lời. Nhưng hắn mới có mở đầu thì đã bị Độc Cô Tung Hoành cắt ngang.

- Ngừng!

Độc Cô Tung Hoành giương tay lên, quay sang nhìn thấy Độc Cô Vô Địch, hung tợn hỏi han:

- Các ngươi không phải nói hiện tại Tiểu Nghệ cùng Linh Mộng công chúa ở hoàng cung bế quan sao? Tại sao chạy tới Thiên Nam? Thế này là lừa ta sao?

Độc Cô lão gia từng trải đã mấy mươi năm, tuy rằng tức thời đã đoán được lời Quân lão gia tử nói nhất định là sự thực, nhưng lão vẫn còn ôm một tia hi vọng (nguyên văn là một phần vạn hi vọng), nhỡ đâu… Dù sao một câu “gạo nấu thành cơm” kia của Quân lão gia tử cũng thật sự là làm lão rất rúng động!

- Chuyện này… kia… này…

Độc Cô Vô Địch mồ hôi trên trán chảy càng nhiều, quả thực chính là túa ra như tắm, cơ hồ ngập cả mặt mũi, lau mãi không ngừng, mặt đen lúc đỏ lúc trắng, chật vật không chịu nổi. Cứ này này kia kia, không nói ra được một câu hoàn chỉnh. Mức độ nói lắp đã vượt xa Đoan Mộc Sao Phạn luôn rồi…

Độc Cô Tiểu Nghệ một mình đi theo Quản Thanh Hàn chạy tới Thiên Nam, đến vài ngày sau thì Độc Cô đại tướng quân mới biết được, nhưng việc này nếu là lúc trước mà nói với lão gia tử thì không nghi ngờ gì sẽ bị lột da tức khắc. Cho nên Độc Cô Vô địch cũng đã sắp xếp đội hộ tống

gồm ba đứa con trai của mình, bảo vệ tốt cho đứa con gái rượu, cầu thần bái phật ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện. Sau đó lại ở nhà một ngày một đêm cầu nguyện tiểu bà cô này ngàn vạn lần không làm bậy, nhanh chóng trở về trong an toàn và không gây ra sự cố gì.

Nhưng tình hình liền trước mắt này nhất định là đã sai với ý nguyện, nữ nhi bảo bối này ở bên kia không chừng gặp phải rất nhiều phiền phức. Cứ xem vẻ mặt của Quân Chiến Thiên là biết rõ ràng.

Thấy nhi tử cũng không nói chuyện, lại chỉ biết ngồi lau mồ hôi, Độc Cô Tung Hoành lão gia tử trong lòng đã rất rõ ràng. Một chút hi vọng trông cậy vào cũng không có, tức giận hừ một tiếng, nói :

- Già rồi, thực sự ta đã già rồi. Trong nhà này ta đúng là một kẻ đui mù.

- Phụ thân, cái này… việc này…

Độc Cô Vô Địch ngoác cái miệng rộng, khó khăn muốn giải thích. Thế nhưng nửa ngày rồi vẫn là loanh quanh câu nói đó.

- Hỗn trướng, ngươi câm miệng cho ta! Tiếp tục lên tiếng nữa là lão tử ta đánh gãy chân ngươi!

Độc Cô Tung Hoành hét to, quay sang Quân Chiến Thiên.

- Ngươi nói tiếp, nói rõ ràng một chút, một chi tiết nhỏ cũng không được bỏ qua.

- Ân, ngươi cũng biết Thanh Hàn cùng khuê nữ của ngươi đi theo cùng Quân gia chúng ta. Bắt nguồn từ khi Tiểu Nghệ nha đầu kia vừa thấy Thanh Hàn không còn là chị dâu Mạc Tà, tức thời liền tức giận, nha đầu kia cũng là rất yêu Mạc Tà, đã nghĩ ra một biện pháp, liền bắt hộ vệ của gia tộc tìm một ít xuân dược.

- Ân, số lượng cũng không phải nhiều, cũng chỉ một túi mà thôi (ách), một chút cũng không làm rớt, toàn bộ cấp cho Mạc Tà, Mạc Tà có thể

phòng bị nàng sao? Tự nhiên là một chút cũng không làm đổ mà uống hết, nhưng một mình nàng lại không chống đỡ được, đang lúc thời điểm nguy cấp nhất, nha đầu Quản Thanh Hàn tự nhiên sinh thiện tâm a, lòng sợ bọn họ xảy ra sự cố liền tìm tới. Ha ha, kết quả, ai da, tạo thành sai lầm lớn. Ân, sự tình chính là có chuyện như vậy.

- Lão Độc Cô, ngươi nói, chúng ta lúc này có thể không phải là thông gia sao? Đây chính là cháu gái của ngươi chủ động. Phi, bất kể là ai chủ động, dù sao cũng là "gạo đã nấu thành cơm”, Mạc Tà nhà ta nhất định là sẽ chịu trách nhiệm.

Hơn nữa Quân Chiến Thiên còn bày ra một bộ dạng của "người bị hại", không ngừng than ngắn thở dài.

Kỳ thât, những lời của lão Quân gia nói cũng đều là thật, chẳng qua là hơi cố ý nói dối tạo nên một chút hiểu lầm mà thôi. Tỷ như: “Nhưng một mình nàng lại không chống đỡ được, đang lúc thời điểm nguy cấp nhất…”. Người biết chuyện thì đương nhiên biết được Độc Cô Tiểu Nghệ không có chuyện gì, tuy rằng lúc ấy quả là không có chống đỡ được Quân đại thiếu gia, nhưng căn bản là không có cái chuyện abc kia. Nhưng người không hiểu chuyện liền có thể nghĩ khác hơn, nhất là hai người đàn ông trước mắt này (kể cả người đọc lần người dịch nữa).

Độc Cô Tung Hoành cùng Độc Cô Vô Địch hai cha con thực tự nhiên mà liên tưởng đến: Quân Mạc Tà dưới tình huống uống nhiều xuân dược như vậy, bằng vào một con nhóc như Độc Cô Tiểu Nghệ hoàn toàn không có kinh nghiệm như vậy, nhất định là chống đỡ không được, như vậy…

Tưởng tượng như vậy, vô hình chung liền đã hình thành một loại suy nghĩ nhất định chuyện đã xảy ra: Quân Mạc Tà đã cùng Độc Cô Tiểu Nghệ đã xảy ra quan hệ abc kia. Ân, Độc Cô Tiểu Nghệ không chống đỡ được, nhất thời nguy cấp, Quản Thanh Hàn xuất hiện, vì thế cứu Độc Cô Tiểu Nghệ một mạng, cứu như vậy cũng chính là cứu một người trả giá

một người khác, lại đem chính mình dâng lên.(hic hic, khó nghĩ quá, ta sợ)

Chính là một chút khó hiểu cũng không có. Độc Cô Tiểu Nghệ nếu là đã hạ độc, vậy là đã tính toán ý định … tới cùng, làm sao có thể trốn chạy?(phần … cho người đọc tự điền)

Theo lời Quân Chiến Thiên kể ra, Độc Cô Tung Hoành cùng Độc Cô Vô Địch cha con hai người tròng mắt càng trừng càng lớn, thanh âm của tiếng thở càng ngày càng vang. Càng về sau, trong họng đã phát ra "phì phò phì phò”, đúng là thanh âm của tiếng thở này.

Mãi cho đến sau khi Quân Chiến Thiên nói xong đã được một lúc lâu. Cha con hai người này vẫn trừng tròng mắt, hổn hển thở không yên. Quân Chiến Thiên biết rõ toàn bộ mục đích của chính mình đã đạt tới. Không thèm để ý tới bọn hắn, nâng chung trà lên. Bận tối mắt mà vẫn thong dong uống nước, thưởng thức trà.

- Đúng là tức chết mà!

Thình lình, thật ngạc nhiên là người nhảy dựng lên một cách hung dữ lại là Độc Cô đại tướng quân, người vừa rồi còn ủ rũ héo hoan, chỉ thấy hắn hoa chân múa tay hăm dọa:

- Quân Mạc Tà, tên tiểu súc sanh này! Cũng dám làm ra chuyện tình bỉ ổi như thế! Ta… ta… ta không tha cho hắn, ta muốn… ta muốn… ta muốn đưa hắn bầm thây vạn đoạn, trước tiên sẽ thiến, lại tiếp tục thiến, con mẹ nó, lão tử... lão tử…

Hắn nói hai chữ “lão tử” cả nữa ngày cũng không nói được gì. Không đợi hắn nói hết, đột nhiên một cái tát mạnh mẽ giáng xuống đầu hắn, ngay lập tức đánh cho hắn ngã ra đất, rơi giống như kỵ sỹ bị ngã chống vó.

- Ngươi… ngươi… ngươi là đồ hỗn trướng! Kêu cái gì? Kêu cái đầu mẹ ngươi a! Vừa rồi lão tử nói như thế nào, ngươi còn lên tiếng, ta đánh

gãy chân ngươi, ngươi cho rằng lời của lão tử là đánh rắm sao?

Giờ phút này Độc Cô Tung Hoành lão gia tử rốt cục xem như triệt để bạo phát, khuôn mặt trướng thành màu tím cà, cả người như trâu chọi! Một cái tát tiếp một cái tát vừa đánh vừa chửi ầm lên:

- Tất cả chuyện này đều là do ngươi nuông chiều nữ nhi bảo bối, làm hư chính con gái mình còn chưa tính, lại làm người khác gián tiếp bị hại, ngươi hãy tự kiểm điểm lại xem, điều này có thể oán Quân Mạc Tà sao? Ngươi ngươi ngươi, ngươi muốn chọc giận chết ta! Lão Tử hôm nay không thể không đánh gãy chân tên tiểu tử ngươi, a a a a.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 17: Độc Cô Thế Gia Chấn Động Rồi!

- Ngươi, ngươi… ngươi dạy con gái hay lắm! Ta ta ta ta, Độc Cô Tung Hoành ta quả thật là gia môn bất hạnh mới nuôi ra cái đám nghiệp chướng như các ngươi.

Khoái lừa lão già này lắm phải không? Giờ rốt cuộc cũng xảy ra chuyện, ngươi cứ cao hứng, cứ thống khoái đi!

Độc Cô Tung Hoành nhảy dựng lên giống như một con sói đói lồng lộn lên, sau khi chạy vòng vòng hai ba vòng không kiếm được cái gì tiện tay để ném, đột nhiên ông

già gân này gầm lên một tiếng tựa như tiến sét giữa trời xanh:

-Tức chết lão phu rồi!

Một tiếng gào lớn kèm theo một cú đá như trời giáng đá thẳng lên người Độc Cô Vô Địch. Một đá này quả thật là dùng lực rất lớn, chỉ nghe "ầm" một tiếng, thân hình hùng tráng của Đại tướng quân Độc Cô Vô Địch đại tướng quân đã xuyên thủng tường bay văng ra ngoài. Sau khi chứng minh với trời đất rằng không chỉ chim mới có thể bay, vị tướng quân này mới vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp rồi đáp xuống đất với tư thế đo đường bằng mặt rất tiêu thuẩn.

Quân gia thị vệ cùng Độc Cô gia thị vệ vốn đã biết trước, nên giờ phút này hai bên rải quân cảnh giới khắp nơi. Lúc nãy hai vị lão gia kia đã cùng ra một cái nghiêm lệnh "Có người muốn lại gần nghe trộm cơ mật quân sự cấp cao, thì giết không cần nói!", Mà chuyện này không thể

lấy ra mà giỡn được. Quân binh hai nhà đang canh gác, chợt nghe tiếng gió thổi vù vù. Vốn còn tưởng rằng thật sự có người muốn lén nghe trộm việc cơ mật, nào ngờ ghé mắt trông ngang đã thấy thân hình khôi ngô to lớn của Độc Cô Đại tướng quân đang lao đến. Chỉ nghe "ầm" một tiếng, đã thấy Độc Cô đại tướng quân "hạ cánh an toàn" ngay giữa sân, khiến cả hai bên quân sỹ đều kinh ngạc trợn mắt há miệng không biết nói gì.

(ND: Đáng lẽ phải hô "Mười! Mười … và mười!" như anh Sâm mới đúng ^__^)

Cả đám người còn chưa hiểu ất giáp ra sao, lại nghe thấy tiếng gió vù vù vang lên. Lần này Độc Cô lão gia tử trợn mắt méo miệng lao tới, một chân điên cuồng đạp xuống thân hình Độc Cô đại tướng quân, một chút tình cảm cũng không có mà vừa đá vừa chửi:

- ĐCM ngươi! ĐCM ngươi! … Đ. bà ngoại ngươi….. ĐCM ngươi…..!

Lúc này đây Độc Cô Vô Địch lại thể hiện trước ba quân tướng sĩ hai nhà một kinh nghiệm xương máu, một kinh nghiệm được tôi luyện qua bao gia khổ mới rút ra

được: Hai tay thì chia ra một cái giơ lên che mặt, cái còn lại hạ xuống che đũng quần, cả người cuộn tròn lại như một quả cầu, torng miệng không ngừng gao lên:

- Ách, đáng đánh! Đánh mạnh vào, ngàn vạn lần đừng nương tay, đánh càng ác càng tốt! Đánh chết con luôn đi, đánh chết con….!

Thị vệ hai nhà ngây ngốc đứng một bên, vừa cảm động đến rơi lệ khi được Đại tướng quân truyền đạt kinh nghiệm, vừa ngây người ra không biết đã xảy ra chuyện gì.

Phúc đức ông bà để lại sao? Hỏi cả cái thủ đô đế quốc này coi có ai được xem một vở "Đại tướng quân ăn đạp" này không? Đừng nói là thị vệ Quân gia chưa từng

thấy, mà ngay cả thị vệ của Độc Cô thế gia cũng chưa từng thấy qua. Quả là một vở diễn động trời, có một không hai khiến người xem chỉ biết ngậm ngùi rơi lệ vì sự

may mắn của mình!

Ngay lúc bọn thị vệ đang thò đầu thò cổ ra mà nhìn, đột nhiên lại một tiếng gió vù vù vang lên nữa. Lần này là Quân Chiến Thiên đang lao vọt tới, rồi đột nhiên gầm lên như sấm:

- Nhìn cái con khỉ gì? Cút hết toàn bộ cho ta! Không biết đây là bí mật quân sự sao? Đứa nào dám thò đầu ra nhìn rồi để lộ tin tức, lão tử chém cả chín họ nhà nó….!

“Ặc? Lại là bí mật quân sự? Đâu ra nhiều dữ vậy!”

“Thôi quên đi, đều là bí mật của giai cấp cao tầng người ta, chúng mình thân phận tép riu tốt nhất là không tham dự!”

Oanh một tiềng, thị vệ hai nhà ào ào chạy đi, tan tác như ong vỡ tổ.

Độc Cô Tung Hoành vẫn chưa chịu bỏ qua, tay như búa tạ đấm liên hồi, chân như lưu tinh đạp không dứt, đánh đến say sưa nhễ nhại, chửi ào ào khiến nước miếng tuôn rơi. Chửi một hồi cái nào là tàn nhẫn, cái nào là ác độc đều lôi hết ra mà dùng. Mà Độc Cô Vô Địch cũng không phải ngồi không mà vừa lăn lộn vừa kêu gào thảm thiết.

Quân Chiến Thiên Quân lão gia tử híp lại ánh mắt nhìn hai cha con nhà người ta một kẻ đánh một kẻ la kia. Hai kẻ này đều kêu gào khản cả giọng, có vẻ như đang "cố hết sức mình - gào cho thật lớn" vậy.

- Được rồi được rồi! Ta nói lão Độc Cô này, đánh vậy là đủ rồi, đánh nữa hắn là không kịp phối hợp đâu. Hơn nữa lão ĐCM nó thì danh chánh ngôn thuận rồi, nhưng

đòi "Đ. bà ngoại" gì gì kia thì dù sao lão vẫn phải "nghiên cứu" lại một chút nha!

Nhìn xem một hồi, Quân lão gia tử lúc này mới đứng ra khuyên can. Cũng không phải là ông không muốn sớm khuyên giải, mà phải tạo điều kiện để hai cha con nhà

này phát tiết hết phẫn nộ trong lòng ra đã. Nếu không, lấy cái tính tình của Độc Cô Tung Hoành thì khó mà ngồi yên nói chuyện tiếp được nữa.

Chỉ có điều, lời khuyên này hình như có mùi "Đổ dầu vào lửa" thì phải.

(ND: Oh Yeah! Quả là "Ông nào cháu đó" *__*)

- Cái gì đó! Các người muốn xét nhà hay muốn tạo phản hả? Có còn muốn để người ta sống nữa không đây?

Một âm thanh sắc lạnh, the thé, nghiêm khắc pha lẫn uy nghiêm đột nhiên truyền ra. Chỉ thấy từ trong nội viện một đạo quân tóc dài đang ùn ùn kéo ra, mà người đi trước nhất là một vị lão phu nhân mặt phúc hậu, một thân phú quý khoan thai. Đó chính là vợ của Độc Cô Tung Hoành, Nhất phẩm phu nhân của Đế quốc, Độc cô lão nãi nãi. (Nãi nãi: bà nội, ta để vậy thấy dễ nghe hơn một chút)

- Đánh gãy cái chân chó của thằng khốn này đi, cho nó khỏi tiếp tục lừa gạt ta nữa!

Các vị phu nhân thấy đức ông chồng của mình nhờ có Lão phu nhân khuyên giải nên thoát nạn, lập tức như ong vỡ tổ xông thẳng tới. Một bầy tang tình phụ nữ, nước

mắt đẫm cả mặt ba chân bốn cẳng kéo Độc Cô Vô Địch ra. Lúc này chỉ thấy Độc Cô đại tướng quân mặt mũi bầm dập như đầu heo, quần áo chuyển từ mô đen "Đại

tướng" qua xài model "Cái bang".

Đột nhiên một tiếng thét kinh hãi vang lên, kèm theo đó là một vị phu nhân hào hoa phú quý tiếp tục theo chồng chứng minh rằng "Không chỉ chim mới có thể bay". Chỉ tiếc rằng lần này đáp đất không đẹp như đức ông chồng, vẫn còn ngửa mặt lên trời được. Vị phu nhân này đau khổ kêu "A" một tiếng, tiếp theo đó nước mắt rơi lã chã, mặt vô cùng kinh ngạc, vừa uất ức vừa lúng ta lúng túng không biết phải làm sao. Đây chính là chính thất của Độc Cô đại tướng quân, mẫu thân của Độc Cô Tiểu Nghệ.

- …. Khốn nạn! Thằng súc sinh này xảy ra chuyện gì rồi! Tim ngươi chó nó gặm rồi sao? ….

Độc Cô lão phu nhân nổi giận dùng đùng, dùng ngay cây gậy chống của mình đập hẳn lên vai Độc Cô Vô Địch:

- …. Ngươi bị cha mình đánh rồi lại đem vợ ngươi ra trút giận hả? Ngươi có còn là đàn ông nữa không?

(ND: Câu này do mẹ nói ra thì được, chứ ai khác mà nói thì … *_*)

Độc Cô Vô Địch vừa trở mình bò dậy, lúc này máu nóng xộc lên đầu đáp:

- Mẹ, mẹ đừng can thiệp, đều là do xú bà nương này dạy con gái tốt lắm! Dạy ra đứa con gái quá tốt! Hiện giờ làm ra vụ bê bối lớn như vậy, con có đánh chết nàng cũng không đủ để giải hận!

Độc Cô đại tướng quân dù bị bầm dập nhưng lời nói vẫn rõ ràng có sức, thân hình khỏe mạnh, xem ra bị bố đánh đòn quen rồi, da dày lại biết cách lăn lộn nên cũng không quá nặng.

- Tiểu Nghệ? Tiểu Nghệ như thế nào?

Lập tức tất cả phụ nữ đứng ở đây đều khẩn trương lên. Độc Cô Thế gia con cháu thì nam nhiều nhưng nữ chỉ có một, bởi vậy ai cũng coi nàng như châu như ngọc,

nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa. Bởi vậy vừa nghe nhắc tới Độc Cô Tiểu Nghệ thì cả đám phụ nữ đều vây lấy Độc Cô đại tướng quân.

- Lão gia, Tiểu Nghệ rốt cuộc làm sao rồi? Đã xảy ra chuyện gì! Chàng mau nói đi….

Độc Cô Phu nhân bất kể đau đơn trên người, ủy khuất cũng dẹp qua một bên vội vàng bò dậy hỏi. Mấy vị phu nhân khác cũng hồi hộp hỏi:

- Tiểu Nghệ, cháu gái ngoan của ta rốt cuộc là bị làm sao?

Độc Cô Tung Hoành ngửa mặt lên trời thở dài, còn Độc Cô đại tướng quân miệng mồm méo xệch, cả hai cha con cùngdùng một cái giọng tràng đầy xót xa:

- Haizzz! Gia môn bất hạnh a!!!

(ND: Câu nói kinh điển, ta thấy không cần dịch ^__^)

Quân lão gia tử sờ sờ chóp mũi một hồi , rốt cuộc chắp tay bước tới trước mặt Độc Cô lão phu nhân mà cười khan một tiếng:

- Ừhm, toi nói này, bà thông gia à, khửa khửa! Bà thông gia à, Lão Quân này xin chào một tiếng….

Độc Cô lão phu nhân vốn không thèm liếc nửa con mắt nhìn Quân lão gia tử, đột nhiên nghe một tiếng "Bà thông gia" nhất thời nghẹn họng, sau một cơn ho sù sụ mới gầm lên:

- Quân Chiến Thiên, cái lão già này, ngươi …. Cái thằng cặn bã kia đã làm gì cháu gái bảo bối của ta rồi?

Độc Cô lão phu nhân già thành tinh rồi, vừa nghe Quân Chiến Thiên gọi "Bà thông gia" đã liên tưởng ngay đến cái-chuyện-mà-ai-cũng-biết-là-chuyện-gì-đấy.

Ba chữ bà thông gia này, uy lực thật lớn không ai nghi ngờ được.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ phụ nữ ở đây dùng bảy tám cặp mắt tựa như hơn chục cái đèn pha rọi thẳng lên mặt Quân lão gia tử.

(ND: 7-8 cặp mắt = 14-16 con mắt, tác giả dùng từ hơn chục chắc không sai, đừng ai bắt bẻ làm gì tội nghiệp ^_^)

Quân lão gia tử của chúng ta đối diện với thiên quân vạn mã cũng mặt không đổi sắc, lúc nãy một mình đối diện hai cha con Độc Cô đại tướng quân cũng không chút sợ sệt. Nhưng giờ nhìn thấy đám phụ nữ này lại khiến cho da đầu ông thấy tê tê, trong lòng âm thầm bội phục:

- Cái đám này vừa gặp đã thấy quáng, vậy mà Độc Cô Vô Địch một thân "một mình chống Mafia"… Cơ thể thật tốt, so với ta năm xưa còn muốn "mạnh mẽ" hơn….

Ho khan mấy tiếng, rốt cuộc Quân lão gia tử cũng nói tiếp:

- Ừhm, bà thông gia, bà nói chuyện nên thận trọng. Lần này không phải là cháu nội ta "bắt" cháu gái của bà, mà là cháu gái quý hoá nhà bà "chiếm lấy" cháu trai nhà ta.

Là con bé Tiểu Nghệ kia muốn "nổi lửa" để "gạo nấu thành cơm". Đây là vấn đề nghiêm túc, bà phải làm rõ trắng đen rồi hãy nói tiếp….

Độc Cô lão phu nhân nghe tới đây thì thân hình không kiềm nổi mà đong đưa. Có điều bà cũng là người từng trải qua bao giông bảo cuộc đời nên trong nháy mắt đã

nghĩ ra nhiều chuyện, mặt ngươi đột nhiên lạnh lùng:

- Đem toàn bộ tin tức tình báo từ Thiên Nam đưa hết đây cho ta!

Độc Cô phu nhân cẩn thận nhìn mẹ chồng, nhỏ giọng nói:

- Mỗi một lá thư từ Thiên Nam gửi đến con đều đọc qua, không thấy một chữ nào nhắc tới Tiểu Nghệ hết.

Lời này nói ra cũng có lý, chuyện phát sinh ở Thiên Nam thì ba anh em nhà Độc Cô kia sao lại không biết được. Nhưng dù lá gan bọn chúng có lớn bằng trời cũng

không dám đem chuyện này nói cho người nhà biết. Mọi người ai cũng muốn kéo dài chuyện này càng lâu càng tốt, có ai muốn chủ động chọc vào tổ ong vò vẽ đâu chứ.

Cái này gọi là tin vui thì báo, tin xấu thì cho "chìm xuồng" đó mà… ^_^

Mấy vị kia đều tính rằng chỉ cần vừa về tới Thiên Hương lập tức chuồn ngay, cho dù là đi biên cương cũng phải chuồn cho lẹ. Còn chuyện này có ầm ĩ cỡ nào, ta không

có ở đó thì ta không có liên quan….

Độc Cô lão gia tử giận tím mặt:

- Tốt lắm, thì ra cả nhà các ngươi đều biết con bé kia trốn đi Thiên Nam, cả nhà đồng lòng lựa gạt ta sao. Nguyên lai lão già này là người ngoài… các ngươi mới là

người một nhà. Các ngươi…… Hay lắm….

- …. Người ngoài cái chó gì. Ông đem cái bực tức của ông quăng ra một bên, đợi lát nữa không có ai thì tha hồ mà làm trời làm đất! Không lừa ông thì lừa ai hả?

Độc Cô lão phu nhân không chút khách khí phang lại một câu:

- Ừhm, nhanh nhanh, đem mọi chuyện từ đầu đến cuối nói hết ra một lần cho ta. Ta muốn nghe xem tự dưng sao lại trở thành " bà thông gia" của cái lão già chết dịch

kia….

Độc Cô Tung Hoành lão gia tử bây giờ đã tức giận đến cả người phát run, nhưng đối với bà vợ già "chằn ăn trăn quấn" này của mình cũng đành bó tay đành tự sướng:

“Vợ quản nghiêm cả đời rồi, cho dù lúc này có muốn phản kháng cũng sớm có lòng mà không có sức. Không phải mình vô dụng, mà là bên địch quá mạnh mẽ.”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 18: Sự Hợp Tác Giữa Hai Đại Gia Tộc

Nghe câu hỏi của lão phu nhân, hai cha con đồng thời ngó lơ chỗ khác, không ai dám trả lời.

-Ngươi nói!

Cây trượng của Lão phu nhân chỉ thẳng về phía Độc Cô Vô Địch.

Độc Cô Vô Địch còn đang thở hổn hển không nói ra hơi, cứ mỗi lần hắn nghĩ đến chuyện này thì cả người run rẩy. Vất vả hít sâu hai ba cái để nén lửa giận trong lòng lại, rồi mới đáp lời:

- Chuyện rằng,… thì ….là ….mà…..

Chuyện chưa kể xong, chỉ nói đến đoạn con bé mê trai đến nỗi "trưng thu" của bọn thị vệ một bao xuân dược rồi tống hết vào miệng Quân Mạc Tà….. Mà Độc Cô lão phu nhân là ai chứ, nghe đến đây là sớm đoán ra chuyện kế tiếp diễn biến ra sao rồi. Nhất thời thân hình bà run rẩy, cạch một cái, cây trượng đã tuột khỏi tay lăn ra đất, còn thân hình bà cũng liêu xiêu như sắp đổ.

Độc Cô Vô Địch cùng các bà vợ vội vàng lao tới đỡ, trong miệng la chí chóe.

- Nghiệt chướng mà!

Độc Cô lão phu nhân rốt cuộc cũng phục hồi, lời vừa ra khỏi miệng nước mắt đã ướt đẫm khuôn mặt già nua. Bà thật ra không chút hoài nghi độ chính xác của câu chuyện, với tính cách của Độc Cô Tiểu Nghệ, cùng

với cảm giác của một cô bé mới lớn đối với Quân Mạc Tà thì loại chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra.

Lui một vạn bước mà nói, với thân phận và địa vị của Quân Chiến Thiên cũng không thể nào bịa ra một lời nói dối đến cỡ này. Huống chi đại quân sắp về, mà nếu như Quân Chiến Thiên mặt dày mày dạn mở to mắt nói láo thì căn bản lời nói láo này giữ được bao lâu? Chẳng phải lại đi làm trò cười cho thiên hạ sao?

Hơn nữa chuyện Độc Cô Tiểu Nghệ lại luôn có ấn tượng tốt với cái thằng Quân Mạc Tà cà lơ phất phơ kia, ở Độc Cô Thế gia đã không phải là chuyện bí mật gì rồi.

Nhưng mà vấn đề chủ yếu nhất cũng không phải chuyện này. Sau khi Độc Cô đại tướng quân kiên trì kể hết phần sau… Ặc, mà thật sự "phần sau" cũng chẳng có gì nhiều để kể nữa rồi, có thể nói điểm mấu chốt là chuyện này liên quan đến Quản Thanh Hàn. Trong lúc nhất thời. đoàn phụ nữ ở đây đều lâm vào trầm mặc.

-Các ngươi muốn xử lý ra sao?

Độc Cô lão phu nhân mặt lạnh như tiền quay sang hỏi Độc Cô Tung Hoành cùng Độc Cô Vô Địch.

- Làm sao là làm sao? Dù sao chuyện này con tuyệt đối không đồng ý! Thằng nhóc Quân Mạc Tà ăn chơi trác táng thành tính, xấu xa chịu không thấu. Suốt ngày chỉ biết kiếm chuyện chọi gà chọi chó không làm được gì cho ra hồn, là một thằng phá gia chi tử điển hình. Tiểu Nghệ sao có thể gả cho một thằng như vậy chứ? Còn nếu ép gả cho hắn không phải khiến con bé tủi thân cả đời sao!

Độc Cô Vô Địch tức giận nói một tràng:

- Chờ thằng nhóc đó về đây là con thiến nó! Cứ thế mà làm!

(ND: Ôi, bố - vợ - phải - đấm *__*)

- Làm, làm cái con khỉ! Chuyện đến mức này rồi chẳng lẽ còn có thể gả Tiểu Nghệ cho thằng khác sao?

Độc Cô lão phu nhân nghe xong càng thấy bực mình:

- Ngươi còn muốn "thiến" nó! Ngươi ngu cũng ngu vừa vừa thôi, chuyện như vậy cũng nghĩ ra sao?

- Hừ hừ, Độc Cô tướng quân quả thật còn dám nói đến từ "thiến" sao. Khửa khửa, Độc Cô Vô Địch, lão tử cho ngươi cái quyền này, ngươi dám làm không?

Quân Chiến Thiên tà tà nhìn Độc Cô Vô Địch, rồi khoanh tay lại bắt đầu "ngâm nga":

- Lão phu từ nhỏ đến lớn khiêm tốn lịch thiệp, hào hoa phong nhã, tuấn tú lịch sự, kỳ tài ngút trời. Sao đến miệng của ngươi lại cứ như là chịu đời không thấu vậy? Thật không biết rốt cuộc là ngươi mù hay là con bé Tiểu Nghệ kia mù đây!

- Quân … Quân Chiến Thiên, ông còn dám nói những lời không biết xấu hổ đó nữa sao!

Độc Cô lão phu nhân nghe Quân Chiến Thiên "Tự sướng" một hồi, liền quăng ngay cho ông ta một cái nhìn "Xem thường":

- Con có mà cháu cũng có rồi, ông còn có thể nói ra những lời này mà không chút đỏ mặt sao? Mấy con bé mới lớn thì biết cái gì, chỉ cần quăng cho vài lời ngon tiếng ngọt là mê như điếu đổ thôi!

(ND: Kinh nghiệm của Lão phu nhân sao ^__^)

- Chị dâu à, nói chuyện phải có chút lương tâm đi mà! Thằng nhóc Quân Mạc Tà từ trước tới giờ đâu có chủ động đi tìm con bé Tiểu Nghệ đâu, đều là con bé kia xồng xộc chạy đến chỗ Mạc Tà mà. Chuyện này mọi người ai cũng biết, ta nói có sai không hả? Mà nghe thiên hạ đồn rằng lúc khai trương Quý tộc đường, có người-nào-đó nói cái gì, cái gì

hình như là "Ta không có tiền thì đem con gái ra gán nợ, đem thằng nhóc kia về làm con rể thì món nợ này khỏi tính là xong!"

Quân Chiến Thiên Quân lão gia tử nhà ta từ từ nói, cũng từ từ "nhắc" đến món nợ cũ.

Hai tròng mắt của Độc Cô lão phu nhân nhất thời trợn tròn lên, nhìn chăm chăm vào đứa con của mình:

- Thằng khốn nạn này, ngươi có nói như vậy không?

Độc Cô đại tướng quân lúc này thật sự muốn há mồm trợn mắt mà nói dối, nhưng bởi ảnh hưởng của sự dạy dỗ từ "gấu mẹ vĩ đại" qua bao năm tháng, nên rốt cuộc cũng không dám phủ nhận:

- Con, con … lúc đó con bị thằng nhóc kia đòi tiền dữ quá nên thuận miệng mà nói vậy, chắc không ai coi là thật mà …!

- Phì, "chắc không ai coi là thật". Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói câu đó!

Độc Cô lão phu nhân nhất thời cũng không biết nên chửi như thế nào cho hay hơn nữa…..

Mà bên này Quân lão gia tử vừa thây được thế liền thừa thắng xông lên:

- Chị dâu à, người ta nói đàn ông tốt không so đo với phụ nữ nên ta cũng không cùng bà chị nói nhiều về chuyện này.

- Hiện tại nói gì cũng bằng không, vấn đề lớn nhất trướcc mắt là.. Khửa khửa…. Hai đứa nhóc đó thật sự đã "Gạo nấu thành cơm" rồi. Lần này ta này đến đây cũng chỉ là trưng cầu một chút ý kiến của gia đình bà chị mà thôi!

Quân lão gia tử cười lạnh một tiếng lại nhanh chóng nói sang chuyện khác:

- Có vài lời không dễ nghe cũng cắn răng mà nói. Nếu bên nhà gái Độc cô gia các vị nhất định không chịu gả, thì nhà trai Quân gia ta cũng chưa chắc không tìm được con dâu khác! Hơn nữa, dù nhà bà chị có muốn gả, chưa chắc bên nhà này tình nguyện muốn cưới đâu. Nếu không phải Quân Mạc Tà không chịu ưng con bé thì đâu phải bị con bé "thuốc" một bao xuân dược như vậy? Con cóc ghẻ nhà này muốn ăn thịt thiên nga, thì chưa chắc đã ăn "Thiên nga" nhà các vị. Hiện tại Linh Mộng công chúa yêu quý của Hoàng thượng mỗi ngày đều chạy đến Quân gia này, trong kinh thành không phải chỉ có mỗi mình Độc Cô Thế gia các vị là có con gái mà. Làm phò mã cũng là hoàng thân quốc thích, không lẽ làm con rể Hoàng đế lại kém hơn là con rể của Độc Cô Thế gia sao! Huống gì còn có sẵn Thanh Hàn kia, con bé cũng là gặp nạn, cũng bởi "Tai bay vạ gió" của ai-đó-đó mà….

Quân lão gia tử vốn cũng muốn nhịn một chút, nhưng bởi vì câu nói của Độc Cô Vô Địch khiến ông nói chuyện cũng không chút khách khí, thiếu điều muốn chửi ầm lên. Bất quá nói móc như vậy còn đau hơn việc chửi ầm lên nhiều.

- Hôm nay đến tìm các vị, thứ nhất là hỏi một chút xem các vị tính như thế nào? Mục đích thứ hai, chính là bất kể như thế nào con gái nhà các vị làm liên lụy đến Mạc Tà cùng Quản Thanh Hàn. Thanh Hàn tuy rằng đã được Quân gia này giải trừ hôn ước, cũng trở thành con gái nuôi của Quân Vô Ý, nhưng chuyện này ít người biết chứ trong mắt người ngoài thì con bé vẫn là con dâu trưởng của Quân gia, ít nhất cũng là trên danh nghĩa. Giờ chuyện đến mức này muốn giấu chắc chắn là giấu không được, nhất định phải nghĩ cách giải quyết! Chuyện này liên quan đến vấn đề "Chị dâu xxx em chồng", là vụ bê bối to bằng trời! Cho dù Độc Cô Thế gia các người không muốn gả con gái đi nữa, thì trong chuyện này cũng phải nói rõ ràng với ta!

- Uh, thứ ba, nếu là Độc Cô Thế gia các vị không muốn đếm xỉa đến thì cũng không thành vấn đề. Có điều thiên hạ đồn rằng: Có tiền có thể ma sui quỷ khiến. Chuyện này chỉ cần dùng một số tiền lớn là có thể làm

ra một cái công bằng. Vì vậy, các vị mau chóng đem chín ngàn vạn lượng bạc kia trả lại cho ta, lần này không cho kéo dài nữa.

Quân lão gia tử nói ra có nhanh có chậm, từng chữ từng chữ nói ra rõn ràng khiến cả nhà Độc Cô Thế gia đều há hôc mồm. Quân Chiến Thiên tuy rằng nói chuyện khó nghe nhưng đều nói thẳng vấn đề ra. Quả thật vừa rồi bọn họ chỉ quan tâm đến Độc Cô Tiểu Nghệ mà xem nhẹ quan hệ giữa Quân Mạc Tà và Quản Thanh Hàn.

Nói cho cùng thì cao trào của vở kịch mới là đây! Chính là Độc Cô Tiểu Nghệ nhà các vị tự gây nghiệt, còn Quân Mạc Tà với Quản Thanh Hàn mới thật sự là người bị hại mà!

Chuyện này một khi xé ra to, Độc Cô Thế gia tuyệt đối không thể không đếm xỉa đến! Dù sao chuyện tình đều do một tay Độc Cô Tiểu Nghệ dựng nên. Hiện tại cả trên triều dưới dân đều cùng công kích, tất nhiên là với cái cớ "Chị dâu xxx em chồng". Cho dù có biết rõ chuyện tình Độc Cô Tiểu Nghệ trong đó thì cũng thức thời không đề cập đến.

Suy cho cùng không có kẻ nào có lá gan cùng trêu chọc hai vị trùm quân đội này. Nhưng nếu cứ ép Quân gia quá mức, Quân gia cũng dám đánh liều đem sự tình của Độc Cô Tiểu Nghệ công bố ra khắp thiên hạ. Khi đó cho dù cho con gái cả đời không lấy chồng cũng thoát không khỏi liên quan. Một thiên kim tiểu tư của một đại gia tộc, lại có thể bất chấp tất cả làm ra chuyện ép con trai người ta phải "Gạo nấu thành cơm" với mình, thì đó là một chuyện cười lớn như thế nào, một vụ bê bối to cỡ nào!

Huống chi Độc Cô Tiểu Nghệ vì muốn "Gạo nấu thành cơm" nên mới xài "Thuốc"!

Mà hình như chiêu thức bỉ ổi này chỉ có bọn dâm tặc hạ lưu mới dùng mà.

Nghĩ tới đây, Độc Cô lão phu nhân đột nhiên giận tímmặt:

- Tại sao thị vệ gia tộc lại mang theo xuân dược trên người? Mấy tên thị vệ được phái đi Thiên Nam đều là tuyển chọn ra từ thành phần trung tâm, chuyên để bảo vệ gia quyến trong tộc mà. Tại sao trên người chúng lại mang theo xuân dược, bọn chúng rốt cuộc có ý đồ gì?

Vừa nghe như vậy, hai cha con Độc Cô Tung Hoành cùng Độc Cô Vô Địch đều cùng rùng mình một cái, khuôn mặt trở nên vô cùng nghiêm túc. Độc Cô Vô Địch nhíu mày tựa như chim ưng quét lên người bảy bà vợ của mình, ánh mắt lạnh lẹo như đao!

- Khụ khụ… Cái thuốc mà con bé kia dùng, nghe nói là thuốc dành riêng cho đàn ông… khụ khụ! Tên là Điếu Bách Cân. Nghe nói thân thể tên thị vệ kia… khụ khụ.. có chút tật xấu … khụ khụ... Không "Giương nòng" được…

Quân lão gia tử mặc dù rất xấu hổ nhưng không thể không đứng ra giải thích một chút. Nếu không giải thích rõ ràng, chắc nơi này sẽ xuất hiện sự kiện "Đổ máu" …..

(ND: Khửa khửa, Điếu Bách Cân có nghĩa là treo được quả tạ trăm cân, còn dùng cái gì để treo thì… khửa khửa, cái-mà-ai-cũng-biết-là-cái-gì-đấy ^__^)

-Thì ra là thế!

Hai vị nam nhân của Độc Cô Thế gia tức thời dùng ánh mắt mập mờ liếc nhìn nhau.

Còn mấy vị phụ nữ liên can cũng đồng thời thở dài nhẹ nhõm, giờ mới phát hiện trên mặt ai nấy đều có mồ hôi chảy ròng ròng. Nếu bị ném cho cái tội nhục nhã đó thì sau này khỏi ngẩng đầu nhìn đời được rồi. Mà cho dù chỉ là bị hoài nghi cũng là một việc khiến cho bản thân nhục nhã cỡ nào.

Chuyện này tuy không đến nỗi gây nên "Sóng thần", nhưng lời mà Quân Chiến Thiên nói khi nãy mới chân chính chết người.

Nghe ba mục đích của Quân Chiến Thiên, máu nóng của Độc Cô lão phu nhân cùng Độc Cô Tung Hoành nhất thời xông lên. Độc Cô Tung Hoành bị gợi lại chuyện thương tâm, đột nhiên giận dữ xông đến chỗ Độc Cô Vô Địch:

- Con mẹ ngươi! Thằng chết tiệt ngươi rảnh không có chuyện gì làm liền đem món nợ chín ngàn vạn đó quăng lên đầu bắt lão phu gánh à. Còn con gái ngươi cũng tốt quá, trực tiếp gây nên chuyện động trời. Ta… ta… lão tử đánh cho chết thằng con chết tiệt này!

- Ngừng!

Quân lão gia tử hét lớn một tiếng:

- Lão già chết bầm kia khỏi diễn trò trước mặt ta đi. Nói thẳng một tiếng, chuyện này rốt cuộc tính sao đây? Chỉ cần một câu là ta chạy đi làm ngay. Mặc dù bên Thiên Nam thì Quân Vô Ý đã hạ lệnh cấm, nhưng chắc giờ này các đại gia tộc cũng đã nhận được tin tức rồi, mà bệ hạ chắc cũng đã sớm biết! Con bà nó, hiện tại ta đang sức đầu mẻ trán còn hai cha con nhà này ở đây cãi cọ! Mẹ nó, không biết thời gian qúy giá hả? Còn ở đó diễn trò??

- Chuyện cưới gả tạm thời dẹp qua một bên, nhưng còn chuyện này…. hai nhà chúng ta chưa bao giờ hợp tác nhưng lần này nhất định là ngoại lệ. Bất kể như thế nào, không nói đến chuyện danh dự của Quân gia bị tổn thất, mà khuê dự của cháu gái Tiểu Nghệ nhà ta nhất định không được để bị tổn hại!

Độc Cô lão phu nhân nắm chắc thời cơ giải quyết dứt khoát.

-Khuê dự? Bây giờ còn nói chuyện khuê dự cái con khỉ?

Độc Cô Tung Hoành tức giận thở hồng hộc:

- Còn chủ động đi "Thuốc" con nhà người ta nữa! Còn cái quái gì là Khuê dự hả?

-Còn nữa!

Ngón tay của lão chỉ thẳng vào mặt Độc Cô Vô Địch cùng các con dâu của lão:

-Ngươi, ngươi ngươi! Các ngươi dạy con gái tốt thật đó! Dạy ra một khuê nữ quá tốt! Giờ làm mất mặt cả nhà rồi! Đường đường là một tiểu thư khuê các, quý nữ thị tộc lại làm ra một vụ bê bối đến cỡ này! Thực sự là muốn ta tức chết mà!

Độc Cô Vô Địch cùng các bà vợ cúi đầu nghe dạy bảo, nhưng trong lòng đều thầm nói:

-Thôi cụ, còn không phải ngày thường do cụ cưng chìu sao? Tụi con nói với nó hơi lớn tiếng một chút là cụ nỗi trận lôi đình, chưa kể "động tay động chân" nữa. Giờ sinh ra cái thói coi trời bằng vung của nó thì xhi`n phần trách nhiệm thuộc về cụ rồi!

Nhưng dù sao đây cũng hỉ là những lời nói thầm trong lòng, có ai dám thật sự nói ra khỏi miệng chứ? Ngại cái mạng mình sống quá dai sao?

(ND: Ù thì nói thầm trong lòng, tác giả biết, người dịch biết, độc giả biết là được rồi, đừng ai nói lại với ông cụ Độc Cô Tung Hoành nha *__*)

- Một khi đã như vậy thì hai nhà chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng! Phải biết rằng đám quan Ngự sử trong triều há miệng ra là muốn nói người ta đến chết mới thôi. Huống chi chuyện này giờ đã quá rõ ràng, "quăng lơ" chắc chắn là không được rồi. Ta ở trong tối, các vị ở ngoài sáng phải phối hợp ăn ý với nhau. Phải đánh cho chết đám người đang ra rả đả kích này, nếu không hai nhà chúng ta không biết còn gặp phải chuyện gì nữa đây!

Quân lão gia tử ngoài miệng thì nói ra có vẻ nghiêm trọng, chứ trong lòng thì như giải thoát được gánh nặng. “Rốt cuộc cũng lừa cho cái nhà

lưu manh này hoàn toàn đứng về phía mình, thật sự không dễ dàng chút nào mà!”

(ND: Lão nói khô nước miếng, còn ta gõ mỏi cả tay ^__^)

Chẳng qua cứ như vậy cơ bản cũng là nắm chắc thắng lợi ở trong tay rồi! Hai nhà trùm quân sự hợp tác với nhau tạo ra sức mạnh trước giờ chưa từng có, đám hủ nho toàn thiên hạ có thằng nào dám chống không?

- Lão Quân quỷ, ặc… lão Quân nói đúng! Hai nhà chúng ta trước mắt đồng tâm hiệp lực vượt qua cửa ải khó khăn này rồi hãy tính. Chuyện dựng vợ gả chồng của đám nhỏ cứ từ từ mà tính.

Lão phu nhân mới nói một nửa, đột nhiên sửa lời lại:

- Từ từ mà tính? Không được! Chuyện cưới gả này sợ rằng cũng phải nhanh chóng giải quyết. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất con bé kia sau chuyện này … lại có bầu, thì làm sao mới giải quyết được?

-Không thể nào? Sẽ không trùng hợp như thế chứ hả?

Hai cha con Độc Cô Tung Hoành và Độc Cô Vô Địch đưa mắt nhìn nhau rồi cùng gải gãi đầu không biết phải làm sao. Rốt cuộc Độc Cô Vô Địch cũng há miệng rộng ra:

- Mẫu thân lo lắng chuyện không đâu! Mới… xxx một lần không lẽ trúng đích rồi sao. Nếu thật sự là như vậy thì Quân lão còn không sướng chết đi được à! Nói gì thì nói Tiểu Nghệ nó còn nhỏ, năm nay mới có mười sáu tuổi, có phải là hơi sớm….

- Hai cha con này có phải óc heo hết rồi không!

Độc Cô lão phu nhân vừa tức vừa tiếc đánh mắng to:

- Một đôi thiếu niên nam nữ mới nếm thử "mùi vị", chẳng lẽ hai người cho rằng đoạn đường về này tụi nó ngồi không à? Từ đó về đến

kinh thành mất cả một, hai tháng. Chết tiệt thật! Lỡ như không cẩn thận để người ta nghi ngờ thì ta xem hai tên khốn kiếp này ăn nói ra sao…..

-… Với lại nói gì thì nói chúng ta coi như cũng hiểu rõ Quân gia, mặc dù thanh danh của thằng nhóc Mạc Tà trước kia cũng mang tiếng bừa bãi, nhưng không phải bây giờ nghe nói đã tốt hơn nhiều rồi sao? Hình như nó bái một vị thế ngoại cao nhân làm sư phụ mà. Tính ra cũng không bôi xấu Tiểu Nghệ.

Độc Cô lão phu nhân nói xong một hơi, trên mặt vẫn còn có thần sắc lo lắng.

Vừa nghe lời nay, mấy vị phu nhân tuy rằng trong mắt lộ ra vẻ xấu hổ, nhưng sắc mặt đều cùng trắng bệch! Loại sự tình này, tuyệt không phải là không thể xảy ra a.

- Ta kháo!

Hai cha con Độc Cô Tung Hoành và Độc Cô Vô Địch đồng thời chửi, sau đó đờ người ra.

Quân Chiến Thiên càng nghe càng thích, đuôi lông ngươi khóe mắt đều là ý cười. "Ha ha, nếu là như vậy thì xem ra chuyện này không hẳn là chuyện xấu…. "

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 19: Tiêu Hàn Điên Cuồng

Trên con đường từ Thiên Nam đến Thiên Hương có qua một thị trấn nhỏ gọi là Tượng Nha trấn, mà trong cái Tượng Nha trấn này chỉ có khoảng trăm gia đình sinh sống. Mà cái quán trà duy nhất của trấn hôm nay lại đông đúc hơn ngày thường, bởi vì có một đám người áo trắng khí vũ hiên ngang ngồi đó với ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía Nam.

Đám người này không ít, thêm vào việc mặc toàn đồ trắng như tuyết giống nhau. Đúng ra những người này đi chung với nhau thì cũng phải sôi nổi một chút, nhưng hiện tại mặt mày ai nấy đều lạnh như băng hợp với bộ đồ trắng như tuyết trên người, quả thật khiến người ta nhìn vào mà thấy lạnh cóng.

Quán trà Hỏa Kế này cũng không đông khách gì mấy, thêm vào việc bọn người kia sớm dặn dò không được để ai quấy rầy họ nên chẳng ai quan tâm nhiều. Huống chi mặt mũi tên nào tên ấy lạnh lẽo như cục nước đá, ai dư hơi mà trêu chọc chứ.

Cái đám người này chính là đám người của Phong Tuyết Ngân Thành, gồm một số kẻ Thần Huyền Thiên Huyền như Thất kiếm, sáu vị trưởng lão, Tiêu Hàn, Mộ Tuyết Đồng cùng với hai đứa tép riu Hàn Yên Mộng, Tiêu Phượng Ngô. Lần đi Thiên Nam này, Phong Tuyết Ngân Thành có thể nói là cực kỳ buồn bực: Quân gia, Quân Vô Ý vốn bị tính kế để đi chết, mười phần chết sạch không có một con đường sống. Vậy mà diễn biến xảy ra lại hoàn toàn trái ngược, không chỉ bình yên vô sự mà còn được bảo hộ bởi một thế lực mà cho du Phong Tuyết Ngân Thành dốc hết toàn lực ra cũng không so sánh nổi.

Mà đầu mục đích chủ yếu lần này là muốn đối phó Thảo nguyên thần ưng Ưng Bác Không, vậy mà từ đầu đến cuối lại không có một cơ hội nào. Cuối cùng lại từ đâu nhảy ra một người áo đen thần bí đến cực điểm, lực lượng cường đại đến nỗi cho dù sáu vị trưởng lão liên kết với Thất kiếm cũng không bằng. Mà hiện tại bọn họ đang lo sợ người thần bí kia vì chuyện Quân gia mà đến gây chuyện với mình, thậm chí mọi chuyện chưa coi được khúc cuối đã mặt mày xám xịt chuồn đi. Họ đang dự định theo đường chính về lại Thiên Hương rồi mới chạy về Ngân Thành.

Mấy chuyện xảy ra ở đây đã dùng phi ưng cấp báo về Ngân Thành. Mà tầng lớp trên của Ngân thành một khi nhận được tin tức kinh người này, chắc cũng ngửi ra mùi vị cực kỳ nguy hiểm. Kẻ thần bí kia phẩy tay một cái là giết chết ngay một vị Tuyệt Thiên Chí Tôn, thử hỏi trình độ người đó mạnh mẽ như thế nào!

Hai người đại trưởng lão Tiêu gia là Tiêu Hành Vân cùng Ngân Thành thành chủ đồng thời hạ lệnh cho toàn bộ người đi Thiên Nam lần này phải rút về ngay, không được chậm trễ! Toàn bộ người Ngân Thành được phái ra ngoài phải rút về hết, co cụm lại chuẩn bị đối phó bất ngờ!

Mức độ nghiêm lệ của mệnh lệnh này thậm chí còn vượt qua cái thời kỳ Phong Tuyết Ngân Thành đối mặt với Đông Phương thế gia. Khi đó cho dù đang ở thế hạ phong, Ngân Thành cũng có tự tin để lật ngược thế cờ! Thứ nhất là tầng lớp cao cấp của Ngân Thành vẫn chưa xuất ra hết, thứ hai là mọi người trên đại lục cũng không ngồi yên xem thích khách của Đông Phương thế gia giết người bừa bãi. Mà sự thật xảy ra sau này cũng như dự đoán của họ!

Thế nhưng lần này không giống chút nào. Trình độ khủng bố của kẻ bí ẩn kia vượt xa so với Đông Phương thế gia, hơn nữa hắn cũng không ra mặt chống đối cả thiên hạ. Bởi vậy nếu hắn thực sự muốn đối phó với Phong Tuyết Ngân Thành, chắc chắn rằng các quốc gia khác, các thế gia và các thế lực lớn sẽ chơi trò "Sống chết mặc bây, mình thầy yên ổn"! Tuyệt đối sẽ không có kẻ nào ra mặt giúp đỡ Phong Tuyết Ngân Thành!

Cho nên cái mệnh lệnh này thể hiện sự bức thiết đến cực điểm! Ngay trong từ ngữ của cái mệnh lệnh này cũng khiến người ta ngửi thấy sự khiếp sợ từ chính tẩng lớp cao nhất trong Ngân Thành, khẩn trương…. thậm chí là khủng hoảng.

Trên đường trở về, Tiêu Hàn gần như muốn điên cuồng. Ánh mắt hắn giờ đã đỏ quạch, tinh thần tiếp cận đến trạng thái điên loạn, dọc đường đi kẻ vô tội chết dưới tay hắn không dưới mười người. Dùng cách này để giải tỏa tâm lý, chỉ sợ chưa tới được Ngân thành thằng ku này đã hoàn toàn trở nên điên loạn ….

Một thằng cà lơ phất phơ lại có thể đoạt đi vị hôn thê của người vĩ đại như mình. Bởi vậy nhiều năm nay, việc liên tục chà đạp cái tên nhỏ yếu kia để chứng tỏ sự ưu việt của mình đã trở thành thói quen, thành niềm vui của gã. Mặc kệ tên kia có anh hùng khí khái cỡ nào, mặc kệ nó có bối cảnh hùng hậu với tính cách cứng cỏi ra sao, nhưng mình có thực lực vượt nó rất xa, có bối cảnh hùng hậu hơn nó không chỉ mười lần, chính mình có thể tùy ý đùa giỡn nó, chà đạp nó, lăng nhục hoặc giết nó lúc nào cũng được!

Tiêu Hàn tao chính là thiên chi kiêu tử, mà Quân Vô ý mày thì không phải là cái thứ đồ chơi của tao sao?

(ND: " Thiên chi kiêu tử. Hai chữ "Kiêu tử" ở đây là chỉ đứa con cưng. Nguyên ý là chỉ người là con cưng của trời)

Thiên chi kiêu tử

Hai chữ "Kiêu tử" ở đây là chỉ đứa con cưng. Nguyên ý là chỉ người Hung Nô là con cưng của trời, về sau mới chỉ rộng ra các dân tộc thiểu số cường thịnh sinh sống ở khu vực biên cương.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Hán Thư - Truyện Hung Nô".

Hung Nô là chỉ dân du mục cổ xưa ở miền bắc TQ. Người Hung Nô rất dũng mãnh và thiện chiến, đã lần lượt trinh phục được nhiều dân tộc

thiểu số ở miền tây, miền bắc, miền đông bắc TQ, và từng nhiều lần xâm phạn lãnh thổ khu vực biên giới của triều nhà Hán.

Nhà vua dựng nước triều nhà Hán là Lưu Bang từng thân hành dẫn 300 nghìn quân giao chiến với Hung Nô, nhưng đã bị quân Hung Nô bao vây suốt bảy ngày đêm, sau mới may mắn thoát khỏi vòng vây. Do đó, các đời vua triều nhà Hán đều rất kiêng nể người Hung Nô. Sau khi Hán Võ Đế lên ngôi bèn quyết tâm diệt trừ mối họa lớn này. Nhà vua đã trước sau cử các đại tướng Hàn An quốc, Vê Thanh, Hoắc Khứ Bệnh dẫn quân tiến đánh Hung Nô, và dành được nhiều thắng lợi to lớn.

Năm 90 trước công nguyên, Hán Võ Đế cử Lý Quảng Lợi, Thương Khưu Thành và Hầu Mãng Thông dẫn quân chia làm ba đường tiến đánh Hung Nô. Sau khi giao chiến, ba đạo quân này đều bị thất bại thảm hại. Vua Hung Nô mới cử sứ giả đưa thư sang nói với Hán Võ Đế rằng: " Há chẳng biết miền nam có đại Hán, miền bắc có cường Hồ, người Hồ là con cưng của nhà trời sao?".

Trải qua nhiều lần đọ sức, Hán Võ Đế mới ý thức được không thể một lúc tiêu diệt xong Hung Nô, nên đã có ý giảng hòa. Từ đó về sau, giữa Tây Hán và Hung Nô luôn xảy ra lúc đánh lúc hòa, tình trạng này cứ dai dẳng mãi trong nhiều năm.)

Cho nên mấy năm nay Tiêu Hàn luôn có một loại tâm lý khoái ngược đãi tàn bạo người khác! "Mày muốn chơi ông mày hả, ông đây chơi cho mày nhà tan cửa nát, đoạn tử tuyệt tôn, tiếng xấu muôn đời, cho dù mày muốn chết cũng chết không được, tao chính là muốn làm nhục mày từng chút từng chút một, chơi mày đến chết!”

Nhưng hiện tại, cái thằng vốn trước nay trong mắt mình là thứ tùy ý để mình làm nhục, một thằng tàn phế yếu ớt, lại bỗng nhiên biến thành một kẻ mà mình không thể nào chạm tới được.

Mà hết thảy sự việc, lại là do một thằng cha thần bí bất thình lình xuất hiện, chính cái thằng cha đó làm thay đổi tất cả mọi chuyện.

Loại chuyện tương phản khổng lồ cỡ này thình lình xảy ra, chẳng khác nào một kẻ đang ăn trên ngồi trước thiên hạ, đang dùng ánh mắt của kẻ bề trên nhìn xuống thiên hạ bỗng chốc mất đi toàn bộ ưu thế, lập tức rớt ngay xuống mười tám tầng địa ngục! Cái loại đả kích thật lớn này làm cho một thằng có lòng dạ hẹp hòi như Tiêu Hàn có thể thừa nhận được sao!

Hơn nữa, mười ba vị trưởng bối đi theo mình, tùy tiện một người nào cũng là cường giả cấp Thần Huyền, đều là nhân vật đứng đầu một phương, tổng hợp lực lượng đủ để quét ngang toàn bộ đại lục! Nhưng một cỗ lực lượng mạnh mẽ như vậy, mà dưới sự uy hiếp của cái thằng cha thần bí kia lại không ngóc đầu dậy nổi. Thậm chí còn không có cái ý muốn ngóc đầu dậy!

Cho nên hắn điên cuồng, hoặc cũng có thể nói là trong cái đầu hắn ngoại trừ sự điên cuồng ra không còn chứa được cái gì khác.

Chính vì sự sụp đổ, sự điên cuồng của Tiêu Hàn, cũng khiến kẻ lãnh đạo nhóm người Ngân Thành này là Tiêu Bố Vũ cũng rơi vào đường cùng đành phải lựa chọn việc tạm ngừng đi tiếp. Cái chuyện này khiến cho một kẻ luôn luôn kêu mưa gọi gió xưa nay như Tiêu nhị gia cảm thấy mất sạch mặt mũi, so với khi xưa hai anh em đối mặt với Đông phương lão phu nhân còn muốn mất mặt hơn.

Vả lại, cho dù biết rõ Tiêu Hàn muốn ở đây làm gì và chờ đợi cái gì, nhưng căn bản lại không dám đứng ra thực hiện suy nghĩ trong lòng của đứa cháu nội, khiến trong lòng hắn cảm thấy áy náy với Tiêu Hàn. Nếu còn làm cho cháu nội mình phát điên trước mặt thì càng là chuyện vô cùng xấu hổ.

Cho nên hắn đành để mọi người ở dừng lại nghỉ ngơi ở đây.

- Quân Vô Ý là cái thá gì, hắn bất quá chỉ là thằng phế vật mượn sức người khác mà thôi, hắn dựa vào cái gì mà so với ta, muốn tranh với ta, ta so với hắn cao quý hơn, ta sovới hắn vĩ đại hơn, ta vốn là kẻ đứng trên

hắn, tùy ý dẫm đạp hắn, đùa giỡn hắn! Hắn chỉ là một con trùng nhỏ bé - vĩnh viễn như vậy!

Giờ phút này Tiêu Hàn lại nổi cơn điên

Làm gì còn có cái gọi là phong độ của Thiên Huyền cường giả như xưa!

(ND: Ta mệt với việc dịch mấy câu của thằng điên này rồi, chết sớm đi cho rảnh nợ! ^__^)

Không một ai trả lời hắn, bởi vì mọi người đều biết hắn đang "tự sướng" mà thôi. Quân Vô ý người ta là "Cái thá gì" hả. Người ta đường đường là một Huyết Y đại tướng tung hoàng sa trường chưa từng thất bại, từ lúc nhỏ tuổi cũng đã có thành tựu cực kỳ xuất chúng. Nếu không phải mấy thằng già của Tiêu gia vô lý can dự, giờ này người ta còn huy hoàng hơn biết bao nhiêu! Cho dù vậy, Quân Vô ý mười năm tàn mà không phế, tu vi đạt tới mức Thiên Huyền trung giai, chứng tỏ hắn có sự kiên nghị và có nghị lực cỡ nào?

Mà Tiêu Hàn ngươi mới chính là "Cái thá gì". Ngân Thành, Tiêu gia cho ngươi công pháp thượng thừa nhất, hoàn cảnh tu luyện tốt nhất, vô số dược vật quý hiếm. Vậy mà giờ này ngươi mới chỉ là Thiên Huyền sơ giai, vậy mà còn không biết xấu hổ nói người ta là "Cái thá gì"?

- Con muốn quyết chiến một trận với Quân Vô ý! Lấy…. lấy thân phận một người đàn ông bị cướp mất vợ!

Tiêu Hàn giống như là biết những lời của mình hoàn toàn không được sự ủng hộ của mọi người. Hắn không biết nói gì hơn, rốt cuộc mắt càng lúc càng đỏ, thân hình run rẩy nhìn chằm chằm vào Tiêu Bố Vũ. Những lời này tựa hồ là tiếng lòng của hắn, giọng khàn khàn mà trầm thấp tựa như một cái chập choeng bị đánh.

Hoặc có thể nói đây là kiểu nói duy nhất của Tiêu Hàn lúc này!

- Bất luận như thế nào, bất luận sinh tử! Con nhất định phải cùng hắn đánh một hồi! Con cùng Quân Vô ý khó có thể cùng sống trên đời này được!

Tiêu Hàn kích động khiến tất cả ngón tay đều run lẩy bẩy, đầu tóc hắn rối tung, sắc mặt tái nhợt, chỉ có ánh mắt là càng thêm điên cuồng:

- Nếu mọi người không đồng ý, con sẽ tự mình đi! Không bằng con chết ở đây! Ngân thành … con quyết không để như thế này mà về! Con … không còn mặt mũi để trở về!

Giờ phút này sắc mặt Tiêu Hàn trở bi thảm vô cùng, cái cảm giác xấu hổ và giận dữ cực độ này, cho dù là Hàn Yên Mộng vốn không có một chút hảo cảm với hắn cũng lộ ra một ít thương hại trong ánh mắt.

Thân phận một người đàn ông bị cướp mất vợ chưa cưới…. Tuy rằng người vợ chưa cưới kia từ trước đến giờ đều không có một chút cảm giác đối với hắn, nhưng hai bên tự nguyện giải trừ hôn ước là một chuyện, còn bị người ta hoành đao đoạt ái lại là một chuyện khác

Ánh mắt Tiêu Bố Vũ trở nên thâm trầm, hắn cùng mấy tên trưởng lão khác liếc nhau, rốt cuộc cả đám cùng từ từ gật đầu.

Tiêu Hàn đã quyết định vậy rồi cũng khó mà thay đổi được!

Mọi người ở đây thân tại giang hồ, cũng từng có bầu máu nóng của đàn ông thì làm sao lại không biết?? Cho dù là không dám diệt trừ cả Quân gia, nhưng Tiêu Hàn lấy thân phận người bị hại, tiến hành quyết đấu với người đàn ông cướp đi vợ chưa cưới của mình, thì cũng không có gì đáng trách!

Mấy chữ "Bị cướp mất vợ" này luôn luôn là điều kiêng kị nhất của Tiêu Hàn, trên dưới Ngân thành cho dù là mấy lão giả nhà họ Tiêu cũng không nhắc đến. Hiện giờ hắn dám nói ra mấy từ này, có thể thấy được trong lòng hắn đã nghẹn ứ đến mức nào rồi. Nếu giờ không đáp ứng yêu

cầu của hắn, chì sợ ngay hôm nay Tiêu Hàn sẽ thực sự nghẹn đến chết, hoặc trở nên hoàn toàn điên loạn.

Vì vậy,mười bảy người của Ngân Thành ra đây ngồi đợi đại quân của Quân Vô Ý đến, một khi đại quân đến thì lập tức tiến lên khiêu chiến. Chắc chắn rằng với sự kiêu ngạo của Quân Vô Ý, cho dù bản thân ở hoàn cảnh xấu, hành động bất tiện, cũng quyết không cự tuyệt màn quyết đấu giữa những người đàn ông với nhau!

Để cho Tiêu Hàn làm nhục hắn một hồi, trút hết nỗi nghẹn trong lòng, chỉ cần không lấy đi tính mạng của hắn cũng đã hay rồi.

(ND: Móa, khốn nạn thật! Ta dịch đến đoạn này cũng tức không chịu nổi *_*)

Thực lực của cả đoàn bọn họ đều không tầm thường, nên tốc độ đi cũng rất nhanh. Chỉ có điều ở đây đợi cả bốn ngày rồi mà đại quân của Quân Vô Ý vẫn không thấy đâu!

Nhưng mà, thật sự không hay ho gì cho chúng khi không chỉ có chúng mới đến đây đợi Quân Vô Ý. Mà đến đây còn có….

…. "người khác"!

Mặt trời chiều ngã về tây, lại một ngày nữa sắp qua đi.

Bọn người Ngân Thành này cũng đang chuẩn bị ăn cơm chiều. Mà cái quán trà không quá lớn này, từ khi bọn chúng đến có lẽ đã được "nâng cấp" lên Hotel rồi. Các vị Ngân Thành cao cấp này mặt dù lạnh như cục đá, khó lòng hầu hạ nhưng trong túi có tiền. Mỗi lần phẩy ta "bo" một cái cũng bằng với một năm thu nhập của chủ tiệm. Bởi vậy chủ tiệm tuyệt đối không cảm thấy gai mắt, ngược lại còn rất vui mừng cảm ơn mấy vị thần tài này. Hơn nữa cả bọn Ngân Thành này mặc dù đóng đinh ở đây, cũng dặn không cho ai quấy rầy họ, nhưng chủ tiệm lại cảm thấy như vậy cũng hay, ai hơi đâu rảnh mà đi chọc các vị khách quý này chứ.

Mà lúc này từ hướng Thiên Nam lại vang lên tiếng vó ngựa, sau đó hai con ngựa từ từ đi tới!

Là hai người tới!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 20: Tuyệt Đại Phong Hoa!

Ánh mắt đám người Ngân Thành vừa lướt qua, nhất thời đều ngây ngẩn cả người. Nhất là thằng ku Tiêu Phượng Ngô kia, ánh mắt lúc này đột nhiên sáng rỡ một cách dị thường!

Mà không chỉ thằng ku đó, sáu tên già trưởng lão cùng Ngân Thành thất kiếm kia cũng quyết thể hiện cho thằng cháu mình rằng ánh mắt mấy lão cũng sáng rực khi gặp gái đẹp.

Thậm chí cả cái thằng Tiêu Hàn tinh thần đang tiếp cận cảnh giới "Mad dog" kia, ánh mắt cũng bắt đầu ngây dại ra.

Ngồi trên hai con ngựa đang chạy đến là hai cô gái mặc đồ một trắng một xanh. Cô gái mặc áo xanh kia thì khỏi nói, vừa nhìn đã biết là đã được "giải phẩu thẩm mỹ"… à quên, đã được dịch dung rồi. Tuy rằng thân hình tha thướt nhưng mặt mũi đen thui, làm người ta khó có thể liên tưởng đến hai từ "Xinh đẹp" được. Có điều cặp mắt cô nàng long lanh, trong suốt như làn nước đang tò mò đánh giá chung quanh kia, làm người ta nghĩ đến một cô bé mới lần đầu bước ra khỏi nhà đối với cái gì cũng tràn ngập tò mò. Cả người toát ra khí chất tinh khiết khiến nhìn vào thấy đáng yêu đến cực điểm.

Mặc dù trên mặt đã dịch dung, nhưng mọi người đều vô tình không chú ý đến việc này.

Mà khi ánh mắt nhìn về phía cô nàng áo trắng cưỡi ngựa đi phía sau kia, đó mới chính là nguyên nhân thật sự khiến người ta thất thố.

Một thân áo trắng như tuyết, tóc đen bồng bềnh như mây, ngũ quan đoan chính, nhưng khi mọi người muốn nhìn rõ mặt nàng thì lại phát hiện trước mặt mình là một tuyệt đại phong hoa khiến bất kỷ kẻ nào đều không lấy nỗi nửa điểm dũng khí mà nhìn thẳng vào nàng. Họ chỉ cảm thấy từ nàng toát ra một thân thánh khiết khác thường, cho dù lấy ra một cô gái được người đời coi là tuyệt sắc mỹ nữ mà so, thì khi đứng trước mặt nàng cũng chỉ có một loại cảm giác: Tự ti mặc cảm!

(DG: NGŨ QUAN

1.-VỊ TRÍ NGŨ QUAN

Ngũ quan là 5 bộ phận trọng yếu trên khuôn mặt :

- Hai lông mày gọi là Bảo thọ quan

- Cặp mắt gọi là Giám sát quan

- Hai tai gọi là Thám thính quan

- Mũi là Thảm biện quan

- Miệng là Xuất nạp quan .

2.- ĐIỀU KIỆN TỐI HẢO CỦA NGŨ QUAN

Ngũ quan toàn hảo:"Ngũ quan cần phải Minh lượng và đoan chính.

Minh lượng bao gồm :

- Thanh khiết

- Sáng Sủa

- Có thành khí

- Trang nhã

Còn Đoan chính có nghĩa là :

- Ngay thẳng

- Cân xứng và lớn nhỏ thích nghi

- Hình thể rõ ràng (chỗ nào cần đầy thì đầy,mỏng thì phải mỏng;đen trắng phân biệt v.v...tùy theo Quan đó là Mắt, Tai, Mũi, Miệng hay lông Mày).

Nàng tựa như vầng trăng sáng lơ lửng giữa trời cao, tuy rằng ánh sáng chiếu khắp mặt đất có hơi trong trẻo lạnh lùng, nhưng lại vĩnh viễn không người nào có thể tới gần, vừa cao đủ để chạm lại vừa tao nhã ung ung! Phảng phất như nàng chính là tiên nữ trên chín tầng trời bỗng nổi hứng xuống đây tham quan cõi hồng trần.

Thân hình của nàng nhỏ nhắn lung linh. Có điều mọi người ai cũng thấy được cái đẹp của nàng, nhưng lại không thể biết rõ được rốt cuộc dáng điệu của nàng ra sao, đẹp đến như thế nào. Nếu dùng từ ngữ dân gian để hình dung cái đẹp của nàng, như vậy có thể nói rằng bao nhiêu từ ngữ hoa lệ nhất mà con người có thể nghĩ ra, đều không đủ để diễn tả cái đẹp của nàng!

Nét đẹp của cô nàng áo trắng này. Rõ ràng không thể có ngôn ngữ nào có thể miêu tả được!

(ND: Mệt quá, tác giả dùng tiếng Trung cũng không tả nổi huống gì dịch giả là ta, anh em thông cảm, dịch đoạn này mất gần 10 phút đó ^__^ http://.4vn/images/smilies/2%20%2827%29.gif)

Chắc chỉ trên trời mới có, chứ trong xã hội loài người không thể nghĩ ra.

Vẻ đẹp này cực kỳ giống như yêu mị! Nói đến "Khuynh quốc khuynh thành" hả? "Khuynh quốc khuynh thành" tính là cái gì chứ? Nếu là vì

nàng, không thể nói là một nước một thành, mà cho dù cả Huyền Huyền đại lục này cũng phải chao đảo. Đó chính là nhận xét của tất cả mọi người ở đây!

Trên người của nàng tựa như được bao bọc bởi một lớp sương mù thần bí, lại như một đóa hoa thược dược lung linh giữa sương khói. Hoa ở trong sương vừa mông lung lại vừa rõ nét, vừa nhìn rõ ràng lại hóa thành mông lung. Loại cảm giác này khiến mỗi người nhìn nàng đều phải ngạc nhiên than rằng: "Thì ra trên thế gian này còn có người đẹp đến như vậy!”

Đây là tuyệt thế phong thần, tuyệt đại tao nhã. Từ giây phút nàng xuất hiện, mặt trời đang muốn lặn về phía tây kia tựa như cũng dừng chân đứng lại. Chỉ vì cô gái áo trắng mà trần gian khó gặp này, tựa như phát ra cả vạn tia sáng!

Ngay trong nháy mắt khi thân hình yêu kiểu của nàng xoay người xuống ngựa, cả vạn tia sáng sau lưng nàng chợt trở nên u ám phai màu. Mà đất dưới chân nàng tựa hồ được khí tiên bao phủ, khiến nó trở nên rạng rỡ vô cùng!

Giờ phút này, Tất cả đám người Ngân thành đều không phát hiện một điều, đó là khi ánh mắt của hai cô gái áo xanh áo trắng này lướt qua họ, bỗng lóe lên một tia kỳ quái, nhưng lập tức đã trở lại như bình thường.

(ND: Sao y như chuyện Thanh xà Bạch xà vậy nè ^__^ http://.4vn/images/smilies/0%20%28121%29.gif)

- Tỷ tỷ, chạy hoài như vậy cũng thấy mệt quá à. Hay là chúng mình nghỉ ngơi ở đây một chút, uống chén nước trà rồi hãy lên đường tiếp nha?

Giọng nói của cô nàng áo xanh này tựa như tiếng Hoàng Oanh líu lo, thanh thúy êm tai.

- Muội muội nói có lý, dục tốc bất đạt. Chúng ta nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục chạy đi cũng được!

-… dù sao đám người bọn họ còn đang ở phía sau chúng ta!

Cô nàng áo trắng khẽ cười cười. Đám người Ngân thành lập tức thoáng cảm giác được trứơc mặt mình như có trăm hoa đua nở, không, ngay cả trăm hoa đua nở cũng khó sánh bằng nụ cười khuynh quốc khuynh thành này.

- Chỉ là nơi này có nhiều người như vậy, không biết chủ tiệm có còn hai chỗ trống để ngồi không nữa! Với lại ở vùng nông thôn như vậy, làm sao mà có trà ngon được?

Cô gái áo trắng hơi nhíu nhíu mày, tựa hồ như có chút âu lo.

-Hai vị cô… cô … cô nương, xin mời ngồi. Nếu … khụ khụ… nếu không ngại, chỗ này có tuyết trà của Hàn gia cũng tính là loại thượng hạng. Cho dù không xứng để lọt vào mắt cô nương, nhưng nơi này hẻo lánh, xin cô nương dùng tạm vậy.

Trong nháy mắt khi Tiêu Phượng Ngô nhìn cô nàng áo trắng này thì đã chết mê chết mệt rồi. Giờ phút này hắn vội vàng đứng lên dùng vẻ mặt tha thiết nhất, vừa gấp rút giới thiệu loại tuyết trà hảo hạng chỉ có ở Ngân thành mới có, vừa vội vội vàng vàng dùng ống tay áo chà chà lên ghế ngồi. Cuối cùng còn cuống cuồng quát Hàn Yên Mộng:

- Sư muội, ngồi lâu chắc đau lưng rồi? Tới đây, chúng ta đứng đây cho cái lưng nghĩ ngơi một chút.

Hàn Yên Mộng lập tức bĩu môi, vẻ mặt xám xịt. Vị sư huynh của mình vừa mới nói cái gì hả, "Tuyết trà" Ngân thành là thứ trà hảo hạng nhất trên đời, thứ trà này còn không vừa mắt thì trên đời còn loại trà nào đáng bỏ vào miệng nữa chứ. Giờ hắn nói năng lộn xộn, còn đâu chút phong độ của thiếu niên thiên tài kiệt xuất nhất Ngân Thành, vậy mà mình còn phải ngang hàng một lứa với hắn sao!

Kỳ thật nếu nghiêm khắc nhận định vai vế, Tiêu Phượng Ngô rõ ràng phải gọi mình một tiếng "Sư cô" mới đúng. Mấy lão già ở Ngân Thành không biết nghĩ gì, mà lại nói vì tuổi tác của mình còn nhỏ nên đem mình xếp chung một lứa với hắn. Nếu vậy, không lẽ mình phải gọi tỷ tỷ của mình là "sư thúc" sao? Đây là đạo lý gì vậy!

Hàn Yên Mộng càng nghĩ càng mơ hồ nhận ra, cái chuyện vai vế này không phải là tùy tiện làm bậy, mà là có người cố ý làm vậy.

Cái này là hoàn toàn nhắm vào chuyện chung thân đại sự của mình. Người cùng thế hệ của mình thỉ giờ tuổi trẻ nhất cũng ba mươi bốn mươi rồi mà cái lứa này chỉ toàn kẻ tầm thường, rồi còn cách bối phận nữa. Bất kể như thế nào cũng không thể làm ngược thiên đạo luân thường, với lại hai nhà Hàn - Tiêu của Ngân thành đều không muốn gả con cho người ngoài để tránh sinh ra phiền toái không cần thiết về sau. Bởi vậy mới đột ngột đem bản thân mình hạ xuống một lứa như hiện tại.

Nhất là cái vị sư huynh tiêu sái Tiêu Phượng Ngô này, cơ hồ chính là vị hôn phu mà hai nhà đã chọn cho mình. Tuy rằng do ngại tuổi tác của mình nên chưa công bố rộng rãi, cũng tránh phát sinh chuyện xấu hổ giống như của tỷ tỷ mình. Nhưng nếu hết thảy mọi chuyện đều thuận lợi, Tiêu Phượng Ngô kia chắc chắn sẽ trở thành người làm bạn cả đời của mình.

Làm như vậy cũng giống như bịt tai trộm chuông, nhưng tầng lớp cao cấp của Ngân thành không nói gì thì còn ai dám có ý kiến khác. Dù sao nếu đem một vị hôn phu từ bên ngoài về, tất nhiên sẽ làm rung chuyển toàn bộ hệ thống quyền lợi của Ngân Thành. Cho dù hiện tại không có gì, nhưng sao tính đến được đời con đời cháu. Bởi vậy chuyện này khiến họ không thể không lo lắng.

Nói thật ra, Hàn Yên Mộng đối với vị sư huynh này không có cảm tình gì, nhưng lại không có gì ác cảm, đại khái còn ở trong tình cảnh tỉnh tỉnh mê mê. Nhưng hôm nay Tiêu Phượng Ngô vì một cô gái lần đầu gặp mặt lại có thể tỏ vẻ xum xoe như vậy. Cô bé này mặc dù cảm thấy buồn

cười nhưng trong lòng có chút không dễ chịu. Vậy mà tiếp theo hắn lại bắt mình nhường chỗ ngồi cho người ta. Ngày thường đối với mình ân cần bảo hộ mà nay đã quay ngược lại, còn sợ mình không nhường chỗ sẽ làm hắn đắc tội với cô gái kia.

Mà mấy lão già Tiêu gia kia không một ai đứng ra nói giúp nàng một câu!

Vậy mà là đàn ông sao!

Chuyện này xảy ra sao không khiến cho cô bé cảm thấy vô cùng tủi thân chứ. Bởi vậy cô bé quyết định quay đầu coi như không nghe thấy gì: Ngươi bị coi thường là chuyện của ngươi, tự nhiên còn muốn kéo bản cô nương xuống nước, ngươi cho ngươi là ai chứ, ai thèm đáp lại lời ngươi!

- Sư muội, muội nhường một chút đi!

Tiêu Phượng Ngô vừa sốt ruột nhìn Hàn Yên Mộng vừa hết sức sợ hãi nhìn qua cô gái áo trắng. Qủa thật lúc này hắn đang vô cùng lo sợ cô gái sẽ giận dữ bỏ đi nên giọng nói trở nên gắt gỏng hơn.

-Phượng Ngô! Ngươi đang dùng cái giọng nào để nói với Tiểu công chúa đấy?

Mộ Tuyết Đồng càng xem càng chướng mắt nên tức giận quát.

(ND: Who let the dog out? Wowwow wow wow…! ^__^http://.4vn/images/smilies/0%20%2876%29.gif)

Nghe tiếng quát này, cái bọn cao tầng Ngân thành kia mới phát hiện ra đã có mâu thuẫn. Vừa nhìn cái dạng này cùa thằng ku Tiêu Phượng Ngô, là biết cái thằng cháu đích tôn nhà họ Tiêu kia đã có khuynh hướng vừa thấy đã yêu với cô gái áo trắng kia rồi.

Hàn Yên Mộng lại càng không vui, trước giờ cô bé này vốn được cưng chìu như "thiên chi kiều nữ” thì làm sao mà chịu được chuyện này. Vậy mà mấy vị trưởng bối xưa nay vẫn thương yêu mình giờ lại không

có một người mở miệng lên tiếng ủng hộ mình, khiến cô nàng chu cái miệng nhỏ nhắn lại. Cái mũi nho nhỏ kia cũng nhíu lại, vừa dậm dậm chân vừa tức giận đứng lên nói:

- Tiêu Phượng Ngô, ngươi giỏi lắm, xem như hôm nay ta mới biết rõ con người ngươi!

Nói xong vừa thở hồng hộc vừa lao đến bên người Mộ Tuyết Đồng, lúc này mới phát tiết ủy khuất trong người ra, nước mắt cũng theo đó tuôn rơi.

- Xin mời cô nương ngồi ha ha…. Nơi núi rừng toàn kẻ ăn không ngồi rồi nên tiếp đón không được chu đáo. Ta sẽ tự mình pha trà giúp cô nương.

Tiêu Phượng Ngô dường như không thèm đếm xỉa đến thái độ của Hàn Yên Mộng. Tay chân gấp gáp đem cái ghế của Hàn Yên Mộng vừa ngồi ra lau lau lau chùi chùi, trên mặt hiện rõ vẻ vồn vã.

(ND: Như chó chờ xương. Nhưng thôi, ta để câu này xuống đây cho đỡ bực mình *_*http://.4vn/images/smilies/00%20%2873%29.gif)

- Vậy thì, xin đa tạ vị công tử này.

Trong ánh mắt của cô gái áo xanh ẩn chưa một tia khinh miệt. Hai nàng lả lướt bước qua, nơi nào đi qua đều khiến mọi người chỉ cảm thấy một mùi thơm thoang thoảng khó tả.

Mà từ đầu đến cuối cô gái áo trắng không thèm nói một câu, trên mặt thậm chí cũng không thấy biểu tình gì đặc biệt.

- Đừng khách khí, đừng khách khí ha ha. Tại hạ Tiêu Phượng Ngô; xin hỏi hai vị cô nương tên họ là gì?

Tiêu Phượng Ngô hai tay chà chà, vẻ mặt lấy làm vinh hạnh cố tỏ vẻ mình sẵn sàng"Chết vì gái".

cô gái áo xanh đão mắt mội cái đáp:

- Tỷ tỷ của ta họ Mai, ta, … cũng họ Mai!

-Mai? Thật là cái họ hay. Ha ha … mai lan trúc tuế hàn tam hữu, cùng vượt qua ngày đông giá rét. Mai cao khiết chịu lạnh giỏi nhất, trong sạch cao thượng nhất, phẩm hạnh hạng nhất; cô nương thanh tân thoát tục tựa người ở trên trời, hợp với cái họ này,quả nhiên là … thật sự là ….

Vẻ mặt Tiêu Phượng Ngô tỏ vẻ tán thưởng, nhưng hắn cà lăm " Thật sự là thật sự là…" nửa ngày, lại không "Thật sự là…" cái gì, rốt cuộc cũng không biết ý hắn muốn nói gì nữa.

- Họ Mai?

Ngân Thành thất kiếm cùng sáu tên trưởng lão vừa nghe một chữ này thì thân hình đồng thời chấn động. Vốn cái họ này không hiếm hoi gì, nhưng bọn chúng vừa từ Thiên Nam trở về, cũng đã từng tận mắt nhìn thấy thực lực kinh thiên động địa của Thiên phạt sâm lâm Mai Tôn Giả, bởi vậy trong lòng đều sợ hãi khi nghe đến cái họ "Mai" này.

- Xin hỏi cô nương quê quán ở đâu? Lão hủ vài chục năm nay đi khắp thiên hạ, quen biết khắp thiên hạ, nhưng cũng hiếm thấy nhân tài xuất chúng như cô nương, nói không chừng cô nương lại là con cháu người bạn cũ nào đó của lão hủ. Ha ha…

Tiêu Bố Vũ vừa vuốt chòm râu vừa ha ha cười nói, trong mắt thần quang lóe ra.

- Tỷ muội chúng ta là người trong Thiên Hương, trong nhà chủ yếu là buôn bán.

Cô gái áo trắng cũng không nói gì, chỉ chăm chú ngồi đợi cái "Tuyết trà" kia. Mọi lời đối đáp đều do cô gái áo xanh lo liệu.

- Hai người thân gái đơn độc đi một quãng đường dài như vậy, xem ra thân thủ của hai vị cô nương tất không tầm thường rồi.

Tiêu Bố Vũ càng nhìn càng thấy hồ nghi, bất kể hắn dò xét như thế nào thì cũng không thấy trên người hai cô gái này có huyền công gì. Nhưng hắn nghĩ tới những lực lượng vượt quá mức Chí Tôn cao thủ thì không khỏi cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Nếu hai cô gái này có thể có năng lực che dấu được cả mình, như vậy thực lực hai người này cao đến mức nào đây?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 21: Hình Như Nhà Xí Của Ta Gọi Là Phong Tuyết Ngân Thành!

- Chúng tôi đâu có đi một mình, chúng tôi có hộ vệ mà. Ha ha, chỉ có điều bọn họ bình thường không xuất hiện trước mặt người khác thôi!

Nhưng lời này tựa như cô gái áo xanh lanh chanh lóc chóc buột miệng nói ra, lời chưa nói hết đã nhanh tay bụm miệng mình lại, giương đôi mắt tròn xoe rồi cười gượng vài tiếng tỏ vẻ mình đang sợ hãi.

Trong lòng Tiêu Bố Vũ càng thêm khẳng định rằng cảm giác của lão khi nãy chì là ảo giác. Gần đây sợ bóng sợ gió trông gà hóa cuốc, hai cô gái này không có hút huyền khí dao động gì hết, chắc cũng không phải nhân vật lớn gì. Chỉ cần họ không phải từ Thiên Nam đi đến đây là được.

Hắn mới nãy cũng thật sự sợ, sợ cô gái áo trắng này cùng vị Mai tôn giả kia có quan hệ gì gì đó, lúc đó thì xôi hỏng bỏng không là cái chắc.

Chỉ là…

Hiện tại coi kỹ lại chắc chắn là không phải. Mà nếu không phải, vậy quá tốt rồi.

Nếu Phượng Ngô có hảo cảm với cô gái này, ừm, thế giới này khó có thế gia nào cưỡng lại sự hấp dẫn của Phong Tuyết Ngân Thành. Mà đàn ông ba vợ bốn nàng hầu là chuyện thường, coi như Phượng Ngô cưới thêm một người cũng chẳng phải chuyện lớn gì, chỉ cần đem cái danh phận Vợ lớn cho Tiểu công chúa là được rồi.

Nghĩ đến đây, Tiêu Bố Vũ liền liếc mắt sang Tiêu Hàn. Hiện tại Tiêu Hàn vẫn còn bộ dáng điên điên khùng khùng, tuy rằng hiện tại tinh thần hắn dần ổn định chỉ một mực chờ đợi trận chiến với Quân Vô ý, nhưng sự mệt mỏi qua mấy ngày này khiến hắn chưa hồi phục bình thường.

Cho Tiêu Hàn lấy cái bộ dáng giả điên giả dại này ra nói chuyện, hiệu quả cũng không tồi. Nếu vạn nhất không xong thì chính mình ra mặt là ổn thỏa ngay. Dù sao đi nữa Tiêu Phượng Ngô cũng là cháu nội ruột thịt của mình, mà cô gái trước mắt này đúng là nhân tài xuất chúng, quốc sắc Thiên Hương. Cho dù là gia thế hơi kém một ít. Không coi là môn đương hộ đối, cũng không hề gì.

Nhận xét của hắn vô cùng chính xác, cô gái áo trắng này quả thật là không có quan hệ gì vơi vị Mai tôn giả kia. Chỉ có điều hắn làm sao ngờ được rằng….

(ND: Tác giả nói lấp lửng, ta dịch lấp lửng, anh em ai hiểu sao thì hiểu ^__^ http://.4vn/images/smilies/0%20%2812%29.gif)

- Phượng Ngô, cháu rất coi trọng vị cô nương áo trắng này sao?

Tiêu Hàn phẩy tay áo ngẩng đầu nhìn thẳng cháu mình, cũng cố ý làm ra vẻ sắp sửa lên cơn điên.

- A, cháu…

Tiêu Phượng Ngô nhất thời không biết làm gì, len lén nhìn trộm qua cô cái áo trắng rồi cà bặp cà lăm:

- Thúc, thúc thúc….

- Chú chỉ hỏi cháu có phải hay không? Có phải cháu thấy vị cô nương này rất tốt hay không? Có muốn cưới về làm vợ không?

Tiêu Hàn làm ra vẻ say rượu đập bàn trừng mắt quát lớn. Ý hắn rất rõ ràng, nếu cháu coi trọng thì người chú này thay cháu làm kẻ ác.

Cô gái áo xanh trắng trắng mắt, đem bà trùm bọn ta lấy về làm vợ? Các ngươi thật giỏi!

- Dạ, dạ đúng.

Tiêu Phượng Ngô tuy rằng có chút bạo ngược nhưng dù sao tuổi còn trẻ, nói đến chuyện này vẫn có chút ngượng ngùng, quả là da mặt cần phải rèn luyện nhiều.

(ND: Không cần nhiều cho lắm,chì cần bằng 1/10 anh Tà là ok ^__^)

- Vậy là được rồi! Chú sẽ làm chủ thay cháu!

Tiêu Hàn chuyển sang phái cô gái áo trắng, dùng thần thái cao cao tại thượng và cái giọng kiêu căng hỏi:

- Xin hỏi cô nương, có từng nghe nói qua tên Phong Tuyết Ngân Thành của chúng ta?

Trời nếu muốn diệt sạch cả nhà mày, chỉ cần khiến mày điên lên là đủ. Nhưng nếu mày không điên mà muốn tỏ vẻ mình điên, vậy thì sao?

Trời tạo nghiệp chướng còn có thể tha, tự mình gây nghiệt tội không thể sống!

Ngay lúc Tiêu Hàn giả bộ điên điên khùng khùng nói ra những lời này, Mộ Tuyết Đồng vẫn luôn nhìn chằm chằm về phía cô gái áo trắng. Cái gọi là lòng người thích đẹp thì ai cũng có, Mộ Tuyết Đồng cũng không thể không có. Nhưng trong lòng hắn chỉ sinh ra cảm giác muốn che chở cho người đẹp mà thôi. Thực sự hắn không muốn thấy cảnh một người đẹp như vậy lại bị hai chú cháu nhà họ Tiêu kia chà đạp.

Chỉ là chính mình không thể ra mặt nói giùm cô gái kia được. Gà nhà bôi mặt đá nhau không nói, chứ người nào sáng suốt đều có thể nhìn ra thằng gia Tiêu Bố Vũ kia mới là kẻ sau lưng gây chuyện. Vậy thì mình ra mặt cũng có ý nghĩa gì đâu!

Chỉ có điều làm hắn thấy kỳ quái, chính là với tu vi của hắn trong khoảng cách gần như vậy cũng không cách nào thấy rõ dung mạo của cô gái này. Mà cô gái này nhìn vào là người ta có thể khẳng định cô nàng không hề hóa trang, cũng không mang khăn che mặt. Nhưng dù để mặt trần như vậy lại khiến bất kỳ ai nhìn vào cũng thấy mơ hồ.

Chuyện gì đây? Loại cảm giác này là sao?

Có một điều khiến Mộ Tuyết Đồng càng khó hiểu, chính là vừa rồi Tiêu Hàn nói chuyện với Tiêu Phượng Ngô, cái ý bỉ ổi trong đó ai cũng nhìn ra được. Tụi nó nói chuyện về cô gái aó trắng ngay trước mặt nàng ta, nếu là con gái bình thường chắc chắn sẽ vô cùng xấu hổ. Vậy mà sắc mặt cô ta nãy giờ vẫn không thay đổi, vẫn thanh thanh đạm đạm, lạnh lùng lẳng lặng tựa như không nghe thấy gì. Cô ta vẫn một mực bưng chén tuyết trà kia mà tinh tế thưởng thức, như trong mắt nàng hiện giờ không còn gì khác ngoài chén trà thơm kia vậy.

Cho dù là một chén trà cực kỳ bình thường nơi thôn quê hoang vắng này, một khi vào trong tay nàng cũng giống như chén vàng nạm ngọc trong hòang cung vậy.

Lúc nãy Tiêu Hàn đứng trước mặt hỏi cô ta cô ta cũng làm như là không nghe thấy, ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái, tựa như bốn chữ Phong Tuyết Ngân Thành làm chấn động cả thế gian kia trong mắt của nàng còn hư vô hơn cả hạt bụi.

- Phong Tuyết Ngân Thành? Là cái gì hả?

Cô gái áo xanh cười rộ lên, nghiêng nghiêng đầu làm ra vẻ suy nghĩ một hồi. Rốt cuộc làm ra bộ dáng Xin lỗi - rất xin lỗi vừa dùng vẻ mặt ngượng ngùng vừa thành khẩn, áy náy nói:

- Thật sự là xin lỗi, cái chỗ này ta không đi qua. Cũng không nghe nói qua. Rất nổi tiếng sao?

Tiêu Hàn ngớ người, trong ý nghĩ của hắn chỉ cần nói ra mấy chữ Phong Tuyết Ngân Thành sẽ làm hai cô gái này trở nên vô cùng sùng kính, dùng ánh mắt vô cùng hâm mộ nhìn mình. Sau đó chỉ cần mình noi thêm vài câu là dễ dàng thăm dò được nội tình, sau đó trực tiếp nói lời cầu hôn, chắc chắn rằng không có ai dám từ chối Phong Tuyết Ngân Thành.

(ND: Móa, thằng khùng tự sướng ghê thật *_*http://.4vn/images/smilies/0%20%2899%29.gif)

Nhưng sự thật cùng tưởng tượng đúng là một trời một vực. Người ta tỏ vẻ từ trước tới giờ chưa từng nghe qua cái tên Phong Tuyết Ngân Thành! Làm cho những điều hắn tự sướng nãy giờ tan thành bọt biển, tựa như hai chú cháu Tiêu Phượng Ngô và Tiêu Hàn đấm vào bị bông, không những không gây sát thương mà còn làm cho cổ tay mình bị trật.

Không biết thì thôi, mà hết lần này đến lần khác người ta còn tỏ vẻ thành khẩn như vậy, khiến cho Tiêu Hàn đang muốn mượn đề tài nói chuyện cũng ngớ người. Đương nhiên nếu thằng khùng này mà biết hai người trước mặt mình là ai, chỉ sợ hắn không kịp đợi Quân Vô ý mà đã đi thăm ông bà theo diện H.Ù chết rồi!

(ND: Không phải theo diện H.O đâu nha ^__^http://.4vn/images/smilies/41.gif)

- Phong Tuyết Ngân Thành chính là quê nhà của chúng ta. Ha ha ha, hai vị tiểu thư chắc là không phải huyền giả, hoặc không quen biết với huyền giả nên mới không biết việc này.

Tiêu Phượng Ngô vội vàng vẫy đuôi cười cười nói, nhưng trong giọng nói vẫn có chút kiêu căng:

- Có điều, chỉ cần là người lăn lộn trong chốn giang hồ, chắc chắn rằng không có ai không từng nghe qua bốn chữ Phong Tuyết Ngân Thành! Phong Tuyết Ngân Thành chính là sự tồn tại trên đỉnh cao nhất của Huyền Huyền đại lục!

- Chu choa, lợi hại vậy sao!

Cô gái áo xanh tỏ vẻ sợ hãi than một tiếng, bàn tay trắng như trứng gà bóc kia đưa lên che miệng, đột nhiên ra vẻ giật mình nói:

- Phong Tuyết Ngân Thành có phải là dùng tuyết trắng đắp lên không? Vậy khi mặt trời lên thì không phải nó sẽ tan ra sao?

- Ặc…

- Phong Tuyết Ngân Thành chỉ là một địa danh, ân, đương nhiên không phải dùng băng tuyết để xây.

Tiêu Phượng Ngô ngu ngốc giải thích.

- Vậy sao địa phương nổi tiếng như vậy, mà chúng ta trước giờ chưa từng nghe qua?

Cô gái áo xanh vừa hỏi vừa nhìn hắn nghi ngờ. Đột nhiên cô ta làm ra vẻ bừng tỉnh:

- Đúng rồi. Ta nhớ ra rồi, Phong Tuyết Ngân Thành.

Hai chú cháu Tiêu Hàn thở phào một hơi, rốt cuộc cũng nhớ tới rồi sao. Vậy chuyện sau này dễ dàng hơn rồi. Thật lòng mà nói, với danh tiếng Phong Tuyết Ngân Thành thì cho dù không phải người có huyền khí cũng có thể nghe nói qua.

Có điều cô gái áo xanh kia giờ đang làm ra vẻ khoe khoang kiến thức truớc mặt cô gái áo trắng:

- Tỷ tỷ, tỷ có nhớ hai năm trước chúng ta đi chơi ngang qua một xóm nghèo, không phải lúc đó họ dùng tuyết đắp lên một cái bờ tường lớn sao? Lúc đó chị còn tưởng bọn họ xây tường đắp thành phải không? Khi đó chị còn tự mình đặt tên cho nó. Chị nói … Ừm, chỗ này kêu là Phong Tuyết Ngân Thành đi. Trời đông lạnh lẽo, lỡ như ai có nhu cầu giải quyết đi trong đi ngoài gì đó cũng có chỗ để che. Có phải vậy không?

Cô gái áo trắng cười nhạt một cái rồi chậm rãi gật đầu, đây đúng là động tác đầu tiên của cô ta.

Cô gái áo xanh thấy vậy nhảy cẫng lên, dùng khuôn mặt vênh váo tự đắc nói với Tiêu Hàn và Tiêu Phượng Ngô:

- Hừ! Ta còn tưởng là chỗ nào, thì ra là cái nhà vệ sinh ở nông thôn mà thôi! Cái tên kia còn là do tỷ tỷ của ta đặt ra đó? Có gì đáng để kiêu ngạo sao? Ách? Cách người giờ ăn mặc như vậy, chẳng lẽ đã phát tài to rồi hả? Nếu đã giàu to rồi sao lại còn muốn ở trong nhà vệ sinh làm gì nữa! Đã phát tài rồi sao còn không chịu xây nhà mới! Cái này hình như nghe người ta nói là… là… đúng rồi, là nhà giàu mới nổi phải không?

Khóe miệng Tiêu Hàn co giật liên hồi, mặt mày hắn giờ cũng chuyển qua màu tím bầm!

Mà Tiêu Phượng Ngô bên cạnh đang há hốc mồm, mà tàu hủ trong đầu vị Tiêu Thiếu gia Phong Tuyết Ngân Thành này còn chưa kịp phản ứng, hắn đã kinh ngạc hỏi:

- Thật sự trên đời có chuyện trùng hợp vậysao?

- Tiện tỳ càn rỡ, nói năng bậy bạ!

Tiêu Hàn giận dữ quát một tiếng rồi đứng thẳng người dậy, khí thế của một thân cao thủ Thiên Huyền ào ào phát ra. Đi một đoạn đường này thì tinh thần hắn đã điên điên khùng khùng, giờ đột nhiên nghe những lời này tựa như đổ dầu vào lửa, hắn làm gì quan tâm việc đứng trước mặt mình là hai cô gái yếu ớt ra sao? Dù sao trên đoạn đường này người chết dưới tay hắn không một trăm cũng cỡ tám mươi, thêm hai người nữa thì cũng chẳng sao.

- Thúc thúc nguôi giận, thúc thúc ngài ngàn vạn lần bớt giận, này, này nói không chừng chính là trùng hợp thôi. Coi bọn họ chỉ là hai cô gái mới ra khỏi nhà, không biết Phong Tuyết Ngân Thành cũng là không có gì đáng trách !

Tiêu Phượng Ngô vội vàng khuyên giải, gấp đến độ trên đầu đều toát ra mồ hôi.

Hắn vừa thấy cô gái áo trắng này liền bị vẻ tuyệt đại tao nhã của cô ta làm hắn mê mẩn tâm thần. Hắn chỉ cảm thấy được nói chuyện với người ta đã là chuyện quá tốt rồi, bởi vậy hoàn toàn đánh mất luôn sự phán đoán thiệt hơn.

(ND: Thấy gái là đầu óc đen thui, 2 mắt sáng rỡ thì còn suy nghĩ gì được nữa ^__^ http://.4vn/images/smilies/00%20%289%29.gif)

- Cút ngay! Mày là đồ nghiệp chướng, không nhìn thấy bọn chúng đang trêu chọc chúng ta sao?

Tiêu Hàn giận dữ đến độ muốn đạp chằng cháu của hắn văng đi cho khuất mắt…

- Vừa rồi ngươi nói cái gì? Có lá gan nói một lần cho ta nghe một chút?

Một âm thanh lạnh như băng, hoàn toàn không mang theo âm điệu của người bình thường vang lên, lạnh lẽo như gió lạnh thổi từ địa ngục khiến cho người mạnh nhất trong đám Phong Tuyết Ngân Thành đứng đây là Tiêu Bố Vũ cũng phãi rùng mình một cái.

Cái cô gái áo xanh xinh đẹp như hoa kia, lúc này ánh mắt không có chút tươi cười, không ngờ thay vào đó lại là sát ý lành lạnh! Đôi con ngươi kia vốn linh động giờ như biến thành hai cái động không đáy. Tiêu Phượng Ngô chỉ nhìn thoáng qua đột nhiên cảm thấy mơ hồ như mình đã rơi vào trong một cơn lốc xoáy.

Sắc mặt Tiêu Bố Vũ lập tức thay đổi!

Tu vi cấp Chí Tôn! Khí tràng của cấp chí Tôn!

Đây là khí tràng mà ngay cả Tiêu Bố Vũ cũng không cách nào thi triển được! Cô gái áo xanh này rốt cuộc là ai?

Bất kể cô gái áo xanh kia là ai, chuyện bây giờ đã xé ra to rồi!

Bầu không khí bây giờ y như gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây, hết sức căng thẳng! Một câu tiện tỳ của thằng khùng Tiêu Hàn rốt cuộc đã rước lấy phiền phức to bằng trời!

(ND: Chết mày chưa, cho mày chừa, cái tội láo ^__^http://.4vn/images/smilies/00%20%2873%29.gif)

Một cái phiền phức to bằng trời mà lão không thể ứng phó, không thể giải quyết, càng không thể đối mặt!

Đúng lúc này, cũng vừa khéo là thanh âm như sấm rền từ phương xa vang lên, cỡ hiệu phất phới, bụi bay đầy trời. Đại quân của Quân Vô ý rốt cuộc cũng đã tới!!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 22: Không Lẽ Xui Dữ Vậy?

- Xin tôn giá khoan động thủ, hiều lầm thôi mà!

Tiêu Bố Vũ lắc mình đứng ra đối diện với cô gái áo xanh, khuôn mặt ờ hững khi nãy giờ đã chuyên thành nghiêm túc kèm theo vẻ kinh nghi bất định:

- Cô nương khoan hãy nổi trận lội đình, chuyện này nói chung chỉ là trùng hợp, xin để lão già này giải thích một chút.

- Hiểu lầm, chuyện cười này không đáng cười chút nào. Nếu quả thật hai chị em ta chỉ là người bình thường, cho dù không toi mạng trước cái thứ ngu xuẩn đó, cũng sợ rằng sẽ bị đám các người ép mang đi, rồi chẳng lẽ không bị ngang ngược lăng nhục, tùy ý tàn sát bừa bãi sao? Người Phong Tuyết Ngân Thành đều là cái thứ vậy sao? Giải thích? Nếu không phải gặp chị em chúng ta các ngươi có cần giải thích sao? Có cần giải thích sao?

Ánh mắt của cô gái áo xanh lạnh lùng nhìn Tiêu Bố Vũ, sát khí lạnh lùng trong đó không giảm mà còn tăng lên.

Tiêu Bố Vũ tất nhiên không vô dụng như thằng khùng Tiêu Hàn, tuy rằng khí thế của cô gái áo xanh tiếp tục tăng lên, nhưng sát ý trước mắt cũng không khiến hắn hoàn toàn không có phản ứng. Chỉ là hắn cảm nhận áp lực càng lúc càng lớn gần như quá sức chịu đựng mà thôi.

Quả là nghé con không sợ cọp, cho tới giờ phút này Tiêu Hàn tuy rằng cảm nhận được khí thế khủng bố của cô gái áo xanh, nhưng hắn vẫn

tự tin vào chỗ dựa sau lưng là Tiêu Bố Vũ nên không chút ý thức nào về sự nguy hiểm trước mặt. Hắn làm sao biết được rằng, cái chỗ dựa Tiêu Bố Vũ của hắn chưa chắc đã tự lo xong thân mình huống gì là lo cho hắn.

Đối mặt với sát khí mênh mông kinh người như vậy, Tiêu Bố Vũ kiệt lực chống lại một hồi đã cảm thấy sau lưng ướt đẫm mồ hôi. Cái loại cảm giác này quả thật y như bị một con rắn cực độc nhìn chằm chằm, hơn nữa con rắn độc này so về lực lượng, tốc độ hoặc linh hoạt đều vượt xa hắn!

Giờ phút này, Tiêu Bố Vũ bỗng cảm thấy một đạo khí lạnh chạy từ đỉnh đầu tới tận cái lỗ ở dưới.

(ND: Nguyên văn của cha tác giả, ta định dịch là từ đầu tới chân nhưng thôi, để mấy vị biên dịch làm. *_*http://.4vn/images/smilies/2%20%284%29.gif) (Biên: Để nguyên :61:http://.4vn/images/smilies/0%20%28164%29.gif)

Bởi vì hắn rốt cục nghĩ ra cô gái áo xanh này là ai rồi!

Nếu còn đoán không ra, hắn cũng không phải là kẻ sắp tiếp cận đến cảnh giới Chí Tôn rồi!

- Xin tôn giá ngàn vạn lần bớt giận, Phượng Ngô cùng Hàn nhi đều trẻ người non dạ, vừa rồi chỉ là thuận miệng nói chơi chứ không có ác ý gì. Xin tôn giá ngàn lần vạn lần bỏ qua giùm, ta sẽ lập tức kêu bọn chúng tới xin chịu lỗi trước mặt tôn giá!

Giờ phút này Tiêu Bố Vũ đang muốn tự vả miệng mình một hồi, mặt mũi hắn xanh mét vì hối hận.

Mình thật là già mà ngu! Khí thế quen thuộc này, quần áo cũng quen, ánh mắt vừa lạnh thấu xương vừa tà độc này, thế gian này trừ Thiên phạt sâm lâm Xà Vương thì có ai khác nữa?

Chỉ có điều người ta đã không muốn lộ mặt thật thì cũng có lý do của họ, nếu mình tùy tiện nói ra mới thật sự là làm người ta mất mặt, lúc đó mợi chính thức là đặc tội với người.

Về phần cô gái áo trắng kia, đại tỷ của Xà Vương, một cô nương họ Mai….

Trời ạ!

Muốn ép ta chết sao!!

Vừa rồi là thằng cháu mình đứng ra giúp thằng chắt mình ép lấy đại tỷ của Xà vương về làm vợ, mà còn làm tiểu thiếp. Mẹ nó, quả thật là đầu to óc như trái nho, đầu nó thiếu não cũng không cần thiếu đến mức này chứ.

Chuyện này nếu mà truyền ra ngoài, thì không phải là một trò cười lớn nhất thiên hạ sao?

Từ sự tôn kính của Xà Vương mà coi, vị đại tỷ của Xà Vương này nếu có yếu hơn so với Mai Tôn Giả một chút nhưng chắc cũng không quá yếu. Huyền thú đều lấy luật rừng kẻ mạnh làm vua, nếu không có thực lực chẳng ai thèm tôn trọng nó! Huống chi cô ta còn có họ Mai! Không lẽ là em gái của Mai Tôn Giả sao?

Thật ra cũng khó trách lối suy nghị này của hắn, bởi vì Mai Tôn Giả trong mắt ngườì đời, từ xưa đến nay đều là đàn ông! Hơn nữa còn là một lão già sắp xuống lỗ. Còn trước mặt mọi người lại là một cô gái áo trắng chẳng những thuộc loại tuyệt sắc giai nhân phong hoa tuyệt đại, hơn nữa còn là một cô gái trẻ tuổi nữa chứ.

Tiêu Bố Vũ đối với việc đại quân của Quân Vô Ý tới chỉ liếc nửa mắt rồi không quan tâm gì đến, thậm chí chuyện gì xảy ra hắn cũng không nghe thấy, y như một kẻ mắt điếc tai ngơ. Hiện giờ hắn đang ngây người ra: Trời ơi, mình làm gì thế này, mình sai thằng cháu ra trêu chọc em gái Mai Tôn giả, không những vậy còn mắng Xà Vương một câu tiện tỳ!

Tiêu Bố Vũ lảo đảo muốn ngã: Con bà nó, không lẽ xui dữ vậy sao? Sao mình lại để mặc thằng khốn nạn Tiêu Hàn kia quậy tưng bừng, chuyện hắn gây ra lần này có khác gì chuyện đem mình vào chỗ chết hả?

Vừa nghĩ đến đây, Tiêu Bố Vũ liền quay sang hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Hàn: ”Con bà ngươi, nếu thằng khốn nạn ngươi không nổi điên thì tại sao chúng ta phải dừng lại? Nếu không dừng lại đây thì làm sao gặp phải hai tên sát tinh này? Nếu không gặp thì làm sao mà có chuyện đi trêu chọc họ, nếu ngươi không mắng một câu tiện tỳ, làm sao Xà Vương có thể giận đến tận trời như vậy?”

Hiện tại Tiêu gia ta coi như đã xác định là đối địch với vị thần bí cao nhân kia, mà đó đã là đối thủ không cùng đẳng cấp rồi. Giờ thêm việc chống lại Thiên phạt thú vương, cũng không cần Mai Tôn Giả tự thân ra tay, chỉ cần huyền thú trong Thiên Phạt này thì Phong Tuyết Ngân Thành chắc chắn sẽ trở thành Huyết Hồn sơn trang thứ hai, bị giết sạch không còn một mống!

“Ngươi, ngươi … thật là cái thứ tang môn tinh, là yêu tinh gây họa mà. Vì thằng khốn nạn ngươi đối đầu với Quân gia nên trêu chọc một vị siêu cấp cường giả. Hiện giờ cũng vì ngươi mà trêu chọc đến Thiên phạt Thú vương?”

- Phong Tuyết Ngân Thành! Thật sự là đứng đầu thiên hạ mà. Có can đảm trêu chọc đại tỷ của ta, còn dám chửi ta. Ha ha, quả nhiên là có khí phách! Không hổ là con cháu danh gia!

Ánh mắt như điện của Xà Vương Thiên Tầm đảo qua mười bảy người trước mặt, lạnh lùng nói:

- Chuyện này chưa xong đâu, sau này ta nhất định lên tới Ngân thành tìm lão hỗn đản Hàn Phong Tuyết kia hỏi cho rõ, đòi một câu công bằng. Hắn dạy dỗ đày tớ như vậy sao? Còn có vương pháp không?

Thanh âm của Xà Vương ở ngay giữa tiếng bước chân ầm ầm như sấm rền của đại quân kia vẫn khiến ngươi ta nghe rõ ràng. Nhưng cũng

chỉ có một mình Tiêu Bố Vũ là nghe ra, mấy đứa còn lại còn không biết bọn chúng hôm nay đã gặp phải phiền phức lớn cỡ nào.

Có điều bọn chúng thấy Tiêu Bố Vũ ăn nói khép nép, thậm chí còn cẩn thận từng li từng tý như vậy, hẳn là hai cô gái kia chắc chắn là kẻ có lai lịch lớn chứ không phải phường đầu đường xó chợ gì.

Ánh mắt Tiêu Phượng Ngô lại sáng rực: Nếu cô gái áo trắng này là người của một thế gia lánh đời nào đó, vậy một khi mình kết làm vợ chồng với nàng chẳng phải sẽ làm cho địa vị của mình tại Phong Tuyết Ngân Thành nhảy vọt lên sao?

Ừm, nếu quả thật là con cháu thế gia lánh đời nào đó, chắc cái kế hoạch trái ôm phải ấp của mình đi toi. Có điều suy đi tính lại mà bỏ Hàn Tiểu công chúa cũng không thiệt thòi gì. Thậm chí nếu muốn mình ở rể cũng không phải lo lắng, có thể làm bạn với giai nhân kia còn tốt hơn Tiểu công chúa điêu ngoa kia nhiều!

(ND: Lại tự sướng, lão Chim Ruồi toàn bắt ta dịch mấy đoạn tự sướng của mấy thằng khùng này không à, mệt óc quá ^__^http://.4vn/images/smilies/00%20%2850%29.gif)

Không thể không nói trí tưởng tượng của con người luôn bay cao bay xa. Đến giờ phút này thằng ngu Tiêu Phượng Ngô kia còn vẫn lo lắng ba cái chuyện mơ mộng trái ôm phải ấp của hắn. Ngay cả chuyện ở rể hay không nó cũng nghĩ đến, quả là khiến người ta cực kỳ bội phục.

Tiêu Hàn tuy rằng cũng có tu vi tới cấp Thiên Huyền, nhưng tu vi của hắn đa số là do mấy người lớn trong nhà giúp đả thông kinh mạch, rồi cắn thuốc số lượng lớn nên tích lũy ra thì thành tựu của hắn sao bằng những người khổ tu được. Cho nên tuy rằng coi hắn đạt tới thực lực Thiên Huyền nhưng cũng so không nổi với những cường giả Thiên Huyền tự thân đột phá khác.

(ND: Nôm na là cắm máy auto hoặc chơi thuốc lắc thì làm sao Pro bằng người ta đây*__*http://.4vn/images/smilies/00%20%2868%29.gif)

Bởi vậy cho khi Mộ Tuyết Đồng mơ hồ phát hiện ra chút manh mối thì hắn vẫn trơ mắt ếch ra, còn cho rằng ông nội Tiêu Bố Vũ của mình chính là chỗ dựa vững chắc không thể phá hủy!

Cho nên ánh mắt của Tiêu Hàn cũng không nhìn về phía cô gái áo xanh, hắn hoàn toàn không biết chính hắn đã rước lấy phiền phức lớn cỡ nào; ánh mắt hắn hiện giờ chỉ nhìn chằm chằm về phía đám bụi mù từ phía Nam bốc lên kia, trong mắt hắn hiện giờ đã tràn ngập sát ý lẫn điên cuồng!

Quân Vô Ý, ngươi rốt cuộc đã tới! Ta chờ ngươi, thật quá lâu! Hôm nay sẽ là hạn chết ngươi!

Mà người duy nhất hiểu rõ thế cuộc là Tiêu Bố Vũ đã hoàn toàn đớ người ra, trong lòng như có lửa đốt! Nhưng từ đầu tới cuối hắn cũng không thể lên tiếng nhắc nhở. Thế cuộc bây giờ vẫn còn đường thương lượng, nhưng nếu mình thực sự công bố thân phận của mấy người này ra, vậy thì ngoài chuyện đánh một trận ra thì cũng chẳng còn con đường nào khác?

Đánh? Còn có thể đánh nổi sao? Cho dù một thân thực lực của mình đủ để ngạo thị thiên hạ, cũng phải coi là so với ai chứ. Một Xà Vương ít nhất cũng có thực lực tương đương với Lãnh Huyết Chí Tôn Lệ Vô Bi mà mình còn không bằng. Mà còn vị cô nương họ Mai thần bí khó lường kia hình như thực lực còn hơn xa Xà Vương!

Lùi một vạn bước mà nói, đừng nói là đánh không lại, mà coi như có thể đánh thắng thì mình có dám đánh sao? Hai bên một khi chính thức giao đấu bên thua tất nhiên phải là phe mình, chứ nếu phe kia có gì tổn hại tất sẽ rước lấy sự trả thù của Thiên phạt sâm lâm. Mà thực lực của Phong Tuyết Ngân Thành có mạnh mẽ hơn đi nữa, cũng cơ cản là không đủ nhét kẽ răng cho họ!

Phong Tuyết Ngân Thành có thể là thế lực đứng đầu thế gian, nhưng Thiên Phạt Sâm Lâm lại lại là nơi hung hiểm duy nhất, nổi tiếng trong Tam Thánh Nhất Hung!

Làm sao mà so đây?

Trong lúc nhất thời vị Tiêu Bố Vũ nổi danh trong hàng ngũ cao thủ đứng đầu Phong Tuyết Ngân Thành, một trong Hành Vân Bố Vũ, một Tiêu Nhị gia gần như đạt tới mức Chí Tôn kia giờ đang lo sợ không yên.

- Mấy tên này cũng đáng để muội động thủ sao, không sợ dơ tay à? Trực tiếp tìm tên Hàn Phong Tuyết rồi trị hắn một trận cái tội không biết dạy dỗ đày tớ đi!

Lúc này, cô gái áo trắng vốn không nói gì nãy giờ, giờ với một câu thanh thanh đạm đạm đã trực tiếp coi một đám người mười bảy tên của Tiêu Bố Vũ kia như kẻ chết rồi không cần quan tâm nữa.

- Dạ, tỷ nói rất đúng, em xin nghe theo lời chị

Xà Vương Thiên Tầm cung kính cúi đầu, tiếp theo lạnh lùng quay sang Tiêu Bố Vũ:

- Nói cho ta biết, các ngươi vì sao lại ở đây?

- Ha Ha ha, không dám giấu cô nương, chính là vì ân oán cá nhân củ Tiêu gia và Quân gia, Hàn nhi quyết chí chờ ở đây để lấy danh nghĩa đàn ông mà quyết chiến với Quân Vô ý!

Tiêu Bố Vũ vốn định mở miệng “Không dám giấu Xà Vương” nhưng lập tức nhớ đến việc người ta dịch dung, quá nửa là không muốn để lộ thân phận nên vội vàng sửa miệng.

Mà chuyện hắn giải thích cũng không tính là tỉ mỉ, chỉ đơn giản nói sơ qua. Mắt hắn nhìn chăm chăm về phía đại quân, giọng nói lại có phần ỉu xìu.

Hiện giờ hắn có thể hứng chí với việc Tiêu Hàn khiêu chiến Quân Vô Ý sao?

Tuy rằng nhờ một câu nói của cô gái áo trắng nên tình thế không con nguy hiểm. Nhưng về lâu dài thì việc này vẫn chưa xong. Cái câu “Trực tiếp tìm lão nhân Hàn Phong Tuyết rồi trị hắn một trận cái tội không biết dạy dỗ đày tớ đi!” đã có nghĩa là Phong Tuyết Ngân Thành mình đã gây mối thù với một đối thủ không thể trêu vào!

Cái này, quả thật là đánh rắm cũng làm đứt gót chân, uống nước bị mắc nghẹn chết. Một người có thể xui đến mức này thì quả là chuyện lạ trong thhiên hạ mà.

Hắn giờ hận sao mình không mọc ra hai cánh sau lưng để sớm có thể bay về Phong Tuyết Ngân Thành bố trí mọi chuyện. Xà Vương vốn đã là một sát tinh khó chống cự, mà nghe giọng nói của cô ta này thì Mai cô nương kia còn đáng sợ hơn nhiều!

Mọi chuyện giờ thực sự đã hỏng bét rồi!

Trước giờ có khi nào mình phải ăn nói khép nép như bây giờ? Giờ lại gặp một kẻ thù dai còn hơn mình! Móa nó, giờ mà lão thành chủ Hàn Phong Tuyết có đứng đây chắc còn phải khách khách khí khí chứ huống gì là mình?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 23: Sự Đau Khổ Của Quân Mạc Tà

Nhưng đám đệ tử kia còn không biết chuyện này, bọn chúng không biết thân phận của hai cô gái này, cũng không biết hiện tại bọn chúng yếu ớt cỡ nào. Thậm chí chúng còn cho rằng có mình thì không thể không chiến thắng, là chỗ dựa vững chắc của chúng. Nếu bọn chúng mà biết sự thật thì uy tín sau này của mình chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Nhưng thực sự giờ mình cũng bó tay, giờ này mà tùy tiện đi chọc người ta thì máu tươi năm bước là cái chắc.

- Lời này nghe cũng có lý. Oán thù như thế quả thật khó đội chung trời! Chuyện giữa chúng ta tạm thời chưa tính, cứ đứng đây xem một hồi rồi nói sau. Quyết chiến cùng Quân Vô Ý của Quân gia. Ha ha ha, bản thân ta cũng muốn nhìn thử coi tinh anh của Tiêu gia Phong Tuyết Ngân Thành có thể thắng được một Huyết Y đại tướng của thế tục quốc gia không? Tốt nhất là đừng để ta thất vọng.

Cô gái áo trắng ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái, nói chuyện y như là nói với không khí vậy.

Xà Vương lập tức thu lại khí thế của mình rồi lẳng lặng đứng kế bên cô gái áo trắng. Giờ đây cô nàng đã trở lại thành một cô gái bình thường, ngoại trừ chuyện sắc mặt ngăm đen khó coi ra thì thật ra nhìn cũng rất hấp dẫn….

Tiêu Bố Vũ thực sự nửa cười nửa mếu rồi.

Hai người này tạm thời bỏ qua để đứng xem kịch vui.

Mà cái kịch vui trong mắt hai người này, lại khiến ta suýt nữa hộc máu luôn.

May mắn là Tiêu Hàn còn không biết thân phận hai cô gái này, nếu không mười phần công lực của hắn có thể phát huy ra một phần cũng quá hên rồi…

Điếc không sợ súng, tính ra cũng là một loại hạnh phúc mà!

Chỉ có điều những lời này giờ Tiêu Bố Vũ Tiêu nhị gia mới thấu hiểu hiểu hết được.

Tâm tình của Quân đại thiếu gia chúng ta mấy ngày nay thật sự "Không tệ vì quá tệ" rồi!

Mỗi lần vó ngựa vang lên, là khoảng cách tới Thiên Hương thành càng gần. Mà Quân Mạc Tà giờ chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với mọi tính huống và hắn cũng đã suy tính cách ứng phó cẩn thận! Chỉ có điều việc này tuy đối với hắn không lớn, nhưng cũng là một nguyên nhân khiến tâm tình của Quân đại sát thủ nhà ta mệt mỏi.

Đại thiểu đang lo lắng, lo rằng nếu lỡ mình không khống chế được tính nóng này mà ra tay giết cả thiên hạ! Nhất là đối với cái lũ suốt ngày ra rả "Chánh nhân quân tử" đáng ghét kia. Mỗi lần nghĩ đến là sát khí của Quân Mạc Tà không tự chủ được mà cứ ào ào tuôn ra! Mà lúc này đối tượng công kích của bọn chúng là nhằm vào mình, coi như là mình có chuẩn bị sẵn tâm lý đi nữa, kết quả cuối cùng như thế nào Quân Mạc Tà mình cũng đã đoán trước được, mà thật ra cái này cũng không khó đoán.

Chỉ có điều liên quan đến Quản Thanh Hàn.

Trong lòng Quân đại thiếu thật sự vẫn còn một tầng vướng mắc. Nói gì thì nói ta đây cũng tính là "Trai tân" cả hai đời, từ khi đến Huyền Huyền đại lục này còn chưa thực sự "Mất zin" mà. Tuy rằng thiên hạ đồn rằng mình là một kẻ khi nam phách nữ, hoang dâm vô đạo ăn chơi trác

táng number one…. Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên ấy của mình, hỏi sao lại không băn khoăn?

Hơn nữa, chuyện này tính ra cũng là chuyện tốt, không phải nói ít nhất cả hai cũng đều lên đỉnh sao? Cho nên mấy ngày nay Quân Đại thiếu của chúng ta luôn luôn tìm cách mai khai nhị độ.

(ND: Ý là làm- thêm- phát- nữa ^__^http://.4vn/images/smilies/54.gif).

Chỉ có điều anh Tà nhà ta nhiệt tình như lửa, dục vọng như thủy triểu dâng, dù cho cố tìm mọi hoàn- cảnh- thuận- lợi, trêu ghẹo, khiêu dâm … à không, khiêu khích cỡ nào đi nữa, nhưng Quản Thanh Hàn người ta lại giữ nguyên cái thái độ lạnh như nước đá, lù lù bất động!

Thậm chí, còn không cho hắn cơ hội nói chuyện, bởi vậy lửa chưa nhóm đã bị dập tắt, củi ướt không đốt lên lửa… khiến dục vọng mãnh liệt cỡ nào cũng phải tiêu tan!

Quân Đại thiếu dù sao cũng là trai mới lớn, mới nếm mùi đời nên cũng xem nhẹ cách nghĩ của Quản Thanh Hàn. Hiện tại trong lòng Quản Thanh Hàn tuy rằng cực kỳ cảm động, đối với Quân Mạc Tà cũng đã có chút động lòng. Thậm chí trong lòng nàng cũng đã chấp nhận Quân Mạc Tà từ lâu. Chỉ có điều thân phận mình dù có thay đổi đi nữa, thì trên đoạn đường này chỉ một sô ít người biết chuyện Quân Vô Ý thu Quản Thanh Hàn làm con gái nuôi. Nhưng có một sự thật là còn rất nhiều người trong thiên hạ còn chưa biết.

Có thể nói rằng Quân Vô Ý đã đồng ý với chuyện của hai người.

Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là Quản Thanh Hàn có thể tùy ý quan hệ phóng túng trước hôn nhân với Quân Mạc Tà! Chuyện hôm trước là một tai nạn, cũng là một tai nạn mà Quản Thanh Hàn không thể không nhận. Nhưng nếu sau đó cứ cùng Quân Mạc Tà mây mưa giao hoan, cùng đưa nhau lên đỉnh vu sơn kiểu này thì thật sự Quản Thanh Hàn sẽ trở thành kẻ bị cả thiên hạ chê cười.

Suy cho cùng, trước chưa nói đến chuyện lúc nào cũng có bộ đội tiền vệ vây quanh, chỉ nói đến thời kỳ mẫn cảm bây giờ là đủ? Cho nên thái độ của Quản Thanh Hàn đối với Quân Mạc Tà là thứ nhất khó xử, thứ hai mắc cỡ, thứ ba băn khoăn, thứ tư… v.v… nói tóm lại là kiên quyết không cho Quân Đại thiếu thực hiện cái âm mưu đen tối của mình.

Cho nên hiện giờ Quản đại tiểu thư của chúng ta càng thêm lạnh lùng hơn so với trước, quả thật là đẹp như đào mận lại lạnh lùng như bằng sương!

Lấy chỉ số thông minh của Quân Mạc Tà làm sao mà không rõ lý do. Nhưng biết là một chuyện, còn chịu đựng được lại là chuyện khác. Nhịn cũng nhịn mấy chục năm rồi, giờ được xả một lần quá phê hỏi sao còn chịu nhịn được nữa. Huống gì trước mặt mình lại là một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, mà tính đi tính lại còn là nữ nhân của mình nữa chứ.

Mà vị mỹ nhân này từ đó đến giờ lại treo biển “Cấm sờ vào hiện vật”, dụ dỗ cỡ nào cũng không cùng mình đi lên đỉnh Vu sơn bàn một chút chuyện về nhân sinh.

(ND: Khửa khửa, cái này gọi là cho mèo ăn mỡ, sau đó lại treo mỡ trước miệng mèo. Ha ha, cho anh Tà ghiền chết luôn ^__^http://.4vn/images/smilies/0%20%2884%29.gif)

Mà nếu chi vậy thôi thì anh Tà nhà ta còn có thể nhịn nổi. Chỉ có điều bên cạnh lại có thêm một cô nàng thiên kiều bá mỵ Độc Cô Tiểu Nghệ, dù bất cứ nơi đâu - trong mọi hoàn cảnh nào, dùng hết thảy thủ đoạn để “Dụ dỗ” anh Tà. Nhưng đối với Quân Mạc Tà bây giờ món mỡ này lại càng không thể “xơi” được.

Cho nên Quân đại thiếu rất thảm, thật sự rất thảm!

Có thể tưởng tượng coi một thanh niên khỏe mạnh cường tráng, một người đàn ông bình thường mà suốt ngày phải chịu cái cảnh máu dồn

một chỗ gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây. Nhất trụ Kình Thiên thì căng thẳng cỡ nào!

Mà những lúc đó Quân Đại thiếu biết âm mưu đã bại lộ, chỉ còn có cách ba chân bốn cẳng phóng ngay về chỗ của mình, vừa thở phì phò vừa tìm chậu nước lạnh để xối cho hạ hỏa.

Mà ngày nào cũng như ngày đấy, hỏi thử có người đàn ông nào chịu nổi không!

Còn may một điều là giờ cũng bắt đầu chuyển đông, có thể mặc thêm nhiều đồ một chút. Có điều phía dưới vẫn căng phồng. Thật không tưởng tượng được nếu vào mùa hè, Quân đại thiếu của chúng ta có thể thật sự vác súng đi diễu hành hay không đây?

Mà dưới tình huống như vậy, hỏi coi có ai mà cảm thấy vui vẻ nổi.

Nhất là ba ngày trước khi đến một ngả rẽ, ba người cậu của hắn chia tay mà chạy về phía Đông Phương thế gia. Sau đó thì Quân Mạc Tà nhà ta lại càng không còn gì để kiêng sợ nữa.

Nguyên nhân khiến ba người Đông Phương Vấn Tình rời đi rất đơn giản: Hiện tại cốt nhục của em gái chỉ còn một mình nó nên nhất định phải bảo toàn. Nhưng hiện tại gặp phải cái chuyện phiền phức lẫn xấu hổ này, ba người phải lập tức quay về báo lại mọi chuyện với lão phu nhân để chuẩn bị sẵn sàng. Một khi Quân gia đối mặt với thế lực không thể chống lại, lúc đó cho dù có mang tiếng là kẻ không giữ lời đi nữa thì Đông Phương thế gia cũng phải xuất hết toàn lực ra. Lúc đó cho dù có dùng mọi cách cũng phải cướp Quân đại thiếu gia cùng Quản đại tiểu thư trở về Đông Phương Thế Gia!

Cho nên ba người bọn họ sau khi nói rõ mọi chuyện liền giục ngựa đi ngay.

Hiện giờ Quân Mạc Tà của chúng ta đang cưỡi ngựa đi phía sau xe của Quản Thanh Hàn cùng Độc Cô Tiểu Nghệ. Cỗ xe ngựa kia chính là

khi đi mình đã vơ vét được. Vậy mà giờ mình lại không được ngồi vào trong! Mà đó còn là cấm lệnh do tự thân Quân Vô Ý ra lệnh, nên thực sự rất nghiêm khắc. Tam thúc này trước giờ kỷ luật nghiêm minh, nên cái cấm lệnh này ngay cả Quân Đại thiếu gia cũng không muốn cãi lại!

Phía trước loáng thoáng truyền lại từng trận gió thơm, khiến máu trong người Quân Mạc Tà lại càng sôi lên sùng sục.

Vô tình, cái- chỗ- mà- ai- cũng- biết- là- chỗ- gì- gì- ấy lại nổi lên phản ứng.

Mà chú ngựa hắn cưỡi đang an an ổn ổn bước đi, bỗng nhiên hí dài một tiếng rồi quay đầu lại. Chú ta nghi hoặc nhìn Quân Mạc Tà, đôi mắt ngựa mở lớn tràn đây nghi hoặc lẫn ủy khuất trong đó: Sếp à, ngài cưỡi tôi thì tôi cũng đã đủ tủi thân rồi, xin ngài đừng đem cái khúc gỗ đó chà chà lên lưng tôi nữa. Dù so tôi đây cũng là ngựa đực, coi như sếp có đói quá ăn quàng cũng xin sếp nghĩ kỹ lại. Cho dù sếp không để ý vụ “Gay” nhưng tôi để ý đó, hơn nữa vị trí cũng không đúng, đây là tuốt bên cột sống lận đó….

Quân Mạc Tà đáp lại bằng ánh mắt vô tội:

- Anh ngựa, anh khi dễ tui tui cũng chịu. Nhưng cái thằng nhỏ này bữa giờ có thèm nghe tui điểu khiển đâu. Người anh em thần tuấn như thế này, đừng để ý mấy chuyện lặt vặt được không?

Chuyện- mà- ai- cũng- hiểu- là- chuyện- gì- đó- mà!

Vì thế anh ngựa của chúng ta chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay quay đầu tiếp tục cất bước, ngoan ngoãn chấp nhận “Sự thật phũ phàng” này.

Từ sau khi luyện ra thần kiếm Viêm Hoàng Chi Huyết thì Quân Mạc Tà quả thật cũng nghỉ ngơi vài ngày. Nhưng cuối cùng anh Tà cũng bi ai phát hiện rằng thà mình bận rộn đến chết cho xong. Chứ trong mấy ngày “Nghỉ ngơi” này vừa khổ sở vừa mệt mỏi còn hơn lúc cắm đầu vào luyện

kiếm nữa. Lúc trước còn có cái để tập trung làm, chứ hiện giờ trong đầu ngoài “chuyện ấy” cũng là “chuyện đó” mà thôi.

Mà sau khi dùng nhiều phương pháp khác nhau vẫn không bỏ được mấy cái “Ý tưởng đen tối” kia, Quân Mạc Tà rốt cuộc hết sạch hy vọng. Vậy là lần thứ hai trong quân doanh lại xuất hiện tình trạng vũ khí không cánh mà bay, mà đây không phải là cách tập trung duy nhất của anh Tà hiện giờ sao?

Trong cái lúc Quân đại thiếu không có chỗ để phát tiết này, bất luận quân nhu dân dụng này cũng đều được anh Tà trưng dụng cho bằng hết! Chỉ có điểu nhờ Quân Mạc Tà đã nói trước với Quân Vô Ý rằng những thứ này là do hắn cầm đi… ừm… cần dùng vào việc khác

Cho nên Quân Vô Ý cũng sớm có chuẩn bị tinh thần, gặp chuyện là không sợ hãi. Xuất phát từ niềm tin đối với cháu trai, Quân đại soái cũng không hỏi rõ trắng đen mà lựa chọn tin tưởng, thậm chí còn có ý che chở. Bởi vậy khi thấy quân nhu quan run cầm cập lên báo cáo với mình bằng vẻ mặt tuyệt vọng sẵn sàng ăn roi hoặc dựa cột, Quân đại soái chỉ phẩy tay hời hợt nói:

- Ta còn tưởng chuyện gì lớn, không phải chỉ vài thanh đao cùn sao? Mấy chuyện nhỏ nhặt này còn làm phiền ta hả, đi ra!

Làm cho vị quân nhu quan vốn ôm cái tư tưởng sẵn sàng chịu chết kia một đầu mờ mịt, vẻ mặt nghi hoặc quay ra ngoài. Dù sao không chết, không bị phạt là sướng như mơ rồi! Mà nói đi nói lại đâu phải là mất năm, ba cây đao, mà phải gọi là mất hơn nửa số binh khí trong quân doanh, đây chính là tội đáng chém đầu đó nha!

Rốt cuộc sao lại thành “Chuyện nhỏ” như vậy hả?

Sao đại soái đột nhiên lại hòa nhã dễ gần như vậy? Nhưng mà kiểu này quả thật khiến người ta vừa mừng vừa lo….

Vì vậy mỗi tối Quân đại thiếu nhà ta bắt đầu cái sự nghiệp thợ rèn của mình. Chỉ có điều lúc này hắn không liều mạng mà làm như trước, nhiều lắm là dùng hơn một trăm thanh binh khí chế thành một thanh kiếm. Mà chuyện chế kiếm kiểu này, khi chế được có chín cây thì cũng hết hứng.

- Moá nó, mình đâu phải là làm nghề rèn, chế mấy thứ đồ chơi này chủ yếu là để kiếm việc để làm cho hết thời gian. Mà chuyện gì cứ lặp đi lặp lại như vậy, cho dù có ý nghĩa cỡ nào thì đố ai chịu được.

Ân, mấy thứ này chế ra cũng đủ dùng rồi. Tam thúc một cái, ông nội một cái, Hải Trầm Phong một cái, cái này để dành cho Bách Lý Lạc Vân. Còn một cái để dành cho lão Bàng nữa, hiện nay tu vi của lão chưa đủ, sợ là cầm cũng cùng không nổi thứ này.

Cho nên chỉ cần chín cây kiếm là đủ rồi.

Có một điều sự biến hoá của Quân Mạc Tà rất rõ ràng. Theo sự quen thuộc của Quân Mạc Tà đối với thần kiếm Viêm Hoàng Chi Huyết thì sát khí trên người Quân Mạc Tà cũng càng ngày càng lạnh thấu xương.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 24: Mười Năm Nghi Ngờ

Ánh mắt của hắn có thểnói là càng ngày càng lạnh thấu xương. Trên người hắn tựa như có một luồng sát khí bao bọc xung quanh, cứ thu vào rồi phóng ra, rồi lại thu vào.

Lúc phóng ra thì như biển rộng mênh mông, hơn nữa còn là dùng vô số đao kiếm tụ lại thành tựa như chỉ cần nhấc tay một cái là có thể chém nát trời xanh. Nhưng lúc thu lại rồi thì không còn một chút dấu vết, tựa như mặt hồ tĩnh lặng ngàn năm không một gợn sóng.

Nhưng bất kể thu vào hay phóng ra thì Quân Mạc Tà nhà ta bây giờ so với hình tượng thằng ma cả bông ở Thiên Hương thành kia hoàn toàn không giống chút nào.

Mà hôm nay lại là một ngày Quân đại thiếu bực mình nhất! Ngồi trên lưng ngựa một buổi mà Quân Mạc Tà cảm thấy cái mông như không còn ở trên người mình nữa, hai cái đùi tựa như bị mài mòn, còn cái cây gậy kia thì vẫn hiên ngang đứng thẳng, tuyệt không khuất phục.

Luyện công cũng luyện không nổi nữa.

Bởi vì cô bé Độc Cô Tiểu Nghệ kia lại cưỡi một con ngựa đi bên cạnh hắn.

Cô nàng ngồi xe ngựa một vài ngày là thấy chán, bèn dứt khoát chọn lấy một con ngựa rồi theo sát bên người Quân đại thiếu gia. Dọc theo đường đi cứ tíu ta tíu tít, không những vậy còn thường xuyên nhảy qua

ngồi lên cái mông con ngựa Quân Mạc Tà, hai tay từ sau lưng ôm chầm lấy eo Quân Mạc Tà, vẻ mặt thỏa mãn kệ xác ánh mắt của mọi người.

Có điều các tướng sỹ nhìn riết cũng quen.

Dù sao trước mắt có một người đẹp để nhìn còn hơn là suốt ngày chỉ nhìn đám đầu trâu mặt ngựa, càng không phải nói đến chuyện lâu lâu được hưởng sái cái mùi hương thoang thoảng kia, ôi hạnh phúc với anh chỉ có thế!

Giống như lúc này Độc Cô Tiểu Nghệ đang hào hứng trò chuyện với Quân Mạc Tà, mà cảm giác cứ phải quay đầu sang nói rất là mệt mỏi nên phốc một tiếng liền nhảy ngay sang ngựa của Quân Mạc Tà.

Chỉ có điều lần này không nhảy qua chỗ mông ngựa, mà trực tiếp nhảy vào lòng Quân đại thiếu gia. Ừm, chính xác mà nói là ngay chỗ cổ ngựa. Sau khi đặt mông ngồi xuống liền vươn tay muốn ôm cổ Quân Mạc Tà.

Chuyện xảy ra bất thình lình, Quân Mạc Tà đành phải nhanh chóng vươn tay ôm lấy cô bé dồi dào sức sống này, để cô nàng khỏi phải rớt xuống. (ND: một tư thể hết sức lãng mạn, hết sức mập mờ và đáng chờ mong ^__^)

Chỉ có điều có một số việc có thể hiểu ngầm với nhau mà không tiện nói rõ.

Không ngoài dự đoán, Quân Mạc Tà kêu lên một tiếng dau đớn, sắc mặt xám xịt nghiến răng nghiến lợi, mà trong đó vừa đau khổ lại vừa có chút hưởng thụ.

Độc Cô Tiểu Nghệ vừa vòng hai ty ôm lấy cổ Quân Mạc Tà bỗng “A” một tiếng, cái mông mới vừa ngồi xuống lại nhảy dựng lên. Một bàn tay nhỏ nhắn không tự chủ được đưa xuống xoa xoa hương đồn, oán trách nói:

- Cái gì mà cứng quá thế! Suýt nữa làm đau chết người ta nè, Mạc Tà ca ca, huynh để binh khí gì trên lưng ngựa vậy…

- Hì hì…

- Ha ha…

Nhất thời mấy lão binh du côn xung quanh đó đều hì hục che miệng cười. Bọn hắn tự nhiên biết Độc Cô Tiểu Nghệ ngồi lên cái gì. Binh khí này sắc bén lắm đó! Một đám vừa nhìn nhau vừa cười ngả nghiêng.

- Rốt cuộc là món đồ gì? Mau lấy ra!

Độc Cô Tiểu Nghệ một tay bắt lấy nó đồng thời rút mạnh. Sau khi kéo không ra, bàn tay nhỏ bé lại nắm chặt lại nó lần nữa.

(ND: Động tác hết sức mập mở, không tiện nói rõ, cứ nghĩ là được, khửa khửa ^__^)

- Đừng có lộn xộn! Cái này không thể tùy tiện đụng vào đâu!

- Tại sao? Có thứ đồ chơi hay vậy mà không lấy cho người ta xem. Thôi kệ, không được động thì không động!

Độc Cô Tiểu Nghệ mở to đôi mắt cố gắng ngồi thẳng lưng lên, hay còn nói là cả người dựa hết vào người Quân Mạc Tà. Tuy nàng cố ý không nói đến đồ chơi kia, nhưng nàng càng né thì nó lại tận lực đứng thẳng lên bám theo sát nàng như không có ý muốn rồi đi. Độc Cô Tiểu Nghệ khó chịu xoa xoa mông:

- Nhưng mà để nó ở dưới đây thật sự rất khó chịu. Rốt cuộc nó là thứ gì, còn bắt đầu thấy nóng nóng nữa….

Sặc, anh Tà nhà ta thiếu chút nữa là hất ngay cái cô bé không biết nặng nhẹ này xuống đất, sau đó tử hình tại chỗ. May mà cuối cùng cũng miễn cưỡng khống chế được chút trong sáng trong tâm hồn, nên đành

nhấc bổng thân hình nhỏ nhỏ xinh xinh kia lên rồi đặt ở phía sau lưng mình.

Và giờ anh Tà mới phát hiện mấy lão binh du côn xung quanh đang đá lông nheo với mình, vẻ mặt vui ơi là vui.

Độc Cô Tiểu Nghệ sau lưng cứ ngựa quen đường cũ vươn tay ôm lấy hông của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn áp lên tấm thớt của hắn, vừa hạnh phúc cảm thán một tiếng, vừa hít hít cái mũi nhỏ nói:

- Mùi trên người huynh thật tốt…. giống như của Tiểu Bạch Bạch….

Nói đến đây cô nàng lại nhớ đến chuyện buồn, vừa khóc hu hu vừa nói:

- Không biết Tiểu Bạch Bạch đi đâu mất rồi, nó không thèm quan tâm đến người ta nữa hu hu hu…

Mặt của Quân Mạc Tà tối sầm:

- Giống như của Tiểu Bạch bạch? Tiểu Bạch bạch nhà cô không phải do ta đây trợ giúp mạnh mẽ thì làm sao có thể tiến giai nhanh như vậy? Phải nói là trên người nó có mùi giống ta mới đúng! Ặc! Cũng không phải, Móa nó, ta đây là loài người thuần khiết, làm sao lại đem ra so với súc sanh hả.

(ND: Human sao mà đem ra so với Animal. @__@)

Ngồi một lúc, chỉ nghe mùi hương thơm phức và thân hình mềm mại dán lên sau lưng, nhất thời Quân Mạc Tà thấy miệng lưỡi khô khốc, ý nghĩ loạn xạ, lâng lâng bay bổng. Đôi môi đỏ mọng của Độc Cô Tiểu Nghệ khi nói thì như dán vào lỗ tai hắn, từng hương thơm trong chiếc miệng xinh xinh kia phả ra thật ngọt ngào, vài sợi tóc mai bay theo gió phất phơ bay đến trước miệng Quân Mạc Tà, tựa như trêu chọc cho đến khi trái tim thuần khiết của anh Tà nhày Samba mới thôi.

Tình cảnh như thế này đối với người ta thật sự là diễm phúc vô cùng, nhưng cũng là một loại hành hạ đặc biệt. Nhất là anh Tà nhà ta mới vừa bái bai kiếp sống Trai tân kia, giờ lại thấy huyết mạch sôi sục thực sự khó có thể kiềm chế. Sáng nay tuy đã mặc thêm mấy cái quần, xem ra cũng khó tránh khỏi nguy cơ bị đục thủng rồi.

Trong lúc sắp sửa chịu hết xiết này, đột nhiên phía trước có tiếng của thằng khùng nào đấy gào to:

- Quân Vô Ý! Nếu ngươi là một thằng đàn ông thì nhào ra đây tử chiến với ta một trận! Đánh một trận không chết không ngừng.

Tiếng gào này như tiếng sấm giữa trời xanh, mang theo hận ý lẫn điên cuồng khiến cho cả hai vạn đại quân đều nghe rõ mồn một!

Đây là tiếng của Tiêu Hàn của Phong Tuyết Ngân Thành.

Có chuyện lạ xảy ra!

Lá cờ lớn phía trước khẽ phất, cả độ ngũ lập tức dừng lại. Cả thiên quân vạn mã im lìm tạo ra một áp lực trầm lặng, một khi có hiệu lệnh phát ra lập tức sẽ lấy khí thề dời non lấp biển xông lên đem cái thằng khùng nói năng bậy bạ kia đạp thành một đống thịt nát! Ngay cả là Thiên Huyền cao thủ cũng khó có thể chống lại chiến thuật biển người của hàng ngành binh sĩ này!

Lúc đó tha hồ mà ăn đạp.

Quân Mạc Tà biến sắc, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, hai chân khẽ thúc làm con ngựa vọt lên trước. Do tăng tốc bất ngờ khiến Độc Cô Tiểu Nghệ kinh hoàng kêu lên một tiến, thân hình ngả ngửa ra sau, may mà nàng kịp thời nắm được vạt áo của Quân Mạc Tà nếu không đã ngã ngửa xuống ngựa rồi.

Tuy mấy tên Phong Tuyết Ngân Thành cũng bắt đầu phát hiện khí thế mạnh mẽ của cô gái áo xanh kia khác hẳn người bình thường, thậm chí

cô ta còn có tu vi cao hơn cả bọn chúng. Nhưng sau khi cô gái áo trắng đừng ra hòa giải thì bọn chúng cũng nhẹ nhõm thở phào. Dù sao chuyện trước mắt là đi tìm Quân Vô Ý tính sổ, nếu thật sự đánh với mấy vị cao thủ này thì đúng là chịu thiệt mà.

Mặc kệ có tổn thất hay không thì đó cũng là tổn thất không cần thiết. Thở phào nhẹ nhõm một cái xong, mỗi đứa đều chửi ầm trong lòng hai chú cháu Tiêu Hàn kia một trận. ĐCM mày háo sắc vừa thôi, chọc ai không chọc lại chọc hai cô gái này, mà hai cô này tụi mày chọc nổi sao? Thật sự là không biết sống chết.

Sau này sống chung một chỗ với hai thằng ngu này cũng phải chuẩn bị tâm lý sẵn, lúc nào cũng có thể bị hai chú cháu thiếu não này làm liên lụy tới.

Mà cái chuyện hôm nay xảy ra cũng thật sự khó hiểu mà.

Chuyện bên này tạm thời buông xuống, tâm tư bọn chúng lại chuyển qua chuyện của Quân Vô Ý. Nói ra cũng kỳ quái, lúc trước mọi người chờ đợi Tiêu Hàn đánh Quân Vô Ý một trận, giờ đã biến thành mọi người chờ Quân Vô Ý đánh cho thằng khùng Tiêu Hàn một trận thật hả hê.

Ừm, chính là hung hăng đánh một trận, chỉ cần không đánh cho nó chết à được rồi.

Nếu đánh đến cỡ đó, chắc chắc khi xem kẻ gây hấn với mìnhlà Tiêu Hàn bị một trận bầm dập xong, cô gái áo xanh kia có thể bỏ qua không đi tìm mọi người gây phiền phức nữa không đây?

Tiêu Hàn cầm kiếm đứng đợi, áo trắng như tuyết, trường kiếm màu bạc nhìn qua còn có chút ít phong độ. Nhưng cái bản mặt nhăn nhó kia làm hắn mất hết cả hình tượng.

Đại quân dừng lại ngay ngắn.

Một thanh âm từ từ truyền ra:

- Tiêu Hàn?

Tiếng nói này là của Quân Vô Ý!

Giây lát sau, đại quân như cánh nhạn tách ra, Quân Mạc Tà đẩy chiếc xe lăn của Quân Vô Ý đi ra. Trên mặt Quân Vô Ý lúc này tuy trầm tĩnh, nhưng ánh mắt lại nóng rực.

Tiêu Hàn, không phải chì có ngươi muốn tìm ta, ta đây cũng muốn tìm ngươi! Hôm nay nếu ngươi đã tìm tới đây, vậy chuyện của chúng ta tính hết một lần cho xong!

Ngươi muốn tìm ta tính mối hận cướp vợ, ta đây sao lại không muốn tìm ngươi để giải quyết oán thù!

Vì Đại ca và nhị ca, vì hai đứa cháu mình, còn vì … Dao Nhi!

Mấy hôm nay Quân Mạc Tà như trâu bị nhốt, chịu dựng muốn điên luôn… Móa nó… Trong thời điểm quan trọng này tụi Phong Tuyết Ngân Thành đưa lên tới miệng, vậy thì được, ông đây sẵn sàng dạy tụi bây một khóa học về gân về cốt! Dù sao mọi người đã ở cái thế không chết không thôi, giờ tụi bây muốn chết, bản thiếu gia sẽ giúp tụi bay một vé. Tiện thể tiêu trừ bớt tà hỏa trong lòng! Coi như là đám rác rưởi tụi bây cũng có chút giá trị!

Hai chú cháu vừa đi ra ra đã phát ra nộ ý xung thiên, lại mang theo khí thế cuồng bạo giống như có một tòa núi cao đang đè xuống!

- Quân Vô Ý! Hôm nay ngươi có dám đánh với ta một trận không?

Khuôn mặt mốc của Tiêu Hàn méo mó:

- Đừng có trốn giữa đại quân làm con rùa rút đầu! Dựa vào cao nhân phía sau thì tính là cái thá gì! Vì Dao Nhi, hãy đánh với ta một trận!

- Vì Dao Nhi!

Quân Vô Ý cúi đầu niệm một câu, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn lại:

- Tiêu Hàn, ở trong ngàn vạn đại quân ư, thì sao? Dựa vào cao nhân thì là cái thá gì hả? Năm đó ngươi không phải rất uy phong sao? Ở giữa trăm vạn đại quân cũng có thể ra vào tự nhiên, chẳng lẽ hôm nay lại không dám giết vào đại quân ta sao? Lá gan của tụi bay đâu rồi? Thực lực của tụi bay ở đâu? Sau mười năm, không lẽ lại không bằng khi đó sao?

Những lời này của Quân Vô Ý, nhìn như là trào phúng, hơn nữa dùng từ cay độc nhưng lại là vấn đề vướng mắc lớn nhất của Quân Vô Ý. Thảm kịch xảy ra năm đó của mình, rồi thảm kịch của Đại ca, Nhị ca cùng hai đứa cháu, rốt cuộc là xảy ra như thế nào?

Chuyện này đã vây khốn Quân Vô Ý mười năm! Cũng là nỗi nghi hoặc mười năm của hắn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 25: Hảo Kiếm! Hảo Tiện!

Nên biết rằng mấy chục vạn đại quân một khi triển khai đội hình thì kéo dài cả chục dặm đường, mà soái trướng, lại nằm ở giữa!

Hơn chục dặm đường, nếu chỉ chạy ngang thôi cũng sợ chạy đến chết, nói gì đến chuyện từ ngoài giết vào. Cho dù tính là một nửa đường là tới soái trướng cũng cần có một binh lực hùng mạnh cỡ nào!

(ND: hình như 1 dặm bằng 1.5 km. 5 dặm = 7.5 km! ^__^ năm nào ta cũng phải chạy 1 lần vụ "7 cây" này *__*)

Cho dù lấy năng lực của Chí Tôn cường giả có thể bay lên không, nhưng trong khoảng cách mười dặm đó cũng phải hạ xuống mà thở. Nhưng chỉ cần rơi xuống một lần cũng sẽ bị vây một hồi mớicó thể bay lên lần nữa. Một khi bay đến được soái trướng cũng phải qua mấy lần đổi khí, hao phí không ít sức mạnh!

Nhưng chỉ cần có hỗn loạn, soái trướng có thể đổi vị trí bất cứ lúc nào!

Cho dù là Ưng Bác Không muốn ám sát Quân Vô Ý giữa vạn đại quân đi nữa, mặc dù có thể làm được thì độ khó khăn của nó vẫn quá cao đi!

Trừ phi dùng Âm Dương độn pháp của Quân đại thiếu gia, thì mới có thể làm được chuyện hái đầu chủ soái giữa thiên quan vạn mã.

(ND: Ta nhớ đến Trương Phi, có thể giữa thiên quân vạn mã lấy đầu tướng địch dễ như trong túi. Quan Vũ chỉ là Vạn Nhân địch, Trương Phi còn mạnh hơn nhiều ^__^)

Nhưng Quân Vô Ý vẫn nhớ rõ, lúc đó chỉ có mấy tên Thiên Huyền xuất hiện trước mặt mình! Hơn nữa còn là đột nhiên xuất hiện trước mặt! Hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước, vừa gặp đã trực tiếp ra tay mới khiến hắn trở tay không kịp!

Mức độ bảo vệ của soái trướng nghiêm ngặt cỡ nào, cho dù là một con ruồi cũng không phải muốn bay là bay vào được!

Vậy làm sao có thể bất ngờ giết tới?

Nếu nói là không có nội gián. Có đánh chết Quân Vô Ý cũng không tin!

Nhưng nếu là có nội gián, vậy tên nội gián đó làm như thế nào? Ai có thể an bài nhiều nội gián như vậy? Trong lòng Quân Vô Ý sớm đã hoài nghi, thậm chí hướng hoài nghi cũng có. Chỉ có điều nếu hoài nghi theo hướng đó, thật sự rất đáng sợ. Một khi chạm vào có khả năng sẽ tạo thành một ảnh hưởng rất lớn. Cho nên hoài nghi này cần có bằng chứng xác đáng, cần có bằng chứng tối thiết thực để chứng minh!

(ND: Ý là nghi 1 kẻ giật dây phía sau, mà kẻ này có ảnh hưởng quá lớn đối với quốc gia nên một khi không có bằng chứng cụ thể thì không thể két 6tội được ^__^)

Đây cũng là sự khác nhau lớn nhất giữa Quân Vô Ý và Quân Mạc Tà. Quân Vô Ý mới thật sự là đời sau của Quân gia, hắn giống với Quân lão gia tử có thể vì quốc gia, vì gia tộc, vì lê dân mà trì hoãn hoặc tạm gác oán thù cá nhân.

Nhưng nếu một việc như vậy xuất hiện trên người Quân Mạc Tà thì hắn chẳng cần lo gì ba cái vụ đó, nghi ai thì trực tiếp điều tra, thậm chí trực tiếp bắt về nghiêm hình bức cung. Ngươi có người đứng sau mạnh

lắm hả, có bối cảnh lớn thì sao. Nắm tay ta lớn thì ta có đạo lý. Ngươi đụng tới một ngón tay của ta, ta trực tiếp giết cả nhà ngươi. Cho dù việc này có tạo thành ảnh hưởng như thế nào đi nữa, chết bao nhiêu người vô tội thì ăn thua gì. Muốn trách thì đi mà trách cái thằng kiếm ta gây chuyện, không lẽ lại tới tìm kẻ bị hại đáng thương này sao!

- Hắc hắc, Quân Vô Ý, ngươi rất buồn bực sao? Vậy ngươi cứ tiếp tục buồn bực đi, buồn bực đi!

Tiêu Hàn cười lên điên cuồng:

- Ta cho ngươi biết. Trong chuyện này tất nhiên là có nội tình, chẳng qua ta sẽ không nói cho ngươi biết! Vĩnh viễn không nói để ngươi mang theo cái nghi vấn này mà chết đi! Ha ha ha….

- Suy đoán của ta quả nhiên là đúng, bên trong thật sự có nội tình khác. Tiêu Hàn, bằng những lời này của ngươi, hôm nay ta sẽ đánh với ngươi một trận. Coi như là lấy trước của đám Phong Tuyết Ngân Thành một phần lời, không bởi vì cái gì khác, mà bởi vì đại ca, nhị ca của ta!

Sát khí của Quân Vô Ý trở nên mạnh mẽ, từ sâu trong đáy mắt kia tựa như sát khí cũng đang phát ra.

Trong lòng lại đau nhói!

- Đại ca, nhị ca, thứ lỗi cho tam đệ đến ngày hôm nay mới có thể rửa sạch sỉ nhục cho hai anh!

Ánh mắt của Quân Vô Ý trở nên bén nhọn hơn bình thường. Khẽ vương tay ra, nói:

- Kiếm!

Quân Mạc Tà đã sớm chuẩn bị, cổ tay vừa lật một thanh trường kiếm lóng lánh hiện ra rồi đưa đến trước mặt Quân Vô Ý.

Quân Vô Ý đưa tay tiếp lấy liến bất ngờ trước sức nặng của thanh kiếm. Lấy thực lực Thiên Huyền trung giai mạnh mẽ của hắn, mà chỉ cần hơi khinh thường một chút đã suýt để rớt kiếm. Khi cổ tay bị đè xuống mới vội vàng vận huyền lực lên, lúc này mới không để tuột kiếm. Thanh kiếm này thoạt nhìn bình thường không có gì nổi bật, nhưng sức nặng của nó phải gấp ba lần trường kiếm bình thường!

Thật ra thì thanh kiếm này không nằm trong nhóm bảo kiếm Quân đại thiếu gia chế lần hai, cũng chỉ đơn giản là lấy mười lăm thanh kiếm khác chế thành một thanh này mà thôi.

(ND: Ặc, bình thường ép +10, thanh này ép tới +15, Quân đại thiếu gia ép đồ kinh thiệt ^__^)

Bởi vì nếu làm một thành kiếm do ép một trăm thanh lại thành một, thì sợ Quân Vô Ý chịu không nổi sức nặng của nó. Bởi dù thực lực Quân Vô Ý có cầm được đi nữa thì nó cũng nặng gấp mười lần kiếm thường, tuy rằng cầm được nhưng muốn sử dụng thuận tiện thì khó. Tam gia chắc chắn phải mất một khoảng thời gian mới sử dụng quen tay được, chứ giờ mà đem ra sử dụng thì chắc cú là bị phản tác dụng.

Cho nên Quân Mạc Tà tranh thủ lúc đi đường để chế ra thanh kiếm này. Chỉ nặng gấp ba lần bình thường thì lấy sức lực của Quân Vô Ý, hoàn toàn có thể sử dụng nó nhuần nhuyễn.

Còn về phần chất lượng, tuy thanh kiếm này Quân Mạc Tà chế tạo có phần qua loa đại khái so với mấy thanh trước, nhưng nếu so sánh với binh khí bình thường thì cũng đáng xếp vào loại "Thần binh lợi khí" - Item hoàng kim rồi!

Quân Vô Ý kinh ngạc liếc mắt nhìn Quân Mạc Tà, Quân Mạc Tà chỉ mỉm cười không nói gì.

Quân Vô Ý tùy ý múa vài đường, ở cái lúc trời nhập nhoạng tối này thanh trường kiếm lại phát ra một đạo hào quang, tựa như một tia chớp lóe lên, tạo ra một sắc thái động lòng người.

- Kiếm tốt, quả thật là một thanh kiếm tốt!

Quân Vô Ý buột miệng thốt.

Tiêu Bố Vũ đứng đối diện thấy vậy liền sa sầm mặt. Thanh kiếm này rõ ràng là một thần binh lợi khí!

- Tỷ tỷ, thanh kiếm này có chút kỳ lạ. Kiếm quang trùng trùng, nếu so về tính chất thì thanh đao của Lệ Vô Bi cũng không bằng một góc.

Xà Vương ghé miệng thì thầm vào tai cô gái áo trắng. Nhưng sau khi cô ta nói thì cô gái áo trắng vẫn không có phản ứng, tựa như hoàn toàn không nghe thấy gì khiến khiến cô nàng thầmcảm thấy kỳ quái. Lúc đầu cô ta còn tưởng cô nàng áo trắng kia bị thanh kiếm hấp dẫn, chỉ có điều nhìn lại một hồi mới thấy đôi mắt đẹp kia đang nhìn chằm chằm một kẻ khác.

Xà Vương Thiên Tầm nhìn theo, chỉ thấy đó là một anh chàng đẹp trai đang đứng, dáng người cao lớn, hai mắt lấp lánh, mặc dù đang đứng trước thiên quân vạn mã nhưng vẫn thấy cô độc. Tựa như trong cả trời đất này chỉ một mình hắn đang đứng đó mà thôi.

Chỉ nhìn một lần mà tận sâu trong lòng Xà Vương Thiên Tầm lại sinh ra một cảm giác tịch mịch, chua xót, tựa hồ cảm nhận được nỗi tịch mịch trong lòng chàng trai kia. Nhìn vẻ cô đơn của hắn, nàng lại cảm thấy trong lòng đau nhói.

Quân Mạc Tà!

Xà Vương nhớ rõ thiếu niên này.

Nhưng nổi khó hiểu tận sâu trong đáy lòng nàng hiện tại, là sao mình lại cứ nhìn hắn chằm chằm không rời mắt đây? Lấy góc độ nhân loại mà nói thì hắn ta có thê coi là thiên tài trong thiên tài, tuổi nhỏ đã có một tu vi không tầm thường. Nhưng như vậy cũng đâu xứng lọt vào tầm mắt của Thiên phạt Thú vương. Cái khó hiểu của Xà Vương Thiên Tầm là

lần thứ hai quay đầu nhìn lại đã thấy đại tỷ mình tuy vẫn đặt tay lên chén trà, nhưng khớp xương đã trắng bệch, ánh mắt lấp lánh không ngừng. Với kinh nghiệm bao nhiêu năm đau khổ, hiển nhiên cô nàng nhận thấy đó là dấu hiệu của "Sự bùng nổ" sắp xảy ra.

- Tại sao vậy chứ?

Lấy cái nhìn của Xà Vương tất nhiên là nhìn ra được chén trà trong tay đại tỷ thoạt nhìn vẫn bình thường, thậm chí còn thấy được nước trà bên trong. Nhưng cái thân của chén đã biến thành một đống bụi, chỉ có điều nhờ huyền công cao cấp của bà chị mình mà vẫn giữ được bình thường. Một khi không còn huyền công nữa thì sẽ trở thành một đống tro bụi.

(ND: Ghê thật, người ta bóp nát quả cam còn bả bóp náy cả chén trà ^__^)

Thường ngày cho dù đại tỷ có gặp kẻ thù không đội trời chung cũng chưa từng tức giận đến mức độ này, cũng sẽ không có biểu hiện thất thường như vậy. Rốt cuộc là vì cái gì? Star, tại star???

Đáng tiếc thời gian không cho phép Xà Vương suy nghĩ nhiều nữa, bởi vì hai người đang đứng giữa sân kia đã muốn ra tay.

Đơn giản là vì Quân Vô Ý nói một câu: "Hảo kiếm! Quả thật là hảo kiếm!" Tiêu Hàn đột nhiên đỏ mặt. Bởi vì khi hắn nghe tới, kia nói là: "Hảo tiện! Quả thật là hảo tiện!"

(ND: Chữ Kiếm có nghĩa là thanh kiếm, phát âm gần giống với chữ Tiện, nghĩa là đê tiện)

Vì thế, Tiêu Hàn càng tức sùi bọt mép!

Ở Phong Tuyết Ngân Thành, sớm đã có bao kẻ bình luận sau lưng hắn. Một chữ: tiện! Thậm chí cả trưởng bối trong gia tộc khi nhìn hắn, có không ít lần vửa tiếc rẻ vừa nói một câu:

- Sao ngươi có thể "tiện" đến vậy?

Người đàn bà kia rõ ràng là không thích ngươi, từ trước đến nay đều không từng coi trọng ngươi. Người ta tự tìm lấy người mình yêu, ngươi lại muốn ép kẻ đó đến chết? Hai người bọn họ thật lòng yêu nhau, mà người ta lại là con gái của thành chủ, chẳng lẽ ngươi coi cái hôn ước khi còn nhỏ kia sẽ có hiệu lực sao? Vậy mà ngươi đi trả thù khiến kẻ khác nhà tan cửa nát…. Một kẻ gà què ăn quẩn cối xay như ngươi lại muốn trở thành con rể thành chủ? Loại chuyện này chỉ "tiện" người khác, tự mình muốn "tiện", vậy chẳng phải cũng là "tiện" sao!

Tiêu Hàn ngươi muốn "tiện"? Đây cũng là "tiện" nè.

(ND: Chơi chữ, Tiện ở đây là Tiện nghi, tiện lợi. Còn đối với Tiêu Hàn thì là Tiện trong "đê tiện".

_ Vưa dịch vừa giải thích, mệt quá *__*)

- Ta "tiện"! Tiện cái con mẹ nó!

Hai mắt Tiêu Hàn đỏ ửng, trường kiếm sáng như tuyết chợt lóe lên. Hắn lợi dụng lúc xe lăn của Quân Vô Ý vừa mới ra trận, chưa kịp ngồi vững đã ra tay! Làm chuyện như vậy không "tiện" thì là cái gì nữa? Thật sự khiến người ta khó mà tìm một từ khác thìch hợp hơn để mà dùng mà!

Quân Vô Ý đối với tính cách thằng khùng này cũng quá hiểu nên sớm có chuẩn bị. Trường kiếm vung ra đỡ lấy. "Keng" một tiếng, hai thanh kiếm chạm nhau tạo ra phản lực mạnh mẽ. Chiếc xe lắn tựa như mũi tên bay ngước về sau, mà thân hình Quân Vô Ý cũng đã bay vọt lên không! Áo xanh vừa hiện đã cách chỗ cũ năm trượng, mũi kiếm khẽ chạm đất lền mượn lực phóng tới trước năm trượng nữa.

Lúc này Quân Vô Ý mới hạ xuống, ngồi bệt trên mặt đất nhìn Tiêu Hàn:

- Tới đây mà đánh, không nên làm bị thương anh em của ta!

Trong lòng Tiêu Hàn thấy nhói lên, bởi vì khi hai thanh kiếm chạm nhau không chỉ làm cổ tay của hắn bị chấn đau mà thanh trường kiếm của hắn cũng đã xuất hiện một vết mẻ.

Phải biết rằng thanh kiếm này đã đi theo Tiêu Hàn suốt hai mươi năm, nó được chết tạo chủ yếu là từ Vạn Niên Huyền Ngọc, cũng là thanh thần binh lợi khí duy nhất của Phong Tuyết Ngân Thành. Khi hắn làm lễ thành nhân cũng là lúc hắn kế thừa nó từ tay trường bối.

(ND: Lễ Thành nhân là lễ để chứng tỏ người thiếu niên đã trưởng thành)

Có thanh kiếm này trong tay cùng với Phong Tuyết huyền công càng tăng thêm vài phần hàn lệ khí, càng khiến nó trở nên đặc thù, thêm sự sắc bén. Nó thật sự là một thanh thần binh lợi khí của thế gian. Tiêu Hàn với lợi thế của binh khí này đã nhiều lần vớ bở, thậm chí có nhiều kẻ huyền công cao hơn hắn một bậc cũng vì binh khí không bằng mà chịu thiệt! Nhưng không thể tưởng tượng được rằng giờ đây chỉ một chiêu đã bị tổn hại, còn gì là bảo kiếm nữa đây.

(ND: Đồ bèo nhà mày sao so với đồ hoàng kim +15 của anh Tà)

Nhìn qua thanh kiếm của Quân Vô Ý, chỉ thấy nó trong suốt như nước, thậm chí còn không có nửa điểm hư hại!

Chẳng lẽ trường kiếm trong tay hắn cũng là thứ khó kiếm giữa trần gian?

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng hắn liển nhảy lên. Thêm chuyện thấy sát khí từ một kiếm cũng đủ biết huyền công của Quân Vô Ý đã vượt xa mình! Sao lại như vậy? Chính mình dựa vào thực lực của Thiên Huyền cường giả, dùng thần binh lợi khí mà vẫn không chiếm được ưu thế?

Nhưng nhìn Quân Vô Ý ngồi bệt dưới đất, lòng tự tin của Tiêu Hàn lại tăng cao, hắn nghĩ thầm cơi như ngươi có ưu thế về phương diện

Huyền khí, thì dù sao ngươi cũng là một thằng tàn phế! Chẳng lẽ một thằng tàn phế mà mình cũng đánh không lại?

Khóe miệng hắn cong lên tàn khốc, Tiêu Hàn sảng khoái rú lên một tiếng, thanh trường kiếm hóa thành một đạo ngân quang đâm thẳng Quân Vô Ý!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 26: Đây Không Phải Là Thật!

Kiếm đi được nửa đường, tia sáng bạc đột nhiên hóa thành cơn mưa lóng lánh. Sau đó dần dần tụ lại rồi bất chợt nổ tung. Cả quá trình giống như một viên pháo hoa được bắn ra, những tia hoa kiếm kia đã bao bọc lấy Quân Vô Ý vào giữa.

Một chiêu này của Tiêu Hàn thực sự là màu mè hoa lá cành nhưng cũng có tác dụng làm nhiễu tầm mắt địch, một đòn tấn công khiến địch có muốn đỡ cũng không biết đường nào mà lần!

Còn nói trắng ra cũng chỉ là chạy vòng vòng đánh lén! Mỗi một lần ra kiếm đều là len lén "đâm sau lưng chiến sĩ"… à, đâm sau lưng Quân Vô Ý.

Còn nói rõ ràng hơn nữa, thì một chiêu này thực chất là ỷ mình còn hai chân mà khi dễ người tàn tật!

Mà làm người có thể vô sĩ đến mức này, quả thật thiên hạ vô địch! Hành vi bỉ ổi này của Tiêu Hàn khiến mọi người được mở rộng tầm mắt, biết rằng hắn đã chứng minh được trên đời này hắn vô sỉ số một!

Có điều Tiêu Hàn dù có vô sỉ đến mức nào đi nữa, cũng khiến Quân Vô Ý rơi vào tình thế nguy hiểm! Theo những đòn tấn công của thằng ku đê tiện đó thì hắn cũng đã bắt đầu chật vật!

Vừa thấy hành vi này của Tiêu Hàn, nhiều người đã thấy khó vừa mắt; Mà trong số đó còn có Ngân Thành thất kiếm!

- Đánh kiểu quái gì thế này? Người ta đã không đi đứng bình thường được, sao còn chơi trò du đấu này chứ? Hắn còn có biết xấu hổ hay không? Làm vậy còn để mặt mũi Ngân thành vào đâu nữa?

Người vừa cau ngươi bất mãn vừa nói chính là lão Tam của Ngân thành thất kiếm.

- Tuy rằng chi dưới của Quân Vô Ý bị tàn phế, nhưng tàn chưa chắc đã phế. Chắc trong khoảng mười năm nay hắn chuyên tâm tu luyện huyền khí khiến tiến cảnh kinh người. Trước mắt hắn đã là Thiên Huyền trung giai, tu vi huyền công quả thật còn hơn Tiêu Hàn. Mà bảo kiếm trong tay hắn còn lợi hại hơn cả thần binh lợi khí Huyền Ngọc kiếm. Với hai điều này, mặc dù cách làm của Tiêu Hàn không quang minh, nhưng cũng là phương pháp có lợi nhất và chính xác nhất. Chẳng lẽ kêu nó bỏ sở trường mà lao đầu đánh bừa sao? Vậy chẳng phải kêu nó đâm đầu vào chỗ chết?

Lục trưỡng lão lạnh lùng nói:

- Chiến đấu một mất một còn cùng kẻ thù thì dĩ nhiên phải dùng bất cứ thủ đoạn nào, về mặt này còn có gì "đáng" hay "không đáng" chứ?

Tuy rằng Tiêu Hàn dùng cách quả bỉ ổi quá đê tiện, nhưng dù sao cũng là cuộc đấu sống chết, cũng xuất hiện những tình tiết bất ngờ khiến người xem vô cùng phấn khích. Bởi vậy cho dù là phía Ngân Thành hay phía quân đội Thiên Hương đều hết sức chăm chú nhìn xem cuộc chiến, hiếm có ngoại lệ.

Nhưng hiếm có ngoại lệ, cũng không phải là tuyệt đối không có, giống như…

Ngân Thành tiểu công chúa Hàn Yên Mộng bên này đang quệt miệng dựa vào người Mộ Tuyết Đồng với vẻ mặt tủi thân vô cùng. Bởi vậy cuộc đại chiến trước mắt này cô bé chẳng có một chút hứng thú nào xem.

Mà một người khác cũng đang ngây ra, trong lòng đối với Quân Vô Ý đang lo lắng vô cùng. Mộ Tuyết Đồng đảo mắt rồi ghé vào tai Hàn Yên Mộng nói nhỏ:

- Nha đầu, con còn tủi thân làm gì? Con một khi đã không đồng ý với cuộc hôn nhân này, sao không nhân cơ hội tốt này đi? Con thật ngốc!

Thân thể mềm mại cả Hàn Yên Mộng khẽ rung, hai mắt lấp lánh trên khuôn mặt nhỏ. "Ù há" một tiếng rồi nhảy dựng lên ôm lấy cánh tay Mộ Tuyết Đồng mà lắc lắc, cảm giác hưng phấn khó nói nên lời.

Rốt cuộc thân thể Quân Vô Ý cũng bị tật nên không thể di chuyển. Mà Tiêu Hàn càng được thế bàm riết không buông nên giành được ưu thế áp đảo. Nếu không nhờ công lực Quân Tam gia đã vượt xa hắn hơn nữa hắn kiêng kỵ cây thần binh lợi khí trong tay Tam gia thì đã sớm hạ sát thủ rồi. Dù vậy một khi đem ưu thế thành thắng thế thì mọi chuyện coi như sắp kết thúc.

Mà phía Ngân Thành nhìn thấy Tiêu Hàn đang chiếm thượng phong kia, sắc mặt lẫn ánh mắt đều phức tạp. Cái kỳ quái nói không nên lời là không biết vẻ mặt đó đang vui mừng hay là mất mát, đang hưng phấn hay đang xót xa đây……

Cô gái áo trắng rốt cuộc cũng dời tầm mắt khỏi Quân Mạc Tà mà nhìn về chiến cuộc.

Liếc mắt một cái!

Chỉ nhìn thoáng qua!

Nàng thở dài một tiếng nói:

- Họ Tiêu của Phong Tuyết ngân thành xong hết rồi!

Xà Vương Thiên Tầm mặt nhăn nhíu ngươi hỏi:

- Muội cũng thấy cuộc chiến này có phần cổ quái, nhưng rốt cuộc cũng không thấy rõ nó cổ quái chỗ nào. Thực lực Quân Vô Ý rõ ràng là hơn xa Tiêu Hàn, nhưng hắn …

Cô gái áo trắng nhẹ giọng nói:

- Chân của Quân Vô Ý hắn là sớm bình phục. Hắn đang giả bị tàn phế! Cái thế bất lợi này từ đầu đến đuôi này cơ bàn là do hắn cố ý tạo ra!

- Nói thẳng ra, giữa hai người bọn họ thì lấy tu vi huyền khí lẫn binh khí thì Quân Vô Ý nổi trội. Nhưng quả thật trước đây Quân Vô Ý đã tàn phế bao nhiêu năm, cho nên vũ kỹ của hắn không thuận tay lắm. Còn vũ kỹ của Phong Tuyết ngân thành thì vượt trội hơn, Quân Vô Ý không thể sáng bằng được. Mà đây cũng là điều duy nhất Quân Vô Ý không bằng họ Tiêu kia. Thật ra Quân Vô Ý muốn thắng cũng không quá khó, chỉ cần đánh bay bảo kiếm của đối thủ là đã phân thắng bại rồi.

- Có điều Quân Vô Ý quả thật muốn lấy đi tánh mạng đối thủ ở ngay đây. Giờ thực lực của bọn họ không qua cách biệt, bên ngoài lại có nhiều cao thủ của Ngân thành đang đứng xem cuộc chiến. Nếu Quân Vô Ý không thể đánh họ Tiêu kia chết trước thì lập tức sẽ bị đám người Ngân thành ra tay ngăn cản. Bởi vậy hắn mới tạo thành tình thế bây giờ, một mặt là muốn tiêu hao huyền khí của đối thủ, mặt khác là muốn tạo ra cơ hội để một đòn giết chết. Một khi tạo thành cơ hội này tuyệt đối không chừa họ Tiêu kia một con đường sống, cũng không để bất kỳ ai ngăn cản nổi!

- Thì ra là thế!

Xà Vương áo xanh giật mình chợt hiểu.

Một tiếng rít xé gió của kiếm vang lên, đầu tóc Tiêu Hàn điên cuồng bay loạn, trên mặt hắn giờ này đang khoái chí vì đang tàn ngược đối thủ. Trải qua một quãng thời gian đè nén, rốt cuộc trạng thái của Tiêu Hàn đã lên đến đỉnh điểm! Công lực cả đời hắn giờ đã tập trung vào trong bảo kiếm, tủy thời có thể tung sát chiêu ra!

Hàn Phong Phi Tuyết Vô Tình kiếm!

Nhiệt độ giữa sân đột ngột giảm mạnh, tựa như có một cơn rét đậm đến tận xương cùng gió rạnh đang rít gào.

- Quân Vô Ý, ngươi nhất định phải chết! Huyền công của ngươi cao hơn ta thì sao, ngươi rốt cuộc cũng chỉ là một thằng tàn phế! Một thằng tàn phế! Đến chết ngươi cũng là một thằng tàn phế! Ha ha ha ha…

Tiêu Hàn cười lên điên cuồng!

Tựa như theo tiếng cười của hắn, cái rét lạnh cắt da cắt thịt cũng kéo đến!

Trên trời bắt đầu xuất hiện những bông tuyết hình lục giác, xuất hiện và rớt xuống như trong mơ. Chỉ một hồi cả trời đất như ngập vào trong kiếm quang hình bông tuyết đầy sát khí, chúng đang điên cuồng trút xuống thân hình đang ngồi của Quân Vô Ý!

Quân Vô Ý vẫn ngồi dưới đất, thật sự là có muốn tránh cũng tránh không được!

Tiêu Bố Vũ thở dài một tiếng, trong lòng gã đang do dự, là muốn tiến lên ngăn cản đây? Hay là tùy tự nhiên?

Cách đó không xa, Ưng Bác Không cùng Quân Mạc Tà đang đừng xem bỗng cùng nở nụ cười kỳ quái, kiểu cười này, có thể nói là trào phúng, là cười khoái chí. Chỉ có điều ngay giờ phút này tinh thần mọi người đều tập trung vào hai người đang chiến đấu giữa sân nên không ai phát hiện được.

(ND: Suỵt, anh em đọc đến đây thì biết vậy thôi, đừng nói lớn ^__^)

Giờ phút này Tiêu Hàn đang ngập trong nỗi sung sướng khi giết được kẻ thù, tâm nguyện nhiều năm của hắn rốt cuộc hôm nay cũng làm được rồi! Hôm nay, ta ruốt cuộc cũng dùng máu tươi của ngươi rửa sạch sỉ

nhục! Dao Nhi, nàng tiếp tục kiên trinh không thay đổi thì sao? Rốt cuộc người yêu của nàng cũng chết dưới kiếm của ta!

Một khi ta đã không chiếm được nàng, thằng khác cũng đừng mong có được!

(ND: Câu kinh điển ^__^)

Bộ mặt của Tiêu Hàn bắt đầu méo mó, hắn nắm chặt thanh trường kiếm rồi chém mạnh lên Quân Vô Ý.

Ngay lúc Quân Vô Ý tựa như bó tay không còn đường sống, thanh trường kiếm trong tay vung lên đón đỡ. Chỉ nghe “Keng” một tiếng, nó đã bị đánh bay ra giữa không trung! Tiêu Hàn lúc này vẫn cười lên điên cuồng, trường kiếm không chút do dự đâm thẳng tới!

Đột nhiên, khuôn mặt Quân Vô Ý luôn luôn bình tỉnh bỗng nở nụ cười, cười rất vui vẻ, rất đắc ý! Thậm chí đôi mắt đang trừng trừng nhìn Tiêu Hàn cũng khẽ nháy lên, làm ra một động tác mà không có kẻ nào có thể nghĩ ra được. Huyết Y đại tướng mà cũng biết nhăn mặt quỷ!

Mà lúc này, hầu như tất cả mọi người đang xem đều kinh hãi thốt lên!

Thật ra không phải kinh ngạc vì việc Huyết Y đại tướng nhăn mặt quỷ, mà là cảnh tượng trước mắt mọi người quả thật quá quỷ dị, làm cho người xem khó mà tin nổi!

Bởi vì ngay lúc này…

Quân Vô Ý đột nhiên nhảy bật lên rồi đứng thẳng dậy, dáng đi phi thường linh hoạt mạnh mẽ. Ngay trong nháy mắt khi mũi kiếm kia đâm tới, Quân Vô Ý làm ra một động tác đơn giản đến cực điểm: Đá mạnh một cú lên bụng nhỏ của Tiêu Hàn!

(ND: Khửa khửa, một cú đá kinh điển. Trong lúc thầy dạy ta thì nói đó là huyệt số 10 – 1 trong những tử huyệt của cơ thể. Trong đông y thì đó là huyệt Đan điền, cách rồn xuống khoảng 8- 10 cm ^__^)

Tiêu Hàn vốn ra tây cực kỳ thâm độc không chết không thôi, bởi vậy tinh thần hắn tập trung hết vào nửa thân trên của Tam gia, đối với nửa thân dưới kia tự nhiên là không thèm để ý tới! Đối với một người hai chân tàn tật mà còn sợ hắn dùng hai chân tập kích sao? Đây chỉ là chuyện thằng ngốc mới nghĩ đến!

Nhất là lúc đánh bật kiếm khỏi tay Quân Vô Ý, Tiêu Hàn lại càng không lo ngại gì, cơ hồi sự đề phòng với nửa thân trên cũng quăng qua một bên. Hắn lúc đó đang định dùng tư thế của kẻ chiến thắng, chuẩn bị tùy ý làm nhục đối thủ, đùa giỡn đối phương. Tựa như muốn nói với tất cả mọi người: Quân Vô Ý ngươi cuối cùng cũng nằm dưới bàn chân ta. Bất kể ta sử dụng thủ đoạn gì cũng là bản lãnh của ta, chỉ cần ta thắng là có thể tùy ý lăng nhục người, đùa bỡn ngươi, thoải mái chém giết ngươi!

Có điều thằng khùng Tiêu Hàn này nằm mơ cũng không ngờ rằng, kẻ tàn phế trước mắt lại thình lình đứng dậy đá cho hắn một cái! Hơn nữa lại “Nặng” như thế!

Quân Vô Ý sao có thể đá mình một cái đây? Không phải hắn tàn phế sao? Hai chân tàn tật làm sao có thể đá người? Hơn nữa người bị đá lại là ta?

Một đá này sức lực tung ra quả thật rất mạnh mẽ, thân hình Tiêu Hàn bị đá văng lên giữa không trung như diều đứt dây. Còn kiếm quang quanh người cũng theo bản thân hắn bay ngược ra sau, mà lúc này miệng mũi Tiêu Hàn đã ọc ra máu tươi.

Nhưng ánh mắt của hắn lại tỏ vẻ không thể tin nổi. Thậm chí cái miệng đang há hốc vì khiếp sợ kia cũng không ngậm lại được! Sao lại như thế này? Không phải hắn đã tàn phế hơn mười năm sao? Vì sao hắn có thể đá ta một cú được?

- Tại sao?

Mãi cho đến khi rơi xuống đất, cảm xúc mâu thuẫn, phẫn nộ, kinh ngạc của Tiêu Hàn mới bộc ra.

Quân Vô Ý cũng không đứng chơi, một tiếng kêu dài, thân hình đã như mũi tên nhọn phóng thẳng đến trước mặt tiêu Hàn rồi đạp mạnh một đạp xuống giữa ngực hắn. Tiêu Hàn đau đớn hét lớn một tiếng, lập tức "crắc cụp", xương sườn hắn đã bị bẻ gãy một cây. Giờ phút này trong mắt hắn chỉ tràn đầy bối rối lẫn hoảng loạn, thanh thần binh Ngân thành bảo kiếm kia đã vuột tay bay đi đâu mất rồi.

Nhưng Quân Vô Ý đâu rảnh hơi để hắn có thời gian suy nghĩ kỹ càng gì. Hai nắm tay của Quân tam gia đã hăng hái nện lên huyệt Thái Dương của Tiêu Hàn. Ngay khi hai nắm tay tiếp xúc với mặt Tiêu Hàn, hai mắt Quân Vô Ý trong nháy mắt trở nên đỏ bừng!

(ND: Đừng nghĩ gì, cứ tiếp tục đọc đi ^)^)

Cài này, cái cảm giác sảng khoái này, là cảm giác sung sướng khi tự tay báo thù sao?

Mười năm thù! Mười năm hận! Mười năm sinh ly tử biệt! Mười năm gánh chịu nỗi bi phẫn! Mười năm chia ly! Mười năm tàn phế!

- A!

Quân Vô Ý ngửa mặt lên trời cười lên một tiếng điên cuồng, tay đấm chân đá điên cuồng mà nước mắt đã chảy dài trên mặt!

- Đại ca đại tẩu! Đệ báo thù cho hai người!

- Nhị Ca! Là tiểu đệ đối với nhị ca không đúng!

- Hai cháu, các cháu có thấy không!? Có thấy không?

- Dao Nhi! Dao nhi của ta!

Hết thảy đều là do thằng khốn nạn bỉ ổi này gây ra! Quân Vô Ý đổ lệ, trong lòng gào lên từng câu, rồi nắm tay chặt lại đấm mạnh lên đan điền của Tiêu Hàn. Chỉ nghe "bạch bạch" một hồi, một luồn khí lạnh như băng tản ra cũng là lúc đan điền của Tiêu Hàn bị phá nát!

“Veo” một tiếng, thân hình của Tiêu Hàn văng ra ngoài. Mà giờ phút này thnẳg khùng đó cũng chẳng cảm thấy đau đớn của thân thể, hai mắt hắn vẫn trợn trừng mang vẻ khó hiểu lẫn khiếp sợ, ngay khi bay giữa không trung vẫn không ngừng gào to:

- Không thể nào! Không thể như thế được! Làm sao lại như thế? Đây không phải sự thật! Không phải thật!

Quân Vô Ý thở gấp một cái, trong nháy mắt đã lao đến tiếp!

Tiếng “Rầm rầm” dồn dập và kịch liệt vang lên. Máu thịt bay tán loạn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 27: Quân Mạc Tà Chiến Tiêu Bố Vũ

Quân Vô Ý đem tất cả bi phẫn tích lũy trong hơn mười năm này, toàn bộ cảm xúc tiêu cực cũng tại giờ phút này mặc sức phát tiết ra! Hắn đánh một quyền một quyền, thanh âm đả phá thân thể tàn khốc, trong lỗ tai Quân Vô Ý cũng là âm điệu đẹp nhất!

Chính Tiêu Hàn lúc trước căn bản không nghĩ đem Quân Vô Ý một kiếm chém chết, có ý muốn giữ lại từ từ tra tấn, Quân Vô Ý cũng tuyệt không muốn đem Tiêu Hàn một quyền đánh rơi đầu! Bởi vì như vậy, quả là tiện nghi cho hắn!

Cừu hận mười năm, đại ca, nhị ca chết, hai chất nhi thiếu niên anh hùng lại chết trẻ, đại tẩu đến nay hôn mê bất tỉnh, phụ thân lão nhân gia, ngươi đầu bạc tiễn người đầu xanh, không chỉ một lần mà tận 3 lần, tuổi lớn như vậy còn phải nỗ lực chống đỡ Quân gia lung lay sắp đổ, Quân gia hưng thịnh giờ chỉ còn tương lai suy tàn! Cừu như núi, hận như biển, hết thảy cừu hận, đều vì một người mà ra, Tiêu Hàn đơn giản chết đi có thể đủ tiêu trừ sao? Như vậy thì quá là tiện nghi cho hắn!

Quân Vô Ý chưa bao giờ thống hận một người như hận Tiêu Hàn! Cho dù là cừu nhân, cho dù bọn buôn người mất trí gặp được trước kia, ác bá không chuyện ác nào không làm, Tam gia một kiếm giết đi cũng là đủ rồi, nhưng đối với Tiêu Hàn, Quân Vô Ý lại nghĩ không đủ, xa xa không đủ!

Nếu có thể, Quân Vô Ý thậm chí không muốn giết chết hắn! Mà lưu hắn lại chậm rãi tra tấn cả đời! Mỗi ngày cũng cho hắn trận tra tấn thống

khổ như mười tám tầng Địa Ngục! Thậm chí cho dù là như vậy, Tam gia vẫn nghĩ không đủ! (muốn sao nữa trời-DG)

Một thanh trường kiếm mang theo hàn quang chói mắt từ trên cao rơi xuống, vẽ một đường trên không, đường đường chính chính đâm vào trên một khối đá lớn ven đường, "Sát" một tiếng, xuyên thẳng vào, chỉ còn dư chuôi kiếm ở bên ngoài!

Đúng là chuôi kiếm của Quân Vô Ý!

Quả là thần binh lợi khí sắc bén!

Rơi xuống tự do như thế, không ngờ giống như cắt đậu hũ, đâm vào tảng đá cứng rắn thế mà ngập đến tận chuôi, đây là loại thần binh lợi khí nào! Cơ hồ tất cả ánh mắt võ giả nhìn về phía thanh trường kiếm này cũng toát ra tia lửa nóng bỏng dị thường! Ngay cả ngươi không dùng kiếm như Ưng Bác Không cũng không ngoại lệ.

Không thể không nói, việc chân của Quân Vô Ý thì ra sớm đã khôi phục đã hoàn toàn chấn kinh mọi người Ngân thành ở đây! Chờ bọn hắn còn chưa từ bên trong kinh ngạc khôi phục lại, Tiêu Hàn đã lâm vào bên trong ẩu đả cuồng phong bão táp!

-Thằng nhãi ngươi dám!

Liền lúc đó, mọi người đứng xem đã từ trong kinh ngạc phục hồi lại tinh thần. Tiêu Bố Vũ gầm lên một tiếng, phi thân bay ra! Tay như cự phủ khai thiên chém về phía Quân Vô Ý.

Nếu Quân Vô Ý một kiếm giết Tiêu Hàn, Tiêu Bố Vũ tuy rằng cũng sẽ đau lòng, cũng sẽ nổi giận, nhưng cũng khó có cơ sở phát tác tại đây. Bọn họ hai người vốn là đang tiến hành một hồi sinh tử quyết đấu không chết không thôi, nhưng Quân Vô Ý giờ phút này chiếm hết thượng phong, nhưng không thống khoái kết liễu Tiêu Hàn, lại cố ý tàn phá tra tấn Tiêu Hàn, cũng tương đương hạ thấp thể diện Băng Tuyết Ngân Thành, thể diện Tiêu gia. Tiêu Bố Vũ sao có thể làm ngơ!

- Lão thất phu! Ngươi thực không biết xấu hổ!

Theo tiếng kêu giận dữ, một thân ảnh dị thường đột ngột, dị thường quỷ dị xuất hiện trước mặt Tiêu Bố Vũ, một thanh trường kiếm hàn quang lấp lánh như tia chớp không có dấu hiệu gì đâm về phía cổ họng hắn.

Kiếm chưa đến, kiếm khí lạnh lẽo đã kích tới khiến cổ họng Tiêu Bố Vũ nổi lên một tầng da gà dày đặc. Một cỗ phong duệ sát khí lợi hại phảng phất muốn chém phá trời cao, cứ như vậy bao phủ lấy hắn! Thần binh! Lại là thần binh!

Tiêu Bố Vũ chấn động, Quân gia như thế nào có nhiều thần binh lợi khí như vậy! Thân thể Thần Huyền cố nhiên cứng như Tinh Cương, không ngại binh khí tầm thường tấn công, nhưng xuất hiện chuôi thần kiếm hoành không mà ra trước mặt, Tiêu Bố Vũ đột nhiên cảm giác sinh mệnh mình giống như đậu hũ yếu ớt! Căn bản là một loại trực giác báo trước dấu hiệu tử vong!

Tiêu Bố Vũ nào dám chậm trễ, thân thể cấp tốc chuyển hướng về phía trước, như tia chớp lướt ngàn, kéo ra vài đạo tàn ảnh thật dài, biến thành thế Nhất Phi Trùng Thiên, lao mình giữa không trung, cảm thấy đã thoát ly khỏi phạm vi công kích của người đánh lén, lúc này rốt cuộc mới rảnh nhìn xem người này là ai.

Nhưng sau khi chứng kiến người này, Tiêu Bố Vũ cơ hồ thiếu chút nữa té ngã từ trên trời xuống đất. Hắn hung hăng đưa ánh mắt nhìn lại. Vẫn như thế! Không kiềm chế được, hắn giống như trẻ con, há miệng thật to, sau nửa ngày không thể khép được!

Cái này, như thế nào có thể!

Một thân ảnh cao ngạo, cầm trong tay một thanh trường kiếm hàn quang tỏa bốn phía, vẻ cười lạnh khinh thường trôi nổi trước mặt hắn.

Quân Mạc Tà!

Trường kiếm trong tay Quân Mạc Tà đúng là thần kiếm!

Viêm Hoàng Chi Huyết!

Quân đại thiếu rất đắc ý, nếu là Viêm Hoàng Chi Huyết xuất ra, mạng người quan trọng nhất, dĩ nhiên là lấy máu Thần Huyền làm lễ tế thần kiếm lần đầu dính máu cũng không uổng uy danh Viêm Hoàng Chi Huyết!

- Lão thất phu Tiêu gia, ngươi còn có xấu hổ hay không? Đây là đơn đả độc đấu giữa nam nhân, ngươi tự nhiên nhúng tay vao? Ngươi cũng tính là cường giả Thần Huyền a?

Quân Mạc Tà trào phúng cười.

- Cháu ngươi có nói, là danh nghĩa nam nhân. Xin hỏi Tiêu nhị gia Phong Tuyết Ngân Thành, lấy danh nghĩa nam nhân quyết đấu là ý tứ gì? Đánh thua muốn sao chứ? Có phải là muốn quần ẩu a?

Tiêu Bố Vũ râu bạc trắng tung bay, hừ lạnh nói:

- Tiểu tử lắm mồm!

Hai tay mở ra, gió lạnh mạnh mẽ nổi lên, hướng Quân Mạc Tà đánh tới.

Sau lúc ban đầu khiếp sợ, Tiêu Bố Vũ lập tức bình tĩnh lại. Quân Mạc Tà dù là kỳ tài ngút trời, cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, dù lợi hại có thể có bao nhiêu lợi hại? Kể cả trường kiếm sắc bén thì thế nào? Chờ ta đem tiểu tử cuồng vọng ngươi đánh ngã xuống, thanh trường kiếm này chính là của ta!

Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng, thân mình thoắt ẩn thoắt hiện, trường kiếm chỉ đông đánh tây, đối mặt Ngân thành Thần Huyền tứ phẩm Tiêu Bố Vũ, không ngờ giành thế tấn công trước! Kiếm quang chia nhỏ, như sao băng trên trời rơi xuống, loang loáng ánh sáng ngọc.

Tiêu Bố Vũ tuy rằng đã đạt tới Thần Huyền tứ phẩm chi cảnh, cơ hồ chính là tiếp cận Chí Tôn cường giả, nhưng cũng còn chưa lọt mắt Quân đại thiếu gia. Giờ phút này Đại thiếu có thần kiếm Viêm Hoàng Chi Huyết trong tay, thực lực bạo tăng hơn gấp đôi, hơn nữa, thực lực Đại thiếu vốn không thể lấy Thiên Huyền tầm thường so sánh, tại đây Đại thiếu lấy sức một người đại chiến Tiêu Bố Vũ cũng không bị rơi xuống hạ phong.

Thậm chí còn chiếm thế chủ động!

Giờ phút này, màn đêm rốt cuộc phủ xuống mặt đất.

Chiến cục toàn diện cũng đã diễn ra.

Bên kia, thân ảnh Ưng Bác Không như ưng trên trời cao, bay vút như tia chớp, lấy lực một người ngăn trở Ngân thành thất kiếm! Chí Tôn ra oai, Ngân thành thất kiếm căn bản không dám phân tán! Bọn họ mỗi người có thực lực Thiên Huyền đỉnh phong, vốn không thể so cùng Ưng Bác Không, chỉ có dựa vào kiếm trận bảy người liên hợp, lúc này mới có thể miễn cưỡng cùng Ưng Bác Không đọ sức. Một khi có một người nào đó thất thủ, như vậy còn sáu người, chỉ sợ không hết thời gian uống chén trà sẽ toàn bộ chết dưới tay Ưng Bác Không.

Chiến cuộc tạm thời diễn ra giằng co.

Còn lại năm vị trưởng lão thời điểm mới định xuất thủ trợ chiến, đột nhiên cảm giác trên người tự dưng căng thẳng, một cỗ sát khí vô hình khóa lấy mình. Cỗ sát khí lạnh thấu xương đột ngột ập tới rất mãnh liệt, trùng trùng điệp điệp, tựa hồ từ trên trời xuống đất, cũng tràn ngập loại sát khí khủng bố tới cực điểm này!

Nhưng, kỳ quái nhất chính là hoàn toàn không ai biết cỗ sát khí này rốt cuộc từ đâu mà tới. Rốt cuộc là ai phóng xuất ra, như thế nào khóa lấy mình. Lục y thiếu nữ bên cạnh hào khí bừng bừng xem màn kịch hay. Hiển nhiên cũng không phải nàng, thiếu nữ áo trắng đưa lưng về phía năm vị trưởng lão, vẫn như cũ chậm rãi uống trà, cũng không phải nàng!

Như vậy, đến tột cùng là ai? Đến tột cùng là ai có được thực lực khủng bố bậc này?

Nhưng không quản là ai, thực lực người này khẳng định đã siêu việt hơn Chí Tôn cường giả bình thường, thậm chí đã đạt tới cấp độ của Tuyệt Thiên Chí Tôn . Năm vị trưởng lão chính là tầng thứ Thần Huyền, dưới up áp sắc bén trước mắt, mỗi người đều là đứng ngây như phỗng, mỗi người cũng vận khởi từng tia khí lực toàn thân có thể điều động được. Trong lúc nhất thời đừng nói viện trợ Tiêu Hàn hay Thất kiếm, ngay cả một ngón tay cũng không thể động được.

Hoặc là không dám động!

Bởi vì mỗi người đều có một cảm giác rõ ràng: Không động thủ không có việc gì, nếu một khi xuất thủ, năm người không ai có thể sống sót!

Hiện tại không vọng động, nhiều lắm cũng sẽ chết một Tiêu Hàn, một khi vọng động, toàn quân bị diệt!

Cái này không phải uy hiếp mà là sự thật! Sát khí to lớn như thế chẳng khác nào nói cho bọn họ tính xác thực của chuyện này.

Lục y thiếu nữ xà vương kinh ngạc mở to hai mắt nhìn. Trong trận này chỉ có nàng biết cỗ sát khí đến như thế nào! Trong thiên hạ kỳ nhân dị sĩ vô số, nhưng có thể đem loại sát khí hư vô mờ mịt thao tác tự nhiên đến mức như thế này, Xà vương suốt đời cũng chỉ gặp qua một người!

Phải là đại tỷ của mình!

Đây là có chuyện gì? Đại tỷ rõ ràng chán ghét Quân Mạc Tà như vậy. Nhưng hiện tại vì cái gì muốn giúp hắn?

Đây thật đúng là một việc khó có thể lý giải! Dù là Xà vương thông minh tuyệt đỉnh, lại nghĩ muốn nát đầu cũng không nghĩ ra rốt cuộc là vì cái gì!

Quân Mạc Tà đại chiến Tiêu Bố Vũ.

Đại thiếu thân pháp thần diệu linh động tới cực điểm, bay lên phi ngang, chợt trước chợt sau, chợt trái chợt phải. Tiêu Bố Vũ cũng đối chiến, chưởng phong vù vù bình tĩnh ứng chiến. Giờ phút này, thật sự ngoài dự kiến của mọi người, vị thiếu gia Quân gia quần là áo lượt như tiếng đồn, chẳng những có thể cùng vị Ngân Thành Thần Huyền Tiêu Bố Vũ uy danh vô cùng, quyết chiến một chọi một, thậm chí còn chiếm được thế công bảy thành.

Tiêu Bố Vũ trên mặt bình tĩnh nhưng trong lòng đại kinh hãi!

Chiến đấu như vậy, Tiêu Bố Vũ cả đời cũng chưa bao giờ trải qua! Ngay cả là cùng lão thành chủ Hàn Phong Tuyết ngẫu nhiên luận bàn, cũng không có bó chân bó tay giống như hiện tại, cảm giác nguy cơ tứ phía!

Chẳng lẽ sinh tử không ngờ vượt khỏi bàn tay của mình sao chứ!

Đối diện thiếu niên tuổi còn trẻ này, không ngờ có thể cho mình cảm giác nguy hiểm mãnh liệt như vậy!

Thân pháp thiếu niên này, có thể nói quỷ dị tới cực điểm. Mình căn bản không thể nào đoán bước tiếp theo hắn sẽ xuất hiện nơi nào. Hắn cũng chưa bao giờ để mình có cơ hội tiếp xúc một chiêu. Thời gian thân hình hắn mỗi lần xuất hiện tại một phương vị, đều là ngắn tới cực điểm . Hơn nữa, cũng đều tại vị trí mà mình khó chịu nhất, khó phát lực nhất. Càng về lúc sau lại càng là những chiêu kiếm mà từ đó tới giờ hắn chưa bao giờ được thấy!

Kiếm chiêu của thiếu niên này, có thể nói thần diệu tới cực điểm, xa xa đã vượt qua phạm vi Tiêu Bố Vũ có thể tưởng tượng, mỗi một chiêu đều vô cùng sắc bén, mỗi một thức đều là sát khí kinh hồn. Nhưng chưa bao giờ gặp qua, giống như ma như quỷ, không tăm tích truy tìm! Nhưng mỗi một lần tiến công, đều nhằm nhược điểm của mình!

Lấy nội tình Phong Tuyết Ngân Thành, khắp thiên hạ có bao nhiêu chiêu số tinh diệu, trên cơ bản tuyệt đại bộ phận bí kíp võ học Ngân Thành đều có ghi lại. Thậm chí, đều có phương pháp phá giải tương ứng. Nhưng thiếu niên trước mắt này đã liên tục biến hóa hơn mười đường kiếm pháp, mình lại không nhận ra loại nào, càng không nói đến chuyện phá giải! (kiểu Độc cô cửu kiếm hử-DG)

Điều này quả thực chính là không thể tưởng tượng đến cực điểm.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 28: Đấu Pháp Gãi Đúng Chỗ Ngứa

Huyền công kình khí Thần huyền tứ phẩm liên tiếp bổ ra. Dưới khí thế của thanh trường kiếm, không ngờ cũng có thể từ giữa bổ ra!

Tiêu Bố Vũ không thể không áp dụng thủ thế vững chắc nhất, thậm chí cho dù là thủ thế đơn thuần, Tiêu Bố Vũ cùng đã dần dần cảm giác có chút lực bất tòng tâm! Hôm nay chứng kiến một loạt sự tình xảy ra, không có chỗ nào không phải là không thể tưởng tượng, không có chỗ nào mà không phải là thiên hạ kỳ văn!

Việc này nếu là phát sinh trên người khác, chỉ sợ mình đứng xem cũng sẽ thấy rất thỏa mãn, nhìn mà liên tục than sợ hãi, vẻ mặt hưng phấn giống như đang lên đỉnh (lên đỉnh thế nào tự biết, hehe)

Nhưng nếu là phát sinh trên người mình, vậy thật là thành một bi kịch mười mươi.

Giờ phút này Tiêu Bố Vũ có thể nói là khóc không ra nước mắt!

Loại cảm giác này, giống như là một người sống cùng một Quỷ hồn đánh nhau, ngay cả người sống này thân mình có khả năng Phách Vương, lực có thể xẻ núi bạt đèo, nhưng đối phương như hữu hình vô chất, ngươi khí lực lớn cỡ nào cũng không dùng được, hoàn toàn không thể ảnh hưởng tới đối phương, khí lực có lớn nữa thì như thế nào!

Tuy rằng biết rõ, quỷ hồn này chính là một cái quỷ hồn, nhưng chính là loại quỷ hồn này một mực dồn mình vào chỗ chết! Tiêu Bố Vũ chân chính cực kỳ bi thảm! Hắn hiện tại vô cùng hối hận, nếu tại thời điểm

nhận được mệnh lệnh Ngân thành, trực tiếp đem người trở về, có phải tốt không? Nào có xảy ra chuyện phiền toái cỡ này?

Đáng tiếc, đáng tiếc! Lão phu hối hận không kịp a!

Tiêu Bố Vũ hãy còn kiên trì chiến thuật dĩ bất biến ứng vạn biến tận lực chống đỡ, chỉ có hi vọng chống được khi Quân Mạc Tà kiệt lực. Tại vì hắn nghĩ, Quân Mạc Tà ngươi mặc dù kỳ tài ngút trời, thân pháp siêu việt, mình không thể công kích hắn cũng là sự thật. Nhưng Quân Mạc Tà rốt cuộc tuổi còn nhỏ, huyền lực có thể thâm hậu cỡ nào?

Mặc dù sau khi giao thủ, Tiêu Bố Vũ cũng phán đoán thực lực Quân Mạc Tà trước mắt đã đạt tới Thiên Huyền sơ giai, với niên kỷ này, tu vi này, thật có thể nói là kinh hãi thế tục! Tuy nhiên, huyền công thế này chỉ có thể nói cao cường với người khác mà thôi. Mình chính là cường giả Thần Huyền tứ phẩm, công lực tinh thuần của bản thân đạt chừng trăm năm, khoảng cách đến Chí Tôn cấp cũng chỉ kém một bước mà thôi. Còn nữa, lấy công thủ tương đối mà nói, phòng thủ một phương hao tổn tâm thần rất lớn, nhưng tiêu hao khí lực lại ít hơn so với tấn công người, nhất là như Quân gia tiểu tặc điên cuồng tấn công như cuồng phong bạo vũ, rất tiêu hao huyền lực.

Chân lý của võ đạo "võng bất khả cửu, doanh bất khả thủ" (Từ trong Kinh Dịch, mang ý nghĩa cái gì cũng có thời gian cực thịnh, sau đó tất suy, không thể bảo trì lâu dài - Biên) chính là lúc này đây! Tin tưởng rằng mình chỉ cần thủ vững đánh chắc, duy trì không sơ hở, cuối cùng cơ hội thủ thắng tất thuộc về mình, có lui một vạn bước, cho dù tiêu hao cũng có thể tiêu hao chết hắn!

Nếu lấy tình hình bình thường mà nói, ý định Tiêu Bố Vũ có thể nói toàn bộ không sơ hở, tính toán cực kỳ anh minh. Chiến thuật như vậy, đúng ở mọi lúc mọi nơi, tin tưởng rằng người trong thiên hạ cơ bản không ai có thể vượt qua phạm trù này.

Nhưng trên cơ bản không có, nhưng không phải là tuyệt đối không có!

Tỷ như lúc này đây, hắn đối mặt Quân Mạc Tà áp dụng loại chiến thuật kéo dài này, là sai lầm lớn, sai lầm đặc biệt lớn!

Bởi vì Quân đại thiếu là một quái thai đầu sạn lắc không kêu, quái thai này căn bả không sợ hãi tổn hao!

Thành thật mà nói, Đại thiếu tuy rằng chiếm cứ toàn bộ thế thượng phong, trong lòng cũng có vài điều cố kỵ. Tiêu Bố Vũ thủy chung là cường giả Thần Huyền tứ phẩm, có thể chưa đuổi kịp Ưng Bác Không, nhưng lấy huyền công mà nói, chênh lệch không quá xa. Một cường giả như vậy nếu tung toàn lực ra, thà rằng hạ phong cũng muốn cứng rắn đánh nhau. Mặc dù chiêu thức mình sắc bén như thế nào, cường hãn như thế nào, huyền công đôi bên chênh lệch thật sự quá lớn, tin tưởng rằng ít nhất cũng có thể dẫn đến cục diện lưỡng bại câu thương! Thậm chí có thể bị thương nặng, tự thân cố nhiên không khỏi đồng dạng bị thương nặng, không chừng trí mạng!

Dù sao, đối mặt lão bánh quẩy Thần Huyền như vậy, Quân Mạc Tà như thế nào có thể lựa chọn cùng hắn liều mạng? Quân đại thiếu như mặt trời đang mọc, còn chưa sống đủ kia, cùng một lão quái vật trăm tuổi liều mạng, không phải là lỗ vốn sao?

Đáng tiếc chính là, Tiêu Bố Vũ cũng đồng dạng ham sống, thậm chí so với đại thiếu tưởng tượng còn muốn ham sống hơn, càng muốn duy trì thể diện Thần Huyền! Thế cho nên đối phó với cường địch như Quân Mạc Tà, hắn cư nhiên còn ra vẻ ta đây, thà rằng chấp nhận ở thế hạ phong, lâm vào hoàn cảnh xấu, dưới thế bị động, cư nhiên đến bây giờ cũng không thèm rút kiếm!

Dù sao, một vị cao thủ Thần Huyền tứ phẩm, siêu cấp cao nhân vang danh thiên hạ, nếu đối phó với thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi còn muốn động kiếm, thật sự cũng không thể nào nói được!

Nhưng Tiêu Bố Vũ tuyệt đối không ngờ, lựa chọn tuyệt không sơ hở của hắn, định tiêu hao huyền khí của Quân Mạc Tà đến chết, tiêu hao không dậy nổi, nhưng người bị tiêu hao ngược lại chính là hắn!

Đánh một lúc lâu, Quân Mạc Tà khí thế như cầu vồng, thế công càng mạnh, nhưng trong lòng lại cũng có chút bội phục! Thế công của mình kín kẽ như vậy, hơn nữa mỗi một chiêu một thức thi triển ra cũng không thuộc về thế giới này, tin tưởng rằng mình tung ra chiêu gì đều có thể làm cho rung động thật lớn!

Nhưng Tiêu nhị gia Tiêu Bố Vũ trước mắt quả thật không hổ là một thế hệ Thần Huyền nổi danh, gần tiếp cận Chí Tôn cường giả. Cho dù dưới thế công như cuồng phong của mình, tuy rằng hơi có vẻ chật vật, thậm chí đã bị mình làm cho luống cuống tay chân, nhưng vẫn như cũ có thể dựa vào công lực thâm hậu cùng kinh nghiệm chiến đấu phong phú chống đỡ lâu như vậy!

Huyền công Tiêu Bố Vũ, so sánh với Bách Lý Hùng Phong mà mình giết ngày đó quả là khác xa, có thể nói hắn là đối thủ cao cường nhất từ trước tới giờ. Có hơn trăm người trên danh nghĩa cũng kêu là Thần Huyền, Nhưng Bách Lý Hùng Phong nhiều nhất chỉ là Thần Huyền sơ giai, trong khi Tiêu Bố Vũ đã làThần Huyền tứ phẩm!

Cái này chính là khoảng cách cực lớn.

Hơn nữa, mình mặc dù có thể có vô số cơ hội đâm trên người Tiêu Bố Vũ một kiếm, nhưng cùng lúc đâm trúng hắn, cũng sẽ bị hắn điên cuồng phản kích, đủ để đi đến trí mạng.

Lấy thần công Thiên địa tạo hóa của mình mà luận, đối với người thường mà nói đủ nhận một kích trí mạng cũng không nhất định mất mạng. Nhưng huyền lực Thần Huyền của đối phương lại không phải thân thể mình hiện nay có khả năng chống đỡ được! Tính toán như vậy, thủy chung mất nhiều hơn được.

Cho nên Quân Mạc Tà chỉ có tiếp tục du đấu!

Có Khai Thiên công hộ thân, có Hồng Quân tháp tiếp viện, linh lực Quân Mạc Tà có thể nói là cuồn cuộn không dứt, đúng là lấy không hết, dùng không cạn! Mắt thấy Tiêu Bố Vũ không ngờ càng ngày càng co

cụm phòng tuyến, một mặt cố thủ canh phòng cẩn mật, đại thiếu lại như gãi đúng chỗ ngứa, tinh thần chấn hưng, càng đánh càng hăng, càng công càng mạnh, giống như là "hỏa thụ ngân hoa bất dạ thiên, phiêu phiêu sái sái đối nguyệt miên, cô tô thành ngoại hàn sơn tự, dạ bán kiếm quang chiếu cửu thiên..." (Bài này có lẽ tác giả "chế" từ bài thơ nổi tiếng "Phong Kiều dạ bạc" của Trương Kế, một tác giả sống vào khoảng trước sau năm 756, đời vua Đường Túc Tông, nguyên bài thơ là thế này:

Phong Kiều dạ bạc

Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên

Giang phong ngư hỏa đối sầu miên

Cô Tô thành ngoại Hàn Sơn tự

Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền.

Thôi thì ta dịch tạm vậy: Khói lửa chiếu sáng bầu trời đêm, phiêu lãng cùng nguyệt lòng ấm êm, Cô Tô ngoại thành Hàn Sơn Tự, nữa đêm ánh kiếm sáng tận trời - Biên)

Tiêu Bố Vũ càng đánh càng cẩn thận, chỉ e mình nhất thời đại ý, lộ ra sơ hở.

Quân Mạc Tà cũng bởi vậy càng thêm sinh long hoạt hổ, tự nhiên thoải mái, thậm chí còn tự mình cảm thấy tốt, bày ra mấy tư thế, càng có vẻ oai hùng hiên ngang, ngọc thụ lâm phong.

Bên kia, Quân Vô Ý đã chiến đấu xong, cầm bảo kiếm trong tay, khoanh tay đứng nhìn. Tiêu Hàn trực tiếp giống như đám bùn nhão cuộn mình trên mặt đất, hoàn toàn chẳng biết rốt cục sống hay chết; mà bên kia, Ưng Bác Không tự lực đại chiến Ngân thành thất kiếm, đánh cho chúng loạn xạ cả lên.

Chính là, ánh mắt Bạch y thiếu nữ cùng Xà vương thủy trung tập trung vào đại chiến giữa Quân Mạc Tà và Tiêu Bố Vũ, cũng không phải

vì sự quyết liệt, mà bởi vì kiếm chiêu Quân Mạc Tà thật sự quá mức thần diệu, mỗi một chiêu một thức cũng khiến hai nàng thấy hoa mắt chóng mặt. Rõ ràng thoạt nhìn là một chiêu đơn giản, không đặc sắc, nhưng một khi nghiền ngẫm tỉ mỉ, lại phát hiện trong đó đúng là có nội tình thâm hậu, huyền ảo vô cùng, lúc hư lúc thực, lúc tiến lúc thoái, lúc công lúc thủ, nhất là kiếm chiêu cùng thân pháp bộ pháp phối hợp, lại làm cho người ta than thở không thôi.

Nếu không có chính mắt nhìn thấy, thật sự khó có thể tin thế gian lại có chiêu pháp siêu việt như vậy.

Hai người họ thực lực vô cùng cao minh, đương nhiên liếc mắt có thể nhìn ra uy lực thực sự mấy chiêu kiếm này của Quân Mạc Tà. Quân Mạc Tà chẳng qua thực lực chính là Thiên Huyền sơ giai, có thể lợi dụng mấy chiêu pháp này cùng một Thần Huyền tứ phẩm chân chính bất phân thắng bại, thậm chí là có vẻ chiếm giữ đại bộ phận thế công, tuy rằng cũng có một chút nhân tố thêm vào, nhưng nhìn chung sự thực chính là như thế. Thử nghĩ mà xem, nếu chiêu pháp như vậy do thực lực cỡ như Xà vương cùng Bạch y thiếu nữ phát huy ra, uy lực phải thành cái dạng gì nữa?

- Phì phì!

Xà vương nở nụ cười, bởi vì sau khi Quân Mạc Tà xuất ra một kiếm, trong chớp mắt chiếu trước chưa xong chiêu sau đã đến, tranh thủ lúc rảnh rỗi khi biến chiêu cư nhiên xoạc chân ra giơ mông về phía Tiêu Bố Vũ một cái, tuy rằng khẳng định là đưa mông không đến được, nhưng động tác này cũng thật sự là rất chướng tai gai mắt, lại sơ hở đầy rẫy, không khỏi cười nói:

- Đánh thì đánh đi, cư nhiên làm ra loại tư thế này, Thiên Huyền nho nhỏ đối mặt với Thần Huyền tứ phẩm, thế này không phải là muốn chết sao chứ?

- Ngươi lầm rồi!

Bạch y thiếu nữ bình thản nhìn hai người đánh nhau, chậm rãi nói.

- Tiêu Bố Vũ thủy chung là cường giả Thần Huyền tứ phẩm, một thân huyền công trăm năm thâm hậu cỡ nào. Mà Quân tiểu tử kia tuy rằng có pháp môn thần diệu khác, có thể nhanh chóng bổ sung huyền công tiêu hao, nhưng bản thân hắn phát ra chiến lực thủy chung chỉ là công lực Thiên Huyền. Nếu là cứ tiêu hao như thế tiếp nữa, cho dù có một ngày một đêm cũng khó có thể phân thắng bại, căn bản là khó có thể tiêu hao được bao nhiêu chiến lực của Tiêu Bố Vũ.

Cho nên bên trong việc Quân Mạc Tà điên cuồng tấn công, chính là muốn kích thích lửa giận Tiêu Bố Vũ, sau đó mới có thể chiếm tiện nghi. Phân tích tình hình trước mắt, tuy rằng quả thật Quân Mạc Tà chiếm ưu thế, nhưng thế công mạnh mẽ tiếp diễn trong thời gian dày đặc như thế, vô luận hắn rốt cuộc thông hiểu chiêu thức tinh diệu nhiều hơn nữa cuối cùng cũng phải dùng lại một lần. Đến lúc đó, chính là thời điểm xuất hiện sơ hở trí mạng. Tiêu Bố Vũ có thể nhẫn một lần, hai lần, nhưng chỉ muốn chân chính nắm chắc cơ hội, chỉ cần một cơ hội, lấy thực lực Thần Huyền của hắn mà nói, tất nhiên chính là một kích trí mạng, một kích tất thắng!

- Nhưng, động tác quái gở như vậy của Quân Mạc Tà cũng không thể kích thích lửa giận Tiêu Bố Vũ sao. Tiêu Bố Vũ là người từng trải, tu vi đạt trăm năm, cũng có vô số lịch lãm, như thế nào cũng sẽ không dễ dàng tức giận sao?

Xà vương có chút ù ù cạc cạc.

- Đương nhiên! Lấy sự lão luyện của Tiêu Bố Vũ, đương nhiên không thể vì thủ đoạn chọc giận bực này của đối phương mà lộ ra sơ hở. Nhưng ngươi không có chú ý không, tại thời điểm Quân Mạc Tà mỗi lần xuất ra một chiêu mới tinh diệu, lúc Tiêu Bố Vũ luống cuống chân tay, làm ra một động tác vũ nhục mạc danh kỳ diệu. Quân Mạc Tà thân pháp bản thân có thể nói cực kỳ thần diệu, cho nên, thời điểm đó cho dù có sơ hở, Tiêu Bố Vũ cũng khó có thể nắm giữ thời cơ tiến công tốt nhất.

- Nhưng Tiêu Bố Vũ cũng không có khả năng bắt hắn, cho nên, vô hình trung, Tiêu Bố Vũ phải suy nghĩ đối với chiêu mới hoàn toàn của Quân Mạc Tà, mà khi Quân Mạc Tà tiếp theo dùng lại một chiêu này, Tiêu Bố Vũ vẫn như cũ không thể phá giải, vẫn như cũ chỉ có thể lại luống cuống chân tay một hồi. Đây chính là cơ hội của Quân Mạc Tà. Cũng là pháp môn tuyệt diệu bảo toàn bản thân của hắn. Không thể không nói, lối suy nghĩ này quả thực rất tuyệt vời!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 29: Dương Đông Kích Tây

Bạch y thiếu nữ mỉm cười nói

- Căn bản ta có thể nhận định, Quân Mạc Tà và Tiêu Bố Vũ sẽ đánh nhau khá dai dẳng.Tiêu Bố Vũ vô cùng lão luyện, vững chắc, hắn tuyệt sẽ không dám mạo hiểm phản công, chỉ còn cách tổn hao năng lượng của Quân Mạc Tà. Nhưng từ cuộc chiến trước mắt mà nói, Quân Mạc Tà hình như không có hao tổn chút năng lượng nào, không cho Tiêu Bố Vũ một chút hi vọng, nhưng cũng chưa đến mức để hắn đánh một kích liều mạng. Cho nên cuộc chiến có thể giằng co một đoạn thời gian.

- Tỷ tỷ, ngươi không phải vừa mới nói Quân Mạc Tà tính toán muốn làm cho Tiêu Bố Vũ tức giận lên sao?

Xa Vương Thiên Tâm khó hiểu nói:

- Tỷ tỷ nói như vậy chẳng phải là mâu thuẫn lắm sao? Hắn làm như vậy không phải là muốn nói cho Tiêu Bố Vũ biết sao? Tiêu Bố Vũ đã biết rõ sao còn tức giận chứ? Tinh thần vững chắc, sao có thể để lộ sơ hở?

- Tiêu Bố Vũ hoàn toàn đã bình tâm trở lại, thậm chí có mười phần nắm chắc thời cơ. Nhưng Quân Mạc Tà, cũng chỉ đúng ngay thời khắc này mới một kích có thể làm cho Tiêu Bố Vũ nổi giận, thực hiện thành công âm mưu.

Bạch Y thiếu nữ mỉm cười nói:

- Ta nghĩ muội chắc không để ý? Quân Mạc Tà trong lúc đánh nhau, ánh mắt nhìn về cuộc chiến giữa Ngân Thành thất kiếm và Ưng Bác Không ít nhất ba lần.

- Chẳng lẽ hắn muốn đánh lén thất kiếm? Làm cho Tiêu Bố Vũ giận nảy lửa?

Xà Vương nhãn tình sáng lên nói:

- Nếu quả là thế thật thì đúng là diệu kế. Nếu Quân Mạc Tà có thể thành công phế bỏ một trong thất kiếm thì Tiêu Bố Vũ tất nhiên rất dễ kích động.

- Ta cũng không nghĩ ra được, Quân Mạc Tà tuy rằng hành động bí ẩn nhưng Tiêu Bố Vũ vốn là loại người nào chứ? Dù gì thì cũng là cao thủ thành danh đã lâu, Thần Huyền tứ phẩm, trong lúc đánh nhau tất nhiên là mắt nhìn tai nghe bốn phương tám hướng. Động tĩnh có vẻ thần bí của Quân Mạc Tà sao có thể qua mắt được hắn? Hắn sao lại có thể để Quân Mạc Tà đắc thủ được? Nếu để Quân Mạc Tà xuống tay, phối hợp của thất kiếm tức khắc sẽ bị phá vỡ, Ưng Bác Không trong thời gian ngắn tất sẽ tàn sát hết thất kiếm. Phía Ngân thành tự nhiên tan vỡ, rơi vào thế khốn đốn. Cho nên Tiêu Bố Vũ chắc chắn phòng bị. Nhưng lại nói, Quân Mạc Tà tính toán đảo lộn như vậy như thể là nắm bắt được toàn cục.

Bạch y thiếu nữ đầu tiên phát hiện một ít điểm khả nghi.

Vừa nói xong, Xà Vương cũng liền cảm thấy nghi hoặc theo.

Đúng lúc này, giữa sân, thế cục lại có biến.

Quân Mạc Tà lần thứ hai sử dụng một loại chiêu thức, chiêu thức vẫn như trước thần diệu siêu tuyệt, thân pháp cũng nhanh chóng gia tắng gấp đôi. Trong nháy mắt hình thành mười mấy tàn ảnh bao vây Tiêu Bố Vũ. Tựa hồ mười mấy Quân Mạc Tà đồng thời phóng kiếm ra. Trường kiếm tỏa ra hàn khí lạnh thấu xương, cơ hồ đông cứng một mảnh không gian.

Tiêu Bố Vũ tiếp tục cười lạnh một tiếng

- Tiểu bối, ngươi rốt cục cũng lại xuất ra chiêu này nữa sao? Cùng một chiêu lại sử dụng đến ba lần. Ngươi dám sử dụng một chiêu mấy lần trước mắt một Thần Huyền cường giả đầy kinh nghiệm như ta. Tuy rằng lúc này tốc độ nhanh hơn, thuần thục hơn nhưng cũng không cách nào thay đổi sự thật rằng chiêu thức này đã được ngươi sử hơn ba lần.

- Lần này sẽ tới lượt ngươi. Lão phu sẽ cho ngươi biết, không tự lượng sức mình, khiêu chiến vượt cấp thì có kết cục như thế nào.

Tiêu Bố Vũ cười một tiếng, song chưởng đột nhiên từ từ đẩy ra. Nháy mắt liền dâng lên ảnh chưởng như núi, cực nhanh tấn công mãnh liệt vào kiếm quang của tàn ảnh Quân Mạc Tà bên trái. Mà nơi này, chính là chỗ mà Quân Mạc Tà xuất ra một kiếm.

Chắc chắn không sai!

Đích xác, Tiêu Bố Vũ phán đoán một chút cũng không sai, nếu Quân Mạc Tà quả thật dùng chiêu này thì sẽ dừng lại đúng ngay ở bước này mà xuất kiếm. Khi đó chính là bi kịch của Quân Mạc Tà.

Đáng tiếc chính là Quân Mạc Tà cũng không dùng hết một chiêu này.

Tính người, lại bị người tính!

Lúc này, Tiêu Bố Vũ đột nhiên ra tay chiếm trước tiên cơ, khi Quân Mạc Tà kiếm chiêu chỉ phát một nửa, đúng kiểu "Độ hà vị tể, kích kỳ trung lưu"! (Xuất phát từ trong binh pháp, nói về một cuộc chiến có thật thời Xuân Thu chiến quốc trên sông Hoằng Thủy, cuộc chiến giữa hai nước Tống Sở, quân Tống lựa lúc Quân Sở đang vượt song, tới giữa dòng liền tấn công bất ngờ, đại thắng trận này – Biên)

Vốn dưới tình huống như vây, cơ bản là không ai có thể thay đổi nguyên bản của kiếm chiêu, cho dù là Thần Huyền cao thủ, thậm chí là Chí Tôn cường giả cũng làm không được. Nhưng Quân Mạc Tà với Khai

Thiên Tạo Hóa Công lại có thể làm được, biến cái không thể thành có thể!

Kiếm thức đang trên đà phóng tới, như sắp muốn cùng chưởng của Tiêu Bố Vũ va chạm thì đúng lúc này xảy ra biến hóa đột ngột, kiếm thế của Quân Mạc Tà bỗng nhiên không chút dừng lại, trực tiếp biến thành một đạo cầu vồng bay lên!

Lướt sát qua thân người Tiêu Bố Vũ, mũi kiếm như yên tĩnh đột nhiên phát ra tiếng kêu ô ô, tạo thành một quang cầu sáng chói, bạo phát. Trên đà tiến tới, lột xác biến thành một đạo màu bạc dài, giống như một dải lụa kéo dài dài khoảng mười lăm trượng trong gian, đánh thẳng vào Ngân Thành thất kiếm.

Nhân kiếm hợp nhất!

Quân Mạc Tà tại thời khắc này lại thể hiện khả năng tới bực này, phát ra một chiêu uy lực cực mạnh.

Một kiếm này quả thật nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người bên ngoài.

Nhưng trong lúc này, vòng vây của Ngân Thành thất kiếm đang ở giai đoạn căng thẳng nhất , chỉ bằng bảy người bọn hắn đối mặt với Ưng Bác Không một trong bát đại chí tôn, vốn là nguy cơ trùng điệp, miễn cưỡng đối kháng mà thôi. Quân Mạc Tà lại thình lình ngự kiếm bay đến, khiến cho áp lực tăng gấp đôi, hai mặt thọ địch, tình thế nhất thời rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Cho dù là một cọng rơm cũng có thể làm hỏng thế cục hiện tại, nhưng đây lại là áp lực hơn mấy trăm ngàn cân, sao có thể tốt được?

Biết rõ mình bị trúng kế, Tiêu Bố Vũ quát to một tiếng, không kịp suy nghĩ cân nhắc tại sao Quân Mạc Tà lại có thể phóng ra một kiếm trái với nguyên tắc võ học đến thế, trước mắt chỉ kịp nghĩ cứu trợ cho Thất kiếm lúc nguy cấp, dung tốc độ cao nhất mà đuổi theo Quân Mạc Tà, toàn thân

vận huyền khí vào song chưởng, cả người như tên lửa, tốc độ hiện tại nếu so với tốc độ cao nhất từ trước tới giờ của lão còn cao hơn gấp mấy lần, tấn công tới Quân Mạc Tà!

Giờ khắc này, Tiêu Bố Vũ thật sự tức giận, dưới tình huống như vậy mà còn bị tiểu từ này đùa giỡn. Cho nên hắn toàn lực xuất ra một kích.

Cứ cho là Quân Mạc Tà một chiêu này có thể làm cho Ngân Thành thất kiếm bị hao tổn nhưng bản thân Quân Mạc Tà cũng sẽ chết dưới một chiêu này. Về điểm này, Tiêu Bố Vũ thật sự nắm chắc. Cho nên hắn mặc dù giận dữ nhưng cũng không phải thực sự sốt ruột.

Bởi vì Ngân thành thất kiếm ở trong Ngân thành thủy chung chính là thành phần của họ Hàn. Tuy rằng cùng là Phong Tuyết Ngân Thành nhưng không phải họ Tiêu.

Cho nên Quân Mạc Tà công kích bọn họ thành công, thậm chí chém chết một hai người, Tiêu Bố Vũ cũng không đến nỗi bi thương mất mát. Hắn chỉ cần đánh chết tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này là được.

Chính vì vậy mà Tiêu Bố Vũ mặc dù tức giận nhưng cũng chưa thật sự nổi giận.

Kiếm quang như hình dải lụa kia không chút dừng lại. Chớp mắt đã tới phía sau Ngân Thành thất kiếm. Ngay sau đó, Tiêu Bố Vũ cấp tốc bay vút theo, khoảng cách với bóng lưng của Quân Mạc Tà chưa tới năm trượng. Đối với Thần Huyền cao thủ mà nói, khoảng cách này chỉ cần đưa tay là tới.

Thậm chí, Tiêu Bố Vũ còn cấp tốc lướt tới, phát ra âm thanh gào thét sắc bén, cả người hóa thành một bóng xám mơ hồ, hiển nhiên là đã thể hiện tốc độ đến mức cực điểm.

Hao tổn nhiều tâm huyết tạo ra cục diện như vậy xem ra chưa hẳn đã có lợi.

Ưng Bác Không nhướng mày, bât mãn đối với một kiếm của Quân Mạc Tà. Bổn tôn có thể xem như là chiếm thượng phong tuyệt đối, ngươi tự nhiên lại đột kích tới, có vẻ đến trợ giúp ta nhưng lại làm phiền ta hơn?

Ngươi chỉ cần cầm chân Tiêu Bố Vũ một hồi, bổn tọa liền chiến thắng thất kiếm, mà người lại đột ngột công kích, coi như có thể giúp bổn tọa thắng nhanh hơn một chút. Nhưng lại đưa ngươi lâm vào nguy cơ tử vong, như vậy thì mất nhiều hơn được a?

Tu vi đã thấp hơn một tầng, Ngân Thành Thất kiếm một phương chống đỡ áp lực cường đại đến từ Ưng Bác Không, bây giờ lại phải chịu thêm công kích mãnh liệt, bất thình lình, từ Quân Mạc Tà, hai mặt thọ địch, tức thời chật vật chịu không nổi, chỉ cảm thấy sau lưng đứng ngồi không yên, thậm chí có một loại cảm giác rét lạnh.

Tiêu Bố Vũ trên mặt nhe răng cười. Song chưởng cứ thế ầm ầm bổ tới.

Đám người ở ngoài xem đều lộ vẻ kinh hô.

Bởi vì Quân Mạc Tà thân ảnh đột nhiên biến mất.

Cực kì đột ngột biến mất.

Phi thiên độn địa, hoàn toàn biến mất!

Tựa hồ hắn chưa từng xuất hiện qua, trục kiếm quang cũng trong nháy mắt biến mất. Không còn thấy bóng dáng tăm hơi, cứ như vậy im lặng biến mất, không có chút dấu hiệu nào.

Lúc trước, oanh oanh liệt liệt một kiếm quả thực giống như giấc mộng.

Tiêu Bố Vũ tốc độ đã bản thân đã đạt đến cực hạn, hắn cũng không phải là Quân Mạc Tà. Không có nhiều biến chiêu kỳ lạ. Song chưởng chậm ép lại, khí thế như dời núi lấp biển, nhưng mục tiêu đột nhiên biến

mất, chẳng khác gì là hướng vào Ngân Thanh thất kiếm công kích. Trong lúc vội vàng cực độ, chỉ kịp nâng cao góc độ tấn công, bỏ qua Ngân Thành Thất Kiếm, xuyên qua không gian, hung hăng đánh về phía Ưng Bác Không.

Ngân Thành thất kiếm chợt thấy áp lực tan biến. Lại thấy Tiêu Bố Vũ ngược lại thành cường viện, đều vui mừng quá đỗi, toàn lực lao vào Ưng Bác Không.

Mà Ưng Bác Không dưới biến đổi đột ngột, như gặp đại địch, tự nhiên áp lực trong nháy mắt gia tăng gấp đôi, đều nhắm vào mình không chút sai lệch.

Nguyên lai tiểu tử nay không phải đến trợ thủ mà căn bản chính là kẻ gây họa đốt nhà a. Chẳng lẽ xem ta một đánh bảy còn quá dễ dàng ư? Nhưng cũng không còn cách nào. Trước mắt tám kẻ địch đồng thời toàn lực đánh tới. Cho dù cố chấp tới đâu, Ưng Bác Không cũng chỉ còn nước liều mạng.

Chỉ nghe thảo nguyên thần ưng hét lớn một tiếng:

- Quỷ Ưng.

Toàn lực phóng xuất, từ phía trên đột nhiên bị che kín bởi trảo ảnh sắc bén giống như hàng ngàn, hàng vạn lệ quỷ từ Quỷ Môn Quan đồng thời thoát ra. Vô số hư vô mờ mịt quỷ trảo vồ tới Phong Tuyết Ngân Thành tám người đánh tới.

Giữa không trung, Ngân Thành thất kiếm phát ra kiếm khí gào thét, Tiêu Bố Vũ chưởng phong ầm vang, Ưng Bác Không quỷ ưng trảo phát ra bén nhọn, kình khí xé rách bầu trời đêm, chín người, giống như đốm lửa va chạm vào nhau!

Ngay lúc chín người đụng vào nhau thì đột nhiên nghe thấy một trận cười hung hăng càn quấy, tiếng cười ha hả vang lên, đúng là âm thanh

của Quân Mạc Tà. Không biết như thế nào hắn lại biến mất, sau đó liền uể oải xuất hiện trước mặt Tiêu Hàn.

Nhanh!

Tốc độ kinh người như vậy, quả thực chính là quỷ thần khó lường, hoặc giả nói cùng thời gian hai Quân Mạc Tà xuất hiện tại hai địa điểm khác nhau. Sự so sánh này mới là đúng nhất a. Nhưng hai Quân Mạc Tà này cuối cùng vẫn là một người, sự thật này làm cho người ta phải suy nghĩ tới vỡ đầu cũng không thông.

Sắp tới lúc sống chết, Tiêu Bố Vũ đột nhiên nghe thấy tiếng cười hung hăng càn quấy vang to, không khỏi chấn động. Miễn cưỡng cấp bách nhìn lại, chỉ thấy Quân Mạc Tà thần tình tà ác tàn khốc, ánh kiếm đã hướng về Tiêu Hàn đang nằm không nhúc nhích trên mặt đất, nhanh chóng đâm xuống.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 30: Tàn Khốc

- Tên tiểu bối đê tiện, ngươi dám!

Tiêu Bố Vũ hét lớn một tiếng, khóe mắt như bị rách ra.

Kia chính là cháu của hắn a!

Giờ phút này đã là ngoài tầm với của hắn, hắn chỉ thấy tim gan như vỡ vụn, lòng đau như cắt! Cảm xúc điên cuồng nháy mắt đã như đem cả thân thể lão bùng nổ! Triệt để điên cuồng nổi giận! Giờ khắc này, đến tóc trên đầu Tiêu Bố Vũ cũng bạo nộ nổi dựng lên, giống như là trời mưa bị một sét đánh trúng.

Nhưng hắn cũng chỉ có nổi giận mà thôi, chỉ có thể nổi giận vô ích! Lại cũng không kịp làm cái gì, cũng không dám làm! Bởi vì thời khắc này những chưởng lực tấn công điên cuồng như trời giáng của Ưng Bác Không cùng hắn đã đụng nhau rồi!

Một kích toàn lực của Chí Tôn, há lại là bình thường? Ngay cả bản thân Tiêu Bố Vũ chỉ cách Chí Tôn một bước, ngay cả hắn có đến bảy người thực lực không tầm thường giúp đỡ thì tình hình chiến đấu vẫn như trước không lạc quan hơn chút nào.

Lần chạm chưởng này cũng giống như một quả bom nguyên tử đột nhiên nổ mạnh ở trung tâm!

Tám thân ảnh bị bắn ra như như cánh hoa xèo ra bốn phương tám hướng!

Ưng Bác Không tại trung tâm, không một chút sức mẻ, mái tóc dài kiêu ngạo đón gió dập dờn bay, tựa như cánh bèo trên mặt nước rộng chợt gặp ngọn gió lớn. Nhưng thân thể từ thắt lung trở xuống đã hoàn toàn lún vào trong nền đất.

Một đời huyền công Chí Tôn nhưng đối mặt với bát đại cao thủ đồng loạt mạnh mẽ công kích, khí thế như triều dâng cũng phải lui nửa bước.

Sau một kích toàn lực đó, Tiêu Bố Vũ bị bắn ngược ra, khoé miệng rỉ máu. Nhưng hắn căn bản không kịp xem xét thương thế của bản thân, chưa kịp hoàn toàn lui về sau liền kêu lên một tiếng thê lương hướng về phía Tiêu Hàn nhào tới!

Khuôn mặt vặn vẹo, bi phẫn cuồng nộ bạo ngược!

Quân Vô Ý cùng Tiêu Hàn quyết chiến, Quân Vô Ý chiếm được thế thượng phong, rốt cuộc là có thể rửa hận lên người Tiêu Hàn, một trận đánh điên cuồng lên thân thể, hơn nữa còn đem hai chân hay tay của Tiêu Hàn đánh gãy, lại đem đan điền của hắn đánh cho vỡ nát! Thậm chí nội kinh mạch trong thân thể Tiêu Hàn cũng có rất nhiều chỗ bị đứt đoạn. Có thể nói Tiêu Hàn bây giờ từ đầu đến đuôi là một tên phế nhân!

Quân Vô Ý không muốn giết hắn, nhưng muốn hắn biến thành phế nhân! Để cho hắn thống khổ còn hơn cái chết! Để cho hắn trải qua tất cả các thống khổ, rồi sau đó mới ra tay giết! Tuy rằng kéo dài, nhưng lại trút được giận!

Trước mắt, tình huống tên phế nhân Tiêu Hàn này tuyệt đối còn thảm hơn Quân Vô Ý năm đó!

Mà những tính toán này của Quân Vô Ý nắm chắc rất rõ ràng! Cho nên hắn cũng không có cuống! Hoặc là Tiêu Hàn từ nay về sau không thể luyện huyền công nữa, nhưng Tiêu gia có Tục Hồn Ngọc, thương thế của Tiêu Hàn tin tưởng còn có hi vọng hồi phục!

Mà điểm này, Quân Vô Ý lại không biết!

Tiêu Bố Vũ thậm chí tính toán mượn nguyên nhân này để hóa giải ân oán giữa Quân Tiêu hai nhà. Dù sao toàn bộ những chuyện này đều do Tiêu Hàn gây nên. Đây cũng không phải là Tiêu Bố Vũ yếu thế, cam tâm để Tiêu Hàn chịu khổ. Mà thực sự là sau lưng Quân gia là một cường giả thần bí rất đáng sợ, không thể nào địch nổi!

Nếu lần này có thể hóa giải như vậy, đối với hai nhà đều là một chuyện rất thoải mái!

Ở một phương diện khác, Tiêu Bố Vũ cũng rất yên tâm, hắn tin tưởng có thể sẽ bị phế, thậm chí là bị Quân Vô Ý một phen tùy ý mà lăng nhục. Nhưng thủy chúng vẫn là không lo lắng đến tính mạng, bởi vì hắn biết cách đối nhân xử thế của Quân gia.

Quân Vô Ý tuy rằng cùng Tiêu Hàn có thâm cừu đại hận, nhưng Quân Vô Ý thủy chung là một người quân tử, điểm này tin tưởng sẽ không ai phủ nhận. Một vị chân chính quân tử ngay cả khi muốn tra tấn làm nhục một người, cũng sẽ không có cái chủ ý gì thái quá mức ác độc! Trừ phi một kiếm giết chết.

Cho nên tuy Tiêu Bố Vũ thấy Quân Vô Ý đánh Tiêu Hàn tàn bạo như thế nhưng lại cảm thấy yên tâm. Ít nhất Quân Vô Ý cũng không có sử dụng kiếm, Tiêu Hàn tuy thân thể thương thế cực kỳ nghiêm trọng lại nhất định có thể giữ lại được tính mạng.

Nhưng giờ phút này lại rơi vào tay Quân Mạc Tà là đã không còn giống như lúc trước!

Hoàn toàn không giống với lúc trước!

Quân Mạc Tà là ai? Hắn căn bản chính là một tên quá sức tàn khốc ngoan độc không kiêng dè điều gì! Hắn trả thù thì còn xa mới có thể cùng Quân Vô Ý giống nhau, tuyệt đối là tàn khốc cay nghiệt hơn rất nhiều!

Thậm chí, biện pháp của hắn, trên thế giới này không chỉ nói Quân Vô Ý, mọi người nhìn thấy sẽ phải sởn gai ốc!

Quân Mạc Tà dùng hết tất cả mọi mánh khóe, rốt cục đem Tiêu Bố Vũ dẫn dụ thành công ra xa. Sau đó liền quay đầu để đối phó Tiêu Hàn! Bản ý của hắn, cũng chính là muốn nhờ chuyện này kích động lửa giận của Tiêu Bố Vũ. Sau đó tạo cho mình có thời cơ chém giết!

Lấy máu tươi của thiên hạ đệ nhất Thần Huyền làm huyết tế Viêm Hoàng Huyết Thần kiếm mới là dự định ban đầu!

Nhưng giờ phút này khi gần bên Tiêu Hàn, Quân Mạc Tà đột nhiên cảm thấy được trong đầu có một trận cuồn cuộn, một cỗ cảm xúc bi phẫn cực độ, chợt đột nhiên chiếm đầy trong nội tâm!

Một loại khác vọng tàn bạo cực độ trong nháy mắt tràn ngập tư tưởng hắn, trong cả linh hồn của hắn!

Trước mắt hắn, tựa hồ xuất hiện người trung niên áo trắng nho nhã tuấn tú uy vũ, ánh mắt ôn hòa lại lợi hại, giống như núi cao cao vời vợi! Bàn tay vung lên, thiên quân vạn mã đẫm máu chém giết, bách chiến bách thắng. Thế nhân tôn là Bạch Y nguyên soái!

Một người nam nhi đại trượng phu quang minh chính đại, là thần hộ mệnh trong lòng của hàng tỷ con dân Thiên Hương quốc, lại bị tên Tiêu Hàn tâm địa độc ác hẹp hòi hại chết!

Hai tròng mắt Quân Mạc Tà đỏ ngầu!

Triệt để phẫn nộ căm giận, trong lòng tràn ngập sát ý!

Lửa giận trong lòng bùng lên, ác tâm theo đó mà sinh ra!

Ngay sau đó, một người trung niên tuấn lãng không biết từ đâu xuất hiện ra trước mặt, đó là người Nhị thúc Quân Vô Mộng!

Trong đầu các hình ảnh giống như đang nối đuôi nhau tràn về, một người thục nữ ôn nhu hiền thục, tựa như đang dị thường yêu thương đang nhìn mình, mang theo tình thương vô bờ bến, một tình yêu bao la như biển rộng của mẹ! Là mẫu thân sao?

Hai người tướng quân thiếu niên, khuôn mặt anh tuấn tựa hồ cùng mình giống nhau như đúc, như là đang nhìn mình chờ mong.

Báo thù! Báo thù!

Đột nhiên, trong đầu Quân Mạc Tà như là có sóng gầm gào thét vang lên hai chữ này!

Chỉ có hai chữ này!

Chỉ có hai chữ này!

Những hình ảnh đó, những âm thanh đó. Quân Mạc Tà rốt cuộc cũng không biết từ đâu ra!

Nhưng chính là vô cùng dị thường không hiểu sao lại xuất hiện kỳ diệu trong trí nhớ của mình. Chính là bị dung hợp trí nhớ rốt cuộc vẫn giữ được trọn vẹn những ký ức đó. Chuyện cũ giờ hồi tưởng lại cũng hóa thành hận ý như trời cao đất rộng!

Anh hùng cái thế, tuyệt thế hồng nhan. Tất cả đều bị chết oan dưới âm mưu đê tiện tiểu nhân của Tiêu Hàn!

Quân Mạc Tà đột nhiên như thấy máu chảy trong huyết quản tựa như nổ tung! Một cỗ căm giận bi ai nháy mắt tràn ngập trong lòng! Tràn ngập trong óc, những lý trí sáng suốt còn lại đã bị che mờ hẳn!

Báo thù!

Anh hùng há lại có thể chết vô ích? Tráng sĩ làm sao có thể chết oan đây!

Quân Mạc Tà hét lớn một tiếng, hai mắt đỏ ngầu, vung trường kiếm lên!

Tiêu Bố Vũ quay đầu nhìn lại nhìn thấy mũi kiếm của Quân Mạc Tà đang lấy hai con mắt của Tiêu Hàn ra! Theo sau đó là một câu tàn nhẫn tới cực điểm :

- Tiêu Bố Vũ, ta muốn làm cho cháu của ngươi có mắt không thể nhìn! Một kiếm này trả lại cho hàng ngàn vạn tướng sĩ bị hại!

Vốn là Tiêu Hàn đang bị hôn mê, con mắt bị móc ra cũng từ trong hôn mê mà hét thảm một tiếng băng lãnh thê thảm. Két! Một tiếng răng vỡ vụn, trên mặt máu đen dày đặc, đau phẫn cực độ căm hờn :

- Quân Vô Ý, Tiêu Hàn ta có thù tất báo! Ta muốn cho người Quân gia các ngươi, bất kể nam nữ đày vào lầu xanh làm …! A….

Quân Mạc Tà trong mắt sát khí đại thịnh, trên người sát khí càng đậm!

Tiêu Bố Vũ hét lớn một tiếng, phi hành càng gấp!

Cháu của ta!

- Quân Mạc Tà, ngươi dừng tay! Nếu không ta sẽ băm thây ngươi vạn đoạn!

Nhưng Quân Mạc Tà đứng ngay trước Tiêu Hàn, thuận tay, kiếm quang lại lóe lên, hai gân tay của Tiêu Hàn lại theo đó đứt đoạn, huyết hoa văng khắp nơi! Tiêu Bố Vũ đang phi hành chấn động kịch liệt, trong miệng nhất thời phun ra một ngụm máu tươi! Ánh mắt tuyệt vọng!

- Tiêu Hàn! Ta muốn cho ngươi có tay không thể động! Tiêu Hàn, ngươi muốn báo thù? Lên trời xuống đất lão tử đều chơi ngươi! Một kiếm này, sỉ nhục gia tộc như vậy rửa sạch.

Quân Mạc Tà cắn răng dữ tợn cười ha ha, nói :

- Tiêu Bố Vũ! Ngươi không phải Thần Huyền cường giả sao? Ngươi không phải Chí Tôn thiên hạ đệ nhất sao? Mau tới cứu cháu của ngươi! Mau tới a, ngươi không dám sao?

- Có chân cũng phế! Một kiếm này, là cho Tam thúc ta! Trả lại Tam thúc mười năm khổ sở!

Kiếm lóe lên, hai cái gân chân Tiêu Hàn bị đoạn, ánh mắt Quân Mạc Tà đúng là dị thường trong suốt, khóe miệng hung hăng cười, chầm chậm nhìn Tiêu Bố Vũ đang sốt ruột bay vút tới.

Hắn hắc hắc cười lạnh một tiếng, hét vang:

- Một kiếm này, tặng cho phụ thân ta! Tiêu Hàn từ nay về sau có tai không thể nghe!

- Không được!

Mọi người Ngân Thành đều hô to lên!

Nhưng kiếm quang của Quân Mạc Tà tiếp tục vung lên, hai cái lỗ tai Tiêu Hàn văng ra, lại tiếp tục vung kiếm, cái mũi lại đồng thời bay lên không trung, miệng đầy răng nanh bị rơi rụng, nửa cái lưỡi cũng theo đó bay ra.

- Có miệng không thể nói! Đây là cho Nhị thúc ta!

Quân Mạc Tà có chút sướng cuồng, mang theo đó là thanh âm thê lương thống khoái, cuồng tiếu ha ha ha!

Tiêu Bố Vũ một trận khí huyết cuồng loạn, hắn vốn là bị chấn thương phản chấn của Ưng Bác Không. Mặc dù là không nghiêm trọng nhưng cũng là nội thương, giờ phút này nhìn tình trạng thảm hại của cháu mình như vậy, dù là công phu hàm dưỡng của Thần Huyền nhưng dù sao cũng là huyết mạch tình thân. Rốt cuộc trong lòng không nhịn được, để khí huyết cuồng loạn, hắn cảm nhận được huyền khí trong người không khống chế được, kinh mạch tán loạn.

Vì vậy, khi còn cách chỗ Quân Mạc Tà có vài chục bước liền bị rơi xuống, lảo đảo hai bước miễn cưỡng đứng được, đầu hơi ngửa, phun ra một bụm máu, chỉ thấy mọi vật trước mắt như đảo loạn! Hắn vô lực nhìn lên Quân Mạc Tà, oán hận cắn răng gằn giọng nói:

-Quân Mạc Tà, ngươi tàn nhẫn lắm! Ngươi không sợ nhân quả tuần hoàn báo ứng sao?

Quân Mạc Tà tàn khốc nhìn hắn, thanh âm cuồng tiếu bén nhọn nói :

- Tiêu Bố Vũ, ngươi có còn biết xấu hổ không mà nói câu nhân quả báo ứng? Lúc Tiêu gia các ngươi âm mưu đối phó Quân gia chúng ta, sao không nghĩ đến ngày này? Vì ham muốn cá nhân của một tên súc sinh mà làm hơn mười vạn tướng sĩ biến thành bạch cốt (xương trắng), ngươi có cảm thấy tàn nhẫn không? Làm vô số gia đình đang êm ấp phải ly tán, tan nhà nát cửa vì hắn, các ngươi cũng cao hứng? Có nghĩ tới như vậy không?

- Ngươi có tư cách gì nói ta. Bởi vì ham muốn cá nhân các ngươi mà làm việc ác, khiến trên hàng vạn cô nhi, dưới hàng vạn quả mẫu, có bao nhiêu người bị bức tử đến chết? Mà đó, tất cả đều là con cháu những quân nhân anh dũng trung liệt!

- Thế gian vô số nhân vật anh hùng, tất cả đều bị hàm oan, bị chết hận bởi các ngươi! Bởi vì các ngươi có thế lực lớn! Lớn sao? Lớn cái đầu mẹ ngươi ah! Các ngươi chính là một đám người bỏ đi! Một hang ổ hỗn tạp! Một hang ổ những tên vương bát quỷ rùa rút đầu!

- Hiện tại tận mắt thấy cháu của ngươi dưới kiếm của ta trở thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, có phải thấy rất thỏa mãn không? Ân, có phải hay không rất là thỏa mãn! Lão tặc, ta nói cho ngươi biết, một đứa cháu của ngươi là chưa đủ! Ngươi chờ xem! Chờ cho tới lúc sau tận mắt nhìn con cháu của ngươi chết sạch, ngươi sẽ càng thích!

Quân Mạc Tà cười ha ha, tiếng cười thê lương.

Tiêu Bố Vũ trong mắt hung quang lóe ra, đã có ý kiên quyết! Điên cuồng kiên quyết, vì Quân Mạc Tà!

- Hai vị huynh trưởng trên trời có linh thiêng, đối với tên đầu sỏ gây tội này. Ta không chỉ muốn cho hắn có mắt không tròng, có khẩu không lưỡi, hai lỗ tai không nghe thấy, tứ chi tàn phế. Ta còn muốn để cho hắn tuyệt tự, trở thành phế nhân, nghìn đời làm trò cười cho thiên hạ.

Quân Mạc Tà ngửa mặt lên trời gọi vang, trường kiếm chỉ thiên. Trên thân kiếm máu tươi nhanh chóng chảy ngược, sau đó kiếm quang chợt lóe, huyết quang bắn ra, trong đũng quần Tiêu Hàn một đạo huyết quang phun tung toé! Một khối lớn huyết nhục bay lên, Quân Mạc Tà bay lên một cước trực tiếp liền đá dập nát trên không trung! Hóa thành một vũng máu!

Tiêu Hàn đến khí lực cử động cũng không có, lại còn chưa chết. Nhưng cái dạng này cũng không tốt hơn tan xương nát thịt là bao!

Cây đuốc chiếu rọi, tất cả mọi người đều câm như hến, cả người run rẩy, ánh mắt dại ra, sắc mặt tái nhợt!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 31: So Với Các Ngươi Ta Còn Không Xứng Làm Ác Ma

Xà Vương được xưng là Độc Vương, xưa nay tâm ngoan thủ lạt, tin rằng nói về xuất thủ độc địa lòng dạ độc ác, đương thời không kém hơn bất kỳ một người nào, nhưng giờ khắc này lại cả người run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ kinh chấn (kinh hãi + chấn động) mãnh liệt! Thế gian lại có hình phạt độc ác như thế, lại có người lãnh huyết tàn khốc như thế!

Lòng dạ của Quan Mạc Tà, chẳng nhẽ lại được đúc bằng sắt hay sao? Lại có thể lạnh lùng, khắc nghiệt như thế, sát thủ máu lạnh, lại vô tình như thế! Đương nhiên, về nghĩa thì nên làm như vậy...

Thậm chí ngay cả bạch y thiếu nữ luôn luôn trước núi Thái Sơn sụp đổ mà sắc mặt không thay đổi (ý nói rất bình tĩnh), thần sắc trong mắt cũng đã thay đổi, trở nên thâm thúy không lường được!

Tên gia hỏa này, còn có một bộ mặt khác hết sức ngoan độc a. Cái gọi là lăng trì tùng xẻo, ngũ mã phân thây, băm thây vạn đoạn, ép thịt thành tương,... những lời hết sức ngoan độc này, tin rằng phần lớn mọi người đều biết, thậm chí cũng đã từng nói qua không chỉ một lần, bởi vì trong lòng rất nhiều người đều có ít nhiều một vài đối tượng cừu hận dạng này, đều hận không thể làm như vậy với họ. Nhưng mà thực sự đến loại tình trạng này, có thể chân chính làm ra loại chuyện này, thật sự là quá ít!

Người dù sao vẫn là người, mức độ chịu đựng áp lực tinh thần cùng sự cừu hận của một người cuối cùng vẫn có một mức độ nhất định.

Thậm chí có thể nói, trong một vạn người, vị tất có một người. Đây có lẽ là một ý nghĩa khác của câu 'biết dễ làm khó'!

Hơn nữa nói là một việc, làm lại là một việc khác. Sau khi thực sự làm như vậy còn có thể giữ nguyên sắc mặt không đổi, đó lại là một chuyện khác nữa. Người có thể đạt đến loại trình độ này, gần như có thể nói là trên đời khó tìm! Cái này liên quan đến sức chịu đựng siêu việt cực hạn của một người.

Nói ra lời ngoan độc, bất kỳ ai cũng có thể, thậm chí có không ít người đều đã từng thống khoái nói ra miệng, mà trong hành động thực tế, người thực sự tiến hành làm loại việc này ngược lại ít hơn nhiều. Nhưng chỉ cần cừu hận tích lũy đến một mức độ nhất định, chỉ cần một lần duy nhất trong nháy mắt bạo phát ra trong lời nói, có lẽ cũng có thể làm ra những hành động cực độ đẫm máu giống như lời nói trên.

Nhưng mà Quân Mạc Tà lúc này hoàn toàn không có chút rối loạn. Hoàn thành xong từng bước, hắn thậm chí còn có thể mặt không đổi sắc mà nói nói cười cười, vân đạm phong khinh, có thể nói thật sự là hiếm có. Thử nghĩ tiếp, bình thường đại bộ phận người chúng ta thấy cảnh giết gà giết heo còn phải chau mày, đôi lông mày giật giật liên hồi, càng không cần nói đó rõ ràng là một người sống sờ sờ, các bộ phận trọng yếu trên người lại từng cái từng cái bị cắt xuống, chưa nói đến làm, chỉ tưởng tượng một chút thôi cũng đã chịu không nổi rồi...

Vị cường giả Thần Huyền tứ phẩm Tiêu Bố Vũ cũng đồng dạng không chịu nổi. Ánh mắt của lão ngây ngốc nhìn một đống thịt nhão đang thoi thóp thở nằm trên mặt đất, giống như bị thiên lôi oanh đỉnh mà ngây dại, hoàn toàn trở nên đờ đẫn...

Lão không thể nghĩ đến, Quân Mạc Tà sẽ làm như thế, dám làm như thế, đuổi tận giết tuyệt như thế, hoàn toàn không để lại bất kỳ đường sống nào.

Cũng không chỉ có lão...

Trong phút chốc, hơn mười vị cao thủ nhanh chóng vây lại chỗ này, tất cả cũng chính là tướng lĩnh trong quân đã nhìn quen những trường

hợp đẫm máu. Tất cả đều không tự chủ được mà ngừng thở, trong lúc nhất thời thậm chí ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy...

Ngân Thành tiểu công chúa Hàn Yên Mộng vốn có tố chất tâm lý yếu ớt, trong họng chỉ kịp "a" một tiếng, hai mắt liền nhắm lại, lập tức hôn mê bất tỉnh trong lòng Mộ Tuyết Đồng! Bất quá trong lúc này, có thể ngất đi cũng là một chuyện rất hạnh phúc.

Không nhìn đống thịt nhão đang nằm trên mặt đất chỉ còn có thể nhúc nhích không ngừng, Tiêu Hàn sắp chết nằm bên cạnh cũng vạn phần khát vọng muốn ngất đi, thậm chí trực tiếp tử vong. Thật sự là rất thống khổ. Có thể chấm dứt sự đau đớn khôn cùng này, lúc này đối với hắn mà nói, tử vong cũng đã là một loại xa xỉ lớn lao chứ đừng nói là hôn mê...

Vẻ mặt năm vị trưởng lão khác của Phong Tuyết Ngân thành trở nên đỏ bừng, nhưng thủy chung vẫn bị cỗ lực lượng mạnh mẽ nọ trói chặt, nửa bước cũng không di động được, chỉ có thể cắn nát hàm răng, hốc mắt trừng lên như muốn vỡ toác ra.

Bọn họ cũng đã xác định, cỗ lực lượng mạnh mẽ to lớn này tất nhiên là đến từ tuyệt thế cường giả, thậm chí chính là vị thần bí cường giả đứng đằng sau lưng Quân gia. Có lẽ không thể xuất thủ nói không chừng là chuyện tốt. Nếu như năm người bọn mình mạnh mẽ ra tay can dự, chọc giận thần bí cường giả kia, cứ lấy lực cản cường đại không tên này mà nói, phỏng chừng xử lý nhóm người mình, cũng chỉ là chuyện phất tay mấy cái mà thôi...

Tuy bọn họ đoán không trúng nhưng cũng không khác sự thật nhiều lắm. Trở lực cường đại tác dụng lên bọn họ xác thực là đến từ một vị tuyệt thế cường giả, nhưng cũng không phải là vị thần bí cường giả kia của Quân gia, xuất thủ chính là vị bạch y thiếu nữ khiến cho toàn bộ đều chó ngáp phải ruồi...

- Ha ha ha...

Ngay trong một mảnh tĩnh lặng giống như sự chết chóc, một tiếng cười trong trẻo ôn hòa đột ngột vang lên. Mọi người theo tiếng cười nhìn lại, người phát ra tiếng cười, sắc mặt ôn hòa thản nhiên dị thường, hơn nữa lộ ra vẻ mặt tươi cười hoà nhã dễ gần, thân mình như ngọc thụ lâm phong, ngạo nghễ kiên cường, đúng là Quân Mạc Tà!

Người phát ra tiếng cười ôn hòa kia, không ngờ lại là Quân Mạc Tà!

Đến giờ phút này, hắn lại còn cười được. Sau khi vừa mới tự tay làm ra một màn thảm kịch cực kỳ bi thảm như vậy, lại còn có thể cười đến mức dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra như thế!

Quân Mạc Tà hứng thú nhìn Tiêu Bố Vũ:

- Thật là dễ chịu a. Tiêu nhị gia, ngươi biết không? Sau khi đem trường kiếm trong tay mình, chậm rãi cắt lên trên da thịt của người mà mình hận nhất, loại cảm giác này thật sự là quá mỹ diệu, quả thực là khó có thể hình dung. Không, hai chữ "mỹ diệu" căn bản chỉ có thể hình dung được một phần vạn của loại khoái ý này. Nhất là, người này họ Tiêu, gọi là Tiêu Hàn. Mà ta, lại là họ Quân.

Thân hình vốn bất động như núi của Tiêu Bố Vũ chợt loạng choạng khác thường, hai mắt gắt gao nhìn Quân Mạc Tà, trong họng phát ra những tiếng gầm gừ kì quái khó nghe, nhưng ngay cả một câu cũng nói không ra.

- Ngươi không cần phải nói. Ta hết sức rõ ràng cảm giác của ngươi. Ta rất hiểu, thậm chí rất đồng tình, đồng tình tự đáy lòng.

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng, nói :

- Dù sao cũng là cốt nhục thân nhất a, dù sao cũng là huyết mạch thân tình a. Người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, vốn là thảm kịch nhân gian, nhất là... Ặc ặc, không tốt nha, ta làm sao lại đem sự thật nói ra rồi, thật sự xin lỗi a. Ta nói nhầm rồi, lần sau ta nhất định sẽ chú ý...

Quân Mạc Tà vừa nói vừa chuyển sang chuyện khác:

- Ân, không đúng, ta thực sự phát hiện ta nói sai chỗ nào rồi. Ngươi nhìn ta đi, vừa rồi thật sự là nói quá nhanh, quá kích động. Chính mình nói sai cũng không có chú ý, xin ngài ngàn vạn lần đừng trách móc nha. Khụ khụ, trên thực tế, ngươi hắn là cảm kích ta mới đúng. Tuy rằng Tiêu Hàn hoàn toàn bị phế đi, nhưng ta cuối cùng vẫn trả lại cho hắn một cái mạng. Vì thế nên câu "Người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh" thật ra không đúng a, ngươi nói có phải đạo lý này hay không?

Quân Mạc Tà xoa xoa tay, bộ dáng hơi có chút ngượng ngùng nói:

- Hơn nữa, cũng không tính là phế đi toàn bộ a. Xương sống của hắn, ta còn chưa làm gãy đâu. Ta là người có tấm lòng mềm yếu a, nhất thời nhân từ nương tay chưa có xuống tay. Lão nhân gia ngài nếu vì lý do này mà chê ta làm không đến nơi đến chốn, vậy ta lập tức bổ sung, được chứ? Cam đoan khiến ngài vừa lòng! Ta lại hướng về ngài tỏ ý hết sức xin lỗi một lần nữa!

- Ngươi... ngươi... ngươi là ác ma...

Đôi môi Tiêu Bố Vũ run run, bi phẫn không gì sánh nổi...

Quân Mạc Tà không cho là đúng, lắc đầu:

- Ác ma. Đối với hai chữ này, ta thật sự vô cùng không thích. Nói thật, ngài thực sự quá đề cao ta, ta làm sao xứng đôi với hai chữ này. Ngài có lẽ nên suy nghĩ rồi thay đổi bằng từ khác đi. Bởi vì so sánh với cả nhà họ Tiêu các ngươi, ta dù thế tính toán như thế nào cũng không hơn được ác ma đâu...

Hắn nâng trường kiếm lên, khiến mũi kiếm hướng xuống thẳng tắp. Trên mặt kiếm, máu tươi của Tiêu Hàn rất nhanh dọc theo mũi kiếm chảy xuống. Chỉ trong thời gian chớp mắt, thân kiếm đã lại lần nữa khôi phục sự trong trẻo.

- Cái gì gọi là thần binh, ta hôm nay mới biết được. Ha ha, giết trăm vạn người, thân kiếm vẫn chưa nhuốm máu. Trước kia ta chỉ cho rằng đây là một câu chém gió, bây giờ mới biết được, kiếm như vậy, lại thực sự có thật. Hảo kiếm a hảo kiếm! Thật sự là hảo kiếm!

Quân Mạc Tà cảm thán một câu. Những lời này làm cho thân mình mọi người đều chấn động một chút...

Giết trăm vạn người, thân kiếm chưa nhuốm máu...

- Tiêu nhị gia, ta biết ngươi cố ý làm ra bộ dạng lung lay sắp đổ, nhưng thật ra là đang tính toán súc lực, muốn một lần hành động liền đánh chết ta. Hôm nay, ngươi đã hạ quyết tâm không thể không giết ta, hoàn toàn không để ý tới bất kỳ hậu quả gì, có phải như thế không?

Quân Mạc Tà tươi cười chân thành nói:

- Đương nhiên, ngươi mới vừa bị thương, tinh thần cũng bị trùng kích, khẳng định là còn cần một chút thời gian chuẩn bị phải không? Vậy trong đoạn thời gian này, ta hỏi ngài một câu nhé. Tiêu nhị gia, ngài biết Hoàng Hoa đường chứ?

Hoàng Hoa đường! Ánh mắt Quân Vô Ý bên cạnh đột nhiên bắn ra tinh quang sắc bén loá mắt.

Quân tam gia vĩnh viễn cũng sẽ không quên, ngày đó khi hắn cùng Quân Mạc Tà xông vào Hoàng Hoa đường, nhìn thấy gì cảnh tượng thê thảm như thế nào! Cái loại thảm kịch nhân gian này, khiến cho Quân Vô Ý mỗi lần nghĩ tới đều phẫn nộ đến cả người phát run!

Tiêu Bố Vũ nhìn Quân Mạc Tà đầy oán độc, cố gắng hết sức tập trung toàn bộ lực lượng bản thân, cũng không hề nói một câu nào.

- Thiên Hương thành Hoàng Hoa đường, chính là bị một tay ta giết hết. Có phải hết sức bất ngờ hay không?

Ánh mắt Quân Mạc Tà bắn ra thần quang khiếp người, sự cười đùa hay tức giận mắng chửi lúc trước đột nhiên biến mất, thay vào đó lời nói trở nên ngoan độc khốc lệ, trong giọng nói bắn ra sát khí ngất trời:

- Thực ra tất cả việc này đều là ngoài ý muốn. Khi đó ta ra tay hủy diệt Hoàng Hoa đường, ước nguyện ban đầu của ta rất đơn giản, nguyên bản chỉ cho nơi đó bất quá là một tổ chức vơ vét của cải tàn ác vô nhân đạo mà thôi. Nhưng sau khi ta biết được một nơi chuyên đào tạo kỹ nữ của Thiên Hương thành, ta mới phát hiện ra ta sai lầm rồi, cực kỳ sai lầm. Bởi vì, ngay cả những tên buôn người cực kỳ độc ác chuyên đi bức ép con gái nhà lành phải làm kĩ nữ như chúng, cũng không làm ra sự tình bỉ ổi thấp hèn bi thảm nhất trần gian giống như Hoàng Hoa đường kia! Đối với một sô thiếu nam thiếu nữ có tư chất hoặc diện mạo không tốt, cũng chỉ lưu đày hoặc là bán đi, hoặc là đương thiêm đầu, hoặc là đầu tư vào bồi dưỡng ra một gã sai văt, hoặc là một gã đầu bếp,...

- Bất kể nói như thế nào, cho dù là một lũ buôn người cũng rất ít khi làm chuyện mất hết nhân tính như vậy. Đem người chặt đứt chân tay, đập gãy thắt lưng rồi bỏ vào trong bình nuôi dưỡng, nuôi dưỡng đến mức hoàn toàn dị dạng. Loại chuyện này, chỉ có người táng tận lương tâm, điên cuồng phát bệnh, hoàn toàn mất hết nhân tính giống như Hoàng Hoa đường mới có thể làm như vậy. Trước đây, không ngờ là hoàn toàn không có tiền lệ!

- Cho nên ta liền cảm thấy rất kì quái. Đó là lí do mà ta từ lúc đó bắt đầu tự hỏi mình một việc..

- Ta suy nghĩ, đó là thâm cừu đại hận đến mức nào, mới có thể khiến cho chủ nhân của Hoàng Hoa đường hạ độc thủ độc ác như vậy trên người những đứa bé này? Những đứa bé này, hiển nhiên là không hề chọc tới bọn hắn. Như vậy, cũng chỉ còn lại một điểm, chủ nhân của Hoàng Hoa đường này, rốt cuộc cùng cha mẹ những đứa bé này có cừu hận tới mức nào, mới có thể thúc đẩy bọn hắn xuống tay nặng như vậy đối với những đứa bé này?

- Có buổi tối một hôm, gia gia của ta cùng Tam thúc ta nói chuyện về những đồng đội ngày xưa, trong lúc vô ý than thở một câu: "Những bộ hạ cũ năm đó, tại sao bây giờ đều không thấy bóng dáng nhỉ? Cho dù là tâm tàn ý lạnh, cũng có thể đến thăm lão nhân gia ta chứ? Chỉ cần để cho lão phu biết bọn hắn bây giờ còn sống, lão phu cũng rất cao hứng rồi..."

Quân Mạc Tà nói tới đây, thân mình Quân Vô Ý bắt đầu run rẩy. Hắn nhớ rất rõ ràng, khi phụ thân Quân Chiến Thiên cùng mình nói những lời này, đầy cam giác buồn bã cùng mất mát, còn có hoài niệm. Từ trong lời nói của Quân Mạc Tà, hắn cũng ẩn ẩn ước ước nghe ra gì đó, cho nên ánh mắt của hắn đột nhiên trở nên đỏ bừng...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 32: Thần Huyền Sụp Đổ

Có câu nói như thế nào nhỉ: Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Cho nên ta liền bắt tay bố trí điều tra những bộ hạ cũ năm đó của cha ta. Đến tột cùng họ ở phương nào, sống thế nào? Khoảng nửa tháng sau cuộc điều tra kết thúc, toàn bộ kết quả đều nói cho ta biết một sự việc: Những người này, cha mẹ và con cái bọn họ đều biến mất trong cùng một thời điểm.

Sau đó ta lại bỏ một chút thời gian đi tìm hiểu, thì ra mỗi một vụ án như vậy đều không có đầu mối, không một chút manh mối.

Ta phát hiện trong khoảng thời gian ngắn đó, đã xảy ra vô số cuộc thảm sát, giết người hủy xác. Tất cả thảm kịch đó diễn ra mà không có một chút manh mối để xử án! Toàn bộ thi thể đều giống nhau là đều không thể phân biệt được là ai. Duy nhất có thể xác định thi thể không phải là lão nhân mà là người đã trưởng thành, lại không có trẻ con, một thi thể trẻ con cũng không có…

Thanh âm Quân Mạc Tà trở nên bi phẫn căm giận

- Cho nên khi đó ta đã hoài nghi Hoàng Hoa Đường giết hại những hài tử kia, rốt cuộc là ai đây? Nếu những hài tử kia thật sự là những đứa trẻ mồ côi của những lão binh thì điều đó đã nói lên những hài tử này bất quá là chịu liên lụy tai bay vạ gió của Quân gia. Như vậy kẻ chủ mưu đứng sau Hoàng Hoa Đường khẳng định là có thù oán lớn lao với Quân gia. Thế nhưng kẻ đứng phía sau đó rốt cuộc là ai, là kẻ nào?!

Quân Mạc Tà nhìn thẳng vào ánh mắt oán độc của Tiêu Bố Vũ, ánh mắt của hắn cũng trở nên oán độc sắc bén đón ánh mắt của Tiêu Bố Vũ, bước lên một bước thanh âm nặng trầm hỏi:

- Tiêu nhị gia, nghe nói ngươi là trưởng lão trí tuệ nhất Tiêu gia, ngươi có thể nói cho ta biết! Kẻ chủ mưu đứng đằng sau Hoàng Hoa Đường rốt cuộc là ai?!

- Là ai táng tận lương tâm?

- Là ai cùng Quân gia có cừu hận lớn như vậy? Có thể phát rồ giận lây sang người vô tội?!

- Tiêu nhị gia, ngươi nói cho ta biết người nọ rốt cuộc là ai?

Liền sau mỗi một câu hỏi, Quân Mạc Tà liền tiến về trước một bước! Mỗi bước tiến tới, sát khí lạnh thấu xương trên người cũng tỏa ra thêm dày đặt! Ánh mắt như đao nhìn sát Tiêu Bố Vũ.

Khi Quân đại thiếu gia nhìn gần, ánh mắt Tiêu Bố Vũ rốt cuộc di chuyển, lại không dám cũng Mạc Tà đối điện. Theo một bước tới của Quân Mạc Tà, hắn bất giác lùi về sau một bước, trước sau như một ánh mắt mang vẻ lo sợ, nghi hoặc, tan rã. Đường đường là Thần Huyền cường giả nhưng đối mặt với chất vấn của Quân Mạc Tà lại không biết phải phản bác làm sao!

Tiếng bước chân nặng nề dị thường của Quân Mạc Tà lọt vào tai giống như tiếng sấm từ chín tần mây, mỗi một tiếng là tiếng búa đánh thẳng vào lòng của Tiêu Bố Vũ.

- Làm sao lão phu biết là ai? Ngươi đang nói chuyện ở địa phương nào, ù ù cạc cạc không hiểu gì cả?

Tiêu Bố Vũ làm như giận dữ hỏi lại, nhưng thanh âm lại đang run rẩy. Một Thần Huyền cường giả lại có giọng nói run rẩy, chỉ cần người có chút hiểu biết là thấy ngay chỗ kỳ quặc trong đó.

- Vốn ta cũng chỉ là hoài nghi, nhưng khi diệt trừ Hoàng Hoa Đường xong không lâu, Tiêu Hàn liền đi tới Thiên Hương Thành, hơn nữa chủ động đi Quân gia ta tìm Tam thúc gây phiền phức. Hắn tại sao lại tới nhanh như vậy? Hắn tới sao vừa đúng dịp vậy? Tiêu nhị gia ngươi có thể trả lời ta ra sao? Cơ trí như ngài chẳng lẽ không liên tưởng đến cái gì sao?

Quân Mạc Tà hung hăng nhìn hắn.

- Ngươi hoài nghi ta? Lão phu sao có thể làm ra sự kiện bực này! Ngươi có chứng cớ gì!

Tiêu Bố Vũ chấn thanh hét lớn.

- Ta không hoài nghi ngài, Phong Tuyêt Ngân Thành Hành Vân Tiêu Bố Vũ, coi như là một nhân vật thành danh, bất luận như thế nào cũng không làm những chuyện như vậy! Nhiều cuộc thảm sát như vậy, nhiều bản án không có đầu mối như vậy, cùng nhau xảy ra những vụ án không manh mối như vậy cũng miễn cưỡng bị bỏ qua. Cái này đáng được xem xét kỹ lưỡng. Vậy cần thế lực như thế nào mới có thể áp chế rất nhiều quan phủ đây? Chứng cớ, ngài lại có thể hỏi về chứng cớ? Người đã có dã tâm làm như thế, như thế nào lại lưu lại chứng cớ đây?

Quân Mạc Tà cười rất quái dị

- Bất quá ta có một điểm nghi hoặc khác, ngài vì sao hỏi ta: Ngươi hoài nghi ta? Mà không hỏi ta: Ngươi đang hoài nghi Tiêu gia chúng ta? Hay là hỏi ta: Ngươi đang hoài nghi Tiêu Hàn?

- Ân? Tiêu Bố Vũ nhị gia cơ trí, ta mới nhớ được những lời vừa rồi ta nói rõ ràng rất đúng với Tiêu Hàn, ngài làm sao lại đem đổ hết lên người ngài vậy? Cái này có tính là chó ngáp phải ruồi, không đánh mà khai?

Tiêu Bố Vũ lại lảo đảo lui về phía sau, đầu đầm đìa mồ hôi, khàn giọng rống to:

- Nói bậy! Ngươi hoàn toàn không có bất cứ bằng chứng gì! Cứ nói suông như vậy vu cáo hãm hại người tốt, vu cáo hãm hại Tiêu gia, rốt cuộc là có ý gì?

- Nhị gia ngài lại sai lầm rồi! Ta vừa mới nói rõ ràng cũng chỉ là Tiêu Hàn, có thể nào ngươi lại nói ta vu cáo hãm hại Tiêu gia của ngươi? Đây là ý gì? Chẳng lẽ Tiêu Hàn đúng là đại biểu cả Tiêu gia sao?

Quân Mạc Tà từng bước ép sát, thừa thắng xông lên, trong mắt lợi hại thần quang càng ngày càng quá mức lợi hại.

Đến hiện tại bằng các thủ đoạn, Quân Mạc Tà từng bước từng bước một rất hiệu quả.

Tâm thần Tiêu Bố Vũ đã loạn.

Không còn là liều mạng quyết chiến sinh tử như trước!

Vốn trước là loạn chiến, sau đó mượn tay Ưng Bác Không tổn thương hắn, sau đó làm nhục Tiêu Hàn, mượn điều này làm cho sự phòng ngự của Tiêu Bố Vũ lộ ra một tia sơ hở. Sau đó nói ra thảm kịch cực kỳ bi thảm ở Hoàng Hoa Đường đã hoàn toàn đánh nát sự cảnh giác phòng ngự của Tiêu Bố Vũ!

- Quân Mạc Tà, ngươi ngậm máu phun người!

- Tiêu gia ta, nói cho cùng thì cũng không có bằng chứng? Mặc kệ lưỡi ngươi sắc như dao cũng khó đem tội danh này lại gán lên Ngân Thành Tiêu gia của ta.

Tiêu Bố Vũ mồ hôi trên mặt ròng ròng chảy xuống, cơ mặt vặn vẹo biến hóa, trông như đang điên cuồng.

- Bằng chứng? Ta đã sớm không chỉ một lần nói qua. Không có, một chút cũng không có! Ta chỉ là hoài nghi. Nhưng hoài nghi đến lúc này đã đầy đủ!

Quân Mạc Tà ánh mắt lạnh lẽo như đao.

- Tiêu Bố Vũ ngươi cho rằng chuyện cho tới bây giờ còn cần cái chứng cớ chó má sao? Trong thiên hạ, còn có người nào có thể làm cho Đại hoàng tử cam tâm tình nguyện nhượng biệt viện mà không để lộ nửa điểm phong thanh? Có thể áp chế đông đảo các quan xử án như vậy thì là thế lực nào đây?! Mà cái thế lực nào còn cùng Quân gia ta có thù hận lớn lao!

Câu nói sau cùng, Quân Mạc Tà giảm thấp thanh âm xuống, có thể nghe được cũng chỉ có số ít mấy người cùng phía cách không xa. Quân Vô Ý sắc mặt lại móp méo khác thường, vặn vẹo hình dạng dữ tợn khủng bố!

Những việc này, tuy rằng cũng chỉ là phỏng đoán của Quân Mạc Tà, Quân Mạc Tà cũng thừa nhận việc này cũng chỉ là phỏng đoán. Nhưng phỏng đoán này lại rất có đạo lý, toàn bộ suy luận cùng phỏng đoán hết thảy đều chỉ hướng một cái phương hướng!

Quân Vô Ý mắt hổ nước mắt lưng tròng ròng ròng xuống. Tại chỗ này, hắn chỉ muốn chắp cánh bay trở lại kinh thành, đem những hài tử đáng thương này sắp xếp ổn định.

- Ngươi biết không? Không lâu trước đây, ta từng nhận qua ủy thác của một người, ta còn thu tiền của nàng, thề hoàn toàn diệt sạch Hoàng Hoa Đường!

Trước mắt Quân Mạc Tà tựa hồ lại hiện ra cảnh bất lực của cô gái, còn đệ đệ của nàng thân thể nho nhỏ vẫn còn nằm trong ngực, cánh tay cô còn nửa đồng tiền xu.

Đó chính là thù lao của mình, thù lao đã nhận thì phải làm đến cùng!

Thanh âm Quân Mạc Tà trở nên hung bạo.

- Tiêu Bố Vũ ngươi hãy an tâm, ta tuyệt sẽ không giết chết bất kỳ một người Tiêu gia nào bởi vì ta sẽ từng bước từng bước phế bỏ tu vi, cắt rụng đầu lưỡi, xẻo tai, cắt mũi, gõ rụng hết những hàm răng nanh, rút gân chân gân tay, cắt gốc và đem đập nát cột sống, đem một đám các ngươi bỏ vào vò rồi nuôi tới già, cho các ngươi còn sống, sống thọ. Và đến một ngày kia chết trong cái vò đó rồi đem cho tất cả người trong thiên hạ xem, đây là kết cục của tiểu nhân đê tiện! Đây là kết cục của những kẻ giết người mất hết nhân tính! Ngươi đối với an bài của ta có hài lòng không?

- Ngươi, ngươi dám!

Tiêu Bố Vũ lui hai bước nữa. Ánh mắt tán loạn mà bất lực, lại rống to một tiếng.

- Ngươi dám!

Lại đón thấy ánh mắt xem thường của tất cả mọi người mới phát hiện thanh âm của mình lại vô cùng bất lực! Toàn bộ không có một chút tác dụng ngăn trở!

Này là Thần Huyền tứ phẩm cường giả, tiếp cận nhất cấp Chí Tôn cường giả lại rốt cuộc thần trí bị Quân Mạc Tà triệt để đánh tan! Từng chút từng chút đưa hắn vào lưới. Tuy rằng hắn vẫn chưa tham dự vào sự việc Hoàng Hoa Đường, nhưng cái này chung quy cũng không đại biểu cho lương tâm hắn không có bứt rứt! Bởi vì Tiêu Hàn là cháu nội của hắn!

Hơn nữa, thảm kịch này sẽ không phát sinh nếu lúc đó hắn không ủng hộ tên máu lạnh Tiêu Hàn trả thù!

Ở trong lòng mỗi người đều là có mặt tối, vô luận là che dấu hoàn mỹ như thế nào, chỉ cần có ngày bị lộ ra, khi được công khai thì vô luận có đê hèn thế nào, vô sỉ bao nhiêu, có tu dưỡng bao nhiêu đều là đạo đức giả, là khó mà tự thừa nhận!

Tiêu Bố Vũ hoàn toàn sụp đổ!

Từ ý nghĩa tinh thần mà nói đã không còn sức phản kháng.

Tam, lục, cửu trưởng lão đám người có sắc mặt khác nhau, có xấu hổ, có phẫn hận. Ngân Thành thất kiếm đang bị thương trong mắt mỗi người cực kỳ khinh thường. Nằm mơ cũng không nghĩ ra Tiêu gia lại làm ra những chuyện mất nhân tính bực này, chuyện như phát rồ thế này!

Hàn Yên Mộng cũng kịp thời trong hôn mê tỉnh lại, nghe được tin tức ngoài ý muốn này thì rung động, thân thể mềm mại không khỏi run rẩy, ánh mắt nhìn thấy người của Tiêu gia cũng đều đã tràn ngập chán ghét cùng oán hận.

Phàm là người có chút lương tri, nghe chuyện bi thảm như vậy sẽ không thờ ơ!

Theo từng bước ép hỏi của Quân Mạc Tà, lại từ phản ứng của Tiêu Bố Vũ, mọi người nếu không nhìn thấy đầu mối thật sự là có thể đi chết đi a.

- Tiêu Bố Vũ, ta hỏi ngươi, năm đó Tiêu gia các ngươi, rốt cuộc là như thế nào lại lén vào trong trăm vạn đại quân? Ngươi nhất định biết, nói cho ta biết!

Thời điểm mọi người mãi suy xét, Tiêu Bố Vũ có chút mất hồn mất vía, Quân Mạc Tà đột nhiên lưỡi đầy sấm xuân(mùa xuân có sấm như thế nào các bợn biết rồi đó) bỗng hét lớn một tiếng.

- Nội gián rốt cuộc là ai?!

Lại là hét lớn một tiếng, một tiếng rống này đã muốn tập trung tất cả lực lượng tinh thần đang có của Quân Mạc Tà hiện nay! Toàn bộ có thể điều động ra tới tinh thuần linh lực! Thanh âm cực lớn, lại giống như công phu Sư Tử Hống của Phật môn! Chấn động bốn phía làm cho những hàng đuốc chỉnh tề cũng nhảy lên một cái. Mỗi người đều là cảm

giác được trong lòng mình ầm ầm chấn động! Nếu tu vi yếu nhược thì nhất thời cảm giác thần trí một trận mơ hồ, chuyện cũ trước kia nườm nượp trở về.

Đứng mũi chịu sào là Tiêu Bố Vũ nhất thời cả người chấn động. Ánh mắt lộ ra hoang mang, chợt đột nhiên cảm giác giống như đang đứng trước mặt của một vị chúa tể, vị thần cao nhất, giống như ở vô hạn uy nghiêm hướng về chính mình, phát ra sấm xuân quát hỏi, ở sâu trong nội tâm đột nhiên có một loại tuyệt đối không thể làm trái tự nhiên sinh ra.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 33: Nhiếp Hồn Đại Pháp

Bốn phía xung quang hoàn toàn yên tĩnh, Quân Mạc Tà đột ngột hét lớn một tiếng, tựa như là tia chớp cực mạnh từ thẳng trên trời xanh mà truyền xuống, đánh ầm một tiếng thẳng vào nội tâm vốn đang rối loạn của Tiêu Bố Vũ!

Nếu như Quân Mạc Tà ngay sau đó vẫn hỏi chuyện Hoàng Hoa Đường thì có lẽ thời cơ vất vả gây dựng được cơ hồ sẽ liền biến mất. Bởi vì Tiêu Bố Vũ vừa mới bị những sự kiện này mãnh liệt đập vào, trong tiềm thức tất nhiên sẽ sinh ra sức phản kháng, tuyệt sẽ không dễ dàng dao động! Dù sao Tiêu Bố Vũ cũng ở cấp độ Thần Huyền cường giả nên cho dù tâm thần suy sụp nhưng cũng sẽ khôi phục rất nhanh chóng.

Nhưng đằng này, Quân Mạc Tà lại lợi dụng một sự kiện triệt để đánh sâu vào tâm hồn của Tiêu Bố Vũ, tiếp theo lại dùng một sự kiện khác lần thứ hai đập vào nội tâm hắn, hoàn toàn bất ngờ, không thể phòng ngự!

Tiêu Bố Vũ tâm thần đại loạn, lại thuận miệng lẩm bẩm nói:

- Nội gián?

Thanh âm Quân Mạc Tà tức thì biến đổi, lại trở nên ân cần hòa nhã khác thường, đã tràn ngập đáng yêu, tựa như trẻ con nũng nịu bên mẹ, rồi lại đã tràn ngập sự sắc bén, ánh mắt nhướng cao phát ra quang mang kỳ dị, nhìn thấy ánh mắt Tiêu Bố Vũ, chậm rãi nói:

- Chính là kẻ dẫn các ngươi tiến vào đại doanh Quân gia, trợ giúp các ngươi ám sát Quân Vô Hối, ám sát Quân Vô Mộng, bọn hắn là ai, là ai?

Ánh mắt mệt mỏi Tiêu Bố Vũ nhìn đối ánh mắt Quân Mạc Tà, đột nhiên như muốn phản kháng, nhưng lại tựa hồ như là hai cặp ánh mắt quấn lại với nhau, thế nhưng rốt cuộc vẫn không thể thoát!

Thật lâu sau, mí mắt Tiêu Bố Vũ đột nhiên khẽ hạ xuống như chợt như nhớ lại một đoạn thời gian, như có chút mờ mịt.

- Những người đó sao? Nghe nói là mấy người hồng y bịt mặt.

Khuôn mặt Tiêu Bố Vũ đột nhiên như là dãn ra, phi thường thả lỏng, giống như là đang nằm mộng nói :

- Về sau mới biết được, bọn họ là người của Huyết Kiếm đường, tiếp ứng cao thủ Tiêu gia tiến vào quân doanh cũng là bọn hắn an bài bên trong, song phương có cùng mục đích, phối hợp rất ăn ý.

- Huyết Kiếm Đường, haha, không sai, là bọn chúng… Nhưng vì sao bọn chúng phải trợ giúp các ngươi? Mục đích giống nhau? Bọn chúng cũng giở trò hại Quân Vô Ý và cả Quân gia? Hoặc là phía sau bọn chúng còn có người sai khiến?

- Huyết Kiếm đường!

Quân Mạc Tà trong mắt quang mang chợt lóe, thanh âm lại càng thêm dịu dàng, thẳng như gió ấm thổi qua ngọn cây, làm cho toàn bộ người nghe cảm thấy như có cảm giác ấm áp, thoải mái trong lòng, cảm giác lúc này cùng thanh âm của người đang nói trước mặt tựa như là an toàn vạn phần, hận không thể quay về quá khứ.

Còn đứng mũi chịu sào là Tiêu Bố Vũ, lại tư tưởng lung lay, khuôn mặt như chân thành thoải mái, đối với sự bi phẫn cùng xấu hổ lúc trước có lẽ đã quên mất toàn bộ!

Thuật nhiếp hồn cùng thôi miên!

Đây chính là phương pháp thôi miên tâm lý của thế giới hiện tại cùng với sự kết hợp của thuật nhiếp hồn của Trung Hoa cổ xưa. Đây là mấu

chốt mà Quân Mạc Tà thành công vận dụng!

Thừa dịp Tiêu Bố Vũ tinh thần suy sụp, nội tâm buông lỏng, Quân Mạc Tà tiến công một mạch nhanh như như chớp!

Từ một Thiên Huyền sơ giai, thôi miên một vị Thần Huyền tứ phẩm! Loại tình huống này xuất hiện là nhờ bí thuật của dị giới, thế nên loại tình huống này đã được xem là một kỳ công!

Mọi người nhìn nhau hoảng sợ!

Bạch y thiếu nữ trong mắt bắn ra kỳ dị thần quang, nhìn thấy Quân Mạc Tà, tựa hồ là không nhìn thấu được thiếu niên thần kỳ này. Đối với tình huống lần này quả là mới nghe lần đầu, những bí thuật chưa được thấy lần nào, dù là nàng rèn luyện hàng ngày, cũng không tự chủ được có cảm giác mãnh liệt rung động!

- Ta cũng không biết bọn hắn rốt cuộc vì cái gì, thậm chí lúc ấy, Tiêu gia chúng ta vốn là đã lên kế hoạch thâm nhập đại quân rất tốt, không nghĩ tới bọn hắn chủ động liên hệ chúng ta, bởi vì mục đích giống nhau, thực dễ dàng đạt tới thống nhất, sau đó hết thảy liền đều biến thành thuận lợi bất ngờ.

Trên mặt Tiêu Bố Vũ lộ ra vẻ đắc ý giống như một tiểu hài đồng, ánh mắt trống rỗng:

- Sau đó, bọn ta cũng tìm không ra tung tích của bọn họ, người tiếp ứng bọn hắn tiến vào quân doanh, mỗi lần đều là một người khác nhau, đều có thân phận cao cấp, nhưng bọn ta cũng chưa từng gặp lại bọn hắn, chắc là đã bị Huyết Kiếm đường xử lý.

- Ân, Huyết Kiếm đường làm việc thật sự là cẩn thận ha ha... Đây cũng chính là nói ngươi cũng không biết bọn hắn rốt cuộc là có lai lịch thế nào phải không?

Quân Mạc Tà hiểu rõ gật đầu, dùng một loại khẩu khí ôn hòa cổ vũ nói.

- Phải!

Tiêu Bố Vũ trên mặt lộ ra thần sắc hổ thẹn, như là tiểu hài tử phạm sai lầm, gục đầu xuống:

- Lúc đó, mọi hành động ta đều không có tham gia, đều là Hàn Nhi cùng các huynh đệ của hắn làm. Ta sau này mới nghe nói lại.

Tiếp theo, trên mặt của hắn hiện lên vẻ kiêu ngạo, ngạo nghễ nói:

- Làm thì cũng đã làm, hơn nữa, kẻ mạnh là kẻ nắm đạo lý, cái loại sự việc cỏn con này với loại tiểu nhân vật này, cũng không đáng được Tiêu Bố Vũ ta tự mình ra tay!

- Ân, nói không sai, tốt lắm, tốt lắm, kẻ mạnh chính là nắm đạo lý.

Quân Mạc Tà trên trán nổi gân xanh, nghiến răng kiềm chế nói:

- Vậy sau này đối phó với Quân Mạc Ưu, đối phó với Quân Mạc Sầu cũng là những người này?

- Đúng, cũng là bọn người Huyết Kiếm Đường!

Tiêu Bố Vũ không chần chờ nói ngay.

- Lúc ấy tham dự hành động cụ thể là có ai? Tiêu Hàn cùng các huynh đệ? Hắn là có không ít người tham gia?

Quân Mạc Tà cười ha ha, ánh mắt ôn nhu.

- Đúng vậy a, lúc ấy ít người làm sao có thể làm nhanh gọn như thế, lúc đấy chính là đang ở trong đại quân, nguy cơ trùng trùng a. Ân, ta còn nhớ rõ là có Tiêu Hàn, Tiêu Lương, Tiêu Chân, Tiêu Trình, Tiêu Tiền…

Tiêu Bố Vũ liên tục nói ra mười bốn mười lăm cái tên, thở phào nhẹ nhỏm, nói:

- Rốt cục mới khiến cho Quân gia đáng giận phải trả giá đắt! Trêu chọc Tiêu gia chúng ta thì nhất định phải trả giá thật nhiều!

- Trả giá không nhỏ, bất quá, Quân Vô Ý nhiều nhất cũng chỉ là đoạt vị hôn thê của Tiêu Hàn, nhưng các ngươi là thế lực lớn như vậy sao lại lại đem chuyện bé xé ra to.

Quân Mạc Tà đem mấy cái tên này ghi nhớ kỹ trong lòng, lại chuyển sang hỏi vấn đề khác, tại sao đội ngũ của Phong Tuyết Ngân Thành kia biết được chính xác tính toán của Tiêu Hàn? Hắn rốt cuộc dựa vào cái gì mà có ảnh hưởng lớn như vậy?

- Như thế nào là chuyện bé xé ra to, trong chuyện này có liên quan rất lớn, hiện đại thành chủ Ngân Thành không có con trai (nguyên văn: Dưới gối không có con- ý nói không ai nâng đỡ khi về già), chỉ có hai nàng; đại nữ nhi cùng Hàn Nhi vốn có đính ước từ nhỏ, nhị nữ nhi tương lai cũng rất có hi vọng sẽ đến Tiêu gia. Chúng ta đều mong muốn là nếu hai nàng đều gả cho Tiêu gia ta, như vậy, mấy chục năm lúc sau, Phong Tuyết Ngân Thành chính là thiên hạ của riêng Tiêu gia chúng ta.

- Tổ tiên Tiêu gia chúng ta vì Ngân Thành, ngay cả mạng cũng đã đem ra, lại là người có thực lực huyền công mạnh nhất, là người anh em kết nghĩa đầu tiên của Ngân Thành thành chủ! Có thể nói Phong Tuyết Ngân Thành vốn là của Tiêu gia chúng ta. Tổ tiên chúng ta mất đi, Hàn gia dựa vào cái gì mà trở thành chủ nhân, mấy trăm năm qua Tiêu gia chúng ta đều bị áp chế? Danh nghĩa là huynh đệ thực tế là hạ nhân cao cấp là dựa vào cái gì? Vì một lời thề chó má không đến nơi đến chốn, liền hoàn toàn đoạt hết toàn bộ hi vọng của Tiêu gia chúng ta! Dựa vào cái gi?

Mặt Tiêu Bố Vũ đột nhiên dữ tợn lên:

- Đáng giận là Quân Vô Ý khi kế hoạch sắp thành công thì một tay chặn ngang làm cho kế hoạch bố trí từ lâu nửa đường chết yểu. Tiêu gia chúng ta mấy trăm năm nay cũng chỉ chờ có cơi hội này, lại bị tên Quân Vô Ý chết tiệt phá hư, quỷ tha ma bắt Quân gia đáng giận, Quân Vô Ý chết tiệt (ông tác giả chửi bậy quá). Bọn hắn phải chịu khổ, nhất định phải thống khổ, phải trả giá thật nhiều. Ai dám cản trở kế hoạch của Tiêu gia ta, kẻ ấy nhất định phải chết!

Tiêu Bố Vũ oán hận nguyền rủa mắng lên.

Tin tức kinh người này vừa ra, quả thật như là thạch phá thiên!

Người Ngân Thành bên kia nhất thời sắc mặt thay đổi! Còn lại Tam, Ngũ, Lục, Bát, Cửu năm vị trưởng lão trong nháy mắt đã chia làm hai phe. Tuy rằng bọn hắn âm thầm triển khai khí thế trấn nhiếp, cũng là không dám manh động, cũng không thể động, nhưng ánh mắt cùng thần thái đã muốn biểu lộ cực kỳ rõ ràng!

Rất rõ ràng là Lục, Bát, Cửu ba vị trưởng lão trong ánh mắt đã sợ hãi đến cực điểm, không hề nghi ngờ, ba vị này chính là người của Tiêu gia. Nhưng còn lại Tam trưởng lão cùng Ngũ trưởng lão thần tình căm giận, gần như muốn chửi ầm lên!

Hai người này chính là bên Hàn gia.

Nhưng trong đó, bị đả kích nhiều nhất là nha đầu Hàn Yên Mộng kia. Đôi mắt xinh đẹp trừng thật to, cơ hồ không thể tin được sự thật đang đập vào lỗ tai mình. Không ngờ một đám các thúc thúc, bá bá, gia gia của Tiêu gia lại mưu tính với nhà mình.

Bí mật nhìn lướt qua bốn phía, Quân Mạc Tà tiếp tục hỏi:

- Tiêu gia quả nhiên lo xa nghĩ rộng, chính là đời sau Hàn gia chẳng lẽ cũng không có nam tử? Thành chủ tuy rằng không có con trai, nhưng gia tộc không phải là có mình hắn, anh em của hắn đâu? Chẳng lẽ anh

em của hắn cũng không có nhi tử? Thế nào lại truyền cho Tiêu gia đây, xem ra có phần gượng ép.

- Haha, nếu là đã có ý đoạt quyền thì đương nhiên đã sớm nghĩ đến chuyện này!

Tiêu Bố Vũ đắc ý nở nụ cười nói:

- Khi nữ nhân thứ hai của thành chủ ra đời, chúng ta đã làm ra một vài chuyện tình với huynh đệ thành chủ, là bọn hắn ngoài ý muốn trở thành tàn phế, chính là loại bỏ khả năng đó. Huống chi, trong đó cũng không thiếu người vốn là môn hạ của lão phu cùng đại ca, chúng ta tự nhiên là biết dạy dỗ làm sao.

- Tiêu Hàn làm ra cái Hoàng Hoa Đường kia, ngươi hắn cũng là không phải không biết? Đây chẳng phải là quyết định của Tiêu gia gia tộc các ngươi sao?

Quân Mạc Tà lại chuyển đề tài, ôn tồn hỏi. Trên trán hắn mồ hôi đã túa ra như hạt đậu, trên ngực cũng ướt đẫm mồ hôi.

Cần chống đỡ tinh thần lực của chính mình để liên tục thôi miên Tiêu Bố Vũ. Việc thôi miên siêu cấp cường giả cỡ này vốn là một việc dị thường gian nan và khó khăn. Quân Mạc Tà tu vi tinh thần tuy rằng rất cường đại nhưng hiện tại cũng đã có cảm giác là lực bất tòng tâm. Cho nên một lần nữa chuyện có liên quan đến Quân gia ở trên, thông qua một đoạn thời gian đối thoại, Tiêu Bố Vũ đối với người phát ra tiếng nói trên tiếp tục không có bao nhiêu cảnh giác.

- Không. Chuyện này hoàn toàn là do Hàn nhi cùng mấy huynh đệ hắn tự chủ trương, lúc chúng ta biết được thì mọi việc đã như ván đóng thuyền, cũng chỉ còn cách là để mọi chuyện theo vậy. Chuyện này ở Tiêu gia cũng ít người biết. Dù sao loại chuyện ám muội như vậy, thương thiên hại lý như vậy càng ít người biết càng tốt. Mà nói cho cùng cũng chỉ là một ít con kiến thôi, không ngờ lại mang lại lợi ích không tồi.

Tiêu Bố Vũ trên mặt thể hiện sự mâu thuẫn, có áy náy nhưng thể hiện ra nhiều nhất vẫn là sự tham lam.

Mọi người không nghĩ tới, người đàn ông tóc bạc, đức cao vọng này, ít nhất cũng là có dáng vẻ lão nhân đạo mạo, không ngờ lại là kẻ nhơ bẩn xấu xa như vậy. Nếu không phải tự chính miệng hắn nói ra, chính tai mình nghe được thì phóng mắt khắp thiên hạn ai có thể tin tưởng? Ai dám tin tưởng!

Vô cùng vô sỉ!

- Ân, ngươi làm không sai, ta quyết định thưởng lớn cho ngươi! Ban thưởng rất lớn, rất là lớn.

Quân Mạc Tà trong mắt rực lửa, thanh ầm kiềm lại.

- Ban thưởng rất lớn, rất là lớn, vậy là thưởng cho cái gì?

Tiêu Bố Vũ trên mặt lộ ra vẻ vui mừng như tiểu hài tử vui mừng nhảy nhót khi được thưởng đồ ăn ngon, kẹo ngọt, thực là rất mong muốn có được.

- Ân, bất quá trước khi thưởng cho ngươi, ngươi phải ở tại nơi này thoát y khiêu vũ một lúc, chờ ngươi khiêu vũ xong, phần thưởng sẽ có, ngươi nhất định sẽ rất hài lòng.

Quân Mạc Tà trong mắt lóe ra quang mang độc ác tới cực điểm.

Tình huống hiện tại, Quân Mạc Tà muốn nhấc tay giết hắn thật dễ như trở bàn tay! Nhưng nếu để cho lão cầm thú này chết dễ dàng như vậy, Quân Mạc Tà cảm thấy mình như thành tội nhân thiên cổ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 34: Vô Cùng Nhục Nhã

Tình huống hiện tại, Quân Mạc Tà muốn giết hắn cũng dễ như trở bàn tay, nhưng nếu làm cho lão cầm thú này chết đi một cách dễ dàng như vậy, Quân Mạc Tà cũng cảm thấy tự mình trở thành tội nhân thiên cổ.

Cho dù muốn Tiêu Bố Vũ chết, cũng phải để cho hắn lưu lại một cái tiếng xấu về sau, lưu danh thiên cổ, cho dù chết thành quỷ, cũng không được an bình! Ít nhất cũng phải khiến những người đã chết khi nhìn thấy quỷ hồn của Tiêu Bố Vũ cũng cảm thấy hả lòng hả dạ.

Ngay cả bọn họ không thấy, Quân Mạc Tà cũng sẽ cảm giác mình đã làm không sai.

Ác nhân phải có ác nhân trị!

Vì vậy Quân Mạc Tà mặc dù mệt, nhưng vẫn kiên trì!

- Sẽ có phần thưởng lớn? Thoát y vũ? Ta không biết nhảy a!

Tiêu Bố Vũ bẽn lẽn, thẹn thùng, ngượng ngùng. Với cái bộ dạng thế ngoại cao nhân của hắn, làm sao có thể làm như vậy a.

- Thoát y vũ, chính là xoay ngươi uốn éo mông sau đó cởi một món quần áo, sau đó lại tiếp tục uốn éo mông, tiếp tục cởi một món đồ, thẳng đến cởi hết mới thôi. Ừ, tất cả mọi người sẽ thưởng cho ngươi, còn là thưởng lớn nữa. Ngươi nhất định sẽ không thất vọng đâu, làm đi, ân, thực là ngoan.

Quân Mạc Tà hướng dẫn từng bước, thanh âm vô lại kết hợp với ánh mắt vô cùng ác độc!

- Ân, ta muốn được thưởng, ta múa…

Tiêu Bố Vũ thật biết điều đáp một tiếng, si ngốc ngơ ngác đứng lên, ngay trước mặt Quân Mạc Tà, trước mấy trăm ngàn ánh mắt của mọi người, bắt đầu vặn eo lắc mông, lắc lắc mông, bắt đầu cởi quần áo. . .

Làm cho một vị Thần Huyền tứ phẩm cao thủ đã thành danh thực hiện thoát y vũ trước mặt đám đông, Quân Mạc Tà cũng có thể nghĩ ra, không thể không nói đây là đệ nhất biện pháp của Quân Mạc Tà, cho dù là người có da mặt dày, cũng sẽ xấu hổ vô cùng!

Lấy việc này mà nói, cho dù là Thần Huyền cao thủ thành danh, so với mối thù giết cha thì cách thức khiến cho kẻ thù đên khùng, nhục nhã cũng chưa tính là gì!

Mà loại nhục nhã này, cho dù có bắt Tiêu Bố Vũ làm thêm mấy chục lần thì cũng không đủ cho Quân Mạc Tà cảm thấy hả dạ!

Hắn đáng bị như vậy!

Mọi người đang xem cũng líu lưỡi, quần áo trên người Tiêu Bố Vũ dần dần giảm bớt, từng cái từng cái giảm bớt. . .

Trường bào ly thể bay ra. . .

Quần áo trong bay đi…

Hộ giáp ném đi…

Quần bay ra. . .

- Đúng, đúng động tác tiếp tục phong tao một chút, tiếp tục nhu tình, tiếp tục mạnh mẽ một chút, vậy mới có cảm giác, đúng, đúng, được rồi,

tiếp tục dịu dàng một ít, mông vặn vẹo thêm chút nữa, như vậy ta mới có thể vừa lòng. Đúng đúng, theo nhịp gõ của ta…

- Cắc cùm cum, cắc cùm cum, cắc cắc cắc cùm cum…

- Đúng đúng, quá thông minh, rất có tiết tấu, ngoan thật…

Quân Mạc Tà trên mặt hiện lên biểu tình ác độc, ôn nhu chỉ đạo, tinh tế tỉ mỉ chỉ điểm.

Một lão đầu râu bạc, tiên phong đạo cốt như vậy mà đứng trước đám đông, trên mặt lộ vẻ tươi cười - quyến rũ, ngón tay chỉa ra cao cao vểnh lên, điệu bộ lẳng lơ, cái mông uốn éo xoay xoay như được điều khiển bằng motor điện..

Tiêu Bố Vũ trên người chỉ còn lại có một cái khố nhỏ, quần áo trên người đã sớm bay hết, đứng trong gió lạnh, dường như không cảm thấy lạnh, trên mặt còn có nét vui vẻ, thậm chí còn ngượng ngùng cùng tự hào, giống như hắn - một vị lão nam nhân, biểu diễn thoát y vũ trước đám đông, là một việc cực kỳ nở mày nở mặt, cực kỳ quang vinh.

Không thể không nói, Tiêu Bố Vũ tuy rằng đã quá trăm tuổi nhưng thân thể vẫn cường tráng cực kỳ, toàn thân cơ thể săn chắc, tuyệt không có một chút dấu hiệu lão hóa, nhìn qua như là làn da của trung niên, thậm chí có thể so với một thiếu niên tráng kiện nữa.

- Thật là biết cách bảo trì a…

Ưng Bác Không đứng một bên cũng nuốt nước miếng một cái.

Theo một lần xoay mông, cái nội khố cuối cùng còn lại trên người Tiêu Bố Vũ cũng được hắt tháo ra, “cây thương” ngạo nghễ đứng dậy, quả nhiên thật là hùng dũng, hiên ngang phô bày trước mặt mọi người, ẩn ẩn trong “bụi cỏ” rung rung đắc ý, như muốn cưỡi ngựa phóng thương, nhìn quanh toàn trường.

- Ặc ặc…

Cả đám người đang xem đến nhướng mày, đầu cũng to lên, sợ hãi than:

- Oaaa, thật là hùng vĩ a, bội phục!

Toàn trường vây xem cũng hưng phấn:

- Thần Huyền đúng là Thần Huyền a!!!

Đột nhiên một tiếng kêu sợ hãi ngoài ý muốn vang lên.

Hàn Yên Mộng mắc cỡ đỏ mặt bưng kín mặt. Tiểu nha đầu làm sao có thể thấy qua sự tình này, tuy rằng hiện tại cực kỳ hận Tiêu Bố Vũ, nhưng giờ khắc này vẫn là chịu không nổi:

- Á, ghê quá…

Một tiếng kêu này cũng phá hủy mọi chuyện!

Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy được tinh thần lực của mình rung chuyển một trận khác thường, có một loại choáng váng đầu óc, hoa mắt, cảm giác uể oải dâng lên trong lòng, nhiếp hồn đại pháp đối với Tiêu Bố Vũ nhất thời dừng lại.

Tiêu Bố Vũ trong tay đang cầm cái nội khố rách nát, đang muốn ném đi. Ánh mắt xoay chuyển, khôi phục thần trí!

Gió lạnh thổi qua, vị Thần Huyền cao thủ này nhất thời phát giác hoàn cảnh xấu hổ của mình, nhất thời đờ cả người ra! Toàn thân không ngờ là trần như nhộng! Bộ vị bí ẩn nhất cũng bị phô bày trước toàn trường, có thể thấy được “nó” đang đứng thẳng cao ngạo mà đón gió!

Thậm chí ngay cả đồng bọn của mình, Ngân Thành thất kiếm cũng bàng quan vạn phần chú tâm nhìn vào mình, lại còn có thái độ đồng tình, mặt khác còn có vài vị trưởng lão, ngoại trừ mấy người trưởng lão Tiêu gia có vẻ mặt cầu xin thương xót, còn lại đều đang nổi giận nhìn mình,

ánh mắt tam trưởng lão cùng ngũ trưởng lão cơ hồ muốn một phát cắn chết mình.

“Vì sao chúng bạn xa lánh ta như vậy?” Tiêu Bố Vũ trong lòng bỗng nhiên xoay chuyển, nhất thời nhớ lại trong đoạn thời gian này đã xảy ra việc mình cùng Quân Mạc Tà đang đối thoại.

“Bỏ mẹ rồi!”

- A a a…!!!

Một tiếng kêu sợ hãi thảm thiết tới cực điểm, Tiêu Bố Vũ bệt xuống mặt đất, dùng sức lấy tay che thân thể của chính mình, nhưng bàn tay hắn quá nhỏ, hắn bưng kín phía trước, lại che không được mặt sau, cái nội khố sớm bị chính hắn xé nát, căn bản không thể dùng, hơn nữa moi người đều đã nhìn thấy hết, cho dù có tiếp tục che, căn bản cũng chẳng còn tác dụng gì.

Cho dù có dùng tốc độ như sét đánh bưng lại, thì cũng không còn kịp nữa rồi.

- Bốp bốp bốp…

Quân Mạc Tà dị thường băng lãnh vỗ tay, giọng mỉa mai xem thường hắn, ha ha cười quái dị nói:

- Không sai không sai, chư vị ở đây thật có diễm phúc a, lại có thể may mắn được thưởng thức tuyệt đại cao thủ Tiêu Bố Vũ nhị trưởng lão trong hai đại cao thủ của Phong Tuyết Ngân Thành Hành Vân Bố Vũ thực hiện màn thoát y vũ tươi đẹp như thế, chuyện vinh quang, may mắn bực này, tin tưởng người bình thường cho dù sống lâu thêm mười đời nữa cũng chưa chắc có thể nhìn thấy a ha ha ha!

- Từ xưa đến nay, dám ở trước mặt thiên quân vạn mã cởi truồng khiêu vũ, cũng chỉ có một người là Tiêu trưởng lão thôi a! Có dũng khí

hiến thân vì nghệ thuật như vậy, thật khiến bổn thiếu gia khâm phục a hahaha…

Tướng sĩ bốn phía sớm đã nghe đến việc ác của Phong Tuyết Ngân Thành Tiêu gia, khiến bọn hắn hận thấu xương, căm thù đến tận xương tủy, đến khi nghe Quân Mạc Tà nói như thế nhất thời đồng loạt lớn tiếng hô to lên.

- Hảo!

- Thật không ngờ lão gia hỏa này lớn tuổi như vậy rồi… Cư nhiên cái mông còn trắng như vậy hắc hắc…

Một người lên tiếng nói.

- Chẳng lẽ so với mông của ngươi còn trắng hơn?

Một vị khác hỏi lại.

- Ta so với người ta vẫn còn kém xa, người ta là Ngân Thành trưởng lão, lại còn là Thần Huyền cường giả a. Cái mông trắng như vậy, ta mà được sờ thì ha ha ha… Ngươi thử nghĩ xem, chỗ kia nếu không phải do nhiều người sờ vào thì có thể trắng như vậy sao? Sờ tới sờ lui làm láng da mông, mất lớp da bao ngoài, không trắng cũng phải trắng a…

- Nhưng sao nhiều người sờ mà “chỗ kia” vẫn không trắng a…

Càng nhiều người thấy thú vị, người bàn tán càng nhiều.

- Khụ khụ… Ta đây làm sao biết… Không chừng do Tiêu nhị gia cũng đủ sống, nên chỉ bán “lỗ nhị” thôi ha ha ha…

- Có đạo lý, không biết khi nào thì Nhị gia mở cử khai trương nghề “đứng vẫy” vậy ta? Ta cũng muốn đi ủng hộ…

- Phi! Người ta dù sao cũng là Thần Huyền cường giả, thu phí chỉ sợ cũng không thấp đâu, làm sao miễn phí như bây giờ được? Đến lúc đó

ngươi đủ tiền trả không?

- Giá của Thần Huyền khẳng định là kinh người, ta cũng không đủ sức, bất qua ta không hiểu Ngân Thành Tiêu gia, nhà lớn nghiệp lớn lại để trưởng bối đi “bán” cái đó? Chắc là do ham muốn cá nhân của Nhị gia, hắn cũng ham muốn cái việc này a!

- Có đạo lý, hắn là như vậy, nếu không mông hắn như thế nào lại trắng như vậy! Cái mông trắng nõn như vậy, vừa rồi còn xoay xoay, thực là dụ người quá đi, ta cũng thấy thú tính sôi trào rồi đó!

- Đâu có, đâu có, Tiêu nhị gia lúc đó cần nhiều người, mà lúc đó chỉ có một mình ngươi làm sao ứng phó nổi? Tiêu nhị gia huyền công cao cường, nghe nói là chỉ dưới Chí Tôn thôi, “phương diện” kia khẳng định là rất “mạnh mẽ” a. Cho dù muốn bỏ qua nhưng cũng không thể bỏ, nhịn cũng không thể nhịn nổi, vạn lần không được khinh thường a, đến lúc đó ta và ngươi một trước một sau, một cao một thấp, trước sau cùng đánh, song “kiếm” hợp bích, tất nhiên có thể làm cho Tiêu nhị gia vừa lòng a…

- Không sai, không sai phòng ngừa vạn nhất nửa đường buông vũ khí đầu hàng, ta dứt khoát mang theo một cây gậy trúc, chứ nhất quyết không xài mộc côn (Bỏ mẹ thật rồi), chuẩn bị lỡ khi cần đến thì có cái mà dùng. Ngươi cũng cẩn thận, người ta Tiêu nhị gia vốn là đệ nhất nhân chỉ dưới Chí Tôn đó nha!

- A! Cao kiến a, hảo thủ đoạn, quả nhiên không hổ là Huỳnh Quách tham tướng a, chưa bao giờ đánh trận mà không nắm chắc phần thắng a, như thế tất nhiên có thể hầu hạ Tiêu nhị gia, làm Tiêu nhị gia sung sướng a!

- Đâu có đâu có, quá khen quá khen, ta cũng không còn biện pháp nào khác a, vạn nhất hầu hạ không tốt Tiêu nhị gia, hắn không thoải mái, sẽ tìm vợ con chúng ta phiền phức thì sao? Ngàn vạn lần đừng hoài nghi, người ta tuyệt đối có thể làm được, ngựa quen đường cũ mà ha ha ha…

- Ha ha ha, anh hùng cùng chí hướng, như nhau cả thôi…

Hết nhóm này đến nhóm khác trong đám quân lính bàn tán, càng lúc càng ô uế thiếu đạo đức, làm cho Tiêu Bố Vũ tức giận muốn hộc máu.

- A a a a…

Tiêu Bố Vũ ngửa mặt lên trời kêu to, thanh âm cực kỳ bi thống chống tay đứng lên, thân thể càng lúc càng đỏ, thân thể như con tôm luộc, ngực hì phậ phồng như bong bóng thổi vào xì ra…

- Ta, Tiêu Bố Vũ cả đời tung hoành thiên hạ, không thể tưởng được, lại bị trúng kế, dồn đến bước này, một đời Thần Huyền tứ phẩm võ giả, khỏa thân đứng múa cho đám con kiến này xem. Thù này hận này, đời đời kiếp kiếp cũng không thể quên!

Tiêu Bố Vũ ngửa mặt lên trời rống to, từng sợi tơ máu theo khóe mắt, khóe miệng của hắn chảy ra.

- Quân Mạc Tà! Ngươi chờ đó! Ta dù hóa thành quỷ cũng sẽ tìm ngươi giải quyết mối nhục này!

Tiêu Bố Vũ thê lương quát to một tiếng, ầm một tiếng, thân thể đột nhiên nổ tung thành một đám bột máu, gió lạnh khẽ thổi liền tan biến vào hư vô!

Dưới sự nhục nhã cực độ ở đây, Tiêu Bố Vũ mất hết danh dự, một đời cường giả, hắn không còn gì để mất nên đành lấy phương thức cực đoan nhất để giải quyết mối căm phẫn của mình.

Hắn thậm chí không dùng cách tự bạo này để cùng địch nhân đồng quy vu tận, bởi vì hắn nghĩ phải mau chóng đem thân thể của chính mình hóa thành hư vô, mau chóng kết thúc sự nhục nhã này, cho nên khi đến thời khắc bạo phát, hắn liền lập tức phát nổ không chần chờ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 35: Nói Được Thì Làm Được

- Yếu quá! Sức thừa nhận thực quá kém!

Quân Mạc Tà lặng lẽ đứng ở gần nơi mới vừa rồi Tiêu Bố Vũ trình diễn, Tiêu Bố Vũ đột nhiên chơi bài tự bạo, thật sự là quá mức đột ngột, cho dù bình tĩnh như đại thiếu gia cũng không phản ứng kịp, tuy rằng Tiêu Bố Vũ tự bạo vốn là tự giải thoát, cũng không có lực sát thương, nhưng đại thiếu vẫn bị biến cố bất thình lình này ảnh hương làm cho toàn thân tràn ngập máu đen.

Đại thiếu lau mặt, lắc lắc đầu có chút bất mãn nói :

- Sao lại dễ dàng tự sát như vậy, đệ nhất nhân chỉ sau Chí Tôn, ngay cả một điểm năng lực thừa nhận cũng không có, thủ đoạn của ca ca vẫn chưa dùng hết nữa mà, đáng tiếc cái mông trắng như vậy, không thấy mọi người vẫn còn chưa đã nghiền nữa sao? Con bà nó, vốn đang tính toán muốn cho hắn thấy chắt trai của hắn bị cắt da đầu đổ thủy ngân, hay rút đầu hắn để óc hắn long ra… nhiều trò hay còn chưa thực hiện mà đã nổ tung rồi, thật là nhanh quá đi, chẳng có chút khí độ cường giả gì cả, quá kém, trăm nghe không bằng gặp mặt a, nản ghê…

Toàn bộ những người ở đây đều nghe thấy hắn nói đều muốn đứng hình, nhãn cầu đồng loại thu lại, nhìn chằm chằm đại thiếu.

Mà người vừa được nhắc tới, Tiêu Phượng Ngô hiện giờ hai cái đùi đang run bắn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, thật giống như vừa được trát vôi.

Mà đúng lúc này, cỗ lực lượng vẫn nãy bao phủ năm vị trưởng lão đột nhiên tiêu thất, liền trở lại bình thường như trước, biến mất không còn dấu vết gì.

Năm người tự nhiên cùng khôi phục hành động, mà ở một khắc này, liền chia làm hai phe, Tiêu gia ba người giằng co với Hàn gia hai người, ánh mắt của song phương nhìn nhau cực độ hận thù!

Chỉ có Tiêu gia ba vị trưởng lão trong mắt còn có một tí tẹo hổ thẹn, nhưng cũng không nhiều nhặn gì.

Tình cảnh năm người này hiện tại cũng không khác nhau nhiều lắm, đều bị cỗ áp lực khổng lồ kia ép cho xuất hạn toàn thân, mồ hôi thấm ướt nội y, sắc mặt mỏi mệt tới cực điểm, hiển nhiên kháng cự lại cỗ lực lượng này trong thời gian dài như vậy, đã muốn tiêu hao hết toàn bộ thể lực, nhưng mỗi người đều gắt gao nhìn chằm chằm đối phương, quả thực hận không thể một ngoạm đem những người trước đây vốn là huynh đệ nuốt vào bụng!

- Họ Tiêu các ngươi ngon lắm! Hảo tâm kế, kế hay! Quả nhiên là hảo!

Tam trưởng lão dị thường tức giận dồn dập thở phì phò, hai mắt như có ngọn lửa thiêu đốt:

- Thành chủ đại nhân, qua nhiều năm như vậy, đối với Tiêu gia xưa nay vẫn lễ độ, khiêm nhượng, không thể tưởng được thế nhưng nuôi hổ làm hoạn, phi, nói nuôi hổ đều là giày xéo vạn thú vương, căn bản chính là nuôi một đám chó sói! Các ngươi còn mặt mũi mà sống trên đời nữa à?

Bát trưởng lão nghiêng mặt đi, hừ lạnh một tiếng, nói:

- Hàn Phi Vân, ngươi muốn như thế nào?

Tam trưởng lão tức giận đến cả người run lên, nói không khách khí:

- Các ngươi Tiêu gia tự mình gây chuyện, các ngươi nói ta muốn như thế nào? Ta mà là các ngươi đã sớm tự sát, tìm cái cây mà treo cổ rồi! Như thế nào còn không biết xấu hổ, lấy oán trả ơn!

- Muốn chúng ta tự sát? Chỉ bằng vào Hàn Phi Vân ngươi vẫn chưa đủ tư cách! Hừ hừ, chờ về tới Ngân Thành, hai nhà cùng so sánh, Hàn gia các ngươi chưa chắc chiếm được thượng phong!

Bát trưởng lão lạnh lùng nhìn hắn, cười lạnh nói.

- Có tư cách hay không, thử qua mới biết được!

Tam trưởng lão Hàn Phi Vân nghiêm nét mặt già nua lại, đột nhiên dựng bàn tay, quát:

- Thất kiếm! Bày trận! Hành sử gia pháp! Đem ba tên phản nghịch Tiêu gia bắt lại! Tuyết Đồng, liên thủ cùng thất kiếm đồng loạt ra tay, ba tên phản nghịch này dĩ nhiên miệng cọp gan thỏ, không chịu nổi một kích!

Bát trưởng lão nhất thời biến sắc, giờ phút này thực lực có thể nói vừa nhìn là hiểu ngay, lúc trước khi ngũ đại trưởng lão chịu đựng sự áp chế của cỗ cường đại áp lực bí ẩn, một thân Thần Huyền công lực bây giờ cũng không còn một phần, có thể nói là lúc suy yếu nhất.

Nhưng lúc này, cũng là ba đấu hai, tính ra vẫn chiếm lợi thế, thất kiếm liên thủ uy thế rất mạnh, bình thường Thần Huyền cũng không địch nổi, nhưng lúc này bởi vì vừa mới đại chiến với cường giả thảo nguyên Ưng thần Ưng Bác Không, nên cũng có người bị thương, ngay cả bảy người liên thủ, cũng chưa chắc có thể bắt được Tiêu gia ba vị trưởng lão.

Nhưng Hàn gia bên này vẫn còn một Thiên Huyền trung giai cao thủ không bị tổn hại chút nào là Mộ Tuyết Đồng!

Nếu ngày thường, Mộ Tuyết Đồng mặc dù cũng có Thiên Huyền thực lực cũng làm sao có thể lọt vào trong mắt mấy vị Thần Huyền, nhưng thế

sự thay đổi, ngày thường không khác gì con kiến, nhưng giờ phút này lại là con át chủ bài hết sức quan trọng!

Chẳng lẽ Ngân Thành nội chiến, lại do Mộ Tuyết Đồng định đoạt?!

Đúng lúc này, một âm thanh vô cùng bình thản vang lên :

- Có đủ tư cách hay không, thật đúng là khó mà nói a, chuyện ở đây tạm thời do ta định đoạt đi! Sự sống chết của Tiêu gia, dĩ nhiên không phải do các ngươi định đoạt nữa rồi, nhưng cũng không đến lượt Hàn gia có thể quản!

Dưới tình huống này, còn có thể dùng ngữ khí đó nói chuyện, trừ bỏ Quân đại thiếu gia cũng chẳng còn ai khác!

Thân hình đại thiếu nhẹ nhàng bay lên, đột nhiên biến mất trên không trung, chợt lóe lên, thế nhưng đột nhiên hiện ra trước mặt Tiêu Phượng Ngô, khẽ vươn tay liền nắm cổ Tiêu Phượng Ngô, như mây bay nước chảy nhẹ nhàng rút lui, chỉ lưu lại một chuỗi tàn ảnh hắn nắm cổ Tiêu Phượng Ngô, chỉ trong nháy mắt, đại thiếu đã trở lại địa phương đang đứng lúc trước, bất đồng duy nhất chính là trong tay có thêm một người!

Tiêu Phượng Ngô sớm bị chuyện phát sinh vừa rồi khiến gân cốt mỏi nhừ, mắt thấy đến Quân Mạc Tà quỷ dị hiện ra trước mặt nhưng cũng không có lực để chống cự!

Nhìn thấy Quân Mạc Tà nắm cổ Tiêu Phượng Ngô, giống như là dẫn theo một con gà đang đợi làm thịt, lục bát cửu ba vị trưởng lão nhất thời đều nóng nảy, không còn lo lắng thân thể đang suy yếu, đồng thời từng bước bước ra:

- Quân Mạc Tà, oan có đầu nợ có chủ, Phượng Ngô cũng không có đắc tội Quân gia các ngươi, ngươi đừng vội ỷ lớn hiếp nhỏ liên lụy người vô tội!

Thật cũng khó trách ba vị Tiêu gia trưởng lão sốt ruột, không riêng Hàn gia không có con trai, Tiêu gia này trai tráng tuy rằng không ít, nhưng có tiền đồ thì cũng không nhiều lắm, trừ Tiêu Phượng Ngô ra cũng không còn mấy người, mà Tiêu Phượng Ngô vẫn là trẻ nhất, còn có tư chất rất tốt!

- Ta ỷ lớn hiếp nhỏ hồi nào, bổn công tử năm nay còn chưa đến mười bảy tuổi, thiếu gia các ngươi năm nay cũng đã muốn hai mươi rồi? Oan có đầu nợ có chủ? Những lời này lại có thể do Tiêu gia các ngươi nói? Các ngươi không phải trước giờ đều là giận chó đánh mèo sao? Không phải thích thì làm, không thích thì thôi sao? Chẳng lẽ vừa rồi Tiêu Bố Vũ theo như các ngươi đều là nói bừa sao, các ngươi hoàn toàn không biết chuyện gì ư? Cho ta xin đi các vị đại gia!

Quân Mạc Tà dùng ngón tay út móc móc cái lỗ tai, vẻ mặt nghênh ngang mắng.

Theo lời của hắn nói, bốn phía nhất thời vang lên một mảnh thanh âm, trong đó thậm chí còn có Ngân Thành thất kiếm, cười lạnh một tiếng!

- Tiêu gia vì bản thân tư oán, mấy trăm vạn người bởi vì các ngươi sống lang thang, càng làm hơn mười vạn người chịu khổ! Cái này cũng chưa tính là gì, càng làm hại vô số hài đồng, hiện tại cư nhiên còn mặt mũi nói cái gì oan có đầu nợ có chủ!

- Ai cũng có thể nói câu này, chỉ có Tiêu gia các người nói ra những lời này là không được!

Quân Mạc Tà ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn bọn họ, lẳng lặng, lại mang theo sát khí, chậm rãi nói:

- Ta từng nói với Tiêu Bố Vũ, phàm là người của Tiêu gia, một người ta cũng sẽ không bỏ qua! Nếu không ai tin thì đã không hứa hẹn, bổn công tử cũng không phải là người thất tín, nhất định nói được thì làm được! Ngay cả hứa hẹn với người chết, cũng không có thể thất tín a!

Lục trưởng lão bị đại thiếu trêu chọc, tức giận đến cả người phát run, miễn cưỡng đề khí, hét lớn một tiếng đánh tới, Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng, răng rắc một tiếng, Tiêu Phượng Ngô bi thảm còn hơn heo bị giết thịt, vai trái bị Quân Mạc Tà nắm chặt!

- A, không nên, không cần cắt da đầu đổ thủy ngân, van cầu đại ca mà, van cầu Quân đại ca, Quân lão gia, Quân tổ tông oa oa…

Tiêu Phượng Ngô đau nhức, đột nhiên cầu xin tha thứ, càng nói càng đau càng nói càng sợ, đột nhiên oa một tiếng khóc lên, nước mắt tung hoành, cái gì có thể nói hay không thể nói đều nói hết ra.

Lục trưởng lão nhất thời thân mình dừng lại, kinh sợ rống to:

- Quân Mạc Tà, ngươi thật đê tiện!

Quân Mạc Tà cười ha ha, nói :

- Đê tiện? Ngươi lại có thể không biết xấu hổ nói ta đê tiện? Khi các ngươi tàn sát mấy vạn người vô tội có nghĩ đến đê tiện không? Các ngươi đem trung thần lương tướng hậu nhân, những đứa bé ngây thơ làm thành phế nhân, có nghĩ tới hay không thế sự chuyển vần?! Như thế nào đến phiên người nhà các ngươi bị hại, liền nói người ta đê tiện? Việc ta làm hôm nay có thể so sánh với các ngươi trước giờ sao?

Trong tiếng hắn cười lớn là tiếng Tiêu Phượng Ngô kêu gào thảm thiết, thanh âm xương gãy không ngừng vang lên, tứ chi đứt đi, thân thể mềm oặt đổ xuống, thanh âm gần như là rên rỉ. Lục trưởng lão gầm lên giận dữ, điên cuồng vọt lên, Quân Mạc Tà nhìn thấy lục trưởng lão, đột nhiên bắt lấy gáy Tiêu Phượng Ngô ném tới, răng rắc một hồi thanh âm thanh thúy, xương cổ cũng đã bị vặn gãy…

Mà Quân Mạc Tà ở phía sau thân hình Tiêu Phượng Ngô mãnh liệt lủi tới! Như cuồng phong thiểm điện!

Lục trưởng lão chấn động, hắn đang tiến lên, thân mình Tiêu Phượng Ngô lại lao đến trước mặt, trong lúc cấp bách, đưa tay tiếp đón thân hình Tiêu Phượng Ngô, lại nghe thấy tiếng gió vù vù, Quân Mạc Tà theo sau đuổi tới.

Đã nhìn thấy Quân Mạc Tà cùng Tiêu Bố Vũ chiến đấu, lục trưởng lão như thế nào không biết Quân Mạc Tà có thân pháp như quỷ mỵ, hơn nữa chính mình sức lực không còn, công lực thua sút ngày thường, nào dám khinh thường, nắm chắc thời cơ dứt khoát không tiếp thân mình của Tiêu Phượng Ngô, chính mình hướng bên trái chợt lóe, trước tiên rút ra trường kiếm đón gió run lên, khắp bầu trời tựa như hoa tuyết xuất hiện!

Hắn bên này mới vừa rút ra trường kiếm, thi triển Ngân Thành tuyệt kiếm, lại đột nhiên nghe thấy “Phanh” một tiếng, răng rắc một tiếng vang lên, đã thấy thân mình Tiêu Phượng Ngô chuyển hướng bay về phía mình, do Quân Mạc Tà đột nhiên đá một cước, để cho hắn thay đổi phương hướng, tiếp tục bay về phía lục trưởng lão.

Một cước này, ngoại trừ thay đổi phương vị, lại đá vào eo, nhất thời làm thắt lưng Tiêu Phượng Ngô cũng hoàn toàn bị phá nát! Đến bây giờ, Tiêu Phượng Ngô ngoại trừ trên mặt coi như hoàn hảo, còn lại hầu như giống y chang Tiêu Hàn!

Hoàn toàn phế đi!

Lục trưởng lão tránh cũng không thể tránh được, nếu mạnh mẽ xuất kiếm, người thứ nhất không may chính là Tiêu Phượng Ngô, vội vàng toàn lực triệt tiêu, một tay đón lấy Tiêu Phượng Ngô, lục trưởng lão là nhân vật bậc nào, mới vừa ngừng tay liền nhận ra thảm trạng của Tiêu Phượng Ngô, không khỏi giận tím mặt, cả kinh kêu lên:

- Quân Mạc Tà, ngươi thật là tâm ngoan thủ lạt a!

Nhưng sau khi hắn nói xong mấy lời này, liền phát hiện một việc khiến hắn sợ ngây người!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 36: Một Kiếm Kinh Hoàng

Thân là Thần Huyền cường giả, lục trưởng lão sớm đã đề phòng Quân Mạc Tà, thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng mọi chuyện rồi!

Không chỉ hắn, tất cả mọi người cũng nghĩ như vậy.

Vì vậy vào lúc đó, công kích lục trưởng lão, chính là lựa chọn duy nhất Quân Mạc Tà có thể làm! Nếu không cũng có thể toàn thân lùi lại! Bát trưởng lão cùng cửu trưởng lão đứng xa xa nhìn về bên này, tay đè chuôi kiếm, đồng dạng cũng đã chuẩn bị tùy thời có thể tiến lên tiếp ứng!

Nhìn qua thân pháp quỷ dị vô cùng cao minh của Quân Mạc Tà, tất cả mọi người ở đây cũng nổi lên lòng đề phòng, cho dù là Thần Huyền cường giả cũng không ngoại lệ! Thậm chí Ưng Bác Không nổi danh về thân pháp cao minh, tự hỏi mình nếu bản thân chống lại Quân Mạc Tà cũng chưa chắc có thể thủ thắng!

Lúc này, trong mắt những vị Thần Huyền cường giả ở đây, vốn chỉ là một Thiên Huyền sơ giai nhỏ bé, lại làm cho toàn bộ cường giả ở đây coi trọng, là một cao thủ có thể sánh ngang cấp bậc với mình!

Không thể không đề phòng!

Không chỉ đề phòng còn phải lấy mười hai vạn phần cẩn thận, cẩn thận mà phòng bị a!

Nhưng lúc này, mọi người toàn bộ đều thấy rõ ràng Quân Mạc Tà đang theo sát thân thể Tiêu Phượng Ngô mà lao đến, thậm chí, trường

kiếm trong tay hắn vẫn lóe lên tia lạnh lẽo thấu xương.

Nhưng bất chợt thân ảnh Quân Mạc Tà lại lóe lên xuất hiện phía sau lưng bát trưởng lão!

Khóe môi nhếch lên lộ ra một nụ cười tàn khốc, hàn quang chợt lóe!

Thần kiếm!

Viêm Hoàng chi huyết!

Một đạo kiếm quang lặng yên không một tiếng động đột ngột xuất ra. Xẹt qua hai chân của bát trưởng lão cùng cửu trưởng lão! Giống như một đạo thiểm điện, chợt lóe lên rồi biến mất!

Này một đạo kiếm quang tráng lệ nguy nga, khiến cho mọi người chứng kiến có một cảm giác không thể phản kháng, không tự chủ được đều nhắm hai mắt lại.

Để lại trong thiên địa một vầng sáng chói lọi! Tia chớp sớm đã biến mất, nhưng nó vẫn còn lưu lại ấn tượng trong lòng mọi người, lưu lại hình ảnh của một đạo kiếm quang như thiểm điện!

Sau đó Quân Mạc Tà vươn người đứng dậy, thân như hạc lăng cửu tiêu, long đằng vô cực! Chợt lóe lên rồi biến mất khiến cho mọi người không thể biết hắn lại đi nơi nào!

Bát trưởng lão cùng cửu trưởng lão chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, mơ hồ cảm thấy đã xảy ra chuyện gì bất hảo rồi.

Mà bạch y thiếu nữ ngồi bên cạnh hơi ngẩng đầu vẻ mặt buồn bực, trầm tư. Bởi vì lấy tu vi của nàng, thế nhưng cũng hoàn toàn không nhìn rõ, Quân Mạc Tà sau khi xuất ra một kiếm đã đi đâu! Hắn giống như đột nhiên tiêu thất trong không gian không còn bóng dáng!

Không có bất cứ dấu vết gì, thậm chí, ngay cả tinh thần thần thức cũng không có!

Đây là chuyện gì! Hắn lại có thể vận dụng thân pháp huyền ảo đến cực điểm này ư, đến cả ta cũng không thể phát hiện chút tung tích nào!

Đây đâu còn là huyền công kỹ xảo nữa, căn bản chính là tiên pháp, thần thuật?!

Lục trưởng lão một tay ôm Tiêu Phượng Ngô, đột nhiên ngây người. Thật lâu sau, mới run rẩy kêu lên:

- Lão Bát, lão Cửu các ngươi không sao chứ?

Hắn thấy rõ ràng, một đạo kiếm quang của Quân Mạc Tà vòng qua thân dưới của hai người bọn họ, như thế nào bọn họ hoàn toàn không có phản ứng gì?

Đây là chuyện gì?

Lục trưởng lão tuyệt không tin, Quân Mạc Tà đột nhiên làm như vậy chỉ để diễn trò. Hắn tất nhiên có mục đích của hắn! Không hiểu vì sao lão bát và lão cửu vẫn không cảm thấy gì, toàn bộ không có gì bất thường?

Bát trưởng lão cùng cửu trưởng lão mờ mịt không hiểu chuyện gì, hai người bọn họ tuy rằng cũng đạt tới Thần Huyền, nhưng công lực bản thân vẫn kém hơn lục trưởng lão một bậc, cho nên trong lúc lục trưởng lão đã khôi phục được một ít, có thể miễn cưỡng ra tay, nhưng bọn họ thì vẫn còn yếu lắm.

Giúp nhau kiểm tra trên người một chút, lúc này hai người mới ha ha cười nói:

- Đương nhiên không có việc gì! Chỉ bằng tiểu tạp chủng Quân Mạc Tà này, một Thiên Huyền tiểu bối, kỹ sảo thấp kém, chỉ biết phô trương thanh thế chẳng lẽ còn có thể xảy ra chuyện gì sao? (Cười đi con)

Nhưng chưa kịp nói xong câu này, đột nhiên sắc mặt hai người đột nhiên thảm biến!

Một đoạn áo bào trắng theo đùi hai người nhẹ nhàng phiêu phiêu hạ xuống, lộ ra hai cặp chân dài, cứ như vậy đứng thẳng ở trong gió. Gió lạnh hây hây, cảm giác thấm vào tận xương!

Rõ ràng là một thân áo dài liền mạch, vì sao lại rớt xuống thế này?

Chẳng lẽ, chân đã bị người ta chặt đứt rồi?

Vừa mới bắt đầu nghĩ như vậy, trên đùi đột nhiên truyền lại một trận đau nhức tê tâm liệt phế! Hai người cực kỳ kinh hãi liếc nhìn nhau, đồng thời động đậy thân thể, không dám tin, muốn bước thử một bước xem thế nào.

Thân mình mới di động, đột nhiên giống như đẩy kim sơn đảo ngọc trụ (nặng nề, chật vật-DG), nửa thân trên đổ xuống! Máu tươi cuồng phun, tựa như bốn cây cột máu!

Hai người gào thét thảm thiết như muốn xé rách bầu trời đêm, vang xa cả mấy dặm!

Vị trí lúc nãy của họ bây giờ chỉ còn lại bốn cái chân, từ đùi trở xuống, thẳng tắp đứng ở đó bất động, chỉ là ở phía trên không phải là thân mình mà là bốn vòi máu ùng ục phun ra…

Hiển nhiên một đạo kiếm quang của Quân Mạc Tà đã chặt đứt bốn cái chân của họ! Bởi vì tốc độ của nó nhanh tới mức khó tin, cùng với độ sắc bén khoán cổ tuyệt kim của Viêm Hoàng Chi Huyết, khiến cho hai người bọn họ bị chém đứt chân một thời gian lâu như vậy mà vẫn không phát giác ra.

Cho dù có phát giác đi chăng nữa thì hai người cũng không dám tin đây là chuyện thực!

Bốn phía lần thứ hai lâm vào một mảnh tĩnh mịch!

Ai cũng không nghĩ đến, trên đời còn có loại tốc độ nhanh đến như vậy!

Thậm chí còn có một thanh kiếm sắc bén đến như thế!

Bạch y thiếu nữ bên cạnh thở dài, thanh âm nhẹ nhàng khiến cho không ai có thể nghe rõ! Vừa rồi một kiếm này của Quân Mạc Tà chỉ có nàng thấy rõ ràng! Một kiếm này cũng không có gì là xảo diệu, thậm chí kỹ thuật cũng không có gì đáng nói.

Yêu cầu duy nhất…

Chỉ có một chữ 'Nhanh', làm cho tốc độ đạt đến cực hạn! Thân pháp cùng tốc độ xuất kiếm kết hợp chặt chẽ, sau đó dùng tốc độ cực hạn chém ra một kiếm này!

Thế gian vạn pháp, không gì không phá được, duy nhất có một cái không thể phá được đó là tốc độ, tốc độ đạt đến cực hạn, tất cả đều trở nên dễ dàng!

Quân Mạc Tà, một huyền giả nhỏ bé mới vừa tiến vào Thiên Huyền sơ giai không quá hai ngày, thế nhưng trước mắt bao người lại khiến hai vị Thần Huyền cường giả trọng thương tàn phế! Tuy rằng hai vị Thần Huyền vừa rồi bởi vì chống lại áp lực nên đã tiêu hao hết khí lực, cho dù là huyền công hay là tinh thần, mười thành công lực nhiều nhất chỉ còn lại có một phần rưỡi.

Tuy nhiên, cơ thể bọn họ thủy chung vẫn là Thần Huyền cường giả a!

Quân Mạc Tà lại có thể khiến cho họ bị thương mà vẫn không biết!

Hai cái đùi rõ ràng bị chặt đứt, lại có thể tạm thời gắn chặt với cơ thể, đến một tia máu nhỏ cũng không có!

Vô luận là thân pháp, tốc độ xuất kiếm, độ sắc bén của vũ khí, mỗi một khía cạnh cần thiết đều đạt đến mức khủng bố!

- Bát đệ! Cửu đệ!

Lục trưởng lão rống to một tiếng! Cực độ bi phẫn tuyệt vọng, hai tròng mắt đột nhiên trào ra máu tươi, rống to một tiếng. Tiêu Phượng Ngô xoạch một tiếng rơi xuống đất, lục trưởng lão buông tay từ lúc nào không hay, thân hình ngay ra như phỗng, cả người run rẩy.

Lần này xuất hành, Ngân Thành phái ra đội hình cường đại chưa từng có, một người trong Hành Vân Bố Vũ, chỉ dưới Chí Tôn, Thần Huyền tứ phẩm cường giả Tiêu Bố Vũ tự mình dẫn đầu, Tiêu gia trưởng lão xuất động bốn người, lại thêm hai vị Hàn gia trưởng lão, tổng cộng sáu vị Thần Huyền cùng hành động, hơn nữa còn có Ngân Thành thất kiếm đủ để so sánh với Chí Tôn, còn có hai vị Thiên Huyền là Tiêu Hàn, Mộ Tuyết Đồng.

Lực lượng như vậy, vô luận đi đến nơi nào đều cũng gây nên náo động! Với thực lực như vậy thì còn ai dám động vào?

Nhưng lực lượng cường đại như vậy, không hiểu ra sao lại luân phiên gặp phải đả kích, càng nhượng bộ, thì càng gặp đả kích mạnh hơn! Toàn quân Tiêu gia cứ như vậy mà bị diệt!

Nguyên nhân là do Tiêu Hàn muốn khiêu chiến Quân Vô Ý, một việc nhỏ nhặt không đáng kể, tuy rằng Quân gia có Ưng Bác Không, thực lực cũng không thể khinh thường, nhưng bên mình có sáu vị Thần Huyền hơn nữa còn có thất kiếm, như thế nào cũng có thể so với Ưng Bác Không!

Cho dù là Quân Vô Ý áp dụng chiến thuật biển người, với thực lực bọn họ, thì muốn đánh là đánh, đi thì đi! Một đám binh lính bình thường có thể so sánh tốc độ với Thần Huyền ư?

Nhưng thật không ngờ đánh xong một trận, thúc cháu Tiêu Hàn toàn bộ bị phế, Tiêu Bố Vũ xấu hổ, giận dữ tự bạo, Tiêu Gia còn bị Quân Mạc Tà vạch trần bộ mặt hèn hạ vô sỉ!

Triệt để mất hết danh dự!

Hiện giờ chỉ còn lại có lục trưởng lão! Có thể nói là chân chính tứ diện sở ca (bốn bề thọ địch).

Hiện giờ không chỉ có Quân gia muốn đối phó với hắn, đến cả đồng bọn cũng muốn đối phó chính hắn nữa!

Thực là uất ức quá mà.

Vì cái gì lúc này lại xuất hiện một vị cao thủ thần bí cường đại như vậy chứ, lại đem năm người bọn mình giam cầm lại! Nếu không như vậy, với thực lực của năm vị Thần Huyền trưởng lão cùng Tiêu Bố Vũ, Quân gia liệu có xứng là đối thủ của mình không?

Lục trưởng lão bi phẫn nhìn quanh bốn phía, thấy được vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình. Hắn thở dài một tiếng, đột nhiên vung kiếm một cái, đâm thẳng vào cổ họng của Tiêu Phượng Ngô!

Thà rằng toàn bộ bỏ mạng tại đây, cũng không thể tiếp nhận thêm sự nhục nhã nữa!

Bây giờ đã không còn hy vọng nữa rồi, tiếp tục nữa chỉ mang thêm nhục nhã mà thôi! Chính mình cũng không còn cơ hội thoát thân nữa rồi! Hai huynh đệ đã bị chặt hết hai chân, tàn phế đến nỗi không thể phế thêm được nữa rồi!

Điều duy nhất mình có thể làm chính là nhanh chóng giải thoát cho bọn họ, sau đó mình cũng tự sát. Mọi người cùng nhau lên đường!

- Lão tổ tông, hài nhi thực sự bất tài…

Lục trưởng lão ngửa mặt lên trời, khóc rống thất thanh. Hai mắt đẫm lệ, trường kiếm lóe lên, hướng bát trưởng lão cùng cửu trưởng lão mà bổ xuống!

Nhưng tinh thần hắn hốt hoảng, thậm chí ngay cả Quân Mạc Tà hiện ra phía sau lưng hắn cũng không phát giác được!

Soạt một tiếng, trước ngực lục trưởng lão xuất hiện một đầu mũi kiếm, sau đó lập tức biến mất, một đạo máu tươi liền phun ra!

Một kiếm này, nháy mắt đem toàn bộ cơ năng thân thể của lục trưởng hoàn toàn phá hư! Hai mắt lục trưởng lão trơ ra, thân mình gồng lên, kiếm quang mới xuất ra một nửa chợt toán loạn, trường kiếm nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, thân mình lung lay hai cái, trong mắt thần quang hoàn toàn ảm đạm, té nhào xuống đất, run rẩy hai cái, rồi im luôn…(DG- Thế là xong)

"Thương!" Thần kiếm vào vỏ, phát ra thanh âm thỏa mãn, tựa hồ sau trận chiến tại đây, nó đã được ăn rất no nên rất hài lòng!

Máu tươi của bốn vị Thần Huyền, một vị Thiên Huyền!

Máu tươi của năm tên đê tiện tiểu nhân, đó là huyết tế đầu tiên của thần kiếm Viêm Hoàng chi huyết!

Thành tích bực này khiến người ta trố mắt, khó có thể tin, cho dù là tận mắt nhìn thấy, vẫn khó mà tin được!

Quân Mạc Tà lẳng lặng đứng thẳng, nhìn hai vị trưởng lão Ngân Thành cùng bảy vị thất kiếm, mặt không chút thay đổi, chậm rãi nói:

- Việc hôm nay vốn là Tiêu gia cùng Quân gia tư oán, hiện giờ mọi việc đã minh bạch, chư vị có ý kiến gì không?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 37: Kỳ Thật Ta Là Người Thiện Lương

Quân Mạc Tà lẳng lặng đứng thẳng đối diện hai trưởng lão Ngân Thành cũng bảy đại kiếm khách, mặt không chút thay đổi, chậm rãi nói:

- Việc hôm nay, vốn là tư thù của Tiêu gia và Quân gia, hiện giờ ở tại đây, ân oán đã hiểu rõ, chư vị có thể còn có lời gì để nói?

Có thể nói gì đây? Ngài chém chém, giết giết, mọi việc làm cũng đã làm rồi, hiện giờ hỏi chúng ta có thể nói gì? Ngài thì tâm ngoan thủ lạt, sau lưng thì có cao thủ thần bí, chúng ta có thể nói cái gì!

Lại nói, cũng thật là không còn cách nào khác ah, hoàn toàn là ân oán của Tiêu gia cùng Quân gia, hơn nữa hiện tại mà nói, Tiêu gia lại là địch nhân của cả Phong Tuyết Ngân Thành và Quân gia.

Việc này đúng là phải nói như thế nào đây! Quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

Mười mấy người đưa mắt nhìn nhau. Lại hoàn toàn không ai mở miệng nói chuyện.

- Haizzz, chuyện này mặc dù là xử lý ân oán cá nhân. Bất quá, theo ý nào đó mà nói, cũng là đã đánh mất thể diện của Ngân Thành. Đối với chuyện lần này ta thực sự xin lỗi.

Quân Mạc Tà sắc mặt nặng trĩu, thở dài phân bua.

- Ngươi sớm biết làm vậy là đánh mất thể diện của Ngân Thành? Ngươi lúc trước sao làm thẳng tay đến vậy? Lúc ngươi làm cho đại

trưởng lão Ngân Thành nhảy thoát y vũ, sao không nghĩ quan hệ đến thể diện của Ngân Thành?

Tuy rằng hiện tại thì Tiêu gia có thể nói là phản nghịch của Ngân Thành, nhưng người trong thiên hạ người nào không biết Tiêu gia là lực lượng của Phong Tuyết Ngân Thành?

Chỉ nghe Quân Mạc Tà chuyển đề tài:

- Bất quá, có một chút hi vọng chư vị biết rõ ràng, ta sở dĩ hướng Ngân Thành tạ lỗi, là bởi tam thẩm của ta nên muốn giải thích rõ ràng với Phong Tuyết Ngân Thành. Dù sao bởi vì việc này, còn tra ra Tiêu gia còn có âm mưu to lớn muốn đối phó Ngân Thành các ngươi! Bổn công tử tự mình cho rằng, đối với Ngân Thành các ngươi, ít nhất đối với các ngươi Hàn gia mà nói, đây cũng có thể coi là một chuyện tốt!

- Chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không phải khoe thành tích ha ha ha… Mọi người cũng nhìn ra được, chuyện hôm nay nếu không có bản thiếu gia thi triển thủ đoạn thần thông, thật đúng là tra không được Tiêu gia ở Ngân Thành lại có thể có âm mưu lớn như vậy! Ha ha, nếu lỡ như vậy chỉ sợ Ngân Thành có lẽ sẽ rơi vào hỗn loạn, bước sang một trang đen tối.

- Bất quá huống hồ ta đâu phải là người không có trái tim, ta không bao giờ làm việc tuyệt tình!

Thanh âm của Quân Mạc Tà lại biến đổi, thở dài một tiếng:

- Tục ngữ nói thật là đúng, thân tại giang hồ, làm sao biết ăn đao lúc nào? Cổ nhân còn nói tha được thì hãy tha! Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp! Lại nói buông hạ đồ đao, lập địa thành phật, quay đầu là bờ. A di đà Phật, làm gì cũng không nên bức người quá đáng, nếu bị dồn vào đường cùng, cũng không thể nhịn được nữa, con giun xéo lắm cũng phải oằn. Thiện tai, thiện tai….

Câu này lời vừa nói ra, không chỉ có là Ngân Thành giương mắt đờ đẫn run rẩy co quắp giống như đang bị rút gân, ngay cả Ưng Bác Không đang xem cuộc chiến cùng các tướng sĩ đều là trợn mắt há hốc mồm, gương mặt đờ đẫn chết lặng. Thật sự không thể tưởng tượng ra thật sự có loại người da mặt còn dày hơn đít voi thế này!

Làm đến thế này, cư nhiên còn không biết xấu hổ nói mình có tấm lòng nhân hậu? Sẽ không đem sự tình nói ra ngoài? Có thể tha thì tạm tha người? Nói ra những lời này dường như đầu lưỡi ngươi đã có gắn phong châm sáng loáng (phong là chém gió, châm ý nói độc địa- - tên này bảo thiếu gia nhà ta nói dóc mà k biết ngượng mồm).

Này còn chưa tính, khi nói những lời này mặt còn không đổi sắc, tim không đập mạnh, quả là cảnh giới "Đứt dây thần kinh xấu hổ", thực khiến người ta xem mà than thở, làm sao không thể không tự mình nói một chữ "Phục" đây?!

- Tiêu gia và Quân gia ta thù cao tới trời, hận sâu tới đáy biển. Tuy nhiên, ngay cả là cừu hận lớn như thế, tấm lòng nhân hậu của ta cũng vẫn như trước, không muốn tay nhuộm máu tanh. Ta nói thật, ngay cả cái tên đầu sỏ tội ác chồng chất là Tiêu Hàn, không phải ta cũng để lại cho hắn một mạng? Chuyện này mọi người đều nhìn thấy, đều biết lời nói của ta không là giả.

"Đúng là không giả, chẳng qua ngươi làm loại "việc thiện" này, thật không bằng dùng một đao giết hắn cho rồi. Ngươi đúng là có thể so sánh với những kẻ giết người hung tàn nhất thế gian này". Chính Ngân Thành thất kiếm có cảm giác như thiếu nữ thiện lương đang bị con sói già ve vãn, lường gạt, răng nanh còn lộ ra bên ngoài, nước miếng thèm khác cũng từ trong bụng trào cả ra, rơi lộp bộp (thêm vào cho có màu sắc - hoho).

Quân Mạc Tà vẻ từ bi, ai oán nói:

- Ông trời có đức hiếu sinh, các ngươi xem, nếu không phải vì cứu tánh mạng bát trưởng lão cùng cửu trưởng lão thì ta thật sự sẽ không giết

lục trưởng lão. Còn lão nhân gia Tiêu Bố Vũ Tiêu nhị gia, ông ta chết là do tự sát. Ta chính là thỉnh ông ấy nhảy vài vòng tiêu khiển chơi, cũng là để mọi người xem xong vui lên, ông ta cũng được rèn luyện thân thể, vẹn toàn đôi bên ah. Ngươi nói người đến chừng ấy tuổi, còn có cái gì có thể nghĩ không thông, không độ lượng ah! À, mà nói tới mới nói nha, Tiêu Phượng Ngô cũng là do lục trưởng lão giết, ta vừa rồi có ý tốt đem hắn đến giao vào tay lục trưởng lão, suy nghĩ rằng bọn hắn dù thế nào cũng đều là người một nhà, thật không nghĩ tới lục trưởng lão lại xem chính tôn tử của mình không vừa mắt, nhận lấy liền giết đi, ta chỉ kịp la thất thanh, chưa kịp ra ta cứu viện thì hắn đã "lên đường", thật là hổ thẹn…

- Mọi người đều biết, con người của ta cái gì cũng tốt, chỉ là lòng quá mềm yếu, chuyện gì cũng tự mình chịu đựng xưa nay đến quét rác còn sợ tổn thương đến con kiến bé nhỏ, sợ con thiêu thân lao vào lửa nên che lồng đèn bằng vải lụa, cần biết con người thân thể là huyết nhục, từ nhỏ đến lớn, có được đâu phải dễ dàng…

- Ọc ọc ọc…

Ưng Bác Không xoay người một cái, nôn mửa liên tục

Thấy vậy chúng tướng sĩ sôi nổi noi theo, chỉ một thoáng phun đầy đất, quá vô sỉ, quá ác tâm, nhân phẩm "tốt" đến cùng cực rồi!

- Hiện tại ta nhờ các ngươi đem bọn họ về Ngân Thành, hắn cũng không thành vấn đề phải không? Dù sao các ngươi cũng là tiện đường. Lại nói không còn gì để điều tra nữa đâu, tất cả đã quá rõ ràng rồi!

Quân Mạc Tà đối với mọi người nôn mửa coi như không thấy, thần sắc tươi cười, phi thường thiện lương nói:

- Cái này đều là do số mệnh con người ah!

Ngân Thành thất kiếm cùng tam trưởng lão ngũ trưởng lão vừa nghe lời Quân Mạc Tà nói xong, liền vội vã tới cực điểm đem Tiêu Hàn tàn

phế chạy nhanh, có thể mau chóng ly khai tên tiểu ác ma này, thật sự là hạnh phúc lớn lao a! Một con người ác độc a!

Mộ Tuyết Đồng trước khi đi, hướng về Quân Vô Ý bái thủ, muốn nói cái gì, nhưng lại không nói mà cứ vậy mà đi.

- Mạc Tà!

Quân Vô Ý đỏ lên mắt một phen, níu lấy tay Quân Mạc Tà, vẻ mặt kích động:

- Những gì con nói đều là sự thật sao?

- Cái gì đều là sự thật?

Quân Mạc Tà có chút buồn bực.

- Có đúng là những tiểu hài tử ở Hoàng Hoa đường kia là hậu nhân của bọn hắn, là hậu nhân huynh đệ của ta?

Quân Vô Ý mắt nhòe lệ, thanh âm khàn hẳn đi.

Vị Huyết Y đại tướng này không ngờ trong lúc này, việc đầu tiên hắn quan tâm là hậu nhân của huynh đệ mình! Giờ phút này đâu hắn thực sự hi vọng Quân Mạc Tà nói cho hắn biết những gì khi nãy là giả!

Nếu là sự thật, Quân Vô Ý thật sự không biết mình phải làm như thế nào để đối mặt với sự tình tàn khốc như vậy!

- Việc này cũng không phải là giả, trong đó hơn phân nửa là sự thật.

Quân Mạc Tà hiểu được, thần sắc trầm trọng, nói:

- Tam thúc xin bớt lo lắng, con đã biết việc này, sau đó đã đem bọn chúng một lần nữa sắp xếp ổn định. Trước mắt cuộc sống của bọn hắn đã tốt hơn nhiều lắm, hơn nữa, con cũng đã an bài người ở vì bọn họ tiến hành khôi phục trị liệu. Có một chút đã có khôi phục; ngoài ra con còn

nhờ sư phụ giúp, hy vọng có thể luyện chế ra đan dược giúp bọn hắn khôi phục một ít.

Vì để cho Quân Vô Ý yên tâm, Quân Mạc Tà cũng chỉ có thể nói tốt lên thôi.

Quân Vô Ý từ trước tới giờ luôn là một người trọng tình cảm, nếu chuyện này không thể xử lý tốt, sau này có được cùng Hàn Yên Dao sum họp, lại phải nhìn những cô nhi này cũng sẽ thấy bứt rứt trong lòng, thậm chí chuyện này có thể sẽ trở thành khoảng cách vô hình giữa Quân Vô Ý và Hàn Yên Dao! Khoảng cách vô hình to lớn ấy có thể làm cho hai người dù là tình sâu như biển cũng sống hối tiếc cả đời…

Thực sự là như vậy, lấy tính cách của Quân Vô Ý mà nói cũng không phải là không có thể! Thậm chí khả năng này là rất cao!

Hiện giờ thế cục đã muốn dần dần sáng tỏ, nếu bởi vì chuyện như vậy mà làm cho một bi kịch nữa sinh ra thì thật sự rất đáng tiếc. Cho nên Quân Mạc Tà cắn răng một cái, đưa ra một lời hứa hẹn mờ mịt!

Đem hết thảy đổ trên người lên vị sư phó kia, cho dù là mờ mịt nhưng cũng có hi vọng, mang đến sự tin tưởng mơ hồ, tương tự với việc hai chân hắn tưởng như vô vọng lại có thể khôi phục…

Nói đi rồi cũng nói lại, theo sự thăng cấp của Quân Mạc Tà cùng Hồng Quân tháp, sự tình này không phải là không có khả năng giải quyết!

- Như vậy là tốt rồi! Như vậy là tốt rồi! Có vị tiền bối kia ra tay, tin tưởng hết thảy sẽ không có vấn đề gì!

Quân Vô Ý có chút không kiềm chế được kích động, mày kiếm nhất hiên, nặng nề nói:

- Nếu ta không thể chiếu cố tốt cho bọn hắn, sau này xuống cữu tuyền làm sao có mặt mũi đi gặp lão huynh đệ của ta!

Quân Mạc Tà trong lòng lại trầm xuống.

Từ lúc nghe nói những tiểu hài tử kia cùng mối liên hệ với thù hận của hai nhà Tiêu-Quân, Quân Vô Ý có cảm giác có chỗ nào đó không đúng!

Cái này cũng không phải là dấu hiệu tốt.

- Tam thúc, con cùng toàn bộ những tiểu tử kia vẫn phải dựa dẫm vào người mà!

Quân Mạc Tà nhắc nhở một câu.

Quân Vô Ý mắt hổ rưng rưng, sắc mặt dị thường phức tạp nhìn một chút hắn, đột nhiên trầm trọng cười, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nhưng không có lên tiếng, cứ thế bỏ đi.

Bóng lưng của hắn dị thường cô độc, dị thường đìu hiu. Chuyện này là khúc mắc của Quân Vô Ý! Quân Mạc Tà thở dài.

Trống quân vang lên, các tướng sĩ nhanh chóng về đơn vị. Quân Vô Ý lại một lần truyền lệnh xuống!

Ưng Bác Không nhìn thấy Quân Mạc Tà, đột nhiên chậm rãi đến gần, nói:

- Mạc Tà a, phương pháp ngươi làm lần này có thể là có chút lỗ mãng a. Ngươi trước mắt thực lực mặc dù cao, nhưng bại lộ hơi sớm!

Trong khoảng thời gian ở chung này, không ngờ phương thức lo lắng của Ưng Bác Không lại trở thành thói quen, suy nghĩ đều theo góc độ của Quân gia mà suy xét!

- Lúc này, ngươi cùng Quản Thanh Hàn đã làm một biến đổi to lớn như vậy, ngươi lại vừa làm ra chuyện kinh thiên động địa như vậy, chẳng phải là càng gây ra sự nghi ngờ? Ngươi tuy rằng đã có Thiên Huyền thực

lực, thực lực cũng gần đạt được Thần Huyền, nhưng cuối cùng vẫn chưa đạt tới cảnh giới đệ nhất cường giả, còn không đủ để chấn nhiếp tất cả a!

Ưng Bác Không cau mày nhìn hắn.

- Lão đang lo lắng chuyện này sao?

Quân Mạc Tà nghiêng nghiêng đầu, cười rộ lên một cách tà đạo:

- Sở dĩ ta làm như vậy, chính là lời cảnh cáo gửi tới đám hủ nho tại kinh thành, muốn làm gì thì phải suy nghĩ cho kỹ!

- Trong bọn chúng, thử hỏi có kẻ nào có thực lực sánh ngang với Phong Tuyết Ngân Thành, với Tiêu gia, ra bao nhiêu ta giết bấy nhiêu!

Quân Mạc Tà mắt nhìn bốn phía, sát khí đằng đằng hừ giọng nói tiếp:

- Ta nếu đã làm lần đầu thì còn dám làm đến lần thứ mười lăm! (Sao không nói có một lần thì sẽ có lần tiếp theo nhỉ), vương quyền thế tục, phẩm hạnh đạo đức ở trong mắt ta hiện giờ chỉ là một cái rắm!

- Cút mẹ nói đi cho đẹp trời!

Quân Mạc Tà gầm nhẹ một tiếng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 38: Ta Gọi Là Mai Tuyết Yên

Những người liên quan của Ngân Thành đều đi hết, sự tình ở nơi đây cũng kết thúc. Quân Tam gia vốn đã báo được đại thù, lúc đầu trong lòng đang đắc ý, nhưng lúc sau lại phát hiện những chuyện ẩn tình ngoài ý muốn khó có thể tiếp thụ. Vốn tâm trạng đang hết sức cao hứng như trời đang trong xanh thì bị một tầng mây mù bao phủ bất tán, xua mãi không tan.

Nhưng Tam gia rốt cuộc là thống quân chủ soái. Hắn liền điều chỉnh một chút tâm tình, về trước trung quân trấn thủ, dù sao một phen chiến động này cũng đã khiến cho đại quân rối loạn, chỉ có nhanh chóng điều chỉnh lại thì đại quân mới có thể sớm lên đường.

Ưng tôn Ưng Bác Không cũng không phân biệt lớn nhỏ tức khắc trở về hàng ngũ trong quân, Ưng Bác Không lúc trước tự chọn Ngân Thành thất kiếm làm đối thủ, đang mượn lúc bảy tên này hợp lực để hoàn thiện chiêu thức ưng dương thần kỹ của mình, một trận chiến này đối với kẻ ham võ như điên, vả lại đang cần đối thủ ngang tài như Ưng Bác Không mà nói, chính là đạt được lợi ích không nhỏ.

Mặc dù lúc cuối cùng bị một kích, một mình đối phó với một kích tuyệt mệnh của thất kiếm phối hợp với Tiêu Bố Vũ, chịu khổ không ít, nhưng tổng thể mà nói thì vẫn lợi nhiều hơn hại. Mà Ưng Bác Không xưa nay làm việc theo ý mình, thấy mọi việc đã xong, dứt khoát ngay tại chỗ đả tọa, điều dưỡng nội tức, suy ngẫm ngay những gì ngộ được trong lúc chiến đấu lúc nãy.

Đại thiếu gia cũng như vậy, từ lúc đi vào thế giới này tính ra cũng được nửa năm. Trước kia tuy là nhiều lần ra tay nhưng đều không coi là chân chính đại chiến, duy chỉ có lần này cùng Tiêu Bố Vũ quyết chiến mới là chân chính sinh tử quyết chiến. Một trận chiến này nhìn đơn giản nhưng đối với Quân Mạc Tà mà nói cũng có ý nghĩa hết sức to lớn. Huyền công của kiếp này cùng những kĩ năng của kiếp trước cơ hồ nhờ trận chiến này mà hòa tan vào nhau thành một thể!

Thấy Ưng Bác Không tĩnh tọa suy ngẫm thành tựu đạt dược, mà đại quân cũng cũng cần một chút thời gian để chấn chỉnh, Quân đại thiếu cũng bồi tọa trong chốc lát.

Một khoảng thời gian ngắn sau đó, phía sau truyền lên quân lệnh, nói rằng trời đã tối, lập tức cắm trại đóng quân ngay tại chỗ. Mạc Tà cùng Ưng Bác Không cũng đã tĩnh tọa được một khoảng thời gian.

- Xin chờ một chút, các ngươi cứ như vậy đi rồi, chúng ta làm sao bây giờ đây?

Quân Mạc Tà cùng Ưng Bác Không lười nhác đứng dậy đang muốn trở về, đột nhiên một thanh âm kiều mị nhút nhát vang lên.

Hai người ngạc nhiên xoay người, lúc này mới nhớ tới nhìn vào trong đám người Ngân Thành còn có hai nữ tử, thời điểm vừa rồi tựa như đang cùng Tiêu gia có tranh chấp vấn đề gì đó…

- Ách! Nghe tiếng liền quay lại, lớn nhỏ hai người Ưng Tôn và Mạc Tà nhất thời đồng loạt sửng sốt.

Một là vị lục y thiếu nữ (sao thiếu nữ thích áo xanh với trắng là nhiều nhỉ) cách hai người không xa, đôi tay nhỏ bé dùng sức vân vê vạc áo, khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen không có chút gì gọi là xinh đẹp (nguyên văn là cô ta và vẻ đẹp không có bà con). Chỉ là đôi mắt tròn đẹp trong xanh (làn thu thủy -- ý nói mắt trong và đẹp như mặt nước hồ mùa thu) là có chút làm xao động lòng người. Nhưng trừ điều đó ra, thoạt nhìn thì hiển nhiên là một cô nương sơn dã thôn quê mộc mạc nghèo khó…

Quân Mạc Tà tự cảm thấy mình trước kia tuyệt đối chưa từng gặp qua nữ tử này, nhưng không biết tại sao ngay từ cái nhìn đầu tiên, trong lòng hắn lại có chút cảm giác quen thuộc.

Kiếp trước là một sát thủ xuất sắc nhất, một đời sát thủ vương giả, dù Quân Mạc Tà chỉ có một chút hoài nghi, hắn cũng sẽ không bỏ qua, trong lòng sẽ suy ngẫm ngay. Rốt cuộc một ý nghĩ lóe lên: Xà Vương Thiên Tầm. Hình ảnh lục y thiếu nữ vừa đập vào mắt, cũng không biết tại sao thân ảnh Xà Vương như mơ hồ cùng thiếu nữ trước mắt hiện ra hợp làm một. Điều này không khỏi có phần quái lạ, thật là không phải là tưởng tượng đấy chứ?

Cùng lúc đó, Ưng Bác Không cũng không hẹn mà cùng nghĩ tới Xà Vương, hai người không khỏi nhìn nhau, cùng thấy được trong mắt đối phương toát ra ý nghĩ: “không có khả năng”.

Lần trước ở Thiên Phạt sâm lâm nhìn thấy Xà Vương, đối phương mặc dù cũng là thân mặc lục y, hình thể yểu điệu, nhưng khuôn mặt cũng có chút xinh đẹp động lòng người. Còn nữa, Xà Vương giơ tay nhấc chân cũng là tư thế hoàn toàn kín kẽ của một cao thủ bậc nhất, cho dù là tùy tiện một ánh mắt cũng bao hàm khí độ liếc nhìn chúng sinh của bậc vương giả, nhìn theo đó mà nói, căn bản chính là phong phạm của Chí Tôn cường giả, mà tiểu nha đầu ở nơi hoang dã trước mặt này sao có thể so sánh?

- Các ngươi là ai? Vì sao có mặt tại đây?

Quân Mạc Tà có chút hồ nghi nhìn nàng. Tuy rằng trong lòng đã muốn bác bỏ ý tưởng người trước mắt chính là Xà Vương Thiên Tầm, nhưng đối với hai thiếu nữ tự nhiên xuất hiện ở địa phương như thế này, vẫn còn có chút nghi vấn không thể tiêu tan.

- Ta cùng tỷ tỷ là người Thiên Hương thành, lần này vốn là đem theo bọn hộ vệ thu mua dược liệu, không nghĩ tới mấy ngày hôm trước bất ngờ gặp rất nhiều dã thú, lại bị chia tách với bọn hộ vệ.

Lục y thiếu nữ điềm đạm đáng thương nói:

- Ta cùng tỷ tỷ rốt cuộc trải qua trăm ngàn khốn khổ rốt cuộc cũng bảo toàn được tính mạng. Nhưng đến nơi đây lại gặp những tên đáng ghê tởm muốn đem chúng tôi cưỡng đoạt làm vợ, chúng tôi không có ai bảo vệ, thật la hung ác mà!

Lục y thiếu nữ nói tới đây, tuy rằng thanh âm trước sau như một giọng bi thiết, nhưng Quân Mạc Tà cũng nghe được có một chút kỳ quái, tựa hồ là có chút buồn cười hoặc là có chút khinh thường?

- Ngay tại thời điểm nguy cấp nhất, các ngài liền xuất hiện, lại đem những ác nhân này đều đánh chạy hết, các ngài là ân nhân cứu mạng của tỷ muội chúng ta ah.

Lục y thiếu nữ như thuật lại chuyện cô gái một thân một mình, trên đường đi gặp kẻ ngang ngược, rồi được anh hùng thiếu niên xông ra cứu mỹ nhân chuyện xưa tích cũ với tình tiết cảm động lòng người, ngực phập phồng cảm xúc.

- Ách, ngươi là nói, tên tiểu tử Tiêu gia kia muốn cướp ngươi về làm vợ?

Quân Mạc Tà có chút ngạc nhiên nhìn lên lục y thiếu nữ khuôn mặt ngăm đen, ho khan hai tiếng, nói:

- Mẹ cái tên Tiêu gia này, ánh mắt thật đúng là không giống người thường. Thật phi phàm nha!

Không phải ta! Là tỷ ta, tỷ tỷ của ta!

Lục y thiếu nữ vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, thiếu chút nữa muốn trực tiếp vận ra huyền công, cũng không giấu diếm thân phận, đem tên đáng giận này trực tiếp đánh chết. Dù cho không chết cũng phải nhận giáo huấn mềm người mới hả giận!

- Ai da, khó trách ha ha, ta nói nha, con cháu Tiêu gia dù chưa thấy qua mỹ nữ, cũng không trở thành bụng đói vơ quàng như vậy ah. Ân, ý của ta, thật ra là nói ngươi cũng không phải quá khó nhìn như vậy.

Quân Mạc Tà thoải mái cười.

Xà Vương một thân xinh đẹp mềm mại đều bị một câu này của đại thiếu gia tức giận đến run người. Giải thích này quả thực so với không giải thích càng đáng giận hơn, cái danh đệ nhất quần áo lụa là Thiên Hương của tên tiểu tử này quả không phải vô căn cứ, khó trách tỷ tỷ xem hắn không vừa mắt như vậy.

Vốn là tên gia hỏa này cũng rất trọng tình trọng nghĩa, có chí khí đảm lượng của nam nhi, trong lòng có vài phần hảo cảm. Thế nhưng lúc này trông mặt mà bắt hình dong(Ý nói nhìn cái cách ăn nói xấu xa của hắn), không khỏi làm một chút ấn tượng tốt trước đó tiêu tán vào hư không, suýt nữa cắn phải lưỡi, một đời Thú vương Chí Tôn lại bị hắn chọc tức đến nước mắt rưng rưng.

Quân Mạc Tà âm thầm quan sát, trong lòng nhất thời thả lỏng, nếu như thật là Xà Vương, nghe được những lời càn rỡ mình, hoặc là sẽ nổi điên lên cùng mình liều mạng, hoặc là căn bản không để trong lòng, nhưng quyết sẽ không rơi lệ, đây cũng biểu hiện của tiểu cô nương bình thường.

Hắn lại không biết, Xà Vương ngay cả là một đời Thú vướng Chí Tôn, nhưng hiện tại vừa mới hóa hình còn không tới hai mươi năm, lại nói sau khi hóa hình mới bắt đầu hết thảy cùng nhân loại giống nhau, phía trước mặc dù cũng có linh tính, nhưng cùng người bình thường vẫn là có rất lớn chênh lệch. Xà Vương về tâm tính mà nói nhiều nhất bất quá cũng là tâm tính của một cô gái hai mươi tuổi, bản thân có thể chưa hắn đã tiếp thu kinh nghiệm cuộc sống nếu so sánh với nữ hài tử cùng tuổi.

Đây kỳ thật cũng chính là điểm khác biệt giữa cửu giai huyền thú phổ thông cùng thú vương. Cửu cấp đỉnh phong huyền thú chỉ có thể là thú,

mà thập cấp đỉnh phong vương giả huyền thú lại có thể hóa hình, quy tắc chính là thế!

Nhưng phàm là nữ tử, lại có người nào không thương tiếc dung mạo của mình? Xà Vương trước mắt mặc dù trong lòng mình cũng biết bộ mặt mình bây giờ là dùng huyền công dịch dung, nhưng trong lòng vẫn là ủy khuất muốn chết.

Hết thẩy nam tử đều có một cái ý nghĩ phàm tục, chính là bình thường hay nghĩ bản thân có thể có được thiên kim tiểu thư của các phú gia, thậm chí là công chúa cao cao tại thượng đem lòng mến mộ. Mà toàn bộ nữ tử cũng giống như vậy, cho dù chính mình cách ăn mặc cũng chẳng ra gì, lại rất trông mong nam nhân có thể phát hiện mình có tâm hồn rất đẹp, không phải vì dung mạo xinh đẹp mới đem lòng yêu thích.

Có tiền của lại hi vọng nam nhâm tiếp cận theo đuổi mình không phải vì tiền, có hình dáng xinh đẹp lại hi vọng nam nhân tiếp cận theo đuổi không phải bởi vì ta đẹp. Luôn cho rằng như vậy mới là tình yêu chân chính. Đang lúc mọi người nói chuyện, bạch y thiếu nữ từ trước luôn bảo trì dáng ngồi rốt cuộc cũng đứng lên, chậm rãi đi tới. Ngay cả là Ưng Bác Không có định lực thâm hậu như vậy mà khi thấy phong thái tao nhã của bạch y thiếu nữ cũng chịu không nổi lâm vào trạng thái mê muội một chút.

Giống như là trăng trên cao đột nhiên giáng lâm nhân gian!

Ưng Bác Không sợ run một hồi, lúc này mới quay đầu lại xem Quân Mạc Tà, nghĩ tên này lịch duyệt nông cạn, chắc gì đã từng thấy qua mỹ nữ bực này? Không chừng còn làm ra bao trò cười cho thiên hạ, ít nhất cũng là trợn mắt há hốc mồm, nước miếng chảy ròng ròng đầy đất, người ngây phổng cũng không có gì là lạ... Không thấy ngay cả hậu nhân Tiêu gia của Phong Tuyết Ngân Thành đều có ý nghĩ cướp cô dâu trong đầu, nữ tử này xinh đẹp đến bực này cơ mà.

Nếu là phải gắng so sánh thì nếu như Quản Thanh Hàn cố nhiên là quốc sắc thiên hương, nhưng cô gái này cũng phong hoa tuyệt đại (ý chỉ

nét đẹp như đóa hoa rung rinh trong gió, đầy sức sống, xinh đẹp)! Độc Cô Tiểu Nghệ thanh khiết động lòng người, ngây thơ đáng yêu, nhưng thiếu nữ này cũng nhân gian tuyệt sắc!

Nhân thế chỉ một người, bầu trời không hai sắc!

Vị bạch y thiếu nữ trước mắt hoàn toàn xứng đáng với một câu này!

Hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Ưng Bác Không, bởi vì tên Quân Mạc Tà này khuôn mặt bình tĩnh, tựa hồ hoàn toàn không có nhìn thấy mỹ nữ khó gặp trên thế gian này; ở trong mắt hắn, tựa như thấy được một người bình thường.

Hoàn toàn thờ ơ!

Này, có thể cũng không phải làm ra vẻ. Bởi vì nết cố ý giả bộ, tuyệt sẽ không toát ra biểu tình tự nhiên như thế.

Tiểu tử này thật là một quái thai, chứng kiến mỹ nữ bực này, lão nhân gia ta đều cơ hồ xem thẳng mắt, hắn lại có thể mí mắt cũng không giật một cái. “Không phải là bởi vì lúc trước “cái kia” hoạt động suốt mấy tiếng kinh người, nên hiện tại bị phế rồi chứ?”, Ưng Bác Không trong lòng nói thầm hai câu.

Quân Mạc Tà cũng không phải hoàn toàn thờ ơ, chẳng qua thiếu nữ này tuy rằng đi tới cảm ơn, nhưng Quân Mạc Tà lại không có cảm giác được nửa điểm có ý tứ cám ơn. Ngược lại cảm nhận được một trận rét lạnh thấu xương!

Bạch y thiếu nữ này, đẹp thì đương nhiên là đẹp tới cực điểm, nhưng chẳng biết tại sao, trên người lại mang theo một loại địch ý mơ hồ. Tuy rằng nàng đã muốn cực lực che giấu, nhưng Quân Mạc Tà là đại sát thủ qua hai đời người, làm sao có thể không thấy cho được?

Loại cảm giác này, ân, thật giống như chính mình trước kia hung hăng đắc tội qua nàng hay sao đó. Chẳng lẽ, cừu gia kiếp trước của ta

cũng xuyên qua đây sao? Không thể nào? Cho dù là xuyên qua cũng không thể biết ta chính là Quân TÀ a?

Quân đại thiếu gia thật sự rất buồn bực!

- Cô nương sắc nước hương trời, thật khiến cho người ta sợ hãi than thở. Lại không biết cô nương phương danh là gì? Vì sao đến nơi này?

Quân Mạc Tà rà soát một lần, thật sự không phát hiện trên người của hai nữ tử này có nửa điểm huyền lực dao động, dùng kỹ xảo hỏi một câu.

Vấn đề này, lục y thiếu nữ vừa rồi đã nói qua, hiện tại Quân Mạc Tà cố ý hỏi lại, chính là muốn nhìn một chút, hai nữ tử này có thể phạm sai lầm hay không.

- Tiểu nữ tử họ Mai, Mai Tuyết Yên. Đó là muội muội ta, Mai Thiên Thiên, ngu tỷ muội tạ ơn Quân công tử phía trước viện thủ.

Bạch y nữ tử đỏ mặt lên, nhẹ giọng trả lời.

- Tại hạ cũng chỉ là cơ duyên xảo hợp cùng Ngân Thành Tiêu gia kết thúc một ít ân oán, lại không phải cố ý viện thủ! Cô nương không cần phải khách khí. Ân, tên rất hay, Mai Tuyết Yên, không sai không sai, trong tuyết hàn hoa mai nở??? Cũng chỉ có cô nương, một tuyệt thế mỹ nhân mới xứng với danh hiệu này. Ân, lệnh muội tên cũng rất không tồi, mai Thiên Thiên, ha ha ách, không có tiền tiền (từ đồng âm khác nghĩa)?

Quân Mạc Tà vừa mở mắt, theo miệng đã ra một câu.

“Không tiền tiền”? Xà vương thần tình hắc tuyến, quả thực hận không thể cắn Quân đại quần áo lụa là một ngụm, cho hắn biết không phải chuyện gì cũng có thể trêu đùa.

- Vô luận Quân công tử có tâm hay không, nhưng theo hiện thực mà nói, chứng thật là đã cứu chúng ta tỷ muội!

Bạch y thiếu nữ trả lời Quân Mạc Tà, sự chọc ghẹo “không tiền tiền” nàng cũng không them để ý tới.

- Cô nương quá khách khí, ân, cô nương sao biết gia tộc tại hạ!

Quân đại thiếu hỏi ngược lại.

Lúc nãy, tên tiểu tử kia từng nói ra tên của công tử, thiếp thân tỷ muội cũng là người Thiên Hương, tự nhiên đã biết thân phận của công tử.

Bạch y thiếu nữ làm ra vẻ không có việc gì mà hồi đáp.

Các ngươi cũng là người Thiên Hương sao? Ân, nguyên lai là đồng hương ah, vậy thật tốt! Cạc cạc (là ta thì be be), Mai cô nương, chúng ta thật là có duyên a.

Đại thiếu gia làm như sửng sốt, ngữ khí lại càng lộ ra vẻ hữu hảo.

Bạch y thiếu nữ rất là bí ẩn bĩu môi. “Hữu duyên? Lão nương cùng ngươi thật sự là rất hữu duyên! Hữu duyên đến có thể làm cho ngươi cả đời hối hận luôn!”

Kế tiếp, bạch y thiếu nữ Mai Tuyết Yên đưa ra một cái yêu cầu: Hi vọng được theo quân đội, cùng nhau trở về Thiên Hương thành.

Quân Mạc Tà hai mắt xoay động, liền đáp ứng. Ân, lòng hưu dạ vượn khẳng định là không có, đối với đại thiếu mà nói, nữ nhân buổi tối tắt đèn thì nhà ngói cũng như nhà tranh, ai đâu còn hứng thú nhìn mặt (đại sự trước mặt mà còn ngắm ah).

Bất quá mượn bạch y thiếu nữ có thể nó là thiên đệ nhất mỹ nữ này đả kích một chút đến Quản Thanh Hàn, thật cũng không sai!

Nếu vì vậy kích thích nguy cơ tâm lý của Quản Thanh Hàn, khiến cho mình có thể tiếp tục “ấy ấy” thì có bao nhiêu tuyệt vời? Đến nỗi này hai này nha đầu này có mục đích riêng hay không cũng không sao cả, chỉ

bằng các nàng nửa điểm huyền khí cũng không có, lại là tiểu cô nương, chẳng lẽ còn có thể làm ra cái đại sự gì?

Hướng Ưng Bác Không nhìn thoáng qua, Ưng Bác Không trầm tư một lát. Chắc chắc gật đầu. Quân Mạc Tà trong lòng đại định! Nếu trên đời này có cường giả chính mình nhìn không ra, báo đáp ân tình có thể là giả, nhưng nếu ngay cả Ưng Bác Không, Chí Tôn cường giả bực này cũng nhìn không ra, vậy cũng rất thái quá rồi?

Muốn giấu diếm được Ưng Bác Không mà nói, ít nhất cũng phải thực lực nằm ở bốn vị trí đầu trong bát đại chí tôn! Hặoc thậm chí còn cao hơn, dù sao không phải mỗi người đều có được khủng bố như Mai tôn giả!

Hơn nữa, hai con nhóc này, vừa nhìn cũng không đến hai mươi tuổi, nếu các nàng lại có thể đều là Chí Tôn cấp bậc cường giả, ta đây sẽ đem Ưng Bác Không lão gia hỏa này làm thịt!

Kết quả là, Mai Tuyết Yên cùng Mai Thiên Thiên tỷ muội hai người, đã bị Quân Mạc Tà hài lòng lập tức mời vào xe.

Nửa đêm hôm ấy đã xảy ra một việc kỳ lạ! (Hồi sau sẽ rõ)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 39: Quản Thanh Hàn Hoài Nghi

Giữa đêm khuya yên tĩnh, Độc Cô Tiểu Nghệ kêu to một tiếng làm cho Quân Mạc Tà ở cách đó không xa cũng run người một cái.

Tò mò hắn khoác thêm trường bào lướt đến xem xét, hỏi ra mới biết được. Độc Cô Tiểu Nghệ từ lúc ở Thiên Phạt sâm lâm đã liền bị mất sủng vật Tiểu Bạch, kỳ lạ thay nó lại quay về vào lúc nửa đêm này.

Phải biết rằng tính tới giờ này đã cách khá xa Thiên Phạt sâm lâm, tính ra ước chừng cũng là đã ngoài mười ngày đường rồi…Cái biến cố này tự nhiên làm cho Độc Cô Tiểu Nghệ ngạc nhiên lẫn vui mừng phát điên!

Sau khi huyên thuyên một lúc với nhau, Quản Thanh Hàn và Độc Cô hai nàng mới nhìn kỹ Quân Mạc Tà, nói chung là đang phủ áo bào đứng hóng chuyện.

Nhìn vào Quân đại thiếu thực sự là những gì cần che chắn thì hắn làm không được tốt, chính giữa của hai cái đùi trắng như tuyết là một khối nhô lên (là gì nhỉ--hắc hắc), thực sự là dọa người!

Thực sự là làm cho hai nàng sợ hãi kêu lên nhỏ nhỏ (dạng như ai da, ai ôi nhưng thục nữ k dám kêu to), chuyện này thực sự là có ba phần kinh ngạc (khối u chính giữa), bốn phần đố kỵ (đùi trắng) và ba phần không biết nói như thế nào (cảm xúc bất ngờ pha xấu hổ chăng).

Quân Đại thiếu từ lúc được Hồng quân tháp biến đổi thân thể, đề thăng thực lực thì thân thể có thể nói là hoàn mỹ, vô luận là sự mềm mại

của thân thể, những đường nét quyến rũ như đã được tạo hình một cách hoàn mỹ, cứ như được phẫu thuật bởi một nhà tạo hình đại tài. Nếu không tính đến mặt mũi thì thân thể của hắn đã đủ để làm đê mê hàng ngàn hàng vạn nữ tử si mê.

Tuy là hoàn mỹ như vậy nhưng thực ra là còn xa mới làm Quân đại thiếu gia bằng lòng.

Chính là làn da thực sự rất trắng, tuy rằng cũng không phải trắng dã kiểu bệnh hoạn hay trắng tái như kẻ mất hồn.

Là loại màu trắng nõn khỏe mạnh, da thịt nõn nà trong suốt như tuyết (có lẽ là tuyết nhường màu da chăng hô hô).

Chỉ điểm này cũng đủ để khiến Quản Thanh Hàn, Độc Cô Tiểu Nghệ hai mỹ nữ có cỡ (nguyên văn: đẹp có số má) cũng phải có chút đố kị.

Một điều khiến nha đầu Độc Cô Tiểu Nghệ đau đầu không dưới mười lần tự hỏi là mấy ngày qua Quân đại thiếu rốt cuộc đã sử dụng cái gì, những dược vật gì thì làn da mới bóng loáng và trắng nõn nà như vậy. Mà chính điều này cũng khiến Quân đại thiếu gia buồn bực, bọn họ ngưỡng mộ, đố kị với làn da đẹp của hắn thì thực sự không biết nên cao hứng hay buồn bực!

Lúc trước nghe một tiếng kinh hô của nha đầu, theo thói quen trước giờ một thương một quân một giáp trong khi ngủ, chỉ khoác thêm áo bào liền vội vàng xông vào, nửa người trên cũng tạm ổn, phía dưới chính là tiểu thương hùng dũng nhô cao trong tình trạng bị vây khốn. Nhị nữ lúc nãy lo trả lời câu hỏi của Quân Mạc Tà không để ý, đến lúc bình tĩnh lại không thấy mới là chuyện lạ!

Gian phong kia là của bốn nữ nhân, nhưng vì sao chỉ có hai tiếng kêu sợ hãi? Cũng bởi vì cũng chỉ có Quản đại tiểu thư cùng nha đầu hai người kêu lên sợ hãi. Còn lại Mai Tuyết Yên cùng Mai Thiên Thiên hai vị cô nương trái lại không có chút phản ứng.

Giống như Thái Sơn trước mắt sụp đổ mà sắc mặc và khí phách không đổi, ngay cả mắt mở trừng châm chọc chứ không có e thẹn nhắm lại…

Bất quá Tiểu Bạch Bạch lần này trở về, rõ ràng là có vẻ nề nếp rất nhiều. Vốn là trước kia chỉ cần thấy Quân đại thiếu gia là liều cái mạng bổ nhào đến, hiện tại cũng không dám tùy tiện phóng lên, làm ra vẻ chịu khó tu luyện, không có việc gì liền ngồi mài móng vuốt mà không để bốn vị thiếu nữ vào mắt.

Quả thực giống như làm trò, cũng không biết làm trò diễn cho ai xem

Rốt cuộc Độc Cô Tiểu Nghệ trực tiếp la hét:

Tiểu gia hỏa này rốt cục cũng biết điều rồi, ta đoán chừng là đã trưởng thành, nên đang cần tìm vợ! ^^!

Tiểu nha đầu trêu chọc huyền thú của mình, chưa kịp thích thú tự nhiên lén thở dài một hơi. Hiển nhiên là tự mình trêu chọc, lại chọc trúng vào tâm sự của mình.

Quản Thanh Hàn nghe thế cũng thở dài một hơi, không biết có phải phản ứng dây chuyền không nữa?

Cô gái Xà Vương Thiên Tầm cũng cảm thán một tiếng, chỉ có bạch y thiếu nữ Mai Tuyết Yên là không có thở dài, lại lãnh đạm ho khan một tiếng.

Ngày hôm sau tiếp tục lên đường, hôm nay lộ trình rõ ràng là nhanh hơn rất nhiều.

Lần này Tiểu Bạch Bạch trở về, Quân Mạc Tà cũng bớt sự hoài nghi, nhưng vẫn suy nghĩ về việc này. Nghĩ tới Thiên Phạt thú vương lại đặc biệt đưa Tiểu Bạch Bạch trở về… Loại sự tình này miễn cưỡng có phần kỳ lạ, thậm chí vô căn cứ. Hắn cười khẽ một tiếng, nói không chừng Tiểu Bạch Bạch cùng Độc Cô Tiểu Nghệ có thể tương thông cảm ứng… Hơn

nữa, loại huyền thú này vốn có khả năng truy tung rất mạnh mẽ … cũng không có gì là lạ.

Trên đường, Quân Mạc Tà cũng không có việc gì làm, liền thi thoảng chạy qua trêu chọc Mai Tuyết Yên, ý đồ là mượn điều này để thử Quản Thanh Hàn.

Hừ, nàng không để ý tới ta phải không? Nhìn xem người ta so với nàng một chút cũng không kém đi? Còn không nhanh chóng đến đây đi, ca ta đang ở trong chăn chờ nàng đó. “Lang tình thiếp ý, khóa phượng thành long, xuân phong tái độ ngọc môn quan, vân vũ vu sơn sổ lạc hồng!” (Đây là lời thoại trong một bộ phim nổi tiếng của Trung Quốc, trong đó có câu “vân vũ vu sơn sổ lạc hồng” lại là thơ trích trong một bài thơ của Tô Đông Pha làm ra để chọc ghẹo một người. Ai pro thì dịch giúp ta, ngồi nghĩ mãi ko biết dịch sao cho ngon nữa ^^! – Chim Ruồi).

Môn quan, vân vũ vu sơn sổ lạc hồng...

(tạm dịch: Đóng cửa nhà đi, ân ân ái ái…

Lên đỉnh vu sơn, mơ thấy mây hồng…), dù sao cũng nhanh chóng lên ah (ôi ta cũng muốn: Nằm trên bớm trắng -- mơ đỉnh trời cao) ah!

Bất quá Mai Tuyết Yên chẳng có phản ứng gì, rốt cuộc Quân Mạc Tà cũng chẳng biết phải làm sao. Cái này gọi là trên núi còn có núi cao hơn!

Nguyên là Quản đại tiểu thư cũng đã đủ băng lãnh, lại không biết trên trên núi băng này còn có núi băng khác dày hơn!

Mai đại mỹ nhân chính là trực tiếp lạnh lùng, nói không dứt hai câu liền không kiên nhẫn hạ lệnh đuổi khách! (hơ hơ).

Tuyệt đối còn lạnh lùng hơn cả Quản Thanh Hàn, Quản đại tiểu thư cùng lắm là băng lãnh không để ý tới hắn, Mai mỹ nhân kia chính là trực tiếp đuổi hắn, thái độ đó đúng là nói là làm ngay, lệnh vừa xuất ra liền thi hành, so với nữ hoàng còn nghiêm hơn!

Quân đại thiếu gia ngay lập tức lên kế hoạch, tuy rằng bị Mai mỹ nhân vênh mặt đắc ý, nhưng thật ra cũng không hoàn toàn không có thu hoạch gì.

Một ngày kia, Quản Thanh Hàn rốt cục không nhịn được, lén nói cho Quân Mạc Tà, muốn gặp hắn lúc tối muộn ở trong trướng bồng.

Sau khi tự lẩm nhẩm những suy nghĩ của mình, Quân Mạc Tà nhất thời dưới bụng dựng đứng một trận lửa nóng, thật là trời không phụ lòng người, này không phải là cơ hội sao! Xem ra cô nàng này vẫn còn có chút hiểu biết, cũng muốn củng cố địa vị của mình trong lòng hắn…

Buổi chiều hôm đó, Quân đại thiếu liền tìm một nơi để tắm rửa, cả người thơm phức, sau đó lại khoác lên một trường bào trắng như tuyết, dịu dàng mềm mại, ôn nhu, rất có thể là thể hiện phong cách một thiếu niên có phong độ tao nhã, điểm một chút phong cách đơn giản, ý là dùng hình ảnh cơ thể thay cho lời muốn nói ah!

Màn đêm lặng lẽ tiến đến, bên ngoài lều liền có một tiếng ho khá rõ rang, thanh thúy lạnh như băng!

Ân, núi băng đến rồi đây! Quân Mạc Tà trong lòng đắc ý cười một tiếng rất là nhỏ. Sau đó tự nhiên dùng một loại âm thanh trầm bổng tỏa ra khí phách nam tử nhưng tao nhã, dị thường bình tĩnh ổn trọng nói:

- Mời vào!

Rèm cửa vén lên, Quân Mạc Tà vốn khuôn mặt đang tươi cười bỗng nhiên biến thành mướp héo (ý nói co rúm).

Người tiến vào cố nhiên đúng là Quản Thanh Hàn, vấn đề là ở phía sau Quản Thanh hàn còn có một người đi theo sau. Người đó chính là Độc Cô Tiểu Nghệ. Độc Cô Tiểu Nghệ.cong ôm theo Tiểu Bạch Bạch trong lòng…

Quân Mạc Tà nhất thời trông giống như bong bóng bị xì hơi

Cho dù là dùng ngón chân để nghĩ thì nhất định cũng sẽ biết lần này Quản Thanh Hàn đến đây căn bản không phải như chính mình suy đoán, điều này làm cho ngọn lửa tình yêu dục vọng đang thiêu đốt hắn như có một mất mát lớn.

Kỳ vọng của hắn tựa như là đang bay cao, bỗng bị một xô nước lớn lạnh ngắt dội xuống, chảy từ đỉnh đầu, xuyên qua làn da toàn thân và chảy đến gót chân.

- Chúng ta lần này tới tìm ngươi là có chính sự, ta cùng Tiểu Nghệ muội muội thương nghị một chút, mấy ngày nay ở chung với nhau, chúng ta cảm giác hai nữ tử được ngươi cứu trở về rất là không đơn giản, hơn nữa, lời các nàng nói, cơ hồ không có một câu nói nào là thật, nhưng vì cái gì lại khăng khăng muốn gia nhập đội ngũ của chúng ta? Điểm này nói lên các nàng còn có dụng ý khác, ta tự hỏi sao lần này ngươi lại sơ ý như thế?

Lời nói của Quản Thanh Hàn lạnh lung nhưng trong trẻo vang lên. Ánh mắt tập trung vào hắn mà nói:

- Tùy tiện thu nhận hai người không rõ lai lịch, ngươi không biết bây giờ đang là thời loạn sao?

- Dựa vào cái gì mà nàng có thể khẳng định như vậy?

Quân Mạc Tà âm thầm liếc mắt.

- Ta đương nhiên cũng biết hai cô bé này có bao nhiêu điểm đáng ngờ, bất quá cũng không có nghiêm trọng như các ngươi nói vậy?

- Tựu vì không phải ca ca ta mị lực hơn người sao, hai cô nương này nhìn trúng ca ca, đừng nhìn Mai Tuyết Yên không để ý ta mà nghĩ ca ca ta không có được, không để ý chính là cố nén dục vọng, trước là làm ngơ, ý đồ gợi nên sự chú ý của ta mới như vậy

- Mạc Tà, ta biết ngươi gần đây thuận buồm xuôi gió, mấy ngày trước lấy lực địch lại tất cả những cao thủ của Tiêu gia, danh tiếng có thể nói là bay xa, tương lai mở rộng. Nhưng ngươi có thể có ngạo khí cũng không nên cuồng vọng quá mức, hai nữ tử kia lời nói có nhiều sơ hở, ngươi cũng chưa từng để ý qua sao?

Quản Thanh Hàn cau mày, âm thanh ôn hòa nói.

- Sơ hở? Ta cũng biết những lời giải thích của các nàng vô cùng không thật, nhưng cụ thể sơ hở chỗ nào đúng là không phát hiện được, cũng muốn thỉnh các nàng chỉ giáo!

Đại thiếu gia làm mặt lơ đễnh mà nói.

- Các nàng tự xưng là người của Thiên Hương thành, hơn nữa là người bán dược liệu, càng biết ngươi là ai, cư nhiên còn chủ động yêu cầu đồng hành, chỉ việc này cũng đã là sơ hở vô cùng lớn.

Quản Thanh Hàn ngâm nga kêu lên một tiếng.

- Ân? Điều này chính là sơ hở sao? Chính là bởi vì các nàng cũng là người Thiên Hương, mới xin cùng chúng ta đồng hành. A, không biết ta là ai cũng không có gì là lạ. Lúc trước cùng Tiêu gia phân cao thấp sớm nghe bọn chúng gọi tên của ta, hai nàng kia mới biết mà, nếu lúc đó còn nói không biết mới là không bình thường? Các nàng phía trước bị Tiêu gia làm khó xử, ta trượng nghĩa giúp các nàng giải vây, đúng là cử chỉ hiệp nghĩa mà?

Quân đại thiếu khó hiểu hỏi lại.

Quản Thanh Hàn nhất thời im lặng, trầm mặc sau một lúc lâu, rốt cục nói:

- Quân tam thiếu gia, chẳng lẽ chính ngươi còn không biết thanh danh mình rốt cuộc hay ho thế nào sao? Đã muốn thối đến cái tình trạng gì? Nếu hai nữ tử này thật sự là người của thành Thiên Hương, chỉ cần nghe

được cái tên “Quân Mạc Tà”, tất nhiên là muốn lập tức bỏ chạy cũng không lạ, trốn càng xa càng tốt, làm sao còn có thể vội vàng lại đây? Còn chủ động yêu cầu đồng hành? Đây chẳng phải là tặng dê vào miệng cọp sao?

Đúng là lời nói cũng đáng phải để ý, bản thân ta quả thật là không nghĩ tớitình tiết này... mà khoan?!!

Quân Mạc Tà nhất thời tỉnh ngộ, lại như có suy nghĩ gì, rơi vào trầm tư, đột nhiên:

- Lời này của nàng là có ý gì? Chẳng lẽ tại Thiên Hương thành, hình tượng của ta kinh khủng đến không thể chịu được sao?

Những lời này nhất thời làm cho hai nàng bật cười.

- Mạc Tà ca ca đương nhiên có hình tượng tốt đẹp lắm, bất quá Thiên Hương thành trước mắt tựa hồ chỉ có một mình ta biết, nếu không Mạc Tà ca ca còn không sớm bị người khác dụ dỗ rồi!

Độc Cô Tiểu Nghệ tiến lên, đắc ý bám vào cánh tay của hắn.

- Hình tượng của ngươi thì chính ngươi rõ ràng, còn cần ta nói tỉ mỉ sao? Hơn nữa, ta thực buồn bực, ngươi có hình tượng từ lúc nào ta còn không biết nha?

Quản Thanh Hàn lườm hắn một cái, nói:

- Các nàng lúc trước nói dối cũng là thứ yếu, còn hiện tiếp theo, ta thật sự đang để ý, cũng cùng thời điểm của chúng ta, các nàng cũng không phải là đang giằng co với người của Tiêu gia Phong Tuyết Ngân Thành, bị hãm hại này nọ! Song phương căn bản chính là đang giằng co. Cần chú ý là: Đang giằng co! Đây cũng chính là nói, ít nhất các nàng cũng có đủ thực lực để đối kháng với lực lượng cường đại của Phong Tuyết Ngân Thành. Mà nhất là bạch y thiếu nữ kia cũng không có vẻ gì

sợ sệt, Mai Tuyết Yên cùng Mai Thiên Thiên hai người lại hoàn toàn không có bất kỳ sự sợ hãi hay khác thường nào!

- Ý của nàng là các nàng ta hẳn là có cường đại cao thủ bảo hộ?

Quân Mạc Tà nhíu mày lại.

- Đúng!

- Không sai, nhưng trên thực tế, ngươi cùng ưng lão đều không có phát hiện người bảo hộ của các nàng. Điểm này rất là kì quái !

Quản Thanh Hàn đúng là nữ tử, hiểu toàn diện và chi tiết:

- Nếu là người không nhận ra, không phát hiệ được gì thì còn có thể hiểu được, nhưng ngay cả bát đại chí tôn Ưng Bác Không cũng không thể phát hiện một chút dấu vết để lại, vậy cao thủ ẩn tàng này thực sự là cường đại đến mức nào đây?

Quân Mạc Tà hai tay đan vào nhau, tại trướng bồng thong thả dạo quanh hai nữ tử.

- Cho nên, từ điểm này mà phán đoán, người hộ vệ hai người bọn họ, huyền công đã đạt tới cảnh giới cao hơn Ưng Bác Không tiền bối! Cho nên mới có thể hình thành cục diện giằng co với Phong Tuyết Ngân Thành, cũng chính bởi vì thế Ưng Bác Không mới không phát giác sự hiện hữu của người bảo hộ hai nàng! Chuyện phải thế này mới hợp lý!

Quản Thanh Hàn trực tiếp nói rõ!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 40: Thối Cốt Đan

- Không sai! Còn gì nữa không?

Quân Mạc Tà gật gật đầu.

Nếu kết luận đúng là như vậy, vậy là có một câu hỏi mới: Nếu có hộ vệ cường đại đến như vậy, thì còn cần gì tới sự bảo hộ của quân đội? Mặc kệ hộ vệ cao thủ của các nàng có bao nhiêu cường đại, nhưng không nên quên nơi này là quân doanh. Hai nữ tử yếu đuối bên trong, hộ vệ của các nàng thủy chung cần bảo trì bí mật, nếu ai đó có ý xấu, hộ vệ của các nàng cũng chưa chắc kịp thời lập tức cứu viện.

Quản Thanh Hàn thở phào nhẹ nhõm.

- Cho nên ta phán đoán, bản thân các nàng tất nhiên có năng lực khác giúp các nàng tương đương nắm chắc.

Quản Thanh Hàn chau đôi mày thanh tú:

- Nếu các nàng có năng lực tự bảo vệ mình, tại sao ngươi và Ưng tiền bối lại không thể nhìn ra điều gì hế? Đây là điểm kỳ quái nhất!

Quân Mạc Tà tiếp tục gật đầu.

- Ta đang suy đoán một cách quá mức là cái lực lượng thần bí bảo vệ kia có thể hay không là đến từ chính bản thân hai nữ tử này, sự thật họ có lực lượng vô cùng mạnh mẽ?

Quản Thanh Hàn rốt cục nói ra chỗ hoài nghi nhất trong lòng mình.

- Chỉ có như thế, toàn bộ những chuyện không giải thích cuối cùng đều có thể giải thích thông suốt.

Quản Thanh Hàn càng nói càng là có chút khiếp sợ:

- Nếu dùng suy luận này mà nghĩ, hai nữ tử này thậm chí so với Ưng Bác Không tiền bối còn muốn cao hơn, có thể là tuyệt đại cường giả?

- Loại phân tích có vẻ hữu lý, nhưng lại có vẻ không có khả năng.

Quân Mạc Tà trầm trọng nói:

- Bất luận như thế nào, các nàng cho tới bây giờ vẫn chưa biểu hiện ra có gì ác ý đối với chúng ta, yêu cầu duy nhất chẳng qua cũng chỉ là mang theo các nàng phản hồi Thiên Hương thành, chỉ như thế mà thôi, hết thảy nghi vấn, ta tin tưởng khi tới Thiên Hương thành đều sẽ được giải quyết. Hiện tại chỉ cần âm thầm lặng lẽ chuẩn bị cho tốt là được.

- Ta nói nhiều như thế chẳng qua cũng chỉ muốn ngươi cần chuẩn bị đề phòng một cách tốt nhất.

- Ta theo chân bọn họ ở cùng một chỗ cũng sẽ âm thầm quan sát. Bọn hắn cũng không có khả năng ở mỗi tiếng nói mỗi cử động đều không có sơ hở.

Quản Thanh Hàn thở phào thở phào một cái rồi đứng lên.

Quân Mạc Tà đảo cặp mắt trắng dã, nói chuyện chấm dứt rồi sao? “Quản đại mỹ nhân muốn hồi phủ chứng minh ước nguyện đêm này của mình phải vứt vào sọt rác rồi. Con bà nó, ta biết vậy không cần tắm rửa làm đẹp làm chó gì!”, Quân Mạc Tà trong lòng buồn bực tự nhủ.

Quản Thanh Hàn quay đầu đi rồi, Quân Mạc Tà phờ phạc, đang chuẩn bị độn đến bên trong Hồng Quân Tháp đi luyện công, ngẩng đầu mới phát hiện Độc Cô Tiểu Nghệ cư nhiên còn ở tại chỗ này, đang mở to mắt nhìn mình.

- Cô còn chưa đi? Có chuyện gì sao?

Quân Mạc Tà nhất thời vừa lúc khó chịu trong bụng, hỏi khó chịu ngay.

- Mạc Tà ca ca!

Độc Cô Tiểu Nghệ vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn:

- Thương lượng với huynh một sự kiện được không ah?

Quân Mạc Tà nghe chợt rùng mình, đánh thót một cái. Thanh âm của Độc Cô Tiểu Nghệ nhẹ nhàng như rên rỉ(dịch nguyên văn ah) làm cho hắn lông mao dựng đứng:

- Đừng ah, bà cô ah, có chuyện gì mà ta có thể làm được thì mới đáp ứng a, tuyệt đối không nói hai lời!

- Sự việc cũng không lớn, muội chính là muốn hỏi lúc nào huynh để cho muội tiếp tục "nấu cơm" với huynh một lần a?

Độc Cô Tiểu Nghệ mặt cười như hoa, thẹn thùng chịu không nổi, nhưng cũng thực kiên quyết bất chấp tất cả, không quan tâm đến bộ dạng của mình.

- Cái gì? Tiếp tục nấu cơm một lần nữa? Làm sao mà nấu?

Quân Mạc Tà mở to hai mắt nhìn, hắn hiện tại rất có khát vọng bị "nấu", đúng vậy, nhưng như thế nào nấu đây a. Lòng khao khát "chuyện đó" không có nghĩa là hắn vì bụng đói mà vơ quàng, lại muốn bị xuân dược tàn phá thêm một hồi a!

- Tiểu bà cô, ngài tạm tha ta đi, đáng thương cho cánh tay và cẳng chân của ta, thật sự là gây sức ép không dậy nổi nha.

- Không được! Việc này không cần thương lượng nữa!

Tiểu nha đầu gân cổ lên nói:

- Vạn nhất sau khi trở về hai người bọn huynh lén lút bái đường thành thân thì ta làm sao? Chẳng lẻ muốn bổn cô nương làm tiểu thiếp cho huynh sao? Huynh nếu dám không đáp ứng bổn cô nương thì muội sẽ trực tiếp dung biện pháp "Bá vương ngạnh thương cung" a, bắt buộc không nấu không được a!

"Làm tiểu thiếp, Bá Vương ngạnh thượng cung?", Nha đầu kia ngoài sự dũng mãnh, tư tưởng cũng thật là tiến bộ quá mức quy định a.

Quân đại thiếu gia xem như hoàn toàn bị nàng đả bại rồi.

- Cô bây giờ còn nhỏ, cô không nên lo mấy chuyện đó. Chuyện này để hai nhà chúng ta bàn bạc cái đã.

Quân Mạc Tà nói thật cũng không phải là đùn đẩy trách nhiệm gì, mà là lời nói thật của hắn. Tuy rằng hắn hiện tại tuổi thọ cũng cũng chỉ có mười bảy tuổi mà thôi, nhưng kiếp trước tư tưởng thâm căn cố đế ở trong đầu hắn, muốn hắn xuống tay đối với một tiểu cô nương mười sáu tuổi, trong lòng Quân đại thiếu vẫn có cảm giác là tội lỗi.

Căn bản nàng vẫn là nhi đồng mà thôi!

- Nói muội còn nhỏ? Huynh so với người ta lớn hơn bao nhiêu, xét cho cùng thì huynh cũng chỉ lớn hơn muội một tuổi nửa tuổi, so với huynh thì người ta một chút cũng không nhỏ!

Độc Cô Tiểu Nghệ lắc ngực một cái, nhất thời một trận ba đào mãnh liệt, Quân Mạc Tà nhất thời thiếu chút nữa đã bị kích thích đến máu mũi chảy dài.

Mẫu thân a, đây là muốn muốn cái mạng già của con sao?

- Về phần hai nhà, quả thật là có không ít khó khăn. Bất quá hôm nay Mai Thiên Thiên tỷ tỷ đã cho muội một chủ ý…

Độc Cô Tiểu Nghệ cắn môi, trên mặt một trận đỏ bừng:

- Nếu làm như vậy, hai nhà liền chắc chắn sẽ không còn trở ngại…

- Ách? Chủ ý gì thế?

Quân Mạc Tà gãi gãi đầu.

- Nàng nói cho muội biết, chỉ cần muội mang cái bụng đã to trở về (ách--nguy ah) vậy thì tất cả không còn là vấn đề, chủ yếu là có thể hơi mệt một chút, nhưng ta có thể kiên trì mà.

Độc Cô Tiểu Nghệ đỏ mặt, đầu ngón chân vân vê mặt đất, thân mình lắc lư xấu hổ nhỏ giọng nói.

- Gì? Mang “balô ngược” trở về?! Đây không phải là vấn đề có mệt hay không, đây chính là trêu tới mạng người a!

Quân đại thiếu triệt để mồ hôi đầm đìa! “Một cái Quản Thanh Hàn đã làm nên sóng to gió lớn, còn chưa giải quyết được, đang đứng ở trạng thái sẵn sàng phong vũ mây mưa, còn muốn ta làm cho bụng cô to ra hả trời?”

Quân Mạc Tà không nói hai lời, không nói thêm một tiếng theo trong trướng bồng tiêu thất bóng dáng.

Ngươi không đi, ta đi vậy. “Ta không thể trêu vào, há lại không thể trốn sao?”. Quân đại thiếu trực tiếp tâm niệm vừa động, liền chui vào Hồng Quân Tháp.

Độc Cô Tiểu Nghệ đang ngượng ngùng chờ đợi hồi âm, đột nhiên thấy hoa mắt, Mạc Tà ca ca đã không thấy đâu!

Chuyện này đã chọc vị đại tiểu thư giận muốn nổ đầu luôn!

- Quân Mạc Tà! Bổn cô nương cũng coi như là một trong hai đóa tuyệt đại danh hoa kinh thành, không xứng cho huynh quan tâm sao! Ta buôn bán rau bao nhiêu năm, chẳng lẽ không xử lý một cọng rau hẹ nhỏ bé như huynh sao?

Cũng không biết cô nàng này từ nơi nào học được câu nói dí dỏm này, cũng không quản phù hợp hay là không phù hợp, cứ như vậy mà phun ra thôi.

Con mắt liếc tròn hai vòng, nàng ta đi đến bên giường Quân Mạc Tà, ngồi xuống chỗ ấy sờ sờ, đột nhiên kêu lên một tiếng, cắn môi nửa ngày, đột nhiên xốc mền lên chui vào.

Phốc phốc hai tiếng, hai chiếc giày từ trong chăn mền bay ra.

- Muội cho huynh chạy! muội ở chỗ này đợi, coi huynh có thể trốn mãi không, hôm nay muội sẽ "Bá Vương ngạnh thượng cung", coi bổn cô nương với huynh ai lợi hại hơn ai a!

Độc Cô Tiểu Nghệ trong lòng ngâm nga hai tiếng, vẫn cảm thấy được có chút thẹn thùng. "Mặc kệ, suy nghĩ nhiều làm gì". Ngửi thấy trong chăn mền có mùi của nam nhân mà mình yêu thích, Tiểu Nghệ chỉ cảm thấy trong lòng như đang run run: "Cổ hương vị thật ra cũng không khó ngửi a!"

Mặc dù không có người, nhưng Độc Cô Tiểu Nghệ vẫn có một loại cảm giác hồi hộp, trộm lộ đầu ra nhìn nhìn, thấy không có ai nàng mới yên tâm chui ngược trở vào.

Nàng chợt cởi áo khoác, gối lên hai tay nằm ngửa mà boăn khoăn: "Bá Vương ngạnh thượng cung, thật ra là phải làm gì để "thượng cung" nhỉ?"(thì cứ thượng là xong thôi).

Chờ một lúc lâu, Quân Mạc Tà vẫn chưa trở lại, lại chờ một lát cũng không thấy, sau đó Độc Cô Tiểu Nghệ nhất thời nằm sấp lại, chỉ cảm thấy mí mắt díu lại, ngáp hai cái, sau đó liền chìm vào giấc ngủ!

Ngủ là trạng thái nghỉ ngơi tốt nhất, tiểu nha đầu này nói ngủ là ngủ ngay.

Quân Mạc Tà bứt ra trốn vào Hồng Quân Tháp, vốn là đem chín chuôi kiếm đã luyện thành cẩn thận nhìn một lần, rồi lại bỏ lại chỗ cũ. Sau đó chọn lựa mấy vị dược tài, lại chuẩn bị luyện đan. Mấy ngày hôm trước thu được tin tức của Bàn Tử, nói hiện ở kinh thành, hai loại đan dược đều bán đến không kịp thở. Đây chính là nguồn kinh tế chính của mình a, trăm triệu không thể để nó sập được, nên luyện ra nhiều một chút để dự trữ, để sau này không phải gặp hoạ.

Cho nên Quân Mạc Tà hiện tại muốn dự trữ nhiều một chút. Trừ điều này ra, hắn ham muốn nhất là có thể làm tăng thêm hiệu lực của thuốc. Trước mắt, loại hữu dụng nhất mà hắn có thể luyện chế ra cũng chỉ có Thập Niên Đan!

Còn có Diệp Cốt Đan khi hắn đạt đến tầng ba của Hồng Quân Tháp mới có thể luyện chế. Loại đan dược này có chỗ tốt là có thể giúp khung xương của người dùng phát sinh biến chất, trở nên càng thêm chặt chẽ một ít, cũng càng thêm nhịp nhàng một ít, trừ điều đó ra, có lẽ cũng không có tác dụng lớn lao gì khác.

Nhưng nếu là đem loại Diệp Cốt Đan này cùng Tẩy Tủy Đan kết hợp thành một lại sử dụng thì lại có khả năng đạt tới hiệu quả liền quả có thể dựng sào thấy bóng(ý nói thấy ngay lập tức)! Có thể đem một võ giả tư chất bình thường biến trở thành võ giả võ học thiên tài! Vô luận gân cốt huyết mạch kinh mạch hay là đan điền, đều chẳng khác gì là một lần cải tạo từ đầu tới cuối!

Có thể xứng với câu thay da đổi thịt!

Nhưng đáng tiếc là, Tẩy Tủy Đan cũng phải đạt đến tầng bốn của Hồng Quân Tháp mới được. Trước mắt Quân Mạc Tà chỉ có thể giương mắt mà nhìn thôi, cũng không biết làm thế nào. Nhưng khi luyện chế một ít Thiểu Âm Đan cùng Huyền Dương đan, hắn cũng luyện thêm mấy bình Diệp Cốt Đan. Bất kể như thế nào, cũng có thể làm cho một tên ngu ngốc cơ bắp bình thường tăng lên một chút khung xương, trình độ phối hợp cơ xương cũng nhịp nhàng cân đối hơn, cũng có thê coi là tốt chứ

Đây chỉ là tư tưởng trong lòng Quân Mạc Tà. Tuy nhiên, hắn không ý thức được, kỳ thật loại Diệp Cốt Đan này ở Huyền Huyền đại lục, công dụng có thể nói là còn hơn xa Thập Niên Đan!

Thập Niên Đan trực tiếp tăng lên mười năm tinh thuần công lực, hiệu quả quả thật nghịch thiên, quả thật dọa người, nhưng dù thế nào cũng chỉ gia tăng mười năm công lực mà thôi, hơn nữa chỉ có công hiệu một lần duy nhất mà thôi, cho dù có dùng nhiều lần cũng hoàn toàn không có hiệu quả gì. Mà Diệp Cốt Đan dị thường, thay đổi hoàn toàn tư chất của một con người! Đánh vỡ khung xương nguyên bản của quy luật thiên địa, tái tạo lại một lần!

Chuyện này căn bản là ngay cả tưởng tượng cũng không dám tưởng tượng ra như vậy!

Phải biết rằng mặc dù thế giới này quả thật không có loại đan dược nào có thể làm tăng thêm công lực, nhưng cũng vẫn có một một vài loại thiên địa linh dược giúp tăng lên công lực của người dùng, ví dụ như là Thiên Phạt sâm lâm Phạt Thiên Thánh Quả hay một số loại tương tự.

Nhưng cải thiện thân thể từ bên trong chính là đan dược nghịch thiên, đi ngược với tạo hóa, khó mà có được! Bởi vì từ xưa đến nay , thật sự không có loại đan dược nào có thể làm được!

Rốt cục Quân Mạc Tà cũng luyện chế thành công, hắn đem ném vào một bình ngọc nhỏ, sau đó cười rất đắc ý.

Quân Mạc Tà cảm giác linh lực của Hồng Quân Tháp nháy mắt tuôn vào thân thể của chính mình, đem tổn thương trước kia tiêu trừ sạch sẽ. Hắn thỏa mãn mỉm cười một tiếng, theo tiến độ trước mắt mà nói thì chân chính là mau kinh người. Mấy ngày nay, chính mình không ngừng rèn luyện Kim chi lực, khiến cho linh lực trong cơ thể tiêu hao một lượng lớn, nhưng cũng có một lượng lớn được bổ xung, hiện tại đã là Thiên Huyền trung giai!

Thiên Huyền trung giai vô cùng ổn định!

Nếu lấy tốc độ thăng cấp như vậy mà nói, tin tưởng trong một đoạn thời gian ngắn nữa hắn sẽ đột phá tới Thần Huyền, chuyện đó không phải là chuyện không thể đối với hắn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 41: Hôm Đó Chết Chắc

Nhưng Quân Mạc Tà cũng phát hiện ra một chút vấn đề: Linh khí Hồng Quân tháp lúc đem ra so sánh thì tựa hồ là loãng đi một ít so với lúc trước. Phải biết rằng dĩ nhiên là linh khí của Hồng Quân tháp thập phần sung túc, nhưng lúc Quân Mạc Tà luyện công thì linh khí mới không ngừng hấp thu từ bên ngoài vào bổ xung.

Hiện tại linh khí lại khôi phục tới nguyên trạng như lúc ở Thiên Hương thành trước kia, nhưng Quân Mạc Tà nhớ rõ ràng là thời điểm ở Thiên Phạt sâm lâm, linh khí so với hiện tại có vẻ như nồng đậm hơn, không chỉ là nồng đậm mà phải nói là hùng hậu hơn rất nhiều.

Trước kia Quân đại thiếu gia công lực còn thấp, cũng chưa có thể cảm nhận rõ ràng linh khí thiên địa. Hiện giờ công lực ngày càng tăng, Hồng Quân tháp tuy rằng có thể luôn luôn bảo đảm linh khí tiếp tế một cách sung túc, cũng không đến mức lượng linh khí thu vào không bằng lượng linh khí mất đi, nhưng ở những nơi khác nhau cũng đã có sự khác biệt.

Không so sánh thì không biết, so sánh rồi chợt thấy giật mình.

Xem ra môi trường thay đổi thì đối với Hồng Quân tháp mà nói cũng có một chút ảnh hưởng.

Mỗi lần luyện công, Quân Mạc Tà đều có thể cảm thấy một lượng linh khí khổng lồ được hấp thu vào Hồng Quân tháp. Nhưng mà chỉ có một lượng nhỏ là được hắn hấp thu, còn bộ phận lớn còn lại đều tiến

nhập Hồng Quân tháp. Sau đó tùy lúc lượng linh khí đó lại được cung cấp cho hắn lúc luyện công.

Nhưng bất kể là thế nào, Quân Mạc Tà cũng sớm đã hiểu được rằng: Hồng Quân tháp cũng là cần bổ xung linh khí cho chính nó.

Xem ra, chính mình phải nghĩ biện pháp mới được. Trải qua Thiên Phạt sâm lâm linh khí sung túc, hiện tại tốc độ cung cấp linh khí ít nhiều đã làm hắn không vừa ý.

Sự thay đổi tâm tính của Quân Mạc Tà kỳ thực là rất bình thường, giống như là một nam nhân mỗi ngày đều được ở cùng một tiên tử kỳ thực là quá sung sướng. Nhưng đột nhiên đến một ngày chợt nhận ra: Nếu để cho hắn có thể mỗi ngày cùng ở với tuyệt thế mỹ nữ, liên tục như vậy trong vòng nửa năm, sau đó lại bắt hắn ra đi sống với một nữ nhân xấu như ma, hắn sẽ tuyệt đối không cam tâm tình nguyện đi chút nào, hai chuyện này có cùng một đạo lý.

Lớn nhỏ, sang hèn đều có loại tâm trạng này, ai ai cũng không ngoại lệ! (lần boom trước là 20 chương, boom lần sau cũng phải là 20c hoặc hơn nữa, nếu ít hơn tất sẽ có người kêu ca - - hehhe).

Thở dài thỏa mãn, rốt cuộc Quân Mạc Tà cũng đi ra. Một đêm này, trước là nói chuyện, sau là luyện đan, một hơi xuất ra mấy lô đan dược. Sau đó lại tiến hành tu luyện Khai Thiên Tạo Hóa công!

Có thể nói giờ phút này Quân đại thiếu gia thực sự rất mệt mỏi. Hơn nữa tiểu đệ bị kích thích lúc trước đã ỉu xìu rồi (hic, dạo này nóng quá), bây giờ có tắm cũng không được gì. Điều này làm cho Quân đại thiếu gia rất là không vui, bất quá không vui cũng còn có cách nào khác đâu, chẳng lẽ lại đi làm chuyện “Bá Vương ngạnh thượng cung”?

Quân Mạc Tà nhanh chóng cởi quần áo ra, chỉ còn lại một cái tiểu tam giác, uể oải ngáp một tiếng rồi chui vào chăn.

Đã trải qua sự kiện “ngoài áo khoác, trong tiểu đệ” (lần hắn bị ông nội nhìn thấy). Hắn không dám tùy tiện “trần truồng trùng trục” mà đi ngủ nữa!

Trong nháy mắt, quần áo ngoài đã được cởi xong, hắn chuẩn bị nhảy vào chăn thì…

“Ta kháo. Có chuyện gì nữa đây!”Quân Mạc Tà hoàn toàn tỉnh táo, mở to mắt nhìn vào giường của mình. Não truyền tới một ý nghĩ đen tối, chẳng lẽ ta nằm lầm giường chăng?

Vừa rồi hắn mới mò lên giường thì chạm phải một cái thân hình cực kỳ mềm mại và thơm phức, Quân Mạc Tà gần như nghĩ mình đang nằm mơ.

Mộng này cũng là mỹ mộng ah, cho dù là mộng, ta cũng van ngươi đừng tỉnh lại ah!

Quân đại thiếu gia rón rén bước tới cửa trại, len lén nhìn một chút. Không sai, đây chính là lều trại của ta! Độc Cô Tiểu Nghệ như thế nào lại đang ở trên giường của ta? Hơn nữa lại còn trong bộ dạng như thế này.

Mang một bụng nghi vấn đến gần bên giường, Quân Mạc Tà nhẹ nhàng vươn tay đẩy đẩy:

- Này, này, tỉnh dậy, đừng ngủ!

Tiểu nha đầu trở mình một cái, dùng tay chân ôm hết mền vào trong lòng, mơ màng nói:

- Đừng kêu, đập phát chết tươi giờ!

Quân Mạc Tà hoàn toàn nhức đầu. Hơn nữa còn từ trên xuống dưới đau cả hai cái đầu (hắc hắc - không đau hóa ra liệt ah).

Doanh trại đêm khuya

Trong một lều vắng

Cô nam quả nữ

Cùng ở một phòng

Thử hỏi là ông

Có còn chịu được? (thêm vào hai câu cuối cho nó tý mắm muối).

Trong không khí, từng đợt mùi thơm nổi lên thoang thoảng, chọc đúng vào tâm sự của hắn. Mà vị đại mỹ nữ quốc sắc thiên hương này lại đang ở trong tình trạng như đón chào hắn vậy. Mặc cho hắn nổi danh xấu như vậy, lại ngang nhiên ngủ trên giường của hắn.

Quân Mạc Tà nếu một chút cũng không phản ứng thì thật không tính là một nam nhân.( )

Ăn? Hay là không ăn? (Đó là vấn đề). Quân Mạc Tà đang rất boăn khoăn, khẩn trương tự hỏi mình vấn đề này.

Trên giường Độc Cô Tiểu Nghệ vừa chuyển người lại. Đôi chân nhỏ trắng nõn nà đạp một cái, một nửa cái chăn mỏng rơi xuống giường đã lộ một khoảng không linh lung, đường cong tinh tế gây chết người, chính là thân ảnh của Tiểu Nghệ hiện tại đang lồ lộ ra trước mắt Quân Mạc Tà.

Cánh tay trắng nõn, hai trái đào cao vút, vòng eo nhỏ nhắn, hai chân thon dài. Quân Mạc Tà trong mắt như toát ra hoa lửa, ùng ục ùng ục nước nước bọt (nóng quá khát quá).

Con bà nó, thả dê một lần cũng là thả, thả dê hai lần cũng tính là thả, vậy thì ngu gì không làm!

Dục hỏa chiến thắng lý trí, một hình ảnh lang sói đang hiện nguyên hình!

Quân Mạc Tà bóp chặt trái tim đang đập thùm thụp, hai chân tự động bước tới giường. Trong mắt tỏa ra lục quang, tựa như là một con sói hung ác đói khát trong đêm đông lạnh giá.

- A, huynh rốt cuộc cũng đã trở lại!

Tiểu nha đầu đột nhiên tỉnh lại, nhìn Quân Mạc Tà một cách hưng phấn nói:

- Muội chờ huynh tới tận nửa đêm, huynh đã đi đâu, làm gì?

- Ta…

Cánh tay và thân thể Quân Mạc Tà đã giương lên sắp chộp xuống lại bất chợt dừng lại ở không trung. Quả thật tư thế có chút quái dị.

- Ân, đã trở lại là tốt rồi!

Tiểu nha đầu ôm lấy mền, nghiêng đầu nhìn thấy Quân Mạc Tà. Trong mắt tràn đầy tò mò:

- Bộ dạng huynh hiện tại rất là quái đản, đúng rồi, rốt cuộc huynh chuẩn bị xong chưa?

- Chuẩn bị cái gì?

Quân đại thiếu gia chậm rãi đem thân thể của mình nhanh chóng trở về vị trí cũ, thần kinh đã trở lại như trước.

- Chính là huynh chuẩn bị tốt để “bị” muội nấu cơm chưa? Muội nói cho huynh biết, bổn cô nương hôm nay chuẩn bị “Bá Vương ngạnh thượng cung”, biết điều liền ngoan ngoãn một chút!

Độc Cô Tiểu Nghệ ngoài miệng cố tình nói chuyện có vẻ bá đạo… khuôn mặt nhỏ nhắn lại ửng hồng thể hiện sự bối rối, hai tay vân vê chùm tóc:

- Gì? Cô muốn làm gì ta? (, hài quá!!!)

- Huynh chờ ở đây, muội lại đi mượn xuân dược, chờ muội trở lại nha!

Tiểu nha đầu thực sự hưng phấn, bật nhảy xuống giường. Luống cuống tay chân mặc áo khoác vào, nhanh như chớp phóng ra khỏi lều, tâm trạng có vẻ rất tốt và hào hứng, miệng còn lẩm bẩm: “Lấy thuốc nhanh nào, lấy thuốc xong rồi…”

Quân Mạc Tà bỗng nhiên cắm đầu xuống giường, đầu như nảy lên hai cái, tay dùng sức đánh lên mặt chăn bang bang hai tiếng (giống Noobita làm nũng quá). “Trời ạ, cuộc đời sao ác nghiệt với ta vậy. Hãy làm cho ta chết đi. Đây là mộng đẹp ư, tiếp tục như vậy còn kinh khủng hơn cả ác mộng nữa. Hãy cho ta chết đi trời ơi!!!”

Bịch một tiếng, ba huynh đệ Độc Cô hùng hổ xông vào, mắt nhìn về phía Quân đại thiếu gia đang trần trụi giận dữ hét lớn:

- Quân Mạc Tà! Tên tiểu tử dâm tặc này, ngươi rốt cuộc đã làm gì tiểu muội của ta?

Quân Mạc Tà không nói gì, quay đầu nhìn nhìn bọn hắn. Hiện tại Quân Mạc Tà đến xấu hổ cũng không nhận biết, thực sự là hắn đang rất buồn bực, mọi thứ như đã đứng bên bờ vực của sụp đổ. Quân Mạc Tà đột nhiên nhấc mền lên chui vào, rầu rĩ từ trong mền buông ra một câu:

- Cút! Bằng không ta lập tức khiến tiểu muội muội của các ngươi sinh em bé!

Bên ngoài lều, Độc Cô Tiểu Nghệ tay cầm một bao thuốc, hưng phấn mà thở hổn hển chạy như điên đến, chui đầu vào lều.

- Mạc Tà ca ca, ta đem xuân dược tới rồi, chúng ta “nấu cơm” đi.

Nha đầu chính là đang rất hưng phấn, lời nói còn chưa dứt, ngẩng đầu lên đã thấy ba cái mặt đen sì của ba ca ca đang đi ra. Nàng ta không khỏi luống cuống tay chân, trừng mắt:

- Á, các huynh sao lại ở chỗ này?

Sáng sớm ngày thứ hai, Quân Mạc Tà không để ý đến sự phản đối của Quản Thanh Hàn, không chút nương tay kéo nàng đi ra. Ý nghĩ đầu tiên của Quản Thanh Hàn là tưởng hắn lang tính phát tác, không nói lý lẽ đi cưỡng bách người ta. Nàng nghĩ như vậy nên không khỏi chau mày, cực kỳ bất mãn, hiện tại mọi thứ đã đến thời điểm mấu chốt, lại còn tâm trí đùa giỡn tư tình nhi nữ, chơi đùa cần như vậy sao. Chuyện này nếu để mấy tên ăn không ngồi rồi biết được truyền ra ngoài thì đây chính là đại sự à, liền muốn giận dữ mắng mỏ Quân đại thiếu gia một phen.

Không ngờ Quân đại thiếu gia liên tục năn nỉ:

- Tỷ tỷ, van cầu ngài, nhờ ngài giảng giải cho Độc Cô Tiểu Nghệ kia bài học vỡ lòng đi, ta thật sự chịu không nổi, ngày hôm đó thực sự chỉ có con đường chết a!

Quản Thanh Hàn nghe mà thấy kinh ngạc.

Hoa nở hai đóa, đều là cùng một nhánh.

Không nói đến Quân Mạc Tà chịu đủ sự công kích từ Thiên Hương thành kia đã muốn triệt để rối loạn tâm trí. Nay hắn còn chưa trở lại Thiên Hương thành làm Quân tam thiếu gia đã làm thêm sự tình này, thật là làm cho gà bay chó chạy đến đổ tường.

Áp lực gia tăng, ngay cả hoàng đế cũng đều có chút sứt đầu mẻ trán.

Vụ tai tiếng “loạn luân” của Quân đại thiếu gia lại tiếp tục được đem áp chế vẫn không thể bị áp chế được, triệt để bạo phát! Có thể tưởng tượng một chuyện như vậy, tại một thời đại chế độ phong kiến như vậy sẽ tạo thành chuyện náo động đến cỡ nào!

Chuyện này không chỉ có Quân gia áp chế, Độc Cô gia áp chế, thậm chí cả hoàng đế bệ hạ cũng ra sức áp chế trong bóng tối! Bởi vì sự kiện

này có thể tạo ra một trận mưa to gió lớn mà bất cứ kẻ nào cũng không thể nào tưởng tượng ra được.

Hoàng đế bệ hạ tuyệt đối không muốn cho Quân gia bị lộ ra vụ bê bối lớn như vậy. Bởi vì hiện tại Quân gia biểu hiện lực lượng quá cường đại ở Thiên Phạt sâm lâm, làm cho hoàng đế bệ hạ biết rõ một sự kiện: Hiện tại nếu khiến cho Quân gia sụp đổ hoặc là chuyện này bị trăm quan mạnh mẽ bức Quân gia thì hậu quả sẽ thật khó lường! Coi như hắn đứng đầu một quốc gia, cũng không thể ngăn chặn, khó có thể tưởng tượng gánh vác sức nặng này!

Bệ hạ tự mình phong tỏa hết thảy mọi tin tức về Quân Mạc Tà và Quản Thanh Hàn. Sau đó liền gửi gắm hi vọng ở nhóm người đại nho kia không cần thiết phải tuyệt đường như vậy. Nếu là có thể, hoàng đế bệ hạ thật muốn dậm châm giận dữ thét to lên một tiếng: Mở to mắt các ngươi ra mà nhìn Quân gia hiện tại. Các ngươi có thể chọc đến sao? Đến lão tử cũng còn kiêng kỵ đây!

Nhưng hiện thực lại trái với ý nguyện!

Nguyện vọng tốt đẹp của hoàng đế bệ hạ triệt để tan vỡ thành bọt nước khi nhìn chồng tấu chương dày cộp trước mắt!

Bởi vì việc này mà hoàng đế bệ hạ dời ngày trlên triều lại khoảng mười ngày, cũng là nghĩ đến ngày đó các triều thần ít nhiều hiểu rõ được thời thế, đừng để lại cho hắn một cái phiền toái. Nhưng vào ngày thượng triều, bệ hạ liền muốn hôn mê bất tỉnh!

Tổng cộng chín vị Ngự Sử, thêm hai vị đại lão nho giới đương thời Mai Cao Tiết, Khổng Lệnh Dương. Ngoài Văn đàn Thái Đẩu ra còn có các quan văn, tính ra chừng năm sáu chục vị. Tính ra số quan chức ở trên cơ hồ đã chiếm hơn phân nửa. Trăm miệng một lời buộc tội Quân gia, buộc tội Quân Vô Ý, buộc tội Quân Mạc Tà. Càng nhắm đến Quân Mạc Tà với vụ tai tiếng nghìn năm có một.

Nhất thời lúc này, hoàng đế bệ hạ đầu như muốn to ra như cái đấu!

- Bệ hạ, lão thần hôm nay muốn nói những lời tâm huyết: Buộc tội Huyết Lan Hoa Đại Công Tước, Đại nguyên soái đế quốc Quân Chiến Thiên! Quân Chiến Thiên dạy con không nghiêm, Huyết Y đại tướng Quân Vô Ý trên đường hành quân dung túng thông đồng cho cháu dâm loạn giữa ban ngày, việc này đã thành trò cười của toàn bộ đại lục, vua các nước thi nhau gửi thư khiển trách! Làm cho Thiên Hương ta hổ thẹn. Đây là tội thứ nhất!

Khổng Lệnh Dương run rẩy đứng dậy, râu bạc trắng tung bay, vẻ mặt bi tráng.

- Quân Chiến Thiên kiêu ngạo ngang ngược, trong mắt không có hoàng thượng, vì được sủng ái mà sinh kiêu ngạo, muốn làm gì thì làm! Ngay cả đại thần trong triều muốn giết liền giết, hoàn toàn coi thường pháp luật đế quốc, đây là tội thứ hai!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 42: Ngươi Theo Bên Nào

Tiếp theo hắn nói tiếp một mạch rất lưu loát, thậm chí đếm ra mười lăm tội lớn nghịch thiên của Quân gia lão tử! Quả thực không giết lão gia tử chính là không theo thiên lý, không giết lão gia tử chính là vạn chúng sinh gặp bất hạnh vậy!

Trong đó có một ý tứ rất là rõ ràng cụ thể: Đem binh mã tới phủ đệ của các quan chức, bày ra trò tìm bắt nghi phạm, đe dọa quan chức phải lập tức di chuyển, Quân Chiến Thiên lập tức san bằng phủ đệ nhà người ta và chiếm dụng làm của riêng.

Mà mười lăm tội kia đều là tội lớn, trong đó cháu của Quân Chiến Thiên là Quân Mạc Tà có tâm chiếm đoạt và lăng nhục chị dâu thật không bằng loài cầm thú; Quản Thanh Hàn thân là cháu dâu của Quân gia lại dụ dỗ em chồng, không biết xấu hổ, bại hoại nề nếp gia đình, hạ lưu dâm đãng tiếng xấu vang xa, thực là không từ ngữ nào diễn tả hết.

Hoàng đế bệ hạ cau mày nhìn thấy lão gia hỏa này, thật là rất không kiên nhẫn.

- Thần cho rằng Quân Chiến Thiên tội ác tày trời, loạn thần tặc tử, phải tức thời đem ra ngọ môn chém đầu răn chúng! Quân Vô Ý hoang dâm vô sỉ, coi thường quân quy phải lập tức cách chức điều tra, nhốt đánh vào thiên lao, tùy ý tam tư hội thẩm, xử phạt mức cao nhất theo pháp luật! Về phần Quân Mạc Tà hành vi bỉ ổi, xấu xa dơ bẩn tới cực điểm, phải xử lăng trì, lấy đó làm điều răn cho vạn dân theo! Quản Thanh Hàn không tuân thủ nữ tắc (quy tắc ứng xử… của phụ nữ), không biết xấu hổ, phải ban thưởng một ly rượu, một mảnh lụa trắng (cho tự tử

đó mà). Như vậy mới cho thế gian thấy rõ quy củ của Thiên Hương thành ta.

Lão đầu nhi này chính là thật sự quá độc. Lại muốn giết chết cả nhà Quân gia!

Một bên Độc Cô Tung Hoành hai cha con nhếch nhếch miệng, trong lời nói của hắn không có một câu nào nói xử diệt tộc, nhưng xử phạt như vậy, so với xét diệt tộc còn độc ác hơn! Quân gia già trẻ tổng cộng ba người, lại đều bị hắn nếu tên, đều muốn đẩy lên đoạn đầu đài!

Quân Chiến Thiên cụp đầu vào gối, không quan tâm để ý xung quanh, tựa hồ như là đang ngủ.

- Thần tán thành!

- Thần cũng tán thành!

Chỉ một thoáng trên đại điện đã có một mảng người quỳ gối, sôi nổi yêu cầu hoàng đế nghiêm trị Quân gia.

Mấy đại thế gia bên trong còn có không ít người do dự nhìn lên, đoán xem tình hình như thế nào.

Mặt mày hoàng đế bệ hạ càng lúc càng nhăn lại.

- Bệ hạ, thần nghĩ đến những năm gần đây Quân Chiến Thiên có xu hướng bao che khuyết điểm, sớm mất đi tư cách và phong thái của mộtngười làm trụ cột quốc gia. Nếu có thể mượn cơ hội này diệt trừ Quân gia, lấy lại tác phong và kỷ luật triều cương đối với cơ nghiệp muôn đời của Thiên Hương ta mà nói thực là một việc thật tốt.

Lời nói của kẻ này làm cho Quân lão gia tử cũng không chịu nổi ngước lông mi lên nhìn.

Sớm biết rằng khẳng định có người sẽ không bỏ qua cơ hội này mà không ngừng bỏ đá xuống giếng, té nước theo mưa nhưng lại không nghĩ

rằng người thứ nhất đứng ra lại là hắn!

Gia chủ Tống gia, tướng quân đế quốc, nhất đẳng hầu tước, Tống Đức Hải!

- Tống hầu gia nói rất có lý, thần tán thành.

Gia chủ Mạnh gia Mạnh Hữu Vĩ đứng dậy. Vẻ mặt bi phẫn đến kịch liệt!

- Quân Chiến Thiên hiện giờ đã là tội đồ của đế quốc, không trừ bỏ thì thật khó an thiên hạ, khó mà giữ vững triều cương, còn chưa diệt trừ diệt thì khó mà thu phục điều tiếng của người trong thiên hạ! Mong bệ hạ nén thương đau, quyết tâm sớm làm một cái quyết đoán!

- Mong bệ hạ nén thương đau, quyết tâm sớm làm một cái quyết đoán!

Mọi người tại chỗ cùng hô to, thanh âm vang vọng khắp nơi.

Bảy thế gia kinh thành, hôm nay đều tụ hết ở chỗ này, trừ Mộ Dung thế gia và Đường gia mấy năm gần đây cùng Quân gia quan hệ mật thiết thì đứng ngoài không lên tiếng, những nhà khác đều đứng ở phía mặt đối lập Quân gia. Nhưng có một điều ngoài dự kiến của mọi người là Lý gia – đối thủ lớn nhất của Quân gia tại triều đình này lại không lộ diện.

- Việc này sự tình trọng đại! Ngày mai tiếp tục thương nghị!

Hoàng đế bệ hạ trầm giọng quát:

- Các khanh bình thân!

Hoàng đế bệ hạ mượn cớ bãi triều bỏ chạy. Nhưng lại nghe Khổng lão phu tử tấu.

- Bệ hạ xin dừng bước, bệ hạ xin dừng bước, mong bệ hạ sớm quyết đoán! Việc quyết định này không thể tiếp tục chần chờ, cái gọi là không

nên trì hoãn mà trì hoãn tất sẽ gây loạn, bệ hạ anh minh thần vũ nên chú ý!

Khổng Lệnh Dương cũng không đứng dậy. Dập đầu tấu, ý tứ rất rõ ràng, hôm nay người nếu không xử lý Quân gia, chúng thần liền không đứng dậy.

Hoàng đế nhíu chặt hai hàng chân mày lại. Lời nói buông qua kẽ răng:

- Đột nhiên hôm nay trẫm cảm thấy không khoẻ. Bãi triều!

Sau đó phẩy tay áo dựng lên. Chạy nhanh như làn khói. Các ngươi thích quỳ cứ quỳ, quỳ cái rắm, muốn uy hiếp ta à, đầu óc bị nhiễm nước rồi sao!

Bình tĩnh mà xem xét, hoàng đế bệ hạ hiện tại cũng rất muốn mượn cớ này xử lý Quân gia, nhưng hắn không dám! Làm vua của một nước, hắn hiểu có những chuyện có giới hạn của nó. Hoặc là bọn hủ nho đó không thể tưởng được, hoặc là bọn hắn có nghĩ tới, song lại cho rằng không có gì lớn.

Nhưng hoàng đế lại biết, Quân gia một nhà bốn soái, ở quân đội có được lực ảnh hưởng như thế nào! Hắn nhắm mắt là có thể nghĩ ra được, nếu ngày hôm nay bắt đầu động vào Quân gia, vả lại không nói trước là có thể động vào lão gia tử hay không, tin tưởng không đến hừng đông có thể có tin tức binh biến truyền đến, trong vòng vòng ngày, ít nhất có năm sáu chỗ tin tức khởi nghĩa vũ trang như thế!

Như vậy, Thiên Hương quốc làm sao bây giờ?

Huống chi, hiện tại Quân gia nói xử lý là có thể xử lý sao? Xem dễ như trò chơi sao? Nếu có thể xử lý ta đã xử lý sớm, còn chờ các ngươi tới lên lớp giảng bài?

Hoàng đế nổi giận mà đi, số đông đại thần cũng sôi nổi lui ra ngoài. Quân Chiến Thiên ở trong đại điện mắt lão mơ màng. Nhưng vừa ra tới lại khoẻ như vâm. Cứ dẫn đầu mà đi. Đối với lời buộc tội mình của bọn hủ nho, Quân lão gia tử hoàn toàn từ đầu đã luôn không để ở trong lòng, nửa điểm cũng chưa để ở trong lòng!

Nếu trận này có Mộ Dung gia và Lý gia cũng tham dự ở trong đó, đây mới thực sự là cục diện tối ác liệt. Nhưng trước mặt là một trận cỏn con, thật đúng không kích thích được tâm tính chiến đấu của lão gia tử.

- Quân Chiến Thiên, ngươi nuôi mà không giáo, cháu ngươi làm việc ác, còn có mặt mũi nào sống ở trong trời đất. Ngươi chờ xem, ngươi tất nhiên sẽ có báo ứng!

Khổng Lệnh Dương thân mình run lên, khàn giọng kêu. Trong triều cơ hồ tuyệt đại bộ phận quan văn đều là môn hạ của hắn cùng Mai Cao Tiết, cùng nhau làm một trận sóng to trên triều.

Huống chi lần này là ván đã đóng thuyền, nhược điểm nắm trong tay. Khổng lão đại nhân cho rằng hoàn toàn có thể đem Quân gia nắm chắc trong tay!

Quân Chiến Thiên dừng bước quay đầu nhìn hắn, trong mũi xuy ra một tiếng:

- Ta nói con mọt sách lão, ngươi không thể ngậm miệng lại sao? Lão phu hiện tại thấy phiền quá đi! Không rảnh tranh cãi cùng ngươi. Có bãn lãnh ngày mai phân cao thấp!

Khổng Lệnh Dương tức giận đến râu cũng run rẩy lên:

- Ngươi ngươi ngươi…

Quân Chiến Thiên thì đảo cặp mắt trắng dã, xoay người bỏ đi.

Ngay phía sau, quan văn gần sát Khổng lão phu tử ghé tai lão nói:

- Ân sư, một nhà Quân gia đều là cao thủ, Quân Chiến Thiên lại là Thiên Huyền đỉnh đỉnh trong truyền thuyết a, cơ hồ chính là cao thủ số một nước ta, lão sư thận trọng nhiều một chút.

- Thiên Huyền đỉnh phong? Đệ nhất cao thủ? Thế thì sao?

Lão Khổng Lệnh Dương mắt mờ này hung hăng nhìn người đệ tử này, chẳng thèm ngó tới nói:

- Bất quá chỉ là một tên võ phu nhỏ bé, tên nhãi ranh ngươi làm gì mà sợ hãi vậy! Bọn ngươi chẳng phải cũng nghe: Văn có thể bình thiên hạ, võ có thể định một phương. Những lời này ngươi có hiểu không? Vẫn là tài hoa! Tài hoa hiểu không? Một tên võ phu nhỏ bé làm sao có thể với tới nơi thanh nhã? Đã đưa đến cục diện như thế, hôm nay lại không thể biện giải một câu. Đại cuộc đã định, một kẻ thất phu bình thường như vậy há làm cho lão phu để trong mắt!

Sức mạnh ở trong nhân tâm, Quân Chiến Thiên ngươi dù là Thiên Huyền điên phong (chơi chữ nói móc) thì thế nào, dù là Thần Huyền đi chăng nữa thì vẫn chỉ là một tên võ phu nhỏ bé. Nếu là võ phu nhỏ bé thì cũng đại biểu cho việc ngươi có cái đầu ngốc nghếch, cực kỳ vô dụng!

Không thể không nói, lão đại nhân thuở nhỏ nghiên cứu nho học, cả đời không ra khỏi bốn bức tường, đối với những việc Thiên Huyền Thần Huyền đáng sợ này, nhận thức rất là không đủ.

- Ngày mai, sẽ không để hắn thoải mái, ngày mai sẽ là ngày tuyệt sát Quân gia!

Khổng Lệnh Dương hừ lạnh một tiếng nói:

- Các vị quan chức đứng ngoài cũng hãy nhanh đến tham gia đốc thúc. Trong kinh thành nhất định phải tạo ra dư luận lớn nhất về cái chuyện xấu xa không đoan chính này. Lão phu hứa sẽ không phụ các ngươi, quyết không hai lời! Loại gia đình không biết xấu hổ này có mặt

mũi nào tồn tại ở trong Thiên Hương? Lại có tứ cách gì chống đỡ cho triều đình?

- Ngày hôm nay, thanh thế công kích Quân gia có vẻ là còn hơi yếu, còn chưa đủ mạnh! Mạnh gia chủ, Lý thái sư đó cần ngài tự mình đi một lần.

Khổng Lệnh Dương quay đầu nói.

- Lão sư yên tâm, Mạnh mỗ không chối từ.

Mạnh Hữu Vĩ vỗ ngực cam đoan:

- Lão Thái Sư ông ta cũng xem Quân gia không thật vừa mắt, việc này chắc chắn sẽ trôi chảy.

- Ha ha ha…

Mọi người nhìn nhau cười.

- Ngươi cho là việc này như thế nào?

Mộ Dung thế gia gia chủ Mộ Dung Phong Vân hỏi Độc Cô Tung Hoành. Độc Cô Vô Địch Đại tướng quân yên lặng theo sát ở hai vị lão gia tử phía sau, khuôn mặt to lông lá không ngừng run rẩy.

- Như thế nào, ngươi không thấy Quân lão nhi căn bản là một chút cũng không có để ý sao? Bọn văn nhân yếu ớt này đúng là ăn no rửng mỡ không có chuyện gì làm! Một đám ăn không ngồi rồi hóa rồ.

Độc Cô Tung Hoành ngửa đầu khinh thường:

- Lúc nào để cho lão Quân Chiến Thiên kia đem hai tay phẩy hai cái bên giường bọn chúng, đảm bảo bọn chúng ngày mai đều phải băng bó mông đít mà thượng triều!

Mộ Dung Phong Vân vì đó mà tức giận nói:

- Ngươi nói sao cũng là gia chủ một nhà, nói chuyện không thể nhiều ít văn nhã à?

- Văn nhã? Văn nhã cái rắm, hai chữ văn nhã này còn không bằng cái chỗ kia (hic) của lão tử!

Độc Cô Tung Hoành nhổ toẹt nước miếng:

- Lão tử là võ tướng! Ngươi đã nhìn thấy qua võ tướng văn nhã đánh giặc sao? Thật sự là nổi da gà mà!

- Thì là lỗi của lão phu, lão phu nghĩ muốn bảo ngươi ăn nói văn nhã, vốn là mười phần sai!

Mộ Dung Phong Vân lão gia tử hối hận không thôi:

- Nhưng ta hỏi, lần này công kích lớn này, có mấy phần nắm chắc? Quân lão đầu cố nhiên vững như Thái Sơn, nhưng Khổng lão phu tử bên kia thanh thế cũng là rất lớn, Quân lão đầu thật có thể giữ được cái đầu trên cổ?

- Đương nhiên!

- Như thế nào chịu không được, ta thành thật nói cho ngươi biết, bọn văn nhân yếu ớt kia một phần nắm chắc cũng không có.

Độc Cô Tung Hoành há miệng hừ hừ hai tiếng, chán ghét nhìn thoáng qua bọn quan văn đang tụ tập một bên:

- Nếu chỉ bằng bọn người kia là có thể vặn ngã Quân lão quỷ, đó mới là chuyện tiếu lâm đó! Nếu chuyện đó mà thành sự thật, lão tử lập tức vung đao tự thiến, mặc váy xuất giá.

- Này!

Mộ Dung Phong Vân phát hoảng hô to thô tục:

- Lão tử không cưới ngươi!

- Lăn ngay cho ta nhờ! Lão Mộ Dung, lão tử hỏi ngươi lần này rốt cuộc ngươi theo bên nào? Có phải ngươi muốn đứng lưng chừng?

Độc Cô Tung Hoành nổi trừng mắt trâu lên.

- Lưng chừng thì đã sao? An toàn không phải là trên hết sao! Ngươi hỏi ta như vậy ta biết tính thế nào?

Mộ Dung Phong Vân híp mắt, như là một lão đầu hồ ly!

- Lão tử có thể cùng ngươi giống nhau không bình phẩm đứng ở giữa sao? Đương nhiên cùng Quân Chiến Thiên ở cùng một chỗ. Ta có thể nào cùng bọn thích của hiếm cứt chó kia hoà làm một khối?

Độc Cô Tung Hoành miệng rộng cười toe toét:

- Hơn nữa, hai nhà bọn ta hiện tại chính là thông gia.

- Gì? Thông gia?

Mộ Dung Phong Vân chấn kinh.

- Chuyện xảy ra lúc nào?

- Mẹ nó chứ, đừng nói nữa! Gia môn bất hạnh a!

Nhắc tới lên việc này liền đánh vào chỗ tức của Độc Cô Tung Hoành, hắn xoay người muốn tìm nhi tử xả giận, nhưng Độc Cô Vô Địch hiện tại thật sự rất láu lỉnh. Vừa nghe thấy nói đến đây, sớm lòng bàn chân đã nhấn ga. Lão gia tử vừa quay người, đã thấy trống rỗng không còn ai. Lão không khỏi khí dũng như núi mắng to:

- Thằng nhóc! Ngươi là tiểu vương bát, ngươi chờ lão tử đó! Hiện tại ngươi không cho lão tử trút giận, về tới nhà lão tử trút gấp trăm lần cho ngươi biết tay!

Mộ Dung Phong Vân đứng ở bên cạnh nhíu hàng mi trắng, lâm vào suy tư. Nguyên lai Độc Cô gia cùng Quân gia như thế bởi vì đã thành

thông gia. Chuyện này có thể được xem là một chuyện lớn. Xem ra Mộ Dung thế gia chúng ta cũng phải lo lắng nặng nhẹ một chút, nếu có thể thì trước tiên tìm được một bên an toàn mà đứng thì tốt hơn…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 43: Nhược Điểm Của Quân Mạc Tà

Lão thái sư Lý Thượng tuổi già sức yếu vẫn còn ngồi ở ghế thái sư, trên mặt dày đặc nếp nhăn. Trong đoạn thời gian này, thân thể lão thái sư mỗi ngày đã không còn được như ngày hôm trước.

- Du Nhiên, theo ý ngươi lần này Lý gia chúng ta nên lựa chọn như thế nào?

Lý thái sư nhìn vào cháu trai của mình.

Lý Du Nhiên tóc đen, áo bào trắng, khuôn mặt sáng bóng nhẵn nhụi (kiểu như mày râu nhẵn nhụi, áo quần bảnh bao). Vết sẹo trên mặt chẳng biết lúc đã biến mất. Hắn bật cười nói:

- Ông nội, ông lại nói giỡn với con sao, đây cũng không phải là cơ hội tốt để đối phó Quân gia a, Lý gia chúng ta tốt nhất là không nên đếm xỉa tới.

- Nga? Ngươi còn băn khoăn Quân Chiến Thiên sao?

Ánh mắt Lý thái sư lộ ra thần sắc phức tạp.

- Không! Con không băn khoăn về Quân Chiến Thiên cũng không băn khoăn về Huyết Y đại tướng Quân Vô Ý mà chính là Quân tam thiếu gia Quân Mạc Tà!

Lý Du nhiên thở dài, ít nhiều pha chút cay đắng :

- Quân Chiến Thiên giống như gừng càng già càng cay, tự nhiên là khó đối phó, nhưng Quân Chiến Thiên cũng là người quân tử! Quân Vô Ý thao lược uy dũng trên chiến trường, bách chiến bách thắng, cũng có thể tính hắn vào, nhưng những tính cách như vậy cũng không đáng lo. Ngay cả bọn hắn có quyền thế ngập trời, vô địch huyền công nhưng chúng ta cũng đã nắm rõ nhược điểm của bọn hắn, chỉ cần ra tay hãm hại là có thể vu họa trong vô hình. Cơ bắp so với mưu trí nếu đem ra so sánh, vĩnh viễn là mưu trí tốt hơn nhiều!

- Nhưng Quân Mạc Tà người này lại làm cho con hoàn toàn mù mịt.

Lý Du Nhiên có một tia mỉm cười hờ hững trên mặt, chính là ở trong ánh mắt hơi hơi lộ ra một tia nghi ngờ:

- Qua nhiều năm như vậy nhưng con thủy chung vẫn nhìn không ra, Quân Mạc Tà rốt cuộc là dạng người gì, hay nhược điểm của hắn ở đâu!

- Một điểm không thể nghi ngờ là cực kỳ nguy hiểm! Tính ra, theo Quân Mạc Tà từ nhỏ đến lớn, cơ hồ tất cả đều là nhược điểm! Mỗi một chút cũng đủ để lấy mạng hắn, có thể cả Quân gia cũng liên lụy đi đời. Nhưng hiện tại mà nói muốn đối phó với hắn thì thật là khó khăn. Những nhược điểm này đều là thuật che mắt thiên hạ. Nếu lợi dụng những nhược điểm này đả kích hắn, sẽ chỉ là khéo quá hoá vụng.

- Con phân tích được như vậy là rất không tồi, Quân Mạc Tà này nhất định phải quan sát cẩn thận.

Thái sư Lý Thượng ho khan hai tiếng, vừa rồi thời điểm Lý Du Nhiên phân tích, hắn một mực lắng lặng nghe, lúc này mới nói:

- Nhưng con cần nhớ rõ ràng một chút. Tuy rằng Quân Mạc Tà không lộ ra nhược điểm, nhưng hắn dù sao cũng là một kẻ thiếu niên!

- Kẻ thiếu niên? Lời này của ông nội là có ý gì?

Lý Du Nhiên có chút khó hiểu.

- Người thiếu niên, vô luận là có nhiều thiên phú, có nhiều tài hoa hơn người, thủy chung vẫn có máu bốc đồng, dễ dàng xúc động.

Lý Thượng cười ha ha:

- Cơ trí như con, cũng từng bị Quân Chiến Thiên đánh ra hai cái tát, vẫn nhớ đến huyết hải thâm cừu! Đến nay không quên! Ở trước mặt ta, không cần phủ nhận. Điểm này, đối với con mà nói liền là nhược điểm của con.

- Dạ!

Lý Du Nhiên cúi đầu nghe.

- Điểm thứ hai, người thiếu niên dù có mưu trí thế nào, dù bảo trì sự bình thản thế nào, nhưng chuyện tình nhi nữ; vô luận là trước kia hay hiện giờ; cũng là một vũ khí tốt dùng để đối phó với thiếu niên.

Lý Thượng híp mắt:

- Tuy rằng Quân Mạc Tà chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài, nhưng ta cơ bản có thể nhận định, nhược điểm lớn nhất của Quân Mạc Tà này hắn chính là nữ nhân! Hắn chính là đang vướng vào nữ nhân! Lấy hiện tại mà nói tỷ như Quản Thanh Hàn; lại tỷ như Độc Cô Tiểu Nghệ!

- Ông nội nói đúng.

Lý Du Nhiên trong lòng khâm phục. Đúng là gừng càng già càng cay!

- Dĩ nhiên! Tâm địa của con hẳn là đã rất lãnh khốc, nhưng một đoạn thời gian trước, thời điểm khi vạch kế hoạch đối phó Linh Mộng công chúa, không phải con cũng chán nản tinh thần một chút sao?

Lý Thượng trong ánh mắt híp bắn ra một đạo quang mang lợi hại:

- Ngàn vạn lần đừng nói với ta rằng con có!

- Vâng, đúng là đoạn thời gian trước con thật nóng nảy!

Lý Du Nhiên thản nhiên thừa nhận.

Lý Thượng vừa lòng gật đầu:

- Điều thứ ba: Điểm yếu của người thiếu niên còn chính là thân nhân của hắn! Lấy hiện tại của Quân Mạc Tà mà nói, Quân Chiến Thiên, Quân Vô Ý chính là thân nhân của hắn. Lúc trước thời điểm phụ thân của hắn, ca ca hắn bỏ mình, Quân Mạc Tà ngày đó vô luận là không cố ý ẩn nhẫn, hay hoặc giả vờ ngu ngốc, nhưng nói cho cùng lúc hắn tuổi nhỏ như vậy vị tất đã có thể thật sự cảm nhận được sự đau khổ sinh li tử biệt đau khổ này. Nhưng hiện tại, hắn đã lớn. Tất nhiên đã hiểu biết, cho nên cũng sẽ quý trọng gấp bội. Nhưng sau đó, nếu hai người kia đột nhiên chết rụng một người, đối Quân Mạc Tà mà nói, cũng tuyệt đối sẽ là một loại đả kích khó có thể đánh giá!

- Đây cũng là ba biện pháp đối phó với Quân Mạc Tà, người mà trong lòng con cho rằng không thể đối phó!

Lý Thượng âm trầm nói:

- Nhất định phải nhớ kỹ, trên đời không có địch nhân không đối phó được, cũng không có người hoàn toàn không có nhược điểm. Điểm này, rất trọng yếu!

- Dạ, ông nội dạy bảo, Du Nhiên tất khắc ghi nhớ.

Lý Du Nhiên đứng thẳng, nghiêm túc tiếp thu.

Không thể phủ nhận thủy chung là gừng càng già càng cay, thái sư Lý Thượng văn nhân nhỏ bé, quân công cũng không hơn người, cũng không có thực lực huyền công vô cùng cao minh, lại thủy chung có thể cùng Quân Chiến Thiên, Độc Cô Tung Hoành đứng thế chân vạc, đều vì có chỗ cao thâm này. Ngay cả như Quân Mạc Tà, Lý Du Nhiên là hạng người thiên phú hơn người, tài hoa tuyệt thế, nhưng ở phương diện nắm bắt nhược điểm người khác thủy chung phải kém rất nhiều, cho dù là

người của hai thế giới Quân đại thiếu gia về phương diện đó cũng theo không kịp.

- Du Nhiên, ngoài trừ ba nhược điểm vừa rồi nhắc tới của Quân Mạc Tà. Còn có một cái cần phải chăm chỉ xem xét!

Lý thái sư từ từ nói.

- Hắn còn có nhược điểm sao?

Lý Du Nhiên tự nhiên là hơi có hứng thú.

- Cũng có thể xem như thế đi, dù sao từ này về sau tư tưởng của con cũng nên ổn định. Chỗ kia chính là tính cách Quân Mạc Tà.

Thái sư Lý Thượng nhẹ nhàng lật qua lại trước mặt bàn một đống tài liệu thật dày. Tài liệu này dày đến ba thước, ước chừng ba xấp. Theo thứ tự là "Quân Mạc Tà nhất, Quân Mạc Tà nhị, Quân Mạc Tà tam”. Thực hiển nhiên, những gì tài liệu ghi lại, đều là Quân Mạc Tà.

Ghi lại toàn bộ hoạt động của Quân Mạc Tà, chính là lúc ăn cũng ghi, lúc ị cũng ghi, tất cả những chuyện linh tinh đại loại như vậy cũng ghi. Càng đáng chú ý hơn là đã dùng cả người phân tích tất cả. Tích tiểu thành đại, dần như được quy mô như thế này.

- Tính cách Quân Mạc Tà?

Lý Du Nhiên nhăn trán nhíu mày, như có suy nghĩ gì:

- Vốn lấy thái độ làm người của Quân Mạc Tà, năng lực căn bản sẻ không có tiến vào tầm mắt của chúng ta, nhiều lắm đó là vài thời điểm có thể lợi dụng đến hắn, mới có thể nhớ tới, mãi cho đến đến ba tháng trước mới lục tục bắt đầu thu thập toàn tin tức của hắn hắn, tập hợp lại, sau đó hơn ba mươi vị mưu sĩ cùng thảo luận ghi lại, thật không ngờ, lại vượt quá tư liệu của mọi đối thủ! Nhưng tư liệu tường tận như thế. Lại không tra ra hắn có bất kỳ nhược điểm chính xác nào, ha ha. Lý Du Nhiên con

thật sự là bội phục đến sát đất! Trừ phi ông nội chỉ điểm, con cơ hồ không có đầu mối đáng kể.

Lý Du Nhiên tươi cười không thể nghi ngờ thực là đang cười khổ, mà còn kèm theo trong sự tươi cười, lại mang theo vài phần khâm phục tự đáy lòng.

- Đúng là như thế, nhược điểm Quân Mạc Tà, coi như ta nói ra mấy nhược điểm này, nhiều nhất cũng chỉ là nhược điểm của người thiếu niên thông dụng thôi, hoặc là không thật có thể áp dụng cho trên người Quân Mạc Tà, hoặc là làm như thế nào vận dụng, còn cần tìm hiểu nhiều hơn. Nếu là một kích không trúng, đả thảo kinh xà, lấy ý nghĩ, thủ đoạn của Quân Mạc Tà chưa chắc sẽ cho chúng ta cơ hội thứ hai.

Lý Thượng ho khan hai tiếng.

- Nhưng ông nội mới vừa nói đến tính cách Quân Mạc Tà, mới nói là chúng ta cần phải chăm chỉ đối đãi một chút, nhưng không có nói rõ ràng. Tôn nhi nguyện nghe ông nội dạy bảo.

Lý Du Nhiên hơi hơi gật đầu, mắt nhìn sâu xa, thâm thúy.

- Bởi vì ta luôn mãi cân nhắc, tính cách Quân Mạc Tà, vị tất điều này chính là nhược điểm. Nếu nhất định nói nó là nhược điểm thì cũng có thể nói nó cũng là ưu điểm.

Lý Thượng trên mặt nếp nhăn như nhiều thêm.

- Thật sự là rất khó nắm chắc. Ít nhất, bây giờ còn không thể nắm chắc. Cho nên ta mới nói cho con nên thật sự quan tâm, Du Nhiên con hãy nói xem, ấn tượng của ngươi đối Quân Mạc Tà, lấy hiểu biết của con đối với hắn, tính cách của hắn thế nào?

- Quân Mạc Tà, hắn không thể nghi ngờ là rất cao ngạo, ngông cuồng, bình thường xuất hiện luôn lên giọng, chỉ cần trong nháy mắt là có thể hấp dẫn đến ánh mắt mọi người. Rồi lại làm cho tất cả mọi người

chán ghét. Thậm chí là tránh né không kịp. Nhưng sự tình đã qua một thời gian dài , về sau mới có thể bị người ta phát hiện là hắn giả vờ, nhưng người chiếm tiện nghi nhất lại là hắn.

Lý Du Nhiên trầm tư hạ giọng, chậm rãi nói:

- Nhưng, người này ở mấy năm trước thật là bỉ ổi. Cực kỳ không chịu nổi. Điểm này, nếu nói là là cố ý giả vờ, thật là khiến người ta khó có thể tin. Mà kỳ lạ chính là sự thay đổi, hắn ở trong nửa năm gần đây. Điểm này, càng làm cho con khó hiểu. Vì sao trong vòng một thời gian ngắn ngủi lại có thể có chuyển biến cực lớn như vậy? Đây quả thực là khó có thể tin.

- Chân chính không dễ lý giải sao? Kỳ thật nếu đem hết thảy đều đơn giản hóa, cũng không khó lý giải! Làm một cái giả như, nếu Quân Mạc Tà vốn là thiên phú hơn người, tài hoa lan tràn, nhưng trong lòng hắn lại là một người không có trái tim mang chí lớn, hắn căn bản không có nghĩ tới đi tranh cái gì, thưởng cái gì, chỉ là muốn cần tùy tâm sở dục, sống khoái hoạt, nghĩ như vậy, không phải hết thảy đều thông suốt hay sao?

Lý Thượng thanh âm dị thường bình thản. Nhưng lời nói này của hắn lại hàm ý lại bao hàm rất nhiều ý nghĩa!

Lý Du Nhiên nghe vậy nhãn tình sáng lên, lại khôi phục lại bình tĩnh, vẫn chưa mở miệng, hắn biết ông nội tất nhiên còn có đoạn dưới!

- Nếu ý nghĩ này của ta là đúng, như vậy có rất nhiều chuyện cũng có thể giải thích một cách đơn giản. Chúng ta luôn luôn có tâm cần diệt trừ Quân gia, nếu ta căn bản không cần quan tâm cũng biết. Lúc Quân lão đầu tắt thở cũng là lúc hết thảy thế lực Quân gia ở quân đội đều lục tục tan thành mây khói, bởi vì Quân Mạc Tà căn bản là sẽ không đi kế thừa! Hắn ngay từ đầu căn bản đã không có quyết định kia!

- Đáng tiếc, hết thảy đều là tạo hóa trêu ngươi, gần hơn nửa năm nay hắn thay đổi, người khác hoặc không biết hoặc không rõ ràng nhưng ta thì biết rõ.

Lý Thượng nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng:

- Bởi vì ngay tại nửa năm phía trước, Quân Chiến Thiên tỏ ra lao lực quá độ, đã làm ra vài hành động an bài hậu sự. Nói cách khác, Quân gia đã tới thời khắc sinh tử. Cho nên Quân Mạc Tà không thay đổi không được!

- Cũng chính là ở nửa năm trước, Quân lão nhi hướng bệ hạ đưa ra thỉnh cầu Quân Mạc Tà cưới Linh Mộng công chúa. Bằng vào bước đi Quân lão nhi muốn hướng Quân Mạc Tà nói rõ: Cái nhà này, ta đã chống đỡ sắp không nổi rồi. Chỉ có thể tận lực an bài hậu sự, hy vọng có thể tìm ra đường lui cho đời thứ ba, không đến mức ông nội hôm nay chết, tôn tử ngày kế vong. Chính là hoàng thượng ngay cả điểm này cũng không nương tình, trực tiếp bác bỏ.

Lý Thượng nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Từ đó về sau, Quân Mạc Tà liền triệt để cải biến! Thúc đẩy hắn thay đổi, đó là vì hành động của Quân lão nhi, cùng thái độ của bệ hạ! Vì sao phải từ chối lời thỉnh cầu của Quân lão nhi? Điều đó muốn nói lên rằng bệ hạ không muốn đế quốc trong tương lai có Quân gia tồn tại! Cũng chính là việc này đã kích thích Quân Mạc Tà, cho nên hắn không còn che dấu tài hoa kinh thế,nhất nhất triển lộ, cái đạo lý này nếu bị bệ hạ nghĩ thông suốt, không chừng bệ hạ phải uất ức mà chết.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 44: Sấm Sét Đến Từ Thiên Nam

Lý Thượng thanh âm ngưng trọng:

- Du Nhiên, con hiểu chưa? động lực thúc đẩy Mạc Quân Tà thay đổi chính là áp lực kia! Chính là cường đại áp lực, đã làm cho Quân Mạc Tà không thể đứng yên. Khi hội đủ thiên địa nhân bức bách một người thì sẽ làm cho người ấy thay đổi, cho dù là người nhu nhược không có dũng khí nhất, cũng sẽ biến thành anh hung dưới áp lực như vậy! Cho nên Quân Mạc Tà thay đổi, biến đổi ngoài dự liệu nhưng lại rất hợp tình hợp lý.

Lý Du Nhiên thâm trầm tự hỏi, như có suy nghĩ gì, chậm rãi gật đầu.

Lý thái sư phỏng đoán, cố nhiên có vài phần đạo lý, nhưng hắn vẫn vĩnh viễn cũng không nghĩ ra, theo hắn phỏng đoán nữa, lại chỉ sẽ càng đi càng lệch! Bởi vì, Mạc Tà “này” không phải Mạc Tà “kia”! Sai một ly đi một ngàn dặm, huống chi điểm xuất phát đã sai lầm rồi.

Đối với Quân Mạc Tà, ông nội nơi này chân thành khuyên bảo cho con, nếu con không có mười phần nắm chắc có thể một kích tuyệt sát, thì con nhất định không nên ra tay động thủ.

Lý Thượng nheo nheo hàng lông mi trắng, nở nụ cười yên tĩnh, nói:

- Cái con và Lý gia muốn, thủy chung bất quá chính là quyền thế mà thôi. Nhưng cái Quân Mạc Tà muốn không phải là quyền thế, hắn thậm chí coi thường quyền thế. Cho nên, Quân Mạc Tà cùng chúng ta thực

chất không có gì xung đột, giữa hắn và con so với sự mâu thuẫn cừu hận của ta cùng Quân Chiến Thiên lão nhân là hoàn toàn bất đồng.

- Hắn coi thường quyền thế? Làm sao người biết được?

Lý Du Nhiên nhíu lông mày, quan to lộc hậu, quyền khuynh thiên hạ, người nào không muốn? Dưới một người trên vạn người, cái mùi vị tuyệt vời đó thử hỏi ai mà không hâm mộ? Đứng đầu thiên hạ, quyền sinh quyền sát, đêm đêm cùng mỹ nhân đầu ấp tay gối, một tiếng hô vạn người cuối đầu, những thứ như vậy ai không hướng về? Vì sao Quân Mạc Tà có thể thờ ơ, không muốn đây?

Hắn không tin!

Tự đáy lòng hắn không tin!

- Kỳ thật điểm này, chỉ qua thái độ, trong cử chỉ của Quân Mạc Tà cũng có thể nhìn ra được. Người này tuyệt không thèm để ý cách nhìn bất luận là của kẻ nào, cũng sẽ không để ý cái gì sinh tử vinh nhục. Tự nhiên mà vậy, cũng càng không cần vinh hoa phú quý. Hắn có thể nhấc tay từ bỏ gia tài, sống giữa ngàn vạn bá tánh, nhưng lại cũng là người vô cùng phung phí xa hoa giữa ngàn vạn người. Hắn vốn không cần xem thái độ của người trong thiên hạ, không để thiên hạ vào mắt, làm theo ý mình, muốn làm gì thì làm, tiêu sái tự nhiên, không hi vọng có nửa điểm ước thúc trong người.

Lý Thượng thở dài một hơi:

- Hắn chính là một người như vậy. Cho nên, mục tiêu mà hắn theo đuổi so với chúng ta mà nói thì cao hơn nhiều! Cao hơn cả con! Điểm này, ta không muốn thừa nhận chút nào, nhưng cuối cùng cũng phải nhận!

“So với ta cao hơn? So với ta hơn?” Lý Du Nhiên chậm rãi nhai nuốt lấy những lời này, đột nhiên cảm thấy được một trận chua sót. Chính

mình hao hết tâm tư sở muốn theo đuổi, nhưng ở trong mắt người khác lại hoàn toàn không có ý nghĩa gì sao?

Đây đối với một người luôn luôn tâm cao khí ngạo như Lý Du Nhiên mà nói, đây là một việc châm chọc chua cay nhất!

- Đích thị là vậy, chính là so với con rất cao. Dã tâm của con, ta thấy được,thấy rõ là khác…

Lý Thượng lông mi trắng thưa thớt nhẹ nhàng nhúc nhích lên:

- Con suốt đời sở cầu, nhiều nhất cũng chỉ là làm một vị đế vương nhân gian! Độc bá nhất phương, nắm núi sông nghìn vạn dặm. Dù cho không được như vậy thì cũng là muốn công muôn đời sau, dưới một người trên vạn người! Đây chính là mục tiêu của con, mùi vị nắm trong tay quyền thế tuyệt đối có thể làm khuynh đảo tất cả. Để có được cái mùi vị tuyệt vời đó, con có thể từ bỏ tất cả, bất chấp tất cả để đạt được.

- Vâng, chính là vậy.

Lý Du Nhiên nhẹ nhàng nhếch cao đôi hàng mi thách thức, ẩn chứa vài phần sát khí tàn khốc:

- Thời cơ không ưu ái một ai, nam nhi phải tự mình cố gắng, hoàng đế luân phiên làm. Minh triều đến nhà của ta! Nếu có cơ hội, con sẽ nổi lên, khuấy động can qua, xây dựng nghiệp lớn của Lý gia ta! Vương triều Lý gia thiên thu bất hủ!

- Nhưng cái mà Quân Mạc Tà theo đuổi, lại rõ ràng chính là tiêu diêu ngoài vạn vật, tiêu diêu tự tại vượt lên cả vương quyền và các thế lực kinh khủng! Tỷ như, Phong Tuyết Ngân Thành, lại tỷ như, Huyết Hồn sơn trang. Hay thậm chí cao hơn cũng chưa biết chừng!

Lý Thượng thở dài:

- Mà điểm này, hiện tại bệ hạ cũng đồng dạng thấy rất rõ ràng. Cho nên hắn hiện tại, so với trước kia cần khoan dung hơn, đương nhiên,

cũng hối hận vô cùng.

Lý thái sư cười dài đầy thâm ý.

- Nghe qua ông nội dạy bảo, bệ hạ sẽ hối hận, con còn có thể lý giải, nhưng bệ hạ tại sao có thể so với trước kia còn muốn khoan dung hơn là sao? Trước kia bệ hạ chẳng lẽ chưa từng có nhẫn nại khoan dung sao?

Lý Du Nhiên khó hiểu. Phương diện này, tựa hồ có cái nội tình gì?

Lý thái sư cười cười, nhưng không trả lời, nói:

- Đây là kết quả tất phải có, trong lúc đó lại nói về Lý gia chúng ta cùng Quân gia nhiều nhất chẳng qua là ta cùng Quân Chiến Thiên có thù cũ mà thôi. Trừ chuyện đó ra, hai bên cũng không có xung đột lợi ích gì, dù sao chúng ta cũng đã già hết rồi…

- Ý của ông nội là…

Lý Du Nhiên có chút như lọt vào trong sương mù. Nghe khẩu khí của ông nội, chẳng lẽ cừu hận lớn như vậy, ước chừng kéo dài ba đời cừu hận, có thể nào cứ như vậy buông xuống?

- Du Nhiên, con phải nhớ kỹ, đối phó Quân gia, nhất là muốn đối phó nhân vật như Quân Mạc Tà. Trừ phi con có mười hai vạn phần nắm chắc, có thể đưa hắn diệt tộc! Sau đó còn cần tận mắt thấy thi thể của Quân Mạc Tà bày tại trước mắt…

Lý Thượng nhắm hai mắt lại, có chút mệt mỏi, nói:

- … mới có thể động thủ! Nếu không, thì không nên hành động thiếu suy nghĩ!

- Vậy mồ hôi công sức của chúng ta…

Lý Du Nhiên cúi thấp đầu xuống, mái tóc mềm rối tung rơi xuống dưới, che ở mặt hắn, nhìn không ra biểu cảm gì.

Lý Du Nhiên chấn động trong lòng, những lời này ông nội mới nói, đã nói qua một lần rồi, lúc nãy là nói “Khi con không có mười phần nắm chắc có thể một kích tuyệt sát trong nháy mắt, vậy con không nên rat ay với hắn”. Những lời này, hoàn toàn mang ý tứ giống nhau. Mà ông nội lại cường điệu nói hai lần!

Đây là ý gì? Lý Du Nhiên rất rõ ràng!

Cái lời giải thích của ông nội chỉ tuyệt đối không gánh vác được chuyện Quân Mạc Tà quay lại phản công! Mà Quân Mạc Tà phản công thì cơ hồ là có thể bị diệt tộc! Điểm này Lý Thượng không nói rõ nhưng cả hai ông cháu đều biết đến!

Lý Du Nhiên có chút không thể tiếp nhận loại quan điểm này!

- Hết thảy vẫn là dựa theo quyết định của con. Nên như thế nào, con hẳn là so với ta cũng có tính toán. Ta không thể chuyện gì cũng đều phát biểu ý kiến, cái nhà này sau này cần dựa vào con! Cho nên chỉ cần con cho rằng đúng thì liền làm! Không cần băn khoăn cảm nhận của ta.

Lý thái sư mệt mỏi nhắm mắt lại, phất phất tay.

- Con chỉ cần nhớ kỹ hai điểm, trước mắt tình hình vẫn không cần làm trái ý bệ hạ; đối Quân Mạc Tà cần vạn phần cẩn thận, hết thảy phải khống chế được, điểm mấu chốt không nên trêu chọc hai người kia. Như vậy sẽ tốt hơn. Như vậy Lý gia chúng ta liền nhất định có thể giữ được thế trăng sáng trong mây mờ.

Lý Du Nhiên im lặng, cuộc trò chuyện của hai ông cháu cuối cùng đã chấm dứt.

Tuy rằng trước mắt vẫn chỉ là vào đầu mùa đông, nhưng chỗ phòng Lý Thượng cũng đã có chậu than thật to. Từ đầu Lý Du Nhiên luôn luôn cảm giác chậu than ở đó thực có chút quá sớm, quá nóng. Nhưng sau buổi nói chuyện, Lý Du Nhiên lại đột nhiên cảm thấy được có chút rét lạnh, rét lạnh xông tới thẳng trong lòng.

Loại cảm giác rét lạnh dị thường này làm cho hắn dù rất rắn rỏi và kiêu ngạo cũng co rúm lại, nhịn không được nhích gần về phía chậu than trước mặt.

Trên khuôn mặt tuấn tú như mang một câu hỏi lớn, thần sắc cực kỳ phức tạp, không cam lòng, lại còn có chút mất mát. Chẳng lẽ ta lại kém hắn nhiều như vậy sao? Mọi thứ không hề có sẵn. Ta tận lực theo đuổi. Mọi thứ bây giờ không hề có sẵn, vậy mà, người ta thì thậm chí an nhàn, bất tri bất giác. Thế nhưng tên Quân Mạc Tà kia đã vượt mình thật muốn vài cấp bậc sao!

Hắn lại thật sự lợi hại như vậy sao? Khó mà có thể sánh ngang với hắn sao? Lý Du Nhiên trong phút chốc thở dài thật sâu.

Lý Thượng híp mắt nằm ở trên giường êm, ngầm thở dài, cháu trai đang suy nghĩ gì, hắn tự nhiên biết đến nhất thanh nhị sở (biết tường tận rõ ràng), nhưng sự quan tâm của hắn ngoài phân tích thiệt hơn, thì cái khác đều để Lý Du Nhiên dựa vào chính mình.

- Bẩm lão gia, thiếu gia; Mạnh gia gia chủ Mạnh Hữu Vĩ cầu kiến lão gia.

Ngoài cửa truyền tới tiếng hạ nhân truyền báo.

- Nói cho hắn biết, thái sư thân thể không khoẻ, cần nghỉ ngơi, không thể gặp khách; thiếu gia có việc xuất môn, còn chưa trở về.

Thanh âm của Lý Du Nhiên đã tràn ngập từng đợt mệt mỏi.

Mạnh Hữu Vĩ đến, tất nhiên là liên hợp Lý gia thương nghị như thế nào đối phó Quân gia, nhưng, hiện tại Lý Du Nhiên đã cực kỳ không muốn nghe thấy hai tiếng Quân gia. Hết thảy cũng phải chờ đi qua đợt phong ba này rồi nói sau.

Nhìn phía trước mặt ba chồng tư liệu về Quân Mạc Tà, Lý Du Nhiên cười khổ một tiếng, đột nhiên cầm lấy một chồng, lấy từng trang một

ném vào chậu than. Bên trong ngọn lửa đột nhiên cháy bùng lên thật cao.

Nhiệt độ cũng lập tức tăng cao!

Nhưng Lý Du Nhiên trên mặt cũng càng ngày càng ngơ ngẩn. Ánh lửa đưa khuôn mặt tuấn tú của hắn, ánh lên đỏ bừng. Không ngờ lại thêm vài phần vẻ quỷ dị.

Thanh âm chao liện cánh trên bầu trời, có người thông báo:

- Thiếu gia, có tin tức đại quân Thiên Nam trở về.

Lý Du Nhiên cầm trong tay từng trang giấy một, từng một trang giấy một ném vào chậu than. Động tác không nhanh không chậm, thản nhiên nói:

- Vào đi! Đọc!

- Dạ!

Tên đại hán cực kỳ cẩn thận đi đến, trước cúi người thi lễ, lúc này mới mở trang giấy trong tay, thì thầm:

- Đại quân trở về ngày thứ chín, Phong Tuyết Ngân Thành Tiêu gia nhị trưởng lão Tiêu Bố Vũ dẫn ngũ đại Thần Huyền cường giả, Tuyết Phong thất kiếm cùng hai Thiên Huyền ngăn đường trở về, Tiêu Hàn cùng Quân Vô Ý quyết chiến sinh tử…

Lý thái sư đột nhiên ánh mắt mở to, người cũng ngồi dậy, Lý Du Nhiên cũng đình chỉ việc hướng chậu than ném giấy, cả người hoàn toàn yên tĩnh trở lại. Đại hán kia hoảng sợ, không tiếp tục đọc…

- Tiếp tục đọc!

Lý Du Nhiên cắn chặt răng.

Quân Vô Ý đại thắng Tiêu Hàn, Tiêu Hàn thảm bại! Ngân Thành thất kiếm tham chiến, làm một trong bát đại Chí Tôn Ưng Bác Không đứng

ra cản trở, song phương triển khai đại chiến; Tiêu Bố Vũ xuất chiến Quân Mạc Tà.

- Tiêu Bố Vũ xuất chiến Quân Mạc Tà?

Lý Du Nhiên thân mình run lên, bỗng nhiên ngẩng đầu.

- Vâng, Tiêu Bố Vũ xuất chiến Quân Mạc Tà, chịu không nổi, bị Quân Mạc Tà tính toán thi triển gian kế khiến Tiêu Bố Vũ thoát y vũ trước tất cả mọi người, cuối cùng xấu hổ quá giận dữ tự sát! Quân Mạc Tà một kiếm trảm Tiêu Phượng Ngô, sau đó lại một kiếm chặt đứt hai chân hai vị bát cửu trưởng lão Thần Huyền của Ngân Thành, đem Ngân Thành Thần Huyền lục trưởng lão một kiếm đâm thủng ngực, cuối cùng, Quân Mạc Tà độc chiến tứ đại Thần Huyền, kết quả toàn thắng! Cả Phong Tuyết Ngân Thành thảm bại!

Đoạn sau của báo cáo nói gì, Lý Du Nhiên một chữ cũng không nghe rõ. Hắn chỉ cảm thấy trong đầu trùng điệp chấn động, trước mắt tối sầm cả lại, máu cả người đột nhiên xông lên đỉnh đầu. Trong đầu hoàn toàn chỉ còn lại đoạn thông tin: Tiêu Bố Vũ xuất chiến Quân Mạc Tà, chịu không nổi; bị Quân Mạc Tà thi triển gian kế áp chế khiến Tiêu Bố Vũ thoát y vũ trước tất cả mọi người, cuối cùng xấu hổ quá giận dữ tự sát! Quân Mạc Tà một kiếm trảm Tiêu Phượng Ngô, sau đó lại một kiếm chặt đứt hai chân hai vị bát cửu trưởng lão Thần Huyền củaNgân Thành, đem Ngân Thành Thần Huyền lục trưởng lão một kiếm đâm thủng ngực, cuối cùng, Quân Mạc Tà độc chiến tứ đại Thần Huyền, kết quả toàn thắng!

Quân Mạc Tà độc chiến tứ đại Thần Huyền, đại thắng!

Quân Mạc Tà độc chiến tứ đại Thần Huyền, đại thắng!

Hắn có cảm giác giống như kinh lôi đầy trời không ngừng vang lên bên tai mình, mạnh đến nỗi khiến linh hồn xuất khiếu bay cao ngàn dặm, phiêu phiêu đãng đãng. Thân hình Lý Du Nhiên lảo đảo hai cái, xấp tư liệu trong tay phải rơi xuống, toàn bộ rơi vào chậu than, một chồng thật

dày, đem chậu than vốn hừng hực lửa hoàn toàn che phủ, sau đó tắt ngấm, bốc lên một làn khói đen dày đặt!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 45: Kinh Chấn

Lý Thượng lão nhân mờ mắt lúc này cũng trừng đến tròn xoe, sau một lúc lâu không có động tĩnh gì.Trong phòng một mảnh sương khói sặc sụa.

Thật lâu sau, ba người cơ hồ đồng thời theo chân nhau từ trong phòng vọt ra. Khói đen từ trong cửa bốc ra ngùn ngụt, bọn gia đinh thấy vậy liền sợ hãi vội hò hét khiêng nước tới chữa cháy…

Lý Du Nhiên ho khan vài tiếng, liền lại vẻ bình thường, nhìn khói bốc lên cao, không nói một tiếng nào.

Lý Thượng tiếp nhận phong phi ưng truyền thư kia, lại coi kỹ từng câu từng chữ thêm một lần, sắc mặt dị thường ngưng trọng. Một hồi lâu sau, thái sư Lý Thượng mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy trong không trung khói đặc cùng mây mù đầy trời, một cảnh tượng thê thảm tối tăm, thở một hơi thật dài, lẩm bẩm:

- Ta đã tận lực đánh giá cao như vậy, nguyên lai vẫn là xem nhẹ hắn, trời ah, nhất định phải sửa đổi thiếu sót này a!

Lý Du Nhiên sắc mặt khó coi nhìn lên, trong miệng lẩm bẩm:

- Đại chiến tứ Thần Huyền… đại chiến tứ Thần Huyền…

Lý Du Nhiên thường ngày luôn bình tĩnh, tự nhiên hôm nay lại tỏ vẻ thất thố đến bực này, quả là hiếm thấy.

Trong lúc đó, các thế lực lớn, các đại thế gia và hoàng thất cũng đều thông qua hệ thống tình báo của mình nhận được tin tức này, nội dung bên trong cơ bản là giống nhau, đều là nói cùng một việc dù câu chữ khác nhau.

Thiên Hương thành lại một lần chấn động!

Thạch phá thiên kinh, kinh thiên động địa, thậm chí là thay đổi triệt để!

Quân Mạc Tà loạn luân cùng chị dâu, tin tức lưu manh này của hắn từng khiến cho một trận động đất xảy ra cách đây không lâu! Mà trận động đất đó đến hiện tại cũng chưa từng bình ổn! Hiện tại còn có người muốn thúc đẩy chuyện đó khiến ảnh hưởng liên tục mở rộng, thậm chí là càng lúc càng lớn, thanh âm nhục mạ cũng càng ngày càng vang!

Cơ hồ có nhiều hơn một nửa số người của Thiên Hương đều đang chuẩn bị sẵn sang, chỉ chực chờ cái thứ không biết liêm sỉ kia trở về, sẽ làm hắn sống không bằng chết! Mắng cũng muốn mắng chết hắn! Coi như mắng không chết hắn, cũng muốn dùng nước miếng làm chết đuối đồ vô sỉ này!

Hiện tại ở Thiên Hương, thanh danh Quân Mạc Tà tuyệt đối so với thời gian trước của Quân Mạc Tà còn muốn thối hơn! Những từ như vô sỉ, dơ bẩn, đê tiện, xấu xa, hạ lưu đều được dùng tới! Ngay cả Quản Thanh Hàn cũng gặp tai họa liên lụy, phố lớn ngõ nhỏ, trà lâu tửu quán đều chửi ầm ầm hai người bọn họ là một đôi gian phu dâm phụ…

Không thể không nói, các quan văn cố tình tạo hiệu quả thực đúng chỗ, có tác dụng lạ thường. Những người không biết sự thật cũng thực dễ dàng bị kích động, dù sao loại chuyện này, ở thời đại này, không ai có thể chấp nhận được. Cho nên những văn nhân này rất thành công trong việc biến cả đế đô thành kẻ thù của Quân Mạc Tà, toàn bộ đều lên án, công kích hắn!

Tin tưởng chỉ cần Quân Mạc Tà vừa tiến vào Thiên Hương thành, lập tức cũng sẽ bị âm thanh sỉ vả chửi rủa bao phủ. Coi như Quân đại thiếu gia có thể nhắm mắt làm ngơ, nhưng Quản Thanh Hàn lại có thể sao? Nàng có thể chịu nổi trong cục diện như thế sao?

Nhưng hiện tại, tin tức kinh người mới nhất này truyền đến, lại như một quả bom nổ mạnh, thậm chí nói một đầu đạn hạt nhân nổ mạnh mới gọi là chuẩn xác, sóng to gió lớn lại tăng lên mãnh liệt! Trực tiếp làm cho toàn bộ người nghe tin tức đều có một phản ứng giống y chang nhau: Trợn mắt há hốc mồm, đờ người ra, như bị sấm đánh, không thể tin vào tin tức này!

Trừ một nhóm văn nhân thuần túy, suốt ngày chỉ biết văn chương là đứng ngoài, người khác đều có một loại cảm giác có tảng tảng đá đè lên ngực của mình.

Quân tam thiếu lại có thể mạnh như vậy! Như thế nào lại mạnh như vậy?

Lại có thể chỉ một người độc chiến tứ đại Thần Huyền, đại thắng! Ta kháo! Toàn bộ đều biết “Thần Huyền” có ý nghĩa như thế nào, nghĩ đến đây thì trong lòng mọi người đều phát lãnh. Một người độc chiến tứ đại Thần Huyền ah, đây chẳng phải là cấp bậc Chí Tôn sao? Đây chẳng phải là thiên hạ vô địch sao? Đây chẳng phải nói lên hiện tại Quân gia đã là đồng cấp với Phong Tuyết Ngân Thành siêu cấp rồi sao? Thậm chí là còn mạnh hơn một chút sao?

Thực lực khủng bố như vậy, nếu dại dột kiếm chuyện với họ, chẳng phải là chê mình sống quá dài sao? Trong lúc nhất thời lại có người nhanh chóng đứng ra làm sáng tỏ sự thật, rõ ràng là hôm qua chính mình còn đi truyền miệng, hôm nay chính mình nhanh chóng đứng ra cải chính. . . (Nhiều chuyện nó khổ thế đấy)

Nhưng một khi lời đồn đã tung ra, muốn cải chính lại cũng không cách nào làm được, không một ai sửa được. Bởi vì cái gọi là “không có lửa làm sao có khói”, miệng lưỡi thế gian làm sao mà che hết được.

Huống chi loại lời đồn có tính chất kinh điển như vậy thì mức độ truyền bá lại càng nhanh tới kinh hồn!

Huống chi những lời này vốn không chỉ là lời đồn! Chuyện này đa số đều là sự thật!

Còn về những văn nhân thuần túy, nói thật ra, chỉ biết văn và võ là hai khái niệm khác nhau, những người như vậy thì chỉ biết "Tất cả các loại khác là tầm thường, duy chỉ có đọc sách là thanh cao" mà thôi. Trong mắt bọn họ, huyền giả chỉ là con nhà võ mạnh khoẻ một chút, cho dù là cái gì Thần Huyền, thực lực cũng chỉ cao hơn người bình thường một chút mà thôi!

Nhưng cho dù là người trong giang hồ thì cũng phải chấp hành luật nước. Không ai được ngoại lệ (những tên văn nhân này thật là gà mà). Những người này căn bản không tin tưởng có người có thể đứng ngoài vương quyền, luật pháp, độc lập với nhân thế! Thậm chí, khi đạt tới trính độ tuyệt thế cường giả thì có thể thao túng cà vương quyền. Loại lý luận này mà nói với những văn nhân này thì sẽ bị chửi “điên khùng” ngay!

Trong thiên hạ này, hoàng đế là vua của đất đai, sông núi… tất cả hết thảy đều là thần dân của người!

Chuyện Quân Mạc Tà giết Thần Huyền rơi vào tai Mai Cao Tiết lão nhân gia, lão nhân gia bĩu môi một cái, ngâm nga hai tiếng, nói:

- Trên người tội danh còn chưa xử. Thế nhưng lại dính vào kiện cáo về mạng người! Quân Mạc Tà này thật tàn bạo bất nhân, hồ đồ ngu xuẩn dốt nát, thật sự là chết ngàn lần cũng không hết tội, người này không chết, thiên hạ không bình yên.

Kiện cáo mạng người! Điều này thực có thể gây sốc cho hàng vạn huyền giả, thành một cái đại sự kiện ah. Tại miệng của vị lão nhân gia này, huyền giả tranh đấu người sống kẻ chết lại trở thành một vụ “án mạng hình sự”. Tóm lại hiện tại Thiên Hương thành bây giờ trực tiếp biến thành một cái vỉa hè công cộng sạch sẽ có hai mặt, sau hai ngày, nếu

nạy một viên đá lên thì sẽ thấy bên dưới vô só giòi bọ đang bò lổn ngổn (Ý nói nhìn yên bình sạch sẽ nhưng thật ra thối nát, sóng to gió lớn khắp nơi)

Trong hoàng cung.

Hoàng đế bệ hạ nhận được tin tức này lúc đang ở cùng Hoàng hậu nương nương, liền hướng về lão bà cùng nhi nữ của mình than thở.

- Tên Quân Mạc Tà này, hắn không thể ngồi yên một chỗ mà! Vốn ở kinh thành đã làm ra những chuyện rối rắm, vỗ mông một cái đã đi Thiên Nam. Đi Thiên Nam thật ra cũng là một điều tốt, ai ngờ lại làm ra sự tình xấu xa như vậy! Hiện tại thì tốt rồi ah! Thật sự thì nếu việc này phát sinh ở nhà nào khác thì nhiều nhất cũng chỉ bị người ta cười chê một chút, nhưng lại phát sinh ở trên người Quân Mạc Tà, đây chắc chắn là một cơ hội tấn công tốt nhất cho kẻ khác. Không nên quên Quân Mạc Tà đoạn thời gian trước ngay tại trước cung vàng điện ngọc, làm trò trước tất cả văn võ bá quan hoàng thân danh tiếng một nước, nhục mạ đương quan đại nho. Hơn nữa, Quân Chiến Thiên lão nhân kia luôn luôn khinh thường tất cả, hai phe quân sự và chính trị mâu thuẫn tồn tại đã lâu ngày, há có thể không nhân cơ hội này mà “bỏ đá xuống giếng”.

Biểu tình của Hoàng đế bệ hạ rất đau lòng, ý tứ là muốn giúp đỡ mà không được (nguyên văn là muốn rèn sắt thành thép mà không được).

Hoàng hậu nương nương thần sắc dị thường trong trẻo nhưng lạnh lùng ngồi ở một bên, tựa hồ hoàn toàn không nghe thấy những lời hắn nói, lại tựa hồ là nghe thấy được nhưng căn bản không có biểu cảm gì. Tuy nhiên, trên mặt Linh Mộng công chúa hơi có chút ảm đạm cùng vẻ sốt ruột, nhìn thấy phụ hoàng có vẻ rất lo lắng.

Tình hình hôm nay đã diễn ra khá nhiều lần trong khoảng thời gian này, lần nào hoàng đế bệ hạ cũng tới nơi này gặp mặt, tìm cớ đến trò chuyện cùng Hoàng hậu nương nương, chẳng qua buổi nói chuyện lần này có nội dung liên quan tới Quân Mạc Tà mà thôi.

Mà mỗi buổi nói chuyện đều diễn ra giống nhau vô cùng: Hoàng hậu nương nương mặt lạnh lùng băng lãnh không nói được một lời, sau đó hoàng đế bệ hạ nói xong, thở dài bỏ đi.

Từ lúc Linh Mộng công chúa quan sát tới nay, nhìn thấy phụ hoàng mẫu hậu, đa số đều là tình trạng này. Trong lòng của nàng cũng cảm thấy phụ hoàng mình thực đáng thương. Mười mấy năm trời đều khổ như vậy. Loại khổ sở này làm sao trải qua tận mười mấy năm được nhỉ? Phụ hoàng của mình dù thế nào cũng là vua của một nước, vậy mà lại ăn nói khép nép nhỏ nhẹ trước một nữ nhân hơn mười năm, sự say mê điên cuồng hơn mười năm này, còn có gì không thể chứng minh cho tấm lòng của phụ hoàng?

Nhưng mẫu hậu vẫn chưa bao giờ có nửa điểm thay đổi.

Tại sao vậy chứ?

“Dạ thúc thúc rất đáng thương, nhưng phụ hoàng cũng đáng thương không kém!" Linh Mộng công chúa nghĩ thầm trong lòng, đối với hai nam nhân si tình tới mức khờ dại này, nàng vô cùng đồng cảm. Thậm chí, nàng không biết mình nên làm như thế nào mới tốt, hoàn toàn không biết mình rốt cuộc nên theo bên nào.

Loại tình huống này đã duy trì bao lâu? Hoàng đế bệ hạ chỉ biết quả thật đã rất lâu rồi. Lâu đến mức cả hắn cũng không nhớ từ lúc nào. Tuy nhiên, hoàng hậu nương nương lại nhớ rõ vô cùng.

Lúc đầu, nàng cũng là mẫu nghi thiên hạ rất mẫu mực, hai vợ chồng tương kính như tân, đến lúc sau khi tiểu Linh Mộng ra đời, hoàng đế bệ hạ vô cùng phấn khởi, có chút đắc ý vênh váo, rốt cục khi say rượu nói ra một chuyện tuyệt không nên nói, nên làm cho Hoàng hậu nương nương biết một sự tinh trọng đại.

Đó là sự tình về nguyên nhân gia tộc của Dạ Cô Hàn bị diệt môn khi xưa!

Từ đó về sau, tình trạnh này tiếp diễn trong hơn mười năm! Cho đến bây giờ vẫn không có nửa điểm ấm áp, chí có một khối băng lạnh lẽo làm đông cứng mối quan hệ này! Mà có lẽ suốt cuộc đời, khối băng này cũng sẽ không bao giờ tan!

Lúc này đây tựa hồ cũng không ngoại lệ, hoàng đế bệ hạ thở dài, rốt cục nói xong, nhìn thê tử của mình vẫn không phản ứng gì, liền đứng lên muốn rời đi. Chuyện này đã hình thành thói quen rồi, nếu hoàng hậu lúc này đáp lại thì mới thật sự là quái lạ.

Nhưng lần này lại thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn.

Quái sự đã xảy ra!

- Quân Mạc Tà ở kinh thành thế nào không cần người nói, mọi người ai cũng rõ ràng! Nhưng hắn đi Thiên Nam cũng do ngươi để cho hắn đi chịu chết! Bây giờ lại nói mình giống như vô tội không có liên quan gì, tôn kính hoàng đế bệ hạ, ngươi vì cái gì luôn dùng loại thủ đoạn này để biểu lộ con người mình thế? Chẳng lẽ ngươi không thể thay đổi phương pháp sao? (Ta nghĩ hoàng hậu đã xem thường ông vua này, nên xưng chàng và thiếp ko hợp, nói còn ko thèm nói, sao lại chàng với thiếp được, nên ta dùng “ta” và “ngươi” – Biên)

Hoàng hậu nương nương nói thật chậm rãi.

Hoàng đế như gió lốc quay người lại nói:

- Nàng nói cái gì? Nàng có biết nàng đang nói cái gì không?

- Ta đương nhiên biết ta đang nói cái gì, ta đang nói… ngươi có cần vô sỉ đến mức này không! Làm vua của một nước, ngươi tínhtoán như thế không sợ làm tổn hại hình tượng của mình sao? Đại trượng phu dám làm dám chịu, ngươi bây giờ có xứng với ba chữ “đại trượng phu” không?

Hoàng hậu nương nương chậm rãi, đọc nhấn rõ từng chữ rõ ràng.

Hoàng đế thực kinh ngạc, từ trước tới nay, hắn ngồi tại chỗ này nói chuyện, nàng chưa bao giờ đáp lại. Lúc trước hắn cũng đã từng đề cập tới Quân Mạc Tà ngay tại nơi này, nàng cũng chưa từng nói một lời nào. Nhưng hôm nay lại bất ngờ có thái độ bất thường. Thậm chí còn trách móc chua cay sự điên đảo hắc bạch của hắn! Trong mười mấy năm qua, đây là lần đầu tiên nàng trả lời hắn! Vì sao?

Rốt cuộc vì cái gì?

Những năm gần đây, trong nội tâm của nàng có một loại tâm trạng áy náy, luôn luôn muốn vãn hồi. Dù sao, đây là một giấc mộng xuân thì của nàng…

Trong trí nhớ của hoàng đế, hoàng hậu luôn luôn đoan trang tao nhã, chưa bao giờ nóng tính thái quá, cho dù có mất hứng, cũng rất ít khi nói chuyện bén nhọn như vậy; chỉ có năm đó sau khi biết chân tướng sự thật của chuyện kia, nàng mới kích động, chỉ duy nhất một lần đó, nhưng hôm nay…

Linh Mộng công chúa hoảng sợ nhìn phụ hoàng, sau đó lại nhìn mẫu hậu, nàng đã quen với cuộc chiến tranh lạnh giữa hai người nên cũng bất ngờ, nàng không hề hay biết lần này lại là biến cố mà mà khó có thể tưởng tượng, trong lúc bất ngờ này nàng cũng không biết phải làm sao.

- Ta vô sỉ, nàng vì cái gì luôn nói ta vô sỉ? Dựa vào cái gì nói ta vô sỉ?

Hoàng đế bệ hạ nổi giận đứng lên:

- Ta là hoàng đế! Ta suy nghĩ cho cả giang sơn, ta suy nghĩ vì thiên hạ con dân, ta sai chỗ nào? Ta cai quản hàng tỷ con dân thiên hạ, có chỗ nào không xứng với ba chữ đại trượng phu kia?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 46: Quyền Thế Quân Gia

- Vì giang sơn xã tắc? Vì thiên hạ con dân? Bao nhiêu lý do vĩ đại, bao nhiêu đường hoàng! Ngươi tại sao không nói ngươi cũng vì chính ngươi mà suy nghĩ? Bởi vì ngươi ích kỷ! Bởi vì ngươi sợ chết! Bởi vì ngươi sợ bị người lật đổ! Cho nên đối với người khác ngươi đều có nghi kỵ! Cho dù là ai ngươi cũng không tin, không dám tín nhiệm! Ngươi lại cố tình đem hắn đề bạt, sau đó chờ thời điểm hắn có địa vị cao, nắm giữ một chút thực lực, ngươi quay lại cắn hắn, đẩy hắn xuống vực sâu không đáy, vĩnh viễn không siêu sinh. Ngươi dùng cách này để hướng tới quần thần cảnh cáo, ngươi thay đổi như chong chóng, trở mặt như trở bàn tay, không gì làm không được. Lại mượn việc này hướng các đại thần nói ngầm: Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Ngươi chẳng lẽ còn cho rằng ngươi rất cao mình? Không! Kẻ thật sự thuận theo ngươi là an toàn sao? Thuận theo ngươi cũng chưa chắc an ổn, nhưng kẻ dám nghịch ngươi thì nhất định phải chết!

Hoàng hậu chua cay nhìn của hắn:

- Nhưng hiện tại thì sao, ngươi không còn biện pháp chứ gì? Cho nên ngươi mới kích động như vậy!

- Nói hưu nói vượn! Ý kiến đàn bà! Nàng hiểu được cái gì?

Hoàng đế rít gào âm ầm. Tại trước mặt vị hoàng hậu này, hắn cảm thấy chính mình đã mất đi sự tự nhiên giả tạo, biện pháp gì cũng hoàn toàn không có hiệu quả, luôn mất bình tĩnh, không thể khống chế cơn giận của bản thân!

- Ta nói hưu nói vượn? Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Chẳng lẽ ta nói oan uổng cho ngươi? Vậy ta hỏi ngươi! Khi xưa Dạ gia vì sao bị giết tộc?

Hoàng hậu bi ai cười lớn một tiếng, đột nhiên đứng lên:

- Quân Vô Hối vì sao bị hại? Quân Vô Mộng vì sao bị giết? Quân Mạc Ưu, Quân Mạc Sầu, hai thanh niên tốt bụng, tiền đồ vô hạn, vì sao lại chịu cảnh thiếu niên chết sớm, táng thân trong vạn quân chi trận? Quân Vô Ý vì sao tàn tật mười năm? Độc Cô Hùng vì sao xương cốt cũng không còn?

- Việc này! Việc này… nàng biết được bao nhiêu chứ?! Nàng có biết nguyên do tại sao không?

Giống như là vết sẹo thật sâu trong lòng đột nhiên bị bóc ra, hoàng đế bệ hạ đau đến tê tâm liệt phế, tâm trạng có chút xấu hổ, thậm chí là khủng hoảng, khuôn mặt co thắt liên tục!

Hắn vốn định, lần này thật vất vả mới làm cho hoàng hậu mở kim khẩu, chính mình cùng nàng tranh luận một hồi, sau đó hôm sau lại tranh luận, chậm rãi tranh luận nhiều lần, không chừng quan hệ vợ chồng có thể khôi phục bình thường như xưa.

Nhưng hiện tại hắn đã không thể khống chế nổi cơn giận dữ của mình nữa rồi!

Dạ gia, Quân Vô Hối, Quân Vô Mộng, Độc Cô Hùng… mấy cái tên này giống như là một thanh kim châm bén nhọn đâm thật sâu vào trong lòng của hắn! Chỉ một thoáng, hắn có cảm giác lòng mình như đang rỉ máu!

Đau tận xương cốt!

Nếu là một ngươi khác hỏi ra những lời này, hoàng đế thậm chí có thể cười trừ, hoặc là lánh nặng tìm nhẹ, nhẹ nhàng khỏa lấp ngay.

Nhưng ngươi hỏi những câu này lại là Mộ Dung Tú Tú!

Một ngươi hắn quan tâm nhất ngươi, nữ nhân hắn yêu nhất!

Một nữ nhân hắn tha thiết ước mơ!

Một ngươi từ thời thiếu niên hắn đã luôn luôn mơ ước; rồi trở thành hoàng tử, khát vọng lấy được nữ nhân này! Một nữ nhân mà hắn vì đến được với nàng mà không tiếc hết thảy, không tiếc bất cứ thủ đoạn ám muội nào để chiếm được nàng!

May mà, nàng rốt cục đã trở thành nữ nhân của hắn!

Vì nàng, hắn không tiếc hết thảy mọi thứ, lên tới ngôi vị hoàng đế cao cao tại thượng, quân lâm thiên hạ! Vì nàng, hắn phế bỏ cả hoàng hậu cũ, vì nàng, hắn đã chịu đựng mười mấy năm! Vì nàng, hết thảy cũng là vì nàng!

Nàng rốt cục tiếp tục tiến một bước, thành hoàng hậu của hắn, chánh cung của hắn, nhưng sau bao đêm khát khao hạnh phúc cùng nàng, hắn vui vẻ bên nàng chỉ được ngắn ngủn hai năm! Hết thảy sau đó là cảnh còn ngươi mất! Hiện tại, chỉ còn lại có một danh phận vợ chồng hữu danh vô thực mà thôi. Thật sự không còn liên quan gì tới nhau!

Vô số lần lúc đêm khuya nằm mộng, hắn đều hận đến muốn chết, hắn không hận nàng đối với chính mình bạc tình, cũng không hận chính mình thủy chung không thể có được tấm lòng của nàng; nỗi hận đóng quân trong lòng hắn là hận ngươi kia, nếu không có ngươi kia, hết thảy đều không phải như vậy! Thời gian gần đây, Linh Mộng công chúa gặp chuyện, Dạ Cô Hàn trọng thương liên tiếp làm hắn và nàng lại có thêm khoảng cách! Cho nên hắn càng căm hận!

Nghe nói ngươi kia tàn phế, chẳng những tay phải bị trảm, huyền công bị phế, cả đời cũng không tiếp tục cầm được kiếm, không động được võ, so với Quân Vô Ý năm xưa còn muốn tàn phế hơn!

Vào thời điểm hoàng đế nghe được tin này thì trong lòng hắn có một loại khoái ý rất tàn ngược!

Điều này làm cho sắc mặt của hắn có chút vặn vẹo, có chút nhăn nhó.

- Ta không biết được bao nhiêu. Ta càng không cần biết nhiều, ta chỉ biết một sự kiện kia cũng đã quá đủ! Chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Nàng lạnh lùng nhìn hắn:

- Cho dù là hiện tại, Mộ Dung thế gia có xảy ra sự cố, ngươi cũng không sẽ kích động như thế! Vì sao hiện tại Quân gia có xu thế quật khởi, ngươi liền thất thố như vậy? Vì sao? Ngươi có thể nói ra lý do được sao?

- Lý do? Cái gì lý do? Cái đó có lý do gì? Đàn bà phụ nữ biết gì mà bàn đến đại sự quốc gia! Nàng có trách nhiệm của nàng, bản thân nàng làm tốt chuyện của nàng là được rồi, quản nhiều chuyện như vậy làm gì?!

Hoàng đế nôn nóng, đi qua đi lại trong phòng.

- Ha ha ha… ta nhiều chuyện sao? Sau khi Quân Vô Hối tam huynh đệ kẻ chết người tàn tận, trong thời gian mười năm, gia thế Quân gia từng bước xuống dốc, không người kế tục, ngươi luôn luôn khoái trá đúng không? Cảm giác không còn bị uy hiếp phải không? Dùng sự hi sinh của bốn mươi vạn đại quân đổi lấy mạng một tuyệt thế thần tướng!

Hoàng thượng vì bản thân mà hi sinh tất cả, cam chịu buôn bán thua lỗ, bệ hạ thật can đảm.

Hoàng hậu trào phúng nói xong, nhìn thấy hoàng đế rất chật vật, bộ dạng rất nóng nảy, thế nhưng nàng lại cảm nhận như có một cảm giác thống khoái nho nhỏ, giống như cảm giác khi phát tiết mối thù của chính mình, cho nên lời nói của nàng càng lúc càng bén nhọn.

- Nàng biết cái gì? Nàng chẳng biết cái gì cả!

Thần sắc của hoàng đế bệ hạ biến thành màu đen, thanh âm lớn kinh người, chẳng còn quan tâm gì tới sự hiện diện của con gái kế bên, giận dữ trừng mắt.

- Nàng cũng đã biết năm đó, ngôi vị hoàng đế của ta không ổn đến mức nào không? Địa vị của chúng ta đầy rẫy nguy cơ. Thiên Hương đế quốc như miệng cọp gan thỏ, nàng có biết tất cả tình trạng đều nghiêm trọng đến như thế nào? Nàng căn bản không biết tí gì!

Hoàng đế bệ cong ngươi, vô cùng căm giận, mạnh mẽ vung tay lên, rít gào nói:

- Nàng không biết! Nàng cho tới bây giờ cũng không biết gì hết! Nàng cũng chỉ biết ngồi đó chỉ trích, chỉ biết phàn nàn vô tận, chỉ biết hoài nghi vô căn cứ! Nàng không biết! Nàng cái gì cũng không biết, nàng có biết chúng ta có thể có được ngày hôm nay, ta phải trả cái giá to lớn đến đâu không?

- Có rất nhiều sự tình ta cũng không biết, nhưng ta biết một sự kiện, biết rõ ràng từ đầu đến cuối, đoạn thời gian từ lúc Quân Vô Hối lần đầu tiên nắm giữ ấn soái xuất chinh, tình thế đã hoàn toàn thay đổi! Vũ Đường đế quốc, Thần Tứ đế quốc hiện tại vẫn không dám xâm phạm vào biên giới nước ta, những điều đó chẳng lẽ không phải công lao của Quân gia sao! Chẳng lẽ ngươi còn dám phủ nhận sao? Nhưng đâu chỉ có như vậy, một vị tướng thiên tư cao ngất như vậy, bách chiến bách thắng một đời quân thần, ngươi không nên ép hắn chết! Trăm phương ngàn kế, nghĩ ra mọi biện pháp, dùng mọi thủ đoạn, dù nên dùng hay không nên dùng cũng cố đưa hắn vào chỗ chết! Ta đến nay vẫn không rõ vì sao ngươi làm như thế, rốt cuộc vì sao phải thiển cận như thế?!

Linh Mộng công chúa giật nảy mình, đem bàn tay nhỏ che miệng lại, một tiếng thét kinh hãi sắp phát ra bị đè ép trở về, trong mắt tràn đầy kinh hãi, tràn đầy tuyệt vọng!

- Phụ hoàng, chẳng lẽ người thật sự….

- Nàng ta nói không sai! Quân Vô Hối chứng thật là một đời quân thần, nhất đại danh tướng! Thần cơ diệu toán, bày mưu nghĩ kế, thiên hạ không ai bằng! Những chuyện này ta đều thừa nhận, ta cho tới bây giờ chưa bao giờ phủ nhận cả!

Hoàng đế bệ hạ trên mặt gân xanh lộ rõ, ánh mắt cuồng nhiệt bốc cháy lên:

- Hai đại đế quốc không dám phạm biên cương, đây cũng là bởi vì phụ tử bốn người Quân Vô Hối cùng Quân Chiến Thiên bọn hắn! Điều đó ta cũng biết! Nàng hiểu chưa? Ta cũng biết! Ta biết rất rõ ràng! Ta so với nàng càng rõ rang hơn nhiều lắm!

Hoàng đế thấp giọng rít gào, ánh mắt cuồng loạn.

- Biết sao ngươi còn làm như vậy?

Hoàng hậu gắt gao nhìn thẳng vào mặt hắn:

- Chẳng lẽ ngươi muốn làm một vị vua mất nước hay sao?

- Nàng làm sao biết rõ nội tình trong đó mà nói? Nàng cũng đã biết, năm đó đế quốc Đông Nam Tây Bắc tứ đại quân đoàn, chỉ có phía tây nằm trong tay của Độc Cô, hơn nữa, lại là quân đoàn yếu nhất! Quân Vô Hối trong tay nắm tám mươi vạn hùng binh! Tận tám mươi vạn hùng binh! Tám mươi vạn là cái khái niệm gì nàng hiểu không? Nàng hiểu không? Nàng không hiểu tí nào cả!

- Quân Vô Mộng nắm binh năm mươi vạn! Quân Vô Ý cầm hai mươi lăm vạn binh! Quân Chiến Thiên là đế quốc đại nguyên soái, tổng chỉ huy điều hành binh lực cả nước! Nàng có biết đây là một con số lớn thế nào không? Điều này đại biểu cho cái gì nàng hiểu không?

- Quân gia một nhà có tứ soái, nắm giữ vượt hơn một trăm năm mươi lăm vạn binh lực cả đế quốc! Mà khi đó, tổng binh lực của đế quốc tổng cộng mới chỉ có hai trăm sáu mươi vạn! Trừ bỏ Độc Cô thế gia còn có

hai mươi lăm vạn người, Mộ Dung thế gia còn có hai mươi vạn người, còn lại chính là hiệp phòng quân (quân canh thành), không phải là quân chính quy, còn có Ngự Lâm quân, thậm chí bên trong Ngự lâm quân cũng có người thuộc trực hệ của Quân gia!

- Điều này đại biểu cho cái gì? Nàng hiểu không? Nàng vẫn không hiểu! Ta đây hiện tại nói cho nàng biết.

Trong ánh mắt hoàng đế bệ hạ đã tràn ngập tơ máu, hung hăng nói:

- Cái này đại biểu cho việc nếu Quân gia một khi có ý làm phản, chúng ta cũng chỉ còn cách thúc thủ chờ đợi bị giết! Cái này đại biểu cho đầu của ta! Đầu của ta!

Hoàng đế bệ hạ dùng ngón tay trỏ chỉ vào đầu lâu của mình, hét lớn một tiếng:

- Thủy chung đều ở dưới một thanh đao! Chỉ cần thanh đao này chém xuống, liền chặt ngay cổ của ta! Nàng hiểu không? Nếu nàng là ta! Nàng sẽ cho phép một gia tộcnhư vậy tồn hay không? Đồ khốn!

- Nhưng sự thật là Quân gia cho tới bây giờ đều không có làm sai điều gì, thủy chung chưa từng có, điểm này ta biết, hơn nữa ta tin tưởng ngươi cũng biết! Luôn luôn biết như vậy!

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn hắn đi tới đi lui, ánh mắt lạnh thấu xương:

- Nếu Quân gia thật sự có nghĩ đến việc tạo phản, Thiên Hương đế quốc hôm nay sớm đã mang họ Quân! Điểm này ngươi dám phủ nhận sao? Ngươi dám nói ngươi không hiểu sao? Nếu bọn họ đều trung thực thẳng thắn, tại sao ngươi lại làm như vậy, rước lấy cuộc sống ăn không ngon ngủ không yên như hôm nay? Chẳng lẽ ngươi không muốn sống thống khoái sao?

- Chẳng lẽ ta không muốn sống thống khoái sao?? Nàng vừa rồi đã hỏi một câu hỏi tối trọng yếu! Mà ta chính là vì điểm này cho nên mới

làm như vậy!

Hoàng đế dữ tợn nở nụ cười:

- Nàng có biết nàng nói câu nào là quan trọng nhất không? Chính là câu “Nếu Quân gia thật sự có nghĩ đến việc tạo phản, Thiên Hương đế quốc hôm nay sớm đã mang họ Quân”.

- Một câu này chính là lý do lớn nhất ta chèn ép Quân gia. Lý do này còn chưa đủ lớn sao? Còn chưa đủ mạnh sao?!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 47: Cái Thế Uy Phong

- Những điều nàng vừa nói ta chẳng phải là không biết. Quân gia một nhà tứ soái đều là trung thần dũng tướng. Ta hiểu rõ điều đó hơn bất cứ ai khác. Tướng lãnh như vậy, bất cứ vị vua nào cũng đều tha thiết mong mỏi, tuy nhiên cuộc sống hàng ngày lại khó có thể bình an được. Ta cũng không ngoại lệ. Khi chúng ta cùng với Vũ Đường, Thần Tứ hai đại đế quốc giao tranh, đã hoàn toàn chiếm thượng phong. Chỉ cần ta đồng ý hoặc là Quân Vô Hối đồng ý, là có thể đánh giết đến tận kinh đô bọn họ. Cuộc chiến đã bước vào giai đoạn tối hậu. Nhưng ta chấp nhận dừng lại ở đó, bỏ qua cơ hội thống nhất thiên hạ, trả giá bằng một hồi đại bại, mấy chục vạn binh mã thương vong thảm hại. Để cho Quân Vô Hối cùng Quân Vô Mộng chết trận. Đổi lấy sự cân bằng, một thế chân vạc cân bằng. Chẳng lẽ nàng cho rằng trong lòng ta không thống khổ sao?

- Ta lại càng không rõ. Đã có cơ hội thống nhất thiên hạ, sao ngươi lại buông tha? Chẳng những buông tha, mà còn cam tâm tình nguyện đại bại? Ngươi điên rồi sao?

Hoàng hậu lần này thật sự nghi hoặc.

- Thống nhất thiên hạ, dĩ nhiên ta muốn, nằm mơ ta cũng muốn. Ngoài việc muốn nàng trở thành thê tử của ta, đó chính là mơ ước lớn nhất của ta. Ngay lúc đó có thể thống nhất thiên hạ, nhưng sau đó thì như thế nào? Hoàn toàn dựa vào lực lượng của Quân gia thống nhất thiên hạ, ta sẽ dùng cái gì để ban thưởng cho bọn họ đây? Chiến công như vậy, thì chỉ có một cách duy nhất đó chính là ban đất phong vương. Nếu như vậy, Quân gia sẽ có rất rất nhiều đất phong, tùy tiện cũng có quân đội riêng

đông đảo, cả nước không có lực lượng nào có thể bì kịp, chẳng khác gì là tự nhiên tạo ra một đối thủ cực mạnh, một cường địch không gì có thể địch nổi. Chẳng khác gì đưa chính mình vào tuyệt lộ. Mà không ban thưởng thì có thể lập tức làm cho Quân gia tạo phản.

- Tại vì sao thưởng không thể thưởng, phong không thể phong. Sao lại có một cái lý do buồn cười đến bậc này?

Hoàng hậu nương nương ngạc nhiên một lúc lâu, rốt cuộc nở nụ cười gượng

- Có thật là buồn cười không? Ta nói cho nàng biết. Không buồn cười! Không buồn cười một chút nào! Nàng cũng đã biết, các triều đại trước, các đại tướng lãnh xuất binh đều cần Hổ Phù. Mà trong tay nguyên soái cho tới bây giờ cũng chỉ có nửa mảnh Hổ Phù. Một nửa khác chính là ở chỗ của ta, chỉ khi có hai mảnh Hổ Phù hợp lại làm một, mới có thể chân chính điều động đại quân. Nhưng lúc đó nàng có biết không? Quân gia phụ tử bốn người, tùy tiện một người đều hoàn toàn có năng lực điều động đại quân mà không cần Hổ Phù. Lệnh đã ban ra, toàn bộ đại quân đều hết thảy tuân theo hiệu lệnh. Nàng có biết điều này có nghĩa như thế nào không?

- Quân Vô Hối mười hai năm trước lĩnh quân xuất chinh, ta đích thân đưa tiễn. Lúc ấy tám mươi vạn đại quân, bao gồm chiến mã, yên tĩnh như quỷ thành (DG: ý là yên lặng như thành chết, ko có người ở)… Lại nói, ngay sau khi ta dứt lời, các tướng sĩ cùng nhau hoan hô, lại còn mang theo tiết tấu. Nàng hiểu không?

Khuôn mặt bóp méo vặn vẹo, Hoàng đế bệ hạ trông thực hổ thẹn.

- Không hiểu.

Hoàng hậu lắc đầu.

- Mang theo tiết tấu hoan hô, chứng tỏ rằng trước đó đã dày công tập luyện. Sau khi hoan hô, ngay tức khắc là một trường im lặng. Tám mươi

vạn người, lại có thể tạo ra một mảnh tĩnh mịch, nàng có biết điều này ý vị như thế nào không?

Hoàng đế bệ hạ cắn răng nói.

- Đây chẳng phải nói rõ rằng Quân Vô Hối trị quân kỷ luật nghiêm minh? Ngươi nên cao hứng mới phải. Có kỷ luật nghiêm minh như vậy mới là quân đội bách chiến bách thắng, chẳng lẽ ngươi vì vậy mà tức giận.

Hoàng hậu càng lúc càng không hiểu. (DG: ta cũng không hiểu http://.4vn/images/smilies/00%20%289%29.gif)

- Nàng sao vẫn không hiểu ý ta! Nàng cũng có biết khi ta ban cho Quân Vô Hối hổ phù thì chuyện gì xảy ra không?

Từng cơ thịt trên mặt hoàng đế bệ hạ như giật giật, nhảy lên. Trong ánh mắt bắn ra thần sắc nhục nhã:

- Lúc ấy, đột nhiên toàn quân hoan hô. Tinh kỳ đong đưa, chiên mã hí vang, hết thảy giống như trời long đất lở, núi vang sóng gầm. Càn khôn đổi sắc liên tục trong vòng ba chén trà nhỏ thời gian (DG: chắc thằng tác giả muốn nói là thời gian uống hết ba chén trà nhỏ http://.4vn/images/smilies/2%20%2827%29.gif)! Kim đỉnh ngọc tước trước mặt lại có thể bị sóng âm chấn động trở mình!

- Ta lúc ấy đứng trên đài cao, tận mắt thấy tám mươi vạn người, ánh mắt của mỗi người đều mang theo sự cuồng nhiệt. Nhìn thấy Quân Vô Hối giơ trường đao lên. Khí lạnh đầy trời! Chính trong trường hợp mãnh liệt như vậy, Quân Vô Hối chỉ làm một cái động tác đơn giản như vậy, toàn quân lại khôi phục lại bình tĩnh! Yên tĩnh đến mức có thể nghe tiếng trâm rơi!

- Lúc đó, hắn tiếp nhận Hổ Phù, giơ lên cao quá vai, sau đó xoay người, đối mặt với chúng tướng sĩ, ánh mắt cứ như vậy quét xuống, chính là chỗ này, cái động tác xoay người này… Nàng biết không? Đây

không phải là động tác cố ý gì, sau khi hắn xoay người, cầm lấy Hổ Phù, rút kiếm tuyên thệ, rồi bắt đầu nói chuyện.

- Nhưng ngay lúc hắn xoay người, tám mươi vạn người đang hoan hô, đột nhiên giống như bị một kiếm chặt đứt! Dừng lại! Im lặng đến độ một cây châm rơi trên mặt đất cũng có thể nghe rõ ràng được! Giữa không trung đất bụi thậm chí còn bay bốc lên trên nhưng mặt đất thì tuyệt đối im lặng! Hắn thậm chí còn không cần bạt tay làm hiệu, chỉ là đơn giản một cái động tác xoay người, một ánh mắt lơ đãng, tám mươi vạn người tất cả liền im lặng!

- Quân Vô Hối thật sự uy phong! Bạch Y quân soái thật là uy phong!

Hoàng hậu nương nương cùng Linh Mộng công chúa nghe như tâm tình đong đưa, tưởng tượng ngày đó rầm rộ thế nào, tưởng tượng thấy Quân Vô Hối cái thế uy phong, không khỏi thần trí bồi hồi, hướng về không dứt.

- Sớm biết rằng các ngươi sẽ nghĩ như vậy. Một đôi mẹ con ngu ngốc!

Hoàng đế bệ hạ cuồng nộ nói:

- Ta lúc đó cũng có mặt, trong trường hợp như vậy, mặt mũi của ta để ở đâu? Uy tín của ta để ở chỗ nào khi các tướng sĩ hoan hô Quân Vô Hối ít nhất phải hơn ta gấp trăm lần! Thậm chí là còn nhiều hơn thế! Khi đó ta liền có một cảm giác, cho dù là Quân Vô Hối đột nhiên hạ lệnh cho tám mươi vạn người này tự sát, thì ngay trước mặt ta chỉnh tề xuất hiện tám mươi vạn cổ thi thể, nếu Quân Vô Hối đối với tám mươi vạn người này hạ lệnh vây công hoàng cung, như vậy chỉ sợ hoàng cung trong khoảnh khắc biến thành một đống gạch vụn! Thậm chí hắn không cần tự mình hạ lệnh, chỉ cần một động tác đơn giản, một cái ánh mắt tùy tiện, tất cả chuyện này sẽ biến thành sự thật!

Hoàng hậu nương nương rút cuộc cũng hít một ngụm lãnh khí, rốt cuộc cũng hiểu nghi ngờ của hoàng đế bệ hạ đến từ đâu! Quân Vô Hối

quả thực có sức ảnh hưởng cực lớn. Thật sự là nghe rợn cả người! Công cao hơn chủ đã là đáng sợ! Nhưng sinh mệnh hoàng đế cũng xếp dưới loại uy áp này, vậy e là không chết không ngừng!

- Hiện tại nàng đã hiểu chưa?

Hoàng đế chua xót cười rộ lên.

- Lúc ấy Quân gia nắm trong tay quân đội bách chiến bách thắng một trăm năm mươi lăm vạn người. Mà Độc Cô thế gia, Độc Cô Vô Địch lại sùng bái Quân Vô Hối, sùng bái đến tận xương tủy, mọi chuyện đều nghe theo Quân Vô Hối như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Thêm hai mươi lăm vạn đại quân của Độc Cô thế gia, Quân gia liền có tổng cộng một trăm tám mươi vạn cường đại binh lực. Ngoài ra, Quân gia tướng lãnh dòng chính thống, bao năm qua rút ra bố trí tại quân bảo vệ đô thành, phủ hộ, nơi thủ thành. Tổng cộng không dưới hai mươi vạn. Trong Ngự lâm quân, Quân gia tướng lãnh đều có thể điều động binh mã cũng không dưới ba vạn người. Trong khi đó tổng binh lực của cả nước cộng lại cũng chỉ có hai trăm sáu mươi vạn. Quân gia chiếm hơn hai trăm vạn. Hơn nữa đều là quân tinh nhuệ bách chiến hung binh. Còn lại tất cả đều là quân dự bị. Nói cách khác, ta điều khiển quân đội không quá sáu mươi vạn nhưng toàn là quân dự bị, đây cũng là con số phỏng chừng tốt nhất có thể rồi.

- Nàng nói làm sao ta có thể an tâm? Ta làm sao có thể an tâm được đây? Nếu Nàng là ta, Nàng có thể an tâm sao? Ta như thế nào lại không biết Quân gia một mực trung thực thẳng thắn? Làm sao có thể không biết Quân gia trung thành và tận tâm tuyệt không đổi, hoặc chưa từng trái ý chỉ? Nhưng! Xem như ta vạn lần khẳng định Quân gia không tạo phản, ta vẫn cần phải làm như vậy, ta không thể không làm như vậy!!!

Hoàng đế bệ hạ nhíu mày thống khổ.

- Chính bởi vì ta là hoàng đế! Cũng bởi vì loại uy hiếp này làm cho ta không chịu nổi! Không, ta tin tưởng là không một đế vương nào có thể chịu được!

Quả thật, thử hỏi có vị đế vương nào chịu được cục diện như thế? Không chế toàn bộ đại quân, Hổ Phù mất đi hiệu lực! Quân gia một nhà tứ tướng đều được ủng hộ mà không cần có Hổ Phù để kêu gọi điều động lực lượng quân đội!

Với thực lực như vậy, tùy thời, tùy chỗ đều có thể thay đổi triều đại!

- Quân gia hoặc sẽ không tạo phản, không muốn lên thay đổi triều đại. Nhưng cái này cũng không đại biểu người khác cũng nghĩ như vậy! Nàng phải biết rằng sự kiện năm đó vào lúc Thái tổ hoàng đế khởi sự, đồng dạng cũng không nghĩ tạo phản, đồng dạng trung thành và tận tâm chống đỡ Thiên Hữu vương triều khi cơ nghiệp còn bấp bênh. Nhưng! Nếu thủ hạ muốn hắn tạo phản thì thật sự rất dễ dàng! Chỉ cần một hồi binh biến, và việc khoác hoàng bào là có thể ép hắn không thể quay đầu lại! Vết xe đổ phía trước, chẳng lẽ vẫn muốn ta khờ dại ôm ảo tưởng ngồi chờ chết sao?

Hoàng đế bệ hạ thanh âm tỏ kềm nén tức giận.

- Nàng là hậu nhân của Mộ Dung thế gia. Chẳng lẽ không biết Mộ Dung Thiên Thu sao?

- Thiên Hương đế quốc đời trước từng được đánh giá là vương triều vô cùng huy hoàng. Năm đó Dương gia tổ tiên chiến tích vô số cũng như Quân Vô Hối kinh thái tuyệt diễm, đánh đâu thắng đó, đồng dạng với hoàng thất trung thành và tận tâm.

- Nhưng đại tướng khi đó là thủ hạ của hắn, cũng chính là tổ tiên của Mộ Dung thế gia Mộ Dung Thiên Thu, khuyên bảo hắn tạo phản bằng cách dẫn quân đội tập kích hoàng thành lúc nửa đêm đem vua Thiên Hữu cùng thái tử chém chết.

- Từ đó về sau đã không còn đường lui, liên tục một đường giết chóc, thây chất thành núi, máu chảy thành sông xây dựng nên Thiên Hương đế quốc hiện giờ.

- Cũng chính vì một tràng binh biến nho nhỏ đó mới có Thiên Hương đế quốc hiện tại. Mà Mộ Dung gia cũng chính bởi lần đó thành công mới có thể xây dựng nên Mô Dung thế gia hôm nay!

- Năm đó thái tổ dưới trướng chỉ có một Mộ Dung Thiên Thu! Nhưng nàng nghĩ xem, Quân gia một nhà tứ tướng là thủ hạ, sẽ có bao nhiêu Mộ Dung Thiên Thu? Có bao nhiêu người có tâm địa so với Mô Dung Thiên Thu còn muốn lợi hại hơn? Nghiêm trọng hơn nữa? Ta nói cho nàng biết! Ít nhất có hai mươi người như thế có thể ảnh hưởng làm cho Quân gia trở nên liều lĩnh! Mà trong hai mươi người đó, chỉ cần một người đứng ra, Thiên Hương đế quốc liền xong đời. Nàng hiểu không? Cái nàng đang chất vấn ta, căn bản chính là lòng dạ đàn bà!

Hoàng đế bệ hạ thấp giọng, âm thanh như rít gào lên, tỏ vẻ đầy sự bất đắc dĩ và đau đớn.

- Quân Vô Hối tài ba tuyệt thế như vậy, đế vương nào cũng đều hi vọng thu vào dưới trướng, nam nhi mạnh mẽ chiến đấu, mở rộng lãnh thổ! Mà ta, vốn có những tài năng tuyệt thế như vậy, còn phải dùng mọi biện pháp, thủ đoạn để hủy diệt hắn đi! Nàng cũng đã biết trong lòng ta đau đớn đến cỡ nào? Thân là đế vương, ai không muốn thống nhất thiên hạ? Nhưng trong thiên hạ, toàn bộ đất đai đều là của ta, toàn bộ đều là thần tử của ta. Một khi hạ lệnh, trời đất run rẩy, một lời nói ra cả nước chấn động! Hiệu lệnh thiên hạ, ai dám không theo! Ai lại không muốn điều đó? Ta cũng muốn! Nhưng ta không thể không từ bỏ mơ ước đó!

- Ngươi có nghĩ tới hay không, tất cả quyền thế của Quân gia vốn là do ngươi cấp cho họ. Nếu năm đó ngươi chưa từng giao quyền, bọn hắn há lại có thể đạt tới trình độ cao cường đến thế?

Mộ Dụng Tú Tú chỉ nói nửa câu liền dừng lại.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 48: Lương Tâm Là Như Vậy Sao

- Không cấp quyền? Có thể sao? Có được không? Năm đó Thiên Hương chính là đang ở hoàn cảnh nguy hiểm, bốn phía thọ địch! Quân Chiến Thiên vì bị thương không thể chủ trì quân sự. Độc Cô Tung Hoành chỉ là kẻ hữu dũng vô mưu, không đủ để chống đỡ đại cục. Vũ Đường đế quốc khởi binh sáu mươi vạn, xâm phạm biên cương lãnh thổ của ta! Thần Tứ đế quốc với năm mươi vạn binh mã, tiến đánh ở phía tây, còn có Lăng Tiêu đế quốc, bốn mươi vạn đại quân xâm phạm biên cương phía Đông Nam. Còn ở Bắc Cương, thảo nguyên Vương với bốn mươi vạn kỵ binh tiến quân thần tốc! Thiên Hương đế quốc tứ bề thọ địch, nguy cơ đầy rẫy!

- Mà khi đó, trẫm tin dùng và hạ lệnh cho Quân Vô Hối dẫn hai mươi vạn quân, một mình đối phó với Vũ Đường sáu mươi vạn binh mã cùng với Đông Nam Lăng Tiêu đế quốc bốn mươi vạn đại quân, lấy hai mươi vạn đối với một trăm vạn. Quân Vô Mộng cùng Quân Vô Ý nghênh chiến Bắc Cương thảo nguyên, Độc Cô Vô Địch cùng với Mộ Dung Phong Vân dẫn hai mươi vạn quân, đại chiến Thần Tứ đế quốc năm mươi vạn đại quân. Binh lực chia ra như vậy, kể cả Ngự Lâm Quân ở Thiên Hương thành cũng điều động ra tiền tuyến, thủ vệ kinh thành còn lại không quá một vạn người!

- Lúc ấy, bất cứ người nào đều nghĩ Thiên Hương vậy là xong rồi, hai bên thực lực quá chênh lệch, nghênh chiến tứ phía, bất quá cũng chỉ là châu chấu đá xe, vùng vẫy giãy chết. Nhưng ai lại có thể nghĩ đến, Quân Vô Hối tài năng quân sự siêu quần, như liệu được tiên cơ, đầu tiên là đòn phủ đầu sấm sét, dùng lửa đốt Vũ Đường suốt ba tháng!

- Bảy nghìn dặm núi rừng đều bị đốt cháy không còn gì. Cho đến bây giờ, bảy nghìn dặm rừng trong núi đó, cây cao lớn nhất cũng chưa cao tới đùi người. Vẫn trong ba tháng này, liên tiếp đánh tan Lăng Tiêu đế quốc bốn mươi vạn đại quân, một đường hát vang dũng mãnh đánh hạ mười chín thành! Đem tù binh bắt được nhập vào quân đội chính mình, làm cho binh mã dưới trướng tăng vọt tới tám mươi vạn, cuối cùng tiêu diệt luôn Lăng Tiêu Đế Quốc, hoàn toàn trừ đi mối nguy hiểm ở phía Nam Thiên Hương! Sau đó xua binh thẳng tiến Vũ Đường, đại binh khi tới nơi liên tiếp đại chiến, từng bước ép sát thành, thanh danh từ đó mà thành, Thiên Hương quân thần, Bạch Y quân soái vang danh khắp nơi!

Mà Quân Vô Mộng và Quân Vô Ý cũng không kém đại ca Quân Vô Hối chút nào, tung hoành Bắc Cương, đại chiến thảo nguyên. Ban đầu ở thế hạ phong, từng bước tiến tới ngang ngửa, sau đó tiến quân thần tốc, ở đại thảo nguyên tung hoành ngang dọc. Ta còn nhớ Quân Vô Ý năm đó bất quá cũng chỉ mười chín tuổi, chiến bào mỗi một trận chiến đều là ướt đẫm máu tươi, tung hoành giữa trăm vạn người, đến mức máu tươi lênh lánh, đầu người khắp nơi, đánh một trận tạo thành uy danh Huyết Y đại tướng quân sát khí vang khắp thiên hạ! Quân Vô Mộng lãnh khốc vô tình, chấp pháp như sơn, trị quân nghiêm khắc. Cố kim hiếm gặp, nói là làm ngay, kỷ luật nghiêm minh, uy danh vang dội. Mỗi cuộc chiến là tàn sát hết tù binh, không lưu lại bất kỳ nhân chứng sống nào, được xưng là ý chí kiên cường, không ngại hi sinh, mệnh danh Chiến thần! Cũng chính vì hắn mà đại thảo nguyên nhân khẩu giảm bớt thảm hại. Đến nay vẫn không khôi phục nổi nguyên khí, đối mặt với triều đình ta không dám có một bước vọng động!

Quân gia một nhà bốn tướng uy danh hiển hách, vang vọng khắp thiên hạ! Sau đó là nam chinh bắc chiến, không ngừng dẹp loạn. Quân gia uy danh ngày càng lớn. Bạch Y quân soái, ý chí kiên cường, giàu lòng vị tha. Chiến Thần, Huyết Y đại tướng quân uy danh càng ngày càng vang dội! Chỉ ngắn ngủi thời gian vài năm công phu, nhưng đến khi ta muốn cắt giảm binh quyền, thì đã đến nước không thể không chế đại

cuộc rồi! Thiên hạ đều biết rõ Quân gia một nhà bốn tướng, nhưng Thiên Hương quốc chủ đã từng lo lắng an nguy thì không mấy người nhớ rõ.

- Quân gia, lúc bấy giờ đã đứng ở vị trí độc tôn trong giang sơn vạn dặm, không chỉ là giang sơn vạn dặm của Thiên Hương đế quốc mà là toàn bộ thiên hạ!

Hoàng đế bệ hạ nói tới đây thở dài một hơi rồi tiếp:

-Thời thế tạo anh hùng. Những lời này thật sự là chí lý! Ngắn ngủi ba năm rưỡi, mọi nhà trong Thiên Hương đế quốc đều cung phụng bài vị của Quân Vô Hối, một trường sinh bài vị. Quân Vô Hối huynh đệ ba người đã trở thành thần tượng sống trong huyền huyền đại lục, trở thành truyền thuyết bất diệt!

- Nhưng, truyền thuyết như vậy, với ta mà nói, chính là ba thanh cương đao sắc bén lơ lửng ngay trên đầu! Nguy cơ sau khi được giải trừ, cả nước vui mừng, quốc khố tài chính cũng được bổ sung, qua khỏi thời kì gian lao, đế quốc đang bước tới một thời kì cường thịnh trước nay chưa từng có. Phạm vi lãnh thổ quốc gia cũng tiến tới một trình độ cực kì huy hoàng! Xưng hùng thiên hạ, quần hùng run rẩy không giám nhìn thẳng. Trong khi tứ phía đã được bình định, họa ngoại xâm đã được giải trừ nhưng nguy cơ trong lòng trẫm liền phát triển đến mức cực nhanh. Ta tin rằng lúc Thiên Hương thống nhất thiên hạ cũng cũng chính là Quân Chiến Thiên hoặc Quân Vô Hối chân chính khoác hoàng bào mà không phải là trẫm. Bởi vì lúc đó Thiên Hương có thể đã không còn là Thiên Hương nữa rồi!

Linh Mộng công chúa ngồi nghe một bên mà cả người nhiệt huyết sôi trào. Chiến tích của Quân Vô Hối nàng đã từng nghe vô số người kể, nhưng lúc này, nghe chính phụ hoàng, người quyền hành khuynh đảo thiên hạ, đứng ở địa vị cao nhất kể lại chiến tích huy hoàng năm đó làm cho công chúa cực kỳ xúc động!

Quân Vô Hối! Nam nhi anh hùng chính là như thế!

Quân Mạc Tà, chính là cốt nhục duy nhất của vị anh hùng vang dội cổ kim này!

- Băn khoăn của ngươi ta hiện giờ có thể hiểu được, thậm chí có thể chấp nhận được, nhưng vì sao ngươi sau khi đã ra tay với huynh đệ Quân Vô Hối, Quân Vô Mộng, và Quân Vô Ý, lại còn ra tay với Quân Mạc Ưu cùng Quân Mạc Sầu?

Thanh âm của Hoàng hậu mang theo một tia rõ ràng nhưng cũng không phải là lý giải hết toàn bộ, âm thanh vẫn bén nhọn như cũ.

- Bọn chúng dù gì cũng chỉ là những hài tử. Hơn nữa còn là hậu nhân lớn nhất của đế quốc công thần! Nguơi nhẫn tâm vậy sao? Lương tâm ngươi có thể yên tĩnh sao?

- Quân Mạc Ưu cùng Quân Mạc Sầu tuy tuổi còn trẻ nhưng cũng đã là những thiên tài thống soái ngay buổi ban đầu! Trong những phiên đại chiến sau này, thanh danh trong quân ngày càng vang dội như mặt trời gần lên tới đỉnh lúc giữa trưa! Với những thiên tài thống soái như vậy, có một ngày họ biết phụ thân, thúc thúc hắn chết ở trong tay ta, kết quả sẽ như thế nào đây? Ta đã khi phụ bọn họ một lần, khi phụ thêm một lần nữa thì có làm sao? Với nguy nan của ta, ta có thể phụ người trong thiên hạ, thiên hạ có người nào ta không thể phụ?

Hoàng đế bệ hạ âm trầm nở nụ cười.

- Lúc ấy bốn phía đều không có chiến sự, chỉ có chiến sự với Vũ Đường nhưng Vũ Đường liên tục tháo chạy đến nổi phải cầu hòa. Từ đó về sau, chỉ sợ là không còn chiến tranh nữa, ta vừa lúc thừa dịp bọn hắn như cánh chim không gió, liền nhổ đi cây đinh trong mắt!

- Còn một việc, đó là việc người Quân gia chết đi, ta chẳng qua chỉ là thuận tay đẩy thuyền mà thôi. Chân chính giết chết bọn họ chính là Phong Tuyết Ngân Thành, là người của Tiêu gia! Không phải ta!

- Thật là một lí do to lớn. Ngươi thật là vô sỉ!

Hoàng hậu nói một câu trào phúng.

- Nhưng ngươi đang ở đây, lại làm nhiều việc như vậy, không phải là chậm rãi chèn ép Quân gia một thời danh chấn thiên hạ, giờ chỉ còn một lão nhân, một người tàn phế, một tên quần là áo lụa thôi sao? Nhưng ngươi vẫn không buông tay! Đây là tại vì sao? Vì cái li do to tát gì mà lại khiến ngươi làm như vậy?

- Vì sao? Nàng hỏi ta vì sao?

Hoàng đế bệ hạ mở to hai mắt nhìn như nhìn người ngoài hành tinh:

- Vấn đề này nàng cũng phải hỏi ta? Nàng thật sự không hiểu?

- Ta quả thật không biết! Một nhà công thần, một nhà anh hùng có công cứu Thiên Hương đế quốc. Bọn họ đã không nghi ngờ năng lực của vị hoàng đế như ngươi, nhưng chính là qua nhiều năm như vậy, thủy chung vẫn chịu sự chén ép của ngươi. Chưa bao giờ chịu ngừng lại, ta thật không hiểu đây rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ đây là cái gọi là lòng dạ đế vương. Người không phụ ngươi nhưng ngươi cũng vẫn phụ hắn?

Hoàng hậu trong ánh mặt càng thêm lãnh đạm.

- Bởi vì ta cũng là người. Hiểu không?

Hoàng đế đè thấp âm thanh, rít gào lên.

- Mỗi lần đối mặt với Quân Chiến Thiên, ta đều cảm thấy lương tâm bất an, nội tâm áy náy! Chính là áy náy đó, ngươi hiểu không? Ta cảm giác thực là muốn xin lỗi hắn, xin lỗi Quân gia! Cho nên ta mỗi lần thấy hắn đều cảm giác khó chịu, cảm giác không dám gặp, cùng với lương tâm bất an! Chỉ cần bọn hắn chết sạch, chết xong rồi thì vĩnh viễn biến mất trước mắt ta, cảm giác áy náy của ta cũng không còn nữa! Nói như vậy, nàng có hiểu không?

- Ta hiểu, cũng là câu nói trước kia của ngươi, ngươi đã phụ Quân gia một lần, phụ nhiều hơn nữa cũng không sao! So với an nguy của ngươi,

ngươi liền phụ người trong thiên hạ, thiên hạ người nào không thể phụ đúng không? Nói như vậy, giết hại ân nhân của mình, giết hại anh hùng của đế quốc, chỉ vì để cho lương tâm của mình được yên ổn!

Hoàng hậu nương nương hoàn toàn không nói gì thêm, trong miệng thì thầm nhắc tới hai chữ:

- Lương tâm, lương tâm, nguyên lai lại có thể giải thích như vậy. Ta thật sự lần đầu tiên nghe nói về lương tâm kiểu này! Thì ra ngươi là người tốt sao? Ngươi cũng có lương tâm sao? Thật sự nghe cũng êm tai.

- Ha ha ha!

Nàng cười lạnh một nói:

- Vậy ngươi hiện tại sao không tiếp tục đối phó với Quân gia? Hiện tại, lại quay ngược bắt đầu giữ gìn Quân gia? Chẳng lẽ không sợ lương tâm bất an sao? Một đường chèn ép, rốt cuộc lần này mượn sự kiện Quân Mạc Tà loạn luân, đem Quân gia một đường chèn ép đến diệt tộc, chẳng phải là hợp với tâm nguyện của ngươi sao? Ngươi sao đột nhiên đổi ý, nói vậy lại có lí do to tát nào khác nữa sao?

- Đơn giản là hiện giờ, ta không thể hiểu rõ nội tình của Quân gia, thật sự không thể, cũng không dám tùy tiện động thủ, vị cái thế cao nhân sau lưng Quân gia kia, rốt cuộc là ai?

Hoàng đế bệ hạ cau mày, uy nghiêm hiện ra trên khuôn mặt, cũng đầy một mảnh u mê:

- Nếu ta chính thức ra tay tiêu diệt Quân gia, người nay có thể hay không ra mặt can dự đây? Năm đó Đông Phương thế gia vì Quân Vô Hối từng đem ba trăm đầu người ném vào hoàng cung. Mà khi đó, hoài nghi vẫn chỉ là hoài nghi.

- Hiện tai muốn tiêu diệt Quân gia, cũng không có Phong Tuyết Ngân Thành làm ngụy trang. Ta làm sao có thể tùy tiện động thủ?

- Nguyên lai ngươi bây giờ đang sợ hãi! Mà không phải là nhớ tới công trạng của Quân gia!

Hoàng hậu nương nương ha hả cười lạnh nói:

- Lúc trước vì sợ hãi, ngươi hãm hại trung lương, tàn sát danh tướng, bây giờ cũng vì sợ hãi, ngươi không dám vọng động, chỉ có thể tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục! Có đúng thế không?

- Tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục! Tại sao là tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục?

Hoàng đế giận dữ.

- Vì cái gì mà những gì ta làm trong mắt nàng đều là ghê tởm không thể chấp nhận được? Nàng vì sao không đứng ở góc độ của ta, dùng ánh mắt đế vương quan sát nhân gian, nhận xét chuyện này. Đặt lợi ích của thiên hạ lên trên, cân nhắc một chút?

- Ánh mắt đế vương quan sát nhân gian. Cho tới bây giờ chỉ toàn là vô sỉ!

Hoàng hậu mặt lạnh nói:

- Ta khâm phục ngươi, lương tâm của ngươi, không biết cẩn phải có bao nhiêu da mặt dày mới có thể có được lương tâm vĩ đại như vậy. Ta cũng rất khiếp sợ trước hùng tài vĩ lược của ngươi! Càng thêm bội phục tâm cảnh của ngươi, không biết có bao nhiêu vô sỉ mới có thể bảo trì tâm tính bình tĩnh như hiện tại! Thêm nữa còn sùng bái đế vương khi thế của ngươi! Bởi vì ngươi làm cho ta hiểu được cuộc sống có nhiều ghê tởm xấu xa đến dường nào! Nhưng ta đã mệt chết đi được, hi vọng ngươi có thể nhanh đi ra ngoài, được chứ?

- Ta cho tới bây giờ đều nghĩ nàng thực sự hiểu ta. Nguyên lai ta đã sai lầm rồi, nàng thực sự không hiểu ta chút nào cả!

Hoàng đế ảm đạm nói:

- Quân gia mấy chục vạn người chết đi thì xong, nhưng Thiên Hương diệt cũng mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn, một triều đại quật khởi, cũng không phải chỉ có danh tướng là có thể đứng vững không đổ được! Sự bất đắc dĩ của đế vương, sự hi sinh trong mắt đế vương, há có thể theo lẽ thường mà phán xét?

- Ta có thể dễ dàng khoan dung đối với một vị đế vương tâm địa kiêu hùng, vì mục đích mà không từ thủ đoạn nào! Cũng có thể tha thứ cho một vị đế vương tâm ngoan thủ lạt, tàn sát thiên hạ chỉ vì mong muốn thông nhất thiên hạ, thống trị mãi mãi! Nhưng, một đế vương nếu chỉ vì ham muốn cá nhân mà đê tiện vô sỉ, thậm chí hạ lưu, bỉ ổi, hạ tiện, vô luận hắn có đạt được cái dạng thành tựu gì, ở trong mắt ta, đều chỉ là đồ bỏ đi, không đáng tồn tại! Ngay cả khi hắn thành thiên cổ đế vương cũng không khác gì rác rưởi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 49: Một Đường Gian Nan

Hoàng hậu mặt không chút đổi sắc, nhìn dưới mặt đất, mặt lạnh như băng, mang theo tâm tàn ý lạnh.

- Ngươi từng nói qua, người cả đời ngươi yêu nhất là ta, năm đó khi dễ Dạ gia chính là vì ta. Điểm này ngươi đã nói, bất kể ra sao, ta vẫn xem như là ngươi có lí do, mục đích. Nhưng đối với Quân gia, nhất là loại chèn ép vô sỉ sau này, chính là do tâm lý không bình thường của ngươi!

- Ta chỉ là một nữ lưu, không làm được gì, cũng vô pháp làm được gì. Hôm nay nếu ngươi đã nói với ta những lời này, ta chỉ biết rằng, như vậy từ nay về sau, ta không còn có cơ hội rời khỏi hoàng cung, đúng không?

Hoàng hậu lẳng lặng ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn hắn.

Hoàng đế quay mặt.

- Bằng không, ngươi hôm nay cũng sẽ không ở trước mặt ta nói nhiều như vậy. Trong thời gian qua, ta tới lui Quân gia nhiều hơn một chút, haizzz, cũng làm ngươi luôn ngờ vực vô căn cứ, không lúc nào ngừng nghỉ. Nhưng ta cảnh cáo ngươi một điểm…

Hoàng hậu đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt, hàn ý lẫm liệt bắn ra bốn phía:

- Dạ Cô Hàn!

Hoàng đế thân thể run lên, rốt cuộc cũng hiểu rõ, hoàng hậu hôm nay vì sao lên tiếng trò chuyện cùng mình! Bởi vì Dạ Cô Hàn đang được Quân gia che chở!

- Ta hi vọng ngươi không tiếp tục tổn thương hắn. Hắn đã là một thân tàn phế! Tới hôm nay hắn đã không còn cái gì, kỳ thật hắn đã sớm không còn gì cả, hiện tại ngay cả sinh tử của hắn cũng không còn huyền công mà chống đỡ.

Nhìn hoàng cung hoa lệ, thanh âm của hoàng hậu thực trống rỗng, ánh mắt vô thần, một chút sinh cơ cũng không có.

- Lại là hắn! Lòng nàng vẫn còn nghĩ đến hắn!

Hoàng đế tê tâm liệt phế gầm thét lên.

- Lòng ta, mười tám năm trước đã chết rồi!

Hoàng hậu thản nhiên nói:

- Ta hiện tại cũng không để ý nhiều đến cơ thể này nữa, cũng không tiếp tục suy nghĩ gì về lòng dạ của ngươi!

Hoàng đế bàng hoàng thụt lùi về phía sau.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới âm thanh của thái giám:

- Bẩm bệ hạ, Thiên Nam gửi thư về.

Một lúc sau, Hoàng đế bệ hạ trầm mặc đã lâu, lấy tay day day trán, trên mặt tràn đầy nỗi tan tác cùng với ý nghĩ thất vọng, một hồi lâu sau mới cất giọng khàn khàn:

- Đưa vào.

Nhìn những cuộn giấy nhỏ trên tay chứa đựng thông tin tình báo, hoàng đế bệ hạ chậm rãi mở ra, mới chỉ nhìn thoáng qua, hai mắt đột nhiên co rút lại cực độ. Như đôi mắt chim ưng bình thường rất lợi hại,

nhưng khi nhìn thấy những mảnh giấy này giống như là nhìn thấy cừu nhân lâu ngày không gặp!

Tay hắn rốt cục cũng run lên, mảnh giấy rời khỏi tay rơi là là xuống mặt đất.

Hoàng đế hai tay vẫn như cũ tiếp tục mở các mảnh giấy còn lại, hai mắt dại ra, vẫn không nhúc nhích. Thân thể hắn đột nhiên giống như bị lôi điện đánh trúng, lại tựa như đột nhiên bị choáng váng một chút, run lên hai lượt, thiếu chút nữa là té ngã!

Ngay sau đó, hắn chậm rãi ngồi xuống, từ từ nhặt các mảnh giấy lên, tỉ mỉ nhìn lại một lần, thở dài một hơi trầm trọng. Tựa hồ như vẫn không thể tin vào những gì đang ở trước mắt, nhìn lại từng chữ từng chữ một.

Thân hình vĩ đại lại lung lay thêm hai lượt nữa, sắc mặt đột nhiên trắng bệnh! Các mảnh giấy giống như là lá vàng rơi trong gió, lại tuột khỏi tay rơi xuống! Nhưng lúc này hắn cũng không để ý tới.

Nội dung trong mấy tờ giấy về các đại thế gia đại đểu là giống nhau, chỉ khác ở chổ chi tiết ít nhiều.

Thu hút sự chú ý của hoàng đế bệ hạ chính là mấy câu nói.

- Quân Mạc Tà một mình đại chiến Tiêu Bố Vũ. Tiêu Bố Vũ xấu hổ, giận dữ tự sát. Trộm nghĩ, Quân Mạc Tà thực lực đã muốn đạt tới mức Chí Tôn.

- Quân Mạc Tà truy vấn chuyện năm xưa, dưới cơ duyên xảo hợp, Tiêu Bố Vũ cung khai ra Huyết Kiếm Đường.

- Quân Vô Ý hai chân phục hồi, đại chiến Tiêu Hàn toàn thắng. Quân Mạc Tà đem Tiêu Hàn phế đi.

- Một trong bát đại chí tôn, thảo nguyên thần ưng, Ưng Bác Không, trước mắt dừng chân ở Quân gia.

- Chí Tôn thân thủ, Huyết Kiếm Đường, Ưng Bác Không, Quân Mạc Tà.

Hoàng đế bệ hạ dùng một loại âm thanh cực kì quái dị thì thào đọc lên mấy chữ này.

- Quân gia, Quân gia…

Hoàng đế bệ hạ thở dài một tiếng, ánh mắt thâm thúy, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, tận sâu trong khóe mắt có chút mỏi mệt, chẫm rãi nói:

- Ta hối hận lúc trước không nên mềm lòng. Lòng dạ đàn bà sẽ thành họa lớn!

Thanh âm của hắn có chút khàn khàn, có chút mơ hồ, vô cùng run rẩy.

Sau đó hắn liền vội vàng đi ra ngoài. Ngay lúc bước ra cửa, đột nhiên vấp phải cánh cửa, cả người chao đảo, một chút nữa thôi là té ngã trên mặt đất, trông cực kỳ chật vật. Khi thị vệ chạy tới đỡ, thì hắn cũng đã đứng lên. Lòng nặng trĩu nhìn lên trời, đột nhiên nghĩ tới điều gì, quay đầu lại, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Linh Mộng công chúa.

Ngay sau đó, thân ảnh của hắn liền mất dạng.

Trong tẩm cung hoàng hậu chỉ còn lại hai mẹ con, đưa mắt nhìn nhau. Linh Mộng công chúa cả người run lẩy bẩy, tiến lên hai bước, nhặt những tờ giấy rơi trên mặt đất, cảm giác những tờ giấy này như nặng ngàn cân!

Nàng hận chính bản thân mình hôm nay sao lại nghe được nhiều điều cơ mật như vậy! Lúc này đối với Linh Mộng công chúa mà nói, không nghi ngờ gì chính là một đả kích to lớn, khó mà có thể chịu đựng nổi! Những ngày gần đây, vừa mới thấy được chút hạnh phúc như tia sáng giữa trời đông, chợt liền bị phụ hoàng thao thao bất tuyệt mang chuyện cũ ra nói, làm mọi thứ hoàn toàn tan nát! Hiện giờ, Linh Mộng công

chúa đột nhiên cảm thấy lòng trống trải, không hẹn mà quay lại nhìn mẫu hậu mới phát hiện ra ánh mắt của mình và mẫu hậu giống nhau như đúc!

Hai mẹ con nhìn nhau, cùng phát giác ra đối phương đều đang đau khổ, tuyệt vọng!

Cả hai dựa vào nhau, cùng xem hết nội dung trên các mảnh giấy. Hoàng hậu nương trên mặt toát ra một vẻ không biết là nên khóc hay cười, vẻ mặt vô lực thở dài, mang theo thật nhiều sâu lắng cùng với vẻ thẫn thờ, nói ra một câu.

Linh Mộng công chúa tựa như nai con hoảng sợ sau khi nghe xong những lời này. Cả người kịch liệt chấn động, vô lực té xuống đất. Trong mắt trần đầy sự hoảng sợ, mất hết can đảm.

Bởi vì hoàng hậu nương nương nói rằng:

- Trời gây nghiệp chướng, còn có thể sống. Người tự gây nghiệt, không thể sống sót! Chuyện báo ứng này tới thật hay a, Quân Mạc Tà, Quân Vô Ý, Thiên Hương xong rồi!

!!!!

Ờ trong mắt người ngoài hết sức nổi bật, Quân Mạc Tà, Quân đại thiếu gia đang đi trên đường lớn kì thật có chút không bình tĩnh, thậm chí có thể nói là mỗi bước đều kinh tâm động phách, trước mặt như là vô tận tang thương!

Đơn giản là có quá nhiều việc lớn nhỏ xảy ra, thậm chí có thể nói trên đoạn đường yên tĩnh này dường như có một vị tuyệt thế cao thủ đang đặc biệt nhắm vào hắn, tiến hành nhiều trò đùa dai dẳng, làm cho Quân đại thiếu phiền hà không chịu nổi, khó lòng phòng bị, trốn không có chỗ trốn, nấp không có chỗ nấp!

Nhất cử nhất động đều phải cẩn thận đến không thể tưởng tượng theo lẽ thường. Điển hình là hắn đang cưỡi ngựa theo đại đội nhân mã trên

đường, đột nhiên trên trời một đám quạ bay qua. Sau đó thì nguyên bầy quạ này bị tiêu chảy tập thể, cái này thật là kỳ lạ mà? Nhưng ngạc nhiên hơn là bởi vì tất cả đại đội đều không ai bị gì, nhưng Quân đại thiếu cả người lẫn ngựa lại hứng toàn bộ không sót một bãi! http://.4vn/images/smilies/0%20%2818%29.gif

Chỉ cần người bình thường đều không thể nghĩ ra một đám quạ bay trên trời lại có thể bị tiêu chảy tập thể!

Quân đại thiếu cũng vẫn không ngoại lệ, hắn cũng không nghĩ ra lí do vì sao nên đành chấp nhận sự việc.

Toàn cơ thể hắn mang một mùi hôi thối tới tận trời, làm người khác muốn ói! Người khác còn thế nói chi bản thân đại thiếu đang là một "người phân"? http://.4vn/images/smilies/0%20%2818%29.gif

Còn nữa, khi hắn đang ăn cơm, đang bưng chén ăn cơm ngồi thành một vòng tròng cùng đám binh sĩ. Hắn đang và cơm lia lịa, cơm vừa cạn tới đáy chén thì một con gián mạnh mẽ bò ra, lại còn sống mới ghê…

Những chuyện xảy ra nếu chỉ phát sinh một lần, mặc dù hơi kỳ quái nhưng cũng miễn cưỡng cho rằng trùng hợp là cách giải thích cuối cùng. Nhưng khi phát sinh lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư thì không thể dùng hai chữ "trùng hợp" để giải thích rồi.

Nhưng sự tình vẫn chưa dừng lại. Sau khi trở thành "người phân", hắn quyết định đi tắm rửa cho sạch sẽ, nhưng khi tắm xong lên bờ thì phát giác quần áo sạch sẽ chuẩn bị sẵn đã không cánh mà bay! Cởi truồng tìm vòng vòng mà vẫn không thấy, lại lọt vào một cái hố dưới đất, bùn ngập tớp mặt luôn, hắn lại lóc cóc trở về bờ sông tắm lại mộ lần nữa. Tất cả mấy chuyện cổ quái ngoài ý muốn này lúc xảy ra toàn đúng thời cơ vô cùng xảo diệu, làm đương sự không kịp làm bất cứ một phản ứng gì. Cho dù là Quân Mạc Tà, năng lực phản ứng siêu nhân, cũng chỉ có thể tránh một nửa mà thôi, còn lại đều mặc cho người ta chơi đùa!

Quân đại thiếu sau khi ăn uống xong, một đường bằng phẳng đi tới, thiên quân vạn mã đi qua không sao nhưng tới lượt hắn đi qua thì ầm một tiếng, cả người lẫn ngựa rơi xuống cái hố to, quả thật là đùa dai mà. Nhưng bút tích cũng quá lớn đi, phải có thực lực cỡ nào mà trong nháy mắt có thể tạo ra một cái cạm bẫy như vậy?

Buổi tối khi đi ngủ, trong trướng bồng vắng lặng, do thói quen ngủ một giấc tới sáng từ nhỏ đến lớn, sau khi thức dậy, vừa chuẩn bị mặc quần áo thì phát hiện trong y phục có mấy con rắn màu sắc rực rỡ đang bò lổn ngổn.

Phải thừa nhận, nếu không có Hồng Quân Tháp cùng Âm Dương Độn che dấu, thì thật vô pháp vượt qua mấy cạm bẫy này…

Bất quá Quân Mạc Tà biểu hiện và phản ứng quá xuất sắc làm cho người bố trí cạm bẫy cũng bội phục sát đất!

Nếu là người bình thường gặp loại sự tình này tin tưởng là tinh thần đã sớm hỏng mất. Nhưng Quân Mạc Tà, Quân đại thiếu gia vẫn cứ vui vẻ, ngay cả sắc mặt cũng không biểu lộ chút gì, cảm thấy ô uế liền đi tắm, tắm xong phát hiện quần áo bị mất liền trực tiếp biến mất, nhưng không ai biết được hắn biến mất như thế nào, làm cho người theo dõi trợn tròn mắt tức giận không biết phải làm gì.

Mỗi sáng ăn cơm cũng không ăn đồ ăn, lại đem thịt rắn nướng lên mùi bay thơm phức, làm bọn binh lính được một phen có lộc ăn. Lãng phí, thật là lãng phí mà. Nhìn thấy chuyện này làm cho Xà Vương Thiên Tầm răng nanh cắn vào nhau kêu kèn kẹt.

Nếu đỉnh đầu lại có đàn chim nào bay qua, từ khi còn cách thật xa thì Quân Mạc Tà đã xuống ngựa trốn chỗ khác. Đến khi ăn cơm, hắn không thèm để ý gì nhiều, có con gì xuất hiện thì binh lính lại có thêm món ăn thôn quê: Thịt thú nướng! Trên đường có rất nhiều cạm bẫy, nhưng hắn đã có chuẩn bị, bị đạp trúng té xuống thì chỉ có ngựa rơi, còn hắn vẫn bình yên vô sự!

Tóm tại một đường đấu đá, Quân đại thiếu nhìn như bị hại nhưng lại được ăn no, uống tốt. Cứ như thế liên tục trên đoạn đường làm người bày ra cạm bẫy cũng phải khen thầm: Người này sao sức cịu đựng có thể tốt như vậy? Tâm lý đề phòng sao có thể mạnh như vậy? Sao hắn có thể chịu đựng tới mức này?

Nhưng Quân Mạc Tà kiếp trước cả đời đều ở trong hoàn cảnh ác liệt, so với cái trước mắt hung hiểm hơn không biết bao nhiêu lần, lại càng không nói, cạm bẫy hiện tại nhiều nhất cũng chỉ là những trò đùa dai dẳng, tuyệt cũng không nguy hại tính mạng, còn lâu mới bằng hoàn cảnh cửu tử nhất sinh ở kiếp trước của hắn. Mỗi lần trải qua cạm bẫy đều có thể nhận ra cảm giác quen thuộc, quả thực là vô cùng nhẹ nhàng, dảng khoái.

Điều này làm cho bạch y thiếu nữ Mai Tuyết Yên cùng với Xà Vương Thiên Tầm đưa mắt nhìn nhau bất đắc dĩ, thật sự không thể tin được thế gian lại có kẻ biến thái tới mức này. Nếu chính mình bị người khác trêu như vậy đã sớm tìm kẻ đó kết thúc rồi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 50: Về Tới Thiên Hương

Cuối cùng sự việc của Tiêu gia cũng đã giải quyết hơn phân nửa, oán khí tích tụ lâu ngày trong lòng Quân Mạc Tà cũng giảm đi một nữa, bất quá tà mị trên người suốt dọc đường không giết chóc cũng tự tăng thêm vài phần. Lúc này, mỗi cử chỉ nhấc chân, nhấc tay của hắn đều có một loại tà ý, cùng với ánh mắt bình thản của hắn có vẻ mâu thuẫn cực độ. Nhưng loại mâu thuẫn này ngược lại làm tăng thêm vẻ mị lực tà dị mà khó có thể diễn tả thành lời!

Cái kia vốn chính là mị lực của Quân Mạc Tà ở kiếp trước, đưa mắt nhìn thiên hạ, liếc mắt nhìn chúng sinh.

Trắng, cũng là mắt!

Xanh, cũng là mắt!

Độc Cô Tiểu Nghệ nhìn ánh mắt Quân Mạc Tà cũng có chút mê ly.

Nhất là sau thời gian đại chiến với Tiêu gia, Quân Mạc Tà rất ít khi tới địa bàn chúng nữ, thường xuyên không thấy bóng dáng. Quản Thanh Hàn tuy rằng vẫn có thể bảo trì sự bình thản nhưng Độc Cô Tiểu Nghệ thật sự không chịu nổi, thường xuyên chạy tới chạy lui tìm kiếm. Đương nhiên là cố gắng của nàng không có chút hiệu quả.

Bởi vì trong thời gian này, Quân Mạc Tà như xuất quỷ nhập thần, rất ít khi ở bên ngoài, phần lớn thời gian đều ở trong Hồng Quân tháp, toàn tâm toàn ý luyện công tăng cường tu vi của bản thân.

Có thực lực mới là vương đạo ở cái thế giới này!

Trước đây đã luyện chế ra chín thanh thần kiếm. Quân Mạc Tà vốn định dùng một thanh thay cho thanh bảo kiếm của Quân Vô ý nhưng Quân Vô ý chết sống cũng không đồng ý.

Bởi vi đây là thanh kiếm mà hắn dùng trong chiến đấu sinh tử, đối với Quân Vô Ý mà nói, chính là nặng nhẹ vừa phải, rất hợp ý, và còn có một nguyên nhân trọng yếu khác đó chính là hắn đã dùng thanh kiếm này chiến thắng Tiêu Hàn!

Thanh kiếm này, đã rửa sạch sỉ nhục, hận ý từ trước tới giờ của hắn! Ngay cả khi nó chỉ còn là một đống sắt vụn, Quân Vô Ý cũng xem nó là bảo bối, lại càng không nói thanh kiếm này vốn là do Quân Mạc Tà dùng tinh lực luyện chế ra thanh thần binh lợi khí này, tuy rằng đặc tính không bằng chín thanh thần kiếm do Quân Mạc Tà tinh luyện sau này nhưng dưới ánh mắt thế gian cũng tuyệt đối là thần binh lợi khí thế gian khó tìm.

Đối với loại tình cảm này, Quân Mạc Tà hoàn toàn hiểu được cho nên hắn cũng không cưỡng cầu.

Mà, ngoại trừ đặc tính bên ngoài của thanh kiếm, còn phải chú ý tới sự phù hợp, người, kiếm xứng đôi, người kiếm tương thông, chỉ có thanh kiếm hợp với bản thân mới có thể đạt tới cảnh giới người kiếm tương thông.

Chẳng những Quân Vô Ý làm như vậy, mà chính bản thân hắn cũng không ngoại lệ, trong thời gian này, ngoài thời gian luyện công, hắn lặng lẽ ôm thần kiếm Viêm Hoàng Chi Huyết, bồi dưỡng kiếm ý. Người có thần, kiếm có linh tính, cũng chỉ có cùng kiếm của mình tâm linh tương thông mới có thể càng ngày càng phát huy thuận buồm xuôi gió được.

Quân Mạc Tà cũng không biết cái linh tinh gì gọi là kiếm linh, hiếm hồn như trong truyền thuyết, nhưng hắn tin chắc rằng một thanh thần

kiếm giết người vô số, chém sắt như chém bùn, thần binh lợi khí như vậy nhất định là có linh hồn của chính nó.

Hoặc chính là kiếm có hồn nhưng kiếm thủ đối với kiếm không hợp, không có tình cảm vậy ngay cả thanh sắt bình thường dùng làm kiếm, hắn cũng không xứng đáng có được.

Hắn dùng tinh lực một lần tinh luyện Viêm Hoàng Chi Huyết, một lần nữa dùng tinh thần của mình để cảm ứng, ngộ, lý giải. Kiếm, cũng chỉ có kiếm mới là thứ duy nhất, vĩnh viễn không phản bội lại bạn của nó!

Người cũng sẽ có khi phản bội, nhưng kiếm thì không, vĩnh viễn không bao giờ!

Nó chỉ biết mỗi chủ nhân của nó, tận đến lúc kiếm gãy người mất!

Thậm chí, khi khoảng cách về Thiên Hương thành càng gần, Quân Mạc Tà càng có một cảm giác vi diệu phi thường, tựa hồ cảm nhận được thanh kiếm này bởi vì hưng phấn mà hơi chút rung động! Ban đầu vốn lặng lẽ nhưng lại mơ hồ ngửi được mùi huyết tinh khốc liệt! Khát vọng giết chóc đến mãnh liệt!

Loại sát ý mơ hồ này tùy theo sát khí trên người Quân Mạc Tà thay đổi theo, càng lúc càng nồng đậm, càng về sau càng nhiều! Vì vậy mà khuôn mặt hắn càng lúc càng yên tĩnh, ánh mắt càng trở nên tà mị, tim hắn cũng đập nhanh kịch liệt!

Xe ngựa vòng qua một ngọn núi nhỏ.

Quân Vô Ý cùng Quân Mạc Tà đều không hẹn mà liếc mắt chăm chú nhìn ngọn núi nhỏ này.

May mắn sao đây chỉ là một ngọn núi nhỏ!

Đêm hôm đó, Quân Mạc Tà ở chỗ này huyết sát Huyết Kiếm Đường cướp thú nỏ. Bây giờ mới biết, giết chóc đêm đó tuyệt không oan uổng. Huyết Kiếm đường căn bản chính là đại địch của Quân gia!

Chết vẫn không hết tội!

Phía trước đường xá rộng mở, ngước mắt nhìn liền có thể thấy Thiên Hương thành nguy nga, mơ hồ có thể nhìn thấy rõ tường thành bao quanh!

Quân Mạc Tà hai mắt như híp lại, hai đạo quang mang lợi hại chợt lóe ra, giống như sát thần ngủ say bỗng nhiên mở mắt, há miệng, sát khí khổng lồ trên người nhanh chóng dâng lên, khí thế như cuồng triều tỏa ra.

Sát thần mở mắt, Minh vương quan sát, Tà Quân chăm chú nhìn!

Đoạn đường này mặc dù xa nhưng rốt cuộc cũng phải tới. Bản thân ta muốn xem, Thiên Hương thành này rốt cuộc có mấy người dám làm loạn!

Khí tức từ Quân Mạc Tà từng bước dẫn dắt thần kiếm Viêm Hoàng Chi Huyết, trước đó vẫn không có bất kì dấu hiệu gì, đột nhiên rung kêu lên thành tiếng, tự động bay ra khỏi vỏ nửa thước, thanh kiếm trong suốt như nước, kiếm quang tỏa ra như ánh mắt trời chiếu xuống, rạng rỡ lóa mắt người xem. Tựa như luồng sáng màu ngọc đột nhiên chiếu xuống nhân gian. Lặng lẽ như chúa tể trời đất, giống như quân vương đột nhiên mở mắt, tỏa sát khí lẫm liệt!

Đối mặt với cơn sóng hỗn loạn sắp đến, nhìn xuống chúng sinh, như quân lâm thiên hạ. Không chút lưu tình, cuồng vọng, chuẩn bị tàn sát!

Sát khí xuyên thẳng trời xanh, như xuyên thấu cả Thiên Hương!

Toàn bộ tướng sĩ chung quanh Quân Mạc Tà đột nhiên cảm nhận được một cỗ khí tức lạnh lẽo khổng lồ khủng bố đột ngột ập tới, tới khi mọi người hiểu được chuyện gì thì phát hiện ra Quân Mạc Tà đã ly khai, xung quanh chỉ còn là đất trống!

Bách chiến quân sĩ, thiết huyết nam nhi, giờ khắc này cũng khó mà chống đỡ sát khí đến từ Tà Quân!

Ngay lúc này, Mai Tuyết Yên, thực lực bí hiểm, cũng kinh ngạc mở to mắt nhìn một người một kiếm này hơi hơi nhíu mày. Người khác có thể không hiểu nhưng với nàng, là một tuyệt thế cao thủ, trước mắt rõ ràng cảm giác được một người một kiếm này đều có khí thế uy phong. Một người một kiếm này có thể thành hai đại kình địch của mình, đối với bản thân sinh ra sự uy hiếp tột độ!

Sao lại có thể như vậy được? Vật kia nhiều nhất cũng chỉ là một thanh kiếm! Dù đặc tính, đặc thù, sắc bén ra sao, rốt cuộc cũng là vật chết, tại sao lại mang cho ta đến cảm giác quái dị như vậy? Thậm chí thanh kiếm này so với Quân Mạc Tà còn muốn nguy hiểm hơn!

Cách Thiên Hương thành ba mươi dặm, đại quân tạm thời dựng trại. Đây cũng là lẽ thường, khi tướng quân khải hoàn, lãnh binh ở bên ngoài, đại quân không thể vào thành cùng một lúc. Chỉ khi nhận được ý chỉ, tướng lãnh mới được vào thành, sau đó, đại quân lục tục trở lại nơi đóng quân.

Quân Mạc Tà phóng ngựa tiến lên, đi trước ba quân.

Chỉ nghe “Sát” một tiếng, bên cạnh hắn, trên xe ngựa kim chúc cột cờ đột nhiện phát ra tiếng động quái dị. Đại kỳ từ từ hạ xuống, Sau đó, cột cờ trống rỗng đường như lại dài ra hơn một nửa. Giống như thanh lợi kiếm cắm thẳng lên trời!

Chuyện tình quỷ dị phi thường tới bực này tự nhiên làm người xung quanh trừng mắt nhìn đến líu lưỡi. Nhưng Quân Mạc Tà trên người phát ra khí thế đè nén xuống dưới, không ai dám hỏi một câu vì sao lại phát sinh chuyện như vậy!

Giờ phút này, toàn quân tĩnh lặng, giống như ngọn núi nửa yên lặng ngàn năm chuẩn bị bộc phát!

Phía Thiên Hương thành đột nhiên phát kèn lệnh hạ cầu treo. Người ngựa lực lưỡng, tiếng vó ngựa phi vang vọng, một đường ra nghênh đón. Cùng lúc đó, Thiên Hương thành đột nhiên hạ xuống hai bức tranh thật lớn, một trái một phải!

Bên trái viết: Huyết Y thần uy.

Bên phải viết: Thiên Nam khải hoàn!

Tại nơi nhân mã lực lưỡng, có một đội ngũ chỉnh tề chẫm rãi tiến ra, đây mới chính là nghi thức nghênh đón công thần khải hoàn.

Mà khi đội nhân mã lực lượng càng ngày càng tiến gần, tiếng vó ngựa như sấm, tốc độ không hề giảm, trái lại càng lúc càng nhanh. Đại soái Quân Vô Ý vừa nhìn thấy, nhịn không được bật cười.

Độc Cô Vô Địch, đã lâu rồi a!

Quân Vô Ý lần này lĩnh mệnh hành quân tới Thiên Nam, tự biết là đi chịu chết, mà nay lành lặn trở về, thấy được bạn cũ, lòng cực kỳ khuây khỏa, thích chí cười vang, rồi mới chịu ra đón, đột nhiên phát hiện tình huống có chút không phải, không khỏi ngạc nhiên ghì ngựa lại.

Người tới, đúng là Độc Cô thế gia Độc Cô Vô Địch đại tướng quân, mang theo hai đứa con trai, người ngựa một đường lao thẳng tới, càng lúc càng gần. Chỉ thấy Độc cô đại tướng quân hai má râu mọc trông như long nhím, hai mắt trợn lên như chuông đồng, chực muốn phun lửa, người còn chưa tới, ngựa chưa ngừng lại, mà đã rống lớn như sét đánh ngang tai!

- Độc Cô Xung, Độc Cô Thượng, Độc Cô Tiền, ba tên tiểu vương bát đản, nhanh chóng lăn ra đây cho lão tử!

Tiếng hét như sấm vang.

- Còn đồ khốn nha đầu Độc Cô Tiểu Nghệ, cũng nhanh mau lăn ra đây. Tiểu oa nhi, ngươi làm lão tử tức chết mà!

Nghe ra được Độc Cô đại tướng quân quả thực là đang nổi giận, tức giận đến nỗi không kìm được ý tứ!

Độc cô thế gia Anh Hùng Hào Kiệt Trùng Thượng Tiền bảy người. Lần này đi theo Quân Vô Ý nam chinh, chỉ có Độc Cô Trùng, Độc Cô Thượng và Độc Cô Tiền 3 người. Độc Cô Vô Địch hét lớn một tiếng cơ hồ đem ba người dọa khiếp hồn!

Huynh đệ ba người bàn tính rất kỹ, chỉ cần vào thành giao quân lệnh, sau đó ba người lập tức lên ngựa phóng ra khỏi thành, ngựa không dừng vó hướng tới Tây Cương, đến ở nhờ thúc thúc, dù sao thì cũng không về nhà được. Về nhà chắc chắn sẽ bị lột da!

Nhưng lại không nghĩ tới, Độc Cô Vô Địch lại trực tiếp tới đây bắt người, cái này cũng thiệt là quá nóng nảy mà…

Trong nhất thời, ba người đưa mắt nhìn nhau, cả ngươi run rẩy, đều có thể nhìn thấy kinh ý trong mắt đối phương. Im lặng thật lâu sau, biết rằng không thể tránh thoát, lúc này mới ủ rũ đi ra, giống như là mang bại binh quay về, mang theo hương vị thê lương, mặc người tùy ý xâu xé.

- Ta đánh chết các ngươi, đồ trời đánh khốn khiếp!

Độc Cô Vô Địch trừng mắt, thở phì phò, hổn hển, giơ roi ngựa lên.

- Ta kêu các ngươi coi chừng muội muội, các ngươi làm gì hả? Hả? Ba người các ngươi còn dám ra chiến trường? Con mẹ nó, các ngươi không phải ăn nhằm cứt sao mà ngu thế? Các ngươi sống mà không biết xấu hổ à, sao các ngươi không chết luôn đi. Độc Cô gia ta như thế nào lại sinh ra một đám phế vật ăn hại như các ngươi?

Không nói thêm lời vô nghĩa nào nữa, tiếp theo là một trận roi ngựa, ba người thân hình vạm vỡ thành thành thật thật vẫn không nhúc nhích, thậm chí còn trộm nháy mắt cho nhau làm mặt quỷ: Sớm biết đi ra là chắc sẽ ăn roi, còn may là ta biết trước, mặc giáp trụ đi ra, ta biết chắc không nói năng hỏi thăm gì là liền đánh mà. Hắc hắc, hắc hắc ...

- Độc Cô Tiêu Nghệ đâu? Nha đầu hỗn trướng kia tại sao không chịu ra? Ngươi có thể trốn một lúc cũng không trốn được cả đời. Mau lăn ra cho lão tử!

Độc Cô Vô Địch đem cắt roi thành hai đoạn quăng ra, cất giọng ồm oàm như gấu gọi to gọi nhỏ.

Lúc này, đội nghi thức hoàng thành cũng đi tới vùng phụ cận, cơ hồ tiến tới trước mặt Độc Cô Vô Địch.

- Phụ thân, nữ nhi nhớ người muốn chết!

Độc Cô Tiểu Nghệ chậm rãi từ trong quân đi ra, từng bước, từng bước, cực kỳ chậm.

- Ngươi, ngươi…!

Độc Cô đại tướng quân liếc mắt nhìn qua, chỉ cảm thấy trước mắt trời đất tối sầm, bùm một tiếng, lập tức ngã từ trên ngựa xuống!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 51: Người Muốn Làm Ngoại Công?

Độc Cô Vô Địch vừa há hốc mồm, vừa trợn tròn mắt nhìn, tay run rẩy giơ lên:

- Ngươi, ngươi, ngươi…

Hết cả nửa này cũng không nói thêm được chữ nào, đột nhiên ầm một tiếng, cả người ngã ngựa, chống bốn vó lên trời, trông thật lố bịch. Nhưng hai mắt vẫn cố trừng lên nhìn về phía nữ nhi của mình, dường như vẫn không thể tin những gì đang xảy ra trước mắt.

Phía bên kia, Quân Mạc Tà vừa nhìn thấy cũng hoảng sợ! Cặp mắt như muốn lồi ra ngoài!

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy. Sao lại như thế này?

Đến nỗi ngay cả Độc Cô Trùng, Độc Cô Thượng, Độc Cô Tiền huynh đệ ba người, cũng căng mắt đến muốn lồi ra ngoài nhìn chăm chăm!

Chỉ thấy Độc Cô Tiểu Nghệ lấy tay nâng bụng, thật cẩn thận chậm rãi bước đi, dáng người đúng là vô cùng chậm chạm, rất giống với dáng đi của phụ nữ mang thai đến thời kì chuyển dạ, đi đứng vô cùng khó khăn.

Nếu nhìn từ trên xuống, phỏng chừng là không thấy được đầu ngón chân a!

Nha đầu kia ngày hôm qua vẫn còn thon thả, một trận gió thổi qua cũng có thể xô ngã. Hôm nay như thế nào bụng liền nhô to lên như vậy? Tốc độ này cũng thật là biến thái mà, ngay cả bà bầu hoài thai gần mười

tháng, sắp chuyền dạ cũng chưa chắc có bụng lớn như vậy, chưa nói là hai ta căn bản vẫn chưa thực làm cái chuyện gì đó, nhưng nếu có làm thì cũng không thể nhanh như vậy a? Nha đầu kia cũng thật là quá dũng mãnh mà.

Trong lúc nhất thời, Quân Mạc Tà cũng dở khóc dở cười.

Nguyên lai nha đầu kia rốt cục phải đem chiêu này ra dùng!

Quân Mạc Tà cảm thấy buồn cười thật nhiều, nhưng đột nhiên có chút cảm động.

Tiểu nha đầu hành động lần này không thể nghi ngờ chính là liều lĩnh, nhưng biểu lộ của nàng đối với chính mình đích thực là mười phần thật tâm, chân ý, ái mộ, yêu say đắm, làm ra điều nông nỗi cũng không để ý tới!

Không tiếc hết thảy mọi thứ! Ta thích Quân Mạc Tà, ta chính là muốn gả cho Quân Mạc Tà!

Chỉ riêng điểm này, cùng với thái độ bày tỏ rất rõ ràng. Nếu người nào chưa từng làm cái gì theo ý của mình thì sẽ không bao giờ hiểu nổi điều này. Nha đầu này vì người mình yêu nhất không tiếc hết thảy bất cứ gì. Hai người tuy rằng không hứa hẹn nhau điều gì nhưng cũng gần như có ý đó!

Cứ như thế trước thiên quân vạn mã, ở trước Thiên Hương thành, cứ như vậy mà bước tới. Có thể tưởng tượng tiểu nha đầu này muốn thừa nhận điều gì! Là nữ hài tử duy nhất của Độc Cô thế gia đời thứ ba, thanh danh quan trọng đến mức nào chứ? Tiểu nha đầu cũng không ngốc, cũng không phải không biết hậu quả, nhưng nàng dứt khoát, kiên quyết làm như vậy!

Mặc dù là có chút hồ đồ, nhưng biểu hiện của chính mình chính là quyết tâm chấp nhận lời đồn đại của dư luận trong thành Thiên Hương! Loại việc làm buồn cười này như hướng Quân Mạc Tà nói: “Vô luận

huynh làm gì, gặp ai, muội đều làm cùng người, huynh sẽ không cô đơn, nhất định sẽ không cô đơn!”

Bởi vì huynh còn có muội!

Quân Mạc Tà lãnh khốc, khóe môi đột nhiên nổi lên một tia dịu dàng. Ở ngay thời khắc này, tim hắn chân chính bị Độc Cô Tiểu Nghệ, tiểu cô nương có chút ngu đần, khờ dại này khuấy động!

Chuyện tình thật sâu sắc. Một tiểu cô nương như vậy ngươi còn có thể kiếm đâu ra?

- Tiểu Nghệ, ngươi, ngươi, ngươi… ta, ta, ta… tạo nghiệp, tạo nghiệp chướng rồi! Con mụ nội nó, đây là chuyện quái quỉ gì thế này?

Độc Cô Vô Địch lấy đầu đập đất kêu bang bang thành tiếng. Đường đường là một đại tướng quân một nước, nước mắt tuôn rơi, kêu trời trời không biết, kêu đất, đất chẳng hay.

- Cha, người bất tất phải như vậy!

Độc Cô Tiểu Nghệ nhất thời sốt ruột, sớm đã quên chính mình bây giờ là người đang mang thai, nhanh chân hướng phụ thân chạy tới, tiểu nha đầu bản thân tu vi cũng không tệ. Chỉ là khoảng hai ba bước chân, tự nhiên chớp mắt là tới.

- Đứng lại! Ngươi, ngươi… Đừng nhúc nhích! Ai nha nha, ngươi là nha đầu ngốc, ngươi muốn giết người ah!

Độc Cô Vô Địch cực kỳ hoảng sợ, nhất thời nhảy dựng lên, cũng bấp chấp thương tâm, hai tay giơ lên, khẩn trương nói không thành tiếng:

- Đừng, ngàn vạn lần đừng nhúc nhích, động thai nhi! A a a…

Độc Cô Tiểu Nghệ đột nhiên tỉnh ngộ, chính mình hiện tại là thời kì phi thường nhạy cảm, không thể chạy nhảy loạn a! Nhất thời đang chạy cấp tốc đột nhiên ngừng lại, hai tay cẩn thận nâng bụng, e sợ đột nhiên

rớt xuống, thân hình hơi ngã ra sau. Vừa đong vừa đưa trông rất giống con chim cánh cụt, từ từ đi tới, dịu dàng nói:

- Phụ thân, người không nên tức giận, là nữ nhi không tốt, nhưng con muốn làm nương nương, người sẽ làm ngoại công…người nên cao hứng mới phải, không được tức giận!

- Ta không tức giận, ta không tức giận, ta nên cao hứng, nên cao hứng, phù phù….

Độc Cô Vô Địch thở hổn hển, tức giận muốn lòi tròng mắt, tay tự đấm vào ngực mình thình thịch. Lúc này mới cố nén cơn giận dữ sắp bùng nổ. Tay chỉ vào bụng nữ nhi, âm thanh có chút ác khí lại có chút hưng phấn, quát

- Ai làm?

Nói đến Độc Cô đại tướng quân có tới mấy hài tử, từng rất quen thuộc với bà bầu, cũng không đến mức ngây thơ. Nha đầu chỉ mới rời nhà mấy tháng thôi mà, dù thế nào cũng không thể lớn nhanh vậy a. Nhưng hắn lại đang bấn loạn, cứ chăm chăm cái suy nghĩ con gái mình bị người ta xxx trong đầu, nên không nhìn ra sự mâu thuẫn trong này!

- Ách, cái gì ai?

Độc Cô Tiểu Nghệ ngạc nhiên mở cặp mắt to tròn hỏi lại.

- Ặc ặc!

Độc Cô Vô Địch cơ hồ hộc máu. Run rẩy nhìn Độc Cô Tiểu Nghệ, lấy hết sức bình sinh, rống to lên:

- Ta hỏi tên làm ra đứa bé này là ai? Là ai?

- Cái gì làm?

Tiểu nha đầu Độc Cô Tiểu Nghệ vẻ mặt thẹn thùng gục đầu xuống, thấp giọng nói:

- Ngoài trừ Mạc Tà ca ca ra thì còn có thể là ai chứ!

- Ôi… ôi…

Độc Cô Vô Địch kịch liệt thở hổn hển. Tuy rằng sớm có sự chuẩn bị nhưng chợt chứng kiến nữ nhi bảo bối của mình đột nhiên bụng to ra như vậy xuất hiện trước mắt mình, đại tướng quân cảm giác trước mặt mình là một màu đen tối, đột nhiên cắn răng nhún chân, ngửa mặt lên trời rống to:

- Quân chó má, ta nhất định phải thiến ngươi!

Quân Mạc Tà đứng trong hàng ngũ đột nhiên rùng mình một cái.

Gì? Thiến ta, bằng cái gì đây? Con gái của ngươi bỏ thuốc ta, lại làm cho ta muốn chết đi sống lại, ngươi cư nhiên vẫn muốn thiến ta, thật là không còn thiên lý sao?

- Phụ thân, người đang nói cái gì?

Độc Cô Tiểu Nghệ giậm chân, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, hai tay nhỏ bé bịt lấy lỗ tai, tiểu nha đầu mặc dù đối với chuyện nam nữ không hiểu biết nhiều lắm nhưng lại rất hiểu cái gì gọi là hoạn, tự nhiên cực kỳ bất mãn.

- Ngươi đừng có giậm chân. Đừng giậm chân a!

Độc Cô Vô Địch gấp đến độ muốn nhảy dựng lên. Vò đầu bứt tóc:

- Ai nha nha, a, a tiểu bà cô của ta, ngươi bây giờ là phụ nữ có mang, không được động mạnh, cẩn thận một chút.

Lúc này, cầm trong tay thánh chỉ, khâm sai đại thần rút cuộc cũng đuổi tới, thở hổn hển, hướng về Quân Vô Ý vung phất trần lên:

- Thánh chỉ tới. Đại soái Quân Vô Ý tiếp chỉ!

- Tiếp cáibà nội ngươi! Câm mồm!

Độc Cô Vô Địch nổi trận lôi đình, một bụng tức không có chỗ nào phát tiết, đột nhiên nghe tiếng the the kì dị của thái giám, Độc Cô Vô Địch đang tức giận như trời bị mây đen bao phủ cũng không có nghe rõ thái giám kia nói cái gì. Nhất thời cơn giận bùng phát, tiến lên đạp liền một cước làm tên thái giám lăn long lóc như hồ lô:

- Con mẹ nó, ta thay mặt tổ tông mười tám đời nhà ngươi, đạp dùm một cước, con mẹ ngươi không thấy lão tử đang bận sao? Con bà nội ngươi mở cái mồm như cái lỗ đít ra kêu the thé cái gì? Kêu con mẹ ngươi hả?

Lão thái giám tức tốc lăn ra ngoài. Thực hiện ngay động tác xoay mình nhào lộn trên cao, sau đó bẹp một tiếng nằm dài dài trên mặt đất, cái mỏ dài phơi ra như người ta phơi cá, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Thánh chỉ trong tay cũng sớm rời khỏi tay, may mắn thế nào lại rớt vào cái hố nước đen, nước trong hố cũng mặc kệ cái gì gọi là thánh chỉ hay không là thánh chỉ, lập tức nuốt gọn, làm cho chữ viết trên mặt thành một mảnh mơ hồ, một màu đen gớm ghiếc.

Nhất thời mọi ánh mắt đều như ngưng đọng!

Từ xưa đến nay, chưa từng thấy qua có người nào dám đánh khâm sai, hơn nữa còn là khâm sai đến tuyên thánh chỉ, lại còn bị Độc Cô đại tướng quân chửi cho một trận vô cùng lưu loát (DG: chửi cũng phải lưu loát mới được đó nha), làm cho người ta phải suy nghĩ cẩn thận lại hắn mắng chửi cái gì.

Mà vị khâm sai đại thần này thực vô cùng xui xẻo. Hắn tính toán kỹ càng, lúc này ra tuyên phong thưởng lớn cho Quân Vô Ý, tính toán đâu ra đó, nhất định lần này sẽ được đại soái Quân Vô Ý ban thưởng cho mình không ít. Nghĩ mình kì này phát tài rồi, ai dè dành cho mình là một

cước hung tợn, hôn mê tức khắc. Hắn thậm chí từ đầu đến cuối cũng không biết mình đắc tội với người nào.

Quân Vô Ý mắt thấy khâm sai tiến tới, đang định chỉnh đốn quan phục, chuẩn bị tiến lên tiếp chỉ thì thấy sâm sai đại nhân như quả bong cao su lăn ra ngoài ngay trước mắt mình, tốc độ nhanh đến cực độ.

Ôi…ai..

Nhất thời đem một câu “Thần, Quân Vô Ý tiếp chỉ!” nuốt trở vào. Giật mình nhìn thấy Độc Cô Vô Địch, thật lâu sau mới thở ra một hơi dài:

- Độc Cô huynh, lần này huynh gây họa lớn rồi!

- Ta gây họa lớn sao? Quân Vô Ý, ôi, ôi, ôi, ngươi, thằng nhãi này cũng không phải là thứ tốt đẹp gì!

Độc Cô Vô Địch căn bản không để ý tới Quân Vô Ý nói gì đó, trợn mắt hét lớn thành tiếng:

- Cháu ngươi hành hung người, bắt người cướp của tội ác tày trời. Lão tử cùng ngươi không đợi trời chung. Quân Mạc Tà tiểu súc sanh đâu? Mau lăn ra đây cho ta. Nếu không tự lăn ra, lão tử tự thân đến bắt sẽ trực tiếp một quyền đánh chết ngươi.

Cộc cộc cộc, tiếng vó ngựa chậm rãi vang lên. Quân đại thiếu từ trong đám người đi ra, môi hồng, răng trắng, mi thanh tú, khuôn mặt anh tuấn, phong độ thư thả, phong thái sáng ngời, tựa như kim đồng, ngọc thụ lâm phong trong chốn nhân gian!

- Quân Mạc Tà. Ngươi, tiểu súc sanh này. A a a a a…

Độc Cô Vô Địch hai mắt đỏ ngầu như chực muốn ăn tươi nuốt sống, vung tay đánh tới. Quân Mạc Tà lập tức nhảy lên cột cờ làm cho cây cột cờ như cao thêm gấp đội, Hắn đu trên cột cờ, lớn tiếng nói:

- Ngươi muốn làm gì, chuyện này từ đầu đến cuối đều không liên quan tới ta, người nên điều tra cho rõ. Nếu muốn phát điên thì cũng phải tìm đúng đối tượng nha!

Cột cờ rất cao, Độc Cô Vô Địch đại tướng quân công phu tuy rằng không tệ lắm, nhưng quả thật cao như vậy cứ leo lên, thân thể có chút không linh hoạt, đành phải đứng dưới cột cờ phát tiết, lại nghe xong những lời của Quân Mạc Tà, nhất thời càng thêm tức giận, nổi trận lôi đình, khí thế như trâu chọi.

- Cái gì? Chuyện này không liên quan đến ngươi? Vậy là ai? Con bà nó nhanh nhanh nói cho ta biết. Ta… Khuê nữ của ta đã thành như vậy, ngươi như thế nào lại muốn ăn xong phủi đít bỏ đi không nhận. Ta còn cái gì mà chưa rõ?

Độc Cô Vô Địch cả người run rẩy, vô cùng tức giận, nhìn Quân Mạc Tà, hai tay ôm cột cờ lấy hết sức lay động. Phía trên Quân Mạc Tà trên không giống như đang bay, xoay tròn xung quanh cột cờ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 52: Phiền Toái Đến

Độc Cô đại tướng quân mặc dù giận nhưng vẫn ít nhiều vẫn có chừng mực. Nếu không chỉ dựa vào thần lực trời sinh của hắn, muốn chặt gãy cột cờ bằng thép này cũng không phải là việc khó gì.

Liên quan đến hạnh phúc cả đời của nhi nữ, Độc Cô Vô Địch mặc dù ngoài miệng nói hung nhưng trong lòng đã biết là không thể trốn tránh được rồi.

- Phụ thân!

Độc Cô Tiểu Nghệ lau nước mắt chảy dài mếu máo nói:

- Người sao lại như vậy, người nếu không chịu đi xuống, nữ nhi, con, con, cũng không có mặt mũi nào nhìn người nữa, con không muốn sống nữa, ô ô…

Ách!

Độc Cô Vô Địch hoảng sợ, vội vàng buông cột cờ, tinh thần đặc biết khẩn trương:

- Ngoan, Tiểu Nghệ ngoan, đừng làm chuyện dại dột, ngàn vạn lần đừng làm tổn thương ngoại tôn của ta, con hiện giờ chính là không được tức giận!

Độc Cô Tiểu Nghệ đỏ mắt lên, lắc mông, vẻ không nghe sẳng giọng nói:

- Người còn không chịu để hắn leo xuống, cao như vậy, lỡ có chuyện gì thì phải làm sao?

Độc Cô Vô Địch đảo cặp mắt trắng dã thầm nghĩ, tiểu tử này hiện tại tu vi thấp nhất cũng là Thần Huyền, độ cao như vậy sao có thể làm khó hắn chứ, oán hận nói:

- Té chết đi thì tiện nghi cho hắn quá. Con trước hết theo ta về nhà!

Đại tướng quân thật ra cũng biết tốt xấu, thầm nghĩ Quân gia tiểu tặc thực lực trước mắt, đừng nói bản thân mình, ngay cả toàn bộ Độc Cô gia cũng chỉ sợ không động được tới chéo áo của hắn! Đây chính là một người một mình đánh chết bốn vị thần Huyền cao thủ a! Có thể ra mặt gánh vác, không cùng mình tranh chấp chính là đã nể mắt mũi của mình lắm rồi, nhớ tới nữ nhi của mình rốt cục cũng đang mang cốt nhục của hắn, không thể chịu được kích thích và xúc động, thôi, cứ về nhà rồi tính sau!

Nhưng khi nghĩ tới về nhà, mình sẽ gặp mưa to gió lớn thế nào, đầu Độc Cô đại tướng quân liền to ra như cái đấu.

Tâm niệm cấp tốc xoay chuyển, liền giơ roi ngựa chỉ:

- Còn không mau đem cái cỗ xe kia lại đây cho ta! Mau lên!

Đây chính là kiệu mà khâm sai đại nhân ngồi tới, giờ lại bị Độc Cô Vô Địch tùy tiện sử dụng.

Lợi dụng khoảng thời gian này, Quân Mạc Tà vội vàng từ trên cột cờ leo xuống, lau mồ hôi lạnh. Độc Cô thế gia toàn bộ đều lưu manh, thật sự quá mức lưu manh. Bất quá xem tình hình của Độc Cô Tiểu Nghệ cũng chẳng trách được hành động của Độc Cô Vô Địch. Người ta, Độc Cô Tiểu Nghệ đã làm sự tình tới mức này, mình chẳng lẽ một thân nam nhi còn muốn lằng nhằng giả nai, giả khỉ?

Chuyện tới mức này không thể không cưới, không cưới, cũng phải cưới. Bằng không, Quân gia cùng Độc Cô gia liền triệt để tan vỡ, trừ phi đem Độc Cô thế gia giết hết, nếu không đời đời kiếp kiếp cũng không hóa giải được thù này.

Không thể không nói tiểu nha đầu dùng chiêu này tuy rằng suy nghĩ khổ tâm nhưng cũng phải nói là cực kì chua cay. Khiến cho hai đại gia tộc toàn bộ đều không còn đường lui, không có điểm nào để quay lại. Sau khi nàng về nhà sẽ lộ ra thai giả, nhưng trước mắt nhiều người như vậy, chuyện giả cũng thành thật mất rồi!

Tiểu nha đầu lần này thật sự quyết tâm, Quân Mạc Tà ta mà sợ sao. Không phải chỉ là cưới một vị lão bà thôi sao? Chẳng lẽ lão tử ta còn không đủ tiền vốn? Tiểu nha đầu kia quả thật còn hơi nhỏ một chút nhưng chính là mười phần là mỹ nhân, đối với mình còn là một mối tình thắm thiết, nói thế nào thì mình cũng không bị thiệt gì cả!

Bà nội nó, coi như là làm chuyện tốt đi! Quân Mạc Tà hung tợn ngâm nga hai tiếng, mắt có chút ác ý nhìn Độc Cô Tiểu Nghệ một chút, rốt cuộc cũng không biết là tiểu cô nương này dùng cái gì để chống cái bụng lên. Trong lòng âm thầm nảy sinh ý nghĩ bất hảo, có trời chứng giám a, ta sẽ chân chân chính chính làm cho nàng đeo ba lô ngược thật sự luôn!

- Di, các người tới đây làm gì?

Độc Cô Vô Địch vừa quay đầu lại liền phát hiện đám người ăn mặc theo kiểu trong cung.

Hai mắt mở to, lập tức tỉnh ngộ:

- Nga, nga, nha, thì ra ra là đến truyền chỉ a? Mau qua đó, mau qua đó đi, bổn tướng quân đang muốn mượn dùng cái kiệu này, không cần để ý đến ta.

Mọi người nhìn nhau dò xét. Trong đầu một mảnh đen tối. Thái giám đến truyền chỉ bị ngài đánh cho hôn mê bất tỉnh, sao giờ lại có thể nói

như vậy ah.

- Dọa người mà!

Một hồi giải thích, Độc Cô đại tướng quân rốt cuộc cũng hiểu chuyện gì xảy ra, liền chạy tới cúi người nhìn lão thái giám đang hôn mê chưa tỉnh, vẻ mặt không khỏi đau khổ nhíu mày:

- Tên này cũng quá tệ đi, bổn tướng quân tiện tay phủi một chút mà hắn đã thành dạng này, hắn sao lại có thể đến nỗi như thế này?

Mọi người đều im lặng. Chính ngươi gây sự, lại hỏi người khác phải làm sao. Thân thủ quá tệ, thử hỏi trong Thiên Hương đế quốc có mấy người có thể chịu nổi một cước của ngươi?

- Mặc kệ, quên đi. Quân lão tam, ngươi sau khi trở về trực tiếp hỏi bệ hạ rốt cuộc có ban cho cái gì tốt không thì ban rồi khiêng về nhà. Lần nay ban thưởng chắc cũng không ít, nhớ là phải qua mời ta uống rượu, phải là loại rượu đặc biệt kia nha, loại một vạn lạng một vò đó. A, ta nói đến đây thôi, đi về trước tìm lão đẩu tử thu xếp việc này, ngươi ở trước mặt lão đầu tử nhớ nói thêm vào để cho lão đẩu tử chấp nhận, bỏ qua cho ta. Thôi cứ vậy đi, ta đi trước một bước.

Nói xong, Độc Cô Vô Địch giống như là hầu hạ lão phu nhân, mời nữ nhi của mình vào kiệu, vung roi ngựa lên, ba một tiếng, mắt hung tợn nhìn về phía Quân Mạc Tà:

- Lần sau quay lại, lão tử sẽ tìm ngươi tính số. Sau khi về nhà đừng quên mang sang cho lão tử vài hũ rượu, ngươi con mẹ nó, một chút cũng không thành thật!

Hai chân hắn hơi kẹp lại, thớt ngựa lặng lẽ lao lên, chạy như gió cuốn.

Lại có người luôn tự cho mình là đúng là sao?

Mọi người còn lại đưa mắt nhìn nhau rốt cuộc quyết định “Loại đức hạnh thế này, né đi là tốt nhất!”, sau đó nhìn nhau mỉm cười mà đi về phía thành. Còn chưa tới cửa thành đột nhiên nghe thấy bên trong ồn ào nhốn nháo, tiếng chửi bậy không dứt, sau đó là một đám ăn mặc theo kiểu nho sinh, người già, người trẻ vọt ra. Mỗi người thần tình đều vô cùng xem thường, ánh mắt khinh bỉ, cầm đầu chính là những người bị Quân Mạc Tà hung hăng giáo huấn ở Kim Thu tài tử yến!

Quân Mạc Tà đồng tử co lại, sắc mắt trầm xuống, sát khí nháy mắt lan tỏa khắp nơi!

Nhìn lại bên mình cũng tổng cộng chỉ có không đến mấy trăm người, trừ mình cùng Quân Vô Ý ở ngoài, còn lại là các công tử đại thiếu gia và bọn tùy tùng. Quản Thanh Hàn cùng Mai Tuyết Yên, đã ngồi chung xe ngựa theo Độc Cô thế gia, Độc Cô Vô Địch vào thành rồi.

Hiện giờ các thiếu gia, công tử thấy Quân đại thiếu gặp họa, ánh mắt đều có chút vui mừng. “Ngươi cứ tiếp tục uy phong đi, cũng không thể chống nổi hết tất cả người trong thiên hạ. Lần này nhìn xem Quân Mạc Tà ngươi chết như thế nào, hắc hắc hắc!”

- Quân Mạc Tà! Ngươi quả là tiểu nhân không có đạo đức, vẫn còn dám vác mặt quay trở lại Thiên Hương thành sao!

Người nói lời này là một vị cao gầy, người nho nhã, vẻ mặt vô cùng căm tức, đúng là đã gặp ở Kim Thu tài tử yến, tài tử Hàn Chí Đông.

Quân Mạc Tà lúc trước vô ý, cố ý náo loạn Kim Thu tài từ yến, đem Văn Tinh thư viên tất cả từ trên xuống dưới nhục mạ một phen. Cũng chính vì Quân Mạc Tà mà lần này các tài tử đều mất đi cơ hội gia nhập hoàng cung, các tài tử sau này cũng không người nào có được cơ hội đề bạt vào làm quan trong triều!

Đây chẳng khác gì Quân Mạc Tà phá hỏng con đường công danh của bọn họ! Xem điệu bộ này chắc chẳng có chuyện gì tốt lành. Điều này

liên quan đến ước mơ quan to lộc hậu của đám tài tử này, bảo làm sao chúng có thể chịu được?

Gian nan học tập mười mấy năm, vì cái gì đây? Học đến đầu bạc để làm gì đây?

Văn võ song toàn, song vai cùng Vương!

Nhưng Quân Mạc Tà lại làm cho đám người này hoàn toàn không còn bất cứ cơ hội nào!

Quả thực chính là tội ác tày trời! Tội ác tày trời a!

Giờ phút này đây, đúng lúc Quân Mạc Tà lại gây ra một vụ tai tiếng tình ái, bọn tài tử này há lại chịu yên phận mà không bỏ đá xuống giếng? “Phải cho Quân Mạc Tà ngươi trả một cái giá cực lớn. Cứ coi như Quân Mạc Tà ngươi da mặt dày chịu được, cũng không tin chị dâu nhân tình của ngươi cũng mặt dày như ngươi! Mắng không chết các ngươi thì để nước miếng dìm chết các ngươi!”

Đó cũng là nguyên nhân mà bọn tài tử này cực lực kích động đám đông không hiểu sự việc tham gia, tất cả mọi người như ong vỡ tổ đều đứng ở cửa thành. Muốn vào thành sao? Đi, chúng ta đi theo thóa mạ nước bọt vào mặt chúng nào! Nghe nói Quân Mạc Tà kia cưỡng gian chị dâu trong quân ngũ. Chuyện này phải làm cho nàng ta xấu hổ đến chết!

Có thể nói chủ ý của các tài tử cực kì độc ác. Đúng là “Trượng nghĩa tẫn thị đồ cẩu bối, phụ tâm giai vi độc thư nhân" (“Trượng nghĩa toàn là vai lứa cẩu tàn sát, vong ân bội nghĩa đa số lại là phần tử trí thức” – Một câu thơ của Tào Học Thuyên, người nhà Minh, có nghĩa là người nghèo, hoặc thất học thường trượng nghĩa, còn người trí thức lại hay vong ân bội nghĩa nhất, “cẩu vai lứ”a là ý nói người văn hóa thấp, hơn nữa thân vô vướng bận, cho nên đa số đều là người trượng nghĩa. "tàn sát cẩu vai lứa" có vẻ không tốt, nhưng lại mang ý nghĩa là người trượng nghĩa trong câu thơ này - Biên), bọn nho sinh này thật sự đang có ý nghĩ ác độc còn gấp trăm lần bọn lưu manh!

Lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ loại lưu manh có văn hóa. Đây cũng chính là một cái đạo lý a.

Độc Cô Vô Địch lúc đi vào tự nhiên là biết chuyện nhưng hắn muốn cho Quân Mạc Tà chịu chút đau khổ, nên cũng không quản chuyện này. Nói giỡn sao, nữ nhi của mình đang mang bầu, vạn nhất hai bên lời qua tiếng lại, kích động thai nhi, chính mình thật sự gánh không nổi trách nhiêm này, phải biết rằng, hai lão đầu tử ở nhà đều mong mỏi chờ tôn tử, ngoại tôn.

Cho nên Độc Cô đại tướng quân làm như không thấy, nhanh chóng chuồn mất.

- Ta còn có mặt mũi trở về? Ta làm gì mà không có mặt mũi để trở về? Ta đương nhiên là có mặt mũi để trở về! Lão tử đánh thắng trận, ta chính là rất có mặt mũi để trở về! Sao? Các ngươi có ý kiến gì?

Quân Mạc Tà bất động, ngầm bảo Quân Vô Ý không cần nhúng tay vào.

Đám người kia nếu dám can đảm tụ tập ở chỗ này, thì bọn chúng cũng không sợ Huyết Y đại tướng quân Quân Vô Ý, sau lưng chắc có người khác chủ mưu. Quân Vô Ý một khi nhúng tay chưa chắc đã hữu dụng, thậm chí tiếng mắng chửi càng lớn, không chừng tạo thành một biển người bao phủ.

Thời điểm này chỉ có dùng biện pháp cực đoan, dùng máu để trấn áp! Llàm cho chỗ này thành ngàn năm thành cổ, xem có ai dám tiếp tục ho hen tiếng nào nữa không, vậy mới có thể chân chính trấn áp vĩnh viễn!

Lời đồn sao? Hừm hừ, Quân Mạc Tà trong lòng cười lãnh khốc, vốn thiếu gia thực không thèm nghĩ tới, lời đồn thì có thể uy hiếp như dao găm sao? Cái gì mà nghìn ngươi nói, cũng phải nhục mà chết? Để lão tử xem thử, lời đồn kia làm được gì. Căn bản chỉ là một đám người nhu nhược!

Trong tay lão tử, đối mặt với lời đồn ta sẽ giết đến khi không còn người nào dám nói mới ngưng!

Ai nói sẽ chết, xem thử có người nào không sợ chết, cùng lắm thì ta tàn sát hết người trong thiên hạ!

- Quân Mạc Tà, ngươi quả thật vô sỉ! Còn dám ở đó nói hươu nói vượn, ngươi lăng nhục tẩu tẩu, hạ lưu đê tiện, đạo đức bại hoại, không biết xấu hổ, gian phu dâm phụ, mọi người đều căm phẫn, đều muốn bọn ngươi chết đi!

Những lời nói này quả thực sắc bén dị thường! Quả nhiên là khó nghe! Ngồi trong xe, Quản Thanh Hàn nghe được âm thanh chói tai này, sắc mặt nhịn không được trắng bệch ra dù trong lòng đã sớm có sự chuẩn bị. Bên ngoài âm thanh mỗi lúc một lớn, tiếng mắng không tiếc rung chuyển trời đất. Quản Thanh Hàn ánh mắt lạnh lùng, không khỏi có chút tuyệt vọng bi ai!

Sớm đã dự liệu được trường hợp này nhưng ngay lúc này gặp phải, Quản Thanh Hàn vẫn cảm giác mình không thể chịu nổi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 53: Cho Các Ngươi Hai Lựa Chọn!

Cùng đi theo nàng, Mai Tuyết Yên khóe miệng tự dưng run rẩy, chẳng biết sao lại đột nhiên dâng lên một cỗ tức giận, thật muốn xuống xe đem nhóm kiến hôi này đánh thành đống thịt vụn!

Nhưng điều này có chút gì đó không đúng, đám người yếu đuối này chỉ cần thổi một cái cũng mất mạng lại dám ở trước cường giả kêu gào, chẳng lẽ ở thế giới này có điều gì ta thật sự không biết sao?

Nói những lời lúc nãy lại là một vị tài tử khác, cũng từng giáp mặt tại Kim Thu tài tử yến, chính là Tần Cầu Sĩ, vẻ mặt chính khí nghiêm túc. Một thân phong phạm khí khái hơn người.

- A, ta nhớ ngươi tên là Tần Cầu Sĩ phải không? À, Cần Cầu Thỉ (van xin cứt http://.4vn/images/smilies/61.gif) có phải là cha ngươi không, tên rất hay, đương nhiên ta minh bạch ý tứ trong đó rồi. Đến tột cùng là muốn ngươi cần cù chăm chỉ đi cầu xí hay đi cầu lên làm quan thì chưa biết được!

Nhìn thấy hắn, Quân Mạc Tà cười dài, trong mắt thần sắc rét lạnh như băng.

- Ta muốn hỏi ngươi một chút, ngươi đổ cho ta tội danh đó, từ đâu mà có? Chứng cứ đâu?

- Từ đâu mà có? Chứng cứ đâu? Quân Mạc Tà, đã đến nước này, ngươi vẫn không biết hay giả bộ hồ đồ! Ngươi cùng tẩu tẩu làm chuyện gian dâm, xấu xa, bại hoại mà không biết xấu hổ! Các ngươi là đôi gian

phu dâm phụ, chẳng lẽ còn có thể nghĩ chuyện dấu được người trong thiên hạ sao? Ngươi còn giả bộ vô tội? Ngươi là hậu duệ của quốc công chí tôn, truyền nhân của dòng dõi quý tộc nhưng cũng không thể che dấu được bản tính hoang dâm vô sỉ của mình!

Tần Cầu Sĩ bị hắn chọc tức giận đến thần tình xanh mét, chỉ tay mắng to.

- A, hay cho một lòng đầy căm phẫn! Tốt lắm, tốt lắm, còn thêm gì nữa không?

Quân Mạc Tà móc móc cái lỗ tai.

- Quân Mạc Tà, chẳng lẽ Tần huynh nói như vậy còn không đủ để ngươi hỗ thẹn sao?

Lại một vị tài tử đứng ra, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép được (DG: ý nói là tên này đúng là tên vô dụng đây mà), nhìn Quân Mạc Tà nói

- Ngươi thân là đại thần, công tước, cẩm y ngọc thước, vinh hoa phú quý, hoàng ân mênh mông ko dứt, có thể nói là người đứng trên đỉnh cao ở Thiên Hương đế quốc nhưng lại vẫn làm ra chuyện vô liêm sỉ đến bực này? Bại hoại gia phong đến mức này, Thiên Hương thành cũng vì ngươi mà trở thành trò cười cho các đế quốc xung quanh! Phàm là người thì phải có một chút lương tâm, phải tự thấy xấu hổ mà tự sát! Mà nay ngươi lại có thể quang minh chính đại ra vô cửa Thiên Hương thành, lại làm vẻ mặt vô tội, thật sự là trơ mặt mo ra mà. Quân Mạc Tà, ngươi làm thế mà không biết thẹn àh?

Lại là một vị tài tử tên Nhan Phong, hình như cũng là người quen.

Quân Mạc Tà rốt cuộc cũng nhận ra.

Căm phẫn!

Văn Tinh thư viện xem ra lần này dồn mình vào chỗ chết đây! Một khi đã như vậy ta đây liền cho ngươi thêm một lần đau đớn!

Lời vừa nói ra, đám người khổng lồ ở phía sau lộn xôn kêu lên:

- Gian phu dâm phụ! Chết chưa hết tội! Mau đi chết đi!

- Nguyên lai ta đúng là tội ác tày trời như vây sao?

Quân Mạc Tà nở nụ cười hì hì, ở trên ngựa liền hỏi Nhan Phong:

- Nhan Phong, cho dù ta không biết liêm sỉ, nhưng chuyện này thì có quan hệ gì với ngươi? Ngươi vì sao lại ra mặt?

- Loạn thần tặc tử, gian phu dâm phụ, mỗi người đều muốn giết! Ta vì sao không thể đứng ra! Ta ngay cả thế lực có kém hơn ngươi, vũ lực không bằng ngươi! Nhưng với Văn Tinh thư viện chúng ta vẫn còn có một đạo hạo nhiên chính khí. Đủ để làm cho ác tặc như ngươi hổ thẹn, xấu hổ tới chết, trả cho trời đất một chút thanh tịnh!

Nhan Phong hét lớn một tiếng, tỏa ra chính khí lẫm liệt.

- Nói đúng lắm, chúng ta không có cái gì nhưng chúng ta có một chính đạo! Chúng ta cần làm cho trời đất thanh tịnh trong sang!

Một đám tài tử lớn tiếng quát ầm ĩ, mỗi người đều kích động, mặt đỏ bừng.

Quân Mạc Tà đáng thương nhìn bầu không khí càng ngày càng nóng lên trước mắt. Hắn cảm thấy trong lòng có một điểm hơi thở tàn bạo bốc lên tụ đầy mi tâm.

- Hạo nhiên chính khí, ha haha….

Quân Mạc Tà cười ha hả:

- Hay cho câu “hạo nhiên chính khí”. Các ngươi chính trước tiên cho mình là đạo đức cao vời, sau lại đến chỉ trích lỗi lầm người khác có phải hay không? Các ngươi gọi cái “hạo nhiên chính khí” là dùng để quản tình cảm của người khác phải không? Các ngươi đem hạo nhiên chính

khí đặt dưới hôn nhân, có phải cha mẹ các ngươi dạy cho các ngươi như vậy? Các ngươi có hạo nhiên chính khí nên muốn đem một nữ lưu vô tội bức vào tử lộ?

Nghe được câu “Nữ lưu vô tội”, Hàn Chí Đông, Tần Cầu Sĩ, Nhan Phong ba người cầm đầu cùng với các tai từ khác trong ánh mắt cũng hiện lên vẻ bối rối, áy náy. Quân Mạc Tà nhìn mắt bọn họ càng biết rõ bọn người này biết rõ nội tình, bọn hắn biết rõ Quản Thanh Hàn vô tội, chỉ là gặp phải vạ lây nhưng vẫn tới quấy rối.

Quân Mạc Tà sát khí đại thịnh.

- Ta biết mục đích thật sự của các ngươi! Các ngươi chẳng qua là vì ta phá hủy Kim Thu tài tử yến tiệc, phá hỏng con đường công danh của các ngươi, nên giờ phút này muốn báo thù, ha ha ha…. Lão tử nói không sai chứ?

Quân Mạc Tà ánh mắt lạnh như băng.

- Thì đã sao? Quân Mạc Tà, nói tới chuyện này, tội ác của ngươi thật là tày trời!

Bị nói trúng chân tâm, các tài tử chẳng những không hổ thẹn mà ngược lại còn thấy hợp tình hợp lý. Nhan Phong phẫn nộ nói

- Quân Mạc Tà, ngươi động miệng liền phá hỏng Văn Tinh thư viện nghìn năm lịch sử, phá hỏng con đường làm quan của các học sinh! Ngươi còn hay không một chút lương tâm? Ta gian khổ học tập, sáng sớm đến chiều tối, hi vọng duy nhất chính là vì dân vì nước làm chút chuyện, có thể cứu giúp thế gian! Thế nhưng bây giờ thành ra tình trạng như vậy, công học tập bao năm vất vả bị hủy hết! Từ này về sau, tiền đồ đều bị chôn vùi! Chẳng lẽ người không đáng bị trừng phạt? Lương tâm ngươi không cảm thấy hổ thẹn?

- Giờ ngươi còn đi làm điều xằng bậy, lăng nhục tẩu tẩu, gian phu dâm phụ, câu kết làm bậy, tội ác chồng chất! Tiếng xấu vang khắp thiên

hạ, đúng là tự gây nghiệt không thể sống! Ngươi nếu còn nửa điểm nhục nhã thì cũng nên lấy cái chết để tạ tội cùng thiên hạ đi!

- Gian khổ học tập, vì dân vì nước làm chút chuyện? Chỉ bằng các ngươi, một đám tâm thuật bất chánh, một đám mọt sách? Xứng sao? Vì mình tự oán, mù quáng trả thù, liên lụy nữ tử nhu nhược vô tội, kiểu bức tử thẳng thừng này cho thống khoái, chính là cái mà các ngươi gọi là vì dân vì nước sao?

Quân Mạc Tà dè bỉu.

- Nói cho các ngươi biết. Muốn vì nước vì dân làm chút chuyện, trước tiên phải đem lương tâm của mình ra tự kiểm! Tâm bất chính thì cũng chỉ là tham quan mà thôi! Người như vậy, đừng nói là học tập gian khổ mười mấy năm, cho dù học cả đời cũng chỉ là lũ thất phu mà thôi!

Quân Mạc Tà châm biếm nói.

- Đến cả cơm nghèo hèn các ngươi cũng không xứng mà ăn! Bây giờ ta tốt bụng chỉ một con đường mưu sinh cho các ngươi, sau này chắc chắn các ngươi sẽ giàu to, gia tài bạc vạn…

Hắn đột nhiên cười to một tiếng nói:

- Ta có một vị bằng hữu. Hắn họ Ngô, gọi là Ngô Sơn, nhưng mọi người thường gọi hắn là “mây mưa Vu Sơn” (cái này khỏi giải thích nha http://.4vn/images/smilies/61.gif), hắn đối với bọn người các ngươi từng có một câu bình luận, ta trước kia vẫn còn tưởng rằng hắn nói có chút quá đáng, hiện tại mới biết hắn nói thật có đạo lý, hắn nói: “Trùy thứ cổ, đầu huyền lương (“Châm đâm cổ, treo đầu lên”: Một điển cố thời Chiến Quốc, có một người tên là Tô Tần, khi học thì lấy dây lưng cột tóc vào mái nhà, khi mệt quá ngủ gục thì lại bị lôi tóc mà tỉnh dậy học tiếp - Biên), không ngại cơm với rau dưa, một ngày kia thông suốt, cởi quần ra, vểnh mông lên, có ngay một trăm lượng vào tay! (Ôi, gay http://.4vn/images/smilies/61.gif)

Quân Mạc Tà cười ha ha nói tiếp:

- Nói vậy để cho các ngươi biết con đường của các ngươi vẫn còn rất rộng mở, chỉ cần lột cái mặt nạ “bảo vệ lẽ phải” đang đắp trên mắt xuống, sau đó lắp vào da mông, vậy thì tiền tài “từ đít” chảy ra cuồn cuồn ah! Tuy con đường này chưa ai khai phá, nhưng theo ta biết một số nhóm người quý tộc của nhiều quốc gia cũng bắt đầu manh nha chơi trò “lắp đít” này rồi, mà các ngươi lại là các tài tử nổi danh a, ai mà không thích chứ, quả thật là một “thị trường” rộng mở đầy tiềm năng a!

- Quân Mạc Tà! Ngươi dám vũ nhục chúng ta?

Mấy đại tài tử phẫn nộ rống to:

- Cũng chỉ có người xấu xa dơ bẩn trong lòng như ngươi mới có thể nghĩ ra được việc này! Làm nhục nhân sĩ, tội ác tày trời! Ngươi thật là một thứ phôi đản hạ lưu!

- Hạ lưu? Bà ngoại ngươi, chẳng lẽ ngươi cho rằng các ngươi là thượng lưu hay sao? Các ngươi dùng thủ đoạn đê tiện này, lợi dụng nhân tâm lại nói ta hạ lưu?

Quân Mạc Tà đột nhiên tức giận bốc lên.

- Việc này kết thúc tại đây, ta không có nhiều tâm tư để tranh cãi, tin rằng các ngươi cũng đã biết rõ nội tình. Các ngươi không cần phủ nhận. Dù cho các ngươi không biết chính xác, lão tử cũng không có nghĩa vụ phải giải thích! Các ngươi trong mắt ta chỉ là một đám cứt chó! Chính là một đám bại hoại từ đầu đến đuôi! Tài tử? Con mẹ ngươi mới tử! Một phát bán mông gì đó, xem các ngươi liếc mắt một cái cũng nhìn ra chỗ dơ bẩn rồi!

Mấy nghìn người đồng thời lớn tiếng kêu ầm ĩ, chửi rủa bốn phía, các vị tài tử chửi rủa dùng từ thô bỉ so với kẻ đầu được xó chợ còn hơn xa. Bị Quân Mạc Tà khơi dậy công phẫn, liền tức giận như nước vỡ bờ, khó mà ngăn lại được!

Trong xe, Quản Thanh Hàn diện mạo run rẩy, đầu buông thỏng xuống, mặt dấu vào song chưởng. Hai vai không ngừng run rẩy.

Quân Mạc Tà đột nhiên hét lớn một tiếng, nhảy đứng lên lưng ngựa:

- Các ngươi đã có thể làm liên lụy đến người vô tội, mà xem là hợp tình hợp lý vậy thì cũng đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt! Các ngươi có thể làm mùng một, khi ta không dám làm mười lăm sao?

Nói xong, Quân Mạc Tà vận khí đan điền hét lớn một tiếng:

- Dẫn ra!

Trong đám người nháy mắt trở mình. Một đội người vạm vỡ, giống như trong biển lớn rẽ sóng tách đám người đi tới. Những đám người này đúng là do Quân Mạc Tà phái đi tiếp ứng Bách Lý Lạc Vân - người của đội Tàn Thiên. Bọn hắn từ vài ngày trước đã lén trở về Thiên Hương theo sự phân phó của Quân Mạc Tà, chú ý động tĩnh trong thành.

Trong tay bọn họ hiện giờ có ba phụ nhân, hình dáng yểu điệu, khuôn mặt xinh đẹp, nhưng lại tràn ngập sự hoảng sợ cực độ. Trong tay của vài người trong đội Tàn lại có người đang dắt theo chó săn, thậm chí có người còn dắt theo heo!

Nhan Phong, Tần Cầu Sĩ cùng Hàn Chí Đông sắc mặt đại biến, nhất tề buột miệng nói ra:

- Nương tử!

Nguyên lai ba nữ nhân này lại là lão bà của bọn hắn.

- Ta không có thời gian nói đạo lý với các ngươi! Các ngươi không đủ tư cách, cũng không xứng! Ta cũng chán nói với các ngươi cái gì gọi là “hạo nhiên chính khí”! Bởi vì các ngươi không xứng để ta bàn luận hạo nhiên chính khí! Ta cho các ngươi hai lựa chọn!

Quân Mạc Tà trên cao nhìn xuống, khóe miệng mang theo nụ cười tàn nhẫn, tựa như chim ưng nhìn đám thỏ trắng. Ánh mắt lẫn tư thế đều chuyên quyền độc đoán, tràn ngập vô pháp vô thiên. Tràn ngập cương quyết tàn độc.

- Lựa chọn thứ nhất…

Quân Mạc Tà giơ một đầu ngón tay:

- Hiện tại lập tức quỳ xuống, hướng ta trịnh trọng nói xin lỗi, sau đó ta sẽ cho các ngươi mỗi người một công cụ mở đường, các người cầm nó, một đường hô to: Quân tam công tử là vĩ đại, Quân tam công tử là cao thượng, là người tốt nhất, chúng ta hoan nghênh Quân tam công tử trở lại Thiên Hương thành!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 54: Thủ Đoạn Tàn Nhẫn!

- Ngươi đừng mơ tưởng hão huyền!

Ba vị tài tử cười chế nhạo. Bọn hắn vốn tưởng rằng Quân Mạc Tà đem các nữ tử này tới đưa ra điều kiện nào chứ, không ngờ lại là điều kiện này, ý nghĩ thật khó hiểu! Điều này sao có thể xảy ra?

Ngay cả lão bà thì chúng ta cũng chỉ xem như quần áo mà thôi!

- Đừng vội, các ngươi còn lựa chọn thứ hai…

Quân Mạc Tà chìa một đầu ngón tay lắc qua lắc lại, âm thanh hạ thấp, giảm xuống:

- Các ngươi nói đây là nương tử của các ngươi, ta sẽ không động tới các nàng, nhưng ta cam đoan với ngươi chậm nhất là một ngày, nương tử cùa các ngươi sẽ phải ngủ cùng heo, chó, sau đó để người ta cùng dòm ngó tham quan. Các ngươi sẽ được cắm sừng, cắm liên tu bất tận, mà lại không do con người cắm nữa chứ, không phải các ngươi thích bị cắm sừng lắm hay sao? (Nguyên văn là “đội mũ”, tiếng lóng của TQ ý nói bị cắm sừng như ở VN mình, bọn thư sinh này thích đội mũ làm quan nên bị QMT chọc “thích đội mũ” – Biên.)

- À, ngàn vạn lần đừng hoài nghi ta có thể làm được hay không? Ta có thể mang các nàng tới đây thì ta cũng dư sức để làm được những chuyện này! Ngoài chuyện này thì còn nhiều thứ hay ho khác nữa, các ngươi không cần phải lo lắng! Tỷ như trong tay ta có rất nhiều xuân dược, bất kể là heo hay chó, ta đều có thể làm cho chúng khỏe như trâu!

- Quân Mạc Tà, ngươi thật là độc ác! Ngươi lại có thể làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy sao? Ba người các nàng là người vô tội! Thiên hạ đang nhìn người, ngươi dám sao?

Ba người sắc mắt nhất thời một mảnh trắng bệch, không còn một chút huyết sắc!

- Sao ta lại không dám, vì cái gì ta lại không dám, các ngươi có thể dùng thủ đoạn như vậy để đối phó với nữ nhân vô tội, chẳng lẽ bổn công tử không thể làm? Ta chẳng lẽ không biết các nàng là vô tội? Còn đợi các ngươi nhắc nhở sao? Nhưng các nàng có một tội, đó chính là làm lão bà cùa các ngươi! Mà các ngươi là một đám người vô sỉ, biết rõ người khác vô tội còn muốn ép nàng vào tử lộ! Người trong thiên hạ sao chỉ nhìn mình ta, chẳng lẽ không nhìn các ngươi sao? Xem thử xem các ngươi lựa chọn cách nào?

Quân Mạc Tà cười châm biếm:

- Thử không?

Tần Cầu Sĩ mắt thấy tình thế như cưỡi trên lưng cọp. Nếu mình tại nơi đây mềm yếu thì tiền đồ đều sẽ bị hủy hết. Lại nói Quân gia mấy đời đều tàn nhẫn nhưng ngày thường vẫn lộ vẻ nhân hậu. Hắn không tin Quân Mạc Tà lại dám mạo hiểm không e dè, trước mặt mọi người lăng nhục mấy nữ nhân này nên không quản mọi thứ, cường ngạnh nổi giận nói:

- Quân Mạc Tà, người là kẻ tiểu nhân vô sỉ. Ngươi lấy phụ nữ và trẻ em vô tội uy hiếp ta, hành vi thật là ti tiện. Hãy xem lại thái độ làm người của ngươi đi. Hàng nghìn hàng vạn dân chúng đang nhìn ngươi, ngươi dám vọng động, thì chờ đợi cơn giận của dân chúng đi, cho Quân gia ngươi mang tiếng xấu ngàn đời!

Quân Mạc Tà, lạnh lùng, tàn bạo, nhe rằng cười rộ lên:

- Thái độ làm người của ta từ trước tới nay? Con người của ta từ trước tới nay có thể nói mọi người đều biết. Chẳng lẽ ngươi lại không biết? Bổn thiếu gia vốn là khi nam hiếp nữ, không chuyện ác nào không làm, ngươi chẳng lẽ cũng không biết?

- Còn nói vô tội, các ngươi bây giờ còn dám vác mặt nói vô tội với ta sao? Cuối cùng là ai vô tội hơn đây? Sự việc khi đổ lên đầu các ngươi, các ngươi liền bắt đầu kêu vô tội, kêu trời, kêu nhân đạo! Khi các ngươi đối phó với nữ nhân vô tội, thủ đoạn lại càng độc ác hơn. Dùng mọi thủ đoạn tồi tệ! Các ngươi có tư cách gì ở trước mắt ta nói mình vô tội? Lũ chó má các ngươi (DG: ta dịch thoáng một chút, dịch nguyên văn không hay lắm), lão tử hỏi các ngươi, lương tâm của các ngươi bị chó ăn phải không? Các ngươi tự cho mình là đấng tối cao, có thể tùy ý hãm hại, vũ nhục người khác sao?

Thoáng nhìn vào đám đông phía sau, ánh mắt dừng lại một chút, tựa như chiếm được chút ủng hộ, Hàn Chí Đông rút cuộc cũng có đủ dũng khí nói to:

- Trời đất chứng dám, thế gian trong sạch, ngươi dám làm thế sao?

Quân Mạc Tà ánh mắt lạnh lùng, thanh âm càng thêm lạnh băng:

- “Trời đất chứng dám, thế gian trong sạch”? Chính là bổn thiếu gia muốn giữa ban ngày chơi đùa với các ngươi cho đến chết. Thì đã sao? Vốn là để sau này từ từ nhưng nhóm các ngươi đã gấp gáp như vậy, ta liền thành toàn cho các ngươi. Để thiếu gia ta cho người lột sạch quần áo các ngươi, sau đó cho các ngươi ăn xuân dược, sau đó cho các ngươi chung chuồng với heo chó, thử coi loại chính nhân quân tử các ngươi luôn mồm tự nhận có thể lòng không rối loạn hay không? Để coi tới lúc các ngươi ý loạn tình mê, lại không có chỗ giải quyết, lúc này mấy con heo con chó này cũng được một hai con, không làm chết các ngươi được đâu, các ngươi đoán thử coi ta dám làm hay không?

Quân Mạc Tà nhảy xuống ngựa, chậm rãi đi tới, dùng roi ngựa nhẹ nhàng gõ gõ lên đầu Tần Cầu Sĩ, nhìn khuôn mặt tái nhợt của hắn, nhẹ

nhàng hỏi:

- Các ngươi nào là hiên ngang lẫm liệt, chính nhân quân tử, lại có thói quen vũ nhục người khác, giẫm đạp người khác. Hôm này ta sẽ hảo hảo vũ nhục các ngươi một lần! Được chứ? Cho các ngươi nếm thử tư vị bị người khác khi dễ xem có dễ chịu hay không?

Tần Cầu Sĩ đứng im nhận cái roi ngựa của hắn, ngẩng đầu lên, ánh mắt bi phẫn mà sợ hãi, cũng không dám tiếp tục nói nửa lời. Hắn chẳng phải không biết thái độ làm người của Quân đại thiếu, tên này tuyệt đối dám làm!

Nếu quả thật bọn hắn bị một phen như vậy, kết cục của Quân gia bất kể thế nào đối với bọn hắn mà nói đều vô nghĩa, bởi vì bọn hắn căn bản là sẽ không được thấy cảnh đó, chỉ riêng nổi sỉ nhục kia đã đủ làm bọn hắn mất đi dũng khí sống sót rồi!

Những tên này sở dĩ mạnh miệng chẳng qua là bởi vì một loại quan niệm suy đồi: Thê tử như quần áo, huynh đệ như tay chân! Hình phạt lúc trước theo lời Quân Mạc Tà thì mấy người ở đây cũng không đến nỗi phải khuất phục. Thê tử cứ như là thứ bỏ đi vậy!

Hiện tại, chính bọn chúng có thể bị liền một phen luống cuống tinh thần.

Mặc dù không nói, Quân Mạc Tà trong lòng đã thầm mắng mình tính sai, sớm biết những người này không đặt thê tử của bọn chúng ở trong mắt, nhưng chính mình lại sắp xếp như vậy! Thật không thể nào tha thứ mà! Cho nên hắn xoay chuyển lời nói, bỏ qua vô bọn chúng mà trực tiếp nhằm vào bản thân chúng, quả nhiên là đạt hiệu quả tốt vô cùng!

- Tại sao lại không nói chuyện? Vừa rồi các ngươi không phải đại nghĩa, nghiêm túc lắm sao? Xem những người phía sau các ngươi đó. Bọn hắn mới chân chính là người hưởng lợi, mà các ngươi đều không hiểu được.

Im lặng!

Quân Mạc Tà cười hắc hắc:

- Kỳ thật, tất cả đều giống nhau, đã ra ngoài sinh sự, phải tính tới việc bị chơi lại. Mặc kệ các ngươi hiểu được hay không hiểu chân tướng sự việc, đối với ta mà nói, căn bản là không có chút ý nghĩa nào. Bởi vì bất kể là các ngươi xuất phát từ nguyên nhân gì, lập trường nào, kết quả của nó đều tổn thương đến người mà ta coi trọng. Vô tội cũng tốt, cố ý cũng thế, tóm lại các ngươi mạo phạm ta, nếu đã mạo phạm ta, thì phải gánh chịu hậu quả của nó!

- Mà ta thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua kẻ nào mạo phạm ta! Nhất là những kẻ ngụy quân tử như các ngươi! Những tên đứng phía sau nên cảm thấy may mắn. Lão tử sẽ không liên lụy người nhà của bọn ngươi nhưng các ngươi hiện tại dám không làm theo lời ta hà hà hà….

Quân Mạc Tà cười tà ác:

- Ta dám cam đoan, lão tử tuy thanh danh thối vô cùng, nhưng những gì các ngươi nghe vẫn chưa phải là thối nhất của ta đâu! Nếu như không tin, ta sẽ làm thử cho các ngươi xem. Vẫn là câu nói kia, các ngươi nói xem thiếu gia đây có dám hay không dám làm.

Tần Cầu Sĩ trong cổ họng thầm kêu hai tiếng quái ác, trong mắt lóe lên quang mang sợ hãi cực độ, lảo đảo lùi về phía sau. Thối lui đến Nhan Phong và Hàn Chí Đông, ba người thân thể đều run rẩy. Bọn hắn không dám liều, thậm chí nghĩ cũng không dám. Lúc trước còn dám diễn trò nhưng giờ thì khí lực cũng không còn sót lại chút nào.

Giờ phút này, Quân Mạc Tà vô cùng bình tĩnh, cùng với khí thế tà ác trên người gần như tới cực điểm, hoàn toàn không mang theo nửa điểm tình cảm, sắc thái cay nghiệt, làm cho bọn họ có một loại cảm giác rõ ràng, trước mặt thiếu niên này, chỉ cần hắn nói ra được thì nhất định có thể làm được!

Hắn tựa như quân vương trên trời hạ phạm, lãnh khốc tuyên bố những kẻ này tiếp nhân vận mệnh!

Nếu ba người mình làm theo lời hắn nói, đi kêu gọi đầu hàng, vậy thì ba người mình từ nay về sau không có mặt mũi nào ở lại Thiên Hương đế quốc được nữa, trở thành người bị người đời khinh bỉ, sống ở đáy xã hội! Thế lực Nho gia mà bọn chúng đang dựa vào cũng sẽ không tiếp nhận, mà cũng sẽ không can dự vào! Chỉ vì muốn vượt trội, một khi lâm trận lùi bước, liền vĩnh viễn không có lối thoát!

Nhưng, nếu không làm như vậy, kết quả lại càng thê thảm hơn, càng rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, bởi vì những gì xảy ra trước mắt, căn bản chính là đời đời kiếp kiếp đều không thể rửa sạch nỗi sỉ nhục lớn lao này, cho dù là có chết liền tức khắc thì cũng uổng công, huống chi là bọn hắn căn bản không muốn chết!

Trong lúc nhất thời, ba người tiến thoái lưỡng nan, mọi thứ đều mờ ảo, thúc thủ vô sách.

Quân Mạc Tà ánh mắt gắt gao nhìn bọn hắn, chờ bọn hắn đưa ra lựa chọn.

Quân Mạc Tà không vội, một chút cũng không vội, hắn thậm chí hoàn toàn không thèm để ý đến ba tên ngụy quân tử này sẽ lựa chọn cái gì.

Vô luận là lựa chọn cái gì thì kết quả cũng không sai biệt gì mấy!

Ba người bọn hắn, chính là để giết gà dọa khỉ mà thôi.

Phía sau, trăm ngàn người cũng phát hiện có điều gì đó không đúng. Âm thanh cũng dần dần nhỏ lại, ánh mắt đều tập trung ở vị trí giữa sân, có người còn tò mò, vì sao lại còn có ba nữ nhân? Lại đi cùng với heo, chó nữa chứ? Đây là muốn làm cái gì? Vừa rồi, ba thư sinh kia đều còn là oai phong, sao giờ mặt mũi đều xám như tro tàn, không còn chút sức sống?

- Ta sở dĩ có thể tùy ý an bài các ngươi bởi vì ta có sức mạnh cường đại! Mà các ngươi, trừ bỏ tay cầm bút, thì không có một chút năng lực gì cả, một chút phản kháng cũng không có! Tại chỗ này, nắm đấm lớn chính là đạo lý trên thế giới này! Các ngươi gọi cái gì là mưu trí, ta căn bản không cần, gặp chiêu triết chiêu, ta mạnh mẽ tiến lên, các ngươi chính là một đống thịt nhão! Nhưng ta khinh thường sử dụng vũ lực! Ta thích dùng đạo người trị người!

Quân Mạc Tà bận tối mắt mà vẫn thong dong giơ roi ngựa lên chậm rãi nói:

- Thời giờ của ta rất có hạn, mà sự kiên nhẫn của ta cũng có hạn. Hi vọng các ngươi sớm đưa ra lựa chọn! Nếu các ngươi thật sự khó lựa chọn, ta sẽ giúp các ngươi. Thành thật mà nói, lựa chọn của các ngươi, ta cũng không thèm để ý, ta chỉ đơn giản xem tuồng thôi!

Ba người nghe vậy, sắc mặt giống như tro tàn lại tiếp tục chuyển thành màu tối đen, trong đó thì Tần Cầu Sĩ không chịu nổi, hai chân run rẩy gần như muốn bổ nhào.

Trong đám người đột nhiên có một người kêu lên, âm thanh vang vọng:

- Quân Mạc Tà, ngươi thật là tiểu nhân đê tiện, không nói lí lẽ, muốn dùng lão bà người khác để uy hiếp, ngươi thật sự là bỉ ổi tới cực điểm! Chúng ta tuyệt không chịu sự uy hiếp của ngươi, thà rằng tan xương nát thịt cũng muốn lưu sự trong sạch ở nhân gian! Ba vị tài tử, lão bà cố nhiên quan trọng, thanh danh cũng không thể không để ý, nhưng hành vi thường ngày không thể vứt bỏ! Chúng ta sao có thể cúi đầu trước tội ác của Quân gia! Chúng ta nhất định phải cùng đồ vô sỉ, gian phu dâm phụ kia đấu tranh! Người trong thiên hạ sẽ ủng hộ chúng ta! Quân gia dù thực lực có mạnh nhưng cũng có thể đấu lại lòng dân trong thiên hạ sao?

Câu này vừa nói xong đã kích động tình hình vốn đang dần dần lắng dịu, đám người lập tức đánh trống reo hò. Thậm chí, Hàn Chí Đông ba người trong nháy mắt cũng khôi phục sự kiên quyết!

Quân Mạc Tà một tiếng cười lạnh, giương tay lên. Trong tay áo đột nhiên bắn ra một sợi dây dài rất tinh xảo, uyển chuyển như độc xà, nhanh như chớp chui vào đám người, ngay sau đó, một tiếng kêu thê lương, thảm thiết vang lên, một thân ảnh to lớn, lăng không bay ra, rớt ngay xuống bãi đất trống. Rõ là một đại hán mặt rỗ.

Người này núp trong đám người lộn xộn, mượn cơ hội khơi mào hỗn loạn, hơn nữa nói xong liền đổi vị trí, căn bản sẽ không có người nào biết âm thanh đến từ vị trí nào, nhưng sự giảo hoạt của hắn sao có thể giấu diếm trước thần thức khổng lồ của Quân Mạc Tà? Khi lời nói vừa thốt ra, hắn đã tập trung thần thức phát hiện mục tiêu, mà một khi đã phát hiện thì mục tiêu không còn khả năng ẩn núp nữa, lập tức bị lôi ra ngoài!

Tên đại hán sau khi rơi xuống đất liền nổi giận gầm lên một tiếng, nhảy dựng lên, cả ngươi quang mang lóe ra. Quân Mạc Tà cười hắc hắc:

- Không ngờ lại là Ngọc Huyền cao thủ. Với chút tu vi nhỏ mọn ấy ngươi cũng muốn giở trò ở trước mắt ta? Con bà nó, thật sự là không biết sống chết!

Hai chữ “sống chết” vừa mới nói ra, dây thừng kia lần thứ hai quật tên đại hán hung hăng ngã trên mặt đất. Sau đó dây thừng giống như phi long uốn cong, bay lên, dựng thẳng đứng, hướng thẳng lên trời, đại hán kia thân mình cũng bị mang theo treo lủng lẳng trên không, giống như là ở giữa có một bàn tay nâng đỡ, bay về phía cột cờ.

Hướng về chính cột cờ cao ngất mà lúc nãy Quân Mạc Tà mới leo lên khi nãy. Cả khuôn mặt hắn giống như một hàm cá mập, đưa ra táp thẳng vào đỉnh cột cờ nhọn hoắc và sắc bén, ngay lập tức cột cờ xuyên lủng xương sọ của hắn, đâm xuyên qua sau gáy!

Người trông thẳng tắp, đầu bị dính trên cột cờ, vẫn chưa chết hẳn, mặt lộ vẻ tuyệt vọng, đúng lúc quay về phía các vị tài tử và quần chúng đang nhốn nháo, hai chân như bị rút gân, run rẩy một trận.

Quân Mạc Tà cả người bay lên, đứng ở trên lưng ngựa, quất roi ngựa thành tiếng “ba”, trên không trung tạo thành tiếng bạo vang sắc bén, giống như lôi điện đánh xuống, quét nhìn một vòng, mọi người đều cảm giác bị ánh mắt hắn quét qua mặt, giống như bị một thanh cương đao lướt qua, trên mặt tự nhiên nổi lên một loại cảm giác lạnh lẽo, chỉ một thoáng qua, mọi người đều câm miệng, lặng ngắt như tờ!

Cho đến lúc này, Nhan Phong mới rốt cục kinh ngạc kêu lên

- Ôi! Thì ra là…

Cuối cùng hắn liền nhận ra tình huống, tức khắc im lặng.

Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng, đột nhiên ánh mắt tập trung trên người Nhan Phong, giống như là đang nhìn thẳng vào nội tâm nơi sâu thẳm trong tâm hồn, nơi tập trung linh hồn của hắn. Lớn tiếng quát:

- Hắn là ai?

Theo tiếng thét, Quân Mạc Tà tỏa ra ý chí mạnh mẽ, như triều dâng ầm ầm từng bước ép tới, làm cho Nhan Phong không có một chút kháng cự.

- Vâng, là người của Mạnh gia!

Nhan Phong đột nhiên thất kinh, ánh mắt càng mê loạn, vừa mới đáp xong liền đột nhiên sùi bọt mép. Xiêu xiêu vẹo vẹo ngã xuống đất. Lại nói tinh thần của hắn cực kì yếu ớt, làm sao có thể ngăn cản Quân Mạc Tà, ngay cả Thần Huyền cao thủ cũng phải tập trung tinh thần ứng phó. Tự nhiên là không ngoài dự đoán liền ngất đi, dù sao cũng không biến thành si ngốc đã là tốt lắm rồi.

- Người của Mạnh gia? Không sai, không sai, chỉ có người của Mạnh gia mới dám đến đây quấy rối ta, thật sự là có can đảm! Ta sẽ nhớ kỹ.

Quân Mạc Tà cười ha ha, nói:

- Ngươi vừa rồi đã nói qua thà răng thịt nát xương tan cũng muốn được trong sạch, hiện tại ta sẽ làm cho ngươi tan xương nát thịt. Ta cũng muốn nhìn một chút lúc ngươi tan xương nát thịt thì sự trong sạch của ngươi rốt cuộc ở chỗ nào!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 55: Cho Ta Thấy Sự Trong Sạch Của Ngươi

Quân Mạc Tà vẫn luôn gắng gượng đình chỉ ý nghĩ cuồng bạo trong đầu, đột nhiên thét một tiếng chói tai, cả người lăng không, xoay mình bay lên, một đạo quang hoa lóe lên!

Viêm Hoàng Chi Huyết! Xuất thế!

- Không… tha mạng!

Giữa không trung, đại hán chưa nói xong một câu cả người liền bị đứt thành hai đoạn! Phần dưới lưng áo lập tức rớt xuống đất kêu bẹp thành tiếng, nguyên cả khoang bụng bị cắt mở ra thành một cái động lớn, nhìn như một huyết cầu đầy máu tươi! Lục phủ ngũ tạng trong bụng ào ào rơi xuống nhưng đến giữa đường thì bị khựng lại, treo lơ lửng giữa không trung.

Chỉ có ruột là giống như một con rắn tỏa hơi nóng từ trên cao rớt xuống, khi cách mặt đất mấy trượng thì đột nhiên dừng lại. Nhìn giống như là một dây lưng màu đỏ hồng, đọng ở trên cột cờ!

Mà lúc này, tên đại hán vẫn còn chưa chết ngay lập tức, vẫn còn gào thét, nửa người treo trên cột cờ run rẩy, run rẩy, phốc phốc hai tiếng, hai con ngươi như cố lòi ra ngoài, treo trên mặt để nhìn thấy sự đau nhức phía dưới…

Máu tươi chảy đầy trên mặt đất!!

Phun tung tóe!!!

Nhiều người đứng ở gần đó đều bị dính chút máu. Nhưng một đám vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng lặng người, một cử động cũng không dám. Chỉ có ánh mắt với nỗi sợ hãi khiếp đảm đọng lại, trên mặt tràn ngập thần sắc kinh hãi chết người.

Trường huyết tinh cực điểm như thế này chỉ thấy mô tả trong tử thư, tử độc, các tài tử nào được thấy qua trong thực tại? Những người này, xưa này chỉ biết hai tai không nghe việc ngoài cửa sổ, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền, thậm chí, bình thường ở nhà cũng không biết giết gà, giờ lại chứng kiến cảnh huyết tinh đầy trời, một màn như vậy xuất hiện trước mắt mình, ngay cả muốn ngất đi cũng trở thành điều xa xỉ…

Ai cũng không ngờ, vốn nhìn Quân Mạc Tà đang cùng tam đại tài tử cãi nhau, dù có chút tranh chấp nhưng mọi người tuyệt không thể tưởng tượng lại dẫn tới tai nạn chết người tới mức này!

Không hề có dấu hiệu gì, người cứ vậy bay lên không trung về phía cột cờ, sau đó hét một tiếng, người treo trên cột cờ chỉ còn một nửa, bụng như một cái hang có lỗ, toàn bộ rớt ra bên ngoài, treo lủng lẳng….

Quân Mạc Tà cư nhiên dám ban ngày ban mặt, trước mặt dân chúng, làm ra chuyện giết người!

Vốn những người này khí thế như thủy triều mà đến, liền muốn lợi dụng việc: Pháp vô trách đông (DG: pháp luật không thể làm gì với số đông)! Cho dù Quân Mạc Tà tiếp tục cố chấp không biết tốt xấu nhưng cũng không thể đem tất cả chúng ta nhiều người cùng lúc giết sạch. Thậm chí, Quân Mạc Tà ngươi căn bản là không dám động thủ, đối mặt với nhiều người công khai lên án như vậy, ngươi cũng chỉ mang theo cái đuôi nhanh chóng chạy trốn. Chỉ cần ngươi chạy trốn thì dư luận Thiên Hương đế quốc có thể tới bao phủ Quân gia nhà ngươi! Một người phun một ngụm nước miếng cũng đủ làm ngươi chết đuối!

Nói đến quyền thế cũng là do hoàng thượng ban cho! Nhưng bất cứ đế vương nào cũng không thể bỏ qua rối loạn trong nhân gian, phản ứng của dân chúng! Chỉ cần trường phong ba này đủ lớn thì triều đình không

thể không có phản ứng, khi đó chỉ có hai lựa chọn, một là đưa binh đàn áp, hai là dùng Quân gia hướng dân chúng tạ tội, cấp cho thiên hạ một cái công đạo!

Nhưng trong triều, Quân gia bị các đại thần chống đối nhiều như vậy, vẫn chưa đủ làm cho hoàng thượng ban ra quyết định? Vậy chỉ có thể làm to chuyện, xuôi theo chiều gió, hoàng thượng đành thuận theo lòng dân, hy sinh Quân gia.

Lúc này, chính là bước đường cùng của Quân gia!

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, kế hoạch hành động trấn áp lần này vốn đã xem là tương đối cực đoan rồi nhưng phản ứng của Quân Mạc Tà so ra còn muốn cực đoan hơn! Hắn không trốn, cũng không tránh né!

Mà chính là ưỡn ngực đón nhận, căn bản là không cần nói đạo lý, trực tiếp chính là tiến hành uy áp tàn khốc bằng máu tanh!

Nhìn cảnh tượng trước mắt quả thực so với Lăng Trì còn muốn tàn nhẫn hơn, một màn đầy huyết tinh. Trong lúc này, nhất thời mấy nghìn người đều cảm giác được trái tim như nhảy dựng lên, tựa như muốn theo cổ họng vọt ra ngoài, mắt nhìn như mơ mơ hồ hồ, tai nghe cũng mờ mịt giường như nghe nhầm.

Tất cả mọi người đều có ý muốn mãnh liệt: Ta muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Mặc kệ Quân gia có hay không có tội, có hay không bêu xấu thiên hạ, mặc kệ trận đấu tranh này ai thắng ai bại, mặc ngươi làm sao thì làm, với sự tình này, ta mặc kệ hết thảy. Ôi, thật là quá kinh khủng mà…

- Ha ha ha… Thà rằng tan xương nát thịt cũng muốn giữ lại sự trong sạch? Trong sạch rốt cuộc là ở chỗ nào? Ngươi giờ đã tan xương nát thịt nhưng ngươi lưu trong sạch ở chỗ nào? Sao ta không thấy được?

Quân Mạc Tà tàn nhẫn cười, sau đó còn gẩy lên một chút máu đen, xuy xuy, cười lạnh.

- Ta chỉ thấy có một đống thịt nhão, không thấy cái gì gọi là trong sạch cả!

Quân Mạc Tà cười ha hả, chậm rãi đi đến phía trước một nho sinh, vóc người trung niên, cực kì ôn nhu hỏi:

- Ta sao vẫn không thấy trong sạch ở chỗ nào? Nếu ngươi thấy được thì nói cho ta biết có được không?

Trung niên nho sinh này vốn đang liều mạng chen chúc ra phía sau, nhưng hai chân nhũn ra, cả người vô lực, phía sau hắn rõ ràng là không có nhiều người nhưng hắn như cả người trẻ con bú sữa mẹ, hết khí lực, không chen qua được, lại càng cảm giác mình như đụng phải một vách tường bằng sắt, đang sợ hãi tột độ, đột nhiên Quân Mạc Tà lại tới trước mắt hắn, hỏi một câu hòa nhã tưởng như rất dễ gần.

Một câu nói tự nhiên như vậy nhưng lọt vào tai của hắn lại thành kinh lôi nổ vang trời, Quân Mạc Tà hòa nhã dễ gần trong mắt hắn đột nhiên biến thành địa ngục ác ma, tựa hồ đang nhìn vào cặp mắt tuyệt vọng của trung niên nho sinh. Hắn tâm lý yếu đuối, nghe xong liền hoàn toàn hôn mê luôn…

- Ai, tại sao lại như vậy, chẳng lẻ ta vẫn chưa đủ ôn nhu sao?

Quân Mạc Tà tiếc nuối lắc đầu, đi đến tên còn lại trước mắt hắn:

- Hắn không trả lời ta, giờ tới lượt ngươi. Ở đó có trong sạch không? Hảo hảo nhìn rồi trả lời ta, ta thật sự muốn biết!

Người này hai mắt đăm đăm nhìn một hồi, sắc mặt tái nhợt, giống như người chết trong quan tài, cơ hồ là theo bản năng, ngẩn ngơ lắc lắc đầu. Quân Mạc Tà thở phào nhẹ nhõm nói:

- Nguyên lai ngươi cũng không thấy, ta còn tưởng rằng ta nhìn lầm chứ. Hắn nói cái kia thật hay, ta đều tin là thật… Nhưng khi hắn tan xương nát thịt thì cũng có trong sạch đâu...Thật sự là hổ thẹn mà!

Quân Mạc Tà xoay người bỏ đi, người này mới có phản ứng lại, bất ngờ ngồi chồm hổm trên mặt đất, nôn ói như mưa. Cơ hồ muốn đem cả ruột gan mình phun ra ngoài…

- Ta đã hỏi liên tiếp mấy người, đáng tiếc bọn hắn đều không thấy cái gì gọi là trong sạch như tên kia nói.

- Nếu không, các ngươi cũng đi xem đi?

Quân Mạc Tà tự nhiên đi tới trước mặt tam đại tài tử, một cước đá vào người Nhan Phong đang xỉu trên mặt đất, truyền linh lực vào, Nhan Phong nhất thời từ từ tỉnh lại.

Quân Mạc Tà một tay lôi ba tên tài tử tới vũng máu đen trước mặt, hung hăng nhấn đầu bọn chúng xuống cách vũng máu đen không quá nửa thước, dự tợn nói:

- Hảo hảo tìm cho lão tử xem trong sạch của các ngươi, tìm cho ra! Nó ở chỗ nào? Ta thật sự có hứng thú muốn xem!

Hắn tàn khốc cười âm hiểm, lầm bầm nói:

- Trong sạch? Một hồi lão tử cũng muốn xem xem cái trong sạch của ba người các ngươi! Đồ con ngựa thồ hang sa mạc!

Ba người bị nhấn đầu xuống gần vũng máu đen trước mắt, gần trong gang tấc, chỉ cảm thấy trong ý nghĩa như bị đập một búa, liền muốn ói. Trên đỉnh đầu, đại hán kia cũng dài mệnh, tới giờ phút này vẫn còn chưa chết, đang ở phía trên phát ra tiếng rên rỉ tuyệt vọng.

Ba người chỉ cảm giác bản thân giống như đang ở địa ngục! Một loại sợ hãi mãnh liệt, cực lực muốn ngất đi, nhưng giờ khắc này thần kinh lại cực kì cứng cỏi, không hề té xỉu! Điều kì quái nhất là trước mắt muốn nhắm mắt lại cũng không thể được! Chỉ có thể đem ánh mắt mở to đến cực điểm, trực tiếp nhìn một mảnh tàn khốc trên thế gian này!

- Thấy rõ ràng chưa? Có trong sạch không? Nếu có mau nói cho ta biết, ta thật sự muốn biết!

Âm thanh cực kì ôn nhu của Quân Mạc Tà lần thứ hai vang lên, ba người đồng loạt cả người lạnh run lẩy bẩy như bị sốt rét.

- Trả lời ta! Bởi vì một hồi các người cũng sẽ theo chân hắn thôi. Ta cũng muốn cho người khác đến xem sự trong sạch của các ngươi! Nói cho ta biết, các ngươi thấy sự trong sạch không?

- Không…không có!

Ba người giống như ba vũng bùn lầy nhão nhẹt, uể oải ở dưới đất, lắc đầu nói.

- Vậy…các ngươi còn muốn trong sạch không?

Quân Mạc Tà âm thanh giống như ác ma mỉm cười.

- Không… không… không… không muốn!

Ba tên kịch liệt lắc đầu.

- Tốt lắm, vậy hai lựa chọn kia, các người chọn cái nào?

Quân Mạc Tà từng bước dẫn dắt, âm thanh dịu dàng êm tai.

- Ta chọn … ta chọn cái thứ nhất….

Ba người trước sau hô to, nỗi sợ chết đã đánh tan lòng dạ bọn chúng, trải qua một quãng thời gian dài chịu đựng, cái gì nhân nghĩa đạo đức, cái gì quan phong, dân phong, cái gì hành vi chính nghĩa thường ngày sao có thể so được với tánh mạng trọng yếu của mình? Sống sót mới là tốt nhất!

- Tốt lắm, lựa chọn của các ngươi thực khiến ta vui mừng, rất hài lòng.

Quân Mạc Tà rõ ràng có chút khích lệ vui mừng nói.

- Quân … Quân tam công tử… Ta ta …Ta biết kẻ chủ mưu sau chuyện này là ai.

Tần Cầu Sĩ đột nhiên ngẩng đầu lên, giọng khàn khàn hô to:

- Ta .. ta nguyện ý nói ra! Chỉ xin ngươi… chỉ xin ngươi … có thể tha cho ta một mạng…tha cho ta một mạng…

Xem ra, dưới áp lực của cái chết, vị Tần Cầu Sĩ này đã muốn bỏ gian tà theo chính nghĩa, cải tà quy chính, quay đầu mũi giáo. Bất quá tiểu tử này thật là một kẻ thông minh, thế nhưng việc đã đến nước này, Quân Mạc Tà cũng sẽ không cho phép bọn hắn sống sót, giờ phút này cầu xin tha thứ, mặc dù có chút mất mặt, nhưng đúng thời cơ nhất!

Qua ngày hôm nay, bọn hắn ngay cả Quân Mạc Tà trước mặt cũng không còn cơ hội nhìn thấy!

- Tha cho các ngươi một mạng? Thật sự là không nghĩ tới, ngươi bây giờ còn có can đảm cùng ta cò kè mặc cả?

Nói thật, chuyện tới nước này, Quân Mạc Tà thật đúng là không nghĩ tới, tới bây giờ, hắn cũng không phải là người khoan hồng độ lượng gì.

“Ngươi chỉ cần làm sai việc gì thì đợi trả giá đi, còn muốn sửa đổi, xoay chuyển tình thế ra sao thì cũng đã sai rồi. Thật sự vô bổ!”

- Kẻ chủ mưu sau lưng?

Quân Mạc Tà lầm bầm nói:

- Ta chẳng lẽ không biết sao? So với các ngươi ta còn rõ ràng hơn kẻ chủ mưu sau lưng là ai! Bất quá lưu lại mạng của các ngươi… Ta sẽ xem xét. Giờ thì mở đường cho ta!

Quân Mạc Tà thanh âm rét lạnh như băng, vẫy tay một cái, cả người xoay nhanh như gió, không ai thấy rõ chuyện gì xảy ra, chỉ khi hắn dừng lại thì trong tay đã xuất hiện một thứ hình dạng kì quái, giống như một cái loa, nhưng lại mỏng hơn rất nhiều.

Vật này tuy rằng sơ sài, nhưng ở cái thế giới này lại là lần đầu tiên xuất hiện, loa phóng thanh nguyên thủy nhất.

Quân Mạc Tà đưa tay về phía bọn hắn, lạnh lùng nói:

- Đi thôi. Mở đường đi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 56: Một Đường Giết Chóc, Một Đường Máu Tanh!

Quân Mạc Tà nói xong, nhìn đám người đờ người ra đến giờ vẫn còn chưa kịp phản ứng. Khẽ cười một tiếng, âm trầm nói:

- Các ngươi còn không đi? Cũng muốn giống hắn, thà tan xương nát thịt cũng muốn lưu được trong sạch ở nhân gian phải không? Dù sao ta đối với cái này vẫn có hứng thú, hay là các ngươi với tên ở trên kia thực sự..hắc hắc.. muốn chứng minh cho lão tử xem!

Mấy nghìn người đồng loạt lui về phía sau từng bước, nhiều người đột nhiên kêu thất thanh, sợ tới mức ngã nhão trên mặt đất bị kẻ khác dẫm đạp lên người.

- Ta nói một lần cuối cùng, chỉ một lần này nữa thôi! Sau này trong Thiên Hương thành, loại chuyện như vậy đừng để cho ta nghe được!

Quân Mạc Tà lạnh lùng lẫm liệt quét nhìn một vòng. Thanh âm giống như gió đông rét lạnh:

- Các ngươi thích nhiều chuyện, các ngươi thích đàm luận, đó là chuyện của các ngươi, ta không quản, chỉ cẩn đừng để ta nghe được! Nếu không ta cũng không ngại tìm một chút trong sạch của các ngươi, trong sạch của chín họ các ngươi!

- Tất cả cút hết cho ta!

Quân Mạc Tà hét lớn một tiếng.

Nhất thời đám người một trận kinh hoàng, mấy nghìn người té lên té xuống, chật vật mà rời đi.

- Cỡ con kiến hôi thế này mà cũng vọng tưởng tìm Quân Mạc Tà ta gây phiền phức!

Quân Mạc Tà cười ha hả. Đột nhiên thân mình lơ lửng bay lên phía cột cờ, một cước dẫm nát đỉnh đầu đại hán của Mạnh gia. Quay đầu lại hướng Thiên Hương thành quát to thành tiếng:

- Các ngươi chán sống sao?

Thanh âm như sét đánh, cuồn cuồn truyền khắp Thiên Hương thành.

Khí thế cuồn cuồn, mang theo vô vàn sát khí. Giống như là bầu rời bão táp ầm ầm đổ xuống cửa thành, không khoan nhượng vạch ra một cái lối đi!

Quân Mạc Tà đứng giữa cửa thành, như một người giữ ải, ánh mặt trời buổi chiều chiếu lên người hắn, bóng người đổ dài vào trong thành. Tựa hồ như muốn làm thành ngàn năm thành cổ, bản thân mình hóa thành bóng ma trong thành.

Ở phía trước, hàng nghìn người như cừu thấy sói, bỏ chạy toán loạn. Quân Mạc Tà khí thế như đao, kiếm như điên, như ma, thẳng hướng tiến vào trong thành!

Càng lúc càng có nhiều người không tự chủ được bị khí thế kinh người của Quân Mạc Tà chấn nhiếp, lùi lại, tạo thành một đường đi tới!

Một con đường lớn chỉnh tề!

Quân Mạc Tà bẻ bẻ cổ, ánh mắt liếc nhìn cửa thành một hồi rồi vung roi ngựa lên, ba, giòn vang một tiếng. Nghiêng đầu, quát nói:

- Lão tử vào thành. Hôm nay lão tử muốn nhìn Thiên Hương thành rốt cuộc có bao nhiêu kẻ ba hoa! Rốt cuộc có bao nhiêu người là dũng sĩ

không sợ chết! Có bao nhiêu kẻ muốn lưu lại trong sạch, cuối cùng là có thể mấy người lưu lại trong sạch! Lão tử sẽ đếm coi có bao nhiêu!

Hai chân kẹp lại, tiếng vó ngựa vang lên. Quân Mạc Tà gào to thành tiếng, dẫn đầu đoàn người tiến vào thành.

Mấy ngàn vạn người thấy hắn phóng ngựa liền theo sau tiến vào, miệng câm như hến!

Lòng nặng trĩu, Quản Thanh Hàn tam nữ ngồi trong xe ngựa ở phía sau hắn, chẫm rãi đi tới.

Những lời này của hắn làm cho tất cả mọi người cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng vẫn có ngoại lệ, ngoại lệ duy nhất đó là Quân Vô Ý.

Quân tam gia liếc mắt nhìn Quân Mạc Tà ngồi trên lưng ngựa cao ngất ngưởng, không khỏi nói thầm:

- Mở miệng một tiếng lão tử, hai tiếng lão tử, lại không biết quay đầu lại nhìn xem ta đây mới chân chính là lão tử, không biết hắn đặt thúc thúc của hắn ở chỗ nào? Con mẹ nó, thật là quá đáng mà!

Hắn oán hận hừ thành tiếng, có chút điểm khuất tất mà đi theo đoàn xe mã tiến vào thành.

Quân Mạc Tà ngồi trên lưng ngựa, cả người toát ra hàn khí, lạnh khốc, mặt âm trầm, thân hình thẳng tắp, môi mím chặt, mày kiếm thoáng dựng lên, ánh mắt của hắn nhìn tới phương nào, phương đó một trận kinh hoàng, xôn xao.

Bỗng nhiên, một âm thanh rất nhỏ nhưng có thể nghe rõ ràng, một giọng nói vang lên:

- Không biết hắn là thần thánh phương nào? Cùng chị dâu của mình thông dâm mà vẫn hào khí, vênh váo ra mặt? Thật không biết thẹn!

Quân Mạc Tà ngồi trên lưng ngựa, thân thể hoàn toàn bất động, nhưng một đạo ngân quang trong tay áo chợt động, chỉ thấy hán tử gầy đét như cầy sấy bị hắn lôi ra từ trong đám người. Cũng không nói năng gì liền vung tay, người nọ tức thì bị treo lên cột cờ.

Giữa yết hầu thủng một lỗ máu. Trên mặt thần sắc xem thường vẫn còn chưa tiêu.

Trên người tên này huyền khí kim quang chỉ kịp lóe lên rồi lập tức tan biến. Hiển nhiên cũng là một vị huyền khí cao thủ, che dấu thân phận trong đám người chuẩn bị khởi sự. Bất quá so ra mà nói, hắn vẫn còn may mắn bởi vì trong nháy mắt đã tuyệt khí mà chết.

Bốn phía lại là nổi lên một trận kinh hô, đám người lần thứ hai bắt đầu liều mạng lùi về sau, mang theo ánh mắt vô tận khủng bố nhìn Quân Mạc Tà, tiểu tử này chẳng lẽ điên rồi sao. Chẳng lẽ đúng như hắn nói, cứ trắng trợn giết người sao?

Trong đám người cuối cùng, một số hán tử cả người toát mồ hôi lạnh, kiệt lực từ từ hướng về phía sau, cơ hồ vội vã, cấp tốc chạy trốn.

Nhưng Quân Mạc Tà đã dùng thần thức khổng lồ bao phủ toàn bộ. Há lại để cho bọn hắn chạy thoát thân. Quân Mạc Tà ánh mắt phát lạnh, hai tay giơ lên, kim quang thoáng hiện, chợt lướt qua. Bảy tám đại hán chạy phía trước đột nhiên té ngã trên mặt đất, từng người hậu tâm đều có lủng một lỗ, phía trước là một thanh phi đao lóng lánh, giống như ngọc trong đá, dưới ánh mặt trời sang lạn lấp lánh!

Vài tên Tàn Thiên đội bước nhanh tới, thu hồi phi đao, cung kính dâng trở lại.

Quân Mạc Tà mắt không chút biểu tình, đưa tay tiếp nhận. Tám phi đao trong tay xoay một vòng, kim quang lượt lờ rồi đột nhiên biến mất.

Tiếp tục âm trầm đi tới. Khuôn mặt hắn tuấn tú rõ ràng như muốn nói:

- Ta đã nói rồi, tuyệt không nhắc lại lần thứ hai. Chỉ cần có người dám mở miệng, ta liền dám giết! Ngươi chỉ cần mở miệng, đáng chết, liền nhất định phải chết!

- Tuyệt! Không! Khoan! Nhượng!

Phía trước, ba vị tài tử giống như đang khóc, cầm lấy loa phóng thanh mà Quân Mạc Tà sơ chế, khản cả giọng kêu to:

- Quân tam công tử vĩ đại, Quân tam công tử cao thượng, đây là người tốt nhất, thiện lương nhất, nhân từ nhất. Chúng ta hoan nghênh người trở lại Thiên Hương!

Mỗi lần mỗi hét to, giờ phút này bọn hắn sớm đã không biết mình hô cái gì nữa. Trên mặt nước mắt giàn giụa, vô hạn tủi nhục ở trên mặt nhưng cũng không dám vọng động. Bóng ma tử thần như bao phủ phía trên đầu bọn chúng.

Thanh âm sớm đã khàn khàn, cổ họng từ lâu trải qua sưng phù lên nhưng bọn hắn cũng không dám dừng lại. Bọn hắn lúc này chỉ có một mục đích duy nhất, sống sót mà ra. Một ít thống khổ có tính là gì. Để sống sót, tất cả đều có thể…

Đột nhiên phía trước chạy ra ba bốn mươi người, đúng là Văn Tinh thư viện học sinh. Một người trong đám kinh ngạc chào đón nói:

- Hàn huynh? Nhan huynh? Tần huynh? Các ngươi ở đây làm gì? Các ngươi điên rồi sao? Sao lại làm kẻ mở đường cho tên tiểu nhân đê tiện kia?

Tần Cầu Sĩ ba người nào dám trả lời hắn. Chỉ có thể liều mạng đưa mắt ra hiệu, ý bảo hắn đi nhanh lên. Nhưng vị này học sinh thế nào đột nhiên minh bạch được điều gì, nhất thời trong lòng căm phẫn, giận dữ nói:

- Quân Mạc Tà. Ngươi. Đồ vô sĩ không coi vua ra gì? Thông dâm tẩu tẩu, đạo đức bại hoại thì thôi. Lại còn lăng nhục Thiên Hương học sinh chúng ta, những tài năng của Văn Tinh thư viện! Ngươi thực là quá đáng!

Phía sau không ít người từng thấy huyết tinh, hiển nhiên hiểu biết rất nhiều, có người tiến lên cực lực lôi kéo hắn, không ngờ tiểu tử này vẫn gân cổ hét lớn:

- Đồ vô sĩ này, ta thề không đội trời chung với hắn!

Quân Mạc Tà lạnh lẽo ánh mắt quét tới, lông mi nhẹ nhàng giương lên, thản nhiên nói

- Giết!

Một đạo kiếm quang bay ra, cũng không biết là ai, trực tiếp đem thư sinh chặn đường chém thành hai đoạn! Thư sinh mới rồi còn kêu to, mắt vẫn không dám tin, ngã xuống trong vũng máu!

Quân Mạc Tà phóng ngựa đi tới thân thể của hắn, than thở nhẹ một tiếng:

- Có lẽ ngươi thật sự có gan muốn ta khó xử. Nhưng đây cũng chỉ là “có lẽ” mà thôi. Ngươi hiện tại xuất hiện lúc này làm cho ta không thể không giết chết ngươi. Nói phải giữ lời, không thì người khác khó mà tin được. Ta đã nói tự nhiên phải tuân thủ, ngươi có thể không tin, nhưng ta cũng có chút hối tiếc người can đảm như ngươi. Kiếp sau ngươi hãy nhớ kỹ. Khi ra ngoài lăn lộn, trong ngàn vạn thứ, hai thứ nhất định phải có.,.

Quân Mạc Tà sắc mặt hờ hững, phóng ngựa đi trước, cũng không quay đầu lại. Nhưng thanh âm của hắn nhẹ nhàng truyền tới:

- Thứ nhất, ngươi phải có thực lực đủ để ứng phó hết thảy chuyện xấu, thứ hai, ngươi tuyệt đối không nên trêu chọc kẻ cường đại. Chỉ bằng

chí khí và đảm lượng thì chỉ có thể cùng người khác lập uy mà không thể thành anh hùng được!

- Dù cho ngươi thật sự ương ngạnh, nhưng giờ phút này trong mắt ta, ngươi cũng chỉ là một món đồ bỏ đi, một kẻ đáng thương. Ngươi, chết không oan!

Oạch!

Tên thư sinh kia mặc dù bị chém ngang người nhưng vẫn chưa chết hẳn. Nghe Quân Mạc Tà nói xong mấy câu, mới chảy nước mắt, hai mắt nhắm lại. Trước khi chết thì thào một câu nói:

- Ân sư, người sai rồi!

Mặc dù ở bên ngoài hơn mười trượng nhưng Quân Mạc Tà trên mặt mỉm cười nói:

- Ân sư? Mai Cao Tiết? Khổng Lệnh Dương?

Đột nhiên vung roi ngựa quất lên lưng ba tên tài tử. Ba tên đau đớn quay người về phía này thì Quân Mạc Tà mí mắt buông lỏng, thản nhiên nói lớn:

- Tiếp tục kêu to lên, nói các ngươi là môn hạ của ai, sau đó kêu to: Mai Cao Tiết là lão giáp ngư; Không Lệnh Dương là lão vương bát đản. Mạnh gia cháu nội con rùa. Các ngươi không phải không muốn chết phải không? Lảm tốt một chút ta sẽ bảo toàn mạng sống!

Ba người trực tiếp than hỏng mất. Nếu là thật nói như vậy, cho dù trước mắt có thể nói, nhưng sau này thì sao? Thời đại này chính là có ngũ thường, thiên, địa, quân, thân, sư. Sư tuy chỉ đứng hàng thứ năm, nhưng địa vị lại được tôn sung vô cùng. Mai, Khổng hai người chính là lão sư của ba người này, nếu là quả thật bên đường nhục mạ thì cũng không cần lo lắng Quân gia có hay không bị nước bọt dìm chết đuối, bởi vì chính mình ba người khẳng định là bị dìm chết đuối trước, còn có

Mạnh gia, ngươi Quân Mạc Tà thần thông quảng đại, thủ đoạn cao minh có thể không sợ Mạnh gia, chúng ta thì sao? Trời ạ! Chúng ta đây là tạo phải nghiệt gì?

Quân Vô Ý cưỡi ngựa đến bên, trầm giọng nói:

- Mạc Tà, như vậy thì có chút quá đáng. Cẩn thận triều đình can dự vào!

- Có chút quá đáng?

Quân Mạc Tà kỳ quái nhìn tam thúc của hắn:

- Tam thúc, thúc không phải là ngây ngốc chứ? Chẳng lẽ chúng ta bây giờ còn sợ cái gì gọi là triều đình can dự sao? Tam thúc à, ngàn vạn lần không nên quên thân phận hiện tại của chúng ta, đã cùng Phong Tuyết Ngân Thành vai vế ngang hàng, siêu cấp thế gia, chỉ là một cái hoàng thất, để ý làm gì?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 57: Cường Thế Vào Thành!

"Siêu cấp thế gia sao? Ách!" Quân Vô Ý im lặng, tư tưởng còn chưa kịp chuyển biến, cứ như vậy mà trở thành siêu cấp thế gia sao? Vẫn là những con người ấy, một người cũng không thay đổi bây giờ đã thành siêu cấp thế gia sao?

Quân Mạc cười lạnh, nói tiếp:

- Hơn nữa, đối với hoàng thất chúng ta chỉ thiếu cái gọi là bằng chứng rõ ràng mà thôi, một khi đã có chứng cớ, chúng ta làm cho Thiên Hương thành trong khoảnh khắc biến thành một đống hoang tàn cũng không phải chuyện không có khả năng làm! Tam thúc, Tiêu Bố Vũ của Phong tuyết ngân thành nói về tin tức của Huyết Kiếm đường người cũng tin là thật sao? Huyết Kiếm đường chỉ là một tổ chức sát thủ sao có thể có bản lĩnh đi lại tự nhiên giữa trăm vạn quân sĩ, còn có lệnh bài thông hành kia nữa? Tam thúc, người đừng nói với con người không nghĩ tới, toàn bộ chuyện này phía sau liên quan đến cái gì!

- Chuyện tới nước này nếu quá kiêng kị đối với chúng ta chỉ có hại! Dù sao, so sánh với đối phương chúng ta vẫn ở thế yếu, cho nên lúc này nhất định phải cường thế. Tuyệt đối cường thế! Mới có thể chứng minh chúng ta có chỗ dựa vững chắc phía sau.

Làm cho tất cả mọi người ném chuột sợ vỡ bình quý, không giám khinh cử vọng động. Mà trong khoảng thời gian này chính là thời gian của chúng ta!

Hiện tại, cái chúng ta thiếu chính là thời gian! Cho dù là thời gian một ngày, cũng đủ để thay đổi tất cả! Quân Mạc Tà nghĩ tới mình đã thu thập đủ số linh dược và cửu cấp đỉnh phong Huyền đan, trên mặt lộ ra một tia ngưng trọng.

Nhân thủ đã đầy đủ, dược vật cũng kiếm đủ cả, Ưng Bác Không vẫn ở đây, còn có Khai Thiên Tạo Hóa công của mình bảo hộ, chuyện gia gia tiến giai hẳn không có trở ngại gì. Tiếp tục nghĩ biện pháp làm Tam thúc tiến lên Thần Huyền cảnh giới, giúp hai đội Tàn Thiên, Phệ Hồn tiếp tục đề thăng một bậc, hơn nữa trăm vạn lần không thể bỏ quên thế lực của Hải Trầm Phong.

Khi đó, mới miễn cưỡng được gọi là siêu cấp thế gia. Hiện tại, tuy tự xưng là siêu cấp thế gia nhưng thực ra chỉ là cái vỏ bề ngoài, cho nên lúc này, vạn lần không thể đi sai một bước!

Trên mặt Quân Vô Ý hiện vẻ thống khổ, theo lời Quân Mạc Tà nói, đúng là mười năm nay hắn vẫn rất hoài nghi một việc! Cũng là một cái tâm ma khác của hắn!

Quân Vô Ý chẳng phải chưa từng nghi ngờ, nhưng hắn thật sự không muốn tin tưởng, tất cả người của Quân gia đã vì Thiên Hương mà trả giá, hoàng thất sao có thể đối đãi với mình như vậy!

Đây không phải là yếu đuối, mà là nhân tính! Dù sao, Thiên Hương bây giờ chính là nhờ người của Quân gia tắm máu chiến trường mà nên! Nếu mình tin tưởng vào sự thật tàn khốc này. Vậy khác gì chính mình hủy đi toàn bộ tâm huyết của mình!

Đối với bất kỳ kẻ nào mà nói, đây đều là chuyện không thể tiếp nhận!

- Nhưng nếu không có chứng cứ rõ rang, con ngàn vạn lần không nên hành động thiếu suy nghĩ!

Quân Vô Ý hạ thanh âm xuống cực thấp nói:

- Lời này con có thể nói với ta, nhưng trừ phi có chứng cớ vô cùng xác thực con không cần nói với gia gia, lão nhân gia tính tình rất nóng nảy.

- Đó là đương nhiên!

Quân Mạc Tà mỉm cười, ý tứ sâu sa nói:

-Tam thúc, người không ngốc, con cũng không ngốc, gia gia cũng không ngốc, ha ha, người lại càng yên tâm là hoàng đế bệ hạ của chúng ta lại càng không ngốc…

Quân Vô Ý thở dài một tiếng, ảm đạm không nói, chậm rãi lui trở về.

Ánh mắt Quân Mạc Tà khôi phục lại vẻ băng hàn, vung roi ngựa lên, bành bạch ba tiếng, ba vị tài tử mỗi người đều bị đánh một cái, cả người run rẩy nhưng vẫn không dám kêu, Quân Mạc Tà khẩu khí âm trầm mang theo sát khí trùng trùng nói:

- Hô cho ta!

Bị bao phủ bời sát khí chưa từng có, ba người nối tiếp nhau hô to lên:

- Chúng ta Hàn Chí Đông, Nhan Phong, Tần Cầu Sĩ là đệ tử của Văn Tinh thư viện Mai Cao Tiết. Quân tam công tử thật vĩ đại, Quân tam công tử thật cao thượng, là người tốt nhất, chúng ta hoan nghênh Quân tam công tử trở lại Thiên Hương! Mai Cao Tiết là lão Giáp Ngư (con ba ba), Khổng Lệnh Dương là lão vương bát đản, Mạnh gia chính là một ổ rùa con.

Nói đến cũng kỳ quái, ba người sau câu đầu tiên mắng ra khỏi miệng kế tiếp đúng là càng mắng càng trôi chảy, càng mắng càng lưu loát, cái gì cay độc, thấp hèn đều tuôn ra, đây cũng là vì sau lời mắng đầu tiên lòng liêm sỉ cũng theo đó mà mất đi, tới lúc này kỹ thuật điêu nghệ, lưu loát cực kỳ!

Quân Mạc Tà uy hiếp một hồi rốt cục đã thành công, cười ha hả, dương dương tự đắc, phóng ngựa mà đi. Người bên ngoài nhìn thấy ánh mắt của hắn giống như là người đến từ địa ngục.

Ánh mắt của mấy nghìn người lúc này cứng lại!

Thiên Hương thành đến đây triệt để hỗn loạn!

Quân Mạc Tà cường thế vào thành, giống như một trận phong ba chưa từng có, thoáng chốc cuốn sạch cả Thiên Hương cổ thành!

Cùng lúc Quân Mạc Tà vào thành, các đại thế gia đều có hành động. Vô số tấu sớ vạch tội bay tới hoàng cung, còn có mấy lão già trực tiếp ngồi kiệu tiến cung.

Độc Cô Gia đang ngồi xem kịch.

Lý gia không hề có động tĩnh gì.

Đường gia cũng là một mảnh im lặng.

Mộ Dung thế gia phái đi mấy người tìm hiểu tin tức, sau đó cũng bặt vô âm tín.

Quân lão gia tử yên ổn ngồi chờ, hoan hỷ phân phó nhà bếp chuẩn bị tốt rượu và thức ăn, lão tử chẩn bị cùng nhi tử và tôn tử uống một phen sảng khoái, về phần chuyện bên ngoài đã có nhi tử cùng tôn tử lo liệu, còn cần gì đến lão tử nữa?

Không thể không nói, cách làm của tiểu tử Mạc Tà này đúng là lớn mật đến cực điểm! Nhưng cũng là biện pháp xử lý tốt nhất! Nếu hiện tại đã quyết định đối mặt cùng người trong thiên hạ, vậy không ngại ngông cuồng một phen!

Quân gia tổ huấn: “Dưới khố có chym, là nam nhân phải đỉnh thiên lập địa, đi xxx con mẹ nó.”

“Không sai không sai, lúc này đúng là muốn gào to lên xxx con mịa nó!” Hắc hắc hắc, lão gia tử uống một ngụm rượu nhỏ loãng tuếch mà trong lòng vui sướng cười rộ lên.

Mạc Tà gây một phen ầm ĩ như vậy, đồng thời cũng biểu hiện lực lượng cường đại đã hình thành! Thêm vào thực lực mạnh mẽ của bản thân mình, còn có một trong tám vị bát đại chí tôn thảo nguyên ưng thần Ưng Bác Không trấn thủ. Chưa kể đến việc Mạc Tà một mình độc chiến tứ phẩm Thần Huyền. Sau lưng Quân gia còn có một vị thần bí cao nhân cơ hồ là đệ nhất thiên hạ, Quân gia trở thành siêu cấp thế gia đã là chuyện hoàn toàn chính xác, còn có điểm nào không thật?

Quân gia cuối cùng đã chân chính tới thời kỳ nở mày nở mặt!

Về phần mấy sự tình nhỏ nhặt trên triều đình, đã có Mộ Dung thế gia cùng Độc Cô thế gia liên kết chống lại bọn hủ lậu trên triều, mặc kệ cho bọn chúng nói bậy đi. Bây giờ tâm tình của lão tử rất tốt, nếu một ngày tâm tình không tốt thì trực tiếp tiêu diệt bọn chúng, ai dám nói chữ không.

Lão gia tử hồn nhiên quên mất chính mình mấy ngày trước còn sốt ruột như thế nào, vẻ mặt dương dương tự đắc, vững như Thái Sơn.

Về phần mặt mũi của bệ hạ. Chuyện này không muốn nghĩ đến.

Dù sao bây giờ đế quốc đã không có khả năng để xử trí Quân gia.

Tống gia bây giờ quả thực như kiến bò trên chảo nóng đã loạn thành một đống. Mạnh gia lại càng không chịu nổi, giống như chó bị chặt đuôi. Liều mạng hướng hoàng cung dâng tấu, sau đó lại ba lần bốn lượt chạy đến Lý gia, hy vọng có thể tìm được chỗ trú ngụ, cũng là cọng cỏ cứu mạng cuối cùng nhưng đều bị khéo léo từ chối. Kẻ ngốc mới muốn chôn cùng một chỗ với ngươi.

Lúc nghe thấy tam đại tài tử mắng to Mai Cao Tiết, Khổng Lệnh Dương cùng Mạnh gia, Mạnh gia gia chủ Mạnh Hữu Vĩ đang ủ rũ từ Lý

gia trở về, liên tiếp cầu kiến mấy lần mà không có kết quả, sợ run cả nửa ngày. Lên ngựa tới Mộ Dung thế gia.

Lão phu tử Mai Cao Tiết vốn đang ở nhà chờ tin tức tốt lành, bỗng nghe thấy mấy tên đệ tử đắc ý của mình đang chửi mình ngoài đường. Tức giận đến nỗi hôn mê bất tỉnh.

Trong Quý Tộc Đường, Đường mập mạp nghe tin Quân đại thiếu vào thành liền nhảy dựng lên giống như bóng cao su bị vỗ mạnh một cái, muốn lập tức ra cửa thành nghênh đón nhưng bị Hải Trầm Phong cùng Tống thương gắt gao kéo lại, lý do rất đơn giản: Quân Mạc Tà lúc trước đã cẩn thận dặn dò, trường phong ba này Đường Nguyên vạn lần không nên tham dự.

Người khác có thể không dám động đến Quân gia, nhưng chưa chắc không dám động đến Đường gia, nói cho cùng Đường gia cũng chỉ là gia tộc không lớn lắm ở Thiên Hương, hơn nữa thật lòng mà nói ngoài Đường mập mạp là có giao tình với Quân Mạc Tà ra, Đường gia từ Đường lão gia tử trở xuống có thể nói là hết sức trung thành với hoàng thất, cho nên có một số chuyện không nên làm huynh đệ của mình phải khó xử.

Chuyện tình lúc này, Quân Mạc Tà muốn một mình gánh vác!

Một mình gánh cả Thiên Hương!

Rốt cục cũng về tới Quân gia, Quân Mạc Tà xuống ngựa, đi lên bậc cửa tiến vào phủ, trước khi vào phủ mới xoay người hạ một mệnh lệnh cuối cùng:

- Đi! Đem toàn bộ sản nghiệp của Mạnh gia ở Thiên Hương thành vô luận là trong tối ngoài sáng toàn bộ đập nát cho ta! Ây, không được, việc này để Hải Trầm Phong tiếp nhận đi, nhân tiện đánh cho bọn chúng một trận là được rồi. Nếu Mạnh gia có gì bất mãn cứ bảo Quân Mạc Tà ta nói “trước tiên lấy của bọn chúng chút lợi tức, sau này sẽ cùng bọn chúng thanh toán tất cả nợ nần”!

Năm sáu chục đội viên Tàn Thiên đội cùng đồng thanh đáp lại, trước sau bay vọt đi.

Trực tiếp tếp quản toàn bộ sản nghiệp của Mạnh gia? Vậy gọi là thu một chút lợi tức? Cư nhiên vẫn còn muốn tính sổ!

Quân Vô Ý hai mắt trợn trắng, cảm thấy mình càng ngày càng không nhìn thấu đứa cháu này.

Trong hoàng cung, hoàng đế bệ hạ đang cau mày nhíu mặt. Ngồi đối diện chính là Văn tiên sinh. Hai người lúc trước vừa đánh cờ vừa bàn chuyện. Nhưng lúc này, hoàng đế bệ hạ đã không còn tâm trí để đánh cờ luận chuyện thiên hạ nữa.

Lo âu trùng trùng!

Nhìn thấy đống tấu sớ như quả núi con bên cạnh, nét mặt hoàng đế bệ hạ lộ ra vẻ khổ tâm bất đắc dĩ.

Nội dung đống tấu sớ hầu như giống nhau, nào thì thỉnh cầu trừng trị Quân Mạc tà!

Xin đem Quân Mạc tà xử theo pháp luật!

Quân Mạc Tà vô pháp vô thiên, không để bệ hạ trong mắt. Quấy nhiễu kinh thành, để lại tiếng xấu cho thiên hạ, tội đáng xử tử. Thỉnh cầu hoàng thượng quyết đoán!

Mong hoàng thượng nhanh chóng quyết định, cứ để tiếp diễn, quốc gia không ra quốc gia!

Thỉnh hoàng thượng nhanh chóng giải quyết.

Hoàng đế thở dài một hơi, quyết định ta cũng muốn quyết định, nếu hỏi ai muốn thu thập Quân Mạc Tà nhất, chưa chắc có ai bức thiết hơn ta, các ngươi cũng quá coi trọng ta đi!

Con người dù sao cũng phải biết mình là ai chứ? Trước kia Quân Chiến Thiên thực lực mặc dù cũng rất mạnh nhưng cũng chỉ là Thiên Huyền đỉnh phong, thủy chung không cách nào tiến thêm một bước, bởi vì nếu hắn có tiến bộ phía Ngân thành chắc chắn không chấp nhận, ngay cả Quân Chiến Thiên có thực lực của quân đội, bản thân ta cũng có thủ đoạn để rút củi dưới đáy nồi, ngày đó lệnh Quân Vô Ý, Quân Mạc Tà viễn chinh Thiên Nam chính là bước đầu tiên hủy diệt Quân gia.

Nhưng thế sự như bàn cờ, biến động từng bước. Khó có thể theo ý người, mưu tính người, người lại tính ta. Hành trình đi Thiên Nam lần này thúc cháu Quân Vô Ý không những không tổn thất một cọng tóc, càng đáng sợ hơn, Quân Mạc Tà có thể lấy sức một mình độc chiến Thần Huyền tứ phẩm dành được đại thắng, đây là cái dạng thực lực gì?

Cái này quả thực có tưởng tượng cũng không tưởng tượng nổi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 58: Bỏ?

Hiện tại các người lại muốn ta quyết đoán, với tình hình trước mắt sớm đã thoát khỏi tầm tay của ta. Bây giờ còn có thể quyết đoán cái gì, có thể quyết định cái gì?

- Dường như bệ hạ có tâm sự rất nặng nề a?

Vừa mới từ bên ngoài trở về, tận mắt thấy Quân Mạc Tà đại sát tứ phương, Văn tiên sinh thản nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sâu xa nhìn hoàng đế mỉm cười, nói:

- Có phải là vì tiểu tử Quân Mạc Tà kia?

- Đúng vậy.

Hoàng đế nặng nề thở dài, chậm rãi bước tới bên song cửa, nhìn ánh tà dương bên ngoài, rất lâu không động.

- Thực ra bệ hạ cũng không cần phải lo âu như vậy. Lâu dài mà nói, chuyện này vị tất không phải là một chuyện tốt.

Văn tiên sinh trầm mặc một hồi, mặt giãn ra nói:

- Trước mắt tuy rằng thế lực Quân gia cường đại, có thể nói là quá cường đại, đã vượt quá giới hạn, theo điều này mà nói thì ngược lại đối với hoàng thất lại không có gì uy hiếp.

- Vượt quá giới hạn? Ngược lại không có gì uy hiếp?

Hoàng đế bệ hạ nhíu mày:

- Đây là ý gì?

- Không sai, nếu Quân gia dần dần phát triển từng bước một, trở nên thâm căn cố đế như Mộ Dung thế gia bây giờ. Sau đó lại đoạt lấy quyền thế khuynh quốc, đích xác có thể tạo phản, cho dù là thay đổi cả triều đại cũng không phải việc khó. Nhưng thế lực của Quân gia tăng lên với tốc độ quá nhanh; cơ hồ trong vòng ba bốn tháng vừa rồi từ một cái gia tộc nhỏ bé, một quý tộc thế tục trở thành đỉnh cấp siêu cấp thế gia đương thời, nông nổi bực này, ha ha, bệ hạ cũng biết từ xưa đến nay, siêu cấp thế gia có địa vị như thế nào rồi?

Văn tiên sinh thản nhiên cười, nói:

- Mà cái dạng siêu cấp thế gia này đều có điểm cực kỳ đặc thù, đối với chúng cái gọi là vương quyền, ngôi vị hoàng đế thực ra không có hứng thú. Tin rằng sau khi Quân gia yên ổn một thời gian, sau đó sẽ dần thờ ơ với triều chính!

Ẩn mình mà xem tang thương biến hóa, lãnh đạm chứng kiến phong vân biến chuyển. Đây là quy luật từ xưa đến nay, tất cả siêu cấp thế gia đều như vậy. Không hề có ngoại lệ.

- Bởi vì cái mà siêu cấp thế gia theo đuổi không phải là một đời phong quang sáng lạn, mà là thiên thu vạn đại vĩnh viễn trường tồn! Ngạo tiếu phong vân khởi, khoái chưởng đảo càn khôn! (cười nhạo thế sự, thích thì ra tay làm loạn)

- Cho nên, bệ hạ chỉ cần tạm thời nhẫn nại, chờ siêu cấp thế gia mới nổi này dốc hết uy phong, khoe khoang thế tục. Tự nhiên bọn chúng sẽ trở lại vị trí của mình. Mà hiện tại trong Thiên Hương quốc mọc lên một cái siêu cấp thế gia, đối với các nước xung quanh chính là một sự kinh sợ to lớn! Lúc này, việc Quân Mạc Tà gian dâm với chị dâu sở dĩ gây ra tai tiếng lớn như vậy ngoại trừ việc Quân gia trước đây kháng địch bên ngoài, còn bởi vì các quốc gia cảm nhận được sự uy hiếp này, cho nên

mới phải mượn cơ hội này mà làm ầm ĩ lên. Dù không diệt trừ được Quân gia, cũng có thể làm cho hoàng thất Thiên Hương cùng Quân gia trở mặt.

Hắn khẽ cười cười nói tiếp:

- Nếu không một hành vi cá nhân thế này, ngay cả cái loại bại hoại gian dâm chị dâu này sao có thể tạo ra chuyện tình lớn như vậy. Tiểu tử Quân Mạc Tà đó thanh danh trước đây chẳng lẽ rất tốt sao? Bệ hạ luôn luôn sáng suốt, tại sao lần này không nhìn ra chỗ sơ hở, bệ hạ nhất định có thể bình ổn việc này. Đó là vì Quân Mạc Tà có thể kiêu ngạo bất tuân, không tiếp nhận ân tình của bệ hạ, nhưng Quân Chiến Thiên lão nhi còn có Quân Vô Ý nhất định sẽ thừa nhận tâm ý của bệ hạ.

- Lời ngươi nói sao ta lại không biết.

Hoàng đế bệ hạ đứng chắp tay, sắc mặt buồn tẻ nói:

- Nhưng vấn đề không phải chuyện này, vấn đề lớn nhất chính là Huyết Kiếm đường a.

- Huyết Kiếm đường? Ta nhớ lần trước bệ hạ đã nói qua, Huyết Kiếm đường này chính là một trong những tổ chức bí mật trung thành của bệ hạ. Chuyện trước kia cùng với lời khai của Tiêu Bố Vũ , Văn mỗ đại khái cũng đoán được chân tướng sự tình, đó chính là chuyện huynh đệ Quân Vô Hối, Quân Vô Mộng mất mạng. Bất quá Quân gia hiện tại cũng không có bằng chứng rõ ràng. Mà trước mắt Quân gia vẫn do Quân Chiến Thiên cùng Quân Vô Ý định đoạt, nhưng hai người bọn họ đối với quốc đô Thiên Hương có rất nhiều tình cảm cùng quyết luyến.

Văn tiên sinh cười nói tiếp:

- Bệ hạ, tình cảm quê hương khó mà dứt bỏ! Quân Mạc Tà có thể không cần nhưng Quân Chiến Thiên không thể không quan tâm. Cho nên, việc này còn có cách giải quyết.

- Còn có cách giải quyết?

Ánh mắt hoàng đế sáng lên.

- Không sai, dù sao sự tình năm đó cũng đã qua lâu như vậy, tuy rằng bệ hạ chưa từng để lộ điều gì, nhưng phụ tử Quân Chiến Thiên và Quân Vô Ý khôn khéo như vậy sao có thể không hoài nghi? Phải biết rằng cứ coi như Huyết Kiếm đường kia cường thịnh trở lại, nói cho cùng cũng chỉ là một tổ chức sát thủ, sao có thể sánh với quân đội? Nhưng phụ tử Quân Chiến Thiên hoài nghi mười năm, lại thủy chung không có động tĩnh, thậm chí không có trả thù, bệ hạ có biết vì sao không?

- Vì sao?

- Ta nghĩ Quân gia thật ra không phải là không nghi ngờ bệ hạ! Mà là bởi vì, một nhà bọn họ vô luận là còn sống hay đã chết đều cống hiến rất nhiều cho Thiên Hương, làm rất nhiều việc cho Thiên Hương, đó chính là nguyên nhân!

Văn tiên sinh tiếp tục nói:

- Mấy chục năm qua Quân gia luôn là trụ cột vững vàng của Thiên Hương! Chẳng khác gì cứu vớt ngày tàn, là công thần lớn nhất xây dựng Thiên Hương, phương viên mấy vạn dặm trước mắt của Thiên Hương đế quốc, dân chúng hơn trăm triệu người, hết thảy hòa bình yên vui, tất cả đều có mồ hôi nước mắt của Quân gia, chính là dùng tất cả tâm huyết của mấy đời Quân gia mới tạo nên cục diện như vậy.

Văn tiên sinh bật cười lớn:

- Bệ hạ, đặt mình vào hoàn cảnh ấy, nếu ngài vì quốc gia này làm nhiều việc như vậy, trả giá tâm huyết, tính mạng của hai đời con cháu, ngài có nhẫn tâm tự tay hủy đi tất cả không? Hủy đi tất cả thành quả? Hủy diệt hàng tỉ dân chúng bình an hoan lạc…?

- Không sai! Quân gia tự xưng là nhân nghĩa, nhất định sẽ không làm như vậy.

Hoàng đế bệ hạ ánh mắt phát ra một trận tinh quang, thoáng chốc cảm thấy trong lòng vui vẻ, hưng phấn đi tới đi lui, trên mặt một lần nữa hiện lên vẻ rạng rỡ.

- Bất quá, việc này bệ hạ cũng nên cho Quân gia một cái công đạo, ta tặng bệ hạ một chữ.

Văn tiên sinh cười thần bí, bàn tay chém xuống, nói:

- Bỏ!

- Bỏ?

Hoàng đế bệ hạ thân mình chấn động, sắc mặt vui mừng còn chưa kịp tan liền mờ mịt hỏi:

- Bỏ?

Trong lòng lập tức cảm thấy chua sót. Đây chính là một lực lượng tinh nhuệ nhất của mình, bao nhiêu năm qua vì mình đã lập vô số công lao hãn mã! Vì ngôi hoàng đế của mình những người đó đã bất chấp tất cả. Diệt Dạ gia, rung chuyển Quân gia… không thể nghi ngờ công lao to lớn của những người này. Hơn nữa còn là thủ hạ đối với mình một lòng trung thành!

Thật sự phải vứt bỏ sao?

- Đúng vậy, bỏ! Nhất định phải bỏ, không thể không bỏ!

Văn tiên sinh không chút do dự nói:

- Nếu không bỏ Huyết Kiếm đường, nhất định phải đối đầu với Quân gia. Nhưng hiện tại, có thể chính diện đối đầu với Quân gia sao, dám trực tiếp đối đầu sao? Một khi tình hình chuyển biến xấu, ngôi vị hoàng đế có

thể giữ được không, tiếp đến là sinh mệnh của bệ hạ, an nguy của hoàng thất.

Khuôn mặt của hoàng đế bệ hạ trở nên âm trầm, thân hình lung lay hai cái.

- Vứt bỏ Huyết Kiếm đường, không phải vì Quân Chiến Thiên, cũng không phải vì Quân Vô Ý mà là vì Quân Mạc Tà.

Văn tiên sinh thở dài một tiếng nói:

- Quân Chiến Thiên và Quân Vô Ý đã nỗ lực cả đời vì Thiên Hương Quốc, tình cảm đối với Thiên Hương là không thể nghi ngờ! Theo góc độ nhân tính mà nói hai người này quyết không làm phản! Ngay cả khi họ biết rõ chuyện của đám người Quân Vô Hối là do bệ hạ xắp đặt cũng sẽ không quá kích động. Bởi vì, tâm huyết của Quân gia, cả đời Quân Chiến Thiên, nửa cuộc đời của Quân Vô Ý đều cống hiến cho Thiên Hương đế quốc. Ngay cả là Quân Vô Mộng, Quân Vô Hối cùng hai đứa con cũng vì Thiên Hương mà chết!

- Thiên Hương đế quốc chính là trụ cột tinh thần của Quân gia, là tâm huyết cả đời phấn đấu, cũng là niềm an ủi lớn nhất!

- Tin rằng cho dù Quân Chiến Thiên biết chuyện, chân chính có được chứng cớ rõ ràng. Bệ hạ cũng chỉ cần đại tứ phong thưởng, sau đó nói lời xin lỗi, lại thề độc vĩnh viễn không tái phạm vân vân… tin rằng bọn họ cũng sẽ nể mặt bệ hạ mà tiếp nhận. Đấy cũng không phải vì quan tước mà là vì quốc gia, vì lê dân trăm họ. Bệ hạ, ta tuyệt đối không nhìn lầm, Quân Chiến Thiên và Quân Vô Ý chính là loại hán tử vì nước vì dân, là những nam tử chân chính. Cho nên hai người bọn họ, người có thể không cần lo lắng!

- Nhưng Quân Mạc Tà thì khác, hoàn toàn khác! Nói đến người này lại nhớ đến phụ thân của hắn Quân Vô Hối trước khi lãnh binh cũng là kẻ đại trí nhưng luôn giả vờ ngu ngốc, chẳng bao giờ hiển lộ tài năng của mình, đến hôm nay Quân Mạc Tà chẳng phải cũng giống như vậy sao.

Nửa năm trước đột nhiên quật khởi, từ một tên quần là áo lụa này biến thành cơn cuồng phong từ Thiên Hương quét thẳng tới Thiên Nam. Khi hắn còn ở Thiên Hương còn có thể ngăn chặn được, nhưng lần này từ Thiên Nam trở về đã đủ lông đủ cánh. Chim ưng non giương cánh, tuy rằng yếu ớt nhưng thân đã ở chín tầng mây xanh nhìn xuống thiên hạ! Thiên hạ anh hùng nào dám cản!

- Còn nữa, kẻ này tâm tính hiểm độc, từ trước tới nay có thù tất báo, là người tâm ngoan thủ lạt. Làm việc kiên nhẫn quả quyết, sát phạt quyết đoán không hề do dự, thật không thể khinh thường! Hơn nữa hắn lại có chỗ dựa to lớn, căn bản không có gì phải kiêng nể, chuyện gì cũng làm theo ý mình, coi thường chúng sinh. Nhìn cách hắn vào thành hôm nay có thể thấy được, mạng người trong thế gian vô luận là ai hắn đều không đặt vào mắt. Hắn căn bản không quân tâm đến mạng người, cũng không cảm thấy tội nghiệt gì. Người như vậy, mới là đáng sợ nhất! Bệ hạ có thể không sợ Quân Chiến Thiên, Quân Vô Ý có được chứng cớ của chuyện năm đó. Nhưng nếu để Quân Mạc Tà nắm được một chút chứng cớ thì mọi sự hỏng hết!

- Chẳng lẽ ngoài cách vứt bỏ ra thì không có biện pháp nào khác sao? Việc này thật là…

Hoàng đế bệ hạ sắc mặt trắng bệch, bàn tay nắm chặt, tựa hồ đã hạ quyết tâm.

- Đây là biện pháp ổn thỏa nhất, cũng là biện pháp an toàn nhất để đối phó với người như Quân Mạc Tà!

Không, phải nói là để phòng bị người như Quân Mạc Tà. Việc quan trọng nhất bây giờ chính là không để hắn nắm được một chút sơ hở gì, nửa điểm đều không được! Bệ hạ, người phải biết rằng Quân Mạc Tà cùng phụ tử Quân Chiến Thiên có chỗ bất đồng rất lớn, hắn đối với toàn bộ Thiên Hương đều không có bất kỳ tình cảm nào đáng nói. Hơn nữa, trong khoảng thời gian gần đây mà nói, Quân Mạc Tà hắn…

Văn tiên sinh trong mắt lộ ra một tia kỳ quái, lại như là sợ hãi!

- Hắn cái gì?

Hoàng đế bệ hạ hỏi.

- Hắn vạn lần coi thường chúng sinh, thậm chí không xem người khác là người! Hắn chính là một kẻ thuần túy lãnh huyết! Coi chuyện giết người là đương nhiên, hành hạ người khác là chuyện rất tự nhiên! Ta cẩn thận quan sát, khi làm những việc đó ánh mắt hắn không hề thay đổi dù chỉ một chút! Phải biết rằng dù là giết gà giết chó, trong ánh mắt ít nhiều cũng có chút dao động, có chút tàn nhẫn xuất hiện. Nhưng Quân Mạc Tà lại hoàn toàn không có phản ứng này. Dù vẻ mặt hắn có chút kích động nhưng sâu trong đáy mắt lại là một mảnh tĩnh lặng! Giết người đối với hắn mà nói là một việc đương nhiên, giống như là đói bụng muốn ăn cơm vậy!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 59: Lộ Tẩy!

Văn tiên sinh càng nói ngữ điệu càng trầm trọng:

- Trong các cao thủ đương thời, cho dù là Lãnh Huyết chí tôn Lệ Vô Bi được người đời công nhận là lãnh huyết tàn ác thì ở phương diện này chỉ sợ cũng không làm được như Quân Mạc Tà. Trong lòng hắn mạng người thật sự rất rẻ mạt! Bệ hạ, Quân Mạc Tà này rất nguy hiểm, vượt xa bất cứ người nào! Kẻ này sinh ra chỉ vì giết người mà tồn tại, phần nguy hiểm này cho dù là sát thủ chí tôn Sở Khấp Hồn cũng chưa chắc sánh bằng.

Văn Tiên sinh dừng lại hồi lâu, cảm thấy không cách nào hình dung được, bất giác đình chỉ lời nói.

Hoàng đế bệ hạ rùng mình một cái, cảm thấy ớn lạnh!

Cũng không cần Văn tiên sinh nói rõ ràng, hắn cũng hiểu được nếu để cho người như Quân Mạc Tà lấy được bằng chứng chính xác việc mình hãm hại phụ thân hắn thì hậu quả có thể tưởng tượng được!

Quân Mạc Tà tuyệt đối sẽ bất chấp tất cả!

Mà hiện nay, Quân Mạc Tà đang nắm giữ lực lượng cường đại, chính mình không thể động đến. Cho dù là đột ngột tập kích cũng không có nắm chắc! Một nhà Quân gia, chỉ cần tùy tiện thoát ra một người, đó cũng là cao thủ hàng đầu thế gian ít có. Thật không muốn ngày nào cũng lo lắng đề phòng bị một cao thủ như vậy ám sát trả thù, cuộc sống như

vậy đúng là thê thảm, chỉ riêng áp lực tâm lý cũng đủ làm người ta thống khổ.

- Huyết Kiêm đường không thể không bỏ! Không bỏ không được!

- Ngoài ra, đối với Quân gia chỉ có thể dụ dỗ, một mực dụ dỗ, dụ dỗ đến cùng.

Văn tiên sinh đột nhiên cười cười nói:

- Tin rằng hiện tại Quân gia vẫn chưa có căn cứ gì chính xác. Mọi chuyện còn có thể cứu vãn, nếu bây giờ bệ hạ có thể cải thiện quan hệ đôi bên, chuyện này cũng không phải không làm được, ta nhớ nửa năm trước Quân Chiến Thiên đã từng hướng bệ hạ xin cho Quân Mạc Tà có thể cưới Linh Mộng công chúa làm vợ?

Ánh mắt hoàng đế bệ hạ vẫn nhìn chằm chằm vào ánh hoàng hôn, hít một hơi thật sâu nói:

- Không sai, đúng là có việc này.

Văn tiên sinh mỉm cười:

- Nếu vậy bệ hạ nên đáp ứng!

Hoàng đế bệ hạ trầm mặc hồi lâu, thở dài môt tiếng, tựa hồ vẫn cảm thấy không ổn, đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Tiên sinh, không biết trong Độn Thế Tiên Cung có thiếu niên tài giỏi anh tuấn nào không?

Văn tiên sinh ngẩn ra, sau một lúc lâu nói:

- Không có, trong tiên cung tất nhiên có nhiều thế ngoại cao nhân nhưng tuổi tác đã không ít, sao có thể còn có ý niệm lấy vợ thế tục?

Hoàng đế không cam lòng nói:

- Còn thiếu cung chủ thì sao?

- Thiếu cung chủ năm nay đã sáu mươi tuổi!

Văn tiên sinh cười khổ một tiếng, nói tiếp:

- Nhi tử của thiếu cung chủ cũng đã hơn ba mươi tuổi, tôn tử mới năm sáu tuổi. Hơn nữa, cứ coi như hoàng thượng có lòng muốn kết thân, bên phía Tiên Cung lại chưa chắc nguyện ý cùng Quân gia đối địch, cao nhân đứng sau Quân gia thực lực bí hiểm, dù là đích thân cung chủ ra tay cũng chưa chắc dành được phần thắng.

Hoàng đế tốt cục thở dài một tiếng, nói:

- Chuyện đến mức này, cũng đành tiện nghi cho Quân Mạc Tà vậy.

Văn tiên sinh cũng thở dài, nói:

- Bệ hạ cũng không nên quá lạc quan, chuyện cho tới bây giờ Quân gia có còn đồng ý hay không rất khó nói.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, hai người đều không nói gì nữa.

Sau một lúc lâu, hai người lại đồng thời thở dài…

Trong nhà Độc Cô thế gia.

Lão gia tử Độc Cô Tung Hoành hai mắt trợn trừng như hai cái chuông đồng, nhìn thấy đứa cháu gái mấy tháng trước dáng vẻ còn thướt tha mềm mại hiện giờ lại giống như con chim cánh cụt thong thả xuống kiệu, vừa lắc lư cái bụng bầu vừa đi đến, lão gia tử chỉ cảm thấy máu nóng trong người lập tức xông lên não!

Phía sau, mẫu thân của Độc Cô Tiểu Nghệ “a” lên một tiếng, hoàn toàn không dám tin che miệng lại, nước mắt lã chã rơi xuống.

Tất cả mọi người đều trừng mắt há miệng.

Rốt cục, lão gia tử cũng hồi phục lại tinh thần. Tựa như một lão hổ điên cuồng bị nhốt trong lồng, vòng vo mấy vòng, rốt cục không phát hiện chỗ nào để trút giận. Bỗng nhiên rống to một tiếng buồn bực, hung hăng nhào tới, vồ được đứa con trai cùng bảy đứa cháu lập tức vung tay đánh đập. Tóm được đứa nào đánh đứa đấy, cũng không kể là đầu hay thân thể cứ thế mà điên cuồng đánh đập.

Vừa đánh vừa chửi bậy, giọng điệu vô cùng hỗn loạn, cũng không biết lão ta rốt cục là đang chửi cái gì.

Anh hùng hào kiệt thượng trùng tiền bảy tên trâu bò đồng thời che đầu ngồi xổm xuống thành một vòng, mông đít chổng cao lên, đấy mông đấy ngài dùng sức mà đánh đi, đừng đánh vào mặt a, tất cả đều dâng hiến cho ngài rồi.

Độc Cô Vô Địch đại tướng quân trực tiếp chạy trối chết.

Độc Cô Tiểu Nghệ vội vàng đi đến khuyên giải, nàng vừa đi đến lập tức có hiệu quả, mọi người đều e sợ mà tránh xa ra không dám chạm vào người nàng nửa điểm. Thấy vậy, Độc Cô Tiểu Nghệ lại càng đắc ý, giống như nhân viên cứu hỏa, nơi này chạy đến chỗ kia chạy lại, cứ như đang chơi trò gì thích thú lắm. Đám phụ nhân phía sau nàng thì hô to gọi nhỏ kêu nàng nhanh chóng dừng lại.

Ở Độc Cô thế gia chuyện Độc Cô Tung Hoành lão gia tử tức giân không phải là chuyện gì hiếm hoi. Độc Cô Tiểu Nghệ sớm đã cho đó là chuyện bình thường.

Nhưng Độc Cô Tiểu Nghệ tựa hồ quá đắc ý mà quên mất ở trên người mình đang buộc một cái gối dày, lại không có buộc chắc chắn. Mảnh vải quấn tuy bền chắc nhưng cũng không chịu nổi chuyển động mạnh a, có thể chống đỡ đến bây giờ đã là thành công lớn rồi, rốt cục cầm cự được một lát thì…

Độc Cô lão phu nhân từ khi đứa cháu gái tiến vào đều nhìn chằm chằm không rời mắt!

Từ lúc Độc Cô Tiểu Nghệ tiến vào, lão phu nhân đã cảm thấy có chút kỳ quái. Xem nha đầu kia không giống như đang mang thai a, mi thanh mục tú, lưng thẳng chân thon, không giống bộ dạng đã phá thân a, nhưng sao cái bụng lại phình ra như thế? Hơn nữa, mới có vài ngày, cái thai sao có thể to như thế?

Suy nghĩ trước sau lão phu nhân vẫn không tìm ra được huyền cơ trong đó, còn đang nghi hoặc bỗng thấy Độc Cô Tiểu Nghệ trong lúc chạy cái bụng bầu chậm rãi rơi xuống bụng dưới rồi tiếp tục rơi xuống hai đùi.

Lão phu nhân hai mắt trợn to!

Độc Cô Tiểu Nghệ dĩ nhiên cũng cảm thấy không ổn, hai tay vội vòng xuống đỡ cái bụng lên, cũng không dám tiếp tục chạy, lén lút thò đầu quan sát chung quanh.

- Tất cả dừng tay! Còn ra cái thể thống gì!

Độc Cô lão phu nhân dậm mạnh cây long đầu quải trượng, phẫn nộ quát.

Bên kia ông cháu chín người kẻ đánh người kêu, kẻ đánh đang đến lúc cao hứng phấn chấn, kẻ bị đánh thì hô to gọi nhỏ, rất giống cảnh chọc tiết lợn.

- Nha đầu Tiểu Nghệ! Con lại đây cho ta!

Độc Cô lão phu nhân đối với chín ông cháu hoàn toàn không có biện pháp, trợn mắt phẫn nộ gọi.

- Làm…làm gì? Người ta thân mình nặng nề, không có tiện di chuyển đâu.

Độc Cô Tiểu Nghệ chầm chậm ôm bụng vầng lời đi đến, không khỏi có chút chột dạ.

- Con vừa rồi chạy tới chạy lui đâu có chỗ nào không tiện, để ta nhìn kỹ xem nào!

Độc Cô lão phu nhân một tay cầm tay nàng, một tay hướng lên bụng sờ soạng, Độc Cô Tiểu Nghệ kinh hãi, song chưởng mở ra một trước một sau, cảnh giác hỏi:

- Nãi nãi, người định làm gì vậy? Trong này chính là ngoại tôn của người, người cẩn thận một chút a.

Còn chưa nói xong, phốc một tiếng vang nhỏ, Độc Cô Tiểu Nghệ vừa nói đến chữ “ngoại tôn” thì một vật trong váy đã rớt ra nảy trên mặt đất hai cái lăn đi không đến một trượng thì dừng lại. Chính là một cái gối, trên mặt còn thêu một con tiểu miêu hoạt bát đáng yêu.

Một cái dây lưng thật dài, một đầu buộc vào cái gối một đầu vẫn còn treo trên lưng Độc Cô Tiểu Nghệ.

Đồ chơi này vốn đã không ổn định, Độc Cô Tiểu Nghệ lại giật mình bỏ hai tay đang đỡ ra, lập tức lộ tẩy chân tướng.

- Cái này…cái này…

Độc Cô Tiểu Nghệ há miệng, hai bàn tay vặn vào nhau, thần tình quẫn bách, nhăn nhăn nhó nhó không nói lên lời. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhất thời đỏ bừng lên.

Chuyện này lập tức đem tất cả mọi người lôi lại.

Độc Cô Tung Hoành lão gia tử há hốc cái miệng, nắm đấm đang vung ra dừng lại giữa chừng, nét mặt già nua lúc xanh lúc trắng.

Độc Cô Vô Địch ngồi dưới đất mà trừng mắt, cả người bụi đất, vẻ mặt cực kỳ đặc sắc.

Độc Cô Trùng ủy khuất nhìn ông nội, miệng lầm bầm nói:

- Ta đã nói là chuyện này không thể xảy ra mà, nếu chuyện này xảy ra thật ta không thể nào không biết, ta đã nói rồi mà lại.

- Ngươi đã nói qua à, ngươi chính là đồ ngốc, ngươi chính là tên đáng ăn đòn!

Độc Cô Tung Hoành lão gia tử đột nhiên hét to một tiếng như sét đánh. Độc Cô Trùng lập tức ngậm miệng, co rụt cổ lại .

Độc Cô Tung Hoành nét mặt già nua vặn vẹo hùng hổ bước về phía Độc Cô Tiểu Nghệ. Tức giận vô cùng nhưng lại cười cười nói:

- Hảo! Hảo! Hảo nha đầu! Lớn rồi dám trêu đùa cả gia gia, giỏi lắm giỏi lắm!

Hắn hung hăng gật đầu, cũng không biết nói cái gì cho phải.

- Gia gia... con… con…

Độc Cô Tiểu Nghệ kinh hoảng lùi lại phía sau, hướng chung quanh cầu viện. Nhưng hiện tại tất cả mọi người đều cự tuyệt trợ giúp.

- Tiểu nha đầu này đúng là vô pháp vô thiên, quả thật cần phải dạy dỗ, thật không ra cái thể thống gì. Một tiểu thư khuê nữ lại làm ra sự tình bực này. Lừa gạt người nhà còn chưa nói, lại có thể giả bộ mang thai để mọi người đều nhìn thấy.

- Đánh mạnh vào!

Độc Cô Vô Địch nói ra tiếng lòng của mọi người.

- Cứu mạng với!

Độc Cô Tiểu Nghệ nhanh chân bỏ chạy, Độc Cô Tung Hoành lão gia tử bước lên phía trước một bước dùng sức dẫm lên mảnh vải dưới đất một cái, giống như câu cá đem Độc Cô Tiểu Nghệ lôi trở lại, bàn tay vừa lật, ba ba hai tiếng thanh túy vang lên.

Độc Cô Tiểu Nghệ dãy dụa, thét lên chói tai, nước mắt ào ào chảy ra.

Độc Cô lão gia tử đánh đập mấy thằng cháu thì không cảm thấy gì, lúc này mới tát cháu gái hai cái, lại cảm thấy đau lòng, thế nên không nhẫn tâm hạ thủ tiếp.

- Cha, người đem nha đầu ngỗ ngược này giao cho con.

Con hôm nay nhất định không tha cho nha đầu kia.

Độc Cô Vô Địch từ mặt đất đứng lên, xoa xao tay, vẻ mặt dữ tợn:

- Dám trêu đùa cả lão tử ta. Đúng là phải dạy dỗ cẩn thận, đáng ăn đòn mà!

- Nhượng lại nha đầu này cho ngươi á, tên vương bát đản ngươi mau cút đi cho lão tử.

Độc Cô Tung Hoành vểnh râu quát:

- Tiểu Nghệ thân hình mảnh mai há lại có thể để cho ngươi đánh? Còn không lui ra, cút qua một bên!

Vẻ mặt Độc Cô Vô Địch lập tức xám như tro. Vừa rồi chính là ngài tát con gái ta hai cái, ta không đau lòng sao; cứ tưởng thay ngài ta có thể đánh nhẹ một chút vậy mà bây giờ ngài lại bao che cho nó.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 60: Tất Cả Có Ta!

Độc Cô Tiểu Nghệ thút thít ngẹn ngào đứng lên, lau nước mắt, giống như vừa chịu ủy khuất to lớn vậy.

Mọi người trong nhà đều nhìn cái gối trên sàn không nói lời nào.

Sau một lúc lâu, mẫu thân của Độc Cô Tiểu Nghệ với vẻ mặt bất lực nhìn nhạc mẫu:

- Mẫu thân, chuyện này phải xử lý ra sao?

Độc Cô lão phu nhân thở hồng hộc nói:

- Xử lý cái gì? Đồ ngu!

Lão phu nhân hừ hừ mấy tiếng, thở dài một hơi, nói:

- Sự tình đã đến nước này còn có thể làm sao bây giờ?

Độc Cô Tung Hoành trừng mắt, thở phì phò nói:

- Còn có thể làm sao? Nha đầu kia đã mang cái bụng chửa đi về, hiện tại trong Thiên Hương thành ai chẳng biết cháu gái Độc Cô gia đang mang thai của người nhà Quân gia. Bây giờ còn làm sao nữa? Bà nội nó chứ! Độc Cô gia lại xảy ra chuyện tình bực này! Lão phu thật là tức chết mà, cho ai chiếm tiện nghi thì không cho lại cho Quân lão thất phu lợi dụng. Thật là gia môn bất hạnh.

- Phụ thân, ý của người là…?

Độc Cô Vô Địch dè dặt nói chuyện. Hắn xem như đã minh bạch rồi, hôm nay lỗi lầm lớn nhất không phải Độc Cô Tiểu Nghệ mà chính là mình. Dường như mình nói cái gì đều không đúng, trực tiếp thành đích ngắm của lão gia tử.

“Ta chỉ là sinh ra một đứa con gái thôi, cũng không có làm cái gì ác nghiệt a!”

- Ý của ta? Đồ khốn! Hiện tại ta còn có cái ý gì nữa? Ý của ta có thể đại diện cho ý tứ của con gái khuê nữ của ngươi sao? Ta nói một câu không cho phép, Độc Cô thế gia chẳng phải là thối đến tận trời sao? Ngươi không có tí đầu óc nào à? Ngươi… ngươi… ngươi! Ngươi cứ phải làm lão phu tức chết mới được sao? Ngươi, cái đồ phế vật!

Độc Cô Tung Hoành dập chân mắng to.

Độc Cô Vô Địch rụt cổ lại, một câu cũng không dám nói. Đúng là vậy, nói cái gì cũng bị mắng. Ta không nói gì nữa là được chứ sao?

- Sao ngươi không nói nữa đi? Ngươi không phải rất có bản lĩnh sao? Ngươi còn dám giở trò im lặng để chống đối lão tử à? Thực là con mẹ ngươi dám thái độ à!

Độc Cô lão gia tử hung thần ác sát quay lại, ngón tay chỉ vào mặt Độc Cô đại tướng quân, nước miếng văng ra như mưa rào.

Không nghĩ tới, ngậm miệng rồi mà vẫn gặp rắc rối, Độc Cô Vô địch lần này đúng là không còn gì để nói rồi.

- Ngày mai lập tức thu xếp người đến Quân gia, bàn bạc cho tốt việc này. Nhất định phải có được kết quả! Ngàn vạn lần không thể để cho tiểu tử đó ăn rau sạch xong rồi phủi đít mà đi. Hảo sự trên đời này đều bị tiểu tử đó chiếm hết rồi.

Độc Cô lão phu nhân cũng rất hăng hái. Thanh âm dứt khoát:

- Muốn cưới cháu gái ta, tên quần là áo lượt kia phải qua cửa của ta đã. Bảo hắn ngày mai đến gặp ta!

- Ngày mai không được tốt cho lắm. Hiện giờ Quân gia vẫn còn nhiều chuyện, ngày mai có vẻ hơi vội vàng…

Độc Cô Vô Địch rút đầu lại nhìn mẫu thân, ít nhiều cũng có chút sợ hãi.

- Lão nương nói ngày mai thì chính là ngày mai! Được là được, không được cũng phải được!

Độc Cô lão phu nhân vừa trừng mắt vừa nói:

- Chuyện trong kinh thành phụ tử các ngươi xử lý một chút không phải là xong sao? Có mấy cái chuyện cỏn con mà cũng làm cho gà bay chó chạy.

- Tiểu tử Quân Mạc Tà đó hôm nay đã đại sát kinh thành một trận…

Độc Cô Vô Địch nhỏ giọng nói, thấy không có ai phản ứng lại khen một câu:

- Tiểu tử đó thực là mạnh mẽ!

- Thật mạnh mẽ mới tốt!

Lão phu nhân vui mừng gật đầu:

- Cháu rể của ta cũng không thể là cái dạng chân yếu tay mềm a, nghe đồn hắn một mình đánh thắng Thần Huyền tứ phẩm nhưng vẫn chỉ là lời đồn, hôm nay thấy hắn huyết tẩy kinh thành quả nhiên là hào khí xung thiên, đúng là hảo nam nhi a!

Vừa nói xong, đột nhiên giận giữ mắng:

- Đồ hỗn trướng, đồ vương bát đản, ngươi biết rõ chúng ta cùng Quân gia hiện tại đã chung một thuyền, ngươi lại không chạy ra hỗ trợ bọn họ

một chút? Ngươi không tỏ ra chút hảo ý, nếu sau này Tiểu Nghệ bởi vì nhà mẹ đẻ không hỗ trợ mà bị người ta khi phụ thì phải tính sao? Ngươi gánh được trách nghiệm này sao?

Độc Cô Vô Địch hoàn toàn hôn mê.

“Hóa ra lão nương của mình cũng giống cha, đều không nói lí lẽ, cứ tưởng lão nương còn biết phân biệt chút phải trái.”

“Chuyện bây giờ còn chưa đi đến đâu, đã lo lắng cho cuộc sống hôn nhân của Độc Cô Tiểu Nghệ sau này.”

Lão nương cũng quá lo xa rồi.

Mắt thấy đám đàn bà trong nhà vây chặt lấy lão phu nhân cùng Độc Cô Tiểu Nghệ ríu rít bàn tán. Xa xa nghe thấy đã bàn đến hôn lễ khánh điển, còn có việc sinh con đẻ cái, thậm chí tên của ngoại tôn cũng đã đem ra bàn bạc rồi.

Hai phụ tử Độc Cô Vô Địch cùng Độc Cô Tung Hoành nhìn nhau, dở khóc dở cười.

Sau một lúc lâu, lão gia tử đột nhiên tung một cước vào mông Độc Cô Vô Địch quát:

- Ngươi, tên đần độn này còn không mau đi làm việc. Còn đứng đấy mà nhìn à? Hay lắm đấy mà nhìn?

Độc Cô Vô Địch chạy trối chết, trong lòng âm thầm nảy sinh oán độc: “Quân Mạc Tà, con mẹ ngươi, đều tại đồ khốn nhà ngươi”.

Bảy người anh hùng hào kiệt thượng trùng tiền không đợi ánh mắt của ông nội quét đến người mình, cả đám nhanh nhẹn đứng lên theo sau Độc Cô Vô Địch chuồn thẳng.

Ở bên ngoài, người người hối hả, Thiên Hương thành đang trong thời gian trời long đất lở, Quân Mạc Tà lại đang ở nhà, hết sức tập trung cho

việc giúp Quân lão gia tử tiến giai.

Tại cái thế giới kẻ mạnh làm vua này, thực lực càng tăng nhanh càng tốt! Về phần mấy tên tiểu nhân bên ngoài chẳng lẽ còn chạy đi đâu được? Coi như là hòa thượng chạy được, cũng không chạy được miếu a.

Trả thù, Quân Mạc Tà không vội! Nhân tiện đoạn thời gian này dọa cho chúng nó lo lắng đề phòng một phen.

Sau khi về nhà, trước tiên đưa Quản Thanh Hàn về tiểu viện của nàng. Lúc hắn rời đi Quản Thanh Hàn đột nhiên gọi hắn lại.

Quân Mạc Tà ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Quản Thanh Hàn kiều diễm đứng ở cửa, thân hình đơn độc mỏng manh, gương mặt có chút gầy yếu. Quân Mạc Tà nhìn thấy ánh mắt của nàng có chút sợ hãi, có chút co lại, còn có một cảm giác mãnh liệt muốn được bảo hộ.

Lúc Quân Mạc Tà nhìn về phía nàng, Quản Thanh Hàn thoáng quay đầu đi, một giọt nước mắt đột nhiên rơi trên mặt đất.

Quân Mạc Tà trong lòng run lên. Nữ nhân này…!

Nữ tử mỹ lệ, phong hoa tuyệt đại này, có ai biết nàng phải chịu đựng bao nhiêu? Nàng phải trải qua bao nhiêu khó khăn? Nàng phải trả giá bao nhiêu?

Có ai thông cảm cho nàng? Có lẽ ở cái thế giới nam quyền tối thượng này, nữ tử giống như tôi tớ, quần áo bình thường, chỉ có Quân Mạc Tà đến từ thời đại văn minh mới có thể chân chính hiểu được nỗi khổ của nàng, mới có thể cảm thông tình cảnh của nàng. Mới có thể đặt mình vào hoàn cảnh của người phụ nữ để lo nghĩ cho nàng một chút!

Người khác có thể nhìn thấy nhưng khó có thể hiểu được, có thể hiểu được cũng chỉ có hắn mà thôi!

Nhưng hắn có giúp nàng thật sao?

Nữ tử này luôn lạnh lùng như tuyết, cao ngạo như nguyệt. Chung quy vẫn là một nữ nhân, rốt cục nàng cũng lộ ra mặt nhu nhược của mình.

Có lẽ trước kia, Quản Thanh Hàn luôn cao ngạo lạnh lùng, tất cả đều không thể trách nàng được. Một cô gái đang ở tuổi thanh xuân đã bị gia tộc coi là công cụ để kết giao quyền quý, cuộc sống sau này đều bị người khác xắp đặt hết rồi!

Biết được vị hôn phu của mình là một nhân vật anh hùng, trái tim thiếu nữ cũng có chút an ủi. Nhưng, cách ngày kết hôn không lâu, chỉ còn chờ treo dải lụa hồng trước cửa, sắp được gả vào nhà giàu có, từ nay về sau giúp chồng dạy con, cả đời yên ổn thì nhận được tin dữ vị hôn phu trẻ tuổi đã bỏ mình nơi chiến trận!

Vừa mới gặp đả kích lớn lao, lại phải vì gia tộc mà gả cho một khối linh vị. Nói là tự nguyện nhưng chính là bị bắt buộc!

Nếu ở lại gia tộc, có lẽ cũng chỉ làm công cụ cho mấy kẻ quyền thế! Không bằng đến Quân gia, tuy rằng sẽ cô đơn cả đời nhưng lại được sống thanh tịnh thoải mái, ít nhất cũng thoát khỏi những tính toán xấu xa kia!

Phần tự nguyện này cũng là vì gia tộc, vì chuyện kết hôn đã hết hi vọng!

Nếu không, một thiếu nữ như hoa như ngọc có biết bao người theo đuổi, lại có ai tình nguyện gả cho một anh hùng đã chết, để cả đời phải sống trong cô quạnh?

Nhưng Quản Thanh Hàn thật sự đã không còn con đường nào khác!

Nàng đã tuyệt vọng! Đối với chuyện kết thân đã tuyệt vọng, đối với gia tộc đã tuyệt vọng, đối với cuộc đời mình đã tuyệt vọng!

Cứ như vậy mà đến Quân gia, may mà Quân gia đối với nàng không tệ, mới yên ổn mà vượt qua mấy năm nay. Nhưng trước đó lại xảy ra

chuyện của Huyết Hồn sơn trang!

Gia tộc lâm vào tuyệt vọng, lại tới đây bức bách nàng!

Quản Thanh Hàn đã có ý tìm đến cái chết!

Nhưng Quân gia đã cho nàng một niềm hi vọng! Cho nên vì Quân gia nàng cho dù làm bất cứ điều gì cũng không hối hận! Nàng đã theo đại quân của hắn tới Thiên Nam, với ý nghĩ sẽ hy sinh thân mình để bảo toàn cho người nhà Quân gia!

Mặc dù không có hy sinh nhưng thần xui quỷ khiến lại gặp đúng lúc Quân Mạc Tà bị hạ độc, tính mạng nguy kịch trong sớm tối. Mà kẻ hạ độc đã sớm bỏ đi rồi. Nếu lúc ấy mình muốn bỏ chạy, tùy lúc có thể đi nhưng đang ở trong quân doanh biết đi đâu mà tìm nữ nhân?

Không có nữ nhân, chẳng lẽ đứng nhìn em chồng dục hỏa thiêu thân mà chết?

Quản Thanh Hàn vạn bất đắc dĩ mới lấy thân ra cứu giúp!

Có lẽ có người sẽ hỏi, Quản Thanh Hàn biết rõ Độc Cô Tiểu Nghệ đối với Quân Mạc Tà một mối tình si, sao không gọi Độc Cô Tiểu Nghệ về tiện thể thành toàn cho nàng ta?

Nhưng phải biết rằng, loại sự tình như vậy, một nữ tử như nàng làm sao nói ra khỏi miệng được? Hơn nữa, Độc Cô Tiểu Nghệ vì sao lại chạy trốn? Hạ độc xong chẳng lẽ không biết hậu quả sao? Làm gì có ai hạ độc mà không biết chuyện gì sẽ phát sinh? Độc Cô Tiểu Nghệ làm vậy đúng là kỳ quái. Quản Thanh Hàn không thể nào hiểu được.

Nàng chỉ nghĩ: “Nếu đã hạ độc vì sao lại bỏ đi? Nếu đi rồi sao có thể trở về nữa?”

Vừa nghĩ như vậy, Quản Thanh Hàn không còn lựa chọn nào khác! Nàng chỉ còn cách dùng sự trong sạch của mình đổi lấy huyết mạch cuối cùng của Quân gia!

Quản Thanh Hàn không có lựa chọn nào khác, lúc này đạo nghĩa không cho phép nàng lùi bước! Bất luận trong nội tâm nàng có hảo cảm với Quân Mạc Tà hay không, lúc này cũng không cho phép nàng lùi bước!

Nhưng cứu sống Quân Mạc Tà rồi, nàng lại rơi vào bên trong vòng xoáy! Người khắp thế gian chỉ trích nàng, chị dâu cùng em chồng xảy ra quan hệ, vô luận là vì nguyên nhân nào, chuyện oan trái này chung quy không thể trốn tránh!

Danh dự cá nhân!

Danh dự của hai gia tộc!

Trong sạch!

Trinh tiết!

Tất cả những chuyện đó đều đổ lên đầu nàng!

Sau chuyện đó, chỉ cần Quân Mạc Tà có một chút do dự, Quản Thanh Hàn đã sớm tự sát! Có thể gắng gượng đến lúc về Thiên Hương thành đã là dũng cảm lắm rồi!

Chỉ vì trong lòng nàng còn một tia hy vọng…

Quân Mạc Tà sẽ không để nàng thất vọng!

Nhưng hiện tại, nàng đã yếu đuối như như bèo trôi trên song!

Quân Mạc Tà trong lòng một trận rung động, tiến lên hai bước, hai người nhìn nhau thắm thiết, Quân Mạc Tà rõ ràng thấy được vẻ bất lực cùng thê lương trong mắt nàng.

Quân Mạc Tà chậm rãi đưa tay ra nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng nhưng kiên định nói:

- Đừng sợ! Hết thảy còn có ta!

Những lời này của Quân Mạc Tà giống như một đạo lợi kiếm cắt ngang bầu trời u ám, khiến mây đen dày đặc phải tan đi, lộ ra một tia ánh sang!

Những lời này giống như lời thề sông cạn đá mòn, sét đánh mùa đông, tuyết rơi mùa hạ. Bả vai kia như một tòa núi cao trước mắt Quản Thanh Hàn!

Ánh mắt Quản Thanh Hàn trở nên sáng ngời!

Hai bờ môi nàng run run, hơi muốn rút bàn tay nhỏ bé ra khỏi bàn tay ấm áp kia.

Nhưng Quân Mạc Tà không có buông tay, ngược lại còn cầm thật chặt. Nói lại một lần:

- Đừng sợ! Hết thảy còn có ta!

Quản Thanh Hàn không hề dãy dụa, cứ như vậy để cho hắn nắm tay. Môi khẽ động nhưng không nói lời nào, hai hàng lệ lại nhẹ nhàng rơi xuống!

Đôi bàn tay này thật là mạnh mẽ, thật là ấm áp!

Quản Thanh Hàn lệ đổ như mưa!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 61: Tiến Giai Và Nghi Hoặc

Từ chỗ Quản Thanh Hàn đi ra, Quân Mạc Tà thuận đường ghé qua tiểu viện của mình, xem xét tình hình trước mắt của Dạ Cô Hàn, dù sao Dạ Cô Hàn huyền công đã tẫn phế, đan điền tổn hại, trước đó còn chịu nội thương ngoại thương nghiêm trọng, thể chất hiện giờ so với người bình thường còn yếu hơn nhiều. Không biết có phải là Dạ Cô Hàn đột nhiên có ý chí cầu sinh mãnh liệt hay không mà thân thể giập nát bây giờ lại bừng bừng sức sống, điều này khiến Quân Mạc Tà phi thường bất ngờ.

Một người trong tình trạng như thế, chỉ dựa vào nghị lực cùng với ý chí cầu sinh, tình hình của Dạ Cô Hàn lúc này thật sự nằm ngoài dự đoán của Quân đại thiếu. Nhưng lúc này Dạ Cô Hàn đang ngủ, Quân đại thiếu cũng không tiện quấy rầy hắn, lúc trước cứu hắn nửa cái mạng coi như đã nể mặt tam thúc rồi, ngày đó dù Linh Mộng có cầu xin thế nào, nếu không có một câu của tam thúc thì Quân đại thiếu còn lâu mới làm mấy chuyện này, đây mới là nguyên nhân chính hắn cứu Dạ Cô Hàn.

Rời khỏi tiểu viện đi tới đại sảnh, Quân đại thiếu tính toán một chút, quyết định chuẩn bị bắt tay vào việc giúp Quân lão gia tử tiến giai.

Việc này cũng không phải Quân Mạc Tà quá vội vã, mà bởi vì Quân Mạc Tà vĩnh viễn tin tưởng một câu: Đồ tốt, nhất là đồ ăn ngon rơi vào tay mình chưa chắc đã là của mình, tùy lúc có thể bị kẻ khác cướp đi, chỉ có nuốt vào bụng rồi, tiêu hóa hết rồi, lúc đó mới chính thức tính là của mình.

Cửu cấp huyền đan này trước đây đã làm nổi lên một trận phong ba bão táp, dẫn động biết bao cường giả đến tranh đoạt, đồ tốt như vậy tất nhiên rất dễ bị người khác cướp mất.

Hơn nữa, giờ đây Quân gia đã có ưu thế lớn lao, ngạo thị cả Thiên Hương, thậm chí là toàn bộ thiên hạ, nhưng Quân đại thiếu cũng nhận biết rõ ràng, thực lực thật sự của Quân gia vẫn rất yếu, còn lâu mới có thể sánh bằng với một siêu cấp thế gia. Chính là hư trương thanh thế mà thôi.

Chỗ dựa lớn nhất của Quân gia chính là vị sư phụ hư cấu kia, nhưng vị cường giả thần bí kia vốn là không có thật, trên dưới Quân gia căn bản là không có một vị Thần Huyền cường giả chân chính nào cả, chính mình tuy rằng nói là thắng được Thần Huyền tứ phẩm nhưng thực lực thật sự lại không được như vậy.

Để Quân gia có thể trở thành một siêu cấp thế gia thực sự vẫn cần thời gian tích lũy không nhỏ, mà trước mắt trong gia tộc cần phải có một vị Thần Huyền cường giả hàng thật giá thật, vì thế giúp lão gia tử đề thăng giai vị chính là việc cấp bách nhất hiện nay!

Quân Mạc Tà dẫn theo hai người Quân Chiến Thiên cùng thảo nguyên ưng thần Ưng Bác Không tiến vào tầng dưới cùng của tào tháp mới xây. Đây là tầng lúc xây dựng Quân Mạc Tà đặc biệt yêu cầu phải cực kỳ rắn chắc, tất cả đều được xây bằng những khối đá hoa cương lớn, vô cùng chặt chẽ kín đáo, cho dù bên trong có cố ý hét lớn thì người bên ngoài cũng không thể nghe được!

Mục đích, chính là vì thời khắc này!

Bởi vì lực lượng dao động của cửu cấp huyền đan thực sự quá lớn!

Ba người sau khi tiến vào, bên ngoài Quân Vô Ý lập tức điều động đội ngũ tinh nhuệ nhất đem toàn bộ tòa tháp vào trong phạm vi bảo vệ, trong tối ngoài sáng bố trí không dưới mười đạo. Quân Vô Ý, Tống Thương, Hải Trầm Phong tam đại Thiên Huyền cao thủ đứng thành hình

chữ phẩm chia ra ba hướng, toàn bộ tinh thần đề phòng, sẵn sàng tiêu diệt tất cả những kẻ quấy nhiễu.

Quân Mạc Tà còn phân phó đội viên của Tàn Thiên, Phệ Hồn phụ trách phòng hộ bên trong, mỗi người đều ẩn mình trong bóng tối, đao kiếm cầm tay, huyền thú cân kình nỏ lấp lóe hàn quang. Xung quanh đều là cạm bẫy, ngoài khói độc mê hồn ra còn có bảy tám chỗ bố trí ám khí đặc chế được tẩm độc thủy lần trước Quân Mạc Tà để lại. Tại đây, chỉ cần đi nhầm nửa bước thì cho dù ngươi có là Thiên Huyền hay thậm chí là Thần Huyền cao thủ cũng phải vạn kiếp bất phục, máu văng năm bước.

Thực lực chiến đấu như vậy, mai phục kĩ càng như vậy, cho dù Chí Tôn tới làm phiền, nếu muốn đột phá tầng tầng lớp lớp mai phục này cũng khó như lên trời!

Bên trong tháp!

Lúc Quân Mạc Tà xuất ra khỏa huyền đan, năng lượng tinh thuần dao động đến cực điểm, làm cho Ưng Bác Không trợn to hai mắt mà nhìn, sau một lúc lâu mới chép miệng nói:

- Con mẹ nó, trước đây người trong thiên hạ đều đánh nhau sống chết để tranh đoạt vật này. Thậm chí lão tử cũng chạy ngàn dặm từ thảo nguyên tới đây, không nghĩ tới đồ chơi này vẫn yên ổn nằm trong tay ngươi, căn bản chưa hề lộ diện, vậy cái vật chúng ta tranh dành lúc trước rốt cục là vật gì?

- Vật kia là đồ giả!

Quân Mạc Tà ngoáy mũi, cười hắc hắc, không có nửa điểm ngượng ngùng nói:

- Kỳ thật đêm hôm đó nhìn thấy các ngươi thi nhau tranh đoạt đồ giả kia, trong lòng ta thật sự cảm thấy áy náy.

Ưng Bác Không hừ một tiếng, trừng mắt nói:

- Nhìn ngươi cười đắc ý như vậy, làm gì có tí tẹo áy náy gì? Tức giận với ngươi đúng là lãng phí tình cảm, ta cũng chẳng thèm để bụng, dù sao từ trước tới giờ lão tử không hề có ý muốn chiếm đoạt khỏa huyền đan này. Rèn luyện chiêu pháp, đề thăng thực lực bản thân mới là việc nên làm.

- Ngài không để ý thì quá tốt, vậy Ưng đại chí tôn tốt bụng, độ lượng chắc chắn sẽ giúp gia gia của ta tiến giai rồi.

Quân Mạc Tà cười hĩ hĩ, trêu đùa nửa câu, đột nhiên vẻ mặt trở nên ngưng trọng, hướng Ưng Bác Không vô cùng trịnh trọng nói một câu:

- Lão Ưng, ta nhờ vào ngài!

Những lời này, Quân Mạc Tà nói ra đúng là thành tâm thành ý. Dù sao, Quân lão gia tử chính là người thân thiết nhất của mình ở cái thế giới này. Thực lực của gia gia được đề thăng tất nhiên là quan trọng nhưng tính mạng của gia gia lại càng quan trọng hơn. Thực lực tăng lên nhiều ít không quan trọng, thậm chí là không tăng lên chút nào cũng không sao, tính mạng mới là quan trọng nhất!

Tuy rằng việc này Quân đại thiếu có mười phần nắm chắc, nhưng vẫn phải nói ra lời thỉnh cầu này! Không phải vì chuyện gì khác, mà là muốn cho Ưng Bác Không biết chuyện này ta nhất định không được phép thất bại!

Tổn thất không nổi!

Chỉ được phép thành công, không được thất bại!

Ưng Bác Không thần sắc nghiêm túc, nặng nề nói:

- Yên tâm!

Tiếp theo hắn chau mày nói:

- Chuyện này dựa vào một mình ta thì không được, còn cần vài loại dược liệu đặc thù phụ trợ mới được, những dược liệu đó đều là…

Quân Mạc Tà lật bàn tay một cái, giống như ảo thuật trong lòng bàn tay đã xuất hiện ba loại dược liệu!

Ba loại thiên đại kỳ dược!

Thiên Tinh thảo!

Tam sắc linh chi!

Cửu huyền căn!

Ba loại dược liệu cần có để dung hợp với huyền đan đều có đủ, hơn nữa, chất lượng, số lượng mỗi loại đều vượt xa tiêu chuẩn bình thường!

Ưng Bác Không sợ hãi than thầm, kiểm tra một lượt rồi nói:

- Tiểu tử người cũng quá thần thông quảng đại, mấy thứ này ngươi cũng chuẩn bị đầy đủ rồi, vậy hoàn toàn không có vấn đề gì nữa!

Lúc này, Quân Chiến Thiên mới biết, Quân Mạc Tà lấy cửu cấp huyền đan là vì muốn đề thăng thực lực cho mình.

Lão không khỏi có chút bất mãn nói:

- Mạc Tà, gia gia đã lớn tuổi rồi, dùng thứ tốt như vậy còn có ích lợi gì? Không khéo làm hỏng cả thiên tài địa bảo cùng cơ duyên lớn lao này, còn làm hao tổn huyền công của Ưng Chí Tôn. Nếu nhất định phải tiến hành, sao không giúp con hoặc tam thúc của con đề thăng, chẳng phải như vậy đối với Quân gia là hảo sự lớn lao sao? Quân gia ta sẽ càng thêm cường thịnh! Để ta dùng chẳng phải quá lãng phí sao?

Quân Mạc Tà mỉm cười, trong mắt ánh lên tình cảm sâu sắc, chậm rãi nói:

- Gia gia nói vậy là sai rồi. Chính bởi vì gia gia lớn tuổi mới càng cần vật này. Cần biết tuổi thọ của mỗi người là không giống nhau, chỉ cần không có gì bất trắc thì người thường có thể sống tới sáu mươi, tám mươi tuổi, còn huyền giả phần lớn là ngoài trăm tuổi, nếu đạt đến Thiên Huyềnđỉnh phong có thể sống tới một trăm năm mươi đến hai trăm tuổi. Đây là nếu người đó cả đời bình an không có bất kỳ chuyện phát sinh ngoài ý muốn nào.

Quân Mạc Tà thở dài một hơi nói:

- Nhưng gia gia tuổi trẻ đã làm tướng, chinh chiến cả đời, trên người vết thương lớn nhỏ nhiều vô số kể, thân thể sớm đã tổn hao nhiều, nguyên khí cũng bị tổn thương, trước mắt có huyền khí tinh thuần đè nén nên chưa có vấn đề gì lớn. Nhưng vạn nhất cùng cường giả đồng cấp kịch liệt giao đấu hay thình lình bị một trận ốm, rất có khả năng sẽ làm những thương thế cũ đồng thời tái phát, khi đó thật là hết cách cứu vãn. Nếu gia gia dùng viên huyền đan này, thứ nhất có thể gia tăng trăm năm tuổi thọ, thứ hai đem thân thể điều dưỡng lại một lần, khôi phục trạng thái tốt nhất của thân thể.

Quân Mạc Tà cười cười:

- Còn con và tam thúc đã có tính toán khác, thậm chí so với cách này còn hữu hiệu hơn, gia gia cứ thoải mái, buông lỏng tinh thần đi.

Quân Chiến Thiên vuốt vuốt râu dài, trầm tư không nói. Đúng là vẫn có chút không muốn. Người già đều có tâm tính như vậy, tất cả đồ tốt chính mình thì luyến tiếc không dám dùng, nhưng lại hận không thể đem tất cả thiên tài địa bảo toàn bộ nhét vào bụng con cháu mình, dù chỉ một phần nhỏ cho bản thân cũng không cần. Được như vậy đã rất hài lòng, rất vui vẻ rồi!

Trước mắt, Quân Chiến Thiên chính là có ý nghĩ như vậy.

Thấy lão gia tử vẫn do dự, Quân Mạc Tà sốt ruột nói:

- Gia gia, nếu người vẫn không chịu dùng con sẽ lập tức đem mấy thứ đồ này hủy đi, đồ chơi này mặc dù là thứ tốt nhưng cũng là mầm họa, dù sao thì con và tam thúc cũng không dùng đến! Gia gia, người phải biết rằng, hiện tại gia gia chính là người quan trọng nhất của Quân gia, làm việc nên lấy đại cục làm trọng a!

Sau khi nghe mấy lời có lý có tình, có mềm có rắn của Quân đại thiếu, rốt cục Quân lão gia tử phải đồng ý. Nhưng cuối cùng vẫn hỏi lại xem có thật Quân Mạc Tà và Quân Vô Ý có biện pháp khác không, sau đó mới yên tâm.

Quân Mạc Tà liếc nhìn Ưng Bác Không, không thể nói nhiều, có mấy lời thật sự không thể nói trước mặt hắn, vừa mới hao phí không ít tâm cơ mới khiến lão gia tử đáp ứng, thậm chí sống lưng còn toát mồ hôi lạnh.

Chuyện này đối với một kẻ cho dù tàn sát cả thiên hạ cũng chưa chắc chớp mắt một cái như Tà Quân mà nói đúng là một chuyện khó tin.

E sợ đêm dài lắm mộng, Quân lão gia tử vừa đáp ứng, Quân đại thiếu lập tức đem một chút Thiên Tinh thảo đập nát, huyền công bốc lên, quang mang màu hồng chợt lóe, dược tính tinh thuần của Thiên Tinh thảo đã phủ lên trên cửu cấp huyền đan. Thoáng chốc, lực lượng mênh mông của huền đan đột nhiên bị kìm hãm, trong nháy mắt toàn bộ nội liễm, năng lượng tinh thuần vốn dao động không ngừng lập tức biến thành đứa trẻ ngoan ngoãn…

Quân Mạc Tà còn chưa kịp cảm thán, lập tức quay sang Ưng Bác Không đánh mắt một cái, Ưng Bác Không ngầm hiểu ý, đi tới phía sau Quân Chiên Thiên, đôi nhục chưởng một đặt tại huyệt Bách Hội ở đỉnh đầu Quân Chiến Thiên, một đặt tại Tâm Linh huyệt sau lưng. Cùng lúc đó, Quân Chiến Thiên khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép hờ, tướng mạo trang nghiêm.

Tam Sắc linh chi vừa phát ra một mùi thơm ngát tràn ngập không khí, lập tức được Quân Mạc Tà vận khởi Khai Thiên Tạo Hóa công đem dược tính toàn bộ nhập vào trong huyền đan, không hề lãng phí một chút

nào. Đột nhiên, huyền đan sáng lên như một tiểu mặt trời, ánh sáng chiếu rọi bên trong tháp, ba người đều cảm thấy mắt đôi mắt đau nhức không thể nhìn gần được!

Một vầng sáng đột nhiên lóe lên chói mắt, nhưng lại làm lòng người cảm thấy bình an nhu hòa.

Quân Mạc Tà không hề chần chừ, hét lớn một tiếng, Khai Thiên Tạo Hóa công toàn lực vận chuyển, ánh sáng của huyền đan lại kịch liệt chớp động, một dòng nước màu vàng mang theo mùi thơm ngát từ bên trong huyền đan bắn ra, vừa khéo rơi vào miệng Quân Chiến Thiên.

Cùng lúc đó, linh dược cuối cùng là Cửu Huyền Căn trong tay Quân Mạc Tà cũng hóa thành một dòng nước màu xanh nhạt, cùng đi vào trong miệng Quân Chiến Thiên. Không rớt mất một chút nào!

Ưng Chí Tôn cũng phát động toàn bộ thực lực, huyền khí liên miên không dứt tuôn vào kinh mạnh Quân Chiến Thiên.

Quân Mạc Tà rốt cục thở phào nhẹ nhõm, tình hình trước mắt hết thảy đều thuận lợi! Có thể nói đã thành công một nửa! Vô luận là Thiên Tinh thảo hay Tam Sắc Linh Chi quân Mạc Tà đều chọn được loại tốt nhất, về phần Cửu Huyền Căn lại càng là phần tinh hoa nhất.

Ba loại linh dược cùng hòa vào nhau, hơn nữa còn có thực lực của Ưng Chí Tôn, gia gia tiến giai là chuyện tất nhiên.

Đến lúc này, Quân Mạc Tà mới rảnh để dùng thần thức tra xét động tĩnh xung quanh. Hiện tại chính là thời điểm quan trọng, một chút kinh động cũng đủ hủy diệt một Chí Tôn và một người sắp tiến giai Thần Huyền! Một chút sơ ý cũng không được!

Nói thật, Ưng Bác Không có thể thống khoái đáp ứng như vậy đã nằm ngoài dự tính của Quân Mạc Tà. Lấy kiến thức của Ưng Bác Không như thế nào lại không biết việc này hung hiểm đến mức nào.

Nếu không tiến giai, tất gặp tai ương!

Ở giai đoạn khẩn yếu nhất, chỉ cần một đứa trẻ ba tuổi khóc lớn một tiếng cũng đủ làm hai người tâm ma quấy nhiễu, tẩu hỏa nhập ma!

Quân Mạc Tà cứ tưởng phải phí một phen chém gió, hoặc đáp ứng điều kiện gì đấy, nhưng hiện tại xem ra mình đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, sống chung lâu ngày nhất định sẽ phát sinh cảm tình, cho dù là Chí Tôn cường giả cũng không ngoại lệ.

Bên ngoài hoàn toàn im ắng, không một tia động tĩnh.

Quân Mạc Tà thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không có gì nguy hiểm…

Đến lúc này, Quân Mạc Tà mới cảm thấy hình như mình đã quên mất điều gì đó, nhưng cẩn thận nghĩ lại vẫn nghĩ không ra, không khỏi trầm ngâm suy nghĩ. Yên lặng túc trực, hi vọng có thể nghĩ ra mình rốt cục là đã quên mất chuyện gì, hay đã xem nhẹ điều gì.

Bên kia, một tầng sương trắng nồng đậm từ người Quân Chiến Thiên toát ra, chậm rãi đem Ưng Bác Không bao phủ vào bên trong.

Quân Mạc Tà nhìn thấy màn sương trắng nồng đậm này không tự chủ được nhớ đến linh khí tinh thuần bên trong Hồng Quân Tháp, sau đó lại nhớ đến sương trắng quỷ dị trong Thiên Phạt sâm lâm, trong lòng thầm cảm thán, thiên hạ to lớn, thật sự lắm chuyện kỳ lạ.

Đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, mơ hồ nhớ ra mình rốt cục đã quên mất chuyện gì.

Mai Tuyết Yên, Mai Thiên Thiên!

Hai nữ tử này luôn theo mình từ Thiên Nam, đến hôm tiến vào Thiên Hương thành rõ ràng còn thấy các nàng ngồi chung với Quản Thanh Hàn trong xe ngựa, nhưng bây giờ…

Các nàng rốt cục đã rời xe ngựa lúc nào? Lại biết mất từ bao giờ?

Quân Mạc Tà đột nhiên hít sâu một hơi, nhíu mày.

Tuy rằng lúc đó rất hỗn loạn, nhưng mình đã quen ứng phó loạn cục rồi, lúc nào cũng mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, xe ngựa ở ngay phía sau mình, các nàng xuống xe lúc nào theo lý mà nói bất kể thế nào cũng không qua được mắt mình mới phải. Nhưng mình lại cứ như vậy không hề phát hiện các nàng biến mất từ lúc nào!

Hơn nữa, một cô gái xinh đẹp như tiên một khi xuất hiện, nhất định khiến mọi người xôn xao, nhưng Quân Mạc Tà nhớ lại tình cảnh lúc đó, trong mắt mọi người hoàn toàn không lộ ra một chút thần sắc kinh ngạc nào!

Như vậy có nghĩa không có người nào trông thấy các nàng xuống xe!

Có thể biến mất như thế nào? Dọc đường mình đã dùng ít nhất hơn mười phương pháp thử hai nữ nhân này, thủy chung không hề phát hiện điều gì dị thường. Chẳng lẽ thực lực của hai nữ tử này đã cao siêu tới mức ngay cả mình cũng nhìn không thấu? Có thể tại trước mặt mình vô thanh vô tức bỏ đi, cái này là thực lực cỡ nào?

Thật là khủng bố cỡ nào a!

Xem bộ dạng hai nữ tử đó, cho dù lớn hơn mình cũng tuyệt đối không hơn bao nhiêu. Chẳng lẽ các nàng đều đã vượt qua trình độ của Chí Tôn cao thủ? Chuyện này sao có thể!

Nếu không phải như vậy thì chuyện tình trước mắt phải giải thích thế nào?

Quân Mạc Tà nhíu mày, trong lòng réo lên hồi chuông cảnh tỉnh. Nhớ lại chặng đường đến Thiên Hương, đem tất cả mọi chuyện dọc đường cẩn thận hồi tưởng lại một lần!

Nhớ lại từng động tác nhỏ của hai nàng, từng biểu hiện nhỏ, suy đi tính lại, rốt cục Quân Mạc Tà đã phát hiện ra hai điểm đáng ngờ. Người thứ nhất chính là lục y thiếu nữ, trong hơn một tháng hành trình diện mạo hình như có chút thay đổi, tuy rằng chỉ là lông mày thay đổi kich thước một chút, nhưng lúc này cũng bị Quân Mạc Tà phát hiện ra.

Lục y thiếu nữ từng dịch dung, điều đó đã thừa nhận không hề nghi ngờ. Nhưng vì sao phải dịch dung? Đoàn người của mình toàn là quân đội không hề có chuyện gì với một tiểu cô nương, chẳng lẽ các nàng sợ bị nhận ra? Nói cách khác, trước đây nhất định mình đã gặp qua nàng rồi!

Như vậy, nàng rốt cục là ai?

Bạch y thiếu nữ Mai Tuyết Yên hẳn là không dịch dung, điều này rất rõ ràng, mà nàng đối với mình rõ ràng là có thành kiến, suốt dọc đường luôn tìm mình gây phiền toái. Điểm ấy cũng đáng để xem xét, chẳng lẽ trước đây mình đã đắc tội với nàng?

Nhưng nàng không có dịch dung, bản thân mình cũng chưa từng gặp qua. Nếu nói đắc tội thì đắc tội lúc nào?

Hơn nữa, tuyệt thế mỹ nữ như vậy, nếu mình quả thật đã gặp qua, tuyệt đối không thể quên được!

Mặt khác, lúc gặp mặt, các nàng đang cùng Phong Tuyết Ngân thành giằng co!

Quân Mạc Tà thở dài một hơi, hai nữ tử này tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường! Suy nghĩ cẩn thận một lượt, Quân Mạc Tà vẫn không nghĩ ra hai nữ nhân này rốt cục là ai!

Trong lòng hắn một lần nữa lại nổi lên hoài nghi: Lục y thiếu nữ cùng Xà Vương Thiên Tầm hẳn là có một vài quan hệ. Nếu không, dọc đường đi mình không ngừng bị độc xà gây rối, sao có chuyện trùng hợp như

thế! Cho dù không phải là Xà Vương cũng tuyệt đối có quan hệ tỷ muội. Điểm này, tuyệt đối không sai!

Nhưng bạch y thiếu nữ là ai? Cái tên Mai Tuyết Yên trước đây chưa từng nghe qua, chẳng lẽ cùng vị Nguyệt Nhi cô nương ở Linh Vụ hồ Nghê Thường các có liên quan?

Tại giờ phút này, Quân Mạc Tà đột nhiên có một loại cảm giác kì lạ: Cuộc sống sau này của mình cùng hai nữ tử này sẽ có vô số vướng mắc!

Hoặc là vô số phiền toái…

Về phần diễm phúc, Quân Mạc Tà tuy cảm thấy con người mình rất tốt, nhưng cũng không tự sướng đến mức cho rằng một nữ tử vừa mới nhìn thấy mình đã đem lòng yêu quý.

Trăm vạn điều đều không tìm ra chút manh mối nào. Thật sự là phiền toái a. Quân Mạc Tà thở dài một tiếng.

- Tiểu tử ngươi than thở cái gì?

Một thanh âm đột ngột vang lên.

Quân Mạc Tà mở mắt, thấy Quân Chiên Thiên thần thái rạng rỡ đứng trước mặt, đang thân thiết nhìn mình.

Quân Mạc Tà vui mừng hỏi:

- Gia gia, cảm thấy trong người thế nào? Có đột phá thành không hay không?

- Đột phá? Có đột phá thành công hay không à?

Quân lão gia tử thổi thổi ria mép, cười ha hả nói:

- Quả thực là đột phá thật lớn, ta nằm mơ cũng không ngờ kiếp này có thể đạt tới trình độ như thế!

- Đúng vậy, tiến bộ của Quân lão quả thực làm người khác khó tin!

Ưng Bác Không dùng một loại khẩu khí mỏi mệt tới cực điểm, cổ quái nói, trong giọng nói mơ hồ còn có phần hâm mộ, có phần ganh tị.

- Ở giai đoạn cuối cùng, gia gia của ngươi thiếu chút nữa đã đem ta hút khô rồi!

Ưng đại chí tôn cười khổ một tiếng nói:

- Hơn nữa, huyền đan lực, linh dược lực không ngờ có tác dụng lớn như vậy, đúng là hiếm thấy! Ngắn ngủi mấy canh giờ thế mà…

Ưng Bác Không chua sót cười nói:

- Kết quả như vậy, làm cho lão phu cảm thấy cả đời chỉ biết sống chết luyện công đúng là ngu hết chỗ nói!

- Chẳng lẽ tiến bộ rất lớn?

Quân Mạc Tà mừng như điên hỏi.

- Há chỉ có rất lớn mà thôi!

Quân lão gia tử rất vui vẻ, cười khoái chí nói:

- Trước khi đột phá, lão phu đã là Thiên Huyền đỉnh phong, vốn sắp tự mình đột phá, bây giờ có linh dược hỗ trợ, huyền đan nhập thể còn có Ưng Chí Tôn dùng huyền công thúc đẩy, ta lập tức đột phá thành công lên Thần Huyền nhất phẩm!

- Sau đó gia gia ngươi tiếp tục hấp thu lực lượng của Huyền đan mạnh mẽ phá tan hàng rào đạt tới Thần Huyền nhị phẩm!

Ưng Bác Không thở dài nói:

- Mà vẫn chưa dừng lại ở đó, đến lúc đó lực lượng của Huyền đan đã giảm sút nhưng dược lực của ba loại linh dược lúc này lại mãnh liệt bộc

phát, trực tiếp thay thế lực lượng của huyền đan lúc trước, cuồn cuộn tiến vào trong kinh mạnh đấu đá tứ tung. Suýt nữa làm lão tử mệt chết, vất vả lắm mới bảo vệ được kinh mạnh cho Quân lão. Lúc này, lão phu lại đột nhiên phát hiện, gia gia của ngươi cái lão bất tử vận khí đúng là cực tốt, cư nhiên đột phá lên tới Thần Huyền tam phẩm, sau đó mới chịu dừng lại!

- Vậy bây giờ, gia gia ta chính là Thần Huyền tam phẩm, so với tên Tiêu Bố Vũ kia chỉ kém một bậc mà thôi?

Quân Mạc Tà hưng phấn vỗ tay, cười ha ha nói:

- Theo dự đoán của ta cũng không sai biệt lắm, ta vốn cho là gia gia có thể đạt tới Thần Huyền nhị phẩm, vậy mà lại đột phá nhiều hơn một bậc.

- Cái gì mà nhiều hơn một bậc? Thần Huyền nhị phẩm sơ giai, trung giai, cao giai, sau đó mới là tam phẩm sơ giai! Gia gia của ngươi bây giờ Thần Huyền tam phẩm sơ giai đó! Con bà nó, ta đúng là vận rắm chó…

Ưng Bác Không thở phì phì, phất tay áo, cảm thấy rất không công bằng:

- Lão tử đi ngủ! Hai ông cháu các ngươi cứ ở đây mà vui vẻ, lão tử không phụng bồi nữa!

Quân Chiến Thiên cười ha ha, vái chào nói:

- Đa tạ Ưng Chí Tôn đã ra tay giúp đỡ! Tại hạ vô cùng cảm kích! Cả nhà Quân gia vô cùng cảm kích!

Ưng Bác Không cười cười, thân hình nhẹ nhàng lướt ra cửa.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 62: Giết Lên Tới Cửa

Đột phá thành công, Quân lão gia tử rất hưng phấn, bi bô cả nửa ngày mới phát hiện ra đứa cháu nội đang bịt mũi, bộ mặt hơi khó chịu, đôi mắt thì không ngừng dán lên người mình, lão gia tử không khỏi hồ nghi:

- Chẳng lẽ trên người ta có bụi sao, đến nỗi con phải nhìn gia gia của mình như vậy?

Theo bản năng, lão gia tử cúi xuống nhìn thân thể của mình, lúc này mới phát hiện, mình đâu phải chỉ có chút bụi đâu, căn bản chính là bị bao bọc bởi vết bẩn, trường bào rộng thùng thình đã dán chặt trên người, vốn là một cái áo choàng màu trắng thế mà bây giờ dính không biết bao nhiêu vết ố đã không nhìn ra màu gì nữa rồi, đồng thời cảm thấy trên người nhớp nháp cực kì khó chịu.

Lão gia tử xuất thân võ tướng, vốn cũng không để ý mấy chuyện đó, nhưng bây giờ đã là Công Tước của Thiên Hương, mấy năm gần đây cuộc sống an nhàn sung sướng, tu thân dưỡng tính, đã sinh ra cái tính thích sạch sẽ, trước mặt con cháu rất là chú ý vẻ bề ngoài, lão gia tử không khỏi cả kinh "sưu" một tiếng đã biến mất, chỉ nghe thấy tiếng nói:

- Lão phu đi tắm rửa một chút, sau đó sẽ quay lại.

Quân Mạc Tà cảm thấy dở khóc dở cười.

Chuyện này rất bình thường, lão gia tử thành công đột phá Thiên Huyền đỉnh phong, hơn nữa còn lập tức đột phá giai vị, công lực tăng mạnh sinh ra huyền lực khổng lồ, đồng thời linh dược bên ngoài nhập

thể, chẳng khác gì trải qua một lần tẩy kinh phạt tủy, đem tạp chất mấy chục năm tích tụ trong cơ thể đẩy ra ngoài, hơn nữa còn đem mấy vết thương cũ toàn bộ trừ đi hậu hoạn. Nếu không bài trừ những chất cặn bã ra như vậy, Quân đại thiếu ngược lại sẽ hoài nghi lần đột phá này của ông nội có chỗ thiếu sót…

Đến lúc này, Quân Mạc Tà hoàn toàn tin tưởng bằng vào thân thể hiện tại Quân Chiên Thiên có thể sống tới hai trăm tuổi, thậm chí là nhiều hơn cũng không có vấn đề! Hơn nữa năng lực tự bảo vệ mình cũng tăng lên mạnh mẽ, nếu dùng thân thể hiện tại tu luyện các loại vũ kỹ thần diệu trong trí nhớ của Quân Mạc Tà, thậm chí có thể cùng Chí Tôn đánh một trận.

Quân Mạc Tà rốt cục trút được tâm sự lớn nhất của mình!

Trên mặt hiện ra nụ cười tự đáy lòng, hắn bây giờ thực sự được an ủi, thực sự cao hứng.

Có nắm đấm to chính là đạo lý của cái thế giới này, chỉ có như vậy mới đảm bảo cho người nhà của mình bình an yên ổn.

Người ta sống trên đời, là vì cái gì?

Đều nói người không vì mình trời tru đất diệt, nhưng thật ra mỗi người đều vì người khác mà sống, vì người mình quan tâm, vì người thân của mình!

Kiếp trước chính mình luôn tự nhủ phải vì mình mà sống, thực ra chỉ là cách nói miễn cưỡng mà thôi. Bởi vì cho dù mình muốn sống vì người khác nhưng làm gì có người như vậy tồn tại, chỉ có thể dựa vào niềm tin trong lòng mà sống (sống bằng niềm tin à ^-^). Ai có thể đáng để ta phải trả giá?

Cướp của người giàu chia cho người nghèo cũng tốt, diệt ác trừ gian cũng được, hay vì quốc gia vì gia tộc của mình. Tóm lại, đều là vì niềm

tin của mình mà gắng gượng. Kiếp trước, là một sát thủ nhưng có thể nói ta vì chính nghĩa mà tranh đấu, vì trong lòng ta tin đó là chính nghĩa.

Giết người cũng tốt, tàn ngược cũng được, nhưng tâm niệm đó vẫn chưa bao giờ thay đổi.

Đi trên con đường bất bình trong thiên hạ, quản hết chuyện thiên hạ bất bình!

Nhưng hết lần này tới lần khác làm mấy chuyện như vậy, lại càng đi ngược lại cái gọi là chính đạo!

Quân Mạc Tà hay Tà Quân thật sự rất cô độc, loại trải nghiệm này người bình thường không thể nào hiểu được!

Nhưng bây giờ, không ngờ ta lại thực sự có thân nhân của mình. Chính là lúc tiếp nhận thân phận của Quân Mạc Tà ta đã là thành viên của gia đình này rồi.

Lúc Quân Chiến Thiên vì mình mà giận giữ tắm máu cả kinh thành. Quân Mạc Tà cảm thấy mình đã hoàn toàn được vây bọc bởi tình thân.

Đến lúc này, trong lòng Quân Mạc Tà đã không còn cô độc. Bởi vì, rốt cục tâm hồn đã tìm được chỗ dựa.

Người thân, bây giờ chính là mối quan tâm lớn nhất của Quân Mạc Tà, chính là niềm tin, là nơi chốn để quay về.

Nếu có thể, Quân Mạc Tà sẽ dùng tất cả mọi biện pháp, tận lực giúp người thân của mình khỏe mạnh trường thọ, sống bình yên vui vẻ. Hắn tuyệt đối sẽ không chấp nhận bất kì kẻ nào tới phá hỏng nguyện vọng tốt đẹp này!

Không có kẻ lãng tử nào, khi đã tìm được một gia đình để nương nhờ lại không quan tâm! Hắn nhất định sẽ trả giá tất cả, cho dù đối đầu với cả thiên hạ hắn cũng phải bảo vệ tới cùng!

Bởi vì cảm giác không có nhà rất thống khổ!

Thống khổ đến nỗi làm người ta không thiết sống. Vốn cho rằng mình không có gì vướng bận, đột nhiên lại có được tình cảm ấm áp thì cho dù phải hi sinh tính mệnh cũng phải giữ gìn, toàn tâm toàn ý mà bảo vệ!

Từ chuyện phục hồi hai chân cho Quân Vô Ý, Tàn Thiên Phệ Hồn quật khởi, Quân lão gia tử tiến giai, Quản Thanh Hàn thay đổi, tất cả chuyện Quân Mạc Tà làm đều là vì gia đình của mình.

Mà hắn còn muốn tiếp tục làm nữa!

Cho đến khi hoàn toàn rửa sạch tất cả mối nhục của gia đình này, đến khi gia đình này đứng trên đỉnh thiên hạ, phóng nhãn khắp thiên hạ cũng không có người sánh bằng! Chỉ có Quân gia ngạo thị thiên hạ, chúng sinh kính ngưỡng!

Đó mới là mục tiêu cuối cùng của Quân Mạc Tà!

Nhìn bóng đêm mờ mịt bên ngoài, Quân Mạc Tà cuối cùng thở dài thư thái, truyền lệnh cho cảnh vệ bên ngoài rút lui, tất cả khôi phục lại bình thường, sau đó thân hình nhoáng lên một cái đã biến mất.

Tối nay, hắn còn chuyện rất quan trọng phải làm. Ban ngày uy hiếp vẫn còn chưa đủ. Nếu muốn đem trường phong ba này hoàn toàn áp chế, còn cần ít nhất vài cái đầu của mấy nhân vật quan trọng nữa.

Hiện giờ tại Thiên Hương quốc một đám hủ nho cũng dám trắng trợn công kích Quân gia.

Mấy tên nhãi ranh cũng dám khi dễ, nói gì đến chuyện uy hiếp thiên hạ? Một siêu cấp thế gia hàng đầu nếu không lấy lại thể diện, như vậy sau này sao còn chỗ đứng nữa? Đây chẳng phải là chuyện nực cười sao?

Lần này Quân Mạc Tà đi chính là để xử lý việc này!

Định dùng danh dự để công kích ta sao?

Hắc hắc, ta thật muốn xem ai để ý đến danh dự hơn!

Nói ta đê tiện vô sỉ, vậy để ta xem ai mới là kẻ vô sỉ nhất!

Bầu trời u ám, không trăng không sao.

Trăng mờ gió nhẹ, chính là thời điểm tốt để phóng hỏa giết người!

Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia mặc dù không có ý định giết người phóng hỏa, nhưng nếu cần phải làm hắn cũng sẽ không chút do dự mà ra tay, huống chi chuyện lần này hắn muốn làm so với giết người phóng hỏa không chừng còn khủng bố hơn.

Mai phủ.

Mai Cao Tiết Mai lão đại nhân đang thở ngắn than dài, chuyện bên ngoài diễn biến đến mức này, Mai đại nhân không thể ngờ rằng, Quân Mạc Tà một tên nổi danh quần là áo lụa lại có thể mạnh mẽ cứng rắn như vậy, cứ như vậy mà làm càn không hề cố kỵ.

Lại dám ban ngày ban mặt làm chuyện coi thường vương quyền như vậy, chỉ có thể giải thích hoặc là hắn bản thân có đủ thực lực để thách thức với pháp luật, với thực lực của hoàng quyền, hoặc là phía sau hắn có chỗ dựa cường đại, vô luận thế nào cũng làm cho Mai đại nhân cảm thấy không vui!

Trong lòng Mai lão đại nhân cho rằng, Quân Mạc Tà đã làm ra chuyện tày trời như vậy, lại đối mặt với áp lực khổng lồ của dư luận, nên lo sợ mà tự trói mình hồi kinh xin được trị tội, sau đó chờ bệ hạ xử lý, đây mới là cách xử sự bình thường. Sau đó, quần thần sẽ tức giận phẫn nộ cùng đứng ra buộc tội hắn nhưng quân đội lại ra sức phản kháng, cuối cùng hoàng đế bệ hạ lên tiếng định đoạt, cho dù không diệt trừ Quân gia cũng phải làm suy yếu thế lực của Quân gia, từ đó giảm bớt ảnh hưởng của Quân gia tới Thiên Hương đế quốc, còn kẻ đầu sỏ là Quân Mạc Tà

nhất định phải chết, cho dù là vì cứu người mà Quản Thanh Hàn phải hủy đi sự trong sạch của mình, Mai lão mặc dù có vài phần kính ý, nhưng tuyệt không thể nhân nhượng! Chuyện tai tiếng như thế nếu buông tha Quản Thanh Hàn, chẳng phải là tự vả vào miệng mà nói với người trong thiên hạ rằng Quân Mạc Tà vô tội sao?

Gian phu dâm phụ tất cả phải chết!

Nói cả ngàn vạn lần thì một quốc gia nếu phải dựa vào một cường thế gia tộc, thần mạnh vua yếu thì tuyệt đối không phải chuyện gì tốt đẹp, cũng không phải là chuyện bình thường.

Trải qua thời gian lâu dài, nhất định là một mối tai họa.

Mà hiện tại Quân gia Quân Mạc Tà đã mạnh mẽ quật khởi, ông trời lại ban cho cơ hội tốt như vậy, hắn đã gây ra một chuyện tày trời, đây chính là cái cớ ngàn năm khó gặp.

Mai Cao Tiết tự cho là mình đoán trúng tính toán của bệ hạ, vì vậy không hề e ngại mà tỏ ra cứng rắn, thề phải hạ bệ Quân gia, có bệ hạ hậu thuẫn khác nào có cả Thiên Hương đế quốc hậu thuẫn, Quân gia cho dù cường thế cũng không đủ làm ta sợ hãi.

Huống chi bây giờ Quân gia vừa mới vùng dậy, cánh chim non còn chưa lớn mạnh, đúng là thời cơ tốt nhất! Thời cơ đến nếu để trôi qua, sau này có hối cũng không kịp.

Nhưng khi sự tình đã hoàn toàn vỡ lở, thái độ của bệ hạ vẫn rất không rõ ràng, chẳng lẽ chỗ dựa vững chắc của mình không thể dựa vào sao? Hay là còn có nguyên nhân nào khác?

Mà tên Quân Mạc Tà kia cũng cuồng vọng đến nỗi rợn cả người!

Hiện giờ sự tình đã tới bước không thể vãn hồi.

Từ lúc ba vị tài tử chửi mắng ân sư ngoài đường, cái gọi là văn nhân khí khái đã chẳng còn sót lại tí nào.

Văn Tinh thư viện lừng danh thiên hạ lại xảy ra xì căng đan lớn như vậy. Tai tiếng bực này so với chuyện Quân Mạc Tà thông dâm với chị dâu càng thêm kinh khủng. Càng khiến người ta khó mà chịu được!

Đúng là không sợ loại bất trị, sợ nhất loại dựa hơi! Đối với dự tình của Quân gia, Mai Cao Tiết cảm thấy mình đã tính toán hoàn toàn sai lầm rồi, lại có thể dạy ta mấy tên môn đồ tệ hại thế này!

Chỉ qua một ngày ngắn ngủi, không ngờ thế cục đã thay đổi hoàn toàn!

Mai Cao Tiết lo lắng, chắc hẳn lão hữu Khổng Lệnh Dương của mình cũng đang rất tức giận.

- Mai đại nhân quả nhiên rất hăng hái a. Gió lạnh trăng mờ, ma quỷ khắp nơi, Mai đại nhân lại một mình hiên ngang độc đối trời xanh. Ha ha, ngôi sao cô độc vì ai mà chiếu sáng trong đêm?

Một thanh âm nhàn nhạt theo gió truyền đến, giọng nói mờ ảo tràn ngập ý cười ôn hòa, nhưng khi tiếng nói này vang lên, gió thổi bốn phía tựa hồ ngưng trệ lại, thiên địa thoáng chốc tràn ngập hàn ý lành lạnh.

Mai Cao Tiết thở dài một hơi, tựa hồ không bất ngờ chút nào, vẫn như cũ đứng trước chiếc bàn đá trong tiểu viện tay bắt sau lưng, hắn ngay cả đầu cũng không quay lại, giống như nói chuyện với không khí trước mặt, khẽ nói:

- Quân Mạc Tà?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 63: Ngươi Gây Tàn Hại Cho Bá Tánh

Ba chữ đấy hắn nói thật chậm, từng chữ từng chữ một, nói rất bình tĩnh. Tựa hồ hắn sớm đã đoán được, đã có chuẩn bị. Chắc chắn ngoài Quân Mạc Tà ra không còn người nào khác!

- Mai đại nhân không hổ là trí giả một đời, liệu sự như thần a.

Thanh âm phía sau vẫn thản nhiên như cũ giống như là lời nói chuyện với bạn già lâu năm vậy, không hờn không giận, cũng đầy kiên nhẫn.

- Lão hủ hổ thẹn, sao giám gọi là trí giả, đâu có cái gì là liệu sự như thần, là Quân công tử đã thông tri cho lão hủ, cho nên đêm nay lão hủ không ngủ chính là để đợi đến lúc này, để nghênh đón Quân công tử đại giá quang lâm.

Rốt cục Mai Cao Tiết cũng xoay người lại, nét mặt già nua mang vẻ bình tĩnh. Nhưng khi nhìn thấy thiếu niên đối diện, trong mắt lại có một tia kính ý chợt lóe lên.

Trước mắt chính là kẻ trong ấn tượng của mình là tên vô dụng quần là áo lụa sao?

Đứng trước mặt hắn là một thiếu niên anh tuấn, một thân tuyết trắng

như đạp gió mà đến, trong bóng đêm mờ ảo tựa như tiên nhân không hề nhiễm bụi trần từ chín tầng trời giáng xuống nhân gian.

Thiếu niên đó cao ngạo hơn tuyết, tao nhã tựa phong, đang mỉm cười, nụ cười tỏa ra hàn phong lạnh người. So với gió lạnh tháng mười một lại

càng rét buốt thấu xương.

Thiếu niên tao nhã kia cũng không mang theo bất kì binh khí gì, chuôi kinh thiên thần kiếm đồn đại cũng không đeo bên người, nhưng trên người hắn lại tỏa ra một cỗ phong mang sắc bén, làm cho Mai Cao Tiết cảm thấy thiếu niên trước mắt này chính là một tuyệt thế thần binh hung sát khát máu đến cực điểm!

Người tới chính là Quân Mạc Tà!

Tên công tử quần là áo lụa ngày xưa, hôm nay vừa lộ tài năng, đã có khí phách kiêu hùng mãnh liệt như vậy!

Quân Mạc Tà cười khẽ, trong mắt không hề có chút nào oán hận, chầm chậm bước tới cạnh bàn đá, tự rót cho mình một chén rượu, nâng chén nói:

- Mai đại nhân, trước khi hỏi nguyên nhân, ta mời ngài một ly.

- Bằng vào phần trấn tĩnh này của ngài cũng nên uống cạn một chén lớn, chỉ đáng tiếc rượu này quá kém, khó mà so với rượu ngon của Quý Tộc đường. Ngọc có tỳ vết, thật là đáng tiếc!

Mai Cao Tiết cười ha hả, nâng chén uống một hơi cạn sạch, thân hình gầy yếu tựa hồ đột nhiên đứng thẳng, chậm rãi đi về phía Quân Mạc Tà, nói:

- Rượu cũng chỉ là rượu mà thôi, Quân công tử để ý làm gì? Việc ngày hôm nay đã là tên ở trên dây, tại sao trong lòng Quân Công tử vẫn còn nghi vấn? Chuyện đến nước này lão phu cũng không còn gì để nói.

- Chỉ là, ta muốn hỏi Quân công tử một câu, đây chính là nơi đầu tiên Quân công tử đến?

- À! Ta mới từ phủ của Khổng đại nhân tới đây.

Quân Mạc Tà thuận miệng trả lời.

- Nói vậy chắc Khổng đại nhân đã quy tiên rồi chứ?

Mai Cao Tiết cười lạnh một tiếng hỏi.

- Không sai, Khổng đại nhân tính tình cực kỳ kiên cường, không muốn hợp tác, hơn nữa lại rất bướng bỉnh, cho nên ta đành phải cắn răng, vạn phần không đành lòng tiễn ông ta một đoạn tới hoàng tuyền. Bây giờ chắc đang vui vẻ tản bộ dưới đó rồi, ha ha cũng không chừng hắn ngại trên đường tĩnh mịch vẫn lưu lại chờ người nào đó cũng nên!

- Ha ha, không sai không sai, hai lão giả chúng ta cả đời đều ở cùng một chỗ, lão phu tất nhiên sẽ đi theo hắn rồi! Nhưng trước khi đi, ta thật có hứng thú muốn biết, đến tột cùng là chuyện gì khiến một bậc tuyệt thế đại tài như Quân công tử nghi ngờ mãi không quên?

Lúc Mai Cao Tiết nói đến câu “tuyệt thế đại tài” giọng nói có pha chút cười nhạo.

Lão nho sinh hủ lậu này, đang đối mặt với sinh tử nhưng biểu hiện vẫn rất ung dung tiêu sái!

- Vấn đề thứ nhất, tại sao Mai đại nhân biết hôm nay ta nhất định sẽ đến? Ta nhớ là chưa từng phái người thông báo mà!

Quân Mạc Tà cũng không thèm để ý, vẫn cầm cái chén không trên tay mà mân mê, hai mắt hắn cũng tập chung lên cái chén, tựa hồ đối với cái chén rượu bình thường này rất là hứng thú, không hề liếc mắt nhìn Mai Cao Tiết một lần.

- Quân công tử hôm nay trước mặt mọi người lăng nhục ba đệ tử của ta, còn bắt bọn họ nhục mạ lão phu, lão phu liền biết ngươi nhất định sẽ đến, nhất định giải quyết chuyện ân oán này trong đêm nay!

Mai Cao Tiết cười ha hả nói:

- Ngươi đã làm mọi chuyện đến mức tận cùng! Ta và ngươi đã không còn đường lui nữa rồi. Nếu hôm nay ngươi không đến, ngày mai lão phu

có phải liều chết, cho dù không động được tới Quân gia ngươi, nhưng bọn thuộc hạ của Quân gia, lão phu mười phần nắm chắc sẽ có một đám bị tai ương. Những người đó ta đã nắm chắc trong lòng bàn tay. Bằng vào trí tuệ của công tử chắc hẳn cũng biết chuyện này. Ngay cả khi công tử không quan tâm đến sinh tử của bọn họ thì Quân Chiến Thiên, Quân Vô Ý nhất định sẽ để ý.

- Nói không sai.

Quân Mạc Tà chậm rãi gật đầu:

- Mặc dù không sai nhưng đó không phải nguyên nhân chủ yếu. Tại hạ thật muốn biết Mai đại nhân ngài có thể biết được bao nhiêu!

- Việc hôm nay cho thấy, Quân gia đã hoàn toàn không hề úy kỵ vương quyền, nếu đã như vậy thì cho dù ngày mai lão phu có bẩm tấu lên hoàng thượng cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng chắc chắn chuyện này sẽ đem cho Quân gia một đả kích không nhỏ, dù không thể giết các ngươi cũng buộc các ngươi phải trả giá!

Hắn cười ha hả nói tiếp:

- Lão phu tuy là văn thần, nhưng có năng lực giết người không thấy máu. Mà văn thần chúng ta đã thâm căn cố đế, chiếm cứ hơn nửa triều đình Thiên Hương, cho dù ngươi có vũ lực mạnh mẽ cũng không ngăn cản được. Cho nên biện pháp tốt nhất của ngươi hiện giờ chính là động thủ ngay tối nay!

- Hơn nữa, công tử thiếu niên đắc chí, tài năng bộc lộ, Quân gia như ưng non giương cánh chính đang cần một đối tượng để lập uy. Mà lão phu cùng Khổng Lệnh Dương không thể nghi ngờ chính là đối tượng lập uy tốt nhất. Lại nói, trước đây ta cùng công tử tuy ít tiếp xúc nhưng cũng biết công tử xưa nay có thù tất báo, tâm tính cay độc, tuy có năng lực ứng phó với trường phong ba ngày mai nhưng công tử nhất định sẽ không chờ tới ngày mai.

- Huống chi, tuy công tử hành vi không đứng đắn nhưng có một lòng hiếu thảo. Nếu Quân gia chịu đả kích thì người chịu đả kích lớn nhất không thể nghi ngờ chính là Quân Chiến Thiên, cho nên ngươi sẽ không cho phép tổ phụ của mình chịu đả kích. Ài, ngày đó vốn là lão phu tính toán kế sách để đối phó ngươi, muốn dùng áp lực của dư luận để uy hiếp ngươi, đáng tiếc người tính không bằng trời tính, ngươi ứng biến thoạt nhìn như rất ngang ngược nhưng lại giống như lôi đình vạn quân, rất thành công phá hỏng toàn bộ bố cục của lão phu, quả nhiên là hậu sinh khả úy!

- Đã nói đủ loại lý do, cho dù vì lý do nào đi nữa thì tin rằng ngươi cũng nhất định sẽ đến. Chỉ không ngờ ngươi lại đến chỗ Khổng Lệnh Dương trước, nhưng dù sao ngươi nhất định sẽ đến đây. Lão phu sao có thể không có mặt để tiếp đón?

- Mai đại nhân đã quá coi trọng Quân Mạc Tà ta rồi, vãn bội thật cảm thấy vinh hạnh.

Quân Mạc Tà ngầm gật đầu. Mai Cao Tiết quả nhiên đã điều tra mình, phân tính rất kĩ bản thân mình mới có thể đưa ra kết luận như vậy.

Lúc này, Quân Mạc Tà đã có vài phần kính trọng đối với Mai Cao Tiết, tiếp tục hỏi:

- Chuyện thứ hai, Mai đại nhân biết rõ ta sẽ đến tại sao không bố trí thiên la địa võng? Mai đại nhân tuy là văn thần, nhưng nhất định có không ít tử sĩ. Nếu có thể giết ta tại đây chẳng phải là diệt hết hậu hoạn sao? Nhưng lần này tới quý phủ ta phát hiện không hề có bất kỳ cảnh giới nào, đây là vì sao?

Quân Mạc Tà hỏi vấn đề thứ hai.

- Ta vừa mới nói, tuy ta ít tiếp xúc với công tử, nhưng hiểu biết về công lại không ít, công tử làm việc có vẻ càn quấy bá đạo, thậm chí là hoang đường vô lý, nhưng nghĩ lại mọi chuyện đều liên quan đến nhau, bố cục sâu xa, bây giờ công tử đã dám đến tất nhiên là vạn phần nắm

chắc; Mai mỗ mặc dù có vài tên tử sĩ, nhưng há có thể là đối thủ của công tử? Như vậy, chỉ sợ ngay cả cơ hội nói chuyện phiếm với công tử cũng không có.

Mai Cao Tiết cười cười nói tiếp:

- Lão phu chỉ là một thư sinh trói gà không chặt, chưa bao giờ tu luyện cái gì võ giả, huyền khí, cũng không biết cái gì Thiên Huyền, Thần Huyền cao thấp; nhưng lão phu vẫn biết không phải là đối thủ của Quân gia. Mà nếu lão phu một mình ở trong này, công tử chắc chắn sẽ yêu cầu ta nói chuyện.

- Cứ tưởng Mai đại nhân chỉ là một kẻ hủ nho, hiện giờ xem ra tiên sinh đúng là một đại trí giả!

Quân Mạc Tà cười ha ha, lại rót hai chén rượu, nói:

- Vì những lời vừa rồi của tiên sinh, Mạc Tà xin mời ngài một ly nữa.

Mai Cao Tiết sắc mặt bình thản, uống cạn chén rượu.

- Vấn đề thứ ba, Quân Mạc Tà ta cho dù có hành vi không đứng đắn đến mức nào cũng là chuyện của một mình ta, chuyện của Quân gia đâu có liên quan gì đến ngài? Hơn nữa các ngài cũng biết rõ chân tướng của chuyện này, vì sao cứ đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu ta? Cứ nhất định phải đưa ta vào chỗ chết?

- Vấn đề này Quân Mạc Tà ta thực sự khó hiểu. Đạo đức của một cá nhân đối với vận mệnh của Thiên Hương đế quốc đâu có quan hệ gì? Tại sao nhất định gán mấy tội danh đó cho ta, chọc giận Quân gia ta, tự mình tìm đến họa sát thân, đó là vì sao? Nếu nói làm như vậy thật sự là vì bá tánh trăm họ, vậy trước kia ta đâu có lương thiện gì, sao không thấy các ngươi vì người trong thiên hạ mà ra mặt? Xin tiên sinh vui lòng cho ta một lời giải thích.

- Trận phân tranh này do công tử kết thúc, xuất phát cũng từ công tử mà ra, Quân Chiến Thiên Quân đại nhân tuy có chút thù oán với chúng ta, nhưng lão phu cũng không đến mức không thể chấp nhận Quân gia tồn tại. Còn nữa, Quân lão đại nhân thật sự là một hảo hán tử vì nước vì dân, Quân Vô Ý cũng vậy. Tuy hai bên chính kiến bất đồng, lão phu đối với phụ tử hai người ngoài mặt tranh đấu nhưng trong lòng thực sự rất kính nể, nếu là vì hai người đó lão phu không những không buộc tội, ngược lại còn hết sức bảo vệ, sở dĩ phát sinh chuyện như vậy chính là bởi vì ngươi!

Quân công tử

Quân Mạc Tà!

Mai Cao Tiết thoáng nở một nụ cười lạnh, nói:

- Bởi vì ngươi, căn bản chính là loại người không để chúng sinh trong mắt, ngươi chính là loại người coi thường cả thiên hạ! Quân Mạc Tà, điểm này lão phu quyết không nhìn lầm ngươi, nói đến cũng buồn cười loại người như công tử lại đúng là tri kỷ của lão phu. Một người như vậy một khi kế thừa thế lực khổng lồ của Quân gia, nhất định là tai họa vô cùng. Cho dù đem cả Thiên Hương quốc lật nhào, lão phu cũng rất tin tưởng không nghi ngờ! Cho nên, nếu ngươi đã bắt đầu bộc lộ tài năng thì chính là mầm mống nguy hiểm, nhất định phải kịp thời tiêu diệt, nếu không cả Thiên Hương quốc sẽ bị hủy trong tay ngươi. Trước mắt là Thiên Hương, sau đó ngươi nhất định sẽ đem tai họa cho cả thiên hạ này!

Trong lời nói của Mai Cao Tiết không thể nghi ngờ là ẩn chứa thâm ý, nhưng Quân Mạc Tà không muốn hỏi tiếp. Thầm đoán Mai Cao Tiết có thể biết nội tình gì đó, hiện tại cũng không phải thời cơ tốt để báo thù. Một khi thời cơ tới căn bản không cần chứng cớ gì cả.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 64: Hồng Nhan Há So Đại Kế, Anh Hùng Tối Kỵ Đa Tình!

Hơn nữa, trong lòng Quân Mạc Tà sớm đã khẳng định, không cần thêm chứng cứ gì nữa.

Bởi vì, tất cả những điều nghi vấn đều chỉ về một phía, Quân Mạc Tà chỉ cần một cơ hội mà thôi.

- Hơn nữa, tuy Quân Mạc Tà ngươi nguy hiểm, lực lượng của Quân gia hùng hậu….

- Nhưng mấy năm nay, lực lượng mà Quân gia sở hữu cũng bị phân tán, ngày nay thiên hạ thái bình, không có chiến tranh quy mô lớn xuất hiện.

- Ngươi muốn kiến công lập nghiệp cũng chưa chắc có cơ hội, nhiều nhất cũng chỉ được như Quân Chiến Thiên mà thôi.

- Chúng ta vẫn có thể chấp nhận, vui vẻ mà cùng ngươi tranh đấu, vì chỉ có văn võ cân bằng, quốc gia mới có thể yên ổn lâu dài.

- Nhưng, Quân gia sau cuộc đại chiến Thiên Nam lần này, thực lực lại nhanh chóng tăng lên.

- Hơn nữa còn tăng với tốc độ khủng bố! Bởi vậy nếu cứ để ngươi tiếp tục phát triển thì thế lực Quân gia đâu chỉ tăng lên mấy lần!

- Khi đó, vua không ra vua thần không ra thần, Thiên Hương quốc thật sự xong rồi.

Mai Cao Tiết cười khổ, vẻ mặt lại tỏ ra ngạo nghễ, nói:

- Lão phu chính là cựu thần của Thiên Hương, cả đời tâm sức của lão hủ đều cống hiến cho Thiên Hương.

- Lão phu quyết không cho phép Quân gia các người động đến căn cơ của Thiên Hương.

- Cho dù phải chết, ta cũng muốn dùng mạnh mình đánh cược một lần!

- Thì ra là thế!

Quân Mạc Tà nheo mắt lại, trầm giọng nói:

- Nhưng ta tựa hồ chưa có làm gì, vì sao Mai đại nhân khẳng định ta nhất định sẽ diệt sạch Thiên Hương quốc?

- Việc này công tử là người minh bạch hơn ai hết, tại sao lại hỏi ta câu đó?

Mai Cao Tiết cười lạnh:

- Lấy tâm tư của Quân công tử, vì sao lại giả làm tên quần là áo lụa suốt mười năm?

- Huyền công tinh diệu như vậy, vì sao lại cố tình che giấu? Giả ngây giả dại, tự hủy danh tiếng, xú danh nổi tiếng, thanh danh bừa bãi, tất cả là vì sao?

- Đến nay, công tử sau mười năm ẩn nhẫn, một khi xuất thế nhất định là kinh thiên động địa, chẳng phải trong mắt công tử không coi quân vương ra gì sao?

- Ha ha… chuyện này là vì nguyện nhân khác, lão đại nhân tự nhận là tri kỷ của ta, nhưng việc này đại nhân nhìn nhầm rồi.

Quân Mạc Tà cười khổ. Lão nhân này nhãn lực, tài trí, kiến thức, quả thật độc đáo.

Bất quá, Quân Mạc Tà hồi trước đúng là một tên bại hoại hàng thật giá thật, nhưng kể từ khi khi mình xuất hiện tên quần là áo lụa này lại trở thành một truyền kỳ trong mắt thế nhân.

Chính là truyền kỳ về một Quân Mạc Tà nằm gai nếm mật! Đây thật sự là một loại châm chọc!

Nếu Quân Mạc Tà kiathực sự biết chuyện này, chỉ sợ có thành quỷ rồi cũng phải kinh hãi mà chết lần nữa…

- Nguyên nhân thật sự của công tử, lão phu cũng có thể đoán được một phần.

- Bất quá bây giờ không phải lúc để đàm luận chuyện này.

Mai Cao Tiết cười cười, xua xua tay áo.

- Vấn đề cuối cùng, việc này sợ rằng bằng vào các người thì không thể gây nên sóng gió lớn như vậy.

- Nhất định còn có cao nhân khác tham gia. Hai vị lão đại nhân mặc dù trăm phương ngàn kế, nhưng thực ra không phải loại người đê tiện.

- Việc này nhất định còn có người tham dự, nếu bổn công tử không nhầm thì chuyện này có người của Vũ Đường đế quốc.

Ánh mắt Quân Mạc Tà lóe lên tinh quang bén nhọn:

- Các ngươi cấu kết với bọn chúng, hãm hại Quân gia, hãm hại lương đống của triều đình, như vậy chẳng phải là phản tặc bán nước sao?

- Ta đã đến đây thì tiện thể xin đại nhân cho một lời giải thích.

- Ha ha ha…tội bán nước ư? Đúng là nực cười.

Mai Cao Tiết cất tiếng cười to:

- Mất Quân gia, còn có Độc Cô gia, Mộ Dung gia. Những năm gần đây đều sẵn sàng ra trận, trấn thủ biên phòng.

- Quân gia diệt vong, nhiều nhất làm Thiên Hương quốc rối loạn một trận.

- Coi như hai đại đế quốc thừa cơ liên thủ xâm lấn, bằng vào tích lũy nhiều năm của Thiên Hương chúng ta vẫn có thể chống đỡ được.

- Thậm chí cứ coi như chúng ta chịu thua, cũng không đến mức phải thay đổi triều đại.

- Nhưng nếu để Quân Mạc Tà ngươi đủ lông đủ cánh, chuyện đại nghịch bất đạo này nhất định sẽ xảy ra. Tồn vong của Thiên Hương quốc so với một hồi hỗn loạn, bên nặng bên nhẹ, chúng ta tất nhiên hiểu rõ.

- Vì sao chúng ta đưa ra lựa chọn như vậy ngươi không cần phải hỏi nữa chứ?

- Mai đại nhân, xin ngài chú ý một điều.

Quân Mạc Tà lạnh lùng nhìn vị lão đầu vừa mới thản nhiên luận chuyện thiên hạ, ánh mắt không che dấu được vẻ lạnh lẽo.

- Có lẽ suy luận của ngươi là đúng, nhưng vẫn chỉ là suy luận mà thôi!

- Cùng với sự thật là hai chuyện khác nhau. Mà các ngươi chỉ bằng vào suy luận lại làm tổn hại đến Quân gia chúng ta, tổn hại thần hộ mệnh của đế quốc.

! Ngài có cảm thấy mình làm vậy rất quá phận không?

- Ngài có nghĩ tới chỉ vì mấy suy luận không có thật này sẽ hại chết bao nhiêu người không?

- Có thể ngài cùng Quân gia có cừu oán, có thể ngài xem ta không vừa mắt. Nhưng ngài cũng không thể bẻ cong sự thật chỉ để đả kích chúng ta.

- Mà suy đoán của ngài chỉ là ý nghĩ chủ quan, không hề có bất kỳ bằng chứng nào.

- Quan trọng nhất là ngài lại dùng cách đó để vũ nhục một nữ tử không tiếc hy sinh sự trong sạch của mình để báo đáp ân nhân.

Chính ngài cũng biết rõ nàng vô tội, chuyện của ta và nàng không hề có chút liên quan gì!

- Ngài cũng biết, nữ tử đó đúng là vì Quân Mạc Tà ta mà mất đi trinh tiết.

- Nhưng nàng vẫn là một nữ tử băng thanh ngọc khiết. Ngài cũng biết trước đó Tam thúc đã thu nàng làm nghĩa nữ, cho dù nàng không phải là con dâu của Quân gia, cho dù nàng không phải là chị dâu của Quân Mạc Tà, chắc chắn ngài vẫn sẽ đem thận phận đó của nàng ra để công kích.

Ngài làm vậy, ta muốn hỏi ngài một câu:

- Ở trong mắt đại nho các ngài, thanh danh hạnh phúc của nữ nhân có thể tùy ý bỏ qua, tùy ý lợi dụng, chà đạp sao?

- Trong mắt các ngài, có thể lấy người khác làm vật hy sinh sao?

- Ta muốn biết cái gọi là đạo đức, chính nghĩa của đại nho các người rốt cục là cái thứ gì vậy?

Quân Mạc Tà dùng giọng nói lạnh thấu xương liên tiếp đặt câu hỏi.

Mai Cao Tiết cao ngạo ngửa đầu, không có chút nào chịu nhún nhường, nói:

- Chuyện này thực sự rất bình thường, ta vốn không quan tâm. Nhưng Quân công tử đã hỏi tới, ta sẽ phá lệ mà trả lời.

- Trong cuộc chiến chính trị tàn khốc, đừng nói nàng chỉ là một nữ tử bình thường, cho dù là công chúa một nước cũng phải vì quốc gia mà hy sinh.

- Hy sinh một nữ nhân mà đổi lấy hòa bình cho thiên hạ, vụ buôn bán này quá có lợi rồi.

- Một vốn vạn lời! Tại sao không làm? Ngay cả nàng ta vô tội thì đã sao? Nàng ta rốt cục cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi!

- Mai đại nhân, ngài có cảm thấy những lời này thật quá vô sỉ không?

Quân Mạc Tà cười lạnh, nói:

- Nếu người đó là nữ nhi của ngài, là lão bà của ngài? Ngài cũng sẽ làm như vậy sao?

- Phải! Chuyện này vốn là thiên kinh địa nghĩa! Lão phu không có gì luyến tiếc.

- Vì nước mà hy sinh thân mình chính là vinh hạnh của các nàng. Nếu Quản Thanh Hàn là nữ nhi của ta, lão phu lại càng không do dự chút nào.

- Quân pháp bất kể người thân, thậm chí ta sẽ đích thân xử lý!

Mai Cao Tiết kiêu ngạo ngẩng đầu lên, nói như chém đinh chặt sắt, không hề có chút do dự nào, thậm chí còn lấy làm hãnh diện vì đã hiến thân.

Quân Mạc Tà cực kỳ tức giận, nhưng lại mỉm cười.

Hắn rốt cục cũng hiểu được, tư tưởng của mình cùng đám đại nho đó đúng là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Cùng đám thầy đồ đàm luận vấn đề này, chỉ sợ có nói một năm cũng không xong.

- Vậy ta hỏi ngài, lúc ngài làm chuyện đó có cảm thấy chút gì áy náy hay không?

Quân Mạc Tà đè nén nộ khí đang bốc lên mà hỏi.

- Nực cười! Chuyện này vốn là thiên kinh địa nghĩa, cần gì phải áy náy? Nữ nhân như y phục, vứt đi thì đã làm sao?

Mai Cao Tiết vô cùng khinh bỉ nhìn Quân Mạc Tà, nói:

- Ta vốn cho rằng ngươi là một đại nhân vật, nhưng không ngờ ngươi lại coi trọng nhi nữ tình trường như vậy.

- Quân Mạc Tà, trước khi chết lão phu tặng ngươi một câu: “Hồng nhân há so đại kế, anh hùng tối kỵ đa tình!” Chớ để lão phu phải coi thường ngươi!

- Đúng là ta đã sai! Vì những lời ngươi nói vừa rồi thật sự không phải là tri kỷ của ta, ta thực sự không nên nói với loại người như ngươi những lời này.

Quân Mạc Tà hoàn toàn bó tay, lắc đầu, bật cười một tiếng, nói:

- Ta cũng không đa tình, nhưng nữ nhân của ta, cho dù là cả thiên hạ cũng đừng hòng động đến!

- Mai đại nhân, hôm nay ta đến tìm ngươi là vì một nguyên nhân khác, mà nguyên nhân này ngươi vĩnh viễn cũng không nghĩ ra. (Ta thay đổi cách xưng hô từ đây, vì lúc nãy QMT còn khâm phục MCT can đảm, thông minh nên xưng “ngài”. Nhưng hiện tại đã phát hiện không như hắn nghĩ, thay đổi cách xưng hô cho hợp với tình tiết – Biên)

- Mai Cao Tiết, ngươi một bụng đại nhân đại nghĩa, vì nước vì dân, nhưng người như ngươi vĩnh viễn không thể hiểu thế nào là nam nhân

chân chính!

- Cho nên, ngươi làm chính trị có lẽ sẽ thành công, nhưng ngươi mãi mãi không trở thành nam nhân!

- Nói trắng ra, trong mắt ta, ngươi chỉ là kẻ đứng đầu bè phái trong triều đình.

- Đệ tử mà ngươi dạy dỗ nếu không vào triều làm quan thì không nói, phàm là kẻ nào tiến vào triều đình tất cả đều là hạng người không biết xấu hổ!

- Thúi lắm!

Mai Cao Tiết phẫn nộ quát.

Các học trò chính là thành tựu là niềm kiêu ngạo lớn nhất đời lão, mắt thấy học trò vang danh khắp thiên hạ chính là niềm an ủi lớn nhất của hắn trong kiếp này.

Quân Mạc Tà có nói gì, hắn cũng không tỏ thái độ gì, nhưng vừa mới nhắc tới chuyện này, lập tức động đến vảy ngược của hắn.

Lão nhân đầu bạc này đột nhiên kích động như gà chọi.

- Đệ tử của ta, có người nào không phải là lương đống của đế quốc? Trước sau có mười chín đệ tử thành Đại tướng ở biên cương, tạo phúc một phương, là trụ cột của đất nước, dạng ăn chơi trác táng như Quân Mạc Tà ngươi có tư cách gì mà phê phán đệ tử của ta? Bọn họ đều là nhân tài của đất nước!

Lão già đứng lên thần tình kích động, mặt đỏ bừng, ngón tay cũng run run.

- Ngồi xuống! Lão già ngươi kích động cái rắm! Ta nói đệ tử của ngươi là đồ rác rưởi đã là đề cao bọn chúng rồi! Rác rưởi có khi còn có tí giá trị, bọn chúng ngay cả tí tẹo giá trị cũng chẳng có!

Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng, nói:

- Mai Cao Tiết, ngươi trợn to mắt mà xem chiến tích của đám đệ tử ngươi đi!

Bàn tay vừa lật, một quyển sách mỏng đã bay tới chỗ Mai Cao Tiết.

Mai Cao Tiết nhận lấy, vừa nhìn lập tức ngẩn ra, nghi hoặc nhìn Quân Mạc Tà một cái, sau đó mới chậm rãi nhìn xuống.

Đây là ghi chép tất cả "công tích vĩ đại" của đệ tử hắn!

Năm nào tháng nào, mỗi đệ tử lấy quyền ức hiếp phú thương, đòi hối lộ bao nhiêu, ngày nào ép vợ người ta thành tiểu thiếp, bức chết người nhà cha mẹ người ta…

Còn có sự tích của các vị đệ tử phạm pháp loạn kỷ cương, nhiều vô số kể.

Mỗi vụ việc đều có ghi lại bằng chứng rõ ràng, nhân chứng vật chứng đều ghi lại. Vô cùng chính xác không thể nghi ngờ.

Mỗi một việc đều ghi rõ ràng ngày điều tra, người điều tra là ai.

Ngày tháng điều tra không đồng nhất, có trang đã ố vàng.

Dựa vào đống bằng chứng này bọn chúng khó mà trối cãi tội lỗi.

Nếu dựa theo pháp luật mà trị tội thì có đem bọn chúng lăng trì một trăm lần cũng không hết tội.

Liên tục lật xem vài tờ, Mai Cao Tiết run lên, lạch cạnh một tiếng đã đánh rơi quyển sổ nhỏ lên bàn.

Nhìn xem, phủ đệ của mình được tiên hoàng ban cho, còn có đồ dùng sơ sài trong nhà, vẫn chỉ là nghèo rớt mồng tơi, nhìn lại mấy con số hàng trăm triệu nhận hối lộ trong sổ, tùy tiện một cái cũng bằng thu nhập vài năm thậm chí vài chục năm của mình!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 65: Một Người Cũng Không Tha!

Đến lúc này, Mai Cao Tiết đã không cầm được nước mắt già nua rơi xuống, trước ánh mắt khinh bỉ của Quân Mạc Tà, lão đột nhiên cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Đây chính là những đệ tử đắc ý mình đã khổ tâm bồi dưỡng, đây là những nhân tài mà mình đã vì quốc gia mà đào tạo. Nhưng bọn chúng cùng với bọn tham quan vô lại có gì khác biệt? Cùng lũ sâu mọt quốc gia có gì khác biệt?

Mai Cao Tiết ngơ ngẩn không nói.

- Mai Cao Tiết, đây chính là đám đệ tử mà ngươi đã mất nhiều năm tâm huyết, khổ tâm dạy dỗ. Ngươi cho rằng bọn chúng là rường cột của nước nhà ư; mà đó cũng chỉ là một bộ phận rất nhỏ thôi. Ngươi nắm giữ Văn Tinh thư viện mấy chục năm, rốt cục đào tạo ra bao nhiêu đệ tử? Mai Cao Tiết, ngươi luôn sống trong quan điểm đạo đức, tự cho mình không bị thời thế rối ren làm dơ bẩn, nay lại chỉ trích ta làm hại Thiên Hương, nhưng sao ngươi không mở to mắt ra mà nhìn, đến tột cùng là ai gây họa cho Thiên Hương? Nói về tổn hại tới xã tắc thì so với ta ngươi còn hơn mấy ngàn, mấy vạn lần. Mai Cao Tiết, thử hỏi ngươi có tư cách gì mà chỉ trích ta? Ngay cả ngươi nói ta tạo phản, vậy ta không cần binh lực sao? Xin hỏi binh lực đó từ đâu mà có? Không phải là nhờ mấy đệ tử thích ức hiếp dân chúng của ngươi cấp cho sao? Mai Cao Tiết, nếu ta tạo phản, ngươi chính là đồng phạm, là trợ lực lớn nhất của ta. Mai đại nhân…

Quân Mạc Tà cười ha ha nói tiếp:

- Không nói không biết, thì ra chúng ta là đồng đạo, là người một nhà, cùng chung hoạn nạn! Đúng là quạ đen gặp lão thử, con mẹ nó chúng ta đều rất trong sạch! Không phải vậy sao?

Mai Cao Tiết lảo đảo giật lùi hai bước, sắc mặt tái nhợt, xám như tro tàn, còn đâu vẻ bình thản lúc trước.

- Mai Cao Tiết, mai đại nhân, trí giả tiên sinh, lão nhân gia người luôn mồm vì đế quốc mà gây dựng hiền tài, nhưng hôm nay ngươi hãy nhìn xem rốt cục mình đã bồi dưỡng ra cái mặt hàng gì? Không phải là hàng nghìn hàng vạn sâu mọt quốc gia sao? Ha ha ha thật sự là tức cười! Ngươi xem chỗ ở của ngươi so với tên khất cái có gì khác nhau không? Nhưng ngươi cả đời thanh liêm thì có thể rửa sạch tội lỗi của ngươi sao? Không! Cái này căn bản là rừng trúc cũng không ghi hết tội (ý nói chặt cả rừng trúc làm thẻ cũng không đủ để chép tội)! Nói ta làm hại nhân gian, di họa vô cùng, tại hạ tài học thô thiển thật không nghĩ ra phải dùng từ gì để ca ngợi lão nhân gia người, hay là lão nhân gia người tự cho mình một lời kiến giải đi!

Ngôn từ của Quân Mạc Tà ngày càng bén nhọn.

Đến tận lúc này, Quân đại thiếu mới lộ ra mục đích thật sự của mình.

Mục đích tới đây của Quân Mạc Tà chính là muốn đem đám ngụy quân tử một mẻ bắt hết. Nhưng điều tra của Quân Mạc Tà thủy chung chỉ là một phần của núi băng. Văn Tinh thư viện mười mấy năm qua, coi như mỗi năm có hai ngàn học sinh tốt nghiệp, như vậy cộng lại cũng hơn mười vạn người. Mười vạn người giống như tấm lưới lớn, địa bàn trải khắp Thiên Hương đế quốc.

Từng ấy người, tuyệt đối là một thế lực khổng lồ, cho dù trong đó chỉ có một bộ phận nhỏ có đại vị cao, cũng tuyệt đối có thể tạo thành tổn thất cực lớn.

Quân Mạc Tà vốn chẳng phải người tốt, nếu những người này không động đến hắn, Quân Mạc Tà hắn cũng không rảnh mà đi quản bọn

chúng, cùng lắm là lúc nào gặp chuyện bất bình thì ra tay giúp đỡ thôi.

Nhưng hiện tại, bị nho giới cùng nhau công kích, đã làm Quân Mạc Tà nóng mặt. Cho nên, bước đầu tiên Quân Mạc Tà muốn đêm những kẻ này triệt để thanh trừ.

Một vạn người cản đường thì giết một vạn, mười vạn người ngăn trở thì giết mười vạn! Đối với những kẻ như vậy Quân Mạc Tà chắc chắn sẽ không nương tay, cho dù chém sạch mười vạn người thì đã làm sao?

Ta là sát thủ, nhưng trong lòng ta tất cả đều minh bạch! Ta không cần chính nghĩa, ta chỉ cần công đạo!

Bất kể là ai, ta cần công đạo!

Xã hội không thể cho, pháp luật không thể cho, ta cho!

Tất cả những điều này cũng từng là tín niệm trong lòng của Tà Quân.

- Mai đại nhân, ngươi vì đế quốc mà tạo ra tổn thất lớn như vậy, ngươi phải tính sao đây? Ngươi cho rằng lúc trước ta ép tam đại tài tử nhục mạ ngươi, là vì ta muốn làm nhục ngươi ư? Ta bất quá là muốn mượn cái mồm của bọn chúng đề tỉnh ngươi, giúp ngươi biết tìm đường quay lại, đáng tiếc ngươi lại khăng khăng một mực, cứ mở mồm ra là một câu vì Thiên Hương, hai câu vì Thiên Hương, vậy ta hỏi ngươi, ngươi làm sao có thể đối mặt với tội nghiệt mà mình tạo nên, ngươi có muốn hay không chuộc lại những tội nghiệt đó?

Thanh âm của Quân Mạc Tà đã trở nên âm trầm:

- Ta đầu tiên để cho đệ tử nhục mạ ân sư ngoài đường, sau đó lại giúp ân sư chính miệng bán đứng đệ tử. Các ngươi còn phải cảm tạ ta, cảm kích ta. Nhưng ta lại muốn nhìn đám ngụy quân tử các ngươi sau khi bị vạch trần bộ mặt thật, còn có thể có chỗ đứng trên thế gian này nữa không!

Quân Mạc Tà tàn nhẫn nghĩ như vậy.

- Chuộc lại tội nghiệt sao?

Ánh mắt trầm đục của Mai Cao Tiết đột nhiên trở nên sáng ngời, giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng, hướng Quân Mạc Tà hỏi:

- Ta đã gây ra tội lỗi lớn như vậy, thật sự có thể chuộc lại được sao?

- Không thể, có những tội lỗi không thể vãn hồi, nhưng vẫn có thể giảm bớt, ta tin rằng bằng vào khả năng của đại nhân có thể làm được việc đó!

Quân Mạc Tà nói giống như thầy mo đang lừa gạt con nít, dụ dỗ từng bước một.

- Ha ha Quân Mạc Tà, ta thừa hiểu ý tốt của ngươi, ngươi chính là muốn mượn tay ta diệt trừ đệ tử của ta, từ đó biến ta thành trò cười muôn thuở của Thiên Hương.

- Nếu việc này do ta dựng lên, lão phu cả đời trong sạch, một lòng trung nghĩa, nếu đã gây họa cho nhân gian, há có thể không nghĩ cách tiêu trừ, ngay cả biết rõ là bị ngươi lợi dụng, ta cũng cam tâm tình nguyện!

Mai Cao Tiết cười thảm một tiếng, trừng mắt, nói:

- Trời xanh chứng giám, ta chỉ là ngựa già lạc lối, cuối cùng tỉnh ngộ, cũng nên vì những việc làm trước đây trả giá. Chỉ có điều nho gia không thể diệt vong, ngay cả Thiên Hương tuyệt cũng sẽ có một phen đổi mới!

- Lão phu lần này sẽ làm một sư phụ nhẫn tâm xem sao?

Nói xong, cả người run lên. Lão nhớ đến những đệ tử chính tay mình dạy dỗ, từ thủa thiếu niên cho đến khi thành danh, sau đó đến con đường làm quan, hoặc thành đại tướng biên cương, hoặc thành quan phụ mẫu, một đời tâm huyết toàn bộ đã tan biến!

Bản thân khổ tâm trù tính, lập nên Văn Tinh thư viện, chính là muốn lưu danh muôn đời, điền tên vào sử sách, lưu lại thanh danh về sau, nhưng hiện tại đúng là đã lưu danh sử sách, nhưng lại là để lại tiếng xấu muôn đời!

“Chẳng lẽ ta thật sự sai lầm rồi sao?”

- Mai Tiên sinh, xuất phát điểm của ngươi không hề sai, cũng không ai có thể chỉ trích dự tính ban đầu của ngươi, nhưng ngươi đã xem nhẹ lòng tham của con người.

Quân Mạc Tà tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của Mai Cao Tiết, thẳng thắn giải đáp cho hắn một điều nghi hoặc:

- Đào tạo năng lực tất nhiên phải có, nhưng đức hạnh lại càng quan trọng hơn. Một kẻ không có đức, năng lực càng lớn càng có khả năng gây ra tại họa! Văn Tinh thư viện các ngươi lúc nào cũng tự xưng mình chính nghĩa, lại chỉ là lời nói ngoài miệng, nói nhiều đến nỗi thành khẩu hiệu, cũng không biết thế nào mới là chính nghĩa đích thực. Cứ như vậy cái gọi là chính nghĩa ngược lại biến thành vũ khí để công kích người khác. Cho dù làm ra chuyện xấu gì, thì cũng cứ là hợp tình hợp lý.

Quân Mạc Tà khẽ cười một tiếng, nói tiếp:

- Phải biết rằng, cho dù có gây tội ác tày trời, muốn tìm một lý do chính đáng, chưa chắc đã là chuyện gì khó! Đối với mấy kẻ tài tử đã đọc đủ thứ thi thư mà nói, lại càng dễ dàng! Cứ thế lặp đi lặp lại, càng ngày càng hợp tình hợp lý! Cuối cùng hậu quả có thể tưởng tượng được!

- Chính nhân trước chính tâm, dạy người trước tiên dạy đức!

Quân Mạc Tà nói:

- Đây mới ý nghĩa chân chính của giáo dục!

“Chính nhân trước chính tâm, dạy người trước dạy đức” hai câu này giống như tiếng trống chiều chuông sớm nổ vang trong đầu Mai Cao

Tiết, tựa hồ lão đột nhiên minh bạch rất nhiều chuyện.

Sau đó hắn quay mình vào phòng, không bao lâu mang ra một bản danh sách thật dài. Bên trên có ghi lại rõ ràng các sự kiện của Văn Tinh thư viện từ khi thành lập tới nay, từ kỳ thứ nhất tới hiện tại, người nào khi nào làm quan, khi nào đảm nhiệm chức vụ, khi nào chuyển đi, hiện tại đang làm chức gì…

Mỗi người đều minh bạch rõ ràng!

Đây vốn là niềm kiêu hãnh lớn nhất của Mai Cao Tiết, cũng là thứ để hắn thường xuyên lấy ra khoe. Nhưng hiện tại lại biến thành các tấm bùa đòi mạng.

- Quân Mạc Tà, mặc kệ ngươi rốt cục là người tốt hay xấu, hoặc vì chính nghĩa hay vì thù riêng. Nhưng bằng vào mấy lời chân lý về giáo dục mà ngươi vừa nói, lão phu tin tưởng ngươi. Xin ngươi đem mấy con sâu bọ này diệt trừ sạch sẽ. Xem như lão phu thiếu ngươi một khoản ân tình. Kiếp sau, nhất định báo đáp!

Mai Cao Tiết sắc mặt nghiêm nghị, đột nhiên quát lớn:

- Nhưng ngươi nhất định phải tra cho rõ ràng, đệ tử của ta ai là người thực sự vì dân vì nước, ngươi không được giết nhầm người tốt! Nếu không lão phu cho dù thành quỷ cũng không tha cho ngươi!

Quân Mạc Tà đáp ứng một tiếng, nói:

- Trước giờ ta không coi mình là người tốt, nhưng so với các ngươi ta còn có lương tâm hơn nhiều. Nếu quả thật giết nhầm người tốt, ta nhất định sẽ ăn ngủ không yên, nếu suốt ngày bất an thì sống còn có ý nghĩa gì!

Mai Cao Tiết cười ha hả, thanh âm thê lương, đột nhiên lẩm bẩm nói:

- Hay cho một câu “ăn ngủ không yên” hay cho một câu “chính nhân trước chính tâm, dạy người trước dạy đức”! Lão phu dạy dỗ hơn mười

vạn môn sinh, cho tới hôm nay mới thực sự hiểu rõ ý nghĩa đích thực của hai chữ giáo dục, lão phu chỉ hận trước kia tại sao lại nhắm mắt làm ngơ những lời này? Ha ha ha ta vốn muốn lưu danh muôn đời, không ngờ lại thành để tiếng xấu ngàn thu! Lão phu thật hối hận! Thật hối hận! Mượn tay kẻ thù để thanh lý môn hộ, chuyện tức cười như thế, thiên hạ chỉ có mình Mai Cao Tiết ta! Ha ha ha…

Hắn cười to hai tiếng, đột nhiên lùi lại hai bước, lao nhanh về phía trước. Quân Mạc Tà thở dài, tránh sang một bên.

Bịch một tiếng, cái đầu già nua cảu Mai Cao Tiết đã đập vào mép bàn đá, lập tức óc văng tung tóe. Tóc trắng xõa trên mặt, hai mắt trợn trừng nhìn lên bầu trời u tối, có thể thấy được trong đôi mắt đó vẫn tràn đầy vẻ xấu hổ. Mai Cao Tiết, mặc dù ngươi cổ hủ tới mức hết thuốc chữa, dù ngươi ngu đần, nhưng trong lòng ngươi vẫn còn phân biệt rõ phải trái. Ngươi thật sự không đáng chết. Nhưng ngươi đắc tội với ta thì nhất định phải chết!

Quân Mạc Tà cầm bản danh sách, trong lòng không vui không buồn, thản nhiên nói:

- Người tốt, ta sẽ không lạm sát, một người cũng không, nhưng kẻ xấu, một người cũng không tha!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 66: Máu Nhuộm Thiên Hương

Một đêm này, máu đầy Thiên Hương!

Đêm đẫm máu này so với lần trước do Quân Chiến Thiên gây ra còn thảm liệt hơn mấy phần!

Đêm nay chính là một đêm không ngủ!

Ban ngày,

Quân Mạc Tà cường thế vào thành, ép tam đại tài tử nhục mạ ân sư ngay trên đường, sự kiện này đúng là siêu cấp chấn động.

Chuyện ồn ào huyên náo còn chưa tan, còn khiến người ta chưa hết rung động, thì tiếp đó lại truyền ra tin tức, hơn bảy mươi sản nghiệp của Mạnh gia ở Thiên Hương thành đồng thời bị công kích!

Tin tức này còn khiến mọi người chấn động hơn!

Cùng lúc đó Quân Chiến Thiên đại nguyên soái ra lệnh: Toàn bộ quân đội đóng quân tại chỗ, không được vọng động, kẻ nào trái lệnh “Chém”!

Chỉ sau đó chốc lát, một vị đại nguyên soái khác là Độc Cô Tung Hoành cũng ra soái lệnh: Quân đội thủ thành bất luận kẻ nào cũng không được vọng động, không người nào được phép ra vào quân doanh, kẻ nào vi phạm, giết không tha!

Cơ hồ cùng lúc đó, Mộ Dung thế gia triệu tập tất cả nhân thủ bên ngoài lập tức trở về. Lý gia thì tỏ vẻ trầm mặc.

Mấy đại gia tộc ở Thiên Hương cũng lựa chọn cách nằm im xem kịch.

Kế đó, hoàng cung cũng truyền ra chỉ dụ, toàn bộ cấm quân không được tự ý rời bỏ cương vị công tác, đợi thánh chỉ.

Lúc này có thể nói, tất cả thế lực trong Thiên Hương thành đã được huy động, Thiên Hương thành đã biến thành một khu vực cấm, một khu vực cấm do một thế lực bao phủ.

Chính là cấm khu của Quân gia thế lực!

Từng nhóm võ sĩ Quân gia không hề kiêng sợ xông vào sản nghiệp của Mạnh gia, tất cả nhân viên quản lý của Mạnh gia đều bị trục xuất, hơi có chút phản kháng liền bị đánh đập tàn bạo, nhẹ thì đứt tay gãy chân, thậm chí số người mất mạng cũng không ít!

Tóm lại toàn bộ thế lực của Mạnh gia ở kinh thành trong một ngày này đều bị tiêu diệt sạch sẽ!

Ra tay ngoại trừ thế lực của Quân gia còn có thế lực của quân đội, còn có thế lực của Độc Cô gia tham dự.

Nhất thời, Thiên Hương thành lâm vào rối loạn, lòng người hoang mang.

Quân Mạc Tà trên phố đại sát tứ phương, máu chảy thành sông, giết sạch sát tuyệt… Vụ chấn động này còn chưa yên, tiếp theo lại xảy ra sự tình kinh người bực này!

Kế đó, trời còn chưa tối, ngoài cửa thành đã phát hiện thi thể nát bét của ba vị tài tử.

Nhưng vụ đó cũng chỉ như cơn gió nhẹ thoảng qua mà thôi! (câu này hơi chém tí)

Bởi vì, tiếp đó có rất nhiều quan chức đột nhiên bị giết…

Trong đêm tối, Lễ bộ thị lang Triệu Thành Quân đang múa bút thành văn, hắn đang soạn thảo một tấu chương vạch tội Quân gia, chuẩn bị ngày mai liều chết diện thánh, bất kể thế nào, cũng phải đem quân gia hoàn toàn hạ bệ.

Giờ phút này, Triệu thị lang đúng là rất có lòng tin, có hai vị lão sư dẫn dắt, lực lượng Văn Tinh thư viện toàn bộ điều động, hơn nữa những người này bao năm qua đã tạo nên mạng lưới quan hệ khổng lồ, cũng chính là một lực lượng cực lớn. Hơn ba trăm vị quan chức đồng thời buộc tội Quân gia, tràng diện này chẳng phải rất hoành tráng sao?

Tin chắc bất kể vị quân vương nào cũng không thể làm ngơ!

Quân gia ngươi ngay cả quyền khuynh thiên hạ, ngay cả nắm binh quyền Thiên Hương, nhưng các ngươi cũng chỉ là một cái gia tộc mà thôi, các ngươi có thể đấu lại tất cả văn thần Thiên Hương sao?

Tuy rằng hôm nay tên tiểu tặc Quân gia kia nổi điên giết người, ý đồ hù dọa, nhưng như thế đã làm sao? Bất quá chỉ là dạng dũng phu lỗ mãng mà thôi.

Hắn nói lẩm bẩm nói: “Huyên náo càng lớn càng tốt, giết người càng nhiều càng tốt, như vậy mới khiến cục diện thay đổi, mới khiến Quân gia đi vào tử lộ, vạn kiếp bất phục.”

Quân Mạc Tà ngươi cứ làm đi, ra sức mà làm! Ngươi tiếp tục gây ầm ĩ thì đã sao? Hoàng thượng muốn ngươi chết, ngươi nhất định phải chết!

Mà chúng là lại có đủ khả năng để hoàng thượng nghe theo ý kiến của mình!

Chúng ta tuyệt đối có thể thông qua hoàng thượng để dồn ngươi vào chỗ chết, dồn cả Quân gia vào chỗ chết!

Một đạo thánh chỉ là có thể khiến ngươi vạn kiếp bất phục!

Quân gia nhất định bị tiêu diệt!

Đó là lí do Triệu thị lang thức suốt đêm để viết ra một bài văn vạch tội có tình có lí, trật tự rõ ràng, để ngày mai trên đại điện dùng nó như một thứ lợi khí!

Cuối cùng cũng hoàn thành!

Triệu thị lang thở phào một cái, nhịn không được nhẹ nhàng đọc lại một lần, càng đọc càng thấy tâm tình kích động, tựa hồ bệ hạ chính đang đứng trước mặt, mà bài văn này đúng thật là văn phong lai láng, đem biết bao tội lỗi đổ lên đầu Quân gia, vị thần hộ mệnh của Thiên Hương.

Cứ theo những tội lỗi đó mà phán xét thì có đem Quân gia diệt tộc cũng còn chưa đủ, chỉ sợ còn phải đem mộ phần Quân gia đào lên mà quất xác mới được!

Về phần kẻ đầu sỏ Quân Mạc Tà, Quản Thanh Hàn, càng là một bọn vô liêm sỉ!

Nói chúng là đạo tặc giá điếm đã là khách khí lắm rồi, thực là nam đê tiện, nữ hạ tiện, hoàn toàn không còn nửa điểm lễ nghi liêm sỉ, nếu vẫn để loại người này sống trên đời, chính là có lỗi với hoàng thượng, có lỗi với dân chúng, có lỗi với Thiên Hương, có lỗi với thiên hạ.

Tóm lại, bọn chúng có chết vạn lần cũng không chuộc hết tội!

- Hảo văn chương, đây quả là bài văn vạch tội hay nhất mà ta từng làm, chỉ sợ ngày sau cũng không thể viết ra thứ gì hay như vậy…

Triệu thị lang thống khoái đọc lại một lần, rất là hài lòng, tán thưởng một tiếng, không khỏi bội phục chính mình, cảm thấy từ khi ly khai Văn Tinh thư viện, đây là lần đầu tiên làm ra hảo văn chương như vậy.

Ngôn từ sắc bén, lại có đầy đủ chứng cớ rõ ràng, lại như có như không, văn vẻ có thể đưa người ta vào chỗ chết, thực sự là hiếm có.

- Đúng là hảo văn chương a!

Đang lúc Triệu Thị lang mèo khen mèo dài đuôi, phía sau hắn đột nhiên truyền đến một giọng nói cảm thán.

- Không sai! A…

Triệu thị lang đắc ý gật đầu, đột nhiên giật mình cả kinh:

- Cái gì, ngươi là ai?

- Văn chương đúng là không tệ, nhưng người lại chẳng ra gì!

- Bất quá ngươi cũng có một câu nói đúng, sau này ngươi nhất định là không thể làm ra bài văn hay như thế nữa. Bởi vì ngươi đã không còn cơ hội nữa!

- Triệu Thành Quân, ngươi không thể phát huy tài năng trác tuyệt đó trên đời nữa, hay là xuống địa ngục đi, nơi đó rất thích hợp với ngươi đấy!

Theo tiếng nói chuyện nhẹ nhàng, một thiếu niên áo trắng chậm rãi tiến tới trước mặt Triệu Thành Quân, giơ tay đón lấy tấu chương, nhẹ nhàng mở ra, đột nhiên “hốt” một tiếng, tấu chương kia đã biến thành tro bụi bay đi tứ tán.

Sau đó, ánh mắt lạnh buốt của thiếu niên cứ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Tiệu Thành Quân.

Ánh mắt đó như ngưng tụ thành hai lưỡi dao sắc bén!

- Quân Mạc Tà? Ngươi… ngươi vào đây bằng cách nào?

Triệu Thành Quân dưới ánh mắt lợi hại của Quân đại thiếu, kinh hãi vạn phần, hoảng loạn hét lớn:

- Người đâu, người đâu?

Nhưng thanh âm của hắn không hiểu sao lại không có truyền đi, thậm chí chính hắn cũng cảm thấy thanh âm của mình yếu ớt vô cùng, nếu

không biết mình vừa kêu cái gì, chỉ sợ ngay bản thân cũng không nghe thấy.

Quân Mạc Tà lãnh khốc đến cực điểm, cười cười, một bàn tay chìa ra nắm lấy cổ Triệu Thành Quân, cứ như vậy nhấc hắn lên, hai chân cách khỏi mặt đất.

Giờ phút này Triệu thị lang đã sợ hãi tới cực điểm, rốt cục không thể phát ra âm thanh nào, càng không thể nói một câu hoàn chỉnh, trong phổi hơi thở đã bị cắt đứt, khuốn mặt lập tức đỏ bừng, hai cước trên không vô lực quẫy đạp, ánh mắt toát ra vẻ cầu xin!

Hắn muốn cầu xin tha thứ nhưng không thể nói nên lời.

- Bằng vào ngươi cũng muốn ta thương hại?

Quân Mạc Tà ánh mắt tĩnh lặng như mặt hồ, nhìn vào mặt Triệu Thành Quân, thản nhiên nói:

- Nếu ngươi chỉ nhằm vào ta, ta cũng không quá để ý, nhưng ngươi lại định làm thương tổn cả nhà ta, như vậy ngươi nhất định phải chết!

Quân Mạc Tà tăng thêm kình lực trên tay, chỉ thấy xương cổ Triệu Thành Quân kêu loạn một trận, đầu lưỡi lè ra, dài đến nỗi chút nữa thì dán vào ngực hắn.

Vẻ mặt Triệu Thành Quân lúc này có thể nói là cực kì thảm hại…

- Ngươi còn định làm tổn thương nữ nhân của ta, hơn nữa lại dùng biện pháp nham hiểm như vậy!

Quân Mạc Tà tiếp tục dùng lực, không có nửa điểm thương hại, ánh mắt vẫn bình tĩnh như lúc đầu.

Nhưng cổ Triệu Thành Quân lại phát một tiếng thanh thúy, đã bị gãy rồi!

- Có thể đem không nói thành có, đổi trắng thay đen, quả nhiên là hảo bản sự, mấy tên ngụy quân tử các ngươi có chết cũng là đáng lắm!

Quân Mạc Tà buông tay, thân thể Triệu Thành Quân rơi xuống mặt đất, tứ chi run rẩy vài cái rồi không phát ra tiếng động nào nữa.

Tuy đã chết, nhưng đôi mắt của hắn vẫn mở trừng trừng, tràn ngập vẻ sợ hãi và khó tin!

- Lại dám chết không nhắm mắt!

Quân Mạc Tà lau tay, tư thế tao nhã buông bỏ chiếc khăn tay, sau đó bước ra ngoài.

Một bước này, đạp trúng khuôn mặt của Triệu Thành Quân trên mặt đất, sau đó hắn liền biến mất vô ảnh vô tung.

Hắn vừa biến mất thì “ba ba” hai tiếng, đôi mắt Triệu Thành Quân đột nhiên bạo liệt!

Ngoài cửa bay vào một tờ giấy viết đầy chữ dán lên khuôn mặt huyết nhục bầy nhầy của Triệu Thành Quân.

Một màn này đúng là tàn nhẫn đến cực điểm…

Bóng trắng như quỷ mị, như tia chớp tiến đến rất nhiều địa phương trong Thiên Hương thành, mà mỗi nơi hắn đến, ắt có một vị hoặc nhiều vị quan chức bị giết, tất cả đều chết vô cùng thê thảm…

Cơ hồ đến tám mươi phần trăm quan chức xuất thân từ Văn Tinh thư viện đều bị tàn sát!

Giết!

Chỉ trong một đêm, nhân số tử vong cũng hơn ba mươi vị!

Những người này, có người ở thành đông, có người ở thành tây, hai bên cách nhau chẳng gần, lại cũng không phải tụ tập một chỗ, nhưng tất

cả đều gặp nạn trong một đêm.

Cứ theo người khác phỏng đoán, thì một đêm này ít nhất cũng có hơn mười vị sát thủ cùng ra tay mới có thể thu được chiến quả như vậy!

Quan lớn triều đình cũng thế, phụ mẫu kinh thành cũng vậy, có người nào không được bảo hộ chặt chẽ?

Nhưng cho dù được bảo vệ chặt chẽ mức nào, vẫn vô thanh vô tức bị hại, toàn bộ không hề phát ra động tĩnh gì, không có bất kì dấu vết nào…

Thậm chí có vài vị quan chức bị giết lúc đang ngủ nhưng người nằm bên cạnh cũng không hề hay biết.

Hôm sau thức dậy, mới phát hiện ra mình đã ôm người chết ngủ suốt một đêm…

Mà trên mặt những người bị giết, rõ ràng đã bị kinh hãi hoặc là tra tấn một phen.

Nhưng người bên cạnh lại không hề phát giác…

Sát thủ như vậy, thủ đoạn như vậy, quả nhiên hiếm gặp, nghe mà rợn cả người!

Mà tất cả người chết đều có một điểm giống nhau, đó là trên người mỗi nạn nhân đều có một tờ giấy, bên trên ghi rõ người này bị giết vì nguyên nhân gì, kẻ nào cũng tội ác tày trời, tất cả tội chứng đều rõ ràng rành mạch.

Sau khi tin tức những quan viên này bị giết truyền ra, ở Thiên Hương thành lại có vô số người đốt pháo ăn mừng.

Nhất thời giống như chúc mừng năm mới vậy. Không ít người đốt nhang cầu nguyện, nhìn trời dập đầu, nước mắt đầy mặt.

Nhưng cũng vì đã là cuối năm, mọi người mới có thể mua pháo mua nến, nếu là lúc khác muốn có một lượng lớn pháo như vậy cũng không phải chuyện dễ, lập tức giá cả mỗi bánh pháo ở Thiên Hương thành tăng lên chóng mặt!

Những người chúc mừng, cầu nguyện này hầu hết đã bị đám quan lại ức hiếp, hãm hại, lúc trước tìm mọi cách khẩn cầu, kêu trời không thấu, gọi đất chẳng hay.

Nhưng hiện tại rốt cục ông trời cũng mở mắt, thiện hữu thiện báo, ác giả ác báo, kẻ ác cuối cùng cũng gặp báo ứng.

Tuy không biết người giúp bọn họ hả lòng hả dạ rốt cục là vị đại anh hùng đại hào kiệt nào, nhưng không thể nghi ngờ vị anh hùng vô danh này đã trở thành ân nhân của quần chúng Thiên Hương, vạn người kính ngưỡng.

Vô số gia đình lập bài vị thờ cúng vị ân công vô danh này.

Đa số mọi người phỏng đoán, chuyện này hẳn là do Quân gia làm, bởi vì những người này không có người nào không mượn chuyện Quân Mạc Tà cùng Quản Thanh Hàn để diệt trừ Quân gia.

Đều là bè đảng trong triều đình!

Nói không chừng chính là Quân gia ra tay trả thù!

Nhưng chuyện này, mọi người đều để trong lòng, không dám nói ra, cũng không ai dám nói, nhận ân huệ của người mà không thể báo đáp, đành lập bài vị cho vị ân nhân vô danh.

Sắc trời rạng sáng, Quân Mạc Tà vẫn một thân áo trắng, cười nhạt về tới Quân gia, vẻ mặt thỏa mãn, khắp người tỏa ra hơi thở ấm áp ôn hòa, nhãn thần lợi hại nhưng bình thản.

Thanh kiếm của hắn cài bên hông, trên người không dính chút bụi, tựa như một người sáng sớm ra ngoài tản bộ, một thiếu niên công tử đi

tản bộ, thản nhiên trở về.

Tin chắc chẳng có ai nghi ngờ, vị thiếu niên công tử anh tuấn hiền hậu ôn nhu này vừa mới giết người khắp Thiên Hương, làm đao phủ cướp đi hơn ba mươi tính mạng quan lớn triều đình!

Bảo kiếm bên hông trong trẻo như nước, nhưng đã uống no máu tham quan rồi!

Mấy chục năm cố gắng của Văn Tinh thư viện, có thể có địa vị cao ở kinh thành, nào có ai là tầm thường?

Càng tốn không biết bao nhiêu tâm huyết, ngân lượng, quan hệ mới có được thành công như hôm nay.

Hiện tại, trong chốc lát đã bị hủy hoại dưới kiếm Quân đại thiếu!

Việc này vốn Quân đại thiếu có thể an bài thủ hạ đi làm, nhưng Quân Mạc Tà thực sự đã rất lâu không làm cái việc ám sát này. Có thể nói hắn rất ngứa ngáy chân tay, chính mình động thủ thật là thống khoái, đem lũ sâu mọt này tất cả đưa xuống địa ngục!

Tuy rằng việc này chính là vì Quân gia, nhưng loại cảm giác vì dân trừ hại cũng khiến Quân Mạc Tà trong lòng thích thú.

Đây là một cách an ủi lương tâm, tuy rằng cả quá trình tràn ngập chết chóc, nhưng Quân đại thiếu không hề có cảm giác tội lỗi.

Ngược lại còn có một loại cảm giác “ý trời trên kiếm ta, công đạo trong tay ta” ra tay thưởng thiện phạt ác như vậy thật đã nghiền quá đi!

Người ngoài nói ta tàn nhẫn hiếu sát, nhưng

Quân Mạc Tà ta không hề có loại suy nghĩ này.

Ngoại nhân thích nói sao thì nói, liên quan gì đến ta?

Lão tử làm việc tự nhủ không thẹn với trời đất.

Thiên lý cho mọi người, công đạo tại lòng ta!

Quân Vô Ý đứng trước tiểu viện của mình, mỉm cười nhìn hắn.

Kể từ khi trước vạn quân tàn nhẫn ngược đãi Tiêu Hàn, sau đó Quân Vô Ý đã không giả bộ tàn tật nữa, Quân tam gia rốt cục chân chính thoát khỏi cái xe lăn, cho nên mấy ngày nay lúc rảnh rỗi hắn đều đứng, hận là trong lúc ngủ không thể đứng tiếp…

Người không trải qua tàn tật vĩnh viễn không thể cảm thụ loại cảm giác hạnh phúc đứng trên hai chân của mình.

Đây quả thực là một loại siêu cấp hưởng thụ…

Hắn từ lúc thức dậy cứ hưng phấn mà đứng đó: “Cuối cùng thì ba chân hai đùi của ta đã trở lại”…

Hơn nữa, cùng với việc Quân Vô Ý đứng lên (ba chân cùng đứng) cũng là lúc Quân gia quật khởi, chuyện đại sự này cũng là một món quà không nhỏ, mấy chuyện khi quân phạm thượng bây giờ đã chẳng còn quan trọng.

- Xong cả rồi sao? Rất thỏa mãn phải không?

Quân Vô Ý hỏi.

- Ách… quả thật rất đã! Bất quá giết nhiều quá lại làm con nghiện…

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, thấy Quân Vô Ý lại chuẩn bị giảng giải lý lẽ, nhanh như chớp lao về tiểu viện của mình, để lại một câu:

- Ai nha, một đêm không ngủ, thật là mệt mỏi… Con đi ngủ, hẹn Tam thúc ngày mai gặp lại!

- Ngày mai gặp? bây giờ đã là rạng sáng, con lại nói ngày mai mới gặp sao?

Quân Vô Ý vừa định mở miệng giáo huấn, liền ngậm miệng lại.

Bất đắc dĩ cười cười, điệt nhi đã trưởng thành, hơn nữa một thân công phu quỷ thần khó lường, làm việc cũng có chừng mực, thôi thì mọi chuyện tùy nó đi…

Cùng lúc đó, cũng chính là một đêm này.

Tại Phong Tuyết thành đang đánh nhau ác liệt. Một hồi chém giết cực kỳ thảm khốc!

Song phương một bên là đám người tam trưởng lão ngàn dặm trở về, một bên không ngờ là Phong Tuyết Ngân Thành đại trưởng lão Tiêu Hành Vân cầm đầu một đám cao thủ.

Đám người Phong Tuyết Ngân Thành ngàn dặm xa xôi trở về, không khí trên đường cực kỳ trầm trọng.

Mang theo ba mạng người nửa sống nửa chết, ba người này vốn là người của Ngân thành, nhưng hiện tại đã là phản đồ, chuyện trái ngược như vậy làm cho Tam trưởng lão sống đến bảy tám chục tuổi cũng chịu không nổi.

Hai người trong đó chính là lão huynh đệ cùng lớn lên với mình!

Những năm gần đây, mặc dù có xô xát, có tranh đấu với nhau, nhưng dù sao cũng cùng nhau trải qua tám chục năm sóng gió!

Tám chục năm làm huynh đệ!

Tuy Ngân Thành có Hàn gia, Tiêu gia hai nhà. Nhưng cho dù là kẻ thù bất cộng đái thiên ở cùng nhau tám chục năm cũng có chút tình cảm.

Cho dù không có tình cảm nhưng tám mươi năm ở chung, chứng kiến hắn nửa sống nửa chết, cả đời tàn tật, trong lòng cũng cảm thấy bi ai a!

Nhưng bọn hắn vì cái gì mà phản bội? Cứ như vậy mọi người một lòng vì Ngân thành, chẳng phải rất tốt sao? Ngân thành bất kể là trong tay Hàn gia hay Tiêu gia, chẳng phải vẫn là Ngân thành sao?

Trong thiên hạ có ai không biết, Hàn gia Tiêu gia ở Phong Tuyết Ngân Thành là người một nhà, từ xưa tới nay tuy hai mà một!

Chỉ là một cái chức danh thành chủ mà thôi, quan trọng như vậy sao?

Chẳng lẽ Tiêu gia tiếp quản thì Ngân thành sẽ đổi tên? Đây không phải là quốc gia mà thay đổi triều đại a!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 67: Ai Đúng Ai Sai

Đám người Tam trưởng lão rất thương tâm, rất phẫn nộ mà cũng rất khó hiểu.

Mang theo áp lực nặng nề trong lòng, Thất kiếm cùng đám người Tam trưởng lão lặn lội đường xa, rốt cuộc cũng đi tới chân núi Tuyết Phong. Chỉ cần qua dải Tuyết Phong này, chính là vào hạch tâm của Ngân Thành.

Mà xung quanh đây cũng đã ở vào khu vực Phong Tuyết sơn, khí hậu cực kỳ rét lạnh!

Tuy nhiên mọi người vốn đã quen với cái lạnh ở Ngân Thành nên đều không để ý, bọn họ thậm chí từ lâu đã quen chịu đựng cái lạnh, dù sao bọn họ cũng sinh ra và lớn lên trong hoàn cảnh rét lạnh ở đây, nhưng người này tất nhiên không sợ lạnh, nhưng bản thân những người bị trọng thương kia thì lại không thể khôg sợ, tuy rằng biết rõ là ba người bọn hắn chính là phản đồ của Ngân Thành, nhưng sau khi cơn giận qua đi, vẫn tận khả năng chu đáo săn sóc nhóm bọn hắn, không để thương thế chuyển biến xấu thêm.

Con người, dù sao cũng là động vật có tình cảm.

Trước khi quay về, Mộ Tuyết Đồng từng nêu lên ý kiến có cần thả phi ưng truyền thư để thong báo cho cao tầng Ngân Thành hay không. Nhưng Tam trưởng lão suy nghĩ, vẫn là kiên quyết bác bỏ đề nghị này.

Cũng không có gì lạ, đơn giản là vì Phong Tuyết Ngân Thành trước mắt vô luận là trong hay ngoài tất cả phương diện tình báo đều do người của Tiêu gia nắm giữ trong tay, nhất là từ khi tiểu công chúa Hàm Mộng Yên được sinh ra mấy năm nay. Tình huống này lại càng thêm rõ ràng.

Trước kia chung quy vẫn nghĩ ràng Hàn gia Tiêu gia là người một nhà, ai nắm giữ cũng như nhau, nhưng mà hiện tại xem ra, Tiêu gia sớm đã có dự mưu. Trước kia tất cả đều không có nghĩ tới, hiện tại cẩn thận suy nghĩ, cực kỳ là rợn tóc gáy!

Một khi có phi ưng truyền tin trở về, tất nhiên sẽ lọt vào tay Tiêu gia trước, nếu mà như vậy, về phía Hàn gia thật sự sẽ hoàn toàn bị động!

Cho nên Tam trưởng lão lão luyện vẫn lựa chọn ổn thỏa là…trực tiếp trong đêm tối chạy gấp về Ngân Thành! Chỉ cần mình mang mọi người tới được cửa lớn Ngân Thành, sự tình kia tất cả đều sẽ có thành chủ cùng lão thành chủ phân xử! Nhưng trăm triệu lần không ngờ, đoàn người chính mình mới tới Tuyết Phong, đã bị đại trưởng lão Tiêu Hành Vân suất lĩnh rất nhiều cao thủ chặn đón ở đây.

Chính mình cẩn thận phong tỏa tin tức, thế nhưng hắn làm thế nào mà biết được đây?

- Đại ca? Ngươi sao lại ở chỗ này?

Tam trưởng lão kinh ngạc nhìn Tiêu Hành Vân, việc này cũng không lạ, tuy rằng biết rõ đại ca đối diện là lòng dạ khó lường, nhưng hắn dù sao cũng là đại ca của mình tám mươi năm rồi! Kiểu xưng hô trong lúc vội vàng này vẫn như cũ, muốn thay đổi thật sự là không dễ dàng gì!

Dù cho ở trên đường đã muốn mắng hắn hàng ngàn vạn lần. Nhưng giờ phút này đối mặt với khuôn mặt quen thuộc kia, vẫn là có chút không thể chấp nhận được kết quả tàn khốc như vậy!

- Đại ca? Ha ha ha, ngươi còn có mặt mũi gọi ta một tiếng đại ca?

Tiêu Hành Vân trên mặt u ám, thâm trầm nhìn hắn, tựa hồ muốn một ngụm nuốt sống hắn:

- Ngươi hại chết nhị đệ của ta, hại chết tôn nhi của ta, hại chết chắt trai của ta, càng làm cho hai huynh đệ trăm tuổi của ta tàn tật vĩnh viễn! Ngươi…

- Chuyện tới nước này, ngươi còn có thể gọi ta là đại ca? Ngươi không biết xấu hổ gọi, nhưng lão phu không thể đáp ứng, tiếng đại ca này, lão phu không gánh vác được, cũng không dám làm!

Tiêu Hành Vân cười lạnh, ánh mắt như đao:

- Hàn Phi Vân, ngươi quả nhiên là to gan! Phong Tuyết Ngân Thành tối kỵ là nội đấu, ngươi lại trắng trợn giết hại đồng môn, làm xằng làm bậy, quả thật là Thiên lý không dung! Còn không lập tức quỳ xuống nhận tội, định chờ đến khi nào đây.

- Ha ha ha. Tiêu Hành Vân ngươi nói ta không xứng gọi ngươi là đại ca, ta đây sẽ không gọi, chuyện cho tới lúc này mọi người trong lòng đều biết rõ, cần gì phải thay trắng đổi đen như vậy? Bản thân ta muốn các ngươi tự hỏi lòng, ngươi bây giờ, còn xứng để ta gọi một tiếng đại ca hay sao?

Tam trưởng lão Hàn Phi Vân đúng là dị thường thê lương cười rộ lên, trên mặt chòm râu khẽ động, ánh mắt từ từ đỏ lên:

- Tiêu Hành Vân, ta thật sự không tưởng tượng được, ngươi lại có thể làm ra việc mưu phản như thế này! Ngươi phản bội Ngân Thành, tự cao tự đại, muốn thay thế địa vị thành chủ, ngươi mới chính là lòng lang dạ sói, Thiên lý không dung.

- Mưu phản? Ha ha ha.

Tiêu Hành Vân cuồng tiếu cười to:

- Ngươi lại còn nói ta mưu phản? Mọi người đều biết, thành chủ Ngân Thành đời thứ nhất là ai? Hàn Phi Vân, ta nói cho ngươi biết, đó chính là tổ tiên của Tiêu gia ta! Tổ tiên Tiêu gia ta vì sao mà chết? Là vì người Hàn gia các ngươi! Tổ tiên sáng lập Phong Tuyết Ngân Thành, từng bước phát dương quang đại, cuối cùng tổ tiên lại vì bọn hắn mà chết, mà khi đó, Tiêu gia ta đã có hậu nhân!

- Thừa kế nghiệp cha, đạo lý này vốn là thiên cổ không đổi! Hàn Phi Vân, ta hỏi ngươi, năm đó Phong Tuyết Ngân Thành, nếu là lão thành chủ mất, phải chăng thiếu thành chủ Hàn Trảm Mộng trước tiên kế vị?

Tiêu Hành Vân âm trầm nói.

Tam trưởng lão cứng họng, việc nói đúng nói sai đều khó mà phân định, nhưng truy cứu nguồn gốc, nếu mà nói năm đó Hàn thị nhất mạch làm được thỏa đáng như vậy, cùng là có đạo lý.

Nhưng những năm gần đây Hàn thị nhất mạch tự giác cũng cảm thấy có lỗi với Tiêu gia, vì vậy thậm chí biết rõ Tiêu gia mỗi khi lấy danh nghĩa Ngân Thành làm việc cũng chỉ lờ đi coi như không thấy, càng bởi vì áy náy mà gạt bỏ lương tâm tương trợ, trong mấy trăm nam này bởi vì áy náy mà dung túng cho Tiêu gia cực kỳ kiêu ngạo rồi, tuy nhiên phàm là con cháu Hàn thị sớm đã có tổ huấn, đối với người Tiêu thị đều phần lớn là nhường nhịn, cho nên năm đó Tiêu Hàn mới có thể gây ra sóng gió lớn như vậy.

- Sao? Nói không ra lời sao? Lấy tình thế lúc đó mà nói, Hàn gia nếu quả thật ghi nhớ ân tình cố nhân, thì nên ủng hộ hậu nhân Tiêu gia ta kế thừa ngôi vị thành chủ, sau đó hết lòng phụ tá, đây mới là hành động của người thụ ân nên làm. Nhưng Hàn gia các ngươi từ đầu tới cuối lại chỉ cấp ra một lời thề hư vô mờ mịt chó má, liền có thể trước mặt anh hùng trong thiên hạ, công khai vô sỉ cướp đi ngôi vị thành chủ!

- Nguyên bản thiếu thành chủ, biến thành Ngân Thành đệ tử, mà người Hàn gia các ngươi trở thành Ngân Thành thành chủ.

- Có câu: Chịu ơn cứu mạng, báo đáp cả đời! Vậy mà các ngươi sau khi chịu ân cứu mạng lại có thể lập tức cướp sản nghiệp của con cháu ân nhân! Ha ha ha. Nhất là, cướp sản nghiệp của ngươi ta, cư nhiên còn có thể làm ra vẻ đại nhân đại nghĩa như thế, cuối cùng lại còn được người trong thiên hạ tán dương. Trong thiên hạ lại có chuyện tức cười như vậy! Hàn Phi Vân, ngươi cười đã đủ chưa? Tại sao lại không nói!

Tiêu Hành Vân thấy Tam trưởng lão không đáp lời, thái độ trở lên hung hăng hơn.

- Ngươi mới là nói huơu nói vượn! Năm đó diệt Chí Tôn Minh, thiên hạ quần hùng tranh giành, Phong Thành Ngân Tuyết gặp phải biến cố, đã là đứng trước bờ vực, nếu không thể nhanh chóng hiệu lệnh minh chủ, lấy thủ đoạn bá tuyệt xưng hùng giang hồ, liền tùy thời có thể bị thế lực khác thôn tính, Hàn thành chủ mới phải dũng tiến vào sóng gió, tiếp chưởng Ngân Thành, từ bên bờ vực bấp bênh mà từng bước xây dựng Ngân Thành đi lên, mỗi lần chiến đấu cũng đều là người Hàn gia xông lên trước, bảo hộ người Tiêu gia các ngươi, các ngươi vĩnh viễn đều là ở vào vị trí an toàn nhất, hy sinh cũng là ít nhất! Điểm này ngươi không nhận ra sao?

- Còn nữa, năm đó Phong Tuyết Ngân Thành nhiều nhất cũng chỉ là thế lực hạng trung trong giang hồ. Nào có thể so sánh với siêu cấp thế lực như bây giờ, dậm chân một cái cũng làm thiên hạ đại loạn! Ngày đó lão thành chủ, chính là ôm lấy củ khoai nóng, phải trả giá cả đời, mới có thể tạo thành Phong Tuyết Ngân Thành quy mô như ngày hôm nay! Có thể nói, Phong Tuyết Ngân Thành được như ngày hôm nay, hoàn toàn là dựa vào lão thành chủ! Tiêu Hành Vân, điểm này, ngươi có biết không? Vì sao Tiêu gia các ngươi lại không căn cứ vào lương tâm của mình mà nói chuyện? Lẫn lộn trắng đen, rất thú vị sao?

Tam trưởng lão Hàn Phi Vân cao giọng cuồng tiếu, vẻ mặt xem thường:

- Trong mấy trăm năm này, Hàn gia đã phải giải quyết hậu quả cho Tiêu gia các ngươi quá nhiều, cũng đã gạt bỏ lương tâm không biết bao nhiêu lần, còn không phải vì lời hứa hẹn năm đó sao, vì lời hứa hẹn đó mà đã đè ép Hàn gia mấy trăm năm rồi! Các ngươi còn ủy khuất cái gì?

Hai bên đã trở mặt thì dứt khoát đem hết thảy mọi việc thoải mái mà nói!

- Thối lắm! Lúc ấy Phong Tuyết Ngân Thành đã là của Hàn gia, hắn không dốc sức có được không? Đó là cơ nghiệp của hắn! Là cơ nghiệp mà hắn lừa gạt mà đoạt được! Ha ha, nguyên bản là sản nghiệp của Tiêu gia, lại biến thành cơ nghiệp của Hàn gia, ngươi cư nhiên còn có thể nói đường hoàng như vậy, còn có thể liên quan đến sinh tử tồn vong! Muốn nói đến sinh tử tồn vong, chính là sau khi Hàn gia tiếp nhận, đó cũng là cửa ải sinh tử tồn vong đi? Vì sao cùng một lực lượng như nhau, như thế nào lại chỉ có nhân tài của Hàn gia các ngươi mới có thể vượt qua được?

Tiêu Hành Vân phẫn nộ hét lên!

- Chẳng lẽ người của Tiêu gia ta tiếp quản chủ vị, lực lượng Ngân Thành cũng không phải vẫn là những người đó hay sao? Chả nhẽ lại bị suy yếu? Đây là đạo lý chó má gì vậy? Cứ theo như lời ngươi nói, không cho Hàn gia tiếp chưởng vị trí thành chủ thì người Hàn gia cũng sẽ không ra sức vì Ngân Thành sinh tử tồn vong, có phải thế không?

Tiêu Hành Vân hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi đây mới là kiến giải vô sỉ! Vì hành vi đê tiện của chính mình, cứng rắn mà viện cớ đại nghĩa thôi! Cưỡng từ đoạt lý, đê tiện xấu xa, đừng có quá đáng! Cái gì là vô sỉ? Hàn gia các ngươi, chính là bọn vô sỉ đó!

- Ngươi mới là cưỡng từ đoạt lý!

Tam trưởng lão Hàn Phi Vân tức giận đến mức ánh mắt cũng đỏ lên (giận đỏ mắt đây mà .), ngón tay khẽ run run:

- Một quyết định của người lãnh đạo một thế lực, trực tiếp quan hệ đến sự sinh tử tồn vong của thế lực đó! Đạo lý dễ hiểu như vậy, các ngươi thực sự không hiểu sao? Lúc đó hậu nhân Tiêu gia các ngươi tính cách yếu đuối, tuổi còn nhỏ làm sao có năng lực tiếp nhận Phong Tuyết Ngân Thành đang ở bên bờ vực sinh tử? Lại làm sao có thể so được với lão thành chủ năm đó mưu lược kiệt xuất? Ngươi căn bản chính là muốn gán tội cho người khác! Nói cho cùng, ngươi không phải là muốn quyền lực của Ngân Thành sao, có cần phải lôi cả tổ tiên vào việc tranh đoạt quyền lực tư tâm của các ngươi không! Ngươi không biết là ngươi rất hèn hạ sao?

Tiêu Hành Vân hờ hững cười lạnh:

- Bớt sàm ngôn đi, Hàn Phi Vân, ngươi cũng không cần tiếp tục vọng tưởng kéo dài thời gian, ngươi có biết vì sao lão phu lại cùng ngươi tốn nước miếng ở đây không? Bởi vì bên Ngân Thành, phàm là người thuộc Hàn gia các ngươi, tuyệt sẽ không có người nào tới, cho dù là trong vòng một hai tháng, cũng sẽ không có người nào đi qua đây! Cho nên lão phu thực yên tâm, ha ha ha, những lời này, nghẹn trong lòng ta nhiều năm như vậy, hôm nay lão phu rốt cục có thể nói ra giữa ban ngày ban mặt! Thật thống khoái! Lão phu rất tin tưởng, chung quy có một ngày, ta có thể đem lời này đường đường chính chính mà nói cho mọi người trong thiên hạ! Làm cho hết thảy mọi người đều tin phục.

Nói xong câu cuối cùng, Tiêu Hành Vân đúng là dùng ngữ khí hét lên, hét ra rồi, sau đó cũng là dị thường sầu não nhìn hư không, giọng nói trầm thấp, buồn rầu nói:

- Nhị đệ cùng ta, sắp đặt kế hoạch chuyện này cả đời rồi, hiện giờ bình minh ngay trước mắt, hy vọng đã ở trước mắt, nhưng hắn lại không thể nhìn được nữa rồi! Vĩnh viễn không thấy được!

- Nhị đệ của ta, hắn không thể thấy được!

Hắn lại hét lớn một tiếng, thân mình hơi run rẩy, nước mắt chợt hiện trong mắt hắn.

Tiêu gia, Hành Vân và Bố Vũ, uy nhiếp thiên hạ, từ nhỏ đã cùng một chỗ, cả đời chưa từng cách xa, nhưng hiện giờ, hai người đã già như vậy rồi, lại đột nhiên một người khuất núi!

Tiêu Hành Vân trong lòng đau xót, quả là khó có thể hình dung!

Cho nên hắn cũng càng hận người Hàn gia, nhất là kẻ trước mặt này!

- Tiêu Bố Vũ gieo gió thì phải gặp bão, Tiêu Hàn tự chịu diệt vong! Việc này cùng Ngân Thành, với chúng ta có quan hệ gì? Chẳng lẽ còn phải đổ lỗi cho chúng ta sao? Hoang đường!

Hàn Phi Vân đôi tay già nua âm thầm ấn lên chuôi kiếm, ánh mắt sắc bén:

- Tiêu Hành Vân, các ngươi hiện tại là kẻ phản nghịch của Ngân Thành!

“Xoát” một tiếng, trường kiếm xuất vỏ, kiếm quang chợt lóe, một mảnh vạt áo nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

- Từ nay về sau, ta và ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt, tình cảm trước kia, nhất đao lưỡng đoạn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 68: Tử Chiến

- Ha ha ha…Hảo! Hảo! Hảo! Ân đoạn nghĩa tuyệt, nhất đao lưỡng đoạn!

Tiêu Hành Vân cười to ba tiếng, ánh mắt lóe lên, trong mắt sát khí ngày càng thịnh, đột nhiên vung tay lên, quát to:

- Người đâu, mau giết chết mấy tên phản nghịch này, không lưu bất cứ kẻ nào. Giết không tha!

Phía sau hắn, một loạt cao thủ áo trắng đồng loạt xông tới.

Hàn Phi Vân sau khi cắt bào đoạn nghĩa, lập tức thân hình bay về sau, chợt lóe tới trước người Mộ Tuyết Đồng, thấp giọng vội nói:

- Tình thế hung hiểm, chỉ sợ trong Thất Kiếm có nội gián, ta sợ là lành ít dữ nhiều! Ngươi bảo vệ tiểu công chúa cho tốt, nếu thấy cơ hội, lập tức phá vây, Ngân Thành tuy gần trong gang tác, kì thực lại vô cùng xa vời, nếu không thể thành công thì nhất định phải dùng tốc độ cao nhất quay trở lại, nhanh chóng trở lại Thiên Hương thành tìm Quân Vô Ý, còn cả Quân Mạc Tà nữa! Hiện tại, cũng chỉ có bọn họ mới có thể chân chính giúp đỡ chúng ta! Chúng ta sẽ liều chết ngăn cản bọn họ cho ngươi. Nhớ kĩ! Sự tình này liên quan đến tiểu công chúa và tương lai của Ngân Thành, không thể sơ xuất!

Hắn vừa vội vừa gấp nói hết câu này, xung quanh ngân y kiếm thủ (kiếm thủ áo trắng) đã tụ lại đây, một đám sắc mặt âm trầm, ánh mắt

hung tàn, xuất kiếm đối với mấy vị trưởng lão trước kia không chút lưu tình nào!

Tiêu Hành Vân hét lên một tiếng, năm lão giả râu bạc trắng dẫn đầu xuất kiếm mà ra, kiếm quang hai màu như giao long nổi giận mà tới!

- Thần Huyền nhị phẩm, tuyết kiếm thủ hai màu!

Tam trưởng lão Hàn Phi Vân chấn động, kinh hô thốt lên.

Đây cũng là năm cao thủ thiên phú của Ngân Thành. Năm người này, chính là do luyện công bất ngờ đồng thời bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng năm người tâm tính cực kỳ kiên trì, lại tìm một lối khác. Nhờ vào một loại tà môn huyền công cổ quái, giúp cho kinh mạch trong thân thể mở ra một con đường vận hành huyền công mới. Ngày bọn hắn thành công, nguyên bản kinh mạch bị bế tắc vì luyện công tẩu hỏa nhập ma trước kia cũng đột nhiên khôi phục trở lại.

Cho nên năm người này công lực mỗi người tuy rằng chỉ là Thần Huyền nhị phẩm, nhưng mỗi người đều có thể tương đương với hai người tu vi Thần Huyền. Hơn nữa còn có được kỳ năng nóng lạnh giao thoa.

Nhưng vào lúc mười lăm năm trước, vì bù lại chỗ thiếu hụt trong công pháp, năm người liền đi vào đại mạc, từ đó đến nay không có tin tức gì. Tất cả mọi người trong Ngân Thành đều nghĩ rằng năm người bọn họ đã chết thảm, chôn thây nơi cát vàng, không nghĩ tới lúc này lại xuất hiện ở đây.

- Vì sao?

Tam trưởng lão chấn động, nhanh chóng nhảy lùi lại, ánh mắt hết sức ngạc nhiên:

- Vì sao các ngươi lại ở đây, các ngươi không phải đã chết trong đại mạc mười lăm năm trước rồi sao?

Năm người mắt không biểu tình, không hề nhận thức người đang nói chuyện trước mắt là ai, trường kiếm hình thành kiếm võng nhiều màu, mang theo sát khí lạnh thấu xương, ầm ầm chụp xuống!

Ngân Thành Thất Kiếm đồng thời hét lớn một tiếng, trường kiếm đan vào tạo thành một mảnh võng kiếm rực rỡ, ngang nhiên nghênh đón! Tạo cho Tam trưởng lão thời gian an bài sự tình.

Ngũ trưởng lão râu bạc tung bay, trường kiếm như rồng bay đâm về Tiêu Hành Vân vị đại ca mà mình luôn luôn sùng kính! Kiếm quang mặc dù độc nhưng trong mắt đã rơi lệ!

Tiêu Hành Vân trong mắt lại lộ vẻ tàn nhẫn, thần sắc cay nghiệt, đột nhiên trường kiếm chợt động, kiếm quang bạo trướng, hàn quan bắn ra tứ phía, không chút lưu tình mà toàn lực ra tay!

Tiêu Hành Vân lần này mang đến nhân số rất nhiều. Chừng gần trăm người, hơn nữa phần lớn là Địa Huyền, Thiên Huyền kiếm thủ cao cấp, còn có chính hắn cùng tuyết kiếm thủ hai màu là sáu vị Thần Huyền đại cao thủ trợ trận, tuyên bố rõ là chuyến này muốn dồn bọn Tam trưởng lão vào chỗ chết.

Trái lại bên phía Tam trưởng lão vì nhanh chóng chạy về Ngân Thành. Cũng là lặn lội đường xa, ít có nghỉ ngơi, tổng cộng cũng chỉ có hắn và Ngũ trưởng lão là hai vị Thần Huyền cường giả là còn có thể đánh một trận, Ngân Thành Thất Kiếm tuy tạo thành kiếm trận uy lực có vẻ khả quan nhưng đối mặt với năm trên Thần Huyền kiếm thủ kia cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng đối phương nhân số thực sự rất nhiều, trong nháy mắt như đã lâm vào trong thủy triều.

Mộ Tuyết Đồng nắm chặt trường kiếm trong tay, một tay lôi kéo Hàn Yên Mộng, hết sức chăm chú gặp chiêu phá chiêu, nỗ lực tìm kiếm một khe hở! Hiện tại lúc này mạng sống của mọi người đã không còn trọng yếu!

Mà trọng yếu hơn cả là sự an nguy của Ngân Thành!

Chỉ cần mình và Hàn Yên Mộng có thể thoát ra. Ngân Thành còn có thể có ngày biết rõ được chân tướng sự việc!

Âm mưu của Tiêu gia sẽ không thể chân chính thực hiện được.

Trước mắt. Mộ Tuyết Đồng cũng cho rằng, chính mình là người thích hợp nhất để mang tiểu công chúa chạy trốn. Tam trưởng lão phá vây mang theo tiểu công chúa mặc dù có phần nắm chắc hơn, nhưng mình tuyệt đối không thể ngăn cản công kích của đối phương. Lại nói Tiêu Hành Vân chắc chắn sẽ để ý kĩ Tam trưởng lão, cho dù Tam trưởng lão có may mắn đột phá vòng vây, nhưng vì vướng tiểu công chúa nên cũng sẽ không thể trốn được xa.

Cho nên chỉ có thể hy sinh một người công lực cực mạnh. Tận dụng khả năng kéo dài thời gian. Để chính mình mang theo tiểu công chúa mà chạy trốn.

Lúc này cũng không phải là thời điểm nói lời khách sáo. Cho nên Tam trưởng lão vừa nói, Mộ Tuyết Đồng lập tức ngầm hiểu.

Hàn Yên Mộng mắt thấy đám người chung quanh đều là sinh tử bác đấu, nhưng trong lòng là cực kỳ đau khổ! Chỗ này, tùy tiện chọn ra một tên cũng là người mình quen thuộc, nơi này, mỗi người lúc trước đều đối với mình như cầm châu bảo trong tay, hồi mình còn nhỏ còn ôm mình, cũng từng bế mình, đối với tiểu cô nương nàng mà nói, nơi này bất cứ người nào cũng có thể nói là thân nhân của nàng!

Nhưng hiện tại, hai bên thân nhân của mình lại có một bên làm phản rồi, hơn nữa lại cùng người bảo vệ mình mà triển khai sinh tử bác đấu!

Vốn là cùng một gốc, vì sao lại quá tuyệt tình!

Hàn Yên Mộng trong mắt có lệ, khẽ chảy xuống. Trong tâm hồn đơn thuần của nàng, căn bản là không biết tất cả chuyện này là vì sao, nàng chỉ biết rằng đã có sự thay đổi rồi.

Bên kia, từ trong cuộc chiến, Tam trưởng lão rốt cục quyết định, lắc mình chậm rãi hiệu lệnh rút quân, Ngũ trưởng lão cùng Ngân Thành Thất Kiếm dần dần tiếp được phần lớn chiến lực, vào thời khắc này, Tam trưởng lão thân mình đột nhiên bạo phát ra kiếm quang dữ dội.

Tựa như trong dêm tối, mặt trời lại đột nhiên mọc lên giữa trời.

Vạn đạo kiếm quang, như Ngân Hà đảo lộn! Một kiếm này, Tam trưởng lão đã rốc hết toàn lực!

Dùng toàn bộ sinh mạng, đặt cược sinh tử!

Mộ Tuyết Đồng không nói tiếng nào, mang theo Hàn Yên Mộng lao nhanh tới trước, hướng về phía kiếm quang của Tam trưởng lão lấy tốc độ cao nhất như gió lốc đột tiến!

Tiêu Hành Vân bỗng nhiên thấy không ổn, hét lớn một tiếng:

- Ngăn bọn chúng lại, bắt tiểu tiện tỳ kia!

Đột nhiên lại hướng bên kia hét lớn một tiếng:

- Động thủ!

Những lời này vừa mới ra, giữa sân tình thế chợt thay đổi đột ngột, một người xếp sau cùng trong Ngân Thành Thất Kiếm đột nhiên kiếm quang vừa chuyển, đâm sang vài vị huynh đệ của mình!

Chung sống với nhau như thủ túc không biết đã bao lâu!

Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, trong Ngân Thành Thất Kiếm, ba người trừng mắt không thể tin, lồng ngực tuôn trào máu tươi, chậm rãi xoay người, nhìn tiểu đệ của mình. Trong mắt tràn đầy thương tâm, phẫn nộ. Còn có sự khó hiểu.

Người đó trong mắt lộ ra thần sắc áy náy, ánh mắt phức tạp, thấp giọng nói:

- Thực xin lỗi! Ta là người của Tiêu gia.

Ba người ánh mắt lộ ra thần sắc sáng tỏ, sau đó thần sắc bình tĩnh ngã ra đất.

Cho đến lúc này chết đi, thế nhưng trên mặt vẫn như trước không có chút nào oán hận.

Bọn họ cho dù đến lúc bọn hắn chết đi, vẫn coi hắn là huynh đệ của mình.

Trong mắt ba người thoáng hiện thần sắc cuối cùng, chính là đau lòng vô cùng.

- A.

Tam trưởng lão thấy tình huống giữa sân đột biến hét lớn một tiếng, hắn vốn đã đoán đến có thể sẽ xuất hiện biến cố này, nhưng đối mặt với biến cố trong dự liệu này hắn như cũ vẫn khó có thể gánh vác, trong miệng máu tươi tuôn trào. Lốm đốm dính trên râu bạc, đột nhiên trường kiếm vung trái chém phải, hai đạo kiếm quang rất lớn đột bắn ra. Nơi nó đi qua, mọi người kinh hô một tiếng, trên người máu tươi tung tóe, còn có hai người không kịp tránh, bị chém đứt ngang người.

Tam trưởng lão Hàn Phi Vân hét lớn một tiếng, thân mình bọc lấy kiếm quang, mang theo Mộ Tuyết Đồng và Hàn Yên Mộng, như gió lốc đột ngột đi ra ngoài.

Sauk hi vừa ra khỏi vòng vây, Hàn Phi Vân lập tức xoay người lại. Đem Mộ Tuyết Đồng cùng Hàn Yên Mộng chắn ở phía sau, rất có khí thế của một kẻ “nhất phu đương quan vạn phu mạc khai” (một mình ngăn cửa vạn người không thể qua), râu tóc bay lên, hét lớn một tiếng:

- Ai dám đi lên! Cùng ta đánh một trận tử chiến!

Ở phía sau hắn, Mộ Tuyết Đồng kéo Hàn Yên Mộng không hề quay đầu lại. Tựa như làn khói bay về phương xa. Rất xa truyền đến một tiếng

gọi nhẹ nhàng lo lắng của Hàn Yên Mộng:

- Tam gia gia…

Nhưng giờ phút này Tam trưởng lão đã không thể nghe thấy rồi!

Ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào tên sâu bọ trong Ngân Thành Thất Kiếm, ánh mắt hận đến như muốn ăn sống nuốt tươi hắn! Nếu ánh mắt có thể giết người, vậy thì cái tên tiểu nhân giết hại huynh đệ của mình kia đã sớm chết ngàn vạn lần rồi!

- Vì sao?

Tam trưởng lão thân thể có chút run rẩy, trong mắt óng ánh rơi lệ, mang theo sự hoài nghi, chậm rãi bước tới:

- Vì sao? Vạn Thành Quang! Vì sao? Ngươi vì sao lại phải làm thế? Năm đó ngươi đói rét ngất ở dưới núi, lão thành chủ mềm lòng mang ngươi về Ngân Thành, dốc lòng bồi dưỡng, càng cho ngươi trở thành một người trong Ngân Thành Thất Kiếm, ngươi vì sao lại làm thế?

Hắn là một lão giả đã gần một trăm tuổi, trong mấy ngày này lại liên tiếp bị kích thích mà rơi lệ. Có thể thấy được sự đả kích này là kịch liệt như nào. Ngay cả tâm thần tu dưỡng gần trăm năm của Tam trưởng lão, cũng là không chịu nổi!

Dưới ánh mắt xem thường của hắn, Vạn Thành Quang sắc mặt có chút tái nhợt, không kìm lòng được lui về sau một bước, trong mắt áy náy, lẩm bẩm:

- Ta, ta cũng không muốn làm như vậy, Tam ca, ta, kỳ thật ta vốn là người của Tiêu gia. Tên khai sinh của ta là Tiêu Kiếm Quang!

Sự tình năm đó là ta…

- Ha ha, Hàn Phi vân, ngươi có phải một mực không hiểu vì sao ta lại lấy được tin tức? Hiện tại ngươi đã hiểu chưa? Ha ha, đây chính là một

trong những phần tử trọng yếu nhất của Tiêu gia ta, cũng không chỉ là một người này mà thôi đâu! Hàn Phi Vân, Hàn gia các ngươi, đã hoàn toàn xong rồi. Mau mau tránh ra, nể tình ngày xưa, sẽ cho ngươi được chết toàn thây!

- Ha ha ha. Tiêu Hành Vân ngươi cho rằng việc này có thể sao?

Tam trưởng lão chọn vị trí, đúng là một trong những chỗ hẹp nhất trong sơn cốc, một người một kiếm, trừng mắt lạnh lùng nhìn hắn. Hiển nhiên là đã quyết tâm tử thủ!

- Giết! Mau giết hắn! Nhất định phải đem hai người kia bắt lại, nếu không hậu quả khó lường!

Tiêu Hành Vân vung tay lên, trên mặt tràn đầy sát khí!

Xoát xoát mấy tiếng, ba người còn lại trong Ngân Thành Thất Kiếm cùng Ngũ trưởng lão cả người đẫm máu, cùng nhau lao tới, lảo đảo một chút, cùng Tam trưởng lão sánh vai mà đứng. Trong mắt kiên quyết, ánh mắt lãnh mạc.

Bọn hắn cũng không nhìn mấy tên lâm trận phản bội!

Chúng đã không đáng để chúng ta nhìn!

Đám người ùa lên, Tam trưởng lão hét lớn một tiếng:

- Liều chết ngăn cản! Không thể để bọn chúng qua dù chỉ một bước!

Bốn người đồng thời đáp ứng, ánh mắt kiên quyết, trường kiếm như tuyết, rực rỡ vung lên, đầy trời huyết quang!

Hôm nay nhất định đã không còn đường sống!

Nhưng, tuyệt đối không thể hy sinh vô ích được!

Chỉ cần còn một hơi, sẽ vì tiểu công chúa kéo dài thêm một hơi thời gian!

Nhiều hơn một phần thời gian là nhiều thêm một phần hi vọng!

Vì tương lai Ngân Thành!

Vì ngày mai Ngân Thành!

Song phương như gió lốc cuốn vào nhau, máu tươi chậm rãi nhuộm thành từng điểm trên mặt đất, sau đó dần dần tụ thành một đoàn, chậm rãi tạo thành một dòng suối nhỏ…

Hàn phong gào thét! Bông tuyết khẽ rơi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 69: Tam Đại Sát Thủ

Mộ Tuyết Đồng một tay gắt gao kéo tiểu công chúa Hàn Yên Mộng, dùng hết toàn bộ lực lượng của hắn, ở trên mặt tuyết trắng liều mạng chạy như bay. Hắn thậm chí còn không dám quay mắt lại nhìn một cái, bởi vì hắn biết, chỉ cần mình vừa quay đầu lại, cho dù chỉ là trong nháy mắt, tốc độ liền khó tránh khỏi bị giảm bớt, chỉ sợ dù chỉ là thời gian trong nháy mắt này, cũng là có khả năng bị đuổi theo, như vậy thì bọn người Tam trưởng lão hy sinh sẽ toàn bộ trở thành vô nghĩa!

Cho nên hắn buồn bực, trong lòng bi phẫn mà chạy trốn, toàn lực chạy trốn!

Từ phía sau rất xa truyền đến một tiếng nổ mạnh, đó là do cao thủ Thần Huyền dùng hết toàn lực của mình, thậm chí mỗi phân tiền năng, kiệt lực mà công kích địch nhân mới có thể phóng ra huyền lực có tính nổ mạnh! Mộ Tuyết Đồng thân mình tuy rằng chỉ là Thiên Huyền cảnh giới, nhưng hắn là danh gia đệ tử. Ngân Thành lại có nhiều Thần Huyền cao thủ, tiếng động như này hắn chính là hiểu rất rõ ràng.

Theo đó, tiếng cười thê lương của Tam trưởng lão từ xa xa truyền đến:

- Tiêu Hành Vân, lần này có thể thỏa nguyện rồi chứ? Ha ha ha…

Thanh âm của Tiêu Hành Vân cuồng nộ vang lên:

- Liều Mạng? Mọi người toàn lực ra tay, chém hắn cho ta!

Tiếp theo đó là một trận âm thanh dị thường hỗn loạn do binh khí giao kích vang lên. Nhưng vì khoảng cách quá xa, âm lượng cũng hơi yếu. Lại có một tiếng kêu bi thảm vang lên thật dài, vang vọng Tuyết Phong, sau đó là thanh âm kiên quyết của Tam trưởng lão:

- Đến đây đi, cùng ta lên đường đi! Ha ha ha…

- Ầm!

Một tiếng nổ mạnh kịch liệt, theo đó là liên tiếp tiếng kinh hô thảm thiết.

Mộ Tuyết Đồng trong mắt nước mắt ào ào tuôn rơi.

Hắn biết.

Tam trưởng lão Hàn Phi Vân đã tan xương nát thịt, tự bạo rồi!

Vì kéo dài thời gian, dùng hết khả năng để kéo dài, Tam trưởng lão cuối cùng ngay cả thân thể cũng không hề lưu lại…

Mộ Tuyết Đồng mang theo Hàn Yên Mộng phi thân sưu sưu liên tục xuyên qua rừng tùng rậm rạp, liên tiếp ở ba phương hướng đều để lại dấu chân, sau đó hít một hơi, phát huy toàn bộ công lực, giống như sao băng vụt bay, trực tiếp vọt qua tám trượng khoảng không, dừng lại không ngừng mang theo Hàn Yên Mộng rơi vào dưới vách núi phía trước, hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Ở chỗ này cố ý bố trí ngụy trang mới là biện pháp thoát thân tốt nhất!

Chỉ một lát sau, Tiêu Hành Vân nhẹ bay rất nhanh tới đây, cẩn thận xem kỹ xung quanh một phen, nồi giận vung tay lên:

- Lục soát cẩn thận! Trên mặt tuyết có dấu chân, bọn chúng tuyệt đối trốn không xa! Chia ra ba đường cẩn thận tìm tòi, hiện giờ chỉ còn lại mấy tên tiểu tặc này, không đáng để lại hậu hoạn, lục soát mỗi một tấc

đất cho ta! Dù phải đào sâu ba thước cũng phải tìm ra bọn chúng! Nếu phát hiện, cũng không cần lưu lại người sống, giết không tha!

Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia ngủ một giấc thật ngon, thẳng tới giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh dậy. Trong cảm giác quả nhiên là đã lâu không có ngủ đã ghiền như vậy.

Khả Nhi vì hắn trông cửa, tiểu nha đầu này chính là tương đối tận chức tận trách, bất kỳ kẻ nào cũng không cho phép đi vào quấy rầy giấc ngủ của thiếu gia.

Mãi đến khi qua bữa cơm trưa, có hạn nhân truyền báo. Nói là có một người tên là Bách Lý Lạc Vân cầu kiến. Quân Mạc Tà lúc này mới ưỡn lưng, ngồi dậy, lẩm bẩm:

- So với dự tính của ta còn sơm hơn ba ngày!

Nói xong liền đứng dậy, nói:

- Ta tự mình ra gặp tiểu tử đó!

Thời điểm đi ra nhìn thấy Bách Lý Lạc Vân. Tên thiếu niên thiên tài của Bách Lý thế gia này cả người đều phong trần mệt mỏi, thần tình cũng mệt mỏi, nhưng trong ánh mắt lại kiên định sắc bén khác thường, khí chất trên người so với trước kia cũng nhiều thêm vài phần khốc lệ.

Bách Lý Lạc Vân cứ như vậy đứng ở đó. Toàn thân cũng không động nhưng lại phát ra một loại khí thế lạnh lùng uy nghiêm đáng sợ, làm cho thủ vệ Quân phủ cảm giác có chút không thoải mái, không kìm lòng được liền nổi lên mười hai vạn phần đề phòng, phải biết rằng Quân gia là binh gia, cho dù là thủ vệ cũng đều là kẻ ăn ngủ ở chiến trường, đều là binh sĩ động đao thương, riêng với khí thế dũng sĩ bách chiến này trình độ sắc bén có thể nghĩ là biết.

Nhìn thấy Quân Mạc Tà tự mình đến gặp, Bách Lý Lạc Vân trong mắt hiện lên một tia bất ngờ, trọng trọng ôm quyền:

- Công tử. Ta đã trở về!

- Trở về là tốt rồi.

Quân Mạc Tà thản nhiên cười cười:

- Sự tình xử lý như thế nào?

- Năm mươi người, không thiếu một ai, đều đã bị ta tru sát! Hơn nữa, ngoại trừ vài câu thơ lưu lại kia. Bất cứ dấu vết nào cũng không có!

Bách Lý Lạc Vân thản nhiên trả lời, nhưng trong giọng nói bình thản lại đã tràn ngập sự tự tin và kiêu ngạo vô cùng.

- Làm tốt lắm. Khổ cực cho ngươi rồi!

Quân Mạc Tà vỗ vỗ vai hắn:

- Ta đã an bài địa phương cho ngươi, trước tiên hãy nghỉ ngơi cho thật tốt! Chuyện khác để sau này hãy nói!

Quân Mạc Tà nhíu nhíu lông mày, vị trí của Bách Lý Lạc Vân, còn chưa đạt được như mình mong muốn. Ngạo khí vừa rồi của hắn. Chính mình lại có thể cảm nhận rõ ràng được!

Đây chính là không được! Là một sát thủ nếu mà kiêu ngạo như vậy không phải là sự tình tốt lành gì!

- Công tử, không biết, cha ta bọn họ…

Bách Lý Lạc Vân hơi có chút chần chờ nói.

- Ta vừa rồi có nói qua, chuyện khác để sau hãy nói. Ngươi không nghe thấy sao?

Quân Mạc Tà sắc mặt trầm xuống, ánh mặt lại thâm ý nhìn Bách Lý Lạc Vân một chút. Trong ánh mắt, tràn ngập quyền uy!

Bách Lý Lạc Vân đột nhiên hiểu ra, sắc mặt khẽ đổi, khom người nói:

- Lạc Vân tuân lệnh.

Quân Mạc Tà khẽ cười:

- Nể tình ngươi là một người con có hiếu, bỏ qua lần này, sẽ không có lần sau nữa!

Bách Lý Lạc Vân sắc mặt đúng đắn, cung kính nói:

- Đa tạ công tử đại lượng!

- Vua không gạt binh, ta đáp ứng chuyện của ngươi, tự nhiên sẽ làm. Bọn họ ba ngày trước đã tới Thiên Hương thành. Ta đã thu xếp ổn định chỗ ở cho lệnh tôn. Bỏ đi, không thấy cha ngươi, ngươi thủy chung trong lòng bất an, đơn giản liền mang ngươi tới vậy! Đi theo ta.

Quân Mạc Tà sải bước ra khỏi cửa, dẫn hắn đi vòng về phía sau.

Bách Lý Lạc Vân là người thong mình, chỉ cần nói một lần là được rồi. Không cần phải nhiều lời, cũng không cần giải thích. Mọi người trong lòng đều hiểu rõ!

Cự ly cách Quân gia đại trạch không xa, một tòa đại trạch viện rõ ràng trước mắt.

“Lạc Vân phủ!” Ba chữ đại tự màu vàng lóng lánh. Dưới ánh mặt trời, càng thêm lộng lẫy.

Trước của là vài tên thủ vệ, tinh thần sung túc, dáng người dũng mãnh.

Trong phủ, phụ thân Bách Lý Lạc Vân đang thích ý ngồi trên ghế dựa ở sân trước, mặc trường bào đẹp đẽ quý giá làm bằng da huyền thú, vẻ mặt thỏa mãn cùng hạnh phúc.Ở phía sau hắn, có một vị tiểu thị nữ xinh

đẹp, đang cần mẫn bóp vai cho hắn. Trong viện, còn có vài tên đầy tớ già đang cần cù quét dọn.

Bách Lý Lạc Vân kinh hỉ phát hiện, cha mình sắc mặt so với trước kia đã tốt hơn rất nhiều. Không những khuôn mặt hồng nhuận hơn rất nhiều mà còn trông trẻ hơn. Cả người giống như là được thay da đổi thịt, trông như khi hắn còn trẻ, thậm chí nếp nhăn trên mặt cũng ít đi rất nhiều.

- Nơi này. Từ nay về sau, sẽ là nhà của ngươi, nhà của Bách Lý Lạc Vân.

Quân Mạc Tà mỉm cười khẽ nói.

- Nhà của ta.

Bách Lý Lạc Vân ngây dại.

Nhà. Chính mình vốn cũng là có nhà, nhưng mà là Bách Lý thế gia kia. “Nhà” cũng là tràn đầy ký ức đau thương. Đó căn bản chính là một cãi nhà giam khó có thể thoát khỏi. Căn bản sẽ không có chút cảm giác gia đình nào.

Làm sao có thể nghĩ tới, mình ở chỗ này lại có được một cái nhà, nhà mới tinh, một ngôi nhà hoàn toàn là thuộc về mình cùng cha.

Nhìn thấy hoa cỏ trong viện, Bách Lý Lạc Vân đột nhiên cảm thấy một loại cảm giác ấm áp dị thường, tuy rằng đã là tháng mười một trời đông giá rét, nhưng cả người lại cảm thấy ấm áp.

Nguyên bản trái tim lạnh như băng của hắn, lại cũng ấm lên.

Quân Mạc Tà khẽ mỉm cười, lẳng lặng đi ra ngoài, để cho Bách Lý Lạc Vân chính mình cảm thụ tư vị này.

Loại cảm giác này, Quân Mạc Tà biết. Cho nên hắn không muốn quấy rầy.

Một lát sau, Bách Lý Lạc Vân vẻ mặt kích động vột ra, thấy Quân Mạc Tà, đột nhiên thân hình nghiêm, sắc mặt nghiêm túc, trang trọng quỳ xuống.

Quân Mạc Tà tay trái khẽ vung, một cỗ tiềm lực nảy sinh chế trụ Bách Lý Lạc Vân đang muốn hạ bái, khẽ nói:

- Làm cái gì vậy? Ngươi nếu theo ta. Ta tự nhiên sẽ an bài hết thảy thật tốt cho ngươi. Khiên ngươi không còn phải lo lắng gì, đây cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ta cần chính là trợ thủ đắc lực dốc sức vì ta, mà không phải là loại côn trùng chỉ biết phục lạy.

Quân Mạc Tà không khoan nhượng đưa hắn kéo lên.

- Có lẽ đối với công tử mà nói cảm thấy là bình thường. Nhưng với ta mà nói, cũng là ân sâu như trời cao đất rộng.

Bách Lý Lạc Vân nghiêm túc nói, nhìn thấy ánh mắt Quân Mạc Tà, lần đầu tiên ngoại trừ sự kính sợ đối với cường giả. Còn có thêm vài phần tôn kính!

- Việc này không cần nói nhiều! Lạc Vân ngươi cũng là người hiểu chuyện, có những việc không cần nói nhiều, ngươi cũng hiểu được. Chúng ta dứt khoát vẫn là một câu nói kia, cũng là một câu nói công bằng nhất: nếu Bách Lý Lạc Vân ngươi vô dụng. Ta sẽ không trả giá như vậy với ngươi. Mà chính ngươi cũng thấy rõ ràng, giá trị của ngươi, không phải chỉ đơn giản là một tòa nhà mà thôi. Chúng ta còn phải cùng nhau tung hoành thiên hạ! Ta cần là năng lực của ngươi! Nhớ rõ câu nói trước kia của ta, chỉ một lần này, vĩnh viễn không có lần sau!

Quân Mạc Tà chậm rãi nói.

Lời của hắn nói thực thong thả, thực thẳng thắn. Thậm chí là rất khó nghe.

Nhưng Bách Lý Lạc Vân lại biết, đây mới chính là lời nói thật! Cũng là lời nói xuôi tai nhất!

Mỗi người đều mong vận may từ trên trời rơi xuống đầu mình, nhưng lại không hề nghĩ tới, ngươi không có gì cả. Dựa vào cái gì việc tốt lại rơi xuống đầu ngươi nhiều như thế? Ngươi không có bổn sự gì, chuyện gì cũng không làm được, vậy thì, dựa vào cái gì mà muốn người khác trả công cho ngươi!

Việc này cũng giống với đạo lý tặng quà cho quan chứ không tặng quà cho một lão nông dân. Bởi vì quan có thể làm được việc, nhưng lão nông dân lại không làm được. Ách, đương nhiên, nếu mà ngươi coi trọng con gái như hoa như ngọc của lão nông dân, vậy thì không nói.

Nhưng hiểu được là một chuyện, có thể thẳng thắn nói ra lại là một chuyện, nói ra mà làm được, lại là một chuyện khác.

Hiện tại trong một vài gia tộc quyền quý nhân tài không dưới một trăm thậm chí còn là nhiều hơn. Nếu mỗi một nhân tài đều là thưởng nhà, thưởng thị nữ, ra tay hào phóng như vậy thì phỏng chừng dù là giàu có đệ nhất thiên hạ cũng muốn chịu không nổi.

Quân gia có nhiều cao thủ phục vụ như vậy. Vì sao lại chiếu cố riêng mình như thế? Chẳng lẽ Bách Lý Lạc Vân ta so với Lão Hồ Ly kia, thậm chí là Thiên Huyền, Địa Huyền cao thủ càng hữu dụng hơn? Điểm này, ngay cả Bách Lý Lạc Vân trong lòng cũng không mấy tự tin.

Cho nên Bách Lý Lạc Vân gật đầu thật mạnh, cũng không đem sự cảm động của mình biểu hiện ra ngoài. Mà là kiên định nói:

- Ta hiểu được!

- Ừ, không tồi! Xem ra huyền công của ngươi tại đoạn thời gian này lại tiến thêm một giai, lần trước gặp ngươi chính là Ngọc Huyền đỉnh phong. Hiện tại cũng đã là Địa Huyển sơ cấp đỉnh phong? Chỉ thiếu chút

nữa là có thể tiến lên Địa Huyền trung giai. Loại tốc độ tiến bộ này, thật đúng là thần tốc a!

Quân Mạc Tà hai mắt đánh giá hắn, đột nhiên có chút kinh ngạc hỏi.

- Việc này vẫn là nhờ vào khỏa thần đan kia của công tử. Sau khi ta ăn. Cơ hồ là trong nháy mắt đột phá cửa khẩu Ngọc Huyền đỉnh phong, tăng lên Địa Huyền cảnh giới, sau đó ta vận công hấp thu dược lực một lần, sau khi hấp thu xong, ta cũng thật không tin tưởng lắm, chỉ bằng vào dược lực của khỏa đan lực này, lại có thể khiến ta tăng lên nhiều như vậy, quả nhiên là thần đan.

Bách Lý Lạc Vân nói đến chuyện này, bộ dáng lại thật sự là có chút kích động. Nhớ tới lúc ấy chứng kiến trên người mình toát ra quang mang hỗn độn kia, hưng phấn đến độ tay chân múa loạn. Không nhịn được đỏ mặt lên.

Thần đan của công tử, há lại chỉ là gia tăng mười năm công lực mà thôi? Chính là thần dược đột phá giai vị nghịch thiên a! Quân Mạc Tà trừng mắt nhìn hắn. Mấp máy miệng. Cũng không nói gì. Quả thật là muốn mạng người mà, mọi người dùng Thập Niên đan, ai cũng chưa từng tiến cảnh khủng bố như vậy. Mà hắn ta chỉ bằng một viên Thập Niên Đan cứ như vậy tiến giai, hơn nữa còn là tiến liền tới bình cảnh hạ giai. Xem ra không cần bao lâu sẽ tiến lên Địa Huyền trung giai.

Này cũng là quá nhanh đi!

Đương nhiên, loại tiến bộ “kinh người” này cùng với Quân Mạc Tà một lần nhảy vọt bảy tám cấp, thậm chí hơn mười cấp là còn lâu mới có thể bằng, nhưng Quân Mạc Tà trong lòng hiểu được.

Mình có thể nhảy hơn mười cấp như vậy, vốn là bởi vì trên người mình có Hồng Quân Tháp nghịch thiên trợ giúp! Hơn nữa, thân thể của mình, đều là bất cứ lúc nào cũng được linh khí cải tạo, mà Bách Lý Lạc Vân lại không có cái gì. Quả thật chính là dựa vào thiên phú tốt! Nhưng thiên phú như vậy, cũng thật sự là rất biến thái a!

Thiên phú như vậy, dù có đầu tư nhiều hơn nữa cũng là đáng, nếu nói điểm duy nhất của tiểu tử trước mắt này, chính là vẫn chưa kỷ luật nghiêm minh. Thi hành theo dù không sai, nhưng mà thói quen này cũng cần huấn luyện một chút!

Nước đến thì đắp thành!

- Đây là nhiệm vụ mới của ngươi. Trong thời gian này, ngươi liền phụ trách tập luyện như vậy, đem thân thể của chính mình toàn diện khai phát.

Quân Mạc Tà đưa cho Bách Lý Lạc Vân vài tờ giấy, trên mặt vẽ người với các tư thế cùng khẩu quyết chú thích. Một đám tư thế hình thù kỳ quái, hầu hết đều là vượt qua khả năng chịu đựng cực hạn của cơ thể người.

Bách Lý Lạc Vân chỉ nhìn thoáng qua, ánh mắt lập tức sáng lên. Người bình thường chứng kiến có thể sẽ cảm thấy được tư thế này không thể tưởng tượng, căn bản là không thể làm theo, nhưng Lạc Vân là kỳ tài võ học, thật sự có năng lực kiến giải cường hãn. Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra, trong những động tác này ẩn chứa tiềm lực vô tận.

Điều này đối với Bách Lý Lạc Vân luôn khát vọng tăng thực lực của mình lên tới mức cực đoan mà nói, không chỉ là lễ vật tốt nhất.

Bách Lý Lạc Vân một đường giết chóc đến giờ, dần dần thích loại cảm giác cầm trường kiếm đi ngàn dặm này. Tìm kiếm khoái cảm trong sinh tử. Nhưng chỉ có thực lực từng bước tăng lên, mới có thể hưởng thự cảm giác này lâu dài được!

Cho nên Bách Lý Lạc Vân cơ hồ không hề do dự, liền đáp ứng.

- Chỗ này có một phần danh sách, trên mặt có ghi tên người, ngươi nhớ cho kĩ. Cứ ba ngày sau khi tu luyện, ngươi liền ra ngoài giết một người.

Quân Mạc Tà trong mắt lóe lên sự tàn khốc:

- Giết ai trước đều do ngươi tự mình làm chủ! Những người này, toàn bộ đều là địch nhân của ta! Tuy nhiên, trước mắt cũng không cần gặp, chậm rãi thu thập là được, không cần quá gấp, hiểu chưa?

Quân Mạc Tà chậm rãi nói.

Bách Lý Lạc Vân gật đầu thật mạnh, đem tờ giấy cẩn thận bỏ vào trong lòng.

- Ta hi vọng người sau ba tháng có thể lên tới Địa Huyền đỉnh phong.

Quân Mạc Ta khoanh tay xoay người mà đi, thản nhiên bỏ lại một câu:

- Đến lúc đó ta sẽ giúp ngươi lập tức đột phá Địa Huyền, tới Thiên Huyền sơ giai đỉnh phong, thậm chí còn cao hơn! Hi vọng ngươi sẽ không làm ta thất vọng!

Bách Lý Lạc Vân cả người chấn động, trong mắt bắn ra quang mang dị thường nóng bỏng.

Khi Quân Mạc Tà trở lại tiểu viện, chỉ nghe thấy Quản Thanh Hàn lại đang thổi tiêu, như khóc như thương, mang theo áp lực trầm trọng như cũ, cho thấy áp lực không chịu nổi gánh nặng khổng lồ.

Quân Mạc Tà thở dài, lắc lắc đầu, ánh mắt chăm chú nhìn tới hai thân ảnh giống nhau trong tiểu viện. Đúng là hai tên thiếu niên tàn tật lúc trước cắn ngón tay của mình mà viết huyết thư!

Hai tên này không có đầu lưỡi, một tên trong đó lại còn thiếu một cánh tay. Hơn nữa, còn là không có tay phải.

Quân Mạc Tà trước khi đi Thiên nam, từng cấp cho bọn hắn một phương pháp luyện tập, nhưng là đưa cho bọn hắn phương pháp đề cao gấp đôi khả năng thừa nhận ở độ tuổi của chúng. Hai tên tiểu tử này căn

cốt cũng không khá lắm. Cho dù là tận tâm luyện võ, cũng chưa chắc có thể tạo nên cơm cháo gì. Cho nên Quân Mạc Tà muốn làm cho bọn chúng biết khó mà lui.

Nhưng. Làm cho Quân Mạc Tà giật mình chính là, hai tên tiểu tử gầy yếu đến mức một trận gió cũng có thể thổi bay này, thế nhưng lại có thể kiên trì được! Hơn nữa còn tự động đem lượng luyện tập tăng lên gấp bốn lần!

Nếu nói “Tàn Thiên Phệ Hồng” hai đội đang dùng cực hạn để luyện thân mình, thì hai hài tử này chính là mỗi ngày mỗi đêm đang dùng tính mạng của mình mà luyện tập! Trừ phi là đang luyện tập mà chết đi, nếu không, mỗi ngày luyện tập gấp bốn lần, một chút cũng không giảm! Chỉ cần cảm giác được trên người đã khôi phục một chút lực lượng, liền lập tức vùi đầu vào tập luyện.

Ba tháng nay ngày nào cũng như vậy!

Cọc gỗ mà Quân Mạc Tà vì bọn chúng bố trí, lại đã bị bọn chúng cắt đứt nhiều lần!

Hiện tại, Quân Mạc Tà nhìn thấy bọn chúng luyện mình như vậy, không nhịn được trong lòng bốc lên một cỗ lãnh khí.

Kinh ngạc, đây cũng là việc Tà Quân kinh dị, Đại thiếu hắn cũng là người, ngay cả có kinh nghiệm hai đời rồi, ngay cả có đạo cụ Hồng Quân Tháp hỗ trợ như vậy, nhưng trong lòng cũng còn là một con người, sự tình này cũng là vượt khỏi dự kiến của bản thân hắn!

Hai tên thiếu niên mười một mười hai tuổi này, thân hình dị thường gầy yếu, nhưng, thời điểm bọn chúng đánh nhau, lại như là hai con sói đang bác đấu.

Hai con sói tàn nhẫn!

Không có một chút do dự, cũng không có bất kỳ sự hạ thủ lưu tình nào.

Mỗi một quyền một cước, đều là hướng tới chỗ chí mạng! Thường thường là khi có một tên bị đá sẽ ở trên mặt đất giãy dụa run rẩy thật lâu. Mà người kia ở một bên nhìn thấy, ánh mắt lãnh không, không chút nào dao động, đừng nói là nâng đối phương lên, không đi lên bồi thêm hai cước đã là tốt lắm rồi...Mà tên bị ngã xuống đất kia, chỉ cần thoáng giảm bớt đau một chút, sẽ lập tức nhảy dựng lên lần nữa bác đấu. Sau đó hai người mỗi ngày đều là bị đối phương đánh cho bầm dập mặt mũi, thậm chí cả cổ họng, hạ âm, ngực cũng là mục tiêu công kích của hai tiểu tử kia.

Tuyệt không có cố kỵ những chỗ này nếu đánh vào có thể gây chết người…

Bọn chúng đều biết, hai người bọn họ vốn hẳn là giúp đỡ cho nhau, nhưng mà hiện tại, không phải là thời gian bọn chúng giúp nhau! Bây giờ là thời gian sinh tử liều mạng, nếu mà không thể sống qua luyện tập hiện tại, như vậy sau này đi ra ngoài cũng sẽ chết trong tay kẻ khác! Nếu như vậy. Chẳng thà hiện tại chết ở trong tay huynh đệ mình còn hơn…

Hai kẻ này tập luyện, đập vào mắt chính là kinh tâm.

Hai nhi đồng này, nếu mà cùng so sánh với Bách Lý Lạc Vân, trừ bỏ tư chất kém quá xa ra, ngay cả sát khí cũng là không kém bao nhiêu, nhất là tâm tính tàn khốc này, lại là hơn xa!

Ba người, đều là Quân Mạc Tà nhận định có tính cách của sát thủ! Tam đại sát thủ!

Quân lão gia tử từng đến thăm một lần. Sau khi quay trở lại thư phòng của mình, vẻ mặt kinh sợ còn chưa có lặng xuống.

Theo lời lão gia tử nói chính là: hai tên tiểu tử này, căn bản không phải là người! Chinh chiến cả đời trên ngựa lão nguyên soái như lão, vậy

mà cũng bị khiếp sợ đến mức như vậy, có thể thấy được sự luyện tập tàn nhẫn của hai tiểu tử kia…

Quân Mạc Tà trước khi đi Thiên Nam, tiểu viện vẫn là ngăn nắp. Hơn nữa sau khi trải qua thiên địa linh khí đè nén, mặt đất biến chất cũng đã cứng như tinh cương! Nhưng lần này trở về. Lại phát hiện trên mặt đất đã xuất hiện vô số chỗ lồi lõm, tuy rằng mức độ biến đổi cũng không lớn, nhưng dù sao cũng là bị phá hư rồi!

Mà chỗ bị phá hư đó, rất rõ ràng là do hai tiểu tử kia dùng thân thể của mình mà tạo ra.

Loại mặt đất cứng rắn này dù dùng đại chùy đạp mạnh lên cũng không nhất định có dấu vết, vậy mà lại bị hai tên tiểu tử kia trong vòng ba tháng tạo thành bộ dáng này! Có thể thấy bọn chúng đối với chính mình luyện tập nghiêm khắc như thế nào. Đã là tình trạng như thế nào!

Quân Mạc Tà thở dài. Vỗ vỗ tay, nói:

- Hai người các ngươi, lại đây!

Lúc hai thiếu niên này đi tới trước mắt. Quân Mạc Tà rõ ràng phát hiện hai tiểu tử này cái đầu sưng to, hơn nữa cơ nhục trên người cơ hồ không hề nguyên vẹn. Nhưng trong ánh mắt lại thể hiện sự lãnh đạm đối với tính mạng của mình. Điều này làm cho Quân Mạc Tà càng thêm giật mình.

Hai người đồng thời quỳ xuống, dập đầu bái, đây cũng là lễ nghi khi bọn chúng thấy Quân đại thiếu gia. Quân đại thiếu gia cũng từng bảo bọn chúng không cần như thế. Nhưng hai người này vẫn làm theo ý mình không chịu sửa, Quân đại thiếu gia cũng biết cá tính quật cường của hai người này, dứt khoát liền mặc kệ!

- Đứng lên đi, ta xem thân thể các ngươi, đến tột cùng là rèn luyện đến trình độ nào rồi.

Quân Mạc Tà phân biệt vươn tay, thần thức linh lực lộ ra, chỉ một thoáng vận chuyển trong kinh mạch hai người một lần. Khe khẽ thở dài!

Hai người này luyện công cố nhiên là khổ tới cực điểm ai cũng không thể phủ nhận. Mà qua đoạn thời gian này bất kể là cường độ hay là sự nhịp nhàng của thân thể. Đều có tiến bộ cực lớn!

Nhưng hai người hạn chế vẫn là ở tư chất.

Tư chất hai người bọn họ cùng với Bách Lý Lạc Vân quả thực chính là hai cái thái cực, cách biệt như trời và đất!

Quân Mạc Tà cảm giác được chính mình lại cần phải chế thuốc rồi.

Quân đại thiếu gia từ trong lòng lấy ra hai khỏa Thập Niên Đan. Nói:

- Ăn vào đi! Sau đó dựa theo huyền khí vận hành mà hấp thụ!

Lấy tư chất hai người bọn họ cùng với ba tháng tập luyện kia mà nói, tùy tiện dùng khỏa Thập Niên Đan này nhất định sẽ gặp thống khổ rất lớn! Thậm chí, so với người bình thường dùng còn muốn thống khổ hơn chục lần. Nhưng vừa ồi Quân Mạc Tà sau khi xem qua bọn chúng luyện tập, liền đã biết, hai tên tiểu tử này, chính là trời sinh ngoan độc!

Người khác có lẽ sẽ không chịu nổi, nhưng hai tên tiểu tử này cũng hoàn toàn là không thành vấn đề!

Quả nhiên, hai người sau khi ăn vào, trong thời gian cực ngắn liền có phản ứng, bọn hắn mới bắt đầu tu luyện huyền khí tầm ba tháng. Cũng chính là ở trình độ huyền khí nhị, tam phẩm, nhiều nhất cũng là bằng công lực khi Quân đại thiếu gia xuyên qua, mà Thập Niên Đan này, là thiên cấp đan dược mà khiến Ngân Huyền cao thủ ăn vào cũng khó chịu thật lâu!

Nhưng nếu bọn hắn có thể bằng vào nghị lực của bản thân mình gượng chống đỡ được, kinh mạch sẽ được mở rộng đến mức khoa trương! Chịu đừng được càng nhiều, thu được cũng sẽ càng nhiều! Tựa

như Thần Huyền cao thủ. Có ăn khỏa Thập Niên Đan này hay không, căn bản là không quan trọng. Sẽ không có quá nhiều phản ứng, là có thể đem mười năm công lực liền hấp thu, nhưng sẽ chỉ được đơn thuần là mười năm huyền lực tinh thuần mà thôi.

Mà với kinh mạch nhỏ bé yếu ớt của hai tiểu tử này. Nếu quả thật có thể chống đỡ được, lại chẳng khác gì có được một sự khởi đầu dị thường cường hãn! Cho dù tư chất yếu kém, cũng có thể bù đắp lại!

Dưới sự quan sát chăm chú của Quân Mạc Tà, hai người cả người cơ bắp đều thống khổ bành trướng lên. Hàm răng cắn chặt. “Rắc rắc” vang lên, hai người vẫn có thể gắng gượng không hề phát ra nửa tiếng rên rỉ, chỉ là lặng yên thừa nhận, đối với sự thống khổ chết người thật lớn này cho dù là người trưởng thành cũng khó mà chịu được một phần mười!

Mồ hôi tuôn như mưa!

Quân Mạc Tà nhìn thân hình gầy yếu của bọn hắn, đang nhìn tên bị cụt tay kia, trong lòng đột nhiên nghĩ tới một bộ đao pháp: tay trái đao pháp! Độc tí đao pháp!

Đao đao lăng lệ, chiêu chiêu đoạt mệnh! Bộ đao pháp này là của một vị võ lâm tiền bối ở kiếp trước, vị tiền bối đó nguyên bản cũng lấy đao pháp thành danh, thực lực càng có thể nói là tung hoành thiên hạ, đáng tiếc sau này lại bị cừu nhân phục kích, một đao chém cụt tay phải của hắn, rồi lại không cố ý giết chết hắn. Bởi vì tay phải của hắn đã mất, một thân tuyệt kỹ đao pháp cũng giống như tự phế, sau này khó có thể đánh nhau, cừu nhân của hắn chính là tính để cho hắn thành một phế nhân, xấu hổ với thiên hạ!

Nhưng vị tiền bối kia lại không nhụt chí, rút kinh nghiệm xương máu, lấy nghị lực vô thượng, tiêu phí mười năm thời gian. Tự nghĩ ra một bộ đao pháp tay trái cực kỳ tinh diệu. Đợi đến lúc đao pháp đại thành, hắn tái xuất giang hồ, đem cừu nhân của mình đao đao giết tuyệt!

Trước kia khi hắn ở toàn thịnh trạng thái còn không phải đối thủ của cừu nhân, nhưng bộ đao pháp cụt tay này vừa ra, cừu nhân hắn liền không có được bao nhiêu năng lực hoàn thủ! Bởi vậy có thể thấy được bộ đao pháp này có trình độ bá đạo ra sao!

Nhưng bộ đao pháp này quá trình tu luyện lại là cực kỳ nguy hiểm, chiêu chiêu đảo hành nghịch thi, đao đao lại càng không thể tưởng tượng, không cẩn thận là tùy thời đều có thể chém vào người mình. Bởi vì mỗi một đao đều là theo phương vị mà đối thủ khó đoán trước nhất mà chém ra! Làm cho địch nhân khó lòng phòng vị, nhưng trong quá trình tu luyện cũng liền phải tăng lớn độ khó khăn tập luyện của bản thân.

Nhưng hiện tại bộ đap pháp cụt tay này, lại không thể nghi ngờ đã là hi vọng duy nhất của thiếu niên tàn tật này.

Về phần người kia tay chân kiện toàn, Quân Mạc Tà cũng đồng dạng có tính toán độc đáo. Truyền thụ cho hắn một bộ kiếm pháp dị thường quỷ dị, cứ như vậy đi. Hai ngượi khi đao kiếm kết hợp, tất có thể phát ra uy lực cực kỳ khủng bố!

Hai tiểu tử kia thống khổ ước chừng kéo dài một canh giờ. Về sau. Hai người chính là trên mặt đất nhúc nhích run rẩy, ngay cả mồ hôi cũng không có, cắn chặt hàm răng, nơi hàm răng cũng có máu tươi chảy ra!

Mạch máu toàn thân mỗi một sợi đều rõ ràng hiện lên trên làn da.

Về sau, loại đau nhức này rốt cục kết thúc, hại người thậm chí vậy mà còn gắt gao cắn răng, cơ nhục cứng tới mức liền không thể mở nổi miệng rồi.

Quân Mạc Tà truyền linh khí tinh thuần khổng lồ mênh mông tràn vào, thay bọn hắn làm mềm cơ nhục ra, hai người này rốt cục mới có thể há miệng ra, nhìn xem lẫn nhau, trong mắt dày đặc tơ máu. Nhưng trong mắt vẫn là đối với đối phương không chịu thua.

- Đây là một bộ đao pháp.

Quân Mạc Tà tiện tay cầm một thanh đơn đao, tay trái cầm đao, lăng không phát động một cái đao chiêu, nói:

- Ngươi cẩn thận nhìn vào.

Tên tiểu hài chỉ còn một cánh tay trái kia nhất thời vẻ mặt nóng bỏng, tập trung tinh thần nhìn vào mỗi một động tác của Quân Mạc Tà. Mắt mở thật to, ngay cả nháy mắt cũng không dám. Chỉ e sai sót bất cứ một chiêu nào.

Quân Mạc Tà cứ thế thong thả luyện một lần, dưới chân thầm vận huyền công, đem mặt đất cứng rắn kia giẫm ra một đám dấu chân nhợt nhạt. Sau đó đạp lên những dấu chân này, lại luyện hai lần, hỏi:

- Hiểu chưa?

Tiểu hài cụt tay gật gật đầu, hai bọn hắn tư chất thật sự có hạn. Chỉ thi triển đao pháp một lần, hắn tự nhiên là không hiểu, thậm chỉ cả đao chiêu cũng nhớ được không nhiều lắm.

Nhưng Quân Mạc Tà dụng ý rất rõ ràng: để cho hắn đạp lên dấu chân trên mặt đất mà luyện đao!

Sau đó, Quân đại thiếu gia lại cấp cho người kia một bộ kiếm pháp, sau đó dặn hai người chăm chỉ luyện tập. Đúng lúc này, đột nhiên thủ vệ báo lại:

- Độc Cô thế gia phái người đưa thiệp mời tới, xin mời Tam thiếu gia hôm nay tới Độc Cô thế gia dự tiệc.

Quân Mạc Tà cực kỳ ngẩn người, gì chứ? Dực tiệc? Đây là việc gì vậy?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 70: Kết Quả Của Việc Ép Buộc Giảm Béo

Chẳng lẽ Độc Cô thế gia vội vã muốn tìm mình như vậy là vì trao đổi hôn sự của Độc Cô Tiểu Nghệ hay sao? Điều này là chuyện duy nhất Quân Mạc Tà nghĩ đến, nếu đúng là vì chuyện này, một khi họ đưa ra hôn ước, mình nên làm thế nào đây?

Trên thư mời ngôn ngữ thật cô đọng, lời ít mà ý nhiều, tổng cộng chỉ có một câu: xin mời Quân Mạc Tà tới Độc Cô phủ gặp mặt. Đề tên đúng là: Độc Cô Tung Hoành.

Chữ viết thô to, có chút khó coi. Nhưng nút bút lại khí thế như giương cung tuốt kiếm. Hào khí không bó buộc, đúng là thư tay tự thân Độc Cô Tung Hoành lão gia tử viết.

Một cái thiệp mời vô cùng đơn giản này, lại hiện rõ Độc Cô gia đối với lần gặp gỡ này vô cùng coi trọng và tức giận.

Nói coi trọng là vì Độc Cô Tung Hoành tự mình lạc khoản (tự viết). Liền thấy rõ được điểm đó. Nhưng dùng từ ngắn ngủi, chỉ trong đầu ngón tay, một lời tức thì mời qua, có vẻ đối với lần gặp mặt này cực kỳ là bất đắc dĩ và không tình nguyện.

Đại thiếu âm thầm tính toán, có lẽ là ngoài việc bàn bạc hôn sự của mình cùng tiểu nha đầu ra, Độc Cô thế gia còn muốn xác định rõ danh phận của tiểu nha đầu đây. Dù sao tiểu nha đầu ngày đó cũng là trước mặt công chúng, nâng bụng tỏ vẻ đang mang thai về nhà, đây cũng không phải việc đùa, tuy rằng chỉ cần là người có ý liền có thể nhìn ra, có thai hai ba tháng sao bụng có thể to như vậy được. Nhưng bất kể sự

thật là như thế nào, tiểu nha đầu danh tiết cũng đã là toàn bộ bị hủy, mà điều này cũng chính là điểm làm cho Quân Mạc Tà cảm động.

Sự thật mà nói, Quân gia, Độc Cô gia hai nhà thật sự là môn đăng hậu đối, lại là chỗ quen thân lâu ngày, nhưng Độc Cô thế gia nhất định sẽ không để cho con gái duy nhất trong nhà làm thiếp người ta, dù trong lòng bọn họ biết rõ tiểu nha đầu căn bản vẫn là thân xử nữ, đại thiếu hiện tại chỉ có một nữ nhân duy nhất chính là Quản Thanh Hàn mà thôi, nhưng bọn họ lại sẽ không để ý điều đó.

Xác lập địa vị của tiểu nha đầu đích thực là rất quan trọng, rất mấu chốt, nói không dễ nghe thì Quản Thanh Hàn mặc dù lấy trinh tiết của mình cứu đại thiếu, nhưng thủy chung từng là chị dâu của hắn. Rốt cục là có điểm đắn đo, ngay cả đại thiếu chân chính cưới vợ, thân phận vi diệu của Quản Thanh Hàn cũng sẽ không cho phép nàng trở thành chính thê của Quân Mạc Tà, tiểu nha đầu xưa nay cùng Quản Thanh Hàn quan hệ thân thiết, nếu để tiểu nha đầu làm vợ cả, Quản Thanh Hàn làm tiểu thiếp, cũng là việc tốt cho tất cả mọi người!

Quân Mạc Tà nhíu lông mày, đây có lẽ chính là nguyên nhân Độc Cô thế gia vội vã tìm mình rồi.

Không nói việc khác, Độc Cô lão gia tử có lẽ là tìm lầm đối tượng rồi. Lão nhân gia ông ta vì sao lại không tìm Quân Chiến Thiên Quân lão gia tử mà lại đi tìm Quân Mạc Tà ta chứ! Quân gia dù sao Quân Chiến Thiên mới là người đứng đầu. Hơn nữa, việc hôn nhân đại sự như này, hẳn phải là do Quân lão gia tử tự mình ra mặt mới đúng.

Hơn nữa, Quân Mạc Tà cấp bậc cũng là chưa đủ để Độc Cô Tung Hoành lão gia tử trực tiếp gặp mặt.

Cho dù là đại thiếu hiện giờ làm náo động ra sao, có chiến tích ngang tàng gì, nhưng chính là trình tự của hắn như cũ còn chưa đủ!

Điều này cùng với thực lực bản thân không liên quan gì, đây cũng là trình tự về phương diện đạo lí đối nhân xử thế, đại thiếu ngay cả là người

của hai thế giới thì về phương diện đạo lí đối nhân xử thế hắn vẫn chỉ là mao đầu tiểu tử mà thôi, nhân sinh đại sự kiểu này, hắn thật sự là rất không thông thạo!

Quân Mạc Tà nắm thiệp mời kia, thực sự có chút dở khóc dở cười.

Quân Chiến Thiên lão gia tử sau khi biết, mặt không tin, bĩu môi, chẳng thèm ngó tới nói:

- Việc nhỏ này có gì mà kỳ lạ, chẳng qua là vì Độc Cô Tung Hoành lão già đó lại bị cọp mẹ rống lên nên không thể không làm. Ta đoán là cọp mẹ trong nhà hắn muốn tự mình gặp ngươi mà thôi, mà lão già Độc Cô Tung Hoành lại không dám không gọi ngươi, chính là có chút không tình nguyện. Chính là như vậy thôi. Thường ngày ta thấy tiểu tử ngươi to gan lớn mật, sao hôm nay lại sợ đầu sợ đuôi như thế, hừ, mau biến ra ngoài cho ta, đừng có quấy rầy lão phu tu luyện!

Không thể không nói, Quân lão gia tử cùng Độc Cô Tung Hoành quen biết cả đời, hiểu biết đối với nhau đã đến cảnh thông thấu, chính là suy nghĩ vừa chuyển, liền đoán ra sự tình của chuyện thiếp mời này.

Sự phỏng đoán lần này thậm chí không phải là gần như sự thật mà là hoàn toàn ăn khớp với sự thật!

Lão gia tử câu trước câu sau liền trực tiếp vô tình đuổi cháu mình ra ngoài. Chính mình thì tiếp tục nhập định, tìm hiểu con đường tu luyện mênh mông to lớn. Khó có được cơ hội đột phá như vậy, cần phải tận dụng thời gian ngắn nhất để ổn định cảnh giới mới được.

Quân Mạc Tà cười khổ trong lòng, bỗng nhiên phát hiện trên bàn sách của Quân lão gia tử có một chồng giấy thật dày, đều đã được mở ra. Rất hiển nhiên đây hết thảy đều là mật báo do phi ưng truyền về.

Phía trên tờ giấy viết: Trong Tày Đô các huyện lệnh bị giết chết trong gia phủ, kẻ bị hoài nghi chính là tên sát thủ Lưu Vân. Hung thủ chỉ để lại một câu thơ:

“Thiện ác chung hữu báo

Thiên lý bất khả trầm

Nhược tầm sát nhân thủ

Thiên ngoại vấn Lưu Vân.”

Đại khái là: Thiện ác cuối cùng đều có báo ứng, thiên lý sẽ không tha, muốn tìm kẻ giết người thì hãy hỏi Lưu Vân.

Phía dưới là hai chữ hồi âm của Quân Chiến Thiên.

Tốc tra!

Nội dung các tờ tiếp theo, đại ý cũng là như thế. Quân Mạc Tà đếm một chút, vừa đúng là năm mươi tờ. Không thừa một chút, không thiếu một tờ. Đúng là năm mươi tờ thông báo về việc năm mươi người bị Bách Lý Lạc Vân giết chết kia!

Quân Mạc Tà không thể không thở dài một tiếng, hệ thống tình báo hiệu quả như vậy, xuất sắc đến cỡ đó quả là làm cho kẻ khác phải lè lưỡi! Bách Lý Lạc Vân vừa mới tới Thiên Hương, vậy mà toàn bộ thông báo đã về tới đây, hơn nữa nhìn qua là biết lão gia tử đã xem qua, điều này cho thấy, những tin tức tình báo này so với Bách Lý Lạc Vân thì về tới đây còn sớm hơn!

Chỉ tiếc rằng, cơ cấu tình báo này mặc dù là Quân gia khống chế trực tiếp, nhưng chủ nhân chân chính của chính lại là của Thiên Hương đế quốc chứ không phải lực lượng của chính Quân gia. Nếu chẳng may có một ngày nào đó tổ chức này tan rã, những tin tình báo của tổ chức này chẳng những không phải là cái gì hữu dụng, mà ngược lại sẽ là một cái đại phiền toái.

Quân Mạc Tà nhíu mày, xếp các tờ tin tức lại như cũ, chậm rãi đi ra. Vừa mới đi ra liền chứng kiến nơi cửa chính một tên thủ vệ vội vàng chạy tới, theo sau là một tên đại mập mạp kì quái.

Quân Mạc Tà chấn động, hắn cơ hồ không nhận ra người này lại chính là Đường Nguyên. Mới cách có ba tháng không thấy, tên huynh đệ này không ngờ lại có thể mập lên đến như thế! Nhưng lại không phải là mập lên một chút, mà chính là mập lên vài lần.

Nguyên bản Đường Nguyên chỉ là một hình tròn, nhưng bây giờ lại có thể thành hình tam giác! Cái đầu cực đại của hắn giờ phút này rõ ràng chỉ là một đỉnh nhọn, sau đó hai bên to dần xuống dưới…

- Tam thiếu.

Đường Nguyên vừa thấy được Quân Mạc Tà. Nhất thời kêu to một tiếng, hưng phấn lao tới. Miệng thờ hổn hển, muốn cho hắn một cái ôm.

- Ngừng!

Quân Mạc Tà hoảng sợ:

- Ngươi sao vậy? Tại sao lại mập lên nhiều như thế?

Hắn đánh giá trên dưới một lượt, lông mày nhăn lại:

- Trước kia còn có thể nhìn rõ hai chân ngươi. Hiện tại ngay cả chân cũng không nhìn được nữa vậy…

- Khụ khụ, đừng nói nữa!

Đường Nguyên vẻ mặt chính là nghĩ lại mà kinh.

- Trong quãng thời gian này huynh đệ ta thật khổ a. Thời gian này ta đều bị ép buộc giảm béo.

- Cái gì? Ép buộc giảm béo?

Quân Mạc Ta rốt cục la hoảng lên:

- Bắt buộc giảm béo kiểu gì mà còn có thể làm cho ngươi từ khoảng ba trăm cân “giảm” tới hơn bốn trăm cân?

- Sai!

Đường Nguyên nghiêm túc chỉ là để chứng minh rằng lời nói của Quân Mạc Tà là sai:

- Nếu như chỉ hơn bốn trăm cân thì ta đâu cần buồn bực, lần này là từ ba trăm sáu mươi cân một đường “giảm” cho tới bây giờ là năm trăm hai mươi bốn cân!

- Ta xxx!

Quân Mạc Tà há miệng to không khép lại được. Nửa ngày sau mới kêu lên:

- Ba tháng từ ba trăm sáu mươi cân lên tới năm trăm hai mươi bốn cân. Ước chừng là tăng một trăm sáu mươi cân! Con mẹ nó, chính là dùng tăng trọng cho heo ăn thì cũng không tăng nhiều như vậy trong ba tháng được a.

- Cho heo ăn?

Đường Nguyên bực mình nói:

- Ta đây là do nguyên nhân đặc thù.

- Nguyên nhân đặc thù gì? Chẳng lẽ là…

Quân Mạc Tà chớp mắt. Không thể không nói, hình thể của Đường bàn tử hiện tại, đã không thể dùng từ béo, mập để hình dung, mà phải dùng từ khủng khiếp!

- Trong khoảng thời gian này, là do Tiểu Mỹ mỗi ngày ép buộc ta giảm béo.

Đường Nguyên khóc không ra nước mắt:

- Sáng sớm mỗi ngày đều cầm roi gọi ta thức dậy rèn luyện chạy bộ, mỗi ngày không có việc gì liền giục tar a ngoài hoạt động, trong nhà

không ai bênh vực ta, tất cả đều hùa theo nàng ép buộc ta, mạng của ta cứ như vậy thật khổ a, cho dù là ở Quý Tộc Đường, lại cũng có người đi theo giám sát.

- Ta vẫn chưa hiểu, điều đó hắn là thích hợp giảm béo. Chính là thủ đoạn bình thường mà hiệu quả, tại sao ngươi lại?

Quân Mạc Tà lại càng không hiểu được.

- Đại ca à, hoạt động là hoạt động, chính là sau khi hoạt động ta sẽ đói! Rất đói!

Đường Nguyên nghiến răng nghiến lợi kêu lên:

- Cứ hoạt động ta sẽ đói! Nguyên bản trước khi giảm béo mỗi ngày ăn ba bữa cơm. Một bữa cơm là ăn sáu cái bánh bao, nhưng hiện tại là một ngày ăn chín bữa! Mỗi bữa là mười cái bánh bao…Còn chưa kể bữa ăn khuya…

Quân Mạc Tà thân hình khẽ run một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, mặt toát mồ hôi, hắn là người gì đây a, trong truyền thuyết Tịnh Đàn sứ giả hình như cũng không hơn được hắn đi?

(Tịnh Đàn sứ giả là Trư Bát Giới.)

- Đích thực là “Béo là đúng”!

Quân Mạc Tà gật đầu liên tục, vẻ mặt than thở:

- Chẳng trách trong thời gian ngắn ngủi ba tháng thời gian lại xuất hiện kỳ tích như thế. Quả nhiên là có nguyên nhân cường đại như thế a. Không mập mới là lạ.

- Còn không phải sao!

Đường Nguyên thở phù phù, vỗ vỗ bụng:

- Trước kia còn có thể ôm được bụng của mình, hiện tại trực tiếp ôm không được a…

- Xem ra vẫn còn cần phải tiến hành thêm một bước rèn luyện.

Quân Mạc Tà vẻ mặt than thở.

- Còn cần rèn luyện? Còn rèn luyện nữa ta sẽ đột phá sáu trăm cân đó.

Đường Nguyên tức giận, trừng mắt nhìn hắn, rồi lại hưng phấn kêu lên:

- Tuy nhiên Tam thiếu à, chúng ta có thể chân chân chính chính sáng tạo một cái kỳ tích rồi, ba tháng này, thuốc của ngươi, một một khỏa đều bán với giá trên trời! Hơn nữa, trước mắt còn đang không ngừng tăng lên, ngươi để lại mấy bình thuốc kia cho ta, hiện tại đã biến thành hơn chín trăm triệu lượng bạc. Hơn nữa số tiền đó đều là của Quý Tộc Đường, không hề có phần của Tiểu Vương gia, phần của hắn sớm đã bị hắn tặng hết…

- Gì cơ? Chín trăm triệu! Chín ức?

Quân Mạc Tà hoàn toàn là bị con số cực đại này chấn động một hồi, đại thiếu cũng không phải chưa từng thấy qua tiền nhiều, lúc trước tuy rằng cũng biết số thuốc kia ở thế giới này tất nhiên sẽ rất dễ bán, nhưng không có nghĩ rằng có thể bán được giá cao như vậy!

Thuốc đó, mình bây giờ tùy tay là có thể luyện ra tám bình, mười bình, nói như vậy, chỉ cần ngón tay mình khẽ động, là có thể có trên ức lạng bạc? Thế giới này cũng con mẹ nó thật điên cuồng rồi. Khoa trương đến mức như vậy sao.

- Còn số thuốc ngươi vừa mới đưa tới kia, số Diệp Cốt Đan đó, trước mắt ta còn chưa có đem ra đấu giá.

Đường Nguyên thần thần bí bí đưa ngón tay:

- Tam thiếu, đây chính là đồ tốt a. Ngươi thật sự xác định là muốn đem ra đấu giá?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 71: Nỗi Buồn Của Đường Nguyên

- Không phải chỉ là một viên thuốc thôi sao? Loại này ta có rất nhiều!

Quân Mạc Tà bĩu môi khinh thường nói:

- Bán! Càng có sức cạnh tranh thì càng tốt!

- Có lời này của ngươi là ta an tâm rồi, loại Diệp Cốt Đan này được mệnh danh là cải tạo toàn bộ cốt cách, huyết mạch, trong nháy mắt tiến giai, là một loại thánh dược trong mộng của huyền giả, thế nào, bán chứ? Hiện tại đan dược của chúng ta cũng không phải là là dùng từ quý thông thường để hình dung, đan dược của đại ca ngài quả thực là có hiệu quả thần kỳ, thứ hai huynh đệ cũng ra sức cổ động, trong lúc đó đã dốc hết tâm can huyết mạch để nỗ lực, chúng ta xuất ra cực phẩm đan dược này sẽ khiến đám người kia tha thiết ước mơ a!

Đường mập mạp cười cười, cái bụng bành bạch nện trên mặt đất, vui vẻ nói:

- Tựu như với loại tân dược này, ta phải sắp xếp một đoạn lời thoại. Ngươi nghe một chút nhé: Ngươi vì tư chất của mình mà buồn sao? Ngươi còn đang nỗ lực cố gắng nhưng so ra vẫn còn kém đồng bạn cùng trang lứa sao? Ngươi là vì bản thân mình không thể tiến giai mà buồn sao? Ngươi còn vì bản thân chưa trở thành cường giả mà buồn sao? Đến đây đi, xin hãy phục dụng thánh dược trong mộng của huyền giả, nó có thể cải tạo cốt cách huyết nhục toàn thân, trong nháy mắt sẽ làm ngươi tiến giai! Tới đây đi, dùng một viên trực tiếp sẽ có hiệu quả, cả đời sẽ là thiên tài, ngân kim ngọc địa thiên, chỉ cần một viên thôi.

Đến đây đi đến đây đi, ngươi còn chờ gì vậy? Tận dụng thời cơ nếu không bỏ lỡ đừng có hối tiếc, thần dược xuất thế, chỉ bán trong bảy ngày. Quá hạn sẽ đóng cửa, đừng có vĩnh viễn bỏ qua nếu không sẽ là một chuyện tiếc nuối nhất cuộc đời này... Thế nào? Không tệ chứ?

Đường Nguyên dương dương đắc ý đắc ý nói xong, lại nhìn ánh mắt cứng nhắc của Quân Mạc Tà đang nhìn mình.

- Đường mập mạp...Ngươi ngươi ngươi...Ngươi thật ra cũng là người từ Địa Cầu tới hả? Sao ngươi lại không nói sớm?

Quân Mạc Tà đột ngột chụp lấy bờ vai hắn, có phần muốn rơi lệ nói.

- Cái gì? Cầu gì?

Đường Nguyên khẽ giật mình. Tiếp đó dở khóc dở cười nói:

- Ngươi mới là cầu a, mịa nó, lão tử đây cũng không có biện pháp, ai muốn bản thân mình béo như vậy chứ? Lão tử lại càng không muốn!

- Ách, nguyên lai là không phải a?

Quân Mạc Tà thất vọng thở dài một hơi, nói:

- Nhưng mà ngươi, mịa nó, cũng quá hữu tài đi! Lời quảng cáo như vậy cũng có thể nghĩ ra! Ngươi thật ra nên tới Địa Cầu đi, tuyệt đối có thể trở thành một thiên tài trong giới quảng cáo đó!

- Quảng cáo gì? Đúng đúng, chỉ có quảng cáo mới có thể bán được hàng.

Đường Nguyên lập tức tỉnh ngộ hiểu ra hai chữ này, hắn không khỏi dùng ánh mắt sùng bái nhìn Quân Mạc Tà, nói:

- Tam thiếu ngài thực sự là có tài, tùy tiện nói một câu đã bao hàm đầy ý nghĩa, huynh đệ thực sự rất bội phục, thật giống như nước sông mênh mông a, tâm tình của ta giống như biển rộng không bờ vậy.

- Mẹ nó! Đừng nói lời vô nghĩa nữa, đồ chơi này ngươi định bán thế nào đây? Ngươi phỏng chừng giá bao nhiêu thì phù hợp?

Quân đại thiếu dở khóc dở cười khoát khoát tay.

- Công hiệu của loại đan dược này chỉ sợ còn hơn tất cả các loại linh dược trước kia, lấy hai viên đan dược này giá đầu là năm mươi vạn lượng bạch ngân đi!

Đường Nguyên lộ ra nụ cười thâm độc, duỗi năm đầu ngón tay ngắn ngủn ra nói:

- Sơ bộ phỏng chừng tối thiểu cũng có thể đạt tới năm trăm vạn lượng! Phải biết rằng lúc này tập hợp lại đấu giá, khách hàng nhằm vào đều là huyền công thế gia, đây chính là đồ vật mà bọn họ tha thiết muốn có nhất!

Quân Mạc Tà triệt để không biết nói gì. Đột nhiên lúc này mới phát giác ra kẻ đứng trước mắt này chính là một tên gian thương lòng dạ hiểm độc vô lương! Hai viên dược hoàn nho nhỏ lại có thể ra một cái giá trên trời năm trăm vạn lượng bạc! Hai viên đan dược này đối với chính mình mà nói cũng không trọng yếu lắm...Phải biết rằng ở thế giới này, mười lượng bạc là có thể đủ duy trì một nhà ba người trong vòng nửa năm trời!

- Trong khoảng thời gian này thật là đã ghiền a! Quá mức sung sướng đi!

Đường Nguyên hưng phấn trong mắt tràn đầy vàng với bạc:

- Lão tử nằm mộng cũng muốn cũng muốn có một ngày: chậm rãi chờ chậm rãi đếm bạc, không ngờ bạc có tới mấy thành, ngân phiếu cũng thế, khiến lão tử mỗi ngày đếm ngân phiếu đến nỗi rụng cả tay a...Thật đã ghiền! Mỗi lúc trời tối ta đều tự tay kiểm lại một lần. Đếm tới lúc nửa đêm a, quá sung sướng đi.

- Ngươi, quá vĩ đại nha!

Quân Mạc Tà như muốn sụp đổ. Không nghĩ tới có một ngày mình cũng có thể bị người khiến cho không biết nói gì! Đùa giỡn đám quý tộc sau đó thu bạc tới tay, cũng không cần hoàn toàn đổi thành bạc, mặc dù đổi hết. Thậm chí trăm đổi lấy một, phỏng chừng cũng có thể khiến cho quá trình giảm béo do đếm bạc của mập mạp có hiệu quả đáng kể a. Thân thể Đường Nguyên nếu như mỗi một lần lao động không biết mệt mỏi như thế này, ít nhất có thể giảm được hơn mười cân thịt! Cho dù hàng ngày ăn uống no đủ thế nào cũng không có tăng trở lại!

Ân? Quân Mạc Tà nghĩ như vậy, đột nhiên lại nghĩ ra một phương pháp tuyệt hảo có thể giúp Đường Nguyên giảm béo. Khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười tà ác. Đường Nguyên đứng ở bên cạnh đột nhiên rùng mình một cái, tựa hồ như phát giác ra có người nào đó đang tính kế lên người mình vậy! Bây giờ kẻ nào còn dám tính toán trên người mình? Có cao thủ bực này bảo vệ, còn kẻ nào dám? Mập mạp thầm nói hai tiếng.

- Ân. Mập mạp. Nói cho tất cả khách tới mua, khi đi vào, nhất định phải dùng vàng hoặc là bạc giao dịch! Hết thảy không chấp nhận ngân phiếu! Thời gian đấu giá trì hoãn mười ngày để cho mọi người có thời gian chuẩn bị!

Quân Mạc Tà đột nhiên nghĩ tới kim chi lực, hắn sẽ dùng các loại kim chúc này rèn luyện một lần nữa Viêm Hoàng Chi Huyết.

Tiện thể cũng để cho mập mạp giảm béo một phen...

- Cái gì? Dùng bạc? Hoàng kim giao dịch?

Đường Nguyên muốn hôn mê:

- Tam thiếu, ngươi cần những thứ này làm gì? Số lượng sẽ rất lớn đó.

- Ta có việc cần dùng, cứ theo như lời ta nói đi!

Quân Mạc Tà nghiêm túc nói.

- Được rồi, ngươi khẳng định có đạo lý của ngươi. Ta đây sẽ đi xử lý.

Đường mập mạp có phần buồn bực. Thế nhưng cũng đành đáp ứng.

- Bất quá ta nói tam thiếu này, ngươi trước tiên phải giúp ta một chuyện.

- Chuyện gì?

- Còn không phải Tôn Tiểu Mỹ bà nương sao. Ài ài. Ngươi không biết chứ, khi ta đem đan dược của ngươi đưa cho ta, cái loại để cho nữ nhân phục dụng đó, Tôn Tiểu Mỹ giữ lại nửa bình, sau đó một qua một đoạn thời gian nàng ăn hết, sau khi ăn xong xuất hiện một vấn đè.

Đường Nguyên thở dài thở ngắn nói.

- Tình huống gì? Chẳng lẽ có tác dụng phụ?

Quân Mạc Tà hào hứng nói, nhìn bộ dáng này của Đường Nguyên, hẳn là có chuyện không tốt.

- Ài, thuốc tất nhiên là có tác dụng, dáng người của bà nương hôm nay trở nên thon thả hơn. Quả thực cũng có thể so sánh với Linh Mộng công chúa. Thế nhưng vấn đề là, trên mặt lại càng khó coi hơn!

Đường Nguyên khóc không ra nước mắt nói:

- Tam thiếu à...Ngươi cũng không biết, hiện tại Tôn Tiểu Mỹ quả thực là "Nhìn bóng lưng mê chết thiên quân vạn mã, quay đầu lại dọa lùi trăm vạn hùng binh! Cái loại đối lập này, khiến ta thực sự suy sụp, nhất là tương lai nàng lại là lão bà của ta, ta càng thêm suy sụp a.

- Trên mặt? Tại sao lại càng khó coi?

Quân Mạc Tà rất buồn bực, Thiểu Âm Đan có tác dụng rất lớn cho phụ nữ dưỡng nhan, sao trên mặt lại càng khó coi được? Đây cũng không hợp với lẽ thường đi.

- Tiểu Mỹ khi nàng còn bé, cũng không biết là ăn phải vật gì, sau đó đột nhiên càng ngày càng khó coi, càng ngày càng biến dạng, ài, dù sao cũng biến thành bộ dạng không tốt. Thế nhưng từ khi ăn thuốc của ngươi, thân thể càng ngày càng biến hóa, tựa hồ như xương cốt lập tức cũng biến đổi, ân, càng ngày càng mềm mại, ta nhìn thoáng qua một cái thấy có tác dụng, cho nên đưa cho nàng nửa bình.

Đường Nguyên có phần xấu hổ nhìn Quân Mạc Tà,, gãi gãi đầu nói:

- Qua vài ngày, mỗi ngày ta nhìn thấy bóng lưng của nàng, đều phát hiện ra càng lúc càng trở nên mê người, thật sự là quá đẹp, thế nhưng, thế nhưng trên mặt của nàng lại càng ngày càng khó coi, thật là đau đớn, còn có rất nhiều mụn nữa...Tam thiếu à, ngươi cũng không biết trong nội tâm của ta thống khổ cùng đáng tiếc như thế nào đâu.

Quân Mạc Tà nghe tới đây liền hiểu ra, xem ra hình thể bưu hãn của Tôn Tiểu Mỹ nguyên bản cũng không phải như thế, hẳn là khi ăn xong thứ gì đó. Hữu ý vô ý mà phá hủy âm dương trong cơ thể, cho nên có xu hướng nam tính hóa, thế nhưng hiện tại mình luyện chế Thiểu Âm Đan là loại đan dược khắc tinh, kết quả Đường mập mạp dùng bậy bạ khiến độc tố trong cơ thể của Tôn Tiểu Mỹ bị bức ra ngoài, nhưng bởi vì vận dụng không đúng cách, không ngờ độc tố tích tụ trong thời gian dài đều dồn lên trên mặt, thế cho nên mới khiến khuôn mặt trở nên thê thảm như vậy, tạo thành hiện tượng "nhìn phía sau là muốn phạm tội, quay mặt lại liền muốn chạy dài.” http://.4vn/images/smilies/0%20%284%29.gif

- Đừng lo, đợi lát nữa ta tới xem thử. Tin tưởng chuyện tình cũng không có gì quá đáng, ta sẽ trả lại cho ngươi một vị kiều thê xinh đẹp. Nhưng mà mập mạp ngươi phải cẩn thận, vạn nhất Tôn Tiểu Mỹ trở nên xinh đẹp sẽ chà đạp ngươi đó.

- A?

Đường Nguyên bị dọa cho nhảy dựng lên, nói:

- Tam thiếu không nói ta còn không chú ý tới. Nếu nói như vậy, với tính cách bưu hãn của bà nương, thật đúng là có khả năng này, hay là thôi không chữa trị nữa?

Hắn nghĩ một lát, sau đó lại bực bội nói:

- Nhưng không trừng trị mà nói...Với khuôn mặt như thế này, ta cũng không còn có tình thú nữa.

- Ài, hay là ta nghĩ thay ngươi một biện pháp nhé.

Quân Mạc Tà an ủi một câu, sau đó tròng mắt khẽ đảo, nói:

- Nhưng mà này, mập mạp, thân huynh đệ vẫn nên tính toán, ngươi nói thật ra đi, nếu như lão bà ngươi không có tình huống như vậy, ngươi làm chuyện tình thiên vị như vậy, có phải cứ như thế mà bỏ qua hay không?

- E hèm...

Đường Nguyên mắt trợn trắng dã.

- Ngươi cũng biết quy củ của đường khẩu, dựa theo giá cả thị trường đấu giá, một viên đan dược giá lớn nhất chia đôi, trực tiếp khẩu trừ vào phần của ngươi!

Quân Mạc Tà không lưu tình chút nào nói:

- Nếu như sau này còn xuất hiện loại tình huống này. Cổ phần của ngươi toàn bộ sẽ bị sung công!

- Không nên a, không nên a tam thiếu, đều là bạc đó, bạc trắng đó, bạc chính là mạng của ta, ngươi chính là muốn lấy cái mạng của thân huynh đệ a.

Đường Nguyên thê thảm kêu to, rất giống với người bị cắt thịt trên cơ thể mình. Khuôn mặt tèm lem nước mắt nước mũi kịch liệt lên án:

- Ngươi không thể làm như vậy! Ngươi thật sự là quá tàn nhẫn hu hu.

Nằm mơ cũng không thể mơ thấy, chính mình hào hứng bừng bừng đi bóc lột thiên hạ, hôm nay về lại bị Quân Mạc Tà bóc lột, chẳng lẽ đây là quả báo?

- Ngươi tự mình lựa chọn đi, muốn lão bà hay muốn bạc?

Quân Mạc Tà khoanh tay trước ngực, đối với lời cầu khẩn của mập mạp đều làm như không nghe thấy.

- Này này, cái này. Bạc là mệnh, nhưng lão bà là mệnh căn tử [duy trì nòi giống], vẫn là mệnh căn tử quan trọng hơn một chút, đương nhiên là muốn lão bà rồi.

Đường Nguyên đảo dảo tròng mắt, rốt cuộc đau đớn hạ quyết tâm.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 72: Dạ Cô Hàn Đốn Ngộ

- Chắc chưa?

Quân Mạc Tà hung dữ trừng mắt nói:

- Đừng tưởng rằng tiểu tử ngươi ở vị thế trung gian kiếm lời ta không biết, lần này chỉ là cái răn dạy nho nhỏ! Một lọ một trăm viên, đấu giá cơ bản là một trăm vạn lượng bạc một viên, ngươi dùng hắn 50 viên. Tính gấp đôi chính là còn nhẹ! Ngươi phải ngoan ngoãn nôn ra một trăm triệu lượng bạc cho lão tử.

Phốc một tiếng, Đường Nguyên ngửa mặt lên trời miệng sùi bọt mép toàn thân co rút lại.

Quân Mạc Tà không thèm để ý tới, nói:

- Ta đếm tới ba, nếu như ngươi không đứng lên, ta sẽ trở mình đó! Chỉ cần ngươi có bạc nộp lên, cho dù có ngất lâu đến đâu cũng không sao.

Lần này Quân Mạc Tà còn chưa kịp đếm. Đường Nguyên đã vô cùng linh hoạt nhảy dựng lên, nói:

- Không cần ngài phải phiền toái như vậy, ta nộp còn không được sao? Tam thiếu, ngươi thật là tàn nhẫn a, há mồm ra là muốn một trăm triệu! Ta tổng cộng cũng chỉ có không đến ba trăm triệu.

Hắn nhe răng nhếch miệng phẫn nộ nói, đột nhiên Đường Nguyên cảm thấy mình đã lỡ miệng.

- Gì? Ba trăm triệu? DKM, Đường Nguyên ngươi thật đúng là vênh váo nha, ngươi đã ăn no bụng rồi a! Ta xxx nhà ngươi! Ngươi lại có thể một mình tham ô ba trăm triệu! Hiện tại ta cho ngươi hai lựa chọn, thứ nhất, đem ba trăm triệu ngươi tham ô hoàn toàn nôn ra. Thứ hai, buổi tối theo ta tới Độc Cô thế gia!

Quân Mạc Tà hung dữ như muốn ăn thịt người nói.

Nếu như dựa theo cổ phần mà gia hỏa này có. Hắn giữ hai phần, như vậy không thể có số bạc lớn như vậy. Đường Nguyên chỉ có tầm một trăm lẻ tám triệu là cùng, Quân Mạc Tà không ngờ mập mạp này lại lén lút bỏ túi ba trăm triệu, phóng mắt ra cả Thiên Hương đế quốc cũng chưa chắc đã có mấy người có tiền tài khủng bố như vậy. Mập mạp thoáng cái phải rao ra số tiền này, thực đúng là cực kỳ khó chịu.

- Còn không dễ dàng chọn? Chúng ta một đời là huynh đệ, tự nhiên ngươi ở đâu ta theo đó. Cho dù là vào đầm rồng hang hổ, huynh đệ cũng nghĩa bất dung từ! Không phải chỉ là một cái Độc Cô thế gia sao? Ta đi! Ân, a? Độc Cô thế gia?

Đường Nguyên dõng dạc vỗ ngực, vội vàng hứa hẹn. Thế nhưng chưa nói hết lời mới hiểu ra mấy từ Độc Cô thế gia, không khỏi toàn thân run rẩy, đau khổ nói:

- Tam thiếu à, không phải huynh đệ không trượng nghĩa, nhưng thực sự tối nay ta có chút việc nhất định phải xử lý.

- Thực sao? Ta tin tưởng ngươi có thể tùy cơ ứng biến! Cũng tin tưởng ngươi nhất định sẽ theo giúp ta.

Quân Mạc Tà ha ha cười nói.

- Thực sự mà, thật không thể đi được.

Mập mạp thấy hắn cười cười, còn tưởng rằng có thể chuyển biến.

- Ngươi đã có chuyện, vậy ta không ép buộc, mau đưa ra đây ba trăm triệu đi!

Quân Mạc Tà duỗi ba ngón tay ra.

- Đại ca, chuyện của ta cũng không quan trọng lắm, đi tới Độc Cô gia mới là chính sự, ta có thể không đi sao! Ta cầu còn không được ấy chứ! Lão tử sẽ đem một thân thịt béo này bán cho Độc Cô thế gia, chẳng lẽ còn bọn họ thực sự dám ăn sao!

Đường Nguyên làm ra một bộ hùng hồn bi tráng.

- Như vậy còn được. Nhìn ngươi nói chuyện mà ta cả kinh, suýt chút nữa cho rằng ngươi đi hi sinh chứ.

Quân Mạc Tà vỗ vỗ tay cười nói:

- Đã như vầy, một trăm triệu lượng bạc kia...

Đường Nguyên lập tức chấn động, nếu như một lần Quân Mạc Tà đi Độc Cô thế gia mà bỏ qua một trăm triệu này vậy thật là tốt.

Như vậy cho dù là tới Độc Cô gia bị ngược đãi cũng đáng.

Cõi lòng hắn rất mong chờ nhìn Quân Mạc Tà, chỉ nghe Quân đại thiếu nói:

- Vậy ngày mai trả lại cũng được, ta nghĩ Độc Cô thế gia chưa chắc đã cần khối thịt béo nhà ngươi đâu.

Đường Nguyên rầm một tiếng hung hăng nuốt từng ngụm nước miếng.

Mắt thấy thời gian còn sớm, Quân Mạc Tà liền đem Đường Nguyên an bài ở tiểu viện của mình, để hắn đi nói chuyện phiếm với Dạ Cô Hàn đi, sau đó mình sẽ lẻn đi.

Bởi vì cùng Dạ Cô Hàn nói chuyện phiếm thực sự là một chuyện thống khổ. Bởi vì tên gia hỏa này cho tới bây giờ đều tự mình quyết định, căn bản không để ý tới bất luận kẻ nào. Mà vừa nhắc tới chuyện này hắn lại cảm thấy hứng thú, nếu không có nghe được, nổi giận, lão nhân gia hắn hiện tại huyền công đã hoàn toàn bị phế, muốn đánh nhau, mập mạp cũng có thể thắng được, thế nhưng ngươi liệu có thể tàn nhẫn động thủ với người tàn phế sao? Cho nên ngươi bắt buộc phải ngồi nghe!

Cho nên hôm nay Quân Mạc Tà đem Đường Nguyên đẩy tới đây, Đường mập mạp mới đầu rất hưng phấn, Dạ Cô Hàn chính là một kẻ đa tình trong truyền thuyết mà đám thiếu niên rất ngưỡng mộ a!

Sự chấp nhất, thâm tình của Dạ Cô Hàn, truyền kỳ của Dạ Cô Hàn.

Thế nhưng không tới năm phút Đường Nguyên liền hối hận.

Dạ Cô Hàn rõ ràng chỉ đắm chìm trong thế giới của chính mình, mỗi một lần kể đều kể từ đầu tới đuôi. Hắn căn bản không có quan tâm tới người có nghe hay không nghe, hắn chỉ có chú tâm nói, thế nhưng đối mặt với mập mạp mà nói nếu như rời đi, Dạ Cô Hàn sẽ mất hứng trừng mắt chửi ầm lên, đừng xem hắn là người tàn phế, thế nhưng mắng người rất có khí thế.

Đường Nguyên triệt để khóc không ra nước mắt, lão tử thà trả giá một vạn vạn lượng bạc trắng, sau đó còn đáp ứng tam thiếu xông pha Độc Cô thế gia là một chuyện ác mộng, cũng không nguyện ý ngồi nói chuyện với một kẻ điên, thật là không có thiên lý a.

Rốt cục bên ngoài truyền tới một tiếng vèo vèo do đao kiếm gây nên khiến Dạ Cô Hàn chú ý, hắn liền đứng lên nhìn thoáng qua cửa sổ một cái, sau đó con mắt tựa như không chớp, tiếp đó cấp tốc phi ra.

Bên ngoài có hai tiểu hài tử đang luyện võ. Một đứa luyện đao, một đứa luyện kiếm. Động tác cực kỳ mới mẻ, không chút thuần thục nào, nhìn qua tựa như một người bắt đầu học võ được không lâu.

Mà thực sự hấp dẫn ánh mắt của Dạ Cô Hàn chính là tiểu hài tử dùng đao kia.

Tiểu hài tử này dùng đao bằng tay trái!

Hơn nữa là đơn thuần nhất là độc tí [cụt tay] đao pháp! Bởi vì có một vài chiêu đều gọt dọc theo cánh tay phải mà lên. Nếu như có cánh tay phải mà nói, tất nhiên sẽ bị một đao kia chém rụng.

Dạ Cô Hàn chính là võ học đại hành gia, tự nhiên liếc mắt nhìn là hiểu, bộ đao pháp này tất nhiên là do một cường giả cụt tay sáng tạo ra. Nếu không, trên thế giới này tuyệt không có người đủ tàn nhẫn để sáng tạo ra bộ đao pháp tàn tật này.

Nhưng mình đồng dạng bị cụt cánh tay phải, đồng dạng chỉ có một cánh tay trái! Từ sau khi tay phải không còn, Dạ Cô Hàn tự biết xong rồi, chính mình cả đời lấy kiếm làm bạn, bây giờ mất đi tay phải cầm kiếm, một thân kiếm thuật tinh xảo đã bị phế, còn nữa, mặc dù sau trận chiến kịch biến kia mình vẫn còn sống. Thế nhưng kinh mạch trong cơ thể toàn bộ đã hỏng mất, công lực Thiên Huyền cũng không vận khởi nổi, liên tiếp chịu đả kích khiến Dạ Cô Hàn dần dần tuyệt vọng.

Thế nhưng lúc này đây, Dạ Cô Hàn lại đột ngột phát hiện ra một niềm hi vọng mới! Người khác có thể sáng chế ra bộ đao pháp tay trái này, chắc hẳn là sau khi bị thương mới nghĩ ra, ta vì cái gì mà không thể sáng tạo ra bộ kiếm pháp bằng tay trái đây? Như thế, nếu có thể hoàn mỹ đưa đường kiếm qua chéo áo, chẳng phải uy lực sẽ càng tăng lên sao?

Dạ Cô Hàn nhìn thiếu niên quật cường đang không ngừng luyện đao, đang không ngừng vung đao kia, một lần lại một lần...

Đúng là ngây dại cả người.

Thiếu niên luyện đao luyện đến rồi lại luyện đi, thủy chung lại không nắm bắt được điểm mấu chốt, đang buồn rầu lại nghe được một người nói:

- Một chiêu này hắn là như vậy.

Tiếp đó có một bàn tay cầm lấy thanh đao của mình, thuận tay sử xuất ra một chiêu kia.

Cùng với chiêu thức mà mình tập luyện không biết cao minh quen thuộc tới cỡ nào.

Hơn nữa người này cũng dùng tay trái.

Nhìn lại. Người nọ đúng là Dạ Cô Hàn.

Trên mặt Dạ Cô Hàn tản ra quang mang dị thường cuồng nhiệt, nhìn thanh đao trong tay trái mình, hai mắt dần dần đỏ lên, sau nửa ngày hắn mới lẳng lặng đem chuôi đao đặt trên mặt mình, thấp giọng nói:

- Cảm ơn ngươi! Cảm ơn ngươi để cho ta biết, ta vẫn còn hữu dụng! Ta còn không phải là một phế vật.

Sau đó hắn đứng lên, đứng thẳng!

Đã từng kiêu ngạo cùng tuyệt sát thiên lý phong vân, bây giờ lại trở lại trên người hắn!

Quân Mạc Tà đã tới, Quản Thanh Hàn rõ ràng có phần bối rối, còn có chút cảm giác không biết nói thế nào.

- Mấy ngày nay có khỏe không?

Quân Mạc Tà cười cười đi tới rồi ngồi tại chiếc ghế bên cạnh nàng.

- Cũng được.

Quản Thanh Hàn nhẹ nhàng cười cười.

- Thật ra có một số việc chúng ta chưa có đối mặt. Chúng ta thường nghĩ đó là quá phận, đáng sợ. Thế nhưng khi chính thức rơi trên đầu mình, chín thức cùng nó đối chọi gay gắt, chúng ta lại phát hiện, nó chưa

chắc đã đáng sợ, thực ra trên thế gian cũng không có việc gì khó. Hết thảy cũng chỉ là thứ vứt đi, vô căn cứ! Cho nên nàng không nên sợ hãi, ngược lại sẽ dễ dàng vượt qua hơn.

Quân Mạc Tà trầm ngâm nói:

- Lần này cũng không ngoại lệ, biết chưa?

- Đúng, ta thật ra không có nghĩ tới, cho tới bây giờ càng không dám có hy vọng xa vời như thế, chuyện lần này cũng cho nó trôi qua đi.

Quản Thanh Hàn nhẹ nhàng cười nhẹ, nói:

- Ta vốn cho rằng cửa ải này tuyệt đối không dễ vượt qua, ít nhất cũng có trở ngại rất lớn.

- Không, sự tình lần này không thể cho qua như thế được.

Quân Mạc Tà cười nói:

- Bởi vì nàng còn chưa có qua một cửa ải của chính bản thân mình! Hiện tại Tam thúc đang trù bị làm lễ thu nhận nữ nhi. Tam thúc muốn chính thức thông cáo tới thiên hạ! Từ giờ về sau Quản Thanh Hàn chính là nữ nhi của Quân gia, mà không phải là con dâu cả, nếu như có người nghĩ sai lệch về chuyện này. Đó chính là tử địch của Quân gia! Vậy cứ chờ nhận lệnh tiêu diệt đi!

- Nghĩa phụ thật sự là cực khổ dụng tâm rồi.

Quản Thanh Hàn cảm động thở dài một tiếng. Con mắt trong vắt nhìn Quân Mạc Tà, nói:

- Ngươi thì trái lại, làm việc khiến người ta lo lắng.

- Sao lại nói những lời này vậy?

Quân Mạc Tà sững sờ một chút hỏi.

- Nghe nói Mai Cao Tiết cùng Khổng Lệnh Dương bị người giết chết, là ngươi làm sao?

Quản Thanh Hàn có phần trách cứ nhìn hắn nói tiếp:

- Cách đối nhân xử thế của hai vị lão tiên sinh này có phần cổ hủ, thế nhưng lại là người chính trực, hơn nữa là người rất nổi bật, tính tình ngay thẳng, cả đời đều tận tâm vì quốc gia, ngươi lại giết chết bọn họ, thực là làm quá mức rồi.

- Ha ha, nàng thủy chung có hiểu hay không! Có một số việc không thể theo lẽ thường để nghĩ, đám người kia là người tốt nhưng lại làm chuyện xấu, không quản là vì mục đích gì, thế nhưng hắn đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn! Hủ nho như vậy, nhân phẩm cho dù có tốt nhưng chính như vậy sức phá hoại mới lớn. Thậm chí bọn họ trực tiếp hoặc gián tiếp gây trở ngại cho sự phát triển của nhân loại đó, ta nói những lời này, nàng có hiểu không?

Quân Mạc Tà thở dài một hơi, không khỏi nhớ nhung tổ quốc của mình.

Trung Hoa!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 73: Làm Khách Tại Độc Cô Thế Gia

Hoa Hạ cổ quốc có bốn đại phát minh nổi tiếng. Trăm nhà đua tiếng vô cùng hưng thịnh. Tần hoàng, Hán Vũ bá đạo! Một đời thiên kiêu Thành Cát Tư Hãn, cơ hồ chinh phục cả thế giới!

Thế nhưng sau này lại bị đám hủ nho tự cao tự đại, mang theo tư tưởng hẹp hòi trực tiếp thực hiện chính sách bế quan toả cảng, mà kẻ thù bên ngoài lại phát triển cực nhanh. Chính mình chỉ biết bảo thủ, để cho người khác đem phát minh của mình phát triển lên, sau đó lại đem những thứ đó đi đánh lại mình, rốt cuộc bị tổn thất nặng nề! Khiến cho thẳng tới hiện tại, vô luận là quân sự hay kinh tế, đều bị rớt lại phía sau. Đều phải đau khổ theo đuôi người ta, mà không thể vượt lên trở thành nước đứng đầu!

Chuyện nhân quả này, đều là do đám đại nho uyên bác kia gây nên, tuyệt đối không thể bỏ qua "công lao" của đám người đó!

Những người này là người xấu sao? Không phải! Nguyên một đám bọn họ chỉ là cổ hủ, tính tình cô lậu cao ngạo. Nhân phẩm không thể chê, bọn họ đều là người thuần khiết, người tốt. Nhưng bọn họ lại là đầu sỏ trực tiếp làm cho quốc gia rớt lai phía sau.

Mỗi khi nhớ tới đoạn lịch sử tràn đầy bi ai này, Quân Mạc Tà đều có chút thở dài.

Người tốt làm hại thế gian, không ngờ hậu quả so với người xấu còn thảm hơn.

Đây là đạo lý gì? Nếu như nói những lời này, đại đa số người đều líu lưỡi không thể nào tin.

Thế nhưng, đây cũng là sự thật mà lịch sử đã chứng minh!

Không thể gạt bỏ, là sự thật không cách nào phai mờ!

Chính như Mai Cao Tiết, Khổng Lệnh Dương đám người là người tốt sao? Đúng! Điểm này không ai có thể phủ nhận, đều không thể phủ nhận. Thế nhưng bởi vì hai người này là người tốt, bởi vì bọn họ tự coi mình là lưu danh thiên cổ, nhưng lại làm cho mấy trăm vạn người của Thiên Hương quốc bị bọn hắn hại!

Công cùng với tội, nên dùng tiêu chuẩn gì để đo đây?

Quân Mạc Tà lại có cảm giác buồn vu vơ, lẩm bẩm:

- Hoặc là bản thân mình có lập trường quái dị! Trên thực tế mỗi một người làm những chuyện như vậy, tại trong mắt hắn đều là vạn lần chính xác. Ai có thể nghĩ chu toàn được đây? Nếu như thực sự phải chu đáo, duy chỉ có một loại người mới có thể làm được, đó chính là kẻ tầm thường!

- Cho nên chúng ta phải tin tưởng vào bản thân.

Quân Mạc Tà trầm trọng nói:

- Không cần phải quan tâm tới đám vô dụng kia. Trên cái thế giới này, không có bất luận kẻ nào có thể quấy nhiễu quyết định của chúng ta! Bất luận kẻ nào cũng không được! Cho nên nàng cứ yên tâm, ta sẽ không để cho nàng chịu khổ, cũng sẽ không để cho đám người muốn phá hoại sống khá đâu.

Quản Thanh Hàn khẽ thở dài. Lời nói của Quân Mạc Tà dường như phế ngôn, thế nhưng thực sự lại có đạo lý, tựa hồ như tràn đầy chính nghĩa, tóm lại, bản thân mình nghe xong cũng không hiểu được phân nửa.

- Không nói tới những thứ kia nữa, hôm nay tới tìm ta có chuyện gì không?

Quản Thanh Hàn phục hồi lại tinh thần hỏi.

- Cũng không có chuyện gì đặc biệt, chẳng qua là vừa mới nghe nàng thổi một khúc tiêu, cho nên ta tới thăm một chút, nhưng vừa rồi qua thư phòng của gia gia, trong nội tâm của ta có chút hoang mang.

Quân Mạc Tà giản lược kể lại mạng lưới tình báo của Quân gia. Cuối cùng nói:

- Tình huống hiện tại của chúng ta, tổng thể mà nói, chúng ta đang đối lập với hoàng thất. Nếu như hơi ngẫm nghĩ mà nói, chỉ sợ còn không tránh khỏi sinh tử tương bác. Đến lúc đó những người này tất sẽ trở thành mối họa ngầm lớn nhất! Ta lại rất đau đầu, mạng lưới tình báo làm sao có thể rối ren phức tạp như vậy chứ.

- Thì ra là thế.

Quản Thanh Hàn nhíu đôi mi thanh tú lại. Nghĩ một lát sau đó nói:

- Nếu như Quân gia cùng hoàng gia đối đầu, như vậy, nguyên bản một phần nhân thủ của Quân gia, cùng hoàng gia sẽ xử lý như thế nào? Bọn họ liệu có tín nhiệm những người này không? Ta nghĩ chắc là không! Bọn họ có thể giết chết những người này! Thà giết lầm còn hơn buông tha! Với sự nghi kỵ của đương kim hoàng thượng, lại càng thêm chắc chắn.

- Không tệ! Lời nói của nàng thực sự làm bừng tỉnh người trong mộng!

Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời. Cười ha ha nói:

- Là ta chưa tỏ trong nhà, thế nhưng ngoài ngõ đã tường. Hoàng gia chắc là không cho phép bọn họ tồn tại. Trong nội tâm của ta đang nghi

kị, bọn họ càng nghi kỵ hơn! Ta rốt cục đã thông suốt, bây giờ thì thoải mái hơn nhiều rồi, hắc hắc, thật sự là cám ơn nương tử a.

Quản Thanh Hàn lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt lên, nghe gia hỏa này nói nửa đầu đứng đắn, nói là thông suốt rồi, mình cũng cao hứng thay hắn, không nghĩ câu sau hắn lại nói như vậy.

- Ai là nương tử của ngươi, ngươi không được nói bậy!

Quản Thanh Hàn xấu hổ cùng giận dữ mắng một câu. Lập tức càng thêm xấu hổ, toàn thân có cảm giác nóng lên.

- Ách, ta! Ta, là nương tử của ta, đã thành rồi nhé? Ha ha ha.

Quân Mạc Tà cười lớn bỏ chạy, chỉ để lại Quản Thanh Hàn đang giậm chân tức giận. Thật lâu sau mới bình tĩnh lại được, trên mặt biến thành một mảng hồng ửng.

Mặt trời đỏ ối lặn về phương tây, Quân Mạc Tà mang theo vài hộp lễ vật cùng với Đường mập mạp, theo sau là vài tên hộ vệ một đường tiền hô hậu ủng hướng tới Độc Cô thế gia mà đi.

Đường đại thiếu ngồi trên nhuyễn đâu, một đường lắc lư đi theo Quân Mạc Tà.

Nhuyễn đâu vốn là vật phẩm chỉ có những thiên tài mới sử dụng khi xuất hành, tại mùa đông như vậy mà ngồi trên nhuyễn đâu, không chỉ nói là tại thành Thiên Hương, nhìn chung cả toàn bộ đại lục, cũng chỉ có một người Đường đại thiếu gia mà thôi.

Nhưng mà Đường Nguyên cũng không còn cách nào, thân thể của hắn càng lúc càng mập, cỗ kiệu trong nhà nguyên bản không thể dùng, lúc mới ngồi kiệu đi ra, đi chưa được nửa đường, đột nhiên rầm một tiếng, kiệu gẫy người ngã, thực sự là sàn xe không cách nào thừa thụ nổi trọng lượng khủng bố của hắn!

Quân Mạc Tà càng ngày càng cảm giác được việc giảm béo cho mập mạp thật sự là vấn đề cấp bách. Y theo tốc độ tăng cân này mà nói, chỉ sợ không béo chết mới lạ!

Nếu như nói nguyên bản béo còn có chút bình thường, thế nhưng hiện tại béo như tên mập này, thậm chí có thể nói là giai đoạn cuối rồi.

Điều này cực kỳ nguy hiểm tới tính mạng! Thế nhưng trong Hồng Quân Tháp của Quân Mạc Tà lại không có phương pháp luyện đan dược giảm béo. Chẳng lẽ phải lấy dao xẻo từng miếng thịt trên người hắn xuống?

Một đường đi tới trước cổng nhà Độc Cô thế gia. Bốn tên kiệu phu mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển!

Đường đại thiếu gia cuối cùng cũng từ trên cỗ kiệu gian nan bước xuống, bốn tên kiệu phu đều có chung một cảm giác như được giải thoát.

Người khác làm phu kiệu kiếm ra tiền cũng chỉ vất vả một chút mà thôi. Thế nhưng làm phu kiệu cho vị đại gia này quả thực là mệt muốn chết. Thoáng thời gian bốn vị kiệu phu đều có một loại ý nghĩ muốn từ chức.

Tốc độ tăng trưởng thể trọng của mập mạp này cũng thật là quá kinh khủng. Vài ngày trước còn hơn ba trăm cân, tuy so với người thường nặng hơn không ít, bốn người có thể chấp nhận được. Dù sao mập mạp trả lương cũng không thấp, gấp ba lần tiền công so với đám phu kiệu bình thường, tuy bốn người có mệt mỏi, thế nhưng đi tới đâu cũng bắt gặp ánh mắt hâm mộ của đám người cùng nghề.

Thế nhưng hiện tại, thể trọng của đại thiếu gia đã gia tăng, không sai biệt lắm phải tới phân nửa, bốn vị phu kiệu có cảm giác như khiêng một đầu trâu rừng, thế nhưng khiêng trâu có khi còn thoải mái hơn, bởi vì thể trọng của trâu có khi còn kém hơn cả Đường đại thiếu.

Những người cùng ngành lúc này đã không nhìn mình bằng con mắt hâm mộ nữa, mà là đang nhìn với ánh mắt đùa giỡn.

Không ngoài dự đoán của Quân Mạc Tà, Độc Cô thế gia quả nhiên là muốn hạ uy phong của mình.

Cửa ra vào lại không có một người nào nghênh đón!

Sau khi đưa ra thiếp mời phải đợi một lúc lâu mới có một tên thủ vệ thở hổn hển chạy tới nói:

- Lão đại nhân mời Quân thiếu gia vào.

Quân Mạc Tà "A" một tiếng, nói:

- Tại sao lại không có người ra nghênh đón ta vậy?

Thủ vệ không khỏi nhướng mày, thầm nghĩ ta đã nói rõ ràng như vậy rồi, ngươi còn trông mong có người tới nghênh đón sao? Hắn đành phải nói:

- Lão đại nhân nói, công tử không phải là ngoại nhân cho nên cần gì phải phiền phức như vậy, cho nên không cần phương thức nghênh đón rườm ra làm gì.

Quân Mạc Tà nhẹ gật đầu nói:

- Như thế cũng tốt! Mọi người đã là người nhà, vậy ta cũng không khách khí nữa, bên kia ta còn có chuyện, mọi người cứ tự nhiên, lão gia tử bên kia khẳng định là sẽ hiểu, ngày khác ta sẽ tới bái phỏng.

Quân đại thiếu cứ như vừa nghe được một câu lão gia không có ở nhà, vậy thiếu gia ngày khác hãy tới, giống như không chút nào dây dưa, liền xoay người rời đi. Nếu không phải các ngươi chủ động hạ mình mời ta, khi nào ta nguyện ý tới đây, hôm nay lại được đãi ngộ như vậy. Bản thiếu gia lại dễ dàng bị khi dễ thế sao?

Dù sao các ngươi mới là người sốt ruột, ta không gấp!

Ai sợ ai chứ, lão tử không gấp, khi đem tôn nữ của ngươi lấy tới tay, một ngày sẽ đánh tám lần!

Hắn xoay người trở ra, đám thủ vệ lập tức tối sầm mắt lại.

Cũng không phải chưa từng thấy qua người ta đóng kịch, thế nhưng chưa từng thấy qua chuyện Độc Cô thế gia lại dám đóng kịch như vậy!

Đám kiệu phu khiêng Đường Nguyên thiếu chút nữa khóc ròng: tiểu tổ tông. Ngài để cho bọn ta thở một hơi có được hay không? Chúng ta vừa rồi vất vả đi một đoạn đường rất xa a.

Chỉ chớp mắt Quân Mạc Tà đã bước đi, nhìn bộ dạng của hắn dường như không có ý quay trở lại.

Đúng lúc này một thân ảnh từ trong cổng lớn của Độc Cô gia chạy ra hô lớn:

- Quân tam thiểu. Xin dừng bước!

Thì ra là Độc Cô Xung.

- Tam thiếu, toàn bộ mọi người trong nhà đang chờ ngươi đó, sao ngươi đã muốn đi rồi? Đến cũng đã đến rồi, dù gấp cũng nên vào dùng bữa đã!

Độc Cô Xung nghiêm mặt giả vờ làm ra một bộ thân thiết, chạy lên vài bước bắt được cánh tay của Quân Mạc Tà, nói:

- Đến đây, theo ta vào đi.

Tiếp đó hắn quay đầu quát lớn:

- Không phải ta đã nói lập tức ra nghênh đón khách hay sao? Cái gì gọi là không cần nghênh đón? Ngươi là hộ vệ sao có thể nói hươu nói vượn như vậy? Quân tam thiếu là khách nhân tôn quý bực này, là người

có thể tùy tiện đắc tội sao? Một hồi nữa nhận lấy hai mươi roi trừng phạt đi!

Thủ vệ vạn phần ủy khuất im lặng cúi thấp đầu.

Quân Mạc Tà cơ hồ muốn cười bể bụng, Độc Cô Xung này thực thú vị, vừa mở miệng ra đã bán đứng chính hắn, cư nhiên còn diễn trò nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nữa. Phần bổn sự này ngược lại dường như có tính di truyền, Độc Cô thế gia ai cũng là lưu manh, quả nhiên lời đồn không có sai...

Trước tiên nói với mình là trực tiếp ra nghênh đón. Tiếp đó thủ vệ lại nói "Không cần nghênh đón" điều này há chẳng phải là khi hắn nói chuyện, thủ vệ ở một bên nghe hay sao? Nói dối như vậy, thế nhưng cái miệng vẫn còn dương dương đắc ý, quả thực là Quân Mạc Tà chưa từng thấy qua.

- Ha ha, hạ nhân không hiểu chuyện, tam thiếu chớ trách. Mời, mời vào.

Độc Cô Xung bất giác lớn tiếng, thật sự bội phục chính mình nhanh trí. Chỉ chớp mắt hắn lại thấy được một núi thịt.

- Ách, còn có Đường đại thiếu nữa sao, Đường đại thiếu thật sự là càng ngày càng...uy vũ. Ngu huynh thật ra rất hâm mộ nha.

Đường Nguyên hừ một tiếng, khuôn mặt bất động thanh sắc nói:

- Khó trách Đường Nguyên ta cũng có chút hâm mộ Độc Cô gia nha, thật sự là rất vinh hạnh khi tới đây.

Độc Cô Xung nghe hắn nói kỳ quái như vậy, không khỏi giận dữ.

Lúc trước Đường Nguyên rất nhát gan sợ chết, chưa hẳn là dưới Mạc Tà, nếu như nhìn thấy bảy hán tử như lang như hổ của Độc Cô thế gia, tin tưởng chỉ có nước nhượng bộ lui binh. Thế nhưng hiện tại trên người

có hơn ức. Lòng tự tin cũng lớn theo thân thể mập mạp của hắn. Nhìn thấy Độc Cô Xung cũng dám xỏ xiên đôi chút.

Vẻ mặt đầy mồ hôi, Độc Cô Xung đi trước dẫn đường. Nhưng trong lòng hắn đang nghĩ, hôm nay như thế nào lại để tên mập mạp này vào nhà vậy? Còn có tên Quân Mạc Tà này nữa, thật sự là nhìn không vừa mắt, nhìn bộ dáng cà lơ phất phơ của hắn, tại sao muội muội lại có thể ưng ý loại người này chứ? Có đức hạnh gì mà làm muội phu của mình a?

Gia môn bất hạnh rồi đây!

Khuôn mặt của Độc Cô Xung lúc này đen xì trông thật giống như một con hắc tinh tinh. Nghĩ tới đây hắn liền ngửa mặt lên trời thở dài.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 74: Cái Gì Gọi Là Trấn Bảo Tháp?

Mới tiến đến đại đường, Quân Mạc Tà đột nhiên có một loại cảm giác sơn dương lạc vào bầy hổ!

Người ngồi ở trên chính đường, Độc Cô Tung Hoành khoác một chiếc trường bào làm bằng da hổ, hùng cứ ở phía trên, thân thể hơi cúi xuống, lão từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt như chim ưng tọa trên một ngọn núi, chỉ nhìn liếc qua cũng biết khí thế này không phải giả bộ.

Độc Cô Vô Địch đại tướng quân trừng mắt ngưu, tay đè chuôi kiếm, hùng hổ đứng sừng sững phía trước Độc Cô lão gia tử, vẻ mặt nghiêm túc giống như quan đang thẩm tra gian tế vậy. Tuy trên mặt không có rõ, thế nhưng thần sắc này giống như nhất Đại Ma Tử trong Bát Đại Kim Cương.

Hai bên có bảy đại hán vạm vỡ lưng hùm vai gấu, cả đám đều đang xoa xoa tay. Đúng là bát đại kim võng đang ngồi! Tràng diện này cũng thái quá quá đi.

Nếu như vào lúc này Độc Cô Tung Hoành nói một câu: "Thiên vương cái địa hổ?” Như vậy Quân Mạc Tà lập tức sẽ phản xạ có điều kiện nói ra một câu: “Bảo tháp trấn hà yêu!” Về phần vế sau cái gì mà...Cáp cáp. Không phải là đang buổi trưa thế nhưng mặt mũi ai cũng đỏ lên.

Nhưng mà thế thì sao, cho dù có lạc vào sơn trại cũng tốt, khẳng định là không thể nào có câu như "Thiên vương cái địa hổ"!

Hơn nữa chính là sau nửa ngày không có ai mở miệng. Hào khí đúng là rất trầm, đủ mọi loại ánh mắt hung ác chăm chú nhìn lên khuôn mặt Quân Mạc Tà, Đường Nguyên Đường mập mạp ở phía sau hắn lại run rẩy không thôi, môi xanh mặt trắng, cảm giác như không chèo chống được tới nơi.

Thật lâu sau Độc Cô Tung Hoành mới hét lớn một tiếng:

- Hừ, Quân Mạc Tà?

Còn đắm chìm trong hồi ức anh tuấn tiêu sái, Quân Đại thiếu gia túc trí đa mưu cơ hồ là khẽ phất vạt áo, không tự chủ thốt ra:

- Bảo tháp trấn... Ách, bái kiến Độc Cô lão đại nhân.

- Bảo tháp trấn? Đây là cái địa phương gì?

Độc Cô gia cùng chín hán tử vạm vỡ đồng thời không hiểu nghĩ: “Quân tiểu tử, ngươi đang ở Độc Cô gia ta lại nói cái gì bảo tháp trấn, tiểu tử ngươi rốt cuộc đang vui đùa gì vậy?”

- Ách, bảo tháp trấn kia, nói rất đúng.

Con mắt Quân Mạc Tà một hồi đảo loạn:

- Đúng là vừa rồi mới tiến vào đại sảnh, ta rõ ràng cảm nhận được bàng đại khí thế của lão nhân gia ngài thuần chánh như núi, tựu giống như một tòa bảo tháp đỉnh thiên lập địa, thoáng cái đã trấn trụ ta. Ừm. Chính là ý tứ này.

Khuôn mặt già nua của Độc Cô Tung Hoành lập tức trở nên vui vẻ, nhếch môi muốn cười, nhưng lại nhịn xuống, vẻ mặt trang nghiêm đầy khó chịu nói:

- Hừ? Lão nhân gia ta thật sự uy vũ như vậy sao?

- Là thật, là thật mà, lão nhân gia ngài được kêu là uy vũ, thật sự là cực kỳ uy vũ a.

Quân Mạc Tà giơ lên ngón cái.

- Quả nhiên là hảo tiểu tử, rất có điểm nhãn lực độc đáo.

Độc Cô Tung Hoành cười rất sảng khoái, râu quai nón giống như cương châm rung lên, nói:

- Miệng nhỏ cũng đủ ngọt đấy.

Khuôn mặt Quân Mạc Tà tràn đầy mồ hôi.

- Quân Mạc Tà, ngươi đừng nghĩ chỉ nói vài câu hữu ích là được yên nhé, ngươi xem tiểu tử ngươi làm ra chuyện tốt gì!

Độc Cô Vô Địch Đại tướng quân nhìn thoáng qua lão gia tử một cái, thấy lão cười rất vui, hào khí cũng đổi, vội vàng nghiêm khuôn mặt đen lại, lớn tiếng hét, nhằm nhắc nhở lão gia tử. Sự tình vẫn chưa xong, cũng không thể cho tiểu tử này qua vòng kiểm tra được.

- A, khụ khụ.

Độc Cô Tung Hoành ho khan hai tiếng, ngồi nghiêm chỉnh lại.

- Sao lại nói lời của ta là khoa trương, chẳng lẽ lão gia tử không đủ uy vũ sao? Ta làm chuyện gì tốt cũng bị ngài nhớ kỹ a? Ha ha, Độc Cô bá phụ ngài thật sự là quá khách khí rồi. Ta là người luôn luôn làm chuyện tốt không muốn lưu danh, tùy thời tùy khắc đều có thể làm chuyện tốt. Làm một chuyện tốt không khó, khó cái là cả đời đều không ngừng làm chuyện tốt a, ta đây chính là loại người như thế.

Quân Mạc Tà liến thoắng nói một lèo. Vừa nói vừa đi đi lại lại, rốt cuộc tìm được một cái ghế liền đặt mông ngồi xuống.

Vị Độc Cô Vô Địch kia sắc mặt chợt đổi.

Cái mũi của Độc Cô Vô Địch như muốn vẹo đi, ai dám nói là cả nhà lớn nhỏ Độc Cô gia là lưu manh ta đập chết hắn, vị ở trước mắt này mới chính là lưu manh Đại Tông Sư a!

Cả nhà chúng ta mất công chuẩn bị nửa ngày, thế mà cũng không dọa được gia hỏa này. Hắn chẳng những nghênh ngang ngồi xuống, lại còn công khai dõng dạc nói "Mỗi ngày kiên trì không ngừng làm chuyện tốt"? Nói câu này mà không biết đỏ mặt, loại câu này từ miệng lão nhân gia ta nói còn không sai biệt lắm.

- Ai cho ngươi ngồi xuống đó? Đứng lên cho lão tử.

Độc Cô đại tướng quân nổi giận, ta đây là cha vợ tương lai còn chưa được ngồi đây, ngươi lại ngông nghênh ổn định ngồi, còn có để ông trời vào mắt không vậy?

- A khụ khụ khụ, khi ở trên đường ta vẫn một mực cân nhắc, lão gia tử lần này bảo ta tới là vì chuyện gì? Về sau rốt cuộc mới nghĩ ra, ân, đoán chừng là đoạn thời gian này Độc Cô thế gia phát, chuẩn bị đem món nợ nho nhỏ từ vài tháng trước trả cho ta?

Quân Mạc Tà thoáng cái bắt chéo chân nói tiếp:

- Thế cho nên ta mới tới đây, ài, đầu năm nay đám địa chủ gia cũng không có lương tâm a, lại nói thời gian xác thực cũng không ngắn, thật sự không nên kéo dài nữa, lập tức nên đem sổ sách ra tính toán chi thu thoi. Thật ra tổng cộng cũng không có bao nhiêu tiền. Chỉ là chín ngàn vạn lượng, cũng chưa đủ một vạn vạn lượng a.

Nói xong Quân Mạc Tà vỗ tay phát ra tiếng, sau đó chỉ chỉ vào thị nữ đứng ở phòng bên, nói:

- Vị ở bên kia, phiền ngươi châm một chén trà đi, an,, nói sai rồi, phải là hai chén mới đúng, ta còn có một vị huynh đệ nữa mà, hừm thật sự là trời quá nóng đi, chảy cả mồ hôi, tiện thể đem nước rửa mặt tới nhé.

Thị nữ rất buồn cười, thế nhưng vội vàng nhịn xuống.

Đây là cái loại thuyết pháp gì, trời nóng? Thời tiết lúc này đang là tháng chạp a.

Lại nói, ánh mắt của ngài cùng với vị huynh đệ béo kia nhất định là để hù người, ta đã nhìn ra rồi.

Nghe Quân Mạc Tà nói những lời này, chuyển biến rất đột ngột, tự dưng muốn đến ép nợ, Độc Cô Vô Địch Đại tướng quân tối sầm mắt lại. Món tiền nho nhỏ? Trọn vẹn chín trăm ngàn lượng bạc mà nói là món tiền nhỏ, thật sự là đứng nói chuyện không chê đau thắt lưng. Nhìn quanh cả Thiên Hương đế quốc, có bao nhiêu người có thể xuất ra món tiền nhỏ này?

Nhưng mà Độc Cô đại tướng quân cũng đã nhìn ra. Tiểu tử này đang nói lời uy hiếp: ngươi nếu cứ dùng loại thái độ này đối đãi với ta, như vậy trước tiên ta cứ đòi nợ trước, bản thân vẫn là một vị chủ nợ, hơn nữa tùy thời có thể đem con nợ Độc Cô thế gia tới nước phá sản.

Hồng hộc thở hổn hển rồi chửi thề vài tiếng, Độc Cô Vô Địch rốt cục cũng hét lớn một tiếng:

- Có ai không, mau dâng trà, dâng loại trà tốt nhất lên đây! Đem cho Đường đại thiếu một cái ghế!

Nghĩ một lát lại bỏ thêm một câu:

- Phải là cái ghế lớn nhất bền nhất ấy!

Những lời này vừa ra, mấy vị huynh đệ Độc Cô Xung sắc mặt đều trở nên quái dị, dường như chuẩn bị không nhịn được mà phì cười.

- Ân, mập mạp kia, hôm nay lão phu hạ giản mở tiệc chiêu đãi Quân gia tam thiếu Quân Mạc Tà, vì sao tiểu tử ngươi lại đến vậy?

Độc Cô Tung Hoành tựa hồ lúc này mới nhìn thấy Đường Nguyên, tròng mắt trợn lên nói một câu. Ngụ ý tự nhiên là: ta không có mời ngươi, ngươi tới làm gì?

Quân Mạc Tà không thể không khen một tiếng, lão già này nói chuyện thật đúng là thẳng thắn, còn kém không có trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Đường Nguyên thầm nghĩ, ngươi hỏi ta tới nơi này làm gì à, nếu không phải tam thiếu dùng bạc bức hiếp ta, ta cũng chẳng buồn tới làm gì, nhưng mà Độc Cô lão gia tử Độc Cô lão gia tử đã hỏi thăm. Mà lớn nhỏ mới vừa vặn được bạc, cho nên khẩu khí của mình vô luận thế nào cũng không thể tỏ ra sợ hãi. Tuy trong lòng còn có chút sợ hãi, thế nhưng lúc này cũng đã ổn định lại, khó khăn nói:

- Vãn bối cùng tam thiếu tương giao tâm đầu ý hợp, nhiều ngày không gặp, hôm nay tình cờ gặp nhau, tam thiếu lại được lão đại nhân sủng triệu, vãn bối bất tài, sợ tam thiếu trên đường tịch mịch, cho nên cũng tiện đường tới tới bái phỏng đại nhân, cùng hướng tới đại nhân vấn an.

Mập mạp xác thực là người bạn chí cốt, lời nói cũng rất kiên cường, hắn chỉ không đề cập tới chuyện Quân Mạc Tà cứng rắn lôi kéo mình tới, hắn cũng nhìn ra được Độc Cô gia tìm Quân Mạc Tà chỉ sợ có chuyện, nếu như mình nói ra lời không thích hợp, chỉ sợ sẽ gây bất lợi đối với Quân Mạc Tà, cho nên đơn giản đành nói như vậy.

- Thì ra là thế.

Độc Cô Tung Hoành liền gật gật đầu nói:

- Chỉ bằng những lời này của ngươi thôi cũng đủ rồi. Ngồi!

Đường Nguyên cám ơn một tiếng, sau đó tự động ngồi xuống. Lúc này cảm giác khẩn trương đã hoàn toàn biến mất.

Chất lượng của cái ghế này cũng không tồi. Lại có thể chịu được trọng lượng của mập mạp, chẳng qua nó chỉ kẽ kẽo kẹt hai tiếng. Độc Cô Tung Hoành lão gia tử trừng tròng mắt tỉ mỉ dò xét Quân Mạc Tà cùng Đường Nguyên một phen. Thật lâu sau, mới thở dài một hơi, nói:

- Hai đại quần áo lụa là nổi danh nhất trong kinh thành, không ngờ lại là hai người nam nhân thuần khiết! Ngược lại thật khiến ta không tưởng được!

Nói xong lão nhìn nhìn bảy đứa cháu nội của mình, cảm thấy ánh mắt của đám người như sợ đầu sợ đuôi, rụt rè sợ hãi, không khỏi dâng lên cảm giác thất vọng.

Có thể làm cho Độc Cô Tung Hoành tán thưởng một tiếng "Nam nhân thuần khiết" đối với Quân Mạc Tà cùng Đường Nguyên mà nói thật ra đã là đánh giá không thấp rồi, bởi vì bảy đứa cháu nội của lão cũng chưa được nghe lời khen ngợi này.

Phải biết rằng cuộc hội kiến hôm nay hết thảy đều tận lực bố trí. Lão gia tử cố ý tỏ ra trang nghiêm, phối hợp với đám người trong phòng đều mang khí thế anh hùng lẫm liệt, nếu như người thường mà đến, chỉ sợ sẽ bị cỗ khí thế này ép cho không thở nổi. Điều này cũng làm cho mập mạp hiện tại có cảm giác như vậy, nếu như đổi thành Đường Nguyên bốn tháng trước, phỏng chừng sẽ bị dọa cho vãi đái!

Thế nhưng sau khi nhìn thần sắc tự nhiên của Quân Mạc Tà lúc đi vào, càng thống khoái mắng mỏ, huy sái như thường, phần định lực này không phải giả bộ, đám quần áo lụa là bình thường không thể nào làm được. Mà Đường Nguyên tuy ngay từ đầu đã không có bao nhiêu đảm lượng, thế nhưng chậm rãi cảm thụ, tuy không thể phủ nhận được sự ảnh hưởng của Quân Mạc Tà, thế nhưng Đường Nguyên có thể trong không khí này mà khôi phục như thường, cũng xem như tương đối có bản lĩnh!

Nhưng mà, lão gia tử bởi vì vậy mà cảm thấy tôn nhi của mình không bằng hai người bọn họ, quả thực là có vài phần võ đoán. Chính cháu nội của lão. Thậm chí ngay cả Độc Cô Vô Địch đại tướng quân, quanh năm

suốt tháng đã bị răn dạy, sợ thành tính, y như chuột gặp phải mèo, cho nên đâu dám mở lòng?

Nhưng nếu như là đám lưu manh tới làm khách trong nhà, chỉ cần không có vị lão gia tử này ở cùng, bọn họ cũng không hề có nửa điểm luống cuống, nhớ lại ngày đó ở trong Quân gia, Thất huynh đệ chẳng phải là đã đập nát tiểu viện của Quân Mạc Tà sao?

Theo vang lên một hồi tiếng bước chân, theo phương hướng hậu đường, trùng trùng điệp điệp mà tới một đội nương tử quân. Cầm đầu là một lão phu nhân sắc mặt hồng nhuận, thân thể hơi có phần phúc hậu, toàn thân lộ ra khí thế ung dung rộng lượng, trong tay cầm một cây Long Đầu quải trượng, do hai vị phu nhân chừng ba mươi tuổi dìu đi tới.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 75: Lão Phu Nhân Bức Bách

Độc Cô Tiểu Nghệ đã khôi phục lại vẻ hoạt bát, dáng người thon thả yểu điệu đi đằng sau, khi liếc mắt thấy Quân Mạc Tà, nàng còn thè lưỡi, đánh mắt, ý bảo: Cẩn thận nha.

- Người kia là Quân Mạc Tà sao? Đứng ra đây cho lão nhân gia ta xem xem! Xem ngọn nguồn là nhân vật anh hùng nào mà có thể làm mê mẩn cháu gái ta như vậy!

Lão phu nhân đi tới, sau đó đứng ở trước mặt Quân Mạc Tà. Dường như đang oán giận vì tên tiểu tử này đã lừa gạt tâm hồn thiếu nữ của tôn nữ nhà mình vậy.

Quân Mạc Tà toát mồ hôi, chung quy có câu nói cả ổ nhà Độc Cô gia đều là lưu manh, quả thực là có đạo lý của nó. Một vị Lão phu nhân lại có thể bưu hãn như vậy! Độc Cô Tiểu Nghệ lớn lên trong một gia đình như vậy, có thể dễ dàng lớn lên bằng từng này, thực sự không dễ dàng gì, muốn không bưu hãn cũng khó.

Không làm sao được, hắn đành phải đứng lên nói:

- Chính là tiểu sinh.

- Ừm. Người kia là Đường Nguyên sao?

Lão phu nhân lại nói.

- Đúng vậy ạ.

Mập mạp vội khom người thi lễ.

Lão phu nhân mỉm cười nói:

- Tài thần mới nổi của kinh thành. Quả nhiên bất phàm!

Gì? Tài thần của kinh thành? Mập mạp từ lúc nào đã được phong ngoại hiệu vậy? Quân Mạc Tà khẽ giật mình nhìn Đường mập mạp có phần nghiền ngẫm nhếch nhếch miệng. Nhưng mà ngẫm lại cũng khó trách. Mập mạp hiện tại chính là quý tộc a. Giá trị con người cũng đã có ba ức, thật sự cũng không sai!

Đang còn oán thầm, đã thấy Lão phu nhân phất phất tay nói:

- Các ngươi bảy con thỏ nhỏ chết kia ra ngoài chơi đùa với Đường đại công tử đi, ở đây không có chuyện của các ngươi. Mau hảo hảo mà đi đãi khách đi.

Bảy vị anh hùng hào kiệt này vội vàng đáp ứng một tiếng. Cùng tiến lên dẫn Đường mập mạp ra ngàoi, bộ dạng rất vội vã giống như phía sau có chó đuổi vậy, có thể tính là được giải phóng cũng không quá.

- Không cần phải khách khí. Ngồi đi.

Độc Cô lão phu nhân gật gật đầu, xoay người ngồi trên ghế thái sư, sau đó để Độc Cô Tung Hoành bố con hai người cùng ngồi xuống. Nhất bang nương tử quân đều đứng ở sau lưng Lão phu nhân, cả đám đều dùng ánh mắt của trượng mẫu nhìn chằm chằm con rể, rất hiếu kỳ, một tên tiểu tử thanh danh bừa bãi như thế sao lại có thể làm cho tâm hồn thiếu nữ của nha đầu nhà mình điên đảo.

Nhất là một vị phu nhân đứng bên tay trái Lão phu nhân, càng nhìn không chuyển mắt.

Đám người vừa vào, Độc Cô Tung Hoành cùng Độc Cô Vô Địch lập tức mất đi khí thể tàn nhẫn tòa sơn điêu, trở nên câm như hến, cơ hồ nói cũng không dám lớn tiếng.

- Quân Mạc Tà, ừ tiểu tử này rất tốt, rất tốt. Còn là một tiểu tử rất tuấn tú nữa.

Lão phu nhân khen ngợi một câu, sau đó nói với mọi người:

- Các ngươi nhìn đi, cái mũi với con mắt của tiểu tử này thật sự giống rất nhiều người nha.

Chúng phu nhân đều gật đầu. Cùng phụ họa.

Đầu Quân Mạc Tà tràn đầy mồ hôi: gì? Cái gì mà nói bộ dáng này giống rất nhiều người. Hóa ra nói ca ca ta không phải người à. Bộ dạng này thì làm sao? Hơn nữa vì sao kêu là cái mũi với con mắt? Cái mũi nếu không dài hơn cái lỗ tai thì có thể nhìn sao? Đây chính là lời khen hay là sỉ nhục ta vậy?

- Ân, Quân tiểu tử, hôm nay ngươi đã làm ra loại sự tình này, ta rõ ràng muốn biết, đến tột cùng là ngươi định an bài thế nào với Tiểu Nghệ nhà ta?

Độc Cô lão phu nhân rất thẳng thắn, chỉ tán dóc hai câu, sau đó trực tiếp nói vào trọng điểm, rất chính diện, rất sắc bén. Không để cho ngươi chần chờ, không để cho ngươi lảnh tránh.

- An bài như thế nào?

Quân Mạc Tà ngạc nhiên nói:

- Những lời này của lão phu nhân thật kỳ quái, thật sự là ta không biết đến tột cùng làm ra loại chuyện gì khiến Lão phu nhân chất vấn, xin Lão phu nhân chỉ rõ, ta rốt cuộc đã làm chuyện gì?

- Hừ! Nhìn tiểu tử ngươi mày thanh mắt thẳng, thế nhưng tại sao cái miệng lại gian xảo như thế, ngày đó ngươi xui khiến Tiểu Nghệ giả vờ mang thai về nhà khiến vạn người chú mục, hậu quả của chuyện này rất lớn, tiểu tử ngươi không phải là không biết đó chứ?

Độc Cô lão lão phu nhân nghiêm mặt, ngữ khí có chút bất thiện.

- Không sai, chuyện này quả thật là ta thiếu nợ Độc Cô tiểu thư, ân? Nhưng mà cũng không phải là do ta xui khiến, ta hoàn toàn không hề nghĩ tới cái chuyện thương thiên ấy.

Quân Mạc Tà vội vàng làm sáng tỏ.

Cũng không đợi hắn nói xong, Lão phu nhân đã trực tiếp cắt đứt, nói:

- Ta cũng tin tưởng tiểu tử ngươi sẽ không hồ đồ như thế. Thế nhưng bất kể có phải là ngươi xui khiến hay không. Dù sao ước nguyện ban đầu của nha đầu cũng là vì ngươi! Ngươi đây là không phủ nhận chứ?

Quân Mạc Tà không thể làm gì khác hơn là gật đầu. Điểm ấy muốn phủ nhận cũng không được.

Lớn nhỏ hai đời đối nhân xử thế, đều tận cầu không thẹn với lương tâm, lần này nếu như phủ nhận, thật sự là vứt bỏ lương tâm, là vấn đề rất xấu hổ!

- Việc này đối với danh dự của Độc Cô thế gia ta mà nói thật sự là thương tổn quá lớn, ngươi cũng không phải là không biết?

Lão phu nhân như muốn gây sự, liên tục đặt câu hỏi.

- Đúng, nhưng điều này đối với Độc Cô thế gia mà nói, cũng không tính là chuyện tình không thể giải quyết đúng không?

Quân Mạc Tà khẽ nhíu mày.

Bề ngoài thanh danh của Độc Cô thế gia chính là xứng với hai chữ bưu hãn, thật sự là không có nhiều danh dự, hơn nữa, thủ đoạn của tiểu nha đầu, chỉ cần để tâm liếc mắt là có thể nhìn thấu, mình cũng chưa có nói là không cưới tiểu nha đầu, vậy vì sao phải nghiêm túc như vậy?

- Thế nhưng việc này đối với khuê dự của Tiểu Nghệ lại ảnh hưởng rất lớn! Điểm ấy trong lòng tiểu tử ngươi hẳn là cũng biết đúng không?

Lão phu nhân nói xong liền "Hừ" một tiếng. Nhìn tiểu tử này vẫn thong dong như vậy, quả thực có phần nổi giận.

- Xác thực là có ảnh hưởng.

Quân Mạc Tà thẳng thắn gật đầu.

- Vậy tiểu tử ngươi có ý định thế nào?

Lão phu nhân bắt đầu nói tới trọng điểm.

- Nói thật, tạm thời còn chưa có chủ ý cụ thể.

Quân Mạc Tà ăn ngay nói thật nói.

- Không thể như vậy được.

Lão phu nhân đột ngột đứng dậy lớn tiếng nói:

- Chẳng lẽ ngươi định ăn xong lau miệng, định ăn xong rồi quỵt nợ sao?

- Ta làm sao lại là ăn xong lau miệng, không phụ trác? Ta căn bản còn chưa có ăn, sao lại nói là ăn xong lau miệng?

Quân Mạc Tà cảm giác như mình bị oan uổng muốn chết. Sao lại nói chuyện giống như ta là Trần Thế Mỹ vậy? Hơn nữa ngày đó chuyện tình mà tiểu nha đầu làm ra, thiếu chút nữa đã làm cho bản thiếu gia xong đời, nếu không phải vì tiểu nha đầu một lòng say mê, không tiếc bất cứ giá nào, thiếu gia ta há có thể ngồi đây nói chuyện với các ngươi? Cũng không có ăn nói khép nép như thế! Tại sao ta phải cố tỏ ra mềm yếu để một đám người tới khi dễ chứ?

- Chuyện cho tới bây giờ. Lão thân không ngại nói cho ngươi biết! Nha đầu Tiểu Nghệ kia đã chấm ngươi. Nàng ôm một khối tình si, tiểu tử

ngươi tuyệt đối không thể cô phụ nàng, nếu không lão thân là người thứ nhất không buông tha ngươi.

Lão phu nhân chậm rãi nói. Con mắt nhìn chằm chằm Quân Mạc Tà, nói tiếp:

- Ngươi có phải là băn khoăn về chuyện của Quản Thanh Hàn hay không?

Quân Mạc Tà nhíu mày nói:

- Chuyện này xin lão phu nhân yên tâm, nếu ta đồng ý mà nói, ta cũng sẽ không vì Quản Thanh Hàn, cũng sẽ không vì Tiểu Nghệ, ta tự có chủ kiến của bản thân.

- Chủ kiến của ngươi? Ha ha, nam tử hán đại trượng phu ba vợ bốn nàng hầu. Mặc dù là chuyện bình thường, thế nhưng cuối cùng cũng phải có danh phận.

Lão phu nhân cười cười nhìn Quân Mạc Tà nói:

- Mà vô luận là trong nhà nam nhân nào cũng phải có nhất gia chi chủ, mà thê tử chính là người làm chủ hậu viện! Nếu như trong hậu viện vô chủ. Tất cả mọi người sẽ muốn tranh thủ tình cảm, chẳng phải là rất rối loạn sao? Ngươi làm sao cho phải đây? Cho nên hôm nay bảo ngươi tới đây, chính là muốn hỏi ngươi, nhân tuyển thê tử trong lòng ngươi đến tột cùng có phải là Tiểu Nghệ nha đầu kia hay không?

Hậu cung ổn thì thiên hạ yên ổn, những lời này mặc dù chính là lời của đế vương, thế nhưng đặt ở trong gia đình bình thường lại không đúng. Gia đình hòa thuận mới chính là vương đạo. Lão phu nhân từ từ nhìn Quân Mạc Tà nói:

- Loại sự tình này phải nhanh chóng quyết định, miễn cho đêm dài lắm mộng, làm cho người ta hy vọng, như vậy sẽ hỏng bét.

- Ý của lão phu nhân là?

Quân nhíu lông mày hỏi.

- Độc Cô thế gia chúng ta cũng chỉ có một bảo bối nữ nhi này. Lão thân khẳng định không cho phép nàng làm thiếp! Độc Cô thế gia chúng ta cũng không còn mặt mũi nữa! Tiểu Nghệ tuy phải gả, thế nhưng phải làm đại phu nhân [chính phòng đại phụ] của Quân gia!

Lão phu nhân hừ một tiếng.

- Chính phòng đại phụ?

Quân Mạc Tà không khỏi ha ha cười nói:

- Lão phu nhân hay nói giỡn rồi, mặc dù là nói đùa nhưng không đáng cười tý nào.

- Nói đùa? Chẳng lẽ ngươi tính để Tiểu Nghệ nhà ta làm tiểu lão bà hay sao? Thật sự là buồn cười!

Lão phu nhân vừa trừng mắt, Long Đầu quải trượng liền khua lên.

Độc Cô Tiểu Nghệ ở sau lưng lập tức hoảng sợ, e sợ nãi nãi cùng người trong lòng gây chuyện. Cho nên nàng ôm lấy cánh tay của Độc Cô lão phu nhân, một mực lay lay, làm nũng nói:

- Bà.

Đồng thời lại dùng ánh mắt năn nỉ nhìn Quân Mạc Tà, hiển nhiên là thỉnh cầu hắn không cần phải đối nghịch với bà mình. Vạn nhất náo loạn. Chuyện hảo sự của mình cũng bị chôn vùi a.

Chính mình mất bao nhiêu công sức mới khiến cho hai nhà hòa hợp như bây giờ a.

Quân Mạc Tà sắp bạo phát lại bị ánh mắt của Độc Cô Tiểu Nghệ đè xuống. Nhớ tới một mảnh thâm tình của tiểu nha đầu đối với mình. Quân Mạc Tà hít sâu một hơi, nỗ lực khắc chế cơn giận sắp bạo phát trong

lòng. Sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng, nghiêm túc trước nay chưa từng gặp.

- Lão phu nhân đã đề cập đến thì ta đây cũng sẽ đem chuyện này ra nói cho rõ ràng.

Ánh mắt của Quân Mạc Tà đột nhiên giống như lợi kiếm, chậm rãi đảo qua mỗi một người, tất cả mọi người cảm thấy trong lòng lạnh giá.

- Trong mắt của ta, chuyện hôn nhân đại sự là do ta định đoạt. Chuyện của mình, chỉ một mình ta giải quyết! Là chuyện chung thân đại sự cả đời ta. Đến tột cùng là muốn lấy ai, thật ra phải lựa chọn nghiêm ngặt. Vạn nhất lựa chọn sai lầm, đó chính là chuyện khiến hai nhà thống khổ cùng cừu hận cả đời! Điểm này phải cẩn trọng, không thể khinh thường, không thể vô ý.

- Tiểu Nghệ đối với ta say đắm, điều này không thể nghi ngờ, thậm chí ngay từ đầu ta đã phát giác ra. Thế nhưng chung quy ta cảm thấy Tiểu Nghệ còn nhỏ. Hoặc là sau này gặp lang quân vừa lòng như ý, cho nên ta mới một mực không có câu trả lời thuyết phục! Rồi khi trên đường trở về, nàng làm ra một số chuyện. Thiếu chút nữa đem ta đùa chết, nói thật ra, ta thực sự rất tức giận, nhưng lúc trước nàng ở thành Thiên Hương đã nâng cao bụng mà đi. Lại triệt để khiến ta cảm động! Chính thức khiến ta cảm động! Cho nên giờ khắc đó ta chính thức quyết định, Độc Cô Tiểu Nghệ sẽ là nữ nhân của Quân Mạc Tà ta, ta chấp nhận nàng là nữ nhân của ta!

Những lời này vừa nói ra, sắc mặt của Độc Cô lão gia tử, Độc Cô lão phu nhân vô ý thức đều trở nên thoải mái.

- Nhưng mà...

- Thế nhưng cái này cũng không phải ý ta sẽ tiếp nhận toàn bộ.

Quân Mạc Tà nói tiếp một câu, chặn lại lão phụ nhân mở miệng:

- Tiểu Nghệ tại Thiên Nam làm ra chuyện đó, lại độn bụng đi vào Thiên Hương thành. Đều đại biểu cho việc nàng rất yêu ta, người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình? Đối mặt với cảm tình liều lĩnh như thế. Ta đương nhiên là cảm động tự đáy lòng, khắc sâu vào trong ngũ tạng! Thế nhưng chúng ta cũng phải xét một mặt khác, đó chính là, hai sự kiện. Nói cho cùng, tất cả đều là do nàng tự chủ trương! Hoàn toàn là do nàng mong muốn, dùng một loại phương thức cực đoan tới cực điểm để bức bách ta, bức bách hai nhà không thể tiếp nhận! Điểm này, tin tưởng không có ai phủ nhận đúng không! Tin tưởng hiện tại các ngươi cũng khắc sâu đau khổ của nàng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 76: Thương Thảo Như Vậy

- Hơn nữa, nàng tự chủ trương hai chuyện này, theo kết quả mà nói, đều tạo thành hậu quả nghiêm trọng khó có thể đền bù được! Ngày đó, trong người ta không tốt, có thể tính là ta xui xẻo, ta không ngại, thế nhưng Quản Thanh Hàn lại thiếu chút nữa bị đám thiên hạ hủ nho bức phải tự sát! Lại như quan hệ giữa hai nhà. Tại thời khắc này sẽ làm như thế nào? Ắt phải tiếp tục bị ép cho không còn đường sống!

- Hiện tại, ta tiếp nhận chuyện hôn sự này, liền gặp một vấn đề nho nhỏ không thể tiếp thu, chính là hai nhà triệt để quyết liệt! May mắn chính là, ta có hảo cảm với tiểu nha đầu, cho nên chuyện tiếp nhận không phải là việc gì khó. Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại. Phần hảo cảm này, nếu như không có thì sao? Có thể sẽ biến hai nhà từ nay vĩnh viễn thành tử địch, tranh đấu vài thập niên không chết không ngớt! Không phải Quân gia diệt chính là Độc Cô gia vong! Phần hậu quả này, hai nhà chúng ta không thể thừa nhận!

- Mà hết thảy chuyện này, tất cả đều là nàng làm. Giờ phút này Tiểu Nghệ cũng ở đây, ta vẫn phải nói như vậy: tùy hứng như thế, làm việc không để ý tới hậu quả như thế. Ta sao có thể yên tâm để cho nàng làm chính phòng đại phụ đây?

Quân Mạc Tà nói như vậy quả là rất nặng, khẩu khí mặc dù ôn hòa, thế nhưng lại rất ngưng trọng.

Độc Cô Tiểu Nghệ hổ thẹn cúi gằm đầu xuống, cơ hồ trốn ở trong bộ ngực. Với tâm tính băng tuyết thông minh của nàng sớm đã nhận ra hậu quả lúc trước mà mình đã hồ đồ gây nên, quả nhiên là mình làm sai.

Độc Cô lão phu nhân há miệng muốn nói, muốn vì cháu gái mình mà giải thích một câu, thế nhưng cuối cùng lại không nói ra được, đành thở dài một hơi.

Độc Cô Tung Hoành cùng Độc Cô Vô Địch phụ tử hai người nhìn nhau. Đặt mình trong hoàn cảnh người khác mà nói, có một lão bà cả gan làm loạn như vậy, mình cũng không muốn.

- Nhưng Tiểu Nghệ còn nhỏ mà.

Vị phu nhân ở bên cạnh Lão phu nhân một mực nhìn chằm chằm Quân Mạc Tà, thì ra chính là mẫu thân ruột của Độc Cô Tiểu Nghệ vội vàng ngắt lời, thay chính nữ nhi của mình mà giải thích.

- Đúng vậy, nha đầu xác thực còn nhỏ, thế nhưng cũng không phải là lý do để mỗi khi phạm sai lầm là sẽ bỏ qua! Bá mẫu, Độc Cô Tiểu Nghệ chính là đệ tử thế gia! Độc Cô thế gia đối với nàng cưng chiều quá tạo thành một loại hậu quả rất đáng sợ! Thậm chí còn tạo ra hậu quả rất đáng buồn. Như vậy, một nữ hài tử nho nhỏ chính là đại biểu cho cả Độc Cô thế gia! Chú ý chính là đại biểu cho mặt mũi của cả một nhà!

Quân Mạc Tà nghiêm mặt nói:

- Hoặc là nói cách khác. Nếu như vị công tử ở bên ngoài chọc hoa ghẹo nguyệt ăn chơi trác táng, chỉ cần không quá phận, chắc hẳn đám quý tộc sẽ tùy ý để tiểu bối xử lý việc này, thế hệ trước không cần phải nhúng tay vào. Nhưng nếu như Tiểu Nghệ ở bên ngoài xảy ra chuyện mà nói, như vậy chỉ sợ Độc Cô thế gia sẽ không quản cái gì mà phải trái trắng đen, tất nhiên cả nhà già trẻ đồng loạt ra trận! Không cần biết đạo lý không cần biết đó là ai, đều sẽ ra tay. May mà nha đầu trời sinh tính thiện lương, nếu không rất có khả năng sẽ gây ra hậu quả không thể vãn hồi.

- Nói cho cùng, hành vi của Độc Cô Tiểu Nghệ cũng sớm đã đại biểu cho cả Độc Cô thế gia. Nếu quả thật là có một ngày nàng tới Quân gia, như vậy nàng có thể đại biểu, Quân gia cùng Độc Cô thế gia hai đại gia

tộc! Chẳng khác gì là lực ảnh hưởng sẽ tăng gấp đôi! Nếu như lúc đó cũng tùy ý làm bậy, có thể nói rõ ra một câu: ngoại trừ vài đại gia tộc ẩn đời bí ẩn ra. Các đại gia tộc khác trong thiên hạ, hoặc là bởi vì một câu hữu ý hoặc vô ý của nàng mà bị diệt.

- Hoặc là sau này nàng có khả năng làm đại phu nhân, thế nhưng hiện tại, ta không thể đáp ứng. Cũng không dám đáp ứng!

Quân Mạc Tà ngang nhiên nói:

- Thử hỏi nếu như đổi lại là chính các ngươi gặp phải loại chuyện này, cũng sẽ không đáp ứng đúng không? Như vậy, tại sao lại ép ta đáp ứng?...Quân Mạc Tà ta sẽ không chỉ lấy một nữ nhân, tựa hiện tại mà nói, xác định đã có Quản Thanh Hàn! Mà Quản Thanh Hàn cũng là bởi vì Tiểu Nghệ làm càn, cho nên nàng không tiếc giá nào mới cứu một mạng của ta, mới tạo thành sự tình phức tạp như thế, nói không dễ nghe, nếu không có Thanh Hàn xả thân cứu ta, hoặc lúc đó ta chết đi. Quân gia, Độc Cô thế gia thế nào đối mặt? Nếu ta hứa để cho Tiểu Nghệ làm đại phu nhân. Như vậy đối với Thanh Hàn liệu có công bằng không? Bởi vì nàng chịu thay sai lầm của Tiểu Nghệ mà chịu sự chỉ trích của thiên hạ văn nhân! Xuýt chút nữa rơi vào cảnh chỗ vạn kiếp bất phục, cuối cùng còn muốn để tiểu nha đầu chiếm tiện nghi, chuyện này sao có thể!

- Thế nhưng Quản Thanh Hàn thủy chung đã từng là chị dâu của ngươi! Nàng sao có thể làm đại phu nhân được chứ?

Độc Cô lão phu nhân nghe xong Quân Mạc Tà nói, rốt cuộc cũng hỏi một câu.

- Lão phu nhân cũng nói đây chẳng qua chỉ là đã từng. Vốn là chuyện quá khứ! Mà Quản Thanh Hàn hiện tại lại là nghĩa nữ của Tam thúc ta, tin tưởng đây không phải là chuyện bí mật gì! Như thế nào không thể lấy ta? Còn nữa, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ qua phân các nàng làm lớn nhỏ! Ai lớn ai nhỏ hãy tự mình tranh thủ đi. Chỉ cần để người khác phục, cho dù là người kiêu ngạo cũng có thể được.

Quân Mạc Tà bật cười lớn nói:

- Lùi một vạn bước mà nói, trong chuyện này ta cũng là bị động, ta không nghĩ muốn bị động như vậy, lúc này nói chuyện hôn nhân đại sự cũng không khỏi quá gấp gáp một chút.

- Ý của ngươi là? Vô luận như thế nào ngươi cũng không thể cho Tiểu Nghệ làm đại phu nhân?

Độc Cô Tung Hoành hung dữ nhìn Quân Mạc Tà, hơi nhoài người tới. Dùng một loại khẩu khí cực đoan nguy hiểm mang theo áp lực cực đại mà nói.

- Ha ha, vừa mới nói cũng chỉ là đứng trên phương diện hai bên mà phân tích thôi, con người của ta làm việc xưa nay đều có một nguyên tắc, vô luận làm chuyện gì đều không thích người khác uy hiếp, vô luận là bất luận kẻ nào uy hiếp!

Quân Mạc Tà hời hợt nói.

- Hiện tại là chuyện nhân sinh đại sự nếu còn uy hiếp ta mà nói, ta sẽ cảm thấy phi thường khó chịu, cho dù có phá cũng không có sao.

Thái độ cường ngạnh của Quân Mạc Tà khiến Độc Cô Tung Hoành lão gia tử phi thường khó chịu, trừng đôi mắt ngưu, râu mép rung rinh như muốn phát tác.

- Tốt lắm tốt lắm, mọi người không nên dây dưa về vấn đề này nữa.

Lão phu nhân đột nhiên nhoẻn miệng cười tủm tỉm nói:

- Tuy danh phận của Tiểu Nghệ chưa có định. Thế nhưng có thể chấp nhận được, tin tưởng một thời gian nữa Mạc Tà sẽ suy nghĩ tới chuyện này. Trước tiên cứ đính hôn trước, chuyện tình sau này, con cháu đều có phúc, chúng ta cần gì phải quản nhiều như vậy? Chỉ cần sau này Mạc Tà đối với Tiểu Nghệ tốt, có thể bao dung Tiểu Nghệ là được rồi.

- Huống chi Mạc Tà lúc này đối mặt với áp lực của cả Độc Cô thế gia, cuối cùng cũng không có khuất phục, nói chuyện rất thẳng thắn, mặc dù có vài phần khó nghe, thế nhưng cũng không thể phủ nhận là không có đạo lý, tất cả mọi người đều nghe rõ. Điều này cũng làm cho ta thấy chỗ đáng quý của một nam nhân! Uy vũ không khuất phục mới là nam tử tốt! Nếu như Mạc Tà bị cả nhà chúng ta hù chạy, cho dù hắn đáp ứng. Loại nhu nhược như vậy, lão thân ngược lại sẽ không đáp ứng cuộc hôn nhân này. Mạc Tà tiểu tử này, lão thân nhìn rất thuận mắt. Lão thân không tính toán với tiểu tử này nữa.

Độc Cô Tung Hoành cùng Độc Cô Vô Địch phụ tử hai người nhất tề muốn hôn mê, nói tốt cũng là ngài, nói không tốt cũng là ngài, nhưng rốt cuộc bây giờ phải làm sao với hai cha con nhà này đây? Tới đây khảo nghiệm là chủ ý của ngài, hiện tại không khảo nghiệm cũng là chủ ý của ngài, ngài nói là dừng tại đây, ai còn có chủ ý nữa.

- Mấy ngày nữa hai người các ngươi đi gặp Quân Chiến Thiên đi, trước tiên định hôn sự đã. Bất kể là về chuyện gì, sau này hãy nói, dù sao hôn sự này cũng phải định ra trước đã.

Lão phu nhân vênh mặt hất hàm sai khiến sắp xếp hai đại nam nhân, thậm chí con mắt cũng không nhìn bọn họ:

- Ân, để tỏ thành ý, các ngươi đích thân qua đó đi. Sau khi sắp xếp ổn thỏa, phải kiếm một bà mối, trao đổi văn thư. Làm cho chuyện này thành chính thức, sau đó đính hôn.

Lão bà nghĩ một lát, sau đó nói tiếp:

- Nghi thức lần này, chính là hướng tới hoàng tộc, đều phải mời đám văn võ bá quan đến, thuận tiện phải mời mấy người năm trước có mời nhà chúng ta. Ách, mấy đám cưới xin của cha con các ngươi ta đều ghi chép vào sổ sách. Đợi lát nữa để Tiểu Nghệ nha đầu đưa tới cho các ngươi, nhớ kỹ phàm là có tên, chúng ta đều phải đòi lại tiền, một người cũng không buông tha, tối thiểu phải thu hồi tiền vốn mới được.

- Ân, ai không có tên trên đó cũng mời tới, dù sao cũng phải nể mặt mũi của người ta! Việc này cứ định như vậy đi, đợi khi hai đứa thành thân, ta sẽ không e dè gì mà mời hết. Có thể làm tới một ngàn mấy trăm mâm đó! Ân, nếu Quân gia bỏ ra tiền mà nói, có thể mở rộng hơn nữa, dù sao lão Quân gia bên kia cũng còn bao nhiêu người mà.

- Ân, tiền nong nhất định là phải rõ ràng, nếu lúc trước chúng ta đi năm trăm lượng, mà bọn chúng chỉ theo bốn trăm lượng thôi, như vậy tựa hơi quá đáng, loại người này sau này kiên quyết không thể kết giao! Ân, cũng không nhất định phải cưới vợ để kiếm tiền. Đám sinh nhật, sinh hài tử, dọn nhà, đều phải báo đến hết, à, sinh nhật của lão nhân ta chẳng phải sắp đến sao? Xem ra lần này chúng ta có thể thu hai lần liền rồi, thời gian không sai biệt lắm, không tệ.

Lúc này, trên đầu của Quân Mạc Tà liền toát ra đầy ngập mồ hôi lạnh.

Lão phu nhân thật sự là suy nghĩ quá chu đáo.

Không phải người một nhà, không được vào một cửa. Thật sự là bưu hãn!

Độc Cô Vô Địch cười toe toét, dùng lực gật đầu thật mạnh, biểu hiện ra vẻ mặt tham tiền nói:

- Đây là điều tất nhiên rồi, mẫu thân thật cao minh, lại có thể thu hai phần tiền, lúc đó là có tiền trả cho Quân gia rồi.

- Nói cho Khâm Thiên Giám, để cho bọn họ lựa chọn một ngày hoàng đạo! Quan trọng nhất chính là nói cho bọn họ biết, lễ đính hôn cùng với sinh nhật đều là cùng một thời điểm, sau đó thông tri cho Khổng Lệnh Dương, để hắn chủ trì mọi việc.

Lão bà nói tới đây, Độc Cô Vô Địch vội vàng cắt đứt:

- Mẫu thân, Khổng Lệnh Dương đã chết rồi còn đâu.

Nói xong liền liếc nhìn Quân Mạc Tà. Khổng Lệnh Dương không phải là chết bởi tay tên tiểu tử này mới gọi là gặp quỷ á!

- Chết rồi? Ài, thật là đáng tiếc.

Độc Cô lão phu nhân mặt không đổi sắc thở dài một tiếng. Cũng không biết là đang tiếc cho chuyện gì, đáng tiếc cho một lão nho uyên bác, hay là tiếc cho chuyện không có người chủ trì hôn sự.

Độc Cô Tung Hoành gật gật đầu nói:

- Việc này đơn giản. Tuy đám gia hỏa kia bình thường không thân với chúng ta lắm, nhưng mà không lo, nếu như không muốn, đến lúc đó trực tiếp dùng dây thừng đem trói bọn chúng tới, chỉ cần tới hiện trường, còn không dám nể mặt mũi của chúng ta sao?

- Như thế cũng được.

Độc Cô lão phu nhân vui mừng gật đầu nói:

- Về phần những chuyện khác hai người các ngươi là đại nam nhân cứ bàn đi nhé, lão thân ta là nữ nhân, ta thực sự không nên quản chuyện này.

Quân Mạc Tà mắt trợn trắng dã, đây là loại người gì a? Ngài còn nói không nên quản chuyện này? Nếu có nói một mình ngài đã quản hết chuyện này rồi cũng không sai. Hắn lại nhìn Độc Cô Tung Hoành, lão này lại muốn dùng dây thừng trói người ta tới đây, điều kỳ quái nhất chính là, Lão phu nhân lại còn nói: như thế cũng được! Quân Mạc Tà có phần suy sụp.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 77: Bệnh Này Ta Có Thể Trị!

Được rồi, nam nhân các ngươi uống rượu, nữ nhân chúng ta sẽ không ở trong này tham dự. Tiểu Nghệ nha đầu, đi theo ta!

Câu cuối cùng có chút nghiêm khắc, Độc Cô Tiểu Nghệ thấy Quân Mạc Tà đang ở đây cho nên không muốn rời bước …

Trước khi đi, Lão phu nhân đột nhiên dừng bước, xoay người hướng Độc Cô Tung Hoành cùng Độc Cô Vô Định, nói:

- Ân, còn có chuyện quên chưa hỏi các ngươi, các ngươi không phải luôn nói tôn tử của Quân Chiến Thiên là loại quần là áo lụa bất trị mà, khó có thể bồi dưỡng, gỗ mục không thể điêu khắc, bùn nhão dưới hồ không thể đắp tường, thịt chó không thể làm tiệc được sao…những lời này cũng toàn bộ là lời ông cháu các ngươi nói, tại sao lão thân hôm nay nhìn lại không phải như vậy? Ta xem tiểu tử này còn thuận mắt hơn bẩy tên đần độn ngoài kia, khi trở lại ông cháu các ngươi nhất định phải cho ta một lời giải thích!

Độc Cô Tung Hoành ngạc nhiên.

Độc Cô Vô Định nhìn mà líu lưỡi!

Giải thích? Giải thích cái gì? Chúng ta giải thích như thế nào! Chuyện Quân Mạc Tà từ mấy tháng trước nhanh chóng cường thế quật khởi, chúng ta cũng cần người giải thích, ai có thể cho chúng ta lời giải thích đây?

- Binh sĩ tốt như vậy, phong cách khí khái, không sợ cường quyền, trái tim kiên trì, người đang tuổi thanh niên, sao lại là quần là áo lụa? Chẳng lẽ là ông cháu các ngươi chướng mắt với Quân gia? Cố ý xuyên tạc sự thật? Hay là cố kỵ hoàng thượng nhìn ra? Sợ hai đại thế gia quân sự thông gia với nhau gây nên nghi kỵ? Hừ! Lão thân nói cho các ngươi biết, hai người các ngươi chỉ vì kinh sợ mà suýt nữa làm chậm chễ chung thân đại sự của tôn nữ bảo bối nhà ta! Hạnh phúc cả đời cháu gái ta, là do quyết định hỉ nộ của các ngươi sao? Lo lắng trước lo lắng sau, ta xem ông cháu các ngươi tính cả đám lại còn không bằng một mình Quân Mạc Tà người ta! Ta nói cho các ngươi biết, chuyện này ta thực sự tức giận! Ta sẽ không để yên cho các ngươi đâu! Ông cháu các ngươi cứ chờ đấy, việc này còn chưa xong đâu!

Lão phu nhân gầm lên giận dữ, rốt cuộc cũng thản nhiên bỏ đi. Độc Cô Tung Hoành cùng Độc Cô Vô Địch hai người đưa mắt nhìn nhau, đều có cảm xúc khóc không ra nước mắt.

Đại quân nương tử từ từ thối lui, dọc đường vẫn như cũ nghe thanh âm nghiêm khắc của lão phu nhân không ngừng truyền đến, giống như truyền đạt mệnh lệnh xung phong ở trên chiến trường:

- Ta mặc kệ các ngươi dùng biện pháp gì, tóm lại trong thời gian ngắn nhất, nhất định phải đem nha đầu kia dậy dỗ sao cho có thể đạt được tiêu chuẩn như đại phụ (vợ cả)! Đi theo một đám người các ngươi thành thói quen, thành cái bộ dạng gì không biết nữa ân? Không còn chút gì bộ dạng tiểu thư khuê các, để cho người ta không hài lòng, nếu nhi tử của các ngươi lấy phải người vợ như vậy các ngươi sẽ đồng ý để nàng làm chánh phòng sao? Chuyện này giao cho các ngươi mười một người, nếu như không làm được, cả đám lão thân đều đuổi ra khỏi nhà!

- Ân tiểu Nghệ nha đầu a, ôi ôi ôi nãi nãi yêu mà, vì sao lại cau mày vậy? Đến đây cười cho nãi nãi nhìn một cái nào. Chớ sợ, hết thảy đều có nãi nãi đây. Nãi nãi nhất định sẽ làm chủ cho ngươi, mọi sự nãi nãi lo liệu.

Nghe xong những mệnh lệnh của Lão phu nhân vừa mới truyền đạt, hơn mười vị phu nhân, còn có phụ tử Độc Cô ở trong đại sảnh tính cả Quân Mạc Tà đồng thời không nói gì, cả người nổi lên một cỗ cảm giác vô lực.

Một bên vừa mới lên tiếng bảo các vị phu nhân làm sao có thể răn dạy cho tốt, một bên lại bao che bảo vệ cho cháu đến tình trạng bực này.

Dạy dỗ như vậy sao có thể được chứ? Ra ngoài đời sao có thành quả đây?

Ba đại nam nhân yên lặng đối diện nhìn nhau, sau đó một lúc lâu không nói gì, còn Độc Cô Tung Hoành lão gia tử dù già nhất vẫn thể hiện bản lĩnh uy mãnh, dẫn đầu nhảy dựng lên, hét lớn một tiếng:

- ĐCM nó chứ, mang rượu! Mang thức ăn lên! Mọi người chết con mja nó hết rồi sao? Nhanh lên…

Độc Cô Vô Địch cũng đồng thời nhảy dựng lên, bất quá chứng kiến cha hắn đã gào trước, hắn liền ngừng lại không gào nữa, chỉ là hoa chân múa tay, làm mấy động tác hùa theo.

Không bao lâu, hai cái bàn đã đầy bày ra rượu ngon sơn hào hải vị.

Đám người Độc Cô Trùng mang theo Đường Nguyên rốt cục trở về đúng lúc.

Mười một đại nam nhân ngồi chật hai cái bàn. Nguyên bản muốn hợp thành một bàn, nhưng mọi người trừ Quân Mạc Tà ra, hình thể so với người thường đều là nam nhân có hình thể khổng lồ, nhất là mập mạp Đường Nguyên. Hắn mà ngồi, một người cơ hồ chiếm chỗ của bốn người.

Làm cho người ta không nói được lời nào chính là nếu cùng cưỡng ép ngồi với nhau, như vậy mọi người liền không thể ăn được.

Rượu đã rót đầy, Độc Cô Tung Hoành nâng chén làm một hơi cạn sạch. Lau miệng, nói:

- Cái khác ta không cần để ý, Quân tiểu tử, ngươi nên hảo hảo mà đối tốt với tôn nữ bảo bối của lão phu, nếu có nửa điểm sơ xuất. Lão phu khẳng định không tha cho ngươi! Những người khác đều sợ Quân Chiến Thần lão ngốc xuẩn kia chứ, lão phu không sợ!

Quân Mạc Tà cười khổ, hắn xem như đã minh bạch rồi, cho dù tiếp tục có nói những lời dễ nghe, ở chỗ này toàn gia nói bậy, vậy cũng chỉ là những từ giống như khiêu khích vậy. Đều mang theo nồng đậm ý tứ uy hiếp. Nhất đại gia tử nhà này, cho tới bây giờ vẫn không thể nói chuyện ôn hòa được.

- Đúng vậy! Quân Mạc Tà, nếu ngươi dám khi dễ nữ nhi của ta, lão tử liền lột da ngươi!

Độc Cô Vô Địch bưng chén rượu lên cùng Quân Mạc Tà cạch một cái, hơi ngửa cổ, ừng ực một tiếng, một giọt cũng không còn.

- Muội phu, ha ha ha muội phu, đến đây uống rượu uống rượu nào, Anh, Hùng, Hào, Kiệt, Trùng, Thượng, Tiền bưng chén rượu hướng bên này mời mọc, nhìn tư thế rất rõ ràng, không thể không chuốc cho tên tiểu bạch kiểm này say bò mới lạ!

Độc Cô Tung Hoành nhìn đám tiểu bối bát nháo một đoàn, cũng thở dài, có chút cảm thán nói:

- Các ngươi cứ uống thả cửa đi, lão phu không cùng uống với các ngươi nữa. Một bữa cơm lão phu cũng chỉ có thể uống được ba chén rượu. Ài nhớ quá khứ năm đó, lão phu cũng là nhân vật hào kiệt phong lưu phóng khoáng ngàn chén không say a.

Độc Cô Vô Địch vội vàng an ủi:

- Phụ thân chớ quá lo lắng, tổn thương trên lưng ngài quan trọng hơn, một khi chúng ta tìm được lông Tuyết Thần Chiêu, khi đó có thể kềm chế vết thương cũ không tái phát, đến lúc đó ngài muốn uống bao nhiêu sẽ được uống bấy nhiêu.

- Tuyết Thần Chiêu" nói dễ tìm như vậy sao! Đây chính là một trong thiên địa linh thú a! Đến tận bây giờ đã tìm kiếm mười mấy năm, cũng không có một chút tin tức! Nói đùa sao, bắt được Tuyết Thần Chiêu khó khăn, chỉ sợ so với chiến thắng cửu cấp Huyền thú lấy Huyền đan còn khó khăn hơn nhiều a. Độc Cô Tung Hoành có chút cụt hứng.

- Trên lưng Lão gia tử có thương tổn sao? Là tổn thương gì vậy?

Quân Mạc Tà giật mình, tò mò hỏi một câu.

Độc Cô Vô Địch ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới tên này chính là đại thần y chữa trị độc thương của Quân Vô Ý, không khỏi vài phần hi vọng nhìn hắn, nói:

- Phụ thân ta năm xưa trên chiến trận bị thương, tổn thương kinh mạch. Từ đó về sau, chỉ cần uống rượu nhiều một chút sẽ khiến ho khan khó thở, từ đó đến nay vẫn không chữa trị được tận gốc, nếu không ngươi thử nhìn xem một chút coi?

- Xem một chút thì xem một chút.

Quân Mạc Tà không chút khách khí dùng một tay bắt lấy tay trái Độc Cô Tung Hoành, hai ngón tay áp lên mạch, vận khai thiên tạo hóa công trong cơ thể, nhất thời kinh mạch trên cơ thể Độc Cô Tung Hoành hiện ra trong đầu hắn giống như chính mắt hắn nhìn thấy vậy.

"Cư nhiên kinh mạch bị phân tán khô héo…chẳng lẽ thế giới này không có biện pháp nào trị liệu loại bệnh này hay sao?" Quân Mạc Tà trầm tư một lúc lâu. Sau đó thu tay về, nói:

- Đúng là vết thương do trúng tên nhập thể, ngày đó chính là bị thương phế kinh (phổi), vốn cũng không tính là quá nghiêm trọng. Nhưng vì lớn tuổi cộng với thời gian dài không chữa trị, đã diễn biến thành bệnh nặng. Tin tưởng cho dù chân chính tìm được lông Truyết Thần Chiêu trong truyền thuyết, cũng chỉ chữa trị được phần ngọn không trị được tận gốc.

- A? Ngiêm trọng như vậy a…vậy ngươi có biện pháp gì không?

Độc Cô Vô Địch thất kinh.

- Thật ra biện pháp cũng không phải là không có, bất quá. Tương đối khó khăn, hơn nữa cũng phải chữa trị hơn nửa tháng công phu mới có thể thành công.

Quân Mạc Tà cau mày, rất chắc chắn nói.

- Nửa tháng có thể chữa khỏi? Không lâu, không lâu!

Độc Cô Vô Địch thanh âm run rẩy, đột nhiên một phát ôm lấy bả vai Quân Mạc Tà nói:

- Hiền tế. Ngươi phải đem thương thế lão cha ta chữa trị cho tốt a, ngươi cùng tiểu Nghệ có đại sự gì, lão tử không có ý kiến.

Chiêu thức ấy thật là hữu hiệu, Độc Cô Vô Địch lại có thể trực tiếp kêu hiền tế…

Ngươi đương nhiên không có ý kiến rồi, gặp ta còn ý kiến sao chứ. (Hắc hắc tự sướng)

Quân Mạc Tà liếc mắt xem thường nhạc phụ tương lai. Nói :

- Tạm thời cũng chưa có đại sự gì, ta đưa cho lão một phương thuốc, lão đi bốc, mỗi ngày sớm muộn cũng uống một lần, ba ngày sau, mỗi ngày đến chỗ gia gia ta, ta dùng châm cứu trị liệu. Như vậy không thể

gián đoạn trị liệu, đại khái qua khoảng mười ngày. Cũng không sai biệt lắm là hoàn toàn khỏi hẳn.

Quân Mạc tà híp mắt cười nói. Nói xong mới tiếp nhận giấy bút, xoàn xoạt như rồng bay phượng múa, liền viết ra một phương thuốc, Độc Cô Vô Địch như nhặt được vật chí bảo, nắm chặt trong tay, kích động đến mức các ngón tay run lên. Nhanh chóng cất vào trong lòng, còn vỗ vỗ mấy cái. Để chắc chắn đã nằm trong lòng.

Kỳ thực nói bệnh của Độc Cô lão gia tử cũng không quá phiền toái, kinh mạch bị hao tổn, nếu mà lấy thầy thuốc thời này chẩn bệnh, đúng thật là bệnh nan y, nhưng dưới tay đại thiếu không có gì là khó, vết thương này của lão gia tử tuy rằng đã có mười năm lịch sử, dù sao cũng không giống Quân Vô Ý trúng độc nghiêm trọng lại liệt mười năm như vậy, dùng linh khí Hồng Quân tháp thúc đẩy mới chữa trị được, đây chính là Sinh Linh Chi Khí trong thiên địa bổn nguyên a.

Nhưng Quân Mạc Tà hiện tại trong lòng mơ hồ đã có tính toán, há có thể buông tha sự trợ giúp lớn này của Độc Cô thế gia chứ? Đương nhiên phải để cho hai vị đầu não quân đội tụ cùng một chỗ tương đối thích hợp a. Đến lúc đó có sự tình gì hai đại lão quân đội này đều bên chén rượu luận bàn, thật là thuận tiện.

Về phần qua hệ giữa mình và Độc Cô Tiểu Nghệ, Quân Mạc Tà cũng không muốn gây sự chú ý của nhiều người. Bởi vì như vậy hắn có cảm giác như mình đi bám váy vợ, cho nên Quân đại thiếu gia không muốn đi lợi dụng. Lại càng không muốn vì vậy mà không tôn trọng tình cảm của mình!

Bên này sự tình lo buồn đã giải quyết xong, mọi người bắt đầu thả sức say sưa.

Nhất là Độc Cô Tung Hoành cảm thấy có hi vọng khỏi bệnh, lại vui vẻ ra mặt, lão nhân gia mặc dù không thể uống. Lại trở thành người ưu tú nhất, cường thế nhất ép rượu mọi người, trừng mắt giám sát, ai uống ít một chút cũng không tha!

Có điều đối với Đường Nguyên tương đối là bi kịch, hắn tuy rằng béo, tửu lượng lại cực kỳ không tốt, mới được một hồi công phu đã len lén lút lút ra ngoài ói đến ba lần, trở về lại bị chuốc tiếp, cuối cùng có chút bất chi bất giác, gắng giữ cho mình chút thanh tỉnh cuối cùng nói đi nhà vệ sinh liền nghiêng ngả thân hình đi ra ngoài, sau đó thật lâu không thấy trở về, Quân Mạc Tà dường như nghe thấy âm thanh xa xa vang lên một tiếng bùm ở hồ nước đâu đó. Tựa hồ có cảm giác như là quái vật nào đó rơi vào trong hồ nước làm hồ dậy sóng. Nhưng cũng không để trong lòng. Dù sao đây là Độc Cô gia không phải Quân gia a, nói không chừng Độc Cô gia có hành động gì đây?

Độc Cô Vô Địch đại tướng quân cũng không nhớ mình rốt cuộc uống bao nhiêu chén, ngay từ đầu, Độc Cô gia tám đại hán còn đang kỳ quái, sao Quân Mạc Tà này như thế nào uống đến bây giờ chưa có say? Nhưng càng về sau, mọi người càng ngấm hơi rượu, cũng không quản đối diện có phải là Quân Mạc Tà hay không, trực tiếp giơ chén lên liền cạn hết, bao nhiêu hào khí đều dồn vào để hét lên một tiếng:

- Cạn!

Sau đó liền ngửa cổ lên… Đến cuối cùng, Độc Cô Vô Định híp mắt. Cái miệng lớn mở rộng hết cỡ, bộ dạng dường như chịu hết nổi ôm lấy cổ Quân Mạc Tà, say bí tỉ lăn qua lộn rồi lẩm bẩm một câu:

- Người anh em ách, việc của phụ thân tiểu đệ, chỉ có thể nhờ cậy đại ca ngươi... hix…

Quân Mạc Tà khổ sở nhăn mặt, không biết có nên đáp ứng hay không, thế này thì còn gì là bối phận a?

Độc Cô Tung Hoành một chưởng đã vỗ lên đầu nhi tử, chửi ầm lên:

- Dựa mẹ mày ấy! Đó là con rể mày mà!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 78: Chuyện Cười Hay Là Bị Hãm Hại?

Anh, Hùng, Hào, Kiệt, Trùng, Thượng, Tiền bảy người cũng uống say như chết, giọng nói thét lên như xướng tuồng, ánh mắt lờ đờ, rốt cuộc bảy huynh đệ lộn nhào té trên mặt đất, trong nhất thời tiếng ngáy khò khò vang lên rung trời.

Dù sao mọi người đều uống quá nhiều, thế nên khi có một thị nữ tiến vào nói câu gì đó, mọi người cái gì cũng không nghe thấy…

Ngay cả Quân đại thiếu cũng không thể đi về, cuối cùng buổi tối đành ngủ lại Độc Cô thế gia, không có biện pháp nào khác, đại thiếu cũng đã uống không ít, tuy rằng dựa vào phương pháp dối trá bức ra không ít rượu, nhưng còn sót lại không ít tửu tinh (nồng độ cồn) cũng đủ một hũ, về sau, hơi rượu bốc lên, cũng cảm thấy mơ hồ, muốn đi tìm Đường Nguyên cũng không thể được, cho nên hắn cũng mơ hồ-tiến vào phòng khách ngủ.

Tới sáng ngày hôm sau, khi chuẩn bị xuống giường, thì nghe thấy hai thị nữ ở bên ngoài bàn tán:

- Uy. Ngươi biết không? Ngày hôm qua vị khách quý kia tới nhà, uống nhiều quá đi.

- Ừ, ta cũng nghe nói, bất quá không có được rõ ràng.

- Vậy ta kể cho ngươi biết, ngươi không được kể cho người khác đấy…

- Ừ , ta nhất định sẽ mà, nói đi.

- Nghe nói cái tên mập mạp kia, ngày hôm qua đi vào nhà vệ sinh, ói ra quá trời, sau đó bùm một tiếng, ngươi đoán thế nào?

- Thế nào?

- Hắn cư nhiên lại nhảy vào trong hố xí, còn muốn vào trong đó bắt cá.-Ai nha ông trời của ta, cái kia bắn tung tóe ra, ai nha, thật là quá buồn nôn mà.

- Thực vậy à? Sau đó thì sao?

- Hắc hắc, làm cho Vương Đồng mấy người bọn hắn mệt muốn chết luôn, cái mùi thật khó ngửi, chỗ đó-cũng không thích hợp. Mập mạp toàn thân chìm ở bên trong, ước chừng mười mấy người dùng dây thừng quấn hắn mới kéo lên được, mỗi người đều bị bắn tung tóe toàn thân.

- Buồn nôn!

- Sau đó bọn họ kéo một hắn-tới cái hồ bên kia, kì cọ trên dưới trước sau đến năm lần mới đưa về phòng khách, nghe nói khi vào phòng khách vẫn còn mùi thúi. Vương Đồng cùng mấy người không còn cách nào khác lại mang bẩy tám thùng nước, cho hắn tắm rửa hai lần, mới tính là sạch sẽ.

- Vậy hành động như vậy cư nhiên hắn còn không tỉnh à?

- Không tỉnh! Không những không tỉnh, hơn nữa còn luôn mồm kêu to muốn ở đây bắt cá.

- Thật sự ta đã biết thế nào là cường hãn rồi.

- Cái này cũng chưa tính vào đâu, nghe nói khi hắn đi vào nhà vệ sinh, biểu thiếu gia cũng đang ngồi chồm hỗm bên trong, bị hắn một tay túm lấy ném văng ra ngoài, càng nghĩ càng sợ hãi. Vi biểu thiếu gia bị hắn ném văng ra, nếu không khẳng định cùng hắn bơi trong hố xí rồi,

biểu thiếu gia tuy rằng cũng to cao, nhưng vẫn không thể so sánh với Đường thiếu gia được. Nghe biểu thiếu gia nói, Đường thiếu gia thế muốn xuống mò cá, sau đó hắn liền nhảy xuống.

- A? Ha ha ha, thật là làm ta cười chết mất.

- Ha ha ha...

Quân Mạc Tà đang nghe lén cũng cười ngất, tuy biết rõ là sự tình của hảo huynh đệ, chính mình thật sự không nên cười, chỉ tại cái tên mập mạp chết bầm này, cũng quá thể đi, muốn làm cái gì cơ chứ, trọng lượng như vậy, mà rơi vào bên trong, thật đúng là kêu trời không thấu, gọi đất không nghe.

Vừa nghe thấy tiếng cười, hai thị nữ nhất thời có chút kinh hoàng.

Đã thấy người này cười một tràng đi ra, chỉ hỏi thăm chỗ ngủ của Đường Nguyên rồi đi luôn, lúc này hai người mới nhẹ nhàng thở ra, phải biết rằng quy củ ở thế gia là rất nghiêm, như thân phận các nàng chỉ là tỳ nữ lại lén nghị luận khách tới chơi, càng không thể để cho bạn khách nhân ấy biết được.

Quân Mạc Tà đi tới, thấy Đường Nguyên người bọc trong chăn gáy ô ô ngủ say, mùi rượu nồng nặc tỏa ra khắp phòng.

Xem dạng này, đêm qua phát sinh chuyện gì chắc-hắn cũng không nhớ nữa.

Lúc trước khi đến đây, Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy buồn cười, mập mập này thật là không có phép tắc, uống rượu nhiều một chút, liền chạy tới hố xí nhà người ta bắt cá, nhưng bây giờ nhìn thấy Đường Nguyên nằm trên giường, Quân Mạc Tà lại đột nhiên trong lòng nổi lên lòng hoài nghi.

Đường Nguyên hoặc là không tỉnh táo, hoặc là sơ ý, hoặc là không tranh hơn thua, thậm chí thái độ làm người hơi kém, nhưng tuyệt đối

không có hồ đồ! Cho dù là uống rượu say, nhưng cũng quyết không đần đến mức lao xuống hố xí bắt cá? Hơn nữa, lấy thể trạng Đường Nguyên, có hố xí nào lớn như vậy?

Có thể làm cho hắn ngã xuống, nhưng không thể nào ngã vào bên trong được?

Cái hố xí chó chết này cũng không phải bể bơi!

Không biết cái hố xí nhà người ta như thế nào, Quân Mạc Tà cũng biết hố xí nhà Quân gia, ngoại trừ chỗ đại tiểu tiện cho chủ nhân ra, còn có chỗ dùng cho khách nhân, mặt khác còn có nhà vệ sinh cho nhóm hộ vệ thuận tiện sử dụng.

Ngoại trừ của nhóm thủ vệ ở ngoài hơi lớn một chút, những cái khác, trang bị cũng không tệ, căn bản là không có khả năng, có thể làm cho khách nhân lộn xuống dưới, lấy hình thể mập mạp mà nói, không gian có rộng hơn một chút, phỏng chừng có gượng ép hết cỡ cũng không thể nhét xuống được.

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, như vậy Đường Nguyên như thế nào có thể rơi xuống hố xí chứ?

Giải thích duy nhất là…

Là bị người tính kế?

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng xốc Đường Nguyên lên,-cẩn thận kiểm tra từng chút một trên người hắn, thật cũng không nhìn ra cái gì, đứng lên trầm ngâm một lúc lâu, sau đó đi ra ngoài. Tùy tiện vẫy một người thủ vệ nói:

- Ngươi dẫn ta đến chỗ đêm hôm qua uống rượu đi.

Thủ vệ thấy đây là cô gia tương lai, tất nhiên khôn dám chần chừ, đưa-Quân Mạc Tà tới địa phương hôm qua sau khi uống rượu, một mảng

hỗn độn đã sớm quét dọn sạch sẽ, như mơ hồ vẫn còn mùi rượi chưa có tiêu tan đi hết.

Quân Mạc Tà đứng đúng vị trí Đường Nguyên ngồi, lúc này cái ghế đặc chế mà mập mạp ngồi hôm qua đã bỏ ra. Đại thiếu trầm ngâm một hồi liền hỏi:

- Gần chỗ này có mấy cái hố xí?

Thủ vệ kia ngẩn ra nói:

- Để thuận tiện, phụ cận có hai cái. Xa xa còn có nữa.

- Oh, ngươi dẫn ta đi xem.

Quân Mạc Tà vung tay lên nói.

Thị vệ kia rất-kinh ngạc, thầm nghĩ cô gia tương lại thật là kỳ quái, đi thăm quan núi non phong cảnh hoa viên .v.v.v thì không đi, bây giờ lại đi thăm nhà vệ sinh đúng là lần đầu tiên nghe thấy. Nhưng khách nhân có yêu cầu, lại còn là cô gia tương lai, bất kể như thế nào cũng không dám không đáp ứng, không thể nề hà, liền đưa hắn đi.

Liên tục nhìn ba nơi, Quân Mạc Tà nghi hoặc trong lòng càng chồng chất. Ba địa phương này đều không hề có dấu vết. Nhưng từ kia đi đến bên này, cũng chỉ có ba địa phương này là thuận tiện nhất. Như vậy Đường Nguyên rốt cục là đi vào chỗ nào?

- Còn có chỗ nào giải quyết nữa không?

Quân Mạc Tà như suy nghĩ ra điều gì. Thản nhiên hỏi.

- Có có, bất quá hơi xa hơn một chút.., mà lại…, là chỗ chỉ một ít hạ nhân dùng… Dơ bẩn không chịu nổi!

Khi đến bậc thềm Quân Mạc Tà không khỏi cảm nhận thấy một tia lãnh ý.

Vị Quân thiếu gia này cũng thật là kỳ quái, có thể đi đến địa phương, mà thường nhân đều phải bịt mũi, hắn dường như lại không có việc gì, đến mày cũng không nhíu lại.

- Mang ta đi!

Quân Mạc Tà trầm mặt, đi trước.

Thủ vệ trong lòng không yên, hắn hiện giờ đã phát giác ra điều không thích hợp. Chỉ sợ là vị cô gia này đang điều tra chuyện tình đêm qua Đường thiếu gia rơi xuống hố xí. Thẳng thắn đưa Quân Mạc Tà tới địa điểm phát sinh, dọc đường nháy nháy mắt cho mấy thủ vệ hiểu việc, để họ nhanh chóng đi tìm mấy vị thiếu gia cùng lão gia, chỉ sợ là có chuyện lớn xảy ra...

Quân Mạc Tà hoàn toàn không thèm để ý, tùy ý cho hắn truyền tin tức, việc này nhất định là phải nói chuyện với Độc Cô thế gia, rõ ràng đỡ phải để mình sai người truyền lời mất thời gian.

Quân Mạc Tà khoanh tay đứng ở địa điểm trước hầm nhà cầu tối hôm qua xảy ra chuyện, tinh tế nhìn thoáng qua. Đúng vậy, hắn bị chính là chỗ này, có mấy bậc thang bằng đá, sau đó phía dưới là hố sâu, bất quá ở bên cạnh bậc thang bằng đá, còn có một cái gờ cao lên chừng bốn mươi năm mươi cen- ti- met. Đây chính là biện pháp để phòng ngừa đại nhân uống say hoặc tiểu hài nhi ngã xuống.

Độc Cô thế gia ở điểm này thật ra làm rất được.

Nhưng …rốt cuộc là Đường Nguyên sao có thể ngã xuống đây? Chỗ này còn cách rất xa a, phía dưới thật sự là rất rộng, mùa đông, trên mặt cũng thoáng có lớp băng mỏng. Quân Mạc Tà càng nhìn sắc mặt càng lạnh, đi ra, hỏi:

- Nghe nói còn có một vị biểu thiếu gia lúc đó cũng ở trong này? Xin hỏi hắn là ai?

- Đúng, là cháu bên đằng mẹ đẻ của nhị nãi nãi, đã đến Độc Cô phủ nhiều ngày rồi…

- Đi gọi hắn! Nói bổn công tử có chuyện muốn hỏi hắn!

Thủ vệ còn chưa nói xong, Quân Mạc Tà liền cắt đứt lời, khẩu khí nghiêm túc lạnh lùng. Chỉ trong nháy mắt giọng nói của đại thiếu đã tràn ngập sát khí lạnh lẽo!

Bên ngoài nhà vệ sinh, Độc Cô Vô Địch đại tướng quân lòng như lửa đốt chạy đến đây, còn có Độc Cô Anh, Độc Cô Hùng cùng Độc Cô Hào huynh đệ ba người. Thấy Quân Mạc Tà đi ra, Độc Cô Anh mở miệng trước:

- Muội phu tại sao sáng sớm đã đi ra chỗ này, cũng không giải quyết, rốt cuộc tìm cái gì vậy?

Chỉ có Độc Cô Vô Địch nhìn ra sắc mặt âm trầm tựa như muốn giết người của Quân Mạc Tà, nghĩ-thầm xem ra đã xảy ra chuyện tình gì rồi. Liền hỏi:

- Mạc Tà, có chuyện gì vậy?

- Đêm qua, Đường Nguyên uống rượu xong rồi, ha ha ha, cái tên không có tiền đồ này, lại có thể rơi xuống hố xí, ân chính là chuyện như vậy.

Quân Mạc Tà khẽ vươn tay chỉ, từ đây chỉ về bên kia, trong giây phút ấy ánh mắt như điện dạo một vòng trên người bốn phụ tử.

- Rơi vào trong hố xí?

Độc Cô Vô Địch tuy rằng hào phóng nhưng đầu óc tuyệt đối không ngu ngốc, không thì sao có thể trở thành nhất quân chi trường, suy nghĩ trong giây lát đã minh bạch được mấu chốt:

- Tại sao có thể rơi vào bên trong đó được?

- Đại tướng quân cũng nghĩ như vậy sao sao? Ta cũng đang hoài nghi, quý phủ nhiều nhà vệ sinh như vậy hắn không đi, hắn không phải muốn chạy xa như vậy chứ, hơn nữa nơi này cũng không phải nhà mình. Chưa quen địa thế lại đang uống rượu bên trong, đi đến nơi này cách xa phòng khách uống rượu đến hai dặm, rồi lại nhảy xuống dưới.

Quân Mạc Tà hắc hắc cười lạnh:

- Chẳng lẽ cái tên mập mạp kia bị quỷ ám sao?

Độc Cô Vô Địch sắc diện trầm lắng như nước, đừng nhìn mập mạp mà coi thường, hắn đã được xác nhận là người thừa kế chức vị gia chủ đời kế tiếp của Đường gia, hơn nữa Đường Nguyên hôm nay không thể so sánh với ngày trước, chỉ riêng chức vị đại chưởng quỹ Quý Tộc Đường, thân phận sang quý thần tài tại kinh thành, liền có thể nói giá trị con người lên tới vạn bội, hơn nữa hắn lại là một trong số ít ỏi huynh đệ của Quân đại thiếu gia, há-có thể coi thường, chuyện này nếu xử lý có chút sai lầm, sẽ đem tới hậu quả cực kỳ nghiêm trọng!

Độc Cô đại tướng quân bỗng nhiên xoay người, nhìn ba nhi tử:

- Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì không?

- Cha, cái này cũng bình thường mà, uống rượu say rồi làm chuyện khác thường cũng là hiển nhiên mà?

- Đường mập mạp ngốc như vậy thân hình nặng như vậy, uống nhiều quá rơi xuống hố xí, cũng là chuyện bình thường mà?

Độc Cô Anh khóe miệng ngoác ra, vẫn muốn cười, thật sự là việc quá buồn cười.

- Ngươi đồ khốn hồ đồ, ngươi còn vui mừng à, ngươi óc ngắn, hay là dài quá nên hỏng rồi!

Độc Cô Vô Địch suýt nữa bị nhi tử làm cho tức giận đến hộc máu. Ngươi không ngạc nhiên sao? Không thấy muội phu tốt của ngươi đang

nhanh chóng muốn giết người sao? Đường bàn tử ngốc nghếch hình thể nặng như vậy, ngươi không suy nghĩ xem uống nhiều rượu như vậy sao có thể chân nam đá chân siêu đi hai dặm sao?

- Mạc Tà nghe nói còn có một vị biểu thiếu gia quý phủ trong này?

Quân Mạc Tà cười híp mắt, đúng là có chút ôn hòa nói:

- Hơn nữa vị biểu thiếu gia này còn vô cùng hữu duyên với Đường Nguyên nên ngồi chồm hỗm cùng hắn trong nhà xí này, bản thân ta muốn nhìn mặt mũi vị khách hữu duyên này một chút.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 79: Ở Trên Đời Này Bất Luận Kẻ Nào Cũng Không Được Vũ Nhục Huynh Đệ Ta!

Độc Cô Vô Địch nét mặt cực kỳ đau khổ, vị biểu thiếu gia kia là cháu của nhị phu nhân Độc Cô Vô Địch, Là người của Hoàng gia ở Kim Đông thành.

Hoàng gia cũng coi như là một huyền khí thế gia không lớn không nhỏ, nhưng mà so với Độc Cô thế gia và Quân gia là loại cự vô bá (Thế lực mạnh mẽ một phương) thì còn kém rất xa.

Mà lúc này đến đây, cũng không tự lượng sức mình để cầu thân, cũng không biết nhị phu nhân suy nghĩ như thế nào nữa, lại không qua Độc Cô đại tướng quân, đưa thẳng người đến trước mặt lão gia tử và lão phu nhân. Tại đương trường bị lão gia tử và lão phu nhân cự tuyệt. Thứ nhất là không môn đăng hộ đối, thứ hai trong mắt nhìn tên kia cũng không có bổn sự gì.

Thậm chí, lúc ấy lão gia tử Độc Cô Tung Hoành còn nói:

- Đũa mốc mà chòi mâm son, một con tôm nho nhỏ lại có thể tới Độc Cô Thế Gia cầu thân. Gả cho hắn không bằng gả cho Quân Mạc Tà còn tốt hơn, ít nhất gia thế của hắn còn tốt chán.

Nhưng thật sự da mặt tên này cũng thật dày, cầu thân bị cự tuyệt, trên danh nghĩa lại chuyển thành vấn an cô cô ở Độc Cô thế gia, ý là muốn chờ Độc Cô Tiểu Nghệ trở về, hỏi một chút ý tứ của Độc Cô Tiểu Nghệ. Dù sao hai người cũng coi như là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã cùng một

chỗ chơi đùa, tuy rằng hai người lớn cũng ít liên lạc, nhưng dù sao vẫn còn xót lại chút tình cảm.

Hơn nữa, nghe nói Độc Cô gia đã từng cự tuyệt cầu thân của hoàng thất, xem ra là cần chọn cho cô nương nhà mình một nơi chốn tốt, mà không chú ý vấn đề môn đăng hộ đối. Hơn nữa biểu muội chung tình với Quân Mạc Tà kia căn bản chỉ là loại quần là áo lụa, người trong nhà đều không đồng ý. Vị biểu thiếu gia này trong nội tâm càng thêm có hi vọng.

Kết quả là mặt dạn mày dày kiểu gì cũng phải chờ Độc Cô Tiểu Nghệ trở về.

Hiên giờ còn đang năn nỉ nhị phụ nhân, Độc Cô Vô Địch cũng không quá để ý đến việc tiểu tử này ngụ trong nhà, dù sao sản nghiệp Độc Cô thế gia cũng to lớn, cũng không lo có thêm một người nữa?

Bất quá hiện nay chung thân của Độc Cô Tiểu Nghệ đã an bài. Cơ bản có thể xác định hôn sự Quân Mạc Tà và Độc Cô Tiểu Nghệ, có thể nói gạo sắp thành cơm. Độc Cô Vô Địch đương nhiên không muốn giữ lại vị điệt nhi đằng vợ này cho thêm chướng mắt, vạn nhất gây ra phiền toái gì có thể nói là nguy rồi…

Đại tướng quân vốn định trong mấy ngày này sẽ tống cổ tên này trở về, không ngờ tới ngay lúc này cái tên đó lại được từ miệng Quân Mạc Tà phát ra.

Nơi này là Độc Cô thế gia, không phải Quân gia. Quân Mạc Tà nếu có thể nói ra những lời này, thì nói lên rằng hắn đã tương đối nắm chắc, thậm chí có thể xác định chỗ này là do vị thiếu gia này động tay động chân!

Nếu sự thật là như thế, vậy Độc Cô thế gia thực sự khó giải thích rồi! Hoàng phu nhân là nhị phu nhân của hắn. Chính là thê thiếp dùng kiệu lớn rước vào nhà, cũng không phải là tiểu thiếp tầm thường, trên danh phận mặc dù không bằng đại phu nhân, nhưng cũng là thân phận bình thê. Bây giờ nhìn ánh mắt cùng sắc mặt Quân Mạc Tà có thể nhận ra

được, một khi đã xác định chắc chắn, không chỉ nói đến mặt mũi Độc Cô thế gia, cho dù người khắp thiên hạ không quỳ xuống cho tiểu tử này, hắn tuyệt đối cũng không châm chước!

Quân Mạc Tà tiểu tử này khi nào dễ dàng tha cho người đắc tội với hắn a?

- Tiểu súc sinh! Lúc nào cũng gây phiền toái cho ta!

Độc Cô Vô Địch chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mắng một câu! Vô cùng chán nản! Ta sớm nên đem tiểu tử này đuổi về thì tốt rồi? Không nên nghe nhị phu nhân năn nỉ, con mja nó. Giờ xem đã xảy ra chuyện gì? Chỉ vì cháu tốt của ngươi, đưa mọi người đến quỷ môn quan!

Tiểu tử Quân Mạc Tà có thể trêu chọc được sao? Trừng mắt liền có thể giết người, còn bản thân Đường mập mạp chính là người Hoàng gia cũng không thể trêu vào, không cần phải nói đến Đường gia bản thân là Thiên Hương thế gia, thì mập mạp ngày nay đã là thân gia, tùy tiện treo giải thưởng, có thể nhanh chóng đem tiêu diệt cả Hoàng gia tộc ngươi rồi!

Lá gan ngươi cũng quá lớn đi!

Đám người hoặc là lo lắng, hoặc là không biết phải làm sao, hay như Độc Cô Anh huynh đệ ba người đều giống nhau. Ở chỗ này thờ ơ khoanh tay xem tuồng. Độc Cô Vô Địch lặng lẽ ngoắc tay. Kêu một hộ vệ đến, nhanh đi mời lão gia tử đến trấn thủ, vạn nhất Quân Mạc Tà nổi điên lên, chính là Quân Cô Vô Địch thật sự không nắm chắc có thể quát bảo chàng rể tương lai này dừng tay lại…

Trước mắt bao nhiêu người, vị biểu thiếu gia này rốt cuộc cũng xuất hiện tại cuối con đường nhỏ, mang vẻ mặt tươi cười chân thành đi tới. Nhìn thấy tất cả mọi người đang đứng ở nhà vệ sinh đằng trước, tựa hồ lặng đi một chút. Tiếp theo hắn liền khôi phục lại thần thái tự nhiên.

Quân Mạc Tà hai mi mắt đang buông thỏng hơi hơi nhích lên. Xa xa nhìn vị biểu thiếu gia ở trong nhà Độc Cô Thế gia, vị này còn cách xa khoảng mười trượng. Thế nhưng hắn lại nhìn như thanh thanh sở sở, từng cử chỉ hành động không thoát khỏi ánh mắt Quân Mạc Tà.

Chính là trên nét mặt chỉ một giây duy nhất thoáng lên vẻ khiếp sợ cùng trong đôi mắt có tia kinh hoàng liền biến mất! Hơn nữa, hắn hướng bên hướng này đi tới, nguyên bản hai bàn tay buông thong đã nắm chặt lại, đúng là chàn ngập đề phòng. Còn có thể nhìn ra được yết hầu trên cổ hắn phập phồng, thời điểm hắn nhìn thấy mọi người, cả người không tự chủ được cứng đờ lại một chút!

Đúng vậy, hắn là tiểu tử này!

Bên ngoài chứng cứ đã đầy đủ!

- Dượng, là người tìm con sao?

Vị biểu thiếu gia rốt cuộc đi đến gần, kính cẩn hướng về phía Độc Cô Vô Địch cúi người kính cẩn thi lễ. Thẳng thắn mà nhìn hắn, dáng người cao gầy, ngọc thụ lâm phong, khuôn mặt tuấn nhã, trông thật ra có vài phần cốt khí. Chính là ánh mắt hơi có chút phản cảm, nhãn thần lộ ra vài phần dâm tà, đôi môi hơi mỏng, có vẻ tàn nhẫn cay nghiệt thiếu tình cảm.

- Không phải ta tìm ngươi, là vị Quân công tử này tìm ngươi!

Độc Cô Vô Địch trầm mặt, nhìn nhìn Quân Mạc Tà, nói:

- Nếu Quân công tử có hỏi gì, cần phải thành thực trả lời, biết chưa?

- Quân công tử? Quân Mạc Tà công tử?

Vị biểu thiếu gia này quay đầu nhìn về phía Quân Mạc Tà, vuốt cằm mỉm cười, rất đúng mực nói:

- Tại hạ họ Hoàng. Kim đông Hoàng gia Hoàng Thư Lưu.

Trong mắt hắn có hơi chút ngạc nhiên không thể tưởng tượng đượng cái vị xú danh quần là áo lụa nổi tiếng Thiên Hương thành lại có bộ dạng phong thần tuấn lãng đến vậy.

- Hoàng Thư Lưu? Tên này thật có hàm ý sâu sắc, vàng giấu dưới sách.

Quân Mạc Tà gật gật đầu mí mắt mở ra:

- Nghe nói hôm qua có người bảo đã từng thấy ngươi cùng Đường thiếu gia đi vào nhà vệ sinh. Nhưng lại bị Đường thiếu gia ném ra ngoài.

Chuyện này đã được lưu truyền mọi người đều biết, Hoàng Thư Lưu ngạc nhiên nói:

- Không sai đúng là như thế. Chuyện ngày hôm qua trong lòng ta vẫn còn sợ hãi. Không biết Quân công tử có gì chỉ bảo?

- Chỉ bảo thì không dám, ta chỉ muốn làm rõ một số chuyện. Các hạ là ở nơi nào nhìn thấy Đường Nguyên thiếu gia? Rốt cuộc là ở trên đường hay ở trong là trong nhà vệ sinh?

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng cười cười.

Trong lòng hắn không thể không kiên nhẫn nếu nơi này không phải là ở Độc Cô thế gia thì hắn không cần phí nhiều lời như vậy? Trực tiếp dùng nhiếp hồn đại pháp, nhìn tiểu tử này nhiều nhất tu vi cũng chỉ là cấp bậc ngân huyền còn không phải là dễ như trở bàn tay sao.

Nhưng ở Độc Cô thế gia, Độc Cô Vô Địch ở ngay bên cạnh, Quân Mạc Tà tất phải lưu cho Độc Cô thế gia này chút mặt mũi.

Thật rối rắm a!

- Ha ha nhà vệ sinh là nơi không phải là để tẩy uế sao, đêm qua đột nhiên ta cảm thấy bụng không thoải mái nếu đến nhà vệ sinh ở phòng

khách để giải quyết e sợ làm động tĩnh quá lớn thì sẽ quấy nhiễu đến khách quý liền tìm người hỏi thăm đi đến nơi này.

Hoàng Thư Lưu mặt không đổi sắc khẽ mỉm cười nói.

- Phải không? Vậy xin Hoàng công tử chú ý ta vừa hỏi chính là ngươi đến cùng nhìn thấy Đường Nguyên ở nơi nào, ta cũng không có hỏi ngươi vì sao phải chạy xa như vậy để đi vệ sinh.

Ánh mắt Quân Mạc Tà lạnh lẽo tạo ra một cỗ áp lực vô hình, chậm rãi nói:

- Hãy trực tiếp trả lời câu hỏi của ta.

- Ta đến nơi này đang chuẩn bị ngồi xuống, đột nhiên sau đó có một người xông đến túm lấy cổ ta trực tiếp đem ta ném ra ngoài, lúc ấy thật sự làm cho ta hoảng hồn đấy. Ha ha ha.

Hoàng Thư Lưu lắc đầu cười nói:

- Mọi người cũng có thể tưởng tượng một chút, lúc ấy là ta rất chật vật vừa kéo quần xuống xong thì bị xách lên, thiếu chút nữa ta đã ra đầy quần. Ha ha ha ha…

Hắn nở nụ phát ra mấy tiếng cười lại phát hiện toàn bộ không ai đồng tình cười với hắn, hắn liền xấu hổ dừng lại.

- Sau đó thì sao?

Trong giọng nói của Quân Mạc Tà không mang theo chút tình cảm nào.

- Sau đó ta mới kịp phản ứng lại, nguyên lai đúng là Đường đại thiếu lúc ấy ta mới tế nhị cầu xin nói: “Đường đại thiếu gia ngài chờ ta một hồi để ta kéo quần lên đã ha.. ha.. ha.” Bất quá thoạt nhìn là biết Đường thiếu gia hắn là uống quá nhiều cũng không hiểu ta nói gì, đem ta ném văng ra, uy cái mông của ta thiếu chút nữa nở thành tám cánh hoa rồi, lúc đó quần

còn chưa có kịp kéo lên đâu. Hơn nữa bụng vốn không thoải mái thiếu chút nữa thì làm trò cười cho người.

- Đêm qua Đường Nguyên đi ra đại khái đã là đêm khuya. Hơn nữa đêm qua không trăng không sao như vậy thì làm sao mà nhìn rõ được ngươi lại đang trong nhà vệ sinh chứ. Chỉ sợ càng khó nhìn hơn, bất ngờ bị tóm cổ không kịp đề phòng mặt của ngươi hắn là phải cúi xuống, vậy thì càng không thể nhận ra là ai, thế làm sao có thể nhận ra Đường Nguyên. Ngươi nhận ra Đường Nguyên sao? Ta xem thực lực của các hạ đang ở cấp độ ngân huyền. Đường Nguyên thân thể mặc dù có chút to lớn nhưng thực lực lại thấp kém, hắn dựa vào cái gì có thể ném ngươi ra ngoài?

Quân Mạc Tà không thèm để ý thái độ vừa cười vừa nói của hắn. Tiếp tục lãnh khốc chất vấn.

- Bởi vì trước đó tại hạ đã từng thấy qua Đường công tử, cho nên như thế nào dám chống cự.

Hoàng Thư Lưu chớp mắt vội vàng trả lời.

- Nhưng Độc Cô gia hôm qua dạ yến tựa hồ cũng chỉ mời có mình Quân Mạc Tà ta thôi, vậy sau khi ngươi nhìn thấy Đường Nguyên, lại không có nửa điểm bất ngờ nào sao?

Quân Mạc Tà thương hại nhìn Hoàng Thư Lưu.

- Đây là ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu để ta điều tra ra được thì cho dù ngươi có chui dưới đũng quần của dượng ngươi vẫn khó thoát khỏi cái chết, ngươi cần phải hiểu rõ điều này.

Theo câu nói của Quân Mạc Tà áp lực tinh thần khổng lồ tuôn ra, lúc nãy làm Hoàng Thư Lưu vẫn còn có cảm giác thoải mái, thế nhưng lúc này lại đột nhiên cảm thấy một cỗ áp lực tinh thần so với vừa nãy cường đại hơn gấp trăm lần tựa như núi lớn đè ép lại, trong lúc nhất thời Hoàng Thư Lưu có loại cảm giác xúc động muốn quỳ rạp xuống cúi lậy.

- Ta ta thật sự nhìn thấy hắn ở trong này, ta nói thật mà.

Dưới áp lực khổng lồ của Quân Mạc Tà Hoàng Thư Lưu chỉ cảm thấy ý nghĩ càng ngày càng mơ hồ trên đầu từng giọt mồ hôi lạnh chẩy ra, trong lúc nhất thời chỉ muốn tìm lời giải thích.

Nhưng trình độ hắn chỉ là ngân huyền thì tinh thần lực sao có thể so sánh được với Quân Mạc Tà, trong lúc nhất thời lại bị khí thế sinh sôi đè xuống tâm thần đại loạn, hoảng sợ không lựa được lời nói:

- Nhưng ta lấy…lấy…nhân phẩm của mình làm chứng, tin tưởng rằng dượng cùng vài vị biểu huynh cũng có thể làm chứng cho ta, ta như thế nào có thể làm cái loại sự tình tiểu nhân đem người đẩy xuống hố phân chứ.

Những lời này vừa nói ra, ngay cả Độc Cô Anh huynh đệ ba người cũng thở dài bởi vì ngay cả ba người bọn hắn nghe xong cũng hiểu ra là chuyện gì xảy ra.

Quân Mạc Tà thủy chung từ đầu đến cuối căn bản không có hỏi, Đường Nguyên cuối cùng như thế nào rớt xuống hố phân, bản thân tên kia đã nói ra “Ta như thế nào có thể làm cái loại sự tình tiểu nhân đem người đẩy xuống hố phân chứ”.

Đây không phải là không đánh mà khai sao?

Thấy thế nào. Quân Mạc Tà nhìn Độc Cô Vô Địch. Độc Cô Vô Địch thở dài một tiếng nhắm hai mắt lại. Sau một lúc lâu mới nói:

- Mạc Tà, thủy chung hắn vẫn là cháu trai của phu nhân ta, có thể hay không cấp cho ta một chút mặt mũi.

- Nhưng người hắn vũ nhục vốn là huynh đệ của ta!

Quân Mạc Tà lạnh lùng cát đứt lời nói của vị nhạc phụ tương lai, rồi nói:

- Ở trên đời này, bất luận kẻ nào cũng không thể vũ nhục huynh đệ của Quân Mạc Tà ta!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 80: Âm Mưu Đê Tiện!

Quân Mạc Tà vươn người đứng thẳng lên, trên mặt mang nụ cười khẩy. Nhìn chằm chằm Độc Cô Vô Địch nói:

- Không chỉ riêng Độc Cô thế gia, cho dù có là Thiên Vương lão tử. Cũng không được! Mặt mũi vậy ta cấp không nổi, càng không thể cấp!

Độc Cô Vô Địch mấp máy môi mấy lần, khó xử nói:

- Chẳng lẽ không thể? Huống chi Đường công tử cũng không có…

- Thỉnh bá phụ, không cần nói nữa, người cùng tam thúc có giao tình, hơn nữa còn là huynh đệ sinh tử. Ta chỉ hỏi bá phụ một câu, nếu ta ví dụ: Tam thúc Quân Vô Ý cùng với người đi ra ngoài, lại bị người ta âm mưu quẳng xuống hố phân, người sẽ xử lý như thế nào?

Quân Mạc Tà lạnh lùng hỏi.

- ĐC mẹ nó! Thằng nào dám? Lão tử diệt cả nhà của hắn!

Độc Cô Vô Địch giận dữ nói:

Thằng nào dám đối phó tam đệ của ta?

- Vậy bá phụ còn khuyên ta buông tha được sao?

Quân Mạc Tà khó hiểu nhìn hắn, trên mặt mặc dù vẫn lãnh tuấn, nhưng trong lòng có đôi chút khoái ý, Độc Cô đại tướng quân nói vậy thủy chung là có thể giao người.

Độc Cô Vô Địch nhất thời cứng họng, một câu cầu tình cũng không thể nói ra được.

Đặt mình trong hoàn cảnh người khác, trời đất chứng giám, đúng là người đồng quan điểm!

Quân Mạc Tà ánh mắt như lưỡi dao nhìn Hoàng Thư Lưu nói:

- Huống chi, hắn đã làm như vậy, tất nhiên còn có lý do của hắn! Chẳng lẽ bá phụ không muốn biết nguyên nhân sao?

- Không! Không phải ta làm! Vì cái gì các ngươi liền khẳng định là ta làm? Đường Nguyên kia chính mình không cẩn thận rơi xuống hố phân, làm gì có chuyện liên quan tới ta chứ? Vì cái gì các ngươi nhất định đem tội danh này chụp lên đầu ta?

Hoàng Thư Lưu đột nhiên nhẩy dựng lên, nước miếng văng khắp nơi. Hắn biết vô luận là Độc cô gia hay là Quân gia, thậm chí là Đường gia, đều không phải là thứ Hoàng gia nhà mình có thể trêu chọc được.

Nếu quả thực tội danh này gắn lên người, vậy thì tiêu đời nhà ma rồi, thậm chí Hoàng gia nếu động một tí có thể có nguy cơ bị diệt.

Quân Mạc Tà đột nhiên khẽ vươn tay, ấn đầu của hắn xuống. Động tác cũng không nhanh, Hoàng Thư Lưu động thân, thậm chí toàn lực né tránh, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn không tránh thoát.

Trơ mắt nhìn tay phải Quân Mạc Tà ấn lên đầu mình, một cỗ lực lượng to lớn khó có thể kháng cự truyền tới, thân thể muốn di động một chút cũng không thể được.

Ngay sau đó tựa hồ toàn thân mình mỗi phương vị đều không chịu theo sự điều khiển của chính mình, ngay cả mắt cũng không thể nhắm lại, bên tai vang lên âm thanh của Quân Mạc Tà:

- Mở to hai mắt ra, nhìn ta!

Hoàng Thư Lưu không tự chủ được mở to hai con mắt nhìn lại, chỉ thấy nhất thời trước mắt mình xuất hiện một đôi con mắt, đôi con mắt ấy chậm rãi biến thành hai cái hồ sâu không thấy đáy, đột nhiên có loại cảm giác ngất ngây thần chí mơ hồ thật vi diệu, càng ngày càng giống như đang nằm mơ, Hoàng Thư Lưu cố gắng hết sức giãy dụa thoát ra, nhưng đột nhiên phát hiện ra, đôi con mắt tựa như hố sâu không ngờ lại biến thành ánh sao giữa mênh mông thiên không.

Là ngôi sao lộng lẫy nhất, ánh sao chói lòa giữa thiên không!

Những ngôi sao lấp lánh, mà chính mình lại bay giữa thiên không mênh mông, hoàn toàn không có mục tiêu, cũng không có phương hướng.

Đúng lúc này, một âm thanh dị thường ấm áp vang lên. Càng giật mình hơn nữa là xen lẫn còn có thanh âm hòa ái dễ gần, giống như khúc hát du dương ấm áp, làm cho toàn thân mình thể thả lỏng, buông bỏ toàn bộ đề phòng. Thanh âm này đi vào lỗ tai, giống như là thời thơ ấu được nằm trong lòng mẹ ru, thật an toàn thoải mái.

Trên mặt Hoàng Thư Lưu chậm rãi biến đổi, mọi người mặc sức tưởng tượng cũng không thể tin được, nó có vẻ đáng yêu, khao khát còn có chút thoải mái, biểu tình thoát khỏi cảm xúc sầu bi.

“Ngươi tên là gì?” Vẫn là âm thanh ôn nhu ấp áp, giống như làn gió xuân thổi qua rặng liễu, hương hoa bay vào trong mộng, giống như mẫu thân đang nựng yêu, thân nhân vỗ về.

- Hoàng Thư Lưu.

Hoàng Thư Lưu như thoát khỏi kiếp sầu bi, lộ ra vẻ thư thái, yên lòng tươi cười.

- Đêm qua ngươi đã làm gì?

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng hỏi. Mọi người Độc Cô thế gia ở bên cạnh hắn đều lộ ra thần sắc hoảng sợ. Thế gian này quả thật có kỳ thuật khủng bố khống chế thần trí con người! Có thể làm cho người ta cam tâm tình nguyện, đem bí mật lớn nhất trong lòng nói ra!

Không thể tưởng tượng được, khó có thể tin!

- Đêm qua…đêm qua…

Hoàng Thư Lưu nguyên bản đang thư thái tươi cười đột nhiên trở nên dữ tợn, có chút đau lòng nói:

- Đêm qua ta ở Độc Cô thế gia nghe nói bọn họ khoản đãi tân nữ tế…

- Oh? Chuyện này có quan hệ gì với ngươi sao? Vậy tiếp theo ngươi làm gì?

Hoàng Thư Lưu biểu tình càng ngày càng thống khổ nói:

- Độc Cô gia tân nữ tế phải là ta, chỉ là ta! Ta đối với Tiểu Nghệ thương nhớ nàng đã sáu năm, suốt sáu năm trời! Hiện giờ nàng rốt cuộc cũng trưởng thành, nhưng cặp mắt không biết nhìn người, đi coi trọng cái tên quần là áo lụa, xú danh cái đồ bỏ đi Quân mạc Tà! Điều này làm sao khiến ta có thể cam tâm được!

Nói gì thì nói, Hoàng gia chúng ta cũng không phải là một gia tộc cường đại, vài năm gần đây liên tục chịu ức hiếp, nếu không có chiêu bài thân thích với Độc Cô thế gia không chừng sớm đã bị người ta tiêu diệt, nếu ta cùng Tiểu Nghệ - haỏ sự có thể an bài, Hoàng gia của ta từ nay về sau vô sự, nếu mà chỉ ỷ vào tiểu cô cô của ta, căn bản không thể cùng Độc Cô gia quan hệ gần gũi thêm được, nhưng nếu ta là nữa tế Độc Cô gia, vậy tình hình đã có thể hoàn toàn khác, tuyệt đối mối quan hệ có thể tiến một bước dài.

Nói tới đây hắn không thể không đắc ý cười hai tiếng.

Mọi người không biết nói gì. Trông mong tới sáu năm, năm nay Độc Cô Tiểu Nghệ mới mười sáu tuổi, nói cách khác lúc ấy Độc Cô Tiểu Nghệ mới có mười tuổi a, thế mà đã nổi tâm tư.

Thật sự là quá sớm a!

- Nghe nói trước đây Độc Cô gia cự tuyệt hoàng thất cầu thân, ta liền lập tức chạy tới đây. Chuẩn bị hướng Độc Cô gia cầu thân, Dù thế nào đi nữa bọn họ cũng không vừa ý đối với cái tên họ Quân quần là áo lụa. Dù nói thế nào. Ta Hoàng Thư Lưu cũng tính là nhân tài thế hệ trẻ. Hai nhà lại có quan hệ thân thích, chỉ cần tiểu cô cô đêm đêm bên gối thổi vào tai dượng vài lời thì sự tình sẽ có triển vọng. Thật sự không ngờ, không những cự tuyệt ta mà cư nhiên còn ngay tại trước mặt ta khoản đãi tân nữ tế.

Mọi người sôi nổi ồ một tiếng, đã hoàn toàn hiểu rõ.

Lúc này Độc Cô Tung Hoành bên kia cũng nhận được tin tức, hùng hùng hổ hổ chậy tới đây, vừa lúc vọt qua. Nghe thấy tiểu tử đó lại nói như vậy, khuôn mặt tức giận đến tím ngắt, muốn một chưởng chụp chết tên này!

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng khoát khoát tay, ý bảo không nên hành động thiếu suy nghĩ, tránh gây ra kinh động.

- Vậy lúc bọn họ khoản đãi tân nữ tế thì ngươi làm gì?

Thanh âm Quân Mạc Tà càng ngày càng nhẹ nhàng.

- Làm gì? Ta còn có thể làm gì? Ha ha ha. Ta thật sự chịu không nổi, xa xa chỉ nghe thấy bọn họ kêu to hét lớn uống rượu, làm cho ta ngủ không được. Liền trộm đến xem, ta muốn nhìn xem bộ dạng truyền thuyết của tân nữ tế Độc Cô gia rốt cuộc là bộ dáng gì. Tới cửa liền chứng kiến một đại mập mạp xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra. Chặn ngàng túm chặt ta. Nói, đưa ta đi nhà vệ sinh, đại bàn tử kia xem lão tử là người

nào, là gã sai vặt sao? ĐCM tên mập mạp say đến ngay cả ánh mắt cũng nhìn không ra, thật sự cặp mắt chó mù rồi.

- Ta liền hỏi “Các hạ là ai?”. Kết quả mập mạp nói: “Lão tử chính là Quân..Quân ..Quân…”. Ta giận quá, nguyên lai đây là tân nữ tế. Ta còn tưởng rằng Độc Cô Thế gia tìm một nữ tế thật tốt, nguyên lai là một tên béo chết bầm! Cùng ta so sánh, quả thực là còn kém rất xa so với ta, ĐCM nó, có thể nhẫn nhưng không thể chịu nhục!

- Cho nên ngươi liền ra tay?

- Ta liền mang theo hắn đi về phía nhà vệ sinh, vòng vo một hồi. Ta đột nhiên có ý muốn, nếu ta đem vị tân nữ tế này đến hầm cầu, đem vị này đẩy xuống dưới, nói không chừng làm cho hắn sặc mà chết, may mà hắn vận khí tốt, ha ha ha còn chưa chết, nhưng mà hắn cũng thành cái dạng …

Hắn mười phần đắc ý cười to.

- Lấy tính cách Độc Cô thế gia, làm sao có thể để hắn làm nữ tế chứ? Đến lúc đó chẳng phải ta càng có thêm cơ hội quý báu sao?

Hắn ác độc phát ra hai tiếng cười, sắc mặt dữ tợn khủng bố.

Tất cả mọi người thở dài, đây điển hình là tâm địa tiểu nhân a.

- Ta thấy trái phải không người, liền kéo tên mập mạp ghê tởm kia hướng nhà vệ sinh lớn đi đến, mẹ nó fuck, mập mạp chết này cũng thật nặng, thiếu chút nữa đè chết ta, cuối cùng cũng đã tới, thiếu chút nữa ta kiên trì không nổi. Buồn cười là mập mạp vẫn mơ hồ ói ra toàn thân, lại còn cảm ơn ta, ta liền một cước đạp hắn rơi xuống, đáng tiếc hắn cũng không chết chìm, mập mạp chết tiệt này…

Mọi người bây giờ thì đã rõ chuyện gì xảy ra.

- Việc này vốn thần không hay quỷ không biết, nhưng ta lúc đi ra gặp mấy thủ vệ đi nhà vệ sinh, mắt thấy nhưng tránh không kịp, ta liền hô

lớn: “Mau tới hỗ trợ a – Quân thiếu gia rơi xuống hầm cầu…”

Nói tới đây, trên mặt hắn lộ ra thần sắc chán nản:

- Kết quả mọi người đến đây lúc sau ta mới biết được, là Đường mập mạp chứ không phải Quân Mạc Tà ăn quả đắng.Suy nghĩ cả nửa ngày hành động lại nhầm lẫn, bất quá Đường mập mạp kia tuy không phải là Quân Mạc Tà, nhưng thân phận cũng không phải nhỏ, không ngờ là công tử của thượng thư bộ hộ, ta đồng dạng trêu vào không nổi, một khi đã bị người biết, thậm chí cả mạng cả Hoàng gia, đều chí nguy. Toàn bộ tâm tư của ta đều uổng phí. Lại chọc vào đại phiền toái này.

Quân Mạc Tà vỗ tay, đưa hắn vào trạng thái hôn mê bất tỉnh. Đứng dậy, lắc đầu cười nói:

- Độc Cô thế gia quả nhiên là có nhân tài ẩn dật a, cư nhiên còn có vị biểu thiếu gia đầy hứa hẹn như vậy. Hai huynh đệ chúng ta ngay tại Độc Cô thế gia, lại có thể gặp ám toán, không biết vụ này có tính là ý định mưu sát không. Chuyện này thật sự là không thể tượng tượng được.

Độc Cô Tung Hoàng phụ tử, tam đại đồng đường nhất thời đỏ mặt tía tai!

Chuyện như vậy phát sinh ở Độc Cô thế gia, quả thực đã khiến cho bọn họ xấu hổ vô cùng! Quân Mạc Tà thanh âm không cao, nhưng như là thanh dao găm nung đỏ đâm vào lục phủ ngũ tạng bọn họ!

Đại thiếu khẩu khí tuy rằng bình thản, nhưng từ ngữ vô cùng sắc bén, vả lại lộ ra vài thành ý, từ ngữ cũng không có phóng đại.

Đây không thể nghi ngờ là điều cự kỳ nhục nhã! Loại chuyện tình hoang đường này, lại phát sinh ở Độc Cô thế gia đặc biệt coi trọng mặt mũi gia tộc, không chỉ vô cùng nhục nhã! Chính khách nhân đến nhà mình, bị người thân thuộc nhà mình đẩy xuống hầm cầu, coi như một nửa âm mưu giết người cũng không quá.

Hơn nữa vị khách nhân này, còn là tôn tử của Đường Vạn Lý công tước Thiên Hương, nhi tử của thượng thư bộ hộ, gia chủ tương lai Đường gia, tài thần mới của kinh thành…

Loại sự tình này nếu quả thật truyền ra ngoài, vậy Độc Cô thế gia từ nay về sau ở Huyền Huyền đại lục xú danh vang lừng rồi! Sau này ai còn dám đến Độc Cô thế gia uống rượu chứ?

- Người đâu! Đem tiểu tử này đi chém, băm thành tương vứt cho chó ăn!

Độc Cô Tung Hoành cuồng nộ hét lớn một tiếng.

- Lập tức phát thư đến Hoàng gia, lão tử muốn bọn hắn cấp cho lời giải thích! Việc này nếu không làm cho lão phu vừa lòng, lão phu lập tức phát binh áo giáp cương đao, cưỡi ngựa dẫm đạp Kim Đông thành! Làm cho Hoàng gia chó gà không tha, một lần tất diệt! Động tâm động mắt đến lão tử ta, xem ai đùa ai nào?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 81: Huynh Đệ!

Lão gia tử lần này cực kỳ tức giận, như con sóng cuồn cuồn cuốn rít gào không dứt, thần tình rất kích động, đầy một bụng tức giận.

Đại tướng quân Độc Cô Vô Địch cũng đồng dạng rất là căm giận, cơ mặt giật giật, hai má phình lên nhảy thình thịch. Cũng giận không thể kiềm chế nổi! Nữ nhân Tiểu Nghệ thật vất vả mới kiếm được một lang quân như ý. Trong khoảng thời gian này xem ra, Quân Mạc Tà cũng là nhân trung long phượng, Độc Cô Vô Địch tuy rằng lộ vẻ không vừa ý, nhưng trong lòng đã chấp nhận từ lâu.

Huống chi nữ nhân nhà mình chính là ôm cái bụng lớn nghênh ngang qua cửa thành, ngoại trừ Quân Mạc Tà, có nhà nào dám rước về? Một phen gây sức ép, thật vất vả mới làm thỏa đáng chuyện này, cha vợ là ta đang ở một bên cao hứng, phấn chấn uống rượu, hơn nữa Quân Mạc Tà còn đáp ứng trị liệu vết thương cũ của lão cha. Điều này đối với Độc Cô thế gia mà nói quả thực là song hỷ lâm môn, niềm vui nối tiếp niềm vui!

Hết lần này tới lần khác trong thời khắc mấu chốt này, vị cháu trai của phu nhân có âm mưu đem nữ tế tương lai đẩy xuống hố phân. Độc Cô Vô Địch lau mồ hôi lạnh. May mắn lần này đẩy xuống là Đường Nguyên, nếu mà thật sự là Quân Mạc Tà thì xong rồi…

Độc Cô Vô Địch quả thực không thể tưởng tượng sẽ phát sinh ra chuyện gì! Ít nhất có thể khẳng định, khuê nữ Độc Cô Tiểu Nghệ một phen tâm tư hoàn toàn như nước trôi rồi, cha già trúng thương vài thập niên không có hi vọng nữa, chỉ sợ Quân Chiến Thiên chắc chắn một trăm phần trăm sẽ khởi binh đến tấn công! Dựa theo tính tình của Quân Chiến

Thiên, há có thể để cho cháu mình chịu tình huống vô cùng nhục nhã như thế?

Bởi vì có một câu nói là ‘sĩ khả sát bất khả nhục’!

Hai nhà tất nhiên là một sống một chết, cục diện sớm sụp đổ!

Phụ tử hai người gào rống một hồi, chỉ thấy nội viện đại loạn, một đội quân tóc dài xếp thành hàng đi ra.

- Sáng sớm, ông cháu các ngươi phát điên vì cái gì vậy? Cũng là lão phu nhân lên tiếng chất vấn đầu tiên.

- Lão tử hôm nay không chỉ nổi điên! Còn muốn giết người!

Độc Cô Tung Hoành nhảy dựng lên mắng: cái gì vậy!

Lão phu nhân trừng mắt, đang muốn phát hỏa, đột nhiên phía sau xuất hiện một phụ nhân ăn mặc đẹp đẽ quý phái, gương mặt thanh tú vọt tới, vẻ mặt kinh hoàng:

-Tiểu Lưu… Ngươi làm sao vậy? Tại sao ngươi lại nằm trên mặt đất?

Kêu nửa ngày, vẫn thấy Hoàng Thư Lưu hôn mê bất tỉnh. Nàng ta không khỏi kinh hoàng ngẩng đầu lên hỏi:

-Lão gia, lão gia có chuyện gì xảy ra vậy?

-Chuyện gì xảy ra hả? Hỏi cháu ngươi đi! Hoàng gia các người, được giáo dục tốt nhỉ! Bản thân ta thật không nghĩ tới, Hoàng gia các ngươi không ngờ âm mưu thâm sâu như vậy! Hảo tâm kế, hảo tâm kế a!

Độc Cô Vô Địch dùng tay chém một phát vào không khí, khuôn mặt lạnh lùng khiển trách.

Quân Mạc Tà nhìn thấy bọn họ người một nhà tranh cãi ầm ĩ, cảm thấy không kiên nhẫn được nữa, hơn nữa thủy chung chính mình vẫn còn là ngoại nhân, cho nên hắn đành nhấc chân đi ra ngoài, mới đi được hai

bước, đột nhiên dừng lại, xoay người, chỉ tay xuống chỗ Hoàng Thư Lưu đang nằm dưới đất nói:

-Người này, tại chỗ này xem như là cấp cho Độc Cô thế gia mặt mũi! Ta sẽ không đích thân động thủ! Nhưng hắn nhất địch phải chết! Chuyện này, tuyệt đối không phải thương lượng! Nếu Hoàng gia có gì không phục, ta Quân Mạc Tà nguyện ý cùng bọn họ lý luận!

-Hắn không nên hãm hại huynh đệ của ta! Ta mặc kệ trước kia hắn có làm chuyện gì, cũng không quản lúc trước hắn có hay không thiện lương trung hậu, nhưng, chỉ cần chuyện hôm nay, hắn tội muôn lần chết không thể thoát được! Huynh đệ của ta, ai dám làm nhục? Thương thiên cũng không được! Mặt khác, ta cũng chưa biết mập mạp trả hậu lễ này như thế nào. Như thế nào xử Hoàng gia, ta không đoán được tâm tư của hắn, nhưng ta hoàn toàn ủng hộ hắn, lời của ta chỉ có thế!

Khẩu khí lành lạnh, băng hàn, lãnh khốc; hắn thản nhiên nói mấy câu, giống như quân vương ở trên cao, tuyên bố tuyệt sát lệnh đối với một người vậy!

Ai cũng không nhìn thấy, theo ngón tay hắn chỉ ra, một đạo chỉ khí vô hình vô ảnh vô thanh vô tức, xuyên thấu đến đầu Hoàng Thư Lưu. Ngay cả Độc Cô thế gia bây giờ muốn làm việc theo tình riêng, người này cũng tuyệt không nhìn được ánh mặt trời ngày mai!

Không chừa đường lui! Một điểm đường lui cũng không chừa!

-Ta sẽ không cấp cho cừu nhân của ta chút cơ hội hi vọng đứng lên phản kháng! Cừu nhân của huynh đệ ta, cũng như vậy!

Nói xong mấy câu đó, Quân Mạc Tà lạnh lùng đi thẳng về phía trước, phàm chỗ nào hắn đi qua, mọi người đều không tự chủ được nhượng đường…

-Chậm đã!

Vị nhị phu nhân này lạnh mặt đứng lên:

-Quân công tử, ngươi là hôn phu tương lai của nha đầu Tiểu Nghệ, mọi người cũng không coi là người ngoài, xin hỏi cháu ta như thế nào đắc tội với ngươi? Tại sao ngươi muốn đưa hắn vào chỗ chết? Ngươi nên cho ta một lời giải thích đi.

Quân Mạc Tà chưa có đi xa, thản nhiên nói:

-Hắn như thế nào đắc tội với ta, ngươi hỏi Độc Cô đại tướng quân sẽ rõ, hôm nay nếu không phải ở Độc Cô thế gia, nếu không phải bởi vì có Độc Cô thế gia thì Hoàng gia sau lúc mặt trời lặn ngày hôm nay sẽ phi hôi yên diệt (tiêu thành tro bụi)! Chó gà không tha!

Quân Mạc Tà nắm chặt hai tay, lãnh khốc nói:

-Ngươi thật sự là may mắn!

Nói xong, Quân Mạc Tà không thèm để ý, cứ vậy mà đi! Bất kể là ai, đừng ai động đến huynh đệ của ta! Động đến, phải trả một giá cực đắt.

Cái giá phải trả khó có thể gách nổi!

Nhị phu nhân còn đang muốn nói điều gì, Độc Cô đại tướng quân đi đến táng cho một cái bạt tát rồi mắng to:

-Ngươi tiện nhân này vẫn còn dám dây dưa, mặt mũi Độc cô gia đều hủy hoại hết, không cần phải nói, lúc trước tiện nhân ngươi gả cho lão tử, mục đích khẳng định cũng không đơn thuần như vậy nhỉ?

Nhị phu nhân cũng là người thông tuệ, chỉ trong chốc lát, liền đoán được từ đầu đến cuối cục diện trước mắt, lại thêm cái tát của đại tướng quân cho nên được khai sáng rồi.

-Quân Mạc Tà, Quân đại thiếu gia! Ta thỉnh cầu ngươi! Ngươi buông tha điệt nhi của ta đi!

Nhị phu nhân khóc lóc thảm thiết, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra chút lý do gì để cầu xin, một mặt là Quân gia này tiền bạc đồ vật đều không để trong mắt? Nhị phu nhân nghĩ nửa ngày, đột nhiên nhớ tới một truyền thuyết của gia tộc, liều lĩnh kêu lên:

-Quân công tử, Quân công tử. Hoàng gia cũng có một vị tổ tông đang ở Huyết Hải Vô Biên.

-Huyết Hải Vô Biên?

Đã đi được khá xa, Quân Mạc Tà liền dừng lại một chút, chậm rãi nói:

-Chỉ cần hắn động đến huynh đệ của ta, cha hắn có là Ngọc hoàng đại đế, cũng không có tác dụng!

Rốt cuộc hắn không để ý nữa, tiếp tục bước đi…

-Ngươi tiện nhân này còn không biến nhanh về phòng cho lão tử? Ở chỗ này càng làm cho người ta thêm bẽ mặt! Lăn trở về phòng nghiền ngẫm lỗi lầm đi, mau phắn!

Độc Cô Vô Địch lớn tiếng trách mắng, ở trong nội tâm của hắn, vẫn còn tương đối sủng ái vị nhị phu nhân này. Bởi vậy mới đáp ứng yêu cầu của nhị phu nhân, để điệt nhi nàng ở trong nhà, tiếp xúc mà không thông qua mình, trực tiếp hướng lão gia tử lão phu nhân cầu thân cũng không truy cứu. Thế nhưng hắn thật không nghĩ đến có thể xảy ra chuyện lớn đến vậy!

Độc Cô Tung Hoành lão gia tử xạm mặt đi lên an bài người, đột nhiên đối quát lớn với nhi tử của mình:

-Tiểu tử ngươi cũng hỗn đản, không quản nữ nhân của mình cho tốt! Khóc sướt mướt như vậy còn ra thể thống gì nữa! Độc Cô Hào, nhanh đưa mẫu thân ngươi về phòng đi! Độc Cô Vô Địch, hỗn trướng ngươi còn ở nơi này làm gì? Còn không đến xem Đường Nguyên sao?

Nói xong câu cuối, lão gia tử tựa hồ tức giận dậm chân bình bịch.

Độc Cô Vô Địch nhất thời tỉnh ngộ, nói đến cùng chuyện này mấu chốt không xảy ra trên người Quân Mạc Tà, cũng không ở trên người Độc Cô Thế gia, mấu chốt là trên người Đường Nguyên a.

Quân Mạc Tà thứ nhất là vì danh dự của Đường Nguyên, thứ hai cũng là vì Độc Cô thế gia mà suy nghĩ, dù sao hai nhà bây giờ tương lai quan hệ sẽ là thông gia, Quân Mạc Tà nói gì cũng phải lo lắng một chút, không để chuyện lộ ra, chuyện này chỉ cần quản người cho chặt, không nghi ngờ gì bí mật này sẽ được giữ kín.

Mấu chốt chính là Đường Nguyên, việc này nếu có thể che đậy xuống, tất nhiên sẽ là đại cát, nếu như không thể hoàn toàn thu xếp được, trăm triệu lần cũng không thể để lọt ra ngoài. Một khi đã lọt ra ngoài, để cho Đường lão gia tử biết, hậu quả đối với nhà mình chỉ có thể dùng từ ‘nghiêm trọng’ để tả! Cho nên Độc Cô Vô Địch đáp ứng một tiếng, nhanh chóng đuổi theo Quân Mạc Tà.

Bất quá thông qua chuyện này, phụ tử hai người đều minh bạch.

Tin tức thời gian vừa qua Quân Mạc Tà giết chết Mai Cao Tiết cùng Khổng Lệnh Dương, Độc Cô Tung Hoành lão gia tử từng có nhận xét một câu: Quân Mạc Tà người này, tâm ngoan thủ lạt, làm việc sát phạt quyết đoán, quả nhiên là một đại nhân vật. Sau này, vô luận kẻ nào, cũng không thể chọc tới nữ nhân của hắn, người nhà của hắn!

Nữ nhân của Quân Mạc Tà, người nhà của Quân Mạc Tà, không thể nghi ngờ chính là nghịch lân của hắn! Long có nghịch lân (Rồng có vẩy ngược), chạm vào thì tức giận! Giận dữ thì đổ máu ba nghìn dặm!

Hiện giờ xem ra, có thể hiểu được một phần: Trừ bỏ người nhà, nữ nhân của hắn, cũng không thể động đến huynh đệ của Quân Mạc Tà! Nhất là những người được hắn coi là huynh đệ cũng không được!

Vì huynh đệ, tuy đây là lần đầu tiên đến nhà nhạc phụ tương lai uống rượu, còn dám làm ra chuyện ầm ĩ!

Hoàn toàn không lưu lại cho Độc Cô thế gia một chút mặt mũi!

Đáng tiếc, hai phụ tử này lại xem nhẹ một chuyện khác, một chuyện lại cực kỳ trọng yếu! Hoặc là hai người bọn họ đánh giá rất cao phân lượng nhà mình, coi như đại thiếu đồng ý không truy cứu, mập mạp đồng ý không truy cứu sao?

Tiền có thể sai khiến quỷ, cũng có thể thông thiên, có tiền ở tuyệt đại đa số tình huống, chính là vạn năng!

Lấy bản thân mập mạp và gia tộc hiện giờ, thân phận là tài thần mới nổi ở kinh thành, chuyện này, có thể đơn giản như vậy là xong sao?

Nhìn một chút sáu tôn tử đang bận rộn, (Độc Cô Hào đưa mẫu thân đi vào trong không có ở chỗ này), Độc Cô lão gia tử thở dài một tiếng, thấp giọng nói:

-Việc của Tiểu Nghệ ta bỏ ra hết tâm ý rồi. Trong tương lai, nếu như các ngươi cũng có thể kết làm huynh đệ với Quân Mạc Tà, như vậy sẽ làm cho lão phu yên tâm a…

Độc Cô lão gia tử nói những lời này thanh âm rất nhẹ, huynh đệ sáu người đều không nghe rõ, ào ào nghiêng lỗ tai đến hỏi:

-Cái gì, gia gia nói cái gì vậy?

-Không có gì, nhanh chóng đem tiểu tử này đá văng cho chó ăn! Thấy tiểu tử này lão tử càng phiền lòng!

Độc Cô Tung Hoành nhất thời có chút mất hứng. Quân Mạc Tà náo loạn như vậy, thế nhưng chính mình hoàn toàn không thể tỏ ý tứ tức giận được”.

Nam nhi, phải như thế!

Vì huynh đệ, không sợ trời xanh! Đây mới là nam nhi tâm huyết! Nam nhi nghĩa khí!

Độc Cô Tung Hoành lão gia tử nhớ tới câu nói cuối cùng của Quân Mạc Tà: “Huyết Hải Vô Biên sao? Chỉ cần hắn động đến huynh đệ của ta, cha hắn có là Ngọc hoàng đại đế, cũng không có tác dụng gì!”

Thật là một tiểu tử cuồng vọng! Thật là một tiểu tử đáng yêu!

Trước đây ta sao lại cho hắn là cái loại quần là áo lụa cơ chứ?

Lão gia tử lắc đầu, trầm tư khó giải, chẳng lẽ ta già rồi nên hồ đồ?

-Gia gia Thực sự giết à?

Độc Cô Kiệt khổ sở, ngẩng đầu hỏi, hắn xưa nay cùng lão tam Độc Cô Hào thân thiết, cùng với bà con xa này có chút quen biết, nhiều ít có chút không đành lòng hạ thủ.

-Giết! Lập tức động thủ.

Độc Cô Tung Hoành trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn, nặng nề nói tiếp:

-Đây là quân lệnh!

Sáu người đồng thời đứng dậy, nghiêm trang nói:

-Tuân lệnh!

Độc Cô Vô Địch đã đi được một lúc, Đường Nguyên còn chưa tỉnh dậy, vẫn còn đang ngáy khò khò rung trời!

Quân Mạc Tà thấy hắn tiến vào, biết ngay là có ý định gì, nói:

-Đường Nguyên ngày hôm qua uống không ít, cũng không nhất định có thể nhớ được.

-Như thế là tốt nhất!

Độc Cô Vô Định thở dài một hơi, gương mặt đen có chút hồng lên, ho khan vài tiếng mới nói:

-Việc này ..chính là…thật sự là…

Quân Mạc Tà vô cùng kinh ngạc cười cười, có vẻ không thể tưởng tượng được vị đại lão thô lỗ này lại có thể cất lời xin lỗi, nói:

-Yên tâm, nếu mà Đường Nguyên có nhớ rõ, ta cũng sẽ dặn dò hắn, không cho hắn nói ra.

-Vậy tốt quá rồi!

Độc Cô Vô Địch lau lau mồ hôi, lúc này mới tới hỏi:

-Chẳng lẽ việc này, Đường Nguyên căn bản không phải nhờ ngươi làm chủ? Không phải là do hắn chạy tới tố khổ nhờ ngươi ra mặt sao?

-Huynh đệ với nhau quý ở chỗ tình cảm, nếu ta chờ tới khi huynh đệ nhờ mới đi làm vậy còn gọi là huynh đệ sao? Coi nhau như huynh đệ sao?

Quân Mạc Tà thản nhiên cười cười:

-Mà mục tiêu của tiểu tử đó chính là ta, Đường Nguyên chỉ là gánh thay mà thôi, dính phải chiêu tai bay vạ gió này, nếu mà ta vẫn thờ ơ, đây cũng không còn gọi là huynh đệ nữa.

Quân Mạc Tà mỉm cười, ánh mắt nhìn nhìn Đường Nguyên đang ngủ say, quay đầu nhìn ra cửa sổ, lạnh nhạt nói:

-Chuyện của huynh đệ, vốn cũng là chuyện của ta!

Độc Cô Vô Địch cả người chấn động, lời nói đó như là sấm đánh ngang tai!

Một câu này của Quân Mạc Tà, làm cho trong lòng hắn đột nhiên nhớ tới vị đại ca mà mình tôn sùng, Quân Vô Hối, nhị ca Quân Vô Mộng.

Hắn vẫn nhớ như in những năm đó, huynh đệ mấy người ra ngoài Thiên Hương thành du xuân, lúc ấy huynh đệ mấy người, đều đang độ tuổi tráng niên! Lúc ấy đại ca Quân Vô Hối đứng trên đỉnh núi, nhìn thấy xa xa biển mây bốc lên, thế sự mờ ảo, vỗ bờ vai của mình, thản nhiên nói một câu: "Vô Địch, ngươi là huynh đệ của ta, cùng Vô Mộng, Vô Ý như nhau đều là huynh đệ thủ túc của ta!"

Đến bây giờ, Độc Cô Vô Địch vẫn nhớ rõ, Quân Vô Hối lúc nói chuyện, đang đứng ở trên đỉnh núi, ngạo nghễ hướng lên trời cao mây bay trùng điệp! Khẩu khí hững hờ nhưng ẩn chứa thật sâu tình huynh đệ!

Đó là lời thề thà rằng nghịch thiên cũng không hối hận!

Huynh đệ! Đây là hai từ thần thánh!

Một câu nói đó thôi, làm cho Độc Cô Vô Địch khắc ghi cả đời!

Hiện giờ, Quân Mạc Tà cũng nói những lời này. Trên mặt cũng lộ ra phong phạm khẩu khí hững hờ cũng tâm tính kiên quyết. Giống nhau như đúc, độc nhất vô nhị! Thậm chí, nhìn nghiêng từ bên cạnh lại, căn bản là như Quân Vô Hối đang nói chuyện vậy!

Ngay cả ánh mắt cũng giống nhau như đúc!

Huynh đệ!

Chuyện của huynh đệ, chính là chuyện của ta!

Vô Địch, ngươi là huynh đệ của ta, cùng Vô Mộng, Vô Ý như nhau đều là huynh đệ tay chân của ta!

Những lời này của Quân Vô Hối tựa hồ như vang lên trong lòng mình. Một tiếng từ ngàn xưa vang vọng về. Quân Mạc Tà vì huynh đệ của hắn, có thể liều lĩnh, có thể không cần để ý đến Độc Cô thế gia một gia tộc sừng sững, mà chính mình, vì huynh đệ của mình cũng bất chấp tất cả?

Mà mình biết huynh đệ của mình chết rất khuất tất, bị chết thực không đáng, thời điểm bị chết rất oan uổng, chính mình đã làm được cái gì đây?

Độc Cô Vô Địch đột nhiên thấy cổ nghẹn lại không thở nổi, tựa hồ hết hơi, một loại xúc cảm đặc biệt từ đáy lòng dâng lên, hắn chật vật ho khan vài tiếng, đột nhiên che miệng xông nhanh ra ngoài, có thể hắn ngay cả ánh mắt cũng bưng kín…Cứ che như vậy xông ra ngoài…

Hắn không thể nói thêm điều gì nữa, cái gì cũng không cần nói nữa.

Hắn lao thẳng về phòng đứng trước bài vị của Quân Vô Hối, nhìn linh vị lạnh như băng thật lâu, ngón tay run rẩy, giọng nói run run:

-Đại ca…đại ca ta nghĩ ra rồi, tiểu đệ đối với ngươi không tốt.

Đột nhiên sau đó nước mắt hắn tuôn như mưa! Ngã sấp xuống đất, rống lên tiếng khóc lớn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 82: Đây Là Si Nhục, Chỉ Có Máu Tươi Mới Có Thể Rửa Sạch!

Khi Đường Nguyên tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau. Mập mạp lặng lẽ mở mắt, lăn lộn bò dậy. Hét lớn một tiếng:

-Ta kháo, con bà ngoại nó, hảo tử, lại dám ám toán Đường gia gia ngươi, chờ Đường gia gia ngươi đi!

Vừa mắng xong, hắn lại ôm đầu rên rỉ.

Đây là thống khổ của việc say rượu mang lại, ngay cả cái đầu to của hắn cũng khó có thể thừa nhận.

“Bịch” một tiếng, mùi rượu tản ra bốn phía, một chén rượu thơm ngon đặt ngay dưới mũi hắn. Tiếp theo là nghe thấy thanh âm Quân Mạc Tà:

-Tỉnh rồi à? Say rượu uống chén cho tỉnh đi.

Đường Nguyên nôn khan một tiếng, nước mắt lưng tròng:

-Tam thiếu, thân ca ca của ta, ngươi đừng dầy vò ta nữa mà, huynh đệ ngươi có thể đã đánh mất phong phạm rồi.

-Hiện tại rửa mặt đi, sau đó chắc chắn sẽ thấy thanh tỉnh hơn, lúc đó tìm ta nói chuyện, ta có vài lời nói với ngươi.

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, trừng mắt liếc hắn một cái nói:

-Ngươi thật sự càng ngày càng có tiền đồ!

Đường Nguyên hắc hắc cười ngây ngô (như thằng ngố), nhanh như chớp chạy đi, rất nhanh có thị nữ bưng nước rửa mặt tới. Mập mạp cự tuyệt nước ấm thị nữ mang tới, trực tiếp đem cái đầu to của mình ngâm trong nước lạnh. Nửa ngày sau mới ngẩng lên, lắc lắc cái đầu, nước văng khắp bốn phía trên mặt đất. Lúc này hắn mới nhận khăn mặt cẩn thận lau rửa. Xong rồi liền phất tay ra lệnh cho thị nữ lui ra ngoài.

Đường Nguyên lúc này mới nhìn Quân Mạc Tà, nhếch miệng cười:

-Tam thiếu a, ngày hôm qua quả thật ta uống say quá!

-Ân, cũng thật là, ngày hôm qua uống không ít thật.

Quân Mạc Tà gật gật đầu nói tiếp

-Hiện tại đầu còn đau không?

-Đã hết đau rồi, nhưng chuyện tối ngày hôm qua, ta lại không nhớ được gì cả? Mới vừa rồi còn nhớ, rõ ràng là có chuyện gì rất trọng yếu mà, làm sao đột nhiên không nhớ rõ là sao.

Đường Nguyên nghiêng đầu vẻ mặt buồn rầu nói.

-Không nhớ nổi thì thôi, cũng không có chuyện gì quan trọng cả.

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng. Gật đầu không nói. Nếu mập mạp sau khi tỉnh dậy một mực truy vấn, Quân Mạc Tà còn có chút yên tâm, nhưng Đường Nguyên tỉnh dậy chỉ nói: “Cũng không nhớ gì cả”.

Quân Mạc Tà lập tức xác định: Thằng ngốc này căn bản không nhớ gì thật chứ, nếu không vừa tỉnh dậy sao nói câu kia! Chẳng qua hắn cũng không muốn nhắc tới. Ít nhất là lúc này không muốn nhắc tới mà thôi. Bởi vì đại thiếu biết, Đường Nguyên cũng biết, loại sự tình này hai người đều biết không nói ra sẽ tốt hơn, nếu mà đương trường nói ra, cũng thật

sự rất xấu hổ, vô luận thời gian, địa điểm, nhân vật, đối tượng đều không thích hợp.

Mập mạp không chỉ lưu lại mặt mũi cho chính mình, mà còn lưu lại mặt mũi cho Quân Mạc Tà. Dù sao chuyện xảy ra cũng ở bên trong Độc Cô thế gia, mà Quân Mạc Tà cũng đã được xác định là con rể tương lai. Biến cố này tuy rằng xảy ra ở Độc Cô thế gia, nhưng vì huynh đệ, Đường Nguyên không thể biểu lộ cái gì. Ít nhất là lúc này không thích hợp.

Mập mạp Đường Nguyên trên mặt ngây ngô cười hì hì. Nói:

-Bây giờ cũng không còn sớm, chúng ta cũng nên trở về đi thôi. Ta cũng phải nhanh chóng trở về thông tri, để nhiều con dê béo đến hội đấu giá, mang nhiều bạc trắng và hoàng kim đến nộp mạng a. Hệ hệ, tam thiếu, chúng ta lần này nhất định là có thể kiếm được không ít nha!

-Hừ, chỉ cần ngươi không bỏ túi riêng, phát giá bao nhiêu đều được!

Quân Mạc Tà vượt lên liếc mắt một cái.

Đường Nguyên kêu oan nói:

-Tam thiếu, ngươi xem ta thiện lương trung hậu [đảm đang] như vậy, ta làm sao lại là cái loại người này chứ!

Hai người cười ha ha ha, sóng vai nhau đi ra cửa.

Đang lúc định hướng Độc Cô gia nói lời từ giã, Đường Nguyên cùng Quân Mạc Tà hai người đều tạo ra vẻ nhẹ nhàng, căn bản là không có nhắc gì đến chuyện uống rượu ngày hôm qua, ngược lại Độc Cô Tung lại có chút nặng nề.

Ra đến đại môn, vừa lúc nhìn thấy một cỗ thi thể dùng vải trắng đắp lên, đang tiến vào. Đồng tử Đường Nguyên co rút lại. Nhìn sâu một cái, mới ý vị thâm trường quay đầu đi, cùng Quân Mạc Tà đi ra cửa.

Quân Mạc Tà cực kỳ kinh ngạc liếc mắt nhìn Đường Nguyên một cái, đột nhiên cảm giác người này tựa hồ đã trưởng thành không ít, tựa hồ, cũng thành thục đi rất nhiều, huynh đệ này, thật sự là huynh đệ, huynh đệ thủ túc.

Dọc trên đường không ai nói gì.

Thời điểm gần đi đến Quý Tộc Đường, hai người vừa mới chuẩn bị đi vào, Đường Nguyên đột nhiên gọi Quân Mạc Tà lại, trên khuôn mặt ục ịch là nụ cười thường thực, bây giờ vẻ tươi cười không còn. Chỉ còn vẻ ngưng trọng hiếm thấy, ánh mắt, nhãn thần cũng phát ra quang mang rất lợi hại:

-Tam thiếu, người nọ chết, là do ngươi làm à?

-Là ta.

Quân Mạc Tà không có quay đầu lại khi trả lời, hắn không muốn chứng kiến biểu tình hiện tại trên mặt Đường Nguyên.

-Tiểu tử đó đã chết rồi, ngươi vô luận muốn tính toán thế nào, ta cũng toàn lực ủng hộ!

-Là, hắn quả thật đã chết rồi. Nhưng sự tình vẫn chưa xong đâu.

Đường Nguyên tự hồ là cắn răng nói:

-Hắn rốt cuộc là ai?.

-Hoàng gia tại Kim Đông thành.

Quân Mạc Tà thản nhiên nói. Đồng thời trong lòng xuất hiện một ý nghĩ. Hoàng gia xong rồi.

Lấy thái độ làm người cùng cá tính của Đường Nguyên. Rõ ràng đã biết cừu gia là ai, không báo phục được thì không thỏa mãn, chắc chắn là tuyệt đối không từ bỏ ý đồ!

Lấy bản thân mập mạp và gia tộc bây giờ, cùng khống chế thế lực, đừng nói là một cái Hoàng gia nhỏ nhoi, kể cả các đại thế gia ở Thiên Hương này, tận lực cũng có thể làm rung động, tiền có thể sai quỷ, cũng có thể thông thần, tích lũy tiền tài đến một con số tương đối khủng bố, rất nhiều chuyện tình khó khăn, đều trở nên đơn giản, dễ dàng!

Chuyện đêm qua, đối với Đường Nguyên mà nói, là chuyện vô cùng nhục nhã khó có thể rửa sạch!

Đường đường là đại công tử Đường gia, gia chủ tương lai. Ông chủ thứ hai của Quý Tộc Đường, tài thần mới ở kinh thành! Bị người ta mạnh mẽ đẩy xuống hố phân.

Bốn thân phận này, chỉ một cái thôi. Cũng không thể chịu được nhục nhã này! Ngay cả là khi uống say! Bất kể là nguyên nhân gì đi nữa. Đều không được!

Phần sỉ nhục này, chỉ có dùng máu tươi, mới có thể rửa sạch được!

Thực hiển nhiên, tính mạng một người như Hoàng Thư Lưu, tuyệt đối chưa làm Đường Nguyên hết giận! Cho nên hắn muốn trả thù! Kim Đông Hoàng gia cảnh ngộ bất hạnh rồi, thành đối tượng trả thù của Đường Nguyên!

Quân Mạc Tà có thể tưởng tượng lần trả thù này, sẽ thảm thiết như thế nào! Thậm chí là vô cùng thê thảm, thương vong vô số! Bởi vì trong đó dù sao cũng có người vô tội!

Nhưng Quân Mạc Tà tuyệt đối không ngăn cản Đường Nguyên đi trả thù! Đương Nguyên nếu không giải quyết được cục tức này hắn sẽ không yên, chỉ cần cái tên Kim Đông Hoàng gia còn tồn tại. Đương Nguyên liền gặp cảm giác không ngóc đầu lên được!

Điều này tuy chỉ là vấn đề tâm lý, nhưng trên thực tế, sẽ trở thành tâm ma! Tâm ma quấn lấy thân, thì mọi sự không toại nguyện!

- Hoàng gia tại Kim Đông thành? Quả nhiên là gia tộc không nhỏ!

Đường Nguyên cười lạnh một tiếng, dùng một loại khẩu khí rít qua kẽ răng nói:

-Ta sẽ cho bọn hắn thỏa mãn! Ta sớm nói qua cho bọn hắn chờ Đường gia gia mà.

Hắn quay đầu lại, chậm rãi nói:

- Tam thiếu, ta cần dùng lực lượng Quý Tộc Đường.

Quân Mạc Tà không do dự, một lời đáp ứng:

-Tất cả không cần thông qua ta, Quý Tộc Đường nhân lực, tiền tài chín trăm triệu lượng bạc, từ nay về sau, toàn bộ mặc ngươi tùy ý phân phối! Nếu nhân lực Quý Tộc Đường còn chưa đủ, ngươi có thể tùy thời báo ta biết. Ta sẽ dốc hết sức giúp ngươi.

Quân Mạc Tà thật sâu nhìn hắn:

-Mặc kệ ngươi muốn làm gì. Bất cứ chuyện gì cũng không sao, nhớ rõ, là bất cứ chuyện gì!

Đường Nguyên dừng lại, đến nửa ngày, mới hít hít cái mũi, gượng cười nói:

-Ngươi con mẹ nó chứ…Hắc hắc hắc ta chỉ mượn dùng một bộ phận nhân lực Quý Tộc Đường, còn lại ta sẽ tự dùng phương thức của mình đi giải quyết. Nếu ta hoàn toàn sử dụng lực lượng của tam thiếu ngươi, ta sẽ rất không đã nghiền, tin tưởng rằng thực lực của cá nhân ta cũng đủ ứng phó được với rất nhiều chuyện rồi.

Những lời này của Đường Nguyên, giống như là lột xác, nửa đoạn trước ngập ngừng ấp úng, thậm chí có chút nghẹn ngào từng từ không rõ, phần sau từng câu chữ nói đến rõ ràng, thực lưu loát.

Giờ khắc này mập mạp đã tự khống chế được tâm tình của mình.

Hai người cứ như thế, đứng đối diện với nhau một hồi, Đường Nguyên đột nhiên hỏi:

-Ta làm như vậy, rất có thể gây ra công phẫn, cũng có thể nhận lấy hậu quả nghiêm trọng, vì sao ngươi không khuyên ta một câu? Chỉ cần ngươi nói ta nhất định sẽ nghe!

-Ta nói gì? Ngươi nhất định sẽ nghe sao? Coi như ngươi thật sự nghe theo, trong lòng sẽ thống khoái sao? Ta vì sao phải vì một ngoại nhân, mà làm cho huynh đệ của ta không thoải mái chứ!

Quân Mạc Tà ngược lại hỏi một câu, thản nhiên nói:

-Ta mới vừa nói, mặc kệ ngươi làm gì. Lúc này đây, ta đều cho rằng hắn nên như vậy. Nếu bởi vậy mà đưa tới một đối thủ cường đại, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt, cùng nhau gánh vác. Vạn nhất mà không gánh nổi, thì chết là cùng chứ gì. Nơi đó cũng không phải là quá xấu, thế giới này chính là như vậy, cá lớn nuốt cá bé, quyền đầu lớn chính là đại đạo lý; lực không bằng người bị giết không có gì hối tiếc, nhưng nếu mạnh hơn, áp chế được, vì sao phải nén giận?

Về chuyện này, ai con mẹ nó nghĩ nhiều như vậy? Nghĩ xa như vậy làm gì? Muốn động sao! Chẳng nhẽ trước kia những việc ta làm cũng được đại chúng tán thành sao? Hậu quả rất nhỏ sao? Ta có thể, vậy huynh đệ của của ta vì cái gì không thể.

Đường Nguyên trầm mặc, một lúc lâu sau mới nặng nề vỗ bả vai Quân Mạc Tà:

-Hảo huynh đệ.

Mập mạp giơ ra bộ mặt phì nộn, dường như đại não đột nhiên được khai mở rất sáng chói, bất thình lình nắm tay hắn, cười hắc hắc nói:

-Đi, đi gặp lão bà của ta.

Quân Mạc Tà nhún nhún vai, bị mập mạp một hồi biến hóa sắc mặt khiến cho nhức đầu, cười khổ đi vào theo.

Thời điểm Quân Mạc Tà đột nhiên nhìn thấy bóng dáng Tôn Tiểu Mỹ, lại có loại cảm giác khác thường đến nỗi giật nảy mình!

Thân cao như vậy mà, khung xương nguyên bản tráng kiện đã biến mất, lại chuyển biến thành bộ dáng uyển chuyển hàm xúc, cứ như vậy đứng ở nơi đó, lại cảm thấy thần thái không có tương đồng, phong thái yểu điệu, tự nhiên toát ra một loại khí chất tươi mát.

Thật sự có loại rung động muốn phạm tội!

Quân Mạc Tà một hồi sợ hãi thầm than!

Chỉ có ba tháng, nhưng trong đó lại có biến hóa lệch đất nghiêng trời vậy sao. Thật sự có loại thương hải tang điền vậy. (Thương hải tang điền: Chỉ những sự thay đổi lớn lao như ruộng dâu biến thành biển xanh)

Mà loại cảm giác trước mặt hai người này lại vô cùng rõ ràng.

Đường mập mạp trước là ba trăm linh sáu tăng lên được năm trăm hai mươi bốn cân, vốn là cực đại kỳ tích! Mà Tôn Tiểu Mỹ lại có thể thay da đổi thịt biến đổi hình dáng bình thường! Trực tiếp từ thùng phi biến thành một siêu mẫu chân dài.

-Ài, mỹ nữ.

Quân Mạc Tà đánh tiếng bắt chuyện, liền đi tới.

-Quân Mạc Tà!?

Tôn Tiểu Mỹ vừa nghe thấy thanh âm Quân Mạc Tà, kinh hỉ xoay người lại, chỉ thấy Quân Mạc Tà hét thảm một tiếng, thống khổ nói:

-Thế nào lại như vậy? Này cái này cũng…

Nhìn hình dáng sau lưng thật sự muốn phạm tội, nhưng khi nhìn mặt, cũng chỉ vắt chân lên cổ mà chạy thôi!

Thật sự là quá kinh khủng!

Đường mập mạp ở một bên khóc không ra nước mắt nói:

-Quay lưng lại say mê thiên quân vạn mã, quay đầu dọa lùi trăm vạn hùng binh. Tam thiếu bây giờ ngươi đã tin chưa?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 83: Tình Yêu Của Đường Nguyên!

Chỉ thấy trên mặt Tôn Mỹ lở loét trải rộng, mụn đông như rừng, có mười mấy cái mụn cóc hiên ngang mọc đều trên khuôn mặt, cái này không phải là mặt nữ hài tử rồi, thậm chí, không thể được coi là mặt người. Lúc này, duy nhất trên mặt hiện lên đôi mắt đen trắng rõ ràng, đang hung tợn nhìn chằm chằm vào Đường Nguyên, như núi lửa phun trào.

"A…Thượng đế…Lạy chúa tôi!" Quân Mạc Tà đưa hai tay tạo thànhh hình chữ thập để đuổi quỷ, vẻ mặt cảm thán.

Tôn Tiểu Mỹ ở bên cạnh bị hai gia hỏa trêu chọc cơ hồ nổi giận lôi đình, Tôn đại tiểu thư tuy rằng hình thể đã triệt để thay đổi, nhưng tính tình nguyên bản nửa điểm cũng không có thay đổi.

Lúc trước bởi vì việc của Linh Mộng Công Chúa từng bị Quân Mạc Tà mắng cho té tát, trong lòng vẫn có vài phần sợ hãi, nhưng bây giờ thấy thằng này cười nhạo dung mạo của mình, nàng cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, nộ khí trùng thiên, không còn lo lắng sợ hãi gì mà hét lớn một tiếng:

-Hai tên hỗn trướng các người có phải muốn tìm chết hay không? Còn không nhanh chóng giúp lão nương nghĩ ra biện pháp, còn có hứng thú ở chỗ này trêu chọc, có phải ngứa da không?.

-Hắc hắc, nếu dám trêu chọc, thì phải nắm chắc chữa khỏi mặt ngươi rồi, nếu không nắm chắc, cũng không dám trêu chọc, lấy sự thông tuệ

của Tôn đại tiểu thư sao lại không hiểu vậy? Quân Mạc Tà tấm tắc hai tiếng, nghiêng nghiêng đầu nhìn trên nhìn dưới đánh giá:

-Bất quá lúc này Tôn đại tiểu thư rất mỹ lệ, thật sự là khó gặp, nên hảo hảo mà tắm hai con mắt mới được, sau này chỉ sợ sẽ không còn cơ hội thưởng lãm nữa.

Tôn Tiểu Mỹ vừa tức giận vừa nóng nảy, một phen bưng kín mặt, giậm giậm chân, đột nhiên tung ra một cước, thẳng mông Đường Nguyên, cả giận nói:

-Đường mập mạp, ngươi đưa huynh đệ của ngươi tới để nhìn lão nương rồi chê cười hay là trị mặt cho lão nương vậy? Ngươi xem ta là người gì thế!

Đường Nguyên bị mắng mỏ, ôm mông cầu xin nói:

-Tam thiếu, ngài nhanh chóng bắt đầu hộ ta cái, đáng thương ca ca ta mấy ngày nay bị bà nương này làm cho điên rồi, khỏi phải nói phong lưu khoái hoạt, ngay cả cơm cũng không có mà ăn.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, búng tay ba phát. Vẻ mặt tươi cười nói:

-Thật đúng là danh phù kỳ thực ma quỷ diện, thiên sứ dáng người a…

Đường Nguyên vù một tiếng chạy nhanh ra ngoài:

-Ta đi an bài hội đấu giá mang kim ngân đến nhé. Tam thiếu người từ từ trị liệu, ta tin tưởng ngươi nhất định thuốc đến bệnh trừ.

-Ta kháo! Ngươi cứ như vậy đem lão bà của ngươi giao cho ta? Ngươi thật đúng là yên tâm nha.

Quân Mạc Tà kêu thảm một tiếng, một mình một người đối diện với gương mặt đáng sợ, Quân đại thiếu tuy rằng dũng khí ngút trời, nhưng trong lòng âm thầm lạnh run.

-Ha ha...Vợ của bạn không thể chạm, đối với đại thiếu điểm ấy ta tin tưởng sẽ không có chuyện gì? Hơn nữa, nếu mặt của nàng xinh đẹp, ta còn lo lắng khi giao cho đại sắc lang ngươi, bất quá hiện tại ngươi mà để ý tới mới coi như ngươi có đại bổn sự...

Thanh âm của Đường Nguyên từ xa vọng lại, câu cuối cùng đã nhỏ dần không thể nghe thấy rõ.

-Thực tổn hại a!

Quân Mạc Tà thở dài, ngoắc ngoắc ngón tay, huýt một tiếng sáo, thân mình lắc lắc nói:

-Cô bé, lại gần đây, để ca ca nhìn xem nào.

Xoạt một tiếng, ánh đao thoáng hiện, suýt đem ngón tay Quân Mạc Tà cắt lìa khỏi bàn tay.

Quân Mạc Tà cười to tránh đi.

Hảo nữ nhân hảo hung hãn, cuộc sống của mập mạp khẳng định "Hạnh phúc" a!

Thật lâu sau, rốt cuộc Quân Mạc Tà cũng hoàn thành trị liệu lần đầu tiên, kỳ thật bệnh của Tôn đại tiểu thư cũng không có chút khó khăn nào, nói trắng ra là, nội tiết trong cơ thể mất cân đối, độc khí không có bài tiết hết, toàn bộ tập trung lên trên mặt không tiết ra được. Ở thời đại này, thật đúng là bệnh nan trị, nhưng đối với Quân Mạc Tà mà nói, thật sự là dễ dàng thoải mái.

Bệnh này căn bản là không cùng đẳng cấp với Quân Tam gia cùng Độc Cô lão gia tử, cơ bản ngon lành như bữa sáng mà thôi.

Khai Thiên Tạo Hóa Công mang theo linh khí thuần khiết. Nháy mắt đã ở ngoài kinh mạch Tôn Tiểu Mỹ chạy một vòng. Sau đó linh khí tiến lên trên mặt, Tôn tiểu Mỹ chỉ cảm thấy trên mặt mát lạnh, vô cùng sảng

khoái. Nhưng loại cảm giác sảng khoái này chỉ tồn tại một lúc, tiếp theo như ngàn vạn con kiến chầm chậm bò đến, khó chịu không gì sánh nổi.

Thời điểm Quân Mạc Tà thu tay lại, trên mặt Tôn Tiểu Mỹ tất cả mụn mủ, mụn đầu đen, đều xuất hiện dấu vết vỡ ra. Nhiều chỗ mủ đã tràn ra ngoài, Quân Mạc Tà xuất thủ trên mặt nàng nhiều lần cũng không hay, đúng là vẫn còn ngượng ngùng không bằng để tự thân xuất thủ, liền để cho Tôn đại tiểu thư một chậu nước lạnh, chính mình tự mình tẩy rửa.

Tôn Tiểu Mỹ thử dùng một chút nước lạnh rửa mặt, nhất thời cảm thấy trên mặt thô giáp vô cùng khó chịu, rất nhiều mụn mủ, mụn đầu đen đều bị vỡ tan, đúng là ngứa vô cùng, rốt cuộc nhịn không được đưa tay lên vuốt, lại cảm thấy từ trên mặt mình rơi ra một lớp gì đó hơi mỏng. Mở mắt ra xem, cơ hồ lột xuống là một lớp da mặt hoàn chỉnh!

Một tầng da dơ bẩn trên mặt!

Tôn Tiểu Mỹ thất kinh hô lên một tiếng, rất nhanh vứt bỏ. Rồi kìm lòng không được đưa tay lên sờ sờ mặt mình, lại thấy trên da mặt mình mịn màng đi rất nhiều. Lòng thấy kinh hỉ, lấy tốc độ nhanh nhất rửa mặt, nhảy một bước dài đến trước gương soi. Trong gương hiện lên gương mặt có chút chấm đỏ như cũ, nhưng hình dáng đã có chút dễ nhìn, không còn…đáng sợ như vừa nãy, thật sự là khác nhau như trên trời – dưới đất vậy!

Thậm chí rất nhiều chỗ trên mặt, đã lộ ra làn da sáng loáng mịn màng…

Có kết quả nhanh như vậy!

Tôn Tiểu Mỹ lập tức đứng trước gương giật mình.

Thật lâu sau, hai hàng thanh lệ không tự chủ được chậm rãi chảy xuống.

Quân Mạc Tà ở sau lưng nàng thở dài, nói:

-Nhiều nhất chỉ cần hai lần, khuôn mặt của ngươi, liền chân chính thay đổi hẳn, là ngươi sẽ có được dung nhan như hoa. Tin tưởng ở đế đô tuyệt đại danh hoa lại có thêm một đóa nữa. Ngươi sau này có cùng Tiểu Nghệ nha đầu, Linh Mộng công chúa tiếp tục đi dạo ngoài phố, như xuân lan – thu cúc, tất cả nam nhân sẽ chạy theo dài dài.

-Quay đầu một cái trực tiếp câu dẫn ba trăm phần trăm sắc lang a… mỹ nữ như thế đáng tiếc lại là hôn thê của Đường Nguyên a, lão tử không nguyện ý, đây quả thực là đốt đàn nấu hạc, phá hư phong cảnh! Mỹ nữ, nếu ngươi đi theo ta, ta cho ngươi làm tiểu thiếp đệ thứ chín mươi chín phòng!

Đại thiếu diệu thủ hồi xuân, lí do giải thích càng thâm hậu hơn, nửa câu đầu nói tương đối dễ nghe giống như ‘tiếng người’, nửa câu sau như ‘cầm thú’ vậy!

-Đi tìm chết đi!

Tôn Tiểu Mỹ nhất thời quên buồn phiền, xấu hổ và giận dữ đôi bàn tay trắng như phấn cùng chân không lưu tình, hướng vị ‘ân nhân’ của mình ban thưởng. Quân Mạc Tà cười ha ha vui vẻ tránh đi.

Thật lâu sau, Tôn Tiểu mỹ đột nhiên từ từ thở dài một tiếng, nói:

-Đại thiếu, đại ân không lời nào có thể cảm tạ hết, ngươi là huynh đệ của mập mạp, lời khách sáo ta cũng không muốn nói nhiều, ta muốn hỏi ngươi một câu. Thân thể của mập mạp, trọng lượng ấy, rốt cuộc có thể hay không giảm xuống? Ta lúc này rất là lo lắng, về vóc người của mập mạp khi qua tuổi ba mươi.

Đây đúng là một đôi nha, vừa đẩy lão tử đến đây chữa mặt mụn, lại tiếp theo cấp cho lão tử yêu cầu giảm béo…

-Quả thật việc này hơi khó, muốn cho hắn gầy đi nhất định cần bản thân hắn toàn lực phối hợp.

Mới bắt đầu nói đến vấn đề này, Quân Mạc Tà cũng rất đau đầu, ăn như trâu vậy, còn có thể giảm béo sao? Không nói đến chuyện ăn thịt, húp canh. Chỉ nói đến bánh bao to trắng một ngày đớp trên dưới trăm chiếc…thế con mẹ nó có còn gọi là người không?! Còn muốn giảm béo à? Nằm mơ đi!

-Cầu ngươi nhất định phải làm cho hắn giảm béo xuống! Nếu mà hắn cứ tiếp tục béo nữa, khẳng định sẽ không toàn mạng.

Tôn Tiểu Mỹ trịnh trọng ngẩng đầu, vẻ mặt lo lắng ngước nhìn Quân Mạc Tà nói:

-Mập mạp, đã từng nói qua…nếu gương mặt ta phục hồi lại, hắn sẽ chủ động giải trừ hôn ước, mặc kệ hắn nguyên bản là ai, trong lòng có ai, hắn ở trong lòng ta chính là một nam nhân tốt, ta…ta thật sự hi vọng có thể cùng hắn ở một chỗ, hảo hảo mà sống, nắm tay nhau, vui sống bách niên giai lão.

Tôn Tiểu Mỹ nói xong, gương mặt nổi lên chút phớt hồng.

Mập mạp là nam nhân tốt?

Cái tên mập mạp chết bầm kia từ khi nào trở nên cao thượng như vậy chứ?

Đây không phải là thần thoại quá chứ?

Quân Mạc Tà kinh ngạc nhíu cặp lông mày, có chút ý thử mới nói:

-Tên mập chết bầm này giảm béo quả thực có chút khó khăn, vẫn phải chịu khó coi vậy, mà mặt ngươi một khi phục hồi, thì chắc chắn là một tuyệt sắc giai nhân khuynh quốc khuynh thành, mập mạp nếu nguyện ý giải trừ hôn ước, ngươi sao không nhân cơ hội này thu lấy tự do? Tùy tiện tìm một nam nhân khác, cũng có thể so với mập mạp thuận mắt hơn a? Tất cả đều là người quen, cho nên ta mới nói lời thật lòng này.

-Quân Mạc Tà, thời điểm lúc trước mập mạp nói giải trừ hôn ước, ta có thể nhìn ra hắn chân tâm thật ý, nhưng ngươi nói những lời này, ta thật sự cũng nghe ra được.

Tôn Tiểu Mỹ khôi phục bình tĩnh, lau nước mắt một cái. Nhìn Quân Mạc Tà nói:

-Ngươi thay huynh đệ của mình thử ta sao? Ở trong lòng các ngươi, ta Tôn Tiểu Mỹ chỉ là một cái nữ nhân lẳng lơ má đào, sớm Tần tối Sở thôi sao? Thật sự như vậy ta chịu nổi sao?

-Ặc, cái ấy.

Quân Mạc Tà có chút xấu hổ, vuốt vuốt cái mũi không nói gì.

-Đường Nguyên chỉ có một điểm chính là mập mạp, bộ dáng cũng không xuất sắc. Tin tưởng chỉ cần là một nữ nhân, sẽ không cảm thấy Đường Nguyên tuấn tú, ta cũng như vậy. Nhưng Đường Nguyên tuy rằng béo, nhưng cách làm người sử sự của hắn cũng rất nam nhân, thật là một hán tử! Điểm này, ta thực may mắn! Lúc trước thời điểm nghe nói đến đính hôn với Đường Nguyên, ta đã tìm cha ta phản đối, nói thế nào cũng không gả cho cái tên tiểu tử rõ ràng là thối tha mập mạp chết bầm ấy, dung mạo ta xấu xí, đốt đèn soi phật, giải quyết chuyện cả đời ấy, nhưng mấy tháng ở chung, hiện tại ta đã thay đổi chủ ý.

Tôn Tiểu Mỹ nhẹ nhàng kể, ánh mắt hút hồn nói:

-Mặc kệ hắn là người tốt cũng được, người xấu cũng thế; lưu manh cũng tốt, ác bá cũng thế! Ta cuối cùng đã nhận định hắn! Hắn giảm béo thành công cũng tốt, không thành công cũng thế, ta đã định sẽ thành Đường phu nhân, cam tâm tình nguyện, hắn có quan tước, ta sẽ làm bà lớn; hắn buôn bán, ta sẽ cầm cân; nếu hắn đi cầm bát, ta sẽ thay hắn cầm đả cầu bổng!

-Mập mạp là một nam nhân tốt, ta thích hắn!”

Tôn Tiểu Mỹ ngẩng đầu, nhìn Quân Mạc tà chậm rãi nói:

-Vô luận là phú quý vinh hoa hay nghéo hèn, vô luận tuấn tú hay xấu xí, ta đều nguyện ý theo hắn cả đời này! Nếu chỉ bởi vì dung nhan của ta hơn người, mà ảnh hưởng đến đoạn nhân duyên này, ta thà rằng không chữa trị khuôn mặt này, lúc ấy chúng ta sẽ nồi nào vung ấy, đại khái là xứng đôi với nhau!

Bất kỳ một nữ nhân nào, cũng so đo tính toán quý trọng dung nhan của mình không như Tôn Tiểu Mỹ, nữ nhân xấu nửa đời người, đột nhiên có cơ hội lớn biến thành tuyệt đại mỹ nhân, tin tưởng không có người phụ nữ nào buông tha, nhưng Tôn Tiểu Mỹ lại là người làm chuyện khác thường, chịu xấu xí chứ không cần nam nhân làm cho mình tuyệt sắc dung nhan, mặc cho ai cũng không thể không động dung!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 84: Xài Một Cái Chín Trăm Triệu...

-Hảo! Nói thật hay!

Quân Mạc Tà vẻ mặt nghiêm túc, kìm lòng không đậu hô to một tiếng, đi lên hai bước. Thật sâu nói:

-Ta Quân Mạc Tà, thay huynh đệ của ta, cảm ơn ngươi, tẩu tử! (Chị dâu)

Sau đó Quân Mạc Tà xoay người, bước nhanh ra ngoài. Trong lòng rất là vui mừng, giờ khắc này tự đáy lòng hắn vì Đường Nguyên mà cao hứng.

“Hắn có quan tước, ta sẽ làm bà lớn; hắn buôn bán, ta sẽ cầm cân; nếu hắn đi cầm bát, ta sẽ thay hắn cầm đả cầu bổng!” Tình yêu như vậy, đều là ước mơ tha thiết của mỗi nam nhân! Cuộc đời Đường Nguyên có được tình yêu này, cả đời không uổng rồi!

-Ngươi còn chưa nói cho ta biết, rốt cuộc có biện pháp nào để giảm béo cho hắn không?

Tôn Tiểu Mỹ ở phía sau hắn sốt ruột hỏi.

Quân Mạc Tà đang đưa lưng về phía nàng thì dừng lại, cứ như vậy vẫy một tay, ở trên đầu làm ra một loạt tư thế, cười lớn một tiếng:

-Ta nói được, thì nhất định được! Trên đời này, còn chưa có chuyện tình mà Quân Mạc Tà ta không làm được! Chỉ có điều, đến lúc đó ngươi chứng kiến nỗi thống khổ của hắn, ngàn vạn lần không nên đau lòng!

Ngoài ra, ta hi vọng cả đời này, ngươi có thể nhớ rõ những lời ngươi nói ngày hôm nay, quả thật ta rất nghiêm túc đấy.

Thân ảnh Quân Mạc Tà ở trước mặt tiêu thất, Tôn Tiễu Mỹ vẫn đứng yên tại chỗ, đột nhiên hừ một tiếng, nói:

-Cái gì là ‘ta hi vọng cả đời này, ngươi có thể nhớ rõ những lời ngươi nói ngày hôm nay’. Ngươi thực sự còn nghiêm túc, chẳng lẽ bà cô ta lại đùa sao? Ta có thể lấy chuyện tình cảm của mình ra đùa giỡn sao? Thật sự là chê cười! Bà cô đây tuy rằng không phải là nam tử hán đại trượng phu, nhưng vẫn có trách nhiệm đối với con tim của mình!

Đường Nguyên đang không ngừng ra mệnh lệnh, một loạt mệnh lệnh từ trong miệng hắn giống như lưu thủ hành vân (nước chẩy mây trôi) sinh động tuyên bố ra ngoài, sau đó Hải Trầm Phong an bài nhân lực Quý Tộc Đường mỗi người nghiêm cẩn thực thi, tiếp đó mọi người đứng dậy rất nhanh đi ra ngoài, đem mệnh lệnh Đường Nguyên theo con đường ngắn nhất nhanh chóng chuyền đi mỗi hang cùng ngõ hẻm trên đại lục.

Quân Mạc Tà nghe xong vài câu, có thể hiểu được, Đường Nguyên lúc này đây đang an bài đấu giá Diệp Cốt đan, nơi nhằm vào, là toàn bộ huyền khí thế gia! Diếp Cốt đan, cái này là nhằm vào đại lượng huyền giả cùng võ giả yêu cầu mà làm ra đan dược này!

Mục tiêu của Đường Nguyên lúc này đây rất rõ ràng!

Bất quá, huyền khí thế gia đường đi xa xôi, muốn mang nhiều kim ngân đến nơi đây, có thể cũng có chút khó khăn rồi.

Quân Mạc Tà đột nhiên nghĩ ra chủ ý: “Những người đó tất nhiên có mang theo ngân phiếu đến Thiên Hương thành để đổi, đến lúc đó có thể hay không mượn gió bẻ măng ăn hoa hồng một phen đây? Ví dụ như một ngàn lượng ngân phiếu chỉ có thể đổi cho ngươi tám trăm lượng bạc.”

Hắc hắc hắc, đây chính là mấu chốt buôn bán a.

Sau nửa ngày, Đường Nguyên rốt cuộc công việc bề bộn cũng xong, giữa sân chỉ còn lại hai người Tống Thương và Hải Trầm Phong; Quân Mạc Tà đứng dựa cửa ở bên ngoài, cuối cùng, Đường Nguyên sắc mặt âm trầm sáng tỏ, liếc mắt quét ánh mắt nhìn vào Hải Trầm Phong cùng Tống Thương một cái, trên mặt hiện ra vẻ uy nghiêm, chậm rãi nói:

-Bây giờ, ở chỗ này ta tuyên bố quyết định trọng đại nhất. Hải Trầm Phong cùng Tống Thương đều đảo cặp mắt trắng dã, mỗi lần tới thời điểm Đường Nguyên nói như vậy, luôn đến phiên hai người bọn họ làm cu-li. Xem ra lần này cũng không ngoại lệ.

Theo đường thủy, đường bộ toàn bộ con đường buôn bán, toàn diện bắn tỉa Kim Đông thành Hoàng gia! Vận dụng hết tất thẩy khả năng có thể vận dụng, không khả dĩ sử dụng quan hệ, áp dụng hết thẩy các biện pháp thủ đoạn ngoài sáng trong tối. Không tiếc giá lớn phải trả, bất kể thiệt hại như thế nào, trong thời gian ngắn nhất, làm cho Hoàng gia hoàn toàn táng gia bại sản!

Đường Nguyên đem từng câu từng chữ đoạn trên nói ra.

-Hải Trầm Phong, thỉnh ngươi lợi dụng quan hệ của ngươi, đem thủ hạ chiếm cứ thế lực ngầm nhất phương toàn diện điều động, dùng bất cứ thủ đoạn nào gây rối, đả kích, đe dọa, bắt cóc, vơ vét tài sản Kim Đông thành Hoàng gia, quan lại ở Kim Đông thành, nếu dám cản trở đi trợ giúp Hoàng gia, thì giết không tha! Hết thẩy hậu quả ta đảm đương tất!

Trên khuôn mặt béo phì của Đường Nguyên hiện ra sát khí tỏa ra bốn phía đúng là dị thường hiếm có, lạnh lùng cười nói:

-Đợi tới khi Hoàng gia cùng đường, đưa bọn họ đến gặp ta!

-Nếu là như vậy, dự tính không biết là phải dùng bao nhiêu kinh phí?

Hải Trầm Phong cau mày, lo lắng nói:

-Dù sao cũng là cần toàn diện tiến công một thế gia thực lực xa xỉ, vừa phải hoàn thành trong thời gian cực ngắn, Quý Tộc Đường của chúng ta chịu được sao?

Thầm nghĩ Kim Đông thành Hoàng gia rốt cuộc là như thế nào lại đắc tội với vị mặt ngoài tươi cười như phật Di Lặc nhưng trong lòng độc ác như lang sói Đường đại thiếu gia vậy?

Hoàng gia này quả thực là mạt vận đến rồi.

-Lần này đầu nhập, là ngươi cùng ta còn có Quý Tộc Đường! Toàn bộ nhân lực vật lực tiền vốn! Nếu còn chưa đủ, ta sẽ đem Đường gia gộp vào! Lão tử vẫn còn là Đường gia gia chủ tương lai!

Đường Nguyên bắn ra ánh mắt cực độ hung tàn, dốc cạn khí lực gằn giọng nói!

Nguyên thiếu gia, chuyện này, gia sư có biết không?

Tống Thương nhíu nhíu mày hỏi.

-Ta biết, ta ủng hộ, toàn lực ủng hộ!

Tất cả, đều dựa theo Đường Nguyên nói mà tiến hành! Ở trong Quý Tộc Đường, Đường Nguyên là đại chưởng quỹ, mệnh lệnh của hắn chính là quyết định tối thượng! Không cần nghi ngờ, cũng không thể nghi ngờ.

Quân Mạc Tà thản nhiên lên tiếng, hắn cứ như vậy đứng dựa cửa, nhưng nếu là hắn không lên tiếng, thì trong phòng không có ai có thể phát hiện sự tồn tại của hắn!

Hải Trầm Phong cùng Tống Thương vội vàng đứng dậy nghênh đón.

-Một khi đã như vậy, hoàn toàn không thành vấn đề.

Hải Trầm Phong bình tĩnh sắp xếp toàn bộ vấn đề trong lòng mình một lần, sau đó trong lòng đã có dự định liền hồi đáp.

-Ta có thể hỏi một câu là tại sao không?

-Không vì cái gì cả, nhất định cần lí do sao?!

Đường Nguyên trên mặt một trận co giật, cắn răng nói.

-Lí do đương nhiên không cần!

Quân Mạc Tà chậm rãi đi đến, mắt chú ý đến Đường Nguyên:

-Bất quá mập mạp ta chỉ nhắc nhở ngươi một chút! Chúng ta có thể cuồng, có thể ác, có thể coi thường người trong thiên hạ! Nhìn chúng sinh như cỏ rác, nhưng, chúng ta không thể đánh mất lương tâm!

-Chúng ta muốn trả thù, phàm là sự tình gì cũng không thể thái quá! Người trêu chọc chúng ta, chúng ta đã giết rồi. Bất quá, oan có đầu nợ có chủ làm việc gì cũng phải có điểm dừng! Người Hoàng gia chính là quản giáo bất nghiêm! Những người khác, trong chuyện này tốt nhất cho vô tội. Chúng ta lần này chính là để cho ngươi hả giận, ta hi vọng ngươi có thể nắm giữ tốt điểm dừng! Ngươi cũng nói qua, chờ bọn họ đến thời điểm quẫn bách, ngươi sẽ gặp bọn họ! Ta hi vọng ngươi hiểu! Đương nhiên, ngươi khăng khăng muốn chu di cửu tộc nhà hắn, ta cũng không ngăn cản ngươi!

Quân Mạc Tà chậm rãi nói:

-Bởi vì ngươi là huynh đệ của ta! Ngay cả đến địa ngục làm ác ma, ta cũng cùng đi với ngươi!

Đường Nguyên trên mặt hiện vẻ thống khổ co giật một hồi, sắc mặt âm trầm không nói gì. Sau một lúc lâu, cất giọng khan khan nói:

-Yên tâm ta chỉ muốn cho bọn họ biết, một người đã làm sai chuyện gì, thừa hưởng sai lầm ấy, không chỉ có riêng một mình hắn. Đương nhiên, nếu bọn hắn không cảm thấy được, ta sẽ không để ý diệt bọn chúng luôn!

Quân Mạc Tà ha ha cười, vỗ vỗ bờ vai của hắn, không nói gì.

-Chỉ vì để cho ta một chút khẩu khí, ngươi cũng biết chỉ là một chút sức lực, ngươi liền quăng cho ta chín trăm triệu lượng bạc? Toàn bộ gia sản của ngươi?

Đường Nguyên bỗng nhiên có chút kích động.

-Bởi vì ngươi là huynh đệ của ta! Cho nên ta cùng ngươi điên một hồi! Chín trăm triệu lượng bạc có thể mua được một Đường Nguyên sao? Nếu có thể như thế, ta lập tức thu hồi lại.

Quân Mạc Tà hắc hắc cười.

Đường Nguyên mạnh mẽ xoay người sang chỗ khác, ha ha cười cười, lại nghẹn ngào trong cổ họng ho lên sặc sụa…

Hải Trầm Phong cùng Tống Thương đưa mắt nhìn nhau. Trong ánh mắt, đều chứa một phần cảm động!

Vì huynh đệ mà xuất lực, xài một cái chín trăm triệu lượng! Đây là huynh đệ thuộc dạng gì? Từ xưa đến nay, mấy người có thể vì huynh đệ của mình, xài một phát chín trăm triệu lượng???

Đế vương có được không? Không được!

Đây là chín trăm triệu lượng, không phải chín lượng, cũng không phải chín trăm - chín ngàn lượng! Thiên Hương quốc là một quốc gia to như vậy. Một năm tổng thu của ngân khố, cũng không đến một vạn vạn lượng! (Một trăm triệu)

Thiên Hương quốc mười năm ngân khố quốc gia chỉ có thu không có chi, mới có thể có số này. Tiếp đó vì một người, vèo một tiếng toàn bộ xuất ra. Vì bằng hữu mà liều mạng, vì bằng hữu mà vung tiền như cỏ rác. Nhưng ‘chín trăm triệu lượng’ chỉ dùng bạc cũng có thể nâng một tòa thành a!

Từ cổ chí kim chưa bao giờ có!

Bọn hắn cái gì cũng không nói nữa, lén lút đi ra ngoài, an bài chuyện tình mập mạp dặn dò. Để lại hai huynh đệ trong phòng.

Quân Mạc Tà ở phía sau bọn họ, thản nhiên nói:

-Diệp Cốt đan kia, các ngươi mỗi người, dùng trước một viên. Cảm giác có một chút hiệu quả, phỏng chừng có khả năng đề tăng không ít năng lực!

Hải Trầm Phong cùng Tống Thương quá đỗi vui mừng, cùng lên tiếng tạ ơn.

Nhìn thấy hai người rời đi, Đường Nguyên rốt cuộc thở dài một hơi. Tựa như dùng hết khí lực toàn thân, ngồi phịch ở trên ghế, hai tay bưng kín mặt.

Sau một lúc lâu, mập mạp đột nhiên nhảy dựng lên, lén lén lút lút nhìn khắp phòng, đi tới cửa thò đầu ra nhìn, sau đó như có chuyện lạ đóng toàn bộ cửa sổ lại. Hơn nữa nhân cơ hội còn dùng ống tay áo lau lau khóe mắt, hắn nghĩ Quân Mạc Tà không nhìn thấy được, nhưng Quân Mạc Tà nhìn thấy cũng thản nhiên như mình không thấy.

-Ngươi muốn làm gì thế? Tại sao phải lén lút như vậy!

Quân Mạc Tà kỳ quái nhìn hắn:

-Yên tâm, có ta ở đây, cho dù là thần huyền thậm chí là chí tôn thần huyền, cũng không có khả năng nghe lén chuyện của chúng ta.

-Vậy thì tốt rồi

Đường Nguyên thần bí cười hề hề sán lại:

-Tam thiếu, hình như có điều không hợp lý a.

-Cái gì không hợp lý?

Quân Mạc Tà nhướng cặp lông mày chế giễu.

-Hoàng thất phương diện không thích hợp, chuẩn xác mà nói, là hoàng thượng không thích hợp!

Đường Nguyên hơi thở có chút dồn dập:

-Ngươi từ phía nam bên kia bắt đầu, Thiên Hương từ bên này đi ra muốn tính kế với ngươi. Có thể nói là mọi sự đã chuẩn bị, chỉ chờ ngươi trở về, liền toàn lực đánh lén. Chỉ là sau khi ngươi trở về, vốn là ở ngoài cửa Thiên Hương đại sát tứ phương, sau đó mạnh mẽ cướp đi rất nhiều cơ nghiệp Mạnh gia, tiếp đó có hơn ba mươi quan viên bị giết li kỳ, mà những người đó là những người công kích ngươi sắc bén nhất! Tin tưởng dùng đầu gối để nghĩ, cũng biết người hạ thủ là ngươi! Cái này mà xét chính là tội lớn diệt tộc! Nhưng hoàng thượng đến nay không có nửa điểm động tĩnh, Ngươi không thấy kì quái sao?

-Ta phải cảm thấy kì quái sao?

Quân Mạc Tà nâng cằm lên, bầy ra một tư thế tự hỏi mình.

-Nhưng, từ ngày ngươi trở về, bệ hạ không có thượng triều!

Đường Nguyên lo lắng nặng nề nói:

-Tam thiếu, ngươi có khả năng phải chuẩn bị tâm lý, hiện tại tuy rằng Quân gia danh tiếng đang thịnh. Nhưng bệ hạ nếu như muốn nhổ cái gai Quân gia, vị tất là không có cách nào! Thực lực cả một quốc gia, chưa chắc cá nhân có thể đối kháng được!

-Chuyện này ta nhất định sẽ chú ý!

Sắc mặt Quân Mạc Tà nghiêm lên một chút.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 85: Truy Tung Và Phản Truy Tung..

-Việc vui mừng là nhà ta cho tới bây giờ đều đi theo chi trưởng hoàng thất, gia gia của ta đối với bệ hạ luôn luôn tận tâm trung thành, Đường gia chúng ta cũng một lòng đi theo bệ hạ.

Đường Nguyên nhíu mày, vẻ mặt buồn rầu nói:

-Gia gia năm đó, luôn cùng bệ hạ kề vai chiến đấu, nếu bệ hạ quả thật muốn đối phó với Quân gia. Gia gia của ta lão ấy sẽ…

Đường Nguyên cắn răng một cái nói tiếp:

-Nhất định là ủng hộ bệ hạ!

-Ta hiểu!

Quân Mạc Tà vỗ bả vai Đường Nguyên trấn an:

-Ta sẽ không làm tổn thương tới lão!

-Cám ơn!

Đường Nguyên trong lòng như bỏ được một tảng đá lớn.

-Oh? Thằng nhóc ngươi học ở đâu cái thói cám ơn nhiều như vậy? Ngươi ngưu a, bây giờ, trong lòng có thể thoải mái một chút rồi chứ?

Quân Mạc Tà liếc mắt nhìn hắn.

-Hắc hắc, hai ta là huynh đệ, vừa rồi ta nói, vốn lời vừa rồi cũng không muốn nói với ngươi, chỉ là, chúng ta là anh em, tất nhiên ta sẽ đứng về phía ngươi.

Tuy nói vậy nhưng thần tình Đường Nguyên cực kỳ nghiêm túc.

-Mập mạp, ngươi cũng biết tâm nguyện của ta chính là muốn người nhà, huynh đệ của ta sống bình an vui vẻ, huynh đệ tự nhiên cũng như là người nhà, nói cảm ơn nhiều làm gì, lại thành người ngoài mất.

Đại thiếu ha ha cười nói.

-Mọi người là hảo huynh đệ, cả đời là hảo huynh đệ.

-Đúng vậy.

Mập mạp khuôn mặt nung núc thịt nguyên bản đang nghiêm túc trong nháy mắt liền chuyển biến, ngượng ngùng gãi gãi đầu. Đột nhiên rất là khẩn trương thốt lên:

-Tam thiếu, chuyện đó ngàn vạn lần không để người nhà ta biết a, càng không thể để Tôn Tiểu Mỹ biết.

Nếu không ca ca ta sẽ không còn mặt mũi nhìn ai nữa.

-Chuyện gì không thể để cho người khác biết?! Ngươi nói là chuyện kia, thế thì nguy rồi. Quân Mạc Tà sửng sốt nhẩy dựng lên, ta đang có hứng liền tiết lộ cho nàng biết rồi, ai nha chuyện này, ta còn tưởng hai người các ngươi là bạn đời, không có chuyện gì không thể nói với nhau, ai da! Chuyện này, trách ta, trách ta a! Ta sao lại u tối đần như vậy chứ.

Đường Nguyên lúc đầu cho rằng hắn đang nói đùa, sau lại thấy thần sắc hắn buồn phiền hối hận, không giống với giả vờ, trong lòng không khỏi chậm rãi trầm xuống, khuôn mặt phì nộn chậm rãi biến thành màu đen, thân mình đang dựa vào góc tường, từ từ trượt xuống, hữu khí vô lực mang theo vạn phần hi vọng hỏi:

-Thật sự?

-Đương nhiên là sự thật, việc này ta có thể lừa ngươi sao, ài! Xin lỗi ngươi nha.

Quân Mạc Tà làm ra vẻ mặt hối hận.

Bịch một tiếng, Đường đại thiếu rốt cuộc ngã sõng soài trên mặt đất. Không biết giải quyết thế nào mắt đảo như rang lạc, khóc không ra nước mắt nói:

-Xong rồi…ta xong rồi.

Quân Mạc Tà đau xót nói:

-Hiện tại nhanh chóng đi giải thích, may thì còn kịp, khi ta tới nàng đang chuẩn bị đi đến Đường gia đấy.

-A?

Đường Nguyên thân thể hơn năm trăm cân lại có thể như một cái lý ngư đả đĩnh (cá chép nhảy lên), vẻ mặt như đưa đám qua kỳ sát hạch, ngửa mặt lên trời kêu thảm một tiếng:

-Mẹ của ta ơi, mạng của ta sao khổ như vậy chứ, Tiểu Mỹ a.

Sau đó hắn tựa như lùi lại một chút lấy đà liền giống như một đầu tầu phi thẳng ra ngoài, đông đông đông vài tiếng nổ. Chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, thị nữ đưa tới một ấm trà, hắn gếch chân bắt chéo, bàn chân lắc lắc mấy cái. Trong cổ ư hử một đoạn tiểu khúc: “Nhớ ngày đó, đội ngũ lão tử mới khai trương. Mười mấy người đến bẩy tám điều thương,”

Đột nhiên mặt nhăn mày nhíu, nói: “Ca từ này có vấn đề nghiêm trọng! Mười mấy người tại sao lại chỉ có bẩy tám điều thương (tiểu JJ)?

Chẳng lẽ trong đó có nữ binh?”

Đột nhiên nghe thấy xa xa tiếng Đường Nguyên truyền đến:

-Thực không có việc gì! Ta thề với trời! Thật không có! Không tin ngươi đi hỏi tam thiếu, ta chính là chỉ muốn gặp ngươi một chút, thật không có chuyện gì mà! Ta nếu dối gạt ngươi, thì đêm động phòng ta sẽ bất lực.Vậy chung quy ngươi đã tin chưa.

Sau đó một cái âm thanh như nổi giận đùng đùng ngọn lửa ngút trời nói:

-Nếu không có việc gì, ngươi vì cái gì mà phải xin lỗi ta? Cư nhiên còn không muốn ta về nhà nói, nói ra ngươi nhất định phải chết? Ngươi rốt cuộc làm cái chuyện gì mà có thể phải chết? Quân Mạc Tà sao? Quân Mạc Tà sao? Gọi hắn! Không! Ta đi tìm hắn! Ta hỏi cho rõ trắng đen.

Sau đó chỉ nghe thấy tiếng bước chân đông đông truyền tới. Xen lẫn là tiếng Đường mập mạp té ngã không ngừng kêu thảm cầu khẩn:

-Cô nãi nãi của ta…nãi nãi, “mụ” người tạm tha cho ta lần này đi.

-Ngươi nếu không có làm gì sai, vì sao phải cầu xin tha thứ?

-Ta ta ta…

Tam thiếu oa oa...ngươi hại chết ta rồi, người đùa chết ta, mẹ ơi Đường mập mạp dậm chân kêu trời.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, ai bảo, tiểu tử ngươi làm tâm tình của lão tử nặng nề như vậy, lúc này cho lão bà của ngươi hảo hảo dậy dỗ ngươi một chút, vì thế vẻ mặt liền chính khí lẫm liệt đi ra. Quát một tiếng:

-Làm gì, làm gì đó? Không phải chỉ là đi ra ngoài uống hoa tửu (uống rượu ôm đấy) thôi sao? Cũng chẳng có gì phải kinh ngạc như vậy? Thật là làm cho ta bực chết đi được!

Tôn Tiểu Mỹ sửng sốt, lập tức xoay người nhéo lỗ tai Đường Nguyên:

-Con tôm, mập mạp! Tiểu tử ngươi không phải nói bồi tam thiếu đi đến Độc Cô gia thôi sao? Nguyên lai là đi uống hoa tửu! Ngươi hảo! Ngươi tốt lắm! Ngươi hảo hảo hảo…

Đường Nguyên khóc không ra nước mắt, muốn giải thích? Giải thích cũng không được, không giải thích càng không được, thật sự là không có cách nào. Xé giọng kêu gào:

-Lão bà đại nhân thân ái, ngươi hiểu bụng ta mà, như thế nào dám uống hoa tửu chứ? Có cô nương nào chịu theo ta sao? Cúi người đã đè chết người ta rồi.

Quân Mạc Tà bật cười, buông ra một câu:

-Ân, ta đột nhiên nhớ có chuyện.

Sau đó thân mình nhoáng một cái, liền chạy trốn, bặt vô âm tín.

Chỉ nghe thấy phía sau âm thanh quyền đấm cước đá cùng xét hỏi.

Quân Mạc Tà trong lòng vô cùng sảng khoái, như vứt bỏ được quyển tạp chí xấu xa phơi nắng…ở đầu đường. Mơ hồ cảm giác như phía sau có người theo dõi. Bước chân vội vàng, vừa chuyển hai cái, liên tiếp khom người vài cái, lại thêm vận khởi Âm Đương Độn, tức thì ngay giữa ban ngày ban mặt bóng dáng liền tiêu thất.

Người của hắn tuy rằng nhìn không thấy, nhưng thực tế nguyên lai ở chỗ ấy, chỉ là trốn trong không khí mà thôi. Thật lâu sau, xung quanh hoàn toàn không có dị thường, Quân Mạc Tà đang hoài nghi có phải hay không mình nghi thần nghi quỷ, đột nhiên một đạo lục quang lóe lên, Quân Mạc Tà đột nhiên cảm giác được xung quanh tràn ngập hàn ý, loại cảm giác này như là đi trong rừng rậm bị độc xà nhằm trúng, cả người

nổi lên một cỗ khí lạnh, từ đỉnh đầu qua cột sống, truyền luôn đến gót chân!

Giống như là một cái kỳ độc của dị độc xà vô cùng mãnh liệt nằm ở phía trước.

Loại cảm giác này, đối với Quân Mạc Tà mà nói, thậm chí là hết sức quen thuộc! Trong phút chốc, đột nhiên nhớ ra khoảng thời gian ở Thiên Phạt Sâm Lâm, một màn đại chiến giữa Lãnh Huyết Chí Tôn Lệ Vô Bi và Xà Vương Thiên Tầm!

Xà Vương thời điểm lần đầu tiên xuất hiện, khí tràng chính là cũng lành lạnh như vậy!

Trong nháy mắt, Quân Mạc Tà nhất thời minh bạch được rất nhiều việc…

Đạo lục quang này, với ánh chớp như đá lửa tạo ra trong phút chốc dùng tốc độ lục soát khắp chung quanh phương viên năm mươi trượng không gian, tiếp theo xoạt một tiếng bay lên trời. Thẳng tắp một đường lên đến vài chục trượng, ánh mắt lợi hại nhìn bao quát xung quanh, thật lâu lúc sau mới phiêu phiêu hạ xuống, ống tay áo giương lên, lục quang chợt lóe, nháy mắt liền biến mất dạng.

Quân Mạc Tà ánh mắt thân thiết, đúng là muội muội của bạch y thiếu nữ, lục y thiếu nữ Mai Thiên Thiên!

Hiện tại Quân Mạc Tà đã xác định được. Vị Mai Thiên Thiên này, chính là Thiên Phạt sâm lâm Xà Vương!

Thiên Tầm!

Từ khi ở trên đường nhìn thấy tỷ muội hai người nàng. Cũng đã cảm thấy không bình thường, lúc đi vào Thiên Hương thành không hiểu sao lại mất đi tung tích, hiện tại lại truy tung theo mình, các nàng rốt cuộc

tính toán muốn làm cái gì? Các nàng rốt cuộc là có ý đồ gì với mình? Hay là có ý đồ với cả Quân gia!

Một thế hệ Chí Tôn thân thủ, Thiên Phạt Thú Vương Chí Tôn. Rời xa Thiên Phạt là nơi sinh sống, ngàn dặm xa xôi đi theo chính mình vào Thiên Hương thành, chẳng lẽ bọn họ có thể phát hiện ra bí mật của mình sao?

Quân Mạc Tà tâm niệm vừa chuyển, khí tràng Hồng Quân Tháp phát động, thần thức Khai Thiên Tạo Hóa Công tập trung, vô hình vô ảnh hướng về phương hướng kia truy theo!

Đạo lục quang mờ ảo kia bay nhẹ nhàng loáng vài cái. Cơ hồ chỉ trong nháy mắt thay đổi ít nhất hơn mười phương vị, sau đó hướng về một nơi nào đó ở ngoài thành, thoáng như một mũi tên bị kéo căng "Sưu" một tiếng liền bay thẳng ra ngoài!

Xà Vương Thiên Tầm huyền bí bây giờ tốc độ quả thật là đã cực nhanh, khiến cho cả người nàng trên không trung biến thành một đạo lưu tinh dường như là ảo ảnh, thậm chí, quần áo của nàng mầu lục, trên không trung có chút xu thế bị bốc cháy!

Cho dù bây giờ là giữa ban ngày, Xà Vương cũng không có chút nào kiêng kị, bởi vì nàng thực sự tin tưởng, bằng tốc độ của mình, nếu như một người bình thường, chỉ sợ cùng mình đối mặt, cũng tuyệt đối không thể nhìn ra! Bọn họ nhiều nhất cũng chỉ cảm giác được tựa hồ như có cơn gió mát thổi thoáng qua, ngoài ra tuyệt đối sẽ không có cảm giác nào khác.

Tin tưởng cho dù là tu luyện thành tựu đạt đến Huyền khí cao thủ, chỉ cần chưa đạt đến Thiên Huyền cấp bậc, vẫn như cũ không nhìn thấy mình! Cho dù có là Thiên Huyền, mà không có được sự chuẩn bị tốt nhất, đem tinh thần lực điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất. Hết sức chăm chú vận công tập trung vào hai mắt, còn phải toàn tâm toàn ý chăm chú nhìn người qua đường, mới có thể phát hiện ra mình!

Nếu quả thật là muốn truy tung theo mình…

Xà Vương Thiên Tầm lòng tràn đầy tự tin, trong thời gian ngắn, cho dù có là Ưng Bác Không được người đời công nhận là khinh công vô đối, cũng chưa chắc có thể đuổi được mình!

Đây vốn là thiên phú tốc độ của Xà Vương!

Tuyệt đối nhân loại tầm thường không thể cảm nhận được được siêu cấp tốc độ! (Chính xác cu Tà của chúng ta có là nhân loại bình thường đâu.)

Bỗng chốc Xà Vương Thiên Tầm đã ra khỏi thành.

Đáng nhắc tới chính là, Thời điểm Xà Vương ra khỏi thành. Cũng trực tiếp từ trên tường thành lướt ra, tường thành cao khoảng năm sáu trượng đối với nàng cùng một loại giống như là bình địa vậy, cứ như mũi tên nhọn rời cung thẳng một đường chạy ra ngoài!

Trên thực tế tường thành kia đối với Xà Vương cũng chính là bình địa!

Xà Vương ở giữa không trung cũng không cần mượn lực bay ra xa hơn mười trượng, tốc độ bay vút vẫn như cũ không có chút nào chậm lại, nhưng thân mình cách mặt đất ngày càng thấp, đạt tới điểm thấp nhất trong nháy mắt, đột nhiên mũi chân điểm một cái vào đúng ngọn cỏ, “Xoạt” một tiếng tốc độ lại tăng nhanh!

Ở sau lưng nàng, một gốc cây khô nhẹ nhàng lay động…

“Thật không hổ là Xà Vương Thiên Tầm!” Quân Mạc tà ẩn thân ở phái sau âm thầm tán thưởng! Nếu đổi lại là nhân loại, với tốc độ linh hoạt như vậy, chỉ sợ không có ai có thể tự nhiên như vậy, tin tưởng rằng trình độ Ưng Bác Không cũng không được, bởi vì Ưng Bác Không thủy chung vẫn là nhân loại!

Cái này chỉ có ở Thiên Phạt sâm lâm đám Thú Vương Chí Tôn đặc hữu mới chính là có bản lĩnh thiên phú này!

Bắt chước khẳng định là không được!

Đoạn đường này Xà Vương chạy điên cuồng, chỉ chốc lát trong lúc đó, đã rời xa thành Thiên Hương hơn mười dặm đường, mắt thấy đằng trước chính là núi rừng, thân ở chỗ rừng cây cũng dần dần rậm rạp lên, đột nhiên, thân hình mảnh khảnh của nàng bất thình lình dừng lại, ngay tại thời điểm thân pháp đang bay nhanh đột ngột dừng lại, sau đó xoạt một tiếng lại nhảy thẳng lên không trung. Giống như pháo thăng thiên, bắn thẳng lên không trung!

Chỉ trong nháy mắt này, nàng rất nhanh quay đầu lại, hé ra khuôn mặt hồn nhiên bên trong mang theo vẻ thiên kiều bá mị. Lại như vậy hiện trong không trung. Lục y tung bay, ống tay áo phất phơ, toàn bộ hiện ra vài phần tiên ý, lại có sát ý lạnh lùng nghiêm nghị!

Ánh mắt của nàng hắc bạch phân minh, mang theo vô tận sát ý, nhìn lại phía sau mình! Khí thế Xà Vương, ùn ùn kéo đến cuồn cuộn mãnh liệt! Mấy trăm trượng phía trước người, toàn bộ hoa cỏ cây cối đều đổ ngã rất có trật tự!

Nàng hình như đã phát hiện ra có người theo dõi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 86: Lại Thấy Hai Mỹ Nữ..

Quân Mạc Tà ẩn tàng trong không khí. Bị một cỗ khí thế cuồng mãnh sinh sôi đẩy đi, giống như diều đứt dây, dừng ở xa xa bên ngoài hơn mười trượng!

Trong lòng không khỏi hô to một tiếng "lợi hại"! May mà ẩn thân, nếu không mà nói, lần này không bại lộ bí mật cũng không được. Xà Vương, thật không hổ là cùng sánh vai với bát đại chí tôn!

Một hồi lâu, Xà Vương Thiên Tầm cũng không có phát hiện ra nửa điểm dị thường. Không khỏi kinh ngạc ồ lên một tiếng, nói:

-Ta rõ ràng cảm giác được phía sau có người theo dõi, như thế nào lại không thấy đâu? Chẳng lẽ thật sự là ảo giác, không đúng a! Ta như thế nào xuất hiện ảo giác chứ?

Nàng lại cẩn thận nhìn lại lần nữa, rốt cuộc xác định thật sự không có người ở phía sau theo dõi mình, sau đó thân mình loáng một cái, trực tiếp hạ xuống chui vào trong bụi cỏ, mà bụi cỏ vẫn như cũ không có động tĩnh gì, nhưng nàng đã ẩn thân vào trong đó, lẳng lặng nhìn đường đi.

Ánh mắt của nàng tràn đầy kiên nhẫn, cứ an tĩnh như vậy! Tựa hồ có khả năng liên tục như vậy đợi cho thời gian đằng đẵng trôi qua! Nếu là có người theo dõi nàng, không nhìn thấy bóng dáng nàng đâu, lại trải qua thời gian lâu như vậy, nhất định sẽ không nhịn được mà đi ra xem xét!

Chỉ cần vừa đi ra, liền nhận lấy cường đại công kích của Xà Vương!

Xà Vương tin tưởng có thể ép người này đi ra!

Nhưng nàng bên trái chờ không thấy, bên phải cũng không thấy gì, mắt thấy mặt trời trên đỉnh đầu chậm rãi ngả về tây, thế nhưng vẫn như cũ không có một điểm động tĩnh!

-Chẳng lẽ cảm giác của ta sai rồi?

Xà Vương Thiên Tầm nghi hoặc lầm bầm lầu bầu, thời gian đã qua một canh giờ! Nếu quả thật có người theo dõi, cho dù người truy tung đã đạt đến trình độ chí tôn cao cấp, tình huống này cũng muốn đi ra xem xét…

Đáng tiếc Xà Vương không biết, chỗ nàng đang chờ đợi. Căn bản là ở địa phương cách nàng không xa!

Nhất đại Tà Quân, vua sát thủ một đời, nếu không có tính kiên nhẫn vượt xa thường nhân, có thể đã sớm chết tám trăm lần trước! Càng khỏi nói hiện giờ đại thiếu đang ở vào trạng thái thần diệu của Âm Dương Độn, đủ mười phần địch minh mình ám!

Bất quá, trong đầu Quân Mạc Tà Quân úc này đang nghĩ cũng tương đối khác người…

Ánh mắt hắn tràn ngập hứng thú nhìn thân ảnh Xà Vương nằm phục trên đất, trong lòng không ngừng tán thưởng: “Cặp mông thật là thon a, quả là vượt trội quả là để phòng thủ tốt a, xúc cảm nhất định là hạng nhất. Không, hắn là trên cả hạng nhất. Bổn công tử thật muốn chụp vỗ nhào nặn một cái, cũng không biết so với tiểu gia hỏa kia thì thế nào, cái đó chắc là tay cảm giác khá hơn một chút…

Sau một lúc lâu, không có phát hiện cái gì Xà Vương rốt cuộc quyết định từ bỏ, nhưng nàng vẫn không thả lỏng một chút đề phòng nào, thân thể nằm sấp cứ như vậy, lại đột nhiên cấp tốc lùi về phía sau, giống như con cá lớn bơi qua bụi cỏ, sau đó dừng lại một thời gian, không thấy bất kỳ một dị thường nào, đầu của nàng quay ngược ra đằng sau, “Xoạt” một

tiếng lần thứ hai gia tốc, bụi cỏ hoàn toàn không có dấu hiệu bị lay động, thân ảnh của hàng trực tiếp biến mất khỏi bụi cỏ rậm rạp!

Đang là đầu đông, bụi cỏ đã khô héo, thế nhưng không có bị nàng làm rụng một phiến cây cỏ nào!

Quân Mạc Tà mỉm cười, tiếp tục dù vội vàng nhưng vẫn thong dong đi theo.

Phản truy tung, ngươi có thể phản được người, phản được thú, nhưng có thể phản được u linh sao? Mà Quân Mạc Tà hiện tại vận khởi Âm Dương Độn, không những thân pháp thần tốc, mà là như một u linh tồn tại mờ ảo!

Một đường đi vào trong núi, Xà Vương Thiên Tầm tâm linh ma ảnh thủy chung vẫn không rời đi, dọc theo đường đi nghi thần nghi quỷ. Liên tục thay đổi cơ hồ là mấy trăm phương hướng, vô số lần thay đổi thân pháp, vẫn không cách nào thoát khỏi cái loại cảm giác vi diệu bị theo dõi!

Dạng bất lực này, làm cho vị Thiên Phạt Chí Tôn Thú Vương cơ hồ bị trêu chọc đến suy sụp!

Đây cũng chỉ có loài thú vương với năng lực cảm ứng cường đại, mới cảm giác được loại truy tung thần diệu của đại thiếu!

Chung quy lại chính là bản năng thông thường của dã thú, hoặc là giác quan thứ sáu – trực giác!

Bằng vào khả năng xảo diệu khi vận khởi Âm Dương Độn của Quân Mạc Tà, nếu như đơn thuần chỉ là là truy tung theo một vị cường giả nhân loại. Chỉ sợ có chui vào trong chăn của hắn cũng không có bất kỳ phát hiện nào! Nói một cách khác, nếu là Quân Mạc Tà theo dõi Ưng Bác Không, Ưng đại chí tôn tất nhiên sẽ u mê hào phóng đưa vị khách không mời đến quỷ thần không biết này mang về nơi ở của mình, mà Xà

Vương Thiên Tầm có thể phát hiện, thậm chí có thể còn rõ ràng cảm ứng mình bị theo dõi, đã là điều không ngờ với Quân Mạc Tà rồi!

Rốt cuộc, bị sụp đổ kế hoạch Xà Vương cười giòn một tiếng, nhẩy lên đỉnh một cây to, cất giọng nói:

-Xin hỏi là cường giả phương nào đang theo dõi ta? Có gì xin chỉ giáo? Xin hãy hiện thân đi! Nếu có điều gì tra hỏi hoặc cần trợ giúp, tiểu nữ có khả năng cân nhắc!

Trong rừng vẫn hoàn toàn yên ắng, không có bất kỳ lời đáp nào, chỉ có thanh âm vang vọng lại.

Xà Vương Thiên Tầm vừa tức vừa vội, xa hơn ở phía trước, chính là chỗ trước mắt tỉ muội hai người muốn nghỉ tạm, nếu quả thật mà mang theo vị truy tung thần bí cùng đến nơi đó, như vậy chính mình thật sự là mất mặt tại ngay thiên phạt sâm lâm này…

“Ở trước mặt lão đại mang theo địch nhân tới, cư nhiên lại còn không biết đối phương là ai”

Chuyện này còn gì là mặt mũi nữa!

Đúng lúc này, một thanh âm thanh thanh đạm đạm cất lên:

-Thiên Tầm, làm sao vậy? Tâm của muội như thế nào lại rối loạn vậy, xác định có người theo dõi muội sao? Cho dù có người thực sự theo dõi cũng không cần phải kinh hoàng rối loạn như vậy! Theo âm thanh nhẹ nhàng, một thân ảnh mầu trắng vô cùng uyển chuyển xuất hiện, tựa như cửu thiên tiên nữ hạ phàm, đột nhiên hiện ra nơi này.

Ngay tại thời khắc nàng hiện thân, một khoảng núi rừng. Trong khu vực này, dường như chỉ trong nháy mắt tiên khí trở nên dạt dào, thậm chí từng cành cây ngọn cỏ, tựa hồ như cũng tràn ngập linh tính!

Thiên Tầm nhẹ bay từ ngọn cây xuống, vẻ mặt xấu hổ. Hôm nay cũng không có dịch dung, vẫn là khoe ra một ít mỹ mạo hồn phách bình

thường, đứng ở trước mặt bạch y nữ tử Mai Tuyết Yên, một đôi tỷ muội bên nhau như tôn lên vẻ rực rỡ, bạch y nữ tử Mai Tuyết Yên tràn ngập ung dung đại khí, tuyệt đại tao nhã, nhưng Xà Vương Thiên Tầm lại có vẻ khả ái yêu kiều.

-Tỷ tỷ, người không biết a, muội luôn cảm giác rõ ràng được có người theo dõi mình, nhưng cả một đoạn đường lúc nãy muội trước sau thay đổi mấy trăm loại phương pháp. Thử nghiệm toàn bộ bí thuật mà muội biết, nhưng loại cảm giác này vẫn như cũ tồn tại.

Bị người theo dõi quả thật không đáng sợ, muội không thể phát hiện cũng không coi vào đâu, đó là vì thủ đoạn của người ta cao minh, nhưng là cái loại người mà mình không biết mục đích khiến muội hoảng sợ, càng khiến muội gần như sụp đổ.

Bây giờ nếu lấy bản lĩnh thần thông của tỷ tỷ mà luận, ngay cả tỷ tự mình theo dõi, xuất hết toàn lực, theo dõi muội vẫn có tự tin khám phá ra hành tung của tỷ.

Cùng với chuyện này mà nói hiện tại muội lại có chút không xác định được. Tỷ tỷ, người nói có là muội quá đa nghi? Thiên thượng nhân gian thế nào lại có cao thủ như vậy, thủ đoạn thần thông như vậy?! Xà Vương Thiên Tầm xưa nay bình tĩnh mà bây giờ tự đáy lòng lộ ra thần sắc mệt mỏi, hơi có chút do dự nói.

-Muội muội ngốc, lấy tu vi của ngươi, hiện nay trên đời, cũng xem như là cường giả đứng đầu, như thế nào lại có chuyện tình do dự đa nghi, thật sự không nên phát sinh ở trên người của ngươi.

Bạch y thiếu nữ mỉm cười, nói:

-Ngươi đã cảm giác được có người theo dõi, vậy nhất định là có! Trực giác vốn là thiên phú dị năng của huyền thú chúng ta. Điểm ấy tuyệt đối không cần nghi vấn, có lẽ chẳng qua là thủ đoạn theo dõi của người này tương đối cao thôi, nhân loại có một câu nói rất có đạo lý, thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân, ngươi cố nhiên có tự tin có

thể khám phá ra hành động truy tung của tỷ tỷ, chẳng lẽ trong thiên địa không thể có người hơn tỷ tỷ, tồn tại ở đây sao?

-Tỷ tỷ ý của tỷ là người này chính là cao thủ trong cao thủ? Thậm chí có thể chiến thắng đại tỷ!

Xà Vương Thiên Tầm trong mắt lóe ra nhãn thần sắc bén, nóng lòng muốn tỷ thí với người này.

Bạch y thiếu nữ nhẹ nhàng cười, nói:

-Có thể không thắng được ta, hoặc cũng có thể, cũng không chừng người này thuật truy tung rất tinh thuần, chúng ta đi thôi, mặc kệ người này vì cái gì mà theo dõi ngươi, nhưng hắn đã theo dõi, nhất định là có mục đích của hắn, cả một đoạn đường đi tới hoàn toàn không có ý tứ hiện thân ra tay, chắc là trong thời gian ngắn hắn cũng chưa chắc sẽ hiện thân, tin tưởng rằng chúng ta hoàn toàn không để ý đến hắn, thời điểm tới nhất định hắn cũng sẽ tự mình lộ ra…nói cho ta một chút, ngươi đi chuyến này, rốt cuộc thu hoạch thế nào.

Nói xong, bạch y thiếu nữ không để mọi sự nghi ngở quẩn quanh trong đầu khẽ mỉm cười, sóng mắt nhẹ nhàng vừa chuyển, lôi cánh tay Xà Vương Thiên Tầm, tựa như hai tiểu cô nương đi du ngoạn, sau khi đi mấy bước, ngay tại dưới gốc cây đại thụ bất kỳ ngồi xuống.

Nằm ẩn thân trong trạng thái biệt tích Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia âm thầm kêu khổ.

Hắn vốn là ẩn thân ở cách chỗ Xà Vương vừa rồi ngoài bốn năm trượng, nhưng không biết như thế nào, đột nhiên trong lòng cảm nhận được một cỗ cực điểm cường đại áp lực, một cỗ cho dù thực lực chính mình sau khi đột phá vẫn không thể kháng cự được, thật sự giống như là nếu mình vẫn tiếp tục dừng lại ở chỗ này, sẽ có nguy hiểm cực kỳ to lớn xảy ra, Trong lòng quả thật là áp lực dồn dập đến.

Quân Mạc Tà cho tới bây giờ cũng sẽ không hoài nghi trực giác của mình, một lòng tin tưởng khả năng này không khỏi đã cứu Tà Quân đại nhân biết bao nhiêu lần, cho nên lần này hắn ở trong loại cảm giác mới dâng lên trong nháy mắt, liền vô thanh vô tức bám vào một gốc đại thụ.

Âm Dương Độn, mộc độn thuật.

Khi hắn dùng độn thuật đem chính mình chui vào trong nháy mắt đó. Bạch y thiếu nữ đột nhiên xuất hiện sát ý.

Sau đó không biết là vô tình hay cố ý. Bạch y thiếu nữ kéo tay Xà Vương Thiên Tầm, không ngờ lại ngồi xuống ngay gốc cây to lớn Quân Mạc Tà đang ẩn thân mà ngồi xuống.

Lần này thật tốt!

Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia một cử động cũng không dám.

Cho dù vẫn ở trong trạng thái Âm Dương Độn. Hắn như cũ không dám có một tia vọng động, bởi vì chỉ cần hắn vừa động, tất nhiên liền tạo ra dòng khí dao động, dù cho tia dao động cực kỳ nhỏ bé, nhưng nơi này với khoảng cách gần như vậy, hai nữ nhân ngồi ở dưới rõ ràng cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, sẽ bị phát hiện là điều không cần nghi ngờ, thậm chí muốn thay đổi công pháp trạng thái cũng không được, muốn toàn thân chốn vào hư không, cũng cần phải trong nháy mắt biến tốc, nhưng là lúc này không đáng như vậy!

Lại nói, Quân Mạc Tà cũng vô pháp khẳng định, bạch y nữ tử lôi kéo Xà Vương Thiên Tầm ngồi ở dưới gốc cây này. Đến tột cùng là vô tình hay hữu ý? Nếu là cố tình mà đến, Quân Mạc Tà lại càng không dám động rồi.

May mà, Quân đại thiếu gia kiếp trước làm người, chính là sát thủ chi vương danh tiếng được xưng tụng cũng không phải là hư danh nói chơi, đừng nói ẩn núp một hồi như thế, cho dù có ẩn núp ba đến năm canh giờ,

thậm chí ba đến năm ngày cũng không thành vấn đề. Một sát thủ xuất sắc cho tới bây giờ đều có thói quen yên lặng chờ đợi!

Bạch y nữ tử trong mắt có nồng đạm suy nghĩ sâu xa, đối với cảm giác của Xà Vương, nàng tin chắc không sai, Xà Vương với tu vi như vậy, lại thêm, trực giác thiên phú của huyền thú, nếu tiếp tục nghi thần nghi quỷ, vậy không khác gì một chuyện cười.

Cảm giác đó, không chỉ là một lần!

Không có lý do nào khác có thể giải thích.

Cho nên nàng xác định, chắc chắn có người theo dõi.

Nhưng, chân chính làm cho nàng kinh ngạc, lại là chính nàng cũng không xác định được, người nọ có hay không chân chính tồn tại! Càng không giải thích được người truy tung kia rốt cuộc đang ở chỗ nào.

Cho nên nàng mới quyết định lấy tĩnh chế động.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 87: Phản Ứng Của Mai Tuyết Yên..

Về phần Mai Tuyết Yên lựa chọn ngồi xuống tại gốc cây này chính là một loại trực giác. Hoàn toàn không có bất kỳ căn cứ, cũng chỉ là xuất phát từ bản năng huyền thú, theo cảm giác nhận định chỗ này có gì đó không bình thường. Có chút tà dị, nhưng rốt cuộc là nơi đó tà dị, chỗ ấy có gì không đúng, mà lại không thể nào diễn tả bằng lời rõ ràng được.

-Lúc này đây, muội quả thật là cảm giác tiểu tử đó đúng là càng ngày càng thần bí.

Hoặc là bởi vì bên cạnh mình có tỷ tỷ Mai Tuyết Yên là người mình cực kỳ tin tưởng, Xà Vương Thiên Tầm yên tâm về nghi hoặc trong đầu. Bởi vì có đại tỷ ở cùng một chỗ, nàng cảm giác an toàn mà không gì có thể sánh được, vô luận là có người truy tung hay không. Chỉ vần mình cùng đại tỷ ở cùng một chỗ, cho dù có là Thiên Vương lão tử đang truy tung mình, cũng không có chút gì sợ hãi, cũng không cần phải sợ hãi!

-Thần bí? Tại sao lại nói vậy?

Mai Tuyết Yên thần tình trên khuôn mặt tuyệt mỹ vẫn như cũ không có dao động lớn. Chỉ là nhăn mặt nhíu mày.

-Là, ngày đó ở ngoài cửa thành sau khi chúng ta rời đi, nghe nói tên gia hỏa này chính là điên cuồng một lần, dùng thủ đoạn tanh máu nhất, tàn bạo nhất để ngăn chặn lời đồn. Ngay xế chiều ngày hôm đó, hắn trắng trợn trực tiếp cử thị vệ, đem Mạnh thế gia mà người Thiên Hương thành đều hiểu rõ, sở hữu cơ nghiệp mạnh mẽ cướp đoạt toàn bộ. Thêm nữa lúc ban đêm, lại đem hành động này bộc phát mạnh mẽ, giết chết hai

đại nho đỉnh đỉnh tại Thiên Hương thành, đồng thời đi theo hại vị đại nho này cón có gần ba mươi vị quan viên! Hơn nữa Hoàng gia Thiên Hương lại không có phản ứng gì. Sau đó ngày tiếp theo liền đi đến Độc Cô thế gia trao đổi hôn sự, thế nhưng…

-Trao đổi hôn sự?

Xà Vương Thiên Tầm vẫn chưa nói xong, đột nhiên bị Mai Tuyết Yên ngắt lời, hỏi một câu:

-Trao đổi hôn sự? Đến Độc Cô gia thương lượng cái hôn sự gì vậy?!

Mai Tuyết Yên khi nói những lời này, vẻ mặt lạnh như băng run sợ.

-Hôn sự gì? Đến Độc Cô thế gia đương nhiên là bàn bạc hôn sự giữa Quân Mạc Tà và Độc Cô Tiểu Nghệ rồi.

Xà Vương ngạc nhiên nhìn vị đại tỷ của mình.

-Nha, ta còn tưởng rằng Quân Mạc Tà với Quản Thanh Hàn có hôn sự chứ, làm ta giật cả mình, kỳ quái là hắn như thế nào lại tới Độc Cô thế gia bàn bạc hôn sự. Nha đầu ngươi nói không minh bạch, sao không nói sớm ta mới không hiểu được đó.

Mai Tuyết Yên oán trách liếc nhìn nàng một cái.

Xà Vương trong lúc nhất thời có chút đầu bị chập mạch: ở Độc Cô thế gia, như thế nào có thể bàn bạc hôn sự với Quản Thanh Hàn? Đây không phải là chuyện cười sao? Đại tỷ như thế lại suy nghĩ đi đâu, liên tưởng quá mức vậy mà cũng có thể sao chứ?

-Vậy sau đó thế nào? Nha đầu ngươi chỉ cởi nửa cái nút thắt, chắc hẳn phía sau còn có chuyện thú vị đã xẩy ra sao?

Mai Tuyết Yên thản nhiên hỏi.

-Cũng không có gì, sau đó bọn nam nhân uống rượu say, Đường Nguyên là một huynh đệ của Quân Mạc Tà bị người ta hạ âm mưu, bị đẩy xuống hố phân, đại tỷ không biết đâu, Đường Nguyên gầy lắm (:61:), ta xem ít nhất cũng phải đến năm trăm cân. Quân Mạc Tà vì việc này, dĩ nhiên cũng phát tác ở Độc Cô thế gia, vì huynh đệ mà báo thù, một chút cũng không để ý đến quan hệ thông gia, cứ như vậy ép buộc Độc Cô thế gia đem cháu trai của nhị phu nhân giết.

-Không thèm để ý đến quan hệ thông gia?

Mai Tuyết Yên thản nhiên nhìn mây bay trên trời, hờ hững nói:

-Xem ra bàn chuyện hôn sự không thành rồi?

Xà Vương lại một lần nữa kinh ngạc, mục đích xuất ngoại của chúng ta, vốn là vì sư phụ của Quân Mạc Tà, cũng là vì luyện thành thần dị linh đan từ Phạt Thiên Thánh Quả, đại tỷ vì sao phải quan tâm đến vấn đề hôn nhân của Quân Mạc Tà?

-Đáng tiếc từ đầu đến cuối, tiểu muội cũng không phát hiện ra sự xuất hiện của thần bí sư phụ Quân Mạc Tà. Vốn lần này bởi vì phong ba to lớn như thế, Quân Mạc Tà tất phải cần tới sự giúp đỡ chỉ điểm của vị sư phụ. Như thế nào cũng không nghĩ tới, tiểu tử đó liền tự mình động thủ, lại có thể giải quyết được tất cả.

Thiên Tầm cau mày nói tiếp:

-Bất quá, Quân Mạc Tà hành động không kiêng nể gì cả, vô pháp vô thiên! Lại cho muội cảm giác được thật rõ ràng, hắn nhất định có được chỗ dựa cường đại vững chắc. Chỗ dựa vững chắc này, bất kỳ kẻ nào cũng không thể làm lung lay, hơn thế nữa chỗ dựa vững chắc này, lại đúng vào thời điểm hắn cần thiết sẽ ra tay…

-Cho nên muội có thể kết luận, Chỗ dựa vững chắc của Quân Mạc Tà, hắn là ẩn thân ngay tại Quân gia!

Xà Vương Thiên Tầm quả quyết cho ra một cái kết luận, sau đó mới tiếp tục nói tiếp:

-Cho nên muội lựa chọn trực tiếp truy theo Quân Mạc Tà, thế nhưng tiểu tử này thật sự rất cáo (cao thủ), muội mới đuổi theo khi hắn vừa từ Quý Tộc Đường đi ra, dường như đã bị hắn đã phát hiện ra muội theo dõi, chỉ chuyển hướng vài lần, muội liền để mất dấu vết!

Xà Vương đỏ mặt lên:

-Nhưng muội thấy cũng không còn sớm nữa, liền định quay trở về, không ngờ đi được nửa đường, đột nhiên có loại cảm giác bị theo dõi! Nhất là khoảnh khắc từ trên đầu tường bay xuống, loại cảm giác này càng mãnh liệt!

Bất quá người này truy tung theo muội, kiên cường mạnh mẽ trong yên tĩnh, tin tưởng đối với muội cũng không có ác ý gì, điểm này, muội cũng có thể cảm thụ được.

- Xà Vương Thiên Tầm hạ đôi mi thanh tú, thản nhiên nói.

Nàng nói xong thật lâu, lại không nghe thấy lời nào đáp lại. Không khỏi kinh ngạc hướng bên này nhìn lại. Chỉ thấy đại tỷ của mình vẻ mặt bình bình đạm đạm, nhưng trong đôi mắt tuyệt mỹ, lại lóe ra vài tia phức tạp sáng rọi. Yên lặng nhìn trên mặt đất, tựa hồ không nghe thấy toàn bộ câu chuyện của mình.

Xà Vương Thiên Tầm cảm thấy giật mình, theo ánh mắt của nàng nhìn về phía trước, nhưng không phát hiện ra nửa điểm sự vật khác thường, càng không khỏi kỳ quái. Đại tỷ, người rốt cuộc suy nghĩ cái gì vậy? Ngày hôm nay đại tỷ sao lại kỳ quái như vậy chứ!

-Thiên Tầm, ngươi nói đi có phải chúng ta vẫn còn có chút không đủ mạnh mẽ. Ngươi thử phỏng đoán, nếu chúng ta trực tiếp đem Quân Mạc Tà đánh cho trọng thương hoặc là trực tiếp giết chết, thì kết quả sẽ như thế nào?

Mai Tuyết Yên ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, giống như đang cùng nói chuyện với không khí vậy.

-Đánh cho trọng thương? Trực tiếp giết chết?!

Xà Vương Thiên tầm hoảng sợ nói:

-Đại tỷ, chuyện này vạn lần không nên a! Trước tiên là Phạt Thiên Thánh Quả vẫn đang nằm trong tay sư phụ của tiểu tử kia, nếu người ta trong cơn tức giận mà độc chiếm, mất đi chế ước cùng Quân Mạc Tà, sau đó chúng ta một chút hi vọng tìm được người cũng không có. Lui lại vạn bước, thực lực sư phụ tên kia thực sự là đáng sợ, Thiên Phạt chúng ta chính diện hiện đang chịu sự bức bách của Tam Đại Thánh Địa, thật sự không nên tạo thêm một cường địch nữa.

-Nói cũng đúng, Thiên Phạt đang trong thời buổi rối loạn, quả thật không nên tạo nên một cường địch. Bất quá, chúng ta vẫn phải cho Quân Mạc Tà cảm nhận được áp lực cường đại, áp lực đủ uy hiếp toàn lực đến sinh mệnh hắn. Như thế, hắn mới có thể mời sư phụ hắn hiện thân. Điểm này, ngươi cũng có thể dự đoán được đúng không? Nếu là bất cứ chuyện gì Quân Mạc tà đều có thể tự mình giải quyết, chỉ sợ như vậy thì sư phụ hắn vĩnh viễn sẽ không xuất hiện.

Mai Tuyết Yên nói những lời này rất chậm rãi và nhàn nhã.

Thuyết pháp của Mai Tuyết Yên, không thể nghi ngờ thực có đạo lý. Biện pháp của nàng, chỉ có thể nói là loại biện pháp hữu hiệu nhất, nhưng Xà Vương Thiên Tầm cũng tự trong đáy lòng cảm thấy có chút khó hiểu.

Chỉ cần nhắc đến cái tên Quân Mạc Tà, đại tỷ không hiểu sao biểu hiện rất khác thường, không phải là muốn đánh chết hắn, chỉ là muốn đánh cho hắn tàn phế, hiện tại lại muốn gây áp lực, chẳng lẽ tiểu tử này đã từng đắc tội quá lớn với tỷ sao?

Thậm chí, chỉ nhắc đến Quân Mạc Tà trong thời gian ấy, Xà Vương Thiên Tầm mơ hồ có thể cảm thấy trong lòng đại tỷ mình đang dao động, tâm tư hỗn loạn! Nhưng bị nàng lấy tu vi mạnh mẽ của mình đè ép xuống mà thôi.

Hơn nữa, trên đường đi từ Thiên Nam trở về, toàn bộ chủ ý cổ quái gây sức ép lên Quân Mạc Tà, hoàn toàn là đến từ Mai Tuyết Yên phác họa mà ra!

Chuyện này rốt cuộc là sao đây?

-Vậy đại tỷ chúng ta dùng phương thức gì, mới có thể tạo áp lực đây? Áp lực này nhất định phải vừa đủ thôi, quá nhỏ không có tác dụng, nhưng nếu quá lớn, lại sợ sinh ra tác dụng phụ, nói cho cùng chúng ta thủy chung là cầu vị thần bí cao nhân kia! Xà Vương Thiên Tầm thật cẩn thận nói.

-Chuyện này đúng mực ta sẽ nắm chắc! Nếu ta đoán không lầm, chỉ trong nay mai Quân gia sẽ phát thiếp mời khách khứa. Xắp xếp tiệc rượu, thông báo với thiên hạ, tuyên bố Quân Vô Ý nhận Quản Thanh Hàn làm nghĩa nữ: Còn có, Độc Cô Tiểu Nghệ trước đó vác cái bụng mang thai to tướng đi vào cửa thành, chuyện đám hỏi xảy ra giữa Quân gia cùng Độc Cô gia, chỉ sợ cũng đã rất cấp bách. Hai nhà nếu làm đám hỏi, tất nhiên cũng phải làm một cái nghi thức thật lớn, cho dù không bằng lễ thành thân, ít nhất cũng là đính hôn, chuyện này cũng là một cơ hội.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Mai Tuyết Yên sặc mùi vị chiến tranh mặt ngọc đột nhiên lóe ra một tia quả lãnh:

-Nếu để cho hắn dễ dàng như thế liền có được hai đại mỹ nhân, hưởng hết tề nhân diễm phúc của nhân gian sao? Đây chẳng phải quá tiện tiện nghi cho hắn sao? Thế giam làm gì có chuyện ngon lành như thế. Dù có, cũng không đến lần tên tiểu tử hỗn trướng này có thể hưởng!

Xà Vương Thiên Tầm chỉ cảm thấy trong lòng một loại cảm giác vô lý đến cực điểm dâng lên: Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây? Dự tính ban đầu của chúng ta chính là thông qua Quân Mạc Tà tìm gặp sư phụ hắn, cũng không phải mục đích là kết thù với hai thầy trò này. Chính là đề nghị của lão đại, cả hai cái đều nhằm vào nữ nhân của Quân Mạc Tà. Chuyện này như vậy là làm khó sao? Như vậy là tạo áp lực sao? Thế nào lại xem có điểm giống như là tranh đoạt tình nhân ấy.

Bất quá, những suy nghĩ trong lòng này nàng trăm triệu lần không thể nói, cũng không dám nói ra.

Không biết rằng giây phút này trong lòng Mai Tuyết Yên muốn đúng là: Xú tiểu tử, tại Thiên Phạt Sâm Lâm còn không có tính toán rõ ràng với ngươi đâu, ngươi lại bắt tay vào chuyện cưới vợ sao? Nghĩ đến đây thì đắc ý! Hừ hừ, xem ta lần này thế nào ngược đãi ngươi!

-Muội đi đi, chuẩn bị cơm chiều một chút, ta ngồi nơi này một lát sẽ tới. Mai Tuyết Yên nhìn lên trời cao, lặng lặng nói.

Xà Vương đứng lên, do dự một chút, muốn nói cái gì lại thôi, cuối cùng như một cơn gió bay đi.

Lúc này, nàng đã hoàn toàn không còn cảm giác bị theo dõi.

Thật lâu sau, nhẹ nhàng có cơn gió thổi qua, Mai Tuyết Yên đột nhiên lẳng lặng nói:

-Đến lâu như vậy rồi, cúng nghe chúng ta nói chuyện thời gian dài như vậy. Cái gì nói cũng đã nói hết rồi, các hạ có hay không cũng nên ra đi thôi.

Lúc nàng nói chuyện, ánh mắt vẫn như cũ lặng yên nhìn lên trời, thân mình hay tư thế cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

Quân Mạc Tà trong lòng hừ lạnh một tiếng: Âm Dương Độn độc bộ bổn công tử học của người xưa, ngươi có thể khám phá ra sao. Nếu vậy

mới rồi ngươi sẽ không nói nhẹ nhàng vậy đâu, ngươi muốn ta đi ra ta sẽ đi ra sao? Ngươi cho rằng ngươi là ai, ngươi có thể phát hiện ra ta sao? Hừ, chờ ngươi rời khỏi chỗ gốc cây này, chỉ cần trong nháy mắt thời gian, bổn thiếu gia liền thoát đi không dấu vết, định lừa ta, ngươi chờ xem!

Quân Mạc Tà hiện tại rốt cuộc xác định, vị này trong mắt mình lúc trước nũng nịu cùng sợ hãi bạch y nữ tử Mai Tuyết Yên. Không ngờ so với Xà Vương Thiên Tầm còn có huyền công cao minh hơn đại cao thủ! Mai Tuyết Yên này, những cao thủ mà mình đã được thưởng thức qua, cũng chỉ có Thiên Phạt Sâm Lâm Mai tôn giả có thể so sánh, thậm chí chưa chắc hơn kém nhau bao nhiêu!

Thiên Phạt Sâm Lâm, lại vẫn có một nhân vật khủng bố như vậy! Như thế, phải đánh giá lại thực lực Thiên Phạt Sâm lâm thôi!

Bất quá ngay cả nàng có lợi hại, Quân Mạc Tà cũng vẫn tuyệt đối tin tưởng, càng không tin nàng phát hiện ra mình đang ở trạng thái Âm Dương Độn! Cho nên Quân Mạc Tà hoàn toàn không lo lắng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 88: Ta Uy Hiếp Ngươi Đó, Thì Sao?.

Mai Tuyết Yên đợi một lúc lâu vẫn không thấy có động tĩnh gì, đột nhiên cười lạnh vung tay lên.

Một đạo kình phong vô thanh vô tức xuất hiện, mấy cây đại thụ bên cạnh nàng đều chịu chung số phận.

Có người da mặt dày đi theo nàng, nhìn thấy chưởng này đều run rẩy.

Bắt đầu là rễ cây sau đó đên thân cây lần lượt hóa thành bột phấn rơi xuống.

Đầu tiên là vỡ thành những mảnh nhỏ, sau đó lần lượt hóa thành bụi. Cuối cùng tán cây khổng lồ nhỏ dần rồi biến mất.

Trong rừng núi rậm rạp mà tám cây đại thụ cứ như thế biến mất, trên đất chỉ còn lại tám đám bụi nhỏ.

Đám bụi này màu trắng xám như bột phấn, cứ lẳng lặng rơi xuống. Mỗi cây một đống, không thừa không thiếu.

Đống bụi phấn hình nón hơn một trượng này cứ thế hình thành, cả quá trình không hề có một chút tiếng động nào cả.

Tựa như trong rừng chưa từng có tám cây đại thụ này vậy, mà chỉ có tám đống bụi phấn ở đó.

Tồn tại từ trước chưa hề thay đổi bao giờ.

Quân Mạc Tà hít một hơi khí lạnh! Đây là công phu gì vậy? Đúng là vung tay Thương Hải Tang Điền (bãi bể nương dâu, ý nói thay đổi lớn lao)

Thực lực của Mai Tuyết Yên này không ngờ lại mạnh mẽ như vậy!

Góc áo trắng tinh của Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng lay động, thản nhiên nói:

- Quân Mạc Tà, sao còn chưa động thủ? Ngươi nhìn thấy rồi đấy, với công lực của ta Quân gia các ngươi sao có thể đánh lại? Ta đếm đến ba, nếu ngươi vẫn không động thủ ta lập tức tới Thiên Hương thành giết chết Quân Chiến Thiên và Quân Vô Ý! Ta biết ngươi đã từng nói ra, ngươi sẽ không tha thứ cho ai dám uy hiếp ngươi. Nhưng hiện tại ta đang uy hiếp ngươi đó! Vị sư phó mạnh tương đương ta của ngươi, hắn có thể bảo vệ cả nhà các ngươi cả đời hay sao? Hắn có thể bảo vệ các ngươi thoát khỏi ta cả đời hay sao?

Ánh mắt của nàng lãnh đạm nhìn lên bầu trời, đôi môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích lãnh đạm nói:

- Một!

Nhưng lúc này, Quân Mạc Tà đang ở trong thân cây đã hoàn toàn kinh ngạc!

Rốt cuộc tại sao nàng biết ta đang ẩn thân ở đây? Mà lại còn chắc chắn như thế? Mai Tuyết Yên có thể nói ra chính xác tên mình, cho dù mình đang ẩn nấp.

Hiện tại Quân Mạc Tà thực sự đã có chút lo lắng.

Những gì Mai Tuyết Yên nói không hề khoa trương, với thân thủ của nàng, cho dù là Bát Đại Chí Tôn tề tụ lại cũng không phòng ngự nổi, đừng nói là một người bình thường!

Đang phân vân chỉ nghe tiếng Mai Tuyết Yên thản nhiên nói :

- Hai!

Khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng hơi hướng lên, vẫn nhìn bầu trời như cũ, giống như một tiểu cô nương.

Nhưng hai tiếng đếm dứt khoát, quyết đoán vừa vang lên chắc chắn như đinh đóng cột!

- Xem ra ngươi không có ý định đi ra rồi!

Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng thở dài:

- Vậy cũng tốt! Ta phải đi giết Quân Chiến Thiên và Quân Vô Ý đây, hy vọng ngươi có thể theo kịp mà ngăn cản! Đúng rồi, có người có năng lực ngăn cản bổn tọa. Nhanh chóng đi tìm vị sư phó kia xin giúp đỡ đi. Hy vọng là hắn tới kịp!

Nói xong nàng nhẹ nhàng đứng lên, trên mặt sát khí vừa động thì độ ẩm bốn phía dường như giảm mạnh xuống. Sau đó thân hình nàng chợt lóe lên, bóng dáng uyển chuyển.

Trên không trung hình thành một tia sáng, trong nháy mắt đã đi được hai mươi trượng!

Mà hướng đó đúng là hướng đi Thiên Hương thành!

Đột nhiên!

- Chậm đã!

Sau lưng nàng, Quân Mạc Tà cuối cùng cũng phải lên tiếng. Mai Tuyết Yên đứng lại, chậm rãi quay đầu lại.

Chỉ thấy tại địa phương mình vừa ngồi, có một thiếu niên áo trắng kiên cường đứng đó.

Ánh mắt nhìn về phía nàng lạnh buốt mà vô tình, sắc bén mà dứt khoát.

- Quả nhiên là ngươi! Quả nhiên chính là ngươi!

Mai Tuyết Yên cười lạnh như băng, nhẹ nhàng bay xuống.

Tóc trên trán nàng hợp lại, vén ra sau tai.

- Tại sao ngươi có thể xác định đó là ta? Ta tự tin bí pháp sư môn ta tuyệt không có sơ hở, đương thời không ai có thể phá giải!

Quân Mạc Tà đã đi ra, cũng không cần tiếp tục trốn tránh, thoải mái tự nhiên đặt mông ngồi ở vị trí trước đó Mai Tuyết Yên ngồi.

Hắn nhếch miệng cười nói:

- Ở đây còn có chút hơi ấm, cái mông của ta có cảm giác rất thoải mái, thực sự là thoải mái!

Ánh mắt băng lãnh của Mai Tuyết Yên nhìn hắn trừng trừng, sâu trong đáy mắt có chút lúng túng, sau đó thản nhiên nói:

- Là ngươi tự nói cho ta biết!

- Ta nói cho ngươi biết?

Quân Mạc Tà cảm thấy kỳ quái.

- Bí pháp này của ngươi không thể nghi ngờ là đúng như ngươi nói, không một ai có thể biết. Nhưng thứ tính chất của bí pháp này chính ngươi cho ta biết. Ngày ngươi quyết chiến với Tiêu Bố Vũ, ta đã cẩn thận quan sát thân pháp của ngươi! Người khác cũng dễ dàng thấy được thân pháp của ngươi xảo diệu, thiên biến vạn hóa, làm cho người ta căn bản không biết ngươi ở đâu. Chợt trái, chợt phải, chợt trước, chợt sau! Nhưng ta có thể thấy được thân pháp ngươi sử dụng đã sớm thoát khỏi phạm trù các thân pháp thông thường. Bởi mỗi lần ngươi biến mất, thân thể lại được bao bọc bởi một trạng thái khác thường. Chính là hoàn toàn biến mất! Mà không phải là ẩn dấu đi đâu, hoặc là tốc độ cao mà biến mất. Điểm này ta đã xác định được!

Nàng thản nhiên cười cười:

- Mà muốn theo dõi Xà vương, cho dù là ta dùng toàn lực cũng không thể làm được! Bởi vì thiên phú của nàng vốn là bản năng trời ban, không một ai có thể hoàn toàn không lộ chút dấu vết mà theo dõi. Nhưng mà trên thực tế Thiên Tầm lại đang bị người ta theo dõi sát nút tới tận nơi này mà không để lộ chút dấu vết gì. Nhìn khắp đại lục ngoại trừ năng lực thần kỳ của bí pháp sư môn ngươi, ta nghĩ không một ai trên thế gian này có thể làm được!

- Cho nên, Xà vương vừa nói bị người ta theo dõi mà không thể phát hiện được, ta đã có thể khẳng định đó là ngươi! Bởi vì sư phụ ngươi sẽ không có khả năng đi làm những việc như vậy!

Mai Tuyết yên hờ hững nhìn Quân Mạc Tà:

- Mà thực sự đã chứng minh phán đoán của ta là đúng.

- Ngươi nếu đã đoán được là ta, vậy mà ngươi vẫn dám uy hiếp ta? Ngươi có biết lý do vừa rồi đã quá giới hạn của ta? Cho đến bây giờ những ai đi quá giới hạn của ta đều phải trả giá rất đắt! Không hề có một ngoại lệ!

Quân Mạc Tà rất buồn bực, cho nên lời nói cũng có ý tức giận.

- Đây không phải là uy hiếp, ta vừa nói rằng đó chỉ là một khả năng có thể xảy ra. Bởi nếu như không phải là ngươi, ta nhất định sẽ không đi giết hai người kia.

Mai Tuyết Yên nói một cách hờ hững:

- Ta cũng không có đùa giỡn với ngươi. Đối với ta thích giết thì giết, chỉ là hai người mà thôi, cũng không phải là đại sự gì!

- Ngươi đang bức ta?

Ánh mắt Quân Mạc Tà bắn ra, lãnh khốc nhìn Mai Tuyết Yên nói từng chữ:

- Bức ta đối lập với ngươi? Ngươi cảm thấy ngươi có khả năng sao?

Mai Tuyết Yên cười tiêu sái, từ trên cao nhìn xuống Quân Mạc Tà, ống tay áo bay phất phới như mây trôi, ánh mắt lạnh lùng ngạo nghễ:

- Đối lập với ta? Ta không hiểu được sự tự tin này của ngươi từ đâu mà ra, chỉ bằng vị sư phó hư vô kia của ngươi?

Ánh mắt Quân Mạc Tà dừng trên gương mặt tuyệt vời mà mọi nam nhân đều ham muốn, nhưng lại không có nửa điểm nào ggọi là thương hoa tiếc ngọc, chậm rãi nói:

- Đại trượng phu ở trong trời đất, tất cả đều dựa vào thực lực của bản thân. Những thứ bên ngoài có được không đáng để nói ra làm gì. Nhưng mà Mai Tuyết Yên, ngươi có bao giờ nghĩ đến, ngươi là một nữ nhân thân thủ tốt, võ công cao, dung nhan tuyệt diễm vô song thì ta sẽ không hạ sát thủ đối với ngươi? Hay là ngươi cho rằng ta sẽ không giết nữ nhân?

- Như vậy thì sao?

Mai Tuyết Yên hơi nghiêng đầu, ánh nắng chiều chiếu lên hai má nàng, giống như là xuyên qua:

- Cũng như vậy mà thôi, tất cả đều cho ta một cảm giác hư vô mờ mịt. Nam nhân hay nữ nhân đối với ta đều như nhau, cũng chỉ là một khối túi da mà thôi. Cho dù bộ dạng ngươi xinh đẹp thì khi chết đi cũng chỉ là một đống xương! Mà bổn công tử đối với một đống xương không hề có hứng thú!

Cả người Quân Mạc Tà tản ra một khí tức kì dị, đồng tử chẫm rãi co lại giống như một thanh kiếm sắc bén, lợi hại như đao, hùng hổ nhìn lên Mai Tuyết Yên với vẻ dọa người nói từng chữ:

- Cho nên, mặc kệ ngươi là ai, cũng không cần biết thực lực ngươi mạnh mẽ ra sao, nhưng ngươi ngàn vạn lần phải nhớ kỹ không cần và không nên vượt quá giới hạn của ta! Bằng không ngươi sẽ hối hận vô cùng! Cái giá mà ngươi phải trả không ai có thể chống đỡ được, mặc kệ ngươi có tin hay không cũng vậy!

- Bây giờ ngươi quay lại uy hiếp ta?

Mai Tuyết Yên ngửa đầu nhìn bầu trời như trước, ánh mắt không lạnh không nhạt chậm rãi hỏi.

Trong tâm trí nàng thậm chí có đôi chút buồn cười. Quân Mạc Tà đối với mình mà nói chỉ là một con kiến trong mắt, thế nhưng lại dám uy hiếp mình!

- Uy hiếp? Nhưng ta lại không biết là vừa rồi đã uy hiếp ngươi, ta chỉ là nói ra một việc chắc chắn sẽ phát sinh! Hơn nữa, cho dù ta uy hiếp ngươi thì đã sao?

Quân Mạc Tà cười lạnh:

- Vậy thì làm sao? Ngươi cũng giống ta không chấp nhận có người uy hiếp hay sao?

Không một tiếng động, không ai cử động một chút nào cả.

Cùng là uy hiếp, nhưng Mai Tuyết Yên uy hiếp Quân Mạc Tà thì Quân Mạc Tà cảm thấy phẫn nộ.

Nhưng khi Quân Mạc Tà uy hiếp Mai Tuyết Yên, thì Mai Tuyết Yên lại cảm thấy bị sỉ nhục!

Thân phận chênh lệch khác xa nhau không cho phép Quân Mạc Tà uy hiếp như vậy!

Quân Mạc Tà vừa dứt lời chỉ cảm thấy bóng trắng trước mặt chợt lóe, một bàn tay vụt qua. Tận đến khi bàn tay đó tiếp cận mặt mình trong

không khí mới vang lên một tiếng hưu!

Tránh không kịp! Không thể ngờ được tốc độ của Mai Tuyết Yên lại nhanh đến như vậy. Trong mắt Quân Mạc Tà ánh lên chút sợ hãi nhưng dứt khoát không tránh. Cũng là một chiêu phản thủ, hướng về khuân mặt tuyệt sắc! Không hề lưu tình!

"Hưu!"

Thân mình Mai Tuyết Yên hơi ngửa ra, cánh tay Quân Mạc Tà sượt qua gương mặt nàng.

Nhưng mà vì vậy nên Quân Mạc Tà cũng đánh lại một chưởng, hai thân hình cũng một động tác, cùng ngửa ra sau đồng thời hai chân cùng động.

Chân vừa xuất ra!

Chân Mai Tuyết Yên như một tia chớp, đá thẳng về phía Quân Mạc Tà.

Chân phải Quân Mạc Tà cũng đá ra cùng một lúc, mục tiêu cũng là đan điền Mai Tuyết Yên!

Đồng thời tay phải Mai Tuyết Yên cũng động, năm ngón chuyển thành móc, tàn nhẫn chụp vào mắt Quân Mạc Tà.

Chưởng của Quân Mạc Tà cũng hóa thành ưng trảo, cũng tàn nhẫn không kém, mục tiêu là cổ họng Mai Tuyết Yên!

Hai cao thủ, nhưng lại không hẹn mà cùng dùng phương pháp cận chiến để phát tiết sự giận dữ cực điểm trong lòng, lấy cứng đối cứng dây dưa cùng nhau.

Quân Mạc Tà không có lựa chọn nào khác, bởi vì tuy hắn huyền khí và linh lực tốt nhưng đối với nữ tử này lại không cùng cấp bậc.

Cho nên hắn chỉ có thể dùng phương pháp này.

Mai Tuyết Yên cũng vậy, nhưng nàng lại là bỏ dài dùng ngắn, ra tay cùng cách, nhưng lại có chút tế nhị.

Hơn nữa, cho dù nói thế nào thì cận chiến đối với nữ hài tử thủy chung là hại nhiều hơn lợi.

Phanh!

Thân hình hai người đồng thời bay ngược ra, Quân Mạc Tà lui vài bước, lảo đảo mới đứng vững được.

Đôi mắt phượng của Mai Tuyết Yên mang hàn ý, nụ cười có khi giận hơi trắng bệch:

- Quân Mạc Tà, ngươi cũng đủ tàn nhẫn đó!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 89: Quyết Chiến Với Mai Tuyết Yên!

Hai người vừa mới xuất chiêu, tuy Mai Tuyết Yên tấn công tàn nhẫn, tuy nhiên, cho dù có đánh trúng tối đa cũng chỉ tàn tật mà thôi, mà vẫn còn đường sống, nhưng mỗi chiêu mỗi thức của Quân Mạc Tà, đều là sát chiêu trí mạng!

Động tác nhanh nhẹn,trong nháy mắt, Mai Tuyết Yên đã đi vòng qua Quỷ Môn Quan hai lần, cuối cùng bị bức cho phải dùng đến huyền khí mới đánh văng được công kích mạnh mẽ của Quân Mạc Tà ra ngoài!

Không thể tưởng tượng được thiếu niên như ngọc trước mắt này, một khi ra tay thì không một chiêu nào không giống sát thủ, đều là sát chiêu chí mạng!

- Cũng như nhau cả thôi, cô cũng không hiền lành gì.

Quân Mạc Tà cười lạnh nhạt. Ho khan một tiếng, vừa rồi mới chỉ là vài chiêu, nhưng mạo hiểm trong đó cũng làm cho lòng hắn vẫn còn sợ hãi, bản thân mình vậy mà cũng liên tiếp ba bốn lần đứng trước số phận tàn tật!

Chỉ cần mình hơi có lòng thương hoa tiếc ngọc. Như vậy thì nhất định mình sẽ nằm thẳng cẳng ở đây rồi, không phải què chân, cũng sẽ mù mắt mà sống trong một mảnh u tối.

Mỹ nữ này đúng là khó giải quyết!

- Ta cũng không cậy mạnh với ngươi, chắc chắn sẽ không giở trò mà dùng đến huyền khí, mọi người đều công bằng như nhau, vả lại cũng chưa biết hươu chết về tay ai (Chưa biết ai thắng ai)!

Mai Tuyết Yên hừ một tiếng, chuyển thân mà lên, trước khi trở thành thú vương, nàng luôn lấy linh hoạt mà nổi danh thế gian, cho dù hàng tỉ huyền thú bên trong Thiên Phạt sâm lâm, độ linh hoạt của nàng cũng gần như là có một không hai!

Nhưng lần này cùng với thiếu niên trước mặt giao phong, mình lại rơi vào thế yếu! Cuối cùng phải dùng đến thế mạnh công lực mới có thể đánh văng người ta ra ngoài, thế này mới nàng mà nói, quả thực là không thể tin được, là chuyện cực kì sỉ nhục!

Cái sĩ diện này, nhất định phải bù lại!

Không thể không lấy lại!

Đây đã không còn là tranh đấu về khí thế, mà là cuộc chiến của vinh dự!

Quân Mạc Tà đối mặt đại địch không thể địch nổi cũng không hề có chút sợ hãi, chỉ có một tiếng cười khẽ. Ánh mắt lại lạnh như băng, tĩnh lặng như khối băng vạn năm, cùng với lúc thân hình Mai Tuyết Yên chuyển động, hắn cũng đồng thời vọt tới không chậm chút nào.

Ngay khi Quân đại thiếu gia vừa xông lên phía trước trong nháy mắt, bộ tóc dài đen nhánh của hắn giống như là bỗng nhiên bị kéo thẳng ra, mạnh mẽ bay ngược về phía sau, bộ tóc quất vào không khí kêu vun vút, trong nháy mắt, hai bóng người màu trắng kia đã quấn lại cùng một chỗ!

Hai bóng trắng dính chặt lấy nhau như vậy, dường như hai người không muốn tách ra. Đã tạo nên một đám trắng mơ hồ! Phốc Phốc – những âm thanh nhỏ liên tục vang lên, ai cũng không biêt được trong nháy mắt rốt cuộc hai người đã đánh ra bao nhiêu chiêu thức!

Kiểu chiến đấu cận chiến thuần túy như thế này đều nhìn vào năng lực phản ứng và trình độ linh hoạt của bản thân mỗi người. Hai người bây giờ chưa thể tính là chiến đấu sinh tử thực sự, trận "vật lộn" này cũng chỉ là cách để hai bên lấy ra để giải tỏa nỗi phiền muộn trong lòng nhau.

Mai Tuyết Yên buồn bực, rất là buồn bực, bởi vì Quân Mạc Tà, một tên nhân loại nhỏ bé ngay cả Thần Huyền cảnh giới cũng chưa đạt tới, lại có thể uy hiếp nàng như thế, nhưng uy hiếp của Quân Mạc Tà nàng không thể không để ý được, tuy Quân Mạc Tà không nói rõ ra, nhưng Mai Tuyết Yên có thể hiểu được, chỗ dựa của Quân Mạc Tà, chính là linh đan làm ra từ Thiên Phạt Thánh Quả!

Cho nên Mai Tuyết Yên mới cảm thấy mình bị thiệt, mà cái thiệt ở đây là, không thể không dùng, nhưng dùng rồi thì lại rất tức!

Nhưng bực thì bực, uy hiếp bắt buộc này nàng không thể không nghe theo, bởi vì nàng không có lựa chọn khác! Nhưng Quân Mạc Tà cũng buồn bực như thế, buồn bực đến cực điểm! Tà Quân tung hoành hai đời, trải qua hai đời, cũng đã quen tư cách thượng vị giả, nói chuyện người ta toàn là từ trên cao nhìn xuống, cho dù trước kia thực lực mạnh hay kém cỏi, vẫn có thể chơi đùa với cường giả Chí Tôn, lừa gạt thú vương Thiên Phạt, độc lĩnh phong tao, có bao giờ chịu uy hiếp của kẻ khác như bây giờ?

Nhưng lần này, lại bị Mai Tuyết Yên uy hiếp đến nỗi không thể không xuất hiện! Mai Tuyết Yên cố tình uy hiếp, Quân Mạc Tà không thể không để ý! Bởi vì đó là người thân kiếp này của hắn, trải qua hai đời, hắn mới có người thân, hắn thực sự để ý tới hai người thân không thể thay thế!

Cho nên Quân Mạc Tà cảm thấy mình chịu thiệt! Cái thiệt thòi này, cũng bức bối vô cùng.

Nhưng bực thì bực, uy hiếp này hắn không thể không tuân theo, bởi vì hắn không có lựa chọn khác!

Ngoài lý do có điểm khác nhau ra, vướng mắc trong lòng hai người đúng là giống nhau lạ thường, mà hai người cái gì cũng muốn dùng, mà lại không muốn mình phải chịu thiệt, nhưng hôm nay đều chịu thiệt trong tay người ta. Không thắng không được!

Nếu là những người khác, có thể đã cười hòa, nhưng hai người kia lại đối chọi gay gắt, ai cũng không muốn bị thiệt! Ngay cả khi sức lực ngang nhau, ngay cả khi ngầm chịu thiệt, cũng cho là mình có thể thắng!

Tuy nói hạ phong, nhưng sử dụng sức lực tay chân thì còn chưa biết hưu chết về tay ai, ai mới là người có thể cười lúc cuối cùng!

Vả lại, bởi vì nguyên nhân Phạt Thiên Thánh Quả tồn tại với Thiên Phạt sâm lâm, hai người đã định trước là quan hệ hợp tác, nhưng thắng bại bây giờ, lại quyết định đến vị trí sau này của hai người! Sức nặng của lời nói!

Giao thủ lần này, hai người đều tung ra hết tuyệt chiêu!

Xưa này Quân Mạc Tà khi đối địch đều có một thói quen, đó là toàn lực ứng phó, vô luận địch nhân yếu đến đâu đều phải một chiêu miễu sát, tuyệt đối không dùng đến chiêu thứ hai, giống như sư tử vồ thỏ, mỗi khi vồ đều dùng hết sức. Dù sao giết chết địch nhân mới bảo vệ được mình tốt nhất, một thói quen không thể thay đổi, hắn luôn tự mình thể nghiệm, đó chính là kinh nghiệm lớn nhất của vua sát thủ

Nhưng Mai Tuyết Yên lại khéo léo hơn, bởi vì sự khéo léo của nàng khiến cho một ít chiêu số của Quân Mạc Tà bị nàng đột nhiên hóa giải, nhưng nếu chiêu số được xuất ra liên tiếp, nàng trong mấy chiêu mới có thể phản kích lại được một chiêu, kể từ đó, uộc chiến của hai người càng có vẻ kịch liệt hơn.

Đánh nhau đến nỗi tốc độ hai bóng trắng càng lúc càng nhanh, giống như hai cái vòi rồng quấn lại với nhau cùng một chỗ, cuối cùng về sau còn không nhìn được rõ ai với ai, đều này làm cho xà vương đang ẩn núp chấn động!

Các chủng loại huyền thú trong Thiên Phạt sâm lâm rất phong phú, có thể nói là không thiếu những điều kì lạ.Nhưng tuyệt đối không có ai có thể sánh được với sự linh hoạt của đại tỉ, mặc dù cùng lấy linh hoạt để nổi danh như Hạc Trùng Tiêu Hạc lão tam, còn có cả mình, hai người liên thủ cũng không phải là đối thủ trong trăm chiêu của đại tỉ, nhưng tên tiểu tử trước mặt này rõ ràng chỉ là một nhân loại, lại có thế sánh ngang với đại tỉ! Thậm chí mật độ xuất chiêu còn có trình độ cao hơn, dường như còn ép đại tỉ một phần, điều này làm sao có thể?

Hắn còn là người sao?

Mai Tuyết Yên càng đánh càng buồn bực, buồn bực lúc này không giống với vừa nãy, đều này đến từ bản thân Quân Mac Tà, uy hiếp của thực lực bản thân, tiểu tử này quá tàn nhẫn rồi, mỗi chiêu mỗi thức đều không có chiêu nào là không nhằm vào chỗ trí mạng! Bất kể mình né tránh như thế nào thì lại phản kích sắc bén lại như thế, hăn luôn có thể tìm ra trước được vị trí có thể thương tổn lớn nhất để tiến hành công kích, phản công!

Nhưng làm cho người ta không nói được nhất chính là, hắn không hề có nửa điểm chú ý đến đối thủ là nữ nhân mà lại còn là một vị tuyệt thế mĩ nữ, cái gì mà vị trí kiêng kị như bộ ngực, mặc kệ hết. Ngực, dưới bụng, hạ âm (chỗ hiểm ở dưới của nữ @@!), mắt, cổ họng, những chỗ làm đối thủ kiêng dè liền tấn công.

Mỗi chiêu đều lộ vẻ tàn nhẫn, xảo quyệt, thỉnh thoảng chọn vị trí không nguy hiểm đến tính mạng mà xuống tay thì cũng là vị trí các đốt ngón tay, cũng là những vị trí rất quan trọng, nếu không chú ý sẽ bị hắn đánh trúng. Mai Tuyết Yên có thể tưởng tượng ra, cho dù là cường giả Chí Tôn, cũng sẽ có cảm giác cực kì khó chịu!

Ngay cả mình cũng không ngoại lệ!

“Tại sao lại có công phu như vậy?” Mai Tuyết Yên đưa mắt nhìn về phía công kích của Quân Mạc Tà, bỗng nhiên có một loại cảm giác: Toàn

bộ động tác của tên này, đều chỉ có một mục đích, đó chính là giết người, giết chết đối thủ!

Trình độ ác độc như vậy cho dù là huyền thú đối với nhân loại không có thiện cảm cũng rất ít có!

Mà Quân Mạc Tà lại có!

Nói về tính linh hoạt, Mai Tuyết Yên tin rằng thiên phú linh hoạt của mình cao hơn Quân Mạc Tà không chỉ một bậc, nhưng kiểu mât độ này của Quân Mạc Tà, lại thêm vào sự lưu manh ngoan độc vào thì đúng là mệt mỏi!

Bởi vì lúc gia hỏa này toàn lực tấn công, vị trí yếu hại vẫn có thể phòng thủ cực kì tốt, quả thực giống như là một con nhím, không có chỗ cắn, bởi vì công kích của hắn phối hợp với phòng ngự có thể nói là không chê vào đâu được! Dường như mỗi khi xuất chiêu, hắn đều biết rõ khe hở của chiêu này, và chỗ nào xuất hiện khe hở, trước thời điểm xuất chiêu, đã chuẩn bị đâu vào đấy. Một khi Mai Tuyết Yên tấn công vào khe hở đó, khe hở đó trong nháy mắt sẽ biến thành cạm bẫy, cạm bẫy trí mạng!

Chiến thuật thật đáng sợ, phương pháp chiệt đấu hoàn hảo! Cả đời này, Mai Tuyết Yên đối địch có thể nói là vô số kể, nhưng chưa từng thấy người hung hãn như thế này! Kiểu này đối với ưu điểm của mình khác hoàn toàn, đối với sơ hở của mình càng hiểu rõ, còn với đối thủ thì có thể trong nháy mắt phát hiện ra, tấn công càng mạnh mẽ.

Đây đúng là quái vật!

Nếu mình đánh vào người hắn hai cái mà ko đúng vị trí yếu hại của hắn, ít nhất là không trúng vị trí làm cho mục tiêu này bị thương nặng, nhưng thời gian mình đánh hai cái, hắn có thể hạ được mình, mà lại là vị trí cực kì khó chịu!

Mình đánh hắn hai cái hắn có thể không thèm để ý đến, cố gắng là có thể vượt qua, nhưng nếu hắn đánh trúng mình, thì chắc chắn là trí mạng! Không hay nhất chính là mất đi kha khá năng lực chiến đấu.

Đương nhiên, nếu như mình dùng tới nguyên lực bản thân, cho dù đánh trúng đầu ngón chân của Quân Mạc Tà thì cũng có thể dẫn uy lực ra toàn thân, trực tiếp đem toàn thân của hắn đánh thành phấn vụn! Nhưng mình trước khi khai chiến đã nói rõ ràng, hai bên không được sử dụng huyền khí để giải quyết trận chiến này, lấy thân phận của mình cùng với một thiếu niên tỉ thí, chẳng lẽ lại còn có thể lật lọng hay sao?

Nhung Mai Tuyết Yên lại không biết, Quân quân đại thiếu gia thực ra cũng chịu không nổi!

Quâm Mạc Tà âm thầm kêu khổ, độ nhạy cảm của người đàn bà đối diện này quá kinh khủng, phần đặc biệt này không chỉ có thân pháp, mà chính là bản thân, trên dưới toàn tân, không kể là thân thể, chiêu thức đều linh hoạt đến đỉnh điểm, đúng là lươn bôi thêm mỡ, trơn không giữ được, đánh như thế nào cũng không được. Có đôi khi chọn đúng thời gian mà đánh thì nàng cũng bất ngờ tránh được.

Đánh trúng, đánh trúng, linh quang chợt lóe lên trong đầu Quân Mạc Tà. Lui về phía sau, quát:

- Trên đoạn đường Thiên Nam, chính cô là người thiết kế bẫy rập với ta?

Mai Tuyết Yên yên lặng, vẻ mặt không đổi, thừa lúc thân hình Quân đại thiếu gia đột nhiên lui về sau, lao đến như gió lốc, chin mươi quyền, hai mươi bảy chưởng, mười ba cái cùi trỏ, đạp ba mươi sáu cước, kèm theo là tiếng cười nhạo của nàng:

- Bây giờ ngươi mới kịp phản ứng, đúng là quá trì độn! Đoạn đường này chính là bữa tiệc lớn, không chịu được mùi vị này sao?

Sắc mặt Quân Mạc Tà bình tĩnh, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 90: Chiếm Tiện Nghi Và Chịu Thiệt Thòi

Trên đường từ Thiên Nam trở về là lần chật vật thảm hại nhất trong suốt hai kiếp làm người của Quân Mạc Tà. Trước đó, chưa hề có người nào có khả năng đem vị Tà Quân danh chấn thiên hạ đã từng uy hiếp hắc bạch lưỡng đạo này đùa bỡn ở trong lòng bàn tay như thế.

Cho dù là tại dị thế này, cũng không có!

Cái loại biệt khuất, sỉ nhục này khiến cho Quân Mạc Tà cuối cùng không thể không trốn vào Hồng Quân tháp đi luyện công để tránh né. Mặc dù vì việc này mà công lực có tiến cảnh thật lớn, nhưng đối với Quân Mạc Tà mà nói, thủy chung cũng là bị người khác bức ép phải tiến vào.

Hoàn toàn không phải do mình chủ động.

Cho nên Quân Mạc Tà luôn luôn muốn tìm kiếm người này, nhưng thủy chung vẫn không biết rốt cuộc là ai đang đối phó mình. Lúc trước vốn xác định là Xà Vương Thiên Tầm ra tay, giờ lại thấy Mai Tuyết Yên này có một thân thực lực đánh tay không kinh thiên địa khấp quỷ thần như thế, hơn nữa bản thân Mai Tuyết Yên đã thừa nhận, rốt cục có thể xác định, chính là do nữ tử thanh lãnh trước mắt này hạ thủ.

Quân Mạc Tà thét dài một tiếng, hoàn toàn không để ý tới đột kích của Mai Tuyết Yên, xoay người bay lên không liên tiếp lộn nhào lùi về phía sau, tiếp đó lại liên tục thay đổi phương hướng năm sáu lần một cách cực kỳ huyền ảo, sau khi hoàn toàn tránh thoát khỏi sự tấn công

chặt chẽ dày đặc của Mai Tuyết Yên, cả thân mình mới đột nhiên hạ xuống.

Một khi đã như thế, vậy hãy để ta giáo huấn nha đầu ngươi một lần, để ngươi cũng cảm nhận được tư vị bỗng chốc bị người khác đùa bỡn, thử xem có dễ chịu hay không, có hiểu được thế nào là cực hạn hay không.

Rõ ràng huyền công cao hơn ta, lại hết lần này tới lần khác kiêu ngạo, tự mình quy định không cho phép dùng huyền lực mà chỉ đọ sức đánh tay không.

Lấy sở đoản của mình địch lại sở trường của ta, đây chính là tự mình tìm tai vạ, chẳng thể trách ca ca tâm ngoan thủ lạt, không thương hương tiếc ngọc, lạt thủ tồi hoa a!

Tiếp theo trong nháy mắt, Mai Tuyết Yên đột nhiên cảm thấy được áp lực của cuộc chiến chợt tăng, tăng đến mức độ làm cho mình cũng có chút cảm giác hít thở không thông. Chiêu đầu tiên Quân Mạc Tà xuất động sau khi rơi xuống, vẫn như cũ là đá ra chân phải của hắn. Nhưng chân phải của hắn chiếu theo cổ họng của mình đá tới, đồng thời chân trái lại phát sau mà đến trước, đã tới vị trí "hạ âm" của mình. ("hạ âm" là chỗ nào anh em tự hiểu)

- Vô sỉ. Đê tiện.

Trên mặt Mai Tuyết Yên trở nên lạnh lẽo, thân mình hơi ngửa ra sau, tay phải "xoát" một tiếng giống như thiểm điện bổ xuống, chém lên chân trái của Quân Mạc Tà, lại phát hiện mình hoàn toàn chém vào khoảng không. Hai tay của Quân Mạc Tà cùng lúc đấm tới, tiếng gió rít đập vào tai. Đầu Mai Tuyết Yên khẽ nghiêng sang một bên, thân mình lao về phía trước, đầu gối hung hăng hướng về phía dưới bụng Quân Mạc Tà húc lên. (con bé cũng ác ko kém)

"Phanh" một tiếng, đầu gối hai người va vào nhau cùng một chỗ. Mai Tuyết Yên không nhịn được phải lui về phía sau. Đầu gối của Quân Mạc

Tà sau khi cùng nàng va chạm lại không hề di động, tiếp đó lại lật một cái đầy quỷ dị, một cước đá xuống phía đùi của Mai Tuyết Yên.

Đầu gối của Quân đại thiếu chính là hướng về phía trước, nhưng lúc này chân phải của hắn đá ra gót chân lại là hướng lên trời, ngay cả bắp chân của hắn cũng hướng lên trên! Cái này căn bản là cực kỳ bất bình thường, vô cùng trái với lẽ thường. Phải biết rằng, trừ phi chân bị người ta mạnh mẽ bẻ gãy hoặc là bị nhân tố không thể kháng cự nào đó phá hủy, nếu không, tuyệt đối không thể xuất hiện tư thế như vậy.

Nhưng Quân Mạc Tà lại có thể cố tình dùng tư thế như vậy để triển khai công kích!

Cho dù lấy lịch duyệt thâm hậu, kinh nghiệm chiến đấu phong phú như Mai Tuyết Yên, thấy dị biến này cũng không khỏi chấn động, thân mình hơi khom lại, cực nhanh lui về. Nhưng đúng lúc này Quân Mạc Tà cúi đầu, cái trán hung hăng hướng về phía cái trán của nàng đập tới. Mai Tuyết Yên phẫn nộ quát:

- Can đảm lắm.

Tả chưởng trắng muốt như ngọc, một chưởng vỗ về phía trán của hắn. Một kích này nếu như trúng mục tiêu, cho dù trong chưởng của Mai Tuyết Yên không súc tích nguyên lực, cũng đủ để khiến đầu óc của Quân đại thiếu gia "vạn đóa hoa đào nở" (ý nói choáng váng). Nhưng ngay lúc này, kim quan (mũ vàng) vốn dùng để cột tóc trên đầu Quân Mạc Tà đột nhiên nổ "phanh" một tiếng, một đầu tóc dài đen nhánh thẳng tắp giống như những mũi tên nhọn hoắt, tựa như ngàn vạn chiếc kim châm mạnh mẽ bắn về toàn bộ nửa thân trên của Mai Tuyết Yên.

Thậm chí ngay cả tóc cũng có thể dùng để đả thương người?

Thế công của Quân Mạc Tà vẫn chưa dừng lại, chỉ thấy bả vai của hắn hơi nghiêng, bả vai giống như tự mình thoát ly khỏi thân thể, đỡ lấy tả chưởng của Mai Tuyết Yên.

Lần biến hóa này quả thực là xảy ra bất ngờ, đột ngột tới cực điểm. Muôn vàn trù tính, tất cả suy nghĩ của Mai Tuyết Yên đều cho rằng công kích của hắn cho dù quỷ dị đến mấy đi nữa, hắn là cũng đến mức này thôi, không hề nghĩ tới ngàn vạn sợi tóc kia lại có thể bắn đến đây. Mai Tuyết Yên hô nhẹ một tiếng, thân mình cấp tốc ngửa ra sau, đồng thời lui về phía sau rồi bay lên, hai động tác cùng hoàn thành chỉ trong thời gian nháy mắt. Nhưng Quân Mạc Tà đuổi theo nhanh như tia chớp, một chưởng sét đánh không kịp bưng tai từ dưới nách vụt ra chộp lên trên bộ ngực sữa của nàng!

Mai Tuyết Yên kinh hô một tiếng đầy kinh sợ, rốt cuộc bất chấp ước định "không cho phép sử dụng huyền khí" do chính miệng mình nói ra lúc trước, giống như tên lửa nhanh chóng bay thẳng lên trời, kèm theo đó là một tiếng hừ lạnh vừa xấu hổ vừa tức giận.

Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy chỗ bàn tay tiếp xúc là một nơi mềm mại mà lại to lớn co dãn vô cùng, trong lúc nhất thời còn không kịp phát lực đả thương địch thủ. Thân mình Mai Tuyết Yên đã bay thẳng lên không, tay hắn vốn dán vào bộ ngực tuyệt đẹp của Mai Tuyết Yên, Mai Tuyết Yên bay lên, tay hắn tự nhiên thuận thế trượt xuống. Chỉ cảm thấy từ núi cao đến vực sâu, từ gò núi tới đất bằng, một đường núi non trùng điệp khiến hắn sảng khoái không nói nên lời, giống như vuốt ve lên một khối mỹ ngọc tuyệt trần, hơn nữa còn là một khối mỹ ngọc mềm mại ấm áp.

Xuất phát từ bản năng, bàn tay của Quân Mạc Tà không kiềm chế được, mỗi khi trượt xuống nơi nào lại nhẹ nhàng xoa xoa nắn nắn một chút, suýt nữa khiến thân hình Mai Tuyết Yên đang nhanh chóng bay lên không lập tức rơi xuống.

Mỗi một cái sờ này, tựa như sờ vào miên hoa mềm mại, hơn nữa còn là miên hoa đầy phong đĩnh ("miên hoa" = hoa bông, "phong đĩnh" = to và thẳng, tức là to mà ko bị xệ)

Tiểu tử này rốt cuộc không nhịn được bật thốt ra một tiếng:

- Sảng khoái a...

Đang trong lúc sảng khoái, tiếng gió rít lạnh thấu xương vang lên giữa không trung. Mai Tuyết Yên vừa bị chiếm tiện nghi từ giữa đương không rơi xuống, lại giống như mang theo phong vân đầy trời cùng lúc hạ xuống. Từ khi có thể hóa thành hình người tới nay, thân thể của nàng luôn luôn băng thanh ngọc khiết, thậm chí không mấy người biết nàng là thân nữ nhi. Vậy mà tên hỗn đản này mới vừa rồi lại có thể tận tình khinh bạc, khiến cho Mai Tuyết Yên thực sự muốn tức điên lên rồi!

Một thân huyền công khủng bố tới cực điểm không còn bảo lưu chút nào, nguyên lực toàn diện bạo phát, điên cuồng áp xuống. Phong vân đầy trời tụ lại, mang theo sấm giật chớp giăng, giống như ngày tận thế đánh về phía Quân Mạc Tà!

Quân Mạc Tà thấy sự đột biến này cũng sợ hết hồn, không nghĩ tới bà nương này lại có một thân công lực cao đến mức như vậy. Bản thân mình lúc trước đã thấy rất nhiều cao thủ, thế nhưng không có một người nào có thể bì kịp Mai Tuyết Yên trước mắt.

Mắt thấy công kích có thể khuấy động phong vân này sắp đánh đến trên đầu mình, đây chính là một kích đủ để trí mạng, dưới tình thế cấp bách, Quân Mạc Tà quát to một tiếng:

- Ngừng! Thua không nhận, định chơi xấu sao?

Một câu này nói ra, phong vân đình chỉ!

Bộ mặt tràn đầy sát khí của Mai Tuyết Yên dừng ở trước mặt của hắn, nhìn thấy ánh mắt của hắn, nàng gần như muốn đem hắn ra róc xương lóc thịt!

Sát khí từ thân thể nàng bắn ra dày đặc, từ khuôn mặt đến đôi mắt đều bộc lộ vẻ muốn ăn tươi nuốt sống hắn, vậy mà trên mặt lại hoàn toàn trở nên ửng hồng. Cái loại tư thế hờ hững thanh nhã giống như tiên tử lúc trước sớm đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là tư thế vừa thẹn vừa giận của một tiểu nữ nhi...

Cùng với đó, là nổi giận đùng đùng.

Nhưng Quân Mạc Tà bên cạnh lại bình tình như nước, vẻ mặt đứng đắn, nghiêm túc nói:

- Mai cô nương, giờ phút này thắng bại đã phân, tại hạ may mắn chiến thắng, tạ ơn Mai cô nương đã nhường nhịn. Lúc này thời gian không còn sớm, tại hạ cũng nên cáo từ.

"Việc ấy" trong tính toán của ngươi chỉ là chuyện thắng bại thôi sao?

Hiện tại điều cần nói nhất chính là: "Tiểu tử ngươi giở trò lưu manh lại có thể đùa bỡn trên đầu lão nương, sau khi chiếm tiện nghi còn muốn vỗ vỗ mông bước đi sao?" Mai Tuyết Yên hiện tại đúng là đã quên dự tính ban đầu của trận chiến này, chỉ còn một loại cảm giác nhục nhã cùng cực kỳ tức giận khi bị "lật thuyền trong mương".

- Thắng bại đã phân? Phân thế nào, tại sao ta lại không biết? Ngươi còn muốn chạy sao, nào có chuyện dễ dàng như vậy.

Lời vừa nói ra, liền có thể chứng minh rằng Mai Tuyết Yên quả thực là đã giận đến váng đầu. Phải biết rằng Mai Tuyết Yên vốn là tuyệt đại cường giả, xưa nay quang minh lỗi lạc, vốn tuyệt đối không đến mức đánh thua mà quịt nợ. Nhưng tình hình trước mắt thật sự quá mức vi diệu. Lúc trước trên bộ ngực mình bị sờ, một chút dư vị của cảm giác kỳ dị kia tựa hồ vẫn còn lưu lại ở nơi này. Cái loại rung động mạc danh kỳ diệu này vẫn còn đang khuấy động ở trong lòng mình như vậy, tựa hồ toàn thân đều có một loại cảm giác nóng rần lên. Trừ cảm giác nhục nhã phẫn uất trong lồng ngực, không nghĩ ngợi chút nào duỗi tay phải ra, quát lạnh nói:

- Để xem ngươi làm sao có thể thoát khỏi tay ta rời đi. "Thiên Địa Tù Lung".

Đừng nhìn Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia ngoài mặt tỏ ra nghiêm túc đứng đắn, kỳ thật trong lòng đang kêu to "quá đã" a...

Cái này có thể xem là bất kể thù oán gì đều báo rồi. Chẳng những báo thù, ngay sau đó một đống lợi tức lớn cũng toàn bộ thu về. Đang lúc âm thầm đắc ý, đột nhiên toàn thân không thể cử động chút nào, thậm chí ngay cả thần thức ý chí tâm tư của mình cũng hoàn toàn bị phong tỏa.

- Nguy rồi!

Cái gọi là 'Thiên Địa Tù Lung' này Quân đại thiếu cũng không xa lạ gì. Đây cũng là bí kỹ duy nhất có thể toàn diện áp chế bản thân mà Quân đại thiếu kiếp này gặp được, thậm chí ngay cả trốn vào Hồng Quân tháp cũng không thoát. Bí pháp này lần trước chính là xuất hiện trong tay lão Đại Mai tôn giả của Thiên Phạt sâm lâm, không ngờ nữ tử này lại cũng biết được bí kỹ kia, đây chính là sự kiện lớn a.

Đừng thấy dùng chữ viết giải thích thì nhiều, trên thực tế, một ý niệm này ở trong lòng Quân đại thiếu căn bản chỉ là một quá trình suy nghĩ ngắn ngủi đến mức không thể ngắn ngủi hơn được nữa, cho dù nói là điện quang hỏa thạch cũng không quá đáng (ý nói rất nhanh), mà suy nghĩ của Quân đại thiếu đến lúc này cũng đã tắc nghẽn lại.

Không phải Quân đại thiếu không suy nghĩ, mà bởi vì phấn quyền tú thối không chút lưu tình của Mai Tuyết Yên đã tập kích đến trước mặt rồi. Ngay sau đó, suy nghĩ duy nhất còn lại trong đầu Quân đại thiếu chính là: "Con mẹ nó, lại bị ngược đãi rồi..."

"Phanh". Một quyền đấm vào hốc mắt.

"Phanh". Lại thêm một quyền nữa.

"Phanh phanh phanh". Cái mông đã trở thành bao cát.

"Phanh phanh phanh". Sau lưng, đùi, bả vai, lồng ngực,... không nơi nào may mắn thoát khỏi.

Quân Mạc Tà tựa như một cái lá vàng úa cuốn theo chiều gió, lên xuống nhấp nhô nhưng không hề chạm đất, thanh âm "Phanh phanh

phanh" vang lên giống như tiếng trống đánh. Quân đại thiếu hoàn toàn chưa kịp hồi thần lại, trong chớp mắt đã bị đánh trên dưới trăm ngàn kích. Không chỉ có hai mắt phút chốc trở thành đen thui như quốc bảo gấu mèo (gấu mèo ở TQ sắp tuyệt chủng nên được đưa vào sách đỏ và được coi là bảo vật quốc gia ^^), cả đầu cũng trở thành đầu heo, còn về phần cái mông đầy đặn kia, cho dù dùng mắt thường cũng có thể thấy được nó đang sưng lên với một tốc độ nhanh chóng.

"Phanh".

Quân đại thiếu gia rốt cục lần thứ hai rơi xuống trên mặt đất, lưng đập xuống, bốn chân chổng lên trời. Muốn có bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu chật vật!

Cái chân phải nhỏ nhắn của Mai Tuyết Yên đang đạp trên lồng ngực của Quân đại thiếu, từ trên cao nhìn xuống, mang theo vẻ tức giận lẫn tươi cười, tràn đầy cảm giác thắng lợi hỏi:

- Tranh đấu quyền cước, rốt cuộc là ai thắng?

Lúc nói chuyện, Mai Tuyết Yên cũng thở hổn hển, đồi ngực hơi hơi phập phồng. Vừa rồi đánh hắn một trận, hoàn toàn nín thở một mạch, không thở lấy hơi mà liên tục đánh đập nhiều như vậy, sử dụng hoàn toàn là lực lượng nhục thể mà không dùng chút huyền khí nào. Nói không mệt, tự nhiên là gạt người.

Mệt là việc của mệt, bất quá rất xứng đáng. Xem xem, thù gì cũng báo rồi, chẳng những báo thù, ngay cả lợi tức cũng hoàn toàn thu về! Thống khoái a! Sung sướng a!

Trong lòng Mai Tuyết Yên đại cô nương cực kỳ sảng khoái!

Đang lúc hỏi chuyện, đương nhiên trước hết phải đem 'Thiên Địa Tù Lung' đang vây khốn Quân Mạc Tà giải khai, nếu không tiểu tử này làm sao nói chuyện được?

Nhưng Mai Tuyết Yên lại phạm vào sai lầm, sai lầm cực kỳ nghiêm trọng. Nàng thật sự quá sơ suất, 'Thiên Địa Tù Lung' kia, nàng thực sự không nên giải khai...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 91: Phi Lễ Mai Tuyết Yên

Thứ mà Quân Mạc Tà sợ hãi nhất trên đời này, hay có thể nói là thứ sợ hãi duy nhất, chính là kỹ năng 'Thiên Địa Tù Lung' này! Một khi giải trừ sự trói buộc của 'Thiên Địa Tù Lung', Quân Mạc Tà chẳng khác nào 'rồng về biển rộng, hổ vào rừng sâu', tuyệt đối sẽ không cho nàng cơ hội lần thứ hai bày trò trêu chọc nữa!

Chân phải của Mai Tuyết Yên nhìn như mảnh khảnh nhưng kì thực nặng hơn ngàn cân, giống như một ngọn núi lớn đặt trên ngực Quân Mạc Tà. Nhưng ngay khi lời của nàng vừa mới dứt, cùng lúc đó giải trừ 'Thiên Địa Tù Lung', Quân Mạc Tà lại đột ngột dị thường không thấy đâu, chuẩn xác một chút thì nên nói là biến mất, cứ như vậy hư không tiêu thất. Một khắc trước Mai Tuyết Yên chính là ở chỗ này sảng khoái dương dương đắc ý, đột nhiên cảm giác được dưới chân mình lại chợt không còn thứ gì, sự thăng bằng đột nhiên biến mất.

Mai Tuyết Yên là ai, chỉ cần trong nháy mắt là có thể thích ứng được, đủ để điều chỉnh lại mọi thứ. Nhưng nàng lại không có cơ hội này. Thân thể trong phút chốc mất đi trọng tâm, vốn là chân đang giẫm lên tên vương bát nọ lại ngoài ý muốn bị nâng lên, trăm triệu lần không thể tưởng tượng được đang hắn hướng mặt lên trời còn có thể xoay người. Trong lúc kinh ngạc vạn phần đó, lại bị ném xuống đất một cách nặng nề, ngửa mặt lên trời, ngay sau đó bị một thân hình cường tráng dị thường áp lên trên thân thể, chân phải của mình lại trực tiếp đè lên trên mặt mình, chân trái vẫn còn nằm dưới mặt đất, tạo thành một tư thế khác thường.

Ngay sau đó chính là thanh âm thanh thúy "ba ba ba ba" vang lên không ngừng, liên tục thành một chuỗi, người ở bên ngoài nghe giống như là tiếng "rào rào". Đại mỹ nữ Mai Tuyết Yên lúc này mới cảm thấy toàn thân không đau chút nào, chỉ là "phần hậu" to lớn mềm mại kia trong phút chốc chỉ sợ đã bị vỗ không biết bao nhiêu cái.

Lục nguyệt trái, hoàn đắc khoái (Ngạn ngữ dân gian, ý nói nông dân mượn tiền vào tháng sáu, ngay trước khi thu hoạch, nên mượn vào tháng sáu thì có thể trả ngay sau đó không lâu), mới thống khoái lâm li chỉnh người này một chút, quay đầu lại liền bị người này chỉnh ngược lại!

Mai đại tiểu thư phẫn nộ điên cuồng không thể kiềm chế được, hai mắt hoàn toàn trở nên đỏ ngầu, phẫn nộ quát:

- Thiên địa... Ta cho ngươi Thiên Địa Tù...

Mai đại tiểu thư chỉ cảm thấy ngoài miệng nóng lên, một đôi môi nóng bỏng tràn đầy hơi thở đặc biệt ấn lên môi nàng, đúng lúc đem cái miệng anh đào nhỏ nhắn sắp nổi bão này hoàn toàn lấp kín. Trên người bị một nam tử thân hình cường tráng đè lên, hai chân của mình một cái bị nâng lên cao quá đỉnh đầu, cả người nằm trên mặt đất tạo thành trạng thái dang thẳng chân, mà cái miệng nhỏ nhắn của mình cũng bị người này mạnh mẽ hôn lên. Trời ạ...

Đang muốn phát huy khí lực giãy giụa nhằm thoát ra khỏi sự trói buộc này, chỉ cảm thấy một chiếc lưỡi ướt ướt mềm mại, linh hoạt tới cực điểm đang khẽ gẩy gẩy tách đôi môi của mình ra, sau đó mạnh mẽ tiến vào trong chiếc miệng nhỏ của mình.

Ặc ặc, lần này là bản năng, thuần túy là bản năng phản ứng của Quân đại thiếu. Dù sao, hôn lên cặp môi thơm của một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, tư vị cực kỳ thơm ngọt kia truyền vào trung khu thần kinh, đầu lưỡi ngẫu nhiên chuyển động một chút cũng là tự phát, tuyệt đối không phải cố ý.

Mai Tuyết Yên đột nhiên cảm thấy trong đầu ngất ngây một hồi, trong nháy mắt có chút bồng bềnh bay bổng, luống cuống không biết phải làm sao, thậm chí còn có chút không muốn từ chối.

Nhưng đây chỉ là sự do dự trong nháy mắt, có lẽ ngay cả một phần ngàn giây cũng không đến. Mai Tuyết Yên toàn lực phản kháng đã nhanh chóng thoát khỏi thế công đặc biệt của Quân đại thiếu gia. Thở hổn hển, tay khẽ vạch một cái, 'Thiên Địa Tù Lung' nhanh chóng xuất hiện.

'Thiên Địa Tù Lung' lại xuất hiện!

Đáng tiếc, ngay trước lúc 'Thiên Địa Tù Lung' xuất hiện một chút, nàng chỉ cảm thấy trên người chợt nhẹ đi, Quân Mạc Tà lại chẳng biết trốn đi đâu mất.

Chẳng may mắc mưu một lần thôi, ngàn vạn lần đừng cho rằng cái tuyệt kỹ gì gì kia luôn luôn linh nghiệm!

Mai Tuyết Yên "vù" một tiếng liền bật dậy, trong chớp mắt bay xung quanh mười mấy vòng, giống như phát cuồng truy tìm tung tích của Quân Mạc Tà. Đột nhiên "phanh" một tiếng, một cước hung hăng đến từ giữa hư vô mờ mịt đá lên trên kiều đồn vừa bị ăn đòn của Mai Tuyết Yên.

Một cước này đá trúng Mai đại tiểu thư khiến nàng lảo đảo một cái, suýt nữa ngã xuống. Mai Tuyết Yên giận dữ, "Oanh" một tiếng vang thật lớn, nguyên lực toàn thân bùng nổ cực hạn, tự bảo vệ bản thân. Đến lúc này Mai đại tiểu thư mới nhớ tới việc dùng nguyên lực hộ thể.

Bỗng nhiên nguyên lực khổng lồ chưa từng có bạo phát ra, khiến cho thân hình của Quân Mạc Tà ẩn giấu trong không trung đang nhấc chân chuẩn bị "đá" lén, "xoát" một tiếng bị đánh bay ra ngoài.

Vẫn là lời nói kia, ngàn vạn lần đừng cho rằng cái tuyệt kỹ gì kia luôn luôn linh nghiệm, chưa chắc lần nào cũng có tác dụng đâu.

- Quân! Mạc! Tà!

Mai Tuyết Yên hét lớn một tiếng, trên mặt lại nhanh chóng đỏ lên tới cực điểm. Cảm thấy đồn bộ đang nhanh chóng sưng lên nóng bỏng, nhưng lại rõ ràng cảm thấy, trên mặt còn nóng hơn nữa, giống như bị đốt cháy vậy.

- Tiểu tử ngươi đi ra cho ta! Ngươi có dũng khí thì đi ra cho ta!

Mai Tuyết Yên tiếp tục rống to.

Xà vương Thiên Tầm núp trong bụi cỏ, vẻ mặt tràn đầy sự khiếp sợ, đôi mắt tràn đầy sự chấn kinh!

Trời ạ, ta không phải mới vừa gặp quỷ chứ! Ta làm sao lại thấy lão Đại mới vừa rồi bị người ta khinh bạc, bị người ta đùa giỡn lưu manh, lại còn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Trời ạ, ta không phải đang nằm mơ đấy chứ?

Quân Mạc Tà ẩn thân mà nghiến răng nghiến lợi, xoa xoa lên cái mông tròn xoe như trăng rằm của mình. Thực là đau nha. Xú nha đầu! Chẳng nhẽ ta lại tiếp tục để ngươi đắc ý, tiếp tục để ngươi đánh mông của gia gia nữa sao? Hừ hừ, phong thủy luân chuyển, bây giờ có thể khiến ngươi nếm mùi vị báo ứng rồi!

Ý đồ của Mai Tuyết Yên rất rõ ràng, chỉ là muốn giáo huấn mình một chút, đối với mình căn bản là không có nửa điểm sát ý. Nếu không, chỉ bằng hiệu quả khủng bố của 'Thiên Địa Tù Lung', với thực lực của bà nương này, sau khi dùng nó nhốt mình xong rồi cuồng ẩu một chút, phỏng chừng chỉ một nửa của một chút đó thôi cũng đủ để khiến mình bỏ mạng. Cho nên Quân Mạc Tà cũng không làm quá đáng, chỉ là đem mông của nàng đánh một hồi mà thôi.

Ngươi đánh mông của ta, ta liền đánh lại mông của ngươi! Đây mới gọi là hết sức công bằng đấy.

Về phần nụ hôn kia, coi như là lợi tức đi. Tình hình lúc đó cũng không có cách nào khác, nếu không khi đó bà nương này sử dụng 'Thiên Địa Tù Lung', mà Quân Mạc Tà lúc ấy còn đang báo phục không ngừng (đang vỗ... không ngừng ấy mà), đối với cường giả như vậy mà không chuẩn bị chu toàn việc chạy trốn, có lẽ cũng chỉ có phương pháp của loại lưu manh này mới có thể khiến cho nàng tạm thời bất ngờ một chút thôi.

Mai Tuyết Yên hít thở thật sâu mấy hơi, rốt cục mạnh mẽ kiềm chế sự xúc động muốn bùng nổ cuồng bạo của mình, chậm rãi bình tĩnh trở lại, nhưng trên mặt cũng càng ngày càng đỏ.

Vừa nghĩ kỹ một chút, cũng không khỏi có chút dở khóc dở cười. Thầm nghĩ mình tu hành nhiều năm như vậy, vẫn không thoát khỏi cái bệnh cũ hiếu thắng kia. Huyền công của Quân Mạc Tà so với mình không phải là kém một điểm nửa điểm mà căn bản chính là chênh lệch giữa trời và đất. Đối mặt với một tiểu gia hỏa như thế, mình lại chủ động tán đi công lực toàn thân, cùng hắn tỷ thí sự linh hoạt khi đánh tay không. Đây đúng là điển hình lấy sở đoản đánh sở trường của địch, căn bản chính là mình tự chuốc lấy khổ sở.

Cho dù ở phương diện linh hoạt hắn có thể thắng được mình thì sao? Chẳng lẽ hắn còn có thể bằng vào chút thực lực đó mà thực sự đánh bại mình sao? Cùng hắn tranh chấp như vậy căn bản không hề có chút ý nghĩa nào đáng nói!

Bây giờ thì tốt rồi, mình ngược lại bị tổn thất nặng!

Hương đồn vẫn còn cảm giác nóng rát, trên mặt Mai Tuyết Yên càng đỏ bừng hơn, mạnh mẽ vận khởi nguyên lực, hồi phục hết sự sưng đỏ. Lúc này mới hít sâu một hơi, nói :

- Quân Mạc Tà, ngươi xuất hiện đi. Bổn tọa có chuyện muốn cùng ngươi bàn luận.

Mai Tuyết Yên dù sao cũng là cường giả trên cả Chí Tôn, đối với việc khống chế cảm xúc của mình tương đối tự nhiên. Mặc dù khó chịu

như vậy, nhưng đối với nàng mà nói loại cảm giác này so với "lần trước" còn kém hơn nhiều.

Trong một mảnh hư vô, Quân Mạc Tà bĩu môi, bàn tay vận khởi Khai Thiên Tạo Hóa công tiếp tục ở trên "lão hữu" của mình ra sức xoa nắn, đối với lời kêu gọi đầu hàng của Mai đại tiểu thư hoàn toàn mặc kệ.

Lời nói của nữ nhân, không thể tin và cũng không nên tin!

Đặc biệt là một nữ nhân vừa mới bị mình đánh khiến mông sưng lên tròn xoe càng không thể tin. Hơn nữa nữ nhân này không chỉ bị mình mạnh mẽ đánh vào mông, mà còn bị mình cường hoành hôn lên miệng, trong lòng chỉ sợ là một ngọn núi lửa đang hoạt động bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung!

Một khi đâm vào lập tức sẽ hôi phi yên diệt!

Lão tử há có thể ngốc đến tình trạng này. Nghe ngươi tùy tiện nói hai câu tán dương, mình lại tự động hướng về miệng núi lửa đâm vào? Kệ ngươi tự mình kêu gào, lão tử nghỉ ngơi một hồi rồi té đây! Lão tử đã nhìn ra, ngươi khẳng định là sẽ không động thủ đối với người nhà lão tử, lão tử còn quan tâm đến ngươi làm quái gì?

Mai Tuyết Yên lại đợi một hồi, từ đầu đến cuối vẫn không thấy Quân Mạc Tà hiện thân, biết rõ Quân đại thiếu hắn là không tin tưởng mình, nhưng trong linh giác của mình, hắn tạm thời vẫn còn lưu lại nơi này mà chưa có rời đi, liền chậm rãi đi hai bước, đi đến một tảng đá gần đó, lấy tay lăng không khẽ phất một cái, phẩy hết tro bụi trên mặt đá, chân thành ngồi xuống.

Nhất cử nhất động của nàng bây giờ đều đã khôi phục bộ dạng đạm nhã thanh thản lúc trước, quả thật giống như tiên tử xuất trần, trác lệ bất phàm, một điểm cũng không nhìn ra vị đại mỹ nhân tao nhã vô hạn này, ban nãy còn vừa mới cùng người khác "vật lộn" kịch liệt!

- Quân đại công tử, xuất hiện đi. Chúng ta cũng biết, ta đối với ngươi hoặc là ngươi đối với ta đều không có địch ý hay ác ý. Ngược lại, chúng ta lại thật sự vẫn là đồng bọn hợp tác trên ý nghĩa. Ngươi cũng có thể biết rõ ràng, cùng chúng ta hợp tác, vô luận là đối với ngươi hay là đối với chúng ta, đều là có chỗ tốt thật lớn! Lúc trước, chẳng qua chỉ là vui đùa một chút mà thôi.

Mai Tuyết Yên bình tĩnh nói:

- Tin tưởng ngươi sẽ không tự tìm đường chết. Đồng dạng, ta cũng sẽ không tự hủy đi lực lượng hùng hậu này. Cho nên ngươi đại khái có thể yên tâm. Hiện thân đi.

Quân Mạc Tà âm thầm ọe một tiếng. Nữ nhân vừa bị người khác đùa giỡn lưu manh, sau đó lại có thể ôn hoà nhã nhặn như vậy, hắn thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy. Quả nhiên là "Lão mẫu kê bão không oa bất kiến đản" (Ngạn ngữ: Gà mẹ ôm ấp tổ không mà không có trứng trong đó là chuyện không bình thường, ý nghĩa của câu này là 'thật là không đơn giản') a!

Bất quá vừa rồi đâu phải là vui đùa? Nữ nhân này rõ ràng là đang dò xét thực lực chân chính của mình.

- Đương nhiên, nếu Quân công tử vẫn mang theo lòng đề phòng, vậy có thể hiện thân ở ngoài mười trượng. Hai bên cho dù cách xa nhau hơn mười trượng cũng sẽ không ảnh hưởng đến cuộc nói chuyện của chúng ta. Tin tưởng khoảng cách như vậy, hơn nữa bản thân Quân công tử nắm trong tay kỹ xảo thần diệu khó lường kia, ngay cả 'Thiên Địa Tù Lung' của bổn tọa cũng không làm gì được ngươi.

Mai Tuyết Yên thản nhiên nói:

- Nếu như Quân công tử ngay cả như vậy cũng không tin được bổn tọa, vậy bổn tọa thật sự là không còn lời nào để nói, vậy xin mời Quân công tử tự nhiên.

Nói xong nàng quay đầu lại nói :

- Thiên Tầm, muội cũng xuất hiện đi, đừng ẩn nấp nữa. Tin rằng vô luận là ta, hay hoặc giả là Quân công tử đều đã sớm phát hiện ra muội.

Đằng sau đại thụ, Xà Vương Thiên Tầm giống như u linh lặng yên hiện ra.

Một lúc sau, thân ảnh của Quân Mạc Tà cũng nhanh nhẹn xuất hiện, ngược lại không hề đứng ngoài mười trượng, liền như vậy cao ngất đứng ở trước mặt Mai Tuyết Yên, cười nói:

- Biểu tình này của Mai cô nương, cũng không giống như bộ dạng muốn nói chuyện hợp tác a.

Tinh thần của Quân đại thiếu gia bây giờ đã cùng Hồng Quân tháp nối liền với nhau. Cho dù Mai Tuyết Yên thực sự phát động 'Thiên Địa Tù Lung' cũng không thể làm gì khi hắn đang trong trạng thái này, cho nên không ngại trực tiếp tỏ ra hào phóng, trực tiếp đứng ở trước mặt Mai đại mỹ nhân.

Mai Tuyết Yên chứng kiến Quân Mạc Tà đột ngột hiện thân như thế, mặc dù nằm ở trong dự liệu nhưng vẫn có một chút ngoài ý liệu, trên mặt mơ hồ hiện lên một tia quẫn bách khó ta, thản nhiên nói:

- Quân Mạc Tà Quân công tử, ngươi cũng thật không phải là một người tốt a.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 92: Ngàn Vàng Khó Mua Được Sự Hài Lòng

- Bổn công tử từ trước đến nay có nói mình là người tốt sao? Mai cô nương cũng không phải là người thiện lương gì.

Quân Mạc Tà cười cười, tò mò hỏi:

- Xin hỏi cô nương, cô có quan hệ gì với Mai Tôn Giả?

- Mai Tôn Giả?

Mai Tuyết Yên khẽ đảo mắt, trong lòng thầm mắng đồ đần! Cười a a:

- Đó là đại ca của ta.

- Quả nhiên là thế!

Quân Mạc Tà nghĩ thầm trong lòng, hèn gì kỹ năng cũng giống nhau đến thế, con bà nó, bản công tử hai lần bị thiệt đều do Thiên Địa Tù Lung cấp cho, nguyên lai là hai huynh muội, một đôi "Hỏng huynh muội".

(Chỗ này tác giả chơi chữ Mai 梅 và chữ Môi霉 nghĩa là hư hỏng)

Cũng khó trách Quân Mạc Tà nghĩ như thế, dù sao Mai Tôn Giả lúc ở Thiên Phạt Sâm Lâm đã uy hiếp toàn bộ quần hùng, nhìn thế nào cũng là nam tử hán đại trượng phu, nghe âm thanh chiến đấu thì cũng thấy rõ là một nam tử dũng mãnh! Mà Mai Tuyết Yên trước mắt lại là nữ tử, hơn nữa lại là nữ nhân mi mục như họa, là giai nhân phong hoa tuyệt đại, hai người so sánh với nhau quả là một trời một vực!

Cho dù Quân Mạc Tà có trí tưởng tượng phong phú đến đâu cũng không thể tưởng tượng được Mai Tuyết Yên trước mặt mình lại là Mai Tôn Giả đã từng ngược đãi bản thân hắn và đánh cho mông của hắn sưng vù ở chiến trường Thiên Phạt Sâm Lâm.

- Quân công tử, nhân loại các ngươi có câu người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám. Bổn tọa nói thẳng, chúng ta tìm ngươi chủ yếu là vì sư phụ của ngươi. Ngươi chắc cũng biết đại khái là vì cái gì, nói càng nhiều thì lại càng tỏ ra Thiên Phạt chúng ta hẹp hòi. Ha ha, nhưng lệnh sư lại là thần long thấy đầu không thấy đuôi, học cứu thiên nhân (học vấn uyên bác).

Mai Tuyết Yên bình tĩnh nói:

- Cho nên, chúng ta muốn biết tin tức của lệnh sư, không hề gây trở ngại chút nào, thỉnh công tử chuyển lời, bổn tọa và lệnh sư có chuyện quan trọng cần thương lượng.

Quân Mạc Tà gật đầu.

- Đương nhiên, nếu Quân công tử không tiện nói thì coi như là ta chưa nói vậy.

Mai Tuyết Yên mỉm cười, lấy lui làm tiến. Không phải là huyền thú của Thiên Phạt Sâm Lâm thì vĩnh viễn sẽ không hiểu được tầm quan trọng của Phạt Thiên Thánh Quả. Cho nên Mai Tuyết Yên ra ngoài lịch lãm nhưng vẫn lựa chọn đi theo Quân Mạc Tà trước, chủ yếu là do lo lắng về chuyện này.

- Uhm, quả thực là có chút bất tiện, đa tạ Mai cô nương thông cảm.

Quân Mạc Tà thuận miệng nói luôn, vừa nói vừa cười rất xấu xa.

Mai Tuyết Yên chán nản một lúc mới nói:

- Quân Mạc Tà, ngươi quả thật không phải quân tử!

Đến lúc này, nàng đã cho Quân Mạc Tà cái mác “người xấu và không quân tử”.

- Cô nương, lời này không phải có chút lộn xộn chứ, ta vừa rồi đã thừa nhận, ta chưa bao giờ là người tốt, đương nhiên không phải người tốt thì sẽ không phải là quân tử gì rồi!

Quân Mạc tà nhún vai, cười hắc hắc:

- Làm người tốt rất dễ bị tổn thương, mà làm quân tử thì lại quá mệt mỏi. Cho nên, cô có thể cho ta là lưu manh, ác bá hay là ác ma bại hoại cũng được, nhưng ngàn vạn lần đừng đưa ta làm chính nhân quân tử, làm vậy sẽ có hại cho cô đó ha ha ha…

- Ngươi, ngươi đang nói gì, nhân loại các ngươi không phải đều muốn trở thành chính nhân quân tử sao? Ta không hiểu tại sao ngươi lại không muốn! Chẳng lẽ đạo đức truyền thừa ngàn năm các ngươi đều vứt hết hay sao? Haiz, chẳng lẽ do ta không hiểu được tiêu chuẩn đạo đức của nhân loại sao?

Mai Tuyết Yên tức giận nói. Từ lúc nàng xuất đạo tới nay đã đối phó với bao nhiêu nhân vật khó chơi, nhưng gặp phải bại hoại Quân Mạc Tà thi lại vô kế khả thi.

Quân Mạc Tà cười ha ha nói:

Đừng có vơ đũa cả nắm, ta kể cho cô một câu chuyện, chuyện kể rằng có hai người cùng ở với bảy tám gia đình khác, hai người đó, một người được mọi người coi là ác ôn, lưu manh, thứ bỏ đi. Người còn lại được mọi người công nhận là người tốt. Tên lưu manh thì khiến mọi người vừa sợ vừa hận, mà người tốt mỗi sáng sớm đều ra ngoài múc nước và đổ đầy các lu nước của hàng xóm, lúc hàng xóm cấn giúp đỡ thì luôn toàn lực ứng phó. Cho nên mọi người rất thích hắn, có hắn ở nhà thì mọi người rất yên tâm.

- Đột nhiên, có một ngày, tên lưu manh đi cướp về, hoảng hốt chạy bừa lại đụng phải một người và đâm chết luôn người đó. May mắn là người bị hắn đâm chết cũng là một tên bại hoại lúc ấy đang chuẩn bị vô lễ với một nữ tử đáng thương, tuy hành động đó của hắn là vô tâm, thế nhưng lại là một chuyện tốt, vì thế mọi người tán dương hắn, nói hắn là lãng tử hồi đầu, hoàn toàn tỉnh ngộ nên đã trình báo với quan phủ, là nhân vật điển hình. Nhất thời, mọi người cũng đã quên những chuyện xấu của hắn trước đây.

Mai Tuyết Yên không biết hắn nói như vậy có nghĩa là gì, lại càng không rõ tại sao hắn lại kể chuyện xưa, nhưng chắc chắn là có dụng ý của hắn nên cũng lắng nghe, không làm gián đoạn. Xà Vương Thiên Tầm cũng đang ngồi lắng nghe ở bên cạnh.

Quân Mạc Tà cười cười, lại kể tiếp:

- Có một ngày, người được mọi người công nhận là người tốt kia đột nhiên mắc bệnh nặng nên buổi sáng không dậy nổi, toàn thân không một chút khí lực, hắn rất khát nhưng trong chum nước lại không có một chút nước nào, hắn kêu lên nhưng không có ai ở nhà, hắn cố gắng xuống giường đi lấy nước, nhưng quá mệt mỏi và không có sức nên chỉ có thể lấy nước cho bản thân hắn, sau đó đành phải nằm lại trên giường.

Buổi chiều, lúc hàng xóm đi làm về, bọn họ đã quen được người tốt múc nước, nhưng khi về đến nhà, vừa nóng vừa khát, lại thấy lu nước trống không, nhất thời nổi trận lôi đình, cùng nhau đến nhà người tốt hỏi tội, khi đến nơi thì thấy người tốt đang nằm uống nước trên giường thì tất cả đều kích động, căm giận mắng: “Quỷ ích kỷ! Thì ra là giả bộ bệnh ở nhà nhàn hạ! Ăn mảnh”! Vì thế nên người này bị mọi người xa lánh, đều bị mọi người nói: “Ở chung lâu như vậy giờ mới biết bị hắn lừa, nguyên lại hắn là người vì tư lợi mà thôi!”

Quân Mạc Tà nói xong, cười trào phúng:

- Cuối cùng cái gì là người tốt, cái gì là người xấu? Tất cả chỉ là cái nhìn hạn hẹp của một đám ngu phu ngu phụ mà thôi. Cũng như cách mà

dân chúng nhìn quan viên, cho dù đó là một vị quan thanh liêm, một thân chính khí liêm khiết, thế nhưng không thể làm cho dân chúng no đủ thì mọi người liền mắng hắn là hỗn đản, là tên quan kém cỏi, mà vị quan kia có thể coi là quỷ hút máu, lòng tham không đáy, tài phú bao nhiêu cũng không vừa lòng, làm quan mà mặc kệ, hận trời không cao đủ chín thước, nhưng dân chúng dưới sự trị vì của hắn lại có thể an cư lạc nghiệp, cho nên mọi người đều cho hắn là vị quan tốt tạo phúc cho dân chúng, là vị quan đạo đức của xã hội!

- Ta, Quân Mạc Tà, tại sao lại phải sống dưới con mắt của người khác ? Làm người tốt có cái gì tốt?? Làm người xấu thì hỏng chỗ nào? Ta là Quân Mạc Tà, ta chính là ta! Ta muốn làm chuyện gì, dù cho cả thiên hạ đều nói là không nên nhưng ta vẫn sẽ làm, vẫn, đang và sẽ đi làm...

- Đơn giản chỉ là vì ta thích! Khi ta không muốn làm, cho dù việc đó sẽ được muôn đời lưu danh, nhất định phải làm nhưng ta vẫn cứ không làm! Bởi vì ta không muốn làm! Quan niệm nhân sinh của ta đơn giản như vậy! Không có gì đơn thuần là tốt cũng như là hỏng! Chỉ có một câu…

Quân Mạc Tà cười lớn:

- Ngàn vàng khó mua sự hài lòng!

Mai Tuyết Yên ngây người, thật lâu sau mới lắc đầu, than thở:

- Nghe xong lý luận hoang đường của ngươi, ta thật không biết nói ngươi như thế nào, là rộng rãi hay cố chấp? Kỳ thực, lời ngươi nói cũng không tồi, có lẽ đây cũng là bệnh chung của nhân loại các ngươi!

- Lời của cô cũng không đúng toàn bộ, vị tất chỉ là chúng ta, huyền thú các cô không phải cũng như thế ư, đối với người xấu thì mọi người đều khinh bỉ. Vô hình chung trong lòng liền cảm thấy mình cao hơn một bậc, cho nên khi tên xấu xa cải tà quy chính thì mọi người đều biết là rất khó khăn. Mà người tốt, luôn cần cù chăm chỉ trợ giúp người khác nên bọn họ đã quen sợ trợ giúp của hắn, trong lòng rất cảm kích, rồi trong

lòng lại hình thành tư tưởng hắn mạnh mẽ hơn chúng ta. Nghĩ vậy nên khi người tốt có chuyện gì sơ sót liền chỉ trích nghiêm khắc hơn trăm lần so với người khác! Hơn nữa là không thể tha thứ, khoan dung, tựa như là khoái cảm kéo được một vị thần sa đọa! Nguyên lai hắn còn không bằng chúng ta.

Quân Mạc Tà bình tĩnh nói:

- Cho nên nói làm người tốt rất mệt. Mà quân tử phải dựa trên cơ sở là người tốt cho nên lại càng khổ! Còn cái gọi là “đại hiệp” lại càng ở trên quân tử và người tốt thì không còn mệt nữa, mà phải gọi là thảm.

- Cho nên ta mới tình nguyện làm người xấu!

Quân Mạc tà bình tĩnh nói:

- Ta chỉ muốn làm cường giả! Là người tốt hay xấu không quan trọng. Ta chỉ thấy kỳ quái, cô là người ở Thiên Phạt Sâm Lâm, vì sao cũng chấp nhất giữa người tốt và người xấu? Các cô không phải tôn thờ cường giả vi tôn sao? Chẳng lẽ quan niệm của các cô đã biến hóa?

Mai Tuyết Yên ngẩn ra, không sai, nguyên tắc cơ bản và cũng là nguyên tắc quyết định chính là cường giả vi tôn, nhưng vì sao mình lại tranh luận người tốt người xấu ở đây? Người tốt hay xấu với mình thì căn bản là không có gì bất đồng, tất cả đều là người mà thôi?

Chẳng lẽ mình hóa thành hình người thì đã tiếp thu quan niệm đạo đức của nhân loại sao?

- Quân công tử nói không sai, xem ra là bổn tọa chấp nhất rồi.

Mai Tuyết Yên tự giễu.

- Cũng không phải là cô chấp nhất, mà là ta nhìn không thông cũng nên.

Quân Mạc Tà cười một tiếng:

- Kỳ thật, ta như vậy lại càng thích hợp với cuộc sống ở Thiên Phạt Sâm Lâm mà không phải ở chốn hồng trần này.

- Vậy cũng không đúng, với loại tính cánh này của ngươi, cho dù là sinh hoạt ở đâu ngươi đều là người đầu tiên không chịu bạc đãi, chính là ngươi và cũng chỉ có ngươi.

Mai Tuyết Yên nói đùa một câu.

- Đương nhiên, bổn công tử am hiểu nhất một chuyện, chính là lợi dụng, cận kề cái chết cũng không chịu thiệt.

Quân Mạc Tà lầm bầm hai tiếng, chà chà tay, lại còn đưa lên mũi ngửi, trên mặt hiện lên nụ cười đắc ý, tát nhẹ vào miệng hai cái, sau đó trở lại như cũ, hiển nhiên là đang nhớ tới lúc nãy mới chiếm tiện nghi của người ta.

Mai Tuyết Yên hừ một tiếng, khuôn mặt đỏ ửng. Tức đến sôi máu. Tên đáng khinh, thật là không nghe tới hai câu lời hay, cho một chút thể diện liền lên mặt.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 93: Bất Kỳ Điều Kiện Gì?

- À, lúc nãy cô nói hợp tác….

Quân Mạc Tà cười hắc hắc:

- Nhưng không biết đề nghị của cô ra sao?

Hắn nghĩ thầm, đám thú vương của Thiên Phạt đã sớm hợp tác với ta rồi, chỉ có cô không biết thôi, đồ ngốc!

- Đúng! Là hợp tác!

Mai Tuyết Yên sắc mặt trở nên trịnh trọng:

- Thiên Phạt sâm lâm cần đề thăng thực lực! Để đối phó với tam đại thánh địa còn lại, quyết phân thắng bại! Nếu cứ dựa theo tốc độ tăng trưởng công lực như bình thường thì chắc chắn sẽ không kịp.

- Cho nên chúng ta mới mượn ngoại lực đề thăng công lực!

Ánh mắt củaMai Tuyết Yên ngưng trọng nhìn Quân Mạc Tà:

- Tỷ như dùng Thiên Phạt Thánh Quả luyện chế ra loại đan dược kia! Hơn nữa, cho dù mỗi người có một viên thì vẫn không đủ! Mà đan dược này chúng ta không có nhưng sư phó của ngươi lại có thể luyện chế! Nghe nói, sư phó của ngươi đã từng luyện ra thần đan uống vào có thể tăng thêm mười năm công lực lại không hề có tác dụng phụ, mà cái chúng ta cần chính là thứ này, nếu chỉ có mười năm công lực cũng có phần hơi ít!

Quân Mạc Tà nhíu mày:

- Ý của ngươi là muốn loại linh đan không xung đột với Thiên Phạt Thánh Quả, nhưng lại có thể đề thăng nguyên lực của các ngươi, sau đó dùng đan dược này để mau chóng đề thăng thực lực của thập đại thú vương, đạt tới bình cảnh mới. Sau đó lại dùng Thiên Phạt Thánh Quả luyện chế thêm một loại đan dược nữa để đột phá tiếp, nói vậy thì cũng chẳng khác nào trong thời gian ngắn liên tiếp đột phá hai bình cảnh, tăng lên hai giai, đại khái là ý này?

- Không sai! Người thông minh nói cũng thông minh, ý của ta chính là vậy!

Đôi mắt của Mai Tuyết Yên chớp chớp, lẳng lặng nói:

- Nhưng ta lại không tìm được sư phó của ngươi, cho nên mới phải tìm ngươi!

- Mai cô nương, ta rất muốn nói với cô là cách này của cô rất buồn cười, quá mức hão huyền, ta tin rằng cô cũng biết, yêu cầu cô nói ra sẽ làm cho chúng ta khó xử. Cho dù gia sư có thần thông thế nào thì cũng chỉ có thể nói cho cô biết rằng ý nghĩ của cô chắc chắn thất bại!

Quân Mạc Tà nhíu mày:

- Từ luyện chế Thiên Phạt Thánh Quả có thể thấy được, luyện thần đan thứ nhất cần cơ duyên xảo hợp, thứ hai cần dược vật đầy đủ, thứ ba là cần thời gian sung túc, cuối cùng là cần đại lượng tinh lực! Hơn nữa, cho dù đã đủ bốn điều kiện trên thì con phải xem ý tứ của lão thiên gia, có hay không có thể luyện chế, tỷ lệ thành công khó có thể khống chế!

- Mặt khác, phàm là dược vật dùng để đề thăng công lực, chắc chắn sẽ có hạn chế. Thường thường là sau khi dùng một viên, chờ thân thể thích ứng với sự kích thích hoặc là công lực đề thăng thì viên thứ hai, viên thứ ba cũng chẳng hề có một chút tác dụng. Nếu không, tựa như Thập Niên đan, nếu có thể dùng tiếp, vậy dùng liên tục một nghìn viên

thì chẳng phải là có mười vạn năm công lực sao? Cho nên ta mới trực tiếp nói là chuyện này không làm được! Ta chỉ có thể nói, ý tưởng của cô quá mức không phù hợp với thực tế!

- Nói vậy thì cô cũng đã hiểu rồi. Muốn đề thăng công lực trong thời gian ngắn thì cần phải luyện chế ít nhất ba loại đan dược thần kỳ! Mà mỗi một loại đan dược đều phải có công hiệu tăng lên ít nhất là ba mươi năm công lực! Và mỗi chủng loại hoàn toàn khác nhau, không được lặp lại,như vậy mới có thể thuận lợi đạt tới bình cảnh cực hạn, sau đó ăn vào Thiên Phạt Thánh Quả mới có thẻ đột phá!

- Nói như vậy, một thời gian dài tiếp theo, gia sư cái gì cũng không làm, chỉ chuyên luyện chế đan dược có các cô mới có thể làm được! Cô nói như sư tử há mồm vậy không thấy quá đáng sao? Cô thấy gia sư là người có thể cho cô sai khiến sao?

- Ta cũng biết như vậy có hơi quá phận, lệnh sư là tồn tại bậc nào ta không phải không biết, nhưng chúng ta thực là không còn biện pháp nào khác!

Mai Tuyết Yên lẳng lặng nói:

- Ba năm sau, không phải, chỉ hai năm chín tháng là tam thánh nhất hung bài vị chiến. Nếu dựa theo tình hình bây giờ, bất kể là đối mặt với Chí Tôn Kim Thành, Độn Thế Tiên Cung hay Vô Biên Huyết Hải thi Thiên Phạt Sâm Lâm bại là cái chắc! Nhưng đây là địa vị siêu nhiên mà Thiên Phạt Sâm Lâm luôn bảo trì trong chín nghìn năm, nếu như đánh mất trong tay của ta và đại ca ta thì hậu quả khó mà lường được!

- Huyền thú chúng ta ở trên đại lục này vốn bị kỳ thị, dựa và thực lực bá đạo hung hãn mới có thể gia nhập tam thánh nhất hung! Nếu như điểm tựa này cũng bị mất đi thì Thiên Phạt Sâm Lâm sẽ không còn là Thiên Phạt Sâm Lâm nữa.

Không ngờ trên mặt Mai Tuyết Yên lại hiện lên vẻ thống khổ, tự giễu mình. Nhưng Quân Mạc Tà biết, cường giả như Mai Tuyết Yên mà phải

lộ ra vẻ mặt như vậy thì có thể nói là “sơn cùng thủy tận” rồi.

Quân Mạc Tà cau mày, bước đi thong thả nhưng trong lòng do dự không thôi. Hắn biết, lúc này mà trợ giúp Thiên Phạt Sâm Lâm thì sẽ kết được một đồng minh vĩnh viễn, với sinh mệnh cường đại của huyền thú, không chỉ là Quân gia hiện tại, cho dù là con cháu đời sau cũng có thể phiên vân phúc vũ, làm mưa làm gió trên đại lục mà không cần phải cố kỵ! Đó là chuyện cực tốt cho con cháu đời sau!

Đại giới, chỉ là mấy viên đan dược mà thôi!

Tuy răng đơn giản, nhưng những đan dược này trước mắt chỉ có thể luyện chế được một loại, còn các loại khác thì phải chờ đề thăng tới Hồng Quân Tháp tầng năm mới có thể luyện chế! Về phần Phạt Thiên Thánh Quả, cũng chính là Thiên Tà Vạn Độc Quả là nguyên liệu chính thì phải chờ đến tầng sáu mới có thể luyện ra! Nếu công lực không đủ, kết quả cuối cùng chính là làm cho toàn bộ thiên tài địa bảo hóa thành tro bụi mà thôi!

Tổng cộng có hai năm chín tháng, mình có thể đột phá đến tầng sáu sao?

Với điểm này, Quân Mạc Tà một chút cũng nắm không chắc! Thăng cấp Hồng Quân Tháp, Khai Thiên Tạo Hóa Công thăng cấp khó khăn như thế nào thì Quân Mạc Tà rất rõ ràng.

Mặc dù mình chỉ một năm đã tăng lên tầng thứ ba, thế như chẻ tre, nhưng thành tựu trước mắt cũng như đặt nền móng mà thôi! Càng lên cao thì càng khó! Thậm chí phải gấp bội mới tăng lên được!

- Bổn tọa biết như vậy là làm khó lệnh sư đồ. Nếu lệnh sư đồ có thể hợp tác lần này thì trong quá trình luyện đan, vô luận là dược liệu gì đều do Thiên Phạt Sâm Lâm chúng ta xuất ra. Cho dù là đáy biển, Tuyết Sơn, những nơi cực nóng, cực lạnh chúng ta sẽ kiếm về cho ngươi!

Mai Tuyết Yên hai tay phụ họa:

- Hơn nữa, chúng ta sẽ tiếp nhận bất cứ điều kiện gì của lệnh sư đồ cho dù là những điều kiện vô lý, chúng ta sẽ không từ chối!

Quân Mạc Tà chấn động.

Bất cứ điều kiện gì!

Giấc mộng lớn nhất của Quân Mạc Tà chính là có thể kiến tạo cho mình một cơ nghiệp ở Thiên Phạt Sâm Lâm! Từ nay về sau tiếu ngạo đại lục, không còn hậu cố chi ưu (bất cứ nỗi lo nào về sao). Còn có các thú vương của Thiên Phạt Sâm Lâm nữa, cái này Quân Mạc Tà cũng thích!

Với tính khí như vậy thì rất phù hợp với khẩu vị của Quân đại thiếu! Cho dù không có lợi Quân Mạc Tà cũng tính sẽ giúp một tay, huống chi là còn có lợi? Hơn nữa lại có lợi cực lớn? Quả thực là không cưỡng lại được sự mê hoặc a!

Quân Mạc Tà cắn răng, mẹ nó, không có áp lực sẽ không có động lực! Không phải là Hồng Quân Tháp tầng sáu thôi sao? Thiếu gia ta vốn chỉ cần nửa năm đã thăng ba tầng, vì sao không thể thăng ba tầng nữa trong hai năm?

Liều thôi! Chỉ là bắt thiếu gia ta càng liều mạng luyện công mà thôi! Thực lực tăng lên, chỗ tốt với mình cũng là cực lớn!

- Hừm, cá nhân ta thì cảm thấy chuyện này không vấn đề gì, nhưng ta vẫn còn phải trưng cầu ý kiến của sư phụ ta, dù sao có được hay không còn phải xem ý tứ của lão nhân gia. Nhưng mà cô cứ yên tâm. Ta sẽ cố gắng thúc đẩy lần hợp tác này. Về phần điều kiện thì sau này nói cũng không muộn, ta thật sự là không làm chủ được, cho dù ta nhận lời thì Mai Tiểu thư cũng không tin được, phải không?

Quân Mạc tà đảo mắt, hắn đương nhiên sẽ không lộ ra lá bài tẩy của mình. Nếu như để người khác biết hắc bào nhân thần bí kia, cao thủ vô địch thiên hạ là mình.

Thì hậu quả rất khó lường!

Như vậy sẽ khiến toàn bộ địch nhân đều tới, thậm chí cả những người không có cừu oán, cũng sẽ nảy sinh ý nghĩ tiêu diệt mình, cho nên, bí mật này, khi chưa đủ cường đại để tiếu ngạo đại lục thì cho dù là chí thân cũng không thể tiết lộ!

- Chuyện này ta hiểu được, đa tạ Quân công tử!

Cặp môi xinh của Mai Tuyết Yên khẽ động, thấp giọng nói.

- Nhưng mà, tam đại Thánh Địa kia rốt cục là những nơi nào? Mai cô nương có thể giải thích cho tại hạ được không?

Quân Mạc Tà cuối cùng cũng có cơ hội hỏi đến vấn đề này. Vấn đề này đã khốn nhiễu ở trong lòng Quân Đại Thiếu từ rất lâu rồi.

- Số người thế tục biết Phong Tuyết Ngân Thành, Huyết Hồn sơn trang chỉ sợ tồn tại cũng không nhiều, mà trong thế gian hoành hành ngang ngược cũng chỉ là mấy đại thế gia. Ở trong lòng huyền giả, Phong Tuyết Ngân Thành và Huyết hồn sơn trang cũng là tồn tại lớn nhất rồi!

Lúc chưa tới Thiên Nam thì ngay cả Quân Mạc Tà cũng cho là vậy.

Nhưng đột nhiên biết rằng núi cao còn có núi cao hơn, đột nhiên xuất hiện tam đại Thánh Địa nhất đại hung địa! Thiên Phạt Sâm Lâm được công nhận là nơi hung hiểm thì không có gì phải nghi ngờ, cái đó mọi người đều biết, vậy tam đại Thánh Địa là nơi như thế nào?

Nghe vậy thì mấy địa phương này tựa hồ còn cao hơn một cấp so với Phong Tuyết Ngân Thành. Riêng cái này thôi cũng đủ để Quân Mạc Tà kinh ngạc không thôi, ngay lập tức hắn nghĩ. Vậy còn có tồn tại nào đang ẩn dật cao cấp hơn nữa không đây?

Nếu là có, vậy những người này đã đến cấp độ nào?

Mà nghi vấn lớn nhất là vì sao chưa từng nghe truyền thuyết về những chỗ này?

- Tam thánh nhất hung, được thành lập từ chín ngàn năm trước. Lúc ấy quần hùng tịnh khởi, cả Huyền Huyền đại lục là một mảnh hỗn loạn. Đương nhiên, trong hoàn cảnh như vậy thì cường giả cũng như mây, thời thế tạo anh hùng, anh hùng lại sáng tạo thời thế.

Mai Tuyết Yên cười khổ một tiếng rồi giải thích.

- Lúc đang chờ thời khắc hưng thịnh thì đại lục lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Mai Tuyết Yên hít sâu một hơi:

- Quân Mạc Tà, ngươi đã từng nghe nói đến Thiên Trụ Sơn?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 94: Đoạt Thiên Chi Chiến

- Thiên Trụ Sơn? Chính là ngọn núi cao nhất nằm ở cực nam của đại lục? Tương truyền núi cao vạn trượng, nằm ngang giữa trời, kéo dài tới mười vạn dặm, xuyên thủng trời cao, dọc từ bên này đại lục tới tận bên kia, từ xưa truyền lại, tận cùng của núi này chính là chạm trời! Không nói người và động vật, ngay cả hùng ưng cũng không thể bay qua, xưa nay không hề có dấu vết của con người, có lẽ là chưa có ai có thể chinh phục. Thiên Trụ Sơn, Sơn Liên Thiên (núi liền trời), Thần Ma cũng phải dừng bước!

Quân Mạc Tà tất nhiên là biết ngọn núi này, hơn nữa còn có hứng thú! Trên địa cầu, sơn mạch lớn nhất là Côn Lôn sơn lớn thế nào? Mà cái Thiên trụ Sơn còn cao hơn nữa, đã vậy còn cao hơn cả ngọn Everest, hơn nữa còn gần như vắt ngang toàn bộ tinh cầu! Đây chính là kỳ tích trong kỳ tích!

Cho nên Quân đại thiếu luôn muốn đi xem một chút.

- Đúng, lúc đó, không biết tại sao một tòa sơn mạch trong Thiên Trụ Sơn lại đột nhiên sụp đổ. Lúc đó ánh lửa phóng lên cao hơn ngàn trượng, vô số tảng đá cũng bay ra hơn mười dặm, phàm là dân chúng ở xung quanh Thiên Trụ Sơn thì tử thương vô số! Ngay cả Chí Tôn Thần Huyền cũng vô pháp thoát khỏi, thậm chí là cả đại địa cũng rung động. Không ít nơi chảy ra một cỗ nhiệt lưu có thể dung kim hóa thạch. Việc này chính là một trận hạo kiếp của nhân gian! Hạo kiếp qua đi, Huyền Huyền đại lục người chết vượt quá nghìn vạn. Mà sau đó, ngọn núi bên cạnh Thiên Trụ Sơn cũng sụp đổ hơn một nửa!

- Nguyên bản không người nào có thể lên được, cũng không có phi điểu có thể bay lên, tuy rằng con người không cách nào đi lên, nhưng dù sao cũng thấp hơn nhiều. Một đoạn sơn mạch này dài vài dặm, nhưng vì vậy mà lúc đó mọ người đã phát hiện một việc. Nguyên lai Huyền Huyền đại lục không chỉ đến Thiên Trụ Sơn là kết thúc, mà phía sau Thiên Trụ Sơn còn có thế giới khác!

Thanh âm của Mai Tuyết Yên trở nên trầm trọng, Quân Mạc Tà cũng đoán được, ngày xưa, theo như lời Mai Tuyết Yên thì trên ngọn núi đó đã diễn ra một trường hạo kiếp chính là núi lửa bùng phát mạnh mẽ và động đất.

- Sau khi ngọn núi sụp đổ thì có hai vật quái dị xuất hiện, cũng có thể gọi là người.

Mai Tuyết Yên tiếp tục nói:

- Mà hai người hình thù kỳ quái đó lại có xung đột kịch liệt với các cường giả ở bên này Thiên Trụ Sơn! Cuối cùng, các cường giả cấp Chí Tôn liên thủ mới miễn cưỡng giết chết bọn họ! Nhưng, từ địa phương nọ lại xuất hiện rất nhiều…

- Mặc dù là cường giả Chí Tôn cũng không thể chống lại quái nhân với số lượng lớn, nhưng nếu để cho những quái nhân đó xâm nhập vào đại lục thì sẽ gây nên một trường hạo kiếp khó có thể tưởng tượng. Cho nên, hầu như toàn bộ huyền giả của đại lục đều tập trung ở phía bắc Thiên Trụ Sơn toàn lực ngăn chặn! Đây là lần đầu tiên Đoạt Thiên chi chiến diễn ra!

Mai Tuyết Yên thở dài.

- Toàn bộ đại lục liên hợp với nhau, mọi người đồng tâm hợp lực, sức mạnh như thành đồng, cuối cùng cũng đánh lui được đám quái nhân kia. Nhưng trong khi chiến đấu, mọi người cũng nhận ra được, đối phó với những người này thì huyền giả dưới Chí Tôn căn bản là hi sinh vô ích, không hề có một chút tác dụng, thậm chí là Thần Huyền tứ phẩm gần

đến chuẩn Chí Tôn thì một kích toàn lực cũng không gây ra được thương tổn cho bọn quái vật đó. Cho nên, trận chiến này cũng trở thành trận chiến giữa các huyền giả đứng đầu. Mà những huyền giả chưa đạt Chí Tôn thì đều quay trở về, không cần phải ở lại hi sinh vô ích.

- Đúng lúc đó, để ngăn chặn đám ngoại nhân thì Huyền Huyền đại lục đã hình thành bốn thế lực lớn! Theo thứ tự là Độn Thế Tiên Cung, Chí Tôn Kim Thành cùng với Mộng Huyễn Huyết Hải! Mặt khác, vì đây là chiến dịch liên quan đến vận mệnh của toàn bộ đại lục, cho nên huyền thú vương Thú Tôn cũng tham gia chiến dịch này, tự lập thành một khối. Lúc ấy, tứ phương lấy Thiên Phạt Sâm Lâm làm thế lực lớn nhất. Lợi dụng Thiên Phạt Sâm Lâm là chính, gọi là vũ nội đệ nhất hung địa!

- Tam đại Thánh Địa, bắt đầu tuyển chọn cường giả từ các huyền giả, nếu là người đạt tới bình cảnh của Chí Tôn thì sẽ được tam đại Thánh Địa thu vào, sau đó chờ đợi Đoạt Thiên chi chiến lần tiếp theo, lúc này, việc cần làm chỉ là luyện công! Quyết không cho phép ra ngoài! Bởi vì chỉ cần một chút lơi lỏng đều có thể khiến Đoạt Thiên chi chiến thất bại, mang đến hạo kiếp cho nhân loại! Cho nên, tam đại Thánh Địa cơ bản là nơi tập trung cường giả của Huyền Huyền đại lục! Hơn nữa, chỉ có cường giả mới có thể tiến vào tam đại Thánh Địa!

- Mà Thiên Phạt Sâm Lâm chúng ta chỉ là huyền thú, cường giả nhân loại sẽ không gia nhập liên minh của chúng ta, cho nên, càng ngày tam đại Thánh Địa càng thịnh vượng, mà Thiên Phạt Sâm Lâm lại có quy tắc đào thải tự nhiên, thủy chung vẫn duy trì nguyên dạng. Cho nên, Thiên Phạt Sâm lâm trong tứ đại thế lực đã suy thoái dần.

- Tam đại Thánh Địa vì muốn ngăn chặn quái vật xâm lấn một cách tốt nhất nên những địa phương được chọn đều thập phần hà khắc. Nhưng đối với sự tiến cảnh của võ giả vô cùng chậm, cho nên, lâu ngày, tam đại Thánh Địa cũng dần biến mất trong tầm mắt của người thế tục, trừ khi cứ cách một đoạn thời gian bọn họ ra ngoài tìm kiếm huyền giả đạt tới bình cảnh Chí Tôn đưa vào thánh địa, còn lại cơ bản không hề xuất hiện ở nhân gian, mấy ngàn năm qua đi, dần dần bị lãng quên, nhưng Đoạt

Thiên chi chiến vẫn chưa bao giờ đình chỉ! Đây cũng là lý do mà tam thánh nhất hung tồn tại.

Mai Tuyết Yên từ từ nhìn lên bầu trời.

- Nguyên lai là như thế.

Quân Mạc Tà nghe xong có chút mơ hồ, thuận miệng phụ họa một câu, nhưng trong lòng lại kính nể, tại mảnh đất phồn hoa này lại có nhiều người âm thầm bảo vệ như vậy! Mà chiến tranh ở bên kia lại yên lặng trả giá yên lặng hi sinh! Chỉ bằng điểm này đã không hổ với danh xưng Thánh Địa.

- Cho nên sư phụ ngươi có tu vi kinh thế như vậy lại có thể tiêu dao thế ngoại khiến ta cảm thấy rất kinh ngạc!

Mai Tuyết Yên nhẹ chớp mắt, liếc nhìn Quân Mạc Tà một cái.

- Uhm, có thể gia sư trời sinh tính đạm bạc, cho nên tới bây giờ cũng chưa xuất đầu lộ diện.

Quân Mạc Tà cười ha hả.

- Hoặc là, gần một ngàn năm nay, tam thánh nhất hung tranh giành cấu xé lẫn nhau, sớm đã quên đi ước nguyện ban đầu, cũng là nguyên nhân trọng yếu! Chắc đã làm cho nhiều cường giả thất vọng. Tam Đại Thánh Địa đã không còn là tam đại Thánh Địa ban đầu.

Mai Tuyết Yên thở dài, ngơ ngẩn một hồi mới nói tiếp.

- Càng về sau, ngày nào cũng ngăn chặn, tất cả mọi người đều không trụ được, liền đưa ra quyết chiến.

- Dù sao, những người bên kia có thể đến được cũng là những cường giả, hơn nữa, phía nam của Thiên Trụ khí hậu cực lạnh, căn bản là địa phương mà không phải người thường có thể sống, cho nên, quái vật ở bên kia cũng nghĩ vậy, nhưng bọn họ đi tới, thì chắc chắn sẽ tổn hại đến

ích lợi của bên này. Sau này liền hình thành mỗi mười năm quyết chiến một lần, nhưng sau này nghĩ lại, thấy mười năm thời gian lại quá ngắn, hai bên đều không kịp nghỉ ngơi lấy sức cho nên đổi thành trăm năm. Cho đến sau này, tại một lần Đoạt Thiên chi chiến, tam thánh nhất hung của đại lục thực lực đều tăng lên, không ngờ lại đem dị tộc nhân chém giết một tên cũng không lưu, khiến bọn họ tổn hại nguyên khí rất nặng. Cho nên, trăm năm sau, bọn họ vẫn không tới, phải tới hai trăm năm sau thì bọn họ mới ngóc đầu trở lại! Nhưng vô luận là bọn họ hung hãn như thế nào thì đều bị tam thánh nhất hung ngăn cản, cứ thế kéo dài cho tới này, sự tình cứ lặp lại như vậy, mãi cho đến bây giờ đã thành năm trăm năm một lần!

Mai Tuyết Yên thở dài:

- Thời gian càng dài, từ mười năm cho đến năm trăm năm như bây giờ, đối với bọn họ chỉ có ích mà không có hại, bởi vì bọn họ không lúc nào là không muốn thoát khỏi hoàn cảnh tồi tệ, cho nên, bọn họ lúc nào cũng quyết tâm, nhưng đối với chúng ta, trăm năm thực sự là rất lâu! Lâu dài đến mức có thể luân phiên đến mấy thế hệ, lâu đến nỗi đã gây ra hậu quả đáng sợ! Tuy rằng tam thánh nhất hung vẫn tồn tại như cũ, nhưng lại không còn là tam thánh nhất hung như trước kia nữa! Hơn nữa, không biết từ lúc nào, tam thánh nhất hung đã bắt đầu bước vào đại lục, lại có thể âm thầm điều khiển thế tục hoàng gia.

- Càng về sau, biến hóa càng mạnh. Cho đến mấy trăm năm gần đây, tranh giành quyền lực lại trở thành cuộc đua âm thầm của tam đại Thánh Địa. Thật là đáng buồn! Đến nay, ta vẫn không hiểu được tại sao, với địa vị cao xa như tam đại Thánh Địa, còn có thể dùng được cái gì của thế tục hay sao?

Mai Tuyết Yên thất vọng nói.

- Hơn nữa, càng khiến người khác đau lòng chính là, tam thánh nhất hung hiện tại, lại xuất hiện bài danh chi chiến! Chỉ vì một cái bài danh ai trước ai sau mà lại tránh đấu với nhau đến bất diệc nhạc hồ, cũng không

biết có bao nhiêu thực lực, liền hao tổn ở nội đấu! Thật là đáng tiếc. Mà Đoạt Thiên chi chiến gần nhất cũng chỉ còn vài năm, lúc đó, chín nghìn năm giữ vững, lần này ta cũng không lạc quan.

Trong mắt của Mai Tuyết Yên hiện ra một tia lo lắng.

- Bọn ta tuy là huyền thú, không thuộc loài người, nhưng vẫn là một phần tử của Huyền Huyền đại lục, từ chín nghìn năm nay, các chiến sĩ bỏ mình ở Đoạt Thiên chi chiến của Thiên Phạt Sâm Lâm nhiều nhất trong tam thánh nhất hung! Chúng ta sớm đã xem Đoạt Thiên chi chiến là thiên chức của mình! Chúng ta đã chảy rất nhiều máu cho cuộc chiến này! Mai Tuyết Yên ta tuy rằng khinh thường nhân loại trên phiến đại lục này. Nhưng thứ mà chúng ta thủ hộ lại chính là phiến đại lục này. Không phải là nhân loại, mà phần trách nhiệm thủ hộ đại lục này, Thiên Phạt bọn ta tự làm tự chịu! Thiên Phạt muôn đời tiếng tăm, tuyệt sẽ không đoạn tuyệt trên tay của họ Mai chúng ta!

- Cho nên, lần tăng thực lực này chúng ta bắt buộc phải làm! Không tiếc hết thảy đại giới, cũng phải làm cho lực lượng của Thiên Phạt lớn mạnh! Vạn nhất trong Đoạt Thiên chi chiến, nhân loại không ngăn cản được, ngoại tộc xâm lấn, vậy thì để Thiên Phạt Sâm Lâm chũng ta dùng thân thể của mình gánh vác! Nếu không được cũng chỉ còn cách đồng quy vu tận với đối thủ mà thôi!

- Cho nên, Đoạt Thiên chi chiến, chúng ta nhất định phải tham gia! Mà muốn tham gia, nhất định phải đưa thân vào hàng ngũ tam thánh nhất hung! Nếu không, tư cách tham gia Đoạt Thiên chi chiến cũng không có.

Nghe xong, Quân Mạc Tà không khỏi cảm thấy kính nể!

Quân Mạc Tà từng nói mình không phải người tốt, lại càng không phải quân tử. Thậm chí là khinh thường cái gì gọi là anh hùng hào kiệt, đại hiệp cự hiệp, nhưng đối với những người chân chính là anh hùng thì hắn lại vô cùng khâm phục, tán thưởng!

Cũng như Nhạc Phi Nhạc Vũ Mục trong lịch sử kiếp trước!

Lại như Quân Vô Hối kiếp này!

Mai Tuyết Yên tuy là huyền thú có tu vi hóa hình, nhưng nàng lại có lòng kiên trì, tấm lòng như vậy, đã đủ cho nhân loại cảm thấy xấu hổ!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 95: Dị Tộc Nhân Đáng Sợ!

- Theo như cô nói, thời gian quyết chiến càng dài, trong chuyện này tựa hồ có mùi vị âm mưu.

Quân Mạc Tà lần đầu lo lắng nói:

- Từ mười năm kéo dài đến trăm năm kỳ hạn. Cái này không có gì, bởi vì trăm năm thời gian, không chỉ có huyền thú các cô có thể vượt qua, siêu cấp cường giả của nhân loại cũng có thể tham gia ít nhất hai lần, thậm chí là ba bốn lần Đoạt Thiên chi chiến! Nhưng bây giờ lại kéo dài đến năm trăm năm, Huyền thú thì tốt, nhưng đối với nhân loại chúng ta thì lại là âm mưu âm hiểm nhất!

Quân Mạc Tà dựng thẳng một đầu ngón tay (ngón nào ta, ngón giữa chăng:88:):

- Ai cũng biết, một khi huyền lực tu vi đạt tới Địa Huyền, liền có thể mượn huyền khí để tăng tuổi thọ. Thần Huyền có thể sống một trăm năm mươi đến hai trăm tuổi, nếu có thể tiến vào Chí Tôn Thần Huyền thì có thể kéo dài thêm nữa nhưng cũng không vượt quá ba trăm năm mươi năm.

Những điều này Quân Mạc Tà từ miệng Ưng Bác Không biết được. Nhưng cảnh giới cao hơn Chí Tôn thì ngay cả Ưng Bác Không cũng không biết.

- Kỳ thật, cường giả trên Chí Tôn cũng tồn tại, những người cấp độ này có thể sống được từ bốn trăm đến sáu trăm tuổi. Chắc là tu vi của

lệnh sư cũng đã đạt tới tầng này, mà trên thực tế, trong các bản ghi chép của Thiên Phạt, cường giả tầng này nếu còn có thể tiến thêm một bậc nữa thì có thể sống càng thêm dài. Nhưng những người đạt tới trình độ này ngàn năm qua bất quá cũng không nhiều.

- Có thể nói vậy, nhưng phàm là cường giả đã tham gia Đoạt Thiên chi chiến, nếu lấy năm trăm năm tuổi để tính toán thì tuyệt đại đa số sẽ không có cơ hội tham gia Đoạt Thiên chi chiến tiếp theo! Bởi vì đủ tư cách tham gia Đoạt Thiên chi chiến thì tối thiểu cũng phải tu luyện một hai trăm năm mới có thể đạt tới trình độ cao như vậy. Mà Đoạt Thiên chi chiến tiếp theo lại là năm trăm sau, lấy niên kỷ của nhân loại, thì chắc chắn không thể sống được tới cuộc chiến tiếp theo. Cho dù là cường giả thiên tài tuyệt diễm, thì cũng bị giới hạn bởi nhân lực, nhiều nhất cũng chỉ có thể phát uy một lần. Cho nên, Đoạt Thiên chi chiến chỉ dựa vào truyền thừa kiểu củi cháy lửa truyền!

Mai Tuyết Yên thở dài:

- Dù sao, nhân vật có thể dựa vào huyền công mà sống tới một ngàn năm thì đã là tồn tại trong truyền thuyết.

- Mỗi một lần Đoạt Thiên chi chiến, kết thúc đều là một hồi bi thảm, hạo kiếp thê lương. Mỗi một người tham gia đều là cao thủ, mặc dù có tồn tại mạnh mẽ hơn nữa, một khi tham dự, đều mang trong mình tất tử chi chí, mang theo đệ tử truyền thừa của mình đi tới, để họ đứng một bên quan sát, quan sát sự hung tàn của dị tộc nhân, quan sát sư phụ mình hi sinh! Cứ thế mỗi thế hệ truyền thừa đi xuống.

Đôi mắt đẹp của Mai Tuyết Yên lại hiện vẻ thê lương:

- Ta năm đó từng được Thánh Vương Thiên Phạt đời trước mang theo đi quan sát Đoạt Thiên chi chiến, khi đó, ta chỉ là một huyền thú thất cấp bé nhỏ, mà nàng khi mang ta tới cũng không nói gì.

Mai Tuyết Yên lại thở dài:

- Mấy đời Thiên Phạt Thánh Vương đều nói rõ, kéo dài thời hạn căn bản là âm mưu của dị tộc nhân. Năm trăm năm, chúng nó chờ được, cũng nguyện ý chờ, nhưng chúng ta lại không chờ được. Tuy rằng chúng nó cũng muốn thay đổi, nhưng điều kiện sinh tồn của chúng lại quá khắc nghiệt, dựa vào yếu bỏ mạnh giữ, thích hợp với nguyên tắc sinh tồn, nên bọn chúng mỗi đời đều có vô số cường giả sinh ra. Nhưng đối với chúng ta, lại xuất hiện sự gián đoạn trong thời gian rất dài! Hơn nữa, thói quen an nhàn của nhân loại chính là thiên địch lớn nhất, từ từ mài mòn ý chí chiến đấu của nhân loại!

- Một khi đã như vậy, vì sao lại không trực tiếp vượt núi, đen dị tộc nhân tàn sát sạch sẽ, nhổ cỏ tận gốc không tốt hay sao?

Quân Mạc Tà nhướng mày.

- Ngươi cứ nghĩ cường giả trước kia là người ngu sao? Nếu có thể thành công, cũng đã sớm thành sự thật. Biện pháp này đã có người thử qua, nhưng những người có thể vượt qua ngọn núi này, hầu hết đều là cao thủ trong cao thủ, cường giả trong cường giả! Nhìn chung toàn bộ đại lục, mỗi đời cũng chỉ có hơn mười người mà thôi. Mà bên kia, người ta cũng có rất nhiều cường giả đang chờ đợi, thèm thuồng. Huống chi dị tộc nhân có tới mấy trăm vạn, lại cực kỳ phân tán, làm sao lại có thể tàn sát hết thảy?

- Nếu tùy tiện đi qua, chỉ sợ bị bọn họ giết sạch. Thiên Trụ Sơn là nơi chia đôi trời đất, không chỉ là của dị tộc nhân mà cũng là của chúng ta a!

Mai Tuyết Yên hừ một tiếng:

- Nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả suốt đời nhàn nhã) tất nhiên là tốt, nhưng chúng ta lại không làm được! Nếu dựa vào tình huống trước mắt, có thể duy trì không bị xâm nhập cũng đã rất khó khăn chứ đừng nói đến tiến công. Hơn nữa, hoàn cảnh của ngoại tộc thì tồi tệ đên cực điểm, nhân loại hoặc huyền thú tới bên kia, ngay cả điểu kiện sinh tồn cũng khó mà cam đoan, nên khó mà tàn sát được di tộc nhân!

Quân Mạc tà im lặng không nói, nhưng trong lòng lại tính toán. Việc này quả khó xử, trong đó cũng có một ít việc khó có thể giải quyết, gần nhất là tam thánh nhất hung đều có tính toán, sớm không thể đồng lòng, lại không có một chi đội ngũ mạnh mẽ, nếu có ba năm trăm người toàn bộ đều là Chí Tôn, có thể thống nhất hiệu lệnh toàn bộ nhân loại là được. Một khi thành công vượt qua, có thể không diệt sạch được nhưng cũng khiến cho dị tộc nhân nguyên khí đại thương. Ngoại tộc nhân ngay cả là bỏ yếu lấy mạnh, nơi sinh tồn của kẻ mạnh, cũng không thể toàn bộ tộc nhân đều là cường giả!

Nói đến đây, Quân Mạc Tà không khỏi nhớ tới Tàn Thiên Phệ Hồn.

“Nếu bọn hắn…”, nghĩ đến đây, Quân Mạc Tà lắc đầu ngay, hiện tại đám người này thực lực quá kém, cao nhất chỉ là Địa Huyền sơ giai, chỉ sợ ngay cả ngọn núi kia còn leo không qua nổi. Tuy nhiên, nếu có thêm vài chục năm nữa..

Hắn lắc đầu, vậy thì quá muộn.

Nam nhi đương sát nhân, sát nhân đương thiếu niên! Nam nhi kiến công, không để đầu bạc nhiều hơn đầu đen! Nếu đợi cho tóc bạc đầy đầu, như vậy, cho dù xây được sự nghiệp khoáng thế thì cũng đã già rồi…

- Có một việc ta thấy rất kỳ quái, Huyền Huyền đại lục từ xưa đến nay. Có nhân loại, có huyền thú, vậy tại sao lại không được nhận dị tộc nhân này, chúng nó nếu có thể cũng được xưng là người, hắn là cũng có hình thái giống người đi? Ngoại tộc, cuối cùng là khác ở chỗ nào?

Quân Mạc tà kỳ quái hỏi:

- Thực lực của bọn chúng mạnh như vậy, nếu có thể tiếp nhận, sau đó đồng hóa, chẳng lẽ không được sao?

- Haiz, ngươi chưa thấy qua dị tộc nhân nên chưa thấy sự đáng sợ của chúng. Càng không biết bọn chúng ghê tởm đến mức nào! Cho nên mới có những ý tưởng ngây thơ này!

Vẻ mặt Mai Tuyết Yên như nói không nên lời, hình như là cực độ ghê tởm, ngay cả nhắc tới cũng cảm thấy ghê tởm, nói một câu đều cảm thấy dơ bẩn.

- Oh?

Quân Mạc Tà có hứng thú nói:

- Vậy bọn chúng có bộ dạng gì?

- Bộ dạng của quần tộc này hình dung như thế nào nhỉ? Tộc của bọn chúng có đặc thù là song tính đồng thể, có chút giống với trẻ sinh đôi bị dị dạng của nhân loại, nhưng thiếu một nửa kia thì lại không thể sống, đây là nhược điểm của các tiền bối tổng kết lại. Bất quá, có hại cũng có lợi, bởi vì bọn chúng là do hai thân thể hình thành, nên trong cơ thể kinh mạch hình thành hiệu quả bù đắp, cho nên bọn chúng tu luyện công phu gì cũng làm ít ăn nhiều, diện mạo xấu xí, làm việc lại hung tàn, không hề có nhân tính, nói chúng không có nhân tính cũng không chính xác, bởi vì bọn chúng không đủ tư cách làm nhân loại!

Mai Tuyết Yên cau mày nói.

- Bọn người liên thể này, hình như trong tộc quần của chúng có truyền một loại công phu kỳ dị, thậm chí là quỷ dị. Có thể ẩn tung trong thời gian ngắn, hoặc là trực tiếp biến thành cây cối, hoặc là tan vào nước, tóm lại là thiên biến vạn hóa, làm cho chúng ta phi thường đau đầu.

Nói tới đây, Mai Tuyết Yên trầm ngâm một chút.

- Liên thể nhân? Toàn bộ đều là liên thể nhân?

Quân Mạc tà trừng mắt nhìn. Thường thường, nghe nói liên thể là một loại bệnh, không ngờ trong này lại có nguyên một tộc đàn. Nhưng nghe Mai Tuyết Yên miêu tả võ công của bọn chúng thì lại có vẻ quen tai?

- Công phu của bọn hắn thậm chí có chút giống kỹ xảo thần diệu mà ngươi thi triển lúc trước!

Mai Tuyết Yên trầm ngâm thật lâu, rốt cục nói ra.

- Cái gì? Giống kỹ xảo ta thi triển, ngươi có ý gì? Cô có thể thấy rõ, bổn côn tử chính là nam nhi thân cao bảy thước, phiên phiên mỹ thiếu niên, có thể cùng bọn đồng thể chó má này có quan hệ sao?

Quân đại thiếu vốn đang nghe lời hay, lại nghe được Mai đại mỹ nhân vừa nói thì nổi giận. Theo như Mai Tuyết Yên nói, đám liên thể nhân này sử dụng chính là ngũ hành độn giáp thuật, hơn nữa lại là loại thô bỉ nhất, có thể đánh đồng cùng vô song Khai Thiên Tạo Hóa Công, Âm Dương Độn sao? Đây là khinh thường ta quá rồi!

- Công tử đừng bực, điểm ấy ta hiểu được, kỹ xảo của các ngươi mặc dù có chút tương tự, nhưng tiêu chuẩn đánh giá thì kém nhau quá xa, quả nhiên là khác biệt, căn bản là không giống nhau, dựa vào sở trường của ta là Thiên Địa Tù Lung mà nói thì là khắc tinh lớn nhất của kỹ xảo kia, chỉ cần nhấc tay là đưa chúng vào chỗ chết, nhưng chiêu thức của ta mặc dù có thể khắc chế Quân công tử, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể giam cầm trong thời gian ngắn. Nếu muốn dồn công tử vào chỗ chết, cũng chưa chắc đã có lực, ta thậm chí nghĩ là sở dĩ có thể bắt công tử chỉ vì tu vi của công tử còn nông cạn, nếu loại thần thông này do lệnh sư thi triển thì Thiên Địa Tù Lung của ta có thể kiềm chế thì chính là đại cát a!

Mai Tuyết Yên nói, thấy Quân Mạc Tà có chút bất ngờ, Mai Tuyết Yên có việc cầu người không thể không vỗ mông ngựa cho Quân đại thiếu.

Nghe được Mai Tuyết Yên tâng bốc, cho dù lấy sự trầm ổn của Quân đại thiếu gia cũng cảm thấy lâng lâng. Bất quá, lúc này không phải lúc đắc ý, Quân Mạc tà lại truy vấn:

- Vậy những người này dùng binh khí gì? Khả năng rèn luyện binh khí như thế nào?

- Tộc quần của chúng chỉ dùng một loại trường đao, thân đao dài nhỏ làm vũ khí, mà đao này hơn ngàn năm tiến hóa, cũng có chút bất phàm, chém xuống thì sắc bén tuyệt luân. Hơn nữa, bọn chúng có thói quen là cứ mỗi đao chém xuống, chúng sẽ hét lên một tiếng, bởi vì ngôn ngữ bất đồng nên cũng không biết bọn chúng hét lên cái gì, quả là làm cho người ta phiên không chịu được.

- Cho dù là liên thể nhân thì cũng là người a? Chỉ là hình dạng cổ quái một chút mà thôi.

Quân Mạc Tà nháy mắt, bộ dạng rất tò mò, hận không thể bắt một tên liên thể dị tộc nhân mà nghiên cứu một lần.

- Khụ khụ…

Mai Tuyết Yên do dự một hồi mới nói:

- Ngươi không biết… mấy người này… liên thể nhân, mỗi tên đều là một nam một nữ, tuy hai mà một.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 96: Lòng Đầy Căm Phẫn!

- Nguyên lai là huynh muội cộng thể a.

Quân Mạc Tà a một tiếng, đột nhiên lại nhớ tới một việc:

- Nếu tộc quần của họ như vậy thì có thể là do gien của họ sinh ra đã vậy, đúng rồi, nếu chúng nó là đồng thể vậy chúng làm sao sinh sống đây? Người nam trong liên thể tìm lão bà, sau đó liên thể muội muội cùng liên thể ca ca của lão bà ở bên bên trừng mắt nhìn, thật ngượng ngùng, đây cũng trái với luân thường a.

Quân Mạc Tà đương nhiên cho rằng hai người liên thể cùng một mẹ thì đương nhiên phải là huynh muội ruột.

Mặt của Mai Tuyết Yên đỏ bừng, vừa tức vừa thẹn, không biết trả lời như thế nào, hung hăng trợn mắt nhìn Quân Mạc Tà rồi mới nhắm mắt lại, dùng ngữ khí kiên định nói:

- Nếu chúng nó biết cái gì là luân thường thì cổ nhân đã tiếp nhận chúng, điểm kỳ quái của chúng cũng chính là điều dơ bẩn này, bọn chúng không tìm phối ngẫu, mỗi một đôi liên thể cũng là một cặp phu thê.

- Về sau, trong tam thánh nhất hung có người đặt cho nó một cái tên, miễn cho việc cứ gọi là dị tộc nhân, bởi vì bản tính của họ tàn nhẫn như lang sói, cho nên được mệnh danh là “Lang Tính Nhân!

Mai Tuyết Yên cuối cùng cũng nói xong.

- Lang Tính Nhân, Lãng Nhân! Ha ha, nguyên lai thế giới này cũng tồn tại những thứ vô sỉ như vậy!

Quân Mạc tà trợn mắt há hốc mồm, buột miệng nói ra. Nằm mơ cũng không ngờ lại có một tin tức lớn như vậy.

- Cái gì? Ngươi thân là thế gia công tử, vậy mà tại sao lại không thể văn nhã một chút trước mặt nữ tử chứ? Ngươi không thấy những lời này rất thô tục sao?

Khuôn mặt của Mai Tuyết Yên trắng bệch, đôi mắt đẹp mở to, tay chỉ vào Quân Mạc Tà, đứng dậy rất nhanh chỉ kém cướp đường mà đi!

Mai đại mỹ nhân tuy rằng lịch duyệt phong phú, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới có người lại có hình tượng như vậy, rồi lại so sánh một cách ghê tởm, nghĩ lại ý tứ trong đó thì nàng cũng xấu hổ đến mức muốn ngất đi!

Không thể không nói, Quân Mạc Tà thuận miệng nói cũng rất thỏa đáng! Rất hình tượng! Hình tượng đến mức mà người nào nhớ đến mấy chữ này đều nghĩ đến rất nhiều hình ảnh khó coi.

- Con mẹ nó!

Tinh thần thanh niên dân tộc của Quân Mạc Tà lập tức được kích phát ra, vẻ mặt đầy phẫn nộ, phỉ nhổ, giương nanh múa vuốt, nước miếng văng tung tóe:

- Ta văn nhã tổ tiên bọn nó, bổn công tử hận nhất chính là loại quỷ vô sỉ này! Chính là một bọn vô sỉ, lại có thể nhấc lên phong ba lớn như vậy trên Huyền Huyền đại lục, lại còn làm ra cái gì Đoạt Thiên chi chiến, đoạt con mẹ nó con chim! Làm thiếu gia ta lòng đầy căm phẫn! Bổn côn tử tuyên bố, cả đời này cùng bọn người kia đối nghịch, nếu không thể diệt trừ bọn kia, bổn thiếu gia sau này dùng kê kê đi đường.

Mai Tuyết Yên cùng Xà Vương Thiên Tầm hai đại huyền thú mỹ nữ trong nháy mắt đỏ bừng cả mặt, mắt thấy tiểu tử này nhảy lên nhảy xuống, không ngừng phun ra ô ngôn uế ngữ, hai người vừa ngượng vừa buồn bực.

Đây cũng có hơi quá khích đi, ta chỉ nói về mấy tên dị tộc nhân mà thôi, vì sao vị đại thiếu gia lại căm giận như vậy? Giống như là bị người ta bới mộ của tổ tiên vậy.

Nhưng nhìn hắn phẫn nộ như vậy cũng không phải là giả! Hoàn toàn là vừa nghe xong liền phát a.

Hai người bọn họ nào biết Quân Mạc Tà phẫn nộ là từ cái gì. Với văn hóa như các nàng thì vĩnh viễn không thể biết sự căm giận to lớn của Quân Mạc Tà!

Tuy rằng Lang nhân này không phải là Lãng nhân (Nhật Bản) kia, nhưng lại thành công đưa cừu hận chôn sâu trong lòng kích phát ra! Mượn mấy tên trơ mặt mo này ra khai đao đi.

Huống chi, tên gia hỏa này lại có huyền công không khác lắm so với nhẫn thuật (Ninja).

Vậy cũng không bắt được thỏ thì lôi chó săn ra ăn, tóm lại Quân đại thiếu rất căm giận, tự đáy lòng rất căm giận!

- Quân công tử, ngươi không sao chứ?

Sau một lúc lâu, Mai Tuyết Yên với khẩu khí có chút trách cứ hỏi.

Dù sao, Quân đại thiếu vừa rồi phát tiết rất không phù hợp với khí chất của công tử quý tộc.

- Ta không sao, ta có thể có chuyện gì?

Quân Mạc Tà trợn trắng mắt, rống lên:

- Cô yên tâm, ta nhất định sẽ giúp các cô hoàn thành tâm nguyện, việc này ta rất rất ủng hộ! Tuyệt đối là toàn lực ủng hộ! Đối với những tên ngoại tộc này, chúng ta phải kiên quyết đả kích, trảm thảo trừ căn, kiên quyết thực hiện chính sách diệt sạch, vĩnh viễn không lưu lại hậu hoạn! Đến lúc đó, bổn công tử cũng sẽ đích thân xuất trận, chém giết bọn chúng long trời lở đất! Một lũ vô sỉ đó căn bản không xứng sống ở mảnh đại lục thái bình này!

Quân đại thiếu một tay đặt trước ngực, mắt nhìn thẳng vào phía trước, làm ra tư thế tuyên thệ, chính khí nói:

- Làm một phần tử của Huyền Huyền đại lục, ta, Quân Mạc Tà, đương nhiên cần bảo vệ quốc gia, không thể chối từ, tan xương thịt nát, cúc cung tận tụy! Giết cho bọn chúng huyết quang trùng thiên, khắp nơi đều là máu! Trực tiếp diệt tộc, tất cả đem cho chó ăn! Giết cả tộc bọn chúng!

Mai Tuyết Yên nở nụ cười, nói:

- Quân công tử, tuy rằng ta cảm thấy công phu của ngươi rất thần diệu, nhưng công lực của ngươi vẫn rất nhỏ bé, mà Đoạt Thiên chi chiến lại gần ngay trước mắt, ngay cả tiến độ của ngươi có nhanh lên gấp đôi, cũng không có chút hữu dụng tại Đoạt Thiên chi chiến, tấm lòng thật đáng mừng, nhưng không giúp gì được cả!

Quân Mạc Tà hừ một tiếng.

- Khó chịu sao? Ngươi cho là ngươi có thể khai sơn phá thạch đã giỏi lắm rồi phải không? Hơn nữa trong tay lại có thần binh đoạn kim trảm ngọc, khinh thân công phu lại cực kỳ thần diệu, quả thực như hổ thêm cánh, liền đem thiên hạ anh hùng không thè đặt trong mắt sao? Mọi người đã là bằng hữu, nhưng ta nói cho ngươi biết, không sợ đả kích lòng tin của ngươi, ngươi dựa vào nó, nếu chống lại cao thủ chân chính, căn bản chỉ là con kiến, ngay cả nửa điểm uy hiếp cũng không có!

Quân đại thiếu liếc mắt nhìn Mai Tuyết Yên.

- Cao thủ chân chính? Ví dụ?

- Chỉ cần bất kỳ một vị Chí Tôn nào cũng có thể bắt ngươi, vô luận là bát đại Chí Tôn hay là Thiên Phạt Thú Vương, tùy tiện một người cũng có thể!

Mai Tuyết Yên thản nhiên nói.

- Hừ, ý của cô là cũng có tỷ muội cô trong đó?

- Đương nhiên, chính là ta cùng Thiên Tầm, chỉ cần dùng năm thành huyền công là có thể dồn ngươi đến chết, mặc cho thân pháp của ngươi thần diệu đến mức nào! Đây là sự thật, không cần phải nghi ngờ!

Mai Tuyết Yên cười nhẹ, nhìn Quân Mạc Tà:

- Cho nên, chàng trai à, ngươi hãy lo mà luyện công đi, có một số việc, chờ ngươi trưởng thành sẽ minh bạch.

Quân Mạc Tà choáng váng, chẳng lẽ ta không biết những tên dị thường biến thái như các ngươi không thể chân chính đối kháng hay sao? Thế nhưng khẩu khí này giống như một lão nhân đầy kinh nghiệm đang giảng giải cho một tên mới gia nhập giang hồ, hoặc là như mụ mụ đang giỗ dành hài tử vậy.

Bổn thiếu gia thế nào cũng là nam nhi tám thước, cư nhiên lại bị người ta xem nhẹ?

Xà Vương Thiên Tầm ở bên cũng kinh ngạc đến mở to đôi mắt, đại tỷ sao lại nói vậy? Loại khẩu khí này không giống như bình thường a. Quả thực là có điểm thay đổi a.

Thậm chí, Mai Tuyết yên tuy bất động thanh sắc, nhưng trong lòng lại chấn kinh bởi lời nói và hành động của mình! Bởi vì nàng đang phòng bị hắn!

Nhưng không phải là loại phòng bị với địch nhân, mà là phòng bị với nam nhân, một nữ nhân phòng bị với nam nhân!

Bao nhiêu năm rồi, chưa có nam nhân nào lại khiến cho mình phải phòng bị, bởi vì bọn họ không đáng để mình đặt trong mắt, nhưng trước mặt thiếu niên này, lại khiến cho mình dâng lên ý niệm này.

Ta đang sợ hãi cái gì sao?

- Ta sẽ khiến cô lác mắt ra.

Quân Mạc Tà bỗng nhiên nói một câu chắc nịch như vậy.

- Oh! Quân công tử khiến bổn tọa kinh ngạc không ít, nhưng nếu có thể trong ba năm, từ Thiên Huyền trung giai nâng lên đến ít nhất là Chí Tốn cảnh giới, vĩnh viễn là không thể, nếu có đó chắc là tên ngốc đang nói mê đi, ta đây cũng chỉ ăn ngay nói thật, mong công tử không cần để ý a!

Mai Tuyết Yên thản nhiên nói.

Theo như lời của Mai Tuyết Yên, cứ mỗi lần đến Đoạt Thiên chi chiến, thời thế tạo anh hùng, tu vi huyền công trên Huyền Huyền đại lục đột nhiên tăng mạnh, rất nhiều kì nhân dị sĩ kinh tài tuyệt diễm xuất thế, thiên tài thiên tư hơn người cũng có.

Nhưng cho dù là xuất hiện người tiến cảnh nhanh nhất, mượn một vài kỳ ngộ thì lúc tiến lên Chí Tôn cảnh giới cũng phải hơn bốn mươi tuổi, chưa bao giờ có ngoại lệ! Bách Lý Lạc Vân đã là kỳ tài trăm năm khó gặp, chỉ hai mươi lăm tuổi đã là Địa Huyền, nhưng thiên tài này so với những người đi trước thì cũng không coi vào đâu, nếu Bách Lý Lạc Vân không có kỳ ngộ lớn hơn nữa thì sau này tiến đến Chí Tôn lúc sáu mươi tuổi cũng là thành tích khó được!

Ngay cả là Quân đại thiếu cũng phải mười sáu mười bảy tuổi đã có được Thiên Huyền tu vi, quả là thiên tài ngàn năm khó gặp, nhưng dĩ

vãng vẫn có tám mười người, nhưng thiếu niên kỳ tài chứ không phải là cả đời kỳ tài, thậm chí trước hai mươi tuổi tu thành Thiên Huyền chi cảnh, cũng hiếm có người đạt tới Chí Tôn trước một trăm tuổi, cho nên, Mai Tuyết Yên mới nói Quân Mạc Tà là người ngốc nói mê, cái này cũng không phải là châm chọc!

- Mai cô nương nói những lời vàng ngọc này, Quân mỗ tại sao lại để ý, nhưng chuyện thế gian lại có nhiều điều không thể tưởng được, chỉ hiếm có chứ không phải không có, Mai cô nương không làm được không có nghĩa là người khác không làm được, càng không có nghĩa là Quân mỗ cũng không làm được, cái gọi là ếch ngồi đáy giếng, không biết trời bao lớn, tóm lại là ý này!

Quân Mạc Tà lạnh lùng nói.

Xà Vương Thiên Tầm ở một bên nhịn không được mắng:

- Quân gia tiểu tử, ngươi dám nói chúng ta là ếch ngồi đáy giếng, ngươi thật to gan!

- Ta có nói như vậy sao? Chẳng lẽ nhị vị là người sao? Nếu vậy thì xin hai vị thứ lỗi !

Quân Mạc Tà bất động thanh sắc, lại hung hăng trả đòn.

- Thiên Tầm, im lặng, Quân công tử nếu dám xuất cuồng ngôn chắc chắn có cái để dựa vào, hoặc là chúng ta đúng là ếch ngồi đáy giếng!

Lời nói của Mai Tuyết Yên như là mắng Xà Vương Thiên Tầm, nhưng người biết chuyện vừa nghe là biết Quân Mạc Tà không biết tự lượng sức mình!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 97: Sóng Gió Không Yên Ả

Quân đại thiếu gia khóe miệng khẽ nhích, từ từ nói:

- Nửa năm trước Quân Mạc Tà ta buộc lòng phải làm một tam thế tổ, quần áo lụa là, bại gia chi tử, tại Thiên Nam trước đây Quân Mạc Tà bất quá chỉ là một người tầm thường khí nhỏ, hôm nay tuy Quân Mạc Tà không phải là một chúa tể trên bầu trời, nhưng tu vị cũng đã đạt tới Thiên Huyền trung giai. Mai cô nương đã sống qua nhiều năm, nhìn xa trông rộng tại sao có thể khẳng định Quân Mạc Tà trong gần ba năm sau không thể bước vào Chí Tôn cảnh giới. Cuối cùng ai là người hồ ngôn loạn ngữ, nằm si nói mộng hãy để tương lai sau này chứng minh!

Nghe những lời cuồng vọng của Quân Đại thiều gia, Mai Tuyết Yên cũng hơi tức cười. Không sai, trong thời gian hơn nửa năm từ một người được coi là rác rưởi lột xác thành Thiên Huyền cường giả, người mà người thường có khi cả đời cũng không với tới, còn lại thời gian hơn hai năm, như thế nào lại không thể có đột phá đây!

Đang lúc Mai Tuyết Yên sững sờ thì bên tai lại vang lên tiếng của Quân Mạc Tà:

- Quân Mạc Tà ta muốn làm chuyện gì, thế gian này không có gì có thể ngăn cản được. Ngay cả là trời cũng không được!

Quân Mạc Tà nói những lời này ngữ khí rất bình thản nhưng trong đó ẩn chứa hào khí xung thiên làm cho Mai Tuyết Yên cũng phải động dung.

Mai Tuyết Yên chậm rãi nheo ánh mắt có chút hoảng hốt, bởi vì câu nói cuồng ngạo của Quân Mạc Tà, nàng lại có phần cảm thấy tin tưởng, sự tin tưởng xuất phát từ đáy lòng!

Mà tâm cảnh kiên nghị của mình có thể phát sinh tình huống như thế, thật là đáng sợ!

- Gần đây, nghe nói tại Quý Tộc Đường của ngươi có đấu giá một loại linh dược gọi là Diệp Cốt Đan?

Mai Tuyết Yên nhàn nhạt cười, cũng lại âm thầm vận chuyển nguyên lực làm cho nội tâm rung động của bản thân dần bình lặng trở lại.

- Ha Ha, linh dược gì chứ, cũng chỉ là một thứ bắt mắt thôi, chẳng lẽ Mai cô nương cũng có hứng thú?

Quân Mạc Tà cười cười.

- Bắt mắt? Không ngờ Quân công tử lại nói như vậy, thứ dễ nhìn ấy đối với huyền thú chúng ta thì không có tác dụng gì quá lớn, nhưng đối với huyền giả loài người các người lại là thứ có thể thoát thai hoán cốt. Chẳng lẽ điều này sư phụ ngươi không nói cho ngươi biết chăng? Mà ngươi, có thể mang ra đấu giá thứ như vậy! Ta không thể không bội phục lá gan ghê gớm của ngươi.

Mai Tuyết Yên khẽ mỉm cười nhưng ánh mắt ngưng trọng:

- Ta nghĩ, đấu giá lần này, một khi xác định được vật phẩm đấu giá là thật, tam đại thánh địa cũng có khả năng sẽ phái người đến đây mong được đem thân thể trời sinh một lần nữa hấp thụ, rèn luyện qua đan dược này. Thiên cổ tuyệt phẩm loại này tuyệt đối chưa bao giờ xuất hiện trên thế gian.

- Tam đại thánh địa cũng phái người tới? Khả năng này không lớn chứ? Đan dược này cũng là mặt hàng tầm thường nhiều nhất chỉ có thể

cải tạo một chút đối với thân thể và xương cốt thôi. Tam đại thánh địa đã tồn tại mấy ngàn năm, như thế nào có thể để ý đến những đồ vật này?

Quân Mạc Tà có phần ngạc nhiên.

- Không có khả năng là sao? Ngươi dám nói đây là mặt hàng tầm thường sao? Ngươi cũng là Huyền giả, chẳng lẽ còn không biết, thân thể loài người dù là kỳ tài trời sinh, hay người cần cù tu luyện trên tổng thể đều không hoàn toàn hoàn hảo. Cùng một lúc không thể thi triển hai chiêu thức, cho nên vũ kỹ của huyền giả có nhiều chỗ thiếu hụt, mà chúng ta gọi đó là sơ hở. Còn có tốc độ xuất thủ nhanh hay không. Những điều này trực tiếp quan hệ với xương cốt gân mạch cực kỳ mật thiết.

- Một số cao thủ hiện tại, cả đời theo đuổi có thể đề cao tốc độ tăng thêm một chút thôi nhưng cuối cùng vẫn không thể thành công được.

Mai Tuyết Yên có chút bất đắc dĩ:

- Mà ngươi trong tay cầm vật có ích rất lớn đối với các cao thủ đang thời điểm đột phá mang ra đấu giá. Ngươi cũng đã biết, kể cả Chí Tôn Thần Huyền có thiên phú tu luyện về thân thể cho tới bây giờ cũng không có bất cứ biện pháp gì thay đổi. Nhưng nếu có thể chiếm được Diệp Cốt Đan để phục dụng, chỉ cần có một chút công hiệu, nhờ xương cốt thoáng biến hóa cũng đủ cho thực lực của những cường giả này tiến thêm một bước. Mà ngươi hẳn biết rằng đạt tới trình độ của những cường giả này tăng thêm tu vị thì khó khăn tới mức nào.

- Thì ra là thế, ta cũng có chút xem nhẹ.

Quân Mạc Tà gật đầu trầm tư:

- Xem ra ta nghĩ chuyện này có chút quá đơn giản.

Hắn ngẩng đầu nói:

- Mai cô nương, đa tạ cô đã chỉ ra cho ta. Hai vị thực lực siêu nhiên, nhưng ở chỗ này chưa chắc đã là tiện lợi. Không bằng, dứt khoát tới chỗ của ta, cùng Thanh Hàn tỷ làm bạn, dù sao các cô cũng đã biết nhau. Cứ như vậy, chúng ta có thể chiếu cố tốt với nhau, thương lượng chuyện gì cũng dễ dàng hơn một chút.

Quân Mạc Tà ở trong lòng cũng đã có tính toán, nếu là đem được hai cô nương xinh đẹp như thiên tiên này về nhà, giống như Quân gia có thể có thêm hai tấm bùa hộ mạng, hơn nữa thực lực hai người cường đại tới mức này. Hai vị nữ nhân vừa xinh đẹp như thiên tiên lại có thực lực siêu cường.

Quả nhiên là chỗ bảo hộ tốt!

Một người cao hơn cả Chí Tôn cường giả cực mạnh Mai Tuyết Yên. Một người có thể so sánh với thực lực của bát đại Chí Tôn Xà Vương, ở nhà lại còn có thảo nguyên thần ưng Ưng Bác Không. Thực lực như vậy Thiên Hương hoàng gia cũng không có được. Cho dù tất cả các Chí Tôn cường giả tụ tập đầy đủ hay tam đại thánh địa có tới cũng có thể bảo đảm sự an toàn của bản than, cả sự an toàn của những người mình quan tâm nhất nữa.

Mà quan trọng nhất là lo lắng trong lòng có thể buông xuống, có thể đến Đông Phương thế gia, sau đó đi tới Phong tuyết Ngân thành, giải quyết tâm nguyện lâu nay!

Tuyết Sơn sụp đổ! Hai người tam thúc tam thẩm có thể đoàn tụ với nhau. Đây mới chính là điều mà Quân Mạc Tà trong khoảng thời gian này cố gắng thực hiện, là mục tiêu duy nhất của hắn!

Bất quá dù cho có bọn họ giúp đỡ, nhưng vẫn phải dựa vào thực lực của chính mình, cố gắng tu luyện, nhất định phải tăng tiến tu vi, đột phá Khai Thiên Tạo Hóa công, đột phá Linh Lung Hồng Quân Tháp, chỉ có như thế lực lượng của mình mới ngày càng cường đại.

- Được, chúng ta đây liền mặt dày làm phiền ngươi vậy. Ta cũng muốn nhân cơ hội này xem có thể cùng lệnh sư nói chuyện một lần, gia tăng sự hợp tác hay không.

Mai Tuyết Yên do dự một lúc rồi cũng đáp ứng,

Quân Mạc Tà trong lòng vui mừng.

Ba người đồng hành, hướng Thiên Hương thành đi tới. Trên đường Quân Mạc Tà tò mò hỏi một câu:

- Mai cô nương, cô từng nói qua, những lang nhân kia mỗi khi xuất chiêu lại hét lớn một tiếng, rốt cuộc là hét cái gì.

Đôi mi thanh tú của Mai Tuyết Yên khẽ nhíu, suy nghĩ hồi lâu mới nói:

- Hình như là “phách lạc” gì gì đó. Đại chiến lần trước trải qua cũng đã khá lâu, ta cũng không nhớ rõ lắm.

Nghe những lời này Quân Mạc Tà đột nhiên tức giận, cắn răng mắng:

- Phách cách yết lộ. (Hình như là câu mấy bọn Nhật hay quát lên hay sao đó ^^!)

- Đúng, đúng là câu này.

Mai Tuyết Yên gõ gõ lên đầu một lúc cũng nhớ ra, nhìn Quân Mạc Tà có phần ngạc nhiên nói:

- Sao ngươi lại biết? Chẳng nhẽ sư phụ ngươi cũng tham gia vào cuộc chiến ấy?

Quân Mạc Tà đi nhanh lên phía trước không trả lời.

Đem hai người trở về nhà, Quân Mạc Tà an bài họ ở cùng chỗ với Quản Thanh Hàn, dù sao họ cũng từng quen biết. Sau đó lại lao vào luyện công. Trong mấy ngày này, nhận được thiệp mời triệu kiến của ba

vị hoàng tử, các thiệp mời của các đại thế gia, thậm chí cả các Huyền khí thế gia nổi tiếng ở ngoài thành Thiên Hương đến đây cầu kiến…

Quân Mạc Tà một mực bỏ mặc, không rảnh để xử lý những việc nhỏ nhặt này!

Đường Nguyên trong khoảng thời gian này càng vất vả sứt đầu mẻ trán. Cùng một lúc chuẩn bị đem Diệp Cốt Đan đấu giá, lại phải ứng phó với hoàng gia về những việc rùm beng trước đó. Tất cả sự việc đều cùng một lúc kéo tới.

Bàn Tử cũng phát hiện, mình chủ trì lần đấu giá này chỉ sợ không phải dễ dàng. Ít nhất sẽ không nhẹ nhàng như những lần đấu giá trước đó. Ngay cả hắn nhận thức được điều này nhưng vẫn không thể thay đổi được!

Mặt khác, không may nhất chính là Đông Thành Hoàng Gia. Phái nhi tử tiến vào Thiên Hương thành mong muốn nhi tử có thể đạt được điều tốt mang về nhà, hoặc là cố gắng mang đến hy vọng trong hôn sự với Độc Cô gia, thực lực gia tộc chắc chắn sẽ tiếp tục tăng vọt. Không ngờ lại mang tới một tin dữ to lớn như thế!

Không nói tới nhi tử đột nhiên bị người ta sát hại, phải đối phó với sự giận giữ Độc Cô Tung Hoành lão gia tử buộc Hoàng gia phải có lời giải thích cụ thể. Đến lúc này bên trong Hoàng gia xem như đã hoàn toàn luống cuống.

Bên này ứng phó với Độc Cô lão gia tử còn chưa xong. Tất cả các sinh ý của Hoàng gia từ trước tới nay lại gặp phải nguy cơ. Cơ hồ tất cả các đối tác đều trong một đêm ngoảnh mặt lại, chấm dứt quan hệ với gia tộc. Hơn nữa các mối làm ăn của gia tộc thì bị người khác ép tới không thể ngẩng đầu. Hoàn toàn phải bán phá giá tất cả tài sản.

Cái này còn chưa hết, luôn luôn bị người khác quấy phá, một ngày nhiều lần bị bọn du côn xông vào vơ vét tài sản, nhân viên trong nhà đi ra ngoài thì đều bị đánh sưng hết mặt mũi, toàn thân thương tích trở về.

Ngay cả quan phủ địa phương, thành chủ lão gia mọi ngày vẫn thường uống rượu nói chuyện phiếm, cũng dứt khoát làm khó dễ. Nói cách khác, nều ngày trước, chuyện thủ tục dễ dãi ba ngày là xong, nhưng hiện tại làm trong vòng nửa tháng còn chưa được một phần ba thủ tục, vẫn không thể có ý kiến. Một khi có ý kiến, sẽ đình chỉ làm thủ tục đó, sau đó phải bắt đầu lại từ đầu.

Sự việc đến mực này, có ngu dốt tới đâu thì Hoàng gia cũng biết mình đã đắc tội với đại nhân vật. Hoàng lão gia tử tự thân tới bái phỏng Độc Cô thế gia, ngoan ngoãn phong bế gia tộc, sau mấy phen trắc trở cũng thấy được nhi tử của mình, lúc ấy mới biết, con của mình quả thực chết không oan, lại mắc tội với một người mà Hoàng gia không thể đắc tội.

Hơn nữa còn phạm phải tội chết!

Biết được nguyên nhân thực sự, Hoàng lão gia ngay lập tức đi đứng không vững, suýt nữa hôn mê bất tỉnh. Nước mắt lưng tròng: "Con của ta, ta không phản đối con tranh giành tình nhân, nhưng con phải biết suy nghĩ phân lượng của mình chứ. Cùng Đường gia và Quân gia tranh giành tình nhân, lại còn muốn giết chết tình địch, con thật là ăn gan hùm mật gấu a!". Nhi tử đã chết, tự nhiên là cừu hận, nhưng cừu hận và sự tồn vong của gia tộc nếu đem ra so sánh thì thực sự không có ý nghĩa. Dù sao từ trên xuống dưới mấy trăm người trong gia tộc vẫn phải duy trì cuộc sống, là nam tử đứng đầu luôn phải lựa chọn cái nào quan trọng hơn a!

Mắt thầy cơ nghiệp gia tộc có điểm suy bại, tài phú của gia tộc nhanh chóng mất đi, lúc này Hoàng lão gia tử đã muốn bỏ đi mặt mũi của mình khẩn cấp cầu xin Đường Nguyên đại thiếu gia tha thứ. Tuy nhiên, lúc này Hoàng gia lại có được một cơ hội ngoài ý muốn!

Cơ hội này đủ để xoay chuyển tình huống, làm cho Hoàng lão gia tử tăng thêm sự tin tưởng, không những không cần đi nhận lỗi cầu xin tha thứ, lại có được lợi ích mang lại cho gia tộc, bắt hai tên quần áo lụa là

chết tiệt của Đường gia và Quân gia quỳ xuống cầu xin tha thứ. Nếu không tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha được!

Thậm chí, Hoàng lão gia tử còn ngửa mặt lên trời nói lớn:

- Hoàng gia ta không sợ cường quyền, mặc kệ là ai, đắc tội với chúng ta sẽ phải trả cả vốn lẫn lời. Ai giết con ta, hắn sẽ phải đền mạng.

Mặc người có là ai chăng nữa!

Giết người phải đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền, đây vốn là chuyện kinh thiên nghĩa địa!

Ngay sau đó, Hoàng lão gia tử dứt khoát đem "đầu đuôi" chuyện này nói ra:

- Độc Cô thế gia cuùng Hoàng gia chúng ta đã có hôn ước, hôm nay vì muốn dựa vào Quân gia, xóa bỏ lời hôn ước, bán nữ cầu vinh! Hoàng gia ta rất khinh thường. Nhưng đã là hôn ước thì không thể sửa đổi, mặc dù con trai ta đã chết nhưng Đôc Cô cô nương phải theo hôn ước, tới làm dâu Hoàng gia!

- Nếu không, thiên hạ nhìn vào, trời soi xét, thiên nhật sáng tỏ, thiện ác có báo!

Hơn nữa nhằm vào Đường Nguyên, Hoàng gia chủ càng tỏ rõ sự cứng rắn. Nhi tử của ta không cẩn thận đẩy ngươi xuống tắm hố phân một cái thì đã sao. Ngươi không thể bỏ qua được lại không them suy nghĩ mà giết nó, lại dùng thủ đoạn ác độc đối phó gia tộc chúng ta, thiên lý ở đâu? Công đạo ở đâu?

Chuyện này lan ra làm nổi lên sóng to gió lớn. Đường bàn tử rơi vào chuyện tình vớ vẩn nhất thời nổi tiếng. Điều này làm cho đám người Đường lão gia tử giận tím mặt, Bàn tử vì vậy đã ăn không biết bao nhiêu đau khổ. Bất quá Bàn Tử coi như là dẫm phải hòn đá, bởi vì nếu không

có lần đấu giá Diệp Cốt đan này thì làm sao Hoàng gia lại có được chỗ dựa, thậm chí còn không biết có chỗ nào để dựa vào nữa.

Hoàng gia chân chính là nhắm vào Quân đại thiếu gia Quân Mạc Tà. Cái loại Thiên Hương đệ nhất quần áo lụa là, tán gia bại sản, không phải là chỉ dựa vào một vị sư phụ tài cán sao? Thực sự còn nghĩ mình là siêu cấp thế gia? Làm ra rắc rối lớn, khi dễ mọi người, đoạt hôn thê của người khác rồi bức tử họ. Thật là độc ác! Hành động như thế sao có thể tha thứ được. Huống chi, lại cướp con dâu của Hoàng gia ta, to gan thật.

Mặt khác, Hoàng gia trực tiếp phái ra vài vị cao thủ, đem những người tới quấy nhiễu gia tộc trước đây và những thương hội quay lưng không hợp tác hung hăng giáo huấn, đánh cho kêu rên khắp nơi, một phương thê thảm!

Hoàng gia giương cờ, thề chống lại tam đại thế gia không biết liêm sỉ kia! Quyết không khuất phục!

Hoàng gia mười phần tự tin!

Tin tức kia được truyền ra thì mọi nơi chấn động, thiên hạ ồ lên! Ai cũng không nghĩ được, giữa ban ngày ban mặt Hoàng gia lại có thể điên cuồng như thế? Can đảm đối mặt với Thiên Hương tam đại gia tộc: Độc cô gia, Đường gia, Quân gia, chẳng nhẽ bọn hắn nghĩ có thể chống đỡ được sao?

Không lẽ Hoàng lão gia tử đầu óc có vấn đề? Chỉ vì con trai bị giết, đầu óc đã hồ đồ rồi? Cùng một lúc lại đi trêu trọc vào ba đại gia tộc như thế! Đây đúng là hành vi của người điên a! Nói là phát rồ cũng không phải là quá đáng!

Nhất thời tất cả mọi người đều không để ý tới sự kiện này sẽ kết thúc như thế nào. Phần lớn đều cho rằng, Hoàng gia lần này chắc chắn sẽ xong đời.

Nhưng vẫn có người suy nghĩ, chẳng nhẽ Hoàng gia có cái gì đó nắm chắc trong tay sao? Nếu không sao lại dám làm như thế?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 98: Tam Đại Đan Dược

Hầu hết các đại thế gia tựa hồ như đã biết được điều gì đó không đúng, trong lúc nhất thời đều có thái độ thờ ơ, không quan tâm. Càng kyỳ quái hơn là từ quân đội Thiên Nam đến kinh thành, kể cả vị Thiên Hương chí tôn Hoàng đế cũng ru rú trong nhà, tất cả mọi việc đều không có để ý tới. Buông lỏng mọi chuyện, mặc các ngươi chen lấn, ta cũng chính là làm một người câm điếc, chuyện gì cũng không quản tới, các người muốn làm náo loạn thì cứ việc náo loạn a!

Thái độ mịt mờ như thế, càng làm cho mọi người bàn tán sôi nổi.

Từ khi công hiệu kinh người của Diệp Cốt đan bị lan truyền ra ngoài. Thiên Hương thành cơ hồ ngay lúc đó biến thành hũ mật thơm ngon, hầu như mỗi ngày trên đường đều có xe ngựa chở người của các huyền khí thế gia tới đây. Mặt đường bị các vết bánh xe ngựa ép xuống thật sâu, đủ thấy bảo vật bên trong xe thật không ít.

Cũng không ít những người tới với hành trang gọn nhẹ, nhưng lại cầm một lượng lớn ngân phiếu tới các tiền trang của Thiên Hương thành đổi thành vàng bạc, vì vậy mới có vài ngày mà đại bộ phận hiện kim trong các tiền trang của Thiên Hương thành đều chuyển dời tới các khách sạn.

Mà trên đường còn không hết những người từ phương xa mới đến.

Quân Mạc Tà từ khi trở lại gia tộc, hầu hết thời gian rảnh rỗi đều đi vào trong Hồng Quân tháp, hấp thụ thiên địa linh khí dầy đặc, hóa thành chân nguyên, sau đó thở ra.

Tất cả mọi người đều biết rằng Quân đại công tử đang ở nhà, nhưng ngược lại ai cũng như ai đều không biết được hắn đang ở đâu.

Trong khoảng thời gian này, Quân Mạc Tà ở trong gia tộc tăng cường luyện công, đồng thời cũng rất chú ý tra cứu thêm về các phương thuốc lưu truyền. Khai Thiên Tạo Hóa công có tồn tại hơn ngàn vạn phương thuốc luyện đan, chẳng lẽ trong hơn ngàn vạn loại đan dược này không có loại đan dược nào có khả năng trợ giúp tăng tiến tu vi sao?

Quân Mạc Tà không tin!

Nhưng vẫn có một số việc không như mong muốn, thật sự tìm không ra, cơ hồ tìm kiếm từ đầu tới cuối vẫn không có kết quả gì!

Kỳ thật việc này cũng không có gì là không đúng. Khai Thiên Tạo Hóa công được xưng là Huyền công đệ nhất công pháp có thể khai thiên tích địa, vốn nó đã không phải công pháp dành cho phàm nhân, thậm chí đây còn là công pháp tu chân cao cấp nhất. Nói cách khác, người muốn tại một quyển bách khoa toàn thư cao cấp để tìm hiểu những tri thức nhỏ nhặt, sách này tự nhiên chỉ chú giải lướt qua, những nội dung cực kỳ đơn giản. Không phải cấp bậc của nó không đủ, mà do tri thức của những người có thể xem quyển sách này không cần tới!

Quân Đại thiếu gia lại đang ở trong hoàn cảnh xấu hổ này. Những đan phương trong Khai Thiên Tạo Hóa công đều là những thứ quý giá, đáng tiếc làm sao hắn không thể luyện ra. Đùa giỡn sao, hắn luyện ra cũng không dùng được, một số đan dược cũng có thể luyện ra, nhưng nếu phục dụng cũng chỉ có một kết quả: Trực tiếp nổ banh xác mà chết!

Đương nhiên, nếu đã là siêu cấp bách khoa toàn thư, chắc chắn sẽ không làm cho người ta thất vọng, tỷ như Thập Niên đan bên trong là ngoại lệ, tin tưởng trong "Bách Khoa toàn thư" này còn có những ngoại lệ khác, bất quá phải tốn chút công phu tìm kiếm.

Loại Thập Niên đan này, Quân thiếu gia hiện tại đã dự trữ được hơn trăm bình, mà Diệp Cốt đan hiện tại cũng chuẩn bị được vài bình. Tin

tưởng cũng đã đủ dùng. Nếu là loại đan dược dùng cho Thiên Phạt Huyền Thú, dù là các loại đan dược dưỡng sinh linh tinh khác căn bản lại không có tác dụng, thậm chí hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Bởi vì trong mắt Huyền Thú, yêu cầu đầu tiên là thực lực,thứ hai là thực lực, thứ ba vẫn chỉ là thực lực, đây cũng là cái duy nhất mà chúng theo đuổi!

Quân đại thiếu gia Quân Mạc Tà từ trong Thiên Phạt Sâm Lâm cướp đoạt được hơn trăm loại linh dược, nhưng tác dụng không nhiều lắm. Mà thực tế Quân Thiếu gia muốn mượn tác dụng của những linh dược này tăng lên công lực, hiện tại các loại dược liệu quý báu đã tới tay, nhưng ngược lại lại không có đan phương thích hợp để luyện, thật sự là lãng phí a.

Kỳ thật chỉ cần có những dược liệu lâu năm quý báu này, Huyền giả trực tiếp sử dụng, sau đó vận công luyện hóa, cũng có hiệu quả tăng thêm công lực. Ví như nói tới nhân sâm, chỉ cần đã là bách niên nhân sâm, trực tiếp dùng liền có khả năng gia tăng công lực, tăng cường nguyên lực hiệu quả.

Bất quá như vậy, hiệu quả có được tương đối thấp, dù sao đó chỉ là do nhân sâm ấy trải qua năm tháng mà tích trữ được dược lực, cũng không phải do trải qua luyện đan chuyển hóa ra tinh chất giúp thân thể có thể hấp thu hoàn toàn chân nguyên công lực của nó. (dạng như là nhai kỹ no lâu - DG).

Mặt khác, cổ ngữ đã nói thuốc có ba phần độc, chỉ dùng một loại như vậy chẳng những hiệu quả đi xuống, mà còn dễ dàng tạo thành hậu quả Âm Dương mất cân bằng. Vẫn lấy Nhân sâm mà nói, Nhân Sâm thuộc tính dương mà thiếu âm, tự nhiên có khả năng đại bổ nguyên khí. Xưa này các thầy thuốc thường dùng làm dược vật cứu người hấp hối, nhưng bản chất dược tính quá mạnh rất dễ đem tới dương khí quá nhiều, làm mất cân bằng gây hiệu quả xấu. (Phải vừa ăn sâm vừa hấp thu âm khí - làm vài cái đấy mà - thì mời hiệu quả nhé mọi người - DG).

Ví dụ như thu hoạch lớn nhất khi vào Thiên Phạt sâm lâm lần trước, Thiên Tà Vạn Độc Quả. Thứ này trong tự nhiên quả thật là trân quý dị thường, nhưng nếu so sánh với các loại dược vật hay phương thuốc cao cấp nhất của Khai Thiên Tạo Hóa Công thì nó chẳng là cái gì cả, chỉ hơn loại thấp cấp một chút mà thôi, tuy nhiên Quân Mạc Tà lại coi trọng nó vô cùng. Lý do chính là bởi vì phẩm chất dược liệu của nó mặc dù không tính là cao cấp gì lắm, nhưng nó lại là một loại dược liệu trong một phương thuốc của Khai Thiên Tạo Hóa Công tầng thứ sáu, có tác dụng to lớn với thường nhân, lại là phương thuốc có khả năng luyện chế thành công, vì vậy nói nó trân quý là vì lý do này!

Trong con mắt Huyền giả, Thiên Tà Vạn Độc quả là một vật cực độc, chí âm chí tà, mặc dù lấy được trong thời gian thích hợp, độc dược tiêu biến nhưng dược tính khổng lồ trong nó người thường không có khả năng thừa nhận, cho dù có là Thiên Phạt Thú Vương thể chất đặc thù cũng chưa chắc có thể chịu đựng được. Đương nhiên, nếu có thể phục dụng thành công thì có thể đột phá được bình cảnh tăng tiến tu vi, nhưng ngược lại, thất bại chính là trực tiếp nổ tan xác mà chết!

Hung hiểm như vậy Thiên Phạt Thú Vương trong lòng rõ ràng nhưng nhân sinh là thế, có cơ hội cho bản thân đột phá thì dù là thập tử nhất sinh cũng có thể đem thân mình thử nghiệm. Nhưng như thế trong con mắt của Quân đại thiếu gia mà nói, chính là thiên vật hung tàn.

Đương nhiên, không phải cứ có một chút thiên địa linh khí đều thành linh dược, phục dụng vào là có thể tăng tiến tu vị, song đa phần các loại dược liệu thần kỳ không ngoại lệ đều như vậy. Tất cả cao giai nguyên liệu có được nên luyện thành đan dược, nếu có thể luyện thành, không những hiệu lực tăng cao, nhiều người có thể phục dụng, tùy tiện dùng trực tiếp cũng chính là lãng phí a. Tỷ như là một gốc Tuyết Linh Chi ngàn năm tuổi, nếu ăn vào có thể gia tăng một trăm năm công lực, nhưng nếu đem luyện chế thành đan dược làm cho mười người có thể gia tăng thêm một trăm năm công lực.

Cái nào tốt hơn, không nói cũng biết. Thậm chí Thiên Tà Vạn Độc quả cũng vậy, nếu Quân Mạc Tà có thể thành công luyện chế thành đan dược, không chỉ là Thiên Phạt Thú Vương mà rất nhiều người đều có khả năng phục dụng.

Điều ấy chỉ cần nghĩ qua là sẽ hiểu, không cần nói năng rườm rà!

Nhiều ngày trôi qua, tu vi Quân Mạc Tà không ngừng tăng cường, nếu xét theo tiêu chuẩn huyền khí, hắn lúc này đã đột phá Thiên Huyền trung giai, đang tiến lên Thiên Huyền đỉnh phong.

Trong khoảng thời gian này mà nói, Quân Mạc Tà không luyện công thì nhất định ôm một đống lớn đan phương tự mình nghiên cứu, cẩn thận đọc qua. Đúng là việc đều do người làm ra, sau một thời gian, rốt cục Quân Mạc Tà cũng có chút thu hoạch, từ trong vô số đan phương chọn ra được vài loại đan dược.

Trong “bách khoa toàn thư”, tri thức cơ bản đương nhiên là rất thưa thớt, nhưng không phải là không có, chỉ có điều rất là thưa thớt. Nội dung tất nhiên là bất phàm, ví như là Thiên Tà Vạn Độc quả nọ, vốn là thế tục linh dược, lại có thể được dùng làm đan dược ghi trong Khai Thiên Tạo Hóa công tầng thứ sáu.

Trong quá khứ, Quân đại thiếu gia luyện đan đều là dựa vào phương pháp ghi trong đan phương, luyện đan một cách máy móc, nhưng hiện tại nhìn vào đan phương hắn đã biết rõ tác dụng của các thành phần chế tạo.

Đan dược gia tăng công lực, ngoại trừ Thiên Niên đan đã có, sau khi tìm kiếm tại mấy ngàn chủng loại đan phương, tìm kim đáy bể, cuối cùng cũng phát hiện thêm bảy tám loại đan dược khác, hơn nữa hiệu quả lại tốt hơn nhiều. Phát hiện này làm cho Quân Mạc Tà cực kỳ mừng rỡ.

Bất quá hiện tại luyện chế đan dược cấp một cấp hai hắn đã không để ý tới, chuyển sang luyện chế đan dược cấp ba. Bắt đầu thử nghiệm luyện chế đan dược cao cấp.

Đó là ba loại đan phương Thông Nguyên đan, Tụ Nguyên đan và Thiên Nguyên đan.

Để có được ba loại đan phương này Quân Mạc Tà đã hao tốn sức chín trâu ba hổ để sàng lọc. Từ hàng ngàn đan phương, lục lọi, phân loại ra từng dạng đan dược, lần lượt xem qua từng loại, tất cả công việc này đều do chính Quân Mạc Tà tự thân hoàn thành.

Thậm chí, Quân thiếu gia thập phần chắc chắn rằng, nếu kiếp trước chính mình nghiên cứu sức mạnh như thế này, Hoa Hạ rộng lớn coi như lấy đồ trong túi, các loại ngoại ngữ thông thạo như trở bàn tay, đem toàn bộ tất cả các tiến sĩ, thạc sỹ trên thế giới đùa bỡn trong lòng bàn tay, tuyệt đối có thể nhanh chóng thâu tóm thế lực đen tối.

Thông Nguyên đan là một loại đan dược giúp tăng tốc độ lưu chuyển chân khí trong kinh mạch, bao gồm cả đại lục Huyền khí và Thiên Phạt nguyên lực. Loại đan dược này không thể trực tiếp tăng tiến tu vị, nhưng có thế làm tăng lên rất nhiều khả năng vận hành của chân khí.

Thử nghĩ một phen, cùng một con sông rộng như nhau, lượng nước chảy là giống nhau. Nếu một con sông chảy bình thường, không nhanh không chậm, mà một con sông khác chảy mãnh liệt, dòng nước chảy xiết không ngừng, như thế con sông nào có uy lực lớn hơn đây?

Mà hiệu lực của Thông Nguyên đan không chỉ như thế, xét trên so sánh vừa rồi, bình thường Huyền giả kinh mạch đều như bờ con sông nhỏ, mà sử dụng qua Thông Nguyên đan, kinh mạch trong cơ thể được cải tạo như vách núi.

Nước chảy mặc dù vẫn là nước chảy, nhưng thực chất trong đó đã có bản chất khác nhau.

Mà tác dụng của Thông Nguyên đan chính là đem bờ sông nhỏ cải tạo thành núi cao.

Thử nghĩ một phen, nếu một cao thủ trong lúc bình thường chỉ đánh ra ba chiêu, lúc cuối cùng lại có thể phát ra chín chiêu, lại vẫn còn dư lực. Cao thủ so chiêu trong lúc sinh tử, xuất chiêu nhiều gấp ba lần, lực sát thương lại đề cao lên không ít, nguy hiểm tăng thêm mười phần. Đây cũng là đạo lý sai một ly đi ngàn dặm a! Nhất là đối với Thú Vương có ưu thế về tốc độ trong Thiên Phạt Sâm Lâm, đan dược như thế chính là tạo ra để giúp cho bọn chúng, có thể nói đó chính là thiên địa tiên đan.

Thay đổi kinh người như thế, ngay cả bản thân Quân Mạc Tà cũng thấy thật kinh khủng! Bất quá lợi ích cao thường đi với nguy hiểm cao, loại đan dược này cũng mang theo nguy hiểm rất lớn. Kinh mạch bản thân không có độ mềm dẻo phù hợp hoặc là Huyền Công chưa đạt tới tu vị Thần Huyền nếu phục dụng sẽ làm cho kinh mạch đứt gẫy, tuyệt đối không có hy vọng để cứu chữa! Đan dược này không hổ danh mang tên Thông Nguyên Đan!

Tụ Nguyên Đan!

Đan dược này đồng dạng không thể trực tiếp tăng tiến tu vi, nhưng có thể nhanh chóng tụ tập tất cả các loại năng lương của bản thân từng người, Nguyên lực, linh lực, huyền lực, nội lực từ đan điền tỏa ra trăm mạch, hơn nữa còn hấp thu được cả thiên địa linh khí bên ngoài cơ thể chuyển hóa thành năng lượng của bản thân. Cùng với đó, người phục dụng Tụ Nguyên đan, tốc độ tu luyện sẽ càng tăng tiến thêm một bước dài. Nhìn lại tốc độ tu luyện trước kia có thế ví như tốc độ rùa bò.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 99: Luyện Đan

Nói tới nhược điểm cũng tương tự như Thông Nguyên đan. Vẫn là câu nói kia, lợi ích cao đi kèm với nguy hiểm cao.

Nói tới đây tin tưởng tất cả mọi người hẳn là phát hiện. Chỉ có loại người tu chân ngu ngốc như Quân Mạc Tà không ý thức được tầm quan trọng của Tụ Nguyên đan. Căn bản như trong tiểu thuyết tu chân kiếp trước mà nói đây chính là Tụ Linh đan. Bất quá nếu nói về hiệu quả còn có thể hữu hiệu hơn cả Tụ Linh đan!

Thiên Nguyên đan!

Đan dược này ngoài tác dụng tăng tiến tu vị cũng không có chỗ tốt nào khác. Có thể nói đan dược này cùng với Thập Niên đan có tác dụng tương tự nhưng cao cấp hơn. Dùng một khỏa có khả năng tăng thêm năm mươi năm công lực. Nhưng yêu cầu sử dụng không giống như Thập Niên đan, không phải ai cũng có thể phục dụng mà chỉ những cao thủ đã có tu vị trên Thiên Huyền mới có thể phục dụng.

Quân Mạc Tà bên trong Hồng Quân Tháp hoa chân múa tay cười liên hồi. Nói có công không phụ lòng người đúng là không sai. Cũng là có công cày cấy sẽ có thu hoạch. Bổn công tử bỏ ra bao nhiêu công sức cày cấy như thế rốt cục cùng tìm được ba loại đan dược này. Đây quả thực là tại chốn hoang vu sơn cùng thủy tận không ngờ lại tìm được một thôn làng mà!

Bất quá Quân thiếu gia còn có chút nghi hoặc, hắn so sánh công dụng của ba loại đan dược xem ra Thiên Nguyên đan so với Thông Nguyên

đan và Tụ Nguyên đan có tác dụng lớn hơn nhiều. Lập tức gia tăng năm mươi năm công lực a. Cái này đáng sợ như thế nào? Nhưng tại sao Thiên Nguyên đan lại có yêu cầu sử dụng thấp hơn hai loại đan dược kia như vậy?

Nếu như Thông Nguyên đan và Tụ Nguyên đan chỉ có cao thủ tu vị Thần Huyền mới có thể phục dụng mà Thiên Nguyên đan lại chỉ yêu cầu tu vị Thiên Huyền là có thể sử dụng được rồi. Sự chênh lệch này cũng thật lớn đi. Thất sự là không có đạo lý a!

Hắn nghĩ như thế, nếu bị bất cứ người tu chân nào biết được phỏng chừng trước tiên sẽ đánh cho hắn mặt mũi nở hoa, hai mắt phát ra tinh quan, đầu thành đầu heo, mông như mông voi, phải làm cho hắn biết tại sao hoa lại có màu hồng. Cuối cùng có lẽ sẽ không kiềm được tức giận mà hét lớn phu ra mười hai vòi máu tươi!

Ngu ngốc, một kẻ tu chân ngu ngốc a. Loại ngu ngốc đến Ngọc Hòang đại đế cũng thể nói được lời nào như thế này mà lại được thiên địa tạo hóa cấp cho vận khí tốt như thế? Đồ tốt như vậy trong tay kẻ ngu ngốc này khác nào mang củ cải trắng cao cấp cho heo ăn.

Hoặc là không làm, đã làm là phải làm tới cùng. Quân Mạc Tà dứt khoát ở lại bên trong Hồng Quân tháp luyện công và luyện đan. Đói khát thì trực tiếp ăn một số dược liệu phổ thông có trong tay. Mặc dù có điểm lãng phí, nhưng dùng dược liệu nghìn năm lót dạ lại có thể hết khát, quan trọng là loại này bản thân hắn cũng có không ít. Hiện tại thời gian tương đối cấp bách cũng không cần so đo nhiều như vậy làm gì.

So sánh với việc sử dụng cây thiên địa linh dược này mà nói, rất hiển nhiên Quân thiếu gia không quan tâm, Quân thiếu gia cứ như vậy phô trương lãng phí sử dụng bảo vật. Nếu bất cứ luyện đan thế gia nào tại Thiên Huyền đại lục biết được việc này chắc sẽ đau lòng đến chết, chết rồi nghĩ tới lại phải sống lại mà tiếc, thật là hành hạ a!

Đây chính là linh dược cao cấp chỉ có thể tìm hái được tại tận cùng bên trong Thiên Phạt Sâm Lâm. Trải qua mấy ngàn năm tích lũy mới

sinh ra, mà trên đời này có mấy người có khả năng an toàn tới được hạch tâm của Thiên Phạt Sâm Lâm, cho dù là bát đại Chí Tôn cũng phải lo lắng có mạng đi vào nhưng làm sao để toàn mạng mà rời đi.

Hiện tại nếu có thể nhìn thấy một gốc Hoàng Tinh trăm năm đã là rất hiếm rồi vậy mà Quân Thiều gia có thể cầm Hoàng Tinh ngàn năm mà ăn như ăn củ cải. Lại còn thở dài:

- Thật không có mùi vị gì cả, thiếu một chút muối, nhạt như nước ốc, đúng là không thể dùng để ăn, bổn thiếu gia quả thực là đang bị ngược đãi mà.

Những lời này của hắn nếu truyền ra bên ngoài, tin tưởng nhất định sẽ có vô số lão thần y tóc bạc trắng hoặc là một nhóm gia chủ của các luyện đan thế gia chen chúc đánh đấm lẫn nhau đến mà nói:

- Van cầu ngươi cho ta đây được hưởng ngược đãi đi, tai đại biểu cho con cháu tám đời sau cầu xin ngươi cho ta được hưởng ngược đãi một lần thôi.

Hoặc giả là bị vị thần giữ của, coi tiền như mạng Đường bàn tử thấy được sẽ khóc to mà nói:

- Ca ca, người là thân đại ca của ta, ngươi cho ta được hưởng ngược đãi một lần, không mười lần, trăm lần ta cũng nguyện ý. Ngươi đây không phải là đang uống thuốc mà căn bản là đang ăn cả núi vàng, núi bạc a, làm cho ta đau lòng chết đi đươc.

Lại một gốc Hoàng Tinh ngàn năm biến thành thực phẩm chui vào bụng Quân Thiếu gia, mặt mày hồng quang, một thân tràn đầy tinh lực mãnh liệt không có chỗ phát tiết, trước tiên an ổn ngồi xuống luyện công, đấm đá lung tung một hồi sau đó luyện tập một vài chiêu kiếm, rốt cục lại một lần nữa bắt đầu luyện đan.

Đến lúc này, Quân thiếu gia đối với chuyện luyện đan đã tương đối thuần thục

Dù sao lúc trước đã trải qua quá trình luyện tập đối với Diệp Cốt đan, tích lũy rất nhiều kinh nghiệm phong phú. Đối với ba loại đan dược mới đều nghiên cứu rất kỹ, Quân đại thiếu gia đương nhiên bắt đầu luyện loại đan dược mà mình cho rằng dễ dàng nhất, tích lũy kinh nghiệm thật nhiều mới bắt đầu luyện chế đan dược khó luyện hơn, giá trị cũng cao hơn là Thiên Nguyên đan. Dù sao đây cũng là dùng dược liệu cao cấp nhất, lãng phí thì thật là đáng tiếc.

Lựa chọn đầu tiên, tự nhiên là loại đan dược tương đối đơn giản Thông Nguyên đan.

Quân đại thiếu gia cực kỳ hăng hái, cố gắng tạo ra tư thế thật đẹp, sau đó bắt chước bộ giáng của Tề Công Lạt Ma miệng lẩm bẩm:

- Nam mô nam mô…

Ngón tay khép lại thành kiếm, chém xuống.

Tạo hóa lô "Ông" một tiếng bay lên trong không trung, chậm rãi xoay tròn. Vừa xoay vừa tản ra những luồng khí thuần khiết.

Hắc sắc Hỗn Độn hỏa đang từ từ thiêu đốt bỗng nhiên vô thanh vô tức bùng lên ầm ầm bốc cháy. Tạo Hóa lô được hỏa diễm nâng lên cao, hắc sắc hỏa diễm giống như hàng vạn u linh, hỏa diễm hướng lên thiêu đốt Tạo Hóa lô ở bên trong. Hắc sắc hỏa diễm bao bọc Tạo Hóa lô tỏa ra ánh sáng và màu sắc lấp lánh. Hắc sắc hỏa diễm cứ như vậy sáng lóa!

Quân Mạc Tà cực kỳ đắc ý nở ra một nụ cười mãn nguyện, sự tự tin tăng lên gấp trăm lần. Tay phải xuất ra một trảo trong không trung, hai mươi mốt loại dược liệu đã chuẩn bị sẵn từ từ bay lên, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa nối đuôi nhau tiến vào bên trong Tạo Hóa lô. Quân Mạc Tà nhanh chóng xuất ra vô số thủ ấn biến ảo, chỉ nghe "Quang đương" một tiếng, nắp Tạo Hóa lô tự động bay lên cùng với thân lô lần thứ hai đậy lại. Hỗn Độn hỏa trong nháy mắt cũng hưởng ứng, hỏa diễm cấp tốc tăng mạnh đem cả Tạo Hóa lô bao bọc vào bên trong.

Quân Mạc Tà dựa theo hướng dẫn của đan phương, chân đạp Thất Tinh bộ, đi vòng quanh đoàn hắc sắc hỏa diễm, thủ ấn trong tay biến hóa phức tạp, linh lực trong cơ thể mãnh liệt trào ra, chống đỡ sự thiêu đốt của Hỗn Độn hỏa.

Thời gian trôi qua, Quân đại thiếu gia đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không bình thường.

- Ta kháo, luyện đan đã được một thời gian lâu rồi, phỏng đoán ít nhất đã gấp mười lần ghi trong đan phương, tại sao đến bây giờ vẫn không có nửa điểm động tĩnh gì nhỉ? Nếu là lúc trước, đã đủ thời gian luyện chế được mười lô Thập Niên đan, mà hiện tại lại không có nửa điểm động tĩnh, chuyện gì xảy ra đây.

Một lát sau, Quân Mạc Tà cảm thấy sức lực bản thân có chút chống đỡ không nổi, chỉ cảm thấy đầu óc như muốn ngất đi, cước bộ loạng choạng, mồ hôi chảy ròng ròng. Trong cơ thể linh lực đã cạn kiệt mà hắc sắc hỏa diễm vây quanh Tạo Hóa lô vẫn không có nửa điểm động tĩnh.

“Phải cố gắng thôi, nhất định phải chịu đựng, thời điểm mấu chốt tuyệt đối không thể để đứt đoạn được!”

Quân Mạc Tà cắn răng, lấy ra một khỏa Thập Niên đan bỏ vào trong miệng, dù không thể gia tăng công lực nhưng có thể phục hồi được linh lực a.

Rốt cục, ngay khi Quân thiếu gia cảm thấy sức cùng lực kiệt, không còn đủ khả năng luyện chế thì nữ thần may mắn lại lần thứ hai ưu ái cho Quân đại thiếu gia, Tạo Hóa lô đang im lặng bỗng dưng vang lên một tiếng khinh minh, nắp lô bay lên, Hỗn Độn hỏa vô thanh vô tức co rụt lại thành một đoàn tiểu hỏa. Tạo Hóa lô chậm rãi rơi xuống.

- Trời ơi, thật gian khổ, như thế nào mà lại gian nan như vậy. Không phải cũng là loại đan dược không khác gì Diệp Cốt đan sao? Tại sao lại khó luyện như thế? Xém chút nữa là lấy cái mạng nhỏ của bổn thiếu gia ta rồi!

Quân Mạc Tà thở hổn hển. Khí lực tiêu hao, hai chân đều run rẩy một hồi cuối cùng đặt mông ngồi xuống, sau một đêm làm việc vất vả không nghỉ, giống như con tuấn mã phi cả ngàn dặm đường không được nghỉ ngơi, lười thè cả ra ngoài thở hổn hển, sau đó lắc người miễn cưỡng đứng dậy, hướng đến Tạo Hóa lô xem qua.

- Tại sao có thể như vậy?

Quân Mạc Tà kinh ngạc kêu lên, nhịn không được vuốt mắt của mình chăm chú nhìn thêm một lần nữa.

Một đống bụi đen lẳng lặng nằm ở đáy của Tạo Hóa lô.

Quân Mạc Tà giống như quả bóng cao su bị xì hơi. Cả người tê liệt, thân thể mệt nhọc ngã ra đất. Can kiệt công lực, từ tin tưởng tràn đầy lại bị thất bại tàn khốc đả kích:

- Bỏ công sức trong thời gian lâu như thế cuối cùng lại thất bại. Tại sao số mệnh của ta lại vất vả như thế này a!

- Ta không tin, lão tử đấu với ngươi, ta không tin không trị được ngươi.

Quân Mạc Tà mặt mày hung ác nhảy dựng lên, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, nhắm mắt lại, lần thứ hai toàn lực vận chuyển Khai Thiên Tạo Hóa công.

Trong đan điền nhất thời nóng lên, sau đó nhẹ nhàng vận chuyển, một đoàn linh lực tinh thuần dâng lên di chuyển trong kinh mạch. Một lượng thiên địa linh khí khổng lồ bên trong Hồng Quân tháp như lốc xoáy hướng về thân thể Quân Mạc Tà hội tụ!

Sau một lúc lâu, cũng không biết rốt cục đã qua bao lâu. Hai mắt Quân Mạc Tà từ từ mở ra, tinh quang chói lọi. Thân thể cùng linh lực đã hoàn toàn khôi phục. Thử kiểm tra thân thể một phen, Quân Mạc Tà kinh

ngạc phát hiện, sức lực cạn kiệt lần này sau khi hồi phục lại có tăng tiến một khoảng chưa từng có!

Mà khi sức lực cạn kiệt đã làm cho Khai Thiên Tạo Hóa công tiến cảnh một bước to lớn. Từ khả năng hấp thu thiên địa linh khí, chính hắn cũng cảm giác rõ được đã nhiều hơn dĩ vãng mấy lần!

“Thật lạ nha!” Quân thiếu gia gãi đầu, suy nghĩ mãi mà không giải đáp được, vội vã ra ngoài đi đến tiểu viện của mình, khi ấy mới biết được lần này luyện đan sau đó hồi phục sức lực ước chừng tốn mất một ngày một đêm.

Trước sau hơn mười ngày ở lì bên trong Hồng Quân tháp, kiện y phục màu trắng hiện giờ đã không còn nhận ra được, bẩn không chịu được, đầu tóc thì rối loạn như ổ quạ, trên mặt hiện lên từng vết đen, vết mồ hôi đọng lại, nhìn còn tàn tạ hơn cả một tên khất cái.

Vội vã phân phó một phen, Quân Mạc Tà chui vào một bồn tắm lớn, một mặt tẩy uế chính mình, một mặt tự đánh giá xem rốt cục đã có chuyện gì xẩy ra.

Kỳ thật hắn không biết được rằng, vận khí của hắn lần này quả thực còn tốt, lựa chọn luyện chế Thông Nguyên đan. Nếu hắn lựa chọn Tụ Nguyên đan có lẽ hắn còn phải trải qua quá trình thê thảm hơn. Đương nhiên, nếu hắn chân chính lựa chọn luyện chế Thiên Nguyên đan lại có lẽ không chừng đã thành công.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 100: Đối Sách Âm Hiểm

Nhưng trình độ tu chân ngu ngốc của Quân đại thiếu gia tự nhiên là không biết nguyên nhân chuyện này a, lúc này đây luyện đan thất bại, hắn đã muốn đem ba loại đan này xếp vào loại siêu cấp đan dược luyện cực khó khăn. Trong lòng của hắn, Thiên Nguyên Đan hiệu quả cao cường như thế, tự nhiên là trân quý nhất. Nhất định là so với Thông Nguyên Đan còn muốn càng khó luyện chế.

Nghỉ ngơi, chỉnh đốn một chút. Quân đại thiếu tắm rửa xong lại chuẩn bị đi vào phấn đấu.

Tiểu la lị Khả Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên cực kỳ thẹn thùng ở một bên hầu hạ. Nhìn thấy thiếu gia thân hình trắng trẻo, cường tráng, tựa hồ phát ra ánh sáng thần bí, tiểu nha đầu trên mặt đỏ bừng, người khô nóng, trong lòng mơ hồ nhảy loạn. Hai ánh mắt xinh đẹp quay ra né tránh, nhưng lại khống chế không nổi mà nhìn lén.

“Thật là đẹp mắt! Như vậy mới tốt, thiếu gia đúng là một nam nhân a!” Tiểu nha đầu nghĩ thầm.

- Cái gì? Tam Thiếu đã ra rồi? Mau để cho ta đi vào. Vì sao? Bằng vào cái gì mà không cho ta vào? Ta và hắn là huynh đệ, hảo huynh đệ biết không? Hắn đang tắm? ĐM! Đều là nam nhân, hắn tắm rửa ta đi vào có sao? Chẳng lẽ ta có thể cưỡng gian hắn? Cút nhanh cho ta!

Đường Nguyên Đường đại thiếu gia căm giận hô to gọi nhỏ tiến vào.

Bịch một tiếng, thời điểm Đường Nguyên vào phòng, cửa phòng Quân đại thiếu gia thực sự có chút quá chật, bị chen chúc rớt một cánh cửa. Quân Mạc Tà đang ở trong thùng tắm nhắm mắt dưỡng thần, nhất thời vừa lật mí mắt nhìn thấy toàn bộ, như thế nào lại không giận.

- Tam Thiếu, thật là tức chết ta, thật là tức chết ta, mụ nội nó con gấu.

Đường Nguyên không đợi Quân Mạc Tà nổi giận, chính mình lại phát hỏa trước:

- Hoàng gia kia cư nhiên còn có chuyện bậc này, thật là không biết sống chết! Lại còn muốn ta đền mạng cho tên bảo bối nhi tử đê tiện, tiểu nhân kia. Cư nhiên dở trò bắt Độc Cô thế gia đem Độc Cô Tiểu Nghệ cử hành hôn lễ với linh vị của nhi tử hắn. Ghê tởm nhất chính là Tam Thiếu ngươi phải quỳ lạy trước bài vị nhi tử hắn nhận sai! Đây là cái thế đạo gì! Mẹ nó, hiện tại con thỏ cũng có thể uy hiếp sói sao?

- Mập mạp, có chuyện gì?

Quân Mạc Tà nhắm mắt, cau mày nằm trong thùng tắm, rất không kiên nhẫn. Ca trước mắt là đang trần truồng nha, nếu là ngày thường mọi người gặp mặt trong nhà tắm, đều trần truồng thẳng thắn gặp nhau, ca ca dáng người xuất sắc tự nhiên là không hề băn khoăn. Nhưng nay ngươi cứ vậy tiến vào, trừng tròng mắt nhìn vào bồn tắm, nước miếng văng khắp nơi, ca thật sự xấu hổ đó!

- Lão đại, ngài không biết a, Hoàng gia thật không biết sao đột nhiên hung hăng càn quấy, quả thực so với chó cụt đuôi còn ngang tàng, phách lối hơn!

Đường Nguyên thượng thoan hạ khiêu (nhảy lên nhảy xuống), ý tứ rất dữ tợn.

- Hiện tại trực tiếp chúng đã bắt đầu nói xằng nói bậy ở ngoài! Quả thực là liều lĩnh tới cực điểm. Thật sự là có thể nhẫn cũng không thể nhẫn! Lão tử quyết định tức khắc khởi binh đi diệt cả nhà nó! Ông nội ta

bên kia không biết nghĩ như thế nào, lại đặc biệt phái người đến Quý Tộc Đường báo cho ta ngàn vạn lần không được hành động thiếu suy nghĩ. Độc Cô thế gia cũng như vậy án binh bất động. Ta thật là con mẹ nó buồn bực, chỉ là một cái Hoàng gia, chẳng lẻ có thể lật trời sao?

- Hoàng gia? Hung hăng càn quấy đi lên?

Quân Mạc Tà mấy ngày nay bởi vì một mực luyện công, luyện đan có chút hoang mang. Suy nghĩ dần dần tập trung, mạnh mẽ ngồi dậy, sắc mặt cũng càng trầm trọng.

Bởi vì Quân đại thiếu gia đột nhiên nhớ lại lúc xử quyết Hoàng Thư Lưu, vị Hoàng gia Nhị phu nhân của Độc Cô Vô Địch từng nói qua một câu: “Hoàng gia ta đã từng có một vị tổ tiên là người của Mộng Huyễn Huyết Hải.”

Mà một câu trước đây Mai Tuyết Yên nói, cũng hiện lên trong lòng: “Đan dược của ngươi tác dụng thật sự thần kỳ. Ta nhận định lần đấu giá Diệp Cốt Đan này, Tam Đại Thánh Địa có khả năng sẽ cử người đến.”

Quân Mạc Tà cau mày, trong lòng suy nghĩ: “Chẳng lẽ lúc này, thật sự dẫn động Mộng Huyễn Huyết Hải? Hơn nữa, tới đây vừa khéo lại là vị tổ tiên Hoàng gia kia? Chính là cũng trùng hợp phá hoại một chút sao?”

- Bàn Tử ngươi đừng có gấp. Sốt ruột có tác dụng cái rắm, ngươi trước tiên đem mọi hành động ngươi áp dụng sau đó kể lại một lần, không được quên bất kỳ điểm nào!

Quân Mạc Tà một lần nữa nhắm hai mắt lại nằm xuống, nhưng trong lòng cấp tốc tự hỏi, càng không bỏ sót một câu nào của Đường Nguyên.

Bởi vì hắn cần tìm dấu vết để lại từ nơi này, nhìn được sự thật gì đó!

Tâm tính của Đường Nguyên cũng khó có người thường nào sánh bằng, đang nóng giận nhưng tựa hồ cũng ý thức được có gì đó, trong

lòng lộp bộp hạ xuống nên cũng không dám tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ. Thành thành thật thật đem nhiều sự tình trải qua hết sức tỉ mỉ kể lại một lần.

Ở trong ấn tượng của hắn, vị lão đại Quân Mạc Tà cho tới bây giờ đều là không sợ trời không sợ đất. Chưa từng thấy sắc mặt hắn thận trọng như vậy? Chẳng lẽ sự tình lúc này thật sự nghiêm trọng thế sao? Sau lưng Hoàng gia kia chẳng lẽ lại có một nhân vật cực kì lợi hại sao?

Quân Mạc Tà nghe Đường Nguyên nói, Hoàng gia kia căn bản là không có lực hoàn thủ. Thậm chí đã bắt đầu tới tìm quan hệ cầu xin tha thứ. Toàn thế gia gần như kinh hoàng không thể chịu nổi một ngày. Nhưng không biết tại sao, hai ngày gần đây lại từ khom lưng khụy gối biến thành cực kì khinh người một cách khác thường!

Hơn nữa bọn hắn còn đưa ra mấy điều kiện, đều là đòi hỏi tam đại thế gia tuyệt đối khó có thể chấp nhận, thật là rắc rối. Hơn nữa, tựa hồ có ý tứ lập uy với tam đại thế gia!

Hoàng gia dựa vào cái gì mà dám như thế? Nếu là thế lực trên thế gian này, ngay cả là dựa vào đại lục hoàng thất cũng không dám. Vậy họ dựa vào cái gì?

Thứ nhất Quân Mạc Tà nghĩ đến vấn đề này, Hoàng gia quyết không có khả năng cả nhà đều là người ngu. Nếu ngay từ đầu còn biết tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, vậy cũng sẽ không mang tính mạng cả nhà ra nói giỡn. Nhưng đột nhiên lập tức chuyển biến to lớn như vậy, trong long Quân Mạc Tà đã có kết luận!

Tin tưởng nếu không phải vị lão tổ tông Hoàng gia kia đột nhiên trở về, coi như … cho Hoàng gia một vạn lá gan cũng tuyệt không dám làm việc tự diệt vong này, lại tuyệt đối không có bất kì đường lui nào!

Nhưng tự nhiên có vị Hoàng gia lão tổ tông đến từ Mộng Huyễn Huyết Hải là chỗ dựa, hai việc này lại hoàn toàn bất đồng. Có chỗ dựa Mộng Huyễn Huyết Hải, ngay cả Phong Tuyết Ngân Thành khổng lồ

như vậy, Hoàng gia cũng dám động chứ đừng nói ba nhà Quân gia Đường gia Độc Cô gia!

Bất quá, Hoàng gia kêu gào lợi hại như vậy, nhưng đã nhiều ngày trôi qua, lại vẫn chỉ là có sấm mà không có mưa. Điều này làm cho Quân Mạc Tà càng khẳng định lời nói của Mai Tuyết Yên: Những người này, đều vì Diệp Cốt Đan mà đến!

- Đường Nguyên, ngươi an tâm một chút, chớ vội nóng nảy.

Quân Mạc Tà hời hợt nói:

- Hoàng gia cũng đáng ngạc nhiên như thế sao? Chờ ca ca ta qua mấy ngày bận rộn này, sẽ tính chuyện báo thù sau. Có đôi khi “tế thủy trường lưu” (DG: Nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài, ý nói là từ từ hành hạ) lại đã ghiền hơn!

Bàn Tử ngạc nhiên, hắn cũng không phản đối câu nói của Quân đại thiếu gia, “tế thủy trường lưu” quả thật càng nhiều niềm vui, nhưng vấn đề là không giống tác phong, thái độ làm người của Quân Mạc Tà!

- Còn nữa, Diệp Cốt Đan không tiếp tục đặt ở Quý Tộc Đường, đợi lát nữa ta thỉnh lão Ưng đi theo ngươi thu hồi lại, để ở chỗ của ta sẽ an toàn một chút.

Quân Mạc Tà trong mắt hàn quang chợt lóe, vừa muốn đối phó ta, lại vừa muốn Diệp Cốt Đan? Trong thiên hạ có việc dễ dàng như vậy sao? Ta mặc kệ ngươi là Mộng Huyễn Huyết Hải trong Tam Đại Thánh Địa có năng lực ra sao? Muốn cùng ta đối lập, phải nhận hậu quả bị ta chơi chết! Có chỗ dựa liền dám kêu gào với bổn thiếu gia sao? Thiếu gia lần này quyết định sẽ không lập tức thịt các ngươi, mà sẽ chầm chậm, một chút một chút chơi chết các ngươi!

Diệp Cốt Đan do Ưng Bác Không lấy về thì sẽ không có bất cứ sơ hở gì. Cho dù Bát Đại Chí Tôn có vây công, vị thảo nguyên ưng thần này ngay cả không địch lại cũng có thể trốn thoát, toàn thân trở ra.

- Ừ, như vậy cũng tốt. Gần đây có nhiều dạ hành nhân qua lại Quý Tộc Đường không ngừng, ngay cả Hải Trầm Phong, Tống Thương trấn thủ, hiệu quả cũng là rất nhỏ. Ta đã sớm lo lắng đề phòng.

Đường Nguyên làm ra vẻ lau mồ hôi lạnh. Những lời này nếu để Hải Trầm Phong cùng Tống Thương nghe được sẽ đem quả tim Bàn Tử moi ra!

Tất cả dạ hành nhân đều là hai người bọn họ xử lý, mỗi một đêm đều là mệt gần chết. Nếu không có hai người bọn họ, phỏng chừng Quý Tộc Đường sớm đã bị người ta hủy đi. Đường mập mạp này tiếng ngáy ít nhất cũng có thể náo loạn Thiên Hương Thành, thậm chí âm thanh truyền xa tám dặm, mười dặm cũng không phải là không thể. Hắn còn không biết xấu hổ nói lo lắng đề phòng.

- Ừ, Mập mạp. Nếu là ngộ nhỡ có người bắt được ngươi, ép hỏi đan dược ở đâu. Ngươi không cần thiết phải sống chết gánh vác, thậm chí có thể nói rõ đan dược ở Nhã Hương Tiểu Trúc của Quân gia. Số lượng không nhỏ, chất lượng lại thượng thừa.

Quân Mạc Tà nghiêm túc nói.

- Vì sao?

Đường Nguyên khó hiểu hỏi:

- Nhã Hương Tiểu Trúc chính là chỗ ở của Thanh Hàn tỷ. Nếu những người đó thật sự xông vào thì phải làm sao? Thanh Hàn tỷ là nữ tử nhỏ bé, có vẻ không ổn tí nào!

- Ổn thỏa! Ổn thỏa vô cùng!

Quân Mạc Tà cười híp mắt nói:

- Ngươi không cần phải xen vào việc này. Nếu quả thật vạn nhất bị bắt, ngươi nói như vậy là được. Ta nói thế thì cứ làm thế đi!

Mập mạp, ngươi chỉ biết nơi đó là chỗ ở của Thanh Hàn tỷ, ngươi làm sao biết trong đó còn là chỗ ở của hai mẫu lão hổ (cọp mẹ) a! Phi, cọp mẹ cũng không đáng sợ bằng hai nàng, ít nhất cũng phải là nữ hoàng của cọp mẹ a!

Những người này vô luận là ai, chỉ cần tin lời ngươi tiến vào Nhã Hương Tiểu Trúc trộm đan, tin tưởng sẽ chết vô cùng thảm! Đạo lý này giống như là đốt ngọn nến trên bao thuốc nổ a!

Lại nói, cái này cũng không tính là nói dối. Quân đại thiếu gia trước đây thật sự có đưa cho Mai Tuyết Yên mấy viên Diệp Cốt Đan chất lượng thượng thừa nhất để mời đánh giá thử.

Oa ha ha ha, đây tuyệt đối là một cái bẫy hoàn hảo a!

Đường Nguyên mơ mơ hồ hồ gật đầu, tuy rằng không biết Quân Mạc Tà có ý tứ gì, nhưng hắn theo bản năng lựa chọn là tin tưởng. Trong bồn tắm lâu cũng lạnh, Quân Mạc Tà trừng mắt:

- Nhìn đủ rồi chứ?

Đường Bàn Tử:

- A? Nhìn đủ cái gì?

- Xem đủ rồi còn không nhanh chóng cút mau! Ca muốn đứng lên mặc quần áo!

Quân Mạc Tà hung tợn nói:

- Ngươi là một đại nam nhân, trơ mắt nhìn một đại nam nhân khác tắm rửa, ngươi không sợ bị đau mắt sao? Ca ca như thế nào lại không biết ngươi có ham muốn này nhỉ?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 101: Tổ Hợp Đưa Thuốc Của Thiên Phạt

- Ngừng! Ngươi cho là ca ca ta nguyện ý nhìn đít của ngươi hả? Trước kia cùng nhau ngâm nước ở kỹ viện cũng không phải là chưa xem, ca ca nhìn thân thể gầy gò của ngươi, ghê tởm còn không kịp!

Đường Nguyên khinh thường bĩu môi, nhưng bởi vì hắn quá béo, bĩu môi trực tiếp biến thành nhếch miệng. Đứng dậy vỗ vỗ cái mông dày tới cực điểm, nghênh ngang đi ra cửa.

- Mập mạp, ngươi hôm nay phá hủy một cánh cửa của ta, khi chia hoa hồng tự động khấu trừ năm ngàn lượng…

Mập mạp nói năng lỗ mãng, châm chọc thân hình hung tráng của mình, Quân Mạc Tà không khỏi hừng hực giận dữ, quát:

- …Hoàng kim!

Ngoài cửa bùm một tiếng, Bàn Tử nhất thời ngã xuống. Gì? Năm ngàn lượng hoàng kim, cánh cửa gì mà quý giá thế?

Quân Mạc Tà chậm rãi xử lý một chút nước trên thân thể, bên người tiểu la lị Khả Nhi đỏ mặt giúp hắn mặc quần áo khô. Không thể không nói, từ sau khi xuyên việt, sát thủ Quân Mạc Tà kiếp trước đều là tự mình lo việc cơm no áo ấm. Hiện tại cũng đã quen với cuộc sống quần áo đưa đến tay, chân chính sa đọa.

Mặc vào áo choàng, Quân Mạc Tà toàn thân gọn gàng, thấy mặt tiểu la lị thật thú vị, nhẹ nhàng nhéo một cái. Tiểu la lị thanh âm hờn dỗi

không thuận, Quân đại thiếu cười ha ha, nhảy ra cửa, đi tìm Ưng Bác Không nhờ hắn đến Quý Tộc Đường lấy thuốc.

Quân Vô Ý cùng Quân Chiến Thiên đang ở bên cạnh chiêng trống rùm beng chuẩn bị thủ tục nhận Quản Thanh Hàn làm nghĩa nữ.

Hiện ở trong phủ còn có một vị lão gia tử Độc Cô Tung Hoành không có việc gì làm.

Khi ở Độc Cô thế gia nghe được Quân Mạc Tà có thể trị vết thương cũ của lão, Độc Cô lão gia tử liền đi tới Quân gia cư trú. Tất cả đều là người quen, tương lai lại là thông gia, Độc Cô Tung Hoành lão gia tử cũng không coi mình là ngoại nhân, đã đem bọn hạ nhân của Quân gia sai khiến đến quay vòng vòng. Hơn nữa, mấy ngày nay Quân Mạc Tà không có thời gian, làm Độc Cô Tung Hoành rất bất mãn. Vì thế, Độc Cô lão gia tử trong thời gian ở Quân phủ thường hò hét vang trời, giống như bị sét đánh, có khả năng cũng kinh động khắp thành như tiếng ngáy của Mập mạp.

Điều này làm cho bọn hạ nhân của Quân gia nhất thời phát giác, nguyên lai là phục vụ Quân lão gia tử cũng là một việc hạnh phúc a …

Quân Mạc Tà giống như thần y. Bằng tốc độ nhanh nhất trị liệu cho Độc Cô lão gia tử một lần. Thực tế cũng không khó trị liệu, chính là ở mấy bộ vị trên mông ông già cắm vài cái kim châm để ngụy trang, sau đó vận hành một lần Khai Thiên Tạo Hóa Công trong kinh mạch lão mà thôi.

Động tác này tuy ít, nhưng lại làm Độc Cô lão gia tử nhất thời toàn thân thoải mái hơn phân nửa. Hô to thần y không thôi. Bất quá, lão gia tử này cũng là người ngoài vụng nhưng trong lại tinh tế, Quân Mạc Tà cẩn thận châm kim xuống, hắn nghi hoặc nói thầm: Chỗ kia trừ bỏ thịt không có gì khác a, thực sự có huyệt vị sao? Vì sao đâm mấy kim ở trên mông lại có hiệu quả như vậy?

Chuyện này đúng là kỳ quái. Sau đó Độc Cô Tung Hoành đến hỏi mấy vị thần y trong kinh thành, tiếp đó lại hung hăng mà đem mấy vị thần y này mắng cho máu chó xối đầu: Bởi vì mấy vị thần y này đều nhất trí: Ghim kim vào chỗ đó, ngoại trừ cảm giác đau ra, tác dụng gì cũng không có. Không khỏi làm cho lão gia tử cảm thán: “Khó trách trên đời này người có thể trị được bệnh nặng ít như vậy a.”

Bởi vết thương của Độc Cô Tung Hoành cũng vì mấy thần y này châm nhưng không khỏi, sao lại không hung hăng mắng to? Lang băm a, lang băm hại người, cùng lắm cũng chỉ có thế thôi a. Vài vị thần y bị lão nhân gia ông ta chửi tức giận đến cơ hồ đương trường phát điên.

Lần này mới là lần đầu tiên, mặc dù không có trừ được tận gốc. Nhưng Độc Cô Tung Hoành cũng thỏa mãn tới cực điểm, loại cảm giác thoải mái cùng khoái trá này trong mười năm nay chưa bao giờ xuất hiện a. Ban đêm, Độc Cô Tung Hoành liền cùng Quân Chiến Thiên uống rượu, “chén chú chén anh” say đến bất tỉnh nhân sự mà còn kêu sảng khoái. Vài thập niên không có uống rượu, có thể uống không đã ghiền sao?

Trong một mảnh hỗn loạn, Quân Mạc Tà một lần nữa tiến vào Hồng Quân Tháp bất đầu một vòng phấn đấu. Bởi vì Quân Mạc Tà phát hiện, trong thời gian luyện đan nếu đem chân nguyên toàn bộ tiêu hao hết, sau đó khôi phục, so với liều mạng luyện công hiệu quả tăng trưởng còn muốn tốt hơn.

Ở phương Nam xa xôi, hai đại hán cưỡi ngựa khí phách hiên ngang một đường tiến lên hướng bắc. Tọa kỵ của bọn hắn, nói là ngựa nhưng trên ót lại có một cái sừng, mặt cũng không dài, nhưng nói là tuần lộc cũng không giống. Bốn vó lại có một vòng lông trắng, giống như chân lại đeo bao tay, nhưng chạy lại cực kỳ thần tốc. Không chỉ nói tuấn mã bình thường, cho dù là thiên lý thần câu trong truyền thuyết chỉ sợ so ra cũng kém.

Càng kỳ quái hơn chính là tọa kỵ của hai đại hán cưỡi vừa không có dây cương, cũng không có yên ngựa, bàn đạp, hơn nữa cũng không có mở mồm hô quát. Mặc cho con vật kỳ quái này tự tìm đường mà chạy, nhưng xem biểu tình của hai người thì lại hoàn toàn đúng. (Ý nói là ngựa tự chạy nhưng vẫn đúng đường đó – DG)

Ở phía sau tọa kỵ bọn họ, đều có một cái bao rất to. Cái bao thật lớn, đã đến mức khủng bố! Trọng lượng khẳng định cũng rất lớn.

Trên đoạn đường đi, không có ít người hai mắt tỏa sáng, trong miệng chảy nước miếng.

Bởi vì, theo đoạn đường, hai cái bao lớn phát ra mùi, hẳn tất cả đều là dược liệu! Hơn nữa, tất cả đều là dược liệu đỉnh cấp hi hữu! Không! Gọi đỉnh cấp hi hữu cũng không đủ. Phải là kỳ trân, thiên tài địa bảo trong truyền thuyết mới có thể so sánh được.

Chỉ có như vậy mới phát ra hương vị hấp dẫn người đến a! Không chỉ nói là dùng, chỉ cần đi theo mông ngựa ngửi mùi, cũng sẽ cả cảm thấy sảng khoái tinh thần rất nhiều.

Đồ vật tốt như vậy, tự nhiên cũng sẽ có nhiều người bu lại.

Cho nên đoạn đường này hai đại hán đi xem ra có chút không nhàn nhã. Có vô số tiểu thương hái thuốc tới bắt chuyện, muốn hỏi giá cả để thu mua. Càng có vô số dược liệu thế gia chú ý tới bọn hắn, đến nỗi tính toán trên đường cướp giật. Hoặc là vô số tiểu tặc hợp lại tìm cách trộm, cướp bóc.

Nhưng hai đại hán cứ táo bạo một đường hướng Bắc không thèm để ý chút nào, cứ thường thường an an đi tới. Đạo tặc ào ào hỗn loạn, từng đợt rồi lại từng đợt chặn đường, đối với hai người kia mà nói, giống như không có nửa điểm tác dụng, thậm chí căn bản là không để vào trong mắt.

Bởi vì trước mắt đã đi được nửa đường, không chỉ không chậm trễ nửa điểm hành trình, hơn nữa da áo choàng cũng ngăn nắp, một điểm bụi đất đều không có ..

Thậm chí hai người người trên đường đi nói chuyện thoải mái nhàn nhã, giống như du sơn ngoạn thủy bình thường.

- Tứ ca, đoạn đường này rất dài, bất quá đi cũng đã ghiền ha.

Đây là một cẩm y đại hán (đại hán áo gấm), mắt báo, hai má râu quai nón, nhìn giống như một cây sắt! Hình thể đại hán này làm cho mỗi một người nhìn thấy, trong đầu đều chà chà khen ngợi: Hùng tráng! Dũng mãnh! Uy vũ! Cao lớn! Vạn vỡ!

- Lão Cửu, ta nói cho đệ biết, đệ không nên vội vàng làm gì. Nếu như đệ không mặt dày mày dạn kiên trì đòi đi, ta cưỡi lão Tam có mấy ngày công phu là tới, hiện tại lại ngược lại.

Đại hán kia so với người trước hình thể cơ bản là giống nhau, thậm chí càng thêm cường tráng, quả thực tựa như một đầu con gấu! Bất quá khẩu khí của hắn có oán hận:

- Không có phải đi một vạn dặm đường xóc nảy thế này. Thật là xui xẻo, Tứ ca ta lần này bị đệ hại khổ rồi.

- Tứ ca, hắc hắc, ngài cũng biết, lão đệ ta vài thập niên không có ra ngoài chơi đùa. Cơ hội lần này khó mà có được, hắc hắc, thuận tiện trốn ra xem non xanh nước biếc cũng rất tốt a. Dọc theo đường đi lại còn có thể hoạt động quyền cước, thật là thời gian hạnh phúc, thật là cuộc sống thần tiên.

Cẩm y đại hán cười ngốc nghếch, trong mắt tràn đầy thỏa mãn. Chép chép miệng nói:

- Duy nhất có chút tiếc nuối chính là những người này không chịu nổi một đòn, khẽ đụng liền gục xuống, thật là không đã ghiền. Sao không có

mấy Thần Huyền Chí Tôn đi ra cướp đồ của ta nhỉ?

- Phi, lão tử phun nước miếng vào cái vẻ mặt của ngươi, ngươi nói nhảm gì đó? Có thể đỡ được một kích của Hoàng Kim Hổ Vương, toàn bộ đại lục có mấy người! Ngươi còn muốn Thần Huyền Chi Tôn đi ra làm cướp đường, ngươi có khùng không? Với sự “thông minh” này của ngươi, sau này gặp người khác ngươi cũng đừng nói có quen biết ta, lão tử ta không ngoan thế này, sao có thể quen lại người ngu đần như ngươi!

Đại hán cường tráng tức giận trừng mắt cực đại, lại than thở:

- Mẹ nó, Hạc lão Tam cũng không có suy nghĩ, chính hắn không đi, còn không cho Ưng Vương đưa ca ca ta đi. Lại nhẫn tâm bắt hai người chúng ta chạy bộ.

- Ta cảm thấy chậm một chút cũng không có gì là không tốt.

Hoàng Kim Hổ Vương Hồ Liệt Địa gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng:

- Chỉ vì đệ hơi cao hứng thôi mà…

- Cho nên mới nói đệ là cái phiền toái.

Hán tử cường tráng đúng là Hùng vương Hùng Khai Sơn, nghe vậy không khách khí trách mắng:

- Thế mới không đồng ý cho đệ đi! Đệ thành thành thật thật để Hạc lão tam đi có phải tốt không? Nhìn trên đường đi gặp bao nhiêu phiền toái! Đệ quả thực là tàn sát tròn một đoạn đường!

-Hắc hắc, hắc hắc.

Hổ vương Hồ Liệt Địa xoa xoa tay, vẻ mặt nịnh hót cười:

- Tứ ca nói vậy nhưng không phải cũng đã ghiền hay sao? Tuy nhiên những người này sau lưng không ai chống đở cả, ngay cả một Thần

Huyền Chí Tôn cũng không có, thật là thất vọng a…

Hùng Khai Sơn tức giận liếc hắn một cái. Thở dài một tiếng, tựa hồ vô cùng buồn bực.

- À, Tứ ca, lần này đi Thiên Hương, cơ hội khó mà có được, chúng ta nên chơi nhiều một chút.

Hổ vương Hồ Liệt Địa trơ mặt ra nói:

- Chỉ là đem thuốc đến rồi đi về không phải cực kỳ chán sao? Không bằng ở đây vài ngày, tìm người luận bàn một chút, phỏng chừng ở Thiên Hương cũng không thiếu người. Vạn nhất có cơ hội gặp mặt vị Phong tiền bối kia, nói không chừng còn có thể chiếm được chút tiện nghi. Hắc hắc hắc…

- Ngươi là óc heo à! Ngươi chiếm tiện nghi còn chưa đủ?

Hùng Khai Sơn hổn hển mắng to:

- Ta như thế nào lại có huynh đệ kết nghĩa như ngươi! Ô hô! Đừng cùng lão tử nói chuyện, thấy ngươi là thấy phiền! Lão tử không muốn tiếp tục nói chuyện với ngươi nữa!

- Hắc hắc, Tứ ca bớt giận, hắc hắc, Tứ ca ngài bớt giận, ngàn vạn lần bớt giận.

Hổ vương vẻ mặt ngây ngô cười. Hùng Khai Sơn không biết nói sao, lấy tay che trán thở dài một tiếng, đây là động tác Hạc Trùng Tiêu thường làm khi ở cùng mình. Hiện tại Hùng Khai Sơn rốt cuộc hiểu rõ tâm tình Hạc Trùng Tiêu lúc trước. Đó là cảm giác muốn một cước đem tên mặt dày mày dạn bên cạnh mình đạp chết.

Nguyên lại là lúc trước Hạc lão cũng muốn đạp chết ta a? Hùng Khai Sơn hậm hực hừ, DM, trở về phải tìm hắn tính sổ, lại có thể vô số lần muốn đạp chết ta. (DG – Hắc hắc)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 102: Kẻ Đứng Sau Hoàng Gia

"Quả thực là quá đáng mà, dù sao cũng là huynh đệ"! Hùng Khai Sơn trầm mặc suy tưởng, nhe răng há miệng, nhìn thấy trong ánh mắt của Hổ Vương Liệt Địa cơ hồ cùng mình là đồng bệnh tương lân.

Đường đường là một kẻ vương giả, lại bị người ta chà đạp.

Hai vị cự hán này (kẻ to lớn) đương nhiên là đang thực hiện cái ước định với vị thần bí cao nhân do Quân Mạc Tà giả dạng. Nhóm đầu tiên của Thiên Phạt Sâm Lâm hộ tống linh dược đến Thiên Hương chính là hai đại thú vương.

Từ sau khi Quân Mạc Tà rời đi, mấy đại thú vương kia cơ bản không làm cái gì khác ngoài đêm ngày đốc thúc thủ hạ huyền thú của mình tìm kiếm linh dược khắp nơi. Sau đó tập trung lại, rốt cuộc cũng gom đủ một số lượng cực kỳ khả quan, nhanh chóng hộ tống đi.

Chỉ vì việc áp giải này mà bảy đại thú vương cơ hồ đã muốn triển khai một cuộc đối đầu nội bộ. Cùng một loại tâm lý giống nhau: Chuyến đi này giống như một chuyến du lịch, cơ hội khó khăn mới có được. Huống chi không chừng còn có chỗ tốt, vậy thử hỏi ai mà không muốn đi.

Cuối cùng, Hùng vương cùng Hổ vương ỷ vào thực lực mạnh mẽ ra sức không ngừng, đã là hai người giành được. Phần Hạc Trung Tiêu phải ở lại Thiên Phạt Sâm Lâm trấn thủ, chủ trì đại cuộc, còn Hùng Khai Sơn thì khăng khăng rằng :

- Dù sao lão tử cũng không chủ trì cái đại cuộc gì! Nếu để lão tử ở lại Thiên Phạt Sâm Lâm, phỏng chừng mỗi ngày lão tử sẽ phải lập võ đài hoặc nếu không sẽ có một lần thú triều nữa.

Đối mặt với sự uy hiếp lưu manh vô sỉ như thế, Hạc Trung Thiên cũng chỉ có nước vò đầu bức tóc mà thôi. Nhưng trước khi khi vẫn phán cho hai tên thú vương kia một câu:

- Dùng cái chân mà chạy, toàn bộ huyền thú có thể phi hành cấm không được nhúc nhích giúp hai tên này!

Hạc vương lên tiếng, còn có phi hành huyền thú nào dám vọng động?

Vì thế Hùng Khai Sơn trên đường đi cũng chịu nhiều ủy khuất!

Nhưng Hổ vương thì trái lại, vài chục năm gần đây căn bản là không có rời khỏi Thiên Phạt, xem ra mọi thứ bên đường đều là rất mới mẻ, mọi thứ làm hắn cực kỳ hưng phấn. Cái này làm cho mọi ủy khuất của Hùng Khai Sơn đang cố nén, cuối cùng nhịn không được đều phát tiết trên người hắn.

Đại khái là Hổ Vương tài nghệ không bằng người, dọc theo đường đi cũng chỉ có chịu đựng. Cảm giác vùng miệng rất đau, lúc cười quai hàm đều có chút cứng ngắc, nhưng vị Tứ ca này vẫn là da mặt dày như mặt gấu (thì vốn là gấu mà), không chịu buông tha.

Nếu không phải dọc theo đường đi còn có bọn trộm cướp cướp bóc có thể cho chính mình phát tiết thì chỉ sợ đoạn đường này Hổ vương Hồ Liệt Địa có thể bị Hùng Khai Sơn dạy dỗ đánh đập đến mắc bệnh trầm cảm.

Hai đại thú vương này đi đường không nhanh không chậm, có vẻ rất nhàn nhã mà đi. Cách Thiên Hương càng lúc càng gần, dọc đường đi đánh đấm có thể nói là bất diệc nhạc hồ. Đạo tặc bình thường sao có thể là đối thủ của hai vị thú vương cấp Chí Tôn này? Một đoạn đường căn

bản là chỉ nhấc chân nhấc tay là đánh bọn tham lam kia một trận sống chết.

Hoàng Kim Hổ vương Hồ Liệt Địa dọc đường đi tỏa ra uy phong bốn phương tám hướng, hưng phấn càng lúc càng cao, càng về sau lại trực tiếp đem mấy trăm cây dược liệu cắm chi chít trên vai, chỉ lộ ra cái đầu. Làm cho tất cả mọi người tưởng hắn là kẻ chuyên bắt bướm.

Hắn bừng bừng hăng hái quá mức đề nghị :

- Tứ ca, lần sau chúng ta vẫn đi như vậy, kiên quyết là không phi hành! Chính là nếu trực tiếp phi hành thì ít nhiều đã không còn sự thú vị, chính là như thế này mới thú vị a!

Hùng Khai Sơn tức giận, trợn mắt :

-Tiếp theo ngươi cho là đến phiên ngươi đi nữa? Thật sự là đối với ngươi không còn lời nào để nói, cũng không muốn nghe, đừng có tiếp tục lôi kéo làm thân với ta, ta với ngươi không quen.

Hổ vương ngoác mồm mà cười, tiếp tục ra sức “vuốt mông ngựa. Hai người trên đường cứ như vậy mà đi.

Kim Đông Thành, Hoàng gia.

Một lão giả áo tím đang ngồi yên tĩnh ở giữa phòng khách, đầu bạc, chân mày cũng bạc, lông mi bay xéo ngay cả thanh sắc cũng bất động, tất cả làm cho người ta một cảm giác bất an dị thường. Nhưng người này lại có hai má hồng hào, bóng nhẵn cùng với cái đầu bạc thật là không cân xứng, giống như là bộ dạng đang ở tuổi ba bốn mươi tuổi hồng hào lại có cái đầu bạc. Hai mắt hơi híp lại nhưng chớp động cũng như có một tinh quang lóe ra. Thân hình tuy rằng không động nhưng toàn thân lại tỏa ra khí chất cuồn cuộn như núi cao biển sâu, không cần suy ngẫm, không thể nào dò xét, cứ ngồi lẳng lặng như vậy. Lúc đó người này giống như đã muốn hòa vào trong thiên địa!

Cùng với vũ trụ thiên địa dung hợp thành một thể!

Thiên nhân hợp nhất!

Lão giả áo tím này hiển nhiên đã đạt đến cảnh giớ còn siêu việt hơn Chí Tôn! Bên cạnh hắn còn có năm sáu lão áo tím nữa, coi ra thì tuổi tác cũng không nhỏ, tóc hoa râm, cũng đang ngồi bên. Đáng chú ý nhất là xem ra bọn hắn ăn mặc rất giống nhau, nhưng nhìn cẩn thận thì có thể nhìn ra được cái lão giả áo tím kia từ ống áo tay áo đều có viền một vòng chỉ vàng. Còn mấy tên áo tím còn lại thì thêu viền bạc, một cái là vàng, một cái là bạc cũng đủ nhìn ra là thân phận cao thấp khác nhau, cấp bậc khác nhau.

Lại còn có một người trung niên ba bốn mươi tuổi khác ống tay áo cũng có vòng chỉ vàng, mặt chữ điền, mày rậm, lại có một cặp mắt dài nhỏ. Trung niên áo tím này cũng là người trẻ tuổi nhất nhưng hắn vẫn có thể cùng lão già kia ngồi sánh vai cùng một chỗ, dường như là đồng cấp.

Tám người lặng im uống trà, thật lâu chưa từng phát ra một tiếng.

Những hạ nhân của Hoàng gia đều không thấy một ai, chỉ thấy một nha hoàn xinh đẹp cẩn thận bưng trà rót nước. Mà hoàng gia gia chủ Hoàng Quân điệu bộ tươi cười nịnh hót nhấp nhổm mông trên ghế, thực ra hắn chỉ ngồi có nửa cái ghế. Bên kia nhị đệ Hoàng Nhật của hắn so với ca ca còn thảm hơn, sắc mặt trắng bệch biểu hiện run rẩy. Nhưng trong ánh mắt lại có sự hưng phấn không nói nên lời.

- Chuyện đó như thế nào?

Sau một lúc lâu, lão giả áo tím buông lỏng mí mắt hỏi một câu không đầu không đuôi.

- Tin tức toàn bộ đã truyền ra ngoài, tin rằng tam đại thế gia hắn là cũng đã biết. Bất quá có mấy vị tổ tông cùng các vị tiền bối trấn thủ, Hoàng gia chúng ta lần này nắm chắc phần thắng, không một chút sơ hở.

- Quân gia, Đường gia, Độc Cô gia là những gia tộc nhất lưu, nhưng dù sao cũng là người trần mắt thịt, làm sao có thể so sánh được với thần uy của các vị tiền bối, một nửa điểm cũng không bằng được, ha ha ha….

Chỉ có Hoàng Quân nhỏ nhẹ lên tiếng, cung kính trả lời.

- Lão phu đã trải qua bảy mươi chín năm không xuất hiện ở nhân gian, không ngờ nhân gian bây giờ lại có biến hóa bể dâu như vậy!

Lão giả áo tím nặng nề hừ một tiếng, mí mắt vẫn chưa nâng lên, u ám nói:

- Nhớ năm đó Hoàng gia ta cũng không tính là một siêu cấp thế gia, nhưng là bởi vì có lão phu nên xem chừng cũng không ai dám gây chuyện. Hiện giờ, đám con cháu bất tài lại để gia tộc lụn bại tới mức này! Thực sự làm kẻ khác đau lòng! Nếu không vì còn nghĩ các ngươi là huyết mạnh trực hệ của Hoàng gia, lão phu thật muốn đem một tát tiễn huynh đệ các ngươi xuống hoàng tuyền, tránh làm ô nhục cho Hoàng gia.

Lời nói hắn vừa xoay chuyển, cặp mắt bổng mở ra, một luống tinh quang bắn thẳng vào mặt Hoàng Quân:

- Ngươi là tên súc sinh chẳng ra gì, lại có thể để người khác cưỡi lên đầu lên cổ, bị khi nhục như thế còn nén giận, nhân nhượng vì lợi ích toàn cục! Đích thân nhi tử bị giết, hơn phân nửa cơ nghiệp bị hủy, lại vẫn muốn đi lên cầu cạnh cửa nhà người ta, mong người ta hạ thủ lưu tình, tha cho ngươi một cái mạng? Thật chuyện quá nực cười! Chẳng lẽ không biết bây giờ là thời điểm vẫn mệnh của mình phải nắm ở trong tay mình sao? May mắn là lão phu đến đây đúng dịp, bằng không uy danh của Hoàng gia chẳng phải đã bị bọn con cháu bại hoại các ngươi phá hoại sạch sẽ sao?

- Dạ, vâng! Lão tổ tông nguôi giận, là chắt trai vô năng, bất lực làm nhục Hoàng gia gia tộc.

Hoàng Quân liên tục lau mồ hôi, quỳ xuống đánh bùm một cái.

- Ai, coi như lòng ngươi còn có chút liêm sỉ, đứng lên đi! Động một chút lại quỳ xuống, có ích lợi gì? Phục lạy côn trùng sao?

Lão giả áo tím híp mắt:

-Bất quá, chỉ là ba thế gia thế tục, liền vọng tưởng là có thể vũ nhục Hoàng gia ta, thật sự là quá mức, không biết trời cao đất rộng! Ha ha muốn chết! Nếu không làm cho bọn họ vĩnh viễn nhớ kỹ lần giáo huấn này, chẳng phải là rất tiện nghi cho chúng?

-Tôn nhi xin hỏi ý của lão tổ tông là…?

Hoàng Quân có chút thấp thỏm không yên. Hắn cũng đã hơn năm mươi tuổi, nhưng tại đây vị lão tổ tông trước mặt trước, lại không tự kìm hãm được cảm giác mình cũng như một hài tử lên ba vậy.

- Điều kiện cứ dựa theo lúc trước mà làm! Bất quá điều kiện hà khắc như vậy, ta phỏng chừng tam thế gia đều sẽ không tiếp nhận! Cho nên, chỉ cần bọn hắn làm ra tuyên bố xác định không tiếp thụ, chúng ta còn có cớ để dẹp yên bọn hắn! Tam đại thế gia, lại có thể thế nào? Nói cho cùng cũng chỉ là tam đại thế gia thế tục, hừ, nếu là quả thật chọc giận lão phu, có thể khiến cho tam đại thế gia này chó gà không còn cũng không phải việc khó!

-Dạ

Hoàng Quân trong lòng mừng thầm. Đây cũng là ước nguyện của hắn. Trảm thảo, tu trừ tận gốc ah. Hiện tại có lão tổ tông ở đây, Hoàng gia đương nhiên có thể hoành hành, nhưng lão tổ tông không khẳng định là lần sau có muốn trở về, khi nào thì ra đi cũng không biết, mà tam đại thế gia còn ở đó. Nói chi xa, chỉ một nhà còn tồn tại, Hoàng gia cũng khẳng định xong rồi!

Cho nên, duy có hoàn toàn đem ba thế gia hủy diệt biến mất trên đời, mới là nhất lao vĩnh dật chi đạo (cực khổ một lần an nhàn cả đời)!

-Hoàng lão,việc này chỉ sợ phải còn cân nhắc ký. Chủ ý của tông chủ là cho chúng ta tra xét chuyện thực hư của Diệp Cốt đan, mà chỗ đấu giá kia chính là Quý Tộc Đường, chính là Quân gia cùng Đường Nguyên, mà Độc Cô thế gia cùng Quân gia chính là quan hệ thông gia. Nếu là…

Một vị áo choàng tím cười cười, từ từ cân nhắc một chút, cẩn thận nói.

- Việc này đương nhiên, lần này đoàn người cùng Thiếu tông chủ đi ra, Hoàng mỗ ta tự nhiên sẽ không chuyên quyền độc đoán.

Vị Hoàng lão âm u ha ha cười, nói :

- Đến tột cùng là làm việc như thế nào, hiển nhiên là còn muốn nghe ý kiến của thiếu tông chủ.

Ánh mắt của mọi người đồng thời nhìn về phía một vị áo tím đính vàng khác một cái. Hắn cũng chính là người tuổi còn trẻ nhất.

Trung niên nhân kia nguyên lai là Mộng Huyễn Huyết Hải Thiếu tông chủ! Chẳng thể trách hắn còn trẻ như vậy liền cùng Hoàng lão đầu ngang vai ngang vế...

Trung niên nhân đúng là lòng tràn đầy buồn bực. Thầm nghĩ Hoàng lão ngươi đều đem thái độ biểu đạt quá rõ ràng như vậy rồi, ta có thể nói không đồng ý sao? Nếu nói không đồng ý quyết định của ngươi, chẳng khác nào đương trường vẽ mặt, đấu tranh nội bộ!? Hoàng lão ngươi ở Mộng Huyễn Huyết Hải cũng có một chút danh phận, sao ta dám làm gì!

Ngay trước nhiều người như vậy mà bác bỏ ngươi, ngươi không nổi đóa mới là lạ! Nhưng nếu hoàn toàn dựa theo quyết định của ngươi, Diệp Cốt đan làm sao bây giờ? Giết nhầm vài người thế tục đương nhiên không là cái vấn đề lớn gì, nhưng vấn đề là những người này cũng cùng Diệp Cốt đan có quan hệ a! Diệp Cốt đan, hiện tại có thể quan hệ đến Mộng Huyễn Huyết Hải cùng với hai đại Thánh Địa khác a.

Về phần Thiên Phạt Sâm Lâm bị vị thiếu tông chủ này bỏ qua…

Hắn trầm ngâm một hồi, mới nói:

- Hoàng lão người nhà gặp chuyện vô lễ lăng nhục như thế, chúng ta tự nhiên là không thể không quản không hỏi? Như vậy, chẳng phải là làm cho người ta xem nhẹ Mộng Huyễn Huyết Hải chúng ta? Thù, đương nhiên phải báo. Tức hận đương nhiên phải phát tiết!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 103: Tra Hỏi

Hắn nói tới đây thấy trên mặt Hoàng lão lộ vẻ vui mừng, vuốt râu mỉm cười. Lúc này mới nói tiếp:

- Nhưng mà chúng ta cần đem hai chuyện này phân biệt cho rõ. Mục đích chính của chúng là Diệp Cốt đan, việc này không thể thất bại. Hơn nữa mối thù với Hoàng gia cũng cần phải báo. Chuyện này cần cân nhắc kỹ, mong Hoàng lão có quyết định!

Lời hắn nói cực kỳ kín kẽ, ai cũng không thể bắt bẻ gì. Nhưng mà cũng nói rõ ràng trong đó, mục đích Diệp Cốt đan cũng không thể bỏ qua! Đó mới là điều quan trọng nhất.

Sau một lúc cân nhắc Hoàng lão nói:

- Trước mắt có thể thấy được rằng Diệp Cốt đan có quan hệ với Quân gia và Đường gia. Chúng ta có thể dung vũ lực để thăm dò phương thức chế tạo và xuất xứ của Diệp Cốt đan. Như vậy mọi vấn đề sẽ được giải quyết, không kể là Quân Gia hay Đường gia, kể cả Độc Cô gia cũng có thể diệt đi không cần băn khoăn!

- Lời Hoàng lão không sai, nhưng trước khi việc Diệp Cốt đan kết thúc chúng ta không thể động thủ với Quân gia và Đường gia!

Thiếu tông chủ nói một cách bình tĩnh.

- Điều đó là tất nhiên. Nhưng mà nếu muốn dùng nắm đấm để hỏi việc Diệp Cốt đan thì dựa vào lực lượng Hoàng gia chúng ta ngàn lần

không thể làm được. E rằng cần cả mấy người ra tay mới được!

Hoàng lão nhìn mấy người mặc áo bào đen cười âm trầm.

Thiếu tông chủ nhẹ gật đầu.

Những người kia cũng ôm quyền hành lễ:

- Vì sự nghiệp chúng ta sẽ cố gắng hết sức!

Hoàng lão đồng ý một tiếng nói:

- Việc này không nên chậm trễ, đêm nay sẽ lập tức hành động.

Ánh mắt hắn bỗng nhiên trở nên bén nhọn như mũi tên, mang theo sát khí rợn người.

Nguyệt hắc phong cao dạ, sát nhân phóng hỏa thiên!

Lời tiên đoán của Quân Mạc Tà ứng nghiệm làm cho Đường Nguyên nguyền rủa hắn không thôi, đúng là mồm quạ đen! Nói gì thì nói, không có việc gì là hảo sự cả.

Quý Tộc Đường được một đêm hỗn loạn, cao thủ như mây đi tới đi lui hết đám này đến đám khác, dường như không ngừng nghỉ.

Một đêm không yên tĩnh.

Hai đại cao thủ Hải Trầm Phong và Tống Thương phải ứng phó đến mệt nghỉ, liên tục phái đến ba bốn nhóm không ngừng nghỉ. Ngay cả bản thân cũng không ngồi yên một chỗ, đi lại liên tục rất chi mệt mỏi chưa hề nghỉ ngơi, chạy đông chạy tây. Hai người giận dữ đến cực điểm! Con bà nó, tên mập này không ngờ bắt chúng ta không được ngủ!

Vì thế hai đại cao thủ đuổi theo rất điên cuồng, hai mắt đỏ rực mà lao đến nhóm nhân mã kia đến mức gà bay chó chạy, nhằm phát tiết cục tức trong lòng. Cuối cùng mới dương dương tự đắc quay trở về, nhưng khi trở về thì Đường Nguyên cũng đã “xong xuôi”…

Hai người Hải Trầm Phong bị dụ đi khỏi, Đường Nguyên đang ngủ trong phòng thì cửa sổ vô thanh vô tức mở ra. Hai bóng người nhẹ nhàng tiến vào, không gây ra bất cứ tiếng động nào, chầm chậm tiến đến. Đường Nguyên vẫn cứ ngủ ngon lành như trước, thậm chí trong mơ còn nói lảm nhảm gì đó, tiếng to như sấm rền.

Nhìn đống thịt to lớn trên giường hai người nọ nhìn nhau, không hẹn mà cùng lắc đầu.

Tên này cũng quá béo đi! Vốn tính bắt hắn đi rồi từ từ tra khảo, nhưng mà nhìn thấy hình thể hắn so với voi còn khủng bố hơn, hai người không hẹn mà cùng nhau có ý bỏ qua suy nghĩ này.

Mang theo một đại bàn tử như vậy, đừng nói là không gây ra động tĩnh gì, ngay cả muốn ra khỏi cửa của Quý Tộc Đường cũng có chút khó khăn. Mục tiêu quá lớn, căn bản không có cách nào che giấu.

Hơn nữa, món đồ này vận chuyển tốn nhiều sức a, sau khi nhìn thấy một thân hình phì nhiêu thế này liền thấy ghê tởm, thôi thì hỏi ngay tại chỗ này lun.

Không thể nói rằng béo là chuyện không tốt. Nhưng cứ lấy Đường Nguyên làm ví dụ, béo như vậy gặp chuyện này lại là chuyện tốt! Hơn nữa còn là chuyện rất tốt! Nếu mà bị hai người này mang đi trời mới biết được sẽ phải chịu bao nhiêu đau khổ. Những thủ đoạn tàn khốc nhất cũng có thể gặp.

Có thể thấy được sự đời luôn công bằng, được cái này thì mất cái kia, có được có mất. Một miếng một tấm, có lẽ đã được định đoạt từ trước. Hai người lắc mình một cái bay tới bên giường, vươn tay vỗ vỗ lên người Đường Nguyên, nhưng mà hắn chỉ trở mình một cái rồi lại gáy khò khò như trước.

Hai người ngạc nhiên hết cỡ, ngàn lần không thể ngờ được người này thật sự không hề có tính cảnh giác chút nào. Bị người ta vỗ lên đầu vẫn không tỉnh lại!

Ba ba hai tiếng động vang lên, Đường đại thiếu vẫn ngủ ngon như trước. Một người kia tức giận, nắm lấy áo ngủ của Đường Nguyên ý muốn kéo hắn ngồi dậy. Cái bụng trơn tuột của hắn lại cứ thế mà kéo dài ra thẳng đến chân, phía trên thì trải dài ra che kín cả mặt.

Đường nguyên vẫn cứ hai tay khoanh lại, đầu nghiêng về một bên nước miếng chảy ra. Thế nhưng vẫn cứ vừa ngủ vừa ngáy.

- Phục thật rồi!

Hắc y nhân vừa tức giận vừa buồn cười, thở dài một tiếng:

- Lão phu sống gần hai trăm năm nay, lần đầu tiên gặp người bị như vậy mà vẫn có thể ngủ. Chả nhẽ tổ tiên người này không được ngủ bao giờ sao? Động tĩnh như vậy nhưng vẫn không tỉnh lại, quả thật là chuyện lạ!

- Chỉ cần khiến cho hắn đau đớn chắc chắn hắn sẽ tỉnh lại!

Tên còn lại đề nghị.

- Không được, bởi như vậy Bàn Tử này sẽ la lên, chỉ sợ trong chốc lát có thể chấn động khắp nơi. Động tĩnh lớn quá lại không tốt.

Hắc y nhân mang theo Đường Nguyên thở dài, tay kia vươn ra nắm lấy mũi của Đường Bàn Tử. Chỉ cảm thấy trơn tuột như bôi dầu, giống như là đại tràng của heo chưa qua xử lý.

Hắc y nhân cố nén sự ghê tởm tiếp tục nắm lấy.

Đường Nguyên đang ngủ bỗng nhiên cảm thấy không thể thở được.

Mở miệng hít lấy hít để sau đó mũi hắn phát ra mấy tiếng phì phì, cuối cùng mới mở mắt ra. Ngay lập tức một cục đờm phóng ra sau một tiếng ho khan.

Hắc y nhân đang nắm mũi hắn ngàn lần không ngờ được Bàn Tử mang tiếng là thế gia công tử lại không có chút phong thái nào, ngay lập tức muốn tránh cũng không kịp, liền bị phun ngay lên cổ. Ngay lập tức cảm thấy nhơ nhớp cực kỳ khó chịu, suýt nữa thì nôn tất cả cơm cháo trong bụng ra ngoài.

Vội vàng dùng tay chân lau đi, sau đó vung tay lên gầm nhẹ:

- Thằng mập, đcm ngươi đừng có nhúc nhích! Nếu ngươi hành động bậy bạ lão phu sẽ cắt cổ ngươi ngay lập tức! (đến ta mà bị thế ta đạp cho ĐN một cái rồi, lão này không phát tiết được thì đành chịu)

Lúc này Đường Nguyên mới giật mình, không ngờ chính mình lại rơi vào tình cảnh nguy hiểm như vậy. Hắn mở to nhãn châu, đang định kêu cứu thì nghe được câu uy hiếp đành nén lại. Trong cổ họng hắn vang lên nhưng âm thanh như gà mái đẻ trứng, nhưng mà không có tiếng nói phát ra.

- Ta hỏi ngươi Điệp Cốt đan kia ở đâu? Nhanh chóng giao ra thì ta sẽ lưu cho ngươi một mạng!

Tên bịt mặt mặc áo đen hỏi với vẻ hung ác. Hắn vốn tu tâm dưỡng tính nhiều năm rồi, vốn không dễ dàng tức giận như vậy. Nhưng mà lần này thực sự là lật thuyền trong mương, bị tên mập thấp kém đáng khinh này trong tình huống không có lực hoàn thủ, phun một cục đờm lớn vào cổ. Trong lòng một nỗi bực tức không thể nói thành lời.

- Diệp Cốt đan?

Đường Nguyên đang mơ mơ màng màng cuối cùng cũng tỉnh ngủ, đột nhiên gào khan một tiếng:

- Quân Mạc Tà, đcm ngươi là tên mồm quạ đen!

- Ngươi câm miệng ngay cho ta, có phải không muốn sống nữa hay không?

Tên bịt mặt áo đen tức thì nổi giận, nắm lấy thịt của Đường Nguyên mà nhéo, đồng thời lấy tay che miệng hắn lại. Đường Nguyên đau đến cả người run lên, nhưng tiếng kêu chỉ có thể ư ử trong cổ họng không phát ra ngoài được.

- Diệp Cốt đan rốt cuộc ở đâu? Do ai luyện chế? Phương thuốc chế tạo ở đâu? Thằng mập, nếu ngươi không nói lão phu sẽ hút mỡ của ngươi ra để đốt đèn!

Người bịt mặt áo đen uy hiếp trắng trợn.

- Ta ...ta … ta nói…nói…

Hảo hán không chấp cái thiệt trước mắt, Đường Nguyên lập tức chịu khuất phục:

- Đau, nhưng mà đầu tiên ngươi hãy buông nhũ đầu của ta ra trước. (nhũ đầu – đầu vú, hơi thô một tí nhưng mà thật sự là thế)

Nguyên lai lúc trước chụp vào người Bàn Tử mà nhéo, tên mặc áo đen đã chụp trúng ngực của Bàn Tử.

Vừa nghe câu cuối cùng tên kia liền ngẩn mặt ra, sau đó chuyển màu thành tím ngắt:

Ngươi nơi đó làm gì có cái gì gọi là vú, con bà nó chứ!

Sau đó hắn mới phát hiện ra tay của mình chính thực là đang nắm ở chỗ đó, bực mình mắng một tiếng rồi vội vàng buông tay ra. Hắn bỗng nhiên cảm thấy cánh tay đó uể oải, đcm uy danh lão phu hơn một trăm năm xe như bị tên mập này hủy hoại toàn bộ. Không ngờ lại đi nắm cái kia của nam nhân, tên này thật sự là béo quá mức mà.

- Tiểu tử ngươi nói nhanh lên!

Lão nhân phát điên lên rồi.

- Diệp Cốt đan là ai luyện chế?

- Kỳ thật ta cũng không biết rõ.

Đường Nguyên hơi nhếch môi lên vội vàng nói:

- Đến cả phương thức luyện chế ta cũng không biết. Ta chỉ là tên đấu giá nhỏ nhoi. (nguyên văn là ‘đấu giá tiểu hỏa kê’ ý nói là kẻ hầu người hạ)

- XXX con mẹ ngươi! Ngươi dám đùa giỡn với ta sao?

Tên bịt mặt giận tím mặt, lấy tay kẹp cổ Đường Nguyên.

Ngay lập tức Đường Nguyên có ý phản kháng, tuy ở trong tình cảnh này nhưng mà mẫu thân là người Đường Nguyên kính trọng nhất, nghe thấy tên này mắng mẫu thân mình liền giận tím mặt, quên rằng mình đang trong tình cảnh nguy hiểm, giãy dụa mắng:

- Ta XXX bà ngoại ngươi! Ta chưa nói xong mà, lão vương bát đản này ngươi dám mắng ta! Ách … tha mạng...

Theo luồng không khí trên cổ hết đi Đường Nguyên nhận thấy không nên cố chấp nỗi nhục trước mắt, lập tức đập đầu xin tha thứ.

Bang bang hai tiếng vang lên, miệng Đường Nguyên bị che lại. Lúc này mồ hôi trên trán như những hạt đậu rơi xuống, bởi vì vừa nói câu này hắn đã ăn hai cái bạt tai.

- Nói tiếp đi, thành thật mà khai ra!

Tên bịt mặt tức giận nói.

Liên tiếp ăn đau khổ Đường Nguyên đành chịu phục, thành thật bắt đầu nói, vừa nhanh vừa vội:

- Nhưng Diệp Cốt đan không ở chỗ của ta. Đan dược quý như vậy luôn để ở Quân gia, những lần trước cũng vậy, trước khi đấu giá mới bí

mật đưa đến. Dù sao những thứ này quá quý giá, để ở Quý Tộc Đường không an toàn, vạn nhất có bị mất có giết ta cũng không đền bù được.

- Ở Quân gia?

Hai người bịt mặt nhìn nhau, gật gật đầu. Bàn Tử nói cực kỳ hợp tình hợp lý, vốn cũng trùng với phân tích của bọn trúng nên tin ngay.

- Đặt ở nơi nào của Quân gia? Hỗn trướng! Quân gia lớn như vậy làm sao tìm được? Tiểu tử ngươi không có tác dụng, có thể chết được rồi đó!

Tên bịt mặt áo đen vẫn nén thanh âm, hung dữ tra khảo.

- Đừng a, ta nói, vật đó ở Nhã Hương Tiểu Trúc viện.

Đường Nguyên hoảng sợ:

- Tha mạng, ta cái gì cũng nói, ngàn lần không nên giết ta.

- Phế vật rất sợ chết. Nhã Hương Tiểu Trúc là nơi ở của nữ nhân Quân Mạc Tà, Quản Thanh Hàn phải không?

Hai tên bịt mặt nhìn nhau gật đầu, xem ra hiểu biết về Quân gia không ít.

- Đúng, đúng, đúng là chỗ đó.

Đường Nguyên gật đầu như gà mổ thóc.

- Nhã Hương Tiểu Trúc, đã biết nơi này thì có thể nắm chắc rồi.

Hai tên bịt mặt nhìn Bàn Tử với vẻ xem thường:

- Ai cũng nói mấy thằng mập là mấy thằng sợ chết nhất, quả nhiên không phải là giả!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 104: Nửa Đêm Gõ Cửa Quả Phụ

Đường Nguyên trong lòng thầm mắng: “Gia gia của người mới không sợ chết! Gia gia của ngươi đây thuần túy là đang lừa hai cá chày gỗ ngu ngốc các ngươi thôi!”, nhưng ngoài miệng thì lại đang van xin tha thứ:

- Hai vị đại hiệp, ta… ta đơn thuần chỉ là một cu li, trong Quý Tộc Đường đều không có địa vị gì khác, hai vị đại hiệp rủ lòng thương… ta trên còn có mẹ già tám mươi ở nhà, dưới còn có trẻ nhỏ gào khóc đòi ăn, các người đại từ đại bi, ân… Như thế nào không có ai là sao?

Hắn còn chưa nói xong, hai hắc y nhân bịt mặt đồng loạt rùng mình một cái, thật sự là quá vô sỉ! Tên mập này cầu xin tha thứ vô sỉ đến như vậy là cùng… Trên còn có mẹ già tám mươi ở nhà, dưới còn có trẻ nhỏ gào khóc đòi ăn, ngươi còn chưa có thành thân a? Theo như lời tình báo mẫu thân ngươi còn chưa tới bốn mươi tuổi thì lấy đâu ra lão mẫu tám mươi a!

Tám mươi tuổi, nói về bà cố nội của ngươi may ra còn đúng…

Nhìn lại một thân thịt béo của Đường Nguyên, hai người này đều là người có thân phận, ngay cả một chút hứng thú cũng không còn, dù sao sau này tên mập này cũng bị tính sổ, hiện tại nếu xử trí hắn, vạn nhất nếu không tìm được Diệp Cốt đan thì không hay, dù sao tên mậo này lúc đó còn phải phụ trách đấu giá, chưa thể chết được.

Thân ảnh hai người chợt lóe lên tốc độ nhanh tới cực điểm bỏ đi không một dấu vết. Tiếp tục tra hỏi tên mập này, có khi vì nghe hắn nói mà thấy ghê tởm tới chết a!

Đường Nguyên nhắm mắt lại cầu xin tha thứ nửa ngày, vừa mở mắt mới phát hiện người ta không biết khi nào sớm đã đi rồi... Sự việc lần này khiến hắn có cảm giác giống như trải qua một cơn ác mộng không có thật…

Hung hăng cấu véo bản thân mình một phen, nhất thời đau quá, hắn ngao kêu to một tiếng. Lẩy bẩy đứng dậy đốt đèn, vừa thấy trên người tím bầm ngay chỗ mình vừa nhéo, trên cổ còn đang đau âm ỉ, bàn tử cuối cùng cũng giật mình phục hồi tinh thần lại.

Một tiếng kêu bén nhọn, thống khổ, kinh phách tâm can giống như cha chết vang lên kinh thiên dộng địa:

- Người đâu. Mau tới đây nào, có đại sự xảy ra rồi!

Âm thanh to rõ như giọng nam cao truyền ra giữa bầu trời đêm yên tĩnh, không chỉ có Quý Tộc Đường mà tựu mọi người đang ngủ say xung quanh vài dặm Quý Tộc Đường đồng loạt bật dậy khiếp sợ mà tỉnh ngủ.

Thanh âm này thật sự là rất ghê người!

Xa xa hai hắc y bịt mặt đang bay vút vút ở tốc độ cao kia một người đột nhiên lảo đảo cơ hồ muốn té xuống.

Hai người đều nhớ rõ là không hề gây thương tổn cho tên mập nha, tai sao hắn lại kêu thê thảm như vậy?

Hai Trầm Phong cùng Tống Thương lúc trở lại thấy Đường Nguyên đúng là kinh hồn động phách ngồi trên giường đang phát run lên, theo hơi thở dồn dập của hắn một thân thịt béo run lẩy bẩy lên.

- Sao lại thế này? Rốt cuộc sao lại thế này?

Hai người xoay trở lại như gió nhào vào trong phòng.

- Sao lại thế này?! Hai ngươi còn không biết xấu hổ hỏi ta sao lại thế này?

Đường Nguyên rốt cục lấy lại tinh thần. Lòng đầy căm phẫn nước miếng văng khắp nơi:

- Nếu là thật sự phải chờ tới các ngươi trở về hỏi lại ta sao lại thế này, vốn một thân thịt béo này của thiếu gia sớm bị người rút ra để thắp đèn rồi!(DG - nguyên văn điểm liễu thiên đăng: thời xưa thường dùng mỡ để thắp đèn ^^!), con bà nó, vì cái gì chỉ uy hiếp ta, ai cũng là nói như vậy là sao? Thắp đèn rất vui vẻ sao? Người béo thì có tội tình gì a, ta kháo!

Đường bàn tử tức giận bất bình rống to. Rống một lúc mới phát hiện Hải Trầm Phong cùng Tống Thương vừa rồi ở đây cũng không thấy!

- Đều không để ý đến ta! Tốt… tốt… Người đâu! Mở yến tiệc cho ta tìm một chút an ủi, kiếm một ít thịt béo, chân thú, bánh trái nữa!

Đường Nguyên hét lớn một tiếng, sau khi bị hù dọa tính mạng tới giật mình, trong bụng hắn đã réo vang, đúng là sau khi khẩn cấp thì ăn cũng nhiều hơn mà.

Xem ra chuyện mập mạp muốn giảm cân thật sự là chuyện chân chính khó khăn! Mai Tuyết Yên cùng Xà Vương Thiên Tầm ở Thiên Nam trên đường đến Thiên Hương đã cùng Quản Thanh Hàn có chút hợp ý nay gặp được lại đồng tình thêm bội phục, hiện tại ba người lại ở cùng một chỗ, đương nhiên thái độ có chút thân thiết, ba người ba gian phòng, Quản Thanh Hàn ở giữa. Đêm nay ba người như thường lệ nói chuyện đến khuya mới đi ngủ.

Nghe được sư tích nguyên bản về quần là áo lụa Quân Mạc Tà. Mai Tuyết Yên cùng Xà Vương hai người đều vẻ mặt cười cười. Tự nhiên hiện tại ba người các nàng đều nghĩ khi đó chính là Quân Mạc Tà giả tạo, thật khó cho hắn giả bộ giống như vậy. Đệ nhất quần là áo lụa Thiên Hương thanh phá gia chi tử thế nào mà dễ dàng giả tạo, giả dạng người xấu, muốn giả dạng được cũng là một việc rất tốn tâm lực.

Mà Quản Thanh Hàn hiện tại đúng là phong ba vừa qua khỏi. Trong lòng hãy còn không yên đột nhiên xuất hiện hai người có thể chia sẻ tâm

sự cũng là khiến trong lòng thư thái. Trong mấy ngày này có hai nàng làm bạn, dần dần có chút dứt bỏ bóng ma ngày xưa, có chút vui tươi hơn. Không giống như trước luôn mang mặt co mày cáu, tâm sự nặng nề...

Đêm nay, tam nữ mới vừa vặn tách ra, đều tự trở lại phòng, đang muốn cởi áo đi ngủ. Đột nhiên Mai Tuyết Yên nhướng mày. Một ngụm dập tắt ngọn đèn trên bàn, nàng mẫn tuệ cảm nhận thấy hai cỗ hơi thở cường đại, chính trực thẳng hướng về bên này mà đến, quả nhiên là người có thực lực cường đại. Trong chốc lát Xà Vương Thiên Tầm cũng đã phát giác, thùng thùng gõ cửa sổ. Mai Tuyết Yên hư một tiếng, ý bảo an tâm một chút chớ vội nóng nảy. Trong bóng tối, Mai Tuyết Yên trong mắt hàn quang lóe ra, có mình ở nơi này, cũng có người muốn động thổ trên đầu thái tuế ư!

Thực lực thường nhân sao có thể vào được mắt của vị Thiên Phạt Chí Tôn này?

Xà Vương Thiên Tầm là nhân vật bực nào. Nháy mắt đã muốn hiểu ý, nhất thời toàn diện thu liễm toàn bộ hơi thở trên người mình, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Ám dạ nặng trĩu. Hai đạo thân ảnh so với màn đêm còn cảm giác u ám hơn. Dùng tốc độ cao lượn trên không mà đến, không một tiếng động đáp xuống trước cửa tiểu viện, ánh mắt hai người lóe ra tinh quang đồng thời nhìn về phía bảng hiệu tiểu viện.

Nhã Hương Tiểu Trúc!

Chính là nơi đây!

Hai người nhìn nhau, đồng thời thấy được ánh mắt khẳng định của đối phương!

Tựa như địa phương của thế tục không đáng cho hai người lưu tâm!

Hai người thân hình nhẹ như lông chim, chỉ chợt lóe thân đã tiến vào trong tiểu viện, tiếp tục chợt lóe thân, đã đến trước cửa.

“Đúng là súc địa thành thốn, hai nhân loại này đã đạt tới thành tựu đỉnh cao về khinh công”! Mai Tuyết Yên đồng tử co rụt lại. Nàng như thế nào cũng không tiên liệu được người tiến đến Quân gia làm đạo tặc, không ngờ là hai vị Chí Tôn đại cao thủ!

Nếu chỉ luận về tu vi, tùy tiện lấy một người ra so với thảo nguyên ưng thân Ưng Bác Không cũng không chút thua kém!

Hai người này tuy rằng đều che mặt không muốn người khác nhận ra nhưng Mai Tuyết Yên đại khái đoán ra được, nếu không phải đến từ Độn Thế Tiên Cung thì là Kim Thành Chí Tôn hoặc là Mộng Huyễn Huyết Hải!

Phóng nhãn cả trần thế, ngoài ba cái địa phương này không còn có địa phương nào khác có thể sử dụng hai vị Chí Tôn cao thủ làm nghề đạo tặc, thậm chí địa phương khác cho dù có tâm thì cũng không có năng lực đồng thời cử ra hai vị Chí Tôn tuyệt đỉnh cao thủ đi làm trộm được!

Trong nháy mắt, hai người này đã đi tới cửa, làm như nghiêng tai lắng nghe một hồi động tĩnh bên trong gian phòng, rốt cục tuyển định mục tiêu. Bởi vì Mai Tuyết Yên gian đối diện với phương hướng của hai Chí Tôn hơn nữa Mai Tuyết Yên còn cố ý phát ra âm thanh của người chưa ngủ. Điều này làm cho hai vị này Chí Tôn cao thủ không hẹn mà cùng nhận định gian phòng này là chỗ cần tìm.

Hỏi cung Đường Nguyên làm cho hai người vô cùng tin tưởng không một chút lo lắng. Ai có thể tưởng tượng được một kẻ sợ chết như Đường Bàn Tử có thể sắp đặt một cái bẫy vô cùng tinh vi như vậy được?

Cho nên hai người toàn bộ không có gì băn khoăn, trực tiếp ngông nghênh tiến lại đây.

Cũng không trách hai người khinh thường, tin tức Quân gia có tuyệt thế cao thủ người trên đại lục không người nào không biết, thậm chí truyền thuyết còn nói người chống lưng cho Quân gia phía sau là tuyệt thế cao thủ đương thời, là tồn tại tuyệt đối vô địch!

Nhưng tin tức như thế hù dọa người khác còn có thể, đối Mộng Huyễn Huyết Hải mà nói, tin tức như thế lại là một chuyện cực kì buồn cười!

Vô địch? Người nào dám xưng chính mình vô địch? Còn lại là tồn tại vô địch ở cõi đời này, đương thời đứng trước một trong tam đại thánh địa Mộng Huyễn Huyết Hải xưng vô địch? Quả là chuyện đáng buồn cười!

Thiên hạ chân chính cường giả, chỉ cần một khi đạt được Chí Tôn, tam đại Thánh Địa sẽ có người đến dẫn nhập Thánh Địa, danh nghĩa thần thánh thật sự, vì toàn bộ tương lai hòa bình của đại lục cùng tu luyện huyền công chí cao vô thượng trù bị cho cuộc chiến đoạt thiên, cường giả đều không có lý do dể mà từ chối! Có thể nói, ở tam đại Thánh Địa trong mắt mọi người, trần thế đã sớm không có cái gì gọi là cao thủ rồi!

Ngay cả nột số Chí Tôn có bận một hai việc không thể tức khắc tiến nhập cũng đều hẹn ước kì hạn tiến nhập. Tựu đợi đến bọn hắn xử lý tốt sự tình đều đưa tin đến tam đại Thánh Địa.

Thiên hạ cường giả, vào hết bàn tay ta rồi.

Đến cái gọi là cao thủ vô địch của Quân gia kia thực muốn gặp mặt mở mang kiến thức a. Mộng Huyễn Huyết Hải tiến đến tám người, tùy tiện một người trước kia cũng là phong quang vô hạn, có người nào không phải Chí Tôn cường giả? Cái gọi là cao thủ, làm sao có thể để trong mắt bọn hắn?

Cho nên hai vị hắc y có đủ tự tin thế lực tục gia căn bản là khó có thể làm gì được chính mình, trước mắt cũng như là tiến nhập trong nhà mình, thong dong tự nhiên, nghênh ngang bước đi. Đi vào trước cửa, lại có thể nho nhã lễ độ, nhẹ nhàng mà gõ cửa.

Phải biết rằng phòng này, chính là chỗ ở của Quản Thanh Hàn! Quân gia còn chưa chiếu cáo thiên hạ thu nàng làm nghĩa nữ, hiện tại trên danh nghĩa nàng vẫn là cháu dâu Quân gia, là vợ của Quân Mạc Ưu!

Tục xưng, cũng chính là quả phụ!

Nửa đêm gõ cửa quả phụ!

Bực này sự tình. Hai vị cao thủ Mộng Huyễn Huyết Hải lại có thể làm ra được.

Bên trong truyền ra một thanh âm mềm mại:

- Là ai?

Hai vị hắc y bịt mặt có chút xấu hổ nhìn nhau. Hai người tuổi cũng không ít, đều là lão nhân gia một hai trăm tuổi, ngay cả thực lực cũng mạnh vô cùng. Thân phận như cao đến thế nào, làm sao nhận ra chuyện đang làm không đàng hoàng đến mức nào. Bất quá vừa nghe thanh âm nữ tử vừa rồi cơ bản có thể xác định bên trong chính là Quản Thanh Hàn. Trong truyền văn có nói nữ tử này từ mĩ mạo cho đến cách nói chuyện đều rất là trong trẻo nhưng lạnh lung.

Cho nên hai người xác định mục tiêu, lập tức quyết định không đáp lời, trực tiếp áp dụng hành động. Bàn tay hơi động một chút, hai cánh cửa vô thanh vô tức hóa thành nát bấy, hai cái bóng người chợt lóe mà vào, đúng là Đạp Tuyết Vô Ngân truy phong ngự điện tuyệt đỉnh khinh công!

Trong nháy mắt, hai người đã đứng ở trong phòng.

Cả hai trợn mắt nhìn, chỉ thấy một vị nữ tử áo trắng thanh lệ lẳng lặng ngồi ở trước bàn, đôi mắt lạnh lùng nhìn hai người. Vừa thấy dung mạo cô gái này hai người đồng thời ở trong lòng tán thưởng một tiếng: Quân Mạc Tà thật sự diễm phúc quá tốt a!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 105: Đụng Trúng Đại Lão Bản

Quả nhiên là mĩ nhân sắc nước hương trời, tuyệt thế giai nhân khuynh quốc khuynh thành a.

Thu thủy vi thần ngọc vi cốt, phù dung như diện liễu như mi (Thần tình như nước mùa thu, cốt cách như ngọc, mặt đẹp như phù dung, mi đẹp như lá liễu-Biên) cũng nói không hết vẻ phong tư uyển chuyển hàm xúc chứ đừng nói đến nét phong tình vạn chủng của nàng.

Nữ tử như vậy trong chốn hồng trần tuyệt đối tìm không ra người thứ hai a!

- Quản cô nương chớ kinh hoảng, ta không phải là người xấu.

Đối mặt bực tuyệt sắc mỹ nữ hại nước hại dân này (DG- nguyên văn của tác giả), trực tiếp đối diện, hai hắc y người bịt mặt cảm thấy nhất thời cử chỉ hạn chế, cư nhiên còn chắp tay. Trước nói một câu không phải là người xấu, Mai Tuyết Yên cơ hồ nghe chuyện hai người này mà nở nụ cười. Hai người, hai đại nam nhân không mời từ đến, ban đêm xông vào khuê phòng nữ tử, cư nhiên còn có thể diện nói mình không phải là người xấu, chẳng lẽ lại là quân tử sao?

- Nga? Hai vị khách quý nếu tự xưng mình không phải là người xấu, như vậy trăng sao đã đậu trên trời, Cớ sao mà lại lặng yên đi vào? Hai vị vừa rồi tựa hồ có gõ cửa, chính ta là chủ nhân còn chưa hề mở cửa đón khách, hai vị liền như vậy tùy tiện xâm nhập tựa hồ là không để ý, lấy hành vi vừa rồi của nhị vị, tiểu nữ thật khó có thể không nghĩ? Nhị vị có hay không cấp cho tiểu nữ một lời giải thích?

Mai Tuyết Yên cười dài nói.

Hai người trong mắt nhất thời có vẻ xấu hổ. Do dự không thể nói chuyện.

Hai người này đều là tuyệt đại cao thủ, nguyên tính toán lấy thân pháp mau lẹ lấy đồ vật rồi đi, như thế nào cũng không nên sẽ xuất hiện loại tình huống trước mắt này; nhưng bọn hắn đối mặt chính là ai? Bọn hắn đối mặt chính là một đời Thiên Phạt chi chủ! Cùng bọn người đứng đầu tam đại thánh địa ngang vai ngang vế Mai Tôn Giả!

Đây mới chính thức là cao thủ cao tận chin tầng trời a!

Mai Tuyết Yên tuy rằng đã toàn diện thu liễm hơi thở quanh than, mặt ngoài nhìn qua cũng không khác nữ tử bình thường, nhưng trải qua thời gian dài thân ở địa vị cao, bễ nghễ thiên hạ, hiệu lệnh hàng tỉ huyền thú, vốn bản thân đã tự có khí độ, há có thể dễ dàng coi thường?

Nàng tuy rằng cứ như vậy bình tĩnh ngồi, chưa từng vận dụng chút huyền công, càng chưa từng vận khởi tí nguyên lực nào, nhưng tự nhiên vẫn có một cố khí tức cường giả! Cũng đã làm cho hai vị này cao thủ này lâm vào tâm thần đại loạn!

Cho nên hai người mới có vẻ thất thần như vậy!

Thật giống như là một đám chuột đi qua nơi ở của mèo, mặc dù không có hiện thân cũng không lên tiếng, nhưng đám chuột cư nhiên lo sợ từ trong xương tủy đi ra!

- Hai ta đã quấy rầy cô nương, tất nhiên là rất là bất an. Nhưng chỉ cần cô nương giao ra Diệp Cốt đan, huynh đệ của ta hai người lập tức quay đầu bước đi tuyệt không dám có chút mạo phạm!

Một vị hắc y người bịt mặt ôn tồn nói:

- Cô nương con người tao nhã, cũng hiểu hai huynh đệ ta không thể tay không mà đi ra?

- Ha ha, Diệp Cốt đan sao?

Mai Tuyết Yên trong mắt thần sắc vừa động, khẽ mỉm cười, sai lệch nghiêng đầu. Chậm nói:

- Nếu ta không giao? Nhị vị muốn dùng sức mạnh sao?

Nếu là ta không giao? Một câu này làm cho hai đại cao thủ nhất thời có chút tức giận. Tiểu nha đầu, chúng ta đã cấp đủ mặt mũi cho ngươi! Xem ngươi là nữ tử nên không động thủ ngươi liền làm tới giẫm lên mặt mũi chúng ta a.

- Đan dược này liên quan đến an nguy thiên hạ, thật sự là chuyện lớn, chúng ta vốn là không định mạo phạm, nhưng nếu cô nương nhất định không chịu giao ra, vì thương sinh thiên hạ, chúng ta đây nói không chừng phải đắc tội.

Hắc y nhân làm như tiếc hận thở dài một hơi, nghĩ đến sắp động thủ với cô nương nhan sắc mỹ miều này, trong lòng cư nhiên thấy không phải, tự nhiên cảm thấy thương hương tiếc ngọc.

- Quan hệ đến an nguy thiên hạ trong tương lai? Vì thiên hạ thương sinh? Quả nhiên là thật lớn! Tiểu nữ tử thật sự là không đảm đương nổi a! Nga, đắc tội? Các ngươi tính toán đắc tội ta? Tiểu nữ tử cũng muốn thỉnh hỏi hai vị hán tử ngang tàng này muốn đắc tội ta như thế nào đây?

Mai Tuyết Yên cười nhẹ, cười đến vân đạm phong khinh, nụ cười này giống như mặt đất hồi xuân, từ đầu mày đến cuối mắt đều thể hiện sự phong tình, nhưng lại có chút ý trêu chọc.

- Chúng ta ách…

Ánh mắt một hắc y dĩ nhiên thẳng đến! Vị này thân là Chí Tôn cấp bậc cao thủ, tuổi càng đã muốn không biết bao nhiêu năm, ánh mắt cao bao nhiêu, đương nhiên nhìn ra được Mai Tuyết Yên mỹ mạo, mị lực, đã là độc nhất thiên hạ rồi.

Người hắc y đột nhiên mạnh mẽ thối lui đến cửa, song chưởng lần lượt thay đổi, bày ra tư thế như lâm đại địch:

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?

Hắn rốt cục phát giác ở địa phương này có chút không phù hợp! Ở trên người Mai Tuyết Yên một khí tức chậm rãi phát ra. Một loại thiên nhiên mị hoặc lực lượng từ từ phiêu đãng theo thời gian, hắn rốt cục tỉnh lại, cảm thấy không đúng, trên người lập tức ra một thân mồ hôi lạnh!

Rút cuộc nữ tử này là người như thế nào. Có thể lấy mấy lời ít ỏi mê đảo hai đại Chí Tôn cấp cường giả?!

Đây là bao nhiêu kinh ngạc, khiếp sợ!

Hắn tự nhủ, nhất thời đem đầu óc đã muốn choáng váng làm tỉnh lại. Ánh mắt sáng của hai người đồng thời ánh mắt sáng nhìn Mai Tuyết Yên, lộ ra vẻ đề phòng cực đoan!

Mai Tuyết Yên duỗi lưng một cái, ngáp một cái thật xinh đẹp, bàn tay ngọc ngà nhỏ bé che miệng, tựa hồ chưa tỉnh ngủ nói:

- Không biết hai người các ngươi, là Độn Thế Tiên Cung? Chí Tôn Kim Thành? Hay là Mộng Huyễn Huyết Hải? Trừ phi là người của ba địa phương trên, nghĩ đến không có nơi nào khác mở miệng là an nguy thiên hạ, im lặng là tương lai chúng sinh!

Mới nói xong câu đó, Mai Tuyết nhẹ nhàng vặn vòng eo nhỏ một cái, hai mắt đột nhiên hoàn toàn mở ra, hai đạo quang mang bắn ra.

Chỉ một thoáng, hai đại Chí Tôn tay chân lạnh lẽo! Dưới hai đạo mục quang nhìn chăm chú, toàn thân trên dưới đều có một loại cảm giác bị người ta nhìn thấu! Hơn nữa điểm chết người chính là, dưới hai đạo mục quang chăm chú nhìn lại đây, hai người đều phát giác mình không thể cử động!

Không phải là không động được mà là không dám động! Bởi vì vừa mới động, tự thân tất nhiên lộ ra một chút sơ hở, sơ hở chính là sơ hở, cho dù là sơ hở rất nhỏ cũng là sơ hở, chỉ cần mình lộ ra sơ hở, trước mặt nữ tử liền có thể làm cho mình hai người nằm xuống! Thực lực hai bên thật sự là khác xa nhau!

Cô gái trước mắt tuyệt đối là cao thủ, hơn nữa còn là cao thủ trong cao thủ!

Lúc này đây, thật đúng là đánh lên thiết bản, nhưng thiết bản này từ nơi nào đến? Thật là ngoài ý muốn!

- Cô! Rốt cuộc cô là ai? Vì sao biết tam đại Thánh Địa? Nếu biết chúng ta từ tam đại Thánh Địa mà vẫn dám cùng chúng ta đối nghịch sao?

Một hắc y nhân lên tiếng, có thể thấy được trong nháy mắt này, mồ hôi tuôn ra như suối!

- Tam đại Thánh Địa? Thực giỏi lắm sao? Chúng ta vì cái gì mà không dám cùng với nó đối lập?

Ngoài cửa một tiếng cười duyên vang lên. Một lục y thiếu nữ đi đến, cười vô cùng tự nhiên, mắt sang răng trắng. Tóc đen như mây, phiêu dật như cành liễu đón gió.

Người này đương nhiên là Xà Vương Thiên Tầm!

Cơ thể hai người lại cứng ngắc! Lục y nữ tử vừa đi vào tới cửa, ít nhất cũng là Chí Tôn cao giai cao thủ, tuyệt đối so với bản thân hai người không yếu hơn! Thậm chí, có phần mạnh hơn!

Cao thủ như thế, ở thế tục xuất hiện một người đã là phi thường khó khăn, nhưng tối nay ở cùng một căn phòng, lại có thể đụng phải hai người vả lại, một người còn đáng sợ hơn!

Lần này đêm khuya tiến đến lại có thể trúng mai phục! Trúng mai phục còn không sao cả, nhưng mai phục lại là hai nữ sát tinh! Nhưng lại lộ ra vẻ chính mình còn không phải là sát tinh!

Giờ khắc này, hai người đều có một loại tính toán phải lập tức trở về Quý Tộc Đường, đem Đường Bàn Tử hung hăng ngược đãi một chút, sau đó rút mỡ cả người hắn đem đi thắp đèn!

Lần này chính là do Đường Bàn Tử mưu hại a!

Nhưng hai người cuối cùng là một đời cao thủ, trong nháy mắt đã vững vàng, lại có thể ha ha cười. Tuy rằng tiếng cười khàn khàn khó nghe, nhưng thật là cười, không phải khóc.

Tuy rằng tiếng cười kia đã cùng khóc không sai biệt lắm, cơ bản không có gì khác nhau!

- Ha ha hai… vị cô nương chắc không phải là Quản Thanh Hàn tiểu thư?

Bên trái, một hắc y nhân cười cười, trấn định xuống, ánh mắt lóe ra, tràn đầy ý chua xót:

- Huynh đệ chúng ta hai người hôm nay nhận thua nhưng không biết là thua trong tay vị cường giả nào?

- Ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề lúc này của ta…

Mai Tuyết Yên hơi hơi buông thỏng mi mắt, chậm rãi nói:

- Hơn nữa khi ta hỏi, luôn luôn không thích lặp lại. Càng không có thói quen chờ đợi!

- Việc đã đến nước này, chẳng lẽ cô nương muốn trở mặt, quả thật là muốn cùng tam đại Thánh Địa đối lập? Làm cho hết thảy không còn đường sống sao?

Thanh âm một hắc y bịt mặt điềm nhiên nói.

- Ngươi sai lầm rồi, hai người các ngươi nhầm rồi, các ngươi nhiều nhất chỉ có thể đại biểu cho một nhà trong tam đại Thánh Địa. Coi như cùng các ngươi đối lập, cũng chỉ là một nhà các ngươi, tuyệt không đồng thời đối mặt tam đại Thánh Địa!

Mai Tuyết Yên lạnh lùng cười một tiếng,

- Mà coi như đồng thời đối mặt với tam đại Thánh Địa thì sao, ta cũng không có gì sợ hãi!

- Hơn nữa, ta là cho các ngươi lưu mặt mũi. Muốn làm cho chính các ngươi nói ra! Ngàn vạn lần không cần lãng phí cơ hội ta cho.

Mai Tuyết Yên từ từ nói:

- Các ngươi tam đại Thánh Địa, mỗi một bộ y phục đều có dấu hiệu. Đây thực là một loại hành vi ngu xuẩn, ta chỉ cần lột bỏ hắc y của các ngươi liền có thể biết các ngươi tới từ phương nào, bổn cô nương không động thủ, là cho các ngươi mặt mũi, không phải là sẽ không động thủ, các ngươi cư nhiên còn dám không nói? Chẳng lẽ các ngươi nghĩ ta còn có thể tha cho các ngươi đường về sao? Có vẻ như bổn cô nương không thiện lương đến vậy a!

- Cô rốt cuộc là ai?!

Hai người đồng thời lui từng bước, hoảng sợ nhìn Mai Tuyết Yên. Nữ tử trẻ tuổi này đối tam đại Thánh Địa quen thuộc như thế, nhưng bản thân nghĩ sống chết thế nào cũng không nhớ ra người này là ai?

- Hừ!

Mai Tuyết Yên ngồi ngay ngắn bất động. Sắc mặt lạnh lùng, nàng vẫn không nhúc nhích. Nhưng trên người lại tự động toát ra bạch khí dày đặc như linh xà nhô lên cao vũ động xuống, “Chà” một tiếng, một đạo bạch

khí nháy mắt đã đem áo của một vị hắc y kéo xuống một mảng lớn, lộ ra bên trong một bộ áo tím viền bạc!

Cùng lúc đó, khăn che mặt của người này cũng rơi xuống, lộ ra một bộ mặt nhăn nheo già nua, tóc hoa râm, cùng với anh mắc kinh ngạc.

Hai vị hắc y nhân này ở lúc bạch khí toát ra nháy mắt đã muốn cực lực né tránh, nhưng dù thế nào cũng tránh không khỏi.

- Nguyên lai là người của Mộng Huyễn Huyết Hải, lại là ngân cấp hộ pháp, cấp bậc thật không thấp a .

Mai Tuyết Yên thản nhiên nhìn:

- Bất quá hai người các ngươi rất là lạ mặt a. Hắn không phải là từ thế tục gia tuyển nhập Mộng Huyễn Huyết Hải a, các ngươi là người xuất thân bên trong Mộng Huyễn Huyết Hải?

- Cô…?

Hai người mồ hôi đầm đìa.

- Hô Diên Thiên Phong kia lão nhân vẫn khỏe chứ?

Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng cười, ôn nhu hỏi một câu:

- Là hắn cho các ngươi tiến đến trộm Diệp Cốt đan sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 106: Một Kiếm Trảm Chí Tôn

- Lão tông chủ hắn…

Hắc y nhân dưới áp lực khí thế mạnh mẽ của nàng buột miệng nói ra, nhưng đột nhiên nhớ tới vừa mở miệng nói xem như khuất phục rồi, vội vàng ngậm chặt miệng. Cái gọi là tự lừa rối chính mình bất quá cũng chỉ như vậy.

- Lão tông chủ? Xem ra Hô Diên Thiên Phong lão nhi đã thoái ẩn sau màn sao? Như vậy tông chủ hiện nay là con của hắn?

Mai Tuyết Yên mỉa mai liếc mắt nhìn bọn họ một cái:

- Là Hô Duyên Ngạo Bác sao? Ta thực khinh thường tam đại Thánh địa a, hiện tại có thứ gì tốt đều lưu lại cấp cho con mình, hoàn toàn quên đi truyền thống thoái vị nhượng hiền! Tam đại Thánh Địa luôn luôn là người hữu năng mới có thể ngồi vào vị trí tông chủ, Mộng Huyễn Huyết Hải của các ngươi lại không thể tìm được người thừa kế sao? Chỉ bằng vào tên Hô Duyên Ngạo Bác hỗn đản gia hỏa cũng có thể trở thành chủ nhân Mộng Huyễn Huyết Hải ư? Thật sự là khiến ta khinh bỉ cực kỳ!

- Hừ! Hiện tại tam đại thánh địa có nơi nào mà không phải là thừa kế? Nha đầu ngươi sao lại dám nói ẩu nói tả, vũ nhục chửi bới tông chủ của chúng ta! Muốn trở thành địch nhân của Mộng Huyễn Huyết Hải sao! Quả thật là to gan, chúng ta Mộng Huyễn Huyết Hải không để yên cho ngươi đâu! Nếu hiện tại ngươi chịu bồi tội và xin lỗi, giao ra Diệp Cốt đan, ta còn có thể nói với tông chủ khoan dung cho ngươi!

Lão giả bên trái vẻ mặt giận dữ, chỉ tay hét lớn. Lão này tuy rằng mặt đầy xúc động và phẫn nộ, nhưng nội tâm đúng là ngoài mạnh trong yếu chỉ cần nhìn cũng có thể thấy được.

- Các ngươi hai người nắm tay nhau chưa bao giờ bước ra giang hồ sao?

Mai Tuyết Yên khóe miệng hơi trề ra, lộ ra vẻ tàn khốc cười lạnh:

- Nếu quả thật ở trên giang hồ dốc sức tu luyện tới cấp bậc Chí Tôn cường giả, ai mà không phải trải qua kinh thân bách chiến, đối mặt với tình huống bất ngờ xảy ra tất cả đều không chút nào động dung? Nhìn bộ dạng hai người các ngươi mà xem như con gấu ấy, ngoại trừ Mộng Huyễn Huyết Hải nhốt các ngươi đào luyện thành Chí Tôn cao thủ, nhưng không có thực chất tu vi Chí Tôn, cũng không có một chút gì gọi là phong thái của Chí Tôn cường giả cả! Càng không có kinh nghiệm chân chính của Chí Tôn cường giả, giống như là đồ hàng mã vậy, thậm chí không bằng Thần Huyền cao thủ hơi có chút xuất sắc trên giang hồ, lại có thể dám đứng trước mặt ta mà diễu võ dương oai, còn buông ra lời uy hiếp bức bách ta. Dựa vào mấy lời dọa dẫm đòi đoạt Diệp Cốt đan của ta sao? Các ngươi quả nhiên rất có tiền đồ!

Khẩu khí Mai Tuyết Yên càng khinh thường!

Chợt nghe thấy lời vũ nhục trắng trợn như thế, hai lão giả đến từ Mộng Huyễn Huyết Hải phẫn nộ gào thét một tiếng, đột nhiên lắc mình thay đổi vị trí, hai người đồng thời vọt lên giữa không trung, tứ thủ chưởng bí mật mang theo kình phong lẫm liệt sắc bén đồng thời phóng ra, đi tới nửa đoạn đường, không ngờ biến ảo thành hàng vạn hàng nghìn ảo ảnh, thanh thế làm cho người ta cự kỳ sợ hãi.

Mai Tuyết Yên hừ một tiếng, song chưởng nhỏ bé lộ ra, lành lạnh quát:

- Tự cao tự đại, tự rước lấy nhục, Thiên Địa Tù Lung!

Một đạo vô hình khí kình cường đại chưa từng có hình thành một đặc dị không gian cùng không gian bình thường hoàn toàn ngăn cách, lão giả bên trái lập tức duy trì tư thế xuất chưởng, muốn khẽ động cũng không động được!

Lão giả khác thấy thế cực kỳ hoảng sợ, một tiếng rít, bang bang mấy tiếng động, Mai Tuyết Yên đã cùng hắn cứng rắn đối nhau ba chưởng!

Chỉ là ba chưởng!

Mai Tuyết Yên sắc mặt vẫn như cũ không chút nào xúc động, nhẹ nhàng thu tay về, ánh mắt lạnh lẽo. Phía dưới ghế dựa tiếng răng rắc nhỏ vang lên, nhưng cũng không còn có động tĩnh gì khác.

Nhưng lão giả kia không được tốt như vậy, thân thể nguyên bản giống như một trái cầu liên tục lăn về phía sau, đột nhiên cố gắng xoay người, ổn định tư thế mất thăng bằng của cơ thể, bất ngờ hé miệng ra, một đạo máu tươi nhanh như bôn lôi (tiếng sấm) hướng trên mặt Xà Vương Thiên Tầm phun ra! Cùng lúc đó thân hình cũng không dừng lại mà tiếp tục chạy gấp ra bên ngoài!

Sự tình đã không thể làm!

Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách, nơi đây biến cố thật sự là quá kinh người, phải mau chóng thông tri tới Hoàng lão cùng thiếu tông chủ mới là thượng sách! Không ai ngờ được, vốn cho rằng thò tay ra là có thể dễ dàng bắt giữ một Quân gia nho nhỏ, thế nhưng lại che dấu đại cao thủ kinh hãi thế tục bực này!

Cho nên hắn quyết định thật nhanh, trốn!

Cao thủ so chiêu, sinh tử biết ngay! Mới chỉ ngắn ngủi tiếp có một chiêu, cũng đã phân ra thắng bại! Ngay khi vừa rồi chỉ ít ỏi số chiêu đó, đối diện với thế công quả thật là sắc bén như lôi đình của vô danh tuyệt sắc nữ tử đó, uy lực vô trù (không tương đương), chỉ một cái nhấc tay cũng đánh cho mình bị nội thương, ngũ tạng đều tổn hại!

Nhưng lão giả kia rốt cuộc cũng có trình độ tu vi Chí Tôn, có thể cố nén một ngụm máu tươi, không phun ra tức thì, hơn nữa sau đó hóa thành lợi khí công kích Xà Vương!

Phần công phu ứng biến này có thể nói là dị thường khủng khiếp, nhưng thực sự đáng tiếc, hắn gặp phải, lại chính là Thiên Phạt Sâm Lâm Xà Vương! Xưa nay lấy âm hiểm và cay độc nổi danh độc trung chi vương! Há có thể bị một chút thủ đoạn của hắn lừa gạt sao?

Xà Vương vốn không muốn tham gia vào chiến cục chủ đạo của Mai Tuyết Yên, nhưng lão giả kia lại chủ động trêu chọc chính mình, vậy không còn gì để nói, mà nói cũng không được nữa rồi, hơi ngửa đầu, máu tươi bắn qua khuôn mặt, song chưởng mạnh mẽ chém, thân mình lăng không dịch chuyển, hai chân như linh là kẹp lấy thiên quân chi cự lực, đoán hướng lão giả đang vội chạy đi mà đá vào bắp chân!

Hai cước này xuất ra cực kỳ đột ngột, cơ hồ chính là tuyệt đối không có khả năng đá ra được. Quả thật là khó lòng phòng bị! Nếu một khi mà bị đá trúng, liền phế đi đôi chân lão giả này, dù hắn có là chí tôn cấp bậc, cũng sẽ không có ngoại lệ!

Lão giả kia liếc thấy thế công sắc bén của Xà Vương, trong lòng không khỏi sợ hãi, cuối cùng lâm nguy bất loạn, song chưởng rất nhanh cắt chéo, giống như lưỡi dao sắc bén cắt vào mắt cá chân Xà Vương, mà dưới chân đồng thời thay đổi phương vị, trong nháy mắt hai chân như một phiến mờ, đồng thời ô một tiếng, hướng ngoài cửa lủi đi!

Chỉ cần tuyệt thế nữ tử sau lưng không ra tay. Hắn rất nắm chắc lao được ra ngoài!

Xà Vương hừ lạnh một tiếng, cong chân lại, ngoại trừ tránh song chưởng cắt xuống của lão giả, ngoan độc hơn một cước hướng về trước ngực lão giả, chân còn lại cũng không buông, đầu mũi chân, đá thẳng vào đầu gối của hắn!

Hai phương vị công kích này cực kỳ xảo quyệt và độc, lấy thực lực của lão giả nhiều nhất chỉ có thể tránh được một chỗ, nếu đầu gối trúng cước không khỏi cả đời tàn phế, nhưng nếu trúng chiêu ở ngực, nặng một tí là có thể đi gặp ông bà ông vải!

Nhắc tới hai người này công lực đều là chí tôn cấp bậc, cũng không đến mức chênh lệch như vậy, nhưng lão giả vừa nãy cùng Mai Tuyết Yên sống mái một chiêu, nguyên khí tổn thương nặng nề, bị nội thương rất nặng, chiến lực ít nhất cũng giảm đi ba thành.

Điều quan trọng hơn là, do tam đại thánh địa tự mình bế môn xa rời thực tế bồi dưỡng ra được cao thủ nhưng mà nói đến kinh nghiệm chiến đấu sinh tử so với người trên giang hồ chém giết để đạt được cấp bậc chí tôn, so ra kém hơn không chỉ một khoảng cách! Cùng Thiên Phạt Thú Vương so sánh với nhau, càng là một trời một vực, cho nên mới giao thủ một chiêu đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong!

- Quên đi, thả cho hắn đi

Mai Tuyết Yên hừ lạnh một tiếng, nói:

- Chính là một Mộng Huyễn Huyết Hải chốn ấy, ta vẫn không để vào trong mắt. Đơn giản là để cho hắn trở về báo tin tức, chẳng phải chuyện tình gì quá cũng không tốt sao?! Nếu mà đương trường thịt hắn, thì bổn tọa cũng hơi sợ sự trả thù của Mộng Huyễn Huyết Hải.

Xà Vương nghe vậy, vòng eo trên không trung cong lại, mắt thấy hai cước sắp trúng mục tiêu hai chân cấp tốc thu hồi, thân mình lão giả kia cơ hồ sát mũi chân của nàng, vội vàng bay vút ra ngoài, hướng về bức tường vây bên ngoài bay đi, giữa không trung lại hộc ra ngụm máu tươi. Bởi vì huyền khí cấp tốc vận hành, vượt qua khả năng của thân thể, khiến cho nội thương nguy kịch hơn!

Nhất là cảm giác trong nội tâm, đã tưởng mình chết ở chỗ này, may mà đầu xuôi đuôi lọt!

Sỉ nhục a!

Chính mình cơ hồ đã xuất ra toàn lực, liều cả tính mạng, đến cuối cùng, cư nhiên người ta thả mới chạy thoát được.

Bất quá Mai Tuyết Yên tính thả hắn đi, một người khác lại chưa hắn!

Thời gian lão giả đang ở giữa không trung vui mừng vượt qua đầu tường, giữa không trung đột nhiên xuất hiện một đạo kiếm quang rực rỡ!

Đạo kiếm quang tập kích này, như một tia chớp trên bầu trời.

Một đạo kiếm quang thần tốc, lại như lôi đình bộc phát!

Tập kích giữa không trung!

Lão tử kia trên không chạm trời, dưới không chạm đất, vị trí này tự cho rằng đã có thể tìm được đường sống, trong lòng thầm hô may mắn, thần trí không khỏi hơi thả lỏng, huống chi mới bị nội thương rất nặng, nguyên khí đại thương, đang chuẩn bị bước lên đầu tường, một ngụm chân khí đã tiêu tán hết, lực mới thì chưa tới.

Đúng là lúc yếu nhất!

Một đạo kiếm quang này nắm bắt thời cơ quả nhiên là xảo diệu đến cực điểm, thần diệu tới mức đỉnh điểm! Phần thời cơ này thật nắm chắc, đã là lô hỏa thuần thanh! Phải biết rằng đối mặt chính là cấp bậc chí tôn cao thủ, cho dù là sát thủ đứng đầu, cũng chưa chắc có thể nắm được cơ hội nhỏ lướt qua như vậy!

Kiếm quang ngang trời, sát chiêu đe dọa, ánh quang chiếu trên dâu tóc trắng của lão giả phát ra mầu lục bích, trên mặt lão cũng hiện ra vẻ vô cùng khiếp sợ, tuyệt vọng cùng cùng hoảng hốt! Nhưng hắn vừa mới hé miệng ra, chưa kịp kêu thành bất kỳ âm thanh gì, hết thẩy đều đã chấm dứt!

Thanh trường kiếm sắc bén hoành không xuất thế trực tiếp bổ xuống vai phải hắn, kiếm quang không chút nào dừng lại, tiếp tục hạ xuống, giống như khoái đao chém vào miếng đậu hũ bình thường vậy. Chỉ nghe Xột một tiếng, thẳng từ bên sườn trái xuất hiện, một đao ánh sáng trong suốt nghênh không lóe ra, phát ra một tiếng trầm thấp ngân vang như rồng ngâm, lại giống như long phi quá hải (rồng qua biển), bặt vô âm tín. Thần kiếm Viêm Hoàng Chi Huyết!

Một thiếu niên áo trắng, như lướt theo gió mà tới, thản nhiên hiện ra tại cửa phòng Mai Tuyết Yên.

Từ vị trí này, cự ly công kích đến hắc y lão giả ước chừng xa đến sáu trượng!

Thân mình vị hắc y lão giả kia vẫn theo quán tính hướng về phía trước, nhưng một đôi mắt trong sáng bây giờ đã biến thành như mắt cá chết. Bay lên bay lên, nửa thân trên mang theo hai vai cùng cái đầu và một cánh tay, đột nhiên cùng nửa người dưới nói lời tạm biệt. Nửa trước văng trên tường, sau đó đến lượt nửa thân dưới, cũng ‘oành’ một tiếng đánh vào tường.

Huyết vũ mãn thiên phi! (Mưa máu bay đầy trời)

Hết thẩy đều kết thúc!

Quân Mạc Tà một thân áo trắng, sắc mặt tao nhã, mà ngay cả đầu cũng không quay lại, đã tiêu sái nhàn nhã đi vào trong phòng, mỉm cười, nói: Thật sự là quá ngượng, Quân mỗ bảo hộ không chu đáo, làm hai vị cô nương sợ hãi nếu mà ai không biết, còn tưởng rằng vị Quân đại thiếu gia này vô tội chứ!

Quân đại thiếu gia mấy ngày nay bận rộn luyện đan, luyện công. Quả thật là vội vàng công phu mịt mờ không biết tới đâu, may mắn vẫn là, dù sao cuối cùng cũng thành công chế luyện ra một lò Thông Nguyên đan, tuy rằng mệt nhưng rất vui mừng. Không khỏi có chút hưng phấn đi ra

ngoài hít thở không khí trong lành, lại đúng lúc cảm giác được hai người kia nhanh như tia chớp hướng vào tiểu viện Quản Thanh Hàn mà tới.

Xem ra chính mình trù tính kế hoạch thành công có hiệu quả, Quân đại thiếu trong lòng không khỏi một hồi đắc ý, rồi lập tức nghĩ đến: Đường Nguyên thế nào? Có thể hay không… vừa nghĩ như vậy, liền vội vàng chạy lại đây.

Hắn bằng vào thành tựu là sát thủ đứng đầu, linh cảm cùng kinh nghiệm tự nhiên biết khi nào xuất thủ là tốt nhất, giấu tung tích tiềm phục tại một bên, quả nhiên chỉ nhàn nhã cơ hội nóng lại nắm trong tay. Thật là nhặt được tiện nghi lớn. Một kiếm hoành không xuất thế liền đem vị cấp bậc chí tôn đang sống chém thành hai nửa!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 107: Oan Uổng Ta Mà

Mai Tuyết Yên không để Mộng Huyễn Huyết Hải ở trong mắt và trong lòng, nhưng Quân Mạc Tà lại không cam tâm, chính mình đạo hạnh không có lớn như vậy, có thể gặp được cơ hội tốt như thế, tất nhiên là sẽ không tha cho bọn chúng rời đi rồi. Nếu mà quả thật đi mất, chắc chắn sẽ bại lộ thực lực chân chính bên mình, lại như thế nào tiếp tục lừa người được chứ?

Làm cho địch nhân không biết cùng mê hoặc ở bên trong chết đi, mới là biện pháp lừa người hiệu quả nhất, cũng là có …một cảm giác thành tựu không phải sao…

“Người này sao có thể dối trá như vậy chứ!“ Xà Vương Thiên Tầm tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

- Một kiếm kia của ngươi quả thật rất nhanh, trong ấn tượng của ta cơ hồ khoái kiếm ấy có thể ở trong ba vị trí đứng đầu!

Mai Tuyết Yên chậm rãi ngước mắt lên có chút tinh nghịch, nhìn hắn:

- Nhưng ngươi không nên giết hắn! Quả thật là không nên!

Một kiếm sắc bén này, làm cho Mai Tuyết Yên trong sâu thẳm cảm thấy khiếp sợ! Nàng suýt chút nữa kinh hoàng, xuất ra một kiếm như vậy, thế mà lại đúng là Quân Mạc Tà!

Một kiếm này, mặc dù chỉ hiện trong chốc lát, nhưng là kinh thiên động địa! Kiếm quang đã tắt, người đã chết, nhưng một kiếm tuyệt sắc

tao nhã kia, lại vẫn như cũ từng lần từng lần thoáng hiện trong lòng hai nàng!

Tuy chưa biểu lộ ra ngoài, nhưng ánh mắt Xà Vương nhìn Quân Mạc Tà đã có chút bất đồng! Bởi vì nàng tự biết, nếu đổi vào vị trí của hắc y nhân kia, ở cùng một tình thế ấy, chính mình đồng dạng không thể tránh khỏi!

Một kiếm này, thật sự là huyền diệu không bút nào tả hết!

Mai Tuyết Yên cả đời đối địch, có nhân vật nào mà không dưới Chí Tôn? Nhưng nàng không thể không thừa nhận, một kiếm này của Quân Mạc Tà, trong tất cả các cao thủ nàng đã gặp, đã là một kiếm vô đối!

- Vì sao không nên? Chẳng lẽ hắn đêm khuya xâm nhập Quân phủ ta, ta còn phải trịnh trọng xa xa đón tiếp sao? Làm gì có đạo lý ấy?

Quân Mạc Tà Hừ một tiếng, chậm rãi nâng cặp lông mi:

- Kẻ phạm ta, phải chết! Điểm này, không cần phải bàn luận gì thêm! Vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi! Ngay cả khi hắn chỉ trốn trong thiên địa tù của Mộng Huyễn Huyết Hải, ta cũng tính toán không buông tha!

- Nhưng là người trong Mộng Huyễn Huyết Hải!

Mai Tuyết Yên nhìn thẳng vào mặt Quân Mạc Tà:

- Mộng Huyễn Huyết Hải chính là nhất đại chiến lực không thể thiếu trong cuộc chiến đoạt thiên! Một kiếm này của ngươi, làm cho hết thẩy không có đường sống rồi.

- Đường sống? Sớm đã không còn! Về phần cuộc chiến đoạt thiên chỉ bằng loại người bậc này sao? Ha ha ha…cô nói vậy không phải chê cười sao? Bọn hắn có thể dùng sao?

Quân Mạc Tà điên cuồng cười một tiếng:

- Lúc trước nghe cô nói, ta còn tưởng rằng tam đại thánh địa có nhiều cao thủ giỏi lắm, hiện tại tận mắt chứng kiến, đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt thật sự thất vọng, tin tưởng chỉ cần là Ưng lão ra trận, cũng mạnh mẽ hơn hai tên Chí Tôn này nhiều lắm! Hai người kia trừ bỏ có được Chí Tôn huyền lực ra, căn bản chính là hai thái điểu (tay mơ)! Nếu là công bằng so đấu, tất nhiên trong vòng trăm chiêu chết vào tay lão Ưng, thậm chí ngay cả ta cũng có thực lực chém giết!

- Tiểu tử ngươi quả nhiên ẩn thân ở một bên ngay từ đầu.

Mai Tuyết Yên hừ lạnh một tiếng, thần sắc lạnh như băng:

- Ngươi lợi dụng chúng ta ngăn trở cường địch cho ngươi, Loại cảm giác này nhất định thoải mái chứ?

- Mai cô nương lời này sao có thể nói chứ?

Quân Mạc Tà vẻ mặt vô tội:

- Ta trước đây một mực chuyên tâm luyện công, muốn thực lực tăng lên, chuẩn bị khi cần đến, chân chính là vừa mới đến mà. Thực đúng lúc vừa tới liền thấy hai người này đang lén lút đi gây rối. Nhưng nghĩ đến hai tên kia đều là tuyệt thế cao thủ. Nếu ta tùy tiện nhúng tay vào trái lại không phải là không kính trọng hai vị sao. Lại nói, ta chỉ có trình độ thực lực chính là Thiên Huyền, cũng không đủ cùng cường giả trong truyền thuyết thánh địa đối chiến a, lúc này mới trốn ở một bên, chờ chiếm tiện nghi, ai biết thực lực của bọn họ kỳ thật lại thất vọng như vậy.

- Xin hỏi, vậy có gì là không đúng? Đến nỗi phải nói lợi dụng các cô, đây quả thực là oan uổng chết ta mà. Ta làm gì tâm tư bực này chứ? Bổn thiếu luôn luôn quang minh lỗi lạc, hiệp cốt nhu tràng, kiếm đảm cầm tâm, trong sáng vô tư, hạ có thể làm sự tình như vậy chứ? Mai cô nương chính là oan uổng chết ta, đây quả thực là tháng sáu có tuyết a!

Mai Tuyết Yên nhìn hắn nửa ngày, rốt cuộc thở dài:

- Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia, ta hành tẩu giang hồ thời gian không phải ít, nhưng, ngươi là người ta thấy da mặt chắc chắn là dày nhất.

- Quá khen, Mai cô nương thực sự là quá khen.

Quân Mạc Tà một chút ngượng ngùng cũng không có, cuối cùng thản nhiên ngồi xuống.

- Ngươi đã không thừa nhận đây sớm là kế hoạch của ngươi, vậy bọn hắn như thế nào lại đến chỗ ta muốn Diệp Cốt đan!? Mai Tuyết Yên mắt thấy Quân đại thiếu gia vẻ mặt khinh khỉnh, thật sự là không có chỗ phát tiết.

Âm thanh lạnh lùng nói:

- Còn nữa, nếu không phải kế hoạch hoàn hảo của ngươi, thì sao lại trùng hợp như thế? Hãy cho ta một lý do hợp lý hơn đi .

- Nỗi oan cao tới trời a! Ta mấy ngày nay thúc giục sư phụ giành chút thời gian luyện đan cho cô, có thể vì toàn bộ chuyện của cô, ta cầu xin thúc giục mặt dày mày dạn với sự phụ, mới rốt cục làm ra một chút thuốc hoàn hảo, chưa kể, sư phụ bên kia vừa đưa cho ta, ta liền lập tức chạy tới đây, sự tình trọng đại một chút cũng không dám chậm trễ a. Nào biết đâu rằng, tới nơi này cô cư nhiên nói thành ta âm mưu, ta thật sự như vậy mà, chính là oan uổng chết ta a .

Biểu tình trên mặt Quân Mạc Tà, quả nhiên là u sầu ủ dột, quả thật nỗi oan như Nhạc nguyên soái được tôn sùng bị ám hại tại đình Phong Ba vậy(*). Cái loại u oán, cái loại ủy khuất, cái loại mà nỗi oan này không được giải thì luôn buồn bực, thật sự là rất sống động, giống như đúc. Hoàn toàn là phát ra từ nội tâm, tuyệt đối là xuất ra từ bản năng.

(*) Ngày 25 tháng 12 năm Thiệu Hưng thứ 11 (1141), Nhạc Phi và con trai của mình, Nhạc Vân, bị gian thần Tần Cối thuốc chết tại đình Phong Ba thuộc Đại lý tự Lâm An.

- Ách, đúng là việc này?

Mai Tuyết Yên chớp chớp con mắt, cẩn thận xăm soi khuôn mặt hắn, có vẻ như không phải là giả, không khỏi có điểm cảm thấy áy náy trong lòng:

Cái đó, cái này lần này coi như là ta hiểu lầm ngươi.

- Tại sao là “coi như” đây? Vốn là cô hiểu lầm ta mà!

Quân Mạc Tà trong lòng nhẹ nhõm thở ra một hơi. Hất mái tóc hợp tình hợp lý nói:

- Không phải ta nói hai vị, hai người tỷ muội các cô đi lại trong giang hồ cũng có kinh nghiệm đầy mình, có điểm bệnh đa nghi cố nhiên không phải là tật xấu. Nhưng dù sao cũng là người một nhà, ta một dạ hết sức chân thành, tràn đầy nhiệt tình, thế nhưng… thế nhưng… các cô làm cho ta rất thương tâm a.

Ngón tay của hắn bắt đầu run rẩy, cả người run lên. Trên mặt cũng có chút đỏ lên, hai con mắt mở thật lớn. Bộ dạng rất rõ ràng thật sự thương tâm. Kỳ thật là lừa dối được trong lòng đang cười thầm.

- Khụ khụ …

Mai Tuyết Yên cực kỳ xấu hổ, miễn cưỡng ho khan vài tiếng, thật sự không tìm được lời để nói. Nhanh chóng đánh ánh mắt, ý bảo Xà Vương Thiên Tầm lui ra ngoài trước. Thiên Tầm hiểu ý, lặng yên không tiếng động bỏ đi, vừa hay nhìn thấy Quẩn Thanh Hàn vừa tỉnh dậy, thì thầm nói chuyện thẳng thắn một đường đi đến phòng Quản Thanh Hàn.

- Quân công tử… khụ…khụ, ngài khổ cực a.

Mai Tuyết Yên vốn là Thiên Phạt Chí Tôn, trong cả đời chưa từng nói xin lỗi người khác. Lấy tu dưỡng của nàng, thế nhưng cũng phá lệ đỏ mặt một lần, lần đầu tiên cảm thấy thế nào là lúng túng, ngay cả danh xưng tôn trọng cũng gọi lên.

Mắt thấy Quân Mạc Tà một bộ như tiểu tức phụ bị ủy khuất, Mai Tuyết Yên do dự một hồi. Nghĩ đến trong tay hắn đang nắm thần đan, cắn cắn răng một cái. Nói:

- Quân công tử…

- Hừ …

Quân Mạc Tà uốn a uốn éo, càng lộ thêm bộ dạng ủy khuất như tiểu tức phụ.

- Quân công tử, ngươi… ngươi đừng nóng giận!

Mai Tuyết Yên dè dặt nói.

Cũng không biết tại làm sao, đối mặt với cơn tức giận của Quân Mạc Tà, tuyệt thế đại cao thủ Mai Tuyết Yên, thế nhưng mơ hồ có chút chột dạ.

Đang nói những lời này, đồng thời Mai Tuyết Yên cũng ngẩn ra: “Ta đây làm sao vậy?”

Quân đại thiếu học theo bộ dáng của Độc Cô Tiểu Nghệ, lại phùng miệng. Đột nhiên nghĩ đến làm như vậy thật không có khí khái nam tử, vì thế thở dài nói:

- Quên đi, mọi người cũng chỉ là sơ giao. Cô có chút hoài nghi cũng là bình thường, lời vừa nói cũng là vô tâm mà thôi, ta… liền bỏ qua vậy cho cô vậy!

Mai Tuyết Yên cuối cùng thở một hơi dài nhẹ nhõm. Tuy rằng trong lòng còn có hoài nghi, nhưng cũng không dễ dàng nói ra khỏi miệng. Vị dụ như: “Hai người kia không đi tìm ngươi lấy Diệp Cốt đan, vì sao lại đến nơi này tìm hai cô gái kiếm Diệp Cốt đan chứ? Cái này giải thích thế nào?”

Nhưng chứng kiến Quân Mạc Tà thành cái dạng này, nghi vấn này liền nén lại trong bụng là tốt nhất, coi như bổn cô nương chịu nhục!

- Việc này, không biết đan dược kia...

Quân Mạc Tà bĩu môi, nhìn xuống cái tên Mộng Huyễn Huyết Hải không may mắn đang nằm bất động, ý bảo, pháp bất truyền lục nhĩ (Ý là: không nói khi có người ngoài)! Tên tiểu tử xui xẻo này nhất thời thần tình hiện lên vẻ kinh hoàng.

Mai Tuyết Yên nhíu mày, một cái nhấc tay đem người nọ lên quăng ra ngoài, Quân Mạc Tà rõ ràng nhìn thấy Mai Tuyết Yên trước lúc túm lấy người này, bàn tay tuy chỉ nhẹ nhàng phất ra một cái, trước cũng phá hủy đan điền, thuận thế đánh sâu vào ngũ tạng, sau đó một đạo kình khí trùng kích lên đầu, chắc chắn đại não tên này nát như tương rồi, cuối cùng mới bắt lại ném ra ngoài, chỉ nghe “Bịch” một tiếng, liền vô thanh vô tức.

Cũng là đem hết nỗi oán hận từ Quân Mạc Tà phát tiết đến cái tên trứng nhân xui xẻo này, người này cơ hồ ngay cả tiếng ‘hừ’ cũng không kịp ‘hừ’ lên một tiếng, liền biến thành một cỗ thi thể.

Hai đại Chí Tôn cấp bậc đại cao thủ, thậm chí cả công phu am hiểu nhất của mình cũng không có cơ hội thi triển, cứ như vậy vô thanh vô tức bị xử quyết, không thể không nói, vận khí của hai người này quả thực như chó mực. Nếu không phải trạm đầu tiên đã đi đến Quân gia. Lấy thực lực hai người bọn họ, hoàn toàn có thể trên giang hồ tạo nên một trận kinh đào hãi lãng (= Sóng gió hãi hùng)! Nhưng lại như vậy biệt khuất (buồn bực & oan khuất) chết tại nơi này!

Hơn nữa chết như vậy mà không hiểu vì sao ta chết! Thậm chí mãi cho đến chết, đều chưa có minh bạch rốt cuộc là sao hồi sự!

Bi ai a!

Thực lưu loát! Quân Mạc Tà âm thầm giơ ngón tay cái lên. Ngươi đã chủ động hủy thi diệt tích, ta đây lại thật sự yên tâm. Sợ nhất là ngươi lại bắt lấy tra hỏi. Vạn nhất nói ra là Đường Nguyên thú nhận Diệp Cốt đan ở trong này, vậy thì thật sự xong đời, lại không tìm bản thiếu gia tính sổ sao? Có thể làm cho bực đại cao thủ này phải xin lỗi mình, quá thích a!

- Đan dược này…

Quân Mạc Tà vô thanh vô tức trong tay xuất hiện bình ngọc nhỏ, vẻ mặt đau khổ! Đây chính là thành quả lần thứ ba a! Nguyên bản luyện Thập Niên Đan, một lò đi ra trên dưới trăm viên, Thông Nguyên đan này có thể đáng giá, cơ hồ làm chính mình mệt lử, không thể ngờ tổng cộng mới chỉ ra có sáu viên, thành quả thật sự thái quá a!

- Đây là đan gì vậy? Cụ thể có hiệu lực gì? Có thể đề thăng bao nhiêu nguyên lực?

Mai Tuyết Yên hia mắt tỏa sáng, mạnh mẽ kiềm chế bản thân trấn định, nhưng khẩu khí đã có chút khẩn trương! Việc này, liên quan đến tương lai của Thiên Phạt Sâm Lâm a!

- Cái này gọi là Thông Nguyên đan, không đề thăng nguyên lực.

Quân Mạc Tà sắc mặt hơi đỏ lên, ít nhiều có chút hổ thẹn nói.

- Không đề thăng nguyên lực sao?

Mai Tuyết Yên sửng sốt hỏi.

- Đan này so sánh có chút đặc thù. Nó chỉ có thể đề thăng tốc độ nguyên lực lưu thông trong kinh mạch cơ thể con người! Nói cách khác, ăn đan được này vào lúc sau. Huyền khí hoặc là nguyên lực tốc độ vận hành, đúng là gấp ba lần so với trước!

Quân Mạc Tà giải thích:

- Cũng chỉ có thể đề thăng tốc độ xuất thủ… .

- Gì? Có thể đề thăng tốc độ xuất thủ?

Mai Tuyết Yên nhãn tình sáng lên, nàng cũng không giống như Quân Mạc Tà không nhìn ra hàng như vậy, nhất thời triệt để rung động một chút.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 108: Sung Sướng Bất Ngờ!

- Nếu không cô dùng thử một viên xem sao, xem có hiệu quả không.

Quân đại thiếu gia tỏ ý bi quan, bởi vì hắn vừa mới dùng một viên, tuy rằng tốc độ xuất thủ có nhanh hơn một chút, nhưng cũng không hơn bình thường bao nhiêu, nên không khỏi có chút lo lắng.

Nhưng thực ra, Quân đại thiếu không biết rằng kinh mạch của hắn đã được Tạo Hóa công và Hồng Quân tháp cải tạo tới cực điểm, hiệu quả so với đan dược vượt xa tít tắp.

Cho dù đan dược có tác dụng cường hóa thì hiệu quả cũng rất nhỏ. Đơn giản là tốc độ của hắn hiện tại đã đạt tới cảnh giới cực hạn rồi. Muốn tăng thêm trừ phi tiến lên tầng thứ tư của Khai Thiên Tạo Hóa công.

Nhưng nếu là người thường dùng viên đan dược kia nhất định sẽ có hiệu quả nhanh chóng!

Mai Tuyết Yên bán tín bán nghi nhìn hắn, nhận lấy chiếc bình nhỏ, hơi chần chừ lấy ra một viên Thông Nguyên đan, nàng thật sự không thể tin được thiên hạ lại có thứ thần dược nghịch thiên như vậy. Thần dược bực này nếu là thật thì mấy dược vật gia tăng nguyên lực há có thể so sánh?

Người luyện võ, khổ sở cả đời chẳng phải muốn nhanh hơn người khác sao? Nhất là với đồng cấp cao thủ, nếu tốc độ xuất thủ nhanh gấp ba, vậy là cái khái niệm gì?

Khó có thể tin!

Mai đại tiểu thư dùng hai ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng cầm lên, hai tròng mắt nhìn chằm chằm vào viên thuốc nhỏ màu xanh biếc, mặt trên viên thuốc dường như có một vầng sáng mông lung mê người, nhìn qua cũng biết là thứ tốt.

Khẽ hé môi son, đem đan dược bỏ vào trong miệng, cũng chưa kịp cảm nhận mùi vị gì, đan dược trong miệng đã lập tức hòa tan, hóa thành một dòng khí thơm ngào ngạt, thoáng cái đã chạy vào trong bụng. Sau đó tại đan điền cảm thấy như sôi sục, vô số luồng khí ầm ầm nổi lên, nhanh như chớp chạy khắp kì kinh bát mạch.

Mai Tuyết Yên chấn động. Lúc này mới biết khỏa đan được nọ thật sự thần kì như vậy. Lập tức ngưng thần tĩnh khí, toàn lực vận chuyển cỗ khí lưu này trong kính mạch của mình.

Cảm thụ được nguyên lực càng ngày càng phát triển, tốc độ ngày càng nhanh, đã vượt xa tốc độ bình thường, hơn nữa còn tiếp tục tăng lên, tâm tình Mai Tuyết Yên cũng ngày càng kích động.

Một hồi lâu sau, hai mắt Mai Tuyết Yên hé mở, hai đạo hàn quang bắn ra, khí tức toàn thân vừa mới bộc phát thoáng chốc đã biến mất, nàng đột nhiên nhảy dựng lên vội vã ôm lấy hai tay Quân Mạc Tà nói:

- Loại đan dược này ngươi có bao nhiêu?

Thanh âm dồn dập, vẻ mặt hưng phấn, vị quốc sắc thiên hương này, từ trước tới nay luôn lãnh đạm, bây giờ lại đột nhiên thất thố.

Sau khi ăn vào viên đan dược, chờ hấp thu hoàn toàn dược tính, nàng thử vận hành một chút nguyên khí trong cơ thể, chính là vừa mới phát động ý niệm, nguyên khí đã dữ dội trào lên, nháy mắt đã đi tới tay chân, tùy thời có thể phát ra công kích. Hơn nữa còn là toàn lực công kích, quả nhiên là tùy tâm sở dục, vô cùng thần diệu!

Loại cảm giác thần kỳ này khiến Mai Tuyết Yên chấn động.

Đây quả thực là loại bỏ đi một quá trình, đã đạt đến cảnh giới ý động công sinh, tùy ý sử dụng. Tốc độ xuất thủ so với trước đây đúng là tăng lên hơn ba lần.

Chỉ một viên đan dược nhỏ bé đã khiến Huyền công của Mai Tuyến Yên tăng tiến không nhỏ. Tuy nguyên lực bản thân không tăng lên bao nhiêu, nhưng cái gọi là nguyên lực tăng tiến so với tốc độ này căn bản là không coi vào đâu. Nếu nói trước đây Mai Tuyết Yên chỉ là một đầu thuồng luồng, sau khi ăn vào đan dược nàng đã là một đầu giao long!

Nếu như phải trao đổi một viên đan dược có thể gia tăng hai trăm năm công lực để lấy khỏa Thông Nguyên đan này, Mai Tuyết Yên tuyệt đối không hề do dự. Dù sao công lực tăng tiến có thể thông qua năm tháng tích lũy mà có được, nhưng về phương diện tốc độ thì chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Đúng là nghịch thiên đan dược a!

Mai Tuyết Yên vạn lần không nghĩ tới, Quân Mạc Tà lại có thể đem đến cho mình kinh hỉ lớn như vậy!

Quân Mạc Tà cũng bị hành động đắc ý của Mai đại mỹ nhân làm cho hoảng hồn, Quân đại thiếu cũng vạn lần không nghĩ tới viên đan dược mà mình coi là đồ bỏ đi lại khiến nàng ta phản ứng mãnh liệt như vậy, thậm chí còn có chút thái quá.

Nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của nàng, cảm nhận đôi tay của mình được một bàn bay mềm mại nhỏ bé nắm thật chặt. Nhất thời cảm thấy tâm hồn bay bổng, lắp bắp nói:

- Tạm… tạm thời chỉ có bây nhiêu, sau này có thể có thêm.

- Một, hai, ba, bốn.

Mai Tuyết Yên tỉ mỉ đếm, hai mắt sáng lên, thần tình phấn chấn:

- Thật tốt quá! Không ngờ có tới bốn viên! Ngươi nói cái gì? Sau này vẫn có thể có thêm? Thật sự làm ta không ngờ tới. Đây chính là vật báu vô giá a! Thật tốt quá!

Mai đại mỹ nhân trong lúc nhất thời quá hưng phấn mà không kiềm chế được, nói năng lộn xộn, thật sự không khống chế được tâm tình kích động, đột nhiên ôm lấy cổ Quân Mạc Tà, hung hăng hôn lên mặt hắn một cái.

Quân Mạc Tà đang cảm thấy choáng váng: “Mới có bốn viên mà ngươi đã kêu nhiều? Ta đây nếu cho cô hơn trăm viên cô sẽ nói gì đây?” Hắn không biết, thần dược như vậy cho dù trong truyền thuyết cũng không tồn tại. Linh dược tốt nhất trong Thiên Phạt xâm lâm chính là Thiên Tà Vạn Độc quả, hơn nữa để có được phải trải qua không ít nguy hiểm, nếu là bên ngoài sâm lâm thì cho dù mạo hiểm cách mấy cũng không có.

Thoáng cái đã được bốn khỏa “Thần đan” đoạt cả thiên đại tạo hóa như vậy, đối với Mai Tuyết Yên mà nói quả thực là kinh hỉ lớn lao. Điều này nói lên thực lực của Thú Vương Thiên Phạt xâm lâm tăng lên một bậc a!

Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy một đôi môi ấm áp mềm mại mang theo hương thơm như mộng ảo, tại chính trên mặt mình mà hôn một cái, thoáng chốc cảm thấy thần trí bay bổng, như lọt vào trong sương mù, phản ứng đầu tiên chính là: áp sát tới, ta bị khi dễ a, bản thiếu gia lại bị một nữ nhân khi dễ! Lần trước đã bị người ta hạ độc, bây giờ lại bị nhẫn tâm khinh bạc, ài số ta đúng là khốn khổ a!!!

Cứ phải tiếp tục chịu đựng sao?

Chẳng lẽ Quân Mạc Tà ta suốt ngày phải chịu thiệt sao? Ở trước mặt nữ nhân cứ phải chịu thua kém sao?

Cho nên phản ứng thứ hai của hắn chính là: không được! Không thể bị lỗ vốn như vậy, ta phải vô lễ trở lại mới được, dù thế nào cũng phải

quật khởi một phen.

Cho nên hắn không hề nghĩ ngợi thêm, quay đầu lại duỗi miệng hôn tới.

Mai Tuyết Yên trong lúc quá vui mừng, tâm thần chấn động, nhất thời không biết cách nào để phát tiết, không nhịn được mới hôn Quân đại thiếu một cái, nhưng lập tức cảm thấy không ổn. Đôi môi đỏ mọng như điện giật rời ra, khuôn mặt tức khắc đỏ bừng lên.

Động tác này của nàng vô cùng mau lẹ, khiến cái miệng của Quân Mạc Tà hôn vào không khí, cư nhiên còn phát ra một tiếng “chụt”.

Thoáng chốc hai người đã mặt đối mặt, bốn con mắt cách nhau trong gang tấc, không gian tràn ngập một loại hương vị khó tả, là xấu hổ hay là ngưng trệ?

Tóm lại lúc này hai người đều ngay dại, triệt để ngây dại. Ngay cả thời gian không gian thời khắc này tựa hồ cũng đứng lại!

Quân Mạc Tà thấy trước mắt là một khuôn mặt xinh đẹp. Đẹp tuyệt nhân gian, cặp mắt to mê người đang nhìn mình, lúc đầu là kinh ngạc, tiếp theo là xấu hổ, sau đó một đám mây đỏ từ khuôn mặt quốc sắc thiên hương này từ từ khuếch tán, chậm rãi tràn ngập cả khuôn mặt, ngay cả chiếc cổ trắng như ngọc cũng đỏ ửng lên.

Đôi môi hồng thắm trước mặt hơi hơi rung động, giống như một cánh anh đào, như mời gọi mình tiến đến thưởng thức…

Quân Mạc Tà cảm thấy một cỗ nhiệt huyết xông thẳng lên đầu. Thở hổn hển, đột nhiên mạnh mẽ cúi đầu, mặc kệ tất cả, dùng sức ngậm chặt lấy đôi môi xinh xắn. Đồng thời, cánh tay theo bản năng ôm lấy thân hình mềm mại phía trước, thậm chí là có chút thô bạo bóp chặt lấy, cố định trong lồng ngực của mình.Đầu lưỡi linh hoạt công kích, ở trên đôi môi đỏ mọng mặc sức công thành chiếm đất, không biết làm cách nào

đột nhiên xông qua quan ải, truy đuổi đầu lưỡi đang kinh hoảng né tránh, thừa thắng xông lên không chịu buông tha…

Mai Tuyết Yên không thể ngờ tới hắn lại to gan như vậy, chỉ thấy ánh mắt mê ly của Quân Mạc Tà, hơi thở nặng nề. Nàng tuy rằng chưa từng trải qua những chuyện thế này, nhưng theo bản năng cảm thấy có điểm nguy cơ, trong lòng bất an không ổn. Đột nhiên trước mắt tối sầm, chỉ cảm thấy môi của mình bị một làn nhu nhuyễn bao trùm, đang muốn lên tiếng thì một cái đầu lưỡi trơn tuột linh hoạt chui vào trong miệng, càng tiến vào càng khuấy động mạnh hơn…

Loại trải nghiệm khác thường này, chính là lần đầu tiên trong đời Mai Tuyết Yên, cho dù nàng có tuyệt thế huyền công, tu vi cái thế thì lúc này cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi! Hơn nữa lại là một nữ nhân chưa bao giờ trải qua hương vị của tình yêu!

Đối diện với chuyện hấp dẫn nhất trên đời này, chỉ cảm thấy trong đầu ầm ầm chấn động, nhất thời trống rỗng, quên cả dãy dụa, càng quên rằng mình có một thân huyền công vô địch, cứ ngây ra, như cái chăn bị Quân đại thiếu ôm trong ngực, không biết phải phản ứng ra sao mới tốt.

Bên hông hai bàn tay to theo sống lưng mềm mại trượt xuống, thô bạo bóp lấy kiều đồn của mình. Cứ thế vuốt ve nắn bóp thành đủ loại hình dạng.

Mai Tuyết Yên đang lạc giữa mê võng, đột nhiên nhớ lại một câu: tiểu tử kia, ngoan ngoãn theo ta trở về, ca mỗi ngày đều xoa cái mông của ngươi chơi.

Đột nhiên trong đầu lập tức thanh tỉnh, vừa thẹn vừa giận, công lực cả người bỗng nhiên bùng nổ, quát một tiếng. Nháy mắt như thuốc nổ bị kích nổ, oanh một tiếng, Quân đại thiếu đang đắm chìm trong cõi thiên thai chợt cảm thấy có chút không đúng, vô cùng bất ngờ, vừa rồi còn đang yêu đương say đắm vậy mà đã bị đánh bay ra ngoài, bay đi rất xa rất xa…

Thân thể Quân đại thiếu tựa như diều đứt dây “Vù” một tiếng bay ra cửa phòng. Bay đi rất xa mới rơi xuống, thân mình ở giữa không trung thần hồn vẫn nhớ tới thời khắc sảng khoái vừa rồi, không kịp vận khí hộ thân, kết quả là ngã một cú chổng mông lên trời, trông rất giống bình sa lạc nhạn thức.

Trước đó một khắc còn là vô tận ôn nhu, ngay sau đó đã là mông đít nở hoa.

Tương phản lớn bực này, làm cho Quân đại thiếu rất là khó chịu. Nhưng hắn chưa kịp đứng lên trong đầu đã hồi tưởng lại sự việc vừa xẩy ra, nhất thời một thân mồ hôi lạnh.

Con mịa nó! Đúng là một lần sảy chân để hận nghìn đời!

Ta vô lễ với ai không được a? Như thế nào đầu óc không bình thường lại đi vô lễ với bà cô này, đúng là muốn cái mạng già của ta mà. Vị Mai tôn giả này chính là đại sát tinh a, huống hồ còn có vị muội muội phi thường không giảng đạo lý kia nữa.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 109: Hoàng Lão Xuất Thủ

Người ta vô lễ ta, người ta có thực lực a, ta cũng vô lễ lại, đây không phải tự chuốc lấy tai họa sao? Căn bản là không cùng cấp bậc a!

Trời xanh a, đại địa a, bây giờ phải làm sao?

Đang kêu khổ trong lòng "oanh" một tiếng, Mai Tuyết Yên đỏ mặt giận dữ, lại có chút ngượng ngùng lao vọt ra, tựa như một cơn gió lốc hơn nữa còn là điên cuồng gió lốc.

- "Ách" thế này là thế nào, cô … cô, sao cô dám vô lễ với ta?

Quân Mạc Tà tiên hạ thủ vi cường lắp bắp hỏi.

- Ta vô lễ với ngươi?

Mai Tuyết Yên thấy trước mắt tối sầm, đang chuẩn bị xuất thủ thì dừng lại tự hỏi "nói gì vậy, một nữ tử như ta lại vô lễ với tên nam nhân như ngươi? Ngươi lấy đâu ra cái lý lẽ đấy? Nói ra những lời này ngươi còn có chút liêm sỉ nào nữa?

Quân Mạc Tà trở mình, mông vẫn ngồi trên mặt đất chưa đứng dậy, trơ mặt ra cười nói:

- Ta, ta không phải cố ý, đúng, là ta nói sai rồi. Chuyện vừa rồi, ta và cô, chuyện đó, nếu không thì ta sẽ chịu trách nghiệm, ta, ta nguyện ý chịu trách nghiệm… tóm lại…

- Ngươi cút cho ta!

Mai Tuyết Yên vừa bực mình vừa buồn cười lại có chút ngượng ngùng, trên mặt nóng rát, vốn định đi ra đánh cho hắn một trận, nhưng không biết tại sao nhìn thấy bộ dạng vô cùng bại hoại này của hắn trong lòng lại mềm nhũn. Không kìm chế được dậm chân gầm lớn một tiếng.

Quân Mạc Tà như được đại xá, nào giám nói thêm cái gì, vội vàng đứng dậy chạy trối chết. “Xoát” một tiếng đã biến mất bóng dáng…

Cuối cùng cũng có đường sống rồi, nhưng nàng ta tại sao không đánh ta? Chẳng lẽ đã nhìn trúng bản thiếu gia rồi hay sao?

Mai Tuyết Yên dậm chân, ôm mặt “chuyện gì vừa xẩy ra vậy, ta ta làm sao thế này? Sao lại để hắn cứ như vậy mà bỏ đi? Thật không giống với tác phong thường ngày a.”

- Đại tỷ, tỷ làm sao vậy? Tiểu tử đó chọc giận tỷ sao?

Xà Vương Thiên Tầm tốc độ cực nhanh sưu một tiếng đã chạy ra, vừa nói xong lời này đột nhiên kêu lên kinh hãi:

- A! Đại tỷ, tỷ ngươi làm sao vậy?

Bởi vì Xà Vương đột nhiên nhìn thấy của đại tỷ giống như một tiểu nữ nhân bình thường đang yêu đương, đỏ mặt dậm chân, bộ dạng không biết làm thế nào. Xà Vương nhất thời hóa đá!

Trời ạ, bao nhiêu năm nay, đã ai từng thấy qua bộ dạng tiểu nữ nhân của đại tỷ như vậy chưa?

Chẳng lẽ tiểu tử đó dám cả gan vô lễ với đại tỷ? Tên này cũng quá to gan rồi. Đây chính là người cả Thiên Phạt xâm lâm cũng không có ai dám gây sự, chỉ sợ ngay cả suy nghĩ cũng không có! Việc này thật khiến người khác khó tin. “Sưu” một tiếng Mai Tuyêt Yên không nói một lời bưng mặt trở về phòng, đúng là mắc cỡ chết đi được.

Quản Thanh Hàn lúc này mới chạy ra, nhìn thấy Xà Vương Thiên Tầm cứng họng đứng ở sân, vẻ mặt quái dị, không khỏi lo lắng hỏi:

- Vừa rồi có chuyện gì vậy? Mai tỷ tỷ có chuyện gì vậy?

- Không, không có việc gì, không có việc gì…

Xà Vương có chút gấp gáp trả lời. Nửa ngày sau mới định thần lại, không tự chủ được lẩm bẩm “thật sự không có gì sao?” Dậm chân một cái nói:

- Ta đi xem đại tỷ.

Bộ dạng bỏ đi lại giống như chạy trốn.

Nàng biết rõ quan hệ của Quản Thanh Hàn với Quân Mạc Tà, sao còn giám nói lung tung, hơn nữa phỏng đoán của mình chưa chắc đã đúng, Quân Mạc Tà sao có cái bản lĩnh ấy? Nhưng dù sao lúc đó biểu hiện của đại tỷ đúng là rất bất thường, rõ ràng đã bị tên kia làm cái gì gì rồi. Không được, ta nhất định phải tìm hiểu rõ chuyện này, nếu chuyện đúng như vậy, há có thể để tên tiểu tử Quân Mạc Tà đó chiếm tiện nghi?

Quản Thanh Hàn nhăn đôi mày thanh tú, một bụng hồ nghi “rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cảm thấy không khí quái dị như vậy?” Nàng đi ra hơi muộn, không nhìn thấy Mai Tuyết Yên, tất nhiên cũng không thấy Quân Mạc Tà, nhưng vẫn nghe được âm thanh.

Nhất là một tiếng “cút” của Mai Tuyết Yên trung khí cực kì sung mãn, không nghe thấy mới là lạ.

Xem ra Mạc Tà quả thực đã đắc tội với nàng ta, Mạc Tà cũng thật là, người ta dù sao cũng là khách nhân, cần hảo hảo chiêu đãi mới đúng. Quản Thanh Hàn cau mày trở về phòng, Mạc Tà này tính tình đúng là nóng nảy, phải sửa chữa mới được.

“Đã nghiền a, thật sự rất thơm mát, cái đó thật sự rất mềm, rất đàn hồi a! Đúng là cực phẩm.” Thẳng đến Quý tộc đường, Quân Mạc Tà vẫn đang tận hưởng dư vị của cảm giác vừa rồi, tuy rằng quá trình vô cùng mạo hiểm!

Nhưng Quân đại thiếu cho rằng, đáng giá, rất đáng giá!

Thật là quá sảng khoái a!

Liên miên bất tuyệt, cả miệng tràn đầy vị ngọt. Cho dù là mật ngọt khắp thế gian cũng chỉ là nước lã, cái mùi vị kia quả thực lưu hương ba ngày, dư vị không dứt!

Còn có thần hình nhu nhuyễn ấm áp kia nữa. Loại cảm giác ấy thật khó mà miêu tả. Thật sự khó có thể miêu tả, không có văn chương nào có thể hình dung cảm giác tuyệt vời đó, nói tóm lại một câu: “Cực phẩm a!”

Dọc đường đi Quân đại thiếu cứ mê mê mẩn mẩn, hồn bay tiên cảnh, giống như mộng du đi đến Quý Tộc đường.

May là không có kẻ nào ám toán, nếu không đoạn đường này Quân đại thiếu chắc chắn dễ dàng bị người ta giết chết, giờ khắc có thể nói trong suốt hai kiếp làm người chính là lúc Quân đại sát thủ ít cảnh giác nhất. Thậm chí là không hề có chút cảnh giác nào.

Ngay trên con đường này, Quân đại thiếu gia trong lòng đã hô to một lời thề, thề với chính mình: bất kể thế nào, bất kể phải dùng thủ đoạn gì, đời này ta nhất định, nhất định phải lấy được nàng làm vợ!

Mặc kệ nàng có thân phận gì. Không quản huyền công của nàng cao tới mức nào. Tóm lại, tóm lại một câu, ta không lấy nàng làm vợ không được! Không có lý do, cũng không cần bất kỳ lý do nào! (bởi vì ẻm quá ngon!!!)

Hơn nữa, không phải nàng còn có việc cầu xin ta sao? Hừ, sau này bổn thiếu gia nhất định phải tiếp tục chiếm tiện nghi của nàng, dù liều mạng cũng phải tiếp tục, tiếp tục…

Trước đây từng nói, rất khinh bỉ cái thế giới phong kiến này, nhưng hiện giờ xem ra thế giới này vẫn có điểm mê người. Nam nhân ở thế giới

này, nhất là thế gia đệ tử, một nam nhân có tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, chính là một chuyện rất hiển nhiên.

Cứ như vậy tiếp tục suy nghĩ, Quân Mạc Tà đột nhiên phát hiện một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng. Mình đã gặp gỡ vài vị hồng nhan chi kỷ, trong đó Độc Cô Tiểu Nghệ điêu ngoa ngang ngạnh. Hơn nữa tuổi còn nhỏ, có nhiều chuyện còn chưa hiểu, hiển nhiên không phải là ứng viên cho vị trí bà cả; còn như Quản Thanh Hàn tính tình quá lãnh đạm, cũng không thích hợp để chủ quản hậu cung; tính đi tính lại trước mắt chỉ có Mai Tuyết Yên ung dung rộng lượng, diễm lệ tuyệt luân, phong hoa tuyệt đại, thực sự xứng đáng làm đại phu nhân!

“Đúng, chính là nàng! Mỹ nhân, đừng hòng chạy thoát! Nàng nhất định trở thành lão bà của ta!”

Quân Mạc Tà vỗ tay thành tiếng, thấm thoắt đã tiến vào quý Tộc đường. Thấy Đường Nguyên đang ở chỗ này ăn uống, dừng trên không trung, đang định lên tiếng hỏi han an ủi vài câu, nhưng thấy Đường Nguyên hai mắt đẫm lệ ngước lên nhìn mình, xem ra hắn đã chịu ủy khuất không nhỏ, Quân Mạc Tà lập tức chạy trối chết.

Tên này so với con heo có khác gì nhau đâu? Vẫn béo ú như trước, quả thực khiến người ta gê tởm.

Đường bàn tử cảm thấy lần này mình bị hãm hại rất thảm, mà hung thủ chính là Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia, vốn muốn kể lại tất cả sự tình, rồi một trận huyết lệ lên án, lấy đó để đạt được chút lợi ích về mình, ít nhất cũng phải bồi thường cho ta mấy trăm vạn lượng bạc trắng mới có thể an ủi một chút cho tâm hồn yếu đuối của ta, thế mà còn chưa kịp mở miệng Quân Mạc Tà kia đã bặt vô âm tín.

Chỉ để lại một câu đầy oán hận:

- Bàn tử, ta đây nửa năm qua thật vất vả, có lòng tốt giúp ngươi bỏ đi cái bụng béo! Tiền lương tháng này của ngươi giảm bớt một phần đi!

Bàn tử lấy làm ngạc nhiên lắm, xoa xoa cái bụng hồi lâu không nói "cái bụng của ta thế này mà to sao?"

Đột nhiên nghĩ tới điều gì, hét to một tiếng bi thảm như heo bị chọc tiết, người bị hại là ta, vậy mà còn bị giảm lương, thiên lý ở đâu a? Giảm một phần ít nhất cũng là hơn trăm vạn lượng bạc trắng a, trời xanh a đại địa a, để ta chết đi còn hơn!

Mấy người của Mộng Huyễn Huyết Hải đang đắc ý nằm ngủ, việc nhỏ này đối với tám người bọn họ chỉ cần tùy tiện cử đi một người là thừa đủ, huống hồ đã phái đi tận hai người. Tuyệt đối không phải nói chơi, chuyện này nhất định vạn vô nhất nhất (tuyệt đối không có sơ hở nào).

Đáng tiếc thế sự khó lường, cho dù là vạn vô nhất nhất thì lần này cũng là một vạn lẻ một lần.

Mọi người cùng tỉnh dậy, đang chuẩn bị nghe tin tức tốt lành, nhưng chờ mãi không thấy hai người kia trở về!

Một đêm không về!

Đúng là quá bất ngờ. Bất quá mọi người cũng không để trong lòng, hoặc là chỗ dấu Thối Cốt đan quá xa, đi về cần tốn chút thời gian cũng nên. Dù sao hai người đó cũng là cao thủ cấp Chí Tôn. Cứ coi như gặp phải cường địch, đánh không lại chẳng lẽ lại chạy không được? Coi như hai người thực thực thua kém nhưng chạy về nhất định không thành vấn đề.

Còn nếu hai người đều không thể chạy về.

Việc này có thể sao? Ở nhân thế này, ai có nổi thực lực như vậy? Thực quá buồn cười!

Cho nên mọi người vẫn không cảm thấy sốt ruột.

Chờ suốt đến buổi trưa, hai người đó vẫn bặt vô âm tín, giống như đã tan biến vào không khí vậy, những người liên can không khỏi có chút luống cuống.

- Hoàng lão, tình hình này chỉ sợ có chút không ổn a.

Thiếu tông chủ Mộng Huyễn Huyết hải Hô Diên Tiếu cau mày nói. Ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn:

- Lão Ngũ cùng lão Lục hai người đó bây giờ phải trở về rồi mới phải, chỉ e gặp phải chuyện lớn rồi! Chẳng lẽ sau lưng Quý Tộc đường quả có cao thủ như lời đồn? Ngay cả cao thủ của Huyết Hải ta cũng không phải là đối thủ?

Hoàng lão cau mày, lông mi trắng nhẹ nhàng rung động, vẻ mặt âm trầm, một lúc sau mới nói:

- Thực lực Quý Tộc đường ra sao chúng ta đã hiểu rõ, bên đó chỉ có một tên đồ đệ của Mộng Hồng Trần cùng một tên tửu quỷ, hai kẻ đó chỉ là Thiên Huyền cảnh giới, không đáng lo ngại, trừ hai kẻ đó ra Quý Tộc đường không còn nhân vật lợi hại nào cả. Nếu hai người họ thật sự gặp phải cường địch cũng quyết không phải ở Quý Tộc đường!

- Chẳng lẽ là tam đại thế gia?

Hô Diên Tiếu nhướng mày hỏi.

- Không! Thiên Hương quốc có thực lực quân sự mạnh nhất đại lục, nhưng nói đến huyền công cao thủ thì lại đứng bét, cả quốc gia cũng khó tìm lấy một Thần Huyền cao thủ. Càng không nói đến cao thủ mạnh hơn tồn tại.

Hoàng lão âm u nhíu mày, trong mắt bắn ra hai đạo hung quang, âm hiểm nói:

- Nếu quả thật xuất hiện cường giả ngoài ý liệu, chỉ sợ là Quân gia, cũng chỉ có thể là Quân gia.

- Quân gia? Cái nhà bị Phong Tuyết Ngân Thành khi dễ đến nỗi không đứng lên được lại có thể có nội tình như vậy sao? Việc này khó mà tưởng tượng được.

Hô Diên Tiếu có phần không cho là đúng.

- Thiếu chủ đừng quên, một thời gian trước chúng ta từng thu được tin tức, nói là ở Thiên Nam xuất hiện một thần bí nhân bịt mặt có thể xưng là thiên hạ vô địch. Theo lão phu thấy, thiên hạ vô địch vị tất đã đúng, nhưng có thể thực lực chắc cũng sánh ngang Vân Biệt Trần. Lão Ngũ lão Lục tuy rằng tu vi đã đạt tới Chí Tôn cảnh giới, nhưng dù sao cũng là bế quan tu luyện mà đạt được, chưa hề trải qua thử thách sinh tử, thực lực so với Chí Tôn chân chính cách biệt không nhỏ. Nếu là bất ngờ bị tập kích, bằng vào kinh nghiệm đối địch non kém của bọn họ, thất thủ cũng là chuyện hợp lý.

Hoàng lão thấp giọng nói:

- Xem ra, lần này chúng ta đã đánh giá hắn quá thấp rồi.

- Nếu như Quân gia quả thực có cao thủ bực này, vậy bây giờ phải làm sao đây?

Hô Diên Tiếu gắt gao nhíu mày:

- Mấu chốt nhất chính là loại đan dược thần kì như Thối Cốt đan e rằng là do vị thần bí cao thủ này luyện chế. Trước khi tới đây, gia phụ từng dặn dò chúng ta, nếu thật sự có muốn người như vậy bất luận thế nào cũng phải mời hắn gia nhập Mộng Huyễn Huyết Hải chúng ta, nếu như không được thì đôi bên cũng phải chung sống hòa bình, tuyệt đối không thể đối địch; không thể để Độn Thế Tiên Cung cùng Chí Tôn Kim Thành chiếm tiện nghi.

- Nếu nhóm người chúng ta cùng hắn xảy ra xung đột, chẳng phải tất cả tính toán đều thất bại sao?

Hô Diên Tiếu đau đầu nói.

- Ta mặc kệ hắn là cao thủ bực nào, Mộng Huyễn Huyết Hải chúng ta không thể nào nuốt trôi cục tức này.

Hoàng lão cười âm hiểm một tiếng, chậm rãi nói:

- Đợi đến nửa đêm, nếu hai người đó vẫn không quay về, lão phu sẽ tự mình đi một chuyến, xem rốt cục Quân gia là đầm rồng hang hổ thế nào. Thế nào là cái thế cao nhân, thiên hạ vô địch? Danh tự này hắn dám nhận sao? Hắc hắc.

- Hoàng lão ngài phải vạn lần thận trọng a. Ngay cả phát hiện người nọ cũng không thể đưa hắn vào chỗ chết. Dù sao Thối Cốt đan đối với chúng ta…

Hô Diên Tiếu vội vàng nói, hắn không phải là lo lắng cho Hoàng lão sẽ có sơ xuất gì, lấy thực lực của Hoàng lão, dù ở Mộng Huyễn Huyết Hải cũng đứng trong mười người mạnh nhất. Còn tại thế tục này, thực sự là cường giả vô địch.

- Lão phu tự biết chừng mực. Bất quá hiện giờ xu thế đối địch đã thành, nếu quả thật không thể cho ta sử dụng thì nhất định không để tiện nghi cho kẻ khác. Thuận ta thì sống, nghich ta thì chết!

Hoàng lão âm trầm cất tiếng, ánh mắt lộ vẻ hung quang.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 110: Đêm Ngày Chạy Trốn

Trong đêm tối yên ắng, Thiên Hương thành sừng sững đứngđó sừng sững, tựa như đã tịch mịch như vậy không biết bao lâu, như một cự thứ viễn cổ từ thời xa xưa vậy.

Xa xa, hai đạo nhân ảnh thất tha thất thiểu chạy tới. Thẳng tới trước bức tường thành tối om mới dừng lại, không hẹn mà cùng thở dài một hơi, tâm thần buông lỏng, nhưng đồng thời vẫn còn nét uể oải trên mặt.

Hai người này đúng là đã phải chiến đấu liên miên, may mắn chạy thoát: Mộ Tuyết Đồng cùng Hàn Yên Mộng. Bọn họ hai người từ ngàn dặm xa xôi chạy trốn, thực là chịu rất nhiều khổ cực. Nhất là một tháng trước, cao thủ của Tiêu gia tại Phong Tuyết Ngân Thành luân phiên mai phục chặn đánh, lúc nào cũng phải kinh tâm, kinh hồn.

Mộ Tuyết Đồng cũng tạm ổn, dù sao cũng là người từng trải, lại là người có tu vi Thiên Huyền thuộc lớp có tu vi cao, mà tiểu công chúa Ngân Thành Hàn Yên Mộng mới là người thê thảm hơn. Tiểu cô nương này chính là thiên kim tiểu thư của Phong Tuyết Ngân Thành, cả đời sống trong sung sướng, thuận lợi lại phải chịu đựng một lộ trình nhọc nhằn như vậy, lại gặp phải sự đuổi giết tàn khốc. Trình độ của nàng cũng chỉ là tu vi Kim huyền, nếu không có Mộ Tuyết Đồng ở bên, có lẽ đã chầu ông bà ông vải không biết bao nhiêu lần.

Hai người có thể may mắn đến Thiên Hương chung quy ít nhiều cũng là nhờ kinh nghiệm hành tẩu giang hồ trước kia của Mộ Tuyết Đồng có chút phong phú, không ngừng cải trang giả dạng, thậm chí kiên quyết đem Hàn Yên Mộng tiểu cô nương quốc sắc thiên hương nũng nịu kia

hóa trang đầy mặt, cũng làm cho mặt sưng đỏ, lại đổ chất dịch đặc thù lên da, khiến cho làn da chuyển sang ngăm đen. Chính những điều này mới có thể giúp họ vượt những ải quan để tới đây.

Trên đường đi, hai người luôn luôn ngậm viên thuốc biến âm, một khắc chưa có bao giờ lấy ra. Ngay cả lúc an toàn chỉ có hai người cũng không có lấy ra, cũng là sợ nếu lấy ra như vậy sẽ thành thói quen, tự nhiên sẽ bị địch nhân phát giác.

Đoạn đường này sự đề phòng cảnh giác đã lên đến cực điểm. Mà ngay cả có là như thế thì cũng có lần suýt lộ ra, thiếu chút nữa là bị phát hiện. Thậm chí có một lần gặp phải vài tên địch vây công, may mắn khi đó là đã cách xa Ngân Thành, cao thủ cũng không nhiều, lúc này Mộ Tuyết Đồng liều mạng giết chóc mở đường máu, một đường chạy trối chết. Nhưng cũng như vậy mà lộ ra hành trình của hai người, người của Tiêu gia nhất thời hoàn toàn phong tỏa đường tới Thiên Hương.

Cũng không biết trải qua bao nhiêu nhọc nhằn, hai người rốt cuộc đã đến được nơi này. Nơi đây có một người có thể bảo vệ cho họ, một nơi bình an, hai người rốt cuộc thở dài một hơi nhẹ nhõm. Nhưng Mộ Tuyết Đồng cũng không quên Thiên Hương thành còn có một cái Thịnh Bảo Đường! Nơi đó cũng có người của Tiêu gia, thậm chí là có thể đã bị Tiêu gia hoàn toàn nắm giữ. Vậy nên vẫn cẩn thận đề phòng như cũ, không có một chút khinh thường! Khoảnh khắc gần đạt được tới nhất thông thường cũng là khoảnh khắc nguy hiểm nhất!

Ít nhất là trước khi gặp được Quân Vô Ý hay Quân Mạc Tà, vẫn phải như cũ không được một chút khinh thường! Nếu có một phút khinh thường mà buông lỏng, sẽ dễ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục, hơn nữa là còn có thể khiến cả Ngân Thành vạn kiếp bất phục!

Tiêu gia phản nghịch, những năm gần đây đã mưu tính rất kỹ, đã chuẩn bị một lực lượng rất lớn lên đến mức khổng lồ! Nhớ tới, Mộ Tuyết Đồng cũng cảm thấy hết bi ai!

Trong mấy năm nay, người Hàn gia trên dưới đều là luôn khoan dung, thái độ nhường nhịn, thậm chí chiếu cố tỉ mỉ chu đáo. Như vậy đến lúc này mới làm cho Tiêu gia thành một cái thế lực lớn như hiện tại. Trước nay đều nói Tiêu gia cần cù chăm chỉ, đại đa số đều nói: Thật không hổ là đồng minh đáng tin cậy của Hàn gia! Nhưng bây giờ nhìn lại, Mộ Tuyết Đồng cười khổ một tiếng.

Phong Tuyết Ngân Thành to lớn hùng mạnh là vậy, nhưng lại nằm trong lòng bàn tay của Tiêu gia, một tay che trời. Chủ nhân trên thực tế của Phong Tuyết Ngân Thành là Hàn gia nhưng từ đầu đến cuối đều là kẻ mù người điếc! Hệ thống tình báo của Ngân Thành có thể đi đến mọi ngóc ngách bí mật nhất, mọi thành trì đều có thể được, nhưng tại sao lại không dám vận dụng một chỗ nào trong đó!

Bởi vì những khu tình báo then chốt vốn nằm trong vòng khống chế của Tiêu gia.

Bên ngoài Ngân Thành hầu hết là do Tiêu gia khống chế!

Mạng lưới tin tức khổng lồ như vậy, nhưng ngược lại chính là chướng ngại đối với mình! Không thể đạt được một tý trợ lực nào, ngược lại còn làm trò cười cho bọn chúng mà bán rẻ mình.

Dù sao trên người mình đang gánh vác sự hưng suy của Ngân Thành, thật sự là không dám có một chút khinh thường!

Chậm rãi tự điều hoà hít thở, Mộ Tuyết Đồng miễn cưỡng đứng dậy, từ trong lòng lấy ra hai cái lương khô là bánh bột ngô, đưa cho Hàn Yên Mộng một cái, ấm giọng nói:

- Mộng nhi, ăn một chút gì, nghỉ ngơi điều dưỡng thể lực một tí, sau đó chúng ta nghĩ cách vào thành đi tìm Quân Vô Ý cùng Quân Mạc Tà.

Hàn Yên Mộng khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào được được bôi thành ngăm đen, còn đâu sự tú lệ động lòng người trước đây, thực dễ dàng có thể nhìn ra cả người đã muốn gầy tròn một vòng. Đoạn đường chạy trối

chết này, làm cho này thiên kim tiểu cô nương khả ái xem như hoàn toàn hiểu rõ đến cái gì gọi là lòng người hiểm ác!

Nàng trăm vạn lần không ngờ, trước nay các trưởng bối đối với mình thật hết sức hòa nhã, dễ gần. Nhưng sau lưng lại là nhiều chuyện tình để kẻ khác khinh thường như vậy! Lại không tiếc hết thảy đưa mình vào tử địa! Chỉ một thoáng qua, tiểu cô nương đã cảm thấy quan niệm nhân sinh toàn bộ đã bị phá vỡ!

Đoạn đường này thân thể như vậy, cùng tâm lý gánh vác một trách nhiệm nặng nề như vậy, cơ hồ làm nàng mệt muốn đứt hơi!

Người gần như đờ đẫn tiếp nhận bánh bột ngô của Mộ Tuyết Đồng đưa tới, đặt trong miệng khẽ cắn, cứng như muốn rớt răng, trong lòng đau xót nhịn không được một dòng nước mắt chảy xuống. Mộ Tuyết Đồng thở dài, thương cảm nhìn nàng. Thiên kim tiểu thư này bình sinh đã được nuông chiều từ lúc lọt lòng, vạn người choe chở vây quanh, có bao giờ niếm qua khổ cực như vậy?

Nguồn gốc tất cả chuyện này đều là bởi vì Tiêu gia, cái bọn phản nghịch chết tiệt kia.

Cho dù tiếp tục có thể khó nuốt xuống cũng phải ăn hết, toàn bộ phải ăn hết. Chỉ có ăn hết chỗ lương khô này mới có sức mà kiên trì tới cùng…

Ăn hết chỗ lương khô kia, lại nghỉ ngơi một lát, hai người đều là cảm giác đã khôi phục không ít khí lực, ít nhất có thể bình thường chạy đi, hai người chậm rãi đứng lên. Nhìn thấy vẫn còn ở phía xa Thiên Hương thành, hai người ánh mắt dị thường phức tạp, ai từng nghĩ đến, chẳng bao lâu sau, đường đường Phong Tuyết Ngân Thành lại muốn đem hi vọng thành bại hoàn toàn ký thác cho vào trên người Quân gia?

Chuyện này có phải là quá hoang đường hay không?

Chuyện này nếu là trước đó nói ra, ngay cả Mộ Tuyết Đồng cũng sẽ cảm thấy được buồn cười, nhưng hiện tại lại đã muốn biến thành sự thực...

Đây hai người duy nhất có thể cứu giúp bọn họ!

- Đi thôi!

Hai cái thanh ảnh đứng vụt lên, chợt lóe rồi hoàn toàn biến mất trong đêm tối.

Trời đã chuyển về khuya!

Mai Tuyết Yên hai tay chống cằm, một mình tĩnh tọa dưới một ngọn đèn sáng mờ mờ, gần như vô thức nhìn ngọn đèn, bỗng giật mình rồi như xuất thần. Bao nhiêu năm rồi, luôn luôn xuất hiện là Mai tôn giả, rung chuyển đất trời hiệu lệnh thiên hạ, là phong thái cỡ nào. Nhưng lúc này có chỗ nào giống như vậy.

Ban đêm thình lình bị Quân Mạc Tà nhảy ra hôn, phảng phất giống như là một hòn tá ném vào mặt hồ phẳng lặng. Tâm hồn nàng vốn đang phẳng lặng như mặt hồ bỗng gợn sóng lăn tăn, từ trung tâm của viên đá nhỏ lan ta, tràn tới toàn mặt hồ, không có dấu hiệu ngừng lại! Xà Vương thân thiết với nàng hỏi vài câu, nhưng Mai Tuyết Yên không để ý đến, sắc mặt cực kỳ khó coi, làm Xà Vương sợ đến mức nhanh như chớp chạy mất, tìm Quản Thanh Hàn nói chuyện.

Dù sao cứ đứng như vậy mà nhìn bộ dạng kia của lão đại, đúng là đang kiềm nén, một sự kiềm nén kinh khủng. Nếu lão đại nổi giận lên không phải giống như một tiểu thư bình thường, mình phải tránh đi, ngàn vạn lần đừng để làm cái bình phong chịu nạn (nguyên văn là chó dữ tranh ăn, chó hiền gặp nạn). Cái này cũng là một loại so sánh đó nha. Dù sao tiếp tục lưu lại nơi này nhất định là không bằng sang nghe Quản Thanh Hàn kể chuyện trước kia của Quân Mạc Tà, một kẻ phong lưu quần áo lụa là!

Một bên vừa nghe vừa muốn nghĩ đến cảnh lúc đó của tên gia hỏa này là thế nào, càng nghĩ càng thấy buồn cười, nhưng như vậy cũng là một loại hưởng thụ ah.

Quân Mạc Tà tiếp tục chịu trăm nghìn khổ cực luyện đan, phỏng chừng là công phu đã đến lúc hoàn tất. Tựa hồ là sau vài lần thất bại, cũng đã thành công luyện chế được một lô đan dược, liền hiện thân ra, rồi trực tiếp ẩn thân ở đỉnh tháp của Quân gia, thần thức thả bao trùm khắp nơi, tất cả khu vực Quân gia! Hai người của Mộng Huyễn Huyết Hải đêm qua đột nhiên bị mất dấu tại nhà của mình, tất hôm nay bọn chúng sẽ trở lại hành động!

Cho nên Quân Mạc Tà không có chút nào dám khinh thường. Hai người của Mộng Huyễn Huyết Hải tuy thực lực không được Mai Tuyết Yên để vào mắt, nhưng vẫn là ở đẳng cấp Chí tôn. Ngày hôm qua nếu không có Mai đại mỹ nhân ra tay, Quân Thiếu gia tự hỏi mình thật là có khả năng ứng phó với hai vị hắc y nhân này không.

Tối nay lần thứ hai thành công luyện ra được sáu khỏa thần đan, mà lúc sau đã biết là đan dược này có thực lực mạnh mẽ như vậy. Quân Mạc Tà tự nhiên là không có ý định hoàn toàn làm hài lòng nhu cầu Thiên Phạt Sâm Lâm, đây chính là bỏ gốc lấy ngọn.

Sáu khỏa đan dược này chia cho Quân gia lão tử một viên, Quân Vô Ý một viên, Ưng Bác Không một viên, còn có Hải Trầm Phong cùng Tống Thương mỗi người dự bị một viên. Ah, lại có Bách Lý Lạc Vân, chỉ cần hắn có tài hoàn thành mục tiêu vượt thời gian hạn định thì cũng cho hắn một viên.

Tuy rằng những người này đại bộ phận dự tính dùng đan dược còn chưa đạt tới Thần Huyền, nhưng Mạc Tà có lòng tin tưởng ở trong thời gian ngắn đem toàn bộ công lực những người này tăng lên rất nhiều!

Chỉ có người một nhà thực lực chân chính tăng lên thật cao, mới có làm cho thiên hạ lé mắt ra mà nhìn!

Có ba loại đan dược trân quý như vậy, Quân Mạc Tà có thể nói là mười phần tin tưởng! Tuy rằng hiện tại chỉ có thể luyện chế ra một loại, Nhưng Quân Mạc Tà lại tin tưởng hai cái loại kia cũng sẽ nhanh chóng đạt được thôi! Bởi vì những ngày này Quân Mạc Tà cảm nhận rất rõ ràng sự tiến bộ của mình, cơ hồ như đã đạt đến Thiên Huyền đỉnh phong! Tin tưởng rằng cũng chỉ cách Thần Huyền một bước nữa!

Công lực bản thân tăng lên, cũng là đại biểu cho trình độ luyện đan cũng được đề cao rỏ rệt!

Bên dưới lờ mờ có thể thấy hai tiểu hài tử đang ở chỗ này luyện công. Hai tiểu hài tử câm điếc cứ như vậy trong đêm tối ngươi một kiếm ta một đao khổ luyện, cũng chưa từng có một khắc nghỉ ngơi, mồ hôi chảy cả ngày cũng không cần biết là nhiều hay ít.

Quân Mạc Tà thầm thở dài, nhìn hai đứa nam hài này đang cố gắng, bất luận kẻ nào cũng phải kinh tâm.

Nhưng trước sau vẫn là tư chất quả thật là có một điểm quá thấp kém. Lúc trước đã dùng qua Thập Niên đan, trước mắt thực lực còn xa mới có thể dùng tiếp Diệp cốt đan. Hơn nữa nói không được, viết không được, sự trao đổi thật là khó khăn… (thương hại thằng bé quá).

Không biết nói chuyện!? Quân Mạc Tà mắt bỗng sáng lên, bởi vì hắn đang nhớ lại kỹ năng đặc thù là nói tiếng! Nếu đem kỷ xảo này truyền cho hai đứa, chỉ cần một đoạn thời gian là chuyện này có thể được giải quyết dễ dàng? Hơn nữa hai tên tiểu hài này không phải bị dị tật bẩm sinh, tin rằng chỉ cần đem kỹ năng này truyền lại, một khi phát ra tiếng thì hết thảy mọi vấn đề đều không tồn tại!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 111: Hoàng Thái Dương.

Cách xa xa hai đứa trẻ là Dạ Cô Hàn đang khoanh chân ngồi. Sắc mặt không chút thay đổi, tuy rằng không có động tác gì. Nhưng trong đầu lại như có kiếm quang tung hoành ngang dọc!

Những ngày gần đây, hắn cũng không có làm chuyện gì khác, toàn bộ cũng chỉ có chế kiếm và luyện kiếm. Có hai đứa trẻ kia làm gương, dù cụt một tay vẫn vung đao làm mẫu, sức sống lại một lần nữa tiếp tục trỗi dậy dồi dào trong Dạ Cô Hàn, khát khao sáng chế một bộ kiếm pháp!

Ưng Bác Không cũng không có ngủ, đang ở trong thư phòng của Quân gia lão tử, cùng Quân Vô Ý không biết đang bàn tính chuyện gì.

Hết thảy tựa như đang rất bình yên. Hết thảy tràn ngập sự hòa hợp.

Quân Mạc Tà lặng lẽ cười.

Lúc này xa xa phía chân trời đột nhiên có một tiếng xé gió truyền tới, theo đó là một cỗ thần thức cường đại dị thường, không kiêng dè tỏa ra bốn hướng tràn tới nơi này! Cỗ thần thức cường đại kia mang theo sự tức giận cũng với sát khí lạnh thấu xương!

Cỗ khí thế này quả thật là tràn ngập sự giận dữ, uy thê mạnh mẽ cường hãn mà bình sinh hắn mới thấy. Thế nhưng cũng chỉ có một người mới có thể ngang hàng với nó, hơn nữa lại có thể tạo áp lực từ đầu to lớn như vậy thì phải là vị Mai Tôn giả của Thiên Phạt kia.

Những người khác, thậm chí chính đại kiếm khách Chí Tôn Bạo Vũ Cuồng Phong của Độn Thế Tiên Cung kinh thiên động địa kia cũng muốn kém hơn một chút!

Lực lượng như vậy, hiển nhiên là đã đạt được tới cảnh giới cao nhất của nhân gian!

Đồng tử của Quân Mạc Tà nhanh chóng co rút lại. Rốt cuộc đã tới!

Hơn nữa lần này lại gây ra động tĩnh lớn như vậy!

Lần tới này, chỉ sợ là cái vị Hoàng gia lão tổ kia!

Bởi vì, khí tức đầy sự giận dữ và sát khí kia làm cho Quân Mạc Tà phỏng đoán ra thân phận của hắn.

Không ngờ không kiêng kỵ như thế, thật là trắng trợn!

Thực sự trên đời này không còn có cao nhân nào khác sao? Quân Mạc Tà trong lòng cười lạnh, bổn thiếu gia đã muốn giăng ra một cái lưới lớn, xem ra tối nay lại để cho bắt được một con cá to không?

Trong thư phòng, ba người bọn Ưng Bác Không chấn động, đột nhiên ngẩng đầu. Tại Nhã Hương Tiểu Trúc viện, Xà Vương cũng mang vẻ mặt khiếp sợ, nhanh chóng bước ra ngoài.

Mai Tuyết Yên nhướng mày, trong mắt lóe lên vẻ tức giận nhưng vẫn thản nhiên ngồi như cũ.

Tiếp sau, một tử sắc thân ảnh (áo tím- màu mè quá) như tia chớp đã hiện ra tại đỉnh tháp, nơi cáo nhất của Quân gia.

Trên đỉnh tháp! Một thân ảnh với áo bào tím bắt mắt, phối hợp với đầu bạc, dáng người khôi ngô. Chỗ vạc áo bào được khảm viền vàng và ngọc, dưới ánh trăng chiếu xuống phát ra ánh sáng lộng lẫy (giống con cá bảy màu- DG)!

Hắn cứ như vậy khoanh tay mà đứng, cũng còn chưa chịu lên tiếng, nhưng khí thế trên người như sóng triều cuồn cuộn. Đã muốn nói cho mọi người mọi người hắn đến! Hắn đang đợi, chờ Quân gia chủ động có người đi ra nói chuyện. (lão này chảnh gớm- DG).

Nhưng vị tuyệt thế cao thủ này cũng không nghĩ tới nơi hắn vừa hạ xuống xong, hai chân hắn dẫm lên chính là chỗ đỉnh tháp của Quân Mạc Tà! Đúng là mạnh mẽ dẫm đạp Mạc Tà đang nấp phía dưới, điều này là cho Quân đại thiếu gia có chút buồn bực.

- Xin hỏi là cao nhân phương nào, đêm tối giá lâm Quân Phủ ta? Lão phu Quân Chiến Thiên không có tiếp đón từ xa.

Một thanh âm dị thường thâm trầm, thanh âm thận trọng vang lên, người nói chuyện dĩ nhiên là Quân Chiến Thiên lão tử.

Quân gia lão tử tuy rằng cho tới bây giờ nhìn khí thế thì bên trong cũng đã đoán được cả Quân gia trước mắt chỉ sợ một người là đối thủ của người này cũng không có, nhưng hắn vẫn bình thản nói chuyện, không chút gì tỏ ra có ý sợ hãi.

Quân lão gia tử cả đời tuy rằng rất ít quyết đấu cùng cao thủ, nhưng quanh năm chinh chiến, trải qua biến cố cũng so với người khác đều nhiều hơn. Dù là đại sơn trước mặt có sập đi thì thần sắc cũng trấn định không đổi, cho dù là nhân vật cấp chí tôn thì xét về độ khí cũng ít người sánh kịp!

- Quân Chiến Thiên? Ha ha bằng ngươi còn không xứng cùng lão phu nói chuyện.

Trên đỉnh tháp vanh lên thanh âm cười cợt của hắn

- Đêm qua, là ai to gan lớn mật dám lưu hai hộ vệ của Mộng Huyễn Huyết Hải chúng ta, thẳng thắng đứng ra, đừng để lão phu gây khó dễ.

Một tiếng cười lạnh vang lên, một giọng nói uy nghiêm lạnh lùng

- Mộng Huyễn Huyết Hải? Danh tiếng thật to ah! Chẳng lẽ hai tên trộm gà bắt chó lén lén lút lút là người thuộc Mộng Huyễn Huyết Hải các ngươi là không thể lưu sao?

Theo tiếng cười lạnh vang lên, một thân ảnh gầy cao theo trong bóng tối hiện ra, một đầu tóc dài lăng không tung bay, ánh mắt như lôi điện, khoanh tay mà đứng, dáng người cao ngất như núi. Đúng là, thảo nguyên ưng thần Ưng Bác Không!

Ưng Bác Không tính cách xưa nay kiệt ngao bất tuân. Luôn luôn chính là làm theo ý mình, nhất là không quen nhìn cảnh ỷ thế hiếp người này, cố tình hết lần này đến lần khác hiếp người. Kẻ này vừa hạ xuống đã đem khí thế của kẻ cả, từ trên cao nhìn xuống, Ưng Chí Tôn làm sao có thể không giận!

Sự việc hôm qua thẳng đến hôm nay Ưng Bác Không mới phảng phất nghe nói, vốn là đang có cảm giác đã bỏ lỡ một cơ hội tốt. Tối nay thấy kẻ này tới, đúng là đem món mình thích đến. Tuy rằng không biết chính mình rốt cuộc có đánh lại không, nhưng cũng cứ đánh trước một hồi rồi hỏi sau!

Không nói thì không hiểu, chỉ bằng thái độ hò hét khoác lác không ra gì này, trong lòng Ưng Bác Không cũng rất buồn bực. Tam đại Thánh Đại giỏi lắm sao? Ngươi là cái gì mà chỗ này làm bộ làm tịch đệ nhất thiên hạ? Lão tử ta không tiểu vào cho một hũ ấy chứ!

- Ngươi là ai?

Hoàng lão đưa ánh mắt từ trên cao nhìn xuống đối diện

- Trước tiên hãy tạm xưng tên ra! Nhìn xem ngươi có đủ tư cách chết ở trên tay lão phu hay không. Cuộc đời Lão phu cũng không giết hạng người vô danh!

- Lão Tử chính là Ưng Bác Không! Đủ tư cách hay không đây? Ưng Bác Không hơi ngửa đầu, rất là khinh thường nhìn lên vị lão tiền bối này.

Trong mắt hắn, lão đầu nhi này quả thực là hát khúc hí ca (khúc này hài)! Cái gì "Có đủ tư cách chết dưới tay lão phu" "Dưới tay không giết hạng người vô danh" đây quả thực là lời kịch trên đài diễn khúc hí ca mà. Hắn cũng không khỏi thầm than những năm gần đây tam đại Thánh Địa danh tiếng hàng đầu đã đem những người này làm hư!

- Đánh là đánh, cần gì lôi thôi. Lại còn văn vẻ, ngươi cho ngươi là kẻ văn hoa lắm sao?

- Haha, Ưng Bác Không có lẽ chính là tân bát đại chí tôn hèn mọn? Ta biết ngươi…

Hoàng lão nhíu hàng lông mi trắng, châm chọc nói.

- Chỉ là một loại cấp thấp, lấy thực lực của ngươi còn chưa đủ tư cách gia nhập vào Mộng Huyễn Huyết Hải, chỉ bằng ngươi cũng dám đứng ở trước mặt lão phu kêu gào? Ngươi còn không xứng cùng lão phu giao thủ!

- Xứng hay không, muốn biết phải ra tay mới biết được! Các hạ trắng trợn mà đến, nghĩ đến cũng sẽ không dấu diếm thân phận của mình, không biết là vị nào của Mộng Huyễn Huyết Hải? Có đảm lượng thì báo tên đi!

Ưng Bác Không hừ một tiếng, trái lại hỏi một câu.

- Được, nghe cho rõ đây tên tiểu bối, vả lại hãy đứng cho vững, ngàn vạn lần không nên bị lão phu dọa cho rớt hồn phách!

Hoàng lão ngửa mặt cười vang, trợn mắt nói:

- Lão phu chính là Liệt Nhật Thiên Sơn – Hoàng Thái Dương!

- Ha ha ha…

Một tiếng cười theo trong hư không truyền ra, đang ẩn thân bên trong, Quân đại thiếu thật sự nhịn không cười không được, lão nhân này

tên thật tốt. Thậm chí tên là Hoàng Thái Dương, càng thú vị chính là ngoại hiệu lại gọi là "Liệt Nhật Thiên Sơn" cái này đúng thật là tuyệt phối! Muốn cho người không cười không được.

Nghe đến cái tên cực kỳ buồn cười này, Quân Mạc Tà rốt cuộc cũng xác nhận lão đầu trước mắt này là Hoàng gia lão tổ tông.

Bất quá, Quân Mạc Tà tuy rằng cảm thấy được buồn cười, nhưng thảo nguyên thần ưng lại an tĩnh, một chút buồn cười cũng không có.

Bởi vì cái tên: Liệt Nhật Thiên Sơn - Hoàng Thái Dương lại là cái tên truyền kỳ trên chốn giang hồ một trăm ba mươi năm về trước! Hoàng Thái Sơn xuất thân từ không có gì lạ, từ Hoàng gia thường thường, nguyên là tư chất có hơi tốt một chút thôi. Nhưng đột nhiên có một ngày công lực lập tức tăng nhiều cấp Thần Huyền, du lịch giang hồ, chung quanh tìm người khiêu chiến. Xuống tay tàn nhẫn, không biết có bao nhiêu người chết ở tay hắn.

Tương truyền, huyền lực của hắn ta như vô cùng vô tận, lại tăng trưởng nhanh chóng dị thường, cơ hồ sau vài năm ngắn ngủi từ Địa Huyền một đường điên cuồng tăng lên đến Chí Tôn. Một lần ra tay, thiên hạ đã biết là tuyệt đỉnh cao thủ, cũng năm đó trở thành huyền giả trung giai, một cái truyền kỳ thật lớn, một cái truyền kỳ cực kỳ thần bí! Đồn rằng năm ấy hắn đã một mình đấu với hai đại thú vương của Thiên Phạt Sâm Lâm mà không hề rơi vào thế hạ phong!

Sự tiến triển huyền lực của hắn là số một trong thiên hạ, là điều bí ẩn gây xôn xao giang hồ! Đến tột cùng là lực lượng gì có thể làm cho một gã địa huyền trong vài năm ngắn ngủn đột phá tới Thần Huyền, thậm chí là cảnh giới Chí Tôn? Cái này cũng làm cho nhiều người muốn tìm ra nguyên nhân của hắn.

Năm đó hắn sung mãn, nhà có thể nói là khắp thiên hạ. Vô số cường giả liên hợp tìm hắn trả thù, ngược lại lại bị một mình hắn giết chết tất cả, người chết ngựa đổ thong dong mà đi.

Càng về sau Hoàng Thái Dương vô cớ biến mất, cũng từ đó kết thúc một đoạn truyền kỳ.

Nguyên lai là cái gọi truyền kỳ biến mất bất quá là do hắn bị dẫn vào Mộng Huyễn Huyết Hải! Mà sau khi Hoàng Thái Dương biến mất thì kẻ thù của hắn hướng đến Hoàng gia chèn ép trong một thời gian dài nhưng hắn cũng không xuất hiện. Ngay lúc đó Hoàng gia cũng mới biết hắn tiến nhập Mộng Huyễn Huyết Hải, nhưng vì Hoàng Thái Dương thủy chung cũng không có tái xuất hiện, mà có cơ duyên tiến vào Mộng Huyễn Huyết Hải cũng không còn có nhiều người biết đến, ngược lại là mất đi mối liên hệ.

Hoàng gia mất đi chỗ dựa vững chắc này, sau đó cũng bất đắc dĩ liên tục chìm xuống, mãi đến hôn nay lưu lạc thành một cái gia tộc huyền khí nho nhỏ. Nếu những năm gần đây không phải là có con cháu có thông gia với Độc Cô thế gia, làm chỗ dựa vững chắc thì có lẽ sớm đã tản mác không còn.

Cái gọi là không khéo không thành sách, vạn lần không nghĩ là ngay khi Quân Mạc Tà cùng Đường Nguyên vừa mới bắt tay vào xử lý Hoàng gia, thì truyền kỳ sát tinh thế hệ trước lại có thể hoành không xuất thế, lại tại nơi này!

- Nguyên lai là Hoàng lão tiền bối, chẳng lẽ Hoàng lão tiền bối tối nay đến đây cũng chỉ là vì đùa giỡn uy phong sao?

Mặc dù biết người đối diện chính là Hoàng Thái Dương, Ưng Bác Không trong lòng tuy rằng khiếp sợ, nhưng trên miệng nhưng vẫn là xảo quyệt cay nghiệt như vậy.

- Đùa giỡn uy phong? Lão phu thật cũng không để ý, có lẽ tiếp tục giết vài người.

Hoàng Thái Dương liếc mắt làm bộ, lạnh lùng cười nói, thanh âm như cú:

- Tỷ như dựa vào hư danh, một vài cái vận khí mà trở thành bát đại chí tôn, hoặc chính là bài danh hạng bét trong bảng chí tôn lại trơ mặt mo ra cho mình là thiên hạ đệ nhất tiểu nhân vật

Ưng Bác Không giận tím mặt, hai mắt lệ quang lóe ra:

- Hoàng Thái Dương! Cấp mặt mũi cho ngươi, gọi ngươi một tiếng tiền bối, chớ nghĩ ngươi dùng chiêu bài kia tác oai tác quái! Sóng Trường Giang lớp sau đè lớp trước(ta dịch vậy chứ nguyên văn là: Trong chốn giang hồ, sóng sau đè sóng trước), các ngươi đã già, hiện tại giang hồ, sớm đã không phải là ngươi có thể hiểu rõ! Ngươi nay đã một cái truyền kỳ lỗi thời, ngươi không lo cái thanh danh hai trăm năm bị lão tử làm hao tổn.

Hoàng Thái Dương cười ha ha, tựa hồ là nghe được câu chuyện cười cực kỳ buồn cười, vui đến nỗi thân mình cười ngặt nghẽo.

Đột nhiên một cái thanh âm lạnh lùng trong trẻo không kiên nhẫn vang lên:

- Lão quạ đen từ nơi nào đến, nửa đêm kêu gào cái gì, không cho người khác ngủ ah!

Cái thanh âm tựa hộ không vang dội, nhưng lại xuất hiện giống như là một tia chớp tạo ra một áp lực vô thượng công kích lên Hoàng Thái Dương, giống như trong đêm tối đột nhiên có một thanh kiếm từ trên cao trảm xuống đất!

Mỗi chữ đều như là lôi thần đang buồn bực mà phát tiết, một thanh âm trầm thấp từ trên cao như nhịp trống khoan thai đánh xuống, lại làm cho thiên hạ nghe được trong lòng cũng rung lên theo!

Theo mỗi một chữ cái, xuất hiện, một lần chấn động! Rung động! Giống như là này một đám chữ đều hóa thành dùi trống lớn, như trực tiếp gõ đánh vào trong lòng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 112: Ưng Xà Sinh Tử Bác!

- Ai thế? Xin hỏi là vị nào khác trong hai đại thánh địa đang ở nơi này? Xin mời hiện thân ra. Chớ để bởi vì sự hiểu lầm nhất thời mà ảnh hưởng tới tình hữu nghị giữa hai bên.

Vẻ mặt Hoàng Thái Dương lập tức trở nên thận trọng. Hành gia vừa ra tay liền biết có phải hay không. Mặc dù chỉ là một câu rất đơn giản, nhưng Hoàng Thái Dương đã hoàn toàn cảm nhận được sự cường đại của người này. Thậm chí, ngay cả ý tứ vũ nhục trong lời nói của người này hắn cũng không để ý tới, mà ngữ khí đại biến liền lập tức lên tiếng quát hỏi. Bởi vì hắn nhanh chóng đoán được, thực lực của người vừa lên tiếng khá cao minh.

So sánh với sự an nguy của bản thân mà nói, một chút vũ nhục trong lời nói thật sự là chuyện nhỏ bé không đáng kể! Với hơn trăm năm kinh nghiệm giang hồ phong phú trước đây của Hoàng Thái Dương, làm sao có thể không hiểu được đạo lý này!

Quân gia quả nhiên có cao thủ!

Hơn nữa nghe thanh âm kia, thực lực chỉ sợ không thua kém gì mình!

Hoàng Thái Dương cực kỳ kinh hãi!

Xem ra, ta thủy chung vẫn còn đánh giá thấp Quân gia. Người này nếu như cùng Ưng Bác Không đã đạt tới cảnh giới Chí Tôn liên thủ, liền có thể tạo thành uy hiếp khá lớn đối với mình, thậm chí là uy hiếp trí mạng!

Lúc này, ý tưởng đến Quân gia trả thù hoặc là vơ vét Diệp Cốt đan của Hoàng Thái Dương đã tự động biến mất. Thậm chí, đôi tà nhãn của hắn đã từ từ bắt đầu nhìn xung quanh, tìm kiếm đường rút lui. Bởi vì cảm giác mẫn tuệ của hắn đã cảm giác được, tối nay cực kỳ hung hiểm, nếu như vô ý khinh suất thì có thể táng mạng đương trường!

Đây là một loại trực giác được rèn luyện ra từ hơn trăm năm kinh nghiệm giang hồ với muôn ngàn thử thách! Hoàng Thái Dương đối với trực giác của mình luôn luôn tin tưởng không hề nghi ngờ!

Thanh âm loạt xoạt vang lên, một lục y thiếu nữ lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở bên cạnh Ưng Bác Không, lạnh lùng nhìn Hoàng Thái Dương nói :

- Là ta

Nói chuyện là Mai Tuyết Yên, nhưng đi ra lại là Xà vương Thiên Tầm.

Ánh mắt của Hoàng Thái Dương chợt trợn lên thật lớn. Hắn cho rằng xuất hiện chắc chắn phải là một người có cấp bậc Chí Tôn cao thủ cùng tuổi với mình không sai biệt lắm, hoặc cũng có thể là một lão phụ nhân da nhăn tóc bạc, nhưng không có nghĩ tới đó lại là một cô nương xinh đẹp trẻ tuổi như vậy, không khỏi cứng lưỡi, hỏi:

- Ngươi là vị kia?

Đây cũng là lần đầu tiên Xà Vương cùng thảo nguyên Ưng thần Ưng Bác Không gặp mặt sau khi đến Quân gia. Lúc này cũng không hề dịch dung, Ưng Bác Không liếc nhìn thấy là nàng, hơn nữa lại còn đứng ở bên cạnh mình, nhất thời hai con mắt trợn tròn. Nếu không phải là định lực của Ưng Bác Không bất phàm, có lẽ đã kinh hô lên rồi! Mặc dù cuối cùng miễn cưỡng khắc chế được, nhưng thần sắc không thể tin đã tràn đầy trên mặt!

Vị độc vương của Thiên Phạt, xà trung Chí Tôn (Chí Tôn trong loài rắn) này tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này như thế?

- Lão Ưng, ngươi trừng mắt cái gì? Ta xuất hiện ở nơi này, ngươi rất bất ngờ sao?

Xà vương Thiên Tầm hừ một tiếng, đối với vẻ mặt của lão hết sức bất mãn

- Nhưng... vấn đề là, làm sao ngươi lại xuất hiện ở nơi này?

Ưng đại Chí Tôn đầu óc có chút chập mạch, lắp ba lắp bắp nói. Nha đầu này không phải là đi theo lão Đại của nàng trở về Thiên Phạt sâm lâm rồi sao? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở Quân gia? Một nam một bắc cách nhau cũng rất xa đấy chứ?

- Ta chính là theo chân các ngươi trở về. Hi hi.

Xà vương cười cười.

- Nha, thì ra là thế!

Bộ dạng Ưng Bác Không giống như bừng tỉnh đại ngộ, sau đó ánh mắt nhìn về phía Xà vương liền ám muội dị thường, nghĩ về thời gian Quân Mạc Tà ở Thiên Nam đã từng chẳng biết tại sao mà mất tích chừng hai ngày. Chẳng nhẽ là hắn trong hai ngày kia lại chạy vào Thiên Phạt sâm lâm đem vị Xà vương này dụ dỗ đến đây? Thật sự là cường nhân a!

Vì sao kêu là cường nhân? Có thể làm việc mà người thường không thể làm không phải là cường nhân sao!

Xem ra hai ngày kia Quân đại thiếu ở trung Thiên Phạt sâm lâm cùng Xà vương ngươi dựa ta theo, tâm đầu ý hợp, sau khi cùng Quân Mạc Tà rời đi Thiên Nam, Xà vương luyến gian tình nhiệt (đại loại có ý rất nhớ nhung, nóng bỏng,...), một đường đuổi đến.... Đúng rồi, hai ngày này, tiểu tử Quân Mạc Tà này động một tí liền biến mất đâu không thấy, xem ra cũng là cùng ai đó đi hẹn hò rồi...

Tiểu bạch kiểm này giỏi gớm, ngay cả thú vương cũng có thể dụ dỗ đến đây.

Bất quá chỉ trong một thời gian ngắn, ở trong đầu Ưng Chí Tôn đã phác thảo ra một cái kịch bản của một vở kịch ngôn tình, hơn nữa còn tự đạo tự diễn nhịp nhàng ăn khớp, càng nghĩ càng cảm thấy rằng có khả năng lớn...

Trong nháy mắt Ưng Chí Tôn quả thật là cảm thấy bội phục sát đất. Câu dẫn mỹ nữ trong nhân thế tính là gì? Nhìn Quân đại thiếu người ta kia kìa, vô thanh vô tức liền câu dẫn đến đây một nàng Thiên Phạt thú vương, hơn nữa còn là một nàng hết sức cường hãn! Đây mới là bản lĩnh lớn a!

Không thể không nói, ý nghĩ của Ưng Bác Không lần này, mặc dù có chút thái quá, nhưng cùng sự thật cũng không khác xa nhau lắm, chẳng qua là nhầm đối tượng mà thôi...

Hai người nói chuyện không coi ai ra gì như vậy, đối với câu hỏi của Hoàng Thái Dương, vị cao nhân lánh đời đến từ tam đại Thánh Địa này cũng không hề để ý, đem vị đại cao thủ có thân phận cùng tu vi trên cả Chí Tôn này hoàn toàn gạt sang một bên. Hoàng Thái Dương nhẫn nhịn hết lần này tới lần khác, lại thấy hai người kia đúng là càng nói càng có vẻ hết sức phấn khởi, cũng không hề đem mình để ở trong mắt chút nào, không khỏi tức giận bừng bừng, thét dài một tiếng, dữ tợn nói :

- Hai tên tiểu bối các ngươi, làm sao dám không đem lão phu để ở trong mắt như thế! Hôm nay lão phu sẽ để cho các ngươi biết sự lợi hại!

"Hốt" một tiếng, thân ảnh của Hoàng Thái Dương từ đỉnh tháp bay vút xuống, mái đầu bạc "vút" một tiếng ngửa ra sau, hai tay ở giữa không trung làm một cái động tác nho nhỏ đầy quỷ dị rồi mới nhẹ nhàng hạ xuống!

Ngay trong nháy mắt thân ảnh của hắn đột nhiên hướng phía dưới rơi xuống này, tất cả mọi người ở đây đều có một cảm giác kỳ quái, một loại

cảm giác đột ngột dị thường. Mọi người đều cảm giác được thân thể của mình tựa hồ không thể do chính mình khống chế giống như lúc thường mà muốn ngã quỵ tới trước, trong mũi miệng càng là ngạt thở một hồi, tất cả không khỏi đều chấn động!

Hoàng Thái Dương này chỉ đơn giản là tiến lên phía trước, thế nhưng lại giống như đem toàn bộ không khí trong sân một lần liền rút hết. Đình viện to như vậy, thế nhưng đã hình thành một vùng chân không! Hơn nữa ở bên trong còn hình thành nên một cái lốc xoáy huyền khí, hấp dẫn lấy thân thể người ta hướng về trung tâm ngã xuống!

Tin rằng chỉ cần một lần ngã vào trong đó, vậy chỉ có thể hoàn toàn mặc cho Hoàng Thái Dương kia thao túng.

Một tay tạo nghệ công phu này rất có chút bóng dáng của 'Thiên Địa Tù Lung', nhưng dù sao vẫn còn kém xa. Mặc dù không đạt đến cảnh giới khủng bố chỉ cần nhấc tay là vây khốn địch từ bốn phương tám hướng, nhưng vẫn đủ để kinh thế hãi tục rồi!

Bốn người ở giữa sân cơ hồ đồng thời vận khởi huyền công của bản thân. Trong bốn người Quân Chiến Thiên, Quân Vô Ý, Xà vương, Ưng Bác Không chí ít người thấp nhất cũng có thực lực Thiên Huyền trở lên, đều kịp thời phản ứng lại. Còn về phần những người khác, tất cả đều rơi vào trong trạng thái nhất thời không khống chế được bản thân. Cha con Quân Chiến Thiên tự biết thực lực bản thân mình còn kém, tùy tiện ra tay chỉ làm liên luỵ đến phe mình, liền mạnh mẽ quay người lại, nhanh chóng thoát khỏi phạm vi khống chế của lốc xoáy. Ưng Bác Không thuận tay chém ra, càng là trực tiếp đưa hai người bọn họ loại trừ ra ngoài vòng chiến.

Quân Chiến Thiên vừa mới xoay người lại, đã thấy Ưng Bác Không cùng Xà vương đều là tóc dài tung bay, đã cùng Hoàng Thái Dương tiến hành chiến đấu cùng một chỗ!

Hai người đều có động tác giống nhau. Song chưởng của Ưng Bác Không mở rộng, nhanh chóng xoay tròn triệt tiêu đi hấp lực cường đại,

một đôi ưng trảo ở trên không trung tiến lên một chút liền phát ra tiếng rít sắc bén; Xà vương cũng xoay tròn theo hướng ngược lại, vốn là bất động tại chỗ, sau đó thân hình nhanh chóng nhảy lên, trên không trung vạch ra một đạo quỹ tích uốn lượn, đánh về phía Hoàng Thái Dương!

Kình phong thổi lên, lại là Ưng Bác Không nhảy vọt lên, giống như thương ưng, vận khởi công lực toàn thân, rồi lại trong nháy mắt ầm ầm hạ xuống.

Hai người lúc lên lúc xuống, tựa như linh xà thổ tín, vừa là ưng tấn công từ trên bầu trời, lại trong phút chốc hoàn thành xong tình thế hợp kích gần như thiên y vô phùng!

Ưng xà sinh tử bác!

Hoàng Thái Dương quát lớn một tiếng:

- Chút tài mọn! Ngọc nhỏ mà cũng muốn tỏa sáng!

Đột nhiên toàn bộ thân hình xoay tròn quỷ dị, dường như trong nháy mắt này biến thành một đoàn hư vô, nhưng mà đầy trời đầy đất, tất cả lại là chưởng ảnh quyền phong, tựa hồ có ngàn vạn bàn tay nắm đấm đồng thời đánh ra.

Ưng Bác Không hét lớn một tiếng:

- Quỷ Ưng!

Cả thân mình đột nhiên nhẹ nhàng dị thường mà bay lên, ưng trảo cuồn cuộn phô thiên cái địa đè xuống. Trong đôi mắt của Xà vương Thiên Tầm đột nhiên lóe lên ánh sáng xanh biếc, trên người đột nhiên có vô số sợi tóc màu xám nhỏ dài bay ra ngoài, đồng thời tiếp cận địch nhân, hai tay hai chân thậm chí cả mái tóc cũng cùng lúc cuồng mãnh tiến công!

Hoàng Thái Dương "hừ" lạnh một tiếng đầy kinh ngạc, nói :

- 'Thiên Hàn Địa Đống' (trời lạnh lẽo đất đóng băng), lấy ở đâu mà nhiều tuyến xà như vậy!

Song chưởng rung lên, bóng xám bay ra tứ phía. Nhưng vào lúc này, Ưng Bác Không cùng Xà vương cũng đã song song tới gần người!

"Phanh phanh phanh" vài tiếng trầm đục, ba người đồng thời phân ra ba phương hướng bắn ra, nhưng trong nháy mắt thân ảnh bay ngược lại còn chưa đình chỉ, lại đồng thời đảo ngược lại, trên không trung từng người kéo ra hơn mười cái tàn ảnh hư ảo như có như không, trong lúc sét đánh không kịp bưng tai lại điên cuồng quấn vào một chỗ!

Hai cha con Quân Chiến Thiên ở bên cạnh vì hai Chí Tôn Ưng, Xà lược trận, vừa bắt đầu còn có thể nhìn thấy ba bóng người khua tay đá chân như có như không, mờ ảo không rõ ràng. Nhưng bất quá chỉ trong thời gian chớp mắt, tốc độ ba người tiếp tục tăng, cơ hồ đã hình thành ba đoàn bóng đen, tiếp theo lại trực tiếp dung hợp thành một khối! Chỉ còn lại tiếng gió bị xé rách như cuồng phong gào thét. Từ nam đến bắc, lại từ đông đến tây, từ trên mặt đất đánh đến giữa không trung, lại từ giữa không trung rơi xuống...

Nơi họ đi qua, tất cả đều trở thành một đống bừa bộn. Thân cành hoa cỏ ào ào bay tung tóe, trên không trung lại bị từng người hóa thành lợi khí công kích đối phương. Hoa bay lá rụng, cỏ cây gạch đá, tất cả đều có thể đả thương người, thậm chí là tạo nên vết thương chí mạng!

Xà vương cùng Ưng Bác Không đều lấy tốc độ cùng sự linh hoạt mà nổi danh. Ưng Bác Không sắc bén vô cùng, Xà vương âm hiểm cay nghiệt. Ưng, xà vốn trời sinh là kẻ thù một mất một còn, nhưng sự liên hợp của hai người này, lại có thể tạo nên hiệu quả ngoài dự tính, lấy sở trường bù sở đoản. Đây cũng đại khái là lần đầu phối hợp, mặc dù còn chưa tới cảnh giới tùy tâm sở dục, thiên y vô phùng, nhưng cũng đủ để đối kháng vị có thực lực siêu việt hơn cả cấp bậc Chí Tôn kia!

Chỉ là thân pháp cùng tốc độ của Hoàng Thái Dương kia cùng hết sức kinh người, thậm chí không kém hơn hai người bọn họ chút nào. Thêm

vào đó là huyền công thâm hậu, đại khai đại hợp, lại nhanh chóng tuyệt luân, uy mãnh linh hoạt hợp lại làm một. Mặc dù là lấy một địch hai, nhưng cũng không rơi xuống thế hạ phong chút nào.

Một lần giao chiến này của ba người, người bình thường căn bản không thể chen tay vào được. Cơ hồ trong mỗi một cái nháy mắt, đều có vô số quyền cước công kích ra bên ngoài, mà ở trong thời gian này cũng đồng thời chịu đựng vô số quyền cước công kích của kẻ địch!

Người đứng bên ngoài quan sát cuộc chiến, dù là thực lực cực mạnh đã chính thức tiến vào cảnh giới Thần Huyền như Quân Chiến Thiên Quân lão gia tử, nhưng căn bản cũng không có năng lực phân biệt ra được ai là địch nhân, ai là người bên mình, nếu như tùy tiện trợ chiến, tuyệt đối chỉ có thể làm gánh nặng mà không trở thành bất kỳ chút trợ lực gì!

Hoàng Thái Dương quả cũng không thẹn là đại cao thủ đã thành danh hơn trăm năm, thực lực quả thật phi phàm, đối mặt với sự liên thủ của Ưng Bác Không cùng Xà vương, trước sau vẫn không rơi vào thế hạ phong, thậm chí tại lúc mới bắt đầu còn chiếm thế thượng phong. Bất quá Ưng, Xà hai vị Chí Tôn, thật sự là một cặp liên thủ trời sinh. Hai người càng chiến càng hòa hợp, sự phối hợp càng thêm hoàn mỹ. Trước mắt, chẳng những thành công ngăn chặn Hoàng Thái Dương, hơn nữa còn mơ hồ chiếm được một phần chủ động. Bất quá nếu như muốn thực sự đánh bại Hoàng Thái Dương, đó vẫn còn là một chuyện hết sức khó khăn!

Hoàng Thái Dương bình tĩnh ứng chiến, thận trọng không nóng không vội, khóe miệng nhếch lên cười lạnh. Nếu như Quân gia chỉ có hai người này, Hoàng Thái Dương vẫn như cũ hết sức nắm chắc đánh bại bọn họ, đạt được mục đích của mình!

Chiến đấu đến lúc này, Ưng Bác Không ha ha cuồng tiếu, nói:

- Đã ghiền, đã ghiền! Hôm nay chiến một trận này, thật sự là thỏa chí lâm ly!

Bỗng nhiên Ưng Bác Không rống to một tiếng, thân mình ở giữa không trung quỷ dị dừng lại một chút, sau đó lại lần thứ hai trở lại vòng chiến, trong lúc bất chợt lại từng quyền từng quyền cứng rắn va chạm, từng chưởng đón đỡ, đúng là nửa bước không lùi, chỉ công không thủ!

Bất ngờ đối mặt với tuyệt thế cao thủ có áp lực cường bá bậc này, khiến cho Ưng Bác Không hoàn toàn bạo phát khí thế dũng mãnh trong máu, mái tóc dài tung bay, lại lâm vào trạng thái dũng cảm quên mình chưa từng có từ trước đến nay! Thế công mạnh mẽ của Hoàng Thái Dương, đã có ít nhất tám phần là Ưng Bác Không tiếp nhận.

Cứ như vậy, áp lực phía Xà vương Thiên Tầm dần dần giảm đi. Mà một đời Thiên Phạt thú vương, há lại cam tâm để kẻ khác chiếm ưu thế hơn mình? Vì vậy Xà vương Thiên Tầm cũng kêu lớn một tiếng, hai mắt nhanh chóng chuyển sang màu xanh thẫm, thân thể thon dài lướt vào giữa không trung, sau đó thẳng tắp giống như cây lao từ trên trời giáng xuống. Khi sắp đến trên đỉnh đầu của Hoàng Thái Dương, đột nhiên thân mình nhoáng lên một cái, liền hóa thành tám thân ảnh. Tám Xà vương, đồng thời tiến công!

Hoàng Thái Dương râu tóc tung bay, trong chưởng hàm chứa lực lượng Phong Lôi ầm ầm đánh lên, quát to một tiếng:

- Tới hay lắm!

Khóe miệng Xà vương lộ ra một tia cười lạnh, nghạnh tiếp "phanh" một tiếng, sau đó thân mình nhoáng lên một cái, nhất thời đầy đất đầy trời đầy không gian đều là thân ảnh xinh đẹp của Xà vương! Từ một bên nhìn lại, toàn bộ không gian của toàn bộ chiến trường này, tựa hồ toàn bộ đều là do một mình Xà vương chiếm cứ!

Hoàng Thái Dương liếc thấy kỳ chiêu kinh thế này, cũng không nhịn được giật nảy người. Cùng lúc đó, Ưng Bác Không giống như không cần mạng, từ trên trời cao bổ tới, khóe môi nhếch lên cười lạnh, đánh xuống không lưu tình chút nào, phủ kín bên trong sát chiêu của Xà vương!

Quỷ Ưng Thiên Hàng! (quỷ ưng từ trên trời giáng xuống!)

Hoàng Thái Dương gầm lên một tiếng, giận quá hóa cười, dùng toàn lực phản công lại!

Vài tiếng "bang bang" vang lên, trong lúc điện quang hỏa thạch, chín chưởng liên tiếp của Xà vương ngưng tụ, không hề hoa mỹ xảo trá mà trùng trùng điệp điệp đánh vào sau lưng Hoàng Thái Dương. Cùng lúc đó, bảy trảo của Ưng Bác Không cũng không khoan nhượng chộp vào trước ngực của lão!

Hoàng Thái Dương ha ha cuồng tiếu, cũng không thấy có chút ý tứ né tránh nào, lại chỉ "Phanh, phanh, phanh" ba chưởng đánh trả về phía Ưng Bác Không, đồng thời chân như lốc xoáy đá ngược về phía sau. Xà vương "hừ" một tiếng khó chịu, đưa tay ngăn chặn được rất nhiều nhưng vẫn bị lần phản kích này của lão đá trúng một cước.

Trong nháy mắt, ba người đồng thời bị thương. Cả ba người này đều nằm trong số ít cao thủ đương thời, trong ngày thường tất cả cũng đều là nhân vật mạnh mẽ 'duy ngã độc tôn', há có thể chấp nhận chuyện như vậy? Nhất thời càng trở nên cuồng bạo hơn, không hẹn mà cùng chỗ cùng lúc thét dài một tiếng, sau đó lại lần thứ hai triển khai công kích mãnh liệt toàn lực! Tấn công mạnh mẽ toàn lực!

Ba tiếng thét dài sắc bén hợp lại xông thẳng lên trời cao, nhất thời làm cho gió mây đầy trời cũng theo đó mà biến đổi. Mây mù trên bầu trời Thiên Hương thành theo tiếng quát kia mà hoàn toàn tản đi khắp nơi, lộ ra bầu trời đêm cao vút!

Sau đó lại là vài tiếng bạo chấn ầm ầm, tiếng quát mạnh mẽ của Xà vương, tiếng cuồng tiếu của Ưng Bác Không, tiếng gào thét chửi bới của Hoàng Thái Dương đồng thời vang lên, tiếp đó một tiếng bạo vang lớn nhất đột nhiên mạnh mẽ sinh ra!

Một tiếng bạo vang này mang tới phản ứng mạnh mẽ, tựa hồ ngay cả toàn bộ Thiên Hương thành cũng theo đó mà run rẩy một hồi!

Một cỗ cự lực mênh mông tràn trề không thể chế ngự từ trung tâm ầm ầm bạo phát, thân hình của Quân Chiến Thiên cùng Quân Vô Ý ở một bên quan sát cũng bị cỗ khí kình cứng rắn mạnh mẽ này đẩy ra xa hơn mười trượng! Sau lưng đụng vào tường "phanh" một tiếng.

Ba bóng người như sao băng phóng xuống, hơn nữa chia làm ba phương hướng rơi xuống đất. Ưng Bác Không lảo đảo hạ xuống, sau khi rơi xuống đất lui hai bước, cố gắng ép thân thể đứng vững, nhưng do công lực mạnh mẽ của Hoàng Thái Dương đánh lên trước ngực còn chưa tiêu hết, lại sinh sôi không ngừng đánh tới. Ưng Bác Không từ đầu đến cuối không thể ngừng xu thế lui lại, lại lui tiếp hai bước, lúc này mới bám vào cột rồi đứng vững, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng một dòng máu tươi từ khóe miệng chậm rãi chảy ra, ướt át tươi đẹp!

Xà vương lại bay ra ngoài như diều đứt dây, ở giữa không trung trở mình lộn nhào mấy cái, rơi xuống đất lảo đảo lui về phía sau. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trở nên trắng bệch, hai chân lại giống như là mọc rễ trên mặt đất, không hề động đậy, nhưng nửa thân trên lại không tránh được ngửa ra sau một chút, mái tóc dài bay về sau phát ra một tiếng "tê" đầy quái dị!

Hoàng Thái Dương ầm ầm rơi xuống đất, xoay tròn hai vòng, mái tóc trắng kia vốn được chải chuốt sạch sẽ dị thường bây giờ đã hoàn toàn tán loạn, rối tung ở trên vai, giống như lệ quỷ dữ tợn, thần tình lộ vẻ cuồng nộ, nổi giận gầm lên một tiếng. Cánh tay lại rung lên lần nữa, đột nhiên từ trên người của lão nhẹ nhàng rơi xuống mười mấy vật màu tím giống như bươm bướm!

Nguyên lai mới vừa rồi trong lúc kịch chiến, Hoàng Thái Dương bị Ưng, Xà hai vị Chí Tôn khóa lại chiêu pháp, không cách nào phản ứng lại, cuối cùng bị đánh trúng chín chưởng bảy trảo. Với tu vi huyền công cùng thân thể cường hãn của lão, mặc dù còn có thể chịu đựng, nhưng bộ áo tím của lão cũng bị đánh ra mười sáu cái chưởng ấn rõ ràng. Hiện giờ ba người tách ra, mười sáu chưởng ấn trên áo tím kia cũng từ trên người của lão tróc ra rơi xuống!

Nhẹ nhàng rơi xuống đất!

Tử bào hoàn toàn biến thành trang phục của lũ ăn mày, lộ ra một cái nhuyễn giáp màu vàng ở bên trong, kim quang lấp lánh!

Quân Mạc Tà đang ẩn thân xem cuộc chiến cũng hít vào một hơi lãnh khí. Chưởng lực của Ưng Bác Không cùng Xà vương có bao nhiêu khủng bố, trong lòng Quân Mạc Tà cũng biết rõ. Thế nhưng mười sáu chưởng ngưng tụ như vậy nện vào trên người Hoàng Thái Dương, lão tiểu tử đó lại không hề xảy ra chuyện gì!

Mặc dù trên người lão có kiện nhuyễn giáp kia, tất nhiên cũng tạo ra tác dụng tương đối, nhưng công lực bản thân của lão tiểu tử đó cũng đích thực là thâm hậu, đạt tới một trình độ cực cao, trình độ cường hãn của thân thể cũng không kém, đạt tới một tầm cao khiến người ta mới nghe mà rợn cả người!

Khó trách Mai Tuyết Yên đã từng nói qua, mặc dù bản thân có thân pháp nhanh nhẹn quỷ dị lạ thường, cũng có lợi kiếm tuyệt thế vô song nơi tay, nhưng nếu như thực sự mang nó chống lại cao thủ chân chính có trình độ trên Chí Tôn, lại vẫn là năng lực không đủ! Lấy ngay Hoàng Thái Dương trước mắt này mà nói, chỉ sợ cho dù là bị mình đánh lén cũng chưa chắc sẽ có bao nhiêu hiệu quả! Thiên hạ lại thực sự tồn tại người biến thái như vậy! Quân Mạc Tà âm thầm vui mừng, may mà lúc lão tới mình không có lợi dụng thần kiếm đánh lén.

Nếu không, chắc chắn là trộm gà không xong còn mất nắm gạo!

Hoàng Thái Dương cúi đầu trầm mặc, nhìn quần áo mình, thật lâu sau mới nặng nề ngẩng đầu lên, nhếch môi lên một chút như cười như không, âm thanh trầm trầm nói:

- Không đơn giản! Mấy trăm năm qua, lão phu chưa từng bị tổn thương, ngày hôm nay lại bị hai tên tiểu bối các ngươi dồn đến tình cảnh như vậy, quả nhiên là cảm giác mới lạ. Ha ha ha... Không sai, không sai. Đã ghiền, quả nhiên là đã ghiền cực kỳ.

Lão dừng lại một chút, nhìn Ưng Bác Không:

- Ưng Bác Không, nguyên lai ngươi cũng không phải hư danh nói chơi! Hôm nay đánh một trận, lão phu xem như thừa nhận danh tiếng nằm trong Bát Đại Chí Tôn của ngươi thực sự không phải là hư danh nói chơi! Bất quá, đáng tiếc là, ngươi - vị Chí Tôn vừa mới được lão phu thừa nhận, lập tức sẽ chết ở nơi này! Quả thực là một việc đáng tiếc.

Ưng Bác Không hắc hắc cười lạnh, nói:

- Lão tử có chết hay không, hay hoặc giả là khi nào thì chết, còn không tới phiên ngươi nói chuyện.

Hoàng Thái Dương không để ý tới hắn, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn về phía Xà vương Thiên Tầm, ánh mắt lại có chút ngưng trọng:

- Nữ oa oa, thật sự ngươi cũng không đơn giản đâu. Nếu như hai mắt của lão phu không mờ, không đoán sai, nữ oa oa hẳn là thú vương của Thiên Phạt sâm lâm - Xà vương các hạ?

- Biết rõ bổn tọa chính là Xà vương của Thiên Phạt, ngươi còn dám nói từ "nữ oa oa" kia ra khỏi miệng? Hoàng Thái Dương, lá gan của ngươi không nhỏ đâu, cũng tự cao quá đấy! Khu khu chỉ là một tên gia hỏa gần hai trăm tuổi, không ngờ lại dám ở trước mặt bổn tọa cậy già lên mặt sao?

Xà vương Thiên Tầm không lưu tình chút nào, châm biếm lại.

- Ha ha, thú vương của Thiên Phạt sâm lâm cố nhiên có tuổi tác lớn, nhưng một khi hóa thành hình người rồi, muốn dựa theo tuổi tác của nhân loại mà tính, Xà vương Thiên Phạt các hạ, ta xem ngươi hóa hình chỉ sợ còn chưa tới ba mươi năm đi? Lão phu cũng trải qua hơn hai trăm năm xuân thu, cho dù gọi ngươi một tiếng "nữ oa oa", chẳng nhẽ có chỗ nào không đúng sao? Chẳng nhẽ ngươi muốn lão phu phải gọi ngươi một tiếng 'đại xà hồn thân tinh xú' sao? (đại xà khắp người tanh hôi)

Hoàng Thái Dương cười đầy âm hiểm, nói chuyện cũng hết sức ác độc.

- Hỗn trướng! Ngươi đang nói cái gì? Cái gì "hồn thân tinh xú"?

Dù sao thời gian Xà Vương Thiên Tầm hóa hình còn ngắn, chỉ không đến hai mươi năm, tâm tính còn chưa đủ trầm ổn, hơn nữa chỗ thiếu sót xưa kia của bản thân bị người ta vạch trần, mà đặc tính của bất kỳ phụ nữ nào cũng là 'yêu đẹp ghét xấu', nhất thời nàng bị Hoàng Thái Dương chọc giận.

- Ta đang suy nghĩ không biết Quân gia rốt cuộc là dựa vào thần bí cao nhân nào mà dám cùng Mộng Huyễn Huyết Hải chúng ta đối đầu như vậy, hóa ra lại là có Thiên Phạt sâm lâm ở sau lưng làm chỗ dựa. Xà vương... hắc hắc... quả thực là tên tuổi thật lớn. Đáng tiếc, nếu như là Thiên Phạt sâm lâm của hai trăm năm trước có lẽ còn có thể làm cho bản tôn sợ hãi một phần, nhưng hiện giờ... ha ha ha... Thiên Phạt sâm lâm sớm đã là hoa cúc ngày hôm qua (ý nói hết thời), không đủ tư cách đứng vào hàng ngũ tứ đại thánh địa, lại càng không đủ để cao nhân lánh đời như Mộng Huyễn Huyết Hải bọn ta đặt vào trong mắt nữa rồi! Ngươi bất quá cũng chỉ là một con rắn nhỏ hèn mọn, chẳng lẽ thực sự cho rằng mình là Thanh Long sao? Ha ha ha....

Sắc mặt của Hoàng Thái Dương âm âm dương dương, nói chuyện lại càng âm dương quái khí, tràn đầy ý tứ châm chọc.

- Cho dù Thiên Phạt sâm lâm quả thật không lớn bằng trước đây, nhưng Mộng Huyễn Huyết Hải trộm gà cắp chó, lừa đời lấy tiếng "ẩn thế cao nhân", cũng đồng dạng không nằm trong mắt của Thiên Phạt sâm lâm chúng ta!

Xà vương Thiên Tầm hừ một tiếng, trong mắt lệ quang lập lòe, tìm cơ hội ra tay. Lão già này nói chuyện rất đáng giận, không giáo huấn một chút làm sao có thể bớt giận đây?

- Bất quá Xà vương xuất hiện ở nơi này, còn khiến cho lão phu bất ngờ không thôi a.

Trong mắt Hoàng Thái Dương chớp lên một đạo tinh quang, nhìn thấy tay phải của Xà vương hơi có chút run rẩy vì tức giận, nói chuyện càng thêm khiến người khác tức giận:

- Nghe nói Quân gia có một tên tiểu tử vô sỉ, ngay cả chị dâu của mình cũng "thượng" lên, càng làm nữ tử kia thất thân mà không hối không oán không hận. Xem ra tiểu tử đó rất giỏi đối phó với nữ nhân a. Ha ha ha...

Ánh mắt Hoàng Thái Dương lóe lên, âm hiểm nói:

- Nghe nói tiểu tử đê tiện kia một đoạn thời gian trước cũng từng đi Thiên Phạt sâm lâm, chẳng lẽ Xà vương lại không cẩn thận bị tiểu tử này lừa mất thân thể, dưới lúc không biết làm thế nào mới đi theo hắn đến Thiên Hương thành? Hôm nay lại càng không tiếc hết thảy can thiệp vào. Ân, xem ra chắc là như vậy rồi, chẳng trách Xà vương các hạ lại giả dạng làm tuyệt sắc mỹ nữ, lại làm một bộ dáng như chú chim nhỏ, nguyên lai là làm cho người tinh của mình vui vẻ! Ha ha ha, nhưng không biết tên hoa hoa hoàn khố bại gia tử kia của Quân gia có thể thỏa mãn yêu cầu của Xà vương các hạ hay không? Nếu như hắn không thể, lão phu cũng có thể vì Xà vương ngươi giới thiệu mấy người, ngược lại có thể làm cho các hạ vui vẻ sang khoái. Ha ha ha... (yêu cầu gì anh em tự hiểu http://.4vn/images/smilies/88.gif)

Chọc giận! Hoàng Thái Dương đúng là muốn chọc giận Xà Vương!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 113: Bi Kịch Của Hoàng Thái Dương.

- Ngươi! Khốn nạn! Đồ hạ lưu! Vậy mà ngươi còn có thể tự xưng mình là người trong tam đại thánh địa! Ta giết ngươi!

Xà vương giận tím mặt, búng người lên như muốn ra tay. Hoàng Thái Dương cười lớn một tiếng phóng tới nghênh đón. Đây đúng là tính toán của lão. Công lực của mình mặc dù cao hơn hai người, nhưng hai người một xà một ưng này khi phối hợp lại có thể bù đắp cho chỗ thiếu sót của nhau. Nếu như thật sự có thể phối hợp đến cảnh giới thiên y vô phùng, chỉ sợ uy lực sẽ tăng lên gấp mấy lần! Lúc đó cho dù mình có thể đem sự phối hợp đó đánh tan, chỉ sợ cũng phải trả giá tương đối lớn.

Chỉ có trước hết chọc giận một tên, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai giết một tên, toàn bộ sự tình còn lại sau đó đều sẽ nằm trong lòng bàn tay của mình. Đây cũng là chính là nguyên nhân mà lão không tiếc tự hạ thấp thân phận của mình, nói ra những ô ngôn uế ngữ đó. Bất quá lão vốn không phải là người lương thiện gì, thủ đoạn bậc này cũng chỉ như cơm bữa mà thôi!

Đừng thấy trên lời nói của lão chiếm hết tiện nghi, có ý tứ khinh thường, nhưng khi nghênh đón cũng đã hội tụ công lực toàn thân của mình, đem hết toàn lực một lần đánh chết Xà vương. Cho dù không thể, cũng muốn khiến nàng sau một kích này mất đi chiến lực. Chỉ có như thế, lão mới có thể thực sự đem toàn bộ cục diện nắm trong tay.

Trong mắt Hoàng Thái Dương hung quang chớp động, sát khí đã hiện! Các khớp xương cả người lão thậm chí đều phát ra tiếng bạo vang

nhỏ bé. Đây chính là điềm báo trước việc vận hành toàn bộ công lực, cố gắng đạt được một kích quyết định thắng thua.

Lúc này đây, lão tuyệt đối không cho phép vị Xà vương này chạy thoát dưới chưởng của mình! Cơ hội như vậy, rất khó có được.

Hết sức căng thẳng!

Ngay một khắc cuối cùng thân ảnh của Hoàng Thái Dương cùng Xà vương Thiên Tầm đang chuẩn bị tiếp xúc, đột nhiên một thân ảnh uyển chuyển tới cực điểm giống như lăng không mà bay đột nhiên xuất hiện, quát khẽ một tiếng:

- Trở về!

Thân ảnh của Xà vương Thiên Tầm sau khi nghe thấy một tiếng quát này, lại nhanh chóng chuyển từ đang tiến lên phía trước thành lùi về sau, tức khắc về đến chỗ cũ, hoàn toàn không có nửa điểm do dự chống đối.

Hoàng Thái Dương ngẩn ra, ngước mắt nhìn lại, lại phát hiện trước mắt của mình xuất hiện một vùng chưởng ảnh trắng muốt, nhất thời hoảng sợ. Người này luôn luôn ẩn thân ở một bên, mà chính mình lại không có chút nào phát giác! Người này là ai?

Chỉ bằng điểm này, đã chứng minh thực lực người này tuyệt không kém mình!

Trong lúc bất chợt lão cảm thấy hối hận tới cực điểm. Xem ra người nói chuyện ngay từ đầu kia chính là người bây giờ mới xuất hiện này, nhưng mình lại phán đoán sai lầm, cho rằng người lên tiếng chính là Xà vương! Thấy Xà vương đã ra rồi, sau đó sẽ không chú ý tới động tĩnh xung quanh nữa. Nào biết đối phương còn ẩn tàng một cao thủ siêu cấp như vậy? Nếu như hắn cùng với Ưng, Xà nhị Tôn liên thủ, mình chẳng phải hỏng bét sao?

Một chút do dự này vừa hết, một vùng chưởng ảnh trước mặt đã biến thành chi chít như một tòa chưởng sơn! Mãi cho đến lúc này, thanh âm xé gió sắc bén của chưởng phong mới bỗng nhiên vang lên.

Tốc độ ra tay của người nay, vậy mà đã vượt qua tốc độ âm thanh rồi! Chưởng phong của ngàn vạn chưởng đột nhiên tập hợp cùng một chỗ, giống như cái lồng ầm ầm rơi xuống muốn hủy thiên diệt địa, lại giống như cánh cửa nơi chín tầng địa ngục đột nhiên mở ra, hàng tỉ lệ quỷ đồng thời xông tới.

Nhất kích tất sát, nhất kích tuyệt sát!

Trong khoảng thời gian này, tâm thần của Mai Tuyết Yên có thể nói là phiền muộn tới cực điểm. Vốn là không có ý định ra tay, nhưng ở thời khắc mấu chốt này, cuối cùng vẫn phải hiện thân. Thêm nữa cũng là bị lời nói của Hoàng Thái Dương dẫn lên lửa giận. Con bà nó, cái gì gọi là "bị gạt mất thân thể"? Lão già kia chẳng nhẽ ở nơi này chỉ gà mắng chó, cố tình chửi ta sao? Cho nên đại mỹ nữ Mai Tuyết Yên nổi giận đùng đùng vọt ra, rung tay liền xuất ra chín trăm chín mươi chín chưởng!

Lúc này vừa ra tay, nàng đột nhiên cảm thấy sự phiền muộn trong lòng lại giảm đi thật nhiều. Xem ra có lẽ đánh người hay ngược đãi người khác là biện pháp tốt nhất để phát tiết buồn phiền nha. Cho nên Mai Tuyết Yên không hề buông lỏng...

Đó là lí do mà bi kịch của Hoàng Thái Dương bắt đầu. Rất bi kịch, phi thường bi kịch...

Hơn nữa bi kịch của Hoàng Thái Dương, cùng bi kịch lúc trước của Lệ Tuyệt Thiên không sai biệt lắm! Đồng dạng đều là bởi vì một người Quân Mạc Tà, vì vậy mà dẫn lên lửa giận của Mai Tuyết Yên.

Hoàng Thái Dương đối mặt thế công như vậy, bất ngờ không hề đề phòng, liên tục lui về phía sau. Nhưng tốc độ lui về phía sau của lão làm sao bì kịp với tốc độ khủng bố của Mai Tuyết Yên? Thực lực hai người vốn đã có một đoạn khoảng cách không nhỏ, huống chi sau khi Mai

Tuyết Yên ăn vào Thông Nguyên đan, tốc độ đã đạt tới tình huống khủng bố cực hạn! Nhục chưởng liên tiếp công kích trên thân thể vang lên những tiếng "phanh phanh phanh phanh..." giống như tiếng nổ lúc đốt pháo. Hoàng Thái Dương hét lớn một tiếng, thân mình như diều đứt dây ngã bay về phía sau, trong miệng rốt cục không khống chế nổi mà phun ra một đạo huyết vụ.

Thân thể của lão vốn đã gần đạt đến mức "kim cương bất hoại", vậy mà dưới lần tấn công lần thứ nhất của đối phương lại bị trọng thương!

Hoàng Thái Dương xoay người một cái, cố gắng đứng vững lại, khóe môi khẽ nhếch lên, một vệt máu đỏ thẫm chảy xuống, bộ dáng giống như lệ quỷ, bộ mặt vặn vẹo thê lương quát hỏi:

- Ngươi là ai? Ngươi rốt cuộc là ai?

Đáng tiếc, trả lời Hoàng Thái Dương lại là một vòng công kích khác càng cuồng mãnh hơn! Công kích chẳng những cuồng mãnh dày đặc mà còn đủ trí mạng.

Hoàng Thái Dương hoảng hốt. Đối mặt với bóng ma tử vong như thế, lão từ đầu đến cuối vẫn không thấy rõ ràng hình dáng tướng mạo của người này, cũng chỉ láng máng thấy được thân ảnh mơ hồ của người nọ một chút cùng với thanh âm réo rắt êm tai kia, chịu đựng công kích trầm trọng liên tiếp hết lần này tới lần khác.

Hoàng Thái Dương nằm mơ cũng không có nghĩ đến, thế gian lại có người có thể có thân pháp đạt tới trình độ bậc này!

Trên toàn bộ thân thể dù là nơi yếu hại hay không yếu hại đều phải chịu đựng công kích dày đặc tới cực điểm. Đã từng tự cho là thân thể của mình có thể nói cứng rắn không gì phá nổi, nhưng lúc này lại hoàn toàn không có một chút năng lực chống cự. Toàn bộ thân thể thậm chí cả linh hồn đều chỉ cảm thụ được một loại cảm giác: Thống khổ!

Cái cảm giác xa lạ này, đã hơn trăm năm nay chưa từng nếm qua nên lão đã quên rồi. Bây giờ cảm giác đó lại được người vừa mới xuất hiện kia khiến lão lại có thể cảm nhận được cảm giác đó. "Nhất nhật Thiên Sơn" cuối cùng lại lần nữa thưởng thức mùi vị sợ hãi đã quên từ lâu: bị bạo ngược chà đạp!

Lão nhận định được rõ ràng, người đánh lén thực sự không phải là không thể lấy tính mạng mình. Nếu như quả thật cố ý muốn giết chết, chỉ cần một trọng chiêu là đủ rồi. Người nọ lại không biết vì nguyên nhân gì mà không muốn giết mình, chỉ một mực giày vò làm nhục, hành hạ mình để phát tiết cảm xúc khó chịu nào đó.

Lão còn đoán được, cho dù người nọ không có suy nghĩ muốn giết mình, nhưng nếu như cứ duy trì lâu dài tình hình như thế này, tối đa chỉ cần tốn thời gian uống nửa chén trà nhỏ, mình ngay cả muốn chạy trốn cũng hữu tâm vô lực. Chưởng lực tấn công liên hoàn nhưng không hề trí mạng mà dày đặc dị thường, đủ để làm tiêu tan hết thể lực của mình.

Hoàng Thái Dương cố gắng vận khởi huyền khí, nương theo sau một tiếng thét dài thê lương, bay vút lên không trung. Thậm chí ngay cả lúc này, trên lưng lão vẫn "phanh phanh phanh phanh" liên tiếp trúng bốn chưởng liên hoàn! May mắn là lão rốt cuộc cũng có thể phóng lên không trung, có hi vọng chạy trốn.

Quân Mạc Tà đang ẩn thân thấy vậy cực kỳ cao hứng phấn chấn, lớn tiếng hô quát:

- Ngàn vạn lần không thể để lão chạy thoát nha! Bắt sống!

Ưng Bác Không cùng Xà vương đồng thời nhún người vọt lên, đuổi theo nhanh như chớp. Bọn họ cũng không phải hoàn toàn là chiếu theo ý tứ của Quân đại thiếu gia mà làm, đơn giản là lão Hoàng Thái Dương chết tiệt này vừa rồi lại muốn giết chết hai người bọn mình. Đây chính là thù oán đã kết xuống, có thể một lần hành động liền giết chết lão tự nhiên là kết quả tốt nhất!

Đặc biệt là Xà vương Thiên Tầm. Trong nháy mắt vừa rồi, nếu không phải Mai Tuyết Yên ra tay cứu viện, kiểu gì cũng phải tiếp nhận thương thế tương đối trầm trọng. Nhẹ thì giai vị đại giảm, không thể hóa hình người nữa, nặng thì trực tiếp táng mạng đương trường, đến tận bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy khiếp sợ. Huống chi lão gia hỏa này ngôn ngữ khinh bạc không đứng đắn chút nào, khiến thanh danh của mình tổn hại thật lớn.

Cho nên Xà vương hết sức phẫn nộ! Đối mặt với đại cừu như thế, làm sao có thể dễ dàng buông tha được? Ưng Bác Không cùng Hoàng Thái Dương mặc dù cũng không có thâm thù gì, nhưng cơ hội tốt có thể đánh chó rơi xuống nước này ngay tại trước mắt, làm sao lại không ra sức hạ sát thủ?

Hoàng Thái Dương nỗ lực nhảy bật lên, cảm thấy rốt cục cũng ly khai khỏi phạm vi nguy hiểm nhất của bóng ma tử vong kia, trong lòng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Bởi vì hắn phát hiện, thân ảnh áo trắng đáng sợ nhất kia, lại lần thứ hai vô thanh vô tức biến mất, hoàn toàn không có truy kích!

Bóng ma tử vong vừa đi, tâm ý không khỏi thoáng lơi lỏng, lập tức cảm thấy khắp người không có một chỗ nào là không đau! Đang lúc bản thân muốn nhanh chóng khẩn cấp hướng về phía bờ tường lướt tới, trong lòng âm thầm thề, nếu như thực lực không đủ, lần này Quân gia kết hợp với loại cao thủ này, tốt nhất là không nên lại lần nữa đối mặt với cường giả không biết tên kia, như vậy căn bản chính là tặng đồ ăn a! (ý nói thằng này dễ bị thịt, đến nữa khác gì cống nạp)

Đột nhiên trước mắt tối sầm lại, ưng trảo đoạt mệnh uy lăng thiên địa phủ đầu trảo xuống. Hoàng Thái Dương hét lớn một tiếng đầy phẫn nộ. Lúc này mặc dù trạng thái của lão không tốt, nhưng vẫn không hề úy kỵ Ưng Bác Không, trực tiếp lấy đơn chưởng phản kích. Ưng Bác Không hừ hừ cười khẽ, hữu chưởng cũng không hề nhân nhượng, điên cuồng trảo xuống.

Trảo chưởng song phương va chạm. Hoàng Thái Dương kêu lớn một tiếng đầy điên cuồng, đúng là không địch lại Ưng Bác Không, máu tươi trên vai đầm đìa. Kỳ thực điều này cũng hợp tình lý. Lão vốn đã dính trên dưới một trăm chưởng trọng kích của Mai Tuyết Yên, nếu không phải là Mai Tuyết Yên chỉ muốn phát tiết buồn bực trong lòng mà không có ý muốn tính mạng của lão, có lẽ giờ phút này lão sớm đã là một đống thịt nhão, thậm chí cũng có nhiều khả năng là thịt vụn rồi.

Nhưng dù là như thế, nhưng cũng làm cho nguyên khí đại thương, ngũ tạng đều tổn hại! Hết lần này tới lần khác lão lại tự cho mình là hơn người, không thèm đem Ưng Bác Không để ở trong lòng. Vốn dĩ một trảo này mà nói, nếu như vào những ngày thường, lão không chỉ có thể chống đỡ tự nhiên, mà còn có thể phản kích lại, thậm chí càng có thể khiến cho Ưng Bác Không chật vật không chịu nổi. Đáng tiếc lúc này mọi chuyện đã thay đổi, lão bây giờ lại hoàn toàn không có lực chống đỡ.

Hoàng Thái Dương mặc dù ăn một trảo của Ưng Bác Không, thương thế lại nặng hơn nữa, nhưng vẫn tự mình cố gắng đề khởi huyền khí, mang theo nửa người đầy vết máu xông đến bờ tường một cách điên cuồng. Lại thấy Xà vương đã đứng chờ tại đó từ bao giờ, đang lạnh lùng cười:

- Lão thất phu, làm sao lại đi vội vã như thế, cứ trả giá lớn cho những lời khinh cuồng mà ngươi nói rồi đi không muộn!

Tiếp đó liền không nói lời nào nữa, tay chân quyền chưởng đồng thời tiến công. Xà Vương cũng không phải là Mai Tuyết Yên, bất kỳ chiêu nào tới cũng đều trí mạng, quả nhiên là chiêu chiêu tuyệt sát! Hoàng Thái Dương thực sự có một loại cảm giác bi thảm: Hổ lạc đồng bằng bị chó khinh.

Hối hận nha, tối nay thật sự không nên đến đây như thế, chỉ có một mình mình đơn thương độc mã. Vốn còn muốn tới đơn thương độc mã

độc chiến thế gia một hồi, uy phong lẫm lẫm uy chấn thiên hạ, lại thể hiện rằng tuy mình đã già, nhưng hùng phong vẫn còn tồn tại.

Nhưng nào biết đâu rằng cuối cùng lại chọc phải một cái tổ ong vò vẽ cực lớn, hơn nữa còn bị đốt đầy mặt đầy đầu. Ong vò vẽ này chẳng những sắc bén, lại có độc tính mạnh mẽ, lại còn rất có khí thế 'kiến huyết phong hầu'.

Máu tươi bắn ra tung tóe, Hoàng Thái Dương bi thảm kêu lên một tiếng, lần thứ hai phóng lên cao. Trong nháy mắt này, lão lại dính tiếp mười ba chưởng sáu cước ngưng tụ của Xà Vương. Nhưng lão gia hỏa này cũng quả thực không phụ với danh tiếng cường giả trong Thánh Địa, vậy mà vẫn còn có dư lực, sau khi kêu dài một tiếng đầy thảm thiết, lại vút không mà ra, tốc độ liều chết chạy trốn cực nhanh, quả thực là hiếm thấy. Ngay cả Ưng Xà hai vị Chí Tôn lấy thân pháp để nổi danh, bởi vì phải hồi khí cho bản thân, không ngờ lại đuổi không kịp.

Hai người Xà vương Thiên Tầm cùng Ưng Bác Không nhìn nhau hoảng sợ. Hoàng Thái Dương này cũng thật không hổ là sự tồn tại cường hoành trên cả cấp bậc Chí Tôn. Liên tục ăn hơn một trăm trọng kích của Mai Tuyết Yên, sau đó lại tiếp tục dính một trảo toàn lực của Ưng Bác Không, sau đó lại trúng thêm bạo kích cuối cùng của Xà vương Thiên Tầm, vậy mà lúc này lại vẫn có dư lực chạy trốn!

Chỉ một phần công lực này thôi, cũng quả thực là đáng kinh đáng sợ! Quả nhiên không hổ là cường giả cấp bậc trên cả Chí Tôn!

Hai người tuy rằng đều nhìn ra Mai Tuyết Yên cũng không muốn tính mạng của Hoàng Thái Dương, nhưng bọn họ cùng Hoàng Thái Dương kết xuống hạt mầm thù hận thật lớn, hạ thủ tất nhiên là không hề lưu tình. Nhưng kể cả như thế, mặc dù Hoàng Thái Dương bị ba đại cao thủ liên tiếp cuồng mãnh công kích, tuy là bách ai tề chí (Trăm cái buồn cùng ập tới), lại vẫn như cũ có thể thoát thân mà đi, thật sự là rất tốt rồi!

Nhưng Hoàng Thái Dương đã là nỏ mạnh hết đà...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 114: Một Kiếm Kinh Diễm

Lại là một kích trên không!

Một kiếm này dùng lực rất tài tình, thời cơ phi thường chuẩn xác, góc tới cũng rất lắt léo, quả thật đã khiến cho Hoàng Thái Dương - vị cao thủ đỉnh phong hai trăm tuổi cũng muốn bật lên câu: Con mẹ nó (chửi ghê quá)! Hơn nữa, lão còn muốn dùng đến những câu chửi độc địa nhất để chửi con mẹ nó!

Nhưng lão không có thời gian, mà cho dù có thời gian nhưng đối mặt với một kiếm tuyệt đỉnh như thế, lão cũng không dám lãng phí một chút khí lực nào đi mắng người! Bởi vì người ta hoàn toàn không cho hắn có một chút thời gian nào để phản ứng!

Người phát ra một kích trí mệnh này dĩ nhiên là Quân Mạc Tà! Quân đại thiếu gia chính là đã chờ đợi cơ hội đánh lén tuyệt hảo này từ lâu rồi, làm sao có thể chịu bỏ qua, bỏ qua như thế nào đây? Kiếp trước hắn làm sát thủ đã luyện được khứu giác cực kỳ nhạy bén, nhờ vào đó hắn dễ dàng đoán được hiện tại Hoàng Thái Dương sớm đã không còn cường hãn như trước, chỉ cần mình nắm lấy cơ hội, tuyệt đối có thể giết chết hắn!

Cơ hội hiếm có như thế, một khi đã bỏ qua, chỉ sợ không còn có nữa! Cho nên Quân Mạc Tà chớp thời cơ ra tay, toàn lực ra tay! Một kiếm này của hắn dù cho là về góc độ, tốc độ, thời điểm xuất kiếm, Quân Mạc Tà đều đã suy xét kỹ. Thậm chí là còn tính tới sức cản của không khí khi vung kiếm.

Quân Mạc Tà rất tự tin!

Một kiếm này giống như một nét bút của vị thần, cho dù là cả cuộc đời của Sát Thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn cũng tuyệt đối không làm được!

Đứng ở góc độ thích khách mà nói, đây chính là đỉnh cao. Đứng ở góc độ sát thủ mà nói, một kiếm này là truyền thuyết!

Một kiếm tất sát, một kiếm tuyệt sát!

Không phải là một kiếm quyết đoán, mà phải là một kiếm tuyệt đối quyết đoán!

Xa xa từ bên ngoài nhìn vào, Mai Tuyết Yên đương nhiên cũng thấy một kiếm huy hoàng sáng lạn này! Một kiếm chắc chắn thành công này hiển nhiên đã đạt đến cảnh giới đỉnh phong, lông tóc trên người nàng không mời mà dựng đứng hết cả lên. Một kiếm này khiến nàng không tự chủ được mà sản sinh một loại cảm giác kinh diễm, thậm chí là tự ti! Nàng tự hỏi nếu đổi lại là mình, chỉ sợ cũng không làm được đến mức hoàn mỹ như vậy!

Vừa ngạc nhiên vừa vui mừng chính là, thì ra kiếm thuật mà hiện tại Quân Mạc Tà sử dụng có lẽ là kiếm thuật ám sát, hơn nữa, trình độ đã đạt đến mức tuyệt vời, lô hỏa thuần thanh như thế rồi! Thế nhưng đồng thời trong lòng cũng nàng cũng dâng lên một chút nghi vấn: “Tiểu tử này quả là giống như sát thủ trời sinh… hoặc có lẽ đời đời kiếp kiếp đều là sát thủ!

Bằng không, lấy cái tuổi chưa đến mười tám của hắn, làm sao có thể phát ra một kiếm hoàn mỹ tất sát như vậy? Cho dù là cường giả có cấp bậc trên Chí Tôn với tu vi hơn trăm năm cũng không cách nào tránh né một kiếm này! Thiên Phạt đệ nhất nhân Mai Tuyết Yên Mai tôn giả cũng vì một kiếm này mà cảm thấy tự ti!

Chẳng lẽ hắn thực sự có thể sáng tạo ra kỳ tích, lấy thực lực Thiên Huyền lại có thể giết một siêu việt Chí Tôn như thế sao?

Thậm chí khả năng này còn đang diễn ra trước mắt mọi người!

Lúc này đầu ngón chân của Hoàng Thái Dương vẫn chưa chạm đất, quả thật là chưa chạm nhưng ngón chân đã cảm nhận được mặt đất, chỉ một chút thôi, một gang tấc nữa thôi!

Nhưng một gang tấc này thôi cũng giống như là xa tận chân trời!

Toàn thân lão giống như là một cây nến thẳng đứng đang cố hết sức rơi xuống mặt đất. Thậm chí lão vừa mới hít một ngụm khí vào phổi đã vội thở ra, chỉ mong nhanh chóng rơi xuống đất lấy hơi sau đó lập tức trốn chạy. Vậy mà ở thời khắc vi diệu nhất này lại xuất hiện một kiếm chết người như thế!

Mặc dù một kiếm này vô cùng nhỏ bé, nhưng cũng tuyệt đối là một kiếm tử thần

Hoàng Thái Dương tuyệt vọng thét lên một tiếng dài, một kiếm kia chỉ trong giây lát ngắn ngủi nữa thôi sẽ đánh trúng mục tiêu là mình. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này hoàn toàn không đủ để suy nghĩ. Cuối cùng trong sinh tử lóe lên một tia ý nghĩ, lão ưỡn ngực hết sức, đầu hướng về sau, đồng thời đánh mạnh một quyền lên ngực mình, làm chấn động lan từ đan điền đến đỉnh đầu, trong cơ thể còn bao nhiêu sức lực lập tức được kích thích, nháy mắt một cột máu trong miệng phun ra như một mũi lao bắn về phía kiếm quang sáng lạn kia!

Sau một kích này, Hoàng Thái Dương biết rõ huyền công sẽ bị mất đi hơn phân nửa. Thậm chí cho dù sau này có dưỡng thương tốt đi nữa, cũng sẽ không thể khôi phục trạng thái tốt nhất! Nhưng lão không thể không làm như thế!

Bởi vì hiện tại đây là chiêu duy nhất có thể cứu lão! Nếu không như thế, hiện tại cổ họng lão đã có thể bị xuyên thủng, trở thành một cái lỗ lớn! Sinh mệnh cùng với đánh mất một nửa công lực, hai cái đó đem ra mà so sánh thì cái nào quan trọng hơn! Vấn đề này chỉ sợ trẻ nhỏ ba tuổi cũng có thể trả lời, huống chi là loại càng già càng sợ chết như Hoàng

Thái Dương? Đối với bản thân lão mà nói, có thể sống sót mới là hi vọng lớn nhất. Bây giờ lão mới có hơn hai trăm tuổi , hắn còn muốn sống hơn hai trăm tuổi nữa!

Trong cuộc sống còn có bao của ngon vật lạ còn chưa được hưởng thụ! Thân còn đang ở đỉnh vinh quang, lão còn muốn giữ vững trong một thời gian dài nữa! Cho nên lão thà là tự hại mình, cũng muốn giữ được tính mạng

Rừng còn đó lo gì thiếu củi đốt!

Bóng kiếm đã ở gần trong gang tấc, thậm chí cổ của Hoàng Thái Dương đã nằm trong tầm của bóng kiếm, đã bị kiếm quang làm cho rét lạnh, co giật lên!

Máu tươi xuất hiện, bắn tới cực nhanh, Quân Mạc tà hơi nghiêng đầu, dóng máu tươi trượt ngang quang sát tai của hắn, đánh “xà” một tiếng rồi trượt qua mái tóc bay vào không trung!

Nhưng chính khoảng thời gian ngắn ngủi này, Hoàng Thái Dương ngửa ra sau, cơ hồ đã muốn thoát khỏi tầm lấy mạng của mũi kiếm, ngã ngửa trên mặt đất. Ngay lúc ngã xuống, lão lập tức dùng hai gót về sau đạp mạnh, bùn đất bị cày lên, tựa như ám khí bắn về hướng Quân Mạc Tà.

Mà thân hình Hoàng Thái Dương một khắc này cũng mượn lực trượt về sau, thân hình tựa như cá trong nước cực nhanh trượt ra ngoài!

Lưng dán xuống đất mà trượt ra ngoài!

Một đợt chạy trốn bằng cách trượt này, Hoàng Thái Dương cơ hồ đã dùng toàn bộ khí lực, lại ước chừng đã lui được bốn mươi trượng! Tốc độ lui cực nhanh khiến cho lưng hắn cùng mặt mất chà sát mạnh, chỗ lưng có một cỗ khói nhỏ, chỗ da bị đốt bay lên một mùi thịt khét cổ quái…

Tốc độ quá nhanh như thế, sinh ra sự cọ xát cực lớn, làm cho da thịt lão trong nhay mắt bị thiêu chín cũng là bình thường.

Lão thậm chí cũng không biết là rút lui đến chỗ nào, rốt cuộc cũng không kịp suy nghĩ. Cứ như vậy lao đi, tháo chạy ra ngoài! Oanh một tiếng, đụng sập bức tường, Hoàng Thái Dương cũng không có chần chừ dùng đầu đánh vỡ tường của Quân gia một lỗ to, vèo một cái lại trở lại đại viện của Quân gia!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 115: Chết Như Vậy!

Đó chính là nơi mà lúc nãy lão vừa chiến đấu! Lão đã đã đại chiến Ưng Bác Không, anh dũng bức lui Xà Vương ở đây! Cũng là nơi lão gặp sỉ nhục lớn nhất đời!

Điều thú vị nhất là vị Hoàng lão tiền bối này vẫn còn chưa nắm rõ tình hình! Bởi vì lão vẫn chưa thể cảm thấy an toàn (ốc còn không mang nổi mình ốc)! Sự nhạy cảm của lão cho lão biết rằng tuy mình thành công thoát khỏi một kiếm hiểm kia, nhưng một kiếm kia cũng sẽ không có buông tha cho mình mà sẽ tận lực đuổi giết!

Một kiếm tỏa ra kiếm khí dày đặc như cũ vẫn đuổi theo mình, kiếm khí chứa sát ý lạnh thấu xương vẫn hướng vào cổ họng lão, tin tưởng chỉ cần có cơ hộ là sẽ cắm vào cổ lão không một chút lưu tình!

Đã biết là liều mạng lui lại, tuy rằng tạm thời giữ được mạng khỏi uy hiếp tử vong, nhưng đối phương không hề buông tha, vẫn tiếp tục đuổi giết!

Mà Hoàng Thái Dương đột nhiên lui về, khiến cho đám người Ưng Bác Không cũng lắp bắp kinh hãi! Lão gia hỏa này vừa rồi còn cao hứng mắng chửi, sao đột nhiên lại đánh vỡ tường quay trở lại?

Chẳng lẽ đây là chiêu hồi mã thương để giết người? Vậy lão già này cũng quá có dũng khí đấy chứ?

Lúc trước Ưng Bác Không cùng Xà Vương đem toàn lực cản một kích của Hoàng Thái Dương, liền bị chấn bay lại chỗ cũ. Một trận chiến

này khiến cho cả hai cũng tiêu hao không nhỏ. Tuy rằng thời gian giao thủ ngắn nhưng hai người này vẫn biết rõ mỗi một khắc vừa rồi là đều đứng ở bờ vực sinh tử! Một trận chiến trong giây phút nhưng còn hung hiểm hơn trận chiến Thiên Phạt sâm lâm!

Cao thủ cấp bậc trên Chí Tôn quả nhiên là có chỗ kinh người!

Cho nên hai người tranh thủ thời gian điều tức, không còn nhìn lên nữa, dĩ nhiên vì vậy mà vừa rồi đã bỏ qua một màn đặc sắc, càng không nghĩ tới trời xui quỷ khiến khiến Hoàng Thái Dương lại gặp một sát thủ mạnh mẽ cùng cấp bậc với Sát Thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn!

Hơn nữa, dưới sự hoảng loạn mà chạy bừa bãi, chật vật vạn phần lui về sau, đánh vỡ tường lại đi tới chỗ lúc trước!

Bất quá, những nghi ngờ mới nổi lên thì lập tức đã tiêu tan, bởi vì theo sát thân hình Hoàng Thái Dương đang lui là một thân ảnh áo trắng, cấp tốc theo Hoàng Thái Dương chui qua lỗ hổng một cách mềm mại, nhanh như chớp bay tới, trường kiếm trong tay phóng ra kiếm quang chói mắt!

Lăng không đâm thẳng!

Người cầm kiếm có khuôn mặt anh tuấn, dáng người cao lớn, toàn thân sát khí lạnh lùng, vẻ mặt đầy sát ý!

Đúng là Quân Mạc Tà!

Hoàng Thái Dương rống to một tiếng, thân hình hoảng loạn nhanh chóng cuộc tròn, nhanh chóng đổi hướng. Thân thể lão vẫn dán trên mặt đất, sau cú xoay vòng đổi hướng này, không ngờ trên mặt đất đã tràn ngập máu thịt vụn da vung vãi khắp nơi!

Trên lưng lão, ngoài chỗ lưng còn một cái nhuyễn giáp màu vàng có thể che chắn ít nhiều, ngoài ra tất cả đã lộ ra ngoài, Tất cả bả vai, đùi, mông (bàn tọa) hoàn toàn lộ ra ngoài tại nơi này.

Một lần luýnh quýnh cấp tốc lăn người chuyển hướng này, cơ hồ đã đem tất cả huyết nhục nghiền ép xuống đất. Trên mặt đất vương vãi huyết nhục như là nơi đây mới mổ lợn vậy

Quân Mạc Tà ngự kiếm không ngừng, sắc mặc không đổi, trong mắt sát khí càng nặng thêm. Một người đối với bản thân mình còn tàn nhẫn như thế, vậy đối đãi với địch nhân còn tàn nhẫn đến mức nào? Người này tuyệt đối không thể lưu lại! Cứ như vậy lăng không vòng đổi hướng (lão nào xem phim cổ trang sẽ hình dung tốt), mũi kiếm vẫn là hướng vào cổ họng của Hoàng Thái Dương, kiếm quang cũng cách cổ trong gang tấc!

Hoàng Thái Dương trong cố họng phát ra tiếng kêu thảm, nghe ra không còn giống tiếng người (ta nghĩ giống heo sắp bị chọc tiết), hai mắt mở to, đồng tử cơ hồ bị nứt toác. Hai chân không ngừng đạp đạp, mặt đất cứng rắn bị hắn đạp thành những cái hố nhỏ, bụi đấy bay lên đầy trời! (giống như gà giãy chết ế nhỉ - biên).

Lão có né tránh cũng vô dụng, lại cũng là một lần nữa uổng phí mà thôi! Nhưng lần né tránh này, lại tăng lực trên đôi vai, lên đùi, lên bàn tọa (mông ấy mà), tất cả cơ hồ đều bầm dập, hóa thành thịt vụn trộn vào đất.

Lúc này, nếu người nào nhìn vào bả vai cùng đùi của Hoàng Thái Dương liền có thể nhìn ra vị cao thủ Mộng Huyễn Huyết Hải cấp bậc trên Chí tôn này đã không còn máu thịt ở những nơi đó, có thể thấy xương lộ ra bên ngoài ! Thậm chí xương trắng cũng đã bị mài đi một tầng ! Nhưng Hoàng Thái Dương chính là không có nửa điểm cảm giác đau đớn, bởi vì toàn bộ tinh thần lão đã bị bóng ma tử vong bao phủ! Nếu hiện tại nói cho lão biết: “Chỉ cần ngươi chặt bỏ đầu là có thể chạy thoát” thì có lẽ Hoàng Thái Dương nhất định sẽ không do dự đem đầu của mình chặt xuống!

Bởi vì lão đã suy sụp, triệt để suy sụp - hoàn toàn suy sụp!

Một kiếm này giống như giòi bọ, bám riết không tha, cũng chỉ nhắm mỗi ngay cổ họng lão. Lão đường đường là một cao thủ xếp trên đỉnh phong Chí tôn, lại bị dồn đến hoàn cảnh tồi tệ như vây, ngay cả cơ hội đứng lên cũng không có!

Nếu đổi lại là thời điểm lão sung mãn nhất, thậm chí có thể chọn loại biện pháp cứng đối cứng với một kiếm này, hoặc là dùng tay kẹp vào thân kiếm, sau đó phản kích! Lấy thực lực của lão hoàn toàn có thể làm được điều này! Nhưng hiện tại trên người bị liên tiếp hơn hai đòn nặng, lại đánh mất một lượng lớn sức lực…

Hiện tại, lão biết rõ rằng nếu bị một kiếm này đâm trúng cổ họng, không nghi ngờ là là lão phải chết! Cho nên Hoàng Thái Dương chỉ có thể miễn cưỡng giãy dụa chạy trối chết, tìm cơ hội đứng lên để chiến đấu hoặc chạy trốn. Một cơ hội duy nhất!

Nhưng bất kể như thế nào thì lão cũng không thể nào ngờ một kiếm của người này lại chặt chẽ và kinh khủng đến như vậy.

Cơ hội để đứng lên, thậm chí là trong nháy mắt cũng không có, một chút thời gian cho lão cũng không có!

Một đời cường giả siêu việt đứng trên cả Chí tôn, năm đó là đại cao thủ tung hoành thiên hạ lại bị một thằng thanh niên không biết tên này dồn ép đến nông nỗi này.

Bi ai, thực sự là rất bi ai!

Hiện tại Hoàng Thái Dương hoàn toàn là dựa vào ý chí kiên cường muốn sống, người vẫn như cũ dán vào mặt đất, mệt mỏi né tránh. Trên mặt đất không ngừng lưu lại những vũng máu cùng những luồng khói nhẹ do ma sát cực lớn gây ra! Lúc này nếu như là Quân Mạc Tà đình chỉ công kích, tâm thần lơi lỏng thì Hoàng Thái Dương cũng không cách nào kiên trì tới cùng, lập tức lâm vào cảnh hấp hối, thậm chí mất mạng tại chỗ!

Bời vì toàn than lão đầy máu tươi, có lẽ giống như máu đã chảy ra hết! Nhưng Quân Mạc Tà không có ngừng lại, không mảy may có tý ý nghĩ ngừng lại!

Hắn hận nhất chính là kẻ nào uy hiếp mình! Hoàng Thái Dương, Hoàng gia chính là đã mạo phạm vào điều kiêng kị lớn nhất của Quân Mạc Tà!

Hiện tại, Quân Mạc Tà đã sớm có ý đồ không muốn một kiếm giết chết hắn! mà là khiến cho hắn đem chính mình mài chết!

Lại một một kiếm đâm ra, Hoàng Thái Dương vẫn là cố sống cố chết né tránh, xuy một tiếng, miếng nhuyễn giáp màu vàng ở ngực lão rốt cuộc cũng không chịu nổi gánh nặng đã hoàn toàn nát vụn, trên đó có nhiều hơn một bãi máu dài, cơ hồ có thể nhìn ra là nguyên một mảng lưng có đầy đủ da và huyết nhục!

Bởi vì trên dưới huyết nhục đã hoàn toàn không còn, mất đi miếng nhuyễn giáp màu vàng, vùng ngực cơ hồ như là thứ gì đó treo giữa không trung, chạm vào là tất cả rơi xuống.

Đập vào mắt là một màn huyết tinh cực kì kinh tâm!

Thời điểm này! Quân Mạc Tà hít một hơi dài, “keng” một tiếng trường kiếm đã bay trở lại bao, lạnh lùng khoanh tay đứng nhìn Hoàng Thái Dương, khóe miệng cong lên, tựa cười như không cười!

Hoàng Thái Dương rốt cuộc thở chậm một hơi, cũng không biết khí lực ở đâu ra, xoay người nhảy lên muốn chạy trốn. Lại phát hiện toàn thân nửa điểm khí lực cũng không còn, lại muốn đề khí chữa thương nhưng phát hiện một thân gần hai trăm năm huyền khí khổ tu, huyền công vô cùng mạnh mẽ lại sớm chẳng biết đã đi đâu!

Hoàng Thái Dương cực kỳ hoảng sợ, cúi đầu vừa nhìn xuống phát hiện khoang bụng của mình hoàn toàn trống không thành một cái động lớn! Lão thống khổ gào lên một tiếng, một bàn tay ngỡ ngàng gẩy một

cái, cả cái bụng cũng rơi xuống, nhìn xuống vị trí khoang bụng lại thấy được mặt đất phía sau!

Chỉ còn duy nhất có cây cột sống! Nhưng cây cột sống trơ trọi, ngay cả sương sườn cũng không có.

Ánh mắt Hoàng Thái Dương đột nhiên trợn thật lớn, đây là chuyện gì? Thế nào ta lại có thể nhìn xuyên thấu qua cơ thể mình thấy đất? Cơ thể của ta? Lục phủ ngũ tạng của ta? Lưng của ta ..?

Chạy đi đâu rồi!

Lão khốn khổ quay đầu, nhìn xem sống lưng của mình, đột nhiên phát ra một tiếng tru thảm thiết tới cực điểm, bởi vì lão phát hiện, thân thể của mình đều đã biến mất, hoặc là nói, đã bị mài không còn chút gì …

Xương chậu cùng đùi cũng chỉ còn một lớp mỏng… Hoàng Thái Dương mờ mịt quay đầu, đôi mắt vô thần nhìn Quân Mạc Tà hỏi:

-Thịt của ta… đâu?

Quân Mạc Tà chau mày, lạnh lùng nói:

-Thứ đồ tầm thường bỏ đi, cho chó nó cũng không ăn!

Trong lòng Hoàng Thái Dương mờ mịt, “nga” một tiếng tựa hồ là đã minh bạch. Bất thình lình rắc một tiếng, cột sống gãy, cả người lão sụn xuống, rất là đau nhưng tựa hồ vẫn không có cảm giác, thần sắc trước sau vẫn mờ mịt. Một lát sau bỗng xuất hiện một nụ cười kỳ quái…

Lão lầm bầm nói:

- Năm đó …. ta còn trẻ, xâm nhập Cửu U cốc... Hắc hắc, bên trong thậm chí có bốn người đang ở quyết chiến, bốn người này tất cả đều là cường giả cấp Chí Tôn... Khi đó... bọn hắn cũng đã không sai biệt lắm tới thời khắc đèn dầu sắp tắt... Ta đáp ứng giúp bọn hắn mỗi người làm

một chuyện... Lúc ấy ta thề, nếu như làm không được, cả người huyết nhục đều bị từng khối mài rụng mà chết... Bọn hắn bởi vì tin của ta lời thề, mới trước khi chết, dùng giải thể ngược đại pháp đem toàn bộ huyền công truyền cho ta. . . ••• vì thế ta lúc đó trở nên mạnh mẻ , đi bước thành tuyệt đỉnh cao thủ, trở thành Thiên Huyền, trở thành Chí Tôn, trở thành trên cả Chí Tôn... Nhưng chuyện ta đáp ứng bọn họ, lại một chuyện cũng không làm... Người a, chuyện của người sống còn không có bận tâm, có người nào có hứng thú đi làm chuyện của người chết? Lời thề kia tất nhiên là chết rất tàn khốc nhưng không không có khả năng thành hiện thực. Không có khả năng…

Lão hé mắt cười thảm một tiếng, thì thầm nói:

- Hóa ra thực sự là có loại chết kiểu này, ta ứng thệ? Thì ra thực sự là có sao?..

Hoàng Thái Dương nói tới đây, đột nhiên đầu lệch sang một bên, lặng im mà chết.

Tiếp theo “ba” một tiếng, cổ của lão rốt cuộc cũng chống đỡ không nổi gãy rụng. Vì thế đầu Hoàng Thái Dương cứ như vậy rơi nhanh xuống đất, lăn đi mấy vòng, ngửa mặt lên trời, hai mắt mở to.

Một đời cao thủ cấp bậc trên Chí Tôn, lại bị một kiếm bức đến đem huyết nhục cọ xát đến hết, như vậy mà chết.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 116: Kỳ Thực Ngươi Phải Chịu Trách Nhiệm Với Ta

Quân Chiến Thiên, Quân Vô Ý chăm chú nhìn lên, bốn mắt đăm đăm, hai người đều là đại tướng, từng cầm binh trăm vạn, máu tanh gì cũng đều thấy, không gì là chưa trải qua nhưng hôm nay chính mắt trông thấy người chết kiểu này, hơn nữa người này còn là loại cao thủ đỉnh phong chỉ tồn tại như thần tiên trong truyền thuyết lục địa. Lại nghĩ đến việc Hoàng Thái Dương bị chết theo lời thề của hắn, hai người không tự chủ được cảm giác lạnh lẽo bao phủ cả người…

Chẳng lẽ trong nơi u minh tối tăm kia thật sự có cái gọi là “ý trời”, thật sự có người đang giám sát tất cả sao?

Đạo trời công bằng sao?

Cơ mặt nơi khóe mắt của Ưng Bác Không bỗng run run, giật mình nói:

- Chết rồi sao?

Hai mắt của Xà Vương Thiên Tầm ngơ ngẩn nhìn xuống mặt đất, nhìn thi thể bị chém thành hai đoạn, giống như ngủ mê nói mớ, nói:

- Đã thành dạng này rồi chẳng lẽ còn có thể sống sao?

Ưng Bác Không rùng mình một cái, ôm lấy bả vai, lẩm bẩm nói:

- Nhưng con mẹ nó, chết kiểu này cũng thật quá... Ngươi nói xem, năm đó hắn phát thệ gì đó khác không được sao, sao lại phải phát ra lời thề độc như vậy? Thật là, con mẹ nó, tự làm khó bản thân mà, nếu chỉ

phát thệ bị chết nhanh chóng thì đâu đến nỗi phải chết không toàn thây như bây giờ?

Xà Vương lại nhìn nhìn cỗ thi thể kia một lần nữa, rốt cục nhịn không được nôn thành tiếng, che miệng nhanh như chớp bỏ đi, thân pháp so với lúc đánh nhau còn muốn nhanh hơn vài phần, cái kia thật sự quá tởm mà.

Ánh mắt Quân Chiến Thiên phức tạp, đứng một hồi rốt cuộc nói:

- Bảo hạ nhân quét dọn một chút, nhanh chóng mang đi chốn cất. Người cũng đã chết, ân oán tiêu tan. Dù sao cũng là cao thủ một đời, ngàn vạn lần không được làm qua loa. Trời cũng không còn sớm nữa. Tất cả mọi người nhanh nghỉ ngơi đi.

Nói xong, lão gia tử cùng Quân Vô Ý hai người lặng lẽ xoay người đi.

Công lực của hai người vừa mới tăng lên không lâu, vốn còn nghĩ với thực lực mình hiện giờ khó mà gặp địch thủ, ít nhất cũng có tư cách là cường giả đương thời. Nhưng tối này, thấy một trận chiến này, tự bản thân cảm nhận công lực vẫn hoàn toàn chưa đủ, không giúp được gì, hai cha con Quân lão gia tử không khỏi có chút mất mát.

Về phần hai người Xà Vương Thiên Tầm cùng Mai Tuyết Yên, Quân Mạc Tà cũng không chủ động giới thiệu để mình gặp mặt, như vậy cả hai đều là nhân vật thần bí. Quân lão gia tử tự nhiên hiểu rõ đạo lý, dứt khoát không hỏi. Một mạch đi thẳng về phòng ngủ.

Mai Tuyết Yên đứng cách đó không xa, một thân áo trắng tung bay, thở dài nói:

- Đáng tiếc, một vị Chí Tôn cao thủ không chết trên chiến trường ác liệt mà lại bị chết ở nơi này, nhân tình quả thật là thật bi ai.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc nói:

- Quả thực là nhân tình bi ai. Cường giả Chí Tôn như vậy cũng không có đạo đức gì cả. Mai cô nương cũng đừng mong chờ người khác đều giống ngươi, giống như thánh nhân, lo lắng cho thiên hạ, nghĩ cho đại cuộc… Hắc hắc hắc, nếu là dựa vào những kẻ như vậy để bảo hộ đại lục thì lão tử thà rằng rút kiếm tự vẫn còn hơn.

Mai Tuyết Yên nhìn hắn một cái, than nhẹ một tiếng, nói:

- Thế nhưng cứ như vậy, đối với thực lực của đại lục dù sao cũng mất đi một cao thủ mạnh mẽ. Trong trận chiến này, mỗi nhân tố dù nhỏ bé cũng sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ đại lục. Mà thực lực ở mức cường giả như vậy, toàn bộ đại lục cũng không có mấy người. Ngày sau, nếu bởi vì vậy mà bị dị tộc xâm nhập, như vậy toàn bộ đại lục, thậm chí là cả thiên hạ, có thể sẽ…

Quân Mạc Tà chớp mắt, cười lạnh một tiếng nói:

- Thiên hạ hưng vong, không liên quan đến ta. Không cần nói với ta đạo lý sáo rỗng này. Ngay cả khi bị di tộc xâm lấn thì sao? Bất quá thì đến lúc đó cá chết rách lưới thôi. Chẳng lẽ dị tộc toàn bộ đều đạt tới trình độ trên Chí Tôn cường giả sao? Nếu quả thật bị xâm lấn, lão tử giết không được những kẻ mạnh nhất thì chẳng lẻ không giết được những kẻ yếu hơn hay sao? Đều là một đám đáng chết, con mẹ nó cái đồ hỗn đản.

- Sao ngươi có thể nói như vậy?

Mai Tuyết Yên có chút căm giận nói.

- Thành bại của trận chiến này ảnh hưởng đến vạn năm. Nếu quả thật là bị ngoại tộc xâm lấn, toàn bộ đại lục sẽ sa vào trầm luân cũng không chừng. Ngươi thân là người đại lục sao lại không có nửa điểm lương tâm, trách nhiệm vậy?

- Lương tâm trách nhiệm? Ta dĩ nhiên là có. Nhưng ở chỗ này ta phải nói với ngươi một câu, ngàn vạn lần không cần vì cái gì gọi là “Đoạt Thiên chi chiến” chết tiệt đó mà quên đi cách đối nhân xử thế cơ bản

nhất. Nhường bước sẽ chỉ làm cho đối thủ của ngươi từng bước ép sát, ngươi có thể để ý tới toàn cục nhưng người khác thì không hẳn thế. Việc phân tranh là vẫn tồn tại. Tựa như lúc này đây, ta không giết hắn, hắn sau khi trở về thì Mộng Huyễn Huyết Hải và Thiên Phạt sâm lâm nhất định trở thành kẻ thù một mất một còn. Đến lúc đó một hồi phong ba còn lớn hơn, cao thủ chết càng nhiều hơn nữa!

Quân Mạc Tà lạnh lùng nhìn nàng:

- Mai cô nương, ta trịnh trọng nói cho ngươi biết. Đến lúc thất bại thì dù có thần tiên đến chăng nữa, toàn bộ đại lúc cũng sẽ thất bại, nếu không phải tới lúc, dù phái Ngân Huyền đi cũng có thể đại thắng "Đoạt Thiên chi chiến". Ta chưa bao giờ sợ hãi địch nhân cường đại, nhưng vạn phần sợ hãi sự ngu xuẩn như heo của những kẻ bên mình. Hơn nữa, thế sự vô thường, ai có thể nói trước được? Nói không chừng khi nào Thiên Trụ sơn sụp đổ thì đám người dị tộc chết tiệt cũng nằm dưới mặt đất hết rồi. Hãy nghĩ tới việc này, sẽ không phải buồn lo vô cớ nữa. Ngươi nếu có nhiều thời gian rỗi vậy, không bằng chính mình từ từ suy nghĩ một chút, tìm một lang quân đẹp trai tuấn tú tâm đầu ý hợp rồi gả đi cho rồi. Đây chính là chuyện quan trọng chung thân đại sự đó.

Quân đại thiếu vỗ ngực một cái, tiếp:

- Ví như ta đây, kỳ thật ngươi cũng biết rõ, bổn công tử phong lưu tiêu sái, tài mạo song toàn, ngọc thụ lâm phong, hiệp cốt nhu tràng, kiếm đảm cầm tâm, tài hoa tột bức, kỳ tài ngút trời, có thể nói là xứng đôi vừa lứa với Mai cô nương nhất, hơn nữa đêm qua ngươi đột nhiên thị uy, phi lễ với ta, ngươi phải chịu trách nhiệm đó nha. Nếu không bổn công tử sẽ khóc và thắt cổ tự vẫn cho ngươi xem. (DG: nếu ta dịch đúng thì không biết thằng này là trai hay gái đây a)

("hiệp cốt nhu tràng" nghĩa là xương cứng ruột mềm, ý chỉ người anh hùng bề ngoài thô lỗ nhưng có tấm lòng ôn nhu, đối xử tốt bụng với mọi người, đặc biệt là phụ nữ. "Kiếm đảm cầm tâm" nghĩa là múa kiếm thì thấy rõ sự gan dạ, đánh đàn thì thấy rõ lòng cao đẹp, ý chỉ bậc tài hoa. Ai

muốn hiểu rõ hơn về “kiếm đảm cầm tâm" thì bấm spoiler ở dưới đây để xem. Các câu khác chắc ko cần giải thích nữa - biên)

Mai Tuyết Yên thoáng đỏ bừng cả khuôn mặt, tay chỉ vào hắn, sao lại có kẻ vô sĩ như vậy, cả người run rẩy nói không ra lời, hơn nửa ngày mới rốt cuộc thốt ra được một câu:

- Ngươi … ngươi … ngươi sao lại có thể vô sỉ như vậy hả?

Mai Tuyết Yên cả đời tung hoành thiên hạ, thậm chí có thể nói hiếm có điều gì nàng không biết, không hiểu rõ. Bất kể nói với nàng điều gì, Mai Tuyết Yên đều có kiến giải của mình, thậm chí còn có thể phản bác khiến người khác không nói được gì nhưng chỉ riêng chuyện tình yêu nam nữ, chuyển cưới gả thì nàng lại rất xấu hổ, không nói ra lời.

Đương nhiên, cái này cũng chỉ đúng với Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia mà thôi. Nếu là người khác nói với nàng những lời như vậy, phỏng chừng sớm đã bị nàng đập thành bánh thịt rồi.

- Gì? Không có răng? Sao có thể được?

Quân Mạc Tà nhe răng nói, khoe hai hàng răng trắng tinh đều đặn, khi ở dưới ánh trăng chợt sáng lóe lên, cười hắc hắc.

- Bổn thiếu gia miệng đầy răng chắc khỏe, khi còn bé không ăn đường, càng không có thói quen xấu, mỗi ngày đánh răng hai ba lần, ngay cả chút sâu răng cũng không có, làm sao có thể nói không có răng được chứ? Mai cô nương, ngươi hôm qua hôn ta chẳng lẽ còn không biết ta có răng hay không? Đúng rồi, ta nghe nói chỉ có nhân tài phi lễ người khác mới có thể vô sỉ a, cô nương sao lại có thể nói ta vô sỉ nhỉ? Nói như vậy thì còn đâu là mặt mũi của ta nữa? Bổn thiếu gia quả thật là bị hại thảm thương mà.

- Kỳ thật ngươi phải chịu trách nhiệm với ta đó nha. Mai cô nương, ngươi cũng đừng qua lo lắng, dù sao ngươi cũng đã lỡ làm rồi. Hôn,

ngươi cũng đã hôn; sờ, người cũng đã sỡ rồi, nhìn thì người cũng đã nhìn rồi. Tuy rằng bất đắc dĩ nhưng ta cũng cam chịu số phận.

- Ai bảo ta luôn là người thuần thiết chứ.

Dùng thái độ vô cùng hung hăng, càn quấy nói ra, Quân thiếu gia nho nhã lễ độ một tiếng nói chúc ngủ ngon, sau đó dương dương tự đắc hát lên một khúc, rồi thản nhiên trở về phòng ngủ. Bỏ lại phía sau Mai Tuyết Yên đại cô nương trừng mắt nhìn lưng hắn, hai hàm răng cắn chặt kêu lên ken két.

Thật không thể tưởng tượng được, người này trình độ vô sỉ lại còn vượt quá dự liệu của mình, lời cuối cùng liên đem ta thành kẻ vô sỉ. Trời ơi đất hỡi, ta tức chết mất thôi.

Lão thiên , mang cho ta một tên cao thủ giống như Hoàng Thái Dương mau, cho ta phát tiết một chút tức giận đi a.

Có thể là ông trời không nghe hoặc cao thủ như Hoàng Thái Dương quá ít nên nguyện vọng của Mai đại mỹ nhân dĩ nhiên là không đạt được.

Bất quá, Mai Tuyết Yên cũng biết, lời Quân Mạc Tà mới nói vừa rồi tuy rằng có chút bỡn cợt nhưng thực ra nghiêm túc nhắc nhở mình một việc đó là triệu lần không cần phải xem Đoạt Thiên chi chiến quá mức nghiêm trọng. Hết thảy đều vì Đoạt Thiên chi chiến chuẩn bị thì chính là tự trói buộc mình. Quả là nhược điểm lớn a.

Thậm chí, Tam Đại Thánh Địa nếu cần đều có thể lợi dụng những lời nói này với mình, cũng chưa chắc là không thể. Quân Mạc Tà dùng cách thức hỗn trướng này nói ra, chắc là sợ chính mình chịu không nổi. Mặc dù có chút thô tục nhưng dụng ý cũng đủ uyển chuyển.

Sự việc xảy ra ngày hôm nay, chính mình hắn phải tự xuống tay giết chết Hoàng Thái Dương.

Nghĩ đi nghĩ lại, tức giận trên mặt Mai Tuyến Yên chậm rãi biến mất, hơi hơi nở nụ cười, nguyên lai người này đối với chính mình cũng là dụng tâm khổ tướng a.

oOo

Ngày thứ hai cũng tới, mặt trời vẫn như ngày thường lên xuống đều đặn.

Thế giới này là như thế, mặc kệ ngày hôm qua đã chết người nào, hoặc chết bao nhiêu người. Ngày kế tiếp vẫn thời gian như vậy vẫn sáng tối như nhau.

Hoàng Thái Dương một đêm không về, làm cho mọi người ở Mộng Huyễn Huyết Hải đều hoảng hốt.

Cả nhà Hoàng gia càng như kiến bò trên chảo nóng.

Mặc dù khoảng cách giữa hai nơi dĩ nhiên không ngắn nhưng với công lực của Hoàng Thái Dương đi qua đi lại cũng có thể chỉ dùng một canh giờ, thế nhưng một đêm đã trôi qua, mặc kệ là chuyện gì cũng là quá đủ thời gian.

Nhưng Hoàng Thái Dương chính là một đêm chưa về.

Hắn trước khi đi còn tin tưởng chắc chắn trăm lần, nói qua

- Chỉ là một bọn tôm tép nhãi nhép, bổn tọa một tay là có thể thu phục toàn bộ, cần gì phải đi nhiều người như vậy? Lão phu trước khi trời sáng sẽ trở về. Các ngươi chuẩn bị rượu mừng công đi.

Lão cũng kịch liệt phản đối những người trong Mộng Huyễn Huyết Hải yêu cầu đi cùng.

Hoàng gia chính vì vậy suốt đêm chuẩn bị rượu và thức ăn ngon, ngóng trông lão tổ tổng chiến thắng trở về, sau đó đánh chén no say. Mừng công cho lão tổ tong. Nhưng thời gian chớp mắt trôi qua, mắt thấy

phía đông tỏa sáng, mọi người rốt cục cũng không giữ được bình tĩnh nữa.

Khi mặt trời lên cao, mọi người lúc này đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Cơ hồ trong lòng mỗi người đều nặng trịch như bị một khối chì đè ép. Dù sao đêm qua động tĩnh bên kia cũng không phải nhỏ, nhất là Hoàng Thái Dương cùng hai đại Chí Tôn, một kích kia, thật có thể nói là trời rung đất chuyển. Hoàng gia bên này có thể nghe rõ ràng. Thậm chí cảm giác được vài chấn động của mặt đất ngay dưới bàn chân.

Rõ ràng là Hoàng Thái Dương ở bên kia gặp phải địch thủ cực kì mạnh mẽ.

Mà Hoàng Thái Dương đến bây giờ vẫn chưa về, hết thảy đều nghĩ tới chuyện tệ hại nhất.

Mộng Huyễn Huyết Hải định đưa bốn vị Chí Tôn đi tiếp viện nhưng lại bị thiếu tông chủ Hô Diên Tiếu cực lực ngăn trở. Hô Diên Tiếu viện lí do rất đơn giản: “Ở trong mắt chúng ta công lực của Hoàng lão chính là cao tuyệt. Nếu hắn có thể giải quyết sự tình trở về, chúng ta không đi. Nếu hắn không thể thể giải quyết, thậm chí gặp đối thủ ngay cả chạy trốn cũng không được, thì ngay cả chúng ta toàn bộ đi tới cũng chỉ sợ không thấm vào đâu, chỉ thêm thương vong mà thôi.”

Cho nên mọi người tiếp tục kiên nhẫn đợi đi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 117: Hại Người Cũng Không Nên Hại Đến Mức Như Vậy

Lý do Hô Duyên Khiếu đưa ra không có kẽ hở, hơn nữa sự thật chính là như thế.

Cho nên mọi người dù có sốt ruột nhưng cũng không dám tiếp tục có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào.

Hơn nữa, Hô Duyên Khiếu trong lòng còn có tính toán: “Nếu là Hoàng lão tự mình xuất thủ cũng không thể giải quyết chuyện này, như vậy chứng tỏ một điều Quân gia thực lực quả nhiên đã đạt tới một mức độ khó thể lay động. Hơn nữa trong tay đối phương nắm Diệp Cốt đan, đây là đan dược cấp bách đối với Mộng Huyễn Huyết Hải lúc này, ngoài ra còn có vị cao thủ thâm sâu không lường được. Nên có thể không đối địch hoặc biến địch thành bạn là tốt nhất. Trước mắt cứ xem như không có gì xảy ra, cứ tham dự đại hội đấu giá, đem Diệp Cốt đan thu vào trong tay rồi nói sau. Chuyện sau này thì để sau hẵng tính, trước mắt vẫn phải lấy đại cuộc làm trọng.”

Huống chi, nếu Hoàng lão quả thực thảm tử, chỉ bằng mình cùng mấy người còn lại bên cạnh thì làm sao có thể là đối thủ của đối phương? Không bằng giả vờ câm điếc, làm bộ như không biết gì. Và lại chuyện báo thù cũng không phải là chuyện mình có thể làm chủ.

Lại nói, lão đầu này dọc đường đi cứ cậy già lên mặt, vênh mặt hất hàm sai sai khiến khiến, ngay cà mình là Thiếu tông chủ hắn cũng không thèm để trong mắt. Thật là đáng chết mà. Mẹ kiếp, hắn là cái gì chứ. Khi còn ở Mộng Huyễn Huyết Hải, đối mặt với các cao thủ khác, ngươi dám như vậy sao? Quả thực tưởng mình là một đại nhân vật sao?

Cho nên trong lòng vị Thiếu tông chủ của Mộng Huyễn Huyết Hải thậm chí có chút vui sướng khi kẻ khác gặp họa. Dĩ nhiên loại cảm xúc này không thể nào biểu lộ ra trên mặt rồi.

Bọn họ lần này đi ra ngoài, lại bị sự tình của Hoàng gia gây chậm trễ nhiều lần. Chuyện như vậy đã sớm làm cho Thiếu tông chủ rất bất mãn. Chỉ là một cái Hoàng gia nho nhỏ cũng đáng được Mộng Huyễn Huyết Hải nể trọng vài phần sao? Thế nhưng Hoàng lão vì chuyện của gia tộc lão nên đã không để ý tới chánh sự của Mộng Huyễn Huyết Hải. Cái này thật khó mà chịu được.

Cho dù là con cháu chính thống của ngươi thì sao chứ? Chẳng lẽ còn có thể so với sự tình trọng yếu của Mộng Huyễn Huyết Hải sao?

Thật là không để ý đến đại cuộc, tầm nhìn hạn hẹp!

Nếu lần này bởi vì Hoàng gia mà làm hỏng việc thì không những Hoàng lão chết không có gì đáng tiếc mà thậm chí chính mình sau khi trở về cũng phải chịu trách nhiệm.

Như vậy có thể thấy, khi Thiếu tông chủ đại nhân nhìn thấy người Hoàng gia, ánh mắt đều có chút ý tứ không tốt.

Sau đó, Thiếu tông chủ đại nhân liền nói một câu:

- Lần này đấu giá không thể thất bại. Mà vật đấu giá cũng là linh dược cực kì trân quý, tất nhiên đấu giá cần đến số lượng hoàng kim khổng lồ. Hoàng gia chủ, không biết quý gia chủ có thể xuất ra bao nhiêu hoàng kim? Theo ta thấy, vẫn là đem tất cả của cải bán lấy thành tiền mặt, rồi đổi thành hoàng kim đi. Vạn nhất nếu là hoàng kim không đủ, chẳng phải là hỏng đại sự sao? Riêng Huyết Hải cũng có thể miễn cưỡng cho qua nhưng nếu vì vậy mà ảnh hưởng tới kết quả của cuộc đại chiến kia chính là ảnh hưởng đến tương lai của cả thiên hạ, ảnh hưởng đến tương lai của muôn dân. Phần trách nhiệm này tin rằng Hoàng gia chắc là đảm đương không nổi?

Hoàng gia gia chủ Hoàng Quân nghe xong lời này cái mũi thiếu chút nữa méo xệch. nhất thời bị líu lưỡi, nỗi chua xót tràn ngập toàn thân, không nói nên lời.

Lúc trước khi lão tổ tông của gia đình ta ở đây, ngươi sao không nói lời này? Hiện giờ lão tổ tông cũng chỉ mới ra ngoài một thời gian, ngoài một chút nghi ngờ, căn bản là vẫn chưa xác định được có xảy ra chuyện chết người hay không. Thế nhưng tên Thiếu tông chủ nhà ngươi liền lập tức trở mặt.

Lúc trước cho rằng có thể mạnh mẽ đoạt bảo. Không nói tới chuyện đấu giá, bây giờ thấy thế lực người ta quá mạnh, không nắm chắc có thể đoạt được, liền bảo chúng ta bán của cải của gia tộc, lấy tiền mặt gom thành hoàng kim cho các ngươi? Các ngươi cần đấu giá cái gì đó là chuyện của Mộng Huyễn Huyết Hải các ngươi, tiền của Hoàng gia chúng ta có quan hệ sao? Chúng ta chỉ là gia tộc nhỏ, sản nghiệp nhỏ, làm sao có thể phụ gánh chịu nổi chi phí cho Mộng Huyễn Huyết Hải các ngươi. Cho dù la chúng ta can tâm ra sức vì Mộng Huyễn Huyết Hải các ngươi nhưng cùng muôn dân thiên hạ thì có quan hệ gì? Các ngươi tưởng mình là chúa cứu thế sao?

Hơn nữa tính toán kiểu gì mà khi mua không được liền muốn Hoàng gia chúng ta nhận trách nhiệm tương lai của muôn dân thiên hạ. Chúng ta nếu có được tư cách quản chuyện muôn dân thiên hạ thì sao lại rơi vào hoàn cảnh hôm nay, nói năng phải xem sắc mặt của các ngươi?

Hắn ha hả nửa ngày, rốt cuộc cũng không dám trực tiếp, cự tuyệt ngập ngừng nói:

- Xin hỏi Thiếu tông chủ, tam đại thế gia nhìn nhận việc này như thế nào?

- Liên quan gì tới tam đại thế gia? Hoàng gia chủ nói lời này thật là kỳ quái.

Hô Duyên Khiếu cười tao nhã nói:

- Vì cái gọi là người nào làm người đó chịu. Chuyện từ đầu tới giờ cũng đều chuyện của Hoàng gia các ngươi. Trong chuyện lần này, chúng ta cũng chỉ là bằng hữu mà thôi, như thế nào lại có thể dễ dàng phát biểu ý kiến. Ở lập trường bằng hữu mà nói vốn bổn thiếu tông chủ tự nghĩ đã làm đầy đủ nghĩa vụ rồi. Thậm chí lúc trước Hoàng lão phá vỡ qui củ tham gia phân tranh thế tục, Bổn tông chủ cũng chưa từng ngăn cản, đơn giản nghĩ rằng Hoàng lão chính là xuất thân từ Hoàng gia, vì gia tộc ra sức cũng là theo lẽ thường phải làm, nhưng những người khác thì không được như vậy.

- Hoàng gia chủ, bất kỳ một gia tộc nào quật khởi, thủy chung vẫn cần phải dựa vào thực lực của chính mình

- Cho nên chúng ta phá lệ cho ngươi lần này, tiếp theo phải làm như thế nào? Đối với sự tình bên trong, Hoàng gia chủ cần tự mình quyết định. Mộng Huyễn Huyết Hải chúng ta đối với việc này thật sự không tiện tham dự. Chúng ta cùng quý trang thật sự không hề có quan hệ trong chuyện này. Mới vừa rồi, khẳng khái cần gia chủ kiếm hoàng kim chính là vì đại lục lê dân trăm họ, cũng không phải vì gia tộc Huyết Hải. Gia chủ ngài có phải đang hiểu lầm gì không? Dĩ nhiên nếu Hoàng gia chủ đủ năng lực xuất ra thần uy đem tam đại thế gia cùng lúc tiêu diệt vậy thì gia tộc sẽ hiển hách từ đây, ngạo thị võ lâm, xưng bá giang hồ tạo thành truyền kỳ muôn thuở.

Hoàng Quân triệt để đờ người ra.

Thì ra là muốn gia tộc mình xuất tiền nhưng không thèm để ý tới sự sống chết của gia tộc mình. Đây là kiểu lý luận gì chứ? Đây là lý luận của Tam Đại Thánh Địa các người sao? Cái gì gọi là ngạo thị võ lầm, xưng bá giang hồ? Hoàng Quân căn bản không nghĩ tới, trong lòng hắn hiện giờ chỉ có hai chữ: xong rồi.

Nhất cử giải quyết ba đại thế gia, dễ như vậy sao? Nhìn khắp thế gian này, có thể giải quyết ba đại thế gia thì có mấy người có đủ thực lức? Cũng chính là Tam Đại Thánh Địa. Miễn cưỡng là Phong Tuyết Ngân

Thành. Trước mắt chính là Quân gia thực lực sâu không lường được, không phải ngay cả Mộng Huyễn Huyết Hải Thiếu tông chủ cũng phải khiếp sợ sao?

Về phần Hoàng gia chúng ta, đừng nói là ba nhà, chỉ là một nửa trong một nhà thôi, chúng ta cũng không dám trêu vào.

Các ngươi ở chỗ này giật dây bảo chúng ta cùng tam đại thế gia không chết không thôi, lời nói hùng hồn như vậy cũng nói ra được. Lúc này thế cục không chết không thôi đã tạo thành rồi, khắp thiên hạ đều đang chờ xem kịch vui nhưng khi đại sự xảy ra, các ngươi liền lập tức phủi tay mặc kệ.

Đây không phải thuần túy là hại người sao?

Cho dù là hãm hại cũng không đến mức độ như vậy. Hãm hại tới bực này cũng thật quá kinh khủng mà. Các ngươi khơi khơi nói một câu liền làm cho Hoàng gia chúng ta vạn kiếp bất phục.

Chẳng những hại chúng ta chết mà còn muốn chúng ta đem toàn bộ của cải bán thành tiền mặt đổi lấy hoàng kim, mang cho các ngươi đem đấu giá, lại còn liên quan đến tương lai của lê dân bá tánh trong thiên hạ. Ta nhổ vào. Cho dù là cường đạo cũng không ác như vậy, nhưng xem cách nói của vị Thiếu tông chủ này, nếu không thuận theo yêu cầu của hắn thì tai họa diệt tộc liền giáng xuống đầu.

Hoàng Quân thậm chí không chút nghi ngờ vị Thiếu tông chủ này đang hướng mình nói chuyện ôn hòa nếu nghe mình cự tuyệt thì có thể lập tức giơ vung đao giết người. Người ta chính là vì muôn dân thiên hạ mà suy nghĩ, một nhân vật vĩ đại. Diệt một gia tộc của mình mà thành toàn cho toàn dân thiên hạ thì đúng là nhân gian chính đạo a.

Sau đó còn có thể lấy lòng Quân gia để bọn họ bán nhiều hơn mấy viên Diệp Cốt đan cho Mộng Huyễn Huyết Hải. Nghĩ đến đây nên Hoàng Quân không dám nói thẳng ra.

Cái này thật sự rất giống lũ đảo quốc (chỉ Nhật Bản) ở phía sau xúi giục khiến Hoa Hạ (tên cũ của Trung Quốc) cùng các nước khác khai chiến, đợi đến khi hùng sư hoàn toàn tỉnh ngủ triển khai phản kích sắc bén nhất, mà bản thân mình sau khi hoàn toàn chiến bại lại tiếp tục đi tìm kiếm hậu thuẫn khác trợ giúp, nhưng không ngờ hậu thuẫn này lại buông tay mặc kệ. Người ta là thủ hộ giả của hòa bình trên thế giới này, chẳng nhẽ lại đi giúp một tên khiên sự giả ("khiên" = dẫn dắt, lôi kéo, "sự" = chuyện, "khiên sự giả" kiểu như mấy thằng chuyên đi bô kích cho người khác đánh nhau còn mình ngồi cười) như ngươi sao? Đây chính là bi kịch của Hoàng Quân a!

(Ai muốn biết thêm về chiến tranh Trung - Nhật thì vào đây: http://vi.wikipedia.org/wiki/Chi%E1%...g-Nh%E1%BA%ADt. Mợ, phải công nhận là tụi Nhật giết người Tung Của nhiều thật.)

Trong lúc nhất thời Hoàng gia gia chủ lâm vào cảnh kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay. Khóc không ra nước mắt. Hoàn toàn tuyệt vọng.

Thậm chí còn có ý nghĩa cầm đao mổ bụng, tự vẫn.

oOo

Bên này, Quân Mạc Tà vừa mới ngủ được một chút liền bị đánh thức. Hơn nữa người đánh thức mình chính là tam thúc Quân Vô Ý, tự xông vào xốc mền ra. Quân Mạc Tà, nhìn thấy cái đùi trắng bóc của mình có chút dở khóc dở cười. May mắn là chính mình đã sửa đổi thói quen ngủ mà không mặc quần áo. Nếu không liền bị một nam nhân khác nhìn thấy hết.

- Tam thúc. Người nói ta phải nói thế nào mới được đây. Lần trước là lão gia, lần này là người. Nếu một ngày ta có vợ, ngài cũng như vậy, ào ào xông vào tốc mền? Chẳng lẽ nam nhân Quân gia chúng ta thích tốc mền của nam nhân khác sao? Bị nghiện à?

- Bớt lắm mồm, mau đứng lên theo ta ra ngoài. Có chuyện quan trọng.

Quân Vô Ý đỏ mặt, hung hăng đánh một phát lên mông cháu trai hắn. Quân đại thiếu bị ngược đãi kêu một “Ngao” một tiếng, lập tức ôm mông nhảy dựng lên, “sưu” một tiếng bằng tốc độ cực nhanh mặc quần áo vào, vẫn mang vẻ mặt buồn ngủ mơ màng theo đuôi Quân tam gia đi ra.

Khi đến tiểu viện của Quân Vô Ý, Quân Mạc Tà thấy hai người trước mặt liền chấn động. Cơn buồn ngủ nháy mắt biến mất hoàn toàn, hoàn toàn bất ngờ. Điều này sao có thể xảy ra được?

- Các ngươi, các ngươi sao lại đến nơi này? Sao lại thành ra cái dạng như vậy.

Quân Mạc Tà nhìn chăm chú hai người trước mặt, một nam một nữ, cẩn thận phân biệt một hồi lâu mới xác định, hai người này đúng là Mộ Tuyết Đồng và Hàn Yên Mộng. Bất quá trên người hai người đều đầy rẫy vết thương chằng chịt, vẻ mặt phong trần mệt nhoài, áo quần rách rưới, trang phục trên người so với tên khất cái còn thê thảm hơn nhiều. Cái này so với ấn tượng trong lòng Quân Mạc Tà về vị Mộ Tuyết Đồng phong thần tuấn tú, nho nhã cùng với một người luôn rực sáng với nụ cười thanh tú như Hàn Yên Mộng chính là một trời một vực.

Tại sao lại như vậy?

- Chẳng lẽ Phong Tuyết Ngân Thành bị người ta giết chết rồi?

Quân Mạc Tà có chút hả hê trên sự đau khổ của kẻ khác.

- Không đến mức như vậy nhưng cũng không khác gì mấy

Mộ Tuyết Đồng hừ một tiếng, ánh mắt lộ rõ hận ý. Đột nhiên ngẩng đầu nhìn thấy Quân Mạc Tà

- Lúc này đây, chúng ta đến là hy vọng có thể cùng Quân gia toàn diện liên thủ, diệt trừ hoàn toàn Tiêu gia. Không biết ý của Quân tam

công tử như thế nào?

Mộ Tuyết Đồng biết Quân gia trước mắt mấu chốt chính là vị tam thiếu gia Quân Mạc Tà này, cho nên hắn đối mặt với Quân Mạc Tà trực tiếp nói thẳng.

- Liên thủ? Diệt trừ Tiêu gia? Đề nghị rất thú vị?

Quân Mạc Tà ánh mắt chợt lóe lên, sờ cằm trầm ngâm đột nhiên cười lạnh một tiếng

- Nếu cái ta lựa chọn là ngồi nhìn trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi, xem Hàn gia cùng Tiêu gia liều mạng một sống một chết, chúng ta chẳng phải chiếm được tiện nghi sao? Như thế mới có lợi đúng không?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 118: Liệu Sự Như Thần

Mộ Tuyết Đồng ngẩn ra, cẩn thận nhìn Quân Mạc Tà, trong lòng rung động, thiếu niên này chỉ dựa vào mấy câu nói của mình đã đoán được Phong Tuyết Ngân Thành đã xảy ra biến cố lớn, thậm chí là nói đúng điểm quan trọng!

- Theo ta suy đoán, các ngươi bị đánh lén khi đang trên đường trở về Ngân Thành phải không? Sau đó, mấy vị cao thủ Hàn gia đã hi sinh chính mình để các ngươi chạy thoát? Quyết định rất đúng nhưng thật không dễ dàng, ha ha, tiếp đó mấy người các ngươi lăn lội giang hồ, lại phát hiện chẳng có chỗ nào để dung thân, cho nên mới nhớ đến Quân gia này.

Quân Mạc Tà lời nói như đao:

- Bởi vì hiện tại chỉ có Quân gia mới có năng lực bảo hộ các ngươi, thậm chí các ngươi tính toán muốn nhờ lực lượng Quân gia tiêu diệt phản nghịch, thuận tiện xem như Hàn gia giúp Quân gia báo thù, phải không? Sau đó đôi bên đều thỏa mãn, Ngân Thành vẫn là Hàn gia. Mộ thúc thúc, ta thậm chí còn biết đây chỉ là chủ ý của cá nhân ngươi. Tính toán của ngươi thật sự rất tuyệt a.

Mộ Tuyết Đồng chấn động, bỗng đứng dậy nói:

- Ngươi, làm sao ngươi đoán được?

- Chỉ dựa vào việc các ngươi xuất hiện ở chỗ này, chuyện này đã quá rõ ràng rồi. Nhưng bằng vào thân phận của Mộ thúc thúc ngươi, dựa vào

cái gì có thể đại biểu cho Ngân Thành Hàn gia, coi như có thêm thân phận tiểu công chúa của Hàn Yên Mộng thì cái gọi là liên hợp này cũng quá nực cười rồi. Nếu các ngươi không đến lúc vạn bất đắc dĩ, tin rằng sẽ không đưa ra hạ sách này!

Quân Mạc Tà lắc đầu nói.

Mộ Tuyết Đồng biến sắc, nhẹ giọng nói:

- Ngươi còn đoán ra diều gì nữa?

Quân Mạc Tà mỉm cười, ngồi xuống:

- Đoán ra không ít sự tình, đáng tiếc đều là chuyện bất lợi cho Hàn gia! Thứ nhất, nếu Tiêu gia mưu tính tạo phản, thậm chí đang tiến hành, như vậy đầu tiên bọn chúng cần khống chế mạng lưới tình báo! Chính là khống chế những tin tức tình báo then chốt của Ngân Thành. Sau đó chậm rãi đem mạng lưới tình báo bỏ cũ thay mới, toàn bộ đổi thành người của mình. Cứ như vậy, chỉ cần Tiêu gia không chủ động nói chuyện, người của Ngân Thành Hàn gia tất cả đều biến thành kẻ mù người điếc! Nhất định phải hoàn thành xong bước này, bước thứ hai mới bắt đầu bài trừ sức ảnh hưởng của Hàn gia tại Ngân Thành.

Quân Mạc Tà cười cười:

- Cho nên, tin rằng trước kia thỉnh thoảng Hàn gia có phái cao thủ ra ngoài làm việc, vận khí tốt thì may mắn trở về, vận khí không tốt dĩ nhiên là vĩnh viễn lưu lại bên ngoài. Những chuyện này, trên giang hồ chỉ cần tìm hiểu tin tức nhạy bén một chút sẽ biết ngay, nhưng cao tầng Hàn gia ở Ngân Thành tổng bộ lại hoàn toàn không hề hay biết. Bởi vì Tiêu gia không cho bọn chúng biết! Qua một thời gian, phong ba trên giang hồ dần dần biến mất, sau đó sẽ quay sang đối phó mấy người các ngươi, cứ như vậy mà chậm rãi thu thập.

Đợi đến lúc thực sự nắm chắc, cũng chính là lúc bức vua thoái vị. Nhưng trong đoạn thời gian này, thậm chí là trước lúc bức vua thoái vị

một khắc, Hàn gia vẫn vô tư thoải mái. Bởi vì ngoài mặt, Tiêu gia chính là tận tâm tận lực tất cả sự tình đều làm rất tốt, nói không chừng từ đáy lòng Hàn gia còn cảm kích Tiêu gia, cho rằng Tiêu gia thật sự là trung thần, vì Ngân Thành mà dốc hết tâm huyết. Thật sự là chỗ dựa vững chắc, tiếp đó lại nghĩ đến tổ tiên mà cảm thấy áy náy, lại cấp cho Tiêu gia càng nhiều quyền lợi, đến cuối cùng chính mình trở thành tay trắng, trở thành lão hồ đồ, mặc cho người ta xâu xé!

Quân Mạc Tà cười cười:

- Ta nói đúng hay không?

Mộ Tuyết Đồng hít một hơi thật sâu, chăm chú nhìn Quân Mạc Tà nói:

- Đúng! Hoàn toàn đúng! Ngươi rốt cục làm thế nào mà đoán ra?

- Chẳng lẽ còn cần lý do sao? Nếu là ta phải làm chuyện này, ta cũng sẽ làm như vậy!

Quân Mạc Tà mỉm cười, trong mắt lộ vẻ châm chọc:

- Các ngươi sống trên Đại Tuyết Sơn thời gian rất dài. Sớm đã quen sống sung sướng, đã không còn biết cái gì là đạo lí đối nhân xử thế. Tỷ như lúc này đây, ta ở trước ba quân tướng sĩ vạch trần âm mưu của Tiêu gia, lại hành hạ Tiêu Hàn, giết chết Tiêu Bố Vũ, đả thương Tiêu gia trưởng lão, cả giang hồ sớm đã bàn tán xôn xao.

- Nếu Ngân Thành còn do Hàn gia khống chế, tất nhiên sẽ lập tức hành động! Thứ nhất, giam lỏng người Tiêu gia, thứ hai, phái cao thủ dẫn đại đội nhân mã tiếp ứng các người trở về, sau đó ba mặt một lời, tuyên bố mọi chuyện cho cả thiên hạ! Nhưng suốt đường đi các ngươi không hề nhận được tin tức gì từ phía Ngân Thành, là vì sao? Các ngươi chưa hề hoài nghi sao? Người trong thiên hạ đều biết chuyện, vì sao Ngân Thành lại không biết? Vì sao tất cả đều không có phản ứng? Rốt cuộc là vì cái gì? Những chuyện đó, các ngươi đều không nghĩ tới sao?

Các ngươi chỉ một đường hướng về Ngân Thành mà đi. Lại không biết, chính mình từng bước một đưa tự đưa mình tới Hoàng Tuyền! Đi vào cạm bẫy của Tiêu gia đã sắp đặt! Ta chỉ cần thấy hai người các ngươi xuất hiện ở đây, mọi chuyện các ngươi đều không cần nói, ta hoàn toàn hiểu được! Nhưng làm ta khó hiểu chính là: đám người các ngươi Thiên Huyền có, Thần Huyền cũng có, đều là nhân vật nổi danh tung hoành giang hồ, tại sao lại ngu ngốc như vậy? Chẳng lẽ các ngươi không hề cảm thấy có chút gì không đúng sao? Một chút đề phòng cũng không có?

- Trên thực tế, sau khi các ngươi áp giải bọn chúng từ Thiên Nam về, tối đa là qua hai ngày lộ trình, nếu vẫn không thu được tin tức gì từ Ngân Thành thì phải đoán được con đường phía trước đầy nguy hiểm! Lúc đó lập tức kiếm chỗ ẩn dấu, sau đó phái một người công lực cao nhất cải trang trở về Ngân Thành dò la tin tức. Nhưng các ngươi lại hoàn toàn không hề có ý niệm này trong đầu, thản nhiên lao thẳng vào cạm bẫy của Tiêu gia, ta thực sự không biết các ngươi rốt cuộc là ngông cuồng tự đại hay ngu xuẩn quá mức!

- Hoặc là các ngươi không bị ngốc mà bị danh tiếng của Phong Tuyết Ngân Thành làm cho váng đầu! Cho nên các ngươi cứ hiên ngang trở về, nói không chừng trên đường đi còn suy nghĩ khờ dại rằng: tin tức không truyền về Ngân Thành càng tốt, đến lúc đó sẽ cho Tiêu gia một kích bất ngờ. Ta không thể không nói các ngươi ngây thơ đến mức đáng thương. Các ngươi chẳng lẽ đều quên, hệ thống tình báo của Ngân Thành đều nằm trong tay Tiêu gia hay sao?

Quân Mạc Tà một mạch nói ra, mọi chuyện giống như tận mắt nhìn thấy, mọi chuyện cực kỳ phù hợp!

Mộ Tuyết Đồng nghe xong trợn mắt há mồm, trên đầu mồ hôi đầm đìa! Những lời của Quân Mạc Tà hoàn toàn chính xác. Mà sự thật cũng đúng là như vậy! Mộ Tuyết Đồng hay Tam trưởng lão, Ngũ trưởng lão đã qua đời trước đó cũng đều có phần lo lắng Tiêu gia thế lực quá lớn, lòng mang dã tâm, cần diệt trừ tận gốc. Nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, lần thảm kịch này thật ra có thể tránh khỏi!

Ngay cả khi không tránh được hy sinh thì cũng tuyệt không lâm vào tình trạng thảm thương như bây giờ!

Cứ theo lời nói của Quân Mạc Tà, nếu đám người mình có thể nghĩ được như vậy, trường tai họa này nhất định có thể tránh khỏi.

Mộ Tuyết Đồng thở dài một hơi, rốt cuộc quyết định, ngẩng đầu lên nói:

- Đúng thế, hiện tại Phong Tuyết Ngân Thành thật sự đang gặp nguy hiểm lớn, Tiêu gia không biết khi nào sẽ nổi loạn! Chúng ta mười mấy người, cũng chỉ còn lại ta cùng tiểu công chúa liều chết chốn thoát. Cùng đường bí lối, buộc phải đến Quân gia cầu viện! Vô luận chúng ta có đủ tư cách liên minh hay không, ta vẫn hi vọng Quân gia có thể vì kẻ thù chung là Tiêu gia mà giúp chúng ta một phen!

Hắn hít một hơi thật sâu nói tiếp:

- Địch nhân của Quân gia chỉ là Tiêu gia; Hàn gia cùng Quân gia không hề có thù oán. Thậm chí, năm đó Tiêu gia muốn diệt sạch cả nhà Quân gia, nhưng thành chủ đại nhân đã không tiếc gây chiến với Tiêu gia để ngăn chặn việc này. Theo đó mà nói thì Ngân Thành Hàn gia chúng ta đối với Quân gia là có ơn không oán! Ta nói lời này không phải muốn báo đáp cái gì, mà chỉ hi vọng Quân tam thiếu có thể cân nhắc lợi hại trong chuyện này.

Hắn uống một ngụm nước một cách khó khăn, tiếp tục nói:

- Huống chi, ngoài chuyện đó ra còn có tình cảm của Vô Ý cùng Đại tiểu thư. Hiện giờ Đại tiểu thư sống một mình trên ngọn Tuyết Phong, cứ si ngốc ngóng trông suốt mười năm nay, sớm đã mòn mỏi khổ sở biết bao! Chẳng lẽ, ngươi nhẫn tâm nhìn thấy Đại tiểu thư phải chịu nỗi khổ tương tư, lại còn rơi vào tay Tiêu gia, nhận sự lăng nhục hà hiếp của bọn chúng sao?

Quân Vô Ý đứng bên sắc mặt biến đổi, há mồm định nói.

Quân Mạc Tà vội ngăn lời nói sắp thốt ra khỏi miệng Quân Vô Ý, nhìn thật sâu vào mắt Mộ Tuyết Đồng:

- Cho nên, các ngươi tới đây để xin giúp đỡ. Chúng ta có thể đáp ứng, nhưng vẫn là câu nói đó. Mộ thúc thúc ngươi đừng nhắc đến cái gì mà hợp tác nữa. Bởi vì lời nói của ngươi thật sự không đủ trọng lượng, quyết định hợp tác không thể như trò đùa thế được! Nếu nói đến chuyện hợp tác thì tuyệt đối có thể bàn bạc. Nhưng ta muốn sau khi gặp được cao tầng của Ngân Thành, mới có thể nói đến chuyện hợp tác.

- Đối phó với Tiêu gia tất nhiên là tâm nguyện của Quân gia ta, nhưng tình hình trước mắt bọn chúng đối với chúng ta chưa có uy hiếp gì quá lớn. Trái lại, lúc này cơ nghiệp ngàn năm của Hàn gia đang bị đe dọa. Nếu Hàn gia thật lòng muốn hợp tác, nhất định phải xuất ra chút thành ý mới được! Bởi vì Quân gia chúng ta ngoài mong muốn báo thù ra, hiện giờ cũng có đủ năng lực để báo thù, nhưng không có nghĩa vụ thay Hàn gia bán mạng! Tình người là tình người, đạo lý là đạo lý, chuyện này hi vọng Mộ thúc thúc ngươi có thể hiểu được.

Mộ Tuyết Đồng nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Đây là đương nhiên! Ta tin thành chủ quyết không bạc đãi Quân gia. Điểm này ngươi cứ yên tâm.

Quân Mạc Tà cười cười, không nói gì thêm.

Quân Mạc Tà chính là người như vậy. Đúng vậy, ngay cả là một món đồ ta phi thường muốn có, nhưng khi hành sự nhất định phải đợi đến lúc thời cơ chín muồi, ta mới ra tay! Hơn nữa, mục đích của ta đơn giản chỉ là vì quyền lợi, nguyện vọng của ta.

Nếu trong chuyện này có cả lợi ích của kẻ khác, vậy thì thực xin lỗi nhé, mời ngươi xuất ra thành ý của ngươi! Ta không có nghĩa vụ phải giúp đỡ kẻ khác, điều ta theo đuổi, chính là không có lỗi với chính mình, không thẹn với lương tâm, chỉ thế thôi không hơn!

Nếu Hàn gia không thể đưa ra điều kiện đủ khiến ta động tâm. Như vậy chuyện này tất nhiên vẫn phải làm, chẳng qua ta sẽ đợi Hàn gia Tiêu gia lưỡng bại câu thương lúc đó ta mới ra tay. Như vậy, tin rằng khó khăn sẽ không lớn lắm, cũng có lợi cho ta hơn.

Phải biết rằng, nếu bây giờ lập tức ra tay tiến hành. Cao tầng Hàn gia vẫn đang bị Tiêu gia che mắt, một khi Quân gia từ bên ngoài tùy tiện xông vào, chính là tự chuốc lấy toàn bộ áp lực, thậm chí còn bị Hàn gia công kích!

Mạo hiểm quá lớn như vậy, như thế nào cũng tính không ra.

Trái lại, nếu đợi hai nhà sống mái với nhau xong, kết cục rõ ràng rồi, lúc đó cũng chỉ phải đối phó với một Tiêu gia thực lực đại tổn, những chuyện khác cũng không cần quan tâm nữa.

Đạo lý này, Quân Mạc Tà hiểu, Quân Vô Ý hiểu, thậm chí Mộ Tuyết Đồng trong lòng cũng hiểu rõ! Cho nên đối với Quân Mạc Tà mà nói “các ngươi tới xin sự giúp đỡ, chúng ta có thể đáp ứng, nhưng không thể nói là hợp tác”. Những lời này phi thường hợp lý. Hơn nữa, Quân Mạc Tà nói như vậy đã là nhượng bộ lắm rồi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 119: Phong Vân Dục Khởi

Quân Mạc Tà có thể nhượng bộ như vậy đã là nể mặt Quân Vô Ý rồi. Hoặc là vì vị hồng nhan trên tuyệt đỉnh Tuyết Phong kia đã vì Quân gia mà không tiếc trả giá cả tính mệnh!

Hàn Yên Dao!

Nếu không bằng vào lập trường của Quân gia, cần gì quản ngươi là Tiêu gia hay Hàn gia, chẳng phải đều là Ngân Thành nhất mạch sao? Năm đó nếu không phải Hàn gia dung túng cho Tiêu gia ngông cuồng kiêu ngạo, Quân gia đâu lâm vào cảnh lông gà máu vịt như vậy? Ngươi nói ngươi ở phía sau trấn áp bọn chúng, thật vĩ đại sao? Ta đã nhận ân tình của các ngươi? Ta khinh! Ngươi đã làm chuyện gì sao? Người của Quân gia chết gần hết ngươi mới trấn áp? Còn không phải là để cho Tiêu gia mặc sức tiến hành sao?

Còn Tiêu gia đã trút giận thế nào đây? Không phải là lấy mạng người Quân gia chúng ta mà đền sao?

Huống chi, lấy lực lượng của Quân gia hiện giờ, hoàn toàn có thể đợi đến lúc hai nhà phân rõ thắng bại, lúc đó mới xuất thủ chiếm tiện nghi. Như vậy toàn bộ thù hận đều được báo.

- Nhưng không biết lúc nào có thể triển khai hành động? Ta một khắc cũng không đợi được nữa, nếu được có thể lập tức bắt đầu, có lẽ sẽ giảm được tổn thất xuống mức thấp nhất.

Mộ Tuyết Đồng vừa nghe Quân Mạc Tà lỏng miệng, lập tức hưng phấn nói. Tuy hắn biết, sau khi xong việc, Quân Mạc Tà sẽ yêu cầu Hàn gia những điều kiện phi thường hà khắc, nhưng cửa ải trước mắt dù sao cũng đã qua.

Quân Mạc Tà không phải Quân Vô Ý, hắn hoàn toàn là con diều hâu không thấy thỏ thì không xuất hiện, căn bản không có nửa điểm phong độ quân tử.

- “Hành động”? Không vội không vội! Chúng ta ở đây cần xử lý một số sự tình cấp bách đã, hơn nữa, thực lực thực lực của chúng ta hiện giờ dù không kém nhưng cũng chưa thể đối chiến với cả Ngân Thành. Nếu bây giờ tùy tiện hành động, sẽ chỉ chuốc lấy thương vong vô ích mà thôi!

Quân Mạc Tà cười cười nói:

- Hơn nữa, tin rằng lúc này Tiêu gia cũng chưa dám hành động. Cho nên, chúng ta vẫn còn thời gian!

- Tiêu gia vì sao chưa hành động?

Mộ Tuyết Đồng khó hiểu hỏi. Thậm chí cả Quân Vô Ý cũng cảm thấy khó hiểu.

- Ngàn vạn lần đừng quên, Tiêu gia bên kia mới bị chúng ta loại bỏ bốn vị Thần Huyền cao thủ, thực lực chắc chắn bị hao tổn. Mặt khác, lần này Tiêu gia tuy rằng có thể ngăn được các ngươi trở về, nhưng tất phải trả giá đắt, phần hao tổn này cần được bổ sung.

Tiêu gia sở dĩ muốn tạo phản, không chỉ đơn giản là đoạt lấy cái chức chủ nhân Phong Tuyết Ngân Thành, mà còn muốn lấy lại toàn bộ phong quang trước đây của Ngân Thành. Nếu bây giờ hành động, ngay cả thủ thắng thì cũng là một hồi thắng thảm! Như vậy, kết quả cuối cùng chỉ là đem tiện nghi cho kẻ khác.

Cho nên, nếu không vạn phần nắm chắc, Tiêu gia nhất định sẽ không động thủ. Nếu không như thế, bọn hắn hoàn toàn có thể để cho các ngươi về núi rồi giết một thể, cần gì phải làm cái việc nửa đường chém giết như vậy?

Quân Mạc Tà chậm rãi phân tích:

- Cho nên, Tiêu gia chắc chắn chưa chuẩn bị xong! Lúc này, Hàn gia tất nhiên là có chuyện, còn Tiêu gia cũng chẳng được yên. Các ngươi chân tay luống cuống nhưng Tiêu gia lại càng phiền muộn! Cho nên, chúng ta không cần sốt ruột, cứ ung dung mà chuẩn bị, lại càng khiến Tiêu gia lơi lỏng phòng bị, một khi thời cơ đến, chính là Lôi Đình Nhất Kích! Chỉ một kích nhất định dồn Tiêu gia vào chỗ vạn kiếp bất phục, vĩnh viễn trừ đi hậu hoạn!

Mộ Tuyết Đồng nặng nề gật đầu, nhưng cũng cảm thấy trong lòng thư thái rất nhiều.

Quả nhiên rất nhiều chuyện đúng là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã thông, người ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê. Sau khi nghe Quân Mạc Tà nói, mới phát hiện ra, tình hình trước mắt quả thực không xong, nhưng cũng còn xa mới xảy ra tình cảnh diệt vong như mình tưởng tượng!

Nhìn lại, tiểu công chúa Hàn Yên Mộng đã dựa vào ghế ngủ thiếp đi; đoạn đường vừa qua thật cực khổ cho nàng, lúc nào cũng kinh tâm, hoảng hồn, làm cho tiểu cô nương này hoàn toàn không chịu nổi, hiện giờ vừa nghe thấy chú cháu Quân Mạc Tà đồng ý tương trợ, tâm thần lập tức buông lỏng, định nói câu gì đó nhưng không mở miệng nổi, đầu ngả sang liền ngủ mất.

Mộ Tuyết Đồng cẩn thận đặt nàng lên giường. Nhìn thấy khuôn mặt ngủ say của nàng, trìu mến nói:

- Đoạn đường này thật khổ cho tiểu công chúa, khó khăn như vậy nhưng nàng một tiếng cũng không kêu ca, cùng ta gắng gượng cho tới

hôm nay, thật sự là…

Quân Mạc Tà không nhịn được thở dài một hơi. Kiếp trước hắn cũng bị đuổi giiết như vậy, loại tư vị này thật sự là thấm sâu trong người, cực kỳ thấu hiểu. Khi đó mình đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, còn tiểu cô nương này không hề có tí kinh nghiệm nào như mình, thế nhưng đã kiên trì đến tận lúc này, mặc dù có Mộ Tuyết Đồng luôn bên cạnh làm bạn, nhưng đúng là không dễ dàng gì.

- Hiện tại, điều ta cần biết chính là, lực lượng chính xác của Ngân Thành Hàn gia, đặc biệt là những cao thủ lánh đời, đến cùng là có bao nhiêu. Thậm chí, các cao thủ tiến vào Tam Đại Thánh Địa từ trước đến nay, về phía Tiêu gia lực lượng cũng phải biết!

Quân Mạc Tà suy nghĩ một chút, lập tức đưa ra vấn đề này.

Biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng!

Nếu muốn chiến, không thể xem nhẹ bất kỳ nhân tố nào có thể ảnh hưởng đến chiến cuộc! Bởi chỉ cần một sơ sẩy nhỏ, cũng có thể làm hỏng cả đại cục, Hoàng gia Hoàng Thái Dương trước kia chính là một ví dụ! Ngu ngốc xông tới, cuối cùng một Chí Tôn chi thượng cao thủ cũng phải nhận kết cục nuốt hận chôn xương!

Cho nên, Quân Mạc Tà dự tính, trước khi ra tay nhất định phải giải quyết tất cả uy hiếp, cho dù không giải quyết được toàn bộ, cũng muốn trước khi khai chiến đem tất cả nhân tố suy xét kỹ càng. Như vậy mới chắc chắn đem Tiêu gia một kích đánh tan!

Nếu có gì sai sót, chỉ sợ khó mà gánh hậu quả!

Mấy Thiên Huyền của Hàn gia Mộ Tuyết Đồng cũng không cần kể đến. Hiện tại Quân Mạc Tà đã không cần lo lắng cái gì Thiên Huyền cao thủ nữa, cường giả Thần Huyền trở lên mới cần phải nói rõ. Cũng chỉ có cao thủ Thần Huyền mới có khả năng ảnh hưởng đến chiến cuộc.

- Theo ta biết, Ngân Thành Hàn gia hiện tại trong Thần Huyền trưởng lão có chín người, hàng năm trấn thủ. Còn có ba người trong Chấp Pháp đường trưởng lão, mỗi người đều có tu vi Thần Huyền tam phẩm.

Mộ Tuyết Đồng cười khổ một tiếng nói:

- Đây là nếu lúc này chưa có tổn thất gì. Còn có thành chủ Hàn Trảm Mộng cùng phu nhân, hai người đều có thực lực Thần Huyền, thành chủ đã đạt Thần Huyền tứ phẩm cảnh giới, phu nhân là Thần Huyền nhất phẩm. Mặt khác, Hàn gia còn bốn vị trưởng lão bế quan ở Tuyết Phong Kiếm nhiều năm không ra, ai cũng không biết chính xác vị trí bọn họ bế quan. Còn lão thành chủ Hàn Phong Tuyết đã bế quan hai mươi năm cho tới bây giờ chưa lộ diện. Về phần mấy đời trước có ai tiến vào Tam Đai Thánh Địa không thì ta không biết.

Yên lặng tính toán một lát, Quân Mạc Tà sắc mặt trầm trọng nói:

- Ân, đại khái là có thể điều động tổng cộng mười bốn vị Thần Huyền cao thủ, còn có bốn vị trưởng lão bế quan cùng lão thành chủ có thể sẽ đến viện trợ. Vậy còn phía Tiêu gia?

- Tiêu gia, hiện tại có mười một Thần Huyền trưởng lão, Chấp Pháp đường ba người, Chấp Pháp đường có sáu vị trưởng lão, hai nhà mỗi bên chiếm một nửa. Đồng thời đang bế quan có năm người, ây, còn có năm sáu người nghe nói xuống núi từ mấy năm trước vẫn chưa trở về, bất quá Thiên Huyền cao thủ, người của Tiêu gia chiếm đa số.

Mộ Tuyết Đồng đem thực thực hai bên tỉ mỉ nói ra.

- Nói cách khác, hiện tại cao cấp thực lực ngoài sáng của hai nhà không sai biệt lắm. Hai bên có thể tùy thời điều động đều là mười bốn người. Mặt khác hai bên đều không xác định được số cao thủ đang bế quan. Tiêu gia đại khái hơi nhiều hơn một ít, nhưng Hàn gia lại có một vị thực lực bí hiểm lão thành chủ trấn thủ, hai bên cũng gần ngang bằng, Hàn gia có vẻ hơi xuống hạ phong, chẳng trách cục diện lại diễn ra như vậy. Tớ cường chủ yếu, làm sao không phát sinh sự cố!

Quân Mạc Tà khẽ gõ ngón tay, sắc mặt thâm thúy:

- Nhưng hiện tại Tiêu gia lại ở chỗ tối, Hàn gia thì ở ngoài sáng, đây chính là điểm bất lợi.

Mộ Tuyết Đồng nặng nề gật đầu:

- Đúng thế, trước mắt phải nghĩ ra biện pháp để Ngân Thành Hàn gia biết chuyện này mới được! Nếu không, Tiêu gia ngấm ngầm hạ thủ, Hàn gia lại không hề có phòng bị, chỉ sợ sẽ chịu thiệt thòi lớn!

- Thần Huyền thực lực, không phải dễ ám toán như vậy đâu.

Quân Mạc Tà cười cười, có chút châm biếm nói:

- Chỉ cần đạt tới Thần Huyền cảnh giới, người bên cạnh chưa cần động thủ, chỉ cần một ánh mắt là có thể sinh ra cảm ứng vi diệu, huống chi trong lòng đã dâng lên sát khí? Nếu dễ dàng như ngươi nói thì Tiêu gia đã sớm động thủ rồi, há lại chờ tới bây giờ? Cứ bất ngờ từng đao từng mà giết không phải là được sao?

Mộ Tuyết Đồng xấu hổ, đạo lý này hắn đương nhiên cũng biết, nhưng tâm thần hỗn loạn nên không nghĩ ra.

Đột nhiên, ánh mắt Mộ Tuyết Đồng lóe lên, nói:

- Bất quá, Tiêu gia có thể có nội gián trong Hàn gia, ngay cả trong Ngân Thành thất khiếm cũng có phản đồ ẩn náu, chuyện này không thể không đề phòng, nếu là trong lúc chiến đấu…

- Đó là trong lúc chiến đấu thật sự! Hiện tại không cần lo lắng.

Quân Mạc Tà mỉm cười, đứng lên. Nhìn thấy sắc mặt mệt mỏi của hắn, hai má hõm sâu, hiển nhiên trong khoảng thời gian này lao lực quá độ, cực nhọc vô cùng. Liền nói:

- Hiện tại các ngươi cứ ở lại Quân gia, an tâm chữa thương, điều dưỡng tinh thần, tuyệt đối không cho bất kỳ kẻ nào phát hiện ra hành tung của các ngươi. Những chuyện khác ta sẽ tự an bài!

Thu xếp cho Mộ Tuyết Đồng xong, Quân Mạc Tà chậm rãi đi ra, hít sâu một hơi. Quân Vô Ý bước nhanh đến bên cạnh, trầm giọng hỏi:

- Mạc Tà, có thật sự nắm chắc không?

Ánh mắt Quân Vô Ý lộ vẻ lo lắng.

Hàn gia cùng Tiêu gia ít nhất mỗi bên đều có hơn mười vị Thần Huyền cường giả trấn thủ, ẩu đả bực này, Quân Vô Ý trong lòng hiểu rõ hiện tại Quân gia chưa đủ tư cách tham dự vào.

Quân Vô Ý tất nhiên rất hi vọng cứu Hàn Yên Dao ra. Cũng hi vọng Hàn gia có thể thoát khỏi khốn cảnh, nhưng tuyệt đối không muốn đem thực lực của Quân gia đi đánh bạc! Hy sinh bản thân mình được, nhưng hy sinh cả gia tộc thì không được! Nếu phải trả giá bằng viêc hy sinh Quân Mạc Tà thì càng trăm triệu lần không được!

Nếu Quân Mạc Tà thuần túy là vì mình mà đáp ứng, như vậy Quân Vô Ý tuyệt đối sẽ không đồng ý!

- Tam thúc cứ yên tâm! Trong lòng con hiểu rõ. Tiêu gia thiếu nợ Quân gia, lần trước mới chỉ thanh toán một chút lợi tức mà thôi, bây giờ đã đến lúc tính toán tất cả nợ nần trước đây, thời cơ đã đến tất nhiên cần tính toán rành mạch. Tam thúc, con có linh cảm, lần này chúng ta nhúng tay vào biến cố của Ngân Thành chỉ sợ sẽ đảo lộn bố cục cả giang hồ! Đến lúc đó, nhất định chiến tranh không ngớt, hài cốt như núi.

Quân Mạc Tà vô cùng bình tĩnh nói, bàn tay nắm lại chậm rãi giơ lên. Giống như đem phong vân đầy trời kia toàn bộ nắm trong tay mình! Sâu trong ánh mắt mơ hồ xẹt qua một tia huyết sắc dày đặc!

Giang hồ ngày nay, cũng đến lúc phải thay đổi triều đại! Lợi dụng
Tiêu gia làm đá đặt chân, kiếm chỉ thiên hạ, hỏi thời này ai là anh hùng?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 120: Ất Cả Đều Là Tội Nghiệt

- Ngàn vạn lần không cần phải miễn cưỡng!

Quân Vô Ý muốn thêm gì đó, nhưng cuối cùng không nói ra miệng, chỉ là trịnh trọng nói thêm một câu.

- Nếu nguyên nhân là bởi vì ta mà làm cho Quân gia tổn thất, cho dù là tổn thất nhỏ đi nữa, ta cũng vậy thà rằng không báo thù này!

Quân Vô Ý ánh mắt thâm trầm nhìn bóng đêm bao phủ đại viện Quân gia, toát ra cảm tình sâu sắc.

Chỉ có mất đi, mới chánh thức hiểu được người nhà đáng quý!

Mất đi, đúng là tiếc nuối lớn nhất!

Chỉ cần không hề tiếc nuối, mặc dù không cam lòng thì đã như thế nào!

- Tam thúc!

Quân Mạc Tà nghiêm sắc mặt:

- Người không cảm giác được, Tiêu Gia chỉ là bởi vì đùa giỡn trả thù thúc, mới giận lây sang Quân gia làm nhiều chuyện thất đức như vậy, làm cho nhiều gia đình thê ly tử tán, cửa nát nhà tan, nhiều hài tử đều vì vậy mà chịu khổ ngược đãi, trở nên không ra người không ra quỷ, thúc cảm giác hết thảy cũng là bởi vì thúc? Nếu không có thúc, hết thảy đều sẽ không phát sinh, cho nên ngươi hiện tại áp lực rất lớn có phải là?

Quân Vô Ý đột nhiên xoay người, thân ảnh cao to tại trong bóng đêm càng phát ra vẻ cô linh:

- Không cần nói những việc này, không cần phải nói những việc này nữa!

- Vì cái gì không nói, thúc chính là không buông tay được! Thúc đều ôm tất cả tội nghiệt trên vai mình!

Quân Mạc Tà cười cười:

- Tam thúc, thúc hiện tại nghĩ vậy thì có chút ngu xuẩn, kỳ thật thúc căn bản cũng không có nghĩ tới, Quân gia một nhà chúng ta già trẻ đã từng tạo nghiệt chướng còn nhiều hơn thế, chính là Hoàng Hoa đường tự tung tự tác, hay hoặc giả là Tiêu Gia tự tung tự tác, cùng Quân gia so sánh còn xa mới có thể giống nhau, dù nói chín con trâu mất một sợi long cũng không chính xác! Căn bản là không thể so sánh!

- Con nói thử coi? Mạc Tà, ta biết con xem bản thân mình cực cao, xưa nay xem thường thiên hạ quần hùng, không coi ai vào đâu, nhưng con thủy chung vẫn là Quân gia đệ tử; Quân gia tôn tử nhất truyền, làm sao con có thể nói gia tộc mình như vậy?

Quân Vô Ý lông mày cau chặt. Cảm giác lời nói này chính mình mói ra thật sự quá không thoải mái.

- Con có nói sai sao? Sự thật vốn là như thế. Chỉ là thúc, gia gia, thậm chí Quân gia cả nhà cao thấp tất cả mọi người chưa từng nhìn thẳng vào, hay hoặc là đều không muốn nhìn thẳng vào, không dám trực tiếp nói tới thôi! Từ gia gia mà tính, chinh chiến sa trường, suất lĩnh quân đội bách chiến bách thắng, chết dưới móng sắt của gia gia, há lại số ít? Tin tưởng ít nhất cũng có hơn trăm vạn nhân mã a?

Quân Mạc Tà tỉnh táo có chút tàn khốc, chậm rãi nói:

- Rồi đến phụ thân, nhị thúc, hai vị huynh trưởng, cùng với bản thân tam thúc liên tục chiến đấu ở sa trường, có thể nói, bao năm qua quân nhân bởi vì Quân gia mà chết đi, hoặc địch hoặc mình quyết không dưới ngàn vạn người! Điều này không biết thúc đã có bao giờ nghỉ tới?

Quân Vô Ý trợn mắt nói:

- Đây là cái đạo lý gì, Quân gia cả nhà đẫm máu sa trường chính là vì Thiên Hương đế quốc, chính là vì cả lê dân bách tính Thiên Hương! Chiến trường hy sinh, không thể tránh được, càng là lý tưởng cao quý nhất của quân nhân! Cái này cùng bản thân tư thù với Tiêu Gia làm sao có thể đánh đồng?

- Thúc cho là thật không thể đánh đồng sao!? Quân nhân tự nhiên là vì nước quên thân, da ngựa bọc thây! Nhưng, gia đình quân nhân thì sao? Nữ tử và con cái của quân nhân thì sao? Chẳng lẽ nên theo hắn làm anh hùng chết trận tại sa trường? Bởi vì hắn chết ngoài sa trường nên thừa nhận quả đắng khôn cùng thì sao? Nên bán mình làm nô tì kỹ nữ sao?

Quân Mạc Tà cười lạnh.

- Cái này từ nhiều năm trước tới nay, quân nhân bởi Quân gia mà chết, nếu có một nghìn vạn người, tiếp theo có một ngàn vạn gia đình thê tử ly tán, cửa nát nhà tan, có phải thế không? Nếu như tính theo lời nói. Quân gia phải thừa nhận bao nhiêu tội nghiệt? Bao nhiêu cô nhi quả mẫu bị người khi dễ là vì Quân gia? Bao nhiêu nữ nhân trong sạch bị ép nhập thanh lâu là vì Quân gia chúng ta?

- Tựu như tam thúc nói, chúng ta Quân gia cùng Tiêu Gia bản chất là không giống nhau, Tiêu Gia là vì cừu hận, Quân gia chính là vì đại nghĩa! Cái này bản chất là không giống, nhưng bất kể là cừu hận hay là đại nghĩa, nhưng hậu quả đều là tàn khốc giống nhau, đồng dạng huyết tinh! Điểm này, bất luận kẻ nào đều không thể gạt bỏ, phủ nhận!

- Nhất tướng công thành, vạn cốt khô. Huống chi là một nguyên soái của một quân đoàn?

Quân Mạc Tà cay độc nói:

- Cho nên, sự tình này, thúc đang ở đây toan tính cũng tốt, không thèm để ý cũng được. Cũng đã tồn tại! Dựa theo lời nói của con, hơn một nghìn vạn nữ nhân cừu hận hay hoàn cảnh khổ sở đều do Quân gia chúng ta, như vậy dù cho Quân gia mỗi người bị lăng trì xử tử thực cũng không đủ làm cho người ta hả giận! Về phần tam thúc, nếu người vẫn cứ dứt khoát đem những tội nghiệt này đều ôm tại trên người mình, thống khổ cả đời cũng tốt, chung thân không cưới cũng được, hoặc là ngày ngày uống rượu tiêu sầu, điên điên khùng khùng cũng tốt, rốt cuộc có thể thay đổi được cái gì?

- Từ trên tổng hợp lại, nếu mỗi người đều dùng thái độ như tam thúc xử sự, Quân gia chúng ta có phải là muốn cả tập thể tự sát? Nếu không, như thế nào đối mặt mấy ngàn vạn oan hồn?

Quân Mạc Tà hắc hắc cười lạnh:

- Dù sao đều là sai lầm, hai người đều đem oan nghiệt của Tiêu gia cõng lên trên đầu mình, chẳng lẽ lại không cõng nốt những oan hồn chết trên chiến trường kia sao? Nhất là mấy ngàn vạn cô nhi quả phụ, cái này chẳng phải đều là sự thật máu tanh sao?

- Đừng nói nữa, không cần nói nữa!

Quân Vô Ý toàn thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống dưới. Lảo đảo một bước. Mới đứng vững.

- Con nói vậy để tam thúc tự tính toán; thúc muốn một mình lưng đeo trách nhiệm, trong khi đang là Quân gia gia chủ đương thời, trên vai muốn gánh vác trọng trách, thúc so với bất luận kẻ nào đều tinh tường. Thúc cảm thấy trách nhiệm này nên do ai gánh? Nếu thúc vẫn muốn gánh vác, thúc có lỗi nhất chính là Quân gia! Chính là thúc!

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, cảm thấy “liều thuốc mạnh” của mình đã hạ đủ rồi liền chuồn mất.

Khúc mắc này của Quân Vô Ý, có thể nói Quân Mạc Tà sớm đã có chủ ý, luôn muốn tìm một cơ hội cho tam thúc của hắn cởi bỏ, nhưng vì hắn luon chờ cho tam thúc hắn trầm tĩnh hơn mới giải quyết để mang lại hiệu quả to lớn, nhưng hiện tại đã là lúc vô cùng cấp bách. Thật sự không thể kéo dài thêm nữa.

Hôm nay Mộ Tuyết Đồng đã tìm tới tận cửa rồi, sự thể Phong Tuyết ngân thành tất cả đều đã rõ. Như vậy, sau khi tiêu diệt Tiêu Gia thì sao? Với tính cách của Quân Vô Ý, rất có thể vì hai chữ "gánh nặng" mà làm ra hành động cực đoan, gây ra thêm một thảm kịch!

Dù sao, từ bên ngoài mà xem xét, cái này có thể xem như là bi kịch liên tiếp. Căn nguyên rốt cuộc đều là do tình yêu của Quân Vô Ý cùng Hàn Yên Dao dẫn phát mà dậy, Quân Vô Hối chết trận, Quân Vô Mộng chết trận, Quân Mạc Ưu Quân Mạc Sầu chết trận, Quân Mạc Tà mẫu thân đang ngủ say đến nay, Quân gia uy danh từ đỉnh phong rớt xuống ngàn trượng, về sau lại có việc của Hoàng Hoa đường làm người người oán trách, việc này hết thảy căn nguyên, có thể nói đều là vì Quân Vô Ý cùng Hàn Yên Dao!

Nếu trong nội tâm Quân Vô Ý một mực không thể buông những chuyện này, như vậy, cho dù cuối cùng có thể đem Tiêu Gia toàn bộ đều giết tuyệt, nhưng với tính tình Quân Vô Ý, rất có khả năng hai người này không thể thành đôi!

Nếu sống cùng một chỗ, lại càng làm cho nội tâm áy náy!

Nhưng, Hàn Yên Dao tuyệt phong mười năm, là vì cái gì? Nghe nói Tiêu Gia muốn tiêu diệt Quân gia, nàng lại không tiếc từng đao từng đao cắt nhỏ thân thể của mình để kháng nghị, để được cái gì?

Chuyện này, rốt cuộc có thể trách ai? Chính thức trách Hàn Yên Dao sao? Nhưng… trên đời người nữ tử nào mà không hy vọng tìm được một phần chân ái khắc cốt minh tâm? Vì bản thân mà mong một mối tình trai tài gái sắc?

Thiếu nữ luôn mộng ôm ấp tình cảm!

Hàn Yên Dao khi đó nhiều nhất thì chỉ mười sáu mười bảy tuổi mà thôi! Một cô nương mười sáu mười bảy tuổi lại có thể hiểu được cái gì? Ngươi nói với nàng cái gì gia tộc đại nghĩa, cái vì chí công vô tư, tại thời điểm tình yêu phát sinh, người trong lòng là lớn nhất. Lòng tràn đầy ngọt ngào, làm sao có thể sẽ xem xét những thức kia?

Huống chi dùng thân phận của nàng: con gái của Ngân Thành thành chủ, có chuyện gì mà phụ thân nàng không thể gánh vác? Cùng lắm là phụ thân hướng Tiêu Gia đưa ra từ hôn mà thôi. Nàng nghĩ Tiêu Gia cũng sẽ không làm lớn, lại càng không dám không đồng ý!

Trách Quân Vô Ý? Càng vô căn cứ! Quân Vô Ý năm đó cũng không biết lai lịch Hàn Yên Mộng, chỉ cho rằng đây là một nữ nhi nhà hào phú chẳng may gặp nạn; nên Quân Vô Ý tự nhiên không có cái gì cố kỵ, thêm vào đó, thời điểm này Quân gia tại Thiên Hương có quyền thế vô cùng, lại có nữ tử nhà phú hào nào dám nói Quân Vô Ý không xứng?

Thậm chí có thể nói như vậy, lúc đó tại thế tục nhân gian, có quá nhiều gia tộc không xứng với Quân Vô Ý, chứ tuyệt đối không có chuyện Quân Vô Ý không xứng với gia tộc đó!

Nhưng tại thời điểm Hàn Yên Dao cho Quân Vô Ý biết về thân phận cũng là lúc Tiêu Gia đã tìm tới gõ cửa! Hết thảy, đã không thể vãn hồi!

Từ đó, hai người một tại Thiên Hương, một tại Tuyết Sơn, vạn dặm cách xa nhau, hết thảy bất lực. Nhưng Tiêu Gia trả thù, lại trực tiếp tiến đến. Tiến đến dị thường nhanh chóng, dị thường ngoài dự đoán mọi người! Một bi kịch tiếp lấy một bi kịch liên tục phát sinh. Làm cho Quân Vô Ý Huyết Y đại tướng quân phong vân một cõi, từ nay về sau lâm vào một vũng bùn đau khổ sâu không đáy!

Hoàn toàn bị động mà chìm vào!

Nếu nói Tiêu Hàn sai lầm? Theo phương diện nào đó mà nói, tựa hồ hắn không có sai! Thậm chí hắn có làm hơi quá, nhưng bị từ hôn, hắn có thể làm gì đây?

Thiên hạ bất kỳ một nam nhân nào, có người nào đang nghe nói vị hôn thê của mình đi theo người khác, bản thân mình bị cắm sừng còn có thể khoan hồng độ lượng nói một tiếng: “Không sao cả, ta chúc phúc cho các ngươi!”? Có sao?

Nếu có, nhất định là thánh nhân!

Cho nên Tiêu Hàn trả thù cứ như vậy tiến tới!

Vị kia thân ở địa vị tuyệt đỉnh trong thiên hạ Phong Tuyết ngân thành Tiêu Gia công tử, cứ như vậy bị thế tục nhân gia Quân Vô Ý đoạt lão bà…

Cái này chẳng khác nào con dâu tỉnh ủy bí thư lại bị một đứa con cán bộ hương trấn cướp vợ, nếu không trả thù được thì nói làm gì nữa?

Cho nên hết thảy tựu giống như bánh xe lịch sử cuồn cuộn chuyển động, không thể tránh khỏi đã xảy ra.

Ai cũng không sai, như vậy trách ai được? Vận mệnh trêu ngươi?

Chuyện này không đúng không sai, nhưng mấu chốt xem ở lập của mỗi bên. Theo góc độ của Tiêu Gia, tựa hồ vô luận như thế nào trả thù Quân gia cũng không có gì đáng trách, bất luận kẻ nào như thế, đều đề nghị trả thù! Dùng lực lượng Phong Tuyết ngân thành đối phó Quân gia, chẳng phải chỉ là một bữa ăn sáng? Đã có thể trả thù lại có lực lượng tuyệt đối, vì sao phải nén giận?

Nén giận, vốn không phải là nam nhân!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 121: Tâm Ma Cuối Cùng Biến Mất

Nói thật, Quân Mạc Tà cho rằng. Nếu mình là Tiêu Hàn, lúc trước sẽ lựa chọn trực tiếp khiến cho Quân gia triệt để diệt tuyệt! Còn lo nghĩ thành chủ tức giận cái rắm? Hàn Yên Dao tự mình hại mình? Ngươi như là đi theo người khác rời bỏ ta, tại sao ta phải quan tâm ngươi tự mình hại mình? Giết xong rồi hãy nói!

Dù sao thành chủ cũng không thể vì ta giết cả nhà Quân gia mà khiến cho ta nợ máu trả bằng máu!

Nhưng nếu là đứng ở phương diện Quân Vô Ý. Cũng là vô tội! Cái gì cũng không biết. Không biết mình đã yêu một nữ tử không nên yêu. Rõ ràng là rước đại họa vào thân! Thế gian này còn có công đạo hay không? Chỉ là một hồi luyến ái mà thôi, lại muốn toàn bộ gia tộc trả một cái giá lớn?

Huống chi trước khi yêu thương, ta nào biết đâu rằng trước mặt nữ tử là ai? Hỏi cũng không nói nha. Hôm nay vì chuyện này, Tiêu Gia các ngươi tạo sát nghiệp to lớn như thế, liên lụy nhiều người vô tội như vậy. Giờ chúng ta có năng lực trả thù, há có thể không báo phục?

Cho nên chuyện này chính là một mớ bòng bong!

Vô cùng hỗn loạn. Ai cũng cho là mình chính xác, chỉ vì mọi người lập trường bất đồng!

Nhưng nếu là nhất định phải nói có sai, như vậy ba phương đều có sai. Hàn Yên Dao sai tại nhiệm tính, chỉ cần nhìn thấy Quân Vô Ý, tình

đầu ý hợp, nên thẳng thắn thành khẩn bẩm báo thân phận, sau đó lập tức phản hồi Ngân Thành, thỉnh phụ thân làm chủ, mặc kệ đồng ý hoặc là không đồng ý. Tin tưởng cũng sẽ không phát sinh sự tình như thế. Nhưng Hàn Yên Dao lại khư khư cố chấp chính mình để lại. Vì nhất thời vui vẻ mà tạo thành bi kịch khó có thể vãn hồi.

Tiêu Hàn lỗi tự nhiên là lớn nhất! Hắn sai thứ nhất là không nên quá liên lụy người vô tội.

Tạo thành vô biên sát nghiệt; mà cái sai đặc biệt lớn nhất là lúc trước là hắn nên đem toàn bộ người trong Quân gia giết sạch. Quyết không lưu lại hậu hoạn, bất cứ kẻ nào còn tồn tại sau này đều trở thanh một phương báo thù khốc liệt nhất! Quân gia người một nhà tổng cộng tám miệng ăn, trực hệ! Ngươi giết của người ta hai con trai cùng hai cháu trai. Rồi lại làm tàn phế một đứa, càng làm cho vợ người ta đau lòng quá độ bởi vậy đang ngủ say mười năm, toàn thế gia sụp đổ, chỉ để lại một lão già nua lớn tuổi, một tên quần áo lụa là không chịu nổi, cừu hận như vậy, sớm đã không chỉ là bất cộng đái thiên, coi như là đời đời kiếp kiếp, cũng muốn trả thù huyết hải thâm cừu!

Thù này vĩnh viễn không thể xóa nhòa, không thể tiêu tan!

Sơn thủy đổi dời, Hàn gia Tiêu Gia có thể thành lập Phong Tuyết ngân thành, nhưng đợi một thời gian, Quân gia vì sao không thể thành siêu cấp thế lực trong thiên hạ? Cho nên hiện tại Tiêu Gia, chẳng khác gì là chính mình ăn quả đắng!

Tự nhiên, ba phương diện đều nuốt quả đắng, do chính mình tạo ra!

Đương nhiên, cái này cái gọi là ba phương quả đắng. Trong đó tự nhiên cũng không có thiếu các nhân tố khác, tỷ như Thiên Hương hoàng thất, trừ phi Thiên Hương hoàng thất ý muốn mượn thực lực của Ngân Thành Tiêu Gia triệt để phá hủy thế lực Quân gia trong quân đội, nếu không với Tiêu gia lúc trước quyết sẽ không dễ dàng như thế, Quân gia hai đời năm tên tướng soái lại càng không phải bốn tử một tàn!

Việc này kết quả mặc dù thỏa mãn phần lớn tâm nguyện của Thiên Hương hoàng thất, thực sự làm cho hắn cùng Quân gia kết thù oán khó giải quyết, chỉ là việc này cũng không trong sáng hóa, Quân lão gia tử tuy ẩn ẩn đoán được, nhưng hắn vẫn thủy chung không muốn chính diện đối mặt với chuyện này, Quân Mạc Tà vẫn để chuyện này ở trong lòng, bất quá không có chứng cớ xác thực, Quân đại thiếu rất rõ ràng, trước khi mình có được chứng cứ hoàn toàn chính xác thì hắn sẽ không động thủ, bởi vì một khi động thủ, người thứ nhất muốn đối mặt chỉ sợ là gia gia của mình Quân Chiến Thiên!

Một nhân tố lớn khác lại là đến từ Ngân Thành, Tiêu gia trong lòng ý định cướp ngôi, từ xưa đến nay, bọn họ tính kế chính là vũ lực giành quyền, hòa bình diễn biến hai đại sách lược.

Cái gọi là hòa bình diễn biến chính là muốn âm mưu tính kế khiến toàn bộ nam nhân Hàn gia tuyệt tự tuyệt tôn, sau đó cho con cháu cưới vợ Hàn gia, tựu lấy Tiêu Hàn, Tiêu Phượng Ngô hai thúc cháu cưới hai tỷ muội Hàn Yên Dao, mắt thấy đại kế sặp thành, lại bỗng nhiên xuất hiện Quân Vô Ý ngoài ý muốn can dự, khiến kế hoạch phát sinh biến cố. Kế hoạch Tiêu gia nhiều năm, trở thành bọt nước, như thế nào không hận Quân gia? Làm sao có thể không diệt Quân gia? Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất của việc Tiêu gia trưởng bối không tiếc lấy mạnh hiếp yếu, lấy đại áp chế đối phó Quân gia!

Rồi sau đó bởi vì Đông Phương Thế Gia can dự, tạo thành vũ lực lớn đối đầu với Tiêu gia, dùng vũ lực giải quyết ân oán, vì vậy mới có quãng thời gian mười năm hòa hoãn này. Mà trong vòng mười năm này Hàn gia cũng có một nữ tử khác là Hàn Yên Mộng trưởng thành. Nước cờ hòa bình lại có cơ hội tái hiện, nhưng đáng tiếc người định không bằng trời định!

Một chuyến đi Thiên Nam, nhiều biến cố ngoài ý muốn đã làm cho Tam, Ngũ trưởng lão và các trưởng lão họ Hàn biết được suy tính của bọn họ. Lão huynh đệ cùng mình ở chung vô số năm tháng, lại lòng lang dạ sói như vậy, âm mưu tính toán lâu nay thất bại, thậm chí tính toán

cướp ngôi cũng đã không còn là bí mật, chỉ có thể giết trừ đi. Mà hết thảy lại là bởi vì Quân gia!

Nói chung, toàn bộ bố cục trước kia của Tiêu gia tương đối thành công. Cao tầng Hàn gia đến nay vẫn là chưa hay biết gì, mà duy nhất hai người thuộc Hàn gia may mắn đào thoát sống sót cũng chỉ là Mộ Tuyết Đồng và Hàn Yên Mộng mà thôi.

Nếu là theo hai phương diện phân tích, Quân Vô Ý cùng Hàn Yên Dao thậm chí ngược lại là người thụ hại! Tiêu gia quyền lực dục vọng giận chó đánh mèo!

Tuy rằng chỉ nghe kì danh mà chưa được gặp mặt, nhưng Quân Mạc Tà cũng đại khái biết tính tình vị tam thẩm Hàn Yên Dao. Đây tuyệt đối là một nữ nhân đặc biệt dám làm dám chịu vả lại còn liều lĩnh! Nếu không, tuyệt đối làm không ra việc này! Vạn nhất đến lúc lão nhân gia có làm gì ảnh hưởng tới Quân Vô Ý trực tiếp lấy thanh kiếm cắt cổ cũng không phải là việc ngoài dự đoán của mọi người!

Bất kể như thế nào, dù sao cũng là tận lực đợi ngươi nhiều năm như vậy, vì ngươi, ta không tiếc tánh mạng. Không tiếc làm trái gia tộc, lòng tràn đầy suy nghĩ về ngươi, thật vất vả rốt cục hết thảy đều kết thúc, nếu có thể tái kiến ngươi coi như đó cũng là một truyện hạnh phúc. Đoàn tụ sum vầy, ngươi lại đến nói một câu: vì áy náy, chúng ta không thể cùng một chỗ?

Đây là lời nói chó má gì? Người nào cũng biết ngươi khó chịu, nhưng, chẳng lẽ ta sẽ không khó chịu sao?

Cho nên, Quân Mạc Tà hiện tại nhất định phải khiến cho Quân Vô Ý cởi bỏ khúc mắc này! Hết thảy mọi thứ, ngọn nguồn hoặc là tới từ đôi uyên ương này. Nhưng lại không thể đem toàn bộ tội để cho hai người này gánh chịu, thiên ý trêu người có là chi, người đời an bài có là chi, miệng lưỡi thế gian chọc ghẹo cũng có là chi. Cố chấp tự mình gánh toàn bộ tội tình. Không những không khôn ngoan, lại đem mình tác dụng ngược lại, thật sự là một cái ý nghĩ ngu ngốc!

Thực đợi cho Ngân Thành mọi việc hiểu rõ, Quân Vô Ý lại vẫn không thể điều chỉnh lời của mình, như vậy, chờ đợi Quân Vô Ý, rất có thể lại là một tràng bi kịch khác!

Mà đêm nay, tuy rằng thời cơ có chút không thích hợp, nhưng Quân Mạc Tà không có lựa chọn nào khác.

Không từ mà biệt, sau khi trải qua sự cầu trợ của Mộ Tuyết Đồng cùng Hàn Yên Mộng, rất nhiều chuyện cũng đã được rõ ràng, Quân Vô Ý trong lòng nhất định khó mà bình tĩnh! Trong lòng không cách nào tránh khỏi sẽ nghĩ tới tuyệt sát Tiêu gia, cứu Hàn Yên Dao.

Nhưng, tâm kết của hắn chưa mở ra. Chỉ sợ sau khi tiến lên quay lại nhìn thì đã là tử lộ! Tràn đầy cảm giác tội lỗi mặc cảm. Thực dễ dàng mất đi lý chí đưa ra quyết định sai lầm!

Cho nên Quân Mạc Tà nhất định phải trước khi trong đầu hắn xuất hiện ý niệm này phải làm cho hắn từ bỏ, nếu không, lấy tính cách của Quân Vô Ý, một khi đã nhận định một việc rồi phải tiến hành đến cùng…Tuyệt không bỏ ngang! Đừng nói Quân Mạc Tà chỉ là hàng tiểu bối (con cháu), cho dù là lão gia tử tự mình khuyên can cũng không có tác dụng gì!

Cho nên tối nay tuy rằng không phải thời cơ thích hợp nhất, nhưng cũng đã là cơ hội cuối cùng!

Tâm bệnh cho tới bây giờ chỉ có tâm thuốc mới có thể chữa, đối với dạng tâm bệnh này, chỉ có thể dùng loại thuốc mãnh liệt nhất! Quân Vô Ý nếu bứt rứt, vậy hãy để cho hắn bứt rứt lên tới cao nhất đi! Nói cho hắn biết, kỳ thật ngươi tự cho là trước kia xây dựng công tích vĩ đại, căn bản chính là ở nghiệp chướng; ngươi sớm tạo ra vô biên tội ác, thậm chí toàn cả gia tộc chết đi cũng không đủ chuộc tội!

Nhìn rõ chưa, ngươi cùng nhìn rõ rồi chứ, còn chưa rõ vậy thì bó tay!

Nếu là như thế này còn không tỉnh thì Quân Mạc Tà cũng không có biện pháp!

Cho nên Quân Mạc Tà sau khi nói xong, lập tức rời đi.

Bởi vì Quân Vô Ý hiện tại cần tỉnh táo lại cẩn thận tự hỏi! Tự hỏi để rõ trắng đen!

Kỳ thật trong cuộc sống vinh hoa phú quý, quan to lộc hậu, thậm chí muôn đời lưu danh, sách sử lưu danh, đều là xây dựng ở trên cơ sở tội ác!

Vương hầu đại tướng như thế, đế vương càng phải như vậy!

Một quốc gia quốc thái dân an, nhất định xây dựng trên trụ cột của sự bị ai mất mát!

Hòa bình, cho tới bây giờ đều là lúc sau của chiến tranh!

Cho dù là buôn bán cũng sẽ có đối thủ cạnh tranh lừa gạt ngươi; bọ ngựa bắt ve không ngờ chim sẻ đứng sau!

Chỉ có nhiều kẻ buôn bán thất bại mà tự sát, táng gia bại sản. Tính tâm kế với nhau, lừa gạt lẫn nhau chỉ còn lại người cuối cùng mới gọi là phú ông địch quốc! (Ý nói giàu vãi hà .)

Nhưng mà còn xa xa trận đấu tranh mới chấm dứt, trận đấu tranh tiếp theo rất có thể đang nổi lên bên trong. Đại phú ông này tuy phú khả địch quốc tùy thời cũng có thể trở thành vật hi sinh cho cuộc đấu tranh!

Đạo lý kia thật sự là đơn giản, cũng như không có trộm cướp đáng khinh, sao có minh tinh đáng giá? Không có phần tử phạm tội sa lưới thì làm sao có cảnh sát anh minh? Không có tham quan hoành hành, như thế nào hiển lộ thanh quan liêm khiết?

Một con hổ từ lúc bé đến già ăn thịt bao nhiêu con thỏ? Con thỏ có tội sao? Nên vì lão hổ no bụng mà chết sao?

Cá lớn nuốt cá bé, người mạnh là vua, thế gian vạn vật. Ai cũng như thế!

Đạo lý chính là như vậy, minh bạch rồi chính là minh bạch rồi. Không rõ chính là không rõ!

Sự tình luôn tồn tại tính hai mặt, người cũng đều có lập trường của riêng mình!

Liền tỷ như xem một quyển sách, nếu đứng ở góc độ diễn viên, diễn viên chính là chính xác! Nhưng, nếu là ngươi đứng ở diễn viên đối lập, nhân vật phản diện thì lại khác, cảm thấy bọn hắn làm như thế thật ra là vô cùng chính xác. Cũng không phải là đi xem sách tìm khoái hoạt, mà là đi tìm tai vạ!

Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia nói rất nhiều, rồi thật là tiêu sái vỗ vỗ mông đi ngủ. Nhưng Quân Vô Ý Quân tam gia vẫn ở trong sân chịu gió lạnh sương đêm si ngốc đứng một đêm!

Sắc trời sáng rõ, Quân Vô Ý một thân sương sớm, đầu đầy sương trắng, hai mắt hoang mang, cau mày. Tựa hồ khổ tư việc gì.

Thân mình vẫn là như vậy đứng im cũng không nhúc nhích!

Ánh trăng rơi xuống dần dần sáng lên. Quân phủ hạ nhân đã lục tục bận rộn lui tới, chứng kiến Tam gia cứ như vậy một thân sương sớm, ai cũng không dám hỏi nhiều. Rón ra rón rén theo một bên rất nhanh trốn.

Mặt trời dần dần hiện lên, một luồng màu vàng sáng rỡ xuyên phá sương mù, chiếu vào đình viện, vừa lúc lóe lên trước mặt Quân Vô Ý!

- Ha ha ha…

Quân Vô Ý đột nhiên điên cuồng cười ha hả, hắn cười đến trong mắt chảy ra lệ. Ngồi chồm hỗm xuống, dùng tay đấm xuống đất, chính là không ngừng cuồng tiếu!

Hắn cười đến thật sự thực điên cuồng, cũng rất tùy ý, khuôn mặt xưa nay lãnh đạm, hiện giờ đã muốn cười đến lộ vẻ đỏ tươi, cười không ngừng được cả người run rẩy, trên mặt nước mắt, lại vẫn không có một chút đình chỉ.

- Ha ha thì ra là thế! Thế gian vốn là không tồn tại cái gì đơn thuần rất đúng cùng sai, cũng không tồn tại cái gì chính nghĩa tội ác! Anh hùng một quốc gia này. Không phải là một ác ma đối với quốc gia khác sao! Ta chỉ cần không có lỗi người nhà, không có lỗi chính mình, không có lỗi ta lương tâm của mình, cần gì để ý nhiều như vậy!

Hắn cười ha ha lên, trên mặt nước mắt vẫn tuôn rơi, đột nhiên bùm một tiếng. Đối mặt hướng Đông thẳng tắp quỳ xuống:

- Đại ca, nhị ca! Còn có các huynh đệ của ta, Vô Ý cần thay đổi. Mọi người ủng hộ Tam đệ chứ? Ha ha, yên tâm. Mọi nhi đồng, đều là hài tử của ta, ta sẽ hết sức bù lại, hết sức làm mọi việc! Không vì gì khác. Chỉ vì lương tâm tiểu đệ mà thôi!

Hắn cúi đầu dập xuống một cái, sau đó chậm rãi đứng lên, đối mặt với ánh mặt trời, ngửa mặt lên trời kêu một tiếng dài!

Tiếng kêu này, tựa hồ là xóa hết mười năm buồn bực!

Xa xa, Quân lão gia tử vui mừng nhìn sang bên này. Vuốt râu, nghiêng đầu nói:

- Hắn nghĩ thông suốt sao?

Quân Mạc Tà đứng ở bên cạnh hắn, hắc hắc cười cười:

- Xem ra là nghĩ thông suốt, cuối cùng là nghĩ thông suốt!

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, nghĩ thông suốt là tốt rồi!

Lão gia tử liên tục gật đầu, bộ dạng rất là thoải mái.

Khúc mắc của Quân Vô Ý luôn luôn là tâm bệnh lớn nhất của lão gia tử. Nhưng loại sự tình này lão cũng không có biện pháp hữu hiệu nào cả, chỉ là bên ngoài bất động nhan sắc, bên trong ruột nóng như lửa đốt. Hôm nay thấy hắn đột nhiên thay đổi không thể nghi ngờ lão gia tử cực kì vui mừng

- Ngươi rốt cuộc dùng biện pháp gì? Ta trước dốc cạn túi, cũng không có hiệu quả

Lão gia tử thực có hứng thú hỏi.

- Cũng không còn gì biện pháp tốt, chính là ăn ngay nói thật mà thôi.

Quân Mạc Tà rất đắc ý. Mặt mày hớn hở nói:

- Cháu chính là nói rõ ràng cho Tam thúc. Gia môn ta ông cháu sáu mươi mấy năm lãnh binh đánh giặc, tính ra cũng phải bị mất hơn một ngàn vạn cái nhân mạng đi? Hơn một ngàn vạn cái nhân mạng, người nào không phải lưu lại cô nhi quả mẫu? Nếu là đều tính thành tội nghiệt, chuộc hết sao? Sau đó Tam thúc chính mình liền ngộ ha ha ha.

- Nói cũng đúng a, aizzz đây đều là tội nghiệt a!

Không nghĩ tới Quân lão gia tử nói lời này, như có suy nghĩ gì, chắp tay sau đít ngửa mặt lên trời thở dài. Thần sắc cô độc:

- Mấy ngàn vạn người cô nhi quả mẫu a

Quân lão gia tử nói chuyện nửa ngày, đột nhiên đến chắp tay sau đít, thần thái có vẻ không vui đi rồi.

Quân Mạc Tà trợn mắt há hốc mồm! Ta fuc...! Không thể nào? Chẳng lẽ ta vừa chữa lành một cái tâm bệnh. Bên này ta lại có thêm một người sao?

Quân đại thiếu gia đi theo lão gia tử một đoạn, lại bị lão gia tử một cước đạp trở về:

- Cút! Đi theo lão phu làm gì? Ngươi cho là lão phu với Tam thúc không nên thân của người làm ra cử chỉ điên rồ sao? Nên làm gì thì làm đi!

Quân Mạc Tà hắc hắc một tiếng, nhất thời yên lòng. Nhãn châu xoay động, lấy ra một cái bình ngọc:

- Ông nội, ngài hiểu lầm rồi, cháu đi theo ngài chính là muốn nói ngài đem vật này ăn đi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 122: Nhị Hoàng Tử Muốn Cướp Dược Liệu

- Đây là cái gì thế?

Quân lão gia tử mở miệng hỏi đó là cái gì, bàn tay cũng liền nắm chặt thứ đó. Lão biết, thứ mà cháu trai lão lấy ra chắc chắn không phải là món đồ bình thường. Không cần biết ba bảy hai mốt gì hết, trước tiên cứ cầm lấy rồi nói sau.

Quân Mạc Tà thần bí cười hề hề nói:

- Thông Nguyên đan. Dùng một viên có thể tăng lên gấp ba lần tốc độ lưu động của huyền khí trong kinh mạch.

- Vậy đây chẳng phải là linh dược có thể đem cả thân pháp lẫn chiêu thức đều tăng tốc lên gấp ba lần sao? Thực sự có loại linh dược này?

Hai mắt Quân lão gia tử trợn trừng

- Theo lý luận là như vậy.

Quân Mạc Tà gãi gãi đầu.

- Làm sao có thể? Trên đời lại thực sự tồn tại thần vật như thế sao?

Lão gia tử hoàn toàn im lặng, tư duy đang chấn kinh gần như ngừng chuyển động.

- Vì vậy, ngài nên nhanh chóng tìm một chỗ an toàn rồi ăn vào đi, để cho lão Ưng làm hộ pháp cho ngài. Bên trong tổng cộng có hai khỏa,

ngài ăn xong rồi lại làm hộ pháp để cho lão Ưng ăn vào. Chúng ta cũng không thể nhờ vả người ta làm không công a.

- Được được, ta cũng nên đi thôi!

Quân lão gia tử đột nhiên trừng mắt:

- Con thỏ nhỏ kia, có đồ vật tốt bậc này cũng không biết sớm lấy ra hiếu thuận với gia gia. Bằng không, gia gia ta đêm qua chẳng phải là cũng có thể tiến lên đại triển hùng phong? Thật là đáng đánh đòn mà. Còn có thứ tốt nào khác nữa hay không?

Quân Mạc Tà một đầu đầy mồ hôi, nói:

- Không có, có cũng không dám cho ngài. Nghe lời này của ngài ta thật sự là nghĩ lại mà sợ, may mắn trước đêm qua không có cho ngài, nếu không, ngài vừa tiến lên chẳng phải là ngay lập tức bị miễu sát sao? Đây chính là cường giả cấp bậc Chí Tôn trở lên, ngài cho dù có tăng tốc độ lên gấp ba lần, cũng không thấm vào đâu a.

- Đồ khốn! Ngươi nhiều lời làm cái gì, gia gia của ngươi chẳng nhẽ lại kém cỏi như vậy sao?

Quân lão gia tử giận tím mặt! Tuy rằng lão gia tử biết rõ bản thân mình đối mặt với Hoàng Thái Dương kia quả thực là không đáng nhắc tới, nhưng Quân Mạc Tà lại nói ra như vậy, lão đầu này vẫn cảm thấy tự tôn bị tổn thương nặng nề. Thằng cháu trai lắm chuyện này, cái việc đó tự mình biết là được, làm sao phải nói toạc ra như thế!

Quân Mạc Tà sợ hãi kêu lên, "vù" một tiếng lập tức không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lão gia tử hung hăng nhổ nước bọt, nói:

- Con mẹ nó, nói chuyện cũng không biết nhún nhường chút nào. Ta chính là thân gia gia của ngươi đó.

Nói xong mới cực kỳ kích động đi tìm Ưng Bác Không.

Sau đó lại càng đơn giản. Hai vị lão nhân gia cực kỳ kích động liền vai sánh vai đi tìm một nơi bí ẩn an toàn để ăn đan dược!

Liên tiếp vài ngày, bên Mộng Huyễn Huyết Hải cũng không tiếp tục tìm tới cửa nữa, phía Phong Tuyết Ngân thành cũng không tới, phía hoàng thất Thiên Hương cũng giống như lúc trước, hoàn toàn không có động tĩnh gì. Quân Mạc Tà thấy phong ba tạm thời dừng lại, cũng không vui vẻ nhàn hạ, tiếp tục vùi đầu vào làm việc, nếu không phải luyện công thì là luyện đan. Ngay cả việc trêu ghẹo mỹ nữ hương diễm mà hắn ưa thích nhất, mấy ngày nay cũng không để ý tới nữa, trực tiếp tự làm cho mình đầu tắt mặt tối, không có thời gian rảnh rỗi nữa.

Trong thời gian này, bên Thịnh Bảo đường cũng tới bái phỏng vài lần, bất quá Mộ Tuyết Đồng cùng Hàn Yên Mộng được Quân gia che giấu chặt chẽ kín đáo, bọn họ cũng không phát hiện được gì, đành phải rời đi. Quân gia hiện giờ cũng không phải là Quân gia mà trước kia bọn hắn có thể mặc sức chà đạp vo tròn bóp méo theo ý thích, không dám tùy tiện hành động lỗ mãng nữa.

Linh Mộng công chúa cũng đã tới thăm Dạ Cô Hàn vài lần nhưng vẫn không gặp được Quân Mạc Tà. Bất quá sau khi nghe Quản Thanh Hàn nói, gần đây Linh Mộng công chúa gầy yếu đi rất nhiều, cũng trầm mặc hơn rất nhiều, vẻ mặt mang tâm sự nặng nề, khác rất nhiều so với hình tượng trước đây của nàng. Nàng vốn cùng Độc Cô Tiểu Nghệ và Tôn Tiểu Mỹ Tôn đại tiểu thư có giao tình rất sâu nặng, nhưng cũng không biết tại sao, ngay cả hai nàng này cũng không thể nào thân cận được với nàng như trước.

Quân Mạc Tà nghe xong, chẳng qua chỉ cau mày suy nghĩ một chút. Hắn ngược lại không quan tâm đến việc này chút nào, liền quay về tiếp tục công việc còn đang dang dở.

Nha đầu Độc Cô Tiểu Nghệ kia tự nhiên là không ngừng chạy sang bên Quân gia, đôi mắt nha đầu này lúc nào cũng đỏ hoe như có thể chảy

nước mắt bất kỳ lúc nào, vừa đến liền hướng về chỗ ở của Quản Thanh Hàn chạy tới, vừa nói chuyện không được năm ba câu lại chuyển qua hỏi về phương diện kia, tỷ như: "Ngày hôm qua hai người có nấu cơm không?".... linh tinh khiến cho Quản Thanh Hàn mỗi một lần đều mặt đỏ tới tận mang tai, dở khóc dở cười.

Bởi vậy có thể thấy được tặc tâm bất tử của tiểu nha đầu này, nàng vẫn đang rình xem có cơ hội nào không để được "nấu cơm" với Quân Mạc Tà.

Tâm cảnh của Quân Vô Ý đã sáng tỏ thông suốt, tinh thần diện mạo cũng thay đổi rất nhiều. Những ngày này hắn tích cực vô cùng, tự mình chủ trì mọi công việc lớn nhỏ trong Quân gia, đem danh sách các vị khách cần mời nhanh chóng phát ra ngoài, chuyên tâm chuẩn bị việc thu nhận nghĩa nữ.

Đường bàn tử chuẩn bị chiêng trống rùm beng khai mạc đấu giá, phỏng chừng cũng là sau một hai ngày nữa.

Nhưng mà sáng sớm ngày hôm nay, đột nhiên xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, quả thực là một sự kiện lớn hết sức ngoài ý muốn.

Chuyện này, đúng là đã khiến cho các đại thế gia đông đảo trong kinh thành chú ý chặt chẽ, thậm chí ngay cả những huyền khí thế gia đến từ bên ngoài thành cũng chấn kinh không thôi! Bởi vì chuyện này lại cùng Quân tam thiếu nổi bật nhất trong kinh thành hiện giờ có quan hệ.

Chuyện này xảy ra ở cửa Nam của Thiên Hương thành, mà người liên quan chính là người thừa kế của Thành gia đi theo Nhị hoàng tử - Thành Đức Thao Thành đại thiếu gia. Nếu chuyện chỉ có như vậy thì cũng chẳng có gì đáng nói, nhưng mà chuyện thực sự gay go nhất, đó là hắn cũng lôi cả Nhị hoàng tử dính dáng vào việc này.

Tin tức có người từ Thiên Nam mang theo rất nhiều cực phẩm linh dược đường xa tới Thiên Hương sớm đã không còn là bí mật gì nữa. Những kẻ có thế lực hay những gã con buôn có máu mặt trong việc buôn

bán dược liệu của Thiên Hương thành sớm đã xoa tay hằm hè chờ đợi con hàng này từ lâu. Dựa theo tin tức không ngừng truyền đến trong khoảng thời gian này, hình như bên trong nhóm dược liệu này không chỉ có nhân sâm ngàn năm, cực phẩm chu quả*, Tam Sắc Linh Chi....các loại linh dược thế gian hiếm thấy, không chỉ vậy còn có những thiên linh địa bảo như: Huyền Sâm quả, Tử Chi đằng, Bất Tạ hoa, Thủy Ngọc tuyền...Nếu chỉ có vậy thì cũng thôi, nhưng chỗ khủng bố chân chính là hình như mỗi loại linh dược không chỉ có một gốc! (Bướm bé: Chu quả là một loại quả màu đỏ, to như nắm tay, 1 cây có 1 hoặc 2 quả thôi, ăn vào có lợi cho lục phủ ngũ tạng, đặc biệt là tim, cái này trong vườn nhà có nên biết chứ gúc gồ không tìm ra đâu, nhưng đồ nhà mềnh là đồ dỏm thôi, mới trồng được 1 tháng, đừng ai tham mà đến nhà mềnh cướp nhá . Láng: Ơ ngon nhẩy, sau này ra 2 quả nhớ để dành cho ca 1 quả nhá)

Toàn bộ những linh dược này có thể đều là linh dược trong truyền thuyết, đừng nói là sở hữu được, ngay cả việc nhìn thấy cũng hết sức hư vô mờ mịt a. Chỉ là nếu vật này thực sự có tồn tại, vậy đây chính là thứ có thể khởi tử hồi sinh a, nghe nói sau khi ăn vào rồi còn có thể trường sinh bất lão...

Trường sinh bất lão tự nhiên là nghe sai đồn bậy, nhưng chắc chắn là kéo dài thêm tuổi thọ...

Vậy mà lúc này thứ vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết lại có thể xuất hiện trước mắt mình, hơn nữa còn có số lượng lớn như vậy, ai có thể không động tâm cơ chứ? Dưới sự chấn động mạnh mẽ của lợi ích khủng bố bậc này, việc chủ nhân vốn có của nhóm linh dược này là ai, có bối cảnh như thế nào sớm đã bị bọn người tham lam kia tự động xem nhẹ...

Thành Đức Thao Thành đại thiếu gia tự nhiên là trước tiên sẽ đem "Tin tốt lành" giống như là hiến bảo vật này nói cho Nhị hoàng tử điện hạ. Đây chính là một cơ hội tuyệt hảo để nịnh bợ a. Hơn nữa, mặc dù những năm gần đây Nhị hoàng tử suốt ngày khoe khoang, nhưng thực ra bản thân lại "yếu kém" vô cùng. Tuy các hoàng tử phi, thị thiếp không nói gì, nhưng trong lòng mỗi người đều hết sức u oán.

Hùng phong bất chấn là một trong những điều đáng xấu hổ nhất của nam nhân, cho nên Nhị hoàng tử trước mặt đám thê thiếp rất có cảm giác không thể ngóc đầu lên được. Tóm lại, không chỉ là mặt trên mà ngay cả "mặt dưới" cũng khó mà ngóc lên.

Nhưng...bây giờ lại xuất hiện những linh dược trong truyền thuyết đó, tin rằng bất kỳ loại nào trong đống linh dược này cũng có thể chữa khỏi căn bệnh đáng xấu hổ kia. Nói không chừng còn có thể từ nay về sau kim thương bất đảo, hùng phong đại triển, "làm" cho đám thê thiếp không còn chút lực hoàn lực, thậm chí từ đây có thể danh chính ngôn thuận ra ngoài cưa gái cũng không phải chuyện lạ.

Căn bệnh đáng xấu hổ này tuy rằng bề ngoài không nhìn ra có gì khác lạ, nhưng là đi tới chỗ nào cũng có cảm giác mình thấp hơn người khác một cái đầu a. Nhất là khi các nam nhân cùng tụ họp một chỗ, đề tài chủ yếu không phải là "vụ đó" sao? Vạn nhất lộ ra thì hết sức bẽ mặt a. Chỉ có "phía dưới" ngẩng cao đầu trước, cái đầu phía trên mới có thể ngẩng lên a.

Cho nên Nhị hoàng tử vừa nghe thấy tin này, con mắt liền trở thành màu xanh (màu xanh giống mắt sói, ý nói tham lam), lập tức phát ra chỉ thị tối cao: "Bằng bất kỳ giá nào cũng phải cướp cho được đống dược liệu này! Dùng bạc nện nó, dùng vàng đập nó, dùng thuốc độc độc chết nó, dùng quyền thế địa vị đè chết nó! Nếu như vậy mà cũng không được thì lén dùng mông hãn dược (thuốc mê)... Dù sao cũng bất kể như thế nào, lừa gạt, cướp đoạt hay phải trả giá lớn cũng tốt, nói chung là liều mạng cũng phải mang dược liệu về cho ta!"

Chuyện như vậy, tự nhiên vẫn là giao cho Thành Đức Thao đi lo liệu mới thoả đáng a. Trừ phi là người tâm phúc bên mình có thể tín nhiệm được, bằng không sẽ không thể để ai khác biết rằng Nhị hoàng tử mắc căn bệnh đáng xấu hổ này nha. Vạn nhất chuyện này loan truyền ra ngoài bị nhiều người biết được, chẳng phải sẽ làm mất hết thể diện của hoàng thất sao?

Cho nên việc này chính là vạn vạn lần không thể để cho người khác biết được dù chỉ một chút!

Về phần Thành Đức Thao vì sao lại biết chuyện này, chính là do một lần tình cờ hắn cùng Nhị hoàng tử ra khỏi thành đi săn, sau đó Nhị hoàng tử buồn tè, Thành Đức Thao đứng gác cho Nhị hoàng tử giải quyết, trong lúc vô ý đã phát hiện chuyện này. Bởi vì hắn không nghe thấy tiếng "xè xè" giống như khi có dòng nước mạnh bắn ra, trái lại tiếng động có chút giống như tiếng tí tách của những giọt nước nhỏ rơi xuống, chảy lên vật không phát ra tiếng động. Lúc ấy lòng hiếu kỳ trong Thành Đức Thao dâng lên, lén nghiêng đầu nhìn một cái, chỉ thấy tiểu huynh đệ của Nhị hoàng tử khi đi tiểu lại "ủ rũ" dị thường, thậm chí không thể bắn ra thành vòi như bình thường mà chỉ yếu ớt chảy xuống, gần như dán sát vào ống quần. Nếu không phải Nhị hoàng tử điện hạ đem thắt lưng cố ưỡn ra ngoài, chỉ sợ nước tiểu cũng dây vào quần rồi...

Cho nên Thành Đức Thao luôn luôn biết Nhị hoàng tử điện hạ lại là "quả nhân" mắc tật, từ đó về sau liền phi thường để ý những chuyện về phương diện này. Khi vừa nghe thấy tin tức này, Thành đại công tử liền biết: Cơ hội đến rồi! Thành Đức Thao ngược lại cũng không phải là hoàn toàn ngu ngốc, cũng nghe ngóng được hai người đưa thuốc này cũng không phải dễ chọc vào! Nếu như nói hai người này dễ chọc, vậy họ có thể một đường đi đến bây giờ mà không gặp nửa điểm sơ xuất sao? Có lẽ đi được nửa đường đã bị người khác cướp mất rồi.

Nhưng, kể cả ngươi không dễ chọc đi nữa, ngươi cũng vẫn là đưa thuốc tới Thiên Hương. Đi đến nơi này, chẳng qua cũng chỉ là cầu tài cầu quan, hoặc là làm quà gặp mặt gì đó.... Bằng không, ngươi lặn lội ngàn dặm đường xa vác chúng đến đây làm gi?

Hoặc lại lùi một vạn bước nữa mà nói, xem như ngươi không phải vì mấy cái lý do trên, cho dù ngươi không dễ chọc thế nào đi nữa, lúc này ngươi chính là tới Thiên Hương, trên mảnh đất nhất mẫu tam phân này, ai lớn nhất?

Vậy không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là hoàng đế bệ hạ của Thiên Hương đế quốc lớn nhất! Mà nhi tử của hoàng đế, có thể đại biểu cho hoàng đế! Bắt hai tên sơn dã nhàn rỗi như các ngươi dâng lên bảo vật, các ngươi dám không dâng lên?

Các ngươi ăn gan hùm mật gấu chắc!

Dám nói chữ "không", có tin ta diệt cửu tộc của ngươi không!

Cho nên Thành Đức Thao cảm thấy tự tin hơn gấp trăm lần, chỉ cảm thấy chuyện này chắc chắn là dễ dàng như ý, việc cướp được vật này vào tay căn bản là chuyện có thể đoán trước rồi! Hiến cho Nhị hoàng tử, lại là một cái công lớn nữa! Tự nhiên, vì đề phòng vạn nhất, hắn vẫn dẫn theo không ít cao thủ của vương phủ. Cho dù đối phương thực sự trâu bò, ta cũng có thể đập ngươi bằng một đống cao thủ này, cũng không tin ngươi có thể lấy một địch mười. Coi như ngươi có thể lấy một địch mười, ngươi có thể lấy một địch trăm sao? Địa bàn của ta ta làm chủ!

Nhưng mà Thành đại thiếu gia lại xem nhẹ một việc, một việc rất trọng yếu. Với hoàn cảnh bình thường mà nói, ý nghĩ của hắn không có vấn đề, thậm chí hết sức phù hợp với thực tế. Nhưng thế sự luôn có một số việc ngoại lệ. Thiên Hương quốc chủ đối với người thế tục tự nhiên là sự tồn tại cao không thể chạm tới, nhưng ở trong mắt một số người, căn bản chẳng đáng là cái gì! Còn như nhi tử của quốc chủ, chỉ sợ ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái chứ đừng nói đến lũ chó rác rưởi gắn cái mác "cao thủ" bên cạnh hắn.

Hai ngày nay, Thành đại thiếu gia cả ngày đều đi tuần ở cửa thành với bộ mặt dương dương tự đắc, nâng cao cái bụng đầy thịt, vênh mặt hất hàm sai khiến, có vẻ rất đắc chí vừa lòng. Bất quá Thành đại công tử lại không biết, hai người mà hiện tại hắn đang chờ, lại chính là hai tên tử thần không hơn không kém!

Bởi vì hai người này, thực vừa khéo là không hề xem Thiên Hương quốc chủ tồn tại trong mắt! Hơn nữa hai người này còn là tồn tại mà Thiên Hương quốc chủ phải ngưỡng vọng!

Ngày hôm nay, thời tiết trong sáng vô cùng, ánh nắng tươi đẹp dìu dịu chiếu xuống khiến tâm tình của Thành đại công tử cũng vui sướng lạ thường, thầm muốn hát vang một khúc để phát tiết sự hưng phấn của mình một chút...

Bởi vì, Nhị hoàng tử điện hạ tự mình đến đây! Liên tiếp vài ngày liền không thấy tin tức gì, lòng Nhị hoàng tử nóng như lửa đốt, rốt cục không kìm nén được sự hưng phấn và bức thiết khi mình sắp trọng chấn hùng phong, bèn phi ngựa đến, an ủi Thành Đức Thao rằng càng vất vả công lao càng lớn, tự nhiên cũng muốn thuận tiện xem xét tiến độ một chút, hai người kia rốt cuộc vẫn chưa tới? Tại sao còn chưa tới cơ chứ?

Nhị hoàng tử điện hạ nhảy xuống ngựa với tư thế oai hùng, hiên ngang mạnh mẽ, đầu tiên là vỗ vỗ vai Thành Đức Thao một cách thân thiết, đang trong lúc Thành Đức Thao được sủng ái mà lo sợ, đến gần lỗ tai hắn hỏi nhỏ:

- Bọn họ đã đến đây chưa?

Thành Đức Thao rất chắc chắn, nói:

- Nhị gia, xin ngài cứ yên tâm. Theo tin tình báo đáng tin cậy, hôm nay bọn họ ắt sẽ đến!

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi! Bổn hoàng tử thực sự là chờ đến sốt hết cả ruột rồi!

Nhị hoàng tử cười đến miệng cũng không khép lại được, tiếp đó lại vỗ vai Thành Đức Thao thêm vài cái:

- Lần này khiến ngươi vất vả rồi. Nếu hôm nay chắc chắn rằng bọn họ đến, vậy bổn hoàng tử sẽ không đi nữa, dứt khoát cùng với Thành khanh ở nơi này chờ đợi một lát, cũng thuận tiện kiến thức hảo bảo bối tuyệt thế này. Người đâu, bưng rượu và thức ăn lên để bổn hoàng tử cùng Thành công tử luận đàm một chút.

- Nhị gia thật sự quá khách khí. Nhị gia thịnh tình tiếp đãi long trọng như vậy, khiến tại hạ không dám nhận a.

Ánh mắt Thành Đức Thao híp lại thành hai cái khe, cảm giác xương cốt toàn thân đều nhẹ đi không biết bao nhiêu cân lượng.

Nhị hoàng tử làm ra vẻ sắc mặt nghiêm nghị, nói:

- Nói cái gì thế! Thành khanh, lời này của ngươi là không đúng rồi. Ngươi khách khí như vậy, chẳng phải coi bổn hoàng tử là người ngoài sao? Bổn hoàng tử sẽ không cao hứng đâu!

- Dạ dạ... Vâng, điện hạ nói đúng, là lỗi của tiểu nhân ha ha ha....

Thành Đức Thao rốt cục không nhịn được mà cười ra tiếng, hưng phấn đáp ứng luôn miệng.

"Vù" một tiếng, một con chim bồ câu trắng từ phương Nam bay tới, hạ xuống trên vai Thành Đức Thao. Thành Đức Thao lấy ra tin tức bên trong ống trúc, vừa nhìn một cái không khỏi vỗ đùi:

- Ha ha, điện hạ, ngài thật đúng là phúc tinh a. Ngài xem, ngài vừa tới, hai người kia cũng tới luôn. Ha ha ha...

Nhị hoàng tử hưng phấn đến gần, nhìn về phía tờ giấy kia :

- Thật sao? Quả nhiên là trời cũng giúp ta a. Ha ha ha....

Thành Đức Thao hạnh phúc nói:

- Điện hạ, ngài thật đúng là hồng phúc tề thiên a. Ta đã chờ ở nơi này vài ngày rồi, ngay cả một cái bóng quỷ cũng không thấy, vậy mà hiện giờ có ngài tọa trấn, hai người kia lập tức tới ngay! Thật sự là, người so với người khác nhau biết bao a, quả nhiên là Chân Long Thiên Tử, bản thân có trời giúp a...

Hắn trên miệng vừa nói xong, nụ cười trên mặt so với bất kỳ ai khác cũng vui vẻ hơn nhiều.

- Ha ha ha...

Nhị hoàng tử cười hết sức đắc ý.

- Xin điện hạ chờ một lát, ta lập tức bắt tay vào chuẩn bị một chút. Hắc hắc, linh dược sắp tới tay rồi...

Thành Đức Thao bày ra bộ dạng dũng cảm tranh lên trước, muôn lần chết cũng không chối từ. Bộ dáng kia, giống như phía trước chính là núi đao biển lửa, Thành Đức Thao hắn vì sự "hạnh phúc" của Nhị hoàng tử điện hạ... ặc ặc nhầm, là "tính phúc" (hạnh phúc giới tính), trung can nghĩa đảm, tai nghe thấy phải chết cũng không chối từ, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi, cho dù phía trước là nghàn vạn người ta cũng tiến tới!

Nếu như chỉ bằng biểu tình là có thể ghi vào sách sử, phán định người trung thành hay kẻ gian trá, như vậy biểu tình hiện tại của Thành Đức Thao đủ để lưu danh sử sách, trở thành tấm gương muôn đời rồi!

- Thành khanh vất vả, đã làm phiền rồi!

Nhị hoàng tử hết sức vui mừng.

Xa xa trên đường phía Nam, đã có hai thân ảnh khôi ngô sải bước đi tới.

- Nhị gia, xin ngài bình tĩnh chờ đợi tin tốt!

Thành Đức Thao vung tay lên, ra vẻ hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang tiến về phía trước, vẻ mặt muốn lấy bằng được, khí chất trung thành dũng cảm đầy người, tiến tới nghênh tiếp Hổ Vương Hồ Liệt Địa cùng Hùng Vương Hùng Khai Sơn!

(Láng: Sắp có chuyện hay a.)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 123: Ta Chính Là Muốn Như Vậy

Khi Thành Đức Thao Thành đại thiếu gia đã chuẩn bị "chu đáo", đang muốn tiến về phía trước "nghênh đón" Thiên Phạt nhị Vương, Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia bên này cũng vừa lúc mới đi ra cửa chính, cũng thong dong cưỡi lên ngựa chuẩn bị đi nghênh đón nhị vị thú vương kia.

Đối với tin tức Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa đã đến, Quân Mạc Tà tự nhiên là người thứ nhất nhận được, vừa suy nghĩ liền minh bạch, đây chắc chắn là đưa thuốc tới cho mình. Ít nhất trong những người ở Thiên Hương thành, Quân Mạc Tà là người nhận được tin tức sớm nhất. Còn như sau khi nghe được trên đường có những đoàn đạo tặc với nhân số khủng bố dị thường muốn cướp đống dược liệu này, Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy buồn cười, buồn cười từ đáy lòng.

Thật sự quá buồn cười! Đường đường hai đại thú vương Chí Tôn của Thiên Phạt sâm lâm, tự mình bảo tiêu vận chuyển thuốc, lại bị coi là dê béo, hơn nữa còn là "một đàn dê béo", còn có người nhiều dám can đảm đến cướp bóc như vậy. Đây không phải "trên lá gan mọc lông" (ý nói liều lĩnh) thì là cái gì? Chẳng lẽ thế giới này đã điên cuồng như vậy rồi, con kiến hôi lại có thể dám đánh cướp khủng long sao?

Hơn nữa hai người này dưới sự trợ giúp của Quân Mạc Tà, sau khi vị giai tăng lên, thực lực tăng mạnh, có thể nói sớm đã vượt qua tiêu chuẩn Chí Tôn trong nhân thế. Lấy thực lực trước mắt của hai gã huyền thú vương giả này mà nói, chỉ cần không gặp phải gã nào biến thái như Hoàng Thái Dương, vậy thì tùy tiện đi tới bất kỳ chỗ nào đi nữa cũng sẽ

không gặp phải điều gì bất trắc! Thậm chí cho dù là đen đủi gặp phải kẻ nào có thực lực siêu việt trên Chí Tôn như gã Hoàng Thái Dương kia, với lực liên thủ của hai Vương, cho dù không đủ để thủ thắng nhưng toàn thân trở ra vẫn là nắm chắc mười phần.

Cho nên Quân Mạc Tà căn bản là không có lo lắng việc bọn hắn hộ tống dược liệu sẽ xảy ra chuyện gi, cần lo lắng cũng chỉ có lo lắng cho lũ kiến nhỏ đi đánh cướp khủng long kia. Nghĩ lại mà bi ai thay cho bọn họ a. Trước mắt ích lợi thật lớn, tại sao bao giờ người ta cũng luẩn quẩn trong lòng như vậy chứ, tham lam là nguồn gốc của tai họa a!

Nói câu không dễ nghe, nếu là hai người kia hộ tống, trên đường lại có thể bị người khác cướp đi, như vậy Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa hai đại thú vương này liền không cần phải trở lại Thiên Phạt sâm lâm nữa, trực tiếp tìm một chỗ mua khối đậu hủ rồi đập đầu vào mà chết đi cho xong.

Cho nên Quân đại thiếu gia không sốt ruột chút nào, thong dong nhàn nhã, trên đường cứ mặc kệ cho con ngựa chạy theo cương, hướng về phía cửa Nam đi tới. Tình báo của hắn có thể chính xác đến cụ thể, giờ nào hai Vương tới cửa Nam của Thiên Hương hắn nắm chắc, cho nên lúc này hắn đi, chắc chắn là có thể gặp được nhị Vương đúng lúc họ tiến vào cửa thành, tiếp đó song phương không trì hoãn chút nào, trực tiếp nghênh đón về trong nhà. Thuận tiện ở trên đường nhìn xem có mỹ nữ hay không, hoạt động con ngươi một chút, mấy ngày nay chế thuốc luyện công liên tục, con mắt cũng bị bức bối quá nhiều rồi.

Hai người Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa rốt cục cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng đã tới Thiên Hương. Mệt thì không mệt, chẳng qua là chặng đường này thực sự là quá xa, lúc trước nếu như có Hạc Vương, Ưng Vương hai vị ca ca kia cùng đi, vậy sẽ không phải tốn nhiều công phu như vậy a.

Lúc này vừa mới nhìn thấy cửa thành, hai người liền chứng kiến một đoàn nhân mã cao lớn hùng vĩ oai nghiêm tiến lên nghênh đón, dẫn đầu

là một thiếu niên, híp mắt cười hết sức nhiệt tình, từ xa đã ôm quyền:

- Hai vị ngàn dặm từ xa tới, trên đường đã khổ cực rồi!

Hùng Khai Sơn và Hồ Liệt Địa nhất thời ngẩn ra, há mồm liền nói vất vả này nọ, lôi kéo làm quen sao? Chẳng nhẽ là người do Quân gia phái tới nghênh đón à?

Trong lòng Hùng Khai Sơn lập tức cảm thấy hồ nghi, mở miệng hỏi:

- Ngươi là?

- À, tại hạ Thành Đức Thao, chính là hoàng đế bệ hạ hiện giờ của Thiên Hương đế quốc...

Thành Đức Thao cười híp mắt nói, nhưng hắn còn chưa nói xong đã bị Hùng Khai Sơn cắt ngang, con mắt Hùng Vương chớp một cái, hết sức nghi hoặc:

- Cái gì? Ngươi là hoàng đế của Thiên Hương?

Thành Đức Thao lập tức nghẹn lời. Người này nói cái gì vậy? Việc này là việc có thể nói lung tung sao? Đây chính là tội danh lớn bằng trời, bị chém đầu tru di cửu tộc đó, bèn nhanh chóng nói tiếp:

- ... khách khanh trong Bình phủ của người thừa kế vương vị Nhị hoàng tử.

(chú thích một chút nhỡ có người không hiểu. Chỗ này cu TĐT muốn nói là: "À, tại hạ Thành Đức Thao, chính là khách khanh trong Bình phủ của Nhị hoàng tử - người thừa kế vương vị hiện giờ của hoàng đế bệ hạ Thiên Hương đế quốc." Tiếng hán câu này là "A thì, tại hạ thành đức thao, nãi thị đương kim thiên hương đế quốc hoàng đế bệ hạ đích vương vị kế thừa nhân nhị hoàng tử điện bình phủ trung khách khanh!" Nhưng do tiếng Tung của có cái từ "đích" dở hơi, mình không biết giải thích nên lấy VD vậy, VD thế này: "Tiểu Điệp đích mỹ nữ" vậy dịch sang TV sẽ là "mỹ nữ của Tiểu Điệp" . Trong câu trên ku TĐT mới nói vế trước từ

"đích" mà ku Hùng Vương mới nghe đến đoạn "A thì, tại hạ thành đức thao, nãi thị đương kim thiên hương đế quốc hoàng đế bệ hạ" mà đã ngắt lời ku TĐT --> hiểu lầm như trên. Vậy đó)

Một vòng luẩn quẩn này, trực tiếp khiến đầu óc hai đại thú vương choáng váng. Hai gã thú vương này vốn là hai gia hỏa có đầu óc tư duy tương đối đơn giản. Người này lại cứ nói lòng và lòng vòng như vậy, nếu không ngất cũng phải khiến người khác hôn mê đi. Hồ Liệt Địa lắc lắc đầu, cực kỳ bất mãn nói:

- Nói nhiều như vậy làm gì. Rốt cuộc ngươi là ai? Nói rõ ràng một chút được không? Rốt cuộc ngươi là người nào? Ngươi muốn ngăn lại chúng ta để làm gì?

Sắc mặt Thành Đức Thao đỏ lên, trong lòng tức giận mắng: "Nguyên lai hai tên này đúng là hai tên mọi rợ hoàn toàn không hiểu cấp bậc lễ nghĩa! Hơn nữa xem ý tứ này cũng rất ngu ngốc! Chúng ta vốn không quen biết, ngươi lại hỏi ta muốn ngăn cản ngươi để làm gì? Chẳng lẽ các ngươi cho rằng bộ dạng của các ngươi rất anh tuấn sao?" (Bướm bé: mợ, tức là thằng này thích cản đường người anh tuấn tiêu sái rồi, gay chăng . Láng: Chuẩn đó đệ à. Ra đường gặp mấy thằng õng ẹo mà nó kéo lại hỏi thăm thì nhớ cẩn thận)

Bất quá nếu là người ngu thì càng dễ lừa gạt. Thành đại công tử nén lại sự tức giận, đem khuôn mặt vốn đã tươi cười đầy nhiệt tình bồi thêm vài phần ý tứ "thân cận":

- Nghe nói hai vị đường xa mà đến, trên người còn mang theo không ít dược liệu. Ha ha, bề trên của tại hạ nghe nói, cảm thấy rất hứng thú, đặc biệt phái tại hạ đến cùng hai vị anh hùng hiệp thương. Hai vị đường xa tới Thiên Hương, chắc hẳn cũng là vì vàng bạc mà thôi. Bề trên của tại hạ là người bản địa nơi này, rất có ý giúp đỡ, cũng không biết...

- Tiểu tử ngươi muốn đống dược liệu này?

Hùng Khai Sơn dùng một ánh mắt giống như đang nhìn xác chết nhìn tên Thành Đức Thao ngu ngốc trước mắt.

Thành Đức Thao vội vàng giải thích:

- Không phải, không phải, dược liệu của hai vị sở hữu đều là thứ trân quý, tại hạ làm sao có nhiều tiền như vậy. Bề trên của tại hạ, chính là đương kim Nhị hoàng tử điện hạ muốn thu mua dược liệu của hai vị, không biết hai vị muốn giao dịch như thế nào đây. Vô luận là dùng hoàng kim hay là bạc trắng cũng không phải vấn đề.

Theo suy nghĩ của Thành Đức Thao, mình đã mang ra lá cờ (giống như mác, nhãn hiệu đó. Láng: chỗ này ca nghĩ nên để là "chiêu bài") lớn như Nhị hoàng tử, còn nói rõ ràng giá cả có thể thương lượng. Nếu hai người này thử nghĩ, chẳng phải lập tức trở nên hết sức lo sợ mà đem linh dược hiến lên sao? Sau đó bản tự mình cố gắng một phen, dẫn bọn hắn tới đưa cho Nhị hoàng tử, ban thưởng cho một chút, cho dù đầu óc của hai người này quả thực là không thông minh, không biết điều, mình cũng giải thích rằng có thể dùng vàng bạc để giao dịch, cho nhiều tiền một chút rồi tống cổ đi là được.

Sơn dã thảo dân, có mấy ai từng nhìn thấy hoàng tử? Càng không nói là cùng hoàng tử buôn bán. Cái này cũng đủ để bọn hắn vinh dự mà đi khoác lác khắp nơi. Về phần giá giao dịch cụ thể là bao nhiêu, đây còn không phải là do chính mình thích nói bao nhiêu thì là bấy nhiêu sao?

Hồ Liệt Địa há miệng thở dốc :

- Nhị hoàng tử? Chính là con thứ hai của hoàng đế Thiên Hương mà ngươi vừa mới nói sao?

- Đúng là Nhị điện hạ!

Thành Đức Thao càng ngày càng không kiên nhẫn nổi, đặc biệt cố ý nhấn mạnh ngữ khí ở ba chữ "Nhị điện hạ". Thực sự là hai tên nhà quê a. Cái gì gọi là "con thứ hai"? Đây là lời mà chỉ có nông dân mới nói.

Thật sự là rất không biết biết nói chuyện.

Hùng Khai Sơn lỗ mũi hướng lên trời, quát:

- Không bán! Nhanh cút qua một bên đi!

- Cuồng đồ giỏi lắm, dám càn rỡ như thế!

Đang khi vẻ mặt Thành Đức Thao ngạo nghễ, nghe câu này cả người đều run lên! Trăm triệu lần không thể tưởng được, hai tên dã nhân cũng dám cự tuyệt việc mua bán với Nhị hoàng tử điện hạ một cách trắng trợn như thế.

- Sớm đã nhìn ra hai người các ngươi không phải là người lương thiện. Nói vậy đống linh dược kia cũng là bọn ngươi giết người cướp của mà có được. Người đâu, đem hai tên trộm cắp này bắt lại cho ta. Nếu có chút phản kháng, giết chết không cần luận tội! Nhớ là ngàn vạn lần đừng tổn hại linh dược!

Mặt Thành Đức Thao như hàn sương, bàn tay to vung lên, ra vẻ uy nghiêm đáng sợ hạ lệnh!

- Còn không phải muốn cướp linh dược sao? Trên một đường này những tên gia hỏa muốn cướp linh dược của chúng ta phỏng chừng ít nhất cũng có năm ba ngàn người, tiểu tử ngươi có biết những người này hiện giờ đang ở đâu không? Lão tử hôm nay đạt được mục đích nên tâm tình xem như không tệ, nếu hiện tại tiểu tử ngươi tránh đường ra, lão tử coi như là phát một cái thiện tâm tha cho tiểu tử ngươi!

Hồ Liệt Địa khoanh tay nghiêng đầu, như cười như không nhìn Thành Đức Thao, trong lòng thực sự cảm thấy có chút buồn cười. Trong nhân thế này người không biết sống chết cũng nhiều quá đi. Tỷ như vị thiếu niên trước mắt này, nhiều nhất cũng chỉ là tu vi cấp độ Kim Huyền, suất lĩnh một đám thủ hạ rác rưởi vẫn chưa tới Ngân Huyền, lại đã nghĩ mình có thể cướp linh dược từ trong tay Thiên Phạt Chí Tôn thú vương...

Chuyện đùa này nói ra, chẳng phải là làm cho người ta cười rớt răng hàm sao?

Thật sự là buồn cười a.

Thành Đức Thao ngạo mạn liếc mắt nói:

- Ta không quản bọn ngươi là ai, cũng không cần biết. Ta chỉ biết nơi này chính là Thiên Hương đô thành, là dưới chân thiên tử! Vô luận ngươi là ai, có bao nhiêu bản lĩnh, đến nơi này cũng phải thành thành thật thật. Cho dù ngươi là rồng, ngươi cũng phải để ta kiểm soát, là lão hổ, ngươi cũng phải nằm úp sấp xuống cho ta! Chẳng nhẽ khu khu chỉ bằng hai người các ngươi còn muốn trèo lên trời cao sao? Chỉ bằng lời ngươi vừa nói ra kia là có thể chứng minh hai người các ngươi hẳn là kẻ cắp không thể nghi ngờ. Bổn công tử hôm nay cũng phát một cái thiện tâm, hai người dã nhân các ngươi nếu như thức thời giao ra đống dược liệu này, bổn công tử liền làm chủ tha các ngươi rời đi. Nếu như còn dám càn rỡ, hừ hừ...

Lời tuy chưa nói xong, ý uy hiếp giết người đoạt bảo dĩ nhiên đã rõ rành rành.

Ánh mắt Hổ Vương Hồ Liệt Địa nhất thời trừng lớn giống như chuông đồng. Nói rồng, đó là con gì đó trong truyền thuyết, ai cũng chưa thấy qua, nhưng nếu là lão hổ, Hồ Liệt Địa chính là một lão hổ thực sự, hơn nữa dường như còn là vua trong loài hổ!

Bổn ý những lời này của Thành Đức Thao tuy rằng cũng chỉ là so sánh mà thôi, nhưng lọt vào trong tai vị Hổ Vương này, lại không thể nghi ngờ là nhân vật giống như con kiến hôi trước mắt, lại muốn Hổ Vương điện hạ vĩ đại gục xuống trước mặt mình để vẫy đuôi!

Ánh mắt Hồ Liệt Địa từ từ híp lại, âm u nói:

- Nếu như ta không muốn nằm úp sấp xuống? Ta muốn càn rỡ một chút thì sao?

- Không muốn nằm úp sấp xuống? Muốn càn rỡ một chút? Vậy các người tức khắc máu tươi bắn năm bước, phơi thây tại chỗ.

Thành Đức Thao giận dữ, căn bản là không nghĩ tới người này tại sao không có hỏi "Nếu như ta không muốn bị kiểm soát" ngược lại chỉ hỏi "Nếu như ta không muốn nằm úp sấp xuống?" đến cùng là có ý tứ gì. Nhưng hắn cảm giác được tôn nghiêm của bản thân mình đã giảm xuống, nhất thời trở nên cuồng nộ, trong miệng không ngừng gào thét, bắt bọn hộ vệ phải tiến lên, mau chóng bắt lấy hai tên gia hỏa không biết trời cao đất dầy này. Mặc dù không phải là máu tươi bắn năm bước, cũng muốn trước hết đánh đập một chút rồi nói sau!

- Khoan đã!

Một thanh âm hết sức uy nghiêm truyền đến. Nhị hoàng tử điện hạ chậm rãi đi tới, mang theo vẻ mặt chiêu hiền đãi sĩ tươi cười nói:

- Hai vị anh hùng, tại hạ chính là Thiên Hương Nhị hoàng tử.

- Hoàng tử cái con mịa nhà ngươi!

Hồ Liệt Địa bạo phát. Vị Hổ Vương này cảm giác mình đã chịu vũ nhục thật lớn, nhất thời phẫn nộ:

- Hoàng tử cái chó má gì? Ngươi rốt cuộc là cái đồ chơi cứt chó gì chứ? Nhi tử của hoàng đế thì giỏi lắm sao? Fuc...! Cũng dám làm đại gia ta khó xử. Ta thật sự muốn....ta thật sự muốn...

Thực lực Hổ Vương nhất định là cao đến không thể chê, nhưng đầu óc cũng ngốc hết nói. Cứ "thật muốn" nửa ngày cũng không nói ra được nửa câu độc ác, cảm thấy hết sức buồn bực. Quên đi, hành động mới là thực tế nhất. Hắn liền khẽ vươn tay, cánh tay "vù" một tiếng giống như là lo xo giật lại, vai không lắc đầu không động, liền lập tức đem tên gia hỏa Thành Đức Thao mà hắn đã chán ghét tới cực điểm bắt lại đây, mở ra cái miệng rộng như bồn máu, răng rắc một ngụm cắn đứt cổ:

- Ta chính là muốn... như vậy.

Máu tươi bắn ra như suối, Hồ Liệt Địa miệng đầy vệt máu, ánh mắt nanh ác, nhưng kình khí của hắn tự bảo vệ bản thân, máu tươi nhiều như vậy thế nhưng một giọt cũng không rơi xuống trên người hắn. Cái miệng to há ra, đem khối thịt trong miệng phun ra, "bộp" một tiếng rơi trên mặt đất, mắng:

- Phi, thịt người này tại sao lại thối như vậy?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 124: "Nhà Quê" Vào Thành.

Hắn vốn là một lão hổ, dùng miệng cắn xé chính là bản năng của hắn. Nhưng từ khi trở thành thú vương, nhất là sau khi có thể hóa thân thành hình người, gia hỏa này lúc há mồm luôn luôn chỉ là để ăn cơm, cho tới bây giờ cũng không dùng để công kích. Dù sao mình cũng có thân phận cao như vậy, nếu như lại tiếp tục dùng miệng để công kích thì thực sự là rất mất thể diện. Nhưng lúc này lửa giận bốc lên, lại có thể không nhịn được mà dùng lại "nghề cũ" của mình, "răng rắc" một ngụm đem Thành Đức Thao cắn chết.

Mọi người xung quanh đồng thời hóa đá!

Mỗi người đều trợn mắt há hốc mồm, nhìn líu cả lưỡi.

Chuyện gì xảy ra thể này, chúng ta không phải đang ở trong cơn ác mộng đấy chứ?

Giữa ban ngày ban mặt, trời đất sáng sủa, vậy mà lại có chuyện như vậy phát sinh!

Nhìn Thành Đức Thao đại thiếu gia uy phong lẫm lẫm, tràn đầy tự tin, mắt thấy mang bộ dạng muốn lập công lớn, tính cách luôn luôn vô cùng kiêu căng, khi nói chuyện luôn tỏ vẻ từ trên cao nhìn xuống, làm sao có thể nghĩ đến vừa nói chưa được mấy câu, đột nhiên để cho người ta bắt lấy, sau đó một ngụm liền cắn đứt cổ!

Đúng là người đối diện kia đem Thành Đức Thao trực tiếp cắn đứt cổ.

Người ăn thịt dã thú tất cả mọi người đều đã gặp qua, cũng đã từng ăn thử. Dã thú ăn thịt người mặc dù hiếm thấy, nhưng vẫn có người thấy qua. Nhưng mà chuyện lạ người ăn thịt người này, từ xưa đến nay lại chưa từng nghe thấy!

Chỉ là chuyện "từ xưa đến nay chưa từng nghe thấy" này, bây giờ lại đột ngột xảy ra rõ ràng trước mặt mình như thế. Nhìn bọt máu đang òng ọc bốc lên từ trong cổ của Thành Đức Thao, người cũng đã im hơi lặng tiếng, hiển nhiên là hoàn toàn chết rồi.

Thật lâu sau, con mắt của Nhị hoàng tử trừng lớn lên, cơ hồ so với con mắt của Hồ Liệt Địa còn lớn hơn, một ngón tay đưa ra chỉ chỉ, run run rẩy rẩy, chỉ nói ra một chữ:

- Ngươi....

Rồi sau đó liền khom người xuống, bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Thanh âm này giống như là virus truyền nhiễm lợi hại nhất, kinh khủng nhất, trong lúc nhất thời khiến cho tất cả mọi người đều bị lây bệnh, đều cúi đầu khom lưng nôn ra. Trong khoảnh khắc, toàn bộ bên ngoài cửa thành Nam uế khí trùng thiên, trên mặt đất toàn bộ đều là từng bãi từng bãi chất lỏng nôn ra từ trong dạ dày.

May mắn là, Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia đúng vào lúc này nhanh chóng cưỡi ngựa phi tới. Vừa tới lại thấy có nhiều người vây quanh như vậy, không khỏi giật mình một cái, sau khi lặng lẽ nghe ngóng, lúc này mới biết Nhị hoàng tử đại nhân cũng nhìn trúng nhóm linh dược này, đang muốn lừa gạt cưỡng đoạt. Biết vậy, nhãn châu của Quân đại thiếu gia xoay động, tùy tiện tìm một góc nào đó nấp vào, xem náo nhiệt một chút. Đây dù sao cũng không phải là phạm pháp chứ?

Hồ Liệt Địa vẻ mặt vô tội nhìn Hùng Khai Sơn, gãi gãi đầu nói:

- Tứ ca, những người này sao vậy? Tại sao đều nôn mửa thế? Không thể trùng hợp như vậy, cùng nhau phát bệnh chứ?

Hùng Khai Sơn không nói gì, lấy tay ôm trán, trong đầu nghĩ đến việc đem gia hỏa ác tâm đang giả vờ ngây ngốc này một cước đạp chết. Lần sau, có đánh chết hắn cũng không mang tên hỗn đản này lắm chuyện này ra ngoài tản bộ. Thật sự là rất dọa người mà.

- Dù nói thế nào đi nữa, cho dù ngươi là nhi tử của hoàng đế, vậy cũng không thể cướp đoạt đống đồ vật này của chúng ta nha. Cướp đoạt đồ vật của người khác là không đúng đâu, hoàng đế lão tử nhà ngươi chẳng lẽ không dạy dỗ ngươi chút nào sao?

Hồ Liệt Địa nhếch nhếch miệng, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, máu tươi từ trên hàm răng chảy xuống tong tỏng.

Nhị hoàng tử rốt cục cũng thôi nôn mửa, mặt xanh lét môi trắng bệch, hét lớn một tiếng:

- Người đâu! Đem hai tên sát nhân điên cuồng này loạn đao phân thây cho ta, nhớ là ngàn vạn lần không thể để linh dược tổn hại.

Bọn thị vệ gác cửa lúc này đang tay run chân nhuyễn cố gắng giơ đao kiếm lên.

- Khoan!

Vài tên thị vệ bên người Nhị hoàng tử dù sao cũng là cao thủ Ngọc Huyền đỉnh phong, cho dù chưa ăn qua thịt heo cũng đã thấy heo chạy, vội vàng chạy tới:

- Điện hạ bình tĩnh một chút, chớ nên nóng nảy. Chuyện này vẫn cần phải bàn bạc kỹ lưỡng đã.

Bọn họ thì muốn bàn bạc kỹ hơn, nhưng người ta Hồ Liệt Địa, Hùng Khai Sơn đâu có đồng ý chứ. Trên đường đi đã mất nhiều thời gian như vậy, giờ sao có thể bị người khác chặn ở cửa vào Thiên Hương thành nữa? Cái này nếu như bị người Quân gia thấy được, không phải là

chuyện cười về Thiên Phạt Thú Vương sao, ngay cả một chút thực lực chấn nhiếp hiện trường cũng không có.

Hùng Khai Sơn "hô" một tiếng liền bước ra một bước dài, bàn chân trầm trọng đạp lên mặt đất, trực tiếp tạo thành một tiếng vang ầm ầm thật lớn, một cỗ sóng gợn có thể thấy được bằng mắt thường từ nơi bàn chân hắn đạp xuống lan rộng ra ngoài. Khắp mặt đất chấn động một hồi, thậm chí cả tường thành của Thiên Hương thành rõ ràng cũng hơi lung lay đôi chút, không ít bụi đất từ trên tường thành rào rào rơi xuống.

Chỉ nghe hắn nổi giận gầm lên một tiếng:

- Tất cả cút ngay cho lão tử.

Một tiếng gầm đầy phẫn nộ này, chính là tập trung nguyên lực cường hãn toàn thân của Hùng Vương, giống như là núi gào biển thét, có thể cuốn sạch tất cả. Mấy người đứng mũi chịu sào chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, trong tai nổ vang một hồi, ngay sau đó hai chân liền rời đất, toàn bộ lập tức đều bay ngược ra ngoài.

Những người kia bay xa ra ngoài còn chưa xong, tiếp đó "bẹp" một tiếng rơi xuống mặt đất. Loại tiếng động này tựa như tiếng động khi ném chiếc bánh bao chưa được hấp chín lên trên mặt tường bóng loáng, toàn thân không thể nhúc nhích chút nào, chỉ là máu tươi từ trong thất khiếu không ngừng chảy ra.

Toàn bộ những người đang đứng khá xa cũng lảo đảo muốn ngã, đầu váng mắt hoa, đao kiếm cầm không vững đều lơi leng keng trên mặt đất, trên mặt hiện lên thần sắc thống khổ. Nhị hoàng tử hết sức bi kịch, cũng rất thê thảm. Chỗ hắn đứng thật sự không lý tưởng, khoảng cách từ đó tới nơi phát ra tiếng gầm tương đối gần, đương nhiên là bị sóng khí đánh bay, ở giữa không trung cũng đã hôn mê. Bọn hộ vệ cho dù có thực lực Ngọc Huyền nhưng tự thân mình cũng chưa lo xong làm sao còn lo cho người khác được, đành mặc cho hoàng tử tôn quý ngã thẳng đơ trên mặt đất. Nhị hoàng tử run rẩy vài cái, nửa thân dưới đột nhiên tao khí trùng thiên, xú khí di mạn (mùi khai bốc lên tận trời, mùi thối dày đặc khắp

nơi), ngay sau đó một đống vàng vàng trắng trắng bắn ra làm ướt cái áo choàng của hoàng tử điện hạ, không ngờ là trước sau cùng lúc "phọt" ra :61:

Hồ Liệt Địa ngoáy ngoáy lỗ tai đầy bất mãn:

- Tứ ca, sao ngươi lại nóng nảy như vậy chứ, lưu lại mấy người chơi đùa có phải tốt hơn không.

- Chơi, lúc nào cũng chơi, chơi cái đầu ngươi ấy! Ngươi vừa bắt đầu đã ăn thịt người, còn chơi cái rắm à?

Hùng Khai Sơn quả thực muốn đem con hổ thần kinh quá mức này một phát đập chết. Nơi này chính là đô thành của một quốc gia a, mặc dù hai người mình chẳng cần quan tâm đến chuyện gì, nhưng hai người mình trước sau còn phải đến Quân gia nữa. Hai người mình có thể không cần để ý, không có nghĩa là Quân gia cũng không để ý a.

Vạn nhất bởi vì việc này khiến cho Quân gia bị tổn thất gì đó, khiến cho vị Phong cao nhân kia bất mãn, như vậy thì biết làm thế nào? Hùng Vương không muốn nghĩ tới điều này chút nào, cái này so với phần thưởng kia thì quan trọng hơn nhiều lắm. Nhưng thực ra chuyện hắn mạnh mẽ xử lý việc này bằng một tiếng hét lớn kia đã chọc vào một phiền toái lớn hơn nữa. Hổ Vương mặc dù giết chết một người, nhưng cũng chỉ là giết một tên người hầu mà thôi, còn lão Hùng Vương này lại trực tiếp đem Nhị hoàng tử hù dọa đến mức bài tiết ra khắp đũng quần, khiến khắp đũng quần là một đống vàng trắng lẫn lộn a.

Hai người không nói thêm gì nữa, ưng thị lang cố, long hành hổ bộ (ưng nhìn sói coi, rồng đi hổ bước, nói tóm lại là oách :61:), không coi ai ra gì liền muốn tiến vào thành.

Đột nhiên một âm thanh vang lên:

- A a a, thì ra là hai vị đại hiệp tự mình đến đây, thực sự là vô cùng hân hạnh a (Bướm bé: em chả hiểu sao lại là "chính thức" nữa, ở đây

chắc phải có từ hợp lý hơn nhưng em chưa nghĩ ra ^^!. Láng: ô hô :61: chuyển thành hân hạnh ngay :61:). Quân Mạc Tà nghênh tiếp chậm trễ, mong hai vị thứ lỗi cho.

Theo tiếng nói, Quân Mạc Tà hiên ngang nhưng phong độ nhanh nhẹn đi ra, tươi cười chân thành.

- Quân Mạc Tà?

Hai người đều đã từng gặp Quân Mạc Tà, khi đó Quân Mạc Tà đang bị Mai tôn giả xách theo đánh mông, tự nhiên là không xa lạ gì. Đương nhiên, bọn hắn vẫn không nhận ra thiếu niên vô cùng tuấn mỹ phong độ ngời ngời trước mắt này lại chính là vị Phong đại cao nhân lúc trước còn ở trong Thiên Phạt sâm lâm đối với chính mình đến kêu đi hét.

- Đúng vậy đúng vậy. Không ngờ hai vị đại hiệp còn nhớ đến ta. Xin mời, xin mời....

Quân Mạc Tà hết sức ân cần đưa tay nhường đường.

- Ha ha ha, Quân Mạc Tà à, sư phụ ngươi đã từng nói qua với ngươi chưa?

Hùng Khai Sơn phổng mũi, nói.

- Có, sư tôn đã từng nói qua một chút, nói Hùng tứ gia là bằng hữu của lão nhân gia hắn, khi nào lão Hùng đến phải chiêu đãi thật tốt.

Quân Mạc Tà hì hì cười theo hai tiếng.

Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa cảm thấy rất hãnh diện. Bàn tay to của Hùng Khai Sơn lại nặng nề vỗ lên bả vai của Quân Mạc Tà:

- Ha ha, không sai! Chúng ta là bằng hữu, hơn nữa còn là bằng hữu từ lâu rồi. Nhớ ngày đó, ta với sư phụ ngươi ở ngoài Thiên Hương thành này, không đánh không quen, đại chiến hơn ba nghìn hiệp, bất phân

thắng bại. Đến cuối cùng song phương bất đắc dĩ đề ra một trận cá cược, lúc này mới phân ra cao thấp.

Quân Mạc Tà cố nhịn cười nói:

- Trời, ngài có thể cùng sư phụ của ta đại chiến hơn ba nghìn hiệp? Vậy ngài ít nhất cũng phải là cường giả cấp bậc trên cả Chí Tôn sao? Bội phục bội phục a. Nhưng không biết sau đó cá cược như thế nào vậy?

Bộ mặt gấu của Hùng Khai Sơn đỏ lên, hắn đột nhiên giảm thấp thanh âm xuống, ghé vào gần tai Quân Mạc Tà đắc ý nói :

- Việc này... kỳ thực nói toạc ra cũng không có gì là xấu mặt, chính là sư phụ ngươi cùng lão Hùng ta so bì cách đi tiểu. Sư phụ ngươi quả thực là cao nhân a, kỹ năng cao hơn ta không chỉ một bậc thôi đâu. Hùng mỗ cảm thấy rất mặc cảm a.

Quân Mạc Tà lảo đảo một cái, tên gia hỏa này thực can đảm a, dám nói ra sự thật.

Lời này nếu để cho ngoại nhân nghe thấy, không chừng sẽ cho rằng vị "sư phụ" kia của Quân Mạc Tà có một hình tượng thô tục như thế nào, lại có thể cùng một tên đại nam nhân so sánh cách đi tiểu chứ, ngươi đâu phải tiểu hài tử mà lại đi làm chuyện như vậy. Đây quả thực là chuyện lạ ngàn đời a.

Tiến vào cổng thành, Quân Mạc Tà thản nhiên phân phó thủ vệ quan binh:

- Mấy người các ngươi, còn không nhanh chóng đi giúp Nhị hoàng tử điện hạ thu thập cái đống kia đi. Nói cho hắn biết, nếu có điều gì không hài lòng có thể tới Quân gia tìm ta . Ân, mở cửa thành ra, để chúng ta đi vào.

Thủ vệ quan binh luôn miệng đáp lại. Nhìn Quân Mạc Tà mang theo hai người kia đi vào thành rồi, mới lau mồ hôi lạnh thở phào một cái.

Vị Quân tam thiếu gia này, bây giờ ở Thiên Hương thành có ai dám trêu vào? Chán sống rồi sao? Lần hắn từ Thiên Nam trở về, trực tiếp ở nơi này đại khai sát giới, tức giận liền giết người, tất cả anh em đều có thể nhìn thấy tận mắt. Vị bằng hữu này của hắn còn lợi hại hơn, không ngờ lại dám ăn thịt người. Quả nhiên là ngưu tầm ngưu mã tầm mã a. (NV chỗ này là "vật dĩ loại tụ, nhân dĩ quần phân" nghĩa là "Vật họp theo loài, người họp theo đàn" ý nghĩa tương tự câu "ngưu tầm ngưu mã tầm mã" của Việt Nam mình nên mình thay vào thế, nếu ace nào cảm thấy ko hợp lý thì vào 2pic góp ý để mình biết mà sửa lại ^^!)

Bất quá, Quân tam thiếu gia cũng thực sự đủ can đảm. Nhị hoàng tử điện hạ nằm ở chỗ này, hắn lại có thể không thèm đi qua ngó một cái.

Hùng Khai Sơn lần này cũng là lần thứ hai đi tới Thiên Hương thành, tự nhiên không tò mò khi thấy chuyện mới lạ, nhưng Hồ Liệt Địa Hồ đại thú vương lại là lần đầu tiên trong đời thấy những thứ mới lạ này, trên đường đi cái đầu to lớn cứ lắc qua lắc lại, nhìn mà hoa cả mắt.

Thiên Hương thành có thể trở thành đô thành của một quốc gia, làm sao có thể thấp kém được? So với toàn bộ thành trì mà bọn hắn đã xem qua trên đường đi đều phồn hoa hơn gấp hàng chục lần. Điều này làm cho Hổ Vương Hồ Liệt Địa chưa từng thấy qua các mặt của xã hội tấm tắc không thôi, trên đường đi luôn miệng không ngừng nghỉ. Hồ Liệt Địa tò mò khiến Hùng Vương rất buồn bực.

- Tứ ca, ngã tư đường này thực là rộng rãi, chậc chậc. Chậc chậc, ngươi xem kìa, đó là làm gì thế?

- Tứ ca, nhìn mảnh vải dệt này xem, so với da thú trên người ta còn nhẵn bóng hơn.

Hồ Liệt Địa vừa vuốt ve một tấm lụa tốt nhất, vừa tấm tắc tán thưởng.

Trên mặt Hùng Vương nổi lên hắc khí.

- Tứ ca, nhìn... nhìn bên kia xem. Con mịa nó, bọn này lại dám mua bán huyền thú, muốn chết a.

Hổ vương trở nên phẫn nộ.

Bộ mặt Hùng Vương đen lại.

- Tứ ca, nhìn cái này long lanh trong suốt hay nhỉ. Ta muốn mua một cái có được không?

Hổ Vương đi tới gần, vẻ mặt cười nịnh.

Hùng Vương rốt cuộc không thể nhịn được nữa, đôi mắt trừng lớn, kéo vạt áo của hắn một phen, thấp giọng rít gào thốt ra:

- Ngươi có thể im lặng hay không? Có thể hay không hả? Nói ít đi một câu ngươi sẽ chết hay sao? Ngươi vì mấy món đồ chơi này mà muốn bẽ mặt sao? Câm miệng lại không được tiếp tục nói gì với ta nữa. Ta không thể ngờ tên gia hỏa ngươi lại không có chút kiến thức nào như vậy.

- Ta... ta... cái kia... ta... ta... cái kia... ta....

Hổ Vương không biết làm sao mình lại mạo phạm vị tứ ca này. Dường như mình cũng không làm gì sai trái a, làm sao đến nỗi động can qua lớn như vậy? Hổ Vương không khỏi có chút lúng túng.

Hắn nào biết, vị thế ngoại cao nhân Hùng Khai Sơn này trên đường đi đang cố mang dáng điệu "tiền bối", vẻ mặt thâm trầm lãnh đạm, cùng Quân Mạc Tà sóng vai mà đi, nhìn bất kỳ cái gì cũng đều tỏ ra hờ hững, tựa hồ như đây chỉ là chuyện thường xảy ra, thần tình trên mặt ở trong mắt người ngoài chính là giống như: "Những cái này, kỳ thật nhà của ta cũng có, thậm chí so với những thứ kia còn tốt hơn." Đúng là đang trong lúc giả bộ. Chẳng nhẽ đối mặt với Quân Mạc Tà, vị "đệ tử của bằng hữu" này mình lại không có điểm nào ra dáng "sư thúc", không phải là rất mất mặt sao?

Nhưng hết lần này tới lần khác, ngay khi Hùng lão tứ đang cố gắng giả bộ, Hổ Vương Hồ Liệt Địa cũng hoàn toàn bày ra bộ dáng người quê mùa, hô to gọi nhỏ. Đây không phải đang cố gắng phá đám lão tứ sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 125: Đại... Đại... Đại

Bộ mặt này chính là có thể làm cho hình tượng "Tiền bối cao nhân" của Hùng Vương đại nhân tổn hao khá nhiều, làm sao có thể không hảo hảo giáo huấn tên gia hỏa này? Giáo huấn xong, thấy đầu Hổ Vương gục xuống không nói được một lời, lúc này Hùng Khai Sơn mới tỏ ra khí độ ung dung ưu nhã, nhìn Quân Mạc Tà cười cười, dùng một loại khẩu khí mang vẻ "không đáng nhắc đến" nói:

- Tiểu đệ trong nhà, ha ha, bình thường cũng có chút ngu đần, chưa thấy qua chút cảnh đời nào, may mà còn có mấy phần khỏe mạnh, trên đường đi cũng có thể làm một tên phu khuân vác để sai bảo, ha ha ha. Gia giáo không nghiêm, làm cho Quân công tử chê cười rồi.

- Đâu có đâu có. Thật sự là không ảnh hưởng gì đâu.

Bụng của Quân Mạc Tà suýt nữa phá ra vì cười, may mà cuối cùng còn mạnh mẽ nhịn xuống được, thật sự là rất vất vả a.

Cuối cùng cũng một đường bình an đi tới Quân gia, Quân đại thiếu gia ân cần đưa hai người nghênh đón vào phủ. Đôi mắt Hùng Khai Sơn không hề liếc ngang liếc dọc, ngẩng đầu sải bước, đồng thời trừng mắt cảnh cáo nhìn Hồ Liệt Địa một cái, ý tứ trong đó là: "Vạn vạn lần không thể ở địa bàn của Phong cao nhân mà đánh mất lễ số, khiến cho người ta coi thường. Nói gì thì nói ta cũng là một đời thú vương nha!"

Hồ Liệt Địa hiểu ý học theo, cũng làm ra bộ dáng ngẩng đầu ưỡn ngực, sải bước đi tới. Hai đại thú vương đều mang bộ mặt trịnh trọng, vẻ

mặt nghiêm túc, không nói không cười...hùng dũng khí phách hiên ngang, giống như đang ra chiến trường vậy.

Cái này cũng dẫn đến việc, khi một thân ảnh lục y dường như có chút quen thuộc chợt lóe lên trong tiểu viện trước mặt bọn hắn, hơn nữa còn phát ra một tiếng kinh hô trầm thấp tràn đầy vẻ ngoài ý muốn, sau đó nhoáng lên một cái biến mất, hai vương lại không hề phát hiện ra. Ân, ít nhất là chưa thấy rõ ràng.

Nếu như hai vương không làm bộ dáng như vậy, với tu vi hiện nay của bọn hắn mà nói, tất nhiên sẽ phát hiện đó chính là Xà Vương.

Nhưng hiện tại mắt hai người đều nhìn thẳng, không liếc ngang liếc dọc, giống như là hai lão phu tử (thầy đồ) đứng đắn nghiêm chỉnh, làm sao còn có thể nhận ra được. Nhưng thật ra con mắt của Hồ Liệt Địa vẫn còn xoay qua xoay lại, chỉ nhìn thấy bóng dáng một người nhưng không hề rõ ràng, trong lòng còn đánh giá một câu: "Cô nàng này, mông không nhỏ!"

Một đường đi vào tiểu viện của Quân Mạc Tà, sau đó ngồi xuống bàn đá trong sân. Hai đại thú vương tự nhiên là không úy kỵ rét lạnh, cũng không suy nghĩ vì sao lại không chiêu đãi khách nhân như mình ở trong phòng, trái lại là chiêu đãi ở trong sân, cứ yên tâm thoải mái ngồi xuống.

Tiểu la lỵ Khả Nhi từ trong phòng bưng trà thơm ra. Hổ Vương từ trên đường đi đã cảm thấy khát, giờ thấy chung trà được mang lên, lập tức mở nắp ra, hơi ngửa đầu mang cả nước và lá trà đổ hết vào miệng mà không hề sợ nóng, hơn nữa trong miệng còn nhai nhai lá trà vài cái, sau đó mới hơi duỗi cổ ra nuốt xuống, chép chép miệng nói:

- Đây là đồ chơi gì thế này, tại sao lại có chút đắng. Nước sạch sao còn thả lá cây vào, thói quen này cũng không hay nha. Nghe nói không phải có một loại đồ uống gì đó uống rất ngon sao, kêu là trà thì phải, tại sao lại không mang lên loại đồ chơi đó?

Hùng Vương nhất thời lại có một loại xúc động muốn bùng nổ. Hung hăng trừng mắt lên liếc nhìn Hổ Vương một cái, ý bảo hắn câm miệng, sau đó chậm rãi nâng chung trà lên, một tay nhẹ nhàng mở nắp, tiếp đó dùng nắp nhẹ nhàng khuấy động nước cùng lá trà trong chén, miệng thổi thổi nhè nhẹ lên tiếng khen:

- Trà ngon!

Nói xong liền mang chén trà đến bên miệng uống một ngụm nho nhỏ, trên mặt mang vẻ thưởng thức vô cùng, tư thế tao nhã, cử chỉ lễ độ, giống như là nhân sĩ quý tộc. Hắn đã từng tới nhà một lần, tự nhiên biết cái gì là trà, hơn nữa còn biết quy củ khi uống trà.

Hùng Vương đồng thời liếc xéo mắt nhìn Hồ Liệt Địa một chút, ý tứ trong đó là: "Nhìn xem lão tử uống trà như thế nào. Ngươi uống trà như vậy thực dọa người đó."

Bất quá trong lòng cũng có chút tiếc nuối. Những cách thức lề lối này của nhân loại thực sự là đủ phiền toái, vừa mới uống một ngụm nhỏ, cơ hồ ngay cả môi cũng đã khô rồi, thực sự là không giải khát được chút nào, không đã ghiền a! Suy nghĩ đến đây, trái lại có chút hâm mộ Hổ Vương. Cái dáng vẻ tiền bối này, thực sự là không tốt chút nào nha.

Hổ Vương Hồ Liệt Địa ngẩn ra, nguyên lai vật này chính là trà hả? Hổ Vương trên đường đi chỉ biết uống rượu, đã bao giờ uống trà đâu, hắn cũng không biết Tứ ca từ chỗ nào học được bộ dáng này? Trên đường đi chưa bao giờ thấy tứ ca thể hiện bộ dạng này đâu, vậy mà bây giờ lại nói đâu làm đấy, liền mạch lưu loát, quả là đáng hâm mộ nha.

Đúng lúc này, một nhân ảnh bạch y nhẹ nhàng đi tới, không có một chút tiếng động, trầm giọng hỏi:

- Hai người các ngươi tại sao lại đến nơi này?

Hùng Khai Sơn bưng chén trà lên, tư thế ngồi hết sức tao nhã, nghe vậy chỉ cảm thấy thanh âm có chút quen thuộc, không chút để ý quay đầu

lại nói:

- Bản tôn vốn yêu tự do hồng trần, thích thưởng thức núi cao sông lớn, tại sao không thể tới nơi này...

Đột nhiên thấy rõ người tới là ai, thân mình run run nhảy dựng lên, kêu "ngao" một tiếng, chén trà trong tay "choang" một tiếng rơi xuống mặt đất, sắc mặt lại trở nên trắng bệch, mồ hôi chảy xuống ròng ròng, tay chân run rẩy, miệng há rộng ra, làm ra biểu tình vừa khóc vừa cười, lắp bắp nói:

- Đại... đại... đại... đại...

Hồ Liệt Địa lắp bắp kinh hãi, thầm nghĩ chẳng lẽ là Hùng lão tứ gặp phải quỷ? Vẻ mặt bất mãn quay đầu nói:

- Tứ ca, ngươi làm sao vậy, còn nói lắp nữa...

Một câu còn chưa nói xong, hắn cũng nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, giống như thiên tiên hóa thành người kia, dù không cố ý bắt chước nhưng cũng làm động tác giống hệt Hùng Vương, không nhịn được mà "ngao" một tiếng, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, đôi môi run run, chân tay luống cuống, rơi vào kết cục giống như Hùng Khai Sơn, run rẩy kêu lên:

- Đại... đại... đại... đại...

Thì ra bệnh nói lắp cũng có thể lây cho nhau.

Hai gã tráng hán người cao ngựa lớn lúc này lại giống như hai con vịt ngốc đứng đó, lại có thể sợ tới mức nói liên tục cũng không hoàn chỉnh nổi, miệng cũng chỉ lắp bắp nói ra một chữ này.

Quân Mạc Tà nhăn mặt nhíu mày lắc đầu, thầm nghĩ hai tên này rốt cuộc là đang làm gì? Là đang bắt chước súng máy hay là đang bắt chước Tôn hầu tử (Tôn Ngộ Không đó) khi gặp được Kim Cô bổng đây? Cứ "đại... đại... đại..." mãi không xong.

Quân đại thiếu gia nào biết được, hiện tại trong đầu của hai vị thú vương chân chất đang đầy mâu thuẫn: "Nơi này cũng không phải là nhà mình, rốt cuộc phải kêu là đại tỷ hay đại ca đây? Cho nên hai người cứ "đại... đại" một lúc lâu nhưng cũng không nói rõ ra là "đại" gì.

- Hai tên gia hỏa đần độn các người, một chút lễ số tối thiểu cũng không hiểu, thấy đại tỷ tại sao còn không hành lễ? Tự nhiên lại để cho người ngoài chê cười, cứ "đại... đại" mãi cái gì nữa? Đầu các ngươi bị cửa kẹp à, hay là bị úng nước hả?

Thanh âm của Xà Vương Thiên Tầm đúng lúc truyền đến giải vây cho hai người.

- Đại... tỷ...

Hùng Khai Sơn lau mồ hôi một cái, khó khăn nói ra. Hắn không quan tâm tới việc mình bị Xà Vương châm chọc, chỉ cần có thể mang việc xưng hô này giải quyết xong, vậy như thế nào cũng đáng. Vị Chí Tôn Thiên Phạt Thú Vương này, kể cả đối mặt với ngàn vạn người, chỉ cần há miệng ra là có thể long trời lở đất mà cũng không phải thở mạnh một hơi nào, vậy mà giờ phút này chỉ nói là mấy chữ "đại" lại đã đổ mồ hôi toàn thân rồi.

- Đại... đại... tri... ("tri" có nghĩa là biết", trong tiếng tung của "tri" và "tỷ" khá đọc giống nhau nên Hổ Vương trong lúc lắp bắp nói nhầm ^^)

Hổ Vương Hồ Liệt Địa cũng trực tiếp ngẩn ngơ, rõ ràng trong lòng cực độ khát vọng muốn hô lên hai chữ "đại tỷ", nhưng không biết tại sao cái miệng lại ngoài tầm kiểm soát, kêu một hồi lâu lại vẫn là "đại...đại". Dưới sự ảo não cực độ, hắn nâng lên bàn tay to như cái quạt hương bồ của mình (chả biết quạt làm bằng la hương bồ là quạt gì, chắc là một loại quạt rất to), hướng về chính miệng của mình tự vả một cái thật mạnh:

- Ta gọi ngươi là đại... đại... đại...

- Con hổ ngu xuẩn nhà ngươi, ngươi ngu thì ngu vừa thôi chứ, định ngu hết cả phần của người khác à (mềnh chém đấy)

Xà Vương Thiên Tầm tức giận thở gấp, đang muốn xông lên giáo huấn con hổ ngu ngốc này.

Mai Tuyết Yên cực kỳ uy nghiêm phất tay áo, dù sao cũng không thể mặc kệ hai tên này ở đây, ở phía đối diện hai người ngồi xuống, khe khẽ chau lại đôi mi thanh tú, nói:

- Được rồi. Cũng không phải chưa thấy qua. Xem đức hạnh của các ngươi xem, xuất môn ra bên ngoài, nếu có mất mặt cũng không phải mất mặt các ngươi, mà là mất mặt của Thiên Phạt sâm lâm ta. Thống khoái một chút, hai người các ngươi rốt cuộc tới nơi này làm gì? Di, các ngươi tại sao lại....

Mai đại mỹ nhân là nhân vật bậc nào, trong nháy mắt đã phát hiện vị giai của Hùng Vương Hùng Khai Sơn này đã thành công đột phá, thực lực tăng mạnh. Tuy rằng so với bản thân mình còn xa xa không thể so sánh nổi, nhưng chỉ luận công lực mà nói, lại đã hơn xa Xà Vương Thiên Tầm. Mà trước đây không lâu, ba người bọn họ còn ở cùng một cấp bậc, hiện giờ thực lực của Hùng lão tứ lại đã hơn xa những vị thú vương khác rồi, đây đối với Thiên Phạt sâm lâm mà nói cũng là một chuyện tốt cực lớn. Mà bản thân Hùng Vương đã mắc kẹt tại bình cảnh đã nhiều năm, hiện tại lại bất ngờ đột phá, tất nhiên là có kỳ ngộ khác. Bất quá Mai Tuyết Yên lại ngại vì có người ngoài như Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia này ở đây, cho nên không thể lập tức truy hỏi. Mặc dù hơi lộ ra ý tứ kinh ngạc, lại lập tức dấu đi, mấy người ở đây ai cũng không hề phát hiện.

Hai đại thú vương của chúng ta cuối cùng cũng hoàn hồn, vội vàng xoay người, cung cung kính kính ngồi xuống, giống như học trò nhỏ đột nhiên nhìn thấy thầy chủ nhiệm, nhưng chợt nghĩ tới câu hỏi của lão Đại, hai đại thú vương nhất thời lại nhảy dựng lên, luống cuống tay chân

mang chiếc bao lớn bày ra, "roạt" một tiếng xé mở một chút, không ngừng móc ra các loại linh dược:

- Đại...tỷ người xem cái này xem, nhìn cái này nữa...còn có cái này, còn có cái kia...

Con mắt Hồ Liệt Địa chớp chớp ra vẻ vô tội, cái miệng nhệch ra như sắp khóc nói:

- Chúng ta chính là đem những thứ này tới đây a....

Ánh mắt hồ nghi của Mai Tuyết Yên trong nháy mắt đảo qua dược liệu chồng chất như núi trên mặt bàn, đột nhiên giận tím mặt nói:

- Đem cái này? Đây là chuyện gì? Nói chuyện thật không minh bạch, ta hỏi các ngươi đến đây để làm cái gì, các ngươi lại nói để đem những thứ này tới đây, các ngươi muốn đùa giỡn ta phải không?

"Bạch" một tiếng, Hồ Liệt Địa ngã ngồi trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy, đầu óc trong chốc lát hoàn toàn bị dọa tới mức chập mạch, gần như khóc lên:

- Không phải không phải mà, ta làm sao lại dám đùa giỡn ngài a. Chúng ta... chúng ta đến đây chính là để mang những vật này tới mà.

Dưới loại uy áp đã tích lũy từ trăm ngàn năm này, Hổ Vương đáng thương trực tiếp bị sự nổi giận bất ngờ của lão Đại dọa đến mức ngu muội. Một tiếng quát nhẹ này, lại gần như đem hắn dọa tới mức hiện ra bản thể, nằm xuống vẫy vẫy cái đuôi cầu xin được tha lỗi giống như lúc trước.

- Nga, hóa ra các ngươi đến đây đúng là để đưa dược liệu sao

Mai Tuyết Yên rốt cục hiểu ra hàm ý từ những lời nói khó khăn của bọn hắn liền cười một tiếng. Trong lòng hai vị thú vương nhất thời buông lỏng, tiếp theo lại thấy lão Đại nhăn lại đôi lông mày, hết sức hồ nghi hỏi:

- Các ngươi tại sao biết phải đưa dược liệu tới đây? Rõ ràng ta còn chưa truyền tin tức về mà?

Mai đại mỹ nhân còn chưa nói xong, tâm niệm khẽ động. Chính mình còn chưa đem tin tức nơi đây truyền về, trong nhà cũng đã đem rất nhiều dược liệu đưa tới, bên trong khẳng định có sự kỳ lạ khác, chẳng nhẽ việc này lại liên quan tới sự đột phá bất ngờ của Hùng lão tứ sao?

Cao nhân đúng là cao nhân, trong nháy mắt liền có thể mang toàn bộ sự kiện phân tích ra. Mặc dù không hoàn toàn đầy đủ nhưng cũng không thiếu nhiều lắm.

Hùng Khai Sơn rốt cục cũng mở miệng, bất quá lại vẫn là líu hết cả lưỡi lại, vò đầu bứt tai không biết nên mở miệng như thế nào, cân nhắc tìm từ chuẩn bị một hồi lâu, lúc này mới ngập ngừng ấp úng nói:

- Đại tỷ, ngài không biết a, ta cùng Hạc lão tam nhờ tạo hóa thần thông của vị Phong tiền bối kia mà thuận lợi tiến giai, chính là vị cao nhân tiền bối mà lúc trước ta đã nói với ngài đó. Một đoạn thời gian trước, Phong tiền bối tới Thiên Phạt sâm lâm, nói cho chúng ta biết cách thu thập linh dược, đưa đến Quân gia, sau đó hắn sẽ vì chúng ta mà chế ra loại thuốc có thể tăng cường thực lực. Phong tiền bối kia thật sự là lợi hại a, chẳng những giúp chúng ta tiến giai, hơn nữa còn vì lão Lục lão Thất chữa trị bệnh cũ, trở về hình người. Thần thông kia quả thực là thiên hạ độc nhất vô nhị, ta xem lão Đại ngài cũng không nhất định hơn được hắn.

Xà Vương Thiên Tầm vừa nghe những lời này, liền không cao hứng nói:

- Hùng lão tứ, ngươi nói bậy bạ gì đó, cái tên họ Phong kia làm sao có thể mạnh hơn đại tỷ được.

Vị Phong cao nhân kia từ trên tay Xà Vương lấy đi Thiên Tà Vạn Độc quả, mặc dù cũng coi như là chuyện tốt, nhưng Xà Vương dù sao trong lòng vẫn cảm thấy bực bội ủy khuất.

Hùng Khai Sơn tức thời suy nghĩ một chút, nhanh chóng bổ cứu nói:

- Đó không phải là ý tứ của ta, kỳ thực ta nói là đại tỷ không lợi hại bằng Phong tiền bối... Không đúng, ta nói lại, là Phong tiền bối so với đại tỷ còn lợi hại hơn.

(Bướm bé: khác chóa gì nhau nhỉ . Láng: khác đó đệ à. Hok lợi hại = thì chưa chắc đã thua . Nhưng lợi hại hơn là chắc chắn thắng)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 126: Hảo Nam Nhân Chí Tình Chí Nghĩa!

- Ngươi....

Xà Vương Thiên Tầm càng thêm tức giận. Tên gia hỏa này nói lặp đi lặp lại một hồi lâu, vẫn là nói đại tỷ không bằng cái tên họ Phong kia, liền muốn tiến lên "chỉnh" Hùng Vương một chút.

- Thiên Tầm dừng tay, vị Phong tiên sinh kia quả thực là tiền bối cao nhân, một thân tạo hóa thần thông quảng đại, thủ đoạn quả thực hơn xa ta rất nhiều. Hùng lão tứ, ngươi nói Hạc lão tam cũng đã thành công đột phá? Còn có bệnh cũ của lão Lục lão Thất cũng đã hoàn toàn chữa khỏi, trở về hình người?

Mai Tuyết Yên nghe thấy vậy liền cực kỳ kinh hãi, dù sao việc đột phá này thủy chung vẫn cần đến cơ duyên của bản thân. Hùng lão tứ có thể đột phá bình cảnh đã làm cho Mai Tuyết Yên có chút vui sướng, tiếp đó lại nghe được Hạc lão tam cũng đồng thời đột phá, hơn nữa cả Sư Vương, Hầu Vương trọng thương đã lâu không khỏi mà nay thương thế đã hoàn toàn hết hẳn. Những tin tức tốt lành liên tiếp bay đến khiến cho Mai đại mỹ nhân cảm thấy mừng rỡ như điên.

- Cái này còn giả được sao. Kỳ thật Phong tiền bối chịu ra tay giúp đỡ, còn không phải do xem trong mặt mũi lão Hùng ta hay sao. Phong tiền bối còn đáp ứng sẽ giúp chúng ta luyện chế một ít thuốc tốt, cho nên ta cùng lão Hổ liền tới đây, nếu không thì ai có thể mang theo một đống đồ chơi tốt như vậy đường xa tới đây chứ!

Nhìn thấy đại tỷ đồng ý, Hùng Vương tất nhiên là tự khen ngợi mình, mèo khen mèo dài đuôi một phen.

- Thì ra là như vậy, cái này cũng không trách các ngươi. Làm tốt lắm.

Mai Tuyết Yên cười thoải mái, hai đại thú vương đồng thời lau mồ hôi, cuối cùng cũng qua được cửa ải của đại tỷ. Còn việc tại sao ở nơi đây lại có thể gặp bà nương này, cái đó thì để sau đi.

Nhưng đôi lông mày của Mai Tuyết Yên lập tức nhíu lại, vẻ mặt tức giận, lại hướng về phía Quân Mạc Tà nói:

- Quân Mạc Tà, nguyên lai sư phụ ngươi đã sớm cùng Hùng lão tứ quen biết, vốn cùng Thiên Phạt Thú Vương chúng ta có giao tình tốt đẹp. Vậy mà tiểu tử đáng giận ngươi mấy ngày trước đây lại còn cố tình ra vẻ đại nhân đại nghĩa, nói là ngươi phải gian nan cầu xin sư phụ của ngươi như thế nào, quỳ lạy mấy ngày mấy đêm như thế nào sư phụ của ngươi mới đáp ứng, sau đó lại còn lấy việc này cùng ta bàn điều kiện. Ngươi...ngươi...lá gan ngươi không nhỏ a.

Quân Mạc Tà vốn một mực thờ ơ lạnh nhạt, âm thầm suy nghĩ: "Xem điệu bộ này, địa vị của Mai Tuyết Yên này ở Thiên Phạt sâm lâm không thấp đâu nha, chưa chắc đã kém hơn cái lão Mai tôn giả kia, khó trách có thể thi triển 'Thiên Địa Tù Lung'. Chọc vào một siêu cấp phiền toái lớn như vậy, hơn nữa hình như còn có thể bạo ngược hành hạ cao thủ cấp bậc Chí Tôn trở lên...". Đang trong lúc nghe ngóng suy đoán, đột nhiên phong vân biến chuyển, lại có thể xoay ngược lại phía mình, cũng không khỏi lắp bắp kinh hãi, trợn mắt há hốc mồm.

Mấy ngày trước đây, hắn chính là hay dùng lý do này mà chiếm được không ít tiện nghi của Mai Tuyết Yên, giờ đột nhiên bị nhắc tới vấn đề này, không khỏi nhất thời cảm thấy nghẹn lời. Tuy rằng trong lời nói của Hùng Khai Sơn có chút ý tứ phóng đại, nhưng mà mình lại không thể phản bác được a. Chẳng nhẽ lại nói, kỳ thật ta chính là Phong Tuyệt Tình (tên giả của ku QMT bịa ra ạ? Em chưa đọc chương nào thấy nói đến cái

tên này, toàn là Phong tiền bối,... này nọ ^^!), Phong lão tiền bối mà các ngươi đang ngưỡng mộ sao?

Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa càng không biết được người trước mắt chính là "Phong cao nhân" lúc trước cùng bọn họ nâng cốc nói chuyện hết sức vui vẻ, lúc này lại tự cảm thấy đây là cơ hội để biểu hiện, không hẹn mà cùng đứng lên, vẻ mặt tràn đầy sát khí, hung tợn nói:

- Ngươi...Tiểu tử ngươi lá gan không nhỏ a! Dám đùa bỡn đại tỷ của chúng ta sao?

- Câm miệng, nơi này là nơi hai tên ngu ngốc các ngươi có thể lên tiếng sao? Mau lăn qua một bên đi!

Mai Tuyết Yên tức giận quát một tiếng, hai người tức thì cúi đầu ủ rũ. Đúng là làm chuyện ngu ngốc a, đang muốn vỗ mông ngựa tại sao lại vỗ nhầm lên đùi ngựa cơ chứ.

Quân Mạc Tà xấu hổ cười khan mấy tiếng, nói:

- Ha ha ha, kỳ thật ra, đó hoàn toàn không phải là ý tứ của ta, hoàn toàn là vì Mai cô nương ngươi a, ta đối với Mai cô nương ngươi thực là một mảnh chân tâm a. Hắc hắc, tình ý này, chỉ có bầu trời mới có thể bày tỏ, trời xanh chứng kiến a! Hơn nữa, ta cũng đã bị Mai cô nương ngươi phi lễ qua nhiều lần, dù sao những chuyện như vậy, mọi người đều biết mà. Hắc hắc...

Quân Mạc Tà vừa nói, một bên trộm quan sát biểu tình trên mặt Hùng Khai Sơn và Hồ Liệt Địa.

Chỉ thấy biểu tình trên mặt hai người quả nhiên dần dần trở nên đặc sắc, hai con mắt từ từ trừng lên, càng ngày càng lớn, mồm há rộng ra, càng há càng lớn, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin tưởng, vẻ mặt tràn đầy sự không thể tưởng tượng, nước miếng liên tiếp "lách tách lách tách" từ trên cái miệng đang mở lớn của hai người chảy xuống rơi trên mặt đất, thanh âm có thể nghe thấy một cách rõ ràng.

Trong lòng hai người đồng thời rên rỉ một tiếng: "Cái gì thế này? Trời ạ, chẳng lẽ là tai của ta hỏng rồi sao? Tại sao lại nghe được chuyện giống như thạch phá thiên kinh như vây? Lão Đại lại có thể chủ động phi lễ hắn? Trời ạ, để cho ta chết đi, cái này cũng quá điên cuồng, quá không chân thật rồi! Chẳng lẽ ta đang ở trong cơn ác mộng sao? Vậy cơn ác mộng này cũng quá kinh khủng rồi! Lão Đại phi lễ một nam nhân?

- Ngươi nói cái gì? Ngươi vừa mới nói cái gì?

Mai Tuyết Yên nhất thời muốn phát điên, ngay trước mặt ba thủ hạ bị người ta nói năng quá quắt như vậy, làm sao có thể chịu được?

Quân Mạc Tà kêu to oan uổng :

- Chẳng lẽ còn không phải? Ta nói đều là sự thật a. Ngày đó ngươi rõ ràng không cần biết ta có đồng ý hay không, liền cưỡng hôn ta. Sau đó, ta... ta không kìm lòng nổi cũng hôn lại ngươi. Hơn nữa, ngươi còn sờ soạng ta, ta... ta cũng sờ soạng ngươi, cuối cùng ngươi còn ôn nhu vuốt ve cái mông của ta một hồi lâu, ta cũng vuốt ve mông của ngươi. Ta... ta... ta, đó là lần đầu tiên của ta a, thân thể băng thanh ngọc khiết của ta bị ngươi phi lễ rồi.

"Bang bang" hai tiếng động lớn vang lên, hai cái đầu to lớn của Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa đồng thời giống như mất đi chỗ chống đỡ, với tư thế của "vật rơi tự do" đập lên trên bàn đá, sau đó còn nẩy nẩy vài cái...

Xà Vương Thiên Tầm đứng ở một bên, trợn mắt há hốc mồm.

Độ dày của da mặt người này, có lẽ đã là dày nhất năm châu bốn biển trên trời dưới đất từ xưa đến nay rồi! Lúc ấy ta cũng có mặt ở đó, rõ ràng chính là bản thân ngươi phi lễ người khác chứ làm gì có ai phi lễ ngươi? Rõ ràng ngày đó là đại tỷ hung hăng đánh mông người, giờ lại có thể thành ôn nhu vuốt ve sao...

- Không cần nói nữa!

Cả khuôn mặt Mai Tuyết Yên trở nên đỏ bừng, cũng không biết là tức giận hay là xấu hổ, trong giọng nói có chút điên cuồng. Bản thân mình luôn luôn thanh đạm, hỉ nộ không lộ ra ngoài, nhưng vì sao mỗi một lần đều có thể bị tiểu tử này dễ dàng chọc giận chứ? Hơn nữa biết rõ cùng hắn tranh luận về cái đề tài này, biết hắn tuyệt đối không thể nói ra lời nào tử tế, nên nhanh chóng ngừng lại. Nghĩ lại chính mình cũng cảm thấy kỳ quái, vừa rồi mình hưng sư vấn tội cũng không phải là vấn đề này, tại sao chỉ bằng một câu quấy nhiễu lại chuyển sang chủ đề này rồi? Tâm niệm vừa chuyển, nàng nhất thời hiểu rõ ra. Đáng giận, không ngờ lại bị tiểu tử này đánh lạc đề.

- Vì sao không nói gì? Làm sao lại không thể nói? Không nói không được! Ngày hôm nay bằng bất cứ giá nào ta cũng sẽ hỏi ra đến cùng. Dựa vào cái gì ta bị ngươi vô lễ còn bắt ta phải nén giận? Chẳng nhẽ ngươi ăn xong lau sạch miệng liền muốn chuồn đi? Việc đó tuyệt đối không được, ngươi phải chịu trách nhiệm đối với ta.

Vẻ mặt Quân Mạc Tà đúng là ủy khuất vạn phần, hơn nữa còn dùng lời lẽ đanh thép tiếp tục tấn công.

- Thiên Địa Tù Lung!

Mai Tuyết Yên giận đến thất khiếu bốc khói, nhưng Quân đại thiếu mà nàng đang muốn đem nhốt lại hành hạ đã nhanh như chớp không còn bóng dáng.

Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa lắc lắc cái đầu giống như khi say rượu, còn có chút đầu hoa mắt choáng, hai người liếc mắt nhìn nhau ngỡ ngàng, không hẹn mà cùng hỏi:

- Vừa rồi có phải là chúng ta nằm mơ không?

Đột nhiên thấy Thiên Tầm đang đứng bên cạnh, nhị Vương đồng thời hỏi:

- Thiên Tầm muội muội, vừa rồi hắn nói là thật sao?

- Tự nhiên là thật

Xà Vương khó chịu gật đầu, trong đó có chút ý tứ tức giận.

- Việc Quân Mạc Tà kia nói là sự thực? Hắn thật sự sắp trở thành...ặc ặc... tỷ phu của chúng ta sao?

Hùng Khai Sơn nháy mắt, Hồ Liệt Địa miệng cười toe toét nhìn Xà Vương Thiên Tầm chờ đợi câu trả lời.

Thiên Tầm có chút tâm phiền ý loạn lắc đầu, buồn bực nói:

- Ta làm sao biết được. Làm sao các ngươi không đi hỏi đại tỷ đi? Đừng hỏi lại ta nữa, ta cái gì cũng không biết.

Nàng đột nhiên đứng dậy, ung dung rời đi.

Hai Vương đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên cùng kêu lên:

- Nguyên lai "mùa xuân" của lão Đại lại ở chỗ này a! Thật không hổ là đồ đệ của Phong tiền bối a! Quả nhiên là đệ tử của cao nhân, thâm sâu khó dò, chúng ta không thể so sánh được a.

Sau một lúc lâu, Quân Mạc Tà mới nhe răng nhếch miệng lần thứ hai trở lại đây, xuất hiện trước mặt hai Vương, trong tầm nhìn của hai đại thú vương ngửa mặt lên, cố gắng nặn ra vẻ tươi cười nói:

- Haizzz, Đại tỷ này của các ngươi a, cái gì cũng tốt, về dáng người càng không phải nói, chỉ là da mặt hơi mỏng một chút, tính tình cũng hơi nóng nảy, nói gì cũng không được. Chậc, dù sao nam nữ hoan ái vốn là bản tính trời sinh, là chuyện đương nhiên hết sức bình thường mà. Bất quá qua chuyện lần này, có lẽ ta cần phải chỉnh sửa cái tính cách dễ nóng nảy này của nàng một chút.

- Đúng đúng, không sai không sai!

Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa gật đầu giống như gà con mổ thóc, dùng một loại ánh mắt sùng bái nhìn vị thiếu niên trước mặt này, trong lòng cảm thán không thôi: "Thật sự là cường nhân a! Ngay cả lão Đại của chúng ta cũng có thể thu phục sao? Quả nhiên là sâu không lường được, hết sức bá đạo a!"

Trong chốc lát, thái độ của hai đại thú vương thay đổi thật lớn, đều cảm giác mình có chút khiêm tốn. Đúng vậy a, người trước mặt này mặc dù còn trẻ, nhưng đây có thể chính là vị hôn phu tương lai của lão Đại a!

- Đáng hận nhất chính là, đại tỷ của các ngươi lại cố kỵ việc bản thân mình vốn xuất thân là huyền thú, không chịu cùng ta công khai, nói là sợ có người chê cười, cái này thực khiến ta không thể lý giải được. Haizzz, chỉ cần chúng ta hai người thật tình yêu nhau, chẳng lẻ còn sợ những lời lẽ thế tục này sao? Nhất là trong thế giới này, người nào có nắm tay to người đó chính là đạo lý, còn không phải đều là dùng nắm đấm để nói chuyện hay sao? Ta cũng không để ý, nàng làm sao lại suy nghĩ luẩn quẩn trong lòng như vậy chứ. Các ngươi nói, có phải là đạo lý này hay không?

Quân Mạc Tà lấy trà làm rượu, có chút ý tứ mượn rượu tiêu sầu.

Hùng Khai Sơn vỗ đùi :

- Nói rất đúng. Huyền thú thì sao? Huyền thú so với con người các ngươi mạnh hơn nhiều lắm! Cố kỵ cái chim ế! Xin huynh đệ cứ yên tâm, cứ việc theo đuổi hạnh phúc, chúng ta ủng hộ các ngươi! Nếu như có người nào dám phản đối, lão Hùng ta là người thứ nhất bẻ gãy cổ của hắn.

- Nói rất đúng! Bẻ gãy cổ của hắn! Ngươi bẻ không gãy thì đến ta bẻ tiếp!

Hồ Liệt Địa xoa xoa tay, vẻ mặt hưng phấn.

Quân Mạc Tà rầu rĩ nói:

- Haizzzz, nói dễ hơn làm a. Kỳ thật vấn đề mấu chốt nhất, vẫn là từ trên người đại tỷ của các ngươi. Xem ra, ta còn cần phải cố gắng kiên trì bền bỉ a. Bất quá ta tin vào mối chân tình vững vàng kiên định như sắt đá này của ta, ta có lòng tin, có thể dùng trái tim tình yêu bác đại nhất, tình ý chân thành tha thiết nhất, để đại tỷ của các ngươi có được cuộc sống vô cùng hạnh phúc! Thậm chí, vì hạnh phúc của đại tỷ các ngươi, ta thậm chí quyết định, tương lai chúng ta sẽ không ở lại thế tục, dời đến ở bên trong Thiên Phạt sâm lâm cũng được.

Quân đại thiếu nói tới đây liền ngẩng đầu ưỡn ngực, làm ra một tư thế anh dũng dũng cảm giành lên trước, loại bỏ muôn vàn khó khăn, ra sức đi thực hiện thắng lợi, biểu hiện trên mặt tha thiết thành khẩn, thâm tình chấp nhất!

Hai đại thú vương nhất thời bị cảm động. Vì đại tỷ, người này lại có thể vứt bỏ vinh hoa phú quý trong nhân thế, coi khinh thế giới phồn hoa này, cam nguyện đến trú ngụ trong Thiên Phạt sâm lâm. Đây là hy sinh vĩ đại biết bao nhiêu a.

Quân Mạc Tà!

Quả thực là hảo hán tử, hảo nam nhân chí tình chí nghĩa. Không thể tưởng được hai người chúng ta cũng có thể chứng kiến một tình yêu vĩ đại như vậy! Cố sự ái tình này, phải trở thành truyền thuyết để thiên cổ lưu truyền, phải trở thành giai thoại được ghi vào sử sách!

Tình yêu cảm thiên động địa như vậy, há có thể khiến nó chết yểu giữa đường? Tình yêu chân thành như vậy, làm sao lại không dốc sức thành toàn chứ?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 127: Các Ngươi Muốn Thế Thì Thế.

- Xin Quân công tử yên tâm, việc này cứ để chúng ta lo. Chúng ta tuyệt đối sẽ không để cho đại tỷ suy nghĩ nhiều về vấn đề đó nữa.

Hai đại thú vương vỗ ngực, cấp ra lời hứa trịnh trọng nhất. Hùng Khai Sơn do dự một hồi, rốt cuộc nổi lên dũng khí, nói:

- Nếu vậy khuya hôm nay sau khi ăn cơm xong, lão Hùng ta bằng bất cứ giá nào cũng sẽ tìm đại tỷ tâm sự thuyết phục một hồi, đại tỷ suy cho cùng vẫn là nữ nhân, khẳng định nhiều ít vẫn suy nghĩ về vấn đề này, ta khuyên bảo một chút, phỏng chừng có thể có chút tác dụng.

Vì hạnh phúc của đại tỷ, xem ra Hùng lão tứ thực sự là tiếc bất cứ giá nào, thậm chí dám can đảm đi tìm đại tỷ để đàm đạo về lý tưởng nhân sinh. Hồ Liệt Địa cúi đầu xuống không nói gì, trong lòng hết sức bội phục dũng khí của Hùng Khai Sơn.

- Làm thế không ổn!

Quân Mạc Tà lập tức bác bỏ, thầm nghĩ ngươi mà đi nói không nhẹ không nặng như vậy với đại tỷ ngươi, tiếp theo chẳng nhẽ đại tỷ ngươi lại tha cho ta à? Mông ca đến bây giờ vẫn còn đau đó, cũng không muốn liên tiếp gặp nạn nhanh như vậy đâu.

- Vì sao không ổn? Không ổn chỗ nào?

Hai đại thú vương ngẩn ra.

Con mắt Quân Mạc Tà xoay động, nói:

- Các ngươi còn không biết tính tình của đại tỷ các ngươi sao? Da mặt của nàng thực sự là mỏng vô cùng, ngươi vừa nói như vậy, đáng nhẽ có thể được nhưng cũng trở thành không được nữa. Mà không được cũng chả sao, nhưng nếu như liên luỵ tới các ngươi, vậy cũng không tốt.

- Nói rất đúng nha.

Hai Vương đồng thời thở dài, trong lòng tràn đầy sự ưu tư. Tính tình chị cả chính là cái dạng này, ai khuyên cũng không được, càng khuyên trái lại sẽ càng phát triển về phương hướng ngược lại, nếu bởi vì chuyện này mà bị liên luỵ khiến đại tỷ ra tay "chỉnh" mình một chút, vậy đó chính là tai bay vạ gió a.

Nhãn châu Quân Mạc Tà xay chuyển, nói:

- Nghe ta nói này, nếu như các ngươi thật lòng muốn hỗ trợ, vậy các ngươi có thể làm như thế này. Ừm, sau khi trở lại Thiên Phạt sâm lâm, các ngươi có thể đem chuyện này ra tuyên truyền một chút, nhớ là một chút thôi nha, nói...nói là Mai Tuyết Yên đã gả cho ta rồi! Làm vậy sẽ khiến cho nàng không có đường lui, sau đó ở Thiên Phạt sâm lâm chọn ra một chỗ có diện tích lớn, ta sẽ chuẩn bị ở nơi đó xây cung điện, xem như đó là phòng tân hôn của chúng ta, ừm, sau đó sẽ khiến nàng thấy được quyết tâm của ta. Kể từ đó, ván đã đóng thuyền, như vậy sẽ không có gì đáng ngại nữa, tin rằng Tuyết Yên cũng sẽ mượn việc này mà xuống nước thôi. Các ngươi nói đúng không?

Hồ Liệt Địa vỗ tay "ba" một tiếng:

- Cao! Thực là cao! Thật sự là cao a! Việc đại tỷ lo lắng nhất chẳng qua là việc người khác coi đó là chuyện cười, nhưng cứ như vậy, cả Thiên Phạt sâm lâm đều tỏ vẻ toàn lực ủng hộ, với lại cũng đều biết hết, cho dù đại tỷ có tỏ thái độ như thế nào đi nữa thì cũng ván đã đóng thuyền, gạo nấu thành cơm rồi. Hơn nữa, Quân công tử cũng đã xây nên cung điện, còn sợ cái gì nữa?

- Đúng vậy. Đó chính là ý tứ của ta. Đến lúc đó ta và đại tỷ của các ngươi, còn có mọi người, đều ở tại Thiên Phạt sâm lâm, mọi người liền vĩnh viễn không chia lìa! Thậm chí, có khả năng sư phụ ta cũng tới. Với số lượng dược liệu nhiều như trong Thiên Phạt sâm lâm, sư phụ ta khẳng định là rất vui vẻ a.

Quân Mạc Tà cười híp mắt nói.

- Diệu kế! Thật sự là diệu kế a!

Ánh mắt hai Vương lại tỏa sáng!

Quân Mạc Tà giảm thấp thanh âm xuống , thần thần bí bí dặn dò:

- Bất quá chuyện này nhất định phải chú ý giữ bí mật, nhất định phải bí mật tiến hành, ngàn vạn lần không thể để cho đại tỷ các ngươi trước đó phát hiện ra! Một khi sơ sẩy, để nàng trước thời hạn biết hết tất cả, ai cũng không biết sẽ phát sinh sự tình gì nha, mọi người đều biết cá tính của đại tỷ các ngươi rồi đó.

Hùng Khai Sơn trừng mắt liếc hắn một cái, bàn tay to lớn vỗ "phanh phanh" lên bộ ngực:

- Đây là điều đương nhiên! Ngươi cho chúng ta là đứa ngốc à? Lần này ngay cả nha đầu Thiên Tầm kia cũng không cho nàng biết. Ta làm việc, ngươi yên tâm!

- Vậy việc này, tất cả đều nhờ vào ngươi.

Quân Mạc Tà thi một lễ thật sâu.

- Khách khí khách khí, quá khách khí rồi. Mọi người từ nay về sau đều là người một nhà. Tỷ phu, ngươi còn khách khí như thế làm gì, có chuyện gì cứ phân phó cho chúng ta là được rồi.

Hồ Liệt Địa luống cuống tay chân hoàn lễ, liền thuận miệng gọi một tiếng "tỷ phu". Hắn vốn từ nhỏ đã sợ hãi đại tỷ, hiện tại sớm nịnh bợ

trước vị hảo tỷ phu này, tương lai sẽ có chỗ tốt a.

- Ừm, đợi lát nữa ta sẽ đem nhóm linh dược này lập tức đưa cho sư phụ ta, để cho lão mau chóng nhìn xem còn thiếu thứ gì không, nhanh chóng luyện ra thần đan, đó mới là chính sự việc lớn nhất trước mắt.

Vẻ mặt Quân Mạc Tà ngưng trọng nói.

- Đúng đúng, đa tạ đa tạ. Chuyện này, tất cả mọi người đều đang ngóng trông, nếu có thể sớm một chút luyện ra đan dược thì thật là tốt.

Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa vui vẻ ra mặt, liên tục cảm ơn.

- Chờ nhé, ta phải đi đây. Ân, mấy ngày này các ngươi ở Thiên Hương thành cứ hảo hảo chơi đùa thoải mái đi. Ta chuẩn bị cho các ngươi rất nhiều vàng bạc, trong đầu muốn cái gì, liền mua là được, ngàn vạn lần không cần khách khí, chỗ này của ta có rất nhiều tiền. Nếu khách khí với ta, vậy ta sẽ mất hứng đó.

Quân Mạc Tà "lách cách" một tiếng liền xách ra một cái bọc thật to, bên trong túi chật ních toàn là vàng bạc, còn có một xấp ngân phiếu dày cộp.

Đừng nhìn Đường Nguyên được xưng là "thần tài" trong kinh thành, kỳ thật Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia mới là chân chính danh xứng với thực là "thần tài".

- Đây thật sự là... cái này thật sự là.... cái này làm sao....

Ánh mắt hai Vương nhìn chằm chằm không biết xấu hổ.

- Có gì mà ngượng ngùng, tất cả mọi người đều là người một nhà. Của ta, không phải là của các ngươi sao, cứ thoải mái tiêu xài, đừng khách khí. Phần còn lại, dùng để mua chút đồ vật này nọ trở về cho các huynh đệ tỷ muội trong Thiên Phạt đi. Các ngươi đến đây một lần, ta cũng nên quan tâm đầy đủ tới các ngươi chứ!

Quân Mạc Tà làm ra vẻ không hờn không giận, sau đó xách cái bao lên:

- Ta phải đi đưa dược liệu, các ngươi muốn chơi thì cứ vui chơi thoải mái đi.

Nói xong liền nghênh ngang rời đi.

Hồ Liệt Địa giống như kẻ hám tiền, vồ lấy vàng bạc trong bao quần áo, vẻ mặt say mê khen:

- Thật là hào phóng a, tỷ phu đúng là người tốt a.

Hùng Khai Sơn tràn đầy sự đồng cảm, liên tục gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc, dùng một loại thanh âm gần như tuyên thệ nặng nề nói:

- Đây là hạnh phúc của đại tỷ, chúng ta nhất định phải nắm chặt! Đây là chuyện quan trọng nhất của Thiên Phạt sâm lâm chúng ta! Vì hạnh phúc suốt đời của đại tỷ, chúng ta nhất định phải cố gắng, cố gắng làm tới tốt nhất!

Hồ Liệt Địa dừng lại động tác tham tiền, trên mặt từ từ trở nên kiên nghị, chậm rãi gật đầu, trịnh trọng nói:

- Tứ ca nói rất đúng, sau khi trở về chúng ta lập tức sẽ làm chuyện này! Làm tới mức thập toàn thập mỹ nhất!

Hai Vương nhìn nhau, thần thái kiên quyết khác thường.

oOo

Theo các phương nhân mã từng đợt từng đợt tràn tới Thiên Hương, vô số cỗ xe ngựa nặng nề với sức nặng có thể khiến những con ngựa mệt chết lục tục chạy nhanh tiến vào Thiên Hương thành. Bên trong Thiên Hương thành, trong lúc nhất thời trở thành ngư long hỗn tạp. Nguyên bản ở trong địa giới của Thiên Hương này, xưa nay những vị gọi là "nhóm cao thủ" kia động một chút lại phóng xuất ra huyền khí màu vàng

màu bạc của bản thân mình làm người khác kinh sợ, vậy mà trong phút chốc những người này lại dần thu liễm những hành động của mình lại, thậm chí, so với bình dân bách tính còn thành thật hơn nhiều.

Thậm chí ngay cả Địa Huyền cao thủ xưa nay ngông cuồng tự cao tự đại cũng hoàn toàn rút đầu lại, đại đa số đều có vẻ mặt thật thà phúc hậu, gặp người nào cũng nói chuyện thật cẩn thận. Bởi vì khi trời vừa tối, bay đầy trời tất cả đều là quang mang màu xanh, màu xanh nhạt, màu xanh da trời, màu xanh thẳm, màu xanh đậm (đều chỉ Thiên Huyền, chia làm 4 từ sơ giai tới đỉnh giai), còn có một số người toàn thân không phát ra màu sắc của huyền khí (Thần Huyền) cũng chạy qua chạy lại như thoi đưa.

Cao thủ tụ tập!

Lúc này đây, người ta mới có thể hoàn toàn hiểu rõ được ý nghĩa của bốn chữ này!

Thô sơ giản lược đi một chút, ước chừng cao thủ cấp Thần Huyền lần này đi tới Thiên Hương thành ít nhất cũng không dưới hai trăm vị! Còn như cấp bậc Thiên Huyền, càng là đạt đến con số khủng bố tới mấy ngàn người! Ngay cả Chí Tôn, cũng tới không ít.

Đây gần như là chỗ tập trung của toàn bộ lực lượng cao cấp cùng hơn chục huyền khí thế gia cỡ lớn trên nửa đại lục.

Tất cả mọi người đều có một mục đích giống nhau: Diệp Cốt đan!

Không có gì kỳ quái, hiệu quả mà Diệp Cốt đan tuyên truyền ra bên ngoài thật sự quá kinh khủng, quả thực khiến những gia tộc này hết sức động tâm! Nếu như gia tộc nào có thể có được Diệp Cốt đan, chẳng khác nào không tốn bao nhiêu công sức là đã có thể từ bên trong đống đệ tử của gia tộc tạo ra được vài vị thiên tài! Nếu như có thể cất giữ được vài viên, thậm chí cũng có thể đảm bảo gia tộc mình trường thịnh không suy!

Điên cuồng! Hoàn toàn điên cuồng!

Buổi trưa, một đội nhân mã gồm năm người từ cửa thành phía Tây chậm rãi tiến vào, toàn thân mỗi người đều là áo đen, phong thái tiên phong đạo cốt, tư thế tự nhiên, yên lặng theo đoàn người vào thành, tiến nhập Thiên Hương thành.

Điều duy nhất có thể thấy được chính là, ở bên hông của bọn họ đều có một cái đai lưng màu tím vàng!

Cơ hồ ngay cùng thời khắc đó, từ cửa thành phía Đông, Thiếu tông chủ của Mộng Huyễn Huyết Hải - Hô Duyên Khiếu mang theo cao thủ dưới trướng, biểu tình trầm trọng dị thường bước vào khu vực Thiên Hương thành.

Cửa thành phía Bắc, một đội người mặc áo gai đội mũ cao tiến vào. Trên người những người này, đều mặc áo gai giống như được dệt bằng sợi nhưng cũng không phải sợi, trên bề mặt mơ hồ có ngân quang chớp động. Chiếc mũ cao trên đầu, vừa nhìn lại có cảm giác giống như đó là vương miện vậy, khiến cho người ta phải nhìn hết sức chăm chú, nhưng những người này cũng không coi ai ra gì, giống như là đang đi dạo trên sân vắng tiến vào.

Buổi đấu giá Diệp Cốt đan do Đường Nguyên chủ trì, rốt cục chính thức bắt đầu!

Đấu giá lần này, có thể nói là lần rầm rộ nhất từ trước tới nay, ngay cả phòng khách của Quý Tộc đường cũng tạm thời phải cải tạo không ít, trên dưới đều mở rộng, không gian phía trước phía sau càng là khuếch trương ra thêm nhiều gian phòng lớn nhỏ. Bằng không, chỉ sợ chỗ này thực sự không thể chứa nhiều người như vậy.

Tham dự đấu giá hội, phải đóng một trăm lượng hoàng kim trước ngày khai mạc vài hôm, nhận một tấm thẻ bài trên có đánh số được đặc chế, sau đó mới có tư cách tiến nhập. Chỉ cần từ nơi này thôi, cũng có thể nhìn ra tư duy về buôn bán làm ăn của Đường bàn tử kinh khủng tới

mức nào. Đây thuần túy là coi tiền như rác a, ngay cả chỗ thẻ bài trên có đánh số được Bàn Tử đặc chế nhìn giống như hàng thủ công mỹ nghệ tinh xảo kia, chẳng qua cũng chỉ là một đống thẻ bài rẻ tiền mà thôi, tiền vốn nhiều nhất cũng không đến một lượng bạc một thẻ, lại có thể dùng lấy nó để kiếm một trăm lượng vàng, hơn nữa vào cửa liền sẽ thu về.

Bất quá toàn bộ người hôm nay tới tham gia đấu giá, ai sẽ để ý tới mấy trăm lượng vàng này? Cho nên âm mưu vơ vét của cải đầu tiên của Bàn Tử hoàn đại công cáo thành.

Mỗi nhà một trăm lượng, đối với những người này mà nói, có lẽ chẳng đáng để mắt tới, nhưng không ngờ số lượng thực sự quá lớn. Mấy trăm nhà chen chúc nhau mà đến, há có thể không cho Bàn Tử kiếm đầy bồn đầy bát, vui vẻ ra mặt?

Chỉ riêng việc đầu tiên này thôi, lại có thể thu vào sáu bảy vạn lượng hoàng kim!

Một con số khá khủng bố!

Đoan Mộc thế gia, Tư Không thế gia...sớm đã tới từ vài hôm trước, hiện nay đang ở Quân gia, người tới chính là Tư Không Ám Dạ cùng Đoan Mộc Siêu Phàm.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời chưa mọc, sắc trời u ám nhưng trước cửa Quý Tộc đường đã có hàng đoàn người nhanh chóng tiến vào!

Đấu giá sắp bắt đầu, tiếp đó phải xem hoa rơi vào nhà nào thôi!

Bên trong Quý Tộc đường, Quân Mạc Tà đang ngồi rất thoải mái, đi theo bên người có bốn đại mỹ nữ: Mai Tuyết Yên, Quản Thanh Hàn, Xà Vương Thiên Tầm, Độc Cô Tiểu Nghệ. Còn về phần Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa đang cùng đám người Hải Trầm Phong Tống Thương đồng thời đi làm bảo vệ trị an cho khách mời.

Quản Thanh Hàn vốn không muốn xuất hiện, nhưng Quân Mạc Tà lại bằng mọi cách lôi kéo nàng đi ra. Không chỉ có xuất hiện, hơn nữa còn là hai người sóng vai cứ như vậy mà đi tới! Dọc theo đường đi mọi người nhìn thấy đều tránh né từ xa, giống như gặp phải ôn thần, đặc biệt kỳ lạ là không có nửa điểm tạp âm nghị luận.

Nhìn thấy vẻ mặt muốn tìm phiền toái của Quân đại thiếu, ai dám lên tiếng? Đây không phải là ngại mạng mình quá dài sao?

Cho nên đoạn đường xuất hiện này, Quản Thanh Hàn lúc vừa bắt đầu còn sợ hãi, có chút thấp thỏm không yên, nhưng thật ra đến bây giờ tâm ma đã trừ bỏ đi không ít.

Chỉ có Độc Cô Tiểu Nghệ đi theo phía sau, vẻ mặt ghen tuông, vị trí này vốn là của ta mà.Trên đường đi tiểu nha đầu quyệt miệng liên tục, tưởng chừng có thể treo lên đó cả bình dầu rồi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 128: Cao Thủ Tụ Tập.

Đối diện Quân Mạc Tà là Đường bàn tử đang hết sức yên tĩnh, trên người mặc một cái áo choàng mỏng manh, vậy mà lại ra sức lau mồ hôi. Khí thế bên ngoài giống như sóng lớn từng đợt từng đợt với lực trùng kích không gì sánh kịp đập lên tâm hồn yếu ớt của hắn. Lấy tinh thần lực nhược tiểu của Bàn Tử mà nói, thật sự là không thể chịu đựng được khí tràng bậc này của các cường giả đỉnh phong trong thiên hạ cùng tề tụ một chỗ.

- Tam...Tam Thiếu, đấu giá lần này, hay là ngươi đứng lên chủ trì đi?

Đường Nguyên lau mồ hôi, khó khăn nói.

Vừa nhìn bộ dáng khiếp nhược này của Bàn Tử, Quân Mạc Tà có chút bất đắc dĩ:

- Ngươi chưa gì đã "nhão" thế này, ngươi không làm thì ai làm? Fuc...! Ngươi thật đúng là bùn nhão không nâng được tường mà, cho ngươi một cơ hội để chơi trội khoe khoang tốt như vậy, ngươi lại buông tha như thế, khiến cho lão bản ta phải tự thân xuất mã.

Trong lòng Bàn Tử buông lỏng, nhìn mình người đầy mồ hôi làm ướt hết quần áo, vẻ mặt đau khổ nói:

- Tam Thiếu, ngày hôm nay sống chết thế nào ta cũng không làm được đâu. Nếu như cử hành đấu giá vài lần thế này, có lẽ ta thật sự sẽ giảm béo đó.

Độc Cô Tiểu Nghệ hì hì nở nụ cười, nha đầu kia đi theo bên người Mai Tuyết Yên, được bảo hộ rất tốt, cái gì cũng không cảm giác được, tự nhiên không chật vật giống như Bàn Tử.

Trong ánh mắt của Quản Thanh Hàn cùng Mai Tuyết Yên cũng không khỏi lộ ra ý cười. Với hình thể này của Bàn Tử, vô luận là ở đâu, cho dù tâm tình ngươi buồn rầu đến đâu đi nữa, chỉ cần nhìn thấy hắn cũng sẽ cảm thấy được trong lòng rất khoan khoái a, thật sự là rất có cảm giác được xem hài kịch a.

- Được rồi, vậy cứ để bản thiểu gia tự thân xuất mã, đại chiến thiên hạ quần hùng, thao túng bọn họ ở trong lòng bàn tay này. He he...

Quân Mạc Tà cười "he he" một tiếng, làm ra vẻ ngang nhiên.

Độc Cô Tiểu Nghệ tức khắc khinh bỉ nói:

- Hừ, ngươi là người chủ trì đấu giá, đương nhiên cần biết cách thao túng. Nếu như ngươi không thao túng được, vậy mới thật là xấu hổ! Đây là chuyện đương nhiên vậy mà còn khiến ngươi đắc ý như vậy.

Mọi người đồng thời nở nụ cười.

Mai Tuyết Yên mỉm cười, nói:

- Ngươi phải chú ý, đấu giá ngày hôm nay nhất định phải khiêm tốn, hơn nữa thấy chuyển biến tốt liền thu lại, không nên quá tham lam. Những thế lực lần này tới đây đều hết sức khổng lồ, xem tình hình, hắn là người trong Tam Đại Thánh Địa cũng đến, vừa rồi ta còn cảm thấy khí thế của mấy người quen. Lúc này không phải là lúc để ngươi kiếm tiền. Điểm này, ngươi nhất định phải hiểu được. Bằng không vạn nhất khiêu khích nhiều người tức giận, chỉ với lực lượng trước mắt tồn tại trong Thiên Hương thành mà nói, ngay cả bản thân ta cũng chỉ có thể bảo đảm toàn thân trở ra mà thôi.

Quân Mạc Tà ha ha cười, liên tục gật đầu nói:

- Không sai.

Nói vậy nhưng trong lòng hắn lại có chủ ý khác.

Không kiếm tiền? Vậy ta đây cần trường đấu giá long trọng như thế này làm gì? Chẳng nhẽ để đưa đồ miễn phí cho bọn họ sao? Vậy ta còn không bằng con heo rồi.

Khi mặt trời vừa mới mọc, cửa lớn của Quý Tộc đường chậm rãi mở ra, hai người vẻ mặt tươi cười chân thành xuất hiện ở cửa, mười sáu người thiếu niên áo trắng phân sang hai bên trái phải, đón khách tiến vào.

- Đấu giá hội sắp bắt đầu, mời các vị cầm thẻ bài tiến vào.

Người lần này tới đây tố chất dường như rất cao. Mặc dù Quý Tộc đường không mở cửa sớm, nhưng trước cửa không có ai xôn xao nóng nảy. Tuy không thể nói là lặng ngắt như tờ, nhưng cũng là thập phần bình ổn.

Cửa lớn mặc dù đã mở ra, nhưng mọi người vẫn còn yên lặng, không ai chuyển động. Tất cả mọi người đều lẳng lặng chờ đợi.

Một cỗ khí thế hết sức to lớn chợt xuất hiện, sau đó tựa hồ có một trận gió mát thổi tới, đám người đứng trước cửa Quý Tộc đường ào ào tách ra, để lộ ra một khoảng đường lớn. Năm người mặc áo đen chậm rãi đi ra từ trong đám người kia, chậm chạp đi tới phía trước.

Người cầm đầu một thân hắc y như mực, bên hông đeo một cái đai lưng màu tím vàng, một vỏ kiếm cũng màu tím vàng được buộc bằng một mảnh lụa màu tím, khuôn mặt thanh quán cổ phác (ý nói khuôn mặt có vẻ trong sạch và cổ xưa, đệ ko hiểu lắm, chắc ám chỉ người già ^^!) , từng bước một đi tới đây.

Bốn người phía sau hắn cũng có cách ăn mặc giống y hệt, nhưng nhìn kỹ là có thể nhìn ra được, ở bên đai lưng màu tím của lão giả cầm đầu

này được khảm lên ba ngôi sao nhỏ tỏa sáng lấp lánh, mỗi khi đi qua đi lại bị ánh sáng chiếu vào liền phát ra ánh sáng lấp lánh giống như mắt quỷ. Bốn người ở phía sau lưng lão thì có hai người là hai sao, hai người còn lại là một sao.

Đáng nhắc tới chính là, hai người hai sao phía sau lưng lão không ngờ lại là Lôi Bạo Vũ, Bố Cuồng Phong! Hai kiếm khách kinh thiên động địa, Bạo Vũ Cuồng Phong song Chí Tôn!

Xem điệu bộ này, hắc y lão nhân đi đầu địa vị rõ ràng cao hơn hai người bọn hắn.

Khi lão giả kia đi lại, giống như là bay là là sát mặt đất, hắc bào toàn thân lại hoàn toàn không lay động chút nào, thậm chí không xuất hiện cả một chút nếp gấp. Lão đi tới dưới bậc thang, đôi lông mày chậm rãi nâng lên, hai con mắt bình hòa hàm chứa tang thương thế gian mở ra, khẽ mỉm cười.

Hải Trầm Phong đang phụ trách đón khách chỉ cảm thấy trước mắt tự nhiên tối sầm lại, chỉ trong chớp mắt tiếp xúc với ánh mắt của lão giả này, cả linh hồn dường như đột nhiên thấy được bầu trời đêm đầy sao rực rỡ, trong lúc nhất thời thậm chí có chút cảm giác đầu hoa mắt choáng. Hắn hít sâu vào một hơi mới hồi phục lại tinh thần, lấy lại bình tĩnh, lại nhìn lão giả này đã khôi phục như thường không có gì khác lạ. Chỉ nghe lão giả này nói:

- Lão hủ chính là Độn Thế Tiên Cung Trữ Vô Tình. Đến đây tham gia đấu giá.

Nói xong, đưa qua một tấm thẻ, đúng là hoàn toàn dựa theo quy củ của Quý Tộc đường.

Hải Trầm Phong mặc dù chưa nghe qua tên tuổi lão giả này bao giờ, nhưng hắn biết, lão giả này tuyệt đối là nhân vật không đơn giản, chỉ sợ so với sư phụ mình - Úy Lam Chí Tôn Mộng Hồng Trần còn đáng sợ hơn. Hắn bình tĩnh tiếp nhận thẻ, chắp tay nói:

- Mời tiền bối vào.

Một vị thiếu niên áo trắng đi ra từ phía đằng sau hắn, dẫn năm người hướng phía trong đi đến.

Trên lầu của Quý Tộc đường, Mai Tuyết Yên thở dài một tiếng, nói:

- Người này, chính là Tử Kim hộ pháp ba sao của Độn Thế Tiên Cung - Trữ Vô Tình

Tiếp đó nàng nhẹ nhàng mà thở hắt ra một hơi, trầm lặng nói:

- Thương thiên vô đức địa vô nghĩa. Trữ vô từ bi trữ vô tình! (trời xanh không đạo đức đất không tình nghĩa, thà không từ bi thà vô tình, từ 'trữ' này có 2 nghĩa, một nghĩa là 'thà rằng' làm cái gì đó, một nghĩa là 'yên tĩnh, an tĩnh', nghĩa ở đây là 'thà rằng', sắp tới nói tới tên gốc của lão này là Trữ Đôn Nho, chữ 'trữ' đó lại mang nghĩa là 'an tĩnh'. Sau khi gặp nạn hận đời nó mới đổi tên thành Trữ Vô Tình nghĩa là 'thà rằng vô tình'. Ngồi buồn không làm gì giải thích chút chơi).

Quân Mạc Tà ánh mắt sáng ngời, nói:

- Cái tên này không tệ!

Mai Tuyết Yên thấp giọng nói:

- Người này vốn là một thư sinh, nguyên danh là Trữ Đôn Nho, cũng là một người kinh tài tuyệt diễm! Năm đó hồng nhan tri kỷ của hắn bị một tên đệ tử trong một đại thế gia nơi quê hương hắn làm nhục. Trữ Đôn Nho kêu trời trời không đáp, kêu đất đất không nghe, vị hồng nhan mà hắn yêu nhất treo cổ tự tử. Từ đó tính tình của hắn đại biến, bản thân đổi tên thành Trữ Vô Tình, bỏ văn tập kiếm, sau mười lăm năm thành công. Ngay tại ngày hắn luyện kiếm thành công, hơn bảy trăm miệng ăn trong cái huyền khí thế gia kia nơi quê hương của hắn bị hắn một hơi giết chết toàn bộ, thậm chí ngay cả một con chuột trong nhà cũng không thoát! Sau đó hắn lấy kiếm tung hoành, không gì cản nổi, uy lẫm thiên hạ

mười năm! Bất kỳ một người nào, cho dù chỉ trộm một con gà thôi, rơi vào trong tay hắn, cũng là đầu một nơi người một nẻo! Ra tay tàn nhẫn tới cực điểm! Cả đời hắn không lập gia đình, tuổi già cô đơn đến nay, sau đó lại gia nhập Độn Thế Tiên Cung, không thể tưởng được bây giờ đã là Tử Kim hộ pháp ba sao. Cho dù là bên trong Độn Thế Tiên Cung, hắn cũng được tính là một nhân vật có tiếng nói.

- Giết hay lắm!

Ánh mắt Quân Mạc Tà sáng ngời, khen một tiếng.

Chúng nữ đang ngồi nơi đây, Độc Cô Tiểu Nghệ kinh ngạc đối với sự tàn nhẫn của Trữ Vô Tình, Quản Thanh Hàn có chút đồng tình với tao ngộ của Trữ Vô Tình, Xà Vương Thiên Tầm lại hâm mộ huyền công của lão, chỉ riêng Quân đại thiếu lại có thể buột miệng liền nói ra một câu như vậy.

Trữ Vô Tình đã đi tới trong đại sảnh, ngay khi Quân Mạc Tà nói câu "Giết hay lắm" kia, lão đột nhiên ngẩng đầu lên, hướng về trên lầu nhìn thoáng qua.

Cái nhìn này, dường như vượt qua cả không gian thời gian, dù còn cách vài bức tường, nhưng nó tựa như một đạo thiểm điện từ trong nơi tối tăm hóa thành một đạo kiếm khí, chém lên khuôn mặt Quân Mạc Tà!

Quân Mạc Tà cảm giác được trên mặt đau đớn một hồi!

Ánh mắt vừa rồi, rất rõ ràng là không có ác ý, nhưng lại thực sự là một đòn ra oai phủ đầu. Với tu vi Thiên Huyền đỉnh phong hiện tại của Quân Mạc Tà, lại có thể cảm giác được chân thật như thế, điềm báo xuất hiện rõ ràng trong lòng Quân Mạc Tà. Tiếp đó mấy người của Độn Thế Tiên Cung liền ngồi xuống ở vị trí thứ nhất trên hàng thứ nhất (ví dụ có hàng ngang A B C D,... và hàng dọc 1 2 3 4 5... thì nó ngồi ghế A1). Năm người đồng thời an tọa, không hề nói một lời nào. Lúc này nếu như có người nhắm mắt lại cảm ứng bằng cảm giác mà nói, chắc chắn sẽ phát hiện ra một điều rất kỳ dị: Trong đại sảnh dường như là không có một

bóng người nào. Năm người kia, hình như đã đồng thời tan vào trong không khí.

Xà Vương Thiên Tầm thở ra một hơi, lẩm bẩm nói:

- Hai người có tu vi Chí Tôn, ba người còn lại tất cả đều là Chí Tôn tối cao. Đại tỷ, thực lực của Độn Thế Tiên Cung từ bao giờ đã trở nên mạnh như vậy?

Mọi người đương nhiên hiểu rõ ý tứ những lời này của Thiên Tầm. Đây chỉ là một trường đấu giá, Độn Thế Tiên Cung lại tùy tùy tiện tiện cử tới đây năm người, hơn nữa toàn bộ đều là siêu cấp cao thủ thế gian có một không hai như vậy. Như thế, nội tình chân chính của Độn Thế Tiên Cung còn sâu tới mức nào?

- Độn Thế Tiên Cung, hẳn là muốn mượn sự kiện lần này chấn nhiếp thiên hạ. Bất quá, thực lực của Độn Thế Tiên Cung đích thực là cao hơn chúng ta rất nhiều, không phải chỉ một hai cấp bậc thôi đâu!

Vẻ mặt Mai Tuyết Yên có chút ngưng trọng, sau đó lại thở dài:

- Chủ yếu bởi chúng ta là huyền thú, bình cảnh đột phá quá khó khăn.

Nàng nói xong, ánh mắt nhìn Quân Mạc Tà có ý tha thiết mong mỏi.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, nói:

- Chỉ cần ngươi gả cho ta, chuyện gì ta cũng có thể xử lý hết.

Tứ nữ đồng thời mở miệng:

- Biến! Ngươi nằm mơ đi!

Quân Mạc Tà co đầu lại.

Ngay sau Độn Thế Tiên Cung, năm người mặc áo gai đội mũ cao khuôn mặt không chút biểu tình cũng tiến vào. Người cầm đầu có dáng người tưởng chừng như gầy tới cực điểm, áo gai rộng thùng thình chụp

lên trên người hắn, khiến khi người khác nhìn có cảm giác hắn chính là một cây gai lớn!

Nhìn qua hắn không già cũng không trẻ, rất khó đoán tuổi, nhưng khuôn mặt lại giống như là vỏ của quả cà già (quả cà muối để ăn cơm đó) bị đặt trong máy trộn bê tông quấy trộn hồi lâu, sau đó lại bị lôi ra treo lên hong gió cho khô, nét mặt tang thương giống như đã trải qua mấy vạn lần luân hồi rồi.

Năm người cùng người của Độn Thế Tiên Cung không sai biệt nhau lắm. Từ bên ngoài nhìn không ra ai cao ai thấp, chỉ có cẩn thận quan sát mới có thể phát hiện, bên cạnh chỗ cổ áo của người mặc áo gai dẫn đầu có ba đạo kim tuyến. Nhìn kỹ, nguyên lai đó là ba thanh kim sắc bảo kiếm được thêu lên, còn những người khác chỉ có hai đạo.

Chỉ thấy tên "người gai" này cũng tự mình đi tới trước mặt Hải Trầm Phong, trầm giọng nói:

- Chí Tôn Kim Thành Mã Giang Danh tới bái hội.

Hải Trầm Phong không dám chậm trễ, thu lại thẻ lại, cung kính đưa tay nói:

- Mời vào.

- Người này gọi là Mã Giang Danh, chính là cao thủ nhất lưu của Chí Tôn Kim Thành. Đừng nhìn bộ dạng hắn buồn cười, kỳ thực ra hắn cũng là một người cực kỳ đáng sợ.

Mai Tuyết Yên biết Quân Mạc Tà sẽ không nhận biết được, liền giới thiệu từng người từng người một.

- Ma Tương Danh? Tên này hay lắm. (ma tương = trò mạt chược của tung của. Ở đây là dị giới mà cũng có mạt chược, lạ ghê)

Quân Mạc Tà nhịn không được cười lên, nhìn Đường Nguyên sờ sờ cằm nói:

- Bất quá quãng thời gian thiếu niên của tên gia hỏa này rất tang thương sao? Thể trạng của Đường đại thiếu chí ít cũng có thể chia ra làm hai mươi tên Mã Giang Danh đó. Cái so sánh này thật sự là rõ ràng nha.

Đường Nguyên dở khóc dở cười. Mọi người nhất thời cười ha ha.

Mai Tuyết Yên thản nhiên cười, nói:

- Phụ thân của hắn, vốn là một con ma bài bạc. Đây vốn không phải là một cái tên nhưng hắn cố ý đặt cho nhi tử của mình cái tên này. Bất quá có một điểm ngươi nói không sai, người này năm đó có ngoại hiệu kêu là "Mãn diện thương tang" (tang thương đầy mặt). Tang thương đầy mặt nhưng tâm không già cỗi, tiếu lý tàng đao (trong nụ cười có chứa đao) không chút lưu tình! Đây chính là nhân vật cùng thời đại với Trữ Vô Tình - Mã Giang Danh.

- Đại tỷ, vì sao hắn có ngoại hiệu kêu là "Mãn diện thương tang?"

Độc Cô Tiểu Nghệ đã bất tri bất giác gọi Mai Tuyết Yên là "đại tỷ" theo Xà Vương Thiên Tầm.

Mai Tuyết Yên nhịn không được cười lên một tiếng, nói:

- Bởi vì hắn từ ngày sinh ra đã chính là "Mãn diện thương tang" rồi. Đây là hắn mang ra từ trong bụng mẹ, khuôn mặt lão nhân trời sinh.

Mọi người cùng nhau cười vang.

- Bất quá, vận mệnh người này cực kỳ trớ trêu. Khi tuổi còn nhỏ phụ mẫu đều mất, không thể mưu sinh liền bán mình vào kỹ viện, trở thành gã sai vặt. Về sau trưởng thành hơn một chút, đảm nhiệm việc pha trà rót nước, cùng chào hàng các loại kỹ nữ cho khách cũ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 129: Đối Chọi Gay Gắt

Mai Tuyết Yên nói tới đây thì cảm thấy khó nói, nhưng vẫn bình tĩnh nói ra:

- Năm đó, Mã Giang Danh hình dạng hèn mọn, cộng thêm nghề nghiệp độc đáo, câu nói nhiều nhất trong ngày là "kim thương bất đảo" luôn nói đến khản cả giọng. Cho nên, càng về sau, lúc hắn đã thành danh, nếu có người ở trước mặt hắn nói bốn chữ này thì sẽ bị hắn cho là khiêu khích, nếu không tốt liền không chết không thôi, với thực lực của hắn thì người khác chỉ có chết mà thôi.

- Đại tỷ!

Thiên Tầm cùng với Quản Thanh Hàn đều mặt đỏ tai hồng, nhịn không được hơi sẳng giọng. Chỉ có Độc Cô Tiểu Nghệ mở tròn mắt, tò mò hỏi:

- Kim thương bất đảo? Đó là gì? Là thương thuật của hắn cao siêu đến mức không ngã được sao? Lúc đó hắn không phải là một tên sai vặt sao? Hắn có được bản lãnh đó à?

Mai Tuyết Yên cười khổ, vuốt vuốt cái mũi của Độc Cô Tiểu Nghệ:

- Thần a? Tiểu nha đầu, muội nghĩ đi đâu đấy, không nên hiểu nghĩa đen, nghĩa bóng ấy, những lời này cũng nói được, nhưng đừng nói với người khác, ý tứ của mấy từ này chính là hắn lúc ấy buôn bán dược phẩm, hiệu quả so với "Điếu bách cân" không khác nhau nhiều lắm, hiểu chưa?

Độc Cô Tiểu Nghệ mặt đỏ tới mang tai, tiểu nha đầu này sau này mới biết hiệu quả của “Điếu bách cân”, cũng hiểu được đại khái chuyện nam nữ, biết mình lại sai, may mà trong này toàn người nhà, cũng không có gì. Cuối cùng lại nhịn không được mà nhìn Quân đại thiếu gia.

Tiểu nha đầu nghĩ là rất kín đáo, nhưng ánh mắt mờ ám này đã sớm bị mọi người phát hiện, đoàn người cùng nhau cười vang lên, ngoại trừ tiểu nha đầu, cũng có người nhìn lén Quân Mạc Tà, chính là Quản Thanh Hàn.

Quản đại tiểu thư chỉ thấy tên bại hoại kia nghe ba chữ đó xong thì vẻ mặt nhìn mình rất mờ ám, xem ra thằng nhãi này đang suy nghĩ gì trong lòng chẳng phải là rõ ràng rồi sao? Mặc dù cố gắng trấn định, nhưng mà khuôn mặt vẫn nóng lên, hai má đỏ như son, đúng là rất động lòng người.

- Cho đến một hôm, Mã Giang Danh ở kỹ viện xảo ngộ gặp được một khách làng chơi, người này cũng là một tên đáng khinh đến cực điểm, càng ly kỳ chính là vị khách này lại liếc một cái đã nhìn trúng Mã Giang Danh, cho là thiên phú của hắn phi thường, có đại duyên pháp với mình nên thu Mã Giang Danh làm đồ đệ ngay tại chỗ, sau đó Mã Giang Danh liền theo vị khách đó, hắn quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của sư phụ, vừa xuất thế liền danh chấn giang hồ. Vào lúc đó, hắn cùng Trữ Vô Tình và mấy vị Chí Tôn khác cùng nhau xưng danh, đến lúc thực lực đã đến đỉnh phong thì Trữ Vô Tình gia nhập Độn Thế Tiên Cung, còn Mã Giang Danh thì đi Chí Tôn Kim Thành! Thực sự không ngờ lại gặp hắn ở chỗ này.

Mai Tuyết Yên nói xong, ánh mắt lại có chút thận trọng, cảnh cáo mọi người:

- Mã Giang Danh xưa nay hỉ nộ vô thường, không bao giờ làm theo quy củ. Bình thường thì không sao, nhưng sau đó lại có thể giết người ngay lập tức, không có một chút dấu hiệu. Hơn nữa, những người hắn giết thường không cùng hắn có chút quan hệ nào, hoàn toàn là do vui

buồn của bản thân mà hành sự. Cho nên, các ngươi tốt nhất là cách xa hắn một chút, nếu hắn động thủ giết người, ta cũng chưa chắc có thể cứu được các ngươi.

- Tên này là một tên quỷ sắc?

Quân Mạc Tà đột ngột hỏi một câu.

- Vì sao hỏi như vậy?

Mai Tuyết Yên kỳ quái nhìn hắn.

- Sư phụ của hắn là khách làng chơi, hơn nữa là một tên khách làng chơi tệ hại, một đời là cao thủ, lại đi kỹ viện, hắn không phải là một tên sắc quỷ thì là gì?

Quân Mạc Tà dĩ nhiên nói:

- Mà Mã Giang Danh lại bái sư đúng lúc sư phó vương bát của hắn đang chơi gái, cho nên, hắn cũng phải có thiên phú ở phương diện này.

- Vậy cũng chưa chắc, Mã Giang Danh năm đó tiếng xấu đồn xa, cơ hồ mọi chuyện ác đều đã làm, nói không chuyện ác nào không làm cũng không đủ, chỉ là hắn lại không phạm sắc giới. Hơn nữa, cả đời hắn chưa từng có tình yêu, càng chưa từng có gia đình.

Mai Tuyết Yên lắc đầu, bác bỏ hoàn toàn ý kiến của Quân Mạc Tà. Nhưng Quân Mạc Tà nhắc nhở lại làm cho nàng lâm vào trầm tư. Chuyện này rốt cục là thế nào? Đây cũng không có lý do gì a, chẳng lẽ một tên sắc quỷ lại đi thu một tên đạo học tiên sinh làm đồ đệ? Đây là đạo lý gì?

- Trong đó tất nhiên có nguyên nhân khác.

Quân Mạc Tà suy nghĩ sâu xa một chút, đột nhiên cười rất cổ quái. Cười đến đáng khinh, bộ dạng lại cực kỳ thoải mái.

- Ngươi cười cái gì? Chẳng lẽ đã nghĩ được cái gì?

Mai Tuyết Yên kỳ quái hỏi. Chúng nữ cùng nhau nhìn về phái Quân Mạc Tà.

- Ta đang suy nghĩ, cô nghĩ xem sư phụ của hắn có phải là vì tu luyện một môn huyền công cổ quái nào đó, bởi vì một nguyên nhân nào đó mà không thành công, sau đó chuyển sang phương pháp trái ngược, liền thu Mã Giang Danh làm đồ đệ để cho hắn tu luyện nghịch hướng?

Quân Mạc Tà cười hắc hắc:

- Hoặc là Mã Giang Danh này trời sinh có tính chất đặc biệt nào đó, mà loại tính chất này, đối với người khác thì không có ý nghĩa gì, thậm chí là thiếu hụt gì đó so với người thường, nhưng loại tính chất này lại vừa khéo phù hợp với môn huyền công này, cho nên mới được sư phụ hắn thu nhận? Bằng không, tại sao hắn lại có hành vi quái dị như vậy?

Lúc này, Quân Mạc Tà lại nghĩ đến một bộ võ học nổi tiếng ở kiếp trước “Quỳ hoa bảo điển.”

Cho nên mới thình lình nói ra những lời này. Kỳ thật, ngay cả Quân đại thiếu gia cũng không biết, những lời này lại nói trúng sự thực.

Bất quá, nếu quả thật như vậy, nếu có một ngày mình chống lại Mã Giang Dnah, như vậy thì cần phải cẩn thận gấp bội rồi! Quân Mạc Tà âm thầm tính toán trong lòng.

- Nếu có loại công phu này! Dù cho thật sự là vậy, làm sao xảo hợp để cho Mã Giang Danh học được, cho nên cái này căn bản là do ngươi nghĩ ra, ngươi tại sao lại luôn nghĩ đến những chuyện cổ quái như vậy cơ chứ?

Quản Thanh Hàn, Độc Cô Tiểu Nghệ, Xà Vương Thiên Tầm đồng thời mắng hắn. Mai Tuyết Yên lại không như tam nữ, xông vào cấu xé Quân đại thiếu gia, mà hơi nhăn mày một chút, tựa hồ đang trầm tư.

Đại sảnh bên dưới, Mã Giang Danh đang đi tới, bỗng nhiên cười quái dị:

- Trữ Vô Tình, ngươi cũng tới sao? Đã lâu không gặp a.

Khuôn mặt lạnh của Trữ Vô Tình xuất hiện một nụ cười lạnh lùng nói:

- Ta cứ nghĩ Chí Tôn Kim Thành phái ai tới, nguyên lai là lão quái vật nhà ngươi.

- Trữ Vô Tình ngươi nói ta là lão quái vật, vậy ngươi trẻ hơn ta bao nhiêu.

Mã Giang Danh the thé nói. Thanh âm tựa hồ muốn cười nhưng ngữ khí lại rất buồn bực, người khác nghe được thì thấy không rét mà run.

- Lão quái vật ngươi ít nói đi. Nhưng lời này cũng không phải là sai, ta quả thật cũng không hơn ngươi bao nhiêu.

Trữ Vô Tình phất tay áo, chậm rãi ngồi xuống.

- Gì? Ý của ngươi là ngươi có thể sống thọ hơn ta sao?

Mã Giang Danh cười quái dị. Thanh âm trở nên dị thường trầm thấp:

- Tốt, vậy để cho hai lão côn chúng ta thử xem, để xem ai sống được lâu hơn?

- Ngươi chắc chắn chết trước, Mã Giang Danh, có phải ngươi muốn đánh nhau với ta một trận không?

Trữ Vô Tình sắc mặt lạnh lùng, thần sắc nghiêm nghị quát một câu. Hai chữ “Lão côn” này lại khiến Trữ Vô Tình không bình tĩnh được, tựa như là khiến hắn nhớ đến chuyện cũ.

Với công phu tu dưỡng hơn trăm năm của hắn, vậy mà nghe xong lại sát khí đằng đằng. Cả người như thần kiếm xuất vỏ, mặc dù hắn chưa hề

nhúc nhích, nhưng kiếm khí đã bắn ra bốn phía trong đại sảnh tựa hồ đem không khí cắt thành từng mảnh nhỏ.

Cả đại sảnh yên tĩnh, tiếng gió như hạc kêu, cây cỏ như binh lính!

- Đánh nhau với ngươi một trận, có gì không thể? Bất quá, nơi đây không phải là chiến trường tốt.

Mã Giang Danh hừ một tiếng:

- Trữ Vô Tình, nhất định sẽ có một trận chiến, ta có thể chắc chắn.

- Ha ha ha, Mã Giang Danh, ngươi quả nhiên là một tên trâng tráo, một trăm ba mươi sáu năm trước, Trữ mỗ đã tha cho ngươi một lần, lần này xem ngươi còn vận khí năm đó không!

Trữ Vô Tình cười dài một tiếng, liếc mắt nhìn Mã Giang Danh.

- Hừ, sĩ biệt tam nhật, quán mục tương khan, ba mươi năm phong thủy luân chuyển, huống chi là một trăm ba mươi sáu năm? Trữ Vô Tình, những người luôn tự sướng như ngươi, thường thường là vui quá hóa buồn.

Mã Giang Danh cất giọng the thé nói:

- Đừng để mất uy danh hai trăm năm của ngươi dưới tay ta mới tốt.

- Ta sẽ mở mắt mà xem, vì ta rất muốn đến ngày tự tay ta đưa ngươi chém thành hai mảnh.

Trữ vô tình hừ một tiếng. Xem ra hai người này năm đó không biết đối phó như thế nào, thậm chì còn từng sinh tử với nhau, nhưng nghe những lời này thì dường như Mã Giang Danh bị đả bại.

Trên lầu, Mai Tuyết Yên cùng Quân Mạc Tà nhìn nhau. Cùng chứng kiến lời nói của hai người, Mai Tuyết Yên trong mắt là có chút lo âu, Quân Mạc Tà lại là một mảnh chiến ý!

Mai Tuyết Yên lo lắng chính là, Đoạt Thiên chi chiến đã đến gần, nhưng tam đại thánh địa vẫn còn tranh đấu với nhau, xưa nay, nội đấu chính là hao chiến lực nhất, nhưng cục diện này thực là hỏng bét đến cực điểm.

Những màn trước mắt khiên Quân đại thiếu gia cũng cực kỳ hưng phấn. Hoàng Thái Dương tuy huyền công thâm sâu, thực lực rất mạnh, với Quân đại thiếu gia ngoài biết Mai Tuyết Yên thực lực cực mạnh, nhưng đối nhân xử thế lại quá mức tự cao tự đại, cuồng vọng còn mang theo lưu manh, mà Trữ Vô Tình và Mã Giang Danh lại hiển lộ phong phạm của cao thủ đứng đầu! Hơn nữa, kiếm khí trên người Trữ Vô Tình có thể khiến Quân Mạc Tà cảm thấy nghiêm túc. Tựa hồ cùng với kiếm đạo kiếp trước khá giống nhau.

Hai người kia, nếu là với cách nhìn của kiếp trước thì đã là tiên thiên đỉnh phong cao thủ!

Nhất định phải chiến một trận với bọn họ!

Quân Mạc Tà bộ dáng nhắm mắt, nhưng trong lòng lại chiến ý dạt dào, nếu có thể chiến một trận, tất nhiên là có rất nhiều lợi ích!

Hôm nay, nhân vật chính không phải là hai vị này, Trữ Vô Tình và Mã Giang Danh cũng không dây dưa, đều tự mình tìm chỗ ngồi, hai người vừa ngồi xuống thì những nhân vật cao cấp lần thứ ba đã đi tới.

Cầm đầu là một trung niên nhân tầm bốn mươi tuổi, mặc tử bào viền vàng, khí vũ hiên ngang, nếu sắc mặt không âm trầm thì cũng được coi là tuấn tú, lịch sư. Người tới chính là Mộng Huyễn Huyết Hải thiếu tông chủ Hô Duyên Khiếu. Phía sau hắn là vài vị Chí Tôn cao thủ. Hoàng Thái Dương một đi không trở lại, vừa lúc tính cả Hô Duyên Khiếu là còn lại năm người.

Bất quá, Hoàng Thái Dương đã chết, Mộng Huyễn Huyết Hải đội hình chỉ còn thiếu cường giả đứng đầu. Khí thế so với hai thế lực còn lại

thấp hơn rất nhiều! Hô Duyên Khiếu lại lấy thân phận vãn bối chào hỏi Mã Giang Danh và Trữ Vô Tình mới ngồi xuống ở vị trí thứ ba.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 130: Thần Đan Tạo Hóa Đoạt Thiên Địa.

Sau đó, người của các thế gia mới đến đều ngồi vào bàn. Các đệ tử thế gia trước nay vênh váo đều ngoan ngoãn hơn rất nhiều. Mà mấy trăm người trong nhà đều không hẹn mà cùng nhìn về hướng một người: đầu lĩnh. Người này râu tóc đều trắng toát, tuổi già sức yếu. Vừa nhìn cũng biết là một lão đầu. (thừa lời)

Người già cả như vậy điểm thứ nhất dĩ nhiên là huyền công thâm hậu. Còn đặc điểm thứ hai dễ nhận thấy là kiến thức uyên bác.

Lần đấu giá này tất nhiên là rất quan trọng. Ảnh hưởng của nó có thể thay đổi tương lai của cả giang hồ, nhưng nếu vì vậy mà đắc tội với người không nên đắc tội thì hậu quả cũng phi thường nghiêm trọng.. Cho nên chuyện quan trọng là cần có một người lão luyện để chủ trì. Giả dụ như lúc đầu tiến vào chỗ ngồi, nếu là người trẻ tuổi thì đã sớm bay vọt vào. Nhưng có những người già cả chủ trì thì những người tham gia sẽ cố làm mọi việc để lấy lòng, sẽ không vô duyên vô cớ mà làm những chuyện đắc tội với người khác.

Tam Đại Thánh Địa còn phải chờ đợi ở đây, một thế gia bình thường cứ thế vào trước sao? Phải chăng là tuổi già than sống quá lâu? (Thèm đòn đây mà .)

Những người đi vào đều đến trước vị trí của Tam Đại Thánh Địa chào hỏi một cách sôi nổi, sau đó mới dám trở về vị trí của mình, trật tự mà ngồi xuống. Không hề có một chút hỗn loạn nào cả, cứ như đã được sắp xếp từ trước.

Chỉ riêng hạng mục lễ tiết đầu tiên như vậy, cũng tốn mất gần nửa buổi trưa. Điều này làm cho Quân Mạc Tà ở trên lầu liên tục ngáp, cảm thấy chả có gì thú vị. Cảm thấy thời gian này dùng để luyện chế thêm ít đan dược còn có ích hơn.

Cuối cùng thời điểm đấu giá cũng tới, cửa lớn chầm chậm đóng lại, cả đại sảnh chìm vào trong bóng tối.

Đại sảnh lớn như vậy mà toàn bộ của sổ đều đóng lại, mỗi một người đều là cao thủ nhất lưu, dĩ nhiên là không sợ sẽ có điều gì phát sinh ngoài ý muốn. Nhưng dù sao cũng cảm thấy có vài phần kinh nghi (có chút ngạc nhiên + nghi ngờ)! Đột nhiên trung tâm đại sảnh có những ánh lửa xuất hiện, ánh sáng của lửa chiếu rọi cả đại sảnh, tất cả các góc của đại sảnh đều có ánh sáng nhấp nhoáng, sau đó ánh sáng này bao trùm cả đại sảnh. Cứ như vậy mà cả đại sảnh liền sáng rực lên.

Bởi vì Quân Mạc Tà khéo léo lợi dụng nguyên lý khúc xạ quang học, chỉ lợi dụng một tia ánh sáng của lửa, cùng với vô số viên đá quý liền thành công tạo ra một cảnh thần kỳ mộng ảo như vậy. Cả đại cứ thế sáng rực lên, mà lại trong điều kiện không có nửa làn khói lửa nào cả. Những người ngồi ở đây ai cũng có kiến thức rộng rãi, nhưng chưa từng gặp qua sự việc nào kỳ lạ như vậy. Những người đang ngồi đây, ai mà không phải là kẻ có kiến thức rộng rãi, nhưng cũng chưa từng gặp qua kỳ cảnh như vậy, nhất thời bọn họ đều cảm thấy, chỉ với việc này thôi chuyến đi này đã là không uổng công, Quý Tộc Đường quả là nơi tập trung kỳ nhân và chuyện lạ, thật là danh bất hư truyền!

Trên sàn đấu giá bỗng nhiên vang lên một tiếng ‘Đông’. Một thiếu niên áo trắng với vẻ mặt tươi cười thản nhiên, trong tay khéo léo cầm một cái búa tạo ra tiếng động. Bất ngờ xuất hiện trên đài, lần gõ vừa rồi đã thu hút toàn bộ sự chú ý hướng tới trên đài.

- Các vị anh hùng tiền bối, hôm nay mọi người đã đến đây mục đích tự nhiên là giống nhau. Lúc này ta nói lời gì cũng là vô nghĩa, nên những

lời nói dư thừa chúng ta không cần nói nữa, kẻo lãng phí thời gian của mọi người và xương cốt các tiền bối lại không chịu được ha ha.

Quân Mạc Tà nhìn các vị cao thủ phía dưới đài một cách tự nhiên, thoải mái mà trêu đùa một chút.

Vốn định làm không khí sôi nổi hơn, không ngờ không ai nói gì cùng với hắn, người xem cảm thấy một sự yên tĩnh đến đáng sợ. Tin rằng chỉ cần có người nào đó khẽ ho khan cũng có thể nghe thấy rõ ràng, dễ dàng nhận ra vị trí.

Điều này làm cho Quân đại thiếu gia có chút khó thích ứng. Tự dưng lại biến thành tượng sống ở trên đài!

Lẽ nào đám người kia đều là tượng đất? Nhưng mà nhìn xuống dưới, ước chừng tu vi yếu nhất cũng là Thiên Huyền, đến cả Thần Huyền, Chí Tôn cũng ở khắp nơi. Đếm sơ sơ cũng được hai ba ngàn người, Quân Mạc Tà tuy rằng gan to bằng trời cũng không dám làm cho đám người này tức giận.

Ho khan thêm hai tiếng, trong lòng Quân đại thiếu gia nảy sinh ý nghĩ ác độc: ‘một đám người các ngươi không cảm thấy gì như thế, nếu không để cho các ngươi mất chút gì sẽ uổng công của ta!’

Cao thủ sao. Được! Ta chính là muốn giết các ngươi, không bòn rút được túi tiền của các ngươi, lão tử không phải là Tà Quân!

- Bây giờ ta tuyên bố buổi đấu giá Diệp Cốt Đan chính thức bắt đầu.

Quân Mạc Tà vẫn tươi cười chân thành như trước, cất cao giọng nói:

- Diệp Cốt Đan này vốn là phát hiện ngoài ý muốn, hiệu quả của nó so với truyền thuyết còn mạnh hơn! Cái gì gọi là không luyện không giỏi, không hát không hay chưa chắc đã là thật. Để chứng minh hiệu quả của nó cho mọi người yên tâm, ta sẽ đưa ra ba viên, mời cao nhân Tam Đại Thánh Địa thử dùng để xem hiệu quả. Liệu nó có được như lời đồn

hay không. Mọi người có tin tưởng hiệu quả sử dụng của các cao nhân tiền bối Tam Đại Thánh Địa hay không?

Một câu này của Quân Mạc Tà tương đối nham hiểm. Hắn bực mình vì mọi người không có phản ứng, nên mới dùng đến phương pháp này. Các ngươi không nói gì tức là không tin Tam Đại Thánh Địa!

Hậu quả này ai có thể đứng ra gánh chịu?

Quả nhiên, sau khi Quân Mạc Tà vừa dứt lời, phía dưới liền nổi lên một hồi kích động. Tiếng bàn tán lớn đến nỗi suýt nữa đem trần nhà đại sảnh phá tan.

- Tin tưởng! Vậy thì sao, không tin sao được. Tam Đại Thánh Địa từ trước đến giờ là đối tượng chúng ta luôn tôn kính, ngưỡng mộ.

- Ha ha, có cao nhân Tam Đại Thánh Địa tự mình nghiệm chứng sao chúng ta lại không tin? Họ vốn là tấm biển vàng mà.

- Đúng vậy.

Trong lòng Quân Mạc Tà vui vẻ, chẳng phải là các ngươi ngậm miệng không nói gì sao?

Ta fu..! Nếu không cho các ngươi há mồm hát rống lên, sao có thể tiêu tan nỗi bực mình vừa nãy chứ?

Tuy vậy trên mặt hắn vẫn không thay đổi. Ba thiếu niên áo trắng, mỗi người bưng một cái khay trên đó có một viên Diệp Cốt Đan, lấy thái độ cung kính nhất dâng lên trên bàn Tam Đại Thánh Địa.

Trữ Vô Tình ánh mắt thâm thúy nhìn Quân Mạc Tà trên đài liếc một cái.

Quân Mạc Tà sắc mặc ung dung, chỉ khẽ mỉm cười.

Trữ Vô Tình tâm tư yên lặng trầm xuống, lấy tay cầm một viên đan nhỏ bé trong suốt, màu đỏ vòng quanh viên đan nhỏ. Một viên đan nhỏ nhỏ như vậy, không ngờ lại có thể thay đổi cấu tạo khung xương vốn có của cơ thể con người?

Hắn hơi trầm ngâm, giơ tay lên đưa đến miệng. Với huyền công tầng này đã không e ngại gì kịch độc.Vô luận là độc dược gì, chỉ cần phát hiện bất thường đều có thể trong tíc tắc bức ra ngoài! Cho nên hắn không sợ Quân Mạc Tà giở trò.

Đối mặt với Tam Đại Thánh Địa, tin rằng trên đời này không ai có can đảm giở trò.

Không ai bảo ai, Mã Giang Danh và Hô Diên Khiếu cùng có chung suy nghĩ, không chần chờ cứ thế nuốt viên đan xuống.

Sau đó trên mặt ba người cùng biến sắc!

Đối với cao nhân như bọn hắn, trải qua vô vàn năm tháng, bao nhiêu sự việc nếu không xảy ra biến cố thật lớn, làm sao có thể lay động sắc thái cao nhân đã tu dưỡng bao năm!

Nhưng khi đan dược kia vừa mới ăn vào liền tan ra ngay trọng miệng, chỉ còn lại hương thơm tràn đầy khoang miệng. Đan dược sinh ra một lực lượng khổng lồ, giống như hàng ngàn cơn lũ, trong nháy mắt đi vào các nơi trong kinh mạch. Sau đó khớp xương cả người đột nhiên trở nên ngứa ngáy, kèm them đó là một nỗi đau đớn nho nhỏ. Từ trong đáy lòng, linh hồn cũng mơ hồ run rẩy một chập.

Ba người đều cố gắng đè nén cảm giác xuống, đưa đôi mắt lãnh đạm nhìn đối phương, trên mặt tỉnh bơ. Ai cũng không muốn cho người khác thấy được anh hùng một thời lại nước mắt nước mũi tèm lem.

Đây là do bọn họ huyền công thâm hậu, đồng thời thân thể mạnh mẽ nên cảm giác mới không phải là cực kỳ mãnh liệt. Nếu đổi là những

người khác, chỉ sợ đã sớm kêu lên, sự thống khổ này chẳng khác gì thay da đổi thịt.

Trước mặt tất cả mọi người, Trữ Vô Tình và Mã Giang Danh cuối cùng cũng có thể vững vàng trụ được, thần sắc vẫn ổn định không động. Thậm chí cả ánh mắt cũng không có một chút thay đổi nào cả. Nhưng Hô Diên Khiếu công lực yếu hơn một chút thì trên mặt đã lấm tấm mồ hôi, trong ánh mắt đã có biểu hiện không chịu được đau đớn, lông mày hơi nhíu lại.

Sau một lúc lâu, đột nhiên trên thân thể ba người đồng thời phát ra âm thanh như là rang lạc. Giống như là các đốt ngón tay trên người đều nứt toác ra.

Gần như tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được sự thống khổ mà ba người đang chịu đựng.

Hai người Trữ Vô Tình và Mã Giang Danh ở thời khác này đều vận công áp chế ý nghĩ mê người này lại, ngưng thần nội thị (cái này thuộc về võ công, một phương pháp quan sát cơ thể từ bên trong), bọn họ kinh hỷ phát hiện ra xương cốt của mình, bắt đầu từ các đốt ngón tay phát sinh biến hóa rất nhỏ. Những năm gần đây họ tu luyện không ngừng, liên tục đại chiến, khung xương hai người đã sớm thành hình, hơn nữa đã biến chất phần nào. Nhưng mà giờ đây, gần như toàn bộ các đốt ngón tay vốn có vết thương gần như không cánh mà bay. Đồng thời khẽ động gân cốt, tự động điều chỉnh chúng đến vị trí lý tưởng nhất định.

Hai người đều có cảm giác vi diệu ở trong lòng! Tuy rằng vừa rồi rất đau đớn, quả thật khó mà chịu được, nhưng cảm giác đau đớn này thật sự đáng giá! Thậm chí hai người cho rằng, để đạt được hiệu quả như vậy thì đau đớn gấp trăm lần cũng đáng! Căn bản sẽ không do dự mà lựa chọn!

Công hiệu cường đại của Diệp Cốt Đan vẫn đang tiếp tục hoạt động trong thân thể hai người, nhưng hai người cũng không còn chút hoài nghi nào về sự thần diệu của Diệp Cốt Đan nữa! Hai người đồng thời nhìn phía Quân Mạc Tà trên đài, trong mắt ánh lên thần quang!

Thậm chí ánh mắt kia còn kèm theo một tia cảm kích từ đáy lòng.

Bởi vì nếu không có sự đồng ý của Quân Mạc Tà để tự thân thực nghiệm, sau khi có Diệp Cốt Đan cầm về, tất nhiên là họ sẽ ưu tiên cấp cho những người trẻ tuổi có thiên phú, đào tạo lực lượng sau này.

Hai người vốn khinh thường chanh chấp, với lại cũng đã lớn tuổi, cho dù muốn chanh chấp quyền dùng cũng không đến lượt mình. Nhưng mà không ngờ được ở đây, lại có cơ hội được dùng một viên Diệp Cốt Đan!

Hai người biết mình đều là siêu cấp cao thủ. Cũng biết là sự chữa trị các đốt ngón tay của mình có thể sinh ra bao nhiêu ảnh hưởng. Không dùng Diệp Cốt Đan với dùng là hai sự tình hoàn toàn khác nhau.

Bất kể là thân pháp hay uy lực, đều có thể tăng thêm lần thứ hai. Hơn nữa sự tăng lên này tương đối kinh người!

Nhưng mà Hô Diên Khiếu lại không có cùng ý nghĩ với hai người.

Thực lực có được hắn cũng biết là điều tốt, nhưng quá trình dược lực phát huy quá thống khổ. Đến nỗi hắn dùng toàn bộ công lực bản thân kìm chế, chỉ có thể miễn cưỡng chịu đựng để không mất mặt trước mọi người. Nhưng mà mồ hôi của y đã thấm ướt áo, ở đây đều là người sáng mắt, sự thay đổi của hắn chắc chắn là không qua nổi mắt mọi người. Chẳng qua không ai dám nói toạc ra mà thôi!

Việc thử nghiệm nói chung đã nêu ra được một mặt.

Cảm thụ thân thể mình thay đổi hắn, khóe miệng Trữ Vô Tình lộ ra một tia cười thỏa mãn. Hắn bước từng bước đến trước mặt, nhìn Quân Mạc Tà nói một cách trịnh trọng:

- Đa tạ!

Quân Mạc Tà cười nhạt nói:

- Không có gì!

Trữ Vô Tình cười thoải mái, xoay mặt về phía mọi người nói một cách chậm rãi:

- Bổn tọa Trữ Vô Tình, có thể chứng nhận Diệp Cốt Đan hoàn toàn hữu hiệu. Hơn nữa hiệu quả tốt đến mức bất ngờ! Thần dược như vậy, thực sự là một kỳ tích của thiên địa tạo hóa.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 131: Tỉ Lệ Khủng Bố

Không hẹn mà hợp, Mã Giang Danh và Hô Duyên Khiếu cùng mở miệng giống nhau khẳng định công hiệu của Diệp Cốt Đan.

Ngay trong lúc đó, trong đại sảnh mọi người mắt đều sáng rực lên, sau đó thì bắt đầu xì xào bàn tán.

Một hai người thấp giọng thì thào thì cũng chả có gì đặc biệt nhưng cùng lúc cả ngàn người thì thầm to nhỏ thì âm thanh vang dội như một trận mưa rào quét qua, hay như cả ngàn con rắn bò lướt qua mặt cỏ, từ trên lầu Xà Vương Thiên Tầm chỉ cần khẽ xoay cổ nhìn qua đều thấy ở dưới sảnh người người đang chụm đầu bàn tán...

Trong đại sảnh bỗng chốc trở thành một mảnh hỗn loạn.

Người của tam đại thánh địa đã thừa nhận đan dược!

Ngay khi đó trong lòng mỗi người càng tín nhiệm đan dược thêm vài cấp. Từ “nhất định phải có” trở thành “Không tiếc thứ gì nhất định phải có”, ngay trong nháy mắt đã thay đổi hoàn toàn!

- Yên lặng! Xin mọi người yên lặng một chút!

Quân Mạc Tà học theo bộ dáng quan tòa trên truyền hình, sắc mặt nghiêm trang gõ búa phanh phanh, trong lòng vô cùng thích thú.

Cùng lúc đó thì trên lầu, Mai Tuyết Yên và Thiên Tầm đều đem toàn bộ tư tưởng chú ý đến người của tam đại thánh địa. Trước mặt Quản

Thanh Hàn và Độc Cô Tiểu Nghệ đều mở ra giấy trắng sẵn sàng ghi chép gì đó.

Nếu như mục đích lúc trước của Quân Mạc Tà khi mở hội đấu giá, một là thu vào số lượng lớn tài phú, vì chính tiền tài bản thân mà thu vào một mối lớn, chuẩn bị cho thần binh đặc công bộ đội của chính mình sau này. Còn thứ hai thì thật sự rất đơn thuần, chỉ là vơ vét của cải thôi. Vì sau này chuẩn bị cho cung điện và căn cứ ở Thiên Phạt sâm lâm mà không có của cải nhiều đến mức khủng bố, thì cũng chỉ là suy nghĩ viển vông mà thôi.

Nhưng đến thời khắc này, mục tiêu hiển nhiên không chỉ còn hai nữa. Ở nơi này tất thảy đều là đại thế gia đến đấu giá hội mua đan dược, cũng có thể nhìn ra nhà nào có thù oán, nhà nào lại cùng nhà khác giao hảo với nhau, nhà nào có thể lợi dụng, nhà nào lại nhất định phải cắt đứt tất cả quan hệ!

Chuyện này không thể nghi ngờ là một tin tình báo quý giá!

Mặt khác còn có một chuyện rất quan trọng đó là mục đích của Mai Tuyết Yên.

Mai đại mỹ nhân muốn xác nhận quan hệ của tam đại thánh địa đã tới bực nào rồi! Từ trước đến nay cả ba chưa bao giờ hiện thân, ai cũng không biết tột cùng quan hệ của họ là như thế nào, họ ở đâu mà không ai biết chỗ, lại còn có biến hóa thế nào? Có thể hay không giống như lúc trước, tuy luôn tranh đấu lẫn nhau nhưng khi đối mặt kẻ thù từ ben ngoài thì đều có thể lại thống nhất thành một khối, một lòng chống địch?

Việc này chính là liên quan đến tương lai của toàn bộ đại lục!

Nhất quyết không thể khinh thường!

Cho nên Quân Mạc Tà đối với lần đấu giá này thật sự vạn phần chờ mong. Trong mắt những người này thì Diệp Cốt đan chính là linh dược hàng đầu thiên hạ, không sợ bỏ ra ngàn vạn nén vàng để thu bảo vật vào

tay. Nhưng trong mắt Quân Mạc Tà thì Diệp Cốt đan có thể nói là ngay cả hàng thông thường cũng không bằng, đừng nói tới quý hiếm. Nếu không phải còn có công dụng kiếm tiền chỉ sợ Quân đại thiếu gia còn chẳng thèm chế ra nhiều như vậy.

Cả đại sảnh cơ hồ chiếm cả tinh anh của một nửa đại lục hoàn toàn không nghĩ ra được vật mà mình từ xa vạn dặm truy cầu, không tiếc táng gia bại sản quyết tâm phải có, lại còn qua tranh đấu đến táng gia bại sản lại không đáng một đồng trong mắt kẻ khác.

Thật là một cái thiên đại trào phúng!

Hiệu quả vượt xa dự kiến khiến Quân Mạc Tà cũng không còn yên phận ngồi không bày bố cuộc đấu giá theo quy củ được. Như là không thể cạnh tranh phi pháp, cố ý nâng giá hay là dùng thủ đoạn uy hiếp từ từ.

- Vậy là đã chứng minh thần đan bán ra có công hiệu, vậy thì ngay bây giờ sẽ bắt đầu đấu giá!

Quân Mạc Tà gõ một búa lên bàn, sau búa này cả sảnh liền trở nên lặng ngắt như tờ.

- Lần này người bán cung cấp ra tổng cộng có năm mươi phần Diệp Cốt đan, mỗi phần gồm hai mươi viên. Nói cách khác, bất kể là ai, thuộc gia tộc nào thì chỉ cần lấy được một phần đan dược rồi chọn ra hai mươi cường giả có tiền đồ vô lượng phục dùng sẽ đảm bảo con đường huyền công sau này của bọn họ sẽ mau chóng vượt xa người thường, thành tựu lại càng viên mãn! Nói rõ hơn thì giả dụ như trong gia tộc các vị xuất hiện một vị thiên tài, vị này từ lúc sinh ra cho đến lúc đạt tới cảnh giới thiên huyền cần ít nhất là sáu mươi năm, thế nhưng nếu hắn dùng Diệp Cốt đan từ khi còn nhỏ thì hoàn toàn có thể rút ngắn xuống còn bốn mươi năm, có khi còn ngắn hơn! So sánh dùng và không dùng, có ít nhất là hai mươi năm chênh lệch! Các vị hẳn là ai cũng hiểu sự chênh lệch này nói lên điều gì.

Lần này sau khi Quân Mạc Tà cất giọng mê hoặc, không khỏi làm cho áp lực trong sân lại thêm phần nghiêm túc. Trên mặt mọi người lúc này đều là một mảnh trầm trọng, đều đang lo lắng những lời này của Quân Mạc Tà sau lưng còn có ý khác.

Hai mươi năm chênh lệch nói lên điều gì? Nói lên rằng khi người khác đã tiến vào Thiên Huyền thì ngươi vẫn đang giãy giụa ở cảnh giới Ngọc Huyền! Chỉ vừa nghĩ tới đó thì ai cũng không rét mà run! Nếu nghĩ kĩ thì chẳng phải là nói rằng gia tộc nào chiếm được Diệp Cốt đan thì tương lai không xa tiêu diệt gia tộc không chiếm được Diệp Cốt đan chả phải là dễ như trở bàn tay sao!

Nhấc tay liền tạo ra hai mươi cao thủ đó!

Ngoại trừ người của tam đại thánh địa, thì những chỗ khác không thể nào ngậm miệng mà bắt đầu loạn cả lên.

Tổng cộng chỉ có năm mươi phần, có thể đoán được rằng người nhà tam đại thánh địa sẽ chiếm được ít nhất một phần, có khi lại còn nhiều hơn! Nhưng những thế gia còn lại thì ít nhất vẫn hơn sáu trăm! Nhiều hơn chứ không thể ít hơn!

Sáu trăm thế gia lại chí có thể giành nhau bốn mươi phần! Có thể hình dung tỉ lệ này tàn khốc cỡ nào!

- Quân tam thiếu gia, lân đấu giá này chỉ có năm mươi phần Diệp Cốt đan phải chăng là ít quá?

Quả nhiên có người đưa ra dị nghị. Người dẫn đầu là một lão tóc trắng khí độ bất phàm, từ chỗ ngồi đứng lên nói:

- Chúng ta có hơn sáu trăm nhà, ngươi lại chỉ bán ra năm mươi phần đan dược. Chuyện này đối với đại đa số thế gia mà nói thì cũng có điểm thật không công bằng.

Một lời vừa ra khỏi miệng đã khiến ai nấy nhao nhao hưởng ứng đầy khí thế hợp nhau vây công. Dù sao thì Diệp Cốt đan công dụng nghịch thiên như vậy, ai lại không muốn truy tới tay? Lại hỏi có ai không muốn gia tộc mình đứng trên đỉnh cao đại lục, khiến người trong thiên hạ đều phải ngước nhìn?

Hiệu lệnh giang hồ, tuyệt bất khả từ, quân lâm thiên hạ, ai dám tranh phong!

-Yên lặng!

Quân Mạc Tà lại gõ bàn.

- Vị lạo giả này tôn tính đại danh là chi?

Vị lão giả dẫn đầu chất vấn hơi sững sờ:

- Lão phu là Phong Thành Triệu gia trưởng lão Triệu Bản Phong, mới rồi lão phu có điểm nghi ngờ, hẳn nhiên cũng xuất phát từ tư tâm. Nhưng bên trong cũng có phần ngay thẳng, nhưng dù thế nào cũng không phải có ý bất kính với Quân gia hay Quý Tộc Đường, mong Quân tam thiếu gia minh giám!

Lần này lời nói của Triệu Bản Phong cũng thật đúng mức, khéo léo phi thường lại tỏ rõ lập trường bản thân.

Kỳ thực lần này hỏi ra chuyện như vậy, trên lưng lão nhân gia đã ướt lạnh mồ hôi, dù sao thì hiện giờ dù Quân gia hay Quý Tộc đường thì đều không phải thế gia bình thường có thể trêu chọc. Dù rằng hắn là cánh chim dẫn đầu nhưng nếu có thể không cùng với Quý Tộc Đường kết thù hạ oán thì thật là tốt.

Nói thật ra, nếu Quân Mạc Tà nhất thời điên lên, thì với bản tính bá đạo có thừa của Quân đại thiếu gia rất có khả năng sẽ lập tức phát tác, gán cho tội danh gây rối tống lão ra khỏi hội trường, lại chắc chắn là sẽ không có ai vì chuyện này mà lên tiếng, dù sao thì cũng bớt đi một đối

thủ cạnh tranh! Nếu vậy thì hắn rành rành sẽ là gà bay trứng vỡ! (hỏng chuyện)

Quân đại thiếu gia mỉm cười:

- Triệu lão tiên sinh không cần sốt ruột, Quý Tộc Đường là nơi nói chuyện đạo lý, tuyệt sẽ không vô cớ đắc tội với khách, vừa rồi lão tiên sinh có nói tới vấn đề thiếu hụt, bản thân ta có một lý giải. Nhưng dù sao vẫn muốn hỏi lão tiên sinh, hy vọng ngài cho ta một câu trả lời!

- Không dám, thỉnh Quân tam thiếu gia chỉ bảo.

Triệu Bán Phong nói.

- Xin hỏi lão tiên sinh, linh dược như Diệp Cốt đan, trước kia ngài đã từng dùng qua sao?

Quân Mạc Tà hỏi.

- Thần vật bậc này, lão hủ không có cơ duyên dùng tới, mà ngay cả nghe cũng chưa nghe qua. Đây vốn là thần dược trong truyền thuyết. Nếu không có cao nhân tiền bối của tam đại thánh địa chứng minh, lão hủ còn có vài phần nghi kỵ trong lòng.

Triệu Bán Phong đáp.

- Lão tiên sinh đã từng nghe nói qua có ai luyện chế được đan dược này chưa?

Quân Mạc Tà lại hỏi.

- Vậy thì lại càng chưa từng thấy, thần vật nghịch thiên như vậy sao lại có thể dễ dàng có được!

Triệu Bán Phong đáp lời.

- Quả đúng như vậy, thần vật bậc này chính là bảo vật tuyệt phẩm nhân gian khó cầu, nếu có thể chế luyện ra dễ dàng thì chẳng phải sẽ trở

thành hàng hóa thông thường, càng là một chuyện cười đến tối tăm trời đất sao!

Quân đại thiếu gia ha ha cười, dựng thẳng lên một đầu ngón tay:

- Mong mọi người lưu ý là lần này Quý Tộc Đường nơi tổ chức đấu giá vật phẩm chứ không phải là nơi buôn bán. Đại đa số bảo vật trân quý trước giờ thường chỉ có một phần, nhưng lại có mấy trăm nhà cạnh tranh, điều này có vấn đề sao? Có gì sai quy củ sao? Cứ ai ra giá cao người đó được! Điều này chính là quy củ đấu giá, nếu ngươi không đủ tiền thì cứ trơ mắt nhìn người khác ôm vật đi, thực lực không đủ thì chỉ có thể nuốt uất ức vào lòng! Sau này có bị người diệt tộc, thì cũng là chuyện đương nhiên! Chuyện này còn cần phải giải thích sao?

Phía dưới nhất thời im phăng phắc. Cứ đấu giá thì sẽ có quy củ này, nếu không có tiền thì sao mua được đồ tốt?

- Vốn không muốn nói ra, với thần vật bực này thì chỉ cần sử dụng một mánh lới mời một lần đấu giá long tranh hổ đấu, tin tưởng sẽ còn thu được lợi ích to lớn hơn nữa. Nhưng bổn đường vì người khác mà khai mở nhân đức, chỉ mở một lần đấu giá này, lại còn chia nhỏ thuốc ra. Chỉ vì lo lắng người mua năng lực có hạn nên mới chia ra năm mươi phần thế thôi.

Quân Mạc Tà ánh mắt khẽ đọng lại:

- Nếu mọi người thực sự không hài lòng, vậy ta cứ tổ chức đấu giá một lần đi? Chỉ có một phần, ai giá cao người ấy được! Ai có thực lực sẽ tán thành, mọi người có đồng ý không?

Những lời này của Quân Mạc Tà có thể nói là gãi đúng chỗ ngứa, cả mấy nghìn người phía dưới, ai lại thừa nhận mình không có thực lực? Nhất thời lại nổi lên bàn tán xôn xao.

- Nơi này là hội đấu giá, không phải là nhà từ thiện, thần vật bậc này sao lại do người điều chế chứ? Đạo lý gì chứ.

- Này, lão già họ Triệu, nếu ngươi đã dự tính mua không được thì cũng đừng lên tiếng, để cho người khác mua, đừng có dây vào, ha ha.

- Nói cũng đúng, không có tiền thì chả ra gì cả, là đại gia thì sẽ không sợ nhiều. Càng nhiều lại càng tốt.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 132:

Trong tiếng người bàn tán xôn xao, Triệu Bán Phong môi run run tức giận nhìn ngó xung quanh, phát hiện có mấy người vừa nãy giật dây hắn lại đang ồn ào nhất. Thế này không phải là xiên hắn đem nướng luôn sao, hay cho cái gọi là bằng hữu lâu năm!

Hắn cố nén cơn giận không thể phát tiết, môi run run nói:

- Các người, hay, hay, hay! Triệu gia tuy không thể tính là thế gia bậc nhất, nhưng một phần đan dượcnày tự thấy cũng không phải không đủ tiền mua! Hừ, chúng ta chờ xem!

Ngay từ đầu thì những người châm chọc hắn chính là những người đối lập với Triệu thị gia tộc, không thì cũng có cừu oán.

Điểm này ai cũng có thể nhận thấy.

Trên lầu, Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng đưa mắt nhìn xuống, thản nhiên cất tiếng:

- Trong bản ghi chép đầu tiên thì Triệu thị gia tộc có thù oán với Mã – Tưởng – Ngô ba nhà, mặt khác lại có xích mích với Tôn gia, Tiền gia nên rất dễ gây xung đột. Sau khi trở về thì sửa lại, bỏ mấy nhà này ra khỏi danh sách, nếu sau này có chuyện, hoặc giúp đỡ, hoặc gây mâu thuẫn, tự mình gánh chịu.

Quản Thanh Hàn dùng bút viết nhanh như múa, ghi chép tinh chuẩn lại diễn biến đầu tiên của cuộc đấu giá.

Ở trên đài đấu giá Quân Mạc Tà vẫn bày ra bộ mặt thờ ơ lạnh nhạt, tin rằng lần nói chuyện trước của mình đã đem hết sự nhiệt tình của lần đấu giá này bộc phát hết ra, tạo ra tình huống "không đấu giá không xong" thật sự náo nhiệt, ung dung ngồi chờ thu tiền, mà tiền thu vào chỉ toàn tiền lãi.

Trực tiếp đem tầm quan trọng của đan dược sánh với quan hệ sinh tử của các đại gia tộc, cái này mới đúng là thủ đoạn của Tà Quân!

Chắc chắn không thể làm cho tất cả đều tin, nhưng không sao hết, dù còn sót vài tia hoài nghi nhưng vậy là đủ rồi, hắn cũng không hy vọng ai cũng đều tin cả.

Phải biết rằng dù không có lòng hại người, nhưng cũng phải đem lòng đề phòng kẻ khác! Cứ coi như là để tự bảo vệ chính mình, những gia tộc này đều phải liều mạng mà cướp cho được một phần Diệp Cốt đan. Ai dám đóan chắc con cháu mình ngày sau hành tẩu giang hồ đến một tên kẻ thù cũng không có? Điều này chỉ có trong mơ thôi!

Thế nên Quân Mạc Tà tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, ném ra một mồi câu đầy hấp dẫn.

- Lần đấu giá thứ nhất bắt đầu. Phần Diệp Cốt đan đầu tiên, hai mươi viên. Giá khởi điểm mười vạn lượng hoàng kim!

Quân Mạc Tà cao giọng hô lên:

- Mới các vị tiền bối thế gia bắt đầu đấu giá, ai trả cao người ấy được. Hoàn toàn công bằng, không hề gian trá, hàng tốt giá lại rẻ. Các vị, tới sớm không bằng tới đúng lúc, đúng lúc lại không bằng vận khí tốt, hãy xem phát pháo khởi đầu đấu giá hội hôm nay ai sẽ đoạt được.

Quân đại thiếu gia nói ra những lời này cũng là từ giọng điệu của các áo thuật gia thường thấy.

Ngay lập tức, tất cả lặng im không một tiếng động.

Ánh mắt tất cả đều tập trung lại hàng đầu tiên, chờ đợi hành động của tam đại thánh địa. Ý tứ rõ ràng là muốn các người nhanh chóng lấy phần của mình đi, bọn ta mới rảnh tay rảnh chân mà đấu giá chứ.

Trữ Vô Tình mỉm cười, đang muốn lên tiếng, lại nghe thấy một thanh âm buồn bực :

- Chí Tôn kim thành ra giá mười vạn lượng hoàng kim, còn ai dám trả hơn?

Quân Mạc Tà nhất thời tức muốn xì khói ra mũi.

Ta khinh, đây là tiếng chó sủa ở đâu chứ? Con là đấu giá công khai sao? Khởi điểm mười vạn, người trả mười vạn thì cũng được đi, lại còn ngang nhiên thòng thêm một câu “còn ai dám trả hơn?” Làm người cũng không nên quá kiêu ngạo chứ. Vậy mà vừa rồi còn tặng không ngươi một viên, thật là ...

Trong đại sảnh phần lớn mọi người đều biểu hiện vẻ mặt không ngờ nổi, nhưng thủy chung không ai dám lên tiếng.

Quân Mạc Tà im lặng một lúc, sau đó mới hỏi đầy vẻ bất đắc dĩ:

- Chí Tôn kim thành ra giá mười vạn lượng hoàng kim, có ai muốn tăng lên không? Có hay là không? Mười vạn lượng lần một. Mười vạn lượng lần thứ hai, nếu như không còn ai trả thêm, vậy thì, mười vạn lượng lần thứ ba, thành...! (còn chữ “giao” chưa kịp nói)

- Từ từ đã.

Sắc mặt Trữ Vô Tình trầm xuống, vừa liếc mắt lên, cất giọng nặng trĩu:

- Độn Thế tiên cung ra giá mười vạn lẻ một lượng.

Lại chỉ tăng có một lượng!

Cái này không thể nghi ngờ là một bạt tai tát thẳng vào thể diện của Chí Tôn kim thành! Nhất là khi Mã Giang Danh vừa mới dùng một khẩu khí chặn họng mọi người thốt lên “còn ai dám trả hơn”, câu này nếu dùng vào lúc giữa cuộc đấu giá thì còn coi được. Rõ ràng là có chút dằn mặt, Trữ Vô Tình lại lựa ngay lúc thủ tục cuối cùng chỉ còn một tích tắc lại thốt lên. Điều này lại ẩn chứa gì khác?

Tăng giá lại chỉ bỏ thêm có một lượng. Nếu thêm nhiều thì còn mang tính cạnh tranh, bây giờ lại chỉ tăng thêm có một lượng, nếu bỏ qua thì chỉ còn lại sự nhục nhã.

Không khí lại bắt đầu ồn ào.

Thật không nghĩ tới mới chí là lần đầu tiên đấu giá đã xuất hiện cục diện ngoài dự đoán.

Ở trên lầu, Mai Tuyết Yên khẽ thở dài, trên mặt càng lộ vẻ lo lắng, nói tiếp:

- Ghi vào, Độn Thế tiên cung và Chí Tôn kim thành mâu thuẫn đã gần bộc phát, sắp đến mức nước sôi lửa bỏng. Đến lúc hai thế lực lớn phát sinh cớ sự phải cẩn thận tính toán, nếu có quyết định gì thì cũng không được hành động thiếu suy nghĩ.

Độc Cô Tiểu Nghệ vâng một tiếng, cúi xuống viết vào bản ghi chú.

Bản ghi chú này là tư liệu tuyệt mật, sau này lại phải chỉnh sửa lại thì phải là người mà Quân Mạc Tà tin tưởng nhất. Quân Chiến Thiên và Quân Vô Ý đương nhiên là tin tưởng, nhưng hai người kia đang ở phía dưới, cũng không tiện ra mặt.

Nếu xét về thực lực huyền công mọi người ở đây, ngay cả khi bọn Độc Cô Tiểu Nghệ trốn ở trên lầu nhưng bọn họ vẫn có thể phân biệt ra được là nam hay nữ. Có lẽ cũng chỉ có Mai Tuyết Yên là không bị phát hiện. Thậm chí ngay cả Xà Vương Thiên Tầm, từ hơi thở đến nhất cử

nhất động đều bị Trữ Vô Tình và Mã Giang Danh nắm trong lòng bàn tay.

Mã Giang Danh khẽ đổi sắc mặt.

- Lão Trữ, ngươi thật muốn như vậy sao?

Trữ Vô Tình cười ha ha, thái độ nghiêm túc:

- Lão phu chính là không vừa mắt. Người ta đã kêu giá mười vạn lượng hoàng kim, ngươi giữ giá không tính, lại cư nhiên uy hiếp, nếu ai cũng như ngươi vậy thì ai dám mở cửa buôn bán nữa? Mã Giang Danh, việc này ngươi sai trước! Dựa vào đức hạnh của ngươi lại còn không biết xấu hổ tự xưng tiền bối của tam đại thánh địa, tự mình da mặt dày đến không tưởng, lão phu là người đầu tiên không phục!

Mã Giang Danh âm trầm hừ một tiếng, đáp lời:

- Một khi đã như vậy, Chí Tôn kim thành ra giá lần thứ hai, ba mươi vạn lượng hoàng kim! Trữ Vô Tình, ngươi còn muốn tranh không?

Trữ Vô Tình thay đổi sắc mặt, nói:

- Mã Giang Danh, ngươi thật muốn kích ta sao?

Mã Giang Danh không thèm nói tiếp nhưng có thể thấy câu trả lời qua nét mặt của hắn.

Trữ Vô Tình lạnh lùng cười cười nói tiếp:

- Ngươi đã tự giác tăng giá lên, cái giá ba mươi vạn lượng hoàng kim xem như cũng thông tình đạt lý, lão phu tự nhiên cũng không muốn làm khó ngươi.

Phần đan dược đầu tiên rốt cuộc cũng đấu giá thành công. Dưới ảnh hưởng của Trữ Vô Tình lập tức tăng lên ba mươi vạn lượng. Lần đầu tiên ngã giá xem như là một khởi đầu tốt đẹp, xem như đem giá đan dược

khởi điểm lên thành ba mươi vạn lượng hoàng kim. Ngay cả Chí Tôn kim thành một trong tam đại thánh địa còn ra giá ba mươi vạn lượng, các thế gia khác nếu ra giá thấp hơn để mua vào, chẳng phải là khinh thường Chí Tôn kim thành hay sao?

Thế nên sau một màn vừa nãy, ai nấy cũng đều hít vào một hơi khí lạnh.

Phần thuốc thứ hai, thứ ba cũng không có khác biệt gì, chia ra cho Độn Thế tiên cung và Mộng Huyễn Huyết Hải thu lấy với cái giá trên trời ba mươi vạn lượng hoàng kim! Lúc Trữ Vô Tình gọi giá mua còn hung hăng liếc nhìn Mã Giang Danh một cái.

Rõ ràng là dụng ý của Mã Giang Danh khi ra giá ba mươi vạn lượng chính là ngươi làm khó ta, thì ta cũng không để cho ngươi dễ chịu đâu!

Ngược lại thì biểu tình của Hô Duyên Khiếu rất thoải mái, giống như ba mươi vạn lượng ném ra chỉ là bạc vụn thông thường. Tất nhiên, nguyên nhân trong chuyện này cũng đều do sự kiện Hoàng gia mà ra. Hô Duyên Khiếu tông chủ sau khi xác nhận Hoàng Thái Dương đã chết liền đem toàn bộ của cải Hoàng gia cướp sạch, cướp luôn cả Hoàng gia kim khố. Cuối cùng đến ngay cả nhà ở của Hoàng gia cũng không chừa lại chút gì, không cầm thì bán.

Bất kể là mua hay bán thì thần sắc cũng đều xanh xao, bán tất nhiên là do bị ép, mà mua thì cũng không hẳn là tự nguyện. Chỉ riêng có tông chủ Hô Duyên Khiếu ngồi trung gian là xuân phong đắc ý, toàn bộ đều chui hết vào trong túi. Loại mua bán không cần tiền vốn này Hô Duyên Khiếu làm có chút thuần thục, ngay cả tâm tình người mua kẻ bán thế nào thì vị tông chủ này cũng chả thèm để bụng.

Cuộc đấu giá đến đây xem như chuyển giai đoạn. Đoạn đầu là tam đại thánh địa phái người ra giao vàng, nhận thuốc. Bởi vì lần này dùng phương thức đặc thù, cần phải dùng số lượng lớn hoàng kim trao đổi trực tiếp, nên cần một lượng lớn nhân thủ kiểm kê. Mà chuyện này Quân đại thiếu gia đã sớm có sắp xếp.

Công tác này nếu không giao cho Bàn Tử thì còn giao cho ai được đây? Đống vàng chất cao như núi mà Quân Mạc Tà chỉ giao cho Bàn Tử có tám tên trợ thủ, lại cảnh cáo trước một câu: toàn bộ hoàng kim nhất định phải tra rõ số lượng, nếu như thiếu cho dù chỉ là một ly thì cổ phần của Đường Nguyên ngươi dù chỉ là một xu cũng đừng mong đụng đến. Đường Nguyên chuẩn bị một cái nồi lớn thức ăn (móng heo? Giò heo hầm?) để tùy lúc đều có thể bổ sung thể lực nhưng nhìn chung tình hình vẫn không mấy lạc quan. Mới xong vòng đầu tiên, cái nồi chân giò kia đã ngót mất ba phần. Bàn Tử cũng hoàn toàn không nghĩ tới câu nói chỉ cần vàng thật không cần ngân phiếu tự thân phát ra của hắn lại được Quân Mạc Tà vì giúp hắn giảm béo là tung ra kỳ chiêu.

Nếu như hắn biết được, tất nhiên sẽ khóc không ra nước mắt, vì Quân Mạc Tà thực sự nói như vậy, việc làm cụ thể tất cả đều phải do Bàn Tử một mình tự hắn hoàn thành, hoàn toàn chính là đem đá đập chân mình, hơn nữa lại đập một cái rất chắc tay.

Phỏng chừng số hoàng kim này nếu muốn xử lý ổn thỏa, thể trọng của Bàn Tử cũng phải giảm xuống một lượng ngang ngửa cái bụng của hắn.

Phần đan dược thứ tư được mang lên. Tất cả mọi người đều đứng thẳng lên, vểnh ngược lỗ tai.

Hiện thời, đã không có tam đại thánh địa can thiệp vào, đối với các thế gia bình thường mà nói thì lúc này mới thật sự phân tranh cao thấp!

- Phần đan dược thứ tư, hai mươi viên, giá khởi điểm mười vạn lượng hoàng kim, có một điểm khác, là mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một vạn lượng!

Quân Mạc Tà vừa dứt lời thì bên dưới đã có người ra giá:

- Giang Đông Vệ gia ra giá ba mươi lăm vạn lượng!

Người lên tiếng là một đại hán trung niên.

Trữ Vô Tình và Hô Duyên Khiếu đều nghiêng đầu nhíu mày, Mã Giang Danh thì đến sắc mặt cũng không đổi

Giang Đông Vệ gia là người đầu tiên kêu giá, chưa chắc đã thực sự muốn chỉ một lần mà mua được đan dược, nhưng đã vuốt mông ngựa Mã Giang Danh, lại còn làm trước mặt hai dại thánh địa khác.

Trên lầu, Mai Tuyết Yên nhẹ giọng phân phó:

- Giang Đông Vệ gia từ nay tính vào người ủng hộ Chí Tôn kim thành. Sau sự kiện ngày hôm nay thì cho dù là muốn thay đổi lại cũng đã không thể được. Thế nên chuyện này là chắc chắn.

Quản Thanh Hàn vâng một tiếng lại cúi xuống viết lên giấy bốn chữ “Giang Đông Vệ gia”, sau đó lại thêm vào phía sau “Phụ thuộc vào Chí Tôn kim thành”.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 133: Tranh Đoạt.

Đột nhiên một âm thanh dõng dạc vang lên:

- Tư Không thế gia, ra giá năm mươi vạn lượng!

Quân Mạc Tà nghe thanh âm quen thuộc bèn nhìn lại phát hiện ra người ra giá cũng từng quen biết, chính là Tư Không Ám Dạ gia chủ Tư Không thế gia. Thấy Quân Mạc Tà nhìn sang, Tư Không Ám Dạ mỉm cười.

Người nâng giá lần này chính là do Quân Mạc Tà đã an bài trước đó. Vốn là hiện tại cũng không cần phải tăng giá thêm nữa nhưng Tư Không Ám Dạ lại không nhịn được cô đơn mà mở lời tăng thẳng từ ba mươi lăm vạn lên năm mươi vạn lượng. (Chương trước là 30v mà sang c này 35v? Cha tác giả này nhầm lẫn j à .)

Gã họ Vệ hổn hển nhìn lại:

- Họ Tư Không kia, ngươi có nhiều vàng như vậy sao? Không cần nâng bừa như vậy đâu!

Tư Không Ám Dạ hừ một tiếng đáp lời:

- Có hay không thì cũng không đến lượt Giang Đông Vệ gia các ngươi quan tâm. Không có tiền thì ngậm miệng lại!

Quân Mạc Tà vừa nghe vừa khó hiểu không biết giữa hai nhà có thù hận gì.

Ở trên lầu Mai Tuyết Yên đã sớm phân phó cho Quản Thanh Hàn ghi lại, phía trên bốn chữ Tư Không thế gia lại còn làm ký hiệu. Tư Không thế gia hiện tại có thể xem như là một trong các đồng minh của Quân gia, thử hỏi sao lại không tăng cường chú ý chứ?

Phía dưới lại có người tăng giá:

- Bình Đính Quan gia ra giá năm mươi hai vạn lượng!

- Tây Nam Phi gia ra giá năm mươi ba vạn lượng!

- Đông Bắc Tiên Vu gia tộc ra giá sáu mươi vạn lượng!

Một nhà rồi lại một nhà lần lượt ra giá. Tư Không Ám Dạ và người Vệ gia cũng đều ngồi xuống. Mặt khác còn có một số thế gia lại ngồi yên bất động. Có năm mươi phần, giờ mới chỉ phần thứ tư, cũng không cần phải gấp rút gì. Nhưng cũng không ít người muốn tranh thủ lúc bắt đầu mua được mới yên tâm.

Quân Mạc Tà mồm miệng liến thoắng văng cả nước bọt không ngừng thêm mắm bỏ muối, đổ dầu vào lửa đem không khí hiện trường nung lên hừng hực.

- Còn có ai tăng giá nữa không? Có ai không chứ hả? Giá hiện tại là sáu mươi vạn lượng! Sáu mươi vạn lượng lần đầu tiên, à mà bên kia lại có bằng hữu giơ thẻ lên rồi, xem ra thực lực quả nhiên hùng hậu! Hắn ta ra giá sáu mươi lăm vạn lượng, sáu mươi lăm vạn lần đầu tiên! Bên kia lại ra giá sáu mươi tám vạn lượng rồi, vậy thì sáu mươi tám vậy! Diệp Cốt đan tốt như vậy, nguyên liệu luyện chế chắc chắn hoàn toàn là loại trân quý hiếm có, nếu qua hôm nay chắc gì đã lại gặp được, thật là! Có người đã ra giá bảy mươi vạn lượng rồi! Tất cả các vị ai cũng là người hiểu chuyện, tí xíu vàng bạc nho nhỏ này có đáng gì chứ? Tương lai gia tộc mới là quan trọng nhất! Ngày nay vất vả cho ngày sau huy hoàng, mai này có thể đánh ngã kẻ thù trong biển lửa, gia tộc hưng khởi! À mà bằng hữu bên kia, gì chứ? Tám mươi vạn! Là tám mươi vạn lần đầu tiên đó! Con số này có thể quả thật rất đáng sợ nhưng hãy suy nghĩ một chút,

chỉ tám mươi vạn lượng có thể chấn hưng gia tộc, tồn tại muôn đời thì tính là cái gì chứ! Tám mươi vạn lần thứ nhất!

Quân Mạc Tà trổ hết mồm mép dùng hết văn phong lưu loát giương đông kích tây kéo giá lên được tám mươi vạn nhưng lại không thể tăng thêm nữa. Dù sao thì tám mươi vạn lượng hoàng kim cũng không phải chỉ là tám mươi xu quèn, số tiền như vậy cũng đã kinh khiếp lắm rồi! Quân Mạc Tà miệng khô lưỡi đắng cuối cùng cũng thất vọng gõ búa phán:

- Tám mươi vạn lượng lần thứ hai. Tám mươi vạn lượng lần thứ ba, thành giao!

“Lại chỉ đáng giá có tám mươi vạn lượng hoàng kim thôi sao? Đây chính là linh dược hiếm có trên đời có thể cải tạo hoàn toàn khả năng của huyền giả mà chỉ bán được có mấy xu như vậy còn có lẽ trời hay không chứ! Ta khinh, chỉ là một đám lão già cổ hủ không biết thời cuộc! Nếu biết trước như vậy đã nâng giá khởi điểm lên một chút!”

Quân Mạc Tà thiếu gia trong bụng liên tục rủa thầm, đối với phiên giao dịch vừa rồi rõ ràng vẫn còn bất mãn, nhưng đối với các thế gia dưới kia đều đã có cảm giác miệng khô lưỡi nóng!

Phần đan dược thứ tư được mua lại với giá tám mươi vạn lượng vàng ròng!

Giá trên trời a! Quả là một cái giá trên trời!

Cái này không phải chỉ là tám mươi vạn lượng bạc trắng hay tám mươi đồng tiền! Hầu hết thế gia lâu đời đều có thể chi ra một lúc vài chục vạn lượng hoàng kim, cũng như Hoàng gia vậy, nhưng cũng gây tổn thương nguyên khí. Đối với nhà khác đã đến mức tổn thương nguyên khí, Hoàng gia lại chính là táng gia bại sản...

Nếu không phải vì tương lai gia tộc, ai lại bỏ tám mươi vạn lượng hoàng kim mua hai mươi viên thuốc chứ? Trung bình mỗi viên là bốn

vạn lượng chứ ít gì, nếu tính toán thì ai ở đây cũng có cả giác đầu mình phình to ra!

Nhìn lại người mua được hàng chính là một lão nhân sắc mặt u ám.

Lão giả tóc trắng còn hơn bạc mang theo ánh mắt sắc bén. Sắc mặt dù âm trầm nhưng trong khóe miệng lại hiện lên một tia vui mừng xem lẫn đắc ý.

- Chính là gia chủ Công Tôn gia Công Tôn Tuyệt Đao!

Có kẻ đã thấp giọng gọi ra tên người đã tung tám mươi vạn lạng đổi lấy hai mươi viên đan dược.

Tất cả mọi người trong lòng chợt lạnh, thì ra là hắn! Theo lời đồn thì lão ta có tầm nhìn xa trông rộng hùng danh một phương xem ra còn sai lệch, dùng một số vàng lớn như vậy với giá trên trời rước về hai mươi viên thuốc lại còn có cảm giác may mắn, không phải người đang nằm mộng thì còn là cái gì nữa!

Nghe danh không bằng gặp tận mắt a!

- Quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt quả nhiên bất phàm! Ta đã sớm nghe nói Công Tôn gia chủ Công Tôn Tuyệt Đao luôn nhìn xa trông rộng, Công Tôn gia chỉ trong hơn ba mươi năm đã phát dương quang đại, từ một thế gia tầng thấp trở thành thế gia hàng đầu, quả nhiên danh bất hư truyền, tầm nhìn sâu sắc! Hơn nữa theo bản ghi chép thì Công Tôn Tuyệt Đao tâm cơ sâu sắc, giỏi đối nhân xử thế, hơn nữa mưu trí cũng thuộc hàng nhất lưu, đáng để mời chào!

Mai Tuyết Yên ở trên lầu phát ra lời bình.

Độc Cô TIểu Nghệ múa bút như bay ghi lại không sót chút gì.

Trên đài kia, Quân Mạc Tà mới vừa từ trong tâm viên ý mãn (vui vẻ hài lòng) lấy ra phần đan dược thứ năm, lại cất giọng dụ hoặc:

- Các vị, thời cơ đã tới, thời khắc sáng tạo nên tương lai huy hoàng của gia tộc đang ở ngay trước mặt mọi người, còn chờ gì nữa? Chỉ cần lấy được hai mươi viên đan dược này về đến nhà thì thể nào cũng là bậc công thần! Ngày sau khi gia tộc quật khởi hẳn không thể quên công lao của các vị! Thể nào cũng thành bậc thánh nhân được sùng bái thiên thu vạn tái! Lại nói thêm một lần nữa, Diệp Cốt đan chính là đan dược thế gian hiếm có, có thể nói là trước nay không có mà sau cũng không, thế nên hãy dùng hết tài lực mà thu lấy, mai này lợi ích thu được có thể gấp nhiều lần, thậm chí hơn mười lần vốn bỏ ra! Hiện tại, phần đan dược thứ năm đang ở đây, nhìn cho rõ đi, quy tắc như cũ. Mọi người bên dưới ai có cách nào dùng cách đó, phô hết tài nghệ! Để xem cuối cùng nhà nào sẽ cười sau cùng!

Quân Mạc Tà nói một hơi không nghỉ, nhưng ai nấy cũng đều đem tất cả quên bằng hết, cũng chẳng thèm tập trung vào tính toán mai này khả năng sinh lợi gấp mấy lần, thuốc này vì cao thủ tương lai của gia tộc mà chuẩn bị, phí mất viên nào chết viên ấy, sao lại còn có thể đầu cơ để kiếm lời chứ? Ai cũng không thèm suy xét rõ ràng lời nói của Quân đại thiếu gia mà tập trung vào đấu giá, cứ một người rồi lại một người kêu giá, so kè nhau.

Nhất thời, không khí sôi nổi chưa từng có. Rất nhiều người đều không tưởng tượng được hôm nay dùng một cái giá không thể tưởng tượng mua lấy Diệp Cốt đan, sau nhiều năm trôi qua khi một đời Tà Quân không còn nữa, thì chính những viên đan dược ấy chỉ cần xuất hiện ở phòng đấu giá thì ít nhất cũng treo biển ba trăm vạn lượng hoàng kim, mà chỉ một viên thôi đã phải dùng đến cái giá trên trời kia!

Thế nên Quân đại thiếu gia có nói đến thần dược có thể đảm bảo giá trị hiện thời đồng thời còn phát sinh lợi nhuận cũng không phải chỉ là nói chơi mà còn chính là sự thật, tất nhiên sự thật này ngày sau sẽ bàn tới!

Mà điều khiến mọi người ngoài dự kiến chính là ngoại trừ phần thuốc thứ tư cần đến tám mươi vạn lượng mới có được thì sau đó lại càng tăng

lên, thấp nhất cũng là tám mươi lăm vạn lượng hoàng kim cho một phiên đấu giá!

Cứ một phần thuốc được bán đi thì không khí trong sân lại càng trở nên kịch kiệt hơn. Ở trên lầu Mai Tuyết Yên tiếp tục phân tích lập kế hoạch chỉ đạo cho Quản Thanh Hàn và Độc Cô Tiểu Nghệ múa bút không ngừng, chẳng mấy chốc chữ đã điểm đầy một xấp giấy, tin tức cũng càng lúc càng cụ thể, mục tiêu cũng ngày càng rõ ràng, đội hình phân chia thế gia càng ngày càng lộ ra rõ ràng.

Nói đến Xà Vương Thiên Tầm ở Thiên Phạt Sâm Lâm còn phải làm chân thư ký cho lão đại Mai Tuyết Yên làm công việc phân loại chỉnh sửa tư liệu, lại phải để mắt xem ai cần cái gì vươn tay cung ứng kịp lúc.

Diệp Cốt đan lúc này đã thể hiện được giá trị của mình, khiến cho quan hệ giữa các đại gia tộc ngày càng lộ rõ như ban ngày. Nếu như có gia tộc đối thủ muốn cạnh tranh, vậy thì ngay lập tức hét giá cao lên, nếu như mình mua được thì càng tốt, mà kể cả nếu không mua được thì cũng phải để đối phương bỏ lại ít nhiều tâm huyết, dù gì thì cũng không phải tiền mình bỏ ra.

Trong bầu không khí cổ quái như vậy, không cần để tâm đến già trẻ lớn bé, ai ai cũng xông lên, ánh mắt càng ngày càng đỏ lên. Tranh chấp càng ngày càng gay cấn, bắt đầu xuất hiện lời cạnh khóe, xong lại đến chửi rủa, thiếu chút nữa đã đánh nhau tại chỗ.

Nếu không phải có người của tam đại thánh địa đang ở chỗ này trấn thủ thì chỉ cần gây một tàn lửa, nơi đây chỉ sợ sẽ ngay lập tức biến thành một trận đồ sát thấm đẫm huyết tinh!

Bất kể là có mua được hay không thì ai nấy đều không có rời đi.

Bởi vì ai cũng muốn xem xem năm mươi phần đan dược này sẽ rơi vào tay ai. Cuối cùng là sẽ lọt vào tay nhà nào? Mà nhà này cũng sẽ được tất cả đối đãi, thay đổi quan hệ, tiếp theo sẽ xem xét thế hệ tiếp

theo còn ai là tuổi trẻ anh hùng kiệt xuất, tất cả chuyện này đều bị thiên hạ dòm ngó.

Họ có thể là đồng minh tương lai, mà cũng có thể chính là kẻ thù tương lai diệt môn chính mình!

Ai dám thả lỏng không thèm đề phòng

Thế nên ở giữa sân số người tụ tập không hề giảm, mà không khí lại càng ngày càng nóng hơn, gay cấn hơn.

Chỉ đấu giá đơn giản như vậy, thẳng đến lúc dùng cơm trưa mà chỉ bán đi được có mười hai phần! Tốc độ quả thực có thể so với sên bò! Nhưng ai nấy đều không biết mệt, tập trung lại ồn ào xem náo nhiệt, đối chọi với nhau, uy hiếp lẫn nhau, tọc mạch khiếm khuyết đối phương, cơ bản chính là ân oán của toàn đại lục đều phô bày ra phiên bản thu nhỏ tại chỗ này.

Điều này khiến cho hai vị cô nương Quản Thanh Hàn và Độc Cô Tiểu Nghệ mệt đến bở cả hơi tai.

Chỉnh sửa toàn bộ tư liệu lại chính là phần công tác nặng nhọc nhất! Lúc này, cả hai đều có chút hâm mộ tên Đường Nguyên mập mạp kia, hắn chỉ cần dọn sạch đống vàng, thoải mái biết bao nhiêu, không giống như tại chỗ này bút lông vung mực ướt cả trang giấy cho thấy tốc độ phải nhanh như thế nào? Chưa tính còn có năm sáu trăm người nói chuyện ồn ào phía dưới! Lại còn phải viết cho ngay hàng thẳng lối, việc này làm tổn hao đầu óc tới cỡ nào chứ.

Nếu không phải đã có Mai Tuyết Yên ở một bên phụ trách việc tổng kết, chỉ sợ cả hai hiện tại đã muốn gục xuống dưới áp lực tinh thần khủng khiếp. Những tài liệu này chính là căn cơ cho hướng phát triển Quân gia, nếu có bất kỳ sai lầm nào dẫn đến nhận thù thành bạn thì hậu quả đó ai có thể gánh chịu?

Dù hiện tại là mùa đông nhưng mồ hôi cũng đã thấm ướt áo hai người con gái.

Chỉ có Mai Tuyết Yên không giống ai trên mặt vẫn nở nụ cười, nhưng trong lòng lại lo âu nặng trĩu!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 134: Con Số Động Trời

Chỉ cần nhìn thoáng qua mấy ngàn người phía dưới là đủ cảm nhận lực lượng cường đại cỡ nào! Nếu những người này đều đồng lòng chung sức lại thì không thể nghi ngờ khó tìm được đối thủ dù cho đó chính là một trong tam đại thánh địa!

Chí Tôn cường giả, hay thậm chí còn hơn cả Chí Tôn cường giả, đương nhiên người thường không thể chống lại thực lực siêu phàm của họ. Nhưng dù có thể nào thì người cũng vẫn là người, cũng sẽ mỏi mệt, dưới sức mạnh tập thể cũng phải chết. Nếu như trước mắt các đại thế gia có thể tập trung thực lực không tiếc thứ gì liều mạng với cường giả của Tam Đại Thánh Địa thì dù có là cao thủ mạnh mẽ đến bực nào đi nữa cũng chỉ còn cách quy hàng!

Nhưng giữa bọn họ là vô vàn quan hệ chồng chéo. Thật sự khiến cho vị tôn giả họ Mai phải đau đầu! Nếu như tỉ mỉ xem xét thì có thể từ bỏ thù oán sẽ không được mấy người, phần lớn còn lại thực sự chìm đắm trong một đầm lầy rất lớn, hoàn toàn không có cách nào rút chân ra khỏi đó được.

Có một số còn là ân oán từ mấy trăm năm trước đến bây giờ còn lôi ra tính toán. Chỗ này cùng lắm thì cũng chỉ là một đấu giá hội nho nhỏ, thế mà đã đem tất cả sử sách từ đời tổ tông hầu như dọn ra hết.

Có thừa hơi quá không chứ, ân oán kéo dài từ bốn năm trăm năm trước, người có liên quan đều đã trở thành đất vàng cả rồi, tranh chấp cái con khỉ gì nữa chứ! Mai Tuyết Yên thật sự không hiểu.

Dù vậy nhưng cũng chả sao cả, lại đối với công tác thu thập tình báo có lợi rất lớn! Thế nên Mai Tuyết Yên vừa lo lắng lại vừa thúc giục Quản Thanh Hàn và Độc Cô Tiểu Nghệ gia tăng tốc độ làm việc.

Để cho Quản Thanh Hàn và Độc Cô Tiểu Nghệ phải cắn răng chịu đựng chính là khi cổ tay và ngón tay rã rời thì chỉ cần Mai Tuyết Yên đưa vào một đạo nguyên khí, lập tức lại có thể hoạt động bình thường, nhưng về mặt tinh thần đã sớm rã rời, Mai Tuyết Yên lại không hề để ý.

Hai nàng thiên chi kiêu nữ bảo bối của cả Độc Cô gia và Quản gia trước giờ chưa từng chịu qua cảnh này, nhất là khi này Mai Tuyết Yên lại biểu lộ ra bản tính của mình: vênh mặt hất hàm sai khiến, lời như ra lệnh! Từ toàn thân nàng lại phát ra khí thế mạnh mẽ khiến cho người khác không thể phản đối mà chỉ có thể cúc cung vâng lời!

Ngay tại điểm này thì cả Quản Thanh Hàn và Độc Cô Tiểu Nghệ đều cảm thấy kinh ngạc.

Cả hai đều từng gặp qua không ít nhân vật, cho dù đó có là hoàng đế của Thiên Hương đế quốc cũng đã gặp không ít, còn như công thần danh tướng thì có đếm cũng không hết. Loại uy mãnh bá đạo như cha con Độc Cô Tung Hoành – Độc Cô Vô Địch, hay cả đời bất khuất như Quân Chiến Thiên – Quân Vô Ý cũng không thể khiến cho bọn họ cảm thấy áp lực như vậy!

Vì sao chỉ là một nữ hài tử yếu đuối như Mai Tuyết Yên lại khiến cho người khác cảm nhận uy áp bực này ?

Cho dù chính lời đương kim thánh thượng có nói ra thì hiện tại đối với hai người cũng không có được uy thế như của Mai Tuyết Yên! Vị Mai đại tỷ này rốt cuộc có thân phận như thế nào sao lại có được khí độ bậc này?

Hai nàng lòng mang nghi hoặc nhưng tay vẫn không hề dừng lại. Dù rằng tinh thần đã nhuốm màu mỏi mệt nhưng vẫn không hề dừng lại. Điều này không phải hoàn toàn bởi vì Mai Tuyết Yên mà nguyên nhân

sâu xa, lại càng quan trọng hơn, chính là vì kế hoạch lớn của Quân Mạc Tà, lang quân trong lòng bọn họ, nên dù có khổ cực đến thế nào đi chăng nữa thì cũng đều phải kiên trì đến phút cuối.

Kỳ thật hai nàng lại không biết khí độ hơn người của Mai Tuyết Yên kia là được trui rèn qua bao năm tháng thống lĩnh vô số huyền thú ở Thiên Phạt sâm lâm, liên tục đối mặt với người đứng đầu của tam đại thánh địa. Mai Tuyết Yên cũng chính là muốn gì làm đó, thích mắng thì sẽ mắng mà không có nửa điểm nén giận nào, càng không nói là khuất phục người khác!

Người đã đứng lâu ở trên đỉnh thiên hạ khi bộc lộ khí chất thì sao có thể so sánh với quốc vương của một vương quốc nhỏ bé chứ? Khác biệt thật như là trời với đất! (Tưởng như xô với chậu chứ – Láng .)

Cuối cùng thì cũng đã tớ giờ ăn trưa!

Quân Mạc Tà ở trên đài nhẹ nhàng thở ra, cổ họng hắn đã khát khô nhưng tinh thần lại vô cùng phấn chấn! Miễn bàn, cho dù là ai mà chỉ trong một buổi có thể kiếm lời nhiều vàng ròng như vậy thì chỉ sợ so với hắn lại càng hưng phấn tột bậc!

Nói không chừng nhồi máu cơ tim dẫn đến đột quỵ không chừng!

Trong mười hai lần đấu giá trước đó, lần thứ tư tám mươi vạn lượng, lần năm là tám mươi lăm vạn, lần thứ sáu đã làm một cú nhảy vọt lên một trăm vạn lượng, sau đó cứ một đường tăng thẳng đến lần thứ mười hai thì thành giao ở mức một trăm hai mươi vạn lượng!

Nói một cách khác thì lần bán mười hai phần thuốc này đã giúp Quân Mạc Tà gom được hơn một ngàn vạn lượng vàng với mức giá trên trời!

Chính là vàng đó.

Ngày trước bảy huynh đệ Độc Cô gia rơi vào bẫy của Quân đại thiếu, mắc nợ chín ngàn vạn lượng bạc đã khiến cho Độc Cô gia điêu đứng tới

mức sắp hỏng mất. Số lượng dù rằng kinh người nhưng dù sao cũng chỉ là bạc trắng, nếu như đổi thành vàng thì cũng chỉ là chín mươi vạn lượng hoàng kim, nhưng chín mươi vạn lượng hoàng kim này cũng đã là quân phí suốt ba năm của đất nước có nền quân sự hàng đầu đại lục Thiên Hương đế quốc!

Nếu quy đổi hơn một ngàn vạng lượng vàng ròng này thành Nhân dân tệ, thì tính toán đơn giản, cho một lượng là năm mươi phân, một phân cho giá ba trăm tệ, thì một lượng là một vạn năm nghìn đồng. Một trăm ngàn vạn nhân với một vạn năm nghìn tệ thì ta sẽ có một ngàn năm trăm tỷ! Con số này khủng bố tới bực nào chứ!

Nếu không tính thì thôi, tính rồi thì lại giật mình.

Cả đời này nếu ta có thể kiếm được số tiền Quân Mạc Tà kiếm được trong một buổi sáng thì cho dù có chết ngay cũng vẫn ngậm cười, có đối mặt với liệt tổ liệt tông cũng thừa tự tin ngẩng cao đầu.

(Láng: Dài dòng vậy lão PL .)

Quản Thanh Hàn và Độc Cô Tiểu Nghệ cùng buông bút xuống, chỉ kịp thở ra một hơi thật sâu thì lại giật mình nhận ra sức mạnh toàn thân bị một hơi này rút sạch, nhất thời cả thân thể mềm nhũn gục xuống, ngoại trừ ánh mắt thì cả thân thể tựa hồ như đang ở trên mây. Tình huống xảy đến khiến Quân Mạc Tà đang định uống nước cạnh đó giật mình thon thót.

Không kịp uống nước đã nhanh chóng truyền vào cơ thể mỗi người một đạo thiên địa linh khí tinh thuần nhất, so với nguyên lực của Mai đại mỹ nhân lại càng không thể so sánh, tinh thuần hơn hẳn lại cực kỳ lợi hại, tác dụng càng rõ rệt hơn, khiến cho hai nàng nhất thời gần như khôi phục hoàn hảo.

Lần hảo tâm ra tay giúp đỡ này lại rước lấy oán hận từ hai vị mỹ nhân: nhanh quá mức, đến chợp mắt cũng không kịp. Hiện tại người không hề mệt, mà tâm lại rất mệt!

Mọi người đều được sắp xếp dùng bữa ổn thỏa.

Buổi trưa này, tất cả hàng quán của Thiên Hương thành đều đầy khách là khách, tất cả đều do Quân gia thanh toán. Tất cả tiêu phí của bữa tiệc khổng lồ này đều được ghi nhận cho Quý Tộc Đường! Bất cứ ai tùy tiện chọn ra đều là thần tài bạc vạn. Ngàn vạn lần không thể đối đãi lãnh đạm được!

Quân Mạc Tà chỉ đạo Tàn Thiên Phệ Hồn trong ngày cứ một người rồi lại một người dẫn đường cho đại đội nhân mã tìm chỗ ăn cơm. Dù là sơn hào hải vị cũng không tính nhiều ít, trong một ngày hôm nay, tất cả hàng quán của Thiên Hương thành đều thu vào một món lợi phi nghĩa không ít!

(Tàn Thiên Phệ Hồn là 2 đội ngũ mà QMT nó huấn luyện ra đó thím Sida .)

Ngày hôm nay được đời sau chọn là ngày xa xỉ nhất của Thiên Hương thành!

Ngay cả Quân Mạc Tà cũng trực tiếp bày tiệc rượu long trọng ở Quý Tộc đường chiêu đãi người của Tam Đại Thánh Địa. Trước mặt những người này cho dù có chết cũng không muốn bán nhưng cũng không dám tùy tiện đuổi đi. Nếu để cho họ cũng đối đãi như các thế gia bình thường ra ngoài dùng cơm thì mỗi người trong bọn họ cũng đều có thể tạo thành phong ba!

Đám người này tự bọn hắn gây phiền đã đủ mệt, sao lại còn cho họ một cái cớ chứ? Thế nên Quân đại thiếu gia cực kỳ ân cần chiêu đãi, so với bên ngoài lại càng thêm xa xỉ, phong phú, cả nửa phần cũng không chịu kém.

Ngẫu nhiên trong số món ăn lại có canh rắn được bưng lên khiến cho Xà Vương Thiên Tầm nổi xung thiên đạp không ít cước trên mông Quân thiếu gia.

Quân đại thiếu gia chật vật chịu không nổi mới miễn cưởng nhẹ giọng giải thích:

- Những thứ này đều do nuôi dưỡng, nuôi dưỡng thôi.

Quân thiếu gia cùng với Xà Vương Thiên Tầm, Mai Tuyết Yên, Quản Thanh Hàn, Độc Cô Tiểu Nghệ ngồi cùng một chỗ. Hai vị Hùng Khai Sơn và Hổ Liệt Địa chết sống cũng không ngồi bàn trên, khó khăn lắm Quân Mạc Tà mới lôi đến trước bàn lại bị Mai Tuyết Yên liếc mắt một cái đuổi trở về. Hết cách bèn cho bọn hắn cùng bọn Hải Trầm Phong, Tống Thương ngồi chung chỗ.

Còn Đường đại thiếu gia lúc này đang thở phì phò đếm vàng, có thể nói đã đến cảnh giới của thần giữ cửa, nghe nói chỉ đếm vàng không thôi đã ngất đi đến hai lần, mà vẫn kiên trì không chịu nghỉ! Mồ hôi tuôn ra so với thác đổ không khác chút gì. Thật sự như là nằm trên bếp lửa vậy!

Nếu như là người bình thường thì cho dù là yêu tiền hơn mạng đi nữa cũng đã sớm chết lặng khi thấy số vàng lớn như vậy. Thế nhưng Đường đại thiếu gia vẫn chính là mắt chỉ có vàng, lòng đầy tham lam vô độ! Cực kỳ phấn khích cực điểm!

Tôn Tiểu Mỹ khẽ đau lòng, muốn đến can ngăn một chút, dù sao nghỉ ngơi một chút cũng tốt. Lại bị Quân Mạc Tà hung hăng liếc mắt nói:

- Ngươi không phải muốn hắn giảm béo sao? Kế hoạch tuyệt hảo này ta nghĩ đau cả đầu mới tìm ra. Đầu tiên giảm xuống trước rồi mới dùng đến phương pháp sau này. Hắn đã béo như vậy, thì dù là luyện công gì đó cũng là vô dụng thôi, không chịu khổ một lần này, thì cái gì đi nữa cũng đừng hòng giảm.

Cứ như vậy, cho dù Tôn Tiểu Mỹ trong lòng đau đớn nhưng cũng không có khuyên can. Thực ra dù nàng có đi nói thì Bàn Tử cũng chẳng nghe. Nhưng vì xuất phát từ tấm lòng, Tôn Tiểu Mỹ còn quay sang hỏi một câu:

- Bàn tử, mệt không?

Kết quả là Đường đại thiếu gia đang từ mê muội giữa đống vàng cười đến toét cả miệng, tay chùi mồ hôi, nhưng trong mắt chỉ toàn có ánh vàng không quan tâm người hỏi là ai, gân cổ lên đáp:

- Mệt? Mệt gì chứ? Vàng nhiều như vậy còn mệt cái gì? Tiền nhiều như vậy, chính là mỹ nữ đó. Sau này cưới vợ nạp thiếp đều phải dùng tới!

- Cưới vợ nạp thiếp?

Tôn đại tiểu thư mở tròn mắt không thể tin vào lỗ tai mình nữa. Hắn ta lúc này lại suy nghĩ đến chuyện này sao?

Tôn đại tiểu thư tức giận đã xoay người rời đi sau khi ném lại một câu:

- Ngươi đi chết đi, sống cùng với vàng bạc của ngươi cả đời đi! Xem ra hôm nay ngươi tốt nhất vẫn là mệt chết đi, sau này đỡ chọc giận ta!

- Sao lại mết chết được đây? Chết thì cũng là sướng quá mà chết!

Đường Nguyên liếc mắt, vô ý trả lời một câu rồi lại quay vào kiểm kê vàng bạc trong niềm vui sướng cùng cực. Đáng thương cho Bàn tử, trong lòng tràn ngập vui sướng hòa lẫn với dục vọng tài bảo trong thâm tâm không hề phát giác ra mình đã gây nên đại họa, một cái đại họa thật sự.

Đem vị hôn thê ra đắc tội lại còn nửa tỉnh nửa mê không biết gì. Ngay đúng lúc này trong đầu trong não hắn ngoại trừ hoàng kim thì cái gì cũng không, quên cả trạng thái hiện tại của bản thân đã hoàn toàn không còn giống như trước đây nữa.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 135: Dùng "Bạch Xà Truyện" Trêu Người.

Sau khi gọn gàng nốc cạn một bình rượu ngon, lại ra công gắng sức ăn no uống thỏa một hồi, rốt cục Quân Mạc Tà cũng đã khôi phục lại tinh thần. Hắn ta bắt đầu chậm rãi từ từ nhấp nháp thức ăn, đồng thời lại liên tục gắp đồ ăn cho bốn vị mỹ nữ.

- Mai cô nương, nếm thử một chút tuyệt phẩm này đi, nó có tác dụng tích âm bổ thận, duy trì nhan sắc, dù rằng nàng cũng không cần cho lắm nhưng đã là phụ nữ thì ai lại không muốn mình càng đẹp chứ, phải không ...

- Thanh Hàn, nếm một chút món này đi, nó có tác dụng bồi bổ khí huyết, nhìn nàng sắc mặt nhợt nhạt cả mấy hôm nay, lòng ta như nhói lên ...

- Tiểu Nghệ, món này ngon lắm, dùng thử một chút xem nào, có phải càng ăn lại càng thơm không? Ha ha, đây chính là nhờ có bài thuốc gia truyền của ta trộn vào trong đó, hương vị tất nhiên là phi thường rồi.

- Thiên Tầm, dù sao cũng không cần phải ăn chay, ném thủ món canh rắn này xem có bao nhiêu hương vị chứ, vào miệng liền tan ra, thế gian hiếm thấy.

- Quân Mạc Tà! Người muốn chết thì cứ thống khoái mà nói thẳng ra, ta thành toàn cho ngươi!

Xà VươngThiên Tầm thiếu điều tức muốn xì khói ra mũi, trong mắt đã lóe lên sát khí! Cái tên này lại muốn Xà Vươngnếm thịt rắn, quả thật

vô sỉ đến cùng cực.

- Hả? Không vừa lòng sao? Là lỗi của ta, ha ha, con rắn tí ti này hắn nhiên không được nàng để vào mắt, sau này ta nhất định gắng sức bắt một con Xà Vương đến dâng cho Thiên Tầm cô nương.

Quân Mạc Tà vui quá hóa liều trêu tiếp.

Mắt thấy Xà Vương Thiên Tầm đã không còn nhịn nổi, Mai Tuyết Yên mới hướng Quân Mạc Tà hừ lạnh:

- Câm miệng!

Quân Mạc Tà ngậm miệng nhưng trong lòng buồn bực vô cùng, nàng ta là đại nhân vật không thể trêu vào, bưu hãn a!

Sau bữa còn vẫn còn chút ít thời gian, Quân Mạc Tà đảo tròng mắt nói:

- Dù sao thì hiện giờ không có việc gì, ta kể chuyện cho các nàng nghe, là cực kỳ hấp dẫn chuyện xưa tích cũ đó.

Nói xong cũng chẳng thèm xem xét có cô nào đồng ý với hắn không, Quân Mạc Tà cứ thế mở mồm ra kể chuyện. Chuyện hắn kể là “Truyền thuyết bạch xà”, tuy nhiên truyện xưa tích cũ và truyện từ miệng hắn kể ra không hoàn toàn giống nhau. Trong miệng hắn thì hai con rắn kia, một thanh xà và một bạch xà đều là huyền thú, mà còn là thú vương Chí tôn cấp bậc...

Chuyện xưa qua miệng Quân Mạc Tà càng kinh hồn động phách, lôi cuốn đến kỳ lạ. Đến cả Xà Vương Thiên Tầm vốn bị hắn trêu chọc cũng nghe đến mê mẩn. Nghe đến đoạn Bạch nương tử vì Hứa Tiên sinh ra một đứa bé, Xà Vương chợt mím môi, mặt hồng lên rồi đột nhiên buông ra một câu:

- Vị Bạch nương tử nọ sinh ra một đứa bé hay là một quả trứng?

- Hả? Hình như là một đứa bé.

Quân Mạc Tà xoa xoa cằm như đang suy nghĩ điều gì đó.

- Dù sao điều này cũng chưa từng được xác thực. Trừ khi bây giờ có một Chí tôn huyền thú từ rắn biến thân chấp nhận gả cho một nam nhân bình thường thì tất cả sẽ rõ ràng ngay thôi.

(Láng: À thằng này khá .)

Xà Vương Thiên Tầm tay nhấc ấm trà ra bộ ném hắn, tất cả mọi người nhất thời cười ồ lên.

- Không cần phải dừng lại, tiếp tục kể đi. Cuối cùng thì kết cục như thế nào?

Mai Tuyết Yên giục. Vị Thiên Phạt lão đại này đối với chuyện cổ tích xưa thì hơi bị mê mẩn, thành ra xen lời, giục hắn kể tiếp.

- À, vị Pháp Hải kia là một đại sư, đã đem Bạch nương tử nhốt vào Phong Lôi tháp!

Quân Mạc Tà vội vàng kể tiếp, lại bất ngờ đổi giọng:

- Cũng để lại lời chú rằng “Trừ khi nước Tây Hồ cạn, tháp Lôi Phong sụp xuống, bằng không thì thú vương tất không thể ra! Muốn cho nước Tây Hồ vốn thông ra biển cạn khô thì phải đợi đến bao giờ? Mà Lôi Phong tháp kia lại là vật làm từ tinh đồng, đứng sừng sững suốt ngàn vạn năm đằng đẵng, nền móng vững chắc lại do tiên nhân làm thành, làm sao mà sập được? Thế nên điều kiện đặt ra cũng chỉ để gạt người mà thôi.

Quân Mạc Tà kể đến đây, tất cả mọi người cùng thở dài. Xà Vương Thiên Tầm cũng cảm động, khóe mắt đã hơi ướt.

Độc Cô Tiểu Nghệ lại càng mau nước mắt hơn, thút tha thút thít hỏi:

- Vậy phải làm sao bây giờ? Vậy là cả đời không cách nào thoát ra, Bạch nương tử thật đáng thương, thật sự là đáng thương mà.

- Nếu muốn biết kết cục thế nào, thì chờ hạ hồi phân giải. (Láng: kém thế . Phải anh thì đã là “Muốn biết thì ở lại đậy đêm nay .)

Quân Mạc Tà nửa đùa nửa thật muốn câu trò lại bị tứ nữ trừng mắt xách hai lỗ tai hắn lên, hung hăng quát:

- Nói hay không?

Dưới hình phạt kinh điển như vậy sao Quân đại thiếu gia dám không nghe theo, vẻ mặt nhuốm màu đau khổ khai ra hết:

- Vì vậy nên con trai của Bạch nương tử vì muốn cứu mẹ đã vượt qua chín lần chín tám mươi mốt kiếp nạn...là thế này...thế này...cứu được nàng ta ra, cả nhà đoàn tụ!

Quân Mạc Tà lau mồ hôi trán. Vốn chỉ định trêu Xà Vương một chút lại hóa ra tự mua dây buộc mình, bất đắc dĩ phải kể một hơi chuyện cổ.

- Kết cục sau cùng cũng được đoàn tụ một nhà, người có tình tất thành quyến thuộc! Tên ác tặc Pháp Hải, quả nhiên đáng chết! Chuyện người khác nam hoan nữ ái, hắn quản làm gì? Lại còn năm lần bảy lượt phá hoại, khiến cho uyên ương người ta chia lìa lâu như vậy!

Độc Cô Tiểu Nghệ lau nước mắt, lại tiếp tục xả giận:

- Đại sư gì chứ, chả có người nào tốt cả!

Ba người Mai Tuyết Yên cũng đồng cảm gật đầu một lượt.

- Về sau còn có người hiểu chuyện vì họ mà viết nên một ca khúc, khiến cho thiên hạ đều ngâm nha, tình yêu của Bạch nương tử và Hứa Tiên trở thành truyền thuyết bất hủ.

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng cười, cuối cùng thì chuyện cổ cũng đã tới hồi kết.

- Có bài hát sao? Hát thử một đoạn đi!

Quản Thanh Hàn và Độc Cô Tiểu Nghệ bỗng dưng lại nổi hứng. Ngay cả Xà Vương và Mai Tuyết Yên trong mắt cũng tràn ngập chờ mong.

- Khụ khụ, giọng hát của ta dù sao cũng không hợp, chuyện đó xin miễn đi.

Dù rằng chỉ là một khúc nhạc thì hắn cũng không tin ở đây lại có đầy đủ nhạc đệm, nhất thời hết sức chật vật. Dù rằng bài này hắn cũng có chút ít can đảm dám lên tiếng, nhưng mà dù sao thì từ kiếp trước đến kiếp này thì hắn cũng chưa từng chân chính hát bài nào, nên quyết định sau cùng là không hát.

- Không được! Hát mau lên! Hay ngươi lại muốn lỗ tai nếm mùi?

Cả bốn cô gái lại có thể đồng loạt lên tiếng, vây kín bốn phương tám hướng, dồn Quân đại thiếu gia vào đường cùng vô phương trốn tránh.

Quân Mạc Tà trong lòng than khổ, giơ tay đầu hàng:

- Muốn ta hát cũng được, nhưng phải báo trước là ta từ trước đã rất ít khi hát nên hầu hết lời bài hát này đã quên sạch cả rồi.

- Không được! Phải toàn bộ nhớ rõ, nếu không thì ngươi cũng không cần lỗ tai nữa!

Lại là vây công rồi...

Quân Mạc Tà bất đắc dĩ đành chịu khuất nhục, nhắm mắt lựa lời, ho khan vài tiếng, đợi đến lúc tất cả đều mất hết bình tĩnh mới từ từ lên tiếng.

- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ

Vô duyên đối diện bất tương phùng

Số duyên mười năm đi cùng bến

Trăm năm phúc phận mới chung giường

Quân Mạc Tà rốt cuộc cũng ngâm nga xong, có vẻ như còn thiếu một vài câu. Nhưng da mặt hắn dù sao cũng dày hơn cả tường thành, chả cần quan tâm đến.

Nhưng dù là ca khúc còn thủng lỗ chỗ nhưng lại kết hợp hoàn hào đến kỳ lạ, hàm nghĩa sâu lắng động lòng người, khiến cho chúng nữ một trận ngất ngây.

- Hay quá! Hàm ý thật là hay!

Mai Tuyết Yên trên mặt còn mang theo thần sắc nửa tỉnh nửa mê, khẽ nói.

Chúng nữ cùng gật đầu, sau khi nghe xong chuyện cổ lại được nghe hát, khiến cho nhất thời cảm giác được mình và nhân vật xa xưa như là một, hòa vào sinh ly tử biệt hỉ nộ ái ố khiến cho tất cả như trầm xuống không một tiếng động.

Trong không khí hoàn toàn yên tĩnh, một tiếng tiêu véo von cất lên nức nở ai oán, chính là Quản Thanh Hàn đã nhẹ nhàng đặt tiêu lên môi, dựa theo âm điệu Quân Mạc Tà ngâm nga khi nãy, từ tốn hòa âm.

(Láng: Mỹ nhân phẩm tiêu a .)

Tiếng tiêu nức nở, tựa như đan xen vào khoản không gian hư vô bất định của câu chuyện.

Một lúc lâu sau, tiếng tiêu mới ngừng lại, mọi người cũng từ từ bước ra từ trong mộng.

- Thật là hay, trước giờ ta chưa từng nghe qua khúc nhạc nào hay như vậy.

Độc Cô Tiểu Nghệ vỗ tay, vẻ mặt từ say đắm đột nhiên trở thành kinh ngạc:

- Mạc Tà ca ca, chuyện cổ này ta chưa từng nghe qua, cả khúc nhạc này cũng vậy, rốt cuộc từ đâu huynh có ?

Vừa hỏi xong liền khiến ánh mắt đám đông đều xoáy vào Quân Mạc Tà khiến hắn có chút khó xử, sau khi ho khan vài tiếng mới đáp lời:

- Chuyện này cũng do ta vô tình nghe được thôi, cũng đã quên mất người kể rồi. Qua bao nhiêu thời gian, nhớ được thế này đã là hiếm thấy lắm rồi. À, mọi người dùng bữa cũng xong rồi. Buổi đấu giá cũng cần tiếp tục rồi, chung ta cũng nên tranh thủ chuẩn bị thôi.

- Hừ ! Huynh nhất định còn giấu diếm gì đó. Nhất định ta sẽ khiến huynh khai thật ra!

Độc Cô Tiểu Nghệ cất tiếng, giọng nói đầy khẳng định.

Quân Mạc Tà đổ mồ hôi hột, nếu như thật sự bị nha đầu này quấn lấy, mỗi ngày đều đến tra hỏi chính mình, chỉ sợ chỉ hai ngày thôi sẽ thất thủ.

Ngay lúc này thì cứu tinh xuất hiện.

Từ ngoài cửa truyền lại tiếng đập cửa, sau đó là giọng nói của Hải Trầm Phong:

- Tam công tử, các vị tiền bối của Tam đại thánh địa có chuyện muốn bàn với ngài, không biết...

- Tam đại thánh địa? Ta đến ngay.

Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên liếc mắt nhìn nhau, sau đó hắn lập tức đáp lời. Ngoài cửa, Hải Trầm Phong vâng một tiếng, không gian trở

lại yên tĩnh, Mai Tuyết Yên nhíu mày đứng lên.

- Nàng cùng đi với ta chứ?

Quân Mạc Tà nhìn Mai Tuyết Yên.

- Ừm, ta đi cùng ngươi, những người này quá xa lạ với ngươi. Dù rằng chỉ là chuyện nhỏ, thiệt thòi chút đỉnh thì với cách hành xử của ngươi vô cùng có khả năng biến nó thành chiến trường đẫm máu, thực lực trước mắt của ngươi vẫn quá yếu!

Mai Tuyết Yên hờ hững cười, trong khóe mắt lóe qua lo âu nhàn nhạt:

- Ta trước nay vẫn cùng bọn họ đấu tranh. Tuy rằng ta chắc chắn bọn chúng không nhận ra ta, nhưng dù sao có ta ở đây thì cũng có thể ứng phó cho ngươi.

Quân Mạc Tà cười lạnh:

- Chỉ cần chuyện tình đơn giản như là đan dược, còn nữa chính là tin tức người luyện đan. Trừ hai chuyện đó thì bọn cao nhân mắt cao hơn đầu này có thèm xen vào chuyện tục thế của ta đâu chứ? Không có vấn đề gì là to tát đâu!

- Nói không sai. Nhưng dù chỉ hai việc này thôi thì hiện tại cũng đủ phiền phức rồi! Chỉ cần phạm sai lầm, sẽ khiến cho xung đột tàn khốc trên quy mô lớn.

Mai Tuyết Yên cau mày, giọng điệu trầm trọng hẳn lên:

- Chuyện ngày hôm này cũng không thể tưởng tượng ra lại phát sinh lớn như vậy, chỉ sợ hậu quả lại càng thêm nghiêm trọng! Điều này thật không lường trước được!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 136: Uy Hiếp Từ Tam Đại Thánh Địa

- Giao tranh đẫm máu đều có nguyên nhân, mà tham lam chính là căn nguyên lớn nhất.

Quân Mạc Tà bình tĩnh nói.

- Chúng ta sẽ không e ngại bất cứ kẻ nào khiêu khích! Đừng nói là hiện giờ có nàng trấn thủ, dù rằng chỉ có mình ta thì cũng chẳng có gì phải khiếp sợ cả!

Mai Tuyết Yên gật gật đầu, hai người cùng bước ra ngoài.

Vừa bước vào chỗ của Độn Thế tiên cung đã thấy người của Mộng Huyễn huyết hải và Chí Tôn kim thành đợi sẵn. Trữ Vô Tình ngồi ghế chủ tọa, còn lại hai bên trái phải là người của Chí Tôn kim thành và Mộng Huyễn huyết hải, vừa khéo đem ghế dưới đưa cho Quân Mạc Tà! Khi nhìn thấy Quân thiếu gia đến thì cả ba phía ngay cả đứng dậy cũng không, mà chào thì lại càng không phun ra lời nào, rõ ràng là cố ý lập uy với Quân Mạc Tà.

Mắt nhìn thấy tình thế như vậy thì cho dù tu dưỡng đã lâu như Mai Tuyết Yên cũng còn phải nhíu mày lại, thế nhưng Quân Mạc Tà lại xem như chẳng có chuyện gì khẽ liếc nàng một cái rồi cùng ngồi xuống. Quân Mạc Tà vừa chạm mông vào ghế đã theo thói quen bắt chéo chân lên.

- Các vị tiền bối giá lâm Thiên Hương thành, Quân mỗ không thể từ xa nghênh tiếp, thật là thất lễ. Thật mong các vị bao dung lượng thứ, ha ha, mọi người đều dùng bữa rồi, có hợp khẩu vị không?

Quân Mạc Tà cứ tỉnh như không ung dung bắt chuyện.

Lời nói ra tuy rằng cũng thật lọt tai, nhưng hắn ta lại vừa nói vừa bắt chéo chân khiến ngữ cảnh thay đổi, khiến cho cả mười lăm vị cao thủ ngồi đó đều cảm thấy không thoải mái.

Nhưng khi bọn hắn nhìn tới dung nhan tuyệt thế của Mai Tuyết Yên thì đều ngẩn cả ra quên hết cả giận.

- Làm gì có chứ, mời tiểu hữu ngồi xuống, không cần phải khách khí, tiểu hữu suy nghĩ chu đáo lại an bài thỏa đáng. Chúng ta rất hài lòng.

Trữ Vô Tình cười lạnh, đưa tay mời gọi.

Mã Giang Danh cũng âm dương quái khí cười hai tiếng khó nghe rồi buồn bực nói:

- Quân công tử, ta muốn cùng Quân công tử bàn về một việc có quan hệ trọng đại đến tương lai của đại lục nhằm thu xếp cho thật ổn thỏa. Không biết vị cô nương bên cạnh Quân công tử này là ai đây?

Dù rằng cả đám người đều có thể xếp vào hàng cao thủ nhưng dưới thần sắc tuyệt thế của Mai Tuyết Yên thì mắt đều có chút hoa, tâm có chút loạn. Đến cả bậc tiền bối cao nhân như Trữ Vô Tình mà ẩn sâu trong đáy mắt còn có một tia thưởng thức, chỉ riêng có Mã Giang Danh lại không cảm giác gì, thậm chí lúc nhìn nàng trong lòng hắn còn mơ hồ có cảm giác chán ghét!

- À, vị này chính là…vợ ngốc của ta, ha ha...

Quân Mạc Tà trong lòng có quỷ ngày trông đêm ngóng có người hỏi điều này để còn tranh thủ chiếm tiện nghi. Tự nhiên mà thành thói quen, cứ dùng nhiều mà thành tật, không chỉ hắn thành tật, mà người bị chiếm tiện nghi cũng quen dần. Vừa cười vừa suy nghĩ, lại sợ đối phương không nghe rõ nên cũng không ngại phiền mà giải thích tiếp:

- Cũng có thể nói là phu nhân của ta, là thê tử, là người cùng chăn gối, hé hé.

Mai Tuyết Yên vẻ mặt khẽ đổi, hung hăng liếc hắn một cái, dưới tình huống này có lý cũng không thể nói, đành để hắn ta đắc ý một chút, chờ xong việc lại chăm sóc hắn chu đáo dăm bữa nửa tháng xem hắn còn đắc ý như vậy hay không.

- Sao? Vị cô nương này phong thái yểu điệu, mày cong như vẽ, quả đúng là tiên giữa nhân gian, Quân công tử quả nhiên vận khí tốt, trai tài gái sắc, ông trời se duyên cho, ha ha.

Trữ Vô Tình mỉm cười nói.

Trữ Vô Tình và Mã Giang Danh trước đây xem như nợ Quân Mạc Tà một món ân tình, ăn chùa một viên Diệp Cốt đan, hiện tại mới biết lần đó chỉ hé mồm một cái đã nuốt cả vài chục vạn lượng hoàng kim vào bụng. Nhân tình này quả thật là lớn, thế nên đều ngượng ngùng không muốn làm Quân Mạc Tà quá mức khó xử.

Bởi vậy cho nên hôm nay tất tần tật vai diễn đều phải giao cho thánh địa Mộng Huyễn huyết hải đảm trách, hơn nữa lần này đến đây lại chính là phó tông chủ Hô Duyên Khiếu. Cùng là vãn bối với nhau mở miệng cũng dễ hơn nhiều, ít nhất cũng không cần những kẻ tiền bối cao nhân ra tay đối phó với Quân Mạc Tà.

Tiếc là bọn hắn còn chưa nắm rõ sự tình, Mộng Huyễn huyết hải phân tranh cùng Hoàng gia với tam đại gia tộc là muốn tìm cách bí mật cướp đi đan dược của Quân gia mà thị uy, kích động mâu thuẫn thật to, thậm chí cao thủ đệ nhất Hoàng Thái Dương còn chết ngay tại Quân gia!

Song phương cơ hồ xem như không đội trời chung.

Nếu như Mã Giang Danh và Trữ Vô Tình biết chuyện hiển nhiên sẽ vô cùng buồn bực vì nếu xét theo tình hình thực tế thì Mộng Huyễn huyết hải nếu đàm phán với Quân Mạc Tà thì đến cả nửa điểm hi vọng

thành công cũng không có! Thậm chí xem như Mộng Huyễn huyết hải cầu xin van vái Quân Mạc Tà đàm phán thì cũng không có hi vọng!

- Quân công tử sao? Bổn tọa là thiếu tông chủ của Mộng Huyễn huyết hải Hô Duyên Khiếu.

Hô Duyên Khiếu sắc mặt cực kỳ âm trầm nhìn Quân Mạc Tà, ánh mắt nham hiểm hơn cả độc xà khóa cứng Quân đại thiếu gia không thể nhúc nhích, theo động tác và cái nhìn từ hắn, có một cỗ áp lực vô hình lặng lẽ ép về phía Quân Mạc Tà.

Hô Duyên Khiếu tính toán cũng rất tốt, một thân tu vi đã đạt đến Thần Huyền tam phẩm cảnh giới, dự định chưa đánh đã dùng khí thế ép Quân Mạc Tà xuống hạ phong, dẫn đến kết cục đàm phán nắm chắc trong tay. Lúc đó Tam Đại thánh địa muốn cái gì còn không dễ như trở bàn tay sao?

- Nghe danh không bằng gặp mặt, gặp rồi lại càng hâm mộ, Hô Duyên thiếu tông chủ quả nhiên có phong phạm của một cao thủ vô địch thiên hạ. Quân mỗ bội phục, vạn lần bội phục.

Quân Mạc Tà tuy miệng vẫn khách sáo nhưng hai chân vẫn bắt chéo ngồi vững như Thái Sơn nhìn hắn như chế nhạo một tên diễn hề tạp kỹ. Uy thế của Hô Duyên Khiếu như núi đổ biển gầm khi tiếp xúc đến Quân Mạc Tà thì như là sóng đánh vào đá ngầm, bật lên mà qua, khí thế mạnh mẽ như vậy mà Quân Mạc Tà vẫn chẳng xem vào đâu.

Ngược lại thì Hô Duyên Khiếu có cảm giác như đấm vào bị bông, ngực có chút khó chịu.

Trữ Vô Tình nhướng mày, Mã Giang Danh thì cả đồng tử cũng co lại. Chỉ một chuyện nhỏ như vậy đã chứng minh bên ngoài đồn đại Quân gia có ẩn tàng tuyệt thế cao nhân không phải chỉ toàn là giả dối hư vô. Bọn hắn tự hỏi chính mình nếu so thực lực thì phải hơn Hô Duyên Khiếu, nhưng ứng phó với khí thế áp bách như vậy lại nhẹ tựa lông hồng như vậy thì cũng không chắc làm được.

Tất cả mọi người đều khó lòng phát hiện, vị cô nương tựa như tiên nữ giáng phàm vừa hơi nhướng mày thì đã đem cỗ áp bách do Hô Duyên Khiếu phát ra phá thành hư ảo. Dù rằng Quân Mạc Tà tự thân vẫn có thể chịu được, nhưng cũng không đơn giản nhướng mày liền qua như vậy, Mai Tuyết Yên thấy người của Tam Đại thánh địa vênh váo tự đắc như vậy có chút không vừa mắt.

Các ngươi muốn dùng chiến thuật đánh phủ đầu? Xem ta dùng gậy ông đập lưng ông ra sao! Mà cũng phải xem uy của ai lớn hơn nữa.

Mà người của Tam Đại thánh địa tồn tại hơn mười cao thủ nổi tiếng dù rằng vẫn ngồi yên tại chỗ nhưng tự nhủ vừa rồi với uy thế như vậy thì cho dù có là Thần Huyền cao thủ cũng phải cảm thấy bất an. Thế nhưng Quân Mạc Tà lại tiêu sái tự nhiên! Mọi người đồng loạt nghiêm túc trở lại.

Quân Mạc Tà cho dù có là thế nào thì cũng chỉ là một tên thanh niên vừa tròn đôi mươi! Nếu như sau lưng không có sư phụ bản lãnh thông thiên triệt địa thì sao lại xuất hiện tên đồ đệ biến thái đến vậy chứ?

- Làm gì có, Quân công tử tuổi trẻ tài cao, huyền công cao thâm hơn người, Quân gia lại tựa như tường đồng vách sắt, gia thế hiển hách lại thủ đoạn hơn người mới thật sự làm người khác hâm mộ.

Hô Duyên Khiếu âm trầm nói.

- Thiếu tông chủ quá lời, Quân gia dù sao cũng chỉ là một thế gia phàm tục, làm sao lại dám trèo cao. Cố lắm thì cũng chỉ có thể đối phó với hạng bắt gà trộm chó, còn nếu đối diện với cường giả chân chính thì lại không đáng nhắc tới, ha ha.

Quân Mạc Tà giữ vẻ mặt bình thản nói một cách khiêm tốn.

Hô Duyên Khiếu nhất thời đỏ bừng mặt, trong lòng nổi lên cảm giác tức giận. Người khác nghe Quân Mạc Tà nói những lời này thì đơn thuần chỉ là khiêm tốn nhưng người trong cuộc như hắn nghe sao lại không

hiểu chứ? Hạng bắt gà trộm chó? Nói trắng ra thì là hạng người như Hoàng Thái Dương đi? Đó chính là người của Mộng Huyễn huyết hải của ta đó!

- Ha ha, Quân công tử có cái lưỡi thật lợi hại, bổn thiếu tông chủ tự nhận không bằng. Nhưng trước mắt là đại sự can hệ đến cả đại lục, thiên hạ tồn vong chỉ trong phút chốc, lúc này chính là hi vọng Quân công tử cho ra một lời công đạo.

Hô Duyên Khiếu mắt lóe lửa giận, nghiến răng bật ra từng chữ.

Quân Mạc Tà im lặng không nói tiếng nào, cái này mà gọi là người của thánh địa tràn ngập đức hạnh cất tiếng thay muôn dân thiên hạ sao, tương lai của toàn đại lục chẳng lẽ chỉ dựa vào cái miệng của ngươi sao?

Hơn nữa Hô Duyên Khiếu này cũng thật là khó đoán. Cho dù là cao thủ Thiên Huyền tầm thường nhất cũng đều có thể làm chậm lão hóa, sáu bảy mươi tuổi mà chỉ như tráng niên ba bốn mươi tuổi. Nhưng vị Thiếu tông chủ này lại không giống như vậy.

Thông qua tiếp xúc mới rồi, Quân Mạc Tà đã đoán ra vị thiếu cung chủ này nếu dựa theo trình độ tu vi cấp bậc Thần huyền thì cũng chỉ khoảng năm mươi tuổi, có thể nói là tiến cảnh cũng đã rất nhanh rồi, thế nhưng diện mạo lại xứng hợp với tuổi tác, nhìn qua lại thêm phần mạnh mẽ, chững chạc.

Nhất là một lão đầu như vậy mà cứ mở miệng ra lại tự xưng một tiếng “bổn thiếu tông chủ” thật khiến người khác lạnh sống lưng! Cái gì thiếu gia với thiếu tông chủ, thiếu chủ xưng hô lung tung chỉ cần lọt vào tai người khác liền sẽ tưởng tượng ra một người trẻ tuổi tầm mười bảy mười tám hay hai ba mươi là đã quá lắm rồi, chỉ cần hơn bốn mươi liền ngượng miệng xưng hô mình như vậy, ai lại còn thấy một lão đầu thản nhiên to mồm tự kêu mình như vậy?

Quân Mạc Tà thực sự rất muốn nói một câu: “Ngươi già quá cả tuổi rồi, còn thiếu cái rắm ý!”

- Thiếu tông chủ có chuyện gì thì cứ nói rõ ra, Quân mỗ ngu dốt không hiểu một người nho nhỏ như tại hạ sao lại có thể vì muôn dân thiên hạ, vì chuyện tương lai của cả đại lục mà có liên quan, các vị quá đề cao ta rồi!

Quân Mạc Tà cố ý nhấn mạnh chữ “thiếu” trong lời nói, lại còn tách biệt ra với chữ phía sau. Người cả hai bên Độn Thế tiên cung và Chí Tôn kim thành đều có cao thủ khẽ hắng giọng.

Hô Duyên Khiếu nhất thời đỏ mặt tía tai tức giận quát:

- Bổn thiếu, tông chủ hỏi người, Diệp Cốt đan rốt cuộc còn bao nhiêu? Mà người luyện đan hiện giờ lại đang ở đâu? Người như hắn mới là mấu chốt trong chuyện này, chỉ dựa vào một tên nhóc con như Quân Mạc Tà ngươi thì ta chẳng thèm để vào mắt.

Hắn bị Quân Mạc Tà dùng một câu chọc điên lên, nhịn không được buột miệng nói ra, rồi lại nhớ lại từ ngữ xưng hô của Quân Mạc Tà mà ngưng trệ lại một chút, nhất thời tiếng cười xôn xao lại càng nhiều, cao thủ của Mộng Huyễn huyết hải còn có thể nhịn được, nhưng của hai thánh địa kia thì làm sao mà nhịn được.

Đối diện với trường hợp xấu hổ như vậy, Hô Duyên Khiếu mặt đỏ tai hồng, gần như không biết làm sao, ngay cả dũng khí để nói tiếp cũng không có cách nào tìm được.

Trữ Vô Tình và Mã Giang Danh trong lòng thầm hô hỏng bét. Theo như lời đồn đại thì vị Quân thiếu gia này chính là loại người làm việc không sợ trời, chả sợ đất, lại không ngán hậu quả. Hô Duyên Khiếu hỏi thẳng ra như vậy, nói không chừng đã đem sự tình làm quá lên.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 137: Người Khác Muốn Thì Có.

Quả nhiên như dự đoán.

Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng, đem ánh mắt ngước lên, nói:

- Hô Diên thiếu tông chủ có ngụ ý gì, hay là muốn thẩm vấn ta? Ha ha nói cũng đúng. Chỉ là một Quân gia nhỏ nhoi, làm sao có thể nhập vào trong mắt cao nhân Tam Đại Thánh Địa chứ! Một khi đã như vậy, ngươi còn ba hoa làm gì chứ?

- Cho dù có thẩm vấn ngươi thì đã làm sao? Chúng ta ở chỗ này cũng là vì tương lai trăm họ, thiên hạ đại thế! Ngươi rốt cuộc nói hay không! Quân Mạc Tà ngươi cần suy nghĩ kĩ càng, chớ để thành tội nhân thiên cổ.

Hô Duyên Khiếu hai mắt vừa nhìn, đột nhiên khí thế tăng mạnh, dữ tợn cười rộ lên, ngày hôm nay ngồi tại đây, tất cả đều là cao thủ của Tam Đại Thánh Địa, ngươi một thiếu gia công tử thế tục, cho dù ngươi trâu bò, thiên phú có cao tới đâu, có thể làm gì nào? Vừa lúc mượn cơ hội này, đem thù mới hận cũ hảo hảo tính toán rành mạch. Dám giết người của Mộng Huyễn Huyết Hải ta à? Lão tử chỉnh chết ngươi!

Trữ Vô Tình thở dài, trong lòng khinh bỉ nhìn xuống. Chỉ cần nhìn sắc mặt vị thiếu tông chủ này liền biết vị thiếu tông chủ này không quyết định được việc lớn.

- Vì muôn dân tương lai? Bằng vào lời nói của ngươi, tư cách còn chưa đủ đâu.

Quân Mạc Tà chẳng thèm nhìn tới hắn một chút, nói:

- Nếu là Hoàng Thái Dương nói lời này, miễn cưỡng còn có đủ tư cách, thực đáng tiếc, ngươi chưa đủ! Ngươi còn kém xa!

Mã Giang Danh khẽ đảo mắt, cũng không muốn cục diện toàn bộ biến thành cứng rắn, nhân cơ hội liền chuyển đổi chủ đề:

- Ha ha, Hoàng Thái Dương lão gìa kia, cũng không ai biết chạy đi đâu tiêu dao khoái hoạt. Ông bạn già này đã bao nhiêu năm chưa gặp rồi, lão hủ cũng có chút nhớ nhung a.

Hô Duyên Khiếu nhún chân, giọng the thé, nói:

- Quân Mạc Tà. Ngươi giả bộ hồ đồ cái gì? Hoàng lão đã bị ngươi dùng ám chiêu hại chết, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta không biết sao? Vốn hôm nay cũng định không làm khó ngươi, không thể tưởng được ngươi cư nhiên không biết điều như thế! Cùng Huyết Hải ta là địch. Chính là cùng Tam Đại Thánh Địa là địch, cùng Tam Đại Thánh Địa là địch, cũng là địch của toàn bộ thiên hạ. Thống khoái nói ra tung tích của người luyện đan kia đi, bổn Thiếu tông chủ còn có thể pháp ngoại thi ân, bằng không…

- Cái gì?

Trữ Vô Tình và Mã Giang Danh đều lấy làm kinh hãi, bốn con mắt từ từ mở to ra. Đồng thời ngồi ngay ngắn lại! Bọn họ tự nhiên không tham dự vào chuyện Hô Duyên Khiếu nói hươu nói vượn, bởi vì bọn họ chính xác nhận được một tin tức:

- Hoàng Thái Dương đã chết rồi? Hơn nữa còn chết khi đối mặt cùng tên này, chết trong tay tên trẻ tuổi này?

Ám chiêu tính kế? Cái này căn bản là một việc đáng chê cười! Cái âm mưu tính kế cạm bẫy mai phục dạng gì có thể làm cho một vị trình độ

trên Chí Tôn cao thủ phải chết? Nếu mà nói vậy, kia còn gọi gì là cường giả trên Chí Tôn?

Lúc trước tuy rằng đã khẳng định Quân gia quả thật có cường giả rất mạnh trấn thủ là một chuyện. Thậm chí cảm giác được cường giả kia có thể đạt được trình độ tương đương hắn, nhưng hiện giờ xem ra, vẫn đánh giá thấp hắn, rốt cuộc là cường giả dạng gì mới có thể làm cho Hoàng Thái Dương ngay cả cơ hội bỏ chạy lấy mạng cũng không có? Đối diện giết chết hắn, mình và Mã Giang Danh dù liên thủ cũng không làm được! Cái này…cũng là mạnh đến nỗi thái quá đi?

Trữ Vô Tình trong mắt lóe lên hai đạo tinh quang. Giống như muốn nhìn thấu Quân Mạc Tà, chậm rãi hỏi:

- Hoàng Thái Dương, quả thật là chết trong tay ngươi?

Khi nói chuyện, áp lực tinh thần khổng lồ ầm ầm bạo phát!

Trữ Vô Tình thực lực so sánh với Hô Duyên Khiếu đã hơn xa, cho dù lấy thực lực Quân đại thiếu gia, lông mày trong nháy mắt khẽ nhíu lại.

Mai Tuyết Yên vốn là nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Quân Mạc Tà, nhưng trong thời điểm Trữ Vô Tình bạo phát áp lực tinh thần, vị nhu mì mỹ nữ này đột nhiên động. Động tác thật ra cũng không lớn, chỉ là chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt chậm rãi mở ra, nhẹ nhàng đối nhãn với Trữ Vô Tình!

Oanh!

Tựa hồ như là tiếng sét đánh im lặng khi nhãn thần hai người tiếp xúc với nhau. Cỗ lực lượng vô hình này tỏa ra bốn phía trong phòng. Xung quanh ngoại trừ Mã Giang Danh, áo bào mọi người ào ào rung rinh lay động một chút, mỗi người đều lộ ra ánh mắt thật sâu ý tứ kiêng kị!

Trữ Vô Tình nửa người phía trên hơi ngửa về phía sau. Trên đầu tóc bạc chỉnh tề đồng thời bay phấp phới về sau, nhưng ngay sau đó thân

mình lại chậm rãi đứng thẳng lên, tựa hồ là dùng một áp lực cường mãnh chậm rãi đem thân thể rất nhanh trở về; trong chớp mắt, sắc mặt trở nên vô cùng ngưng trọng, nghiêm túc, như lâm đại địch! Đại địch như vậy tuyệt đối có thể uy hiếp tính mạng của mình. Hơn nữa còn là một cường giả có thể giết chết mọi người đang ngồi đây!

Mai Tuyết Yên như bình thường vẫn bất động, ánh mắt mãnh liệt, chỉ có mái tóc ở trên vai không gió mà bay, chậm rãi tung bay. Làm vẻ đẹp của nàng tăng thêm vài phần, vẻ thần bí mê ly sắc thái không thể nắm bắt được.

- Không nghĩ tới cô nương lại là một vị bất thế cao thủ, Trữ mỗ lúc trước chính là thất kính rồi.

Trữ Vô Tình cả người hơi thở biến đổi, trở nên giống như là một thanh lợi kiếm rút ra khỏi vỏ, hào quang bắn ra bốn phía, trong lúc đó kiếm khí đứng sững ở trong thiên địa! Cũng không chú ý đến nhất thời thất lễ, cũng không mất phong độ cường giả đương thời!

- Danh tiếng của Tam Đại Thánh Địa không phải để các ngươi lấy ra để dọa người!

Mai Tuyết Yên lạnh lùng thốt ra:

- Từ ngàn vạn năm nay, Tam Đại Thánh Địa công tích (công lao và thành tích), tất nhiên không thể xóa bỏ, nhưng cũng không phải là vốn liếng để các ngươi có thể cả vú lấp miệng em! Trữ Vô Tình, Mã Giang Danh, Hô Duyên Khiếu, các ngươi…khinh người quá đáng.

- Xin hỏi cô nương rốt cuộc là ai?

Mã Giang Danh trong mắt dấy lên nộ hỏa, chiến ý.

- Nàng là vợ ta. Ta vừa rồi nói còn chưa rõ ràng hay sao. Sao? Chẳng lẽ các ngươi người của Tam Đại thánh địa thật sự muốn tính sổ với một nữ tử nhu nhược yếu đuối như nàng sao?

Quân Mạc Tà chậm rãi mở miệng:

- Ở trong nhà của ta, lăng nhục gia quyến của ta. Này, người Tam Đại thánh địa, có vẻ như không nên là người như vậy nhỉ? Đây chính là kẻ luôn mồm kêu là vì thiên hạ muôn dân? Vì tương lai đại lục sao?

Trữ Vô Tình cười khổ một tiếng, tiểu tử này nói chuyện thật sự không để ý đến điều gì. Nếu như lão bà này của ngươi mà còn là "nữ tử nhu nhược yếu đuối" vậy trong thiên hạ chỉ sợ tìm không ra được mấy tráng nam.

Trữ Vô Tình hai tay đè xuống, ý bảo mọi người bình tĩnh một chút chớ vội nóng nẩy. Cười nói:

- Chúng ta ước nguyện ban đầu cũng chỉ là sợ chưa chắc Quân công tử có thể biết thần hiệu của viên thuốc này. Để gian nhân cướp được, không khỏi lưu tai họa cho nhân gian. Nếu Quân công tử có cao thủ nhiều như mây ở nơi này, có thể đảm bảo an toàn cho thần đan, như vậy chúng ta cũng không cần quan tâm nhiều. Ta vốn tưởng rằng Quân công tử đối với thần đan không đủ nhận thức, dù sao cũng không bằng căn cơ Tam Đại Thánh Địa vững bền…hiện tại xem ra, đúng thật là chúng ta đã quá lo lắng.

Trữ Vô Tình ý trong lời nói dù chưa rõ. Nhưng rõ ràng cho Quân Mạc Tà ám chỉ: lần này, chúng ta không đến đây áp dụng phương pháp mạnh mẽ.

Quân Mạc Tà bĩu môi, trong lòng thầm nói một câu: các ngươi cho dù là mạnh mẽ mà đến, nhưng hiện tại các ngươi có nắm chắc không? Còn dám xằng bậy, ta trực tiếp giết chết các ngươi!

Bất quá thái độ của Trữ Vô Tình theo lời nói hiểu được trắng ra là: Nếu ngươi thực lực không đủ, như vậy chúng ta nhất định sẽ dùng biện pháp mạnh mẽ!

Đối với điểm này, Quân Mạc Tà có chút ý tứ thưởng thức.

Đối mặt với thần vật tạo hóa đoạt thiên địa, ai lại không muốn một mình giữ lấy? Thay vì lén lút giở trò, không bằng thật sự đem ra nói rõ ràng còn tốt hơn. Dù cho có phá đám, cũng phá đám một cách quang minh lỗi lạc, cho dù là tiểu nhân, cũng là tiểu nhân có tư cách.

- Hiện tại trở lại chuyện chính, lão phu đại biểu của Độn Thế Tiên Cung, cùng Quân công tử trao đổi.

Trữ Vô Tình có chút kiêng kị nhìn Mai Tuyết Yên một chút, tự giễu nói:

- Vốn lần này ra ngoài, cung chủ có nghiêm lệnh, phải đưa người có thể luyện chế thần đan phản hồi Tiên Cung. Bất quá hiện tại xem ra, việc này cũng không thể đề cập tới. Chỉ là thần đan này, chúng ta Độn Thế Tiên Cung lại muốn nhiều một phần, không biết Quân công tử có thể điều đình, chớ để cho lão phu làm quá mức khó khăn chứ?

Quy củ đấu giá, một nhà chỉ có thể nhận được một phần. Ngay cả Tam Đại Thánh Địa cũng không có ngoại lệ. Chuyện này Trữ Vô Tình đương nhiên là biết.

Vốn dĩ thân phận của hắn, lúc này kéo xuống nét mặt già nua để nói như thế, cũng đã cấp đủ mặt mũi cho Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà trầm ngâm không nói, thế nhưng hắn lại chờ phản ứng của Mai Tuyết Yên. Mai Tuyết Yên từ lần trước ở Thiên Phạt Sâm Lâm nói chuyện liền có thể nhìn ra, ca ca Mai Tuyết Yên là Mai Tôn giả cùng Độn Thế Tiên Cung trong lúc đó có đụng chạm thật sự, thậm chí, là thù hận không nhỏ. Cho nên chuyện này, Quân Mạc Tà tất yếu phải cân nhắc ý tứ của Mai Tuyết Yên, nếu nàng không muốn vậy thì cứ dùng quy củ đấu giá công khai cự tuyệt là được.

- Nếu cũng chỉ cần nhiều một phần, thật ra cũng có thể.

Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng nói:

- Bất quá, ngươi nhất định phải ở trước công chúng tuyên bố, vả lại chỉ nhiều hơn một phần, mặt khác, còn cần dựa vào giá cả cao nhất khi đấu giá sau đó làm thủ tục mua bán rồi giao hoàng kim. Chúng ta xem như cấp thể diện cho Độn Thế Tiên Cung, cấp nhiều một phần. Điều này là ngoại lệ, nếu Trữ tiên sinh có gì dị nghị, thì thôi vậy.

Quân Mạc Tà lập tức trong lòng cảm thấy phức tạp. Mai Tuyết Yên đúng là không có suy nghĩ nhiều, liền nói ra lời này. Điều này cho thấy trong lòng nàng, bất cứ lúc nào, vẫn là thời gian tới Đoạt Thiên chi chiến là quan trọng nhất!

Chính xác là chú ý đến toàn cục! Nàng, thân chính là huyền thú! Nhưng phần tâm ý này, bây giờ thật khâm phục! Cùng những người hiện tại ở trước mặt mình luôn mồm vì thiên hạ muôn dân, há mồm ngậm miệng là vì tương lai đại lục, rồi lại theo tin tức Tam Đại Thánh Địa lục đục với nhau. Những người này thực sự hẳn phải xấu hổ mà chết!

- Điều kiện này cực kì hợp lý, như thế liền một lời đã định, đa tạ!

Trữ Vô Tình trầm mặc một lúc, rồi đáp ứng điều kiện này. Việc hôm nay. Đã không thể làm khác, chỉ có thể hết sức tranh thủ chỗ tốt, hết thẩy chờ sau khi trở về, báo cáo cung chủ, tiếp tục định đoạt. Có thể chiếm nhiều một phần thần đan đã xem như là thu hoạch ngoài ý muốn, đến nỗi khâu trả giá cao nhất rồi thủ tục mua bán chẳng hạn, cũng không hề có ý nghĩa gì trong long cao thủ này.

Tiền bạc, dù sao cũng chỉ là vật ngoại thân!

- Chúng ta Chí Tôn Kim Thành cũng muốn nhiều một phần.

Mã Giang Danh buồn bực mở miệng, Trữ Vô Tình mở mồm muốn nhiều một phần, hắn cư nhiên là không cam lòng làm người sau.

- Có thể, điều kiện cùng Độn Thế Tiên Cung giống nhau.

Mai Tuyết Yên lạnh lùng nhìn hắn một cái. Rõ ràng chứng kiến sát ý trong mắt Mã Giang Danh, nhưng nàng vẫn đáp ứng như cũ, chính là vì không lâu sau sẽ là Đoạt Thiên chi chiến.

- Chúng ta Mộng Huyễn Huyết Hải…

Hô Duyên Khiếu một câu còn chưa nói xong, đã bị Quân Mạc Tà cắt đứt. E sợ Mai Tuyết Yên lại lấy đại cục làm trọng, tặng đi ra ngoài, rõ ràng dứt khoát cự tuyệt:

- Mộng Huyễn Huyết Hải không còn phần.

Cùng Mộng Huyễn Huyết hải đã trở thành kẻ thù một mất một còn, còn tặng đan được làm gì.

- Vì cái gì?

Hô Duyên Khiếu lập tức nhảy dựng lên. Bỗng nhiên cảm thấy như máu dồn hết lên đầu nói:

- Quân Mạc Tà, ngươi có can đảm dám làm nhục ta!

Độn Thế Tiên Cung đưa ra yêu cầu, đồng ý; Chí Tôn Kim Thành đưa ra yêu cầu, cũng đồng ý; cố ý đến phiên Mộng Huyễn Huyết Hải, lại không đồng ý! Đây quả thật là hung hăng tát một cái lên mặt đám người Mộng Huyễn Huyết Hải!

Vừa có âm thanh công khai bầy tỏ thái độ!

Nhất thời vể mặt năm người như bị bóp méo.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 138: Làm Người Da Mặt Không Thể Quá Dày.

Quân Mạc Tà bình thản ngảng đầu nhìn bọn hắn:

- Vì cái gì a? Cũng chính là vì Tam Đại Thánh Địa, tốt xấu lẫn lộn! Độn Thế Tiên Cung và Chí Tôn Kim Thành tuy rằng địa vị cao thượng, nhưng bọn họ nếu như đang ở thế tục, cũng biết tuân theo quy luật của thế tục, cho nên, mặc kệ sau này có như thế nào, ta vẫn tin tưởng thái độ làm người của hai Đại Thánh Địa này quang minh lỗi lạc. Ít nhất bọn họ cũng chưa từng làm những việc đê tiện như Mộng Huyễn Huyết Hải các ngươi! Huống chi ta tin tưởng hai Đại Thánh Địa mua thần đan tất nhiên là vì để chuẩn bị cho Đoạt Thiên chi chiến, ta Quân Mạc Tà không chỉ bán đấu giá, cho dù là dâng tặng, ta cũng có thể tặng cho.

Quân Mạc Tà những lời này đã vỗ mông ngựa rất lớn với Độn Thế Tiên Cung và Chí Tôn Kim Thành, nhưng vô hình trung lại hung hăng đem Mộng Huyễn Huyết Hải ném xuống, làm cho bọn họ tự động phân hóa. Tuy rằng dụng ý của hắn mỗi người đều biết. Nhưng Độn Thế Tiên Cung cùng Chí Tôn Kim Thành mục đích đã đạt được, há lại chịu quan tâm đến chi tiết nhỏ này sao? Cho nên Quân Mạc Tà tính toán không để bọn họ liên thủ với nhau lần thứ hai.

Hô Duyên Khiếu hai lỗ mũi đều thở ra chọc khí, cả khuôn mặt đỏ bừng, chọc khí như núi rống to:

- Chẳng lẽ Mộng Huyễn Huyết Hải không chuẩn bị vì Đoạt Thiên chi chiến sao? Chẳng lẽ Mộng Huyễn Huyết hải ta chỉ vì mình sao? Quân Mạc Tà, ngươi can đảm dám nhục mạ như thế, vu tội cho Mộng Huyễn Huyết Hải chúng ta, chính là ngại mạng mình quá dài sao?

“Là thế thì sao?

Ta làm sao lại không nhận ra chứ. Ta chứng kiến, các ngươi Mộng Huyễn Huyết Hải trước đó, một người đến, tiếp theo lại phái người đến Quân gia âm thầm làm việc đánh cắp; sau đó bị chúng ta phát giác. Chẳng những không cảm thấy xấu hổ, ngược lại càng thêm trắng trợn bắt chẹt, hơn nữa còn dùng vũ lực cưỡng bức, muốn tuyệt diệt Quân gia ta, bức chúng ta giao ra thần đan.

Quân Mạc Tà ánh mắt như điện, lạnh lùng nhìn Hô Duyên Khiếu:

- Một lần không được sao, cư nhiên lại có thể phái ra Hoàng Thái Dương Chí tôn chi thượng cao thủ , tiến đến thử làm trộm! Hơn nữa còn lấy diệt cửa tộc nhà tar a uy hiếp! Hành sự đê tiện hạ lưu, trên đời này chư thấy! Nếu Quân gia ta không có chút thực lực bảo vệ, chỉ sợ sớm bị diệt sạch từ lâu rồi, hôm nay cũng không thể mở thịnh hội đấu giá này! Hô Duyên Khiếu, nhưng ta thật sự bội phục ngươi, các ngươi tính gian kế ở đây đã bị phá hủy, Cao thủ đi đứt hết, mắt thấy cường mãnh không có cửa, hiện tại cư nhiên còn có mặt mũi ở trước mặt ta nói cái gì muốn nhiều hơn một phần?

Quân Mạc Tà xì một tiếng khinh miệt, cực kì xem thường nói:

- Hô Duyên Khiếu, ngươi từ nơi nào mà có thể luyện được ra mặt dầy như vậy? Đây cũng là thần công độc môn của Mộng Huyễn Huyết Hải các ngươi sao? Quả nhiên độc bộ thiên hạ, chẳng lẽ quả thật người ti tiện thì sẽ thành thiên hạ vô địch sao?

“Chuyện tình lại đến mức này?”

Trữ Vô Tình nhướng mày, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt nghiêng đi, giống như hai đạo kiếm quang, quét đến Hô Duyên Khiếu. Một bên là Mã Giang Danh trên mặt cũng hiện ra thần sắc coi thường.

Đúng vậy, Chí Tôn Kim Thành đối với thần đan này cùng người luyện đan nhất định phải có, nhưng tuyệt sẽ giống Mộng Huyễn Huyết

Hải hành động bỉ ổi như thế!

“Tất cả là nói bậy!”

Hô Duyên Khiếu trên mặt như xuất huyết, dưới ánh mắt hơn mười đại cao thủ của hai đại Thánh Địa khác, nhất thời cảm thấy xấu hổ vô cùng:

- Quân Mạc Tà, ngươi ngậm máu phun người! Ngươi nhất định phải biết trong này còn có nguyên nhân…

Ta nói bậy? Ta tại sao phải nói bậy?

- Hô Duyên Khiếu đêm hôm đó, có phải hay không có hai vị đã đạt đến chí tôn cao thủ lúc ban đêm đã đột nhập vào Quân gia , càng tự tiện xông vào tiểu viện chỗ ở nữ quyến Quân gia? Bọn họ không phải là thuộc hạ của Mộng Huyễn Huyết Hải các ngươi? Bọn hắn có phải hay không lại chịu sự sai khiến của ngươi? Ngươi vốn là người chủ sự của Mộng Huyễn Huyết Hải, có thể thoát khỏi liên can sao? Quân Mạc Tà mạnh mẽ cứt đứt lời hắn, lạnh lùng hỏi.

Nói bậy! Nhomd tiến đến là do Hoàng Thái Dương – Hoàng lão phái đến, như thế nào lại chịu sự sai khiến của ta? Hô Duyên Khiếu nói bừa, dưới cái nhìn chằm chằm của ba đại cao thủ Trữ Vô Tình, Mã Giang Danh, Mai Tuyết Yên, không kịp suy nghĩ gì, đem lời nói đúng sự thật buột thốt ra khỏi miệng.

“Hoàng Thái Dương phái đến? Cũng tốt, cứ coi như là Hoàng Thái Dương vượt quyền tự ra mệnh lệnh, chẳng lẽ Hoàng Thái Dương kia không phải là người Mộng Huyễn Huyết Hải các ngươi sao? Đem hết thẩy tội lỗi đổ hết lên đầu một người. Quả nhiên là đồ nhát gan bậy bạ, ngươi cho rằng là như thế có thể trốn tránh trách nhiệm được sao chứ? Thật sự là một chuyện cười!” Quân Mạc Tà ha ha cười, vô cùng châm chọc.

Trữ Vô Tình và Mã Giang Danh cùng hít thở dài.

Quân Mạc Tà nói ra lời này, Hoàng Thái Dương sai phái? Thiếu tông chủ Mộng Huyễn Huyết Hải nói ra lời như vậy không chịu suy nghĩ! Hoàng Thái Dương sai phái cùng cha ngươi Hô Duyên Ngạo Bác sai phái chẳng nhẽ còn có cái gì khác nhau sao?

Huống chi người này lại là bảo vệ bên cạnh thiếu tông chủ, coi như quả thật là có vượt quyền phát lệnh, hiện giờ người đã chết. Ngươi thân là thiếu tông chủ nên phải gánh vác trách nhiệm, hiện giờ chẳng những không chịu gánh vác, ngược lại còn nói như thế, khiến người dưới cười chê.

-Hảo, vậy ta sẽ lời ngươi nói là sự thật!

Như vậy, đợi lần thứ hai Hoàng Thái Dương đang đêm tự mình tiến đến. Ngang nhiên đứng ở trên tháp cao Quân gia, tùy ý làm bậy. Uy danh hiển hách tưởng là ngon, đã đủ cho cả Thiên Hương thành kinh sợ, có thể nói không người nào là không biết, nếu Quân gia ta còn có mấy người, có khả năng, sớm bị diệt từ lâu rồi, việc này cơ hồ cả kinh thành đều xem Quân gia ta như chuyện cười, Quân gia đại trạch ta đã lập mấy chục năm, ngay ngay cả lúc tinh thần sa sút nhất, cũng không có bất luận kẻ nào giẫm đạp. Xin hỏi thiếu tông chủ người có phải hay không vẫn muốn nói, việc này đều là từ Hoàng Thái dương chuyên quyền độc đoán, căn bản là chưa nhận được sự đồng ý của ngươi phải không? Thậm trí trước lúc này, vẫn là toàn bộ không biết rõ tình hình chứ Vậy Thiếu tông chủ nguwoi cũng quá đáng thương đi?

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, không hề buông lỏng, một đường ép sát hỏi.

Hô Duyên Khiếu hoàn toàn nghẹn họng đến líu lưỡi, sự thật đúng là cái bộ dáng này, căn bản không thể phủ nhận. Hắn thậm trí không thể trách Quân Mạc Tà không nói ra toàn bộ sự thật rõ ràng.

Bởi vì Quân Mạc Tà hoàn toàn không nói đến nguyên nhân bắt đẩu sự tình này.

Việc vì Hoàng gia điên đến không biết phải trái, muốn mượn Hoàng Thái Dương, cùng thực lực cường mạnh của Mộng Huyễn Huyết Hải trong tam đại thế gia, tuy rằng Hoàng Thái Dương chính vì gia tộc mình xuất thân mà ra mặt, cũng không có gì đáng trách, nhưng sự thật thủy chung cũng là Hoàng gia có lỗi, thật là nói đạo lí cũng có chút không thông.

Dù cho bây giờ miễn cưỡng nói ra sự thật cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Bởi vì Hoàng Thái Dương ước nguyện ban đầu bao hàm hai mục đích, đầu tiên là để trả tư thù, thứ hai là vì thần đan! Hơn nữa, một sự kiện rất rõ ràng chính là: Mộng Huyễn Huyết Hải muốn độc chiếm toàn bộ thần đan, thậm chí cả người luyện đan cũng cần bắt đi!

Ở đây mọi người đều là lão cáo già, sao không hiểu được điểu nhỏ nhặt này, Trữ Vô Tình và Mã Giang Danh nhìn vào ánh mắt Hô Duyên Khiếu, lại run sợ vài phần, may mắn Quân gia có cao thủ khác trấn thủ. Có thể tránh được mũi nhọn của Mộng Huyễn Huyết Hải, nếu không chẳng phải bị nhóm người Mộng Huyễn Huyết Hải thực hiện được sao?

Quân Mạc Tà hừ lạnh một tiếng, chuyển hướng nhìn sang Trữ Vô TÌnh và Mã Giang Danh:

-Lời không nói không rõ, đạo lí không nói không thông, giờ phút này hai vị tiền bối nói vậy hẳn là hiểu được ý của tại hạ sao?

-Quân gia chúng ta, trước sau đã giết hai tốp cao thủ Mộng Huyễn Huyết Hải tiến vào Quân gia trộm đan, trong đó, hơn nữa lại có một vị chí tôn chi thượng cao thủ Hoang Thái Dương.

Thử hỏi hai vị tiền bối: Nếu Mộng Huyễn Huyết Hải biết được, sẽ… sẽ không bỏ qua chô chúng ta chứ?

Trữ Vô Tình và Mã Giang Danh nhìn nhau cười khổ, đây còn phải nói sao? Ngươi giết người của người ta, bất kể là ai sai ai đúng hoặc là

bởi vì nguyên nhân gì, đạo lí chỉ đứng một bên, thù này đều là đã kết xuống. Trong thế giới này quyền đầu lớn chính là đạo lí lớn, tin tưởng dù là ai cũng không cam chịu. Huống chi là Mộng Huyễn Huyết Hải cuồng vọng quên rồi.

Nhìn sắc mặt hai vị tiền bối tại hạ có thể minh bạch rồi. Mộng Huyễn Huyết Hải chắc chắn là sẽ không bỏ qua cho Quân gia chúng ta. Tuy rằng việc này là bọn họ làm sai trước, nhưng vấn đề mặt mũi của Mộng Huyễn Huyết Hải trong Tam Đại Thánh Địa. Hiện tại cũng gặp phải chúng ta chính là Quân gia. Thẳng đầu cũng là một đao, lui đầu cũng là một đao! Một khi đã như vậy, ta vì cái gì còn muốn tặng không đan dược cho Mộng Huyễn Huyết Hải? Để cho bọn họ nuôi dưỡng nhân tài đối phó với chúng ta sao chứ?

Quân Mạc Tà biểu tình thực chân thành tha thiết, thậm chí thật là ủy khuất:

-Quý Tộc Đường chính là mua bán sinh ý, quy củ cũng chưa từng phá, lúc trước hai mươi viên đan dược, cố nhiên là bởi vì quy củ có hạn, nhưng cũng nhìn ra Đoạt Thiên chi chiến, mới không thể không làm.

Coi như Quân gia ta vì muôn dân thiên hạ mà làm ra cống hiến! Không từ mà biệt, chẳng lẽ Quân gia ta có thể vì ba- mười vạn lượng hoàng kim, đem thần đan như vậy giao cho địch nhân sao? Phàm sự tình một lần là đủ. Nếu Mộng HUyễn Huyết Hải vẫn chư từ vọng tưởng muốn hưởng thụ đãi ngộ giống như Độn Thế Tiên Cung và Chí Tôn Kim Thành, cũng đừng có hòng!

Quân Mạc Tà nói tới đây, đã xem như hết lời.

Đạo lý cũng là như thế, không để cho ngươi đan dược, ngươi giở trò giết ta! Ta cho ngươi đan dược, ta vẫn nhận cái chết. Ta đây vì sao lại cho ngươi?

Đầu tư cho địch nhân ta ngu xuẩn sao? Chẳng lẽ ta không tự trọng!?

Giờ phút này Trữ Vô Tinh và Mã Giang Danh đều có chút vui sướng khi người khác gặp họa.

Đan dược này công hiệu thần kỳ như thế, chính mình thân chinh nếm thử, chính mình mỗi nhà có thể được bốn mươi viên đan dược, mà Mộng Huyễn Huyết Hải cũng chỉ có hai mươi viên. Như thế có thể tính toán, lâu dài về phương diện thực lực Mộng Huyễn Huyết Hải tát sẽ phải thua xa so với mình! Này đúng là không đánh mà thắng giải quyết được một đại địch!

Nghĩ đến đây, hai người quả thực có chút vui sướng ngây ngất, thậm chí tâm cảm tạ Quân Mạc Tà.

Bất quá, hiện tại không phải thời gian để cười.

Hô Duyên Khiếu tức giận đến cr người phát run, gắt gao nhìn chằm chằm Quân Mạc Tà, oán độc nói:

-Quân Mạc Tà. Ngươi! Ngàn vạn lần đừng có hối hận!

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, nói:

-Ngươi kế tiếp muốn nói, nhất định là: ngươi đợi chúng ta Mộng Huyễn Huyết Hải đén trả thù phải không!

Hắn trào phúng nhìn Hô Duyên Khiếu:

-Này vị thiếu tông chủ, tuy rằng nhìn tuổi ngươi ta cảm thấy thật ngượng ngùng khi xưng hô như thế, nhưng đành phải gọi ngươi một tiếng ‘thiếu’ tông chủ; ta ở đây xin hỏi ngươi một câu: Hoàng Thái Dương chết ở trong tay Quân gia ta, coi như ta bán nhiều cho ngươi một phần thần đan, thậm chí tặng không cho ngươi một phần, Mộng Huyễn Huyết Hải các ngươi liền bỏ qua cho ta chứ? Có thể hay không đay? Ân?”

Hô Duyên kHiếu hơi bị cứng họng. Một vị Chí Tôn chi thượng cao thủ liền như vậy chết, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho các ngươi? Đây

không phải là lời vô nghĩa sao? Toàn bộ đại lục chi Tôn chi thượng cao thủ tổng cộng có thể có vài vị? Nếu chỉ vì một ít đan được mà buông tha không trả thù, sau này Mộng Huyễn Huyễn Hải sẽ không còn lòng lòng thành của mọi người!

Quân Mạc Tà hừ một tiếng:

-Việc đã đến nước này. Không còn gì để nói, ta từ lúc giết chết Hoàng Thái Dương liền chờ sự trả thù của các ngươi! Hiện tại ngươi tới để cho ta không phải hối hận? Chuyện cười này cười đã chưa?

Hắn cười một tiếng, chém xéo mắt nói:

-Đầu ngươi để cho lừa đá sao? Hay trong óc ngươi căn bản chỉ chứa tương hồ? (hồ để dán giấy) Lời yếu dduois như vậy sao ngươi có thể nói ra? Chẳng lẽ là do di truyền sao? Khó có thể cha ngươi đầu cũng không linh hoạt? Ta đây thật sự lo lắng xót xa cho Hô Diên gia các ngươi. Chiếu theo xu thế đi xuống như vậy, các ngươi lập tức gần giống, gần thành, gần bằng thiểu não gia gia tộc. Xin tò mò hỏi một câu, ngài cần tìm vợ không? Nàng đầu óc suy nghĩ sâu xa sao? Ta rất sợ đời thiếp theo của ngài, chính là thiếu…’thiếu’ tông chủ cũng không có đầu óc bình thường, hoặc giả là trong đầu cao siêu quá hóa hỏng a! Vạn nhất thật sự là nhưu vậy, thì đây chính là nghiệp chướng a!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 139: Hoài Nghi

Hô Duyên Khiếu sắc mặt chuyển thành màu hồng, từ hồng chuyển sang trắng. Khuân mặt trắng bệch ẩn hiện sát khí mênh mông. Tức giận hết cỡ hét lớn một tiếng, giơ tay hướng về phía Quân Mạc Tà lao tới. Bàn tay từ màu trắng đột nhiên biến thành màu đỏ, xen lẫn trong đó là những sợi hắc khí ẩn hiện.

- Huyết hải khô cốt chưởng!

Trữ Vô Tình ánh mắt chợt lóe, trầm giọng nói.

Một câu này hiển nhiên là để nhắc nhở Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, giơ tay muốn đón đỡ chưởng này. Khai Thiên Tạo Hóa là tâm pháp thần kỳ, có thể phá tất cả tà công yêu pháp trên thế gian, cũng là công pháp khắc chế của các loại tà công. Cho nên Quân đại thiếu gia tự tin mình không hề yếu hơn Thiếu tông chủ này một chút nào cả. Song chưởng tiếp giáp với nhau, bị công pháp thiên tính khắc chế, điều tất yếu là Hô Duyên Khiếu sẽ bị phản kình, bị thua là điều tất nhiên. Nếu mà người này không xuất toàn lực thậm chí còn bị đẩy chất độc quay vào tim, mất mạng ngay lập tức.

Không ngờ rằng, sau một tiếng ‘phanh’ , thân thể Hô Duyên Khiếu trực tiếp phá vỡ một mảng lớn trên nóc nhà, rồi theo đó bay thẳng tắp lên trời, kèm theo là một ngụm máu tươi phun ra, trong không khí như là mưa máu.

Bốn gã cao thủ Mộng Huyễn Huyết Hải ngạc nhiên, sợ hắn bị thương vội vàng phi ra, xem xét thiếu gia nhà mình.

Đứng trước Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên đứng một cách thoải mái, thản nhiên mà nói:

- Hô Duyên Khiếu, tự cao tự đại cũng phải có mức độ. Kể cả muốn nói lớn cũng phải nhường Hô Duyên Ngạo Bác cha ngươi tự mình đến! Chỉ bằng ngươi còn chưa đủ đâu!

Thanh âm không lớn nhưng lại truyền đi rất xa.

Động tác vừa rồi cực kỳ nhanh, Mai Tuyết Yên đột nhiên cử động, một tay nhấc Hô Duyên Khiếu ném ra ngoài. Động tác của nàng có thể nói cực kỳ nhanh, người trong sân gần như không ai có thể nhìn thấy rõ ràng. Cho dù mạnh như Trữ Vô Tình Mã Giang Danh cũng chỉ có thể nhìn thấy một bóng trắng lóe lên một cái, sau đó Hô Duyên Khiếu liền bay ra ngoài. Nhưng mà không nhìn thấy Mai Tuyết Yên ra tay thế nào.

Hai người nhìn nhau hoảng sợ! Tốc độ như vậy quả là đã vượt qua khỏi thừa nhận của hai người! Thật sự quá đáng sợ!

Bọn hắn không biết rằng, vài ngày trước tốc độ Mai Tuyết Yên mặc dù so với hai người bọn họ nhanh hơn một tầng, không có khả năng nhìn thấy, đến nỗi cảm thấy mà rợn cả người. Nhưng mà bây giờ sau khi đã dùng Thông Nguyên đan, tốc độ đã tăng gấp ba. Hiện giờ mà ra tay, tất nhiên là hai đại cao thủ khiếp sợ vô cùng!

Phía xa truyền tới một tiếng kêu to, tiếp đó là một tiếng tay áo xé gió vang lên xa dần. Dễ nhận ra rằng mấy người Mộng Huyễn Huyết Hải đã đi thẳng, đổi lại là ai cũng sẽ không tiếp tục ở lại.

Dùng hết nước năm sông bốn bể

Rửa không trôi nỗi nhục trong lòng.

(nguyên văn của truyện là nỗi xấu hổ. Hai câu thơ này lấy nguyên bản:

khuynh tẫn ngũ hồ tứ hải thủy

Tẩy xoát trù tích huyết lệ cừu)

- Xin hỏi cô nương mang họ gì?

Trữ Vô Tình liếc mắt nhìn Mai Tuyết Yên thật sâu, cất giọng hỏi một cách trịnh trọng.

- Họ Mai.

Mai Tuyết Yên thản nhiên trả lời một câu.

Quân Mạc Tà vốn có ý định lên tiếng ngăn cản nhưng không kịp, Mai Tuyết Yên đã trả lời ngay lập tức.

Mã Giang Danh và Trữ Vô Tình bốn mắt cùng nhau lóe lên vẻ kỳ quoái, có thể thấy dòng họ Mai này gây ra những suy nghĩ đặc biệt trong đầu họ. Mã Giang Danh cười âm hiểm:

- Họ Mai này ít thấy nha. Ngàn năm trước trở về đây, cao thủ đứng đầu họ Mai cũng chỉ có vài ba người mà thôi. Không biết cô nương là hậu nhân của vị nào?

- Trong đó có một vị là Mai Cô Ảnh, một ngàn ba trăm năm trước uy trấn giang hồ, sau đó lại gia nhập Độn Thế Tiên Cung. Trong trận Đoạt Thiên chi chiến đã cùng đại tông sư dị tộc đồng quy vu tận. Có một vị khác mà tên tuổi cũng được lưu truyền thiên cổ, là vua Thiên Phạt sâm Thánh Vương Mai Trường Thiên. Người thứ ba chính là Thiên Phạt Sâm Lâm Mai Tôn giả, người mà vừa xuất hiện đã làm chấn động cả Tam Đại Thánh Địa.

Đôi mắt Trữ Vô Tình chăm chú nhìn kĩ diện mạo Mai Tuyết Yên, thế nhưng kiếm quang lại bắn ra bốn phía:

- Mai cô nương bản lĩnh cao cường, kiến thức chắc chắn cũng hơn người, đã từng nghe tới ba người này chưa?

- Chưa từng nghe qua.

Thần sắc Mai Tuyết Yên không đổi, thản nhiên nhìn Trữ Vô Tình:

- Không biết lời nói của các hạ có ẩn ý gì? Muốn điều tra thân phận của ta hay sao?

Trường kiếm Trữ Vô Tình đã rút ra khỏi vỏ, con ngươi vẫn nhìn Mai Tuyết Yên với vẻ hờ hững. Đột nhiên hắn cảm thấy chột dạ, tựa như có một thanh trường kiếm hướng tới mình đâm tới, không chịu được lui ra phía sau vài bước. Đồng tử hắn hơi co lại nói:

- Chỉ là nói bừa mà thôi, mong cô nương rộng lòng bao dung, ngàn lần đừng trách tội.

Mai Tuyết Yên chỉ ừ một tiếng, cùng với Quân Mạc Tà đi ra ngoài.

Trữ Vô Tình ánh mắt lóe lên, bỗng nhiên bước tới một bước trầm giọng nói:

- Quân công tử, thần công của công tử vốn dĩ có thể tung hoành thiên hạ, lão phu đáng nhẽ không nên nhiều lời nhưng có một truyện cần phải chú ý.

Quân Mạc Tà dừng chân nói:

- Mong tiền bối nói rõ.

- Với phương pháp của huyền công của công tử, tin rằng trong thiên hạ không ai có thể đối chọi, nhưng mà nếu gặp được một người cần phải cẩn thận.

Ba sợi râu dài của Trữ Vô Tình không có gió mà tự nhiên chuyển động.

- Xin hỏi là người phương nào? Ta vẫn chưa biết trên đời lại có năng lực như vậy!

Quân Mạc Tà hòa hững cười, tràn ngập tự tin.

- Người đó chính là Thiên Phạt sâm lâm Mai Tôn Giả!

Ánh mắt Trữ Vô Tình sáng lên, nhìn bóng lưng hai người chậm rãi nói:

- Mai Tôn Giả là thú hoàng của Thiên Phạt, không phải là nhân tộc của chúng ta. Tâm tình khác biệt, lòng dạ ác độc, táng tận lương tâm, năm đó không chuyện nào là không dám làm! Ỷ vào một thân huyền công cao cường, không ai có thể chế ngự. Năm đó lão hủ cùng với thập đại cao thủ chặn đắn làm hắn phải độn thân bỏ trốn. Đáng mừng là lão hủ từng đâm một kiếm trí mạng trên người Mai Tôn Giả. Nhưng cái giá phải trả là lão hủ cũng bị hắn đá một cước vào ngực, một cước gây tổn thương nặng. Mất ba mươi năm tĩnh dưỡng! Những năm gần đây không nghe thấy tung tích. Nhưng mà thời gian gần đây lại xuất hiện ở Thiên Phạt, gây bao sóng gió. Không quản lấy mạnh áp chế, lăng nhục mấy vị Chí Tôn hiện thời. Nghe nói Quân công tử cũng từng ở đó, nhất định phải ngàn lần cẩn thận! Phải biết rằng nếu đan dược thần kỳ này bị Mai Tôn Giả lấy được, đối với sự yên tĩnh của nhân gian có ảnh hưởng rất lớn, sẽ khiến tộc nhân của hai vị bị liên lụy đó.

Quân Mạc Tà cả người hơi run rẩy, có chút sợ hãi nói:

- Hóa ra còn cường giả như vậy! Ta sẽ cẩn thận hơn, quyết không để kẻ xấu thực hiện được ý đồ. Cảm ơn sự quan tâm của Trữ tiền bối.

Hai người không nói thêm gì nữa, chậm rãi đi ra ngoài.

Trữ Vô Tình và Mã Giang Danh bình tĩnh nhìn bóng lưng hai người không nói gì thêm.

Đợi cho thân ảnh hai người đi khuất, không nhìn thấy nữa môi của Mã Giang Danh mới giật giật, truyền âm nói với Trữ Vô Tình:

- Trữ lão yêu, ngươi thấy thế nào?

Trữ Vô Tình hoang mang lắc đầu, trên mặt đầy vẻ nghi ngờ nói:

- Không thể xác định, thực sự không thể xác định được.

Mã Giang Danh nga một tiếng, nói giọng có chút ý vị thâm trầm:

- Đáng tiếc, nếu có Vân Biệt Trần ở đây, chắc chắn có thể xác định được.

Trữ Vô Tình chậm rãi lắc đầu, đi thong thả hai bước truyền âm nói:

-Trận chiến ở Thiên Phạt đó, có rất nhiều điểm đáng ngờ.

- Lập trường của huyền thú Thiên Phạt rất rõ ràng, không hề công kích người của Quân gia, là điểm đáng ngờ thứ nhất. Mặc khác Quân gia lại xuất hiện một vị cao thủ thần bí, mà vị Mai cô nương huyền công rõ ràng trên chúng ta một bậc lại càng chưa từng nghe nói đến. Một thời gian trước cũng có Hùng vương và Hổ vương đến Thiên Hương đưa thuốc. Mã Lão đầu, ngươi nghĩ tới điều gì?

- Nhưng mà Thiên Phạt xuất hiện vị hắc y nhân kia và Mai Tôn Giả, hiển nhiên không phải là cùng một người.

Thần sắc trên mặt Mã Giang Danh lộ ra vẻ âm trầm khó xác định, có vẻ nghi ngờ.

Nhưng mà ngoại trừ Thiên Phạt thú vương ra, làm gì có ai có khả năng ra lệnh cho hàng ngàn vạn huyền thú? Thành chủ của các ngươi cùng với cung chủ của chúng ta công tham tạo hóa, nhưng mà nếu muốn ra lệnh cho huyền thú liệu có được không?

Trữ Vô Tình thở phào, lầu bầu nói:

- Nếu như không phải là một người thì cũng là có quan hệ!

- Ý ngươi là?

Mã Giang Danh nhìn Trữ Vô Tình có chút cảnh giác.

- Tam Đại Thánh Địa đứng đầu đại lục đã vạn năm. Mã huynh thấy thực lực của Tam Đại Thánh địa như thế nào?

Trữ Vô Tình cười cười.

Mã Giang Danh hừ hừ nói:

- Cái khác không dám nói, nhưng ta dám chắc rằng thực lực của Chí Tôn Kim Thành hiện nay đã vượt xa liệt tổ liệt tông.

- Vậy theo ý ngươi bây giờ, phần thắng Đoạt Thiên chi chiến của bên ta thế nào?

Ánh mắt Trữ Vô Tình híp lại, bắn ra hai đạo hàn quang.

- Tất nhiên là đại thắng! Điều này là hiển nhiên không có gì phải nghi ngờ! Nếu lấy tiến độ của ba nhà mà nói, chỉ cần một nhà của Tam Đại Thánh Địa ra tay cũng dễ như trở bàn tay!

Mã Giang Danh âm trầm nói, nhưng ánh mắt lóe ra lại kực kỳ kiêu ngạo:

- Ta cũng không có coi khinh liên hiệp của mấy ngoại tộc, nhưng chỉ bằng cách bọn chúng đối phó với những chiêu thức đặc biệt của Trữ huynh, xem như bọn chúng thật sự mạnh thì cố chấp cũng đi đến đâu?

- Không sai! Chúng ta có lịch sử năm trăm năm tích lũy, chẳng nhẽ lại bình thường?

Thần sắc Trữ Vô Tình cũng trở nên âm trầm:

- Một khi đã như vậy, chúng ta còn cần Thiên Phạt sâm lâm làm gì?

Mã Giang Danh có vẻ lắp bắp kinh hãi:

- Trữ huynh, ý ngươi là?

- Chúng thú Thiên Phạt ngay cả có thể hóa thân thành người thì sao, chẳng lẽ bản chất cũng có thể thay đổi? Bọn ta đường đường là trượng phu vĩ đại của nhân gian, chả lẽ muốn chống giặc ngoại xâm lấn lại dựa vào một đàn dã thú?

Trữ Vô Tình hừ một tiếng, đột nhiên nói với vẻ vô cùng đau khổ:

- Từ vạn năm trước, mỗi trận chiến đều dùng Thiên Phạt. Nhưng mà có ai từng nghĩ đến, dùng sức lực của cầm thú là sự sỉ nhục to lớn thế nào đối với nhân loại? Chẳng nhẽ không dựa vào đám dã thú này chúng ta không thể thắng hay sao?

- Nhưng mà thành chủ chúng ta vẫn còn tôn sùng với chúng thú Thiên Phạt.

Mã Giang Danh trầm ngâm một lúc, trầm giọng nói.

- Nhưng mà cung chủ của chúng ta cũng đã có kế hoạch lớn, muốn đem Thiên Phạt dùng cách khác!

Trữ Vô Tình thần sắc âm hàn, truyền âm nói:

- Nếu có thể đem toàn bộ thú vương Thiên Phạt làm chiến sủng, chẳng phải là có thể ra trận giống trước? Hơn nữa sẽ là có thêm trợ lực lớn hơn?

Mã Giang Danh kinh ngạc, ngoài ý muốn nói:

- Trữ huynh, chẳng nhẽ đây là ý tứ của cung chủ?

- Không sai!

Trữ Vô Tình thâm trầm gật đầu, bỗng nhiên hỏi:

- Mã lão đầu, ngươi đã từng biết Vân Biệt Trần. Theo ý ngươi vị đệ nhất cao thủ đứng đầu Bát Đại Chí Tôn này, đến tột cùng nông sâu ra sao?

- Thực lực của hắn, tin rằng dưới chúng ta!

Mã Giang Danh vốn dùng ý không xác định, nhưng lập tức cảm thấy không xác thực lại chuyển thành khẩu khí khẳng định:

- Nhưng mà người này tính tình xưa nay hời hợt, vẫn còn du sơn ngọa thủy đối với tranh đấu thế gian không hề hứng thú. Nhưng mà thực lực lại đạt tới nhập thánh chi cảnh(cảnh giới thành thánh), với lại có chiến sủng kèm theo chúng ta không chắc có thể đánh lại!

Trữ Vô Tình cười lạnh tanh:

- Nhưng nếu chúng ta cũng có một chiến sủng thì sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 140: Âm Mưu.

Mã Giang Danh ngẩn ra, đột nhiên vỗ đùi kêu lên:

- Ta như thế nào không nghĩ tới? Không sai không sai! Đúng là đạo lý này.

Lúc trước hai người nói chuyện đều là dùng mật ngữ truyền âm, nhưng lúc này hắn tâm thần rung động, không ngờ lại trực tiếp kêu lên khiến mọi người nhìn qua.

- Chớ có lên tiếng.

Trữ Vô Tình truyền âm nghiêm khắc đến, lập tức lại nói:

- Hiện tại ngươi có thể tưởng tượng một chút, sủng vật có chỗ tốt như thế nào chứ? Vân Biệt Trần chính là một tiểu bối nho nhỏ, sau khi có sủng vật, thực lực đột nhiên tăng mạnh, áp đảo cả những kẻ bằng vai phải lứa với chúng ta, đây cũng là chỗ tốt lớn nhất.

- Không sai! Tới cảnh giới bực này, quả thực khó tìm địch thủ, cho nên muốn tăng thêm một tầng đúng là khó như lên trời! Nhưng nếu có một sủng vật thực lực tương đương thì khác hoàn toàn. Cho dù là hơi yếu một chút cũng có thể cùng chúng ta mỗi ngày so chiêu, cộng đồng tiến bộ! Không chỉ là công lực mà còn về chiêu số, đều có thể nhanh chóng đột phá. Cho dù là bình cảnh cũng nhanh chóng vượt qua, không còn là vấn đề cản trở thực lực.

Mã Giang Danh càng nói càng hưng phấn.

- Cho nên, trước mắt chúng ta sẽ không cùng Thiên Phạt giải quyết ân oán chuyện sỉ nhục này. Như vậy cho dù là ở Đoạt Thiên Chi Chiến cũng có thể có thêm càng nhiều kế hay! Phải biết rằng cùng sủng vật xuất chiến, chính là không tính vào nhân số xuất chiến.

Trữ Vô Tình âm hiểm cười nói:

- Cung chủ của chúng ta chính là có ý tứ này. Lúc này, sở dĩ lão phu tự thân xuất mã đến đây chính là vì chuyện này. Chỗ tốt thứ nhất chính là trừ Thiên Phạt sâm lâm, cường giả thiên hạ chỉ còn lại Tam Đại Thánh Địa chúng ta! Đến lúc đó toàn bộ vinh quang đều là của chúng ta, càng rửa sạch vạn năm sỉ nhục phải mượn sức cầm thú thủ hộ đại lục.

- Việc tốt thứ hai chính là còn có thể thu hoạch sủng vật thực lực kiên cường, thực lực của mình cũng có thể đại tiến.

Mã Giang Danh sờ cằm, ha ha cười, trong mắt tràn đầy vẻ khao khát.

- Cho dù không được như vậy, cũng có thể thu hoạch một khỏa Huyền đan a, đây chính là thứ tốt.

- Còn có việc tốt thứ ba!

Trữ Vô Tình âm trầm giơ tay nói:

- Quân gia cùng Thiên Phạt chắc chắn có quan hệ lớn với vị thần bí nhân luyện đan kia… Ẩn? Ngươi hiểu chưa? Cái này gọi là bứt dây động rừng!

Nói xong hắn thở dài một hơi:

- Chính là đáng tiếc cho Quân Mạc Tà a, thiếu niên này hành sự rất hợp khẩu vị của ta! Ta có chút mến tài muốn thu nạp hắn, bất quá vì thiên hạ thương sinh, vì đại thế tương lai đành phải hy sinh mà thôi.

- Sau này hắn là có thể không ngừng liên tục chế tạo thần đan rồi?

Mã Giang Danh vừa mới dùng qua một viên, tâm tư vô cùng chấn động.

- Hừ! Cho nên ta mới nói ngươi không biết nhìn xa trông rộng, chỉ có một loại thần đan này hay sao?

Trữ Vô Tình ánh mắt thâm thúy, chậm rãi nói:

- Theo ta được biết, Quý Tộc Đường trước sau đã đấu giá ba loại đan dược thần dị, huống chi lão Mã ngươi có tin vị thần bí nhân kia chỉ có thể luyện chế mỗi ba loại đan dược kia hay không? Cho nên tất nhiên tất nhiên sẽ có loại thứ tư, thứ năm… Hơn nữa càng là loại chưa đem ra, càng trân quý! Cho dù là trường sinh bất lão, cũng chưa chắc không thể.

Mã Giang Danh thân hình run lên, khuôn mặt trắng bệch hiện lên một mảng màu hồng, thật lâu sau mới dịu lại. Trong mắt hắn bắn ra quang mang tham lam cực độ:

- Lão Trữ, không cần nói nữa. Sau khi ta trở về lập tức hướng thành chủ hồi báo việc này, cố gắng thúc đẩy.

- Chờ ngươi trở về, dây dưa qua lại, cung chủ chúng ta trước nay tín nhiệm thành chủ các người, việc này hẳn là đem ra bàn tính lại. Chờ ngươi quay lại đây việc này có thể đã xong rồi!

Ánh mắt Trữ Vô Tình chợt sáng lên:

- Nhưng bất kể như thế nào, trước mắt toàn bộ điểm mấy chốt đều nằm ở Quân gia.

- Hoặc là nói, ngay tại trên người cô gái tên Mai Tuyết Yên kia! Hơn nữa theo ta phỏng chừng, nữ tử này có thể có thực lực mạnh nhất Quân gia, chỉ cần đánh bại nàng mọi chuyện đều hết thảy dễ dàng!

- Không sai.

Mã Giang Danh mạnh mẽ gật đầu.

- Hơn nữa, có lẽ đã có thể xác nhận, nữ tử này nhất định chính là huyền thú hóa hình!

Vẻ mặt Trữ Vô Tình âm trầm, trầm trọng nói:

- Mã huynh, bộ dáng bên ngoài nữ tử nhiều nhất cũng không quá hai mươi! Nếu không phải huyền thú hóa hình thì làm sao có thể có huyền công cao cường như vậy? Lại có thể không coi chúng ta là đối thủ? Phải biết rằng thể gian này mặc dù có loại kỳ dược có thể gia tăng huyền công, nhưng cũng có điều kiện sử dụng tương ứng. Nếu là từ địa huyền lập tức đề thăng đến thiên huyền thậm chí thần huyền, tuy rằng không phải không có khả năng nhưng cũng chỉ có một chút cơ hội! Nhưng ngươi có thấy loại nào tăng lên tới Chí Tôn? Hơn nữa làm sao có thể có nhiều thiên tài địa bảo như vậy?

- Không sai, trình độ ngoài Chí Tôn đều là mài luyện lâu dài mà ra, chắc chắn phải trải qua năm tháng lâu dài tẩy lễ! Làm gì có khả năng một bước là lên?.

Ánh mắt Mã Giang Danh cũng sáng lên:

- Ngay cả có thiên tài địa bảo có thể lập tức gia tăng vạn năm công lực, nhưng không có khả năng đồng thời gia tăng kinh nghiệm a. Trữ huynh nói có lý! Chỉ có huyền thú hóa hình mới có khả năng!

- Cho nên, ta mạnh dạn phán đoán nàng ta chắc chắn là huyền thú! Hơn nữa có khả năng chính là Mai Tôn Giả hóa thân.

Trữ Vô Tình cắn chặt răng, rốt cuộc truyền âm nói ra.

- Cái gì? Không có khả năng!!!

Mã Giang Danh mở to hai mắt nhìn:

- Mai Tôn Giả vốn là nam nhân, chuyện này toàn bộ mọi người đều biết!

- Cũng chưa chắc!

Trữ Vô Tình hừ một tiếng:

- Từ khi Mai tôn giả xuất đạo tới nay, không có ai nhìn qua diện mục thật của hắn, đến tột cùng là nam hay nữ thật khó để phán đoán! Ngay cả lần trước thập đại cao thủ vây công mai phục, cũng không thể bức hắn hiện nguyên hình! Bất quá, vị tất đã là đúng! Ta thậm chí còn hi vọng bọn hắn chính là cùng một người!

- Sao lại nói như vậy?

Mã Giang Danh có chút ngoài ý muốn.

- Mai tôn giả kia thực lực tuy dưới cung chủ, nhưng thú vương dưới tay hắn mấy năm nay tiến cảnh cực chậm, không có một ai có thể đột phá siêu việt cảnh giới chí tôn, thế nhưng Mai cô nương thực lực bí ẩn, ít nhất cũng ở trên chúng ta, nếu nàng không phải Mai tôn giả, như vậy chúng ta lại phải một lần nữa đánh giá lại thực lực Thiên Phạt, kế hoạch lớn trước kia chỉ sợ phải thay đổi!

Mã Giang Danh im lặng, rơi vào trầm tư.

- Lại nói, hiện giờ chính là thời cơ tốt! Lần thứ nhất chặn đánh, tuy rằng hắn bỏ chạy nhưng dù sao cũng bị thương nặng! Không có thời gian nhiều năm, vị tất có thể hồi phục. Cho dù nhẹ nhàng nhất cũng chỉ có thể sàn sàn thời kỳ toàn thịnh mà thôi. Trọng thương kia, không có năm dài tháng rộng điều dưỡng thì không thể hồi phục. Cho nên hiện tại huyền công của hắn đã kém xa cung chủ. Nhưng chúng ta cũng không thể khinh thường!

- Cho nên lúc này đây nếu quả thực hành động, nhất định phải ngàn vạn lần thận trọng! Nhất định phải làm đến không còn sơ hở, tin tực phong tỏa chặt chẽ, không thể có bất cứ cái gì gây đả thảo kinh xà! Lần trước hơn mười đại cao thủ cũng không lấy được mạng hắn, lần này ít nhất phải xuất động hơn ba mươi người.

Trữ Vô Tình hít sâu một hơi:

- Tam Đại Thánh Địa, mỗi nhà mười người! Ba mươi cao thủ Chí Tôn chi thượng. Yêu cầu một kích tất sát, không có bất kỳ điểm nào cầu may!

- Không sai, huống hồ chúng cùng với Mộng Huyễn Huyết Hải còn kết thù, nếu như có hành động Mộng Huyễn Huyết Hải sẽ rất tích cực!

Mã Giang Danh bật cười quái dị:

- Lão Trữ, không thể tưởng tượng được chúng ta tranh chấp hơn hai trăm năm, kết quả không ngờ lại còn muốn hợp tác chân thành một lần.

- Chờ sau khi xong việc này, lại tiến hành tranh đấu cũng không muộn!

Trữ Vô Tình lạnh lùng nói:

- Hoặc là đem mục tiêu đặt ở Đoạt Thiên chi chiến, đến lúc đó, ai giết được nhiều dị tộc nhất, người đó thắng! Thế nào hả?

- Ý này rất hay!

Mã Giang Danh cười ha ha.

- Buổi chiều sẽ lập tức bắt đầu đấu giá, chúng ta vẫn là nên đi trước đem một ít thần đan cầm trong tay đã.

Trữ Vô Tình mỉm cười, sắc mặt bình thản tự nhiên, nhất cử nhất động vẫn lưu loát như hành vân lưu thủy, phiêu nhiên xuất trần.

- Không sai, xong việc này ta còn muốn đi Thiên Hương thành một vòng, tìm một người.

Mã Giang danh gật gật đầu, đi theo ra ngoài.

- Người nào?

Trữ Vô Tình tựa hồ cảm thấy hứng thú hỏi.

- Ân, là đệ tử mà Lệ Vô Bi tiến cử cho Chí Tôn Kim Thành chúng ta, sau Đoạt Thiên chi chiến sẽ được đề cử. Nếu quả thực là đúng như mọi người nói, lão phu sẽ đích thân dạy dỗ hắn một phen, sau đó lại tiến cử lên thành chủ.

Thanh âm Mã Giang Danh có chút buồn bực, thở dài một hơi:

- Dị tộc thủy chung không thể diệt hết toàn bộ, người của chúng ta lại bị cản trở ngoài Thiên Trụ Sơn. Trận quyết chiến trăm năm một lần này, quả nhiên là rất khó nói. Một lần này chúng ta có thể toàn thắng, nhưng ai có thể dự đoán được trăm năm tiếp theo sẽ thế nào?

Trữ Vô Tình trầm mặc nói:

- Tận hết sức người, nghe theo số trời mà thôi, chuyện thế gian làm gì có chuyện gì hoàn hảo chu toàn? Chỉ cần chúng ta tận lực, còn đời sau cũng chỉ có thể phó mặc cho số phận thôi! Ân, Lệ Vô Bi kia có phải định gia nhập Chí Tôn Kim Thành các ngươi?

- Không, bất quá Lệ Vô Bi cũng có quan hệ sâu xa với Kim thành.

Mã Giang Danh cười một tiếng quái dị nói tiếp:

- Con bà nó, đi theo các ngươi, lão tử cũng trở thành đại hiệp.

Trữ Vô Tình trong mũi cười xuy một tiếng, bước ra ngoài trước, cũng không nói thêm gì.

Đi ra đại sảnh, vượt qua hai hành lang, xác định đằng sau hoàn toàn không có ai nhìn thấy, sắc mặt bình thản của Quân Mạc Tà lúc này mới trầm xuống. Vẻ mặt xưa nay thanh nhã tươi cười của Mai Tuyết Yên lại lộ ra một chút tái nhợt. Cũng không biết ở nơi này nghĩ ngợi cái gì.

Quân Mạc Tà vội vàng lôi kéo nàng lại, lại vòng vo mấy vòng, đi vào quyết sách phòng của Đường Nguyên. Sau đó, đưa tay lên vách tường ấn

một loạt. Ken két vài tiếng, trên vách tường cao ngất xuất hiện một cái cửa đi xuống. Theo cơ quan mở ra, chợt có đại lượng ánh sáng chiếu ra, bên trong dạ minh châu chiếu sáng tựa như ban ngày, vô cùng thần kỳ.

Mai Tuyết Yên vẫn ngơ ngẩn, cho dù là nhìn thấy cảnh vật thần kỳ trước mắt nàng cũng hoàn toàn không có tâm tình thưởng thức, chỉ biết theo Quân Mạc Tà một đường đi xuống. Khi hắn đi vào, cùng lúc mật thất cũng lặng yên đóng lại không một tiếng động.

Dạ minh châu chiếu xuống, sắc mặt Quân Mạc Tà nửa sáng nửa tối, cực kỳ khó coi:

- Bọn chúng đã hoài nghi cô.

Sắc mặt Quân Mạc Tà không nhìn rõ, âm thanh có chút ý tứ quở trách.

- Hả? Ân!

Mai Tuyết Yên vô thức đáp lại, đột nhiên lạ ngẩn ra:

- Hoài nghi ta cái gì?

- Bọn chúng hoài nghi cô có thể chính là người luyện đan, lại nghi ngờ cô căn bản là huyền thú hóa hình. Thậm chí bọn chúng đã xác định cô chính là Thiên Phạt Chí Tôn Mai tôn giả.

Quân Mạc Tà nheo mắt lại, trong mắt hiện lên hai đạo quang mang.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 141: Ta Đã Sớm Xác Định Rồi.

- Hoài nghi? Ngươi chắc không? Ha ha, bọn hắn từ trước đến giờ vẫn đa nghi, có chỗ nào kỳ quái? Ta thật không biết bọn chúng dựa vào cái gì mà hoài nghi, lại dựa vào cái gì mà xác định, bọn chúng đối với ta hiểu được cái gì?

Mai Tuyết Yên thản nhiên chớp mắt.

- Trên đời không có chuyện gì tuyệt đối. Bất cứ chuyện gì đã có một chút dấu vết đều có thể tìm ra, không thể mãi mãi thần bí, cô bây giờ thật sự không nên nhúng tay vào chuyện của ta, ta tự ứng phó được, trên thực tế, nếu là tự mình ta ứng phó nói không chừng lại tốt hơn nhiều. Thậm chí có phát sinh chiến đấu cô cũng không nên ra tay.

Quân Mạc Tà thở dài nói.

- Cô ra tay, chỉ khiến cho bọn chúng đem mục tiêu đặt trên người cô. Tất nhiên sẽ triển khai hành động nhằm vào cô.

- Quân gia hiện đứng đầu ngọn gió, làm sao chịu nổi sóng gió từ Tam Đại Thánh Địa?

Mai Tuyết Yên thản yên nói.

Quân Mạc Tà đã sớm đoán được như vậy, nhưng giờ này nghe nàng nói ra, cũng cảm thấy xúc động, chậm rãi nói:

- Cái này cũng không nhất định, ta sẽ kiềm chế bản thân, chỉ cần tạo thành cục diện cân bằng. Nếu là cô ra tay, lại đem toàn bộ nguy hiểm tới

cho người của mình! Cô tuổi quá trẻ, lại có khí thế như vậy! Vừa ra tay, cao thủ Thần Huyền tam phẩm cũng chỉ có thể bỏ chạy giữ mạng. Giải thích duy nhất chỉ có thể là Thiên Phạt! Nhưng bên trong Thiên Phạt sâm lâm, có thể có thực lực như vậy cũng không có bao nhiêu, Mai tôn giả đúng là hiềm nghi lớn nhất!

Mai Tuyết Yên thản nhiên cười:

- Chẳng lẽ ngươi không hoài nghi?

- Không hề. Ta căn bản là chưa từng hoài nghi.

Quân Mạc Tà hừ một tiếng nói:

- Bởi vì ta căn bản đã sớm xác định, còn hoài nghi cái gì?

- Ngươi xác định cái gì?

Mai Tuyết Yên mở to đôi mắt.

Quân Mạc Tà trầm mặc một hồi, thật lâu sau không nói cái gì, đột nhiên xoay người lại như gió lốc, ánh mắt như lợi kiếm soi tới:

- Mai tôn giả, Mai đại nhân, cô còn muốn gạt ta tới khi nào?

- Làm sao ngươi lại biết?

Đầu óc Mai Tuyết Yên nhất thời ngưng trệ, mở to mắt hỏi lại.

- Cái này có gì khó đoán. Lần đó ở ngoài thành, cô đá mông ta, ta đã biết rồi.

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, sắc mặt bất hảo nói:

- Quân Mạc Tà ta đời này, chính là chưa từng có ai có thể đánh qua cái mông của ta, hơn nữa hai lần đều dã man như vậy! Đều đánh tới sưng lên, loại cảm giác này, cả hai lần đều giống nhau, hơn nữa hai lần đều sử dụng Thiên Địa Tù Lung, đồ chơi đó ai cũng có thể dùng sao? Ta nếu

còn tiếp tục không nhận ra, vậy chẳng phải đầu óc bị choáng rồi sao? Hơn nữa, tuy cô đã dùng son phấn của nữ nhân thông thường, nhưng cũng không che lấp được hương vị của bản thân cô, tuy rằng rất nhẹ nhưng cũng có thể cảm thấy được!

Quân Mạc Tà thản nhiên nói:

- Điểm này đã quên nói cho cô biết, thực ra ta đối với mùi vị phi thường mẫn cảm. Nhất là cừu nhân, hoặc nữ nhân…

- Đã biết như vậy ngươi còn dám giả bộ.

Mai Tuyết Yên trừng mắt, sắc mặt dần trở lên giận dữ:

- Ngươi vẫn còn dám ở đây đùa giỡn ta? Rất vui vẻ sao?

- Đùa chơi với cô? Còn vui vẻ? Cô rất vui vẻ sao?

Quân Mạc Tà hừ lạnh một tiếng:

- Không ngờ cô lại nghĩ ta nhàm chán như vậy.

Hắn đi tới một bước, chỉ còn cách Mai Tuyết Yên một chút đến nỗi hô hấp cũng có thể nghe thấy. Quân Mạc Tà nhìn chằm chằm nàng, trầm giọng nói:

- Cô, phải tin tưởng ta!

Nhìn cặp mắt nóng như lửa của Quân Mạc Tà, cảm giác hơi thở ấm áp của hắn không ngừng phun lên mặt mình, Mai Tuyết Yên đúng là không khỏi có chút hoảng loạn trong lòng, loại tâm tính này, mỗi khi dâng lên lại làm nàng kỳ quái. Chính mình một thân thần công thông thiên triệt địa, tu vi Chí Tôn không ngờ đối mặt với một tên tiểu nhân Thiên Huyền lại có thể sợ hãi, tại sao lại có thể sợ hãi một nhân loại. Không ngờ lại là một loại sợ hãi phát ra từ sâu trong lòng.

Mai Tuyết Yên rốt cuộc nhịn không được lui về sau hai bước, trên mặt hiện lên một mảng đỏ ửng, ra vẻ cứng cỏi kiên trì nói:

- Ta tin ngươi, ngươi bày ra cái bộ dạng là muốn gì? Muốn dọa ta sợ sao?

- Hiện tại ta không nói với cô chuyện này. Cô, im lặng nghe cho hết lời ta nói.

Quân Mạc Tà vừa bực mình vừa buồn cười.

- Bọn hắn từng vây công cô, đúng không? Từng đánh trọng thương cô chưa?

Mai Tuyết Yên cắn cắn môi, nghiêng đầu một chút, gật nhẹ đầu.

- Nha đầu ngốc này!

Quân Mạc Tà nhất thời lâm vào chán nản!

- Cô, nha đầu này, vậy cô như thế nào lại còn hi vọng bọn chúng cùng cô hiệp lực đi ứng phó Đoạt Thiên chi chiến? Cả mạng cũng suýt không còn, cư nhiên lại còn nghĩ tới chuyện này! Muốn cùng với tử địch của mình hợp tác? Cô rốt cuộc là đầu óc quá dài hay quá ngắn, lại còn phải để ta nói chuyện này?

Quân Mạc Tà nhất thời tức giận không kiềm chế được, càng nói càng tức, mặc kệ mình có thể nói hay không thể nói, cái gì cũng nói ra.

- Bọn chúng đối đãi ta như thế nào, cũng là chuyện trong đại lục. Nhưng một khi liên quan đến Đoạt Thiên chi chiến, chính là quan hệ đến thiên hạ thương sinh, tương lai của cả đại lục. Mai Tuyết Yên mặc dù chỉ là một huyền thú nhỏ bé, cũng sẽ không vì ân oán cá nhân mà không lý gì đến hàng tỉ sinh linh!

Mai Tuyết Yên thở dài một tiếng nói:

- Coi như khắp thiên hạ chỉ có mình ta như vậy cũng mặc. Tận hết sức lực chỉ cầu không thẹn với lương tâm. Tiểu…

- Bọn chúng vị tất đã nghĩ như vậy!

Quân Mạc Tà vô cùng tức giận, ngược lại cười nói:

- Bảo hổ lột da, thật sự là vô cùng ngu xuẩn!

Quân Mạc Tà thật sự rất muốn nói một câu:

- Thiên hạ thương sinh, là chuyện của một mình cô sao?

Nhưng nghĩ lại, lời này nói ra chỉ sợ trực tiếp trở mặt, rốt cuộc nhịn xuống không nói.

- Bất luận kẻ nào cũng có giới hạn, ta tự nhiên cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Mai Tuyết Yên mỉm cười, ngẩng đầu lên, ánh mắt dịu dàng nhìn Quân Mạc Tà:

- Ngươi yên tâm! Huống chi chuyện này do chính Thánh Vương giao cho ta, ta nhất định phải đảm nhiệm.

- Vấn đề này không thể không lo! Làm sao ta có thể yên tâm?

Quân Mạc Tà nhíu mày:

- Trữ Vô Tình rốt cuộc cũng đã hoài nghi, người như vậy, một khi bắt đầu hoài nghi nhất định có hành động! Hơn nữa là hành động không nhỏ. Lần đầu tiên bọn chúng xuất động mười đại cao thủ không thể lưu lại cô, lần này tất nhiên đội hình sẽ lớn hơn nhiều! Một khi gặp phải, hậu quả chắc chắn lành ít dữ nhiều!

Quân Mạc Tà đi thong thả hai bước, trầm giọng nói:

- Nếu đổi lại là ta, đồng dạng cũng sẽ triển khai hành động!

- Hừ, với thực lực của ta, bọn hắn muốn giết ta cũng không phải dễ dàng như vậy!

Mai Tuyết Yên hừ lạnh một tiếng:

- Nếu thật sự có chuyện này, ta tuyệt đối sẽ không ngại đại khai sát giới!

- Hiện tại đối với cô mà nói, chỗ an toàn nhất chính là đại bản doanh tại Thiên Phạt sâm lâm.

Quân Mạc Tà đi thong thả, trầm trọng nói:

- Một khi nơi đây có việc gì, cô hãy lập tức trở lại Thiên Phạt! Ta sẽ nắm vững thời gian luyện chế thần đan, một khi một số đan dược hoàn thành, cô lập tức đem theo đan dược trở về, tăng cường thực lực của Thiên Phạt, cô mới có vốn liếng đánh một trận!

- Đến lúc đó rồi nói sau.

Mai Tuyết Yên khe khẽ thở dài, trong lòng âm thầm nghĩ :

- Tên ngốc này, ta làm sao có thể đi? Ta đi rồi ngươi sẽ làm cái gì bây giờ?

Đấu giá buổi chiều càng thêm náo nhiệt, thậm chí là hỏa bạo, nhưng cũng không có trường hợp kinh người nào xuất hiện, hết thảy dựa theo trình tự buổi sáng rập khuôn, tràng diện vô cùng náo nhiệt, tiến độ đấu giá tăng lên rất nhiều!

Duy nhất có một điểm ngoài ý là Độn Thế Tiên Cung cùng cùng Chí Tôn Kim Thành thu mua năm phần, hiệu quả là nhất thời mọi người lặng ngắt như tờ.

Bất quá, cũng không có nhiều người cảm thấy không công bằng, ở đâu thì quyền đầu lớn chính là đạo lý lớn nhất, hai đại thánh địa không thu mua nhiều, thậm chí là toàn bộ đã là tương đối nể tình. Thậm chí chỉ

muốn thu mua năm phần, việc này đúng là ngoài ý liệu. Các đại thế gia vốn dự đoán phỏng chừng Tam Đại Thánh Địa ít nhất phải chiếm đi cả mười phần hiện giờ chỉ chiếm cứ năm phần, đối với các đại thế gia mà nói đã là vô cùng may mắn rồi.

Quân Mạc Tà tự nhiên cũng sẽ không khách khí, trực tiếp lấy lần đấu giá này một trăm bốn mươi lượng hoàng kim, cao hơn định mức hai phần, sau đó tiếp tục đấu giá. Rất rõ ràng tuy rằng Độn Thế Tiên Cung cùng Chí Tôn Kim Thành đều không để ý đến tiền tài thế tục, nhưng một trăm bốn mươi vạn lượng hoàng kim vẫn là giá trên trời, khiến bọn họ đau lòng không thôi. Giao nhận xong xuôi, thậm chí trên mặt Trữ Vô Tình cũng có một chút run rẩy.

Quân Mạc Tà cũng không thèm để ý chút nào, với hắn mà nói cái gọi là Tam Đại Thánh Địa căn bản chính là địch nhân.

Không vì lý do gì khác mà chính là vì một khi bọn chúng đã vô tình phát hiện ra giá trị to lớn của đan dược, bọn chúng chắc chắn đã trở thành địch nhân của hắn, không cần thêm bất kỳ lý do hay khúc mắc gì nữa.

Bởi vì hắn tuyệt đối không thể hy sinh tự do của mình đi làm một tên luyện đan cho Tam Đại Thánh Địa.

Nhưng Tam Đại Thánh Địa đối với vị luyện dược sư thần bí này nhất định phải có! Từ việc Tam Đại Thánh Địa phái người tham gia đấu hội lần này có thể nhìn ra, Tam Đại Thánh Địa ngàn năm nay căn bản không xuất hiện trong thế tục, chỉ cần xuất hiện, liền đại biểu quyết tâm!

Cho nên Quân Mạc Tà căn bản không cần lo lắng thái độ của bọn hắn, muốn làm gì thì làm. Làm khó thì sao, ngươi có thể cắn “chim” ta sao (nguyên văn tác giả)? Tam Đại Thánh Địa gấu thật sao? Thế thì gấu tới mức nào? Nếu các ngươi gấu thật thì đưa ra một thằng xuyên việt cho ta xem coi?

Không có bản sự đó sao?

Nếu vậy, trên thế giới này chỉ có một mình lão tử là người xuyên việt, từ đó suy ra lão tử chính là diễn viên chính, lão tử hoàn toàn xứng đáng gấu! (Nhắc mấy chữ gấu này nhớ lão dơi quá CR)

Quân Mạc Tà bĩu môi, giơ chùy lên, tiếp tục điều khiển đấu giá.

Thẳng đến lúc sắc trời tối muộn, toàn bộ năm mươi phần đan dược rốt cuộc cũng bán hết.

Kết quả đấu giá lần này, số hoàng kim thu vào quá nhiều, khiến cho Quân đại thiếu cũng cảm thấy sợ hãi!

Sáu nghìn tám trăm vạn lượng!

Cũng chính là ba nghìn bốn trăm tấn!!!

Hoàng kim!!!

Ông trời ơi!

Đừng nhìn vừa rồi tay ta giơ chùy, không chút hoang mang, nhẹ nhàng bâng quơ, thần thái tự nhiên, giờ phút này chân chính nghe được kết quả cuối cùng thân hình mạnh mẽ của Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia cũng nhịn không được mà lung lay choáng váng thiếu chút nữa thì ngất đi!

Chân chính là đời đời con cháu không cần lo rồi! Coi như con cháu đời sau mỗi người đều dùng sức phá sản, mọi người cùng nhau bỏ tiền xây dựng tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, xây một ngàn toàn kim sơn trong truyền thuyết cũng không nhiều bằng số hoàng kim này!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 142: Bàn Tử Giảm Béo.

Nhìn lại khố phòng, đây chính đại khố do là tên mê tiền Đường bàn tử tỉ mỉ tạo ra, sâu một trượng dưới Quý Tộc Đường, chiếm diện tích bao nhiêu không rõ, nhìn qua như một sân thể dục tối om. Giấc mộng suốt đời của Đường Nguyên chính là dùng bạc chất đầy nơi đây, hắn từng nói qua: Nếu có một ngày, đem bạc chất đầy nơi đây, Đường Nguyên ta có xuống cửu tuyền cũng có thể mỉm cười.

Đường bàn tử cũng không nghĩ tới nguyện vọng cuối cùng của hắn lại có thể nhanh như vậy trở thành hiện thực. Hơn nữa chất đầy nơi đây không phải là bạc, mà là hoàng kim!

Bàn tử muốn điên rồi!

Đến lúc Quân Mạc Tà nhìn qua, chỗ này đã không còn chút gì gọi là tối được nữa, mà nhìn đâu cũng là một màu kim bích huy hoàng! Ở đây cũng không phải có nhiều đèn đuốc chiếu xuống, nơi này rõ ràng đã biến thành một thế giới màu hoàng kim! Hay là một tòa núi vàng khối nguy nga!

Thật sự là rất chói mắt!

Cảnh tượng đồ sộ bực này, khiến cho kim quang trong mắt Quân Mạc Tà lóe lên, giống như là huyền khí tu vi Kim Huyền!

Một trận âm thanh kỳ quái như khóc như cười từ xa tới gần, chỉ thấy một thân ảnh vô cùng khôi ngô chạy vào sâu trong rồi lại chạy vội ra, sau

đó rít gào bên cạnh Quân Mạc Tà. Xẹt qua xẹt lại trước mắt Quân Mạc Tà.

Cái thân hình to lớn kia không ngờ lại có thể chạy nhanh như vậy.

Chạy bộ đúng là Tiền mê Đường Nguyên Đường đại công tử.

Hai tay Đường bàn tử cuồng loạn múa may, khóe miệng nước miếng văng tung tóe, mồ hôi đầy đầu, như si như say, hai mắt mở to tới mức khủng bố, khàn khàn kêu to lên:

- Vàng! Thật nhiều vàng! Vàng tràn cả vách tường, đều là ta kiếm về! Toàn bộ là của a! Vàng! Con mẹ nó! Lão tử phát đạt rồi! Chân chính phát đạt rồi!

Vừa mới có một ngày, hình dạng của Đường bàn tử lại có thể gầy đi một cách rất rõ ràng, có thể nói là lập tức gầy đi vài số!

Hiệu quả giảm béo có thể nói là dị thường rõ rệt, chỉ là thần kinh có chút bất thường.

Một ngày một đêm thời gian, bàn tử thủy chung ở trong trạng thái tập trung tinh thần cao độ, ban đầu còn hai cái chân giò bổ sung dinh dưỡng, nhưng sau đó ngay cả thời gian uống nước cũng không có.

Ngay cả người khác có nhắc nhở hắn uống nước, cũng bị hắn không kiên nhẫn mắng cho một trận, chậm trễ chính là mất tiền a. Sau đó lại tiếp tục vội vàng.

Người ta đều nói đếm tiền tới mức run tay, nhưng Đường bàn tử đếm tiền cả người đều run rẩy.

Mồ hôi ào ào tuôn ra, theo như những người chứng kiến nói, một thân áo bào của Đường thiếu gia từ trong ra ngoài giống như là một tảng muối bao lại vậy.

Tóm lại, lần này Đường Nguyên thân bất do kỷ toàn diện rơi vào thiết kế của Quân đại thiếu. Cam tâm tình nguyện chịu mệt….

Sau khi làm xong công tác thống kê, Đường Nguyên trong một ngày giảm béo rất hiệu quả, ít nhất giảm đi năm mươi cân!

Đây là một con số vô cùng khủng bố!

Rốt cuộc, lần thứ hai Đường Nguyên vừa gào vừa chạy qua trước mặt Quân Mạc Tà mà nhìn như không thấy, Quân Mạc Tà hét lớn một tiếng:

- Đường Nguyên!

Đường bàn tử trực tiếp mắt điếc tai ngơ, còn muốn tiếp tục ngắm nhìn hoàng kim sơn của hắn. Quân Mạc Tà tay mắt lanh lẹ, một chút liền bắt được khối thịt béo này, đem hắn xách theo bên cạnh, tựa như vác theo một cái túi lớn. Lập tức có cảm giác đầy chật cả tay, không phải là cảm giác phì nộn mà là mồ hôi, đại lượng mồ hôi.

Ánh mắt Đường Nguyên chỉ còn lại vẻ mê ly cuồng nhiệt, hồng hộc thử một trận như lên cơn hen, từ trên đầu trên mình hắn vừa mới ngừng lại, mồ hôi giống như là tuyết sơn hòa tan chảy ra.

Nhìn lượng mồ hôi xuất ra này, Quân Mạc Tà giật nảy mình! Với tình trạng ra mồ hôi lúc trước, Đường Nguyên đã sớm mất nước, hiện tại lại ra mồ hôi một lần nữa, thậm chí có thể đi luôn rồi. Bên ngoài Đường Nguyên vất vả một ngày, không ngờ còn có thể ở trong này chạy nước rút một trăm mét! Thật sự là không thể không bội phục tên này, thực sự là kinh người a!

Mồ hôi thoát ra, ý thức Đường Nguyên cũng dần dần hồi phục một chút, đồng tử khôi phục tiêu cự, quơ quơ đầu, hoang mang hỏi:

- Tam thiếu, ….? Đây là công phu gì thế? Thật là lợi hại.

Thanh âm khàn khàn không còn nghe rõ.

Quân Mạc Tà không nói gì. Xuất mồ hôi nhiều như vậy, xem ra Đường Nguyên có chút mê muội, cần giúp hắn bổ sung hàm lượng nước một chút. Giảm béo là chuyện tốt, nhưng giảm béo cấp tốc như vậy, chưa hẳn đã là chuyện tốt!

Không ngờ, Đường Nguyên đột nhiên nhảy dựng lên, bắt lấy bả vai Quân Mạc Tà. Cũng không biết khí lực từ đâu ra, lại có thể nâng Quân Mạc Tà lên, lay qua lay lại trên không trung, giống như lay động hình nộm, vừa lay vừa rống to:

- Oa haha ha, cáp cáp, Tam thiếu ta yêu ngươi, ta yêu ngươi hơn bất kỳ người nào trên thế giới này, ta yêu ngươi đến chết mất! Chúng ta lần này phát tài rồi … phát phát phát … phát tài rồi, con bà nó, không ngờ Đường Nguyên ta cũng có ngày hôm nay!

Quân Mạc Tà giống như trang giấy lay lắt trong không trung, đầu hoa mắt choáng, một bên nghe Đường bàn tử nói tuyên ngôn cái gì tình yêu, cảm thấy nước miếng như mưa to mưa nhỏ, cực kỳ chật vật không chịu nổi. Rốt cuộc không chịu nổi nữa, giận tím mặt, hét lớn một tiếng:

- Bàn tử! Ngươi là con lợn béo chết tiệt, mau buông ta ra.

Quân Mạc Tà trước mắt còn không dám mạnh mẽ thoát ra. Bởi vì thân thể Đường Nguyên bây giờ rõ ràng đã cạn kiệt tới mức vô cùng nguy hiểm.

Phanh!

Quân Mạc Tà vừa rơi xuống đất, Đường Nguyên cũng bất đắc dĩ ngưng hẳn điên cuồng, thể lực toàn thân cạn kiện hầu như không còn, trực tiếp đặt mông ngồi bệt xuống đất, sau đó chính là triệt để bất tỉnh nhân sự.

- Làm sao vậy? Làm sao vậy?

Tôn Tiểu Mỹ hốt ha hốt hoảng tiến vào.

- Làm sao à? Thể lực cạn kiệt, mệt mỏi tới hôn mê. Đúng là tên mê tiền!

Quân Mạc Tà dở khóc dở cười nói.

- Tại sao thoáng một cái lại gầy đi nhiều như vậy?

Tôn Tiểu Mỹ đau lòng kêu lên.

- Gầy đi nhanh như vậy cũng quá mức đi! Thân thể làm sao chịu được?

Quân Mạc Tà vừa nhìn Đường Nguyên nằm trên mặt đất, không ngờ cũng trở nên kinh hãi nói không ra lời. Hiệu quả này cũng quá rõ rệt rồi.

- Tôn đại tiểu thư, cô trước tiên đem bàn tử trở về, mấy ngày nay chỉ sợ hắn đã không ăn cơm. Không cần lo lắng, kỳ thực cũng vì hôm nay mệt mỏi quá độ, cũng vì đói quá.

- Nếu như vậy không cần giảm vội, một ngày giảm béo nhiều như vậy, ai có thể chịu được?

Lần giảm béo này quá lợi hại, Tôn Tiểu Mỹ có chút sợ hãi, để hôn phu béo so với để hắn chết vẫn còn hơn nhiều.

- Ngốc nghếch! Cô nếu như không quả quyết, tiếp tục để cho hắn béo lên như vậy hắn cũng sẽ tiêu đời, béo quá mức cũng là một loại bệnh nặng!

Quân Mạc Tà giận dữ quát:

- Cô không đành lòng, vậy để ta làm người xấu. Người đâu, mau khiên bàn tử đi! Không có lệnh của ta, bất kỳ kẻ nào cũng không được phép thăm nom! Cho dù là cha hắn hay lão bà hắn cũng không được! Tống Thương, ngươi đặc biệt đi trông giữ hắn, mấy ngày này nếu để cho hắn ăn một chút gì, ta sẽ lột da ngươi!

Quân Mạc Tà nổi giận đùng đùng đi ra cửa.

Tôn Tiểu Mỹ ai oán nhìn thoáng qua bóng lưng Quân Mạc Tà rời đi, nhỏ giọng nói thầm:

- Người này sao lại không có chút đạo lý nào vậy, một chút đã nổi giận.

Nói xong ngồi xuống vuốt ve khuôn mặt Đường Nguyên, đau lòng nhẹ giọng nói:

- Bàn tử, ngươi ngàn vạn lần phải chịu đựng a. Chỉ vài ngày không ăn thịt, hắn là không sao đâu.

Bàn tử đang hôn mê chợi ngây ngốc cười rộ lên, hai tay cũng vô thức giơ lên cao, khóe miệng chảy nước miếng. Đang chảy nước miếng đột nhiên rú lên một tiếng:

- Vàng, thiệt nhiều vàng, thiệt nhiều đại lão bà tiểu lão bà … oa ha ha ha.

Tôn Tiểu Mỹ sửng sốt, mở to hai mắt nhìn mà không tin nổi, sau đó đứng bật dậy, hung hăng đá một cước lên mông bàn tử, xanh mặt đi ra ngoài quát:

- Người đâu, đem hắn đi cho khuất mắt ta. Tống Thương, nếu ngươi đem cho hắn một giọt thức ăn, không cần đến Quân tam thiếu, trước hết ta sẽ lột da ngươi!

Sau đó nổi trận lôi đình bỏ đi.

Tống Thương liên tục cười hắc hắc vài tiếng, đi tới sờ cằm vô cùng đắc ý:

- Bàn tử à, xem ra hôm nay ngươi rốt cuộc cũng rơi vào tay Tống đại gia, xem đại gia ta như thế nào chỉnh lý ngươi! Nghĩ lại thời gian qua

ngươi trèo lên đầu lên cổ lão tử, lão tử mỗi ngày sẽ đem thịt cá đến bày trước mặt ngươi, nhưng một chút cũng không cho ngươi đụng.

Quả nhiên đúng như dự đoán.

Đường Nguyên hôn mê hai ngày, sau khi thức dậy chuyện thứ nhất chính là hỏa tốc tìm nhà vệ sinh. Dù sau nín giữ ba ngày, lấy lượng thức ăn khủng bố của hắn ăn mà nói, nếu cữ giữ trong ruột chắc còn bệnh nặng hơn trúng độc.

Sau khi trở về, liền nằm im trên giường, đầu váng mắt hoa, không có nửa điểm thèm ăn, nghĩ đến chỉ muốn ói. Ngày đầu tiên tổng cộng chỉ gọi lên có hai chén cháo tiểu mạch.

Điều này làm cho Tôn Tiểu Mỹ đang âm thầm giám sát một phen kinh dị:

- Thì ra Quân Mạc Tà nói thật!

Tôn đại tiểu thư tuy rằng tức giận, nhưng thủy chung không yên tâm, vì thế luôn trốn ở một nơi bí mật gần đó điều tra. Nếu Đường Nguyên xin lỗi mình, dù thế nào cũng nên giúp hắn trộm ít thức ăn.

Nhưng tâm ý của Tôn Tiểu Mỹ phen này thất bại. Đường Nguyên đắc tội nàng hai lần, nhưng cả hai lần đều là dưới tình huống hồn vía trong mơ, chính mình cũng không biết mình nói gì, làm sao có thể giải thích với nàng?

Ngày hôm sau, Đường Nguyên vẫn uể oải không phấn chấn, ăn một chút thức ăn, uống một chút cháo tiểu mạch…

Ngày thứ ba, Đường Nguyên thoáng hồi phục một chút sức sống, muốn ăn cơm. Kết quả là, Tống Thương dày công chuẩn bị một bàn tiệc lớn, cùng Hải Trầm Phong hai người khoái trá ăn uống ngay trước mặt Đường Nguyên, làm hắn gấp đến độ vò đầu bứt tai, nhảy lên nhảy xuống.

Nhưng hai đại cao thủ Thiên Huyền khó khăn lắm mới có cơ hội chỉnh hắn, như thế nào lại dễ dàng buông tha? Có bọn họ coi chừng trước mặt, Đường bàn tử nhảy qua nhảy lại nửa ngày, cuối cùng cả một cọng xương cũng không có, không cơn tức giận tuyệt thực một ngày.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 143: Xúi Quẩy.

Đến ngày thứ tư, Đường Nguyên nhìn thấy trụ cửa mà muốn tiến lên cạp cho mấy cạo, một bữa cơm chỉ được ăn ba cái mãn đầu. Cơ hồ trong nháy mắt đã sạch sẽ không còn gì. Loại đồ ăn này không thiếu, nhưng không giúp chống đói được a.

Ngày thứ năm Bàn Tử trong lúc vô tình phát hiện mình gầy đi không ít, đã có thể thấy được mũi chân của mình, trên mặt lại có thể nhìn ra chính xác hình dạng nguyên bản mà trước kia bị thịt béo che đi.

Đường Nguyên rất là hưng phấn, lập tức điều đến một cây cân thịt heo thật to, được hai hán tử nâng lên trên không Bàn Từ kinh hỉ phát hiện thể trọng của mình đã giảm xuống.

Năm ngày phía trước đã lấy đi của hắn một trăm ba mươi cân. Hiện tại chỉ còn ba trăm bảy mươi cân! Tổng cộng chỉ có năm ngày mà hao đi một hơi hơn trăm cân!

Đường Nguyên kinh hỉ không hiểu. Cái này cũng quá kinh khủng đi, chẳng lẽ mình đang nằm mơ, đây chính việc mà nằm mộng hắn cũng không dám nghĩ tới - hảo sự a!

Ở trong này không xác định được thời gian. Đột nhiên bên ngoài ngoài xuất hiện tình trạng không mong muốn.

Coi như vui quá hóa buồn, trong Quý Tộc Đường đột nhiên xuất hiện hai đại hán trong tay cầm trường đao. Một người chỉ vào Đường Nguyên rống to:

- Chính là tên bàn tử này! Giết cho ta!

Đường Nguyên chấn dộng, hoàn toàn không hiểu việc gì đang xảy ra, chẳng nhẽ Hoàng gia chết mà không chịu yên, thuê sát thủ? Giờ phút này nói gì cũng vô dụng, hắn trực tiếp xoay người bỏ chạy, hai đại hán tất nhiên là đuổi theo không bỏ. Đường Nguyên một bên hô cứu mạng, nhưng Quý Tộc Đường bình thường canh gác sâm nghiêm lúc này không ngờ giống như một tòa thành trống.

Đường Nguyên không biết làm sao đành phải chạy quanh sân của Quý Tộc Đường. Nhưng hai hán tử kia cũng lạ, trong tay cầm cương đao sang loáng, mồm la to nhưng lại không biết hai đầu giáp công, phỏng chừng võ công cũng thấp kém nên dù như thế nào cũng không đuổi kịp được Bàn Tử.

Tốc độ chạy bộ của Bàn Tử thật sự là không nhanh, nhưng hai người này cũng chẳng ra gì, thủy chung vẫn ở sau lưng hắn bốn năm thước kêu đánh kêu giết. Có một người đuổi gần đến một sát, rống lên chém một đao xuống khiến quần áo sau lưng Bàn Tử cắt một lỗ hổng lớn, thịt trên lưng cũng bị đao nhọn xé rách một đường, máu tươi trong nháy mắt chảy ra khiến Bàn Tử kêu lên một tiếng.

Bàn Tử “ngao“ lên một tiếng đau đớn, tự nhiên có tác dụng ngay, tốc độ chạy cũng nhanh lên rất nhiều. Nguyên lai là hắn chưa muốn chết, trời a, dưới áp lực của tử vong Đường Nguyên chạy như mất mạng, tốc độ càng lúc càng nhanh… hai hán tử đằng sau một bên lớn tiếng chửi mắng, hận không đem mỡ bàn tử rút ra làm dầu châm đèn. Nghe tiếng chửi bàn tử mới biết được nguyên lai hai người này là sát thủ của Hoàng gia đến báo thù!

Việc này khiến cho Bàn Tử lại càng sợ hãi ba hồn bảy vía chạy mất. Ta kháo nếu là cần tiền thì lão tử có rất nhiều vàng nhưng đây là báo thù a, là muốn cái mạng của ta nha!

Bàn Tử kinh hoàng càng cố sống cố chết chạy trốn. tự gia nhân tri đạo tự gia sự (người trong nhà ắt hẳn biết việc nhà mình- đại ý cái gì của

mình thì mình hiểu rõ-DG) đối với tốc độ của mình bàn tử cũng có ít nhiều nắm chắc, chỉ sợ một khi dừng lại là bị hai sát thủ đuổi tới, đúng là ngay cả quay đầu lại cũng không dám quay.

Thở hồng hộc mồ hôi ướt đầm, hai chân nặng tựa đeo chì, cổ họng thở như ống bể, nhưng truy hồn sứ giả phía sau vẫn không chút dừng bước, bàn tử như thế nào mà lại dừng lại chịu chết? Cho nên lại tiếp tục chạy điên cuồng như ngựa, bỗng nhiên cảm thấy cả người tràn đầy thoải mái, hai chân không hiểu tại sao lại sinh ra lực lượng mới. Đường Nguyên mừng rỡ tiếp tục phát lực chạy như điên!

Từ trên cao, Quân Mạc Tà cùng Hải Trầm Phong, Tống Thương đang ngồi xổm trên nóc Quý Tộc Đường, ba người đều cười dài ngồi xem tuyệt đối không sốt ruột. Đột nhiên Quân Mạc Tà kinh ngạc nói:

- Việc này sao lại biến thành Đường bàn tử đột phá cực hạn bản thân vậy.

Đây cũng là một việc quá sức tưởng tượng của Hải Trâm Phong cùng Tống Thương.

Đường Nguyên chạy như điên, mồm kinh hoảng kêu to, điên cuồng gào thét kêu cứu mạng, xong thủy chung vẫn không thấy ai đến giúp, vì thế lại một lần nữa thục mạng bỏ chạy, cảm giác đôi chân không có khí lực sau đó đột nhiên lại có năng lực chạy. Rồi lại mệt mỏi sau đó lại có, như thế vòng đi vòng lại không sai biêt lắm khoảng bảy tám lần.

Rốt cuộc nhân lực cũng có lúc cạn, bàn tử đã hao hết tinh lực, đặt người xuống mặt đất, chân tay run rẩy một hồi. Cơ hồ phun ra máu, tuyệt vọng nói:

- Thích sao thì động đi, lão tử nhận thua, cấp cho lão tử chết một cách thống khoái nhất đi…

Hắn nói xong gọn gàng ngã xuống, nằm hôn mê bất tỉnh.

Hai hán tử cầm cương đao đồng thời cầm đao ném xuống đất, hai tay chống xuống, lè lưỡi ra mà thở, thiếu chút nữa ngay cả lục phủ ngũ tạng cũng theo mồm mà ra.

- Thiếu gia ngài hại chết chúng ta a, làm sao có thể ngờ tên mập mạp béo như vậy mà có thể chạy như thế được, suốt cả một buổi trưa không ngừng a. Ông trời của ta…

- Nhìn xem một vòng đường, đều bị mồ hôi ướt đầm…

Quân Mạc Tà thỏa mản búng tay một cái, nhìn bàn tử trước mặt xem kỹ, cười dài nói :

- Được rồi ta xem hắn phải năm ngày nữa mới khỏe được, vẫn làm như cũ cấm hắn ăn thức ăn mặn, cho thêm một chút Thiểu Dương đan, nhưng nhớ kỹ, một ngày chỉ có thể ăn một viên, ba cái màn thầu một chút cũng không thể hơn.

Đường Nguyên từ từ tỉnh lại, chỉ thấy bên cạnh Tống Thương nhìn thấy hắn tỉnh lại vội vàng nói:

- Ta mới đi ra ngoài một hồi như thế nào lại xảy ra sự việc lớn như vậy? May mà ta về kịp nếu không Đường thiếu gia ngươi thành quỷ rồi, ngày hôm qua các hộ vệ đều đã chết cả hay sao? Đường thiếu gia nếu chẳng may có chút ngoài ý muốn. Các ngươi đều được chôn cùng.

Đường Nguyên cực kỳ may mắn, hữu khí vô lực nói một tiếng cám ơn, húp một chén cháo, sau đó lại tiếp tục mê man, kết quả là lại là vòng đi vòng lại năm ngày…

Đến ngày thứ mười Bàn tử rút cuộc tinh thần cũng đã khá lên nhiều, nhớ tới thời gian qua không gặp Tôn Tiểu Mỹ, liền tới Tôn phủ hỏi thăm. Nào ngờ vừa bước tới của liền gặp ngay một thiếu niên lòe loẹt, hóa ra là tình địch cũng đang theo đuổi Tôn Tiểu Mỹ. Không thể không nói, Tôn Tiểu Mỹ dáng vẻ lúc sau thay đổi hoàn toàn có thể nói tài mạo song toàn,

người theo đuổi quá đông, nếu nói số người theo đuổi có thể xếp hang từ thành Nam sang thành Bắc cũng không phải ngoa.

Thiếu niên trước mặt vừa nghe nói mập mạp trước mặt là Đường Nguyên liền nhanh chóng ra lệnh cho tùy tùng đuổi giết. Bọn bảo tiêu Đường Nguyên thấy tình hình không ổn liền quay đầu bỏ chạy chỉ để lại một mình Đường Nguyên đối mặt với đao kiếm.

Đường Nguyên triệt để trợn tròn mắt!

Ta kháo, tính sao vẫn chưa xong, nơi nơi đều là chờ giết ta, không có cách nào khác!

Chạy!!!

Vì thế Bàn Tử xoay mông lại phía sau, giống như cởi một con ngựa hoang, hoảng hốt dùng tốc độ cao nhất chạy trối chết. Vị công tử kia cũng thuận theo đuổi không buông tha, trên đường của kinh thành trắng trợn đuổi giết Đường Nguyên Đường đại thiếu gia, đao kiếm chói lọi, đằng đằng sát khí.

Nhắc tới cũng lạ, đuổi giết như thế mà không hề thấy quan binh nào can dự, càng không thấy hiệp khách bênh vực kẻ yếu nào xuất hiện. Đến ngay cả một người quen của Đường bàn tử cũng không có, về nhà thì nhà đóng cửa. Đường Nguyên chỉ có thể theo đường lớn mà chạy trốn, từ đường này vòng sang đường kia.

Một ngày qua đi, Đường Nguyên cơ hồ chạy quanh Thiên Hương thành một vòng, rốt cuộc không chống đỡ được, nằm trên mặt đất không đứng dậy nổi, lúc này đây vẫn còn tương đối tốt, không có té xỉu, mà ở thời điểm “nguy cấp” này, một thanh âm đanh thép vang lên:

- Ai dám thương tổn Đường thiếu gia? Người đâu, giết cho ta!

Tiếng này đúng là thanh âm của Hải Trầm Phong!

Rốt cục cứu tinh đã tới, cuối cùng cũng thoát hiểm...

Đường Nguyên cảm động đến rơi nước mắt, nước mắt chảy chan hòa…

Thật là một người tốt mà, tại sao lúc trước ta lại không nhìn ra chứ? Ta lại lấy lông gà làm lệnh tiễn, chèn ép người ta đến khổ sở.

Sau đó chỉ nghe thấy phía sau một trận kêu gào thảm thiết, thanh âm đao kiếm rơi xuống đất, sau đó chỉ nghe thấy có người nói:

- Gặp phải cường địch, mọi người chạy nhanh…

Sưu một tiếng, ai cũng trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hải Trầm Phong cõng Đường Nguyên trở về. Không biết bàn tử bị dọa tới mức nào, một phen gặp họa sát thân, Đường đại thiếu đáng thương gần như hỏng mất. Đáng lẽ theo lẽ thường, sau khi trở về thì Đường Nguyên sẽ húp một chén cháo trắng, nhưng lần này Đường Nguyên khóc không ra nước mắt, mắt trắng dã, nói theo lời của hắn là: Ruột đã teo lại bằng ngón tay út, ăn cái gì nổi nữa?

Lại năm ngày nữa trôi qua. Đường Nguyên lại giảm thêm cân. Lần này hắn sợ tới mức ngây người. Ta kháo! Một trăm ba mươi cân!

Từ năm trăm ba mươi cân xuống một trăm ba mươi cân. Tổng cộng chỉ vọn vẹn có hai mươi ngày công phu, lại có thể trừ đi ba trăm cân! Giờ phút này bàn tử tuy nhìn vẫn còn hơi béo nhưng so với hắn lúc trước thì có thể nói là “ngọc thụ lâm phong”!

Dưới sự tra tấn điên cuồng của ác ma Quân Mạc Tà, Đường Nguyên rốt cuộc đã giảm béo thành công!

Tốc độ giảm béo như vậy, vô luận đến thế giới nào đi nữa, đều là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, tuyệt đối đăng phong tạo cực, điển hình là một truyền thuyết; nếu là đến Địa Cầu, Guinness thế giới tất nhiên phải ghi danh Đường thiếu gia!

Dùng lời nói của một vị bạn thân là ung thư cũng không gầy nhanh như thế được.

Nếu đổi lại là người khác chỉ e là chịu không nổi, nhưng Đường Nguyên từ nhỏ đã ăn sơn hào hải vị, thân thể tuy béo nhưng rất khỏe, chất dinh dưỡng trữ trong cơ thể rất nhiều. Hơn nữa, mỗi khi trời tối, Quân Mạc Tà nhắm hắn không chịu nổi liền len lén thừa dịp hắn ngủ, dùng linh khí khơi thông một chút kinh mạch của hắn, hôm sau bào đảm Đường đại thiếu nhất định có thể khôi phục, lại khoẻ như vâm. Bất quá đương sự lại không biết gì, cứ tự trách, nói vận khí của mình mấy hôm nay quá tệ, ngồi than vắn thở dài liên tục.

Bất quá hiện tại thể trọng giảm xuống, việc thèm ăn cũng giảm theo, hai mươi ngày giảm cân, hắn đã có thói quen ăn uống cải thìa đậu hủ, lại có thể trực tiếp ăn mà không cần dầu để xào mới ăn được…

Đây đối với Đường Nguyên mà nói, thực là một việc vô cùng thống khổ! Rõ ràng trong lòng rất muốn ăn, nhưng một khi ăn vào miệng cũng chán ngấy, nửa ngày mới nuốt xuống, bao tử lại chịu không nổi, cho nên bàn tử cắn răng dậm chân một cái, vô hạn bi phẫn tuyên bố: Lão tử từ nay về sau kiêng thịt béo!

Đến tận đây, chính thức tuyên bố Đường Nguyên đã giảm béo thành công!

Vào ngay đêm hôm đó, tiệc chúc mừng được tổ chức.

Tôn Tiểu Mỹ yên nhiên ngồi nghe; Đường Nguyên còn phát hiện mấy người quen: Kia là hai đại hán cầm đao. Kia là phú gia công tử, cũng chính là vị gọi là "Tình địch" lại có thể đều ngồi chung, hắn không khỏi chấn động, trong lúc nhất thời xem líu cả lưỡi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 144: Áp Lực.

Bàn tử cũng là người thông minh, sau một lúc cân nhắc cũng đã hiểu được, rõ ràng tất cả chuyện này đều là thủ đoạn đùa giỡn của Quân Mạc Tà, kỳ thật trước đó sơ hở không ít, nhưng thời điểm sinh tử làm sao còn có tâm tư để ý chứ, sau khi hiểu rõ ngọn nguồn, Bàn Tử dở khóc dở cười, lại cư nhiên đi tới cảm ơn.

Sau đó Quân Mạc Tà lựa chọn kỹ càng một môn công pháp, để cho Tôn Tiểu Mỹ bức bách Bàn Tử luyện tập.

Chuyện Đường Bàn Tử giảm béo còn tạo ra một chuyện cười không lớn mà cũng không nhỏ nữa, hôm đó hắn quay về Đường gia đi dạo. Kết quả bị lính canh cửa ngăn lại, chết sống không cho vào: Không ai nhận ra hắn !

Quân Mạc Tà trong khoảng thời gian này cảm nhận được áp lực khổng lồ sâu sắc!

Tam đại Thánh Địa tựa như ba ngọn núi cự đại khó có thể kháng cự đặt ở trong đầu của hắn! Quân Mạc Tà cũng thật không ngờ, chính là tổ chức một hồi đấu giá kiếm tiền, lại có thể dẫn đến một con quái vật ba đầu như vậy!

Lấy thực lực Quân gia bây giờ, tại thế tục có thể xưng vương xưng bá, thậm chí được coi là siêu cấp thế gia, đã là việc đương nhân bất nhượng (không nhường nhịn ai)! Nhưng cùng với thế lực muôn đời đỉnh cao như Tam đại Thánh Địa đối đầu vẫn là còn rất xa mới có thể so sánh! Nếu tam đại thánh chính là Lão Ưng, hay là những thế gia thảo kê (nhỏ

yếu như con gà), chỉ sợ Quân gia cũng chỉ là một thế gia bình thường chỉ hơn một chút so với cây cỏ gà vịt mà thôi!

Nếu hiện tại Tam đại Thánh Địa thực quyết tâm phá hủy Quân gia, thì mặc dù Quân gia có vẻ như lực lượng rất mạnh mẽ nhưng chắc chắn sẽ ko có lực hoàn thủ! Lúc đó sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt!

Loại cảm giác đáng ghét ăn bữa hôm lo bữa mai, liên tục phải lo lắng đề phòng này làm cho Quân Mạc Tà rất là căm tức. Nhưng cũng chỉ có thể chịu đựng mà thôi!

Ít nhất trước mắt thật sự không còn cách nào khác!

Từ khi tới thế giới này, đi từng bước một cho tới hôm nay. Chỉnh thể thực lực của Quan gia thật sự đã có sự biến hóa long trời lở đất; từ một thế gia quan lại bình thường vượt qua vô số trở ngại, trở thành siêu cấp thế gia cường hãn nhất trong thế tục. Lại có quan hệ cùng mấy vị cường giả chí tôn, sau lưng cũng có Thiên Phạt sâm lâm thực lực mạnh mẽ làm hậu viện. Nhân sinh đến vậy, có thể nói là ở tục giới có thể hoành hành ngang ngược cũng không ai dám nói gì.

Đối với thành tựu như vậy, Quân Mạc Tà chưa từng nghĩ sẽ không kiêu ngạo! Tất cả chuyện này, mình đều có thể tạo ra! Mây mưa thất thường, mọi việc đều suôn sẻ. Một đường suôn sẻ, làm cho Quân Mạc Tà có chút bội phục chi số thông minh của mình.

Từ không có gì, trở thành thế lực lớn như vậy, cũng có một cảm giác tự hào.

Nhưng là hiện tại, đối với nguy cơ trước mắt, thành tựu như thế vẫn không đáng được nhắc tới, vẫn là không chịu nổi một kích!

Quân Mạc Tà tuyệt đối không cam lòng giống như bây giờ. Vận mệnh của mình, vận mệnh gia tộc lại dựa vào sự quyết định của kẻ khác, bị họ nắm giữ trong tay! Vì tự bảo vệ mình mà trong lòng buồn bực không thôi!

Cho nên Quân Mạc Tà trong thời gian này cơ hồ là liều mạng!

Toàn bộ thời gian, hoặc là ở trong Hồng Quân Tháp luyện đan, luyện công. Hoặc là dùng Kim chi lực của mình tế luyện Viêm Hoàng chi huyết. Trong hai mươi ngày, Thông Nguyên đan một hơi luyện ra ba lô mười tám khỏa, Tụ Nguyên đan lại cũng ma xui quỷ khiến thành công hai lô mười hai khỏa; về phần Thiên Nguyên Đan.....

Nhắc tới việc này Quân Mạc Tà liền muốn khóc vì sướng. Ở trong lòng hắn, Thiên Nguyên đan này khó càng thêm khó. Ở trong lòng hắn chính là loại khó luyện nhất trong tam đại đan dược, vậy mà lại có thể thành công chỉ trong một lần luyện chế! Hơn nữa là một lò mười khỏa, tất cả đều tròn mẩy, đều là thượng phẩm, thậm chí là thượng hạng!

Quân Mạc Tà rốt cục ngẩn ra: Ra là như thế. Ta sai lầm rồi, loại này lại chính là loại đơn giản nhất! Đáng thương cho ta lại cho rằng nó luyện chế khó khăn nhất, thật sự là không nói được gì a.

Quân đại thiếu buồn bực, một hơi luyện chế luôn năm lô. Vậy mà lại có thế thành công toàn bộ, Quân đại thiếu liền tự mình liền nhai một viên, nghiến răng nghiến lợ hung hăng nuốt xuống mới xem như xả giận.

Bất quá trong đoạn thời gian này không ngừng luyện công, không ngừng luyện đan, không ngừng cạn kiệt, không ngừng khôi phục, Quân Mạc Tà đích rốt cục đột phá bình cảnh. Sau khi ăn vào vài khỏa Thiên Nguyên Đan, Quân Mạc Tà rốt cục thành công đem tu vi của mình tăng lên tới Thần Huyền cảnh giới!

Năm mươi năm công lực tinh thuần a, bình cảnh gì cũng phải đột phá! Sau khi đột phá bình cảnh, Quân đại thiếu gia dứt khoát hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, dứt khoát nuốt một viên Tụ Nguyên đan, chỉ cần bản thân mình đủ mạnh sẽ có thể gánh vác được khó khăn lần này, đan dược tăng công lực gì đó, ăn nhiều một chút cũng không gây trở ngại gì. Mà Quân đại thiếu gia thân mang Khai Thiên Tạo Hóa Công, dường như cũng không tồn tại cảnh cái gì không gánh vác nổi, hoặc là cảnh giới không đủ gì đó.

Hai mươi ngày hăng hái chiến đấu, rốt cục đột phá một giai đoạn lớn!

Trừ bỏ thời gian giúp Đường Nguyên giảm béo, và bớt chút thì giờ về ngó qua nhà một cái, thấy không có động tĩnh gì, Quân Mạc Tà lại lập tức lại trở lại Hồng Quân Tháp, nhanh như lưu tinh xẹt giữa bầu trời đen tối!

Trong đoạn thời gian này, Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa rất là vui vẻ, cả ngày ở Thiên Hương thành ăn chơi đàng điếm vui quên cả về. Quân Mạc Tà cũng không có nửa điểm ý tứ đuổi bọn hắn trở về, ngược lại là hết sức giữ lại. Chờ đến lúc đan dược luyện thành, làm cho thực lực của bọn họ lại tăng lên.

Quân Mạc Tà có thể khẳng định hai vị Thú vương lần này trở về, chắc chắn sẽ bị đuổi giết! Có thể tăng cường một phần thực lực, chính là nắm chắc nhiều hơn một phần bảo mệnh! Tối thiểu cũng phải giúp Hổ Vương đột phá bình cảnh, có đầy đủ khả năng tự bảo vệ mình!

Dưới sự rèn luyện không ngừng của Kim chi lực, Viêm Hoàng chi huyết rốt cục cũng luyện tới cực hạn! Quân Mạc Tà nổi hứng, ngay tiếp theo đem chín thanh bảo kiếm kia luyện chế lần thứ hai.

Nếu để cho Đường Bàn Tử thấy, nói không chừng hắn sẽ đau lòng đến mức dậm chân kêu trời! Phá sản a, thật sự là phá sản, trên trăm vạn lượng hoàng kim, lại có thể cứ như vậy vô thanh vô tức bốc hơi khỏi nhân gian.

Hôm nay, Quân Mạc Tà sáng sớm đã từ trong Hồng Quân Tháp đi ra, đắc ý tắm rửa một cái, sau đó mặc vào một bộ tuyết bạch y sam, trong lòng ngẫm lại thành quả lao động trong khoảng thời gian này, rất là hưng phấn đi về phía tiểu viện của Quản Thanh Hàn.

Tất cả mọi người đã đợi đến mòn cả con mắt! Cấp bách a!

Nhã Hương tiểu trúc.

Ngàn vạn lần đừng nói chỉ có nữ nhân mới tản bộ điên cuồng, mua sắm điên cuồng a, kỳ thật nam nhân mà cả đời không có đi dạo phố lần nào cũng giống y như vậy! Huống chi Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa hai người chưa bao giờ đi dạo phố? Cho nên trạng thái của hai người lúc này, cho dù là nữ nhân điên cuồng nhất cũng phải cam bái hạ phong!

Thấy gì liền mua, cũng không thèm mặc cả cầm bước đi luôn! Nam nhân a, chỗ tốt lớn nhất chính là sảng khoái a!

Lúc này hai người đang ở bốn phía Thiên Hương thành quét sạch một vòng. Quả thực muốn đem tất cả những thứ tốt ở Thiên Hương mang về Thiên Phạt sâm lâm.

Những ngày này, hai đại Thú Vương cầm vàng bạc Quân Mạc Tà cấp cho, tư thế giống như là đạo tặc vào thôn, ở các đại cửa hàng Thiên Hương thành điên cuồng vơ vét. Cái gì thuận mắt liền mua, cái gì quý liền mua, vàng bạc ngân phiếu cơ hồ đều nhanh chóng bốc hơi, mà hứng mua sắm của bọn hắn cũng cơ hồ là ngày càng lớn mạnh, tốc độ gia tăng cơ hồ phải bằng một tòa núi nhỏ!

Những ngàynày, Mai Tuyết Yên cùng Xà Vương đều dốc lòng tiêu hoá trọn vẹn lực lượng của Thông Nguyên đan, làm gì có thời gian rỗi rãnh mà quản xem bọn hắn làm những việc khỉ gió gì, đến tận hôm nay, trong lúc vô ý mới phát hiện ra đám vật tư như một tòa núi nhỏ ở tiền viện Quân gia.

Hai đại Thú Vương cũng thật thông minh, đem đám đồ mua được tất cả đề ở tiền viện, ở ngoài tầm mắt Mai Tuyết Yên. Mai Tuyết Yên bình thường đều ở Nhã Hương tiểu trúc, căn bản sẽ không xuất môn, hai người đều nghĩ như vậy có thể thoát được một kiếp, chờ trở lại Thiên Phạt sâm lâm hảo hảo giải thích sau. Đáng tiếc người định không bằng trời định. Kết quả là vẫn bị đã phát hiện.

Hôm nay hai người chưa kịp xuất môn để tiếp tục điên cuồng mua sắm đã bị Mai Tuyết Yên ngăn ở trong nhà.

Lúc Quân Mạc Tà đến, hai Đại Thú Vương đang co quắp trên mặt đất, đầu đầy mồ hôi lạnh, vẻ mặt nơm nớp lo sợ. Ngay cả động đậy một chút cũng không dám. Xà Vương Thiên Tầm ở một bên vui sướng nhìn người gặp họa, không có chút đồng cảm nào. Nhìn thấy này hai người bị đánh, tựa hồ như đang ngắm phong cảnh gì đẹp mắt lắm. Quản Thanh Hàn ở một bên mím chặt môi nhịn cười.

Tình hình này thật sự là chuyện kiến quái bất quái mà (thấy chuyện quái dị nhưng cũng không ngạc nhiên), hai người này hai ba ngày khẳng định lại bị Mai Tuyết Yên thu thập một lần. Lúc bắt đầu, Quản Thanh Hàn còn hảo tâm hỗ trợ xin giúp hai câu, nhưng dù sao cũng đã thấy nhiều lần, cũng biết hai tên kia căn bản chính là không có da mặt, không biết có biết xấu hổ là gì không, cái loại chưng không nhừ nấu không nát đương nhiên nàng cũng không còn tâm tình khuyên giải!

Ai chứng kiến loại loại biểu tình đang bị đập cho tơi bời mà vẫn còn trơ mặt ra đùa giỡn, cợt nhả cũng sẽ không có tâm tư vì bọn họ mà cầu tình.

Cơn giận của Mai Tuyết Yên vẫn còn chưa tiêu, nàng nắm lên một cái áo lụa của nữ nhân trên người Hổ Vương Hồ Liệt Địa âm trầm nói:

- Hồ Liệt Địa! Ngươi xem ngươi biến thành cái gì, nếu ngươi mua thứ gì đó dùng được, ta còn có thể không truy cứu, nhưng là ta sẽ không rõ, Thiên Phạt sâm lâm trừ Huyền thú ra thì chính là dã thú, ngươi mua mấy trăm kiện quần áo nữ nhân về làm gì? Ngươi mặc a? Hay là cấp cho thủ hạ lão hổ của ngươi mang?! Còn có này cái này, cái này nữa… ngươi bị váng đầu à?"

Xoát xoát xoát vài tiếng, mấy kiện đồ vật ở trên người Hồ Liệt Địa, một cái hộp mở ra, hương khí bốn phía, đúng là hộp son phấn. Hổ Vương Hồ Liệt Địa thần tình xấu hổ, trong miệng "Ách... ách..." không ngừng.

Mai Tuyết Yên gần nổi giận:

- Ngươi mua món này đồ bỏ đi này làm cái gì? Ngươi dùng để thoa trên lông sao ()? Hả? Hồ Liệt Địa, ngươi cũng thật có tiền đồ a! Ngươi...ngươi.... trừ bỏ mua một lô đồ cho nữ tử dùng, lại cũng không còn mua cái gì khác sao? Lại còn có vòng tay nữa? Đây là....

Đột nhiên Mai Tuyết Yên giận tím mặt:

"Đây là cái gì? Bố bó chân? Hồ Liệt Địa! Ngươi mua về cho ai bó? (Tục phụ nữ bó chân từ thời bé của người Hán thời xưa, làm cho chân người phụ nữ biến dạng, bé lại. Lưu ý với ae, tục này rất bị phê phán, vì điều này làm cho chân của phụ nữ bị biến dạng, trở nên rất quái dị)

Hồ Liệt lau mồ hôi lạnh, không dám hé miệng, ánh mắt cầu cứu Hùng Khai Sơn:

- Tứ ca a, ngài nói mau nói đi nha. Tất cả đều là ngài bảo cho ta mua a, nói là vì tương lai thị nữ cả cung điện của đại tỷ a. Ta là ta oan uổng a, ngài hãy mở miệng nói một lời công đạo đi được không?

Hùng Khai Sơn ngồi chồm hổm trên mặt đất, rốt cục nhịn không được cười ha ha một tiếng, cả người run rẩy lên vui sướng khi nhìn người gặp họa.

Quân Mạc Tà đứng ở cửa cũng buồn cười hắc hắc hai tiếng.

- Ngươi cười cái gì? Ngươi còn có mặt mũi cười sao?! Hùng Khai Sơn, ngươi tên đần độn này! Nhìn xem ngươi mua cái gì? Nhìn một cái, nhìn một cái, đây, còn có đây...

Các kiện đồ vật đổ ập xuống, trên người Hùng Khai Sơn nhất thời treo đầy đồ đạc..

- Bình trà, chén vàng...cái chén này nhỏ như vậy các ngươi có thể sử dụng sao, để cho ai sử dụng chứ? Quần áo? Hùng Khai Sơn, ngươi thật sự là cao tay a. Cư nhiên còn mua cả áo khoác da gấu. Ta nói Hùng Khai

Sơn a, ngươi xưng là Hùng vương a! Đây đều không phải là đồ sản xuất từ bộ phận trên người các ngươi sao? Ngươi lại có thể mua?"

Mai Tuyết Yên tức giận đến mức mặt cười trắng bệch:

- Các ngươi là xem mình là nhà giàu mới nổi sao? Đem vàng đi đốt sạch phải không?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 145: Cảm Giác Hạnh Phúc Của Mai Tuyết Yên.

- Mùa đông lạnh lắm a!

Hùng Khai Sơn lắp bắp nói, đầu đầy mồ hôi. Hắn vừa rồi đang toét miệng hả hê cười trộm, đột nhiên bị nhìn thẳng vào mặt rồi ăn chửi lập tức líu lưỡi, biểu hiện trên mặt quái dị như chết đứng.

- Lạnh?

Mai Tuyết Yên song phi một cước đá Hùng Khai Sơn trượt một đoạn dài.

- Vừa đến mùa đông là các ngươi ngủ đông ngay, trăm ngàn năm đều như vậy à, ngươi lạnh cái rắm a! Ngươi là con gấu, lại mặc một cái áo choàng da gấu? Vậy mà ngươi cũng nghĩ ra hả? Ngươi cũng thật tài tình! Ngươi tự coi mình là cao nhân, ngươi tưởng ngươi có thể lừa gạt ta như Quân Mạc Tà sao, ngươi thực không biết xấu hổ a.

Quân Mạc Tà vốn đang cười ha hả, nhưng nghe đến đó liền bực mình, làm sao lại đổ lên đầu ta chứ, hóa ra ta chẳng phải thằng ngốc sao? Cũng không phải là tên ngốc, mà là huynh đệ với tên bẩn thỉu này sao?

Hùng Khai Sơn dập đầu đến vỡ cả đá vẻ mặt cầu xin, nói không nên lời.

- Nói cũng đúng, năm nay vì sao lão Hùng hắn không ngủ đông? Lại còn vui sướng chứ?

Quân Mạc Tà nhìn hai người chật vật không chịu nổi, hắn cũng không rời đi, hiện thân đi tới hòa giải.

- Ngươi tới từ lúc nào? Dù sao đó cũng là do ngươi, nhưng hắn là hùng vương, nếu ngủ đông cũng đúng thôi? Ta còn chưa nói với ngươi sao, ngươi nói ngươi đưa cho bọn chúng nhiều tiền như vậy xảy ra chuyện thì sao đây?

Mai Tuyết Yên trợn mắt, còn đang định nói thêm. Đã thấy mặt mũi hắn tràn đầy xuân phong đắc ý, không khỏi tò mò hỏi:

- Chuyện gì? Sao cao hứng như vậy?

Mai Tuyết Yên trong nháy mắt đã liên tưởng đến Quân đại thiếu gia có thể đã luyện đan xong, giọng nói không khỏi kèm thêm ý chờ mong!

Quân Mạc Tà nghênh ngang bước một bước, cười hắc hắc nói:

- May mắn không nhục mệnh! Tuyết Yên à, cô bây giờ có thể đoán một lần đi, chỉ cần số lượng không quá nhiều, nhất định không có vấn đề gì.

Mai Tuyết Yên mày liễu dựng lên, rõ ràng dám kêu tên ta. Nhưng lập tức phục hồi tinh thần lại: "Chẳng lẽ là thật sự luyện thành thần đan rồi?" Lập tức quên ngay việc tìm hắn tính sổ, mắt lại trợn lên, ngón tay cong lên, đếm thầm trong lòng.

Hùng Khai Sơn đang dập đầu mục quang sáng ngời, âm thầm hướng về Quân Mạc Tà bật ngón tay cái; tiến độ thực là nhanh a, bây giờ đã kêu nhũ danh rồi, thật không hổ là tỷ phu! Rõ ràng sắp "ăn" đại tỷ đến nơi rồi.

Hai đại Thú Vương đồng thời hướng Quân Mạc Tà nhìn đến lọt tròng.

Trâu bò quá a.

- Mười viên, mười viên là đủ rồi.

Mai Tuyết Yên nhắm mắt lại đếm, thở dài nói.

- Mười viên? Cô chắc không?

Quân Mạc Tà rất kỳ quái, hắn vốn tưởng rằng Mai Tuyết Yên mấy ngày tính số cửu cấp đỉnh phong huyền thú chưa hóa hình cũng phải kha khá, không nghĩ tới Mai Tuyết Yên chỉ cần mười viên.

- Chính xác!

Mai Tuyết Yên hít một hơi thật sâu:

- Mười viên là rất nhiều rồi, làm người không thể có lòng tham không đáy, tuy những cửu cấp huyền thú đỉnh phong kia cách ranh giới hóa hình cũng chỉ có một bước ngắn, nhưng, việc không làm sao có thể hưởng không? Chỉ là đơn thuần tăng lên một cấp Thú Vương , ngược lại càng có lợi cho việc quản lý Thiên Phạt sâm lâm. Về phần những thứ khác, chờ ta sau khi trở về chậm rãi chọn lựa, sau đó dạy bảo, vạn nhất tạo ra kẻ có dã tâm khó thuần phục, ngược lại càng đau đầu.

Quân Mạc Tà tán thưởng vỗ tay:

- Không sai, không sai, đây mới là chính xác. Tinh binh không cần nhiều, đúng là như thế! Chỉ có Thú Vương hoàn toàn giỏi hơn những huyền thú khác, tạo ra quyền uy tuyệt đối, mới có thể không lo lắng phát triển thoải mái.

-Tuyết Yên, cô suy nghĩ cực kỳ chu đáo.

Hắn xoay người ngồi xuống, từ trong lòng lấy ra một cái bình ngọc, đặt trên bàn, lập tức ánh mắt của mọi người như bị nam châm hấp dẫn đồng thời nhìn tới.

- Trong đây, chính là năm khỏa Thông Nguyên đan. Lúc trước đưa cô bốn khỏa, cô đã dùng một khỏa, vừa tròn mười khỏa.

Quân Mạc Tà trầm giọng nói:

- Bất quá, ta đề nghị Hổ Vương cùng Hùng Vương, Xà Vương không cần trở lại Thiên Phạt sâm lâm, ăn luôn ở đây đi, sau đó cô hộ pháp cho ba người bọn họ. Trực tiếp làm tăng thực lực cho bọn họ. Càng nhanh càng tốt! Cô xem coi thế nào?

- Cho dùng một khỏa cũng không sao, bất quá hai tên này tính tình cực kỳ hấp tấp, mà lại làm việc không có đầu óc. Vạn nhất ở chỗ này thực lực đại trướng, sau khi trở về tác oai tác quái làm sao bây giờ? Đây chẳng phải là ta không biết phân biệt nặng nhẹ?

Mai Tuyết Yên liếc nhìn Hùng Khai Sơn đang quỳ dưới đất, có chút lo lắng.

Nghe thấy có thể ăn đan dược tăng công lực, Hùng Khai Sơn đang quỳ vui mừng quá đỗi, tự nhiên đến đây lại có tiện nghi thế này, đột nhiên nghe được Mai Tuyết Yên nói, hai vị Vương cấp đều sụp cả khuôn mặt xuống.

Mai Tuyết Yên nói phi thường minh bạch, hai vương mới vừa rồi còn suy nghĩ:"Khi thực lực tăng lên trở về. Nhất định phải làm cho Hạc lão tam bọn họ biết rõ sự lợi hại của ta". Nào biết đâu rằng mộng đẹp còn chưa dứt, đã bị Mai Tuyết Yên trực tiếp bác bỏ.

- Không phải chứ, lão Hùng cùng lão Hổ tuy trời sinh tính chân chất, nhưng đều là người biết chuyện, sao lại làm ra việc như vậy chứ? Cho dù ngày hôm trước bọn họ tại cổng thành Thiên Hương đại khai sát giới, cũng là vì nhị hoàng tử đui mù, muốn cướp linh dược trên người bọn họ, theo ta được biết, bọn họ từ Thiên Nam tới đây, giết chóc xác thực không ít, nhưng cũng không phải bọn họ trêu chọc người khác, đều là người khác khiêu khích trước.

Quân Mạc Tà nghiêm nghị nói:

- Cho nên, ta tin tưởng bọn họ tuyệt sẽ không làm mấy việc đó đâu.

Hai vương cảm động triệt để, cơ hồ nước mắt lưng tròng nhìn Mạc Tà "tỷ phu" như gào khóc. Ngài chính là tỷ phu duy nhất của chúng ta, cho dù đại tỷ muốn thay đổi tỷ phu, chúng ta cũng không đáp ứng đâu!

- Bọn họ tối đa cũng chỉ dám muốn mưu quyền soán vị Hạc Trùng Tiêu thôi. Hai người bọn họ làm không được đâu.

Quân Mạc Tà nói tiếp.

Hai vương đồng thời choáng váng ngửa mình, hai chúng ta dám nghĩ mưu quyền soán vị hay sao chứ?

- Huống chi, cô chẳng lẽ không hiểu được sao? Bọn họ lần này trở lại Thiên Phạt, trên đường đi tuyệt sẽ không như lúc đến đây mà thuận lợi như vậy!

Quân Mạc Tà nói tiếp, sắc mặt ngưng trọng:

- Tăng thực lực lên, đây là việc cấp bách! Phải biết rằng, đoạn đường này khả năng phải chống lại tam đại Thánh Địa! Công phu hai người bọn họ hiện tại, một chọi một chỉ có thể tự bảo vệ mình, chứ đừng nói là bị đánh lén vây công! Đây là bảo vệ tánh mạng, không phải trò đùa! Động một chút liền nguy hiểm đến tính mạng, cho dù bọn họ có thể may mắn trở lại Thiên Phạt, thực lực bản thân cũng tổn hại, cô hy vọng thấy Sư lục, Hầu thất trở lại nguyên hình hay sao?

Mai Tuyết Yên sắc mặt trầm trọng, trầm ngâm nói:

- Ngươi cảm thấy, bọn họ chặn Hùng Hổ có bao nhiêu khả năng?

Quân Mạc Tà lộ ra nụ cười khổ, nói:

- Cô biết rõ chuyện này khó nói, đáp án chính cô cũng rõ ràng rồi, chẳng qua là lừa gạt bản thân thôi. Ít nhất là ngoài tám phần! Cho dù chỉ có một nửa khả năng, cô nguyện ý dùng tánh mạng của huynh đệ làm tiền đặt cược sao?

Mai Tuyết Yên trầm mặc, đôi mắt đẹp ẩn ẩn bắn ra lửa giận, quả quyết nói:

- Ngươi nói rất có đạo lý, lúc trước là ta lo lắng không chu đáo, đã như vầy, vậy hãy để cho thực lực hai người bọn họ tăng lên xong rồi trở về Thiên Phạt.

Quân Mạc Tà hất hàm nói:

- Nên như thế!

Hùng Khai Sơn dưới đất vui mừng vô cùng, thật không nghĩ tới đại tỷ cũng tự nhận lo lắng không chu toàn! Hay phải nói là tỷ phu cao minh, chém gió một hồi làm cho cơ hội này tới tay a. Tại Thiên Phạt, Đại tỷ khi nào sửa đổi chủ ý cơ chứ!

Tỷ phu chính là cao tay! Tỷ phu, hôn tỷ phu một cái, chúng ta yêu ngươi chết mất!

Hai vương cơ hồ đem câu nói kia hô lên, cuối cùng cố nén được, nhịn được kêu lên một tiếng mệt mỏi.

Đến khi hắn nghe nói trên đường sẽ có chặn đánh, trời sinh tính hiếu chiến của hai người ngược lại không có để ở trong lòng. Hai vương cơ hồ cả đời từ nhỏ đến lớn, đều là chiến đấu liên miên, có thể nói, chiến đấu. Đã là thiên tính của bọn hắn! Cái gì tam đại Thánh Địa, cao thủ thì sao chứ? Chúng ta bình sinh đi qua sống chết không biết bao nhiêu lần, chẳng lẽ lần thứ nhất chặn giết là có thể lấy mạng của chúng ta? Nhất là thực lực lại có đột phá như Hùng Khai Sơn, đã sớm muốn kiểm tra một chút thực lực trước mắt rốt cuộc có bao nhiêu, tịnh tiến ra sao!

Chặn giết chúng ta? Kháo! Cái này căn bản là chuyện cười!

Tranh thủ thời gian đến đây chặn giết đi, chúng ta muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai muốn mạng ai đây!

Giống như Sư lục, Hầu thất, bọn họ năm đó thực lực mới xác lập, cách Thú Vương đỉnh phong một khoảng lớn, tức thì bị tứ đại chí tôn đánh lén ám toán. Lúc đó mới bất hạnh bị thua, chúng ta thời điểm đạt đến Thú Vương đỉnh phong đã có khả năng đột phá, nếu lần này có thể đột phá, hậu tích bạc phát (trước tích lũy sau phát huy) , tất nhiên sẽ tăng trưởng kinh người, cho dù cao thủ chân chính nửa đường chặn đánh, chúng ta cũng không để trong mắt, bốn chí tôn cao thủ làm đối thủ dễ tìm như vậy sao?

Mai Tuyết Yên nghĩ trong chốc lát, nói:

- Những đan dược mới này năm khỏa tạm thời để đó, đợi đến khi trở về Thiên Phạt sâm lâm phân phát sau. Các ngươi trước hết dùng chỗ này của ta.

Nói xong lấy ra một cái bình ngọc từ trong áo. Từ trong bình nghiêng nghiêng đổ ra ba khỏa đan dược, trong đó một khỏa lại cất vào trong bình ngọc Quân Mạc Tà đặt lên bàn, tổng thành sáu khỏa. Xà vương trước đã dùng một khỏa. Cho nên trong tay Mai Tuyết Yên chỉ còn lại có một khỏa.

Đang muốn cho hai vương ăn vào, lại nghe Quân Mạc Tà nói:

- Chậm đã.

Mọi người kinh ngạc nhìn hắn, đã thấy hắn từ trong lòng lấy ra một bình ngọc, cười hắc hắc, nói:

- Đây là Thiên Nguyên đan, cũng được mười khỏa. Dùng một khỏa có thể gia tăng năm mươi năm công lực, mỗi người chỉ được ăn một khỏa! Ta cho rằng, các ngươi trước hết dùng một khỏa, công lực tăng trưởng, sau đó lại dùng Thông Nguyên đan. Tăng lên như vậy mới là hữu hiệu nhất. Hoặc có thể tạo ta hiệu quả khác không chừng.

Mai Tuyết Yên thở nhẹ một tiếng. Thân hình có chút run rẩy.

Một khỏa thần đan, tăng trưởng năm mươi năm công lực!

Hai loại đan dược trân quý, chỉ nghe là có thể biết rõ, nhưng Quân Mạc Tà đúng là không chút tiếc rẻ đem ra.

Mà mấy ngày nay, cũng không trông thấy bóng dáng Quân Mạc Tà, chắc hẳn vì vài loại đan dược này cố gắng. Lại cũng là vì an toàn của mình! Cũng là vì lo lắng cho mình.

Chỉ một thoáng, Mai Tuyết Yên đột nhiên dâng lên cảm giác được che chở, được bảo vệ, cảm giác hạnh phúc. Loại cảm giác này, trong cuộc đời của nàng, cơ hồ chưa từng xuất hiện. Hơn nữa, nàng huyền công tuyệt thế, tung hoành thiên hạ. Khi nào có người mang lại cảm giác này cho nàng?

Nhưng mà lúc này đây, loại cảm giác kỳ quái tới cực điểm bỗng nhiên xuất hiện, làm cho nàng dị thường thỏa mãn, say sưa. Không ngờ cảm thấy trong lòng có cảm giác hạnh phúc trào dâng, còn mơ hồ có một loại cảm giác chua xót nhàn nhạt, trong lúc vô hình, không ngờ không muốn xa rời loại cảm giác này.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 146: Tình Yêu Của Quản Thanh Hàn.

Nhìn khuôn mặt Quân Mạc Tà có chút hơi gầy cùng tuấn lãng, cùng với cặp mắt tựa hồ như bất cần đời (yy rồi), trong nội tâm Mai Tuyết Yên không ngờ man mác có cảm giác vui sướng. Điều này, hắn làm hết thảy cũng là vì ta!

Trời đất chứng giám! Quân Đại Thiếu gia làm việc này mặc dù có không ít cũng là vì Thiên Phạt chúng thú, thậm chí vì Mai Tuyết Yên cũng chiếm phần lớn, nhưng nói toàn bộ là vì nàng thì quá xa vời đi, dù sao những thủ đoạn này mục đích chính là phục vụ cho gia tộc!

Không trách khi nói, nữ nhân là động vật hay mê mẩn nhất, lời này thật sự không sai tí nào! Nhất là nữ nhân đang động tâm, coi người trong lòng như supper man cứu vớt Địa Cầu, nàng chắc chắn sẽ không chút do dự mà nói:" Anh ấy là vì mình!" Vì vậy mà đem tình cảm của mình làm cho rối tinh rối mù.

- Uhm, làm như vậy quả thật có thể thu được lợi ích lớn nhất. Ngươi nói tiến hành ra sao đi, dù sao ngươi là phát ngôn viên của sư phụ ngươi, vừa là người hiểu rõ những linh dược này.

Mai Tuyết Yên thản nhiên nói, trong thanh âm, không ngờ pha lẫn thẹn thùng và ôn nhu. Còn thoáng một loại cảm giác rất ngoan ngoãn; trên khuôn mặt, chẳng biết tại sao đột nhiên nổi lên một vùng ửng đỏ.

Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lên, không thể tin lão đại của mình, nhìn lại Quân Mạc Tà, cơ hồ phát ra tiếng kêu quái lạ!

Hai đại Thú Vương một mực đi theo làm tùy tùng bên người lão đại, cả đời chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt này của Mai Tuyết Yên, cũng chưa từng nghe qua Mai Tuyết Yên phát ra âm thanh ôn nhu như vậy. Đương nhiên là khiếp sợ không biết là sao!

Thủ đoạn của tỷ phu cũng thật là bá đạo? Lại có thể đem đại tỷ hung hãn thuần phục?

Nhìn thấy Hùng Khai Sơn quỳ dưới đất cơ hồ đem tròng mắt lọt ra ngoài, Mai Tuyết Yên chợt nổi giận, một cước đạp tới, lớn tiếng quát lớn:

- Làm cái gì thế hả? Bị "down" à? Thèm đòn hay sao?

Hai đại Thú Vương đau đến kêu ra tiếng, nhưng lại nháy mắt ra hiệu với nhau. Cao nhân làm việc, bí hiểm vô cùng, đẳng cấp của ta làm sao có thể hiểu rõ nhân quả được, chỉ đồng thanh nói:

- Không có gì không có gì, thật sự không có làm gì, hắc hắc hắc.

Nghe thanh âm hắc hắc của hai đại Thú Vương, trên mặt Mai Tuyết Yên càng đỏ dần lên.

Quản Thanh Hàn ở một bên lẳng lặng nhìn xem, vẻ mặt vốn vui vẻ, nhưng trong lòng đột ngột dâng lên ý tứ chua xót nồng đậm, vụng trộm nhìn Quân Mạc Tà. Tên này thần trí hôn mê cướp đi tấm thân xử nữ của mình; từ khi trở lại Thiên Hương thành, đã lâu không tìm mình, lúc trước lúc nào hắn cũng mang bộ dạng dục hỏa thiêu thân tìm đến mình, đều bị mình không lưu tình chút nào mà đuổi ra ngoài, có phải là đối với hắn quá thô bạo không?

Nàng vừa nhìn sang, đã thấy Quân Mạc Tà cũng đang nhìn mình, không khỏi lại càng hoảng sợ, vội vàng quay mặt qua chỗ khác.

Quân Mạc Tà he he một hồi, đột nhiên tiến đến ở bên tai nàng, truyền âm:

- Thanh Hàn tỷ tỷ, ta ta... Ta lại trúng độc, xin tỷ thương xót, giúp ta giải độc như lần đầu đi... Lần này nhu cầu cấp bách a, ta cảm thấy rất khó chịu, cần bảo vệ mạng nhỏ của "tiểu đệ đệ" a.

Quản Thanh Hàn nghe vậy phụt ra một tiếng, nàng không thể so sánh với nha đầu Độc Cô Tiểu Nghệ kia, nhất là trong việc nói thẳng ra như thế, đối với việc nam nhân này nghĩ đến cũng rất minh bạch, nghe được Quân Mạc Tà khiêu khích, cực kỳ xấu hổ, nhéo một cái vào eo hắn. Xoay người sang chỗ khác, ngọc dung trắng nõn nhưng lạnh lùng lập tức đỏ bừng, ngay cả hai tai nhỏ cũng chỉ thoáng trở nên đỏ bừng.

Quân Mạc Tà còn ghé mặt nhìn, không khỏi ngây ngốc một chút, trước mắt vành tai nhỏ sáng long lanh hoàn mỹ không tỳ vết, sóng mắt uyển chuyển, đẹp không sao tả xiết, nhất thời tức giận trong lòng. Ma xui quỷ khiến thế nào hắn lè lưỡi liếm một chút.

Quản Thanh Hàn đột nhiên bị đánh lén, thở nhẹ một tiếng. Trong lúc đó chỉ cảm thấy toàn thân tất cả đều như nhũn ra, một điểm khí lực cũng không có, cơ hồ sắp ngã sấp xuống, toàn thân thoáng cái nóng lên, mặt đỏ tới mang tai nỗ lực đứng ở trước mặt mọi người, một tay nâng lên, hung hăng liếc Quân Mạc Tà, muốn lao ngay ra cửa. Quân Mạc Tà ha ha cười, lại không thèm để ý một tay chặn ngang rồi ôm lấy nàng.

Quản Thanh Hàn không thể tưởng được hắn to gan như vậy, bị hắn ôm vừa vặn trong tay. Lập tức vừa thẹn vừa vội, toàn thân nóng bừng, vội la lên:

- Mau buông ta ra!

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, bên tai nàng nói:

- Buông ra làm gì? Nàng là người đầu tiên của ta, hừ hừ, ngày mai là điển lễ Tam thúc thu nghĩa nữ, đợi qua điển lễ, nàng chính là nghĩa nữ của Tam thúc, ta lập tức xin gia gia làm chủ, ban đêm sẽ đem nàng ôm vào trong chăn của ta, xem nàng còn trốn đi đâu! Hắc hắc, nàng yên tâm đi tiểu Hàn, chăn của ta đảm bảo ấm áp vô cùng.

Quản Thanh Hàn kinh hãi kêu lên một tiếng, nàng từu trước đến nay lễ giáo nghiêm khắc, chưa khi nào nghe tán tỉnh rõ ràng như vậy? Nhất thời xấu hổ lúng túng, toàn thân mắc cỡ đến run lên, cũng không biết lấy khí lực từ đâu, đẩy hắn ra, giãy giụa một chút, chạy ra ngoài nhanh như tên bắn.

Quân Mạc Tà cười ha ha, xoay người lại, đã thấy Mai Tuyết Yên đang nhìn mình đỏ bừng cả khuôn mặt, trong mắt như có dục hỏa; về phần Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa còn đang mở to hai mắt nhìn, mục quang như lần đầu nhìn thấy thần tiên.

Thần nhân a! Chính thức là thần nhân a!

Không chỉ làm cho lão đại của chúng ta ngoan ngoãn dễ bảo. Hơn nữa còn dám ở trước mặt lão đại của chúng ta đùa giỡn những nữ nhân khác! Cái này thật sự là can đảm, xem thế là đủ rồi a, thật là bá đạo, quá hung hãn, quá nguy hiểm! Quá trâu bò! Thần tượng của ta!

Quân Mạc Tà khẽ giật mình, trong nội tâm một trận nhốn nháo, không thể tin được.

Những lời kia vừa nói ra, rõ ràng là thân mật vô cùng, không thể tưởng được nhất thời cả bộ mặt lẫn tâm hồn, toàn bộ như quên đi, trực tiếp nói ra, nhìn mấy người kia biểu lộ như thế, rõ ràng cũng nghe được a.

Mai Tuyết Yên tức giận nhìn hắn, trên mặt còn mang theo tia ửng đỏ.

Cách làm của tên này vừa làm mình cảm động một chút, hắn lại ngay trước mặt mình đùa giỡn nữ nhân khác! Lá gan thật sự là lớn a!

Xà vương nhìn Quân Mạc Tà. Trong ánh mắt như muốn ăn tươi, tựa hồ khôi phục nguyên hình trong một khắc để mở miệng, nuốt tên gia hỏa này vào bụng.

Quân Mạc Tà thấy tình thế không ổn, vội vàng ho khan hai tiếng. Hắn biết rõ, ngàn vạn không thể giải thích, càng giải thích thì chính là che dấu, mà nếu là che dấu, không chỉ đen đủi thôi đâu, mà là xui tận mạng, có thể nói như đại sự luôn cũng không quá!

Nhãn châu của hắn xoay động, muốn đem chủ đề này dời đi, liền ho khan hai tiếng, ra vẻ đạo mạo nói:

- Tất cả mọi người đã thống nhất ý kiến, như vậy bốn người các ngươi ở chỗ này ăn đi. Ta vừa vặn không có việc gì, hộ pháp thay các ngươi, hơn nữa huyền công phái ta phát ra đối với các ngươi trợ giúp tiến giai rất có ích, sư phó lão nhân gia có việc khác, thật sự là không tiện quấy rầy, theo ta mà làm nào.

Nói xong, hắn còn thúc giục hai câu, nói:

- Mai cô nương, cái này, cô cũng đã rõ ràng. Thực lực đại biểu cho sinh tử tồn vong, tiến lên chút xíu như vậy cũng đủ để ảnh hưởng kết quả cuộc chiến đoạt thiên, cùng với an nguy tương lai của thiên hạ thương sinh! Sớm tăng lên một phần, chính là một phần nắm chắc a. Nhanh ăn vào đi, nhanh ăn vào đi.

Dứt lời, Quân Mạc Tà khó khăn tặc lưỡi hai cái cười ha ha. Giống như chim cú khóc đêm, giống như lấy gàu hót rác cọ trên mặt cát chói tai cực kỳ.

Hắn hiện tại biết rõ Mai Tuyết Yên nhất định là rất căm tức. Cho nên dù mặt dày mày dạn gọi " Tuyết Yên". Đến bây giờ cũng không dám nữa, trực tiếp đổi thành Mai cô nương, rồi lại đem thế giới chụp lên. Mở miệng là đại lục đại thế, ngậm miệng là thiên hạ thương sinh, sắc mặt như ngày tận thế đang đến vậy.

Không thể không nói, lời này nói ra mang theo sự hiệu quả vô cùng!

Nguyên bản Mai Tuyết Yên tức đến sùi bọt mép oán hận hừ một tiếng, ôm bình ngọc, đổ ra ngoài bốn hạt đan dược, đầu tiên là cho Thiên

Tầm một khỏa. Sau đó nhìn Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa, chỉ thấy hai tên này còn mở to miệng bày ra vẻ mặt khâm phục, không khí chợt động, ngón tay bắn ra, hai khỏa đan dược trực tiếp đi vào mồm hai tên miệng rộng, tiết kiệm một phen miệng lưỡi.

Đừng xem thường một khỏa dược hoàn nho nhỏ. Mai Tuyết Yên như không tin được, Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa hai người to xác đau đến mức kêu lên một tiếng, hàm răng cơ hồ không va vào nhau, đang cảm thấy kỳ quái đột nhiên cảm giác trong miệng có một cỗ hương thơm. Một cổ dòng nước ấm trong miệng mở ra, hóa thành một cỗ nhiệt lực tràn trề, ào vào xông vào kinh mạch toàn thân, tứ chi bách hải.

Nguyên lực toàn thân tựa hồ là nhận lấy kích thích mãnh liệt, lập tức như nước cuộn trào lên mãnh liệt. Trong kinh mạch núi sông đảo lưu mạnh mẽ, hai đại Thú Vương trong nội tâm rùng mình, trợn mắt nhìn lên. Chỉ thấy Mai Tuyết Yên cùng xà vương đã khoanh chân ngồi trên mặt đất, đang tại vận công tiêu hóa dược lực.

Hùng Hổ hai đại Thú Vương tự nhiên cũng không dám chậm trễ, vội vàng ngồi xuống, ngũ tâm hướng thiên, mắt xem mũi, mũi thông vào tâm, tiến nhập điều tức sâu.

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng thở ra, cửa ải cuối cùng này tạm thời đã qua. Đi trước một bước tính một bước, hôm nay thật sự là mất đi sự hưng phấn, lửa nóng hun tâm a. Nhất cử đắc lưỡng tội (một việc làm gây hai lỗi), thật sự là ngày xui xẻo.

Quản Thanh Hàn da mặt mỏng như vậy, bị mình khi dễ ở nơi đông người, tối thiểu cũng tức giận vài ngày. Mai Tuyết Yên lúc này tựa hồ là vừa mới có một chút tiến triển, nhưng lần này đùa giỡn lưu manh để lại ấn tượng cực xấu với nàng. Trộm gà không được còn mất nắm gạo a, tổn hại nghiêm trọng đây.

- Aiiiiii!

Quân Đại Thiếu bi ai thở dài một tiếng vô hạn ủy khuất. Ta cũng không muốn a, nhưng mà lão tử đã nhẫn nhịn nửa đời người, lại còn phát từ bi nữa sao? Cần biết việc này về lâu dài càng bức bối, không cẩn thận là hỏng, giống như có mỹ nhân sống động thơm tho trước mắt, chẳng lẽ còn muốn dùng "ngũ cô nương" () giải quyết! Không phải phí của trời sao? Ta chỉ là vì người của mình mà cố gắng, ta sai lầm rồi sao? Ta nói sai rồi sao?

Ta kháo, cho các ngươi xuyên việt thử xem? Nhìn một đại mỹ nữ gần ngay miệng, nhưng lại không thể ăn, cũng không có cơ hội để ăn, căn bản chính là tra tấn, thống khổ nhất, tra tấn kinh khủng nhất, đây cũng nhờ định lực của ta cao cường! Đổi lại là người khác coi, không cần đợi lâu, chắc chắn sẽ thành Đông Phương Bất Bại ngay.

Một hồi lâu sau, trên người Mai Tuyết Yên toát ra một luồng khói trắng, bay lên trên đỉnh đầu chậm rãi ngưng tụ, chậm rãi tạo thành sương mù dày đặc hình dáng như đóa hoa, sau đó lại thêm một đóa, đến khi xuất hiện ba đóa, mới đình chỉ ngưng tụ.

Quân Mạc Tà âm thầm cắn lưỡi, không thể tưởng được cái này gọi là "Tam hoa tụ đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên", cảnh giới nội lực chí cao ở kiếp trước chưa từng nhìn thấy, nay cũng đã thấy rồi! Nhưng lại không phải là nội lực, cũng không phải Huyền khí, mà là nguyên lực huyền thú!

Điều này cũng làm cho Quân Mạc Tà chính thức ngộ ra đạo lý: Nguyên lai võ học thiên hạ, bất kể là thế giới nào, bất kể tên gọi là gì, khi đến mức cao thâm, đều là trăm sông đổ về một biển.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 147: Tứ Đại Yếu Tố.

Một lúc sau ba đóa hoa do sương mù dầy đặc tạo thành "Sưu" Mai Tuyết Yên thu vào trong người, sau đó Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng mở mắt, trong mắt bắn ra ánh sáng kỳ lạ, thấy Quân Mạc Tà, trong lòng bốn bề dậy sóng, ánh mắt phức tạp, bách vị tạp trần.

Một chút cũng không sai!

Mai Tuyết Yên rõ ràng cảm giác được, nguyên lực trong cơ thể mình ở nơi này chỉ trong chốc lát được đề cao đến mức độ cực điểm! Tròn năm mươi năm tinh thuần nguyên lực, thậm chí còn hơn lúc trước!

Mai Tuyết Yên kể từ lần trước bị hơn mười đại cao thủ vây công, chẳng may thân chịu trọng thương, gắng gượng chống đỡ bỏ chạy về Thiên Phạt Sâm Lâm. Nhưng thương thế có thể nói cực kỳ trầm trọng, từ trong tới ngoài bị chưởng, kiếm, đao thương mà ở nơi đó một chỗ, càng bị một loại công phu tà môn âm độc đến cực điểm đánh trúng. Khí âm tà ấy thủy chung chiếm giữ trong cơ thể, khu trừ không ra! Mai Tuyết Yên cực khổ trị liệu mấy chục năm. Thậm chí khôi phục nguyên thần huyền thú tu luyện nhưng thương thế thủy chung không hề thuyên giảm. Năm đó Mai Tuyết Yên cũng chỉ vì nhân từ nương tay. Ngay từ đầu chưa xuất ra toàn lực, những người này đều là chủ lực của Đoạt Thiên chi chiến, động một tý là liên lụy đến toàn bộ an nguy của đại lục, tổn hại không kể hết, lúc đó mới chịu tổn thương nặng nề! Nếu Mai Tuyết Yên thực lực không có chút thành tựu, chỉ sợ sớm đã hương tiêu ngọc vẫn lâu rồi.

Một lần bị thương tổn trầm trọng, đối với Mai Tuyết Yên mà nói, chỉ thiếu chút nữa là tai họa ngập đầu! Thập đại cao thủ Chí Tôn chi thượng

vây công, nào phải là chuyện bình thường sao? Chính là trận chiến ấy, nhưng mà là vô số lần giẫy dụa ở ngưỡng cửa quỷ môn quan!

Mãi đến đêm họp trước cuộc chiến Thiên Phạt, Mai Tuyết Yên rốt cuộc mới cảm nhận được khôi phục được gần như trước, rồi lại trong quá trình khẩn yếu nhất, trải qua kinh sợ, sắp tới thành công, thì mất trộm Phạt Thiên Thánh Quả. Thế nên tâm tư nàng mới kích động, nguyên lực toàn diện phản phệ, nháy mắt trong lúc đó lại trở về nguyên hình!

Mà Quân Mạc Tà ngay tại lúc nàng vô lực hành động, may mắn thế nào lại xông vào, tưởng như ngày thường bắt đầu hành động hại người. Đùa quái đản thật lớn một phen, làm cho Mai Tuyết Yên xấu hổ và giận dữ muốn chết mà không làm gì được!

Nhưng ngoài ý muốn, Quân Mạc Tà vô tình sử dụng thiên địa linh khí chữa thương cho nàng, đã làm ra hiệu quả thật lớn! Tuy rằng chưa thể chữa cho nàng khôi phục hoàn toàn, nhưng cũng làm cho bệnh cũ nguyên bản trầm kha tiêu thất hơn nửa. Thậm chí cả nguyên lực phản phệ kết quả cũng không có gì trở ngại. Sau khi Quân Mạc Tà rời khỏi, Mai Tuyết Yên dốc lòng vận công, rốt cục cũng khôi phục được tám phần thực lực, thành công đem thương thế cũ mạnh mẽ áp chế, xuất chiến cùng Tứ Đại Chí Tôn! Cũng một lần hành động mà thắng!

Nhưng Mai Tuyết Yên cũng biết thương thế của mình còn xa xa mới có thể chân chính khôi phục, mà Đoạt Thiên chi chiến đã gần ngay trước mắt. Thầm biết ở dạng trạng thái này mình không có nắm chắc, lúc này mới đưa ra chủ ý du lịch đại lục, hi vọng có thể tìm kiếm cơ duyên khôi phục hoàn toàn.

Mà đi theeo bên người Quân Mạc Tà, đúng là nàng sớm có dự mưu an bài. Bởi vì Quân Mạc Tà có thiên địa linh khí, đúng là vô thượng pháp môn để khôi phục thương thế của nàng!

Quân Mạc Tà hiếp đáp nàng, nhưng nàng lại cần thiên địa linh khí của Quân Mạc Tà trị thương cho mình. Đúng là một quan hệ rắc rối phức, quỉ dị khó có thể diễn tả bằng lời. Mai Tuyết Yên dọc theo đường

đi bị hai loại tâm tình này hành hạ đến kiệt sức, nhưng Quân Mạc Tà một đường xuân phong đắc ý, khiến Mai Tuyết Yên càng thêm khó chịu, vì thế một lần lại một lần bố trí trêu chọc, lại bị người này có thể đón đỡ được toàn bộ.

Cho dù là lúc này chưa có kế tiếp theo để sửa trị hắn, nhưng người này thật sự là da mặt dày đến thiên hạ vô song, đỏ mặt một lần cũng chưa từng có, đây rốt cục là loại người nào a…

Mai Tuyết Yên tuy rằng cấp bách cần thiên địa linh khí của Quân Mạc Tà chữa thương, nhưng nàng thủy chung cũng là một đời Thiên Phạt Thú Hoàng, há có thể dày mặt khẩn cầu hắn sao? Cân nhắc một hồi lâu cũng không có chủ ý rõ ràng, vì thế trong thời gian tiến nhập vào Thiên Hương thành, lợi dụng cùng Xà Vương Thiên Tầm âm thầm mà đến.

Thẳng đến khi hai người gặp mặt một lần. Quân Mạc Tà lại đưa ra phương pháp cực kỳ vô lại, không kềmchế nổi đánh chính mông của mình, cư nhiên còn hôn hít chính mình, điều này làm cho tâm hồn thiếu nữ của Mai Tuyết Yên đại loạn!

Giết nhất định là giết không được, đánh cũng không thể đánh quá nặng, về phần mắng đối với tên gia hỏa mặt dày mày dạn này mà nói lại càng vô ích, đúng là không có cùng đẳng cấp với hắn! Mai Tuyết Yên bàng hoàng vô kế khả thi, vừa lúc nghe Quân Mạc Tà hẹn đến Quân gia cư ngụ, thần hồn điên đảo, u mê đáp ứng hắn, vì thế ở đây cho tới bây giờ!

Nhưng đáng kể trong thời gian dài ở chung, cũng không biết là tại làm sao, bóng dáng vô lại của thiếu niên này từng bước xâm nhập vào trái tim nàng, làm cho nàng tâm tư bình tĩnh đã lâu thế nhưng bây giờ chỉ trong một thời gian ngắn đã nổi sóng.

Hơn nữa trong đoạn thời gian này, thương thế của mình tuy rằng vẫn chưa từng khôi phục, nhưng một viên Thiên Nguyên đan trên người Quân Mạc Tà, chính mình lại gia tăng tốc độ kinh mạch gấp ba lần, mà

một viên Thông Nguyên đan lại có sản sinh ra bù đắp năm mươi năm tinh thần nguyên lực chính mình! Thương thế dưới tác dụng của hai viên thần đan, lại có thể dần dần có xu thế khỏi hẳn!

Như vậy, chính mình một khi khôi phục mà nói, không chỉ khôi phục được thực lực trình độ năm đó, thậm chí xác xuất rất lớn còn có thể tiến thêm một bước! Ngay cả không thể bù lại lỗ hổng những năm gần đây, nhưng kém cũng không quá xa!

Kỳ thật nói đến toàn diện khôi phục, bù lại lỗ hổng tu luyện cũng không cần làm gì khác, chỉ cần mỗi ngày dùng thiếu niên này lấy thiên địa nguyên khí đùa bỡn một lần, giống như lần đó ở trong Thiên Phạt Sâm Lâm, tin tưởng không cần lâu lắm, mình có thể tinh tiến trên phạm vi lớn, nhưng tình cảnh ngày đó thật sự rất khó xử, coi như Quân Mạc Tà đồng ý, mình có thể chịu không?

Thiếu niên cổ quái này làm cho người ta vừa yêu vừa hận, đến tột cùng còn có bao nhiêu thần kỳ?

Xà Vương, Hùng Vương, Hổ Vương chính là ở chỗ này âm thầm điều tức bên trong, bọn họ bản thân thực lực cùng Mai Tuyết Yên hiển nhiên có khoảng cách chênh lệch tương đối, lúc này bỗng nhiên gia tăng năm mươi năm công lực, ngay cả bọn hắn có trình độ Chí Tôn cũng cần tiêu phí đại lượng thời gian để tiêu hóa hấp thụ!

Quân Mạc Tà rốt cuộc phát hiện Mai đại mỹ nhân ở nơi đó nhìn chằm chằm chính mình, tựa hồ rất chuyên tâm nhìn, không khỏi làm mấy tạo hình hoàn mỹ, làm bộ như không biết, mặc cho nàng nhìn. Chỉ bằng mị lực của bản thiếu gia, mỹ nữ nào mà không quỳ dưới khố của thiếu gia ta chứ!

Thật lâu sau, vẫn cứ thấy Mai Tuyết Yên nhìn như vậy. Quân Đại thiếu rốt cuộc không nhịn nổi, cười khổ một tiếng:

- Tại sao lại nhìn ta như vậy?

- Thấy si mê sao?

- Có phải hay không cảm thấy ta đặc biệt đẹp trai?

- Dưới ánh dương quang bộ dáng rất đặc biệt anh tuấn tiêu sái vượt hẳn người thường phải không?

- Bổn thiếu mặc dù ngọc thụ lâm phong, anh vĩ bất phàm, nhưng cô nhìn ta như vậy, người ta thủy chung cũng có chút xấu hổ nho nhỏ. Hề hề…

Mai Tuyết Yên suy nghĩ nhiễu loạn dồn dập rốt cục thu trở về, thản nhiên cười nói:

- Có thể ở chung với nhau đã lâu, ngươi nói cái kia ta thật sự là không cảm thấy được. Nhưng bất quá quả thật da mặt ngươi vô cùng dày, nên cho ta cảm giác rất không giống người thường, ngươi mà cũng có thể biết đến ngượng ngùng sao?

Quân Mạc Tà vuốt vuốt sống mũi, cười gượng hai tiếng, nói:

- Da mặt dày, kỳ thật cũng là một loại ưu điểm. Cô không thấy vậy sao?

- Thánh nhân nói rất đúng: Da mặt mỏng, ăn không đến lượt; da mặt dày ăn no. Bất kể là ăn uống hay tìm lão bà, đều cần da mặt phải dày mới có thể nhanh chân đến trước! Da mặt mỏng, nhiều nhất cũng chỉ có thể bắt chước người khác mà thôi. Nhặt cơm thừa canh cặn của người khác, vậy không có ý nghĩa, dù sao ta có chút khẩu vị không tốt…

- Phải không?

- Nói như vậy da mặt dày mới là ưu điểm tốt nhất sao?

Mai Tuyết Yên giọng điệu có chút trào phúng nói.

- Mặc dù không đúng lắm nhưng cũng không sai biệt nhiều! Bất kể là muốn thăng quan phát tài hay là lãnh binh hai nước đại chiến hoặc là đế vương chi tâm kiêu hùng, không có được nhân tố này làm sao có thể đoạt được thắng lợi cuối cùng! Phải biết rằng, từ trước sự thành công ấy, có tứ đại yếu tố, thiếu một thứ cũng không được. Quân Mạc Tà ba hoa chích chòe, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

- Tứ đại yếu tố? Ngươi đừng nói sách với ta, nhanh thống khoái nói một chút rõ ràng đi!

Mai Tuyết Yên thật sự bị hắn khơi gợi lên lòng hiếu kỳ, dù sao cũng không có việc gì, nghe hắn thổi da bò khoác loác cũng là cách thức giết thời gian tốt.

Yếu tố quan trọng thứ nhất là: Tâm tối! (Nguyên văn là: phúc hắc 腹黑)

Quân Mạc Tà nghiêm túc nói:

- Không đen, thì cơ hội thành công xa vời! Điểm này, cực kỳ trọng yếu, vô số âm mưu quỷ kế đều là từ nơi này hình thành. Nói là căn bản của thành công cũng không quá!

- Yếu tố thứ hai?

Mai Tuyết Yên tinh tế cân nhắc, thật cảm thấy điểm này không phải không có lý.

- Yếu tố thứ hai là: Gan lớn. Nếu dám nghĩ, phải dám làm! Tuyệt đại đa số chuyện tình, suy nghĩ không sợ hãi cũng đã thành công một nửa, người khác không dám, hết lần này đến lần khác cô dám. Cô so với người khác nhiều hơn một phần cơ hội thành công.

Quân Mạc Tà làm bộ dáng trang nghiêm như một đại nho học giả, rung đùi đắc ý, chính là dậy dỗ không quản công.

- Yếu tố thứ ba là…?

Mai Tuyết Yên nghĩ nghĩ. Cũng nở nụ cười, gan lớn căn bản không cần phải nói, người nhát gan có nhiều ít thành tựu gì chứ? Coi như bán rau xanh cũng bị người khi dễ.

- Yếu tố thứ ba, có thể nói cũng rất quan trọng! Chính là: Tâm ngoan thủ lạt! Mọi việc tất thảy phải lấy chính mình làm trung tâm, bất luận kẻ nào chỉ cần phạm đến lợi ích của mình, một mực giết chết, không chút lưu tình! Phàm những người ngáng trên đường, như nhau không thương tiếc gì mà đập tan! Thà ta phụ người, chứ không để người trong thiên hạ phụ ta! Chỉ có như thế, mới có thể thành nghiệp đế vương, thậm chí cơ nghiệp muôn đời!

Quân Mac Tà hừ một tiếng, nói tới đây, không khỏi nhớ tới Lý Du Nhiên!

Từ khi Quân gia quật khởi, Lý Du Nhiên ánh mắt lạnh dạm đã nhìn lâu rồi, một số hành động gần như là âm thầm, nhưng đối với vị Lý gia trẻ tuổi đệ nhất nhân này. Quân Mạc Tà chưa bao giờ buông lỏng cảnh giác. Tuy rằng lấy trình tự của mình, Lý Du Nhiên đã không còn tạo thành uy hiếp đáng kể cho mình, thậm chí cả Lý gia cũng không coi là cái gì. Nhưng tiểu tử đó trong đầu toàn âm mưu quỷ kế, một bụng dã tâm bừng bừng, lại không thể không phòng! Không cẩn thận có thể bị hắn lợi dụng!

- Thà ta phụ người trong thiên hạ, chứ không để người trong thiên hạ phụ ta? Lời nói thật bá đạo, bất quá cũng quả thật như thế. Còn yếu tố thứ tư?

Mai Tuyết Yên dần dần trịnh trọng lên, nàng tựa hồ cảm giác được, Quân Mạc Tà có ý gì đó, tựa hồ cũng không phải đơn giản chỉ là khoác lác mà thôi.

- Đệ tứ yếu tố còn cần phải nói sao? Đương nhiên chính là: Da mặt dày!

Quân Mạc Tà ha ha cười.

- Ha ha ha, tứ đại yếu tố này, bản thân ngươi cảm thấy trong đó mình có mấy điểm?

Mai Tuyết Yên xoay người nghiêng đầu hỏi, thần sắc giả bộ cực kỳ đứng đắn.

- Yếu tố thứ hai gan lớn cùng yếu tố thứ tư da mặt dày, ta hiển nhiên đã đăng phong tạo cực, lô hỏa thuần thanh! Tin tưởng nhìn quanh đương kim thế gian, có thể có hai yếu tố này hơn ta, chắc là cũng có, nhưng tuyệt đối là ít ỏi có thể đếm trên đầu ngón tay được!

Quân Mạc Tà tự nhiên phối hợp diễn trò, nghiêm mặt nói:

- Yếu tố thứ nhất tâm tối cùng yếu tố thứ ba tâm ngoan thủ lạt, ta hiện tại chỉ có một nửa, cảm tình phong phú luôn là nhược điểm lớn nhất của ta, thân nhân, còn có bằng hữu lại càng khó có thể dứt bỏ.

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng:

- Cái gọi là có thể thấy nhưng không thể chữa là đây, ta mặc dù biết vấn đề của ta, cũng rất khó thay đổi, vô tâm có tâm, bạc tình hay hữu tình, ta cả đời này không có khả năng có đầy đủ tứ đại yếu tố! Cách mạng còn chưa thành công, đồng chí còn cần phải cố gắng a! (Nguyên văn tác giả đó)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 148: Ủy Khuất Của Mai Tuyết Yên.

Mai Tuyết Yên rốt cuộc cũng thấy hắn thừa nhận khó đạt được cõi niết bàn, trái lại hơi có ngoài ý muốn, không khỏi nở nụ cười, vu vơ hỏi:

- Vậy ngươi xem, ta thế nào?

- Cô sao? Cô đừng chà đạp tứ đại yếu tố! Cô căn bản là một đứa ngốc!

Quân Mạc Tà không chút khách khí:

- Trong tứ đại yếu tố cô nhiều lắm cũng chỉ có một chút, chính là gan lớn, hơn nữa đơn giản cũng chỉ là gan lớn. Thế nhưng chỉ là đơn thuần gan lớn, không có ba yếu tố khác trong lời nói, đúng là như tục ngữ có câu kẻ ngốc lớn mật! Chỉ biết một mặt cúi đầu thẳng về phía trước, có thể nói cái gì cũng tệ! Còn không bằng mấy tên nhát gan bo bo giữ mình, tứ đại yếu tố mà không có đầy đủ tuyệt đối là không tốt! Như vậy còn có thể yên tĩnh mong chờ quãng đời còn lại, cô bây giờ, trực tiếp liền là đối tượng để người khác hãm hại, vừa mệt mình vừa mệt bằng hữu, thậm chí mệt chết cả nhà.

- Ngươi….

Mai Tuyết Yên lâm vào trạng thái chán nản!

- …nói bậy.

- Nói bậy? Chính cô cũng là người thông minh, chính mình suy nghĩ một chút đi.

Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng, nói:

- Trước tiên nói về chuyện lần đó thập đại Chí Tôn cao thủ chi thượng chặn đánh cô, chính là cô bị trọng thương một ít, ta chưa có hỏi qua cô chuyện này lần nào chứ? Nhưng ta có thể kết luận! Đến cuối cùng cô trọng thương chạy trối chết, người ta toàn là thập đại cao thủ trở ra, nhiều lắm chính là thời gian cô toàn lực phá vây làm cho bọn họ nhiều ít dính chút nội thương, tuyệt không bị dồn đến tổn thương tính mạng, càng không nói đến thương tật, chỉ hơi đùa vui an dưỡng, là có thể vẹn toàn, có phải thế không?

Mai Tuyết Yên phẫn nộ nhìn hắn,răng trắng như tuyết bất tri bất giác cắn chặt môi đỏ bừng. Trong mắt thần thái phẫn nộ dần biến thành bi thương.

- Thế không phải là nhân từ nương tay, lòng dạ đàn bà sao?

Quân Mạc Tà không lưu tình chút nào, thờ ơ dửng dưng tiếp tục phê phán:

- Mà chính cô bị thương thật nặng, thậm chí gần như là đi đời nhà ma, hao hết khí lực, mới nỗ lực lao ra khỏi trùng vây, thoát thân ra ngoài; mà những cao thủ được cô khoan hồng độ lượng buông tha tất nhiên sẽ không cảm kích, cũng sẽ không báo đáp ơn tha mạng của cô. Bọn hắn chỉ càng thêm hung ác đuổi giết cô! Ngay sau đó cô một đường chém giết lại hạ thủ lưu tình, trở lại Thiên Phạt Sâm Lâm mới thôi! Cả quá trình có phải như vậy hay không?

Mai Tuyết Yên thống khổ quay đầu đi. Quân Mạc Tà tuy rằng chưa thấy, cũng không nghe nói đến, nhưng nói một chút cũng không sai.

- Cô đến tận bây giờ cũng không thể hiểu được, là vì sao? Tất cả mọi người đều phải tham gia Đoạt Thiên chi chiến, cũng là vì đại lục, cũng là vì thiên hạ muôn dân! Vì sao nhất định phải gà nhà đá nhau? Sát hại minh hữu của mình? Chẳng lẽ mục tiêu cuối cùng của bọn hắn không phải vì điều này sao? Ta biết rõ, bọn họ rõ ràng chính là chống lại sự

xâm lược, bảo vệ toàn bộ đại lục là nhiệm vụ cao nhất! Điểm này, chính mình rành mạch! Bởi vì những người đó, khi đối mặt với kẻ thù bên ngoài, đồng dạng là phấn đấu quên mình, không tiếc tính mạng! Đem nhiệt huyết chiếu vào đỉnh Thiên Trụ Sơn, đem anh linh lưu tồn trong thiên địa.

- Vì cái gì? Lẽ nào, chính mình là một huyền thú còn có thể minh bạch đạo lý này, bọn họ làm sao không hiểu đây?

Mai Tuyết Yên không tin rằng bọn hắn không hiểu, nhưng càng thêm không rõ, đây rốt cuộc là vì cái gì! Giết chết chính mình, giải quyết Thiên Phạt sâm lâm, chỉ có thể trong Đoạt Thiên chi chiến, đánh mất một minh hữu đắc lực, thậm chí có thể tổn hại đại lượng chiến lực! Tại sao phải gây hại cho người khác, nhưng mình cũng không có lợi ích gì?

- Cô thực nghi hoặc phải không?

Quân Mạc Tà lạnh lùng nhìn nàng:

- Có phải hay không nghĩ như thế nào cũng không hiểu? Mọi người rõ ràng đều có cùng một mục tiêu, có chung một địch nhân, vốn là phải chân thành hợp tác, vì sao lại không muốn cùng tồn tại mà chém giết lẫn nhau?

- Đúng vậy! Vì sao? Ta thật sự không hiểu! Vấn đề này luôn làm cho ta cảm thấy nghi hoặc, từ hàng ngàn hàng vạn năm nay, Thiên Phạt ta không ít lần tiên phong trong Đoạt Thiên chi chiến? Chưa từng một lần lùi bước? Hàng vạn năm qua, Thiên Phạt Thú Vương táng thân ở đỉnh Thiên Trụ Sơn, đến nay đã có bao nhiêu? Ngàn vạn a! Ta dám can đảm mà nói một câu, nếu không có Thiên Phạt sâm lâm trợ giúp thế chân vạc, hiện tại trên phiến đại lục này sớm đã không còn tồn tại!

Mai Tuyết Yên trong mắt phóng hỏa:

- Nhưng là hiện tại, Tam Đại Thánh Địa lại muốn đưa Thiên Phạt Sâm Lâm đến chỗ chết! Đây là cớ gì??? Vì cái gì?

- Thiên Phạt Thú Vương các cô, tâm địa trong sáng, đây vốn là việc khó khăn đặt trên vai, cái này với các cô là ưu điểm, nhưng cũng là chỗ trí mạng nhất của các cô! Trước đừng vội phủ nhận, ta hỏi cô một vấn đề.

Quân Mạc Tà ánh mắt nhu hòa xuống, nhưng vẫn lấp lánh phát quang:

- Lúc trước không biết là thứ bao nhiêu Đoạt Thiên chi chiến, có Tam Đại Thánh Địa nhất Đại Hung, Thế nhưng, vì sao không phải là tứ đại Thánh Địa? Mà lại là Tam Đại Thánh Địa? Điểm này, ngươi đã từng suy nghĩ qua chưa? Thiên Phạt Sâm Lâm đồng dạng mạnh mẽ, thậm chí là một phương xuất lực nhiều nhất, vì sao lại không thể xếp vào Thánh Địa? Lại phải lấy từ "Nhất Hung" đặt tên?

- Điều này…

Mai Tuyết Yên ngập ngừng, vấn đề này, nàng quả thực chưa từng nghĩ tới. Từ xưa đến nay Tam Thánh Nhất Hung danh chấn đại lục, Mai Tuyết Yên chưa bao giờ cảm thấy không ổn, chỉ cảm thấy như là đương nhiên, Thiên Phạt hung danh, không người dám phạm, cũng đã tạo từ ngàn vạn năm qua, chưa từng có bất kỳ nhân loại cao thủ nào dám xâm nhập vào phiến Huyền Thú Thánh Địa.

Nhưng hiện tại Quân Mạc Tà nhắc tới, nàng nhất thời mới nhớ: Đúng vậy, vì sao? Đồng thời liệt danh đồng thời xuất lực, vì sao ngoài mình ra, tam gia đều có được tên Thánh Địa, mà Thiên Phạt sâm lâm lại là Hung?

Ngươi hoặc là huyền thú đều quên một một điểm, một điểm rất trọng yếu, đó là sự kiêu ngạo của nhân loại! Hoặc có thể nói lòng hư vinh kỳ diệu không giải thích được, đơn giản một chút mà nói. Hay là tại khi đó, nhún ngường một chút Thiên Phạt sâm lâm cùng Tam Đại Thánh Địa căn bản ở thế đối địch!

Quân Mạc Tà cười vô cùng mỉa mai:

- Đây là một loại buồn cười, tự nhận mình là “Chính tông”, trong lòng lại tác oai tác quái. Mới có tranh chấp ngày hôm nay!

- Chính tông? Có ý tứ gì?

Mai Tuyết Yên chậm rãi lùi về phía sau hai bước, từ từ ngồi xuống ghế.

- Vẫn không rõ sao?! Cái gọi là chính tông, chính là đại lục này, dù sao cũng lấy nhân loại làm chủ, nhân loại chiếm giữ địa vị lãnh đạo. Toàn bộ văn minh, toàn bộ truyền thừa, đều từ nhân loại mà ra! Ngay cả huyền thú cường đại, cũng phụ thuộc vào nhân loại! Nhưng ở trong Đoạt Thiên chi chiến, lại là Thiên Phạt sâm lâm các ngươi dốc sức lớn nhất! Điểm này không ai có thể phủ nhận, lần đầu tiên Đoạt Thiên chi chiến, nếu không có Thiên Phạt sâm lâm, đại lục đã là thiên hạ của dị tộc! Cái này cũng đã biến thành niềm kiêu hãnh của Thiên Phạt sâm lâm, nhưng…!

Quân Mạc Tà ánh mắt sáng rực:

- Thậm chí tại rất nhiều lần tham gia Đoạt Thiên chi chiến, hay hoặc là trong mắt nhân loại tham dự Đoạt Thiên chi chiến, cái này căn bản là một loại sỉ nhục! Bởi vì, phải dựa vào một đám cầm thú xuất lực, mới đánh thắng trận, bảo toàn gia viên cùng tính mạng!

- Nhưng đoạn lịch sử này, chỉ cần Thiên Phạt sâm lâm còn tồn tại, thì vĩnh viễn không thể xóa đi! Theo thời gian trôi qua, cũng chắc chắn lưu truyền đến thiên thu vạn đại! Chỉ có Thiên Phạt sâm lâm hoàn toàn không còn tồn tại, đoạn lịch sử này, mới có thể theo gió bay đi! Một đời một thế hệ đơn giản là đối với Đoạt Thiên chi chiến không có nắm chắc, nếu động thủ với Thiên Phạt sâm lâm chỉ sợ lưỡng bại câu thương, bị dị tộc chiếm tiện nghi, vì vậy mới kéo dài đến tận bây giờ. Nhưng bây giờ, chắc chắn có thể khẳng định được một việc, đó chính là Tam Đại Thánh Địa cho rằng mình như chim đã đủ lông đủ cánh, cho dù không có Thiên Phạt sâm lâm, cũng không lo chuyện có thể giành thắng lợi!

- Cho nên sau đó, chính là lúc bi kịch của Thiên Phạt sâm lâm tới! Có mới nới cũ được chim quên ná, được cá quên nơm, nhân loại đối với chính mình còn như thế, huống chi là đối với huyền thú các cô? Hơn nữa, thực đúng dịp, cái gọi là nhất Hung hiện giờ chỉ có một nghĩa chính là hung danh, tức là vô hung huy chi thực (tựa như hữu danh vô thực), cấp cho bọn hắn lí do chính đáng nhất! Tại thế giới này quyền đầu lớn chính là đạo lý lớn, cho nên, ngàn vạn lần không cần cảm thấy ủy khuất. Sử sách cho tới bây giờ đều do người thắng viết!

Quân Mạc Tà dùng một giọng nhẹ nhàng trào phúng, nói một hơi ra ngoài.

- Không ủy khuất.

Mai Tuyết Yên thất thần lắc đầu, lẩm bẩm nói:

- Thiên Phạt sâm lâm ta qua rất nhiều thế hệ Thánh Vương, các thời kỳ Thú Hoàng cường giả, đời đời, bản thân luôn tràn lòng nhiệt huyết hướng về đỉnh Thiên Trụ Sơn! Luôn luôn coi đấy là vinh quang, không thể tưởng tượng được, hôm nay mới sáng tỏ, luôn luôn bị người khác biến thành công cụ, ‘không ủy khuất’, nhân loại các ngươi tại sao lại hèn hạ đến vậy? Ta làm sao có thể không ủy khuất!

- Ngươi không cần ủy khuất như thế, bởi vì Tam Đại Thánh Địa cũng sẽ theo Thiên Phạt mất mạng và dần dần tiêu thất! Ngươi ủy khuất cái gì?

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng.

- Tam Đại Thánh Địa cũng sẽ biến mất? Làm sao có thể!

Mai Tuyết Yên thật sự kỳ quái.

- Nguyên nhân rất đơn giản a, lúc này Tam Đại Thánh Địa có thể thành công xử lý sạch Thiên Phạt sâm lâm, tất cũng phải trả một cái giá rất lớn, đợi đến khi xuất chiến Đoạt Thiên chi chiến sự tình. Kết quả thứ

nhất: Chính là Tam Đại Thánh Địa toàn bộ chết trận, dị tộc chiếm lĩnh đại lục, Tam Đại Thánh Địa cho dù còn có tân hỏa(*) truyền thừa cũng không có người nào còn sống để mà kế thừa, kết quả chỉ có thể là vĩnh viễn hôi phi yên diệt(**)!

*Tân hỏa: củi lửa. (Chắc ý là: tất tần tật các loại để truyền cho đời sau)

**Phi hôi yên diệt: Tiêu thành tro bụi.

Quân Mạc Tà hắc hắc cười, nói:

- Kết quả thứ hai có thể là: Tam Đại Thánh Địa quả nhiên thực lực kiên cường, ngay cả Đoạt Thiên chi chiến cũng vượt qua, Tam Đại Thánh Địa đại thắng chi uy, tự tin hiển nhiên tăng mạnh! Hiện tại đã không còn mục tiêu bên ngoài lại đáng kể được kiêng kị nhất là Thiên Phạt sâm lâm, lúc sau tự nhiên như vậy mà triển khai nội đấu, truy cầu duy ngã độc tôn! Đến cuối cùng chỉ còn lại một nhà! Ngàn vạn lần không cần hoài nghi, bởi vì đây là quy luật phát triển của nhân loại, cũng là chỗ tồn tại thói hư tật xấu của nhân loại! Nếu không xảy như vậy mới là chuyện lạ.

- Không có khả năng! Chung lưng đấu cật, chống lại sự xâm lược chính là tổ huấn của Tam Đại Thánh Địa, dị tộc một ngày chưa hoàn toàn tiêu vong, Tam Đại Thánh Địa sao có thể tự giết lẫn nhau? Thế chẳng phải là quên nguồn cội sao? Ai có thể nhận ô danh như vậy? Vạn nhất chỉ còn lại một nhà, mất đi động lực cạnh tranh, một cột gỗ không thể chống đỡ được tòa đại lâu, tương lai giữa Đoạt Thiên chi chiến một khi dị tộc nhân thành công xâm lấn, há không phải là tội nhân thiên cổ sao?

Mai Tuyết Yên kịch liệt lắc đầu, đối với lời nói của Quân Mạc Tà căn bản không tin tưởng.

- Lần này từ nơi đấu giá ngươi có thể nhìn ra được, hiện giờ Tam Đại Thánh Địa còn có thể đồng tâm hiệp lực sao?

Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng:

- Cho nên ta nói ngươi ngây thơ (ngu ngốc) một chút cũng không sai. Tổ huấn? Giá trị mấy lượng bạc? Một văn cũng không đáng! Phong Tuyết Ngân Thành nội đấu chẳng lẽ ngươi không tận mắt thấy sao, Phong Tuyết Ngân Thành sẽ không có cái gọi là tổ huấn sao? Hoàng thất Thiên Hương từng thề cùng Quân gia ta cùng vinh cùng nhục không phân, nhưng hiện giờ Quân gia ta điêu linh đến tình trạng gì rồi? Nếu ta không có Thiên Nam quật khởi, Quân gia chỉ sợ sớm đã mất mạng lâu rồi! Bắc cương thảo nguyên Lang tổ tiên mấy ngàn năm trước đã từng nói qua: Bảo vệ tốt thảo nguyên, ngàn vạn lần không được có ý đồ xuôi nam, nhưng các triều đại vương thất thảo nguyên, một thế hệ nào mà chưa gót sắt phấp phới, mưu toan chiếm lĩnh nơi phồn hoa này? Kết quả rồi như thế nào?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 149: Mai Cô Nương.

- Tổ huấn? Ngàn vạn năm về trước, những lời này lúc đó đúng là khuôn vàng thước ngọc, nhưng thời gian trôi qua cũng trở thành giáo điều mốc meo! Chẳng lẽ thật sự có thể ngăn được lòng tham cùng hư vinh của con người sao? Không thể! Từ xưa đến nay, ngoại trừ một số người đại trí tuệ ra, tất cả đều là hạng tầm thường! Những người đại trí tuệ nhìn xa trông rộng nên họ không bị va vấp, còn những kẻ tầm thường bởi vì không có năng lực thay đổi, cho nên đành phải tuân theo.

- Duy chỉ có hạng người tràn đầy dã tâm, kinh tài tuyệt diễm, kỳ tài ngút trời xuất hiện, như vậy, tổ huấn trong mắt những người này, ngay cả biết rõ đó là khuôn vàng thước ngọc, cũng bị bọn họ coi như cái rắm! Sẽ không ai vì một cái rắm mà bỏ phí vinh hoa phú quý! Thiên tài hay người thông minh cũng không có nghĩa là hắn có trí tuệ!

Quân Mạc Tà lãnh khốc nói.

Mai Tuyết Yên vô lực gục đầu xuống, đột nhiên cảm thấy tín niệm từ khi sinh ra tới nay của mình trong phút chốc đã sụp đổ, nhưng nàng vẫn cố chấp, vô lực phản bác:

- Không! Không có khả năng! Những lời ngươi nói tất cả đều là suy đoán, căn bản không có nửa điểm chứng cớ!

- Vậy chuyện cô bị phục kích, đuổi giết, cũng là suy đoán? Đây không phải là chứng cớ sao?

Tam Đại Thánh Địa tại buổi đấu giá tranh giành cấu xé lẫn nhau, ngươi cũng tận mắt nhìn thấy; cũng là suy đoán sao? Cái này chẳng phải chứng cớ sao?

- Lời nói cuối cùng của Trữ Vô Tình cô nghe rõ, bên trong ẩn chứa ý tứ gì, tin rằng so với ta cô càng hiểu rõ hơn, đây cũng là suy đoán? Bấy nhiêu chứng cớ còn chưa đủ?

- Độn Thế Tiên Cung cùng Chí Tôn Kim Thành mắt thấy Mộng Huyễn Huyết Hải không thể lấy được đan dược hơn nữa còn bị chúng ta làm cho nhục nhã lại thờ ơ đứng nhìn, thậm chí còn thấy vui mừng trước tai họa của kẻ khác, cô cũng nhìn thấy rồi, hơn nữa còn do cô tự mình ra tay, chẳng lẽ đây cũng là đoán? Còn cần chứng cứ gì nữa?

- Lúc tại Thiên Phạt sâm lâm, lời nói của Lôi Bạo vũ cùng Bố Cuồng Phong, đã làm cô giận tím mặt, chẳng lẽ đó cũng là đoán? Bấy nhiêu chứng cớ đã đủ chưa? Còn phải liệt kê them bao nhiêu nữa?

Liên tục năm vấn đề, giống như năm quả bom liên tiếp nổ vang trong lòng Mai Tuyết Yên. Đột nhiên, Mai Tuyết Yên sắc mặt trắng bệch, thân hình lung lay mấy cái.

- Quân công tử nói không sai chút nào, đại tỷ; người thật sự cần tính toán cẩn thận, nếu không, vô luận nhân loại có kết quả thế nào, Thiên Phạt huyền thú chúng ta sẽ gặp tai hoạn ngập đầu.

Bên cạnh truyền đến thanh âm của Xà Vương Thiên Tầm, nàng đã thu công, cuối cùng cũng hấp thu hoàn toàn dược lực.

Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Đại đứng một bên, thần tình căm giận, hiển nhiên lời nói của Quân Mạc Tà bọn chúng đều nghe được.

Mai Tuyết Yên đôi môi giật giật, muốn nói điều gì, nhưng lại không nói, chỉ thở dài thật sâu.

- Tam Đại Thánh Địa cao thủ nhiều như mây, điều này không thể nghi ngờ, nhưng có thể so sánh với cô tin rằng vô cùng ít ỏi không có mấy người. Ta lại càng tin tưởng, cho dù là mười tên Chí Tôn cường giả cùng nhau phục kích cô, cô bị trọng thương tất nhiên không tránh khỏi, nhưng mười người đó có thể nguyên vẹn trở về, hẳn là không có mấy người?

Quân Mạc Tà nói tiếp:

- Lấy thực lực của cô, hoàn toàn có thể giết vài tên, đánh tàn phế vài tên, sau đó chính mình bọ trọng thương chạy trốn, ta thậm chí hoài nghi, lấy thần thông của cô, nếu là bất kể hậu quả toàn lực ra tay, cho dù không tiêu diệt hết địch nhân thì vẫn có khả năng toàn thân trở về!

- Nhưng cô không làm, cô chính mình thì bị trọng thương, mười kẻ kia thì vẫn nguyên vẹn.

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng:

- Bọn chúng sở dĩ dám đối phó cô là vì có bảo mệnh phù trong tay. Bởi vì chúng biết cô nhất định sẽ không hạ sát thủ, bọn chúng mới không kiêng nể gì. Cho nên cô chính là đã dung túng bọn chúng! Ngoài chuyện đó ra không có gì khác!

- Nhưng Đoạt Thiên chi chiến, thủy chung vẫn là việc mà các đại Thánh Vương ủy thác, há có thể bỏ mặc? Nhân loại các ngươi có thể không coi tổ huấn ra gì, nhưng huyền thú chúng ta không làm được!

Mai Tuyết Yên hít sâu một hơi, đôi mày thanh tú chậm rãi nhăn lại.

- Cho nên ta mới nói, tâm tình thần khiết của huyền thú các cô là ưu điểm lớn nhất cũng là nhược điểm lớn nhất! Có một điều ta cần cô hiểu. Những lời nói của ta lúc này chỉ có mục đích duy nhất là hi vọng cô có thể giữ được tính mạng mình, tiếp đó bảo vệ cả Thiên Phạt sâm lâm, cũng không phải ép cô rời khỏi Đoạt Thiên chi chiến!

Quân Mạc Tà nhìn nàng thật sâu:

- Đoạt Thiên chi chiến đương nhiên cần tham gia, coi như cô không tham gia ta cũng không muốn. Nhưng đối mặt với uy hiếp và khiêu khích, không thể chỉ biết nhẫn nhịn! Đáng giết thì giết, đáng chém phải chém! Thiếu bọn chúng Đoạt Thiên chi chiến vị tất thất bại! Nhưng nếu cô cam tâm chịu chết, thì chỉ thỏa mãn tâm nguyện của bọn chúng, hại cả Thiên Phạt huyền thú, mà Đoạt Thiên chi chiến cũng chưa chắc có thể thắng! Một Thiên Phạt thú hoàng như cô cần hiểu rõ điều này! Nếu cô đưa ra lựa chọn sai lầm, khiến Thiên Phạt huyền thú bị tiêu diệt, lúc đó cô càng không có mặt mũi nào gặp các vị Thánh Vương dưới cửu tuyền!

Mai Tuyết Yên trầm tư suy nghĩ, trong mắt từ từ lóe lên hai luồng tinh quang, chậm rãi nói:

- Không sai, ta đã hiểu! Nguyên lai ta luôn nhẫn nhục, một mực nhường nhịn, không ngờ là sai lầm! Ta thật sự mười phần sai lầm rồi!

- Chỉ mong cô lần này thực sự hiểu được!

Quân Mạc Tà nhoẻn miệng cười:

- Hiện tại cần làm hộ pháp cho hai người bọn họ dùng Thông Nguyên đan.

Mai Tuyết Yên cười cười, gật đầu.

Nàng vốn là người cơ trí, cũng chỉ là đối với đại sự Đoạt Thiên chi chiến này chấp nhất quá đáng, làm việc có chút không quả quyết, nàng vốn xưa nay quyết đoán kiên nghị, lúc này khúc mắc đã thông, tức thì khôi phục lại phong thái sát phạt quả quyết của một Thiên Phạt Chí Tôn.

Hai khỏa thần đan cho Hùng Khai sơn và Hồ Liệt Địa chia nhau ăn vào, ngồi xếp bằng vận công.

Mai Tuyết Yên cùng Quân Mạc Tà, Thiên Tầm ba người đều không chậm trễ, tuy rằng đều là bình tĩnh ngồi xuống, nhưng cả ba đều cảm giác được thần thức của đối phương đã tản ra khắp khuôn viên, bất cứ

biến đổi nào đều không thoát khỏi cảm ứng của ba người, Quân Mạc Tà còn đem linh khí tinh thuần của mình phát ra hỗ trợ cho hai đại thú vương hành công.

Dần dần, Mai Tuyết Yên cùng Thiên Tầm kinh ngạc. Tu vi của Quân Mạc Tà tăng nhanh kinh người là không thể nghi ngờ, nhưng hắn cùng lắm cũng chỉ là Thiên Huyền đỉnh phong, tại sao thần thức của hắn lại cường đại như vậy? Thiên Tầm thậm chí cảm giác được, ở phương diện này mình còn kém Quân Mạc Tà một bậc! Không khỏi cực kỳ lỳ quái. Thầm nghĩ chẳng lẽ hắn thật sự là thâm tàng bất lộ?

Mai Tuyết Yên có thực lực mạnh nhất, thần thức cùng cảm giác cũng cực kỳ linh mẫn. Nàng đối với thần thức của Quân Mạc Tà lại càng nắm rõ, thậm chí thần thức của Quân Mạc Tà phát tán đi phương hướng nào cũng nhất nhất nhận ra.

Nhưng khiến nàng kinh ngạc nhất chính là, Quân Mạc Tà không chỉ có thần thức cường đại, mà những chỗ Quân Mạc Tà dò xét đều là những chỗ hiểm yếu nhất, có nhiều chỗ không hẹn mà cùng Mai Tuyết Yên dò xét, thậm chí có nhiều chỗ ngay cả Mai Tuyết Yên cũng không nghĩ tới!

Chuyện này nhìn có vẻ đơn giản, nhưng để làm được như vậy cần không biết bao nhiêu kinh nghiệm phong phú? Mai Tuyết Yên biết rõ! Chính mình đã có thời gian dài chiến đấu, đối mặt với bao nhiêu nguy hiểm, hết năm này tháng nọ mới có được trí tuệ chiến trường như vậy!

Nhưng Quân Mạc Tà chỉ là tên thiếu niên mười bảy tuổi. Vậy mà so với mình còn cẩn thận, tỉ mỉ hơn! Đây chẳng phải chuyện quái dị sao?

Mai Tuyết Yên còn đang kinh ngạc, đột nhiên nghe thấy Quân Mạc Tà tựa hồ vô thức hỏi:

- Đúng rồi, có một việc ta thủy chung không minh bạch, ta thực ra đã đắc tội gì với cô? Để ngày đó cô phải ra tay chỉnh ta!

Mai Tuyết Yên tức thì yên lặng, vấn đề này không phải không muốn trả lời, mà căn bản là không thể trả lời.

- Ngay từ lần đầu gặp mặt ở Thiên Phạt sâm lâm, cô tựa hồ đối với ta đã không bằng lòng.

Quân Mạc Tà vẫn duy trì thần thức bất động, miệng vẫn tự nhiên nói chuyện, phân tâm nhị dụng! Việc này càng khiến Xà Vương cùng Mai Tuyết Yên chấn động! Bởi vì, trong lúc nói chuyện, thần thức của Quân Mạc Tà vẫn không có nửa điểm dao động! Loại khống chế lực này, cho dù là Mai Tuyết Yên cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm được!

Người này đúng là một quái thai!

Chỉ thấy Quân Mạc Tà nói tiếp:

- Lúc đó, cô vừa nhìn thấy ta, tựa hồ hận ý xung thiên; thậm chí, ngay cả chuyện Lệ Tuyệt Thiên cũng chỉ là tai bay vạ gió mà thôi, rồi sau đó cô bắt được ta, lại không giết ta, ngược lại hung hăng đánh đòn, khiến cái mông ta sưng đến mấy ngày. Ta đến giờ vẫn không hiểu chuyện này là tại sao? Chẳng lẽ cô có sở thích đó?

Nhớ tới tình huống lúc đó, Mai Tuyết Yên không khỏi lộ ra tiếu ý, rồi lại có một tia tức giận xấu hổ lóe lên, hiển nhiên là đang nhớ lại tại Thiên Phạt sâm lâm chính mình bị tiểu tử này làm cho cực khổ.

- Lúc sau, trên đường từ Thiên Nam trở về đến Thiên Hương, cô lại càng gây khó dễ cho ta! Về tới thiên Hương, cô vẫn nhằm mông ta mà đánh, không giết ta, không đả thương ta, chuyện này thật kỳ quái?

Quân Mạc Tà vẫn không nghĩ ra lời giải.

- Sở thích chó má gì, còn không phải vì ngươi trời sinh bộ dáng muốn ăn đòn sao! Không đánh ngươi thì đánh ai?

Mai Tuyết Yên hừ lạnh một tiếng, không giám đàm luận thêm về chuyện này nữa.

- Coi như mặt ta khó coi, nhưng lúc cô đánh ta có thể cảm thấy rõ ràng ngươi khống chế lực lượng, sợ làm ta bị thương. Nếu nói khi về Thiên Hương, cô đã biết thần đan quan trọng nên mới như vậy, nhưng lần đầu gặp mặt tại Thiên Nam cô đã như vậy rồi, chuyện này khiến ta thật sự nghĩ không ra!

Quân Mạc Tà nhíu mày, hạ kết luận:

- Cho nên ta cho rằng, nhất định là ta đã đắc tội với cô, nhưng chỉ là một chuyện không lớn không nhỏ, khiến cô chịu không nổi, lại không nỡ giết ta. Ta không hiểu, quan hệ của hai chúng ta lúc đó hình như không phức tạp như vậy?

Mai Tuyết Yên hừ một tiếng, không nói gì.

Mặc cho hắn suy nghĩ lung tung, mím chặt môi anh đào, không nói một lời.

- Ta còn có chuyện chưa hỏi cô, Tuyết Yên à, bản thể của cô rốt cuộc là gì vậy?

Nguy hiểm đã qua. Quân Mạc Tà bắt đầu mặt dày gọi nhũ danh của Mai Tuyết Yên.

- Chuyện này, ngươi không cần biết!

Mai Tuyết Yên trừng mắt nhìn hắn một cái, đồng thời đưa mắt cảnh cáo Xà Vương Thiên Tầm, ý bảo nàng vạn lần không được tiết lộ. Xà Vương Thiên Tầm chớp chớp mắt, tỏ vẻ đã biết.

Nói đùa sao?

Mai Tuyết Yên nhìn Quân Mạc Tà nghĩ: “Nếu để ngươi biết bản thể của ta, chẳng phải cho ngươi biết đã đắc tội thế nào với ta sao? Như vậy đúng là xấu hổ đến chết. Sau này làm sao có thể ở chung nữa!”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 150: Lão Đại, Ta Với Ngài Luận Bàn Một Chút!

Nhớ tới tình cảnh lúc đó, Mai Tuyết Yên nhịn không được toàn thân nóng lên, mặt cũng đỏ lên. Trong lòng giận giữ, tựa hồ trên mông lại có một bàn tay không kiêng nể gì mà vuốt ve. (Láng: sao ta thích để chỗ này là xoa nắn hơn .)

- Ngươi không muốn nói thì thôi, cũng không phải chuyện gì to tát…

Quân Mạc Tà thở dài, có chút buồn chán. Đột nhiên nói:

- Đúng rồi, ta kể cho các ngươi một câu chuyện cười. Lần trước ở Thiên Phạt sâm lâm ta từng gặp một tiểu gia hỏa.

Hắn nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, lấy tay áng chừng, nói:

- Nó dài như vậy này, rất nhỏ, toàn thân trắng như tuyết, hai tai hơi nhọn, chóp mũi hồng hồng, đôi mắt đen láy như bảo thạch, trên đỉnh đầu còn có một dúm lông hồng rất tinh tế, cực kỳ đáng yêu, nhất là cái mông của nó, lấy tay vuốt ve thật thích thú. Ta lúc đó vuốt ve xoa bóp cả nửa ngày, thật sự là khoan khoái. Tiểu gia hỏa kia lúc đó có vẻ bị nội thương. Cũng không biết kẻ nào lại nhẫn tâm hạ thủ với con vật đáng yêu như vậy; các ngươi sau này trở về, giúp ta lưu ý một chút. Nếu có cơ hội gặp con vật nhỏ đó thì bắt về cho ta. Ta hàng ngày những lúc rảnh rỗi nhào nặn cái mông của nó chơi. Tiểu Bạch Bạch của Tiểu Nghệ cũng có chút giống, nhưng vẻ đáng yêu thì kém xa. Lúc đó ta còn từng bắt nó nhét vào trong đũng quần, ha ha ha…

Hắn nói tới đây, rõ ràng nghe thấy Xà Vương Thiên Tầm hung hăng hít một hơi khí lạnh. Không khỏi kì quái nhìn nàng một cái, chẳng lẽ con vật nhỏ kia thật ra là của nàng?

Xà Vương Thiên Tầm vội vàng hốt hoảng cúi đầu, trong lòng một trận rung động: ông trời ơi, hắn nói chẳng phải là lão đại sao? Ta cuối cùng đã biết lão đại vì sao lại hận Quân Mạc Tà như vậy. Bất kể thế nào cũng muốn cùng hắn đối đầu. Thì ra là thế! Trời ạ, sao có thể như vậy?

Không thể tưởng được lão đại từng bị hắn tùy ý vuốt ve đùa bỡn, thật sự là khiếp sợ a!

Mai Tuyết Yên thực sự tức giận, tiểu tử này còn dám nhờ ta giúp hắn đi bắt? Đáng hận nhất là, cho tới giờ vẫn không quên được lời nói của hắn lúc trước: tiểu bảo bối, từ giờ đi theo ta, ta mỗi ngày vuốt ve cái mông của ngươi, thật sướng tay a!

Lại còn bị hắn nhét vào đũng quần. Quan trọng nhất là những lời này lại bị Xà Vương Thiên Tầm nghe được.

Lúc này, Mai Tuyết Yên cơ hồ muốn đem tên gia hỏa kia bóp chết!

Đúng là tức chết ta mà!

Quân Mạc Tà thấy mặt nàng đỏ lên, không khỏi tò mò hỏi:

- Ngươi làm sao vậy? Sao lại đỏ mặt? Có phải sau khi công lực đột nhiên tăng tiến không thích ứng được chăng, lấy tu vi của ngươi thì không có vấn đề gì mới phải!

Phía sau, Xà Vương rốt cục nhịn không được “Cục” một tiếng, tựa hồ sắp bật cười, rồi lại cố nén lại.

- Câm miệng!

Mai Tuyết Yên hung tợn gầm một tiếng, giống như muốn ăn thịt người!

Quân Mạc Tà rụt cổ lại, ai ya thì ta câm miệng vậy, ta không nói nữa không được sao? Hắn không biết cho dù không nói thì vừa rồi hắn đã nói một lần rồi, chuyện đáng nghe hay không nên nghe dù sao cũng đều nghe được.

Mai Tuyết Yên tức muốn điên lên, tên oan gia chết tiệt này…

Một tiếng kêu quái dị, Hùng Khai Sơn nhảy dựng lên. Con gấu này mắt trợn trừng, vẻ mặt không thể tin được, hắn lắc mông mấy cái, đột nhiên cười ha hả:

- Hay a, đây rốt cuộc là thần dược gì a, thật quá thần kỳ, ông nội nó, ăn khỏa đan này vào tốc độ vận hành nguyên lực của ta tăng lên thật lớn, đây không phải là đang nằm mơ sao? Ân! Ô! Lại có thể thoáng chốc đã tăng lên gấp ba lần, thậm chí còn nhiều hơn! Oa ha ha lão Hùng ta rốt cuộc đã có thể tận hưởng mùi vị thiên hạ vô địch rồi. Hạc lão tam đâu rồi? Nhanh cùng Hùng gia ta đấu một trận. Không đánh cho ngươi một trận mặt mũi bầm dập thì ta không phải Hùng lão tam, à không là Hùng lão nhị mới đúng, ha ha ha.

-

Gần như chỉ trong vòng nửa năm, Hùng Khai Sơn đã ăn một viên Thập Niên đan, sau đó được Quân Mạc Tà tương trợ thành công đột phá bình cảnh, từ đó thực lực trì trệ không thể tiến thêm, bây giờ ăn vào Thiên Nguyên đan giúp tăng thêm năm mươi năm tinh thuần nguyên lực, tiếp đó lại ăn vào Thông Nguyên đan, tốc độ bản thân tăng gấp ba lần có thừa!

Liên tiếp đột phá, khiến vị Hùng vương này rất tin tưởng vào bản thân!

- Lão Hùng, ngươi còn không nhanh chóng câm miệng!

Xà Vương biết bây giờ lão đại tâm tình không được tốt, có lòng tốt nhắc nhở Hùng vương. Nhưng có vẻ đã chậm một chút. Mai Tuyết Yên

quay đầu lại, ánh mắt như dán lên người Hùng Khai Sơn!

Đối mặt với áp lực khó có thể kháng cự, thân mình Hùng Khai Sơn tự nhiên co rụt lại, đột nhiên nhớ ra mình bây giờ thực lực đại tăng, không bằng xác minh một chút xem tiến cảnh của mình đến mức nào, cứ coi như chưa bằng lão đại, nhưng thể nào cũng chống đỡ được một hồi, nghĩ vậy y không khỏi đắc ý cười, nói:

- Lão đại, ta với ngài luận bàn một chút được không?

Xà Vương Thiên Tầm lấy tay che kín mặt, bi kịch a, đại bi kịch a!

Người ta, một khi quá đắc ý vênh váo liền thành vui quá hóa buồn. Xem ra những lời này không chỉ áp dụng cho người, có vẻ như thú cũng không khác gì lắm.

Thế nào gọi là ngu xuẩn? Thế này chính là ngu xuẩn!

Ngu xuẩn a, thật sự rất ngu xuẩn.

Xem ra hôm nay con gấu vênh váo đắc ý này không chỉ bị đùa giỡn một phen, mà chính là bị tàn nhẫn ngược đãi một trận, hơn nữa còn là tự hắn chuốc lấy!

- Tốt lắm! Ta vốn rất muốn cùng ngươi luận bàn một chút! Khó có dịp ngươi chủ động như vậy; ta nhất định cùng ngươi hảo hảo luận bàn một phen!

Mai Tuyết Yên cắn răng, đúng là một bụng tức giận không có chỗ nào phát tiết, tự dung lại lòi ra một cái bao cát! Đúng là trời giúp ta toại nguyện, bia ngắm từ trên trời rơi xuống. Hơn nữa còn là loại bia ngắm đặc biệt đàn hồi! Nàng lạnh lùng liếc nhìn Hùng vương một cái, đi trước ra sân, quát lớn:

- Lăn ra đây! Không phải ngươi muốn luận bàn sao?

Hùng Khai Sơn đáng thương, vừa mới hấp thu hết dược lực tỉnh lại. Đối với mấy chuyện vừa xảy ra ở ngoại giới hoàn toàn không biết gì, trong lòng chỉ nghĩ đây là cuộc luận bàn bình thường, chiến ý bừng bừng theo Mai Tuyết Yên ra ngoài, vừa đi vừa cười toe toét, miệng ngoác ra tận mang tai, dương dương tự đắc cho rằng đây đúng là mộng đẹp trong đời.

Kỳ thật việc này cũng không thể trách Hùng lão tứ to gan lớn mật, lúc trước hắn cùng Hạc lão tam được Quân Mạc Tà dùng thiên địa linh khí hỗ trợ, đột phá bình cảnh. Thực lực tăng lên mạnh mẽ, có thể nói đã đạt tới cấp độ Chí Tôn đỉnh phong, khoảng cách tới cảnh giới trên Chí Tôn chỉ còn một bước nhỏ, đã vượt xa các thú vương bình thường khác.

Hôm nay lại ăn được Thiên Nguyên đan, Thông Nguyên đan hỗ trợ, thực lực lần thứ hai tăng vọt, tự nhủ cho dù bây giờ là Hạc lão tam hay Xà Vương, Hổ vương ra tay cũng không phải là đối thủ. Cho nên mới nói, hôm nay ngoại trừ Mai Tuyết Yên là đệ nhất Thiên Phạt thú vương, người khác vị tất có thể cùng Hùng Khai Sơn luận bàn!

Thực lực Hùng lão tứ tăng lên đúng là sự thật, nhưng thực lực của Mai Tuyết Yên vẫn ở trên hắn rất xa. Điểm ấy cũng là không thể nghi ngờ, Hùng vương đối với vị đại tỷ này vẫn là vạn phần sợ hãi, nhưng thực lực của mình đại tiến lại không có đối tượng để xác minh. Thật sự rất buồn rầu nên mới có đề nghị vừa rồi. Sau khi đột phá tìm người để luận bàn chính là chuyện rất bình thường! Nhưng…

Nếu Hùng vương nghe thấy một câu trong đoạn đối thoại vừa rồi, cho dù là nửa câu, coi như hắn to gan lớn mật cũng không dám trêu trọc Mai Tuyết Yên a!

Đáng tiếc, hắn không nghe thấy!

Trời tạo nghiệp chướng, còn có thể tránh, tự gây nghiệp chướng, chết chắc!

Hùng Khai Sơn vừa ra tới nơi, liền nhìn thấy một bóng người mảnh khảnh “vù” một tiếng đã tiến tới, Hùng vương vừa mới gia tăng nguyên lực, tốc độ lại tăng lên gấp ba lần, thực lực tiến xa so với trước kia, giờ phút này tinh lực dồi dào, cần một chỗ để phát tiết, còn lòng tự tin của hắn cũng lên tới độ cao trước nay chưa từng có, mặc dù mắt thấy lão đại dùng tốc độ cực nhanh đánh úp, cũng không tỏ ra bối rối, nhanh chóng có phản ứng.

Lấy thực lực trước mắt của Hùng Khai Sơn mà nói, nếu gặp được trận quyết chiến của Mai Tôn Giả cùng tứ đại Chí Tôn ở Thiên Phạt sâm lâm lúc trước, tuy rằng vẫn chưa phải đối thủ, nhưng tuyệt đối có thể ứng phó một trận, nhưng trong khoảng thời gian từ đó tới nay, không phải chỉ mình hắn dùng đan dược, người khác cũng dùng đan dược, hơn nữa tiến bộ còn nhiều hơn hắn!

Nguyên bản lúc trước chênh lệch đã là rất lớn, hiện tại lúc này lại càng lớn hơn. Cho nên lần này lão Hùng gặp bi kịch rồi.

Hùng vương cứ tưởng lấy tốc độ vừa tăng lớn của mình, lần công kích này tuy rằng không chậm, nhưng mình hoàn toàn có thể tránh khỏi, lại không ngờ sau lưng đột nhiên đau nhói, hiển nhiên phía sau đã trúng một đòn nặng! Lảo đảo vài bước đang định xoay người thì cái mông cảm thấy đau nhức, một cỗ cường lực không thể cưỡng nổi mạnh mẽ đánh ập tới, thân mình không tự chủ được xoay tròn một vòng, chỉ nghe thình thịch thình thịnh. Như đánh vào túi da, trên người Hùng vương liên tục chịu những đòn nghiêm trọng!

Thân mình Hùng Khai Sơn giống như bóng cao su quằn quại lăn trên mặt đất. Liên tiếp lăn qua lăn lại mấy vòng, đến tận lúc này vẫn chưa có phản ứng gì, trong đầu hoàn toàn mơ hồ: không phải nói là luận bàn thôi sao? Tại sao vừa ra đã xông lên đánh liền? Cũng không cho ta cơ hội phản kích? Đây là luận bàn a, trông thế nào cũng giống như phát tiết phẫn nộ. Ta đây tiến bộ cũng không nhỏ a, nhưng sao cảm giác lão đại tiến bộ còn hơn cả ta? Trời ạ, đến bây giờ lão Hùng ta ngay cả cái tư thế ban đầu còn chưa kịp thay đổi.

Chẳng lẽ lão tử đụng đại thiết bản rồi sao?

Đang muốn xin tha, nhưng vừa mới há miệng, đột nhiên trên cằm bị trúng một cước cực kỳ nặng nề, lập tức tiêu sái lộn người ra sau, nằm thẳng cẳng trên mặt đất. Khó khăn lắm mới ngẩng đầu lên được, rất giống một con rùa đen lớn nằm trên bờ cát duỗi cổ ra, đang muốn lên tiếng nói chuyện, hai hốc mắt liền bùm bụp bùm bụp, liên tục trúng mấy quyền, lập tức từ gấu chó biến thành gấu mèo!

Hùng vương bị đánh cho hết nằm sấp lại đến nằm ngửa.

Hùng đại thú vương choáng váng một hồi mới kịp phản ứng lại, quát to một tiếng:

- Lão đại tha mạng! Ta không chơi nữa! Ta không làm gấu nữa!

- Không chơi? Ngươi cho là việc này ngươi vẫn còn quyết định được sao? Ngươi không phải muốn làm Hùng lão đại sao? Ngươi không phải con gấu thì ai là con gấu? (Láng: ai da, cái này nên đi hỏi Dơi w a .)

Mai Tuyết Yên không chút lưu tình, tiếp tục như gió ào đến, tay đấm chân đá, phốc phốc thành tiếng.

Mỗi một quyền mỗi một cước đều kèm theo mênh mông cự lực, Hùng Khai Sơn kêu khổ thấu trời, thảm thiết kêu:

- Thế là sao? Thế là sao? Ta có nói muốn làm Hùng lão đại bao giờ, cùng lắm là Hùng lão nhị thôi, nếu không sao Hùng lão ta lại không biết?

Vì sao à? Xà Vương Thiên Tầm thông cảm nhìn hắn. Đã sớm bảo ngươi câm miệng ngươi không nghe, tự mình chuốc lấy ngược đãi, bây giờ còn trách được ai?

Hổ Vương Hồ Liệt Địa vừa khiếp sợ tỉnh lại, lập tức nhìn thấy Hùng Khai Sơn bị đánh. Ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng “chuyện gì xảy ra vậy?”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 151: Tăng Lên Thực Lực.

Tràng diện thực nặng nề, Hùng vương không ngừng kêu thảm khiến trời đất rung chuyển, sau một hồi chật vật cuối cùng hắn cũng bò được lên, đầu óc choáng váng bỏ chạy, nương à, người đánh chết con rồi.

Chỉ tiếc là sau đó một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên:

- Thiên Địa Tù Lung!

Hùng Khai Sơn cước trước cước sau liều mạng bỏ chạy, thoáng cái liền thấy thời gian bất đồng, tròng mắt đảo loạn, khuôn mặt tràn đầy cảm xúc hối hận, tiếc hận, lúc này lại diễn ra một hồi cuồng ẩu trên người hắn.

Quân Mạc Tà nhìn vậy tròng mắt suýt rớt ra. Khóe miệng liên tục co rút.

Nguyên lai Mai Tuyết Yên đánh cái mông của mình vẫn còn là hạ thủ lưu tình a, nếu như có một lão bà như vậy, lúc nào mất hứng liệu nàng có dùng hành động bạo lực đó trên người mình không ta?

Lão thiên gia của ta. Nếu như còn chưa đủ thực lực để đối phó với nữ nhân này thì tốt hơn hết đừng có trêu chọc nàng, nếu không mình ăn đủ thiệt thòi nha!

Nhưng mà hắn cũng phải lè lưỡi sợ hãi than: Hùng vương không hổ là Hùng vương, da thô thịt dày, sức chịu đòn thật là đáng nể! Bổn sự này cũng không phải là tầm thường nha.

Cuối cùng trải qua một hồi cuồng ẩu, Mai Tuyết Yên rốt cục cũng dừng tay hừ một tiếng, tư thế ưu nhã cao quý đứng nguyên tại chỗ, mỉm cười sau đó nâng chéo váy, chậm rãi quay trở lại phòng. Tư thái như vậy, quả thực trời sinh khí chất quý tộc nha, giống như lăng ba tiên tử vậy, đạp trăng mà về, ai có thể nghĩ ra được vị tiên tử này vừa rồi lại biểu diễn một tiết mục ngược đãi ngoại mục như vậy?

Hùng Khai Sơn ở sau lưng nàng khóc không ra nước mắt, mặt đầy chỗ tím chỗ xanh, đầu gấu cũng biến thành đầu heo. Thân thể nằm sấp dưới mặt đất, bộ dạng cực kỳ ủy khuất...Ta đây có đắc tội với ai đâu? Thực lực tăng lên, muốn khoe khoang một chút cũng có tội hay sao? Tại sao lại ngược đãi ta?

Mai Tuyết Yên phủi tay, thể xác và tinh thần đều cực kỳ thoải mái đi vào trong phòng. Sau đó nàng mỉm cười nói:

- Lão Cửu, cảm thấy thế nào? Thực lực tăng lên có cảm giác không tồi chứ? Có phải là ngươi cảm thấy mình đã là vô địch thiên hạ? Cảm giác mình là lão Cửu ngươi có điểm ủy khuất hay không?

- Không không không không...

Hồ Liệt Địa lắc đầu như phất cờ hàng, sau đó cúi đầu lấy lòng, nói:

- Ta ở trước mặt lão đại chỉ là một con kiến nhỏ mà thôi, lão đại ngài thao luyện nửa ngày như vậy, có mệt không? Nếu không để ta đấm lưng cho ngài nhé? Công lực tăng lên, lực tay cũng tăng lên, khẳng định sẽ khiến lão đại thỏa mãn.

- Ân, không cần, Hồ Liệt Địa ngươi tuy chậm hiểu, thế nhưng so ra lại thông minh hơn nhiều so với Hùng lão tứ...

Mai Tuyết Yên nhận lấy chén trà do Thiên Tầm đưa tới, nhẹ nhàng uống một ngụm, mí mắt lại khẽ nhấc.

- Nào có nào có, đều là lão đại dạy bảo mà, đều là công lao của lão đại cả.

Hồ Liệt Địa cúi đầu khom lưng, mặt mày hớn hở, nói.

- Đối với việc của Hùng lão tứ, ngươi có cái nhìn thế nào? Có phải cảm thấy ta xuất thủ quá nặng với huynh đệ nhà mình!

Mai Tuyết Yên nhàn nhạt nhìn hắn một cái.

Hồ Liệt Địa lập tức ưỡn ngực, vẻ mặt nghiêm túc, một thân chính khí nghiêm nghị nói:

- Nào có, Hùng lão tứ này thực sự không biết tự lượng sức mình, công lực tiến bộ một chút, không ngờ lại dám mạo phạm thần uy, thật sự là muốn nhẫn không thể nhẫn. Cái mặt của Hùng lão tứ ngay cả ta nhìn mà ngứa mắt cũng muốn đánh! Vừa rồi ta định xuất thủ thế nhưng đã muộn, nếu không nào cần đích thân lão đại động thủ, ta liền trực tiếp xông lên, Hùng lão tứ này cậy là bề trên coi trời bằng vung, lão đại dạy dỗ như thế là phải, như thế còn rộng lượng chán. Ra tay thực vẫn còn lưu tình chán! Cá nhân ta cho rằng, lão đại thật sự là không nên hạ thủ lưu tình như vậy, đối với Hùng lão tứ như vậy, không nên nhân nhượng, phải trừng trị thật nặng, không nên dễ dãi như vậy! Ta mãnh liệt đề nghị lão đại, khi trở về Thiên Phạt sâm lâm, phải đem Hùng lão tứ bắt bế quan, dung gậy trúc xuyên miệng, ngược lại treo cái đuôi hắn lên gốc cây đại thụ ngàn năm, để răn đe kẻ khác!

Thiên Tầm cùng Quân Mạc Tà như bị sét đánh. Đều cũng có chút trợn mắt há hốc mồm nhìn Hồ Liệt Địa nghĩ: ai nói tên này là loại người chất phác vậy? Nhìn hắn tâng bốc như vậy, lại bừng bừng hăng hái như thế, thật sự theo như lời Hồ Liệt Địa "Hạ thủ lưu tình" mà nói quả thực quá rung động. Hùng Khai Sơn ở trong tràng đang rất thê thảm. Cho dù bị quần chúng bắt lấy cuồng ẩu một trăm ngày vì tội trộm cắp cũng sẽ không có thảm như hắn lúc này. Như vậy mà còn nói là thủ hạ lưu tình?

Hồ Liệt Địa này cũng thật xứng với cái họ "Hồ" của hắn nha! (người Hồ: dân tộc phía Bắc và phía Tây Trung Quốc nghe nói rất dã man)

Mai Tuyết Yên mỉm cười gật đầu, đối với thái độ giác ngộ hiểu rõ đại nghĩa của Hồ Liệt Địa rất vui mừng, nàng hòa ái nói:

- Nói hay lắm! Không ngờ Hồ lão cửu ngươi cũng có vài phần kiến thức đó.

- Nào có nào có, đều là do lão đại tận lực bồi dưỡng mà thôi!

Hồ Liệt Địa nghiêm trang nói.

Hắn lại nhìn trộm Hùng Khai Sơn, Hồ Liệt Địa toét miệng rộng rốt cuộc cũng hả hê cười, đồng thời cũng thở dài một hơi, cửa ải cuối cùng cũng đã vượt qua. Hùng ca ca, thực xin lỗi, thiệt lão Hùng không thiệt lão Hổ, đạo hữu tử nhưng bần đạo không thể tử. May mắn là lão đại đem lửa giận phát tiết ra rồi, nếu không số dư chắc lại lên người ta mất, hừm, là Hùng lão tứ ngươi đui mù muốn chết, làm ra vẻ cơ trí thông mình, quyết đoán thần võ, ngu mà cố tỏ ra nguy hiểm? Huynh đệ chỉ là tát nước theo mưa thôi a!

- Hồ Liệt Địa, ngươi là tên tiểu thú vô sỉ, ngươi chờ ta đó!

Trong tràng truyền đến tiếng kêu bi phẫn của Hùng Khai Sơn, quả nhiên hắn vừa khóc vừa bò dậy, chỉ thấy hắn dùng hai tay chống lên mặt đất, còn đầu thì rầm rầm đập xuống, thái độ quả thực là buồn bực chán nản tới tột đỉnh, thế nhưng khẳng định đầu hắn không có việc gì, bởi vì mặt đất đang lún xuống, Quân Mạc Tà nhìn vậy mà kinh hoảng. Phương thức quản giáo của Thiên Phạt sâm lâm này quả thực là có một không hai.

Không giống người thường nha!

Mai Tuyết Yên thu thập xong hai đại Thú Vương xong, sau đó hữu ý hoặc vô ý nghiêng đầu liếc mắt tới chỗ Quân Mạc Tà, có phần thị uy!

Ngươi nếu như còn dám chọc ta, ta sẽ cho ngươi khóc không ra nước mắt, nếu như ngươi cảm thấy sức chịu đòn hơn hai tên gia hỏa này, vậy ngươi cứ tiếp tục làm càn đi, ta còn mừng rỡ vì có chỗ phát tiết a, nhất định sẽ không từ chối hảo ý này!

Quân Mạc Tà bĩu môi, không thèm để trong lòng, ngươi không ngại, ta lại càng không chú ý. Con mắt cực kỳ tùy ý lưu lại trên người Mai Tuyết Yên, sau đó trượt đi. Nhìn bộ ngực sữa cao ngất của Mai Tuyết Yên, hắn cười hắc hắc, sau đó tiếp tục đi tuần tra xuống dưới, oa ánh mắt của hắn dừng lại trên kiều đồn của Mai Tuyết Yên một lát, sau đó mới ngẩng đầu nhìn lên đối mặt với Mai Tuyết Yên mỉm cười, ý tứ cũng rất rõ ràng: ngươi không phải lừa người, ngươi còn dám sửa ta? Bổn công tử trái lại có rất nhiều biện pháp có thể sửa ngươi!

Mai Tuyết Yên bị hắn soi mói toàn thân, lập tức cảm giác như có một bàn tay đang xoa nắn khắp người vậy, nàng không khỏi cắn môi hung hăng nhìn hắn một cái, rồi mới nói:

- Hiện tại không sai biệt lắm nhỉ? Hai người bọn họ trải qua lần thăng cấp này, thực lực đã lên tới tầng thứ ngoài chí tôn, đã có thể dễ dàng đối phó với Lôi Bạo Vũ cùng Bố Cuồng Phong, hai người liên thủ cho dù là ba bốn tên cao thủ như Trữ Vô Tình, dù không đánh lại cũng có thể toàn thân rời đi.

- Thực lực của bọn hắn không thể nghi ngờ đã tăng lên cả một cảnh giới, thế nhưng tạm tời vẫn không thể rời đi.

Quân Mạc Tà lắc đầu nói:

- Bọn họ cần phải có vài ngày nữa để thích ứng tốc độ tăng trưởng này. Nếu như lập tức tham gia sinh tử vật lộn, đó chính là đi tìm chết! Sau khi thích ứng xong, hết thảy đi ra cũng không muộn! Nhất là Hổ Vương, thực lực vốn có của hắn kém hơn không ít so với Hùng vương, lại mới phục dụng dược lực, một khi không thể tự điều khiển, rất dễ có tác dụng ngược lại!

Mai Tuyết Yên chậm rãi gật đầu nói:

- Nói có lý, vậy lưu lại mấy ngày đi!

- Ngoài ra, thừa dịp này ta đi hỏi thăm gia sư một chút, nhìn xem người còn cần loại dược liệu gì nữa liệt kê thành danh sách ta sẽ để bọn họ mang về. Lúc này do ngươi hạ lệnh, dược vật của Thiên Nam bắc hải cho dù là hiếm có chúng ta cũng có, số lượng tuy không ít, thế nhưng cũng chỉ có một số nơi là có thôi. Chuyện này không thể làm qua loa, nên coi chuyện này là một đại sự quan trọng nhất mới được!

Mai Tuyết Yên thần sắc trầm trọng nói:

- Chuyện dược vật ngươi không cần quan tâm, hoàn toàn có thể đặt trên người huyền thú chúng ta, bọn ta không tiếc hết thảy cũng sẽ đem toàn bộ dược liệu tới! Cho dù Thiên Phạt sâm lâm thật không có, chỉ cần trên thế gian này có. Ta cũng sẽ nghĩ biện pháp mang về đây!

- Thật cũng không cần dùng thủ đoạn cực đoan như vậy, ta chỉ nói cho ngươi biết gương mặt thật của tam đại Thánh Địa mà thôi, có hay không muốn đem huyền thú triệt để đối lập với cả nhân loại. Lúc này đây để bọn họ trở về. Trên đường nếu như có người đánh chặn mà nói, tin tưởng lực lượng phỏng chừng cũng không bằng bọn họ, lúc đó có thể thong dong rời đi! Thế nhưng điều mấu chốt là, tam đại Thánh Địa rất có thể đã thăm dò ra tình huống này, chỉ có hai người bọn họ sẽ không đủ, phải tăng nhân thủ lên gấp đôi, Hạc Vương có khả năng bay lượn. Nếu như do hắn vận chuyển dược liệu mới chính là cách vẹn toàn!

Quân Mạc Tà nghĩ một lát sau đó nói thêm một chuyện.

- Điểm này ta cũng đã nghĩ tới rồi. Lần này dù sao cũng là lần đầu tiên, có thể đánh cho bọn chúng trở tay không kịp, lần sau sẽ không thuận lợi như vậy đâu.

Do Hạc tam ngự không vận chuyển tự nhiên là tương đối an toàn, thế nhưng có thể vận chuyển số lượng lớn như vậy, tuy an toàn không ngại,

thế nhưng đi tới đi lui thời gian sẽ kéo dài mất.

Mai Tuyết Yên nói..

Lúc này Hùng Khai Sơn đã tự kỷ xong, hắn xoa cái mông bò lên, khập khiễng đi vào phòng, bộ dạng rất ngoan ngoãn giống như một chú sơn dương vậy.

- Còn có mười viên này, mỗi người dùng một viên đi. Đám người các ngươi ăn vào là được, thuốc này không cần luyện hóa.

Quân Mạc Tà lật bàn tay, trong tay đã xuất hiện một cái bình ngọc nho nhỏ.

- Không cần luyện hóa? Đây cũng là loại dược vật cổ quái à?

Ánh mắt của bốn người Mai Tuyết Yên đồng thời sáng lên.

- Đây là Tụ Nguyên Đan.

Quân Mạc Tà hắc hắc cười nói:

- Sau khi ăn vào cũng không có gia tăng công lực.cho nên cũng không cần luyện hóa.

- Vậy nó có tác dụng gì?

Hồ Liệt Địa mở to hai mắt nhìn. Rất là hiếu kỳ hỏi.

- Thuốc này chỉ có một loại hiệu quả, đó chính là tụ tập thiên địa linh khí! Đủ để cho các ngươi luyện công, làm cho chân nguyên trong cơ thể tăng lên gấp ba lần! Nói cách khác, khi phục dụng Tụ Nguyên Đan này, các ngươi tu luyện một năm công phu tương đương với người không phục dụng phải dùng mất ba năm!

Quân Mạc Tà nháy mắt mấy cái. Dí dỏm cười cười.

Con mắt của bốn người không hề chớp lấy một cái, đồng thời hít một hơi lương khí!

Lại là một loại đan dược nghịch thiên!

Mai Tuyết Yên đỏ mắt, nhẹ nhàng nhận lấy bình ngọc, con mắt đảo qua về phía Quân Mạc Tà, thấp giọng nói:

- Ta sẽ không cảm ơn ngươi.

Nhận đồ vật quý của người ta như vậy mà lại không nói cảm ơn? Đây là ý gì? (Láng: Xong rồi, chấp nhận người ta rồi chứ sao)

- Chúng ta là người một nhà còn khách khí cái nỗi gì, nói cảm ơn chẳng phải là khách khí sao.

Quân Mạc Tà cười ha ha nói.

Mai Tuyết Yên lại đỏ hồng mặt, đổ ra bốn viên đan dược, sau đó bốn người đồng thời ăn vào.

Hùng Khai Sơn nhe răng mở to miệng, mút mút lấy chút hương khí, hắn không còn để ý tới đau đớn toàn thân nữa, trực tiếp nuốt viên đan dược này vào trong bụng, trong lúc cấp bách vẫn không quên nói đùa hai câu:

- Đó là tự nhiên. Tỷ tỷ cùng tỷ phu vốn là người một nhà, cảm ơn làm gì? Qua một hồi đều ngủ trên một giường, chui vào một...

- Thiên Địa Tù Lung!

Mai Tuyết Yên thẹn quá hoá giận, lanh lảnh thét lên.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 152: Nghi Thức Long Trọng!

Phanh!

Hùng Khai Sơn hú lên quái dị. Thân thể giống như hỏa tiễn bắn ngược ra ngoài. Bịch một tiếng lại ngã vào vị trí vừa rồi. Lúc này đã bị Thiên Địa Tù Lung vây khốn lại bị đá ra ngoài, hoàn toàn không có chút lực giảm bớt nào cả, cứng rắn ngã trên mặt đất. Cái đầu xuất hiện hàng loạt ngôi sao. Thiếu chút nữa ngạt khí mà ngất.

Mai Tuyết Yên đứng ở cửa phòng, khuôn mặt đỏ bừng, trong mắt lóe lên nộ ý chói lòa.

- Gia hỏa này thật sự không biết cách nói chuyện! Cái gì gọi là ngủ trên một giường, tiến vào một ổ chăn? Đây không phải nói nhảm sao? Đại tỷ cùng tỷ phu nếu không tiến vào một ổ chăn mới gọi là không tốt đó.

Hồ Liệt Địa nhìn có chút hả hê vuốt râu mép, thưởng thức hương thơm của viên đan dược trong miệng, hắn tự cho là phải trắng trợn vỗ mông ngựa. Đang rung đùi đắc ý, vẻ mặt dương dương tự đắc. Không biết rằng quả vỗ mông ngựa này hậu quả còn thảm hơn cả Hùng Khai Sơn!

Hùng Khai Sơn nhiều lắm chỉ vuốt mông ngựa còn không có vuốt tới chân ngựa, thế nhưng Hồ Liệt Địa này lại tự cho là đúng nói mấy câu, càng giống như lửa cháy đổ thêm dầu, trực tiếp vỗ lên móng ngựa.

Cho nên hắn cũng phải ăn trái đắng. Ai nói Hùng Khai Sơn làn ngu, tên huynh đệ kia cũng chịu chung số phận a!

- Ngươi cũng cút! Thiên Địa Tù Lung!

Mai Tuyết Yên giận tím mặt hô to!

- Phanh phanh…

Hồ Liệt Địa rống thảm một tiếng, còn đoạn sau lại nghẹn lại ở cổ họng, hắn hoa chân múa tay lăng không bay ra, giống như cưỡi mây đạp gió thẳng tắp đâm đầu vào bụi trúc ở cửa viện, tiếp tục phi tới bờ tường bao, sau đó bịch một tiếng lại bắn trở lại, chỉ cảm thấy sao bay đầy trước mặt, đầu óc choáng váng hai tay ôm đầu, một hồi lăn lộn trên mặt đất, tràng cảnh còn thảm hơn cả Hùng Khai Sơn!

Mai Tuyết Yên hầm hừ phất ống tay áo, thong thả trở về phòng.

Quân Mạc Tà sờ lên mũi, mắt thấy không thể tiếp tục chiếm tiện nghi. Hiện tại không còn lá chắn nữa, thật sự là một chuyện không tốt. Thiên Địa Tù Lung đang lơ lửng trên đầu, hắn đành phải cáo từ rời đi.

Xà Vương ở sau lưng nhìn theo bóng lưng dần rời xa của Quân Mạc Tà. Thần sắc trong mắt liên tục biến ảo, đột nhiên nàng than nhẹ một tiếng, trong thanh âm thậm chí còn có chút ảm đạm.

Ngày thứ hai, Quân gia chuẩn bị làm một cái đại lễ nhân nghĩa nữ rốt cuộc cũng long trọng khai mạc!

Lẽ ra quá trình nhận thu nghĩa nữ không cần trọng đại như vậy, nhất là còn không phải là thu nghĩa nữ cho Quân Chiến Thiên lão gia tử, mà là Quân Vô Ý thu nghĩa nữ. Trương cờ khua trống lớn như vậy tựa hồ có phần quái dị.

Thế nhưng thân phận của Quản Thanh Hàn thật sự mẫn cảm, hơn nữa đoạn thời gian trước đã gây ra nháo sự với đám hủ nho, không ngờ làm

cho quá trình nhận thu nghĩa nữ này còn long trọng giống như khi khai quốc vậy.

Ít nhất khi Thiên Hương quốc khai quốc, chính thức là không có nhiều nhân vật quan trọng như vậy!

Về phương diện hoàng gia, nếu không có Hoàng Đế cùng hoàng hậu dắt tay nhau đến, ba vị hoàng tử, một vị công chúa cũng tự mình tới chúc mừng. Các gia chủ của kinh thành cũng đều đích thân tới. Các vị quan viên cả nước, các vị tướng quân thì vô số kể.

Sau đó chính là đám Huyền khí thế gia. Tất cả đều tấp nập nối gót nhau tới!

Tư Đồ thế gia, Tư Không thế gia, Bách Lý thế gia, Đoan Mộc thế gia nguyên một dãy gia tộc hiển hách. Dần dần từ trong miệng người chủ trì báo ra. Mọi người trong đại sảnh đều phát ra thanh âm kinh hô, những người này quả thực đều không phải những quan lại thế tục. Thế nhưng đều là cấp nhân vật nổi tiếng trong truyền thuyết! Hôm nay chỉ vì một chuyện nhỏ là Quân gia Quân Vô Ý thu nghĩa nữ thế nhưng không ngờ đám người từ Thiên Nam Hải Bắc cũng tới, đây đại biểu cho điều gì? Có ý nghĩa như thế nào?

Đột nhiên trong đám người bỗng xôn xao.

- Chúc mừng Quân tam tương quân thu Quản tiểu thư làm nghĩa nữ, Cuồng phong kiếm thần Phong Quyển Vân tới chúc mừng!

Người phụ trách lễ nghi là Thiên Huyền cao thủ Tống Thương xưa nay vẫn bình thản, lúc này thanh âm lại có chút run rẩy, Cuồng phong kiếm thần Phong Quyển Vân chính là đại nhân vật trong truyền thuyết đó! Là một người vừa mới lên thành một người trong bát đại chí tôn a! Vậy mà lại tới nơi này.

Trong đại sảnh lập tức lặng ngắt như tờ!

Ánh mắt mọi người đều hướng ra ngoài, người áo xanh giống như một thanh lợi kiếm vừa ra khỏi vỏ, thân thể thẳng tắp đi vào, khuôn mặt lạnh lùng mày như kiếm, ánh mắt như đao, người nào đối mặt với ánh mắt này cũng giống như bị một thanh lợi kiếm đâm vào mắt vậy!

Phong Quyển Vân!

Quân Vô Ý cực kỳ kinh hỉ ra tận cửa đón, ngày đó tự biết lâm vào tuyệt cảnh, lời nói Phong Quyển Vân vẫn còn ở bên tai: "Quân Vô Ý, nếu như hôm nay ngươi không chết, sau này Phong Quyển Vân ta sẽ cùng ngươi nâng cốc tâm tình! Phong Quyển Vân ta hôm nay thấy ngươi gặp nguy nan lại bất lực, đối với ngươi quả thực không đúng! Ngày sau sẽ báo đáp thật tốt với Quân gia! Cáo từ!"

Đây là câu nói cảm động nhất mà Quân Vô Ý được nghe trước khi diễn ra trận chiến!

- Quân tam tướng quân, Phong Quyển Vân mạo muội tới, muốn một chén rượu mừng, tam tướng quân sẽ không để tâm chứ?

Sau khi thấy Quân Vô Ý, trên khuôn mặt của Phong Quyển Vân xuất hiện vẻ tươi cười ôn hòa hiếm thấy.

- Nào có, nào có. Vô Ý cảm kích còn không hết! Mời mời mời, ha ha, cái gì mà tam tướng quân hay không tam tướng quân, nếu không chê cứ kêu tên ta là được rồi.

Quân Vô Ý nhiệt tình nói. Sau đó kéo tay Phong Quyển Vân đi vào đại sảnh.

Đám người thế gia đều đứng lên vái chào, nhường Cuồng phong kiếm thần Phong Quyển Vân ngồi ở bàn đầu, trong bát đại chí tôn tuy hắn bài danh cuối cùng, thế nhưng ngoài lãnh huyết chí tôn Lệ Vô Bi ra, hắn chính là người không thể trêu vào, một khi rút kiếm là giết người, ghét ác như kẻ thù, diệt cỏ tận gốc. Thật sự là một kẻ vô cùng khó chơi.

Phong Quyển Vân nhàn nhạt gật gật đầu đối với bọn họ. Cứ như vậy mà đi qua rồi ngồi xuống.

Mọi người âm thầm cười khổ một tiếng. Nhưng mà mọi người đều biết tính tình của Phong Quyển Vân, hắn chính là loại người lãnh ngạo như thế. Ban đầu ở Thiên Phạt sâm lâm đối mặt với Tuyệt Thiên chí tôn Lệ Tuyệt Thiên không cách nào địch nổi hắn vẫn rút kiếm. Thậm chí còn thiếu chút nữa giết con trai của Lệ Tuyệt Thiên. Người ta là chí tôn cấp cường giả. Một trong những thiên hạ bát đại chí tôn, chính mình còn không lọt vào mắt người ta, chuyện này thì có gì lạ.

Huống chi lúc này đây hắn lại tới Quân gia, tất cả mọi người đều bị dọa cho không nhẹ, thực lực Quân gia Quân gia tuy không tính là cường đại, thế nhưng có thảo nguyên ưng thần Ưng Bác Không tọa trấn, không thể khinh thường. Huống chi phụ tử Quân Chiến Thiên cùng Quân Vô Ý không lộ ra chân thực lực, không ngờ lộ ra một cái đã là Thần Huyền tầng thứ! Tin tức này đủ để cho bọn họ chấn kinh khó hiểu!

Tại Thiên Hương đế quốc, ngay cả trong triều đình cũng không có một người đạt tới Thần Huyền cường giả, bỗng dưng lại xuất hiện hai Thần Huyền cường giả! Nhưng lại cùng một gia tộc!

Trọng yếu hơn đó chính là một gia tộc quân thần!

Nói chơi chứ, gia tộc như Quân gia. Tuy còn không đủ để nhiều kẻ coi trọng, thế nhưng tư liệu mà đám người có thu thập được ghi rất rõ ràng, dù sao cũng là một gia tộc quân sự đệ nhất của một nước. Trong tư liệu ghi Quân Chiến Thiên rõ ràng chỉ là Thiên Huyền tầng thứ, vì sao bây giờ đã biến thành Thần Huyền? Quân Vô Ý tuy là thiên tài, thế nhưng cũng chỉ là một kẻ tàn tật Thiên Huyền sơ giai, vì sao cũng đột nhiên biết thành Thần Huyền cao thủ? Hơn nữa bây giờ còn rất khỏe mạnh nữa.

Hết thảy chuyện này đều rất đột nhiên như vậy, thần bí như vậy, không thể tưởng tượng nổi như vậy.

- Ha ha, Phong Quyển Vân lão tiểu tử ngươi đó cuối cùng cũng tới, lão tử thật chờ đợi đã lâu rồi. Chúng ta đi tới hậu viện đánh một hồi rồi nói. Nói không chừng ngươi sẽ tìm được chỗ tốt đó.

Theo một tràng cười to, Ưng Bác Không đắc chí đi ra, mang theo một thân chiến ý!

Mấy ngày hôm trước, đầu tiên là được ăn Thiên Nguyên đan, thành công đem thực lực bản thân tăng lên Thần Huyền tầng thứ, sau đó ba người đồng thời phục dụng Tụ Nguyên Đan, Quân Vô Ý lại được ăn một viên Thông Nguyên đan, thực lực của ba người đều bởi vậy mà đại tiến, cái này cũng thật là nói nhảm, nếu không có đại tiến cũng quá kỳ quái đi!

Ưng Bác Không gần đây đánh đấm rất vui vẻ, ưng thần lại tuyệt đối không ngờ, chỉ vì một cuộc đổ ước mà mình bị rằng buộc ở đây, thế nhưng không ngờ chính là chưa tới một năm thực lực của mình lại tăng lên nhiều như vậy! Không chỉ có chiêu tức có đột phá cùng tiến triển, ngay cả công lực cũng tăng lên tới tình trạng khủng bố không thể tin nổi!

Thực lực của mình so với trước ít nhất là tăng lên tới hai bậc! Trước đây tựa hồ như cảnh giới ngoài chí tôn không thể nào chạm tay vào, thì giờ đã có hi vọng đụng tới!

Đoạn thời gian này, Ưng Bác Không quả thực có cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Phú quý bất hoàn hương, giống như quần áo gấm đi đêm vậy, sau khi thực lực đại tiến, hắn lại không tìm được một đối thủ ngang tầm nào, giống như phú quý bất hoàn hương vậy, thực sự là khoái cảm có giảm đi vài phần.

Hôm nay kẻ bình sinh đại đối đầu là Phong Quyển Vân tới, đối với Ưng Bác Không mà nói quả thực giống như trời ban mưa khi đồng ruộng gặp hạn vậy!

Phong Quyển Vân chăm chú nhìn Ưng Bác Không. Thật lâu sau thần sắc của hắn trở nên kinh ngạc tới cực điểm, hắn phát hiện, lúc trước huyền công của Ưng Bác Không tuy không cao cường, khinh công ở trên mình. Thế nhưng tổng thể mà nói chỉ sàn sàn ngang tay với mình mà thôi, mà sau khi ở Thiên Phạt sâm lâm gia hỏa này dựa vào chiêu thức kỳ dị để thắng mình một bậc, Phong Quyển Vân một mực không phục. Sau khi vắt óc suy nghĩ, cuối cùng hắn đã nắm chắc có thể phá giải, lần này tới Quân gia, cũng có ý tứ khiêu chiến với Ưng Bác Không!

Thế nhưng hiện tại Ưng Bác Không đứng trước mặt mình, Phong Quyển Vân lại đột nhiên phát hiện, tên diều hâu đáng giận trước mặt này lại có thể đột phá tới một tầng cao mới, cư nhiên đứng ở chỗ này đã tạo cho mình một cảm giác áp bách rất mạnh!

Thậm chí, không khí trong lúc vô hình còn có chút sệt sệt.

Loại cảm giác này Phong Quyển Vân rất quen thuộc. Đó là cảm giác trói buộc chân tay mà khi đứng trước mặt địch nhân mà mình không cách nào địch nổi! Chẳng lẽ mình mình thật sự đã không thể theo kịp hắn.

Thế nhưng người này thật đúng là Ưng Bác Không! Làm sao có thể? Cho dù là hắn có đối mặt với sinh tử chí tôn Thạch Trường Tiếu cùng lãnh huyết chí tôn Lệ Vô Bi, cảm giác thất bại của mình cũng không có mãnh liệt như vậy mà! Ưng Bác Không dựa vào cái gì mà trong khoảng thời gian ngắn thực lực lại tăng vọt như vậy? Chẳng lẽ hắn đã siêu việt như Thạch Trường Tiếu? Thậm chí có thể ngang với Lệ Tuyệt Thiên!

Thật lâu sau Phong Quyển Vân mới lộ ra nụ cười khổ sáp, cũng không hề nháy mắt nhìn Ưng Bác Không nói:

- Thật sự không ngờ, không cần phải đánh nữa, hiện tại ta đã không phải là đối thủ của ngươi rồi, đánh cũng không còn ý nghĩa nữa.

Ưng Bác Không lập tức ủ rũ.

Đêm qua sau khi thực lực tăng lên, hắn đã tới chỗ Hổ Vương Hồ Liệt Địa đánh một hồi, mặc dù bằng vào thân pháp tuyệt diệu chiếm thế thượng phong, thế nhưng Ưng Bác Không biết nếu cứng rắn chính mình sẽ bị tổn thất rất nặng.

Gia hỏa kia da dày thịt béo, đánh lên người hắn căn bản là không có cảm giác, mà chính mình lại cảm thấy gân cốt đau đớn, đánh đến tận nửa đêm, cuối cùng Ưng Bác Không biết mình khẳng định không thể chiến thắng. Nếu quả thật là sinh tử tương bác, nói không chừng mình còn bị chết trong tay Hồ Liệt Địa. Đúng là một chuyện buồn bực. Thật vất vả mới thấy Phong Quyển Vân tới, đang định phát tiết, kết quả là gia hỏa này lại đột nhiên kinh sợ chính mình.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 153: Mặt Mũi Của Quân Gia.

- Bất quá ta rất muốn biết, ngươi rốt cuộc làm sao mà tiến bộ nhanh như vậy?

Phong Quyển Vân cũng không chớp mắt một cái nhìn hắn. Đối với người học võ điên cuồng mà nói, làm thế nào để cho thực lực tăng lên thực sự là đại sự đệ nhất trong thiên hạ!

- Lão tử ăn tiên đan!

Ưng Bác Không hừ hừ ôm tâm lý hờn dỗi nói:

- Ta nói thật, ngươi có tin không?

- Ta tin!

Phong Quyển Vân trịnh trọng nói, trừ phi có tiên đan trợ giúp. Không thì còn có loại phương thức gì có thể làm cảnh giới tăng lên thần tốc như vậy chứ?

Ưng Bác Không triệt để không biết nói gì, thực sự là củ chuối mà! (Láng: Bó thịt http://.4vn/images/smilies/61.gif)

Hai vị chí tôn chung quy cùng dắt tay nhau tiến vào trong phòng riêng, lúc này trong đại sảnh mới trở nên náo loạn, mọi người đều nhìn về phía phụ tử Quân Chiến Thiên, ánh mắt đã hoàn toàn khác trước đây, như thế cần mặt mũi lớn cỡ nào? Một vị chí tôn giữ nhà, một vị chí tôn khác tới chúc mừng...

Đúng lúc này, thanh âm run rẩy của Tống Thương lại vang lên:

- Chúc mừng Quân tam tướng quân thu được nữ nhi ngoan, sinh tử chí tôn Thạch Trường Tiếu đặc biệt đến chúc mừng. Đưa lên lễ vật một đôi Ngọc Như Ý.

Oanh!

Lại một tiếng sấm vang lên trong đầu mọi người!

Mọi người giống như là con gà bị sét đánh ngất, ngơ ngác bàng hoàng kinh ngạc cũng không biết nói gì cho phải.

Tiếp đó sinh tử chí tôn Thạch Trường Tiếu tươi cười hòa ái dễ gần đi vào, Quân Chiến Thiên đích thân đi tới nghênh đón dẫn vào trong đại sảnh. Lão gia tử tuy cả đời trầm ổn thế nhưng lúc này cũng không khỏi có phần tự hào. Rất vênh mặt!

Cả đám văn võ trong triều, có ai có mặt mũi lớn như mình? Lão gia tử đột nhiên cảm thấy hôm nay thật sự chính là ngày phong quang nhất của cả đời mình!

Mà cũng tự hào vì cháu của mình, có đứa cháu như thế còn cầu gì hơn? Cho nên lão gia tử vô cùng đắc ý, cơ hồ cười không ngậm miệng lại được...

Tiếp theo:

- Quân tướng quân thu được nghĩa nữ chính là chuyện đại hỷ, lãnh huyết chí tôn Lệ Vô Bi tới chúc mừng...Chúc mừng! Lễ vật một thanh bảo đao!

Tống Thương bắt đầu nói lắp, con mắt cũng chuẩn bị rớt ra.

Không ngờ vị lãnh huyết cuồng nhân này cũng tới, lại còn đưa lễ vật tới nữa?

Trong đại sảnh có thể nghe được cả tiếng trâm rơi!

Đáy lòng của tất cả mọi người đều dâng lên một cảm giác hoang đường: thế giới này thật sự điên cuồng như vậy sao? Chẳng lẽ hôm nay bát đại chí tôn hẹn gặp nhau ở chỗ này? Vậy ai sẽ là người tiếp theo tới đây?

Trước trước sau sau đã có bốn vị rồi!

Nhìn mặt mũi của đám người Quân gia đi! Mịa nó! Đoạn thời gian trước đám người hủ nho cư nhiên còn muốn đả kích người ta, đây không phải là chán sống sao? Một chút lực lượng mà đòi đối phó với Quân gia người ta? Căn bản không đủ liếc mắt a! Ngay cả làm chút món ăn cũng không đủ, căn bản chỉ là một bọn tự tìm phiền phức mà thôi...

Trong chốc lát ánh mắt mọi người đều có phần kính sợ nhìn người của Quân gia, thanh âm của cả đám cũng nhỏ đi không ít. E sợ có người nào lớn tiếng một chút sẽ khiến tứ đại sát thần để ý, như vậy đúng là cực độ xong rồi! Đây là bốn đại chí tôn đó nha. Vô luận là người nào, muốn đối phó với một gia đình thế gia bình thường quả thực là dễ như trở bàn tay! Chỉ cần nhổ bọt cũng có thể dìm chết mười mấy thế gia như thế!

Giữa sảnh đường. Ngồi ở chủ vị chính là Hoàng Đế bệ hạ, ánh mắt của hắn đột nhiên trở nên cực kỳ phức tạp. Một bàn này đều là các đại lão đỉnh cấp trong kinh thành triều đình, cùng với đám thế gia Huyền khí kia, hoàn toàn không có dính dáng. Thế nhưng người người đều có thần sắc nghiêm túc, ánh mắt phức tạp, không biết đang suy nghĩ gì.

Thật lâu sau, Hoàng Đế mới tán thán một tiếng:

- Nguyên lai Quân gia lại có mặt mũi lớn như vậy, ha ha, cũng làm cho ta có chút hâm mộ a.

Những lời này hắn nói lại mang theo khẩu khí đùa vui, tất cả mọi người đều ha ha cười, thế nhưng trong lòng từng người một đều minh bạch, những lời này của bệ hạ cũng không phải là nói giỡn!

Bốn đại chí tôn, vốn là người mà Hoàng Đế khó có thể mời được, một người cũng không thể mời được. Thế nhưng bốn đại nhân vật không thể mời được này lại toàn bộ tới Quân gia. Không mời mà đến! Điều này nói lên cái gì, chuyện tình chẳng phải rõ ràng rồi sao!

Gia chủ Quản gia Quản Đông Lưu miệng cười không khép lại được, khuôn mặt tràn đầy hồng quang, tựa hồ như hưng phấn tới từng sợi tóc vậy, rầm rộ như vậy cho dù hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra, lại càng không dám nghĩ.

Quản Thanh Hàn xảy ra chuyện, cả Quản gia đều cảm thấy mất hết mặt mũi, thậm chí sớm có dư luận bàn tán. Nói gia phong của Quản gia không nghiêm.

Ngay cả đám nô bộc của Quân gia cũng cảm thấy vinh dự lây, lúc đi lại cũng ưỡn ngực ngẩng đầu, cái lưng cũng thẳng hơn rất nhiều. Có nhiều mặt mũi mà! Ba đại chí tôn đều chúc mừng tam gia bọn ta đó!

Trong đám hạ khách, Lý Du Nhiên sắc mặt tái nhợt, nhìn sư phụ của mình tiến vào nội sảnh, trong lòng khổ sở! Đột nhiên hắn cảm giác được sự chênh lệch giữa mình và Quân Mạc Tà, sớm đã là trên trời dưới đất, không cùng thiên địa rồi!

Chỉ với điểm này thôi chỉ sợ hắn vĩnh viễn không có hy vọng đuổi theo.

Khi mình khổ luyện khổ học, gia hỏa này còn đang chơi chọi gà đua chó, khi mình vất vả bày mưu nghĩ kế, gia hỏa này còn đang trêu hoa ghẹo nguyệt, tất cả mọi người đều tán thưởng chính mình, còn gia hỏa này thì ngược lại, thế nhưng khi người ta một bước vọt lên trời, còn mình lại dậm chân tại chỗ. Vì cái gì?

Tại sao lại xuất hiện tình huống này? (Láng: vì thế giới này nó “imbalance” em ạ http://.4vn/images/smilies/113.gif.)

Vì hy vọng của ta, vì giấc mộng của ta, ta trả giá nhiều như vậy, thừa nhận tịch mịch mà người thường khó có thể chịu được, thậm chí ngay cả tình yêu cũng triệt để chôn vùi, khi chính mình cho rằng đã thành công, lại phải chịu đả kích như vậy!

Chẳng lẽ hết thảy những cố gắng của ta đều trở nên uổng phí sao? Trong lòng Lý Du Nhiên sinh ra nghi vấn: chẳng thời gian dài ta cố gắng, không lẽ là sai lầm sao? Thành công không phải dựa vài cố gắng mà dựa vào chuyện chọi gà đùa cho, cưỡng chê dân nữ giỏi sao? Cả thành Thiên Hương tất cả mọi người đều có thể nhìn ra ai mới chân chính là cố gắng?

Tâm lý của Lý Du Nhiên cực độ mất cân bằng!

Lý Du Nhiên thở dài một tiếng, phất tay gọi một tay nô bộc của Quân gia, hỏi:

- Tam thiếu gia Quân Mạc Tà của các ngươi đâu rồi? Vì sao náo nhiệt như vậy ngược lại không có thấy hắn?

Nô bộc cung kính nói:

- Thưa khách quý, tam thiếu gia giờ phút này đang ở hậu viện tiếp khách, lát nữa mới tới.

Tại hậu viện tiếp khách?

Rốt cuộc là vị khách nhân nào?

Trong lòng Lý Du Nhiên hơi chấn động, khách nhân nào? Không ngờ so với bốn đại chí tôn còn trọng yếu hơn?

Có thể để Quân Mạc Tà không để ý tới đế vương Thiên Hương, đặt đại lão triều đình ở ngoài tầm mắt, mà ngay cả mấy chí tôn cũng không ra nghênh đón?

Điều này cũng quá thần bí đi?

Một hỏi một đáp này đều là vô ý buột miệng mà nói, Lý Du Nhiên tùy ý hỏi, cũng không phải quan tâm mà hỏi, nô bộc cũng càng tùy ý mà nói, thế nhưng từ lời nói vô tâm này lại khiến Lý Du Nhiên suy nghĩ xa hơn.

Nhìn Quân gia vui mừng hưng phấn cường thịnh như vậy, trong lòng Lý Du Nhiên đúng là một mảnh mờ mịt. Chính mình cung phung sư phụ lãnh huyết chí tôn Lệ Vô Bi giống như thần tiên, cho rằng chỉ cần có được vị sư phụ là chí tôn cường giả, hết thảy những thứ phàm trần không thèm để vào mắt. Bao nhiêu mưu kế thiên y vô phùng đều rơi vào đáy biển, trước sau chết mất tám vị sư huynh đệ, thậm chí hung thủ là ai cũng không rõ ràng!

Đối với chính mình xưa nay được sư phụ ưu ái, thế nhưng hôm nay sư phụ nhìn mình cũng rất bất mãn.

Lại nhìn Quân gia, người nào cũng tận lực xu nịnh, chỉ với một bữa tiệc nho nhỏ thu nghĩa nữ, lại có thể dẫn ba vị chí tôn tới đây!

Đây chính là chênh lệch nha. Người với người quả nhiên là có khoảng cách không thể so sánh sao? Hoặc là có như vậy, nhưng sao lại không phải là mình ngạo thị thiên hạ, dưới mắt không có ai, tất thảy đều không phải là mình!

Lý Du Nhiên thở dài một tiếng, lại gọi một tên nô bộc khác tới, đưa cho hắn một tấm ngân phiếu, nói:

- Mời chuyển lời cho tam thiếu gia ngươi, nếu như có thời gian, vậy ta muốn trò chuyện với hắn.

Tên nô bộc kia kính cẩn nói:

- Thỉnh Lý công tử cứ an tâm. Lời này tiểu nhân nhất định sẽ chuyển cho công tử. Nhưng mà tiền này tiểu nhân tuyệt đối không dám nhận.

Hắn kiên quyết đem ngân phiếu trả lại.

Lý Du Nhiên khẽ giật mình, thật không nghĩ ra một tên nô bộc nho nhỏ của Quân gia cũng có thể chống lại sức hấp dẫn của tiền bạc, nên biết Lý Du Nhiên tuy là thưởng cho, nhưng đó chính là năm trăm lượng ngân phiếu! Mà tên nô bộc kia quanh năm lao động cật lực cũng chỉ được trả mười mấy lượng bạc mà thôi, nhưng hắn thực không ngờ tên này lại do dự cự tuyệt.

Chẳng lẽ đây cũng là chỗ chênh lệch?

Nô bộc của Quân phủ xác thực không nói mạnh miệng. Quân Đại thiếu gia giờ phút này đang ở hậu viện tiếp khách, là một đám khách quý!

Hậu viện. Quân Mạc Tà đang cùng thiên phạt chúng Thú Vương ngồi vây quanh bàn uống trà. Hùng vương cùng Hổ Vương ngày mai phải trở lại Thiên Phạt sâm lâm, có rất nhiều chuyện phải làm,, phải đích thân chuẩn bị cho tốt, nếu không, với đầu óc của hai người này, so với củ chuối còn đặc hơn, nói gì cũng quên ngay, không cần Mai Tuyết Yên điên cuồng bạo tẩu, Quân Mạc Tà cũng ắt khóc không ra nước mắt.

Vả lại đám "Khách quý" bên ngoài kia cũng không cần hắn ra mặt, đi ra làm vẻ mặt cười mà không cười, dối trá chào hỏi mấy câu mà thôi, làm ra hai vẻ mặt cùng một lúc căn bản chính là rất khổ sở.

Đối với chuyện này khiến Quân Mạc Tà rất đau đầu. Cho nên hắn không có ý định ra mặt, những thứ khác không nói, chỉ việc đối mặt với Thiên Hương quốc chủ, ngươi nói xem Quân Đại thiếu gia dùng lễ tiết gì để đối phó với hắn đây? Lo lắng vì mấy thứ này, cho nên lão gia tử cùng tam gia cũng cảm thấy dứt khoát không để Quân Mạc Tà dự tiệc, dù sao hắn cũng là tiểu bối, không nên chộn rộn là ổn nhất. Mà hắn cũng vui vẻ, về phần người khác không cảm thấy vui vậy thì đành chấp nhận đi.

Nhưng mà khi nghe được tin ba đại chí tôn tới, mặc dù là Quân Mạc Tà cũng hơi đắc ý. Phong Quyển Vân tới cũng rất đột ngột, thế nhưng người này gần đây xuất quỷ nhập thần, đối với Quân gia hắn có ấn tượng

không tệ. Lúc trước đã từng có chút cảm tình với Tam thúc, đột nhiên lúc này lại giá lâm cũng không có gì đánh trách.

Thế nhưng Thạch Trường Tiếu cùng Lệ Vô Bi hai vị này lại tới, có vẻ như có ý gì đó sâu xa đây, mà Quân gia lại không có giao tình gì với bọn họ.

Không chỉ không có giao tình, mười đại đệ tử của Lệ Vô Bi cơ hồ bị mình giết tới tám, trong đó duy nhất một tên chết không liên quan tới mình, mà là do Ưng Bác Không phế đi.

Hai người này đột nhiên tới rốt cuộc là làm gì đây?

Quân Mạc Tà xoa xoa trán, thật sự là trăm mối không có cách cởi. Theo chân bọn họ ra giao tiếp thì có vẻ chẳng qua là gặp một lần ở thiên phạt cuộc chiến mà thôi, bọn họ cũng không phải là Phong Quyển Vân, cùng Quân gia căn bản không có chút giao tình gì, huống chi Quân Vô Ý thu nghĩa nữ cũng không phải là đại sự gì, sao lại đáng được hai vị đại chí tôn đích thân tới chúc chứ!

Như vậy mục đích của hai người này tới đây là gì?

Về phần mục đích cụ thể...

Quân Mạc Tà nghiêm túc tự hỏi. Mai Tuyết Yên nhìn hắn hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Có phải là hoài nghi Thạch Trường Tiếu cùng Lệ Vô Bi có vấn đề?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 154: Thần Kiếm Tặng Người Tài.

Quân Mạc Tà cười cười nói:

- Cái này rõ ràng rồi còn gì, vấn đề khẳng định là có, ta đoán bọn họ đơn giản là có ba mục đích, thứ nhất là có liên quan tới Phong Tuyết ngân thành, tiếp theo là có quan hệ tới Quân gia cùng thiên phạt nhất mạch cùng với phương thức liên lạc với các ngươi, về mục đích thứ ba có lẽ là về đan dược và cách luyện đan. Những vấn đề này mặc dù có chút nhạy cảm thế nhưng cũng không phó đối phó, cho dù phán đoán sai, bọn họ có mục đích khác, ta phỏng chừng bọn họ cũng chỉ đi mở đường mà thôi, chưa hẳn gây nên sóng gió gì. Với thực lực trước mắt mà nói, mà nói Ưng lão có thể dễ dàng thắng bất kì một người nào trong số bọn họ!

Mai Tuyết Yên mỉm cười nói:

- Không tệ, cho dù bọn họ thực sự muốn khơi sóng gió, cũng phải có bổn sợ mới được!

Quân Mạc Tà ha ha cười, Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa bọn người cũng nở nụ cười.

Ở cái thế giới này, nắm tay lớn chính là đạo lý, đây cũng là đạo lý cổ kim không thay đổi!

Suy đi tính lại một hồi, Quân Mạc Tà vẫn quyết định để bốn người thiên phạt tăng một ít thực lực nữa. Không biết tại sao, trong lòng hắn lại luôn cảm thấy bất an, thiên phạt có rất nhiều linh dược, vô luận đối với

thiên phạt hay đối với Quân Mạc Tà mà nói đều là tình thế bắt buộc, tuyệt đối không thể để mất. Quân Mạc Tà cuối cùng vẫn cảm thấy lần trở về này của hai vương quá mức đơn bạc, có phần nguy hiểm.

Mà trước mắt bốn vương đã ăn qua Thiên Nguyên, Thông Nguyên, Tụ Nguyên ba loại đan dược, chớ nói tạm thời Quân Mạc Tà không có loại dược vật phù hợp, cho dù có, thực sự cũng không có bổ thêm được nữa, dù sao nhờ vào dược vật để tăng cường thực lực thủy chung không thể bằng tự thân luyện tập, nếu khi thần công đã tăng tới cực hạn như vậy mới nên dùng tới ngoại vật trợ lực a.

- Ta cho mỗi người một kiện binh khí, làm vũ khí phòng thân, coi như là làm hành lễ cho Hùng vương Hổ Vương trở lại thiên phạt.

Quân Mạc Tà trầm tư hồi lâu, rốt cuộc mới nói.

Mai Tuyết Yên cùng Thiên Tầm nghe giọng nói của Quân Mạc Tà trầm thấp như vậy, các nàng đều cho là chuyện lạ, hai người không khỏi rùng mình. Phải biết rằng tam đại thần đan chính là vật nghịch thiên. Thế nhưng con mắt của Quân Mạc Tà không có chớp một cái đã xuất ra, bây giờ lại nói chuyện binh khí, rõ ràng có phần do dự.

Lại nói, loại binh khí này chỉ sợ vượt qua khỏi phạm trù thần binh lợi khí, có lẽ lại là một loại nghịch thiên tồn tại! Tựu lấy thanh "Viêm Hoàng Chi Huyết" của Quân Mạc Tà mà nói, Mai Tuyết Yên cũng đã đỏ mắt, nếu như lực lượng song phương tương đương, thân mình là huyền thú cũng không thể chịu nổi khi nó chém lên!

Chỉ có Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa hai vương lại lắc đầu nói:

- Chúng ta là huyền thú đâu cần mấy thứ binh khí đó? Hơn nữa, thần binh lợi khí của nhân loại bình thường căn bản quá nhẹ, không vừa tay, khó có thể sử dụng, hay là thôi đi.

- Ta cho các ngươi hai kiện binh khí này, các ngươi nói không chừng sẽ thích nó đó!

Quân Mạc Tà dường như đã tính trước, hắn cười nói, nếu như đã quyết định, liền không do dự nữa, tay phải duỗi ra, đột nhiên hai thanh trường kiếm hiện ra trong tay. Lẳng lặng nằm ngang tựa hồ như trước nay đã như vậy, tất cả mọi người không có nhìn rõ, hai thanh kiếm này tại sao lại xuất hiện.

Mà ngay cả thực lực cao hơn mọi người rất nhiều là Mai Tuyết Yên cũng không chút nào phát giác ra!

Hai thanh kiếm đột ngột hiện ra trong tay Quân Mạc Tà, khiến cánh tay hắn trầm xuống, hiển nhiên là phân lượng không nhẹ!

Soạt!

Quân Mạc Tà rút nhẹ, trường kiếm vang lên một tiếng trong trẻo, vừa ra khỏi vỏ được nửa thước, quang hoa lóe sáng, mọi người đều nhíu mắt lại, lập tức một cỗ hàn khí lầm lẫm đập vào mặt mọi người!

Mai Tuyết Yên bốn người đồng thời thốt ra:

- Hảo kiếm! Quả là lợi khí!

Quân Mạc Tà mỉm cười rút bảo kiếm ra khỏi vỏ, chỉ thấy thân kiếm trong như nước, quang hoa lưu chuyển, ánh sánh giống vàng mà không phải vàng, giống bạc mà không phải bạc, kiếm dài ba thước ba, giống như kích cỡ của kiếm thông thường, thế nhưng bề rộng lại tới hơn bốn ngón tay, đúng là to bản hiếm thấy!

Cổ tay Quân Mạc Tà vừa chuyển, thanh kiếm chậm rãi lượn tròn một vòng, nhẹ nhàng tung lên, thanh kiếm chậm rãi rơi xuống dưới bàn đá.

Sát!

Một tiếng rất nhỏ dường như không thể nghe ra vang lên, một màn làm cho người ta không thể tin được xuất hiện trước mặt bốn vương: thanh trường kiếm này giống như là một miếng sắt nung đỏ cắm vào mỡ

trâu, vẫn không có dừng lại, xuyên thẳng xuống bàn đá! Một đường đi xuống tới tận chuôi! Mai Tuyết Yên không khỏi hít một hơi lương khí.

Nàng tất nhiên là biết Viêm Hoàng Chi Huyết của Quân Mạc Tà chính là thần binh hãn thế, thế nhưng dù sao cũng không thể nghĩ ra hắn lại có một thanh thần binh khác nữa. Hơn nữa Quân Mạc Tà vừa rồi xuất ra những hai thanh, có lẽ hai thanh bảo kiếm này cũng lợi hại như nhau.

Mà vẫn chưa hết, vừa rồi Quân Mạc Tà chẳng phải đã nói bốn người mỗi người một thanh sao, chắc hẳn tính chất của binh khí đều đồng cấp. Chẳng lẽ công nghệ rèn luyện binh khí trên thế gian đã đạt tới trình độ kinh người như thế, vậy ta đây có ưu điểm dựa vào thân thể huyền thú, bây giờ còn có tác dụng gì? Chính mình nhiều năm như vậy không có rời khỏi thiên phạt, chẳng lẽ đã trở thành ếch ngồi đáy giếng sao?

Thế nhưng nghĩ lại trong nháy mắt nàng liền thông suốt, nếu như thế gian có loại phương pháp thần kì như vậy, Thiên Phạt sâm lâm chỉ sợ sớm đã bị diệt từ lâu rồi, Mai Tuyết Yên không khỏi cảm thấy may mắn, may là người nắm giữ phương pháp này là hắn, may mắn là hắn!

Mai Tuyết Yên vỗ nhẹ lên mặt bàn một cái, trường kiếm cắm sâu trên mặt bàn vèo một tiếng bắn ngược ra, thân kiếm bóng loáng bay lên, Mai Tuyết Yên chợt nắm lấy.

Chuôi kiếm này nhìn qua so với thanh kiếm bình thường cũng chỉ là rộng hơn một chút mà thôi, nhưng phỏng chừng phải nặng tới hơn trăm cân! Phải biết rằng trường kiếm bình thường nhiều nhất cũng chỉ sáu bảy cân mà thôi, cho dù là loại được chế tạo đặc biệt, hoặc giả trên trường kiếm có gia cố thêm phụ trọng, hãn hữu lắm cũng chỉ vượt qua mười lăm cân là cùng!

Sức nặng của chuôi kiếm này hiển nhiên đã nằm ngoài phạm trù bình thường của binh khí! Phân lượng như thế, cho dù là chém vào đại côn cũng không ngại.

Kiếm chính là binh khí nhẹ, nếu như nặng quá, ngược lại sẽ ảnh hưởng tới độ linh động và ổn định của kiếm chiêu. Thậm chí đối với đối với thân pháp và bộ pháp cũng tương tự, huyền lực bản thân cũng hao phí vô ích, cho nên kiếm nặg như vậy loài người không có mấy ai sử dụng, ngược lại đối với thiên phạt Thú Vương bọn họ lại là loại binh khí vừa tầm.

- Không thể nghi ngờ là hảo kiếm! Đáng tiếc hơi cồng kềnh một chút, tuy ta có thể dùng được, thế nhưng chưa hẳn là mỹ mãn.

Ngón tay nhỏ thon ngọc của Mai Tuyết Yên nhẹ nhành búng lên thân kiếm. Lập tức vang lên một tiếng thanh như rồng ngâm, kéo dài mãi không tiêu tán, giống như là ba ngày không dứt vậy!

Ngoài miệng nói là khó có thể mỹ mãn, thế nhưng Mai Tuyết Yên lại yêu thích không chịu buông tay, vuốt vuốt một hồi lâu lúc này mới đưa cho Hùng Khai Sơn.

Chứng kiến thanh thần binh như vậy, Hùng Khai Sơn sớm đã không thể chờ đợi, đa số trận chiến hắn không có dùng binh khí, nhưng mà không có nghĩa là không hiểu không biết dùng binh khí. Chẳng qua là binh khí của nhân loại bình thường trong tay hắn, cơ bản đều giống như voi cầm tú hoa châm múa vậy, không đủ lực, cho nên hắn mới cự tuyệt sử dụng!

Thế nhưng khi vừa thấy được chuôi kiếm này, hắn cũng rất thích, mới nhận lấy, sau khi đong đếm phân lượng, hắn cực kỳ hưng phấn, phân lượng như thế, quả nhiên là có thể vừa tay nha, tỷ phu này thực sự quá tốt đi, thực sự là thân tỷ phu.

Hùng Khai Sơn ha ha cười thả người bay lên, trường kiếm mở ra, trong sân lập tức vang lên tiếng rồng ngâm hổ khiếu, lại giống như yên hoa mãn thiên lạc hạ, lại như tuyết rơi xuống phủ khắp núi sông. Không ngờ tạo thành một đoàn hào quang lóe sáng. Rốt cuộc không nhìn thấy thân ảnh của hắn!

Hồ Liệt Địa cũng nhịn không được nữa nhặt lấy thanh kiếm còn lại, khuôn mặt cũng tràn đầy vui sướng, binh khí như vậy, không phải gạt người chứ, các vị thiên phạt Thú Vương tự hóa thân từ trước tới nay, cực kỳ hâm mộ binh khí của loài người, mà chính mình dùng thân thể huyết nhục để liều mạng, mà loại người lại có ưu thế dùng binh khí đối phó với bọn họ. Nhiều năm nay bọn họ vẫn luôn mơ ước một kiện binh khí vừa tay, đột nhiên lúc này gặp kiện binh khí nhiều năm mong mỏi, há có thể không mừng rỡ muốn điên? Thậm chí có trở về thuận lợi hay không, chỉ cần dựa vào thanh bảo kiếm này, hết thảy đều không cần phải suy nghĩ!

Một tiếng trường khiếu vang lên, Hồ Liệt Địa thả người tới, binh binh xoẹt xoẹt cùng với Hùng Khai Sơn hòa làm một đoàn, hai thanh kiếm một khi giao thủ trong lúc kiếm phong gào thét không ngờ còn vang lên tiếng sấm nổ mạnh!

Kiếm quang như tuyết, kiếm khí trùng tiêu!

Thật lâu sau hai người mới hưng phấn bừng bừng thu kiếm, vui vẻ ra mặt đi tới, đem hai thanh kiếm như bảo bối ôm khư khư trong ngực, như sợ bị người khác đoạt đi vậy, giống như bảo bối đột nhiên được một kiện đồ chơi cực kỳ mong ước vậy. Cho dù gặp chuyện gì cũng không bỏ ra.

- Kiếm này dường như quá lợi hại nha! Ha ha ha, ta tuyên bố đây là của ta.

Hùng Khai Sơn cười thấy lông mày không thấy mắt. Dương dương đắc ý tuyên bố, Hồ Liệt Địa ở bên cạnh hắn cúi đầu tinh tế dùng vạt áo lau kiếm, động tác cẩn thận từng ly từng tí. Nhẹ nhàng uyển nhược, vẻ mặt tỷ mỷ này phỏng chừng như thể lão bà của hắn sinh tiểu lão hổ vậy.

- Còn không mau tạ ơn Quân công tử tặng kiếm? Vật báu vô giá như vậy, chẳng lẽ các ngươi cứ định giữ mà không cảm ơn sao? Hai người các ngươi sao lại vô ý đến như vậy. Hai người các ngươi không thể cho ta chút mặt mũi nào sao?

Mai Tuyết Yên mày liễu dựng lên, tức giận quát. Mai đại mỹ nhân cảm thấy từ khi hai gia hỏa này tới đây, sớm đã làm mất hết mặt mũi của mình rồi.

Thật sự là thịt chó không thể bày tiệc được a! Mai Tuyết Yên thở dài nghĩ.

- Đại tỷ, người khách sáo như vậy làm gì, cái này sao phải tạ ơn? Tỷ phu cho đồ còn không phải là lẽ thường sao? Chúng ta là anh em vợ của hắn, cầm hai thanh kiếm có là gì? Phải không, tỷ phu?

Hùng Khai Sơn cười toe toét đắc ý quên hình nói.

Cũng thật thiệt thòi cho mặt hàng này da mặt lại dày như vậy, lão gia hỏa mấy trăm tuổi lại công khai kêu một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi làm tỷ phu, còn tự xưng mình là cậu em vợ nữa, vậy mà mặt không đỏ thở không gấp.

Hồ Liệt Địa ở một bên khuôn mặt tràn đầy đồng cảm, hiển nhiên khi nhận đồ này hắn cũng không khách sáo, chẳng qua là hắn thu liễm một chút mà thôi, có những việc không nói ra vẫn tốt hơn!

Mặt phấn của Mai Tuyết Yên đỏ bừng lên lập tức giận dữ quát:

- Câm miệng! Tên gấu nhà ngươi quả là vô liêm sỉ! Có phải là hôm nay bàn luận không đủ, bây giờ có bảo kiếm mới, muốn cùng ta bàn luận nữa hay không?

Trong mắt nàng bắt ra hai đạo hàn quang, mắt thấy chuẩn bị động thủ đến nơi!

Hùng Khai Sơn lập tức uể oải, không dám hé môi nữa, so với hùng cục cưng còn ngoan hơn, về phần Hồ Liệt Địa không có lên tiếng, cái cổ cũng rụt lại, làm bộ chưa bao giờ ngoan ngoãn như bây giờ.

Trong lòng Quân Mạc Tà rất vui, lại cười nói:

- Bỏ qua đi, không phải chỉ là hai thanh kiếm thôi sao, nào cần phải so đo, Tuyết Yên, ta phải nói với nàng vài câu, nhìn bộ dáng của nàng, sao dọa bọn họ thành ra như vậy, hơn nữa hai người bọn họ nói cũng đúng, tỷ phu đưa cho anh em vợ vài món đồ thì tính là cái gì, chẳng lẽ là có tội sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 155: Tỷ Phu Muốn Làm Gì.

- Gì mà là nói thật? Căn bản là lời vớ vẩn! Cái gì mà tỷ phu với cậu em vợ? Quả thực là hoang đường!

Mai Tuyết Yên càng đỏ mặt hơn, đồng thời hung dữ trách cứ:

- Quả thực là không thể tha thứ được!

- Sao lại không phải là lời nói thật?

Quân Mạc Tà nghiêm mặt nói:

- Tuyết Yên, thật ra hai ta đều làm chuyện đó rồi, ta xem chỉ thiếu nước động phòng thôi, nơi nào cần nhìn qua thì cũng đã nhìn, sờ cũng đã sờ, mọi người trong lòng đều biết, còn dấu diếm làm gì.

Mai Tuyết Yên hơi bị chán nản, ngón tay run rẩy chỉ mặt Quân Mạc Tà nói:

- Quân Mạc Tà, ngươi ngươi, ngươi cũng quá vô sỉ đi.

- Thà vô sỉ còn hơn là không có vợ.

Quân Mạc Tà vui vẻ nói:

- Hơn nữa cũng không phải hai người bọn họ mới có kiếm, nàng cùng Thiên Tầm cũng có phần. Nàng cầm kiếm của bọn họ nhất định là hơi gượng gạo, ta đã chế tạo riêng cho nàng một thanh kiếm khác!

Nghe những lời này nhãn tình của Xà Vương Thiên Tầm sáng lên. Nàng không khỏi cắn môi nhìn sắc mặt của Mai Tuyết Yên. Rốt cục cũng không dám lên tiếng.

- Chúng ta cũng có?

Mai Tuyết Yên thở phào một hơi. Gia hỏa này cuối cùng cũng chủ động nói tới chuyện khác, nàng hung hăng nói:

- Còn không mau lấy ra?

- Được!

Quân Mạc Tà hô lên một câu, thân thể vừa chuyển, cái mông uốn éo, tay phải lại lần nữa duỗi ra quát:

- Biến!

“Xoạt” một tiếng, trong tay hắn lại có thêm hai thanh kiếm. Lại đột ngột xuất hiện. Hai thanh kiếm này so với hai thanh vừa rồi mảnh mỏng hơn nhỏ hơn không ít. Thân kiếm rất đẹp, nhìn thoáng qua có thể nhận ra được đó chính là bội kiếm của nữ nhân!

Lúc này, Mai Tuyết Yên có thể nói là đã tụ 100% tất cả tinh thần lực nhằm quan sát tất cả động tác của Quân Mạc Tà, chưa lúc nào dám buông lỏng, thế nhưng không ngờ còn không phát hiện ra đến tột cùng làm cách nào hai thanh kiếm lại xuất hiện, tựa hồ như từ không khí chui ra vậy.

Mai Tuyết Yên rất buồn bực! Trời biết trên người thiếu niên thần bí này rốt cuộc có bao nhiều bí mật mà người khác không thể giải thích.

Quân Mạc Tà tiến lên đem một thanh đưa cho Xà Vương Thiên Tầm, Thiên Tầm rút kiếm nhìn thoáng qua một cái, không khỏi hân hoan kêu một tiếng, yêu thích không buông tay vui mừng cũng không kém chút nào so với hùng, hổ hai vương, thậm chí còn có chút vượt qua!

Thanh kiếm trong tay Thiên Tầm toàn thân màu hoàng kim, mà kết cấu cũng hết sức thần diệu. Đúng là một thanh nhuyễn kiếm, thân kiếm vặn vẹo như linh xà, trôi chảy tự nhiên run rẩy chập chờn, hào quang lập lòe bất định.

Mũi kiếm không ngờ lại phân nhánh giống như lưỡi của độc xà, tán phát ra u quang nhàn nhạt! Chuôi kiếm cầm rất vừa tay, có thể chém, gọt, đâm, vặn, vung, chọc...Làm ra nhiều loại tư thế khó mà bảo kiếm thường không thể làm được. Thanh kiếm này đúng là được làm đặc biệt vì Xà Vương, cũng chỉ có vị Xà Vương này mới có thể phát huy uy lực lớn nhất của chuôi nhuyễn kiếm này!

Lại nói trong bốn chuôi bảo kiếm, chỉ có chuôi này chính là do Quân Mạc Tà tận lực nhất chế tạo! Chính là vì nương theo đặc tính của Xà Vương mà chế tạo, trước sau trọn vẹn hao phí mấy ngàn cân hoàng kim cùng kim chi lực mới tinh luyện ra một thanh hoàng nhuyễn kiếm này!

Xà Vương lòng tràn đầy vui mừng hai mắt ẩn ẩn tình cảm liếc nhìn Quân Mạc Tà, không thể chờ được mà vuốt vuốt thân kiếm một hồi, sau đó lại quấn trên cổ tay, một hồi lại quấn quanh eo nhỏ, nhuyễn kiếm giống như có linh tính. Tại trên tay Xà Vương biến ảo thành muôn dạng, từ mũi kiếm tới chuôi kiếm đúng là chỗ nào cũng có thể thay đổi, giống như một con rắn còn sống vậy.

Xà Vương càng nhìn càng vui vẻ, càng vuốt ve càng không muốn buông tay, đôi mắt to tràn đầy cảm xúc vui sướng, dứt khoát đem thân kiếm áp lên mặt, quả thực là vô hạn quý trọng.

Quân Mạc Tà ha ha cười đem vỏ kiếm bắt lấy, tiện tay bẻ cong, vỏ kiếm cũng cong theo thành một vòng tròn, một đầu chính là cái kẹp, khiến đầu cùng đuôi gắn vào nhau hình thành một cái đai lưng. Nguyên lai Quân Mạc Tà cũng rất tỷ mỉ, có thể nói là suy nghĩ rất thấu đáo!

Quân Mạc Tà mỉm cười nói:

- Chuôi kiếm này ta xem ra nên đặt tên là Xà Vương kiếm đi, bình thường khi không dùng có thể quấn ở bên hông xem như một món đồ trang trí, một khi xuất kiếm, lại rất tiện lợi, có thể bất ngờ tấn công. Cách dùng tốt nhất của kiếm này chính là bất ngờ, Thiên Tầm, tự ngươi suy ngẫm cách dùng đi, xem tốc độ rút kiếm như thế nào thì đạt tốc độ nhanh nhất. Nếu ngươi dùng quen, khẳng định nó sẽ là thứ vũ khí vô cùng lợi hại đó.

Xà Vương Thiên Tầm hưng phấn đến nỗi khuôn mặt đỏ bừng lên, liên tục gật đầu, nàng nắm lấy vỏ kiếm rồi lập tức nghiên cứu.

Mai Tuyết Yên âm thầm thở dài, mắt thấy mình mắc nợ ân tình của người ta càng lúc càng lớn, đầu tiên là hơn mười viên linh dược hiếm thấy, hôm nay lại được bốn thanh thần kiếm.

Chứng kiến Hổ Vương, Hùng vương cùng Xà Vương tam vương người nào cũng ôm khư khư thanh kiếm cười khúc khích, giống như Hậu lão gia lau bàn vậy, còn nữa, mỗi người đang không ngừng nghiên cứu, bộ dáng hưng phấn bừng bừng, phần nhân tình này cho dù không muốn nợ cũng không được nữa rồi.

Số lượng thần thần kiếm như vậy, tin tưởng cho dù có là tam đại Thánh Địa cũng chưa chắc có thể xuất ra một chuôi! Thế nhưng Quân Mạc Tà một lúc xuất ra tới bốn thanh! Loại nhà giàu mới nổi đại thủ bút này, cho dù Mai Tuyết Yên có kiến thức rộng rãi cũng không nhịn được mà thoáng rung động!

Hơn nữa trong tay hắn chắc hẳn phải có rất nhiều số lượng thần binh loại này, mà thiên phạt còn có nhiều Thú Vương nữa, đối với cách đối xử của Quân Mạc Tà, không có khả năng coi trọng hùng, hổ, xà tam vương mà xem nhẹ các vương còn lại, tuy bốn thanh kiếm này cũng đã là thiên tại nhân tình, thế nhưng chính là chuyện tốt hiếm có!

Nghĩ tới đây, khuôn mặt của Mai Tuyết Yên không khỏi đỏ bừng lên, chính mình tại sao lại như vậy, chẳng lẽ có người chiếm tiện nghi của mình?

Chính mình sao lại không biết tiểu tử Quân Mạc Tà này không có hảo tâm, gia hỏa này cho tới bây giờ cũng không phải là người tốt gì! Nói không chừng thiếu nợ hắn, đến khi hắn đòi thì... Với loại da mặt dày như Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên tuyệt đối tin tưởng hắn có thể yêu cầu cái đó...

Không chỉ có thế, hơn nữa hắn còn có lý lẽ hùng hồn, mà mặt không đổi sắc tim không đập mạnh!

Với thái độ gần đây càng ngày càng làm càn của gia hỏa này đối với mình mà xem, nếu như một khi đưa ra điều kiện, chỉ sợ mục tiêu chính là mình! Đến lúc đó phải làm sao đây? Vạn nhất hắn yêu cầu mình lấy thân báo đáp, mình có thể cự tuyệt không? Bên người gia hỏa này đã có vài vị hồng nhan tuyệt sắc, chẳng lẽ mình đường đường là nhất đại thiên phạt thú hoàng lại phải đi làm tiểu thiếp cho hắn?

Khi đó chẳng phải là giống như lời hắn nói: tiểu đông tây, ngươi theo ta, ngày ngày ta sẽ xoa cái mông của ngươi chơi.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt của Mai Tuyết Yên đỏ càng thêm lợi hại, giống như là bị đốt nóng vậy, nàng oán hận trợn mắt trắng dã liếc nhìn Quân Mạc Tà, thế nhưng càng làm cho nội tâm của nàng thêm bối rối chính là: nàng có cảm giác mình đối với việc này tựa hồ lại không có bao nhiêu phản đối.

Ta, ta rốt cuộc là làm sao vậy? Sự thực này quả thực là quá hoang đường đi! (Xuân: nhiễm virut ilu rồi http://.4vn/images/smilies/88.gif. Láng: iu rồi http://.4vn/images/smilies/22.gif.)

Nàng nhìn cái gì? Quân Mạc Tà thấy nàng ta nhìn mình lại giật mình kinh hãi, vội vàng đảo mắt đi chỗ khác, sau đó tự dò xét mình: vừa rồi ta chỉ ba hoa hai câu, cũng không đắc tội với nàng nha, mình một hơi đưa ra bốn kiện thần binh nha, tại sao trong mắt vị cô nãi nãi này lại khác thường như vậy? Chẳng lẽ bản thiếu gia tặng lễ sai rồi? Vuốt mông ngựa nhưng vuốt nhầm móng ngựa?

Nhưng nhìn vẻ mặt này cũng không giống nha.

Quân Mạc Tà đâu biết suy nghĩ trong đầu Mai Tuyết Yên lại tới mức đó? Chốc lát đã nghĩ tới việc động phòng hoa chúc!

Lấy lại bình tĩnh Mai Tuyết Yên giơ tay lên. Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy một hồi gió nhẹ thổi qua, thanh kiếm còn sót lại trong tay bỗng biến mất, chỉ thấy Mai Tuyết Yên yên lặng ngồi trên ghế đá bắt đầu thưởng ngoại thanh kiếm trong tay mình.

- Bốn thanh kiếm chỉ còn lại một thanh, chắc hẳn thanh kiếm này cho ta hả?

Nét đỏ ửng trên mặt Mai Tuyết Yên đã phai. Nàng lại làm ra bộ dáng không quan tâm, dùng loại ngữ khí: Bất quá cũng chỉ là như vậy mà thôi, nhàn nhạt nói.

Thế nhưng khẩu khí của nàng lại không giống bình thường, ngay cả kẻ ngu như Hùng vương Hổ Vương cũng nghe ra, hai vương ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, sau một hồi nháy mắt đều hiểu ý của nhau, tiếp tục vuốt ve thanh thần kiếm trong tay, thế nhưng hai cặp lỗ tai đều vểnh lên nghe lén.

- Đương nhiên, ngoại trừ Tuyết Yên nàng ra, còn ai xứng dùng thanh thần kiếm này?

Quân Mạc Tà khiêm tốn cười cười. Ân cần mà vỗ mông ngựa.

- Hừ! Ba hoa.

Mai Tuyết Yên hừ lạnh một tiếng. Làm như rất nghiêm khắc trách cứ, thế nhưng Hổ Vương cùng Hùng vương lại lia lịa chớp mắt: hắc hắc, lão đại đang vui, nghe ý tứ này, sao lại có điểm liếc mắt đưa tình giống như lời đồn vậy.

Bình tĩnh mà xem xét, chuôi kiếm này của Mai Tuyết Yên hình thức lại tốt nhất trong bốn thanh kiếm, trông xinh xắn nhưng lại toát ra đại khí

thế, mặt ngoài nhẵn nhụi ẩn chứa sắc bén, thân kiếm dài nhỏ, chuôi vừa nắm tay, cực kỳ vừa vặn, mà mũi kiếm lại mang theo bá khí vương giả, mà ngay cả Mai Tuyết Yên bực này mắt cao hơn đầu khi vừa thấy cũng không khỏi thừa nhận ánh mắt của Quân Mạc Tà cao minh, suy nghĩ thấu đáo!

Tặng chuôi kiếm này cho mình đúng là càng tăng thêm sức mạnh! Nhất là thân kiếm trắng thuần như bạch ngọc. Cùng với ngày thường mình chỉ mặc áo bào trắng càng xứng thành một bộ, quả nhiên là quần anh tụ hội mười phần hoàn chỉnh, thiên y vô phùng.

- Khiến ngươi vất vả rồi.

Mai Tuyết Yên nhàn nhạt nói, khẩu khí giống như một vị thế ngoại cao nhân tán dương hậu bối vậy.

- Nào có, nào có, vì Tuyết Yên nàng, ta không tiếc phải lên núi đao xuống vạc dầu, mưa bom bão đạn, dù chết không sờn, lòng son máu đào, sáng tỏ nhật nguyệt, trăm lần chết không hối hận, muôn lần chết không từ chối, một trăm triệu lần chết cũng đáng.

Quân Mạc Tà rung đùi đắc ý bắt đầu thao thao bất tuyệt nói.

- Nôn!

Hùng vương Hổ Vương Xà Vương một bên làm ra bộ muốn nôn một bên chạy ra ngoài, mau mau rời xa tên vô sỉ này thôi, ân, coi như là dành không gian thời gian cho gia hỏa này tán tỉnh lão đại mình đi.

Mai Tuyết Yên hừ một tiếng, rõ ràng là đang đỏ mặt nhưng lại làm như không nghe thấy, chẳng qua là làm bộ thưởng thức thanh kiếm trong tay mình. Gia hỏa này cứ như vậy, khiến cho mình càng thêm xấu hổ, cho hắn một chút ánh sánh, hắn lại muốn đi chiếu rọi cả trời đất, cho nên nàng đành đơn giản bỏ mặc, tùy ý hắn tác quái.

Tam đại Thú Vương đi ra ngoài sân loay hoay tìm hiểu kiếm, nhưng bọn họ vẫn không yên lòng, con mắt thường lén lút nhìn sang bên kia. Hai người Hùng vương cùng Hổ Vương vẻ mặt lại trở nên cổ quái.

- Lão Cửu, ngươi đoán đi, kế tiếp sẽ làm gì?

Hùng Khai Sơn nháy mắt ra hiệu hào hứng bừng bừng nói.

- Ta đoán kế tiếp nhất định là hôn môi.

Hồ Liệt Địa làm một bộ yêu say đắm, suy nghĩ sâu xa cộng thêm vài phần triết lý nói.

- Ta thấy chưa chắc.

Hùng Khai Sơn lắc cái đầu gấu, không cho là đúng. Bộ dạng của hắn giống như lãng tử dày dặn tình trường nói:

- Với kinh nghiệm của mình, ta cảm thấy hắn sẽ gắt gao ôm lấy, vuốt ve khiến lão đại không thở nổi.

- Làm sao có thể như vậy? Ngươi không thấy tỷ phu đang vươn đầu lưỡi ra liếm môi hả? Đây rõ ràng là khúc nhạc dạo đầu chuẩn bị hôn môi! Ta xem tám chín phần mười là sẽ có tiết mục này!

Hồ Liệt Địa mỉa mai trả lời, nói xong hắn còn khẽ liếm môi, sau đó "Soạp" hút nước miếng trở về.

- Hổ đần, ngươi không thấy hai tay tỷ phu đang mở ra hay sao? Đây rõ ràng là tư thế chuẩn bị ôm, ngươi không hiểu thì đừng có mà nói lung tung, không người ta lại cười ngươi có mắt như mù.

Hùng Khai Sơn con mắt liếc ngang, bộ dạng rất giống như giáo sư tình yêu đang giảng bài.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 156: Đối Mặt Với Anh Hùng Thiên Hạ.

- Đần! Ngươi sao mà ngu như vậy? Không ôm thì làm sao hôn môi? Đừng có không hiểu cũng nói như vậy. Không có tri thức không phải là sai lầm, nhưng không có tri thức lại cứ giả bộ mình rất thông minh chính là hành vi không thể tha thứ được!

Hùng Khai Sơn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mắng.

- Hai người ngu ngốc các ngươi lập tức im miệng cho ta!

Một thanh âm trầm thấp như muốn giết người vang lên. Hai vương giật nảy mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Xà Vương Thiên Tầm sắc mặt tái nhợt, hung quang trong mắt lập lòe nhìn hai người, thanh kiếm trong tay chập chờn du đãng tựa hồ như độc xà chuẩn bị phi tới.

Trong nháy mắt này, Hổ Vương cùng Hùng vương đều có một loại cảm giác, đó chính là: chỉ cần hai người mình dám nói một câu nữa, Xà Vương nhất định sẽ rút kiếm liều chết!

Hai người không khỏi ngẩn người đưa mắt nhìn nhau, đây là hành động gì?

Hai vương đều không hiểu ra sao.

Tính tình của Xà Vương nha đầu kia tại sao đột nhiên lại trở nên cáu kỉnh như vậy? Hai người đều không rõ ràng, tựa hồ như sau khi tới Thiên Hương, tính tình của Xà Vương càng lúc càng dễ cáu giận, giống như là thùng thuốc súng vậy, chỉ cần một mồi lửa là bùm.

Chẳng lẽ ở gần lão đại nhiều nên "Gần mực thì đen"? Nhưng ngươi cũng không có thực lực như lão đại nha, đừng nói là hai người, chỉ cần một người bọn ta chẳng lẽ lại không đối phó được với ngươi sao? Hai vương liếc mắt trắng dã oán thầm, lại có thể mắng hai vương thần võ cơ trí anh dũng tiêu sái là ngu ngốc, thật sự là lớn mật, thế nhưng ngoài suy nghĩ của ba người chính là, hai người bên trong cũng không có bất cứ động tác thân mật gì, chẳng qua là chỉ yên lặng ngồi đó. Mai Tuyết Yên một mực cúi đầu vuốt ve bảo kiếm trong tay, Quân Mạc Tà thì một mực mỉm cười, lẳng lặng nhìn, hai người đều không có động tác gì, giống như là hai pho tượng bất động vậy. Thời gian như làn gió cứ thể thổi qua hai người đang im lặng.

Gió nhẹ thổi bay, váy áo Mai Tuyết Yên phiêu, vài sợi tóc mai tung bay.

Gió nhẹ thổi qua, tay áo Quân Mạc Tà phiêu đãng. Ánh mắt như đọng lại.

Hai người cứ ngồi như vậy, lại ưu mỹ giống như một bức tranh vẽ, phảng phất như trường tồn với trời đất.

Yên tĩnh như vậy, thản nhiên như vậy, ấm áp như vậy, trong nháy mắt này lập tức khiến Hùng Khai Sơn, Hồ Liệt Địa cùng Xà Vương Thiên Tầm còn đang tức giận cũng phải ngây dại, lẳng lặng ngắm bức họa này, chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập cảm giác dịu dàng ấm áp.

Đúng lúc này tiếng bước chân dồn dập vang lên, có người vội vàng đi tới bên này, là một tên nô bộc đẩy cửa chạy vào sân nói:

- Thiếu gia, nghi thức chuẩn bị bắt đầu rồi, Lão thái gia cùng tam gia mời ngài qua, nói buổi tiệc này không thể vắng ngài.

Tên nô bộc này còn chưa nói dứt lời đã cảm thấy ba ánh mắt hung dữ như muốn giết người bắn tới mình, trong nháy mắt này hắn đột nhiên cảm thấy lông tóc dựng đứng lên, không khỏi sợ hãi tới cực điểm, thiếu chút nữa thì ngã xuống mặt đất. Phẫn nộ của tam đại Thú Vương một tên

nô bộc nho nhỏ há có thể chống đỡ? Mặc dù không phóng thích toàn bộ sát ý, thế nhưng hắn vẫn không thể thừa nhận nổi.

- Biết rồi, ta sẽ lập tức qua đó.

Âm thanh trong trẻo của Quân Mạc Tà truyền tới. Theo thanh âm này, tên nô bộc cũng cảm thấy toàn thân được buông lỏng. Nhịn không được thở gấp từng ngụm một, toàn thân sợ tới mức mồ hôi đều thấm ướt y phục!

- Tuyết Yên, nàng bắt tay vào an bài chuyện ngày mai của bọn họ đi, đặc biệt là cần chú ý hạng mục kia, ngàn vạn lần không nên quên. À, những vật kia mua xong, ta sẽ sai người đưa tới Thiên Phạt sâm lâm, lúc này để cho bọn họ tay không lên đường đi. Ta tới sảnh đường một chút, ở đây giao cho nàng.

Quân Mạc Tà nhìn Mai Tuyết Yên, ôn nhu nói.

Mai Tuyết Yên vẫn không có ngẩng đầu lên, chẳng qua chỉ trầm tĩnh nói:

- Yên tâm đi. Hai người bọn họ đã gia tăng năm mươi năm công lực, tốc độ tu luyện cũng tăng gấp ba, có thể nói thực lực đã tăng lên gấp đôi, lại có thanh thần binh lợi khí này, hai người bọn họ có thể an toàn quay trở về, ngươi không cần trở lại nữa!

Quân Mạc Tà ha ha cười, xoay người rời đi. Lưu lại Mai Tuyết Yên ngồi đó, cũng không để ý tới ánh mắt u oán của hai đại thú vương đang nhìn bóng lưng hắn.

- Có người muốn gặp ta đúng không?

Quân Mạc Tà một bên đi một bên hỏi tên nô bộc.

- Vâng, thiếu gia sở liệu không sai. Quả thật có một người đang ngồi bên trong đại sảnh muốn trò chuyện với thiếu gia, Hoàng Đế bệ hạ cũng từng đề cập tới muốn gặp ngài, còn có Lý Du Nhiên Lý công tử ở phủ

thái sư nữa, hắn nói nếu thiếu gia có thời gian, hắn muốn hảo hảo nói chuyện với ngài.

Nô bộc cung kính nói.

- Lý Du Nhiên muốn tìm ta nói chuyện gì? Hắn có đề cập qua với ngươi không?

Quân Mạc Tà hơi nhíu mày, gia hỏa này sao lại tìm mình nói chuyện? Hắn muốn làm cái gì? Theo như lời nói của nô bộc còn có hai nhóm người nữa, Quân Mạc Tà căn bản không có để ý tới.

Cũng không phải hắn khinh người, mà là Quân Mạc Tà biết rõ. Mình cùng hai nhóm người kia căn bản không có chuyện gì để nói! Địch nhân là là địch nhân, căn bản cũng không có bất kỳ cái gì có thể hóa giải. Cho dù là hiện tại tạm thời không phải, nhưng trong tương lai cũng không nhất định!

Quân Mạc Tà rất tin vào trực giác của mình.

Về phần Hoàng Đế Thiên Hương kia, Quân Mạc Tà lại không dám đi gặp.

Quân Mạc Tà thật sự rất ít khi nhìn thấy hắn, hắn sợ khi gặp mặt lão già kia mình lại không khống chế được mà cắt đầu vị Hoàng Đế bệ hạ này. (OMG http://.4vn/images/smilies/12.gif)

Khi tới đại sảnh mới thấy bốn phía đều đã đầy ắp người. Quân lão gia tử cùng Quân Vô Ý ngồi trên ghế chủ nhà. Quản Thanh Hàn mặc một thân trang phục lộng lẫy đứng ở trước mặt hai người, Quản Đông Lưu cao hứng cười nói, đứng ở cạnh nữ nhi, hạ khách bọn họ lần lượt theo thứ tự mà ngồi. Thạch Trường Tiếu bọn người một nhóm, Tống Thương làm chủ sự cũng an bài thỏa đáng, Thiên Huyền cường giả làm chủ sự, quy cách này cũng không nhỏ nha, cảm thấy mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ chờ có Quân đại thiếu gia tới là bắt đầu.

Nhìn thấy Quân Mạc Tà đi vào, Tống Thương thở dài một hơi, từ trong lòng lấy ra một cuốn vải, tựa hồ như tuyên đọc thánh chỉ vậy, sau khi mở ra hắn liền cao giọng đọc:

- Hôm nay ngày lành tháng tốt, tân khách đều tụ hợp đông đủ. Quân phủ rất vinh hạnh! Nhất là có bốn đại chí tôn cùng quốc chủ Thiên Hương đến, càng làm cho Quân gia ta thêm vinh hạnh, nhận được lời nhờ của Quân lão đại nhân, tại hạ là Tống Thương hôm nay nỗ lực làm chủ sự, tại hạ kiến thức nông cạn, nếu như có gì sai sót mong mọi người lượng thứ, không nên trách Quân gia ta.

Lời nói vừa dứt, mọi người đều mở miệng động viên, thế nhưng ánh mắt của đa số người đều nhìn về Hoàng Đế bệ hạ Thiên Hương Dương Hoài Vũ!

Lời nói của chủ sự chính là do Quân Mạc Tà chau chuốt viết nên, ngoại trừ câu "bốn đại chí tôn" Tống Thương vừa thêm vào ra, tất cả đều không có thay đổi. Nhất là câu "Thiên Hương quốc chủ đến" lại không xưng là bệ hạ, mà xưng là quốc chủ, càng như có ẩn ý Quân gia từ nay về sau sẽ không phụ thuộc vào Thiên Hương đế quốc.

Điểm này, mọi người há lại không nghe ra? Cho nên sắc mặt của mọi người trong nháy mắt đều đổi.

Khi Hoàng Đế bệ hạ nghe thấy lời này, sắc mặt rốt cuộc đã hơi đổi, tiếp đó lại khôi phục như thường, chỉ hơi mỉm cười, ánh mắt cũng không có nửa điểm ba động, hắn cười cười hướng tới mọi người hỏi thăm, tựa hồ như không có minh bạch ý tứ đó, bộ dáng rất thong dong tự nhiên.

Quả nhiên không hổ là nhất đại kiêu hùng! Bị người nói như thế nhưng sắc mặt lại không đổi, chỉ cần có công phu trấn định như vậy đã đủ làm cho người ta bội phục rồi.

Ánh mắt của Quân Mạc Tà hơi co rút lại, gia hỏa này quả nhiên tâm cơ thâm trầm, quả nhiên hơn xa người khác, có thể bình thản như vậy,

xem ra nếu muốn moi ra chân tướng từ trong miệng hắn quả là việc khó càng thêm khó.

Tống Thương ở bên kia đã bắt đầu thực hiện chức trách của mình.

- Giờ tốt ngày tốt, đúng là việc vui hiếm có trong đời! Quân tam gia Quân Vô Ý hôm nay chính thức thu nữ nhi Quản gia Quản Thanh Hàn làm nghĩa nữ, từ nay về sau coi như là con gái ruột, có thiên địa chứng giám.

Ở đây cũng không có nói "Là con dâu của Quân gia" mà nói thẳng là "Nữ nhi của Quản gia" trong một câu nói này, có thể nhìn ra, thân phận trước kia của Quản Thanh Hàn tại thời khắc này đã tan thành mây khói, trở thành dĩ vãng!

Liên tục nói qua màn mở đầu, cuối cùng cũng đi vào chính đề, dưới sự chủ trì của Tống Thương, Quản Thanh Hàn chậm rãi đi về phía trước, cúi người quỳ xuống, ba lạy chín bái, sau đó đứng dậy, khuôn mặt nàng đã nhạt nhòa lệ.

Quân Vô Ý mỉm cười nâng nàng dậy, nhẹ lời an ủi, sau đó lấy ra một viên dạ minh châu lóe sáng làm quà thu nhận nghĩa nữ đưa cho Quản Thanh Hàn. Mọi người đều cùng vỗ tay.

- Quản Thanh Hàn từ nay về sau sẽ trở thành nữ nhi của Quân gia, cho dù biển cạn đá mòn, trời đất thay đổi thế nhưng bất luận kẻ nào cũng không thể can thiệp! Nếu có người biết rõ mà cố tình mạo phạm, đó chính là kết thù không đội trời chung với Quân gia, lúc đó sẽ dẫn tới binh đao, không chết không dừng!

- Không sai, mọi người đều biết nguyên nhân, nghĩa nữ Quản Thanh Hàn của Quân gia thân phận trước đây có chút quanh co, thế nhưng kể từ hôm nay, thân phận đó đã được xóa bỏ, vĩnh viễn chôn vùi, bất luận kẻ nào cũng không được phép nhắc tới, chỉ cần Quân gia phát hiện ra một lời, có người dám can đảm mạo phạm, nhất định sẽ trở thành kẻ thù sinh

tử của Quân gia, Quân gia thề sẽ đem hết toàn lực đối phó, không chết không thôi!

Liên tục là hai câu không chết không thôi được lặp lại, có thể nói là tràn đầy uy nghiêm, uy hiếp, bộc lộ trong lời nói!

Đúng là phong cách cường thế trước sau như một của Quân Mạc Tà! Đối mặt với đám đại thế gia trong kinh thành, đối mặt với hoàng thất, đối mặt với các Huyền khí thế gia trên đại lục, thậm chí đối mặt với bốn đại chí tôn, đối mặt với vô số cao thủ, Tống Thương ngang nhiên đọc lên lời thiết huyết tuyên ngôn của Quân Mạc Tà!

Đối mặt với thiên hạ anh hùng, ta muốn uy hiếp thì uy hiếp! Quân Mạc Tà lẳng lặng đứng trong đám người, hàn quang trong mắt lập lòe, lãnh đạm với trời! Dáng người kiệt ngạo!

Toàn trường lâm vào một mảnh yên tĩnh!

Tuyên ngôn của Quân gia quả thực là cực kỳ cuồng vọng!

Thế nhưng khi lọt vào trong tai mỗi người, kể cả bốn đại chí tôn, đều không cảm thấy có gì không ổn. Quân gia hiện tại, hoàn toàn có thực lực để thực hiện những lời này!

Mà không ngại bất luận kẻ nào!

Trong thế giới nắm tay ai to người đó nắm đạo lý này, ngươi có bao nhiêu nắm tay tựa có bấy nhiêu đạo lý! Vài Thiên Huyền cường giả, lại có vô số Địa Huyền cường giả. Phụ tử Quân lão gia tử đều là Thần Huyền tầng thứ. Lại càng có nhất đại chí tôn Ưng Bác Không tọa trấn, còn có vị sư phụ thần bí kia của Quân Mạc Tà uy hiếp, lại càng có quan hệ với Thiên Phạt sâm lâm, hơn nữa các đại thế gia đều có hảo ý muốn giao hảo, ngay cả thái độ của Cuồng phong kiếm thần Phong Quyển Vân cũng chuyển từ tối sang sáng hướng về Quân gia.

Thực lực hùng hậu như vậy, trên đại lục còn ai dám dây vào!

- Kết thúc.

Tống Thương trầm giọng nói, hai tay hợp lại, đem tấm vải thu lại, sau đó cúi đầu hành lễ với mọi người. Trong đại sảnh bỗng nhiên vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy!

Quản Thanh Hàn lệ rơi đầy mặt, không kìm nén được cảm xúc.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 157: Tâm Sự Của Lý Du Nhiên

Từ nay về sau, mình không phải là Quản Thanh Hàn trước kia nữa, mà là một con người hoàn toàn mới. Không chỉ có là nữ nhi của Quản gia, mà là nữ nhi của Quân gia, hơn nữa còn là nữ nhi duy nhất! Làm lại từ đầu, hoàn toàn là một cuộc sống mới! Tại thời khắc kích động này, ánh mắt của Quản Thanh Hàn không tự chủ được mà đảo qua đám người, cố tìm kiếm một bóng người, nàng thấy được rồi! Khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt ôn nhu đang nhìn mình mỉm cười, bộ dáng rất ung dung, thanh âm nhẹ nhàng mà quen thuộc truyền tới tai nàng:

- Thanh Hàn, chúc mừng nàng.

Quản Thanh Hàn mang theo lệ châu mỉm cười, nhẹ nhàng ừ một tiếng, khuôn mặt đột nhiên đỏ bừng lên, nhưng trong lòng lại thoáng có chút chua xót, ngũ vị lẫn lộn, không biết nên khóc hay nên cười, rõ ràng trong lòng đang vui mừng hạnh phúc nhưng nước mắt cứ thế chảy ra... ĩnh biệt ác mộng!

- Chuẩn bị uống rượu mừng nào.

Lần này Quân gia xuất ra rượu chính là loại rượu cực phẩm lần trước bán đấu giá, mỗi bàn đều chuẩn bị hơn mười hũ, cũng đầy đủ chén bát. Còn chưa có khai yến mà mùi rượu thơm nồng đã làm cho con sâu rượu trong lòng mỗi người rục rịch...

Quân Mạc Tà đang muốn tiến lên, lại thấy trong đám người xuất hiện một người mỉm cười đi tới thấp giọng nói:

- Quân tam thiếu, bây giờ có thời gian không? Tại hạ cùng với tam thiếu trò chuyện vài câu thế nào?

Người tới diện mạo anh tuấn, vẻ mặt ôn hòa, ánh mắt thân thiết, mỗi động tác nhấc tay bước chân đều lộ ra ý cảnh tiêu sái thản nhiên, đúng là tài tử đệ nhất kinh thành, công tử đệ nhất phủ thái sư, cũng là người xác định nối nghiệp Lý gia, Lý Du Nhiên.

- A? Tâm sự? Với ngươi sao?

Quân Mạc Tà giống như cười mà không phải cười nhìn Lý Du Nhiên, lắc đầu cười nói:

- Ngươi cảm thấy giữa chúng ta còn có chuyện để tâm sự sao? Hoặc là nói có chuyện trọng yếu cần trò chuyện sao?

Lý Du Nhiên cười nhẹ, ánh mắt chăm chú, trầm giọng nói:

- Có! Nếu không có thời gian nói chuyện phiếm, vậy nói chuyện tất yếu, hơn nữa tin tưởng chủ đề lần nói chuyện phiếm này, Quân tam thiếu cũng sẽ phi thường cảm thấy hứng thú.

Quân Mạc Tà quay đầu nhìn chung quanh một chút, sau đó trầm ngâm nói:

- Đã như vậy trò chuyện một chút cũng tốt, mặc dù không hẳn là có ý nghĩa gì, chung quy so với ở đây với đám người nhàm chán này còn dễ chịu hơn một chút!

Lý Du Nhiên cười khổ, nguyên lai gia hỏa này cũng nhìn ra, chính mình ngày hôm nay có chuyện muốn nói cùng với hắn. May mắn là tâm nguyện của hắn vẫn còn có thể thực hiện!

- Ở đây cũng quá loạn, đi theo ta.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc nói:

- Chắc hẳn ngươi cũng không hy vọng chuyện của hai chúng ta bị người khác nghe được chứ? Tìm một nơi yên tĩnh vẫn tương đối thoải mái hơn!

Lý Du Nhiên mỉm cười nói:

- Đúng là như thế, quấy rầy tam thiếu rồi.

Quân Mạc Tà ha ha cười đi trước dẫn đường, Lý Du Nhiên bám sát phía sau. Trong mắt người ngoài lại giống như đôi bạn chí thân muốn thân mật nói chuyện riêng vậy.

Khi Quân Mạc Tà thoáng quay đầu lại, hắn rõ ràng cảm thấy Hoàng Đế bệ hạ ngồi ở chỗ cao cao trên bàn tiệc đang nhìn thoáng qua mình một cái. Tuy chỉ là thoáng qua, thế nhưng trong đôi mắt thâm thúy lại có ý tứ vi diệu không nói lên lời.

Quân Mạc Tà một đường mang theo Lý Du Nhiên, hai người đi xuyên qua hành lang, đi vào trong đình viện hoa viên, thời tiết đầu mùa đông bực này, thế nhưng lại đi vào trong hoa viên mà bàn chuyện...Chắc hẳn tại Thiên Hương quốc này, hoặc là toàn bộ thiên hạ cũng không có một việc lạ như vậy! Bầu trời ráng hồng, trên không trung gió lạnh thấu xương, trong đình viện lại càng là bốn mặt gió lùa, nếu là người thường đứng ở đây nhất định sẽ bị cảm mạo! Thực sự không phải là Quân Mạc Tà tự cao, chậm tiếp đón khách nhân, nhưng mà hôm nay tìm một chỗ để nói chuyện quả thực là khó.

Hôm nay khách nhân tới phủ tương đối nhiều, sớm đã chiếm cứ hết các phòng trước chính sảnh cùng nội sảnh, tiểu viện của Quản Thanh Hàn hiện tại có bọn người Mai Tuyết Yên lưu lại, tự nhiên không thể mang Lý Du Nhiên tới, mà tiểu viện của mình lại đang chứa Dạ Cô Hàn, còn có hai hài đồng tàn phế, cũng không tiện để Lý Du Nhiên tới chỗ đó, mà tiểu viện của Quân Vô Ý ngoại trừ có Hàn Yên Mộng cùng Mộ Tuyết Đồng của Phong Tuyết ngân thành ẩn nấp, còn có đại lượng ẩn vệ Phệ Hồn thủ hộ, tự nhiên càng không tiện, cuối cùng chỉ còn một nơi duy

nhất, đó chính là thư phòng của Quân lão gia tử, dẫn Lý Du Nhiên tới nơi này có phải là quá đề cao hắn hay không?

Càng nghĩ Quân Mạc Tà càng dứt khoát mang Lý Du Nhiên đi vào hoa viên, dù sao thực lực của hai người đều không tầm thường, khí lạnh đã sớm không thể xâm nhập...

Lý Du Nhiên đưa mắt nhìn chung quanh, tấm tắc nói:

- Tam thiếu, nơi đây quả thực là địa linh nhân kiệt, nhìn chung cả đế đô Thiên Hương, khi mùa đông tới lá rụng cành tàn, một mảnh tiêu điều, thế nhưng ở trong hoa viên Quân gia cây cối lại xanh mơn mởn, xuân hoa vô tận, thật là khiến người vui vẻ thoải mái, đây cũng không phải là cố ý khen tặng, mà thực sự là như vậy.

Quân Mạc Tà ha ha cười ngồi xuống trước, sau đó đưa tay chỉ vào cái ghế đá đối diện, thế nhưng cũng không có mở miệng.

Lý Du Nhiên cũng không có lập tức ngồi xuống, mà chắp tay sau lưng quay lưng về phía Quân Mạc Tà, ánh mắt nhìn một mảng lục sắc, hơi nhỏ giọng nói:

- Quân Mạc Tà, trong trí nhớ của ta, đây là lần đầu tiên hai chúng ta nói chính thức nói chuyện riêng nhỉ!

- Ân, hôm nay là lần đầu tiên!

Quân Mạc Tà gật gật đầu có phần than thở:

- Đáng tiếc ta không có thời gian, chính thức là không có...

- Ta lớn hơn ngươi tám tuổi, ngươi năm nay mới mười tám, mà ta năm nay đã hai mươi lăm.

Lý Du Nhiên không đếm xỉa đến nói tiếp:

Ngươi cũng biết, những năm nay ta sống như thế nào không?

- Không biết tại làm sao, hoặc là có một số việc áp lực thật sự quá lớn, nghĩ muốn thổ lộ hết ra, nhất là tại trước mặt ngươi, tuy chúng ta còn chưa có giao tình như vậy, thế nhưng ta đích thực là có loại cảm giác này, tam thiếu nếu như ngươi không có việc gì, không ngại nghe một chút, hãy nghe một câu chuyện xưa, tuy chưa hẳn đã hay, thế nhưng bên trong lại có chút ý nghĩa.

Hắn tự giễu cười cười, không để Quân Mạc Tà trả lời liền nói:

- Những sự tình này đã kìm nén ở trong lòng ta thật sự rất lâu rồi, hết lần này tới lần khác cho tới bây giờ cũng không có bất kỳ thời điểm, đối tượng thích hợp để ta thổ lộ, hôm nay cảm xúc dâng trào, thật không thể không nói, khả năng cả đời ta, cũng chỉ có lần này để thổ lộ.

- Ngươi nói, ta nghe, ta và ngươi chưa hẳn có thể trở thành bằng hữu, thế nhưng giờ khắc này ta sẽ là người nghe trung thành của ngươi.

Sắc mặt Quân Mạc Tà đúng là trở nên nghiêm nghị lại. Giờ khắc này hắn cảm nhận được trong lòng Lý Du Nhiên đang cô đơn, cũng không khỏi có cảm giác đồng bệnh tương liên.

Lý Du Nhiên lẳng lặng đứng đó, thật lâu sau, làm như đã sắp xếp mọi chuyện, điều chỉnh ngôn ngữ xong, lúc này hắn mới chậm rãi nói:

- Ta nhớ rất rõ, trí nhớ của ta rất tốt.

Đến nay ta vẫn còn nhớ rõ, từ cái năm ba tuổi, gia gia liền tới đem ta đi, rồi nói với mẹ ta: “từ xưa tới nay mẹ chiều con thường sẽ dẫn tới đứa con hư hỏng”, cho nên muốn tách mẹ con ta ra...

Ta còn nhớ rõ lúc đó mẫu thân ta rất đau lòng khóc lóc, mặt đầy nước mắt, quỳ gối trước mặt gia gia cầu xin, chỉ cầu được ở chung một tháng, nhưng gia gia cứng rắn không đáp ứng, chẳng qua cho phép mỗi một tháng có thể đến thăm một lần.

- Đó là sự kiện đầu tiên ta khắc sâu trong trí nhớ kể từ lúc chào đời, là nước mắt của mẫu thân ta.

Lý Du Nhiên nhắm chặt mắt, thở ra một ngụm bạch khí, trên mặt xẹt qua một tia hồng hào hiếm thấy, tựa hồ như tâm tình đang rất xúc động.

Một lát sau hắn mới tiếp tục nói, thanh âm trở nên nhàn nhạt:

- Vẫn là năm ba tuổi đó, gia gia ta bỏ ra một số tiền lớn mời một vị cao thủ huyền khí, dùng một tháng để cải tạo kinh mạch cho ta, làm cho Huyền khí trở nên kiên cố, cũng từ lúc đó, mỗi ngày ta đều dùng ba canh giờ luyện công, ba canh giờ cầm kỳ thư họa lễ nghi, hai canh giờ luyện kiếm, còn lại ba canh giờ mới là thời gian ăn cơm ngủ nghỉ.

Quân Mạc Tà thở nhẹ một hơi, mình cũng không biết nói gì cho phải. Hài tử sinh ra ở một đại gia đình nhà cao cửa rộng, lúc nhỏ lại phải chịu rèn luyện gian khổ, hài tử bình thường ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, mà lại càng là đích hệ, càng phải chịu sự coi trọng của trưởng bối, cho nên những hài tử này một khi lớn lên cũng chỉ có thể trở thành một đám quần áo lụa là, ăn chơi trác táng, thậm chí là biến thái! Bởi vì tính cách của bọn hắn từ nhỏ cũng đã bị bóp méo! Thời gian dài tích cóp lại, tạo thành áp lực vĩnh viễn, bọn họ cần phải phát tiết, cho nên một khi có quyền lớn trong tay, thường thường sẽ làm ra rất nhiều chuyện bạo ngược, từ một khía cạnh nào đó, bạo quân trong lịch sử cũng đều trưởng thành như vậy, Trụ vương, Tùy Dương đế, cuối cùng là Lưỡng Hán Vương Mãng ai mà chả như thế, khi còn tại vị đứng đầu muôn người, không tránh được phát sinh chuyện đó....

- Khi hài tử khác đang vui chơi, ta cũng muốn được đi chơi, nhưng bọn chúng có thể, còn ta lại không thể. Một khi ta lười biếng, gia gia sẽ đánh ta, răn dạy ta, lão nhân gia người rất nghiêm khắc với ta, gấp trăm lần so với các huynh đệ khác! Thậm chí còn nhiều hơn nữa!

Lý Du Nhiên nhẹ nhàng nói, thanh âm như nỉ non:

- Từ nhỏ, người đã nói cho ta biết, ngươi bất đồng với người khác, khi ngươi lớn lên là phải làm đại sự! Mà chính ta cũng vẫn luôn ghi nhớ điều này trong lòng.

- Tại vô số lần đòn roi dăn dạy, ta rốt cuộc cũng triệt để tiếp nhận thân phận của mình. Một cái thân phận cao cao tại thượng.

Ánh mắt Lý Du Nhiên rất bình thản, giống như đang nói chuyện của người khác:

- Ta vĩnh viễn không thể lớn tiếng nói chuyện, vĩnh viễn phải nho nhã, cho dù trong lòng có tức giận đến nỗi muốn chết, thế nhưng trên mặt vẫn phải cười, làm một con người phi thường thản nhiên chân thành, phải thật bình tĩnh, cho dù trên người rõ ràng đau muốn chết, thế nhưng trên mặt phải lạnh nhạt, bình tĩnh, thậm chí là vui vẻ.

Bởi vì gia gia nói cho ta biết, kiên nhẫn là tố chất căn bản để thành đại sự.

- Khi đó mỗi tháng mẫu thân tới thăm ta một ngày, có thể nói ngày đó ta rất sốt ruột, bởi vì ngày nào cũng học tập khiến ta cũng có chút chán nản, thế nhưng đến ngày đó đám võ sĩ canh cửa, đám sư phụ đều rời đi, để mẹ ta tới giúp ta học, luyện công, luyện kiếm, cầm kỳ thư họa, nấu cơm cho ta, sau đó người lại lẳng lặng đứng ở một bên, nhìn ta luyện công, mỗi một tháng ta đều trông mong ngày đó, bình thường không dám buông lỏng, bỏi vì ta phát hiện, mỗi khi ta tiến bộ, trên mặt người lại lộ vẻ kinh hỉ, người rất cao hứng... Người cao hứng, ta cũng rất vui sướng. Ta nghĩ mỗi tháng ngày nào cũng để người vui sướng như vậy...

Con mắt Lý Du Nhiên khép chặt lại, khóe mắt có chút ướt ướt, thần sắc lộ vẻ ôn nhu quyến luyến, nhưng hắn lại đưa lưng về phía Quân Mạc Tà, Quân Mạc Tà không có nhìn được màn này.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 158: Thảm Kịch Nhân Gian, Lột Xác Như Thế!

- Cơ hồ tất cả mọi người đều nói ta là một thiên tài, học cái gì cũng rất nhanh! Nhưng bọn họ không biết, tại sao ta lại tiến bộ nhanh như vậy, một hài tử vài tuổi, tâm trí còn non nớt thì hiểu được gì? Bọn họ không biết, chỉ là vì mỗi tháng có một ngày mẹ ta tới thăm, để được người cười nhiều hơn, vui vẻ nhiều hơn mà ta cố gắng.

- Nhưng loại đời sống buồn tẻ lại có chút hy vọng tụ hợp này chỉ kéo dài tới năm ta mười tuổi, khi đó, gia gia đã từng bước bắt đầu bồi dưỡng để ta tiếp xúc với huyết tinh, tiếp xúc với mưu mô, hơn nữa thường xuyên để ta chứng kiến, hỏi cách nhìn của ta về mọi chuyện, nếu như nói quả là có chút không thích hợp, hay chỉ ngừng lại một chút, người sẽ nghiêm nghị răn dạy...Ngày đó ta đi theo đám hộ vệ ra ngoài săn bắn, gặp phải một người, đó chính là sư phụ ta. Ta dùng mũi tên bắn một con linh dương, lại không bắn chết, thế cho nên ta quất ngựa xông tới, dùng kiếm giết chết nó, lúc đó ta không kiềm chế được, mặt không đổi sắc ra tay. Đúng lúc đó, đột nhiên có một thanh âm băng lãnh vang lên: 'Đủ lãnh huyết, quả là một mầm cây không tệ.' Sau đó một người xuất hiện trước mặt ta, nhìn ta, sau đó không có bất kỳ câu nói nào, trực tiếp bắt lấy ta, sờ soạng toàn thân các đốt ngón tay ta một lần, sau đó tâm trạng của người rất tốt hỏi: 'Có nguyện ý bái ta làm thầy hay không?’ Bọn thị vệ xông tới cứu ta, nhưng người này cứ như vậy chỉ phất tay, đám người kia đã gục hết xuống đất. Sau đó người đi tới nhà ta, nói là muốn thu ta làm đồ đệ.

Lý Du Nhiên cười khổ sáp nói:

- Khi đó ta mới biết được, người chính là lãnh huyết chí tôn Lệ Vô Bi! Tuyệt đại cao thủ cao cấp nhất trong Thiên hạ.

Sau khi gia gia biết thân phận của người, lập tức đồng ý để người thu ta làm đồ đệ. Thế nhưng ta lại không quá nguyện ý, bởi vì một khi ta biết đi cùng người, cũng đồng nghĩa là sẽ không còn được gặp mẹ ta nữa...Thế nhưng về sau này, ta vẫn phải đi theo người...

Lần đầu tiên ta đi theo sư phụ về thăm người thân, đó là hai năm sau, lúc đó ta thật cao hứng, thậm chí là cuồng hỉ, từ biệt hai năm, ta rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy mẫu thân, trên đường cưỡi ngựa, cơ hồ không ngủ không nghỉ, mười lăm ngày đường, ta chỉ dùng mười ngày để về tới nhà, bởi vì sư phụ có nói, ta học được càng nhiều, sẽ tiến bộ nhanh hơn, ta muốn đem tin tức tốt này nhanh chóng nói cho mẫu thân biết, để cho người có thể chia sẻ niềm vui với ta, chỉ một giây ta cũng không muốn chậm, ta chỉ muốn ôm lấy người, hoặc để cho người ôm ta, ta rất thích cảm giác này, rất thích rất thích...

Thế nhưng khi ta về tới nhà, cũng không nhìn thấy mẫu thân. Ta đi khắp nơi tìm kiếm, thế nhưng không một ai nói cho ta biết, ngay cả thị nữ của mẫu thân cũng không thấy, ta không có biện pháp, ta chỉ biết lúc đó rất bất an, lần đầu tiên trong đời ta dùng hình bức cung một người, lúc đó buổi tối ta gặp quản gia của Lý gia, hỏi hắn mẹ ta đang ở đâu, hắn không chịu nói, ta liền nhổ mười móng tay của hắn, đến mười móng chân...Rốt cục, rốt cục hắn cũng chịu nói, mẹ ta đã chết...

Thân ảnh cao lớn của Lý Du Nhiên cô đơn run rẩy trong gió lạnh, khóe mắt chậm rãi chảy ra hai giọt nước mắt, Quân Mạc Tà ngồi lẳng lặng, lẳng lặng nghe, đối với kẻ đã từng là đối thủ này, đột nhiên trong lòng hắn dâng lên cảm xúc thương tiếc.

- Sau khi ta rời nhà, mẹ rất muốn gặp ta, cơ hồ mỗi ngày đều nằm mơ thấy ta, mẹ khổ khổ sở sở yêu cầu cha ta để người đi gặp ta...

Khuôn mặt Lý Du Nhiên lần đầu tiên trở nên vặn vẹo:

- Cha ta sợ phiền, cho nên liền tránh không gặp mẹ, thế nhưng chung quy mẹ vẫn có biện pháp tìm được cha, mẹ khóc rống một hồi, rồi có một ngày bọn họ cãi nhau thật lớn, thế cho nên cha ta...Tên tạp chủng đó! Cái tên chết tiệt đó! Không ngờ chỉ vì việc nhỏ đó, đã đả thường người, thương thế không nhẹ, chỉ qua vài ngày, người liền qua đời, qua đời....

Mà khi ta về nhà, mẫu thân của ta qua đời còn chưa qua hai tháng. Khi đó Hộ bộ Thượng thư của đế quốc còn không phải phụ thân của Đường Nguyên, mà là cha ta. Hắn là người văn võ toàn tài, mẫu thân của ta lại là nữ tử không biết võ công, nhưng hắn lại có thể hạ độc thủ như vậy!

Lý Du Nhiên nghiến răng, Quân Mạc Tà rõ ràng nghe được một loạt thanh âm ken két. Lý Du Nhiên khàn khàn nói:

- Tam thiếu, nếu như ngươi ở trong trường hợp đó, ngươi sẽ làm thế nào?

- Nếu như là ta? Ta sẽ làm thế nào?

Quân Mạc Tà chăm chú tự hỏi, sau nửa ngày cũng đành cười khổ lắc đầu, một bên là mẫu thân ruột, một bên là cha ruột, có thể làm như thế nào đây? Lẳng lặng nghĩ một lát, đúng là một chuyện hiếm thấy, hắn không khỏi vô ý thức hỏi:

- Vậy ngươi...

Ngươi làm thế nào?

- Tam thiếu, ta...Chỉ nhìn thoáng qua một cái liền biết ở phương diện này ngươi không bằng ta.

Lý Du Nhiên cười thảm một tiếng, nói:

- Người đời đều nói Quân gia Quân tam thiếu giết người như nghóe, thị huyết thành tính, ta lại nói ngươi không bằng ta, không vô nhân tính

bằng ta!

Hắn tàn khốc cười cười, đôi môi run rẩy, run rẩy từ trong tận kẽ răng nói:

- Ta...Ta giết...Hắn!

Quân Mạc Tà bị dọa cho nhảy dựng lên! Khi đó Lý Du Nhiên nhiều nhất cũng chỉ là một hài tử mười hai tuổi...Lại có thể giết chết chính cha ruột của mình! Đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng!

- Ha ha ha...

Lý Du Nhiên cười thảm nói:

- Bất ngờ sao? Đó là lần đầu tiên trong đời ta giết người, mà người nọ lại chính là phụ thân của ta!

Lý Du Nhiên run rẩy, co rút, thật lâu sau mới khôi phục bình tĩnh, thanh âm càng thêm vô tình, càng thêm hờ hững:

- Từ ngày đó trở đi ta bắt đầu thay đổi! Triệt để thay đổi! Trở nên tâm ngoan thủ lạt! Phụ mẫu của ta đều mất, còn có người nào mà ta không dám giết nữa?

- Ngươi thật ác độc!

Quân Mạc Tà cảm thấy mặc cảm, đây cũng không phải là tàn nhẫn, mà là không có nhân tính...

Nếu như đổi lại là chính mình, Quân Mạc Tà cảm thấy mình không thể làm ra thủ đoạn cực đoan như vậy!

Tình cảm của cha mẹ như núi cao biển sâu!

Mặc dù có sai, cũng là cha mẹ, là người sinh ra mình, dưỡng dục mình, cho dù là không đúng, cũng không thể tự tay giết! Khó trách tính cách của Lý Du Nhiên lại trở nên vặn vẹo, lãnh khốc dọa người như vậy,

chắc hẳn ảnh hưởng của chuyện này là một đả kích không gì sánh kịp đối với hắn!

- Sau đó ta mang thanh đao nhuốm máu đi tìm gia gia, ta nói với người, ta đã giết con của lão! Bởi vì hắn giết mẹ ta!

Lý Du Nhiên tiếp tục kể:

- Sau đó gia gia ta trầm ngâm nửa ngày, rốt cuộc hạ lệnh: ‘Đem tất cả những người biết chuyện này diệt khẩu! Sau đó tuyên bố ra bên ngoài, cha ta bởi vì lâm bệnh hiểm nghèo không trị khỏi nên bỏ mình!’

Chuyện ta giết phụ thân cuối cùng được chôn vùi, nhưng lại có gần một ngàn người chôn cùng! Từ khi đó ta mới biết được, ta làm mỗi một chuyện, cũng không phải chỉ có liên lụy tới một mình mình, lại càng không nhằm vào một người, mà là toàn bộ!

Lý Du Nhiên cười thảm nói tiếp:

- Sau khi xử lý xong chuyện này, gia gia mới hung hăng đánh ta một trận, sau đó nói với ta, vô luận làm chuyện gì, cũng không nên hối hận!

Quân Mạc Tà âm thầm thở dài một hơi, Lý Du Nhiên đã đủ ngoan độc cực đoan, thế nhưng phương pháp giáo dục con cháu của thái sư Lý Thượng cũng thực là cực phẩm. Một nhà toàn là cực phẩm.

Vợ nhớ mong con, vốn là chuyện thường tình, chồng lại không biết an ủi vài câu, hoặc là hảo hảo che chở, ngược lại còn đánh vợ trọng thương, thậm chí vì vậy mà qua đời, mà đứa con sau khi trở về vì mẹ ruột mà báo thù, một đao giết chết cha ruột...Ông nội biết đứa cháu nội giết con ruột lại có thể nói với đứa cháu này: Không phải hối hận!

Nói chung người của Lý gia thiên tính cũng không phải độc ác, thế nhưng bố của Lý Du Nhiên chỉ bởi vì giữa vợ làm loạn đã đánh vợ mình bị trọng thương rồi chết, mà Lý Du Nhiên còn làm hơn thế nữa, tự tay giết chết cha mình!

Đây là chuyện cực kỳ vô liêm sỉ!

- Nhân tâm đều không đáng một xu, lúc này gia gia ta đã vài đêm không ngủ, tóc bạc một mảnh, qua vài ngày lại nói với ta, loại tính cách này của ta rất thích hợp làm đại sự! Muốn làm được việc lớn trước tiên phải tuyệt tình, vô tình!

Lý Du Nhiên cười khổ, cười thảm, cười tự diễu.

Quân Mạc Tà triệt để không thể nói gì.

Khó trách Lý Du Nhiên có thể âm hiểm cay nghiệt như thế, có phụ thân, có gia gia như vậy, nếu như dạy dỗ ra được một đưa cháu nội ôn hòa hiền lương mà nói, thực sự là chuyên trên trời...

- Sau đó ta trở lại núi, thẳng đến ba năm sau mới xuống núi. Trong những năm đó, chi phí ăn ở trong núi đều là do Lý gia trả... Sư phụ đối với ta càng ngày càng tốt, các sư huynh đệ đều ghen tỵ với ta...

Lý Du Nhiên thần sắc mê võng nói:

- Thế nhưng ta lại không hề vui vẻ, một chút cũng không có!

Thẳng đến khi lần nữa ta trở về nhà, gia gia ta chính thức đem vị trí vị trí gia chủ tương lai truyền cho ta, sau đó toàn bộ sinh ý trong gia tộc đều giao cho ta quản lý, đều do ta kiệt lực chiếu cố. Thế nhưng ta vừa nhìn thấy người của Lý gia lại nhớ tới cha, nhớ tới tên cầm thú, tạp chủng kia! Cho nên ta hận, sau khi có quyền lớn trong tay, ta bắt đầu mạnh mẽ chỉnh đốn, mỗi khi chứng kiến bọn họ thống khổ, mặc cho ta đè ép mà không dám nói, ta lại cảm thấy rất khoái nhạc! Từ lúc đó ta đột nhiên minh bạch, nguyên lai khoái hoạt là như vậy.

Lý Du Nhiên cười lạnh một tiếng:

- Cho nên ta rất thích nhìn thấy người khác thống khổ, thích thấy người khác bị ta trị, bọn họ càng thống khổ, ta lại càng vui vẻ, đặc biệt là thích làm người khác khóc, sau đó một câu lại làm cho người khác cười,

càng có cảm giác sảng khoái như lật tay làm mây úp tay làm mưa! Ngay từ đầu ta vẫn chỉ nhắm vào người của Lý gia, thế nhưng chậm rãi, ta phát hiện những người khác cũng cho ta sinh ra loại khoái cảm này!

Mà càng vượt ra ngoài ý liệu chính là, sau khi ta trắng trợn sửa trị những người kia, Lý gia theo cách của ta, dần dần không ngừng phát triển, vô luận là sinh ý hay con đường làm quan, hơn nữa gia phong cũng càng ngày càng nghiêm cẩn...Đây thực sự là kết quả vượt ra ngoài dự liệu của ta...

“Ngươi sửa trị một gia tộc sâu mọt như vậy đương nhiên là khiến gia tộc không ngừng phát triển rồi.

Hơn nữa ngươi còn xuống tay cả với huynh đệ thúc bá của mình, bọn hạ nhân còn ai dám giở trò? Thiết huyết như thế, Lý gia nếu không phát triển hưng thịnh mới là việc lạ!”

Quân Mạc Tà âm thầm suy nghĩ, hắn cũng minh bạch...Nguyên lai nguyên nhân chủ yếu gây ra bộ dáng này của Lý Du Nhiên chính là do hắn tự tay giết chết phụ thân của mình, triệt để khiến cho tâm ma của hắn thức giấc, thế cho nên từng bước từng bước đi tới hiện, tất cả nguyên nhân đều là ở việc đó!

Mẹ của Lý Du Nhiên chết, chính là bước ngoặt cả đời của Lý Du Nhiên, càng khiến hắn trở thành bộ dạng ngày hôm nay.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 159: Ta Nên Vì Quân, Có Thể Sao?

- Thế nhưng hết thảy chuyện này, lại phải có quyền lực mới làm được! Chỉ có quyền lực càng lớn, mới có thể tìm được càng nhiều loại khoái cảm này!

Trong ánh mắt của Lý Du Nhiên toát ra quang mang:

- Cho nên ta bắt đầu dùng toàn bộ tâm trí để tranh đoạt mưu quyền, tính toán làm như thế nào mới đoạt được quyền lực thực lớn! Chậm rãi, cả gia tộc đều rơi vào tầm khống chế của ta, thế nhưng lúc này, ta lại phát hiện, ta đã sớm không muốn chỉ khống chế một gia tộc! Ta muốn quyền lực lớn hơn!

Cho nên ta lại bắt đầu luồn cúi, bắt đầu chèn ép hết thảy đối thủ, chậm rãi, ta đột nhiên cảm giác được câu nói lúc trước của gia gia chính là chân lý.

Lý Du Nhiên nói.

- Câu nói gì?

Quân Mạc Tà hiếu kỳ hỏi.

- Nếu muốn làm được việc, trước tiên phải tuyệt tình! Vô tình!

Ánh mắt của Lý Du Nhiên lóe lên:

- Hay chính là sau khi ta giết phụ thân, nghe được câu nói kia của gia gia. Cho nên vô luận là ta làm chuyện gì, luôn luôn không quan tâm tới

hết thảy, lợi dụng tâm lý của con người, ngược lại vô cùng chuẩn, vô luận là ai, chỉ cần cản trở tới kế hoạch của ta, ta đều giệt trừ hết, mặc dù là chí thân, đứng trước lợi ích ta cũng không buông tha!

Lý Du Nhiên âm u nói:

- Bởi vì một khi ta vì tình thân, sẽ không thể đạt tới mục đích của mình, nếu như không đạt được mục đích sẽ khiến ta thất bại, sau khi thất bại sẽ không dễ dàng gượng dậy, cho nên không thể có tình, chỉ có tuyệt tình, vô tình!

- Thiên địa vạn vật, thiên hạ trăm họ, tận cùng cũng chỉ là công cụ của ta mà thôi!

Lý Du Nhiên cười lạnh một tiếng:

- Nếu như ta đứng ở chỗ cao nhất, như vậy muốn cái gì cũng có! Cho dù là những thứ lúc trước mất đi ta cũng dễ dàng lấy lại, dù không thuộc về ta, chỉ cần ta muốn, cũng có thể tới tay! Thiên thổ địa hạ, duy chỉ có ta!

Năm đó Hoàng Đế bệ hạ chính là một ví dụ rõ ràng nhất. Mộ Dung Tú Tú cùng Dạ Cô Hàn vốn là một đôi do trời tác hợp, hơn nữa hai nhà lại môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, hai người lại là thanh mai trúc mã, tình căn thâm chủng. Thế nhưng Hoàng Đế bệ hạ lại nhìn trúng Mộ Dung Tú Tú, thế cho nên một nhà Dạ Cô Hàn sớm bị biến thành phản tặc! Mà Mộ Dung Tú Tú không lâu sau lại tiến cung, làm hoàng hậu...

Chuyện này đối với ta thực sự là một tấm gương!

Lý Du Nhiên nắm chặt hai tay.

- Chuyện này chỉ khiến ác ma trong lòng ngươi phát triển lớn hơn mà thôi. Người ta không thích ngươi, ngươi cho dù chiếm được thì thế nào?

Quân Mạc Tà rất phản cảm với lời này.

- Cho dù không thích ta, vậy thà rằng làm cho nàng đau khổ bên ngươi cũng không cho nàng hạnh phúc rên rỉ dưới thân người khác! Mặc dù ta không chiếm được lòng nàng, thế nhưng ta lại chiếm được thân xác nàng, chung quy so với tên kia không chiếm được nàng còn có lời hơn, hơn nữa ta tin tưởng, chỉ cần ta cố gắng, cho dù nàng không thuộc về ta, trong tương lai cũng sẽ hoàn toàn thuộc về ta!

Lý Du Nhiên hừ lạnh một tiếng ngoan độc nói.

- Ngươi thật biến thái!

Quân Mạc Tà nhíu mày nói:

- Lý Du Nhiên, ngươi đã xong rồi, không còn đường quay về nữa đâu.

- Vì sao phải quay lại? Quay đầu lại ta có được cái gì? Mặc dù ta không thể quay về, thế nhưng phía trước lại có rất nhiều con đường!

Lý Du Nhiên chua ngoa cười cười, đột nhiên toàn thân như mất đi hết khí lực, thân thể trầm xuống, trong lòng cực lỳ lạc lõng, tâm sự vài chục năm chôn kín trong long, chưa bao giờ kể cho người khác, hôm nay lại một lần thổ lộ hết thảy, không biết là vui hay buồn, thậm chí cũng không có cảm thấy thoải mái, chẳng qua chỉ cảm thấy tốt hơn trong chốc lát, sau đó lại tiếp tục đi trên con đường của mình.

Trong lòng vẫn cảm thấy chìm sâu. Thế nhưng bởi vì có người nghe, cho nên hắn cũng không còn cảm giác cô độc nữa.

- Quân tam thiếu, cám ơn ngươi đã nghe ta nói. Ngoại trừ nói với ngươi ra, ta cũng không nghĩ tới ai có thể nghe ta nói nữa.

Thật lâu sau Lý Du Nhiên rốt cục cũng xoay người lại, chậm rãi ngồi trên ghế đá, chăm chú nói:

- Loại cảm giác hiện tại này thật là tốt.

Trên mặt Lý Du Nhiên tràn đầy vui vẻ ấm áp, trong lúc giơ tay nhấc chân liền khôi phục lại vẻ văn nhã.

- Không cần khách khí, ngươi cũng làm cho ta hiểu được rất nhiều chuyện, chúng sinh, có thiên hình vạn trạng, trước kia ta còn không tin, hôm nay quả nhiên đã được mở rộng tầm mắt!

Ánh mắt Quân Mạc Tà cực kỳ thanh minh, nhìn Lý Du Nhiên, người trước mắt này đã hãm sâu vào vũng bùn không cách nào quay lại được nữa, tuy hắn phong thần tuấn lãng, nhưng mà cũng không thấy hắn có phong độ ưu mỹ, trong lòng ngược lại có vài phần thương cảm.

Người này cũng có thể xem như một kẻ đáng thương đúng không?

- Về phần Quân Mạc Tà ngươi, trước kia ta chưa từng để ngươi trong mắt. Trong mắt ta, ta chính là thiên nga bay lượn trên không trung, mà ngươi chỉ là một con cá trạch trong bùn. Ta phong thái tuyệt thế được người đời khen ngợi, còn ngươi làm gì cũng sai!

Lý Du Nhiên ha ha cười nói:

- Cho nên, ta vẫn luôn không có để ý tới ngươi.

- Thế nhưng, trong năm nay, ngươi lại như có kỳ tích có được lực lượng cự đại, giống như bão táp, ngắn ngủi trong vòng nửa năm, thậm chí ta còn chưa kịp phản ứng, ngươi đã vượt xa ta rồi. Lúc trước khi ngươi mới bộc lộ tài năng, ta còn cho ngươi là kình địch đánh sợ nhất trong đời này! Thậm chí ta còn cảm thấy ngươi thật đáng sợ.

- Thế nhưng hôm nay ta lại không nghĩ vậy nữa.

Dáng vẻ tươi cười của Lý Du Nhiên lẫn một chút khổ sáp nói:

- Bởi vì hiện tại, ta đã không xứng làm đối thủ của ngươi nữa! Thiên nga mặc dù mỹ lệ, thế nhưng cũng không thể so được với đại bàng, chênh lệch thực sự quá xa.

Quân Mạc Tà mỉm cười không nói gì.

Bởi vì đây đã là sự thật được mọi người công nhận.

- Tam thiếu, biết vì sao ta tìm tới ngươi nói chuyện phiếm không?

Lý Du Nhiên ha ha cười, rất hứng thú nhìn Quân Mạc Tà.

- Ha ha, ta nghĩ Lý công tử mặc dù buồn bực trong lòng, thực sự cũng không nên nói bí mật này ra, nói thật ý của ngươi đi!

Quân Mạc Tà nhíu mày.

- Trong mấy ngày này, ta lại có một cái đích mới để đi, một cái đích có liên quan tới tương lai cả đời của ta, nhưng ta lại đang phân vân, cho nên mới tới đây muốn hỏi ý kiến của ngươi.

Lý Du Nhiên rất chăm chú nói, thậm chí có phần nghiêm túc.

- Đang phân vân? Muốn hỏi ý kiến của ta?

Mạc cùng ngạc nhiên nói:

- Lý Du Nhiên, Lý đại công tử, ngươi không uống nhầm thuốc chứ?

- Ừm, nhất định phải hỏi ý kiến của ngươi, đơn giản là ngươi cũng là yếu tố quan trọng trong đó.

Hai mắt Lý Du Nhiên đột nhiên trở nên thâm thúy.

- Nói thử xem? Liên quan như thế nào!

- Cũng là cơ duyên xảo hợp, gia sư đem ta đề cử tới Chí Tôn Kim Thành, hơn mười ngày, Mã Giang Danh đã từng vì việc này mà tới Lý gia tìm ta. Sau khi tìm hiểu một phen, hắn cảm thấy rất hài lòng, chỉ cần ta gật đầu, sau đó ta sẽ chính thức là người kế tục Chí Tôn Kim Thành, nói cách khác, ta có cơ hội rất lớn khi vài năm nữa là tới đoạt thiên cuộc

chiến, càng có cơ hội trở thành người tham dự tiếp theo trong đoạt thiên cuộc chiến, thậm chí là người quyết định.

Thần sắc của Lý Du Nhiên nghiêm túc hơn, nói:

- Lúc này đây Chí Tôn Kim Thành muốn lựa chọn mười thiếu niên đề cử lên, Quân Mạc Tà, ngươi minh bạch ý của ta rồi chứ, chỉ cần ta đi, với tâm cơ của ta, đám thiếu niên khác sẽ không phải là đối thủ.

- Điểm này, ta xác thực là tin tưởng không chút nghi ngờ.

Quân Mạc Tà nói lời từ đáy lòng, nếu như với chỉ số thông minh cùng tâm tính ngoan độc của Lý Du Nhiên, không người nào có thể thắng được, nếu thế giới này có nhiều người như hắn quả là quá xui xẻo...

Đồng thời trong lòng hắn cũng bồn chồn, nguyên lai Lý Du Nhiên tới gặp mình là để lựa chọn.

Trách không được hôm nay hắn lại công bằng như thế, trách không được hắn hôm nay lại thẳng thắn như vậy, khác với trước kia một trời một vực! Quân Mạc Tà ẩn ẩn minh bạch mục đích thực sự mà lần này Lý Du Nhiên tới đây.

- Thế nhưng nếu như ta đi, nhất định phải buông tha cho thành quả mà bao năm qua ta đã dốc sức! Từ ham muốn quyền lực thế sự chuyển sang ham muốn quyền lực đỉnh phong, ta đã trả bao nhiêu năm cố gắng như vậy, mục tiêu thật sự trong nội tâm của ta cũng không còn xa nữa, thế cho nên ta thực không nỡ, nếu như một khi ta từ bỏ, ắt lại phải làm lại từ đầu.

Lý Du Nhiên chậm rãi nói, tựa hồ như đang lựa chọn từ ngữ để nói vậy.

Quân Mạc Tà không nói gì, im lặng đợi hắn nói tới trọng điểm.

Lý Du Nhiên trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Quân Mạc Tà, thấp giọng nói:

- Quân Mạc Tà...Nếu ta muốn trở thành Hoàng Đế của Thiên Hương đế quốc, ngươi có làm phản? Hoặc là đối nghịch với ta hay không?

- Lúc này ngươi chẳng qua là coi trọng người nhà, chẳng qua là coi trọng cảm tình, thực lực của ngươi hiện tại có thể tương đối tự do, điểm này ta tuyệt đối không nhìn lầm. Không quản ai làm Hoàng Đế, chỉ cần không gây hại tới ngươi, ngươi cũng sẽ không để ý. Mà ta có thể thề với trời, vô luận là thành hay không, cũng tuyệt đối không làm địch nhân của Quân gia, càng không dám động tới Quân gia!

Ánh mắt của Lý Du Nhiên bỗng nhiên sáng rực, nhìn chằm chằm Quân Mạc Tà:

- Đây mới là mơ ước lớn nhất nửa cuộc đời còn lại của ta, nguyên bản ta rất tự tin có thể thành công, thế nhưng hôm nay lại xuất hiện ngươi! Ta có một loại dự cảm nếu ta tùy tiện khởi sự, tất nhiên sẽ bị ngươi đả kích! Mà với thực lực bây giờ của Quân gia, loại đả kích này ta không thể nào dậy nổi.

Mà hôm nay Hoàng Đế bệ hạ của Thiên Hương đối với Quân gia như thế nào? Trong lòng tam thiếu ngươi hiểu rõ, có một số việc, ta cũng không cần nói nhiều. Mà ba đứa con trai của bệ hạ cùng Đường Nguyên với ngươi cũng không hòa thuận gì, tin tưởng ngươi cũng không hi vọng nhìn bọn họ trở thành người đứng đầu Thiên Hương! Cho nên chỉ cần ngươi buông tay không quản, ta sẽ buông tha Chí Tôn Kim Thành, toàn lực vật lộn với Thiên Hương!

Trên mặt Lý Du Nhiên phát ra quang mang nói:

- Tam thiếu, nếu như ta chọn lựa như vậy, hoặc cũng có thể là chiếu cố ta. Đối với ngươi đối với ta đều là chuyện tốt. Quân bá phụ cũng không hối hận cả đời anh hùng quang minh, chiến công hiển hách, vì Thiên Hương lập được công lao hãn mã, lại bị chết không minh bạch! Ta

không tin trong lòng tam thiếu ngươi không có nghi kị, tam thiếu, mặc dù ta và ngươi không thể liên thủ, thế nhưng chúng ta cùng chung địch nhân, mà ngươi lại không thích quyền lực, đơn giản thành toàn cho Lý Du Nhiên ta đi, ngươi còn ngại gì? Tối thiểu nhất, Lý Du Nhiên ta còn hiểu thời thế hơn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 160: Tặng Ngươi Một Phần Đại Lễ!

Quân Mạc Tà một mực lẳng lặng nghe, không nói gì. Chau mày phảng phất như lâm vào trầm tư.

Lý Du Nhiên thở hổn hển kích động một hồi, lúc này mới bình tĩnh lại, sau đó thở dài một hơi nói:

- Đây chính là điểm mà ta phân vân. Nam tử hán đại trượng phu, không thể một ngày không có quyền! Nếu như được tam thiếu gật đầu, Lý Du Nhiên ta không tiếp tục do dự nữa!

Quân Mạc Tà nặng nề cười nói:

- Chẳng lẽ, hiện tại ta có lực ảnh hưởng lớn như vậy sao?

- Đúng! Thậm chí còn có ảnh hưởng vô cùng lớn, hiện tại cục diện của Thiên Hương đã rất rõ dàng, chỉ cần Quân Mạc Tà ngươi muốn quốc gia này vong, như vậy Thiên Hương đế quốc bị tiêu diệt chỉ trong sớm chiều! Thậm chí chỉ cần môt cái ý niệm trong vòng một đêm có thể tàn sát hết hoàng thất. Chỉ có điều ngươi lại cố kỵ tâm tình của Quân lão đại nhân, còn nữa, cũng hẳn là ngươi chưa có chứng cớ xác thực, cho nên không dám hành đồng thiếu suy nghĩ mà thôi!

Lý Du Nhiên khẽ cắn môi nói:

- Nếu như tam thiếu vẫn không thể xách định lập trường, ta đây cũng chỉ có thể đi Chí Tôn Kim Thành! Nếu không tam thiếu chỉ cần một lời hứa hẹn, liền có cơ hội sát cánh với ngươi, thản nhiên mà tiến tới!

Lý Du Nhiên tao nhã cười, cực kỳ thản nhiên nói ra hai lựa chọn của mình.

Quân Mạc Tà bỗng nhiên đứng dậy, chắp tay sau lưng cau mày bước đi.

Hôm nay Lý Du Nhiên tới nhà nói những lời này, Quân Mạc Tà cũng tuyệt đối tin tưởng theo như lời của Lý Du Nhiên ngày hôm nay, tuyệt đối là lời thật lòng. Thế nhưng Quân Mạc Tà tuy tin tưởng nhưng lại không thể không đề phòng.

Với phẩm hạnh của Lý Du Nhiên, mặc dù quả là nói thật, nhưng trong tương lai, một khi phát sinh xung đột lợi ích, hắn sẽ trở mặt vô tình lúc nào không hay, bởi vì Lý Du Nhiên chính là người như vậy! Cho nên Quân Mạc Tà không tin lời hứa hẹn của hắn, lời hứa của Lý Du Nhiên tuyệt đối không thể tin tưởng.

Còn nữa, Lý Du Nhiên tuy có dã tâm rất lớn, năng lực xác thực là không tệ, tâm cơ thủ đoạn càng cao minh, thế nhưng Quân Mạc Tà cũng không cho rằng hắn là một vị vua tốt.

Giờ phút này Lý Du Nhiên là một vị quyền thần, cũng là hậu tuyển tốt nhất, nhưng mà chưa hẳn thích hợp để làm quốc chủ.

- Có lẽ ngươi đã đề cao ta quá rồi.

Quân Mạc Tà cau mày nói:

- Lý Du Nhiên, hôm nay ngươi nói rất thẳng thắn, cho nên ta cũng không giấu diếm với ngươi, ngươi thật sự không phải là một vị quân chủ thích hợp! Ngươi hắn là một người dưới một người trên vạn người đó mới là vị trí tốt nhất với ngươi! Nhưng nếu như làm quân lâm thiên hạ lại có rất nhiều khiếm khuyết.

- Ý của tam thiếu là...Không tiếp nhận lời đề nghị của ta?

Lý Du Nhiên có phần thất vọng, thanh âm cũng trở nên bén nhọn:

- Rốt cuộc là vì cái gì, các ngươi đều cho rằng ta là người không thích hợp làm quân lâm thiên hạ? Ngươi nói như vậy gia gia ta cũng nói như vậy... Ha ha chẳng lẽ ba đứa con phế vật của Dương Hoài Vũ lại mạnh hơn so với ta? Bọn chúng đều có cơ hội làm hoàng đế, ta vì sao không thể nếm thử?

- Ngươi không thể! Bởi vì ngươi khiếm khuyết vài phần khí phách, đây là lời thật lòng, ngươi lại khiếm khuyết vài phần độ lượng, cũng khiếm khuyết lòng rộng lượng, trọng yếu hơn là trong lòng ngươi tối trọng yếu nhất chính là chỉ có một mình ngươi, cho nên ngươi nếu thành tâm thành ý phụ tá nhất đại đế vương, ngươi sẽ là đại quyền thần, không chỉ có quyền cao chức trọng, thậm chí còn được lưu danh sử sách, chính tà còn do người đời sau bình luận. Cũng có thể khiến cho quốc gia cường thịnh nhất thời, nhưng nếu như muốn quyết sách thiên hạ, quân lâm vũ nội...Ngươi lại không đủ năng lực!

Quân Mạc Tà đối mặt với vị đối thủ lúc xưa này, chăm chú giải thích.

- Thật sự rất trùng hợp, gia gia ta cũng nói như thế...Lão nhân người nói, nếu làm thần, sẽ bảo vệ được cơ nghiệp Lý gia không sa sút, nhưng nếu làm quân, tât sẽ dẫn tới họa toàn gia, dẫn tới diệt tộc! Với thuyết pháp của ngươi đúng là cùng một loại...

Trên mặt Lý Du Nhiên có chút chán nản, giống như một con gà chọi thất bại vậy, đột nhiên hắn hung hăng ngẩng đầu, sắc mặt dữ tợn, nói:

- Chẳng lẽ phải để cho Lý Du Nhiên ta cả đời cung phụng người khác? Ta không cam lòng.

- Ngươi luôn mồm nói gia gia ngươi đã nói đúng, trên thực tế, cả đời này ngươi đã bị bóp méo, ngươi thủy chung chỉ là cái bóng của gia gia ngươi, thế nhưng bản thân ngươi còn không cảm thấy khó chịu.

Quân Mạc Tà bén nhọn nói:

- Trên triều đình, ngươi hướng tới Hoàng Đế, trong nhà ngươi lại hướng tới gia gia của mình, hiện tai trong đám người thế hệ của ngươi, ngươi lại hướng tới ta, tại giang hồ huyền giả, được xưng là thiên tài ngươi lại càng không nắm giữ được số mệnh của mình! Thế nhưng ngươi đã chịu đựng nhiền năm như vậy! Nếu không phải sư phụ của ngươi đem ngươi đề cử cho Chí Tôn Kim Thành, ta tuyệt đối tin tưởng ngươi còn tiếp tục như vậy, thậm chí mãi mãi cho tới lúc chết! Ngươi cũng sẽ không chính thức thực hiện dã tâm lớn nhất cuộc đời! Ta nói những lời này, có khi không hoàn toàn đúng, trong lòng ngươi tự rõ ràng hơn! Ngươi bức ta hứa hẹn một lời , thật ra chỉ là muốn đối kháng với gia gia ngươi mà thôi, đúng không?

- Huống chi ta thật sự không thích ngươi! Thủy chung đều không thích! Thế nhưng hôm nay ngươi đã thẳng thắn đối với ta như vậy, ta cũng không lừa ngươi.

Quân Mạc Tà nặng nề nói:

- Lý Du Nhiên, dừng ở đây đi!

- A? Ngươi đã có nhân tuyển khác làm Hoàng Đế?

Lý Du Nhiên trầm mặc một hồi, một lọn tóc phất phơ che lấy khuôn mặt trắng nõn của hắn, hắn đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn Quân Mạc Tà nói:

- Chẳng lẽ là Dương Mặc?

Hắn không đợi Quân Mạc Tà trả lời, đột nhiên cười nói:

- Khó trách ngươi lại để Dương Mặc nhập chủ Quý Tộc Đường, khó trách ngươi để Dương Mặc phụ trách đám người khó ứng phó nhất là hoàng gia, nguyên lai ngươi vẫn luôn rèn luyện hắn!

Lý Du Nhiên cười rất lạnh, rất thất vọng, rất tuyệt vọng.

- Tin tưởng ngươi không dám động đến hắn!

Quân Mạc Tà lạnh lùng cười, cũng không muốn tránh né đề tài này. Đối với loại người như Lý Du Nhiên này, thừa nhận vậy nhất định hắn sẽ dùng cách nào đó để ngáng chân, không thừa nhận hắn lại hoài nghi, không bằng cứ như vậy, ngược lại hắn sẽ nghi thần nghi quỷ, do dự. Hơn nữa Quân Mạc Tà cũng có thể trần trụi nói, đây rõ ràng là uy hiếp!

- Đúng vậy, hiện tại ta không dám động đến hắn! Thậm chí tại Thiên Hương này ta cũng không dám động! Lý Du Nhiên ha ha cười nói: Đã như vầy, ta sẽ chọn đi Chí Tôn Kim Thành! Thế nhưng chờ khi thực lực của ta đủ, ta sẽ trở về.

- Có lẽ đến lúc đó, hết thảy người và vật sẽ không còn! Đối với thế giới huyền giả tầng thứ, con người lý giải được quá ít! Trong cuộc sống cũng không phải chỉ có có quyền thế là nhất!

Quân Mạc Tà trầm tư nói.

- Ta đến Chí Tôn Kim Thành, có lẽ sẽ là địch nhân của ngươi cũng không biết chừng!

Lý Du Nhiên ngẩng đầu nhìn Quân Mạc Tà nói:

- Bởi vì ngươi có quan hệ với Thiên Phạt, mà đoạn thời gian này ta lại minh mạch vài chuyện.

- Không, người sẽ không quyết định như vậy!

Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng:

- Bởi vì ngươi rất thông minh, trước khi ta quật khởi, có lẽ là ngươi biết, thậm chí đã từng làm qua một vài chuyện, thế nhưng hiện tại ngươi lại không dám! Chỉ cần Quân Mạc Tà ta một ngày chưa chết, ngươi cũng không dám làm địch nhân của ta! Thế nhưng nếu như ta chết, người đầu tiên muốn bỏ đá xuống giếng đối phó với Quân gia, lại có thể là ngươi!

- Tam thiếu thật sự là người hiểu ta.

Lý Du Nhiên tiêu sái cười cười nói:

- Ta tuy thông minh, tâm cơ lòng dạ cũng không tệ, thế nhưng thủy chung lại có tật xấu nhìn trước ngó sau này.

- Cho nên ngươi mới không thích hợp làm quân chủ.

Quân Mạc Tà lạnh lùng nói.

- Ta sẽ không buông tha, nhất định sẽ không buông tha, khởi sự tại nhân, nhân định thắng thiên.

Lý Du Nhiên đứng lên nói:

- Quân Mạc Tà, ta phải đi rồi. Ba ngày sau, ta sẽ đi Chí Tôn Kim Thành, sau này sẽ tương kiến hoặc là xa xa không gặp lại. Như lời ngươi nói, mãi mãi không ưa ta, thật ra ta cũng giống như vậy, chưa bao giờ ta nghĩ có thể làm bằng hữu với ngươi, trước đó cũng chưa từng nghĩ qua có một ngày ta có thể bình thản nói chuyện với ngươi.

- Thế nhưng trước khi đi ta sẽ tặng ngươi một câu.

- Câu gì?

Quân Mạc Tà rất hứng thú nhíu mày.

- Mấy ngày nay phải cẩn thận, ngàn vạn lần phải cẩn thận.

Lý Du Nhiên ha ha cười nói:

- Coi như là một phần hồi báo của ta đối với ngươi đi. Tuy ngươi không đáp ứng bất cứ yêu cầu gì với ta, càng không cho ta một lời hứa hẹn gì, thế nhưng dù sao ngươi cũng đã kiên nhẫn ngồi nghe ta nói chuyện, vả lại ta cũng không muốn ngươi chết trong tay người khác, ta một mực nghĩ, nếu như có một ngày tự tay có thể giết chết Quân Mạc Tà, với ta mà nói thật sự là một chuyện vui sướng cỡ nào.

- Nguyện vọng này của ngươi... Tin tưởng đời này kiếp này cũng không có cơ hội thực hiện.

Ánh mắt Quân Mạc Tà lóe lên, đứng dậy.

- Nửa đời người ta đã làm ngụy quân tử, mà Quân Mạc Tà ngươi chỉ sợ cả đời sẽ làm chân tiểu nhân. Thật ra hai người chúng ta, thiếu một ai, người còn lại cũng sẽ cảm thấy tịch mịch. Nguyện vọng này không thực hiện được thì không thực hiện được! Tuy kiếp này không thể kết bằng hữu, thế nhưng ngươi đang ở phía trước ta, thủy chung chính là động lực cho ta tiến tới!

Lý Du Nhiên ha ha cười, đột nhiên sắc mặt lạnh toát, nói:

- Tam thiếu, cáo từ.

Hắn vừa chắp tay đã quay đầu rời đi, không có ngoảnh lại một khắc nào.

Mục đích hôm nay của hắn cũng không có đạt được, tất cả chuyện tình xin Quân Mạc Tà cũng đều bị từ chối, nhưng không ngờ hắn lại xuống nước, không có nhìn ra nửa điểm bất mãn hoặc phẫn nộ.

Thậm chí trước khi rời đi còn không quên nhắc nhở Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà chậm rãi ngồi xuống.

Lời nói của Lý Du Nhiên rất có ý tứ, trong lời nói của hắn có thể nghe ra được, hiện tại người của tam đại Thánh Địa chỉ sợ sẽ tới đây! Hơn nữa sắp triển khai hành động với Quân gia.

Một phần lễ này của Lý Du Nhiên có thể nói là không nhẹ, rất không nhẹ! Tuy Quân Mạc Tà xem thường người của Lý gia, thế nhưng lại không thể không đề phòng.

- Ngươi tuy sùng bái tuyệt tình, vô tình, thế nhưng ngươi dù sao vẫn còn có tình, con người, làm sao có thể vô tình!

Quân Mạc Tà nhìn thân ảnh của Lý Du Nhiên biến mất ở chỗ rẽ hao viên, hắn thấp giọng nói.

Trước khi đi Chí Tôn Kim Thành Lý Du Nhiên còn tặng một phần đại lễ này, cũng không vì thế mà khiến Quân Mạc Tà nhìn thuận mắt hơn, hắn lại càng không nghĩ muốn báo đáp, mặc dù Quân Mạc Tà hôm nay nghe Lý Du Nhiên thổ lộ hết lòng, mà hắn căn bản không nhìn hoàng thất Thiên Hương vào đâu cả! Chỉ cần một khi Quân Mạc Tà động thủ, Thiên Hương này sẽ thảy đổi triều đại trong chốc lát.

Cho nên trước khi đi Lý Du Nhiên chuyển một phần đại nhân tình này, chính là thay Lý gia thu lấy một tấm thẻ bài miễn tử.

Ý tứ chỉ có thế này: đến lúc đó, hi vọng ngươi đối với Lý gia sẽ mắt nhắm mắt mở, ít nhất đừng gây tai họa cho bọn họ.

Lý Du Nhiên thật sự là người thông minh, không hổ là Thiên Hương đệ nhất tài tử. Nhất là trong hoàn cảnh nhạy cảm này, hắn đã đoán trúng suy nghĩ của Quân Mạc Tà, nhưng hắn dứt khoát lựa chọn thay Quân Mạc Tà giữ bí mật, cũng không có bất cứ yêu cầu hoặc áp chế, hoặc điều kiện trao đổi nào. Bởi vì hắn biết rõ, hiện tại hắn không thể trêu vào Quân Mạc Tà! Cho dù làm cũng sẽ không có bất cứ kết quả nào.

Vậy đơn giản không bằng bán một phần nhân tình! Quân Mạc Tà lắc đầu, cười cảm thán một tiếng, hôm nay nếu như Lý Du Nhiên dám can đảm mạo phạm hoặc là nói ra lời gì khó nghe, như vậy hắn nhất định phải chết, Quân Mạc Tà tuyệt đối không ngại tru sát hắn! Thế nhưng Lý Du Nhiên cũng rất thông minh, khiến cho hắn không có bất cứ cớ gì có thể xuất thủ! Hoặc có lẽ Quân Đại thiếu gia thật sự có điểm thưởng thức hắn, Tà quân muốn giết người nào đó, cần phải có lý do sao? Bầu trời thoáng qua một trận gió êm, từng bông tuyết trắng xóa rơi xuống, rơi lên trên bày tay, khiến đáy lòng rét lạnh.

Tuyết rơi, là trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay, cứ yên lặng mà rơi xuống hay là chuẩn bị có một đợt bão tuyết tiếp theo?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 161: Đại Địch Tới Cửa.

Đêm đến, Lệ Vô Bi cùng Thạch Trường Tiếu vẫn chưa đi, đều ở lại Quân gia, khách nhân không nói đến chuyện bỏ đi, chủ nhân tất nhiên không thể trục khách, nhất là thân phận Chí Tôn cao thượng. Chỉ là Quân lão gia tử có chút kì quái, hai đại Chí Tôn này có thể tới đây đã là không ngờ rồi, vậy mà còn ở lại đến tận bây giờ thì thật quái lạ.

Còn cả Phong Quyển Vân và Ưng Bác Không cũng tới cùng một lúc.

Từ xế chiều, tiếng gió thổi đã chậm rãi biến mất vô hình, thiên đại một mảnh tĩnh lặng, chỉ có những bông tuyết bạc trắng mang theo ánh sáng như mộng như ảo từ từ hạ xuống, rơi trên mặt đất, trên cây, trên mái nhà thành một tầng tuyết trắng.

Mặt đất trắng xóa, một mảnh mông lung.

Nửa đêm, một thoáng tĩnh lặng, đột nhiên có bóng người lay động. Có tới hàng trăm bóng người trong màn tuyết hướng về Quân gia đại viện, người nào cũng thân pháp nhẹ nhàng, trông giống như cưỡi gió mà đến. Trong nháy mắt, phía trên Quân gia đã có tới mấy chục hắc y nhân đang đứng.

Vô thanh vô tức mà đến, những người này công lực cao tuyệt, thậm chí Quân gia thị vệ ngay dưới chân tường chạy qua chạy lại, vẫn không phát hiện trên đỉnh đầu mình có người đang đứng!

Xa xa, bảy tám bóng người như từ hư không mà bay đến, thân pháp bọn chúng tựa hồ so với những bông tuyết đang bay đầy trời còn nhẹ

nhàng tiêu sái hơn.

Trong nhã hương tiểu trúc, Mai Tuyết Yên đang nằm trên giường đột nhiên chau mày ngồi dậy, thân hình chợt lóe đã đem quần áo mặc vào. Ngón tay bắn ra, một tờ giấy nhỏ siu một tiếng xuyên qua cửa sổ, tại không trung lại có thể rẽ vào một ngã rẽ, bay vào phòng Xà Vương Thiên Tầm.

Tiếp đó, Mai Tuyết Yên thân hình thoáng động, đã đứng trước cửa sổ, ngưng thần nhìn ra, chỉ thấy trong màn tuyết dày đặc, bên trên Quân phủ có vô số hắc y nhân theo bông tuyết chậm rãi hạ xuống!

Ánh mắt Mai Tuyết Yên chợt hiện sát khí! Trên mặt lạnh lùng, đột nhiên mở cửa, vô thanh vô tức nhẹ nhàng đi ra, thân mình yểu điệu chợt lóe lên như tiên tử lăng không đã ra ngoài vài chục trượng, vững vàng đứng trên đỉnh tháp Quân gia quát lạnh, nói:

- Tam Đại Thánh Địa, cư nhiên là loại bỉ ổi như vậy sao? Ngay cả việc đánh lén một gia tộc thế tục khiến người khác khinh thường cũng làm! Thật khiến người khác khinh bỉ!

Cúng lúc đó, khí thế kinh người của Mai Tuyết yên điên cuồng hướng về bốn phía như gió cuốn sóng trào, chỉ qua một hai nhịp thở, cả Quân gia đại viện, đã hoàn toàn bị khí thế của nàng bao phủ!

Giống như một ao hồ khô cạn bị sóng lớn của biển cả ào ạt đổ vào, thoáng chốc đã đầy ắp mà vẫn không hề dừng lại, trăm hướng đổ vào, khí thế dồi dào, kèm theo vô số tia chớp lạnh lẽo tàn phá khắp không gian!

Trên đỉnh tháp cao cao, trong mưa tuyết đầy trời, Mai Tuyết Yên một thân trắng hơn tuyết, mái tóc dài bồng bềnh như thác nước, dáng người yểu điệu ngạo nghễ mà đứng, khuôn mặt tinh xảo khiến cho cả thiên hạ phải kinh diễm, tản ra hàn khí khiến lòng người lạnh buốt. Khí thế cuồn cuộn của nàng khiến những bông tuyết đang bay bốn phía chậm rãi xoay

tròn, giờ phút này Mai Tuyết Yên thật giống thần tiên hạ phàm, nhưng vị thần tiên lúc này lại mang theo sát khí kinh thiên động địa!

Lúc này, Mai Tuyết Yên đã thật sự nổi giận!

Đối mặt với hành động bỉ ổi của Tam Đại Thánh Địa, nàng xưa nay ung dung thanh lịch, luôn lấy đại cục làm trọng, rốt cục hôm nay lần đầu tiên lộ ra sát khí!

Thật sự là sát khí! Hơn nữa còn là không giết không thôi sát khí!

Xoát xoát xoát.

Tay áo liên tiếp xé gió vang lên, Mai Tuyết Yên âm thầm đếm, trước sau có tới chín mươi bóng người, từ bốn phương tám hướng mà tới, tụ tập phía trên tháp cao!

Những người này hết thảy đều là nhất đẳng cao thủ, mấy người đứng đầu lại càng lịch duyệt hơn người, kinh nghiệm phong phú. Nhanh chóng đoán được, dưới tình huống như vậy, nếu bọn chúng phân tán lực lượng, những người công lực tương đối yếu kém có thể không đỡ nổi một kích đoạt mạng của nữ tử thanh lệ kia, tùy lúc đều có thể lạc bại thân vong, cao thủ bên mình chưa chắc đã kịp cứu viện!

Dưới khí thế dị thường mạnh mẽ của Mai Tuyết Yên, những người đứng đầu chín mươi vị cao thủ ngay từ đầu đã bàn tính như vậy, tụ tập lại với nhau, không để Mai Tuyết Yên có cơ hội đánh bại từng người một, vì hiện giờ Mai Tuyết Yên nhất định sẽ không khách khí!

Chỉ một người dùng khí thế mạnh mẽ áp bức, khiến cho chín mươi cao thủ đồng thời sợ hãi!

Thần uy của Mai Tuyết Yên đúng là kinh thiên động địa!

Đồng thời có vô số luồng khí thế khổng lồ xông lên không trung, khiến không gian xao động, đầy trời hoa tuyết thế nhưng chỉ một thoáng

trống rỗng, phía trên Quân gia đại viện giống như có một chiếc vung vô hình, đêm tất cả bông tuyết chắn ở bên ngoài.

Khí thế phản kích lên, khiến quần áo toàn thân Mai Tuyết Yên bay phần phật thành tiếng.

- Chuyện của Tam Đại Thánh Địa không tới phiên ngươi can thiệp, tất cả chuyện chúng ta làm đều là vì chúng sinh thiên hạ, ngươi thì hiểu cái gì?

Một thanh âm quái dị chói tai vang lên. Thanh âm gê tởm này giống như tiếng mài răng của con chuột trong đêm tối, lại phảng phất như tiếng rít của cú mèo trên nấm mộ, giống như thanh âm từ âm phủ, như tiếng ác quỷ một mạch tuôn ra, tóm lại, thanh âm đó khó nghe như tất cả các thanh âm khó nghe trên đời cộng lại.

Theo thanh âm này vang lên, một người khiến người khác kinh hoảng từ trong đám đông nhẹ nhàng lướt ra, chính là nhẹ nhàng lướt ra, bởi vì toàn thân y không động. Cứ như vậy nhẹ nhàng lướt ra, giống như quỷ mị.

Dưới ánh tuyết chiếu xuống, người này tóc rối tung, khuôn mặt khô héo, hai gò má hõm sâu, một con mắt trong hốc mắt thật sâu tản ra lãnh quang u ám, một mắt còn lại chỉ là một hắc động!

Nhìn thân hình hắn phiêu động, có thể nhìn ra ống tay trái của hắn phiêu phiêu bay về phía sau, hiển nhiên bên trong không có cánh tay; một ống quần cũng trống rỗng, đúng là chân cũng thiếu một cái, nếu cẩn thận quan sát cái đầu của hắn, người này ngay cả tai cũng chỉ còn một bên! Hắn đứng ở đó giống như cương thi trong phần mộ nhảy ra, âm khí dày đặc.

Người này đúng là bị tàn tật nghiêm trọng!

Mai Tuyết Yên biến sắc, nàng nhận ra người này!

Sở dĩ nàng nhận ra, là bởi vì trận vây công đánh lén lần trước, chính là tên này cầm đầu!

Người này họ Dư, nguyên danh gọi là Dư Đắc Thắng; nhưng từ khi bị đại bại trở nên tàn tật, các bộ phận trên thân thể may mắn chỉ còn một nửa, vì thế hắn có thêm một cái tên là "Dư Nhất Bán" mà bản thân hắn cũng không để ý đến cái tên đó. Dần dà, cái tên Dư Nhất Bán đại danh đỉnh đỉnh, tên Dư Đắc Thắng lại không có ai gọi nữa.

Cái tên có chút buồn cười, nhưng người này tuyệt không buồn cười chút nào. Thói quen của hắn chính là "Kiến diện phân nhất bán" (gặp mặt chia một nửa). Chẳng qua một nửa này không phải một nửa tài sản, mà là một nửa thân thể của đối thủ.

Thấy Dư Nhất Bán, gặp mặt phân một nửa!

Người này mặc dù tàn phế, nhưng thực lực rất mạnh, thân phận rất cao, chính là đại tổng quản của Đôn Thế Tiên Cung! Là kẻ có tiếng tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn bạo! Một thân huyền công trác tuyệt, bình sinh hiếm có địch thủ, lần trước vây công Mai Tuyết Yên nếu không có người này toàn lực kiềm chế, vị tất Mai Tuyết Yên đã chịu thương tích nặng như vậy!

Lúc này cũng rất trùng hợp, lại là hắn lộ mặt đầu tiên, xem ra lần này gặp mặt nhất định phải trả thù xưa!

Chỉ thấy hắn âm u ngẩng đầu lên, một mắt bắn ra quang mang lãnh khốc, nhíu mày nhìn Mai Tuyết Yên, đột nhiên cười một tiếng quái dị, nói:

- Tiểu nha đầu kia, không cần to mồm; đứng cao quá cẩn thận gió lớn thổi cho đau lưỡi.

Mai Tuyết Yên trên cao nhìn xuống, lạnh lùng, trầm giọng nói:

- Lui ra ngoài!

Tuy chỉ là ba tiếng, nhưng ba tiếng đó như sấm rền nổ vang, cả mặt đất cũng run rẩy mấy cái, trong phạm vi mười trượng, tuyết đọng trên cây rào rào rơi xuống!

Trong viện, chín mươi người đồng thời chấn động. Cực kỳ sợ hãi. Tuy sớm biết Quân gia có tuyệt đỉnh cao thủ trấn giữ, nhưng vạn lần không ngờ tới, cao thủ đó lại đạt tới trình độ này!

Lấy tu vi huyền công này mà nói, tổng cộng chín mươi đỉnh phong cường giả của Tam Đại Thánh Địa ở đây không ai có thể sánh kịp!

Nhưng bọn chúng cũng không lo lắng, lần này tới đây, người thấp nhất cũng đạt tới trình độ Chí Tôn, có tới ba mươi vị đạt tới trình độ trên cả Chí Tôn cao thủ, Tam Đại Thánh Địa mỗi bên xuất ra mười người, lần này liên thủ xem như là lực lượng lớn nhất của Tam Đại Thánh Địa mấy trăm năm qua!

Sáu mươi vị Chí Tôn cao thủ, ba mươi vị Chí Tôn chi thượng cường giả, nếu bị người khác một câu hù ngã, vậy đúng là chuyện nực cười rồi!

Tuy nữ tử trước mắt huyền công kinh người, nhưng cho dù mãnh hổ cũng không chống nổi một đàn lang; năm đó lão đại Thiên Phạt sâm lâm Mai Tôn Giả có mạnh không, có bá đạo không? Còn không phải bị thập đại cao thủ liên thủ đánh cho đại bại, chật vật chạy chốn, hiện giờ có lý đâu lại sợ một nữ tử trẻ tuổi kia.

- Tiểu nha đầu, đừng có đứng đó mà nói lời vô nghĩa. Nếu quả thật có bản lĩnh sao không xuống đây chứng thực, chỉ cần nắm đấm của ngươi lớn, người khác sẽ nghe lời ngươi!

Dư Nhất Bán híp con mắt lại, buồn bực nói. Bên cạnh hắn còn có một kẻ lợi hại khác, chính là Trữ Vô Tình, còn một vị tiên phong đạo cốt, khuôn mặt gầy, râu bạc tóc trắng, trầm ổn tựa sơn. Phía sau lại có bảy người, xếp thành hình cánh nhạn, thêm hai mươi người phân thành hai nhóm ở hai bên, đây chính là toàn bộ đội hình của Độn Thế Tiên Cung.

Mai Tuyết Yên từ trên cao nhìn xuống, thờ ơ nhìn bọn chúng sắp thành trận thế, trong lòng thở dài không thôi. Trận thế trước mắt nhất định có huyền cơ. Tiến có thể công lui có thể thủ, đúng là một đám người thân trải trăm trận mới có thể trong nháy mắt tự sắp xếp thành đội hình chiến đấu như vậy!

Bởi vậy có thể thấy được, những người này đã có thời gian phối hợp với nhau rất ăn ý.

Mà sự chuẩn bị này chính là vì Đoạt Thiên chi chiến sau này, thế nhưng hôm nay lại dùng để đối phó người nhà.

Chuyện này thật quá bi ai!

Phía bên trái, cũng có một đám người số lượng tương tự, mà Mã Giang Danh không ngờ lại chỉ xếp ở vị trí thứ hai, chính là người của Chí Tôn Kim Thành. Bên phải là một đám người mang tử bào, chính là người của Mộng Huyễn Huyết Hải!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 162: Không Sợ Đánh Một Trận

Mọi người ở đây không ai là kẻ tầm thường! Đội hình khủng bố như vậy, thực lực cường đại lên đến tột cùng, so với thực lực hiện tại của Quân gia thì hơn không biết bao nhiêu lần!

Không khách khí nói một câu, nếu không tính đến Mai Tuyết Yên, đâu cần đến chín mươi cao thủ đồng loạt ra tay? Tùy tiện chọn ra mười người cũng đủ giết sạch Quân gia!

Quân gia phải đối phó với tình huống trước mắt thế nào đây? Xem tình thế lúc này bất kể dùng cách nào cũng không có lấy nửa phần hi vọng! Nhiều nhất cũng chỉ có thể liều mạng kéo theo mấy tên chết cùng. Hơn nữa, còn chưa chắc có thể giết được nhân vật chủ chốt của đối phương!

Thực lực hai bên thật sự chênh lệch quá xa, dù nói là kẻ trên trời người dưới đất cũng không quá!

Mai Tuyết Yên mặc dù cảm thán khi thấy Tam Đại Thánh Địa chuẩn bị chu đáo cho Đoạt Thiên Chi Chiến, nhưng giờ phút này lại dùng để đối phó mình thì lại là chuyện khác. Nàng ở trên không cất một tiếng cười lạnh, đột nhiên thân hình lay động, bóng người chợt lóe. Thậm chí mọi người không thấy nàng chuyển động như thế nào, đã thấy nàng đứng trên mặt đất, quay mắt về phía Dư Nhất Bán. Lạnh lùng nói:

- Dư Nhất Bán, ta đã xuống đây rồi, ngươi có thể làm khó được ta sao?

Chớ nhìn Mai Tuyết Yên mặt mỉm cười, trấn tĩnh như không. Kì thực trong lòng vạn phần lo lắng, sở dĩ vừa rồi nàng ở trên không nói chuyện, lúc này lại xuống dưới chính là muốn kéo dài thêm chút thời gian. Nếu vận khó tốt, Quân gia có thể có vài người chạy thoát, chỉ cần lưu lại được hạt giống, sau này nhất định có cơ hội ngóc đầu trở lại.

Đương nhiên, trong lòng Mai Tuyết Yên, quan trọng nhất vẫn là "hắn" chỉ cần hắn có thể chạy thoát! Như vậy, hôm nay Mai Tuyết Yên có bỏ mạng nơi này, cũng không hề hối hận!

Chỉ mong Xà Vương, Hổ Vương cùng Quân Mạc Tà hiểu được ý tứ này của nàng, không cần hy sinh vô ích!

Cùng chết với cừu nhân, sẽ không còn gặp lại!

Thời gian lúc này vô cùng cấp bách, căn bản không kịp có dự tính gì, lúc này Mai Tuyết Yên chỉ có thể gửi hi vọng vào ông trời.

- Lần này đến đây chắc cô nương cũng biết ý định của chúng ta.

Dư Nhất Bán cười cười! Thanh âm vô cùng nhẹ nhàng, nói:

- Lấy tu vi của cô nương, tất nhiên biết Đoạt Thiên chi chiến, mà bây giờ đan dược thần diệu của Quân gia đã liên quan đến thắng bại của trận chiến lần này! Vì an toàn của đại lục, vì muôn dân bá tánh, chỉ cần cô nương cùng Quân gia giao ra đan dược thần diệu kia cùng người luyện đan, ta thề tuyệt không mạo phạm đến một cọng cây ngọn cỏ của Quân gia, lập tức rút lui, ngươi thấy sao? Việc này có thể để cô nương quyết định, như vậy là chúng ta đã nể mặt cô nương cùng Quân gia lắm rồi!

- Quan hệ đến an toàn của đại lục cùng muôn dân bá tánh sao? Lý do thật cao cả, đáng tiếc lý do đó cũng không đủ làm cái cớ cho hành động vô sỉ này của các ngươi.

Mai Tuyết Yên khinh miệt nói:

- Giấu giấu diếm diếm, Tam Đại Thánh Địa là cái loại gì, người khác không biết, chẳng lẽ ta còn không biết sao? Muốn linh dược cứ việc nói thẳng, cần gì phải viện cớ này nọ, chính các ngươi tham lam cùng thiên hạ chúng sinh thì có liên quan gì?

- Cô nương đúng là người chân thật nói lời thẳng thắn, tại hạ thật vô cùng ngưỡng mộ.

Bên phía Mộng Huyễn Huyết Hải, một trung niên nho nhã cười một tiếng, thản nhiên bước ra, nói:

- Nghe ngữ khí của cô nương thì đối với Tam Đại Thánh Đại chúng ta hiểu biết thật không ít, nói ra thật xấu hổ, việc chúng ta làm thực không được quang minh, nói là ba nhà tư lợi cũng không quá đáng; nhưng cô nương nên biết, ba nhà chúng ta ngay cả là vì tư lợi, nhưng lợi ích cuối cùng vẫn là thiên hạ muôn dân! Tin rằng điều này không có bất kỳ người nào phủ nhận. Cô nương nếu biết rõ chuyện cũ của đại lục, tất nhiên hiểu rõ, muốn thành đại không thể câu nệ tiểu tiết; đế vương của một quốc gia còn như vậy, huống hồ chúng ta là vì bảo vệ cho cả muôn dân đại lục?

Lời nói của người này có lý có tình, ngữ khí đúng mực, trật tự rõ ràng, ngay cả Mai Tuyết Yên trong lúc nhất thời cũng khó mà phản bác. Nhìn vẻ bề ngoài của người này thấy mi thanh mục tú, dáng người vừa phải, ngọc thụ lâm phong, một thân tử bào. Trong đêm tuyết mờ mờ nhìn thấy trên cổ áo tay áo, có năm đạo kim tuyến lập lòe sáng lên.

Rồi lại nghe tiếng cười tao nhã của hắn, tiếp tục nói:

- Huống chi, lần này tới Quân gia, Mộng Huyễn Huyết Hải chúng ta còn có một chuyện trọng yếu khác!

Lần trước người của Quân gia hủy mất hai vị Chí Tôn hảo thủ của chúng ta, lại còn một vị Chí Tôn chi thượng là Thiên Sơn Hoàng Thái Dương cũng bị ám toán ở nơi này. Ba người đó đều đủ tư cách tham gia Đoạt Thiên chi chiến sau này, chuyện này không thể xem nhẹ. Vô luận chuyện này xuất phát từ bên nào, cô nương cùng Quân gia đều phải cho

chúng ta một phần công đạo, nếu không một khi tổn thương hòa khí, tin rằng đối với cả hai bên đều không tốt đẹp gì.

Hắn nói chuyện khẩu khí rất ôn hòa, nhưng ý tứ trong những lời nói đó ai cũng có thể nghe ra ý tứ uy hiếp nồng đậm.

Mai Tuyết Yên lẳng lặng nhìn vị mặt mày tao nhã này, nàng biết đối phương tuy thoạt nhìn bộ dạng chỉ ba bốn mươi tuổi, nhưng thật ra hắn đã bảy tám lần ba bốn mươi tuổi rồi, thậm chí còn già hơn.

- Tử Kinh Hồng, ta đã nói là bỉ ổi vô sỉ, thì không cần lý do. Mặc kệ là lý do gì, vô sỉ chính là vô sỉ!

Mai Tuyết Yên nhữ khí lạnh như băng:

- Về chuyện Hoàng Thái Dương chết, chẳng lẽ ngươi không biết nguyên nhân, ngươi lại còn không biết xấu hổ nói cái gì vô luận xuất phát từ bên nào, thật khiến người ta khinh bỉ.

- Những lời ngươi nói, khiến ta cực kỳ xem thường Mộng Huyễn Huyết Hải các ngươi.

Người này tên gọi Tử Kinh Hồng, còn có một biệt hiệu vang dội khác, tên là “Tử Khí Đông”!

Tử khí hoành thiên, nhất kiếm đông lai quỷ thần sầu!

Vốn là nhân vật số ba tại Mộng Huyễn Huyết Hải. Một thân kiếm pháp không thua gì Trữ Vô Tình, một chưởng thần công lại càng có uy thế khai sơn phá thạch! Mai Tuyết Yên cũng không ngờ lúc này hắn lại đích thân tới đây! Xem ra Mộng Huyễn Huyết Hải đối với chuyện lần này rất coi trọng, nói là nhất định phải thắng cũng không quá đáng!

- Rốt cuộc là có xem thường hay không, nói chuyện đó lúc này thật không thích hợp. Cô nương nghĩ đêm nay mình có thoát khỏi nơi này không?

Vừa nói chính là người cầm đầu Chí Tôn Kim Thành, một thân trường bào bằng vải bố, vương miện trên đầu khảm ba khỏa trân trâu, nhìn qua giống như một đế vương của quốc gia đứng ở nơi này.

- Tiếu Vị Thành? Chỉ bằng ngươi cũng có tư cách nói những lời này sao?

Mai Tuyết Yên cười lạnh, nói:

- Chí Tôn Kim Thành tam châu vương tọa, cũng chỉ biết nói mấy lời trâng tráo vậy sao?

Tiếu Vị Thành cười ha hả, đột nhiên vung tay, lớn tiếng quát:

- Mọi người động thủ, trước tiên thanh toán con tiện tỳ này đã!

Mã Giang Danh cười quái dị một tiếng, lộ ra vẻ mặt tang thương, ẩn chứa sát khí vô tận, là người thứ nhất vọt ra! Trong mắt thậm chí ánh lên vẻ ghen ghét.

Không biết tại sao, Mã Giang Danh đối với nữ tử, nhất là nữ tử mỹ lệ đặc biệt không vừa mắt.

Mãn diện tang thương tâm bất lão, tiếu lí tàng đao bất lưu tình!

Mai Tuyết Yên kêu nhỏ một tiếng, đang muốn động thủ. Đột nhiên một thân hình yểu điệu xinh đẹp chợt lóe tới. Một bóng dáng màu lục, bên trong bầy trời đầy tuyết trắng, cực kỳ chói mắt, vài tiếng kình khí rất nhỏ bạo liệt, một bóng dáng trắng xám cùng một thân ảnh lúc sắc quấn với nhau ở một chỗ.

Hai người vòng vo mấy vòng, cũng không phân rõ ai là ai, chỉ thấy hai đạo quang ảnh quay cuồng nhanh chóng từ phía trên hạ xuống, tuyết bay đầy trời tựa hồ cũng bị hai người khuấy đảo tan tác.

Xà Vương, Thiên Tầm!

Mai Tuyết Yên trong lòng khẩn trương, Xà Vương Thiên Tầm lúc này lại không bỏ chạy!

Như vậy, những người khác chẳng lẽ cũng đều tới đây sao? Còn đang suy đoán, chỉ thấy hai đạo nhân ảnh khác từ bên trái chạy tới, vừa đi vừa mắng to, thanh âm hào phóng, lướn tiếng mắng chửi cực kỳ khó nghe, đúng là Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa!

Bên phải cũng có hai bóng người cấp tốc bay đến, thân pháp cực kỳ nhẹ nhàng, cả hai không nói một lời, sắc mặt lãnh khốc, tóc dài trong gió tuyết tung bay. Người đến chính là thảo nguyên ưng thần Ưng Bác Không, cuồng phong kiếm thần Phong Quyển Vân!

Xa xa phía sau Mai Tuyết Yên, có hai người bộ pháp trầm ổn, khuôn mặt nghiêm trang, chậm rãi đi đến.

Quân Chiến Thiên, Quân Vô Ý! Phụ tử hai người thần sắc kiên quyết, khuôn mặt bi tráng lại hết sức ung dung!

Mai Tuyết Yên phút chốc toàn thân toát mồ hôi!

Trời ạ, những người này tại sao một người cũng không bỏ chạy?

Đối mặt với lực lượng áp đảo của địch nhân như vậy, đi ra chẳng phải là chịu chết sao? Biết rõ là chết chắc còn đi ra làm gì?

Hành động như vậy chính là anh hùng sính cường trong chốc lát, thoát được một người hay một người, giữ được núi xanh ngày sau mới ngóc đầu lên được!

Mai Tuyết Yên không hiểu được tâm ý của phụ tử Quân Chiến Thiên! Địch nhân tối nay, tin rằng tùy tiện chọn ra một người cũng mạnh hơn phụ tử mình, đây chính là thời điểm sinh tồn cuối cùng của Quân gia, nhưng trong lòng hai người đều có một tâm niệm: lúc này, sao có thể để khách nhân chắn trước mặt mình? Coi như phải chết, cũng phải chết trước mọi người!

Chính bởi nơi này, là Quân gia!

Chỉ cần Mạc Tà có thể chạy trốn, Quân gia sớm muộn cũng có thể quật khởi, huyết hải thâm cừu hôm nay nhất định sẽ có ngày báo thù!

Ưng Bác Không lúc này đã một lòng một dạ với Quân gia, chính mình căn bản chưa giúp gì cho Quân gia, ngược lại còn nhận đại ân của người ta. Lấy tính cách ân oán rõ ràng của Ưng Bác Không vốn đã cảm thấy hổ thẹn với Quân gia, ân tình lớn như thế, há có thể không báo? Giờ phút này cường địch đột kích, Ưng Bác Không không hề do dự, lập tức xông ra.

Về phần Phong Quyển Vân giờ phút này tâm tình vô cùng phức tạp. Khi ở Thiên Nam mình đã trốn tránh một lần, chẳng lẽ bây giờ còn muốn trốn tránh lần thứ hai sao? Như vậy mình còn có thể làm người sao? Làm con rùa đen rút đầu sao?

Cho dù biết rõ đối phương người nào thực lực cũng không kém mình, thậm chí nhiều người còn hơn mình, mình đến đây chỉ có nước chịu chết! Nhưng nhiệt huyết nam nhi, lúc này không liều còn đợi đến lúc nào?

Thôi, chết thì chết! Vì thế Phong Quyển Vân cũng theo Ưng Bác Không vọt ra.

“Rống!” Một tiếng hét lớn, giống như tiếng sét đánh nổ vang, ba trăm đội viên “Tàn Thiên Phệ Hồn” của Quân Mạc Tà, không thiếu một người ở dưới sân hiện thân. Mỗi người sắc mặt lạnh lẽo, bi phẫn, tay trái cầm huyền thú nỏ, tay phải cầm dao kiếm sắc bén, một thân sát khí lạnh thấu xương, vẻ mặt cuồng bạo, chậm rãi xông tới!

Trước mặt những cao thủ ở đây, đội viên “Tàn Thiên Phệ Hồn” tối đa đạt tới tu vi Ngọc Huyền cùng lắm chỉ là con kiến hôi mà thôi, nhưng tất cả không có chút sợ hãi nào tiến tới đây!

P.S: Quân gia rồi sẽ ra sao? Toàn gia bị diệt hay kỳ tích xuất hiện, hồi sau sẽ rõ

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 163: Xà Vương Chi Uy!

Trên tường viện cao cao, một tiếng thét dài, lại có ba bóng người thoáng hiện, Hải Trầm Phong, Tống Thương, Bách Lý Hạc Vân đồng loạt hiện thân. Trong tay mỗi người, trường kiếm sáng loáng, phản chiếu tuyết quang chói mắt!

Hải Trầm Phong cười ha hả:

- Lão Tống, không thể tưởng được hôm nay hai chúng ta lại được chiến đấu với bao nhiêu Chí Tôn như vậy! Đúng là thống khoái!

Tống Thương hắc hắc cười lạnh, nắm lấy bầu rượu sau lưng uống một ngụm thật to, hào khí ngút trời, hét lớn:

- Thống khoái!

Cũng không biết hắn nói rượu thống khoái hay tán đồng lời nói của Hải Trầm Phong.

- Lão Tống, nếu có kiếp sau, Hải Trầm Phong ta nhất định cùng ngươi uống rượu cả đời!

Hải Trầm Phong cười ha hả, hào khí tận trời. Tống Thương cười lớn một tràng, lớn tiếng nói:

- Một lời đã định!

- Một lời đã định!

Hải Trầm Phong cũng trầm giọng hứa hẹn:

- Vỗ tay lập thệ!

“Ba!” Hai người vỗ tay nhau. Hai người đã lập ước hẹn kiếp sau sẽ vẫn làm huynh đệ! Hai người đều thân kinh bách chiến, lịch duyệt phong phú, làm sao không biết đêm nay chính là đêm cuối cùng? Đối mặt với đối thủ cường đại như vậy. Sao còn có nửa điểm hy vọng sống sót? Nhưng hai người vẫn cười đùa thản nhiên, thần thái hào hung têu sái!

- Hảo hán tử! Rượu của các ngươi, ta cũng muốn uống, nếu không chê ta không đủ tư cách thì nhường ta một phần.

Bách Lý Hạc Vân sắc mặt như băng, chợt xuất hiện bên cạnh hai người, trong mắt cháy lên vẻ nhiệt huyết!

Hải Trầm Phong cùng Tống thương ngạc nhiên nhìn nhau, đột nhiên đồng thời cười to, nói:

- Ai nói ngươi không đủ tư cách, hảo huynh đệ! Kiếp này, kiếp sau đều là huynh đệ!

Ba ba ba, ba người bàn tay chụm lại một chỗ, nhìn nhau cười lớn! Hải Trầm Phong cùng Tống Thương đối với Bách Lý Hạc Vân thật ra không mấy quen thuộc, tựa hồ chỉ gặp qua một lần mà thôi, nhưng lúc nguy hiển quan đầu có thể khẳng khái chịu chết, không nghi ngờ gì chính là hảo huynh đệ!

Sinh tử, là đá mài tốt nhất cho tình bằng hữu! Đến cuối cùng là anh hùng liệt sĩ, trung gian hiền ngu, đến cuối cùng là lòng dạ giả dối hay thực lòng, đối mặt với sinh tử, tất cả đều không thể che dấu! Thạch Trường Tiếu và Lệ Vô Bi hai khách nhân tới từ hôm qua cũng lần lượt xuất hiện, bất quá bọn chúng xuất hiện trong phe địch nhân! Chính là đứng trong hàng ngũ Tam Đại Thánh Địa. Đệ tứ, đệ lục trong bát đại Chí Tôn quả thật không tầm thường!

“Đinh” một tiếng. Giữa sân Xà Vương đã giao chiến cùng Mã Giang Danh, hai người đồng thời rút ra binh khí của mình, âm thanh vừa vang lên chính là do binh khí hai người giao nhau phát ra. Hai người này có thể nói là tổ tông âm độc. Trong lòng đều tự tính kế đối phương, đều chọn cho mình thời cơ xuất thủ, vừa khéo cả hai cùng xuất thù một lúc.

Chỉ giao kích một lần, thân hình Mã Giang Danh nhanh cấp tốc lui về phía sau. Bởi vì hắn phát hiện, kiếm của mình vừa mới tiếp xúc với kiếm của đối phương trong nháy mắt, thế nhưng đã bị mẻ mất một miếng!

Bội kiếm của mình chính là hàn thiết luyện trăm lần a! Tiêu phí bao năm tâm huyết, giết không biết bao nhiêu người mới đoạt được, thanh kiếm này đã cùng mình tung hoành giang hồ, chưa bao giờ bị sứt mẻ mảy may, không thể tin được hôm nay lại bị hao tổn!

Thấy bảo kiếm yêu quý như tính mạng bị tổn hại, Mã Giang Danh kinh hãi, lòng đau như cắt, hoảng sợ toàn lực lui về phía sau.

Xà Vương chiếm được thượng phong tất nhiên thừa thắng xông lên. Vòng eo khẽ uốn, thân hình trên không uốn lượn quỷ dị, thân thể gấp khúc thành bảy tám đoạn, nhanh như gió cấp tốc truy kích!

Giống như đại xà lăng không, một màn vân vụ tỏa ra bao lấy địch nhân!

Mã Giang Danh ánh mắt lóe lên, trong lòng khẽ động buột miệng nói:

- Thì ra là Xà Vương!

Một kích này chính là tuyệt chiêu chủa Xà Vương Thiên Phạt sâm lâm! Linh xà thất chiết yêu!

Nhưng lập tức Mã Giang Danh cảm thấy không đúng, lần trước Xà Vương từng giao chiến với Lệ Vô Bi một trong bát đại Chí Tôn, song phương ngang ngửa, lấy điều đó mà phán đoán thì bằng vào tố chất cường hãn của thú vương nếu đánh ngang tay với nhân loại Chí Tôn

cường giả, thân mình tối đã cũng chỉ đạt tới Chí Tôn tu vi mà thôi, làm sao có thể một kích bức lui một Chí Tôn chi thượng như mình? Hơn nữa, tốc độ của thiếu nữ này, so với Xà Vương trong truyền thuyết phải nhanh hơn nhiều lắm! Nhiều lắm!

Tốc độ kinh người khiến mình không thở nổi, Xà Vương cùng lắm chỉ có thực lực Chí Tôn, sao có thể có tốc độ như vậy?

Tâm niệm vừa động, Xà Vương đã bất ngờ truy kích đến nơi. Trường kiếm lăng không mà đến, như dải lụa tỏa ra vạn ánh ngân quang, Mã Giang Danh hét lớn một tiếng, vung kiếm đón đỡ!

Lúc này không phải lúc để thương tiếc bảo kiếm, nếu không đánh cược một lần, chỉ sợ cái mạng nhỏ của mình cũng không giữ được, bảo kiếm tất nhiên trân quý, nhưng cũng không quý bằng tính mạng a!

Xà Vương Thiên Tầm thấy thế cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng phiêu động, trường kiếm "Xoát" một tiếng lần thứ hai chém lên kiếm của Mã Giang Danh, nhưng không hề phát ra âm thnah đinh tai nhức óc như Mã Giang Danh tưởng, bởi vì trường kiếm của Xà Vương trong nháy mắt đột nhiên mềm nhũn, giống như linh xà quấn quanh thân trường kiếm của Mã Giang Danh, thuận thế trườn lên tận chuôi kiếm, đột nhiên lưỡi kiếm thay đổi phương hướng một cách khó tin, "xoát" một tiếng đã rạch lên cánh tay Mã Giang Danh một đường sâu đến tận xương!

Mã Giang Danh khàn giọng hét lớn, bộ mặt hoảng sợ, toát mồ hôi hột, chuyện này đúng lại càng khó tin nổi… hắn lập tức liều mạng lui về phía sau, hắn một đời nổi danh, thế nhưng chỉ trong mấy chiêu đã bị Xà Vương dồn đến nước này! Mặc dù có chút khinh địch, nhưng cũng có thể thấy tốc độ kinh người của Xà Vương cùng bảo kiếm quỷ dị thật khiến hắn bất ngờ!

Trong mắt Thiên Tầm lục quang chợt lóe, khóe miệng lộ tia cười lạnh. Trường kiếm mềm mại rung chuyển, nháy mắt đã trở nên cứng rắn như sắt, hướng ngực Mã Giang Danh đâm tới! Thiên Tầm chẳng phải

không biết tình cảnh u ám của phe mình lúc này, nhưng nếu có thể loại bỏ một cường giả của địch nhân thì cũng là một lợi thế cho bên mình!

Trường kiếm của Xà Vương đoạn dưới còn quấn quanh thân hàn thiết kiếm của Mã Giang Danh, nửa trên lại có thể duỗi thẳng ra tự động công kích, kiếm quang như điện, mũi kiếm như độc xà đâm thẳng đến ngực Mã Giang Danh!

Mắt thấy một kích này, Mã Giang Danh không thể tránh thoát!

Chỉ nghe hai tiếng gầm giận dữ, có hai vị Chí Tôn cao thủ từ hai bên trái phải tấn công tới, một thanh trường kiếm lóe lên nhằm vào vai trái của Xà Vương đâm tới, một người tung ra chưởng phong như núi, ầm ầm hạ xuống đỉnh đầu Xà Vương!

Nếu Thiên Tầm cố gắng thi triển tiếp chiêu kiếm này, chắc chắn Mã Giang Danh sẽ bị trọng thương trí mạng, thậm chí phải về với ông bà ông vải cũng nên, nhưng chính nàng cũng sẽ cửu tử nhất sinh! Nếu muốn tránh khỏi hai thế công kia, nhất định phải thu kiếm thối lui! Một chiêu tuyệt diệu dùng kiếm quấn quanh binh khí của đối phương, giờ phút này lại khiến nàng tiến thoái lưỡng nan.

Một đòn vây Ngụy cứu Triệu thật tuyệt diệu.

Đáng lẽ, lấy thân phận của Mã Giang Danh mà nói, một mình đại chiến với Xà Vương đã là rất lấy lớn hiếp nhỏ, có thắng cũng chẳng vẻ vang gì, không khỏi khiến người khác chê cười. Nhưng bây giờ chỉ qua mấy chiêu đã lạc bại, lại phải nhờ hai người khác giải vây, có thể nói đã mất hết thể diện, thậm chí không chỉ mình hắn mất mặt, ngay cả Tam Đại Thánh Địa cũng mất mặt!

Thế nhưng giờ phút này, người của Tam Đại Thánh Địa căn bản là không để ý tới điều này!

Đơn giản là mọi người đều nhận ra, chuôi kiếm của Xà Vương không ngờ là một thanh vô thượng lợi khí!

Nếu có được một thanh lợi khí như vậy, một chút ô danh thì thấm vào đâu?

Huống hồ, sử sách từ xưa đến này đều do kẻ thắng cuộc viết. Hôm nay Quân gia bị giết là chuyện tất yếu, chỉ cần người mình không nói ra, người ngoài sao biết được mấy tiểu tình tiết này?

Thiên Tầm ha ha cười lạnh, trào phúng nói:

- Thì ra Tam Đại Thánh Địa chuyên ỷ đông hiếp yếu, hôm nay đã khiến ta mở rộng tầm mắt. Không ngờ Tam Đại Thánh Địa chỉ toàn một đám lưu manh!

Miệng tuy nói nhưng tay không ngừng, mũi trường kiếm cấp tốc đâm vào ngực Mã Giang Danh một nhát, sau đó mới bật về phía sau, trường kiếm giống như linh xà buông binh khí của đối phương ra theo nàng lùi lại phía sau, một người một kiếm vô cùng linh động chỉ lóe lên một cái đã thối lui ra ngoài mười trượng, thân mình không một chút trầy xước!

Thân pháp của Xà Vương cực nhạn, vượt xa dự đoán của mọi người, khiến tất cả phải thất kinh, một kích vừa rồi, nếu Xà Vương không phải tránh né hai sát chiêu của hai gã Chí Tôn, kiếm chiêu thi triển hết sức thì Mã giang Danh đã sớm một kiếm hai đoạn, đầu thai kiếp khác rồi!

Trên sân, tiếng gầm giận dữ liên tục vang lên, Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa hai đại thú vương đã cùng ba gã Chí Tôn giao thủ.

Tử Kinh Hồng hai mắt nhíu lại, chậm rãi nói:

- Ngươi là Xà Vương?

Xà Vương Thiên Tầm hừ một tiếng, nói:

- Bổn tọa chính là Xà Vương, ngươi muốn gì?

- Nói vậy, hai người bên kia chính là Hổ Vương cùng Hùng Vương sao?

Tử Kinh Hồng cười như không cười nhìn Xà Vương, giống như nhìn thấy báu vật quý giá!

Thiên Tầm cười lạnh một tiếng:

- Tử Kinh Hồng, ngươi nói nhăng nói cuội là muốn gì? Nam tử hán đại trượng phu sao cứ lằng nhằng như đàn bà thế?

- Quả nhiên là trời giúp ta! Lần này tới Quân gia lại có thu hoạch lớn như vậy, không tưởng được ba khỏa Huyền đan lại đoạt được dễ dàng như vậy! Không uổng công ta lặn lội đường xa một phen!

Tử Kinh Hồng ha hả cuồng tiếu, vung tay lên lớn tiếng quát:

- Giết! Chỉ cần chết, không cần sống!

Người của Mộng Huyễn Huyết Hải đồng thanh đáp ứng, ầm ầm xông tới, binh khí hào quang chớp động, hiển nhiên muốn lập tức động thủ.

- Chậm đã!

Mai Tuyết Yên nhẹ giọng quát, trong mắt lệ quang chợt lóe:

- Tử Kinh Hồng, người vừa nói cái gì, ngươi muốn thú vương Huyền đan?

Ngữ khí của nàng tuy chậm rãi, nhưng lộ ra ý tứ rất nguy hiểm sắc bén, thậm chí có chút âm trầm. Một áp lực lạnh lẽo nổi lên bao trùm tất cả.

- Thú vương Huyền đan là thiên hạ chí bảo, có ai không muốn!

Tử Kinh Hồng mỉm cười, hai tay chắp sau lưng, thần thái thản nhiên tiêu sái, nói:

- Tử Kinh Hồng ta cũng là một Huyền giả a!

Câu nói cuối cùng hắn giả bộ có chút thở gấp.

- Tử Kinh Hồng, ngươi quả thiên thật to gan! Ngươi có biết ta là ai không?

Mai Tuyết Yên lạnh lung nói:

- Trước mặt bổn tọa ngươi lại dám càn rỡ như thế! Không biết chữ tử viết thế nào sao?

- “Hĩ hĩ hĩ” Mai Tôn Giả ngươi giấu giấu diếm diếm, tưởng ta không nhận ra sao? Năm đó ngàn dặm truy sát, mùi vị đó đến nay lão phu vẫn chưa quên. Mai Tôn Giả ngươi phúc lớn mạng lớn, chỉ tiếc không may mắn mãi được đâu!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 164: Kinh Thiên Động Địa, Quỷ Thần Kinh Khiếp

Dư Nhất Bán cười rộ quái gở, một con mắt duy nhất còn lại dâm loạn nhìn lên thân thể mềm mại quyến rũ của Mai Tuyết Yên, miệng không ngớt lời không ngớt lời tấm tắc :

- Hôm nay có thể nói là một việc ngoài ý muốn thú vị khi tứ đại thú vương cùng nhau ra khỏi Thiên Phạt xuất hiện ở Quân gia. Quả nhiên là thu hoạch ngoài ý muốn lớn nhất, xem ra ông trời cũng đã đứng về phía chúng ta. Lại một chuyện không ngờ, lão phu có nằm mơ cũng không nghĩ rằng Mai Tôn Giả danh chấn Huyền Huyền đại lục, đứng đầu Thiên Phạt lại có thể lén lút làm nữ nhân giấu mình trong nhà một nam nhân.

Sắc mặt Mai Tuyết Yên trở nên hơi trắng bệch:

- Dư Nhất Bán, Ngươi muốn tìm cái chết sao !

Dư Nhất Bán cười hắc hắc cười hắc hắc:

-Chỉ cần Mai Tôn Giả có thực lực này, lúc nào cũng có thể cầm đầu Dư Nhất Bán đi! Bất quá có vẻ như vào hôm nay chính là không có dễ dàng như vậy! Mai Tôn Giả kỳ thật lão hủ có một chuyện không rõ muốn muốn thỉnh giáo.

Hắn âm hiểm cười một tiếng.

-Nghi vấn gì?

Mai Tuyết Yên cười gằn, Hai tròng mắt lấp lánh huyết quang.

- Mai Tôn Giả cũng là người hiểu nhiều biết rộng, lại lịch lãm nhiều năm như vậy chẳng lẽ tìm không thấy nam nhân khác sao? Nghe nói tiểu tử Quân gia đó tựa hồ vẫn chưa tới hai mươi tuổi, hay là chàng trai Quân gia kia có mùi vị khác người? Khiến cho Mai Tôn Giả ngài không thể kiềm nỗi chờ mong được sao? Cho nên vì tình yêu nồng cháy, từ xa ngàn dặm tìm đến Thiên Hương chấp nhận làm bé? Lão hủ rất tò mò. Mai Tôn Giả danh chấn đại lục hiện tại là tiểu thiếp đứng hàng thứ mấy của Quân Mạc Tà? Dù sao vị trí chính thê khẳng định không có, cái vị trí đó là cho chị dâu dâm đãng của Quân Mạc Tà! Đúng rồi, vị trí kế tiếp cũng chưa chắc, vì dù sao còn có một Độc Cô Tiểu Nghệ của Độc Cô thế gia, rốt cuộc là Tiểu Tam hay là Tiểu Tứ? Ha ha ha...

Dư Nhất Bán cay độc nhìn lên Mai Tuyết Yên, còn mỗi một con mắt phóng ra ánh mắt dâm đãng, liếm môi cười hắc hắc nói:

- Mai Tôn Giả, kỳ thực mà nói chúng ta là người cùng thời, ngươi là trâu già gặm cỏ non mà không biết xấu hổ sao? Ngay cả khi đã ở trên giường trần truồng như bao cô gái khác thì kinh nghiệm phong phú của ngài cũng hơn hẳn thiếu niên kia. Nếu Mai Tôn Giả có ý, hay là không thực sự thoải mãn thì có lão hũ đây. Lão hũ tuy là chỗ khác có vẻ hơi tàn tạ, nhưng tin rằng ở chỗ đó vẫn còn đầy đủ, lại nhiều năm chưa có sử dụng, tin rằng còn cường tráng hơn rất nhiều nam tử, ít nhất so với tên thiếu niên ngây thơ kia còn mạnh và dai hơn nhiều lắm. Nếu Mai Tôn Giả không chê, mọi người cùng trao đổi một phần, xét cho cùng cũng là một cái cọc tốt mà thôi.

Hắn còn chưa nói xong, đã có một tiếng quát to. Mai Tuyết Yên ở trên đỉnh đầu của hắn, Dư Nhất Bán xoay tròn thân mình tung vạn chưởng ảnh đem toàn lực chống đỡ, đồng thời miệng rống to:

-Rắn đã ra khỏi hang, ba mươi tuyệt sát trận, toàn lực chém giết.

Theo tiếng rống to này tiếng rống to này của hắn, tổng cộng ba mươi cái bóng người quét tới làm thành một cái vòng tròn lớn. Tử Kinh Hồng Tiếu Vị Thành đồng thời chạy ra toàn lực giáp công Mai Tuyết Yên,

đồng thời thế công của Mai Tuyết Yên đã đến lập tức đưa Dư Nhất Bán vào thế hạ phong, hắn rít lên, toàn lực chống đỡ lưỡng bại câu thương. Hai mươi bảy chí tôn cao thủ danh tiếng còn lại cũng đồng thời ra tay! Mục tiêu cũng chỉ có một chính là Mai Tuyết Yên đang ở giữa vòng vây! Đồng thời hơn sáu mươi cao thủ chí tôn còn lại tựa hồ đã chuẩn bị sẵn, bá một tiếng thành một đạo tường người, chặn đám người Xà Vương cứu viện!

Đây là một cái cạm bẫy! Một cái nhằm vào chính mình, cạm bẫy tử vong nhằm vào Mai Tôn Giả!

Mai Tuyết Yên nhanh chóng hiểu được, nguyên lai bọn hắn sớm đã đoán được thân phận của ta, cho nên mới cho nên mới cho Dư Nhất Bán tính toán chọc ta, sau đó dụ dỗ ta bước vào cạm bẫy. Bọn chúng muốn toàn lực vây công, đem ta vĩnh viễn chôn vùi ở nơi này!

Nhưng hiểu thì hiểu, nếu lúc trước Mai Tuyết Yên biết có cái cạm bẫy trong lời nói nhưng đối mặt với sự vũ nhục như vậy của Dư Nhất Bán, nàng vẫn là sẽ dứt khoát nhảy vào, bởi vì lời nói này không phải là nhỏ để nữ tử có khả năng chấp nhận!

Thật sự là quá độc, cũng quá hèn hạ!

Mai Tuyết Yên lanh lảnh thét lên, thân mình chợt lóe cực nhanh, thoát ra trong đường tơ kẽ tóc. Từ trong vòng vây chặt chẽ của ba mươi chí tôn cao thủ , thoáng cái thân hình đã lùi ra xa hai trượng, tùy tiện vụt ngang qua hai vị cao thủ, tung ra một cước xuất quỷ nhập thần. Một vị cao thủ mặt trắng bị bất ngờ không phòng ngự giống như một quả bầu bay ra ngoài, miệng phun ra một ngụm máu tươi!

Cùng lúc đó, thân mình Mai Tuyết Yên lui lại lần nữa, song chưởng như tia chớp quét ngang, oành một tiếng, cùng hai cao thủ chí tôn đỉnh phong đồng thời chạm chưởng, thân hình nàng hơi nhíu lại, mái tóc tung bay về sau giống như là thân cây khi đang chịu sức nặng khi nhanh chóng trưởng trưởng thành. Bịch một tiếng, hai kẻ kia lảo đảo bay về sau, đồng thời phát ra hai tiếng kêu thảm thiết thê lương, kẻ bên trái lăn

lộn, kẻ bên phải quằn quại, trên mặt đất máu tươi đang nhộm từng giọt máu tươi!

Mai Tuyết Yên thân mình nhẹ nhàng theo khe hở mà xuyên qua, bốn phương tám hướng tỏa ra một mảng kiếm quang lạnh lẽo!

Mai Tuyết Yên cười lạnh một tiếng cười lạnh một tiếng cổ tay vừa lật một chút, một luồng sáng rực rỡ như ánh bình mình nhô lên, thân hình xoay nhanh, Ông một tiếng, tiếp theo là một mảng hàn quang được ngưng tụ trong suốt quanh người của Mai Tuyết Yên, giống như là dòng sông bạc ngân hà cùng Mai Tuyết Yên hợp thành một, là một mảnh tường đồng vách sắt!

Đương đương đương -những âm thanh vỡ vụn liên tiếp vang lên. Tám gã cao thủ kiếm đạo đỉnh phong đang vây công Mai Tuyết Yên hoảng sợ lui về sau, trường kiếm trong tay chỉ còn lại có nửa thanh!

Lúc trước Bọn hắn cố nhiên đã biết Xà Vương trong tay cái thế thần binh, nhưng thần binh lợi khí lại đâu thể dễ dàng mà có được? Ngàn vạn lần không nghĩ tới Mai Tuyết Yên không những cũng có, hơn nữa nhìn dạng này. Bảo kiếm của Mai Tuyết Yên có chất liệu gỗ, lại so với Xà Vương còn tốt hơn! Mỗi người khi tiếp xúc qua đều kêu lên kinh hoảng!

Cao nhân có phong độ của cao nhân, bảo kiếm cầm trong tay cũng phải có đẳng cấp? Một thanh kiếm cũng phải có lai lịch, có danh tiếng? Thế nào cũng phải có hàng nghìn vạn người tán mạng dưới nó dùng máu tươi mà ngưng tụ thành sát khí? Nhưng gặp những thần binh này gặp trường kiếm của Mai Tuyết Yên lại như bông tuyết gặp lửa, hoàn toàn không chịu nổi một kích, chạm vào là đứt đoạn!

Mà còn xa với kết thúc!

Giờ phút này sát tâm Mai Tuyết Yên đã trổi dậy, tiếp tục xuống tay không nương tình, chỉ thấy thân mình nhỏ bé nàng đột nhiên lấy chân trái làm trục tâm, dáng người yểu điệu lần nữa xoay tròn. Oanh một tiếng, ba đạo kiếm khí tròn xoe đồng thời xuất hiện rõ ràng, chia nhau ba

hướng bay ra! Mỗi một hướng đều mang theo ánh sáng rực rỡ, ánh sáng màu ngọc hoa lệ! Mỗi một đạo kiếm quang đều là giống như trực tiếp nối liền với dải ngân hà!

Nếu là cùng kiếp trước Quân Mạc Tà mà so sánh, chính là đồng thời dùng súng la de cỡ lớn mà chiến đấu!

Đối mặt ba phương hướng! một kích này của Mai Tuyết Yên đã xuất hết toàn lực!

Xuất quyền tìm đường sống! Trữ Vô Tình, Mã Giang Danh, Dư Nhất Bán, Tử Kinh Hồng,Tiếu Vị Thành đám người đồng thanh hô to, điên cuồng tiến công bảo vệ mình, hơn hai mươi người hợp nhất đồng thời tung ra thực lực mạnh nhất chống đỡ. Tất cả bọn chúng đã lâm vào trạng thái điên cuồng chống lại Mai Tuyết Yên!

Vị này hoàng giả Thiên Phạt này rốt cục đã nổi sát tâm, ra tay tàn nhẫn!

Quân tử có thể thu phục chúng nhân, nhưng quân tử bây giờ đã không còn là quân tử, nếu vọng tưởng dùng phương pháp đó không nghi ngờ là sẽ trả giá đắt! Bởi vì Quân gia hiện tại đã lâm vào một hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm! Bọn người Quân Chiến Thiên, Quân Vô Ý, Ưng Bác Không đã tham gia chiến đấu! Tình huống đầy rẫy nguy cơ!

Hơn mười tiếng kêu đau đớn thảm thiết cơ hồ đồng thời vang lên, rồi sau đó Mai Tuyết Yên cũng kêu lên một tiếng thảm thiết, thân mình thất tha thất thểu thối lui ra khỏi bảy tám bước, khóe miệng rỉ máu, trên người nhiều chỗ chảy ra máu tươi, ngực cùng vai trái còn có ba chưởng in thật sâu!

Ba mươi cao thủ chí tôn đồng thời ra tay, dù sao cũng không phải là nhỏ! Ngay cả Mai Tuyết Yên là một đời hoàng giả Thiên Phạt, nhưng cũng phải chịu khổ dưới hợp lực của ba mươi cao thủ chí tôn! Nhất là lúc trước khi đối chọi đã bị thương không nhẹ! Vốn dĩ tình huống giờ khắc này đã không thể do nàng lựa chọn, một khi tránh lui thế công đối

phương sẽ như sóng trường giang cuồn cuộn đến, mãi cho mãi cho đến khi đem mình đánh đến lúc mệt mỏi sẽ giết chết. Hơn nữa chúng cũng sẽ không dừng lại!

Đối mặt công kích như vậy, chỉ có hai phương pháp: một loại là đánh bừa, hai là lập tức chạy thoát thân ra xa! trước mắt nếu Lấy lực lượng của Mai Tuyết Yên nếu là một lòng toàn thân trở ra thì sẽ chẳng có kẻ nào cản được nàng! Nhưng hiện tại người của Quân gia đều ở đây, cơ hồ đều là nghểnh cổ chịu chết, lại còn tam đại thú vương, mỗi người lâm vào khổ chiến!

Mai Tuyết Yên lại như thế nào có thể chỉ lo thân mình chứ? Cho nên lựa chọn tốt nhất là đánh bừa! Kỳ thật lần liều mạng này, đối với những đột phá gần đây của Mai Tuyết Yên mà nói thì cũng không tính là nghiêm trọng, nhưng mà chân chính thì cũng không xong. Trải qua thời gian dài thường xuyên ác chiến đấu, hôm nay lại xảy ra đại chiến ngoài ý muốn khiến cho vết thương cũ tái phát! Đây cũng thực sự là đã ôm nặng càng thêm nặng, hoạ vô đơn chí!

Vết thương cũ của nhiều năm trước, tưởng rằng đã hết, lại đột nhiên phát tác mạnh mẽ. Mai Tuyết Yên thậm chí có thể cảm giác được rõ ràng nội tạng của mình đang rớm máu, lực lượng tà ác nhiều năm trước cũng trổi dậy ngấm ngầm gặm nhấm mình. Trong lòng Mai Tuyết Yên lạnh lùng, chẳng lẽ hôm nay cứ ra đi như vậy sao?

Một kích này cố nhiên Mai Tuyết Yên chịu khổ sở. Nhưng đối với Nhưng đối với cao thủ Tam Đại Thánh Địa cũng không thỏa mái gì, thậm chí còn thảm thiết hơn Mai Tuyết Yên rất nhiều! Một kích toàn lực của Thú hoàng chí tôn Thiên Phạt há chỉ có thể hình dung bình thường?

Phía trước Mai Tuyết Yên chín cánh tay, ba bàn chân còn đang phun máu tại đó! Trên mặt đất là một bãi máu đen đặc. Mặt đất nơi Mai Tuyết Yên đứng đã bị bóc từng lớp sâu, lớp bề mặt cùng đất đá cứng rắn đã không biết đi đâu, cơ hồ là mất đi cả nửa trượng(1 trượng bằng 10 thước hoặc bằng 3,3m)!

Tường vây gần nhất của Quân gia đã sụt xuống! Tường vây kia cách nơi này ước chừng hai mươi trượng, thế nhưng bị chưởng phong kiếm khí ăn mòn vô thanh vô tức vô thanh vô tức, ngã xuống! Dư Nhất Bán là kẻ được Mai Tuyết Yên chiếu cố nhiều nhất mặt vốn đã như quỷ, bây giờ lại càng khó coi hơn với ba vết kiếm, bắp thịt bị cắt lộ ra ròng ròng xương cốt trắng hếu, trước ngực chảy máu không ngừng cũng bị kiếm đâm thương thế rất nặng!

Tử Kinh Hồng tóc rối tung một thân tử bào(áo bào tím) vỡ nát, lộ ra nhuyễn giáp tơ vàng bên trong, trên nhuyễn giáp mơ hồ có thể thấy được có thể thấy được vài vết kiếm sắc bén, máu tươi liên tiếp từ bên trong chảy ra. Tiếu Vị Thành thì vương miện đội ở đỉnh đầu sớm đã chẳng còn thấy đâu. Trên người ngang dọc mười mấy đạo kiếm, trải rộng khắp cơ thể. Máu tươi chảy róc rách như suối theo thân hình chảy xuống, đem bạch y chuyển thành hồng y.

Trữ Vô Tình thở hổn hển thở hổn hển, trường kiếm tà tà chỉ vào mặt đất, một vòi máu tươi theo trường kiếm rơi thành giọt xuống mặt đất, chậm rãi rót thành một bãi. Cánh tay cầm kiếm cũng bị vô vàn những vết kiếm.

Mã Giang Danh thoạt nhìn là không bị thương tổn gì, nhưng hắn đứng một hồi đột nhiên há miệng oa lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, nương theo sau là âm thanh va chạm loảng xoảng, nhìn kỹ bên trong bãi máu thì chính là năm sáu cái răng
http://.4vn/images/smilies/110.gif!

Sau một màn kinh thiên động địa này, nhất thời không gian trở nên yên tĩnh lại. Ánh mỗi người người không phải là nhìn vào Mai Tuyết Yên mà chính là đang nhìn những phần chân tay bị cụt, nhìn bộ dáng chật vật của vài vị đứng đầu, không tự chủ được toát ra hàn khí lạnh người ở trên lưng. Tựa hồ có độc xà lén lút ghé vào trên lưng mình.

Cái lạnh thấm vào tận tủy!

Thực lực kinh người, quả nhiên là kinh thiên động địa, quỷ thần kinh khiếp.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 165: Bi Hùng Tuyệt Vọng!

Lần vây công này, trong bọn hắn có rất nhiều vị Độn Thế Tiên Cung từng tham gia vây công hạch tội Mai Tuyết Yên trước kia. Giờ phút này bọn hắn đều có một loại cảm giác rõ rệt: Mai Tôn Giả hiện tại cùng Mai Tôn Giả của nhiều năm trước đã không còn giống nhau! Một quân tử có thể thu phục bốn phương!

Khi đó, trong đợt Đoạt Thiên chi chiến, trong lòng Mai Tôn giả còn có nhân tâm, có tấm lòng phúc hậu, căn bản là sẽ không thi triển những chiêu pháp đoạt mạng như vậy, ngay cả khi tình hình chiến đấu vô cùng nguy hiểm và ác liệt đến mức nào, nhưng bản thân mỗi người đều nắm chắc không nguy hiểm đến tính mạng, vì thế càng làm cho bọn họ không từ bất kỳ thủ đoạn nào. Nhưng mà bây giờ, Mai Tôn giả không độc ác cũng phải ra tay ác độc, không từ thủ đoạn nào, quả thực chỉ hận là không đem một kiếm giết chết tất cả những người này!

Không thể nghi ngờ Mai Tôn Giả hiện giờ so với Mai Tôn Giả với danh quân tử trước kia đã không giống, đã không chỉ dùng từ đáng sợ để hình dung! Lại nói bọn hắn đối với thực lực của Mai Tôn Giả đoán chừng cũng đã sai lầm, sai lầm nghiêm trọng!

Khi tham gia trận chiến, mọi người biết rõ năm đó Mai Tôn Giả bị tổn thương nặng như thế nào, đặt tay lên ngực tự vấn lòng trong mấy năm nay cho dù là toàn lực an dưỡng khôi phục thương thế thì có thể phục hồi thực lực đến năm đó cũng đã là phi thường không tồi rồi, đừng nói đến là tiến giai -- đó là điều không thể! Ngay cả Mai Tôn Giả là thú hoàng Thiên Phạt thì nghĩ rằng cũng sẽ không có ngoại lệ! Thậm chí

Tam Đại Thánh Địa còn định ra kế hoạch này mang theo âm mưu diệt trừ Thiên Phạt là yếu tố chính!

Nhưng hôm nay qua một lần giao thủ mới chân chính biết rằng không những vết thương cũ của Mai Tôn Giả giống như đã hoàn toàn khôi phục, thậm chí công lực bản mình cũng có bước tiến lớn, còn vượt xa so với trước kia. Đáng sợ hơn là tốc độ của nàng đúng là nhanh hơn, so với trước kia chỉ sợ còn muốn nhanh hơn không chỉ một bậc!

Tốc độ Mai Tuyết Yên lúc trước vốn đã là thiên hạ đệ nhất, hiện giờ còn nhanh hơn nữa, đây là loại tốc độ khủng bố gì? Mỗi người đều không dám tưởng tượng!

Hôm nay may mắn là cục diện vi diệu khiến nàng không thể chạy trốn. Nếu không chỉ với ba mươi người mà muốn lưu nàng, sợ là không lưu được! Trong cục diện này, mặc kệ hiện giờ tốc độ nàng rốt cuộc rất là nhanh, công lực lại tăng tiến nhưng bên mình cũng có tổng cộng ba mươi vị cao thủ còn hơn cả chí tôn, cho dù là kéo chân cũng có thể kéo chết nàng! Có bọn rờm rà Quân gia cùng tam đại thú vương bị kềm chế ở đây, Mai Tuyết Yên như thế nào bỏ đi được, nàng phải chết hẳn là không phải nghi ngờ! May mắn là hôm nay nàng chết chắc rồi, nếu không sau này buổi tối còn ngủ được sao?! vẫn còn là quân tử phục tứ phương sao?

Dư Nhất Bán dữ tợn hét lớn một tiếng dẫn đầu hét lớn một tiếng:

- Lên, mọi người cùng lên! Tiện nhân kia đã bị trọng thương, chống đỡ không được bao lâu nữa đâu, đổ máu cũng phải giết chết nàng! Toàn lực giết cho ta! Lão tử hôm nay muốn tự tay muốn tự tay phá bụng của nàng, lấy ra Huyền đan của nàng, nhìn xem rốt cuộc là con vật gì! Hóa Hình thành người liền cho là mình là người, nói đến cùng còn không phải súc sinh!

Ánh mắt Mai Tuyết Yên khép hờ, tựa như trước mặt là vực sâu vẫn bình tĩnh, vẻ mặt hờ hững, âm thanh giống như bình thường chậm rãi nói:

Dư Nhất Bán, hôm nay ta có chết cũng kéo ngươi theo! Nói ta là súc sinh, ngươi mới chính là súc sinh không hơn không kém!

Dư Nhất Bán cười ha hả, một mắt nheo lại, thân tình vặn vẹo càng thêm dữ tợn máu tươi trên mặt hắn chảy xuống ròng ròng, ánh mắt nanh ác nói :

- Ngươi cho là bằng ngươi bây giờ còn có thể dạy bảo sao? Mai Tôn Giả, chẳng lẽ cũng bởi vì tìm một tên tiểu nam nhân ở chung giường khiến cho ngươi tự tin đến như vậy? Haha, ngươi vừa nói như thế lão phu cũng không phải cũng không phải vội vã giết ngươi, lão phu nhất định phải bắt sống, sau đó bắt lấy cái tên Quân Mạc Tà bám váy kia, để hai người các ngươi biểu diễn một bộ xuân cung sống nhìn xem. Nói vậy người trong thiên hạ đều rất tò mò, Mai Tôn Giả danh chấn mặc không biết xấu hổ cùng tên tiểu nam nhân kia lúc ở trên giường sẽ như thế nào, hoặc lão tử sẽ thiến tên tiểu nam nhân, thay hắn cho ngươi biết phong thái nam nhân của ta, thực là chờ mong sao? Hahaha...

-Càng vô sỉ ngươi đáng chết.

Mai Tuyết Yên mặt cười đầy sát khí, nghiến răng, trường kiếm nắm chặt trong tay chỉ thiên, kiếm khí tỏa ra đầy trời! Cùng lúc đó Tử Kinh Hồng, Dư Nhất Bán, Tiếu Vị Thành, ba người đồng thời rống to:

- Giết!

Tất cả cao thủ đồng thời hét lớn nhất tề vung kiếm về phía trước! Kiếm quang như rừng, kiếm khí như nước!

Chỉ một thân ảnh lẻ loi của Mai Tuyết Yên tại đây giữa hơn ba mươi cao thủ chí tôn đỉnh phong trước mặt, đúng là có vẻ như cô độc! Mai Tuyết Yên hơi nhắm mắt lại, vết máu vẫn còn bừng nơi khóe miệng nhưng vẫn mỉm cười ôn nhu: May mắn trong đám người kia cũng không có hắn, xem ra hắn đã chọn cách đào tẩu, chỉ cần hắn có thể lưu lại tính mạng là tốt rồi! Hy sinh của ta sẽ không uổng phí! Chỉ tiếc là phút cuối cùng không thể gặp hắn một lần...

- Đại tỷ!

Thiên Tầm Xà vương điên cuồng vung xà vương kiếm, kinh sợ hét to! Điên cuồng lao về phía bên này...

Quân Chiến Thiên cùng Quân Vô Ý toàn lực ra tay, trường kiếm to lớn hoàn toàn tả xung hữu đột, bạt mạng mà đánh. Nhưng thực lực bọn họ so với địch nhân còn kém xa, nếu không phải Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân liều mạng bảo vệ và nếu như binh khí trong tay họ không phải thuộc loại phi phàm thì chỉ sợ đã sớm bị thua, bị bắt! Nhưng dù là như thế là như thế, cũng đã hoàn toàn ở thế hạ phong, bại chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Nếu không phải hai người Quân gia kia có quan hệ với thần đan, chỉ sợ cao thủ Tam Đại Thánh Địa đã đem bốn người này hoàn toàn tiêu diệt! Hiện tại chỉ là vì cố gắng không tổn thương nặng bọn hắn, dù sao cần trong miệng bọn hắn lấy ra tin tức trọng yếu mà thôi! Bởi vì mỗi người cũng biết, trước mắt mấy Thú Vương Thiên Phạt, nhất là thú hoàng Thiên Phạt Mai Tôn Giả chỉ có thể đánh chết mà tuyệt đối không có hi vọng bắt sống! Một khi tất cả chết hết thì hi vọng tin tức về thần đan cũng chỉ có thể lấy từ hai người Quân gia này!

Bang bang hai tiếng, Quân Chiến Thiên lảo đảo lui về phía sau, khóe miệng tràn đầy máu. Trường kiếm Quân Vô Ý sắc bén nhưng cũng là nhưng cũng là vụng về vung tả hữu, rốt cuộc chặt đứt được binh khí của ba gã địch nhân, đánh một kiếm vào eo

đeo kiếm của một người nhưng cũng bị một chưởng mạnh đánh vào bụng, quay cuồng quăng ra ngoài, rơi xuống đất lảo đảo mới đứng vững, sắc mặt đã là một mảnh xám trắng, không còn chút chiến lực, nhưng Quân tam gia hai mắt vẫn mở to căm hờn, không chút khuất phục!

Trong mắt Quân gia hoàn toàn cũng không có gì không thể khôi phục, chỉ cần Quân gia còn có một huyết mạch tồn tại ở trên đời, Quân Chiến Thiên cùng Quân Vô Ý hoàn toàn không có hoàn toàn không có e ngại. Nam nhi sống trên đời sao còn sợ đến chuyện sinh tử!

-Lão Đại!

Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa trừng trừng hai mắt, không để ý tới những chưởng lực đang đánh lên thân mình, cùng nhau lao về một hướng, điên cuồng bất chấp tất cả lao về phía Mai Tuyết Yên.

- Trở về!

Mai Tuyết Yên sắc mặt bình tĩnh lớn tiếng hạ lệnh!

Mà đúng lúc này, bốn phương tám hướng đồng thời công kích tới! Mai Tuyết Yên cười lớn một tiếng, áo trắng tung bay, liền không để ý sinh tử xông lên phía trước!

Ngay cả chết, trước hết cũng muốn giết chết Dư Nhất Bán! Kẻ này chính là kẻ nhiều năm trước cho mình một kích nặng nhất, nay lại hết sức vũ nhục mình và hắn...! Giết! Nhất định phải giết loại súc sinh đê tiện này!

Bốn phía, Hải Trầm Phong cùng Tống Thương gào thét, cùng Bách Lý Lạc Vân ba người dẫn dắt "Tàn Thiên Phệ Hồn" đồng loạt xông lên! Giờ phút này cuộc chiến đã đã đến thời khắc cuối cùng, Nếu phải chết, trước sau gì cũng phải chết! Ba trăm huyền thú nỏ đồng loạt phóng mưa tên! Theo tiếng hô, những đại hán của "Tàn Thiên Phệ Hồn" như sóng dữ xông lên! Đồng thời quản gia Lão Bàng dẫn cao thủ hộ vệ Quân gia cũng theo một bên khác vọt ra. Đối mặt cao thủ Chí Tôn, đối mặt cường giả chí tôn cao cao tại thượng thì những người này căn bản là đi tìm chết! Trên thực tế, bất cứ ai trong số những người này cũng biết được kết cục này! Cũng đều biết xông lên là chịu chết, nhưng trải qua thời gian dài trải qua thời gian dài chịu đại ân Quân gia, vả lại trái tim cũng không cho phép bọn hắn trốn tránh ở phía sau! Chết thì chết! Mọi người chết cùng một chỗ!

Trong giữa đám người đó, một thân ảnh khôi ngô rõ ràng xông lên phía trước nhanh nhất, đầu tấm bạc, bạo rống như hổ báo, cất bước tung bay!

Quân Chiến Thiên, lão phu đến đồng sanh cộng tử với ngươi! Vị này đúng là Độc Cô Tung Hoành! Vị lão gia tử này đang ở nhà Quân gia chữa bệnh, thân thể đã tốt hơn nhiều lắm. Nếu là kẻ khác thì thấy trận hạo kiếp này tránh còn không kịp, còn lão lại mau chóng xông đến! Hai vị lão gia tử là cộng sự cả đời, ân oán dây dưa sáu mươi năm, nhưng ở thời khắc nguy cấp nhất Độc Cô Tung Hoành lựa chọn không chút do dự!

Sống chết cùng nhau, đồng sanh cộng tử! Nếu bỏ Quân Chiến Thiên mà đi, cả đời Độc Cô Tung Hoành sẽ cảm thấy một sự thất bạ! Cả đời sẽ không có sự vui vẻ! Lâm trận mà chạy không phải Độc Cô Tung Hoành ta! Cho nên Độc Cô lão gia tử đầu tàu gương mẫu lao ra!

Gần ngàn người này như ong vỡ tổ xông lên, hai mắt bừng lửa quên mình đánh tới, đối mặt với cao thủ gấp hơn mình hàng ngàn hàng vạn lần cũng không hề e sợ, không hề do dự xung phong tự sát! Trên mặt mỗi người đều là khí phách hào hùng trong tuyệt vọng, đều vô cùng thê lương, anh hùng và bi hùng! Chỉ nguyện đem một thân máu huyết để địch nhân cắm kiếm vào dũng mãnh tiến ra! Dải lụa hồng dưới chân họ chính là một mảng đất nhộm bằng máu! Lúc này đây xung phong cũng không phải bảo vệ quốc gia, cũng không phải vì cứu người nguy cấp thậm chí mặc cho mục đích là gì? Có lẽ cũng không có mục đích gì, duy nhất có lẽ là đi chịu chết, chết thì chết! Hành động vậy có lẽ là của những cái đầu nóng, của những xúc động, nhưng nhiệt huyết cuồng dâng ai còn nghĩ nhiều được? Quân gia có nhiều người hi sinh vì mình như vậy, phát cuồng không sợ chết xông lên như vậy! Đủ thấy mọi người đối với Quân gia như thế nào!

Ngay cả kẻ hâm (nóng đầu) cùng kẻ nông nổi nhất thời xúc động cũng là những kẻ hâm và nông nổi đáng quý! Không quan hệ sinh tử, không quan hệ vinh nhục chỉ còn lại trung thành mà thôi! Kẻ sỹ chết vì tri kỷ! Những lời này tại đây lại là một minh chứng nữa, một minh chứng tốt nhất!

Trường hợp lừng lẫy như vậy thậm chí khiến Tam Đại Thánh Địa có nhiều cao thủ Chí Tôn như vậy cũng có chút tim đập mạnh loạn nhịp! Quân gia rốt cuộc có ma lực gì mà nhiều người cam tâm chịu chết như vậy?

Vô oán vô hối?(chết không oán, không hối hận)

Chí tử dứt khoát (dứt khoát xông lên tìm chết)?

Bọn hắn càng không biết tối nay sự việc xảy ra nhanh vậy, cho nên nhân lực Quân gia hơi ít, nếu quả thực có thời gian, thậm chí không cần nhiều, chỉ cần một ngày, số người khẳng khái xông lên ít nhất còn có thể nhiều gấp trăm lần! Những người giống nhau đem thân thể đón băng đao trường kiếm của bọn hắn!

Nhưng những điều này đã không còn quan trọng, bởi vì tuy những người này coi thường cái chết nhưng thực lực bản thân quá yếu ớt! Mạnh nhất cũng chỉ là Thiên huyền, lấy thực lực như vậy hướng đến phòng tuyến của Chí Tôn không ngờ cũng chỉ là phù du, châu chấu đá xe! Tự tìm đường chết! Các ngươi đã cùng nhau muốn chết, chúng ta đây sẽ thành toàn cho tất cả!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 166: Xuất Hiện Từ Trời

Cao thủ Tam Đại Thánh Địa có người nào không phải thân trải qua trăm trận chiến? Tâm ngoan thủ lạt, giết người như ngóe! Có người nào không phải từ núi thây biển máu mà ra? Há lại để ý chuyện giết chóc hơn ngàn người nhỏ bé này?

Mỗi người bọn chúng không chút dao động, liền đứng nguyên tại chỗ chờ, trong mắt tản ra quang mang lãnh khốc, chỉ chờ đợt triều người này xông đến tìm chết! Thậm chí có người ở trong lòng tính toán nếu mình toàn lực ra tay, tin tưởng chỉ cần bốn năm cái hô hấp liền đủ để đem toàn bộ bọn liều lĩnh ngu ngốc này giết chết, tàn sát hết!

Trong lúc sinh tử, tuyệt đối không dung tình.

Chúng ta thừa nhận các ngươi trung dũng, sau này chắc sẽ còn vì các ngươi mà thở dài! Nhưng trước mắt chỉ có đường chết! Những cao thủ Chí Tôn đã bừng lên sát khí trong mắt, triều người xông lên đã càng gần!

Khóe miệng Quân Chiến Thiên tràn đầy máu, mắt nhìn các huynh đệ thề sống chết với mình xông lại, trong mắt hiện lên một tia đau đớn tự đáy lòng. Đột nhiên hai giọt lệ chảy xuống, hắn biết vô luận mình khuyên can như thế nào đều là vô ích!

- Hảo! Lão phu sẽ mang các ngươi qua thế giới bên kia, tiếp tục vùng vẫy trong một mảnh giang sơn to lớn mới!

Quân Chiến Thiên khàn giọng gầm lên giận dữ, thanh âm rung trời, một cỗ tuyệt vọng bi tráng cứ như vậy tràn ngập trong thiên địa lúc đó!

- Giết!

Ngay tại song phương sắp tiếp xúc, ngay lúc ngàn quân sắp nguy kịch, ngay lúc vốn là thanh âm giết chóc, tiếng binh khí va chạm vang trời thì đột nhiên tất cả lâm vào một khoảng yên lặng, giống như một sự yên lặng chết chóc!

Một cỗ áp bức cực kỳ mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống, lan tỏa khắp thiên địa đột nhiên xuất hiện, Nó mạnh mẽ uy áp tràn ngập không gian từ trên trời cũng như trên mặt đất! như là trời sụp đất nứt! Như sóng thần tràn về! Mạnh mẽ không thể chế ngự!

Thậm chí cả Mai Tuyết Yên, Dư Nhất Bán, Tử Kinh Hồng những cao thủ tuyệt đỉnh này trong thời khắc này trong lòng đều nổi lên cùng một loại cảm giác:

Trời sập đất nứt! Ngày tận thế đến rồi sao?

Bởi vì cỗ uy áp kia trầm trọng tới cực điểm, giống như là toàn bộ trời cao sụp đổ áp xuống, đã tràn ngập cuồng bạo vô tận sát ý! Kỳ thật thiên địa vốn là lực lượng mạnh mẽ nhất, khủng bố nhất! Loại lực lượng này căn bản sẽ không có kẻ nào có thể đối kháng, tuyệt đối không có ai có thể chống lại! Căn bản là không có ai hạ lệnh, nhưng mọi người vẫn duy trì động tác của một khắc trước đó, đình chỉ ngay tại chỗ! Thậm chí có nhiều người đao kiếm đã vung lên, lập tức có thể chạm nhau, nhưng lại đồng thời dừng lại ở không trung!

Không ai biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Cuối cùng dị biến của thiên địa hay là một vị tuyệt đỉnh cường giả nào đó đi quang qua hoặc đã ở đó từ lâu, rốt cuộc đã xuất hiện? Nếu cỗ uy áp này là do người làm ra, vậy thì tình hình sẽ biến chuyển như thế nào nữa đây?

Bỗng nhiên, một thanh âm chậm rãi vang lên:

- Tam Đại Thánh Địa không phải là vốn luôn bảo vệ muôn dân sao? Lại dùng loại thủ đoạn này, điều này thực là hành vi và lời nói trái ngược

nhau quá nhiều.

Cái thanh âm này bình thản, chậm rãi nhưng thực như từng đạo sấm sét đột nhiên nổ vang trong đầu mỗi người!

Tất cả mọi người theo hướng phát ra tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy ở trên tháp cao của Quân gia có một hắc bào ung dung đúng đó, tà áo lay động trong gió tuyết. Nhưng không biết tại sao ở trong mắt đám người Tam Đại Thánh Địa người hắc y nhân này lại như một đỉnh núi cao, khó mà với tới được, khó mà chống đỡ được! Mỗi người đều cảm nhận được rõ ràng một cỗ áp lực cường đại kia, thực sự là rất kinh khủng! Chiêu thức có thể làm giả, diện mạo có thể làm giả. Nhưng từ xưa đến nay, cái duy nhất không thể làm giả chính là khí thế! Tu vi như thế nào thì khí thế cũng sẽ theo vậy mà có, giống như một thiên huyền cao thủ gặp phải sự tập kích bất ngờ, nhất định sẽ tự động phát ra khí thế của mình! Hơn nữa tuyệt đối không phải là phóng xuất ra khí thế Thần Huyền cũng sẽ không có khí thế Địa Huyền! Mà chính xác là khí thế của Thiên Huyền. Cái này gọi là khí thế nói lên tất cả thực lực của một người. Điểm này là nhận thức chung, từ xưa đến nay đã thế chưa từng có ngoại lệ!

Hắc y nhân trước mắt kia có khí thế kinh thiên, hiển nhiên là ngẩng mặt nhìn cũng không dám. Ở thế gian, người này tuyệt đối là vô địch! Dư Nhất Bán cùng Tử Kinh Hồng Tiếu Vị Thành ba người cùng nhìn nhau, đều là thấy trong mắt đối phương cũng có nhiều lo lắng!

Thế gian trần tục này sao lại có thể xuất hiện cao thủ thần bí quỷ dị như vậy? Mà thực lực như vậy cũng rất khủng bố! Dư Nhất Bán vung tay lên, đám người Tam Đại Thánh Địa lui về sau như thủy triều xuống, nhanh chóng cùng nhau làm thành đội hình tác chiến, tập kết nhân lực. Mai Tuyết Yên cũng nhanh chóng lui về phía sau cùng đám người Xà Vương tụ họp, Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân giúp đỡ Quân Chiến Thiên, Quân Vô Ý mọi người chậm rãi tụ tập cùng một chỗ. Đám người Hải Trầm Phong điều khiển nhân mã lập một lá chắn trùng trùng điệp điệp, một bức tường người!

- Xin hỏi các hạ là ai? Tại sao lại xuất hiện ở trong thời khắc này? Phải chăng là có ý uy hiếp? Tam Đại Thánh Địa ta chỗ nào cùng vì muôn dân thiên hạ, vì tương lai của cả đại lục, ngay cả thủ đoạn có thiếu quang minh, cũng không thẹn với lương tâm!

Tử Kinh Hồng chắp tay, nhìn ngoài miệng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nhưng thần thái cực kỳ khiêm tốn nhã nhặn. Cường giả vốn là được người ta kính trọng, hơn nữa vị hắc y nhân này là tuyệt đỉnh cường giả lại càng phải như vậy, liền khiến cho nhân vật thứ hai của Mộng Huyễn Huyết Hải này cũng không khỏi phải kính sợ!...

- Ta? Ha ha ha...

Hắc bào nhân cười hai tiếng, âm trầm nói:

- Xem ra ta đã lâu không xuất hiện xem ra ta đã bị nhân loại quên lãng. Không thể không nói rằng khả năng quên lãng của người đời thực không tệ. Còn các ngươi làm việc bỉ ổi như thế lại còn xưng là không thẹn với lòng? Lão tử sống bằng này tuổi đầu rồi bây giờ lại được mở rộng tầm mắt!

- Công đạo hay không chính là ở tại lòng của mỗi người, tranh cãi nhiều cũng vô ích. Xin thứ cho tại hạ tai mắt vụng về chưa biết cao nhân là ai.

Tử Kinh Hồng hướng hai mắt lên đỉnh tháp:

- Xin các hạ hãy nói rõ lai lịch.

- Nói rõ lai lịch, như vậy há chẳng phải quá dễ dãi sao?! Tam Đại Thánh Địa đúng là Tam Đại Thánh Địa, quả thực là không phải có thể hù được.

Hắc bào nhân có chút lắc đầu thổn thức, rất là cảm khái. Tất cả mọi người nghe những lời này đều không hiểu là có ẩn ý gì, chỉ nghe hắn nói tiếp:

- Lão phu lúc trước tại Thiên Phạt sâm lâm đã trừng trị một tên đệ nhị Chí tôn nho nhỏ, xem ra cũng không đủ uy hiếp ha. Muốn hỏi nội tình của lão phu? Được, chỉ cần các ngươi có thực lực này!

Nói xong, hắc bào nhân chân phải duỗi ra, thân hình cũng di động theo, chân trái cũng bước ra cả người đứng lại trên không trung. Rồi hắn bước đi không ngừng, cứ như vậy từ trên đỉnh tháp cao vài chục trượng đi xuống, hai tay chắp lưng thong thả bước đi, cứ như là xuống cầu thang vậy.

Chỉ riêng chiêu thức này cũng đã làm cho các đại cao thủ một phen kinh hoàng! Vận huyền công để nhảy lên một độ cao nào đó tất cả mọi người đều có thể làm được, thậm chí so với đỉnh tháp kia còn cao hơn nhiều, lại nói từ trên đó nhảy xuống bình yên, thậm chí là tà tà bay xuống thì đều có thể làm được. Nhưng nếu muốn giống như hắc y nhân kia đi bộ xuống, cái này quả thực chính là trong thần thoại ah!

Mà còn thần kỳ ở chỗ không chỉ có bước đi, mà mỗi một bước đi của hắc y nhân kia đều vang lên một tiếng "Đông" của bước chân. Từ vài chục trượng từ trên trời đi xuống, âm thanh kia lại càng rõ ràng, giống như là sấm rền từ trên cao dội vào lòng mỗi người Tam Đại Thánh Địa!

Thần công như vậy thực là không tưởng tượng nổi, chớ nói thấy tận mắt cho dù là trong truyền thuyết cũng không tồn lại, hiện tại chính là thần tích. Hiển nhiên tất cả những điều này đã vượt xa khả năng lý giải của tất cả mọi người!

Dưới chân hắn không phải là không khí sao? Đồng thời theo mỗi lời nói , mỗi một chữ, mỗi một câu làm cho trong lòng mỗi người đều kinh hoảng một chút: Nguyên lai hắn là vị sư phó thần bí của Quân Mạc Tà! Cũng chính là cao thủ thần bí ngày đó ở Thiên Nam một chiêu đốt chết Lệ Tuyệt Thiên?

Ở đây nhiều cao thủ như vậy, có thể nói là lần tụ tập đông nhất trong ngàn vạn năm của toàn bộ đại lục, lại không chỉ có cao thủ Chí Tôn, mà cao thủ cấp bậc Chí Tôn đỉnh phong cũng có đến ba mươi vị! Nhưng

nhiều người như vậy thì kẻ nói có thể nắm chắc mình có thể giết Lệ Thiên Tuyệt trong một chiêu?

Trên thực tế số người đánh thắng cũng sẽ không nhiều lắm, bởi vì thực lực Lệ Thiên Tuyệt cũng đã gần đạt đến cấp siêu việt Chí Tôn, nếu không sao hắn lại có cơ hội tiếp xúc đến với đám cường giả lánh đời này! Một chiêu đã giết chết cường giả gần đạt đến cấp bậc siêu việt Chí Tôn? Chuyện này quả thật không thể nào, lại là chuyện khó có thể tưởng tượng ra được!

Nhưng cái không có khả năng này lại hiện ra trước mắt đám người Tam Đại Thánh Địa, trước mắt chín mươi cường giả danh tiếng!

-Nguyên lai các hạ chính là sư phụ của Quân Mạc Tà sao?

Tử Kinh Hồng nhất thời cụp mắt. Kỳ thật đám người Tam Đại Thánh Địa đều sớm biết vị sư phó bí hiểm của Quân Mạc Tà kia vốn có thực lực bí hiểm dị thường, là một siêu cấp cao thủ, nhưng cũng không làm sao nghĩ ra được lại mạnh mẽ và bí hiểm đến mức này, thực sự là rất biến thái, cực kỳ quỷ dị!

- Không sai, nói đến lão hủ không chỉ là sư phụ của Quân Mạc Tà, hơn nữa cũng là người mà các vị nóng lòng tìm kiếm kia.

Hắc bào nhân không nhanh không chậm, không tức giận thản nhiên nói:

- Ta chính là người luyện chế thần đan! Chính là người các ngươi muốn đến đây gây chiến và muốn bắt trở về.

Oanh!

Trong lòng mọi người đại chấn, cũng có nhiều người thân hình không nhịn được có chút run rẩy, nhìn vào hắc y nhân trước mặt đã hiển thị sự cường đại, tất cả mọi người đều nghĩ thầm: Xem ra đã đụng phải miếng sắt nóng, Cung chủ a cung chủ, ba người các ngươi lãnh đạo như thế nào

mà không có cân nhắc đến một nhân vật khủng bố nghịch thiên như vậy, lại còn muốn chúng ta bắt đem trở về?

- Ngày đó ta đã từng cảnh cáo Phong Tuyết Ngân Thành, Phong Tuyết Ngân Thành thực nghe lời, đã rất lâu rồi không dám quấy rầy, ngay cả tới chơi cũng ân cần thăm hỏi, thực là biết điều.

Thanh âm hắc bào nhâ bình thản, mang theo một ít giọng điệu mỉa mai nói :

- Nhưng Tam Đại Thánh Địa dù sao phân lượng cũng bất đồng, không chỉ có đến đây hơn nữa còn là dùng một thanh thế lớn khi đến đây, đằng đằng sát khí. Lấy thế cuộc trước mắt mà nói nếu lão phu không hiện thân, chỉ sợ Quân gia đã bị diệt sao? Lại càng có nhiều người vô tội chết vì các ngươi. Vì lê dân trăm họ, vì tương lai đại lục, vì công lao sự nghiệp mà chết thảm! Điều này làm cho lão phu thực sự không thích.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt bắn ra hai đạo hàn quang, tiếp tục nói:

- Một khi lão phu đã không thoải mái! Giết một Lệ Thiên Tuyệt thì rất đơn giản, giết nhiều hơn nữa cũng khó khăn sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 167: Vô Thượng Chấn Nhiếp.

Tử Kinh Hồng cười gượng hai tiếng, nói:

- Tiền bối bất tất phải làm vậy, người không biết thì không có tội, lúc trước tại hạ không biết tiền bối đang tọa trấn tại Quân gia cho nên gây ra hiểu lầm này. Bất quá, Tam địa thánh địa mang trọng trách trên vai, chuyện này tiền bối cũng biết, vài năm nữa lại đến kỳ Đoạt Thiên chi chiến, đến lúc đó chiến đấu thắng bại khó biết. Nếu có thể thắng, tự nhiên hết thảy bình an không ngại, nhưng nếu một khi bại trận thì toàn bộ đại lục nháy mắt liền gặp cảnh sinh linh đồ thán! Hắn dừng một chút, vẻ mặt trở nên nghiêm trang đầy chính khí tiếp tục nói: Hậu quả ác liệt như vậy, chỉ sợ bất kỳ ai cũng không gánh vác nổi. Mà trong số những người thuộc Tam Đại Thánh Địa ở đây hôm nay, có nhiều người đều phải tham gia. Cho nên vì để gia tăng lực lượng, đảm bảo chiến thắng, mới đành bất đắc dĩ dùng hạ sách này. Để cho Quân gia chịu khổ, còn hơn là có bất kỳ chuyện gì ảnh hưởng đến toàn bộ thiên hạ. Mà bất thế thần đan của tiền bối luyện chế, quả là linh dược mà huyền giả thiết tha mơ ước, không chỉ có thể đề thăng công lực, mà còn cải biến thể chất, cho nên hôm nay tại hạ mới dám mạo muội tới cầu khẩn, hi vọng có thể khiến tiền bối cảm động mà nhận lời tương trợ, đây chính là may mắn của muôn dân, là phúc của thiên hạ!

Không thể không nói, mấy lời ít ỏi của Tử Kinh Hồng không những rõ ràng mạch lạc, không tự ti không kiêu ngạo, mà trong nháy mắt đã đem hành vi bỉ ổi của mình trở thành trong sạch. Còn đem hành vi này trở thành vì mục đích vô cùng cao thượng!

Chuyện này còn chưa nói hết, còn tuyên bố rõ ràng những người này sau này đều cần phải tham dự Đoạt Thiên chi chiến. Cho dù thực lực ngươi khủng bố như thế nào ngươi cũng không thể đụng tới bọn ra, ngươi động vào bọn ta, lập tức trở thành đắc tội với cả nhân loại!

"Tiểu tử miệng lưỡi thật lợi hại, nếu không lão phu biết các người lần này là vì Đoạt Thiên chi chiến chuẩn bị, chẳng lẽ ngươi cho rằng các ngươi còn có thể đứng ở đây nói chuyện sao? Ngươi cho rằng lão phu chỉ biết nói suông sao?" Hắc bào nhân liếc mắt một cái, lành lạnh nói.

Hắn nói xong những lời này, đột nhiên tay phải hoa lên, xuất ra một trảo, ba bốn chuôi đao kiếm đứt gãy nằm trên mặt đất tựa hồ bị cái gì dẫn dắt, lập tức bay đến nằm trong tay hắn.

Một chiêu ‘Khống hạc cầm long’ này, tuy rằng cũng coi là cao minh nhưng mọi người đều có thể làm được, cũng không có gì là quá thần kỳ. Sau một chiêu này, đánh giá về hắc bào nhân trong mắt mọi người cấp tốc hạ xuống!

Nhất thời các cao thủ trong lòng kỳ quái, chẳng lẽ một chiêu của ngươi tầm thường lộ liễu như vậy, có thể dọa chúng ta sợ hay sao? Nếu không phải chứng kiến khí thế phi phàm lúc trước chúng ta đã xông lên một loạt rồi, nếu ngươi không thể xuất ra điểm nào mới mẻ chấn nhiếp toàn trường, đại chiến vẫn như cũ không thể không xảy ra! Nói không chừng cái gì mà Hư không hàng giai lúc trước chẳng qua chỉ là một loại chướng nhãn pháp cổ quái mà thôi!

Chúng nhân còn đang nghi hoặc, lo lắng trong lòng đã thấy hắc bào nhân đối diện cười lạnh một tiếng, tay áo phất lên, chỉ lộ ra bàn tay không, hai ngón tay nhẹ nhàng chậm rãi đặt lên một đoạn kiếm gãy.

Mọi người bực tức, không ngờ lại nhìn thấy nửa đoạn kiếm gãy này đột nhiên trở nên mềm như bún, tả hữu đảo lộn hạ xuống, sau đó một giọt chất lỏng màu bạc trước mắt mọi người xoạch một tiếng rơi trên mặt đất.

Sau đó là giọt thứ hai giọt thứ ba…

Tả Kinh Hồng cả người lông tơ dựng đứng! Chỉ cảm thấy trong đầu một mảng lạnh lẽo! Bởi vì ngay lúc hắn chẳng coi vào đâu, đoạn kiếm này chậm rãi trở nên ngắn dần, hóa thành từng giọt nước thép. Tiêu thất trong tay hắc bào nhân! Cái này thực sự là quá đáng sợ, thật không thể tưởng tượng. Vô hạn kinh khủng a!

Tả Kinh Hồng đứng ở khoảng cách gần nhất, lại vẫn không có chút nào phát hiện hắc bào nhân có hành động đề khí vận công. Càng không phát hiện hắn có bất cứ gì dị thường. Hắn cứ bình thản đứng như vậy, nhưng một đoạn kiếm từ tinh cương bách luyện này cứ như vậy biến mất không còn.

Những người tới đây, nào có ai là kẻ xoàng xĩnh? Đao kiếm trong tay những cao thủ này tự nhiên không phải là đồng nát sắt vụn, cho dù là một ít gãy nát trên mặt đất, kém nhất cũng là bách luyện tinh cương thiết! Đừng nói chỉ dùng huyền công tiêu hủy, cho dù là ném vào lò lửa thiêu đốt ba ngày ba đêm vị tất đã có thể luyện hóa!

Nhưng hắc bào nhân trước mắt lại làm được nhẹ nhàng bâng quơ như vậy. Chỉ dùng hai ngón tay chạm vào, liền luyện hóa xong rồi!

Kinh thế hãi tục!

Sau lưng Tử Kinh Hồng, vang lên tiếng mọi người đồng thời hít một hơi! Có nhiều người sau khi sợ hãi mới thầm nghĩ may mắn chính mình vừa rồi không có hoài nghi. Nếu nhất thời nóng đầu lên nói một hai câu nghi ngờ vậy cũng chỉ có kết quả đi tìm chết! Hơn nữa là chết tuyệt đối vô ích, tuyệt đối không có người nào giúp đỡ đòi công đạo! Tìm cường giả như thế đòi công đạo, đây chính là hành vi của tên đần độn.

- Cũng coi như các ngươi còn tốt, trước mắt còn chưa có chê sống nhiều, lại nghĩ lúc đầu các ngươi chỉ vì Đoạt Thiên chi chiến, sau này lại tự mình tham dự, lão phu hôm nay phá lệ không làm khó các ngươi.

Hắc bào nhân khoan hồng độ lượng nói tiếp:

- Dù nói thế nào, lão phu cũng là một phần tử của đại lục. Tuy không xuất lực cũng không nên hủy đi bọn người vì đại lục mà ra sức các ngươi, các ngươi đi đi!

Tử Kinh Hồng trên mặt hiện lên vẻ lúng túng, cùng Dư Nhất Bán, Tiêu Vị Thành nhìn nhau, đều có chút ý tứ tiến thoái lưỡng nan. Hôm nay mắt thấy sắp hoàn thành đại công, thừa sức diệt Quân gia, càng có thể tàn sát một mạch tứ đại thú vương, nhưng nửa đường lại giết ra một cường giả như vậy, hơn nữa mọi người còn tuyệt đối không thể địch lại, hắn lại phóng thích mọi người, có thể nói là phi thường khoan hồng độ lượng. Nhưng nếu nghe đối phương nói xong liền rút lui, như vậy còn gì là mặt mũi? Sau này truyền ra như thế nào?

Tam Đại Thánh Địa, chín mươi vị cao thủ! Vì người ta nói mấy câu như vậy, cứ như thế quên hết mục đích của mình, toàn bộ dừng lại ảo não ra về. Việc này đối với danh dự Tam Đại Thánh Địa quả thực là đả kích trí mệnh!

Hơn nữa, hôm nay cùng với thiên phạt chúng thú, nhất là Mai tôn giả đã kết hạ tử cừu, Mai tôn giả chắc chắn sẽ không lưu thủ như trước, chưa tính đến uy hiếp của vị hắc bào nhân thần bí trước mặt này, chỉ nghĩ tới thực lực kinh nhân cùng với tốc độ khủng bố của nàng, cũng đủ để khiến đại đa số người ở đây ăn không ngon ngủ không yên!

Nhưng nếu không đi, lưu lại còn có tác dụng gì?

- Tiền bối, tiền bối nói vậy cũng hiểu rõ ta là phụng mệnh mà đến, nếu quả thực tay không mà về cũng không tránh khỏi một chút trách phạt. Tất nhiên chúng ta có liều mạng chịu phạt cũng không dám qua mặt tiền bối, chẳng qua tiền bối thân mang tuyệt nghệ lại có thể luyện chế ra nghịch thiên thần đan, chẳng biết có thể vì Đoạt Thiên chi chiến mà bỏ ra chút khí lực? Chỉ cần tiền bối xuất ra chút đan dược, thiên hạ muôn dân cũng vĩnh viễn cảm tạ đại ân! Tiền bối cũng nói minh là một

phần tử của Huyền Huyền đại lục. Chỉ là một chút khí lực tiền bối không coi vào đâu thôi! Xin tiền bối thành toàn!

Mấy người còn lại ánh mắt sáng ngời, rối rít chờ đợi hắc bào nhân trả lời, dùng đại nghĩa tác động như vậy, cũng không sợ xúc phạm vị lão giả này!

- Cho các ngươi ba phần mặt mũi, các người lại muốn trèo lên đầu lên cổ sao? Thiên hạ muôn dân kia là trách nhiệm của các người không phải trách nhiệm của ta, cùng ta có quan hệ gì?

Hắc bào nhân liếc mắt một cái, đột nhiên cười lạnh:

- Các người là vì đan dược của ta, xuất động hàng loạt, ngay cả người mang đan dược cũng không tha, lại tự tiện xông vào nhà đồ đệ ta, đại phát hung uy, giết đến máu chảy thành sông, nếu không phải lão phu đột nhiên xuất hiện cả Quân gia hiện tại đã bị các người đồ sát! Hiện giờ ta tới đây, các ngươi cảm thấy không thể địch nổi, lại muốn lão phu vì thiên hạ thương sinh cấp đan dược cho các ngươi?

- Thiên hạ muôn dân? Chẳng lẽ lại có mặt mũi như vây?

Hắn cười quái dị một tiếng, thanh âm càng ngày càng rét lạnh:

- Ta vì thiên hạ thương sinh suy nghĩ, thiên hạ thương sinh lúc nào thì suy nghĩ cho ta? Muốn để ta thành toàn cho các người? Các ngươi cũng không phải là con ta, ta vì sao phải thành toàn cho các ngươi? Tiểu tử, ngươi uống lộn thuốc sao? Là đầu óc quá dài hay quá ngắn hả hả?

Vị cao nhân này tuyệt đối là đệ nhất cao thủ, không ngờ lại chửi ầm lên.

Mọi người nhất thời không thể tưởng tượng được. Đưa mắt nhìn nhau không khỏi đều ngơ ngẩn,

Trong số đó, Dư Nhất Bán tính tình nóng này nhất, thấy hắc bào nhân xuất ngôn vũ nhục mọi người, không khỏi nộ hỏa bốc lên, lạnh lùng nói:

- Gọi ngươi một tiếng tiền bối, chính là tôn trọng ngươi! Ngươi không cần phải tiến thêm một bước, Tam Đại Thánh Địa chúng ta cũng không phải dễ dàng khi dễ! Tam Đại Thánh Địa tượng trưng cho cả tương lai của chúng sinh Huyền Huyền đại lục, cho dù là ngươi cũng có thể đấu lại cả thiên hạ sao?

- Lão phu tự nhiên là đấu không lại toàn bộ thiên hạ! Tam Đại Thánh Địa không phải dễ dàng? Đó là đương nhiên. Từ trước đến nay đều là Tam Đại Thánh Địa khi dễ người khác, có khi nào lại bị người khác khi dễ qua? Chỉ là ta không biết từ lúc nào Tam Đại Thánh Địa lại có thể tượng trưng cho tương lai đại lục?

Hắc bào nhân trào phúng hai câu, đột nhiên khẩu khí trầm xuống:

- Ngươi chính là Dư Nhất Bán?

Dư Nhất Bán nghe thấy khẩu khí bất thiện, không khỏi đùng đùng nổi giận:

- Ngươi nói cái gì? Ta nói cho ngươi biết, hiện tại tam thánh địa có thể đại diện cho tương lại huyền huyền đại lục.

- Cũng không có chuyện gì, lão phu chính là muốn nói cho ngươi biết, trong số những người tới đây hôm nay, người khác có thể đi, nhưng duy chỉ có ngươi tuyệt đối không thể đi! Bởi vì ngươi căn bản là súc sinh, không xứng sống ở trên đời này! Nếu cùng tồn tại với loại súc sinh như ngươi, đây chính là sỉ nhục của lão phu.

Trong mắt hắc bào nhân đột nhiên lóe sát khí, khí thế bàng bạc lần thứ hai triển khai!

Hắc y nhân dĩ nhiên là Quân Mạc Tà, sau khi nghe Lý Du Nhiên báo hiệu, hắn đã bắt đầu một mực chuẩn bị ứng phó với nguy cơ lúc này. Nguy cơ lúc này không phải là nhỏ, một khi vô ý chính là Quân gia bị nhổ tận gốc, còn liên quan đám người thiên phạt Mai Tuyết Yên cũng

không có mãy mắn thoát khỏi. Đơn thuần dựa vào dọa nạt nhất định không ổn, nhưng đánh bừa, cũng càng tuyệt đối không được!

Chỉ cần tưởng tượng đến tình cảnh đó, Quân Mạc Tà cơ hồ lo đến bạc tóc.

Sau khi khổ sở suy tư đến nửa đêm Quân Mạc Tà rốt cuộc cũng quyết định, vẫn là áp dụng biện pháp cũ, đi nước cở hiểm, chẳng qua, lúc này cần phải hết sức tự đề cao mới được. Cho nên khi sự việc vừa xảy ra, Quân Mạc Tà trực tiếp độn vào bên trong Hồng Quân tháp, cố gắng đem tinh thần lực của mình cùng Hồng Quân tháp tương thông, tựa như vài lần giả bộ trước giống nhau. Nhưng lúc này, Quân Mạc Tà tính toán đưa vào toàn bộ tinh thần lực!

Dùng nỗ lực lớn nhất trả giá để Hồng Quan tháp hồi báo.

Tuy rằng việc này đồng nghĩa với liều mạng. Quân Mạc Tà lại không thể không chấp nhận lựa chọn như vậy, nếu hành động còn có cơ hội thành công, không hành động chỉ có ngồi chờ chết!

Mà Quân Mạc Tà trong nửa đêm trước cũng thành công lột xác hoàn toàn.

Lúc này hoàn toàn bất đồng với trước kia!

Khí thế hào hùng, mạnh mẽ tới cực điểm của Hồng Quân tháp cơ hồ đem tinh thần linh thức của Quân Mạc Tà chống đỡ phá nát! Lần ngưu bức này, tiền đặt cược so với những lần trước lớn hơn nhiều, chính là trực tiếp đặt cược sinh tử! Chỉ cần hơi có sai lầm kết cục chính là trực tiếp hồn phi phách tán!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 168: Thiêu Đốt Dư Nhất Bán.

Bởi vì những lần trước nhiều nhất chỉ là mượn uy lực của Hồng Quân tháp, đại bộ phận tinh thần lực của Quân Mạc Tà dùng để tự bảo vệ bản thân, nhưng lúc này đã không hề bảo lưu. Đồng dạng là mượn, nhưng lúc này cơ hồ chính là Hồng Quân tháp mượn Quân Mạc Tà. Hơn nữa thời gian càng lúc càng rút ngắn.

Một hồi đánh cược sinh tử!

Quân Mạc Tà tùy tiện mỗi một phút giây đều là ở trạng thái đi trên dây cao vạn trượng. Tinh thần lực càng lúc càng cạn kiệt, không có một điểm nào có thể dựa vào, càng không có nửa điểm biện pháp an toàn, chỉ cần có chút hơi sơ sẩy chính là xương tan thịt nát. Nhưng Quân Mạc Tà không có lựa chọn nào khác. Hắn chỉ có đánh cược một ván được ăn cả ngã về không.Vạn hạnh chính là, hắn thành công.Hơn nữa lần này vừa hiện thân liền thành công chấn nhiếp toàn trường.

Kỳ thật cái này cũng hợp tình hợp lý, dù sao Hồng Quân tháp cũng hội tụ năng lượng tinh thuần nhất thiên hạ.Tuy rằng Quân Mạc Tà không biết lúc này đang mượn Hồng Quân tháp mấy thành thực lực, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác rõ ràng, ngay cả giờ phút này đem chính mình làm vật trung gian cũng xa xa không thể đạt tới giới hạn của Hồng Quân tháp.

Nếu như nói chính mình là một tinh cầu, vậy Hồng Quân tháp là cả vũ trụ. Quân Mạc Tà có cảm giác mênh mông như vậy. Thần vật này thời viễn cổ đã tạo ra uy lực kinh thiên như thế, Quân Mạc Tà rung động

không nói hết. Theo thực lực bản thân tăng lên, hắn lại càng thấy chính mình nhỏ bé.

Sau đó, Quân Mạc Tà mở ra Âm Dương độn. Theo đỉnh tháp từng bước đi xuống. Lại thêm một trận kinh sợ. Đối diện với gần trăm tên lọc lõi có cả trăm năm trí tuệ, chắc chắc không thể chỉ có vài câu là hù bọn chúng sợ được.

Điều này Quân Mạc Tà đã có chuẩn bị, cho nên sau khi hắn uy hiếp, thấy vẻ mặt nửa tin nửa ngờ, hắn lập tức triển khai sự kinh sợ lần thứ ba.

Kim chi lực!

Một thanh thần binh lợi khí, cứ như vậy trong phút chốc tiếp xúc với hai ngón tay mình hóa thành nước thép, cho tới bây giờ Quân Mạc Tà có thể nói là trong lòng đã định. Ba tràng biểu hiện thần công kinh thế hãi tục đã muốn làm toàn trường hoàn toàn kinh sợ. Cho nên Quân Mạc Tà lập tức đề xuất muốn bọn họ bỏ chạy.

Quân Mạc Tà tuyệt đối muốn đem những người này toàn bộ giết sạch ở đây, nhưng muốn chỉ là muốn, trước mắt hắn còn không có thực lực như vậy, coi như liều mạng ra tay cũng không thể. Nếu vạn nhất làm bọn họ kích động không để ý hậu quả mà ra tay, lập tức sẽ vạch trần mình.

Cho nên Quân Mạc Tà không hề động thủ, vẫn không thể bức bọn chúng đến đường cùng. Vạn nhất phát sinh biến cố, ngày hôm nay có thể chân chính triệt để biến thành bi kịch. Quân gia mấy nghìn người, chỉ sợ trừ mình có năng lực chạy thoát, những người khác hết thảy đều ở lại chỗ này, dù là Mai Tuyết Yên cũng không phải ngoại lệ.

Nhưng mắt thấy đối phương sắp chịu thua, lại bung ra một tên Dư Nhất Bán. Đúng là người tính không bằng trời tính.

Cho nên Quân Mạc Tà cắn răng một cái, bất kể như thế nào cũng muốn đem người này hạ thủ. Hơn nữa với những lời vũ nhục Mai Tuyết Yên vừa rồi, người này cũng không cần sống nữa. Quân Mạc Tà bản ý là

trước tiên đem bọn họ lừa đi. Sau đó hợp tác với Mai Tuyết Yên tìm thời gian khác tính sổ với Dư Nhất Bán, nhưng nếu hắn cứ như vậy nhảy ra, nói không chừng mượn hắn lập uy thêm một lần đi.

Lần chấn nhiếp thứ tư!

Như vậy hoàn toàn triệt để, hoàn toàn khiến người khác không thể quên. Lần này chính là mấu chốt nhất. Ba lượt trước, tuy rằng trấn trụ toàn trường nhưng lại không thể đem bọn chúng dọa chạy. Chỉ có lần sau cùng này, chấn động có thừa, tin tưởng nhất định có thể làm cho những tên hỗn đản này thống khoái rời đi.

Nhưng nếu chấn nhiếp thất bại, Quân gia lập cả tộc toàn diệt. Không có một chút may mắn nào. Cho nên đây cũng là một lần tối mạo hiểm.

Lý do vẫn giống như lần trước, ván này phải cược rồi. Quân Mạc Tà không thể ko cược. Thân phận của hắn bây giờ chính là một vị siêu cấp cao thủ, đối mặt với khiêu khích của người khác như vậy mà còn thờ ơ, vậy ba lượt cường thế chấn nhiếp cũng chẳng khác nào không có.

Cho nên Quân Mạc Tà không có đường lui. Dư Nhất Bán không thể không chết.

Dư Nhất Bán the thé thét dài:

- Ta gọi ngươi là tiền bối, ôn tồn nói với ngươi, ai ngờ ngươi lại dám vũ nhục ta? Ngươi cho rằng ta thực sự sợ ngươi sao?

- Ngươi sợ hay không sợ lão phu, lão phu một chút cũng không thèm để ý, lão phu chính là quyết định giết ngươi!

Quân Mạc Tà hừ lạnh một tiếng quát:

- Dư Nhất Bán, ngươi đã chỉ còn lại một nửa còn sống cũng không có ý tứ gì, để lão phu tiễn một nửa của ngươi lên đường đi theo nửa kia làm bạn đi!

Đột nhiên thân hình hắn không hề có chút dấu hiệu nào phiêu hốt bay tới. Dư Nhất Bán có chút bất an xoay chuyển con ngươi duy nhất của mình, lại phát hiện Tử Kinh Hồng cùng Tiêu Vị Thành đều thối lui hai bước, ánh mắt nhìn mình rõ ràng có một loại ý tứ "ngươi cứ thử đi".

Dư Nhất Bán trong lòng đại định, biết rõ bọn hắn sẽ không thể mặc kệ mà vứt bỏ mình, chỉ cần mình có thể đỡ được đợt công kích thứ nhất của thần bí hắc bào nhân, lập tức có viện thủ, thần bí nhân trước mắt có thể một kích giết chết Chí tôn Lệ Tuyệt Thiên là cực hạn, chưa hẳn có thể giết chết người đã sớm đạt tới chí tôn như mình, ít nhất một chiêu khẳng định là không thể.

Mình chỉ cần đỡ được một chiêu của hắn mà không tổn hại, mọi người sẽ có dũng khí vây công hắn! Nghĩ đến đây, dũng khí nổi lên, hắn đột nhiên hét lớn một tiến, một chân đạp mạnh dẫn đầu nhảy ra ngoài, đơn chưởng giơ lên, ống tay áo trống trơn bên trái lăng không mà cuộn, thậm chí có tiếng gió phần phật giống như nhuyễn tiên.

Sau khi ống tay áo như roi quất tới hắc bào nhân. Hắn dù sao vẫn kiêng kị thực lực quỷ thần khó lường của đối phương. Không dám dùng tay phải của mình cận thân tiến công, dùng ống tay áo tấn công cho dù tổn thất cũng không sao, nếu dùng tay phải có thể bị đối phương trực tiếp phế đi.

Cho nên tay phải của hắn luôn quán chú toàn thân công lực. Tùy thời chuẩn bị quay đầu bỏ chạy. Thậm chí toàn bộ công lực trên tay phải có thể trở thành lực lượng trở ngược lại. Nếu thật sự không thể toàn thân trở ra, như vậy thà rằng chịu nội thương cũng muốn lợi dụng công lực phản kích trở lại thoát thân mà đi.

Đã bố trí đủ loại cũng chỉ cầu có thể đỡ được đợt công kích thứ nhất của thần bí nhân này, đúng là bất đắc dĩ. Không thể không nói, Quân Mạc Tà giả dạng hắc bào nhân có khí thế kinh thiên động địa, đối với Dư Nhất Bán quả thực quá rung động.

Nhưng Quân Mạc Tà chính là cần hắn như vậy. Nếu Dư Nhất Bán toàn lực tiến công mà nói, ngược lại sẽ tạo thành phiền phức lớn cho Quân Mạc Tà. Thậm chí đủ để tạo thành điểm trí mạng, dù sao thực lực hắn cũng vượt xa Quân Mạc Tà, nhìn khắp toàn trường chỉ có Mai Tuyết Yên có thể thắng được dễ dàng.

May mắn là hắn không dám.

Khoảng cách song phương không xa, nhất thời đã tiếp cận cùng một chỗ. Quân Mạc Tà tự nhiên chậm rãi tiến lên, Dư Nhất Bán lại khẩn trương hạn chế hơn nhiều! Trên mặt thậm chí toát ra mồ hôi lạnh.

Đám người Mai Tuyết Yên cũng như đám người Tử Kinh Hồng đối diện biểu tình giốn nhau, đều tụ tập toàn bộ tinh thần lực bản thân dùng thần thức cảm ứng, quan sát một trận chiến này. Sau một trận này, thực lực hắc bào nhân tất phải hoàn toàn thể hiện ra. Giờ khắc này quan hệ tới sự tồn vong của cả Quân gia.

Hai người nháy mắt tiếp cận, Dư Nhất Bán chứng kiến trong mắt hắc bào nhân đối diện quang mang thâm thúy như biển, cho dù rõ ràng đã chuẩn bị vẹn toàn vẫn cảm thấy mạc danh hoảng hốt, ống tay trái xoát một tiếng chém ra một đường hướng vào trước ngực Quân Mạc Tà. Nhưng thần bí nhân đột nhiên không thấy đâu, ở trước mắt mọi người, biến mất ngay trước mặt Dư Nhất Bán.

Tất cả mọi người chấn động, dùng hết toàn bộ thần thức dò xét, thế nhưng cái gì cũng đều không dò xét không ra. Chẳng lẽ hắc bào nhân kia cứ như vậy tiêu thất?

Mà đúng lúc này, đột nhiên Dư Nhất Bán phát ra một tiếng rống thảm thiết, âm thanh cao vút vang tới chín tầng mây! Tiếng kêu cực kỳ thê thảm giống như rút ruột rút gan.

Mọi người trừng mắt nhìn, không khỏi một trận trợn mắt há hốc mồm. Ở trên cái chân còn lại của Dư Nhất Bán, một đoàn lửa ngăm đen không nhanh không chậm thiêu đốt lên.

Dư Nhất Bán kêu lên một tràng dài thảm thiết, ở giữa không trung cố gắng vung tay như gió lốc, muốn dùng gió dập tắt ngọn lửa. Nhưng ngọn lửa màu đen này cũng không chịu ảnh hưởng gì, cứ như vậy mà không nhanh không chậm thiêu đốt, những người có ánh mắt tinh tường đều có thể nhìn ra độc cước của Dư Nhất Bán trong nháy mắt đã ngắn lại một phần ba. Không ngờ chỉ thời gian mấy cái nháy mắt, ngay cả một chút xương cốt máu thịt cũng bị thiêu hủy không còn.

Dư Nhất Bán kêu lên cực kỳ thê thảm. Đột nhiên nặng nề hạ xuống, hắn rốt cuộc không chịu nổi tuyệt đại thống khổ cùng với tuyệt đại sợ hãi này, dùng huyền lực bao phủ bàn tay phải hoàn hảo còn lại muốn đánh xuống một chưởng, nhưng chưởng này vừa đánh xuống, ngón tay vừa mới tiếp xúc với ngọn lửa màu đen kia, Dư Nhất Bán đột nhiên lại kêu lên càng thảm thiết hơn. Cả người hắn đều run rẩy, con mắt duy nhất trừng lên cơ hồ muốn rụng ra ngoài hốc mắt, trên trán gân xanh phồng lên giống như một đám giun bò.

Năm ngón tay đều bắt lửa. Vẫn là ngọn lửa đen ngòm kia!

Hỗn Độn Hỏa, gặp mộc đốt mộc, gặp thủy đốt thủy, gặp kim đốt kim, gặp thổ đốt thổ, gặp khí đốt khí. Trong thiên địa quyết không tồn tại thứ gì Hỗn Độn Hỏa không thể thiêu đốt!

Dư Nhất Bán ba một tiếng rơi trên mặt đất, ngọn lửa trên chân đã thiêu đốt tới đùi, trên tay lửa đã thiêu tới vai, vẫn là không nhanh không chậm thiêu đốt lên. Chậm rãi tao nhã, tựa hồ cháy lên một điệu múa thần bí quý phái, lại như đang cử hành một loại nghi thức tôn giáo thần bí…

Mọi người trừng mắt há miệng, nhìn thấy Dư Nhất Bán ở trong ngọn lửa thống khổ giãy dụa, cả người run lên. Hỗn Độn Hỏa thiêu đốt trên người hắn đang kịch liệt co rút lại trên thân thể của hắn, gân cốt trên người của hắn cũng từ chỗ đó từ từ biến dạng. Nhưng ngọn lửa tạm thời chưa thiêu đốt tới vị trí yếu hại.

“Thương!” Trường kiếm của Trữ Vô Tình rút ra khỏi vỏ, nhân kiếm hợp nhất, như một đạo cầu vồng vạch giữa không trung, một kiếm chém

lên bả vai, một kiếm chém lên đùi Dư Nhất Bán, đem hai bộ phận đang cháy chặt đứt.

“Ngươi nghĩ chỉ cần đơn giản, dễ dàng như vậy sao?” Một âm thanh lãnh đạm tới cực điểm nhẹ nhàng vang lên.

Mọi người hoảng sợ nhìn lại, chỉ thấy Dư Nhất Bán vốn đang nằm trên mặt đất, đột nhiên một đoàn bóng đen xông ra, xuất hiện trong gió tuyết, chính là hắc bào nhân, hắn rõ ràng vừa tiêu thất không ngờ lại có thể đột ngột xuất hiện. Chỉ thấy hắn thương hại nhìn Trữ Vô Tình, chậm rãi nói: “Người này ta muốn giết, cho dù ngươi có biến hắn tàn phế, cũng vẫn không thể không chết.” Nói xong duỗi tay ra, chợt có hai mảnh hắc sắc hỏa diễm đồng thời xuất hiện, giữa màn đêm, bầu trời gió tuyết gào thét, hai luồng hắc hỏa giống như mở ra cánh cửa địa ngục.

Lúc này, ngọn lửa trên người Dư Nhất Bán tựa như hai con hỏa long, lay động trong gió tuyết.

- Trữ Vô Tình, ngươi có muốn nếm thử một chút hay không?

Quân Mạc Tà hử một tiếng, lành lạnh nói.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 169: Tam Đại Thánh Địa

Trữ Vô Tình sắc mắt đại biến. Lui ra sau hai bước. Tay chân có chút run rẩy. Nhìn thảm trạng của Dư Nhất Bán như vậy hắn nào còn có nửa điểm hứng thú nếm thử?

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy trong trận doanh bên mình hô lớn: "Trữ Vô Tình, buông kiếm!"

Trữ Vô Tình ngẩn ra, vừa cúi xuống nhìn đột nhiên sợ hết hồn. Vội vàng buông tay, trường kiếm rơi trên mặt đất vang lên một tiếng, chỉ thấy trên thân kiếm một đoàn hắc hỏa nho nhỏ chậm rãi lan tràn thiêu đốt, đã đem mũi kiếm thiêu đốt mất một góc.

Vừa rồi một kiếm của hắn chặt đứt cánh tay cùng đùi Dư Nhất Bán, trên mũi kiếm cũng chạm phải hắc hỏa, không ngờ bất tri bất giác đã thiêu đốt lên, đáng sợ nhất chính là, hắc hỏa này hoàn toàn vô thanh vô tức, không có nửa điểm nhiệt lượng. Ngay cả kim chúc cũng có thể thiêu đốt, nếu không phải đồng bọn phía sau nhắc nhở …

Sắc mặt Trữ Vô Tình nhất thời trắng bệch như giấy. Nghĩ lại mà không ngừng kinh hãi. Nếu mình cứ như vậy cầm kiếm trở về, chỉ sợ trong nháy mắt công phu đã thiêu lên tay mình. Lại nghĩ đến tình cảm bi thảm của Dư Nhất Bán, hắn rốt cuộc nhịn không được rùng mình một cái. Nhìn trường kiếm trên mặt đất bị hắc hỏa chậm rãi thôn phệ từng chút. Tim Trữ Vô Tình đau như dao cắt.

Đây chính là binh khí mình yêu thích nhất!

Lại nhìn Dư Nhất Bán, đã thấy hắc hỏa không biết từ khi nào đã bốc lên lần thứ hai, phía dưới đã thiêu tới tiểu phúc, phía trên đã bị thiêu đốt chỉ còn lại nửa hộp sọ và một bên ngực. Giờ phút này Dư Nhất Bán rốt cuộc đã không còn tiếng kêu gào, nhưng vẫn còn lưu lại một hơi thở, đây cũng bởi vì thân mình hắn huyền công cao cường, khí mạch trầm sâu. Nhìn thân thể hắn co giật, có thể thấy hắn đang thống khổ như chịu tra tấn của địa ngục.

Dư Nhất Bán rốt cuộc cũng đã chết. Ngay cả một chút tro cốt cũng không lưu lại. Dưới sự thiêu đốt bá đạo của Hỗn Độn Hỏa, thậm chí cả cơ hội hóa thành sương khói cũng không có, cứ như vậy hư không tiêu thất. Một cao thủ cấp Chí Tôn như vậy, không ngờ chưa kịp thi triển tuyệt kỹ của mình, cứ như vậy u mê mà chết. Từ đầu tới cuối hắn chỉ mới quơ quơ ống tay áo. Đối phương thậm chí chưa động thủ, cư nhiên mạc danh kỳ diệu lửa từ dưới đất bốc lên cứ như vậy mà thiêu sống hắn. Mãi cho đến chết, thần trí hắn vẫn thanh tỉnh như cũ, phải chịu đựng cực đại thống khổ! Loại cảm giác kinh khủng tuyệt vọng khi thân thể mình từng từng bị thiêu đốt, chậm rãi biến mất này… Tất cả đồng bọn chiến hữu lại không ai có thể giúp mình, đều trơ mắt nhìn mình chậm rãi biến thành tro bụi.

Mọi người nhìn không chớp mắt. Quả nhiên hắc hỏa khủng bố không gì không thể thiêu đốt, sau khi đốt sạch thân thể Dư Nhất Bán cùng bội kiếm của Trữ Vô Tình vẫn tiếp tục thiêu đốt trên mặt đất, thủy chung không tắt. Hắc bào nhân vẫy tay, hắc hỏa từ từ bay lên, rơi vào trong tay hắn, rốt cuộc biến mất không thấy. Trên mặt đất chỉ còn lại một vùng trống rỗng, cũng không còn một chút hài cốt, mảnh kiếm nào. Nhìn thấy khoảng trống bắt mắt kia, mọi người đều ngơ ngẩn không nói gì, giống như một đám tượng đất.

Sau một lúc lâu không nói gì, Tử Kinh Hồng thở dài một hơi, đột nhiên phát hiện trên trán mình có gì đó, đưa tay quyệt qua lúc này mới biết không biết từ lúc nào mình đã đổ mồ hôi đầy đầu. Một trận gió lạnh đi qua, trong lòng lạnh lẽo giống như bị tưới một gầu nước lanh. Thực lực của Dư Nhất Bán cùng mình đại khái tương đương, mình có thể hơn

một chút nhưng chênh lệch tuyệt đối không lớn, thế nhưng hắn lại bị người ta nhẹ nhàng hành hạ đến chết, thậm chí ngay cả người ta động thủ ra sao cũng không biết.

Tuy nói là người trong cuộc u mê, ngoài cuộc tỉnh táo, nhưng ngay cả bao nhiêu người đứng xem như vậy, không một ai phát hiện ra hắc bào nhân kia ra tay như thế nào, nếu hắn nhằm vào mình động thủ thì thế nào? Mình có thể may mắn thoát được không? Đáp án là không!

Điều này đã quá rõ ràng! Không cần phải phân tích lung tung nữa.

Tiếp tục nhìn sang những người khác, mọi người cử động cũng không sai biệt lắm: Ánh mắt đăm đăm, thân thể cứng đờ, trên mặt mồ hôi đầm đìa chảy. Những người này, năm xưa có ai không phải từng hoành hành thiên hạ, quát tháo rung trời? Nhưng giờ phút này tất cả mọi người tụ tập lại đây, không ngờ vẫn bị người nọ dọa đến mức như vậy.

Chuyện này cũng chỉ có thể nói, thực lực của hắc bào nhân kia quả thực quá quỷ dị biến thái đi.

“Tử Kinh Hồng, ngươi còn có lời nào chưa nói sao? Hay là còn có chuyện gì cần phải cùng ta thương nghị?” Quân Mạc Tà chắp tay sau lưng, ánh mặt lãnh đạm dừng lại trên người Tử Kinh Hồng lành lạnh hỏi.

Cơ hồ đồng thời, khí thế hắc bào nhân trở nên phi thường không ổn định, dường như đã tràn ngập tức giận. Khí thế cuồng bạo giống như biển khơi cuộn sóng. Sóng dâng ngập trời, từng đợt từng đợt trùng kích tới. Tử Kinh Hồng lắp bắp kinh hãi. Biết rõ hắc bào nhân cường đại trước mặt này hiển nhiên đã sắp sửa đến giới hạn bùng nổ. Nếu mình không thể lập tức đưa ra một câu trả lời thuyết phục, chỉ sợ hắn sẽ lập tức ra tay, diệt sát toàn bộ mình cùng những người bên cạnh.

Thế nhưng hắn nào biết được, hiện tại trong lòng Quân Mạc Tà có thể nói là gấp gáp đến mức không chịu nổi, lúc này cũng chỉ là miễn cưỡng duy trì mà thôi; khởi động Âm Dương Động còn chưa có việc gì, nhưng vừa dùng đến Hỗn Độn Hỏa thì vô cùng chật vật, hơn nữa càng ngày

càng có cảm giác không ổn… năng lượng dần dần xao động, thậm chí có cảm giác không thể khống chế được.

Quá trình dung hợp lúc này đã được một thời gian dài, tinh thần lực của Quân Mạc Tà đã dần dần không thể chịu nổi năng lượng của Hồng Quân tháp! Tùy lúc đều có thể không khống chế được, tới lúc đó hắn cũng chỉ có thể bất lực.

Nếu tiền bối đã có lệnh, vậy chúng ta lập tức lui đi. Bất quá, về chuyện thần đan, vẫn thỉnh tiền bối cân nhắc một ít, dù sao đoạt thiên chi chiến cũng không phải là việc của riêng ai, mà chính là chuyện của cả huyền giới, là đại sự liên quan đến tương lai của huyền huyền đại lục.

Tử Kinh Hồng cung kính khom người.

Ân, chuyện này, trong lòng ta tự biết xử lý; đợi thời cơ thích hợp, ta sẽ đi Tam Đại Thánh Địa mộ lần! Ha Ha, Tam địa thánh địa, ta nhất định sẽ đi.

Quân Mạc Tà trầm giọng chậm rãi nói. Nhưng trong lòng lại đang thầm cắn răng bất quá ta cũng không đi đem thần đan cho các người, mà là đi trút giận! Đi giết người! Có gan khi dễ Quân gia ta như vậy, lần này sao lại không trả lại cho lấy lại một chút? Làm thế nào thể hiện cho Tam Đại Thánh Địa một mảnh thịnh tình?

Đã như vậy, đa tạ tiêng bối cho phép! Tử Kinh Hồng vui mừng không xiết, thi lễ thật sau, rồi lại có chút lắp bắp nói: Nhưng không biết vào thời gian nào thì…

Đủ rồi. Trong vòng hai năm, chậm nhất là trước đoạt thiên chi chiến ta sẽ đích thân tới Tam Đại Thánh Địa! Bọn ngươi còn chuyện gì sao? Không có chuyện gì biến đi, Quân gia nơi này, sau này không đừng có trêu chọc tới, nếu còn muốn nói gì, vậy cũng không cần đi nữa! Bên ngoài các ngươi như thế nào, lão phu cũng không có hứng thú đi quản, ta chỉ nói đến đây thôi!

Quân Mạc Tà cảm giác đầu đau như muốn nứt ra, linh hồn tựa hồ cũng bị xé rách, hắn gần như muốn rên lên thành tiếng.

Quân Mạc Tà thậm chí cảm giác được, thống khổ như vậy chưa chắc đã thấp hơn Dư Nhất Bán vừa rồi phải thừa nhận nối thống khổ hỏa thiêu …

Vậy xin tiền bối cho biết danh hào. Để cho tại hạ trở về cũng có một chút khai báo.

Tử Kinh Hồng đã quyết định rời khỏi, phất tay làm một cái thủ thế, tổng cộng tám mươi chín người của Tam Đại Thánh Địa vô luận bị thương hay không đều tụ lại một chỗ chuẩn bị rời đi.

Độn Thế Tiên Cung tuy rằng bi phẫn, nhưng cũng không có biện pháp. Dư Nhất Bán hiện tại ngay cả một sợi lông cũng không còn, cho dù bi phẫn, cũng có thể làm sao? Báo thù? Quả thực nói giỡn. Voi giẫm chết một con kiến, con kiến khác cũng muốn báo thù. Nhưng vấn đề là báo thù như thế nào?

Hết thảy chỉ có trở về thỉnh cung chủ cân nhắc quyết định, hiện tại nếu miễn cưỡng ra tay, bất quá chỉ là bỏ đi thêm vài mạng người. Mắt thấy Chí Tôn Kim Thành cùng Mộng Huyễn Huyết Hải chuẩn bị bỏ chạy, đám người Trữ Vô Tình cũng đã chuẩn bị bỏ chạy theo.

Lão hủ Phong Tuyệt Tình, năm đó có một ngoại hiệu gọi là Tuyệt Tình Trảm Thiên!.

Quân Mạc Tà hừ lạnh một tiếng nói:

Nếu như huynh đệ nghìn năm trước vẫn còn, hắn có thể biết tên lão phu. Trở về mà hỏi tiền bối của các ngươi đi!

Tử Kinh Hồng dùng sức hít một hơi, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, trong lòng một mảng rung động. Khó trách lại có thể có thủ đoạn

đoạt thiên địa tạo hóa như vậy, người trước mắt không ngờ là một siêu cấp lão quái vật sống hơn ngàn năm.

Không biết nói gì nữa, hắn cung kính thi lễ:

Phong tiền bối, tại hạ xin cáo từ, tùy thời hoan nghênh Phong tiền bối tiên giá quang lâm Tam Đại Thánh Địa.

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, không đáp lại, khoanh tay xoay người không để ý tới, khí tức trên người cũng càng thêm cuồng bạo, cũng đã đến điểm giới hạn không khống chế nổi.

Nhưng một đám người Tử Kinh Hồng lại một lần nữa hiểu lầm, cảm giác lão tiền bối sống hơn ngàn năm này đã rất bất mãn với sự dây dưa của nhóm người mình, tùy thời đều có thể ra tay, không khỏi đều kinh hoảng trong lòng.

Tử Kinh Hồng vội quyết đoán, quát lên:

Đi!

Tám mươi chín người đồng thời bay lên, tốc độ của cường giả cấp bậc Chí Tôn cực kỳ mau lẹ, vừa lóe lên đã muốn vượt ra ngoài tường bao của Quân gia, cơ hồ trong nháy mắt đã tiêu biến trong gió tuyết mờ mịt.

Cuối cùng cũng đã đi!

Cuối cùng cũng đi sạch rồi!

Quân Mạc Tà cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn đã sớm chống đỡ không nổi áp lực khổng lồ của Hồng Quân tháp, Quân Mạc Tà lúc này đã sớm tới cực hạn, giống như Tôn hành giả bị đè ép dưới ngũ hành sơn! Hồng Quân tháp vốn là thế gian vô thượng thần vật, bộc phát ra uy lực làm sao thân thể phàm phu tục tử của Quân công tử có thể đủ khả năng thừa nhận?

Quân Mạc Tà phát huy toàn bộ tinh thần lực nỗ lực để khai thông dung hợp với Hồng Quân tháp, đổi lấy đại giới sử dụng, hậu quả là toàn bộ tinh thần bản thân toàn diện phản phệ, còn phải gánh chịu toàn bộ áp lực của Hồng Quân tháp! Nếu không phải Quân Mạc Tà kiên nhẫn kinh người, tận lực chống đỡ, một chút cũng không dám lơ là, chỉ sợ đã sớm hồn phi phách tán!

Cường địch cuối cùng rời đi, tâm thần Quân Mạc Tà cơ hồ thả lỏng theo bản năng, một cỗ khí thế cuồng bạo dị thường giống như thuốc nổ ầm ầm bạo tán!

Một cỗ khí thế gần như không thể chống cự lại chợt bùng nổ. Khiến cho đám người Mai Tuyết Yên muốn tiến lên cám ơn cũng không chịu nổi mà ngạt thở, một cỗ thiên địa chi uy bàng bạc hiện ra trước mặt, nhịn không nổi dâng lên một cỗ kính sợ từ tận đáy lòng, có một loại xúc động muốn quỳ xuống!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 170: Nếu Hắn Chết.

Các đội viên của "Tàn Thiên Phệ Hồn" tu vi hơi yếu kém, càng không nói tới một ít gia đinh Quân gia đều quỳ bình bịch xuống đất! Bị cỗ khí thế này áp đảo, thậm chí nhiều người trực tiếp phục xuống sát đất.

Áp lực khổng lồ chưa từng có, theo sau chính là vô hạn thống khổ, sau khi địch nhân rút đi điên cuồng trùng kích thần thức Quân Mạc Tà, hắn rốt cuộc nhịn không được rên rỉ thành tiếng, sau đó "xoát" một tiếng biến mất không thấy. Hắn thậm chí không kịp nhìn qua xem Quân gia tổn thất những gì. Ngay cả gia gia cùng tam thúc bị thương như thế nào, tinh thần lực đã bị đánh nát, tiếp theo liền bị Hồng Quân tháp hút vào.

Hoàn toàn biến mất không còn bóng dáng!

Quân Chiến Thiên cùng Quân Vô Ý vốn đã nghĩ rằng phải chết, sớm đã tuyệt vọng, không nghĩ lại được cứu trợ, không ngờ sơn hồi lộ chuyển (tình thế đảo ngược)! Cố gắng gượng thân thể bị thương muốn tiến lên cảm ơn, nhưng không ngờ vị ân nhân cứu mạng lại đột nhiên biến mất. "Tính tình thật kỳ quái!" Trong lòng phụ tử hai người cùng nghĩ. Nhưng nghĩ đến nhân vật lợi hại như vậy dĩ nhiên lại là sư phụ Quân Mạc Tà, hai người lại không nhịn được vui sướng. Trải qua chuyện này, Quân gia trong một thời gian ngắn tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự tình gì.

Quân Chiến Thiên thở dài một tiếng, nhìn đống hỗn độn trong viện, trong lòng an ủi một chút, may mắn không có thương vong quá lớn, thật sự là quá may mắn. Quân Chiến Thiên thản nhiên ra lệnh cho mọi người quét dọn, khôi phục mọi thứ, mọi người nghỉ ngơi. Quân lão gia tử cũng không nói thêm lời gì, nhưng khẩu khí cũng thân thiết không ít. Việc này

mọi người ở đây tối nay đều có thể cảm thụ rõ ràng. Quân lão gia tử rất rõ ràng: Toàn bộ mọi người ở đây, đều là trụ cột chân chính của Quân gia. Chân chính có thể dựa vào!

Những người này, sau này sẽ là người trong nhà. Cùng là người nhà không cần nói cái gì cảm kích, nhưng lại cần toàn tâm toàn ý mưu cầu phúc lợi cho họ, đây mới là việc một vị gia chủ cần phải làm. Còn về phần những kẻ không đến, Quân Chiến Thiên đã dự định sau tràng phong ba này toàn bộ đuổi đi! Chỉ biết cùng hưởng phúc, không thể chung hoạn nạn, lưu lại còn có ý nghĩa gì?

An bài xong, Quân Chiến Thiên mới nhanh chóng dặn dò Quân Vô Ý:

- Nhanh chóng đi xem Tả Mạc thế nào. Tràng diện lớn như vậy như thế nào nó lại không xuất hiện?

Quân Vô Ý lĩnh mệnh mà đi. Mà bên cạnh Mai Tuyết Yên cũng chấn động mãnh liệt. Cự ly Mai Tuyết Yên gần với Quân Mạc Tà nhất, bản thân nàng cũng có thực lực cao nhất ở đây, mà Quân Mạc Tà trước khi biến mất rên rỉ một tiếng tuy rất bé gần như không thể nghe thấy, nhưng vẫn bị nàng mẫn duệ phát hiện, chỉ trong một thoáng trong lòng nổi lên kinh đào hải lãng. Vị cái thế cao nhân này tại sao lại rên lên thống khổ như vậy? Mà tại sao thanh âm rên rỉ lại giống như là Quân Mạc Tà phát ra? Chẳng lẽ thần bí cao nhân này chính là Quân Mạc Tà? Chẳng qua là dùng một loại biện pháp thần bí?

Nhưng điều này sao có thể? Xà Vương Thiên Tầm tập tễnh đi tới nói:

- Nga? Vị cao nhân đó đã đi rồi?

Mai Tuyết Yên ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng, trong lòng kinh ngạc tự hỏi, hoàn toàn không nghe thấy Xà Vương nói chuyện. Mỗi một câu Quân Mạc Tà từng nói với nàng vang vọng bên tai. Dần dần nàng càng khẳng định, thanh âm rên rỉ vừa rồi quả thật chính là Quân Mạc Tà.

Hắn, hắn thế nào…?

Có thể một chiêu đánh chết tuyệt đỉnh cao thủ trên Chí Tôn, bày ra trêu chọc tàn nhẫn như thế, nếu tự thân thực lực không đủ mà mạnh mẽ thi triển, tất nhiên cần trả giá cực kỳ thảm trọng. Cho dù là Quân Mạc Tà cũng không thể ngoại lệ! Quân Mạc Tà vốn đã chấn nhiếp toàn trường, lại bởi vì lúc trước mình nói nhất định phải giết chết tên súc sinh kia mà mạnh mẽ ra tay.

Chẳng lẽ là vì ta sao?

Có phải hay không là hắn? Có phải hay không là vì ta? Có phải hay không???

Cho tới bây giờ, Mai Tuyết Yên rốt cuộc mới phát hiện, mình cùng Quân Mạc Tà tiếp xúc lâu như vậy nhìn thấy hắn cười, mắng, lớn tiếng kêu lên, phẫn nộ mắng mỏ cơ hồ đủ loại trạng thái, riêng chỉ có chưa bao giờ thấy hắn khóc lóc rên rỉ. Lúc trước ở Thiên Nam mình dùng Thiên Địa Tù Lung giam cầm hắn, sau đó ngược đãi hắn, cũng chưa từng có. Từ Thiên Nam trở về Thiên Hương thành Quân Mạc Tà ăn nhiều đâu khổ như vậy, nếu là người khác chỉ sợ đã sớm khủng hoảng không thôi, nhưng Quân Mạc Tà vẫn như thường. Ở ngoài Thiên Hương thành, chính mình lại đánh hắn một trận, hắn cũng không có.

Nam nhân này, dường như không cảm thấy cái gì là thống khổ.

Nhưng vừa rồi, trong nháy mắt vừa rồi Mai Tuyết Yên lại rõ ràng nghe được thanh âm rên rỉ thống khổ! Một loại cảm xúc vô cùng kỳ quái một thoáng đã tràn ngập trong lòng nàng, tựa như lòng mình đột nhiên quặn đau. Nàng không mở miệng nói chuyện, quay người lại hướng về tiểu viện của Quân Mạc Tà phóng vụt đi. Nàng trước mắt cần chứng thực, rốt cuộc xảy ra chuyện lớn như vậy, lấy thái độ làm người của Quân Mạc Tà quyết không có lý do gì không xuát hiện, Mai Tuyết Yên vừa mới hi vọng Quân Mạc Tà đã chạy trốn nhưng trong lòng cũng hiểu được Quân Mạc Tà không phải loại người như vậy.

Hắn đối với sinh tử lãnh đạm như vậy, một kẻ ngông nghênh ngang ngược làm sao có thể khiếp nhược chạy trốn? Nếu nói Quân Mạc Tà chạy trốn, Mai Tuyết Yên là người thứ nhất không tin. Nhưng hắn vẫn không thấy đâu.

Nếu nói là hắn đi tìm vị sư phụ kia, như vậy đã có chỗ dựa vững chắc hắn cần gì phải chạy trốn. Sư phụ của hắn đã xuất hiện, địch nhân cường thịnh như vậy cũng không sợ, hơn nữa địch nhân cũng đã lui bước, Quân Mạc Tà không có lý do gì không lộ diện. Nếu hiện tại có thể tìm thấy hắn ở Quân gia như cũ, nói lên thần bí nhân kia không phải hắn. Nhưng nếu tìm không thấy vậy âm thanh rên rỉ kia đại biểu cho cái gì?

Nếu quả nhiên là hắn, như vậy cần phải trả giá thế nào mới có thể làm được hết thảy những chuyện vừa rồi?

Đến trình độ của Mai Tuyết Yên cũng biết trong thiên địa có vô số chuyện tình không thể giải thích, thậm chí ở thời kỳ toàn thịnh của nàng, nếu không bị nội thương, nàng cũng biết một bí pháp có thể hướng thiên địa mượn lực! Chẳng qua bí pháp này đòi hỏi trả giá quá đắt, không phải gặp chuyện không thể giải quyết hoặc tình huống chắc chắn mất mạng tin tưởng không có người nào ngu xuẩn làm theo.

Chẳng lẽ Quân Mạc Tà sử dụng chính là loại kỳ môn dị pháp này sao? Như hắn hiện giờ cũng chỉ vừa mới đột phá Thần Huyền, làm sao có thể thừa nhận thiên địa chi lực khổng lồ? Cho dù là chính mình, chỉ sợ cũng phải trả giá bằng tính mạng, huống chi một thần huyền nho nhỏ như Quân Mạc Tà? Nếu thật sự là thế, mới có thể giải thích âm thanh rên rỉ yếu ớt kia.

Thân hình Mai Tuyết Yên như điện, vọt vào trong tiểu viện của Quân Mạc Tà. Sau đó lục soát một lượt, chớp mắt thần thức đã bao phủ phạm vi toàn bộ Quân gia, một góc nhỏ cũng không để sót. Nàng thậm chí quên mất lục phủ ngũ tạng của mình còn đang kịch liệt đau đớn, khóe miệng mình còn đang chậm rãi tràn ra máu tươi. Nàng chân chính quên

hết toàn bộ, chỉ còn lại lo lắng cực điểm cùng với ánh mắt không ngừng tìm tòi mọi ngóc ngách.

Rốt cuộc, Mai Tuyết Yên suy sụp dừng lại trước cửa Nhã Hương tiểu trúc. Quân gia hết thảy như trước, nhưng không thấy Quân Mạc Tà. Tuy rằng trước đó, hắn cũng thần bí biến mất, nhưng Mai Tuyết Yên biết lần này không giống như trước!

Hoàn toàn không giống!

Hoa tuyết vẫn không nhanh không chậm rơi xuống, đây cũng là thời tiết Mai Tuyết Yên thích nhất, nhưng hôm nay nàng vừa thoát khỏi đại nạn, trong lòng lại cảm thấy ảm đạm. Lần đầu tiên nàng cảm thấy sự yếu đuối của mình.

Hắn rốt cuộc chạy đi đâu rồi?

Nàng nhẹ nhàng nhắm hai mắt, đột nhiên một giọt nước mắt chậm rãi chảy ra.

Xà Vương Thiên Tầm nhẹ nhàng đi tới, có chút lo lắng nhìn nàng:

- Đại tỷ?

Trong mắt Mai Tuyết Yên bộc phát ra hai luồng ánh mắt sắc bén dị thường. Nàng vẫn đứng yên không hề động, tóc trên đầu lại đột nhiên tung bay. Thật lâu sau, Mai Tuyết Yên bỗng quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo:

- Hổ vương và Hùng vương đâu?

- Lão đại, chúng ta ở đây.

Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa trên người đều chồng chất thương tích, tiến lên từng bước trước mặt Mai Tuyết Yên.

- Quân Mạc Tà cấp cho hai ngươi hai cây thần binh vì cái gì mà không dùng, chỉ biết dùng quyền cước xông lên, cán ngươi là đồ ngốc hả?

Mai Tuyết Yên giận dữ khiển trách.

- Ta… ta…

Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa cứng họng, muốn nói “chúng ta còn chưa kịp” cuối cùng lại hổ thẹn cúi đầu.

Trên thực tế hai đại thú vương không có thói quen sử dụng binh khí, đơn thuần xung phong liều chết. Một lúc sau nhớ lại thì đã chiến đấu xong…

- Bất quá trước mắt chính là chuyện tốt Tam Đại Thánh Địa sẽ ngộ nhận thực lực của các ngươi, hai người các ngươi bây giờ lập tức khởi hành trở về Thiên Phạt sâm lâm! Nếu có người chặn đường không cần phải do dự gì, toàn bộ giết hết, nhớ rõ cho ta không dùng hai kiện thần binh kia! Cho dù là tan xương nát thịt cũng phải đem đan dược trở về an toàn!

Thanh âm Mai Tuyết Yên giống như thiên niên huyền băng.

- Thông báo toàn bộ huyền thú cửu cấp đỉnh phong trong Thiên Phạt sâm lâm, nếu trong hai năm vẫn như cũ không đột phá bình cảnh, như vậy chờ lúc ta trở về sẽ từng bước thanh tẩy sạch! Vô dụng như vậy, lưu lại để làm gì? Các huyền thú đang ở bình cảnh bất kể giai vị, xử lí giống nhau! Ngay cả các ngươi cùng Hạc lão tam cũng không ngoại lệ, theo như vậy mà xử lí! Tận lực đề thăng thực lực, sau đó tập kết ở Thiên Phạt sâm lâm chờ lệnh ta! Nếu như … nếu như … hắn đã chết, ta muốn Tam Đại Thánh Địa cùng hàng tỷ sinh linh đại lục chôn cùng!

Mai Tuyết Yên nói đến câu sau cùng, sát khí trong mắt đột nhiên ngưng tụ thành thực thể đỏ rực, khẩu khí như đinh đóng cột, tuyệt không để lại đường lui. Quân tử thì mặc cho các ngươi khinh nhờn sao? Rốt

cuộcta sẽ cho bọn người âm mưu các ngươi thấy quân tử nổi giận thì có hậu quả gì.

Xà, Hùng, Hổ tam vương đột nhiên nghe thấy Mai Tuyết Yên nói như vậy không khỏi âm thầm rùng mình, ánh mắt lão đại lúc này nóng rực! Xem ra, Thiên Phạt có không ít huynh đệ sẽ gặp tai ương. Đột phá bình cảnh, nói dễ hơn làm. Nhưng hiện tại ba người làm sao dám phản kháng? Chỉ có thể đồng thanh đáp ứng:

- Vâng, rõ rồi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 171: Thật Sự Không Yên

Hùng Khai Sơn và Hồ Liệt Địa co đầu rụt cổ nhìn Mai Tuyết Yên một chút, Hùng Khai Sơn ngập ngừng nói:

- Vậy, lão đại, chúng ta đi bây giờ nhé?

- Lập tức cút ngay cho ta!

Mai Tuyết Yên đuổi một tiếng.

Hai đại thú vương cả người run rẩy, vội vàng chạy trối chết ra ngoài. Trong nháy mắt hai thân ảnh vạm vỡ liền biến mất trong gió tuyết. Thân pháp cực nhanh, cho dù phía trước là Tam Đại Thánh Địa cũng liều mạng chạy ra nhanh hơn.

Trong lòng Mai Tuyết Yên khó có thể bình tĩnh, nhưng lựa chọn thời điểm này vẫn là lựa chọn tốt nhất.

Người của Tam Đại Thánh Địa hầu hết vẫn ở phạm vi Thiên Hương, chưa rời đi xa. Sự tính toán của Mai Tuyết Yên trái ngược với tâm tư của bọn hắn. Hùng Vương và Hổ Vương đã được viện trợ bởi vị cao nhân thần bí Quân gia nên toàn bộ băn khoăn đều đã biến mất. Dù gì thì cũng phải dưỡng thương xong mới đi được, cho nên bọn hắn cho dù muốn bố trí kế hoạch chặn đánh thì cũng phải vài ngày sau đó!

Nhưng mà bấy giờ với cước bộ của hai vị thú vương chỉ sợ là đã ở xa ngàn dặm, cho dù muốn chặn đường thì cũng đã muộn.

Cho nên Mai Tuyết Yên nắm lấy thời cơ, không them để ý thương tích trong người bọn Hùng Khai Sơn, lập tức ra lệnh cho bọn họ dùng tốc độ cao nhất trở về! Bởi vì cho dù đang có thương tích, nhưng lại là thời gian an toàn nhất! So với việc dưỡng thương vài ngày thì an toàn hơn rất nhiều!

Thấy hai vị thú vương đã rời đi, Mai Tuyết Yên lẳng lặng đứng trong gió tuyết, hai bàn tay nhẹ nhàng vuốt thanh kiếm, ánh mắt có chút mê mẩn nhìn vào trong viện. Trong đầu lại hiện lên nụ cười của Quân Mạc Tà, không biết hắn là người như thế nào? Thật sự là khẩn cấp chết người.

Xà Vương Thiên Tầm đứng lẳng lặng một bên, ánh mắt phức tạp.

Rất lâu sau Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Đã phát hiện Quân Mạc Tà ở đâu chưa?

Xà Vương Thiên Tầm nói:

- Quân gia đã tìm kiếm khắp nơi. Đại tỷ yên tâm, tuy rằng trước mắt chưa tìm thấy, nhưng mà hắn có một sư phụ mạnh mẽ ở bên cạnh chắc sẽ không có việc gì đâu.

Mai Tuyết Yên thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại một cách mệt mỏi:

- Ta sợ chính là điều này, ta sợ là hắn giả mạo sư phụ hắn. Nhưng mà chuyện này không thể nói rõ ràng.

Mai Tuyết Yên trong lòng suốt ruột, nhưng cũng không có cách nào.

Ngơ ngẩn đứng một lúc lâu, cuối cùng tâm trạng dao động, phun ra một ngụm máu.

Ngay khi Quân Mạc Tà không khống chế nổi nữa thì Hồng Quân Tháp đột nhiên bạo phát khí tức, các cao thủ Tam Đại Thánh Địa đang

cấp tốc rời xa đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn khí thế như bão táp, ai nấy mồ hôi đầm đìa, trong lòng thầm than may mắn.

Thật sự mãnh liệt!

- Tử huynh, vừa rồi thật nguy hiểm. Nhờ Tử huynh quyết đoán kịp thời.

Chí Tôn Kim Thành trong lòng vẫn sợ hãi, bay với tốc độ cực nhanh, ghé vào tai Tử Kinh Hồng, hai người sóng vai bay nhanh. Vừa bay vừa nhỏ giọng nói.

- Thực sự nguy hiểm!

Tử Kinh Hồng cũng lau mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn nghiến răng nghiến lợi nói:

- Trữ Vô Tình và tên Mã Giang Danh mấy tên vương bát đản. Trở về chỉ nói muốn đối phó Mai Tôn Giả liền vạch kế hoạch. Nào ngờ chúng ta hùng hổ đến đây lại gặp một tên sát nhân như vậy. Hao binh tổn tướng, lại còn thất bại! Đâ đúng là mặt rỗ lại không phải là mặt rỗ, hãm hại người khác!

Trong lòng Tam đương gia giờ phút này tràn ngập phẫn uất. Nghĩ đến mình cúi mặt cúi đầu trước thần bí nhân kìa, tức khí đánh một cái vào không khí, nghĩ rằng mất hết mặt mũi của mình.

- Nếu với thực lực người đó, nếu không vì Đoạt Thiên chi chiến mà nói, khả năng lưu chín mười người chúng ta lại là rất cao. Còn chưa nói đến hắc hỏa kia, khắp nơi trên người Dư Nhất Bán. Lúc đối mặt với Trữ Vô Tình, lão quái vật đó chỉ vung tay hai cái, nếu mà trúng người chúng ta thì...

- Không sai! Chỉ riêng hắc hỏa đó cũng đủ lưu chúng ta lại rồi. Một khi hắc hỏa đó phát ra toàn bộ thì một mảnh cũng không còn. Ngay cả

lúc thu lại, cũng dễ dàng như một món đồ chơi vậy, cứ như vậy biến mất nhẹ nhàng, không hiểu biến mất kiểu gì. Quả là kỹ thuật thần kỳ!

Tiếu Vị Thành sợ run cả người. Nhưng hắn không biết rằng lúc đó Quân Mạc Tà không phải muốn làm như vậy, vấn đề là khi đó Quân Mạc Tà không còn sức. Ám toán một hai người thì hắn còn làm được, nhưng chỉ cần duy trì thêm một thời gian nữa thì không tài nào thực hiện được.

Tiếu Vị Thành nói:

- Hắc hỏa của vị tiền bối kia dĩ nhiên không còn gì để nói. Nhưng mà Tử huynh, không biết ngươi có chú ý hay không, sau khi hắn thiêu đốt Dư Nhất Bán, lần thứ hai xuất hiện tiểu đệ ngi ngờ là hắn từ dưới đất chui ra. Chỉ có như vậy mới có thể giải thích được hắn đi ra từ đâu. Nhưng mà việc đó lại hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả một chút dao động huyền lực cũng không có. Xuất quỷ nhập thần như vậy, giả dụ như hắn đánh không lại thì hắn cũng chui xuống đất được.

- Đúng vậy. Một lão quái vật sống hơn nghìn năm quả không vừa.

Tử Kinh Hồng an ủi:

- Dù sao thì người ta cũng tu luyện hơn một nghìn năm!

Ngụ ý của hắn là người ta tu luyện hơn một nghìn năm, so với việc chúng ta tu luyện vài năm thì thế nào? Cấp gì mà so sánh?

- Tử huynh nói rất đúng.

Tiêu Vị Thành nghĩ lại, sau đó tư tưởng bình tĩnh lại:

- Tin tình báo sai lầm, hại chết ngàn quân! May mắn là Mộng Huyễn Huyết Hải chúng ta không tổn thất bao nhiêu, nếu không trở về sẽ bị tông chủ trách phạt. Khó trách Hoàng Thái Dương kia đã bốc hơi rồi. Con bà nó, cứ như vậy hành động, có lão quái vật khủng bố như vậy tồn tại, làm sao mà tiếp tục?

Sự tức giận của Tử Kinh Hồng lại phát tác.

- Chí Tôn Kim Thành chúng ta không hao tổn quá lớn.

Tiếu Vị Thành cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, có chút cảm giác vui sướng khi người khác gặp họa, nói:

- Nhưng mà Độn Thế Tiên Cung Dư Nhất Bán bị thiêu cháy, chuyện này với Độn Thế Tiên Cũng khẳng định là đả kích không nhỏ. Đại tổng quản cũng bị thiêu, hắc hắc

Nhìn Độn Thế Tiên Cung Trữ Vô Tình sắc mặt u ám, hai người bỗng cảm thấy vui sướng. Chắc chắn người này trở về sẽ chịu nhiều khổ sở!

Tin tình báo quả là sai nghiêm trọng, làm cho đại tổng quản chết ngay tại chỗ, thậm chí đến cả bội kiếm nhiều năm làm bạn bên mình cũng tan thành nước, Trữ Vô Tình trở về Độn Thế Tiên Cung không bị cung chỉ mắng té tát một trận mới là chuyện lạ.

- Nhưng mà Dư Nhất Bán chết cũng đáng! Theo lời hắn nói thì nơi này chỉ có khí tức của cao thủ Chí Tôn chi thượng? Cho dù là lưu manh cũng không bỉ ổi bằng hắn! Lão phu khinh bỉ hắn.

Tử Kinh Hồng hừ một tiếng nói:

- Lão tiểu tử đó bị đốt, nói thật lão phu cũng có chút cảm giác hả lòng hả dạ. Cháy sạch tốt lắm! Mà Phong Tuyệt Tình kia nói không sai tí nào, hắn chỉ còn có một nửa người, sống cũng chẳng có ý nghĩa gì!

- Tử huynh nói rất đúng. Nhưng mà kế hoạch phải thay đổi ra sao đây?

Ánh mắt Tiếu Vị Thành lóe lên.

- Việc này cũng không cần. Vị Phong tiền bối này cũng chỉ là chỗ dựa của Quân Gia, cuối cùng vẫn là nhân loại. Hắn không nhắc đến Thiên Phạt Sâm Lâm, cho nên muốn làm gì thực ra rất dễ dàng. Coi như hắn có

để ý đến Thiên Phạt, nhưng dù sao lúc đó cũng không nói gì. Đến lúc đó chúng ta giả ngu, nói rằng không biết thì lão có thể nói gì? Ở Đoạt Thiên chi chiến hắn cũng không thể gây khó khăn cho chúng ta, khi đó ván đã đóng thuyền, cho dù hắn có tức giận cũng chả thể làm gì. Hắn làm như thế nào được, sức một người có thể chống cả ngoại tộc sao? Đại cục chẳng phải nhờ chúng ta sao?

Tử Kinh Hồng chậm rãi nói, khóe miệng lộ ra một nụ cười ma quái.

Thực tình không phải rằng lúc ấy Quân Mạc Tà không muốn nói, nhưng khổ nỗi hắn muốn nói cũng không nói thêm một chữ được nữa.

- Một khi đã như vậy, chúng ta đặt vấn đề Thiên Hương xuống, tập trung lực lượng đi đến Thiên Phạt trước. Trước tiên đánh chết Hổ Vương và Hùng Vương sau đó nói sau.

Tiếu Vị Thành nắm chặt nắm tay vẻ mặt hung dữ.

- Hổ Vương và Hùng Vương bị thương không nhẹ. Có sự viện trợ mạnh mẽ này chắc sẽ nghỉ ngơi điều dưỡng vài ngày rồi mới ra đi. Chúng ta bố trí chặn đường, hai tên đó không có tuyệt kỹ phòng thân giống như Xà Vương và Mai Tôn Giả, thay đổi kế hoạch mất công.

Trong mắt Tử Kinh Hồng lóe lên tinh quang:

- Đúng rồi, tên Quân Mạc Tà kia không phải luôn nói là muốn đi Đông Phương thế gia hay sao? Mai Tôn Giả có tình ý với hắn, chắc chắn sẽ đi theo. Khi đó là cơ hội lớn nhất của chúng ta. Nhưng mà cũng phải chú ý, ngàn vạn lần không nên động chạm đến hắn, nhất định phải bắt hắn lại còn có thể trao đổi điều kiện với người áo đen kia.

- Mặt khác cần tăng mạnh giám thị đối với Quân gia, nếu cần thiết có thể tính kế người nhà của hắn.

Tiếu Vị Thành nghe thấy thế mà mặt mày hớn hở, nhịn không được mà nói chen vào.

- Ngươi muốn chết hả?

Tử Kinh Hồng nhìn hắn xem thường:

- Vị Phong Tuyệt Tình kia rõ ràng là ở trong Quân gia, phải biết việc luyện đan này đều sẽ tìm nơi cố định mới được. Mà Quân gia Quý Tộc Đường trong khoảng thời gian này đấu giá đan dược với số lượng dọa người, rõ ràng đấy là chỗ lão quái vật luyện chế. Từ đó có thể thấy rằng lão quái vật này vẫn ở Quân gia chưa bao giờ rời đi! Đi bắt cóc người của Quân gia sao?

Vị Chí Tôn Kim Thành tam châu vương tọa nghĩ ra chủ ý chịu chết như vậy thật mệt chết.

- Ách!

Tiếu Vị Thành mồ hôi đầy đầu, nghĩ một lát mới hiểu được là Quân gia không thể động vào.

- Thực ra chúng ta chỉ cần phái người điều động một khoản tiền lớn cùng với linh dược đã thu thập bao năm qua. Lão quái vật kia tuy rằng thủ đoạn cao minh, thần thông tạo hóa nhưng mà vẫn quan tâm Đoạt Thiên chi chiến. Chúng ta chỉ cần mang đến Quý Tộc đường của họ mua lại, hoặc là thành tâm xin giúp đỡ lão quỷ đó chưa chắc đã cự tuyệt gặp người đi xa ngàn dặm. Biết đâu lại giúp chúng ta luyện chế một ít đan dược, ha ha…

Vẻ mặt Tử Kinh Hồng đầy âm mưu quỷ kế.

- Lời Tử huynh thật đúng đắn. Chúng ta chỉ cần theo lão gia hỏa kia, tin rằng mọi vấn đề có thể giải quyết dễ dàng!

Tiếu Vị Thành nói phụ họa.

- Cả Thú Vương kia cũng không thể thả lỏng. Lập tức phái người giám thị các đường ra của Quân gia, nếu Hổ Vương và Hùng Vương đi

ra thì báo ngay cho chúng ta. Chỉ cần bọn chúng ra khỏi Thiên Hương năm dặm lập tức triển khai chặn đánh.

Tử Kinh Hồng hạ lệnh một cách quyết đoán:

- Nếu gần quá một khi bọn chúng phá vòng vây chạy về Thiên Hương Quân gia, cũng không xong chuyện đâu!

- Đúng, đúng!

Tiếu Vị Thành trầm tư:

- Nhưng mà chúng ta cũng phải phái vài người đến cửa thành, hoặc là thúc ngựa chạy đến đường phía nam Thiên Nam. Không thể sơ hở chỗ nào cả.

- Một khi đã như vậy, chúng ta hành động phải chắc chắn! Lần này mặc dù nguy hiểm, nhưng may mà không thương tổn đến gân cốt. Thực lực chúng ta vẫn đầy đủ, tuy có mấy người bị thương nhưng cũng không ảnh hưởng đến toàn cục!

Tử Kinh Hồng cười hắc hắc:

- Người Độn Thế Tiên Cung tuy quần long vô thủ nhưng cũng có thể gộp vào. Dù sao lực lượng này cũng không nhỏ.

Tiếu Vị Thành nở nụ cười.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 172: Khôi Phục Và Đột Phá!

Nhắc đến Quân Mạc Tà yếu đuối vô lực, kinh mạch cắn trả. Thần trí mơ hồ, nháy mắt hưu một tiếng bị Hồng Quân Tháp hút vào, cảm giác thấy toàn thân đau đớn như đang ở trong chảo dầu năm trăm lần, sau đó lại bị vạn kiếm xuyên tâm một vạn lần.

Khi được hút vào Hồng Quân Tháp, Quân Mạc Tà liền hoàn toàn mất đi toàn bộ ý thức!

Trong lúc hôn mê, trên mặt Quân Mạc Tà, trên người, kể cả thất khiếu chậm rãi chảy ra một dòng máu. Hắc bào trên người toạc một tiếng rách nát ra!

Ngay cả ngoại bào rộng thùng thình bên ngoài cũng vì cơ thể bành trướng mà nát vụn ra, quần áo trên người hắn sao có thể may mắn thoát khỏi! Vì thế Quân đại thiếu gia lại một lần nữa ở trong tình trạng lõa thể.

Sương trắng nồng động tới cực điểm như thực chất từ khắp nơi tràn tới, men theo các tia máu tươi từ Quân Mạc Tà mà quây quanh người hắn như phun tới, thật lâu sau mới dừng lại. Thân thể đẫm máu vẫn thống khổ run rẩy, vặn vẹo giống như huyết quản toàn thân đang di động không ngừng.

Lần mượn lực lượng này thực sự đã vượt quá khả năng chịu đựng của Quân Mạc Tà! Thương tổn với thân thể cũng là trước đây chưa từng có, không gì sánh kịp. Mãi đến một khắc cuối cùng, nếu như không phải Hồng Quân Tháp đột nhiên phát lực hút hắn vào, chỉ sợ Quân Mạc Tà đã nổ thành một cơn mưa máu. Một lúc sau linh khí Hồng Quân Tháp tập

trung ngày càng nồng đậm chen chúc tới, hướng về phía Quân Mạc Tà nằm trên mặt đất điên cuồng chảy vào theo mọi chỗ trên thân thể, mỗi một lỗ chân lông cũng có linh khí đi vào!

Không biết qua bao nhiêu lâu.

Quân Mạc Tà cuối cùng cũng nhúc nhích ngón tay chậm rãi mở mắt ra, chậm rãi đánh giá xung quanh một cách khó khăn nói:

- Con bà nó, nguyên lai lão tử không chết. Tốt, thực sự quá tốt!

Trước đó Quân đại thiếu gia cũng biết mình phải chết, không nghi ngờ gì cả.

- Lần này thực sự là quá sức.

Mới phục hồi tinh thần được một lát, lập tức lại cảm thấy một trận đau đầu, tựa như có một chú khỉ tinh nghịch ở trong đầu chạy qua chạy lại, huyệt thái dương hai bên nổi nên gân xanh, giống như nhảy dây. Đặc biệt là các đốt ngón tay trên người, giống như có vạn cái kim thép đâm vào. Điểm chết người là ngay cả tiểu JJ cũng thấy có cảm giác không bình thường, đang vươn người đứng thẳng
http://.4vn/images/smilies/110.gif

Loại hiện tượng này làm cho Quân Mạc Tà phải nhíu mày mắng to một tiếng:

- ĐCM, ngươi không có việc gì làm à? Chiến đấu vừa rồi không dùng đến ngươi, ngươi chỉ đi theo, vậy thì rống lên cái gì? Khoe khoang sự kiên cố của ngươi sao?

Vừa mới mắng dứt lời lại bị những cơn đau ập đến. Dù sao ở đây cũng không có người khác nghe thấy, cho nên Quân đại thiếu gia rõ ràng là không chịu nổi, dùng giọng quỷ khóc thần sầu kêu thảm. Giống như một vạn con lợn đồng thời réo lên, khí thế kêu kinh thiên động địa!

- Mẹ nó loạn rồi, làm thế nào mà đau vậy? Ông nội nó khiêu chiến cực hạn của ta sao?

Quân Mạc Tà miệng lặp đi lặp lại, tất cả những từ có thể nghĩ ra để mắng chửi đều đem ra nói một lần, thậm chí không chỉ một lần. Cảm giác thấy vẫn đau, hắn còn lấy các câu chửi xxx mắng lại một lần.

Đến cả các lộ thần tiên, thậm chí âm tào địa phủ, ngay cả Phật Tổ Như Lai và thổ địa thổ công đều gặp hại. Sau đó là mắng người Tam Đại Thánh Địa, từng người một bị hắn cho lên thớt để mắng chửi. Sau đó lại hồi tưởng đến đời trước, cả bảy mươi hai nữ tổ tông trực hệ đều bị chửi, không một ai thoát khỏi miệng hắn.

Quân đại thiếu gia nhíu long mày, trừng mắt mở miệng mắng long trời lở đất, càng mắng càng cao hứng, võ mồm ngày càng lưu loát, càng mắng càng thuận buồm xuôi gió nước miếng văng khắp nơi. Hiện tại mà mở một cuộc thi mắng chửi người, Quân Mạc Tà chắc chắn sẽ đoạt vòng nguyệt tuế về mắng chửi! Hơn nữa thắng với ưu thế tuyệt đối, tuyệt không có ai dị nghị, lại càng không có ai không hài lòng.

Miệng hắn không ngừng vận động, nhưng mà Hồng Quân Tháp vẫn không vì võ mồm độc địa này mà đình chỉ chữa trị, vẫn làm việc đúng chức trách của mình.

Đột nhiên!!!

- Di? Không còn đau nữa rồi?

Quân Mạc Tà cuối cùng cũng ngừng mắng chửi, bởi vì hắn phát hiện ra trên người không biết đã hết đau từ bao giờ:

- Chẳng lẽ mắng chửi người cũng là một phương pháp chữa thương tuyệt diệu?

- Oa ha ha ha, xưa có Quan Vân Trường chơi cờ vây để cạo xương trị độc mặt không đổi sắc, nay có Quân đại thiếu gia sống tức giận thao thao

bất tuyệt mắng chống cự khổ hình mười tám tầng địa ngục! Xem ra thiếu gia ta cũng có thể làm một người bất hủ trong truyền thuyết.

Quân Mạc Tà đắc chí:

- Chỉ tiếc là không thể nói ra, nếu không thế giới này sẽ vì thế mà thay đổi mất.

Với những lời mắng chửi mấy ngàn năm, mắng chửi cả thế giới này của Quân đại thiếu gia mà viết thành sách đưa ra ngoài, đối với nhân loại đại lục Huyền Huyền này cũng là một cải cách long trời lở đất! Ít nhất cũng có thể thay đổi quan niệm mắng chửi của thế giới này. Do đó nếu hình thành hệ thống thực thể hóa mắng chửi người, cấp tông sư mắng chửi thì không có Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia thì không được!

Tuy rằng không còn đau, nhưng mà cơ thể vẫn không có một chút sức lực như cũ, Quân Mạc Tà vẫn nằm trên mặt đất, ngay cả sức để ngồi, thậm chí sức lực để hoạt động một chút cũng không có!

Quân Mạc Tà nghĩ lại mà sợ, hắn biết hôm nay mình có bao nhiêu nguy hiểm!

Nghĩ lại mà sợ, càng nghĩ càng sợ. Nhưng mà nếu để cho hắn lựa chọn một lần nữa thì hắn: Tuyệt không hối hận!

Cho dù có thật sự bị hồn phi phách tán, thân thể tiêu tán thì làm sao?

Nơi đây là thân nhân của mình, là những người mình quan tâm nhất kiếp này!

Chỉ cần Quân Mạc Tà còn một hơi thở trên đời, cho dù là Tam Đại Thánh Địa cho dù là thần tiên trên trời, cũng đừng hòng tổn thương người thân của hắn!

Ít nhất trước khi bước qua xác hắn, kẻ nào cũng đừng mong!

Quân Mạc Tà cắn răng, chậm rãi vận hành Khai Thiên Tạo Hóa công trong người. Vừa đề khí hắn mới biết, trong đan điền trống rỗng. Ngay cả một giọt nội tức cũng không có, chân chính là người đi - nhà trống. Cố gắng triển khai nội thị, dùng thần thức nhìn rõ sự vắng vẻ của đan điền, giống như là mặt đất khô cạn sắp vỡ ra, vắng vẻ thê lương.

- Thực sự là ngưu nha! Lại không lưu lại một chút cho ta! Thật đúng là đùa chết ta mà! Không chừa lại một tí để làm dịu!

Quân Mạc Tà nuốt một ngụm nước bọt, nhắm mắt lại bắt đầu dùng toàn lực khôi phục công lực. Nhưng hắn không biết rằng, nếu không phải trước đó hắn điên cuồng luyện đạn thì lúc này hắn ngay cả mượn lực dùng cũng không làm được.

Từ từ, với tốc độ chậm rãi, theo những kinh mạch bị tổn thương nghiêm trọng một tia năng lượng như tơ nhện đi ra. Tất cả một lần nữa chậm rãi hội tụ tại đan điền đang hoàn toàn khô cạn, sau đó Quân Mạc Tà cẩn thận không chế từng tí linh lực như đầu tóc, vận chuyển một chu thiên một cách cẩn thận. Sau một chu thiên, tinh thần hắn rung lên.

Sau đó là chu thiên thứ hai được vận hành, khi hắn vận hành đến chu thiên thứ chín thì đột nhiên oanh một tiếng. Các kinh mạch khắp nơi trong cơ thể, huyết uqản, khung xương khắp nơi đều tản ra năng lượng tinh thuần nhất, gia nhập vào trong linh lực. Ở trong kinh mạch có một dòng khí lưu động, càng ngày càng cường đại, mỗi lần lại tăng trưởng thêm một ít, dần dần ngày càng mạnh mẽ.

Cùng lúc đó, linh khí bên ngoài cũng phát ra tiếng động như tiếng thở phì phò. Giống như thủy triều không ngừng thong qua thân thể hắn rót vào kinh mạch, chuyển hóa thành năng lượng, đi vào các kinh mạch rùi tiến tới đan điền. Sau một chu thiên tất cả đều biến thành linh lực tinh thuần nhất.

Quân Mạc Tà trong lúc này vô ý mà tiến vào cảnh giới vong ngã siêu nhiên, hắn chỉ biết điên cuồng vận công, điên cuồng làm cho dòng khí

trong kinh mạch không ngừng lớn mạnh, thân thể hấp thụ linh khí của Hồng Quân tháp càng lúc càng nhanh!

Linh khí nồng đậm vô tận trong Hồng Quân Tháp không ngừng sinh ra, sau đó dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được hóa thành từng dòng khí màu trắng ngà, theo các lỗ chân long của Quân Mạc Tà chui vào cơ thể. Hồng Quân Tháp là tồn tại như thế nào chứ, cho dù Quân Mạc Tà dùng thế nào đi chăng nữa thì nó vẫn có thể cung cấp linh khí, hơn nữa còn có vẻ rất dễ dàng.

Quân Mạc Tà lúc này tìm được đường sống trong chỗ chết, đan điền khô cạn, hoàn toàn lộ ra, hoàn toàn trống rỗng. Làm cho Quân Mạc Tà luôn to gan lớn mật cũng sinh ra tâm lý sợ hãi, cho nên Quân Mạc Tà vận chuyển Khai Thiên Tạo Hóa công gần như không biết mệt mỏi. Một lần lại một lần, một vòng lại một vòng.

Hắn không hề nhận thấy được, dòng khí trong kinh mạch mình chậm rãi biến thành ba tầng dây màu bạc nhỏ, sau đó dòng ngân tuyến này tiếp tục theo sự vận chuyển của huyền công mà lớn dần lên. Hiện tại dòng ngân tuyến này đã vượt qua trạng thái toàn thịnh trước kia của Quân Mạc Tà, mà vẫn không ngừng tăng trưởng. Nếu trong lúc này Quân Mạc Tà triển khai nội thị thuật sẽ phát hiện ra, các kinh mạch của mình cũng bắt đầu bị các sợi ngân tuyến này làm cho căng lên.

Đồng thời, trên trán Quân Mạc Tà cũng chậm rãi xuất hiện một hình ảnh hư vô, ngày càng rõ ràng, là bảo tháp Linh Lung tháp thực thể hóa xuất hiện trước trán hắn. Giống như là có một đồ trang sức lơ lửng trong không trung vậy.

Trạng thái của tháp càng ngày càng rõ ràng, chậm rãi ngưng tụ thành thực thể. Nó quay tròn trên trán Quân Mạc Tà, mỗi lần xoay tròn lại xuất hiện hàng vạn tia ánh sáng mờ, giống như cầu vồng sau cơn mưa, ở thời điểm này đều tập trung tại một chỗ.

Tất nhiên là tất cả những chuyện này Quân Mạc Tà lại hoàn toàn không hề hay biết.

Hắn hiện tại như một con quỷ chết đói ba trăm năm, bỗng nhiên nhìn thấy một đống thịt đầu thiu (cái này nguyên văn). Điên cuồng hấp thụ thiên địa linh khí, hấp thu không có chừng mực, vĩnh viễn cũng không hấp thu đủ, kể cả có chết cũng phải hấp thụ. Không biết qua bao lâu, tiểu tháp trên trán dần ngừng quay, dừng lại một cách yên lặng trước trán Quân Mạc Tà ba phân!

Cuối cùng đã tới cực hạn!

Quân Mạc Tà cảm giác được rằng mình hấp thụ thiên địa linh khí ngày càng chậm, gần như không thể tăng thêm nữa. Đồng thời cơ thể bành trước như muốn nứt ra, ý nghĩ trong đầu cũng như toàn bong gòn, giống như có thể nhấn một cái.

Đúng lúc này Khai Thiên Tạo Hóa Công trong kinh mạch hắn ngừng vận chuyển, hoàn toàn bất động. Cho dù hắn thúc dục thế nào đều cũng không thể xuy chuyển.

Có chuyện gì xảy ra mà như vậy? Quân Mạc Tà buồn bực nhíu mày, đang định dùng nội thị thuật kiển tra, thì đột nhiên…

Không hề có đấu hiệu báo trước!

Ầm!

Toàn bộ các dòng khí trong kinh mạch trong đan điền Quân Mạc Tà bỗng nhiên nổ mạnh, trong một gây đột phá cực hạn vốn có của thân thể. Dòng khí màu bạc hóa thành từng hạt bụi bé li ti, đột nhiên biến mất.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 173: Đột Phá!

Quân Mạc Tà kinh hãi không hiểu gì, bỗng nhiên trong đầu cũng vang lên một tiếng nổ mạnh.

Trong cổ họng!

Trong miệng và mũi Quân Mạc Tà đồng thời có một dòng máu tươi chảy ra!

Kinh mạch cũng như vỡ ra hàng ngàn hàng vạn mảnh, đau đớn kịch liệt!

Chẳng lẽ là tẩu hỏa nhập ma, biến thành phế nhân?

Vừa mới nghĩ đến đây, Quân Mạc Tà chưa kịp bi quan đã nhận ra là kinh mạch mình vẫn còn hoàn hảo. Đang hoài nghi hắn phát hiện ra trong kinh mạch xuất hiện những dòng khí kim sắc, sau đó sương mù màu hoàng kim này ngày càng đậm, chảy trong kinh mạch.

Một tiếng oanh thêm vào, Quân Mạc Tà đầu choáng mắt hoa, vội vàng dùng nội thị thuật lần thứ hai. Lần này lại phát hiện ra sương mù kim sắc trong kinh mạch mới xuất hiện đột nhiên biến mất, thay vào đó là một dây màu vàng nho nhỏ!

Giống như một dòng nước màu hoàng kim chảy trong kinh mạch! Quân Mạc Tà có thể cảm nhận một cách rõ ràng, dòng nước hoàng kim này chứa một lực lượng khổng lồ! Không thể đánh đồng với trình độ trước kia của mình!

Nếu như dùng sợi linh lực màu bạc tầng thứ ba có thể treo một trăm cân, thì sợi kim tuyến này có thể treo lên một tòa núi nhỏ, ít nhất cũng phải một tấn, thậm chí là mười tấn! Đây là sự biến hóa khủng bố, long trời lở đất!

Chẳng lẽ lại là đột phá?

Ý niệm này của Quân Mạc Tà vừa xuất hiện, trong ý nghĩ lại có một chấn động mạnh mẽ rung chuyển. Hắn chỉ cảm thấy trước trán mình có một tiếng động nhỏ, cảm giác như có vật gì đó vỡ tan.

Quân Mạc Tà dĩ nhiên không biết là tiếng động này chính là thiên địa linh khí trước trán hắn hình thành một cái động. Tiểu tháp cổ quái đột nhiên vỡ ra, biến thành một dòng khí bảy màu rực rỡ, theo huyệt Bách Hội sưu một tiếng đi vào trong đầu hắn.

Sau đó QM Quân Mạc Tà T cảm thấy cả Hồng Quân Tháp lung lay mạnh mẽ giống như động đất. Vốn là nằm trên mặt đất, lại bị hất bay lên cao. May mắn là hắn đang nằm ngửa, nếu không mặt hắn sẽ bị tiếp xúc với mặt đất, cho dù là đang ở trong Hồng Quân Tháp.

- Trời ạ!

Trong lúc cấp bách Quân Mạc Tà xoay người một cái, tránh được một cú ngã, trong lòng vẫn nói thầm:

- Đây là động đất sao?

Mở to mắt, đột nhiên hắn trở nên ngây ngốc. Hắn há miệng không nói lên lời. Trước mặt cách khoảng mười trượng so với chỗ cũ, vốn dĩ là vách tường của tháp nhưng hiện tại biến mất không thấy đâu. Thay thế vào đó là một cánh cửa!

Cánh cửa mở ra là ánh sáng bảy màu!

Hồng Quân Tháp đệ tứ tầng!

Lại thật sự là lúc này.

Đột phá!

- Ta kháo! Đùa với mạng một lần lại có thể đột phá. Đây không phải là bắt ta liều mạng nhiều hơn sao?

Quân Mạc Tà há mồm trợn mắt!

- Chỉ có liều mạng mới có thể đột phá? Lần trước đã thế, lần này cũng thế, đùa với mạng sống có thể tốt như vậy sao?

Suy nghĩ đến đây, Quân Mạc Tà nhịn không được buột miệng nói:

- Lão tử làm gì có nhiều mạng đến vậy mà đem ra đùa giỡn? Hết lần này đến lần khác, tự mình kết thúc bản thân, thật sự là quá thống khổ!

Tuy là nói vậy nhừng Quân Mạc Tà cũng biết rằng, sự đột phá này không phải cứ mang mạng sống ra đùa là có được. Nếu ngay sau khi đột phá một thời gian, cho dù mang mạng sống ra chơi đùa một ngàn lần, cũng không thể đột phá lần tiếp nhanh được!

Thật sự là trong khoảng thời gian này, sự đột phá của Quân Mạc Tà đã được củng cố vững chắc! Từ khi ở phía nam đột phá lên tầng thứ ba đến bây giờ, tuy rằng thời gian không lâu, chỉ hơn ba tháng. Nhưng mà thời gian luyện công từ khi Quân Mạc Tà trọng sinh đến nay, đã là thời gian đột phá chậm nhất. Tuy nói rằng huyền công cấp càng cao thì thời gian đột phá càng lâu. Nhưng mà sự đột phá ngoài dự đoán lần này lại rất hợp lý.

Lần trước luyện đan đã đột phá giai đoạn thiên huyền, lập tức thăng lên thần huyền thì Quân Mạc Tà cho rằng mình đã đột phá được tầng thứ tư Khai Thiên Tạo Hóa công. Nhưng mà cẩn thận xem xét thì mới biết là không phải, tuy nhiên cho dù chưa đột phá nhưng Quân Mạc Tà cũng biết rằng mình đã ở vào ranh giới giữa hai tầng!

Tất cả chỉ cần chờ có cơ duyên!

Đáng lẽ tưởng rằng đột phá phải cần một thời gian ngắn mới có thể thành, nhưng mà lần này Quân Mạc Tà liều mạng, cũng nguy hiểm quá mức! Quân Mạc Tà là chủ của Hồng Quân tháp, làm sao Hồng Quân Tháp có thể để hắn đem mạng ra đùa giỡn?

Phải biết rằng Hồng Quân tháp hiện tại ở trong người Quân Mạc Tà, hai người tuy hai mà như một, sớm đã không thể tách rời. Tuy rằng thực lực thì vẫn vậy, không dễ dàng thay đổi, nhưng mà cũng xứng với câu vinh cùng vinh, tổn cùng tổn (tổn ở đây là tổn hại). Nếu như Quân Mạc Tà mà chết thật thì Hồng Quân tháp cũng chỉ có đường theo hắn đầu thai chuyển thế!

Cho nên ở thời điểm quan trọng vừa rồi, Hồng Quân tháp đã lần thứ hai đại triển thần uy, đem gia hỏa liều mạng này ở giây phút trong tình trạng sắp hồn phi phách tán tiến vào, bất đắc dĩ một lần nữa tiến hành chữa trị siêu cấp.

Nhưng mà tiểu tử này vẫn chưa biết điểm dừng, thấy kinh mạch trống rỗng liền liều mạng hấp thu linh khí!

Hơn nữa lại còn làm trong tình trạng vô ý thức!

Việc này càng là không có cách nào!

Chẳng lẽ lại đem hắn cho nổ để dừng lại, như vậy chẳng khác gì tự bạo một lần nữa?

May mà Quân đại thiếu gia phúc lớn, mạng lớn, vận may lớn. Hắn tu luyện cũng không phải ở bên ngoài mà là trực tiếp tại Hồng Quân tháp. Cho nên linh lực trong cơ thể hắn tự bạo lại được tháp điều chỉnh, vì vậy mà quay về quá trình biến đổi chất.

Cho nên mới nói, đột phá lúc này là hợp lý, nhưng mà vẫn ngoài dự kiến!

Thật sự là cơ duyên xảo hợp, thiên thời địa lợi nhân hòa, thiếu một trong số đó cung không được, điều kiện ngặt nghèo cực kỳ!

Nếu mà Hồng Quân tháp có thể nghe thấy QMT nói: ‘đùa với mạng sống một lần lại có thể đột phá, xem ra phải đùa với mạng sống nhiều hơn’ thì cho dù có thực lực hùng hậu đến thế nào, nền móng siêu nhiên đến đâu, chắc chắn sẽ tức giận mà phun ra một ngụm tiên huyết.

Nhất là tiểu tử này không biết sợ mà cứ liều mạng. Con mẹ nó ngươi còn có thể đùa được hay không?

Tiểu tử ngươi đang đùa với mạng của mình sao? Chính là đang đùa với bổn bảo tháp đó!

Các chủ nhân đời trước, ai cũng quý trọng thân thể của mình. Quý trọng vô cùng! Chị sợ có chút tổn thương, lúc nào cũng phải lo lắng đề phòng.

Cũng chưa có gặp qua ai liều mạng hơn tên này.

Vẫn chưa tới Ngân Huyền đã dám trêu chọc Ngọc Huyền.

Vừa mới lên Kim Huyền đã đi trêu chọc Thiên Huyền.

Vất vả gian nan mới tấn cấp lên Ngọc Huyền, thế mà đã có địa vị ngang với người cấp Thần Huyền. Không những thế còn có can đảm giết chết. Không gây rắc rối gì nhưng cũng ngon, dám đắc tội với hai thế lực lớn ở phía nam và phía bắc, Huyết Hồn sơn trang và Phong Tuyết Ngân thành.

Ở Thiên Nam khổ cực mới đem tu vi tăng lên tiêu chuẩn Thiên Huyền, hành động sau khi thăng cấp là tỏ ra trâu bò bắt đầu giao đấu với Chí Tôn.

Thời gian đó còn chưa tính vào đâu, chỉ riêng trước mắt mà nói, vừa mới lên Thần Huyền được vài hôm thì lại bắt đầu hành động trâu bò nhất lịch sử. Một mình đấu trực tiếp với ba mươi vị Chí Tôn chi thượng, lại

còn thêm sáu mươi người có tu vi Chí Tôn. Tổng cộng là chín mươi cường giả đỉnh phong hàng thật giá thật! Nhân mã hung hậu như vậy cứ thế vù vù giết tới cửa.

Tình hình loại này, nếu Hồng Quân tháp có thể đổ mồ hôi, thì cũng vì tên Quân Mạc Tà lớn mật này mà rùng mình vài lần.

Mồ hôi, đổ mồ hôi, nhiều mồ hôi hơn, hết sạch mồ hôi.

Trước giờ đi cùng hắn, toàn là khiêu chiến vượt cấp! Nhưng mà không chỉ là một hai cấp, mà là hơn bốn năm cấp, bẩy tám cấp nhảy cóc. Gần đây khiêu chiến với số lượng người như vậy cũng không khác gì nhau. Thằng nhãi này cũng quá liều!

Như vậy cũng tốt so với tu tiên vừa nhập môn. Ngay cả căn cơ cũng chưa vững trãi đã ngày ngày đi trêu chọc các nhân vật trâu bò Phân Thần kỳ, Động Hư kỳ, Phi Thăng kỳ và Đại Thừa kỳ. Việc này giống như đem đầu buộc ở thắt lưng, giống như tính mệnh không phải là của mình.

Mẹ nó chứ, cho dù là cố ý tìm chết đi chăng nữa, cũng không thể tìm chết nhiều lần như vậy chứ.

Cũng may là có tháp đại gia ta ở cạnh, nếu không có đại gia giúp đỡ thì tiểu tử người bây giờ sớm đã đầu thai chuyển kiếp vài chục lần. Vậy mà bây giờ còn thốt ra câu: ‘Chỉ cần liều mạng thì có thể đột phá!’ Lão tử nếu có thể hành động, ta sẽ ngay lập tức đá vào vẻ mặt cứt chó của ngươi. Ta không phải chưa thấy người không biết xấu hổ, nhưng mà tiểu tử không biết xấu hổ như ngươi đúng là hiếm thấy!

Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia vẫn còn chưa biết điều đó! Hắn hẵn còn vui sướng hài lòng bước ra tám bước, vừa cảm thán mình nhân họa đắc phúc, vừa rung đùi đắc ý lắc mông tiến vào Hồng Quân tháp tầng thứ tư! Điệu bộ này giống như nhà nghèo mang theo túi lớn xông vào kim khố quốc gia, vẻ mặt của hắn đúng là biểu tình: Ta phát tài rồi!

Mà trên thực tế đúng là như thế, Quân đại thiếu gia hưng phấn mãnh liệt, hoàn toàn xem nhẹ bản thân bây giờ vẫn là trần truồng, mông má hở hang. Việc này làm cho hình ảnh hắn có phần buồn cười: đầu tiên lắc một cái, sau đó lại uốn uốn éo éo, trên mặt còn cố tình bày ra một bộ dạng cực kỳ vô sỉ, muốn bao nhiêu người hận thì cứ việc hận, thật sự rất là ti tiện.

Kỳ thật, cho dù có nghĩ tới thì Quân đại thiếu gia cũng chưa chắc đã để ý. Dù sao nơi này cũng chỉ có mình hắn có thể ra vào, hơn nữa với da mặt dày của hắn cho dù là có người thì hắn cũng làm như vậy. Mông lắc lư, mặt tỉnh bơ.

Chẳng qua chỉ là thân xác thối tha mà thôi!

Quân đại thiếu gia ngâm nga.

Hắn là điển hình của loại người vừa liền sẹo đã quên đau, vừa mới khôi phục hơn nữa lại còn đột phá, liền đem sự nguy hiểm trước đó vứt ra khỏi đầu, trong mắt lóe ra ánh sáng tham lam, vẻ mặt nở nụ cười dâm đãng, nâng cao trường thương thản nhiên bước vào!

Vừa vào đến cửa, Quân Mạc Tà cũng cảm thấy sự khác biệt. Bên trong này cùng ba tầng trước hoàn toàn khác biệt, khác biệt rất lớn!

Cả tầng thứ tư là một thế giới hỗn độn, linh khí mật độ cao đầy rẫy. Gần như là biến thành thực chất, đáu dá lung tung, có cả tia linh khí chạm vào người Quân Mạc Tà. Quân đại thiếu gia thậm chí có thể cảm nhận được lực lượng kia va chạm vào!

Bao nhiêu linh khí tinh thuần mới có thể làm ra một cảnh này?

Hơn nữa trong này không chỉ có một loại linh khí mà thôi. Còn có màu đỏ của hỏa, màu xanh biếc của thủy, cả màu đen….bay trong không trung. Tóm lại là một hiện tượng loạn xà ngầu!

Thấy thế Quân Mạc Tà ngẩn người ra, hắn không thể ngờ rằng khi vào đến tầng thứ tư lại gặp tình huống như vậy. Hắn chưa kịp lo lắng thì bảy dải màu trong không trung lóe lên, trong đầu hắn không hiểu sao xuất hiện mấy câu khẩu quyết:

Tâm chi đình đình, ý chi tung hoành

Chí chi kiên nhẫn,hành chi không linh

Mộng chi chân thực, thực chi huyễn ảnh

Niệm niệm mạc vong, liên khai khả thành

Hồn phách cửu tiên,bất tử chi anh.

(Tâm tư tươi sáng, ý chí tung hoành

Chí hướng kiên định, hành động linh hoạt

Ảo hóa thành thật, thật biến hư vô

Luôn nhớ không quên, sen có thể thành

Hồn phách hư vô, nguyên anh bất tử

Mình dịch thế hok bik có đúng hay không các bợn đừng chém nha)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 174: Lực Lượng Mới

Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy đầu vô cùng đau đớn, thần thức mơ hồ, hỗn độn. Cuối cùng cũng hiểu ra rằng khẩu quyết của Khai Thiên Tạo Hóa công đang đi vào trong đầu mình, việc này cũng không có gì lạ, những lần trước tâm pháp cũng học được kiểu như vậy.

Nhưng mà lần này có vẻ không giống. Thân hình Quân đại thiếu gia trong phút chốc dường như biến thành mộtc ái động không đáy, bỗng nhiên phình ra đến đáng sợ, với lực hút khổng lồ không gì có thể kháng cự lại. Các nhân tố không ổn định ở tầng thứ tư này đều không có ngoại lệ, trong thời khắc này trở nên vô cùng quy củ, bắt đầu từ năng lượng màu xanh biếc, nhanh chóng chui vào cơ thể Quân đại thiếu gia, sau đó là mầu đỏ, màu đen….cùng lúc được cơ thể hấp thu. Các tia năng lượng này gần như ngưng tụ thành linh khí tinh tuần có hình dáng thực tế.

Quân Mạc Tà rõ ràng cảm thấy kinh mạch mình giống như biển khơi vô hạn, điên cuồng hấp thu năng lượng và linh khí đủ kiểu. Mà những năng lượng này khi vừa tiến vào cơ thể liền biến mất, không thấy gì nữa, chỉ có linh khí kia ngày càng nồng hậu, tiến vào cơ thể Quân Mạc Tà ngày càng điên cuồng, thế như dời non lấp biển, trăm sông tụ hợp.

Kinh mạch trong cơ thể như tràn đầy, nhanh chóng phát triển, đan điền cũng bị dòng khí màu vàng làm cho nhanh chóng bành trướng. Dần dần, linh lực màu vàng trong cơ thể Quân Mạc Tà một lần nữa tràn ngập đan điền, lúc này đây không còn ở thể khí nữa mà là thực chất, ngưng lại một cách dị thường!

Không biết qua bao lâu!

Linh lực trong cơ thể ngừng chuyển động, tầng thứ tư lúc đầu tràn ngập linh khí đã bị hấp thu hết. Linh khí điên cuồng bị cơ thể Quân Mạc Tà hấp thu sạch sẽ lại chẫm rãi tràn ngập tầng thứ tư. Nhưng dù vậy thì cơ thể Quân Mạc Tà cũng không tiếp tục hấp thu tiếp, cho dù là cơ thể chủ động hay cố ý vận công cũng vậy, không có cách gì hấp thu tiếp!

Đơn giản là linh khí trong cơ thể Quân Mạc Tà đã bão hòa. Không một tiếng động nào, linh khí tràn đầy trong đan điền Quân đại thiếu gia bắt đầu chuyển động chậm rãi, lúc này bắt đầu nén lại, nén đến hết cỡ. Linh lực màu vàng đã được nén lại lần thứ hai được gia tăng sức nén, sức ép trong đan điền ngày càng lớn.

Cuối cùng linh lực màu vàng dần dần hình thành một viên ngọc màu vàng hình người nho nhỏ. Sau đó xoay tròn với tốc độ chóng mặt, nó đang điên cuồng hấp thu linh khí thì ngay khi quay nhanh nhất lại dừng lại, không hề có điềm báo trước nào cả!

Ngay sau đó, Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy toàn thân biến đổi nhanh chóng, một cảm giác kỳ dị khó có thể diễn tả bằng lời đột nhiên xuất hiện. Trên đỉnh đầu cảm giác thoải mái đến cực điểm theo huyệt Bách Hội đi xuống, xuôi theo nhâm mạch đi xuống thẳng tắp, nhanh chóng đi xuống dưới chân. Mà lòng bàn chân, tại huyệt Dũng Tuyền lại có một dòng nước ấm ôn hòa đi ngược lên, đi ngược qua đốc mạch lên đến tận huyệt Bách Hội mới dừng lại!

Thân thể chấn động kịch liệt, cảm giác hai luồng linh lực nóng lạnh giao nhau ở huyệt Nhâm Đốc sau đó nhập vào nhau. Quân Mạc Tà rên lên một tiếng, chỉ có thể cảm thấy dường như có một cánh cửa thần bí trong cơ thể được mở ra, hai dòng khí nóng lạnh nhanh chóng hòa vào cùng một chỗ, trong nóng có lạnh, trong lạnh có nóng không phân biệt lẫn nhau! Tất cả cảm giác lúc này chỉ còn lại nóng và lạnh, dễ chịu vô cùng!

Cùng lúc đó, hạt châu màu vàng trong đan điền đột nhiên vỡ nát, Quân Mạc Tà ngưng thần dò xét liền kinh ngạc, có chuyện gì xảy ra vậy?

Tại đan điền Quân Mạc Tà, xuất hiện một đứa trẻ nhỏ, toàn thân màu phấn hồng, tay chân mặt mũi đủ cả, có cả mi mắt, cực kỳ dễ nhìn đang nhắm mắt ngồi ngay ngắn.

Dường như nó cũng đang hô hấp!

- Ta kháo! Lão tử có thể mang thai!

Quân Mạc Tà kinh ngạc kêu lên, cảm thấy lông tóc toàn thân dựng lên:

- Không thụ tinh mà có thai, quá dữ, chúa Jesu thứ hai ra đời!

Tên tu chân ngu ngốc này lại đem Nguyên Anh cỉa tu chân giả nhận lầm thành thành thai nhi! (Chết cười http://.4vn/images/smilies/110.gif)

Biểu tình này một lần nữa cho thấy chỉ số thông minh thấp không có giới hạn mà!

Đúng lúc này, từng hàng chữ màu vàng kim khó hiểu hiện ra trước mắt Quân Mạc Tà, cũng không biết tại sao lại có nhiều chữ đến như vậy. Quân Mạc Tà mừng rỡ, xem ra lần này thu hoạch không nhỏ!

Ngưng thần tĩnh khí, thở một hơi, sau đó mặt hắn ngày càng đen, cuối cùng bực tức mắng một câu:

- Ta choáng, ngươi trực tiếp nói bốn chữ ‘đây là tu tiên’ là được rồi, lại hiện ra cả vạn chữ, coi lão tử là ngu ngốc sao!

Thật tình, nếu không có văn tự này, hắn so với tên ngu ngốc còn ngu ngốc hơn, xem ra là thu hoạch ngoài định mức. Rõ ràng là Hồng Quân tháp thật sự quan tâm, đưa cho hắn kiến thức vỡ lòng về tu tiên, coi hắn như một kẻ đáng thương nhỏ nhoi.

Thực sự là so với sách vỡ lòng cũng không khác nhau bao nhiêu.

- Ngoại trừ giới thiệu cùng chỉ là giới thiệu. Không có gì để thưởng thức cả.

Quân đại thiếu gia than thở oán trách:

- Tùy tiện dạy ta làm cách nào để hủy diệt thiên địa mới đúng, tốt nhất là thuật điện nhãn trong truyền thuyết, nếu nhìn thấy mỹ nữ xinh đẹp thuận mắt có khí chất, chỉ cần trừng mắt sau đó mỹ nữ này liền yêu ta, trừ ta ra không lấy người khác làm chồng, như vậy mới thích. Hắc hắc…

Quân đại thiếu gia đi một vòng, sau đó mới chính thức bắt đầu kiểm tra thu hoạch cụ thể.

Chính xác là vô cùng phong phú!

Thủy chi lực, Hỏa chi lực, Thổ chi lực!

Đồng thời một đoạn khẩu quyết ngắn gọn xuất hiện trong đầu:

Kim mộc làm gốc, thủy hỏa đồng nguyên

Hậu thổ làm đức, là đủ ngũ hành

Ngũ hành lực, điên đảo càn khôn

Kết cục cuối cùng, hóa thành hỗn độn.

Nhìn qua, Quân Mạc Tà cái hiểu cái không….

Nhưng mà Quân Mạc Tà cũng sáng tỏ được một chút: Lần này giàu to rồi! Thực sự phát tài! Tầng thứ ba bắt đầu tiếp xúc với ngũ hành lực, cuối cùng thì cũng tập hợp đầy đủ!

Toàn bộ ngũ hành: Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ!

Này… cái này…cái gì thủy hỏa lực, nếu mà uy lực cũng mạnh như kim lực, mình dùng cũng không khó khăn lắm!

Nếu mà Tam Đại Thánh Địa đến ra oai lần nữa, sẽ đánh cho gãy chân!

Cẩn thận tiếp tục cảm giác một chút lực lượng trong cơ thể, Quân Mạc Tà cảm thấy rõ ràng không giống nhau! Nếu mà bây giờ lấy thực lực huyền giả để phân chia, sau khi mình đột phá không ngờ đạt đến Thần Huyền tầng thứ năm! Cũng chính là Chí Tôn giai đoạn thứ nhất!

Nhưng mà cụ thể ra sao, dù sao cũng không đánh thử Quân Mạc Tà cũng không rõ ràng.

Nhưng mà bây giờ Quân Mạc Tà lại đau đầu vị một việc khác.

Bởi vì hắn cuối cùng cũng biết, hắn tu luyện chính là pháp môn thuần chính nhất, thượng thừa nhất. Như vậy thì tương lai khẳng định hắn sẽ trường sinh bất tử. (Tác giả: Khụ khụ, ấn tượng về tu tiên của tên này, cuối cùng cũng chỉ là để trường sinh bất tử mà thôi!)

Như vậy, nếu như làm theo thì thân nhân của mình phải làm sao bây giờ? Qua thời gian vài trăm năm, vài vạn năm thân nhân tất cả đều chết sạch, hồng nhan tri kỷ cũng thành bộ xương khô, chỉ còn một mình trường sinh bất tử.

Ta kháo! Đó là sự hành hạ của kẻ tu tiên sao?

Sinh ly tử biệt với một người đã khó chịu muốn chết, huống chi cuối cùng chỉ còn lại một mình?

Chẳng lẽ lại đi ngược quy tắc sinh tử?

Bành tổ thọ tám trăm tuổi, con cháu hơn mười vai lứa, huyết mạch chính thống, gặp lại cũng không biết!

Khó mà làm được! Nhất định không để cho tình huống này xảy ra!

Quân Mạc Tà suy nghĩ nhanh chóng suy chuyển, nghiêm túc lo lắng. Chuyện này không giống bình thường, không thể quyết định một cách hồ

đồ. Nhưng mà rốt cuộc nên làm như thế nào?

Quân đại thiếu gia chổng mông, ở trong Hồng Quân tháp ngẩn người suy nghĩ. Ngoài trời, mọi người vì muốn tìm hắn đã muốn lật tung cả trời đất lên.

Bởi vì Quân Mạc Tà mất tích đã được ba ngày ba đêm!

Thời gian mất tích này cũng quá dài, hơn nữa trước đó lại có biến cố xảy ra, càng làm mọi người thêm hoảng loạn.

Cuối cùng cả người luôn tin tưởng vào Quân Mạc Tà, Quân Vô Ý cũng trở nên suốt ruột!

Quân lão gia tử mặt ngoài bình tĩnh, thực tế nội tâm đã lo lắng như có lửa đốt! Tên tôn tử duy nhất này tự nhiên biến mất, không biết là có chuyện gì xảy ra! Chẳng lẽ là bị người của Tam Đại Thánh Địa bắt đi?

Mai Tuyết Yên sau một đêm vận công điều tức, đem thương thế áp xuống liền đi tìm hiểu việc Quân Mạc Tà mất tích. Tuy rằng nội tâm nàng tám phần mười đã chắc chắn rằng Quân Mạc Tà bị nội công cắn trả, đã đi tìm chỗ chữa thương hoặc đã phi hôi yên diệt. Nhưng mà nàng vẫn trông cậy vào vạn nhất, tìm chỗ Tam Đại Thánh Địa tập kết, giám thị chặt chẽ! Chỉ hy vọng phát hiện tung tích Quân Mạc Tà ở đây, tuy rằng nếu như vậy thì kết quả không tốt lắm, nhưng ít nhất thì hắn vẫn còn sống.

Với khinh công tuyệt thế của nàng, dĩ nhiên là không phải lo lắng có người phát hiện ra. Sau hai ngày, trong lòng Mai Tuyết Yên ngày càng tuyệt vọng, cảm xúc hung ác ngày càng bộc lộ, càng ngày càng không có cách nào khắc chế. Ham muốn giết chóc ngày càng tăng, bây giờ nàng nhìn dân chúng tầm thường trong Thiên Hương thì trong mắt cũng tràn đầy sát khí, không có cách nào che giấu!

Đây là một nỗi hận không thể hủy diệt thiên hạ tồn tại trong đầu!

Từ trước tới nay, Mai Tuyết Yên đều lấy Đọat Thiên chi chiến làm nhiệm vụ của mình, dốc lòng tu luyện chỉ chờ hoàn thành sứ mạng của mình. Cho dù là máu nhiễm chiến trường, nàng cũng vô oán vô hối, thậm chí là một loại vinh quang!

Thiên Phạt sâm lâm từ trước tới giờ đều là quang vinh truyền thụ!

Trong lòng của nàng chưa từng có ý niệm khác trong đầu, ngay cả nam nữ tư tình cũng chỉ là chuyện cười chưa từng nghe tới. Thậm chí có cả thần thoại nói rằng Mai Tuyết Yên chưa bao giờ tin rằng trên thế gian này, còn có người có thể làm nàng cảm động.

Mai Tuyết Yên là người cố chấp nhất, về điểm này cho dù nàng bị đuổi giết hãm hại cũng sẽ kiên trì ý kiến của mình, việc này có thể dễ dàng nhìn thấy. Đồng thời nàng còn là một nữ tử cao ngạo! Giống như băng tuyết vạn năm trên đỉnh núi, Tuyết Liên Hoa cô độc nở rộ, không cho bất kỳ kẻ lạ nào thưởng thức, nhưng vẫn một mình nở rộ một cách xinh đẹp, ta chính là tuyệt sắc thiên hạ vô song!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 175: Tâm Sự Của Tuyết Yên

Hiển nhiên, đã từng có ai chiêm ngưỡng phong thái của ta ! Âu cũng hợp lý, chỉ là phàm phu tục tử sao lại thấy được dung nhan tuyệt thế của ta ? Nếu có ai đã từng thì cũng phải là cấp bậc chí tôn hay thần huyền, mà xét ra thì cũng chỉ là một đám đệ tử lao nhao, hạng trộm gà bắt chó mà thôi !

Mai Tuyết Yên ta, phải là hạng người bậc nào mới có thể giao thiệp chứ?

Lạnh lùng phiêu đãng mai trong tuyết,

Ai người thiên hạ dám tranh hùng?

Hào kiệt xưa nay nào dám sánh,

Tiêu diêu tự tại một bóng hình.

Nàng giống như mặt trăng cao ngạo soi rọi trên chín tầng mây, thanh lệ thoát tục, một khi đã xuất hiện thì muôn vàn ánh sao trên bầu trời cũng tự biết xấu hổ mà không dám đến gần, lạnh nhạt nhìn vào nhân tình thế thái biến đổi thăng trầm mà làm việc cần làm.

Đã từ rất nhiều năm trước đến bây giờ, lòng nàng luôn bình lặng như mặt nước, chưa bao giờ nổi giận cho dù là lúc bị truy sát khi đang trọng thương, lúc nào thì trong lòng của Mai Tuyết Yên cũng chỉ lấy sự lạnh nhạt mà đón tiếp.

Thế nhưng tiên nữ sắc nước hương trời lòng đầy cao ngạo băng giá lại động tâm vì Quân đại thiếu gia!

Đã vậy lại là dùng một phương thức cực kỳ dã man phá vỡ tảng băng trong lòng nàng, nó gần như là bỉ ổi biến thái đến cùng cực, tiết độc thân thể thanh thuần của Mai Tuyết Yên. Tuy rằng lúc đó chỉ là thân thể của huyền thú, nhưng Mai Tuyết Yên vẫn như vậy phẫn nộ mãnh liệt.

Một sỉ nhục thật tàn khốc!

Quá sức nhục nhã mà!

Từ ngày đầu gặp mặt ở Thiên Phạt sâm lâm, chỉ cần không tới nửa canh giờ, lại còn trong trường hợp Quân Mạc Tà chả biết chút gì, đã gợi nên cảm xúc ẩn sâu từ trong đáy lòng của Mai Tuyết Yên.

Xấu hổ ! Là vô cùng xấu hổ !

Giận! Giận đến nỗi muốn phá hủy tất cả mà không cần lý do!

Hận! Hận đến mức nghiến răng nghiến lợi!

Nhưng cuối cùng thì cũng thật là bất đắc dĩ!

Căn bản là Mai Tuyết Yên không biết phải dùng cách nào để đối phó Quân Mạc Tà. Bất kể là có hận thế nào, giận ra sao thì Quân Mạc Tà đều giúp nàng liệu thương đã thông kinh mạch, dù sao cũng là đại ân nhân của nàng. Mà nói lại thì người cướp đi Phạt Thiên thánh quả và Quân Mạc Tà rõ ràng là có quan hệ. Phạt Thiên thánh quả lại can hệ đến cả tương lại của Thiên Phạt sâm lâm, khiến Mai Tuyết Yên nảy sinh một thứ cảm xúc mới mẻ :Ngơ ngẩn!

Ta phải làm sao đây chứ?

Cứ như vậy mà quên sao? Không được, thế nào ta cũng không cam lòng!

Thế còn giết hắn? Cũng lại không được!

Đánh hắn? Không được nốt!

Bị cuốn trong vòng luẩn quẩn tràn ngập mâu thuẫn trong lòng, nàng cứ một mực đi theo Quân Mạc Tà đi tới Thiên Hương. Sau nhiều lần tiếp xúc, chính vào lúc Mai Tuyết Yên cho rằng mình đã có thể buông bỏ chuyện này, mặc kệ Quân Mạc Tà thì hắn lại một lần nữa mạo phạm đến nàng. Đã vậy lại còn là trong trường hợp hai bên đối đầu. Mà quan trọng nhất lại chính là trong lúc đó nàng đang dùng diện mạo của con người. Tên oan gia này lại hôn nàng một lần nữa, lại còn vỗ mông nàng, thật là hỗn xược. Điều này càng làm cho tâm can Mai Tuyết Yên rung động mãnh liệt, cảm giác mâu thuẫn cũng càng ngày càng kịch liệt hơn. Tâm sự cũng càng lúc càng thêm nặng nề.

Sau đó lại đến Quân gia, chứng kiến Quân Mạc Tà vì yêu cầu của nàng mà suốt cả mấy ngày giấu mình trong phòng ra sức, tạm thời không biết thần đan luyện chế ra như thế nào nhưng hoàn toàn có thể khẳng định, nếu không có Quân Mạc Tà thì không có thần đan.

Quân Mạc Tà chính là mấu chốt của tất cả mọi chuyện!

Nhưng rốt cuộc thì Quân Mạc Tà là người thế nào? Điều này Mai Tuyết Yên hiển nhiên là biết, không chỉ là biết mà còn nắm chắc trong tay!

Hắn tuyệt đối chính là một tên siêu cấp tà dị, hắn chắc chắn không phải là một gã chính nhân quân tử nói một thì chính là một. Ngay cả thứ mình xem trọng nhất là Đoạt Thiên chi chiến thì trong lòng Quân Mạc Tà thậm chí không bằng một cái rắm! Thiên hạ muôn dân có ra sao thì hắn cũng chẳng thèm lo lắng. Hắn không phải là một người cao thượng nhưng chính là một người rất đơn thuần!

Nửa điểm giả dối cũng không thèm, cứ thích làm làm. Mạng trong tay mình chẳng phải do trời, khi vui vẻ thì ngàn vàng cũng không bằng! Hắn có thể vì một người con gái xa lạ mà diệt cả một tổ chức ngầm, cũng có

thể vì người hắn quan tâm mà bước ra đối địch với cả thiên hạ! Càng có thể dùng đến thủ đoạn đẫm máu nhất, tàn khốc nhất quét sạch cả một nhóm người thanh danh hiển hách mà chả màng đến quá khứ trước đây của họ.

Trên thế gian này ngoại trừ thân nhân của hắn thì Quân Mạc Tà sẽ không thèm để ý tới bất kỳ người nào! Hắn không phải anh hùng, càng không mang bản sắc anh hùng! Quân tử thì lại càng không liên quan tới hắn! Hắn đơn giản mà nói chính là tiểu nhân, bất luận thế nào thì cũng là một tiểu nhân chân chính!

Quân Mạc Tà dù thế nào thì cũng chỉ mong làm tốt trách nhiệm của hắn. Mà cái trách nhiệm đó là cháu độc tôn của Quân Chiến Thiên, cháu của Quân Vô Ý, con trai của Quân Vô Hối, người yêu của Độc Cô Tiểu Nghệ, nam nhân của Quản Thanh Hàn, huynh đệ của Đường Nguyên, là trụ cột Quân gia, Quân Mạc Tà!

Đó chính là trách nhiệm của hắn!

Hắn cũng chẳng thèm gánh thêm trách nhiệm là công dân đế quốc, hay căn bản hơn chính là một thành viên của chúng sinh thiên hạ.

Ta chính là ta, hoàn toàn không liên can gì đến thế giới này !

Ta chính là ta, sẽ không vì bất cứ ai, hay bất cứ chuyện gì mà thay đổi!

Muốn tiêu sái thì tiêu sái, cần lưu manh lại lưu manh, muốn ngưu bức lập tức ngưu bức, thèm tán gái không ngại mở lời, khi giết người thản nhiên rút kiếm, lúc mắng người ung dung há mồm!

Dù có được bao trong nhung lụa thế gian nhưng đây mới chính là một người nói thật, một người từ miệng đến tay đều không trái với lòng, phóng tay mà làm!

Miệng lưỡi thế gian hay sự xoi mói của dư luận, kể cả bình phẩm của thế nhan sau này thì tất cả đều cút hết cho ta! Lượn đi cho nước nó trong!

Tự tung tự tác, thích gì làm nấy, chính là Quân Mạc Tà!

Một người như vậy nếu không vì lý do đặc biệt nào đó thì làm sao có thể hào sảng như vậy?

Dù là thần đan hay thần binh lợi khí chăng nữa thì vẫn sẽ đưa ra mà không hề chớp mắt nhưng nếu không phải là người khiến cho Quân Mạc Tà động tâm thì ai có thể lấu ra được chút gì từ trong tay hắn?

Thế nên Quân Mạc Tà càng bộc lộ con người hắn thì lòng Mai Tuyết Yên cũng càng ngày càng mềm lại. Nàng như vậy cũng không phải vì đan dược hay thần binh khỉ gió gì mà là do mỗi khi nhìn vào đôi mắt đỏ bừng của Quân Mạc Tà, nàng cảm nhận được sự mệt mỏi không thể che dấu!

Vì hắn, hay vì chính ánh mắt đã đến cực hạn của hắn!

Có thể đến tận bây giờ Quân Mạc Tà cũng không biết, nhưng mỗi lần gặp hắn thì luôn khiến nàng bật cười, khiến nàng vui vẻ, ngay cả khi bị hắn trêu cho không còn lối thoát xấu hổ đến cùng cực thì trong lòng cũng không thể ngăn được cảm giác ấm áp. Mai Tuyết Yên mang trong người con tim kỳ diệu có thể hiểu lòng người khác nên hoàn toàn có thể cảm nhận rõ ràng, Quân Mạc Tà không muốn nàng lo lắng cho hắn, dù chỉ là một chút hắn cũng không muốn. Có bao nhiêu thống khổ thì hắn cũng chỉ tự gánh trên đôi vai của hắn! Sau đó lại tự mình nuốt xuống, tự mình nghiền ngẫm trong khi vẫn phô ra bộ mặt bỡn cợt thiên hạ để che mắt mọi người!

Ngay cả thực lực của nàng so với hắn thì mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần thì hắn vẫn vậy cam tâm tình nguyện chắn gió che mưa, gánh trên vai nỗi lo che kín cả bầu trời, vì nàng mà hé ra một góc trời xanh phiêu mộng. Khiến cho nàng khi đối diện với Thiên Phạt sâm lâm ngày một suy sụp dưới áp bức của tam đại thánh địa đã gần như tuyệt

vọng đã sống lại lần nữa, tràn ngập hi vọng hướng về ngày mai tươi đẹp phía trước.

Trong suốt một quãng thời gian này, Mai Tuyết Yên trong vô thức đã hình thành tính tình lạc quan như vậy. Tuy rằng Quân Mạc Tà so với nàng thì vừa nhỏ bé vừa yếu đuối làm sao nhưng hắn vẫn cho nàng một loại cảm giác thật sự mãnh liệt : Chỉ cần có hắn thì chuyện gì cũng không đến phiên nàng lo lắng, hết thảy chỉ cần chờ vì tất cả đều đã thu xếp ổn thỏa, mọi việc đều bình an!

Gần như không hay không biết, cứ tự nhiên như vậy, cả Mai Tuyết Yên cũng không hề nhận ra rằng gã thiếu niên Quân Mạc Tà này chính mà người để nàng nương tựa suốt kiếp này!

Cứ từng ngày rồi từng ngày trôi qua, Mai Tuyết Yên đã chấp nhận sự tồn tại của Quân Mạc Tà, đã có thói quen nghe theo Quân Mạc Tà quyết định, đã có thói quen trước mặt hắn hiện ra phong thái nữ nhân, đã quen bị hắn trêu đùa, đã quen trêu chọc nhân gian với hắn, đã quen tai giọng nói của hắn, lại càng quen thuộc con người của hắn.

Ngày Quân Mạc Tà còn lăng xăng bên nàng, Mai Tuyết Yên còn chưa nhận ra chuyện gì đang đến. Nhưng bây giờ, khi Quân Mạc Tà biến mất, mà chính mắt nàng nhìn hắn biến mất, ngay cả một hơi thở cũng không còn. Thì khi đó, Mai Tuyết Yên mới cảm thấy trong lòng nhói đau, đau đến tê buốt cõi lòng, từ trước đến giờ chưa từng đau đến như vậy.

Trong một khắc đó, khi nghe thấy tiếng rên khe khẽ, trong lòng Mai Tuyết Yên tự như bị cả ngàn cự chùy vỗ vào, nhìn thấy Quân Mạc Tà từ trên thân thể bạo liệt ra, Mai Tuyết Yên cảm thấy cả lục phủ ngũ tạng của nàng như đang bị lửa kia thiêu đốt.

Là vì ta ! Tất cả đều là vì ta !

Mai Tuyết Yên cuối cùng cũng rơi lệ, là những giọt lệ đầu tiên trong đời nàng, rõ ràng cảm giác được nước mắt kia vừa mặn lại vừa đắng,

cảm giác được thế nào ta tan nát cõi lòng tâm hồn chết lặng ...

Áy náy, tự trách, dằn vặt, tuyệt vọng, tất cả như thủy triều bao phủ thần trí Mai Tuyết Yên...

Nếu như ta không đến Quân gia, nếu ta không buộc hắn luyện đan, nếu như không phải ta ở Quý Tộc Đường bại lộ thân phân thì tam đại thánh địa sao lại cử một lực lượng mạnh đến như vậy đến đây chứ?

Ba mươi vị vượt cấp Chí Tôn, sáu mươi Chí Tôn cao thủ!

Tổng công chín mươi vị cường giả đỉnh phong, đó là đội hình thế nào chứ?

Đã vậy sau khi đến đây đã vạch rõ mục đích, chính là đối phó với người của Thiên Phạt sâm lâm, chính là nàng, mà đến.

Thế nhưng ngay trong thời khắc nàng không thể chống đỡ thì hắn xuất hiện, cứu nàng ...

Nếu như không phải vì lời thề của nàng phải giết bằng được Dư Nhất Bán, hắn cần gì phải cố chấp ra tay với siêu cấp cường giả vượt cấp Chí Tôn chứ.

Chỉ vì một lời thề của ta mà khiến hắn phải mạo hiểm, loại rác rưởi Dư Nhất Bán kia đã chết rồi, nhưng hắn cũng còn đâu chứ ...

Quân Mạc Tà biến mất, Mai Tuyết Yên cuối cùng đã hiểu rõ lòng mình!

Nhưng hình như tất cả đã quá muộn màng ...

Đã thật sự quá muộn rồi sao? Mai Tuyết Yên hiếm khi khóc lúc nửa đêm, nhưng nàng đang rơi lệ, lặng yên rơi lệ khi cõi lòng tan nát. Nàng đột nhiên nhận ra bên nàng không còn hơi thở quen thuộc kia nữa, không còn phần quan tâm lo lắng cũng như mồm mép ngon ngọt trêu nàng, không còn bộ dáng ngạo thế trêu người, nhưng quan trọng hơn cả là cả

cái cảm giác an toàn kia cũng đã mất đi, cảm giác chờ mong cũng biến mất, không còn phải lo lắng xấu hổ nữa, nhưng ... cái gì cũng không còn nữa rồi!

Cả đất trời cũng u buồn thất sắc!

Mai Tuyết Yên như người say chợt tỉnh, chợt nhận ra rằng nàng không thể sống mà không có hắn.

Không có hắn thì cả thế gian không còn chút sinh khí nào, niềm vui cũng như không hề tồn tại.

Nếu so với hắn thì tam đại thánh địa tính là gì? Đoạt Thiên chi chiến đáng vào đâu? Thậm chí có là thiên hạ muôn dân, tương lai đại lục cũng không đáng bàn đến! Tất cả mọi chuyện liên quan gì đến ta chứ?

Ta chỉ cần hắn còn tồn tại ! Chỉ cần hắn quay lại bên ta thôi !

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 176: Tình...

Nếu như hắn không còn nữa thì dù ta có trở thành thiên hạ đệ nhất liệu có còn ý nghĩa gì? Cho dù giành được phần thắng của Đoạt Thiên chi chiến thì cũng được gì chứ? Trên thế gian có bao kẻ đáng chết vẫn sống sờ sờ, tại làm sao hắn lại không được sống? Tại sao lại như vậy chứ?

Những tên đáng chết thì lại không chết, càng không biến mất đi cho khuất mắt. Những tên còn sống liệu có thật sự đáng sống không? Các người dựa vào cái gì khiến cho Mai Tuyết Yên ta phải bỏ công tốn sức? Vì các ngươi mà chiến đấu để rồi sau đó các ngươi lại ở sau lưng ám toán ta, hết lần này đến lần khác thương tổn ta? Người trong lòng ta cũng đã không còn nữa, các ngươi vì cái gì mà muốn ta để ý tới các ngươi? Đã vậy lại có ai quan tâm tới chúng ta đâu chứ?

Tam đại thánh địa ơi tam đại thánh địa, các người ác độc như vậy không cho ta đường lui, Mai Tuyết Yên ta lúc này phát thệ cùng các người không chết không thôi! Cho dù huyền thú của cả Thiên Phạt sâm lâm có toàn bộ chết hết thì thù này ta nhất định phải báo!

Vĩnh viễn, không chết thì quyết không ngừng lại!

Sau ba ngày, Mai Tuyết Yên gần như đã hoàn toàn tuyệt vọng. Theo quan sát tình hình ba ngày qua, từ trong miệng người của tam đại thánh địa có thể thấy được bọn chúng hoàn toàn không hề bắt đi Quân Mạc Tà, mà cả ý đồ làm việc này cũng không có. Như vậy thì cũng đồng nghĩa với người bạo liệt trong sân kia, chính là Quân Mạc Tà.

Bạo liệt khủng bố như vậy, ngay cả Mai Tuyết Yên trong thời kỳ toàn thịnh thì tự mình cũng không có nửa điểm nắm chắc đối phó được. Vậy thì đối với thân thể của Quân Mạc Tà càng không cần phải nghĩ nữa.

Lúc chiều khi Mai Tuyết Yên trở về hương phòng của mình thì vẻ mặt lạnh lẽo đến đáng sợ, cả người bao trùm trong sát khí, toàn thân toát ra cảm giác bạo ngược như một pho tượng sát thần biết đi vậy, Xà Vương Thiên Tầm đang định giơ tay ra chào hỏi liền bị dọa phải rụt trở về. Trong lòng Mai Tuyết Yên đã có quyết định. Nếu như đến khuya hôm nay vẫn bặt vô âm tín thì ngay sáng mai nàng và Xà Vương Thiên Tầm sẽ quay về Thiên phạt sâm lâm. Sau đó sẽ trong thời gian ngắn nhất thống nhất Huyền Huyền đại lục từ nam chí bắc, tập trung tất cả huyền thú nhằm hướng tam đại thánh địa triển khai tất cả công kích. Công kích không ngừng đến chết thì thôi.

Thực lực của tam đại thánh địa hiển nhiên là hùng hậu do tích cóp từ lâu nhưng dù sao xét về số lượng thì cũng không nhiều lắm, cho dù là xét đến đầu đến đũa thì cũng chỉ có mấy ngàn người mà thôi. Huyền thú trong thiên hạ chẳng lẽ ít hơn vài tỷ sao? Dù rằng Mai Tuyết Yên không dùng đến huyền thú cấp cao mà chỉ dùng bọn cấp thấp thì cũng đã có thể ngang ngửa với tam đại thánh địa rồi. Nói một cách khác thì cho dù chỉ lấy những bầy ong, bầy sói, đàn kiến cả có cấp độ gì đáng kể thì đều có số lượng khủng bố đến hàng tỉ. Lực lượng này trải dài khắp thiên hạ, thậm chí tập trung ngay tại chỗ thì cũng đủ cắn tam đại thánh địa một cú. Càng không cần bàn đến những gấu, vượn, hổ, sư tử là huyền thú cỡ lớn, huống chi trên không trung còn có hạc, ưng, đại điêu sư đoàn?

Xét theo tình hướng trước mắt thì thực lực từng người của tam đại thánh địa rõ ràng cao hơn Thiên Phạt sâm lâm, nhưng nếu nói về tổng tiến công hay số lượng tuyệt đối thì lại không cùng một đẳng cấp. Mai Tuyết Yên không nắm chắc lực lượng bản thân có thể chiến thắng tam đại thánh địa, nhưng chắc cả mười phần có thể dùng thế lực đang nắm giữ trong tay diệt sạch tam đại thánh địa! Đó chính là đạo lý của nàng. Mà nói cho cùng thì cũng do tam đại thánh địa quyết tâm xử lý Thiên Phạt sâm lâm thôi.

Chậm rãi bước vào Nhã Hương Tiểu Trúc, Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng cất bước tiến tới, nơi này vô cùng quen thuộc, đồ đạc cũng quen thuộc, quanh đây như còn đọng lại mùi hương quen thuộc mà lại dễ chịu. Mai Tuyết Yên cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ đứng trong sân, trong đầu đột nhiên trống rỗng...

Nàng cảm thấy sợ hãi khi quay về ngôi nhà này. Bởi vì trong sân còn hơi thở của hắn khiến cho nàng thần hồn đứt đoạn, cứ nhớ lại mà thêm thẫn thờ. Nhưng nàng cũng có khát vọng muốn trở về ngôi nhà này. Cũng chỉ vì trong sân có hơi thở riêng biệt của hắn, khiến nàng có thể chìm đắm trong quá khứ không muốn thoát ra. Cứ ngẩn ngơ đứng đó, cảm giác yếu đuối chưa từng có suốt bao năm qua lại một lần nữa quấn lấy nàng, trước ngực quặn đau, hai tròng mắt ngấn lệ, khẽ lẩm bẩm :

- Qua hôm nay ta phải đi rồi, ta buộc phải đi, nếu không thể vì ngươi san bằng tam đại thánh địa thì ta sẽ không quay về nữa. Ngươi chịu khó chờ một chút, cũng không còn cô đơn bao lâu nữa đâu, chờ ta báo thù cho ngươi hoàn tất, ta sẽ đến cùng đi với ngươi ... Mạc Tà!

Lần đầu tiên thốt lên hai tiếng “Mạc Tà”, cái tên thân mật của hắn, mà nghe trong lòng như mềm lại, Mai Tuyết Yên từ sâu trong lòng đau xót, lệ lại rơi xuống lần thứ hai, hắn thật sự có còn nghe được ta chăng?

Tình này đã trở thành hồi ức, chỉ trách lúc ấy sao lại quá ngu ngơ!

Vì sao? Vì sao phải chờ đến lúc đánh mất rồi mới biết được trong lòng ta đã không thể không có hắn? Giá như ...

- Ừm, ha ha, vị mỹ nữ kia, tại sao lại lặng thầm mà lại chân thành kêu tên bổn công tử như vậy? Da mặt của ca mỏng lắm, nàng gọi như vậy thì ca thật sự khó lòng tiếp nhận nổi ân tình a, thôi vậy, bổn công tử buộc lòng phải hạ mình xuống, lấy nàng để báo đáp vậy.

Đột nhiên một giọng nói cao vút truyền đến mang theo lời lẽ ngọt xớt trêu đời không bàn gia thế, trong âm thanh lại mang theo ý vị tà dị khiến

cho người nghe chỉ có thể cảm nhận được đây chỉ là một công tử ca không hơn không kém.

Cả người Mai Tuyết Yên khẽ run lên, cảm giác thiên địa như đang xoay chuyển, thân người mất thăng bàng khẽ chao đảo, không chút tin tưởng từ từ xoay người lại, nàng chỉ sợ nếu xoay người quá nhanh thì âm thanh của cũng sẽ như ảo ảnh mà tan biến vào hư không. Nếu như đây chỉ là giấc mơ thì nàng cũng muốn giấc mộng này thật lâu tỉnh một chút, mà tốt nhất là không cần phải tỉnh lại...

Vạn cây im lặng chờ mưa tới!

Mặc dù đã xoay người rất chậm rãi nhưng cái gì cũng có điểm cuối. Mai Tuyết Yên cuối cùng cũng quay người lại, từ đôi tròng mắt đẫm lệ hé mở là một thân ảnh đáng hận đang cười cười, một Quân Mạc Tà xem ra vẫn giữ lại được nét anh tuấn cùng tà khí thuần nhất đang đưa bộ mặt láu cá của hắn nhìn nàng. Mai Tuyết Yên ngây dại, hoàn toàn ngây dại nhưng vẫn không nhịn được dùng mu bàn tay xoa xoa hai mắt, rồi lại dụi thêm lần nữa. Cường giả đến bậc này như nàng lại có thể xuất hiện biểu tình vụng về không tin vào mắt mình có thể chứng minh được uy lực của chuyện này đối với nội tâm của nàng.

- Này, này!

Quân Mạc Tà nở nụ cười sáng lạn, vươn tay quơ quơ trước mặt Mai Tuyết Yên, gian xảo nói tiếp:

- Vị cô nương tuyệt sắc khóc như hoa lê đái vũ này là ai đây? Sao ta lại không biết chứ? À, nguyên lai chính là Thiên Phạt Thú Hoàng Mai tôn giả đại nhân, không phải nằm mơ sao lại có duyên gặp mặt thế này chứ? Thật sự không nghĩ tới Mai đại nhân lại còn có một mặt đầy nữ tính thế này. Nếu như lúc này chính là đang mơ, thật chỉ cầu tối nay đừng tỉnh nữa. Thật là một giấc mộng quá đẹp mà!

Mai Tuyết Yên nghe vậy mà trong lòng sửng sốt, cứ ngơ ngẩn nhìn Quân đại thiếu gia, cuối cùng cũng không nhịn được mà bật cười, nhưng

khi nụ cười vừa hé trên môi đã tắt phụt, khóe môi vừa nhếch lên đã thay đổi. Chỉ nghe “Oa” một tiếng, nước mắt đã ào ào đổ xuống, bỗng nhiên thả lỏng cơ thể lao vào lòng Quân Mạc Tà, gắt gao ôm chặt lấy hắn như muốn đem thân thể nàng hòa vào thân thể hắn vậy, cả thân hình cứ từng trận từng trận run rẩy.

Một lúc sau nàng mới từ trong lòng Quân Mạc Tà đứng lên, thận trọng dò xét nét mặt của hắn, sau cùng xác định tên đang đứng trước mặt chính là người sống sờ sờ, bao nhiêu cảm xúc mấy ngày qua gom góp lại bùng nổ vào đôi nắm tay nhỏ bé đấm thùm thụp liên hồi vào trong ngực hắn, không thèm để ý hình tượng mà vừa khóc vừa nói :

- Cái tên hỗn đản này, ta đánh chết ngươi, đánh cho ngươi chết, sao lại có thể dọa ta sợ hãi đến như vậy chứ, oa oa, ...

Đánh một hồi lại một lần nữa ôm chặt lấy hắn, tựa như một món bảo bối trọng yếu đã mất đi nay lại tìm thấy, luyến tiếc không nỡ buông tay.

Ặc?

Quân Mạc Tà dĩ nhiên không biết ẩn tình bên trong, trong lòng chỉ cảm thấy rất kỳ quái tại sao Mai Tuyết Yên hôm nay lại kích động đến như vậy, cảm xúc cũng không hề bình thường, cuối cùng là như thế nào? Chẳng lẽ bản thân công lực đại tiến khiến cho phẩm chất cũng tăng theo làm cho mỹ nhân đem lòng nhung nhớ, thậm chí còn nhào vào lòng minh, cũng thật là quá biến thái mất rồi. Bất quá có giai nhân chủ động nhào vào lòng, không ôm là dại, thế nào cũng nên ôm một cái, tiện nghi đưa tới cửa có tới mỗi ngày chục bận còn chê ít, sao lại bỏ qua mà không tranh thủ chứ?

Nhưng ngay lập tức Quân Mạc Tà đã bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu vì hắn cảm thụ được thân thể mềm mại kia đang run lên từng hồi biểu hiện rõ ràng cực độ khủng hoảng mà nàng đã trải qua. Lại tính đến những biểu hiện khác thường trước đó, việc gì lại khiến cho vị thủ lĩnh tối cao của Thiên Phạt sâm lâm phải sợ hãi đến bực này, đầu óc Quân Mạc Tà

lập tức xoay chuyển xem xét. Cho dù là thế nào đi chăng nữa thì khi nhìn thấy mình cũng không nên có biểu hiện như vậy.

Trong phòng, Quản Thanh Hàn và Xà Vương Thiên Tầm cùng lao ra. Suốt mấy ngày nay cả hai đều như kiến bò chảo nóng, so với Mai Tuyết Yên chưa chắc đã kém hơn. Hiên giờ nhìn thấy Quân Mạc Tà xuất hiện trước mặt, trong lòng ai cũng dâng lên một loại xúc động, đó là lao vào trong ngực của hắn, ôm thật chặt lấy hắn. Nhưng vừa từ trong đi ra nhìn thấy hai người đang đứng trong sân gắt gao ôm chầm lấy nhau, trong mắt cả hai đều hiện lên thần sắc khác lạ, lặng lẽ đứng nhìn từ đằng xa. Nhìn hai người họ đang ôm nhau mà trong lòng có cảm thụ khó nói thành lời, vừa mỏng manh, vừa mừng rỡ, vui sướng, nhưng cũng có mất mát. Quản Thanh Hàn lặng thinh thở dài một tiếng, khép mi mắt lại, nhè nhẹ lùi về sau hai bước.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Mai Tuyết Yên rốt cuộc đã bình tĩnh trở lại, vừa khôi phục tinh thần đã nhận thấy không ổn, nhanh chóng rời khỏi vòng tay của Quân Mạc Tà nhưng vẫn lưu luyến liếc mắt một cái, lúc này mới lạnh lùng trở lại trạng thái băng giá trước kia, bàng quang lạnh lùng. Thế nhưng nước mắt trên mặt cùng với khóe mắt đỏ hoe lại không phối hợp nhịp nhàng chút nào. Mai Tuyết Yên cố gắng làm bộ nghiêm trang, nhưng trên mặt vẫn chỗ trắng chỗ hồng, khiến cho biểu hiện của nàng lại càng quá mức ngượng ngập, miễn cưỡng lắm mới nghiêm mặt lại, cất giọng lạnh lùng tra hỏi :

- Mấy ngày nay rốt cược ngươi đi đâu? Làm gì? Cũng không thèm nói một tiếng, có biết rằng ta, à, là tất cả mọi người rất lo lắng không? Tên hỗn đản ngươi sao lại vô trách nhiệm như vậy? Hoàn toàn không màn tới đại cục? Sao lại chỉ vì việc riêng, hả?

Tiếng “hả” sau cùng kia, đã trở lại vẻ uy nghiêm thường thấy.

Quân Mạc Tà gãi gãi đầu nghĩ hoài cũng không ra, vẻ mặt kinh ngạc, đưa tay sờ trán Mai Tuyết Yên, nghi hoặc :

- Mai cô nương, không phải nàng đang phát sốt đấy chứ?

Mai Tuyết Yên bốc hỏa, một tay túm lấy hắn, lạnh lùng hỏi:

- Nói xem! Chạy đến đâu chứ?

Quân Mạc Tà vẻ mặt khổ sở, từ lúc hắn gặp Quân lão gia tử và tam thúc đến đây, đã từng bị nghiêm hình bức cung hai lần, không lường trước ở đây lại bị thêm một lần thứ ba nữa. Chẳng lẽ hôm nay thật là ngày xui của ta sao? Thật đúng là năm tuổi mà.

Quân Mạc Tà đành phải đem toàn bộ lý do một lần nữa khai sạch, không hề biết người trước mặt đã nắm rõ hắn. Mai Tuyết Yên vốn cũng muốn biết mấy hôm nay Quân Mạc Tà rốt cuộc đã đi đâu. Cái này còn phải hỏi sao? Nhất định là dưỡng thương rồi! Mai Tuyết Yên sở dĩ hỏi một câu này chẳng qua là muốn tìm thang mà xuống thôi. Quân Mạc Tà có trả lời thế nào thì nàng cũng không muốn quản, chả còn quan trọng nữa. Quan trọng chính là, hắn còn sống!

Thế là đủ rồi!

Nếu hắn không còn thì thật nàng muốn đem thiên hạ chôn cùng hắn!

Hắn còn sống, ta liền nghe hắn nói. Mai Tuyết Yên sóng mắt lưu chuyển, bỗng nhiên thỏa mãn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 177: Quân Mạc Tà Hoài Nghi.

Qua cái ôm vừa nãy rõ ràng cảm giác được trên người Quân Mạc Tà hơi thở hỗn độn tự nhiên, sau đó lại nghe được giọng nói của hắn, Mai Tuyết Yên cuối cùng đoan chắc được một điều, người trước mặt chính là người áo đen thần bí, chắn chắn một trăm phần trăm. Nhưng Mai Tuyết Yên cũng không muốn vạch mặt hắn, xem như đó là bí mật của riêng hai người, dù sao thì mỗi ngày được thấy Quân Mạc Tà diễn trò cũng thật không tệ.

Có phải hay không, không quan trọng mà chẳng có gì quan trọng, tất cả đều không quan trọng!

Hắn bình an, đó chính là điều quan trọng nhất lúc này!

Quân Mạc Tà thấy Mai Tuyết Yên đã khôi phục lại cảm xúc thường lệ thì mới cảm thấy yên tâm, xoay người đi về phía Quản Thanh Hàn. Quản Thanh Hàn thấy hắn đang đi về phía mình, trong mắt một trận ngượng ngùng xen lẫn vui mừng, thế nhưng trong lòng ngay lập tức lại nổi lên một trận u oán, lặng lẽ cúi đầu cắn môi không nói tiếng nào.

- Vì ta mà lo lắng sao?

Trong số phụ nữ thì Quản Thanh Hàn cũng có chiều cao nổi bật, bên cạnh Quân Mạc Tà cũng chỉ có mỗi Mai Tuyết Yên là cao hơn nàng một chút. Những người khác như Linh Mộng, Độc Cô Tiểu Nghệ, Hàn Yên Mộng, Tôn Tiểu Mỹ, Xà Vương Thiên Tầm so ra đều kém hơn vài ba phân, nhưng đối với Quân Mạc Tà đang đứng trước mặt nàng thì lại cao hơn nàng đến hơn nửa cái đầu. Quản Thanh Hàn miễn cưỡng nở nụ cười

vừa thoáng ngẩng đầu lên bỗng cảm giác được đôi vòng tay to lớn đang ôm mình vào lòng, bên tai truyền đến tiếng thì thầm của Quân Mạc Tà :

- Yên tâm đi, nam nhân của nàng mạng luôn lớn, con mèo có chín mạng, còn ta có đến tám mươi mốt cơ, mệnh cửu miêu mà.

Quản Thanh Hàn chỉ cảm thấy thân hình một trận mềm nhũn. Cảm giác được thân thể ấm áp tràn ngập nam tính của hắn, lại nghe hắn tự xưng là nam nhân của nàng, trong lòng nàng trở thành nai con lạc đường chạy nhảy lung tung, sắc mặt đỏ dừ lên. Nhưng nai con lúc này lại không thèm giãy dụa mà im lặng tựa đầu vào ngực hắn, Quản Thanh Hàn không hề muốn lại trái với lòng nữa, nhiều ngày qua đã hành hạ Mai Tuyết Yên đến giới hạn tinh thần trở nên cực đoan thì Quản Thanh Hàn sao lại không có cảm giác sống mà như chết rồi chứ? Lúc này còn có thể nghe được tiếng tim đập của hắn thực sự là một niềm hạnh phúc lớn lao, bất chợt tất cả ủy khuất trong lòng nàng đều tan thành mây khói, tất cả đối với nàng thế này cũng đã quá đủ rồi.

Quân đại thiếu gia trong thời gian gần đây không ngừng trêu ghẹo Mai Tuyết Yên trước mặt nàng cũng như khiêu khích Quản Thanh Hàn trước mặt nàng kia, có lẽ do thói quen mà cả hai đã bắt đầu tiếp nhận người còn lại cùng tồn tại rồi. Tuy rằng trong lòng vẫn không tránh khỏi ghen tuông nhưng cả hai đều vì Quân Mạc Tà. Lại nói trong thời kỳ nam quyền là tối cao này thì một gã đàn ông có ba vợ bốn nàng hầu cũng chẳng phải cái gì to tát, nếu ngược lại chỉ cưới một vợ thì mới thực là chuyện lạ. Cho dù có là chính nhân quân tử học đạo lâu năm cũng sẽ không vì chuyện này mà dèm pha. Thậm chí nam tử đã hơn mười tám tuổi mà vẫn chưa có thê thiếp thì lại càng hiếm thấy, ít nhất trong Thiên Hương thành thì là có một không hai trong thế hệ đồng lứa với hắn. Thậm chí có người ít hơn vài ba tuổi so với Quân Mạc Tà nhưng thê thiếp đã đầy đàn.

Cứ như vậy mà yên lặng ôm nhau hồi lâu, cả hai đều cảm thấy tự đáy lòng cảm xúc ấm áp, giữa hai người như không còn khoảng cách nữa, cảm giác hạnh phúc này không thể diễn tả bằng lời. Qua một lúc sau,

Quản Thanh Hàn mới ngẩng đầu lên khỏi lồng ngực của hắn, trên mặt cũng đã hây hây đỏ, ánh mắt ngượng ngùng né tránh, thần thái thanh cao mà lạnh lẽo trước kia đã biến mất không còn nữa, mà lúc này thay vào đó là một nàng dâu mới đang xấu hổ. Mai Tuyết Yên nôn nóng mấy ngày nay, Quản Thanh Hàn cũng có thể nhìn ra nàng ta vì Quân Mạc Tà mất tích mà lo lắng nóng lòng. Tuy rằng Quản Thanh Hàn không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng theo thái độ của Mai Tuyết Yên, Quản Thanh Hàn lại nhìn ra được việc đó không bình thường chút nào, có lẽ Quân Mạc Tà đã gặp phải nguy hiểm không thể giải quyết, nếu không thì với thực lực xuất thần nhập hóa của Mai Tuyết Yên sao lại biến thành bộ dáng lo âu như vậy được?

Thế nên Quản Thanh Hàn suốt mấy ngày nay cũng chìm trong lo lắng. Trước mắt là Mai Tuyết Yên càng ngày càng thêm phần vô vọng, Quản Thanh Hàn cảm giác được có lẽ đã xảy một sự việc nào đó rất trọng yếu nhưng nàng không hề hay biết. Hôm nay nhìn thấy Quân Mạc Tà, Quản Thanh Hàn vừa có cảm giác đã mất nay lại tìm thấy vừa khó hiểu mà mừng. Thế nên, cho dù Quản Thanh Hàn luôn thánh khiết băng sương hôm nay lại không thèm che đậy cảm tính của mình, chính là do nhất thời vui sướng mà bỏ quên mặt nạ luôn đeo trên nàng. Sau đó, một khi đã khôi phục lại lý trí, Quản Thanh Hàn cũng lại khôi phục thần thái lạnh lùng như trước, tất nhiên sẽ không tự nhiên lao vào lòng Quân thiếu gia nữa.

Quân Mạc Tà nhìn tới nhìn lui, nhìn qua nhìn lại vẫn không cách nào hiểu được ý tứ của hai vị mỹ nhân. Sao lại trở mặt còn nhanh hơn lật sách vậy chứ , lại còn càng lúc càng quá mức, vừa rồi cả hai nhiệt tình thế nào hắn đều cảm nhận được, đang mừng thầm vì thấy tình cảm chuyển biến, vận số đào hoa cuối cùng cũng đến thăm đại lưu manh, đang tự kỷ xem có thể đem tất cả ý tưởng tích cóp bấy lâu nay ra áp dụng một lúc không, thì đột nhiên cả hai lại cùng thay đổi trở thành con người trước kia. Ông trời ơi, đang cực kỳ phấn khích lại cắt đứt hưng phấn của ta! Muốn mạng ta sao!

Chẳng lẽ vừa rồi ta thực đang nằm mơ sao?

Dùng sức véo mặt một cái, rõ ràng đau rất thật, trong lòng bèn thầm nghĩ : “Ài, đàn bà đúng là sinh vật khó hiểu nhất trên đời, vừa nắng đó lại đổ mưa ngay được, vừa nãy còn chân tình thổ lộ như tiểu tình nhân ngoan ngoãn, chưa được bao lâu lại thay đổi, thật sự là muốn thử sức trái tim đàn ông mà.”

Làm người khó, làm đàn ông càng khó, làm đàn ông chân chính thì khó khăn chồng chất. Quân Mạc Tà than thở một câu, có điểm luyến tiếc.

- Ha ha, Tiểu Thiên Tầm, đến đây ca ca ôm một chút, tâm hồn nam tử thánh khiết của ca ca hôm nay bị chà đạp nhiều quá rồi a!

Nếu cả hai đại mỹ nữ đều xong rồi, Quân Mạc Tà liền thay đổi đối tượng trêu đùa, nếu may mắn có thể có được thu hoạch ngoài ý muốn thì thật là quá tốt.

- Hử!

Xà vương trừng mắt lộ ra hung quang, từ sớm đã đem tâm tư trong lòng chôn xuống, ra vẻ hung ác lên giọng :

- Người thật sự quá đáng! Hai ta thân quen đến thế sao?

Quân Mạc Tà cười hì hì, còn trơ mặt ra áp sát lại, cổ tay Thiên Tầm liền không khách khí vẫy một cái, hai đầu rắn nhanh chóng lao tới. Quân Mạc Tà nhanh chóng luống cuống tay chân, một bên kêu gào cứu mạng, một bên lại tiếp tục trêu :

- Ta ngất a! Sao nàng lại nặng tay vậy chứ! Giữa mùa đông lạnh giá như vậy, nàng tìm đâu ra thứ đồ chơi này chứ? Thật là nhiều màu đẹp mắt a! Lại còn đến mấy cái như vậy chứ? Dù sao thì đêm hôm thanh tỉnh mà ca ca lại rảnh, có đến nữa cũng không sao cả, ca ca lĩnh tấm chân tình này của nàng.

Thiên Tầm trừng trắng mắt, xoay người đi vào trong. Cả Mai Tuyết Yên và Quản Thanh Hàn đều trừng mắt với hắn rồi cũng đi vào nhà, chỉ

sau thoáng chốc ngoài sân chỉ còn bóng dáng cô độc của Quân đại thiếu gia. Sờ sờ mũi, Quân Mạc Tà xoay động tròng mắt, cuối cùng cũng mặt dầy đi vào theo, dù rằng thực lực sau lần này có nhảy vọt nhưng dù sao so với đẳng cấp đĩnh phong còn chênh lệch không ít, tuy vậy nếu so về độ dày của da mặt thì lại tuyệt đối không có ai đạt đến cái đẳng cấp siêu cấp này của hắn.

- Có một việc khiến ta thật sự không hiểu.

Quân Mạc Tà nghiêm sắc mặt hỏi Mai Tuyết Yên :

- Theo thực lực lần này tam đại thánh địa xuất ra thì xem ra đã vượt qua cả Thiên Phạt sâm lâm rồi! Thậm chỉ chỉ cần chọn trong đội hình đã đến đây, tùy tiện lựa ra một nhà đều mạnh hơn thực lực hiện tại chúng ta đang nắm trong tay. Ở đây trừ nàng ra, thì những người khác, như Thiên Tầm, thì tuyệt đối không bằng người của tam đại thánh địa.

Hắn ngừng lại một chút rồi lại tiếp :

- Mà thua không chỉ có một bậc. Theo như ta được biết thì cả Thiên phạt sâm lâm cũng chỉ có thập đại thú vương có thể hóa thành hình người là có thực lực mạnh mẽ, còn lại thì cho dù có là cửu cấp huyền thú thì thực lực cũng chỉ bình thường, trước đây các người đối đầu với tam đại thánh địa như thế nào, tại sao lại trụ được? Nếu xét về danh tiếng thì về phía Thiên Phạt sâm lâm lại còn nổi bật hơn. Thật sự làm ta không tài nào hiểu nổi.

Mai Tuyết Yên trầm mặc một hồi rồi lạnh lùng nói :

- Nếu xét về thực lực của cường giả thì ngươi phân tích không sai. Chỉ tiếc là còn có một việc thiếu sót, cứ xem như người của tam đại thánh địa toàn bộ là thần tiên hết đi, thì có bao nhiêu người chứ? Sao lại có thể so sánh với huyền thú của Thiên Phạt sâm lâm chúng ta đã lên tới con số hàng tỉ. Nói khó nghe một chút thì cứ mỗi huyền thú phun một ngụm nước bọt thôi cũng đủ để dìm chết tam đại thánh địa. Tổng hợp

thực lực của Thiên Phạt sâm lâm sao lại có thể kém hơn tam đại thánh địa chứ?

- Điểm này không phải ta chưa từng xét qua, nếu số lượng đạt đến một mức độ nhất định thì quân địch dù mạnh mẽ tới cỡ nào cũng bằng thừa, điểm này có thể xem như chỗ dựa cơ bản để đối đầu với tam đại thánh địa của Thiên Phạt sâm lâm. Nhưng ta vẫn lấy làm lạ vì sao huyền thú có thiên tư không hề tầm thường, nhưng nếu so với tam đại thánh địa, sao lại khó có thể tìm ra lực lượng cấp cao đến như vậy?

Quân Mạc Tà hoàn toàn không thể giải thích chuyện này.

- Thiên Phạt nổi danh hơn cả tam đại thánh địa thì thực lực siêu cấp lẽ nào lại yếu kém, trước đây trong Đoạt Thiên chi chiến huyền thú của Thiên Phạt sâm lâm có số lượng hóa thành hình người cũng tương đương với số người tam đại thánh địa, nhưng gần đây lại phát sinh biến cố.

Mai Tuyết Yên tựa hồ như không muốn nhắc lại chuyện xưa, cắn môi mãi mới nói :

- Kỳ thực, hiện nay xuất hiện trước mắt thiên hạ chỉ là tân nhiệm thập đại thú vương, thay thế cho thập đại thú vương đã đột phá chí tôn cấp. Sau khi xảy ra một số chuyện đã khiến cho các bậc tiền bối lánh đời thoái ẩn, Thiên Phạt sâm lâm lại không thể không có vua trấn thủ, thế nên cũng phải do chúng ta thu xếp.

Mai Tuyết Yên nói cực kỳ khó hiểu, cơ hồ không nói rõ ra cái gì, nhưng Quân Mạc Tà đã có thể hiểu được. Ra là như vậy, cách biệt thế hệ a, hèn chi cứ cảm thấy là lạ. Mà rốt cuộc thì Thiên Phạt sâm lâm xảy ra chuyện gì khiến cho thế cuộc lại như vậy? Nếu Mai Tuyết Yên đã không muốn nói thì Quân Mạc Tà cũng không ép. Hiện tại hắn đang tập trung vào chuyện khác.

- Sắc mặt của nàng sao lại khó coi như vậy chứ, khó chịu sao?

Quân Mạc Tà sẽ không nói rằng chính mình tận mắt nhìn thấy, nhưng nếu xét theo chiến đấu ngày hôm đó, Mai Tuyết Yên không nên trọng thương mới đúng.

- Chỉ là chút vết thương cũ mà thôi, không có gì đâu.

Mai Tuyết Yên thản nhiên nói.

- A, thì ra là vậy.

Quân Mạc Tà cũng nghĩ như vậy, nhưng không ngờ Mai Tuyết Yên đem nguyên nhân căn bản nói ra, đỡ tốn thời gian của hắn.

- Bị thương sao không tìm ta? Bổn ca ca chính là thần y danh vang khắp nước đó. Ha ha, vết thương nhỏ như vậy thì dễ như trở bàn tay thôi! Để ca ra tay, thuốc tới bệnh bay!

Quân Mạc Tà điềm nhiên nắm lấy tay Mai Tuyết Yên, dùng Khai Thiên Tạo Hóa Công thăm dò. Đột nhiên ngay khi linh khí vừa vào kinh mạch của Mai Tuyết Yên, nàng ta bỗng ngẩn ra, ngay lập tức như bị điện giật giẫy khỏi tay hắn, đứng lên chăm chú đôi mắt đẹp vào Quân Mạc Tà thốt lên kinh ngạc :

- Tu vi cấp độ Chí tôn? Sao lại như vậy ? Sao có thể như vậy ?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 178: Nếu Ngươi Lộn Xộn...

Nhìn Quân Mạc Tà đầy khiếp sợ, trong lòng Mai Tuyết Yên vô cùng hỗn loạn. Khó trách vừa rồi nhìn hắn có điểm khác lạ, khi nãy tâm tình kích động không hề nhìn kỹ, hơn nữa mới hai ngày trước chỉ có tu vi thần huyền sơ cấp, qua mấy hôm đã lên tới Chí tôn, đây không phải thần thoại chứ?

Khi nãy Quân đại thiếu gia vừa đưa tinh thuần chân khí di chuyển, Mai Tuyết Yên liền trong nháy mắt cảm giác được hắn ta chỉ sau vài ngày không gặp đã nhảy vọt từ Thần huyền nhị phẩm đến Thần huyền lục phẩm. Ngũ phẩm đã là chí tôn rồi, lục phẩm chính là chí tôn tầng thứ hai, công lực bậc này thiếu điều còn muốn trội hơn Thảo nguyên Ưng Thần Ưng Bác Không ngày trước. Từ khi gặp Quân Mạc Tà ở Thiên Phạt sâm lâm đã trải qua thời gian chưa lâu. Lần đầu gặp mặt, thực lực của hắn không đáng kể, chỉ là một tên Ngọc huyền nhỏ bé, lần thứ hai gặp thì đã là Thiên Huyền rồi. Tốc độ tiến triển như vậy đã đủ làm người sợ mất vía. Thế mà từ Thiên Nam trở về đến vài ngày trước hắn lại đột phá tới Thần huyền, thật sự là một kỳ tích khủng bố. Vậy mà vẫn chưa hết kinh ngạc, chỉ sau mấy ngày không gặp, vậy mà “phốc” một tiếng nhảy một bước thẳng đến Chí tôn, chuyện này là cái quái gì đây.

Kỳ tích trong kỳ tích? Là thần tích a!

- À, đại khái là cơ duyên xảo hợp thôi.

Quân Mạc Tà hiếm khi khiêm tốn được một câu :

- Hơn nữa công pháp ta tu luyện có lẽ không bình thường, hoặc không giống của các người.

Mai Tuyết Yên cố nén chịu sự kinh hãi trong lòng, từ từ ngồi xuống ghế.

Cơ duyên xảo hợp sao?

Lời này nếu không giả thì phải có bao nhiêu cơ duyên chỉ có trong nguy hiểm cực độ mà có, không trả giá sao mà thu hoạch? Phải trong nguy hiểm mới có vận mệnh, có nguy thì mới có cơ. Xem ra là hắn điên cuồng tu luyện khiến cho tẩu hỏa nhập ma, may mắn lại vượt qua được, nhân họa đắc phúc rồi đây. Cứ tưởng tượng như vậy, ánh mắt của Mai Tuyết Yên nhìn Quân Mạc Tà lại lần thứ hai mềm lại, cực kỳ ngoan ngoãn mặc hắn nắm tay, thăm dò thương thế trên người nàng, chỉ cảm thấy một cỗ khí lưu cuồn cuộn hòa vào thân người nàng, không còn cảm thấy khó chịu, chỉ thấy lục phủ ngũ tạng như tê đi, cảm giác mơ màng buồn ngủ thật mãnh liệt.

Quân Mạc Tà sắc mặt ngày càng nghiêm túc. Vết thương ngày trước của Mai Tuyết Yên, tuy hắn nhìn ra được nhưng cũng có điểm khó giải quyết. Thật ra thương thế không phải là vấn đề to tát, nghiêm trọng thực sự chính là trong cơ thể Mai Tuyết Yên có một cỗ khí âm hàn bên trong tâm mạch, nếu muốn bỏ nó đi thì thực sự phiền toái, chuyện này khá hi hữu.

- Ai lại độc ác như vậy? Chủ nhân của luồng hàn khí này là người nào?

Quân Mạc Tà sắc mặt âm trầm hỏi.

- Dư Nhất Bán, Huyết Ảnh thần chưởng !

Mai Tuyết Yên thở dài:

- Năm đó chính hắn ra tay đánh lén một phách không chưởng lên người ta, khiến cho ta bị vây công, mang trọng thương mà chạy, sau khi trở về mới phát hiện chưởng kia có mang theo công lực âm tà quỷ dị, khi đó chỉ lo toàn lực bỏ chạy, sao lại quan tâm trong cơ thể còn di chứng, chờ đến khi điều dưỡng mới biết là đã nghiêm trọng. Đã nhiều năm ta dùng đủ cách tống nó ra ngoài nhưng đều không được, dù vậy vẫn có khả năng áp chế, thế nên cứ mặc kệ.

- Đúng là tên khốn này, hôm đó để hắn ta chết thống khoái thật tiện nghi cho hắn !

Quân Mạc Tà oán hận :

- Sớm biết như vậy đạ giữ lại một hơi tàn cho hắn, cứ ngày ngày tra tấn, lại chữa trị, lại tra tấn, ít nhất cũng vài năm liên tục khiến hắn chết dần chết mòn thì thôi.

Mai Tuyết Yên cười khổ.

- Chỗ này không ổn, đến phòng của nàng đi.

Quân Mạc Tà nghiêm túc đứng lên an bài :

- Thiên Tầm, nàng ở bên ngoài hộ pháp, bất cứ kẻ nào cũng không cho phép đi vào, không ai là ngoại lệ . Người bên trong chính là đại tỷ của nàng, thời khắc quan trọng làm việc phải hết sức cẩn thận, nhớ cho rõ !

Xà Vương Thiên Tầm trong lòng chấn động, vội vàng đáp ứng..

Hai người vào phòng của Mai Tuyết Yên, khuôn mặt của Quân Mạc Tà toát lên vẻ lo lắng nói :

- Chữa thương lần này rất đơn giản, chính là đem chân khí tinh thuần bức độc khí kia ra khỏi tâm mạch, ép nó chạy theo tam dương kinh mạch, rồi tống ra ngoài thông qua huyệt vị ở ngón giữa tay phải. Nhưng trong quá trình điều trị thì phải đem tà khí chạy qua tam dương kinh

mạch của nàng, điều này tương đối khó khăn, nàng sẽ rất đau, nhưng lại không thể động đậy, hoàn toàn không được! Nhưng mà sau khi ta bức độc ra ngoài nàng sẽ ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại sẽ cảm giác như chưa từng có bệnh, ngay cả tu vi cũng sẽ có tiến bộ.

Mai Tuyết Yên nhẹ giọng ừ một tiếng.

- Ừm, nếu đã chuẩn bị xong rồi thì cởi quần áo ra đi.

Quân Mạc Tà nghiêm túc nói:

- Trong cơ thể phát ra tà khí, đặc biệt là tâm mạch thì lại càng khó khăn, lúc nào cũng có thể cắn trả khiến thân lâm hiểm cảnh, lúc đó quả thật bó tay.

Nói xong, trong mắt Quân đại thiếu gia vẫn không giấu được một tia giảo hoạt.

- Hả ? Còn phải cởi quần áo sao ?

Mai Tuyết Yên mở to đôi mắt, trên mặt không nhịn được đỏ ửng lên.

- Tất nhiên phải cởi !

Quân Mạc Tà ra vẻ nghiêm túc, đạo mạo nói tiếp :

- Nàng cũng là đại hành gia trong võ đạo, sao lại không thấu hiểu đạo lý này chứ! Đó chính là điều kiện bắt buộc ! Chớ để lỗ mọt làm chìm thuyền, ta chính là thầy thuốc, nàng không nghe ta thì còn nghe ai chứ ?

Mai Tuyết Yên đỏ mặt đắn đo nửa ngày, cuối cùng hạ quyết tâm nói :

- Được, ta sẽ nghe ngươi ! Nhưng người chớ lộn xộn, nếu lộn xộn thì ngươi chính là cầm thú !

Vừa nghe những lời này, Quân Mạc Tà cơ hồ muốn ngửa mặt lên trời tru dài một tiếng như sói đói nhưng cố gắng nhịn xuống, dùng vẻ mặt đứng đắn nói :

- Tuyết Yên nàng phải ngàn vạn lần tin tưởng ta ! Ta không phải loại người đó, ta tuyệt đối là một chính nhân quân tử.

Nhưng trong lòng lại thòng thêm một câu : Còn hơn là không bằng cầm thú, ta cam tâm làm cầm thú a !

Mai Tuyết Yên hừ một tiếng, trong lòng nhủ thầm : Oan gia này, dù sao cả đời này chỉ có hắn, chắc chắn sẽ không thay đổi. Mấy ngày trước đây còn vì hắn là quan tâm, còn hối hận sao không nhận ra lòng mình sớm hơn. Huống hồ đây chính là liệu thương, hắn nói cũng đúng, nàng là bệnh nhân, còn hắn là thầy thuốc, phải nghe hắn.

Trong chốc lát Mai Tuyết Yên đã tìm ra vô số lý do để thuyết phục chính mình. Ngón tay run run, nhẹ nhàng cởi thắt lưng, trong lúc nó đang trượt xuống bỗng ngẩng đầu nổi giận nói:

- Ngươi, ngươi trước tiên quay mặt đi chỗ khác đã!

Quân Mạc Tà vâng dạ luôn mồm, ngoan ngoãn xoay người lại, trong lòng một trận thú tính nổi lên, hiện tại không xem được nhưng chốc nữa không phải xem được rồi sao, hơn nữa muốn xem thế nào liền xem thế ấy, nếu ta thật sự không động tay chân tí gì thì quả thật cầm thú cũng không bằng sao.

Phía sau vang lên loạt xoạt một trận, Quân Mạc Tà thậm chí có thể nghe được Mai Tuyết Yên thở gấp, thân thể run lên nhè nhẹ một lúc lâu, sau đó một âm thanh nhút nhát cất lên :

- Này, nội y cũng phải cởi sao?

- Phải cởi!

Quân Mạc Tà nói chắc như đinh đóng cột:

- Đây chính là mấu chốt! Sai một ly đi một dặm, càng tỉ mỉ càng tốt, không thể câu nệ!

Mai Tuyết Yên nhất thời sinh lòng nghi ngờ, nếu như Quân đại thiếu gia nói, nàng chính là võ học đại hành gia tinh thâm uyên bác nên tất nhiên là biết muốn bức độc liệu thương thật sự phải cơi áo để tránh trong khi trị liệu có gì ngăn cản độc tiếp xúc ra không khí không được lại quay trở về thân thể, chính nàng trúng phải Huyết Ảnh thần chưởng quá bá đạo có thể cũng sẽ phải như vậy. Nhưng Mai Tuyết Yên cũng biết rằng trị liệu độc thương cũng khó có khả năng phải thoát y toàn thân. Nếu thương tích trên người thì cởi bỏ áo trên người, chỉ cần một khoảng không gian thoáng khí, không nhất định phải cởi sạch, Quân Mạc Tà lại vừa nói rõ đường hành công đi qua thủ tam dương mạch, sao lại phải cởi hết quần áo, thế nên ngay thời khắc quan trọng, Mai Tuyết Yên cố ý hỏi một câu này ra. Mà tên tiểu tử Quân Mạc Tà nay trong đầu lúc này chỉ có sắc dục, cái gì cũng mặc, dễ dàng đáp bừa, hơn nữa trong câu nói lại toát lên sự khát khao, lại có sự bức bối.

Tên xú tiểu tử đáng ghét! Rõ ràng không bằng cầm thú !

Mai Tuyết Yên nhất thời trong lòng phát cáu, loạt xoạt hai tiếng mặc lại quần áo xong mới vươn tay vặn chặt hai tai Quân Mạc Tà, hừ lạnh :

- Quân Mạc Tà, ngươi thật sự có tính toán a! Vừa rồi nói ngươi là cầm thú thật sự quá nhẹ! Ngươi căn bản chính là không bằng cầm thú!

Lại nghĩ đến chính mình suýt chút bị hắn lừa tự thân lột sạch quần áo, Mai Tuyết Yên đỏ bừng mặt, vừa giận vừa mắc cỡ, tay phải đang nắm lỗ tai hắn tại ra sức một chút, biên độ xoắn nhanh chóng lớn hơn chín mươi độ, đang có xu hướng biến thành một trăm tám mươi độ.

Quân Mạc Tà kêu thảm như heo bị chọc tiết, rõ ràng đang thuận lợi như vậy, không hiểu sao lại lộ ra chân tướng, cô nàng này rõ ràng đang ngây ngây ngốc ngốc sao lại thông minh đột xuất như vậy, lại còn bị bắt quả tang, xem ra trốn không thoát rồi. Quân Mạc Tà van xin thế nào Mai Tuyết Yên cũng mặc kệ, cơn giận còn chưa tiêu hết thì nàng còn chưa chịu tha đâu.

- Nói mau, rốt cuộc chữa thương có cần thiết phãi cởi quần áo hay không? Thành thật khai mau.

- Á á á a, ta đột nhiên nhớ ra, có một phương pháp không cần phải cởi, vẫn có khả năng chữa được, nhưng còn hiệu quả.

Quân Mạc Tà bị đau chịu không nổi đành sửa lại.

- Hừ! Không phải chỉ có một loại mà là tất cả phương pháp đều không cần cởi quần áo sao? Hiệu quả sẽ kém hơn sao?

Mai Tuyết Yên lại mạnh tay một chút.

- Ặc, hừ hừ, aa

Quân Mạc Tà khá chật vật.

Thật lâu sau đó, rốt cuộc cũng giải độc thành công. Kinh mạch của Mai Tuyết Yên dưới sự điều trị của Quân Mạc Tà đã hoàn toàn hồi phục, một cơn buồn ngủ dâng lên, Mai Tuyết Yên bất tri bất giác ngủ thật say.

Quân Mạc Tà nhìn Mai Tuyết Yên đang ngủ say trên giường vẫn không mất đi phong tư tuyệt đại, mặt mày nhăn nhó xoa lỗ tai.

- Quả thực là đau a!

Dù có tặc tâm cũng không có tặc đảm! Hôm nay đã không bằng cầm thú, chính là cầm thú cũng còn hơn cả ta!

Trên tay hắn cầm một cái bình ngọc nhỏ. Phía trong là bụi đen âm u từ trên người Mai Tuyết Yên bức ra được, chính là tà khí. Quân Mạc Tà thân hình chợt lóe dùng âm dương độn xuống cẩn thận đem bình ngọc chôn sâu dưới đất, sau đó lại chui lên, lau mồ hôi lạnh.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 179: Tập Thể Đề Thăng.

Vết thương ngày xưa của Mai Tuyết Yên là do Huyết Ảnh độc chưởng tạo thành, thương tích loại này nếu người bình thường gặp phải thì chỉ cần trong chốc lát toàn thân sẽ hoại tử mà chết, chả trách Mai Tuyết Yên có huyền công kinh thế hãi tục như vậy vẫn không có biện pháp, may mắn là nàng có thực lực đủ mạnh để áp chế, nếu không chỉ sợ sẽ hương tan ngọc nát từ lâu.

Quân đại thiếu gia thở dài, rón rén bước ra khỏi cửa. Người ta làm thần y thì đều được nghênh đón nồng hậu, muốn cầu còn không được, thế mà tự thân mình mang tới cửa hai tay dâng lên, lòng tốt như vậy mà còn bị đánh cho một trận, tuy rằng trong lòng quả có chút không thuần khiết, nhưng mà ... Người với người sao lại phân biệt đối xử chứ.

Trong mấy ngày tiếp theo, Quân Mạc Tà gọi tất cả người thân lại đặc biệt tập huấn. Lúc này, ngoại trừ người ngoài thì cả Quân Chiến Thiên và Quân Vô Ý cũng tham gia, Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân lại càng phải xung phong đi đầu, ngay cả Hải Trầm Phong và Tống Thương cũng bị gọi trở về, bên phía Quý Tộc Đường toàn bộ giao cho một tay Bàn Tử lo liệu. Quý Tộc Đường hiện nay chính xác là danh tiếng ngất trời, chính là nhà buôn số một kinh thành, hay số một toàn quốc thì cũng không sai, hơn nữa chính là nơi không ai dám động đến, cho dù thủ vệ có ngủ suốt ngày thì cũng chẳng có ai dám đến giương oai. Bọn người Bách Lý Lạc Vân và đội Tàn Thiên Phệ Hồn cũng bị triệu tập huấn luyện. Mục đích của Quân Mạc Tà rất đơn giản : thực lực . Tất cả thành viên đều phải tăng cường thực lực. Hay ít ra cũng là kinh nghiệm chiến đấu. Lần trước đối đầu với tam đại thánh địa, dù thua cũng không đáng kể, nhưng

cho thấy thực lực chiến đấu của Quân gia vẫn còn thiếu nhiều lắm, tuy rằng thực lực của Quân gia ở trong mắt thế tục đã là siêu cấp thế gia nhưng thế vẫn chưa đủ. Nếu như thực lực của nhóm lãnh đạo đã tăng lên đáng kể nhờ vào Thông Vô Tầm ba loại thần đan, thì về kinh nghiệm tác chiến vẫn còn rất non nớt, dù sao vẫn cần một cuộc huấn luyện thực chiến.

Quân Mạc Tà trước tiên dùng Thiên Nguyên Đan tăng cường thực lực của Tống Thương và Hải Trầm Phong, sau đó lại cho hai người một viên Thông Nguyên Đan và một viên Tụ Nguyên Đan, để hai người hộ pháp cho nhau, nhanh chóng tăng cường thực lực. Còn bọn Bách Lý Lạc Vân thì yêu cầu của Quân Mạc Tà vô cùng đơn giản : Bắt buộc! Nhất định trong vòng mười ngày phải tiến tới cảnh giới Thiên Huyền. Lại còn bỏ ra lượng lớn linh dược để phối hợp tăng cường thực lực. Phải tiến tới cấp bậc Thiên Huyền, mới đủ yêu cầu tối thiểu để dùng Thiên Huyền đan. Cũng chỉ có việc đột phá Thiên Huyền tới Thần Huyền, mới có thể dùng Thông Vô Đan và Tụ Nguyên Đan. Đây chính là quy tắc, trên người Quân Mạc Tà đã chứng thực có thể nhanh chóng đột phá thực lực, nhưng phải tiến tới giới hạn. Nếu không qua được thì có bao nhiêu thứ tốt ngươi cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, không phải không muốn cho ngươi, mà có cho ngươi thì cũng vô dụng. Đối với các thành viên của Tàn Thiên Phệ Hồn thì cũng tương tự, vì bọn hắn có thực lực càng yếu hơn nên Quân Mạc Tà đã ra một quyết định cực kỳ tàn khốc : bất kể dùng cách nào, dù là mệt chết, sốc chết chăng nữa cũng phải đạt tiêu chuẩn, ta không cần loại vứt đi. Nếu bây giờ là Kim huyền thì trước khi ta từ Đông Phương thế gia trở về phải là Địa Huyền, nếu đã là Ngọc huyền, thì phải tăng lên Thiên huyền. Huyền Dương đan và Tụ Thần đan đều được chuẩn bị sẵn sàng, nếu người có khả năng đạt được thì muốn phục dụng cứ việc đến mà lấy. Nhưng phải đạt được chỉ tiêu ta đã đề ra!

Lần này Phong Quyển Vân đến đây, ngay lúc nguy cấp lại ra tay giúp đỡ, cùng chung hoạn nạn với Phong gia, ấn tượng của Quân Mạc Tà đối với hắn dĩ nhiên là rất tốt, đối đãi với người một nhà hắn nhiên sẽ không keo kiệt đan dược. Sau khi dùng qua thần đan thì Phong Quyển Vân mới

hiểu vì sao Ưng Bác Không lại tiến bộ vượt bậc, trong lòng chỉ toàn khiếp sợ. Nhưng đồng thời cũng âm thầm hạ quyết tâm : Từ nay về sau, lão tử sẽ đi theo Quân gia, nói thế nào cũng không thể để lão xú ưng đó vượt qua mặt được.

Phía bên kia, đám người Quân Chiến Thiên, Quân Vô Ý và bọn Hải Trầm Phong, Tống Thương, Bách Lý Lạc Vân cùng gom lại một nơi, cứ chia ra mà tập luyện, cố công mày mò thử nghiệm tốc độ, công lực của bản thân. Trong số đó hiển nhiên bọn Bách Lý Lạc Vân hơi kém hơn, nhưng vị thiên tài của Bách Lý gia thường có những đối chiêu rất độc đáo lại lý giải sâu xa, khiến cho đám Hải Trầm Phong cũng phải giật mình. Bách Lý Lạc Vân trong cả bọn cũng chính là người có tiến bộ vừa nhanh vừa mãnh liệt. Mà Ưng Bác Không, Phong Quyển Vân, Mai Tuyết Yên, Xà Vương Thiên Tầm, còn có cả Quân Mạc Tà lại họp nhau ở chỗ khác, cũng là chia cặp thực chiến. Đừng chỉ nhìn thấy thực lực của Quân thiếu gia kinh hãi như vậy nhưng lại có chút không biết cách dùng, lại vừa lúc một bậc trí giả trong võ thuật là Mai Tuyết Yên ra tay chia ra các cấp bậc để luận bàn với nhau, đủ các cấp bậc, từ thấp đến cao, ngay cả vượt cấp chí tôn luận bàn cũng có.

Qua ngày đầu tiên, tất cả đã ổn định vị trí và phương hướng tu luyện, Phong Quyển Vân và Ưng Bác Không lại nhìn Quân Mạc Tà hoài nghi, Phong Quyển Vân càng khó hiểu mới hỏi :

- Chỗ này đều là chỗ cho cấp bậc Chí Tôn tu luyện, ngươi tới đây làm gì?

Thái độ có mang theo vài phần khinh thường ý tứ.

Ưng Bác Không lại ném đá xuống giếng:

- Ta nói lão Phong này, nể mặt Quân lão gia, ngươi tự mình chỉ điểm cho hắn một chút đi, dù sao cũng là bậc hậu bối.

Phong Quyển Vân trong lòng bất đắc dĩ phải bước ra, vì giữa những người ở đây thì công lực của hắn thấp nhất, việc này đùn cho hắn làm.

Thế nhưng khi ra trận lại bị hù cho chạy tóe khói. Công kích của Quân Mạc Tà quỷ dị lại sắc bén, khí thế khiếp người, hơn nữa khiến cho Phong Quyển Vân phải kinh ngạc chính là công lực của tiểu tử này không hề thua kém hắn mà còn có phần lấn lướt. Con mẹ nó, chẳng lẽ lão tử lại gặp quỷ giữa ban ngày sao!

Phong đại chí tôn giận dữ rút kiếm ra lại bị Quân Mạc Tà đánh cho thua tan tác, Ưng Bác Không lại càng kinh ngạc, hắn tuy biết Quân Mạc Tà có cách đối phó nhưng không thể nghĩ ra lại như vậy, khiến cho hắn trong lòng muốn xông ra khiêu chiến, thế là cùng Quân đại thiếu gia đánh suốt năm trăm hiệp, lại bất phân thắng bại. Xà Vương Thiên Tầm cũng thử sức Quân đại thiếu gia, kết quả cũng lại là ngang ngửa đồng tài.

Cuối cùng phải đến lượt Mai Tuyết Yên tự thân xuất thủ, trong tình huống Quân Mạc Tà không thể sử dụng Âm Dương độn rốt cuộc đem tên gia hỏa khó chơi này đánh bại, nhưng lại sút vào mông vài cái, sau đó mới phán :

- Tiểu tử ngươi không cần giả vờ, thật sự không biết tiểu tử ngươi đào đâu ra kinh nghiệm đánh nhau mà so với người từng trải suốt mấy trăm năm còn phong phú hơn! Chẳng lẽ thật sự là thiên tài trời sinh?

Sau khi triệt hết căn nguyên thương tích ngày xưa, công lực Mai Tuyết Yên lại có tiến bộ, mơ hồ còn muốn thăng một cấp, nhưng muốn đối phó với Quân đại thiếu gia vẫn còn nhiều trắc trở, không nói quá thì theo dự đoán của Mai Tuyết Yên, thực lực hiện tại của Quân Mạc Tà hôm nay đã vượt qua Thạch Trường Tiếu, thậm chí còn ngang ngửa với Diệt Tuyệt Chí Tôn Lệ Tuyệt Thiên. Năm người cứ xoay vòng giao thủ, chủ đài tự nhiên chính là Mai Tuyết Yên, lúc cao hứng lại một đối bốn náo loạn một trận, đánh nhau đến cả năm người đều phải hô to sảng khoái. Trong đoạn thời gian này, Quân Mạc Tà không ngừng xem xét, sau đó còn dùng linh lực thăm dò Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân, ngau cả Mai Tuyết Yên cũng không thoát, cuối cùng cũng ngộ ra được mọi việc rõ ràng.

Chí tôn cao thủ và Thần huyền cao thủ khác nhau khác nhau cái gì, hay có thể nói là tiến cảnh của Quân Mạc Tà so với tu chân nơi này khác nhau ra sao!

Hiện tại trong đan điền của Quân Mạc Tà chính là một hài tử tí hon, nếu như so với tu chân thì có thể nói chính là nguyên anh kỳ, mà trong võ học thì cũng gọi tên tương tự. Trong quá trình tu luyện võ công, khi trà dư tửu hậu lại có người thắc mắc có thể đạt đến cấp độ này không, cái gọi là "Ngưng Anh phá hồng trần" tương truyền chính là cảnh giới tối cao của võ học. Điểm bất đồng duy nhất là nếu tu luyện võ thuật đến trình độ này thì nguyên anh cần phải phá vỡ thiên linh cái của chính mình, rời khỏi thân thể, từ đó về sau đi vào cõi thần tiên hư vô, không biết về đâu. Nhưng còn nguyên anh của người tu tiên thì lại hết lòng quan tâm, không ai chịu từ bỏ, cũng có thể nói đây chính là tính mạng thứ hai của tu chân giả.

Nhưng so với bọn người Ưng Bác Không của thế giới này lại bất đồng. Cái mà họ tu luyện không phải là nội lực, cũng không phải là tu chân pháp quyết, tới cấp bậc này của Ưng Bác Không thì trong đan điền của hắn sẽ có một loại tương tự như Kim đan phá vỡ cấu trúc vốn có, ẩn chứa toàn bộ thực lực cường đại. Đây chính là khi tu chân giả đạt tới giới hạn của Kim đan kỳ, sắp đến lúc ngưng tụ nguyên anh. Đến mức như Phong Quyển Vân thì trong đan điền vẫn còn là một đoàn vật chất hỗn loạn, vì tu vi của hắn còn thua Ưng Bác Không một bậc. Mà thập nhị đan trong thế giới này so với điển tịch trong Hồng Quân tháp miêu tả khác hẳn nhau, cũng không giống thế này mà lại là một loại bụi đen tối tăm mù mịt. Nếu phân tích theo điểm này thì huyền khí so với nội lực ở kiếp trước không hẳn đã cao minh hơn. Đại khái có thể nói là cũng sàng sàng nhau, trăm sông cùng đổ về một biển.

Gần giống với nhân loại thì trong đan điền của Mai Tuyết Yên cũng là một viên huyền đan màu tuyết trắng, cả Xà Vương Thiên Tầm cũng giống vậy nhưng của nàng thì nó lại mang màu xanh biếc. Đối với chuyện này thì Quân Mạc Tà rất khó hiểu, coi như Thiên Tầm vẫn còn bị giữ lại ở Kim Đan kỳ, phải chăng Mai Tuyết Yên cũng là Kim Đan kỳ

sao? Không phải vậy chứ! Tiếc rằng Hổ vương và Hùng vương đã rời khỏi đây, nếu không cũng phải xem xem bọn hắn có giống vậy không.

Nhưng Mai Tuyết Yên đã cho hắn câu trả lời để giải tỏa gút mắc : Huyền thú một khi vượt qua năm cấp thì trong cơ thể liền ngưng tụ huyền đan, thông thường thì ở thể rắn, nhưng sau khi đã quá cấp chín thì huyền đan đã hoàn toàn cứng lại, trở thành hình cầu, nói thêm nữa thì cũng chỉ biết kích thước ngày càng lớn hơn, nhưng hình dạng không thay đổi.

Cho đến bây giờ, trong Thiên Phạt sâm lâm vẫn như cũ thờ phụng huyền đan còn lưu lại sau khi chết của các triều đại thú vương và Thánh Vương, theo trí nhớ của Mai Tuyết Yên thì hình dạng vẫn chủ yếu là hình cầu, trông như tuyệt thế minh châu bình thường. Trong số đó thì viên lớn nhất lại tương tự như huyền ngọc, trong suốt phát sáng, nhìn bên này có thể thấy bên kia, trong đêm lại phát sáng, bên trong tồn trữ lực lượng kinh thiên động địa. Nhưng tu luyện đến tột cùng thì có hình dạng như thế nào, chuyện này Mai Tuyết Yên cũng không biết.

Quân Mạc Tà nghiên cứu cả nửa ngày, vẫn còn có cái không hiểu đến đầu đến đũa, trong lòng vẫn còn ít nhiều tiếc nuối, đối với những cao thủ cấp bậc chí tôn trước đây như Hoàng Thái Dương không hề để tâm tra xét một chút, thật là lãng phí. Việc này tạm thời gác qua một bên, Quân Mạc Tà lại đem tinh thần đặt ở tiến triển thực lực của mọi người.

Kỳ hạn lần này gói gọn trong mười ngày.

Bởi vì sau mười ngày, Quân Mạc Tà muốn khởi hành đi Đông Phương thế gia thăm mẹ hắn. Đông Phương vấn tình đã có tin tức : Đông Phương lão phu nhân hi vọng Quân Mạc Tà có thể nhanh chóng đến Đông Phương thế gia một chuyến!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 180: Ai Bị Truy Sát?

Quân Mạc Tà luôn luôn rất tò mò, một cô gái có thể xứng đôi với Bạch Y Quân Suất, một cô gái vô cùng hiểu chuyện, một kỳ nữ không oán than không hối hận. Một nữ nhân có thể sau khi phu quân chết, lại có thể cường liệt tự phong bế mình cả mười năm ròng.

Thâm tình bậc nào, lại tuyệt vọng ra sao, mới có thể làm ra chuyện như vậy!

Đông Phương Vấn Tâm, mẫu thân của Quân Mạc Tà!

Mẹ của ta!

Trong lòng Quân Mạc Tà âm thầm nhắc nhở.

Thậm chí hắn còn mong chờ ngày này tới sớm một chút, cả hai kiếp đều không có tình thương của mẹ, Quân Mạc Tà chính là thật sự khát vọng. Đôi khi nhớ tới chuyện này trong lòng hắn lại cảm thấy đau xót.

Trong lúc huấn luyện thì hai tên tiểu đồng tàn phế cũng tham gia. Quân Mạc Tà cấp cho Tàn Thiên Phệ Hồn vệ đội Tích Cốt đan thì cũng sẽ không quên hai người bọn hắn, hơn nữa còn dạy cho họ “phúc ngữ thuật” (Thým: cách nói bằng cách phát hơi thông qua bụng, đọc Lục Mạch thần kiếm – Kim Dung để quen biết với Đoàn Diên Khánh, hắn cũng xài cách này. Láng: OMG http://.4vn/images/smilies/12.gif. Thým giỏi vãi hà http://.4vn/images/smilies/64.gif), qua mấy hôm nay rõ ràng đã có tiến bộ. Tuy rằng vẫn chưa thể nói chuyện nhưng đã mơ hồ phát ra âm thanh tựa như người say rên rỉ.

Có thể tưởng tượng hai người sau này thành tài, một khi xuất hiện trên chốn giang hồ sẽ khiến cho toàn trường náo động! Hai người câm, căn bản không thể nói chuyện lại có khả năng phát ra tiếng người! Loại chuyện thế này thật sự quá phấn khích. Quân Mạc Tà chỉ cần tưởng tượng thôi cũng đã miệng cười toe toét. Nhưng trong quá trình này, Quân Mạc Tà cũng đã gặp phải một chuyện không thể tin nhất.

Dạ Cô Hàn cự tuyệt không dùng đan dược của Quân Mạc Tà!

Trong đoạn thời gian này, Dạ Cô Hàn một lòng một dạ dạy bảo cho hai tên tiểu tử tàn phế kia, chỉ cần có vấn đề thì hắn sẽ dùng hết sở học để giải thích, khiến cho hai tiểu đồng kia tiến bộ nhanh chóng, ngay cả Quân Mạc Tà sau khi nhìn lại cũng hoảng sợ, vốn định giúp Dạ Cô Hàn tiếp tục liệu thương, xem như bánh ít đi thì bánh quy lại. (Láng: có qua có lại ấy mà http://.4vn/images/smilies/0%20%284%29.gif)

Phải biết rằng ngày đó Dạ Cô Hàn thân mang trọng thương, đan điền tan nát, lúc đó dù rằng Quân Mạc Tà đã hết sức cứu chữa nhưng hiệu quả vẫn chỉ có hạn, đến giờ công lực khôi phục không đến ba phần, đến nay khi Quân Mạc Tà đã có khả năng giúp hắn khôi phục toàn bộ thương thế thì Dạ Cô Hàn lại cự tuyệt.

Khi đó Dạ Cô Hàn mang theo nét mặt bình tĩnh đưa ra một yêu cầu: Nếu như một ngày kia hắn sáng tạo ra được một bộ kiếm pháp một tay, hi vọng Quân Mạc Tà có thể giúp hai tên tiểu đồng học tập, để họ kế thừa y bát của hắn, hắn cũng chả cần danh nghĩa thầy trò gì. Quân Mạc Tà suy nghĩ một chút, rồi gật đầu đáp ứng.

Trước khi Quân Mạc Tà bước ra cửa, Dạ Cô Hàn như muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn bật ra một câu:

- Quân công tử, bất kể đời trước có ân oán ra sao, hi vọng sau này ngươi chiếu cố Linh Mộng thật tốt, nàng ta vô tội, nàng là một cô gái tốt.

Chỉ vì câu này, Quân Mạc Tà đã hàm hồ nhận ra vì sao Dạ Cô Hàn không muốn nhận sự trị liệu từ hắn.

Ân oán giữa Quân gia và hoàng thất, tất cả mọi người đều biết, nhất là khi một đời anh hùng như Bạch Y Quân Suất Quân Vô Hối lại ngã xuống khiến cho thiên hạ rúng động!

Xem ra, Dạ Cô Hàn từ lâu đã đoán ra chân tướng sự tình, vì gia tộc của hắn cũng biến mất giống như vậy! Hắn thậm chí còn thử đoán xem Quân Mạc Tà khi nào sẽ đối phó với hoàng đế của Thiên Hương, lúc đó thì Mộ Dung Tú Tú phải làm sao đây chứ?

Dạ Cô Hàn lúc này chỉ muốn cho người hắn yêu một đường lui, nếu như hắn, rồi cả Linh Mộng công chúa nhận càng nhiều ân huệ từ Quân Mạc Tà, thì tương lai càng khó ăn khó nói! Nếu như hắn tiếp tục nhận lấy sự giúp đỡ lần này của Quân Mạc Tà, sau này hoàn toàn không có khả năng để mở miệng cầu tình!

Thế nên Dạ Cô Hàn thà rằng cả đời tàn phế, thà rằng cứ như vậy làm một phế vật! Chỉ mong đến thời khắc mấu chốt có thể mở miệng, cứu người hắn yêu một mạng, mở cho nàng một đường lui, sợ rằng đó chính là tâm nguyện duy nhất của hắn.

Tuy rằng như vậy có chút cố chấp, nhưng Dạ Cô Hằn không có biện pháp để Quân Mạc Tà nợ ân tình của mình! Tuy rằng không có gì ràng buộc, nhưng Dạ Cô Hàn cũng hi vọng khi Tú Tú và Linh Mộng không nơi nương tựa, thì hắn có thể mở lời với Quân Mạc Tà cầu lấy một cơ hội, dù nhỏ nhoi cũng được.

Quân Mạc Tà hiểu được tâm sự của hắn, nhưng Quân Mạc Tà lại không thể hứa hẹn cái gì, thế nên chỉ có thể yên lặng rời đi.

Mười ngày sau, Quân Mạc Tà xuất phát, chỉ mang theo một người đồng hành: Mai Tuyết Yên. Quân Mạc Tà dự tính đi nhanh về nhanh, càng đơn giản càng tốt!

Ngay cả Xà Vương Thiên Tầm cũng phải ở lại Quân gia, chiếu cố an toàn của Quân gia, mặt khác nếu người của Thiên Phạt có đến đưa thuốc thì cũng có người tiếp ứng.

Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân cũng ở lại Quân gia ra sức tu luyện, trong khoản thời gian này Tống Thương và Hải Trầm Phong tiến bộ thần tốc, đem thực lực bản thân đạt tới đẳng cấp Thần huyền, vô cùng hưng phấn quay lại chức vụ đang đảm nhiệm.

Mà Bách Lý Lạc Vân sau khi dùng đan dược lại mỗi ngày luyện tập cùng với không Thần huyền thì Chí tôn, dưới áp lực khổng lồ như vậy đã đột phá được bình cảnh Địa huyền, tiến lên Thiên huyền!

Quân Mạc Tà tự nhiên sẽ không nuốt lời, cho hắn dùng Thiên Nguyên đan, sau đó lại đưa cho Thông Nguyên đan và Tụ Nguyên đan mỗi loại một viên, dành cho hắn sau khi đột phá Thần Huyền thì có thể dùng đến. Trong ngày Quân Mạc Tà ra đi, Bách Lý Lạc Vân cũng lặng lẽ rời khỏi, ngao du tứ hải, đi cùng hắn chính là hai tên tiểu đồng! Trước đó Bách Lý Lạc Vân chọn lựa sát thủ để đào tạo, nhưng hắn chọn đi chọn lại hồi lâu, cũng thử huấn luyện qua, nhưng cuối cùng đều loại hết, khi nhìn thấy hai tiểu tử kia thì hai mắt sáng lên, sau khi sát hạch đôi chỗ liền mặt dày quyết định chọn hai tên này!

Thế nên Quân Mạc Tà vắt óc mãi mới đặt được hai cái tên cực kỳ hàm xúc: Thiên Tàn, Địa Khuyết!

Thật sự khi Quân Mạc Tà đặt hai cái tên này cũng mang theo một tầng ý tứ, nhưng hắn không hề ngờ chỉ mấy năm sau, hai cái tên Thiên Tàn Địa Khuyết lại khiến cả đại lục phải rùng mình run sợ. Rất nhiều năm sau, hai cái tên này lại trở thành cấm kỵ trong giới sát thủ!

Trong Thiên Hương thành, người của tam đại thánh địa đã tập trung cả nửa tháng, bọn người Tử Kinh Hồng có cảm giác ngồi đợi đến tê cả mông, ai nấy cả người đều là mười phần mệt mỏi.

Bởi vì trong bảy tám ngày này đều truyền đến tin tức rõ ràng: Ngày nào, tháng nào, từ Thiên Hương đến Thiên Nam, trên đường đi tam đại chí tôn của Mộng Huyễn huyết hải đã gặp được Hùng vương và Hổ vương, hai bên xảy ra đại chiến, cao thủ của tam đại chí tôn đầu một nơi thân một nẻo, trong lúc đó Hổ vương và Hùng vương lại phá vòng vây

thoát ra không một chút thương tích, xét theo lộ trình thì có lẽ đã về tới Thiên Phạt sâm lâm!

Tin tức này vừa đến nơi, Tử Kinh Hồng đã hung hăng dùng một quyền đập nát tảng đá trước mặt! Cả bọn hắn ở nơi này ôm cây đợi thỏ mà không hề biết người ta đã sớm ngay trước mặt mình chuồn mất, lại còn tổn thất ba vị chí tôn cao thủ! Trong khi đó mấy hôm nay chúng ta lại ở đây bàn luận xem phục kích chỗ nào, rõ là chuyện nực cười, trên mặt người của tam đại thánh địa ai nấy đều không chút ánh sáng!

Qua vài ngày nữa, lại có tin tức truyền đến: hai người Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên đã gọn gàng rời đi, nhằm thẳng hướng Đông Phương thế gia.

Tử Kinh Hồng nhanh chóng khôi phục tinh thần, hét to một tiếng:

- Toàn bộ xuất phát! Đây là cơ hội hiếm có, nhất định phải xử lý được Mai tôn giả!

Trong khi tam đại thánh địa còn đang điều binh khiển tướng, Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên đã rời khỏi Thiên Hương Thành. Đối với hai người bọn họ, tất cả mọi chuyện thật không đáng ngại, hai người đều là cao thủ hàng đầu, hơn nữa lại mang trong người thủ đoạn chạy trốn càng ranh ma đỉnh cấp!

Đương kim thiên hạ, trước khi Quân Mạc Tà xuất hiện, Mai Tuyết Yên hoàn toàn có thể khẳng định là nhanh nhất! Nhưng sau khi Quân Mạc Tà xuất hiện thì hai người ngang ngửa nhau, tất nhiên điều kiện đầu tiên chính là Quân Mạc Tà không dùng loại chiêu thức như Âm Dương Độn siêu cấp bá đạo. Tốc độ của hai người tới trình độ này hoàn toàn có thể trước mặt cả trăm người ung dung bỏ trốn, tin rằng dù địch nhân có thực lực mạnh mẽ cỡ nào thì không đánh được vẫn chạy được an toàn! Huống hồ hai người hành trang gọn nhẹ, nếu không cần cắm đầu mà chạy thì cũng có thể quay lại dùng chiêu sát thủ đánh trả! Nợ với tam đại thánh địa, trước tiên cứ tính một phần đã! Không thì cả hai ai cũng không thể nhịn được cục tức! Trên đoạn đường này là ai truy sát ai chứ?

Bây giờ còn chưa thể làm rõ ràng được. Lúc hai người rời thành thì cũng là lúc mặt trời vừa lên, điều này làm Mai Tuyết Yên rất bất mãn.

- Mạc Tà, nếu rời thành vào ban đêm thì đối với chúng ta rất có lợi, chính là thời cơ phản kích tốt nhất, vì sao lại chọn ra đi vào ban ngày?

Khi không có người ngoài, Mai Tuyết Yên cuối cùng cũng bất chấp tất cả, gọi thẳng tên của Quân Mạc Tà. Cái tên này, mỗi lần gọi lên lại khiến con tim nàng rung động, lần nào cũng vậy. (Láng: ai da, fall in luv có khác http://.4vn/images/smilies/113.gif)

- Nàng đó, sao lại suy nghĩ đơn giản như vậy, tam đại thánh địa cũng không phải kẻ ngu, khi còn ở gần Thiên Hương thành thị bọn hắn sẽ không ra tay, vì dao động năng lượng trong không trung có thể làm cho sư phụ ta đến đây, đó chính là điều mà bọn họ lo lắng nhất.

Quân Mạc Tà nói tới đây, Mai Tuyết Yên khẽ bĩu môi, nhưng không để hắn thấy được.

- Thế nên trong phạm vi ba trăm dặm đường, bọn họ nhất định sẽ không động thủ, nếu muốn động thủ thì phải cách xa tầm năm trăm dặm mới được!

Quân Mạc Tà tiên đoán:

- Mà quãng đường năm trăm dặm, dù là hai ta ít ra cũng mất một ngày rưỡi hành trình, còn đối với phía bên kia, thế nào cũng đi đường tắt, đến địa phương có địa hình thuận lợi mai phục, như vậy mới có thể ra tay liền đắc thủ! Vậy nên ta đoán bọn hắn công kích có thể là vào tối mai!

Mai Tuyết Yên thầm mắng mình hồ đồ, cái người mà Quân Mạc Tà nhận là sư phụ hiển nhiên nàng biết là không hề tồn tại, nhưng người của tam đại thánh địa lại không biết, nhưng lại còn đem tất cả suy tính của bọn hắn tất cả nói ra, thế nào tâm cơ lại xem nhẹ?

- Nói cũng đúng! Vậy lúc này ngươi chuẩn bị đối phó ra sao?

Mai Tuyết Yên gật đầu đồng ý.

- Cái này phải xem bọn họ tới như thế nào.

Quân Mạc Tà hừ lạnh.

- Đừng chỉ xem bề ngoài tam đại thánh địa xưng huynh gọi đệ mười phần thân thiết, thực ra mỗi người đều có mục đích của riêng mình, đều muốn người khác tiến lên đầu tiên còn mình thì ung dung đi sau chiếm tiện nghi, có lẽ bọn chúng sẽ chia nhau ra hành động, vì nếu cùng ra tay sẽ có mâu thuẫn, Tuyết Yên à, hiện giờ huyền đan trong bụng nàng rất có giá đó, ai nấy cũng đều muốn có đó.

Quân Mạc Tà đưa đôi tặc nhãn lướt qua Mai Tuyết Yên một vòng rồi xoáy vào bụng nàng, trên miệng nuốt một ngụm nước bọt.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 181: Điều Binh Khiển Tướng

Mai Tuyết Yên cười khổ, nói:

- Tham lam đúng là nguồn gốc tội ác, mà lòng tham của nhân loại lại vô cùng vô tận! Thiên Phạt sâm lâm chúng ta có hàng trăm khỏa Huyền đan của các tiền bối đời trước đặt tại nơi thờ phụng, nhưng Huyền thú chúng ta từ vạn năm qua không kẻ nào có chủ ý xấu với số huyền đan này… Phải biết rằng chúng ta vốn là đồng loại, việc hấp thụ Huyền đan so với nhân loại các ngươi thì ít trở ngại hơn nhiều… Ài, vì cái gì mà nhân loại lại tham lam như vậy, chỉ muốn không làm mà hưởng? Huyền thú tu luyện cả đời, bao nhiêu tinh hoa đều tụ trong Huyền đan, nhân loại các ngươi cho dù dùng phương pháp tốt nhất để hấp thu, nhiều nhất cũng chỉ hấp thu được một nửa mà thôi, thậm chí còn ít hơn, vì sao cứ muốn chọn con đường tắt này?

Quân Mạc Tà thâm trầm nói:

- Lời này của ngươi nói đúng, nhưng cũng sai rồi; chính là như ngươi nói, nhân tính vốn tham lam, đừng nói có thể hấp thu một nửa năng lượng, cho dù chỉ hấp thu được một phần mười hay một phần trăm, thì vẫn có người làm chuyện đó. Thậm chí không thể hấp thu một phần nào thì vẫn có thể đem bán lấy tiền…Cho nên, tư tưởng sai lầm đó của ngươi cần phải chấm dứt ngay, nếu không sẽ hại đến cả Thiên Phạt sâm lâm!

Mai tuyết Yên trầm mặc không nói, trong mắt hiện lên một tia phẫn nộ.

Quân Mạc Tà cười ha hả, chuyển đề tài, nói:

- Vừa rồi đã tính toán, lần này Tam Đại Thánh Địa tấn công, ta cho rằng chúng ta bây giờ chỉ còn thời gian đến tối ngày mai, không biết nhà nào sẽ tấn công trước?

- Ta nghĩ chắc là Độn Thế Tiên Cung!

Mai Tuyết Yên bĩnh tĩnh nói:

- Tử Kinh Hồng cùng Tiếu Vị Thành là người cẩn thận, tuyệt không mạo hiểm; nhưng bọn chúng chắc chắn sẽ trốn một bên, đợi thời cơ chuộc lợi.

Quân Mạc Tà lẩm bẩm, cười khẽ một tiếng, giọng nói có chút mỉa mai, chỉ roi ngựa về phía trước, nói:

- Qua khỏi núi này chính là một sơn đạo; hiện giờ, tuyết đã rơi liên tiếp mấy ngày, sơn đạo hẳn rất khó đi; chúng ta sẽ hành động trong sơn đạo này! Chúng ta đành đi thêm một đoạn đường nữa để cho Tam Đại Thánh Địa một phen sốt ruột chơi!

Mai Tuyết Yên không khỏi cười một tiếng, đáp ứng, hai người đồng thời quát lớn, con ngựa hí vang, tung vó chạy đi, để lại phía sau một màn tuyết trắng…

Phía sau, trên tường thành Thiên Hương, Tử Kinh Hồng ánh mắt nham hiểm, nhìn thấy hai kỵ mã tăng tốc rồi đi, khóe mắt chậm rãi lộ ra sát khí.

- Địa điểm hành động nhất định không được quá gần Thiên Hương thành, vạn nhất kinh động đến lão quái vật kia, chúng ta lại một phen khốn khổ. Trên đường không phải là Thiên Hương thành, lại không có người của Quân gia, hẳn nhất định không sợ ném chuột sợ vỡ bình, Tử huynh, theo ý ngươi, chúng ta nên chọn nơi nào động thủ mới tốt đây?

Tiếu Vị Thành bước trên lớp tuyết dày, nhưng không hề phát ra một chút âm thanh nào, lướt tới trước mặt Tử Kinh Hồng. Đi phía sau hắn,

chính là Trữ Vô Tình, người dẫn đầu Độn Thế Tiên Cung.

- Theo hướng này, từ Thiên Hương Thành đi ra hai trăm dặm, chính là một sơn đạo! Hơn nữa, đi hết sơn đạo này ước chừng cũng mất nửa tháng! Trong thời gian này, bão tuyết gió rét, bọn chúng nhất định không thể đi nhanh được, chúng ta không cần phải sốt ruột!

Tử Kinh Hồng âm trầm nói:

- Bất quá, tốc độ của Mai Tôn Giả có thể nói là đệ nhất thiên hạ, chạy trốn đối với nàng mà nói, thật sự không phải chuyện khó, cho nên nhất định phải chọn địa thế cẩn thận!

- Ân, điểm này đúng là đáng lo, nhưng địa thế bất lợi cho Mai Tôn Giả thì cũng bất lợi cho chúng ta!

Trữ Vô Tình trầm giọng nói:

- Đơn đả độc đấu, không ai trong chúng ta là đối thủ của Mai Tôn Giả; cho nên, việc bài binh bố trận cần phải rất cẩn thận.

- Nếu có thể một kích đầu tiên đánh trọng thương nàng ta, như vậy, chúng ta đông người thay nhau đuổi bắt, cũng khiến nàng ta mệt chết!

Tử Kinh Hồng vuốt chòm râu dài, khẽ thở dài:

- Nhưng muốn đánh Mai Tôn Giả trọng thương đúng là nói dễ hơn làm a! Không trả giá mấy nhân mạng, sợ rằng không thể làm được việc đó! Bây giờ Mai Tôn Giả không còn ngây thơ như trước kia nữa rồi, chỉ sợ vừa động thủ là đã tung sát chiêu rồi!

Nói đến chuyện này, ba người đều trầm mặc.

Ai cũng không muốn xung phong đi làm pháo hôi.

- Vậy chúng ta rút thăm đi, cơ duyên tại trời, ba tổ phân tán ra hành động!

Tử Kinh Hồng ánh mắt chợt lóe, nói:

- Tổ thứ nhất lựa chọn địa điểm chặn đánh; vô luận có thành công hay không, tổ thứ hai sẽ ở phụ cận tiếp tục chặn giết! Còn tổ thứ ba nhanh chóng tiến lên phía trước, tùy thời mà chặn giết lần thứ hai! Cứ thế lặp lại; cho dù tổ thứ ba vẫn không có kết quả, nhưng trong khoảng thời gian đó, tổ thứ nhất phải dốc toàn lực chạy đến điểm chặn đánh tiếp theo! Chính là lần thứ ba chặn giết… cứ như vậy cho đến khi giết được Mai Tôn Giả mới thôi!

- Diệu kế!

Trữ Vô Tình cùng Tiếu Vị Thành đồng thời vỗ tay khen ngợi.

Ba người không còn gì dị nghị nữa, quyết định sẽ làm như vậy.

Lập tức ngay trước mặt hai người, Tử Kinh Hồng tự tay viết ba mảnh giấy, sau đó vo thành ba viên tròn xáo trộn trong lòng bàn tay. Nhìn hai người nghiêm túc nói:

- Bốc thăm tuy là trò đùa, nhưng chuyện này không hề đơn giản! Tổ đầu tiên tất nhiên sẽ nguy hiểm hơn, cho nên ba người chúng ta cần có chuẩn bị, vạn lần không thể vì chuyện này mà mất hòa khí. Mảnh giấy là do ta viết, vậy sẽ để hai người chọn trước, như vậy là rất công bằng.

Đối với cách xử trí của Tử Kinh Hồng, hai người Tiếu Vị Thành cực kỳ hài lòng, làm như vậy tất nhiên là công bằng. Tùy vào vận khí của mỗi người, nếu phải làm tổ thứ nhất vậy cũng không có gì để nói.

Trữ Vô Tình mỉm cười:

- Tử huynh nói rất đúng, người xưa nói trước tiểu nhân sau quân tử như vậy mới có thể hòa hợp êm thấm, mấy mảnh giấy này đã do Tử huynh làm ra, vậy để ta cầm, hai vị mỗi người chọn một cái, còn một cái là của Trữ mỗ!

Ba người nhìn nhau, đồng thời nở nụ cười, nói:

- Như vậy, thực sự rất công bằng!

Vậy phải xem ai vận khí tốt làm tổ thứ nhất lập nên nghiệp lớn.

Dứt lời, Trữ Vô Tình tiếp nhận mấy vên giấy tròn từ tay Tử Kinh Hồng, lại đem chúng xáo trộn lên, đặt trên bàn, ba người theo thứ tự đưa tay ra, mỗi người cầm một cái.

Lúc Tiếu Vị Thành lấy lá thăm, y nhìn nhìn sắc mặt Tử Kinh Hồng, dù sao hắn chính là người làm ra mấy mảnh giấy này, thấy Tử Kinh Hồng hơi mỉm cười; Tiếu Vị Thành lập tức tâm tư đại phóng, nhớ tới lời nói lúc trước của hai người, không khỏi thương hại liếc Trữ Vô Tình một cái, mỉm cười mở tờ giấy ra.

Nhưng vừa mới nhìn, Tiếu Vị Thành lập tức giống như ăn phải cục than hồng, đột nhiên ho lên khù khụ, khuôn mặt đỏ bừng.

Trữ Vô tình và Tử Kinh Hồng đều tự mở tờ giấy của mình ra, vừa nhìn qua đã mỉm cười, Trữ Vô Tình nói:

- Ta là tổ thứ hai.

Tử Kinh Hồng cười như xuân phong phất liễu (cành liễu trước gió xuân), thản nhiên nói:

- Lần này Huyết Hải chúng ta sợ rằng không có cơ hội xuất lực rồi, ta là tổ thứ ba. Chắc chắn không đợi đến phiên ta, hai vị đã đem công lao này nắm trong tay rồi.

Hai người đồng thời ôm quyền nói với Tiếu Vị Thành:

- Tiếu huynh, nhiệm vụ gian khổ của đợt công kích thứ nhất phải giao cho Chí Tôn Kim Thành rồi! Hi vọng lần này Tiếu huynh lập được đại công, kết thúc đợt tai họa này, chỉ nghĩ tới việc Tiếu huynh lấy được đệ nhất Huyền đan của Mai Tôn Giả đã khiến người khác hâm mộ vạn phần!

Tiếu Vị Thành trong lòng khổ sở, không nói nên lời. Tờ giấy trong tay hắn rõ ràng viết ba chữ: tổ thứ nhất!

Tiếu Vị Thành chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tử Kinh Hồng, cười lạnh, nói:

- Tử huynh, quả nhiên hảo thủ đoạn!

Tiếu Vị Thành trong lòng cực kỳ ấm ức; vừa rồi, hắn còn cùng Tử Kinh Hồng tính toán làm sao để Độn Thế Tiên Cung đánh trận đầu tiên, mình và Mộng Huyễn Huyết Hải đứng một bên chuộc lợi…Không ngờ chỉ qua thời gian mấy cái nháy mắt chính mình lại bị thượng đài đầu tiên! Chuyện kỳ quái này, không nói cũng biết, chắc chắn là Tử Kinh hồng không thèm chớp mắt lấy một cái đã đem mình đem bán!

Lần rút thăm này, nếu bảo không có gian trá, đánh chết Tiếu Vị Thành cũng không tin!

- Sao Tiếu huynh lại nói lời ấy; ta cũng là vì Thánh Đại, vì muôn dân thiên hạ! Gánh nặng đường xa nguyện cùng nhau gánh vác…

Tử Kinh Hồng vẻ mặt nghiêm minh, chính khí hiên ngang nói.

Trong lòng lại thầm cười trộm: tên này đúng là dễ trúng kế! Còn muốn tính kế với Độn Thế Tiên Cung; Trữ Vô Tình vốn là kẻ đa mưu túc trí, hiện tại lại càng là chim sợ cành cong, nào có dễ dàng trúng kế như vậy? Mấy ngày này hai người chúng ta thường xuyên nói chuyện, sợ rằng Trữ Vô Tình đã sớm nghi ngờ; vạn nhất để hắn ngẫu nhiên rút được lá thăm số một, nói không chừng sẽ trở mặt đương trường, để Trữ lão đầu làm cái, mọi chuyện đều dễ nói…

Hơn nữa, Độn Thế Tiên Cung đã chết mất đệ nhất cao thủ Dư Nhất Bán; Mộng Huyễn Huyết Hải chúng ta cũng mất Hoàng Thái Dương; cường giả của Chí Tôn Kim Thành các ngươi lại chưa tổn thất người nào…Còn muốn bảo tồn thực lực? Nằm mơ đi ku!

Trữ Vô Tình cười ha hả, nói:

- Trước mắt tam phương chiến lực, thực lực của Chí Tôn Kim Thành là mạnh nhất, tin rằng chỉ cần đợt công kích đầu tiên là có thể dễ dàng bắt được Mai Tôn Giả, đây cũng là chuyện hợp lý, từ đây Tiếu huynh nhất định danh trấn thiên hạ! Công lao to lớn như vậy, còn có đệ nhất Huyền đan kia nữa, thật sự khiến người khác trông mà thèm a!

Tiếu Vị Thành hừ một tiếng, nói:

- Trữ huynh thèm thật sao? Vậy chúng ta đổi cho nhau?

- Không không, đại sự bực này phải là người có hảo cơ duyên, ngoài ra còn phải có thực lực, Độn Thế Tiên Cung chúng ta hiện tại thực lực nông cạn, lại là quần long vô thủ, cứ coi như đi đầu cũng chỉ là đi chịu chết thôi. Vẫn cần Tiếu huynh cầm quân sáng suốt, nhất định có thể một trận thành công.

Trữ Vô Tình hoảng sợ, nhanh chóng từ chối.

- Tiếu huynh, vừa rồi mọi người đã nói trước, trước tiểu nhân sau quân tử, mà lần bốc thăm này lại càng hợp lý, mọi người chúng ta đều nhìn rõ, cho dù ta có làm trò quỷ, thì vẫn có Trữ huynh xáo trộn số thăm, huynh lại là người chọn đầu tiên, ngươi nói lời lạnh nhạt như vậy, là có ý gì?

Tử Kinh Hồng hiên ngang lẫm liệt nói:

- Nếu Tử Kinh Hồng ta bốc được lá thăm tổ thứ nhất, nhất định sẽ anh dũng tiến lên phía trước; bất kể thế nào cũng không ba lần bốn lượt nghi ngờ như vậy! Nhưng Tiếu huynh thân là Chí Tôn Kim Thành tam châu vương tọa, không ngờ lại sợ đầu sợ đuôi, thật khiến người khác kinh ngạc, nếu Tiếu huynh cho rằng không công bằng, chúng ta lại bốc lại lần nữa có sao đâu?

- Không cần! Tiếu Vị Thành ta tuy không tài giỏi gì, nhưng cũng biết nhất ngôn cửu đỉnh!

Tiếu Vị Thành lạnh lùng nói:

- Chí Tôn Kim Thành sẽ toàn lực tiến hành nhiệm vụ đợt tấn công thứ nhất; không cần Tử huynh lo lắng. Chúng ta tự thu xếp ổn thỏa, núi sông còn đó, sau này còn gặp lại.

Nói xong, Tiếu Vị Thành xoay người bỏ đi.

Tử Kinh Hồng vẻ mặt âm trầm nhìn hắn rời đi, đột nhiên quay đầu, cùng Trữ Vô Tình nhìn nhau mỉm cười.

Tuyết rơi trắng xóa; lúc này đã là hoàng hôn ngày thứ hai!

Trong khoảng không mênh mang mờ mịt, có hai đạo nhân ảnh như tia chớp lao vút đi!

Đúng là hai người Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 182: Trượt Tuyết Và Nhu Tình

Từ lúc tiến vào núi rừng, hai người đều có một loại cảm giác kỳ quái, loại cảm giác này, giống như được về nhà!

Cảm thấy vô cùng thoải mái dễ chịu!

Mai Tuyết Yên vốn là Huyền thú, đối với tự nhiên tất nhiên tràn ngập cảm giác thân thiết, hơn nữa bản thân lại rất thích những nơi cực lạnh, tại hoàn cảnh này thật như cá gặp nước.

Nhưng điều khiến nàng khó hiểu chính là, Quân Mạc Tà cũng có vẻ rất vừa lòng. Cực kỳ nhàn nhã, đối với núi rừng có rất nhiều hiểu biết, không hề thua kém mình, đối với một tên thiếu gia thế gia mà nói, đúng là kỳ quái…

Quân Mạc Tà nhìn thấy một cây đại thụ, đột nhiên dừng bước, Mai Tuyết Yên đi sau cũng dừng lại, cảm thấy tò mò, Quân Mạc Tà cười, nói:

- Chúng ta đề khí chạy đi như vậy, hành trình ngắn còn đỡ, nhưng nếu cứ tiếp tục, gánh nặng lên thân thể không phải là nhỏ, cho dù có thể chịu đựng được cũng không tốt; ta dạy nàng một phương pháp thoải mái hơn.

Nói xong rút kiếm ra, “xoát” một tiếng chặt đứt một đoạn cây đại thụ trước mắt, cẩn thận xẻ ra bốn tấm ván mỏng vừa dài vừa hẹp, đoạn đầu hơi vát lên, chiều rộng so với bàn chân không lớn hơn bao nhiêu, tiếp đó lột vỏ cây bện thành dây thừng, ở hai bên ván gỗ đục một lỗ, xuyên dây thừng qua, sau đó buộc vào chân, dụng cụ đã hoàn thành. Trong nháy mắt, cái chân còn lại cũng buộc vào tấm ván giống như vậy.

Mai Tuyết Yên tò mò nhìn, nhưng không biết hắn muốn làm cái gì, chẳng lẽ đi trên cái đồ vật kia có thể khôi phục lại thể lực?

Quân Mạc Tà tiếp tục chặt hai cành cây thẳng hơi dài, dưới chân nhẹ nhàng di động, đột nhiên dùng sức khẽ chống, lập tức trượt đi một đoạn trên mặt tuyết, Mai Tuyết Yên thở nhẹ một tiếng, trừng lớn đôi mắt, vẻ mặt khó tin!

Chỉ thấy Quân Mạc Tà hai tay cầm cành cây, chỗ này điểm nhẹ, chỗ kia khẽ chống, thân hình linh hoạt chuyển động, nhẹ nhàng lướt trên mặt tuyết, dường như không tốn chút sức lực nào, mặc dù gặp chỗ cây cối dày đặc hắn cũng dễ dàng xuyên qua, thậm chí những chỗ tuyết đọng thành đống cũng dễ dàng vượt qua, từ đầu đến cuối không một chút đình trệ! Giống như cá bơi trong nước, nhất cử nhất động đều tự nhiên như ý.

“Xoát” một tiếng, Quân Mạc Tà đã biểu diễn xong, hắt xì một tiếng, đã đứng trước mặt Mai Tuyết Yên, không chút sứt mẻ. Quơ quơ nhánh cây trong tay, nháy mắt mấy cái cười nói:

- Thấy được không? Chính là mượn tác dụng của quán tính, căn bản là không cần tiêu hao nhiều linh lực, chỉ cần tốn chút thể lực, nắm rõ bí quyết, trời đất tràn ngập tuyết trắng này, còn không để ta mặc sức rong ruổi!

Mai Tuyết Yên từ trong kinh ngạc tỉnh lại, hưng phấn nói:

- Mau dạy ta bản lãnh này.

Nói xong vội học theo cách của Quân Mạc Tà, đem hai tấm ván còn lại buộc vào chân, cũng cầm hai nhánh cây dài trong tay.

Mai Tuyết Yên vừa mới chuẩn bị xong, đứng lên, đang muốn thử, đột nhiên dưới chân trượt đi, muốn ngã; vội vã dùng nhánh cây khẽ chống, nhất thời thân hình nghiêng đi; thất kinh, vội vàng vận công để trụ lại, nhưng lúc này trọng tâm đã mất, dưới chân còn theo quán tính trượt đi, thân hình tiếp tục nghiêng đi; trong lúc kinh hãi, bất đắc dĩ nhún người

nhảy lên, ở giữa không trung điều chỉnh trọng tâm, lúc rơi xuống thì phốc một tiếng, hai chân đã lún sâu vào lớp tuyết, cuối cùng dù chưa bị ngã, nhưng lấy thân phận của Mai Tuyết Yên mà nói, việc đó đã là trò cười cho thiên hạ rồi…

- Ha ha ha…

Quân Mạc Tà đứng một bên ôm bụng mà cười đến chết đi sống lại.

- Rốt cuộc phải làm như thế nào? Còn không nói mau?

Mai Tuyết Yên có chút xấu hổ đỏ mặt, hung dữ nhìn hắn; Mai đại mỹ nhân trong lòng cảm thấy rất là mất mặt; xem Quân Mạc Tà chơi đùa trôi chảy như vậy, như thế nào vào chân mình, lại không nghe lời như vậy? Mà gia hỏa đáng ghét kia chẳng những không đến giúp mình, lại còn đứng một bên mà vui sướng cười đùa.

Quân Mạc Tà thật vất vả mới nhịn được cười, nắm tay làm mẫu:

- Tỷ tỷ, làm gì có người chưa học đi đã học chạy, cái gì cũng có kỹ xảo của nó, đồ chơi này gọi là ván trượt tuyết…Đối với người có khinh công cao cường như ngươi, chỉ cần để ý một chút, chuyện này này thật ra rất đơn giản, như vậy, chú ý trọng tâm hơi nghiêng về phía trước…Được rồi, không cần phát huy nguyên lực, cũng không cần quá dùng sức… được rồi, theo quán tính mà trượt…Nhánh cây trong tay a! Nàng cầm làm cảnh à, dùng để chống a…Chống bên này…Nàng đúng là nữ nhân ngu ngốc!...

Quân Mạc Tà một bên hô to gọi nhỏ, Mai Tuyết Yên trong lòng tức giận, tâm thần vừa lơ đãng, đột nhiên chống đỡ sai, dưới chân vừa trượt đã nặng nề ngã một cái dập mông (ngã dập đít http://.4vn/images/smilies/110.gif)…Nhịn không được, tức giận lấy tay đánh vào mặt tuyết, khiến bông tuyết bay loạn khắp nơi…

Quân Mạc Tà vội vàng trượt lại, ân cần đỡ nàng dậy, vuốt tuyết dính trên người nàng, thân thiết hỏi han:

- Sao lại không cẩn thận như vậy? Ngã có đau không? Không bị thương chứ?

Mai Tuyết Yên có chút xấu hổ, mình là tuyệt thế cao thủ, thế mà lại bị cái trò trượt tuyết nho nhỏ này làm khó. May là xung quanh không có người ngoài, nếu không thật là xấu hổ chết đi được; nhưng nghe thấy thanh âm thân thiết của Quân Mạc Tà, trong lòng lại có chút ngọt ngào, nhíu mày lườm hắn một cái.

Quân Mạc Tà vẻ mặt lo lắng nói:

- Đứng quá sơ suất…

Nói xong một tay tiện thể trườn lên kiều đồn Mai Tuyết Yên, nhẹ nhàng vuốt ve, lại bắt đầu nhào nặn, trong lòng cực kỳ thích thú, ngoài miệng vẫn một giọng quan tâm hỏi?

- Chỗ này có đau không? Chỗ này đau không? Hay là nàng cởi ra cho ta xem…Ai nha… mẹ ơi… đau chết mất! Nàng mưu sát chồng a!

Đang lúc giương cao ngọn cờ quan tâm để chiếm tiện nghi, bị Mai Tuyết Yên phát hiện hành vi lưu manh của hắn, hung hăng ném hắn ra ngoài, Quân Mạc Tà đang hồn bay thiên ngoại, một chút phòng bị cũng không có, bị té mạnh một cái, may mắn nơi đây đều là tuyết đọng, nếu không đã thảm hại hơn nhiều!

Mai Tuyết Yên mặt mày đỏ bừng, trừng mắt nhìn hắn, oán hận nói:

- Ngươi là tên hỗn đản! Lòng dạ đen tối!

Quân Mạc Tà thầm hô oan uổng, kêu lên:

- Ta sao lại là tên hỗn đản, người ta chỉ là quan tâm nàng mà thôi, tại sao nàng lại không biết điều như vậy. Vạn nhất chỗ đó máu ứ lại thành màu đen…như vậy thật khó coi, nàng có bị đen hay không ta không biết, dù sao chỗ đó của ta nhất định là đen rồi, hay là nàng giúp ta nhìn xem, nhất định là rất rất đen.

- Khó coi hay không cũng không cần ngươi quan tâm! Ai thèm xem chỗ đó của ngươi!

Mai Tuyết Yên buột miệng nói ra, nói xong mới nhớ chỗ đó chính là mông, có gì mà đẹp với chả không? Hơn nữa cũng không ai nhìn thấy.. Tiểu tử này đúng là không thành thật, đó là chỗ nào mà có thể tùy tiện cho ngươi nhìn.

Vừa suy nghĩ đến đó, trong lòng đột nhiên giận dữ, quát:

- Trời đất…

Quân Mạc Tà bất ngờ nhảy phắt dậy nhanh như đạn xông tới, ôm cổ, miệng hung hăng hôn tới, lập tức đem cái miệng anh đào nhỏ nhắn ngậm trong miệng, giống như cái cái lồng giam ngăn lời nói của Mai Tuyết Yên trong miệng…

Mai Tuyết Yên đột nhiên bị tập kích, nhất thời giận dữ, muốn tránh mắng, nhưng miệng nhỏ của mình đã bị một cái mồm to ngậm chặt; đẩy thế nào cũng không ra, tâm hoảng ý loạn, dưới chân lại bị trượt một cái, ngã trên mặt đất, chỉ cảm thấy một thân thể nặng nề đè lên người mình, vừa xấu hổ vừa tức giận, mới hé miệng ra, một cái đầu lưỡi nhầy nhụa đã xông vào, thoáng cái chỉ cảm thấy trong đầu nổ oanh một tiếng, thân mình lập tức mềm nhũn, thần hồn phiêu đãng, như lọt vào mây mù…

Quân Mạc Tà không ngờ lần này đánh lén lại thu được hiệu quả không ngờ, trong lòng vui mừng quá đỗi, đâu còn để ý dưới thân mình chính là mặt đất đầy tuyết, hai tay mặc sức mà hưởng lộc, tùy ý khinh bạc. (Láng: ai da http://.4vn/images/smilies/13.gif)

Mai Tuyết Yên yếu ớt chống cự một lát, cuối cùng thở dài trong lòng, oan nghiệt! Đành yên lặng nhắm chặt hai mắt, mặc hắn muốn làm gì thì làm…Tuy còn cách mấy lớp quần áo, nhưng nàng vẫn cảm nhận được từng làn hơi ấm từ bàn tay của hắn truyền vào, một loại cảm giác lạ lùng từ đó dâng lên…

Thật lâu sau, Quân Mạc Tà rốt cuộc đã thỏa mãn ước nguyện, ngẩng đầu lên, yên lặng ngắm nhìn khuôn mặt trước mắt. Dung nhan tuyệt trần, lại có phần ngây ngốc; Mai Tuyết Yên lồng ngực phập phồng, miệng thở hổn hển, như mê như say, khuôn mặt đỏ hồng, cả người toát ra vẻ mệt mỏi, dù là tuyệt thế tu vi, dù là Huyền công cái thế, nhưng đối mặt với lửa dục thiêu đốt, hết thảy thần công đều vô dụng…

Quân Mạc Tà cảm thấy trái tim mình lúc này nhũn cả ra, chậm rãi cúi đầu, môi nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, sau đó hôn lên mắt nàng, lên mũi nàng, rồi hai má…khóe miệng, cuối cùng lần thứ hai hôn lên đôi môi đỏ thắm của nàng…

Đấy chính là chuyện hấp dẫn nhất thế gian, cho dù là thánh nhân cũng không thể cưỡng lại được, nói chi Quân đại thiếu gia ngay cả quân tử cũng chẳng phải!

Cảm thụ được đôi môi đang tinh tế nhấm nhám, êm ái mềm mại, Mai Tuyết Yên toàn thân run lên, vội nhắm mắt lại, một cử động cũng không dám, chỉ cảm thấy trong lòng tình ý dâng lên như thủy triều, trong lòng dâng lên một cảm giác khô nóng, đột nhiên khẽ vươn tay, ôm lấy cổ Quân Mạc Tà mà siết chặt, hai thân thể dịu dàng quấn lấy nhau…

Cũng không biết đã qua bao lâu…Một tiếng chim cú chói tai kêu lên, hai người đồng thời bừng tỉnh, bốn mắt nhìn nhau, cùng nhìn thấy nhu tình vô hạn trong mắt đối phương; lúc này mới phát hiện sắc trời đã tối đen…

Nhẹ nhàng đỡ Mai Tuyết Yên ra, Quân Mạc Tà ấm áp mỉm cười; Mai Tuyết Yên xấu hổ e lệ, dựa vào ngực hắn, chỉ cảm thấy toàn thân mềm yếu vô lực…Đáy lòng dâng lên một cảm giác thỏa mãn hạnh phúc; bỗng nhiên cảm thấy, sắc trời hôn ám cũng mặt đất tuyết trắng, chim bay trên trời, cây cối bốn bên, tất cả đều rất thuận mắt… (Láng: vãi hà! Đúng là yêu rồi có khác http://.4vn/images/smilies/61.gif)

Thời khắc này, Mai Tuyết Yên không còn là một Mai Tôn Giả tung hoành thiên hạ nữa, nàng chỉ là một tiểu nữ nhân, một nữ nhân đang ngả

vào lòng người yêu, tận hưởng mật ngọt của tình yêu, tận hưởng hạnh phúc của một nữ tử…một nữ tử bình thường!

Chỉ thế thôi!

Hai người đều không nói gì, căn bản đã không cần nói thêm điều gì; chỉ cần một ánh mắt, một động tác nhỏ, là có thể hiểu được trong lòng đối phương đang nghĩ gì; Quân Mạc Tà mang trên mặt nụ cười ấm áp hiếm gặp, tận tình chỉ bảo, làm mẫu, giúp Mai Tuyết Yên trượt tuyết; còn Mai Tuyết Yên vẻ mặt lại càng mê say hạnh phúc, thích thú học tập…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 183: Giở Trò Sao? Dùng Vũ Lực Vậy!

Một bên ra sức chỉ bảo, bên kia lại hết sức chăm chú học tập, chỉ trong một thời gian ngắn, Mai Tuyết Yên đã có tiến bộ cực kỳ to lớn. Nhờ ngộ tính của một đỉnh cấp cao thủ, lúc này đã cho thấy hiệu quả vô cùng to lớn, bất kỳ động tác nào chỉ cần duyệt qua một lần thì đã có thể nắm được tinh túy.

Còn về ván trượt tuyết lại càng thêm phần dễ dàng, hơn nữa đối với cao thủ như Mai Tuyết Yên, độ mềm dẻo của thân thể đã vượt qua người thường, dáng người lại thướt tha yểu điệu, vận dụng thêm vào là khinh công siêu phàm, thế nên chỉ cần qua một thời gian ngắn đã vượt qua Quân Mạc Tà cũng không phải chuyện lạ.

Nhưng dù cho Mai Tuyết Yên có học hết được động tác thì cũng vẫn vờ như chưa hiểu gì cả, nhõng nhẽo bắt Quân Mạc Tà lại dạy thêm một lần nữa, tựa như là tiểu cô nương làm nũng với tình nhân vậy. Quân Mạc Tà cũng không vạch trần ra, hai người cứ một người dạy một người học hết sức vui vẻ.

Giữa nơi thâm sơn cùng cốc, đột nhiên như mang theo cả mùa xuân tràn ngập nhu tình.

Khiến cho cả cơn gió lạnh thấu xương ngoài kia mơ hồ cũng mang theo sự ấm áp kèm theo.

Hai bóng người ẩn hiện nơi rừng núi, người đi thì ta lại đến, giữa trời đêm lấp loáng như hai ánh sao bay vẽ lên bầu trời từng đường nét xuyên suốt cả sơn lâm.

Mai Tuyết Yên cuối cùng đã nắm vững tất cả kỹ thuật trượt tuyết, tựa như một cô bé vừa có món đồ chơi mới, không biết mệt cứ lôi Quân Mạc Tà cùng chơi, cười nói rộn rã.

Giữa đêm khuya, Quân Mạc Tà tìm đến một khe vực sâu chừng bốn năm mươi trượng đã bị tuyết đọng lấp đầy, thoạt nhìn lướt qua thì chỉ như một mảng đất bằng thông thường. Nếu như người bình thường té xuống thì thế nào cũng đem tính mạng vứt đi, nhưng còn đối với Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên thì cũng chỉ như đi lại trên đất bằng, lại còn tâm tình hưng phấn mà nhảy xuống.

Ở giữa tầng tuyết , Quân Mạc Tà vận thần công vào đôi bàn tay vô thanh vô tức đem chung quanh nén lại, đem tuyết nén chặt trở thành hai gian phòng tách lập với không khí bên ngoài. Ngoài kia gió tuyết thét gào, nơi đây tuy cũng tuyết đóng thành tường nhưng bên trong lại cực kỳ vui vẻ hòa thuận, ở cách mép vực vài trượng không ngờ lại xuất hiện một gian biệt phòng thoáng đãng.

Cả hai người huyền công thâm hậu, vốn không cần lo vấn đề khí thở, nhưng Quân Mạc Tà vẫn dùng mấy ống tre thật dài gom lại, dùng linh lực phá hết những mắt tre ngăn cách biến thành những ống tre thông hai đầu, thông ra không gian bên ngoài trời tuyết, một cỗ không khí thoáng mát truyền vào, mặc dù vẫn còn chút không tiện nhưng so với trước kia vẫn còn tốt hơn nhiều.

Mai Tuyết Yên vô cùng kinh ngạc nhìn kiệt tác của Quân Mạc Tà, không khỏi trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

- Đã nhiều năm như vậy, ta thật không ngờ được dưới lòng tuyết còn có thể được như vậy. Chỉ cần xoa xoa hai tay đã tạo ra được cả gian phòng, không tốn bao nhiêu công sức nhưng thành quả thật là thú vị, chuyện kỳ lạ trên thế gian quả nhiên không hề ít, chẳng qua chưa biết mà thôi.

Nói xong, nàng giương đôi mắt to nhìn Quân Mạc Tà, ra vẻ khó hiểu:

- Bất quá Quân đại thiếu gia người sao lại bắt ta nằm ngủ trên đống tuyết chứ?

- Sao lại như vậy được! Cho dù là nàng không để ý thì ta cũng sẽ đau lòng lắm!

Quân Mạc Tà ra vẻ nghiêm túc tựa như đang thế thốt.

- Vậy thì phải làm sao?

Mai Tuyết Yên quan sát trên người mình lẫn hắn, tựa hồ như đang tìm một túi hành lý nào đó, nhưng Quân Mạc Tà chỉ có hai tay không, ngay cả kiếm cũng không mang theo, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút thất vọng.

- Ta tự nhiên là sẽ có cách!

Quân Mạc Tà thần bí cười hề hề, vươn tay ra giả thần giả quỷ quát lên :

- Biến!

Trên tay tức thì hiện ra hai chiếc áo khoác bằng da gấu trắng, hắn đắc ý nhướng mày:

- Thế nào?

- Đây không phải là áo khoác da gấu của Hùng Khai Sơn mua sao chứ? Sao huynh lại có? (Láng: Từ đây trở đi đổi xưng hô. MTY gọi QMT = huynh nhá.)

Nói đến áo khoác da gấu của Hùng Khai Sơn, Mai Tuyết Yên không nhịn được vừa giận lại vừa buồn cười, có trời mới biết chuyện này hoang đường cỡ nào, thân là Hùng vương lại có thể mua áo khoác da gấu. Mà nói đến chuyện này thì Quân Mạc Tà đối với thủ đoạn của Tiêu gia cửa hàng có chút khâm phục.

Tuyệt đối là nhân tài thương mại! Nếu mở công ty tiếp thị thì chắc chắn sẽ là công ty hàng đầu.

- Đây chính là công của đại tỷ nàng mà, lão gấu già kia sau khi bị nàng mắng cho đã một đường mà tiến, ta chỉ tranh thủ chiếm tiện nghi, xem chất lượng thì quả nhiên là hàng cực phẩm thượng thừa đó nha.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, trong lòng có cảm giác chiếm tiện nghi.

Mai Tuyết Yên xem lại thấy chướng, mới châm chọc:

- Thực ra đúng là chiếm tiện nghi cực lớn chứ, ta thật sự khó chịu, lão gấu già (Láng: lão gấu già http://.4vn/images/smilies/110.gif) kia rõ ràng là có lấy tiền của huynh rồi mà! Vậy mà còn làm ra vẻ giương giương tự đắc, đạo lý gì đây chứ.

Quân Mạc Tà hùng hồn đáp lời có vẻ rất hợp lý:

- Tư tưởng của nàng sao vậy chứ, nàng suy nghĩ lại xem, tưởng tượng thử xem, tiểu nha đầu Thiên Tầm kia và canh rắn kia giống nhau bậc nào, trong thế giới này ai lại có thể ép cho Xà vương ăn canh rắn chứ? Có ai đã từng mặc áo khoác da gấu mua từ Hùng vương đâu? Dựa vào điểm này, bổn ca ca chính là người đầu tiên làm được! Ca rất tự hào a!

Mai Tuyết Yên cười hì hì.

Không thể phủ nhận là việc này có chút trào phúng. Ngoại trừ Hùng Khai Sơn bị bó tay bó chân ra, thú vương khác thật sự không cách nào làm ra chuyện này. Quân Mạc Tà tuy rằng cũng lừa Thiên Tầm ăn canh rắn, nàng ta còn vì thế mà đuổi giết hắn mà đánh mất ám khí, thì hai chuyện này cũng không thể đánh đồng được.

Quả thật đáng gọi là kinh điển!

Thuận tay đem áo khoác trải xuống mặt tuyết, vừa khéo một cái trải, cái kia dùng để đắp, từ đầu chí cuối Quân Mạc Tà mang theo phong thái nho nhã lễ độ, tay làm dấu mời:

- Nương tử, trời cũng đã khuya, mời nàng nới lỏng áo ngoài tiến vào giấc ngủ, nhất định có thể có một giấc mộng đẹp.

- Sao? Chỉ có hai cái sao? Còn huynh thì sao?

Mai Tuyết Yên trợn tròn mắt.

- Ta không sao đâu, ta không hề biết lạnh là gì, mà cho dù có bị lạnh cóng lại đi nữa thì vì nàng, ta cũng cam tâm tình nguyện! Ai có thể khiến ta phải lo lắng chu đáo vậy chứ, mang theo cả hai chiếc áo khoác, vì danh tiết của nàng, ta sao cũng được mà!

Quân Mạc Tà hai mắt lay động, ra vẻ rất hối hận nói ra, nếu như Mai Tuyết Yên nói ra một câu không bằng hai ta cùng ngủ đi thì quả thật là tốt quá, bổn công tử khẳng định sẽ rất biết thời thế ra bộ dáng khó khăn nói rằng vậy thì cứ ngủ cùng đi.

Mai Tuyết Yên thở ra một hơi thật dài, ra vẻ tiếc nuối:

- Huynh đã rộng lượng như vậy, ta cũng không muốn làm khó, vậy cứ ra ngoài cho đông lại luôn đi vậy!

Quân Mạc Tà lòng mang âm mưu, Mai Tuyết Yên sao không biết được chứ? Nói thế nào cũng không thể để tiểu tặc này đạt được mục đích!

Lời của Mai đại mỹ nhân thốt ra quả nhiên nằm ngoài dự đoán của Quân Mạc Tà, miệng ngay tức thì mở tròn ra như trứng vịt, trợn mắt há mồm. Mai Tuyết Yên hừ lạnh một tiếng, khẽ cởi áo ngoài, lộ ra thân thể mềm lại có lồi có lõm chui vào trong hai chiếc áo khoác da gấu, cảm giác được sự mềm mại ấp áp lại không nhịn được khẽ nói:

- Thật ấm áp...

Quân Mạc Tà trong đầu tối cả lại, sao lại không ấm áp chứ? Một lúc sau, Quân Mạc Tà hai tay khoanh lại run lên, hàm trên va vào hàm dưới, va vào nhau lập cập, khẽ nhìn qua Mai Tuyết Yên chỉ thấy nàng nhắm

mắt lại, tựa như đang ngủ. Quân đại thiếu gia hít vào một hơi, tròng mắt xoay chuyển, đột nhiên cứ lật đà lật đật chạy qua chạy lại, chân nên thình thịch, miệng rên khẽ:

- Thật là lạnh quá mà, chết cóng ta mất, lão gia tử của ta ơi, tay cũng lạnh, chân cũng lạnh, ngay cả tiểu đệ đệ cũng lạnh cóng luôn rồi, ai cứu mạng ta a, giúp ta với a, cho ta một chút ấp áp đi a, ta nhất định sẽ cảm kích người đó cả đời...

Mai Tuyết Yên che mắt bịt tai, lại còn phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

- Sao lại không có chút đồng tình nào vậy chứ!

Quân đại thiếu gia than thở.

- Người khác đều nói rằng nam nhân trong thời điểm này biểu hiện như vậy thì nữ nhân dù rằng có ngượng ngùng cũng sẽ vén chăn lên hỏi khẽ một câu: Hay là cứ cùng ngủ đi? Sao lại ra thế này, so với trong tưởng tượng của bổn ca ca hoàn toàn không giống chứ? Xem ra những điều này trên phim ảnh cũng chỉ là hư cấu mà thôi, chỉ là đùa cho vui vậy!

Có thể Quân đại thiếu gia đã tự xem thường bản thân chứ lấy một thân công lực của hắn mà nói thì chỉ tuyết thế này mà đã thấy lạnh là đã hết sức vô lý, cho dù có nhét vào huyền băng cả tháng đi chăng nữa cũng không thành vấn đề, Mai Tuyết Yên còn không nhận ra hắn đang diễn trò thì mới thật sự ngu xuẩn.

Bên trong gian phòng tuyết, theo thời gian trôi qua lại càng ngào ngạt tỏa hương, trong không gian gần như khép kín thế này, hương thơm cơ thể của con gái từ trên người Mai Tuyết Yên tỏa ra càng thấm đẫm cả ruột gan. Quân Mạc Tà cố gắng hít vào vài hơi, trong đan điền ngày càng như có lửa đốt, không chiếm được tiện nghi lại khiến bản thân đỏ mặt tía tai, trong không gian này ngay cả một tí lạnh cũng không có mà lại nóng bỏng đến như vậy. Rốt cuộc Quân đại thiếu gia tim nhất thời cứng lại, cởi bỏ áo ngoài, không thèm để ý mà cứ cố chui vào trong hai lớp áo

khoác da gấu, nào ngờ vừa mới khẽ xốc lên một tí, Mai Tuyết Yên đã mở mắt ra, nghiêm khắc hỏi:

- Huynh định làm gì?

Quân Mạc Tà mắt trợn tròn, một tay vẫn còn đang vén lớp áo khoác lên, tay vẫn còn sững lại, nghẹn họng nhìn trân trối.

Cái này rõ ràng là bị bắt quả tang.

- Tuyết Yên à, nàng nhìn xem ta lạnh thế nào, nàng thương cho ta một tí đi, xuất môn ra ngoài, dù gì cũng không dễ dàng.

Quân Mạc Tà cầu xin.

Mai Tuyết Yên hừ một tiếng, vừa bực mình lại buồn cười.

- Muốn ta thương xót cho huynh thì cũng dễ thôi, nhưng nếu vậy thì danh tiết của ta khó mà giữ được, người khác lại nói ra nói vào.

Lại như đinh đóng cột nói tiếp:

- Ta sao lại không nhìn ra ý đồ của huynh chứ, không được đâu!

Đã bước được một chân vào trong phòng hoa chúc, sao lại chỉ vì một lời nói mà có thể bỏ qua được chứ!

Quân Mạc Tà cười rộ lên, đột nhiên dùng sức, eo cong lại, bá đạo mà chui vào. Mai Tuyết Yên giận dữ ngồi dậy nói:

- Huynh thật quá vô sỉ, làm bộ lại muốn thành thật sao? Có tin ta cho huynh một đêm Thiên Địa Tù Lung không!

Quân Mạc Tà cực kỳ vô sỉ cười cười:

- Nàng đã biết làm bộ vô tội, ta ngoại trừ bá đạo mà vào thì còn có thể làm gì? Nàng nếu cam lòng hạ thủ thì cứ việc thôi! Dù gì thì ta cũng không để ý!

Nói xong lại thích thú đưa tay ra xoa chân, thỏa mãn nói:

- Thật là thoải mái.

Mai Tuyết Yên đối với bộ mặt vô sỉ lần này của hắn thật không biết nói gì, đứng lên.

- Nếu đã vậy thì huynh chủ một mình đi.

Quân Mạc Tà nóng vội ôm lấy eo nàng, đùa:

- Kỳ thật thì lớp da gấu này cũng đủ lớn, không hổ danh là do Hùng vương mang đến, cho dù là hai người chúng ta cũng không hề chật đâu, ra ngoài ngao du, có chuyện thì phải hợp tác chứ.

Mai Tuyết Yên còn đang giãy dụa, Quân Mạc Tà lại đột nhiên quay người lại, tập kích lần nữa ! Mai Tuyết Yên ê a hai tiếng, miệng nhất thời bị chặn lại. Một lúc lâu sau, Quân Mạc Tà dương dương tự đắc ngẩn đầu, dùng khẩu khí kẻ chiến thắng phán xét:

- Bây giờ có cho ta ngủ không ?

Mai Tuyết Yên mặt đỏ bừng, tuy rằng trong mắt có chút men tình say đắm, nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu.

- Không tin không thuyết phục được nàng !

Quân Mạc Tà lại cúi xuống, sau một hồi lại hỏi:

- Được chưa ?

- Chưa được !

- Vậy lại tiếp...

Sau một lúc...

- Được chưa ?

- ...

- Nàng không nói tiếng nào tức là đồng ý rồi, dù sao thì đối với ta chính là đồng ý!

Quân thiếu gia cười đắc ý.

- Không được! Nhất định không được!

Mai Tuyết Yên kiên quyết không chịu, mặc cho kẻ địch uy hiếp cứ mân mê môi hồng, thà chết cũng không chịu khuất phục.

- Hừ, để xem nàng có thể kiên trì đến khi nào! Xem ra không làm nàng thỏa mãn thì nàng thật sự còn chưa phục ta!

Quân Mạc Tà tà ác cười hai tiếng, đột nhiên lại lấp lấy cái miệng anh đào nhỏ nhắn điên cuồng mút lấy, hai tay cũng không nhàn rỗi mà bắt đầu trèo lên núi cao rồi lại xuống vực sâu thám hiểm, hết sờ rồi lại mút, dùng hết tất cả thủ đoạn đen tối. (Láng: Nóng rồi a http://.4vn/images/smilies/61.gif)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 184: Tư Tưởng Của Nàng Rất Chi Là Không Thuần Khiết.

Mai Tuyết Yên chỉ cảm thấy trong lòng ầm ầm chấn động, không thể kìm nén khẽ rên lên một tiếng, đơn giản bởi vì hai tay của tên gia hỏa đã chia ra hai đường, một tay chui vào trong váy áo, không bị quần áo ngăn trở nắm chắc bộ ngực cao nhất của nàng, tay kia cũng từ bên hông trượt xuống, chính xác chạm vào bờ mông đẫy đà gợi cảm.

Vừa rồi chỉ là vuốt ve qua quần áo, bây giờ như vậy thì lực sát thương lại càng lớn, Mai Tuyết Yên cả người như nhũn ra khi đôi ma thủ đang loạn động trên người, có lòng nhưng vô lực phản kích, công lực thần kỳ bấy lâu nay giờ phút này không hiểu vì sao ngay cả một chút cũng không có, chỉ có thể cảm nhận được đôi bàn tay kia đang tàn sát khắp nơi trên người nàng, hơi thở cũng ngày càng dồn dập như muốn tố cáo chính nàng, trong lòng đang muốn van xin tha thứ nhưng miệng vẫn còn bị hắn lấp lấy, đang muốn đẩy hắn ra lại phát hiện đôi tay ngọc ngà của nàng đang quấn lấy cổ tên xấu xa kia.

Hương thơm trên người lan tỏa, đôi tay to lớn lại càn quét khắp nơi, cả người nàng nóng rực lên. Tuy rằng đã hết sức kiềm chết nhưng trong miệng vẫn phát ra tiếng rên rỉ dụ người, Mai Tuyết Yên vốn vẫn là thân xử nữ, đến lúc này mới nếm trải được lạc thú số một nhân gian, thế nào cũng không thể khống chế chính mình.

Quân Mạc Tà trong mắt phát ra dục vọng nóng bỏng nhất có thể, ngẩng đầu lên, tạm thời đình chỉ xâm lược, nhưng vẫn còn đóng chiếm hai cứ điếm quan trọng trên người Mai Tuyết Yên, thở mạnh phì phì, hỏi nhỏ:

- Được không, hả?

Mai Tuyết Yên trong mắt mê loạn, chiếc lưỡi nhỏ khẽ cong lên, thở mạnh hơn, nói không ra lời, cực kỳ ngượng ngùng gật gật đầu. Ánh mắt hung hăng không quên liếc hắn một cái, nhưng không che giấu được nhu tình như nước, càng nhìn lại càng thêm phần đáng yêu.

Quân Mạc Tà mừng rỡ, đang muốn cởi quần áo, không ngờ Mai Tuyết Yên lại bất ngờ được một tiếng chuông cảnh tỉnh, thoát khỏi sự kiếm chế của hắn, tuy vẫn nằm dưới thân hắn, nhưng đã cố nén xúc động trong lòng, ngượng ngùng mà ôn nhu nói:

- Nhưng hiện giờ không được đâu, còn đang bị tam đại thánh địa truy sát. Nếu làm như vậy…thì cả công lực lẫn chiêu thức đều bị ảnh hưởng.

Những lời này như gáo nước lạnh dội vào Quân Mạc Tà, triệt tiêu hoàn toàn dục hỏa trong lòng.

Đúng vậy, lúc này đang là thời khắc sinh tử quan đầu, nếu ngay vào lúc này phá thân Mai Tuyết Yên, tất nhiên sẽ ảnh hưởng thật lớn, thậm chí nàng còn có thể bị thương hoặc hơn nữa, điều này không phải thứ Quân Mạc Tà muốn thấy

Trong lòng không tránh khỏi thở dài một tiếng, ánh mắt Quân Mạc Tà nháy mắt đã trong sáng trở lại, hít vào mấy hơi thật sâu, vốc một nắm tuyết trên đất rửa mặt, bỗng nhiên cảm thấy một trận lạnh lẽo hàn ý, cả người run lên, cuối cùng đã hoàn toàn thanh tỉnh.

Quân Mạc Tà trong lòng than thầm nguy hiểm, nhưng vẫn mở miệng cười đùa:

- Tư tưởng của nàng rất chi là không thuần khiết, ta chỉ nói là ngủ một giấc thôi mà, còn chưa nói làm muốn làm gì nha, nàng vừa rồi nghĩ đi đâu vậy, ai da, sao trong đầu nàng chỉ toàn tư tưởng đến loại chuyện đó chứ? Thật là khiến ta hết hồn a.

Mai Tuyết Yên lâm vào ngõ cụt, chỉ ngón tay vào Quân Mạc Tà, tức giận run bắn cả người, nói không ra hơi:

- Huynh! Đồ háo sắc, huynh, huynh...rõ ràng làm ta tức chết mà, rõ ràng là huynh bá đạo xông vào, giờ lại nói ta có tư tưởng không thuần khiết.

Nghĩ đến đây Mai Tuyết Yên lại xấu hổ, thiếu chút nữa muốn ngay đương trường trở mặt.

Quân đại thiếu gia thấy thế giật cả mình, hiểu rõ mình đùa quá trớn, vội vàng mồm năm miệng mười tìm lời hòa hoãn, Mai Tuyết Yên vẫn cứ làm mặt lạnh, Quân đại thiếu gia muốn lại giở thủ đoạn lưu manh nhưng lại bị đuổi ra, xem ra nếu làm dữ lên thì Mai đại mỹ nhân khẳng định sẽ dùng Thiên Địa Tù Lung tiếp đón hắn.

Một lát sau lại nghe Mai Tuyết Yên lạnh lùng hỏi:

- Không phải huynh muốn phục kích tam đại thánh địa sao chứ? Hiện giờ chúng ta trốn ở đây thì phục kích thế nào?

Quân Mạc Tà trong lòng nhẹ xuống, xem ra nàng ta cũng không thực sự giận, tinh thần phấn chấn suy nghĩ rồi nói:

- Lúc này có lẽ bọn họ còn đang tìm chỗ phục kích, theo ta được biết thì cách đây không xa có một hẻm núi khá sâu, hai bên là núi non chạm mây, là một sơn cốc hình hồ lô, hai đầu bó lại, chỉ có một đường đi chính giữa, nếu chặn hai đầu bao vây truy sát thì cho dù có là cao thủ cái thế thiên hạ cũng phải lâm vào thế yếu. Nhất là khi hiện tại đáy vực có tuyết đọng lấp đầy ít nhiều, rất khó di chuyển, hoàn cảnh lại càng bất lợi. Thế nên ta phỏng chừng mặc kệ bọn hắn dùng phương thức liên lạc nào thì lần tập kích đầu tiên nhất định là chỗ này.

- Vậy, không còn đường nào khác sao?

Mai Tuyết Yên cũng khẽ thở ra, cuối cùng thì cũng thoát khỏi sự xấu hổ khi nãy, nhưng trên mặt vẫn là bộ mặt lạnh muôn thuở, cứ như nàng là chủ nợ còn Quân Mạc Tà là con nợ đang thiếu nàng số tiền không hề ít.

- Con đường kia lại là đường chúng ta bắt buộc phải đi qua!

Quân Mạc Tà khẽ tính toán.

- Ta kỳ thật đã tính trước, chúng ta làm thế nào mới có thể phản kích đây chứ! Đêm hôm qua chúng ta đã nghỉ suốt đêm, hôm nay lại dừng chân nơi này, xem như đã cho bọn chúng thời gian chuân bị! Lúc này thì tam đại thánh địa trừ phi không muốn đối phó nàng, nếu không đã đi trước từ sớm, chuẩn bị mọi sự chu đáo! Ông trời cũng không vì chúng ta mà cho bọn chúng cơ hội, nếu chúng vẫn thất thủ, vậy thì thật sự quá ngốc rồi...

Mai Tuyết Yên nhíu mày, nếu nói như vậy thì nàng thật ra không tìm ra cách nào, trừ phi mạnh mẽ lướt qua. Nhưng làm vậy thì cái giá phải trả quá lớn!

- Mặc kệ có nói thế nào, chúng ta cũng phải đối mặt với đội hình ít nhất có hơn mười vị siêu cấp chí tôn và hai mươi chí tôn cao thủ!

Quân Mạc Tà trên mặt nhất thời nổi lên sát khí khủng bố.

- Thực lực bậc này thì dù rằng chúng ta khảng khái đối đầu âm mưu, thì cũng phải làm vậy! Dù chuyện gì xảy ra thì nàng cũng phải nghe ta! Ngàn vạn lần không được tự tiện hành động, càng không được mạo hiểm! Ta có thể nắm chắc cùng bọn chúng giao thủ lấy ít chống nhiều!

Mai Tuyết Yên cất lời, mang theo lo lắng:

- Huynh đã nắm chắc như vậy, tại sao không lựa lúc hoàng hôn phá vây ra ngoài? Dù sao thì có bóng đêm hỗ trợ, chẳng phải dễ hơn sao?

Quân Mạc Tà cười hắc hắc đáp:

- Nàng đúng là dân nghiệp dư mà, tuyết phủ khắp núi như vậy, dùng nhãn lực của chúng ta thì ngày hay đêm cũng có gì khác nhau đâu chứ? Nàng không nên quên, công lực của bọn chúng không hề thua kém chúng ta! Thế nên không nhất thiết phải đi ban đêm! Thậm chí còn đối với chúng ta thêm vướng tay vướng chân, vì ban đêm bọn chúng lại đề phòng thêm cẩn mật! Không dễ dàng tí nào đâu.

- Nói cũng đúng.

Mai Tuyết Yên khẽ gật đầu. Nàng bây giờ cũng chưa phát giác, tiết tấu nói chuyện giữa hai người toàn do Quân Mạc Tà khống chế, hơn nữa nàng cũng vô tư lộ ra nét dịu dàng trước mặt hắn.

Quân Mạc Tà đột nhiên cười hắc hắc nói tiếp:

- Huống hồ bọn chúng sợ rằng bọn ta lén qua, thế nên đội hình đến sau sao lại có thể không canh phòng nghiêm mật? Trời đêm nay sương xuống thật là nhiều, nhưng như vậy cũng tốt, chúng ta chính là cho chúng một cơ hội rèn luyện gân cốt! Nói thật thì ta cũng muốn ở đây thêm vài ngày, nơi này quả thật thoải mái!

Mai Tuyết Yên rốt cuộc không nhịn được bật cười:

- Huynh thật là giỏi trêu người mà.

- Nàng thật là, ta sao lại trêu người chứ, cái nay phải gọi là đa mưu túc trí!

Quân Mạc Tà nghểnh mặt lên trời.

- Bày mưu lập kế hậu phương, quyết định thắng lợi xa ngàn dặm! Đó chính là truyền thống Quân gia!

Mai Tuyết Yên cười khanh khách, cười đến cả người run rẩy, sớm đã quên hết chuyện cũ.

Mai đại mỹ nhân đã không còn áo ngoài, hiện tại toàn thân bó sát là quần áo mỏng màu xanh nhàn nhạt, thân hình thon gọn, đường nét lồi lõm, theo tiếng cười của nàng, đôi gò bổng đảo khẽ rung nhẹ trước mắt Quân Mạc Tà, khiến hắn cảm thấy mũi vừa ngứa vừa nóng, thiếu chút nữa phun máu ra ngoài.

Yêu tinh này, thật muốn mạng già của ta!

Nếu cứ nói hăng say như vậy thì Quân Mạc Tà sẽ không để ý, nhưng hiện tại trên người Mai Tuyết Yên toát ra đủ loại cảm xúc, vây lấy Quân Mạc Tà, vừa uyển chuyển lại mơ hồ, khiến cho Quân thiếu gia chúng ta thật sự kìm lòng không đậu mà.

Mai Tuyết Yên tinh tế phát giác ra dị trạng của hắn giận dữ lườm hắn một cái. Cái nhìn này lại mang theo phong tình vạn chủng, Quân Mạc Tà chỉ muốn ngửa mặt lên trời hống một tiếng, hóa thân thành lang sói, cất thương lên ngựa.

- Tuyết Yên, không thì chúng ta cứ nhịn bọn chúng vài ngày! Chúng ta cứ ở đây chờ cho thương thế của nàng hoàn toàn khôi phục rồi xuất hiện cũng không muộn nhỉ.

Quân Mạc Tà khóe mắt híp lại, miệng chảy dãi ròng ròng, mặt dày thương lượng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 185: Dày Vò Các Ngươi Đến Chết!

Hồ Lô Khẩu.

Đây là một miệng núi kỳ lạ! Theo như lời Quân Mạc Tà nói thì hai bên vách núi thẳng đứng cao vút lên chín tầng mây, ở giữa có một thung lung nhỏ chạy dài, hai đầu cũng rất hẹp, chỉ đủ cho ba người cưỡi ngựa sóng vai mà đi.

Trong hạp cốc (hẻm núi, khe núi) này cũng đọng lại rất nhiều tuyết, Tuyết nhiều năm phủ xuống, gió cũng thổi qua không ngừng. Tất cả mọi nơi đều có tuyết dày, chỗ mỏng nhất cũng dày đến vài chục trượng. Tại cửa cốc, Tiếu Vị Thành cùng mấy tên cao thủ mặc áo choàng trắng toát như tuyết, lẳng lặng đứng ở sau một tảng đá lớn, ánh mắt cú vọ nhìn chăm chăm lối vào.

- Vương tọa, chúng ta đã đợi ở đây một ngày một đêm, bọn chúng sao còn chưa tới? Không phải là bọn chúng đã vượt qua nơi này rồi chứ?

Một lão giả tóc trắng mặt dê râu chuột, vểnh vểnh cái miệng ánh mắt ngưng trọng lên hỏi.

-Tuyệt đối là không có chuyện đó! Đôi cẩu nam nữ kia dọc đường đi còn liếc mắt đưa tình, thủ thỉ ngọt ngào âu yếm, một đôi gian phu dâm phụ như vậy sao có thể đi nhanh được chứ? Nói không chừng hiện đang trốn ở chỗ nào đó mà cùng nhau phóng đãng đêm ngày sung sướng.

Gã đại hán cao lớn thô kệch có hàm râu quai nón (á à, tên râu quai nón) phía sau nghiến răng nói.

- Ô? Lưu huynh, người ta phong lưu phóng đãng, sao lời nói ngươi nghe có vị chua vậy, chẳng lẽ ngươi có lòng bất chính với Mai Tôn Giả?

Tên còn lại từ trong đống tuyết trắng lò cái đầu ra cười nhạo nói.

- Hừ! Ta chính là khinh thường hành vi súc sinh của bọn chúng mà thôi! Cái thứ bại hoại thuần phong mỹ tục, đạo đức suy đồi như thế không giết thì không thể làm lòng người nguôi giận, không giết không phục được muôn dân! không giết không thể nhận sự cảm ơn của thiên hạ!

Tên đại hán đỏ mặt lên, vội vàng phân bua.

- Ngươi đừng giải thích, nhìn thấy ánh mắt của ngươi ai mà chẳng hiểu? Tất cả bọn ta ở đây đều là nam nhân, ai mà không rõ, đừng thấy nho không ăn được mà bảo nho còn xanh(truyện ngụ ngôn: con cáo và chùm nho: Nho chín ở trên cao, nhưng cáo không với tới, buồn bã, tặc lưỡi lắc đầu Nho còn xanh lắm, rồi bỏ đi). Ngươi là cao thủ chí tôn vô thượng, vậy mà không có dũng khí để thừa nhận điểm ấy.

Tên còn lại ngâm nga hai tiếng rồi nói:

- Lão Lưu, hắc hắc, hay là các huynh đệ sẽ tạo cho ngươi cơ hội? Bất quá ngươi cũng phải cẩn thận, vạn nhất mà có chết trên bụng Mai Tôn Giả ... Hắc hắc vậy là ngươi có thể dương danh tứ hải rồi (chuyện này mà đồn ra ngoài giang hồ nó cười 10 năm).

-Buông tha cái rắm!

Tên đại hán trừng mắt, thấp giọng quát:

- Lão tử sẽ kéo dài vô cùng!

Tất cả bọn hắn được một trận cười vang, vấn đề này của nam nhân dù có nói thế nào cũng là không phục, Chí Tôn như thế, kẻ hèn cũng thế. Đột nhiên Tiếu Vị Thành thấp giọng nói:

-Tất cả mọi người chuẩn bị! Hàng đã đến!

Tinh thần bọn chúng nhất thời cũng rung lên, một không khí khẩn trương dị thường nháy mắt tràn ngập tất cả. Vừa rồi bọn chúng còn cười nói rộn ràng, nhưng những kẻ này khi đối mặt với Mai Tôn Giả cũng thật sự vạn phần kiên kỵ, tuyệt đối không dám có nửa điểm khinh thường! Nữ nhân này là một đại địch sinh tử, sơ hở một tý là có thể nguy hiểm đến tính mạng! Chỉ cần hơi không cẩn thận liền có thể chết dưới tay của nàng! Bọn chúng chăm chú nhìn xem, không khỏi đều có chút ngẩn ra.

Xa xa phía tước có độc nhất một nữ tử đang tiến lại, không nhanh không chậm giống như là đang du sơn ngoạn thủy. Nhưng lại chỉ có một! Như thế nào mà chỉ có một? Quân Mạc Tà ở nơi nào? Trong một thoáng, trong lòng bọn chúng có điểm mê hoặc. Bất quá như vậy cũng tốt, dù sao người bọn hắn cần giết cũng chỉ có một mình Mai Tuyết Yên mà thôi! Thiếu đi Quân Mạc Tà, ngược lại giải quyết rất nhiều boăn khoăn, đó là hoàn toàn không cần phải lo lắng việc ngộ thương đến Quân Mạc Tà khiến cho lão quái vật Phong Tuyệt Tình kia tức giận.

Nhưng Mai Tuyết Yên đã đến đây, vậy Quân Mạc Tà đã đi phương nào?

Gió lạnh lùng thổi làm cho màn đêm thêm não nùng như muốn phong thanh nói rằng : Nguy hiểm đã đến gần. Tiếng gió lạnh luồng qua khe núi hẹp, rít lên nghe thê lương dị thường, âm thanh lại như tiếng ô hô nức nở gào thét, giống như đang đến gần Quỷ Môn Quan, lại nói tiếng gió qua các hàng cây đại thụ đong đưa phát ra thanh âm trầm thấp cộng với thanh âm xào xạo của lá khô. Bông tuyết trên mặt đất bị cuồng phong cuốn bay lên ngang lưng người, từng đợt từng đợt thổi tung lên. Trong phút chút tất cả như đã bị che phủ bởi màn gió tuyết gào thét. May thay, gió tuyết cũng chỉ tồn tại trong chốc lác rốt cuộc cũng trôi qua, những bông tuyết bị thổi bay lên rốt cuộc cũng nhẹ nhàng rơi xuống.

Tiếu Vị Thành, một cường giả đã vượt qua cấp Chí Tôn vốn có phong thái trầm hùng nhưng giờ đây toàn cơ thể cũng khẩn trương đến mức

toàn cơ thể muốn căng cứng, ngừng thở, mắt chăm chăm nhìn ra chỗ cái thân thể yểu điệu đang di chuyển kia, cả người tựa như một con báo đang rình mồi, chờ thời cơ mà ra tay! Phía sau hắn, tất cả cũng đang cực kỳ tĩnh lặng đã nói lên tất cả. Một không gian chợt yên tĩnh đến cực điểm.

Trận chiến này tất nhiên sẽ vô cùng thê thảm! Chỉ cần một khi Mai Tôn Giả tiến vào khe núi sẽ coi như là cùng đường không có lối thoát! Nhưng một vị cao thủ cấp Tôn giả ở trong tuyệt cảnh sẽ phát ra sức mạnh như thế nào thì tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ! Tuy rằng ở tại đây Chí Tôn Kim Thành ước chừng đã điều động tới mười vị cấp bậc Chí Tôn chi thượng, lại có hai mươi Chí Tôn, tổng cộng có ba mươi đỉnh cấp cường giả, nhưng nếu muốn giết chết Mai Tuyết Yên thì lạc quan nhất cũng phải có ít nhất hơn phân nửa cao thủ bị nàng kéo chết theo! Thậm chí có thể hai mươi người sẽ cũng nàng đồng quy vu tận! Mặc dù là có những người may mắn sống sót, cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra, khó tránh khỏi cũng có kẻ phải ngoắc ngoải (bị thương nguy kịch)! Cấp bậc Tôn Giả đâu chỉ cao hơn Chí Tôn chi thượng có một tầng! Cho dù là người đứng đầu Tam Đại Thánh Địa thì thực lực bất quá cũng chỉ sàn sàn Mai Tuyết Yên mà thôi, ngay cả có người cao hơn một chút, cũng là không chênh lệch bao nhiêu! Huống chi Mai Tuyết Yên còn có tốc độ khủng bố đứng đầu thiên hạ! Nếu Mai Tuyết Yên tiến vào khe núi mà không bị một kích tổng lực sấm sét đó làm cho bị thương nặng, có thể quay trở ra được thì những kẻ ở đây khác nào con dân bị nạn hồng thủy, cuồng phong gào thét, mây tuyết tung bay đầy trời.

Trên mặt đất tưởng như một mảnh yên bình, kỳ thật ẩn chứa một cỗ sát ý vô cùng! Trong hạp cốc có tổng cộng ba mươi vị nhất lưu cao thủ đang mai phục nhưng một chút dấu hiệu cũng không để lộ, toàn bộ không có một chút dấu vết.

Mai Tuyết Yên càng đi tới gần, không khí trong hạp cốc càng thêm ngưng trọng! Đột nhiên Mai Tuyết Yên tựa hồ như cảm thấy gì đó, đột nhiên dừng bước, đôi mắt đẹp thản nhiên nhìn về hướng hạp cốc. Trong hạp cốc, bọn hắn tuy là biết nàng không thể nhìn thấy mình, nhưng trái tim không chủ động được cũng giật thót một cái, đồng thời tất cả đều

đem thần thức bên ngoài thu lại, trên người thu liễm toàn bộ hơi thở, tựa như một khối cương thi, nép mình trong lòng tuyết.

Xưa nay, trực giác của cấp độ Tôn Giả là rất đáng sợ, nhất là đối mặt với hung hiểm lại càng linh mẫn. Nếu bị nàng phát hiện ra điều gì, tất cả sẽ thất bại trong gang tấc! Bỗng nhiên Mai Tuyết Yên cả người nhẹ nhàng hướng lên, dáng người yểu điệu hướng không mà lên, bay lên cao đến vài chục trượng, hai gót chân thon thả nhẹ nhàng khẽ chạm vào nhau, lần thứ hai bay tiếp lên mười trượng nữa. Thân hình yểu điệu trên không trung xoay tròn tuyệt đẹp, hai bàn chân lại chạm nhau trên không (như ba lê ấy nhỉ) lại tiếp tục lăng không bay lên.

Tất cả những kẻ chứng kiến màn này đều không kềm được mà hít một hơi lạnh! Đây là khinh công sao! Khinh công bực này đừng nói là tận mắt nhìn thấy, ngay cả nghe đều chưa từng nghe qua, căn bản đây là cấp độ khinh công trong truyền thuyết! Giữa không trung, ánh mắt lãnh đạm chậm rãi quét qua một lần về phía sơn cốc, trong phạm vi hơn mười dặm, tất cả đều được thu vào mắt! Thân hình nhẹ nhàng từ từ rơi xuống, chậm rãi xoay tròn giống như là trong Thiên Không thành đột nhiên có chín tiên nữ từ trên trời mềm mại bay xuống, tư thế đẹp rung động lòng người! Tựa hồ cũng không có phát hiện cái gì, vẻ mặt cẩn thận trước đó của Mai Tuyết Yên cũng buông lỏng, nhẹ nhàng rơi xuống đất, đầu hơi ngoái đầu lại phía sau, sau đó lại hướng hạp cốc tiếp tục bước đi! Đến đây! Rốt cuộc đã tới! Khó khăn lắm cũng đã tới! Từng bước từng bước chậm rãi! Từng bước từng bước một, thời gian chờ đợi tưởng chừng như kéo dài ra vô hạn! Khoảng cách tới miệng cốc cũng chỉ có tám trượng! Chỉ cần lướt qua khoảng cách tám trượng này là bước vào con đường sinh tử, là bước vào Quỷ Môn quan! Nhưng xem ra Mai Tuyết Yên tựa hồ vẫn là hoàn toàn không có phát giác, chẳng lẽ trực giác kinh người của Tôn Giả đã không còn hiệu lực sao?! Mai đại mỹ nhân vẫn nhẹ nhàng bước như cũ, bước đi tiêu sái dần dần đến hạp cốc, lại ngẫu nhiên đưa tay hứng bông tuyết, hoàn toàn không có bộ dạng phòng bị.

Mai Tuyết Yên tựa hồ thở dài, quay đầu lại nhìn nhìn, tựa hồ đang đợi ai đó; rồi tiếp tục tiến về phía trước vài bước, rồi đột nhiên dừng lại,

cứ đứng một mình bất động giữa đường như vậy.

Những cao thủ của Chí Tôn Kim Thành cơ hồ bị kích động tới nứt mạch máu, nhưng vị Mai Tôn Giả này lại không có nhúc nhích.

Ngươi tiến vào a! Ngươi mau vào nha! Ngươi hãy mau vào đi ạ! Làm sao ngươi còn không mau tiến vào hả?

Ở trong lòng bọn chúng đều hô tô, nhiệt thành hô to cổ vũ! Ta kháo, còn kém vài bước như vậy làm sao ngươi không đi liền. Đây quả thực là một sự khảo nghiệm tính chịu đựng của thần kinh bọn chúng! Kỳ thật cái này nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, khoảng cách cực kỳ vi diệu, cực kỳ khó chịu, tin tưởng chỉ cần trong sơn cốc có người thở mạnh cũng sẽ lập tức bị Mai Tuyết Yên phát giác! Thậm chí trái tim đập mạnh một chút cũng khiến Mai Tuyết Yên cảnh giác! Mà hiện tại Mai Tuyết Yên còn đứng ở ngoài chưa bước vào khe núi, ở chỗ trời cao đất rộng, một khi phát hiện không đúng, có thể lập tức một cước đã bay gia ngàn dặm! Lấy tốc độ của nàng, coi như bọn chúng đồng thời ra tay, nhiều lắm cũng chỉ là ở phía sau lưng của nàng mà ăn bụi mà thôi! Tình huống bây giờ giống như tên đã ở trên cung, cung đã bắt đầu kéo, còn Mai Tuyết Yên tựa như là vô ý đem cái cung này kéo căng đến cực điểm thành hình một cái trăng tròn, nhưng dĩ nhiên cũng chỉ dừng lại ở mức này, cũng không dùng lực, cũng không dám buông tay... Cứ như vậy giằng co. Mà ở đây ba mươi vị cao thủ chí tôn Kim Thành chính là cây cung! Lúng túng đến cực điểm như bỗng chốc dừng lại nửa chừng, một động tĩnh nhỏ cũng không dám.

Rốt cục, Mai Tuyết Yên cũng bước tiếp, lại một bước chậm rãi. Ba mươi cao thủ được một phen thỏa mái, đến gần đây nào. Nhưng tiếp theo đột nhiên nàng dựng đứng người lên, bay vút lên trên một cây tùng khô, cả một cơ thể trên đó nhưng nhẹ nhàng linh hoạt như trên mặt đất, hai cái chân nhỏ duyên dáng vung vẩy trong không trung, ba mươi cao thủ đồng thời mắng to trong lòng: Đây là chuyện gì đây, không phải là đem chúng ta làm trò đùa sao? Nếu ngài thoải mái hãy mau đến đây, còn không thì

vui vẻ mau rời đi... nhưng sao lại làm chuyện nửa với, có toan tính gì đây?

Nếu mà Quân Mạc Tà biết được ý nghĩ của bọn chúng, hắn nhất định sẽ khóc rống lên: Các người cuối cùng cũng đã biết mấy ngày qua ta khổ sở như thế nào, bà cô này có thủ đoạn đùa giỡn người thật là cao minh, tâm lý của ta vốn mạnh mẽ hơn người cũng bị biến thành hỏng mất. Tên đã lên dây, cung đã giương mà không thể bắn là một việc thống khổ thực sự ah . Cảnh thống khổ của ca ca cũng không giống các ngươi, ca ca đây là khổ trên khổ dưới ah

Nhưng Quân Mạc Tà không ở chỗ này! Quân đại thiếu đang tiến hành hành động ám sát đã tính toán từ trước.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 186: Đồ Sát Chí Tôn!

Hồ Lô Khẩu.

Thủ đoạn ám sát kinh khủng của Tà Quân rốt cục cũng xuất hiện trên thế giới này! Cường giả ở dị thế giới rốt cục cũng lãnh hội sự khủng bố của Tà Quân!

Quân Mạc Tà hiện tại đã vượt qua Tà Quân kiếp trước!

Hắn đối mặt chính là những cao thủ ở thế giới này!

Hơn nữa không phải là một hai người mà là ba mươi người!

Hắn như một làn gió vô hình thổi qua, hoặc là như một đám mây hữu hình vô thực, lặng yên trôi qua, hay là một bông tuyết trong suốt mờ ảo, vô thanh vô tức, lại càng giống u hồn ở chốn Hoàng Tuyền, du tẩu trong U Minh!

Hắn di động bên dưới mặt đất, khí cơ trên người hoàn toàn thu liễm, Hoa Hạ Tà Quân!

Tuyệt thế thần phong trong tay lẳng lặng theo sát, lóe ra quang mang lãnh lẽo; Viêm Hoàng Chi Huyết!

Bên trên truyền đến âm thanh mạch đập rất nhỏ bé, nhưng cũng rất rõ ràng! Đây cũng chính là mục tiêu mà Quân Mạc Tà ám sát!

Bởi vì những Chí Tôn đã sớm thu hồi thần thức, phong bế toàn bộ lỗ chân lông, thậm chí đem toàn bộ tư tưởng cũng đình chỉ! Đến nỗi huyền

lực cũng đã thu liễm không thấy tăm hơi!

Chỉ để lại cho Quân Mạc Tà âm thanh mỏng manh, hồi lâu mới nhảy lên một lần của kinh mạch! Nhưng thân thể của họ dính sát vào mặt đất nên mới phát ra dao động nhỏ bé này!

Chỉ cần thoáng khởi động thân mình, ngăn cách một chút với mặt đất thì âm thanh này cũng biến mất. Nhưng uy danh của Mai Tuyết Yên lại ép cho bọn họ trong nháy mắt không dám vọng động!

Quân Mạc Tà vô thanh vô tức độn lại, trong lòng yên lặng tính toán: Một tên, hai tên, Chí Tôn Kim Thành bố trí không thể nói là không chặt chẽ, mỗi tổ ba người tạo thành hình chữ phẩm, là một đội hình chiến đấu hình tam giác! Toàn bộ không phân tán! Trận hình chặt chẽ như vậy lại càng khiến Quân Mạc Tà ám sát khó khăn hơn!

Quân Mạc Tà dừng lại, yên lặng tính toán, trong mắt chợt lóe, liền nhắm hai mắt lại, khóe miệng hơi lộ ra sự tàn khốc, hắn đã xác định được phương án hành động!

Viêm Hoàng Chi Huyết trong tay bỗng nhiên trở thành một khúc gỗ, ảm đạm, quang mang lành lạnh của sát khí cũng che giấu vô tung!

Quân Mạc Tà vô thanh vô tức đi tới phía dưới ba người, ở trong một mảnh tối đen, thân mình hắn khẽ động, không hề do dự đâm lên!

Đâm! Từng nhát từng nhát một tựa như tia chớp màu đen được thổ địa che giấu nhanh chóng tiến tới mục tiêu!

Một nhát này là một kiếm đoạt mệnh! Không hề có sát khí! Tựa như một cành cây vô ý lung lay trong không khí!

Mũi kiếm xuyên phá mặt đất, vô thanh vô tức xuyên thấu qua ngực của vị Chí Tôn cao thủ đang đứng bên trên!

Kiếm đâm vào tim một phân!

Không nhiều cũng không ít!

Một phân đã đủ!

Khai Thiên Tạo Hóa công hóa thành dong khí cuồng bạo từ mũi kiếm đi vào, nháy mắt đã đốt cháy trái tim đồng thời phá hủy ngũ tạng! Lúc vừa tiến vào đã khống chế não bộ, cổ họng! Đây là sách lược vẹn toàn, bởi vì có người cho dù vỡ tim cũng có thể phát ra âm thanh, thậm chí là cùng vẫy trước khi chết!

Nhưng hiện tại hắn không thể sai lầm, nếu mục tiêu còn quằn quại thì hắn sẽ bị bại lộ! Quân Mạc Tà quyết không cho phép chuyện gì xảy ra! Cho nên khi kiếm khí nhập vào cơ thể đã khống chế đầu óc cùng cổ họng của mục tiêu!

Vị Chí Tôn của Chí Tôn Kim Thành này bên ngoài dường như rất bình thường nhưng lục phủ ngũ tạng đã thành một đoàn thịt nhão! Một đời Chí Tôn cao thủ bị chết không minh bạch như vậy thì đúng là oan uổng đến cực điểm!

Một kiếm một mạng!

Thanh kiếm màu đen bỗng nhiên biến mất! Kỳ thật, thanh kiếm còn chưa có tiếp xúc đến không khí, ai bảo vị Chí Tôn kia thân thể tiếp xúc với mặt đất!

Trên mặt tuyết, vị Chí Tôn cao thủ này thậm chí không hiểu được, hoặc căn bản không kịp hiểu, hắn chỉ cảm thấy trước ngực nhói lên một cái sau đó là mất đi toàn bộ ý thức.

Thậm chí, cho đến khi chết, hắn vẫn không rõ, vì sao mình nằm trên mặt tuyết liền chết đi? Ta vẫn đang chờ phục kích Mai Tôn Giả, chờ đến lúc đánh lén Thiên Phạt Thú Vương, tạo nên công đức vĩ đại to lớn cho loài người mà…

Hắn vẫn duy trì tư thế khi đang nằm trên tuyết, giống như là đang tận trung với công việc của mình, nhưng hắn lại không hề phát huy được chút gì, một mũi kiếm đâm vào, vết kiếm tựa như một vết hồng ngân, máu tươi ngưng tụ bên trong, một chút cũng không rỉ ra ngoài, Quân Mạc Tà nhanh chóng thu hồi Viêm Hoàng Chi Huyết, kiếm phong không hề có một vết máu, vẫn âm u như trước, nhưng Quân Mạc Tà có thể cảm nhận được sự hưng phấn trên thân kiếm!

Có thể là ảo giác ! Nhưng Quân Mạc Tà vẫn cảm nhận được, giờ khắc này, Viêm Hoàng Chi Huyết tâm ý tương thông, thậm chí có cảm giác huyết mạch tương liên rất vi diệu! Sau khi giết người, sát khí trong người Quân Mạc Tà rốt cục cũng bừng lên, không thể ức chế!

Vua sát thủ Quân Mạc Tà lần đầu tiên ám sát ở dị giới là tám tháng sau khi xuyên việt, có Chí Tôn cường giả mở hàng! Khởi điểm không thể nói là không cao!

Quân Mạc Tà vô thanh vô tức di động, Vừa rồi chỉ là tên ở bên trái, bây giờ giết hại mới chính thức bắt đầu!

Hiên giờ, mục tiêu là tên bên phải!

Khoảng cách là hai trượng!

Cao thủ ở đầu tiên là một vị cao thủ Chí Tôn đỉnh, hắn không dám chắc có thể giết người này một cách vô thanh vô tức cho nên hắn quyết định xử lý hai tên kia trước!

Cho nên, vị Chí Tôn kia cho dù có phản ứng thì cũng là giết ba người, so với hai người vẫn hơn!

Xoạt!

Mũi kiếm vô thanh vô tức đâm lên!

Trường kiếm xảo quyệt đâm lên, Khai Thiên Tạo Hóa Công vô thanh vô tức nổ mạnh trong người cao thủ này, phá hủy!

Sau đó lại vô thanh vô tức thu hồi!

Dưới lòng đất, Quân Mạc Tà ôm kiếm mà đứng, thở dồn dập! Nếu có người tại đây chắc chắn sẽ thấy khuôn mặt của hắn hồng lên!

Hai kiếm này miêu tả có vẻ nhẹ nhàng, kỳ thực lại vô cùng hung hiểm, vô luận là phương vị, góc độ, tốc độ xuất thủ, nhanh chóng đưa công lực vào, sau đó khống chế trong nháy mắt! Bất kỳ động tác nào sai phạm sẽ thất bại trong gang tấc! Dù sao, đối tượng ám sát chính là Chí Tôn cường giả! Ngoại trừ cần ngưng tụ công lực toàn thân, lại càng phải tụ tập toàn bộ tinh khí thần, tâm không hề động, mới có thể vô thanh vô tức xuất ra hai kiếm tuyệt sát!

Chỉ cần một quá trình sai phạm, với sinh mệnh cường hãn của Chí Tôn cao thủ, chỉ cần há mồn kêu thảm một tiếng thì tuyệt đối là chuyện tình đơn giản! Nhưng Quân Mạc Tà không thể để cho mục tiêu kêu lên, một chút cũng không được!

Một người một kiếm, hai kiếm miểu sát hai vị Chí Tôn thì hao tổn tinh khí thần với Quân Mạc Tà là rất lớn! Hiện tại, hắn đang tranh thủ khôi phục trong thời gian ngắn nhất!

Đối tượng tiếp theo có tu vi chi thượng Chí Tôn, nếu muốn vô thanh vô tức lại càng phải cẩn thận!

Ở miệng cốc, Mai Tuyết Yên lẳng lặng ngồi trên cây, thỉnh thoảng quay đầu lại xem, rất không kiên nhẫn.

Toàn bộ cao thủ đang ẩn núp của Chí Tôn Kim Thành thấy một màn như vậy thì tự nhiên hiểu được: Không thấy tên tiểu tặc Quân Mạc Tà kia đâu, nha đầu kia nhất định là đang đợi tiểu tình lang! Khó trách cứ đứng ngồi không yên.

Bất quá, chúng ta cũng không muốn giết tiểu tình làng của ngươi, chúng ta chỉ muốn giết ngươi mà thôi, yên tâm đi, hắn nhất ddingj không

có chuyện gì, ngươi mau tiến vào đi, tiến vào thì mọi người đều được giải thoát rồi, nhưng đừng có chơi lại chúng ta a.

Toàn bộ mọi người đều cầu nguyện trong lòng.

Mai Tuyết Yên khẽ thở dài, trên mặt có chút u oán, ngoảnh mặt nhìn sang bên này, khuôn mặt tựa hoa mẫu đơn lại hiện lên một tầng lo âu, mọi người nhìn vào thì nhịn không được nảy sinh thương tiếc trong lòng.

Lại là thở dài, nhìn qua tâm tình Mai Tuyết Yên rất kém, lưu luyến không được quay đầu lại nhìn thoáng qua, đột nhiên thân thể vừa động, từ trên cây hạ xuống, nhiều ít có chút không vui, đi vào trong hạp cốc.

“Ngươi rốt cục cũng tới, thật khiến ta sốt ruột”

Mai Tuyết Yên đi lên phía trước ba bốn trượng, nhưng lại ngừng lại, quay đầu lại nhìn phía sau, sau đó lại đứng bất động giữa đường.

Mợ nó, lại đứng im!

Tiếu Vị Thành chờ người mà muốn hộc máu! Thân nãi nãi, ngài đang làm gì a? Biết ngài không có yêu đương, nhưng cũng không cần phải vậy đi?

Chẳng sợ ngài xông lại, chúng ta để ngài giết cũng được a, như thế này thì quá tra tấn người đi!

Ngươi cứ tới đây đi, hết thảy cũng giải thoát rồi, sống hay chết, ngươi chết hay ta mất mạng cũng làm một lần thống khoái a!

Ở trước mắt bao người, Mai Tuyết Yên cực kỳ lo lắng, lại nghỉ chân một hồi, đột nhiên lại đi ra ngoài, lại quay đầu trở lại, hướng bên này đi vài bước, đi qua đi lại, may mắn là không chịu đi qua lôi trì một bước!

Con bà nó chứ !

Mọi người trong lòng mắng to!

Cho dù lấy tu dưỡng hơn trăm năm như Tiếu Vị Thành cũng cơ hồ phát điên, thiên hạ cư nhiên còn có chuyện như thế này!

Cao thủ Chí Tôn Kim Thành ai cũng nôn nóng, nhưng lại không dám cử động!

Đây là chuyện gì a, rốt cuộc là chuyện gì a? Hoặc là ngài đừng đến, chúng ta không thấy ngài cũng không gấp như vậy a. Nhưng ngài chưa vào thì cách xa xa một chút, cho chúng ta có thể hoạt động một chút, ngài cứ cố tình gần như vậy....

Ngài lo lắng trùng điệp, chúng ta lại buồn bực hơn ngài vạn lần!

Quá bực đi! Thật là bực! Rốt cục tiểu tình lang của ngài đi đâu ?

Cho dù là đi ngoài, lâu vậy cũng có thể đi ra một ngọn núi nhỏ a?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 187: Thủ Đoạn Chân Chính Của Tà Quân!

Mai Tuyết Yên cứ rảo bước, đột nhiên đứng lại trước ngọn núi đầy tuyết, mắt nhìn về phía xa cười khẽ, miệng ngâm nga:

- Mai tồ tốn tuyết tam phân bạch, tuyết khước thâu mai nhất đoạn hương. Thơ hay, thực là làm khó hắn, có thể làm ra hai câu thơ hay như vậy, chẳng lẽ vì ta?

Dịch thơ: Mai tuy kém tuyết ba phần trắng, nhưng tuyết thua mai một đoạn hương!

Trước mắt nàng là một gốc hồng mai mọc lên giữa tuyết trắng, cực kỳ nổi bật! Vị đại hán bên cạnh Tiếu Vị Thành tính vốn táo bạo, lần này lại hồi hộp như thế, lúc căng thẳng lúc lại buông lỏng khiến hắn tức đến gân xanh trên trán cũng phồng lên, chỉ thấy trong bụng mình khẽ có một chút âm thanh, thiếu chút nữa hộc máu, khi hắn nội thị thì thấy chính mình lại bị nội thương!

“Lão phu bị dày vò đến chết mất!”

“Van ngài, Quân đại thiếu gia a, ngài cũng mau mau đi tới a! Cứ cái kiểu này ngài mà không đến thì bà cô này sống chết không chịu vào a…”

Dưới lòng đất, Quân Mạc Tà đã điều chỉnh lại tốt trạng thái của mình, ánh mắt hắn vẫn không mở ra, cứ nhắm nghiền! Bởi vì, cho dù mở mắt hoặc là toát ra một tia khí cơ đều sẽ khiến cho vị cao thủ có cảnh giới Chí Tôn chi thượng này cảnh giác! Hắn cứ nhắm mắt, chậm rãi đi qua một trượng, yên lặng đi tới phía dưới vị cao thủ kia.

Lần thứ hai cảm nhận được sự dao động rất nhỏ của mạch đập, Quân Mạc Tà cắn răng, Viêm Hoàng Chi Huyết tựa như tia chớp đâm lên, xuyên qua đất, tuyết, dễ dàng đâm vào trái tim, Khai Thiên Tạo Hóa Công mãnh liệt tiến vào, ngũ tạng vỡ vụn, đan điền tổn hại, đồng thời nội kình đã chạy lên đầu, khống chế động tác và âm thanh của hắn! Quân Mạc Tà cảm thấy chấn động, một cỗ tinh thần lực sắc bén theo thân kiếm truyền xuống khiến hắn kêu to một tiếng nguy hiểm, nếu là mình hơi vô ý một chút, một kiếm này mặc dù có thể giết chết hắn nhưng hắn vẫn có thể giãy dụa, thậm chí là phản kích trước khi chết! Nhưng giờ đã thành công khống chế thân thể hắn, nhưng tinh thần lực còn lại vẫn cứ phản kích như thường, lần phản kích cuối cùng này mặc dù sắc bén, nhưng vị cường giả này cũng đã mất đi sinh mệnh lực, lần phản kích này nhiều nhất cũng chỉ khiến Quân Mạc Tà có chút phiền toái mà thôi.

Trường kiếm sưu một tiếng liền lùi về! Quân đại thiếu thở ra một hơi! Mặc dù thuận lợi giết cả ba người, nhưng hai vị Chí Tôn kia không hề có lực hoàn thủ, duy chỉ có vị Chí Tôn cuối cùng trước lúc chết lại phản kích được.

Ngay cả phản kích bằng tinh thần lực cũng không thể khinh thường! Điều này nói lên cái gì? Có ý nghĩa gì?

Quân Mạc Tà liền vận Khai Thiên Tạo Hóa Công, những cường giả đã tiến vào Chí Tôn trong thân thể mặc dù không có Kim Đan, nhưng lại có một phiến tinh vân cực kỳ mơ hồ, hiển nhiên là bị kiếm khí phá hủy biến thành hình dạng kỳ dị.

Thử khiến cho chúng trở về như cũ, Quân Mạc Tà rốt cục xác định, điểm tinh vân ấy chính là do những vật thể đơn trạng sở hợp mà thành.

Xem ra những thứ này khác với tu chân nhập môn, lấy Kim Đan làm trụ cột, hóa đan thành anh, nhưng ở đây lại tạo thành một mảnh tinh vân, đây là vì sao? Quân Mạc Tà tâm niệm thay đổi rất nhanh, rồi lại lập tức ly khai vị trí, không hề dừng lại, chạy tới chỗ mai phục tiếp theo! Hiện tại không phải là lúc phân tích công pháp, nhanh chóng thu phục nhưng

tên này mới đúng! Một mảnh tĩnh lặng, ba mươi người chờ phục kích Mai Tuyết Yên lại bị Quân Mạc Tà tiến hành giết chóc một cách không tiếng động.

Đã có ba lần ám sát thành công, Quân đại sát thủ đã tổng kết ra được những kinh nghiệm nhất định, cho dù là Chí Tôn hay Chí Tôn chi thượng, chỉ cần phương pháp chính xác đều có thể giết chết như thường! Kế hoạch rất là hoàn mỹ, đầu tiên là Mai Tuyết Yên hiện thân tạo ra cường đại áp bách khiến địch nhân không dám vọng động, mà Quân Mạc Tà thì lại âm thầm ám sát! Đây cũng là chiến thuật ám sát của Quân Mạc Tà! Sự thật chứng minh, chiến thuật này quả là cực kỳ hữu dụng, hơn nữa chiến quả cũng rất huy hoàng! Mai Tuyết Yên chỉ đứng ở mấy trượng bên ngoài, liền thành công hấp dẫn toàn bộ cao thủChí Tôn của Chí Tôn Kim Thành, cho nên, Quân Mạc Tà không hề được các cường giả quan tâm lại ở bên dưới đoàn người, tin rằng, chỉ cần một người xuất thủ cũng có thể khiến hắn biến thành mười sáu bộ dáng khác nhau, bọn họ căn bản không lo lắng Quân Mạc Tà đã đi đâu! Cho dù là có cũng chỉ nghĩ rằng tiểu tử này khi nào thì tới, ngươi tới thì Mai Tôn Giả cũng đi vào! Đánh chết bọn họ cũng không thể tưởng tượng được rằng có người lại có thể hoàn mỹ dung hợp với mặt đất để đi giết người! Cái này chính là nghĩ thôi cũng không thể phát sinh! Nhưng họ lại không biết, sự kiện ly kỳ này lại yên lặng phát sinh, người khiến bọn họ cực kỳ chối mắt lại tạo thành sát thương cự đại cho họ! Bọn họ lại tập trung lên một người, căn bản không có động thủ, thậm chí không hề có ý động thủ, chỉ là đi tới đi lui lại làm cho họ khoanh tay mặc người đi giết... đây không thể không coi là một sự châm chọc tuyệt đại! Giết người vô hình mới chính là thủ đoạn đích thực của Tà quân.

Mai Tuyết Yên tựa như nhàn nhã đi tới, nhưng trong tay cũng đã đầy mồ hôi lạnh.

Vì nàng không biết Quân đại thiếu đang làm cái gì? Đã hơn một canh giờ, tại sao còn chưa đi ra? Bên trong cũng không có nửa điểm động tĩnh, bố trí cái gì thì cũng đã sớm làm xong rồi a?

Chẳng lẽ khó khăn quá lớn? Hay là cố ý? Mai Tuyết Yên trong lòng khẽ nhảy lên, lại quay đầu đi về phía sơn cốc. Đúng lúc này đột nhiên một tiếng 'Ôi' mỏng manh vang lên từ phía trong sơn cốc.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra! Ở đây đều là đại hành gia về giết người, không người nào dưới tay là không có một ngàn mạng? Đối với thanh âm sắp chết này lại vô cùng quen thuộc, rõ ràng là của người sắp chết, thống khổ cực độ mới phát ra âm thanh, khí quản bị lấp, dùng hết toàn bộ sinh mệnh lực mới có thể phát ra một chút âm thanh.

Âm thanh phát ra như vậy, trăm phần trăm chết chắc! Tuyệt đối không thể cứu được, nhưng mà sao lại có chuyện này?

Rốt cục chuyện gì đã xảy ra? Tiếu Vị Thành biến sắc, đột nhiên cảm giác được một tia không ổn, rốt cục bất chấp đang ẩn thân, thân hình dẫn đầu bay lên, ngay vừa lúc hắn đứng lên thì một mũi kiếm ngăm đen ló ra khỏi mặt đất, sau đó lại thu trở về, bặt vô âm tín, mặt đất lại khôi phục nguyên trạng, nhưng kiếm phong lại thu phát cực nhanh, Tiếu Vị Thành lại hoàn toàn không có chứng kiến dị trạng, thậm chí hắn chỉ cảm thấy trái tim rất khó chịu, tựa hộ có một cỗ kiếm khí tuyệt cường đâm vào,tâm mạch lại càng hao tổn! Nếu hắn chứng kiến, tất nhiên sẽ phát hiện vị trí của mũi kiếm màu đen chính là nơi mà ngực trái của hắn đang dính trên mặt đất.

Sinh tử trong chớp mắt, tiếng thét từ U Minh vọng đến! Mai Tuyết Yên lộ ra sát khí, cười lạnh một tiếng, nhìn Tiếu Vị Thành vẫn đang ở trên không, thản nhiên nói:

- Nguyên lai là Chí Tôn Kim Thành Tiếu Vị Thành, các ngươi muốn mai phục? Tam đại thánh địa quả là rất khẩn cấp muốn mạng của ta a…

Tiếu Vị Thành vừa muốn mở miệng nói chuện, bỗng nhiên trái tim lại rất đau đớn, đột nhiên phun ra đầy trời huyết vụ, lúc này mới làm dịu áp lực, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Tiếu Vị Thành vẫn chưa trả lời Mai Tuyết Yên, tự đáy lòng cũng cảm thấy không ổn, rõ ràng là bị người ta đánh cho tâm mạch bị thương! Nhưng thương thế như thế kia sao có thể thương tổn mình được? Những người khác có bị thương hay không? Còn có âm thanh vừa rồi có nghĩa gì?

Mai Tuyết Yên luôn không chịu tiến vào hạp cốc, chẳng lẽ trong chuyện này còn giấu giếm cái gì?

Nghĩ xong, hắn rốt cục cũng nghi ngờ, quay đầu vào phía hạp cốc hét lớn:

- Không cần thiết phải mai phục nữa, mọi người đứng lên cung nghênh Mai Tôn Giả đại giá!

Quả thực mai phục đã không còn ý nghĩa! Những người này không biết vị Tam Tinh Tọa Vương Tiếu Vị Thành này tại sao lại bay lên cao khiến bại lộ tung tích, càng không rõ tại sao hắn lại hộc máu, ai ai cũng nghi vẫn, nghe được Tiếu Vị Thành gọi tất cả đều lục tục đi ra.

Tuyết điên cuồng bay, từng người mặc áo trắng xuất hiện, đứng thẳng tại tuyết địa, đôi mắt không hề che giấu sát khí! Nhưng Tiếu Vị Thành sắc mặt đại biến, sắc mặt hắn trở thành một màu trắng như tuyết chỉ trong nháy mắt, đôi môi phát run lên! Cái gọi là phong phạm của cường giả Chí Tôn chi thượng không còn sót lại chút gì! Đơn giản là đếm, một người, hai người, năm..., tám...., mười hai..., mười bốn... Đếm tới mười bốn, hắn dừng lại, bởi vì đã không còn ai nữa! Mình không có khả năng đếm nhầm, lại nhịn không được mà đếm lại, vẫn là mười bốn người! Chỉ có mười bốn người, kể cả mình nữa là mười lăm, vậy mười lăm người khác đâu?

Đã đi đâu rồi?

Tiếu Vị Thành hét lớn :

- Người đâu, đi ra hết cho ra, mau hiện thân!

Lúc hắn hét lên thì cảm thấy cả người lạnh lẽo, thấp nhất cũng là Chí Tôn cao thủ, không có chuyện không nghe được mình nói, mà chỉ cần nghe được tất nhiên sẽ đi ra ngoài! Chính là lại không có ai đi ra! Tiếu Vị Thành hi vọng những người đó vẫn đang mai phục, tuy rằng hắn hiểu được điều này có bao nhiêu hão huyền! Nương theo tiếng thét của hắn, tuyết trên đỉnh núi đã bắt đầu chảy xuống, mặt đất cũng chấn động, nhưng lại không có ai đi ra.

Tiếu Vị Thành sắc mặt thảm biến, từ trắng bệch thành màu tro, bỗng nhiên bay qua hơn mười trượng như tia chớp, hai tay khẽ phất, tuyết bay tán loạn, ở trong đó đã có ba thân thể bị nhấc lên theo! Sau đó rơi xuống! Tiếu Vị Thành như bị hắt nước lạnh, cả người phát run lên.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 188: Nói Ai Có Tội Thì Hắn Có Tội!

Phốc phốc phốc, ba thân thể ngã xuống mặt đất khiến cho tuyết đọng bay lên, lộ ra khuôn mặt... đôi mắt trừng trừng, thần tình co rút, nhưng đã cứng ngắc! Một vị Chí Tôn chi thượng, hai Chí Tôn! Tổng cộng ba người đã chết một cách vô thanh vô tức... Cao thủ như vậy bị giết lại không hề phát ra một chút âm thanh! Mười lăm vị cao thủ Chí Tôn Kim Thành đồng thời sắc mặt đại biến! Tiếu Vị Thành thân hình không ngừng lại, cấp tốc bay đi, tới một chỗ khác, sau đó lại là ba cỗ thi thể, nơi tiếp thep cũng là ba cỗ thi thể lạnh như băng.

Mười lăm cỗ thi thể liên tục bị lật ra…

Tiếu Vị Thành đột nhiên đứng thẳng trong hạp cốc, mười lăm cổ thi thể được sắp đặt ngay ngắn xung quanh, Tiếu Vị Thành khóe miệng co rút lại, sắc mặt thê lương như lệ quỷ! Đột nhiên, Tiếu Vị Thành ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên, mọi người không biết hắn hét lên làm cái gì, tựa như là rên rỉ vô ý thức, khiến người khác cũng cảm thấy tê cả người! Tiếng kêu gào không hàm nghĩa khiến vị Chí Tôn Kim Thành Tam Châu Vương Tọa cực độ bi phẫn!

- Là ai? Là hảo hán thì đứng ra đây cho lão tử!

Tiếu Vị Thành tức sùi bọt mép, quanh thân tràn ngập huyền khí, cái mũ trên đầu bỗng nhiên bạo liệt, một mái tóc hoa râm bay múa trên không, hắn lại rít lên một tiếng như sấm mùa xuân:

- Là tên chó má nào? Dám dùng thủ đoạn đê tiện vô sỉ bỉ ổi! Ra đây chịu chết cho lão phu!

Một vòi máu tươi theo miệng của hắn chảy ra! Tiếng kêu bi phẫn, thê lương tới cực điểm khiến trời đất rung động, tiếng vọng quần sơn! Lúc này, Tiếu Vị Thành bi phẫn đến phát điên, không bận tâm đến phong phạm của cao thủ, cứ mắng lớn, nhưng bốn phía lại vắng vẻ, không hề có nửa điểm thanh âm đáp lại! Lại đề khí, Tiếu Vị Thành lại rống to:

- Tên đồ tể chó đẻ! Đao phủ lãnh huyết! Có ngon ra đây, dùng ám toán thì tính là anh hùng cái chim! Ngươi đi ra cho lão phu!

Vẫn không hề có nửa điểm thanh âm! Tiếu Vị Thành tức đến nổ phổi, nhịn không được lại hét dài, tiếng hét đầy thê lương, kéo dài không dứt, chấn động trời cao, tuyết sơn bốn phía run rẩy, tuyết từ đỉnh núi chảy xuống, thanh âm như tận thế, không ngờ dưới tiếng hét của hắn lại tạo thành tuyết lở! Sóng tuyết cuồn cuộn, tự nhiên mà thành, thanh thế to lớn, tựa như đang cắn nuốt trời đất, tuyết vụ đầy trời, rộng tới mấy trăm thước, tựa như sóng thần trên biển, cuồn cuộn tiến đến.

Các cao thủ đứng gần liên tục né tránh, duy có Tiếu Vị Thành không hề tránh né, tùy ý để cơn sóng tuyết chôn lấp chính mình, thế tuyết vừa mới giảm xuống, Tiếu Vị Thành ở bên trong lại thét dài, từ trong tuyết phá ra, bắn vào không trung, âm thanh đầy thê lương…

Thi thể của mười lăm vị cao thủ triệt để bị vùi lấp dưới núi tuyết! Mai Tuyết Yên cũng kinh hoàng, nàng không ngờ một ít bố trí của Quân Mạc Tà lại có thể lấy được thành quả chiến đấu huy hoàng như vậy.

Thật là kinh người! Nếu là quanh năm suốt tháng ám sát, lấy thực lực cùng công phu quỷ dị của Quân Mạc Tà thì Mai Tuyết Yên tin tưởng hắn có thể làm được! Nhưng chỉ trong một canh giờ tập sát mười vị Chí Tôn, năm vị Chí Tôn chi thượng, nhưng lại không phát ra nửa điểm âm thanh.

Đây chính là thần tích! Bên ngoài hạp cốc, Quân Mạc Tà chạy tới, hô hấp dồn dập, cẩn thận tránh né sóng tuyết, hô to:

- Lão bà, lão lâu… Nàng không sao chứ, lão bà? Làm ta sợ muốn chết, vừa rồi đột nhiên nghe thấy người rống to khiến cho tuyết lở, ta đại

tiện mới được một nửa, thiếu chút nữa dọa ta đi cả vào trong quần…

Mai Tuyết Yên vừa bực mình vừa buồn cười lại khiếp sợ, mắng hắn:

- Câm miệng! Nói ra không sợ dọa người à!

Thân hình của Tiếu Vị Thành dừng lại, cách Mai Tuyết Yên tám trượng! Vẫn là một người trong, một người ngoài! Hắn đứng đấy, ánh mắt âm trầm, tựa như bầy sói khát máu, lóe lên lục quang, hung hăng nhìn Mai Tuyết Yên, hắn gằn từng chữ, phẫn hận tới cực điểm:

- Mai Tôn Giả, hảo thủ đoạn, rất độc, rất độc a!

- Thủ đoạn cay độc?

Mai Tuyết Yên nhíu mày:

- Cái gì mà thủ đoạn thật độc? Ta có làm gì sao?

- Chẳng lẽ một màn trước mắt không phải do Mai Tôn Giả động tay động chân?

Tiếu Vị Thành đột nhiên trợn mắt, hét lên:

- Mười lăm huynh đệ của ta, vô thanh vô tức bị ám sát, Mai Tôn Giả! Ngươi thật ác độc! Dùng thủ đoạn đê tiện như thế, buồn cho ngươi là người đứng đầu Thiên Phạt! Đã làm rồi còn không có gan nhận, không phải có chút mất mặt a?

Mai Tuyết Yên hừ lạnh:

- Tiếu Vị Thành, buồn cho ngươi là Tam Châu Vương Tọa ở Chí Tôn Kim Thành mà lại có thể nói ra những lời như vậy, thật khiến cho thiên hạ chê cười! Bổn tọa nói không làm là không làm! Ngươi lấy cái gì mà chất vấn ta? Ta hỏi ngươi, ba mươi người các ngươi mai phục tại nơi này, nếu không phải muốn đối phó ta, vậy thì làm cái gì?

Tiếu Vị Thành hừ một tiếng, gắt gao nhìn Mai Tuyết Yên mà không nói gì!

- Đi mai phục còn bị người ta giết lại mắng ta đê tiện ác độc? Tiếu Vị Thành! Vậy mà cũng nói được! Vốn ta hoài nghi ngươi có óc hay là bên trong chỉ toàn bã đậu!

Mai Tuyết Yên khinh thường nhìn hắn:

- Ngoại trừ đê tiện, vô sỉ để hình dung thì ta không còn cái gì để miêu tả về ngươi nữa!

- Ta không thèm đấu võ mồm với ngươi, cuối cùng là ai đã hạ thủ, nhanh đưa hắn ra!

Tiếu Vị Thành hung tợn nói:

- Lão phu muốn nợ máu phải trả bằng máu!

- Ấy, Tiếu Vị Thành tiền bối, dựa theo những lời ngài nói có nghĩa là các ngươi có thể giết người khác mà người khác không thể giết ngươi phải không? Người khác phản kích các ngươi mai phục lại tính là đê tiện vô sỉ, có phải ý ngài là vậy?

Quân Mạc Tà bĩu môi, nhìn Tiếu Vị Thành một cách khinh thường.

- Đương nhiên!

Tiếu Vị Thành quát lên:

- Chí Tôn Kim Thành chúng ta cũng vì lê dân bách tính, đối nghịch với chúng ta là ngu ngốc! Vạn ác bất xá! Thủ đoạn của chúng ta luôn quang minh chính đại, phản kích chúng ta là đại nghịch bất đạo, đứng ở phía đối lập với nhân loại thì phải chết!

- Ha ha ha, thật là buồn cười!

Quân Mạc Tà vừa cười vừa nói:

- Vậy các ngươi vô cớ sát hại đồng minh, tính kế người khác cũng là quang minh chính đại sao?

- Vì thiên hạ, vì muôn dân thì thủ đoạn gì không thể dùng? Cho dù là thủ đoạn hèn hạ, chỉ vì mục đích quang minh, thì sẽ không thẹn với lương tâm!

- Đừng nói kiểu đó, Chí Tôn Kim Thành các ngươi thật vô sỉ! Các ngươi còn có da mặt hay sao? Không đúng, ta khẳng định một nửa da mặt dán tại nửa kia, một nửa cần da mặt, một nửa không cần!

Quân Mạc Tà mắng to, khinh miệt nhổ ra một bãi nước miếng.

Tiếu Vị Thành bỗng xoay người, hung hăng nhìn Quân Mạc Tà, lãnh lẽo nói:

- Quân tiểu tử, đừng nghĩ là có một vị cao thủ tuyệt đỉnh làm sư phụ thì thích làm gì thì làm! Chọc giận lão phu, lão phu sẽ đem ngươi nghiền thành tro! Có mấy lời, ngươi không thể nói, có những việc ngươi không có tư cách đi làm! Bây giờ thì ngậm cái mồm thối của ngươi lại!

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, nhướng mi mắt nói:

- Nếu ta không muốn thì sao?

Tiếu Vị Thành thở ra, đột nhiên quay sang nói với Mai Tuyết Yên:

- Mai Tôn Giả, ngươi một đời là cao nhân! Hôm nay, chúng ta thừa nhận là đang phục kích ngươi, nhưng hiện tại đã không có khả năng! Ta chỉ hỏi ngươi một câu, rốt cục là ai đã xuống tay? Những người đã bỏ mình hôm nay đều được lựa chọn tham gia Đoạt Thiên Chi Chiến, ý nghĩa của việc này ngươi không phải không biết!

Ánh mắt hắn nhìn Mai Tuyết Yên như muốn phun lửa.

Mai Tuyết Yên hừ lạnh:

- Ta đã nói rồi, ta không hề làm cái gì cho nên cũng không biết ! Các ngươi đấu tranh nội bộ, ta làm sao biết là ai? Chẳng lẽ cứ có người chết lại tính lên đầu của ta? Thật nực cười! Tiếu Vị Thành, nếu muốn khai chiến, vậy thì làm nhanh đi, nếu không thì cút ngay cho bản tôn! Tham dự Đoạt Thiên chi chiến? Bản tôn cũng là người tham dự Đoạt Thiên chi chiến, ngươi vì sao lại đối phó ta?

Tiếu Vị Thành nhìn chằm chằm vào Mai Tuyết Yên, không hề để ý đến nàng, đột nhiên hét lớn:

- Có phải tên khốn Sở Khấp Hồn hay không?

Sở Khấp Hồn?

Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên kinh ngạc, kiểu suy luận gì đây? Tại sao lại xả lên người Sở Khấp Hồn, nhất là Quân đại thiếu lại càng khó chịu: “Đcm, bọn đầu bò! Thế giới này ngoại trừ Sở Khấp Hồn ra chẳng lẽ không còn ai có thể giết người? Tại sao đều nghĩ đến hắn?” Cũng do bọn họ không hề nghĩ tới là do chính bản Tà Quân hạ thủ!

Nhưng Tiếu Vị Thành vừa nói ra câu này thì người của Chí Tôn Kim Thành đều lộ ra khuôn mặt âm trầm! Đúng rồi, trên thế giới này người có thể vô thanh vô tức ám sát nhiều người như vật ngoại trừ Sở Khấp Hồn cũng không tìm được người thứ hai! Cho dù là chủ nhân của Tam Đại Thánh Địa cũng chỉ có thể giao phong chính diện mà thôi, giết người một cách vô hình thì họ không làm được! Đây chính là đặc thù của chức nghiệp! Tuy mọi người đều nghĩ đến Sở Khấp Hồn, nhưng chưa chắc hắn cũng làm được điều này, thậm chí còn có chút khiếm khuyết, nhưng ngoại trừ vị sát thủ Chí Tôn này ra thì đã không còn người khác! Đến vô ảnh, đi vô tung là chiêu bài thủ đoạn của sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn! Tiếu Vị Thành cắn răng, khuôn mặt vặn vẹo, khan giọng rống lên:

- Ta đã kiểm tra kỹ vết thương, vết thương tinh mịn như vậy, máu tươi sẽ không tràn ra ngoài, hơn nữa lục phủ ngũ tạng đều bị phá hủy! Ngoại trừ Thu Thủy Vô Ảnh Kiếm và Tồi Tâm Ngũ Độc Chưởng của Sở

Khấp Hồn ra, không còn ai khác có thể tạo ra thương thế như vậy! Các ngươi còn có gì chối cãi? Ta biết, chính là hắn, đúng hay không?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 189: Khí Thế Ép Người.

Quân Mạc Tà không khỏi nở nụ cười:

- Chuyện này thì có quan hệ gì tới Sở Khấp Hồn. Tam Đại Thánh Địa các ngươi cũng thật là biết đổ oan cho người khác. Ta căn bản là không biết vua sát thủ nào cả. Ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn thấy. Suy nghĩ vớ vẩn này quả thực là vô căn cứ!

Nói đến đây, Quân Mạc Tà lại cười lớn.

- Sở Khấp Hồn là người tốt? Ha ha... những lời này đúng là chuyện cười!

Tiếu Vị Thành ngửa mặt lên trời cười to, khuôn mặt bi phẫn, thần tình dữ tợn nói:

- Một tên sát nhân máu lạnh như vậy, cả người đầy tội nghiệt, hai tay nhuốn đầy máu tanh! Chỉ nhận bạc không nhận người, nếu cho hắn tiền, ngay cả cha mình cũng dám giết, như thế nào qua miệng ngươi lại trở thành người tốt?

- Ta đổ oan cho hắn sao? Quân Mạc Tà, một câu này của ngươi đúng là giấu đầu lòi đuôi. Nếu không phải các người cấu kết từ trước, ngươi lại thay hắn biện bạch như vậy sao?

Tiếu Vị Thành phẫn hận khẳng định:

- Chắc chắn là Sở Khấp Hồn không nghi ngờ gì nữa! Chí Tôn Kim Thành chúng ta từ hôm nay cùng với Sở Khấp Hồn không đội trời

chung!

Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên đưa mắt nhìn nhau. Thật sự là không thể tưởng tượng được trên đời này lại có người không nói lí lẽ như vậy!

Tự nhiên lại lôi kéo vị Chí Tôn sát thủ kia vào chuyện này.

Đây là chuyện gì đây?

Nếu để cho vị Chí Tôn sát thủ Sở Khấp Hồn kia nghe được, chắc cũng phải tức đến ói máu. Tại sao toàn bộ tội danh đều đổ lên đầu ta như vậy? Thiên lý ở đâu a? Ta không phải là Chí Tôn sát thủ mà đổi thành Chí Tôn oan uổng cho rồi.

Quân Mạc Tà đến giờ còn nhớ rõ, thời gian trước theo dõi Chí Tôn lãnh huyết Lệ Vô Bi, hắn cũng từng đem mình nhầm tưởng thành Sở Khấp Hồn.

Chẳng lẽ vị vương giả của giới sát thủ này lại có hành tung, thủ đoạn tương tự mình như vậy?

Cũng không biết cuối cùng là ai cao minh hơn, ai mới chân chihs là vua sát thủ đây?

Mai Tuyết Yên cười lạnh một tiếng:

- Tiếu Vị Thành, ta cảm thấy thật là đáng thương cho các ngươi! Đáng thương cho Chí Tôn Kim Thành! Kiến thức nông cạn như vậy mà cũng suy luận lung tung. Thật là khiến giang hồ chê cười! (Sao tự nhiên lại có giang hồ đây hả trời? Ta nhớ đây là tiên hiệp dị giới mà!)

Tiếu Vi Thành cười lạnh, mặt đầy oán độc, ánh mắt tìm tòi xung quanh, bỗng nhiên gào to:

- Sở Khấp Hồn! Đã có gan xuống tay giết người, tại sao không có gan đi ra gặp lão phu?

Tình hình vẫn như cũ không có động tĩnh gì, Quân Mạc Tà hăng hắc nở nụ cười đầy vẻ giễu cợt.

Mai Tuyết Yên hừ lạnh một tiếng. Cất bước đi thẳng về phía trước. Hiện tại bên Chí Tôn Kim Thành chỉ còn lại năm cao thủ trên Chí Tôn, mười cao thủ Chí Tôn. Lực lượng như vậy còn chưa đủ để nàng để vòa mắt. Cho dù không thể tiêu diệt toàn bộ, toàn vẹn trở ra cũng không thành vấn đề. Huống hồ, còn có Quân Mạc Tà ở bên cạnh giúp đỡ, không có gì đáng lo. Cho nên Mai Tuyết Yên tiếp tục mạnh mẽ xông lên.

Hai tên cao thủ Chí Tôn Kim Thành ánh mắt đỏ hồng chặn đường, lạnh lùng nói:

- Sự tình còn chưa được làm rõ, thỉnh Mai tôn giả dừng bước!

Mai Tuyết Yên lạnh lùng nói:

- Sự tình còn gì mà không rõ? Ta lại không cho là vậy! Cút.

Hai cao thủ kia giận dữ, đột nhiên trường kiếm vung lên như điện, hiện lên tàn ảnh như mây cuộn, sóng trào, đột nhiên bay lên không trung. Hai đạo kiếm quang một trái một phải đánh tới Mai Tuyết Yên.

Bọn họ bị cái chết của đồng bọn khơi dậy huyết tính, lại nghe Mai Tuyết Yên quát mắng không khách khí. Không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, ngay cả một tiếng cũng không báo trước, vừa ra tay đã trực tiếp xuất ra tu vi kiếm thuật đỉnh phong người kiếm hợp nhất lao vọt tới.

Mai Tuyết Yên lắc cổ tay một cái, trường kiếm xuất hiện trong tay, quát lên một tiếng xuất ra một đạo kiếm quang!

Kiếm quang đột nhiên nở rộ đầy trời, giống như có vô số đèn đuốc rực rõ.

Kiếm quang như điện bắn ra bốn phía, không cho đối thủ thối lui, chỉ có thể nghênh tiếp. Hai tên này không biết điều như vậy, Mai Tuyết Yên

cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, các ngươi nhân kiếm hợp nhất, ta đây sẽ cho gãy thành hai đoạn!

Một kiếm tuyết sát xuất ra, không chém trúng quyết không trở về.

Tiếu Vị Thành hét lớn một tiếng:

- Dừng tay!

Sau khi nhìn thấy mười lăm cỗ thi thể kia, Tiếu Vị Thành đã hoàn toàn bỏ qua ý định phục kích Mai Tuyết Yên trong lòng. Hắn biết, bằng thực lực bây giờ muốn phục kích Mai Tuyết Yên, chỉ có thể chịu chết! Nếu như còn liều mạng nhiều nhất cũng chỉ có thể làm Mai Tuyết Yên trọng thương mà thôi!

Hơn nữa đấy cũng chỉ là phỏng đoán.

Lúc này Tiếu Vi Thành chỉ nghĩ đến việc tìm ra hung thủ ám sát huynh đệ của mình : Sở Khấp Hồn!

Chuyện đối phó với Mai Tuyết Yên, cứ giao cho Độn Thế Tiên Cung và Mộng Huyễn Huyết Hải đi.

Cho nên hắn căn bản không hè nghĩ tới chuyện chặn đường.

Bây giờ lại nhìn thấy hai tên cao thủ Chí Tôn liều lĩnh ra tay với Mai Tuyết Yên, hắn không khỏi kinh hãi, vội vàng kêu ngừng lại.

Nhưng hết thảy đều đã muộn!

Mai Tuyết Yên được Quân Mạc Tà thức tỉnh, hiểu ra thế nào mới là chính đạo, ra tay không hề có chút khoan dung.

Một tiếng thét dài, kiếm quang vụt qua. Đột nhiên truyền lại hai tiếng kêu thảm thiết cùng một trận âm thanh vỡ vụn vang lên, Mưa máu chậm rãi bay trong không trung, hai thanh trường kiếm biến thành mảnh nhỏ

rơi xuống, hai vị Chí Tôn cao thủ vừa mới tiếp xúc một chiêu bị chém thành hai, chết hẳn không thể chết lại được nữa!

Mai Tuyết Yên bồng bềnh hạ xuống, áo trắng không nhiễm một hạt bụi, cũng không thấm phải một chút máu nào, khuôn mặt càng lộ ra sát khí dày đặc. Sát khi quanh người đột nhiên bạo trướng, bao phủ toàn trường!

Tiếu Vị Thành đang muốn nói chuyện, chỉ mong có thể hóa giải xung đột, dù sao nhìn qua bên hắn cũng rất bất lợi, ưu thế mai phục đã mất, chưa động thủ mà thực lực quân mình đã tổn hao hơn nửa, trải qua biến đổi lớn như vậy, mọi người đã không còn chút chiến ý.

Trái lại Mai Tuyết Yên dễ dàng giết chết hai gã cường giả Chí Tôn, chiến ý đang lúc áp súc mạnh mẽ nbhaats, càng không nói đến bên cạnh còn ẩn nấp một siêu cấp sát thủ như Chí Tôn sát thủ Sở Khấp Hồn, lúc nào cũng có thể sẽ phát động đánh lén âm hiểm. Tình thế của Chí Tôn Kim Thành có thể nói cực kỳ không ổn!

Còn chưa chờ Tiếu Vị Thành mở miệng, Mai Tuyết Yên đã quay người, ánh mắt lành lạnh thản nhiên nhìn vào hắn. Uy áo thâm trầm giống như cuồng phong thác đổ đè xuống toàn bộ mười ba người Chí Tôn Kim Thành. Đây rõ ràng là một cỗ khí thế vương giả cường đại, nắm trong tay quyền sinh sát, lạnh lẽo tới xương, coi chúng sinh như cỏ rác, bá đạo vô cùng! Giờ phút này, phong thái của người đứng đầu Thiên Phạt, thực lực của Mai Tuyết Yên chân chính hiển lộ rõ ràng.

Ở dưới khí thế to lớn của nàng, Tiếu Vi Thành đang muốn nói lại nghẹn lại tron họng, chỉ cảm thấy ánh mắt lạnh lũng nghiêm nghị kia đang chiếu thẳng vào chỗ sâu nhất trong lòng mình. Chặt chẽ khóa chặt linh hồn mình!

Trong lúc nhất thời, Tiếu Vị Thành chỉ cảm thấy toàn thân như rơi vòa hầm băng, quên cả dự tính ban đầu!

Trước mặt là thi thể hai thuộc hạ, huyết nhục văng khắp nơi, nhưng lúc này Tiếu Vị Thành hoàn toàn quên mất trả thù! CŨng quên gọi mười hai tên thủ hạ đằng sau hỗ trợ chiến đấu.

Hắn chỉ biết Mai Tuyết Yên ở trước mặt, tựa hồ nàng chỉ cần phất tay một cáicó thể khiến mình bỏ mạng tại đây.

Mai Tuyết Yên cứ lạnh lùng nhìn hắn như vậy, thản nhiên nói:

- Tiếu Vị Thành, hiện tại ngươi tốt nhất không cần nói gì nữa! Ngươi dám nói thêm một chữ, ta sẽ đem mười ba người các ngươi vĩnh viễn chôn thây tại đây. Ngươi có dám thử một lần, xem xem ta dám hay không dám?

Thanh âm Mai Tuyết Yên rất nhẹ, ngữ khí lại càng bình thản. Giống như chỉ đang nói chuyện bình thường. Nhưng hàm ý bên trong lại khiến người ta run sợ trong lòng!

Có dám hay không? Có thể hay không?

Đây chính là khí phách tơi bậc nào!

Đây chính là uy thế kinh thiên địa khiếp quỷ thần, tựa hồ làm cho gió tuyết đầy trời cũng phải ngưng lại.

Đương nhiên, thực lực của Mai Tuyết Yên kinh người, nhưng vẫn chưa đến mức biến đổi cả tự nhiên, cảm giác vi diệu này chỉ là ảo giác của mọi người. Trong lòng mọi người đều cảm thụ được một điểm duy nhất, chính là phong tư chấn nhiếp thiên địa của nàng.

Thâm trầm như biển lớn, khoáng đạt như núi cao!

Từng đợt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán Tiếu Vị Thành, hắn cố gắng tập hợp toàn bộ tinh thần đối phó khí thể khủng bó của Mai Tuyết Yên, cố gắng tự giãy dụa từ trong dòng khí thế của đối phương thoát ra, nhưng làm thế nào cũng không được.

Mai Tuyết Yên thản nhiên chăm chú nhìn hắn một hồi, tràn dầy trào phúng nhẹ nhàng cười, quay đầu gọi Quân Mạc Tà:

- Chúng ta đi.

Quân Mạc Tà ha hả cười, ung dung đi tới. Hai người sóng vai, bước chầm chậm vào hạp cốc, rất nhẹ nhàng bình thản, mười ba cao thủ đỉnh phong ở đằng sau đều là cường giả dương thời, bất cứ người nào chỉ cần khẽ động là có thể vượt qua, nhưng không ai có động tác gì.

Nhìn bóng lưng một nam một nữ kia ngày càng xa, vẻ mặt mọi người cũng dần trở nên phức tạp dị thường.

Thực lực chênh lệch của hai thực sự lớn như vậy sao?

Làm sao có thể?

Năm đó mười cao thủ trên Chí Tôn cùng nhau vây công Mai Tuyết Yên, dưới tình huống nàng mang lòng từ bi không hạ sát thủ cơ hồ là toàn diện thua thiệt, cuối cùng vẫn để nàng chạy mất. Hiện giờ Mai Tuyết Yên không còn mềm lòng như năm nào nữa, một điểm cũng không lưu tình, ra tay chính là một chiêu sát tuyệt. Bên cạnh Tiếu Vị Thành chỉ còn năm vị Chí Tôn chi thượng cùng mười vị Chí Tôn.

Thực lực như vậy, lại mất hoàn toàn nhân tố địa lợi, nếu giao đấu bên ngoài, căn bản là không có bất kỳ ai có thể đánh chết Mai Tuyết Yên, còn có thể bị năng giết chết hết.

Một quân tử đã biết tiến biết lui đúng lúc thì kẻ âm mưu ám toán chắc chắc sẽ phải nhận kết quả thê thảm! Huống chi quân tử này còn có thực lực siêu phàm!

Sự thật chứng minh suy luận này!

Bóng lưng Mai Tuyết Yên rốt cuộc cũng hoàn toàn biến mất trong hạp cốc, trên trời tuyết vẫn rơi xuống, thổi đến trên bộ mặt đông cứng

của Tiếu Vị Thành. Nhưng cảm giác trên mặt cũng không thẻ so với cảm giác lạnh lẽo trong nội tâm. Triệt để đông cứng.

Mọi người cũng đi thôi.

- Hắn thở dài một hơi.

Siêu cấp cường giả Chí Tôn ảm đạm gục đầu xuống, yên lặng lê từng bước, trong nháy mắt, vị tam châu vương tọa của Chí Tôn Kim Thành dường như già đi mấy chục tuổi! Cái lưng đã từng thẳng tắp kia giờ cũng có vẻ khòm xuống.

- Tiếu Vị Thành, thi thể các huynh đệ thì tính sao đây?

Một lão giả râu tóc trắng bạc lộ vẻ bi thảm. Ngay cả chòm râu cũng run rẩy, nhìn Tiếu Vị Thành đợi câu trả lời củ hắn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 190: Vị Đạo (Hương Vị, Mùi Vị) Của Tà Quân.

Tiếu Vị Thành thở dài một tiếng, có chút thất hồn lạc phách nhìn đống thi thể hỗn độn trên mặt đất, nhắm mắt lại, sầu thảm nói:

- Nơi này hẻo lánh, không tiện vận chuyển, chôn ngay tại chỗ này đi. Không ngờ vừa mới xuất phát một ngày đã sớm gặp phải chuyện tình như vậy!

- Nhưng vương tọa, chúng ta quyết không thể cứ như vậy buông tha Mai Tuyết Yên cùng Sở Khấp Hồn!

Một lão già đầu bạc dữ tợn nghiến răng, nước mắt chậm rãi chảy ra, giọng nói có phần phẫn hận nghẹn ngào:

- Tiếu vương tọa, thi thể của các huynh đệ vẫn còn chưa lạnh hẳn kìa.

- Thi thể còn chưa lạnh?

Tiếu Vị Thành chế giễu hỏi lại:

- Thời tiết như vậy, thi thể như thế nào còn chưa lạnh? Cho dù chưa lạnh thì có thể thế nào? Ngươi hiện tại mới nói những lời này sao? Vừa rồi lúc Mai Tuyết Yên ở đây, tại sao không dám nói? Ngươi nếu quả thực có nhiệt huyết như vậy, vì sao vừa rồi không xông lên báo thù cho các huynh đệ? Nhìn hai người kia cũng không đi nhanh, nếu ngươi đã nói như vậy, vẫn muốn báo thù cho các huynh đệ, lúc này vẫn có thể đuổi theo, ta đồng ý cho ngươi đi! Ngươi có dám hay không?

Lão già lập tức đỏ mặt, cực kỳ phẫn nộ quẫn bách, ánh mắt cũng trợn lên rất kinh khủng:

- Tiếu vương tạo! Lời này của ngươi là có ý gì? Chẳng lẽ vừa rồi ngươi rất uy phong lẫm liệt sao? Chẳng lẽ mối thù của các huynh đệ chỉ là chuyện riêng của ta sao? Hỏi ta có dám hay không? Nếu chỉ một mình ta đuổi theo, thực lực không đủ có thể làm gì?

- Ngươi vẫn còn biết thực lực không đủ sao? Lại còn hỏi ta có ý gì? Ta làm như vậy chính là vì Chí Tôn Kim Thành, lúc này còn có thể quan tâm đến khí phách của ngươi sao! Khốn kiếp!

Tiếu Vị Thành giận tím mặt:

- Hậu quả của việc này ngươi rõ, ta rõ. Mọi người có sống sót được hay không hiện giờ vẫn còn chưa biết. Ta đem theo các ngươi từ Kim thành đi ra, cũng không phải muốn đem các ngươi toàn bộ mai táng ở trong này! Ngươi còn hỏi ta vì sao không đối phó Mai Tuyết Yên? Đồ khốn kiếp này ngươi còn không rõ sao? Ngươi còn la hét cái gì? Sau lưng còn có Độn Thế Tiên Cung cùng Mộng Huyễn Huyết Hải chờ đợi sẵn sàng, mà chúng ta không hề hay biết tại sao thì đã tổn thất mười bảy người, mười bảy cao thủ đứng đầu. Nếu ta vẫn còn muốn tiếp tục liều mạng, hậu quả sẽ như thế nào? Ngươi bị ngu hả? Chẳng lẽ chỉ để cho một mình Kim thành chúng ta mất người, kết quả tiện nghi cho hai đại thánh địa kia, sau này lại còn leo lên đầu chúng ta? Ân, chỉ biết ồn ào, ngươi không thể nghĩ đến đại cục một chút sao?

Lão già râu bạc lập tức như quả bóng xì hơi. Đột nhiên ngồi chồm hỗm trên mặt đất, hai tay bưng kín mặt. Hai dòng lệ chậm rãi chảy ra, vì huynh đệ vừa mất, cũng vì mình vừa rồi nhát gan…

- Truyền ra Kim thành lệnh, truy sát Sở Khấp Hồn khắp nơi!

Tiếu Vị Thành hít một hơi thật sâu, gân xanh trên trán run rung, nỗ lực khống chế tâm tình của mình. Nhưng hắn càng cố gắng, thanh âm càng thêm run rẩy:

- Toàn lực tiêu diệt, không tiếc bất kỳ giá nào!

Sự tình này nếu để cho Sở Khấp Hồn biết rõ đầu đuôi, chỉ sợ không cần Chí Tôn Kim Thành truy sát đã tự mình phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp buồn bực mà chết.

- Vâng!

Mọi người đang trầm mặc đáp ứng.

Tuyết rơi tán loạn, trong hạp cốc trống trải có thêm mười bảy ngôi mộ hoang, im lặng đứng sau núi đá.

Đám người Tiếu Vị Thành cúi người hành lễ, mọi người đều run rẩy, cắn chặt hàm răng, bi phẫn đến cực điểm, nhưng lại càng thê lương, hoảng sợ, không biết làm sao.

Đến khi bọn họ ảm đạm rời đi vẫn cố ngoái đầu lại, tuyết lớn chôn vùi hết các dấu chân. Trời đất lúc này là một mảng mênh mông, bông tuyết bay đầy trời dần dần bao trùm bia mộ, gió mạnh đột nhiên nổi lên, khắp nơi trên mặt đất chỉ còn lại một mảng tuyết trắng, không còn vết máu bừa bãi, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Giang hồ đệ tử đao hạ tử, võ lâm hào sĩ kiếm hạ vong! Những cường giả một thời vinh quang, từng tung hoành thiên hạ, hiệu lệnh giang hồ giờ chỉ còn một nấm đất vàng, cũng chỉ có thể lưu lại vị trí đại khái, không thể viết tên lên tấm bia, bởi vì kẻ thù của bọn họ nhiều lắm, tất sẽ có người đến đào mộ trả hận.

Kết cục như vậy, từ vạn năm nay ai có thể tránh thoát?

- Tuyết Yên, nàng vừa rồi rất là uy phong đó, ta đến khi nào mới có thể oai phong như vậy, thật là thoải mái.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, dùng sức khẽ hất một mảng tuyết chặn đường Mai Tuyết Yên, nói tiếp:

- Đơn giản đứng ở đó như vậy, mười ba cao thủ tuyệt đỉnh kia, một đám đều bị dọa sợ đến mức không dám nhúc nhích, thật sự là rất có phong cách, ha ha. Chí Tôn Kim Thành một trong Tam Đại Thánh Địa không ngờ lại bị dọa vỡ mật, thật sự rất buồn cười.

- Chàng đã quá xem thường Chí Tôn Kim Thành rồi. Bọn chúng cũng không phải là bị dọa vỡ mật. Bọn chúng như vậy chẳng qua là tránh gây ra họa thôi.

Mai Tuyết Yên thản nhiền cười cười:

- Từ xưa tới nay, Tam Đại Thánh Địa kiềm chế lẫn nhau, thực lực cũng sàn sàn, Chí Tôn Kim Thành lần này không ngờ đánh mất nhiều cao thủ như vậy, làm sao có thể cam tâm. Kỳ thực, lấy thực lực của bọn hắn, vẫn có thể cùng ta đại chiến một rận, ngay cả nếu chúng toàn bộ bỏ mạng, ta cũng nhất định phải trọng thương, nhưng như vậy lại chỉ tiện nghi cho hai thánh địa kia, hành động vĩ đại như vậy, bọn chúng làm sao chịu làm! Bọn chúng càng không cam lòng chỉ có một nhà bọn chúng bị tổn thất, đây là điểm chủ yếu. Nếu có thể cho Độn Thế Tiên Cung cùng Mộng Huyễn Huyết Hải gặp tai họa, bọn chúng tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nhẫn nại im lặng.

- Chuyện này cũng một phần là do ta. Nhưng thủy chung vẫn do bọn chúng thực lực không đủ, nếu bọn chúng có thể nắm chắc tình hình chỉ sợ đã sớm xông hết lên một lượt, sở dĩ không có kẻ nào động thủ, ngoại trừ việc chủ ý gây họa cho kẻ khác, nguyên nhân phần lớn vẫn là khiếp sợ. Phải biết rằng nếu cứ như vậy, cho dù chúng ta vẫn như cũ gây thương vong lớn cho Độn Thế Tiên Cung và Mộng Huyễn Huyết Hải, nhưng Chí Tôn Kim Thành cũng vẫn không có mắt mũi nào trở về. Dù sao bọn chúng ngay cả dũng khí khai chiến cũng đánh mất, điều này đã tạo thành vết nhơ cho thanh danh của Tiếu Vị Thành.

Quân Mạc Tà ha ha cười, nhíu lông mày nói:

- Càng sẽ trở thành tâm ma của hắn, nếu lần sau gặp hắn, chỉ cần nhắc tới chuyện nào trêu chọc một trận cũng có thể đánh vào tâm lý của

hắn. Chỉ cần làm cho hắn giận, tâm sẽ loạn, tâm mà loạn thì mạng sẽ không còn.

Quân Mạc Tà cười cười mang theo vài phần lãnh khốc:

- Cho nên, nàng nhất định phải đem chuyện này kể lại cho bọn Hùng Khai Sơn, đây chính là vũ khí rất tốt để đối phó với Tiếu Vị Thành.

Mai Tuyết Yên hai mắt sáng lên:

- Không sai, nhân loại của chàng thật sự là giảo hoạt.

Nói xong, nghiêng đầu cẩn thận dò xét Quân Mạc Tà, cười nói:

- Chẳng qua lúc này ta lại phát hiện chàng đã biến đổi không ít.

- Thật vậy sao? Có phải càng trở nên anh tuấn tiêu sái? Đối với công tử anh tuấn tiêu sái nhất trên đời như ta, có phải muốn yêu thương nhung nhớ rồi không? Bổn công tử chính là rất có học thức đó!

Quân Mạc Tà đưa tay sờ sờ lên mặt, bộ dáng rất là rắm thối.

- Ta đang nói nghiêm chỉnh, chính là trên người của chàng sau khi ám sát, lại có nhiều thêm một phần lạnh lùng nghiêm nghị cùng tiêu sát!

Mai Tuyết Yên cẩn thận nhìn lại hắn một cái:

- Đây đúng là chuyện chưa từng có, chính là ta lại mơ hồ cảm giác được chàng vốn cố tình ẩn giấu, chỉ tới lúc cần thiết mới lộ ra!

Quân Mạc Tà ngẩn ra, chợt ảm đạm cười nói:

- Thực vậy sao?

Mai Tuyết Yên đột nhiên dừng bước:

- Được rồi, chính là loại cảm giác này! Nụ cười vừa rồi của chàng đúng là rất cổ quái ý nhị.

Nàng nhíu mày, cố gắng lựa chọn từ ngữ nói:

- Rất lãnh khốc, lạnh lùng, rất lãnh đạm, rất nguy hiểm nhưng lại không giống sát khí của người thường, giống như ăn vào xươngcốt máu huyết của chàng từ lâu, tràn ngập mùi vị nguy hiểm.

Quân Mạc Tà cười ha ha, nhưng trong lòng biết rõ, cảm giác của Mai Tuyết Yên không thể nghi ngờ là cực kỳ chuẩn xác. Lần ám sát vừa rồi quả thực gây cho hắn hoài niệm vô cùng.

Từng hành động quen thuộc, cảm giác quen thuộc, không khí quen thuộc, tâm tình quen thuộc.

Một khắc lúc ra tay, Quân Mạc Tà cơ hồ cho rằng mình lần thứ hai trở lại kiếp trước, lại trở về với chuyện ám sát ba tên trùm thuốc phiện ở tam giác vàng, ám sát tham quan ở trong thành phố, ám sát gian tế ở nước ngoài.

Thoải mái tung hoành như vậy, chính là Tà Quân vô pháp vô thiên.

Tà chi quân vương!

Sau khi mười lăm tên cao thủ đỉnh phong chết dưới tay mình, cái loại cảm giác giết chóc này trong linh hồn Quân Mạc Tà rốt cuộc cũng trở về!

Giết chóc này hoàn toàn không chỉ là giết chóc!

Đây chính là ám sát, là cách giết chóc của Tà Quân. Không phải là cách giết chóc của Quân Mạc Tà.

Nghĩ lại, Quân Mạc Tà thở dài một hơi.

- Chàng bây giờ, từ đầu đến cuối khiến cho người ta nhìn không thấu. Vô luận là ngoại nhân hay là thân nhân, bằng hữu của chàng, không có ai ngoại lệ.

Mai Tuyết Yên lảng lặng đứng cùng hắn một lúc. Đột nhiên thản nhiên cười:

- Chàng có đôi lúc giống như một tên vô lại, một tên lưu manh du côn, nhưng có đôi khi lại như một chiến sĩ lạnh lùng nhiêm chỉnh, có lúc, lại giống như nhà thơ. Ta nghĩ mãi cũng không hiểu, tại sao chàng lại có nhiều tính cách như vậy, mà chàng lại như thế nào có thể tự nhiên nhu vậy? Đổi lại một người khác chỉ sợ đã sớm hỏng mất tinh thần rồi.

Quân Mạc Tà nặng nề cười, mắt nhìn về phương xa, thản nhiên nói:

- Cũng không có gì, chẳng qua tự mình chữa trị cho mình thôi, thật sự không có gì to tát. Ta chính là một người như vậy, không thể không làm như vậy. Một thời gian trước Quân Gia sắp bị lật đổ tới nơi, ta không dám bại lộ thực lực của mình, đành phải đùa giỡn nhân sinh, âm thầm chờ đợi, sau này Quân Gia củng cố, trong tay ta cũng nhiễm không ít máu tanh.

Quân Mạc Tà thản nhiên cười:

- Một người trải qua giết chóc, thường mang theo một thứ khác, hoặc là trong lúc vô hình liền có thêm một loại cảm giác kì quái. Ta gọi thứ này là sát khí. Giết càng nhiều, loại cảm giác này càng tăng lên. Nhất là khi gặp người lạ, sẽ làm cho đối phương cảm thấy kinh sợ, như vậy rất dễ bại lộ, cũng rất bất lợi. Đối với người thân, bằng hữu gặp nhau tự nhiên là cần lấy một vài thủ đoạn che giấu đi.

- Cho nên có một vài kẻ sau khi giết người, sẽ đi tìm nữ nhân, điên cuồng phát tiết dục vọng. Có người sau khi giết lại chọn cách uống say. Còn có nhiều kẻ kỳ quái, đi mua hàng, đi trêu chọc tiểu hài tử. Những thủ đoạn này đạo lý đều như nhau, chính là giải phóng áp lực trong lòng. Phải biết rằng tất cả mọi người đều là người, kẻ chết dưới tay mình cũng giống như mình đều có cảm tình sinh động, có cha mẹ vợ con. Không có ai thích áp lực này, cho nên nếu như không cần thiết không ai muốn giết chóc.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 191: Lại Là Chặn Giết.

- Thứ hai, chính là tìm cách loại bỏ sát khí ở trên người. Có thứ sát khí này, muốn tiếp tục ám sát người khác thì chính là tìm chết. Cao thủ đối với loại sát khí này đều có cảm ứng, cho nên, một sát thủ thành công thì ở bên ngoài nhìn so với người bình thường càng phải bình thường hơn. Mà vẻ mặt của ta khi muốn giết người, toàn thân lạnh lùng, nghiêm nghị, sát khí tỏa ra toàn thân lại càng không đáng nhắc tới.

- Mà cách ta phóng thích áp lực và điều tiết sát khí so với các sát thủ khác không giống nhau, ta thể hiện tùy theo tính khí của mình, đùa giỡn với đời cũng tốt hoặc lang thang, lưu manh cũng thế. Tóm lại ta chỉ cần có thể phóng xuất ra ngoài thì phải thành công, bất chấp thủ đoạn, thủ đoạn phát tiết đối với một sát thủ mà nói cũng là một sơ hở, một sơ hở chết người.

- Cho nên, với loại chỉ bằng một cái liếc mắt cũng khiến cho người khác nhìn ra đó là một sát thủ, thì nói hắn đần độn cũng không có gì sai. Nhưng nếu cho rằng sát thủ phải có vẻ mặt lãnh khốc, không cười nói, kiểu dáng rập khuôn thì lại càng thiếu suy nghĩ. Hơn nữa còn là loại thiếu suy nghĩ đến độ ngu ngốc.

Quân Mạc Tà nở nụ cười:

- Nhưng ta tự nhận mình lúc không giết người, không ai có thể nhận ra ta là một sát thủ, hơn nữa còn là một siêu cấp sát thủ. Ở phương diện này ta tự nhận mình thành công, lí do chính là vì bình thường ta là một tên quần là áo lụa, lang thang, vô lại, lưu manh. Nói như vậy nàng đã hiểu chưa?

- Không hiểu, chẳng hiểu chút nào cả.

Mai Tuyết Yên chau mày, hiện rõ đôi mi thanh tú:

- Chàng nói về sát khí của sát thủ, về nguyên tắc hay nguyên lý ta đều nghe rõ và cũng có thể hiểu được. Nhưng ta có một chỗ vẫn không hiểu được, làm sao chàng lại trở thành một sát thủ? Còn là một siêu cấp sát thủ? Vì sao lại luôn đứng ở góc nhìn của một sát thủ khi giải quyết vấn đề. Chàng rõ ràng là một thế gia công tử, một thân cẩm y ngọc thực, năm nay chỉ mới mười tám tuổi, quá khứ của ngươi trong mắt người khác cũng chẳng có chút nào liên hệ với sát thủ.

- Oái.

Quân Mạc Tà không nói gì, mới vừa rồi còn cao hứng giải thích, nói tùm lum thứ nhưng lại quên mất điểm này. Bây giờ biết giải thích thế nào đây.

- Đã giết người, không phải là sát thủ sao?

Quân Mạc Tà già mồm bất chấp lý lẽ nói, sau đó lập tức đổi đề tài:

- Tuyết Yên, theo ý nàng, chúng ta bây giờ dùng tốc độ cao nhất chạy tới có thỏa đáng không? Hay vẫn không nhanh không chậm để nghi binh? Lấy tốc độ cao nhất của người bình thường đi đường mà nói, chúng ta hẳn có thể gặp đám người Tiếu Vị Thành ở phía trước, nếu chậm một chút, chỉ sợ bị bọn hắn vượt qua mặt. Đến lúc đó phải ứng phó như thế nào?

Mai Tuyết Yên tức giận trắng mặt, liếc hắn một cái. Biết hắn cố tình lãng sang chuyện khác nhưng cũng không vạch trần, lập tức nói theo:

- Lần này Chí Tôn Kim Thành tổn thất quá lớn, dựa theo tình thế bọn hắn tranh giành cấu xé lẫn nhau, bọn hắn chắc không sẽ thông tri cho nhân mã ba nơi tình huống chân thật, thậm chí có thể sẽ nói dối một chút.

- Như vậy không phải là rất tốt sao, đây chính là cơ hội của chúng ta.

Quân Mạc Tà cười, dường như đã có kế sách gì.

- Cơ hội? Cơ hội gì?

Mai Tuyết Yên cũng là người thông minh, lời vừa thốt ra liền lập tức minh bạch ý tứ nhà binh của Quân gia, nói:

- Ý chàng là giả bộ bị thương?

- Đúng vậy, giả heo giết cọp mới chính là vương đạo.

Quân Mạc Tà đầy ẩn ý nói:

- Khi địch nhân đang vô cùng đắc ý thì cho hắn một kích trí mệnh, xác suất thành công sẽ rất lớn.

- Ha ha, nhân loại các người thật sự rất giảo hoạt.

Mai Tuyết Yên nở nụ cười.

Đây có thể xem là đường vào núi. Tuy rằng không dễ đi nhưng là con đường duy nhất. Nơi này không thể nghi ngờ là một địa điểm tuyệt hảo để phục kích.

Lúc này, Trữ Vô Tình thủ lĩnh của nhóm người Độn Thế Tiên Cung đang đứng ở con đường vào sơn cốc, áo bào trắng cùng màu với lớp tuyết phủ dày, râu dài phất phơ, tựa như đang đón gió, vẻ mặt đầy lẫm liệt đoan chính, một thân tiên phong đạo cốt, phía sau hắn là hai mươi tám vị cao thủ đỉnh phong phân thành hai hàng ngồi lặng lẽ ở núi đá phía sau nhưng không có che dấu tung tích, cũng chỉ dùng núi đá để che đi thân thể, căn bản là không thể gạt được cao thủ dùng thần thức dò xét, giống như là để tránh gió như người bình thường mà thôi.

Nghĩ tới cảnh gặp mặt Tiếu Vị Thành, Trữ Vô Tình cảm thấy vui sướng khi thấy kẻ khác gặp họa đã cười to ba tiếng. Chí Tôn Kim Thành,

tổng cộng ba mươi vị đỉnh phong cường giả, trải qua một cuộc đại chiến chỉ còn lại mười ba người, hơn nữa thủ lĩnh Tiếu Vị Thành hình như là đã bị trọng thương, mặc dù hắn đã cực lực che dấu. Nhưng Trữ Vô Tình nhìn sắc mặt tái nhợt liền nhận ra, dù không tận mắt nhìn thấy cũng biết tình hình chiến đấu thể thảm như thế nào.

Càng thê thảm càng tốt, thật quả là mát lòng mát dạ. Xem ngươi còn kiêu ngạo được nữa không. Các ngươi thảm bại còn chúng ta vừa vặn chiếm lấy tiện nghi.

Trữ Vô Tình ngoài miệng quan tâm hỏi han tình huống lúc chiến đấu nhưng Tiếu Vị Thành chỉ tức giận nói một câu:

- Các ngươi cứ gặp Mai Tôn Giả sẽ rõ. Chúc các ngươi đánh một trận thành công.

Sau đó liền vội vàng dẫn người rời khỏi.

Trữ Vô Tình trong lòng vô cùng sảng khoái.

Lão phu chẳng lẽ cần phải gặp Mai Tôn Giả mới hiểu được? Hiện tại cũng đã rất rõ ràng. Các ngươi ước chừng hao tổn hơn phân nửa lực lượng, cho dù Mai Tôn Giả công lực thông thiên nhưng muốn không bị thương mà đạt được kết quả như vậy cũng không có khả năng.

Hơn nữa thương thế tất nhiên còn rất trầm trọng. Năm vị Chí Tôn chi thượng cao thủ hi sinh, mười vị Chí Tôn cao thủ mất mạng, thậm chí cả Tam Tinh Vương Tọa Tiếu Vị Thành cũng bị trọng thương, con số thương vong quả là lớn. Nếu vẫn không làm Mai Tuyết Yên bị trọng thương thì quả là không còn thiên lý, càng làm thành chuyện cười cho thiên hạ.

Nhớ ngày đó lão phu cùng với mười người chỉ chút xíu nữa là đem nàng giết chết, huống chi là hiện tại?

Tương quan lực lượng hai bên hoàn toàn bất đồng, ta có binh hùng tướng mạnh, tinh thần phấn chấn, Mai Tôn Giả thương thế trầm trọng, lực yếu, thân thể mệt mỏi. Cho nên Trữ Vô Tình sau khi quan sát địa thế liền cảm giác nếu mình còn tiếp tục mai phục cũng không có ý nghĩa gì, còn tổn hại đến tác phong hành xử luôn rộng lượng của Độn Thế Tiên Cung. Ở chỗ này cũng không có nhiều cơ hội để trốn tránh, chỉ cần chờ Mai Tôn Giả đến sẽ tốt hơn.

Xem ra hắn bị trọng thương thật sự, biết hai người này tiếp tục tiến tới, ha ha ha, công lao to lớn đợt này, chẳng phải rơi vào trong tay của ta sao? Khó trách Tiếu Vị Thành trước khi đi đã nhìn lão phu bằng ánh mắt kỳ quái như vậy.

Thì ra là ghen ghét.

Cho nên Trữ Vô Tình rất yên tâm, vì vậy cũng không cần lo lắng điều gì.

Nếu dưới sự chỉ huy của mình có thể thành công tiêu diệt Mai Tôn Giả. Như vậy, dù cho Dư Nhất Bán chết đi cũng không ảnh hưởng gì lớn lao, thậm chí đối với mình còn bớt đi một kẻ tranh công.

Quả thực là trời cũng giúp ta.

Phương xa hai đạo nhân ảnh lờ mờ xuất hiện.

Mai Tuyết Yên và Quân Mạc Tà càng lúc càng tới gần.

Trữ Vô Tình vung tay lên, mọi người lập tức ẩn đi.

Trữ Vô Tình yên lặng đứng ở núi đá phía sau. Lạnh lùng nhìn hai người đang đi tới, cẩn thận quan sát đến, rốt cục, khóe miệng cũng lộ ra vẻ mĩm cười.

Quân Mạc Tà cũng không bị thương. Điều này là tự nhiên, với thực lực yếu kém của Quân Mạc Tà, Chí Tôn cường giả còn không để trong

mắt, chỉ là hắn có một vị sư phụ tài giỏi, nên không có kẻ nào dám đụng tới một cọng lông của hắn.

Mai Tuyết Yên tựa hồ nhìn cũng rất bình thường, toàn thân cũng không có một chút vết thương thậm chí quần áo cũng như trước trắng tinh như tuyết, sắc mặt hồng nhuận. Nhưng Quân Mạc Tà một bên lại cũng không ngừng nhìn nàng rất thân thiết. Bộ dạng rất quan tâm lo lắng, thậm chí còn có thể nhìn thấy Quân Mạc Tà cố tình đi chậm lại.

Đúng.

Như vậy mới hợp lý.

Với thân phận của Mai Tuyết Yên, cho dù là bị thương nặng cũng sẽ không để mất dáng vẻ bên ngoài.

Đây chính là tôn nghiêm của cường giả đỉnh phong. Luôn luôn như vậy, không thay đổi.

Nếu là Mai Tuyết Yên áo quần rách rưới sắc mặt tái nhợt, người đầy vết thương thì Trữ Vô Tình ngược lại sẽ hoài nghi thương thế kia là giả. Cho dù là bình tĩnh tới độ này, dưới ánh mắt lợi hại của mình, cũng lộ ra ra sơ hở. Trữ Vô Tình đã tin.

Nữ nhân một đời uy phong lúc này quả thật là bị thương.

Nếu không bị thương, nếu không thừa nhận thương thế, lấy thực lực của Mai Tuyết Yên, làm sao đến lượt Quân Mạc Tà khẩn trương quan tâm?

Đến đây, Trữ Vô Tình đã quyết định.

Hai người đã tới sơn cốc.

- Mai Tôn Giả, thật là sơn thủy tương phùng có ngày gặp lại, từ lúc chia tay tới nay đã được vài ngày.

Trữ Vô Tình cười lớn một tiếng, áo trắng phất phơ, đúng trên núi đá, ánh mắt sắc bén hàm chứa tươi cười, nhìn một nam một nữ này ở phía trước mấy trượng, bộ dáng tự nhiên như hết thảy mọi việc đều ở trong lòng bàn tay.

Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên đột nhiên dừng lại, Mai Tuyết Yên ánh mắt thản nhiên nhìn Trữ Vô Tình, đột nhiên cười cười:

- Trữ Vô Tình? Ngươi đúng là âm hồn bất tán. Chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ta vĩnh viễn cũng không dám giết ngươi sao? Đoạt Thiên chi chiến là bùa hộ mệnh không sai nhưng bùa hộ mệnh này cũng có hạn của nó.

- Mai Tôn Giả huyền công cái thế, tâm địa ác độc, Trữ mỗ cùng Mai Tôn Giả không có giao tình gì, Tôn Giả tự nhiên bỏ qua không hạ thủ. Điểm này, Trữ mỗ trong lòng chưa bao giờ cho là có may mắn.

Trữ Vô Tình cười nhẹ, liếc mắt vừa nhìn vẻ mặt lo lắng của Quân Mạc Tà bên cạnh, lắc đầu nói:

- Nhưng Tôn Giả một khi đã nắm chắc như vậy sao tiểu tình lang của người tâm tình sao có vẻ không yên? Không phải Mai Tôn Giả ngài lại có thể bị thương đó chư?

Nói xong, hắn a một tiếng, tiếp:

- Nhắc tới cũng khó trách, Chí Tôn Kim Thành một hơi tổn thất mười bảy vị cao thủ, nói vậy Mai Tôn Giả chắc cũng không được thoải mái lắm. Bất quá, ngài có thể một trận chiến giết mười bảy cao thủ đỉnh phong đương thời, công lực tuyệt thế bực này quả thật làm người khác bội phục. Trữ mỗ có thúc ngựa cũng không theo kịp.

Quân Mạc Tà vẻ mặt lo lắng phẫn nộ, từng bước đi ra, bộ dạng xúc động, nghiến răng nghiến lợi. Trỏ tay hét lớn:

- Chí Tôn Kim Thành đê tiện vô sỉ, mai phục ở cánh đồng tuyết, ám toán Tuyết Yên, đáng tiếc, hại người cuối cùng hại mình, phải chịu quả báo. Rốt cuộc phải tháo chạy. Trữ Vô Tình, chẳng lẽ ngươi thân là thủ lĩnh của Độn Thế Tiên Cung, Chí Tôn đỉnh phong uy danh, cũng muốn dậu đổ bìm leo?

- Quân công tử, ngươi quả là có điều không biết, bổn tọa cũng không có lợi dụng lúc ngươi khác gặp khó khăn.

Trữ Vô Tình ôn hòa nói:

- Lão phu chỉ là tùy thời hành động mà thôi.

Hắn có chút thương hại nhìn Quân Mạc Tà, nhẹ giọng nói:

- Quân công tử ngàn vạn lần không nên quên, trước mặt ngươi, tuyệt sắc Thiên Hương đại mỹ nhân này, bản thể của nàng thủy chung là một đầu dã thú. Quân công tử xuất thân danh sư, tiền đồ vô hạn, lại ở đây mê sắc đẹp, thật sự làm Trữ mỗ ta có chút tiếc nuối.

Quân Mạc Tà gấp đến độ đỏ bừng cả khuôn mặt, bước ra che trước mặt Mai Tuyết Yên, song chưởng đưa ra, giọng giận giữ nói:

- Mặc kệ ngươi nói cái gì, vô sỉ vẫn là vô sỉ. Có giỏi, ngươi trước tiên giết ta đi.

Trữ Vô Tình khóe miệng chợt mỉm cười, trong mắt hiện lên sự lạnh lùng nghiêm nghị, vung tay lên, hai mươi mấy bóng người bay vút ra bao vây chung quanh. Các phương vị nhất thời đều bị chiếm cứ. Trường kiếm ánh lên kim quang, mũi kiếm hướng vào giữa, nhưng vẫn không nhúc nhích, chỉ còn chờ Trữ Vô Tình ra lệnh một tiếng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 192: Ta Muốn Như Vậy.

Mai Tuyết Yên nhìn tình hình thực tế bốn phía, thản nhiên cười cười, nói :

- Quả nhiên là những người này. Trữ Vô Tình, ngươi không thỉnh cầu viện trợ, chỉ bằng từng này nhân thủ, ngươi nghĩ có thể lưu được bản tôn? Chuyện này quả thật có chút kỳ lạ.

Trữ Vô Tình bình thản nói:

- Nếu đổi lại lúc bình thường, những người này quả nhiên là không đủ. Nhưng hiện tại vậy là đủ rồi. Mai Tôn Giả, ta nói những lời này ngươi không phủ nhận chứ.

Hắn quay đầu nhìn sang Quân Mạc Tà, ôn hòa nói:

- Quân công tử, ngày đó ở Quý Tộc Đường, lão phu từng rất coi trọng ngươi, còn thiếu ngươi một cái ân tình về việc dùng một khỏa Diệp Cốt đan. Mà ở Quân gia, lệnh sư cũng đã nể mặt, không động thủ đối với chúng ta. Phần nhân tình này, Trữ mỗ ghi nhớ trong lòng. Mà Độn Thế Tiên Cung chúng ta, chưa bao giờ muốn cùng lệnh sư trở mặt, cho nên Trữ mỗ có vài câu lời tâm huyết, không biết Quân công tử có hứng thú nghe một chút hay không?

- Nói cái gì?

Quân Mạc Tà cảnh giác nhìn hắn, khẩn trương nói:

- Ngươi nói đi.

Bộ dạng hắn hiện tại giống như là vô cùng khẩn trương, giống như một tiểu tử đang bốc hỏa không tiếc hết thảy bất cứ thứ gì, bảo hộ người mình yêu. Ngay cả Mai Tuyết Yên nhìn thấy cũng cảm thấy tức cười.

Người nầy thật sự là một thiên tài. Giả rồng giống rồng, giả hổ giống hổ.

- Công tử nhân phẩm tuấn tú, gia thế hiển hách. Thiên Hương tước vị, thừa kế ngàn đời, mà trên giang hồ, địa vị cũng là một siêu cấp thế gia, điểm này lại càng không có gì phải nghi ngờ. Có thể nói là tiền đồ vô lượng, tương lai một khi đủ lông đủ cánh, công tử tất nhiên là rồng trong loài người, một bước lên trời.

Trữ Vô Tình dùng một loại khẩu khí hối tiếc sâu sắc nói:

- Công tử nếu muốn tìm mối lương duyên đẹp, trong thiên hạ này, tuyệt sắc nhân gian nhiều vô kể, có thể nói là ngoắc tay một cái là có. Công tử cần gì phải vì một đầu huyền thú, không cùng nòi giống với chúng ta mà lãng phí thanh xuân của mình. Phải biết rằng nhân thú khác nhau, cuối cùng cũng không có kết quả tốt. Đừng xem nàng này dung mạo như thiên tiên, trong lòng thủy chung cũng chỉ là một đầu huyền thú.

- Có ý gì?

Quân Mạc Tà có chút khó hiểu.

- Chẳng lẽ ta không thể lấy nàng? Ta cưới nàng thì gây ra tội nghiệt gì?

- Còn hơn cả tội nghiệt, Quân công tử quả thực phải xin lỗi Quân gia liệt tổ liệt tông.

Trữ Vô Tình tận tình khuyên bảo nói:

- Quân công tử, trải qua vạn năm, huyền thú hóa thành người nhiều vô kể, nhưng chưa từng nghe có ai nói qua việc huyền thú gả cho nhân

loại làm vợ.

- Chuyện này quả thật không có. Nhưng trước kia không có, không có nghĩa là hiện tại không có, càng không có nghĩa là tương lai cũng không có. Thế sự cho tới bây giờ cũng không ai có thể tưởng tưởng dược, quyết định lại càng không nói đến, việc là do người làm, con người có thể chiến thắng thiên nhiên.

Quân Mạc Tà nhướng mày nói.

- Để cho bổn công tử khai mở một lịch sử thì có cái gì không được?

- Vấn đề không phải là được hay không được, mà là quan hệ đến vấn đề huyết mạch.

Trữ Vô Tình trầm trọng nói:

- Phải biết rằng, người với người kết thành vợ chồng tự nhiên sinh con dưỡng cái, sản sinh hậu duệ, huyền thú cùng huyền thú kết thành một đôi, cũng sẽ thai nghén ra tiểu huyền thú. Đây là qui luật của trời đất, không thể thay đổi. Nhưng người cùng huyền thú kết làm vợ chồng thì thử hỏi làm sao sinh con dưỡng cái đây? Cũng chỉ có thể sinh ra một tiểu huyền thú mà thôi?

- Quả thật, khi Mai Tôn Giả hóa thành hình người càng thêm yêu kiều, quyến rũ, ta thấy càng thương hơn, tin rằng trên đời rất ít có người có thể tránh được cám dỗ của nàng, nhưng Quân công tử không được quên, nàng cho dù là tiếp tục tu luyện ba vạn năm, thì nàng vẫn là một đầu dã thú, cũng không phải người. Nàng sinh ra đời sau cũng chỉ có thể là huyền thú, tuyệt không thể nào là trẻ con bình thường. Yêu nữ như vậy, còn không trừ đi, còn lưu nàng lại để làm gì?

Mai Tuyết Yên nháy mắt sắc mặt đại biến, so với tuyết còn muốn nhợt nhạt hơn, thân thể mềm mại cũng đột nhiên run rẩy lên.

Trữ Vô Tình nói ý tứ rất rõ ràng, mục đích là để chia rẽ hai người, một bước đả kích Mai Tuyết Yên, nhưng hắn vẫn không chú ý tới, một lời vô ý lúc này của hắn lại nói đúng chỗ lo lắng, cố kỵ nhất trong lòng Mai Tuyết Yên.

Biết rõ mục đích của hắn là châm ngòi ly gián, chia cách hai người, đả kích Mai Tuyết Yên nhưng Mai Tuyết Yên vẫn chấn kinh không thôi.

Trữ Vô Tình bản thân chịu tổn thương, cô độc cả đời, nhưng cũng biết chuyện như vậy sẽ có tác dụng như thế nào.

Mai Tuyết Yên mấy trăm năm khắc khổ tu hành, trong đầu không có nửa điểm tơ tình nam nữ, có thể nói là tâm lặng như nước, nhưng một người như vậy, một khi động chân tình thì chính là bất trị.

Đúng như lời người xưa từng đề cập: Đã cháy là không thể chữa!

Nếu Trữ Vô Tình có thể nói làm cho Quân Mạc Tà bỏ Mai Tuyết Yên, thì vô luận Mai Tuyết Yên có bị thương hay không cũng không thể tránh được tâm trí đại loạn, tâm trí hoàn toàn biến mất, chiến lực cũng sẽ nháy mắt giảm xuống, thậm chí không đánh cũng chết.

Huống chi lúc này lại bị trọng thương.

Trữ Vô Tình lạnh lùng nhìn thấy Mai Tuyết Yên sắc mặt biến hóa thì trong lòng mừng rỡ vô cùng. Hắn biết đã nói đúng chỗ đau của nàng.

- Ngươi còn muốn nói gì nữa không?

Quân Mạc Tà thần sắc chìm trong yên tĩnh trở lại, hai mắt lạnh lùng nhìn Trữ Vô Tình, hai tay chắp phía sau, thanh âm đã không còn chút tình cảm nào.

- Cái gọi là lời thật thì khó nghe, ta biết Quân công tử không thích nghe nhưng Trữ mỗ vẫn không thể không nói. Quân công tử phải vô cùng hiểu rõ hơn ai hết, Quân gia có danh dự cực kì to lớn ở Thiên Hương, lại càng là một gia tộc anh hùng, nếu để cho người đời biết, hậu

nhân duy nhất của mình cưới một huyền thú làm vợ thì không khỏi trở thành trò cười cho thiên hạ. Hoặc nói, đáng sợ hơn, nửa năm, một năm sau, nếu thành công sinh được một tiểu kì lân thì cũng đỡ, nhưng nếu sinh ra một tiểu hồ ly hoặc sinh ra một tiểu huyền thú nho nhỏ tầm thường thì thanh danh Quân gia nhất định bị tổn hại. Con mẹ nó, đời người như vậy quả thật là sống không bằng chết. Quân công tử, nếu như vậy thì người sao có thể đối mặt với liệt tổ liệt tông của Quân gia?

Trữ Vô Tình làm như đau lòng vạn phần nhìn Quân Mạc Tà, giống như đã nhìn thấy tình cảnh xấu hổ khi đó của Quân gia vậy. Thở dài một tiếng nói :

- Hương khói truyền thừa, con cháu muôn đời, tội bất hiếu có ba điều, trong đó không có hậu duệ là tội lớn nhất. Quân công tử ngàn vạn lần hãy suy nghĩ lại. Nếu vẫn khư khư cố chấp, lúc đó gây ra chuyện cười muôn thủa. Quân công tử, không phải Trữ mỗ nói chuyện khó nghe, Trữ mỗ chính là toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho công tử. Thử hỏi, công tử cưới đầu huyền thú này làm vợ so với mình thành thân với loại chó mèo có khác gì nhau đây?

- Ý của ngươi là ta muốn cưới người nào làm vợ cũng cần phải được Tam Đại Thánh Địa các ngươi đồng ý?

Quân Mạc Tà giễu cợt nhìn Trữ Vô Tình.

- Trữ Vô Tình, ngươi không phải vì già rồi mà hồ đồ đó chứ?

Trữ Vô Tình không chút tức giận, tỏ vẻ đau lòng kịch liệt, thở dài một tiếng nói :

- Vẫn là câu nói kia, lời thật thì khó nghe lọt lỗ tai, ta đây cũng chỉ vì lo lắng cho công tử, lo lắng cho tương lai của Quân gia. Lão phu một tấm lòng thành, trời đất chứng giám, công tử lúc này không hiểu, thậm chí cực lực phản đối nhưng sau này hắn sẽ hiểu được khổ tâm của lão phu.

Mai Tuyết Yên thân thể như yếu đuối run rẩy, thê lương, nhìn thấy Quân Mạc Tà, trong mắt đã có chút mông lung.

Trữ Vô Tình nói lời này đối với Mai Tuyết Yên không thể nghi ngờ chính là đã kích trí mạng.

Nàng thậm chí cảm thấy lòng mình đang ở vỡ vụn thành từng mảnh, người yêu của mình cũng đang ngày càng rời xa mình.

Theo từng lời Trữ Vô Tình nói ra, từng chữ, từng chữ, từ vẻ mặt lạnh băng không chút biểu tình sau đó là sắc mặt trở nên cứng nhắc của Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên đã cảm thấy sự tuyệt vọng từ tận đáy lòng.

Sinh con dưỡng cái chính là chuyện tốt trong nhân gian, nhưng sinh hạ một tiểu huyền thú thì bất luận gia đình nào cũng không thể chấp nhận. Chuyện lạ như vậy chính là hoang đường. Quân gia, Quân Mạc Tà há có thể ngoại lệ?

Trước đó hắn chỉ là mê luyến dung mạo của mình, hơn nữa chỉ là chút tình cảm ấm áp giữa hai người mà thôi, nhưng một khi hắn đã biết chuyện đến bực này. Quân Mạc Tà khó tránh sẽ không thay đổi, làm ra lựa chọn khác.

Một lựa chọn "lý trí", như vậy thì....

Mai Tuyết Yên chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo. Nàng đứng ở chỗ này, nhưng lại cảm thấy chỉ có một mình mình trong trời đất. Không có bất cứ thứ gì có thể dựa vào.

Nơi này, thủy chung không phải là thế giới của ta. Ta vẫn là huyền thú. Ta phải trở lại Thiên Phạt sâm lâm thôi.

Phần tình chàng ý thiếp này, trong muôn ngàn thứ mong muốn, vẫn không thuộc về ta.

Mai Tuyết Yên thần trí mê ly, đột nhiên ý nghĩ trống rỗng, trạng thái đề phòng hoàn toàn biến mất.

Quân Mạc Tà đột nhiên cười ha ha nói :

- Trữ Vô Tình, ngươi nói quả thật không tệ. Nói được đạo lý làm cho bổn công tử động tâm.

Mai Tuyết Yên trợn tròn đôi mắt đẹp, khiếp sợ nhìn hắn, chẳng lẽ hắn cứ như vậy tỏ rõ lập trường sao?

Chỉ nghe Trữ Vô Tình vui mừng nói :

- Quân công tử có thể lạc đường biết quay lại, kìm cương ngựa bên bờ vực thẳm, thật là quá tốt, bội phục.

Quân Mạc Tà lắc lắc đầu, trào phúng nói:

- Ngươi nói lần này, rất chân thành, tin rằng đủ để cảm động rất nhiều người, càng làm cho tuyệt đại đa số người hồi tâm chuyển ý, đáng tiếc, ngươi vẫn không biết thái độ làm người của bổn công tử.

Hắn chậm rãi lui ra phía sau nhẹ nhàng đưa tay, ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Mai Tuyết Yên đang run rẩy, siết nhẹ một chút, dùng âm thanh nhẹ nhàng nhất nói:

- Nàng lại dám cả gan không tin trượng phu của mình, đợi chuyện này qua đi, ta sẽ dùng gia pháp xử nàng.

Hắn nói những lời này cực nhanh, nói rất có phong độ, nghiêm khắc, nhưng cũng làm Mai Tuyết Yên đang run rẩy cũng phục hồi sinh cơ, tiếp đến liền cảm giác được sự ấm áp trong lòng, như nhìn thấy được ánh sáng cuối đường hầm. Suy nghĩ hỗn loạn trong đầu tựa hồ trong nháy mắt đã biến mất không còn chút dấu vết.

Vẫn là cách ôm ấp ấm áp như lần đầu.

Nước mắt nàng đột nhiên chảy xuống, giống như những hạt ngọc rơi vậy, trong lòng nàng vẫn còn chút sợ hãi run rẩy, nghĩ lại mà cảm thấy sợ hại, đau đớn.

Quân Mạc Tà hết sức mềm nhẹ kéo Mai Tuyết Yên vào lòng, ôm vòng eo nhỏ nhắn, quay đầu nhìn Trữ Vô Tình, lạnh lùng nói:

- Nói về chuyện này, ngươi biết, chẳng lẽ ta không biết sao? Ta đã sớm lo nghĩ đến chuyện này, cũng tự hỏi ông trời, nhưng lời nói của ngươi đã hoàn toàn thức tỉnh, càng làm cho ta hạ quyết tâm.

Quân Mạc Tà ánh mắt thân mật nhìn Mai Tuyết Yên trong lòng, liếc mắt một cái, sau đó ngẩng đầu lên, kiên quyết nói :

- Ta vốn là kẻ không có đức hạnh, lãng tử, một tên phá gia chi tử, quần là áo lụa, cách nói của thế nhân với ta mà nói chính là không bằng chó má. Quân Mạc Tà ta chưa bao giờ là người, cũng không phải huyền thú, lại càng không mỹ mạo, trí tuệ hoặc có thực lực gì?

Quân Mạc Tà cười ngạo nghễ, cương quyết nói:

- Cái lão tử coi trọng chính là chân tình. Người thì như thế nào? Huyền thú thì sao? Chỉ cần có chân tình, tất cả những cái khác không đáng nhắc tới. Nói tới tương lai, cho dù Tuyết Yên hạ sinh ra một bán nam bán nữ thì đó cũng là hậu nhân của Quân Mạc Tà ta, nếu nàng quả thực sinh cho ta một tiểu huyền thú thì đó cũng là con của Quân Mạc Tà ta. Ta sẽ nuôi dạy nó thành người, làm tròn trách nhiệm một người cha. Trữ Vô Tình, nói thật lòng, nếu là sinh con trai giống như Tam Đại Thánh Địa các ngươi đê tiện vô sỉ, vậy ta thà để Tuyết Yên hạ sinh tiểu huyền thú cũng không thấy tức giận gì.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 193: Nhu Tình Và Sát Khí.

Trữ Vô Tình sắc mặt xanh mét, mắt hắn như muốn phun lửa:

- Quân Mạc Tà ngươi quả nhiên là chấp mê bất ngộ. Ngươi, rồi có một ngày ngươi sẽ phải hối hận. Người lấy thú, thật là chuyện hoang đường, thiên hạ chê cười. Xem ra, tương lai Quân gia, tiếng xấu truyền khắp thiên hạ là việc không thể thay đổi được nữa rồi.

- Cứ cho là Quân gia mang tiếng xấu thì sao, cứ coi như ta thực có hậu duệ tiểu huyền thú thì sao. Con mẹ nó, cũng đâu phải là việc của Trữ Vô Tình ngươi?

Quân Mạc Tà trừng mắt, buồn bực nói:

- Trữ Vô Tình, ngươi không phải là ta, cũng không phải cháu ta, ngươi thao thao bất tuyệt làm cái chó gì? Ngươi xứng sao? Ta thật sự cảm thấy kì quái, các ngươi bày đặt mặc kệ chuyện chính sự, nhưng lại quản chuyện nhà của ta. Con mẹ nó, ngươi có phải rảnh rỗi quá hóa rồ không?

Trữ Vô Tình thân hình run lẩy bẩy, đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Thật làm cho lão phu tức chết mà.

- A, ta đã biết, hiểu rồi. Trữ Vô Tình, có phải lão bà ngươi chết, ngươi cả đời cô độc, liền muốn người khác cũng cô độc cả đời.

Quân Mạc Tà chua ngoa nói:

- Trên đời này người bình thường vẫn rất nhiều, mọi người đều mong muốn có lão bà ôm ngủ trong chăn ấm nệm êm trong tổ uyên ương của họ, tuyệt đối không có mấy người giống như ngươi phải đi kiếm lão bà nơi thanh lâu. Trữ Vô Tình, vừa rồi ngươi có nói với ta trong ba điều bất hiếu thì tội không có hậu duệ là nặng nhất. Ta và Tuyết Yên cưới nhau xong coi như sinh ra huyền thú thì nó cũng mang họ Quân. Nhưng còn ngươi thì sao? Sau khi ngươi chết thì sau đó còn có người họ Trữ sao? Thật sự là thê lương nha, muốn tìm một đầu huyền thú để cúng tế trước phần mộ của ngươi cũng là một việc khó khăn.

Trữ Vô Tình bị Quân Mạc Tà nói tức giận đến xì khói, sắc mặt xanh mét, ánh mắt cuồng loạn như muốn xông lên ăn tươi nuốt sống đối phương. Quân Mạc Tà vẫn ôm lấy chiếc eo thon nhỏ của Mai Tuyết Yên, cúi đầu, nựng cái mũi nhỏ của nàng một phen, ôn nhu cười nói:

- Lão bà của ta thấy ta mắng lão già kia có đỡ tức không? Có cảm giác thoải mái không? Hay nếu nàng cảm thấy chưa đủ, ta sẽ mắng tiếp, lão công của nàng rất mãnh mẽ nha, mặc dù không phải là thiên hạ đệ nhất nhưng chắc chắn là nằm trong ba thứ hạng đầu.

Mai Tuyết Yên thôi khóc, dịu dàng nở nụ cười, tựa đầu vào lồng ngực của hắn, ngón tay mảnh khảnh vẻ vài vòng linh tinh trên ngực hắn, thấp giọng nói:

- Những lời chàng nói là từ đáy lòng?

Quân Mạc Tà nghiêm túc nói:

- Nếu có chút gian dối, sẽ bị sét đánh, vạn kiếm xuyên thân, chết không toàn thây...

Hắn còn chưa nói xong, miệng đã bị một bàn tay nhỏ bé trắng muốt tỏa mùi thơm ngát chặn lại, cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy Mai Tuyết Yên mắt rưng rưng, một lúc sau mới rơi lệ, hai mắt mở to như muốn nhìn xuyên thấu qua người hắn, nói từng chữ một:

- Ta tin chàng!

Quân Mạc Tà mỉm cười, rốt cục cũng yên lòng, trán kề trán với Mai Tuyết Yên, ôn nhu nói:

- Nàng tin ta, ta thật không còn sợ bất cứ điều gì nữa. Có trời mới biết sắc mặt của nàng vừa rồi khó coi đến độ nào, ta rất đau lòng, nếu nàng rời xa ta, ta thật không muốn sống nữa, không có nàng, ta sống cũng không còn ý nghĩa gì.

Quân Mạc Tà mẫn cảm cảm giác được lời nói của Trữ Vô Tình để lại trong lòng Mai Tuyết Yên bóng ma khó diệt, cho hắn không tiếc lấy sinh tử bản thân để xóa bỏ hoàn toàn băn khoăn trong lòng Mai Tuyết Yên. Nói thì nghe có chút buồn nôn nhưng nữ nhân lại thích nghe những điều này.

Mai Tuyết Yên nấc nghẹn ngào, nước mắt rơi lã chã làm ướt phần áo bông trước ngực Quân Mạc Tà, nức nở nói:

- Ta nhất định sẽ không rời bỏ chàng.

Quân Mạc Tà cảm thấy nhẹ lòng, cúi đầu hôn nhẹ nhàng lên trán nàng. Mai Tuyết Yên thân hình run run, ngẩng đầu lên cùng Quân Mạc Tà đối diện, mắt rưng rưng, mỉm cười. Mặc dù bốn phía đều là cường địch nhưng một đôi nam nữ này lại làm chuyện tình lưu luyến ở ngay trong vòng vây của địch không coi ai ra gì.

Trữ Vô Tình rốt cục cũng phục hồi khí tức trở lại, rít gào lên:

- Hay cho một đôi không biết điều, một đôi cẩu nam nữ không biết liêm sỉ. Tất cả mọi người động thủ, vì nhân gian trừ bỏ mối hiểm họa yêu nghiệt này.

Quân Mạc Tà ôm Mai Tuyết Yên, ghé gần lỗ tai nhỏ trắng tinh trước mặt, nhỏ giọng nói:

- Lão bà, nàng hiện tại thế nào rồi? Nếu tâm tình vẫn chưa hoàn toàn bình phục, nàng hãy đứng một bên quan sát, xem vi phu của nàng đại chiến đám người xấu xa này như thế nào, ngạn vạn lần không cần miễn cưỡng.

Mai Tuyết Yên cười mắng hắn một cái, nói:

- Ta đâu có yếu ớt như vậy. Chỉ cần chàng... Chỉ cần chàng... Chỉ cần chàng không thay đổi, ta sao có thể bị kẻ khác đả kích được. Một mình chàng ra tay, người ta... người ta không yên tâm.

Lời nói vừa xong, liền không khỏi thẹn thùng, xấu hổ, cúi đầu xuống.

Quân Mạc Tà cười ha ha, chỉ nghe thấy phía sau tiếng rít nổi lên bốn phía, âm thanh kim loại ma sát vào không khí vang lên vun vút, hai người nhìn nhau cùng mỉm cười, hai thân ảnh màu trắng như đồng thời hòa vào nhau, bỗng nhiên xuất hiện hai đạo hào quang sáng ngời chói mắt: Mai Tuyết Yên Vương Giả Chi Kiếm và Quân Mạc Tà Viêm Hoàng Chi Huyết đồng thời ra khỏi vỏ. Kiếm khi lạnh lẽo phóng lên cao. Đinh đinh, đang đang, liên tiếp rất nhiều tiếng vang giòn nổi lên, kiếm quang lại tiếp tục ra uy. Quân Mạc Tà di chuyển với tốc độ cực cao bên trong thân ảnh màu trắng rồi đột ngột biến mất sau một đoàn kiếm quang chói mắt bên trong, đợi cho kiếm quang tan hết, thì đã không còn thấy bóng dáng Quân Mạc Tà đâu cả. Thân ảnh của Mai Tuyết Yên như điện, từ trong luồng đao kiếm điên cuồng vây quanh tìm ra khe hở, nhẹ nhàng thoát ra, giống như một luồng gió vô hình tiếp xúc với đao kiếm, dễ dàng theo mũi nhọn trượt tới. Nhưng trong tay nàng, Vương Giả Chi Kiếm tuyệt không phải là thứ mà đỉnh cấp cường giả của Độn Thế Tiên Cung có thể khinh thường, bọn họ đều là những tay lão luyện, là những nhân vật đã từng kinh qua mạo hiểm nhiều lần trong đời, lại nói ngày đó ở Quân gia cũng đã biết đến bội kiếm của Mai Tuyết Yên chính là một thanh thần binh lợi khí thế gian hiếm có. Lúc đó, có những người bị tổn thất nặng, không chỉ có binh khí bị chém gãy mà ngay cả cánh tay cũng chỉ còn lại một, làm cho sức chiến đấu giảm mạnh, đến nay không thể khôi phục, một thân thực lực hao tổn hơn một nửa. Giờ phút này, nhìn

thấy Mai Tuyết Yên lần thứ hai dùng lại chiêu cũ, ngu sao còn cùng nàng lấy cứng chọi cứng. Một loạt kiếm đều chọn đối sách bỏ qua, một kiếm không trúng đích liền nhanh chóng rút về.

Mai Tuyết Yên tung hoành giữa vòng vây, áo trắng bay trong gió, trường kiếm như rồng, chỉ nam đánh bắc, mọi người thấy phong mang của thần kiếm tuyệt thế trong tay nàng đi đến đâu là lui đến đó, trong nhất thời tạo thành cảnh Mai Tuyết Yên lấy ít đánh lui nhiều, uy phong vô cùng.

Mai Tuyết Yên có thể đạt được thành quả chiến đấu như vậy, ngoại trừ thực lực cường hãn, thần binh sắc bén thì cũng do nhân số đối phương quá nhiều, căn bản là không cần tìm kiếm mục tiêu, chỉ cần nơi nào thần kiếm lướt qua, nơi đó đều có địch nhân, chỉ cần ra tay đánh bừa cũng trúng.

Về phương diện Độn Thế Tiên Cung, tuy nói có hai mươi chín vị cao thủ đỉnh đỉnh đại danh nhưng mà cùng lúc có thể giao thủ với Mai Tuyết Yên, nhều nhất cũng chỉ có ba hoặc bốn người mà thôi. Nhân số nhiều ngược lại bó chân, bó tay lẫn nhau, đấu pháp không có chỗ để thi triển. Trữ Vô Tình thấy tình hình chiến đấu bất lợi, sắc mặt trầm trọng, hắn cũng hiểu được ảo diệu trong đó, tức khắc hét lớn:

- Hồ Mộng Long, ngươi cùng ba vị huynh đệ tiến công, những người khác tạm lui ra sau. Bốn người làm một tổ, luân phiên tiến công, chỉ cần thấy tình thế nguy cấp thì lập tức tùy thời ngừng tay. Lúc tổ thứ hai ra tay, tổ thứ nhất phải lập tức lui ra. Những người không tham chiến bố trí thành vòng vây bao quanh, phòng bị nàng ta chạy trốn, nếu cần thiết cứ sử dụng Ám Thanh Tử!

Giữa sân vang lên một tiếng thét gào, đại bộ phận đám người đang bao vây lập tức vọt ra sau, chỉ để lại bốn người vây quanh Mai Tuyết Yên tiếp tục triển khai đại chiến. Bốn thanh trường kiếm sáng trắng như tuyết tạo ra những lớp bông tuyết dày đặc, từng lớp chồng lên nhau; như tia chớp xẹt ngang bầu trời trời, một dãy lưu điện từ bốn phía phát ra.

Mai Tuyết Yên hít một hơi thật sâu, thân hình uyển chuyển, lay động bay tới, nhìn vừa điệu nghệ vừa tiêu sái tự nhiên, cũng không bởi vì đối phương thi triển thuật xa luân chiến mà hấp tấp vội vàng.

- Cố gắng dùng lực đối chưởng. Nhân số chúng ta chiếm ưu thế tuyệt đối, hao tổn nguyên lực có lợi đối với chúng ta.

Trữ Vô Tình ở ngoài khàn giọng rống to:

- Hồ Mộng Long, cái tên ngốc tử nhà ngươi, nàng ta lúc trước đã đại chiến cùng Chí Tôn Kim Thành, tất nhiên trọng thương không nhẹ, cho dù là may mắn không tổn thương nhưng nguyên lực tổn hao rất nhiều, vì sao còn muốn dùng binh khí tiến công? Trực tiếp dùng lực, dùng huyền lực, ép nàng ta đối chưởng, gia tăng việc tiêu hao nguyên lực của nàng ta, giày vò, vây chết nàng ta.

Trong trận, Hồ Mộng Long chính là một vị Chí Tôn chi thượng cao thủ của Độn Thế Tiên Cung, lúc này hắn đang kề vai chiến đấu với ba người khác. Bốn người này cùng tới Độn Thế Tiên Cung, tâm đầu ý hợp sau đó kết bái huynh đệ, về sau thường xuyên luyện tập cùng nhau, trải qua thời gian gần trăm năm, tâm ý dần tương thông, phối hợp ngày càng ăn ý, đạt tới lô hỏa thuần thanh. Lúc này bốn người cùng phối hợp tấn công nhưng lại có cảm giác bó buộc chân tay, vô cùng kinh hãi.

Mặc dù mọi người đều biết Mai Tuyết Yên chính là Thiên Phạt đệ nhất thú hoàng, thực lực tất nhiên mạnh mẽ, nhưng cũng không nghĩ tới lại mạnh mẽ tới mức này. Phải biết rằng Hồ Mộng Long thực lực đã đạt tới đỉnh phong Chí Tôn chi thượng, ba người huynh đệ của hắn tuy rằng kém một chút nhưng cũng gần tới cực hạn. Thần Huyền thập nhị phẩm, từng bước lên trời. Thần Huyền tứ phẩm, bất quá chỉ là trình tự Thần Huyền bình thường, nhưng một khi đạt được ngũ phẩm, thực lực tăng vọt đến tu vi Chí Tôn, vượt qua Thần Huyền cửu phẩm, thì đã vượt qua phạm trù Chí Tôn, chính là Chí Tôn chi thượng. Nhưng nếu có thể vượt qua tất cả Thần Huyền thập nhị phẩm thì lại có một cấp bậc mới, chính là Tôn Giả. Đây chính là thực lực hiện giờ của Mai Tuyết Yên.

Cấp độ, thực lực là vô hạn trong thế giới này. Sinh mệnh là hữu hạn, võ học là mênh mông. Những lời này áp dụng cho bất kỳ một thế giới nào. Nếu một thiên tài võ học có được sinh mệnh vô hạn, vậy đến tột cùng hắn sẽ đạt tới dạng gì, không ai có thể nói rõ được. Thậm chí cũng không nhất định phải là thiên tài, chỉ cần có đủ thời gian, bất luận kẻ nào cũng có thể có được thực lực cường hãn.

Chỉ tiếc nhân loại sống lâu bực này cũng đã là cực hạn, chỉ có thể đành bỏ qua mà thôi.

Hồ Mộng Long hét lớn một tiếng, bay người lên, trường kiếm nháy mắt tra vào vỏ, hai tay xuất ra chưởng lực Bài sơn đảo hải, điên cuồng đánh tới, thân hình của hắn trên không trung thay đổi phương vị liên tục, nháy mắt cả bầu trời đều như bị che kín bởi từng đôi cự thủ, quét qua mọi nơi, ầm ầm lao xuống. Hắn hiển nhiên là nghe theo lời nói của Trữ Vô Tình.

Hiện tại cũng không phải là lúc tỏ ra anh hùng, không ngại dùng tổn thương của người bên mình đổi lấy tổn thương của đối thủ, chỉ cần có thể làm Mai Tuyết Yên gia tăng nội thương nhiều hơn một chút, thì sẽ có trợ giúp rất lớn cho hành động hôm nay. Noi theo tư tưởng này, ba người khác cũng nhanh chóng quăng kiếm dùng chưởng, khai rồi hợp, xuất ra công kích cuồng mãnh. Bốn đại cao thủ cùng nhau ra tay, uy thế làm cho người ta phải sợ hãi, chưởng lực gần như liên miên bất tận, không để cho Mai Tôn Giả tiếp tục tận dụng thân pháp nhanh nhẹn khéo léo của mình!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 194: Tính Nhầm

Mai Tuyết Yên nghe được lời của Trữ Vô Tình thì không hỏi cười châm biếm, nói:

- Trữ Vô Tình, biện pháp của ngươi quả thật vô sỉ, quả nhiên là không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Quần chiến, xa luân chiến còn chưa đủ, lại tùy thời chuẩn bị sử dụng ám khí. Độn Thế Tiên Cung, quả nhiên không hổ là danh môn đại phái, thủ đoạn làm việc quả nhiên là quang minh lỗi lạc, ngay cả việc đê tiện bỉ ổi nhất cũng dùng được. Bản tôn bội phục các ngươi sát đất.

Nói xong cả người lắc nhẹ dời đi, nhưng vẫn hoàn toàn không tránh né thế công bao trùm khắp không gian, lại còn thuận vung kiếm chém ra, đem bốn gã cường địch bức ra xa.

Những lời nói này đều làm những người tại đó đỏ mặt tía tai. Khi xưa, trước khi vào Độn Thế Tiên Cung, người nào cũng là cường giả một đời tung hoành giang hồ, tiếu ngạo thiên hạ, độc lai độc vãng. Bây giờ đã vào Độn Thế Tiên Cung, thực lực tăng hơn trước, thân phận càng được tôn vinh, thế nhưng lúc này đối phó với địch nhân phải quần chiến, xa luân chiến, thậm chí còn định dùng đến ám khí, đều cảm thấy mất hết mặt mũi.

Trữ Vô Tình hừ lạnh một tiếng, nói:

- Mai Tôn Giả, không cần phải dấu đầu hở đuôi, ngươi dùng phép khích tướng cũng không có ích lợi gì đâu. Ta lần này vốn là vì muôn dân thiên hạ, tự nhiên muốn giữ lại tấm thân hữu dụng chuẩn bị cho Đoạt

Thiên chi chiến ngày sau. Nếu vì sính danh anh hùng, đem tính mạng chôn vùi trong tay ngươi thì đó mới chính là chân chính lãng phí. Vì tương lai đại lục, ta Trữ Vô Tình không thẹn với lương tâm.

- Hay cho câu không thẹn với lương tâm.

Mai Tuyết Yên thét dài một tiếng, đột nhiên cười to nói:

- Không sai, không sai. Quả nhiên là phong phạm của Độn Thế Tiên Cung. Vì câu nói "không thẹn vơi lương tâm" này của ngươi, ta ra tay giết người cũng không thẹn với lương tâm!

Mai Tuyết Yên lời còn chưa dứt liền đem trường kiếm xuất ra, kiếm quang tỏa sáng giống như một đóa hoa Mẫu Đơn mới nở, phát ra tiếng nổ lớn bắn về bốn phía, tiếp đó lại mở ra một vòng, một chùm hoa kiếm lại bay ra, trong tay nàng tuy là trường kiếm nhưng trong mắt người khác lại như là pháo hoa, từng chùm sáng hoa kiếm như vô cùng vô tận liên miên bắn ra, làm cho Hồ Mộng Long huynh đệ bốn người tay không đối địch nhất thời lâm vào khốn cảnh, chật vật không chịu nổi. Trữ Vô Tình dùng lời lẽ vô sĩ không thể nghi ngờ chính là muốn làm cho Mai Tuyết Yên nhức đầu, không muốn sống nữa. Nhưng giờ phút này, huynh đệ Hồ Mộng Long bốn người đều có nỗi khổ không nói nên lời, chỉ toàn lực trốn tránh. Hắn đã tính toán khi nhóm người mình đã quăng kiếm, dùng tay, như vậy Mai Tôn Giả thân phận cao thượng há lại tự hạ giá trị của mình, dùng kiếm đối phó với kẻ tay không tấc sắt. Đây chính là phong độ của cường giả đỉnh cấp. Nếu Mai Tôn Giả thu hồi trường kiếm vậy thì bốn người phe mình cũng có thể xông tới đánh bừa. Chỉ cần đánh trúng một chiêu thì thắng lợi nắm chắc trong tay vì nội phủ sẽ bị chấn động dẫn tới bị thương, ngay cả khi Mai Tôn Giả không bị tổn thương thì cũng tổn hao huyền khí khi đối chưởng, tổn hao càng nhiều bọn họ càng có lợi.

Nhưng bọn họ đã tính toán sai lầm. Bọn họ trăm ngàn lần đều không tưởng tượng ra bốn người mình đã đem kiếm thu vào, dùng tay công kích, nhưng Mai Tuyết Yên hoàn toàn không để ý tới cái gì gọi là phong

độ cường giả, vẫn như cũ ỷ vào thần kiếm, dồn sức tấn công, phá tan màn chưởng phong dày đặc, đuổi giết bốn người như chó chạy gà bay, cực kỳ nguy hiểm.

Trữ Vô Tình nói không sai, nếu dụng binh khí, thì quả thật không để đánh bừa, Mai Tuyết Yên sử dụng kiếm rất sắc bén, rất lợi hại, chỉ sợ khi phe mình đánh bừa, binh khí của mình bị gãy trước tiên, làm sao có thể đánh bừa được nữa. Nhưng dùng chưởng thì lại có thể. Nhưng đối phương vẫn dùng kiếm, kiếm khí tung hoành, ngay cả chưởng phong chặt chẽ như vậy cũng không cản nổi kiếm khí, tình cảnh càng thêm tồi tệ hơn. Chẳng lẽ có thể dùng đôi tay và huyết nhục thân thể đi ngạnh kháng cùng thần kiếm chém sắt như chém bùn. Như vậy không phải là muốn chết sớm hơn sao?

Nhưng bọn họ đâu có biết, Mai Tuyết Yên khi thấy bọn họ quăng kiếm dùng chưởng thì cũng tính thu hồi trường kiếm, công bằng quyết phân thắng bại nhưng đúng lúc này, bên tai Mai Tuyết Yên vang lên tiếng truyền âm của Quân Mạc Tà:

- Không được quăng kiếm, bọn hắn biết nàng bị thương, chính là một sai lầm, nàng lại quăng kiếm, vậy xem như là bọn hắn đoán đúng. Nàng sao còn ngu ngốc như vậy, bọn người đó chẳng kể thân phận vây đánh nàng, nàng còn theo chân bọn chúng giảng đạo nghĩa...

Thanh âm của Quân Mạc Tà thật sự bá đạo, nhưng trong lòng Mai Tuyết Yên lại vô cùng ngoan ngoãn, nghe theo lời của hắn, tiếp tục dùng kiếm công kích, quả nhiên là đạt được lợi ích to lớn. Mặc dù ít nhiều có chút không hợp với thân phận của mình nhưng khóe miệng mỉm cười vì những lời quan tâm ngọt ngào này.

Ẩn thân giữa không trung, Quân Mạc Tà lại càng cực kỳ khinh bỉ. Biết rõ trong tay đối phương là một thanh bảo kiếm đủ để trảm kim đoạn ngọc, vậy mà còn lựa chọn bỏ kiếm dùng tay không, quả thực là ngu không ai bằng.

Thân phận là cái gì?

Phong độ là cái gì?

Có thể so sánh với tánh mạng trọng yếu sao? Hơn nữa, Độn Thế Tiên Cung một khi đã vô sỉ như vậy thì còn cần gì để ý quy củ giang hồ với bọn chúng.

Lão tử chính là quy củ.

- Mai Tôn Giả, uổng cho ngươi là người đứng đầu Thiên Phạt, lại dùng kiếm khi dễ người tay không tấc sắt, quả thật là không công bình, lão phu thật sự cảm thấy xấu hổ thay cho ngươi.

Trữ Vô Tình thấy tình huống như vậy, trong lòng càng khẩn trương.

Hắn cũng thật không ngờ Mai Tuyết Yên lại tiếp tục dùng kiếm, trong trí nhớ của hắn, đây hoàn toàn không phải là tác phong của Mai Tôn Giả.

- Trữ Vô Tình, nếu muốn công bằng thì một chọi một quyết chiến sinh tử, thế nào? Các ngươi ngay cả một trăm người xa luân chiến, bản tôn tuy một người một kiếm cũng phụng bồi tới phút cuối cùng. Huống chi bây giờ các ngươi lại là bốn người liên thủ.

Tuyết Yên cười lạnh nói.

Trữ Vô Tình nghẹn lời, sau một lúc lâu mới cả giận nói:

- Mai Tôn Giả đi theo tiểu tình nhân của ngươi xem ra đã học được không ít a. Chẳng qua thanh niên thường xúc động nhất thời, đến một ngày sẽ đổi ý, khi đó, cho dù ngươi là Thiên Phạt đệ nhất nhân không bị Quân gia đuổi ra khỏi nhà cũng bị chồng ruồng bỏ, đến lúc đó cũng đừng trách Trữ mỗ không nói cho ngươi biết trước.

Hắn vô kế khả thi, lại đột nhiên dùng phương pháp này, ý đồ chọc giận Mai Tuyết Yên, tạo ra cơ hội.

Nhưng hắn không biết bởi vì câu nói này của hắn mà khơi dậy sát khí mạnh mẽ trong tròng Mai Tuyết Yên.

- Bỉ ổi.

Mai Tuyết Yên quả nhiên lông mày dựng đứng, quát một tiếng, trường kiếm vũ lộng cuồn cuộn, giống như sóng Trường Giang, tạo ra thế công sắc bén. Hồ Mộng Long huynh đệ bốn người không ngừng kêu khổ, thầm mắng chủ ý bẩn thỉu của Trữ Vô Tình, hiện tại muốn xuất kiếm ra nhưng cũng không có cơ hội. Tên này rãnh rỗi quá hay sao mà đi kích bác nàng ta làm gì? Làm cho chúng ta thân lâm vào hiểm cảnh.

Trữ Vô Tình kinh hãi vô cùng. Hắn một bên nhìn chăm chú vào vòng chiến, một bên lưu ý tình hình Quân Mạc Tà. Hắn là tay đa mưu túc trí, sao có thể bỏ qua nhân tố có thể ảnh hưởng đến cuộc chiến nhưng hắn vẫn có điều không hiểu, Quân Mạc Tà tại sao lại biến mất, nhưng sao lại biến mất trong không trung được, rất khó hiểu. Trong lòng hắn vẫn nhớ rõ ràng, Quân Mạc Tà người kiếm hợp nhất tuôn ra hàng nghìn hàng vạn kiếm quang trên không trung nhưng không công kích bất kì người nào, vậy mà đạo kiếm quang sáng chói như ngọc đó một lúc sau lại biến mất, Quân Mạc Tà cũng biến mất theo. Sự cố này thật sự rất quỷ dị. Mà thân pháp của Quân Mạc Tà xem ra đã được sự phụ chân truyền. Đối với tiểu tử này cần phải đánh giá lại một lần nữa. Hơn nữa còn cần phải cẩn thận đề phòng sau lưng phòng hắn đánh lén.

Lúc này, trong vòng chiến, Hồ Mộng Long thất thanh thét lên, bi phẫn không thôi, một vị huynh đệ của hắn đã bị một kiếm thần kỳ của Mai Tuyết Yên trực tiếp chém từ bả vai đến xương sườn, làm thành một vết thương thật sâu, lộ rõ xương bên trong. Đó là do Mai Tuyết Yên cố ý không để bại lộ thực lực, không toàn lực phát huy, nếu không thì với thực lực của hắn, chưa đạt tới Chí Tôn chi thượng, làm sao có thể may mắn thoát được.

Trữ Vô Tình thần sắc vẫn bất động, lạnh lùng hạ lệnh:

- Hồ Mộng Long, bốn người lui ra. Tổ khác xông lên.

Hồ Mộng Long khàn giọng kêu to:

- Ta không lui. Ta muốn báo thù cho lão tam. Trữ thủ tọa, máu của huynh đệ ta đã chảy xuống nơi này, còn bốc hơi nóng, ta làm sao có thể lui. Thù này thề không bỏ qua.

Hắn thấy rất rõ ràng, huynh đệ của mình, chỗ xương sườn máu tươi vẫn chảy ròng ròng, miệng vết thương hoàn toàn bị vỡ ra, nội tạng lòi ra cạnh chỗ xương trắng nhìn rất ghê người. Thoạt nhìn một kiếm nhẹ nhàng này của Mai Tuyết Yên tưởng như không nguy đến tính mạng nhưng dưới con mắt tinh tường, một kiếm nhẹ nhàng kia lại ẩn chứa kiếm khí bạo liệt, nhưng không bạo phát lập tức mà một lát sau mới phát ra, đem khoang bụng người đó toàn bộ cắt đứt, muốn cứu cũng không được. Tuy rằng không đến mức chết ngay nhưng với thương thế nghiêm trọng như vậy thì cũng không còn hi vọng sống sót.

Trữ Vô Tình lạnh lùng nghiêm nghị trách mắng:

- Hồ Mộng Long, ta kêu ngươi lui.

Hồ Mộng Long ngửa mặt lên trời gào thét, rống to, hai mắt đỏ ngầu, thế nhưng không thèm để ý tới mệnh lệnh của Trữ Vô Tình, rống giận đánh tiếp. Huynh đệ chết thảm, không ngờ làm cho hắn mất hết lý trí, như một người điên. Đột nhiên, gã cao thủ bị cắt ngang bụng lộ vẻ sầu thảm, bi thương quát lên:

- Lão Đại, đệ xin đi trước một bước.

Gã cao thủ bị thương kia biết cái chết cách mình không xa, lại thấy đại ca thay mình báo thù, không để ý tính mạng, lật úp người lại, làm cho trái tim không khỏi rơi ra nhưng lại dứt khoát không xử lí vết thương, vận dụng tất cả huyền khí còn sót lại, cả người hiện lên hắc khí nồng đậm, gào thét lớn hơn cả sói tru, không tránh không né, lao thẳng vào Mai Tuyết Yên điên cuồng công kích. Mặc cho dạ dày kéo dài bên ngoài thân thể nhưng hắn cứ như vậy lao tới. Thương thế của hắn mặc dù đã đủ trí mạng nhưng bản thân dù sao cũng tiếp cận thực lực Chí Tôn chi thượng, hiện giờ toàn lực liều chết, hoàn toàn không để ý tới an nguy bản thân, uy lực quả nhiên vô cùng lớn.

Mai Tuyết Yên đôi mắt hoàn toàn lạnh băng, "phốc" trường kiếm chuẩn xác đâm xuyên tim nhưng người này vẫn không lùi, hai mắt trợn tròn, hai tay giang ra, lao nhanh về phía trước, tựa hồ muốn bóp cổ Mai Tuyết Yên. Mai Tuyết Yên không dám sơ suất, liền bay ngược lại, xoay người tung một cước, gần như vô số tàn ảnh đá vào lồng ngực của hắn, lúc đó mới đem thi thể đã chết của hắn mạnh mẽ đá bay ra ngoài, thân thể người nọ giữa không trung nứt toác ra, máu bắn tung tóe đầy trời. Người này tuy hi sinh nhưng cũng cản trở thành công, phía trước và sau Mai Tuyết Yên không ngờ có tới bảy thanh trường kiếm đồng thời đâm tới. Tổ thứ nhất chưa lui, tổ thứ hai đã công tới.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 195: Nổi Giận Lôi Đình, Giết Thẳng Tới Địa Ngục.

- Đúng là ếch ngồi đáy giếng không biết trời đất bao la, nếu không cho các ngươi nếm chút lợi hại, các ngươi lại cho rằng lá gan mình lớn.

Mai Tuyết Yên cười lạnh một tiếng, lệ quang trong mắt chợt lóe lên, cả người bay lơ lững giữa không trung, xoay người tao nhã, đầu hướng xuống đất, đổi từ một tay thành cả hai tay cầm kiếm, từ hư không, trường kiếm mạnh mẽ bổ xuống. Nhát kiếm này quả thực là kinh thiên động địa. "Ô ô" một tiếng kêu to đột nhiên vang lên, trước mắt bảy đại cao thủ xuất hiện một bức tường ánh sáng vàng óng ánh cao ngất, lóe ra một chút hàn khí, như hoàn toàn ngưng tụ thành thực chất.

Một kiếm này nhìn từ trên xuống thì đơn giản nhưng phạm vi bao trùm một kiếm này lại trải rộng toàn bộ chiến trường. Bảy đại cao thủ đồng thời cảm thấy sợ hãi, cảm giác được một kiếm này muốn tránh cũng không thể được. Một kiếm này nhắm tới toàn bộ chỗ yếu hại trên thân thể, kiếm quang chưa đến mà kiếm khí đã đập vào mặt phát lạnh, hoàn toàn không có chỗ để mà tránh.

Lựa chọn duy nhất cũng chỉ là ngạnh kháng.

Chỉ có liều mạng thì mới có một đường sinh cơ.

Với sát chiêu cực kỳ khủng bố như vậy, tin rằng bất luận kẻ nào muốn sử dụng đều phải trải qua quá trình tích lũy, tụ lực sau đó mới có thể phát ra.

Nhưng với Mai Tuyết Yên thì lẽ thường này hoàn toàn bị phá vỡ.

Cứ như vậy, tùy tiện thả người áp xuống, một kiếm nơi tay tùy ý đánh ra.

Điều nằm ngoài thực tế như thế làm sao không kinh ngạc cho được?

Bảy đại cao thủ đồng thời rống to, hít một hơi thật sâu, tại lúc này tập trung toàn bộ năng lực bản thân, liều mạng đón đánh. Hồ Mộng Long một mình một kiếm tiến tới trước, nháy mắt bạo phát toàn bộ công lực bản thân, không giữ lại một chút gì, cả người hướng về phía phiến kim quang óng ánh lao tới, không cầu thắng chỉ muốn đồng quy vu tận.

Hắn điên cuồng gào thét, nháy mắt người kiếm hợp nhất, đem mọi thứ vất bỏ phía sau, giờ khắc này, trong lòng hắn chỉ muốn báo thù.

Kiếm như lưu tinh, vừa lóe lên đã tới.

Tất cả mọi người trừng mắt nhìn một kiếm kinh thiên động địa, thần sầu quỷ khóc, hồn xiêu phách lạc này. Liều mạng cũng không khác đánh bừa là mấy. Nếu Mai Tôn Giả thật sự có nội thương trong người thậm chí cho dù không có thương tích, chỉ cần tiêu hao đại lượng nguyên lực, như vậy cuộc chiến được quyết định ở một kích này. Hoặc là chạy trốn, hoặc là... Nhưng nhóm người bên mình đều chuẩn bị sẵn sàng.

Thành bại trong gang tấc! Tất cả mọi người đều nín thở, toàn bộ tinh thần đều tập trung chú ý vào trận đấu, những khả năng, hướng đi mà Mai Tuyết Yên có thể chạy trốn đều bị giám sát chặt chẽ.

Phanh!!!

Hồ Mộng Long rít lên như khóc, cả người cầm kiếm dẫn đầu đánh lên bức tường kim quang ánh sáng.

Ba! Ba! Ba!

Ba tiếng thanh vang, trường kiếm trong tay Hồ Mộng Long gãy làm ba khúc, sau đó hóa thành bụi bay đầy trời, tiêu tán. Thân thể Hồ Mộng Long giống như bị một đầu quái thú nuốt vào, tay phải vốn cầm kiếm

liền biến mất. Sau đó, giữa không trung, thân người từ đầu, vai, ngực, eo, chân, bàn chân... từng chút từng chút nhanh chóng hóa thành hư ảo.

Giống như ở trước mặt của hắn là một đầu mãnh thú hoang dã vô cùng dữ tợn, đem Hồ Mộng Long từng miếng từng miếng, từ từ nuốt vào trong bụng, không một chút trở ngại.

Còn lại công kích của sáu đại cao thủ lúc này mới cùng kiếm quang của Mai Tuyết Yên chân chính tiếp xúc. Cảnh tượng như đất bằng dậy sóng, hàng tỉ đạo hàn quang lãnh mang phát ra bốn phương tám hướng.

Đồng thời bay ngược trở ra còn có sáu đại cao thủ, mỗi người đều là da tróc thịt bong, cả người đổ máu đầm đìa, hai tay trống trơn, trường kiếm đại đao trong tay đã hóa thành hư vô, một miệng đầy máu, tru lên thê lương, từ giữa không trung rớt xuống.

Lúc này đây, bọn hắn đã hoàn toàn không còn một chút phong độ cao thủ nào, cứ như vậy khoa chân múa tay té xuống, cả thân người giữa không trung muốn thay đổi tư thế cũng vô lực. Bởi vì bọn hắn đã dùng toàn bộ công lực phóng thích trong một kích kia, chịu khổ sở nhận lấy lực phản chấn cường đại hất ngược trở lại.

Ngay lúc đó, đừng nói là ở trên không thay đổi không chế thân thể rơi xuống, chỉ sợ là ngay cả nhúc nhích đầu ngón tay một chút cũng đã khó khăn.

Kiếm quang tan biến, thu hoạch toàn thắng nhưng Mai Tuyết Yên cũng không khỏi lảo đảo lui về phía sau. Áo bào trắng như tuyết cũng hiện ra bảy tám chỗ máu tươi đang chảy, giống như hoa hồng trong tuyết, nhìn rất bắt mắt nhưng ghê người. Sắc mặt của nàng chuyển thành một mảnh xanh trắng, rồi chớp mắt lại thành màu hồng nhạt, thay đổi liên tục ba lần như vậy. "Oa", rốt cục nàng cũng phun nửa ngụm máu tươi. Bảy đại cao thủ tiến công bị một kiếm của Mai Tuyết Yên đánh cho tan tác.

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc.

Sau thân ảnh trước sau rơi xuống đất, mọi người từ trong ám ảnh bởi sự khiếp sợ to lớn vẫn chưa tỉnh lại, cả người giống như khúc gỗ, ngẩn ngơ, sững sờ quay đầu nhìn đã thấy sáu người rơi rụng, lăn quay trên mặt đất, thế nhưng hoàn toàn không có khả năng tự chủ, mỗi lần như vậy đều lưu lại trên mặt tuyết một vết máu lớn.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng rên rỉ lúc này mới vang lên. Nhưng có ba người sau khi rơi xuống đất chỉ lăn lộn hai cái rồi năm im không nhúc nhích. Một tiếng rên rỉ rất nhỏ cũng không nghe thấy, hiển nhiên đã mất mạng tức thì.

Có kẻ bị đứt tay, gãy chân, nhưng đứt tay hay gãy chân thì dù sao vẫn còn tánh mạng. Có kẻ trên người trúng báy tám kiếm, liền không còn mạng để sống.

- Thiên Phạt Phạt Thiên Kiếm!

Tất cả mọi người trong lòng không tự chủ được toát ra sự kính nể và sợ hãi tột cùng. Kiếm kia vốn đã từng là siêu cấp sát chiêu hàng đầu của Thiên Phạt dùng để đối phó với dị tộc nhân trong Đoạt Thiên chi chiến! Mười vạn năm nay, chưa từng có ngoại lệ, nhưng hôm nay, một kiếm này bá đạo này lại bị buộc sử dụng để đối phó với nhân loại, khiến cho mọi người đều có cảm giác trái tim mình kịch liệt kích động! Một kiếm đánh bại bảy đại Chí Tôn cường giả! Một kiếm thật là khủng khiếp! Một kiếm tuyệt thế đến độ kinh thiên động địa, quỷ thần đều khiếp!

Trước mắt quả thực là kỳ tích. Mà những kẻ này đều không tin có kỳ tích thì giờ đây nó lại xuất hiện ngay trước mặt bọn họ.

Ngay khi mọi người vẫn còn khiếp sợ không hiểu rõ chuyện gì xảy ra bên trong thì....

Đột nhiên một đạo quang hoa thê lương khác chợt xuất hiện, mang theo huyết sắc kinh hoàng, từ không trung hiện ra.

Nếu như nói một kiếm của Mai Tuyết Yên giống như cửu thiên lôi đình, thì một kiếm này là từ địa ngục gọi về. Một cái rung chuyển trời đất, một cái vô thanh vô tức; một cái như sấm sét kinh thế,một cái như mưa phùn rả rích.

Luồng kim quang ở phía sau bọn người, vô thanh vô tức, tốc độ cực nhanh đánh tới! Lại là một kiếm uy lực kinh thế hãi tục! Ngay lúc tất cả mọi người trong lòng đang rùng mình, tràn đầy sợ hãi, không chút phòng bị nào thì một kiếm này thình lình xuất hiện! Ám sát, lại là ám sát! Loại ám sát này nắm chắc thời cơ vi diệu, nếu không phải thích khách đứng đầu, căn bản không thể làm được! Phải biết rằng một kiếm này phải cỡ cấp độ với Chí Tôn cường giả! Nhưng dù rằng một kiếm này trông đơn giản nhưng lại không gì có thể phá được! Thần kiếm Viêm Hoàng Chi Huyết!

Một đời Tà Quân, rốt cục tại thời khắc này, chém ra một kiếm quỷ thần khó lường, kì diệu vô cùng!

Kiếm quang kinh hoàng vô thanh vô tức chợt lóe bên hông vị cao thủ thứ nhất, cũng từ vị trí đó với vị cao thủ thứ hai mang theo huyết quang vút ra, hung hăng trảm vào hông vị cao thủ thứ ba!

Người thứ ba rốt cục phát ra một tiếng rống thê lương sợ hãi, nhưng tiếng hô như tắc nghẽn rồi dứt hẳn; hắn càng muốn rút kiếm, thậm chí tay đã nắm được chuôi kiếm nhưng khi hắn rút kiếm ra, chuẩn bị phi thân phản kích thì mới phát hiện từ phần eo tới hai chân của mình đứng thẳng trên mặt đất, chỉ có nửa người trên của mình bay lên.

Hắn kinh hãi, bối rối, toàn lực vận chuyển huyền khí, nhưng khi huyền khí khẽ chuyển lại phát hiện ra lục phủ ngũ tạng của mình từ nửa người rớt ra.

Hắn nặng nề ngã xuống, rồi lập tức dùng trường kiếm chống nửa thân thể đứng lên, tựa như cọc gỗ bị cắt bỏ, chỉ còn một phần cắm trên mặt đất.

Ánh mắt của hắn lo sợ nghi hoặc, nhìn xung quanh, tìm kiếm nhưng không thấy bất cứ thứ gì, một đạo kiếm quang kia lại vô thanh vô tức biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

Hắn muốn nói cái gì đó nhưng vừa há miệng liền phun ra một ngụm máu tươi, chỉ duy nhất một ngụm máu tươi vì máu của hắn đã theo nửa thân hình chảy ra ngoài hết sạch!

Với trình độ Chí Tôn chi thượng, huyền khí tinh thuần chỉ tạm thời bảo vệ một chút nguyên khí cuối cùng, đáng tiếc tinh hoa sinh mệnh nhanh chóng mất đi, dẫn hắn bước lên Hoàng Tuyền.

Cổ họng của hắn phát ra một tiếng gần như thở dài rên rỉ, rốt cục vô lực té trên mặt đất. Hai mắt mở to, nhìn lên hư không trước mặt, tựa hồ còn đang nghi hoặc cái gì...

Đứng song song với hắn là hai vị Chí Tôn cao thủ, trên mặt đồng thời hiện ra thần sắc cực kỳ quái dị sợ hãi, theo bản năng lấy tay che cái hông của mình nhưng sắc mặt lập tức thảm biến.

Bởi vì bọn họ đột nhiên cảm giác, trong bụng đột nhiên rất thoải mái, rất ấm áp, ấm áp đến độ làm cho mình có cảm giác vừa mới trải qua một giấc ngủ, vừa có cảm giác muốn ngủ tiếp, ngủ không bao giờ tỉnh lại!

Một cảm giác thoải mái đang xâm nhập tận sâu trong linh hồn.

Loại cảm giác thoải mái này chỉ có ở người xuất huyết quá lâu, máu tươi nóng hổi thoát khỏi mạch máu chảy tới khoang bụng, chính sự ấm áp này sưởi ấm lục phủ ngũ tạng! Loại thoải mái cực độ này cũng là điềm báo tử vong! Hai người sợ hãi mở to hai mắt, không thể tin, cúi đầu hướng bên hông mình nhìn lại...

Ngay lúc đó, máu tích tụ trong bụng cuối cùng cũng phá tan trở ngại, đột nhiên phun ra ngoài, hai người cứ đứng kỳ quặc như vậy, nhưng tinh huyết theo bên hông bọn hắn không ngừng phun ra, liên miên không dứt!

Bên hông xuất hiện một vài lỗ nhỏ, rãnh nhỏ, máu theo đó phun ra! Dù là hết sức nhỏ nhưng vẫn rất mạnh, máu phun tung tóe xa tới mấy trượng!

Xung quanh mỗi người, trên mặt tuyết, là một vòng tròn đỏ chỉnh tề, lơ lửng ngang hông có những vòi máu không ngừng bổ sung cho vòng tròn đỏ này. Thì ra vòng tròn màu đỏ bắt nguồn từ máu phu ra từ thân thể bọn họ.

Bóng ma tử vong, sát khí khủng bố càng lúc càng nặng như tùy thời mở ra cửa xuống địa ngục!

Hai người lúc này mới kêu lên thảm thiết, giờ mới hiểu được chuyện gì xảy ra, sợ hãi kêu la, nhưng một cử động cũng không dám. Bởi vì vừa động chính là thân trên và thân dưới của mình sẽ chia lìa. Nhưng bất động thì thân thể sẽ không phân ly hay sao? Dù sao thì trúng nhất đao lưỡng đoạn sớm đã không thể làm gì được nữa rồi.

- Huynh đệ.

Xưa nay nổi tiếng đa mưu túc trí, luôn luôn lấy bình tĩnh tuyệt tình mà nổi danh, nhưng lúc này Trữ Vô Tình hai mắt đột nhiên trở nên đỏ bừng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 196: Chân Tình Là Như Thế Nào?

Thậm chí người của Độn Thế Tiên Cung cũng không biết, ba vị Chí Tôn cao thủ này vừa mới bị thân người bị phân thành hai, trong đó một người chính là thân đệ đệ cùng cha khác mẹ với Trữ Vô Tình, Trình Phong Ý! Hai người tuy rằng không cùng họ, nhưng huyết mạch cùng một khối, có huyết thống giống nhau!

Trữ Vô Tình vì huynh đệ này của mình có thể thăng cấp Chí Tôn, sau khi gia nhập Độn Thế Tiên Cung có thể nói là tiêu phí không ít tâm huyết!

Hai người cùng một chỗ cả đời, lại không nghĩ rằng lúc này lại bị một đao lưỡng đoạn, mãi mãi cách xa!

Gần hai trăm năm huyết mạch tình thâm, dưới một đao này liền hóa thành hư vô!

Trữ Vô Tình điên cuồng!

Hắn rống to:

- Quân Mạc Tà! Ta biết là ngươi làm, ngươi đi ra cho ta, có dũng khí thì ra đây cho ta!

Hắn vừa nghĩ cũng biết, lúc trước Quân Mạc Tà thần bí mất tích, tất nhiên là để chuẩn bị một kích này! Mặc dù mình đã ý thức rõ được điểm này, những vẫn bị đối phương thực hiện được!

Giờ phút này, Trữ Vô Tình hối hận không thôi, bi phân không thôi, chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn, tức giận muốn điên, tựa hồ muốn phá tan bụng mình, đem lục phủ ngũ tạng của mình toàn bộ móc ra, mới có thể phát tiết được nỗi giận này của chính mình!

- Quân Mạc Tà, tên đê tiện bỉ ổi tiểu tạp chủng! Mau lăn ra cho lão tử! Ngươi mau ra đây! Đồ vương bát đản, tên hỗn trướng! Chỉ biết đánh lén sau lưng! Ngươi là tên súc sinh không có đức hạnh, ngươi sẽ bị thiên lôi đánh, chết không được tử tế!

Trữ Vô Tình điên cuồn gáo lớn, tiếp tục không có chút bình hòa thường ngay, khi hắn hô như vậy, hai cao thủ bị một kiếm kia vẫn đứng vững như cũ, giờ mới lay động trong mắt thần sắc bi ai, sau đó trên mặt đỏ lên.

Một người trong đó tai to mặt chữ điền, dáng người cao lớn, xem ra nếu mà còn trẻ, hắn là một vị mỹ nam tử phong thần tuấn lãng. Người này đúng là Trình Phong Ý, em cùng cha khác mẹ với Trữ Vô Tình.

Trình Phong Ý nhẹ nhàng thở dài một tiếng, chậm rãi quay đầu, nhìn đám đồng liêu ngày xưa, lãnh đạm nói:

- Ta sắp đi rồi…

Trên mặt mọi người đồng thời hiện lên vẻ bi phẫn!

Hắn thản nhiên nhìn bụng mình, chỗ đó đã không còn phun ra tia máu, nhưng vẫn không ngừng đùn ra máu tươi, òng ọc trào ra, theo áo choàng chảy xuống dưới, dưới chân đã là một bãi máu thật to, hắn ngẩng đầu, thấp giọng, chậm rãi nói:

- Chư vị bảo trọng!

Lúc này hắn mới quay đầu lại nhìn Trữ Vô Tình, Trữ Vô Tình cả cười run rẩy, hắn chìa tay ra, muốn ôm lấy huynh đệ của mình, lại sợ hãi chính mình tùy tiện hành động sẽ làm đoạn tuyệt sinh cơ cuối cùng kia

của huynh đệ mình, vì vậy mà không dám sảo động! Bàn tay đến trước người đệ đệ, hoàn toàn không dám làm gì!

Trình Phong Ý nhìn thấy Trữ Vô Tình, đột nhiên khóe miệng hiện ra một nục cười thê thảm, mạnh mẽ dùng chút hơi tàn thong thả nói:

- Đại ca, cả đời này đệ toàn bộ nhờ đại ca nuôi dưỡng thành người, học được một thân bổn sự…Nguyện vọng duy nhất chính là có thể ở trước mặt đông đủ công chúng, chính mồm gọi người một tiếng đại ca… Tuy rằng đệ không thể…Nhưng đệ thật sự mong muốn…Nhớ..quá..Đại ca…Đệ một mực cố gắng…

Trữ Vô Tình râu tốc giương lên, nước mắt giống như sông lớn tuôn trào, cả người hắn run lẩy bẩy, nước mắt thấm đãm hai mắt, run giọng nói:

- Huynh đệ…Em ruột của ta…Ta hiện tại liền hướng khắp thiên hạ tuyên bố, đệ là em ruột của ta! Đệ cũng là họ Trữ! Là người của Trữ gia chúng ta!

Trình Phong Ý mỉm cười, trên mặt hiện vẻ thỏa mãn, hai mắt từ từ vô thần, trầm thấp nói:

- Đệ phải đi rồi…Đi báo hiếu cho cha mẹ dưới cửu tuyền…Đại ca… Huynh…Hãy sống cho tốt…Đừng để cho chúng ta…Vì huynh gánh…

Đột nhiên thân hình hắn gập lại, thân trên chậm rãi nghiêng về phía trước, Trữ Vô Tình bước một bước dài xông lên trước, ôm lấy nửa thân thể của hắn, nhưng hơi thở của Trình Phong Ý đã đoạn tuyệt, không còn chút tiếng động, chỉ có trên mặt vẫn mang vẻ thỏa mãn tự đáy lòng. Trữ Vô Tình đột nhiên khóc lớn, lão lệ tung hoành.

Hắn mặc dù hiệu là vô tình, cả đời đứt tình, cô độc sống nốt quãng đời còn lại, nhưng đối với huyết mạch thân tình duy nhất trên đời này cũng hết sức coi trọng! Đệ đệ vừa chết, giống như là đem tâm huyết trong lòng Trữ Vô Tình xé thành hai nửa!

- Đệ đệ a! Đệ là họ Trữ…Đệ vốn là họ Trữ a…

Trữ Vô Tình ngửa mặt lên trời rống to, trong lòng hối hận đến mức muốn vung kiếm tự vẫn! Những năm gần đây, lúc trước trong nhà thảm biến, Nhị nương mang theo đệ đệ liều chết chạy trốn, người nhà của mình bị tàn sát không còn ai, vị hôn thê vì chịu vũ nhục mà chết, Trữ Vô Tình từ đó về sau liền hận mọi người!

Thậm chí là cả Nhị nương và huynh đệ của mình! Hắn cố chấp cho rằng, vào tình huống lúc đó, Nhị nương hoàn toàn có thể mang theo vị hôn thê của hắn chạy trốn, nhưng nàng lại chỉ đem theo con của mình mà thôi! Cho nên Trữ Vô Tình không thể tha thứ! Cho nên hắn mặc dù quan tâm đầy đủ tới vị đệ đệ này, nhưng lại thủy chung không hề thừa nhận hắn là người Trữ gia. Trình Phong Ý biết rõ đại ca của mình mang tâm kết khó gỡ, cho nên bất đắc dĩ, chỉ có thể theo họ của mẹ…

Mãi cho đến hôm nay, Trữ Vô Tình mới phát hiện ra, chính mình làm như vậy là mười phần sai lầm rồi! Đệ đệ của mình một mực khao khát cái gì, chính hắn cho tới bây giờ cũng biết, trong lòng lại càng hiểu rõ. Nhưng lại thẳng đến khi đệ đệ chết ở trước mặt mình một khắc cuối cùng mới thành toàn cho hi vọng cuối cùng của hắn! Hi vọng lớn nhất! Nhưng mà, hiện tại, dù là thành toàn xong thì có ích lợi gì chứ?

Nhìn thấy trên mặt Trình Phong Ý hiện ra vẻ thỏa mãn điềm đạm, Trữ Vô Tình đột nhiên cảm thấy trong lòng đau đớn như xé tâm can! Tựa hồ những giọt nước mắt kia chính là chảy vào trong lòng…Đệ đệ của mình cả đời phấn đấu, mong muốn cũng chỉ là một câu này của mình. Nhưng mình luôn luôn keo kiệt không cho…

Trữ Vô Tình đột nhiên cảm giác trong thiên địa một mảnh đen tối. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, mọi người rõ ràng phát hiện, trong mắt của hắn vậy mà lại chảy ra nước mắt đỏ, huyết lệ!

Mai Tuyết Yên đứng ở phía xa, giờ khắc này vốn là thời cơ ra tay tốt nhất, là một cơ hội lớn để tiêu diệt địch nhân, nhưng Mai Tuyết Yên không hề ra tay, mà là cảm thông nhìn đối phương.

Quân Mạc Tà cũng không ra tay tại thời khắc này, tuy rằng hắn biết rõ, thời cơ này thậm chí còn tốt hơn thời cơ vừa nãy, nhưng đối mặt với chân tình như thế này, cùng với hối hận sâu vô cùng, cho dù là địch nhân, Quân Mạc Tà cũng sẽ lưu lại cho hắn một cơ hội khác!

Đây không phải là cổ hủ!

Mà là…Nhân tính!

Quân Mạc Tà là một người chân tình, hắn tình nguyện cấp cho địch nhân giữ lại một chút thời gian ôn tình!

Đối với việc giết người tạo thành sinh li tử biệt của huynh đệ hắn, Quân Mạc Tà tất nhiên không hề hối hận!

Đối địch lẫn nhau, không phải ngươi giết ta, thì chính là ta giết ngươi! Cũng không tồn tại cái gì là hối hận hay đồng tình! Nếu là quả thật là đồng tình, hay thậm chí là hối hận, chính là lòng dạ đàn bà, thậm chí là tự chui đầu vào rọ!

Nhưng, đối mặt với chân tình thế gian, dù là lấy tâm địa của Tà Quân sát thủ, cũng sẽ không ở thời khắc này mà đi quấy rầy! Hắn chỉ vô thanh vô tức xuất hiện ở bên người Mai Tuyết Yên, hai mắt lạnh như băng, lãnh đạm nhìn đám người Trữ Vô Tình đang chìm trong bi thống!

Lúc này ngươi bi thống, ta cấp cho ngươi cơ hội, ngươi có thể mặc sực mà hối hận, phát tiết bi thương, ta hiểu được tâm tình của ngươi, cho nên ta chờ ngươi! Nhưng, chờ khi ngươi khôi phục lại, chúng ta sẽ có một trận chiến!

Tuyệt sẽ không có bất kỳ một chút hạ thủ lưu tình nào! Tà Quân tự có nguyên tắc tồn tại của Tà Quân!

Trữ Vô Tình đem đầu đặt tại ngực Trình Phong Ý, nhẹ nhàng cọ cọ, hai đầu gối quỳ trên mặt đất, cả người run rẩy thì thảo kêu:

- Nhị đệ của ta… Nhị đệ… Đệ là Trữ Phong Ý, đệ vĩnh viễn là Trữ Phong Ý… Đại ca sai rồi, là đại ca không tốt, đại ca đáng chết… Đại ca đã khiến đệ cực khổ cả đời, đại ca thực xin lỗi đệ… Đại ca thực xin lỗi đệ…

Trữ Vô Tình dùng thanh âm trầm thấp tới cực điểm chậm rãi nói xong, vốn nguyên bản tóc hắn là hoa râm, mà trong thời gian thật ngắn ngủi này, đột nhiên chuyển thành toàn bộ màu trắng bạc, toàn bộ không một chút tạp sắc. Phút chốc bạc đầu, nháy mắt tóc bạc!

Ở trong lòng hắn, Trình Phong Ý lẳng lặng nằm ngửa, trên mặt có chút mỉm cười, có chút tiếc nuối, nhưng nhiều nhất chính là bình yên và thỏa mãn…

Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói:

- Không thể tưởng được Trữ Vô Tình lại cũng là một kẻ tình cảm chấp nhất như vậy!

Quân Mạc Tà thản nhiên nói:

- Sai rồi!

Mai Tuyết Yên quay đầu nhìn hắn, kỳ quái nói:

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Quân Mạc Tà trầm giọng nói:

- Tin rằng tuyệt đại đa số người trong thế gian, đều là người tình cảm chấp nhất, đều có trong lòng một mặt tốt đẹp nhất này. Ngay cả là người tội ác tày trời, hoặc là bại hoại tội ác chồng chất, cho dù là dâm tặc hay là kỹ nữ, đều có chỗ thần thánh trong lòng! Mà chỗ thần thánh này, chính là chân tình!

Quân Mạc Tà khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Chân tình đời người, mỗi người cuối cùng cả đời có khi chỉ có một lần! Nhưng một khi xúc động, cả đời không đổi! Cho nên, dù là hoa hoa công tử cũng có một người hắn yêu nhất, cho dù là kỹ nữ chung chăn gối với hàng ngàn hàng vạn người, nhưng cũng có một người nàng yêu đến chết không đổi…Cho nên khi đêm khuya đến, mới có nhiều người than thở như vậy, cho nên nhân gian mới có nhiều tiếc nuối như vậy…

Mai Tuyết Yên khẽ cau lại đôi mi thanh tú:

- Điều này là bất đồng, hoa hoa công tử cùng kỹ nữ trong lòng sao có thể có chân tình?

Quân Mạc Tà ha ha cười, nói:

- Nàng có biết không? Hoa hoa công tử là do hoàn cảnh đưa đẩy, dần dần mới thành quần là áo lụa, kỹ nữ còn không phải là bởi vì bất đắc dĩ mà mới làm loại nghề nghiệp đó sao? Nếu có người từ nhỏ ăn ngon mặc đẹp, nhất hô bách ứng,nữ tử như vậy, nếu không phải gặp biến cố trọng đại sẽ đi làm kỹ nữ sao? Một người lớn lên trong nghèo khó, mãi đến lúc trưởng thành còn chưa từng ăn qua mấy bữa cơm no, người như vậy sẽ trở thành hoa hoa công tử sao? Cho nên, đều là do hoàn cảnh!

Hắn hít một hơi, nói:

- Cho nên Thiên Hương hoàng đế vì muốn có được Mộ Dung Tú Tú, không tiếc tàn sát cả nhà Dạ Cô Hàn, mà Dạ Cô Hàn vì chân tình trong lòng, cho tới bây giờ, cuồng dại si mê, thà phụ trời xanh chẳng phụ nàng! Còn nữa, Tam thúc ta vì tam thẩm, si ngốc chờ đợi, tam thẩm ta vì chân ái, sống một mình trên đỉnh Tuyết Sơn mười năm… Mẫu thân của ta vì cha ta, tình nguyện phong bế chính mình mười năm rồi… Những việc này, đều là do tình yêu làm ra… Chân tình có thể là việc tốt, cũng có thể gây ra nghiệp chướng!

- Người tốt tất nhiên có chân tình, nhưng kẻ xấu cũng đồng thời có chân tình! Trữ Vô Tình tuy rằng được xưng là Vô Tình, nhưng trong lòng tình cảm lại so với bất kì ai đều phong phú hơn, nếu không phải tình

cảm quá nhiều, trả giá quá nhiều, đến nỗi diệt tâm, như bụi bay đi, có thể nào vì một nữ nhân mà cô đơn cả đời? Có thể nào vị một nữ nhân, mặc dù cực kì yêu quý đệ đệ của mình, lại hơn trăm năm trời vẫn không cho hắn vào gia môn? Trữ Vô Tình vô tình chính là vì hắn rất có tình! Chẳng qua, hắn quá cực đoan mà thôi…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 197: Chân Tình Của Ta Nơi Đâu?

-Phần chân tình này đã vượt quá khả năng suy đoán của lý trí, đã tạo nên một cái bi kịch làm cho đệ đệ hắn đau khổ cả đời, cũng làm cho hắn cả đời đau khổ. Hôm nay bi kịch mới chân chính bị bùng nổ, người buồn đau nhất không còn là đệ đệ Trữ Phong Ý của hắn. Dù sao ở thời khắc cuối cùng của sinh mệnh thì tâm nguyện lớn nhất kiếp này của Trữ Phong Ý cũng đã đạt được, người đau khổ nhất bây giờ chính là Trữ Vô Tình!

Quân Mạc Tà trầm giọng nói.

- Bởi vì bi kịch tình thân, vì thân thế của hắn mà tạo nên một tấn bi kịch! Mà thời khắc cuối cùng của đệ đệ hắn đã để lại cho hắn một sự luyến tiếc lớn nhất! Cho nên chuyện ấy đã biến Trữ Vô Tình thành một kẻ vô tình, cũng là chuyện cả đời hắn vĩnh viễn không thể bù lại bi kịch này! Chuyện bi ai hôm nay của Trữ Vô Tình không phải là do chúng ta tạo thành sao?

Mai Tuyết Yên có chút không đành lòng than thở một tiếng.

-Nàng lại lầm rồi, phần bi ai này sớm muộn gì cũng xảy ra chỉ là vấn đề thời gian đến sớm hay muộn hay ai khơi mào cho nó mà thôi. Còn nữa, bi kịch của hắn cũng không phải do chúng ta tạo thành - hiện tại hắn tại chỗ này than khóc, tại chỗ này ưu phiền đến bạc đầu không phải do nàng mà chính là ta!

Quân Mạc Tà chăm chú nhìn Mai Tuyết Yên:

-Loại cảm giác bi ai này chúng ta có thể hiểu được, cũng có thể đồng cảm với hắn nhưng lại không thể vì vậy mà hạ thủ lưu tình!(Nhân nhượng với kẻ địch là tự hại chính mình-chiêm nghiệm đó). Bởi vì chúng ta thấy được cảnh bi ai của việc sinh li tử biệt nên chúng ta mới càng quý trọng bản thân, quý trọng lẫn nhau, nàng hiểu không? Tuyết Yên nếu hiện tại người bị một đao biến thành hai nửa(nhất đao lưỡng đoạn) là ta thì nàng sẽ cảm thấy như thế nào?

Cho dù Mai Tuyết Yên có tính khí âm trầm, định lực vô lượng thì cũng không kiềm được giật nảy mình một cái, tựa hồ như là đang chứng kiến Quân Mạc Tà phơi thây trên mặt đất, tình cảnh bi thảm thì trong lòng co rút đau đớn, kịch liệt đau đơn. Nàng không khỏi cười thảm một tiếng nói:

- Lúc đó ta cũng chẳng muốn sống nữa.

Quân Mạc Tà thở dài nói:

Chính là đạo lý đó, ở thế gian nàu vốn dĩ đã có vô số bi kịch, chúng ta nếu muốn không có bi kịch thì phải sử dụng mọi biện pháp, nhường lấy phần bi kịch cho địch nhân của mình! Đây là ... Giang hồ!(người ta thường nói Giang hồ hiểm ác).

Quân Mạc Tà xoay người sang chỗ khác, nhìn Trữ Vô Tình thản nhiên nói:

- Hay có thể nói đây là nhân sinh! Trữ Vô Tình là kẻ có tình lại vô tình nhưng chúng ta vốn dĩ là kẻ vô tình lại là những người hữu tình. Đây cũng là chỗ khác nhau giữa chúng ta và Trữ Vô Tình! Đây là nhân sinh!

Nhân sinh, hai chữ này đã bao hàm rất nhiều bi ai và huyết lệ! Cùng với ít nhiều chân tình chân ái giao hòa đấu tranh với nhau. Mai Tuyết Yên tiếp nhận những lời nói của Quân Mạc Tà, đột nhiên trong tim có chút đập mạnh, có chút loạn nhịp. Nhìn thấy lệ Trữ Vô Tình tuôn rơi, bộ dạng mất hồn bi thương ngơ ngẩn, Mai Tuyết Yên quay mặt ra nhìn

Quân Mạc Tà tuấn lãng đứng đó, trong lòng đột nhiên hài lòng khác thường. Chỉ cần người nằm đó không phải là hắn, ta sẽ không sợ hãi bất cứ điều gì!

Giờ phút này nhìn thấy Quân Mạc Tà, nghe những lời hắn nói có cảm giác như hắn chưa bao giờ nghiêm túc đến thế. Thậm chí có chút cô độc, có chút phiêu dật giống như ánh mắt của một công tử văn nhã hờ hững nhìn chúng sinh, mang theo một chút thương hại đối với phong vân hồng trần của thiên hạ. Thần thái của hắn như đã vượt xa thế tục, đã như đứng trên tất cả để xem những biến cố thăng trầm!

Giống như là một quân vương chúa tể, hờ hững đứng ở trên chín tầng mấy quan sát sinh linh thế gian, khí chất ấy khiến cho Mai Tuyết Yên có chút ngây ngốc. Ở trong khoảnh khắc này, nàng đột nhiên phát hiện Quân Mạc Tà vô ý biểu hiện loại khí chất này, nhưng so với khí chất, phong độ vương giả của chúa tể Thiên Phạt cũng không có chút nào thua kém, thậm chí còn có chút tự thoát tục hơn! Khí chất này vốn là khí chất bẩm sinh của cường giả!

Quân Mạc Tà quay đầu sang, bỗng thấy kỳ quái hỏi:

-Nàng đang nhìn gì? Sao thấy giống như xuất thần vậy?

Mai Tuyết Yên vẫn chưa tỉnh lại, si ngốc nói:

-Nhìn chàng... Chàng rất anh tuấn.

Quân Mạc Tà, ngàn vạn lần không thể tưởng được Mai Tuyết Yên cao ngạo, thuần khiết nhưng lạnh lùng là vậy lại nói ra lời tâm tình này! Trong lúc nhất thời trong lòng không phòng bị, dù cho đã trải qua hai đời thuộc loại mặt dày siêu cấp, cũng không nhịn được đỏ mặt lên.

Một nam nhân được cho người ta khen: Chàng rất anh tuấn thì cũng phải thực sự có chút xấu hổ.

(tác giả: Nói thêm một câu này: Thực ra Quân Mạc Tà không đẹp bằng ta- tối đa thì cũng chỉ bằng một nửa ta mà thôi.

DG: Kỳ thật tác giả cũng không được như ta- tối đa thì cũng anh tuấn bằng 1/10 ta mà thôi.).

Mai Tuyết Yên tỉnh lại sau khi nói ra câu đó, mặt lập tức đỏ bừng, không khỏi cúi đầu thật sâu xuống. Quân Mạc Tà dù cho có bị kích động đến đỏ mặt, nhưng chứng kiến sự thẹn thùng của Mai Tuyết Yên cũng lập tức khôi phục lại, cười trêu :

-Thế nếu tốt như vậy, nàng xem tối nay có nguyện ý bị thương không?(-ai hiểu được thì hiểu).

Mai Tuyết Yên nhất thời đỏ mặt tía tai, vừa thẹn vừa không biết làm sao liền cấu véo hắn một phen; đột nhiên hung hăng hỏi:

-Đúng rồi, ta luôn quên hỏi ngươi, ngươi vừa rồi nói đến giang sơn, luận về chân tình của con người, càng nói là cả đời chỉ có một lần yêu. Như vậy ta hỏi ngươi, người nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, rốt cuộc chân tình kia ngươi dành cho ai?

Quân Mạc Tà nhất thời nghẹn họng nhìn trân trối, ngây người ngây mồm, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Cảm giác vi diệu về chân tình vừa rồi bất tri bất giác hắn cũng đem bản thân tiến vào trong đó, vấn đề này bây giơ giải thích sao đây? Miệng hắn há to một hồi mới ngậm lại được, thế nhưng hắn cũng không thể trả lời Mai Tuyết Yên, bởi vì hắn thực sự không có câu trả lời. Nhưng câu hỏi đó của Mai Tuyêt Yên cũng khiến hắn rốt cuộc cũng phải suy nghĩ, lo lắng về chuyện này.

Đúng vậy, hiện tại bên cạnh ta không chỉ có một vị hồng nhan tri kỷ. Trước mắt có thể xác định rõ ràng ba ngươi: Quản Thanh Hàn, Độc Cô Tiểu Nghệ cùng Mai Tuyết Yên! Cho dù chỉ có tam nữ này thôi thì tình yêu của mình đặt vào người nào?

Ba nữ nhân này ai cũng là tuyệt sắc vô song, vẻ đẹp nghiêng thành, Ta rốt cuộc là yêu ai nhất? Trái tim Quân Mạc Tà đập mạnh, có chút loạn nhịp, chính mình không phải quá đa tình rồi sao? Nếu ba nữ nhân này bắt mình chọn một người, ta nên chọn thế nào đây? Chọn ai bỏ ai? Chọn Mai Tuyết Yên? Nàng quả nhiên là người mình yêu tha thiết! Quản Thanh Hàn thì thuần khiết, lạnh lùng xinh đẹp, vì Quân gia mà chấp nhận hết thảy, lại càng không tiếc tấm thân trong sạch mà cứu mình, nhiều năm nay ở Quân gia không hoàn không oán, chịu thua thiệt rất nhiều. Ngoài thương cảm sự thua thiệt của Quản Thanh Hàn thì Quân Mạc Tà còn có tình cảm sâu đậm từ trước với nàng, làm sao có thể từ bỏ nàng được? Nếu mình thực sự buông bỏ nàng, chỉ sợ Quản Thanh Hàn không còn dũng khí chống đỡ, bất cứ lúc nào cũng có thể hương vẫn ngọc tiêu... Như vậy cả đời này lương tâm mình sẽ cắn rứt không yên! Chẳng lẽ từ bỏ Độc Cô Tiểu Nghệ sao? Độc Cô Tiểu Nghệ trong sáng khả ái, đối với mình một lòng say mê, tình cảm vô hạn. Lúc trước mình quần áo lụa là xuất hiện trước mặt nàng, nàng đã không hờn không oán, không chê bỏ mình. Lại vì mình không sợ nguy hiểm xa xôi đi Thiên Nam, lại sợ hãi mình không cần nàng nên mới nghĩ ra chuyện Bá Vương ngạnh thượng cung, muốn mọi chuyện đã rồi. Tuy rằng cuối cùng vì nha đầu này không hiểu chuyện mà không thành công, nhưng Độc Cô Tiểu Nghệ vì mình mà liều lĩnh cũng là chuyện có thật! Lại nói ngay ở cổng Thiên Hương thành làm ra chuyện chưa cưới mà vác bụng về, hoàn toàn không cho cô ấy nửa đường lui! Chuyện đã như vậy làm sao mình bỏ được? Ngay cả người có ý chí sắt đá cũng có thể nhẫn tâm bỏ được sao?

Còn Mai Tuyết Yên càng không thể bỏ được! Mai Tuyết Yên cả đời là một tôn giả cao quý đứng đầu Thiên Phạt cùng mình có duyên gặp nhau, lại cùng nhau chung lưng đấu cật, cùng bước trên một con đường, hai tâm hồn sớm đã cùng nhau. Mà chính bản thân mình lúc đầu là trêu đùa, nào biết lại sớm trở thành không thể rời xa! Mai Tuyết Yên cả đời trong sáng thuần khiết, lần đầu rung động, lại vì mình chính mình mà suy nghĩ, mình có thể nào rời xa? Nếu quả thật làm như thế chỉ sợ chính bản thân Mạc Tà ta khinh ta! Càng không phải nói Mai Tuyết Yên ở tại Quân gia đã đem sức mình ngăn trở hai chí tôn Mộng Huyễn Huyết Hải, đánh

lui Hoàng Thái Dương, lại thề cùng tồn vong với Quân gia dưới sự vây công của Tam Đại Thánh Địa. Mỗi một biến cố ấy, có biến cố nào mình chống đỡ được?

Nếu thực sự bỏ nàng thì nàng cũng không hẳn là sẽ quá sức sụp đổ mà tự sát, nhưng tất nhiên sẽ sinh lòng chán nản, tâm ý nguội lạnh trở lại Thiên Phạt Sâm Lâm không bao giờ ra, chuyện này khẳng định là có thể! Mạc Tà càng nghĩ càng thấy không thể bỏ nàng, thậm chí là không bao giờ cho nàng rời xa mình!

Chính mình đối với Quản Thanh Hàn mang theo sự ái mộ lẫn kính trọng. Ở trước mặt Quản Thanh Hàn mình thường xuyên có cảm giác ấp áp thoải mái đến cực điểm. Một loại người cần người khác quan tâm, che chở, khát vọng được quan tâm che chở. Loại cảm giác này sau khi phát sinh chuyện ở Thiên Nam càng mãnh liệt rõ ràng. Quân Mạc Tà tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng trong lòng đã rất rõ ràng, thực sự là có sự khát vọng này.

Đối với Độc Cô Tiểu Nghệ chính là cảm giác thân thiết kèm theo sự nuông chiều, càng có một sự tri âm mơ hồ. Dù sao bản thân lúc trước rất đáng ghét trong mắt kẻ khác, chính mình là kẻ không ra gì thì chỉ có Độc Cô Tiểu Nghệ cho mình một ít sự an ủi! Mặc dù mình hoàn toàn có đủ sức chống đỡ tất cả nhưng một ít tâm ý này giống như kẻ đi trong sa mạc nóng bỏng, bỗng gặp được một ốc đảo đầy nước ngọt! Ngoại trừ thân nhân của mình, thì nàng là sự ủng hộ duy nhất đến từ bên ngoài!

Đối với Mai Tuyết Yên, Quân Mạc Tà lại có cảm giác khác thường, một loại rung động tâm đầu ý hợp, một rung động trong tâm hồn, hoạn nạn có nhau, sóng vai trong cuộc đời này! Loại cảm giác sâu sắc, ấm áp, thỏa mãn và hạnh phúc này! Nếu như nói trong ba nữ nhân phải tìm cảm giác tình yêu, như vậy không nghi ngờ chính là Mai Tuyết Yên! Nhưng mặt khác hai nữ nhân còn lại làm sao mà bỏ rơi cho được? Đối với Quản Thanh Hàn cùng Độc Cô Tiểu Nghệ liền thật sự không có tình yêu sao?

Có! chẳng qua không rõ ràng giống như Mai Tuyết Yên mà thôi. Chẳng lẽ ta lại đa tình quá sao? Quân Mạc Tà trong lòng âm thầm tự vấn chính mình, nhất thời quên trả lời câu hỏi của Mai Tuyết Yên! Lần đầu tiên hắn buồn rầu: Ta rốt cuộc chân thành yêu ai?

Ngay khi hắn đang lo lắng lúng túng phải giải thích điều khó xử này như thế nào thì bên kia Trữ Vô Tình lúc nãy còn bi thương việc đệ đệ hắn mất bây giờ đã đứng lên. Hắn ôm nửa mảnh thi thể đứng lên, đầu bạc xác xơ bay tứ tung trên không, thân thể hắn ngất ngư như kiếm, nhưng cũng không còn khí độ tao nhã như trước!

Hắn chậm rãi xoay người lại, ngẩng đầu. Những cao thủ còn lại của Độn Thế Tiên Cung đột nhiên thất kinh hô lên, nhất thời Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên tập trung nhìn vào cũng lắp bắp kinh hãi không thôi!

Chỉ thấy khuôn mặt hồng thuận của Trữ Vô Tình lúc trước, giờ đã chuyển sang thành một mảnh trắng xám, nếp nhăn hiện lên chồng chất! Trữ Vô Tình huyền công cao thâm, hơn nữa hắn luôn chú ý chăm chút bản thân, tuy đã gần hai trăm tuổi nhưng nếu như trước kia nhìn vào hắn mà đoán thì chỉ nghĩ là trung niên bốn năm mươi tuổi. Nhưng giờ khắc này lại biểu hiện sự già nua, cũng giống như lão nông phu cả đời làm lụng vất vả, chưa từng luyện qua huyền khí, nếp nhăn quấn quanh già nua theo thời gian! Thân hình tàn tạ tứ chi lỏng lẻo!

Ánh mắt Trữ Vô Tình tựa như có lửa địa ngục, lóe lên quang mang đen đúa, đó chính là cừu hận đến cực điểm. Hắn bình tĩnh nhìn chăm chú vào Quân Mạc Tà, tiếng nói hắn dị thường bình tĩnh, từng chữ một :

- Quân Mạc Tà, được lắm!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 198: Mũi Đao Công Tâm.

Trữ Vô Tình há miệng nói, lúc này mọi người mới phát hiện thanh âm của Trữ Vô Tình cũng đã trở nên khàn khàn khó nghe dị thường!

Ngữ điệu của hắn tuy vẫn bình tĩnh, nhưng mọi người ai cũng hiểu rõ, tâm của Trữ Vô Tình đã chết!

Bi thương đến nỗi tâm chết, Trữ Vô Tình và đệ đệ sống dựa vào nhau, có nhau đã gần hai trăm năm, lúc này lại buông tay ra đi, hắn đã không còn ý muốn sinh tồn! Hắn chỉ còn lại ý niệm trả thù!

Vô luận cuối cùng hắn có báo được thù hay không, chắc chắn Trữ Vô Tình cũng sẽ không sống tiếp trên thế gian này! Bởi vì khuôn mặt khô héo của Trữ Vô Tình đã nói cho mọi người biết một chuyện: Trữ Vô Tình đã đem toàn bộ huyền lực trong ở đan điền sử dụng một lúc cạn sạch! Thậm chí, cả tiềm lực của xương cốt! Huyền lực của lục phủ ngũ tạng! Cả... sinh mệnh tiềm lực!

Hắn không cần bảo trì bộ dáng trẻ trung, không bảo trì phong độ nhẹ nhàng của mình, cái gì khí chất, diện mạo hắn đều đã không cần! Hắn làm tất cả, chỉ vì báo thù!

Tập kết công lực như vậy, đương nhiên có thể giúp tăng gấp đôi công lực, nhưng sau khi bùng nổ hết, bản thân hắn sẽ như hết dầu đèn tắt! Cho dù thần tiên cũng tuyệt đối không có năng lực cải tử hồi sinh cho hắn!

Lúc này đã là được ăn cả ngã về không!

Vô luận Quân Mạc Tà có chết hay không, Trữ Vô Tình đã ở thế chết chắc rồi! Trước tiên Trữ Vô Tình đem chính mình đặt vào cửa tử, có thể thấy quyết tâm báo thù của hắn cao bao nhiêu!

Trữ Vô Tình đặt thi thể của đệ đệ nằm trên mặt đất, chậm rãi đứng lên, vẻ mặt tràn đầy hối hận và căm thù!

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng, có chút thương xót nhìn hắn nói:

- Sống hay chết, tất cả chỉ là luân hồi! Mỗi người đều phải chết một lần, Trữ Vô Tình, ngươi cần nén bi thương đi. Dù sao người chết cũng không thể sống lại, chuyện này xảy ra, ta cũng cảm thấy đáng tiếc!

Những lời này nói ra, ngay cả Mai Tuyết Yên cũng bất ngờ: "Ngươi giết thân đệ đệ của người ta, bây giờ lại bảo người ta nén bi thương!"

Trữ Vô Tình cười thảm, chỉ tay nói:

- Quân Mạc Tà, ngươi giết đệ đệ của ta, lại muốn ta nén bi thương? Ngươi không biết những lời ngươi vừa nói buồn cười đến mức nào không?

Quân Mạc Tà hừ một tiếng nói:

- Trữ Vô Tình, với sự thông minh của ngươi, ta khó mà nói chuyện với ngươi! Bởi vì ngươi căn bản không hiểu ý ta muốn nói là gì!

Trữ Vô Tình hét lớn một tiếng, ngửa mặt lên trời rít gào:

- Hiện giờ ngươi nghĩ ta có thể bình tĩnh được sao? Quân Mạc Tà, ta không cần ngươi bày trò mèo khóc chuột ở đây!

Ý của Quân Mạc Tà đương nhiên Trữ Vô Tình có thể hiểu. Điều cần nhất hắn phải làm là phải bình tĩnh lại, sau đó dùng trạng thái tốt nhất mà chiến đấu một trận công bằng! Tuy nhiên, Trữ Vô Tình hiểu được là một chuyện, còn lĩnh tình hay không lại là một chuyện khác!

Bởi vì những lời này của Quân Mạc Tà, nói hắn có lòng tốt cũng đúng, nói hắn nói có ý châm chọc cũng không sai! Tuy nói là nhắc nhở, không bằng nói như vậy là chọc giận "hỏa thượng kiêu du" đi (Thành ngữ: Ý nói là nói ra lại càng làm cho nổi giận thêm).

Dù sao, người nói những lời này cũng chính là hung thủ!

Vì vậy, Quân Mạc Tà nói ra những lời này, tỏ vẻ quang minh lỗi lạc và công bằng, ngược lại làm cho Trữ Vô Tình càng tâm thần bấn loạn, càng không thể định tâm!

Đối đãi với địch nhân, có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào! Dù cho đối phương là người hữu tình, nhưng chỉ cần rút kiếm đối chiến, chính là địch nhân! Quân Mạc Tà đối với địch nhân của mình chưa bao giờ nương tay!

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng, mục đích của hắn đã đạt được, cũng không tiếp tục châm chọc hắn mà nói:

- Trữ Vô Tình, ta biết ngươi muốn trả thù đúng không? Vậy tới đây đi, ta đứng chờ ngươi tại đây!

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp:

- Trữ Vô Tình, ngươi chỉ biết đệ đệ của mình đã chết, ngươi muốn báo thù! Nhưng có bao giờ ngươi nghĩ tới chưa? Cả đời này ngươi từng từng giết qua bao nhiêu người? Lại có Lại có bao nhiêu muốn tìm ngươi trả thù? Tâm tính nữ nhân của ngươi thực sự làm ta quá buồn cười! Những người chết dưới tay ngươi, thân nhân của họ có người nào là không đau buồn? Ủy khuất? Các ngươi có thể không biết xấu hổ mà nói ra hai chữ ủy khuất này sao?

- Còn ngươi thì sao? Quân Mạc Tà! Chẳng lẽ ngươi cho rằng bản thân mình cao sang lắm sao? Chẳng lẽ tay ngươi chưa bao giờ thấm qua huyết tinh? Lương tâm của ngươi đó sao? Ngươi có khác gì so với ta sao?

Trữ Vô Tình điên cuồng gào thét:

- Tên đồ tể như ngươi có tư cách gì mà nói ta?

- Ta? Ta cũng chưa bao giờ nhận ta là người tốt hay quân tử gì cả, ta và ngươi đương nhiên giống nhau, thậm chí so với ngươi ta còn tàn hẫn, càng huyết tinh hơn! Tuy nhiên, ta cũng không bày ra bộ mặt ủy khuất như ngươi hiện giờ! Ta giết người, người khác đương nhiên có thể giết ta, đây vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa! Cũng giống như chuyện này, ta giết đệ đệ của ngươi, ngươi liền muốn tìm ta mà trả thù!

Quân Mạc Tà lạnh lùng nhìn hắn:

- Trữ Vô Tình, ngươi đã quyết tâm muốn chết, ta đây cũng không cần cho ngươi thêm thời gian để khôi phục tâm tình, chỉ vì một người chết mà khóc lóc thảm thương, sống cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa! Đến đây đi! Ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi!

Lời nói của Quân Mạc Tà như đao cắt vào lòng, làm tâm thần của Trữ Vô Tình càng thêm đại loạn, ánh mắt đã có chút điên dại.

- Trữ thủ tọa! Tâm tình hiện tại của ngài đã không tốt, ngàn vạn lần đừng để trúng kế khích tướng của Quân Mạc Tà! Mọi người hợp lực vây giết đôi cẩu nam nữ này đi!

Một người phía sau lập tức hét lớn mà nói.

Trữ Vô Tình cười thảm một tiếng mà không đáp lời, rung cổ tay một cái, trường kiếm đã ra khỏi vỏ, một đoàn hàn quang như thu thủy lướt qua, nằm gọn trong lòng bàn tay của hắn.

Hành động hiện tại của hắn là câu trả lời tốt nhất. Trữ Vô Tình vươn thẳng lưng một cái, cả người trong phút chốc đã khôi phục lại sự cao ngạo như trước, giống một thanh trường kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, phong nhận bắn ra bốn phía, mang theo khí thế hủy diệt điên cuồng!

Lúc này, một Trữ Vô Tình đang thở hào hển đột nhiên khôi phục lại sự bình tĩnh!

Thật sự ra, không phải Trữ Vô Tình có thể bình ổn sự phẫn nộ, mà chỉ vì hắn mạnh mẽ áp chế xuống, cũng chính vì áp chế quá mức, nên trên mặt hắn đã đỏ ửng lên quỷ dị!

Trữ Vô Tình chậm rãi nâng trường kiếm lên đặt trước ngực, hai ngón tay trái mơn trớn một cách nhẹ nhàng trên thân kiếm, từ chuôi kiếm đến mũi kiếm, từ từ nói lẩm bẩm giống như tự nói với bản thân:

- Thanh kiếm này của ta tên là Du Long Phân Thủy Kiếm, đúng là khi ta có được thanh kiếm này, chính là lúc kiếm đạo của ta đại thành, khoái ý ân cừu, đem cả nhà cừu gia tàn sát! Cũng chính từ giây phút ấy, Trữ Vô Tình ta dùng thanh kiếm này, lấy máu tươi của kẻ thù viết xuống lời thề: Du Long Phân Thủy, làm vua giang hồ, kiếm còn người còn, kiếm mất người vong!

Hắn hít một hơi thật sâu, sau đó hoài niệm nói tiếp:

- Thanh kiếm này đã theo ta cả đời mưa gió, một đời anh hùng! Một kiếm tung hoàng, trăm năm làm anh hùng hào kiệt! Chiến Thần Huyền, diệt Chí Tôn, đồ tôn giả, uy giang hồ! Kiếm - tức là ta, ta - chính là kiếm! Một người một kiếm, linh hồn hòa quyện vào nhau, gắn bó không chia lìa.

- Ngay đó, trận chiến tại Quân gia, Du Long Phân Thủy Kiếm đã bị gãy trong tay Mai tôn giả, lúc đó ta liền cảm giác được, đại nạn của bàn thân đã tới! Chỉ có thể giết chết Mai tôn giả, bóng ma này trong lòng ta mới có thể tiêu thất!

Thanh âm của Trữ Vô Tình bắt đầu nói tới lúc này đã giúp cho bản thân hắn yên tĩnh trở lại, lời nói của hắn từ từ nói ra, thân thể hắn cũng dần biến hóa, chậm rãi bắn ra kiếm ý sắc bén bức nhân!

Quân Mạc Tà biết lúc này Trữ Vô Tình nói năng thế này không phải bị thần kinh hay gì cả, cũng không phải thời điểm mấu chốt hóa rồ nói lung tung, cũng không phải là hồi tưởng chuyện xưa, kể ra vinh quang chói lọi của hắn khi xưa tung hoành giang hồ! Đây là vì muốn dùng những lời này tạo ra sự tin tưởng tất thắng của hắn! Một lý do để hắn tự tin có thể chiến thắng!

- Hôm nay, nhị đệ của ta chết thảm, bản thân ta cũng đang tại ranh giới sinh tử!

Trữ Vô Tình chậm rãi ngẩng đầu, tóc bạc không gió mà vẫn tung bay phần phật, nếp nhăn hằn đầy trên mặt, nhưng đôi mắt lại lóe lên tinh quang khủng bố, tập trung nhìn vào Quân Mạc Tà, nói từng chữ một:

- May thay, đoạn đường cuối cùng này lại có một thiếu niên tài giỏi như ngươi cùng lên đường cùng với ta, trên con đường xuống hoàng tuyền của lão phu chắc chắc sẽ không tịch mịch. Ta tin rằng khi ngươi chết, Mai Tôn Giả cũng không muốn sống nữa, nếu lấy mạng của lão phu để đổi lấy mạng của hai người các ngươi, như thế cũng xứng đáng rồi!

Quân Mạc Tà mỉm cười nói:

- Trữ Vô Tình, tâm nguyện của nhị đệ ngươi đã hoàn thành, ra đi không chút oán hận, tuy có thể nói là chuyện buồn, nhưng chắc chắn hắn không hối hận, ngươi có một đệ đệ như vậy có thể gọi là may mắn, có thể an tâm mà ra đi. Tuy nhiên, muốn ta cùng ngươi xuống hoàng tuyền quả thật là si tâm vọng tưởng. Không phải nói tới vấn đề thực lực ngươi còn quá kém để làm chuyện đó, bổn công tử nói cho ngươi một sự thật khó nghe, đừng nói là ngươi, cho dù là ba người đứng đầu Tam Đại Thánh Địa của các ngươi liên thủ cũng chưa chắc làm được chuyện đó!

- Làm được hay không lão phu nhất định không có ngày nhìn thấy!

Trữ Vô Tình cười lãnh khốc, giơ kiếm trước ngực, mặt bình tĩnh nhìn Quân Mạc Tà sau đó cúi người thi lễ nói:

- Vừa rồi lão hủ thần trí hoảng loạn, nếu lúc đó Quân công tử ra tay, e rằng ngay cả cơ hội báo thù lão phu cũng không có. Ta nhận ta thiếu một phần ân tình của công tử, nhưng thù giết huynh đệ bất cộng đái thiên! Quân Mạc Tà, sau khi lão phu thi lễ xong với ngươi, lão phu cũng không còn.... thiếu ngươi bất cứ thứ gì nữa! Sinh tử do mạng, phú quý do trời!

Quân Mạc Tà có chút dở khóc dở cười của hắn, cơ hồ nghĩ lão nhân này đang bị điên. Vừa rồi hắn vì muốn giết Mai Tuyết Yên, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, vô sỉ hạ lưu đều thể hiện rõ trên người hắn! Tuy nhiên, hiện tại hắn lại đối với cừu nhân vừa giết đệ đệ mình cúi người cảm ơn vì đối phương không thừa cơ ám toán hắn!

Quả thật là đầu đuôi lẫn lộn mà! Lúc cần thiết chú ý đến phong độ, hắn thể hiện vô cùng tồi tệ, đến thời điểm không cần phong độ nhất, hắn lại tỏ ra mình vô cùng phong độ tiêu sái!

Trữ Vô Tình này có thể gọi là một đời quái thai!

Ta chạy theo không kịp a!

- Quân Mạc Tà! Mời!

Vẻ mặt Trữ Vô Tình nghiêm nghị, trường kiếm mở ra, sau đó thu cổ tay, mũi kiếm để ngay bên hông. Giờ phút này, cả người Trữ Vô Tình trong nháy mắt đã lột xác, cả thân người đều đã biến thành một thanh tuyệt thế lợi kiếm không gì không phá hủy được!

Kiếm khí khắp nơi, hàn quang tứ phía!

Thậm chí cả mái tóc bạc như cước kia đang bay tán loạn cũng giống như từng đạo kiếm khí vô cùng mãnh liệt!

Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy một cỗ kiếm ý lành lạnh đập thẳng vào mặt!

Quả là kiếm khí sắc bén, không xa không gần, không thể địch nổi!

Còn lại mười bảy người của Độn Thế Tiên Cung, ai cũng chỉnh tề bước lên một bước, mặt đất liền run lên! Ai ai cũng mang sắc mặt bi phẫn, cũng đồng thanh nói:

- Hãy chờ chúng ta, các huynh đệ đạ chết, đại thù này chúng ta sẽ báo, thề cùng tồn vong với Trữ thủ tọa!

Trữ Vô Tình bất động, ánh mắt kiên định như mặt hồ không gió, nhưng khí thế của hắn đã tăng vọt. Sự yên tĩnh này chính là khoảng lặng trước một cơn phong ba bão táp. Cuối cùng, khí thế của Trữ Vô Tình cũng đạt tới đỉnh điểm!

Kiếm khí đỉnh phong!

Đây đúng là thành tựu đỉnh phong, cao nhất của cả cuộc đời Trữ Vô Tình đã có!

Kiếm khí toàn thân của hắn đột nhiên bắn ra tứ phía, mà thanh kiếm đang kẹp bên hông hắn đột nhiên "ba" một tiếng, vỡ thành từng mảnh vụn, sau đó toàn bộ kiếm khí xung quanh lượn lờ xung quanh hắn với tốc độ chóng mặt, như thể trăm sông về biển rộng, bao bọc xung quanh thân thể của Trữ Vô Tình! Trong mắt mọi người lúc này, Trữ Vô Tình đã sớm không còn là một người bình thường!

Hắn đã biến thân mình thành một thanh kiếm!

Một thanh kiếm cực kỳ lợi hại, không gì có thể chống lại!

Lúc trước, hắn chỉ có thể tạo cảnh giới toàn thân "giống như một thanh kiếm" mà thôi!

Nhưng lúc này, hắn đã chân chính biến thành một thanh kiếm!

Chân chính nhân kiếm hợp nhất!

Kiếm chính là ta, ta chính là kiếm!

Đột phá!

Không ngờ ngay thời khắc này, Trữ Vô Tình lại có thể tạo thành đột phá lớn nhất về kiếm đạo!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 199: Hai Chiến Trường!

Khuôn mặt hờ hững của Quân Mạc Tà liền trở nên nghiêm túc, hắn không thể ngờ, trước bờ vực sống chết lại có thể đột phá cực hạn! Nhưng nhờ vào đột phá của Trữ Vô Tình lại giúp cho Quân Mạc Tà có thể hiểu rõ một đạo lý: Kiếm đạo, chính là thế này!

Cực tình cực trí mới có thể đột phá! Đứng trong tử địa mới tạo thành đột phá! Cực thù, cực hận, tạo cực kiếm! Chân chính là nhân kiếm hợp nhất...

Thì ra là như vậy! Quân Mạc Tà nhìn không chớp mắt những kiếm nhận phong bạo của Trữ Vô Tình, tay phải liền duỗi ra, một đạo lưu quang xuất hiện trong tay hắn.

Thần kiếm! Viêm Hoàng Chi Huyết! Cảm nhận được kiếm khí cực hạn của Trữ Vô Tình, Viêm Hoàng Chi Huyết nằm trong tay Quân Mạc Tà đột nhiên phát ra âm thanh "keng" một tiếng, tự bay lên không mà dựng thẳng, toàn thân kiếm lưu chuyển quang hoa, phát ra một đạo vô hình kiếm khí sắc bén, tự động đón đánh kiếm khí của Trữ Vô Tình! Thần kiếm có linh hồn, Viêm Hoàng Chi Huyết sau khi trải qua tinh luyện bằng máu huyết của Quân Mạc Tà, lại được tắm trong linh khí khôn cùng của Hồng Quân Tháp, giờ phút này đã có linh tính, mà linh tính này lại càng giống với chủ nhân! Quân Mạc Tà một thời Tà Quân tính tình cuồng vọng, xưa nay tự cho mình là nhất, đứng trên cao mà nhìn xuống thiên hạ chúng sinh, thanh kiếm này củng kế thừa điểm này của hắn, tuy lúc này chỉ mới có một chính linh tính, nhưng bị kiếm khí khác ngay trước mắt nó mà diễu võ dương oai, làm sao nó có thể bỏ qua,

nên liền tự thân bay lên nghênh chiến! Chủ nhân là Tà trung quân vương, bản thần kiếm cũng phải là kiếm trung phách giả (chủ nhân là vua tà đạo, thì kiếm cũng là thanh kiếm tốt nhất trong các loại kiếm)! Quân Mạc Tà nhìn thấy chuyện này cũng hoảng sợ, vội vàng chụp kiếm vào tay, Trữ Vô Tình dường như không thấy được dị tượng này, nhìn hắn mà lành lạnh nói:

- Quân Mạc Tà, hai người các ngươi có đảm lượng chiến đấu một trận chiến công bình cùng chúng ta mà kết thúc ân oán sinh tử?

Quân Mạc Tà vẫn đang khiếp sợ, đang tự hỏi kiếm của mình đang xảy ra chuyện gì, nghe xong câu nói này chợt bừng tỉnh:

- Cái gì? Trữ Vô Tình, chuyện như vậy mà ngươi cũng dám nói? Các ngươi có mười tám người, lại muốn "chiến một trận chiến công bình" với hai người chúng ta?

Khuôn mặt Trữ Vô Tình bất động, lạnh lùng nói:

- Ta muốn đối chiến ngay mặt với các ngươi! Nếu ngươi lại dùng loại mưu mẹo ám sát nham hiểm thì không phải là anh hùng hảo hán!

Quân Mạc Tà nghe xong liền cười:

- Các ngươi lấy đông đánh ít, lại còn đi nói người khác mưu mẹo nham hiểm, đây gọi là hành vi của chính nhân quân tử sao? Trong thiên hạ không ngờ còn có loại sự tình này, trước khi giao thủ lại có thể quy định phương thức giao thủ với địch nhân, sau đó cậy mình người đông thế mạnh mà bao vây tấn công, vậy mà còn mặt dày nói "cuộc chiến công bình"... Trữ Vô Tình, người có thể vô sỉ, nhưng không thể vô sỉ tới bậc này nha! Ta vốn cho ngươi vài phần mặt mũi, cho ngươi chút thể diện mà xuống cửu tuyền, cùng đoàn tụ với nhị đệ của mình, nhưng nếu ngươi đã vô sỉ như vậy, cũng đừng trách bản thiếu gia ra tay quá tàn nhẫn! Chỉ tiếc một điều, nếu Trữ Phong Ý dưới hoàng tuyền gặp lại tên đại ca vô sỉ như ngươi, có nhận ngươi làm đại ca hay không còn chưa biết!

Trữ Vô Tình hét lớn một tiếng liền phóng người lên không trung, quyền cước kiếm phong sắc bén như lưỡi dao tấn công về phía Quân Mạc Tà! Mỗi một quyền của hắn đều mang kiếm khí, mỗi một cước của hắn đều mang lưỡi đao! Thậm chí, ngay cả mỗi bộ phận trên cơ thể của hắn, mỗi một sợi tóc của hắn đều phát ra kiếm khí không thể phá giải! Nguyên bản, Trữ Vô Tình đã là đại cao thủ Chí Tôn chi thượng, lúc này lại thiêu đốt sinh mệnh tiềm lực, thực lực của hắn bạo tăng ít nhất gấp hai lần, lại ngay thời điểm cuối cùng của sinh mệnh mà đột phá cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, tình huống lúc này của Trữ Vô Tình, tánh mạng của hắn chắc chắn sẽ không còn, nhưng nếu nói về thực lực hiện giờ của hắn, đã ngang ngửa với Mai Tuyết Yên! Nếu nói riêng về sự sắc bén của lực sát thương, thậm chí còn hơn xa Mai Tuyết Yên! Dù sao thì mỗi bộ phận trên người của hắn đều đã biến thành lợi kiếm vô cùng sắc bén! Chỉ cần tiếp xúc bất cứ bộ phận nào cũng có thể giết người! Lúc này, cùng một mình hắn mà chiến đấu chẳng khác nào cùng hơn mười cao thủ kiếm khí tấn công cùng một lúc! Tuy trạng thái của Trữ Vô Tình lúc này đã như hoa phù dung sớm nở tối tàn, nhưng lực sác thương của hắn đã khủng bố tới cực điểm! Cho dù là Mai Tuyết Yên tự mình ra tay cũng không dám cùng hắn đánh bừa, chỉ có thể dùng biện pháp du đấu mà tiêu hao sinh mệnh lực của hắn! Chiến lực của Trữ Vô Tình giờ phút này đã không thua bất cứ ai của thế giới này, đánh tiếc một điều, đối thủ của hắn chính là Quân Mạc Tà, là một khắc tinh trời sinh của bất cứ một địch thủ nào! Quân Mạc Tà cười ha hả, không sợ hãi chút nào, thân ảnh trở nên mơ hồ bay ngược ra sau, Trữ Vô Tình đã muốn giết hắn đến đỏ cả mắt, thề giết chết không buông, đương nhiên phi thân đuổi theo, hai người một đuổi một chạy, thoáng chốc đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người! Chỉ còn lại mười bảy vị cao thủ tiến lên bao vây Mai Tuyết Yên! Mai Tuyết Yên lo lắng nhìn về hướng mà Quân Mạc Tà vừa chạy đi, nàng đương nhiên nhận ra, Trữ Vô Tình lúc này đã trở nên vô cùng nguy hiểm, thậm chí còn nguy hiểm hơn sự liên thủ của mười bảy người trước mắt, dù cho hắn giao thủ cùng nàng, nàng mặc dù có thể giết chết hắn, nhưng nàng cũng phải trả một cái giá rất đắt mới có thể đạt được! Vì vậy, Quân Mạc Tà liền câu dẫn người nguy hiểm nhất rời đi, kéo dài thời gian cho Mai Tuyết Yên xử lý mười bảy tên còn lại! Tâm niệm của Mai Tuyết Yên

thay đổi thật nhanh, xoay người lại, hắc khí trên trán đại thịnh, hướng tới sáu vị Chí Tôn chi thượng, mười một vị Chí Tôn mà vọt lên.

Mai Tuyết Yên quát to một tiếng, bắt đầu phát động thế công, trường kiếm ra khỏi vỏ, một đạo ánh sáng trải dài trong không trung! Trận chiến này phải tốc chiến tốc thắng, nàng mới có thể mau chóng đi trợ giúp Quân Mạc Tà! Vì thế, Mai Tuyết Yên không chút do dự, thậm chí, chiêu thức thăm dò cũng không dùng, ta tay lần đầu tiên liền sử dụng tuyệt học của Thiên Phạt sâm lâm: Thiên Phạt Phạt Tinh, chiêu thứ nhất; Phạt Đoạn Ngân Hà, chiêu thứ hai; Phạt Tẫn Phồn Tinh, chiêu thứ ba; Phạt Tẫn Phồn Tinh, chiêu thứ tư... bốn tinh hoa tuyệt chiêu đồng thời phát ra! Kiếm quang phát ra như mưa, lại như hai ngôi sao va chạm vào nhau, phát ra ngàn vạn đạo ánh sáng ngọc tràn ngập cả thiên không! Lạnh lùng ra chiêu, ngàn đạo hàn quang, như sao bay đầy trời cuồn cuộn cả ngân hà...

Điên cuồng tấn công tới....

Thế kiếm như hung thần giáng thế rung động thương thiên, chấn động đại địa, tuyệt chiêu cuối cùng của nữ hoàng Thiên Phạt như muốn tuyệt sát mười bảy vị cường giả đương thời! Một trận kinh hô vang lên! Người nào cũng không ngờ ngay từ chiêu thứ nhất mà Mai Tuyết Yên đã muốn liều mạng... Kiếm quang hủy diệt phát ra ánh sáng ngọc chói mắt tới cực điểm, nhanh chónh lướt qua đám cao thủ vây công, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên... Tất cả mười bảy người, không người nào mà không có vết thương, khí thế thảm liệt! Mai Tuyết Yên thét một tiếng dài, lại ra chiêu mạnh nhất: Yêu Phạt Phạt Thiên! Một chiêu này đâm ra cuồng mãnh, bộ kiếm pháp này uy lực quả xứng với tên! Thiên còn có thể bị trừng phạt, vậy thì còn có cái gì không thể phạt?

Thân hình của Mai Tuyết Yên xoay tròn cực nhanh, dường như hóa thành một đạo cột sáng muốn lấp đầy thiên địa, toàn thân của Mai Tuyết Yên hoàn toàn chìm trong cột sáng, ngự kiếm hành không cách mặt đất một trượng, sau đó là tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt, tiếng binh khí vỡ vụn, vô số tay chân cụt bay tán loạn trong không trung...

Thân hình Quân Mạc Tà mơ hồ, lúc trái lúc phải, chỉ trong nháy mắt đã cách chỗ cũ cả trăm trượng, cả người Trữ Vô Tình phát ra kiếm khí ngùn ngụt, truy đuổi trong không trung, bất luận Quân Mạc Tà thay đổi bao nhiêu phương hướng, hắn đều theo sát phía sau, trong mắt tràn ngập vẻ độc ác của mèo khi nhìn chuột!

- Quân Mạc Tà, ngươi cứ chạy đi, chạy được xa bao nhiêu hay bấy nhiêu, đến khi ngươi không chạy nổi nữa, lão phu mới ra tay chơi đùa với ngươi. Ngươi cứ yên tâm, lão phu nhất định sẽ không dùng một kiếm mà lấy tính mạng ngươi, lão phu phải "vẽ" lên người ngươi chín trăm chín mươi chín kiếm, cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong! Không phải ngươi thích nhất ngược đãi địch nhân sao? Ngược người, sau lại bị người ngược, quả báo thôi!

Trữ Vô Tình phát hiện thân pháp của Quân Mạc Tà không phải rất nhanhy, không khỏi mừng thầm trong lòng, cười ha hả như nổi cơn điên! Quân Mạc Tà lại không nói một lời nào, thân hình chỉ mơ mơ hồ hồ, triển khai thân pháp linh hoạt trong khu rừng tuyết, Trữ Vô Tình cứ rít gào phía sau, theo sát không rời, vô luận Trữ Vô Tình dùng núi đá hay cây cối để né tránh, tất cả đều bị kiếm khí kinh người của hắn chém nới dập nát! Từ chỗ cũ tới nơi này đã được làm thành một con đường rộng lớn bằng phẳng! Phía trước đã là núi đá, vách núi thẳng đứng, phía trước không đường, phía sau có tử thần!

- Quân Mạc Tà, ta xem ngươi có thể trốn vào đâu! Chuẩn bị chịu chín trăm chín mươi chín kiếm của ta đi!

Bộ tóc bạc của Trữ Vô Tình tung bay, hắn cười ha ha càng lúc càng điên dại.

Thân hình của Quân Mạc Tà không ngừng lại chút nào, mắt thấy vách núi thẳng đứng đã ở ngay trước mặt, đột nhiên hắn dừng lại, quay đầu lại nhìn rồi cười một cách quỷ dị với Trữ Vô Tình, sau đó cả người đột nhiên biến mất! Trữ Vô Tình sắp đắc thủ tới nơi khi thấy cảnh này thì vô cùng kinh hãi, hắn căn bản không phát hiện ra nửa thân ảnh của Quân

Mạc Tà, tức giận muốn rống to một tiếng, nhưng chưa kịp rống thì đột nhiên trên đỉnh đầu vang lên lên âm thanh ầm ầm, vô số núi đá cự đại từ trên núi ầm ầm đổ xuống đầu hắn! Bất cứ một khối đá nào cũng phải nặng ít nhất mấy ngàn cân, khu vực xung quang mười trượng đều bị núi đá đè xuống! Giống như là núi lở! Không, cái này đúng là núi lở chân chính! Tuy nhiên, tại sao lại phát sinh chuyện núi lở ngay thời khắc này?

Tại sao lại trùng hợp đến thế này?

Trừ khi là ngẫu nhiên, không phải ngẫu nhiên, tất nhiên là do người làm...

- Quân Mạc Tà, nhất định là do tiểu tử ngươi giở trò quỷ! Ngươi lăn ra đây cho ta! Có dũng khí thì hăn ra đây cho lão phu!

Kiếm khí trên người Trữ Vô Tình phát ra vô số hào quang, bắn ra bốn phương tám hướng, trực tiếp lấy cứng chọi cứng xông lên phía trước! Vô số núi đá đổ xuống ầm ầm, tuy rằng hiện tại thực lực Trữ Vô Tình vô cùng cao cường, kiếm khí sắc bén vô cùng, nhưng hắn cùng bị núi đá nện tới điên cuồng không thôi, cả trăm ngàn khối đá đồng thời nện xuống đầu, Trữ Vô Tình hoàn toàn không có đường tránh né, hắn ra sức đánh nát hơn mười khối đá, tuy nhiên, đá rơi từ trên cao xuống liên miên không dứt, cuối cùng, Trữ Vô Tình cũng bị chôn dưới đống đá! Thổ hợp! Lần đầu tiên Quân Mạc Tà thí nghiệm, dùng Thổ lực mà phát động công kích, hiệu quả lại cực kỳ tốt! Bóng người chợt lóe, Quân Mạc Tà đã đứng trên núi đá, lúc này hắn mới buông lỏng tinh thần. Đột nhiên dưới chân hắn chấn động, Quân Mạc Tà cảm thấy cả kinh mà phi thân lên không trung, chỗ đặt chân của Quân Mạc Tà lúc nãy lay động dữ dội, sau đó nổ lớn một tiếng nức toát ra, vô số đạo kiếm quang phá đá mà ra! Núi lở đến thế mà cũng không thể lấy mạng của Trữ Vô Tình! Thực lực trước mắt của Trữ Vô Tình quả là đáng sợ! Quần áo của Trữ Vô Tình đều rách nát cả, khóe miệng đầy máu nhưng kiếm khí vẫn phát ra ào ạt từ thân thể hắn, hai cánh tay hắn vươn ra, quét ngang xung quanh thân thể một cách điên cuồng. Nhất thời, hai cánh tay biến thành hai đạo kiếm khí lớn tới cực điểm, một trái một phải, lúc lên lúc xuống, tại thành hai nửa vòng

sáng hình tròn! "Lão quái vật này sau khi thiêu đốt sinh mệnh lực quả thực khó mà chơi một lần đã đắc thủ!" Quân Mạc Tà hừ một tiếng.

Kiếm khí của Trữ Vô Tình tung hoành, nhưng hiện tại không phát hiện ra địch nhân, hắn đang muốn phát ra thần thức kiếm khí cảm ứng thì đột nhiên cảm thấy phía sau lưng chợt lạnh, hắn vội vàng nghiêng người cúi đầu, quét ngang một kiếm! Cánh tay của hắn, chính là kiếm!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 200: Thỉnh Cầu Ngươi Tiễn Ta Một Đoạn Đi!

Phía sau trống không, căn bản không có bóng dáng của Quân Mạc Tà, ánh mắt Trữ Vô Tình chậm rãi quét tới quét lui không ngừng, đột nhiên nhảy ra ngoài, thoát khỏi khu vực núi lở, vừa rồi một trận đá rơi đột ngột, nặng hơn cả vạn tấn rớt thẳng vào đầu, mặt dù thực lực Trữ Vô Tình đã đột phá nhưng cũng làm hắn bị thương không nhẹ, nếu lại bị thêm một lần nữa thì hắn thực sự nuốt không trôi. Trữ Vô Tình nhân thời cơ này mà lập tức thoát khỏi hiểm địa này! Phía trước mặt hắn đã là rừng cây!

Thân hình Trữ Vô Tình chậm rãi rơi xuống, hai chân vừa chạm đất, đang đảo mắt quan sát xung quanh thì đột nhiên đất dưới chân mềm nhũn, chẳng biết từ lúc nào, trên mặt đất đã xuất hiện một cái hố thật to, Trữ Vô Tình bị bất ngờ, không kịp đề phòng nên toàn thân đều rơi xuống. Tuy nhiên, hắn lập tức nhanh trí phản ứng, đề khí mãnh liệt, trên tay phát ra kiếm khí lành lạnh, kiếm khí đột nhiên đánh xuống, hắn định dùng lực phản chấn của kiếm khí mà nâng thân thể bay lên thoát ra ngoài!

Không thể nói ứng biến của Trữ Vô Tình là không cao minh, đáng tiếc thân thể của hắn vừa mới trồi lên, Quân Mạc Tà đã canh sẵn phía trên, trường kiếm trong tay đâm thẳng vào mắt hắn! Trữ Vô Tình rống to, vung song chưởng kiếm khí phản kích, nhưng vừa vung lên thì thân thể mất lực phản chấn, lại rơi xuống huyệt động!

Huyệt động này không hiểu xuất hiện từ bao giờ, lại sâu khoảng bảy tám trượng! Trữ Vô Tình cố giữ vững tinh thần, từ từ rơi xuống, giờ phút

này Quân Mạc Tà còn đứng phía trên, mình ẩn thân trong huyệt động này chắc chắn sẽ không bị đánh lén, chỉ chờ chân mình chạm đất là có thể mượn lực phóng ra! Khoảng cách thế này không thể chôn sống Trữ Vô Tình ta! Cho dù ngươi có muốn lấy cát đá lấp ta, ta cũng có thể phóng ra như thường!

Tuy nhiên, ngay trong lúc hắn đang rơi, từ trong vách đất đột nhiên lại xuất hiện một kiếm như tia chớp đâm tới! Chuyện này hoàn toàn ngoài ý liệu của Trữ Vô Tình, hắn vô cùng kinh ngạc, dù đã cật lực né tránh nhưng trên vai vẫn trúng một kiếm, Trữ Vô Tình tức giận rống to, một tay bổ ra thật nhanh, oanh một tiếng, xuất kiếm khí ngay nơi thanh kiếm kia vừa tấn công hắn...

Đột nhiên, lại thêm một kiếm quỷ dị đâm tới, lúc này mục tiêu lại là sau ót! Trữ Vô Tình chỉ mới hô hấp được nửa hơi thở thấy vậy liền sợ hãi, hắn mạnh mẽ dùng toàn bộ công lực còn sót lại, lộn nhào một cái đầu rơi xuống trước, chân giơ lên cao để né kiếm. Dù gì thì chỉ còn cách mặt đất một trượng mà thôi!

Chỉ cần ta có thể đáp xuống, lập tức có thể hồi khí phản kích! Mặc kệ Quân Mạc Tà ngươi giảo hoạt bao nhiêu, hôm nay ta thề sẽ giết ngươi!

Tuy nhiên, Trữ Vô Tình lập tức hoảng hốt, đây là chuyện gì? Mới lúc nãy quan sát, hắn thấy đã sắp chạm mặt đất, nhưng khi lộn người né kiếm, hiện giờ nhìn xuống thì không thấy đáy đâu cả, chỉ có một mảng tối tăm, cuối đầu nhìn xuống chân thì lại thấy đã cách mặt đất không biết bao xa (do lúc này hắn đã lộn đầu rơi xuống trước nên phía chân của hắn mới là mặt đất phía trên)! Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Từ lúc bắt đầu rơi xuống, Trữ Vô Tình bắt đầu hô hấp hít vào thì trong đất liền gặp một kiếm đoạt mệnh đâm ra ngay, mục tiêu chính là các bộ vị yếu hại của hắn, làm quấy rầy nhịp hô hấp của hắn, chỉ có hít vào mà không thể thở ra, muốn thở ra một cái mà cũng không thể! Lúc này, khuôn mặt già nua góc cạnh của Trữ Vô Tình đã đỏ bừng, sắc mặt như bôi son!

Dù cho là cao thủ cái thế, khí mạch mạnh mẽ đến mức nào, nhưng nếu trong lúc chiến đấu mà không thể đề hơi, hồi khí... thì coi như nắm chắc cái chết trong tay! Mà hiện tại, Trữ Vô Tình chịu tấn công liên tục, hiển nhiên đã tiến gần tới bờ vực cái chết!

Mà trong lúc tránh né giãy chết, hắn đã đưa mình vào tình thế đầu rơi xuống đất, chân hướng lên trời, cứ thế mà rơi càng lúc càng nhanh!

Càng tức giận hơn, lúc hắn muốn dùng kiếm khí của cánh tay đâm vào vách đất bên cạnh để ổn định lại tư thế thì vách đất lại đột nhiên tiêu thất thành hư vô nên càng khó chịu hơn... Loại thủ đoạn này, rõ ràng huyền giả nhân gian không có khả năng làm ra được!

Lúc này, Trữ Vô Tình đã sợ tới cực độ, trong một thời gian dài không thể hồi khí, mặt của hắn đã dần trở thành màu tím!

Ngực đã bắt đầu đâu quặn lên, trên đường rơi xuống lại chịu tập kích liên miên không dứt, hắn đã phải tránh né ít nhất mười lăm mười sáu kiếm! Mỗi một lần đều là cách bờ vực sinh tử một sợi tóc mà thôi! Hiện tại, cho dù Trữ Vô Tình có cơ hội thở ra hồi khí, hắn cũng không dám thở mạnh, bởi vì chỉ cần hắn hắn thở ra một hơi mà thôi, huyền khí nhất định sẽ tán ra, lúc này chỉ cần tùy tiện nhận một kiếm thì hắn cũng không thể thoát, chỉ có thể trơ mắt chờ chết, hắn chỉ còn cách nín thở tiếp tục rơi mà thôi!

Trữ Vô Tình thậm chí cảm giác được, dựa vào tốc độ rơi xuống từ nãy tới giờ, chính hắn đã cách mặt đất trên dưới một trăm trượng, vậy mà vẫn chưa tới đáy! Con mẹ nó, cho dù là rảnh núi thì sâu như thế cũng đủ rồi chứ, sao vẫn chưa tới đáy là sao!

- Phanh!

Thân thể nặng nề của Trữ Vô Tình đập thẳng vào đáy động, tiếng răng rắc vang lên, trên người đồng thời bị gãy không biết bao nhiêu xương cốt! Đầu của hắn rơi xuống trước thì cắm thật sâu xuống đáy động, nhất thời rơi vào hôn mê!

Nguyên nhân chính là nền đất dưới đáy động không ngờ là đá cứng, còn cứng hơn cả đá lúc nãy rơi xuống đầu hắn! Lúc này, đầu của hắn không bị chấn động vỡ toang thì chỉ có thể nói may mắn nhờ xương đầu của hắn tương đối rắn chắc mà thôi!

Trong bóng đêm, bóng người chợt lóe, Quân Mạc Tà xuất hiện bên người Trữ Vô Tình, cười lạnh một tiếng, chân giậm mạnh một cái đá dưới chân liền nứt ra, thân thể và cả đầu đầm đìa máu tươi của Trữ Vô Tình lập tức bắn ra! Thắng bại đã phân! Lấy thực lực lúc nãy của Trữ Vô Tình mà nói, nếu Quân Mạc Tà lấy cứng đối cứng mà chiến đấu với hắn, chắc chắn Quân Mạc Tà chỉ có con đường chết!

Tuy nhiên, trên người Quân đại thiếu lại có vô số ám chiêu! Hắn dẫn dắt Trữ Vô Tình đuổi theo như một tên điên, từng bước từng bước dẫn Trữ Vô Tình vào cạm bẫy tử vong do hắn dùng Ngũ Hành lực bố trí ra, làm cho Trữ Vô Tình tiêu hao sinh lực, kết quả là làm cho vị đại cao thủ này nằm bất động nơi đáy động!

Trữ Vô Tình bị thương rất nặng, từ từ tỉnh lại, định thần một chút mới phát hiện bản thân đã nằm trên mặt đất, trên người không có chỗ nào là không đau, trên đầu còn không ngừng chảy ra một loại chất lỏng sền sệt, hắn vừa đưa tay lên sờ thì đau nhức vô cùng! Ý thức của hắn dần dần trở lại, nội tức vận chuyển toàn thân một cách gian nan, hắn phát hiện có hơn mười chỗ đứt gãy xương cốt khắp toàn thân, đến lúc này thì chiến lực của hắn đã hoàn toàn tan biến. Trước mặt hắn là một thân ảnh mờ ảo đang đứng, Trữ Vô Tình nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, sau đó khàn khàn nói:

- Quân Mạc Tà? Là ngươi phải không?

- Không phải là ta thì là ai! Trữ Vô Tình, xem ra ngươi còn chưa hồ đồ!

Thanh âm của lãnh đạm của Quân Mạc Tà truyền đến.

Trữ Vô Tình hối hận thở dài, mỏng manh hỏi:

- Quân Mạc Tà, một trận này ngươi đã đánh bại lão phu, nhưng... thật ra ngươi có phải là người hay không? Hay thật ra ngươi là quỷ?

Hắn dừng một chút mới nói tiếp:

- Phải chăng ngươi có khả năng khống chế được đất?

Chuyện này chỉ có tiên nhân trong truyền thuyết mới có khả năng làm ra! Loại chuyện này, thật sự chưa bao giờ xảy ra trên thế giới này, thậm chí, nếu trước đây có người nói với hắn chuyện này, hắn sẽ nghĩ ngay người đó bị điên! Nhưng giờ phút này hắn tự mình trải qua, lại vô thức mở miệng ra hỏi những lời này!

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu Trữ Vô Tình còn không nhận ra vô số điểm thần dị cổ quái của Quân Mạc Tà thì thật sự có chút thiểu năng... Quân Mạc Tà trầm tư một hồi, lại hỏi ngược lại một câu:

- Vậy ngươi nghĩ sao?

Trữ Vô Tình nghe thấy thế liền hiểu, cười thảm một tiếng mà nói:

- Chẳng trách chuyện gì ngươi cũng không để trong lòng... Chẳng trách ngươi dám lớn mật như thế... Thì ra ngươi có loại thần công đoạt thiên địa tạo hóa thế này... Nhân vật như ngươi, đáng tiếc chúng ta lại muốn làm kẻ địch cùng ngươi, cứ một mực ép ngươi vào con đường đối lập với chúng ta, thật là ếch ngồi đáy giếng không biết thế giới to lớn nhường nào. Tam đại Thánh Địa chúng ta cho là chúng sinh chỉ là con kiến, thì ra chúng ta mới là ếch ngồi đáy giếng không biết trời cao đất rộng...

Quân Mạc Tà chỉ im lặng, thật lâu sau mới nói:

- Lập trường hai bên đã quá rõ ràng, tam đại Thánh Địa các ngươi dù không muốn làm kẻ địch của ta, trong tương lai ta cũng tự tìm tới các ngươi! Ngươi hắn là hiểu được ý của ta!

Trữ Vô Tình ho khan, cười thảm nói:

- Không sai! Vì Mai Tôn Giả... vì Mai Tôn Giả, ngươi cũng sẽ làm vậy!

Hắn cố gắng ngồi dậy, nhưng do xương cốt gãy quá nhiều nên không thể ngồi, chỉ nằm mà nói:

- Quân Mạc Tà, thật ra mà nói, tuy là xính mích nội bộ, nhưng ta nói thật... Ta hi vọng ngươi có thể thận trọng mà suy nghĩ cho đại cuộc!

Quân Mạc Tà lạnh lùng nói:

- Điều này ngươi cứ yên tâm, trong lòng ta đã có tính toán!

Trữ Vô Tình cười rộ lên mỉa mai:

- Nói vậy là ta không báo được thù sao?

Quân Mạc Tà hờ hững nói:

- Ngươi cho rằng ngươi có khả năng sao? Chẳng lẽ bây giờ ngươi còn có năng lực giết ta sao?

- Đã không có!

Trữ Vô Tình điên cuồng cười rộ lên, nước mắt nước mũi cùng trào ra, trào phúng vô cùng, nhưng ý vị trào phúng này là hắn trào phúng chính bản thân hắn. Hắn cười một hồi liền ngừng lại, thấp giọng nói:

- Quân Mạc Tà, ta thỉnh cầu ngươi một việc!

- Chuyện gì?

Quân Mạc Tà mơ hồ hiểu ra.

- Tiễn ta một đoạn đi! Ta thực sự muốn đi nhanh, nhân lúc nhị đệ còn có thể nhận ra thân tàn này của ta!

Ánh mắt của Trữ Vô Tình dần dần dại đi:

- Nhị đệ của ta hiện đang chờ ta trên đường về, ta hình như thấy hắn đang vẫy tay với ta. Quân Mạc Tà, ngươi không biết đâu, nhị đệ của ta tuy huyền công cao cường nhưng lá gan hắn rất nhỏ... Lúc nãy hắn phải ra đi một mình trong bóng đêm, hắn sẽ sợ hãi... Ta muốn nắm tay hắn mà dắt đi!

Quân Mạc Tà hít một hơi thật sâu mà không nói gì.

Hắn chỉ nghe Trữ Vô Tình nói nhẹ:

- Con đường này rất... rất... tối, rất... rất... lạnh, nhị đệ... nhị đệ của ta, nếu không có ta bên cạnh, hắn làm sao dám đi? Hắn sẽ cô độc và tịch mịch lắm... Ta là đại ca của hắn, mãi mãi là đại ca của hắn... Ta muốn ra đi cùng hắn... Ta muốn nói cho cha mẹ ta biết, ta đã đem Phong Ý thu vào đại môn... Hắn đã là người của Trữ gia rồi, hắn hiện giờ là Trữ Phong Ý... Cha mẹ ta còn chưa biết chuyện này...

Hắn chậm rãi nói xong, khóe miệng máu tươi sền sệt chảy ra... Thật là làm lòng người cảm động!

- Còn có Tiểu Hà... Tiểu Hà của ta, đã cách biệt trăm năm rồi, lần này chúng ta có thể đoàn tụ lần thứ hai, từ nay về sau sẽ không ai dám khi dễ nàng nữa...

Khuôn mặt của Trữ Vô Tình kích động đến đỏ ửng, trong mắt lại hiện lên một ít sắc thái hạnh phúc, nhưng ánh mắt lúc này đã bắt đầu loạn, hắn quát lên:

- Đoàn viên thôi... Ta phải về nhà...

Đột nhiên, thân thể hắn giật một cái, không hiểu tấm thân tàn của hắn lấy đâu ra sức lực, cuối cùng có thể ngồi thẳng dậy, xương cổ hắn vốn đã trật ra, thế nhưng lúc này lại kêu rắc một tiếng, bị chính hắn kéo trở về như cũ, hắn khàn giọng gầm nhẹ:

- Quân Mạc Tà, tiễn ta một đoạn đi... Mọi người đang đợi ta... đang đợi ta... Trong mắt Tiểu Hà đã có nét buồn rồi, nàng đã đợi ta suốt một trăm bảy mươi năm, ta không muốn nàng phải đợi thêm nữa! Mau, mau giúp ta... ta thỉnh cầu ngươi...

Ánh mắt của Trữ Vô Tình lóng lánh trong bóng tối, vẻ mặt vô cùng quyến luyến và hạnh phúc, tựa hồ thân nhân của hắn thực sự đang đứng chờ hắn trên đường về cửu tuyền, chỉ đợi hắn đến sum họp đoàn tụ... Quân Mạc Tà nhắm mắt lại, thần kiếm Viêm Hoàng Chi Huyết đâm thẳng vào trái tim Trữ Vô Tình một cách chuẩn xác, thấp giọng nói:

- Chúc các ngươi thật sự có thể sum họp hạnh phúc!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 201: Tuyết Yên Lo Âu.

Trữ Vô Tình trong cổ phát ra một tiếng rên rỉ nhỏ, cố gắng nói "Cảm ơn... Cảm ơn." Đầu nghẹo sang một bên, một đại cao thủ cứ thế mà qua đời!

Hoặc giả, ở một thế giới khác, lão đã thực sự cùng người nhà của mình đoàn tụ, vui vẻ hòa thuận chung sống với nhau. Nơi đó, không có thù oán, không có phân ly, không có tử vong... Không có tiếc nuối. Chỉ có gia đình sum họp, an lành hạnh phúc...!

Quân Mạc Tà hít một hơi thật sâu, lại cảm thấy tâm tình của mình có chút nặng nề khó hiểu. Hắn chậm rãi đứng lên, thấp giọng nói

"Ông vốn đa tình, vậy mà tạo hóa trêu ngươi, bất đắc dĩ phải vô tình! Hy vọng kiếp sau, không cần vô tình như vậy ... Chỗ này sâu dưới đất trăm trượng, không ai có thể quấy nhiễu sự thanh tịnh của ông, ông cũng có thể yên nghỉ được rồi!"

Nói xong, thân hình Quân Mạc Tà liền trồi lên. Đất đá dưới chân hắn sụt xuống, đem thi thể Ninh Vô Tình mai táng sâu trong lòng đất.

Ánh sáng chói lòa đập vào mắt, Quân Mạc Tà cuối cùng cũng thoát ra, trong khoảnh khắc thậm chí hắn còn có cảm giác vừa thoát khỏi U Minh Địa Ngục trở về cuộc sống ... Những lời nói lộn xộn của Trữ Vô Tình trước khi chết đã làm Quân Mạc Tà thực sự cảm động...

Mặt đất lại một lần nữa khôi phục lại bằng phẳng vốn có, không ai có thể nhìn ra dưới lòng đất này đã từng xảy ra một trận đại chiến kinh tâm

động phách nhưng vô cùng quỷ dị. Hơn nữa, còn có một vị tuyệt thế cường giả Siêu Chí Tôn đã vĩnh viễn nằm lại trong đó.

“Mạc Tà! Chàng ở đâu?”

Xa xa truyền đến âm thanh gấp gáp của Mai Tuyết Yên. Quân Mạc Tà nở nụ cười hạnh phúc, cao giọng nói: "Ta ở đây." Nói xong liền ngồi bệt xuống đất.

Vừa rồi đối phó với Trữ Vô Tình, Quân Mạc Tà tuy rằng chiến thắng nhưng cũng phải trả một cái giá đắt.

Hắn dùng toàn bộ linh lực của bản thân chống đỡ thổ lực bạo phát, bên trong lại còn dùng Âm Dương Độn triển khai tập kích bất ngờ, tuy thành công bóp chết Trữ Vô Tình nhưng giờ đây tình trạng của Quân Mạc Tà cơ hồ như đèn hết dầu vậy, linh lực còn lại trên người ít đến thảm thương.

Nếu không phải sợ Mai Tuyết Yên lo lắng, Quân Mạc Tà gần như định trốn vào trong Hồng Quân Tháp khôi phục một chút rồi mới ra, dù sao chỗ đó mới là chỗ an toàn nhất...

Đột nhiên nghe thấy âm thanh của Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên vô cùng mừng rỡ. Vừa rồi nàng xuất ra liên kích Thiên Phạt tứ chiêu, đã nhanh chóng kết thúc xong trận chiến, lại tìm kiếm tung tích của Quân Mạc Tà cùng Trữ Vô Tình khắp nơi nhưng không thấy, không khỏi sốt ruột, gần như tuyệt vọng ...

Dù sao, Trữ Vô Tình hao tổn sinh mệnh lực của mình để nâng cao huyền lực một cách kinh người thực không phải chuyện đùa, hơn nữa tại thời khắc mấu chốt lại gặp cơ duyên đột phá, thực lực càng tăng cao. Quân Mạc Tà đối chiến với lão thực là vô cùng nguy hiểm!

Nếu không phải Quân Mạc Tà trước đó từng truyền âm cho nàng bảo nàng không cần phải lo lắng, lại nói chính mình tự có biện pháp chạy trốn; Mai Tuyết Yên chỉ sợ sớm đã bỏ mặc hết thảy sự theo bám của đối

thủ mà đến. Thế nhưng tâm hồn thiếu nữ lại thủy chung treo ở giữa không trung...

Giờ đây rốt cục nghe được thanh âm của Quân Mạc Tà, tâm trí đang lơ lửng trên không cuối cùng cũng hạ xuống.

Bóng trắng lóe lên, Mai Tuyết Yên hiện ra ở trước mặt hắn. Đến tận giây phút này, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần mới lộ ra một tia ôn nhu vui vẻ.

Trên người Mai Tuyết Yên có hơn mười chỗ đã nhuộm đỏ, thậm chí có mấy chỗ máu tươi vẫn đang rỉ ra ngoài. Hiển nhiên là Mai Tuyết Yên chưa kịp xử lý thương thế của mình mà một mạch tìm kiếm Quân Mạc Tà đến giờ...

Quân Mạc Tà vô lực ngồi dưới đất, nhìn Mai Tuyết Yên, khẽ nói "Nàng bị thương à?" Ngay cả Quân Mạc Tà cũng không phát hiện ra trong âm thanh của mình có mang theo vô tận nhu tình cùng đau lòng! Khác một trời một vực so với trước kia.

Quân Mạc Tà rõ ràng là đã giết qua không ít người, thậm chí có thể nói là giết người như ngóe cũng chưa đủ, nhưng chưa bao giờ có người có thể làm hắn rung động như Trữ Vô Tình ngày hôm nay.

Từ hữu tình đến vô tình; vì tình mà vô tình, cuối cùng làm ra một đại bi kịch cùng tiếc nuối là Trữ Vô Tình, làm cho Quân Mạc Tà vô cùng xúc động.

Quân Mạc Tà chưa bao giờ giống như ở giờ phút này, cứ như vậy mà quan tâm đến người bên cạnh, thân nhân của mình! Trong lòng hắn âm thầm phát ra một lời thề: Hễ là thân nhân của ta, thì ắt phải làm cho hắn bình an, hạnh phúc. Ta nhất định sẽ không để cho cuộc đời của họ lưu lại nửa điểm tiếc nuối nào!

Nhìn Trữ Vô Tình Ăn năn hối tiếc đến mức sống không bằng chết thực sự làm cho Quân Mạc Tà chấn động. Chuyện như vậy Quân Mạc Tà

nhất định không cho phép phát sinh ở trên người mình, hay là trên thân nhân của mình!

"Muốn thu thập những người kia mà không trả một cái giá lớn thì sao có thể đắc thủ được?" Mai Tuyết Yên thản nhiên cười, không hề để ý đến chút đau đớn của mình, ân cần nói "Chàng thì sao? Sao lại ra cái hình dạng này? Trữ Vô Tình đâu?"

Trong tưởng tưởng của nàng thì Quân Mạc Tà có thể dùng khinh công xuất quỷ nhập thần của mình ngăn chặn Trữ Vô Tình đã là tốt lắm rồi. Còn về phần có thể chiến thắng, giết chết được Trữ Vô Tình thì Mai Tuyết Yên chưa hề nghĩ đến.

"Chính xác phải nói, hắn hắn là chết dưới tâm ma của chính mình!" Quân Mạc Tà trầm tư nói

"Lão nóng lòng giết ta cho nên ta mới có cơ hội lợi dụng. Nếu như lão cẩn thận một chút thì hậu quả chưa biết sẽ như thế nào. Ta mặc dù có biện pháp bảo vệ tính mạng, nhưng muốn giết hắn thì chưa chắc."

Quân Mạc Tà nhớ tới chính mình cố ý chạy về phía dưới vách đá, nơi ấy nhìn qua là biết hết đường.

Chính mình chạy tới chỗ ấy, nếu não không có vấn đề thì chính là tự mình tìm chết; chỉ cần người sáng suốt xem xét là có thể nhìn ra được trong đó chắc chắn có điều kỳ lạ.

Nhưng Trữ Vô Tình bị cừu hận che mất lý trí, không thèm suy nghĩ gì liền đuổi theo. Phanh một tiếng - chính là lần đầu tiên dùng thổ lực tạo thành núi lở, làm cho Trữ Vô Tình bị thương, chiến lực tổn hao nhiều, mới dẫn đến bại vong sau này.

Nếu như không có chuyện này, mặc dù Quân Mạc Tà lợi dụng thổ lực bố trí nhiều bẫy rập nhưng với thực lực của Trữ Vô Tình trong nháy mắt cũng có thể phá tan, thừa sức mạnh mẽ xông lên.

Dùng linh lực trước mắt của chính mình, dù sao cũng là hữu hạn; Thổ lực thì vừa mới tu luyện, không thể muốn gì được nấy như kim lực được! Hậu quả như thế nào, thật đúng là khó để xác định.

Mặc dù mình có Âm Dương Độn tuyệt đối không chết được, nhưng Trữ Vô Tình lại cũng không chết! Về chuyện của Trữ Vô Tình, Quân Mạc Tà cũng không muốn nói nhiều, liền hỏi "Những người kia thì sao?"

Mai Tuyết Yên trên mặt hiện ra tia lạnh lẽo, nói "Giết hết!"

Nàng hơi hơi nghiêng đầu sang bên cạnh, nhìn về phương hướng mình vừa đến, nặng nề nói

"Bọn họ đều liều mạng công kích, ta cũng chỉ đành toàn lực ứng phó; lại còn lo lắng cho an nguy của ngươi nên phải tốc chiến tốc thắng, gần như trong thời gian một chén trà, ta liền đem tinh hoa của Thiên Phạt Phạt Thiên Kiếm tung ra hết, đủ ba lần mới có thể hoàn toàn kết thúc trận chiến này."

" Kết thúc trận chiến? Bọn họ toàn bộ chết hết?" Quân Mạc Tà nhịn không được hai mắt trợn trừng. Đây chính là sáu vị Siêu Chí Tôn, mười một vị Chí Tôn cao thủ! Không ngờ toàn bộ chết trong tay của Mai Tuyết Yên... Nha đầu kia như thế nào hôm nay lại ác như vậy?

" Ngay cả chính ta cũng không nghĩ tới, sau khi vết thương cũ được chữa lành, thực so với trước kia còn kinh khủng hơn. Nhất là ở phương diện tốc độ, quả thực đạt đến mức độ mà trước kia ta còn không dám mơ tưởng! Hơn nữa trong khoảng thời gian này, luyện công tiến cảnh so với trước kia còn nhanh hơn rất nhiều. Cho nên trận chiến này, lại thoải mái ngoài ý định!"

Mai Tuyết Yên trầm tư nói "Xem ra ba khỏa đan dược của chàng quả nhiên là vô cùng hữu hiệu."

Quân Mạc Tà ha ha cười cười, nói "Dù sao cũng không thể chủ quan. Lúc này bọn họ chỉ có sáu vị Siêu Chí Tôn; chiến thuật lại không thỏa

đáng, hơn nữa lại bị thực lực mạnh mẽ của nàng dọa cho vỡ mật. Còn có tốc độ kinh người của nàng cũng đánh cho bọn họ trở tay không kịp”

“Càng thêm lại không có chỉ huy, hơn nữa trong đó có ba bốn người đã bị thương nặng khi ở Quân gia, chiến lực không được đầy đủ... Tất cả điều kiện trên hợp lại một chỗ thì nàng mới có thể nhẹ nàng như vậy; Nhưng nếu có lần sau, tốt nhất là nên cẩn thận một chút”

"Uhm" Mai Tuyết Yên nhu thuận nhẹ gật đầu, lập tức lông mày nhíu lại nói

"Lúc đó Độn Thế Tiên Cung thật sự đã làm ta kích động tận đáy lòng! Nếu không, ta thực là không muốn ra tay nặng như vậy! Dù sao, những người ở đây phần lớn là có tư cách tham gia cuộc chiến Đoạt Thiên!"

"Nàng muốn nói là... Bọn họ nói chúng ta sau khi thành thân ... Chuyện về con cái?" Quân Mạc Tà lập tức minh bạch nguyên nhân vì sao Mai Tuyết Yên tâm ngoan thủ lạt như vậy.

"Uhm" Mai Tuyết Yên đỏ mặt lên, nhưng lại chuyển ngay thành trắng bệch, có chút nhu nhược nói "Mạc Tà, như ... quả thật là như vậy, phải làm sao bây giờ? Chẳng phải là ta hại chàng hay sao? Vấn đề này, mặc dù chúng ta có thể không để ý tới, không ngại nhưng mà cần phải đối mặt!"

Quân Mạc Tà tràn đầy tin tưởng nói "Tuyết Yên, nàng yên tâm đi. Tuyệt đối không có khả năng phát sinh chuyện đó. Ta chắc chắn! Nàng cứ tin tưởng ta là được!"

Hắn nhớ tới truyền thuyết của kiếp trước, liêu trai hồ nữ gả cho nhân loại, chẳng phải là vẫn sinh nhi tử như thường sao? Bạch Tố Trinh gả cho Hứa Tiên, cũng không phải là sinh một cái tiểu tử mập mạp à? Đều là do người mẹ thai nghén ra, như thế nào lại sinh ra huyền thú được?

Hơn nữa, cho dù thực sự sinh hạ một đầu huyền thú, dùng gien mình và Mai Tuyết Yên tuyệt đối có thể trong thời gian cực ngắn hóa thành

hình người, có vẻ cũng không có gì quá đáng ngại, cùng lắm là sau khi sinh trong một khoảng thời gian không gặp người ngoài là được rồi. Dù sao gia đình mình từ nay về sau cũng là sinh sống ở Thiên Phạt sâm lâm, nơi đó tuyệt đối là thú nhiều hơn người rồi!

Mà kể cả trường hợp xấu nhất, chỉ bằng Hồng Quân Tháp của mình với công năng nghịch thiên nói sao cũng sẽ không khiến Mai Tuyết Yên lưu lại bực này tiếc nuối...

Lời này, trước khi Quân Mạc Tà minh bạch công năng của Hồng Quân Tháp thì cũng không dám đánh cược. Nhưng từ khi nhìn công pháp nhập môn tu chân, Quân Mạc Tà lại là tràn đầy tin tưởng!

Người tu chân, yêu cũng tu chân. Huyền thú có thể quy về yêu tộc, huyền hóa thú hình cũng như yêu tộc hóa thân hình người, căn bản không có phân biệt!

Mai Tuyết Yên theo đó tâm sự trùng trùng, mặt mày ủ rũ, lo âu nói: "Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất... Vạn nhất nếu xảy ra gièm pha, Mai Tuyết Yên ta chẳng phải là rất xin lỗi Quân gia, càng là xin lỗi ngươi sao?"

"Tuyết Yên, nàng cứ yên tâm. Ta thật sự có biện pháp, đại sự bực này ta như thế nào lại nói lấy lệ với nàng!"

Quân Mạc Tà kề sát miệng vào tai Mai Tuyết Yên thì thầm một hồi, Mai Tuyết Yên đầu tiên là thẹn thùng, sau đó cuối cùng cũng có chút yên lòng nói "Vậy là tốt rồi!"

"À? Tuyết Yên này, nàng vội vã hỏi vấn đề này, có phải là nôn nóng muốn sinh cho ta một đứa con phải không? Không nên gấp, đợi đến đêm nay, chúng ta sẽ nghiêm túc nghiên cứu một chút, luận bàn kỹ càng một chút, chuyện này... Ừ, rốt cục là nặn nó ra kiểu gì nhỉ?"

Quân Mạc Tà cười quái dị một tiếng, rất là hèn mọn bỉ ổi trêu đùa.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 202: Chỉ Cần Nàng Hầu Hạ Ta Tốt Thì Cái Gì Cũng Có!

"Tránh ra một bên, xa ra! Chớ lại gần ta! Chàng không trông thấy người ta đang bị thương sao?" Mai Tuyết Yên thẹn quá hóa giận, nói.

Đùa giỡn một hồi, hai người mới bắt đầu xử lý vết thương trên người Mai Tuyết Yên.

Quân Mạc Tà thực là có chút đau lòng, trên người Mai Tuyết Yên có khoảng chừng mười ba vết thương: bảy chỗ kiếm thương, bốn vết là chưởng thương, bên hông cùng bả vai phân biệt bị đá một cước, một mảng máu bầm, nhìn chung nội thương không nặng, chỉ bị thương ngoài da mà thôi...

Mặc dù thương thế không nặng, nhưng Quân Mạc Tà vẫn không ngừng mắng thầm, hắn móc trong ngực áo lấy ra đan dược, dùng tuyết tan lấy nước thoa ngoài da, phần còn lại thì hòa với nước cho Mai Tuyết Yên uống.

Quần áo trên người Mai Tuyết Yên đã cởi ra một nửa, da thịt trắng như tuyết, đôi mắt đẹp nhắm chặt, thân hình mềm mại khẽ run rẩy, mặc cho Quân Mạc Tà xử lý miệng vết thương, nhưng vẫn không nhúc nhích... Tâm đã thuộc về chàng, còn ngại gì nữa?

Nhưng lúc này Quân Mạc Tà lại không hề có chút dị niệm, vết thương trên người Mai Tuyết Yên có thể nói là đều vì mình mà bị thương!

Nếu không phải lo lắng cho mình, tốc chiến tốc thắng, mạo hiểm xuất ra tuyệt chiêu thì dùng thực lực của Mai Tuyết Yên, đại khái có thể đem mười bảy vị cao thủ ung dung giải quyết, chém giết từng người một. Tốc chiến tốc thắng tuy thời gian ngắn nhất, cũng là chiến pháp không khôn ngoan nhất!

Nếu là như vậy, tuyệt đối không bị thương nặng như hiện giờ! Nghĩ đến đây, Quân Mạc Tà liền không nhịn được có chút đau lòng. Nhất là một vết thương bởi kiếm ở lưng, dài khoảng nửa thước, gần như là ăn vào tận xương...

Với thân thể tuyệt mỹ của Mai Tuyết Yên chỉ sợ một vết thương nhỏ cũng đã như Bạch Ngọc bị tì vết, huống chi là nhiều vết như vậy?

Quân Mạc Tà tỉ mỉ thoa thuốc, đồng thời điều động thiên địa linh khí, mãnh liệt tràn vào kinh mạch của Mai Tuyết Yên, bao phủ vết thương của nàng, toàn lực trị liệu!

Kỳ thật dùng thuốc mà Quân Mạc Tà mang theo cũng hoàn toàn có thể chữa trị tốt, hơn nữa tuyệt đối cũng sẽ không lưu lại sẹo, chỉ có điều tốn nhiều thời gian hơn mà thôi.

Sử dụng linh khí khổng lồ của Hồng Quân Tháp để chữa thương thật là có chút lãng phí... Bất quá Quân đại thiếu nhà vốn có điều kiện, lãng phí thì lãng phí... Không thèm bận tâm.

Hồng Quân Tháp nếu có linh, chắc chắn sẽ uất ức không thôi : Lão Tử đích thực là Đại linh bảo số một thiên hạ, thế mà vào tay ngươi lại thành công cụ để tán gái...

Mai Tuyết Yên chỉ cảm thấy miệng vết thương vốn nhức nhối không hiểu sao lại trở nên mát rượi, cả người thư thái, chắc là dược vật bắt đầu có tác dụng.

Tiếp theo lại đột nhiên cảm thấy một cỗ thiên địa linh lực mãnh liệt như thủy triều ào ạt tiến vào cơ thể, trong nháy mắt tinh thần đột nhiên

chấn động, tựa hồ đến cả những sợi tóc cũng dựng ngược lên như chim sẻ tung tăng...

Mai Tuyết Yên âm thầm mừng rỡ, đây chính là thiên địa nguyên khí tinh túy thuộc loại tốt nhất để tu luyện nguyên lực.

Nhưng vừa mới nghĩ đến đây, lại phát hiện thiên địa nguyên khí này đột nhiên chuyển hướng, tụ tập đến chỗ miệng vết thương, trị liệu vết thương cho mình.

Miệng vết thương lập tức truyền đến từng đợt tê ngứa, đây là điềm báo của việc vết thương liền miệng, thế nhưng Mai Tuyết Yên lại gần như tức điên lên...

Cái này là thiên địa nguyên khí tinh thuần đến cực điểm đó... Là thứ mà ta đang khao khát cực điểm... Vậy mà lại cứ như thế đi trị liệu cái miệng vết thương chẳng liên quan gì... Thật sự là lãng phí nha, thật quá là bại gia chi tử mà!!!

Xem ra danh tiếng Quân Mạc Tà quần là áo lụa, bại gia chi tử quả không oan!

Hết lần này tới lần khác chính mình lại không có cách nào khống chế được... Điều này làm cho Mai Tuyết Yên càng có chút ít sốt ruột, rốt cục nhịn không được mở miệng nói: "Quân Mạc Tà, chàng làm cái quái gì thế?"

"Làm cái quái gì? Ta đang trị thương cho nàng mà, không có giở trò quỷ gì đâu!"

Quân Mạc Tà ra vẻ tự nhiên, nói. Đối với hắn, thứ thiên địa linh khí này, ta có rất nhiều, không có gì đáng tiếc cả...

Mai Tuyết Yên gần như tức chết, nghiến răng nói: "Chàng chàng chàng ... Vết thương nhỏ như vậy, thế mà chàng lãng phí thiên địa linh

lực... Chàng chàng ... Thực là thím có thể nhẫn chứ thẩm không thể nhịn được ?!!"

Ách? Quân Mạc Tà nhãn thần có chút kì quái, trợn ngược hai mắt "Nàng rất cần cái này? Thế sao không nói sớm, nàng không nói thì sao ta biết là nàng cần. Lần sau cần gì thì phải nói cho ta biết nha!"

Lúc này, thương thế cũng đã xử lý xong, Quân Mạc Tà đang khoác thêm cho Mai Tuyết Yên áo khoác lông gấu... Không thể không nói, Hùng Khai Sơn mua mấy cái áo khoác lông gấu này thật là tinh tế, dọc đường đã nhiều lần thể hiện tác dụng...

"Nói nhảm! Ta tu luyện nguyên lực, vốn phải cần thiên địa nguyên khí... Hơn nữa chàng lại có thiên địa nguyên khí cực kỳ tinh thuần, ta từ trước tới giờ chưa từng thấy qua ... “

“Thế gian hiếm có kỳ vật như vậy... Thế mà chàng lại đi dùng để trị liệu mấy vết thương nhỏ này ... Chàng... Thật sự là tức chết ta! Ta... Ta hận không cắn chết chàng!" Mai Tuyết Yên oán hận nói.

"A? Ha ha ha...." Quân Mạc Tà cười ha hả, thủ chưởng mở ra, lập tức oanh một tiếng, xung quanh tràn ngập thiên địa linh khí tinh thuần đến cực điểm.

Mai Tuyết Yên tròn xoe hai mắt "Cái này... Chuyện gì thế này?"

"Hắc hắc, thứ này, ta thực ra là có rất nhiều." Quân Mạc Tà ngón tay duỗi ra, nhẹ nhàng nâng cằm Mai Tuyết Yên lên, rất là lưu manh nói tiếp:

"Mỹ nhân, nàng chỉ cần hảo hảo hầu hạ bản đại gia, chỉ cần làm cho bản đại gia thỏa mãn, nàng muốn bao nhiêu thiên địa linh khí, chỗ này của ta có bấy nhiêu..." Vừa nói, Quân đại thiếu rất là dâm đãng trượt tay xuống bả vai...

Mai đại mỹ nhân đánh vào cái tay hư, trề môi ra, xoay người sang chỗ khác, không thèm để ý đến hắn.

Kì thực trong nội tâm nàng thật sự mâu thuẫn: Rốt cuộc có nên hay không cho hắn hưởng điểm tiện nghi? Đây chính là thiên địa nguyên khí đó, mà lại còn tinh thuần như vậy đúng là lần đầu thấy được, thực sự là rất khát vọng thiên địa nguyên khí này a.

Hừ! Ta sẽ không cầu hắn! Nếu hắn dám không cho... Nếu hắn dám... Không cho... Hừ..hừ...

Không thể không nói huyền thú tâm tính đơn thuần, đổi lại tùy tiện là một nữ hài tử khác, chỉ cần miệng nhếch lên, lông mày cau lại, thoáng toát ra một chút biểu tình không vui - thì Quân đại thiếu gia nhà ta còn không vội vàng sảng khoái đưa ra thiên địa linh khí, lại càng muốn ngàn vạn lần cẩn thận giúp đỡ...

Bất quá với tự tôn của Mai Tuyết Yên, ngay cả là đã nhận định Quân Mạc Tà là người phó thác chung thân, cũng sẽ không làm nũng đi thỉnh cầu...

Đương nhiên, điểm này Quân đại thiếu trong lòng tự nhiên là biết rõ.

Bởi vì Mai Tuyết Yên bị thương, cho nên Quân Mạc Tà quyết định, hai người tạm thời nghỉ ngơi vài ngày. Mai Tuyết Yên rất cảm động, tự nhiên sẽ không phản đối.

Về phần chỗ an dưỡng, vẫn là biện pháp cũ, Quân Mạc Tà lại một lần nữa tạo một gian phòng dưới lớp tuyết dày, đại khái là thần không biết quỷ không hay. Hai người nhờ lượng lớn linh dược cùng thiên địa linh khí thừa thãi toàn lực khôi phục, tự nhiên tiến cảnh cực nhanh!

Nhưng trong mấy ngày này, bên ngoài lại đang khủng hoảng sục sôi!

"Độn Thế Tiên Cung thế nào mà một điểm tin tức cũng không có?" Tử Kinh Hồng chắp hai tay sau lưng, đi qua đi lại, chau mày nói: "Trữ

Vô Tình đâu? Chẳng lẽ bị ngã gẫy chân rồi?"

Tuy rằng lão cũng thảm bại một trận, nhưng nói gì đi nữa thì Tử Kinh Hồng cũng sẽ không nghĩ tới Độn Thế Tiên Cung toàn quân bị diệt. Chuyện này thiết tưởng thực quá kinh khủng, mà cũng không thể tưởng tượng nổi...

Tuy rằng Độn Thế Tiên Cung một nửa quân số đã chết nhưng vẫn còn một Trữ Vô Tình đa mưu túc trí, lại là người lãnh đạo duy nhất, mệnh lệnh đưa ra càng dễ dàng được chấp hành. Mà ngoại trừ Trữ Vô Tình ra, còn có đến tám, chín vị cường giả Siêu Chí Tôn, hai mươi vị Chí Tôn cao thủ!

Với quy mô thực lực như vậy, chỉ bằng một mình Mai tôn giả, không nói là giết sạch toàn bộ, cứ coi như là đánh bại thì cũng tuyệt đối không thể! Khả năng lớn nhất là Mai tôn giả thấy tình thế không ổn liền đào tẩu!

Nhưng Trữ Vô Tình điều động nhân mã của hắn đi nơi nào? Chẳng lẽ là đuổi theo sau?

Nếu là như vậy, lại không hay cho lắm. Dù sao Mai tôn giả với khinh công kiệt xuất thiên hạ, dưới vòm trời này không ai có thể sánh được. Nếu nàng thoát được, tuyệt không thể đuổi kịp!

Nghĩ đi nghĩ lại, Tử Kinh Hồng liền oán giận đứng dậy nói: "Trữ Vô Tình cho dù không phải đa mưu túc trí, cũng là sống cả đời người, thế nào lại để mất cơ hội như vậy? Bất kể đắc thủ hay không, là thắng hay bại thì cũng nên truyền tới một cái tin tức chứ?”

“ Vậy mà cứ thế vô ảnh vô tung ... Quả thực là làm cho lão phu không thể khoan dung! Phương pháp làm việc như vậy, đầu đuôi khó mà chiếu cố lẫn nhau, sao có thể làm nên đại sự?"

Tiếu Vị Thành thâm trầm ngồi ở bên kia, lặng lẽ uống trà, hồi lâu không nói một lời. Trong phòng còn có năm, sáu vị cao thủ Siêu Chí

Tôn, cả Mộng Huyễn Huyết Hải cùng Chí Tôn Kim Thành đều có, uể oải ngồi, im lặng suy nghĩ cái gì đó.

Nơi này là một cái chợ nhỏ, nơi đây cũng chỉ có duy nhất một gian khách điếm, đã bị Mộng Huyễn Huyết Hải bao trọn. Nhưng dù thế đối với số lượng nhân thủ của bọn họ vẫn là không đủ ở.

Đến lúc đám người Tiếu Vị Thành tới sau, ngay cả đại sảnh để ăn cơm cũng bị tạm thời sửa làm phòng ở. Một đám Chí Tôn cao thủ tựa như kiệu phu thông thường, bốn năm người chen chúc trong một gian phòng, cực kỳ chật vật.

"Tiêu huynh, lúc trước huynh có nói tới vị sát thủ chí tôn Sở Khấp Hồn cũng tham gia trận chiến giữa quý phái cùng Mai tôn giả, việc này có thật hay không??"

Tử Kinh Hồng oán thán một hồi, thế nhưng thủy chung không có người tiếp lời, tự mình cũng không cảm thấy có gì xấu hổ, quay đầu hỏi.

"Cũng chỉ là phán đoán của ta thôi." Tiếu Vị Thành chỉnh chỉnh lại vương miện trên đầu, âm trầm đáp; mí mắt cũng chưa từng nhếch lên một chút nào.

Đến giờ lão vẫn đối với chuyện Tử Kinh Hồng xếp đặt cho Chí Tôn Kim Thành đi tiên phong còn canh cánh trong lòng, tự nhiên trả lời không thèm hòa nhã. Nếu không phải còn ôm ảo tưởng giết chết Mai tôn giả, ý đồ phân một chén canh, chỉ sợ sớm đã quay lại Chí Tôn Kim Thành!

"Nhưng không biết căn cứ suy đoán của Tiêu huynh từ đâu mà đến?" Tử Kinh Hồng thận trọng nói "Tiêu huynh, nếu chỉ là một tên Sở Khấp Hồn tự nhiên ta và ngươi sẽ không để trong mắt”

“Nhưng mà Mai tôn giả huyền công cao cường, vượt xa ta và ngươi. Hôm nay lại vứt bỏ mặt nạ giả nhân giả nghĩa trước kia, bộc lộ ra bản thân hung ác, tính cách giảo hoạt đa đoan, nếu là quả thật có Sở Khấp

Hồn bực này xuất quỷ nhập thần giúp đỡ, thực là phiền toái không nhỏ. Chúng ta ... tuyệt đối không thể lơ là được!"

"Cái này không cần ngươi nói, trận chiến trước chính là tên đáng chết Sở Khấp Hồn âm thầm giết chết rất nhều người của chúng ta!" Tiếu Vị Thành có chút không tình nguyện nói

"Tất cả người bị hại đều bị một kích giết chết, mà ngay cả người gần trong gang tấc cũng chưa từng nghe thấy bất luận động tĩnh gì! Ám sát thuật tinh diệu như vậy, ngoại trừ Sở Khấp Hồn cái tên vô liêm sỉ này ra, nhìn khắp thế gian làm gì có người thứ hai!"

Tử Kinh Hồng càng nghe càng kinh hãi, vội vàng hỏi kỹ căn do trong đó. Đối đầu với kẻ địch mạnh, thành kiến trước đó cũng phải tạm thời bỏ qua.

Tiếu Vị Thành cũng chỉ đành đem tình huống lúc đó nói chi tiết một lần nữa. Nói lại, không khỏi nhớ tới vô số lão huynh đệ cứ như vậy chôn xương nơi hoang dã, nhịn không được hàm răng nghiến ken két, trong mắt sát khí đại thịnh!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 203: Điều Tra Hội Báo

“Nói như thế tức là, quả thật, việc này chỉ có trong truyền văn Sở Khấp Hồn mới có khả năng làm được. Không nghĩ được, một tiểu tử chưa đạt trình độ Siêu Chí Tôn lại có thủ đoạn như thế này.”

Tử Kinh Hồng hít một hơi trọc khí, đột nhiên trong lòng lại nhớ ra một đại sự: “Nói như vậy, Mai tôn giả lần trước qua ải đầu của các ngươi chẳng lẽ là chưa hề bị tổn thương ? Các ngươi căn bản … chưa hề thử ngăn trở ?”

Tiếu Vị Thành đỏ mặt lên, vỗ bàn đứng dậy quát: “Tử Kinh Hồng, ngươi chẳng lẽ là cười nhạo lão phu sao ? Lấy tình hình lúc đó, đổi lại là ngươi thì ngươi sẽ đứng lên ngăn trở sao ?” Cái vỗ bàn này âm thanh vang quá mức, lập tức mọi người đều cả kinh, ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

“Không dám, Không dám…. Tiếu huynh nguôi giận.” Tử Kinh Hồng vội vàng xxoa dịu, nhưng trong lòng kì thực, chính là khinh bỉ không thôi. Rõ ràng chính là các ngươi để cho Mai tôn giả cùng với tên Sở Uông Hồn chẳng biết có hay không kia dọa suýt vỡ mật, sức chiến đấu hao tổn rất nhiều không đánh mà lui. Lão phu nhiều nhất mới nhắc đến có nửa câu. Không lẽ nói thật cũng là có tội sao ? Mà các ngươi, cho dù biết rõ là không địch lại cũng có thể liều mạng. Cho dù các ngươi hợp lại, không làm được gì thì chí ít cũng cho ta chút chuyện tốt…"

Không khí trong phòng bắt đầu trở nên lúng túng.

Đúng lúc này, cửa phòng chợt mở ra, hai người vô thanh vô tức tiến vào, ôm quyền làm lễ đối với Tử Kinh Hồng rồi nói: “Tam Tông chủ, chúng ta đã trở lại”. Hai người kia, chính là do Tử Kinh Hồng phái đi xem xét tình hình chiến đấu của cánh Độn Thế Tiên Cung

“Bình an trở về là tốt rồi! Nơi đó tình hình đánh nhau thế nào rồi ?” Tử Kinh Hồng vội vàng hỏi

“Tình hình khá là thảm!” Một trong số hai người sắc mặt đầy ấn tượng lên tiếng “Nói đến, chúng tôi kì thực cũng không biết rõ tình hình cụ thể, chỉ là dựa vào kinh nghiệm phán đoán. Độn Thế Tiên Cung đánh lần này tổn thất không hề nhỏ! Nói không chừng, có thể toàn quân đã bị diệt”

“Cái gì ?” Tử Kinh Hồng cùng Tiếu Vị Thành đồng thời đứng bật dậy, cực kì hoảng sợ "Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì ? Nói mau !!!”

Hai người này, dĩ nhiên là mong Độn Thế Tiên Cung thực lực đại tổn, toàn quân bị tiêu diệt thì càng tốt. Nhưng trước sự thật như thế này, bên thắng không ngờ chính là Mai tôn giả, cũng là cường địch của bọn hắn. Như thế nào lại không sợ hãi!

“Chúng ta đã đi tới hẻm núi nơi Độn Thế Tiên Cung mai phục. Ở cách đó khoảng 100 trượng có những dấu viết của một trường hỗn chiến hết sức khốc liệt. Ph ngưng trọng ương viên mấy trăm trượng, tuyết đã bị quét sạch, trên mặt đất cũng bị bóc đi một lớp bởi đao, kiếm khí sâu chừng nửa trượng"

"Mà áng chừng, địa phương này phải có mấy trăm vết đao vết kiếm như vậy. Trên mặt đất có vết máu” một người sắc mặt nghiêm nghị chậm rãi nói.

Người này tên là Câu Bất Hoàn, hắn từng tiến vào Mộng Huyễn Huyết Hải, là hảo thủ đứng đầu việc tìm dấu vết, hắn chậm rãi nói ra, rành mạch rõ ràng, làm cho mọi người giống như chính mắt thấy.

“Ở kế bên cũng có mấy trăm chỗ có vết máu” Tử Kinh Hồng cùng Tiếu Vị Thành liếc sang lẫn nhau, đều thấy trong mắt đối phương có ý hoảng sợ. Đại chiến này lớn như thế nào mới có thể tạo ra phạm vi lớn như vậy ?

Trường chiến đấu này, dĩ nhiên là hết sức thảm khốc. Mọi người cùng nghĩ.

“Đúng là như thế, thuộc hạ xem xét các vết máu thấy, có vết thì vết máu màu đỏ tươi, hơi có mùi, hẳn là máu ở da thịt hoặc tứ chi, có chỗ thì vết máu nồng đặc, màu đỏ sậm, bỏ vào trong miệng thấy không tan, cái này chính là máu ở phủ tạng !” Câu Bất Hoàn lè lưỡi, liếm môi. Đầu lưỡi mảnh mai quay một vòng liếm môi trên dưới vòng vo một hồi cứ như vẫn còn dư vị.

Vài người bốn phía sắc mặt biến đổi quái dị, lập tức quay đầu đi chỗ khác, chỉ muốn nôn mửa. Ngươi xem xét thì cứ xem xét, ngươi nếm thì cứ nếm, nhưng cũng đừng có nói ra như vậy có được không? Lại còn nói ra ấn tượng đến như vây. ....

Nha, ngươi nói đây là máu trong phủ tạng, lại còn nói ngon lành như vậy … Đây chính là máu người đó! Thật sự là biến thái ! Tử Kinh Hồng sắc mặt ít nhiều cũng có chút trắng bệch, gượng cười một tiếng, ánh mắt hạ xuống, không nhìn vào cái miệng của hắn nữa, hỏi: “Còn có manh mối gì khác không ?”

“Chỉ bằng vết máu, tự nhiên không thể định đoạt được, vì thế mà thuộc hạ mới đi xung quanh tìm thi thể. Tam Tông Chủ, thuộc hạ năm đó từng bị vây dưới vách núi, dưới đó không có gì để ăn nên đã từng nếm qua thịt thi thể .... Cho nên đối với loại mùi này cực kì mẫn cảm, vốn tưởng có thể dễ dàng tìm được…”

Hắn nói chưa xong, đột nhiên bên cạnh có một người bắt đầu “Ọe …” sắc mặt tái nhợt, ôm quyền nói “Tam Tông Chủ, tại hạ có chút chuyện riêng phải xử lý, muốn đi ra ngoài hóng gió. Xin thứ lỗi …” Nói xong,

không đợi Tử Kinh Hồng đáp lời, vội vén rèm vải che cửa bỏ chạy ra ngoài, bên ngoài nhất thời truyền đến âm thanh một trận nôn mửa….

Không biết có phải phản ứng di truyền hay không, tiếp đó lại có người đứng lên, sắc mặt quái dị, xin lỗi chạy ra đi ngoài, trước khi đi đều oán hận nhìn tên gia hỏa một cái, trong lòng lập thệ: sau này, không bao giờ ngồi cùng bàn ăn cơm với tên chết tiệt này! Làm thế nào có thể nếm qua thi thể chứ… Thật là cầm thú ! Giết người, tất cả mọi người ở đây đều đã giết qua, hơn nữa còn giết rất nhiều. Nhưng là ăn thịt người, còn là ăn thịt thi thể… Thật ghê tởm quá chừng

(DG : Ta…. vừa mới ăn cơm, ọe…..)

Theo thời gian, trong phòng giờ chỉ còn vài ba người: Tử Kinh Hồng, Tiếu Vị Thành, cùng với tên gia hỏa. Kể cả người đi tra xét cùng với hắn, giờ cũng đã chạy mất…

Cũng tính là Tử Kinh Hồng và Tiếu Vị Thành định lực kinh người, sắc mặt tuy có chút trắng, thân mình có chút lung lay, ngay cả hầu cũng lúc lên lúc xuống, tựa hồ nuốt phải cái gì, nhưng thủy chung vẫn ngồi đó, không hổ là hai kẻ đứng đầu toán quân của đại Thánh Địa, quả nhiên là phù hợp ....

“Tam Tông Chủ, ngài không việc gì chứ ?” Câu Bất Hoàn hết sức kì quái, hỏi.

Một lúc lâu sau, Tử Kinh Hồng nuốt ực một cái, sắc mặt tái nhợt, cau mày, tỏ vẻ căm ghét , vô lực phất phất tay nói: “Ngươi nói tiếp đi .... chọn trọng điểm mà nói, những điểm không cần thiết thì không cần nói tới, lập tức bẩm báo kết luận”

“Vâng, Tam Tông Chủ. Thuộc hạ đã có kinh nghiệm nên biết rằng, thi thể người sau một thời gian không lâu thì sẽ xuất hiện một loại mùi, loại mùi này đặc biệt giống như là thịt heo ngâm nước, mùi vị lúc đầu chỉ hơi chua chua rất nhẹ, nhưng sau sẽ đậm dần, nhất là từ phần đùi, chỗ ngon nhất….”

“Phang…!!!” Tử Kinh Hồng không thể nhịn được nữa, một cước thốt nhiên đá ra, đem tên gia hỏa đang cau mày suy nghĩ về dư vị đá một cái bổ nhào, sau đó lao lên đấm thình thịch mấy quyền, không nhịn được mắng: “Lão tử đã bảo ngươi nói những điểm chính, nói con mẹ nó kết luận, ngươi lại ở đây mà kể chuyện ăn thi thể … Ọc ... ọc ... Con mẹ nhà ngươi ??? Ngươi có lỗ tai không hả ??? hay là đầu không có óc ??? không hiểu tiếng người sao ? Ọc ... ọc ....”

Cái gọi là sức người có lúc cũng hết, con người luôn có cực hạn, vô luận là thân phận rất cao thì cũng không ngoại lệ. Bình thường Tử Kinh Hồng luôn ung dung bình tĩnh, phong độ trang nghiêm, ước chừng có thể bảo trì cả đời, nhưng không tưởng được hôm nay lại ở đây đột ngột bùng nổ mà nói lỗ mãng, không chỉ tự xưng là lão tử, hơn nữa miệng còn toàn ngôn ngữ phường chợ búa mà ra, thanh âm lại to đến mức chỉ sợ người khác không nghe thấy được … Quyền đầu không những nhanh mà còn mạnh mẽ, mỗi quyền đều mang theo tiếng gió rít. Tên gia hỏa kia nháy mắt đã bị đánh cho mặt mũi bầm dập…

Trong khách sạn này, người có thực lực thấp nhất cũng đều là những chí tôn cao thủ, ai cũng tai thính mắt tinh, nhất thời cả đám dỏng hết tai lên hóng hớt chuyện giật gân. Tử Kinh Hồng giận, lần này quả thực là trăm năm khó gặp.

Rốt cuộc là vì cái gì ?

Kì thực Tiếu Vị Thành giờ phút này sắc mặt cũng cực kì khó coi, nếu hắn không là Chí Tôn Kim Thành nên không tiện bao biện làm thay thì đời nào đến lượt Tử Kinh Hồng ra tay ? Hắn đã sớm đem tên gia hỏa kia dần cho một trận từ lâu rồi. Giờ phút này, mắt thấy Tử Kinh Hồng giáo huấn tên kia, hắn là ngoại nhân thậm chí không khuyên can mà còn thấy rất hả lòng hả dạ. Nên đánh! Rất thống khoái ! Câu Bất Hoàn thì kêu thảm, cũng không dám đánh lại, không dám né tránh, hai mắt đầy vẻ ngỡ ngàng và oán hận, lòng vẫn tự hỏi: “Ta sai chỗ nào mà ngươi đánh ta như vậy ? ” Hóa ra đến giờ phút này vẫn chưa biết mình sai chỗ nào !!! Sau khi hung bạo một trận, phát tiết ấm ức trong lòng xong, Tử Kinh Hồng

rốt cuộc đứng lên buông hắn ra, hít một hơi thật sâu, nheo mắt uống ngụm trà rồi mới khôi phục trạng thái ung dung bình thường, thản nhiên nói: “Đứng lên, nói tiếp đi, nói những điểm chính, nói luôn kết luận, đừng có dài dòng lan man”.

Câu Bất Hoàn lẩm bẩm hai tiếng, cái mặt bị đánh cho sưng húp trông thật thê thảm, khóc không ra nước mắt, lồm cồm bò dậy. Hắn tuy là thuộc loại Chí Tôn cao thủ, nhưng đầu năm nay tu vi Tử Kinh Hồng chính là Siêu Chí Tôn, trận đòn này, quả thực là rất đau, nhưng lại không dám phản kháng, nhược bằng đường sống cũng không còn…

“Thuộc hạ ước chừng tìm quanh phương viên vài dặm, thế nào cũng tìm thấy, nhưng lại không thể nào ngửi được loại mùi này” Hắn vừa mới ăn đòn cũng chỉ vì đã trình bày quá kĩ việc này nên nói đến đây thì không dám tiếp tục những từ đặc thù nữa, tuy rằng trong lòng thì vẫn muốn đem những câu sau nói ra nốt.

Nhưng Tử Kinh Hồng cùng Tiếu Vị Thành nghe được đến hai chữ “mùi vị ” thì nét mắt đều khẽ co giật, Tử Kinh Hồng nắm tay không tự chủ được lại hóa thành quyền, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

“Chuyện này kì thật là rất quỷ dị, phàm là người chết thì đều bốc lên loại mùi này, loại mùi này cho dù chôn dưới đất cũng đều có thể ngửi được. Nhưng trong phương viên kia, thuộc hạ dù ngửi đến nhức mũi thì vẫn hoàn toàn không ngửi thấy một chút nào. Nhưng duy nhất có thể khẳng định, trận chiến này, số người chết là không ít! ”

Câu Bất Hoàn trầm tư, có chút hoài nghi. Thế nhưng hắn làm sao mà biết Quân Mạc Tà xử lí sạch sẽ lấy Thổ lực vùi chỗ thi thể này xuống sâu dưới đất, chớ nói là lỗ mũi người, cho dù là mũi chó cũng không ngửi thấy

Câu Bất Hoàn lúc nãy bị Tử Kinh Hồng đánh một quyền vào mũi, trong lúc hắn trầm tư, một dòng máu chảy xuống qua khóe miệng, hắn không tự chủ được đưa cái lưỡi ra liếm một cái thật sạch, sau đó còn chép miệng hai cái.

Tiếu Vị Thành hơi thở lần thứ hai trở nên dồn dập, không thể nhịn được nữa, xoay người nhìn đi chỗ khác. Lão sợ nếu tiếp tục nhìn thì sẽ đem cái tên đang đứng trước mặt đi đánh cho đến khi cái lưỡi rơi ra thì thôi…

Như vậy, Chí Tôn Kim Thành cùng Mộng Huyễn Huyết Hải đã có thể kết thành đại thù…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 204: Kết Luận Của Tử Kinh Hồng

Tử Kinh Hồng khó khăn mới khôi phục lại ánh mắt, chợt cảm thấy hỏa khí lại bốc lên như bài sơn đảo hải, cố gắng lắm mới không có nhổ ra, nói "Sau đó…"

Hơi thở của các cường giả khác cũng có chút không tự chủ được, một số thì nói chuyện cũng có chút cà lăm, đồi ngực lúc lên lúc xuống, nhìn qua thấy có chút kịch liệt…

"Sau đó thuộc hạ lại một đường, chú mục tìm kiếm, lại phát hiện ra ở trong rừng có một vết kiếm khí mạnh mẽ, mở ra một con đường lớn. Các cây đại thụ ở đây hầu hết đều bị đoạn tận gốc, chỉnh tề ngã sang 2 bên, thậm chí cả rộng hẹp cũng đều nhất mực giống nhau, kiếm này thật là kinh thiên động địa, kinh động quỷ thần. Thuộc hạ chưa thấy ai có được kiếm khí đến trình độ này" Câu Bất Hoàn trên mắt có chút kinh nghi

Tử Kinh Hồng cùng Tiếu Vị Thành đều nhìn nhau, đều cố gắng đoán ý nghĩ đối phương bằng ánh mắt: Thiên Phạt Phạt Thiên Kiếm

"Theo thuộc hạ phán đoán, kẻ nọ hẳn là do truy giết một người nào đó mới xuất ra kiếm khí bậc này. Ở phía trước đó còn có một vách núi thẳng đứng, thuộc hạ đã tới đó điều tra, mặt đất bên dưới giống như bùn, rõ ràng là đã từng có một trận lở núi, hơn nữa là xảy ra chưa lâu, rất có thể là sau khi đại chiến kia xảy ra một thời gian. Kiếm khí kinh người kia kéo dài đến đây rồi dừng lại, theo thuộc hạ đoán, núi lở cũng là do kiếm này. Bất quá, quy mô núi lở này rất lớn, thuộc hạ thực sự không dám xác định, chỉ là lấy lí lẽ để suy đoán"

Mặt hắn lại trầm tư: “Thuộc hạ vốn tưởng rằng có thể sẽ có thi thể, liền dụng sức đào lên xem xét, phía dưới lại không có một thi thể nào, chỉ có một vết máu lớn, cho nên thuộc hạ lớn mật phỏng đoán, hoặc là chính là Độn Thế Tiên Cung sau khi đại chiến đã thu thi thể của mình về. Hoặc là chính Độn Thế Tiên Cung toàn quân bị diệt, địch nhân sử dụng một loại phương pháp kì quái nào đó , đem hủy thi diệt tích, mà theo hiện trường phán đoán thì khả năng thứ 2 là lớn hơn.”

Hắn dựa vào khả năng phán đoán của mình, mặc dù không trúng nhưng cũng không sai bao nhiêu, quan sát từng điểm nhỏ, phân tích rất rõ ràng, quả nhiên rất giỏi về trinh sát.

“Còn nữa không?” Tử Kinh Hồng sắc mặt trầm trọng, một bên Tiếu Vị Thành ánh mắt cũng âm trầm, thậm chí mang theo một ít khủng hoảng…

“Không, không có…” Câu Bất Hoàn bị ngữ khí của Tử Kinh Hồng làm cho hoảng sợ, lắp bắp đáp. Mình đã điều tra rõ ràng đến như thế, còn có chỗ nào chưa điều tra ? Nếu người khác điều tra, sợ rằng không được một phần như vậy, tại sao lão dường như còn chưa hài lòng?

Chỉ là hắn vừa mới bị một trận đòn, nên cũng không dám lên tiếng nữa.

“Ngươi nhiệm vụ điều tra đã hoàn thành, đi nghỉ ngơi đi” Tử Kinh Hồng phất phất tay

“Nha…”Câu Bất Hoàn sờ sờ mặt mình, sờ cái mũi mình rồi nghi hoặc nhìn Tử Kinh Hồng một lúc, ý như là: ngươi cứ như thế là bảo ta đi? Nếu nhiệm vụ hoàn thành thì cũng nên khen ngợi một chút

“Còn không mau đi” Tử Kinh Hồng giận dữ đá vào bụng hắn một cái, thân hình gầy yếu như qủa bóng bị đá văng ra ngoài

Phang ! Bên ngoài vang lên tiếng một vật nặng rơi xuống, tiếp theo chỉ thấy tiếng của Câu Bất Hoàn kêu lên: “Tam Tông Chủ … Thuộc hạ

tận tâm tận lực làm việc, tự hỏi không biết đã phạm sai lầm gì mà bị người đánh như vậy? Oan uổng quá…” Quả thật có chút oan uổng, chạy xa như vậy tận lực mang về toàn những trọng yếu tình báo, không có ngợi khen thì cũng thôi… tự nhiên còn bị đánh cho một trận

Tiếp theo chỉ thấy bên ngoài có người nghiến răng nghiến lợi nói: “Con mẹ nó, ngươi đúng là cần ăn đòn, mọi người cùng lên, cho hắn thấu hiểu thế nào là đau khổ!” Đúng là giọng của một vị Chí Tôn cao thủ vừa chạy khỏi phòng vang lên…

Tiếp theo, chỉ nghe thấy bên ngoài thình thịch thanh âm như trống đánh, dày đặc, mạnh mẽ mà lại có lực. Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai “Vì cái gì mà đánh ta … vì cái gì a ….” âm thanh cực kì ủy khuất vang lên trong một ngày lạnh lẽo

Có thể tưởng tượng cảnh một người nằm trên mặt đất, bảy tám người vây xung quanh điên cuồng tung cước, đủ thấy cảnh tượng của Câu Bất Hoàn thảm thế nào…

Trong phòng, Tử Kinh Hồng yên lặng ngồi, sắc mặt cực kì khó coi, Tiếu Vị Thành cũng cùng một vẻ mặt như vậy, không khí mang nặng một áp lực vô hình

Thật lâu sau Tử Kinh Hồng mới khàn khàn mở giọng: “Tiếu Huynh, người xem sự tình nên làm thế nào ?”

Tiếu Vị Thành hít sâu một hơi, dùng thanh âm bình tĩnh nhất có thể, nói: “Quý thuộc hạ tình báo thực tỉ mỉ, tinh tế, phân tích hợp lý, phán đoán cũng rất có cơ sở… Chỉ sợ Độn Thế Tiên Cung hai chín người của Trữ Vô Tình thực đã bị người ta tiêu diệt toàn quân! Nhưng điều này… điều này làm sao có thể? ” thanh âm của lão đã tràn ngập ý kinh sợ ngoài ý muốn

Tử Kinh Hồng ngẩng đầu lên, sững sờ, lão cũng chẳng phải là không biết, nhưng cũng chính là hi vọng một cái vạn nhất, mới hỏi lại Tiếu Vị Thành. Vừa hỏi xong, không ngờ Tiếu Vị Thành cũng phán đoán như

mình, qua hồi lâu mới mở miệng nói: “Ta cũng vậy… chúng ta tam đại Thánh Địa từ xưa đến nay luôn luôn đi đường chết đâu chôn đó, trừ khi là nhân vật cực kì trọng yếu mới chở về thánh địa an táng, chưa từng có ngoại lệ! Độn Thế Tiên Cung những năm gần đây liên tục có người chết ở bên ngoài, nhưng số lượng cực nhỏ, giống như lần vây công Thiên phạt sâm lâm kia, lúc ấy nhân công cũng đầy đủ, nhưng cũng chỉ là tại đương trường vùi lấp qua loa cho qua chuyện, không từng hao phí công sức dời linh về núi”

“Đúng, nhất là Câu Bất Hoàn miêu tả cảnh tượng, hiện trường đương nhiên là có rất nhiều người thân tử, hơn nữa số lượng có lẽ còn rất lớn, số người còn lại của Trữ Vô Tình chưa chắc đã đủ. Cứ coi như sau đại chiến thì vẫn còn người sống sót, bất quá cũng chỉ là thương binh tàn tướng, làm gì có sức đưa thi thể trở về. Xem ra Độn Thế Tiên Cung này lành ít dữ nhiều!” Tiếu Vị Thành hít một hơi thật sâu.

“Nhưng ta duy nhất không minh bạch, Mai tôn giả tuy rằng xưa nay giả nhân giả nghĩa, nhưng thực sự không phải kẻ khát máu. Nếu nàng ta giết người, kể cả nàng ta có nắm chắc, hoặc kể cả là Độn Thế Tiên Cung toàn lực cũng không ngăn cản được thì nàng ta cũng không cần phải…. một lần diệt sạch. Chỉ cần thoát ra được thì Trữ Vô Tình bọn hắn làm sao có bản lãnh đuổi theo nàng ?” Tử Kinh Hồng nhíu mày, trăm mối vẫn không có cách giải

“Hơn nữa, Tiếu huynh, huynh có để ý đến một câu ?”

“Câu nào?” Tiếu Vị Thành ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Vừa rồi Câu Bất Hoàn nói, ở dưới chỗ vách núi kia có dấu vết kịch liệt đánh nhau” Câu này khiến ta khó hiểu

Tử Kinh Hồng cau mày suy tư: “Như thế nào lại ở đại phương xa như vậy diễn ra đại chiến? Trữ Vô Tình túc trí đa mưu, ngông nghênh càn rỡ với ta và ngươi, nhưng cũng không nên bỏ quên vị trí mai phục tốt như thế, mà lại nhảy ra xa như vậy, chiến đấu trên mặt đất. Quyết chiến ở đó chẳng phải là muốn chết thì là gì? Nếu hắn làm vậy thì chúng ta liên hợp

đã chẳng đánh cho hắn chết lâu rồi ? Sở dĩ lập ra kế hoạch như vậy chẳng phải vì sợ Mai tôn giả xuất quỷ nhập thần khinh công cao ngất kia sao? Nhưng Trữ Vô Tình hắn lại đi nhảy ra ngoài, điểm này đúng là làm ta rất hoài nghi.”

“Điều này… đích xác rất khó hiểu.” Tiếu Vị Thành ánh mắt có chút né tránh, khẽ chột dạ. Lão đích xác là “biết” Trữ Vô Tình vì sao phải nhảy ra ngoài đi chịu chết, bởi vì lần này hết thảy là do lão “Ám chỉ” Trữ Vô Tình nên mới tạo ra kết quả như vậy.

Nếu lúc trước lão không ám chỉ Mai tôn giả đã bị thương nặng, tin tưởng là dù cho…Trữ Vô Tình có 10 lá gan cũng không dám nhảy ra ngoài như vậy.

“Tiếu Huynh…?” Tử Kinh Hồng ánh mắt thâm thúy nhìn hắn, lúc này Tiếu Vị Thành mới phát hiện vừa rồi mình xuất thần… lại thấy ánh mắt Tử Kinh Hồng nhìn mình phi thường kì quái, tựa hồ như đang nhìn thấu mình, không khỏi xấu hổ cười trừ, nói: “Tử Huynh, chuyện gì?”

Tử Kinh Hồng cổ quái cười, nhưng không tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa, Tử Kinh Hồng tự nhiên nhìn ra được Tiếu Vị Thành có nhiều điểm kì quái, chỉ sợ việc Trữ Vô Tình cùng toàn quân bị diệt có nhiều điểm quan hệ.

Tiếu Vị Thành chính là chặn đánh đợt thứ nhất, ôm đầu máu chạy về, hơn nữa lại tổn hao một nửa lực lượng. Tổn thất lớn như thế Tiếu Vị Thành há lại có thể không căm tức? Khi đi qua chỗ Trữ Vô Tình mai phục, Trữ Vô Tình há lại không hỏi tình hình chiến đấu? Tiếu Vị Thành kia nói ngoa… Nếu là chính mình, cũng sẽ không cam lòng bị tổn thất lớn như vậy lại không đạt được gì, mà hai nhà khác lại không tổn thất gì… Có phúc tự nhiên tất hưởng, nhưng nếu là có họa, thì cũng nên chia cho đều…

Bất quá lần này hắn cũng quá lợi hại, rất đơn giản nói mấy câu đã đem Độn Thế Tiên Cung 29 cao thủ cùng nhau đưa vào Quỷ Môn quan.

Xem ra sau này nên cẩn thận tên này, nếu không bị hắn bán lúc nào cũng không biết…

“Còn có một điều nữa khó hiểu! Chính là Mai tôn giả, người đã ra tay… Ta và ngươi đều biết rõ, Mai tôn giả với những địch nhân khác đều tâm ngoan lạt thủ, nhưng thủy chung, nàng vẫn mang trong lòng đại cục, cuộc chiến với Tam đại Thánh Địa, đối với những cao thủ Chí Tôn luôn hạ thủ lưu tình, không ra sát thủ. Nhưng lúc này thì lại đại khai sát giới, diệt sạch, không thuận theo không buông tha, đem Độn Thế Tiên Cung tất cả tàn sát hết, trong đó dĩ nhiên có điều gì đó kì quặc! Nhưng nếu là như vậy, thì nguyên nhân gì mới có thể thúc đẩy nàng ta hạ tay nặng như vậy ? Thậm chí hậu quả nghiêm trọng cũng không để ý sao? ” hai người nói ra điều nghi vấn thứ hai.

“Hắn là Trữ Vô Tình đã chọc giận tới Mai tôn giả, hơn nữa còn làm chuyện gì đó khiến Mai tôn giả không thể chịu đựng được, điểm này có thể dự liệu được!” Tiếu Vị Thành thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nói như thế thì trách nhiệm của hắn vị tất cũng nhỏ đi nhiều.

“Điểm ấy quả thật có thể dự đoán. Nhưng đến như thế nào mới có thể chọc tức nàng đây? Lấy tu vi của nàng, há lại dễ dàng tức giận. Ngày đó Độn Thế Tiên Cung dùng thập đại cao thủ, muốn ám sát nàng cũng không khiến nàng ta chân chính sinh sát khí! Chẳng lẽ….” Tử Kinh Hồng nhãn tình sáng lên: “Chính là Quân Mạc Tà”

“Có lẽ không sai rồi! Mai tôn giả khổ tu nhiều năm, không bao giờ vướng vào tình cảm, hiện giờ Quân Mạc Tà động chân tình, liền liều lĩnh yêu nhau!” Tiếu Vị Thành và Tử Kinh Hồng đều là những tinh phong nhân vật, há lại không biết điều này?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 205: Định Kế Thiên Quan Lĩnh

"Nhưng mà vào lúc này, nếu có người ở trước mặt nàng mà làmthương tổn Quân Mạc Tà, Mai tôn giả khẳng định là sẽ liều mạng! Có điêu loại thương tổn này, chỉ sợ phải nghiêm trọng một chút mới được....."

Tiếu Vị Thành có giễu cợt cười nói: "Bị thương nhẹ, hắn sẽ không khiến cho Mai tôn giả nổi lên sát ý kinh khủng như thế, thậm chí, đến cả Thiên Phạt Phạt Thiên Kiếm cũng đem ra dùng..... Cho nên tất nhiên là trọng thương rồi! Thậm chí... bị giết... cũng rất có khả năng!"

" Do đó, cũng có thể giải thích được tại sao Mai tôn giả lại nổi giận ngập trời đến như vậy. Dưới tình huống nổi giận như thế, tất nhiên sẽ không để ý tới bất cứ hậu quả gì..... Nhưng mà, Mai tôn giả thực sự đủ thực lực có thể nhất cử giết chết hai mươi chín vị cao thủ của Độn Thế Tiên Cung sao ..... Nàng làm được sao?"

Tử Kinh Hồng trong mắt lộ ra ý cười lạnh: "Nàng chung quy không thể không có một chút thương tổn nào trên người cả? Nếu không nàng chẳng phải thành thần rồi à?"

"Đây tự nhiên tuyệt đối là không thể! Giết chết hai mươi chín vị Chí Tôn cao thủ mà bản thân lông tóc không tổn..... Tử huynh, cái này hoàn toàn là nói giỡn a! Hơn nữa nói đùa như vậy một chút cũng không có buồn cười."

Tiếu Vị Thành cười ha ha nói: "Ta phỏng chừng bây giờ Mai tôn giả, nhiều nhất còn có thể còn được nửa cái mạng, là đã rất không tệ rồi."

"Ừ, có lý có lý ..... Mai tôn giả trước mắt tất nhiên bị thương không nhẹ, hơn nữa, ở tình huống sau khi bộc phát cơn giận, huyền khí trong cơ thể, cũng tuyệt đối chẳng khác gì người đi nhà trống... Không có một đoạn thời gian khôi phục, tuyệt đối sẽ không thể khôi phục lại nguyên trạng!"

Tử Kinh Hồng hai mắt lấp lánh tinh quang, nói "Đây chính là cơ hội tốt nhất cho chúng ta!"

Tiếu Vị Thành cũng hưng phấn lên, nói: "Đồng ý! Mai tôn giả hiện tại, chính là lúc có khả năng giết chết nàng nhất! Cơ hội này, ngàn năm một thuở, chúng ta nhất định phải nắm chắc nó!"

"Cho nên, chúng ta bây giờ nên kỳ vọng Quân Mạc Tà không có chết đi, hahaha....." Tử Kinh Hồng âm hiểm cười ha ha lên.

"Tại sao phải hy vọng Quân Mạc Tà không chết chứ? Tâm chết vì bi thương quá lớn, người mình yêu nhất từ giã cõi trần, nàng tất nhiên sẽ bi thương cả thể xác lẫn tinh thần. Ít nhất ý chí quyết đấu giảm mạnh, chúng ta chẳng lẽ không phải càng dễ đắc thủ hơn sao?" Tiếu Vị Thành có chút kỳ quái.

"Quân Mạc Tà nếu như thật sự chết..... Mai Tuyết Yên còn có thể tiếp tục đi tiếp đoạn đường này sao?" Tử Kinh Hồng hừ một tiếng.

"Phải! Quả nhiên là như thế. Bất quá có Mai tôn giả ở đây, trừ phi là Quân Mạc Tà chết ngay tại chỗ, nếu không, Mai tôn giả cho dù liều mạng, cũng phải đem hắn cứu về." Tiếu Vị Thành cũng nở nụ cười: "Theo phân tích của ta, Quân Mạc Tà nọ tuyệt đối còn chưa có chết!"

"Làm sao mà biết được?" Lần này đến phiên Tử Kinh Hồng khó hiểu.

"Quân Mạc Tà nếu thật sự chết..... Mai Tuyết Yên cho dù không không tàn phá thi thể cho hả giận, thì cũng không có tâm tốt đến nỗi giúp đỡ Độn Thế Tiên Cung xử lý những thi thể đó như vậy đâu?" Tiếu Vị Thành đã tính trước hết, cười cười nói.

"Nếu như Độn Thế Tiên Cung toàn quân bị diệt hệt như chúng ta nói là thật, vậy thì, người xử lý thi thể chắc chắn là Mai tôn giả! Hắn là một loại bí quyết nào đó đến từ Thiên Phạt, nên mới có thể không để lại dấu vết như thế, điểm này, Tử huynh đồng ý chứ?"

"Đúng thế! Đúng là như thế! Hahaha....." Tử Kinh Hồng cười haha.

"Bất quá Tử Huynh, Mai tôn giả nếu như bây giờ bị trọng thương, nói vậy thì hành tung càng thêm bí ẩn! Chúng ta đợi ở chỗ này, không phải có chút quá..... Nếu như để họ chạy mất... vậy phải làm thế nào cho đúng đây?"

Tiếu Vị Thành lo lắng nói: "Phải hiểu cơ hội như thế, rất khó mà có được. Nếu như bỏ qua, thật sự là rất đáng tiếc!"

"Tiếu huynh chớ vội. Tiếu huynh cũng biết, ta vì sao phải lệch ra khỏi quỹ đạo của đường lớn, lựa chọn chỗ này chờ ở phía sau chứ?" Tử Kinh Hồng cười cười một cách thần bí

"Điểm tinh tế này, thỉnh Tử huynh làm rõ."

"Ha ha, cách chỗ này không xa, có một tòa sơn lĩnh, có thể nói rất là nổi danh! Quân Mạc Tà nếu đã tới, cho dù là phải đi vòng quanh đường núi vài trăm dặm, thì hắn cũng sẽ tới sơn lĩnh này. Mà chúng ta, đến chỗ này bao vây Quân Mạc Tà cùng Mai tôn giả! Về điểm này, tuyệt đối không có bất cứ cái gì sai sót! Ta có thể cam đoan!" (Sơn lĩnh: núi non trùng điệp, đỉnh núi)

Tử Kinh Hồng đắc ý cười, âm hiểm nói: "Chỉ cần bọn họ tới, nơi đó, sẽ là mồ chôn của Mai tôn giả!"

"Sơn lĩnh? Rốt cuộc là sơn lĩnh gì, sao lại có lực hấp dẫn lớn đến như vậy?" Tiếu Vị Thành càng thêm hứng thú. Chẳng lẽ một tòa sơn lĩnh, lại có thể giống như mật ngọt hấp dẫn ong có thể thu hút cả Quân Mạc Tà lẫn Mai tôn giả đến? Đây là đạo lý gì chứ?

"Thiên Quan Lĩnh!" trong mắt Tử Kinh Hồng, cũng không khỏi tự giác lộ ra vài phần ngưng trọng, thậm chí, mơ hồ còn có chút kính trọng

"Thiên Quan Lĩnh, chính là nơi vẫn thân của một đời quân thần Thiên Hương đế quốc, Bạch Y Quân Soái Quân Vô Hối, là nơi chôn cốt của hắn!”

“Cũng chính là nơi chôn thây của Bạch Y Bát Tướng tâm phúc nhất của Quân Vô Hối, vào ngày đó, Quân Vô Hối gặp phải ám toán, Bạch Y Bát Tướng liền liều mạng hộ vệ, tất cả đều chết, Quân Vô Hối tuy rằng kích thứ nhất bị trọng thương, nhưng lúc bỏ mình, vẫn là người cuối cùng thượng lộ!”

"Đây là Bạch Y Vệ? Bạch Y Vệ của Bạch Y Quân Sư!?" Tiếu Vị Thành trong mắt cũng lộ ra vài phần khâm phục

"Đồng sanh tử, cộng vinh hoa;

Bạch Y Vệ, Huyết Y Sát,

Nghĩa quán trường hồng tùy vô hối,

Huyết liên thiên quan tùy như tha?!

Thì ra, chính là ở chỗ này....." Trong thanh âm của lão, mang theo vài phần hàm xúc thản nhiên, rất có cảm thán!

(Giải nghĩa:

Cùng sống chết, chung hưởng vinh hoa,

bạch y vệ, giết thành màu máu,

Nghĩa - nối cầu vồng không hối tiếc

Máu - trải Thiên Quan ai như Ngài?!

ĐNN- MS)

"Không sai! Đây là là nơi Quân Vô Hối chết, chính là chôn ở tại nơi này. Đúng là địa phương chiến đấu cuối cùng của một đời danh soái, cũng là địa phương hắn lưu lại dấu vết nhiều nhất, cùng là địa phương hắn thân vong”

“Năm đó Quân Vô Hối bị người ta ám toán mà chết, ba nghìn quân cận vệ của hắn, toàn bộ giải giáp về điền, đi tới chỗ này, thủ hộ cho mộ địa của Quân Vô Hối! Nơi này, Quân Mạc Tà há có thể không đến?" (Giải giáp về điền: xuất ngũ về làm ruộng)

Tử Kinh Hồng ngưng trọng cảm thán nói "Ba nghìn quân cận vệ a!! Tiếu huynh, những người này, lúc đầu tùy ý lấy một người ra cũng đều là lương đống trong quân!”

“Chỉ cần trở lại Thiên Hương, vinh hoa phú quý thì chưa chắc, nhưng ít nhất cũng được cơm no áo ấm. Nhưng mà tập thể bọn hắn, lại tự nguyện bỏ qua hết thảy, thà rằng ở một mộ địa tử khí trầm lắng sơn cùng thủy tận mà thủ vệ....."

" Đã vậy một lần thủ hộ chính là mười năm năm tháng, không oán không hối! Hơn nữa, thậm chí ngay cả gia quyến cũng chuyển đến nơi này, dứt khoát định cư..... nhân cách bạt lực của Quân Vô Hối đến tột cùng là có bao nhiêu? Không ngờ lại đáng giá để cho bọn họ làm ra chọn lựa như thế?"

Nói xong, Tử Kinh Hồng híp mắt, tựa hồ như tâm hướng về đâu đó, tưởng nhớ lại vị Bạch Y Quân Suất trong truyền thuyết kia.....

"Quả nhiên là hảo hán tử!" Tiếu Vị Thành quát một tiếng, nói: "Nghe ngươi vừa nói như vậy, lão phu cũng nhịn không được đối với vị Bạch Y Quân Soái này tâm sinh kính ý, nhân vật như thế, quả thật xứng đáng cho ngươi và ta tôn sùng!"

Tử Kinh Hồng thở dài cảm thán một tiếng: "Quân Vô Hối đối với ngươi và ta mà nói, nhiều nhất cũng chỉ là một tiểu bối mà thôi! Có điều, hắn đánh đâu thắng đó, tấn công không gặp trở ngại, ở Thiên Hương đế

quốc, thậm chí là cả đại lục, là một nhân vật truyền kỳ giống như thần thoại vậy! Chỉ tiếc, truyền kỳ có đặc sắc cách mấy thì cũng có một ngày điêu lạc! Chỉ là, hắn điêu lạc có chút đáng tiếc, có chút không đáng....." (Điêu lạc: rơi rụng, tàn úa)

Hắn dừng lại một chút, nói: "Bổn tọa rời xa trần thế, nhưng ở trong Mộng Huyễn Huyết Hải, cũng có nghe qua truyền thuyết của Quân Vô Hối. Người này tu vi huyền lực không tính là gì, nhưng hắn là người kiên nhẫn, cơ trí trầm ổn, đủ trí nhiều mưu; đối với kẻ dưới khoan hậu, thương lính như con, đối với nhân dân thì thân hậu, kỷ luật nghiêm minh, sát phạt quả quyết; là người làm việc, đại khí bàng bạc, trung dũng quả cảm, ngạo cốt lân lân; một thân chánh khí, tràn ngập hào sảng; thật sự là một nhân vật truyền kỳ ngàn năm khó gặp!"

" Cho dù là tướng lĩnh đối địch tác chiến cùng hắn, thì tất cả cũng đối với hắn bội phục sát đất! Thậm chí còn là chân thành kính trọng! Tự cổ chí kim, làm tướng làm soái, nhưng lại có thể làm được đến như Quân Vô Hối, quả thực là trước giờ chưa từng có!"

Tiếu Vị Thành cũng thở dài một tiếng thật sâu, nói: "Không sai, Quân Vô Hối này, nếu nhắc đến, lão phu thật có chút thưởng thức. Chỉ tiếc, một đời anh hùng như thế, không ngờ lại chết thảm trong tay của một Phong Tuyết Ngân Thành Tiêu gia nhỏ bé, thật sự là khiến kẻ khác phải nắm chặt tay mà!” (Nắm chặt tay: ý bảo tức giận)

Tử Kinh Hồng hừ một tiếng, nói: "Nhắc tới việc này, lúc đầu ngay cả lão phu cơ hồ cũng muốn giết đến Phong Tuyết Ngân Thành! Việc làm của Tiêu gia thật sự quá mức vô sỉ hèn hạ độc ác rồi, thật sự đáng tiếc cho vị quân soái thần thoại này!"

"Như vậy, chúng ta đối phó với nhi tử cùng con dâu ở trước mộ Bạch Y Quân Sư, có phải hơi chút bất kính không? Dù sao, quân nhân như thế, nguyên soái như thế, thế gian hiếm có! Tử giả vĩ đại, chúng ta không bằng suy nghĩ lại xem?"

Tiếu Vị Thành ánh mắt chợt lóe, ngưng trọng nói: "Nếu không, hay là ta chuyển sang chặn lại dưới chân núi đi? Dù sao, trên Thiên Quan Lĩnh, còn có ba nghìn quân cận vệ của Quân Vô Hối, nếu như nhìn thấy chúng ta đối phó với nhi tử của Bạch Y Quân Soái, há có thể không liều chết xông lên?”

“ Những người này mặc dù võ công không cao, huyền khí yếu ớt, nhưng thủy chung cũng là một cổ lực lượng, hơn nữa, tất cả đều là hán tử huyết tính, giết đi, chung quy rất đáng tiếc! Rất thương thiên!"

"Mai tôn giả bây giờ cũng còn chưa phải là con dâu của Quân Vô Hối. Hơn nữa, chúng ta từ đầu tới cuối cũng không nghĩ tới sẽ giết Quân Mạc Tà. Dù sao, hậu quả của việc giết Quân Mạc Tà thật sự là vô cùng nghiêm trọng....."

Tử Kinh Hồng đứng dậy, đi qua đi lại, lấy tay xoa mi tâm: "Về phần ba nghìn quân cận vệ..... Cũng được, chúng ta canh ngay sau khi bọn họ xuống núi chặn giết. Xem phân thượng Bạch Y Quân Soái, để cho hai người bọn họ có cơ hội bái tế vậy."

Lão thở dài một hơi, thì thào nói: "Quân Vô Hối..... Quân Vô Hối..... Thế gian người có thể làm nên được phân thượng này, cũng thật sự là trước giờ không có rồi, quả nhiên là một đời truyền kỳ..... Được cả đại lục truyền tụng công tích của hắn, ngay cả chúng ta tam đại thánh địa cũng đối với một tiểu bối như hắn tâm sinh kính ý"

Lão lại lắc đầu cười, có chút tự giễu nói: "Tử Kinh Hồng ta bình sinh hiếm khi phục người, nghĩ không ra, cư nhiên lại đối với một tướng lĩnh thế tục huyền bí bình thường, lại có thể tôn sùng được như thế....."

Tiếu Vị Thành cũng thở phào nhẹ nhõm, đối với lão mà nói, ở trước mộ Quân Vô Hối đối phó Mai Tuyết Yên chả tính là cái gì, mấu chốt là, ba nghìn quân cận vệ nọ, lại là những hảo hán tử thiết huyết xứng đáng cho bất luật kẻ nào cũng kính trọng! Người như thế, lão thật sự không muốn giết.

Tử Kinh Hồng cùng Tiếu Vị Thành mặc dù thề giết Mai Tuyết Yên, nhưng hai người cũng không phải quá xấu, chỉ bất quá tâm cơ thâm trầm một chút, đều tự có ý định cùng lập trường mà thôi, con người, cuối cùng cũng vẫn có tồn tại nhân tính!

Cho dù là cả tam đại thánh địa, cũng lấy đoạt thiên chi chiến làm nhiệm vụ cho mình..... Tuy nói hành sự mấy năm nay có chút khoa trương quái đản, nhưng cũng đã thủ hộ đại lục hơn ngàn năm.....

Công tích trong đó, thật sự khó có thể bình luận. Nhưng mà vô luận là nói như thế nào, thì công, vẫn thủy chung là lớn hơn. "Tử huynh, vậy, ngày đó ở Quan Lĩnh, ngươi có từng đến xem qua không?" Tiếu Vị Thành hỏi.

"Lão phu thật đã từng tới đây, chiêm ngưỡng vị Bạch y Quân Soái, thắp ba nén nhang! Để lại một vạn lượng bạc trợ giúp quân cận vệ này." Tử Kinh Hồng nở nụ cười tự giễu, lắc đầu, trên mặt một mảnh mâu thuẫn.

"Lại nói tiếp cũng thật buồn cười, ngay cả bản thân ta cũng cảm giác được khó tin. Ta vốn suy nghĩ chuẩn bị kỹ lưỡng để đối phó con trai hắn cùng con dâu tương lại..... Nhưng mà, lại không tự chủ được làm ra một việc như vậy..... Thật sự là..... khó tin!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 206: Trước Thiên Quan Lĩnh

Tử Kinh Hồng liên tục nói hai từ "khó tin", ánh mắt trên mặt rất là kỳ quái, xuất thần hồi lâu, mới thong thả nói: "Trước mộ của Quân Vô Hối rất sạch sẽ! Bội kiếm của hắn, được đặt giữa hương án, điểm trần bất thất, kiếm quang chiếu nhân (không dính hạt bụi, có thể dùng kiếm làm gương)!”

“ Mộ của hắn, thậm chí không phải là mộ y quan..... Trên thực tế chính là một tòa..... lều trướng nguyên soái..... Bên trong có bàn, có ghế dài, có đài soái, có quân lệnh..... Đều rất sạch sẽ. Pho tượng của bản thân Quân Vô Hối, an vị trong lều soái....."

"Chung quanh, đều là quân doanh, hết thảy đều dựa theo tiêu chuẩn trong quân đội thiết trí, ba nghìn quân cận vệ, mỗi ngày đều có người thay phiên nhau canh gác, tuần tra qua lại, hết thảy, đều giống hệt như lúc Quân Vô Hối còn sống, thủ vệ sâm nghiêm, ra vào đều cần khẩu lệnh, chưa từng có ngoại lệ”

"Hễ là binh lính, đều là quân trang chỉnh tề, sắc mặt nghiêm chỉnh, cẩn thận tỉ mỉ! Hơn nữa, quân trang vẫn giống hệt như mười năm trước..... Bọn họ giống như là..... không phải thủ vệ một tòa mộ phần, mà là vẫn như trước thủ vệ cho lều nguyên soái vậy..... Những người này, thật sự là chí tình chí nghĩa!”

“ Tiếu huynh, một người như thế còn có thể cho là được, mười người cho đến trăm người, cũng không khiến kẻ khác cảm giác được kinh ngạc..... Nhưng mà, suốt một quân đoàn cận vệ đều là như vậy, truyền

kỳ về tài năng của quân soái cũng giống như là truyền kỳ về binh sĩ thủ túc vậy....."

Lão hít một hơi thật sâu: "Nếu như Quân Vô Hối còn sống, ngay cả ta cũng muốn được cùng hắn kết giao một phen rồi."

Tiếu Vị Thành say mê, không khỏi nói: "Ngày mai, ta cũng muốn lên núi tế điện một chút vị Bạch Y Quân Soái này."

Tử Kinh Hồng cười ha ha nói: "Có truyền kỳ đắc ý cách mấy đi nữa, thì cũng có một ngày lên tranh, duy nhất chỉ có đương thời một đời quân thần Quân Vô Hối quân hồn bất diệt, Tiếu huynh muốn đi tế điện một phen, đây cũng là điều nên làm! Thiên cổ doanh soái như vậy, tuy là hậu sinh vãn bối, nhưng cũng đủ để cho Tiếu huynh thi lễ a."

Tiếu Vị Thành sắc mặt ngưng trọng, gật đầu thật sâu, anh hùng hào kiệt, cùng kính lẫn nhau, xuất thân huyền công cao thấp thì như thế nào.

Liên tiếp mấy ngày tối tăm, khí trời rốt cuộc cũng trong lại, mặt trời sáng chói chiếu rọi ngàn vạn quả núi làm đất trời rực rỡ. Trong lúc nhất thời dường như có cảm giác khắp muôn vạn nhân gian đều là bạch ngọc điêu khắc tinh xảo.

Mặt trời chói lòa, thậm chí nếu không cẩn thận ngước lên nhìn mà không vận công chống cự thì cũng cảm thấy con ngươi có chút đau đớn! Khí trời rét lạnh!

Trên đường, hai đạo nhân ảnh dị thường mà nhẹ nhàng nhanh nhẹn trượt đi.

Hai thân thể phảng phất như hoàn toàn không có chút sức nặng nào hết, từ trên mặt tuyết dày mà lướt qua, nhanh như tật phong tất điện, tựa hồ căn bản là không dụng đến nửa điểm khí lực.

Tình hình như thế, cho dù là khinh không cực cảnh "Đạp Tuyết Vô Ngân" trong truyền thuyết cũng không nhất định có thể đạt tới, trừ phi là

loại cảnh giới thần thoại khủng bố "Lăng Không Hư Độ" thì may ra mới có thể sánh bằng, nhưng mà bộ dáng của hai người này lại thật sự không giống.....

Hai người thậm chí cũng không phải là đang thi triển khinh công, bên dưới hai chân họ đều cột một vật kỳ quái, nếu là thi triển khinh công tuyệt đối sẽ không mang theo thứ trói buộc như thế.

Trong tay thì cầm một nhanh cây tinh tế, phía đông đâm một cái, phía tây đâm một cái, nhưng mà, chỉ là dựa vào vật thể không hiểu được này mà hai người càng lúc càng lộ ra vẻ thoải mái dễ dàng, hơn nữa tốc độ lại càng lúc càng nhanh.....

Tựa như hai làn khói xanh lãnh đạm, giữa cánh đồng tuyết mịt mờ lướt qua, để lại hai vệt màu trắng như sao băng xẹt qua trên mặt đất.....

Thẳng cho đến khi lại gần mới thấy, hai người này đúng là một đôi thiếu niên nam nữ.

Chỉ thấy nam anh đĩnh tuấn tú, phong thần tuấn lãng; nữ thì thiên kiều bá mị, dung nhan như hoa, phong tư tuyệt thế. Hảo cho một đôi kim đồng ngọc nữ, thần tiên mỹ quyến!

Hai ngã rẽ được ngọn núi phân cách ra, trong đó có một con đường ở đầu đường để bảng chỉ dẫn thật to: Thiên Quan Lĩnh! Thương thiên lệ huyết!

Chữ viết bằng ngân câu, giương cung bạt kiếm, nhưng mỗi chữ đều viết đến tận cùng, khiến cho người ta không tự chủ được dâng lên cảm giác bi thương lạnh lẽo trên mạt lộ của một anh hùng.

Cũng chỉ vài chữ đơn giản như vậy, Quân Mạc Tà ở xa xa nhìn, không hiểu sao một cổ cảm giác thê lương làn tràn khắp nơi đột nhiên nảy lên trong lòng, không cách nào vãn hồi được!

Thân ảnh của Quân Mạc Tà lấy tốc độ cao vận động nhẹ nhàng dừng lại, yên lặng đứng trước tấm bia đá, đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái xông ra, nhẹ giọng nói: "Thì ra chính là nơi này..... Đây chính là Thiên Quan Lĩnh!!"

"Sao thế?" Thấy hắn sửng sốt thất thần, Mai Tuyết Yên "vù" một cái phóng tới, tiếp theo quay lại tò mò hỏi thăm.

Mai Tuyết Yên hôm nay cũng không còn giống như là ngây ngô chậm hiểu, đối với trượt tuyết đã điều khiển tùy tâm, nếu không, kỹ xảo xoay tròn khó khăn mới thực hiện vừa rồi, tuyệt đối làm không được!

Đối mặt với câu hỏi của Mai Tuyết Yên, Quân Mạc Tà thoáng như không nghe thấy gì vậy, chậm chạp không trả lời, chỉ là một mặt ngưng thần nhìn bảy chữ to kia, trong ánh mắt lộ vẻ mê ly, trong lòng lại càng chua cay khổ ngọt, bắt đầu tuôn ra, đoạn trí nhớ rất xưa sớm đã bị dung hợp kia, giờ khắc này, trở nên rõ ràng vạn phần.

"Thiên Quan Lĩnh! Thương Thiên Lệ Huyết!" Mai Tuyết Yên thì thào đọc, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, kinh ngạc mở to hai mắt: "Nơi này chính là..... phụ thân của ngươi..... Bá... bá phụ...?"

Mai Tuyết Yên trong một thoáng bị rối loạn chừng mực, rất khó thay đổi cách nói, nếu như lấy tuổi tác cùng thân phận mà tính, nàng gọi phụ thân của Quân Mạc Tà là bá phụ..... Thật sư là có chút khó khăn."

"Là phụ thân ta." Giờ phút này Quân Mạc Tà cũng không lưu ý đến những điều không quan trọng đó, những lời này, cũng tự nhiên mà tuôn ra khỏi miệng.

Ánh mắt hắn ngưng trọng, chậm rãi nói: "Nơi này chính là địa phương chiến đấu cuối cùng của người! Cũng là chỗ an nghỉ!"

Quân Mạc Tà buồn bã nhìn bảy chữ to đang giương cung bạt kiếm kia, trong lòng cuồng loạn không thôi.

Mặc kệ là Mạc Tà trước đây hay là hắn sau khi xuyên việt, không ngờ đều là lần đầu tiên đến đây..... Chuyện này..... đúng là sự thật, khiến cho Quân Mạc Tà cơ hồ muốn lôi linh hồn của tên kia ra đập cho một trận tơi bời!

Trước đã biết tiểu tử này là bại gia quần là áo lụa, nhưng bây giờ xem ra, tội bất hiếu của tiểu tử đó lại càng to hơn! Cho dù xa cách mấy, thì thân là con, ít nhiều gì thì hàng năm cũng phải đến bái tế hai ba lần chứ? Vậy mà cái tên này không ngờ suốt mười năm qua, một lần cũng chưa từng tới!"

"Chúng ta đi lối này." Quân Mạc Tà thanh âm trầm thấp, nhìn về phương hướng Thiên Quan Lĩnh xa xa.

Mai Tuyết Yên cực kỳ nhu thuận "uhm" một tiếng, sau đó không mở miệng nữa, chỉ yên lặng đi theo sát phía sau Quân Mạc Tà.

Hai người không có thi triển lại thân pháp siêu diệu, cũng không có lợi dụng ván trượt tuyết, cứ như vậy từng bước một giẫm lên tuyết trắng, chậm rãi bước tới phía trước. Mọi suy nghĩ, dường như giờ khắc này phá lệ trở nên xa xôi, mờ ảo.....

Con đường này, mặc dù bị nhiều tuyết bao trùm, nhưng vẫn như trước có thể nhìn ra được, nơi đây bình thường tất nhiên là có rất nhiều người quét dọn.....

Khắp nơi đều sạch sẽ, thậm chí ngay cả hoa cỏ hai bên đường núi, cũng được tu sửa thẳng tắp..... Mặc dù bây giờ còn chưa có phẳng phiu hết, nhưng dấu vết tu sửa, vừa nhìn là hiểu ngay.

"Trên con đường này, nói không chừng sẽ có người của Mộng Huyễn Huyết Hải xuất hiện chặn lại!" Quân Mạc Tà chắp hai tay sau lưng, thong thả đi tới, tựa hồ như muốn nói chuyện gì đó không thể làm, giọng nói mờ ảo.

"Nếu thật sự có người chặn lại, Quân Mạc Tà ta ở đây thề, đến hết kiếp này, không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải đem tam đại thánh địa đao đao chém giết, nhận nhận tru tuyệt, trảm thảo trừ căn, để cho cơ nghiệp ngàn năm của bọn họ hoàn toàn bị diệt ở trong tay ta!"

Quân Mạc Tà lúc nói ngữ khí cực kỳ lạnh nhạt, nhưng Mai Tuyết Yên từ trong thanh âm của hắn nghe ra được sự kiên quyết mà thiên địa cũng không thể đổi!

"Ta nghĩ cũng không đến mức đó, tam đại thánh địa mặc dù đối với Thiên Phạt Sâm Lâm chúng ta thủy chung vẫn rất có thành kiến, gần đây làm việc, cũng có nhiều chỗ hoang đường vô lý, nhưng chung quy cũng không thể làm ra loại chuyện mất nhân tính đến như vậy." Mai Tuyết Yên nhẹ giọng nói.

Nàng tự nhiên hiểu được ý nghĩ của Quân Mạc Tà, ở trước mộ phụ thân, tập kích con hắn..... Cái này căn bản là chuyện táng tận lương tâm, cho dù là bại hoại hung ác cách mấy đi chăng nữa, muốn làm chuyện này, cũng phải suy nghĩ kĩ. Không chỉ mất lương tâm, hơn nữa còn thất đức! Chuyện này, căn bản là cấm kỵ lớn của nhân gian!

"Chỉ hy vọng như thế. Tổ thượng của chúng thật sự đáng kính tới đâu đi nữa, nhưng long có nghịch lân, một khi dám vi phạm phép tắc mà đối địch ta, giết cả mười đời khỏi bàn" Quân Mạc Tà thản nhiên nói, trong mắt lộ ra vài phần khí thế mạnh mẽ.

Mai Tuyết Yên thì lại có chút dở khóc dở cười nhìn bóng lưng của hắn đi theo. Trong thiên hạ này, có ai dám nói một câu như vậy

“ Tam Đại Thánh Địa mà không thức thời dám đối phó ta, thì kệ cho cụ tổ của chúng tôn quí thế nào, kệ cho cả mười họ ra sao, chúng phải biết mình là ai ....”

Một câu này quả thực là điên cuồng vô bờ. So với diệt chín họ thì vẫn còn giết nhiều hơn một họ ...

Nhưng Mai Tuyết Yên lại tin tưởng, Quân Mạc Tà tuyệt đối làm được, chắc chắn làm được! Cho dù là bây giờ còn chưa có đủ năng lực để làm, nhưng tương lai nhất định sẽ làm được! Cái này nàng chắc chắn!

Thân hình hai người lại nhanh hơn, giống như hai đạo lưu tinh màu trắng chạy về phía trước, con đường phía trước càng đi càng lộ vẻ rộng rãi, lúc chuyển qua một lộ khẩu, hai người đột nhiên đồng thời đình chỉ cước bộ, kinh ngạc nhìn về phía trước.

Xa xa, trong khí trời rét lạnh, một đám tráng sĩ quy mô chừng gần trăm người, đang để mình trần liều mạng xúc tuyết trên đường. Cả đám người này thân mình nóng hừng hực, mồ hôi đầm đìa, từ xa nhìn lại, nhiệt khí bốc lên không ngờ giống hệt như sương mù.

Những võ giả đó cũng không có một người nào có tu vi cao cả, nhiều nhất chỉ là Ngân Huyền sơ giai mà thôi, nhưng dưới khí trời rét lạnh như thế, lại có thể bày ra bộ dáng như vậy, thời gian cào tuyết tất nhiên đã hơn nửa ngày rồi.

Người cào tuyết ở phía trước, xếp thành một đống, phía sau tức thì có người đẩy xe nhỏ lại, đem đống tuyết đặt lên xe, nhanh chóng đẩy đi. Sau đó lại có người ở phía sau cầm cái chổi đặc chế lớn đem mặt đất quét sạch, thẳng cho đến khi lộ ra màu đất của núi đá như ban đầu.....

Tất cả mọi người không nói lời nào, chỉ một mặt im lặng làm việc, tựa hồ như, công việc xúc tuyết này là một việc thần thánh đến cỡ nào.

Ở phía sau bọn họ, có thể thấy rõ, một đại lộ khô ráo sạch sẽ, đúng là ngay cả một chút tuyết đọng cũng không có, cơ hồ là cả mặt đất bị nạo ra thành một tầng..... Đại lộ uốn lượn dẫn tới hướng phương xa.....

Ở địa phương xa xôi như thế, cho dù thật có người đi đi nữa, thì cũng rất ít ỏi, nhưng mà những người này, lại hao phí tinh thần lớn đến như vậy, mở ra một con đường sạch sẽ rộng rãi.....

Quân Mạc Tà đột nhiên cảm giác đầu mũi mình có chút thoáng mở, hắn đã nhạy cảm đoán được .....

Những người này, bộ dáng tuổi tác cũng hơn ba mươi tuổi, cho dù tuổi có hơi lớn, nhưng cũng tuyệt đối không vượt quá bốn mươi, có thể nói là đều nhau. Đám người trên mặt lạnh cứng thô ráo, nhưng trong mắt, lại mang theo vẻ cuồng nhiệt.....

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 207: Ta Là Quân Mạc Tà!

Hai người Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên từ từ đi đến gần. Võ tướng đứng bên kia hiển nhiên thấy bọn họ bước đến, liền phát ra một hiệu lệnh.

Chín người trong đó không mặc đủ y phục, tuy là quần áo đã cũ nát, nhưng ăn khớp theo một bộ dáng chỉnh tề. Một người đằng trước, còn lại tám người, phân hai bên đi phía sau theo hình cánh chim, thân thể thẳng tắp, bước đi chỉnh tề, cẩn thận tỉ mỉ từ từ đi đến, lẽ hiển nhiên là tiêu chuẩn quân doanh tiếp đãi.

Cũng chỉ đi ra như vậy 9 người đi ra, còn lại những người khác vẫn tiếp tục làm công việc của họ; thậm chí ngay cả mí mắt cũng không thèm nhướng lên một cái.

Chín người này càng đi tới gần, một vị tráng sĩ gần 40 tuổi có râu quai nón, trên mặt có một vết xẹo do đao gây ra rất là bắt mắt, thân thể đứng thẳng mà ôm quyền hỏi

"Xin hỏi hai vị công tử, tiểu thư, hai vị đến đây có phải là bái tế Quân Đại Nguyên Soái chăng?"

"Qủa là như vậy." Quân Mạc Tà vẻ mặt ôn hoà nói "Vẫn xin nhờ đại thúc dẫn đường cho."

Quân Mạc Tà đã hiểu rõ, những người này chính là những người dưới trướng của phụ thân năm đó; vì thủ vệ bia mộ cho Quân Vô Hối mà đóng quân ở đây cũng gần mười năm. . .

Chỉ đơn giản điều kiên trì này đủ khiến Quân Mạc Tà tự giác gọi đối phương một tiếng thúc thúc.

Một vị tráng sĩ như thế nếu không chịu gọi một tiếng thúc thúc, như vậy, chỉ sợ…không là người nữa rồi!

Mặc dù chính mình có mang kiếp trước trí nhớ, cũng là vị trí mà người trong thiên hạ ngước nhìn; mặc dù kiếp này thành tựu cũng rất ư xa xỉ; nhưng đối mặt với thiên địa chân thành tình nghĩa, Quân Mạc Tà cảm giác là lòng mình tận bên trong kính trọng.

Quân Mạc Tà gọi một tiếng "Đại thúc" lại khiến cho tráng sĩ đối diện nghi hoặc, những người này đánh nhau trên trăm trận chiến, gánh đủ nổi tang thương, tự cho mình nhìn thấu đời.

Tráng sĩ kia nghi hoặc ngoái lại trao đổi ánh mắt với những người đứng phía sau, rồi quay đầu, vẻ mặt rõ ràng giãn ra rất nhiều, nhưng vẫn là cẩn thận tỉ mỉ hỏi

"Vị công tử này cũng là nói quá lời,Vương Mãnh Liệt là người thô lổ, đại thúc … từ xưng hô thế này, tại hạ là không dám nhận. Xin hỏi công tử, người là con cháu nhà nào?"

"Ta là Quân Mạc Tà." Quân Mạc Tà thật sâu hít một hơi, vào lúc này…khoảnh khắc này, khi nói tên mình ra, Quân Mạc Tà lại cảm giác được chính mình trái tim đau xót dữ dội, phảng phất vào giờ khắc này, linh hồn của hắn, đều hoàn toàn hòa tan với thân thể này.

“Con của Quân Vô Hối , Quân Mạc Tà!"

“Ngươi nói ngươi là Quân Mạc Tà? Quả nhiên là ngươi?" Tráng sĩ Vương Mãnh Liệt sắc mặt đại biến, lập tức lùi lại 2 bước, nhìn Quân Mạc Tà ánh mắt thay đổi trở nên dị thường phức tạp.

Trong mắt có vẻ tôn kính ai liền tôn kính cả người liên quan tới người đó, cũng có chút tức giận hận rèn sắt không thành thép, còn có chút tự

đáy lòng mừng rỡ, thậm chí còn có chút hưng phấn khó nói lên lời . . .

Vương Mãnh Liệt dù là con người sắt thép rắn rỏi nhưng môi vẫn run run bần bật lên tiếng: "Nguyên lai là Tam công tử ghé thăm . . . Bất quá, Tam công tử có từng mang theo tín vật của gia tộc?"

Quân Mạc Tà sắc mặt bình tĩnh, đưa tay cởi xuống từ bên hông một khối ngọc bội, hai tay đưa tới.

Một ngọc bội màu xanh đậm, xanh biếc ướt át, mặt trên có một cái hình hoa lan nhỏ màu đỏ, ở phía dưới hoa lan màu đỏ, chính là một chữ màu vàng hiện ra: "Quân!"

Tại phía dưới ngọc bội có khắc tám chữ nhỏ: Làm người đường hoàng, cả đời Mạc Tà! Đúng là duy nhất kí hiệu gia tộc của Quân gia, mà ngọc bội kia tượng trưng cho thân phận của chính Quân Mạc Tà!

Đang cầm trên tay cái ngọc bội của dòng huyết mạch chính tông, tráng sĩ râu quai nón Vương Mãnh Liệt đột nhiên hai tay bắt đầu run rẩy, đôi mắt nhanh chóng tràn ngập nước mắt. . . Đã lâu…cái này chữ “Quân”! ...suốt mười năm không thấy …suốt mười năm không có nhìn thấy một lần…

Quân Chiến Thiên lão gia tử mặc dù thân thể tráng kiện, vẫn là bao năm nay, tổng cộng cũng chỉ ghé thăm nơi này có 2 lần.

Quân Vô Ý hai chân tàn tật, bất lực không đi, càng trong lòng hổ thẹn, khó có thể đối mặt vong linh của huynh trưởng, mấy năm nay, cơ bản đều là quản gia lão Bàng hàng năm đều ghé thăm cúng bái. . .

Quân gia, gia tộc ngọc bội. . . Dòng chính truyền nhân ngọc bội! Người trước mắt đúng là đứa con duy nhất, huyết mạch duy nhất của đại soái!

Đột nhiên, Vương Mãnh Liệt nước mắt lưng tròng, “Bịch” đầu gối quỳ xuống mà nóirun rẩy

"Vương Mãnh Liệt bái kiến Tam công tử. . . Tạ ơn ông trời, Tam công tử rốt cục trưởng thành nên người. . . Cũng đã hiểu chuyện . . . Đại soái nếu có linh thiêng có biết, nhất định mỉm cười nơi suối vàng. . ."

Phảng phất Quân Mạc Tà lần này đến bái tế phụ thân mình, chính là một việc khó tin tới cỡ nào. . .

"Vương Mãnh Liệt thúc thúc không cần phải như thế, Mạc Tà như thế nào có thể gánh nổi!"

Quân Mạc Tà thấy thế nhưng bị vị thúc thúc này dọa cho hoảng sợ, vội vàng đở hắn đứng lên, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang dày vò. Đôi mắt mạnh mẽ cũng có chút đỏ lên…

Nói những năm vừa rồi Quân Mạc Tà là một kẻ ăn chơi trác táng,thanh danh đồn xa vang khắp thiên hạ.

Những việc kinh thiên động địa nhất cũng chỉ mới xảy ra trong một thời gian ngắn gần đây.

Nhưng mà người ở những nơi hẻo lánh thì vẫn nhớ đến danh tiếng của vị quân Tam công tử hỗn xược chẳng chút tiền đồ.

Nay chính hắn đến bái tế lần đầu, việc này mạnh mẽ làm cho những ...người tráng sĩ bộ hạ cũ kích động cùng vui mừng . . . Nhất là bốn từ cuối “ nay đã hiểu chuyện” càng làm cho lòng Quân Mạc Tà thêm rớm máu...

Tình cảm chất phác này, con đến bái tế cha vốn là chuyện đạo lí bất di bất dịch. Hôm nay chính mình bái tế, một lòng hiếu đạo, có thể làm cho những người ngoài kích động thành như thế, thậm chí xem là một chuyện khích lệ . . .

Bọn họ yêu cầu đối với mình đơn giản như thế. . . Từ nơi này cũng có thể thấy trước đây Quân Mạc Tà tên này khốn nạn đến dường nào…

Tráng sĩ lệ rơi đầy mặt đứng lên, Vương Mãnh Liệt quay người lại rống to: "Tất cả mọi người lại đây! Đại hỷ sự, Quân Tam công tử đến thăm đại soái . . . Là đại soái Tam công tử a, mọi người mau tới đây a! Mau lại đây nghênh đón Tam công tử”

"Oanh" một tiếng, đám người trong nháy mắt nhiệt huyết sôi trào, mọi người thậm chí quăng luôn cây xẻng sau lưng liền như vậy chạy tới. Mỗi người trên mặt đều là tràn đầy kích động, trong đó một vị cựu lão binh cao tuổi khô gầy vừa chạy tới nước mắt liền chảy xuống, khóc cha gọi mẹ

"Tam công tử cuối cùng đến rồi. . . Nói vậy đại soái mấy năm nay nằm mộng, cũng là đêm ngày hy vọng. . . Hôm nay ở trên cao, rốt cục cũng có đứa con ruột cốt nhục đến đây bái tế. . . Đại soái linh thiêng có biết, liền có thể giải quyết tâm nguyện của người. . .”

Tỉnh táo trầm ổn như Quân Mạc Tà hàng ngày, hôm nay cũng không biết như thế nào, mắt nhịn không được lập tức liền đỏ lên. . . Loại vui mừng như thế, càng làm Quân Mạc Tà cảm thấy xấu hổ cùng chua xót.

Cả một nhóm lão binh bao vây Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên đến nỗi gió thổi cũng không lọt, trên mặt mổi người, tất cả đều là chân thành tha thiết, bên trong vui mừng thật sự

Lúc không khí kích động ban đầu qua đi, lập tức có người mở miệng "Quân Tam công tử không hổ là đại soái nhi tử, con ruột máu mủ, nhìn ánh mắt này, cùng đại soái giống nhau trầm ổn, cơ trí. . ."

"Không đúng, ta cảm giác được là cái miệng giống như, có chút nhếch lên, có chút kiên quyết tàn khốc, uy nghiêm thấy rõ, đại soái mỗi một lần hạ mệnh lệnh liền như vậy, môi liền như vậy nhếch lên. . . Có một lần ta tiếp mệnh lệnh lúc sau này len lén ngẩng đầu nhìn thoáng qua, vẫn còn bị hăm dọa sợ vỡ mật. . ."

"Mắt mũi các ngươi thế nào . . . Các ngươi nhìn hai hàng lông mày của Tam công tử, tiêu chuẩn mày kiếm! Năm xưa lúc đại soái đại chiến

Triệu Kiếm Hồn, sau khi hạ mệnh lệnh tấn công , lông mày đại soái chính hếch lên như vậy ; ta lúc ấy liền cảm giác được tất thắng không nghi ngờ! Thế nào, ta đã đoán trúng rồi. Áp chế địch nhân, lông mày Tam công tử giống như đại soái . . .”

Mọi người vừa nói vừa thì thầm, âm thanh dần dần nhỏ xuống, mổi người thì thầm nhìn tướng mạo của Quân Mạc Tà "Thật là giống. . . Thật là giống đại soái. . . giống. . ." Từ từ mổi người điều lệ rơi mông lung...

Đột nhiên một tráng sĩ ô ô khóc rống lên, khóc ruột gan đứt từng khúc, đứt quãng ô ô: "Ta Lý Đại Bảo phảng phất lại gặp được đại soái. . . khuôn mặt này . . . Ta mỗi ngày đều nằm mơ nhìn thấy. Hôm nay, rốt cục lại gặp được chân thật. Tam thiếu gia, ngươi làm gì mà không tới sớm, đại soái của chúng ta chờ ngươi cung hết sức lâu …”

Người này vừa khóc thì tất cả tráng sĩ đều là gắt gao cắn môi, gương mặt co giật cố gắng khống chế không cho nước mắt chảy xuống. Nhưng rốt cục cũng không thể kiềm chế được, đôi môi mím chặt từ từ vất vả mở ra, nước mắt liền như vậy rơi từ từ xuống khóe miệng, khóe mắt. . .

Cái nỗi nhớ này .... nỗi nhớ khuôn mặt mười năm này . . . Đáng tiếc, người này, thủy chung không phải là đại soái trước kia! Hắn là con đại soái. Đại soái. . . Chúng ta chung quy là không thấy được . . .

Nước mắt rơi xuống như mưa! Nam nhân rắn rỏi như vậy làm tái tê lòng người! Ai nói nam nhi không rơi lệ, chích xác tại vì không gặp chuyện quá đau! Hôm nay thương tâm đau đớn, khóc lớn một hồi, mới thấy nước mắt nam nhi ra sao!Chỉ khi quá đau mới biểu lộ ra! (Giot nước mắt chảy ngược)

Loại cảm giác bi thương đau đớn khó hiểu này, thậm chí lây sang Mai Tuyết Yên, giai nhân nhịn không được đưa mặt nghiêng sang một bên, tinh thần buồn rầu…

Quân Mạc Tà nay thấy lệ tuôn rơi, lại tự khuyên giải mọi người một lúc lâu, mọi người lúc này mới rốt cục dừng lại tiếng khóc, mộtngười

cũng không có ý định lau mặt, cảm thấy có chút mất mặt giống như . . .. (con nít)

Tận lực nói lảng sang chuyện khác, Vương Mãnh Liệt lau mặt, gượng gạo cười cười, nói "Tam công tử, vị tiểu thư này là . . ?"

Hắn này vừa nói thì ánh mắt mọi người rốt cục mới chú ý tới, trước mặt còn có một vị đại mĩ nhân quốc sắc thiên hương cùng Tam công tử đồng hành, không khỏi đều là hưng phấn , chẳng lẽ. . .

"Các vị thúc thúc, cô nương này là vợ của ta, họ Mai. Ha hả. . . Hôm nay cố ý mang đến, ra mắt các ngươi phụ thân lão ấu, có vừa ý hay không? Chư vị đại thúc là huynh đệ thủ mộ cha của ta, con dâu này có thể hợp ý vừa mắt các vị đại thúc không?" Quân Mạc Tà cười cười, giới thiệu .

"Thật sự?" Vương Mãnh Liệt nhảy bật như lò xo, cười ha ha: "Con dâu xinh đẹp và hiền lành như vậy, đại soái nếu là biết, tất nhiên sẽ rất vui mừng, đẹp tựa thiên tiên giống như cô nương, còn có cái gì không vừa lòng. . ."

Mọi người điều hưng phấn mặt mũi đỏ bừng, nhìn Mai Tuyết Yên trân trân giống như báu vật, mổi ngưởi đều vừa lòng gật đầu, cười toe tóet nhe ra hàm răng. Tình cảnh này quả thực so với con của mình tìm được con dâu còn muốn vui mừng hơn. . .

Trước ánh mắt soi mói của các tráng sĩ, Mai tôn giả cao quý thanh lịch dĩ nhiên cũng là ngượng ngùng không thôi. Cần cổ ửng hồng, chỉ cảm thấy trong lòng giống như con nai tơ chạy loạn…(be…be….)

"Mau mau nào, các huynh đệ mau tránh ra, ta vội vàng mang Tam công tử cùng Thiếu phu nhân đi tham kiến đại soái; nói vậy đại soái lão nhân gia ông ta cũng chờ sốt ruột rồi. Mười năm , suốt mười năm không thấy con mình. Hôm nay con mình mang theo con dâu dắt tay nhau mà đến, là đại hỷ sự."

Vương Mãnh Liệt hưng phấn mặt mày đỏ bừng, giơ cánh tay rống to.

Quân Vô Hối mặc dù đã sớm thân diệt mười năm, nhưng mà đám quân cận vệ sau này lúc nhắc tới Quân Vô Hối lại vẫn dùng từ 'Tham kiến" mà không phải dùng 'Bái tế, ...

Bái tế, đó là từ người ngoài dùng, còn trong lòng nam nhân nhiệt huyết này . . Đại soái hắn, vĩnh viễn cũng sẽ không chết, !

Ngài vẫn còn sống! Soái trướng vẫn đứng kia cùng soái kì cao cao tung bay , chính là đại soái! Chính là Quân Vô Hối!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 208: Thiên Quan Lĩnh, Nước Mắt Nam Nhi!.

Đúng là như thế, đừng để cho đại soái phải sốt ruột, Vương Mãnh đại ca phải chiếu cố Tam công tử cùng Thiếu phu nhân thật tốt, nhanh lên một chút, nếu không, đại soái tức giận, các huynh đệ chúng ta ăn đòn tập thể đó ...."

Mọi người ồn ào một trận. Lúc đó mới tản ra hai bên, tự động tạo ra hai hàng ngũ chỉnh tề, đưa mắt nhìn Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên chậm rãi đi qua ở giữa. Tất cả đều hân hoan vui mừng biết bao như ngắm con cháu mình.

Quân Mạc Tà chào hỏi liên tục dọc đường đi, khi đã ra khá xa, quay đầu lại nhìn, gần trăm quân tướng vẫn đang nhìn theo bóng lưng của mình, không hề nhúc nhích. Giống như nhìn thấy được người mà họ sùng bái những năm qua ... Bạch Y Nguyên Soái.

Trong lòng Quân Mạc Tà lại là đau xót, hít một hơi thật sâu, ngăn lại dòng cảm xúc ưu tư, nhưng mũi sụt sịt, nước mắt thiếu chút nữa nhỏ xuống.

Vương Mãnh đi bên cạnh hắn, thần tình cao hứng, giống như lập được công lớn. Dọc đường giới thiệu cho Quân Mạc Tà mỗi gốc cây ngọn cỏ, sự cao hứng tựa hồ làm run rẩy vết đao trên mặt.

"Tam công tử, người xem nơi này đi, khi trước đại soái lĩnh quân tới Thiên Quan Lĩnh, đây là nơi xuống ngựa lần đầu tiên. Nơi này còn có mấy tảng đá, lúc ấy đại soái đứng trên tảng đá lớn nhất, quay đầu lại nhìn đội ngũ hùng tráng một cách tiêu sái. khi đó, ta vẫn chỉ là một tiểu cận vệ

của đại soái, vừa lúc ấy được đi theo bên người đại soái, ta nghe thấy rất rõ ràng, đến nay vẫn nhớ rõ, đại soái lúc ấy nói một câu, ngài nói :" Nơi này, là một vị trí hạ trại thật tốt""

Vương Mãnh nói đến câu nói sau cùng, âm thanh trở nên trầm ổn, tựa hồ như bắt chước khẩu khí trầm hùng của Quân Vô Hối năm đó, biểu tình trên mặt trở nên hết sức nghiêm túc.

Quân Mạc Tà theo lời hắn nhìn lại, chỉ thấy một tảng đá lớn nằm đó, ngay ngắn, quanh thân rất nhiều góc cạnh, có nơi còn tròn trịa... Chắc là mười năm này, cận vệ quân mỗi ngày đều chà lau, không biết lúc nào tảng đá vô tri vô giác này đã được mài đến như thế.

"Năm đó đến nơi đây, đại soái tựa hồ có tâm sự nặng nề. Khối thạch bích kia, đại soái từng đứng khá lâu, khuôn mặt trầm trọng, không nói một lời. Thật lâu sau,làm một bài thơ, các huynh đệ sau đó đã khắc trên thạch bích"

Vương Mãnh đã đỏ cả mắt nói :

"Họ Vương ta là người thô kệch, tuy không hiểu bài thơ kia rốt cuộc là có ý gì, nhưng mỗi lần đi qua nơi này, đều đọc lại một lượt"

Quân Mạc Tà chậm rãi bước, đi về phía thạch bích, chỉ thấy mặt trên quả nhiên có khắc bốn dòng, chữ viết giống như đúc chữ dưới chân núi.

"Phong yên túng hoành đại kỳ khai

Vạn mã thiên quân cổn cổn lai;

Hà thì sa tràng đao binh am,

Tòng thử nam nhi bất tiết ai!"

Dịch :

"Khói lửa tung hoành đại kỳ khai

Vạn mã thiên quân cuồn cuộn lai

Binh đao sa trường định kết cục

Nam nhi không nén lệ bi ai."

(DG: hic, thơ ta chỉ đến thế thôi, bác nào dịch hay hơn cứ chém nhé)

*

"Nguyên lai phụ thân....người từ lâu đã chán ghét cảnh sát phạt.." Quân Mạc Tà lẳng lặng nhìn, không khỏi nhớ lại chuyện xưa thời trai trẻ của Quân Vô Hối cha hắn được Tam thúc Quân Vô kể lại.

Binh đao sa trường định kết cục -Nam nhi không nén lệ bi ai! Hai câu thơ này, biểu đạt một đời quân thần của Quân Vô Hối,vị Bạch Y Quân Soái này, sâu trong nội tâm đối với chiến tranh vô cùng chán ghét, luôn cầu nguyện cho huynh đệ tay chân.

Địa thế càng đi càng dốc đứng, dần dần kéo dài lên đỉnh núi. Lại đi thêm nửa dặm đường, sườn núi càng hẹp, nhiều nhất cũng chỉ có thể để bốn năm người cùng đi, một bên là vách núi thẳng đứng, kéo tận trời xanh; bên kia vách núi bóng loáng trong như gương, là một mảnh bình nguyên... Phía dưới này là một cái hồ lớn, lúc này đều bị tuyết che phủ kín, trước mắt nhìn cũngkhông thấy. Nếu là vào mùa hè, sóng nước lăn tăn vô cùng đẹp.

Vương Mãnh có chút kiêu ngạo giới thiệu:

"Năm đó ở đây đóng quân ba ngày , có một ngày đại soái đến nơi đây, nhìn hồ nước xuất thần hồi lâu, dùng kiếm khắc lại vài câu trên thạch bích phía bên kia..."

Quân Mạc Tà sớm đã chú ý, trên vách đá trước mặt, có một vùng vừa trơn vừa nhẵn, bên trên dùng kiếm mạnh mẽ để lại dấu vết, kiểu chữ mượt mà lại mạnh mẽ, lại hết sức tự nhiên, mang theo một loại hương vị hào hùng.

"Trường hận thử thân phi ngã chúc

Mộng lý điền viên thùy tố chủ

Hà đương giải giáp giang sơn lý

Du du biển chu phiếm ngũ hồ."

"Mối oán cừu này nào có ta

Trong mộng điền viên ai làm chủ

Thanh bình ngàn dặm giang sơn đó

Ngũ Hồ muôn thuở thuyền ta trôi."

(DG: haizzz)

**

Xem tứ thơ tuyệt cú này, giống như thấy một vị tướng quân bách chiến trong một thân áo dài, đang hướng về hồ nước vô hạn mà cảm khái thực tế...Người hiển nhiên đã tính toán chuyện thoái ẩn sau này, thậm chí, đó là ước mơ cuộc sống bình thản khoái hoạt vô cùng.

Quân Mạc Tà hít một hơi khí lạnh, đột nhiên một trận phẫn uất nảy lên:"Nguyên lai phụ thân đã sớm chán ghét chiến trường, quyền lợi phân tranh, đã có tính toán thoái ẩn, căn bản sẽ không uy hiếp đến vương quyền, nhưng.... Thiên Hương đế quốc vẫn sợ người công cao hơn chủ, cướp đi hoàng bào, không tiếc cõng rắn cắn gà nhà, tự hủy lương đống của đất nước! Dùng thủ đoạn hèn hạ gia hại phụ thân...." Quân Mạc Tà cảm nhận được sự phẫn nộ đang dấy lên.

"Phía trước, chính là trướng nghỉ của đại soái!"

Vương Mãnh dẫn Quân Mạc Tà suốt dọc đường, trải qua bảy tám trạm gác kiểm tra thực hư, một đám lão binh đứng gác nghe nói đúng là

công tử của đại soái đến bái, một đám đều kích động không thôi.... Rốt cục đã lên đến sườn núi, nơi này, mới chân chính là Thiên Quan Lĩnh!

Hiện ra trước mắt Quân Mạc Tà, một tòa quân doanh khổng lồ khí thế hùng hồn gió thổi Iồng Iộng, soái kỳ Quân Vô Hối đứng sừng sững trước gió, cờ màu đỏ tươi, như một ráng đỏ ở giữa không trung tung hoành bay múa, ẩn ẩn như chứa đựng khí phách vẫy vùng trời đất, bao trùm thiên hạ!

Quây chung quanh soái trướng, chính là tám quân doanh đặt các góc, thay nhau canh gác, như chúng tinh củng nguyệt, đem soái trướng trờ thành địa phương được bảo hộ chặt chẽ. Nhiều đội lính giáp trụ sáng loáng thân hình thẳng thắn kiên nghị, tuần tra qua lại, thần thái thật sự nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ. Một đội vừa mới qua, bên kia một đội khác liền lập tức tuần tra đến đây, tám đội ngũ tuần tra ngươi tới ta đi, thế nhưng không có một kẽ hở nào.

Lúc này, trong soái trướng một người sải bước đi ra, thân mặc phục sức tướng quân, mày rậm quanh mắt, thân cao bảy thước có thừa, dáng người khôi ngô dị thường, hắn đứng hướng về phía này, giống như một pho tượng Thiết Tháp. Chỉ thấy tướng quân kia trừng mắt, lớn tiếng nói:

"Vương Mãnh! Để cho tiểu tử ngươi suất lĩnh binh mã quét sạch tuyết đọng, ngươi lại nhàn nhã quay về? Phải bị tội gì?"

Vương Mãnh hoảng sợ, hai chân lập tức quỳ xuống, lớn tiếng nói "Báo cáo Ngô Tướng quân, là Tam công tử của đại soái cùng Thiếu phu nhân đến bái tế đại soái! Thuộc hạ chịu trách nhiệm dẫn đường, chứ không phải cố ý làm sai quân vụ"

"Tam công tử của đại soái? Quân Mạc Tà?" Vị Ngô Tướng quân kia sắc mặt nhất thời biến đổi, ánh mắt hướng về Quân Mạc Tà, dường như biến đổi trở nên lợi hại hơn!

Quân Mạc Tà chỉ biết, năm đó đại tướng quân cận vệ đội một Ngô Bàng Quân, chính là một hổ tướng dũng mãnh, lúc này thấy khí độ uy

phong của hắn như thế, trong lòng không khỏi tán thưởng, vừa muốn tiến lên hành lễ, chỉ thấy Ngô Dũng Quân đột nhiên trừng mắt, có chút tức giận nói.

"Tiểu tử ngươi chính là Quân Mạc Tà? Tên súc sinh này tại sao bây giờ mới đến? Mấy năm nay trước, ngươi tên hỗn trướng này đã làm những việc tồi bại gì hả?"

Một câu răn dạy và quở mắng, một câu mà thay đổi tới ba lần xưng hô.

Tiếp theo, ánh mắt tướng quân bách chiến Ngô Dũng Quân trong giây lát đỏ lên, hắn trợn tròn mắt, khống chế tâm tình của mình, chỉ sợ có nước mắt chảy xuống, nhưng âm thanh đã khàn khàn, quát lớn

"Ngươi tên súc sinh này thân là cốt nhục duy nhất trên đời của đại soái, thế nhưng suốt mười năm cũng chưa từng đến tế! Quân Mạc Tà, ngươi ngươi ngươi... Ngươi cái đồ hỗn trướng thế nào không biết... Đại soái một mình một người ở trong này, bao nhiêu tịch mịch, bao nhiêu hoài niệm tình thân? Ngươi... Ngươi... Không có tiền đồ..."

Nói xong lời cuối cùng, âm thanh đã trở thành nức nở.

Quân Mạc Tà ảm đạm không nói, người trách mắng trước mắt này đúng là không thể chống đỡ, Ngô Dũng Quân gào lên, bốn phía trong doanh trướng rất nhiều người đi ra không dứt, vừa nghe nói nhi tử đại soái đến, cả đám đều lao qua, nhất thời có chút hỗn loạn.

"Thằng nhóc kia, ngươi còn không nhanh chóng đi vào gặp phụ thân ngươi, còn ở nơi này nhìn cái gì, ngươi là đồ hỗn trướng!"

Ngô Dũng Quân hét lên như sấm sấm sét giữa trời quang, nhưng sau khi rống xong, kìm lòng không được dụi dụi hai mắt, lúc lấy tay ra thì hai mắt đã dỏ bừng.

Trong cổ họng như có đồ vật gì đó chắn lại, như cái ống bễ khò khè vài cái, miệng run run, xem chừng sắp khóc đến nơi, đột nhiên lao ra khỏi đám người, che mặt chạy vào một tòa lều lớn, tiếp theo bên trong truyền tới thanh âm cực kỳ đè nén, giống như đem một con trâu đất thống khổ đang khóc nức nở không khoan nhượng úp sọt lại. (DG: đoạn này đọc sởn da gà quá).

"Đại soái, đứa con trai của người rốt cục tới thăm người rồi... Tiểu tử đó bị ta mắng một trận... Hắn cuối cùng cũng tới thăm người... Bộ dạng hắn thật giống người, thật anh tuấn, còn mang đến một người vợ xinh xắn, người nhìn thấy chắc chắn sẽ thích..."

Dưới sự thúc giục không ngớt của mọi người, Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên tiến vào trong soái trướng.

Mọi người đều chỉnh tề đứng bên ngoài soái trướng, khuôn mặt hân hoan vui mừng lại mang theo vẻ bi thương, trên mặt cười vui mừng mà lại tràn đầy lệ nóng, yên lặng nhìn chăm chú vào chỗ ngồi trong soái trướng, đem không gian trong soái trướng, hoàn toàn dành cho hai người Quân Mạc Tà.

Sau đó, bọn họ đối mặt với soái trướng, chỉnh tề quỳ xuống, trong miệng mỗi người đều thấp giọng thì thầm "Chúc mừng đại soái! Ngài đã có người kế tục rồi! Ông trời phù hộ Quân gia, sau này không còn cô độc nữa!"

Sắc mặt của bọn họ, hết sức chân thành, tựa hồ là dùng toàn tâm toàn ý, toàn bộ tinh thần và linh hồn nói ra mười sáu chữ chúc phúc một cách đồng nhất.

Quân Mạc Tà đi vào, lập tức cảm nhận được một cỗ rung động, trong đáy lòng chợt rung động. Trong soái trướng, hoàn toàn là tác phong nghiêm chỉnh thời chiến.

Hai bên đặt tám ghế dựa, phía sau ghế dựa, lộ vẻ tươi sáng như đao kiếm lộ khỏi vỏ, còn phía trước, chính là thư án; ở phía trên, một cái hộp

ngà voi, bên trong, bày biện chỉnh tề đến mười tấm quân lệnh.

Trên bàn một quyển sổ ghi chép, một bên khác, có một chuôi trường kiếm lóng lánh dựa sát.

Chính giữa chỗ ngồi, có một người áo bào trắng, thân thể hơi hơi nghiêng, ngồi ở đó, tay phải đặt trên bàn, ngón trỏ nhẹ nhàng gập lại, tựa hồ đang ở tư thế gõ bàn, tay trái hơi nâng lên, nắm chặt quyền đặt trước ngực, khuôn mặt anh tuấn khôi vĩ, hai mắt không giận mà uy, trên vầng trán có một nếp nhăn, tựa hồ đang lo lắng sự tình gì, ở đó lẳng lặng suy tư, một loại lo âu nào đó.[/QUOTE]

* Mạn phép nha

Khói lửa tung hoành cờ bay cao

Thiên binh vạn mã đánh ào ào

Binh đao sa trường dẫu biết vậy

Nam nhi khó nén đau cồn cào!

Biên : MS

**

Ta đâu ôm mối hận dài

Điền viên giấc mộng để ai đứng đầu

Giang sơn giải giáp bao lâu?

Ngũ Hồ chốn ấy giải sầu thong dong

MS

Lão nào có cảm hứng thơ dịch khác thì gửi bản dịch của mình cho Xiao Ling để em ý bổ sung thêm. Còn chưa đến bài thơ hay nhất truyện

đâu.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 209: Quân Hồn Còn Mãi.

Hết thảy so với người thật thì giống nhau như đúc.

Nhưng nhìn kỹ lại, trong gian chính giữa có một pho tượng khắc bằng Bạch Ngọc, trông rất sống động, từng chi tiết nhỏ có thể thấy được. Ngay cả vết nhăn trên áo bào của pho tượng cũng được điêu khắc tinh tế tỉ mỉ, thậm chí cả nếp nhăn trên da tay da mặt cũng rất là sống động!

Có thể thấy được năm đó người điêu khắc tượng ngọc này đã tiêu phí bao nhiêu tâm trí, sức lực và không ít cố gắng!

Pho tượng này chỉ cần nhìn qua, quả thực thật giống như có linh hồn bình thường vậy. . .

Ở phía sau tượng, bên trái có tám chữ to "Cổ vãng kim lai vô hối anh hùng" < từ xưa đến nay anh hùng Vô Hối>

Phía bên phải cũng có tám chữ to " thiên thổ địa hạ duy quân độc tôn!"

Ở phía trên pho tượng có một tấm biển có khắc 4 chữ to: "hào lệnh trầm phù!" < hiệu lệnh chìm nổi! - ai convert mà hay thía?>

Bạch Y Quân Soái, Quân Vô Hối!

"Quả thực rất uy phong . . ." Mai Tuyết Yên không kìm nén được ánh mắt tôn sùng, mến mộ khi nhìn thấy pho tượng Quân Vô Hối , thấp giọng nói: "Mạc Tà. . . Chàng cùng phụ thân bộ dạng đúng là giống nhau như đúc, nửa điểm không sai biệt. . ."

"Sao lại là cha ta ? Ông ấy cũng là phụ thân nàng!" Quân Mạc Tà nhìn thật lâu, bỗng xuất thần nhìn lên, trầm thấp nói: "Tuyết Yên, lại đây quỳ xuống hướng tới phụ thân vái người mấy vái đi. Suốt đời này, nàng sẽ mãi làm con dâu của Quân gia, làm thế nào đi chăng nữa cũng chạy không thoát đâu. Vừa có con trai vừa có con dâu đồng thời hầu hạ, phụ thân đại nhân biết vậy sẽ hết sức cao hứng đây". .

Mai Tuyết Yên đỏ mặt, cười e thẹn, xấu hổ khẽ nói một tiếng: "Vâng", cùng Quân Mạc Tà, cung kính quỳ xuống.

Quân Mạc Tà cung kính đốt ba nén nhang, yên lặng thì thầm: "Cha, đã mười năm rồi, hôm nay con mới có thể trở về cùng con dâu đến thăm cha. Con thật bất tài vô dụng, hi vọng lão nhân gia người dưới suối vàng, có thể tha lỗi cho con”

“Đại thù của cha, con chắc chắn sẽ báo! Bất luận là Phong Tuyết Ngân Thành hay là Thiên Hương đế quốc, phàm là kẻ làm thương tổn đến người, đều nhất định phải trả giá đắt nhất thế gian. . . Chính là Quân Mạc Tà con trai của người xin thề ! Cha có linh thiêng xin chứng kiến! Trời đất đều có thể chứng kiến!" .

Lời thề theo hồi chuông ngân thấm sâu vào lòng đất!

Giờ phút này trong lòng Quân Mạc Tà nghiêm túc khác thường chậm rãi dập đầu xuống đất.

Bất luận kiếp trước hay kiếp này hắn đều cuồng ngạo cương quyết, nhưng đối với vị Bạch Y Quân Soái Quân Vô Hối, cũng tự đáy lòng kính trọng, hơn nữa linh hồn dung hợp, giờ khắc này, Quân Mạc Tà rành mạch cảm nhận được, Quân Vô Hối chính là cha của mình!

Đi vào cái thế giới này, đầu gối của hắn chưa bao giờ quỳ trước một ai, nhưng thời khắc này, cũng cam tâm tình nguyện! Vị anh hùng như thế, coi như không phải phụ thân, nhưng cũng đáng được chính mình thật tình cúi đầu!

Huống chi, phương diện này thủy chung có một thứ khó có thể dứt bỏ được: huyết nhục thân tình! Linh hồn của chính mình mặc dù là đến từ thế giới khác, nhưng với tấm thân thể này, cũng hiểu rõ Quân Vô Hối chính là ruột thịt cốt nhục!

Người có luân hồi chuyển sang kiếp khác, chính mình nhiều nhất cũng chẳng qua là đúng dịp mang theo trí nhớ chuyển sang kiếp khác mà thôi, nếu như không mang theo trí nhớ, chẳng lẽ trong lòng sẽ còn kháng cự sao? Đó là chuyện bất khả tư nghị - không phải bàn cãi!

Ngay tại giờ khắc mà Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên quỳ xuống, trên Thiên Quan Lĩnh đột nhiên cuồng phong gào thét, bầu trời nổi lên vô số mây đen, tuyết đọng trên mặt đất bỗng nhiên cuồn cuộn thổi hết lên, tràn ngập giữa không trung che kín bầu trời mịt mờ như lúc trăng sắp lặn!

Toàn bộ đại kỳ, đồng thời phần phật tung bay, càng thêm vẻ kỳ quái chính là, vốn là gió bắc ngày đêm gào thét, ở một khắc này đột nhiên quái dị thổi thành gió nam, đại kỳ phần phật bay, trực chỉ hướng đối diện: hướng bắc! Nơi đó, cũng là hướng chỉ Thiên Hương Đô thành!

"Đại soái!" Bên ngoài mọi người đột nhiên đồng loạt quỳ xuống, hai mắt rưng rưng, nhìn trời, điên cuồng rống to, tựa hồ cần xé vỡ yết hầu: "Đại soái có linh, hồn này trở về! Đại soái có linh, hồn này trở về!". Dập đầu trên đất, nước mắt tuôn ra như suối . . . Trên trời tiếng gió gào thét, tựa hồ là hướng về phía mọi người trả lời. . .

Một hồi lâu sau, Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên chậm rãi đi ra, đối diện, ánh mắt mọi người đồng loạt tập trung về phía hai người, nhất là nhìn vào đầu gối cùng trán của hai người bọn họ; sau đó, tất cả mọi người vui mừng nở nụ cười. . .

Trên đầu gối Quân Mạc Bang , một vết đất bẩn to, trên trán dính tàn hương, Mai Tuyết Yên cũng là như vậy, tuy thế nhưng hai người vẫn thản nhiên như không, cũng không có phủi đi.

Đây cũng là quân tâm kế , bọn họ rất sợ có người mượn danh nghĩa tế bái cũng không dập đầu, vũ nhục vị đại soái trong lòng binh sĩ, cho nên đất và tàn hương cứ để như y nguyên như thế. . . Sau đó binh sĩ liền xong tới thân thiết với hai người bọn họ. . .

"Mạc Tà. . . Tiểu tử ngươi mau đến đây. . ."

"Mạc Tà. . . Ha ha, ngươi cũng đã trưởng thành lại còn mang cả nàng dâu, mấy thúc thúc bọn ta cũng không có cái gì quý giá, liền mỗi người tặng các ngươi một món lễ vật, ngàn vạn lần không được chê nghe chưa!. . ."

"Mạc Tà. . . Ngươi sau khi đi vào, đại soái thực trông mong gặp ngươi. . . Ngươi không biết, vừa rồi đại soái cao hứng, đều hiển linh. . ." Người này nói xong từ cuối cùng, không nhịn được ai oán khóc rống lên.

"Khóc cái gì mà khóc? Tam công tử mang theo nương tử đến thăm đại soái, chính là ngày đại hỉ; ngươi chỉ biết rơi nước mắt khóc tang, y như đàn bà, ngươi có phải là một lão gia hay không vậy?. . ." Tuy là răn dạy và quở mắng người khác, nhưng mắt của thúc thúc này đã nhòe lệ đỏ. . .

"Ta. . . Ta. . . Ô ô ô. . . Ta đây là cao hứng, . . . Ô. . . Ta thật sự thật là cao hứng. . . Đại soái rốt cục cũng có người kế tục, ông trời thật có mắt, nghĩ đến không lâu nữa có thể ẵm cháu nội, ô ô. . . Ta thay đại soái lấy là làm cao hứng. . . Cao hứng quá đi. . ."

Một người tráng sĩ rõ ràng gào khóc, đặt mông ngồi dưới đất, đầu mạnh mẽ dập đầu trên đất, nức nở lên kêu lên: "Ta. . . Ta còn nhớ ngày nào còn đi theo đại soái. . . Chứng kiến Tam công tử cùng đại soái bộ dạng giống nhau, ta ta. . . Ta lại vừa cao hứng vừa chua xót. . ."

Mấy câu nói đơn giản chỉ là tùy ý lấy ở trong lòng ra thôi, nhưng mọi người hết đều trầm tựu xuống, mắt mọi người đều nhỏ lệ. . . Ánh mắt mấy vị tướng quân như hướng về chốn cũ xa xưa, mang theo tâm trạng

vừa hào khí vừa thương nhớ, tựa hồ nhớ lại trước kia đi theo Quân Vô Hối tung hoành sa trường. . .

Quân Mạc Tà ở Thiên Quan Lĩnh lưu lại một ngày một đêm, thẳng đến rạng sáng ngày thứ ba, mới có thể ra đi. Sự nhiệt tình của tất cả mọi người ở đây, quả thực làm cho lòng Quân Mạc Tà thấy ấm áp.

Quân Mạc Tà có thể cảm nhận rõ ràng tình cảm của những người này, cũng thực lòng đối xử với mình như con như cháu của họ, quả thực hận không thể đem hết ruột gan ra thể hiện hết cho mình xem được...Tình cảm này quả thực không thể một mưu kế nào có thể làm lừu gạt thay vào được, không một sự giả dối nào hết.

Hai người chậm rãi đi xuống núi, phía sau, còn có vô số người theo sau đến tận khi bóng hai người khuất hẳn, hắn chợt quay lại nhìn-trên mặt của mỗi người, nước mắt lã chã, rồi chợt tất cả đều vui mừng tươi cười. . .

Đến khi đã đi được một quãng thật xa, đằng sau bất chợt truyền đến từng đợt rống to: "Tam công tử. . . Có rảnh nhiều quay về đây nhé! Nơi này, cũng như nhà của cậu. . . Chúng ta cùng chờ cậu quay trở lại, mang con của cậu nữa nhé,,,. . . Đại soái cũng sẽ nghĩ tới cậu. . ."

Mai Tuyết Yên lau khóe mắt đỏ, nói nghẹn ngào: "Ai nói chỉ có thể Huyền Thú chúng ta là chân thành đáng tin, những người này không phải là không như thế sao . . . Thật sự thật đáng yêu, thật chân thành tha thiết. . . Phụ thân ngươi thực giỏi lắm, thế nhưng có nhiều hảo huynh đệ như vậy, cùng ông ấy sinh tử có nhau không thay đổi. . ."

Quân Mạc Tà thâm hít một hơi thật sâu, cảm thán nói: "Thật đúng, muốn làm được điều này, thật đúng là không dễ dàng, ta tự hỏi liền vị tất ai có thể làm được. . ." Nhưng trong lòng đang nhớ lại đêm qua mình cùng Ngô Dũng Quân bọn họ nói chuyện. . .

"Nguyên bản Thiên Quan Lĩnh, chính là vùng binh lính giao tranh. . . Nhưng từ khi đại soái hạ trại ở trong này, vô luận bất kỳ một tướng lãnh

của quốc gia nào cũng đều lấy đường vòng mà đi. Ngay cả khi ngẫu nhiên đến, cho tới bây giờ, cũng chỉ là tiến đến bái tế, không người nào dám có nửa điểm mạo phạm. . ."

"Chúng ta không bao giờ rời nơi này ra đi, chúng ta cần luôn luôn thủ hộ bên cạnh đại soái. . . Nếu chúng ta đi rồi, đại soái hắn sẽ rất tịch mịch. . . Đại soái đã quen sống cùng thiên quân vạn mã, một khi quạnh hiu một mình, chúng ta sợ ngài chịu không nổi. . ."

Quân Mạc Tà nói ra cần vì con cháu bọn họ di chuyển tới nơi ổn định và tốt hơn, đám người Ngô Dũng Quân đáp: ". . . Không chỉ có chúng ta cần vĩnh viễn cùng đại soái, dù là con ta, cháu của ta, cũng nhất định sẽ thủ tại chỗ này. . . lá quân kỳ Vô Hối , chính là thứ kiêu hãnh nhất của chúng ta! Có mặt lá cờ ở đây, mọi người mới cảm giác còn có người tâm phúc. . . Sống mới có cảm thụ. . ."

"Chúng ta có thể tự lo cho bản thân , ở trong này tự trồng tự ăn, tự sướng tự vui, căn bản cũng không dùng được mấy đồng kim ngân . . . Tam công tử nên đem ngân phiếu mang theo, thứ đó đối với Quân gia hữu dụng hơn. . ."

Đó là Quân Mạc Tà vốn muốn lưu lại một ít ngân phiếu, đám người Ngô Dũng Quân kiên quyết cự tuyệt "Nhất định phải năng đến thăm. . . Nhất định phải đối xử tốt với phu nhân. . ."

"Tam công tử. . . Quân gia sau này toàn bộ nhờ vào ngươi. . . Ngươi có thể ngàn vạn lần không thể làm đại soái thất vọng, cha là anh hùng hảo hán, ngàn lần không được thất vọng tên tuổi một đời anh hùng của người. . .”

Quân Mạc Tà nghĩ đi nghĩ lại, bất giác không ngờ là đi ra thật xa, Mai Tuyết Yên biết trong lòng hắn chịu khổ sở, yên lặng theo sát hắn, không một lời nói, để cho hắn có thời gian điều chỉnh tâm tình lại của mình. . .

Thật lâu sau, Quân Mạc Tà yên lặng quay đầu lại nhìn nhìn, lúc này dưới chân , Thiên Quan Lĩnh đã rất xa phía chân trời, vốn dĩ nhãn lực của hắn, vẫn thấy có người đứng trên núi lặng yên đứng nhìn về phía hắn, hắn quay lại vẫy vẫy tay

"Ta nhất định sẽ trở lại! Nhất định! Ta cũng sẽ không phụ lòng mọi người. . . Ta nhất định sẽ không có lỗi các ngươi. . . Tái kiến. . ." Quân Mạc Tà trong lòng âm thầm thề!

Khi quay đầu thì sắc mặt của hắn hiển nhiên đã dịu đi rất nhiều. Cùng Mai Tuyết Yên nhìn nhau, hai người tâm ý tương giao, đồng thời hiểu được, dưới chân xuất cước lần thứ hai hóa thân thành hai đạo bạch sắc lưu tinh, nháy mắt xẹt qua , biến mất ở nơi đèo khúc quanh co. . .

Ở Thiên Quan Lĩnh phía sau, mọi thứ vẫn như cũ.... Vẫn vẻ trang nghiêm ấy.

Tiến lên không trung, Quân Mạc Tà đột nhiên quay mặt nhìn, đồng thời Mai Tuyết Yên cũng hướng hắn nhìn thật kỹ.

Hai người nháy mắt đều nhìn ra những kẻ ở phía trước: phía trước, có địch nhân cường đại mai phục! Hơn nữa, số lượng đông đảo! Nơi này, cách Thiên Quan Lĩnh hơn mười dặm, lại là một thung lũng không lớn không nhỏ, bốn phía đều có địch nhân nhất nhất bao vây.

Hai người đồng thời đứng lại, vẫn là Mai Tuyết Yên mở miệng trước, lạnh như băng nói: "Là Tam đại Thánh Địa bằng hữu sao? Nếu đến đây, liền hiện thân cả đi! Chỉ biết trốn tránh thật sự biết là có ý gì.

"Ha ha ha. . ." Từng tiếng cười dài, tử sắc quang mang chợt lóe, Tử Kinh Hồng thong thả hiện thân, ở bên cạnh lão lại là mũ cao áo vải Tiếu Vị Thành! Bốn phía không ngừng có thanh âm xé gió vang lên, bốn năm mươi người đồng thời hiện thân mà ra, đem hai người trùng trùng bao vây ở bên trong.

Lúc ở Thiên Quan Lĩnh thì Quân Mạc Tà từng nghe nói qua mấy ngày nay có hai kẻ ăn mặc quái dị đi qua bái tế.

Theo sự miêu tả của bọn họ , Quân Mạc Tà lập tức liền liên tưởng đến Tử Kinh Hồng cùng Tiếu Vị Thành. Cho nên giờ phút này nhìn thấy hai người, thật cũng không thấy ngoài ý muốn, trên thực tế, nếu nơi đây không phải hai người này, lại ngược lại là chuyện lạ!

Đối phương không có ở Thiên Quan Lĩnh xuống tay, làm cho Quân Mạc Tà trong lòng tức giận ít nhiều giảm một chút. Nhưng giờ phút này nhìn thấy hai kẻ bọn họ thực sự vẫn thấy tức giận.

"Mai tôn giả, từ biệt nhiều ngày, Mai tôn giả vẫn có phong thái như trước, thực sự rất đáng mừng." Tử Kinh Hồng tử bào phất phơ đứng ở trên tuyết giữa những làn gió trông thật tiêu sái đầy hứng thú, mỉm cười nói.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 210: Tại Sao Ta Mắng Ngươi À?

"Tiếu Vị Thành! Lại là ngươi! Quả nhiên là ngươi, tên gian tặc bất tử!” Ánh mắt Mai Tuyết Yên chợt lóe, trên mặt thoáng hiện một làn sương mờ, lạnh lùng nói: "Tiếu tông chủ lần này lại động can qua, xem ra ngươi đối với Mai mỗ ta là tình thế bắt buộc sao? Không biết ngươi định thương lượng chia của sau khi đánh xong như thế nào đây?”

Sắc mặt Tiếu Vị Thành sa sầm thản nhiên nói: "Mai tôn giả nhìn nhầm rồi, ngày hội hôm nay, Chí Tôn Kim Thành ta chính là được mời mà đến, người chủ sự nơi đây cũng không phải là ta mà là một người khác hoàn toàn!"

Tử Kinh Hồng tao nhã cười cười, tiến lên nhẹ nhàng hai bước, lại cười nói: "Mai tôn giả lại có hiểu lầm gì đây? Tam thánh nhất hung muôn đời nay cùng nổi tiếng như nhau, có lẽ giờ không phải chiến hữu, nhưng đã từng là chiến hữu.”

“Cống hiến của Thiên Phạt nhất mạch với Đoạt Thiên chi chiến rõ như ban ngày, chúng ta đối với Mai Tôn giả chỉ có tôn kính, cũng không có chuyện gì nghiêm trọng. Lần này đến chẳng qua là luận bàn cùng tôn giả đại nhân, tăng thêm chút tài nghệ, chuẩn bị cho Đoạt Thiên chi chiến không lâu sau. Cũng không cần phải giương cung bạt kiếm làm gì.”

"Tử Kinh Hồng, bản tôn trước đây khinh thường ngươi, nhưng ngươi nói những lời này mặt không đổi sắc! Bản tôn chỉ có một chữ phục!” Mai Tuyết Yên thanh nhã cười. Nàng từng gặp qua da mặt dày, nhưng mặt dày bịa đặt nhưng có thể nói đường hoàng, đúng mực, làm cho nàng được mở rộng tầm mắt.

“Mai tôn giả cũng hơi quá lời! Tử mỗ muốn đối phó ngươi cũng có rất nhiều lựa chọn tại sao lại chọn một chỗ tầm thường này?”

Tử Kinh Hồng hừ một tiếng rồi nói “Thiên Quan Lĩnh. . . Ha ha, nơi đó há lại không phải là địa điểm tốt nhất để mai phục? Phía trên còn cóba nghìn cận vệ cùng gia quyến của bọn họ. Nếu động thủ ở nơi này, Mai tôn giả tất nhiên có nhiều cố kỵ. Thật là một cơ hội cực tốt của chúng ta! Nhưng Tử mỗ lại buông tay, không xuống tay ở Thiên Quan Lĩnh. Tử mỗ ta tự cảm thấy đối với Mai tôn giả ngươi đã hết lòng hết sức!”

Quân Mạc Tà đạp từng bước chân tiến tới, lạnh lùng nói: "Tử Kinh Hồng, các ngươi không lựa chọn xuống tay ở Thiên Quan lĩnh, Quân Mạc Tà ta trong lòng cũng có vài phần phần cảm kích. Mặc dù tàn sát người trước mộ là nhân gian tối kỵ. Nhưng ta cũng muốn nói vài lời cảm ơn với mi”

“Có điều là Tử Kinh Hồng, có một việc ngươi cần rõ ràng, mặc kệ mi chặn đánh ở địa phương nào, nhưng đối thủ thì không có bất kỳ thay đổi nào! Ngươi không xuống tay ở Thiên Quan Lĩnh, chỉ có thể nói rằng lương tâm ngươi vẫn chưa biến mất. Nhưng cũng không thể nói rằng ngươi hôm nay sẽ hạ thủ lưu tình!"

Hắn cười lành lạnh nói "Tử Kinh Hồng, ngươi tự giấu giếm người đời nhưng các ngươi có tự vấn lòng, cho dù lần này là thử, thì các ngươi sẽ hạ thủ lưu tình sao? Mọi người cũng đã sớm xé rách da mặt, cần gì chơi trò đóng kịch này. Phơi bày hết thảy đi!”

Tử Kinh Hồng điều chỉnh sắc mặt, nhìn chằm chằm Quân Mạc Tà, trầm giọng nói: "Quân Mạc Tà, Bổn tông chủ cố nhiên là kính trọng phụ thân ngươi, nhưng cũng không đại biểu bổn tông chủ có thể dung thứ cho sự càn rỡ của ngươi! Tư cách của ngươi nói thật là còn chưa đủ để nói những lời này với bổn tông chủ!”

“Thật là đồng cảm!” Quân Mạc Tà tiêu sái cười cười, nói : "Kỳ thật ta thật sự khinh thường nói với ngươi những lời nhảm nhí này. Bất quá trước kia ngươi có lên núi bái tế cha ta, lại cấp các huynh đệ đủ mười

vạn lượng bạc… Đủ thấy tuy ngươi đê tiện vô sỉ ác độc, nhưng nói cho cùng ngươi vẫn bảo tồn nửa phần lương tâm. . .”

“ Cho nên ta mới nói cho ngươi. Nhưng ngươi lại vậy không biết điều, bổn công tử chẳng lẽ còn nguyện ý tự hạ mình nói với ngươi những lời vô nghĩa sao? Nói thẳng ra, tam đại Thánh địa các ngươi trong mắt ta, không chỉ là thiếu tư cách. . . Mà là không có tý nào!”

“Còn nữa, Tử Kinh Hồng, ngươi phải minh bạch một điều.” Quân Mạc Tà chìa một đầu ngón tay, nhẹ nhàng lắc lắc, phe phẩy, trào phúng cười "Ngươi đang ở Mộng Huyễn Huyết Hải chẳng qua là Tam Tông chủ, không phải Đại tông chủ. Cho nên sau này gặp lại, ngươi nên nói là “Bản tam tông chủ”, ngàn vạn lần đừng chỉ nói là “Bổn tông chủ”. Như vậy sẽ khiến mọi người hiểu lầm”

“Bổn công tử hôm nay tâm tình cực tốt nên nhắc nhở cho ngươi. Miễn cho ngươi ngày nào đó bởi vì câu nói này mà chọc phải họa sát thân mà không biết…Tâm tư của bổn công tử ta thật là tốt lắm phải không? Còn không cảm tạ ta đi?”

Tử Kinh Hồng đỏ mặt lên, trong mắt lệ quang lóe ra! Những lời nói của Quân Mạc Tà với lão cực kỳ châm chọc. Thật sự là chua cay cực kỳ!

"Càn rỡ! Quân Mạc Tà, ngươi là ai? Dám cùng Tử tông chủ nói chuyện như vậy? Chớ để cho sau này không thể cứu vãn được! Còn không may quỳ xuống lạy tông chủ nhận sai đi? Chúng ta còn có thể tha cho ngươi một cái mạng nhỏ! Nếu không bản tọa sẽ đưa ngươi đi gặp tên tử quỷ phụ thân của ngươi, để cho phụ tử ngươi gặp mặt dưới Hoàng Tuyền!”

Người nói chuyện là một võ giả đầu bóng lưỡng gầy gầy, có âm thanh bén nhọn, trên mặt có vài vệt máu ứ đọng. Đúng là người ngày nọ thưa chuyện cho Tử Kinh Hồng - Câu Bất Hoàn.

Chỉ thấy khi hắn nói, nhìn chằm chằm hung tợn Quân Mạc Tà. Trong ánh mắt có vài phần thèm chảy nước miếng, hết nhìn Quân Mạc Tà, lại

nhìn Mai Tuyết Yên. Đầu lưỡi dài nhỏ không tự giác vươn ra liếm liếm môi dưới…

Hắn nói xong, xoay người hướng về Tử Kinh Hồng ôm quyền hành lễ: "Tam Tông Chủ, thuộc hạ có yêu cầu quá đáng, vạn mong Tam Tông Chủ đáp ứng."

"Câu Bất Hoàn, ngươi có yêu cầu gì quá đáng? Nói ta nghe thử.” Tử Kinh Hồng nhíu nhíu mày, hắn có chút phản cảm với Câu Bất Hoàn này.

Tuy rằng lập trường đối địch với Quân Mạc Tà. Nhưng lấy vị thế một anh hùng mà nói thì cực kỳ khinh nhờn! Hơn nữa chứng kiến cái lưỡi màu đỏ dài dài nhỏ nhỏ tức thời lão có cảm giác buồn nôn…

"Tam Tông Chủ cũng biết thuộc hạ mê gì, khụ khụ, chính là ham ăn uống. Vị Mai tôn giả này nếu bị đánh gục xong, Huyền đan thì thuộc hạ tự nhiên không dám có mong ước gì, nhưng thi thể chỉ mong Tam tông chủ ban cho thuộc hạ. Da thịt mềm bực này, ăn thực là ngon” Câu Bất Hoàn nói xong những lời này khiến cho sắc mặt của mọi người đều trở nên quái dị.

Tử Kinh Hồng nháy mắt trong bụng thoáng buồn nôn, cơ hồ nhịn không được há miệng phun ra. Nhưng nghĩ đến lý do này dùng để đả kích Mai tôn giả thật là một cơ hội tốt, liền mạnh mẽ nhịn xuống, còn cố mỉm cười một cái rồi nói

“Yêu cầu này cũng có thể, bổn tọa cho phép! Nếu quả thật có thể đánh gục Mai tôn giả, ngươi lại thể hiện tốt. Thi thể của nàng liền giao cho ngươi hưởng dụng đi. Thú vật ăn thịt người, cuối cùng lại bị người ăn, thật là báo ứng đi!”

Hai người cũng không cố ý đè thấp thanh âm. Mọi người đều nghe được rành mạch. Mai Tuyết Yên lúc đầu còn chưa nghe rõ chuyện gì xảy ra, nhưng thấy vẻ mặt thèm nhỏ dãi của Câu Bất Hoàn, mặt cười liền trở nên tức giận trắng bệnh.

Bản thể nàng mặc dù là huyền thú, nhưng xưa nay giữ mình trong sạch, từ khi xuất thế tới nay, chỉ ăn linh quả linh thảo. Chưa từng nếm qua thịt người nào? Hiện giờ nghe được lời vu tội của Tử Kinh Hồng, liền lập tức muốn phát tác! Mà Quân Mạc Tà cũng giận sôi máu, nhãn châu - xoay động..

“Ta phỉ nhổ! Từ khi nào xuất hiện một kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ?” Quân Mạc Tà nhìn Câu Bất Hoàn, làm ra bộ dáng kinh hoảng

” Lưng quần ai không chặt để lộ ngươi ra sao? Nhìn cái đầu bóng lưỡng của ngươi, thật là hình tượng! Ở giữa còn có kẻ sọc, khó trách miệng phun đầy những thứ bẩn thỉu” (cái ấy đấy)

Câu Bất Hoàn ngẩn người, vẫn chưa minh bạch câu nói kinh điển trên địa cầu mà Quân Mạc Tà thuận miệng phun ra. Nhiều tên cân nhắc đi cân nhắc lại rồi mới hiểu rõ. Người tâm tư linh mẫn thì đã nhịn không được bật cười.

Không thể không nói, so sánh của Quân Mạc Tà thật hình tượng. Câu Bất Hoàn có dáng người dài nhỏ. Đỉnh đầu lại tròn. Người quan sát kỹ thì một sợi tóc cũng không có. Nhưng phía trên lỗ tai của vị này lại thưa thớt một ít tóc, chất tóc lại không được tốt, nhiều ít có phần hơi cong cong …

Người ở lưỡng đại thánh địa vốn ở chung đã lâu với Câu Bất Hoàn. Bình thường thì cũng không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng hôm nay Quân Mạc Tà vừa nói ra, trừ Mai Tuyết Yên ra, còn lại toàn các lão gia.

Mọi người càng nhìn càng cảm thấy giống. Nhiều kẻ cố gắng khắc chế mình, nhưng rốt cục vẫn không thể ho khan nở nụ cười.

Duy chỉ có Mai Tuyết Yên mở to mắt hồ nghi, nhìn Quân Mạc Tà lại nhìn một đám cao thủ phía trước, hồn nhiên không biết Quân Mạc Tà vừa nói cái gì đúng, làm những người này cười to như vậy…

Câu Bất Hoàn không khỏi đỏ mặt tía tai, ánh mắt như trừng ra khỏi hốc mắt, hét lớn một tiếng, rít gào nói: "Quân Mạc Tà! Ngươi dám mắng ta?"

"Chửi, mắng ngươi? Ta khi nào thì chửi mắng ngươi? Ngươi thật là kỳ quái!” Thần tình của Quân Mạc Tà kinh ngạc, sờ sờ đầu, tựa hồ là nghĩ ai cũng có ý nghĩ bình thường, càng nhỏ giọng nói tiếp

“Vậy ngươi nói một chút, ta chửi mắng ngươi như thế nào? Ta chửi mắng ngươi gì sao? Ta đã nói qua chữ thô tục nào sao? Người nào trên thế giới dùng vẻ mặt kiếm tiền như thế nào lại mắng a!”

Câu Bất Hoàn nổi trận lôi đình, trong lỗ mũi tức giận cơ hồ toát ra ngọn lửa, hét lớn “ Ngươi lại dám thừa nhận không mắng ta? Ngươi lại còn làm trò trước mặt nhiều người như vậy rồi còn phủ nhận! Quân Mạc Tà…ngươi…ngươi, tên vô sỉ tiểu nhân này, ta không tha cho ngươi!”

“Hồ đồ, ta thật hồ đồ ….” Vẻ mặt Quân Mạc Tà vô tội cùng khó hiểu “Ngươi coi như giết người cũng cần lý do đi? Cho dù có tội danh nhưng cũng phải có nửa điểm dấu vết chứ? Cứ nói ta chửi ngươi, mắng ngươi? Thật là có bệnh! Ta gặp qua không ít người tâm thần, cũng có kẻ muốn chết, nhưng kẻ lại muốn ăn mắng, ta thật là là lần đầu tiên thấy!"

"Ngươi còn nói hươu nói vượn! Ngươi vừa rồi rõ ràng mắng ta là gà. . ." Câu Bất Hoàn giậm chân giận dữ rít gào, nói tới đây đột nhiên, há hốc mồm, vẻ mặt xấu hổ. . .

"Gà cái gì? Ta chửi, mắng ngươi gà cái gì? Không hiểu ra sao cả!" Quân Mạc Tà vẻ mặt nghiên cứu thăm dò ”Mong ngươi đừng có nói dở chừng như vậy được không? Chẳng lẽ lại thực sự là gà … cụt sao …” (kê tử nhân vừa là hiếp xác chết vừa là gà cụt, còn loại “gà” nào thì mọi người tự tìm nha)

"Ta muốn giết ngươi! A a a a. . ." Câu Bất Hoàn rít gào, giương nanh múa vuốt đánh tới, hắn cực kỳ nổi giận. Vừa rồi suýt nữa mắc mưu tên tiểu tử ghê tởm, thật là nhục a.

Nếu tiếp tục nói tiếp, mình có lẽ thực sự có thể bị mắng chết a.Nhưng dù sao chỉ là thế này thì cũng bị hàng đống người cười chê. Nơi đây kẻ nào chẳng là Đại lão gia, ai mà không rõ, “gà” kia nghĩa là gì đây?

Câu Bất Hoàn tuy rằng xưa nay nhân duyên không tốt, có chút khó coi. Nhưng cũng không khiến người khác oán trách, nhưng hôm nay vài lời của Mạc Tà khiến ánh mắt của mọi người nhìn hắn như kền kền ăn xác chết, thật sự là thể loại ghê tởm nói không nên lời.

Thậm chí cả trên đường đi cũng không cho mình cùng đi, lúc ăn cơm lại đặc biệt đãi ngộ một mình một bàn! Người khác đều ở đại sảnh ăn, còn hắn thì lại cầm đồ ăn vào một gian phòng hưởng dụng.

…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 211: Dấu Ấn Tuyệt Vời Của Đầu Ngón Tay.

Câu Bất Hoàn nếu không phải tự mình gây ra thì làm sao phải chịu cả loạt đợt công kích. Lão rồ dại này mấy ngày nay bỗng nhiên phải chịu vài trận đòn, tâm tình đúng là đang lúc buồn bực. Ngoài ra còn không biết chính mình rốt cuộc làm sao mà như đắc tội với tất cả mọi người . . .

Ta, con mẹ nó chứ, ban đầu cũng không muốn ăn thịt người nếu như không phải bị dồn ép đến bước đó sao? Chẳng lẽ lại đành lòng chết đói? Nhưng về sau lại . . . có cảm giác được là mùi vị thịt người thật sự quá đặc biệt, ăn thật sướng miệng nên mới . . . Có món ngon thì ai mà không ăn?

Mịa, củ cải rau cỏ mỗi cái có chỗ ngon riêng, còn như khẩu vị cá nhân thì các ngươi quản làm chi . . .

Quân Mạc Tà thân thể chợt lóe, liền nhanh chân chạy. Vừa chạy vừa giải thích "Ta đây thật sự là không hề chửi . . . Ta chỉ nói đúng sự thật . . . Nếu ngươi không tinthì cứ về soi gương . . . Thật sự rất giống . . . Ngươi không thấy ta mới vừa rồi còn thiếu chút nữa là đã hạ đũng quần mình để nhìn liệu phía dưới có còn không? Nếu món đồ của ta đột nhiên bất chấp người khác cứ phun bậy phun bạ thì liệu ta còn mặt mũi nào gặp người ta. May mắn là của ta lại không . . ."

Câu Bất Hoàn điên ruột gào thét ầm ĩ, cơn phẫn nộ dường như không sao nén nổi. Mấy sợi tóc xoăn mỏng mảnh lơ thơ trên đầu bay phất phơ. Nếu nói là "Tức sùi bọt mép" thì mặc dù tương đối nhẹ nhàng nhưng về hình tượng lại rất đúng sự thật!

Câu Bất Hoàn liền liều mạng đuổi giết Quân Mạc Tà, rất giống một con Mã hầu lớn; Quân Mạc Tà chật vật bỏ chạy, đột nhiên quay đầu lại, lập tức liền kinh ngạc kêu to lên "Oa nha . . . Mấy sợi lông trên mặt lại phất phơ rồi, càng giống như .... ngài không thể thấy hình tượng như vậy sao?"

Giờ phút này Câu Bất Hoàn hiển nhiên đã giận điên lên, chỉ cảm thấy mình phải lấy hết hơi sức mà điên cuồng gầm rú. Vừa quát lớn lại liều lĩnh xuất chiêu, song chưởng đan chéo làm một cổ cuồng phong bão táp bắt đầu xoắn tít, khí thế tựa như dời non lấp biển bay thẳng tới Quân Mạc Tà! Quân Mạc Tà làm như kinh hoảng quát to một tiếng, thân thể chợt lóe rồi đột nhiên không thấy đâu.

Câu Bất Hoàn đỏ mắt điên cuồng oanh kích, không hổ là cao thủ trình độ Chí Tôn quét một vùng tuyết lớn chung quanh làm ngay cả bông tuyết lẫn đất đá đều bắt đầu quay tít. Bông tuyết bay đầy trời, bùn đất văng tán loạn, thanh thế quả là làm cho người ta phải sợ hãi . . .

Đang lúc này, lão đột nhiên thấy trên đỉnh đầu nhức nhối thì quá sợ hãi, vội vàng nhảy bật về phía trước, quay đầu lại mới phát hiện Quân Mạc Tà đang đứng phía sau lưng mình.

Thấy lão quay đầu lại thì Quân Mạc Tà kêu to một tiếng "Má ơi" rồi xoay người bỏ chạy. Câu Bất Hoàn làm sao mà lại buông tha cho hắn, lão gầm lớn rồi liên tiếp truy theo. Cứ như vậy một người đuổi theo, một người chạy trốn.

Nhưng gần như tức khắc hai người lại đứng đối diện nhau.

Quân Mạc Tà đột nhiên không hề trốn nữa mà thay vào đó lại tiến lên. Chỉ dậm chân một cái thì trong nháy mắt đã lại đi tới đứng trước mặt Câu Bất Hoàn. Lần này Câu Bất Hoàn đang toàn lực vọt tới để đuổi theo nên thân pháp lão nhanh tới cực điểm.

Nhưng thấy Quân Mạc Tà đột nhiên hiện ra trước mặt mình thì không khỏi bị dọa cho nhảy dựng. Suýt nữa thốt lên tiêng hô kích động, nhưng

rồi chợt thấy vui mừng thầm nghĩ đây chính là tiểu tử ngươi muốn chết, lão bèn chập song chưởng cười dữ tợn nện xuống.

Đúng lúc này, đột nhiên lão thấy dưới chân mềm nhũn, tựa hồ phía dưới là cái bẩy rập thì có cảm giác nguy hiểm bèn lập tức kinh hãi bắt đầu vận khí.

Nhưng hai chân vừa mới rời khỏi mặt đất thì Quân Mạc Tà đã chạy sát đến chỗ lão, bịch bịch bịch bịch liên tục bốn cú đá vào bắp chân, các khớp xương rồi thuận thế phi thân đến.

Mũi chân phải nhằm mắt cá chân Câu Bất Hoàn hung hăng đạp một cái . . . Câu Bất Hoàn quát to một tiếng, rồi giống như cọc gỗ đổ nhào thẳng về phía trước.

Khi lão chưa hết đà vọt tới phía trước thì tự nhiên mặt tuyết lại cực kì trơn trượt, lập tức như ngồi xe trượt mà vèo vèo lao thẳng về bên trận doanh mình. . .

"Ha ha ha ha. . ." Đột nhiên một cao thủ chịu đựng không nổi bèn ôm bụng cười lớn, nước mắt nước mũi tèm lem. Tay phải ôm bụng, tay trái run rẩy vì cười mà chỉ vào Câu Bất Hoàn với tốc độ cao đang lao tới. Lão cười đến gần như đứt hơi ...

Mọi người vừa nhìn thì cũng không khỏi cười lớn, có mấy người xưa nay cùng Câu Bất Hoàn có quan hệ không được tốt càng là cười đến ngồi chồm hổm trên mặt đất. Hai tay dùng sức đấm xuống mặt đất, toàn thân gập lại, toàn bộ không có nửa điểm phong độ của cao thủ Chí Tôn.

Thậm chí ngay cả những nhân vật cầm đầu như Tử Kinh Hồng cùng Tiếu Vị Thành gặp tình hình này cũng nhịn không được phì cười một tiếng, bả vai rung lên bần bật, toàn thân nhịn không được mà gập lại đâu còn dáng vẻ trang nghiêm thận trọng . . . Đơn giản là cảnh diễn ra trước mắt này thật sự là một màn đại khôi hài !

Chỉ thấy Câu Bất Hoàn lướt sát mặt tuyết trượt đến, lão đang cố gắng quay ngang đầu. Trên đỉnh đầu trọc lóc với bốn phía xung quanh lơ thơ một lớp lông tơ mảnh mai giống như bộ tóc đang bay. Chính giữa đỉnh đầu không biết từ lúc nào lại có thêm một điểm đo đỏ là dấu vết đầu ngón tay khẻ xuống . . .

Da đầu của lão vốn rất trắng nên lúc này cái dấu ngón tay càng thêm bắt mắt , quả thực giống như là nốt ruồi đỏ dính trên mặt . . . Mọi người lại liên tưởng đến so sánh vừa rồi của Quân Mạc Tà mà càng vui vẻ : xem ra chẳng phải là càng giống cái đó sao . ....

Nguyên lai Quân Mạc Tà không biết từ lúc nào đã hung hăng đâm một đầu ngón tay vào trên đỉnh đầu lão . . . Hơn nữa vị trí đặc biệt tinh quái . . . Một đầu ngón tay này điểm quá hoàn hảo! Quân Mạc Tà nhìn thấy thì cũng lấy làm kinh hãi! Ngoài ý muốn, tuyệt đối ngoài ý muốn nha!

Ông trời có thể làm chứng, Quân đại thiếu gia lần này thực sự không phải cố ý . . .Vừa mới rồi hắn vốn định dùng nhiều sức đầu ngón tay một chút để điểm vào tử huyệt.

Nào biết được lão quái này trước nguy cơthì có trực giác cực kì nhạy bén. Trên đầu vừa mới bắt đầu có cảm giác liền liều mạng né ra ngoài . . . Làm hại Quân đại thiếu gia căn bản là chưa kịp phát lực nên chỉ để lại một dấu đỏ hồng của đầu ngón tay rõ là có chút thêm mập mờ . . .

Vốn dấu vết đầu ngón tay này nếu như đặt ở trên đầu những người khác thì cũng không có gì ghê gớm, không phải chỉ là một dấu vết đầu ngón tay sao? Dù sao tuyệt đại đa số ai cũng đều có tóc, nhưng giờ phút này đặt vào cái đầu hói của Câu Bất Hoàn kia thì mới có ý vị sâu xa, rất có liên tưởng tới ....

Trên mặt tuyết khắp vùng tiếng cười vang trời, người không biết thì tuyệt đối không nghĩ ở đây sắp tiến hành sinh tử chém giết, mà ngược lại còn cho là chỗ này đang cử hành hội liên hoan. Tiếng cười sung sướng càng nhiều thì . . . Tiết mục tất nhiên rất đặc sắc!

Vẫn còn không biết cụ thể đang xảy ra chuyện gì nên Câu Bất Hoàn mặt đỏ tới mang tai từ trên mặt tuyết nhảy dựng lên. Lão vẫn còn cho là mọi người đang cười mình rơi vào cảnh nhếch nhác nên mặt đỏ tía tai lớn tiếng tranh cải

"Cười cái gì? Thắng bại là chuyện thường binh gia! Lão phu còn không bại! Chỉ là không cẩn thận bị trượt mà thôi . . . Quân Mạc Tà! Có giỏi trở lại đại chiến ba trăm hiệp!" Vừa nói, đầu lưỡi nhỏ dài thói quen tính lại thè ra ngoài, liếm liếm quanh mép . . .

Tiếng cười trêu chọc tứ phía trong nháy mắt lại càng to hơn. Mỗi người đều nhìn chăm chú vào cái đầu bóng lưởng, rất thích thú cẩn thận đánh giá, thậm chí còn có mấy người đúng là bất giác dạng hai chân ngắm vài lần đũng quần mình rồi sau đó liền cười trông càng thô tục . . .

Từ phía xa, có một bóng người với tốc độ cao phi đến, hắn suýt lướt qua nơi này chỉ cách vài chục trượng thì lại bị tiếng cười thu hút lại đây. . .

Người này quần áo toàn thân trắng như tuyết, rõ ràng cùng màu tuyết không khác nhau mấy. Thân hình khẽ động rồi trong lúc đó chợt lóe lên không thấy tăm hơi đâu nữa.

Chỉ lấy tốc độ mà nói thì cũng không chắc đã kém Quân Mạc Tà thi triển Âm Dương Độn pháp. Mà thân pháp lại càng quỷ dị, xuất quỷ nhập thần. Nhìn như bên trái, kì thực lại sang bên phải, ngoảnh trước, ngó sau so với khinh công của Quân Mạc Tà thì e là có chút hiệu quả như nhau.

Mà người đó trên mặt vẫn còn bịt một khăn mỏng màu trắng nên nhìn không rõ diện mạo. Nhưng nếu đơn thuầntừ màu tóc mà phán đoán thì cũng có thể trạc bốn năm mươi tuổi.

Nghe thấy trận cười đột ngột, người nọ cấp tốc chuyển hướng, dường như dừng lại trên không trung rồi không đến thời gian phần mười cái chớp mắt liền biến mất. Sau một khắc lại xuất hiện, lúc này hắn đã xuyên

qua không gian vài chục trượng, vô thanh vô tức nằm ở sau một tảng đá lớn trên cao.

Giống như là một khối tuyết lớn nhẹ nhàng, hoàn toàn không một tiếng động hắn nằm ép sát trên tảng đá dường như đã hòa tan vào làm một thể.

Năm sáu chục cao thủ Tam Đại Thánh Địa phía dưới, tùy tiện một người cũng không phải nhân vật bình thường, nhưng không ngờ cũng chẳng một ai có thể phát giác ra ở chốn rừng núi hoang vunày lại còn có thêm một người đứng xem . . .

Mặc dù người của Tam Đại Thánh Địa không ai phát giác, nhưng không có nghĩa là ở chỗ này thực sự không ai phát hiện nổi. Ít nhất còn có hai người nhạy cảm đã cảm thấy sự khác thường: Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên!

Quân Mạc Tà sau khi bị liên quân hai đại thánh địa vây quanh đã sớm khởi động thần thức của Hồng Quân Tháp. Thần thức của Hồng Quân Tháp bá đạo kín kẽ như thế nào?

Có thể nói trên cạn dưới nước không chỗ nào không dò. Đừng có nói đến một người sống, coi như là ở đây trên trời vừa mới rơi một bông tuyết, dưới đất vừa mới có một con côn trùng nho nhỏ chạy qua thì nó cũng có thể cảm giác rõ ràng.

Điều này đã ra ngoài khả năng của con người, dù sao cũng chẳng ai có thực lực cao hơn thế.

Mà Mai Tuyết Yên bản thân đã là có tu vi mức Tôn giả, thần thức tất nhiên là nhạy bén hơn người. Huống chi đang đối đầu kẻ địch mạnh nên đã sớm hết sức chăm chú.

Người nọ mặc dù khinh công vô cùng cao minh, Huyền công sâu xa, nhưng cũng vẫn còn không đến mức cao hơn Mai Tuyết Yên. Làm sao có thể thoát khỏi Mai Đại mỹ nhân đang toàn lực thăm dò?

Ngay chớp mắt phát hiện người kia, Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên đồng thời nhìn nhau. Chỉ hơi nháy mắt rồi dùng mật ngữ truyền âm lặng lẽ trao đổi.

"Có người đến ! Người này thực lực vô cùng cao minh, không biết là địch là bạn?" Đây là Quân Mạc Tà.

"Người mới đến thực lực cũng không tầm thường, khinh công càng thấy cao minh, vị tất đã kém ta và chàng. Giờ phút này vẫn đang quan sát, cũng không có lộ diện, ý đồ cũng không rõ, khó có thể đoán được. Cũng có có thể là Tam Đại Thánh Địa mai phục . . ." Mai Tuyết Yên thận trọng suy nghĩ.

"Ta nghĩ không phải! Nếu như thật sự là Tam Đại Thánh Địa mai phục thì sao lại có thể chỉ đến một người? Huống chi người này khi tới lại lựa chọn che giấu tung tích. Xem ra . . . thì rất có thú vị đây . . ." Quân Mạc Tà hài hước mà cười quái dị

"Nói như thế . . . người kia cũng không phải bằng hữu, nhưng cũng chưa chắc là địch nhân?" Mai Tuyết Yên sáng mắt lên.

"Hành sự tùy theo hoàn cảnh. . . Người này thực lực không kém, khinh công càng là tuyệt vời. Nếu như đi tới lúc quyết định thì cũng lôi kéo người nầy xuống . . . Phải biết rằng đương thời có loại khinh công như vậy thì thật sự không có mấy người a. . ."

Quân Mạc Tà cười xấu xa làm Mai Tuyết Yên không khỏi coi thường liếc nhìn một cái.

Xa xa phía sau tảng đá, người mới đến lặng lẽ nhô đầu ra, vừa nhìnxuống thì liền trợn tròn mắt . Xét theo cái khăn che mặt thì xem ra miệng cũng đột ngột há thành hình tròn. . .

Tiếp theo, hắn càng dè dặt thụt đầu lại, trên trán đã rịn ra một đám mồ hôi lạnh . . . Chỉ cảm thấy tinh thần một hồi hoảng hốt, thiếu chút nữa hôn mê.

Ta phải đi thôi! Lại là một đám cao thủ Tam Đại Thánh Địa! Hơn nữa là nhiều người như vậy sắp xếp đội ngũ rất lão luyện.

Mịa nó! Chả lẽ lại mai phục Lão Tử ở chỗ này sao?

Lão Tử rốt cuộc là trêu chọc vào ai , như thế nào cả đám chết tiệt của Chí Tôn Kim Thành giống như phát điên truy tìm Lão Tử. . . Sau khi dừng trận đại chiến thì mọi người và Lão Tử đâu có gây ra mối thù không đội trời chung, nào có để hận giết cha cướp vợ cơ chứ?

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ai giải thích nghi hoặc cho ta, Lão Tử đã trốn đến nơi hẻo lánh như vậy mà còn không xong, liệu có phải muốn đùa chết Lão Tử sao?

Câu hỏi : Đầu của CBH giống cái gì?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 212: Bi Kịch Oan Ức Của Chí Tôn.

Cho dù là muốn mạng của lão tử, vậy thì cũng nên làm cho ta minh bạch rốt cuộc là vì sao chứ? Cứ như vậy mơ hồ bị người ta bám lấy, sau đó lại bị đuổi giết liên miên, mỗi ngày lại có vài lần hết hồn ... Làm hại lão tử rời vào đường cùng thế này, trời thì gió tuyết bão bùng còn phải trốn vào nơi thâm sơn vắng vẻ, đã thế lại còn gặp cả một lũ như vậy ... Ta là thằng dễ bắt nạt sao!!!

Ta con mẹ nó rốt cuộc là trêu trọc vào ai ... Ở đây không chỉ có người của Chí Tôn Kim Thành, ngay cả Mộng Huyễn Huyết Hải cũng có ... Hơn nữa lại nhiều như vậy? Ít nhất cũng có hơn 40 người, còn cái kia thì sao? A... Tên dẫn đầu kia hẳn là Tử Kinh Hồng ??!!

Lúc này, trong lòng Bạch Y nhân điên cuồng chửi rủa: ***! Thật là coi trọng mình quá rồi! Một lần mà phái đi những hơn 40 người, đã thế thằng gà nhất cũng ở mức cao thủ chí tôn, bên trong còn đầy rẫy cao thủ Chí tôn Thượng hạng.

Lão tử cho dù có là sát thủ Chí tôn đi nữa thì cũng không chịu nổi nhiều người như vậy đâu, cái khỉ gió gì đây??? Những cao thủ này chẳng lẽ ở trong 3 đại thánh địa cũng chỉ là rơm rác thôi sao? Tùy tiện vung vãi ra bên ngoài thế này...

Lão tử một mạch chạy trốn, tính sơ sơ cũng phải gặp tầm trăm thằng ... Nếu không phải gần đây lão tử mới đột phá, hơn nữa công phu chạy trối chết cũng có chút thành thạo thì có lẽ bây giờ đang nằm trong lòng đất với mấy con giun rồi...

Trong lòng oán giận là thế, nhưng mà trên mặt ko dám biểu lộ chút nào, thậm chí ngay cả thở mạnh một cái cũng không dám. Càng nghĩ càng thấy bực mình, chỉ muốn đánh cho mình vài cái, trong miệng lẩm bẩm

"Sở Khấp Hồn ơi là Sở Khấp Hồn! Mày dù sao cũng coi như là sát thủ số một, nhân vật tai to mặt lớn cũng gặp qua không ít, thế mà vẫn còn giữ cái thói hiếu kỳ của trẻ con thế này...”

“Người ta thì ở chỗ này cười, ở chỗ kia khóc, liên quan cái rắm gì tới mày; mày không phải là muốn lon ton đến trước xem sao? Được rồi, đây cũng được coi là náo nhiệt đấy, người ta nói đến thì dễ mà đi thì khó, chẳng khác nào đem mình cố định ở đây”

Bây giờ nằm trên mặt đất chứ ko phải bay trên trời nhé, chỉ cần hơi động đậy một chút là có thể bị người ở dưới phát hiện ra. Vừa rồi không bị phát hiện là do ở dưới đó mải ăn mừng, lúc này yên tĩnh lại, Linh giác nhạy bén hơn, nhúc nhích một tí thôi là lập tức bị người ta biết ngay ... Về phần sau khi bị phát hiện thì...

Hắn chỉ thấy trong miệng đăng đắng: "Còn phải hỏi nữa à? Nhiều cao thủ như vậy bao vây chặn đánh, cho dù bản lĩnh của mình có tăng lên gấp đôi cũng chẳng ăn thua gì, còn không bị người ta nhai thoải mái như nhai dưa muối sao?"

Vị Bạch y nhân này, chính là Huyền Huyền đại lục một vị Oan ức vương số một, à nhầm, phải nói là vua sát thủ, sát thủ Chí tôn Sở Khấp Hồn...

Vị sát thủ Chí tôn này gần đây có thể nói là cực kì xui xẻo, vừa bế quan xong, trên giang hồ không biết lúc nào truyền thuyết về hắn đã lưu truyền khắp nơi, đã thế càng ngày càng hoành tráng!

Trước kia thì đúng là sát thủ Chí tôn đấy, thế nhưng thực ra thì hắn đã giết vị Chí tôn nào đâu? Vậy mà bây giờ giết cao thủ Chí tôn Thượng

hạng đấy, hơn nữa còn giết không chỉ một người... Thanh danh lẫy lừng đó nha!

Chính vì thế mới có 1 câu tục ngữ: Anh tuy rằng thân không tại giang hồ, thế nhưng danh tiếng vẫn lưu truyền như xưa ... Chỉ có điều, gần như chẳng có ai biết, uy danh của vị sát thủ Chí tôn này đều là gánh oan ức thay người khác, có thể nói là Chí tôn oan ức không sai, thậm chí là tôn giả oan ức...

Gần đây phàm là Tà Quân Quân Mạc Tà Quân đại sát thủ làm ra chuyện tốt, chỉ cần ko tìm ra đầu mối thì hết thảy đều được đổ lên đầu của vị Sở Khấp Hồn này! Kể cả có đạo lý hay không có đạo lý, dù sao cũng là Sở Khấp Hồn xui xẻo, ù ù cạc cạc trở thành kẻ chịu tội thay, gánh hết tất cả...

Dưới tình hình không biết rõ chân tướng, chịu tiếng xấu thay cho người khác đến mức độ này, Sở Khấp Hồn có thể coi là người đầu tiên ... Thế nhưng gánh những oan ức này mà hết lần này tới lần khác không biết giải thích bằng cách nào...

Ai sẽ tin lời sát thủ Chí tôn giải thích? Thiếu não à? Kể cả sinh ra đầu ko được to, hay là lâu không sử dụng đến mọc nấm mốc hết rồi thì cũng không ngu như vậy!

Cho nên Sở Khấp Hồn trong khoảng thời gian này có thể nói là đen như ông già phá sản; sau nhiều năm bế quan vừa mới đột phá, cực kỳ phấn khởi kết thúc bế quan, chí khí ngất trời tái xuất giang hồ, đang định làm vài kèo sinh ý, sau đó tìm xem có cơ hội cùng mấy người cao thủ luận bàn một chút bản lĩnh mới ngộ được...

Không thể không nói, sát thủ Chí tôn cực kỳ may mắn, bởi vì mấy nguyện vọng của hắn rất nhanh đã thành hiện thực, tuy rằng phương thức thực hiện ít nhiều có chút khác biệt.

Như là, hắn vừa xuất hiện, dự định tiếp vài đơn hàng thế nhưng lập tức thất bại, bởi vì thanh danh của hắn hiện tại còn cần "Chấn" nữa sao?

Danh vọng như mặt trời buổi trưa, ăn đứt ngày xưa!

Còn "Động" cả đến cao thủ Chí tôn, trong thanh danh của hắn còn kèm theo nhiều vị cao thủ Chí tôn Thượng hạng, quả thực là nguyện vọng vượt chỉ tiêu, hơn nữa còn là vượt chỉ tiêu một cách quái lạ!

Thế này còn chưa thấm tháp gì, bởi vì hắn còn có một nguyện vọng khác, thế nhưng nguyện vọng này bây giờ cũng không cần tự mình đi thực hiện, bởi vì rất nhanh thôi sẽ có nhiều ... nhiều vị cao thủ đến tìm hắn để "Luận bàn"... Hơn nữa còn là loại luận bàn sinh tử, từng đợt rồi lại từng đợt tới luận bàn ...

Luận bàn dày đặc như vậy làm cho vị sát thủ Chí tôn này không ngừng kêu khổ. Đương nhiên thì tất cả nguyên nhân của sự huy hoàng này, sát thủ Chí tôn của chúng ta căn bản là 1 điểm cũng chẳng hiểu thế nào!

Sở Khấp Hồn vạn lần không ngờ tới, hắn bên này vừa xuất quan, vừa mới tái hiện giang hồ đã bị người theo dõi ngay, tiếp theo đó chính là vài vị cao thủ Chí tôn tìm tới tận cửa.

Sau một hồi đại chiến, Sở Khấp Hồn dùng ít địch nhiều, chạy trối chết, vốn tưởng chuyện này đến đây là kết thúc, vô lý ăn một chút thiệt thòi thì đành chịu thôi, ai bảo người ta là người của Chí Tôn Kim Thành? Ta đây vốn là một sát thủ độc lai độc vãng làm sao có thể trêu vào được.

Nào biết được rằng thế này vẫn chưa phải là kết thúc, đây mới chỉ là khởi đầu của cơn ác mộng! Bởi vì "Luận bàn" đã thăng cấp, người tới không hề 1 chọi 1 mà chơi hội đồng luôn...

Sau vài trận chiến liên tục, Sở Khấp Hồn cuối cùng cũng cảm thấy không bình thường: Đây rốt cuộc là thế nào?

Ngay từ đầu hắn còn có thể dùng bản lĩnh mới đột phá ra mà cảm thấy vài phần thuận buồm xuôi gió, cảm giác ngày càng trở nên thuần thục ... Nhưng về sau cao thủ Chí tôn từ 2 vị tăng lên 4 vị ... Sở Khấp

Hồn trực tiếp chuồn thẳng, về sau lại càng quá đáng, xuất hiệnnhững 8 vị bao vây chặn đánh!

Đã thế tiếp theo, không còn có thể nói là quá đáng được nữa rồi, hắn phải nói là tàn khốc: Điều động cao thủ Chí tôn Thượng hạng, hơn nữa còn không chỉ 1 vị! Ối ông trời, ông đất ơi, sao cái số của ta nó lại khổ như vậy?! Ta đây trêu chọc tới ai rồi?

Ta còn chưa đào phần mộ tổ tiên của Chí Tôn Kim Thành nha... Sở Khấp Hồn đem những chuyện thất đức mình làm ra từ đầu tới đuôi liệt kê từng cái một, càng nghĩ càng bực: Ta cuối cùng là đụng đến cái lũ tổ tông này ở chỗ nào? Đến mức này rồi còn không chịu buông tha cho sao??!!

Lúc này, trong sân Câu Bất Hoàn đã nghẹn đến mức ko thở ra nổi, hắn rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao mọi người cười... Xoay người lại, ngón tay run rẩy chỉ vào Quân Mạc Tà, gần như dùng cái giọng vịt đực bị người ta dẫm 1 cái rồi bóp yết hầu, the thé vang lên: "Quân Mạc Tà, tên hèn hạ khốn nạn này.. Lão phu cùng ngươi ko đội trời chung!"

Quân Mạc Tà khẽ bĩu môi: "Chắc chắn là cả hai sẽ không cùng đội trời chung, vừa rồi không phải là ngươi nằm sấp sao? Làm sao mà đứng được? Ngươi cho rằng nghển cổ lên tức là đứng? Nói cho ngươi biết, thế vẫn còn cách biệt quá xa! Kém cả một cái lồng ngực, một cái bụng nữa! Nhưng đừng có vội hài lòng, cái "đồ chơi" của ngươi chắc chắn là không phải sử dụng đến rồi. Cho dù ngươi có muốn đi nữa, thì cũng phải xem người kia có chấp nhận hay không..." (=)) chửi ác)

Hắn làm ra vẻ suy nghĩ, sau đó dùng giọng chắc nịch: "Người thì chắn chắn là không được rồi, nhưng cứ xem như là với voi đi... Chỉ sợ cũng không làm được, "Ngài" thật sự là quá bá đạo... "

Câu Bất Hoàn tức đến mức miệng há ra, thế nhưng một lúc mà không thốt ra được tiếng nào, lưỡi thì thè ra như quỷ chết do treo cổ, đỏ lòm treo lắc lư, thở hồng hộc từng ngụm một...

Tử Kinh Hồng lớn tiếng ho khan một cái, nghiêm túc liếc một vòng, ý là: Không được phép cười, dù sao thì cũng là người nhà cả!

Mọi người lúc này mới miễn cưỡng dừng tiếng cười, còn có mấy người vẻ mặt cực kỳ quái dị, ráng chịu đựng, cuối cùng có mấy người chịu ko nổi, xì một tiếng lại bật cười, vội vàng lấy tay che miệng lại, nhưng ánh mắt của Tử Kinh Hồng lạnh như điện đã nghiêm khắc quét tới...

Mấy người kia vội vàng ra vẻ nghiêm túc, trong lòng thì đang chửi thầm: trừng cái gì mà trừng? Ngươi cũng nghiêm túc lắm sao? Lúc nãy chẳng phải ngươi cười rất sướng sao?

Chỉ cho phép quan binh phóng hỏa, không cho phép dân chúng đốt đèn! Tự mình không cười lại bắt chúng ta cũng không được cười, rõ là hết sức quan liêu mà...

Chuyển hướng đến Quân Mạc Tà, Tử Kinh Hồng nghiêm túc nói: "Quân Mạc Tà, cho dù hai bên là kẻ thù, nhưng người bên ta, có ai không phải là người có danh tiếng? Ngươi trắng trợn nhục mạ như vậy, thật là quá đáng đấy! Nói thế nào đi nữa thì Câu Bất Hoàn cũng là tiền bối của ngươi đúng không?"

"Quá đáng? Tiền bối?" Quân Mạc Tà miệng há hốc ra: "Nói cho rõ ràng nhé, cuối cùng là ai quá đáng hơn ai? Hắn còn được coi là tiền bối hay sao? Có tiền bối nào đuổi theo đánh giết ta thế không, cái này được coi là hành vi của tiền bối à? Chẳng lẽ ta không được phép né tránh hay đáp trả hay sao? Tử Kinh Hồng, theo ý của ngươi có phải là ta nên ngoan ngoãn đứng yên cho thuộc hạ của ngươi chém giết thì mới không quá đáng?"

"Quân Mạc Tà, ngươi... Ngươi biết thừa là ý ta không phải như vậy, lại còn đổi trắng thay đen!" Tử Kinh Hồng giận dữ, thằng nhóc này già mồm, miệng lưỡi bén nhọn, thật đúng là khó đối phó.

"Ta cần gì đổi trắng thay đen, chẳng lẽ ta nói điều đó lại không phải là sự thật? Vậy ngươi nói đi, rốt cục ý ngươi là gì? Lại nói tiếp, ta cùng lắm chỉ là dùng tiểu xảo mà chạy trối chết mà thôi, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta có thể đánh thắng được hắn hay sao?"

Quân Mạc Tà thao thao bất tuyệt: "Ngươi bảo ta một kẻ chưa đến 20 tuổi chiến đấu cùng một lão quái vật hơn trăm tuổi, đã thế còn nói ta quá đáng? Tử Kinh Hồng, ngươi thật biết cách nói năng! Ta thật thấy thương cho ngươi... Người mà da mặt dày quá thì cũng không phải là tốt đâu, chẳng lẽ ngươi không biết xấu hổ, đúng thật là vô địch thiên hạ ư?

Tử Kinh Hồng tức nổ phổi, rống lên một tiếng: "Hắn ra tay với ngươi tuy có mất phong độ của tiền bối, nhưng ngươi sỉ nhục hắn, biến hắn thành trò cười là có mục đích gì?"

"Ta sao lại sỉ nhục hắn?" Quân Mạc Tà lòng đầy căm phẫn đứng lên nói

"Suy cho cùng là ai sỉ nhục hắn? Tử Kinh Hồng! Chuyện này ngươi phải nói rõ ràng cho ta! Hắn thân thể lớn lên đã ra dạng như vậy, điều này có thể trách ta được sao? Ta chỉ là có gì nói nấy thôi! Chẳng lẽ ngươi không ủng hộ sao? Chân chính sỉ nhục hắn... Ách, ngươi phải hỏi cha mẹ hắn đi! Là do bọn họ sinh hỏng chứ? Sao lại trách ta? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta là cha hắn?"

Quân Mạc Tà xì một tiếng khinh miệt, nói :"***! Nếu ta có một thằng con trai như vậy, ta con mẹ nó ngay lúc ấy bắt lấy nó bôi lên tường, dù thế nào cũng không thể cho nó ra ngoài làm bẽ mặt được; nhìn cái bộ dáng của nó kìa, sinh ra đã có cái đầu rùa đen, thật là quá ảnh hưởng tới bộ mặt đô thị nha?”

“ Cho dù là đi đi tham gia cuộc chiến Đoạt thiên, những dị tộc kia mà nhìn thấy hắn sẽ lại kiêu ngạo cho mà xem, bởi vì so sánh với hắn, rõ ràng là người dị tộc rất chi là anh tuấn, tiêu sái. Sinh ra khó coi thì ko phải lỗi của hắn, thế nhưng ra đây khoe khoang thì đúng là hắn sai rồi, ngươi nói có phải là ý này không?"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 213: Xa Luân Chiến

Tử Kinh Hồng tức giận hét lớn một tiếng "Giết! Mọi người động thủ, xông lên đánh chết"

Tử Kinh Hồng vỡ lẽ, lão rốt cục hiểu được, nếu tiếp tục đấu võ mồm, mình tuyệt đối là nói không lại thằng nhãi này. Thậm chí còn có thể bị hắn làm tức chết tươi, nếu là quả thật bị hắn chọc tức bể bụng mà chết đi, vậy cũng liền rất oan uổng sao.

Theo một tiếng hiệu lệnh của Tử Kinh Hồng, Mộng Huyễn Huyết Hải ba mươi người, Chí Tôn Kim Thành mười ba người, đồng thời đánh tới!

Nhân vật đầu não Chí Tôn Kim Thành Tiếu Vị Thành trừ bỏ duy nhất một câu lời dạo đầu, sau đó thủy chung đều không có nói một câu nào, ngay cả là thời điểm tất cả mọi người ở cười to, hắn vẫn là hung hăng nhìn chằm chằm Mai Tuyết Yên, trong mắt tràn đầy cừu hận!

Cũng là bởi vì nàng, chính vì nữ nhân như nàng mà làm cho mười lăm người lão huynh đệ vô thanh vô tức chết đi! Còn có thêm hai vị huynh đệ là trực tiếp bị Mai Tuyết Yên phân thây mà chết!

Càng bởi vì lúc ấy lão nhát gan mà không dám ứng chiến, trơ mắt nhìn lên nàng cùng nàng nhân tình nghênh ngang rời đi!

Đây là nỗi sỉ nhục lớn nhất cả đời Tiếu Vị Thành!

Vô cùng nhục nhã! Khó có thể tẩy đi nỗi nhục nhã vô cùng này!

Nếu như không thể đem Mai Tuyết Yên giết chết, điều sỉ nhục này đều trở thành tâm ma Tiếu Vị Thành, quấy nhiễu cả đời!

Điểm này, Tiếu Vị Thành rất rõ ràng, cũng rất minh bạch!

Cho nên, lão một mực không nói gì, một mực ở tích tụ công lực, chuẩn bị tùy thời tố xuất Lôi Đình Nhất Kích!

Đánh chết yêu nữ!

Vòng vây đã muốn hình thành, Mai Tuyết Yên ngay cả chắp cánh cũng khó thoát thân! Giờ phút này trước hết giết Mai Tuyết Yên, sau đó sẽ tới Sát thủ Chí tôn Sở Khấp Hồn. Không biết tên chết toi đó đã bị giết chưa?

Từ khi chính mình truyền ra tin tức, đến nay thời gian không sai biệt lắm đã được nửa tháng. Bên ngoài truyền đến tin tức, nói là đã từng cùng Sở Khấp Hồn giao thủ vài lần, nhưng đều bị hắn đào tẩu,

Điều này không khỏi làm Tiếu Vị Thành tức giận rồi lại là tràn đầy kỳ vọng!

Kỳ vọng Sở Khấp Hồn tốt nhất có thể sống được lâu dài một chút, nếu là do chính mình tự tay tống hắn ra đi, thì đó chính là sự tình thưởng tâm duyệt mục (cảnh đẹp ý vui) nhất của bản thân!

"Quân Mạc Tà! Tên tiểu tạp chủng ngươi! Tên vương bát đản trời đánh! Ngươi vừa rồi chửi bới mà lão tử có thể thích sao? Bây giờ còn không mau nạp mạng cho lão tử!"

Câu Bất Hoàn gầm lên giận dữ như sấm, thần tình dữ tợn đánh về phía Quân Mạc Tà, hắn hiện tại đối với Quân Mạc Tà hận thấu xương! Cho dù là biết rõ Quân Mạc Tà phía sau có một vị đại cao thủ sư phó mình tuyệt đối không thể trêu vào, nhưng Câu Bất Hoàn cũng đã liều lĩnh!

Tiểu tử này không thể không giết!

Bởi vì hắn đã đem tôn nghiêm của mình dẫm đạp dưới lòng bàn chân, vô tình giày xéo! Làm cho mình đã trở thành chuyện cười lớn nhất tam đại Thánh Địa!

Nhiều năm tích luỹ thanh danh, bây giờ bị hủy hoại trong chốc lát!

Nhưng kỳ thật chuyện này nói đến cùng chính là lão cũng kỳ quái.

Nếu lão không nói ra câu nói muốn ăn thịt" Mai Tuyết Yên. Quân Mạc Tà cũng sẽ không tróc lộng được hắn ác độc như thế [DG: để tróc lộng cảm giác nặng nè hơn dịch thành "trêu cợt"]! Truy cứu nguyên nhân, chỉ có thể trách hắn gây tội thì phải chịu tội, trách ngươi được sao?!

Chiến cuộc nháy mắt triển khai, Mai Tuyết Yên rút kiếm nắm trong tay, thân mình như gió lốc bổ nhào phóng ra ngoài, chính diện nghênh kích!

Đối mặt bốn phương tám hướng xuất kích, chỉ có chủ động phóng ra, mới có thể tận khả năng gác sang một bên ba mặt khác, làm giảm bớt áp lực cho bản thân!

Mai Tuyết Yên kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, vả lại không còn có tâm nhẫn nhường, tâm niệm liên tiếp biến hóa phương án nhanh chóng chế định đối với kẻ địch!

Quân Mạc Tà thân mình cũng nhoáng lên một cái, tựa hồ muốn đi theo Mai Tuyết Yên tiến tới, nhưng trên thực tế thân thể hắn như tiến thực thối, đột ngột đảo lại một vòng, cấp tốc bay ngược trở lại!

Câu Bất Hoàn ngẩng cao cái đầu bóng lưởng, bộ mặt dữ tợn, cổ nổi gân xanh, tựa như một con đại ô quy nổi trên mặt nước, theo gió vượt sóng mà đến!

Giữa hai tay lão đều nắm một thanh binh khí kỳ dị, nói là kiếm ư, lại có độ cong; nói là đao ư, lại độ cong rất lớn, cơ hồ xước mang rô bình

thường. Chính xác mà nói, hắn là một cái câu!

Câu Bất Hoàn câu! (câu mà không phải câu)

Quân Mạc Tà thân mình tựa như cá trơn trượt bơi đi, trong miệng còn không quên trêu chọc.

"Câu Bất Hoàn, ngươi thật không có cô phụ họ này của ngươi, ngươi là họ câu; đầu lưỡi cả ngày lè ra ngoài, giống như lưỡi chó, ngay cả trên đầu cũng có đường rãnh (đạo ‘câu’), cư nhiên binh khí cũng là câu, ta thực sự là bội phục ngươi a, chưa từng có người nào giống chó toàn diện được đến thế, ngươi thực sự là một đóa hãn thế kỳ hoa thế gian nha.”

Câu Bất Hoàn không nói được một lời, song câu hung hăng nhào đến, tựa hồ muốn đem thân mình Quân Mạc Tà nhất câu lưỡng đoạn, tốc độ cực nhanh, Quân Mạc Tà quát to một tiếng, dường như không kịp né tránh, thân mình hắn đã bị hữu thủ câu cuốn lấy eo; Câu Bất Hoàn mừng rỡ trong lòng, hét lớn một tiếng: " Tiểu tử chết tiệt đi chết đi!" Toàn lực thu về.

Kình lực toàn khai (toàn lực phát ra) trong nháy mắt, lại phát hiện câu đi qua căn bản chỉ là không khí, lực đạo thành ra thừa rất nhiều, đồng thời chân cảm thấy mềm nhũn.

Câu Bất Hoàn tuy rằng còn không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếm qua một lần thiệt thòi lúc sau đã có chút chuẩn bị; lập tức ly khai vị trí cũ, tiếp tục điên cuồng truy kích Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà tựa hồ rất là chật vật, chạy trối chết, Câu Bất Hoàn theo đuổi không bỏ, hai người một đuổi một trốn (giống chơi đuổi bắt hồi còn nhỏ wá ta), chớp mắt liền đã chạy tới phía sau một đại thạch đầu (tảng đá lớn) mắt nhìn không thấy được nữa",

Mai Tuyết Yên trường kiếm như gió, thiên biến vạn hóa; nỗ lực vận lực địch lại sự vây công của sáu gã cao thủ! Tràng diện giao chiến còn

chưa thể xem là quá lớn, những tên khác đều ở một bên quan chiến, chuẩn bị tùy thời ra tay chi viện!

Tử Kinh Hồng đa mưu túc trí, lão thật ra sẽ không cho phép bộ hạ của mình xuất hiện thương vong, ít nhất không hy vọng có thương vong quá lớn, cho nên, đem có thể điều động nhân thủ chia làm bảy tổ, người Mộng Huyễn Huyết Hải năm tổ, thậm chí Khả Mai Đại mười ba người chia làm hai tổ; mỗi một tổ chính là tiếp vài chiêu. Vô luận thắng bại. Xong việc tức khắc lui về sau, sau đó hai tổ tiếp theo tiến lên, như thế tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Tạm thời không tham chiến, toàn lực khôi phục công lực tiêu hao hết lúc trước, tùy thời chuẩn bị lần thứ hai phóng ra! Càng thêm phòng bị Mai Tuyết Yên nhân cơ hội chạy trốn!

Không thể không nói, đây là biện pháp đối phó Mai Tuyết Yên tốt nhất!

Hao tổn!

Chỉ cần ngươi di chuyển không ngừng, ngươi phải cùng chúng ta tiêu hao dần! Chúng ta tổng cộng bốn mươi ba người cao thủ đứng đầu đương đại hao tổn một mình ngươi, cho dù là ngươi huyền công cao thâm như thế nào, cao minh như thế nào, cũng có thể hao tổn chết ngươi!

Như vậy tiêu hao dần, cho dù là hao tổn đến sang năm, hai đại Thánh Địa cũng hao tổn được nổi! Bởi vì tùy thời cũng có thể nghỉ ngơi, nhưng Mai Tuyết Yên không có bất kỳ một chút dư địa mà nghỉ ngơi!

"Không cầu có công, nhưng cầu không qua! Mọi người chú ý, chỉ cần ả không thể dừng tay là được; nhưng đầu tiên cần bảo đảm chắc chắn bản thân phải an toàn!" Tử Kinh Hồng lớn tiếng phát lệnh; sắc mặt nghiêm túc!

Lão mặc dù không có nhìn về phía Tiếu Vị Thành, nhưng những lời này lại chính là đối Tiếu Vị Thành mà nói! Chính là liên quân sơ hở lớn

nhất chính là ở báo thù lòng của Tiếu Vị Thành!

Nếu là Tiếu Vị Thành thực liều lĩnh đánh bừa liều chết, cố nhiên có cơ hội làm cho Mai Tuyết Yên bị thương, nhưng dạng này tất nhiên sẽ dẫn động bạo phát đại chiêu, mà Mai tôn giả thông hiểu phạm vi đại chiêu, chính là phúc viên (diện tích) ảnh hưởng rất lớn, hơn nữa, thanh thế lại càng hạo đại;

Một khi xuất hiện loại tình huống kia, chỉ cần Mai Tuyết Yên tổn thương mà chưa chết, nàng liền có cơ hội thừa dịp loại hỗn loạn này mà chạy trốn,

Ngược lại không bằng như hiện tại, ôn thủy chử thanh oa (nấu ấm hầm thịt ếch), chậm rãi tiêu hao!

Dù sao ta cũng có rất nhiều kiên nhẫn! Tử Kinh Hồng đối vói sách lược của mình rất là đắc ý.

Nhưng đồng thời, thúc đẩy lão làm ra quyết định này, còn là bởi vì sự tình của Độn Thế Tiên Cung! Độn Thế Tiên Cung hai mươi chín danh cao thủ bị Mai Tuyết Yên tàn sát trong một trận chiến, chuyện này đối với Tử Kinh Hồng chính là chấn động quá lớn!

Chấn động lớn nhất chính là vừa rồi! Bởi vì Tử Kinh Hồng rõ ràng phát hiện, Mai Tuyết Yên vậy mà như cũng không có một chút dấu hiệu bị thương! Đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Cho nên Tử Kinh Hồng chỉ cầu vô qua, không cầu lập được công! Vạn nhất Mai Tuyết Yên tu vi quả thực đã đến cảnh giới vang dội cổ kim, đã biết những người này đào tẩu hẳn còn kịp, phía trước chính là thuyết minh, mọi người là chiến hữu, đây chỉ là “luận bàn” mà thôi.

Nhưng vây công như vậy, lại nhất có thể đánh giá thực lực mỗi người!

Chỉ cần xem vài vòng, Tử Kinh Hồng có thể phán đoán chuẩn xác ra thực lực chân chánh Mai Tuyết Yên. Nếu so sánh mà kém không quá xa, đến lúc đó, tuy rằng tiếp tục vây công như cũ như vậy, nhưng lực độ tăng thêm cùng uy hiếp tăng thêm, lại muốn gia tăng nữa",

Trên sườn núi, mặt sau đại thạch đầu, Sở Khấp Hồn thấy được muốn ngừng hô hấp.

Chiến đấu kịch liệt như vậy, chính mình cả đời có thể thấy mấy lần? Sở Khấp Hồn trong lòng cảm thán, đặ biệt là nàng như là một tiên nữ nhảy múa vậy, thật không ngờ khủng bố như vậy!

Phải biết rằng, đây chính là hợp hai vị cao thủ Chí Tôn Thượng hạng với bốn vị Chí Tôn cùng nhau vây công a, nàng thế nhưng không chút nào rơi vào hạ phong!

Thậm chí, thậm chí còn chiếm cứ không ít chủ động!

Trong thiên hạ cư nhiên lại có nữ tử thực lực khủng bố như thế! Nhưng lại còn hoa lệ như vậy, Sở Khấp Hồn chấn kinh rồi. Lấy sức một mình đối kháng tam đại Thánh Địa? Chỉ là điểm này liền đủ để cho Sở Khấp Hồn, bội phục,,

Bởi vì hắn mình tuyệt đối không dám!

Bất quá sát thủ Chí Tôn trong lòng nhẹ nhàng thở ra: "Nguyên lai những người này cũng không phải mai phục đối phó ta. Vậy mà lúc trước chính là làm ta sợ muốn chết, ***, mấy ngày nay quả thực thành chim sợ cành cong roài. Bất quá, xem xem náo nhiệt cũng không tồi, có chút thân pháp bộ pháp kiếm pháp chiêu pháp, cũng có thể để mình một tý tham ngộ mới đây, rất có bại ích (có chút có ích)”

Cho nên vị này sát thủ Chí Tôn rốt cục khoan tâm đại phóng, tuy rằng vẫn là cẩn thận thu liễm khí tức bản thân, lại tự ngưng thần quan vọng loại cao thủ so đấu trăm năm khó gặp này, càng xem càng tâm hữu sở

đắc (dạng này chắc là càng xem càng thu được nhiều lợi), càng xem càng mi phi sắc vũ (mặt mày hớn hở), cảm thấy việc này nhất định có đạo lý.

Giữa sân, Mai Tuyết Yên diện sắc như thường, đạm nhã nghi nhân, thủy chung không nóng không vội; mà phương diện hai đại thánh, đã thay đổi ba đợt nhân thủ!

Những người này quả nhiên hết sức xảo trá, bọn họ cũng đều biết kiếm trong tay Mai Tuyết Yên chính là thần binh lợi khí, đều cẩn thận khống chế binh khí mình không cùng trường kiếm của nàng tiếp xúc; sáu người thay đổi phương vị như đèn kéo quân, quay chung quanh Mai Tuyết Yên triển khai du đấu.

Mai Tuyết Yên khí tức du trường, nàng tuy rằng hiểu rõ tính toán của đối phương, nhưng cũng không vội, thậm chí hoàn toàn không có tính thay đổi chiến thuật. Bởi vì, nàng đang chờ Quân Mạc Tà. Quân Mạc Tà đem Câu Bất Hoàn lôi kéo đi tất có thâm ý của hắn,,

Cho nên Mai Tuyết Yên đang đợi!

Nếu là Quân Mạc Tà chưa có trở về, cho dù là những người này đuổi nàng đi, nàng cũng sẽ không đi. Huống chi là hiện tại chính là du đấu?

Mai Tuyết Yên gần đây thực lực liên tiếp đột phá, lấy thực lực trước mắt mà nói, căn bản là việc bọn chúng vây khốn nàng là điều không thể, chỉ cần nàng muốn thoát tùy thời cũng có thể!

Chiến đấu đến chừng mực, Mai Tuyết Yên thân hình đột nhiên vừa chuyển, kiếm thế chợt tư thất, trở nên nhẹ nhàng như gió, vô hình vô tích, bỗng nhiên Cuồng Phong gào thét, bỗng nhiên Nhu Phong hiu hiu, bỗng nhiên Hàn Phong lạnh thấu xương, bỗng nhiên Thu Phong bi thương,,

Nàng đang thi triển bộ thần diệu kiếm pháp thế gian, thế nhưng làm cho người ta có cảm giác rõ rệt! Cảm giác được trong kiếm chiêu của nàng uẩn hàm kiếm ý bất đồng

Bộ chiêu pháp vừa xuất này, sáu người vây công thấy những điều chưa hề thấy, văn sở vị văn (mới nghe, thấy lần đầu); nháy mắt liền trận cước tán loạn; Tử Kinh Hồng nhướng mày, nắm thời cơ: "Thêm sáu người tiếp theo!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 214: Tứ Quý Tuyệt Sát Kiếm!- Chiêu Kiếm Bốn Mùa

Lại sáu người cầm trường kiếm xông ra, vọt người vào gia nhập vào vòng chiến, cùng với mấy người lúc trước đúng là một bọn.

Mỗi người đều phân công mục tiêu rất rõ ràng, đúng là người trước vừa rút lui thì mình công ra, mình vừa rút lui thì có người thay vào, thuận thế mà lên, không chê vào đâu được, không cho địch nhân một cơ hội gây rối loạn.

Tổ này lui ra thì có một tổ khác nhanh chóng thay thế vào, sau đó, mấy người vừa được thay mới có cơ hội thở ra hơi. Quả thực là đáng sợ … lúc này những giọt mồ hôi lạnh mới túa ra nơi sống lưng…

Đối phó với đại cao thủ như Mai Tuyết Yên, không dám có bất kỳ một chút phớt lờ, lơi lỏng. Tuy rằng thủy chung cũng chỉ là du đấu, nhưng cũng thừa nhận chịu một áp lực rất lớn!

Không có một chút nhẹ nhàng, bởi vì. . . Cho dù là du đấu, nhưng chỉ cần lộ ra một chút sơ hở, Mai Tuyết Yên cũng có thể ở nháy mắt đoạt mệnh truy hồn!

Lúc này, giữa vòng đấu, thần diệu kiếm pháp của Mai Tuyết Yên hiển nhiên đã muốn kết thúc một giai đoạn. Lại có sáu người mới xông lên, bởi vì họ đã nhìn một lần bộ kiếm pháp của nàng nên tuy rằng chưa tới mức hiểu rõ toàn bộ, nhưng cũng ít nhiều cũng nhận ra những nét cơ bản đặc trưng của nó.

Cho nên không đến nỗi ứng phó tới mức chật vật, cũng không cần ra hết sức. Nhưng vào lúc này, kiếm thế của Mai Tuyết Yên bỗng biến đổi!

Kiếm pháp biến hóa cao ngất, dường như liên miên không dứt, giống như mưa xuân lất phất, liên miên không ngừng, như một cơn mưa xuân đang nhẹ rơi từ phía trên xuống, tựa hồ một mảnh mông lung…

Sáu người cùng nàng đối chiến, tựa như cảm nhận được cơn mưa xuân lất phất xen kẽ là sự ấm áp của vẻ xuân phơi phới, như thể từng lọn tóc của mình cũng có thoáng xuân đầy ý vị…

Đối mặt với kiếm thế quỷ dị như thế, sáu vị đại cao thủ nháy mắt đều có một cảm giác bất ngờ không thể phòng ngự được, nhưng bọn họ đều là loại đã qua hàng trăm trận chiến đấu, mặc dù kinh nhưng không loạn, thủy chung có thể giữ vững được trận tuyến.

Thậm chí có lúc trở nên hoảng loạn, nhưng lập tức dựa vào kinh nghiệm chiến đấu phong phú hay bản năng của một cao thủ, tung ra một chiêu đưa trạng thái trận chiến về thế cân bằng như trước. Nhưng, lúc này kiếm thế của Mai Tuyết Yên lại biến hóa!

Đột nhiên, cũng là cơn mưa rơi từ trên cao xuống nhưng lại là cơn mưa rào mùa hạ: đang nắng xuân ấm áp, bỗng dưng mây đen từ đâu kéo về giăng kín cả bầu trời, sấm chớp ầm ào và mưa bắt đầu trút xuống.

Gió mưa thét gào ẩn hiện sự uy phong của thiên địa, sáu người đồng thời đều cảm nhận được, chính thân mình đang ở nơi nào đó giữa đại dương mênh mông!

Bầu trời vẫn còn chi chi chít chít những hạt mưa từ trên trời cao rơi xuống . . .

Sáu người chật vật không chịu nổi, keng…keng … mấy kiếm đã qua, nháy mắt đã có ba người trên thân thể có vết máu, trong đó một người cả bả vai đẫm máu tươi, chính là bị Mai Tuyết Yên một kiếm đâm thủng!

Nếu không phải được năm người kia cứu viện được đúng lúc, chỉ sợ sớm chết ở dưới kiếm của Mai Tuyết Yên. . .

"Tổ tiếp theo xông lên!" Tử Kinh Hồng sắc mặt âm trầm như muốn dọa người. Từ bắt đầu đến bây giờ, Mai Tuyết Yên trước sau đã thay đổi năm sáu bộ thần diệu kiếm pháp . . .

Nàng từ nơi nào học được loại đồ chơi cổ quái ngạc nhiên dường này?

Không từng nghe nói qua đám Huyền Thú của Thiên Phạt sâm lâm này lại chú trọng binh khí a. . . Muôn đời, lưu truyền tới nay, tựa hồ cũng chỉ có một bộ uy lực cực lớn Thiên Phạt Thiên Kiếm mà thôi. . .

Đây là có chuyện gì? Thật sự là cổ quái! Người vừa thay vào vị trí của kẻ bị thương lúc trước thậm chí còn trúng kiếm thê thảm hơn. . .

Khi người nữa của Hai đại Thánh Địa mới đổmáu, bọn họ cảm thấy đối với kiếm pháp của Mai tôn giả đã nắm giữ sáu bảy phần mười.

Cho dù vẫn không thể phá giải, nhưng tự bảo vệ mình thì không thành vấn đề. Có điều ông trời đâu có lúc nào cũng chiều lòng người, kiếm pháp của Mai Tuyết Yên càng lúc càng phát sinh biến hóa!

Lúc này đây cũng trở nên như mưa thu triền miên, thê lương, đìu hiu, tang thương bất tận, ngỡ như mưa thu không muốn xa rời mùa hạ tràn trề sức sống, không muốn sang mùa đông lạnh giá, lá vàng chợt rơi bên thềm, gió thu nhẹ thổi khắp đất trời !

Thoáng chốc như thiên địa trong lúc vô tâm mà đánh mất người thương, cơn mưa thu mắt thê lương ra đi mà nước mắt rơi lặng lẽ. .

Sáu người vừa mới lên vốn nghĩ sẵn trong đầu, tràn đầy tự tin thầm nhủ đã đoán được gần hết chiêu số của đối phương, chính khi tiếp chiêu, lại phát giác căn bản là so với những gì mình đoán kia với sự thực, vốn là một trời một vực!

Cao thủ so chiêu, sai một ly, đi một ngàn dặm, mảy may có khác, chính là sinh tử có khác, càng khỏi nói giờ phút này những chiêu thức của đối phương đều ngoài phỏng đoán, những điều ngoại ý, làm sao một lời có thể đòi được nó bỏ đi được.

Sáu người chỉ cảm thấy thiên địa như quay cuồng, cơn mưa thu lạnh lẽo chính là sát khí, rơi xuống mà không thể mà tránh cho khỏi ướt người: sát khí chỗ nào cũng có!

Mới đó mà chớp mắt, tình thế đã thay đổi, sáu người chật vật chống đỡ, muốn nhanh nhanh được thay thế, lui ra ngoài. Kiếm chiêu bậc này không phải là kiếm chiêu bình thường, là kiếm chiêu chưa từng thấy bao giờ, thậm chí là mới nghe nói lần đầu.

Nếu riêng chỉ là kiếm chiêu thần diệu nếu như, còn dễ đối phó một ít; dù sao lấy bản thân cũng là cường giả Chí Tôn có kinh nghiệm phong phú, hơn nữa chính lấy thân thể cứng cỏi mà nói, bình thường dù là Thiên Huyền đi chăng nữa thì không chịu đứng im để cho hắn khảm, cũng không nhất định có thể chém vào gây tổn thương. . .

Nhưng trước mắt sử dụng kiếm là Mai tôn giả! Cái đau đầu thêm nữa là không những đối phương vừa là cao thủ lại vừa sử dụng thân binh lợi khí, đây chẳng phải là càng bi kịch!

Chí Tôn Thượng hạng dĩ nhiên có thực lực đáng kiêu ngạo . nhưng bảo kiếm đang cầm trong tay đối với kiếm của Mai tôn giả mà nói, so với đậu hủ không có gì khác biệt.

Đó là còn so sánh với bảo đao lợi kiếm thông thường, đối mặt với thần binh lợi khí như vậy, trăm triệu lần không thể dùng thân thể ngạng kháng ! Hơn nữa, còn có một bộ thần diệu quỷ dị kiếm pháp, càng làm cho người ta đầu đau muốn nứt, khó có thể ứng phó!

Tử Kinh Hồng thấy tình thế không ổn, quát: "Tiếp tục một tổ nữa lên!". Tiếu Vị Thành hét lớn một tiếng, đầu tàu gương mẫu suất lĩnh nhân mã của mình đánh tiếp! Lúc này đã thành mười hai người cùng

đánh Mai Tuyết Yên, thế nhưng mới từng bước ổn định đầu trận tuyến, không đến mức tức thì đại bại!

Chính là theo nhân số tăng nhiều, phạm vi chiến viên tự nhiên cũng càng ngày mở rộng. Đứng một bên, xem cuộc chiến, Tử Kinh Hồng trong lòng có cảm giác bất an ngày càng rõ rệt.

Đối mặt tổng cộng mười hai tên cao thủ đứng đầu đương thời hợp lực phóng ra, áp lực tất nhiên là cực kỳ khó khăn, gánh nặng gia tăng hơn gấp đôi, Mai Tuyết Yên cười lạnh một tiếng, không một chút vẻ sợ hãi, một dải kiếm quang giống như thu vũ - mưa thu - liên miên phô thiên cái địa phóng ra.

Tiếu Vị Thành bạo rống lên như sấm, tử chiến không lùi, nhưng do đầu tàu gương mẫu, hung hục xông lên, kiếm khí sắc bén xuy xuy ở trên người lão tạo thành hai cái lổ nhỏ, tuy rằng vào thịt không sâu, nhưng máu tươi cũng phụt ra.

Tiếu Vị Thành được coi là Chí Tôn Kim Thành Tam Châu vương. Trong số cao thủ của hai đại Thánh Địa ở đât có thực lực ít nhất Tiếu Vị Thành có thể đứng vào nhóm ba người đứng đầu. Thế nhưng vừa đánh một hồi liền bị thương!

Hơn nữa, lại là tình huống bên ta mười hai người hợp lực đối phó với đối phương chỉ có một người! Chiến tích như thế quả nhiên là kinh thế hãi tục!

Nhưng Tiếu Vị Thành bị thương, nhưng cũng là được trả giá. Vì là luân phiên va chạm nên lão lấy lực lượng một người đứng vững. Một chiêu này của Mai Tuyết Yên dùng đến hơn phân nửa thế công nên áp lực mà những người khác gánh vác tất nhiên là giảm đi.

Chỉ trong nháy mắt thoát khỏi chiêu thức áp chế thật lớn nguy cơ, mà những người vây quanh cũng bởi vậy rút từng bước nhỏ!

Khuôn mặt Mai Tuyết Yên vẫn điềm đạm, không đau khổ không vui mừng, đột nhiên phi thân lên, lựa thế chân khẽ điểm vào mũi kiếm của một Chí Tôn cao thủ bay lên không.

Bảo kiếm của vị Chí Tôn cao thủ kia bị điểm vào, đang muốn mượn cơ hội phát lực đả thương địch thủ, lại giật mình vì từ mũi kiếm truyền xuống một cự lực to lớn, khí thế giống như thiểm điện (tia chớp), cự lực này hoàn toàn không thể chế ngự.

"Oanh" một tiếng nổ, thân kiếm xuyên qua cánh tay, đâm vào bát kinh mạch, xuyên qua trái tim!

"Oa!" Hắn chỉ thấy trong lòng như bị đại chùy ngàn cân trùng điệp đánh một kích, trong nháy mắt sắc mặt trắng như tờ giấy, lảo đảo lui về phía sau. Lui thế chưa xong, còn phun ra một ngụm máu tươi, nhọc nhằn gục xuống mặt đất, chiến lực hoàn toàn biến mất!

Tử Kinh Hồng lướt thân một cái, nắm tên cao thủ bị thương kia, nhanh chóng lui trở về, lại nhìn giữa sân thì tình thế sống lại biến đổi lớn.

Mai Tuyết Yên đạp kiếm áp chế lien tiếp, thả người dựng lên, trường kiếm tung hoành tứ phía, đột nhiên kiếm ý vừa rồi tựa như cuối thu biến thành đìu hiu của ngày đông giá rét! Từ một khắc còn là Thu phong đìu hiu, giờ khắc này cũng thành đông hàn ngưng đọng!

Gió rét căm căm chợt nổi lên, mưa tuyết rơi phiêu phiêu kéo dài cả ngàn dặm, trường kiếm như tuyết như sương, cũng phiêu phiêu rơi, hàn phong giống như quỷ khóc thần gào vang lên! Đúng là kiếm lộ tiếp tục biến chiêu. . .

Tiếu Vị Thành trợn mắt rống to, cái búi tóc hoa râm bây giờ đã rối tung bật ra, trên người nhiều điểm máu tươi. Thế công của lão mạnh nhất, nhưng thân mình cũng là bị thương nhiều nhất. . . Bộ kiếm pháp mà Mai Tuyết Yên đang thi triển là đến từ Quân Mạc Tà.

Trong mấy ngày này, Quân Mạc Tà đem một bộ kiếm pháp là sở học của chính mình từ kiếp trước truyền thụ cho nàng; chính một bộ kiếm pháp: sát phạt sắc bén, biến hóa muôn vàn, lại phong phú, quả nhiên là phiền phức vô cùng!

Ngay cả là kiếp trước Mạc Quân Tà ngẫu nhiên học được bộ thần diệu kiếm pháp này cũng phải dùng tới ba tháng thời gian để luyện tập mới thành.

Không ngờ, Mai Tuyết Yên thiên tư cực kỳ cao, trước sau lại dùng không đến mười ngày thời gian, đã đem toàn bộ bộ kiếm pháp này thuộc tới chín phần!

Điều này làm cho Quân Mạc Tà há to miệng, gần như sai khớp! Ta kháo, nha đầu kia so với ta kiếp trước chỉ số thông minh còn cao hơn. . .

Bộ kiếm pháp này, ẩn hàm quá trình biến đổi của bốn mùa dung nhập vào; đem xuân hạ thu đông bốn mùa biến ảo, như là mưa xuân thuận hoà, nắng hè chói chang, thu phong đìu hiu, tuyết đông giá băng, biến hóa vô cùng tích nhập trong đó, có tên là "Tứ Quý Tuyệt Sát Kiếm" !

Nói là một bộ kiếm pháp, trên thực tế mỗi một biến hóa đều bao hàm mấy bộ biến chiêu khác. . . Thiên tư Mai Tuyết Yên tuy hơn người, chỉ luyện tập trong một thời gian ngắn ngủi, tự nhiên chưa thể thuần thục, giờ phút này lại có thể bức Tử Kinh Hồng đưa ra chiến pháp như thế này, trái lại chính mình cũng muốn chờ Quân Mạc Tà, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, dứt khoát mượn những người này luyện tập! Không nghĩ tới hiệu quả thần kỳ như thế!

Cho nên Mai Tuyết Yên đem kiếm pháp thi triển từ đầu tới cuối, phát hiện ra kiếm pháp thần diệu, cực kỳ uy lực, nhưng không ngờ lại khủng bố như thế!

Lúc trước Mai Tuyết Yên tuy rằng lường trước kiếm pháp này phi phàm, nhưng cũng tuyệt đối không nghĩ tới, bộ kiếm pháp này lại sắc bén quỷ dị, mình thi triển thế này vẫn chưa hết một phần tư uy lực!

Bộ Tứ Quý Tuyệt Sát Kiếm này, nếu chỉ là lấy lực sát thương mà nói tự nhiên là kém Thiên Phạt Thiên Kiếm, nhưng nếu luận đến kiếm chiêu linh hoạt, tinh tế, chu đáo, hơn xa Thiên Phạt Phạt Thiên Kiếm!

Nhất là, lấy các loại tâm ý bất đồng thúc dục kiếm ý, mỗi thi triển làm địch nhân không thể hiểu hết được!

Mai Tuyết Yên rõ ràng phát hiện, lúc mình sử dụng bộ kiếm pháp kia đối địch, theo kiếm ý diễn biến, mơ hồ tâm tình thần dị có đột phá! Thu hoạch ngoài ý muốn này làm cho nàng trong lòng mừng rỡ!

Chỉ trong thời gian ngắn tới nay, nàng phục dùng thần đan của Quân Mạc Tà, công lực đột nhiên tăng mạnh, tốc độ luyện công cũng hơn xa trước kia.

Nhưng thân là võ đạo đại hành gia, Mai Tuyết Yên trong vui sướng khi thực lực tăng tiến nhanh chóng, đồng thời cũng vì thế mà âm thầm lo lắng, nếu là một mặt theo đuổi công lực tinh tiến, mà xem nhẹ tâm cảnh, ngược lại có chút nguy hiểm.

Phải biết rằng, tiến cảnh huyền công, cần tương đương với tâm tình mới có thể bổ trợ cho nhau, nếu là chỉ có công lực tiến bộ mà tâm tình không thể tăng lên, như vậy, giống như là ôm thùng thuốc nổ, vào thời khắc đột phá, bất cứ lúc nào sẽ bị tâm ma xâm lấn, tẩu hỏa nhập ma!

Đây đúng là chỗ trọng yếu của việc tu luyện tâm tình! Hiện giờ ngoài ý muốn đạt được bộ thần dị kiếm pháp này, thuận tiện bù lại việc tâm cảnh thiếu sót!

Quân Mạc Tà kiếp trước tuy rằng cũng học xong bộ kiếm pháp kia, nhưng hắn chính là một đời vua sát thủ, xưa nay ra tay chỉ theo tiêu chí : truy đuổi - nhanh chóng - chính xác, tự nhiên sử dụng rất ít những kiếm chiêu phiền phức, căn bản lại không có cơ hội lấy bộ kiếm pháp kia đối phó với địch. . .

Cho nên ở điểm này, không bằng Mai Tuyết Yên cảm ngộ được hết từng chiêu kiếm từng biến hóa của bộ kiếm pháp này.

Giờ phút này Mai Tuyết Yên đúng là càng đánh càng cảm thấy vui sướng, áp lực bốn phía nặng như núinhưng đối với nàng đều là động lức dẫn đường khiến cho mình đột phá, nàng thậm chí còn muốn cùng Tử Kinh Hồng xa luân chiến như vậy một hồi thật lâu nữa, để cho mình có thể hiểu thêm được. . .

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 215: Tàn Ngược

Nếu như là Tử Kinh Hồng biết chính mình vắt óc mới nghĩ ra được cái tự nhận là "Không sơ hở tý nào, ổn thỏa nhất hữu hiệu nhất" rốt cục lai thành ra dịp đề cao thực lực đối thủ , thật không biết sẽ buồn bực tới trình độ nào.

Mà Mai Tuyết Yên hiện tại không yên lòng duy nhất chính là: Quân Mạc Tà dẫn dụ Câu Bất Hoàn ghê tởm đi thì đã làm gì rồi?

Mai Tuyết Yên bên này chiến ý sục sôi ngất trời, nhưng Quân Mạc Tà bên kia đã kêt thúc trận chiến rồi.

Câu Bất Hoàn nhiều nhất cũng chỉ là thực lực Chí Tôn, lấy thực lực trước mắt của Quân đại thiếu gia, hắn làm sao cần phải bỏ đi!

Bên kia, Quân Mạc Tà mặt lạnh đem trường kiếm đặt trên cổ Câu Bất Hoàn, lạnh lùng nhìn vị Chí Tôn cao thủ nhếch nhác mà quát: "Mau quỳ xuống! Đồ hỗn xược này!"

Câu Bất Hoàn hai mắt giận dữ, phun ra một ngụm nước bọt "Ngươi mới là đồ hỗn xược. Muốn giết cứ giết, bắt ta quỳ trước ngươi? Ngươi nằm mơ!"

"Người cứng đầu nhỉ! Ta muốn ngươi quỳ!" Quân Mạc Tà cười tàn khốc bịch bịch đạp hai cước. Câu Bất Hoàn hét thảm một tiếng, hai đầu gối bị Quân Mạc Tà đá dập nát, lập tức hai chân quỵ xuống đất, đau đến mức hai mắt trắng dã mất hết chiến ý, muốn hôn mê bất tỉnh.

Quân Mạc Tà lập tức vận chuyển một đạo tinh lực khống chế đầu óc hắn tỉnh táo, không cho hắn ngất đi. Để hắn phải nhận lấy cái đau đớn vô cùng thống khổ muốn bất tỉnh cũng không được

Lúc trước hai người một đuổi một chạy đến đây. Dưới thủ đoạn biến hóa vô cùng của Quân đại thiếu gia, trong chốc lát Câu Bất Hoàn đã rơi sâu vào trong hố đất, bị tảng băng tuyết lớn bao trùm. Một lúc bị băng lạnh làm đông cứng người, một lúc lại bị lửa thiêu nóng rực, cả người khó chịu .... khổ đến mức không thể tả. Quân Mạc Tà không tốn chút sức lực nào, dễ dàng nắm đầu của tên ô quy này lôi lên

"Câu Bất Hoàn, ngươi rất thích ăn thịt người phải không?"

Đây chính là chỗ khúc mắc trong lòng Quân Mạc Tà! Con mẹ nó chứ, con chó đẻ này lại muốn ăn thịt tiểu Tuyết Yên của ta, thật sự là gan chó quá lớn mà... Nếu ta không hành hạ tới chết thằng khốn này, làm sao mà hả giận trong lòng được! Câu nói kia của Câu Bất Hoàn đã làm trong đầu Quân Mạc Tà tràn ngập ý tưởng hành hạ hắn tới chết mới thôi!

Lúc này, Quân Mạc Tà đã quyết định: Thằng khốn này, không chỉ giết đơn giản mà thôi! Phải hành hạ hắn tới chết! Hắn phải chết thật thảm!

"Đúng vậy thì sao? Quân Mạc Tà, lão tử nói cho ngươi biết, không những lão tử muốn ăn thịt của ngươi, ta còn muốn ăn cả thịt người thân của ngươi, ngươi chờ lão tử đi, lão tử còn muốn ăn thịt cà nhà Quân gia của ngươi!"

Câu Bất Hoàn lúc này đau đến mức trên mặt hiện lên một mảng vàng như nghệ, mồ hôi rơi xuống đầm đìa, nhưng vẫn là chống chế cũng không rên rỉ một tiếng. Huyền lực uyên thâm của hắn đã bị Quân Mạc Tà chế trụ, ngay cả tự bạo cũng không thể. Hắn cũng sớm đã bị Quân Mạc Tà đánh cho mất nửa hàm răng, tuy không làm hắn đau nhức, không ảnh hưởng đến nói chuyện nhưng muốn cắn lưỡi tự sát vốn là điều không thể …Xem hắn muốn nói láo như thế nào?

"Xương cốt thực cứng rắn, không hổ là phong thái Chí Tôn cường giả, ta dạy ngươi viết cái chữ phục như thế nào a!" Quân Mạc Tà khen ngợi một câu, đột nhiên khẽ vươn tay, xuy một tiếng trảo phá quần áo Câu Bất Hoàn, lộ ra trước ngực phía sau lưng một mảng lớn da thịt, chậm rãi nói

"Câu Bất Hoàn, ta cả đời này, cũng chỉ có hai người để cho ta hận thấu xương, không giết không được! Người thứ nhất, là Phong Tuyết Ngân Thành Tiêu Hàn, ngươi hiện tại hẳn là thực may mắn, bởi vì ngươi đúng là người thứ hai kia"

"Sai lầm của ngươi không phải ăn thịt người! Mà là ngươi lại muốn ăn thit lão bà của ta ! Lại còn ở trước mặt nhiều người như vậy vẫn lấy làm dương dương tự đắc. Bị ta chế phục mà còn không biết ăn năn, vẫn còn dám nói với ta là muốn ăn Quân gia cả nhà ta. . ."

"Ta đây nếu không hầu hạ ngươi cho tốt . . . thì chẳng phải là có lỗi với ngươi?" Quân Mạc Tà lạnh lùng cười cười

"Không chỉ nói ngươi là người của Mộng Huyễn Huyết Hải, vốn là cừu địch của nhà ta . . . Coi như ngươi là con ông trời thì ta cũng muốn cho ngươi thống khổ cực điểm tói khi chết ! Ngươi yên tâm; ta tuyệt sẽ không một đao giết ngươi, ngươi còn có một chút sinh mệnh để hưởng thụ! Mặc dù bản thân ta là kẻ cứng đầu, nhưng ta tuyệt không thích người khác tỏ ra cứng rắn với ta. Nếu ta không thể để cho ngươi chính mồm hướng ta cầu xin tha thứ, ta đây liền từ nay không gọi Quân Mạc Tà!"

"Câu Bất Hoàn ta hôm nay bị tiểu tử ngươi giăng bẫy, không lời nào để nói. Tiểu tử ngươi giết ta tất nhiên là dễ dàng, nhưng muốn bổn đại gia cầu xin tha thứ . . . Quân Mạc Tà, ngươi nghĩ lầm rồi, có bản lãnh gì cứ việc sử dụng ra, bổn đại gia dù có nhăn mặt không còn là hảo hán nữa!" Câu Bất Hoàn cố nén chỗ đầu gối đau tận xương cốt mà rít lên trong kẽ răng.

"Hảo hán! Cũng muốn nhìn hảo hán như ngươi có thể cứng rắn đến lúc nào!" Quân Mạc Tà bàn tay xoè ra, chà chà vài cái ở trên người hắn tìm mấy miệng vết thương ở trước ngực lẫn sau lưng.

Câu Bất Hoàn run rẩy nhe răng cười “ Quân Mạc Tà thủ đoạn của ngươi chỉ có vậy thôi sao ? Không ngại nói cho ngươi biết thủ đoạn của ngươi chính là còn kém lắm! Lão tử khong chỉ thích ăn thịt mỹ nhân và thiếu niên mà cho dù là thịt của mấy lão già ta cũng không cự tuyệt! Nếu là bổn đại gia lần này không chết, ta sẽ đem toàn bộ Quân gia nhốt vào nuôi như nuôi heo cứ một ngày làm thịt một tên ..."

"Cho tắm rửa sạch sẽ rồi nhắm rượu. Ha ha ha…Nghe nói Quân Chiến Thiên cả đời chinh chiến, thịt của lão rắn chắc lắm nhỉ…Sẽ rất hợp với khẩu vị của ta đó…Ân, nghe nói tiểu tử ngươi rất háo sắc. Nhân tình Quản Thanh Hàn của ngươi có thân hình tương đối đẹp,Quân Mạc Tà Ta sẽ lưu ý trông nom nàng thật tốt, ta sẽ ăn nàng từng chút để đến cuối cùng nàng vẫn không chết. . . gọi là chậm rãi nghe nàng rên rỉ. . . Ha ha ha. . ."

Câu Bất Hoàn tựa hồ có chút biến thái thè cái lưỡi đỏ như máu ra, trong mắt tràn đầy vẻ nanh ác, ánh mắt khiêu khích nhìn Quân Mạc Tà, cả ngườ ngập tràn khoái ý tàn bạo

” Nghe nói ngươi còn có Độc Cô Tiểu Nghệ phải không? Nha đầu nhỏ như vậy lão tử khẳng định là thịt thơm lắm đây. Ha ha ngươi trong phòng còn có một tiểu tỳ hầu gái phải không? Tên là gì? Mặc kệ lão tử quyết không bỏ qua đầu tiên là ăn tim sau đó là đến gan… Tiếp đó từng cái từng cái một ...” Nói tới đây chợt có một tiếng kêu thảm thiết.

” Ngươi không có cơ hội này đâu, bởi vì sinh mệnh của ngươi đang nằm trong tay ta, cũng chính vì những lời ngươi nói mà ta buộc ngươi phải chết! Bây giờ ta sẽ thực hiện lời ta đã nói lúc đầu khiến cho ngươi trở thành một người biến dạng từ đầu đến chân cứ chờ đó” Quân Mạc Tà lãnh khốc nói xong, mặt mày thể hiện vẻ gian xảo trong tay cầm lấy nắm

muối trắng nhè nhẹ xoa vào vết thương trên người Câu Bất Hoàn không chút lãng phí.

Câu Bất Hoàn hét lên thảm thiết, âm thanh thật là thê lương, cả người không ngừng run rẩy, Quân Mạc Tà vẻ mặt hờ hững không lộ ra một chút cảm xúc nào đứng cạnh hắn không ngừng rắc muối thản nhiên nói:” THoải mái sao? Câu Bất Hoàn, đây mới là món khai vị thôi!”

Câu Bất Hoàn kêu to, nhưng vẫn là đau đớn cười nói ” Thoải mái … rất là thoải mái, Quân Mạc Tà, ngươi có khí phách đó! Biện pháp này không sai…Nếu có một ngày ta bắt được đám người Quân Giata nhất định xát muối trước khi gắp thịt uống rượu. Ngươi ***. . . Ngươi là súc sinh!"

"Thật sự là hảo hán! Thức ăn ngon lần lượt có!” Quân Mạc Tà lắc đầu, liền lấy ra một nắm ớt, cẩn thận sát đều đều vào vết thương của hắn, nhỏ nhẹ nói:”Câu Bất Hoàn, hiện tại cảm giác có phải ngày càng sảng khoái không?”

Câu Bất Hoàn thân mình một trận cứng ngắc, phát tiết sự thống khổ trong từ trong tim, rồi từng trậncực điểm đau đớn thống khổ nín nhịn hoàn toàn kêu không ra tiếng,toàn thân xuất hiện vằn vện đầy gân xanh, hai tròng mắt trợn to gần như lòi ra ngoài, sau đó lại từ từ thu nhỏ lại … Tuy rằng nghe được Quân Mạc Tà nói những lại không có khả năng trả lời, miêng cứ thế há hốc, đau đớn đến cả người đều rút gân…

“Quả nhiên là cứng đầu cứng cổ a! Cư nhiên vẫn còn nhin được! Chí tôn cao thủ quả nhiên nhẫn nại hơn người thường! Chỉ có vài món thì đơn điệu quá để ta giúp ngươi làm bát canh ngon uống cho ngọt giọng!" Quân Mạc Tà cười cười, tiện tay vung lên chụp, một mảng tuyết lớn lọt vào trong tay hắn. Quân Mạc Tà ngầm vận huyền công chỉ một thoáng biến tuyết trắng thành một cái chén lớn , lại chà chà hai nắm ớt ở trong chén rồi lại bỏ nắm tuyết lớn trộn lẫn với nhau

Sau đó hắn một tay bưng lên, không bao lâu nước bên trong chén sôi bốc khói. Nhưng làm cho người ta ngac nhiên chính là cái bát làm bằng

tuyết không hề có dấu hiệu bị hoà tan… Nước ớt nóng sôi trào lên, Quân Mạc Tà đột nhiên một bàn tay vặn chặt mũi, tay kia thì nhẹ nhàng đem bát nước ớt nóng đổ toàn bộ đổ vào trong bụng Câu Bất Hoàn.

"Ngao nhất nhất ô nhất nhất" Câu Bất Hoàn kêu to một tiếng kỳ quái, chỉ cảm thấy trong bụng có một ngọn lửa lớn thiêu đốt, chỉ một thoáng là thực sự lục phủ ngũ tạng đều bị đốt mà không khỏi thê thảm quát: "Quân Mạc Tà. . . ngươi giết ta đi …mau giết ta đi”

" Ngươi vãn không phục?” Quân Mạc Tà khoanh tay đứng trước mặt hắn” Câu Bất Hoàn, ngươi cũng coi như là kiên cường, chỉ cần ngươi nói một tiếng phục, lại quỳ xuống hướng ta dập đầu 3 cái, ta lập tức giết ngươi1 Không để ngươi bị thống khổ nữa"

"Ngươi. . . Hưu. . . Muốn. . . Ta. . . Làm. . . Ngươi. . ." Câu Bất Hoàn khoé mắt như muốn rách ra, lại vẫn không nói từ nào.

”Tốt lắm thật là kiên cường, xem ra không vào bữa ăn chính không được rồi” Quân Mạc Tà thân mình nhoáng lên một cái đột nhiên biến mất. Lúc chợt xuất hiên trong tay đã có năm sáu con chuột núi, tay kia cũng có bảy tám con độc xà bộ dạng uể oải rõ ràng đều đang ngủ đông, lại bị Quân Mạc Tà đào lên.

Quân Mạc Tà thản nhiên nhìn Câu Bất Hoàn liếc mắt một cái, cười cười nói: "Câu Bất Hoàn, ngươi hiện tại cầu xin tha thứ vẫn còn kịp đó!” Nếu không liền chiêu đãi ngươi dùng bữa ăn chính! Chỉ sợ ngươi hối tiếc không kịp!"

"Hừ!" Câu Bất Hoàn cắn răng lại quay đầu đi.

"Anh hùng! Hi vọng ngươi có thể anh hùng đến cùng! Ta xem ngươi, ngàn vạn lần đừng để ta thất vọng!" Quân Mạc Tà đem rắn cùng chuột quăng dưới đất. Hắn dùng huyền khí khống chế làm rắn cùng chuột đều không dám động, ngoan ngoãn ngóc cổ lên; sau đó Quân Mạc Tà đã đem hai ống quần Câu Bất Hoàn thít lại; tiện tay từ bên hông lấy năm sáu con

chuột thả vào trong ống quần Câu Bất Hoàn cho xột xoạt chạy tán loạn. . .

Câu Bất Hoàn kêu lên thảm thiết, cảm nhận được con chuột ở trên người mình áp sát da thịt bò qua bò lại mà sởn tóc gáy; trong mắt rốt cục lộ ra thần sắc sợ hãi . . . Đột nhiên, lão hét thảm một tiếng, cả người đều run run. Thì ra con chuột đã phát hiện chỗ huyết nhục vỡ vụn, hài lòng leo đi lên đánh chén.

Một kẻ ăn thịt người , vậy mà trở thành bữa ăn của con chuột,,,,

"Các cụ thường nói, rắn ăn chuột nửa năm, chuột ăn rắn nửa năm. Mùa đông chuột núi là khắc tinh của rắn, ngươi nói xem trên người ngươi có cái gì giống với rắn đây? Vạn nhất thực sự như vậy thì phải cẩn thận!" Quân Mạc Tà nói ung dung.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 216: Đồng Quy Chiến Pháp

Quyển 4: Phong Tuyết Ngân Thành

Chương 216: Đồng Quy Chiến Pháp

Tác giả: Phong Lăng Thiên Hạ

Câu Bất Hoàn bị lũ chuột làm cho đau đến hồn phi phách tán. Lão tuy rằng tàn nhẫn, tuy rằng ham ăn thịt người, nhưng hiện tại bản thân đang bị lũ chuột ăn thịt…Đây là điều không thể chịu nổi…

Lại nghe Quân Mạc Tà lúc này không nói nhiều, từ trong thắt lưng quả nhiên đã có con chuột nhảy lên, dấu hiệu này quả nhiên không ổn, sắc mặt đại biến. Chính trong giờ phút này trong thâm tâm lão không còn chiến ý,trong tâm thức có ý muốn cầu xin tha thứ nhưng hoàn toàn không có khả năng nói ra.

“Tất cả mọi người là nam nhân, ta đây chắc chắn sẽ không ngồi xem. Ta lập tức thả rắn vào cắn chết con chuột, cứu tiểu JJ nhỏ kia …Câu Bất Hoàn ta cứu ngươi rất nhiều lần hẳn là ngươi đang rất cảm kích ta"

"Mấy con rắn của ta còn đang ngủ đông ngươi nguyện ý sưởi ấm cho chúng chứ? Nghe nói rắn thích đào hang lắm, ở gần mông ngươi chẳng những ấm áp lại còn có hang để chui vào lại còn có cái để ăn để uống thật là tiện nghi đầy đủ, tính kỹ thật là hoàn hảo nha"

Quân Mạc Tà làm bộ tháo dây lưng quần, trước sau đem mấy con rắn giơ lên trước mặt lão. Con rắn lắc lư cái đầu tam giác cái lưỡi chẻ đôi

liên tục thè ra thụt vào .

Câu Bất Hoàn cả người run rẩyt, chợt đột nhiên phọt một tiếng, mùi hôi thối bốc lên, cứt đái dầm dề, trước sau đồng thời phun ra; đột nhiên lão kêu gào khóc thét lên, liều mạng lắc đầu "Không không không không không"

Lão nhìn thấy ánh mắt Quân Mạc Tà giống như là nhìn thấy nhất ác ma, một ánh mắt mãi mãi là của đao phủ giết người, đã muốn tràn đầy sợ hãi! Tự đáy lòng sợ hãi!

"Cái gì? Nói rõ!" Quân Mạc Tà nghiêng cái lỗ tai.

"Không ..!" Không. . . Cần. . . Van cầu ngươi. . . Giết ta đi. . ." Câu Bất Hoàn gắt gao khép chặt chân, không ngừng kêu thảm thiết, đã là sợ hãi được tột đỉnh. . .

"Ta đối với thái độ hiện tại của ngươi, chính là rất không hài lòng." Quân Mạc Tà nhíu mày "Mới vừa nói qua, ngươi phải quì xuống lạy, phục lạy cầu ta, ta sẽ xem xét tha cho ngươi, ngươi ngay cả đầu còn không có cúi đầu, làm người phải học sự thành khẩn"

Câu Bất Hoàn kêu thảm, cơ mặt vặn vẹo lên, đột nhiên điên cuồng cúi xuống, bang bang phục lạy, nước mắt tung hoành: "Van cầu ngươi, ngươi cho ta phục lạy. . . Ngươi đại nhân có đại lượng, ngươi liền giết ta đi! Giết ta a a a. . ."

"Âm thanh hơi nhỏ, ta không nghe thấy. Đồ rác rưởi này!" Quân Mạc Tà cau mày, vẻ mặt không hài lòng, thản nhiên cười nói "Ngươi ngay cả cầu xin tha thứ cũng chưa đủ lực sao?"

"Ta là đồ cặn bã mà, cầu ngươi! Cầu ngươi giết ta!" Câu Bất Hoàn không ngừng phục lạy, kêu thảm, liều mạng hô toáng.

Lão đã rõ ràng cảm giác được, thật sự có mấy con chuột đã tại hướng giữa háng bò tới, đã muốn thực tiếp cận nơi đó. . . Cảm giác bị hành hạ

phải chết ở miệng con chuột, làm cho Câu Bất Hoàn trực tiếp bị dọa điên rồi, càng khỏi nói tùy thời đều cũng thành một nam nhân không hoàn chỉnh.

"Nhớ kỹ! Nếu là lại có kiếp sau! Ngàn vạn lần chớ ở trước mặt ta giả bộ làm con người cứng đầu, ta thực sự chán ghét! Ngươi như vậy không thích dùng bữa ăn chính, liền chấm dứt thịnh yến này đi!" Quân Mạc Tà ôn nhu cười cười, xuyên qua lớp vải quần đem mấy cái con chuột toàn bộ đâm chết. Tiếp theo, Viêm Hoàng Huyết cắm vào ngực Câu Bất Hoàn

Câu Bất Hoàn toàn thân chấn động, trên mặt thế nhưng toát ra thần sắc yên tâm , ánh mắt gắt gao nhìn Quân Mạc Tà không có oán hận không có cảm kích, chỉ là đơn thuần nhìn lên, tựa hồ cần vĩnh viễn nhớ kỹ khuôn mặt này . . . Không biết là nhớ kỹ để sau này không nên trêu chọc, hay là nhớ kỹ để kiếp sau đến báo thù .....

Quân Mạc Tà rút kiếm ra, thân kiếm mát rượi. Nhìn thấy thân kiếm Quân Mạc Tà âm thầm hỏi: "Tàn khốc sao?" Thần kiếm không nói, Quang Hoa lưu chuyển

"Đây là giang hồ!" Quân Mạc Tà nhìn xác Câu Bất Hoàn lạnh nhạt nói "Kỳ thật ngươi nha, trên thế giới này, căn bản không có cái gọi là con người rắn rỏi . Người thấy chết không sờn thì rất nhiều, nhưng hình phạt làm cho người ta sống không bằng chết. . . Lại càng nhiều hơn! Đối mặt địch nhân, đánh không lại mà lúc không thể trốn thoát thì tốt nhất là trước tiên tự xử chính mình. Đây là ta chân thành khuyên bảo đối với ngươi kiếp sau!"

"Còn nữa . . . Một kẻ ăn thịt người thì chết đi như vậy đi vẫn là rất tiện nghi cho ngươi. Nhưng mà ta đã mềm lòng. Ta vốn định chặt đứt ngũ chi của ngươi , sẽ giúp ngươi chữa thương cầm máu, cho ngươi thành một người từ đầu đến đuôi thành vô dụng, để ngươi sống một đoạn thời gian thành người thực vật. . . Chính là ngươi ăn thịt của mình." Quân Mạc Tà xoay người mà đi.

"Thời gian trôi qua không ít, lúc này Tuyết Yên hẳn là đem kiếm kia pháp rèn luyện chứ?" Hắn yên lặng thầm nghĩ.

Mai Tuyết Yên bên chiến trường này đã liên tục thay đổi vài nhóm đối thủ, tình hình chiến đấu càng ngày càng hung hiểm, cơ hồ tất cả mọi người dần dần dễ kích động. Mắt thấy đồng đội cả đám bị thương trên người đầy máu, mà địch nhân lại thủy chung lông tóc chưa tổn hại. Loại tình huống này thì có mấy ai không nóng nảy, không lo lắng?

Hơn nữa, xa luân chiến tựa hồ đối với Mai Tuyết Yên căn bản sẽ không có bất cứ hiệu quả nào. Nàng luôn luôn không nóng không vội. Xa thì đánh xa, gần có chọi gần, khí tức thong dong; một thanh trường kiếm mưa gió không lọt. Bất kì lúc nào đều phải đối mặt mười hai người chặt chẽ vây công, nhưng nàng lại có thể trước sau lúc công lúc thủ, không chút nào lộ vẻ mệt mỏi.

Hơn nữa thấy bên mình một khi có người hơi lộ sơ hở, lập tức sẽ nhận ngay công kích sắc bén chí mạng! Thời gian tiếp tục kéo dài làm bị thương đã gần đến mười người. Đáng sợ hơn, kiếm pháp kia của nàng quỷ dị với uy lực dường như là càng lúc càng lớn . . . Tử Kinh Hồng cau mày, càng ngày càng là cảm thấy được không thích hợp

Lão mắt thấy Mai Tuyết Yên hết lần này đến lần khác dùng bộ kiếm pháp kia. Xuân dịu dàng, hạ cuồng nhiệt, thu đìu hiu, đông thê lãnh . . . Một lần lại một lần, đúng là một chút cũng chưa từng thay đổi chiêu cơ bản . . .

"Nàng lại lấy nhóm của ta để luyện kiếm!" Tử Kinh Hồng rốt cục hiểu được, chỉ một thoáng liền tức giận râu tóc đều dựng lên! Khuôn mặt nhất thời từ trắng chuyển hồng, tiếp theo chuyển sang màu đỏ tía; nhưng thật ra có thể không ngượng mà châm chước gọi là màu tím!

Chính mình tự cho là bố trí được , nhưng như thế nào cũng không nghĩ ra trái lại bị đối phương lấy ra làm chỗ luyện . . . Xem ra, nếu muốn giết chết Mai Tuyết Yên mà không trả giá tương đối cao thì tuyệt đối

không xong! Tử Kinh Hồng khẽ cắn răng, đột nhiên trợn mắt hét lớn "Mọi người Huyết Hải, đồng quy chiến pháp!"

Những lời này giống như sấm sét từ thiên cung làm ngay cả Sở Khấp Hồn ở xa xa đang xem cuộc chiến cũng cảm nhận được sát ý trong đó làm kẻ khác rùng mình!

Giờ phút này các cao thủ Mộng Huyễn Huyết Hải còn đang quần chiến cùng kêu lên đáp ứng. Mỗi người sắc mặt nhanh chóng chuyển sang vẻ căm uất đồng thời nhào lộn ra ngoài chỉ để lại ba người.

Mà ba người này điên cuồng hét lên một tiếng, kiếm chiêu sắc bén, hoàn toàn bất ngờ tự thân điên cuồng công kích, đồng thời thân thể cũng tựa hồ được bơm, chậm rãi lớn dần. . .

"Hết thảy công việc chưa xong hoàn toàn giao cho các ngươi! Lão phu đi trước một bước! Các vị huynh đệ kiếp sau tái kiến!"

Xa xa có một tiếng bạo rống, một vị Chí Tôn cao thủ dẫn đầu tung người lên giữa không trung, trường kiếm hóa thành một tia chớp chói mắt tiếp theo hình thành một cột sáng tròn xoe. Toàn thân hàn mang lóe ra, chớp tím nhanh chóng cuồn cuộn hướng về Mai Tuyết Yên đánh tới. Kiếm người kết hợp chỉ tiến không lui!

Mọi người có thể thấy rõ ràng, ở trong một kích này thân thể vị Chí Tôn cao thủ kia trong lúc di động trên không trung thì cả người đột nhiên bành trướng lên! Tự bạo!

Đây cũng không phải là một chiêu đơn thuần kiếm người hợp nhất, mà là dung hợp sinh mệnh Chí Tôn cường giả và toàn bộ lực lượng linh hồn! Dùng tòan bộ sinh mệnh trước hết giết chính mình sau đó giết địch nhân ! Nhất kích đồng quy vu tận! Đồng quy vu tận kinh khủng nhất !

Mai Tuyết Yên là người có kinh nghiệm tới cỡ nào nên phát hiện ngay nguy cơ lớn. Nàng không dám sơ suất, kêu to một tiếng rồi sóng

khí từ trường kiếm cuồn cuộn tuôn ra. Kiếm khí nháy mắt tăng vọt thanh thế vô cùng.

Nhưng vị cao thủ Mộng Huyễn Huyết Hải gần nàng nhất bất chấp chuẩn bị tự bạo của mình vẫn chưa hoàn thành, đột nhiên lấy hết sức cả người bay tới. Trường kiếm mãnh liệt chém ra "ầm" một tiếng vang thật lớn, trường kiếm không nghi ngờ gì đã gãy rời. Nhưng lão trong nháy mắt này lại tự triển khai chưởng pháp kĩ cang nhất, tỉ mỉ nhất, hoàn toàn không thèm để ý đến mạng mà nghênh đón kiếm quang đánh tới.

Phốc phốc phốc . . . kiếm của Mai Tuyết Yên trong nháy mắt liên tiếp xuất ba mươi ba chiêu xuyên vào thân thể lão từ trước ngực đến phía sau lưng. Nhưng lão vẫn cười thảm hung ác quăng thân thể của chính mình . . . theo quán tính áp sát tới gần nhất.

"Huyết Hải vô địch! Thánh Địa vĩnh hằng, !" Cùng lúc đó, hai người khác cũng làm ra lựa chọn giống nhau, dùng tánh mạng của mình bổ sung vào để bịt kín bất kì không gian nào ngăn chặn Mai Tuyết Yên có thể tránh né. Huyết nhục bay tán loạn, nhưng bọn họ cũng điên cuồng kêu to mà đánh tới!

Rồi sau đó liên tiếp kiếm quang chói mắt cũng theo người mà đến lóe ngay trước mặt ~! Hoàn toàn không chốn né tránh!

Mai Tuyết Yên giận dữ, trong giây lát đem trường kiếm trong tay dốc sức chém ra, kiếm quang cực kì lão luyện cấp tốc rung động "Ông" một tiếng. Trước người đột ngột xuất hiện một bức tường ánh sáng lóng lánh liền trời tiếp đất, chói lòa như muốn làm mù mắt!

Thiên Phạt Phạt Thiên Kiếm!

Hai đạo kiếm quang sáng chói như nhau chợt tiếp xúc!"Ầm! Ầm! Ầm!!"

Ba tiếng nổ mạnh kịch liệt , thân thể ba đại cao thủ đồng thời quay chung quanh Mai Tuyết Yên chợt hóa thành thịt băm đầy trời! Uy lực vụ

nổ mạnh làm một khối lớn mặt đất trong khu vực chừng hai mươi trượng bị bắn lên rồi nổ tung trên không trung.

Một tiếng kêu đau đớn, áo bào trắng Mai Tuyết Yên hoàn toàn nổi giận. Từ trong miệng phun ra tơ máu mà lảo đảo lui về phía sau, gương mặt xinh đẹp trắng bệch!

Một chiêu đồng quy vu tận đúng là làm cho Mai Tuyết Yên cũng là bị trọng thương!

Mai Tuyết Yên lúc này rốt cục hoàn toàn hiểu được!

Thực hiển nhiên, Mộng Huyễn Huyết Hải luyện bộ chiến pháp hiển nhiên đã có thời gian dài, nếu không quyết không đến mức phối hợp nhuần nhuyễn như thế!

Không có chuyện nếu như, Mộng Huyễn Huyết Hải luyện loại này đồng quy chiến pháp làm gì? Tất nhiên là chuẩn bị đối phó chính mình! Nguyên lai hơn một lần nếu Độn Thế Tiên Cung không ra tay thì Mộng Huyễn Huyết Hải cũng sẽ ra tay!

Mai Tuyết Yên thê lương tiếng rít một tiếng, trong lòng đau xót vô hạn

Khi đó, tam thánh nhất hung dù hãy còn chưa trở mặt với nhau, nhưng vốn bọn hắn nhất trí đều chuẩn bị muốn đối phó chính mình! Những người này đều là bằng hữu cho Đoạt Thiên chi chiến sao . . . Lương tâm ở chỗ nào! Đạo trời ở đâu!

Mai Tuyết Yên hiện tại rõ ràng tin Quân Mạc Tà : bất kể như thế nào, bọn họ đều là muốn đối phó Thiên Phạt sâm lâm, tuyệt đối không phải chuyện ngoài ý muốn! Thiên Phạt sâm lâm ở trong mắt Tam đại Thánh Địa thậm chí là so với người dị tộc còn đáng sợ hơn!

Mai Tuyết Yên thê lương rít lên, tiếng kêu phá tan hư không, trăm núi ngàn khe đồng thời đáp lại. Từ gần tới xa trầm bổng lan xa, sau đó lại từ

xa tới gần có tiếng sấm liên tục ầm ầm mà đến!

Tuyết đọng trên đỉnh núi bốn phía ào ào đổ xuống cuốn theo bao khối lớn núi đá! Mai Tuyết Yên vừa kêu oai, làm cho bốn phương tám hướng đồng thời đã xảy ra tuyết lở! Thậm chí, đất trời cũng theo đó biến sắc!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 217: Nỗi Oan Lớn Nhất.

Chủ tâm giết chóc trong mắt Mai Tuyết Yên đã đạt đến tình trạng điên cuồng! Nếu đã như vầy, ngươi bất nhân thì đừng trách ta bất nghĩa! Hãy để bản tôn giả hôm nay giết các ngươi một trận long trời lỡ đất! Tuyệt không có chuyện từ từ hạ thủ lưu tình, chẳng lẽ Thiên Phạt Thú Hoàng sẽ không giết người sao?

Tử Kinh Hồng sắc mặt không biến đổi chút nào, đối với động tĩnh chung quanh coi như không thấy, có tai như điếc, bàn tay nặng nề chém xuống mà gầm lớn: "Huyết Hải đồng quy, vì nghĩa quên thân, trước nay chưa có, lại giết!"

Lại là ba bóng người không thèm để ý tính mạng xông ra chia làm ba hướng ngăn chặn Mai Tuyết Yên.

Đồng thời, từ vòng ngoài lại có một bóng người thét lớn lao đến trên không trung. Ở trên cao bảy tám trượng, trường kiếm xoay tít như bánh xe liền hóa thành một tia chớp cực kì rực rỡ chói mắt!

Nếu thật sự phải liên tiếp chịu hai trận nổ mạnh như đã nói, cho dù là Mai Tuyết Yên có khả năng lên trời xuống đất thì thế nào cũng phải bị thương nặng! Đến lúc đó, những người còn lại đồng loạt xông lên. Trong mắt Tử Kinh Hồng và Tiếu Vị Thành lóe lên niềm vui trả thù tàn khốc. Mặc dù có phải trả giá khá lớn, nhưng rốt cục cũng có thể giết chết chủ nhân hiện tại của Thiên Phạt!

Đúng lúc này thì biến cố đột ngột phát sinh! Một sự thay đổi không thể tưởng tượng nổi, khó có thể hiểu rõ đột nhiên xuất hiện!

Giữa không trung đột nhiên lại có một đạo hào quang không gì sánh kịp xuất hiện, nó đột ngột lóe lên một trận! Chỉ chợt lướt qua! Giống như là một tia chớp ngắn tới cực điểm rồi sau đó lại tĩnh lặng!

Mọi người cũng không kịp phản ứng lại sau khi có chuyện xảy ra.

Vị cao thủ Chí Tôn giữa không trung đang tích công năng đột nhiên hét lớn một tiếng rồi giống như quả tạ rớt xuống. Đúng lúc rơi xuống thì hắn ngã vào trong đám người đang đứng yên tại vị trí của mình. Trên cổ của hắn có một lỗ thủng máu phun ra đến nhức mắt. Dĩ nhiên là có kẻ nhằm lúc hắn sắp bộc phát mà một kiếm giết chết tươi!

Kẻ giết người này quả thực đã nắm bắt thời cơ chính xác đến mức không thể tưởng tượng nổi. Bởi vì…

Vị cao thủ Chí Tôn kia giờ phút này công lực cũng đã tích góp đến cực điểm đang ở bên bờ sắp sửa bộc phát. Đột nhiên lại rớt xuống như vậy nên ngay khi rơi xuống thì hoàn toàn diện không khống chế được nưa. Lập tức "ầm" một tiếng nổ mạnh điếc tai!

Lúc trước đã nhắc tới, cao thủ cấp bậc Chí Tôn mà tự bạo há có thể là nhỏ sao? Mặc dù với tu vi kinh người của Mai Tuyết Yên thì cũng còn bị thương, huống chi những người ở dưới còn xa mới bằng Mai Tuyết Yên?

Hơn nữa sự việc xảy ra ngoài ý muốn nên tất cả mọi người không kịp chuẩn bị, một số gần như không hề chuẩn bị. Ai sẽ nghĩ tới chuyện cao thủ định đồng quy vu tận của phe mình lại tự bạo ngay tại chính giữa đội ngũ nhà? Ngay sau đó là bi kịch ! Hoàn toàn bi kịch !

Chuyện này giống như là phóng tên lửa, tên lửa thuận lợi bay lên không. Nhưng do hệ thống dẫn đường mất tác dụng mà sau đó liền rơi xuống thẳng đứng.

Ầm! Liên tiếp có tiếng kêu thảm thiết!

Cục diên trong nháy mắt này há có thể chỉ dùng một chữ loạn để hình dung? Đám thuộc hạ Chí Tôn Kim Thành của Tiếu Vị Thành còn đứng hơi xa nên cũng chỉ là bị chấn động một phen. Nhưng Tử Kinh Hồng thân có trách nhiệm bảo vệ lại đứng ở chỗ gần như là đứng mũi chịu sào nên lập tức đã bị chấn khí thổi bay ra ngoài. Đồng thời cùng lão bay lên không trung còn có bảy tám cao thủ khác của Mộng Huyễn Huyết Hải.

Cuối cùng ở giữa không trung vận hết Huyền khí hộ thân nên mới không có bị thương nặng, nhưng nội phủ những người này đều chịu chấn động! Khóe miệng tràn ra máu tươi. Vụ nổ mạnh này dù sao không bằng Mai Tuyết Yên vừa rồi phải nhận đòn bạo phát cùng lúc của ba đại cao thủ.

Nhưng thậm chí ngay cả ba đại cao thủ đang vây công Mai Tuyết Yên vào lúc này cũng chịu đựng quá mức mà chỉ trố mắt đứng nhìn. Chết tiệt! Chuyện gì đang xảy ra? Huyết Hải đồng quy cũng không thể biến hóa thế này được? ! Thân hình Mai Tuyết Yên xoay tròn nhanh như tia chớp đoạt mạng của ba người đang vây quanh.

"Là ai? Rốt cuộc là ai, đcm ngươi, lăn ra đây cho Lão Tử!" Sau khi Tử Kinh Hồng đứng dậy thì điều đầu tiện chính là không buồn để ý hình tượng mà chửi ầm lên! "***, ngươi là đồ thất đức? Núp ở sau lưng mà có bản lãnh làm ra ám toán đến bậc này!"

Giữa không trung có một người mơ hồ cười cợt với âm thanh hắc hắc nham hiểm rồi dường như rất nhẹ nhàng thốt ra một câu: "Có thể một chiêu mà hạ được nhiều cường giả Chí Tôn, Chí Tôn thượng hạng quả thực là sướng!"

Sau đó một bóng trắng mơ hồ như ẩn như hiện vèo một tiếng xẹt qua không trung hướng về bên phải vọt đi, nó chợt lóe rồi không thấy đâu nữa! Có vẻ là biến mất đằng sau một tảng đá lớn.

Đồng thời, trong tai Mai Tuyết Yên truyền đến giọng của Quân Mạc Tà âm thanh: "Lại đây!"

Mai Tuyết Yên ngầm hiểu liền nhanh chóng triển khai tuyệt thế khinh công, bóng trắng cấp tốc chợt lóe lên thừa dịp hỗn loạn cực điểm mà cũng xoẹt một cái hướng về tảng đá lớn bên phải lao đi.

Mà trùng hợp đúng lúc này, đám tuyết lở mà Mai Tuyết Yên vừa mới gây ra rốt cục cũng ầm ì từ bốn phía đỉnh núi trút xuống. Cục diện vốn đã hỗn loạn lại thêm vô số biến động!

"Truy theo!" Tử Kinh Hồng cùng Tiếu Vị Thành hầu như tức giận bầm gan tím ruột, hai người đều lướt mười trượng dẫn đầu toán đuổi theo, mặt mày đều phừng phừng như muốn sống ăn tươi người khác!

Vụ tự bạo vừa mới rồi mặc dù làm cho phe mình hao tổn không ít, nhưng về tử thương thì không tính là rất nghiêm trọng. Còn Mai tôn giả bị thương cũng là sự thật khỏi bàn cãi. Nếu không nhân cơ hội này giải quyết đối thủ mạnh, một khi người ta khôi phục lại thì hoàn toàn xong!

Giống như "Huyết Hải đồng quy" kỹ lưỡng đến chừng đó thì cũng chỉ có thể dùng cho kẻ hữu tâm ám toán người vô tâm. Nếu như đối phương có đề phòng thì đó thuần túy là chiến thuật trước hết làm tổn thất phe mình. Dù sao mỗi lần phát động thì ít nhất cũng phải tổn thất một người đã đạt đẳng cấp cao thủ Chí Tôn. Cho dù là Mộng Huyễn Huyết Hải vốn liếng hùng hậu thì đó cũng là tổn thất không chịu nổi!

Chết tiệt! Không phải vậy chớ? ! Sát thủ Chí Tôn ngay sau tảng đá lớn mở to mắt mà thấy tóc tai toàn thân đều dựng đứng lên, cả người lạnh toát! Khốn nạn thật. Đột nhiên trong lúc này mà chạy về phía ta ư? Không có trùng hợp như vậy chứ?

Ta thật sự là chỉ qua đây. Các ngươi không phải đang đánh nhau đẹp mắt sao? Lão Tử thấy vậy mà cao hứng nhìn, như thế nào liền đại họa rơi vào đầu. Dù gì thì ***, ngươi cũng phải cho ta chuẩn bị chứ.

Mắt thấy phía trước cả một toán lớn cao thủ tựa như cưỡi mây đạp gió ào ào kéo đến, vua sát thủ Sở Uông Hồn Sở đại Chí Tôn mát hết hồn vía.

Ở chỗ này hoàn toàn không nơi ẩn núp, chỉ cần bắt đầu tìm là có thể nhìn thấy ta. Khi đó liệu ta đây còn giữ được mạng sống? Chết tiệt, mặc dù nói là đã chết mất mấy người, nhưng mà những kẻ còn lại này cũng đủ giết chết tám người mười người như mình. . .

Đang lúc này đột nhiên một âm thanh sầu thảm vang lên: "Chỉ bằng mấy đám nhỏ nhoi các ngươi mà vẫn còn vọng tưởng bắt Sở Uông Hồn ta? Liệu các ngươi có bản lãnh đó sao! Ta nhổ vào, hừ!"

Đúng lúc âm thanh dường như vang lên bên người Sở Khấp Hồn, ngay cả Sở Khấp Hồn tự mình nghe thấy đều phải tự nhủ nếu không phải vong hồn thì ắt là giả mạo mà sởn gai ốc

"Đại gia ơi, ngài định đùa chết ta chăng!" Trong lòng Sở Khấp Hồn rên rỉ một tiếng mà cơ hồ té xỉu.

Âm thanh này giống như là một người dẫn đường quá rõ ràng, tất cả cao thủ hai đại thánh địa "ầm" một cái lập tức không còn nghi ngờ hướng về phía này tựa như một đàn quạ đen bay tới.

"Cha mẹ ơi!" Sở đại Chí Tôn không cần phải nghĩ ngợi phóng người lên, thậm chí cũng không kịp nhìn cho rõ rốt cuộc là ai đang hãm hại mình liền hóa thành một bóng trắng mơ hồ. Hai chân dốc hết sức lực mà đào tẩu, dù sao giờ phút này thì chạy trối chết mới là điều quan trọng nhất !

Sở Khấp Hồn hiện giờ trong lòng chỉ có một ý nghĩ: "Phen này thì thật sự là xong đời! Lão Tử lại mang nỗi oan ước chừng lần này càng quá mức uy hiếp! Trên lưng cõng hai đại thánh địa. ngày hôm nay liệu có còn cách nào mà thoát không. Trời cao đất dày ơi, làm sao mà mạng của ta lại khổ như vậy? !"

Hoảng sợ như chó mất chủ, vội vàng vội vàng giống như cá lọt lưới. Sở Khấp Hồn bỏ chạy với tốc độ cực nhanh, quả là khiến cho người ta phải thán phục!

Hiện tại tốc độ của hắn thì đến như Quân Mạc Tà đang tàng hình mà nhìn cũng không khỏi thầm nghĩ: "Thực sự là nhanh đây!"

"" *** nhà ngươi! Sở Khấp Hồn! Cũng vì đồ hỗn trướng nhà người! Ngươi đáng ngàn đao phanh thây! Trời đánh thánh vật ngón đòn nham hiểm của ngươi! Chí Tôn Kim Thành Mộng Huyễn Huyết Hải chúng ta cùng ngươi quyết lấy đủ!" Tử Kinh Hồng cùng Tiếu Vị Thành bắt đầu đồng thời dùng một loại ngôn ngữ chửi bậy như thể đang khạc ra, hai người đều cực kì căm uất không thôi.

Tại sao kế hoạch không chê vào đâu được của hai nhà kế hoạch, lại cố tình bị hủy ở trong tay tên chết tiệt này? *** nó, chẳng lẽ là ông trời cũng muốn đối nghịch với Tam Đại Thánh Địa chúng ta sao?

Nhìn lần nữa, Mai Tuyết Yên với khinh công kiệt xuất trong thiên hạ đã sớm vô ảnh vô tung, căn bản là không biết chạy đi đường nào. Với tốc độ của Mai Tuyết Yên, chỉ cần để nàng chạy thì chẳng lẽ còn có thể đuổi kịp theo sao?

Cho dù là nàng đang bị thương, nhưng muốn truy theo cũng phải có hướng. Nói gì thì nói, nơi này cũng không phải con đường nhất định phải qua để đến Đông Phương thế gia. Quỷ mới biết được nàng chạy theo hướng nào. Còn như chia nhau đuổi theo ư? Đó cũng không là đuổi giết mà là đi chịu chết!

Mắt Tử Kinh Hồng lập tức đỏ ngầu vì giận dữ! Lão liền gầm thét như Thiên Lôi: "Sở Khấp Hồn, bổn tọa hôm nay thề với đất trời nhất định phải giết ngươi! Nếu như không giết ngươi! Thề không làm người!"

Tiếu Vị Thành càng tức giận đến râu tóc đều dựng ngược, hai người căn bản không cần trao đổi mà hò hò hét hét mang theo cao thủ thuộc hạ tựa như bầy quạ đen lao theo. Ai nấy đều giận dữ trong lòng ói máu, tức sùi bọt mép mà đuổi theo! Sở Khấp Hồn! Nhất định phải giết ngươi a a a a. . .

Lúc này, tuyết lở đang ầm ầm rơi xuống lấp đầy thung lũng. Bụi tuyết bay lên không cao tới mấy trăm trượng làm nổi lên ùn ùn hàng ngàn đống tuyết, cảnh tượng nhất quả là làm cho gợi lên khí phách, đất trời đẹp như tranh vẽ.

Một lúc lâu sau, cơn chấn động của mặt đất rốt cục mới từ từ dừng lại. Phía sau một tảng đá lớn chỉ cách hòn đá vốn Sở Khấp Hồn ẩn thân không đến năm trượng có hai người lòng vẫn còn sợ hãi nhô đầu lên, đúng là Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên.

"Thực sự nguy hiểm đây.”

Quân Mạc Tà thè đầu lưỡi, vẻ mặt đầy suy nghĩ. Tay của hắn đang đặt trên lưng ngọc của Mai Tuyết Yên đến lúc này mới bỏ xuống. Hắn đã dùng rất nhiều thiên địa linh khí thuần khiết tạm thời khống chế thương thế của Mai Tuyết Yên.

"Làm sao chàng biết người kia chính là Sở Khấp Hồn?" Mai Tuyết Yên kinh ngạc nhìn hắn, rất hiếu kỳ.

"Vào lúc ta vừa mới tới thì nàng vẫn còn giằng co để luyện kiếm, ta nhân tiện nhìn một chút. Kiếm của người đang ẩn náu có một phong cách riêng, Thu Thủy Vô Ảnh Kiếm rất dễ nhận ra hơn nữa. . ."

Quân Mạc Tà không hề khiêm tốn chút nào cười cười rồi ngạo nghễ nói: "Vào lúc này, có thể có bản lĩnh ẩn mình núp kĩ đến bực này, trừ ta ra thì chỉ còn chính hắn ! Không còn có người thứ ba! Tin tưởng ngay cả nàng cũng không được!"

"Nói như vậy là bản lĩnh ẩn náu của người này thật sự là cực kì kinh người. Nấp gần như vậy mà làm cho cả Tử Kinh Hồng lẫn Tiếu Vị Thành cũng không có phát hiện ra, bản lĩnh che giấu kín đáo như vậy nếu nói ra ngoài thì đủ để làm kinh động lòng người! Ta cũng tự thẹn không bằng!" Mai Tuyết Yên tán dương.

"Cho nên người này nếu như còn không phải là sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn thì còn có thể là người phương nào?" Quân Mạc Tà cười cười.

"Nhưng, chàng lợi dụng hắn như vậy thì có phần hơi thất đức. Người này khinh công mặc dù vô cùng cao, không hề kém ta và chàng nhưng thực lực cũng chỉ là cảnh giới Chí Tôn, so với chàng thì cũng sàn sàn như nhau." Mai Tuyết Yên nở nụ cười, giống như hoa xuân nở rộ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 218: Lẫy Lừng Xưa Nay Sở Khấp Hồn.

Quân Mạc Tà nhìn về phía xa một lúc lâu mới nói: "Yên tâm, hắn khẳng định không chết được, nàng không thấy hắn lao đi nhanh như vậy sao. Người có thể làm được sát thủ Chí Tôn thì sao mà lại chết dễ dàng như vậy? Hơn nữa phỏng chừng kẻ này cũng không tính là người tốt."

"Nàng cũng đừng vì hắn mà lo lắng, trước cứ rời khỏi nơi này. Thương thế của nàng chỉ là tạm thời bị ta áp chế, để tìm chỗ nào yên tĩnh rồi ta giúp nàng hoàn toàn trị liệu. Lần sau ngàn vạn lần cẩn thận, Chí Tôn tự bạo thực sự cũng không phải bình thường đâu!"

Hai người nhẹ nhàng thong thả tiếp tục lên đường đi, mấy ngày kế tiếp thật đúng là dễ dàng như ý, không hề gặp phải đám nào chặn giết.

Tam Đại Thánh Địa lần này phái ra đội hình chặn giết có thể nói thực lực mạnh mẽ, thanh thế to lớn. Tổng cộng có chín mươi vị hiện đạt đến cường giả tuyệt đỉnh! Lực lượng kinh khủng như vậy có thể nói là ở thế gian này đủ để làm chấn động thiên hạ! Nhưng kết quả là liên tục hao binh tổn tướng!

Mộng Huyễn Huyết Hải người chết ít nhất, nhưng cũng trước sau hao tổn sáu người. Bên Chí Tôn Kim Thành đã chết mười bảy người, còn Độn Thế Tiên Cung thì ba mươi người toàn bộ bị diệt, ngay cả sợi tóc cũng không còn.

Chín mươi người cuối cùng chỉ còn lại có ba mươi bảy người! Hơn nữa trong những người này, còn có ba bốn người lúc ở Quân gia đã coi như tàn phế, lại còn có bảy tám người khác trong trận chiến đấu này bị

thương, thương thế có nặng có nhẹ, thậm chí ngay cả trên người Tiếu Vị Thành cũng ngổn ngang mấy vết thương.

Với lực lượng bây giờ của bọn họ nếu vẫn còn nghĩ đến tiếp tục chặn giết Tuyết Yên thì chẳng khác nào là tìm cái chết! Cho nên, Tử Kinh Hồng và Tiếu Vịu Thành không hẹn mà cùng từ bỏ lần hành động này. Chuyển hướng sang một mục tiêu khác: sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn!

Chí Tôn Kim Thành truyền ra lệnh Kim Thành truy sát: Giết chết Sở Khấp Hồn! Mộng Huyễn Huyết Hải cũng không cam chịu lạc hậu mà thể hiện đại sát khí: Huyết Hải truy sát lệnh! Không giết Sở Khấp Hồn, thề không bỏ qua!

Bên phe Độn Thế Tiên Cung nghe nói toàn bộ người mình cử đi bị diệt, lại nghe nói Sở Khấp Hồn ở trong đó có ảnh hưởng quan trọng thì cũng nổi trận lôi đình, không cần phải nghĩ ngợi liền phát đi Tiên Cung truy sát lệnh! Tam Đại Thánh Địa cùng chung địch thủ, cộng đồng mục tiêu: Sở Khấp Hồn!

Trong lúc nhất thời, thanh danh sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn có thể nói danh chấn Huyền Huyền Đại Lục, nhất thời uy danh hiển hách có một không hai, oai chấn đất trời! Chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài ngày, tên tuổi sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn đã truyền khắp cả đại lục!

Tất cả mọi người đều thán phục: sát thủ Chí Tôn này quả là rất ngạo mạn ! Rất điên cuồng! Lấy sức một người để một mình đấu Tam Đại Thánh Địa! Hơn nữa, cao thủ Chí Tôn, cường giả Chí Tôn Thượng hạng còn chết trong tay hắn, đây chính là chuyện chưa bao giờ xuất hiện suốt cả vạn năm! Thật sự là người mạnh mẽ quá, con mẹ nó chứ cũng quá dũng mãnh.

Vì vậy, danh tiếng Sở Khấp Hồn liên tục lên như diều gặp gió đến vạn dặm, đạt tới độ cao kinh người trước nay chưa có! Tất cả sát thủ thích khách từ trước tới nay, cho dù là từng có được chiến tích huy hoàng như thế nào thì trước mặt Sở Khấp Hồn đều là thất sắc ảm đạm!

Danh tiếng Sở Khấp Hồn vượt xa liệt tổ liệt tông của giới sát thủ. Bắt đầu từ đó Sở Khấp Hồn trực tiếp một bước lên trời thực hiện nguyện vọng lớn nhất của hắn: trở thành đệ nhất sát thủ từ cổ chí kim! Lẫy lừng xưa nay!

Trải suốt gần vạn năm, ai dám đối diện như thế khiêu chiến Tam Đại Thánh Địa? Không cần phải nói đến tất cả ba phe, coi như là đắc tội một cái thôi thì cũng là hiếm có! Mà hiện tại, đồng môn vĩ đại Sở Uông Hồn của chúng ta dám một gậy đồng thời xiên luôn cả ba cái tổ ong vò vẽ kinh khủng nhất!

Không nói chiến tích trước kia của hắn. Chỉ riêng phần can đảm, phần khí phách này tuyệt đối là từ cổ chí kim chưa từng có người đạt tới! Kết quả chính là Sở Khấp Hồn oai chấn thiên hạ vô song! Thách thức cổ kim ai người sánh vai? Một sát thử chí tôn siêu phàm!

Trong lúc nhất thời, người đời truyền lưu ra tin tức như vậy, tranh nhau truyền tụng sự nghiệp vĩ đại của Sở đại Chí Tôn. Vì thế cho nên trên giang hồ đám Huyền giả chỉ cần gặp nhau liền sẽ thảo luận: "Ai, ngươi hôm nay có tin tức mới không? Về sát thủ Chí Tôn?"

"Không có, nhưng kẻ này quả là mạnh mẽ thực. Có thể đồng thời đánh lui Tam Đại Thánh Địa! Quả là can đảm"

"Không có tin tức gì cả, nhưng còn chưa chết. Dĩ nhiên Tam Đại Thánh Địa cũng chưa bắt được hắn"

"Ngươi thì biết cái gì? Sở đại Chí Tôn chính là đệ nhất sát thủ từ cổ chí kim. Tam Đại Thánh Địa đương nhiên rất kiêu ngạo, nhưng bọn họ có thể hơn được tiền bối mình sao? Phải biết rằng Sở Khấp Hồn là hậu sinh khả úy, dù nói gì thì Sở đại sát thủ."

"Thật là đến trình độ như Sở Khấp Hồn thì xác thật cũng là không còn phải sợ hãi gì."

"Thực điên cuồng. Anh đã bao giờ từng nghe nói đến trên đời này lại còn có người mạnh mẽ đến thế.”

“ Mịa nó chứ, thực đã nghiền. Một mình đấu Tam Đại Thánh Địa đó, cứ nghĩ tới là anh đây liền thấy kích động run người."

"Ai nói không phải nào? Sở Khấp Hồn xác thật có gan, thật sự là rất có khí phách, rất nam nhân!"

"Đúng vậy, các ngươi có biết, Sở Khấp Hồn tại sao muốn giết người của Tam Đại Thánh Địa không?" Người thần bí mở lời.

"Tại sao? Nói mau nói mau." Mọi người vội vàng lên tiếng.

"Các ngươi a, thật sự là kiến thức nông cạn. Bí mật này, có thể chỉ một mình ta biết. Ai, chạy đường xa như vậy, khát nước, đói bụng đến chết mất. Thật sự là mệt mỏi rồi." Sau đó là thở dài thở ngắn làm bộ làm tịch.

"Tiểu nhị! Rượu ngon thức ăn ngon mau mau bưng lên, trễ một khắc Lão Tử liền vặn gãy cổ ngươi! Lấy thứ tốt nhất, đắt tiền nhất nha!" Oanh một tiếng, vài người đồng thời hô to mời khách.

"Nhìn các ngươi có thành ý như vậy. Ta liền nói cho các ngươi biết" Vị thần bí này híp mắt giơ lên hai đầu ngón tay.

"Kỳ thật chuyện này là có hai nguyên nhân. Nguyên nhân thứ nhất là Sở Khấp Hồn có một người bạn thân thiết thanh mai trúc mã. Lớn lên thật đẹp. Nhưng không biết như thế nào lại bị người của Mộng Huyễn Huyết Hải trong Tam Đại Thánh Địa biết, vì vậy vừa đến xem, nhìn thấy liền đắm đuối."

"Thì ra là thế. Nguyên lai là tranh cãi vì phấn son ư." Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

"Vì vậy liền cướp về. Nhưng sau khi cướp về, người chỉ có một biết chia thế nào? Cho nên đánh nhau. Không đánh không được cho đến khi

Thánh Chủ đến quát bảo ngưng tay, nhưng lại tình cờ thấy được nàng. Không thể không nói, thật sự là thật đẹp, kinh động lòng người. Không thể không nói, hồng nhan thật sự là họa thủy chứ." Người thần bí rung đùi đắc ý dường như mê mẩn.

"Sau đó làm sao?" Chúng nhân nóng lòng vò đầu bứt tai.

"Sau đó liền thu làm của riêng. Hàng đêm kèn trống." Kèm thêm nụ cười tục tĩu, âm thanh cực thấp khiến mọi người tụ hết đến bên bàn, hết sức chăm chú nghiêng tai lắng nghe. Đầu người đen tuyền chen chúc xúm lại một chỗ hệt như mâm cỗ bâu đầy ruồi. Trong lòng mỗi người đều phỏng đoán, trong mắt ai nấy đều là hiếu kỳ.

"Nhưng… Không biết như thế nào, chuyện này bị hai đại thánh địa khác biết. Vì vậy Thánh chủ hai đại thánh địa khác liền tò mò hiếu kì dắt tay nhau tới chơi. Không thể không nói, nàng kia thật sự là thật đẹp. Không thể không nói Hồng nhan họa thủy a. Sau đó. Hắc hắc hắc. Các ngươi đoán sao?" Kèm theo là nụ cười với nháy mắt ra hiệu.

"Đánh nhau ?"

"Không, không có đánh nhau, nhưng cụ thể ta cũng không biết trả lời thế nào. Dù sao Thánh chủ Tam Đại Thánh Địa đều thật cao hứng, đều rất thích. Chuyện rồi sóng yên biển lặng."

"A." Sau một hồi suy tư sâu xa thì âm thanh bừng tỉnh đại ngộ rộ lên.

"Sau đó Sở Khấp Hồn biết chuyện này. Các vị, giả sử chuyện này là rơi vào chính mình đi? Các ngươi sẽ làm như thế nào?"

"Liệu còn phải nói? Rút đao một mất một còn thôi! *** hắn, nam nhân cái gì cũng có thể làm, chỉ có rùa đen thì không thể làm! Thân là nam nhân thì phải làm!"

Vỗ tay một cái hưng phấn nói: "Quả là không thể đừng. Kết quả là thành ra tình trạng bực này hôm nay. Sở Khấp Hồn kỳ thật cũng là bị ép

mà bất đắc dĩ thôi. Nhưng Sở đại Chí Tôn là người chân chính, là nam nhân tốt không phải nghi ngờ gì nữa."

"Đúng đúng, thật sự nam nhân!"

"Được, còn một nguyên nhân khác nữa đâu?"

"Một nguyên nhân khác hẳn đã rõ ràng, cỡ cảnh giới cao thâm dường đó như Sở Khấp Hồn đã là xưa nay chưa từng có vậy còn gì mà phải sợ. Với các ngươi nói sâu như vậy mà các ngươi cũng nghe không rõ. Uống rượu uống rượu."

Mọi người chóp chép miệng vẻ mặt thỏa mãn, nguyên lai chuyện bên trong là vì tương tư.

Có người đưa ra nghi vấn: "Thanh mai trúc mã của Sở Khấp Hồn dù như thế nào cũng phải có hơn một trăm tuổi đi? Lão bà bà tóc bạc da mồi. Còn có thể mê người như vậy sao?"

"Biến, ngươi thật sự là cực kì hiếm thấy, kiến thức nông cạn." Người thần bí khinh thường.

"Có biết cái gì gọi là Từ nương bán lão, phong vận vưu tồn* mới làm động lòng người nhất không? Hiểu được sao? Cái gì gọi là thuật trụ nhan? Hiểu chứ? Cái gì gọi là trường sanh bất lão? Biết? Cái gì gọi là thải dương bổ âm? Rõ ràng? Cái gì gọi là… Chà? Hiểu chứ?"

Cộc cộc, gật đầu như gà mổ thóc: "Đa tạ đã chỉ giáo. Vấn quân nhất tịch thoại, thắng thập niên thư oa (hầu chuyện vua một buổi, hơn mười năm đèn sách). Hôm nay mới được mở rộng tầm mắt, phiền muộn trong lòng chớp mắt bay biến."

Đây mới chỉ là một phiên bản, nhưng phiên bản cũng lại không phải chỉ có một cái này. Trên đại lục, tối thiểu truyền lưu đi mấy trăm phiên bản không giống nhau, mỗi một cái đều cũng có căn có cơ, có lý có lẽ, có mũi có mắt rất sống động.

Sở Khấp Hồn chân chính trở thành đệ nhất danh nhân từ cổ chí kim! Khắp cả thiên hạ, chẳng có ai không hay, không người nào không biết.

Chuyện kể về hắn càng là trở thành ngàn đời có một không hai.

Đương nhiên, những tin đồn này thì Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia tạm thời không biết đến. Chính vị là nguồn gốc của tất cả chuyện này, người tạo ra tất cả nỗi oan cho Sở Khấp Hồn đang mải dắt mỹ nhân thảnh thơi thơi thảnh lướt đi trên cánh đồng tuyết, trong những cánh rừng bao la ngút ngàn hiếm có dấu chân người.

Hắn hoàn toàn không biết là ở bên ngoài thì uy danh của Sở đại Chí Tôn đã đạt đến tình trạng phóng đại ra làm sao.

Mà nếu có biết, tin tưởng Quân đại thiếu gia tất nhiên sẽ có cảm giác: Trẫm thật yên lòng!

Nhưng hoặc là nói không chừng hắn cũng bị ăn dấm chua, danh tiếng của sát thủ đệ nhất thiên hạ như thế nào mình lại không có? Dù sao lối suy nghĩ như vậy cũng không thể loại bỏ theo lẽ thường.

Còn cách Đông Phương thế gia có hai trăm dặm! Nơi này, có thể nói đã là địa bàn của Đông Phương thế gia.

Ra khỏi một mảnh rừng rậm, Quân Mạc Tà đứng ở trên đỉnh núi, mắt nhìn những dải núi cao chập trùng phía trước mà không khỏi thở phào một hơi.

"Ông nội của mình năm đó có thể tìm được con dâu từ một nơi hẻo lánh như vậy, thật sự là rất không dễ dàng. Ông mày đây đi một lèo đến mấy ngày, ngoại trừ thấy được đám chim trời thú rừng vèo vèo tán loạn, thì ngay cả một dấu chân người cũng chưa từng thấy."

"Chàng nói lời này là có ý tứ gì?" Mai Tuyết Yên vốn đang tươi cười rạng rỡ đi theo hắn lập tức dừng bước, sa sầm mặt, ánh mắt rất là bất thiện nhìn hắn.

"A? Chết rồi!" Quân Mạc Tà lúc này mới nhớ ra vô hình trung mình lại đắc tội mỹ nhân. Đây chính là một vị chết tiệt chứ. “Huyền Thú nha, anh đây ngoài miệng thế nào cũng phải làm bộ giữ gìn chứ. "

"Không. Ta kỳ thật là nói, ngoại trừ hai người chúng ta ra thì những người khác một mống cũng không có." Quân Mạc Tà vuốt mồ hôi vội vàng chuyển gấp đề tài đi.

"Tuyết Yên, ta thật sự là rất quý nàng, cho nên mấy ngày nay không ngủ vì phải viết một bài thơ (MS: trình còi dữ vậy?). Nàng có muốn nghe qua hay không? Đây chính là biểu lộ chân tình của ta đó"

"Vậy chàng cho nghe một chút" Mai Tuyết Yên lập tức thấy hứng thú, nàng cũng biết người nầy mặc dù danh tiếng là vô học nhưng lại thường xuyên có thể làm ra vài câu câu thơ tuyệt mĩ đủ để truyền lưu thiên cổ. Giờ phút này thấy hắn đặc biệt vì mình làm thơ thì đương nhiên lòng hiếu kỳ nổi lên.

"Bài thơ này có tên gọi là 'Nếu như'." Quân Mạc Tà nói đơn thuần, đôi môi thoáng qua một nụ cười thần bí xấu xa.

@A Cú: * Từ nương bán lão, phong vận vưu tồn: Già rồi mà vẫn đa tình. Câu thành ngữ này chính là xuất phát từ chuyện trăng hoa của Vương phi Từ Chiêu Bội, vợ của Lương Nguyên Đế Tiêu Trạch.

Theo “Nam Sử” thì Từ Chiêu Bội là một phụ nữ sắc nước hương trời, là cháu gái của Thái úy nước Tề, con gái tướng quân Từ Hiện nhà Lương. Bà ta lấy Tiêu Trạch khi ông hãy còn là Tương Đông Vương chứ chưa lên ngôi Hoàng đế.

Chuyện “vượt rào” của bà, nếu xem xét dưới góc độ khoa học ngày nay thì do bị ức chế, không thỏa mãn chuyện gối chăn, dám chọn cách chế giễu chồng để phát tiết nỗi chán chường. Tiêu Trạch bị hỏng một mắt nên có biệt danh là “Độc nhãn long” (Rồng một mắt).

Từ Phi khi đến với chồng thường chỉ trang điểm một nửa mặt, lấy lý do là ông một mắt, chỉ nhìn một bên. Từ Phi nghiện rượu, thường uống say rồi nôn mửa ra long bào của chồng. Tiêu Trạch chịu không nổi, dần dần xa lánh vợ, quay sang vui thú với những cung tần mỹ nữ khác.

Khi đã được tự do một mình một cung, Từ Phi bắt đầu tìm kiếm tình nhân. Đầu tiên, bà ta kết với Trí Viễn - một đạo sĩ có máu phong lưu ở chùa Diêu Quang, Kinh Châu; sau đó bà vời đến Trâu Quý Giang - một mỹ nam nổi tiếng trong triều.

Lúc này Từ Phi đã là một phụ nữ trung niên nên Trâu có một câu nói khá nổi tiếng được ghi lại trong sách cổ: “Chó Bách Thực tuy già vẫn đi săn, ngựa Tiêu Dụ tuy già vẫn là tuấn mã, Từ nương tuy già vẫn đa tình”.

Đó chính là điểm xuất phát điển tích “Từ nương bán lão…”. Về sau Từ Chiêu Bội còn hẹn hò với một thi nhân tên là Hạ Vi ở một am ni cô để mây mưa.

Những hành vi đó của Từ Phi dần dần lộ ra, Lương Nguyên Đế không dung thứ nên quyết trừ bỏ. Nhân cơ hội một cung phi bị chết, vua lấy cớ vu cho Từ Phi hạ độc thủ vì ghen rồi bức bà phải tự vẫn.

Từ Phi buộc phải đâm đầu xuống giếng, Lương Nguyên Đế vẫn chưa hết căm, bèn sai vớt xác lên đưa về quê bà trả, gọi là “xuất thê”. Chuyện “vượt rào” của Từ Chiêu Bội đã kết thúc một cách bi thảm như thế.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 219: Đông Phương Lão Phu Nhân

"Tên của bài thơ này gọi là, nếu như…. "

Quân Mạc Tà hắng giọng rồi nói, khóe miệng khẽ hiện lên nụ cười xấu xa, để mọi người cảm thấy hứng thú rồi mắt bắt đầu dồn khí vào đan điền, dùng giọng điệu truyền cảm ngâm thơ

"A! Nếu như ta là lúa, thì nàng là buổi trưa; nếu như ta là cái cung, thì nàng là con đại điêu; nếu như ta là Thanh Minh, vậy nàng chính là Hà Đồ; Nếu như ta là Kiếm Tiên thì nàng chính là hiệp khách. Nếu như… à, tất cả tâm trí của ta đều ở trong đó"

Âm thanh trong trẻo hùng hậu ở trong rừng rậm chậm rãi truyền ra ngoài. Vì vậy vang vọng cả sơn cốc "Lúa … Buổi trưa … Lúa … Buổi trưa…"

Ngâm xong, Quân Mạc Tà tha thiết nhìn Mai Tuyết Yên, chân tình nói.

"Tuyết Yên, đây là tâm ý của ta, thể hiện chân tình của ta đối với nàng, cũng là khát vọng của ta đối với nàng. Mối chân tình này có thể so sánh với núi cao, tình yêu này thâm sâu như biển, nàng theo ta đi"

Mai Tuyết Yên cau mày, cúi đầu nhớ tới những câu thơ này, càng nghĩ càng không hiểu, cuối cùng khiêm nhường hỏi: "Những câu thơ này rốt cuộc là có ý gì?"

“Nàng chỉ cần biết những câu thơ này là của ta. Là mong muốn, tâm ý của của ta đối với nàng, chỉ có vầng mặt trời ở trên bầu trời kia mới có thể hiểu được!” Quân Mạc Tà nghiêm túc nói.

Trên mặt Mai Tuyết Yên thoáng hiện lên sự cảm động, nhưng vẫn còn suy nghĩ trong lòng. Bài thơ này thể hiện tình cảm sâu đậm, nhưng trình độ văn học lại quá bình thường.

Nàng là người như vậy, nếu như có cái gì không hiểu sẽ chăm chú suy nghĩ. Nhưng lần này nàng hoàn toàn không hiểu, cúi đầu thì thào không thôi.

Một lúc lâu sau, đang muốn hỏi Mạc Quân Tà thì một thanh âm từ rất xa đột nhiên vang lên: “Người nào huyên náo ở chỗ này?”

Cùng với âm thanh này, một người giống như lưu tinh bay tới, rơi xuống trước mặt hai người. Vừa nhìn thấy Quân Mạc Tà lập lức vui mừng kêu lên: “Mạc Tà, tiểu tử đã tới rồi. Mấy ngày nay ta một mực chờ cháu, cảm thấy thời gian thật là dài.”

Người vừa mới tới chính là Đông Phương Vấn Đao. Quân Mạc Tà chính là cháu lão.

Đông Phương Vấn Đao lập tức nhìn thấy Mai Tuyết Yên, ánh mắt như muốn hỏi: “Vị này là…”

Nhưng trong lòng thì âm thầm tán dương: “Cháu ngoại thật sự có bản lãnh, lại tìm được một cô gái xinh đẹp như vậy!”

“ Đây là vợ của cháu ngoại ngài.” Quân Mạc Tà vội vàng giới thiệu.

Đông Phương tam gia tức thời luống cuống, sờ trái sờ phải ở trên người một lúc lâu. Đông Phương Vấn Đao vẻ mặt xấu hổ nói: “Cháu không nói sớm, làm ta tới đây không đem theo lễ vật ra mắt.”

Mai Tuyết Yên thấy thật xấu hổ khi đi theo Quân Mạc Tà. Dọc đường đi, chỉ cần là biết có quan hệ, Quân Mạc Tà sẽ giới thiệu nào là đây là

lão bà của ta, đây là vợ ta, đây là bà xã ta.

Mặc dù cố ý giới thiệu như vậy nhưng Mai Tuyết Yên vẫn không lên tiếng được bởi vì những người này đều có quan hệ tôn kính hoặc là thân cận với Quân Mạc Tà. Nhưng mọi người đều là tiểu bối của mình. Thật là vô cùng khó chịu.

Lâu dần Mai Tuyết Yên cũng không thèm để ý tới. Điều này đã trở thành thói quen. Da mặt ít nhiều cũng được rèn luyên cho dầy thêm một chút. Thật sự là đi theo người này da mặt không dầy lên thì đúng là xấu hổ chết đi được.

“Cần gì lễ ra mắt.” Quân Mạc Tà nhiệt tình từ chối: “Sau này trở về ngài bổ sung là được. Tuyết Yên khẳng định sẽ không để ý.”

“Tiểu tử này thật đúng là có vợ rồi thì không để ý tới người nhà nữa! Cháu không biết Tam gia của mình cũng không dư giả gì sao?”

Đông Phương Vấn Đao hậm hực hình đứa cháu ngoại này: “Đi thôi, bà ngoại ngươi đang chờ cháu, ngày nào cũng dõi mắt ngóng chờ cháu cho nên mắt đã kém đi nhiều.”

Quân Mạc Tà oán thầm: “Cái gì? Lão nhân gia lớn tuổi rồi, mắt sẽ mờ đi. Như thế nào lại bảo là do ngóng trông ta nên mắt mờ đi? Thế này là thế nào?”

Khi Đông Phương Vấn Đạo nói đến câu thứ bảy bảo hắn nhanh lên một chút. Sau khi nói những lời này thì cũng nhìn thấy cổng lớn của Đông Phương thế gia.

Điều này làm cho Quân Mạc Tà có chút hoài nghi về khái niệm khoảng cách của vị cửu cửu này. Nhìn thấy Đông Phương thế gia này Quân Mạc Tà mới thấy kinh hãi. Trước mặt hắn là một sơn cốc.

Trong sơn cốc lại có một mảnh đất, ở chính giữa là những ngôi nhà lớn có tường màu hồng, ngói màu xanh, nhưng không có bất cứ thứ gì

thể hiện đây là một thế gia xa hoa mà giống như một thôn xóm bình thường.

Tuy nhiên thôn xóm chất phác này lại có tường vây bao quanh. Sau đó ở bên trong là từng ngôi nhà san sát nhau, ở giữa là con đường được lát bằng đá rộng rãi giống đại lục, dùng đá từ các cửa hàng ở trong thành làm nên, trải qua nhiều năm tháng cho nên đá đã biến thành màu nâu, thậm chí không còn chút sắc sảo nào của những viên đá năm xưa.

Chính giữa có một cái ghế làm từ gỗ tử đàn, trên cái ghế có một lão thái người nhỏ gầy, mái tóc trắng như tuyết, ngay cả lông mi cũng trắng như tuyết.

Tuổi lão nhân mặc dù già nhưng tinh thần vẫn còn tốt, mặt mũi hiền lành, chỉ có ánh mắt thỉnh thoảng lại lóe lên sự sắc bén, từ đó có thể nhìn thấy sự tung hoành năm đó trong giang hồ. Lão thái nhìn thấy Quân Mạc Tà đi đến, trong mắt đã thấy lệ rơi.

“Đây là bà ngoại của cháu!” Đông Phương Vấn Đao thấp giọng nói: “Năm đó lão nhân gia vốn có thuật trú nhan, mặc dù bảy tám mươi tuổi nhưng bộ dáng vẫn giống như ba bốn mươi tuổi.”

“Nhưng mẹ của cháu trở về với hình dáng thê thảm, khiến lão nhân gia trong một đêm liền tóc bạc trắng. Hơn nữa mỗi ngày càng tiều tụy hơn cho đến khi thành bộ dạng như ngày hôm nay. Ai!” Đông Phương Vấn Đạo thấp giọng nói. Quân Mạc Tà cũng nghe được sự đau xót trong đó.

Nhớ tới lúc trước gặp ông nội (Gia gia) Quân Chiến Thiên, ông nội hắn đã đánh giá Đông Phương lão phu nhân như sau:

“Bà ngoại này của cháu không phải là nhân vật đơn giản, quả thật giống như là lão yêu tinh. Bảy tám chục tuổi rồi mà giống như ba mươi tuổi, cùng với mẹ cháu giống như là một đôi tỷ muội chứ không phải là hai mẹ con, xinh đẹp, thanh lịch, rất phong độ.”

Quân Vô Ý cũng trịnh trọng nói: “Mạc Tà, khi thấy bà ngoại cháu thì phải tôn kính hơn một chút, cũng đừng vì bà trông trẻ tuổi mà bất kính. Đông Phương phu nhân có thể nói là nữ nhân rất có trí tuệ mà Tam thúc biết được kiếp này.”

Nhưng mà hôm nay nhớ lại những lời của gia gia và tam thúc, Quân Mạc Tà lại chỉ cảm thấy chua xót trong lòng, chua xót từ tận đáy lòng.

Ấn tượng của Quân Chiến Thiên cùng Quân Vô Ý là của mười năm trước đây. Đông Phương phu nhân chính là bà ngoại mình, từ khi con gái trở về, chỉ trong thời gian ngắn ngủi lại biến thành bộ dáng như thế này: tóc bạc da mồi, tuổi già sức yếu! Tâm linh phải bị tàn phá như thế nào mới có thể biến thành bộ dáng này?

Con gái mặc dù đã được gả cho người ta, sinh con đẻ cái nhưng trong lòng lão phu nhân vẫn là tiểu nha đầu năm nào. Thấy con gái mình thần hồn đứt đoạn, sống không bằng chết, nhắm mắt ngủ mãi không dậy nổi khiến cho tình mẫu tử của Đông Phương lão phu nhân bị đả kích cho sụp đổ.

Con gái cứ như vậy mà chết đi, làm mẫu thân còn để ý gì hình tượng nữa? Còn lo lắng gì đến chuyện bạc đầu. Mười năm nay ở bên trong thì có vô số việc vụn vặt cần phải xử lý, bên ngoài có cừu gia cường đại áp bức phong tỏa gia viên, tâm thần bị tổn thương, làm sao có thể không già?

Nhị gia Đông Phương Vấn Kiếm cùng đại gia Đông Phương Vấn Tình đứng ở hai bên trái phải của lão phu nhân, phía sau là mấy thiếu niên nam nữ đang tò mò nhìn về bên này. Còn có ba trung niên mỹ phụ dáng vẻ đoan trang đang lẳng lặng nhìn nhìn Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên. Lão phụ nhân còn không có mở miệng nói chuyện, bọn họ cũng không lên tiếng.

“Là con của Ván Tâm… là Mạc Tà? Quân Mạc Tà?”

Đông Phương lão phu nhân run rẩy đứng lên, nhìn người trẻ tuổi trước mặt, trong lòng hoảng hốt, giống như thấy được bóng dáng con gái của mình lúc còn bé bỏng, tựa hồ trong thoáng chốc thấy được con gái xinh đẹp của mình đang đi tới.

Trong nháy mắt cánh cửa tâm hồn đang đóng chặt bởi con gái của mình đột nhiên xuất hiện khe hở, hai mắt đỏ lên, lão phu nhân nỗ lực tiến lên hai bước, mái tóc bạc bay trong gió, âm thanh có chút run rẩy: "Đến… đến gần chút. Mau lại đây để bà ngoại nhìn cho kỹ… ngoại tôn của ta, tới đây"

Trong lòng Quân Mạc Tà dâng lên một loại cảm giác chua xót khó tả, gượng gạo cười, lúc này mới từ từ tiến tới, quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn lên vị lão phu nhân này.

Một lão phu nhân kiên cường, đã làm tất cả vì con gái mình. Trong lòng hắn chỉ có kính ý, sự thân thiết, còn có sự chua xót khó nói thành lời.

Năm đó Quân Vô Hối ngoài ý muốn chết đi. Đông Phương Vấn Tâm đột nhiên nghe tin được tin dữ liền bị bệnh không dậy nổi. Đông Phương lão phu nhân giận dữ rời núi, tàn sát thiên hạ. Đông Phương gia ám sát, huyết tẩy khắp nơi khiến cho cả đại lục rung chuyển, chấn động.

Huyền giả đương thời có ngươi nào dám làm! Năm đó Quân Mạc Ưu, Quân Mạc Sầu ngộ hại một cách bất minh không rõ ràng, vẫn là Đông Phương gia đứng ra trả thù, huyết lưu vạn dặm. Ngay Hoàng cung Thiên Hương cũng đầy đầu người.

Vị lão phu nhân trước mắt này, vì con gái mình đã không tiếc lấy một Đông Phương thế gia với lực lượng đơn độc là địch của cả thiên hạ, hướng thiên hạ khai chiến!

Thật là một hành động đầy khí phách và táo bạo!

Cho dù là tàn sát cả thiên hạ cũng muốn báo thù!

Đây chính là thâm cừu đại hận. Tất cả đều vì con gái mình, vì một phần chân tình kia!

Cũng bởi vì như vậy mà Đông Phương thế gia bị tam đại Chí Tôn hợp lực áp chế, bị rơi vào đường cùng. Vị tuyệt đại hồng nhan mang theo sự không cam lòng cùng vô vàn tiếc nuối mà lập ước thệ, lòng đầy đau đớn thoái xuất giang hồ. Huyết cừu chưa báo hết, buồn rầu trở về.

Từ đó sống ở vùng đất hoang nghèo nàn này, không có ngày quay trở lại! Ngày đêm đối mặt với sự đau đớn của con gái, trong lòng cảm thấy bất lực, phải đối mặt với nỗi đau trong cuộc sống, đó chính là mẫu tử tình thâm. Kiếm Phong sụp đổ, núi phủ tuyết trắng xóa. Huyền Thú xuất hiện, Thiên Phạt cũng xuất hiện theo!

Mười năm qua trốn tránh ở nơi hẻo lánh này, yên lặng sống qua ngày. Trong lòng lão nhân có thể dễ chịu được sao? Điều kiện hà khắc này làm sao có thể đạt được?

Nếu như vĩnh viễn không thể đạt được, Đông Phương thế gia chẳng phải cứ như vậy mà hồ đồ chết hết ở nơi núi rừng này sao?

Vì con gái lại muốn làm liên lụy tới cả gia tộc, ngay cả có cố gắng nỗ lực không chút hối hận thì cũng khó có thể đối mặt với người nhà của hắn. Đây là áp lực cực lớn! Thời khắc này áp lực này ở trong lòng lão phu nhân thật lớn, thật nặng nề.

Thật là khó khăn! Ban đầu nếu như không đáp ứng điều kiện như vậy, Đông Phương thế gia tất phải bị diệt ngay tại chỗ, không còn chút may mắn nào! Bất đắc dĩ đáp ứng rồi cũng chỉ đổi lấy sự kéo dài chút hơi tàn.

Quân Mạc Tà đột nhiên cảm giác được mình rất hiểu rõ người bà ngoại này của mình. Lão bà nhìn qua thân thể gầy yếu này, trên lưng có áp lực thật lớn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 220: Mặt Trời Mọc Phương Đông – Như Riêng Ta Bất Bại

"Thật giống... Thật giống Vấn Tâm lúc nhỏ, thật giống..." Bàn tay Đông phương lão phu nhân đầy nếp nhăn run rẩy vuốt ve mặt Quân Mạc Tà , ánh mắt chầm chậm trở nên mơ hồ, hai giọt nước mắt tuôn rơi.

Mặc dù không còn nhìn rõ khuôn mặt cháu ngoại, bà vẫn yêu thích không rời tay, đột nhiên một tay ôm Quân Mạc Tà vào trong lòng, thân thể run rẩy, nước mắt từng giọt rơi trên áo, trên cổ cháu trai, thì thầm: “ cháu ngoan của ta..nhiều năm qua không được gặp mặt mẹ ....thật khổ cháu quá”

Quân Mạc Tà muốn mở miệng nói chuyện, an ủi vị lão nhân trước mắt này một phen, nhưng không hiểu sao yết hầu có chút nghẹn ngào, hoàn toàn không nói ra lời…

Tình cảnh nồng đậm tình thân, giống như mưa phùn mùa xuân thổi vào tâm ý Quân Mạc Tà, khiến hắn cảm giác được, nguyên lai cuộc sống của mình tại thế giới này cũng không phải hoàn toàn cô độc..Vẫn còn có nhiều người quan tâm, che chở cho mình..

Thân nhân! Huyết mạch tình thân!

Lão phu nhân hai mắt đẫm lệ, tóc bạc tiêu điều, lúc này chỉ là một lão nhân nhìn thấy người cháu lưu lạc bên ngoài trở về, không có chút khí khái năm nào vẫy kiếm giang hồ, đồ lục thiên hạ

“Cháu ngoan…những trẻ con khác ở cái tuổi đó, vẫn đều còn dưới sự bảo hộ của cha mẹ làm nũng mà lớn lên. Cháu của ta 7 tuổi tang cha, 8

tuổi mẹ lại rời đi. Tuy là vẫn còn trên cõi đời nhưng lại giống như phụ mẫu song song từ trần..” nghĩ đến đây, trong lòng bà đau đớn tựa như dao cắt.

“Mẹ .. Mạc Tà hôm nay đến, chính là chuyện vui nhất, người tạm thời thả lỏng tâm tình, vẫn là thân thể làm trọng” Đông Phương Vấn Tình tiến tới khuyên giải.

“Hừ, ngươi bớt chuyện không đâu đi! Cháu ngoại ta tới, ta tự nhiên là phải cẩn thận xem xét.. Lớn lên bên cạnh lão hóa Quân Chiến Thiên, còn có thể không chịu đau khổ ư, lão già kia tính khí tàn bạo, không đánh thì mắng, nào có thể dạy dỗ tốt cháu của ta.. Cháu của ta mấy năm nay, tất nhiên là chịu nhiều khổ cực, nếu không phải có huyết mạch Đông Phương thế gia, chỉ sợ sớm bị lão già gian ngoan kia làm cho lầm đường lạc lối”

Có thể nhìn ra, lão phu nhân đối với Quân lão gia tử oán niệm thâm sâu, mở miệng là lão hóa, ngậm miệng là lão già; về sau nói xong có chút vui mừng, may mắn có huyết mạch Đông Phương thế gia ta, bằng không đứa nhỏ này đã sớm đọa lạc mất rồi…

Mấy năm trước nghe thấy sự tích Quân Mạc Tà quần là áo lụa, lão phu nhân tức giận cơ hồ muốn xuất sơn tìm Quân Chiến Thiên tính sổ…

Trong lòng lão nhân gia, cháu mình tự nhiên là tốt, còn như trở thành bất hảo, cũng là Quân Chiến Thiên không hoàn thành trách nhiệm dạy dỗ …lão hóa kia, tựu như một đầu gỗ, nào có dạy dỗ trẻ con. Quân Mạc Tà nghe thấy vậy không biết nên khóc hay cười

Một lúc lâu sau, Lão phu nhân rốt cục cũng thu lại tâm tình, tiếp nhận khăn tay từ trong tay một phu nhân phía sau lau nước mắt, lúc này mới nhìn Mai Tuyết Yên, trên mặt nở hoa ,miệng lại hỏi Quân Mạc Tà: “Mạc Tà, nha đầu kia chính là cháu dâu của ta? Lớn lên thật sự xinh đẹp, đến đây…nha đầu, xoay người cho bà ngoại nhìn nào ….”

Quân Mạc Tà vội vàng gật đầu như gà mổ thóc: “Bà ngoại thật tinh tường, đây chính là vợ của cháu, người xem có vừa lòng không? Nếu là không hài lòng, buổi tối cháu liền đánh nàng một trận..”

Những lời này của Quân Mạc Tà, kéo theo 1 ánh mắt giận dữ, Mai Tuyết Yên trong lòng hừ một tiếng

“Lúc này trước mặt mọi người, ta cho chàng mặt mũi, không thèm so đo với chàng. Đánh ta? Dựa vào chàng ư? Rốt cuộc ai đánh ai còn chưa biết, chàng cứ chờ buổi tối ta liền thu thập cho biết tay! Ăn đậu hũ của bổn cô nương dễ dàng như vậy sao”

“Ha ha, cái tên tiểu tử này, như thế nào lại có thể nói như vậy, vợ cần phải cưng chiều, sao có thể mở miệng đã muốn đánh rồi..Lại nói, người đẹp tựa thiên tiên như vậy, sao cháu lại có thể xuống tay?”

Lão phu nhân cười cười, tỉ mỉ nhìn Mai Tuyết Yên từ trên xuống dưới, liên tục gật đầu, ánh mắt cũng sáng lên, hài lòng nói: “Mạc Tà, ánh mắt cháu thật không tệ, nha đầu kia lớn lên thật xinh đẹp, hơn nữa ngực to mông nở, chính là có thể sinh con trai, càng không thể tùy tiện động thủ ah”

Gò má Mai Tuyết Yên thoáng có chút ửng hồng, thiếu chút nữa thẹn thùng mà dậm chân “Ta đây đường đường là Thiên Phạt đệ nhất thú vương, người cho dù là bà ngoại của Quân tiểu tặc, như thế nào..lại cư nhiên nói ta như vậy…”

Quân Mạc Tà mi mắt khẽ cười “Bà nói đúng, nhất định có thể sinh con trai, cái này cháu có lòng tin, tuyệt đối không thành vấn về..” Đồng thời trong lòng thầm ngạc nhiên: chẳng lẽ tin tức của Đông Phương thế gia thật sự bế tắc như vậy? Lại còn không biết Tuyết Yên chính là Mai tôn giả?

“Hừ, nếu là có con thì cần phải đưa đến chỗ ta ....bà ngoại thay cháu dạy dỗ thật tốt, gia gia (ông) của cháu cẩu thả, nào có thể chiếu cố trẻ nhỏ? không được dạy hư trẻ nhỏ ..lại nói cháu ..nếu không có huyết

mạch của mẫu thân thì cháu thành cái dạng gì cũng khó nói, lão hóa kia nếu còn có ý kiến, bà bà liền mắng hắn..”

Nhớ tới thanh danh quần là áo lụa của Quân Mạc Tà, lão phu nhân hiển nhiên vẫn còn chút canh cánh trong lòng.

“gì? Đưa đến nơi này? Việc này chưa nói đến gia gia, ngay cả mình cũng không đồng ý a (chỗ này chẳng lẽ lại dịch là “ngay cả cửa mình cũng qua không được a?” J) Quân Mạc Tà nhíu mày, nhìn rừng rậm xung quanh: ta kháo, nơi này so với Thiên Phạt sâm lâm còn hẻo lánh hơn, núi thì tối tăm, nước thì tù đọng.

“Đây là mợ cả, đây là mợ hai, ..mợ ba của cháu ..mau mau tới đây, đây là quà ra mắt..” Lão phu nhân mặt mày tươi cười, từ trong ngực lấy ra một chiếc hộp nhỏ bằng bạch ngọc, chính là 1 khối ôn ngọc hoàn chỉnh tạo thành, chỉ riêng chiếc hộp này giá trị cũng không nhỏ;

Khi mở hộp, bên trong là 1 con tiểu phượng hoàng hiên ngang mà đứng. Quanh thân phượng hoàng hiện lên vẻ sặc sỡ bẩy màu, con mắt và từng sợi lông trên thân lại càng sống động, thật giống như có thể tùy thời giương cánh bay cao.

“Con Thải Hoàng Diệu Thế này chính là một khối ngọc phỉ thúy Tinh Tâm nhiều màu, thiên nhiên hình thành khí sắc, tạm thời là 7 màu tinh khiết, tịnh không có chút nào pha tạp.

“Những thợ danh tiếng nhất khi đó phải mất 3 năm mới hoàn thành nó, là báu vật cả đời hiếm thấy”

“Năm nó vừa xuất hiện làm dấy lên 1 làn sóng lớn trong thiên hạ … trở thành giấc mơ của tất cả nữ tử trên thế gian, cũng dẫn tới vô số cuộc phân tranh đổ máu năm đó..sau lại rơi vào tay ta, thẳng đến hiện tại cũng k muốn lấy ra nữa, hôm nay gặp mặt tặng cho cháu dâu ngoan làm lễ gặp mặt a”

Lão phu nhân cười cười, tự tay cài con “thải hoàng diệu thế” lên máy tóc mềm mại như mây của Mai Tuyết Yên, loay hoay đánh giá 1 phen, mới vừa lòng nói: “ Cũng phải là người đẹp tựa thiên tiên hóa thân như cháu dâu của ta, mới có thể cùng chiếc “thải hoàng diệu thế” đẹp càng thêm đẹp…”

Mai Tuyết Yên cài ngọc thoa lên, trên mái tóc mềm mại như mây, quang mang 7 màu biến ảo, khuôn mặt vốn đã quốc sắc thiên hương, càng thêm xinh đẹp

Mai Tuyết Yên đỏ mặt cảm ơn 1 tiếng, lúc vừa nhìn thấy chiếc “Thải hoàng diệu thế” này, nàng liền chỉ liếc mắt đã thấy yêu thích, Mai Tuyết Yên tuy là Thiên Phạt Thú Hoàng, nhưng thủy chung vẫn là nữ nhi, cuối cùng cũng không thể ngoại lệ…

Tiếp theo đó đến phiên 3 vị cữu mẫu phân biệt tặng quà ra mắt..chỉ một thoáng Mai đại mỹ nhân trong tay đã ôm vài chiếc hộp, tuy có chút ngượng ngùng, nhưng đã có 7 phần hân hoan

“vị này…hẳn ta phải gọi là anh họ, đúng không bà?” Một bé trai tinh ranh cổ quái xông ra, trông ước chừng mười tuổi, lớn lên trắng trẻo dễ thương, thật sự khả ái, đôi mắt đen láy, chuyển động xoay tròn.

“Tiểu Phôi, nhanh làm lễ ra mắt với anh họ cháu” Lão phu nhân hòa ái cười cười, thuận tay nhéo 1 cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt. Nói với Quân Mạc Tà: “ Đây là tiểu bảo bối nhỏ nhất trong nhà cậu hai cháu, Tiếu Phôi..”

“Anh họ" Cậu bé đạp 1 bước đi ra, ngẩng đầu ưỡn ngực “Tên của em gọi là Đông Phương Tiểu Hòe, không phải Đông Phương Tiểu Phôi. Thật ra cái tên Tiểu Hòe này em cũng không thích lắm”

“Nhưng ....Mẹ của em sinh ngày đó, nghe nói nằm mơ thấy 1 cây tiểu hòe..Vốn tiểu hòe đã không dễ nghe, mọi người ngược lại còn muốn gọi em là tiểu phôi ....kỳ thật em không xấu, 1 điểm cũng không xấu, thật sự…”

“Đông Phương Tiểu Phôi.. em họ Tiểu Phôi ” Quân Mạc Tà sờ sờ cái mũi, nhìn bộ dạng của tiểu quỷ này, hắn còn không hiểu được tiểu tử này có chủ ý gì. Quả nhiên ....

“Anh họ .. anh nhìn xem mình hôm nay đến đây thu nhiều lễ vật như vậy .... em so với anh còn nhỏ hơn .... lần đầu tiên gặp mặt, có phải hay không anh cũng nên đưa em lễ vật nha?” Đông Phương tiểu phôi cười cười đòi hối lộ..

“ Cái này thực dễ dàng, em vừa rồi không phải nói đối với tên mình không hài lòng sao? Anh sẽ cho em 1 cái tên dễ nghe, tuyệt đối uy phong, làm cho người ta sau này nghe 1 lần liền rung động, vĩnh viễn không quên được, là cái loại có chứa khí độ cao thủ!” Quân Mạc Tà nhãn châu xoay động.

“Ah? Tên là gì? Em đang muốn sửa.. nhưng cũng có khả năng cha mẹ không cho, nếu anh có thể giúp em lấy một cái tên thật uy phong là tốt nhất” Cậu nhóc lập tức quên đi việc đòi lễ vật, hưng phân đứng lên.

“Ân, Đông Phương Tiểu Hòe ....quả thực không có khí khái, hòe lại là thụ trung chi quỷ (tách chữ hòe ra), cái này không được tốt lành lắm, như vậy đi..” Quân Mạc tà cười xấu xa 1 tiếng

“Tên của em sửa lại là Bất Bại thì thế nào? Đông Phương Bất Bại! Đông Phương thế gia, vĩnh viễn bất bại! thế nào, đủ khí phách chưa?”

“Đông Phương Bất Bại! hay lắm! Tên này thật sự rất mạnh mẽ!” chỉ một thoáng khuôn mặt tiểu gia hỏa toát lên vẻ hưng phấn, trở mình 1 cái, làm 2 cú lộn nhào, lớn tiếng tuyên bố “Từ nay về sau, ta là Đông Phương Bất Bại!”

“không tệ! bất quá em phải nỗ lực rất nhiều, để không làm thất vọng cái tên Bất bại này…Hơn nữa, ta cho em một khẩu hiêu..” Quân Mạc Tà thần bí nói.

“Cái gì khẩu hiệu?” Đông Phương Tiểu Hòe ánh mắt nóng bỏng

“Sau này lúc em hành tẩu giang hồ, người khác hỏi tên của mình thì em cứ như vậy nói “…” Quân Mạc Tà vừa ưỡn ngực, vừa ngửa đầu, 1 chân trước, 1 chân sau, bày ra một tư thế của 1 tuyệt thế cao thủ vô địch thiên hạ, dùng âm thanh cô đọng trầm ổn, ánh mắt tung hoành không coi ai ra gì, ung dung quát: “Nhật xuất đông phương, duy ngã bất bại”

"Nhật xuất đông phương, duy ngã bất bại!" Đông Phương Tiểu Hòe, không, Đông Phương Bất Bại “Oa” to 1 tiếng, dùng ánh mắt tràn ngập sùng bái nhìn Quân Mạc Tà

“Nhật xuất Đông Phương, duy ngã bất bại! thật sự là quá khí phách, thái thượng cấp bậc a…oa ha ha ha..! Anh họ .... anh thật tài tình! Em tuyên bố, từ nay về sau, anh chính là thần tượng của Đông Phương Tiểu ....không! Anh chính là thần tượng của Đông Phương Bất Bại em …”

Giải quyết chuyện của Đông Phương Bất Bại , Quân Mạc Tà cười cười rất có cảm giác thành tựu, nhìn chung quanh mọi người cũng đều là vẻ mặt tán đồng, đối với việc Quân Mạc Tà lấy được cái tên Đông Phương Bất Bại rất là vừa lòng ....Đông Phương thế gia chính là muốn có loại khí phách như thế!

Nhật xuất đông phương, duy ngã bất bại!

Cháu ngoại có được tên này, đối với Đông Phương thế gia cũng là một phần đại lễ ngoài ý muốn a.

“Rất tốt” Đông Phương Vấn Tình ánh mắt sáng ngời, khen: “ Thật là rất có khí thế, chỉ là tiểu quỷ Tiểu Hòe này cũng không xứng dùng cái tên khí phách bực này! Khẩu hiệu này chỉ có thể cho toàn Đông Phương thế gia! Lát nữa ta cho người đem tám chữ điêu khắc lên 1 tảng đá lớn, vĩnh viễn để ở cửa Đông Phương thế gia”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 221: Nước Mắt Mẹ Hiền.

Bác ơi! Đó là tên của cháu! Anh họ đặt cho cháu! Sao cháu không thể dùng!" Tiểu quỷ nói gấp đến đỏ bừng cả khuôn mặt, người vừa nói vừa nhảy dựng lên, cao đến ba trượng, âm thanh non nớt còn chưa vỡ giọng mà phản đối mạnh mẽ.

"Cháu đã có một cái tên như mọi trẻ nhỏ khác rồi, có một cái tên không tệ rồi ... Tên của cháu là do Đông Phương Thế Gia cho cháu. Còn tiếp tục nhảy dựng? Cứ nhảy phản đối nữa thì sẽ đem tên của cháu hủy bỏ. Sau khi gia tộc luận võ, đệ nhất danh thủ có tư cách được gọi là Đông Phương Bất Bại!" Đông Phương Vấn Tình tiếp tục uy hiếp làm cho tiểu quỷ nhất thời yên lặng...

"Được rồi, lộn xộn làm cái gì? Nhanh chóng vào đi ... Lão tam, ta bảo ngươi dọn dẹp phòng khách một chút ngươi đã làm chưa? Cần chuẩn bị những thứ tốt nhất, đi nào, đi đại sảnh uống chút nước trà cho ấm giọng ... cháu ngoại của ta từ ngàn dặm xa xôi đến đây, chắc đã rất mệt mỏi rồi, đến đây cũng xem như là đã trở về nhà, nghỉ ngơi trước rồi nói chuyện sau"

Đông Phương lão phu nhân thân thiết nắm lấy tay Mai Tuyết Yên, tay trái kéo Quân Mạc Tà, cao hứng bước đi như bay.

Mới vừa đến cửa đại sảnh, Quân Mạc Tà đã hoảng sợ, trước cửa có cả một đoàn người, nhìn lại có trên dưới một trăm nữ tử đang đứng đó chờ.

"Mạc Tà ngoan, ta giới thiệu bọn họ cho cháu biết một chút!"

Rõ ràng là lão phu nhân có chút mất hứng, chỉ vào người đứng đầu nói "Tất cả họ đều là gia quyến của cậu cả cháu! Đây là mợ hai, đây là mợ ba... Đây là mợ thập thất... Đây là năm mươi chín mợ của cậu hai ngươi....Không nhiều lắm"

"Bốp!!??" Quân Mạc Tà trực tiếp bị chấn động! Ngơ ngơ ngác ngác đứng đó, miệng há to đến nỗi có thể chứa cả một con trâu! Đúng là có thể chứa cả con trâu! Ban đầu cũng chỉ là nghe đếm, trăm nghe không bằng một thấy, giờ mắt thấy rồi thật sự gây cho hắn một rúng động lớn...

Xem ra mới biết cậu của hắn quá mạnh! Năm mươi chín vị ah!!! Chỗ trâu bò nhất là mợ thứ năm mươi chín còn rất trẻ, xem ra cũng chỉ lớn hơn mình một hai tuổi, tuyệt đối không phải có thuật trụ nhan, vẻ mặt non nớt này cũng không thể do giả tạo mà có được.

Hăn vừa thi lễ xong cũng cảm thấy chân đau, lưng mỏi, ngay cả cổ cũng cảm thấy rất mỏi!!! Tuy rằng không có cúi người chào, cũng chỉ là gật đầu mà cũng tốn sức đến vậy ah.

Quân Mạc Tà quay đầu nhìn Đông Phương Vấn Tình, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên lẫn kinh phục "Cậu ah, Hôm nay Mạc Tà mới chính thức khâm phục người... Thật sự là làm bằng sắt mà"

Đông Phương Vấn Tình vốn đang tỏ vẻ uy nghiêm nhất thời mặt cũng đỏ bừng lên. Phía sau, Đông Phương Vấn Kiếm cùng Đông Phương Vấn Đao cười ha ha một tiếng, cười như hoa nở trên nỗi đau của người khác.

"Lão nhị, ngươi cười cái gì!" Lão phu nhân tức khí buông một câu.

"Mạc Tà, đến bên này đi, đây là gia quyến cậu hai cháu ... Đây là mợ hai, đây là mợ ba... Đây là mợ hai mươi sáu..."

Ánh mắt Quân Mạc Tà trân trối nhìn tới!!! Cậu cả có năm mươi chín lão bà, cậu hai cũng có tới ba mươi sáu vị. Trời ạ, đất ạ, ta kháo!

Ta cảm thấy hồng nhan tri kỷ của mình cũng không ít, không nghĩ tới vừa đem ra so sánh với hai cậu thật giống như ánh sáng yếu ớt sánh cùng trăng sáng, như ngọn đồi so sánh với núi cao, chỉ có thể ngẩng lên mà ngưỡng mộ! Ta cũng cần cố gắng nha! Coi như số lượng không theo kịp thì chất lượng tuyệt đối không được lơ là! (MS : Hừm, mới có 1 con sư tử nó đã cào cấu cho tím người, nay cả đàn hội đồng thì nằm viện suốt ngày. Ước gì ngộ có lớp da dày)

"Mấy vị này là gia quyến của cậu ba cháu đó"

Lão phu nhân sắc mặt dễ chịu hơn một chút

"Chỉ có ba vị, trước sau cũng chỉ có hai trai ba gái, không giống lão đại cùng lão nhị, mỗi người có cả một đại đội mà ngay cả một đứa cũng không có, thật sự là không có tiền đồ, thật vô dụng" (MS : đạn dỏm)

Rốt cục Quân Mạc Tà hiểu được tại sao lão phu nhân lại có vẻ bực dọc như vậy, hoàn toàn là không có một chút cảm tình khi nói về cậu cả và cậu hai ... Khó trách bà ngoại không chỉ tức giận mà nhìn nhóm thiếp của bọn họ cũng có một chút u oán, ánh mắt nhìn thấy Đông Phương Tiểu Hòe tràn đầy hâm mộ ... Lại nhìn hai người kia thì hai người đã sớm hổ thẹn cúi đầu.

Hàn huyên nửa ngày, lễ vật hai người thu được đã chất thành núi nhỏ. Rốt cục tất cả mọi người cũng thối lui, ngay cả Đông Phương Tiểu Hòe cũng bị cưỡng ép lôi đi, trong phòng chỉ còn lại lão phụ nhân cùng ba người cậu, Quân Mạc Tà thở dài một hơi nhẹ nhõm, vội vàng hỏi "Ngoại, mẹ con bây giờ như thế nào?"

Nhắc tới chuyện này, Thần sắc Lão phu nhân cùng ba huynh đệ Đông Phương Vấn Tình trở nên buồn bã, một lúc thật lâu cũng không có mở miệng. Một hồi lâu sau, Lão phu nhân rốt cuộc cũng chậm rãi ngồi xuống, vẻ mặt cực kỳ thống khổ, chậm rãi nói

"Bà già này luôn luôn chuyển câu chuyện sang hướng khác ... cũng chính là không muốn nói chuyện này với cháu ... Tuy rằng sớm biết

chuyện này sớm muộn gì cũng phải nói, nhưng đối với bà già này mà nói, kéo dài thêm một khắc là được một khắc..."

Quân Mạc Tà trong lòng trầm xuống 《 "Chẳng lẽ. . . Mẹ đã . . . ?"

"Cháu hiện tại đã tới đây ... cũng là có thể nhìn mặt mẹ của cháu lần cuối ..." Lão phu nhân nói nhưng đầu quay đi, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi trên đất, lấy khẩu khí mạnh mẽ mà bình tĩnh nói

"Kỳ thật, có gặp hay không cũng không còn quá quan trọng ... Dù sao nó cũng không còn nghe được, không còn có thể thấy được .... thậm chí hoàn toàn không còn có cảm giác. Nó đã không còn nhân biết bất cứ điều gì ... Ngay cả con mình cũng không quản, cả lão già này nó cũng không cần .. đứa con gái bất hiếu này..."

Càng nói, Lão Phu nhân càng nghẹn ngào...

Ba người Đông Phương Vấn Tình ảm đạm gục đầu xuống.

"Trong mấy năm nay, chúng ta đã nghĩ hết biện pháp, đã mời vô số danh y cũng không có một chút hiệu nghiệm ... không một chút thuyên giảm. Nó đã đem trái tim hoàn toàn khóa chặt ... chỉ cần nó không muốn tỉnh lại, nó cứ ngủ như vậy, ngủ như vậy mãi..."

Bỗng nhiên Lão phu nhân quay đầu, ánh mắt đã nhòe lệ, vẻ mặt kích động, lớn tiếng quát.

"Có thể nó không nghĩ tới là nó cứ nằm giống hệt đã chết như vậy, ta làm mẹ nó phải làm sao bây giờ... Trái tim ta mỗi ngày như có núi đao đâm vào! Mỗi đêm như nằm trong vạc dầu! Hai đứa con ôm hận quy thiên, chỉ còn một đứa nhỏ duy nhất, nó cũng buông tay mặc kệ"

"Trước là bất hiếu với cha mẹ chồng, sau là gây lo lắng từng phút từng giây cho mẹ, cho anh chị em ruột thịt! Chẳng lẽ trên đời không còn Quân Vô Hối thì trời liền sập sao?! Vì cái gì nó không thể kiên cường một chút, vì cái gì không chịu thua thiệt một chút?!"

Nói xong lời cuối cùng, cổ lão phu nhân đã nghẹn ngào không thành tiếng, nhưng vẫn khàn giọng nói

"Vì báo đại thù, Đông Phương Thế Gia chúng ta trước sau đã cũng thiên hạ quyết chiến, giết chóc giang hồ, tung hoành đại lục, tre già măng mọc, đã làm cho ngàn vạn người thành vong hồn dưới kiếm; người ta nói giết người một vạn ta cũng mất tám trăm, đệ tử của chúng ta, một thân đẫm máu tươi, ít nhiều một đám đồ nhi tốt như vậy đã một đi không trở về! phơi thây ngoài đồng hoang, hài cốt không được chôn cất..."

"Ngay cả em trai sinh đôi của nó cũng đã đồng quy vu tận với sáu gã thần huyền của Tiêu gia trong trận đại chiến! Những người đó... chẳng lẽ không phải là cốt nhục tình thân sao? chẳng lẽ không phải là tình nghĩa cốt nhục sao? Những huyết nhục, máu tươi đã chảy, trong lòng nó chẳng lẽ không bằng một Quân Vô Hối sao?!"

Âm thanh của Lão phu nhân bi phẫn, nước mắt rơi xuống cùng âm thanh vang vang... lệ bay tán loạn như mưa!

"Nhưng con bé ngu xuẩn này! Con bé hèn nhát này ... nó ... nó ... Nó lại lựa chọn một con đường không có trở về như vậy ... Để cho bao người hi sinh, bao cố gắng cũng trở nên vô nghĩa..." Lão phu nhân khóc không thành tiếng " Hơn nữa... mỗi đêm ngày đều giày vò tấm thân già này ... Vấn Tâm a ... con có nghĩ đến chuyện thực tế không, có nghĩ đến lòng hiếu thảo với mẹ già không!!! Con thật độc ác ... Vấn Tâm ơi..."

"Có lẽ ... Ở trong lòng mẫu thân ... Phụ thân chính là trời của người ... Tất cả thế gian đều vô dụng ... Phụ thân không còn, trời cũng không còn, hết thảy cũng đều tan biến..." Quân Mạc Tà khàn giọng nói " Yêu nhau vô cùng ... vốn là lời hứa sinh tử có nhau, âm dương không rời! Bà ngoại, người cũng là nữ nhân, hẳn người hiểu được... những cảm nhận này..."

"Chính là ta hiểu được! Ta mới khó chịu!" Lão phu nhân nổi giận, nước mắt ràng rụa

"Nó cứ nằm như vậy, có ích lợi gì? Ta... Ta.... Vô số lần ta muốn ... đâm xuống một kiếm, thay nó giải thoát khỏi cuộc sống muôn ngàn khổ ải này, thành toàn tâm nguyện cho nó, nhưng ta .... nhưng ta ... là nữ nhi của ta, nữ nhi của ta sinh ra... dưỡng dục từ lúc còn bế đi tiểu cho đến lớn, cầm sợ rớt, ngậm sợ tan... nó ... nó chính là tim, là gan ruột của ta!"

" Làm sao ta có thể xuống tay? Sao có thể hạ thủ được! Chỉ sợ là chỉ nghĩ thôi trong lòng cũng sẽ rất đau buốt (đông đắc đảo hải phiên giang: nối đau lớn như chuyện dời non lấp bể)! Nhưng không hạ thủ, thì nó phải chịu đựng đến khi nào, phải đợi chờ đến khi nào?"

Mọi người lặng im không nói, ba người Đông Phương Vấn Tình đều cúi đầu, đôi mắt đỏ lên, lệ quang ngân ngấn.

"May mắn thay, trong một khoảng thời gian ngắn nữa, Bảo Thụ Linh Lung luôn duy trì sinh mệnh cho nó cũng đã tiêu hao gần hết nguyên khí, đã bắt đầu khô héo... nó... có lẽ cũng sắp ra đi... Hiện tại con có thể nhìn thấy mẹ con lần cuối ... còn có thể đưa tiễn đoạn đường cuối cùng... coi như là có một hậu nhân đưa tiễn lúc lên đường!"

Lão phu nhân vô lực ngã ngồi xuống, hai mắt vô thần, mái tóc bạc xác xơ, rồi đột nhiên tinh khí toàn thân tựa hồ bùng phát... Tựa hồ theo trận giận dữ kia mà gào rít, ngay cả sinh mệnh lực cũng phát tiết đi ra ngoài...

"Mẹ ... Tính cách em gái không phải người không biết, từ trước tới giờ luôn yêu tha thiết, luôn yêu mãnh liệt, người biết hơn ai hết, sao lại phải khổ như vậy?"

Đông Phương Vấn Đao lau nước mắt nói

"Sinh sinh tử tử, chỉ yêu một người... mẹ, tính cách em gái thực là cùng người giống nhau... Năm đó cha mất sớm, chẳng phải mẹ cũng muốn buông tay, vứt bỏ bốn anh em chúng con sao? Khi đó... em gái mới chỉ được ba tuổi, mỗi đêm chúng con đều ở cùng người, ở bên người ...

chính là sợ ... người đột nhiên bỏ đi ... bỏ lại chúng con; chỉ có như vậy, người nhiều lần muốn tự sát ... dọa chúng con nhiều lần sợ hãi..."

Lão phu nhân thở dài một tiếng, tựa hồ là nhớ lại cái gì, khuôn mặt già nua chậm chậm nổi lên vài phần ôn nhu, mỉm cười lẩm bẩm nói

"Cái này vốn khác với cha các con, cha các con chính là hạng anh hùng khí phách hào hùng, oai hùng cái thế, đỉnh thiên lập địa, chính là nam nhân tốt nhất thế gian... Tiểu tử Quân Vô Hối kia ... há lại có thể so sánh cùng.?"

"Quân Vô Hối tự nhiên là không thể cùng cha đánh đồng, nhưng trong lòng em gái ... em rể Vô Hối cùng cha trong lòng người là giống nhau, cái đó giống nhau a..."

Nước mắt Đông Phương Vấn Kiếm ào ào rớt xuống.

" Mấy năm nay em gái ... Đã khổ đủ rồi... Tuy rằng nó luôn luôn ngủ nhưng hẳn chúng ta đều biết, tim nó cũng giống như Hoàng Liên ngâm nước.???"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 222: Vấn Tâm! Vô Hối! (Hỏi Lòng Mình – Không Hối Hận).

"Ôi… Chẳng lẽ nữ tử Đông Phương Thế Gia chúng ta… Cũng đều phải chấp nhận số phận bi thảm đó sao?" Đông Phương lão phu nhân ngẩng đầu nhìn trời, thở dài sắc mặt đau thương

" Sinh ra tại thế gia, được gả cho anh hùng! Nữ nhân được gả cho anh hùng… Rất khổ… Quá mệt mỏi… Quá buồn đau… Các ngươi ba người phải nhớ kỹ, là nữ nhi cuối cùng của Đông Phương thế gia, thà làm vợ thường dân, hơn làm vợ anh hùng! Ta tình nguyện gả các ngươi cho dân chúng bình thường, nam cày nữ cuốc, chồng làm vợ phụ, giúp đỡ lẫn nhau cho đến đầu bạc răng long, bình thản một đời! Cũng không muốn làm cho các ngươi lại trải qua cái tình yêu oanh oanh liệt liệt ấy!"

"Bởi vì chuyện như vậy… Nếu quả thực dính vào… Bình thường thì ngàn vạn tính mạng con người bị biến mất, cả thế gia bị diệt… Thấp nhất, cũng là cả gia tộc ảm đạm mây mù, cả đời không thể tiêu trừ"

Tuy nói là như vậy, nhưng thế gian nữ tử, lại có mấy ai là không muốn gả cho anh hùng đội trời đạp đất? Ai không hi vọng người đàn ông của mình có cái thế công lao, vạn người khâm phục và ngưỡng mộ?

Một người bình thường tốt tánh với một nhân vật anh hùng như Quân Vô Hối, đặt trước một nử tử mời nàng chọn, người nàng lựa chọn? Tin rằng đại đa số nữ tử chí tình chí thu, đều chấp nhận đau đớn một đời để đi theo anh hùng, cũng không muốn theo một người bình thường đến già bạc đầu!

Một người nghiêng nước nghiêng thành cái thế hồng nhan, há có thể cam lòng gả cho một người miền núi làm vợ? Thà rằng cả đời không lấy chồng, một đời cô đơn cho đến già cũng không chịu trái dối lòng nghe theo!

Đến như Mai Tuyết Yên, nếu như không gặp Quân Mạc Tà, chỉ sợ những năm cuối đời, cũng yên tịnh tại núi rừng mà ra đi một tuyệt đại phương hoa, cô độc hóa thành một cơn gió lạnh, mà quyết không tùy tiện tìm đại một người để lấy…

Từ xưa hồng nhan nhiều mệnh khổ, cũng là bởi như thế! Trong phòng lắng xuống, cũng không biết đã trải qua bao lâu, Lão phu nhân rốt cục chán nãn khẽ vẫy tay, dùng một kiểu khẩu khí tro bụi như chết lòng nói

”Các ngươi ba người… Mang nhau đi gặp mẹ hắn đi… Ta… Ta chắc…. Không qua khỏi…”Sau đó bà liền trầm mặc, ngồi ở trên ghế, cúi đầu, không chút động đậy…

Chỉ có tại lúc bà cúi đầu xuống, một vệt nước nhỏ trên mặt càng ngày cảng mở rộng… Đó là… Nước mắt mẹ hiền(Từ mẫu lệ)! Mọi người im lặng lui ra ngoài, lão phu nhân vẫn không nhút nhích, giống như một tượng gỗ uyển chuyển mềm mượt.

Cho đến khi đã đi thật xa, Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên vẫn có thể nghe thấy trong đại sảnh kia, âm thanh nước mắt lão phu nhân tí tách rơi trên mặt đất.

Từng giọt đều như phát ra từ sâu trong lòng…

Con gái vui tươi buồn khóc, vĩnh viễn khắc sâu trong lòng người mẹ, trái tim người mẹ, vĩnh viễn cùng những trải nghiệm của con mà co rút… Cùng chịu nổi đau…

Ngay cả khi đã trưởng thành, ngay cả khi đã thành gia lập nghiệp, cũng là như vậy… Chúng ta có mấy người, từng trong lúc vô tình mà trông thấy mẹ mình hết sức đau lòng…

Người mẹ nào trong thiên hạ, cũng đều xót thương con như vậy! Cũng đau lòng vì con như vậy!

Trước mắt- cũng là một cái tiểu viện tĩnh lặng! Tiểu viện này bốn phía tường bao, xa xa so với nơi khác cũng cao hơn nhiều lắm, cũng dày hơn nhiều lắm, bên ngoài thì tuyết phủ dày, khắp nơi sáng chói, nhưng nơi này, lại là một mảnh xanh hiền hòa vui vẻ…

Thậm chí, tới ngay cả một mảng tuyết đọng cũng không có, sạch sẽ; ngoài ra còn có bảy tám đóa hoa mai đang đón rét mà nở rộ…

Vừa đi vào đến, liền cảm giác được một hồi vui vẻ chan hòa ấm áp.

“Thấy được không… Trong viện này, từ mười năm qua, cho dù là tuyết rơi lớn cỡ nào, vừa tiến vào viện đã hòa tan!” Đông Phương Vấn Tình nói cũng không phải giọng khoe khoan mà là… nặng nề

“Năm đó, tiểu muội nằm trên giường không dậy nổi, ngủ say không dậy; mẹ liền bán hết gia tài, không tiếc tất cả vốn liếng từ các nơi đại lục đem về nào noãn ngọc, ôn ngọc, lớn nhỏ, đều chôn ở trong viện này…”

“ Cũng không biết rốt cuộc mua nhiều ít, dù sao chỉ cần có liền chôn xuống… Chỉ là ngắn ngủi nửa năm, Đông Phương thế gia cạn sạch tiền … Nhưng mẹ vẫn không chịu từ bỏ, bởi vì bà biết em gái thích phong cách … trăm hoa đua nở, nơi nơi xanh biếc bất kể ngày đêm… Nói tiểu muội ở trong nơi như vậy, có thể nhanh chóng ngồi dậy hơn…”

Quân Mạc Tà bị dọa cho hoảng sợ; rốt cục rõ ràng hiển hách như Đông Phương Thế gia trước kia, ngày nay vì như vậy mà khó khăn…

Trong lòng không khỏi sóng đánh tận trời dường như trổi dậy cuồng quay, trong lòng ngực tựa như có nguồn Liệt Hỏa thiêu đốt bên trong, xoang mũi cũng như bị cái gì đó nghẹn ứ, trong lòng chua xót muốn trào nước mắt…

Noãn ngọc, ôn ngọc kia là vật báu hết sức quý giá! Chỉ cần một khối lớn nhỏ cỡ bằng đầu ngón tay, đeo trên người, liền có thể một áo giữa trời đông rét lạnh mà trải qua, hoàn toàn không có bất cứ… ảnh hưởng gì! Nhưng Đông Phương thế gia tốn hao giá trên trời để mua , lại đều chôn ở trong viện này…

Là vì, muốn cho con gái1trong lúc ngủ say không hay biết được thoải mái một chút…

Mặc dù biết rõ nàng chưa chắc đã có thể cảm giác được…

Trong gian giữa viện, chính là một tòa tiểu lâu u tĩnh, trên mặt đất không có tới một hạt bụi, chung quanh vắng vẻ không tiếng động, đi vào nơi này, giống như là đi vào bên trong như đi vào trong mộng…

Hai người thị nữ áo trắng xuất hiện không một tiếng động, hướng mấy người hành lễ; Đông Phương Vấn Tình vung tay lên, nói: “Không cần đa lễ, vị này là người thân của tiểu thư chính là biểu thiếu gia cùng thiếu nãi nãi, nơi này không cần các ngươi hầu hạ, đều lui xuống hết đi.”

Thân hình hai thị nữ đồng thời chấn động, ngẩng đầu lên nhìn Quân Mạc Tà, trong mắt lấp lánh mừng rỡ. Kích động nước mắt bất chợt lả chả rơi xuống. Nức nở nói

“Tiểu thư… Con trai tiểu thư rốt cục… Đến thăm nàng… Chỉ mong nàng có thể tỉnh dậy một chút…” Nước mắt lưng tròng nhìn Quân Mạc Tà một hồi, mới quyến luyến xin lui.

“Hai người kia, là thiếp thân thị nữ của mẹ cháu năm đó… Cuối cùng lúc mẹ của cháu trở về, một mực hai người bọn họ ở lại hầu hạ, suốt mười năm qua…” Đông Phương Vấn Tình nhẹ giọng nói.

Quân Mạc Tà vẻ mặt thay đổi, cảm kích nhìn hai bóng lưng nữ, nhẹ giọng nói: “Đa tạ…”

Thân thể hai người thị nữ rung lên, cũng không quay đầu lại, cúi đầu nhanh chóng đi ra ngoài, nhưng trên mặt đường họ đi qua, hai hàng nước mắt trải dài trên mặt đất…

Đông Phương Vấn Kiếm cùng Đông Phương Vấn Đao mới một bước đến viện này, liền tay chân nhẹ nhàng, đến cả hít thở cũng không dám lớn tiếng.

Một đằng thô lỗ nổi tiếng Đông Phương Tam gia, lại cũng như sợ kinh động đến cái gì đó, tất cả hành động mà Quân Mạc Tà làm là đưa mắt nhìn khắp nơi, lại thấy trong tiểu lâu bày biện trang nhã, đồ vật cũng không nhiêu lắm, nhưng lại không lộ ra nửa phần trống rỗng, càng không có một chút bừa bộn, mỗi một chỗ đều thu dọn sạch sẽ, mỗi một chỗ đặt vào hay lấy ra, cũng là bố trí sáng tạo.

Nơi ở của một người ngủ say suốt mươi năm không dậy, nhưng trong không khí nơi đây cũng không có chút mùi khác thường, hơn nữa, vẫn còn thoang thoảng một mùi hoa thanh nhã tràn ngập không gian…

Trong lòng Quân Mạc Tà cảm thán, ngay cả Mai Tuyết Yên theo sau Đông Phương Vấn Tình tay chân nhẹ nhàng chống cầu thang đi tới. Đông Phương Vấn Kiếm cùng Đông Phương Vấn Đao tâm tình kích động, không dám đi tới, sợ làm nhiễu loạn tiểu muội, liền ở lại dưới lầu…

Bước tới trước phòng ngủ liền, liền cảm thấy được hơi thở của ôn noãn ngọc phả vào mặt.

Đông Phương Vấn Tình thở dài, nói: “Lớn nhất, đầy đủ nhất là một khối ngọc lớn cứng rắn… Làm thành giường tiểu muội…”

Trong lòng Quân mạc Tà chấn động! Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ, Đông Phương Vấn Tình trầm thấp nói: “Tiểu muội đang ở bên trong, căn phòng này… Ai…” Vừa nói, vừa thở một hơi dài.

Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên ngẩng đầu vừa nhìn, không kềm được cảm giác ầm ầm chấn động trong lòng!

Hai người biết, nơi đây chính là phòng ngủ mẹ Quân Mạc Tà, nhưng đưa mắt nhìn khắp chung quanh, nếu không phát hiện ở phía Nam hướng mặt trời mọc có một cái giường ngủ, thật chẳng nhìn ra đây là một căn phòng ngủ! Một người nữ nhân nằm ngửa trên giường, trên người nhẹ nhàng phủ một lớp chăn bông; từ nơi này cũng nhìn không rõ gương mặt, nhưng nàng ngủ có chút an tường (an tĩnh cát tường ^^! Chắc vậy)…

Tại trước ngực nàng, có một gốc cây nhỏ, giống như là từ phỉ thủy khắc ra, từ từ phóng ra từng điểm huỳnh quang… Làm dịu thân thể Đông Phương Vấn Tâm, nhưng, cành lá, đã có chút muốn héo rũ…

Bốn phía trên vách tường, một vài bức vẽ chân dung, treo ngay ngắn, Quân Mạc Tà chỉ là nhìn lướt qua, bất chợt trong lòng chấn động mãnh liệt, tiếp theo nước mắt liền rơi như mưa!

Quân Vô Hối! Tất cả đều là chân dung phụ thân Quân Vô Hối! Quân Vô Hối mặc quân trang, Quân Vô Hối tung hoành sa trường, Quân Vô Hối ngồi trên lưng ngựa phi nhanh lướt gió, Quân Vô Hối mặc đồ bình thường, Quân Vô Hối mặc áo trắng cùng bội kiếm, Quân Vô Hối mỉm cười, Quân Vô Hối tức giận, Quân Vô Hối tâm tình chân chất… Quân Vô Hối thiếu niên, Quân Vô Hối trung niên…

Mỗi một bức tranh, cũng đều có bút pháp tinh tế, rất sống động, mỗi một bức họa đều như nhau, đều hết sức sống động, giống thật như đúc; bất cứ… bức họa nào, cũng giống như dùng toàn bộ tâm huyết mà làm thành, tựa như là vô số Quân Vô Hối, đang ở trong phòng hoặc đứng, hoặc ngồi, hoặc là đến là đi, ở cùng chính người mình yêu…

Từ trong những bức họa, hoàn toàn có thể nhận ra đầy đủ, cảm thụ, thậm chí như gặp Quân Vô Hối truyền kì kia lúc còn sống, thậm chí, là tính cách Quân Vô Hối… Tuyệt đối hoàn toàn không có bất cứ… Điểm nào sai sót…

Mỗi một ánh mắt trong bức tranh, nhìn kĩ hướng, chỉ có một nơi chính là chiếc giường đá nhỏ kia, chính là người mảnh mai nằm trên đó… Tựa như nhìn không đủ, vĩnh viễn nhìn không đủ… Tựa như từng đạo ánh sáng mặt trời, xuyên phá u minh, xuyên phá hoàng tuyền, cố chấp nhìn chăm chú vào nơi này, muôn đời không đổi!

“Ban đầu tiểu muội trở về, còn có thể cử động… Nàng mạnh mẽ thôi thúc cơ thể, ba ngày ba đêm không ngủ cũng không dừng, từng bút từng bút vẽ ra những… bức tranh này; mặc cho ai khuyên cũng không nghe, đoạn thời gian đó, nàng rất điên cuồng…Vẻ mặt thì lại rất bình tĩnh; mỗi khi vẻ xong một bức, nàng liền si ngốc nhìn một hồi, khóc một hồi cười một hồi, sau đó lựa nơi treo lên, sau đó lại vẽ tiếp…”

“ Khi đó đều cho là, nàng vẽ đủ rồi, thì không vẽ nữa… Không ngờ, tiểu muội nàng vẽ xong một bức tranh cuối cùng, liền giống như là không còn bất cứ… Chút sức lực nào nữa, tất cả mọi người đứng cạnh trông nom nàng, nhìn nàng, nàng lại chẳng nhìn ai, chỉ là nhìn lên khoảng không trống vắng, sau đó nàng lại tròn xoe mắt nhìn… Giống như Quân Vô Hối… Đang đứng ở nơi đó… Cho đến khi…”

Đông Phương Vấn Tình giọng nói nghẹn ngào đứng dậy: “Cho đến tối hôm đó, nàng đột nhiên nói chuyện, tất cả mọi người vui mừng như điên; nhưng nàng nói ra vài từ cuối cùng, rồi chầm chậm khép đôi mi lại, từ đó về sau không con mở ra nữa… Đến bây giờ, đã mười năm! Suốt mười năm!”

Quân Mạc Tà nước mắt mông lung, mơ hồ nhìn ra được, chỉ thấy tại vị trí đỉnh đầu Đông Phương Vấn Tâm, có treo một tấm tranh chữ, đó cũng là duy nhất trong phòng, bức tranh duy nhất không có hình như chổ khác…

“Kim sinh vô hối, sinh sinh vô hối; quân ký vô hối, thiếp diệc vô hối; vấn tâm hà tại? Chung quy vô hối; thiên địa vô lạc, sinh tử vô hối Trền giường là người, vợ Quân Vô Hối, mẹ Quân Mạc Tà…”

Đông Phương Vấn Tâm an tĩnh ngủ, miệng nàng hơi cong, vẫn còn vài phần yên tĩnh dịu dàng; tựa như vẫn còn vài phần vui vẻ hạnh phúc, trong giấc mộng của nàng, Quân Vô Hối – người nàng yêu sâu đậm, một mực cùng nàng, một mực nhìn nàng… Vẫn còn cùng nàng nhìn nhau tâm sự, vẫn còn cùng nàng cử án tề mi(đá lông nheo à ^^!)… Ở trong mộng, bạc đầu giai lão, có thiếp, cũng có chàng.

Vấn tâm hà tại, chung quy vô hối! Vô hối vấn tâm, vấn tâm vô hối!(Hỏi lòng ra sao, cũng không hối hận! Hỏi lòng không hối hận, Vấn Tâm không hối hận!) Trong hiện thực mặc dù không tồn tại, vĩnh viễn mất đi, nhưng ở trong mộng, có thể mãi cho đến địa lão thiên hoang(đất già trời tàn), có thể mãi cho đến… Tận thế…

Cho nên mặc dù luôn bất tỉnh, nhưng nàng cũng rất khoái nhạc… Cũng rất hạnh phúc… Cho nên nàng không muốn tỉnh lại… Chết cũng không muốn tỉnh lại… Bởi vì một khi tỉnh lại, liền không còn…

Một lần mất đi vậy là đủ, mất mà cứu được, đã là may mắn lớn lao, nếu được mà lại mất, tình làm sao nổi? Cho nên nàng bất kể thế nào cũng không muốn tỉnh lại! Cửa lòng… Khép chặt!

Quân Mạc Tà đột nhiên cảm giác thấy chính mình trước giờ chưa bao giờ yếu ớt như hôm nay, thân thể lắc lư hai cái, bất chợt vô lực từ từ ngã xuống đất, nước mắt như suối phun ra…

Hắn dùng hai tay ôm lấy đầu mình, chỉ cảm giác thấy một mảng hỗn loạn; trong đầu, trong lòng, tất cả đều đang rung động, thiên địa tình thâm, tình yêu! Cái gì là tình yêu?

Giờ phút này, tĩnh tĩnh trên người Đôn Phương Vấn Tâm, thể hiện vô cùng rõ nét! Yêu, chính là tới chết cũng không thay đổi! Yêu, liền yêu, chính là âm dương cũng chẳng tách rời! Yêu, chính là không oán thù không hối hận! Yêu, là yêu; trời đất lúc đó chẳng còn gì khác, có thể thay thế được chính người mình yêu! Thay thế chính người mình yêu! Vĩnh viễn, đời đời kiếp kiếp!

Có lẽ, đang ở trong mộng, tình yêu này vẫn đang tiếp diễn, vĩnh viễn luôn tiếp diễn… Nơi đó đoàn tụ sum vầy, nơi đó thâm tình lưu luyến, nơi đó đĩa lão thiên tàn đá mòn sông cạn!

Nữ nhân a, một đời sớm tối chân tình, đáng cho một người như nàng! Nhất là những… bậc khuynh quốc tuyệt sắc, cái thế hồng nhan… Càng là cố chấp dọa người, kiền trí đến đáng sợ!

Nhưng tình yêu như vậy, mới thật sự là chân tình, mới là vĩnh cữu! Có lẽ đúng như người thân nàng nói, như vậy, quả thật là ích kỷ; nhưng, Đông Phương Vấn Tâm cũng đúng, nàng cũng đã không thể tiếp tục băn khoăn…

Nàng không phải không quan tâm mẫu thân, không phải không quan tâm nhi tử, không phải không quan tâm đến máu mủ thân tình. . .

Mà là trái tim nàng, đã không còn… Đã chết… Tâm tình cũng không kém hơn như vậy, nàng đã không cách nào có thể lo lắng, đã không thể còn suy nghĩ…

Đông Phương Vấn Tình quệt nước mắt, nhẹ nhàng đi ra ngoài…

Mai Tuyết Yên nước mắt chảy ra không kìm được, tựa vào vai Quân Mạc Tà, khóc không tiếng động… Đối mặt với tình yêu như vậy, đối mặt với chân tình như vậy, ai có thể không rung động?

Hơn nữa hai người bọn họ, vốn là người có tình người! Mai Tuyết Yên đột nhiên có một loại cảm giác rõ nét… Nếu trên bức tranh, là Quân mạc Tà… Như vậy, bây giờ nằm trên giường, chính là Mai Tuyết Yên nàng…

Loại cảm giác mất hồn này, gợi nỗi thương tâm từ lòng nàng ra, trở lại sự nhanh nhã trước kia.

Quân Vô Hối, Đông Phương Vấn Tâm;một vị cái thế anh hùng, một vị tuyệt đại hồng nhan! Sự có mặt của hai người Quân Mạc Tà cùng Mai

Tuyết Yên, không ảnh hưởng chút nào đến hài khí trong phòng…

Đông Phương Vấn Tâm vẫn như cũ điềm đạm cười, bình tĩnh mà hạnh phúc, an tĩnh nằm… Quân Vô Hối trong tranh vẫn dùng ánh sáng thâm tình của mình chăm chú trên người ái thê của mình, không rời trong chốc lát, cố chấp mà tiếp tục…

Các bức tranh không giống nhau, ánh mắt cũng không giống; trông như là vì Đông Phương Vấn Tâm không dậy nổi mà lo lắng, trông như là vì thê tự nghịch ngợm mà cười dung túng; trông như vì Vấn Tâm không nghe lời mà bực bội, trông như là vì nhìn thê tử ngủ dễ thương mà cười dịu dàng, tất cả ánh mắt, tất cả đều là dịu dàng, lộ vẻ cưng chìu…

Quân Vô Hối mặc dù không còn thân thể, nhưng tình cảm của hắn, lại nồng nhiệt nóng bỏng, tràn ngập cả không gian, tràn ngập cả trời đấ… Thân thể Đông Phương Vấn Tâm vẫn còn, nhưng trái tim nàng đã mất, tình cảm cũng đa xa lìa cơ thể, đang ở giữa không trung, đang ở trong hư vô, cùng Quân Vô Hối lưỡng tình tương duyệt, thâm tình lưu luyến, phu xướng phụ tùy, tùy tiện dung túng. . .

Quân Mạc Tà yên tĩnh ngây người, cảm nhận cha mẹ trong lúc này đang vui sướng trong ai tình, đột nhiên rất mờ mịt; làm sao bây giờ? Ta nên làm gì bây giờ? Ta phải lựa chọn như thế nào, có thể lựa chọn như thế nào!?

Bằng Hồng Quân Tháp cuồn cuộn linh khí, Quân Mạc Tà chắc chắn mười phần là có thể làm cho Đông Phương Vấn Tâm tỉnh lại…

Nhưng, tình rồi thì thế nào? Tỉnh lại rồi làm gì bây giờ? Quân Vô Hối đã không còn tồn tại! Đông Phương Vấn Tâm làm sao có thể sống một mình?

Ngược lại trong giấc mộng, bọn họ còn có thể ở gần nhau đến đại lão thiên tàn, cách này đối với mẫu thân còn tốt hơn không ít? Tại lúc nàng trước khi hôn mê thì ba con trai vẫn còn đẩy đủ khoe mạnh, tỉnh, sau đó

nói với nàng… Ba con trai đã chết hết hai? Nử tử này lại buồn… Ngươi bảo nàng tình lại rốt cuộc, tình nào chịu nổi?

Vậy chẳng phải là còn hơn sống không bằng chết sao? Không nghĩ tới Quân Mạc Tà ta kiếp trước vốn là cô nhi, kiếp này mặc dù phụ thân xem như chết sớm, nhưng còn có một người mẫu thân có thể chờ đợi; mẫu thân mặc dù ngu say, nhưng chưa chết…

Quân Mạc Tà luôn khát vọng, luôn cấp bách, thậm chí, trong lòng còn chưa tưởng tượng được, nếu quả thật là được nằm trong lòng mẫu thân, đó sẽ là cái loại cảm giác gì? Ấm áp sao? Ngọt ngào sao? An tâm sao?

Nới tới được mẫu thân ôm trong ngực, rất phấn khích khi được mẫu thân ôm trong ngực… Có thể sao? Ta đã gặp được mẫu thân, nhưng lại gặp hai lựa chọn khó khăn…

Chẳng lẽ mục tiêu Quân Mạc Tà ta, sẽ nhất định thiếu đi diều ta muốn nhất? Kiếp nay tu luyện Khai Thiên Tạo Hóa Công, từ đó không đọa luân hồi, ra ngoài tam giới, từ đó không còn sinh tử, nhưng… Tình thân chốn nhân gian… Lại một mình mà thiếu vắng thương của cha tình thương của mẹ, chẵng lẽ, từ nay về sau vĩnh viễn không còn cơ hội này nữa?

Mẹ ơi! Tình thương của mẹ! Con hy vọng suốt hai kiếp người, con khát vọng suốt hai kiếp người, cũng ảo tưởng hai kiếp người,

Quân Mạc Tà thất tha thất thểu đứng lên, chậm rãi đi tới trước giường, đột nhiên từ từ quỳ xuống, nhẹ nhàng tì trán vào tay phải của Đông Phương Vấn Tâm, đột nhiên gian trong lòng chua xót vô hạn, đau nhức muốn chết .. .

Ta. . . Nên làm cái gì bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ a. . . Ai có thể nói cho ta biết! Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy bàng hoàng, vô lực, bất lực. . .

Cảm thụ được trên trán cảm giác ôn nhu , đó là tay của me. Quân Mạc Tà thống khổ toàn thân co quắp đứng lên, hắn đã nghẹn ngào, đã nói không ra lời nói, tựa hồ trái tim đã ở bị xiết chặt trong nỗi đau mơ hồ . . .

Chỉ là yên lặng thầm hỏi Đông Phương Vấn Tâm đang nằm trước mặt "Mẹ . . . Ngươi bảo con làm sao bây giờ? Mẹ bảo con làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ a. . . Mẹ. . ."

Kêu lên một tiếng này "Mẹ", Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy trong lòng sầu muộn giống như nổ mạnh, trải qua thời gian dài khát vọng, hy vọng, giấc mộng . . . Vào giờ khắc này, liền toàn bộ trở về Hư Vô sao?

Ta không cam lòng a! Ta không cam lòng a! Ta thật sự không cam lòng a!

Quân Mạc Tà ngẩng đầu, không tiếng động tê rống, nước mắt tung hoành, giàn giụa tràn ra từ khóe mắt, chảy tràn vào trong miệng hắn. Nỗi đau khổ đó tựa hồ luôn nằn trong lòng . . . Còn nghĩ vĩnh viễn khổ mãi . . .

Ta... Thật khổ! ! Thật khổ....

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 223: Mộc Lực! Vì Mẫu Thân.

Rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

Chứng kiến mẹ đang ngủ say, trên gương mặt tràn đầy hạnh phúc, hài lòng, điềm tĩnh. Giờ khắc này Quân Mạc Tà tâm loạn như ma. Ta là ..! Ta không phủ nhận ta ...! Ta cũng không phải là người tốt!

Ta là làm việc vốn chỉ vì bản thân, không để ý tới người khác; cho tới bây giờ vẫn chỉ căn cứ sở thích cá nhân mà làm việc, không sợ hãi, không kiêng nể ao! : il: ! ! 1: -. . r. . . Nhưng người trước mắt ta lại là mẹ của ta!

Thật sự ta có thể chỉ vì tưởng niệm của bản thân, vì hạnh phúc của mình, vì ta khao khát đoàn tụ với mẹ, vì một lát dịu dàng, mà lại đem người đánh thức khỏi giấc mơ đẹp mà bừng tỉnh, đưa người trở lại một cái sự thực tàn khốc đến không thể nào chấp nhận trong hiện thực sao?

Nếu là quả thật tỉnh lại, sẽ là lần thứ hai đối mặt với những ngày tháng vắng chồng. Càng thêm tàn khốc ấy là ba đứa con trai, đã mất đi hai đứa. Thử hỏi người như thế nào có thể thừa nhận?

Thêm vào đó, gia cảnh nhà mẹ vì mẹ mà đã sa sút đến mức này, mẹ có thể an tâm được sao ? Còn có, bà ngoại của mình vì mình một đêm đầu bạc, chịu dày vò mười năm. Mẹ có thể áy náy, hổ thẹn không?

Tâm đã chết, làm sao có thể sống lại? Làm cho một người phụ nữ tâm đã chết, lại một lần thứ hai đối mặt với cuộc sống so với chết còn đau khổ hơn, được sao? ! Ta có thể ích kỷ vậy sao? Thật sự có thể?

Quân Mạc Tà yên lặng tự chất vấn chính mình; luôn luôn sát phạt quyết đoán tuyệt không dài dòng, giờ khắc này chân chính tiến thoái lưỡng nan!

Nếu là có thể cứu mà không cứu, thế thì là loại con gì? Lương tâm ở chỗ nào? Lương tâm lại có thể nào yên tĩnh? Người ta nói một câu cũng không thể cãi lại: môt đứa con trai nhìn thấy mẹ của mình lâm vào hôn mê, có thể cứu nhưng không cứu. . . Đây hạng người táng tận lương tâm!

"Chàng rốt cuộc làm sao vậy?" Mai Tuyết Yên cũng vì mọi thứ trước mắt mà nghẹn ngào lên, nhưng nàng nhạy cảm phát giác Quân Mạc Tà có điều không thích hợp.

Quân Mạc Tà thống khổ lắc đầu, run rẩy vươn tay, cầm nhành cây nhỏ sắp khô héo trên người mẹ. Vào lúc hắn chạm vào cành cây kia nhất thời cảm thấy tâm thần chấn động, mặt trên cành cây phát ra lốm đốm ánh huỳnh quang, tiếp xúc đến làn da nháy mắt đúng là rõ ràng cảm nhận được da thịt của bản thân sức sống tràn đầy. . .

Trong thiên hạ lại có thần kỳ bảo vật như vậy! Thần dị bảo vật cỡ này, khó trách có thể làm Đông Phương Vấn Tâm đã ngủ say vẫn có thể kéo dài mười năm sinh mệnh

Trước ánh mắt kinh ngạc, tràn đầy khó hiểu của Mai Tuyết Yên, Quân Mạc Tà nhắm mắt lại, toàn tâm toàn ý dồn hết sức thúc dục Mộc lực trong cơ thể!

Giờ khắc này, tinh thần của hắn ở trong trạng thái đau thương chưa từng có, cùng Hồng Quân Tháp triển khai liên hệ, nhanh chóng kết hợp thành một khối, đem toàn bộ tinh thuần năng lượng, đều hóa thành Mộc lực! Vì. . . Mẫu thân!

Hoặc là người thật sự không muốn tỉnh lại. . . Có lẽ người thà rằng cả đời này ở trong mộng đẹp kia. . . Có thể cho dù là mơ, ta cũng hy vọng có thể tan ra mà tiến vào trong giấc mơ của người, ta sẽ làm cho giấc mơ của người càng thêm đẹp đẽ.

Mộc lực!

Quân Mạc Tà từ lúc có được năng lực mới cho đến bây giờ, luôn luôn chăm chỉ tu luyện, chưa từng mệt mỏi lười biếng, có điều hắn chưa bao giờ sử dụng qua. Rốt cục là cái dạng gì Mộc lực đây! ?

Mộc lực, đại biểu thiên địa tinh thuần nhất thực vật tinh hoa khí! Chỉ cần đủ Mộc lực, có thể đem một bất kỳ một hạt giống thần dị nháy mắt nẩy mầm, đâm chồi, nở hoa kết quả thành thục. . .

Chỉ cần có đủ Mộc lực, cũng có thể ở trong chớp mắt làm cho một cây đại thụ đạt tới niên hạn sinh mệnh cuối cùng mà khô héo tử vong. Lại có thể làm cho một gốc cây sắp chết chỉ trong chốc lát toả sáng ra toàn bộ sinh mệnh sức sống.

Đoạt tạo hóa thiên địa, tụ nhật nguyệt tinh hoa mà hóa ra Ngũ Hành linh khí!

Mộc lực!

Kinh thế hãi tục sao? Bại lộ thực lực sao? Tiết lộ con bài chưa lật sao?

Hiện tại, Quân Mạc Tà một chút cũng không lo lắng, hắn chỉ toàn tâm toàn ý vì mẹ hắn mà tạo ra một không gian yên tĩnh thoải mái.

Mai Tuyết Yên từ kinh ngạc khó hiểu lại chuyển thành kinh hãi, tiếp tục kinh hãi!

Rốt cuộc biến hóa kinh người nào lại có thể khiến một người trầm ổn như nàng có thể khiếp sợ đến vậy!

Đơn giản là mọi thứ trước mắt nàng thực sự không thể tưởng tượng nổi. . .

Ở trong tay Quân Mạc Tà, cái cây nhỏ thần dị sắp khô héo kia lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được lần thứ hai toả sáng sinh cơ. Thần quang

lưu chuyển, ánh huỳnh quang càng ngày càng dày đặc, tượng trưng cho thực vật sống lâu cũng càng ngày càng thịnh vượng.

Nguyên bản một cái cây gần như đã khô héo cành lá, đã chậm rãi khôi phục màu xanh biếc, tiến tới biến thành màu xanh lá cây đậm, tiếp tục sau lại. . . xanh đến trong suốt giống nhau.

Ngay đến cả gian phòng, cũng bởi vì cây nhỏ tiếp tục bắt đầu sinh cơ, mà bị ánh thành màu xanh biếc mềm mại, tràn ngập sức sống.

Thần dị biến hóa còn lâu mới đình chỉ. Trên ngọn cây nhỏ, đột nhiên một chồi cây chậm rãi ngọ nguậy, chậm rãi mọc ra một cái chồi nhỏ sau đó xòe ra . . . Lại hóa thành một ít phiến lá cây trong suốt, sau đó lại một mảnh. . . Lại một mảnh. . .

Mai Tuyết Yên chỉ cảm giác hai chân của mình mềm nhũn, vô lực chống đỡ, đến nỗi chậm rãi ngồi xuống mặt đất, lòng tràn đầy kinh hãi, mồm há hốc, đến ngay cả một tiếng cũng không dám kêu lên. . .

Lực lượng thần kì như vậy ngay cả nàng cũng chưa từng nghe nói qua, đây thực là vượt quá cả "Truyền thuyết" kể lại.

Dần dần, lúc đầu chỉ có bốn năm cái lá cây héo úa lớn nhỏ cỡ lòng bài tay, trong khoảng khắc trải qua bao nhiêu biến hóa, không những lá cây tái trở nên màu xanh, lại mọc thêm ra, tăng trưởng, giờ phút này đã tới 45 phiến, hơn nữa cây nhỏ lúc đầu cũng lớn thêm đến một khoảng đầu người, thân cành cũng to ra ít nhất gấp ba.

Có thể nói, cái cây nhỏ kia ban đầu nguyên khí có thể đủ chống đỡ Đông Phương Vấn Tâm mười năm quang âm, như vậy, trước mắt cái cây này ít nhất cũng có thể chống đỡ một trăm năm! Quân Mạc Tà nhắm mắt lại, nước mắt như trước không ngừng mà theo khóe mắt chảy ra, mà trong cơ thể linh lực cũng từ hoàn toàn không có giữ lại cuồn cuộn vận chuyển.

Nhân lực có khi cùng, thực vật cũng đương nhiên như thế. Cây nhỏ mặc dù thần kỳ, nhưng thiên địa tinh hoa gánh vác cũng có cực hạn, nhờ Quân Mạc Tà không ngừng truyền lực, cây nhỏ nguyên khí rốt cục tràn đầy! Tuy nhiên tiếp tục như vậy mà làm, Quân Mạc Tà cũng không dám. Vạn nhất nếu là thịnh cực mà suy. . .

Hắn rốt cục ngừng tay, nhưng vẫn nhắm mắt lại, thần tình thành kính, nắm bàn tay mềm mại của mẹ, nhẹ nhàng đưa lên vuốt ve trên khuôn mặt hắn, cảm thụ được ôn nhu tinh tế xúc cảm, nước mắt cứ thế mà chảy xuống, ướt cả bàn tay của mẫu thân hắn. . . Đây chính là ta trông mong. . . Đây chính là ta giấc mộng. . .

Hắn không do dự, lần thứ hai vận khởi Khai Thiên Tạo Hóa Công, lấy linh lực tinh thuần nhất trong cơ thể chậm rãi cải tiến kinh mạch mẫu thân, cẩn thận chải vuốt sợi lên mẫu thân mỗi một đường kinh mạch, lọc đi từng chút từng chút tạp chất trong đó. . .

Thực xin người

Tuy rằng người nguyện ý ngủ say, thà rằng đi theo phụ thân ở dưới đất "Nắm quân tay, cùng quân giai lão" nhưng. . . Thân là con của người ta lại không thể làm cho người như vậy mà đi;

Cho dù người ngủ say cả đời không để ý tới ta, không cùng ta nói câu nào. . . Nhưng ta cũng cuối cùng ít nhất là một đứa con có mẹ.

Trong tâm mạch của Đông Phương Vấn Tâm, có một khối cản trở, giống như sương mù, nồng đậm như thực chất bình, Quân Mạc Tà rất rõ ràng, chỉ cần cởi bỏ đám sương mù cản trở này, Đông Phương Vấn Tâm có thể tỉnh lại, nhưng. . . Quân Mạc Tà hắn vẫn chưa có thể hạ quyết tâm ra lựa chọn, vẫn là tạm thời để ở đó.

Vạn nhất. . .khi người tỉnh lại xong, biết được tin liền tìm đến cái chếtn một lần nữa. . . Vậy thì hết thảy được không bù nổi mất! Cho nên Quân Mạc Tà hiện tại chỉ có thể điều chỉnh kinh mạch cho mẫu thân đến

trạng thái tốt nhất, nhưng tâm mạch thì hắn lại không thể động, cũng không dám động. . .

Một hồi lâu sau, Quân Mạc Tà mở to mắt, ánh mắt hoang mang nhìn về phía trước. Ở đó có một bức họa của cha hắn, phụ thân Quân Vô Hối như đang hướng hắn mỉm cười an ủi. . .

Quân Mạc Tà thở dài một cái, tựa hồ nhủ thầm: "Ta rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Lựa chọn của ta bây giờ thật sự chính xác sao? Tuyết Yên, ta có thể đem mẹ cứu tỉnh lại. . . Cũng có thể làm cho thân thể của người khôi phục đến trạng thái tốt nhất. . . Nhưng lòng của nàng thì ta không làm được. . . Tuyết Yên, ngươi nói cho ta, ta nên làm như thế nào? Ta rốt cuộc nên làm như thế nào?"

Lúc nói chuyện, Quân Mạc Tà ánh mắt vẫn như trước, nhìn chăm chú khoảng không trước mặt, nhìn lên bức tranh phụ thân hắn, ánh mắt ấm áp, dường như hắn đang hỏi người cha mờ ảo này. . .

Mai Tuyết Yên ngẩn người, thế nhưng trong lúc nhất thời hoàn toàn không biết nên như thế nào trả lời mới tốt. Rất lâu sau đó, nàng rốt cục chậm rãi lắc đầu, ngỡ ngàng nói

"Ta cũng không biết. . . Bình tĩnh mà xem xét, chuyện này thực là vô cùng khó giải quyết. Từ lập trường của một người con gái mà nói. Nếu trên bức họa kia là ngươi, mà trên giường là ta. . . Ta cũng không muốn tỉnh lại. . . Thà rằng ngủ say đằng đẵng không tỉnh lại cũng không sao, trong mộng dù là hư ảo nhưng ta đã có ngươi làm bạn. . . Hồng trần mặc dù thực lại không thể có ngươi ở bên”

Nàng buồn bã cười cười nói : "Trước khi ngủ say, Vấn Tâm người đã vẽ rất nhiều bức họa của phụ thân Vô Hối, hiển nhiên là người đã làm xong tất cả chuẩn bị. . . Người là vì bản thân mà hư cấu ra một cái thế giới hoàn mỹ, nơi đó có phụ thân ở bên”

“ Nếu là chúng ta mạnh mẽ đưa mẹ ra khỏi nơi đó, quả thực quá tàn nhẫn. Vì thế người có tuyệt đối lý do để tiếp tục ngủ say trong cái thế

giới đó. Nơi đó mới là nơi người vẫn luôn theo đuổi. Chúng ta có lẽ thật sự không nên quấy rầy người, nếu mẹ có thể thỏa mãn được tâm nguyện, có thể phấn khởi vui sướng, không phải so với cái gì cũng tốt hơn sao?."

Quân Mạc Tà thống khổ thở dài một hơi, nói : "Ta cũng cho rằng như thế, có điều...

"Nhưng ngươi đã có năng lực khiến cho người tỉnh lại vậy mà lại không làm. E rằng cũng không ổn."

Mai Tuyết Yên nặng trĩu nói "Thứ nhất, mẹ cứ như vậy hôn mê, chính là đày đọa hai cái đại thế gia. . . Đông Phương Thế Gia, vì Vấn Tâm người mà đã phải trả giá rất nhiều, Lão phu nhân lại một ngày một đêm nhận hết thống khổ tra tấn, sống không bằng chết. . . Còn có mối thù của Vô Hối phụ thân. . . Còn có mối hận Quân gia. . . Còn có nỗi oan của con; còn chàng nữa. . . Chẳng lẽ tất cả những thứ đó cũng đều phải bỏ đi sao? Này đồng dạng là thiên địa nhân luân. . ."

"Nếu có thể, vậy hãy làm nó tỉnh lại đi!" Đột nhiên, một thanh âm đầy nặng nề áp lực ở ngoài cửa vang lên. Hai người ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Đông Phương lão phu nhân tràn đầy nước mắt, run rẩy đứng ở cửa.

Người này đây chính là người mẹ đáng thương, rốt cục cũng theo đi ra.

Lão nhân gia thân thể run rẩy, trong tay quải trượng nặng nề mà bỗng nhiên đập lên trên sàn nhà "Phanh" một thanh âm vang lên,

Lão phu nhân lập lại một câu: "Làm nó tỉnh lại!" Tiếng nói đầy tính bức bách, như đinh đóng cột, không chút do dự!

Sau đó bà mới đi đến, trong mắt cũng là trào ra nước mắt, nhưng cũng bao hàm sự vui sướng vô cùng Nhìn chằm chằm Quân Mạc Tà, bà gằn từng chữ một: "Mạc Tà, ngươi đã có năng lực làm nó tỉnh lại! Như

vậy, ngươi còn do dự cái gì? Làm nó tỉnh lại ngay lập tức! Ngay bây giờ! Ngay lập tức!"

Quân Mạc Tà thống khổ nói : "Bà ngoại, cháu chẳng phải không muốn. Có thể. . . Bà ngoại, nhưng mà mẹ. . . Tỉnh lại rồi sau đó thì sao? Làm sao bây giờ? Người lam sao có thể đối mặt? Chẳng lẽ thật sự muốn cho người phải đối mặt với sự thực tàn khốc như vậy sao? "

"Không thể đối mặt, cũng phải đối mặt! Người sống trên đời có rất nhiều thứ không muốn đối mặt, rồi lại không thể không đối mặt." Lão phu nhân ánh mắt tuy rằng rưng rưng, trong suốt lóe ra, nhưng là mãnh liệt dọa người, nóng cháy như hòa tan tâm trí người ta, gằn dọng nói : "Mạc Tà. . . Mẹ cháu có thân phận gì, cháu đã nghĩ tới chưa?"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 224: Là Con Gái, Là Người Vợ, Là Người Mẹ! Nhất Định Phải Tỉnh Lại!

"Có thân phận gì?" Quân Mạc Tà lắc đầu khó hiểu, chẳng lẽ mẹ mình còn có thân phận nào đó mà mình không biết đến hay sao?

"Vấn Thân từ lúc sinh ra trên đời này . . . Thân phận thứ nhất là một đứa con gái . . . Một người con gái của mẹ mình!" Đông Phương lão phu nhân hất mớ tóc bạc lên, nước mắt chảy xuống, nhưng nhìn Quân Mạc Tà không chớp mắt

"Thứ hai, nó vẫn là em gái của ba người anh . . . Sau đó mới là vợ của Quân Vô Hối! Tiếp tục sau đó là con dâu của Quân gia con dâu, cuối cùng mới là mẹ của cháu!"

"Trước thái độ làm người của một con gái, lại là người vợ; cuối cùng, là người mẹ . . . Hoặc là, con cháu của tổ tiên!" Đông Phương lão phu nhân ngửa đầu lên trời thở dài

"Nó hiện tại ngủ say, lại chỉ vì thân phận của người vợ . . . Như vậy, mẹ nó suốt ngày suốt đêm ưu tư, trằn trọc, đau lòng như cắt . . . Chẳng lẽ, không phải là trách nhiệm của nó? Con thuở nhỏ có mẹ như không, bơ vơ đơn chiếc là khuyết điểm đời người . . . Chẳng lẽ, không phải là trách nhiệm của nó? Nếu mang trọng trách trên vai thì làm sao có thể tiếp tục ngủ say!"

Lão phu nhân nói đến câu cuối thì lớn tiếng như hét! Cả người Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên chấn động, đột nhiên hiểu rõ ra! Đúng vậy, Quân Mạc Tà do trước giờ chỉ lo lắng mình vì ích kỷ mà xúc phạm tới

mẫu thân, nhưng lại không nghĩ rằng nếu mình không cứu thì còn ích kỉ lớn hơn nữa ích kỷ!

Bao nhiêu thân nhânnhư vậy, bao nhiêu chan tình như vậy đều phải chịu thương tổn!

"Nhất định phải tỉnh lại! Hãy làm cho nó tỉnh lại, nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất định tỉnh lại! !" Lão phu nhân nặng nề nói.

"Năm đó nó không nên ngủ say như người đần độn. Nếu quả thật rút kiếm tự vận, giải quyết xong cuộc đời thì cũng là xong. Không tra tấn mẹ mình nhiều năm như vậy, gây sức ép cho Đông Phương Thế Gia này rất nhiều năm. Chúng ta trước sau chưa từng từ bỏ , chính là hi vọng nó có một ngày lần thứ hai tỉnh dậy . . ."

"Nhất định phải để nó tỉnh lại, nếu mà nó còn muốn tìm cái chết . . . Như vậy, ta còn muốn xem nó có con trai con dâu hầu hạ mà còn đi tìm cái chết; làm sao để cho mẹ già tóc lòng đau như cắt! Ta . . . Mỏi mắt mong chờ, tuyệt không ngăn cản! Ngay cả là để người đầu bạc tiễn người đầu xanh, so với dạng nửa chết nửa sống trước mắt như vậy thì sức ép lên người còn dễ chịu hơn!"

Lão phu nhân nói tới đây, hai hàng nước mắt nóng bỏng rốt cuộc khống chế không nổi theo những nếp nhăn trên gương mặt răn reo chảy xuống, nức nở nói

"Thân làm đàn bà, ta cũng là người từng trải. Lại cũng từng trải qua cảnh ngộ giống nhau, há có thể không biết nỗi khổ của nó . . . Há có thể không cảm động lây! Nhưng. . . Nếu là nỗi khổ của nó thì hãy thừa nhận! Tuyệt không thể luôn lảng tránh! Nếu không buồn vui lẫn lộn làm sao có thể thành đời người trọn vẹn?"

Lão phu nhân nói xong thì đột nhiên cả người run rẩy, tuy miệng mặc dù nói như vô tình, nhưng trong mắt tràn đầy chờ mong . Vốn đã cho rằng con gái không có hi vọng nữa, nay sắp tỉnh lại thì thật là niềm vui lớn lao rốt cuộc cũng không che dấu được. . .

Bà đi đến trước giường, dùng tay nhẹ nhàng khẽ vuốt vuốt gương mặt tinh tế của con gái. Tuy vừa rồi nói rất kiên định nhưng giờ khắc này động tác của bà lại mềm mại vậy, như thể rất sợ đánh thức con gái, làm tan giấc mộng đẹp của con mình . . .

Thần thái của bà cùng ánh mắt dịu dàng thương yêu xiết bao, nhẹ nhàng gẩy một lọn tóc của con gái rồi chậm rãi cúi xuống hôn. Bà áp mặt mình trên mặt con gái mà nhẹ nhàng "Không nỗi khổ nào . . . mà không thể vượt qua; Vấn Tâm ơi .... . Mẹ sẽ cùng con . . . Cho dù chuyện gì . . . hai mẹ con chúng ta cùng nhau gánh vác . . . Con . . . Sẽ không cô độc. . ."

"Được rồi! Bà ngoại . . . Nếu bà làm chủ quyết định để cho mẹ cháu tỉnh lại, như vậy hãy chuẩn bị cho tốt những chuyện sau đó. . ."

Quân Mạc Tà nắm thời cơ, hắn chính là người như vậy tử. Một khi làm ra quyết định thì sẽ không sửa đổi, như vẫn từ trước đến nay! Lúc trước còn không quyết chủ ý, cho nên luôn luôn do dự, hiện tại nếu có chủ ý quyết định thì như vậy cũng chỉ lo đến chuyện tiếp sau!

"Sau khi tỉnh lại. . . Sau khi tỉnh lại. . ." Lão phu nhân thâm tình nhìn khuôn mặt con gái, đột nhiên nhịn không được che mặt khóc ra thành tiếng

"Con của ta . . . Sau khi tỉnh lại. . . Chờ đợi con vẫn là nỗi khổ vô biên . . . Thậm chí còn . . bi thảm hơn! Chồng đã không còn . . . Ba con trai thì hai đứa cũng đã bỏ con mà đi . . . Con gái của ta, Vấn Tâm của ta . . . Vấn Tâm nhỏ bé ơi . . . số mạng của con . . . làm sao lại khổ như vậy . . ."

" Mẹ nghĩ đến đó, mà . . . Đau đến chết lặng, đau đến muốn chết con có biết không con gái ơi . . . Nghĩ tới những thứ này, liền ước gì con không hề tỉnh lại. . ."

"Cháu có một biện pháp . . . có lẽ sẽ làm . . . Mẫu thân có thể. . . Mau chóng khỏe lại " Mai Tuyết Yên đắn đo cân nhắc mà nói thận trọng.

"Biện pháp gì?" Quân Mạc Tà cùng Lão phu nhân đồng thời mừng rỡ, trăm miệng một lời hỏi han.

"Nếu như . . . Mạc Tà vì cứu mẹ mà tiêu hao hết toàn bộ công lực . . . sức lực cạn kiệt bị trọng thương đe dọa, hôn mê bất tỉnh . . . Như thế, mẫu thân sẽ làm như thế nào?" Mai Tuyết Yên thong thả nói.

"Trọng thương sắp chết? Hôn mê bất tỉnh?" Hai người đồng thời sửng sốt, rồi lại giống như bắt được điều mấu chốt bắt đầu yên lặng suy tư.

Đột nhiên, Lão phu nhân vỗ đùi, cao giọng khen "Diệu kế! Quả nhiên diệu kế, như vậy Vấn Tâm tự nhiên sẽ toàn tâm toàn ý chiếu cố con trai. Vô hình trung cũng đem hết mọi chuyện của mình đặt sang một bên . . . Đợi cho con trai khỏe lại thì mới có tâm tư tìm hiểu những cái khác"

" Người ta chỉ cần có một thời gian trì hoãn thì hết thảy những chuyện khó có thể đón nhận cũng sẽ được nhạt phai đi không ít . . . Kế này đúng là dựa vào tâm tình con người luôn để ý chuyện mấu chốt nhất, quả nhiên là diệu kế! Mạc Tà, cháu tìm được người vợ thế này cũng thật không đơn giản . . ."

Gừng càng già càng cay, Lão phu nhân nhìn rõ tình đời so với Quân Mạc Tà còn sớm hơn một bước đã nghĩ thông suốt! Quân Mạc Tà là hạng thông minh, trong nháy mắt cũng đã thông nhưng cũng liên tục gật đầu mà nói

"Đích xác là diệu kế! Mặc dù có lừa gạt . . . Nhưng, lại vẫn có thể xem là lựa chọn tốt nhấttrước mắt ! Tuyết Yên. . . Nàng thực không hổ là lão bà tốt của ta, biện pháp hay như vậy cũng có thể nghĩ ra. Buổi tối đức ông nhất định phải trọng thưởng cho cho nàng một chút ... "

Mai Tuyết Yên nhất thời mặt đỏ tía tai, sẳng giọng "Chàng . . . chàng nói chuyện hay nhỉ! Đừng nói như vậy nữa . . . . . Ta cũng không định để cho chàng giả bộ tổn thương . . . Giả bộ tổn thương rồi nếu như môt khì bị mẹ nhìn ra, chỉ sợ hiệu quả sẽ hoàn toàn ngược lại . . . Tất nhiên phải là tổn thương thực sự mới có thể có hiệu quả!"

"Bị thương thực ? Cái này . . ." Lão phu nhân ngẩn ra, do dự một chút.

"Nếu không phải thật sự bị thương, chỉ là làm ra vẻ bị thương . . . Nhưng lại còn phải giả tạo trong thời gian dài, nếu muốn không bị một ngày nào đó lộ ra trước mặt người chăm sóc . . . thì khó khăn thật sự không nhỏ. . . Mẹ chàng tuy rằng không tính là cao thủ tuyệt đỉnh , nhưng dù gì cũng là Huyền giả. Như vậy giấu diếm mẹ chưa chắc có thể được ... ."

Mai Tuyết Yên như đã tính trước cười nói "Nhưng mà với quảng đại thần thông của Mạc Tà mà nói thì đến vét thương nội phủ chấn động, công lực suy kiệt cổ quái như vậy vẫn là khả thi . . . Chỉ cần mỗi ngày khống chế một chút chính mình là được . . ."

Mai Tuyết Yên nói vậy thì lão phụ nhân nghe không hiểu. Thứ nhất là tu vi chưa tới, còn nữa cũng là không biết thủ đoạn của Quân đại thiếu gia, nhưng Quân Mạc Tà lại há có thể nghe không hiểu? Tổn thương? Rất dễ dàng! Chỉ cần không hồn phi phách tán tại chỗ thì tổn thương nào có thể ngăn cản Thiên địa linh khí của mình? Mai Tuyết Yên nói đến khống chế, là chỉ khống chế tốc độ hồi phục thương thế mà thôi. . .

"Cái đó . . . Tựa hồ quá mạo hiểm chứ? Nội phủ chấn động, công lực suy kiệt? . . . Này này. . ." Lão phu nhân hít thật sâu "Đây cũng không phải là nói đùa. . . Nếu là quả thật xảy ra chuyện vạn nhất. . . thì lão thân chẳng phải là công dã tràng? Con gái cũng không còn mà cháu trai ngoại cũng không còn . . . Không được! Quá mạo hiểm, vẫn là đổi một cái phương thức đi!"

"Yên tâm đi bà ngoại, Mạc Tà không có chuyện gì, thủ đoạn của chàng thật sự cực kì cao" Mai Tuyết Yên cười tươi thản nhiên.

"Gì cơ?" Thấy Mai Tuyết Yên thật không ngờ có tự tin, Lão phu nhân không khỏi bán tín bán nghi nhìn lên Quân Mạc Tà, vẻ mặt dần dần căng thẳng lên. Bởi vì bà dùng hết công lực đánh giá mà vẫn không thể xem nổi tu vi cháu ngoan của mình bây giờ là trình đọ nào

"Mạc Tà, cháu thành thật nói cho bà biết. . . Tu vi Huyền khí của cháu đã đến phẩm cấp gì rồi? Nếu là quả thật tới Thiên Huyền đỉnh phong thì cũng là còn khả thi . . . Nhưng tuổi của cháu . . . Tựa hồ khả năng đó không lớn lắm?"

Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên nhìn nhau cười rồi nói "Bà ngoại, bà hiện tại, ước chừng là đẳng cấp Chí Tôn sao? Thần Huyền thất phẩm? Chí Tôn tam giai?" Quân Mạc Tà tuy rằng là hỏi, nhưng khẩu khí cũng là khẳng định.

"Cháu nhìn ra được tu vi của ta?" Lão phu nhân chấn động, chính mình nhìn không thấu nó, thế nhưng nó lại có thể xem thấu chính mình, này chẳng phải là nói . . . Quân Mạc Tà so với tu vi của mình còn cao hơn nữa?

"Ừ, đúng vậy, tu vi của ta bây giờ. . . Nếu là dùng Huyền khí để nói thì hẳn là Thần Huyền bát phẩm, Chí Tôn tứ giai!" Quân Mạc Tà nghĩ nghĩ, rốt cục vẫn phải nói thật ra "Nếu có thể tiếp tục tiến một bước, hẳn là chính là Chí Tôn Thượng hạng chứ. . ."

"Hự . . ." Lão phu nhân hít một hơi khí lạnh, hai mắt trợn tròn nhìn đứa cháu ngoại ngoan Quân Mạc Tà này của mình mà thân mình chấn động hai cái, rồi đột nhiên đặt mông ngồi phịch ngay đó! Mai Tuyết Yên nhanh mắt lẹ tay vội vàng đỡ lấy.

Thần Huyền bát phẩm! Chí Tôn tứ phẩm! Lão phu nhân cảm giác mình đang nằm mơ, hay là thằng nhóc này đang ra sức nói dối; bà bèn gắng sức lắc đầu nói đầy nghi hoặc "Cái này . . . sao có thể?"

"Không có gì không có khả năng, bà ngoại, yên tâm đi. Thực lực của Mạc Tà thật sự là như vậy. . . Nếu quả thật chiến đấu, tin tưởng cao thủ Chí Tôn Thượng hạng thông thường còn chưa phải là đối thủ của chàng đâu!" Mai Tuyết Yên tin tưởng tràn đầy nói.

Mai Tuyết Yên nói như vậy có thể tương đối chính xác, với thủ đoạn trước mắt của Quân Mạc Tà thì hạng đó chưa chắc là đối thủ của hắn mà

căn bản chính là giết chết tươi . . . Lúc trước trong đống tuyết vô thanh vô tức xử lý mười lăm cao thủ Chí Tôn Kim Thành , trong đó đã có năm vị thật sự là cao thủ Chí Tôn Thượng hạng!

Chiến tích như vậy cho dù là sát thủ Chí Tôn Sở Uông Hồn cũng tuyệt đối không làm được. . . Tuy rằng hiện giờ ở bên ngoài đều cho là hắn làm được .. . .

Nói đến cùng, đệ nhất thiên hạ sát thủ, vua sát thủ, sát thủ tôn giả hàng đầu cũng thuộc về Quân Mạc Tà, cũng duy có Quân đại thiếu gia mới thực sự xứng với danh này!

"A" Lão phu nhân run rẩy đứng thẳng lên nhìn Mai Tuyết Yên "Cô nương, lão thân tự tin mình không hoa mắt, lại vẫn không cách nào hiểu rõ thực lực chân chánh của cháu và Mạc Tà. Nếu Mạc Tà đã là cường giả Chí Tôn vậy . . . còn cháu thì sao?"

Lão phu nhân là nhân vật bậc nào, bà sớm phát hiện nchaus dâu tương lai trước mặt này cũng cực kỳ phi phàm, bây giờ đã nói rõ bèn dứt khoát liền truy hỏi kỹ càng sự việc. . .

"Cháu . . . Kỳ thật. . . cháu chính là. . . So với chàng còn cao hơn nữa . . . Một chút. . ." Mai Tuyết Yên tìm từ nửa ngày, cực kỳ ngại ngùng tìm cách nói khiêm tốn.

"Trời ạ, lại quả nhiên là như thế. . ." Lão phu nhân trợn ngược mắt liền hôn mê bất tỉnh, thân mình mềm nhũn ra rồi ngã xuống.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 225: Tổn Thương? Đáng Giá!

Đây là mộng! Đây là mộng! Chuyện này nhất định là ta đang nằm mộng…có thể vì ta muốn Vấn Tâm được cứu tỉnh mà bắt đầu nằm mộng… Nếu không, làm sao có thể phát sinh sự tình bất khả tư nghị như vậy?

Người vô dụng đã ngủ say 10 năm có thể tỉnh lại….Không đến 20 tuổi, một Chí tôn tứ giai, một Chí tôn Thượng hạng …..Thần huyền cửu phẩm, há không phải là Chí tôn Thượng hạng đó sao?

Cho dù là truyền thuyết... Cũng không có người như vậy a... ...Lão phu nhân hạnh phúc hỏng mất...

Hỏng mất! Chuyện như thế này làm sao mà xảy ra được ?! Không khí bên trong tiểu viện hẻo lánh tiến nhập một mảng trầm lặng chưa từng có. Người của Đông Phương Thế gia ở bên ngoài tiểu viện giám thị chặt chẽ bất cứ một động tĩnh gì. Ba huynh đệ Đông Phương Vấn Tình tay đè chuôi kiếm như lâm đại địch qua lại tuần tra.

Lão phu nhân ngồi tại phòng ngủ, ánh mắt cũng không chớp.

Mai Tuyết Yên vận bạch y nổi bật vũ lộng trường kiếm đứng canh gác ở tiểu lâu ! Đề phòng như vậy đã là không sơ hở! Tin tưởngcho dù là tam đại Thánh địa cùng đến thì chỉ cần một mình Mai Tuyết Yên cũng có thể chống đở được một lúc. Huống chi nơi hẻo lánh bực này có ai mà lui tới?

Giữa phòng ngủ, Quân Mạc Tà khẽ nhắm mắt lại nắm lấy tay của mẹ. Thiên địa linh khí tinh thuần rộng lớn như biển không ngừng truyền vào xua đi âm mai trong tâm linh của mẹ.

Quân Mạc Tà cũng không dám nóng vội khinh thường một chút nào, từ từ hóa giải…Dù sao đã 10 năm rồi mẹ chưa từng vận động, thân thể dù đã trải qua sự điều dưỡng của hắn cũng chỉ là từ hư nhược đạt đến một trình độ tương đối mà thôi, nếu dụng lực quá lớn có thể tạo ra thương tổn khó mà đánh giá được.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất! Quân Mạc Ta tập trung hết tinh thần, vô cùng cẩn thận! Tuyệt đối không thể có bất kỳ sơ xuất…..

Âm mai trong lòng của Đông Phương Vấn Tâm chậm rãi biến mất, dưới áp bách của thiên địa linh khí uy lực vô cùng của Quân Mạc Tà trực tiếp tiếu tán, vô ảnh vô tung, cuối cùng chỉ còn lại một điểm nho nhỏ , bất quá đó cũng chỉ là một chút mầm mống.

Đông Phương Vấn Tâm nằm trên giường nét mặt vốn điềm đạm bổng nhiên khẽ nhíu mày thật sâu, tựa hồ như nàng cũng cảm thấy mình đang trong giấc mộng đẹp bị người ta đánh thức, cho nên nàng thực không cam lòng, nàng vẫn muốn ở lại chỗ này. Nhưng lực lượng đánh thức nàng lại vô cùng cường đại, cường đại đến mức nàng không thể kháng cự được.

Nàng dùng hết sức lực giãy dụa, trên mặt ngày càng thống khổ, đầu run rẫy kịch liệt. Đông Phương lão phu nhân nhẹ nhàng cầm lấy tay của nữ nhi, vẻ mặt tràn đầy thương tiếc, tràn đầy kinh hỉ, còn có….lo lắng.

Lúc này mà muốn ngừng lại cũng không được nữa rồi. Lão phu nhân đột nhiên sợ hãi….Hối hận….Nếu Vấn Tâm sau khi tỉnh lại biết tin trượng phu và cả hai đứa con trai đều đả chết…Sẽ có phản ứng gì.? Trong cuộc đời một nữ nhân trọng yếu nhất là cái gì? Hiển nhiên gia đình là thứ tối trọng yếu nhất! Chồng ! Con!

Một giấc chiêm bao mười năm, mộng đẹp nháy mắt biến mất, khi tỉnh giấc không những cần đối mặt với bi kịch chồng đã vĩnh viễn cách xa, hơn nữa là đối mặt với sự thật trong ba đứa con trai không ngờ đã chết đi hai ... đây là sự thật tàn khốc bực nào!

Đau lòng! Lão phu nhân không dám tưởng tượng sau khi tỉnh lại con gái mình sẽ như thế nào, sẽ có phản ứng gì... Bà chỉ biết gắt gao nắm lấy tay con gái mà trong lòng nóng như lửa đốt nhìn thần tình thống khổ giãy dụa của con ...

Bà tựa hồ muốn đem toàn bộ lực lượng của chính mình truyền cho con gái, trợ giúp nó ngăn cản sự thống khổ khôn cùng này. Thậm chí cả Mai Tuyết Yên trên tiểu lâu cũng có thể rõ ràng cảm thấy trong lòng Quân Mạc Tà đang mâu thuẫn giữa thống khổ cùng vui sướng...

Đây là lúc mấu chốt, Đông Phương Vấn Tâm gắt gao cau mày, thống khổ lắc đầu, nét mặt tràn đầy vẽ đau đớn sinh li tử biệt, trên trán tràn đầy những giọt mồ hôi to như hạt đậu tí tách chảy xuống, đột nhiên mí mắt nàng nhẹ nhàng nháy một cái tê tâm liệt phế kêu thảm một tiếng "Vô Hối! ..." Rồi đột nhiên ngồi dậy!

Cùng lúc đó, linh lực khổng lồ trong kinh mạch Quân Mạc Tà tức thời chảy ngược, trong đan điền ầm ầm chấn động, miệng thổ ra một ngụm máu đỏ tươi, sau đó liên tục không ngừng phun ra máu tươi, nhưng tay lại như cũ tiếp tục chuyển vận linh lực...

Lúc này đây, không phải là giả bị thương như lúc trước, mà là thật sự bị thương! Thương thế có chút nghiêm trọng! Vì quá gắng sức mà trở thành thương thế thật sự, Quân Mạc Tà rõ ràng đã lộng giả thành chân, trực tiếp nhận lấy một kích, ngũ tạng lục phủ hết thảy đều bị tổn thương thảm trọng, một số gần như hấp hối...

Nếu chỉ là lấy ánh mắt thế tục mà nói, lúc này đây Đông Phương Vấn Tâm tỉnh lại nhưng Quân Mạc Tà cũng xong rồi, rất có thể từ nay về sau phát bệnh không dậy nổi, nói hắn cả đời phải nằm yên trên giường cũng không có chút khoa trương.

Hắn không thể không làm như vậy, đơn giản là hắn bất chấp tổn thất! Vì mẫu thân, liều mạng! Vì mẫu thân, tổn thương... Đáng giá! ! ! Nặng hơn nữa cũng đáng!

Đông Phương Vấn Tâm chỉ cảm giác mình đang ở một nơi xa xôi trong mộng không hiểu sao lại tỉnh lại, mờ mịt mở to mắt, trên mặt vẫn là vẻ thống khổ... Nàng chỉ cảm thấy trên tay của mình như cũ truyền đến một luồng nhiệt lưu ấm áp, nàng mở to mắt, liền chứng kiến trước mặt hé ra một khuôn mặt già nua tràn đầy nếp nhăn đang ngấn lệ nhìn mình, một thanh âm quen thuộc kêu lên

"Vấn Tâm... Con của ta... con gái ngoan của ta, rốt cục con đã tỉnh lại..."

Ánh mắt mạnh mẽ trợn to, Đông Phương Vấn Tâm không thể tin nhìn lên khuôn mặt này, dưới tác dụng thiên tính của tình mẫu tử vẫn từ từ nhận ra lão ấu trước mặt chính là vị mẫu thân phong hoa tuyệt đại của mình năm nào, nhất thời vẻ mặt chấn kinh

"Lão thân không có gì trở ngại, đừng để ý tới ta, xem trước một chút con của ngươi đi.. haizz.. hài tử đáng thương..." Lão phu nhân đau khổ khóc thành tiếng, nước mắt không ngừng rơi xuống.

"Con trai ... ?" Đông Phương Vấn Tâm nhìn lại, chỉ thấy ánh vào trong mắt một khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú quen thuột đang phục trên thân thể được đắp chăn của mình. Hai mắt nhắm chặt, sắc mặt trắng bệch giống như người chết, trong miệng như cũ không ngừng có máu tươi tràn ra, đã là bất tỉnh nhân sự...

Khóe miệng lại lộ một tia vui sướng, trước mặt chính là "Hắn" , người trước mắt tất nhiên là con của mình! Một bàn tay của hắn nắm lấy tay mình còn tay kia đang truyền đến từng tia nhiệt lưu ấm áp, đúng là theo cánh tay kia truyền đến...

Là con trai làm cho ta tỉnh lại? Nhưng hắn làm sao vậy? Tại sao lại có bộ dáng như thế. Đột nhiên trong lòng Đông Phương Vấn Tâm chợt thấy

chua sót, nhìn sắc mặt trắng bệch của nhi tử, khóe miệng đầy máu tươi. Trong lòng tê tâm liệt phế đau xót vô cùng.

"Đây là... Mạc Ưu sao?" Nàng kinh nghi nhìn đứa con trai trước mặt này, chính mình lúc trước bị hôn mê, tựa hồ đứa con lớn nhất Mạc Ưu đã lớn như vậy, nhưng... Tựa hồ so với người trước mặt còn muốn lớn hơn một ít:

"Chẳng lẽ là Mạc Sầu?"

Tay nàng run rẩy vén tay áo phải của Quân Mạc Tà lên, nhìn nhìn, lắc đầu nói "Không phải Mạc Sầu, cũng không phải Mạc Ưu..." Đột nhiên, nàng dị thường đau lòng kêu lên "Chẳng lẽ đúng là Mạc Tà?"

"Nàng vội vươn tay vén khóm tóc trên lỗ tai nhi tử, "Rõ ràng có ba nốt ruồi son! Vị trí mấy nốt ruồi son này thậm chí cả Quân Mạc Tà cũng không biết! Thật rất nhỏ, giống như ba hạt vừng xếp song song với nhau... Cũng chỉ có mẫu thân mới có thể phát hiện, mới có thể nhớ rõ dấu hiệu ở trên thân thể hắn.

"Đúng là Mạc Tà... Mạc Tà con của ta..." Đông Phương Vấn Tâm kinh hoảng kêu lên, chỉ một thoáng lòng đau như cắt "Nương !Mạc Tà làm sao vậy? Hắn tại sao lại ói ra máu nhiều như vậy, ngài công lực tinh thâm mau cứu hắn... Cứu hắn a..."

"Làm sao vậy? Còn không phải tại con?" Lão phu nhân lau nước mắt "Con trước sau đã ngủ say mười năm, Đông Phương, Quân hai nhà hao hết vô số tâm lực, nhân lực cũng không thể cứu được... Mạc Tà hắn vì muốn làm con tỉnh lại, thuở nhỏ tu luyện một loại tâm pháp thần kỳ, hiện giờ rốt cục có sở thành liền khẩn cấp tới cứu con"

"Là muốn cứu con ... Đã tiêu hao hết toàn bộ nguyên khí của mình, dẫn đến công lực phản phệ, hộc máu bị thương... Tánh mạng bị đe dọa... Con ... Vấn Tâm a... Nhìn xem con trai của mình, con ... Thật đau lòng a? Con ... Ai"

Lão phu nhân thở dài một tiếng, đỡ Quân Mạc Tà dậy, để cho hắn dựa lồng ngực của mình, dùng khăn lụa mềm thay hắn lau chùi vết máu ở khóe miệng, nhưng như vậy cũng làm cho cho khuôn mặt trắng bệch vì lao tâm lao lực quá độ của hắn lộ ra trọn vẹn ở trước mặt Đông Phương Vấn Tâm,...

"Ta không ngờ đã ngủ say mười năm?" Đông Phương Vấn Tâm mờ mịt lầm bầm, nhưng bất chợt lại đem chuyện này không hề để tâm, trong lòng lại nổi lên một trận lo âu, khẽ gượng dậy quên cả thương thế của mình vội vàng thúc giục nói

"Mẹ ... Mạc Tà hắn sẽ không có việc gì? Mẹ mau nghĩ biện pháp... Thằng hài tử ngốc này, hắn... Hắn liều mạng như vậy làm gì a..."

" Liều mạng như vậy làm gì? Con còn không biết xấu hổ mà nói như vậy! Mạc Tà liều mạng như vậy còn không phải là vì người mẹ như con? Còn không phải là vì hắn muốn có lại người mẹ yêu thương của hắn? Hài tử đáng thương, hắn không có cái gì, chỉ còn lại một người mẹ, nào biết đâu mẹ ruột của hắn vẫn còn nằm ở nơi này lại không để ý tới hắn... lòng đứa con có nhiều nỗi đau, rất nhiều nỗi đau ? Con có nghĩ tới không?"

Lão phụ nhân ai oán nói "Con chỉ biết mình thương tâm, chỉ biết mình khó sống, chìm trong giấc mộng không muốn tỉnh lại... Thế nhưng con trai thì làm sao bây giờ? Mạc Tà hắn xem như có vận khí tốt, cuối cùng không bệnh không tai họa mà lớn được như vậy, chính là hắn... Cho tới bây giờ vẫn mong nhớ con .."

Đông Phương Vấn Tâm đau lòng, vén chăn muốn xuống giường: "Cho ta xem xem... Nhìn xem Mạc Tà, hài tử đáng thương..." Nàng cứ như vậy xuống giường, đem Quân Mạc Tà gắt gao ôm vào trong lòng, nước mắt đột nhiên ào ào chảy ra...

Nguyên lai ta đã ngủ tròn mười năm... Nguyên lai Vô Hối... Hắn đã ra đi mười năm... Suốt mười năm! Bao nhiêu năm tháng buồn bả! Ta không biết ba đứa bé không có mẫu thân chăm sóc lớn lên như thế nào ? Bọn hắn thế nào...

Lòng mẹ hiền của nàng chỉ một thoáng đã tràn ngập trong phòng, thậm chí cả hình ảnh trượng phu khó có thể dứt bỏ cũng tạm thời ném một bên...

Nàng không cảm thấy được như thế nào, nhưng Lão phu nhân cũng mở to hai mắt... Lại có thể... Lập tức có thể rõ ràng? Cùng người bình thường giống nhau? ! Thủ đoạn của Quân Mạc Bang thần diệu đến như thế nào?

Quân Mạc Tà hao tổn... Sẽ có nhiều hơn? Lúc này, trong lòng lão nhân gia lo lắng. Nguyên bản lão phu nhân nghĩ Mạc Tà chỉ chịu chút tổn thương nhưng hiện tại xem ra... Thương thế có vẻ như không nhẹ a...

Đông Phương Vấn Tình lén lút đi đến, thở dài thật sâu"Mấy năm nay, em gái ..." hắn vốn định muốn nói với Vấn Tâm hai ba câu, nhưng rồi lại nghẹn ngào...

"Con chỉ biết là đau lòng vỉ con trai ... con có thể biết không? Người mẹ ruột của mình, vì con ... Một đêm đầu bạc, già nua như vậy..." Lão phu nhân buồn bả thở dài...

"Mẹ ... Là con gái bất hiếu, con thực xin lỗi mẹ ... Mạc Tà, ta phụ Mạc Tà... Mẹ xin lỗi con ..." Đông Phương Vấn Tâm ôm thật chặc Quân Mạc Tà tiếng khóc lớn lên...

"Đừng khóc! Vẫn là cứu cháu trước rồi nói sau!" Lão phu nhân thở dài nhẹ nhõm một hơi, lớn tiếng nhắc nhở, đẩy là cửa cuối cùng của quá khứ. Chuyện này….., sau này hãy nói đi...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 226: Quân Mạc Tà Ta... Cũng Người Có Mẹ Yêu Thương.

Mắt thấy người chỉ còn hơi thở yếu ớt ...

Nhưng là Mai Tuyết Yên cũng biết tầm quan trọng của Đông Phương Vấn Tâm ở trong lòng của Quân Mạc Tà. Ở một khoảnh khắc này, khát khao tình mẹ của Quân Mạc Tà đã mãnh liệt đến một mức độ mà Mai Tuyết Yên không thể lý giải nổi. Trong lòng Quân Mạc Tà, đây là một danh từ thiêng liêng, lại càng là tâm ma bám trụ hắn cả hai kiếp...

Mẹ ta kiếp trước, vì sao lại nỡ vứt bỏ ta? Vì sao? Chẳng lẽ người không biết ta khát khao như thế nào một người mẹ? Cho dù mẹ có đánh ta mắng ta ... Nhưng là ta vẫn có mẹ, chứ không phải là cô nhi...

Thế giới tù túng, ta vùng vẫy cả một đời, ta oai phong một đời, thiên hạ không sợ ai, giữa chốn hồng trần trở thành một truyền kỳ bất hủ!

Có thể... ai biết nỗi đau trong lòng ta? Cho đến chết... ta cũng không biết mình họ gì, chỉ như là thế gian này có dư một người. Dù rằng rực rỡ cũng qua, vinh quang cũng qua, thế nhưng rốt cuộc ta vẫn không có...

Ta khát vọng có mẹ, khát vọng tình thương...

Ai có thể hiểu nổi sự khát vọng trong ta mãnh liệt đến như thế nào? Đêm khuya giấc ngủ, thu phong tiêu tiêu ngày, gối đầu một mình giấc không yên, muôn nhà lên đèn đón tết đoàn viên ...

Còn ta đây? Chỉ ở trên đường côi cút lê bước một mình... Ta chẳng phải muốn cao ngạo, ta chẳng phải muốn máu lạnh vô tình; ta không

phải không muốn lúc ủy khuất lại sà vào lòng mẹ nức nở, càng muốn khi mình yếu đuối lại có mẹ quan tâm...

Không phải bởi vì ta cần mẹ giúp đỡ, chỉ là bởi vì ta muốn cảm nhận được mẹ ta ấp ôm ta, cảm nhận tình mẫu tử...

Kiếp này, mẹ ta vẫn còn sống, cho dù cách xa ngàn dặm, lại hay như người đang hôm mê ngủ say... Khi ta đem mình trở thành Quân Mạc Tà, mẹ ta chính là Vấn Tâm...

Phải... Ta là con của người! Ta vô hạn mở tưởng tình mẫu tử... Từng việc, từng việc,... Quân Mạc Tà lâm vào hôn mê

Tại khoảnh khắc Đông Phương Vấn Tâm thức tỉnh, hắn rốt cục yên tâm hôn mê...

Hôn mê trong hạnh phúc...

Đột nhiên nhìn thấy một cô gái áo trắng, dung mạo tựa như tiên nữ xuất hiện ở trước mặt mình, hơn nữa còn biểu lộ đau lòng, thân thiết nhìn con trai mình, Đông Phương Vấn Tâm không khỏi hỏi: "Vị cô nương này là?"

“Cái gì mà vị cô nương này chứ? Đây chính là con dâu của con! Vợ của Mạc Tà”. Lão phu nhân oán trách nói: “Vấn Tâm, con đã ngủ lâu như vây... Có lẽ cũng đến lúc ôm cháu cũng ko xa nữa đâu”

"Con dâu? Vợ Mạc Tà? !" Đông Phương Vấn Tâm kinh ngạc, không khỏi một phen đánh giá Mai Tuyết Yên. Nhìn qua một chút, rốt cục hài lòng mỉm cười; thân thiết nói: "Cô nương, tên cô gọi là gì?"

Mai Tuyết Yên trên mặt nhất thời đỏ ửng như mai, nhẹ giọng nói: "Ta họ Mai; Mai Tuyết Yên”

"Vợ của Mạc Tà... Tại sao cũng không gọi là mẹ đi?" Đông Phương Vấn Tâm cười khanh khách nhìn lên Mai Tuyết Yên, càng xem càng vừa

lòng. Ánh mắt con mình thật sự là tốt, cô vợ này, so với mình hồi trẻ còn trông lại càng hoàn hảo .

"Mẹ..." Mai Tuyết Yên cắn chặt răng, trong lòng có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn là ngượng ngùng vui sướng, cúi đầu kêu một tiếng,

"Hảo, hảo hảo, con dâu tốt... Thật là đẹp mắt; Mạc Tà từ nhỏ đã giỏi nghịch ngợm, đi theo nó, Tuyết Yên con cần phải biết tha thứ..." Đông Phương Vấn Tâm thư thái cười cười, ôm chặt cánh tay Quân Mạc Tà, lại có phần buồn bã nói

"Cũng đúng ... Ta cũng đã là mẹ chồng... lại lập tức muốn bế cháu... Vô Hối nếu là biết chuyện này, không biết sẽ cao hứng đến mức nào nữa... Hắn là nên sớm nói cho hắn biết chuyện này..."

Lão phu nhân ảm đạm thở dài...

“Ân? Lập tức muốn bế cháu rồi...” Đông Phương Vấn Tâm lại đột nhiên nhíu mày, tiếp theo nở nụ cười.

“Mạc Tà tuổi nhỏ nhất mà cũng đã có vợ sao? Thế còn Mạc Ưu với cả Mạc Sầu, vậy thì chắc cũng đã lập gia đình hết cả rồi chứ. Hay là đã nữ nhân thành đàn, hầu hạ dưới gối rồi? Ai... Mình thật không xứng làm mẹ... Di, mà sao hai đứa nó ở đâu? Sao lại chưa tới đây?

“Con gấp cái gì?" Lão phu nhân cố chấp cười một tiếng :"Đây là Đông Phương Thế Gia, Mạc Tà có thể tới đã là hao hết trăm cay nghìn đắng a, con cũng không phải không biết, nơi này hẻo lánh đến như thế nào..."

"Nha..." Đông Phương Vấn Tâm chậm rãi ngồi xuống, tuy rằng trong lòng vẫn mơ hồ cảm thấy có chỗ không thích hợp, cũng đã thoải mái, cười cười nói

"Ta cũng đã quên, ... Nơi này cách Thiên Hương Đô thành phải tới một vạn bảy nghìn dặm đường. Thật sự rất xa xôi... Hồi đó ta cũng vậy,

đi mấy nghìn dặm núi non mới gặp được bóng người... Lúc ấy, người đầu tiên gặp được lại là Vô Hối... Hắn đi cùng vài người lính, lưng cõng một huynh đệ nơi nơi tìm kiếm lang trung; người lính kia bị rắn cắn. Ngày đó may mắn là gặp được ta... Bằng không, có lẽ cũng đã xong rồi..."

Đông Phương Vấn Tâm u uẩn nói: "Càng về sau ta mới biết được, binh sĩ kia là một cận vệ của hắn... Lúc ấy tình huống khẩn cấp như vậy; giữa lúc chiến tranh, chạy xa như vậy, trên người mang chức lớn như vậy... “

“Nhưng Vô Hối vì kéo dài tính mạng của huynh đệ, mỗi cách mấy canh giờ lại hút độc một lần... Rốt cục mới cầm cự được đến lúc gặp ta... Bằng không, người binh lính kia khẳng định đã sớm bị phát độc mà chết... Khi đó, ta trong lòng rất cảm động, tướng quân có thể đối đãi với một binh lính bình thường như vậy... Khiến người ta khâm phục "

Đông Phương Vấn Tâm ánh mắt thê lương, khóe miệng lại nổi lên không hiểu ôn nhu, tựa hồ lại đang nhớ tới đoạn thời gian năm đó.

Đông Phương Vấn Tâm tuy rằng ngủ mê mười năm, bao nhiêu biến hóa, vật vẫn vậy nhưng người thì đã khác. Đối với nàng mà nói, trong lòng dạt dào... Vẫn là đau xót, vẫn là hoài niệm... Hơn nữa, rõ ràng một mảnh...

Lão phu nhân thở dài một tiếng, miệng thở dốc, thật sự không biết nên khuyên giải ra sao, đứng dậy, tức giận nói

"Con trước tiên chăm sóc tốt con của mình rồi nói sau! Con của con đã vì mẹ mình mà ngay cả cái mạng nhỏ cũng thiếu chút nữa là mất rồi... Mọi chuyện chờ Mạc Tà khỏi hẳn rồi nói sau."

Đông Phương Vấn Tâm giật mình, trìu mến nhìn đứa con ở trong lòng, đấy là khuôn mặt quen thuộc của người đã làm mình say đắm, có điều trẻ hơn rất nhiều. Nhẹ nhàng cúi đầu xuống, áp mặt vào Quân Mạc Tà nhẹ nhàng nói

"Con ngoan của ta... con là cốt nhục của Vô Hối; ta... nhất định phải làm những điều tốt nhất cho con... Tam nhi... Tam nhi của ta... Tam nhi của mẹ..."

Lão phu nhân cuối cùng đứng dậy, nói : "Chờ Mạc Tà khỏi hẳn, Đông Phương Vấn Tâm! Con hãy tạ lỗi với mẹ đi! Con, cái đứa con gái bất hiếu này, nhiều năm như vậy con, con ... Ai..." Rốt cục một tiếng thở dài đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Trong phòng chỉ còn lại ba người: Đông Phương Vấn Tâm, Mai Tuyết Yên, Quân Mạc Tà...

Quân Mạc Tà lâm vào trong hôn mê, trong cơ thể thống khổ phải nói là phiên giang đảo hải, nhưng cứ như vậy rúc vào ngực mẫu thân, trên mặt lại tràn đầy hạnh phúc, phấn khởi...

Mấy ngày kế tiếp, sinh hoạt của Quân Mạc Tà bình thường đều như vậy...

Đông Phương Vấn Tâm cơ hồ là cực nhọc ngày đêm, không yên ổn nghỉ ngơi, luôn luôn chăm sóc cho hắn. Ngay cả ngủ, đều ở bê, mỗi lần ăn cơm, đều muốn tự tay bón cho hắn.

Quân Mạc Tà ngay từ đầu còn nhiều ít có cảm giác không quen, nhưng sau dưới sự ôn nhu kiên trì của Đông Phương Vấn Tâm, ngăn cản chỉ chốc lát liền thất bại thảm hại, ngoan ngoãn chấp nhận, chậm rãi, nhưng thích thú...

Tựa vào lòng mẹ, hưởng thụ lấy tình cảm của mẹ nồng đậm, tràn đầy quan tâm, hít thở hương thơm thân thiết từ trên người mẹ, cảm thụ được niềm hạnh phúc trong nội tâm của mẹ.

Quân Mạc Tà sống qua hai kiếp, lần đầu tiên cảm nhận được... cái gì là hạnh phúc! Cái gì là... ỷ lại! Có mẹ thật là tốt! Ấm áp, thoải mái, vui sướng... Giống như là thế gian hết thảy những từ tượng hình tượng thanh

mô ta sự vui sướng cũng không đủ để hình dung niềm hạnh phúc tột cùng bây giờ!

“Ta... Quân Mạc Tà ta... Ta Quân Tà... Ta Tà Quân! Ta cũng đã có mẹ rồi! Ta cũng có mẹ yêu thương... !” Quân Mạc Tà vui sướng mãi không thôi...

Mấy ngày liên tiếp, mỗi ngày Quân Mạc Tà đều cùng mẹ tâm sự, kể lại bao nhiêu chuyện hắn đã trải qua trong mấy năm vừa rồi, nào là hắn nghịch ngợm gây chuyện, rồi thì quần áo lụa là phá sản...

Lại như thế nào mà khiến cho người ta tức giận, nói chung là không xì căng đan nào là hắn không kể, sau đó lại cực kỳ hưởng thụ bị mẫu thân chỉ đầu oán trách, lại còn “bị” ôn nhu quở mắng một trận...

Sau đó Quân Tà lại nghe mẹ hắn kể lại trước đây hắn nghịch ngợm ra sao, từ lúc trong bụng đã bắt đầu gây chuyện, rồi thì làm sao mẹ hắn quen cha hắn, như thế nào hiểu nhau, như thế nào mến nhau, như thế nào yêu nhau, như thế nào làm bạn, như thế nào gần nhau...

Những lúc này, Quân Mạc Tà đều lẳng lặng lắng nghe, Mai Tuyết Yên cũng ngồi một bên, mỉm cười chăm chú.

Có điều kỳ lạ là Đông Phương từ lúc hồi tỉnh đến giờ không hề nhắc đến bất kỳ một chuyện buồn nào, nàng chỉ chọn những chuyện vui vẻ mà nói, thậm chí cả chuyện Quân Mạc Ưu Quân Mạc Sầu hai người cũng rất ít nhắc tới.

Lần đầu tiên Quân Mạc Tà kể ra chuyện này, hắn khéo léo nhanh chóng chuyển sang đề tài khác, Đông Phương Vấn Tâm liền ngây người run rẩy một lúc, sau đó không còn có nhắc tới nữa...

Tuy rằng trên mặt của nàng vẫn như cũ, bị thản nhiên sầu bi bao phủ, đáy mắt lại vẫn có thật sâu đau xót... Nhưng ở Quân Mạc Tà trước mặt, nàng vẫn y nguyên không hề nhắc tới, chỉ một mực chăm sóc đứa con trai của mình.

Mỗi giây mỗi phút, từng ly từng tý, chăm cho nhi tử ăn uống, thậm chí là một sợi tóc đều cẩn thận tới cực điểm chiếu cố. Nàng dừng như xấu hổ, hận không thể bù đắp ngay mười năm thiếu hụt tình thương cho Mạc Tà, toàn bộ tâm trí đều đặt lên việc chăm sóc hắn.

Toàn tâm toàn ý đều đặt vào đứa con trai này.

Quân Mạc Tà thậm chí có một loại cảm giác: nếu...vĩnh viễn tiếp tục như thế này thì tốt biết bao nhiêu? Loại cảm giác này, thật sự làm cho người ta lưu luyến...

Trong mấy ngày này, Đông Phương Thế Gia mọi người mỗi ngày đều tới thăm, nhưng lần nào cũng là vội vàng mà đi. Kể cả Lão phu nhân cũng không ngoại lệ.

Bởi vì, mọi người đều sợ hãi, sợ hãi chứng kiến ánh mắt của Đông Phương Vấn Tâm. Có đôi khi, trong ánh mắt đó tràn đầy đau xót và nghi vấn.

Mà đối diện với những nghi vấn này, ngay cả Lão phu nhân cũng không đành lòng nói cho nàng biết sự thực. Đành phải mỗi lần vội vàng mà đến, vội vàng mà đi, lưu lại Đông Phương Vấn Tâm như có ưu tư đứng bên cửa, đáy mắt lo âu càng ngày càng sâu đậm, càng ngày càng lo âu...

Quân Mạc Tà nhanh chóng nhận ra trong lòng Đông Phương Vấn Tâm đang đè nặng áp lực. Còn có đau đớn khôn cùng! Tuy rằng nàng chưa bao giờ từng biểu lộ, lại càng không từng nói ra, luôn cực lực che dấu, nhưng Quân Mạc Tà hắn vẫn có thể cảm giác được! Quân Mạc Tà rốt cục quyết định lựa chọn rõ ràng...

Ai cũng hiểu mà lại không thể nói ra nỗi lòng, thà không bằng chọn lựa rõ ràng.

Bi thống, chỉ cần khóc lớn một, trút hết xong sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều... Nhìn thấy mẹ mỗi ngày đều chịu dày vò như vậy, Quân Mạc Tà

không đành lòng!

Đương nhiên, Quân Mạc Tà có dũng khí vậy đều là lúc Đông Phương Vấn Tâm không có ở đó. Mai Tuyết Yên trong lúc vô ý lại nói tiếp một câu “ nhìn thấy mẹ thống khổ như vậy thật sự không đành lòng. Nếu là người chết có thể sống lại thì tốt biết bao”

Quân Mạc Tà trong lòng khẽ động!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 227: Đây Mà Là Nói Dối Sao.

Mai Tuyết Yên vừa nói xong , trong ánh mắt Quân Mặc Tà linh quang chợt lóe lên, hắn quyết nói dối! Đúng vậy chỉ còn cách nói dối...

Hắn sẽ cho mẹ biết sự thật sau, bây giờ mình nói dối cũng chỉ là muốn tốt cho người,không muốn người lo lắng mà thôi...

Coi như chính mình được tiên nhân truyên thụ bí thuật nhưng do bây giờ công lực còn thấp, chưa đủ đê nghịch thiên cải mệnh, khởi tử hồi sinh,nhưng công lực bản thân ngày càng thăng tiến, tin chắc một ngày có thể làm cho cha sống lại!

Như vậy chính là cho mẹ một lí do để kiên cường sống, để hi vọng đến một ngày nào đó cha và mẹ của hắn lại có thể đoàn tụ...

Tuy phần lớn là những điều dối trá, nhưng đây là những lời dối trá xuất phát từ con tim của hắn...

Mặc dù là lừa gạt nhưng những lời lừa gạt này hắn đã dành hết tình cảm của mình vào trong đó...Mặc dù là lừa gạt nhưng cũng là xuất phát từ tình cảm của người con dành cho mẹ!

Chỉ cần có hi vọng, ngày mai sẽ tươi sáng hơn!

Về chuyện của tương lai thì hãy tính sau, hiện tại cứ đi bước nào tính bước ấy vậy....

Nếu để mẹ cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ lại giống như trước kia.... chuyện tương lai, ai đoán được ?

Cửa phòng hé mở, Đông Phương Vấn Tâm bưng một chén canh tổ yến nhẹ nhàng bước đến phía Quân Mặc Tà, thấy hắn nửa nằm nửa ngồi, dựa lưng vào cái gối thần trí ngơ ngác liền quở mắng hắn

"Đứa nhỏ này, tâm trí đang ở nơi đâu vậy? Thương thế còn chưa khỏe, còn loạn động làm cái gì? Mau nằm xuống cho ta !"

Quân Mặc Tà cười cười, nhưng lần này hắn không nghe theo lời mẹ. Ánh mắt ân cần nhìn Đông Phương Vấn Tâm trịnh trọng nói

"Mẹ, con nói câu nào thì mẹ có thể hoàn ... toàn ...hoàn ...toàn .. tin tưởng con! Có nhiều điều nghe thì giống như hoang đường nhưng hi vọng mẹ có thể tin tưởng con! "

" Tin, con ta nói bất kì cái gì ta cũng tin, cho dù hoang đường thế nào mẹ cũng tin con !"

Đông Phương Vấn Tâm cười yếu ớt, múc một thìa cháo tổ yến đặt bên miệng thổi thổi sau đó nhẹ nhàng đưa lên miệng nếm thử xem còn nóng hay không rồi mới yên tâm đưa đến miệng cho con, giống như dỗ dành tiểu hài (trẻ con) mà nói "Ngoan. . . Há mồm, mau há mồm ăn được nhiều, ăn nhanh mới chóng khỏi , không nóng đâu. . . A. . ."

Quân Mạc Tà không khỏi cười khổ, xem ra đúng là mẹ coi mình là đứa trẻ ba tuổi cần phải chăm sóc. . .

Bất quá loại cảm giác này có chút xấu hổ , nhưng thực là say mê. . . Thật sự thực say mê. . .

"Mẹ, con cho người xem một thứ cực kì đẹp , người hãy nhìn cho kĩ nha."

Quân Mặc Tà uống xong một ít nước cháo phấn khởi nói; nói xong hắn vươn tay phải, trong lòng bàn tay rõ ràng là một hạt giống hoa hồng.

" Đây không phải cây là một hạt giống hoa bình thường thôi hay sao? Có cái gì đẹp đâu, chẳng nhẽ đây là hạt của một giống cây quý hiếm nào

hay sao?"

Đông Phương Vấn Tâm nhẹ nhàng cười ,không che dấu được sự hậm hực , khẽ nhíu mày.

“ Chỉ là một hạt giống hoa bình thường thôi sao? Nhưng mà nếu mẹ coi trọng nó....”

Quân Mạc Tà thần bí cười, điều động linh khí vào hạt giống, sau đó liền có một thay đổi lớn làm cho Đông Phương Vấn Tâm giật mình, há to miệng, suýt nữa làm cho cái chén nhỏ tinh xảo trong tay rơi xuống đất.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay của Quân Mặc Tà, hạt giống màu nâu đen nứt ra , chậm rãi hiện ra một tia xanh biếc.

Sau đó một đoạn chồi non tinh tế mọc ra, gần như là đón gió mà lên, nhanh chóng lớn lên, mọc nhánh, ra lá, trở nên cao lớn... từ từ hóa thánh một gốc cây cao ba thước, thân cây to cỡ ngón trỏ.

Ngạc nhiên còn chưa hết, biến hóa vẫn chưa ngừng lại, tại đầu cành , chậm rãi xuất hiện những nụ hoa màu hồng phấn, chậm rãi lớn lên....chậm rãi nở hoa....

Trong vòng thời gian uống cạn tuần trà, chinh đóa hoa hồng mềm mại, thơm ngát xuất hiện trên tay Quân Mặc Tà. Nhất thời trong phòng tràn ngập hương hương thơm !

"Này. . . Này ....Này. . . Là chuyện gì xảy ra? Ảo thuật sao?"

"Ảo thuật phải dùng đến là đạo cụ, trước mặt con chính là một bông hoa thực sự . Mẹ, mẹ thử ngửi bông hoa này xem nó có mùi thơm hay không?"

Quân Mạc Tà trong mắt hiện lên sự đắc ý, giống như chú bé trước mặt mẹ khoe ra món đồ chơi mà mình ưng ý nhất. . .

Đông Phương Vấn Tâm cứng họng, thân mình lung lay sắp đổ nhìn cây hoa trong tay con mà khiếp sợ không nói nên lời. . ."

"Này. . . Đây đều là sự thật ? Điều này sao có thể?" Đông Phương Vấn Tâm khiếp sợ vạn phần, rốt cục nhịn không được lấy tay vuốt ve một bông hoa, cúi đầu, hít hà, rõ ràng ngửi được hương thơm này là có thật . . .

“Mẹ, đây không phải ảo thuật cũng không phải là Chướng Nhãn pháp (thủ thuật che mắt), đây chính là phép thuật của thần tiên. Lúc trước con chính là dung phép thuật này để cứu chữa cho mẹ, khiến cho hạt giống nhỏ kia tái hiện lại sinh cơ cũng chính là nhờ phép thuật này” Quân Mạc Tà nghiêm túc nhìn lên Đông Phương Vấn Tâm

“ Sự thần kì của phép thuật này còn chưa hết, trước mắt tu vi công lực của con còn non kém,chưa đến mức thần thông. Nếu tu luyện đến mức ấy, con tin rằng việc dời non lấp bể, truy tinh trục nguyệt (đuổi bắt mặt trăng mặt trời); cũng có thể khiến ngàn dặm rừng rậm khô héo trong phút chốc, hay là khiến ngàn dặm cánh đồng hoang vu trong phút chốc biến thành rừng rậm biển sâu”

“Đương nhiên, cũng có thể làm cho người bị bệnh nan y trong nháy mắt chuyển biến tốt đẹp, thậm chí là làm cho một huyền giả bình thường nháy mắt lột xác trở thành Chí Tôn cường giả.” Hắn nhìn chằm chằm Đông Phương Vấn Tâm, nói từng chữ, từng chữ một:

“Khi tu luyện tới mức xuất thần nhập hóa thì việc khởi tử hồi sinh chỉ là việc cỏn con, lại còn có thể khai thông thiên địa U Minh”, có thể khiến cho người chết …. Lần thứ hai sống dậy! !"

Đông Phương Vấn Tâm trong lòng choáng váng, thân hình lung lay hai cái , cái bát ngọc tinh xảo trong tay rơi xuống mắt đất - “choang” vang lên một âm thanh trong trẻo vang lên.

Tựa hồ âm thanh ấy khơi gợi nỗi lòng của Đông Phương Vấn Tâm , sau đó thân hình nàng lung lay, vô lực ngất đi.

Mai Tuyết Yên bên cạnh nhanh tay đỡ lấy nàng, nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong lồng ngực của mình….

Phải mất một lúc sau, Đông Phương Vấn Tâm mới từ từ tỉnh lại, vừa tỉnh lại nàng đã vươn tay ra vuốt ve đóa hoa trước mặt, tuy rằng bị đâm nhưng lại không hề có chút cảm giác đau, khuôn mặt chỉ lộ vẻ mê say, nước mắt liên tục chảy xuống, tựa như nàng đang vuốt ve một giấc mộng mà không phải là một bông hoa! Cảm giác như có thể đụng vào một giấc mộng kinh thế.

Với trí thông minh của Đông Phương Vấn Tâm thế nào lại không hiểu được ý tứ trong những lời Quân Mặc Tà vừa nói ra. Lẽ ra không nên tin, nhưng rõ rang kì tích vừa xuát hiện trước mắt mình !

Chỉ trong nháy mặt, một hạt giống bình thường có thể nở hoa…

Chuyện kì quái ấy vừa diễn ran gay trước mặt mình, còn có chuyện gì là không thể đây ?

Con trai mới vừa rồi còn nói, hiện tại công lực của hắn chưa đủ, giai vị còn thấp, chỉ có thể làm được như thế. Nhưng mà công lực còn thấp mà đã làm được kì tích như vậy nếu quả thực đến mức độ thần thông rồi …kết quả sẽ như thế nào?

Đúng lúc này, trong phòng tràn ngập một thứ ánh sáng màu xanh biếc, nguyên là do cái cây nhỏ kì dị trên ngực Đông Phương Vấn Tâm phát ra. Sau khi Đông Phương Vấn Tâm tỉnh lại thì khối ôn ngọc liên tục phát quang. Lúc này cảm nhận được Mộc chi lực từ Quân Mạc Tà tuôn ra dồi dào thì nó đột nhiên dần dàn sinh sôi. Nay nó lăng không bay tới, chậm rãi lượn đến trước mặt Quân Mạc Tà, bắt đầu quay vòng tròn quanh thân thể của hắn, mà dường như lại có dáng vẻ hơi sốt ruột.

Quân Mặc Tà trong lòng vừa động dứt khoát vươn tay ra đón lấy để nó nằm gọn trong tay hắn. Tâm niệm vừa động, cánh cửa Hồng Tháp Quân đột nhiên mở ra , cây nhỏ kia sưu một tiếng biến mất khỏi lòng bàn tay của hắn, không một chút dấu tích…

Đông Phương Vấn Tâm Lại một lần nữa cả kinh, nàng đối với cái cây nhỏ này không còn xa lạ gì, tuy rằng cái cây này là lão phu nhân tìm về sau khi nàng bị hôn mê để giúp nàng keo dài sinh cơ.

Nhưng gần mười năm qua, cây nhỏ này luôn bên cạnh nàng ngay cả khi nàng chìm trong mộng đẹp không muốn tỉnh lại. Trong lòng nàng cây nhỏ này cũng có một phần quan trọng, nhờ nó mà nàng mới có thể ngây ngốc kéo dài sinh mạng qua mười năm ròng.

Nguyên khí của cái cây nhỏ kì lạ này gần như đã cạn kiệt, nhưng nhờ nhi tử mà nó lại tái hiện sinh cơ, giờ phút này lại như bay vào trong thân thể của nhi tử … Trên người đứa con trai ngày của mình thật quá nhiều chỗ thần bí … Có lẽ chuyện gì cũng có thể xảy ra trên người hắn!

Quân Mạc Tà cảm giác được rõ rang, gôc cây nhỏ kia sau khi tiến vào Hồng Tháp Quân đã bị cái gì đấy kéo đi bay vào một nơi nào đó trong tầng thứ nhất, hai khối Tục Hồn Ngọc mà Quân Mặc Tà từng cướp được trong tay của Tiêu gia vốn đang yên ổn nằm trong đấy, đột nhiên phát ra từng tiếng vang, tách nhau ra.

Mà cây nhỏ kia thì từ từ bay đến giữa hai khối Tục Hồn Ngọc rồi chầm chậm hạ xuống. Hai khối Tục Hồn Ngọc “ba” lên một tiếng rồi hợp lại kẹp cây nhỏ kia ở giữa. Cả ba trong phút chốc liền hợp thành một khối chặt chẽ, không thể phân tách được… Từ gốc của cái cây nhỏ kia nhô ra mấy chiếc rễ kéo dài ra rồi quấn quanh hai khối Tục Hồn Ngọc…

Biến hóa chính là theo dự tính của Quân Mạc Tà, luôn mãi thử, thế nhưng rốt cuộc đều không được! Nay cây nhỏ tự động chạy vào, lại có thể ở bên trong an cư lạc nghiệp. . . Đúng là rốt cuộc đuổi cũng không được!

Quân Mạc Tà vẫn là lần đầu tiên đụng tới chuyện như vậy thì không khỏi không cười khổ cho được; phải làm như thế nào cho phải? Chính là nhà bà ngoại phải táng gia bại sản mới làm ra được cái thứ đồ chơi này, còn mình cứ như vậy chả nói năng gì mà lấy đi thì biết nói sao?

Lúc này, Đông Phương Vấn Tâm đã phục hồi lại tinh thần, nhưng vẻ mặt cũng vẫn có chút kích động, thân thể mềm mại của nàng run rẩy lên, trong ánh mắt nước mắt nhấp nháy, lại nháy một cái cũng không nhìn nhi tử lên tiếng hỏi "Mạc Tà. . . Nhi tử, con . . . con nói cái gì? Con . . . Rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Thông Tuệ như Đông Phương Vấn Tâm, sớm hiểu được tâm ýcủa con, nhưng nàng như cũng muốn con mình nói lên một lời khẳng định, trả lời thuyết phục!

"Con nói . . . Đợi một thời gian nữa, con có lẽ có thể làm cho cha sống lại!" Quân Mạc Tà nhìn chằm chằm nàng; gằn từng chữ một: "Bất quá, việc này cần phải có thời gian! Có thể cần vô số thời gian!"

Hắn dừng một chút, khuôn mặt nhăn nhó một chút, hít một hơi thật sâu, giọng nói, điệu bộ rất nặng nề cất tiếng "Thậm chí. . . Ngay cả hai anh trai . . . Cũng có thể sống lại!"

Đông Phương Vấn Tâm thân mình lại kịch liệt rung lên một cái mà lẩm bẩm "Cũng có thể sống lại. . . Cũng có thể sống lại. . ." Chợt đột nhiên nước mắt chảy dài trên má, vô lực nói : "Nguyên lai dự cảm của ta là thật sự, không chỉ là Vô Hối, còn có. . . Mạc Ưu. . . Mạc Sầu . . . Con của ta . . . chúng nó . . . Làm sao vậy? Rốt cuộc làm sao vậy!"

Chợt đột nhiên đau lòng, hai tay bưng kín mặt: "Trong mấy năm nay. . . Rốt cuộc đã sinh sự tình gì? Rốt cuộc đã sinh cái gì a, vì cái gì ngay cả. . ."

"Mẹ . . . mẹ không nên quá mức thương tâm. Khó sống!" Quân Mạc Tà nói như chém đinh chặt sắt "Con vừa mới nói qua. . . Con có thể làm được, nhất định có thể làm được! Con có thể làm cho mọi người sống lại. . ."

Hắn thở dài ”Nhưng là… mấu chốt ở bản thân mẹ, mẹ cần có người cùng chống đỡ! Con có thể cho mẹ tuổi thanh xuân vĩnh viễn… Nhưng tâm tư của mình thì mẹ phải nắm chắc . Còn nếu như mẹ không hi vọng,

đến khi cha và hai anh tỉnh lại thì mẹ đã da mooit tóc bạc? Hoặc là do thương tâm quá độ mà hương tan ngọc nát … Nói vậy thì những việc con đã làm hết thảy đều không có nửa điểm ý nghĩa… Ngay cả người có thần lực đến đâu đi chăng nữa thì dần dần cũng mệt mỏi… Ba người là đã đến cực hạn rồi"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 228: Tình Báo Của Đông Phương Thế Gia.

“Ta sẽ sống tốt…Mạc Tà…Con yên tâm, mặc dù mẹ là một mẫu thân không tốt nhưng vẫn hiểu rõ được ý tứ của con…” Đông Phương Vấn Tâm thương tâm thút thít, bỗng chốc nghẹn ngào nói

”Không nói ngày hôm nay con cho người mẹ này một tia hi vọng, mà cho dù có vô vọng, mẹ cũng sẽ không đi tìm cái chết nữa …Mẹ muốn nhìn con, mẹ muốn thấy con cao lớn thành người, muốn con cùng vợ của con, nhìn thấy đứa cháu sinh ra rồi lớn lên,…Mẹ muốn thấy con thay cha con mà báo thù!”

“Báo thù! Thù chưa tan, hận chưa dứt…Ta sao có thể lại đi tìm cái chết!” Trong mắt Đông Phương Vấn Tâm, lóe lên ngọn lửa hận thù cực kì kinh khủng, trong trong ánh lệ, thù hận sâu sắc, giống như con ngọn lửa đang hừng hừng cháy lên

”Đại ca con, cùng nhị ca của con…Hai đứa nó rốt cuộc là vì sao mà chết?” Quân Mạc Tà khẽ nhắm lại hai mắt, căm hận nói: “Phong Tuyết Ngân Thành…Tiêu gia! Thậm chí…Tam thúc Quân Vô Ý cũng là do một tay Tiêu gia ám toán, gần như bị phế suốt đời, bỏ phí cả mười năm!”

Đông Phương Vấn Tâm rít lên một tiếng thê lương cực độ,”Thù giết chồng, hận giết con! Tiêu giaaaaaaaaaaaaaaaaa! (Tịnh Phong: Ta ghi nhiều cho nó diễn cảm ^^)

“Chờ con hồi phục thương thế, liền chuẩn bị từ nơi này, tiến thẳng đến Phong Tuyết Ngân Thành! Đòi lại món nợ máu này!” Trong mắt Quân Mạc Tà cũng đã cháy lên ngọn lửa hận thù:” Lời thề của con sao

có thể không tính? Kiếm Phong…Đã tới lúc sụp đổ! Tiêu gia…Cũng tới thời khắc diệt tộc rồi…"

“Con? Sức khỏe vừa hồi phục là đi ngay?” ĐÔng Phương Vấn Tâm vừa mới hết phẫn uất(căm phẫn, uất hận), lập tức chuyển sang lo lắng ”Mạc Tà, ngàn vạn lần không nên manh động! Việc này… Cần phải bàn bạc kĩ hơn… Nhất định phải chuẩn bị chu đáo…”

Nói xong, bất chợt lại khóc tiếp rồi nói ”Mạc Tà, mẹ bây giờ…Chỉ còn có một mình con…Con ngàn vạn lần không nên xúc động…Nếu như còn có…Xảy ra chuyện gì …Mẹ thật sự không thể sống nổi, nếu như báo thù có thể khiến ngươi chịu nguy hiểm, mẹ thà rằng vĩnh viễn không báo thù…”

“Mẹ, người cứ an tâm, trong lòng con đã hiểu, con sẽ cố gắng bảo vệ tốt cho bản thân!” Quân Mạc Tà xúc động nói:”Nếu như không nắm chắc vạn phần, con nhất quyết sẽ không tùy tiện ra tay, mẹ chỉ có một mình Mạc Tà, Mạc Tà cũng chỉ có người là mẫu thân…”

“Vậy ta cũng cảm thấy an tâm.” Khe khẽ gật đầu, Đông Phương Vấn Tâm tựa hồ có chút xấu hổ, trên mặt cũng thoáng ửng đỏ, thì thảo hỏi:”Mạc Tà…Con nói thật cho ta biết, phụ thân con hắn…Thật sự có thể…Sống lại?”

Thanh âm nàng nói, mang theo rất nhiều hi vọng lẫn bất an, suy nghĩ lâu vậy, hiển nhiên đã tới cực hạn…”Con chắc chắn! Nếu việc này có chút lừa gạt mẫu thân, thì con…”

Quân Mạc Tà giơ một bàn tay, cực kì trịnh trọng nói. Đông Phương Vấn Tâm hốt hoảng, vội láy tay che miệng hắn, bối rối lắc đầu nói:”Không!Không cần thề! Mẹ tin! Mẹ thật sự tin! Thật sự…”Trong lòng Quân Mạc Tà khẽ thở phào nhẹ nhõm…

Vài ngày sau đó, thân thể Quân Mạc Tà tiến triển rất khả quan, tâm trạng Đông Phương Vấn Tâm cũng dần ổn định …Thậm chí, đem bức tranh của Quân Vô Hối treo trong phòng, đều…Lấy xuống, trân trọng

thu vào, nỗi thương nhớ vô biên cũng loãng đi rất nhiều, mọi thứ đều chỉ để trong đáy lòng…

Đối với lời nói dối thiện ý này, mặc dù Quân Mạc Tà có đôi chút áy náy, nhưng phần nhiều là niềm vui sướng không tên…Mang theo hi vọng sống còn…Cho dù là hi vọng cực kì mong manh…Cung xem như tuyệt vọng đến cố chấp đi…Ngày hôm nay, trong đại sảnh Đông Phương thế gia.

Lão phu nhân, Đông Phương tam huynh đệ, Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên cùng Đông Phương Vấn Tâm đều ngồi lại. Đông Phương Vấn Tâm ngồi bên cạnh con trai, thỉnh thoảng lại ngước mắt nhìn con mình, trên mặt lại dâng lên từng nụ cười trìu mến…Tựa hồ đứa con bất kể ở nơi nào, bất kể trưởng thành ra sao đều vẫn là đứa con bé nhỏ mông trần nàng từng ôm trong ngực.

Thể trạng lão phu nhận rõ ràng có thay đổi tốt hơn, con gái tỉnh dậy, hơn nữa còn mất đi tử khí, lộ rõ sức sống bừng bừng, lần này cháu ngoại lại đến bất ngờ, làm cho mọi người rất nhiều ngạc nhiên cùng thú vị, thế nào lại mang theo một cháu ngoại dâu, mà lại là một cháu ngoại dâu rất lợi hại.

Lão phu nhân mấy ngày nay đã cười rất nhiều, không còn khúc mắc, lại được Quân Mạc Tà dùng linh lực chậm rãi vận chuyển trong cơ thể, cả ngươi lập tức trở nên trẻ ra mười mấy tuổi…Khí phách cùng khí thế lăng lệ năm nào lại một lần nữa trở về bên bà!

Lúc này lão phu nhân đang xem tình báo được gởi tới từ bên ngoài, chất thành một chồng, nhíu lông mày, lấy ra từ chính giữa cái gì đó… Trong vài năm này, Đông Phương Thế Gia cùng bên ngoài tới lui, hoàn toàn là dựa vào những tin tức tình báo này…

Cuối cùng ho khan một tiếng, lấy ra một phần tình báo, nói:” Ở đây có vài tin tức tương đối trọng yếu. Mọi người phải cẩn thận một chút. Mặc dù chúng ta không còn ở giang hồ, nhưng, tùy thời cũng có người đi ra ngoài làm việc, có một số tình huống, cần phải thông báo gấp cho toàn

bộ con cháu trong nhà, miễn phải gặp đại phiền toái. Trêu chọc phải người không nên trêu chọc"

Ba người Đông Phương Vấn Tình cùng đồng thanh kêu đúng, lão phu nhân liếc mắt nhìn Quân Mạc Tà, có chút ý tứ nói:”Mạc Tà, ngươi chưa dứt khỏi tục thế, cần biết một số việc, dứt khoát không được tùy tiện đén trêu chọc! Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân (đồng nghĩa với câu:núi cao còn có núi cao hơn.)! Hiểu chưa?"

Quân Mạc Tà ngẩn ra, cũng không rõ là bà ngoại rốt cuộc muốn nói cái gì, bất quá trưởng bối nói, chỉ có thể nhất mực ưng thuận

”Ngày trước diễn ra lien tiếp nhiều trận đại chiến, tam đại Thánh Địa xuất ra tổng cộng chín mươi cường giả danh tiếng lẫy lừng, trước sau mấy chục lần vây giết hòng diệt trừ Thiên Phạt đệ nhất nhan Mai tôn giả, nhưng mà lại nhận lấy việc tổn hao binh tướng. Cuối cùng nhận lấy kết quả cực kì thảm hại, thực lực Thiên Phạt thú hoàng Mai tôn giả quả nhiên kinh người. Tin rằng đem chưởng quản Tam đại thánh địa so sánh chỉ sợ cũng khó bằng được như thế…”

Lão phu nhân nói tới đây, Quân Mạc Tà bất chợt ho khan kịch liệt… Mai Tuyết Yên cũng ngạc nhiên trợn to hai mắt, hai mắt phượng hồ nghi đảo qua hai lượt, lại nghe được lão phu nhân nói câu cuối cùng kia, thì lập tức đỏ mặt cúi đầu xuống.

Trong lòng QUân Mạc Tà gần như tưởng rằng, không phải lão phu nhân đang đùa giỡn hai người bọn họ sao? Phải biết rằng Mai tôn giả lúc trước bị vây giết, hiện tai đang lể phép ngồi, tại đây đều có thể coi là người trong nhà, không nhất thiết phải khích lệ vậy…(Tịnh Phong: bả ghiền cháu dâu quá đó mà)

Lão phu nhân trừng mắt liếc hắn một cái, mặt hướng mọi người nói:” Chuyện này, chính là một cơn lốc xoáy cực kì khổng lồ….Ngàn vạn lần phải chú ý! Một khi lỡ bướt vào trong, thì không chỉ một mình Đông Phương Thế Gia…Cho dù là toàn bộ thế gia trong thiên hạ gắn chặt

thành một khối cũng khó tránh khỏi kết cục hôi phi yên diệt(cháy thành tro bụi)!”

“Mẫu thân, việc tam đại Thánh Địa tranh chấp nội bộ cùng Thiên Phạt sâm lâm, chẳng lẽ cũng quan trọng như thế sao? Ta biết tam đại Thánh Địa tồn tại, có hơn một lần tiến vào Thiên Phạt sâm lâm, cũng có biết qua các vị tiền bối cao nhân trong thánh địa…"

"Tam đại Thánh Địa tự nhiên là rất lợi hại, bất quá, nếu như nói tam đại Thánh Địa tự mình có thể bảo toàn được cho toàn bộ thế gia trong thiên hạ… Thì việc này cũng có thể cho qua đi?”

Đông Phương Vấn Tình buồn bực nói:”Hơn nữa, Mai tôn giả kia cũng rất có phong thái quân tử, trận chiến lần trước ở Thiên Nam, tất cả đều kết thúc, bên Thiên Phạt mặc dù chiếm ưu thế, cuối cùng lại lựa chọn ngừng chiến lui binh, bỏ qua việc làm địch nhân cùng nhân loại; thậm chí có thể nói là rất khoan hồng độ lượng; ta thật không hiểu, cùng mang danh Thiên hạ Tam Thánh Nhất Hung, tại sao lại vì đố kị mà ra tay như vậy?"

“Ngươi thì biết cái gì!(Tịnh Phong: Dốt mà thik chém giógiống ta) Ngươi làm sao biết được sức mạnh thật sự của tam đại Thánh Địa, nhiều nhất bất quá chỉ là băng sơn nhất giác(phần đỉnh núi băng: ý bảo là chỉ rõ vẽ bề ngoài) thôi, ba sức mạnh kia thật sự còn vượt xa cả trí tưởng tượng của ngươi, thậm chí còn hùng mạnh hơn rất nhiều kìa!"

"Còn nữa, Mai tôn giả như thế nào mà lâu nay lại không được nhắc tới, hà tất trong đó còn có duyên cớ khác! Loại cấp bậc này, cơ bản không phải bất cứ huyền giả nào cũng có khả năng tiếp xúc, chạm đến là chết, cả gia tộc cũng có khả năng bị giết! Ngươi ngàn vạn lần không nên xem việc này là không có gì!"

" Ta nói rõ cho ngươi biết, một khi gặp phải sự việc loại này, chạy được bao xa thì cứ chạy! Dẹp bỏ cái lòng chính nghĩa của ngươi đi! Tại cuộc chiến này, chính nghĩa trong lòng của ngươi, chỉ là một trò cười!

Thậm chí còn là một truyện hết sức đáng cười!” Lão phu nhân chẳng chút lưu tình mà mắng một trận.

“Hai đứa nhỏ các ngươi cũng như thế!” Lão phu nhân oai nghiêm hướng mắt nhìn Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên, cảnh cáo:” Tuy rằng thực lực các ngươi không tầm thường, nhưng… chuyện Tam đại Thánh Địa bao vây tiêu diệt Mai tôn giả như vậy, tốt nhất là nên trốn đi!”

Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên nhìn nhau cười khổ; nếu như có khả năng, chúng con tất nhiên sẽ chọn trốn tránh…Chỉ là…Chúng con là đương sự a, trốn thế nào được đây?

Bất quá, tin tức này rốt cuộc là bị sao vậy? Tại sao chỉ đề cập đến Mai tôn giả, căn bản là không có chút bóng dáng của Quân Mạc Tà? Càng không có sự xuất hiện của Quân gia? Đây cũng là rất quá đáng nha? Còn về phần công tác tình báo cũng quá thất bại đi!

“Còn nữa, hiện giờ Mai tôn giả đang cùng Chí Tôn sát thủ Sở Khất Hồn lien thủ, hướng đến Tam đại Thánh Địa mà truy sát, sử dụng mọi thủ đoạn để mà đòi lại nợ máu!”

Lão phu nhân thở dài:”Sở Khấp Hồn kia được xưng là Chí Tôn sát thủ, cũng là một đời kiệt xuất, luôn xuất quỷ nhập thần, giết người trong vô hình! Nhưng cứ chống lại Tam đại Thánh Địa như vậy, thật sự cũng có chút không tự lượng sức!"

" Thậm chí may mắn có thể được phần thắng thế thì sao, Tam đại Thánh Địa tích lũy bao đời nay, há lại dễ dàng cùng, há chỉ có thêm một tên Sở Khấp Hồn là có thể chống nổi? Cứ chống đối như thế, bất quá chỉ là đi nộp mạng mà thôi…”

Nếu như SỞ Khấp Hồn nghe được Lão phu nhân đánh giá, nhất định sẽ khóc không còn nước mắt. Trời xanh a, đất rộng a! Con cháu rùa đen vương bát đản mới nguyện ý chộn rộn chuyện người khác… Ta nào biết được là chuyện gì đã xảy ra, cứ ngơ ngác mà mắc phải họa trời giáng.

Lão tử bị truy sát lâu như vậy, tới bây giờ ngay cả nguyên nhân còn chưa biết ra sao…

“Chỉ có điều Mai tôn giả hình như đã ra khỏi Thiên Phạt sâm lâm, cùng với cuộc chiến lần trước ở Thiên Nam, thệ ước năm đó của ĐÔng Phương thế gia chúng ta đã được bài trừ một nữa!...Còn lại… Chỉ còn chờ Kiếm Phong Tuyết Sơn sụp đổ nữa mà thôi”

Lão phu nhân buồn rầu nói:” Huyền thú ra khỏi Thiên Phạt, chúng ta có thể coi là may mắn, nhưng Kiếm Phong sừng sững bao đời nay, thế nào lại có thể dễ dàng sụp đổ? Điều cuối cùng này thật sự quá khó khăn!”

“Có lẽ ngày mai nó sẽ sụp đổ! Bà ngoại, người yên tâm đi, ông trời luôn giúp đỡ người lương thiện!” Quân Mạc Tà cực kì uy tín nói.

“Đứng qua một bên! Con nít thì biết cái gì ? Chuyện như vậy, há chỉ giương mồm lên là làm được? Đông Phương Thế gia ta cũng phải là loại hiền lành, người đánh ta một đấm, ta đâm người mười kiếm! Ức hiếp người lương thiện? Lão già Quân Chiến Thiên kia dạy ngươi như thế à?” Lão phu nhân tức giận trút xuống:” Cần có một chút Đông Phương gia huấn nữa.”

“Mạc Tà…Bà ngoại con cùng các cậu đang nói chuyện, con là một đứa trẻ không được nói leo.” Đông Phương Vấn Tâm dịu dàng căn dặn một câu, rồi không vui nói:”Mẹ… Mạc Tà còn là một đứa nhỏ, người lại lớn tiếng như thế, chỉ làm cho hắn sợ, chờ hắn trưởng thành…” (Tịnh Phong: Tiền nhãn phụ mẫu, lão tử vi hài tử a)

Những lời này đến tai lão phu nhân cùng Quân Mạc Tà đều giật mình.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 229: Tặng Đan!

Lão phu nhân nhanh chóng thở hổn hểnmấy hơi liền, mới oán hận nói:”Vấn Tâm a, không phải là mẹ nói đến con a, cho dù là con cưng chìu con cái cũng không thể có thái độ đó… Mạc Tà còn là con nít… Đứa con nít này tu vi so với ta còn muốn cao hơn…”

“Tu vi cao tới đâu cũng là con nít, tu vi cao chẳng phải cũng là con trai con sao?” Đông Phương Vấn Tâm có chút cố chấp không màng đến lý lẽ để bao che con một. Lão phu nhân cùng Quân Mạc Tà cùng không biết nói gì.

“Bà ngoại, cho cháu xem những tin tình báo này.” Quân Mạc Tà gom tất cả lại, xem xét từng cái một, Mai Tuyết Yên bên cạnh cũng quay sang nhìn, rõ ràng nàng cũng mang trong lòng thắc mắc như vậy.

Nhìn vào liền thấy, cả hai cũng đều nhíu mày.

Quỷ dị!

Thật là quỷ dị!

Trên những tin tình báo này, chỉ nói là tam đại Thánh Địa bao vây tiêu diệt Mai tôn giả, tình hình chiến đấu thảm khốc như thế nào, hầu như có thể nói là hết sức chi tiết, nhưng bên trong không có nửa câu nhắc tới Quân Mạc Tà…

Thế là thế nào đây?

Hai người rõ ràng chính là cùng xuất phát, cùng đi đường, cùng nhau bị mai phục, cùng nhau bị chặn đường! Ở trong này, lại hoàn toàn không có chuyện gì của Quân Mạc Tà… Đó có nghĩa là gì? Cả hai nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt người kia không thể tưởng tượng.

Mai Tuyết Yên cau mày, nghĩ một lát,lét lút nói thầm:” Chắc là tam đại Thánh Địa cố kỵ sư phụ chàng, nên đặc biệt hủy tên của chàng ở trong tình báo… Chuyện này rất có thể. Nói cho cùng, giết nhiều như vậy, nếu khiêu khích sự phẫn nộ của hắn, thì tam đại Thánh Địa cũng khó chấp nhận… Miễn là không nhắc đến chàng, qua một thời gian chàng quay trở về, tự nhiên bao nhiêu đấu tranh cũng sẽ được dẹp yên…”

“Có lý.”Quân Mạc Tà thoải mái, lấy sức mạnh tam đại Thánh Địa, cố ý làm cho tin tình báo trở thành thế nào, thực cũng không phải là việc khó; huống chi vụ chặn đường giết người ở núi hoang đèo thoáng, căn bản không có người khác chứng kiến, tự nhiên là bọn chúng nói sao thì ra như vậy…

“Hiện nay công lực Mạc Tà đại thành, Tuyết Yên lại hết sức giúp đỡ hắn! Thực lực như thế, đấu với Tiêu gia thậm chí là cả Ngân thành Phong Tuyết, cũng là dư sức! Hiện nay Lệ Tuyệt Thiên đã chết, Vân Biệt Trần lâu nay chưa xuất hiện tại cõi trần, Phong Tuyết Ngân Thành cũng đã không còn đáng sợ"

"Đông Phương Thế Gia chúng ta, cũng là thời gian chuẩn bị trở lại làm việc… Dù thế nào đi nữa, Kiếm Phong, cũng phải sụp đổ! Vấn Tinh, Vấn Kiếm, Vấn Đao; ba người các con chia nhau phụ trách huấn luyện Thiên Địa Nhân Tam Tài thích khách, hiện giờ kết quả như thế nào? Có bao nhiêu người đạt tiêu chuẩn đã định?”

Đông Phương Vấn Tình đứng dậy, nói:” Cấp Thiên thích khách, hôm trước đã đạt yêu cầu, đã có ba mươi sáu người! Cấp Địa thích khách , trước mắt đã có bảy mươi mốt người đủ tư cách; thậm chí cấp Nhân thích khách, hiện tại tổng cộng ba trăm bốn mươi mốt người!”

“Không được không dược! Lực lượng có thể sử dụng được quá ít, quá nhỏ! Căn bản tác dụng là không quá lớn! Nắm chắc thời gian luyện cho ta, luyện đến chết cũng phải luyện ra! Mạc Tà bất cứ lúc nào sẽ bắt đầu đi tới Ngân thành Phong Tuyết, tự tin là thực lực vương chiến có thể chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng là lực lượng binh sĩ theo không kịp thì sao được?"

" Đến lúc đó, cần gom góp ít nhất năm mươi tên cấp Thiên thích khách, một trăm tên cấp Địa thích khách đi theo Mạc Tà đến đó báo thù! Khi tuyển chọn đệ tử khác, phải biết, Đông Phương Thế Gia chúng ta còn chưa có quên việc giải trừ thệ ước.”

Ba người Đông Phương Vấn Tình cùng lúc ưng thuận, mặt mày lúng túng.

Trong lòng Quân Mạc Tà nóng lên, bà ngoại gấp như vậy, thì ra lại là vì đại kế phục thù của minh! Lập tức quay sang Mai Tuyết Yên đá mắt.

Mai Tuyết Yên hiểu ý, đứng dậy, lấy từ trong người ra mấy bình ngọc nhỏ, vừa cười nói:” Bà ngoại, Tuyết Yên hiện đang có vài thứ tốt, có nó rồi, vấn đề trước mắt liền không có gì là khó khăn nữa.”

“Đây là cái gì?”Lão phu nhân kinh ngạc hỏi. Đông Phương Thế Gia ở nơi hẻo lánh, vậy cho nên đến bây giờ vẫn chưa biết việc Quân gia xuất thần đan… Ba người Đông Phương Vấn Tình mặc dù biết Thập Niên Đan, nhưng sau khi trở về chỉ là nói qua loa, cũng không có nói rõ ràng chi tiết, lão phu nhân lại càng không biết.”

"Đây là đan dược thần diệu do sư phụ của Mạc Tà luyện ra"

"Loại đầu tiên là Thập Niên Đan. Mỗi một viên có thể gia tăng huyền lực tinh thuần trong mười năm cho huyền giả! Tại đây có hai bình, bên trong mỗi bình đều đúng một trăm viên. Mà hai bình còn lại là Tích Cốt Đan, có thể dùng làm thay đổi thể chất con người, giống như vậy cũng là hai trăm viên. Giúp cho Đông Phương Thế Gia gầy dựng bổn tộc lớp nhân tài kể tiếp để sử dụng…”

Mai Tuyết Yên mỉm cười giới thiệu, lúc nói đến” sư phụ Mạc Tà ” không khỏi dừng một chút, rồi tiếp tục nói

” Còn như phần ba cái bình nhỏ này, mới thật sự là linh đan hiếm quý… Đây một loại là Thông Vô đan, ăn vào có thể không cần để ý đến tốc độ mà căn cơ huyền giả lập tức nâng cao ba lần! Đây là Tụ Nguyên Đan, ăn vào có thể làm cho tốc độ tiến triển khi luyện công tăng lên gấp ba! Cuối cùng là Thiên Nguyên Đan, có khả năng trực tiếp nâng cao năm mươi năm công lực tinh thuần"

Trong đoạn thời gian dài này, Quân Mạc Tà đã luyện ra không ít loại đan dược này, bây giờ đúng lúc tại môn phái có tác dụng. Mai Tuyết Yên đem ra, chỉ là một phần nhỏ mà thôi. Bởi vì lực lượng trước mắt của Đông Phương Thế Gia, hơn nữa, cũng không dùng được.

Trong lúc Mai Tuyết Yên nói chuyện, nàng nói một bên, Đông Phương Lão phu nhân cùng ba người Đông Phương Vấn Tình trừ lúc bắt đầu còn rút một họng khí lạnh, lúc sau, miệng lại càng há rộng ra sau đó lại thở không ra hơi. Đây quả thực là trong truyền thuyết cũng không có nhắc tới, nhưng hiện tại lại sờ sờ trước mắt ba người.

Mà Đông Phương Vấn Tâm lại là kích động một trận ở trên mặt, giữa trán, rõ ràng lại nhiều hơn vài phần mong đợi.

"Cái thứ kì tích này vốn chỉ có trong truyền thuyết, chẳng phải nói lên rằng con của mình quả thất có lực lượng? Chẳng lẽ những điều Quân Mạc Tà nói là sự thật ư?"

Đông Phương Vấn Tâm lúc ấy mặc dù ngoài miệng nói tin tưởng, nhưng trong lòng vẫn nửa tin nửa ngờ, thậm chí mức độ còn cao hơn, chính là vì không muốn cho lòng con trai nguội lạnh, mới nói như vậy. Dù sao, chết đi sống lại như thế này quả là chuyện lạ không thể tưởng tượng, làm sai có thể coi nhẹ.

Nhưng mà bây giờ, giờ phút này, trong lòng nàng ấy, lại nhiều hơn vài phần chắc chắn! Thật sự cháy lên niềm hi vọng…

Đông Phương lão phu nhân trên mặt đầy kích động, hít một hơi thật sâu, nói:”Mạc Tà, mấy thứ này… Chính là quá sức quý trọng! Chúng ta làm sao gánh vác nổi được?"

“Lời này của Bà ngoại chẳng lẽ không phải là nói với người ngoài, Quân Mạc Tà ta chính là cháu ngoại Đông Phương Thế Gia, mọi người đều là người một nhà, có cái gì mà gánh vác không nổi? Lại nói… phải nói quý giá… trên đời này, còn có cái gì có thể nặng hơn với tình thân?”

Quân Mạc tà bật cười lớn, nói:”Cho nên, nếu nói là không gánh vác nổi; không gánh vác nổi cũng chỉ có ta, ta thậm chí cảm thấy những việc này… thật sự là rất ít!”

“Hay! Nói rất hay, những lời này nói ra quá hay! Trên đời, còn có cái gì có thể nặng hơn với tình thân?” Lão phu nhân tán thưởng nói

”Có một câu này, Mạc Tà, cháu đã thật sự trưởng thành! Vấn Tâm… thật sự cần phải kiêu ngạo vì nó là con của con. Hắn tuổi còn nhỏ, so với người biết nhiều hơn, con làm mẹ nó cần phải mà noi theo đứa cháu tốt này của mình …"

Đông Phương Vấn Tâm mặt đỏ lên, cúi đầu… Nhưng trong lòng rất là hài lòng. Bởi vì, đó là con của mình… Tuy rằng mẹ nói chính mình, nhưng khen con của mình, đây chính là so với khen chính bản thân nàng còn phấn chấn hơn…

”Mạc Tà, về Phong Tuyết Ngân Thành, cháu đã có tính toán cụ thể nào chưa? Có phương pháp gì hay chưa?” Lão phu nhân trịnh trọng lấy mấy cái bình về, lo lắng hỏi.

“Phong Tuyết Ngân Thành? Chẳng có gì mà phải tính toán a…” Quân Mạc Tà nhíu lông mày, nói:”Đơn giản là đập đổ Kiếm Phong, san bằng Ngân Thành, đem từng người từng người của Tiêu gia bắt lại, lăng trì giết chết, cũng là vậy thôi! Thế còn sách lược phương châm sách lược nào dùng được?"

“Vậy còn gọi không tính toán… Nếu là có tính toán, chẳng phải là muốn đem cả Tuyết Sơn san bằng sao?” Tam cữu cữu Đông Phương Vấn Đao hoảng sợ; hút liên tục mấy ngụm khí lạnh, răng đánh vào nhau như rên than nói.

Đông Phương Vấn Tâm an tĩnh nói:”Con tự nhiên là muốn trở về cùng con trai… Ta thủy chung là con dâu của Quân gia, trong mấy năm trở lại đay hoàn toàn không có hầu hạ cha mẹ chồng, chưa tận hiếu. Thật sự là hết sức bất hiếu, hiện giờ đã tỉnh lại. Tự nhiên muốn đem mười năm thiếu sót, từng chút đền bù; nếu không như thế, con làm sao có thể gặp mặt Vô Hối? Làm sao có thể nhìn mặt hai đứa con đáng thương kia của ta…"

Lão phu nhân thở dài một hơi thật sau, ngước mặt bồi hồi nhìn về phương xa, thật lâu sau, mới nhắm lại đôi mắt, buồn bả nói:”Cũng tốt!”

Bà cúi đầu, nhìn vào con gái. Tràn đầy ngậm ngùi, đầy vẻ không muốn, nhưng trong miệng nghiêm nghị nói:”Đông Phương Vấn Tâm, con đã suy nghĩ được như vậy, thì mẹ cũng không cấm cản ngươi, nhưng từ nay về sau con cần phải luôn luôn nhớ kĩ! Người làm mẹ của nó, con cần phải xứng đáng là một người mẹ xứng đáng với chồng con xứng đáng với trời đất, xứng đáng với vợ của con trai và còn có đứa cháu trong tương… Ta không hi vọng con đi rồi lại bị người ta trả về! Nhớ kĩ chưa?”

Đông Phương Vấn Tâm đau thương cười khẽ, nói:” Mẹ, ngươi yên tâm; con gái đã hiểu rõ, tuyệt đối sẽ không làm Đông Phương Thế Gia hổ thẹn thêm lần nữa.””Như thế là tốt rồi!” Lão phu nhân nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Xế chiều hôm đó, Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên có ba vị cậu cùng đi, tới thăm cơ sở huán luyện của Đông Phương Thế Gia.

Cũng chẳng cần phải nói bóng nói gió cứ ra không ít ý kiến thay đổi, với sự từng trải của vua sát thủ như hắn lại là tận tâm chỉ điểm, cơ hồ là mỗi một câu nói ra đều được ba người Đông Phương Vấn Tình cho là

khuôn vàng thước ngọc, gợi ý lớn lao; cơ hồ muốn cầm giấy bút đi theo sau lưng hắn mà ghi chép. . .

Sau đó , Quân Mạc Tà lại sửa sang lại rồi một phần kế hoạch huấn luyện đã ban hành ; cũng là nội dung huấn luyện từ kiếp trước chỉ cắt giảm một ít rồi giao cho Đông Phương Vấn Tình. Quân Mạc Tà thực có nắm chắc, lấy Đông Phương Thế Gia căn cơ, nếu dùng phần kế hoạch này làm cơ sở, thì ngày quật khởi giang hồ cũng sắp đến!

Vào lúc ban đêm, Đông Phương Thế Gia cử hành yến tiệc long trọng, mọi người đoàn tụ một nơi. Quân Mạc Tà khéo léo nói với Lão phu nhân về chuyện cái cây ngọc kia. Không nói ra cũng không được, nó đã chui vào thân thể của mình kéo ra không được. . . Biết làm sao đây?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 230: Sanh Con Dưỡng Cái Bí Quyết.

Lão phu nhân cực kì sảng khoái nhận lời, khinh thường chẳng buồn quay đầu lại mà nói "Vật kia, vốn cũng không biết là để làm gì. Dù sao trong lúc vô tình lại được, đối với thân thể con người mới có lợi. Trừ cái đó ra thì cũng không còn công dụng nào khác, đối với luyện công không có chỗ tốt, cũng không có thể làm tăng công lực"

"Cũng là vừa đúng lúc dùng để kéo dài sức sống của mẹ cháu, nếu không phải có công dụng đối với mẹ cháu thì đã sớm không biết để vào đâu . . . Cầm rồi thì lấy đi, xem ở đây có thứ gì tốt thì lấy thêm mấy thứ. . ."

Quân Mạc Tà vuốt mũi không biết nói sao. Rõ ràng vừa mới nói là Thiên địa Linh Bảo, giờ thì Lão phu nhân lại còn nói thiếu chút nữa ném đi . . .

Mặc dù biết rõ là Lão phu nhân nói như vậy chỉ muốn để mình khỏi suy nghĩ thêm trong lòng, nhưng Quân Mạc Tà vẫn còn vì Thiên địa Linh Bảo này mà cảm thấy tự đáy lòng bị oan . . . Bởi vì, Lão phu nhân không coi trọng đối với cây nhỏ này, điều đó liếc mắt liền nhìn ra được chứ cũng không phải là giả vờ.

Kỳ thật cũng chả cần Lão phu nhân nói, coi như là Quân Mạc Tà lúc này vẫn không biết cái cây nhỏ này có ý nghĩa gì . . . Cho dù Quân Mạc Tà không nhận ra, nhưng kiên định cho rằng: cái mà Hồng Quân Tháp có thể nhận biết mà muốn thì đó chính là thứ tốt thiên hạ hiếm thấy! Chuyện này, quyết định là không sai được !

Cả nhà bốn người Đông Phương cùng con gái ngồi ở một bàn mà mừng vui tràn trề; Đông Phương Vấn Tình cùng Đông Phương Vấn Kiếm hai người đều là mặt mày đầy vẻ thèm muốn . . . thì đám thê thiếp bên người càng là u oán. . .

Nữ nhân một khi đã thêm vài tuổi, một khi thấy người khác đều chơi đùa cùng con cái thì bản năng làm mẹ làm sao có thể khắc chế được?

Liên tiếp giải quyết được vài việc lớn khiến cho Quân Mạc Tà thấy trong lòng cực kì dễ chịu, giờ nhìn Đông Phương Vấn Tình chau mày lo lắng thì không khỏi lại gần mà lén lút vụng trộm hỏi "Đại cữu sao vậy? Cậu có nhiều mợ như vậy, như thế nào vẫn chưa cho cháu chơi với anh em họ hàng? Có phải lãng phí không?"

"Cháu cho là cậu không muốn à? Bà ngoại cháu thiếu điều oán trách ta!" Đông Phương Vấn Tình tức giận trừng mắt liếc hắn "Nhưng cả bao nhiêu mợ cũng đành chịu thì ta có biện pháp gì?"

Quân Mạc Tà trợn ngược mắt; một người không được, hai người không xong thì còn có khả năng. Nhưng nếu nói . . . Năm mươi chín bà vợ mà không ai sinh được . . . thì xem chừng vận của Đông Phương Vấn Tình có phần cũng quá tệ hại. Chừng đó cơ hội mà tất cả đều bỏ phí! Đừng nói là nguyên nhân do chính mình nha?

Quân Mạc Tà có chút khinh thường, chớp chớp mắt, lén lút vụng trộm nói "Đối với phương diện này thì cháu lại cố gắng nghiên cứu. Chú của cháu trước kia cũng thúc giục cháu, nếu mà cậu tin vào cháu thì đảm bảo giờ này sang năm cậu có cháu bế, hơn nữa còn là vài đứa . . ."

"Thật sao?" Đông Phương Vấn Tình bật ngồi thẳng lưng, hai mắt giống như đèn lồng nhìn Quân Mạc Tà, lỗ mũi thở phì phò túm tay cháu ngoại "Cháu không có gạt cậu chứ?" Những người bên cạnh bị lão dọa cho hoảng sợ. Trời ạ! Vị Đại gia này muốn làm gì?

"Cháu như thế nào mà lừa cậu? Thiên chân vạn xác!" Quân Mạc Tà thần bí chớp mắt cười cười nói "Kỳ thật cháu liếc mắt liền đã nhìn ra,

không riêng gì cậu, kỳ thật ngay cả cậu hai cũng có tâm bệnh này?" Đông Phương Vấn Tình mặt đỏ lên, vuốt vuốt cằm nói "Ai. . . Đừng nói nữa, thật sự là chuyện bất hạnh trong nhà ..."

"Do lúc còn trẻ không biết kiềm chế đây . . ." Quân Mạc Tà giả vờ thở dài, giọng cũng to hơn mà nói

"Còn trẻ thì phóng túng thường thường mang lại hạu quả cả đời. Những lời này, cho dù đối với nam hay nữ đều cũng như vậy. Tuy nói người ta không phong lưu thì uổng đời trai trẻ, nhưng mà cái gì cũng phải có mức độ . . ." Những lời này, đúng là khi còn ở Thiên Nam thì Quân Mạc Tà đã nói với Đông Phương Vấn Tình , hôm nay hai người lại tiếp tục . . .

"Có tin hay không ta đánh ngươi!" Đông Phương Vấn Tình có chút tức tối rít lên giận dữ với Quân Mạc Tà. Sau đó trợn mắt nghiêm mặt nhìn mấy người chung quanh đang định vểnh tai lắng nghe, lập tức làm họ sợ mà quay đi.

"Nào, cháu giúp xem kĩ lại mạch nào" Quân Mạc Tà càm tay Đông Phương Vấn Tình đưa một luồng Thiên địa linh khí vào, dùng sinh mệnh lực thuần khiết của Mộc chi Lực chạy một vòng trong cơ thể lão, sau đó trân trọng láy ra một bình ngọc nhỏ "Chỗ thuốc này mỗi ngày cậu ăn một viên trong nửa tháng; suốt nửa tháng này . . . ngàn vạn lần cấm chuyện phòng the; sau nửa tháng . . . Hắc hắc hắc. . ."

Quân Mạc Tà cười ý nhị như một người đàn ông trưởng thành thì lại bị Đông Phương Vấn Tình một tay giằng lấy bình ngọc, thuận tay cốc vào đầu hắn một tiếng giòn giã. Sau lại dùng quyền thế người cậu nhìn mà khiển trách

"Tuổi còn nhỏ thì mò mẫm nghĩ ngợi cái gì? Chuyện không lịch sự như vậy thì sao cháu cứ nói nhiệt tình! Xem ra biệt danh công tử quần áo lụa là số một của kinh thành cũng không sai! Ta phải nói cho mẹ cháu để giáo huấn thật tốt cho cháu!"

Nhưng tay kia lại như là chồn bắt gà, giống như sét đánh không kịp bưng tai mà đem bình ngọc quí giá cất ngay vào trong người.

Hắn vừa nói như thế với âm thanh quá to; trên dưới một trăm người ở đây xoát một tiếng, hơn hai trăm ánh mắt như đèn đều hướng về Quân Mạc Tà. Trong mắt đều mang theo ý tìm hiểu, hiển nhiên đều rất muốn biết đứa cháu này rốt cuộc nói gì mà lại bị Đại lão gia răn dạy như thế!

Xem ra tất nhiên là chuyện vô cùng khó chịu rồi! Bằng không đại gia như thế nào lại răn dạy ngay tại chỗ giữa mọi người thế này?

Quân Mạc Tà thực sự tức giận, quả thực chưa từng thấy người da mặt dày như vậy, không còn là da mặt người! Mình có lòng tốt giải quyết chuyện khó khăn khi sinh đẻ, người ta được rồi chỗ tốt không lên tiếng thì cũng thôi, nhưng lại vì che dấu lúng túng của mình mà tìm cách trút lên đầu cháu sao?

Thúc có khả năng nhẫn nhưng thẩm lại không có khả năng nhẫn. Nếu không thể nhịn được nữa thì cũng không cần nhịn nữa !

Quân Mạc Tà nhãn châu xoay vòng thần bí cười hề hề mà nói "Cậu à, chỉ cần sau khi uống thuốc xong thì phối hợp với động tác khác và khẩu quyết để đảm bảo vạn vô nhất thất. Nói không chừng sau khi cháu trở lại thì cậu liền có con rồi . . ."

"Lại còn có động tác cụ thể cùng khẩu quyết?" Đông Phương Vấn Tình chỉ thoáng sửng sốt rồi vẫn còn mừng thầm, rốt cục vừa rồi mình đã dừng việc chỉnh thằng nhóc này. Nhưng vẫn thành công giữ gìn mặt mũi, mà tối trọng yếu là còn phải ít nhiều có lợi . . ."

Nhưng rồi lại nghĩ đến ánh mắt còn không chớp một lần, dường như có gáo nước lạnh dội vào đầu. Mình vừa mới dữ tợn chỉnh hắn một phen, với cách tiểu tử này trừng mắt và tính cách tất báo thù thì làm sao sẽ bỏ qua cho mình? Vì vậy nên không khỏi cảnh giác mà hỏi "Còn có gì điều kiện? Nói rõ đi!"

"Điều kiện?" Quân Mạc Tà oan uổng kêu "Cháu đối với cậu cả chẳng lẽ còn phải nói điều kiện sao? cậu đã biến cháu thành tiểu nhân đến mức này thì cháu cũng không nói được! Nhưng cậu làm cháu rất đau lòng . . . Cháu vì nhiệt tình, lòng tràn đầy cảm kích mới nghĩ giúp cậu giải quyết. . ."

"Là ta sai! Là ta sai, cậu nghĩ sai, cậu nhầm rồi . . ." Đông Phương Vấn Tình nhanh tay nhanh mắt bịt kín miệng của hắn liên tục nói xin lỗi, rồi lại trơ mặt ra hỏi "Cháu ngoan, rốt cuộc là cần động tác cùng khẩu quyết gì? Cháu mau nói cho cậu đi!"

"Cũng được, dù sao thì vẫn là cậu của cháu . . . Đều là người nhà cả, cháu nói cho cậu đây" Quân Mạc Tà không thể tránh được thở dài, rất giống là bị oan ức ít nhiều

"Thật sự là cháu ngoan! Cậu cảm ơn cháu!" Đông Phương Vấn Tình mừng rỡ.

Ghé sát vào tai ông trưởng nhà Đông Phương , Quân Mạc Tà cố gắng làm âm thanh của mình trở nên rất nhỏ hầu như không thể nghe thấy "Động tác này . . . cần . . . nhấc cả người lên . . . Dạ. . . Có thể cũng hơi mệt , cậu cần phải kiên trì ... Đúng đổi chiều .... đúng đúng ..."

Đông Phương Vấn Tình liên tục gật đầu, nghiêm túc cau mày, toàn tâm toàn ý nhớ lại, rất sợ để lọt một chữ mà làm hỏng chuyện lớn.

"Còn khẩu quyết chính là . . . Cậu nghe cho rõ, ghi nhớ cẩn thận . . . Phải hòa hợp với động tác. Đúng đúng, khẩu quyết là như vậy . . . Một hai ba bốn, hai hai ba bốn, Âm Dương điều hòa, Càn Khôn vô sự; . . . Một hai ba bốn, hai hai ba bốn; thay đổi tư thế, trở lại một lần . . ."

Quân Mạc Tà nghiêm trang truyền thụ, Đông Phương Vấn Tình toàn tâm toàn ý dùng toàn bộ tinh thần tất cả trí nhớ mà ngâm nga, khiến cho trên mặt chảy mồ hôi ròng ròng.

"... Lớn tuổi rồi, trí nhớ không tốt nữa . . . May mắn không phải dài quá nên vẫn còn ghi nhớ tốt . . ." Quân Mạc Tà vừa mới niệm xong, Đông Phương Vấn Tình vẫn còn cau mày lẩm bẩm;

Quân Mạc Tà tốt bụng hỏi: "Nhớ kỹ chưa?"

Đông Phương Vấn Tình cau mày đứng lên cũng không nói lời nào, giữ vẻ mặt trầm tĩnh uy nghiêm vội vã đi ra ngoài rồi sải bước chạy thẳng tới thư phòng. Xem ra, trí nhớ tốt không bằng giấy bút bao nhiêu trách nhiệm phải gánh vác nhỡ làm quên đi thì vẫn còn có mấy bản dùng bút ghi nhớ kỹ

"Gì vậy? Mạc Tà, Cậu cả đi làm gì đó?" Đông Phương Vấn Kiếm ngồi lại gần hồ nghi hỏi han.

"Chậc . . . Đại khái là uống hơi nhiều, đi giải quyết thôi . . ." Quân Mạc Tà ha hả cười một tiếng. Sau đó giải quyết luôn chuyện của Đông Phương Vấn Kiếm. Nhưng Đông Phương Vấn Kiếm cũng thành thật hơn nhiều, sau khi tiếp nhận đan dược thì bắt đầu ra sức cảm ơn, mặt mày hớn hở.

Quân Mạc Tà tự nhiên cũng không truyền thụ cái gì mà mấy bài "Động tác cùng khẩu quyết" Từ đó có thể thấy được, làm người thì cứ thành thật một chút là tốt nhất. Còn nếu như ngài định bêu xấu ta! Mặc dù ngài là cậu của ta , lúc đó ta không làm gì thì sau này cũng sẽ không tha ngài. . .

Quân Mạc Tà trong lòng đắc ý, nhịn không được mà đứng dậy hài lòng cười không thành tiếng. Sau đó liền phình bụng, vỗ bắp đùi, ha ha cười lớn. Phanh!

Một cái xương gà bay đến đập thẳng vào đầu hắn, Quân Mạc Tà cả kinh ngẩng đầu, chỉ thấy Đông Phương lão phu nhân mặt mày đỏ bừng, hung hăng nhìn hắn bực tức mắng: "Ranh con này! Ngươi cười cái gì?"

"Ặc . . . Không có cười cái gì. . ." Quân Mạc Tà sờ sờ đầu, nhếch mép nhếch miệng ngồi xuống.

Lão phu nhân buồn bực nhìn hắn, đột nhiên "Phụt" một tiếng, bao nhiêu rượu trong miệng phun ra, sặc sụa đứng lên, mặt mày đỏ bừng, vừa tức vừa giận nên không thể nhịn được mà trách mắng "Thằng nhãi này cũng quá ranh mãnh đi"

Vốn là Lão phu nhân có lẽ cũng nghe thấy. Kỳ thật đang ngồi ở đó cũng cũng chỉ có hai người nghe được là Mai Tuyết Yên cùng Lão phu nhân; Hai người này công lực cao nhất, nhưng Mai Tuyết Yên dù sao cũng là khuê nữ nên không hiểu rõ ý đó, nhưng Lão phu nhân lại là người từng trải ....

Quân Mạc Tà vuốt đầu cười khúc khích hai tiếng rồi vội vàng cúi đầu ăn cơm, uống rượu. Bộ dáng rất thành thật như người cực kì ngoan ngoãn.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy?" Đông Phương Vấn Tâm không biết gì nhìn mẹ mình, mới vừa rồi nàng ngồi ở bên cạnh suýt nữa bị phun khắp người . . .

"Đến chết mẹt với đứa con của con! Cần phải giáo dục thật tốt giáo dục, sau khi trở về, ngàn vạn lần xiết chặt, thằng nhóc này thật sự là rất nghịch ngợm ! Sau này cần phải đánh thì ngàn vạn lần không nên nương tay, mặc dù có dùng sức thì thằng nhóc này vẫn chịu đựng được!" Lão phu nhân quả là tức giận, nhưng vẫn còn chưa đến mức không đánh không được.

Nghe thì nghe được . . . nhưng chuyện kia . . . Cũng không cách nào nhắc nhở . . . Chuyện như vậy liệu mẹ của nó nhắc nhở như thế nào? Đứa cháu ngoại này thật sự là quá ranh mãnh . . .

"Mạc Tà ngoan như vậy thì có gì là không nghe lời?" Đông Phương Vấn Tâm nhíu mày, đau lòng nói "Nhưng con không muốn đánh con cái . . . Nhớ lúc nó còn bé vẫn nghịch ngợm, con đét cho nó một cái vào mông

mà vẫn còn đau lòng rơi lệ vài ngày . . ." Lão phu nhân ngước mắt nhìn trời vô kế khả thi. Chuyện này . . . đã xảy ra từ hồi năm nảo năm nào . . .

Đông Phương Vấn Kiếm thấy đại ca đang ở hoa viên nhìn mặt trời mà lắc mông qua lại thì không hiểu đang làm gì bèn đi ra phía trước hỏi "Đại ca, đại ca đang làm cái gì vậy?"

"Rèn luyện lực lưng!" Đông Phương Vấn Tình không thèm chớp mắt hỏi "Chú hai, bên đó thì chú với mấy người?" Hai anh em bọn họ dều gặp khó khăn, cùng chung căn bệnh nên tự nhiên không có gì giấu nhau.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 231: Tam Đại Thánh Địa Bắt Đầu Trả Thù Rồi

"Ôi ôi, đã có năm đứa đang cố gắng rời khỏi bụng . . . Anh, nghe nói bên đó có không ít? Trong khoảng thời gian này mẹ có vẻ đang vui, thuốc của Mạc Tà thật sự là linh nghiệm . . ." Đông Phương Vấn Kiếm vuốt mũi có vẻ hơi ngượng ngùng, nhưng trong giọng nói lại dường như đang cố che dấu sự hưng phấn.

"Đúng vậy, bên ta đã có bảy đứa cũng muốn chào đời . . . Ha ha" Đông Phương Vấn Tình đắc ý cười to hai tiếng, sau đó mới thở dài mà nói "Thằng nhãi Mạc Tà này, dù cho phương pháp là thật tốt, nhưng mà lại khá là mệt . . . Tuy nói đám mấy bà không nặng, nhưng cũng là trên dưới một trăm cân đó (xáp xỉ 50 kg); Những nửa canh giờ , khi *** lại còn phải không ngừng niệm khẩu quyết, thật sự là mệt . . . Ta cũng không phải chỉ có một người. Ai, nhiều vợ như vậy . . . nhưng dù sao cũng đáng bõ công"

Đông Phương Vấn Tình lại lắc mông quay hông, lượn trái vòng phải, ánh mắt có chút hâm mộ nhìn Đông Phương Vấn Kiếm "Chú hai, so với ta thì chú trẻ hơn vài tuổi, nên dùng cách này thì lưng cũng không bị mỏi "

"Mệt? Nặng? Khẩu quyết?" Đông Phương Vấn Kiếm kỳ quái hỏi "Anh, anh đang nói cái gì vậy?"

"Hả?" Đông Phương Vấn Tình nhìn qua một chút rồi không mấy để ý mà nói tiếp "Chính Mạc Tà nói, cái bí pháp sinh con đẻ cái mà ... ."

Đông Phương Vấn Kiếm tiếp tục khó hiểu "Cái đó có phương pháp gì? Không phải uống thuốc là được sao?"

"Hả? ... .. Gì cơ? !" Đông Phương Vấn Tình lập tức đình chỉ động tác, mặt mày trắng bệch đứng ở tại chỗ từ từ quay đầu. Đột nhiên túm áo Đông Phương Vấn Kiếm , nghiến răng nghiến lợi trợn trừng trợn trạc rít lên "Chú hai, chú nói cái gì? Chú vừa mới nói cái gì?"

Đông Phương Vấn Kiếm bị dọa cho hoảng sợ, cả thân thể đều bị nhấc lên mặt đất một đoạn , sợ hãi đảo mắt mà nói "Ta. . . Ta. . . Không có nói cái gì . . ."

"Chú rõ ràng vừa nói!" Đông Phương Vấn Tình toàn thân giống như muốn phát hỏa, lớn tiếng rít gào "Lặp lại lần nữa!"

"Nói. . . Nói cái gì cơ?"

"Chú vẫn còn giả bộ hồ đồ . . . Đồ chết tiệt này . . . Bây giờ chú nói kĩ với ta một chút. . .Ban nãy Mạc Tà đã nói với chú về phương pháp như thế nào . . ." Đông Phương Vấn Tình gắng đè thấp âm thanh, tựa hồ những câu đó lọt qua kẽ răng . . .

"Không có . . . Không có phương pháp. . . Hắn chỉ cho ta vài viên thuốc . . . Một ngày ăn một khỏa, cấm chuyện phòng the nửa tháng. Sau nửa tháng . . . thì hoàn toàn tốt rồi . . ."

Đông Phương Vấn Kiếm bắt đầu kêu oan , hai chân đạp loạn trên không trung "Anh, mau buông em xuống, ôi ôi ôi . . . Em đến chết nghẹn mất . . . Phốc!"

Đông Phương Vấn Kiếm nặng nề rơi trên mặt đất, lăn ra mấy trượng rồi nhìn lại thấy đại ca vẫn duy trì tư thế vừa rồi. Vẫn bình tĩnh đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích hệt như pho tượng đồng ....

"Sặc ... anh, anh không có việc gì chứ !" Đông Phương Vấn Kiếm cẩn thận hỏi

"Cút ~~~~~~~"

Đông Phương Vấn Tình rống to một tiếng, khí thế lan xa, trăm núi ngàn khe cùng vọng lại thực kinh sợ! Đông Phương Vấn Kiếm chạy trối chết. . . Một lúc lâu sau ,một lúc lâu sau . . .

Mới nghe được dội lại tiếng một người như đang đau lòng nhỏ lệ mà rống to: "Quân Mạc Tà . . . A a a a ~~~~~ ngươi . . . Thằng nhóc con, Vương bát đản, đồ hỗn trướng . . . Cho ngàn đao chém oa oa . . . A a a a . . . Nếu ta không. . . Ta không phải . . Ta . . . A ~, ~~~~~~~"

Cùng với tiếng rống to hết sức thì chợt nghe thấy âm thanh "bang bang phanh" dội đè lên nhau, dường như có người đang điên cuồng ném, điên cuồng đập . . .

Đến ngày hôm sau mọi người mới phát hiện, cả hoa viên hoàn toàn tan nát . . . Không chỉ nói hoa lá hòn non bộ, ngay cả những cây lâu năm vững chãi cũng không còn . . .

Lão phu nhân lúc này đang ở trong phòng bấm đầu ngón tay tính toán, sau mấy tháng phỏng đoán là có thể thêm mười mấy đứa cháu . . . Đông Phương thế gia rốt cục không phải lo thiếu người nối nghiệp . . . quả là niềm vui vô hạn!

Nghe thấy từ ngoài hoa viên vọng đến tiếng gào của đứa con lớn nhất thì không khỏi đảo cặp mắt trắng dã

"Ta như thế nào lại sinh một đứa con ngốc nghếch như vậy, mà cũng lại lâu như thế mới phát hiện ra . . . Đứa con này thật sự là trì trệ . . . Ai, đám nha đầu giúp việc làm ăn thực sự là chậm, làm có mấy bộ trang phục trẻ em mà lại cũng vất vả như vậy sao?"

Nghĩ đi nghĩ lại liền cười tươi như hoa nở, thì thào lẩm bẩm "Chuyện sinh con này thực là tốt, lập tức liền làm đám cháu đông lên, thật sự là nhờ có Mạc Tà đây. . ."

Mà Quân Mạc Tà, ngay sau khi để lại đan dược cùng khẩu quyết thì sáng sớm ngày hôm sau đã cùng Mai Tuyết Yên và Đông Phương Vấn Tâm rời khỏi Đông Phương thế gia lên đường về nhà . . .

Gần đây, Quân Mạc Tà đang suy nghĩ làm như thế nào đối phó Phong Tuyết Ngân Thành! Nay vừa ra ngoài mới biết được trên giang hồ đang sôi sùng sục, cho dù đi tới nơi nào đều cùng như cái chảo ninh . . .

Liên tiếp trên dọc đường về, Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên ngoài ý muốn phát hiện có quá nhiều người của Tam Đại Thánh Địa. Số lượng tựa hồ đem so sánh với lần chín mươi người thì còn nhiều hơn . . . Xem ra, cuộc trả thù của Tam Đại Thánh Địa đã triển khai toàn diện . Không chỉ có nhằm đối phó với Mai Tuyết Yên, hơn nữa sẽ đối phó cả Sở Khấp Hồn!

Dọc đường đi tới, khắp nơi đều thảo luận công tích vĩ đại của Sở Khấp Hồn, nơi nơi đều ca tụng sát thủ Chí Tôn. Quả là trên giang hồ xô bồ nhốn nháo thì ai cũng thích! Sự tích anh hùng cùng hình tượng chói lọi của Sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn rất nổi tiếng, mọi người đều biết!

Ngày này sang ngày khác, chỉ cần Tam Đại Thánh Địa chưa thông báo ra tin tức đã truy sát thành công Sở Khấp Hồn thì cả giang hồ sẽ tiếp tục tán tụng !

Hôm nay Sở Khấp Hồn có thể nói hoàn toàn xứng đáng trở thành nhân vật thần tượng có thực lực nhất suốt bao nhiêu năm ở trên Huyền Huyền Đại Lục! Thanh danh thì hiển hách, đó quả thực là kinh thiên động địa!

Giống như tiếng sấm nổ giữa tiết Kinh trập (sâu nở) trời xuân. Cứ cuồn cuộn mà đến, liên tục không dứt làm vang dội bầu trời, rung động mặt đất, khiến cho bầu trời mênh mông mất đi sự yên tĩnh! Ngoài ra còn được đi vào các bài đồng dao khắp nơi ca hát kéo dài không dứt!

Tố nhân đương tố Sở Khấp Hồn

Uy chấn thiên hạ vô bỉ luân

Bễ nghễ cổ kim thùy tịnh kiên

Nhất chi độc tú sát thủ tôn!

Tạm dịch :

Mọi người đều nghe Sở Khấp Hồn

Oai vang thiên hạ tiếng dập dồn

Thách thức cổ kim ai sánh nổi

Siêu phàm sát thủ đấng chí tôn!

Đây là bốn câu đầu tiên bắt đầu truyền tụng sớm nhất, rồi sau đó lại được người hiểu chuyện nối thêm bốn câu khác:

Sát hoàn phàm trần sát thánh địa

Trảm tẫn tiêu tiểu trảm chí tôn;

Độn thế huyết hải chí tôn thành,

Tẫn giai kiếm hạ tố khấp hồn!

Tạm dịch :

Giết từ phàm nhân tới Thánh địa

Chém sạch lũ trộm lẫn Chí Tôn;

Độn Thế, Huyết Hải, Chí Tôn thành

Dưới kiếm lệ tuôn mất hết hồn!

Khi vừa mới nghe bài vè thì đúng lúc Quân Mạc Tà đang dùng cơm. Đột nhiên hắn "Cáp" một tiếng, một miếng bánh rán vừa mới cắn ngậm

vào trong miệng liền văng ra ngoài, sau đó lại xoa bụng cười đến chết đi sống lại. . .

Đông Phương Vấn Tâm mày liễu dựng thẳng. Thế gia đệ tử sao lại để mất lễ nghi như thế, cần phải răn dạy. Nhưng khi đảo mắt nhìn sang thì thấy con dâu Mai Tuyết Yên xưa nay chững chạc đoan trang lại cũng vui vẻ cười đến cơ hồ rung cả người. Nhìn bộ dáng kia thì đúng là nếu không phải lo lắng giữ gìn hình tượng nữ nhân e dè, chỉ sợ so với Quân Mạc Tà còn cười to hơn . . .

"Đây là có chuyện gì? Sao đều cười khúc khích khó hiểu vậy?" Đông Phương Vấn Tâm cau mày nhìn hai người mở miệng hỏi.

"Không có. . . Không có gì ha ha ha. . . Không có gì cáp. . . Cái gì. . ." Quân Mạc Tà không nhịn nữa, đúng là không thể nhịn được nữa, toàn thân co quắp, gục ở trên bàn cười run người. Cốc chén bát đĩa thức ăn ,bình trà trên bàn cũng đều rung theo lanh ca lanh canh hòa âm vui tai . . .

Hắn đây là kẻ đương sự trực tiếp thì làm sao mà không biết "uy danh hiển hách" của Sở Khấp Hồn này là như thế nào . . . Một nỗi oan này được kế tiếp bởi một nối oan còn mãnh liệt hơn, nhưng tất cả lại đều là loại đặc biệt lớn lao!

Cõng trên lưng Chí Tôncủa Thánh địa, hơn nữa ngay từ đầu chỉ có một nơi. Hiện tại thì cả ba nơi đều mang trên vai, ngay cả muốn hạ xuống cũng không được. Đó chắc chắn phải được gọi là nỗi oan to bằng cái đấu, như thế nếu mà còn không thể nổi danh thì mới thật sự là chuyện kỳ quặc quái gở!

Mà lượt về lần này vì giảm bớt sự chú ý, cả ba người đều là tạm thời ăn mặc cải trang một phen. Dù sao chuyến đi này có Đông Phương Vấn Tâm nên không được có nửa điểm sơ xuất.

Bởi cũng không thể so với lúc hai người đến sơn trang, cho dù lần này vẫn còn có nguy cơ lớn, nhưng cũng có thể tùy thời né xa . . . Hiện

tại thanh thế Tam Đại Thánh Địa to lớn như thế, không thể không tạm lánh mủi nhọn!

Đông Phương Vấn Tâm tuy đã là người mẹ có ba đứa con, tuổi thật đã ngoài bốn mươi, những biến cố đã làm thay đổi tiều tụy đi. Nhưng trước đây ngủ say mười năm, lại bởi vì có cây nhỏ thần kì để kéo dài sức sống nên dung nhan đúng là vẫn dừng lại ở dáng vẻ mười năm trước.

Một gương mặt đẹp đẽ quả thực là vẫn không thay đổi nhiều lắm, mà lại tăng thêm vẻ ung dung quý phái của nữ nhân trung niên. Chỉ có ở đuôi lông mày khóe mắt thì vẫn còn mang theo vài nét thuộc về thiếu nữ ngây thơ phóng khoáng.

Mặc dù không thể nói là tao nhã độc nhất vô nhị, nhưng cũng có thể nói là xinh đẹp động lòng người. Ngoài ra trong khoảng thời gian vừa rồi được cả con trai lẫn con dâu hầu hạ càng làm cho tâm tình nàng dễ chịu.

Lại thêm bởi vì trong lòng có những việc hi vọng lớn lao, vô hình trung cả người đã thêm rất nhiều sức sống. Nếu như không thay đổi giả trang thì cứ ra ngoài là phong thái đã lan tỏa bốn phía, nơi nào còn có thể khiêm tốn?

Mà Mai Tuyết Yên càng là quốc sắc thiên hương hiếm khi bắt gặp. Nếu cứ để tướng mạo sẵn có lên đường, chỉ sợ dọc trên đường đi có thể cuốn theo không ít ong bướm. Tuy nói là không sợ hãi nhưng cũng quả thực làm phiền lòng người.

Ngoài ra , nếu không đề cập tới canh chừng chuyện khác thì cũng phải đề phòng người của Tam Đại Thánh Địa tùy thời có thể xuất hiện chặn giết, tự nhiên là không thể không tăng cường cẩn thận .

Ngày hôm đó đi tới đến một thị trấn nhỏ, hai người Quân Mạc Tà ngày trước cũng là đi con đường này. Ngày đó có thể nói là vết chân hiếm khi thấy, căn bản là không có bất cứ người đi đường nào. Hôm nay lại tới thì thấy kẻ đến người đi náo nhiệt vô cùng, cơ hồ tưởng đi tới thôn trấn khác!

Nguyên lai tại trong khoảng thời gian này, bởi vì chuyện Sở Khấp Hồn quá mức khuyếch trương tạo thành rất nhiều biến cố. Những giang hồ nhân sĩ có liên quan tới lui hết sức dồn dập. Ngay cả thị trấn nhỏ thế này cũng không ngoại lệ, kẻ tới người lui tiếnggọi người thưa khí thế ngất trời.

Đi ra khỏi trấn nhỏ được một đoạn đường thì tuyết dần rơi càng ngày càng dày. Quân Mạc Tà thương mẹ thấy ven đường có một tửu quán nhỏ liền đi thẳng vào, tạm thời né tránh gió tuyết.

Tửu quán nhỏ này nằm ở nơi hẻo lánh, ngày thường buôn bán ế ẩm, đến khi trời rét căm căm tuyết lớn thì càng là làm ăn tiêu điều.

Có điều hiện tại thì tuy vào lúc mọi năm cơ hồ là mùa ế hàng muốn đóng cửa, nhưng năm nay vẫn là "sinh ý hưng long thông tứ hải, tài nguyên mậu thịnh đạt tam giang" (Làm ăn thịnh vượng thông bốn bể, tiền của chảy về tựa ba sông - Hoàng hà, Trường giang, sông Châu)

Có thể thấy được một khi thần tượng Sở Khấp Hồn xuất hiện, trực tiếp kéo theo kinh tế phát triển, kích thích tiêu khiển.

Đúng vậy, trên giang hồ suốt mấy ngàn năm chưa từng phát sinh chuyện lớn tương tự. Những lời đồn đại về Sở Khấp Hồn vừa loang ra đã được rất nhiều nhân sĩ võ lâm đang phát chán vì rảnh rỗi không thể không tăng cường sự chú ý mãnh liệt sao?

Có thể không khách khí nói một câu, hiện tại ở trên giang hồ người đi qua kẻ chạy lại so sánh với đàn chó săn chuyên nghiệp còn chuyên nghiệp hơn nhiều lắm . . . Thời tiết bão tuyết lớn như vậy, giá lạnh đông cứng người đến thế mà đội đi săn này cũng chẳng ngại xông pha.

Mọi nơi đều nghe, phổ biến là được gieo rắc những tin tức nho nhỏ không căn cứ liên tiếp xuất hiện , liên tục không dứt. Đủ các loại chuyện ngày càng ghê gớm ồ ạt tuôn ra không giống lời kể cũ chút nào , điều duy nhất giống nhau chỉ có tên của nhân vật chính là Sở Khấp Hồn ...

Ví dụ như: chuyện cũ không thể không nói giữa sát thủ số một Chí Tôn Sở Khấp Hồn cùng Tam Đại Thánh Địa . . . nội tình chính xác Tam Đại Thánh Địa đuổi giết Sở Khấp Hồn ....

Nguyên lai nguyên nhân gây ra chỉ là bởi vì một việc tựa lông đuôi gà mái , Tam Đại Thánh Địa thốt nhiên nổi giận, sát thủ Chí Tôn lưu lạc chân trời .. Phía sau gương mặt tuyệt sắc hồng nhan đang nhỏ lệ lại là lão thái thái ...?

Hừng hực khí thế, rầm rầm rộ rộ, những câu chuyện truyền tụng đi khắp muôn sông nghìn núi ... .

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 232: Phong Tuyết Tửu Quán

Sở Khấp Hồn rõ ràng có ảnh hưởng của một đại thần tượng không gì sánh kịp ,dù trực tiếp hay gián tiếp đã tác động lên các tửu lâu trà, các cửa hàng quán trọ quán rượu . . . là những nơi phục vụ khách đi đường ...

Từ đây có thể thấy thần tượng chính là sức mạnh , quả thật là một điều vô cùng đúng đắn

Từ cổ chí kim, dù là trên địa cầu hay là ở dị thế , ai ai cũng vậy ! Quân Mạc Tà mới vừa ngồi xuống, còn chưa ăn xong bữa cơm, đã kịp nghe chuyện kể lại ba dị bản không giống so với lần trước, lần nào nghe cũng thấy có tác động gây cười!

Gần cuối năm, mưa tuyết đầy trời như lớp keo dính gắn liền giữa trời và đất (chỗ này chém), mà ở chỗ quán rượu nhỏ hẻo lánh này, lại lâm vào tình trạng đông kín người . . . Lúc này gió núi mưa tuyết, người đã vào rồi thì không muốn ra. Ai ai cũng đều ngồi vây quanh đống lửa , lại không ngừng có mới người lục tục gia nhập. . .

Mà điều kỳ quái nhất chình là đối mặt tình cảnh như vậy , tiền thu vào liên tục nhưng bộ dáng hai lão bản như rất không hài lòng, thậm chí vẫn còn có ý tứ như cảm thấy đang bị làm phiền . . . Ngay cả thu hoạch bạc đều không để ý tới , chuyện khác thường này lại làm cho Quân Mạc Tà nhanh chóng lưu ý.

Mai Tuyết Yên công lực tất nhiên tuyệt cao, nhưng từng trải giang hồ lại nông cạn, chuyện nhân tình của tầng lớp thấp kém thế này càng

không quan tâm. Đông Phương Vấn Tâm càng bởi vì sống ở thế gia đại tộc, ít khi ra ngoài , đúng là không thèm để ý chút nào.

Nhưng Quân Mạc Tà này - vị vua sát thủ hai thế giới, giang hồ lịch duyệt, nhân tình sự cố như thế nào cũng từng gặp qua. Càng là chuyện nhỏ càng để ý , càng ngày càng cảm giác tửu quán nho nhỏ này có điều cổ quái. . .

Tuy nhiên , ở chỗ này để chờ hết mưa tuyết thì nơi đây lại thật sự là một chỗ tốt. Đồng thời như vậy lại cũng tốt cho thu thập tình báo miễn phí . Cho nên Quân Mạc Tà quyết định ở chỗ này ở một đêm, đợi xem thời tiết ngày mai rồi lại quyết định sau cũng không muộn.

Dù sao Đông Phương Vấn Tâm tu vi kém cõi, cho dù có chính mình cùng Mai Tuyết Yên hỗ trợ thì chạy trong thời tiết này , cũng rất khó khăn .

Ở lại chỗ này thêm một ngày, vừa nghỉ ngơi, vừa đợi thời tiết tốt, lại còn có thể nghe ngóng được tin tức động trời. Cho dù coi như không có trong dự định thì vẫn có thể nghe thêm đôi điều thú vị về 'Truyền thuyết' cũng được . . .

" Hai lão bản chủ quán này đều là nhất đẳng cao thủ." Quân Mạc Tà đang trầm tư , Mai Tuyết Yên truyền âm tới hắn.

"ừ , chính xác. Hơn nữa, cái quán rượu nhỏ này cũng có chút cổ quái." Quân Mạc Tà mí mắt không động , nhẹ nhàng bưng chén trà.

"Cổ quái? Nơi này cổ quái?" Mai Tuyết Yên có điểm kinh ngạc, nhìn trái nhìn phải , vẫn chỉ là một quán rượu nhỏ mà thôi, không có bất cứ chỗ kì lạ gì .

Cũng chỉ có hai lão bản cao thủ , mà tất cả tiểu nhị đều là người bình thường, nếu có rất nhiều cao thủ lâu năm chán ngán sự đời, quy ẩn núi rừng, không buồn hỏi đến chuyện thế sự, mà vẫn còn chưa chắc đã là không tầm thường, vậy có gì cổ quái ở đây?

"Đầu tiên, tửu quán này có vị trí rất cổ quái, chúng ta vừa mới bên kia trấn nhỏ đi ra, chạy tới nơi này, khoảng cách tầm một trăm dặm. Không nên xem thường đoạn cự ly này, hơn trăm dặm đường đối với chúng ta mà nói cũng chỉ là một vài canh giờ."

" Nhưng với người bình thường mà nói, ít nhất đều có thể đi được trong 1 ngày . Mà cái trấn nhỏ phía trước kia , có không ít hộ gia đình . Nếu là mở tửu quán ở bên kia, từ góc độ buôn bán , tuyệt đối có thể kiếm nhiều bạc hơn ở chỗ này?" Quân Mạc Tà trầm giọng phân tích: "Cho nên, đây là chỗ cổ quái thứ nhất."

"Không tệ; nơi này quả thật là hơi xa xôi một chút" Mai Tuyết Yên gật đầu.

"Càng đi về phía trước thì càng là rừng già núi lớn. Chính là một dãy chập trùng hiểm trở liên miên mấy trăm dặm nên càng không có bóng người . Có điều cũng có thể là hai vị lão bản kia chán ghét tình đời, không muốn xuất thế nữa nên ở nơi tương đối hẻo lánh mở quán nhỏ cũng có thể nóiđể cho qua ngày đoạn tháng"

"Điểm ấy ta cũng nghĩ đến, tuy nhiên vẫn không hợp lí . Bởi vì chỗ cổ quái thứ hai cái nằm ở chỗ cái quán này, trước không có thôn nào, sau không quán nào mà lại có đến hai vị cao thủ cường đại ở chỗ này làm lão bản. . . có dụng ý vì? Lại có mục đích gì? Hoặc là nói, có chỗ tốt là cái gì?"

"Nếu thật sự là hiểu rõ cuộc đời ảo huyền nên có ý đồ ẩn cư thì vì sao không dọn vào núi sâu đi? Ngược lại lại chọn ở chỗ này?" Quân Mạc Tà liên tục đưa ra mấy vấn đề.

"Mặt khác vẫn còn có một chút tương đối cổ quái chính là nơi đây vì sao tập hợp nhiều người giang hồ như vậy? lần trước chúng ta tới đây , không có bất cứ khách nhân nào. Giờ từ vẻ mặt hai lão đầu cũng có thể thấy được , hiện tượng này căn bản là chỉ khoảng hai ngày nay mới xuất hiện. Cho nên bọn họ rất khó chịu , muốn phát tác mà không được"

"Nếu hàng năm đều như thế, chỉ sợ hai người này sớm đã chuyển nhà. Nhưng vậy mà họ không cáu giận . . . Chỉ sợ là bởi vì sợ tiết lộ hành tung. . . Như vậy hai người này ngay cả chúng ta đều đồng ý là cao thủ hàng đầu, rốt cuộc đang sợ hãi hoặc là sợ hãi cái gì?" Quân Mạc Tà lại đưa ra người thứ ba nghi vấn.

"Tổng hợp lại , từ những người giang hồ tụ tập nơi đây, còn có người của Tam Đại Thánh Địa đều xuất hiện ở phụ cận . . . Ta có thể đoán, hiện tại Sở Khấp Hồn hẳn ẩn nấp xung quanh đây . Bằng không, bọn người kia như thế nào trong thời tiết thế này còn chịu khó chạy đến nơi đây . . . Tin tức này, hẳn là do Tam Đại Thánh Địa tung ra. . ." Quân Mạc Tà cau mày, càng nói ý nghĩ càng rõ ràng.

"Lập uy! Từ gần vạn năm nay, không có người nào dám đối kháng, bôi nhọ Tam Đại Thánh Địa như vậy. Nhưng dù lúc đầu bị coi là lội kéo vào làm thì hiện tại chẳng những đã làm mà còn tạo thành những tổn thất lực lượng cực lớn cho Tam Đại Thánh Địa"

"Tam đại Thánh địa phải nghĩ cách loại trừ những lời đồn đại xấu. Mà thủ đoạn trả lời tốt nhất chính nhất một trận diệt trừ Sở Khấp Hồn, lại càng muốn diệt trừ trước mắt bao người. Cho nên Tam Đại Thánh Địa trước hết để cho danh tiếng Sở Khấp Hồn nổi lên có một không hai, sau đó lại đúng lúc có nhiều người nhất thì một trận giết chết hắn!"

" Với sự đánh động sâu sắc đó làm kinh sợ thiên hạ, tái tạo lại cho Tam Đại Thánh Địa quyền uy tối cao vô thượng! Đây mới là mục đích căn bản của Tam Đại Thánh Địa!" Quân Mạc Tà cười hắc hắc.

"Nhưng, Tam Đại Thánh Địa làm như vậy có thể là làm điều thừa hay không? Bọn họ lặng lẽ bắt giết Sở Khấp Hồn không giông như hiện tại khua chiêng gióng trống thì sẽ tốt hơn nhiều sao? Dù sao chuyện chỉ có chính bọn họ biết, chẳng lẽ còn sợ người ta tuyên truyền khác sao?" Mai Tuyết Yên không thể hiểu nổi mà hỏi.

"Nàng xem nhẹ một vấn đề quan trọng nhất . . . Tối thiểu, còn có một đôi tình nhân sống sờ sờ! Tam Đại Thánh Địa nếu cứ giấu giấu diếm

diếm, một khi bị chúng ta vạch trần ra ngoài thì như vậy Tam Đại Thánh Địa sẽ càng bị động"

"Giấu kín không bằng cứ để lộ, thay vì bọn họ chủ động tuyên cáo thiên hạ thì chỉ cần có thể lập kế hoạch sao cho trước mắt bao người diệt trừ Sở Khấp Hồn. Như vậy tất cả tin đồn bất lợi đều sẽ tan thành mây khói!"

Quân Mạc Tà nhíu lông mày, có chút châm chọc tiếp tục "Lần này Tam Đại Thánh Địa cũng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử . . ."

"Chàng là quân tử sao?" Mai Tuyết Yên khinh thường liếc nhìn rồi bạch liễu rồi hầm hừ "Nếu Tam Đại Thánh Địa không làm như vậy, thì khi đó người làm như thế chính là chàng rồi?" Quân Mạc Tà vuốt mũi cười hắc hắc.

Không thể không nói, Mai Tuyết Yên từ lúc đi cùng Quân Mạc Tà chung đường thì có thể nói hiểu rõ được rất sâu những ý định xấu xa của người này. Giống như chính nàng nói, nếu mà Tam Đại Thánh Địa thực sự định dùng ám chiêu ra sức che giấu thì Quân đại thiếu gia tất nhiên sẽ ra tay.

Kết quả là cũng vẫn dùng Sở Khấp Hồn để khuấy đảo cho gió bão đầy trời . . . Nhưng mà khi đó thì quyền chủ động có thể lại nằm trong tay Quân đại thiếu gia . . .

Cho nên Quân Mạc Tà rõ ràng nhìn thấy cách thức ứng phó khéo léo ấy của Tam Đại Thánh Địa lại tỏ vẻ tức giận và vô cùng bất mãn: lại làm xáo trộn kế hoạch tiếp theo của Bản thiếu gia!

Tửu quán này thật sự không lớn, tổng cộng cũng chỉ được sáu bảy cái bàn mà lúc này cũng sớm đã ngồi đầy người. Vậy mà Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên, Đông Phương Vấn Tâm lại ngồi được ở cái bàn tận cùng bên trong. Từ nơi này nhìn ra thì tất cả mọi thứ đều là nhìn không sót một cái gì.

Nhưng mà vị trí tốt này cũng là do Quân Mạc Tà dùng bạc trắng mà giành được. Vị trí này vốn thuộc về năm người, Quân Mạc Tà cũng không có nói nhảm nhiều chỉ là đi đén bỏ ra năm tấm ngân phiếu đặt lên bàn, sau đó lại búng ngón tay vào thanh Khảm Sơn đao đeo sau lưng một gã võ giả.

Một đầu ngón tay để lại trên thân đao dày một lỗ thủng; sau đó Quân đại thiếu chỉ chỉ đầu ngón tay vào mấy tờ ngân phiếu gợi ý ra bên ngoài , lại chỉ vào lỗ thủng trên thân đao sau lưng ngầm nhắc nhở . . .

Từ đầu đến cuối một câu nói với nhau cũng không có. Nhưng năm người vạm vỡ diện mạo hung ác lại cầm luôn ngân phiếu bỏ chạy lấy người, hơn nữa còn ân cần vạn phần mà lẳng lặng thu dọn sạch sẽ bàn đỡ khỏi mất công gọi tiểu nhị lau chùi lại bàn.

Hành vi này làm cho Đông Phương Vấn Tâm nghĩ tới cách thức của đám trọc phú nhưng làm như vậy thì hiệu quả có thể nói cực kì thuyết phục.

Nhìn thấy một màn rủi ro kỳ dị đó mà tất cả khách ngồi ở những bàn còn lại đều gắng gượng làm ra vẻ như không trông thấy, cứ tiếp tục khoa trương hùng hồn bàn luận nhưng điệu bộ rõ ràng cũng bớt phóng túng rất nhiều.

Hơn nữa, thà rằng mười người người chen chúc ngồi một bàn nhỏ thì cũng không ai dám đến ngồi cùng một chỗ với thiếu niên nhà bạo phát kia. Tất cả mọi người đều rõ ràng, cổ của mình khẳng định không hề cứng hơn cái thân đao kia. Nay tiết trời lạnh giá thế này, nếu thực sự hứng chịu lỗ thủng xuyên qua thì thực sự sẽ biến ngay thành một thi thể đông cứng.

Sau đó, Quân Đại thiếu gia dương dương tự đắc cực kì hài lòng nói "Thế giới này quả thực là như vậy. Có tiền, có quyền rất thần kì; ta hiện tại mặc dù không có quyền, nhưng lại có tiền, còn có quyền nữa (nắm đấm - tác giả chơi chữ); Ở chỗ này, có nắm đấm cũng chẳng khác nào có

quyền . . . Hơn nữa quyền sanh sát trong tay là quyền to! Mĩ nhân, học một chút đi, đây chính là bài học lớn"

Nói một hồi đắc ý hí hửng như vậy làm cho Đông Phương Vấn Tâm rất bất mãn; cũng khiến Mai Tuyết Yên liên tục coi thường, nhưng hai người cũng không nói năng gì để phản bác.

Mà ở chỗ bàn bên kia hơi xa một chút mọi người đang ba hoa chích chòe ". . . lại nói đến Sở Khấp Hồn kia đột nhiên hét lớn một tiếng rồi tung người, khí thế hào hùng vạn trượng rồi xuất hiện ở Độn Thế Tiên Cung. Hắn ngang nhiên xông vào vung tay, vừa mạnh mẽ tấn công ra sức đánh, vừa liên tục gào rống "lão bà , ta đã đến . . ."

Quân Mạc Tà bưng chén trà, rồi hơi nghiêng ngửi ngửi mùi trà, vẻ mặt rất nghiêm chỉnh mà bình luận: "Sở Khấp Hồn này đúng là loại lỗ mãng, trực tiếp đánh tới Độn Thế Tiên Cung rất ngang ngược , rất có gan . . ." Mai Tuyết Yên cười khúc khích, cười rung cả người . . .

Hai lão chủ quán đang ngủ gà ngủ gật ở đằng sau quầy cũng lờ đờ ngái ngủ ngẩng đầu, trong đó một người môi mấp máy tựa hồ là nói một câu gì đó. Người thứ hai thì đầy vẻ đồng tình gục gặc gật đầu rồi sau đó lại cúi gục tiếp tục ngủ gật.

Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên nghe được rõ ràng câu mà ông lão kia nói chính là hai chữ 'Ngu ngốc!' . . . Cũng không biết là mắng Quân Mạc Tà hay là mắng võ giả ngồi ở bàn kia.

Đông Phương Vấn Tâm càng nghe càng là kỳ quái, không khỏi hỏi: "Tam nhi, các ngươi vợ chồng son rốt cuộc tại cười cái gì? Chuyện sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn kia thật sự buồn cười lắm sao?"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 233: Khắp Nơi Cổ Quái!

Dọc theo đường đi Phương Vấn Tâm nghe không ít lời về Sở Khấp Hồn. Ai cũng nói Sở Khấp Hồn danh chấn đến nay đã được một giáp, chỉ cần một mình lấy thực lực một người có khả năng sánh vai cùng thế gia gần như đứng thứ nhất về sát thủ, có thể nói rằng danh tiếng cực kỳ hiển hách.

Hôm nay lại càng nói nhiều đến, cũng không nghe ra được, những người này nói có điểm nào đáng buồn cười, sự tích nhiệt huyết sôi trào bực này, như thế nào có thể biến thành trò cười? Ngược lại con trai và con dâu nghe thấy lại vui đùa…điều này cũng quá quái dị đi…

Từ từ tiến vào địa phương có người ở, Đông Phương Vấn Tâm cùng Quân Mạc Tà không hề xưng hô tên nữa, mà là xưng hô nhũ danh ‘Tam nhi’, thứ nhất là không để bị bại lộ thân phận, thứ hai là nghe có vẻ thân thiết hơn…

"Nương, hiện tại chỗ này nhiều người khó giữ được bí mật, không tiện để giải thích cho người. Chờ hôm nào đi trên đường, con sẽ…nõi rõ cho người hiểu tiền căn hậu quả, người cũng phải vui vẻ!"

Quân Mạc Tà cười ha ha một tiếng nói.

Đúng lúc này dị biến phát sinh, rèm vải bong ngăn cửa tửu quán “Hốt” một cái bay lên, trong nháy mắt vô số bông tuyết cùng gió lạnh gào thét cuốn vào. Có vài khách nhân tính khí bá đạo lập tức đã định vươn cổ chửi ầm lên, nhưng tiếp theo vẻ mặt khiếp sợ ngồi xuống.

Trong màn tuyết trắng, hiện ra khe sáng, ba thân ảnh quỷ mị mặc áo bào tím đi vào bên trong tửu quán; bên ngoài tuyết rơi đầy trời; nhưng ba người vừa đến, trên thân đúng là sạch sẽ, thậm chí ngay cả trên giầy cũng không có nửa điểm lấm lem dính tuyết và bùn đất, sạch sẽ giống như là vừa mới từ nhà tắm đi ra, thần thanh khí sảng toát ra đầy người.

Một thân tiêu chí áo bào mầu tím (tử y bào), người tới chính là người của Mộng Huyễn Huyết Hải!

Ba người sau khi lách người đi vào, đưa mắt nhìn xung quanh, ở trên mặt từng người đánh giá một lần, ánh mắt bọn họ đi đến đâu, người ở nơi đó liền cảm giác được mình tựa như rơi vào băng thiên tuyệt địa giống như bị lột sạch quần áo, lạnh thấu đến tận xương!

Cứ như thế quan sát, một lúc sau mới đi vào bên trong vài bước, đứng ở bên cạnh chậu than lớn, lúc này mới chú ý là không còn bàn nào trống, một người trong nhóm nhướng mày, thuận tay vỗ vỗ vào mặt bàn bên cạnh gần mình nhất, duỗi ra một đầu ngón tay, chỉ hướng ra ngoài cửa!

Ý tứ rất rõ ràng ‘mày *út ra ngoài’

Bàn này có năm người, đúng là năm tên vạm vỡ Quân Mạc Tà mới đuổi sang; không ngờ ngồi chưa yên chỗ này, lại một lần nữa bị đuổi, có thể nói đen như chó mực. Chỉ là năm người này cũng rất dứt khoát, hành sự càng thêm lưu loát, thu thập đồ trên bàn nhanh như gió cuốn mây bay, sau đó khẽ cúi người, ảo não ra ngoài, mất hút vào màn tuyết rơi đầy trời…

Nhìn sắc mặt ba người Mộng Huyễn Huyết Hải không tốt, ai dám vào lúc đó động chạm đến bọn họ chứ? Vậy không phải là đi tìm chết sao?

Nhìn khắp thiên hạ, có mấy người được như Sở Khấp Hồn, cho dù có đi nữa, thì mấy người này khẳng định cũng không phải! Mất mặt là rõ ràng, nhưng so với mất mạng thì còn tốt hơn!

Trong nháy mắt tửu quán yên tĩnh trở lại, nguyên bản có vài bàn đang thảo luận chuyện Tam Đại Thánh Địa cùng Sở Khấp Hồn, hiện tại rất biết thân biết phận, phục ở trên bàn vùi đầu vào ăn uống, rồi ngay cả đến âm thanh nhai nuốt cũng không dám phát ra, thành thật giống như là gặp giáo viên chủ nhiệm ba năm cấp III…

(Tác giả fang linh tinh quá)

" Rượu! Thức ăn! Những món ngon, đưa nhanh lên đây!"

Một người mặc tử bào vẻ mặt nghiêm nghị (lạnh như tiền), đại mã hoành đao ngồi xuống, trên quầy, hai lão đầu ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn, sau đó liền ngay lập tức cúi xuống, tựa hồ cất tiếng thở dài.

Tiểu nhị rất nhanh mang lên rượu và thức ăn, ba người mặc tử bào liền bắt đầu ăn uống, không khí nặng nề, không ai nói câu nào. Thần thái thật cũng không thấy kiêu ngạo, nhưng là tận sau thẳm trong lòng hợp với một loại không coi ai ra gì.

Mới vừa rồi tửu quán còn nhốn nha nhốn nháo, ngây lập tức bạy giờ đã lặng ngắt như tờ. Mỗi người đều câm như hến. Sở Khấp Hồn đánh vào mặt Tam Đại Thánh Địa như thế, những người này hiển nhiên một bụng đầy tức khí, ai đụng vào người đó liền xui xẻo. Mọi người đều muốn mình không trở thành con quỷ không may.

Chúng ta một người cũng không có thực thực như Sở Khấp Hồn, cũng không có đảm lượng như hắn!

Mộng Huyễn Huyết Hải…quả nhiên là uy phong.

Quân Mạc Tà hắc hắc cười.

Mai Tuyết Yên nhìn hắn một cái nhắc nhở, ý hắn không nên gây chuyện. Hiện tại cũng không phải là lúc gây chuyện tốt nhất.

"Xem ra Sở Khấp Hồn chắc chắn ở gần đây!"

Quân Mạc Tà trầm thấp truyền âm.

Mai Tuyết Yên bất động thanh sắc, truyền âm nói "Nếu là gặp được…chúng ta giúp hay không giúp? Việc này nói cho cùng, là chúng ta…"

Quân Mạc Tà cười trừ, không nói gì.

Yên tĩnh, yên tĩnh đến độ có thể nghe thấy ngoài cửa âm thanh tuyết rơi trong mênh mang đại địa, xoạt xoạt âm vang, gió bắc thổi vào chạm canh gác, từng đợt từng đợt sau đó trong nháy mắt bay xa, nhưng người ngồi đầy trong tửu quán, lại tĩnh như quỷ vực.

Chát, chat, chat…

Bên ngoài vang lên âm thanh thanh thúy, tựa hồ như là tiếng gậy trúc chạm vào mặt băng cứng rắn, càng lúc càng gần, cược bộ vô cùng trầm trọng, đồng thời hơi thở có chút dồn dập có thể nghe thấy rõ ràng.

Tiếng vang kia càng ngày càng gần lại, rốt cuộc, đã tới gần cửa.

Màn cửa được vén lên, một đầu gậy thò vào trước tiên, dùng sức nện nện xuống đất, cùng với một tiếng ho khan, một người phủ đầy bông tuyết, khó nhọc đi vào bên trong. Cho đến khi thân hình hắn hoàn toàn đi vào, mọi người mới phát hiện, trong nách người này kẹp một cây mộc côn, kéo theo một đôi chân mềm oặt, người mới đến đúng là một người què.

Gương mặt đầy những nếp nhăn, trên đầu quấn lớp vải trắng thật dầy, tựa hồ mơ hồ lộ ra vài điểm dính một chút máu, vải trắng che lấp cơ hồ che cả một bên con mắt, hình như là một người chột.

Con mắt còn lại hé lộ ra vẻ tràn đầy đau đớn, trên lưng lại đeo một cái bao hẹp mà dài.

Cái bao này…

Thoạt nhìn có chút thê thảm, càng làm cho người này gian nan khó nhọc vất vả đi vào, mọi người đều nhìn rất chăm chú, chỉ thấy hắn kịch liệt ho khan vài tiếng, trên người run lên, bông tuyết từ trên người hắn rơi đầy đất chỗ hai chân, còn có chút băng dính trên người hắn, ngay cả khe hở lộ ra ra giữa đầu và mũ lộ ra vài sợi tóc, đều bị đông lại thành băng.

"Cho ta một bầu rượu trắng…mười cái bánh bao; một bàn thịt trâu"

Người này đúng là bị đông lạnh đến run rẩy, ngay cả hai hàm răng cũng va vào nhau, động tác run lẩy bẩy móc ra vài khối bạc vụn từ trong lồng ngực.

Khi hắn mở lời, mọi người đều phải nhíu mày, thanh âm này, giống như bẩy tám ngày không có uống nước, khàn khàn như con vịt bị bóp vào cổ rất khó nghe.

Sau đó hắn liếc ngang liếc dọc, không…thể nào tìm ra chỗ ngồi còn trống, hắn làm như nhìn như không nhìn đến Quân đại thiếu gia, đám người Huyết Hải âm hiểm, có thể làm khách nhân bàn nào đó nhường chỗ cho hắn, bất quá cũng có tính toán khác, đơn giản đặt mông ngồi xuống cạnh chậu than trước mặt, mở miệng xuýt xoa hít lấy không khí, dùng sức xoa xoa hai bàn tay, có chút không ý tứ bắt chuyện cùng mọi người nói:

" Hắc hắc…khí trời thật là lạnh ha…"

Từ khi hắn đi vào, ba người Mộng Huyễn Huyết Hải liền đem ánh mắt chăm chú lên người hắn, đánh giá hồi lâu, một người mặt chữ điền tai to đột nhiên cười một tiếng, nhưng vẫn cực kỳ ôn nhu nói:

" Bằng hữu, từ đâu tới đay? Tại sao biến thành bộ dạng chật vật như vậy?"

"A, vị…đại gia này, cám ơn ngài đã hỏi thăm…oài, tiểu nhân một đời bất hạnh a… "

" Trời bão tuyết thế này, không ngờ còn gặp cướp bóc đạo phỉ…"

Người què này khóc không ra nước mắt nói " Tiểu nhân làm lụng suốt một năm sinh ý khổ cực, thật vất vả gom góp được mấy trăm lượng bạc, vốn định về nhà ăn tết…nào có thể ngờ đi tới Công Kê sơn, lại bị người đánh cướp…đồ ăn và mọi thứ trên người, đều bị cướp sạch không còn, ngay cả áo khoác mới mua cho bà nương cùng hài nhi, tất cả cũng bị người ta cướp đoạt đi…mấy trăm lượng bạc…., cũng chỉ còn lại trong túi áo khoác chưa đến hai- ba lượng bạc vụn…mà tệ nhất là, tiểu nhân chỉ nói vài câu cầu xin, tặc nhân kia…tặc nhân kia vì vậy liền cắt đứt một chân tiểu nhân, phế đi một chân, biết trên đường khó khăn, cũng không biết có thể hay không lê được cái thân tàn này về nhà không a… "

" Quả nhiên là hơi quá đáng…" Người mặc bào tím thở dài, vô cùng đồng tình nói:

" Sắp tới ngày cuối năm rồi, côn đồ liều mạng ngày càng càn rỡ, đều muốn qua năm tốt lành…bất quá, những người bị cướp bóc, làm sao có một năm mới tốt đây? Ai mà không muốn cùng lão bà và hài tử, mỹ nữ xinh đẹp đoàn viên a"

"Đúng vậy" Người què kia vỗ đùi một cái, chợt động đến chỗ đau. Hít một ngụm không khí, vén một bên mắt nói "Những người đó, quả nhiên là tang tận lương tâm a!"

" Uh, những tên cướp kia, có bộ dạng như thế nào? " Người mặc bào tím quan tâm hỏi "Nói một chút, chúng ta còn biết mà phòng bị"

"Ta cũng không thấy bộ dáng người kia như thế nào nữa…toàn thân trắng, tựa như người tuyết đột nhiên sống lại; binh binh vài cái ta liền biến thành cái bộ dáng như thế này…ta mới cố gắng nói mấy câu cầu xin, đã bị người kia cắt đứt chân của ta, cho đến khi tỉnh lại, cũng không tận mắt thấy tặc nhân hình thù như nào nữa, cho dù báo quan, cũng khó nói rõ ràng được…"

Nói xong, không ngờ nước mắt chảy thành dòng.

Người mặc tử bào hòa ái thân thiết nói "Bất qua, có thể lưu lại một cái mạng, thế là tót rồi. Chung quy so với người bị cướp của giết người còn tốt hơn a…coi như là trong bất hạnh có may mắn, bằng hữu, người nói có đúng không?"

Người què thần sắc chợt biến tim đập mạnh và loạn nhịp, một lúc sau mới thở dài một hơi; lúc này hắn bắt đầu uống rượu cùng ăn bánh bao và thịt trâu, hắn uống một hớp rượu ấm, đột nhiên thương tâm cúi đầu, bả vai run rẩy, từ áo khoác cũng có thể nhìn ra được, tựa hồ như đang khóc…

Đông Phương Vấn Tâm thở dài, thấp giọng nói "Phế một chân, biết rằng trên đường khó đi, quả nhiên là đáng thương …Tam nhi, người đáng thương như vậy, cần sự trợ giúp, liền giúp người ta một tay đi, hiện ngươi có chút dư dả “Vừa mới tính toán về tiền, làm sao thiếu trợ giúp người ta.”

Quân Mạc Tà một mực bất động thanh sắc, đánh giá người què này, nghe vậy cười hì hì một tiếng, hạ thấp âm thanh nói " Nương, hình như người nhìn nhầm, yên tâm đi, người què này tuyệt không đáng thương, trong thiên hạ, người đáng thương so với hắn còn nhiều hơn"

Vừa nói vừa cười đầy thâm ý, lại nói tiếp "Nương, người tiếp tục chờ xem; nơi này thật sự có không ít người đáng thương, bất quá lại không có người què nào, phế một chân, biết đường khó đi? Lại không hiểu nhân lúc trời còn sáng, đi thêm một đoạn đường nữa!"

Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng cười cười, nói "Nương, Mạc Tà nói cũng không có sai. Ngài không thấy ba người Mộng Huyễn Huyết Hải siêu cấp Chí Tôn cao thủ từ khi tiến vào trong tửu quán đến nay, với người trong tửu quán chỉ liếc mắt nhìn một cái? Tại sao với người què này lại ôn hòa hỏi thăm? Bọn ho siêu cấp cao thủ thoát trần bực này, quan tâm đến một người què làm gì?"

Đông Phương Vấn Tâm ngẩn ra, kinh nghi bất định nói "Chẳng lẽ người què kia đúng là có chút cổ quái?"

Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên đồng thời nở nụ cười "Chỗ cổ quái rất lớn đi…"

Mai Tuyết Yên cùng Quân Mạc Tà cũng có siêu cấp cảm giác, đã sớm cảm thấy người què kia xuất hiện không đúng, từ khi hắn vừa đến, hai người liền nhậy cảm chú ý tới, Quân Mạc Tà khóe miệng lộ ra vài tia cười âm hiểm, lẳng lặng ở nơi này uống trà.

Mặc dù không nắm chắc mười phần, nhưng hai người đều đoán: Cái người què này, tám chín phần mười là…

Là sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn!

Sát thủ Chí Tôn số một, truyền thuyết hiện nay đang được truyền tụng như mặt trời bất diệt giữa trưa …

Chuyển tiếp tin nhắn

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 234: Phối Hợp Của Hai Vua Sát Thủ!

Ba người đều đã nhận ra tên què này tựa hồ có chút không thích hợp. Nhưng sau một phen vặn hỏi, cũng không thu được cái gì. Bọn họ tuy là đương thời đỉnh phong cường giả, nhưng lại thủy chung khiếm khuyết đi linh giác kỳ diệu của Quân Mạc Tà, trình độ lại còn xa mới bằng Mai Tuyết Yên, cho nên cũng chậm rãi buông lơi cảnh giác.

"Thực lực của hai vị lão bản này rốt cuộc là như thế nào? Ta tại sao lại nhìn không ra? Cảnh giới của họ khó có thể ở trên ta được!" Mai Tuyết Yên truyền âm cho Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà sờ sờ đầu, nói: "Cảnh giới của hai người này tuy rằng là cao, nhưng cũng vẫn không cao đến mức như vậy, chắc chắn phải thấp hơn nàng; nhưng cũng tuyệt đối là cao hơn ta"

"Nàng sở dĩ không thể tham trắc được thực lực của bọn họ, chính là bởi vì bọn họ có một loại kỹ xảo kỳ lạ, có thể che giấu khí tức của bản thân một cách phi thường hoàn mỹ, không chút mảy may để lộ ra ngoài. Bất quá hai người kia, nếu như ở đây xảy ra chuyện biến cố gì, tin tưởng rằng biến số lớn nhất, chính là hai lão đầu này."

Quân Mạc Tà lại không biết rằng, thời điểm bọn họ đang đàm luận, hai lão đầu này đã đã lén lút truyền âm: "Thiếu nam thiếu nữ ở bên trong kia có lai lịch gì? Tùy tiện chọn một người cũng đủ gây nguy hiểm cho chúng ta."

Người còn lại nói: "Không sai, nếu như ở đây xảy ra chuyện gì, tin tưởng rằng hai người trẻ tuổi này chính là biến số lớn nhất. Nhưng... rốt

cuộc là ở địa phương nào lại lòi ra hai người trẻ tuổi ưu tú như thế này chứ? Đây chính là làm khó cho lão nhân gia ta à!"

"Về phía người của Huyết Hải tựa hồ còn chưa có phát giác ra... Cái tên què kia, rất không đơn giản đâu"

"Không cần phải quản việc này, chỉ cần bọn họ không trêu vào chúng ta, cứ việc tùy tiện cho bọn họ đánh một trận long trời lở đất, chúng ta còn có chuyện của mình, không có nhàn sự mà để ý bọn họ..."

Hai lão đầu lại tiếp tục dựa vào quầy hàng mà chợp mắt...

"Về phía người của Mộng Huyễn Huyết Hải xuất hiện ở chỗ này, nếu tên què kia giống như lời ngươi nói là Sở Khấp Hồn, như thế nào mà lại cũng tới nơi này? Đây không phải là đưa dê vào miệng cọp sao?"

"Phải biết rằng, đây chính là ba vị cao thủ Chí Tôn Thượng hạng cao cao tại thượng! Thực lực của Sở Khấp Hồn! Cũng có chút cao minh, nhưng lấy một địch ba, cũng là không khôn ngoan à!" Mai Tuyết Yên cau mày.

"Không phải là giả thiết... Mà là khẳng định như vậy! Tên què này nếu không phải là Sở Khấp Hồn, ta liền đem nguyên cái đĩa này ăn đi. Cái loại khát máu đã thuộc về trong xương cốt này, chúng ta tuy rằng không hề tra ra, nhưng cũng có thể cảm giác được rõ ràng!"

Quân đại sát thủ cười cười một cách cực kỳ âm lãnh, chậm rãi nói: "Hắn có thể xuất hiện ở chỗ này, ta cho là không có chút nào là ngoài ý muốn, thậm chí... hắn căn bản chính là vì ba người của Mộng Huyễn Huyết Hải mà đến! Xem ra, vị Vua Sát thủ này, rốt cục cũng bị truy sát mà dẫn đến tức giận! Lúc này đây, đơn giản chính là muốn triển khai hành động báo thù!"

"Không sai không sai, xác thực hắn phải là như thế." Mai Tuyết Yên gật đầu tán thành: "Bất quá, ta còn chưa nghĩ ra được, hắn như thế nào có thể lấy thực lực một người có thể chống lại ba vị Chí Tôn Thượng

hạng? Lấy thực lực của Sở Khấp Hồn, có khả năng chống lại một người thì vận khí cũng đãkhông tệ rồi..."

"Vẫn chính là câu nói kia, trên thế gian không có chuyện gì là không thể xảy ra! Thủ đoạn cao minh chân chính của sát thủ, thì mọi người vĩnh viễn cũng không thể lý giải được."

Quân Mạc Tà tràn đầy lòng tin cười cười nói: "Sở Khấp Hồn nếu đã dám đến, như vậy ba người này hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Ta chỉ là muốn nhìn một chút... Tam Đại thánh địa ở chỗ này bày ra thiên la địa võng, lúc hắn ra tay giết ba người này, rồi lại làm sao có thể đào tẩu từ trong tầm mắt của mọi người? Phải biết rằng, Sở Khấp Hồn muốn giết ba người này, khi đắc thủ chắc cũng phải trả cái giá tương xứng!"

"Bất quá vị sát thủ chí tôn này, thật sự là...Lá gan không phải là nhỏ. Cư nhiên lại dám xông ra." Mai Tuyết Yên thản nhiên cười.

"Hừ, coi như là thỏ con nếu mà nổi điên cũng có thể cắn người... Sở Khấp Hồn vô duyên vô cớ bị người ta truy sát, trong lòng làm sao có thể không oán giận?"

" Lấy sự cao ngạo của một đời sát thủ Chí tôn, lại bị người ta biến thành chó nhà có tang, khẩu khí này... thực sự là xứng đáng với tính tình của hắn mà!" Quân Mạc Tà đồng tình nói.

"Chàng chính là đầu sỏ gây nên chuyện này! Cư nhiên lại còn ở nơi này giả từ bi như mèo khóc chuột a, nếu Sở Khấp Hồn thật sự có ám sát mấy bị cường giả Chí Tôn Thượng hạng này, mà sau đó lại biết được người chân chính hãm hại hắn là chàng, chàng cho là hắn sẽ bỏ qua cho mình sao?"

" Tuy là chàng có lòng tin ứng phó lại hắn, nhưng còn những người khác thì làm sao bây giờ?" Mai Tuyết Yên khinh thường nhìn hắn một cái.

"Để ngăn ngừa loại chuyện này nảy sinh, ta khẳng định sẽ không để lộ ra thân thế của mình... Nàng làm gì mà dùng cái loại nhãn thần này để nhìn ta, ta cũng chưa có nói đối với Sở Khấp Hồn cảm thấy thế nào"

"Nàng không thấy sao, sát thủ như vậy, nếu như thực sự chết đi đúng là điều đáng tiếc, thế gian tất nhiên sẽ bớt đi một chuyện kỳ diệu. Ý tứ của ta chính là sẽ trợ giúp hắn một tay, xem như là cho hắn một điểm bồi thường"

" Giúp cho người này nhanh chóng đem ba vị Mộng Huyễn Huyết Hải này xử lý, hoặc chí ít cũng có chịu chút điểm thương tổn. Ta nhìn một thân tử bào của Huyết Hải, thì thấy rất chướng mắt."

Quân Mạc Tà cười hì hì, đột nhiên đứng dậy, không thèm giảng lý cả tiếng nói: "Tên què kia, đcm ngươi! Ngươi ăn cơm có thể đừng chép miệng như vậy thử được không? Nghe thanh âm này, thiếu gia ta đừng nói là ăn, ói ra còn không kịp nữa là!"

Những lời này vừa văng ra, trong tửu quán có vài người khinh bỉ nhìn lại: "Người ta đã ra tới nông nổi này, tên tiểu tử này cư nhiên còn muốn bỏ đá xuống giếng."

Tên què kia ngẩn ra, ngẩng đầu lên, ủy khuất như là muốn khóc, cất tiếng nói: "Số ta thật là khổ a, có cái mệnh cũng đã mất đi một nửa (què chân = đi nửa mệnh - DG), lẽ nào ngay cả ta ăn như thế nào cũng không thể do mình làm chủ sao? Đây là cái thói đời gì? Trên đời này còn có hay không một điểm thiên lý công đạo?"

Những lời này vừa nói xong đúng là có thể khiến cho người ta phải rơi lệ. Phối hợp với những lời này, hình tượng hắn có vẻ thảm đạm đến cực điểm, đủ khiến cho những kẻ lãnh huyết nhất trên thế gian cũng phải đồng tình mà thở dài...

Đông Phương Vấn Tâm cau mày nhìn nhi tử, nàng mặc dù có chút khó hiểu, nhưng cũng biết rằng nhi tử của mình không phải là hạng

người bỏ đá xuống giếng, có lẽ hắn tự có thâm ý gì đo chứ? Do đó cũng không có mở miệng ngăn lại, chỉ làm ra vẻ ngoảnh mặt làm thinh.

Mai Tuyết Yên thầm khen một tiếng, Đông Phương Vấn Tâm tuy rằng tu vi huyền khí không cao, nhưng về phần độ lượng cùng với trí tuệ, thì không phải người bình thường có thể sánh được.

Nàng vốn đã chuẩn bị khuyên giải, nhưng lại không nghĩ đến Đông Phương Vấn Tâm cư nhiên chẳng nói câu nào, chỉ là trầm tư mà thôi, đúng là đã tránh cho nàng rất nhiều phiền phức.

"Đcm! Ngươi không may là chuyện của ngươi, chân ngươi tàn phế, hay mất đi nửa cái mệnh là do thiếu gia ta ác tâm mà gây nên sao? Buồn cười, thực sự là buồn cười!"

Thái độ của Quân Mạc Tà có thể nói là càng ngày càng xấu xa, trên khuôn mặt đã dịch dung bộc ra một cổ khí tức tàn nhẫn, giống như một kẻ phú hộ mới nổi lưng đeo núi vàng, chầm chậm bước tới hai bước, một cước đá vào trên chậu than, từ trong chậu với thanh củi lửa đang được thiêu đốt văng tung tóe ra những đốm lửa.

"Cút nhanh ra xa khỏi ta! Đừng ở chỗ này làm cho lòng thiếu gia ta phiền; từ lúc tên tàn phế nhà ngươi vào đây, trong phòng này đúng là đã trở thành cái chuồng lợn mà, ngươi nghĩ thử xem bản thiếu gia như thế nào mà ăn hả, thế nào thế nào mà ăn hả!"

Quân Mạc Tà lắc lắc của cổ đưa mắt nhìn, một tay chống nạnh, cường hào tới cực điểm, nước miếng tung bay mà rống to

"Cút ra ngoài nhanh lên, nếu còn không cút, lão tử đem cái chân còn lại của người, kể cả cái chân thứ ba cũng cắt nốt! Rõ là con bọ phân trên bàn cơm mà, ăn cái gì mà khiến người ta buồn nôn!" Chính như sự phán đoán của Quân đại sát thủ, tên què này đích thị là sát thủ chí tôn Sở Uông Hồn.

Ở đoạn thời gian trước, Sở Khấp Hồn bị truy đuổi đến nổi lên trời không có đường, xuống đất không có cửa, thật sự là đã chịu khổ đủ rồi! Lão hổ không phát uy thì các ngươi tưởng ta là mèo bênh à.

Tam đại thánh địa là như thế sao? Cư nhiên ngay cả nghe ta giải thích một chút cũng không thèm nghe! Chẳng lẻ, cái danh sát thủ chí tôn của ta là khi không mà có à?

Phiền muộn tới cực điểm, đại chí tôn cuối cùng cũng bạo phát... Hắn cũng biết, nếu như mà còn bị truy sát thêm nữa, chỉ sợ là cũng chỉ đường chết. Nhưng mà ta cho dù chết, cũng phải kéo theo các ngươi xuống!

Một mạng đổi lấy ba mạng, đây vẫn là một vụ buôn bán có lời! Do đó khi bị truy đuổi đến nơi đây, Sở Khấp Hồn rốt cục quyết định triển khai phản kích! Liều mạng phản kích một cách tàn nhẫn tới cực điểm!

Khi hắn trông thấy ba vị cao thủ Mộng Huyễn Huyết Hải tiến nhập vào cái tửu quán này, hắn liền bám theo gót bọn chúng tiến đến đây. Trong lòng ngọn lửa phục cừu, đã được thiêu cháy bừng bừng.

Nhưng hiện tại vị đại chí tôn này cũng đang cực kỳ phiền muộn! Hôm nay thật vất vả mới trà trộn vào được, lại qua mắt được ba lão gia hỏa này, chỉ cần chờ ba lão gia hỏa này ăn uống no say, cũng là thời điểm tính cảnh giác kém nhất, bản thân mình liền động thủ, nhưng tự nhiên ở giữa trời nhảy ra một tên tiểu tử lỗ mãng...

Ngay cả lão tử ăn một bữa cơm cũng muốn quản...! Thực sự là phá gia chi tử mà! Trong lúc nhất thời, hắn chi biết trừng con mắt mà nhìn tiểu tử da mặt vàng ệch trước mặt, cư nhiên là không biết phản ứng như thế nào.

Tên tiểu tử hỗn trướng này, thường ngày ta chỉ cần một ngón tay cũng đủ giết... Nhưng phía sau ta còn có ba vị Chí Tôn Thượng hạng nữa! Ta bóp chết hắn tất nhiên là dễ dàng, nhưng nhất định sẽ bại lộ... ba lão gia hỏa phía sau muốn bắt giết ta cũng không có khó khăn...

Trong lúc nhất thời, vị sát thủ chí tôn túc trí đa mưu này lại có thể ở trong lòng thầm kêu một tiếng: Lẽ nào trời thật sự muốn diệt ta? Tại thời khắc quan trọng, cư nhiên lại nhảy ra một tên phú hộ trẻ tuổi mới nổi rất là lỗ mãng! Thực sự phải buông bỏ thời cơ quý báu này sao?

"Nhìn cái gì vậy? Nhìn cái gì vậy? Thiếu gia ta khỏe lắm thấy chưa? Đẹp trai là để ngươi xem sao? Ngươi vẫn còn xem hả?" Quân Mạc Tà bộ dáng hung ác mà rống to hơn, một tay nhấc vai hắn lên, một tay đẩy cho người hắn lảo đảo, loạng choạng lui lại mấy bước, rồi ngã bịch xuống đất.

Nhưng là tình huống khó chịu như thế, Sở Khấp Hồn đột nhiên trong lòng cả kinh mà không hiểu

"Cú đẩy này của hắn, vừa vặn đưa ta tới vị trí dễ xuất thủ nhất... Hơn nữa lực lượng ẩn hàm trong lúc đẩy, vừa vặn khiến cho thân thể ta thoáng nghiêng đi, liên thủ với cánh tay bị đong đưa, đều là chỗ dễ dàng nắm được chuôi kiếm nhất...

Chẳng lẽ?

"**! Ngươi nha cư nhiên lại còn có chút sức lực!" Quân Mạc Tà ân thanh có kỳ quái mà kinh hô, một cái bạt tai hung hăng đánh tới, Sở Khấp Hồn thét một tiếng kinh hãi, có ý định vô ý mà thối lui thêm bước nữa, cơ thể đã chỉ còn cách cái bàn của ba vị khoác tử bào (áo tím)kia không tới ba bước.

Trong đó có một vị mặc tử bào khẽ nhíu mày, lạnh lùng quát lên: "Đủ rồi!"

Mà tại thời khắc vi diệ này, Quân Mạc Tà đột nhiên bay lên đạp ra một cước, "phanh" một tiếng ngay trên phần bụng dưới của Sở Khấp Hồn, Sở Khấp Hồn hét thảm một tiếng, "phanh" một tiếng rồi văng ra xa, cư nhiên lại có thể chui xuống cái bàn của ba vị mặc tử bào...

Vị trí này, so với vị trí tốt nhất trong kế hoạch của Sở Khấp Hồn, đúng là còn muốn lý tưởng hơn gấp mười lần! Hơn nữa, người ở bên ngoài xem ra, đều làm ra vẻ ngoài ý muốn, bất ngờ trăm phần trăm...

Nhị vị Vua Sát thủ của hai cái thế giới phối hợp một cách tuyệt diệu, ngay trong tình huống chỉ là ngầm ăn ý mà có thể đạt tới cảnh giới thiên y vô phùng!

"Hỏng bét!" Hai lão đầu phía sau quầy hàng đồng thời ngẩng đầu, sắc mặt biến đổi, trong miệng cũng đồng thời phun ra một chữ.

Trong đó một tử bào nhân đã vỗ mạnh xuống bàn, cả giận nói: "Tiểu tử hỗn trướng! Ngươi muốn tìm cái chết sao? Lại dám càn rỡ như thế..." Lời này cũng là hướng về Quân Mạc Tà mà nói.

Một câu này còn chưa có nói xong, đột nhiên ngay bên dưới cái bàn một cổ quang mang dịu dàng như mộng như huyễn được triển khai ra. Một tiếng hét thảm vang lên, huyết quang văng khắp nơi!

Một đạo nhân ảnh mang theo kiếm quang sắc bén giống như mộng huyễn xuyên phá bàn ăn, trùng không mà lao lên, vô số đạo quang hoa rực rỡ lốm đốm các điểm nhỏ, đồng thời hướng về phía yếu hầu của ba vị tử bào nhân mà cắt đi...

Một cước của Quân Mạc Tà, đã trực tiếp tuyên bố tử hình ba vị cao thủ Chí Tôn Thượng hạng! Thu Thủy vô ảnh Kiếm, như mộng lại như huyễn! Đích thị là chiêu bài của sát thủ chí tôn Sở Khấp Hồn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 235: Xuất Thủ Tất Tuyệt Sát!

Dưới bàn ăn, huyết quang trong nháy mắt văng ra khắp nơi, đồng thời năm cái chân cũng bị đứt lìa, chỉ có tử bào nhân đang mắng chửi Quân Mạc Tà chớp được chút cơ hội, vội vã né tránh, mới có thể cứu được một chân! Mùi máu tươi nồng đậm tản ra! Quá đột nhiên! Quá kinh người!

Chính vì cho là Sở Khấp Hồn đã bị phế đi một chân, nếu là người bình thường thì ba vị Chí Tôn Thượng hạng cũng có đề phòng nhất định! Bây giờ bản thân họ cuối cùng cũng biết! Kinh biến ngoài ý muốn như vậy, cũng khiến cho bất luận kẻ nào đều không kịp phòng ngự! nhị vị Vua Sát thủ bí mật hợp tác, chỉ sợ là nhân vật cấp tôn giả cũng phải trúng chiêu!

Hai vị tử bào nhân khác hãy còn đang an ổn tại chỗ ngồi, thậm chí còn đang bưng bát rượu đưa tới miệng, con mắt có hứng thú nhìn sang bên này, giống như đang nhìn trò hề vậy. Tranh luận của những tiểu nhân vật bực này, thật sự là lười nhát quan tâm. Vậy mà bất thình lình, biến cố kinh thiên lại phủ xuống trên chính người của mình!

Hơn nữa biến cố lại tàn khốc như vậy! Trong nháy mắt khiến cho họ tàn tật! Giờ khắc này, hai người thậm chí cảm giác được sự lạnh lẽ từ dưới đầu gối trở xuống, còn có cảm thấy vui sướng khi máu nóng phun ra! Cư nhiên là còn chưa kịp cảm thụ được đau nhức! Nhưng kiếm quang của Sở Khấp Hồn rồi phô thiên cái địa mà hạ xuống rồi!

Trên mặt bàn kiếm khí trùng thiên, kiếm quang mông lung, như mộng như huyễn, dưới mặt bàn lại là tiên huyết phun trào; tạo thành một phiến huyết hải! Cảnh tượng lúc này, vừa vặn lại ứng với nơi xuất phát của ba

vị tử bào nhân: Mộng Huyễn Huyết Hải! Hơn nữa đúng là tên thật xứng với cảnh thật - Mộng Huyễn Huyết Hải! (Quá hay - DG)

Theo hai tiếng tru gào thê thảm vang lên, khuôn mặt của nhị vị cao thủ Chí Tôn Thượng hạng bị chém vào chân vặn vẹo, hai tay hung hăng vổ xuống ghế dựa họ đang ngồi, nửa đoạn thân thể bay vọt lên, hung hãn nghênh đón kiếm quang rực rỡ như mộng như huyễn của Sở Khấp Hồn!

Lưc lượng tối hậu, một kích liều mạng!

Tại nơi ngực, trán, mặt của bọn họ, nơi nơi đều bị các dòng tiên huyết phun vào, bởi do Sở Khấp Hồn bất thình lình ám sát thân dưới của bọn họ, giờ phút này họ đã biến thành những huyết nhân! Giờ phút này họ đều vị phục cừu mà cường hành vận công, tại chỗ hai chân đứt lìa tiên huyết phun trào như một cột máu. Trong mắt của Quân Mạc Tà, quả thực là giống như cái cọc gỗ có que sắt xuyên ngang lại cột thêm một túm máu gà đang bay lên! Nguyên bản là cái tử quán nhỏ ấm cúng, trong nháy mắt đã biến thành Tu La Địa Ngục!

Đại lượng tiên huyết được phun thẳng lên trên các bàn thức ăn, trong các bát rượu; mỗi người đều giương con mắt mà nhìn, chấn kinh đến nổi không thể nhúc nhích, một người trực tiếp bị thạch hóa!

Mà vị cao thủ Chí Tôn Thượng hạng vừa mới đúng lên kia cũng là kinh hoảng một phen, sắc mặt trong nháy mắt giống như một phiến cho tràn, rống giận một cách thê lương, trong tay đã xuất hiện nhiều hơn một đạo hàn quang, phi tới đâm vào Sở Khấp Hồn ở giữa không trung!

Sở Khấp Hồn cũng không thèm nói câu nào, thân hình ở giữa không trung, Thu Thủy vô ảnh Kiếm quỷ dị xuất hiện, lại chợt quỷ dị tiêu thất, mà thân thể của hắn, cũng tựa hồ có kiếm quang như ẩn như hiện ở bên trong!

Thỉnh thoảng thân hình thi triển, giữa không trung xuất hiện vô số tàn ảnh của Sở Khấp Hồn! Quân Mạc Tà rốt cuộc cũng minh bạch, vì sao bản thân mình mỗi lần xuất thủ đều khiến cho người này phải chịu hàm

oan... Đơn giản là dấu hiệu xuất thủ của hai người thật sự là quá giống nhau!

Phương thức chiến đấu của Sở Khấp Hồn, cùng với bản thân mình thi triển ra Âm Dương độn xuất quỷ nhập thần để ám sát thật sự là quá giống nhau! Lúc bên trái, lúc bên phải; lúc ở phía trước, lúc lại phía sau... Oan uổng này của hắn quả thật là cũng không oan mà. Quân Mạc Tà có hứng thú nhìn vở tuồng trước mặt.

Phốc phốc hai tiếng, nhị vị tử bào nhân tại không trung giống như diều đứt dây mà rơi xuống, trên yết hầu, đã xuất hiện hai cái lỗ máu thu hút tầm mắt!

Trên người của Sở Khấp Hồn, cũng có mấy chỗ tiên huyết trào ra; nhưng hắn mặt không đổi sắc, trường kiếm mang theo quang hoa mờ ảo lóe một cái rồi bay ra, ba một tiếng, cùng với trường kiếm đang lao đến giao kích một lần, rồi từ từ hạ xuống, rơi vào trên mặt bàn, trường kiếm thì đứng thẳng; còn Thu Thủy vô ảnh Kiếm ở trong tay hắn thì hơi rủ xuống, một dòng huyết châu xoát một tiếng nhỏ xuống bên trong bát rượu ở bên dưới, khơi động một làn sóng lăn tăn...

"Sát thủ chí tôn? Sở Khấp Hồn?! Hảo thủ đoạn, hảo tâm kế!" Vị cao thủ Chí Tôn Thượng hạng còn sót lại dù sao chỉ còn lại có một chân, bị lực phản kích của trường kiếm chấn cho nghiêng ngả một trận mới miễn cưỡng ổn định lại được, cắn răng, dùng một loại khẩu khí hận thù giống như muốn phát điên, ánh mắt như muốn ăn thịt người nhìn chằm chằm vào Sở Khấp Hồn, âm thanh tra hỏi phát ra theo kẻ răng.

Một chân của hắn bị chém rụng ngay tại vị trí đầu gối, ngay cả y bào cũng bị lột mất một đoạn, tiên huyết còn đang chảy ra tí tách; nhưng hắn đã sử dụng bí pháp mạnh mẽ áp chế phần lớn lượng tiên huyết trong cơ thể.

Lúc này, hắn đích thị là đang đứng ở tư thế "Kim Kê Độc Lập" (google thêm để biết - DG), nhìn Sở Khấp Hồn một cách cừu hận. Bị thương nặng như vậy, mặt của hắn cư nhiên còn có thể không đổi sắc.

"Đúng vậy! Hôm nay các hạ bị phế một chân, chẳng biết là đi lại có khó hay không?". Thanh âm của Sở Khấp Hồn cũng cải biến theo, trở nên âm trầm hẳn đi, giống như âm phong đập thẳng vào mặt, sát khí tỏa ra tàn khốc một cách mãnh liệt;

Hai con mắt đục ngầu của hắn đảo qua, trở nên sắc bén như đao, mà nhìn vị Chí Tôn Thượng hạng cao cao tại thượng trước mặt: "Tam đại Thánh Địa, bất quá cũng chỉ có thế! Hàn Thiện Trường, ngươi dám cả gan truy sát Sở mỗ ta, tam đại Thánh Địa các ngươi nhất định phải trả một giá thật đắt! Ngươi, chết chắc rồi!"

"Chết? Ha ha, ếch ngồi đáy giếng, há biết được thiên hạ rộng lớn cỡ nào? Ngươi hôm nay đã bại lộ tung tích, đã không còn đường ẩn trốn nữa, hươu chết về tay ai còn chưa biết được! Sở Khấp Hồn, ngươi bất quá cũng chỉ là hạng người tự cao tự đại mà thôi, ngươi không thử tự nhìn là mình xem!”

“ Hôm nay ta để cho ngươi kiến thức một chút cái gì gọi là thủ đoạn của cường giả chân chính! Nếu như chỉ nhờ vào Âm Ảnh Quỷ Vực Sát Nhân thuật để trở thành cường giả đỉnh phong; sao người ta còn muốn phát huy chính khí để làm gì? Con đường tà đạo, tâm ma trùng trùng, ngươi có thể qua được sao? Người chết sẽ chính là ngươi!" Hàn Thiện Trường cười lớn một tiếng, trong mắt quang mang bao phát.

"Hành tẩu với Âm Ảnh Quỷ Vực Sát Nhân thuật mặc dù không nhất định có thể trở thành cường giả đỉnh phong, nhưng có thể giết chết hạng người giống như ngươi, miệng thì nói phát dương chính khí nhưng cũng chỉ là kẻ bốc phét mà thôi!" Nhãn thần của Sở Khấp Hồn giống như đao

"Hàn Thiện Trường, chân ngươi đã bị ta chặt đứt, huyết mạch bị toác ra, đã không còn khả năng tự bạo! Ta tôn trọng ngươi là chí tôn, coi như cũng là hiển hách! Ngươi... hãy tự mình kết liễu đi. Hiện tại, ngươi không phải là đối thủ của ta!"

"Ha ha, ba người huynh đệ lão phu sống chết có nhau, hai người kia giờ đã xuống dưới cửu tuyền, lão phu cũng sẽ không có ý niệm tiếp tục

sống. Bất quá, trước khi chết, ta còn muốn minh bạch một chuyện!" Hắn đột nhiên quay đầu, hung hăng mà nhìn vào Quân Mạc Tà

"Ngươi rốt cuộc là ai? Vì sao phải phối hợp với Sở Khấp Hồn cùng với tam đại Thánh Địa đối địch? Ngươi có biết cái giá mà ngươi phải trả là gì không?"

"Ta là ai ư?" Quân Mạc Tà chấn kinh mà nhìn mặt đất đầy tiên huyết, đột nhiên thất kinh rống to lên: "Giết người rồi... A giết người rồi... A cứu mạng... Thật là đáng sợ... Quan sai ở nơi nào, mau mau đi báo quan... Kẻ tàn phế này đã giết người rồi..."

"Mặc kệ ngươi là ai! Cũng vô luận ngươi là cố tình hay đúng là vô tình, ngươi cùng với gia tộc của ngươi, lần này chết chắc rồi! Kẻ làm phạm phải sai lầm, trước sau gì phải trả giá cho hành động của mình!"

Hàn Thiện Trường nói thêm một câu châm chọc, hắn đã tức giận đến cả người đều rung lên, hung tợn mà liếc nhìn Quân đại thiếu gia Quân Mạc Tà một cái, sau đó hắn lại quay người, trường kiếm vung ra, đối mặt với Sở Khấp Hồn, đột nhiên miệng gào lớn một tiếng, cả tiếng rống lên: "Sở Khấp Hồn, làm phiền ngươi bồi tiếp ta trên đường xuống hoàn tuyền!"

Địch nhân lớn nhất trước mắt, thủy chung vẫn là Sở Khấp Hồn, về phần cai tên thiếu niên kia, dù cho hắn quả thực là thuộc hạ của sát thủ chí tôn. Nhưng vẫn là con kiến hôi - cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi! Chỉ cần mình cuối cùng có thể sốt sót. Hắn dù cho thăng thiên độn địa, cũng tuyệt đối chạy không thoát!

Tiếng gầm bất ngờ này của Hàn Thiện Trường đã được quán thâu huyền lực của tu vi đỉnh phong của hắn, uy thế vô cùng to lớn, "oanh" một tiếng dĩ nhiên có thể đem tiểu tửu quán này phá vỡ ra một cái động lớn, sóng âm cuồn cuộn ra, đồng thời có thanh âm từ trong ngàn vạn khe núi vọng lại, hoa tuyết đang bay phất phới ngoài trời cư nhiên là bị chấn văng hết thảy, không có một mảnh mảy may rơi xuống được đại động vùa được đả khai...

Ánh mắt của Sở Khấp Hồn trở nên lạnh lẽo, Thu Thủy Vô Ảnh Kiếm vẽ ra một đạo kiếm khí mộng huyễn, lạnh lùng nói: "Người của Tam đại Thánh Địa, quả nhiên bất phàm. Vừa mới ở chỗ này ăn nói hùng hồn, hiện tại lại muốn cầu cứu rồi...”

“ Ha ha, cao thủ Chí Tôn Thượng hạng, nguyên lai là cũng cần cầu viện, lại còn không biết xấu hổ mà nói cái gì đồng sinh cộng tử, chỉ khiến cho kẻ khác chê cười mà thôi! Quả nhiên là khiến cho kẻ tà ma ngoại đạo như ta đại khai nhãn giới! Ngươi cho rằng làm như vậy có thể đào ra được một con đường sống ư?”

Lời còn chưa dứt, thân thể của Sở Khấp Hồn đã mãnh liệt xông tới.

Hàn Thiện Trường hét lớn một tiếng, trường kiếm đâm ra; nhưng trường kiếm của hắn chỉ vừa đâm ra, không ngờ ở trước mặt, khí thế bạo xuất mãnh liệt của Sở Khấp Hồn đột nhiên cứ như vậy mà tiêu thất... Thân ảnh đang ở phía trước đột ngột tiêu tán một cách dị thường!

Cùng lúc đó ở phía sau đã có một cổ kiếm phong sắc bén tới cực điểm đánh tới, Hàn Thiện Trường cũng là đương đại đỉnh phong cường giả, đột nhiên gặp phải dị biến, mặc dù sợ hãi những tâm cũng không loạn, lại lần nữa điên cuồng hét lên một tiếng, nghênh đón kiếm phong bằng cách cấp tốc lùi lại, không tránh cũng không né, ở giữa lưng được quán đầy huyền lực tinh thuần, đồng thời song thủ cũng được đảo lại và chụp ra!

Đây đúng là đấu pháp liều mạng đồng quy vu tận!

Phanh!

Thân thể của Sở Khấp Hồn bay lên khỏi mặt đất, tại giữa không trung phun ra một ngụm đỏ thẫm, đích thị là là sau lần đánh lén này, Sở Khấp Hồn cũng đã bị thụ thương trầm trọng, hắn mượn thế vọt lên, thân hình của hắn bằng một cách hoàn hảo vụt qua đại động trên nóc nhà đi ra ngoài, vòng quanh người hắn là một đạo kiếm quang mông lung giống như mộng huyễn, tiêu thất giữa không trung đầy tuyết.

Một kích lấy mạng, lập tức thối lui, bay xa nghìn dặm!

Chính thị là phong phạm một đời của vị Vua Sát thủ.

Quân Mạc Tà rõ ràng là cảm giác được, trong một khắc Sở Khấp Hồn lao ra khỏi động tuyết, đôi mắt của hắn liếc nhìn mình một cái thật thâm thúy.

Chỉ một cái liếc mắt giản đơn như thế cũng đã bao hàm rất nhiều hàm nghĩa, có mấy phần cảm kích, lại có mấy phần phẫn hận, còn có mấy phần nghi hoặc, cùng với một chút kinh thán!

Sở Khấp Hồn dị thường minh bạch rằng, một cước đá vào chậu than kia, chính là để ngăn lại phương hướng bất lợi đối với mình, giúp cho mình thuận lợi hơn trong việc tiếp cận mục tiêu; sau đó một bạt tai, chính là cách hợp lý nhất để tạo điều kiện cho mình thối lui một bước; cuối cùng một cước kia, lại trực tiếp ảnh hưởng đến hành động của ba vị kia!

Thứ nhất khiến cho đối phương khinh địch, thứ hai khiến cho đối phương coi thường; chỉ cần có hai điểm này, đối với một sát thủ đứng đầu mà nói, đã có chín thành nắm chắc thành công!

Chính là một cước tối hậu kia lại đem tất cả sự tình biến thành chuyện ngoài ý muốn!

Do đó Sở Khấp Hồn mới có khả năng một kích đã đắc thủ, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai một lần hành động đã trảm sát được ba vị chí tôn!

Bốn cái động tác là vô cùng đơn giản, phối hợp với với lời nói lưu manh, đã cấu thành một cái cạm bẫy tuyệt sát thập phần hoàn mỹ. Từ từ mà hiển lộ ra!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 236: Phiêu Miểu Huyễn Phủ

Mà ở bước hoàn thành sau cùng của kế hoạch này, mục tiêu là đối phương vẫn còn trong mộng, còn không quan tâm đến mà xem náo nhiệt! Làm sao mà không chết được chứ?

Quan sát chắc chắn như vậy cùng với phần tâm lý chiến tinh diệu, bố cục linh hoạt và tùy cơ ứng biến cho người khác xem thế là đủ rồi! Sở Khấp Hồn tự nhận, nếu chính mình ở vào vị trí của đối phương, chỉ sợ mình cũng không làm được như vậy!

Đây quả thực là Thần sát thủ mới có thể dùng thủ đoạn giết người đỉnh phong như vậy! Giết người vô hình, hơn nữa còn là mượn đao giết người một cách vô hình!

Sở Khấp Hồn sau khi rời đi một khắc, trong lòng bỗng nhiên nổi lên một cảm giác sợ hãi: Nếu là … chọn phải kẻ này làm đối phương thì sao? Nghĩ tới đây, trong lòng hắn mười phần lạnh lẽo liền gia tốc biến mất ở trong cơn bão tuyết.

Sở Khấp Hồn đã đi xa, cho đến lúc này Hàn Thiện Trường đang dùng một chân ổn định cơ thể mới chậm rãi ngã ngửa mặt lên trời, trước ngực và sau lưng đồng thời có một đạo máu tươi bắn ra! Ánh mắt của lão trợn tròn, cổ họng khẽ cười rung động “Bịch” một tiếng ngã trên đất, dùng một đôi mắt của loại cá chết nhìn Quân Mạc Tà, giãy dụa hỏi: “Ngươi… là ai?”

“Ta? Ta là người!” Quân Mạc Tà tựa như có chút sợ hãi trả lời.

“Ta hỏi là… Ngươi rốt cuộc là cái gì…Người?” Hàn THiện Trường càng mở to đôi mắt nhìn trừng trừng, ngực máu phun tung tóe, máu tươi đã chầm chậm chảy ra đã kèm bọt sủi.

“Ta là đàn ông.” Quân Mạc Tà cứ thế đáp lời, rất thành thực, cũng rất chuẩn xác.

“Ngươi…” Hàn Thiện Trường lại bị câu trả lời thập phần chính xác này làm cho tức giận đến mức người giãy nảy trên mặt đất, sau đó không nhúc nhích… Tuyệt khí (đi ma tèo - DG)

“Ta nhổ vào… Ta nói chính xác như vậy mà, chẳng lẽ Bổn thiếu gia có thể là đàn bà sao?” Quân Mạc Tà nhẹ buông tay, vô tội nói.

“Cư nhiên lại tức chết như thế, người này khí lượng sao lại hẹp hòi thế chứ, ngay cả một người tàn phế đều đánh không lại, sống cũng chỉ lãng phí lương thực…”

Trong lúc này, mọi người trong quán rượu lại cực độ kinh hoàng, chợt giật mình tỉnh ra, nhao nhao phát ra những câu hô hoán. Giống như ở trong một cái nhà vệ sinh công cộng thì bị một qủa lựu đạn ném vào, tất cả vãi đái chạy ra bên ngoài. Nhao nhao cắm đầu chạy về phía cửa ra ngoài đầy gió tuyết, trốn vào những nơi hẻo lánh.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, nói: “Vở tuồng đã kết thúc, chúng ta cũng đi thôi.”

“Khoan đã! Vị tiểu huynh đệ này, ngươi giết người tại trong quán của ta, cứ như vậy mà bỏ đi sao? Có nên hay không cho hai lão già chúng ta một cái thông báo không?” Sau quầy, hai lão già vẫn một mực giả vờ ngủ say tốt cục đứng lên, nhìn Quân Mạc Tà.

Hai lão già này một người mặt đỏ tai to, tướng mạo đường đường, một người lại bị mất mũi , người gầy trơ xương. Đứng cùng với nhau tôn dáng vẻ lên cực kỳ buồn cười.

Bọn họ còn không thèm nhìn thi thể nằm trên mặt đất, tựa như cái mùi máu tươi tanh nồng này đã ngửi mãi thành quen, hai người đều hướng ánh mắt nhìn kỹ Quân Mạc Tà, thậm chí còn có chút ý phòng bị.

“Chết tiệt! Ta nói lão già, ánh mắt kia của lão là thế nào? Tên tàn phế kia vừa mới giết người xong đã chạy đi, khi đấy sao không thấy lão nói gì, hiện tại lại đi ngăn cản ta? Việc này có liên can gì đến Bổn thiếu gia, lão muốn đổ oan sao? Nhìn Bổn thiếu gia dễ bị bắt nạt lắm sao? Không có chuyện như vậy đâu!” Quân Mạc Tà trừng mắt, khoa trương nói.

“Muốn chối sao, trước mặt chân nhân không nói lời giả dối! Tiểu huynh đệ, nếu không có ngươi, tên Sở Khấp Hồn kia sao nhất quyết không nhẹ nhàng đắc thủ như vậy!” Lão già mặt đỏ mỉm cười

“Tiểu huynh đệ, chúng ta gọi ngươi lại cũng không có ác ý gì, còn cảm thấy mừng nữa ấy chứ, muốn hỏi một câu, sư phụ cậu là vị nào? Có thể dạy dỗ một thiếu niên anh tài như vậy, nghĩ thực đương thời cũng không có mấy người, Lão phu thực là rất tò mò.”

Hắn cười một tiếng, có vẻ ngoài thật quái dị, tựa hồ cả khuôn mặt bị chia ra làm hai nửa. Nhìn kỹ, thì ra giữa mặt có bị một kiếm chém thật sâu, đem cả khuân mặt hoàn chỉnh chia ra làm hai nửa, có thể sau đó được chữa trị kịp thời nên khép lại tương đối tốt. Lão có châm chọc hay không thì thật đúng là không đoán ra. Nhưng khi đột nhiên cười một tiếng, thớ thịt hồng hồng lộ ra thì kinh khủng dọa người gấp bội.

“Sư phụ ta là ai? Sư phụ ta chính là lão bà của ta.” Quân Mạc Tà ha ha cười một tiếng, dùng một ngón tay chỉ Mai Tuyết Yên.

Mai Tuyến Yên đứng lên, từ từ đi tới, ngước làn thu thủy (đôi mắt trong) nhìn chăm chú vào lão già mặt đỏ, rồi nhẹ giọng nói

“Nguyên lai là hai người các ngươi. Ngươi nếu lần này không cười lên như vậy, ta thực sự còn không nhận ra các ngươi. Nhâm Bình Sinh, Y Cựu Cuồng! Hai người các ngươi biến hóa thực không nhỏ a, công lực tiến bộ cũng thực kinh người. Như vậy bây giờ, hai người Lôi Bạo Vũ

cùng với Bố Cuồng Phong đã sớm không phải là đối thủ của các ngươi, quản nhiên thực đáng mừng…”

“Xin hỏi cô nương là ai, tại sao lại biết hai lão già chúng ta?” Lão già mặt đỏ cùng lão già mất mũi cùng nhìn nhau, đến giờ mới chính thức thất kinh. Hai người bọn họ từ khi ẩn cư đến nay, không có một ai có thể khám phá thân phận của họ, thế mà hôm nay lại bị một cô nương trẻ tuổi nói toạc ra như vậy, như thế nào lại không sợ hãi đây?

” Các ngươi không cần biết ta là ai, nhưng chuyện hôm nay, các ngươi cũng không quản được…” Mai Tuyết Yên nhàn nhạt nói: “Tin tưởng rằng người của Tam Đại Thánh Địa rất nhanh sẽ tới. Thực lực hiện giờ của các ngươi cố nhiên là tiến bộ, tu vi càng cao thâm thêm. Nhưng nếu không muốn gặp phiền phức hơn, cho dù các ngươi không quan tâm thì tin tưởng các ngươi lựa chon giữ kín. Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện đi!”

Nguyên lai hai người này cũng đều là đồng bối cường giả Chí Tôn, cùng thời với ‘Kinh thiên động địa song kiếm khách' là Bạo vũ-Cuồng phong hai vị chí tôn Lôi Bạo Vũ và Bố Cuồng Phong. Hai lão vang danh:

Trảm phá phong vân trảm phá thiên,

Nhâm ngã bình sinh nhâm ngã cuồng!

Tạm dịch

Chém đứt gió mưa, thủng trời xanh

Duy chỉ Bình Sinh cùng lão Cuồng!

Lão già mặt đỏ chính là Nhâm Bình Sinh, còn ông lão mất mũi là Y Cựu Cuồng!

Ánh mắt Y Cựu Cuồng chợt lóe lên, hắc hắc cười nói: “Tiểu lão nhi tại đây đa tạ cô nương quan tâm, chúng ta mặc dù chưa chắc đấu được

với Tam Đai Thánh Địa, nhưng nếu mà Tam Đại Thánh Địa muốn đụng đến chúng ta, chỉ sợ còn phải tự xem xét lại thực lực của mình đi đã “Giọng điệu mang theo ngạo khí bức người, hiển nhiên là tràn đầy sức mạnh!

Mai Tuyết Yên đang muốn đi ra ngoài, nghe thấy vậy đột nhiên xoay người, nụ cười hiếm thấy bỗng nở trên môi “Giọng điệu mạnh mẽ không sợ hãi như thế, chẳng lẽ các ngươi hiện tại đã là người của Phiêu Miểu Huyễn Phủ sao? Chẳng lẽ phụ cận nơi đây chính là cửa vào của Phiêu Miểu Huyễn Phủ? Đi đi, khó trách các ngươi công lực tiến cảnh nhanh như thế, khó trách hai người các ngươi lại lựa chọn nơi không có thôn trấn nào như thế này mở tửu quán, ta còn tưởng rằng các ngươi ‘tĩnh cực tư động’ * chứ, thì ra là thế!”

“Xin hỏi các hạ rốt cục là ai?” Sắc mặt Nhâm Bình Sinh cùng Y Cựu Cuồng đột nhiên đại biến, liền lắc người nhẹ nhàng ngăn trước mặt Mai Tuyến Yên, bộ dạng như lâm đại địch, y phục trên người từ từ phồng lên. Xem ra, nếu như Mai Tuyết Yên không có câu trả lời làm bọ họ vừa lòng, bọn họ chắc chắn sẽ ra tay!

“Ta và các ngươi cùng một dạng.” Mai Tuyết Yên im lặng một hồi, nhẹ nhàng nói: “Ta là người của Thiên Phạt Động. Các ngươi nếu như trở về, xin hãy chuyển dùm ta một câu nói.”

“Nguyên lai là Thiên Phạt nhất mạch…” Nhâm Bình Sinh cùng Y Cựu Cuồng cùng thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhau, đều cùng thấy trong mắt nhau một chút ảo não, nói: “Nói cái gì? Xin mời cô nương nói.”

“Trong mấy năm nay, chúng ta đã nỗ lực rất nhiều. Trong coi bí cảnh liên lụy chúng ta quá nhiều tinh lực, mà các ngươi thủy chung không hề có tin tức, càng lại bày ra một lớp sương mù Huyễn Phủ chỉ có thể đi vào mà không thể ra. Đối với chúng ta quả thực tổn thất rất lớn, sớm đã mất không bù kịp"

"Mà hiện nay Tam Đại Thánh Địa càng động chạm gây sự, ý muốn không diệt Thiên Phạt Thú Vương chúng ta quyết không dừng tay, nếu

Phiêu Miểu Huyễn Phủ các ngươi còn muốn bảo trì cục diện cân bằng như hiện nay, thứ nhất, báo cho Tam Đại Thánh Địa bớt phóng túng một chút, bằng không Thiên Phạt chúng ta tuyệt không ngại khai chiến! Thứ hai, triệt bỏ sương mù Huyễn Phủ để Thiên Phạt của chúng ta khôi phục truyền thừa của Thánh Vương!”

Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng nói: “Ta tìm kiếm Phiêu Miểu Huyễn Phủ các ngươi đã lâu lắm rồi! Chẳng lẽ, các ngươi đối với sự việc của Cửu U bí cảnh không có chút quan tâm nào sao?” sau khi nghe Mai Tuyết Yên nói những lời này, Quân Mạc tà tự nhiên cảm thấy trong lòng chua xót.

Nhâm Bình Sinh cùng Y Cựu Cuồng hai mắt nhìn nhau, trên mặt lộ vẻ khó sử, nói: “Cô nương, lời nói của cô tất có đạo lý, nhưng việc này… chúng ta lại không thể quyết định được"

“Ta biết các ngươi không thể làm chủ được chuyện này nên vừa rồi mới nói là xin chuyển cáo một lời, nếu là Thiên Đoạt Chi Chiến cuối cùng, mà các ngươi vẫn không có phản ứng gì, Thiên Phạt chúng ta sẽ không vì bí cảnh bỏ ra bất cứ một lực lượng trợ giúp nào!”

Mai Tuyết Yên lạnh lùng quyết liệt nói: “Đoạt Thiên Chi Chiến, Thiên Phạt nhất mạch chúng ta có gắng hằng vạn năm, đến hôm nay lại có kết quả bị Tam Đại Thánh Địa đuổi giết thảm trọng! Cửu U bí cảnh càng là từ xưa trông coi đến nay, các ngươi cũng đồng dạng chỉ là tại lúc cực kỳ khẩn trọng mới phái người đi trước! Đến sau này lại bày ra một cái bẫy giống như Huyễn Phủ sương mù!”

Mai Tuyết Yên trong đôi mắt mang vẻ dứt khoát nói: “Các ngươi căn bản đã không cần phiến đại lục này, chẳng lẽ chúng ta, những Huyền Thú chúng ta so với các ngươi lại càng quan tâm hơn sao? Lời nói khó nghe, tương lai cho dù là người dị tộc chiếm lĩnh đại lục hay là Cưu U bí cảnh vọt ra thì Thiên Phạt Sâm Lâm chúng ta vẫn cứ là Thiên Phạt Sâm Lâm! Căn bản là không có bất cứ thay đổi gì! Một chút lời này, xin nhò chuyển cáo nguyên văn!”

“CHúng ta đi!” Mai Tuyết Yên hướng Quân Mạc Tà nhẹ giọng nói, kéo tay Đông Phương Vấn Tâm. Nhâm Bình Sinh cùng Y Cựu Cuồng sắc mặt cực kỳ xấu hổ, vội tránh đường ra.

Đi tới cửa, Mai Tuyết Yên ngẩng đầu nhìn trời đầy Phong Tuyết, đột nhiên dừng chân lại, ung dung hỏi: “Vân Biệt Trần hiện nay đang ở Phiêu Miểu Huyễn Phủ phải không?”

“Việc này…quả thật là không ở đấy!” Y Cựu Cuồng khuôn mặt ngẩn ra nói: “Tiếp Dẫn sứ giả từng tiếp đón Vân Biệt Trần, nhưng mà hắn lại cự tuyệt.” Mai Tuyết Yên nhàn nhạt a một tiếng, ngay sau đó ba người biến mất ở cửa, không còn thấy bóng dáng.

Lăng lăng nhìn ba người rời đi, Nhâm Bình Sinh đột nhiên tự tát một cái vào miệng mình, đồng thời tự nói: “Ta thật đúng là phạm lỗi to! Mới vừa rồi cứ để họ đi có phải tốt không, tự dưng lại nổi lên lòng hiếu kỳ chết tiệt, lại muốn đi hỏi sư phụ cùng lai lịch … Ngược lại lại đụng đến Thiên Phạt "

* tĩnh cực tư động : tọa thiền tĩnh lặng đến cực điểm mà ngẫm đến hành động, động tác

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 237: Giằng Co!

Y Cựu Cuồng thở dài: “Lần này trở về báo cáo chỉ sợ cả hai chúng ta đều bị phạt, không chừng còn bị giáng chức… bất quá như vậy cũng xem như là chuyện tốt, có thể dốc lòng tu luyện tăng tiến tu vi…”

Nhâm Bình Sinh cũng thở dài: “Lão Cuồng… Nhớ năm đó một trận lưỡng bại câu thương, Phong Vũ hai người tiến vào Độn Thế Tiên cung, chúng ta lại nhờ cơ duyên xảo hợp mà đến đây chữa thương sau đó gia nhập Huyễn Phủ… Thấm thoát đã bao nhiêu năm rồi?”

Y Cựu Cuồng mơ hồ nhìn mặt tuyết phía trước: “Bao nhiêu năm rồi? Ta cũng đã quên.”

Nhậm Bình Sinh đứng sóng vai bên cạnh hắn nhìn hoa tuyết tung bay, thở dài ảm đạm: “Kì thực ta vô cùng hoài niệm… Năm đó thực lực tuy nhỏ bé cũng xem như là phong hào Chí Tôn, áp đảo triệu người, tung hoành trần tục vài chục năm. Bây giờ thực lực càng cao lại cảm giác mình càng nhỏ bé… Lão Cuồng, theo ngươi nghĩ những người đó thật sự có tồn tại hay không?”

Y Cựu Cuồng lạnh giọng: “Đừng quên lúc này trong Huyễn Phủ vẫn còn vài lão quái tồn tại! Chuyện này..!”

Hai người đồng thanh thở dài, xa xa tử ảnh tung bay, bạch y phiêu động, người Tam Đại Thánh địa cuối cùng đã tới…

Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng lướt trên mặt tuyết, Mai Tuyên Yên cõng lấy Đông Phương Vấn Tâm; Quân Mạc Tà vốn

muốn thể hiện hiếu đạo với trưởng bối nhưng lại bị Mai Tuyết Yên cường ngạnh đoạt lấy, ngươi có hiếu con dâu như ta không có hiếu sao?

Mà Đông Phương Vấn Tâm lại có chút hưởng thụ cảm giác này, tinh thần vô cùng thỏa mãn; thầm nghĩ con dâu hiếu thuận thế này quả thật tốt… Nghe nói tiểu tử này bên ngoài còn có thêm vài hồng nhan tri kỉ, lão nương trở về phải xem xét giữ cửa. lấy Tuyết Yên làm tiêu chuẩn đánh giá…

Trên đường đi Quân Mạc Tà từng tò mò: “Cái gì mà Phiêu Miểu Huyễn Phủ bí cảnh? Tại sao trước kia chưa từng nghe nói đến? Còn nữa, phiến mê vụ trong Thiên Phạt sâm lâm chính là Huyễn Phủ mê vụ sao?”

Mai Tuyết Yên trầm ngâm một hồi, cúi đầu nói: “Việc này đến lúc thích hợp ta sẽ nói cho chàng biết, nhưng hiện tại chưa phải lúc.”

Quân Mạc Tà ừm một tiếng, cũng không truy vấn nhưng trong lòng lại tò mò. Mai Tuyết Yên không ít lần nhắc đến: Thánh Vương đời trước cùng Thú vương bởi vì có việc ngoài ý muốn nên đã bế quan bất xuất.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là bên trong Huyễn Phủ mê vụ… theo lời nàng nói chỉ sợ không phải là bế quan mà chính là sau khi tiến vào liền không thể trở ra.. Hay đây chính là bí cảnh ?

Bất quá phiến mê vụ kia quả thật lợi hại, lấy Linh Giác bản thân khi tiến vào cũng không thể phát hiện điều gì, vốn tưởng đó là thiên địa kì quan, lúc này mới biết chính là do con người hình thành. Điều này khiến Quân Mạc Tà có chút kinh hãi!

Trên thế gian này điều bản thân chưa ngờ đến quả thật không ít… Mọi người đang tiến về phía trước đột nhiên Quân Mạc Tà “a” một tiếng rồi ngừng lại.

Trên thân cây phía trước, một mảnh tuyết trắng xóa, một thân ảnh hòa vào bong tuyết lẳng lặng đứng yên, đôi mắt âm lãnh nhìn về ba người.

Toàn thân hắn đã cùng tuyết trắng dung hòa thành một khối, cho dù nhìn kĩ cũng rất khó phát hiện được.

Cũng nhờ Quân đại thiếu gia có linh giác của superman nếu không cũng vô phương phát hiện. Sở Khấp Hồn! Không ngờ hắn lại ở đây!

“Tiểu tử ngươi quả nhiên cố ý giúp ta.” Sở Khấp Hồn đáp xuống mặt tuyết một cách nhẹ nhàng như cơ thể không hề có chút trọng lượng nào.

Đôi mắt băng lãnh nhìn về phía Quân Mạc Tà cùng với một cỗ hàn khí dày đặc tràn đến. Tuy lời nói là cám ơn nhưng vẻ mặt Sở Khấp Hồn lại như muốn tiến đến gây chiến.

“Ta chưa từng nói là cố ý giúp ngươi, chỉ là không muốn ngươi chết quá sớm thôi.” Quân Mạc Tà khẽ dùng lực làm ván trượt trên chân vỡ tan. Đối mặt với Sở Khấp Hồn nếu còn mang lấy thứ này chẳng khác nào tự sát!

“Cho ta một lí do!” Sơ Khấp Hồn tuy đứng giữa trời tuyết nhưng lại mang đến cho người khác một cảm giác mông lung, như hắn không thực sự tồn tại ở chốn này. Hắn lúc này tuy không dịch dung nhưng người khác cũng không thể thấy rõ được khuôn mặt của hắn.

“Lý do? Chỉ có thể nói rằng.. Trên thế gian này người có thể gọi là sát thủ thực sử quá ít, nếu có thể tìm được một vị sát thủ Chí Tôn quả thực thú vị vô cùng.

Quân Mạc Tà vô cùng bình tĩnh đáp trả, nhưng khi nói đến bốn chữ “Sát thủ Chí Tôn” khẩu khí lại thay đổi, từng âm từng âm một bị dồn ứ trong không gian sau đó đột nhiên bùng nổ.

Giống như giữa trưa hè chói chang đột nhiên màn đêm buông xuống! Lúc này hắn đã thu hồi bộ dáng đùa giỡn bình thường, sắc mặt tuy vẫn bình thản nhưng ngữ khí vô cùng đứng đắn, ít nhất với Quân đại thiếu gia thì đây đã là đúng đắn rồi. Mà những lời đứng đắn hiếm khi xuất hiện này lại mang theo một cỗ sát khí to lớn!

Mai Tuyết Yên đột nhiên cảm thấy khí tức Quân Mạc Tà thay đổi, đột nhiên vô cùng giống với Sở Khấp Hồn!

Hai người mặt đối mặt giằng co, cả hai đều yên lặng nhưng khí thế lại không khác gì hai ác lang đang ghìm nhau giữa đại thảo nguyên, đều muốn tiêu diệt cắn nuốt đối phương!

Hai người như hai thanh lợi kiếm sắc bén cùng tỏa sáng dưới ánh trăng khuya, cùng ngâm lên một tiếng tranh nhau một danh thiên hạ đệ nhất kiếm!

Một là tuyệt thế lợi khí huy hoàng xán lạn, một là hãn thế kì binh sắc bén vô song!

Cả hai người đều vô cùng tự tin bản thân có thế lấy máu bất cứ kẻ nào trên thiên hạ.

“Lí do tốt.” Sở Khấp Hồn tự hồ khẽ cười, sau đó ngẩn đầu, đôi mắt như hai đạo lợi kiếm xuyên phá hoa tuyết bắn thẳng về Quân Mạc Tà: “Vậy người giá họa cho ta hẳn cũng là ngươi?”

“Quả thực là ta, nhưng hai chữ giá họa này chưa hẳn là đúng!” Quân Mạc Tà cười nhẹ.

“Bản thân ta cho rằng các hạ hẳn vô cùng cảm kích ta vì ta đã giúp các hạ đạt được uy danh cái thế, tạo nên một truyền kì bất hủ!” Nói xong Quân đại thiếu cũng ngẩng đầu, ánh mắt cũng như tia chớp đánh thẳng vào ánh mắt Sở Khấp Hồn!

Bốn đạo mục quang đối chiến, hai người đều cảm thấy con ngươi tê rần (mỏi mắt – đã có viroto) nhưng đều không nhường nhịn gắt gao đối chọi!

“Chỉ tiếc là uy danh đó không phải do chính ta tạo ra!” Sở Khấp Hồn lạnh lùng: “Hơn nữa con đường ngươi tặng ta cũng là tử lộ, bức ta phải chết không thể quay lại! Nếu ngươi là ta ngươi sẽ cảm kích sao?”

“Nhưng nếu ngươi là ta ngươi thực sự dám làm thế sao?” Quân Mạc Tà lãnh đạm nhìn hắn

“Ngươi không dám nhưng ta dám! Ta không những dám mà đã muốn là sẽ làm, hơn nữa không chỉ làm một lần! Mà sau đó ngươi và ta cùng bị đám người kia truy đuổi lại càng chứng tỏ ta mạnh mẽ hơn ngươi!”

“Nguyên lai là đồng đạo. Bất quá nếu nói về thực lục của ta ngươi còn chưa đủ tư cách!” Sở Khấp hồn không chớp mắt nhìn Quân Mạc Tà: “Tuy sát khí của ngươi sắc bén nhưng ta mới chính là sát thủ Chí Tôn!”

Sở Khấp Hồn vốn là sát thủ Chí Tôn nên đối với sát khí của Quân Mạc Tà cực kì mẫn cảm! Bản thân Quân Mạc Tà sau khi sống lại phải gánh những trọng trách khó khăn nên cũng nghe về vị sát thủ này! Nhưng đệ nhất sát thủ chỉ có thể có một!

Cho nên Quân Mạc Tà dùng thanh thế to lớn nói lên bốn chữ Sát Thủ Chí Tôn tạo nên khí thế cho bản thân nhưng mà Sở Khấp Hồn dùng bốn chử này phản kích! Ta mới là Chí Tôn!

“Thiên hạ đệ nhất sát thủ, sát thủ Chí Tôn chỉ có thể là Sở Khấp Hồn ta, không thể là ai khác, lại càng không thể là ngươi!”

“Thật sao? Ngươi không biết sát khí của bản thân ngươi thật sự mang đầy huyết tinh sao!”

“Phanh!” Chân phải Quân Mạc Tà chậm rãi bước nhẹ một bước về phía trươc

Khi bàn chân hắn rơi xuống mặt đất, Sở Khấp Hồn bên ngoài mười trượng đồng dạng sinh ra cảm ứng, chân trái khẽ lui về sau nửa bước sau đó đặt trở về, đôi chân vẫn ở nguyên chỗ cũ nhưng thân thể đã thay đổi phương vị, hơi quay người về phía Quân Mạc Tà.

“Ngươi không dám chiến?” Quân Mạc Tà nhếch miệng: “Vì sao phải lui? Nếu bảo rằng ta giá họa cho ngươi chẳng lẽ ngươi không tìm ta báo

thù sao?”

“Ta giết người, cho dù là cừu nhân cũng cần có bạc! Đến giờ vẫn chưa có ngoại lệ!” Sở Khấp Hồn thản nhiên “Đây là nguyên tắc của sát thủ, nếu không có đại giới nhất định không ra tay! Tuy rằng ngươi hại ta bị Tạm Đại Thánh Địa truy sát nhưng hôm nay cũng giúp ta, huống chi lúc này cũng không phải thời điểm thích hợp để ta giao thủ, sát khí của ta lúc này đã qua cực thịnh.”

Ánh mắt của hắn lại hướng về phía Mai Tuyết Yên: “Thứ hai, ta vẫn còn có điều cố kị nhưng ngươi lại không có!”

“Nói cho cùng ngươi không dám chiến đó là sự thật!” Quân Mạc Tà lãnh khốc: “Cho nên sát thủ Chí Tôn phải là ta chứ không phải là ngươi!” Từng chữ từng chữ như những cây kim nhọn đâm vào lòng Sở Khấp Hồn!

Sở Khấp Hồn cười lạnh: “Cái gọi là Chí Tôn ở thế gian bất quả chỉ là một chút hư danh mà thôi! Nhưng sát thủ Chí Tôn chắc chắn tồn tại! Ngôi vương của sát thủ không phải đơn giản từ miệng ngươi nói ra là có mà phải dùng máu, dùng giết chóc để chứng minh!”

Quân Mạc Tà chỉ dùng một câu mà đã đẩy lùi thoái ý của Sở Khấp Hồn. Lần này sát khí của hắn lại một lần nữa bùng phát không hề che dấu, cũng không lo lắng sẽ dẫn dụ cừu địch!

Là vương giả sát thủ!

Chỉ vì danh xưng này!

Tuy rằng đây không phải là một chức nghiệp sang chói nhưng lúc này hai người đều đã ở đỉnh không thể buông tha! Cuối cùng là Thần Châu đệ nhất sát thủ Tà Quân dzơi bức* hay là sát thủ Chí Tôn tại dị giới mạnh hơn…

* nguyên văn : Ngưu bức, ôi , ội iệp!!!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 238: Ai Là Vương Giả?

Quân Mạc Tà có vốn để kiêu ngạo, đó chính là chiến tích bất bại của bản thân!

Mà Sở Khấp Hồn đã ở ngôi vương của giới sát thủ vài chục năm, không thể để cho kẻ khác xâm phạm uy nghiêm!

Hai người vừa gặp đã đối chọi gay gắt như hai cực nam châm hút lấy nhau.

Cảm giác khó chịu, cảm giác địa vị bản thân bị uy hiếp!

Huyết mạch ngủ yên trong cơ thể Quân Mạc Tà đã lâu bỗng bùng dậy, đôi mắt càng sáng, sát ý càng đậm, cốt thủ trong tay tản mát ra hơi thở giết choc điên cuồng!

Mặc dù chỉ là một hồi tranh đấu nhưng lúc này ta lại đại biểu cho Viêm Hoàng! Phía sau lão tử có hơn mười bảy triệu huynh đệ tỉ muội sát thủ! Lão tử không thể bại!

Chắc chắn sẽ không bại!

“Chiến một trận!” Sở Khấp Hồn âm u: “Để xem ta và ngươi ai mới lài vương giả sát thủ!” Chiến ý trên người vị sát thủ Chí Tôn đột nhiên bùng phát dữ dội!

Giờ lúc này đã không còn là sát ý!

Mà là chiến ý!

Chiến! Vì quang vinh mà chiến!

“Không phải do ngươi khiêu chiến, cũng không phải do ngươi muốn mà là ta muốn chiến cùng ngươi một trận!”

Sau khi đáp lời toàn thân Quân Mạc Tà lập tức đứng thẳng, đôi mắt phát ra quang mang cùng với tự tin cực độ: “Hơn nữa lí do để ta chiến đã vượt ngoài phạm vi của thế giới này!”

“Ha ha ha… Thống khoái! Trong đời Sở Khấp Hồn ta luận về thực lực tuy không phải đệ nhất nhưng cũng không thua nhiều người, nhưng về sát ý cùng sát khí thì ngươi là người đầu tiên ta được gặp!”

Sở Khấp Hồn cười to: “Ngươi là người đầu tiên! Chỉ với lí do này chắc cũng đủ để ngươi tự an ủi sau khi thất bại!”

“Đáng tiếc! Trận này người bại chắc chắn không phải ta! Nhưng người đáng để ta công bình chiến một trận thì ngươi là người đầu tiên, chắc cũng là người duy nhất!”

Quân Mạc Tà lạnh lùng: “Vì riêng ta có lí do, vì danh dự bản thân nên ta cho phép ngươi có cơ hội được chiến một trận công bình!”

Ban cho ta cơ hội chiến đấu công bình?

Sở Khấp Hồn vừa định cười lại phát hiện bản thân không thể cười nổi; hắn phát hiện đối phương không hề hư trương thanh thế, thậm chí sau câu nói này Sở Khấp Hồn còn cảm nhận được áp lực đang đè nặng thân thể!

Chiến đấu công bình một trận? Ta là người duy nhất?

Đây là cách nói gì?

Người nào mới có thể nói ra lời này?

Sát thủ! Chỉ có đỉnh cấp sát thủ mới có thể!

Suốt đời chỉ hành tẩu trong bóng tối, chỉ cần một cơ hội nhỏ cũng có thể lấy mạng mục tiêu! Đó là sát thủ chi vương!

Cho nên chỉ khi hai đỉnh cấp sát thủ cùng gặp nhau mới là lúc cả hai không nguyện ý dùng âm mưu quỷ kế cùng đánh lén!

Bởi vì trận chiến này không phải vì quan hệ sinh tử mà vì vinh quang!

Giờ khắc này Quân Mạc Tà cũng hoàn toàn nói sự thật, bản thân hắn chưa bao giờ quyết đấu công bình! Thủ đoạn quyết liệt trùng lớp luôn giúp hắn có thể khiêu chiến vượt cấp, hơn nữa trong tâm trí Quân Mạc Tà, phương pháp công bình chiến đấu chỉ dành cho kẻ ngốc!

Chiến đấu vốn là ngươi sống ta chết, khôn sống dại chết! Đã như thế thì cần gì công bình? Chỉ cần giết được đối phương, giữ lại mạng mình là chiến thắng! Chỉ có kẻ sống sót sau cùng mới có tư cách nói lên hai chữ công bình!

Nhưng hôm nay khi đối mặt với Sở Khấp Hồn , khi chuẩn bị chiến đấu Quân Mạc Tà lại nói đến hai chữ công bình!

Một trận chiến đường đường chính chính!

Lấy danh nghĩa con cháu Viên Hoàng, thấy thân phận truyền nhân của Long thần!

Công bình để dành ngôi vương!

“Theo ta, nếu đã muốn chiến tất nhiên phải tìm nơi thích hợp!” Quân Mạc Tà lay động thân thể, theo gió tiến lên hướng về phía xa, bạch y hòa với tuyết trắng lướt đi!

Sở Khấp Hồn khẽ cười, đôi mắt toát ra thần sắc thưởng thức, sau đó lại trở lại bộ dáng nghiêm nghị, thân hình như ẩn như hiện theo sau Quân Mạc Tà.

“Tuyết Yên, Mạc Tà có gì đó không đúng!” “Đông Phương Vấn Tâm trên lưng Mai Tuyết Yên cau mày suy nghĩ sâu xa: “Tại sao Quân Mạc Tà vừa thấy được vị sát thủ Chí Tôn này lại lập tức thay đổi như một người khác? Vừa rồi ta cơ hồ không nhận ra hắn là con ta, rốt cuộc chuyện này là sao?”

“Mẫu thân, Mạc Tà đối với mọi việc đều vô cùng thoáng, chỉ riêng với hai chữ “Sát thủ” thì chấp niệm lại vô cùng lớn. Con cũng không thể hiểu được nguyên do.” Mai Tuyết Yên cũng vô cùng lo lắng, không yên lòng đáp lời.

“Vậy trận chiến này chắc chắn vô cùng hung hiểm, chúng ta mau qua xem.” Đông Phương Vấn Tâm lo âu thúc giục. Uy danh của sát thủ Chí Tôn, lấy thực lực của một người lại có thể so sánh được với toàn thể Đông Phương thế gia há có thể coi thường?

“Vâng thưa mẹ, con tất nhiên sẽ mang người theo, nhưng trận này chỉ được đứng xem, Quân Mạc Tà hắn sẽ không muốn ai xen vào!”

“Tâm tư của chàng con có thể biết được!” Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng nhắc nhở Đông Phương Vấn Tâm.

“Điểm này ta cũng nhận ra, hắn đối với trận chiến này vô cùng mong chờ, nó như một giấc mộng rất lớn của hắn, hơn nữa giấc mộng này đã bị trì hoãn từ rất lâu rồi!”

Đông Phương Vấn Tâm nhíu chặt mày: “Rốt cuộc là chuyện gì mới có thể khiến Quân Mạc Tà từ một thiếu gia quần áo lụa là trở thành như thế này? Tuyết Yên… con ta thật khổ… Ta thật đau lòng!”

“Mẫu thân yên tâm, Mạc Tà tuyệt đối nắm chắc phần thắng!” Mai Tuyết khẽ thở dài, sau đó thân hình nhoáng cái đã nhẹ nhàng phiêu dật tiến tới, phía sau nàng một cỗ gió lốc nhẹ nhàng xoáy lên đem dấu vết còn lưu lại xóa sạch khiến cả khu vực trở lại một mảnh tuyết trắng.

Thậm chí sau khi thân ảnh Mai Tuyết Yên cõng Đông Phương Vấn Tâm biến mất sau màn tuyết, cỗ gió xoáy kia lại tiếp tục xoay nhẹ sau đó bạo phát giữa không trung đem toàn bộ khí tức cùng sát ý của hai vị vua sát thủ quét sạch…

Quân Mạc Tà phóng đi, thân ảnh như ẩn như hiện chợt lóe rồi tắt, một lần đã hơn mười trượng, tuy tốc độ như tia chớp nhưng thân thể lại thản nhiên như lưu thủy hành vân, tiêu sái phiêu dật, đầu ngón chân nhẹ nhàng như đi bộ, mỗi lần tiếp đất chỉ nhẹ nhàng đáp lên một cọng cỏ là đã mượn lực phóng ra xa, phiêu dật mà cực khoái, xuất quỷ nhập thần.

Sở Khấp Hồn theo sát phía sau, ngoài trừ khoảng cách gần bảy trượng bị bỏ lại lúc đầu, hắn thủy chung không để rơi lại nửa phần, nhưng Quân Mạc Tà cũng không để hắn rút ngắn khoảng cách!

Thân pháp khinh công của Sở Khấp Hồn cũng tương tự Âm Dương độn pháp của Quân Mạc Tà, lấy tốc độ làm chủ, thân hình như ẩn như hiện, chợt lóe rồi hiện rồi lại hòa vào không gian đuổi theo thân ảnh phía trước.

Tuy thủy chung Sở Khấp Hồn không thể rút ngắn khoảng cách với Quân Mạc tà nhưng chiến ý của hắn lại ngày càng mãnh liệt!

Giờ phút này hai vị vua sát thủ đã có cuộc chạm trán đầu tiên: Thân pháp, khinh công!

Chỉ có thân pháp quỷ dị mới có thể khiến người khác bất ngờ một kích tất sát!

Chỉ có tốc độ tuyệt đối mới có thể ở thời khắc địch nhân chưa kịp phản ứng mà ra tay sau đó rời đi ngàn dặm.

Một dặm!

Sau khi theo sau Quân Mạc Tà một chốc Sở Khấp Hồn đã minh bạch được lí do bản thân bị giá họa, hơn nữa cho dù bản thân có dùng biện

pháp gì để chứng minh cũng hoàn toàn vô dụng!

Khinh công cùng thân pháp hai người tương tự nhau, thậm chí lúc này hắn có cảm giác nếu người phía trước có ra tay giết người hắn cũng cho rằng chính mình tự ra tay, quả thật là quýt làm cam chịu!

Thật sự quá giống!

Thân pháp Quân Mạc Tà thần bí khó lường xuất quỷ nhập thuần, luôn xuất hiện ở phương vị người khác không thể người; thân pháp Sở Khấp Hồn lại quỷ dị vô cùng, như ẩn như hiện khiến người khác vô phương tìm được vụ trí chân thân của hắn!

Điểm bất đồng duy nhất chính là thân pháp của Quân Mạc Tà mang theo ý vị mờ ảo, lại mang theo một khí tức quang minh chính đại, điều tuyệt không nên có ở một sát thủ lại xuất hiện trên người Quân đại thiếu gia.

Trái lại thân pháp Sở Khấp Hồn hoàn toàn phù hợp với nguyên tắc khinh công của vua sát thủ: âm trầm, quỷ mị như bách quỷ dạ hành không ngừng biến hóa!

Nhưng thân pháp hai người đều có điểm tương đồng: Vô luận là trên cao hay vừa phóng người đi hoặc đang rơi tư thế luôn luôn thay đổi, mỗi khi chuyển đổi tư thế đều muốn cơ thể ở trạng thái tốt nhất, góc độ chuẩn nhất để ra tay!

Tủy thời tùy chỗ đều có thể rút kiếm một cách thuận lợi nhất, kể cả xuất chưởng, xuất cước hay dùng mọi bộ vị trên thân thể đều có thể trong nháy mắt tung ra sát chiêu!

Hai người cùng di chuyển với tốc độ cao nhưng cũng không rời mắt khỏi đối phương, quan sát động tĩnh một hồi cả hai người đều không hẹn mà sinh ra một loại bội phục!

Giống như bản thân đang ở một đỉnh núi, đang tự kỉ một mình lại đột nhiên phát giác có một tên khác cùng trốn lên tự kỉ, tuy trong lòng không khỏi sinh ra địch ý nhưng cũng sẽ sinh ra một cảm giác “Nguyên lai không chỉ một mình ta tự kỉ nơi đây”, đây cũng là một cảm giác an ủi.

Đây là một tâm lí vô cùng kì quái.

Vô luận là Quân Mạc Tà hay Sở Khấp Hồn nếu nói về công phu thì đều chưa phải là nổi trội nhất ở thế giới này, hơn nữa nếu chân chính so ra thì còn kém các cường giả thực thụ không chỉ một bậc; nhưng vì trận chiến này đã khiến hai người dốc toàn lực, tâm ý tương thông nên đã chân chính đạt đến cảnh giới đỉnh phong!

Giờ khắc này trong lòng hai người đều không hẹn mà cùng nghĩ: thắng phải thắng cho vinh quang, thua cũng phải thua tâm phục khẩu phục!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 239: Đại Chiến Vua Sát Thủ.

Rừng sâu bên dưới, chợt lóe lên, cỏ dưới chân, lướt qua đã chẳng thấy tăm hơi, núi cao đá tảng, chỉ chớp mắt đã ở sau lưng, càng chạy đi thì lại càng thêm vắng, vắng đến hiu quạnh!

Cứ một đường mà đi, không để ý mà cả bọn đã chạy một đoạn thật xa. Theo Quân Mạc Tà dẫn đường, cả ba người nhập thành một đường thẳng mạnh mẽ đi xuyên qua gió tuyết. Đông Phương Vấn Tâm đang nằm trên lưng Mai Tuyết Yên càng lúc càng kinh ngạc.

Có con dâu quả nhiên là tốt! Lưng cõng một người trên vai đi cả trăm dặm nhưng tốc độ không hề giảm xuống, đã vậy hơi thở bình thường điều tức, tựa như không hề mất sức, so với hai tên gia hỏa đang tranh đấu nhau kia không hề chậm hơn, mà còn có vẻ thừa sức, nếu như chịu tung hết lực lượng ra, hoàn toàn dễ dàng đuổi kịp.

Bản thân ở sau lưng nàng, tận mắt thấy núi rừng cây cối từ từ hóa thành những bóng hình mơ hồ do lướt qua với tốc độ sao xẹt, tốc độ nhanh như vậy mà tự thân không thấy có chút gió tuyết táp vào mặt, cứ tự nhiên an nhàn như đang ngồi ở nhà vậy, nếu như không phải còn đang lo lắng cho con trai thì có khi đã ngủ mất không chừng, ngủ thật ngon, không vì dằn xóc mà tỉnh lại.

Xem ra mình đã có một cô con dâu huyền công đạt chuẩn, chắc chắc đã đến mức đăng phong tạo cực, trình độ kinh khủng khó lường, so với con trai mình cũng có phần vượt trội!

Thật sự không hiểu thằng nhóc này tán gái đã thần sầu bậc nào mà đem được cô nàng đầy đủ cả công dung ngôn hạnh, lại thêm cả khí chất cao ngời đến hoàn mỹ như vậy về nhà được. Quả thật là tiền đồ không lường trước được.

Đông Phương Vấn Tâm không hề biết đến thành tích giang hồ của nàng ta. Vị con dâu ngoan này chính là người lãnh đạo số một của Thiên Phạt sâm lâm, đối thủ số một của tam đại thánh địa – Tam Thánh Nhất Hung – chính là nàng, cả một đời bá chủ! Nếu như biết rõ ràng vậy thì rất có thể Đông Phương Vấn Tâm đã ngất rồi...

Phìa trước đột nhiên lộ ra một sơn cốc tà ám, thân ảnh Quân Mạc Tà tới đó thì không chút do dự lao thẳng xuống dưới. Sở Khấp Hồn theo sát phía sau, thân như cành liễu nhẹ nhàng rơi xuống như hoa tuyết.

Đến khi hắn rơi xuống đất thì đã thấy Quân Mạc Tà đứng ngay trước mặt, dùng một cặp mắt sắc như dao nhìn về phía mình.

“ Tốc độ được lắm”

“ Thân pháp không tồi.”

Hai người không hẹn mà gặp cùng thốt ra khen lẫn nhau, trong lời nói ai cũng có chút không cam lòng. Trong tâm cả hai đều biết, trong trận chiến phân nhanh chậm này, đã hòa rồi!

Dù rằng có lợi thế đi trước thì Quân Mạc Tà cũng không bỏ xa Sở Khấp Hồn, mà Sở Khấp Hồn dù toàn lực đuổi theo cũng không bắt kịp Quân Mạc Tà! Vậy nên ở phương diện thân thủ thì hai người ngang ngửa nhau!

Mai Tuyết Yên lưng cõng Đông Phương Vấn Tâm nhẹ nhàng như gió lướt tới, tinh tế dừng lại cách hai người bọn họ mười trượng rồi lặng lẽ đáp xuống.

Quả đúng như phán đoán của Đông Phương Vấn Tâm, khinh công của Mai Tuyết Yên trên cả hai người bọn họ một bậc, nhưng nàng không muốn quấy rầy hai người so tài, nên không dùng khinh công đến cực hạn!

Trước đấy, Quân Mạc Tà đã dùng hành động để biểu lộ ý tứ của hắn! Trong trận đấu về thân pháp và tốc độ đã ám chỉ ngầm với Mai Tuyết Yên : hắn không hi vọng nàng nhúng tay giúp hắn!

Ánh mắt ưng của Quân Mạc Tà chợt nhạt, rồi mỉm cười, trên khuôn mặt anh tuấn không tìm thấy bất cứ nét tàn khốc nào.

“Sở Khấp Hồn, để ta lĩnh giáo công phu tay chân của ngươi!”

Sở Khấp Hồn sắc mặt vẫn xanh, bình tĩnh đáp “ Cầu còn không được!”

Hai người đều không ra đòn trước, cứ đứng đối diện như vậy, nhưng bất ngờ ngay sau đó gần như cùng lúc ra tay.

Sở Khấp Hồn mạnh mẽ tiến về trước, vung ra một đôi thiết quyền chấn nát tuyết giữa không trung, thế không gì cản nổi! Quân Mạc Tà cũng lao về trước, hai người như hai chiếc tàu hỏa đối mặt nhau mà phóng tới, chạm nhau ngay chính giữa.

Nhưng mà ngay lúc hai người sắp va chạm, thân ảnh lại lóe lên, Quân Mạc Tà chợt biến mất, rồi Sở Khấp Hồn cũng chẳng thấy đâu, ngay giữa chiến trường đang hồi kịch liệt bỗng không còn bóng dáng người nào.

Nhưng ở ngay trung tâm không ngừng truyền ra tiếng quyền đấm cước đá, trên mặt đất bông tuyết cứ từng chùm từng chùm bay loạn, tiếng đánh nhau của quyền cước tưởng như một giây có cả vài trăm đòn thế vang lên không dứt, thế nhưng cả hai lại không hề lộ ra thân hinh, chỉ thấy không trung quay cuồng, không hình không bóng, mà cuồng phong kia cứ quét tới đâu thì bông tuyết lại bị chấn bay tới đó, cứ nát vụn mà tan đi.

Dần dần thì giữa không trung cũng đã xuất hiện một bức tường tuyết thật dày, dưới khí kình của hai người, tuyết rơi cũng bị ép thành hình dạng vật thể!

Phanh!

Sau một tiếng vang lớn, hai bóng người màu trắng cùng hiện ra, dùng tốc độ chớp mắt phá tan tường tuyết, trong lúc này cả hai vẫn không ngừng tấn công đối phương!

Mỗi chiêu thức tung ra đếu nhắm vào chỗ trí mạng, mỗi đòn thế mà nếu trúng phải thế nào cũng phải mang thương tích tàn phế cả đời.

Quân Mạc Tà tung ra một chưởng mờ mờ ảo ảo, đang trên đường tới thì chưởng hóa thành trảo hung hăng móc vào cuống họng Sở Khấp Hồn.

Sở Khấp Hồn khẽ nhấc tay phải đã che chắn yết hầu, tay trái lại vung ra một quyền đáng thẳng vào huyệt Thái Dương của Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà vừa nghiêng đầu né vừa vung chân tung liền ba cước hướng về ba yếu huyệt Trung Cực, Tam Nguyên, Đan Điền của Sở Khấp Hồn! Cái nào cũng là huyệt vị trí mạng! Chỉ cần trúng một thì xem như xong đời Sở Khấp Hồn!

Cùng lúc đó thì khó khăn lắm chưởng đầu tiên của Quân Mạc Tà mới cùng với cánh tay của Sở Khấp Hồn va chạm “phanh” một tiếng, sau đó là ba tiếng ba ba ba vang lên bên dưới, hai người cùng tách ra, lùi mạnh về sau nhưng vẫn đứng vững trên mặt tuyết!

Nguyên lai là ba cước vừa rồi của Quân Mạc Tà đã bĩ Sở Khấp Hồn vừa vặn không chút tiếng động đáp lại cũng bằng ba cước!

Sở Khấp Hồn trong lòng âm thầm tán thưởng, bản thân đã hơn trăm năm đánh nhau, cứ sau mỗi trận chiến lại khổ công suy nghĩ chiêu thức đoạt mạng khác nhau, giờ đây đối đầu với đối phương lại có cảm giác chiếm không được thượng phong!

Mà trận chiến cũng còn lâu mới xong, trước mắt chỉ có thể xem như vừa bắt đầu mà thôi!

Quân Mạc Tà bên phía đối diện vừa dừng lại thì đã nhanh chóng hóa thân hòa mình vào gió, Sở Khấp Hồn quát một tiếng, nhưng lại không triển khai thân pháp mà cứ đứng tại chỗ xoay tròn như một con quay cần mẫn, hai tay hai chân giống như là Thiên Thủ Quan Âm, mở ra tầng tầng lớp lớp hoa sen kỳ dị bảo vệ toàn bộ cơ thể, cũng tranh thủ phản kích!

Khắp xung quanh Sở Khấp Hồn là một cột gió xoáy cực kỳ cao, chuyển động vù vù, từng đạo kình khí cũng từ cột long quyển phong hữu hình vô chất này mà phát ra! Cả bốn phương tám hướng không ngừng phát động tấn công, thậm chí là đỉnh đầu hay lòng bàn chân cũng không bỏ sót!

Long quyển phong kia càng gom tuyết đọng lại thật dày, bất ngờ bay thẳng lên cao, càng ngày càng mạnh mẽ, trông cứ như bạch long phi thiên, phá tan chính tầng trời! Từng đạo từng đạo cứ liên tục tiến công phát ra từng hồi phanh phanh liên tục! Cứ vậy không ngừng phát ra hồi lâu thì vỡ ra một tiếng hét thảm!

A!

Cột tuyết đột nhiên tan nát, Quân Mạc Tà từ từ hiện ra, đối diện với Sở Khấp Hồn đang thất thiểu bước lùi ba bước, trước ngực áo bị xé nát, in dấu rõ ràng trước ngực là một dấu tay vừa đánh xuống, sau lưng cũng vang lên hai tiếng vang lên, hai dấu tay từ sau lưng phá rách áo choàng mà ra. Sở Khấp Hồn hừ một tiếng, hít sâu một hơi, rồi đột nhiên hét lớn.

“ Ngươi cũng tiếp ta một chiêu đi!”

Thân hình chợt bắn lên, rồi biến mất giữa không trung.

Lúc này Quân Mạc Tà lại trở thành người phòng thủ!

Quân Mạc Tà cũng giống như Sở Khấp Hồn khi nãy, không hề dùng thân pháp quỷ dị lẩn trốn, mà cứ đứng nguyên tại chỗ nhẹ nhàng di động, hay chân mau lẹ thay đổi phương vị bản thân, thoắt nhảy lên rồi lại nhanh chóng hạ xuống, phóng lên cao mười trượng nhưng khi đáp xuống lại nhẹ nhàng như đáp xuống cánh sen, dù vậy âm thanh phát ra cứ như mưa rơi trên lá chuối, cứ liên tục không dứt!

Cuối cùng, Quân Mạc Tà hô lên “hắc” một tiếng, dưới chân như đang lướt ván, cứ thể trượt thẳng ra ngoài bảy trượng! Cùng lúc đó thì thân ảnh của Sở Khấp Hồn thân ảnh cũng vừa lóe, trong đôi mắt sắc như ưng kia lộ ra vẻ mất mát.

Hai tiếng xé vải nhẹ nhàng vang lên, trên vai trái Quân Mạc Tà rách ra một dấu tay rồi lả lướt đáp xuống, đồng thời ở trên chân cũng rách ra hai mảnh vải mỏng...

Hai chưởng mang theo tất cả uy lực của Sở Khấp Hồn, Quân Mạc Tà lại có thể tiến lên gần mười trượng mà né được! Chính vì vậy mà hai chưởng kia vốn đánh vào chỗ trái tim lại đánh vào hai đùi.

« Về mặt quyền cước, là ta thua »

.

Sở Khấp Hồn ít nhiều hơi ảm đạm, ngay sau đó lại ngẩng đầu lên, trên mặt dù còn chút mất mát, nhưng không có vẻ gì là xấu hổ, vẫn tràn ngập chiến ý, nóng như lửa nhưng lại ra vẻ bình tĩnh như củi khô.

« Đa tạ, một trận chiến này ta thắng là hên thôi ! »

Quân Mạc Tà cũng có vẻ mặt không tốt. Vừa rồi trước sau cả thảy đã sử dụng Bát Quái Du Thân Chưởng, Thiến Lâm Cầm Long Công, Thập Bát La Hán quyền, thậm chí cả Luyện Đàm Thối Hồng trường quyền cũng bị bức phải dùng, thay đổi cả thảy năm bảy loại quyền pháp mới khổ sở cản được công kích của Sở Khấp Hồn !

Cuối cùng thì kết quả chiến đấu của hai người đều là đánh trúng ba chưởng, mà Sở Khấp Hồn trúng chiêu ở ngực và sau lưng, toàn là những vị trí lấy mạng người! Còn Quân Mạc Tà là đầu vai và hai đùi, không nghi ngờ gì thì Quân Mạc Tà đã chiếm thượng phong, thắng bại đã rõ!

Nếu như quả thật là sinh tử chiến thì Sở Khấp Hồn chắc chắn phải chết, còn Quân Mạc Tà tuy rằng còn sống nhưng cũng khó thoát kiếp tàn phế! Dù rằng tàn phế thì vẫn tốt hơn mất mạng nhưng cũng không thể tính là thắng lợi, thế nên cái câu “thắng cũng do hên” kia phát ra cũng có thể nói là thật lòng!

Tất nhiên nếu đây là sinh tử đối đầu thì Quân Mạc Tà chỉ cần phát động Âm Dương Độn hay Ngũ Hành thuật khi đang giao chiến thì liền có thể dễ dàng giành phần thắng, nhưng lần này sự tình liên quan đến gã được mệnh danh là “vua sát thủ” này, Quân Mạc Tà cần phải dùng đến thực lực chân chính để thuyết phục Sở Khấp Hồn!

Nếu như để hắn thua một cách không minh bạch thì chỉ sợ là Sát thủ Chí Tôn cao ngạo này dù chết cũng sẽ không biết phục là gì!

Sở Khấp hồn khẽ vươn tay một cái, Thu Thủy Vô Ảnh kiếm mang theo vầng hào quang mộng ảo đã ở trong tay, mũi kiếm khẽ rung khiến cho cả trời bông tuyết cũng chìm trong mộng cảnh rực rỡ!

“ Một trận định thắng thua! Người thắng thì sống, người thua sẽ chết!” Sở Khấp Hồn nghiêm túc nói, trong mắt ẩn hiện quang mang.

“ Nếu đúng như vậy thì người chắc chắn phải thua!”

Quân Mạc Tà cười, trong tay khoa lên, vang lên một tiếng kiếm ngâm, vừa thanh thúy, lại trong lại rõ! Một đạo kiếm khí hướng thẳng trời xanh xông lên từ tay Quân Mạc Tà, một thanh trường kiếm trắng như tuyết đã ở trong tay hắn!

Thân kiếm bạc trắng, quang hoa lưu chuyển, mơ hổ tỏa ra màu đỏ bình thản, kiếm khí khi lan khi tỏa, thăm thẳm khó dò, một loại uy thế uy

nghiêm mà bá đạo bất chợt phát ra! Đối tượng nhằm vào không phải Sở Khấp Hồn mà chính là Thu Thủy Vô Ảnh kiếm trong tay hắn!

Giống như hoàng đế vi hành lại gặp được quan viên dưới quyền! Đây chính là sự khó chịu khó ăn khó nói, cho dù chỉ cần liếc mắt nhìn thì cũng đã là một áp bách vô hình to lớn rồi!

Thần kiếm! Viêm Hoàng Chi Huyết! Mang trong mình là Vương giả uy áp

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 240: Không Đánh Mà Tự Hàng

Trong tích tắc Viêm Hoàng Chi Huyết ra khỏi vỏ, Sở Kinh Hồn ngay lập tức cảm giác được hảo kiếm đã theo mình một đời, gần như là đạo hữu song tu của hắn Thu Thủy Vô Ảnh kiếm đột nhiên mất đi liên hệ với nhau!

Sở Khấp hồn kinh hãi, trong lòng cảm thấy Thu Thủy Vô Ảnh kiếm đã không còn trong tay mình, nhưng cảm xúc rõ ràng truyền đến tay vẫn đang nắm chặt kiếm, nó vẫn còn trong tay hắn!

Đây là chuyện gì đây?!

Thu Thủy Vô Ảnh kiếm không thể nghi ngờ chính là người bạn tốt, người bạn trung thành nhất của hắn! Cũng chính là con bài tẩy của Sát thủ Chí tôn!

Sở Khấp Hồn cùng nó sinh mệnh tương liên, mỗi lần cầm vào tay đều có cái cảm giác huyết mạch hòa làm một! Tựa như bản thân hắn cũng đã hóa thành một chuôi kiếm!

Mỗi khi mình cũng người khác giao chiến đều cảm nhận được thanh kiếm này thèm khát huyết tinh đến điên cuồng! Lúc đó tự nhiên bản thân cũng sẽ dâng lên trong lòng, tựa như một loại cộng hưởng âm u từ trong linh hồn!

Quả là người là kiếm, mà kiếm cũng là người, người kiếm là một, hoàn toàn không còn phân biệt!

Nhưng ngay lúc này cái cảm giác kỳ diệu đó đã biến mất không thấy tăm hơi!

Làm sao như vậy, sao lại như vậy được chứ?

Sở Khấp Hồn cảm nhận được trong lòng bàn tay của mình toát ra mồ hôi lạnh!

Giờ phút này, Sở Khấp Hồn lần đầu tiên mất đi cảm giác tin tưởng trước trận chiến trước mặt, hoàn toàn mất đi niềm tin chiến thắng!

“ Vẫn còn cố chấp quyết chiến sao? Người thua rồi! Nhưng người không phải thua trong tay ta, mà là thua vì thanh kiếm của ta! Nói chính xác hơn thì kiếm của người đã thuần phục Viêm Hoàng Chi Huyết!”

Quân Mạc Tà cũng không hề ngờ tới tình huống này! Từ sau khi Viêm Hoàng Chi Huyết trong tay Quân Mạc Tà được lực lượng thần kỳ là Kim chi lực rèn luyện mà có linh tính, trước giờ chưa từng gặp được bảo kiếm xứng tầm để diễu võ dương oai.

Theo tiến bộ thần tốc của Quân Mạc Tà thì sự kiêu ngạo của Viêm Hoàng Chi Huyết cũng có thể nói là nước lên thuyền lên!

Trong thời khắc mấu chốt kiếm ra khỏi vỏ, vốn đang muốn cùng Sở Khấp Hồn sảng khoái đánh nhau một trận thật công bằng! Nào ngờ vừa xuất kiếm ra đã khiến mọi chuyện trở thành bất công tuyệt đối!

Ưu thế áp đảo quá trực tiếp!

Kiếm trong thiên hạ, thì chính là vua trong vạn kiếm! Chí tôn thần kiếm, ai dám không theo?!

Sở Khấp Hồn tuy rằng chưa hề bị đánh bại, thậm chí trong lòng hắn vẫn còn hừng hực chiến ý, nhưng mà Thu Thủy Vô Ảnh kiếm trong tay hắn chưa đánh đã hàng, hoàn toàn bị thiên uy của Viêm Hoàng Chi Huyết thu phục.

Trước áp lực khổng lồ tràn lan khắp nơi do Viêm Hoàng Chi Huyết phát ra, hoàn toàn không có chút chống cự nào, đã chấp nhận thuần phục dưới gót chí tôn! Không có sát khí, mà cả chiến ý cũng không!

Hiện tại thì Thu Thủy Vô Ảnh kiếm kia trong tay Sở Khấp Hồn thậm chí còn không bằng một thanh kiếm sắt bình thường!

Trận này còn đánh thế nào?

Giờ phút này cả Quân Mạc Tà cũng có cảm giác dở khóc dở cười, thậm chí còn có cảm giác cổ quái : Trận chiến trước mắt giống như hai con thỏ đang đánh nhau, một con gọi thêm một con thỏ khác giúp đỡ nên tràn ngập tự tin, đang dùng hai đấu một thì đột nhiên con thỏ kia lại gọi ra một lão hổ đến giúp sức!

Cái này không phải là xem thường người sao?

Sở Khấp Hồn nỗ lực kích thích chiến ý trong lòng, đến mức nó toàn diện phát ra một cách sắc bén, cố gắng để bảo kiếm một lần nữa khôi phục trạng thái tương liên linh hồn. Nhưng xem ra không chút kết quả!

Cánh tay Sở Khấp Hồn đang nắm chặt chuôi kiếm bỗng nổi rõ từng đường gân xanh! Hắn vẫn đứng đó vừa bình tĩnh vừa lãnh khốc nhưng hắn đã thua rồi! Hơn nữa lại thua một cách oan uổng vô cùng, thua mà không rõ lý do!

Quay mặt nhìn lại đối thủ trước mắt, cũng là một sát thủ đáng sợ cả ngàn vạn năm chưa từng xuất hiện qua, không nói là bảo kiếm không thể khống chế, mà cho dù chỉ là một lỗi nhỏ, thì cũng xem như chắc chắn bị đánh bại!

Siêu cấp sát thủ giao đấu, thắng bại chính là sống chết, nếu như vậy thì chết là chuyện không thể nghi ngờ!

“ Kiếm của ngươi chính là một bảo kiếm!” Quân Mạc Tà cười.

“ Trong mấy năm nay, người giết người vô số, tung hoành khắp thiên hạ, mà kiếm trong tay ngươi cũng từ trong phong tinh huyết vũ mà có linh tính! Kiếm của ngươi và bản thân người tâm thần tương liên, linh hồn hòa cùng huyết mạch, có thể nói là một thần binh lợi khí hàng đầu! Nhưng cho dù có là thần binh thì cũng vẫn còn non trẻ, vậy nên khi đối mặt với thanh kiếm này thì bản năng sẽ lựa chọn con đường lo cho bản thân nó!”

Sở Khấp Hồn nhướng mày, trong mắt lộ vẻ nghi ngờ, thản nhiên đáp “ Vậy sao?”

“ Nhưng nếu như người vẫn ôm trong lòng quyết tâm muốn chết, lấy tâm lý quyết tử để kích thích kiếm hồn thì có thể giúp ngươi và nó trở lại trạng thái ăn ý như cũ! Đây cũng là phương pháp duy nhất có thể áp dụng để hoàn tất trận chiến này! Ngươi tuy rằng không biết, nhưng sự thật là khi kiếm của người chạm vào kiếm của ta, thì chỉ một chiêu sẽ gãy thành hai đoạn!”

Quân Mạc Tà khẽ cười, nói tiếp.

“Cũng bởi vì vậy mà trận chiến này mất đi ý nghĩa vốn có. Ta nhận được lợi thế lớn như vậy đánh với ngươi, thắng cũng không hay, cũng chẳng thể vui vẻ được!”

“ Dù người muốn lấy mạng ta nhưng ta thực chỉ muốn cùng ngươi phân ra thắng bại, trước đây ta đã nói nếu như thế gian mất đi một vị vua sát thủ thì trên thế gian sẽ mất đi không ít chuyện hay, điều này là thật lòng chứ không phải vui miệng mà nói! Ta thật sự không muốn giết một sát thủ tuyệt thế như ngươi, lại càng không muốn hủy đi một thanh bảo kiếm!”

Hắn ngước lên, nhìn Sở Khấp Hồn “Sở Khấp Hồn, chi bằng trận chiến hôm nay hãy bỏ đi”

Hắn thở dài “Kỳ thật ta so với ngươi lại càng không muốn bỏ chút nào, đời người ngắn ngủi, bạn tốt đã khó tìm, mà một đối thủ xứng tầm

lại càng khó tìm hơn, ta tin rằng cảm giác của ta lúc này, người chắc chắn hiểu được”

Sở Khấp Hồn lặng người hồi lâu, xong mới nói.

“Người nói rất đúng, lúc này nếu như ta miễn cưỡng quyết đấu, chính là không tự lượng sức, tự mình tìm chết, mà quan trọng hơn là cũng chôn theo sinh mạng của chiến hữu thân thiết nhất! Nhưng ta thực muốn nhìn kiếm của ngươi một chút, ta muốn biết là thần binh gì mà chỉ cần ra lệnh đã khiến Thu Thủy Vô Ảnh sợ hãi không dám ra trận, không đánh đã đầu hàng”

Yêu cầu này của Sở Khấp Hồn chính là một yêu cầu hơi bị vô lý, thậm chí cực kỳ vớ vẩn, thanh bảo kiếm chính là sinh mạng thứ hai của sát thủ, sao lại có thể dễ dàng đưa người khác xem?

Giống như thanh Thu Thủy Vô Ảnh của Sở Khấp Hồn, đâu phải cứ muốn liền có thể xem? Huống hồ là Viêm Hoàng Chi Huyết của Quân Mạc Tà! Kỳ thực Sở Khấp Hồn cũng hiểu yêu cầu của mình quá đáng, thậm chí còn đoán trước là Quân Mạc Tà sẽ từ chối, nhưng hắn cả liếc cũng không thèm liếc Quân Mạc Tà, hắn thật sự thua mà không phục!

Một người mạnh yếu chính là dựa vào thực lực, làm gì có chuyện binh khí quyết định thắng bại chứ? Lưỡi kiếm trong tay đối phương có cái gì đặc sắc để khiến cho Thu Thủy Vô Ảnh cúi đầu xưng thần, không đánh tự nhiên thua!

Vốn đã cùng Thu Thủy Vô Ảnh người kiếm hợp nhất từ lâu nên đối với thần khí trong tay Quân Mạc Tà cũng không có ham muốn gì, nhưng lại cực kỳ tò mò, nếu không sẽ không đưa ra yêu cầu nhảm nhí bậc nhất này!

Đối với chuyện này Quân Mạc Tà chỉ khẽ suy nghĩ rồi nhẹ nhàng nhấc kiếm lên, áp vào môi thì thào “Hắn thua mà không phục, muốn nhìn người, được hay không?” Âm thanh nhẹ nhàng như đang dỗ một đứa bé.

Viêm Hoàng Chi Huyết trong tay Quân Mạc Tà không hiểu sao lại vang ra thanh âm, Sở Khấp Hồn đối diện cũng có thể cảm nhận được trong đó mang theo ý tứ vừa kiêu ngạo vừa xem thường!

Quân Mạc Tà cười, nói với Sở Khấp Hồn “ Ngươi có thể xem, nhưng kiếm vẫn phải trong tay ta”

Lúc này Mai Tuyết Yên và Đông Phương phu nhân đều từ từ đi tới.

Vừa đến gần, Mai Tuyết Yên và Đông Phương Vấn Tâm cùng nhận ra một chuyện mà không ai có thể lường trước.

Quân Mạc Tà và Sở Khấp Hồn, hai gã đàn ông ngay giữa sân khi nãy còn đánh nhau thừa sống thiếu chết, lúc này lại chụm đầu đứng cùng một chỗ, chăm chú nhìn vào thanh kiếm trong tay Quân Mạc Tà!

Hơn nữa trên mặt Sở Khấp Hồn lại tràn ngập vẻ sùng kính!

Thần kiếm như thế thì bất cứ huyền giả nào cũng mơ có được một thanh như thế! Đều mong ước có được một chiến hữu sống chết cả đời như thế!

Khiến cho Mai Tuyết Yên kinh ngạc chính là lúc này Sở Khấp Hồn cả người không chút phòng bị, mà Viêm Hoàng Chi Huyết lại đang nằm trong tay Quân Mạc Tà, nếu như Quân Mạc Tà bất ngờ tấn công thì họ Sở không có lấy một phần trăm khả năng chạy thoát!

Thể nào cũng thân chia hai đoạn!

Sao lại như vậy, một vua sát thủ trước giờ luôn cẩn mật lại thiếu cảnh giác như vậy được?

Sao?

Còn Quân Mạc Tà nữa!

Trên mặt hắn chính là nhà giàu đang khoe của, dương dương tự đắc khoe khoang thần kiếm trong tay mình, cũng không chút phòng bị, điểm yếu hoàn toàn lộ ra!

Hai người này làm sao vậy? Điên sao? Hay bị choáng? Đầu đột nhiên có nước vào?

Một lúc lâu sau, Sở Khấp hồn cũng thu lại ánh mắt cố chấp, bước lùi vài bước, cái khí chất lạnh buốt kia lại thêm lần nữa xuất hiện. Hắn ngửa mặt lên trời đón tuyết rơi xuống như muốn cho lửa nóng trong lòng dịu xuống, thở dài.

“Trên đời có thể có thần kiếm như vậy! Quả là chuyện lạ, khiến cho ta mở rộng tầm mắt thêm lần nữa! Trận chiến này, ta thua không oan chút nào, Thu Thủy Vô Ảnh thua cũng không oan, nó lại so với ta còn hơn một bậc, rất thức thời!”

Quân Mạc Tà cười vang lên “ Chuyện trên đời này người không biết còn nhiều lắm!”

Sở Khấp Hồn buồn bã cúi đầu xuống, tiếc thương cho Thu Thủy Vô Ảnh, trong mắt lộ vẻ quyến luyến. Viêm Hoàng Chi Huyết của Quân Mạc Tà tất nhiên chính là tuyệt thế thần binh, không gì phá hủy được!

Chuôi kiếm này của mình nếu so sánh thì kém hơn nhiều! Nhưng Sở Khấp Hồn cũng có cảm giác, kiếm của mình mới chính là binh khí thuận tay nhất, Thu Thủy Vô Ảnh chính là chiến hữu quan trọng nhấn hắn có được!

Kiếm của người khác dù cho ra sao, thì chính báo kiếm này đã cùng mình đi qua biết bao năm tháng! Sát thủ không có người thân, chỉ có kiếm làm bạn! Nó không chỉ là bạn, mà còn là anh em! Dù cho có là thần binh lợi khí thế nào thì cũng không có gió mưa nào thay đổi được vị trí của nó!

Sở Khấp Hồn ôn nhu nhẹ nhàng vuốt ve Thu Thủy Vô Ảnh, lúc này hắn cảm giác được từ thân kiếm truyền đến cảm xúc kích động khi được an ủi! Sở Khấp Hồn ngẩn ra, trước đây nhiều nhất là có cảm giác thân thiết, cảm thấy như huyết mạch tương liên, nhưng cũng chưa từng cảm nhận được cảm xúc gì từ thanh kiếm này!

Nhưng trong ngày hôm nay, phút giây này, hắn lại cảm nhận được! Chuôi kiếm này cũng như con người vậy, có cảm xúc, có tình cảm!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 241: Liên Thủ Hay Quyết Đấu?

Loại cảm giác này thật sự kì diệu, nó làm cho tâm tình của Sở Khấp Hồn xưa nay như giếng nước tĩnh lặng cũng không khỏi run rẩy trong giây lát.

" Nếu đã quyết định ngưng chiến, ta nghĩ là ta muốn hỏi thăm ngươi một chuyện !" .

Quân Mạc Tà thu hồi thần kiếm của mình, hôn lên thân kiếm một cái, trong bụng cười thầm, hôm nay chính mi đã cấp cho ca ca ta chút mặt mũi. Lúc nãy bảo kiếm của Sở Khấp Hồn vừa mới thấy mi đã trực tiếp dựng cờ hàng !

Vì sao gọi là phong thái Kiếm Hoàng (hoàng đế của kiếm)? Vì sao gọi Quân lâm thiên hạ (vua trong thiên hạ) , thật là sung sướng ! Ông trời thật muốn dọa chết ta đây mà !"

"Chuyện gì?" Sở Khấp Hồn ngẩng đầu, thản nhiên nhìn hắn, cuộc chiễn đã kết thúc, sát thủ Chí Tôn nháy mắt liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh trước kia

" Ngươi được người đời gọi là sát thủ chí tôn, lấy việc giết người làm cái nghiệp của mình. Vậy tổ chức đệ nhất sát thủ Huyền Huyền đại lục Huyết Kiếm Đường có phải là người của ngươi hay không? " Quân Mạc Tà trầm giọng hỏi, trong mắt mơ hồ lóe lên huyết quang.

"Ngươi đang xem thường ta, lại còn quá đề cao mấy bang phái hỗn tạp kia? Chẳng lẽ ngươi cho rằng Sở Khấp Hồn ta chịu mất mặt lập quan

hệ với bang hỗn tạp kia sao? Bọn họ xách giày cho Lão Tử đây cũng không đủ tư cách!" Sở Khấp Hồn có chút bất mãn trừng mắt liếc hắn một cái

"Nhất kiếm thiên lí lộ, quan san vạn lí đồ (tạm dịch : Một kiếm ngàn dặm đường, qua vạn núi tứ phương); một người một kiếm, hưởng hết cô độc cùng giết chóc mới là Sở Khấp Hồn ta! Cái gì chó má Huyết Kiếm Đường, lão tử không biết!"

"Ta đây an tâm; may mắn là không có quan hệ. Nếu không, cho dù là ta có thích ngươi thì ngươi cũng không thể không chết!" Quân Mạc Tà trong lòng nhẹ nhõm, lẫm liệt nói "Haha, coi như ngươi không muốn tiếp tục giết ta thì không nghi ngờ gì hôm nay ta cũng phải chết. Ta chưa bao giờ từng tham vọng quá đáng rằng sau hôm nay có thể sống sót mà tung hoành giang hồ được nữa. "

Sở Khấp Hồn cười ha ha, sắc mặt trở nên ðiềm tĩnh

" Ta phải gánh vác nỗi oan ức thay ngươi, Tam Đại Thánh Địa vì muốn giết ta trước sau đã xuất động không dướii ba trăm cao thủ ! Ta phải mò lên vùng núi để tránh những vùng dân cư đông đúc, sau đó lại bị truy đuổi, từng bước từng bước bị bọn họ bốn mặt bao vây tại chỗ này"

" Lúc trướcc có thể nói là giơ đầu chịu báng thay cho ngươi , nhưng lúc này ta đã ra tay giải quyết ba gã cao thủ Chí Tôn Thượng Thừa cao thủ của Mộng Huyền Huyết Hải , song phương không thể đội trời chung được nữa. Nơi này hoang vu rộng lớn trải dài vạn dặm núi sông, có lẽ là chốn có phong thủy tốt, có thể chôn hạ được Sở Khấp Hồn ta ! "

Hắn nói xong chuyện sinh tử của mình, biểu hiện trên mặt chút nào thay đổi , vẫn lãnh khốc tự nhiên như cũ , giống như chuyện vừa nói xong cùng hắn chút nào không liên hệ nào cả. Làm một đời vua sát thủ, đối với sinh tử, hắn đã sớm hờ hững. Vô luận sinh tử của mình hay là sinh tử của kẻ khác đều nhý vậy.

Quân Mạc Tà hỏi "Vậy sao ngươi không trốn vào phố xá sầm uất?.Trốn tránh vào đấy lúc đầu tuy có khó khăn ,nhưng lẩn vào giữa thành đông đúc thì cũng là chỗ không tồi?"

Sở Khấp Hồn ta há có thể là loại người tựa lũ trôm vặt như vậy sao? Sở Khấp Hồn ta là một sát thủ ,người tốt ta đã từng giết , người xấu ta cũng giết nhưng trong đám bọn họ không có kẻ nào vô tội vì ta mà chết ! Mặc dù ta giết người như ngóe nhưng những kẻ chết dưới kiếm của ta đều là những kẻ đáng chết !"

Sở Khấp Hồn tuy sắc mặt bình thản lãnh khốc nhưng trong mắt lóe lên sự kiêu ngạo:

" Đây mới là sát thủ ! "

" Nếu một ngày ta chết dưới tay của ngýời khác, ta cũng không hề có chút oán hận nào." Sở Khấp Hồn lãnh khốc cười cười ::

" Nếu đã có là gan làm một sát thủ , lúc nào cái chết luôn luôn rình rập xung quanh lúc nào cũng có thể bị giết ! Việc này cũng chẳng phải to tát gì, chả nhẽ ngươi cũng là một sát thủ mà không thông hiểu cái đạo lí đơn giản này hay sao? "

Quân Mạc Tà im lặng, hắn như thế nào lại không hiểu cái đạo lí đơn giản này ? Giống như những nguyên tắc của Quân Mạc Tà có những điểm giống nhau, Sở Khấp Hồn cũng có sự kiêu ngạo riêng của hắn .

Theo như lời của Sở Khấp Hồn, lúc này đây đội ngũ của Tam Đại Thánh Địa thực sự là quá cường đại đi, cho dù mình và Mai Tuyết Yên cũng không nắm chắc có thể chính diện đối kháng, chỉ có thể trốn tránh lẩn trốn, chờ thời cõ phản kích! Huống chi Sở Khấp Hồn? Sở Khấp Hồn có thể chống đỡ ðến bây giờ, ðã là không dễ dàng lắm rồi!

Dựa vào thuật ám sát của mình, Sở Khấp Hồn có thể ðối phó với một hai cường giả, nhưng chỉ trong chốc lát nữa thôi chỉ sợ lập tức có hàng trãm cường giả vây quanh đây ! Sở Khấp Hồn lại có thể dựa vào thân

pháp tinh diệu cảu mình để chống đỡ ý ? Hắn không thể nào giống như Quân Mạc Tà trốn vào Hồng Tháp Quân bặt vô tung vô ảnh , hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này được.

Cũng giống như ngày trước, nếu không có Quân Mạc Tà giúp đỡ tạo cho hắn thời cõ xuất thủ thì tuyệt không thể nào Sở Khấp Hồn có khả nãng vừa ra tay liền tạo ra một kết quả kinh người như thế được (Giết 3 thằng chí tôn Mộng Huyền Huyết Hải).

Nếu theo kế hoạch ban đầu của Sở Khấp Hồn cho dù kì công chuẩn bị như thế nào , nhân lúc đối phươngng không phòng bị xuất kỳ bất ý Lôi Đình Nhất Kích nhiều nhất cũng có thể giết một người, còn việc toàn mạng trở ra hay không thì chỉ mong chờ vào may mắn . Nhưng mà ngay nơi ấy hắn đã hạ sát được ba gã cường địch .

"Trước đó, ta không cam lòng cứ như vậy mà chết đi ! Bởi vì ta còn không biết, rốt cuộc là ai đã giá họa cho ta. Cho nên ta muốn biết, ta phải tìm hiểu chân tướng." Sở Khấp Hồn biểu lộ có chút thần kỳ ôn hòa nhìn Quân Mạc Tà "bây giờ ta rốt cục đã hiểu rõ , đã có thể thực hiện điều tâm nguyện này ."

"Trước khi chết có thể nhìn thấy ngươi, ta thực vui mừng ! Có lẽ thân phận của ngươi cũng không phải là một sát thủ. Nhưng trên đời này ngươi chính là một sát thủ mạnh mẽ hiếm thấy ! Thậm chí, so với ta còn mạnh hơn ! Bởi vì ngươii so với ta còn trẻ tuổi nhiều lắm! Ta chỉ hy vọng ngươii, đáp ứng ta một việc ."

Sở Khấp Hồn nhìn chằm chằm vào vào Quân Mạc Tà với ánh mắt sắc nhọn nhu kiếm:

" Ta có thể chết, Sở Khấp Hồn này có thể bị giết nhưng sát thủ chí tôn thì không thể chết được !"

Sát thủ Chí Tôn, không phải chỉ là một cường giả cấp bậc chí tôn, cũng không phải là một cái huyền công giai vị ,mà chân chính là một Chí

Tôn tối cao được tất cả các sát thủ trên đời này tôn vinh. Sở Khấp Hồn từng chữ, từng chữ nói.

"Ta nghĩ, ngươii hẳn là hiểu rõ những điều này hơn ta ! Một ngày nào đó ngươii cũng chết đi, chẳng nhẽ ngươi có thể bất tử hay sao? Hay là Sở Khấp Hồn cùng sát thủ Chí Tôn cũng sẽ không bao giờ chết ?"Quân Mạc Tà ngưng trọng nhìn hắn..

""Sát thủ Chí Tôn nếu còn muốn người khác hỗ trợ thì không xứng tiếp tục xứng là sát thủ Chí Tôn! " Sở Khấp Hồn quả quyết cự tuyệt, thậm chí không cho Quân Mạc Tà nói rõ ý tứ của hắn.

"Ta không cần ngươii hổ trợ ! Ta lại càng không muốn đem cái danh phận này trao cho ngươi. Ngay cả là dưới một người, trên vạn người, ta cũng không muốn! Sát thủ Chí Tôn thượng thừa chỉ dưới trời xanh, không có cái gì có thể ở trên được nữa !"

" Đến nỗi việc ngýõi giá họa cho ta, ta hoàn toàn có thể hiểu được, bởi vì thân pháp của chúng ta quá giống nhau. Nếu ngươi thành danh trước ta, thì việc ta giá họa cho ngươii không phải là không thể. Thậm chí cách xuất thủ của chúng ta cãn bản không cần phải cố ý giá họa làm gì, người khác nhìn vào sẽ lầm tưởng giữa hai chúng ta là điều đương nhiên ." Sở Khấp Hồn ha ha cười , biểu lộ hết sức tiêu sái . "

" Có lẽ đúng như lời ngươi nói, trước đó ta cũng không ý thức được ta đã giá họa cho ngươii, người khác bảo ta cố ý giá họa cũng đượcc hay là ta cố ý giá họa cũng thế; ta cũng không có một chút áy náy nào. Hơn nữa vào thới khắc nguy cấp vì tính mạng của mình bất cứ chuyện gì đều có thể làm được, không chừa thủ đoạn tồi tệ nào ta đều đem ra sử dụng. Ta chuaa bao giờ cảm thấy việc giá họa cho ngươi là một việc không nên làm cả! (DG: da mặt dày vô đối ^^!)"

Quân Mạc Tà dùng ánh mắt sắc bén nhìn hắn , chậm rãi nói " Có thể ngươi quên mất, giữa chúng ta còn chưa phân định thắng bại! Ngôi vương sát thủ còn chưa biết thuộc về ai. Sát thủ Chí Tôn dướii vòm trời này chỉ có một, nhưng Sở Khấp Hồn ngươi trên đầu ngươi chưa hẳn chỉ

có mỗi trời xanh. Bởi vì kẻ khác giết chúng ta mới có thể được người đời xướng danh Sát thủ Chí Tôn, với ta mà nói đấy là một sự sỉ nhục chứ không phải quang vinh gì cả !"

Sở Khấp Hồn ánh mắt ngưng tụ nhìn Quân Mạc Tà " Đấu quyền cước ta đã thua ngươi một chiêu! Luận vè thực lực ngươi xứng đáng làm sát thủ Chí Tôn hơn ta . "

" Nhưng ngươi thực sự cam tâm hay sao? cứ như vậy chắp tay đem ngôi vương sát thủ nhường cho ta? Tuy ngườii khác không biết nhýng ngươii thực sự cam tâm làm thế hay sao ?" Quân Mạc Tà tiến lên từng bước ,từng bước gằn giọng hỏi.

"Không cam lòng ..... Lại có thể làm gì được đây ?"

Lúc này Mai Tuyết Yên bên cạnh nhắc nhở " Mạc Tà, ngoài kia có rất nhiều cao thủ đều hướng tới chỗ này, xem ra vừa rồi hai người đánh nhau đã khiến cho bọn họ chú ý. Vẫn nên dời khỏi chỗ này thì hơn. "

Sở Khấp Hồn sắc mặt lạnh lùng, tay phải chậm rãi xoa chuôi kiếm.

Quân mặc Tà thong thả nói "Nếu không cam lòng, chúng ta sẽ đổi sang một lại phương pháp quyết đấu khác, quyết phân ra thắng bại rõ ràng! Ngươi cũng biết có đám cao thủ di chuyển về cho này, ta và ngýõi chọn ra mỗi người tám mục tiêu là Chí Tôn hoặc là Chí Tôn Thượng thừa! Chúng ta lấy đám ngươif này là mục tiêu để so đấu ! Lấy công phu ám sát am hiểu nhất của mình làm tiền đặt cược , rút cuộc xem ai giết dược nhiều hơn sẽ giành ngôi vương sát thủ ."

Sở Khấp Hồn nhãn tình sáng lên " Nhưng e rằng số lượng còn chưa đủ, phải xem ai giết được nhanh hơn nữa ! "

Quân Mạc Tà trong mắt ý chí chiến đấu thiêu đốt:

"Ngươi cần biết rằng những người này, không chỉ là cừu nhân của ngươi, hơn nữa đây là những kẻ đang truy giết chúng ta ! Ngươi cố nhiên

không muốn bị bọn hắn giết chết, ta lại càng không muốn để cho bọn hắn còn sống."

Sở Khấp Hồn cười ha ha, nói "Không thể tưởng tượng, Sở Khấp Hồn ta lúc sắp chết, lại có thể có thể gặp ngươi, một tên tiểu tử cũng ưa mạo hiểm như ta ! Coi như là một sự thống khoái nhất đời người ! Hảo, liền áp dụng cách này đi, cuối cùng xem ai là mới người đạt được ngôi vương sát thủ ! "

Trong tiếng cườii, Sở Khấp Hồn cùng Quân Mạc Tà thân mình đồng thời ở nhoáng lên một cái liền vô tung vô ảnh, hoàn toàn biến mất trong gió tuyết, biến mất trong không khí!

Bông tuyết một trận bay lên, Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng thở dài một tiếng, bàn tay trắng nõn giương nhẹ, phía sau tuyết trên vách đá chợt xuất hiện một cái ðộng lớn , nàng cùng Đông Phương Vấn Tâm liền đi vào; lần thứ hai nàng giơ tay lại lấp kín cửa động lại không một chút dâu vết.

Cái này nàng học được ở Quân Mạc Tà trên đường đi đến Đông Phương Thế Gia , thật là cực kỳ tiện lợi .

Sưu sưu sưu. . .

Từ bên phải , mấy đạo thân ảnh lần lượt bay tới dừng lại trên mặt tuyết, sau đó tản ra xung quanh cẩn thận tra xét một lần. Ánh mắt cảnh giác lục soát khắp mọi ngõ ngách cuối cũng mới dừng lại địa điểm mà Quân Mạc Tà cùng Sở Khấp Hồn giao thủ ban nãy.

Một người trong đám, gầy dơ xương, thần tình lộ vẻ tang thương, trong mắt hiện lóe lên nhiều tia quỷ dị, không ai khác chính là Chí Tôn Kim Thành Mã Giang Danh. Mà bên cạnh Mã Giang Danh còn có hai người nữa ãn mặc giống y hệt hắn.

Bên kia cũng có ba kẻ râu dài mặc áo bào trắng thong thả mà đến, ðứng ở trên mặt tuyết , thân hình tiêu sái, phong thái ung dung, lưng đeo

trường kiếm ; theo sau một đoạn còn có hai vị Mộng Huyễn Huyết Hải cao thủ toàn thân màu tím cũng nhanh chóng đi tới. Quần áo tử bào (mấy bộ màu tím mà đám Mộng Huyễn Huyết Hải hay mặc - chick) hiện lên giữa tuyết trắng

Toàn bộ cao thủ của Tam Đại Thánh Địa ðã tập trung ở ðây, Chí Tôn Kim Thành gồm một vị Chí Tôn Thượng thừa, hai vị Chí Tôn; Độn Thế Tiên cung cũng đồng dạng không hề thua kém cũng mang theo một vị Chí Tôn Thượng thừa, hai vị Chí Tôn; mà Mộng Huyễn Huyết Hải kia tuy rằng nhân số ít nhất, nhưng hai người lại đều là cao thủ Chí Tôn Thượng thừa. Hơn nữa bộ mặt lại vẫn ngày thường giống nhau như đúc, đúng là một đôi huynh đệ song sinh!

" Nơi này vừa xảy ra một trường ác đấu ."

Mã Giang Danh buồn bực nói, hai con mắt lấp lánh như đốm lửa, nhìn lên mặt tuyết ngổn ngang trước mặt. Thi thoảng lão nhìn lên bốn phía, lỗ mũi hít hà như đang tìm kiếm một thứ gì đó (gống con gâu gâu nhà ta ^!^), trên mặt hắn hiện ra vẻ nham hiểm "Nữ nhân, còn có mùi của nữ nhân ! Nơi này còn từng xuất hiện qua nữ nhân. . . Chẳng lẽ chính là Mai Tôn Giả? "

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 242: Cho Ngươi Một Châm.

" Sát khí tương đối đậm đặc! Nhưng hết lần này tới lần khác không thấy bất luận cái gì có mùi máu tươi, cực kỳ cổ quái!"

Trong đó một vị áo tím sắc mặt căng thẳng đang ra sức tìm kiếm, cảm giác được không khí ở đây có chút dị thường, sau nửa ngày mới nói

"Hai cỗ sát khí cường đại khác nhau khuấy động chao đảo ở chỗ này , xem ra đúng là hai người này giao thủ, về phần nữ nhân lại không có tham gia chiến đấu... Mã Giang Danh, đồ chó chết nhà ngươi ngoài việc ra ngoài tìm nữ nhân hành hạ đến chết thì còn có thể làm được cái gì?"

Trong lúc hắn đang tìm kiếm khí tức, nói nửa câu thì còn nghe được, nửa câu sau làm Mã Giang Danh không khỏi cực kỳ không vui. Trên thực tế,vừa thấy thì hắn cũng đi tới đây, lại là tên biến thái Mã Giang Danh này nên trong lòng hai người áo tím đã không hài lòng. Như thế nào lại phải cùng cái tên rác rưởi biến thái này đi cùng một đường đây?

"Nguyễn lão nhị, ngươi là có ý gì?" Mã Giang Danh nham hiểm đảo mắt đánh giá đầy khinh bỉ "Lão tử thích ngược đãi nữ nhân, với ngươi có quan hệ sao? Ngươi không lý do liền chĩa mũi nhọn vào ta, là có ý gì?"

Hai người áo tím thì một người tên là Nguyễn Ẩn, một người tên là Nguyễn Dương; đúng là anh em ruột thịt, lão đại so với lão nhị chỉ sinh sớm hơn nửa canh giờ. Người thế hệ trước đặt cho một cái tên hiệu: Âm dương đều nhuyễn!

Nguyễn Dương là người vừa nói xong thì hừ một tiếng, xem thường đáp lại "Mã Giang Danh, nhìn cái bộ dạng dâm tiện của ngươi khi nói những lời này thì lão phu cũng không được phản ứng ngươi sao!"

"Lão phu có dâm tiện tiếp thì cũng không có dâm với muội tử các ngươi, liên quan cái rắm !"

"Ngươi nói cái gì?" Nguyễn Ẩn, Nguyễn Dương hai người đồng thời ngẩng đầu, tay đè chuôi kiếm, hung hăng nhìn chằm chằm Mã Giang Danh: "Mã Giang Danh, hôm nay ngươi phải trả giá thật nhiều vì những lời nói của mình!"

Người áo bào trắng cầm đầu bên cạnh vội hòa giải: "Các ngươi làm cái gì vậy? Trước mắt chính là đối đầu kẻ địch mạnh để rửa sạch sỉ nhục cho Tam đại thánh địa. Có cùng kẻ địch thì cứ nhất trí nhằm vào chúng. Làm sao chỉ dăm ba câu là đã đấu đá lẫn nhau rồi? Tất cả mọi người nói ít đi một câu thì cũng sẽ không có chuyện gì?"

Đồng thời trong nội tâm cũng âm thầm buồn bực: xem ra tốp phân chia cho mình nếu không phải biến thái thì cũng là cuồng nhân! Không ai phục ai, căn bản không cách nào phối hợp!

Chính mình chỉ là thống lĩnh tạm thời, nhìn hoạt động của mấy người này căn bản không có bất luận khả năng kiềm chế thì đúng thật sự là đồ phá hoại cực kỳ!

" Bạch Vô Tâm! Ngươi dựa vào đâu mà nói, thực sự coi mình là thống lĩnh à! Bớt lo chuyện người khác đi!" Quả nhiên cả ba đều hướng về người áo bào trắng cùng rống.

Bạch Vô Tâm tím mặt, tức giận phất ống tay một cái hừ lạnh nói: " Tốt tốt tốt, vậy các ngươi đánh nhau đi. Hôm nay đánh cho long trời lở đất lưỡng bại cầu thương, không chết không thôi. Tốt nhất khi đánh xong sẽ gặp Sở Khấp Hồn tiểu tử kia, cũng tiện để cho hắn đến tham gia náo nhiệt, kiếm chút tiện nghi".

Ba người này trên đường đi đã có nhiều lần thiếu chút nữa vung tay, cũng không biết là có số xung khắc với nhau hay là như thế nào, dù sao từ đầu tới đuôi cũng không có lúc nào được yên.

Nguyễn Ẩn hừ lạnh một tiếng, đối với sát thủ Chí tôn Sở Khấp Hồn vừa được nhắc tới hiển nhiên cũng không có ý kiêng sợ! Chỉ liếc mắt ra hiệu cho em rồi xoay người tiếp tục xem xét dấu chân hỗn loạn trên mặt đất hòng tìm ra manh mối hữu dụng.

Đúng lúc này, đột nhiên "Xuy" một tiếng, một tia khí tức bén nhọn bắn về lưng của hắn. Nguyễn Ẩn xoay người như tia chớp, thuận tay đánh trả, thân thể xoay tròn một vòng, đã cầm vật kia trong tay.

Lập lòe phát sáng, nhỏ như cọng lông, chạm vào lạnh toát, vừa tiếp xúc đã biến mất trên tay, chỉ là thoáng một cái đã hòa tan, nguyên lai là một chiếc băng châm nhỏ.

Mãn kiểm thương tang tâm bất lão

Tiếu lư tàng đao bất lưu tình

(Tạm dịch:

Mặt dẫu răn reo tâm không đổi

Khẩu phật tâm xà chẳng lưu tình)

Lẽ nào đây không phải là Truy hồn Vô ảnh châm của Mã Giang Danh sao?

Nguyễn Ẩn giận dữ, thân thể cấp tốc lui về phía sau, xoạt một tiếng trường kiếm đã rút ra ở trong tay, một đạo kiếm quang to lớn chém về phía Mã Giang Danh còn miệng thì gầm lên một tiếng: "Họ MÃ, ngươi thật hèn hạ! Lão Tử đã rộng lượng bỏ qua ngươi, lão tiểu tử nhà ngươi lại muốn sau lưng đả thương người"

Nguyễn Dương mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng thấy lão đại thân thể xoay tròn liền nổi giận, vì huynh đệ tương thông nên trong nháy mắt liền rõ ràng cảm nhận được trong lòng ca ca đang nổi giận! Không chút suy nghĩ liền rút kiếm ra khỏi vỏ, đi theo phía sau huynh trưởng, gào thét như sấm điên cuồng lao đến Mã Giang Danh!

Mã Giang Danh mặc dù trên đường đi cùng Nguyễn thị hai huynh đệ cãi cọ không ngừng, nhưng vẫn có thể lấy đại cục làm trọng. Hơn nữa hai bên đều có điều dè chừng lẫn nhau nên cũng không có thật sự động thủ. Giờ phút này càng không có đề phòng, căn bản không thể nghĩ tới hai người rõ ràng không để ư thể diện liền trực tiếp động thủ!

Bất ngờ không kịp đề phòng, Mã Giang Danh cơ hồ bị hai huynh đệ phân thây tại chỗ, chỉ trong chớp mắt đã " xoạt" một tiếng như tia chớp bay ra ngoài không ngờ thoát được một phen nguy hiểm!

Áo bông trên người từ trên xuống dưới bị bổ ra, thậm chí áo đơn bên trong cũng bị chém thành hai nửa để lộ ra cả xương lồng ngực. Trên mặt, rõ ràng có thể thấy được một dấu ấn hồng hồng, cũng là bị kiếm khí gây thương tích! Chỉ cần lệch đi gang tấc, chính là xẻ ngực chết người.

Càng nghĩ càng thấy sợ, Mã Giang Danh chỉ cảm thấy vừa đi qua quỷ môn quan, tóc gáy toàn thân đều bị dựng lên, đột nhiên nổi giận: "Nguyễn Ẩn, Nguyễn Dương, bất quá cũng chỉ tranh đấu mồm miệng, hai ngươi rõ ràng hạ độc thủ, chẳng lẽ cho rằng lão phu sợ các ngươi phải không?"

Đột nhiên tay khoát ra sau lưng , một thanh trường kiếm lóe sáng xuất hiện, tay trái huy động phía dưới , vài thanh cương châm giấu trong tay cuồng nộ xuất thủ!

Nguyễn thị huynh đệ càng phẫn hận, ngươi đánh lén sau lưng chẳng lẽ nghĩ lão tử không biết sao? Ngươi còn có mặt mũi, cư nhiên nói là tranh đấu miệng lưỡi! Thật sự là dối trá tới cực điểm! Vậy là đinh đinh đang đang ngay lúc đó, ba người trong nháy mắt đã cuộn tròn lấy nhau mà chiến đấu.

Thấy biến cố ngoài ý muốn này, không riêng gì mấy người Bạch Vô Tâm của "Độn Thế Tiên Cung", mà ngay cả Sở Khấp Hồn đang âm thầm chuẩn bị ra tay cũng ngạc nhiên!

Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra? Bất quá chỉ là tranh đấu miệng lưỡi, như thế nào đột nhiên đã dẫn đến xuất thủ rồi sao, người một nhà liều chết với người một nhà! Cái này không biết phải nói làm sao nữa?

Sở đại sát thủ vốn nhờ gió tuyết ẩn thân hình, lặng lẽ đi tới, vừa mới chuẩn bị ra tay chém giết! Hắn đã đoán chính xác, tên Mã Giang Danh cùng Nguyễn thị huynh đệ hai bên đều bất hòa , có thể tiêu diệt từng bộ phận.

Không nghĩ tới còn chưa kịp ra tay, ba người này rõ ràng đột nhiên biến thành tranh đấu nội bộ. Hõn nữa hoàn toàn không phải là loại vờ đánh để dụ địch, mà là thật sự triển khai liều mạng, mỗi người đều nổi trận lôi đình, ai nấy đều tức giận đầy bụng, đều có ý muốn ngươi chết ta sống.

Tu vi Chí Tôn Thượng hạng, dù sao cũng không thể ngu ngốc như vậy? Chớ nói chi là trước mắt còn có cường địch tùy thời ra tay tập kích, ở trong lúc nguy hiểm còn muốn tự giết lẫn nhau?

Sở Khấp Hồn thật sự không hiểu chút nào, thực tế đối với hành động của Mã Giang Danh càng không hiểu: đều là người cầm đầu một phe không khuyên giải thì thôi, ngươi chỉ là một người còn họ hai người mà vẫn không chịu bỏ qua cho rằng mình có thần thông chắc?

Chẳng lẽ lão già mặt đầy nếp nhăn còn muốn tìm kiếm tai vạ? Cũng chưa từng thấy Chí Tôn Thượng hạng bị coi thường như vậy.

Nhưng hắn cũng không biết, Mã Giang Danh mới thật sự là chịu oan uổng. Lúc trước Nguyễn lão đại trúng phải miếng băng châm, căn bản cũng không phải là Mã Giang Danh phát ra.

Chính là kiệt tác của Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó! Mã Giang Danh đối với chuyện này không biết chút nào nên lúc này trong lòng oán giận không thôi!

Mắt thấy ba người này mâu thuẫn thì nguyên nhân của sóng gió là Quân Mạc Tà đại thiếu gia với "nhân phẩm tốt đẹp", mang ý niệm và nguyên tắc cơ bản là gây sóng gió, xúi bẩy gây chuyện, lửa cháy đổ thêm dầu làm sao còn không nhân cơ hội ra tay, hắn chỉ e sợ thiên hạ không chịu loạn?

Chính là các ngươi mâu thuẫn càng lớn càng tốt, tốt nhất là chuyển thành kết oán sinh tử vậy càng thêm đã nghiền ... Đánh đi đánh đi, tốt nhất đánh đến người chết ta sống đồng quy vu tận ta lại càng cao hứng!

Hai đại sát thủ đồng thời đang âm thầm chờ đợi, tùy thời chuẩn bị ra tay. Sở Khấp Hồn lợi dụng tất cả những gì có thể lợi dụng, sau dó nhờ công pháp kỳ lạ của mình, ẩn nấp không chê vào đâu được.

Về phần Quân Mạc Tà thì càng phát động âm dương độn, trực tiếp biến mất, triệt để vô tung vô ảnh! Hõn nữa hiện tại đã xuất thủ! Mà lại vừa ra tay, hiệu quả đến thực nhanh chóng!

Mã Giang Danh chỉ có một người, tự nhiên chiến không lại Nguyễn thị hai huynh đệ đại cường giả Chí Tôn Thượng hạng liên thủ! Nhưng Quân Mạc Tà sẽ để cho hắn dễ dàng bị thua sao? Để cho trận này thật vất vả mới bắt đầu mà lửa đã bị dập tắt ư? Thật lãng phí, không cam lòng .... Quá là đáng tiếc cỡ nào cho kỹ năng công phu của từng người bọn họ.

Kết quả là, Quân đại thiếu gia trong tay nắm một vốc băng tuyết, những chiếc băng châm không ngừng phát ra, quỹ tích quỷ dị khó hiểu, góc độ thì xảo trá tai quái mà vẫn làm cho Nguyễn thị huynh đệ rống to la lớn, chật vật không chịu nổi.

Điều đó lại càng làm cho Mã Giang Danh đúng là lấy một địch hai càng đánh càng hăng, chỉ cảm giác kiếm phong của mình chỉ đâu thì

Nguyễn thị huynh đệ lập tức liền luống cuống tay chân. Trong nháy mắt liền hào hùng nổi lên, âm thầm đắc ý cười nham hiểm không thôi.

Bạch Vô Tâm mở miệng còn muốn khuyên mấy câu, đáng tiếc không hiệu quả, chẳng ai có phản ứng với vị cầm đầu "Tạm thời" nên đành phải ở một bên xem náo nhiệt.

Có điều là đến hắn cũng không nghĩ ra, ba người càng đấu càng kịch liệt; nhất là Nguyễn thị huynh đệ, hai cường giả đại Chí tôn Thượng hạng lấy hai đánh một nên chiếm được thượng phong, nhưng lại thường thường chịu đòn mà không sao giải thích được! Đánh với Mã Giang Danh mà hận đến từng khớp xương, liệu thể diện có còn nữa hay không!

Ở chân đùi hai người, đã sớm không biết bị băng châm đâm vào bao nhiêu lần; tuy nhiên đối với hai người vốn huyền công có thành tựu mà nói thì không đến mức bị thương nặng, thậm chí vết thương nhẹ cũng không. Nhưng liên tục chịu cảm giác đau nhức lại làm cho hai người cực kỳ khó chịu!

Như vậy cũng còn thôi, có điều hết lần này tới lần khác thì mông đàng sau đúng là không ngừng có châm đâm vào. Chuyện như thế này sao mà không làm cho hai người căm tức!

Chỗ kia tuy không nguy hiểm đến tánh mạng nhưng mà hết sức làm người ta có cảm giác bị sỉ nhục! Đây không phải là giết người mà chính là định trêu ngươi!

Cho nên hai huynh đệ con mắt đều đỏ! Ngay từ đầu vốn chỉ muốn giáo huấn Mã Giang Danh, nhưng càng chiến càng xúc động phẫn nộ, dần dần hung tính nổi lên, sát khí bạo tăng, rõ ràng chính thức đạt tới cục diện không chết không thôi!

Nguyên nhân gây ra sát ý kỳ thật rất đơn giản: bàn tọa đằng sau của Nguyễn Dương bị đâm một châm. Nhưng một châm này có thể nói ma mãnh tới cực điểm, nó trực tiếp chui vào trong cúc hoa!!!

Mọi người đều biết, thịt chỗ kia chính là rất non, hơn nữa còn là huyền khí phòng hộ không đến nơi đó cho nên lần này chịu đau có thể so với bị chặt một đao thì còn khó chịu đựng hơn!

Cho nên mục tiêu bất hạnh bị trúng là Nguyễn Dương liền "Ngao" một tiếng thật to đồng thời nhảy dựng lên! Thêm vào đó chỗ kia nhiệt độ chính là rất cao, không đợi hắn xử lý thì ở bên trong đã xảy ra biến hóa từng đợt từng đợt.

Cả máu lẫn nước chảy ra bên ngoài làm Nguyễn thị hai huynh đệ giống như đến tháng, hơn nữa còn là lần đầu có kinh! Quả là chật vật tới cực điểm, khắp trong đũng quần đều là lành lạnh, nhơn nhớt, ẩm ướt ... đầy ô nhục!

Đây quả thực là vô cùng nhục nhã không thể tha thứ! Hơn nữa người phải gánh chịu cái này còn là một vị cường giả Chí Tôn Thượng hạng tuyệt đỉnh!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 243: Đoạt Mạng

Nguyễn Dương trực tiếp giống như một con sư tử cuồng bạo khi bị một cây sắt nung đỏ nhét đít a, 'oa nha nha' một tiếng bạo hống, cả người tựa như trong chốc lát đã phình to ra. Dây ngọc quan buộc tóc “Phanh” một tiếng nổ tung, tóc dài dựng đứng tung bay trong gió, giống như thủy tảo nơi đáy biển bỗng nhiên gặp gió lốc vậy.

“Đê tiện xấu xa Mã Giang Danh, đáng chém trăm ngàn đao, ngươi cái thằng âm hiểm bỉ ổi, tiểu nhân, chết cha mày đi!” Nguyễn Nhị gia trợn mắt như muốn rách ra, hét lớn một tiếng, hai mắt trợn tròn, đúng là hoàn toàn chỉ công không thủ, mười phần là dạng liều mạng. Tung ra thu vào đều điên cuồng tấn công.

Thành rồi!

Quân Mạc Tà rời khỏi chuồng ngựa chiến, cực kỳ đắc ý tự đắc. Xem tư thế ba người này, không đánh đến một người chết thì tuyệt đối không thể bỏ qua. Bản thiếu gia đã sơ bộ hoàn thành…

“Thế nào, thủ đoạn của bản thiếu gia không tệ đúng không? Xem hiểu được không?” Quân Mạc Tà dương dương tự đắc truyền âm hỏi Sở Khấp Hồn, chỉ cần bày mưu tính kế một chút là có thể dịnh đoạt quyết thắng ngoài ngàn dặm, nghe âm thanh thế nào cũng thật là quá lộ liễu.

“Cái gì? Ngươi nói ba người này tranh chấp là do ngươi gây nên a?” Sở Khấp Hồn cả kinh, suýt nữa bộc lộ ra thân hình, hắn lúc này đang thi triển ra độc môn diệu pháp, đem bản thân ẩn núp ở một gốc cây nho nhỏ ở đầu chái sau cây Thù Du khô, tùy thời chuẩn bị ra tay đánh lén.

Nhờ gió tuyết đầy trời che dấu, cư nhiên không người nào phát giác ngay ngoài hai mươi trượng còn ẩn giấu một vị sát thần. “Đương nhiên, bản thiếu gia bất qua chỉ là thi triển tiểu kế, để ba người kia chơi trò chó cắn chó.” Quân Mạc Tà tiếp tục truyền âm, cực kỳ đắc ý.

“Ngươi rốt cuộc là làm sao được thế?” Sở Khấp Hồn tò mò không thôi. Đây cũng không phải là thủ đoạn, đây qua thực là kỳ tích a! Vô thanh vô tức đã khiến cho bọn họ chó cắn chó đến ầm ĩ, khủng bố nhất là vị lão gia này còn không có bại lộ…

“Ta có thể đấu trí thì hà cớ gì phải dụng man lực? Phải biết bản thiếu gia luôn luôn túc trí đa mưu, bản thiếu gia bất quá chỉ là mô phỏng thủ pháp thi triển ám khí của Mã Giang Danh, sau đó lấy một thanh băng tuyết hóa châm xuyên thấu lỗ ‘cúc hoa’ của vị Nguyễn lão nhị này… Bọn chúng liền người mình đánh người mình rồi, ha ha ha, thật sự là náo nhiệt a…” Quân Mạc Tà cười đắc ý.

“Lỗ ‘cúc hoa’? Cái gì là lỗ ‘cúc hoa’?” Sở Khấp Hồn dù sao cũng là dân bản xứ Huyền Huyền đại lực, lại làm sao hiểu được cách dùng từ văn minh có ý nghĩa gì chứ. Trong lòng còn đang suy nghĩ: Trên thân người còn mọc cúc hoa sao? Xuyên thấu lỗ ‘cúc hoa’ có thể có tác dụng lớn như vậy ư??? Vậy sau này mình còn muốn mang theo bên mình mấy trăm đóa hoa cúc mới được…

“Chính là.. chỗ lỗ đít ấy… hiểu chưa? Thật là thô lậu quả văn quá đi.! Phải bắt một văn nhân mặc khách như bản thiếu gia phải nói những từ ghê tởm đó hử!” Quân Mạc Tà cười bỉ ổi một tiếng, hết sức vui mừng nói: “Ngươi không biết là chỗ kia hình dạng rất giống một đóa cúc non nở rộ sao hả? Nhớ kỹ, sau này gọi chỗ kia là cúc hoa, văn minh hơn a.”

Sở Khấp Hồn thiếu chút nữa là bị nghẹn đến ngũ tạng ứ nghẹn! Lão tử thật là không tử tế chú ý qua… Hơn nữa, đại nam nhân, ai không có việc gì lại đi chú ý chỗ kia chứ? Đây không phải là nhàn rỗi mà đau trứng sao… Xem một cái ghe tởm ba ngày không ăn ngon a… Nhất là xem của mình còn không có cách xem…

Khó trách Nguyễn Dương kia đang hảo hảo mà sinh ra đột nhiên lại điên cuồng thế… Nguyên lai là thế! Lý giải vạn tuế a, ai mà chỗ kia đột nhiên bị người ta đâm vào thì một chút cũng không chịu nổi a… Đây cũng không chỉ là vấn đề đau nhức không thôi, còn quan hệ đến vấn đề mặc mũi của một cường giả Chí Tôn Thượng hạng.. Cường giả như thế mà bị chọt phải cái rắm … ngạch, cúc hoa?!

Sở Khấp Hồn đột nhiên cảm giác mình thực may mắn; nếu vừa rồi trong lúc chiên đấu tiểu tử này cũng cấp cho mình một phát… nghĩ đến đây, vị sát thủ Chí Tôn danh tiếng vang dội liền cảm giác được cúc hoa thót lại, sau đó một cỗ lãnh khí trực tiếp từ đốt sống cụt chạy thẳng lên đến đàu.

Chỉ nháy mắt lông tóc đã dựng đứng, cũng không dám nghĩ tiếp nữa, rất cuống cuồng khó coi, chính mình tưởng tượng đã như vậy, vậy Nguyễn lão nhị đã trúng một phát như thế…

Trời cao đất dày ơi, tiểu tử kia tột cùng là người nào, sao mà có nhiều suy nghĩ độc địa như thế a!

Tình hình chiến cuộc thay đổi trong nháy mắt, chỉ nhoáng một cái chiến cuộc đã xuất hiện nghịch chuyển kinh thiên rồi a!

Không biết mình có ngoại viện Mã Giang Danh lấy một địch hai, cư nhiên bất ngờ lại rất thoải mái, không khỏi cực kỳ đắc ý, miệng không ngừng châm chọc: “Ha ha ha, quả nhiên là ‘Âm Dương Đô Nhuyễn’, huynh đệ hai người các ngươi quả nhiên không hổ danh phù kỳ thực a! Loại như thế này không ngờ cũng dám tự xưng mình chính là Chí Tôn Thượng hạng! Xem ra Mộng Huyễn Huyết Hải không còn ai nữa rồi…"

" Khó trách Sở Khấp Hồn kia vừa ra tay đa có thể giết chết ba vị Chí Tôn Thượng hạng Huyết Hải các ngươi, nguyên lai cái gọi là Chí Tôn Thượng hạng của Mộng Huyễn Huyết Hải lại là loại này…” Cái gọi là báo ứng trước mắt, quả là tới rất nhanh.

Theo với Nguyễn Dương càng giận dữ, Mã Giang Danh đột nhiên cảm giác áp lực tăng gấp bội. Mất đi Quân Mạc Tà kiềm chế, Nguyễn thị huynh đệ hai người không còn tiếp tục kiêng kỵ tựa như mãnh hổ sổ lồng, gào thét xông đến, ồ ạt phản công.

Mã Giang Danh lúc trước có công có thủ nhẹ nhàng thoải mái lập tức liền bị luống cuống tay chân trong vòng xoáy tử vong!

Ba người này đều là cao thủ đồng cấp, lấy hai đối một, Mã Giang Danh vốn hạ phong tuyệt đối, càng bởi vì lúc trước thoải mái mà khinh xuất, như đa số kẻ khác chỉ sợ đã trước tiên đã trực tiếp triển khai liều mạng rồi; mà Mã Giang Danh từ đầu chí cuối chỉ là muốn giáo huấn hai huynh đệ kia một chút mà thôi, tâm tính trong sáng, trực tiếp dẫn đến ngay kết quả cuộc chiến.

“Phanh” một tiếng, Mã Giang Danh một trận luống cuống tay chân mới cho khó khăn tránh được lợi kiếm lấy mạng của hai người, lại vẫn không khỏi bị hung hăng đá một cước “Sưu” một tiếng cả người văng ra ngoài (bắn chim a (^o^!).

Mã Giang Danh mượn thế hướng thẳng lên trên cao, trong gió tuyết mịt mù hét lớn: “Nguyễn thị huynh đệ, không lẽ các ngươi điên dại muốn liều mạng một sống một chết với lão phu sao hả? Các ngươi nhất mực gây sự. Lão phu nhẫn nhượng cho tới giờ đã đủ lắm rồi! Nên biết tiến thoái chút đi chứ! Tránh cho hai đại Thánh Địa chúng ta lúc đó khó xử!”

“Con bà mày, ngươi cái tên vương bát đản mà còn muốn muốn làm người hả! Chờ thành quỷ đi” Nguyễn Dương rống to một tiếng, đúng là không hề buông lỏng, thân thể trên tuyết cấp tốc xoay tròn, tuyết dày tầng tầng lớp lớp tựa hồ cũng bị xoáy lên, kiếm quang sáng rực chói mắt, đột nhiên hình thành một con rồng dài, toàn thân rực rỡ sóng điện lạnh lẽo xạ ra, nhân kiếm hợp nhất, giận dữ đâm vào Mã Giang Danh trong không trung!

Nguyễn Ẩn lo sợ huynh đệ có sơ xuất gì, cũng nhân kiếm hợp nhất theo, vọt lên, không giết được Mã Giang Danh, thề không thôi! Thế cục đã là không chết không thôi! Cục diện nháy mắt kinh biến, đã trở nên ngoài suy nhĩ của mọi người.

Trước một khắc, Mã Giang Danh còn chiếm hết thượng phong, giờ khắc này, lại gặp phải lưỡng đạo nhân kiếm hợp nhất kiếm khí kinh người! Sinh tử trong một lần này thôi!

Mã Giang Danh lông tóc dựng đứng, cơ hồ tức giận đến hộc máu, rống to: “Con mẹ ngươi, té ra hai người các ngươi muốn giết lão tử! Cư nhiên đến nhân kiếm hợp nhất cũng dùng đến! Xem lão tử là bùn đất muốn nhào nặn thế nào thì thế ấy ư! Lão tử cùng huynh đệ các ngươi chơi xem, xem xem hươu chết về tay ai!”

Liền trên không trung vung trường kiếm điên cuồng vũ động, một cỗ Cụ Phong phát động theo mũi kiếm, vung lên, ‘Ô’ một tiếng, chấn động trời cao!

Vạn đạo kiếm quang đâm nhào xuống, đồng thời tay trái cũng không ngừng vung vẫy, từng phiến từng phiến, một dãi lưu tinh quang mang không ngừng từ trong tay hắn vẫy ra, lóe lên rồi biến mất.

Đây mới chân chính là sát chiêu của Mã Giang Danh, cũng là điều mà huynh đệ Nguyễn thị luôn đoán có tồn tại: truy hồn đoạt mệnh vô ảnh châm.

Cả ba giống như lưu tinh va chạm địa cầu, đều lấy tốc độ cao nhất của mình bay lên, hơn nữa còn xuất hết tuyệt chiêu sát thủ, nhất quyết sinh tử…

Nguyễn thị huynh đệ trong lòng ngập tràn xấu hổ, tức giận và sỉ nhục, Mã Giang Danh trong lòng chẳng phải là không oán hận phẫn nộ sao? Ta đến cùng là làm gì các ngươi chứ? Không phải là vui đùa chút sao chứ? Các ngươi không thể coi như đó chỉ là vui đùa được sao? Các ngươi vẫn

còn hồ đồ mê muội trên giang hồ! Cư nhiên chỉ vì một câu nói mà muốn giết lão tử…

Ba người như là bất cộng đái thiên, khí thế khủng bố như không thể cùng tồn tại, như là không còn đường sống hung hăng đâm đầu vào nhau.

Bạch Vô Tâm vẫn một mực đứng nhìn, từ khi ba người có công có thủ, hắn dĩ nhiên không cần lo lắng; nhưng sau đó cơ hồ trong nháy mắt đã bắt đầu tính mệnh tương bác, đột biến này đã vượt quá ý liệu của hắn, trong nhất thời ánh mắt đơ ra! Mới muốn lên tiếng quát bảo ngưng lại, thậm chí muố xuất thủ tách ba người ra, không ngờ ba tên gia hỏa này lại trực tiếp dùng ngay nhân kiếm hợp nhất!

Lão tử cho các ngươi đảm nhiệm thống lĩnh !

Liền tức giận hét lớn: “Liều đi, liều đi! Đều liều chết hết đi, nhân tiện lão phu cũng được thanh tĩnh! Mẹ nó, đều đã hơn trăm tuổi rồi, vẫn còn không để cho người ta yên tâm!”

Ngoài ba người trong sân cùng Bạch Vô Tâm ra, còn có bốn người khác, đều là nhìn không chớp mắt coi ba cao thủ ở giữa sân liều mạng chém giết, mỗi người đều cảm thấy phát lạnh cả người, bốn người này chí ít cũng là tu vi Chí Tôn, cũng không đủ tư cách đặt chân vào tham gia cuộc quyết chiến của tầng lớp cao tầng… Đúng lúc này, dị biến xảy ra!

Một luồng hàn quang đột nhiên từ tuyết dưới lòng đất lóe lên, thẳng như sấm sét chớp giật! Cơ hồ mới vừa xuất hiện liền chui vào tiểu phúc tên Độn Thế Tiên Cung Chí Tôn cao thủ kia, từ dưới đũng quần trực tiếp chạy vào. Huyền lực dị thường mênh mông mạnh mẽ trong nháy mắt đem lục phủ ngũ tạng trùng kích nát nhừ tích tắc, màn kiếm quang mờ ảo tích tắc biến mất, ngay sau đó hàn quang lại lóe lên, lại có một gã Chí Tôn cao thủ bị trảm đoạn ngang eo!

Sau đó, hàn quang lại chớp động, như thuận thế đâm thẳng vào cổ Bạch Vô Tâm! Liền một mạch cực kỳ lưu loát!

Ba kiếm này, miêu tả thì chậm, kì thực căn bản là biến hoa trong tích tắc! Hai vị cao thủ chưa kịp ngã xuống đất, thống lĩnh lâm thời Bạch Vô Tâm cũng đã đối mặt với sự uy hiếp sinh mệnh!

Lúc này Bạch Vô Tâm còn đang tức giận cảm giác lồng ngực muốn nổ tung, lại tại thời điểm này cảm thấy lông tóc dựng đứng, dựa vào trực giác biến thái của cường giả Chí Tôn Thượng hạng bậc nhất không càn nghĩ ngợi nhanh như chớp xông thẳng tới trước, nhưng sau cổ đau nhức, một rãnh máu thật sâu chạy từ cổ đến đỉnh đầu. Thạm chí ngay cả sọ cũng bị trọng thương, kém một tia thôi là đã phún não tương ra ngoài! (Ngủm roài)

Tiên huyết như sương mù, phún ra từ sau gáy, trực tiếp đem gió tuyết đầy trời nhuộm thành sắc thái tráng lệ!

Ở một phương hướng khác, trong sắc thái như mộng ảo đột nhiên xuất hiện bóng lưng mờ ảo, mông lung, tuy rằng bóng lưng mông lung, tuy sương mù che phủ, nhưng tốc độ lại như lôi thần bạo nộ!

Hai vị sát thủ vua, đồng thời xuất thủ lấy mạng! Hơn nữa, lại vào thời khắc cực kì nguy hiểm

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 244: Qua Nội Chiến Rồi, Ta Hãy Giết!

Gã Chí tôn trong Chí Tôn Kim Thành kia thấy Mã Giang Danh rơi vào hạ phong, đang muốn cử kiếm tương trợ; lại đột nhiên cảm thấy được cái gì đó tựa hồ chợt lóe lên trước mắt một cái, một người trong đó đột nhiên sắc mặt quái dị, thân hình mềm nhũn rồi ngã xuống một cái đã thấy sau cổ hắn xuất hiện một cái huyết động rồi…

Người còn lại khiếp sợ kinh hoàng, điên cuồng tránh né, nhưng nơi đó vẫn đuổi kịp, xoát một tiếng, một kiếm chém thẳng từ bả vai đến tiểu phúc. Ngũ tạng nóng hôi hổi trào ra như là ‘xúc xích bò’ đổ xuống mặt tuyết băng lãnh!

Bạch Vô Tâm hống to, thảm hống, bạo hống! Mà phía sau kia hai người đã bị vết thương trí mạng hại mà nhất thời vẫn chưa chết ngay lập tức, còn hai vị Chí Tôn cao thủ trong thời điểm này cũng không thể tin được bi thảm gào thét…

Hai người Chí Tôn Kim Thành bên kia, một người gục thẳng đơ, tên còn lại thấy trên mặt đất đầm ngũ tạng cũng thảm giọng la rên, sợ hãi tới cực điểm kêu gào thê lương! Giờ khắc này hắn còn chưa chết, còn có cảm giác, thậm chí cảm giác được ngũ tạng của mình ở trên mặt tuyết, cảm giác cái loại băng lương nàychỉ có trong cơn ác mộng mới có thể hưởng thụ đến tột cùng sợ hãi!

Lại ở trong hiện thực mà phát sinh ra…

Lấy huyền công cùng kinh nghiệm của bọn họ, vốn không nên bị đánh lén như vậy, hơn nữa còn không hề có lực hoàn thủ!

Nhưng, Mã Giang Danh cùng Nguyễn thị huynh đệ chiến đấu trong nháy mắt đã biến ảo trăm dạng, dần dần phát triển đến sinh tử ẩu đả, đã muốn hấp dẫn lấy toàn bộ tinh thần bọn họ. Thậm chí đến tận giờ khắc này vài người trong lòng còn đang tự nghĩ: rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế này? Làm sao đột nhiên lúc này lại thành sinh tử đại cừu rồi?!

Đồng thời lúc này , hai vị sát thủ chi vương hoàng không phóng ra, hơn nữa từ phía sau lưng đánh tới trở tay không kịp! Đừng nói là hoàn thủ, xui xẻo nhất là hai người cho đến chết cư nhiên vẫn còn u mê a…

Trên không trung, ba người đồng thời phát giác thảm sự trên mặt đất, đều lòng nóng như lửa đốt! Thế nhưng, bọn hắn đã không thể dừng tay được rồi… Hai bên đối chiến đã đến lúc khẩn yếu quan đầu, cho dù muốn thu tay lại, cũng đã tuyệt đối không còn kịp rồi… “Oanh” một tiếng kinh thiên bạo vang!

Ba người, ba vị cao thủ Chí Tôn Thượng thừa liều mạng giao kích trên không trung nổ bung. Ba tiếng rống to đồng thời vang lên, phân theo ba hướng rơi xuống. Vừa rơi xuống vừa oa oa thổ huyết…

Ba người đều không thể tránh khỏi bị trọng thương, nhất là Mã Giang Danh thụ thương càng nặng. Thủy chung chính là lấy một địch hai a, thực lực cách xa đó! Giờ khắc này, Mã Giang Danh, Nguyễn Ẩn, Nguyễn Dương tâm tình ba người thật sự là phức tạp tới không cách nào hình dung nỗi!

Thảng thốt, kinh nộ, đau xót, bi phẫn, không dám tin…

Những dạng biểu tình phức tạp đó đương khi trên không trung rơi xuống lướt qua một lượt trên mặt ba người.

Giống như tầng lớp bọn hắn đã đạt mức che giấu cảm xúc đến tuyệt đỉnh, theo bản thân tu vi tăng trưởng, khí độ hàm dưỡng cũng theo đó tăng thêm. Bình thường lúc phóng túng hỉ nộ biểu hiện sắc mặt cũng không sai biệt lắm, đó gọi là biểu tình. Cho dù là bất kỳ loại gì cũng khó mà tìm được trên mặt bọn họ.

Nhưng lần này lại đa dạng như thế, đủ loại cảm xúc trái ngược phức tạp thể hiện trên mặt, vẻ mặt hung tợn dữ dằn có thể tưởng tượng được. Nhưng cho dù là biểu tình hung tợn ghê gớm như thế cũng không thể biểu đạt được cảm xúc phức tạp của bọn họ tại một khắc này.

Thậm chí, tại lúc này bọn hắn tất cả đều quên bạo hống, cũng quên luôn bi thương phải phát ra loại gào thét dốc cạn hết sức! Mặc cho máu tươi từ không trung bắt đầu chảy xuống, hóa thành đạo cầu vồng máu, nhưng, trong mắt ba người, nhìn thấy hình tượng giống nhau, tựa hồ toàn bộ thế giới trong thoáng chốc như ngừng động. Không có khả năng! Như thế nào lại thành ra như vậy!!

Đồng bọn gào thảm thiết, chiến hữu kêu bi thương, trên mặt đất kia một nửa thân thể bị chém đứt còn đang nhúc nhích, vẫn trên mặt đất kia máu tươi đầm đìa, một đống ngũ tạng còn đằng đằng nhiệt khí… Vết thương trên đầu Bạch Vô Tâm còn chưa ngừng chảy máu, nhưng hắn vẫn còn không ngã xuống… (kiểu này là không cam lòng đây mà. Chơi với anh Tà thì chịu thế cũng không oán được. Àiiii…)

Trên thực tế, bát đại cao thủ vừa mới ý khí phong phát đi đến, hiện tại được tính còn chiến lực cũng chỉ có Bạch Vô Tâm đang thụ thương. Thương thế của hắn tuy rằng không nhẹ nhưng vẫn chưa đến mức nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà đang kịch liệt nỗ lực nén xuống đau đớn, chính ngay cả cao thủ Chí Tôn Thượng hạng cũng vô pháp chống đỡ!

Cổ và da đầu đau đớn còn gắng chịu được, mấu chốt là bị cắt một rãnh sâu, cái loại đau đớn này, không ngờ đau tận xương cốt! Thấm tận linh hồn!

Bạch Vô Tâm thê lương không ngớt gào thét lớn, dùng hết tất cả sức lực của mình gào thét lớn, mượn việc này phát tiết thân thể, tinh thần đau đớn, cũng là báo hiệu.

Hắn thậm chí không có xoay người nhìn lại một lần xem ai đã gây thương thế nặng này cho mình, bởi vì hắn hiểu rõ rằng chỉ cần quay đầu lại, như vậy chính mình liền không còn cơ hội đào thoát khỏi tử vong!

Xen lẫn trong tiếng thét dài thê lương, trực tiếp phát động nhân kiếm hợp nhất khí thế, hóa thành một đạo trường hồng cắt ngang tuyết trắng mênh mông, mang theo huyết quang chói lọi, bỏ chạy thục mạng!

Giờ khắc này tốc độ Bạch Vô Tâm đã đạt đỉnh phong trên thế giới này. Chỉ thấy chợt lóe, thân ảnh đã hoàn toàn tiêu biến trong tầm nhìn mọi người. Bực này chính là kích phát toàn bộ tiềm năng cực hạn tốc độ chạy trốn của cơ thể rồi. Cho dù là Mai Tuyết Yên giờ phút này cũng muốn theo không kịp a!

Nhân kiếm hợp nhất, vốn là sát chiêu uy lực không lồ, vậy mà từ xưa tới nay lại dùng cái này để chạy trốn trối chết… Bạch Vô Tâm hắn là người đầu tiên, cũng coi như người khơi dòng cho lịch sử! (Vẻ vang chưa ^_^) Mãi cho đến thân ảnh Bạch Vô Tâm hoàn toàn biến mất, Quân Mạc Tà vẫn là không có hiện thân đi ra.

Trên không trung, chỉ có thanh âm tiếng thét dài thê lương còn quanh quẩn nơi cuối chân trời, thậm chí, xu hướng càng ngày càng vang lên. Ngoài sơn cốc, bốn phương tám hướng xa xa đã vang lên tiếng Ứng Hòa thét dài! Phía tam đại thánh địa những cao thủ cuồn cuồn không dứt hướng bên này tụ tập mà đến trợ giúp…

Nguyễn thị huynh đệ cùng Mã Giang Danh rốt cuộc cũng chạm đất, tuy rằng lúc trước chính là thật sự liều mạng, toàn bộ không một chút giả dạng, giờ phút này hai bên đều cả người máu tươi đầm đìa, cơ nhục cuộn xoắn lại, tự biết thân đang ở vào cục thế nguy hiểm, ba người này lại nhanh chóng sau khi hạ xuống trước tiên là đứng lên, đích giác vẫn lộ huyết ti, nhưng thân hình cũng đã thẳng tắp.

Sở Khấp Hồn thân hình lại lóe lên, vừa vặn trong thời gian chớp mắt bọn họ vừa rơi xuống đất vừa mới đứng lên, kiếm quang tựa như mộng ảo tập kích, ngay lúc Nguyễn Ẩn trơ mắt nhìn chăm chăm, kiếm hóa thành hào quang thẳng tắp trực tiếp cắm vào lồng ngực của hắn!

Sở Khấp Hồn dứt khoát dốc hết sức đánh một kích tử vong!

Một kích này của Sở Khấp Hồn rất có học vấn, Nguyễn Ẩn thực sự không phải là người có thực lực yếu nhất trong ba người, cũng không phải thụ thương nặng nhất, dễ dàng xuống tay nhất, nhưng Sở Khấp Hồn lại cứ muốn lựa chọn hắn, cũng không gì kỳ quái, bởi vì tương phản trong ba người, chỉ có Nguyễn Ẩn còn có lực tái chiến. Cũng là người thụ thương nhẹ nhất, tuy rằng bị thương không nhẹ nhưng vẫn là cường giả Chí Tôn Thượng hạng!

Nguyễn Dương mới vừa vặn rơi xuống đất, vừa mới đứng lên, còn chưa kịp chân chính hồi khí! Lúc này “”đúng là cơ hội trảm sát hắn tốt nhất! Đến nỗi hai người khác, đã mất đi nửa cái mạng, chỉ cần có thể đầu tiên diệt trừ Nguyễn Ẩn, còn lại hai người tự nhiên là không có cơ hội sống.”

Cho nên Sở Khấp Hồn căn bản ngay cả nửa hơi thở dốc cũng không có mà đều hết sức tiết kiệm, mang theo ngay cả dư uy của hai người, tái triển thân kiếm hợp nhất, cấp tốc xông đến, nhất cử trảm sát, nhất kích tất sát. Nếu như đợi Nguyễn Ẩn kịp thở một hơi, muốn giết hắn sẽ không dễ dàng như vậy…

Đây cũng chình là kinh nghiệm cùng xúc giác kinh mẫn của một vị sát thủ Chí Tôn a! Một kiếm này không có nửa điểm nào lưu thủ!

Y chang Sở Khấp Hồn phán đoán, trải qua một phen chung cực sống mái với nhau giữa các cường giả Chí Tôn Thượng hạng vừa rồi, lại trải qua biến cố kinh thiên, Nguyễn Ẩn quả nhiên không thể né qua được một phát tử vong tập kích này!

Hắn thậm chí còn chưa kịp lấy hơi, vừa mới đứng lên, trường kiếm đã mang theo kiếm quang rực rỡ cùng sát khí quán thể mạnh mẽ mà xâm nhập!

Dư lực trường kiếm sau khi vào, kiếm khí điên cuồng tung hoành tàn phá thể nội Nguyễn Ẩn, thậm chí còn mang theo thân thể Nguyễn Ẩn văng thẳng ra sau.

Nhưng Nguyễn Ẩn quả không phụ thực lực của một cường giả Chí Tôn Thượng hạng, tự biết chắc chắn phải chết, lúc tối hậu trong nháy mắt trước khi chết còn bạo phát một tiếng rống to, thanh âm thảm thiết, chấn động khắp nơi, hai tay càng liều mạng đánh ra, dùng toàn bộ tàn lực liên kích 'phanh phanh' bốn chưởng trên người Sở Khấp Hồn! Cũng chỉ kích trúng bốn chưởng!

Bởi vì, thân thể hắn ngay sau đó đã bị kiếm khí Sở Khấp Hồn trùng kích hoàn toàn bạo liệt, hóa thành mạn thiên huyết mi, đã vĩnh viễn tan biến trong thiên địa!

Sở Khấp Hồn thuận lợi đắc thủ, miệng cuồng phún xuất tiên huyết, dù sao một kích tối hậu của cường giả Chí Tôn Thượng hạng cũng không dễ chịu như vậy, trên không trung bị Nguyễn Ẩn gần chết kích trúng bốn chưởng tựa như tú cầu bổ nhào mấy vòng, Thu Thủy Vô Ảnh Kiếm cơ hồ rời tay mà bay ra.

Nguyễn Dương kinh hoàng lấy hết sức rống lớn "Đại ca a……..!!"

Đột nhiên thân thể chấn động, trên lồng ngực truyền đến một trận băng lương, hắn kinh ngạc cúi đầu nhìn xuống, trước ngực đột ngột xuất hiện một đoạn mũi kiếm óng ánh, trên mặt hiện lên thần sắc cổ quái, trong mắt ngập tràn vẻ khó thể tin nổi, ta trúng kiếm sao? Làm sao có thể…

Mũi kiếm trong suốt chợt lóe rồi tắt. Nguyễn Dương điên cuồng hét lên, đánh lại điên cuồng, ý đồ muốn cùng kẻ đánh lén đồng quy vu tận, nhưng lại đánh trúng khoảng không, một điểm khí lực cuối cùng cũng tiêu thất, bởi vì quán tính mà thân mình hắn điên cuồng lao ra vài bước, không cam lòng mà mềm nhũn ngã xuống đất.

Hai chân mềm nhũn, hai đầu gối sát đất quỵ xuống, hai cánh tay lắc lư hai cái, đột nhiên thân hình ngã nhào ra sau, hai đầu gối va vào đất. Đầu lật mạnh ra phía sau sắp chạm vào lớp tuyết trên mặt đất nhưng lại may mắn làm sao đụng phải gót chân của mình, cả người hình thành một

hình vòm cung, hai mắt giận dữ lồi ra, đột nhiên động một tí rồi bất động (kiểu như cắt tiết gà đây mà, giãy một cái rồi ngủm luôn---Àizzzz)

Oán niệm cường liệt khiến cho hắn lúc trước khi chết cũng phải nhìn xem ai "tiễn mình ra đi", thế nhưng dù bày ra một động tác có độ khó cực cao như thế mà lại phải tuyệt đối thất vọng roài. Bởi vì Quân Mạc Tà này đã lại tiếp cận trước người của mục tiêu kế tiếp là Mã Giang Danh roài!

Trong ba người, do Nguyển Ẩn thụ thương nhẹ nhất, cho nên Sở Khấp Hồn là người thứ nhất chém giết, Nguyễn Dương tiếp theo, vì vậy Quân Mạc Tà là vị thứ hai kích sát! Đến nỗi Mã Giang Danh, tên còn lại là thụ thương nặng nhất, cũng là người duy nhất trong ba người cơ bản mất đi lực tái chiến. Lấy sức một người sống mái với hai gã cường giả cùng bậc, không thụ thương nặng mới là có quỷ a!

Bằng không cũng đáng lo a!

Mã Giang Danh nỗ lực bảo trì tư thế đứng, cho thấy đã suy yếu tới cực điểm, tựa hồ như chỉ cần một trận gió nhẹ thoáng qua là đã có thể thổi bay, cúi đầu ho khan, trong miệng không ngừng chảy ra bọt máu, trên dưới châu thân chừng mấy chục miệng vết thương cơ bắp chồng chéo nối nhau, ngay cả trên mặt cũng đầy rẫy vết thương nằm ngỗn ngang. Hiện giờ xem ra, vẻ mặt tang thương biểu tình lại càng thêm tang thương…

"Quân Mạc Tà? Nguyên lai là ngươi!"

Mã Giang Danh cười thảm một tiếng, thân hình đung đưa lắc lư, hai mắt vô thần.

"Đến thực là làm cho lão phu không thể tưởng tượng được! Tình nhân của ngươi đâu?"

"Mã Giang Danh, đừng giả bộ nữa!"

Quân Mạc Tà lạnh lùng nhìn hắn:

“Một kích vừa rồi của các ngươi tuy rằng quả thật ngươi thụ thương nặng nhất, nhưng cũng chỉ là so với Nguyễn thị huynh đệ mà nói mà thôi; thương thế ngươi chính là còn xa xa cũng không đến phiên ngươi làm ra loại biểu hiện ra tình trạng dạng này! Ở trước mặt ta làm ra cái hoa dạng này, là hoàn toàn vô dụng."

Tác giả : Liên tục hai mươi bảy ngày bạo phát cường độ cao, lại ở ngày cuối tháng bị bạo cúc! Ta không cam Tâm! Thực sự ta không cam lòng!!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 245: Bên Dưới Không Có?!

“Vận khí ngươi thật tốt ! Cuối cùng lại để cho ngươi lợi dụng!”

Mã Giang Danh thần tình phẫn hận đến tím tái, càng thêm dữ tợn đáng sợ “Nếu không có hai tên hỗn đãn này vô cớ gây sự, đột nhiên như bị kinh phong nổi điên lên thì các ngươi như thế nào có thể dễ dàng đắc thủ chứ? Tạo hóa trêu ngươi đến thế này ư! Lão phu không ngờ lại cùng hai tên hỗn trướng kia đụng phải nhau cùng chỗ, cũng là thiên ý a, bất quá lão tử cuối cùng cũng là đi sau hai tên hỗn đãn kia, một trận chiến này vẫn là lão tử thắng a ha ha!”

“Thiên ý?! Ha ha, không thể không bộ phục sự ngu xuẩn của ngươi! ! Lại có thể chết đã đến nơi còn không biết là chết như thế nào, ngươi cho là ngươi thắng tử quỷ huynh đệ kia sao? Ngu ngốc!”

Quân Mạc Tà cười to, trường kiếm khẽ nhích “Chầu trời đi! Không có hứng thú cùng ngươi lề rề!”

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ cái này là do ngươi giở trò quỷ?”

Mã Giang Danh đột nhiên trừng lớn đôi mắt, từ từ từ kinh ngạc bất ngờ biến thành nanh ác “Nguyên lai là ngươi! Nguyên lai đúng là ngươi, ngươi chết đi cho ta ~~~~" chợt hét lớn một tiếng, đột nhiên phi thân lên, lúc sau ngân mang đầy trời, một dải tử điện thiểm điện đâm tới, thanh thế không hề yếu.

Quân Mạc Tà hừ lạnh một tiếng, thân mình khẽ động, đột ngột tiêu thất không thấy, thân hình lần thứ hai xuất hiện cũng đã hiện thân ở phía

sau Mã Giang Danh, phản thủ một kiếm. Mã Giang Danh thân mình đột nhiên cấp tốc nhảy lên, nhưng dường như tránh không kịp. Tuy rằng miễn cưỡng tránh được điểm yếu hại ở bối tâm, nhưng lại bị một kiếm nay nhẹ nhàng đâm lọt giữa hai chân xuyên qua hạ bộ.

Thật ra, Quân Mạc Tà cũng không nghĩ tới một kiếm nay sẽ dễ dàng đắc thủ như thế, hắn vốn đã dự bị hậu chiêu, chuẩn bị tùy thời mà ứng biến. Cao thủ Chí Tôn Thượng thừa, chỉ cần chính diện đối chiến một thời gian, cho dù là hắn bị trọng thương, lại có thể dễ dàng bị giết chết như vậy sao? Chính diện đối chiến dù sao cũng không giống tập kích ám sát.

Nhưng một kiếm này đã trực tiếp đem Mã Giang Danh thiến đi rồi. Thuận lợi thế này cũng khiến Quân Mạc Tà lắp bắp kinh hãi. Thương thế kia chỉ cần là nam nhân thì khó có thể chấp nhận nổi, cho dù là cường giả Chí Tôn Thượng thừa cũng không phải là ngoại lệ a .

[DG: lão Thiên còn muốn giữ món đó huống hồ là con người a. Đóa là món giải trí lợi hại nhất của nam nhân mà], nói cho cùng thì nơi đó cũng là điểm yếu nhất, đau nhất của nam nhân a. Nhưng mà, dị biến đột nhiên phát sinh.

Ngay trong nháy mắt mà Quân Mạc Tà cảm giác được đã đắc thủ, rõ ràng chỗ yếu hại bị trúng chiêu, Mã Giang Danh lại toàn tốc lui về sau, như là chỗ kín bị trường kiếm đâm hoàn toan không có cảm giác gì cả, tựa hồ ngay cả một điểm đau đớn cũng không có nốt, phản thủ đánh một chưởng trúng bả vai Quân Mạc Tà, thế đại lực trầm! [Kiểu này là thằng này là thái giám xổng chuồng or đàn bà roài, or khi nhỏ té giếng dập hàng. Tội thằng nhỏ, tội anh Tà mà]

Quân Mạc Tà cực kỳ ngoài ý muốn, không thể tưởng tượng được mà, một bộ phận tối khẩn yếu của nam nhân bị thương hại như thế mà hắn vẫn còn long tinh hổ mãnh như thế, quả nhiên là mãnh nhân, quá biến thái đi. Bả vai vang lên răng rắc, khớp xương có lẽ lệch chỗ rồi, kêu lên một tiếng đau đớn, cả người cùng kiếm bay ra ngoài.

Bất ngờ phát hiện thân kiếm thanh lương như nước, lại không có nửa điểm vết máu, kông khỏi trừng to hai mắt, trong lúc đang bay ngược ra ngoài không nhịn được muốn kêu lên: “xxx,… Nguyên lai phía dưới ngươi không có… Là nơi đau nhất của nam nhân, quả thật không có nam nhân nào có thẻ thừa nhận nổi. Có thể thừa nhận, duy chỉ có những người không phải nam nhân"

Mã Giang Danh ha hả cười lớn, thần tình nanh ác đuổi tới, hét lớn: “Không sai! Phía dưới ta không có! Không nghĩ tới ư? A ha ha”

Hắn cười lớn đến như thể phía dưới của hắn không có thực là một việc quang vinh biết bao, biết bao đáng giá, đáng khoe thế nào! Cư nhiên còn có chút dương dường tự đắc. Tại thời khắc này Quân Mạc Tà lý giải cũng không nổi.

Phía xa xa, Sở Khấp Hồn đang điều tức nhịn không được “Nôn” một tiếng, phì một cái, làm nam nhân mà như thế, phía dưới đã không có cư nhiên có thể đắc ý như vậy ư?!!! Khó trách “hàng” này lại thích hành hạ mỹ nữ đến chết, nguyên lai là thế. Chắc bởi vì đối mặt với mỹ nữ cái kia lại bất lực nên sinh ra méo mó biến thái tâm lý đây mà.

Quân Mạc Tà vừa buồn bực vừa tức cười, thế này cũng khó trách “loại hàng” cư nhiên còn có thể phản kích; trên đầu vai từng đợt từng đợt đau đớn, lại vẫn phá lên cười ha hả: “xxx, té ra phía dưới ngươi không có… Hiếm thấy ngươi cư nhiên lại có thể đắc ý như vậy, thực mịe nó đúng là nhân tài mà!”

Lúc này Mã Giang Danh đã đuổi tới gần, nhe răng cười nói: “Lão tử không có năng lực thế thì sao chứ? Cũng bởi vì không có thứ đồ chơi đó mới cứu lão tử được một mạng trước mắt đó, ngươi đúng là có đó, nhưng cũng vô ích thôi, bởi vì lão tử muốn cho ngươi sau này một lần cũng không dùng được nữa.” Hắn hung hăng công đến, trường kiếm, ngân châm, quyền cước giống như cuồng phong bạo vũ như cuồng triều cuộn lên.

Quân Mạc Tà ha hả cười lớn, ngay trong lúc cười, cả người lại lần thứ hai mạc danh tiêu thất (biến mất mọt cách khó hiểu)! Ngay trước mắt Mã Giang Danh, khi hắn trừng mắt nhìn chằm chằm, lại mạc danh kì diệu tiêu thất vô ảnh vô tung.

Mã Giang Danh một kích tất sát phát ra “Oanh” một tiếng, trước mắt lại đã không có người, không khỏi chấn động, xoay người một cái, toàn thần giới bị, đột nhiên chỗ kín một trận đau nhức đến tê tâm liệt phế, hét lên một tiếng quái dị, cả người bay lên, khoa chân múa tay.

Cũng là do Quân Mạc Tà ngoan độc một cước đá từ dưới lên hạ bộ, tác dụng lực cực lớn: “Làm cho thân hình vốn đang lăng không của Mã Giang Danh dông thẳng lên trời; còn chưa kịp kêu thảm, lại vô tung vô ảnh bị một cước đá vào cùng một bộ vị.

Trong hư không, Quân Mạc Tà lạnh lùng sẵng giọng gầm lên: “Ta cho ngươi hạ bộ không có! Ta cho ngươi đắc ý hạ bộ không có… Ngươi không có mà! Ngươi không có! Ngươi không có! Không có…"

Theo từng tiếng mắng to, một cước lại một cước đá vào vị trí quái ác kia, thân hình Mã Giang Danh liên tục bị đá bay lên, hạ diện thủy chung cũng liên tục không ngừng bị đá vào cùng một bộ vị.

Tựa như cuồng phong bạo vũ đại cước mãnh liệt đá, đừng nói là Mã Giang Danh hạ diện vốn không có, cho dù là có… Hiện tại cũng không có… Ít nhất là nhận thức không ra cái đó là cái quái gì… Sở Khấp Hồn ngoác miệng rộng tới mang tai, cố sức hít từng ngụm lương khí, mắt thấy Mã Giang Danh giống như kỳ hoa hỏa tiễn một đường thẳng tắp bay lên, độ cao cách mặt đất đã xấp xỉ một trăm trượng, vẫn còn bám riết không tha, hướng trời bay lên…

Nghe thanh âm đấm đá thình thịch oành oành không ngừng kia, Sở Chí Tôn đột nhiên cảm giác hàm răng như muốn bành to ra rồi mềm oặt lại… Nghe lực đạo thế này, chỉ cần nhiều nhất hai cước, vị lão huynh vẻ mặt tang thương kia phỏng chừng đau muốn chết đi được, Quân Mạc Tà

lại có thể một hơi chơi hai trăm cước thế này… [Voi cũng không chịu nổi hướng hồ người, anh Tà chơi độc quá, cơ mà ta lại thik]

Hạ diện cả đống biến thái; cái kia ở dưới hạ diện cũng là cái thứ biến thái mà.

“***so với lão tử còn biến thái hơn a.” Sở Tự Hồn tự kết luận

“Sưu” một tiếng, Quân Mạc Tà xuất hiện trước mặt hắn, gấp gáp nói: “Tránh mau, người của tam đại thánh địa lại tới đó… Lần này tổng số cũng hơn một trăm người.” Vừa rồi hắn vừa bay lên cao, nhìn thấy rõ ràng nơi phương xa một đường dài toàn bóng người lấy tốc độ cao nhất bay vút tới như gió.

Hơn trăm người! Đây là một cổ lực lượng khủng bố a! Lực lượng cường đại như vậy, bằng vào lực lượng hiện tại của bọn hắn, tuyệt đối vô pháp đối kháng a!

Sở Khấp Hồn còn đang kinh ngạc, ngẩng đầu lên trời mắt thấy Mã Giang Danh còn đang một đường bay lên, đã muốn biến thành nhỏ như đậu tương [DG: có lẽ là bay cao quá chứ không phải là đánh cho tan xác thành nhỏ xíu đâu nha], nhìn lại Quân Mạc Tà trước mắt, vẫn còn khó hiểu

“Tiểu tử này làm thế này mà đột nhiên xuống tới vậy kìa? Tiểu điểu dưới hạ bộ không còn bị hắn đá bay nữa ư? Nhưng như thế nào hắn lại mạc danh kỳ diệu xuất hiện nơi này chứ?”

Quân đại thiếu gia kéo Sở Khấp Hồn, gấp rút “Xoát” một tiếng đã xâm nhập vào tuyết động nơi Mai Tuyết Yên cùng Đông Phương Vấn Tâm ẩn thân,. Không kịp nói gì, vội lập tức phát động Thủy chi Lực! Tuyết hay là nước, thủy chung vẫn là một hình thái của nước mà thôi.

Tuyết tụ phía dưới bốn người đột nhiên vô thanh vô tức đằng không bay lên để lộ ra một mảnh thổ địa kiên cố, bốn người hai chân đồng thời

chạm đất, Sở Khấp Hồn còn chưa kịp kinh ngạc, Quân Mạc Tà hai tay đã áp xuống "Mở ra"

Sở Khấp Hồn liền cảm giác bản thân mình vô hưu vô chỉ rơi xuống [vô hưu vô chỉ: không ngừng không hết], tựa như phía dưới chính là thiên nhiên vô để thâm uyên vậy [vô để thâm uyên: vực sâu không đáy] Chết người mất a!!? Đây là thế nào vậy chứ?! Mộng ảo ư?!!

Xoát xoát xoát, bên ngoài vô số nhân ảnh chợt hiện, ngay tại chỗ Quân Mạc Tà cùng Sở Khấp Hồn thuấn gian tiêu thất, trên mặt tuyết địa phương vừa mới xảy ra chiến đấu thảm liệt, phương xa còn có trùng điệp nhân ảnh hướng tới nơi này, Lục lão liều mạng già hướng bên này chạy tới…

Trên mặt tuyết, đầy máu hồng, máu tươi đầm đìa, hai nửa thân thể bị chia đôi tách rời ra thật xa, cánh tay vẫn duy trì tư thế đang bò… Còn có những miếng thịt vụn, trải đều đều trên mặt tuyết, Nguyễn Dương dùng một loại tư thế ki quái nằm trên mặt tuyết, biểu hiện một điều chính là hắn đã chết…

Bên kia còn có một người dạ dày ngũ tạng bày hết ra ngoài, hiển nhiên là trước khi chết đã thống khổ đến cực điểm, xem ra, nửa phần thân thể kia trước khi chết đã giẫy dụa một hồi, bởi vì, hợp với đỗ tràng của thân thể ở ngoài ba trượng kia, ở giữa, là ruột lòng bị kéo thành một đường dài, tựa hồ nhiệt khí còn chưa tan hết, dạng như vậy, tin rằng cho dù là Địa Ngục cũng không có tàn khốc như vậy!!! [DG: dịch đoạn này mà hết muốn ăn lòng xào]

Chúng nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn tình cảnh bi thảm trước mặt, đồng thời cảm giác trong lòng một trận phiên giang đảo hải, hầu kết nhấp nhô lên xuống, tựa hồ như nuốt nghẹn vật gì, nhưng trên mặt lại đồng thời hiện lên thần sắc cừu hận, trong mắt lộ ra vẻ oán độc vô tận!

Người của tam đại thánh địa rốt cuộc cũng đến đông đủ, tính ra nhân số cũng gần một trăm năm mươi người. Đây chỉ là vùng phụ cận, số

người biết được tin tức đến chỉ là số ít… Tam đại thánh địa phục sức bất đồng, trên mặt tuyết hết sức chói mắt.

“Tàn nhẫn! Tên sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn quả nhiên là cùng hung cực ác đến cực điểm mà… Kẻ này còn chưa diệt, sóng gió còn chưa yên!” Bên Độn Thế Tiên Cung, một lão giả mặt vuông chất phác vụng về đã trở nên trắng bệch, thương hại nhìn tình cảnh trước mắt, thở dài.

“Nhị gia nói rất đúng, Sở Khấp Hồn lại dám tàn ngược đối với người của tam đại thánh địa như thế, nếu bắt được hắn, nhất định phải đem hắn lăng trì toái quả, tỏa cốt dương hôi!” Người nói chính là Tử Kinh Hồng, lúc này trên mặt hắdn đã có chút vặn vẹo, nhìn thấy Huyết Hải Nguyễn Dương chết trong tư thế cổ quái như vậy, trong lòng phẫn nộ bi thống đến cực điểm.

Vì bao vây tiễu trừ Sở Khấp Hồn mà Mộng Huyễn Huyết Hải trước sau đã tổn thất năm vị cường giả Chí Tôn Thượng thừa!

Lúc này, vị vô pháp vô thiên đa mưu túc trí mộng ảo máu quái Tam Tông Chủ này, nhìn mặt vẻ là lão nhân mặt mũi hiền lành, trong mắt lại có một loại né tránh cùng kinh sợ! Giống như đó là. . . Sự run sợ phát ra từ linh hồn. Người được hắn gọi là Nhị gia kia, chính là người cầm đầu hành động lần này của Độn Thế Tiên Cung.

Hiển nhiên, Độn Thế Tiên Cung lúc này đây thật sự nổi giận, cũng quả thật bi thương! Vì vậy đã phái đi một người có địa vị gần bằng cung chủ.

Vị Nhị gia này, mặt mũi hiền lành, thần tình trung hậu, thậm chí, nhìn qua còn giông như là hiền như khúc gỗ vậy, trong đôi tròng mắt, lộ vẻ trách trời thương dân, nhìn lướt qua, quả thật là một dạng người tốt điển hình, nếu trên thế giới này nông phu cùng rắn nói chuyện xưa, như vậy tất cả mọi người mới chịu tin, trong chuyện xưa nông phu nhân vật chính, còn hắn chính là... [điển hình của miệng bồ tát mà tay thì cầm lựu đạn đây mà, giống USA y chang]

Thật là đại thiện lương, thực quá già rồi, người như thế khẳng định thực dễ nói chuyện, trái tim yếu đuối, là người phi thường bao dung... Tổng hợp những điều đó, người này khẳng định là tốt lắm đây! Đây cũng là ấn tượng đầu tiên khi nhìn thấy bộ dạng của hắn.

Quân tử, khiêm tốn, ôn lương như ngọc!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 246: Hai Đại Tôn Giả Từ Bi Và Tuyệt Lộ.

Theo một tiêu chuẩn nào đó, người này có thể được coi là quân tử.

Nhưng những ai quen biết đều thẳng thừng nhận định hắn là một con rắn độc vô cùng!

Bề ngoài ra vẻ quân tử, nhưng bản chất chỉ là một kẻ ngụy quân tử.

So với cá sấu giả nhân giả nghĩa, so với lang sói càng tàn nhẫn hơn.

Vong hồn người lương thiện đặt cho hắn cái biệt danh Huyết Thủ quân tử, nhưng tên của hắn lại rất hiền lành, gọi là Chân Từ Bi!

Tên gọi này không những giản dị còn rất hài hước nhưng toàn thiên hạ, có ai dám cười nhạo hắn.

Thậm chí cả sau lưng cũng không dám.

Bởi vị Chân Từ Bi này không có một điểm từ bi nào. Hai trăm năm trước từng có một vị thành chủ đắc tội, hắn đến tận cửa hỏi tội, bị quân đội vây công, liền tức giận điên cuồng tàn sát ba ngày ba đêm! Chỉ bằng sức một người hoàn thành công việc vĩ đại: giết sạnh sinh linh trong tòa thành đó.

Mặc dù thành khá nhỏ nhưng cũng có gần vạn dân sinh sống. Trong đó có quân đội, có huyền giả, có quan viên, có bách tính, nhưng vị 'quân tử' Chân Từ Bi này vơ đũa cả nắm giết sạch chẳng chừa một ai, đến cả người già phụ nữ trẻ em cũng không tha. Ba ngày sau tòa thành này hoàn

toàn biến thành tử thành! Ngay cả chó cũng không thoát được một kiếp, không có một người may mắn thoát nạn...

Giết người xong, quý ngài ngay thẳng này còn chưa thấy thỏa mãn, nghênh ngang xách một cái vại đựng đầy máu người, viết lên tường thành hàng chữ to:

Thương thiên từ bi, ngã dã từ bi; thế thiên hành đạo, dư nhĩ từ bi !

(Trời xanh từ bi, ta cũng từ bi, thay trời hành đạo, cho ngươi từ bi!)

Một lần tàn sát chục vạn người, vậy mà còn giở chiêu bài thế thiên hành đạo, còn tự nhận mình từ bi!

Đây quả thực là chuyện cười lớn nhất thiên hạ!

Cao thủ bình thường giết mấy chục mạng đã thấy chùn tay. Vị Chân Từ Bi một lần giết vạn người vậy mà mặt không đổi sắc còn cho là mình làm việc thiện, là từ bi! Từ bi chân chính!

Sự việc lần này khiến toàn bộ giang hồ chấn động, vô số cao thủ muốn diệt sát lão. Nhưng đều hữu tâm vô lực bởi huyền công của lão quả thực cao minh. Đến cuối cùng cung chủ Độn Thế Tiên Cung tự mình xuất thủ, đánh bại lão, sau đó không thấy tung tích. Không ngờ lão lại gia nhập Tiên Cung, còn đảm nhận một vị trí quan trọng như thế!

Chân Từ Bi vuốt chòm râu, cảm khái nói "Sở Khấp Hồn kia, ngươi làm như vậy đã đi ngược lại đạo trời, do đó ta không thể bỏ qua cho ngươi, ta đây là bậc Đại Thiên Tuần Thú* , tự mình thay trời hành đạo, vì nhân gian sẽ trừ đi cái họa này"

Đối diện là một người trung niên đội mũ cao, vận áo gai, khuôn mặt nhỏ dài (như cái bơm) như mặt ngựa, không phải nói là giống mặt lừa hơn, đôi mắt như hai cái khe nhỏ đang ánh lên vẻ khát máu, lạnh lùng nhìn Chân Từ Bi, cười nhạt nói "Lão Chân, còn ở đây khoe khoang đức hạnh quân tử của ngươi sao? Hay là ngươi lại muốn từ bi?"

Dù đối diện với tuyệt đại sát thần Chân Từ Bi nhưng người này không hề cố kỵ, càng thể hiện mình có địa vị tương đương (ngang vai phải lứa), mà Chân Từ Bi cũng không có nửa điểm bực bội.

Người này chính là chí tôn tam thành chủ Kim thành, cũng là một vị thanh danh được tô bằng biển máu! Tuyệt thiên tuyệt địa tuyệt nhân gian (nhất trời , vua đất, đầu nhân gian nhưng cũng có nghĩa là kệ trời mặc đất chẳng nhân gian), Đỗ Tuyệt! Họ Đỗ tên Tuyệt.

Cái tên này thực tuyệt, người có cái tên này cũng rất tuyệt, người cũng như tên. Không chỉ đối với kẻ thù tuyệt, đối với bản thân càng tuyệt! Nghe nói năm đó hắn luyện kiếm, luyện tới luyện lui vẫn không vừa lòng, liền tự cắm vào đùi một kiếm! Mãi đến khi vừa lòng mới thôi.

Một kẻ đối với bản thân mình đã tuyệt như vậy...Suy rộng ra cách đối nhân xử thế thì thế nào! Đỗ Tuyệt cùng Chân Từ Bi đều là nhân vật đỉnh phong trên thế gian: đẳng cấp Tôn giả! Từ Bi tôn giả Chân Từ Bi, Tuyệt Lộ tôn giả Đỗ Tuyệt!

Ai gặp phải Chân Từ Bi, tất nhiên sẽ nhận được từ bi; còn ai đụng đến Đỗ Tuyệt, đồng nghĩa đi đến cuối con đường đời!

"Đức hạnh quân tử thể hiện ở mỗi ngôn từ hành động, tại sao lại nói khoe khoang, khi cần từ bi, chúng ta tự nhiên sẽ thay trời hành đạo, trả lại cho thế gian sự sáng sủa của trời đất, thanh bình của thế giới"

Chân Từ Bi thương xót thở dài một tiếng, nghiêm túc nói. Phối hợp với đầu bạc râu trắng, nghiêm trang quắc thước, hắn giống như thần thánh bất khả xâm phạm. Nhưng ai nghe được lời này của lão đều lạnh sống lưng, hoàn toàn không có ngoại lệ.

Đúng lúc này, trên trời cao tiếng gió vù vù, một cái bóng mơ hồ từ trên bầu trời mênh mông như sao băng rớt thẳng xuống! Tốc độ rất nhanh như sao băng, như điện chớp!

Đỗ Tuyệt ánh mắt lóe lên, đột nhiên hét lớn một tiếng, thân không nhúc nhích mà cả người đã nâng lên nghênh đón chính diện, chưởng như đao, đỏ như máu, không chớp mắt một cái, xoạt xoạt xoạt đúng mười cái chưởng đao! Mỗi đao đều trúng mục tiêu, không có cái nào thất bại!

Người kia từ không trung hạ xuống chỉ một thoáng đã bị phân thành mười bảy mười tám khối rơi xuống bốn phía!

"Hảo công phu! Chưởng đao của Đỗ tôn giả thật đẹp mắt! Lần xuất thủ này quả nhiên không tầm thường!" Mọi người ở ngoài đồng thời reo hò không quên vỗ mông ngựa. Nhưng Đỗ Tuyệt lại hạ xuống đất, đã giận đến đỏ mặt, cực kỳ khó chịu!

Bịch một tiếng, một cái đầu lâu quay tròn trên nền tuyết, sau đó lại nẩy lên, lăn một đoạn rồi ngửa mặt lên trời, đôi mắt trợn trừng, gày đét như khô lâu, khuôn mặt nhăn nhúm tràn đầy tang thương.

"Là Mã Giang Danh! Hắn sao lại ở trên trời? Chúng ta đã đến chỗ này một thời gian, hắn mới rơi xuống, hắn rốt cuộc bay cao đến đâu?!"

Người của Chí Tôn Kim thành ngạc nhiên kêu lên, rất nhiều nghi vấn xung quanh nhân vật bất hạnh bị tam thành chủ đại nhân tự tay phân thây, không ngờ là cao thủ hàng đầu của phe mình! Nhưng chỉ thốt ra được một câu liền không dám nói tiếp.

Thậm chí đi tới kiểm tra cũng không dám, tất cả mọi người ánh mắt đều rụt rè. Bởi vì khuôn mặt Đỗ Tuyệt đã tái đen, cái mặt lừa càng dài hơn, trên người tựa hồ đã tỏa ra sát khí!

Một cái nâng người rất tiêu sái đem toàn lực đánh một kích, vốn muốn lập uy trước toàn thể mọi người, nhưng lại chặt người mình thành từng mảnh nhỏ... Có thẻ tưởng tượng lúc này Đỗ tôn giả thực sự hổ thẹn tới cỡ nào!

"Ha ha ha...Chưởng đao của Đỗ tôn giả thực tuyệt! Tay vừa vung ra đã không lưu tình trảm vị lão giả mặt đầy tang thương đang ấn nấp thành

bảy tám đoạn. Công phu bực này quả thực làm trời đất biến sắc! Tuyệt! Thực sự rất tuyệt à! Không hổ là Tuyệt tôn giả!" Chân Từ Bi mặt mày hiền hậu cười dài khen, giọng nói nghiêm túc trang trọng như phát ra từ nội tâm, tựa hồ không hề có một tia cười nhạo.

Đỗ Tuyệt hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nghiêng tay chém ngang ngực, không một tiếng động, một chưởng đao thẳng đến Chân Từ Bi.

Chân Từ Bi cười lớn, phất ống tay áo, xoát một tiếng đã đem chưởng đao của Đỗ Tuyệt ngoặt sang, cắt một rãnh sâu trên nền tuyết! Chân Từ Bi và Đỗ Tuyệt đồng thời ngẩn ra, như có suy nghĩ gì

"Mấy người các ngươi thu lại thi thể trước đi, cứ để thây phơi nơi hoang dã thế này chẳng phải quá mức đáng thương sao? Rồi chôn cất thật tốt không được qua loa sơ sài, nghĩa tử là nghĩa tận" Chân Từ Bi vẻ mặt ôn hòa thuận miệng căn dặn, sắc mặt đầy đau buồn. Phía sau hắn lập tức có mấy tên áo trắng đi ra nhanh chóng thu thập từng mảng thi thể còn lưu lại trên mặt đất.

" Tất cả mọi người cùng động thủ quét sạch toàn bộ tuyết đọng trong Tà cốc ra ngoài cho ta!"

Đỗ Tuyệt lạnh lùng hạ lệnh. Toàn bộ tuyết đọng ở hạp cốc quả là một tòa núi lớn nặng vô cùng, nhưng Đỗ Tuyệt không cần suy nghĩ, như chém đinh chặt sắt hạ cái mệnh lệnh này. Hơn nữa thực nhẹ nhàng, dường như muốn nói để mọi người biết quét sạch bụi bặm ở đây là một chuyện rất nhẹ nhàng!

Mười vị cao thủ Chí tôn Kim thành đồng thời đứng ra, cả người từ từ phình to, đột nhiên thét lên một tiếng, đồng thời xuất chưởng!

Kình phong dữ dội dường như được thực chất hóa thành một cái xẻng lớn, đem toàn bộ lớp tuyết dày lật sang một bên, phạm vi chừng mấy chục trượng như bị cạo đi một tầng.

Sau đó lại có bốn năm mươi người đồng thời động thủ, ầm một tiếng, một tầng tuyết thật lớn bị nhấc lên ném ra ngoài vẽ một đường cong trên bầu trời rồi rơi xuống ngoài Tà cốc! Tuyết đọng trên phạm vi lớn như thế, chẳng nặng hơn ngàn vạn cân sao? Vậy mà bị quẳng ra ngoài như vậy!

Trên mặt đất, lộ ra mảng đất màu đen, so với mặt tuyết mọi người đang đứng đã sâu chừng ba trượng! Đỗ Tuyệt cùng Chân Từ Bi lạnh lùng nhìn, sắc mặt không chút thay đổi tiếp tục hạ lệnh " Tiếp tục!"

Không thể chỉ có một phương xuất lực, công tác dọn dẹp lần thứ hai đổi sang người Độn Thế Tiên Cung hoàn thành, lần thứ ba dĩ nhiên là Mộng Huyễn Huyết Hải xuất lực! Không thể không nói đám người lâu la của chí tôn thực lực thực sự quá cường đại, chỉ luân phiên có ba lần đã làm một mảng lớn Tà cốc xuất hiện!

Rõ ràng là một nhiệm vụ gàn như bất khả thi, nhưng chỉ cần một thời gian ngắn đã hoàn thành không ít, nếu cứ án chiếu theo hiệu suất như vậy, cho dù thực sự xúc cả nơi đây cũng không khó, hơn nữa thời gian cần thiết sẽ không quá dài!

Ầm ầm ầm ầm núi lở đất rung, những đống tuyết khổng lồ bị ném ra ngoài gây ra những tiếng động không dứt bên tai. Tựa hồ toàn bộ nền đất cũng rung lên như có động đất!

Đỗ Tuyệt và Chân Từ Bi dựa vào linh cảm siêu tuyệt cấp tôn giả mơ hồ nhận thấy dưới nền tuyết dày nhất định có ảo diệu khác! Nếu không bọn hắn tuyệt không tin chỉ bằng một người Sở Khấp Hồn có thể giết chết bảy đại cao thủ, còn khiến một vị Chí Tôn Thượng thừa thân mang trọng thương liều mạng chạy trốn thảm hại vô cùng!

Nếu đối phương là Mai tôn giả thì kết quả như thế này hoàn toàn hợp lý, thậm chí là lẽ đương nhiên!

Nhưng...Bằng vào Sở Khấp Hồn? Hắn nào có khả năng? Dù cho tám đại cao thủ tàn sát lẫn nhau, Sở Khấp Hồn cũng không thể đạt tới trình

độ như vậy! Kết luận chính là: Không có khả năng!

Chân Từ Bi nhìn hành động trước mặt, đột nhiên không quay đầu lại gọi to "Bạch Vô Tâm! Người lại đây!"

Bạch Vô Tâm trên đầu quấn một lớp vải trắng thật dày, sự đau đớn đã thâm nhập vào xương cốt tùy thời hành hạ hắn. Đôi khi chỉ cần mở miệng nhe răng xương cốt đã cơ hồ như bị một kiếm xuyên qua...Giờ phút này hắn còn có thể kiên trì đứng ở nơi này đã tính là con người kiên cường rồi...Nghe được lời này hắn vội vàng đi tới. Cung kính hỏi "Không biết nhị gia có gì phân phó?"

Đối với vị Chân Từ Bi đại gia, từ trước đến nay không người nào dám gọi hắn một tiếng 'nhị cung chủ', đều tôn gọi hắn là 'nhị gia'. Bởi vì tính tình vị nhị gia này quá nóng nẩy. Đại gia bình thường nổi giận tối đa cũng chỉ cấm đoán bế quan hoặc bắt chịu một ít hình phạt, nhưng vị nhị gia này một khi nổi cáu thì chính là ... chúc mừng ngươi thần chết đã gõ cửa.

"Ngươi hãy kể lại sự tình khi trước một lần nữa, một điểm cũng không được bỏ qua, cho dù là tình huống khó bề tưởng tượng cũng phải nói" Chân Từ Bi mày trắng nhíu lại, ngữ khí rất trầm trọng.

Lúc này hai lão cầm đầm khác là Tử Kinh Hồng và Đỗ Tuyệt cũng đi tới đứng một bên. Cẩn thận lắng nghe Bạch Vô Tâm tự thuật. Trong trận chiến này ba phương nhân mã tổn thất không nhỏ, nếu không biết rõ ràng làm sao có thể cam tâm.

* Đại Thiên Tuần Thú : Lục Đại Tuần Thú là sáu người đứng đầu cai quản giới thần tiên, Tuần Thú là chức danh của người trong số đó. Tự xưng Đại Thiên Tuần Thú (thay trời giám sát trông coi thế gian) là Chân Từ Bi nâng mình lên hàng thần tiên.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 247: Dư Nhĩ Từ Bi!

Giờ phút này Bạch Vô Tâm đầu đau như búa bổ, hiện giờ còn có thể gắng gượng trả lời đã là có phần khó khăn rồi. Nhưng trước câu hỏi của 'Chân đại gia', hắn một chút cũng không dám thất lễ.

Bất đắc dĩ đành phải đem câu chuyện từng trải qua tỉ mỉ kể lại một lần nữa, việc to việc nhỏ, không có nửa điểm giấu diếm. Đến tận lúc này cơn giận dữ của Bạch Vô Tâm với Mã Giang Danh và huynh đệ họ Nguyễn vẫn chưa tiêu tan, nên hết thảy tình hình thực tế đều nói ra. Nếu không phải vì ba tên khốn nạn đột nhiên tranh đấu nội bộ thì lão tử đâu đến mức đầu bị người tìm tới cho một kiếm?

Thiếu chút nữa óc não đã vỡ toang đó! Ông trời của ta ơi! Thực là muốn cái mạng già sao! Cho dù nhìn thấy đầu lâu của Mã Giang Danh cùng thi thể Nguyễn Dương bị vứt ở một bên, Bạch Vô Tâm vẫn chưa hết giận. Cơ hồ còn muốn tiến lên đá một cước...

Từ từ nghe Bạch Vô Tâm kể lại, sắc mặt ba người Chân Từ Bi Đỗ Tuyệt và Tử Kinh Hồng trầm xuống. Đối với chuyện ba tên kia đột nhiên chĩa mũi giáo vào nhau, bọn họ đều không hiểu. Bất luận từ phương diện nào ba tên đó cũng không cần xúc động như vậy!

"Kiểm tra thi thể kỹ càng cho ta!"

Chân Từ Bi lạnh lùng lên tiếng. Ba người lập tức đi đến trước đống xác, tỉ mỉ kiểm tra. Đỗ Tuyệt quả là rất tuyệt, xoát một tiếng trực tiếp lột sạch quần áo trên thi thể Nguyễn Dương! Sau đó đem thi thể Mã Giang

Danh đông một khối tây một khối ghép lại thành nguyên vẹn như thường...

Trên người Nguyễn lão nhị rõ ràng có rất nhiều vết châm đâm rất nhỏ, trải rộng trên má, trên đùi, trên mông...Trên lưng đều có, tổng cộng hai mươi mốt vết...

Mã Giang Danh am hiểu tuyệt kỹ phi châm, chẳng lẽ là do Mã Giang Danh làm? Mặt khác...dưới háng Nguyễn lão nhị có vũng máu...Là do từ hậu môn chảy ra, hẳn là chỗ đó bị thương.

Vị trí bị thương thực sự cổ quái, khó xác định được là do vật gì gây nên, dựa vào vết máu lưu lại phán đoán, rất có khả năng là do một thứ ám khí châm, nhưng lục soát xung quanh cũng chỉ tìm thấy mấy cái cương châm, thiếu xa so với vị trí vết thương, hơn nữa những cái châm này toàn bộ không có vết máu, điểm này thực rất cổ quái...

Tử Kinh Hồng muốn lý giải nguyên nhân cho mọi người, nhưng hắn càng nói sắc mặt càng quái dị, về sau không thể hiểu làm thế nào mới ám toán được hậu môn của một vị cao thủ Chí Tôn Thượng thừa?

Vấn đề này chỉ sợ nghĩ nát óc cũng không thông, nhưng chắc chắn không phải do Nguyễn lão nhị tự mình cấu véo bàn tọa trái đến nứt ra sao? Chuyện này quá khác thường ... Không nhịn được có chút bội phục thủ đoạn Mã Giang Danh!

Không hổ 'Truy hồn đoạt mệnh vô ảnh châm'. Quả thực bá đạo! Đỗ Tuyệt sắc mặt tái đen, không nói một lời nhưng cẩn thận kiểm tra xem xét, vẻ mặt bình tĩnh nhưng đen như đáy nồi.

"Không cần tra nữa, chắc chắn là Mã Giang Danh sau lưng sắp đặt ám toán, bỡn cợt hai người, hai người chịu không nổi sỉ nhục, tức giận phản kích chém giết sinh tử, hẳn là sau khi hậu môn Nguyễn lão nhi bị một kích mới triển khai, đại sỉ nhục như vậy chắc là thẹn quá hóa giận vì thế ba người không chết không dừng, còn chỉ có ngân châm chứ không

có cương châm ta nghĩ là do lúc đầu Mã Giang danh sử dụng chính là băng châm"

Chân Từ Bi hừ một tiếng, trực tiếp đưa ra kệt luận.

Kết luận này cơ bản gần đúng sự thực, có thể thấy khả năng tư duy của người này khá mạnh. Chỉ có duy nhất một sai lầm là đem tội danh ám toán chụp lên đầu Mã Gianh Danh.

Tử Kinh Hồng cùng Đỗ Tuyệt trong lòng thực cũng nghĩ như vậy, cũng gật gật đầu đồng ý. Mã Giang Danh xưng là 'Truy hồn đoạt mệnh vô ảnh châm' có năng lực đến mức như vậy là chuyện hợp tình hợp lý.

"Nhưng vết thương của Mã Giang danh càng quái dị. Nguyên nhân gây tử vong không phải là kiếm thương mà do người liên tục đá nát hạ thể, sau đó tiếp tục đá đem lục phủ ngũ tạng nguyên vẹn chấn nát, lại chưa lưu thủ chấn nát toàn bộ não bộ trong đầu thành đậu phụ...Hẳn là có người liên tiếp dùng cước tại cùng một vị trí đá hắn lên trời cao"

"Đem một người sống sờ sờ đá chết, sau đó còn không ngừng đá thi thể lên trời cao...Mãi đến khi chúng ta tới mới rơi xuống..."

Đỗ Tuyệt thở dài, nhíu mày nhìn từng đoạn thi thể Mã giang Danh trên mặt đất "Người này thủ đoạn thực tàn nhẫn, quá là đáng sợ! Bà nó chứ, so với ta còn tuyệt! Thực là tên cuồng sát nhân biến thái không hơn không kém!"

"Bằng không...Đỗ Tuyệt, với lực lượng của ta và người giết chết Mã Giang Danh không mất nhiều sức nhưng ngươi có bản lĩnh trực tiếp liên tục không ngừng đá hắn lên trời cao hơn trăm trượng sao?" Chân Từ Bi lạnh lùng nhìn hắn trào phúng nói "Ít nhất ta tự nhận không có năng lực đó, nếu ngươi có, ta đây chúc mừng ngươi hóa ra đã đột phá cấp bậc tôn giả!"

Đỗ Tuyệt nhanh chóng hiểu ý Chân Từ Bi. Không sai, mạnh mẽ đá lên mấy trăm trượng...Người động thủ phải không ngừng bay theo thi thể

Mã Giang Danh động thủ mới được... Thế gian thực có tồn tại khinh công cao tuyệt đến bực này sao? Không cần hồi khí, không cần nghỉ ngơi, không cần mượn lực, vừa lên cao vừa đá cùng một vị trí...

Đỗ Tuyệt hít sâu một hơi, đột nhiên lạnh cả người! Bỗng nhiên linh quang chợt lóe nói "Kia cũng không phải không có khả năng, Ưng vương Hạ vương trong Thiên Phạt sâm lâm những phi hành thú vương đó đều có thể làm được"

Chân Từ Bi ánh mắt lóe lên, lâm vào trầm tư, phán đoán trước đây đều đứng trên góc độ huyền công mà suy xét không nghĩ đến yêu thú. Chuyện này nếu lấy năng lực con người thì không giải thích được nhưng nếu là phi hành hệ thú vương thì làm được, vậy thì hợp tình hợp lý ít nhất còn có thể giải thích thông suốt. Chân Từ Bi đưa tay nắm chòm râu, lẩm bẩm nói "Chẳng lẽ Thiên Phạt cũng tham gia vào cuộc chiến này..."

"Ồ, thi thể Mã Giang Danh còn thiếu một vật rất quan trọng" Đỗ Tuyệt cuối cùng phát hiện điều không đúng

"Cho dù là đá bay đi cũng phải có dấu vết...Cho dù là đá nát cũng phải còn vương lại...Tại sao lại không có? Đây chẳng phải là chết không toàn thây? Nghĩa tử là nghĩa tận, để hắn toàn thây xuống mồ, mọi người bên cạnh giúp đỡ tìm xem!"

Tiếu Vị Thành tiến lại gần Tam thành chủ lắp bắp bẩm báo "Tam thành chủ...Cái tên, Mã Giang Danh hắn...Phần dưới hắn vốn không có..."

Đỗ Tuyệt ngẩn ra, sắc mặt không khá hơn, quay đầu nhìn, nhổ nước bọt chửi "Thật xúi quẩy!"

"Khi bọn hắn đang đỏ mắt đánh nhau, thi triển nhân kiếm hợp nhất thì... Sở Khấp Hồn đột nhiên xuất hiện ...." Bạch Vô Tâm thấy mấy lão kiểm tra xong thi thể mới tiếp tục kể lại.

" Dừng!" Chân Từ Bi khoát tay suy nghĩ một chút rồi kêu năm người lại đứng theo năm phương vị "Ngươi nói tiếp đi. Có phải các ngươi đứng thế này không?"

"Dạ! Đúng là như vậy, lúc đó ta linh cảm thấy nguy hiểm, theo trực giác đi về phía trước nhưng vẫn bị trọng thương, liền phát hiện hai đồng bạn phía sau đã chết rồi... Cùng lúc đó phía bên kia hai người cũng gặp độc thủ, môt người bị kiếm đâm từ phía sau, một người bị chẻ dọc từ bả vai"

"Chậm đã! Đỗ Tuyệt vung tay chặn lời hắn lại, đi qua xem xét tình trạng thương tích trên thi thể, sau đó mới quay lại nói "Độn Thế Tiên Cung bị tập kích, sau đó mới đến Chí tôn Kim thành, thế thì đoạn này không hợp lý rồi!"

" Đúng vậy!" Chân Từ Bi gật đầu trầm ngâm suy nghĩ.

Đỗ Tuyệt chợt nhảy lên dần biến mất trong gió tuyết, sau đó đột nhiên xuất hiện bên cạnh năm người đang đứng, tay giả cầm kiếm, một kiếm chém xuống, sau đó nhanh chóng quét ngang, nương theo thế quét ngang liền mạnh lưu loát hướng tới ót vị trí Bạch Vô Tâm đang đứng...

Sau đó xoát một tiếng xuất hiện cạnh vị trí hai người phía sau Chí tôn Kim thành... thì dừng lại, hắn lắc lắc đầu nói "Chắc chắn không làm được! Hung thủ tuyệt đối không chỉ một mình! Ít nhất cũng phải có hai người!"

"Đúng vậy! ít nhất phải có hai người trở lên đồng thời động thủ mới có hiện trường này, hơn nữa phải có thực lực sát thủ tuyệt đỉnh như Sở Khấp Hồn! Nắm chắc thời cơ thế này tương đối khó khăn. Mặc dù người của chúng ta đều đang chú ý tỉ đấu trong sân nhưng dù sao cũng có cảm giác cao thủ chí tôn, dù một biến động nhỏ lập tức sẽ có biện pháp đối phó! Do đó hai tên sát thủ này đều là nhân vật đỉnh cao! Nếu chỉ có một mình Sở Khấp Hồn bất kể thế nào cũng không làm được!"

Chân Từ Bi lạnh lùng nhìn Bạch Vô Tâm "Bạch Vô Tâm, báo cáo của người không hoàn toàn là sự thực! Ngươi tham sống sợ chết, quay đầu cũng không dám mà trực tiếp chạy trốn, lại còn đem tình báo lệch lạc báo cho chúng ta, rốt cục là có dụng ý gì?"

Bạch Vô Tâm giật mình biến sắc, khuôn mặt vàng vọt trong nháy mắt hoảng hốt "Nhị gia nói vậy là có ý gì, Bạch Vô Tâm ta tiến nhập Độn Thế Tiên Cung đã trăm năm! Ta là dạng người nào chẳng lẽ nhị gia còn không rõ sao?"

"Trước đây không nói, giờ khắc này ta chỉ biết rằng ngươi tham sống sợ chết, gặp nạn chạy trước, bỏ mặc huynh đệ chiến hữu, còn ăn không nói có, nói xằng nói bậy, làm sai lệch phương hướng điều tra của chúng ta, Bạch Vô Tâm, ngươi làm như vậy, dù chết cũng không hết tội!"

Chân Từ Bi lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt sát khi càng ngày càng nặng "Bạch Vô Tâm, hôm nay bản tọa nhân tiện ban cho ngươi một lần từ bi! Nếu ngươi nguyện tự sát, được chết toàn thây, nếu để bản tọa xuất thủ, kết quả khó mà nói!"

Xoát! Bạch Vô Tâm lùi về sau hai bước, tràn đầy bi phẫn quát lớn "Nhị gia, đây là ngươi muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do? Lúc đó Bạch Vô Tâm cũng không muốn chạy nhưng nếu ta không toàn lực chạy trốn, chỉ cần một chút do dự đều không tránh khỏi chết thảm dưới kiếm địch nhân, nhị gia các ngươi tình báo là từ đâu mà đến? Bạch Vô Tâm ta thà hủy danh dự bản thân mang về tin tức, một lòng chân thành với Tiên Cung, làm sao có thể cố ý nói dối? Đáng tiếc, giải thích thể nào cũng không có ý nghĩa!"

Trên mặt Chân Từ Bi nở nụ cười hiền lành, bạch vân phiêu khởi, bàn tay mạnh mẽ áp xuống, lãnh khốc nói "Mặc ngươi đầu lưỡi nở hoa sen, trong ngày hôm này cũng khó thoát khỏi cái chết! Ngươi không chết, làm sao chuộc hết tội nghiệt? Ngươi thực không muốn tự sát sao?"

Bạch Vô Tâm kiệt lực ngăn trở, vẻ mặt càng bi phẫn, đột nhiên xoát một tiếng rút trường kiếm ra. Bi thương quát " Chân Từ Bi, ngươi đổi

trắng thay đen, Bạch mỗ tuyệt không khuất phục! Mà nhìn ngươi từ bi, phải chăng thực có thể từ bi đến ta!"

"Lại còn dám đối với ta động kiếm?! Không tự lượng sức! Cơ hội đã cho ngươi rồi, là ngươi bỏ qua!"

Chân Từ Bi cười gằn, hai tay khép lại, đột nhiên quát lớn một tiếng "Vây!"

Một lực lượng lớn phát ra từ lòng bàn tay hắn, mênh mênh mông mông tựa hồ nối liền trời đất! Bạch Vô Tâm đột nhiên phát hiện ra mình không thể cử động. Thậm chí ngay cả chớp mắt cũng không được! Đây chính là cao thủ cấp bậc tôn giả mới có thể lĩnh ngộ Thiên địa chi Lực! Hóa Thiên địa chi Lực thành Vi Ngã Tù Lung (lồng giam của ta)!

Đó mới là mức độ dẫn động lực lượng thiên địa sơ sài mà thôi! Trước đây lực lượng này từng được Mai Tuyết Yên thi triển! Thiên Địa Tù Lung (Cả trời đất là lồng giam)!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 249: Hoàn Toàn Xứng Đáng!

PS: Chương 248 hình như là lời ‘tâm sự’ của tác giả với bạn đọc!

Bạch Vô Tâm ngây ngốc đứng yên, đem hết toàn lực muốn vùng vẫy thoát ra, nhưng lực lượng không đủ, ánh mắt tuyệt vọng trơ mắt nhìn đại thủ Chân Từ Bi áp xuống đầu, bụp một tiếng, óc tóe ra, cả cái đầu như quả dưa hấu vỡ vụn, tử trạng vô cùng thê thảm!

Bốn phía mọi người câm như hến!

Đỗ Tuyệt thờ ơ lạnh nhạt, mặt lạnh như tiền!

Thân là Chí Tôn Thượng thừa, Chân Từ Bi nói giết là giết không hề đoái hoài đến nửa điểm tình cảm!

Thi thể Bạch Vô Tâm từ từ đổ xuống, đúng lúc này mọi người bên ngoài đột nhiên kinh hô.

Chân Từ Bi và Đỗ Tuyệt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở sườn núi bên trái thình lình xuất hiện một cái động lớn, vuông vắn chừng một gian phòng, tối đen không biết sâu bao nhiêu.

"Quả nhiên có cổ quái!" Chân Từ Bi đập tay kêu lớn, trong mắt tinh quang lập lòe "Đi, đi xem phía dưới thế nào"

Sở Khấp Hồn nhìn Quân Mặc Tà bộ dáng như nhìn thấy quỷ.

"Ngươi đoán đúng!" Sở đại chí tôn nói, hắn vô cùng cảm khái thở dài.

"Ta không bằng ngươi! Ngươi mới là vương giả chân chính trong giới sát thủ! Hoàn toàn xứng đáng! Danh hiệu 'Sát thủ chí tôn' từ nay không thuộc về ta nữa rồi!" Giọng nói Sở Khấp Hồn có mất mát, có hổ thẹn, có bội phục, còn có tán thưởng.

Sở Khấp Hồn mắt thấy tất cả mọi chuyện xảy ra, liển hiểu rõ, bản thân đã thua, hơn nữa thua tâm phục khẩu phục! Mình giết chết hai vị chí tôn Kim thành cùng một vị chí tôn Mộng Huyễn Huyết Hải, Quân Mạc Tà cũng đánh lén chết ba người, bị thương một người, còn Mã Giang Danh sau cùng, căn bản không tính.

Nhìn bề ngoài Quân Mạc Tà chỉ hơi chiếm ưu thế, khoảng cách cực nhỏ. Nhưng Sở Khấp Hồn tự mình biết rõ, chính mình sớm đã thất bại rõ rõ rành rành!.

Bởi vì toàn bộ bố cục đều do Quân Mạc Tà thiết kế! Hết thảy cơ hội đều do bố cục của Quân Mạc Tà mới xuất hiện. Bằng không căn bản sẽ không có kết quả này!

Bản thân Sở Khấp Hồn am hiểu lợi dụng cơ hội, nắm chắc cơ hôi, bất kỳ một cơ hội nhỏ nào hắn đều có thể nắm giữ, lợi dụng thân pháp xuất quỷ nhập thần của mình cho đối thủ một kích trí mạng! Điều này với một sát thủ là đủ rồi! Thời gian qua hắn vẫn lấy đó làm kiêu ngạo, cũng luôn cho rằng chỉ cần như vậy là đủ!

Nhưng đến hôm nay, nhìn hành động của thiếu niên ở trước mặt mình, hắn đã nhận được một bài học: Làm một sát thủ, nhất là sát thủ đỉnh cấp, không chỉ hiểu và nắm được cơ hội, dưới tình huống không có cơ hội còn phải biết sử dụng toàn bộ thủ đoạn sáng tạo cơ hội!

Nếu là bản thân Sở Khấp Hồn, đối diện với bát đại cao thủ, đột nhiên đánh lén cũng không có nắm chắc nhanh chóng giết chết một người trong đó, thậm chí dưới vòng vây cường địch như thế, toàn thân trở ra đã là rất khó khăn, bởi vì ắt phải gặp sự vây công của bảy người còn lại!

Nhưng Quân Mạc Tà lại dựa vào trí thông minh sáng tạo ra cơ hội, một lần tiêu diệt luôn cả tám người, một mẻ hốt gọn! Thủ đoạn bực này gần như là kỳ tích! Khoảng cách này hoàn toàn không thể so sánh nổi! Lợi dụng cơ hội là bị động nhưng sáng tạo cơ hội lại là chủ động! Chỉ có tự mình sáng tạo cơ hội, tự mình mới nắm chắc cơ hội tốt nhất! Chỉ đơn thuần chờ đối phương xuất hiện sơ hở khác nào ôm cây đợi thỏ!

Sở Khấp Hồn hoàn toàn có lý do tin tưởng cho dù trước đó Mã Gianh Danh và huynh đệ họ Nguyễn không có tranh chấp, Quân Mạc Tà cũng sẽ dùng thủ đoạn của hắn khơi mào sự chú ý của bọn họ, hoặc dùng những mâu thuẫn khác dẫn dắt bọn chúng nội chiến!

Hắn hoàn toàn có năng lực làm được điều đó! Nhưng mình lại chưa từng nghĩ qua, chưa hề căn nhắc qua! Không chỉ không thực hiện thậm chí ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua! Đây là khoảng cách! Là chênh lệch khó mà san lấp!

"Cảm ơn" Quân Mạc Tà cười cười cũng không có khách sáo.

Bởi vì hắn cũng cảm thấy trên phương diện này Sở Khấp Hồn quả thực thiếu khuyết lớn. Một vị sát thủ chi vương, sát thủ chí tôn không chỉ cần kỹ năng giết người, học vấn cũng rất quan trọng.

Có cơ hội, tự mình phải lợi dụng cơ hội sao cho tốt nhất, cho dù không có có hội cũng phải dựa vào tình hình trước mắt mà sáng tạo cơ hội! Đó mới là khái niệm sát thủ hoàn chỉnh nhất!

Mà những kiến thức này cũng thích hợp với bất kỳ một nghề nghệp gì trong xa hội, từ tam giáo cửu lưu bát môn thậm chí nghiệp quan trường kinh doanh mua bán, ai cũng như thế! Cơ hội mỗi người đều có! Không có cơ hội tự mình có thể sáng tạo ra cơ hội, ngược lại càng thích hợp với bản thân! Do đó khi phía trước chúng ta không có đường chúng ta phải tự mình động thủ mở một con đường mới, một con đường càng thênh thang càng rộng rãi hơn!

"Chờ ta còn sống ra ngoài, ta sẽ thông cáo toàn thiên hạ: Sát thủ chí tôn không còn là Sở Uông Hồn nữa!" Sở Uông Hồn thấp giọng nói, như từ đáy lòng thốt ra "Tài không bằng người, nếu còn nhận xưng sát thủ chí tôn, đối với ta đồng dạng là sỉ nhục!"

"Ta không cần người trong thiên hạ thừa nhận cho nên ngươi không cần phải làm như vậy! Thiên hạ thừa nhận hay không đối với ta có quan hệ sao?" Quân Mạc Tà ngẩng đầu cười cười khinh thường nói "Ta chỉ cần ngươi thừa nhận là đủ rồi!"

Quân Mạc Tà nói xong, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm, có chút vui mừng nghĩ: Ta nhập vào Tà Quân, dù sao cũng không làm mất mặt bản thân! Nhưng nghĩ như vậy trong lòng lại cảm thấy chua xót.

"Được, người thiên hạ thì có liên quan gì đến ta! Lời ấy quả thực làm ta tỉnh mộng!" Sở Khấp Hồn ngớ ra ngạc nhiên, đột nhiên cười ha ha. Lúc này mới nhìn ba người, thấp giọng hỏi "Mãi đến giờ còn chưa thỉnh giáo ba vị, ba vị tôn tính đại danh?"

Lời này vừa nói ra, ba người đều sửng sốt.

Bọn họ tưởng rằng Sở Khấp Hồn đã sớm biết thân phận ba người, không nghĩ đến gã gia hỏa này lại thực chưa biết.

Đây là tính tình kỳ quái của Sở Uông Hồn, từ lúc sinh ra vị này chẳng bao giờ cùng người khác kết giao, không hề hỏi tên của người ta.

Trước đây trong lòng hắn chỉ nhớ duy nhất tên của đối tượng bị ám sát!

Sở khấp Hồn luôn cho rằng trong thiên hạ không tồn tại người đáng để mình hỏi tên hoặc đủ tư cách kết làm bằng hữu! Tất cả mọi người đều không đủ tư cách! Hỏi tên người khác đây là lần đầu tiên trong đời của vị sát thủ chí tôn! Bộ dáng của hắn như đại cô nương lên kiệu hoa về nhà chồng.

"Ta gọi là Quân Mạc Tà, đây là mẫu thân ta Đông Phương Vấn Tâm, đây là lão bà ta, họ Mai, khuê danh thì không tiện nói cho ngươi" Quân Mạc Tà mặt mày hớn hở, danh chính ngôn thuận chiếm một lần tiện nghi.

"Ngươi chính là Quân Mạc Tà! Ngươi chính là Đông Phương Vấn Tâm?!" Sở Khấp Hồn lắp bắp kinh hãi, đột nhiên hỏi "Chính là quả phụ của đại soái Quân Vô Hối? Vấn Tâm tiểu thư của Đông Phương thế gia?"

"Đúng là tiện thiếp" Đông Phương Vấn Tâm đôi mắt đỏ hồng, cố gắng bình tĩnh nói "Tiện thiếp sống đến ngày hôm nay, đã làm hổ thẹn tên tuổi anh hùng của vi phu, làm Sở tiền bối chê cười" Đột nhiên nghe được từ miệng người khác cái tên quen thuộc làm cho Đông Phương Vấn Tâm chua xót không kìm nén nổi.

"Phu nhân đừng nói vậy" Sở Khấp Hồn nghiêm túc nói

"Quân đại soái dù vai vế là vãn bối của ta, nhưng anh hùng can đảm, hào hiệp nghĩa khí. Sở mỗ là một kẻ sát thủ lãnh huyết từ trước đến nay không phục ai nhưng Quân Vô Hối lại là ngoại lệ duy nhất! Mà phu nhân đối với phu quân tình cảm sắt đá, cảm động thiên địa, vì phu quân cam nguyện cùng thiên địa an nghỉ, ứng xử làm người đời khâm phục! Khiến những mụ đàn bà tham hưởng phú quý xấu hổ không biết trốn vào đâu! Anh hùng phu phụ, thực là đẹp đôi, tại sao lại hổ thẹn?"

Sở Khấp Hồn thở dài tâm sự "Năm đó, ta từng may mắn gặp qua Quân đại soái một lần, vì có người ra giá ba trăm vạn lượng bạc trắng để ta đi ám sát Quân Vô Hối. Ta liền tiến hành điều tra, càng điều tra ta càng bội phục, cuối cùng không hạ thủ, bỏ qua cuộc trao đổi này. Đó cũng là lần duy nhất từ trước đến nay ta chủ động bỏ một vụ mua bán"

Hắn cười khổ một tiếng "Sở Khấp Hồn ta luôn là một kẻ đồ tể lãnh huyết bất kể đối phương là trung thần lương tướng hay tiết phụ liệt nữ, chỉ cần có người chịu bỏ bạc ra, ta đều chưa hề chùn tay, nhưng lần đó đã

thực sự bị Quân Vô Hối làm khuất phục. Ta từng tiềm nhập quân doanh, quan sát hắn ba ngày, sau đó mới rời đi"

"Thiếp thân thay mặt tiên phu cảm tạ Sở tiên sinh đã hạ thủ lưu tình!" Đông Phương Vấn Tâm đứng lên chỉnh đốn tranh phục thi lễ.

"Không biết kẻ nhờ ngươi giết phụ thân ta là người phương nào? Tiên sinh có thể nói tục danh không?" Quân Mạc Tà nhíu mày, hắn cũng luôn quan tâm đến vấn đề này, từng cái manh mối đều bới ra nhưng càng điều tra càng rối rắm phúc tạp?

"Ngày đó kẻ thuê chính là quốc sư Vũ Đường đế quốc, Phí Mộng Thần!" Sở Khấp Hồn do dự chốc lát rồi nói "Ta cũng chưa tiếp nhận ủy thác của hắn, nên hắn cũng không được tính là khách hàng, cho nên ta nói ra cũng không đáng ngại"

Tuy rằng nói vậy nhưng Quân Mạc Tà hiểu, làm một sát thủ nói ra khách hàng cũ là kiêng kỵ lớn nhất. Sở Khấp Hồn dù nói như thế nhưng vô hình trung mình đã thiếu hắn một cái đại nhân tình!

"Sở Khấp Hồn, ta thấy thân pháp của ngươi có chút bất thường..." Một bên Mai Tuyết Yên lẳng lặng nhìn Sở Khấp Hồn, hàng mi thanh tú nhíu lại, hoài nghi nhìn Sở Khấp Hồn, trong mắt mơ hồ hiện sát khí và căm thù "Ngươi biết Đoạt Thiên Chi Chiến sao..."

"Mai tôn giả quả nhiên tinh tường" Sở Khấp Hồn giờ phút này há còn không biết vị mỹ nữ này là người phương nào? Trước đó nàng một mình độc chiến ba mươi tên cao thủ, Sở khấp Hồn chính là trừng mắt mà nhìn, đương nhiên không dám sơ suất

"Tiên sư từng đại chiến ở đỉnh Thiên Trụ phong, sau khi trọng thương rơi xuống vách núi, may mắn không chết, nhưng một thân huyền công mất hơn nửa, thân thể cũng có thương tật mấy chỗ, chịu trăm cay nghìn đắng trong một thời gian dài mới khôi phục. Dưới một cơ duyên xảo hợp mới thu ta làm đồ đệ"

Sở Khấp Hồn cười buồn bã, cúi đầu chậm chậm nói "Tiên sư dù huyền công không đạt được cảnh giới như xưa, nhưng biết thuật dưỡng sinh nên cũng không lo thọ nguyên, dù bản thân không thể tu luyện lại huyền công nhưng lại cảm thấy hứng thú với thân pháp dị tộc nhân"

Sở Uông Hồn thở dài nói "Tiên sư từng nói qua, dị tộc nhân đối với chúng ta uy hiếp lớn nhất chính là thân pháp quái dị, bởi vì bọn chúng tùy lúc tùy nơi đều có thể ẩn thân, nếu chỉ dùng mắt thường thì rất khó phát hiện, vô số cường giả có tu vi cao hơn bọn chúng rất nhiều đều chịu thiệt trước thân pháp xuất quỷ nhập thần đó, tiên sư cũng từng như thế! Cho nên trong mấy trăm năm cuối cùng tiên sư một mực nghiên cứu phá giải thân pháp quái dị..."

"Lệnh sư cũng là người cơ trí, không biết có nghiên cứu thành công biện pháp phá giải?" Mai Tuyết Yên tinh thần rung lên, ánh mắt lóe sáng, vội vàng hỏi.

PS: Chương 248 hình như là lời ‘tâm sự’ của tác giả với bạn đọc!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 250: Lục Đục Với Nhau!!

"Khó giải được!" Sở Khấp Hồn thở dài nói

"Tiên sư nghĩ suy hơn trăm năm, thủy chung vẫn không thể phá giải nổi, nhưng trong đó không phải là không có thu hoạch, tiên sư tham khảo thân pháp quái dị của dị tộc nhân, rồi đem những tinh hoa, ảo diệu của thân pháp của Huyền Huyền bản địa đem kết hợp rồi rèn luyện lại, cuối cùng đúc kết được một bô độc môn tâm pháp"

"Bộ tâm pháp này kết hợp với thân pháp, cư nhiên có được hiệu quả không khác biệt mấy với 'Ẩn Sát Thuật' của Dị tộc nhân. Mà ta sử dụng bây giờ, đúng là bộ thân pháp này; Mai Tôn Giả nói là có liên hệ với Đoạt Thiên chi chiến, đúng là không sai chút nào, bởi vì bộ thân pháp này, vốn là là thoát thai từ 'ẩn sát thuật' của dị tộc nhân!"

"Thì ra là thế!" Mai Tuyết Yên thở dài một hơi, thần sắc hòa hoãn xuống, nói: "Lệnh sư ngươi thật sự là một vị tiền bối cao nhân đáng tôn kính, tàn mà không phế, vẫn còn có truyền thừa để lại cho hậu nhân."

"Đừng vội, đừng vội; chỉ sợ chúng sượng mặt không dám xuống, nếu bọn chúng dám xuống, vậy càng thú vị." Quân Mạc Tà hừ một tiếng, nói: "Không nghĩ tới lần này trái ngược, lại có vài kẻ có đầu óc, quả thật gây cho ta ngoài ý muốn. Bất quá, các ngươi tưởng rằng chỉ có như vậy là có thể tốt hơn sao?"

Quân đại thiếu gia tự nhiên cười, trên người một làn sương mù màu trắng sữa đột ngột tỏa ra rồi quát lên: "Tiềm!"

Sở Khấp Hồn cùng Đông Phương Vấn Tâm trong mắt đang hoảng sợ, mặt đất dưới chân lại đột nhiên xoát xoát rơi xuống, lần này đây cũng không thể so với lần trước. Lần trước rơi xuống, Quân Mạc Tà nhiều nhất chỉ là nghĩ muốn tìm một chỗ ẩn thân là đủ rồi; nhưng thân ẩn vài chục trượng dưới nền đất lại vẫn còn bị phát hiện, Quân Mạc Tà cũng là có chút tức giận.

Cho nên lúc này đây, trực tiếp rơi xuống khoảng cách mấy chục trượng, trong lúc nhất thời, ngay cả Sở Khấp Hồn cũng có một loại cảm giác như nằm mộng. Mai Tuyết Yên từ lúc rơi xuống đồng thời, đem Đông Phương Vấn Tâm ôm lấy, làm cho hai chân nàng cách mặt đất; giảm bớt vài phần cảm giác sợ hãi.

Lúc trước Sở Khấp Hồn còn tưởng rằng bốn người đặt mình trong cái động lớn này kỳ thật là Quân Mạc Tà sớm đã chuẩn bị tốt, bây giờ mới biết được căn bản sự tình không phải là như vậy, căn bản là tạo thành tạm thời, còn muốn nghĩ Quân Mạc tà bực này muốn chìm liền chìm, toàn bộ không hạn chế khủng bố thủ đoạn, cái chuyện kinh người này làm cho đầu của vị Sát thủ chí tôn một mảnh hỗn loạn! Trong thiên hạ cư nhiên còn có dị thuật thần kỳ như thế! Đại thần thông sao?

"Lần này đám người tới đây e là không phải chuyện đùa, vị tất có thể dễ dàng đối phó, có lẽ tiếp theo sẽ có một hồi đại chiến." Quân Mạc Tà khống chế được đà rơi xuống, cực kì cẩn thận nói với Mai Tuyết Yên

"Trên đó có hai khí tức đặc biệt cường đại, coi như cùng so sánh với nàng thì cũng không kém nhiều hơn. Nhưng cho dù như thế nào thì cũng không càn nàng ra tay. Bảo vệ mẫu thân là việc duy nhất của nàng, còn lại tất cả giao cho hai chúng ta giải quyết!"

"Đây chính là cường giả cấp bậc Tôn giả, hai người các ngươi có thể giải quyết được sao?" Mai Tuyết Yên trừng mắt liếc nhìn hắn "Đừng có khoe khoang! Nếu ta ra tay tất nhiên phần tháng có thể nhiều hơn vài phần!"

"Yên tâm, ở trong hoàn cảnh này thì coi như là Đại La Kim Tiên xuống trần, đến một người thì chết một người, đến hai người thì tử một đôi!" Quân Mạc Tà quyết đoán đáp .

"Nói không sai! Nói tới ám toán đánh lén thì trên đời này làm sao có người hơn hai chúng ta, phỏng đoán kẻ đó còn nằm trong bụng mẹ chưa sinh ra!" Sở Khấp Hồn ha ha cười một tiếng, giọng điệu cũng cực kỳ tự tin.

Trong khoảng thời gian vừa rồi, Quân Mạc Tà ra tay giúp hắn điều trị thân thể một lượt làm cho Huyền công cùng thương thế của vị sát thủ Chí Tôn này đều khôi phục đến trạng thái tốt nhất, do đó lòng tin đúng là đột ngột tăng lên tối đa. Trong hang tối âm u , hai vị vua sát thủ đều vận sức chờ phát động! Nhưng từ phía trên nhìn xuống, lại chỉ có bóng tối vô tận, toàn bộ không có một điểm động tĩnh!

"Hiện tại làm sao bây giờ?" Tử Kinh Hồng thăm dò nhìn hang động khó hiểu đen ngòm sâu không thấy đáy, chỉ cảm thấy trong đó tựa hồ có quỷ khí yếu ớt trào ra, trong lòng có điểm nao núng bèn đề nghị "Không bằng, chúng ta dứt khoát đem hang động lớn này vùi lấp, coi như là trực tiếp chôn sống bọn họ! Như vậy sẽ bớt việc"

"Ha hả, Tử Tông chủ ; ngươi có biết cái động này phía dưới không có khác nhánh chắc? Hoặc là căn bản còn có động nữa? Hoặc là có đường trực tiếp thông ra bên ngoài hẻm núi? Chôn sống? Đề nghị này của ngươi thật đúng là khiến lão phu vui vẻ cười một tiếng" Chân Từ Bi cười ha hả nhìn Tử Kinh Hồng vẻ thân ái dễ gần. Tử Kinh Hồng đỏ mặt lên, ngượng ngùng nói không ra lời.

"Giờ cho người đi xuống xem xét! Đồng thời chia ra hai nhóm; nhóm đầu tiên gồm ba người xếp thành hình tam giác hỗ trợ nhau. Nhóm thứ hai năm người xếp thành hình tròn vây quanh, hai nhóm người cách xa nhau năm trượng, trên dưới phân công hỗ trợ trông chừng lẫn nhau; như thế có khả năng bảo toàn lực lượng" Đỗ Tuyệt lạnh lùng hạ lệnh.

Chân Từ Bi nhã nhặn cười nói "Không tệ; Đề nghị này của Đỗ Thành Chủ rất tốt. Như vậy, sẽ tránh được thương vong lớn! Lần này đây, để có được trình độ thích hợp với nhau thì người mỗi một nhóm nên đều cùng từ một nơi mới thích hợp. Nếu không, lại sinh ra chuyện vụ chém giết Mã Giang Danh cùng Nguyễn thị huynh đệ thì chúng ta thật sự không chịu nổi. Tử Tông chủ, ngươi cứ nói thật đi?"

Tử Kinh Hồng nhàn nhạt nói "Nhị gia nói có lý; như thế, xin mời Nhị gia bắt tay vào làm điều động người đi." Đỗ Tuyệt cùng Chân Từ Bi có chủ ý gì thì Tử Kinh Hồng trong lòng biết rõ. Hai lão già kia muốn để người của Mộng Huyễn Huyết Hải mình làm hi sinh đi đầu tiên!

Cho nên Tử Kinh Hồng rất sáng suốt rút ra khỏi nhóm quyết sách, trực tiếp đem vấn đề khó khăn trả lại cho Chân Từ Bi; một mình lão ta ra lệnh, thì không có khả năng không phái người của mình đi sao? Nếu như vẫn lấy người trong phái khác thì ngươi như thế nào thuyết phục mọi người?

"Rất tốt, ở đây lão phu cũng là người nhiều tuổi nhất; vậy thì lão phu này đành mặt dày" Mắt Chân Từ Bi chợt lóe sáng, ha hả cười nói

"Thành viên Huyết Hải cả năm sống trong sương mù tại Huyết Hải, nên đối với hoàn cảnh tối tăm ở đó so sánh với hai nơi kia thì quen thuộc hơn. Ta đề nghị nhóm ba người đầu tiên sẽ từ Huyết Hải mà chọn? Đỗ huynh, ngươi có cùng ý kiến không?"

Đỗ Tuyệt chớp mắt một cái, cơ mặt không thèm động mà nói "Không tệ, Chân huynh vừa nói thực có đạo lý; người Huyết Hải làm tốp thăm dò thứ nhất quả là rất thích hợp”

“Cho tới nhóm thứ hai đòi hỏi phải lập trận chỉnh tề đâu ra đấy. Về điểm này thì Chí Tôn Kim Thành chúng ta so với Độn Thế Tiên Cung có lẽ là không bằng! Vậy nhóm thứ hai liền chọn người từ Tiên Cung ra tay . . . Bọn ta ở đây lắng nghe tin tức! Đương nhiên nếu cần nhóm thứ ba thì Chí Tôn Kim Thành chũng ta tất nhiên không thể thoái thác!"

Tử Kinh Hồng trong lòng âm thầm mắng một câu "Vô sỉ! Thật sự là quá vô sỉ !"

Hai lão quái vật này, tính kế tới lui, cũng hoàn toàn không để ý mặt mũi mà trước hết cứ để cho người Huyết Hải làm vật hi sinh! Xem ra trong khoảng thời gian bị nhiều tổn thất đã khiến hai đại thánh địa đều sinh ra tâm tư bảo tồn thực lực nhà mình. Dù sao . . . trong cả ba nhà thì bất cứ nhà nào cũng đều chịu tổn thất quả thực không nhỏ! Nếu đem gần trăm người của Tam Đại Thánh Địa đều cho xuống cái động không đáy này . . .

Chân Từ Bi trước mắt cũng khó chịu tới cực điểm, không nghĩ tới bị Đỗ Tuyệt lại thuận dòng như thế nói một câu, vốn định để cho nhà mình ở lại mà giành lợi thế cuối cùng, nhưng lại vẫn bị đùn đẩy làm đạo thứ hai, mặc dù không phải là vật hi sinh trực tiếp nhất nhưng nguy hiểm cũng không hề nhỏ.

Hai người trong lòng đều là mắng to!

Ông nội nó chứ, có hai nhóm người chúng ta đi thăm dò thì làm sao còn chỗ mà dùng tốp thứ ba? Đỗ Tuyệt nói xong bốn chữ "Không thể chối từ" quả thực chính là một câu vuốt đuôi! Đây không phải là muốn người chúng ta đều chết hết sao?

"Đi xuống!" Chân Từ Bi trầm giọng hạ lệnh "Nếu có bất kì điều gì ngoài ý muốn, thì huýt sáo cảnh báo!"

Tử Kinh Hồng gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh điểm ba vị cao thủ Chí Tôn Thượng hạng Mộng Huyễn Huyết Hải bước ra khỏi hàng. Ba người này từ xưa đến nay như hình với bóng, phối hợp với nhau rất tốt. Hơn nữa tu vi công lực trong Huyết Hải được coi như là hàng trên. Giờ đi xuống ngay cả có gặp chuyện không lợi, thì cũng không đến mức không kịp chống trả! Ít nhất có thể chống đỡ chờ người của Độn Thế Tiên Cung xuống hỗ trợ.

"Cứ xuống mười trượng thì dừng lại, đánh dấu kĩ! Soạn bậc thang tiếp!" Đỗ Tuyệt lại cho thêm một lời dặn dò.

Trước mắt bao người, ba cao thủ Huyết Hải sắc mặt nặng trĩu đồng thời nhảy lên, tại giữa không trung hình thành một tam giác đều rồi đột nhiên rơi xuống vị trí bọn họ đã chọn. Đó là áp sát vào vách động, trường kiếm trong tay lóe quang hoa, tay kia để ngang trước ngực chứa đầy Huyền công chưởng kình, tùy thời chuẩn bị phóng hoặc là chống đỡ hướng tới vách tường!

Ở đằng sau bọn họ , năm người Độn Thế Tiên Cung áo bào trắng đồng loạt đứng dậy theo sát sau đó cũng nhảy xuống. Lần này những người đi xuống đều là cao thủ Chí Tôn Thượng hạng!

Tám người vẫn duy trì động tác, cùng lúc nhất thời lên xuống, cùng lúc nhất thời lại dừng trên vách động ổn định thân thể. Rồi lại cũng với nhịp điệu gần như hoàn toàn giống nhau chậm rãi rơi xuống đáy động!

"Mạc Tà, thực lực đối phương mạnh như vậy, chúng ta rơi vào đường cùng không thể liều mạng!" Mai Tuyết Yên nhướng mày, âm thanh dồn dập.

"Chúng ta có lẽ cứ rời đây trước rồi nói sau! Quân tử báo thù, mười năm không muộn! Ở trên đó vừa rồi nói chuyện ta nghe thấy được; người nói chính là nhân vật số hai Độn Thế Tiên Cung , Từ bi Tôn giả Chân Từ Bi cùng nhân vật số ba Chí Tôn Kim Thành , Tuyệt Lộ tôn giả Đỗ Tuyệt! Hai người này đều là nhân vật ngang vai ngang vế với ta! Huống chi còn có hơn một trăm cao thủ! Mạc Tà, vì mẫu thân, tạm thời ẩn nhẫn nên cơn giận đi thôi! Ta biết chàng nhất định có thủ đoạn thoát thân khác!"

Quân Mạc Tà ngẩn ra, hung hăng theo tám người bên trên đang chậm rãi hạ xuống, cắn răng nói "Được! Mọi người theo sát ta mà đi!"

Quân Mạc Tà vung tay lên, vách bên đáy động đột ngột xuất hiện một cái cửa động đen ngòm xa thẳm. Bốn người nhanh chóng chui vào, sau

đó cửa động kia trong nháy mắt khép lại mà không có nửa điểm tiếng động, càng không có bất kì dấu vết nào. Nhưng sau khi Quân Mạc Tà đi vào cuối cùng thì trong mắt rõ ràng hiện lên một vẻ quyết đoán!

Sau thời gian khoảng một tuần trà, ba cao thủ Huyết Hải đồng thời tới lòng đất, điều khiến bọn họ cảm thấy kỳ quái chính là ở nơi cách mặt đất sâu như vậy lại hoàn toàn không có hơi ẩm của nước, cực kì khô ráo. Hơn nữa, phía dưới một người cũng không có.

Ngửa đầu nhìn lại, bầu trời mờ mờ bên trên chỉ nhỏ bằng miệng chén trà. Theo phỏng đoán thì huyệt động này thế nào cũng phải sâu năm mươi trượng!.v..v.... . .

Không có ai? Làm sao lại không có ai?

Người đi đằng nào? Mấy người cẩn thận vỗ vỗ vào vách tường bốn phía, tất cả đều là đất đá thực sự, còn có nhiều chỗ là nham thạch cứng rắn! Không chỉ nói người, tin tưởng ngay cả chuột cũng rất khó chui lọt đi được, điều này quả là kì quái! Ba người nhìn nhau.

Mà đúng lúc đó, Quân Mạc Tà đã độn nhập trong đất đi ở vị trí sau cùng đột nhiên xoay người, trong mắt thoáng hiện ánh tàn khốc, hai tay hợp lại tạo ra một tư thế kỳ quái, đột nhiên trong khoảnh khắc trên người toát ra hào quang vàng rực mênh mông hỗn độn!

Thổ chi Lực!

Lão Tử mặc dù không thể tự tay giết các ngươi, nhưng có thể chôn sống các ngươi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 251: Sơn Băng Địa Liệt

Trong lúc ba người Mộng Huyễn Huyết Hải phát ngốc ra, năm người Độn Thế Tiên Cung cũng lục tục đi xuống, một người trong số đó không khỏi hỏi: “Sao lại không có ai chứ? Thật sự đã lục soát bốn phía rồi sao?” Hiển nhiên cũng rất là ngoài ý muốn.

"Không ai!? Thực quái! Ủa sao không có ai vậy chứ?" Một vị Huyết Hải cao thủ gãi gãi đầu, thật là trăm đường khó giải.

Có lẽ từ khi huyền công đại thành, liền không còn ngứa ngáy da đầu nữa, hiện tại lại có thể đêm thói quen thời thơ ấu làm lại. [DG: mịe, tụi nó thì tốt rồi, ta mỗi ngày gội 2 lần chứ không thì đố mà chịu nổi, gội đủ loại mà chả chất lượng như quảng cáo, khốn thật]

Tám người thử gõ gõ đập đập kiểm tra, nhất trí đưa ra quyết định: đây là một cái động thẳng đứng, bốn phía đều là dày đất cùng dung nham hình thành nên vách động kiên cố, tuyệt đối không tồn tại ngả rẽ nào khác. Gần như là không có khả năng, cái loại cảm giác chân thật này, rõ ràng nói cho chúng nhân sự thật này.

“Phải làm minh bạch một phen, ha ha, khoảng cách chỉ năm mươi trượng, lo lắng đề phòng, sợ quá mức. Cũng chỉ là một chuyến mất công không” một tên tự giễu cười cười nói: “Nếu đã không có ai, chúng ta tức khắc nhanh chóng đi lên. Nơi này tối om om, ta như thế nào cũng cũng cảm thấy chỗ này có chỗ không hợp lý…”

Như đã không cái ai, thì còn ở nơi này làm cái gì? Nơi này chính là dưới lòng đất ít nhất năm mươi trượng a, không phải là một địa phương

tốt.

Đang lúc còn hoài nghi, đột nhiên một người mạnh liệt nhảy dựng lên, hét lớn: “Mọi người mau nhìn! Lão Thiên của ta a!”

Bảy người còn lại không thể tưởng được vị hảo hữu nào lại không có phong độ mà kêu trời như vậy, đang muốn châm chọc, đột nhiên bảy gười đồng thời hoảng sợ kêu lên: “***, như thế nào lại đột nhiên có nhiều nước như vậy?”

Nguyên lai trên mặt đất nước đang chảy ra ào ào giống như suối, mát mẻ dễ chịu, trong nháy mắt đã muốn tới mắt cá chân. Vừa rồi bọn họ rõ ràng đã xem xét qua, phía dưới này khô ráo đến cực hạn, so vói vách tường lò gạch cũng không kém là bao. Nhưng…. Như thế nào nước lại đột nhiên cảy ra thế này?

Nhưng, hiện tại không phải là thời điểm cảm thụ cảm giác mát mẻ kia, cũng không phải suy xét vấn đề đó, đáy động nước vẫn tuôn trào. Việc này ý nghĩa… động này… lập tức sẽ sụp đổ… Hơn nữa, đây chính là ở sâu trong lòng đất, cách mặt đất năm mươi trượng. Một khi sụp…

Tám ngươi đồng thời kinh hãi, nhanh chóng nhảy lên, bám lấy thổ thạch bích, một đường leo ra ngoài. Lấy thực lực của tám người này, nếu không có gì ngoài ý muốn, có cơ hội lớn chạy thoát ra ngoài rồi. [ayza, sao mà thoát được chứ hả? Thoát được mới là có quỷ đó. Thiệt là hết đường rồi mà. Ngươi xong roài. Âyzà], nước phía dưới có xu hướng tăng lên, nhưng căn bản là không có nhanh như vậy…

Nhưng đột nhiên vào lúc này, phía trên vách động kịch liệt lay động một trận khó hiểu, tám người chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, đồng thời tròng lòng kêu to: “Khổ rồi!”

Bùn đất tảng lớn tảng nhỏ tức thì ầm ầm rơi xuống, trong đó còn hỗn tạp cả những tảng đá lớn a! Đây chính là năm mươi trượng sâu dưới lòng đất a!

Tám người bất chấp sống chết, liều mạng xông lên, nhưng chỉ nghe “Oanh” một tiếng, tức khắc đã thấy tối om, nhìn không thấy gì nữa, chính là cả vách động đồng thời sụp xuống. Tổng cộng tám gã cao thủ Chí Tôn Thượng thừa tuyệt đỉnh, đúng là bị chôn sống trong huyệt động rồi!

Bên trên, đám người Chân Từ Bi đang chờ tin tức tốt lành, nhừng chờ mãi, đột nhiên cảm giác dưới chân xuất hiện chấn động, Đỗ Tuyệt phản ứng nhanh nhất, nhảy vọt lên, sau đó bọn chúng cùng nhau nhảy ra khỏi cửa động.

Cùng lúc đó, cả cửa động vang lên “Rầm” một tiếng, sụp cả xuống. Bốn phương tám hướng đất đá đồng thời chen nhau rơi xuống nơi này… Nháy mắt sẽ đem bốn phía cửa động lấp kín mít lại.

Chân Từ Bi cùng Tử Kinh Hồng chửi ầm lên: "Mịe! Đây lại là một cạm bẫy!"

Giờ khắc này, Chân Từ Bi một chút vẻ hiền lành cũng không có mà đã trở nên dữ tợn đáng sợ, giống như là muốn ăn thịt người, hỗn hển chửi ầm lên: “Sở Khấp Hồn chó chết! Cả nhà ngươi đều là vương bát đản! Cư nhiên lại nghĩ ra chiêu âm hiểm như vậy! Trời a! Ông tổ mày!”

Một lão nhân mặt mũi hiền lành, hòa nhã, dễ gần chợt đột nhiên biến thành một mụ đàn bà chua ngoa ngoài đường[DG: ở mình hay gọi là bà bán cá đây mà], là loại cảm giác gì chứ? Hẳn là hùng tráng đến cỡ nào? Ta không biết; nhưng giờ phút này những cao thủ của tam đại Thánh địa cũng đã có được những nhận thức mới.

Cả đám câm như hến nhìn lên vị bạch hồ tử Từ Bi Chí Tôn giâm chân mắng to, ô ngôn uế ngữ thao thao bất tuyệt, quả thật so với trong ngày nóng bức bị mụ đàn bà mập chửi còn ngoan độc hơn… Chân Từ Bi không thể không giận, không thể không kinh!

Hẳn vì đề phòng vạn nhất nên một hơi phái đi ra năm vị đều là cao thủ Chí Tôn Thượng thừa tuyệt đỉnh. Những người này chỉ thiếu chút

nữa là có thể rảo bước tiến lên cấp bậc Tôn giả tuyệt đỉnh cao thủ a, nếu tổn thất nay là sự thật thì … hậu quả thật khó lường. Nghiêm trọng đến mức ngay cả hắn cũng không thể chống đỡ nổi. hơn nữa kế hoạch này là do hắn đề ra. Mà Tử Kinh Hồng cũng đã bác bỏ.

Tử Kinh Hồng cũng đồng dạng khuôn mặt đỏ bừng mắng to không thôi, trong lòng bi thống, nhưng cũng mơ hồ có chút khoái cảm: bà nội ngươi! Đây là do ngươi bố trí. Cha ngươi! Kết quả này tốt quá đi!? Người của ta chôn ba, mà người của ngươi tổn thất năm.

So với Huyết Hải ta còn hơn hai, nhưng tất cả lại đều là đỉnh phong cao thủ! Con mẹ nó, nếu dưới đó không phải có người của ta, lão tử hiện tại đã có thể ở một bên mười phần vui vẻ rồi.

Đỗ Tuyệt nhếch nhếch miệng, cơ mặt co rút, trong mắt ánh lên vẻ vui sướng khi người gặp họa [hạnh tai nhạc họa], miệng lại đồng tình nói: “Nguyên lai nơi đây lại là một cạm bẫy oa… thật không thể nào ngờ mà lường trước được… Hai vị, hãy nén bi thương, dù sao người chết cũng không thể sống lại… Huyền Huyền đại lục nhân tài đông đúc, tiếp tục thu thập mấy người cao thủ vẫn phải có mà…"

Đỗ Tuyệt khen chê chưa nói đến, đem Chân Từ Bi cùng Tử Kinh Hồng đồng thời tức giận.

Nhất Phật xuất thế, nhị Phật thăng thiên, tam Phật niết bàn! Đây mà còn gọi là tiếng người được sao? Chính là bị chôn sống, còn chưa có chết sao, ngươi bây giờ lại có thể cần nén bi thương thuận thay đổi! Đây không phải nguyền rủa sao!

"Người đâu! Khẩn trương lấy tốc độ nhanh nhất khai mở cái động này cho lão tử! Mau lên!" Chân Từ Bi thần tình sát khí, hai tay chống nạnh, lớn tiếng rống to! Bên kia, Tử Kim Hồng nhanh chóng hạ một đạo mệnh lệnh tương tự!

Dưới lòng đất, ở một nơi nào đó: Quân Mạc Tà hai mắt khép hờ, hai tay hợp lại, đột nhiên song thủ chấn động, từng làn sóng quang mang thổ

hoàng sắc nhỏ đột nhiên gợn sóng từ trên người hắn phát ra, nháy mắt tan vào những địa tầng chung quanh, mắt thường khó thấy, tiếp tục khuyếch tán ra xa, mà trên người Quân Mạc Tà hoàng quang nhỏ bé không ngừng xuất hiện, cấp tốc xuất hiện, không ngừng không nghỉ xuất hiện, ta muốn làm cho nơi này thiên tháp địa hãm!!

Cuối cùng, Quân Mạc Tà sắc mặt trắng nhợt, mạnh mẽ mở mắt, hai mắt huyết quang mạnh mẽ lóe lên, hét lớn một tiếng, vô hạn hoàng quang ầm ầm bạo tán ra ngoài, thân mình mệt mỏi vô lực từ từ ngã sấp xuống, miệng cấp tốc nói : "Đi nhanh lên! Rời đi nơi này, càng nhanh càng tốt!!"

Sở Khấp Hồn lao ra ôm lấy hắn, giống như lợi kiếm cấp tốc theo con đường lát gạch tối om lui đi; Mai Tuyết Yên theo sát phía sau, nháy mắt liền tiêu thất…

Trên mặt đất, ngay lúc tam đại Thánh địa dự định bắt đầu đào bới đất cứu người, một vị cao thủ mới vừa nhấc lên một khối bùn đất, chợt đột nhiên mọi người đồng thời cảm thấy dưới chân chấn động. Mặt đất dưới chân, chấn động giống như đang khoan khoái mà khiêu vũ.

Lúc này đây chấn động so với khi nãy còn mạnh hơn rất nhiều. Cả những tảng đá trên mặt đất cũng bị bắn lên cao…

Chúng nhân đều cảm thấy ngay cả đứng cũng có chút không vững, Đỗ Tuyệt vừa ngẩng đầu nhìn, sắc mặt đại biến, chớp mắt đã trở nên trắng bệch, quát to “**! Nơi này sắp sửa lở núi… Nơi này sao có thể lở núi a… Mọi người chạy nhanh lên!”

Lướt thân đi, “sưu” một tiếng như mũi tên nhọn rời cung. Những cao thủ Chí Tôn Kim Thành hô to gọi nhỏ sôi nổi đuổi theo…

“Không được đi! Người còn chưa cứu lên, ai cũng không được phép…” Chân Từ Bi tức giận đến cơ hồ hộc máu, nhưng vừa đảo mắt nhìn, ánh mắt cũng không khỏi thẳng đơ, nhất thời câm mồm.

Tà cốc hai bên hai ngọn núi đồng thời lung lay, vốn là đỉnh núi tuyết đọng vang lên ầm ầm mang theo xu thế vạn mã bôn đằng đổ sạp xuống dưới. Tuyết lở! Nhưng còn chưa kết thúc, đỉnh núi vẫn tiếp tục lắc lư, đột nhiên giống như người say rượu, đột ngột cắm đầu xuống đất…

Hai tòa núi bất ngờ sụp đổ, một trái một phải, hướng về giữa mà đổ ập xuống. Vô số cự thạch thiên cân, vạn cân từ đỉnh núi lăn xuống, thanh thế trùng trùng điệp điệp, tựa như con đê cao vạn trượng đột nhiên bị vỡ. Hơn nữa thoáng chốc từ trên cao rơi thẳng xuống dưới, trực tiếp thể hiện đúng với bốn chữ thành ngữ: Thái Sơn áp đỉnh!

Chân Từ Bi khóe mắt muốn nứt ra, hét lớn một tiếng: “Chạy mau đi!” thanh âm đã biến đổi. Làm cho hơn một trăm cao thủ nhất thời tan tác như ong vỡ tổ…

Nhưng dù sao cũng không bằng Đỗ Tuyệt nắm bắt tình hình sớm hơn một chút, cuối cùng có không ít người lớn tiếng gào thét thê lương bị vùi lấp vào trong đó, chỉ có thể tự thân dùng huyền công của mình mà ngạnh kháng… Oanh Oanh long long sơn băng địa liệt [đất rung núi lở] ước chừng liên tục một chung trà công phu, bây giờ nhìn lại khe sâu kia, hai bên ngọn núi đã là giống nhau thành một vùng đất bằng phẳng.

Nguyên bản giữa hai tòa sơn phong có một đường khe núi mới gọi là hạp cốc, hiện tại lại bị đảo ngược, ba mặt đều cân bằng, thành bình nguyên, biến cố trong nháy mắt, thương hải tang điền, chưa có việc gì đến như thế.

Một đám cao thủ tam đại Thánh địa thở hỗn hển như vừa mới khai khẩn bình nguyên vậy, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía trước mà không thể tin nổi một màn này, chỉ cảm thấy trên ngực từng đợt rét lạnh, mồ hôi lạnh chảy xoát xoát đầy mình, cả đám mặt môi trắng bệch, mặt không còn chút máu!. Thiên địa thần uy bậc này, ai có thể khàng cự đây?!

Bên dưới, thỉnh thoảng vang lên tiếng rên rỉ, từng khối cự thạch chậm chậm bị đẩy qua… Không thể không nói những cao thủ Chí Tôn Thượng

thừa có xương cốt đúng là cứng rắn a, núi lở quy mô lớn như thế nhưng cũng đè không chết! Bất quá cả đám cũng đều bị thương đổ máu …

Trên thân, trên mặt từng khối từng khối tím bầm, áo quần te tua đẫm máu thành màu đỏ chót cho dù đâu phải đang mặc đồ tân hôn, nhất thời một phiến tĩnh lặng! Đột nhiên…

“Cứu người a a… Các ngươi, cái lũ vương bát đản! Đều lũ đầu gỗ, thần kinh tê liệt a!” Chân Từ Bi vỗ ngực tức giận, đứng lên rống to

"Lão tử không nói lời nào chẳng lẽ các ngươi cứ như vậy mà nhìn bọn hắn ở dưới đấy vùng vẫy giành sự sống thôi sao? Một lũ hỗn tạp! ** on bà các ngươi. . ." Vừa mới mắng xong, đột nhiên cấp nộ công tâm, phun ra một khẩu tiên huyết! Song nhãn huyết hồng!

Suốt bảy ngày sau đó, nơi nay mới miễn cưỡng xem như thu dọn xong, tam đại Thánh địa lần này tụ tập ở đây tổng số một trăm năm mươi hai người, bị núi lở đè bị thương mười bảy người, trong đó gãy chân hai tên, đứt tay ba tên, những tên khác trên thân đều có tổn thương, may mắn chưa tai nạn chết người.

Toàn bộ đám lão cốt đầu may mắn này thật là đủ cứng rắn a! Huyền công tương đương trăm năm, thật không vô ích a…

Cuối cùng lại bắt đầu khai quật cái động kia, thoáng chốc tới trưa đã đào xuống tới bốn mươi trượng, xem như cuối cùng đã có thể đem tám người kia lên rồi, tám người này thật sự là đủ đường xui xẻo mà, đang nỗ lực hướng lên trên ra cửa động, đột nhiên lại lở núi, một khối lại một khối, giống như là cự chùy hung hăng nện xuống, đem khắp nơi phiến thổ địa nện thực chắc xuống, tám người cơ hồ bị đè chết… Sau đó lại cơ hồ bị ngạt chết.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 252: Mài Đao Xoàn Xoạt Hướng Ngân Thành

Sau đó, mấy người này lại lâm vào tình trạng ngay tại chỗ "hát hồn thủy nê thang" (phải uống nước bùn đặc) để duy trì hô hấp. Trong nước ít nhất còn có dưỡng khí. . . với tu vi huyền khí thuần thục thì cũng có thể duy trì bảy ngày bảy đêm không thở.

Khi được oạt xuất (đào bới ra) thì trong bảy người mỗi người cũng chỉ còn một hơi thở mỏng manh, lâm vào hôn mê sâu, trên thân thể mỗi người đều nhiều chỗ bị gãy xương, căn bản ngay cả chớp mắt cũng không có sức…

Người cuối cùng cũng đã chết đã lâu, trên người bị cắt từng khối từng khối thịt, huyết nhục không trọn vẹn, chúng nhân chứng kiến thảm trạng trước mắt đều lộ vẻ sầu thảm cúi đầu…

Rất hiển nhiên, trong lòng đất không có đồ ăn, thế thì gia hỏa xui xẻo chết trước trở thành nguồn thức ăn …

Vài ngày sau, mấy người này cuối cùng là đã khôi phục một chút, sau khi thanh tỉnh chính là không ngừng nôn mửa. Hơn nữa từ nay về sau phạm vào tâm bệnh: từng miếng từng miếng, ăn cốt nhục của huynh đệ mình… Đây là loại cảm giác gì? Loại cảm giác khủng bố này, đủ để cho mấy người bọn họ luôn luôn khắc sâu dài dằng dặc!

Mà Quân Mạc Tà đã tiêu hao hết linh lực dẫn phát núi lỡ, sau khi đi ra cơ hồ là một đường đều nằm trên lưng Sở Khấp Hồn… Nhưng dù là như thế, Sở đại Chí Tôn vẫn rất là vui vẻ!

Khi hắn xem tới lúc đột nhiên núi đổ thì thấy thoải mái như ngày trời nóng nhảy vào trong sông băng; khi hắn chứng kiến hai ngọn núi đồng thời sụp đổ, Sở Khấp Hồn thậm chí quên cả khiếp sợ!

Một khắc này hắn chỉ muốn xướng hí (hát trêu chọc)… Rất sảng khoái! Vô cùng sảng khoái!

Cho các ngươi mau chết đi, không phân biệt trắng đen mà đuổi giết lão tử! Gặp báo ứng đó, tốt quá chứ hả? Không chỉ là ở điểm này, đừng nói là cõng Quân Mạc Tà một đoạn đường, cho dù cõng Quân Mạc Tà trên lưng cả đời, hắn cũng nguyện ý! [khúc này định để "cõng" thôi, nhưng sợ các bị bằng hữu hỉu nhầm thì chết anh Tà mất nên "cõng trên lưng" chứ không phải ở đưới đâu nhá]

Liên tục hơn mười ngày trôi qua, trên đường có thể nói là yên bình tới cực điển. Phía trước kia, đã mơ hồ có thể thấy được tường thành Thiên Hương rồi.

Quân Mạc Tà linh lực sớm đã khôi phục lại, nhưng hắn chơi xỏ lá Sở Khấp Hồn, chết sống cũng không chịu xuống "Kháo! Ta mà xuống gia hỏa này nháy mắt cái là biến mất tiêu liền a, ta biết đi đâu mà tìm hắn chứ, không lẽ thông báo "tìm trẻ thất lạc" a? [chém xíu]

Nhưng, Sở Khấp Hồn thủy chung vẫn là Sở Khấp Hồn, coi như Quân Mạc Tà đã cấp cho hắn thành ý to lớn rồi, nhưng hắn vẫn là chỉ ở lại Quân gia hai ngày, sau đó liền đánh bài chuồn.

Hắn như một con dã lang cô độc, vĩnh viễn không thể dừng chân ở một nơi nào quá lâu. Có lẽ cái loại cuộc sống phiêu đãng này, cái loại kinh hiểm trong nháy mắt này mới là điều mà Sở Khấp Hồn chân chính đeo đuổi!

" Ta vốn hoàn toàn là cụm lục bình trôi dạt, thói quen đó đã là quy luật cuộc sống. Đừng mong sẽ bén rễ ở lại nơi đâu, chúng ta gặp được nhau là cực kỳ hữu duyên, nhưng chưa hẳn lại có ngày hội ngộ" Lúc Sở Khấp Hồn sắp chia tay đã nói thật lâu với Quân Mạc Tà.

“Tất cả mọi người đều là sát thủ chân chính, quý tại tâm tri [có lẽ quý tại tấm lòng thấu hiểu lẫn nhau]. Thân phận của ta thủy chung vẫn là một sát thủ, điểm này vĩnh viễn không thay đổi! Ta thích loại cuộc sống này, cũng thích cảm giác tung hoành trong tứ hải phiêu bạt đến tận chân trời; ta không hợp với ở một chỗ bất động. Cho nên ta phải rời đi!”

“Ta thật cao hứng, có thể hữu duyên gặp được ngươi, vị Đế Vương của Sát Thủ. Đáng tiếc, thân phận của ngươi đã định rồi, ngươi không thể chân chính là một sát thủ ! Cho nên thực lực ngươi tuy rằng có thể xưng là một vương giả trong chúng ta, tuyệt không thể tranh nghị, cũng không ai có tư cách dị nghị. Nhưng ngươi cần nhớ kỹ thân phận của ngươi, ngươi không phải là một sát thủ! Mà là ta! Cho nên, thật xin lỗi, ta phải rời đi!”

“Ta biết ngươi muốn cái gì; ta có một đồ đệ, ta sẽ an bài hắn đến tìm ngươi sau! Tin tưởng ngươi hắn là có ấn tượng đối với hắn, bởi vì hắn từng ám sát ngươi. Ta hy vọng ngươi có thể không nhớ hiềm khích trước kia, hảo hảo đối đãi hắn; tuy rằng ta chỉ là một sát thủ, nhưng ta cũng là một người sư phụ.”

“Đối với tam đại Thánh Địa đuổi giết, ta cũng không có để ở trong lòng. Bởi vì ta mỗi ngày đều là bị truy sát, cùng lắm thì lúc này chỉ là mức truy sát tương đối cao mà thôi!"

"Có lẽ lúc này đây ta rất khó tránh được tam đại Thánh Địa truy sát. Nhưng ẩn núp lánh nạn, đây không phải là thói quen Sở Khấp Hồn ta! Ta là vua sát thủ, ngay cả cái chết cũng phải là để người ta giết chết, mà không phải an an ổn ổn bình an chết già. Ta thà rằng huyết chiến liên miên cũng không cam lòng tham sống sợ chết!"

" Niềm tự hào của ta, tin tưởng là ngươi hiểu được. Nếu là ta may mắn còn sống mà cảm giác đã mệt mỏi, ta nghĩ ta sẽ dừng chân đâu đó, rồi lại bắt đầu cuộc phiêu bạt khác của ta. . .”

Đây là lời Sở Khấp Hồn nói, Quân Mạc Tà phi thường rõ ràng, cũng phi thường khâm phục, thậm chí còn có chút hâm mộ.

Trượng kiếm thiên nhai

Khoái ý ân cừu

Sự liễu phất y

Nhất kiếm túng hoành!

(Tạm dịch

Trường kiếm khắp chân trời

Oán ân thực sảng khoái

Rũ áo kệ chuyện đời

Một kiếm tung hoành mãi!

MS)

Nhất thân thiên vạn lý,

Cô kiếm đối thần phong;

Phu lý thương hải tiếu,

Tỉnh lai huyết y hồng!

Ân cừu tu bạt kiếm,

Sinh tử hà quan tình!

Nhu tràng nhiễu hải giác,

Đan tâm chiếu thương minh!

Ngã tự đạo tị khứ,

Thiên địa bất lưu hành;

Lãnh nguyệt tùy cô ảnh,

Khô chi lược hàn phong!

(Tạm dịch:

Đơn thân ngàn vạn dặm,

Một kiếm chào gió mai

Khắp biển tiếng cười dài

Bừng tỉnh thân đẫm máu!

Ân cừu rút kiếm báu

Sinh tử để ý chi!

Ân tình trải lối đi

Lòng son trời xanh biết!

Đường ta, đâu tránh giết

Đất trời cản nổi sao;

Dưới trăng lẻ bóng cao

Gió lạnh phủ thân gầy!

MS)

Đây vốn là mộng tưởng của cuộc đời Quân Mạc Tà, nhưng cả đời này, thân phận của hắn, chú định rồi giấc mộng này vĩnh viễn không có khả năng thực hiện!

Hơn nữa Sở Khấp Hồn nói rất đúng, chính mình mặc dù là thực chân chính sát thủ vương giả, nhưng lại không thể dùng tư cách sát thủ để xuất

hiện! Sát thủ, cái danh từ đã lâu không nghe gọi, chỉ thuộc về hắn kiếp trước mà thôi! Còn đời này, hắn là Quân Mạc Tà!

Cùng Sở Khấp Hồn đánh một trận, giành được sát thủ vương giả quang vinh, đã chứng minh Tà Quân rồi; dù cũng chỉ là một chứng minh, tuy nhiên cũng đã đủ rồi!

Cho nên Quân Mạc Tà không có lưu Sở Khấp Hồn, hoặc giả, theo phương diện kia mà nói, Sở Khấp Hồn lưu lạc giang hồ, tựa hồ cũng chính là tiếp diễn giấc mộng giang hồ sát thủ của Tà Quân! Có thể có một người cùng chung giấc mộng như mình thì về khía cạnh nào đó cũng tính là trọn vẹn giấc mộng của bản thân rồi!

Chỉ là trước khi Sở Khấp Hồn đi, Quân Mạc Tà đưa cho hắn ba khỏa đan dược: Thông Vô Đan, Tụ Nguyên Đan, Thiên Nguyên Đan.

Sau đó, cho hắn hai bình đan dược chính mình tỉ mỉ luyện chế. Một bìnhchủ trị nội thương, cho dù là nội thương nghiêm trọng đi chăng nữa cũng có thể trong thời gian ngắn phục hồi. Mặc dù là tẩu hỏa nhập ma bực nào, thuốc thang không linh nghiệm, cũng có thể có công dụng thuyên giảm điều hòa.

Một bình khác còn lại là đao sang dược, cho ngoại thương rất có thần hiệu, cho dù hữu nhục bạch cốt [bay hết thịt còn xương trắng” nấu Kno nước cốt thịt xương hầm ngon từ tủy ngọt từ xương], cũng có khả năng khởi tử hồi sinh.

Sau khi đã biết giá trị ba loại đan dược cùng hai bình nội ngoại thương, Sở Khấp Hồn thật lâu không nói. Trên mặt của hắn thậm chí hoàn toàn không có cao hứng hay ý tứ hoan hân, ngược lại tràn đầy vẻ mất mát, là một loại không còn sức mà đấu tranh.

"Sở Khấp Hồn ta, bình sinh chưa bao giờ nợ người nhân tình. Cho tới bây giờ đó là điều khiến ta kiêu ngạo nhất, cũng là tính cách làm người tối đại căn bản của ta! Nhưng ngươi lúc này đây tặng cho, thật sự là quá

mức quan trọng, quá trọng lượng làm ta khó có thể gánh vác, rồi lại tự biết khó có thể cự tuyệt, mà cũng không muốn cự tuyệt!"

" Sở mỗ thiếu ngươi thật là rất nhiều. Phong Tuyết tửu quán, nợ ngươi một mạng; Tà cốc tiệt sát (chặn giết ở hẻm núi), thiếu ngươi ân tình; thiên lý độn hành (ngàn dặm lẩn tránh), lại mắc nợ ngươi. Hiện giờ, lại thiếu ngươi nhiều đan dược như vậy. Ta thật sự là rất khó chịu! Nếu có cơ hội, nhất định phải trả lại ngươi nhân tình này, duy nợ nhân tình khó trả nhất, ta sợ ta đời này còn không trả xong! Cho nên ta không muốn nợ!"

Sở Khấp Hồn ra đi cực kỳ tiêu sái nhẹ nhàng, cất bước không hề vướng bận, cất bước cực kì thoải mái. Hắn cuối cùng chỉ để lại một câu, nói xong những lời này, hắn liền quay đầu mà đi, không quay lại.

"Ngày Quân gia vung kiếm tới Phong Tuyết, đó là lúc Sở mỗ bạt kiếm tới Ngân Thành! Ba bình đan dược này, ta lấy đó làm thù lao! Tuy rằng không phải là ngươi nghĩ như vậy, nhưng ta cũng không muốn thiếu người thiên hạ, lại càng không nguyện mắc nợ ngươi!"

Quân Mạc Tà im lặng. Sở Khấp Hồn vừa mới đi thì Mai Tuyết Yên cũng hướng Quân Mạc Tà đề xuất cáo từ! Nàng muốn hợp lực với Xà Vương, quay lại Thiên Phạt, chuẩn bị đại chiến sắp đến!

Cũng tương tự, thời gian Mai Tuyết Yên gặp lại chính là lúc mọi người một lòng dẫn quân đến Ngân Thành!

Cuộc chiếnNgân Thành, nếu là không có gì bất ngờ xảy ra, tin tưởng phía Tam đại thánh địa cũng sẽ nhúng tay vào!

Cho nên, Mai Tuyết Yên lần này trở về, đó là cần tập hợp binh lực! Nàng mang theo rất nhiều đan dược của Quân Mạc Tà hỗ trợ mà đi. Lúc quay lại, đó chính là Thiên Phạt hoàn toàn mới!

Dĩ vãng huy hoàng của Thiên Phạt, ngày trở về sắp đến rồi!

Vô luận là ai muốn ngăn trở con đường ta báo thù, như vậy bất kể là ai thì cũng phải đậpthẳng vào mặt tuyệt không lưu tình!

Lấy thực lực tuyệt đối, chỉ một trận phá tan! Lúc này đây múa kiếm nhằm Ngân Thành chính là vì phục cừu, cũng là vì để gây khiếp sợ!

Bởi vì Quân Mạc Tà không chỉ có muốn trảm sát người Tiêu gia, còn muốn cho Kiếm Phong Tuyết Sơn sụp đổ! Phải tất yếu tạo thành chấn động rung trời làm cả Huyền Huyền đại lục mất vía!

Báo thù vì Quân gia! Vì phụ thân báo thù! Là báo thù vì mẫu thân! Là phục cừu cho thúc thúc! Là phục cừu cho ca ca, càng mượn cơ hội này giải thoát Đông Phương Thế Gia khỏi lời thề gông xiềng trước kia!

Lấy Ngân Thành Tiêu gia làm điểm đặt chân, hướng tới thiên hạ tuyên cáo, Quân gia ta quật khởi! Quân Mạc Tà ta quật khởi! Từ nay về sau này không người nào có thể ngăn trở, tuyệt không người nào có khả năng cản trở ta! Một khắc này, liền chân chính bắt đầu lộ trình huy hoàng của Dị Thế Tà Quân ta!

Thời điểm Mai Tuyết Yên rời đi, trong mắt lộ vẻ không muốn; rốt cục ở một lần nhẹ nhàng mà ôm chặt nhau thả hồn bay bổng; Xà Vương Thiên Tầm mắt ngọc chớm đỏ, tựa hồ bộ dạng sắp khóc. Nhưng thời điểm này nàng không có liếc mắt nhìn Quân Mạc Tà một lần. Cũng không biết là không dám nhìn, hay hoặc giả là cái khác.

Đông Phương Vấn Tâm trở về, khiến cho Quân gia càng thêm vui mừng lớn lao! Nhìn thấy thần tình hổ thẹn tiểu thúc tử Quân Vô Ý, Đông Phương Vấn Tâm nói

"Tam đệ, ngươi không cần hổ thẹn, cũng không cần tự trách quá nhiều. Chớ nói chuyện này ngươi vốn không có gì sai lầm; coi như sai lầm ở ngươi thì như thế nào, huynh đệ đồng tâm, vốn là một khối. Nếu là chuyện này phát sinh ở ta cùng trên người Vô Hối, như vậy, vô tội bị tai ương, chỉ sợ là ngươi! Mà chúng ta cũng đồng dạng sẽ khó sống. . ."

" Ngươi chỉ cần lấy lập trường đại ca ngươi để suy nghĩ cả sự kiện, là có thể hiểu được ý tứ của.đại ca ngươi Ngươi vĩnh viễn đều là tiểu huynh đệ chúng ta sủng ái nhất; nếu ngươi thật sự cảm thấy thực xin lỗi đại ca ngươi, như vậy, hãy đường đường chính chính mà sống, thay đại ca ngươi mà làm ra một phần phong thái cùng kiêu ngạo!"

Quân Vô Ý cố nén không cho rơi lệ; đôi mắt hồng hồng đi trở về; vị ngạo cốt lân tuân (kiên cường cương trực) Huyết Y đại tướng, vào lúc ban đêm, ở trước linh vị Quân Vô Hối cùng Quân Vô Mộng quỳ một đêm, sương đầy đầu! Nhưng, đến tận bây giờ rốt cục khúc mắc mới đã thông suốt!

Đông Phương Vấn Tâm đối với Quản Thanh Hàn cùng Độc Cô Tiểu Nghệ hai người con dâu cũng là vừa lòng cực kỳ. Quản Thanh Hàn kiên cường cùng thanh hoa (mỹ lệ cùng thanh thuần), khí chất tựa như hàn mai tuyết, Đông Phương Vấn Tâm cực kỳ yêu thích. Hơn nữa tán thưởng Quản Thanh Hàn cái loại cốt khí kiên trì cùng quật cường cô ngạo, làm cho Đông Phương Vấn Tâm thực có một loại thấy được cảm giác của mình năm đó.

Còn có, Quản Thanh Hàn âm luật siêu nhiên, thi họa song tuyệt, cùng Đông Phương Vấn Tâm tiếng nói chung thực không ít; cho nên hai người cùng một chỗ, đúng là hợp nhau lại càng tăng thêm bổ sung cho nhau.

Còn như tiểu nha đầu Độc Cô Tiểu Nghệ xảo trá tai quái này, Đông Phương Vấn Tâm lại có một loại cảm giác yêu thương phát xuất từ trong lòng, giống như là thân sinh nữ nhi vậy, Độc Cô Tiểu Nghệ khẽ cười vui mừng, ngây thơ đáng yêu, tinh linh lanh lợi, thường xuyên pha trò làm được Đông Phương Vấn Tâm cười vui vẻ.

Hơn nữa một nàng Ngân Thành tiểu công chúa Hàn Yên Mộng cũng thường xuyên đến góp vui, tứ nữ cười cười nói nói, càng ngày càng thêm vẻ thân mật.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 253: Vô Hối Vấn Tâm Khúc

Sau khi Sở Khấp Hồn đi rồi, Quan Mạc Tà một mực chờ đợi đệ tử của Sở Khấp Hồn. Hắn rất chờ mong vì sau khi đi tới thế giới này thì chính mình dường như đã gặp không biết cơ man lần ám sát, nhưng lần đó ở ngoài hoàng thành thì mới phải né một kích nhanh như chớp giật!

Từ sau lần đó, thích khách kia liền biến mất tung tích không còn bất kì tin tức , dấu hiệu nào cả. Phảng phất như trên đời này căn bản là không tồn tại kẻ đó, vì thế Quân Mạc Tà muốn điều tra cũng không sao tìm ra nhưng trong lòng vẫn luôn có nghi ngờ.

Hiện tại mới biết được, hắn lại là đệ tử của Sở Khấp Hồn. Lúc đó thích khách dùng thân pháp cùng với kiếm pháp hầu như nhanh đến cực điểm làm cho Quân Mạc Tà có một loại dự cảm: kẻ này nếu được dạy dỗ tốt thì tương lai sẽ có thành quả tất nhiên còn cao hơn Sở Khấp Hồn!

Cho nên Quân Mạc Tà thực sự rất chờ mong!

Trong thời gian hiện tại cũng không có nhiều việc, mục tiêu trước mắt chủ yếu là huấn luyện quân của Tàn Thiên Phệ Hồn.

Do Quân Mạc Tà không tiếc đan dược cùng với linh dược để thúc dục mãnh liệt, dưới sự huấn luyện gần như ngược đãi của tại Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân làm cho lực lượng của đan dược cùng với linh dược được thúc đẩy tới cực hạn.

Thực lực của Tàn Thiên Phệ Hồn tăng nhanh như có hỏa tiễn đẩy. Ba trăm người liên tục vượt qua các giai vị, đã có không ít người đề thăng

tới đẳng cấp Địa Huyền đỉnh phong, chỉ cần tiến thêm một bước là có thể dùng ba loại đại đan dược của Quân Mạc Tà để rồi lại có thể tấn cấp tăng vọt.

Đến lúc đó, thực lực của Quân gia chỉ có thể dùng từ khủng bố để hình dung!

Vạn sự đã chuẩn bị xong.

Vốn loại phương thức cực độ tàn ngược để thúc dục thực lực bản thân, thúc dục tiềm lực thân thể con người đến cực hạn cũng không phải là chính đạo. Thực chất mà nói thậm chí căn bản là một loại hành vi uống rượu độc để giải khát.

Thành viên Tàn Thiên Phệ Hồn có lẽ tăng thực lực cực nhanh trong thời gian ngắn hạn, nhưng có nguy cơ không tiếp tục tăng trưởng hơn nữa, thậm chí do nguyên nhân thúc đẩy cực hạn dẫn đến tuổi thọ hao tổn rất lớn, tùy thời có thể phát sinh đột tử!

Nhưng Quân Mạc Tà trong tay đã có những phương thuốc vô cùng vô tận, đủ các thứ trân quí trên trời dưới đất có thể để cho bọn họ hoàn toàn không cần lo lắng đến chuyện như vậy.

Với đầy đủ lượng linh dược cần thiết làm cơ sở. Có gia tăng mức huấn luyên thì coi như chỗ bị tiêu hao thêm nhiều lắm cũng chỉ trong vài ngày là những nguyên khí bị tổn thất có thể bổ sung lại, thậm chí còn có thể tăng trưởng không ít.

Như vậy mọi thành viên rốt cuộc dần dần đã quen loại chu kì huấn luyện cực độ tàn ngược này.

Quân gia ngoại trừ đám thuộc hạ ở Tàn Thiên Phệ Hồn phải huấn luyện khá là ngặt nghèo thì những nơi khác lại tương đối bình thản thậm chí còn như bất động.

Trong những ngày kế tiếp, Quân Mạc Tà cũng thả lỏng mình đến tối đa, thoả thích hưởng thụ những ngày cuộc sống yên tĩnh; không muốn rời xa những ngày khó quên này .

Bởi vì, một khi cuộc chiến lại tái phát thì e là sau sau đó những ngày thanh thản như vậy khó lòng mà có được nữa!

Tất cả tin tình báo tựa như tuyết rơi ùa về, cũng đều báo lại một tin tức: không hề phát hiện ra chỗ Huyết Kiếm Đường ẩn náu.

Huyết Kiếm Đường, tổ chức sát thủ kinh khủng nhất trên Huyền Huyền Đại Lục tựa như trong một đêm đã biến mất khỏi thế giới này. Nó hoàn toàn tan vào trong không khí, tuyệt đối không thấy. Tin tức từ khắp nơi đưa về cũng không tìm thấy chút phong phanh!

Thậm chí ngay cả những vết tích ẩn náu cũng khó tìm ra được. Đối với một tổ chức khủng bố thanh danh hiển hách như vậy mà nói, sự phát hiện này quả là không hợp lý tới cực điểm!

Nhưng mà Quân Mạc Tà lại không cho là có điều gì không hợp lí. Thế lực Quân gia nổi lên như vậy, kẻ đối đầu cũng là người rất quyết đoán nên làm sao mà không lo thót tim? Nếu mà vẫn có thể phát hiện ra tung tích của Huyết Kiếm Đường thì mới là đích thực là không hợp lý chứ sao!

Những ngàynày, vào buổi tối Quân Mạc Tà thường xuyên leo lên tháp cao hướng về hoàng cung mà nhìn thật lâu!

Quân Mạc Tà rất rõ ràng, nam nhân trong hoàng cung kia khẳng định biết nơi đây đang phát sinh chuyện gì!

Có nhiều lần Quân Mạc Tà hầu như đã muốn xông thẳng vào hoàng cung bắt lấynam nhân này, sau đó dùng câu hồn đại pháp khiến cho hắn nói ra chân tướng sự việc! Nhưng, Quân Mạc Tà lại không muốn làm như vậy.

Không phải là không thể, nhưng có điều nếu làm như thế để đạt được chân tướng sự việc thì lại là quá dễ chịu cho hắn!

Giá phải trả cho cừu hận của Quân gia mà chỉ là một cái mạng hèn của hắn ư ... làm sao có thể trả đủ được chứ?

Trên đời này, có rất nhiều chuyện mà so với chết còn khó chịu hơn, cứ để nhà ngươi dùng cái mạng tàn mà từ từ nhấm nháp đi.

Những ngày vô cùng bình lặng thường thường chính là thời điểm trước khi xảy ra bảo tố.

Ngày hôm đó, Quân Mạc Tà khoác áo lông cừu nhẹ, bước trên tuyết trắng đi đến tiểu viện nơi Quản Thanh Hàn sống một mình.

Tuyết trắng không một vết đen, đâu đâu cũng thuần một màu trắng tinh khiết; mà Quân Mạc Tà mặc một áo bào màu xanh nhạt phủ bên ngoài áo lông trắng tinh càng làm nổi bật khuôn mặt anh tuấn của hắn.

Môi hồng răng trắng, mày kiếm mắt sáng, vóc người thon dài, anh tuấn hơn người, đúng là tiêu chuẩn của thế gia công tử, của một trang phong lưu thanh nhã. Đương nhiên, nếu trên vầng trán không có một tà khí nhàn nhạt thì càng thêm hoàn mỹ ...

Quân Đại Thiếu gia thong thả cất bước, nhẹ nhàng hạ chân giống như là thuận gió cưỡi trăng, quả là không chút phàm trần.

Đã thấy cả tứ nữ tập hợp ngồi quây quần với nhau trong nhà dừng chân giữa vườn của tiểu viện uống trà nói chuyện. Mắt thấy hắn cứ như vậy mà đi vào thì không khỏi đều ngây người ra nhìn. Trong mắt Đông Phương Vấn Tâm lóe lên vẻ kiêu hãnh, đây chính là con ta , dáng vẻ thật tuyệt vời!

Độc Cô Tiểu Nghệ thốt lên oa một tiếng, cười duyên nói: "Mạc Tà ca ca, quả là làm thiếp chói mắt!"

Hàn Yên Mộng quay đầu cũng cảm thấy hai mắt tỏa sáng, bèn làm ra vẻ bề trên nói "Đại tẩu, đứa con trai này của người lớn lên quả là không tệ"

Tỷ tỷ của nàng Hàn Yên Dao cùng Quân Vô Ý tình ý với nhau, nàng tự nhiên cũng dựa vào đó theo Quân Vô Ý gọi Đông Phương Vấn Tâm làm đại tẩu. Có điều một cô nương mười sáu mười bảy tuổi dùng giọng điệu già lão mà nói năng như vậy lại thực là rất buồn cười.

Chỉ có Quản Thanh Hàn cúi đầu, cau mày, dường như đang dốc sức suy tư về điều gì đó, trong tay cầm một cây bút đang không ngừng viết. Tựa hồ toàn bộ tinh thần đều dồn vào trang giấy trắng trên bàn trước mặt, rốt cuộc hoàn toàn không có chú ý là Quân Mạc Tà đến.

Quân Mạc Tà đi tới nhìn, xem ra trên tờ giấy trắng đầy những kí tự, thì ra Quản Thanh Hàn đúng là đang sáng tác .

"Đây là ca khúc gì vậy?" Quân Mạc Tà hỏi.

"Là Thanh Hàn tỷ trong thời gian này hay ở cùng với bá mẫu, thường xuyên được nghe nói về chuyện của bá phụ bá mẫu, đối với tình ý cực kỳ cảm động giữa hai người nên nguyện soạn một khúc tưởng niệm tình nghĩa chân thành tha thiết thề non hẹn biển như vậy. Đúng lúc mới hoàn thành nên vừa rồi thử qua một lần nghe rất cảm động, nhưng mà rốt cục lại vẫn có cảm giác chưa ổn nên muốn sửa cho đẹp hơn"

Độc Cô Tiểu Nghệ cười hắc hắc, tiểu nha đầu mặc váy gấp nếp màu vàng nhạt , áo bông mỏng, một đôi giày nhỏ đế cao lại có hai quả bông trắng muốt tròn tròn bằng nhung ở mũi giày. Thoạt nhìn tựa như một con búp bê cực kì tinh xảo rất là ưa nhìn.

"A, để cho ta xem qua một chút." Quân Mạc Tà đi sang nheo mắt nhìn.

"Ngươi cũng biết về âm luật?" Tứ nữ đồng thời kinh ngạc nhìn hắn, đúng là ai nấy đều có vẻ không ngờ.

"Cũng chỉ là hơi thông một phần mà thôi, khó lòng gọi là thanh nhã được" Quân Mạc Tà vuốt mũi nói khiêm tốn. Nhìn thấy khúc phổ từ của Quản Thanh Hàn thì thử ngâm nga rồi lắc đầu nói

"Không nên không nên, từ khúc này của nàng thực sự quá bi thương. Phụ thân mẫu thân chính là khí phách hào hiệp, tình làm người phục, anh hùng giai nhân bổ sung cho nhau. Tuy rằng bây giờ âm ty và trần gian cách trở, nhưng chân tình này vĩnh viễn còn với đất trời, không vì bất luận cản trở nào mà có thể ngăn cách”

“Đó chính là giai thoại của một thế hệ, không thể nào chỉ đơn thuần là tình si nam nữ như vậy. Khúc phổ này của nàng có thể làm người ta rơi lệ, nhưng hoàn toàn không làm nổi bật những điều tốt đẹp nhất, khó có thể làm mọi người thừa nhận ở mức cao nhất, điểm ấy có thể nói là chỗ chưa được lớn nhất"

Quản Thanh Hàn kinh ngạc nói: "Đạo lý kia ta cũng nghĩ đến, ta vừa rồi cũng bởi vì phát giác ra vấn đề này nên giờ mới bắt tay vào sửa chữa. Nhưng sửa đi sửa lại vẫn có cảm giác không nắm được thần thái, thậm chí còn có cảm giác càng sửa càng kém ..."

Quân Mạc Tà ngửa mặt lên trời nghĩ một lát rồi nói "Để cho ta thử xem!"

Nói xong đem cầm lấy tờ giấy trong tay Quản Thanh Hàn mở ra xem qua một lần nữa rồi tiếp nhận cây bút trong tay Quản Thanh Hàn. Hắn đứng ở trước bàn ngưng mắt trầm tư, rốt cuộc như một bậc sư bác cao thâm đang nhập thiền.

Đông Phương Vấn Tâm không khỏi nở nụ cười, cho rằng con trai đang đùa giỡn nên cực kỳ cảm thấy hứng thú nhìn Quân Mạc Tà. Độc Cô Tiểu Nghệ cùng với Hàn Yên Mộng cũng là dáng vẻ tò mò chờ khi Quân Mạc Tà phạm lỗi thì sẽ trêu chọc làm xấu hổ hắn.

Nhưng chỉ có Quản Thanh Hàn biết Quân Mạc Tà là hiểu được âm luật, hơn nữa tài nghệ cũng không thấp. Chỉ nàng mới có vẻ mặt chăm

chú, chờ mong.

Một lát sau, Quân Mạc Tà thở phì thật dài rồi đột nhiên múa ngòi bút như bay. Hàng loạt kí hiệu âm nhạc của thế giới này như nước lũ chảy lan khắp mặt tờ giấy trắng, nó ghi lại những giai điệu âm nhạc của thế giới khác (DG : ô Ô, anh Tà ăn gian. Chắc copy từ thế giới kia sang)... Hắn viết không hề dừng bút, hành văn quả là lưu loát!

Quản Thanh Hàn tiếp nhận từ khúc đó, vừa mới thử ngâm nga vài câu thì đã thấy hai mắt tỏa sáng. Nàng mở to đôi mắt đẹp đầy vẻ khó có thể tin rồi lại lần nữa tỉ mỉ suy tư.

Cũng chỉ như chốc lát, mà lại cũng như hồi lâu sau, cuối cùng Quản Thanh Hàn chầm chậm lấy từ trong tay áo một cây ngọc tiêu. Nàng đưa tiêu ngọc lên môi, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào khúc nhạc phổ của Quân Mạc Tà, môi ngọc khẽ hé, tiếng tiêu nức nở dìu dặt vang lên.

Âm thanh của tiêu có vẻ trầm thấp khác thường, du dương nồng nàn, từ khúc tràn đầy sự diễn tả đối với sự yêu thương vô hạn, còn có cả nỗi buồn cùng tiếc thương nồng nàn. Quả là thực sự hướng tới tình cảm chân thành tha thiết vô bờ.

Ca khúc này giống như là một giấc mơ! Trong lòng mỗi người ở đây đều như nghĩ về tình cảm như ẩn như hiện trong giấc mộng.

Quân Mạc Tà nín thở trầm lặng nhắm mắt lại, tay phải khe khẽ đánh theo nhịp của khúc nhạc Quản Thanh Hàn đang tấu, tựa hồ trong lúc nghe thì hắn đắm mình vào một khúc nhạc vô cùng quen thuộc.

Ba người Đông Phương Vấn Tâm đột nhiên nghe thấy khúc nhạc thanh nhã như vậy, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó thì không tự chủ được mà chìm đắm vào. Giai điệu du dương thắm thiết như vậy ở thế giới này đúng là chưa bao giờ xuất hiện ...

Nhưng rồi những ca khúc đẹp nhất cũng có phải kết thúc, khi nốt nhạc cuối cùng vang lên, Quản Thanh Hàn ngơ ngác cầm trong tay cây

ngọc tiêu mà đứng, với vẻ không thể tin nổi mà nhìn người "sáng tác" Quân Mạc Tà. Dù mình đã sớm biết hắn hiểu âm luật, nhưng cũng không thể tin , lại càng không thể tin được là âm thanh như vậy của tự nhiên mà hắn chỉ tiện tay liền làm ra.

"Thực sự là êm tai ..." Độc Cô Tiểu Nghệ mở mắt. Có chút lưu luyến thốt khẽ "Ta chưa từng nghe một khúc nhạc nào tình tứ như vậy , nếu là có thêm lời hát thì tất nhiên cũng sẽ rất êm tai."

Quân Mạc Tà mỉm cười, cầm lấy bút lông viết tên đầu đề bên trên, phía dưới các khúc phổ thì ghi liền một mạch ca từ còn miệng nói "Thủ khúc này có tên là 'Vô Hối Vấn Tâm khúc, được chưa"

Trong lòng buồn vô cớ thở dài: trên đời này, cuối cùng cũng không còn khúc "Mai hoa tam lộng"! (DG : là tên bản nhạc gốc mà anh Tà nhà ta thuổng)

Bốn người đồng thời xông tới, trong miệng chậm rãi niệm tụng (khẽ đọc)

"Hồng trần tự hữu si tình giả,

Mạc phù si tình thái si cuồng;

Nhược phi nhất phiên hàn triệt cốt,

Na đắc mai hoa phác tị hương;

Vấn thế gian tình vi hà vật,

Trực giáo nhân sinh tử tương hứa;

Khán nhân gian đa thiếu cố sự,

Tối tiêu hồn vô hối vấn tâm. . ."

(Tạm dịch :

Trần gian đâu thiếu kẻ yêu thầm,

Điên cuồng, mê dại ... với tình thâm

Phải qua bao lần trong giá rét,

Mới được hương mai thấm vào tâm

Thế gian tình đời ai hiểu thấu

Sinh tử kiếp người nỗi thăng trầm

Nhân gian bao chuyện ai sánh được

Đắm say như Vô Hối Vấn Tâm...

Phù , lão Phong Lăng moi đâu bài hát mà lời không nuột lắm)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 254: Vỗ Tay Thề

"Hồng trần. . . Si tình. . ." Độc Cô Tiểu Nghệ cầm khúc phổ, nhìn ca từ rồi bắt đầu khe khẽ hát. Bên cạnh, Quản Thanh Hàn lần thứ hai khoan thai thổi tiêu theo tiếng hát của Độc Cô Tiểu Nghệ. Có tiếng tiêu mềm mại dịu dàng hòa vào lại càng tăng thêm sức cuốn hút.

Khi ca khúc kết thúc, mọi người lại cảm thấy dư âm vẫn vấn vương thoả ước mong nguyện. Nếu có nói lúc này mà dư vị còn lượn lờ ba ngày không dứt thì cũng không quá đáng.

"Vấn thế gian tình vi hà vật, trực giáo nhân sinh tử ba hứa! (Hỏi thế gian tình đời là gì, nói cho người biết sinh tử hôn nhân)!" Đông Phương Vấn Tâm đột nhiên rơi lệ lẩm bẩm "Tình là gì! Tình là gì! ... lẽ nào ... tình chính là chuyện dằn vặt người đời sao?"

Quân Mạc Tà thở dài nói ngân nga

“ Vấn thế gian, tình vi hà vật? Trực giáo nhân sinh diệt, tương hứa! Thiên nam địa bắc song phi khách, lão sí kỷ hồi hàn thử; hoan nhạc thú, ly biệt khổ, tựu trung canh hữu si nhi nữ; quân ứng hữu ngữ, miểu vạn lý tằng vân, thiên sơn mộ tuyết, chích ảnh hướng thùy khứ?"

(Tạm dịch :

"Hỏi thế gian, tình là chi?

Nói cho người đời mất được!

Trời nam đất bắc đôi chim én,

Cánh già mỏi mấy phen rã rời;

Vui gặp gỡ, khổ chia li,

Biến đổi trong tim tình si thiếu nữ.

Quân hô đồng ý, vang vạn dặm tầng mây.

Thiên Sơn mộ tuyết, lẻ bóng nhìn ai đây? " MS)

Đông Phương Vấn Tâm đột nhiên nghe thấy ca từ như vậy, đúng là như mê mẩn, nghiền ngẫm từng chữ từng chữ, trở về chỗ cũ, tự hỏi ý tứ trong đó. Nàng ngơ ngác đứng, đột nhiên trong mắt từ từ tràò ra lưng tròng, chầm chậm rơi xuống đất.

Nàng đột nhiên lại xoay mình ù té chạy trở về trong phòng, chỉ nghe thấy một trận tiếng khóc cực kỳ bi thương truyền tới:

"Quân hô đồng ý, vang vạn dặm tầng mây.

Thiên Sơn mộ tuyết, lẻ bóng nhìn ai đây?”

“ Vô Hối! Vô Hối . . . chàng để cho ta cô đơn một mình . . . Ta làm thế nào mà đối mặt với thế gian , với mưa gió phong sương thiên hạn đây?"

"Mạc Tà, chàng nói bá mẫu . . . liệu có thể . . . ?" Quản Thanh Hàn lén lút hỏi Quân Mạc Tà, trong giọng điệu để lộ ra vẻ lo lắng tràn trề, lại còn bao hàm chút vị oán trách. Hiển nhiên là quái lạ việc Quân Mạc Tà khơi gợi chuyện thương tâm của Đông Phương Vấn Tâm .

Quân Mạc Tà thở dài nói "Mẫu thân trong thời gian vừa rồi chủ yếu là gắng đè nén đau thương, cố tình cười nói; miễn cưỡng vui vẻ, thật sự là quá mệt mỏi. Nếu mà cứ kím nén như vậy quá lâu thì mới chính thức xảy ra vấn đề; phải biết rằng tình như dòng nước xiết, chặn không bằng khơi thông. Đơn giản không bằng để người xúc động tâm tình, triệt để

phát phát tiết ra ngoài, chỉ cần có thể khóc được thì sau này sẽ dễ dàng rất nhiều"

Quản Thanh Hàn cùng với Độc Cô Tiểu Nghệ, Hàn Yên Mộng bừng tỉnh mà gật đầu, cảm giác điều đó có lí sâu sắc.

Trong yên lặng hoàn toàn, một tiếng tiêu trong trẻo mềm mại đột ngột nổi lên, khoan thai vang đi tứ phương liên miên không dứt. Đó chính là khúc "Vô Hối Vấn Tâm" : hỏi thế gian, tình ái nơi đâu?

Cách tiểu viện một bức tường, một kẻ si tình khác là Dạ Cô Hàn hình dung tiều tụy gấp nhiều lần đang ngây ngốc đứng dưới gốc cây. Cho dù những cánh hoa tuyết trắng ngần rung động rơi xuống trên đầu, luồn vào cổ của hắn thế nhưng hắn như chẳng có cảm giác gì.

Hắn chỉ si mê tự mình lắng nghe ca khúc này, ống tay áo bên trái trống rống buồn bã phất phơ trong gió rét, nét mặt Dạ Cô Hàn khắc khổ, ánh mắt thâm thúy mà chua xót, vẻ mặt hiu quạnh đầy cô độc tự lẩm bẩm "Hỏi thế gian tình là gì? Tú Tú. . . nàng ổn không?"

Lúc Quân Mạc Tà rời đi thì Quản Thanh Hàn cùng với Độc Cô Tiểu Nghệ đang nghiên cứu ca khúc này; nhưng Hàn Yên Mộng lại cùng đường đi theo.

"Quân Mạc Tà, Mạc Tà chắt nhi, ngươi dự định khi nào mới đến Ngân Thành vậy?" Hàn Yên Mộng chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn hắn.

"Đi Ngân Thành? Đến đó làm gì?" Quân Mạc Tà ngạc nhiên "Tới đó đường xá xa xôi, lại lạnh như vậy, ta không có hứng thú đi."

Vừa nghe thấy câu gọi " Mạc Tà chắt nhi" thì Quân Đại Thiếu cũng có chút cảm giác chướng tai, thế nhưng vai vế này đã có mẫu thân, tam thúc tự giữ lời, chính mình rốt cuộc đích thực hoàn toàn không có cải cọ mấy. Lẽ nào để mặc cho tiểu nha đầu này khi dễ mãi được sao?

"Ngươi!" Hàn Yên Mộng hơi bực bội "Còn Tiêu gia thì thế nào . . . chẳng lẽ ngươi không muốn đi báo thù sao?"

"Ta làm sao lại không muốn . . . Nhưng hiện nay Tiêu gia cũng là kẻ thù của Hàn gia các ngươi, hơn nữa còn rơi vào dạng oán thù kẻ sống người chết . . . Nói về tính bức thiết thì ta khẳng định không cần đứng mũi chịu sào"

Quân Mạc Tà phẩy phẩy tay nói tiếp "Ngươi cũng không phải không biết, Tiêu gia mạnh mẽ như vậy, thế lực càng khổng lồ. Đương nhiên ta muốn để cho các ngươi cũng có thực lực lớn lao tương tự đi đối phó; chờ đến khi các ngươi đại chiến với nhau thì chúng ta len lén đến đem tỷ tỷ của ngươi về đoàn tụ với tam thúc của ta là được rồi . Về phần chuyện khác, thật sự là . . . Bất lực."

"Nhưng . . . nếu như vậy thì Ngân Thành chúng ta ....Ngân Thành chúng ta e là sẽ hủy diệt hoàn toàn . . ." Tiểu cô nương nhanh chóng suýt phát khóc, cắn môi nhìn Quân Mạc Tà mà dậm chân nói "Ngươi . . . Ngươi làm sao nhẫn tâm như vậy?"

"Ta nhẫn tâm? Những lời phán đoán như vậy là dựa vào đâu?" Quân Mạc Tà kêu lên thực oan uổng

"Cái gọi là nhẫn tâm bao giờ cũng xuất phát từ việc hai bên đã có quan hệ thân mật chứ? Ta cùng với Ngân Thành Hàn gia các người liệu có được bao nhiêu điểm chung đây? Coi như là tam thúc của ta mà nói thì xác thực hẳn là có”

“ Nhưng nếu cẩn thận ngẫm lại thì ta thật sự không cam lòng. Ngày đó không từ mà biệt, cho dù lúc đầu phụ thân ta, Nhị thúc, hai vị huynh cả, cái chết của bọn họ với Hàn gia Ngân Thành các ngươi không quan hệ, coi như là Tiêu gia hạ thủ. Nhưng rốt cuộc Hàn gia các ngươi không phải không biết chuyện tình rồi sao? ... ít nhất ... Cũng có dung túng sao! Ngươi hiện tại định lấy lập trường gì mà nói ta nhẫn tâm?"

"Nói chúng ta trước đây dung túng Tiêu gia xác thực là không đúng, có điều lúc này mọi người không phải là cùng chung kẻ địch hay sao? Ngươi nói ngươi không cam lòng?" Hàn Yên Mộng sáng mắt lên

"Ngươi có điều kiện? Có điều kiện gì thì ngươi cứ nói ra, ngươi không nói thì ta làm sao biết ngươi có điều kiện. Ta không biết là có điều kiện thì làm sao giúp để thực hiện điều kiện? Ngươi nói ra điều kiện của ngươi cho ta biết đi . . ."

Quân Mạc Tà thần sắc đau khổ "Đại tỷ, xin chớ luẩn quẩn. Đầu óc ta giờ quá lộn xộn, sắp vỡ tung cả ra rồi"

Nói xong, Quân Đại Thiếu gia có chút không cam lòng tiếp tục

"Ta phỏng chừng Ngươi đã tính xong rồi. Ta đi đến Ngân Thành giết hết người Tiêu gia; sau đó giúp tam thúc ta giành lại một vị lão bà, thuận lợi giúp Ngân Thành các ngươi diệt trừ hậu hoạ”

“ Từ nay về sau, tam thẩm hạnh phúc vui sướng, Ngân Thành mạnh mẽ phát triển không còn mối lo bên trong.Tất cả đều vui vẻ, đó là thiết kế như vậy sao? Nếu không nói Người là trưởng bối thì đây thực sự đa mưu túc trí định sai khiến ta sao?”

“ Các ngươi đều đạt mục đich còn ta cuối cùng có thể được cái gì đây? Dường như là ta không chiếm được gì cả. Tam thúc ta tối thiểu còn được một mỹ nhân, đối với ta ngay cả một bóng mỹ nhân cũng không có được. Chuyện ta lỗ vốn như vậy mới làm các người hài lòng sao?" "

"Vậy . . Nếu không để Ngân Thànhchúng ta giới thiệu cho ngươi mấy tỷ muội, thế nào? Bất quá, có thể giành được hay không thì phải nhìn vào bản lĩnh của ngươi. Rốt cuộc như vậy là được rồi chứ." Tiểu cô nương cắn môi nói rất kiên quyết.

"Không được không được! Ngươi tính điều kiện gì vậy! Tam thúc ta lấy được con gái Ngân Thành chủ, ngươi lại muốn dùng mấy người thị nữ cho ta? Thế này. . . có vẻ chênh lệch quá xa?"

Quân Mạc Tà tức giận nói: "Dù nói thế nào thì thân phận cũng không được khác lắm? Tam thúc lấy công chúa, ta lấy thị nữ thì ta đây mất giá nhiều lắm"

"Thân phận không sai biệt lắm?" Hàn Yên Mộng mở to đôi mắt tròn tròn đầy vẻ mê hoặc mà nói "Nhưng là ... không có một ..."

"Sao lại không có ai như vậy?" Quân Mạc Tà nhíu mày, ra vẻ không vui hướng dẫn từng bước mà nói "Chí ít vẫn phải có một ai . . ."

"Vẫn có một người? Ai vậy?" Tiểu la lị nhíu mày, ra sức suy tư một hồi, cúi đầu nhìn mấy ngón chân nghĩ một lát, lại ngẩng đầu nhìn trời nghĩ một lát, thần sắc rất khổ sở, rất bối rối.

Sau đó đưa mấy ngón tay trắng nõn bấm bấm đếm đếm tính toán. Một lát sau . . . Nàng rốt cục khẳng định "Quả thực là không có, tuyệt đối không có, ta tính đến mấy lần!"

"Thật sự không có? Ngươi xác định?" Quân Mạc Tà có chút bất mãn nhìn nàng "Ngươi cũng không thể gạt ta được! Đây chính là liên quan đến đến tương lai Ngân Thành các ngươi đó!"

"Ta không có lừa ngươi! Nếu lừa ngươi thì ta là chó nhỏ! Thật sự không có!" Tiểu la lị chỉ trời mà phát thệ "Ta xin thề! Nếu như có người thích hợp . . . Nếu thật là có . . . Ta sẽ. . ."

"Ngươi làm gì đó? Lẽ nào ngươi còn có thể trói nàng lại đưa đến đây cho ta?" Quân Mạc Tà gợi ý mạnh mẽ.

"Không sai! Nếu là thật sự có một người như thế thì ta sẽ trói nàng mạng đến tặng cho ngươi! Vì tương lai Ngân Thành thì ta làm bất kì giá nào. Nhưng nếu mà thật sự là không có thì sao?"

Tiểu la lị ra vẻ hiên ngang lẫm liệt nói, vẻ mặt thể hiện nắm chắc phần thắng nên dương dương tự đắc nhìn Quân Mạc Tà. Dáng điệu như đang thực hiện gian kế mà cười khì khì một tiếngrồi nói

"Nếu quả thật không có, vậy ngươi cũng phải mau đến Ngân Thành giúp chúng ta giết kẻ phản bội!"

"Được! Lúc đó một lời đã định! Nếu Ngân Thành của ngươi còn có ai cùng thân phận với tỷ tỷ ngươi thì đó là người thích hợp. Vậy ngươi chỉ cần trói nàng lại đưa cho ta làm tiểu lão bà. Nếu như không có vậy ta chỉ coi như làm chuyện tốt, ra tay giúp Ngân Thành các ngươi diệt trừ Tiêu gia và không đề cập tới bất luận điều kiện gì khác!"

Quân Mạc Tà nghiêm túc nói khích "Quyết định như vậy, chúng ta vỗ tay thề, không được đổi ý! Lần đánh cuộc này, ngươi có dám hay không?!"

"Có cái gì mà không dám?" Tiểu la lị vui sướng nở nụ cười "Nói đến chuyện của Ngân Thành, lẽ nào ngươi còn có thể biết rõ ràng hơn ta được sao. Ta nói không có là không có! Vỗ tay thề đi, nhanh lên!"

Trong lòng nàng càng thầm vui "Mộ thúc thúc còn nói Quân Mạc Tà này cực kỳ giảo hoạt. Hôm nay xem ra cũng là kẻ ngu. Đừng nói căn bản không có người thích hợp, coi như là có thật thì không phải đều là do chúng ta định đoạt. Nói không có là không có. Mà đã không có thì làm sao ngươi bắt được người đây! Quay lại ta sẽ đem tin tốt này nói cho Mộ thúc thúc!"

Tiểu nha đầu rất sợ Quân Mạc Tà đổi ý, không thể chờ đợi vội đưa bàn tay mềm mại nhẵn bóng đến trước mặt Quân Mạc Tà. Lại liên tục rung rung, hiển nhiên là muốn nhanh chóng thu được chuyện quá tốt đẹp này!

Tuy rằng trong lòng vẫn nỗ lựcnhắc mình nghìn vạn lần phải bình tĩnh, phải thận trọng. Nhưng vẫn là không khống chế được, lòng tràn đầy đắc ý, đôi mắt to trong veo đã cười tít lại như trăng non, oa ha ha, lần này chiếm đại tiện nghi!

"Chỉ cần có người thích hợp, thì phải làm tiểu lão bà của ta? Ngươi không hối hận?" Quân Mạc Tà rõ ràng ra vẻ không tin tưởng làm cho

Hàn Yên Mộng nổi giận, nhe nanh múa vuốt mà thấp giọng rít

"Bản cô nương nói một là một, nói hai là hai! Nếu thật sự có ai thì coi như đó là tiểu lão bà của ngươi! Việc này bản cô nương chính là nhân chứng, quyết định không sai được! Ai nha, ngươi là nam nhân mà làm sao chậm chạp như thế. Mau mau nhanh, vỗ tay xin thề, vỗ tay thề!"

"Không được, ta còn phải suy nghĩ một chút!" Quân Mạc Tà mới vừa duỗi tay, đột nhiên lại thu về, hồ nghi nhìn Hàn Yên Mộng: "Thế nào mà hình như có bẩy rập? Ta làm sao lại ngửi thấy mùi vị âm mưu . . . Hơn nữa, nếu như ngươi không giữ lời thì ta đây chẳng phải sẽ thiệt lớn?"

Tiểu la lị nhảy cao ba thước, trực tiếp phát điên! Giương nanh múa vuốt ngoạc miệng quở trách đầy vẻ giận dữ "Ta có nói không giữ lời? Ta? Hừ! Ta cho ngươi biết, Hàn Yên Mộng ta xưa nay một lời nói một gói vàng! Cho tới bây giờ cũng chưa từng nuốt lời hứa!”

“ Hừ, để tỏ lòng thành tín, ta hôm nay lấy danh dự tối cao của Ngân Thành phát thề! Nếu ta nói mà không giữ lời , không định thực hiện thì ta . . . thì ta. . . Cô nãi nãi ta sẽ lột sạch quần áo đi một vòng quanh Thiên Hương thành!"

"Một lời đã định!" Quân Mạc Tà mắt sáng ngời.

"Một lời đã định! Tứ mã nan truy!" Hàn Yên Mộng đã gấp không thể chờ mà nói "Mau vỗ tay thề đi thôi"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 255: Sát Thủ Lãnh Ngạo!

"Bốp! Bốp Bốp!" Quân Mạc Tà bên này vừa mới giơ bàn tay lên thì Hàn Yên Mộng đã nhanh chóng vỗ ba cái liền rồi sung sướng cười ha ha giống như là một con mèo thành tinh ăn trộm. Mắt ngọc nhấp nháy dương dương tự đắc "Ngươi thua rồi!"

Tiểu la lỵ cười khành khạch tuyên bố "Ta bây giờ nói cho ngươi biết, ngươi nhất định thua!"

"Làm sao lại thua được?" Quân Mạc Tà buồn bực nhìn nha đầu tự bán chính mình để giúp thiên hạ mà cực kỳ bình tĩnh khẳng định "Ta làm sao thua được!"

"Hừ hừ, ngươi không thua sao? Cạp cạp, người mà ngươi muốn thì căn bản là không có! Hôm nay Hàn tiểu cô cô sẽ dạy Mạc Tà chắt nhi phải biết nghe lời. Việc này quyền chủ đạo căn bản là không nằm trong tay ngươi. Người như vậy, ta nói không có thì sẽ không có, mà kể cả có rồi cũng thành không có, hiện tại đã biết chưa?!"

Tiểu la lỵ ngửa mặt lên trời cười phá lên.

"Làm sao mà lại không có đây? Người thích hợp khẳng định là có, dù thế nào cũng không thể không có. Bởi vì Ngân Thành công chúa hình như là có hai người chứ?" Quân Mạc Tà ôm lấy bả vai, cười gian một tiếng

"Trừ tỷ tỷ của ngươi ra , không phải còn có Hàn tiểu cô cô ngươi sao? Chẳng lẽ là ta nhìn lầm rồi? Ngươi kỳ thật là Ngân Thành thiếu gia? Chứ

không phải là nữ?"

"Ngươi mới không phải nữ! Ah?! Ah, ~~~ ngươi nói gì? Ta? Ta ta...?!!!" Hàn Yên Mộng phản xạ có điều kiện thốt ra một câu cãi lại rồi đột nhiên há hốc mồm cứng lưỡi, còn tay thì bưng kín miệng. Vẻ vênh váo đắc ý tươi cười trong nháy mắt đóng băng trên mặt, sau một khắc cũng lại tràn đầy nỗi hoảng hốt lo sợ!

Luôn luôn minh mẫn, nhưng lại quên chính mình. Hoặc là phải nói, Hàn Yên Mộng cho tới bây giờ không hề lo lắng nghĩ mình lại cũng nằm trong số người đó ...

"Hàn cô nương, ngươi bây giờ khẳng định đã biết ta nói người thích hợp kia là ai rồi?! Như vậy xin mời ngươi mau chóng đem cho ta nữ nhân kia, hừ, cũng nhân tiện là tiểu lão bà của ta đó. Trói nàng ta lại rồi đưa đến phòng của ta"

Quân Mạc Tà nói nghiêm túc "Đây chính là việc lớn quan hệ đến danh dự chí cao của Ngân Thành! Hy vọng cô nương nhanh chóng làm xong chuyện này. Ta tin tưởng ngươi, vô cùng tin tưởng ngươi nói được làm được! Bởi vì Hàn cô nương luôn luôn giữ lời hứa đáng giá nghìn vàng"

Hàn Yên Mộng vẻ mặt tối sầm, ngón tay run rẩy, trong mắt thần sắc biến đổi đi biến đổi lại. Đột nhiên đến lúc này mới nhớ ra thì đỏ mặt, nàng đảo mắt suy nghĩ cân nhắc hồi lâu rồi bỗng ôm bụng, vẻ mặt đau đớn mà nói

"Ai yêu ... Làm sao đột nhiên đau bụng thế này, ta phải trở về phòng nghỉ ngơi đã ... Ai da, làm sao lại đau như vậy ...." Vừa nói, nàng cong người khom lưng ỉu xìu xìu muốn đi.

"Hàn cô nương, ngươi bụng đau cũng đừng lo quá. Nhưng ngàn vạn lần chớ quên tiểu lão bà của ta. Ca ca ta còn chờ đây ... khà khà, nhớ trói chặt vào nhé ..." Quân Mạc Tà ở đằng sau cao giọng nhắc nhở, Hàn Yên

Mộng tất cả đều coi như không nghe thấy, thoắt cái nhanh như chớp đã chạy không tháy bóng dáng ...

Đồ con nít, sao có thể để cho ngươi mỗi ngày ở trước mặt ta làm ra vẻ trưởng bối được! Bề trên của bản thiếu gia dễ làm như vậy sao? Không trừng trị ngươi thì đồ ranh con nhà ngươi lại còn không biết cái gì gọi là khiêm tốn, cái gì gọi là biết hay mà làm!

Quân Mạc Tà trong lòng rất sảng khoái, về sau thực là thích thú nói ra chuyện này, để xem nha đầu kia làm sao mà đối mặt với bản thiếu gia đây. Ha ha ha, ca ca nhịn mấy cơn giận đến nghẹn họng, rốt cục cũng được khoái chí một phen ...

"Ha ha ha..." Một tràng cười vang lên, Quân Vô Ý từ một bên chợt hiện ra mà ôm bụng, vẻ mặt nhăn nhó cười to, hiển nhiên là sớm đã phải nén quá mức . Hắn vừa cười, vừa giơ ngón tay cái "Mạc Tà! Ngươi thật là lợi hại! Sai khiến cho cô bé đem chính mình đi bán, Tam thúc hôm nay chân chính phục tiểu tử ngươi rồi, rất bá đạo rồi..."

Quân Mạc Tà sờ sờ mũi, cười hắc hắc rồi nói: "Tam thúc, đó không phải là biện pháp khi không còn cách nào sao? Nha đầu kia mấy ngày nay lúc nào ở trước mặt ta đều xưng trưởng bối, một câu lại gọi Mạc Tà chắt nhi, thúc nói ta làm sao bây giờ! Có việc này phỏng chừng có thể làm cho nàng thành thật một đoạn thời gian."

"Chỉ sợ không đơn thuần là thành thật một đoạn thời gian chứ?" Quân Vô Ý cười ha ha "Phỏng chừng nha đầu kia từ nay về sau trước mặt ngươi không ngẩng nổi đầu rồi! Thậm chí ngay cả đến trước mặt ngươi cũng không dám nữa rồi! Uh, Mạc Tà, ta hỏi tiểu tử ngươi ... liệu có phải là thật sự động tâm đối với nha đầu kia không?"

"Nào có!" Quân Mạc Tà kịch liệt lắc đầu: "Tam thúc, thúc tha cho ta đi! Ngàn vạn lần đừng ca loạn bài uyên ương , ta bên này đã có không ít rồi..."

"hừ..." Quân Vô Ý cười hàm xúc ý tứ hai tiếng mà nhắc nhở "Nói đến ngươi thì thật đúng là không cân xứng, dù sao các ngươi trong lúc đó còn có vai vế chênh lệch. Làm sao có thể xem như người thích hợp được ..." Nói dứt lời thì Quân Tam Gia mới ngẩng đầu bỏ đi.

"Ta còn chưa nói gì mà thúc đã bắt đầu tính trước lo sau cho tiểu di tử của mình rồi ... Dù sao thì Dương Quá còn lấy cả sư phụ mình cơ mà ... Ở đây có gì mà chênh lệch ..." Quân Mạc Tà nói thầm một câu mà hơi chột dạ.

Đột nhiên lúc này có người đến bẩm báo "Thiếu gia, có người cầu kiến ngài. Hắn nói, là sư phụ của hắn bảo hắn tới"

"Cho hắn vào!" Quân Mạc Tà phấn khởi tinh thần, rốt cục là đã đến!

Tiểu tử này, lần đó cũng thật sự làm cho ta hoảng sợ, ta cần phải xem kỹ, rốt cuộc là nhân vật thế nào!

"Quân thiếu gia." Xuất hiện trước mặt Quân Mạc Tà là một người trẻ tuổi, nhiều nhất cũng chỉ được hai mươi bốn hai nhăm tuổi. Chẳng những người thon gầy, vóc dáng cũng không cao. Dựa theo mắt Quân Mạc Tà phán đoán, tiểu tử này nhiều lắm cũng chỉ xáp xỉ một thước sáu. Có điều cả người trên dưới lại hài hòa dị thường!

"Ngươi tên là gì? Lúc trước chính là ngươi ám sát ta? Ngươi là đồ đệ của Sở Khấp Hồn?"

Quân Mạc Tà nhìn chăm chú vào chàng trai trẻ trước mặt. Chàng trai này tựa hồ có vẻ cẩn thận, có chút hiền lành, nhưng ánh mắt lại cúng đờ giống như mắt cá chết. Gần như là hoàn toàn không chuyển động. Nhìn tới nơi nào, cũng như thế nhìn vật chết vậy

"Đúng!" Chàng trai ưỡn ngực, ánh mắt vẫn không có nửa điểm dao động "Ta tên là Lãnh Ngạo!"

"Lãnh Ngạo... tên rất có khí thế" Quân Mạc Tà thản nhiên cười, đột nhiên thân hình hơi cúi về phía trước, ánh mắt tức thì thập phần lạnh lẽo, chiếu thẳng như chớp giật ngang trời, một khí thế mạnh mẽ tới cực điểm pha lẫn sát khí vô song "Ầm" một cái chụp vào hắn, toàn bộ không có bất cứ một điểm báo hiệu nào!

Sát khí điên cuồng mãnh liệt như sóng trào , lại giống như vô số vong hồn lợi kiếm tàn sát bừa bãi trên không trung. Mấy tên thị vệ ở cửa chỉ mới cảm ứng được một chút khí tức này mà đã không hiểu sao ngồi phịch xuống đất, sắc mặt tức thì trắng bệch.

Đôi mắt như cá chết của Lãnh Ngạo trong lập tức hiện lên vẻ khiếp sợ từ đáy lòng. Tuy lộ vẻ khiếp sợ, nhưng hắn đem hết toàn lực chống cự lại khí thế của Quân Mạc Tà. Dù có ý đồ chống lại, nhưng hắn phát hiện tất cả đều là uổng công, hắn đúng là không có đường kháng cự.

Trong tích tắc, chỉ trong tích tắc! Cả người, cả thân thể, cả linh hồn, tất tần tật đều như bị nuốt chửng, từ đầu đến chân bắt đầu lạnh toát "Vậy lần đó, ai nhờ ngươi tới giết ta?" Quân Mạc Tà hỏi gằn từng chữ một.

Lãnh Ngạo quật cường ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hắn, nhưng lại hoàn toàn không có ý muốn mở miệng nói chuyện. Hắn ngầm dùng sức cắn đầu lưỡi hy vọng có thể nhờ đó mà giữ được chút tỉnh táo cuối cùng.

Một tia máu nhỏ không thể tránh được ứa ra từ miệng chảy xuống. Nhưng kể cả như vậy thì Lãnh Ngạo vẫn phát giác mình không thể giữ gìn được sự suy nghĩ tỉnh táo. Chỉ cảm thấy ý thức của mình càng ngày càng mơ hồ, phảng phất lúc nào cũng có thể chìm vào bóng tối vô tận ...

"Ha ha, cũng có gan!" Quân Mạc Tà cười, sát khí phủ kín dất trời đột nhiên biến mất " Quả nhiên không hổ là đệ tử của Sở Khấp Hồn! Cái khác chưa học được, nhưng phẩm chất ngoan cường thì học đủ mười thành!"

Lãnh Ngạo gian nan thở phì phò, chậm rãi nói: "Ngươi không nên hỏi ta, mặc dù là ta đến tìm nơi nương tựa ở chỗ ngươi. Nhưng đó là vâng

lệnh của sư phụ nên ta không thể không đến. Thân làm một người sát thủ, tuyệt không tiết lộ tính danh khách hàng, đây là quy củ. Sinh tử cũng không phải đại sự, nhưng quy củ thì tuyệt đối không thể phá!"

"Ta sẽ không hỏi ngươi nưa!" Quân Mạc Tà lạnh lùng cười

"Khi ngươi ám sát ta, ta có rất nhiều kẻ thù muốn giết ta. Nhưng giờ phút này, bọn họ cũng đã không xứng trở thành đối thủ của ta. Biết hay không thì sớm đã không quan trọng! Nhưng thứ ta muốn,là sau này ngươi nghe lời và trung thành với ta!"

Quân Mạc Tà thâm trầm nói: "Ta có thể cho ngươi thứ ngươi muốn nhưng vẫn không thể lấy được. Cũng có thể dạy ngươi mọi thứ mà sư phụ ngươi không thể chỉ điểm cho ngươi. Càng có thể làm cho tu vi của ngươi đột nhiên tăng mạnh. Nhưng ta cũng không cần thứ gì đó mà ngươi không thể cho ta, bởi vì ngươi là đồ đệ của Sở Khấp Hồn! Ngươi hiểu chưa?"

"Ta hiểu!" Trên mặt Lãnh Ngạo mồ hôi tuôn ra ròng ròng, thiếu niên trước mặt này gây cho hắn áp lực so với sư phụ Sở Khấp Hồn của mình lại còn lớn hơn nữa!

Tối thiểu, Sở Khấp Hồn cũng không cách nào phát ra sát khí kinh khủng như vậy! Điểm này, Lãnh Ngạo làm đệ tử truyền nhân của Sở Khấp Hồn tất nhiên là trong lòng biết rõ ràng.

Khó trách sư phụ nói: sư phụ chỉ là một bậc sát thủ Chí Tôn, hoàn toàn không phải nghi ngờ. Nhưng đó là cực hạn, nếu ngươi tới đó thì sẽ có thể gặp được đế vương trong giới sát thủ! Chẳng lẽ, đế vương trong giới sát thủ theo lời sư phụ chính là thiếu niên trước mắt này sao?

"Tốt lắm! Ta cho ngươi thời gian năm ngày, trong vòng năm ngày đó ngươi hãy tìm được sát thủ Lưu Vân cùng Thiên Tàn Địa Khuyết. Sau đó mang theo bọn họ đến đấy gặp ta." Quân Mạc Tà quả quyết nói

"Nếu có thể làm được thì ta nhân tiện giữ ngươi lại! Cũng thưởng cho ngươi mọi thứ ngươi muốn, đó cũng là Sở Khấp Hồn yêu cầu ta đưa cho ngươi. Nhưng nếu mà làm không được ... vậy ngươi tiếp tục chuyến lưu lạc giang hồ của mình thôi"

Hắn đến gần nhìn kỹ hai mắt của Lãnh Ngạo hỏi gằn từng chữ "Đồ đệ của Sở Khấp Hồn, ngươi có thể làm được không?"

"Ta có thể làm được! Nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ này!" Lãnh Ngạo biết đây là đối phương khảo nghiệm mình, nhưng lại bị Quân Mạc Tà nói một câu kích động sự kiêu ngạo trong lòng. Làm không được? Vậy chẳng phải là mất mặt sư phụ sao?

"Thân pháp của ngươi rất nhanh! Hơn nữa cũng không giống sư phụ của ngươi. Thân pháp sư phụ của ngươi nhanh mà lúc ẩn lúc hiện, nhanh đến như là mờ ảo. Nhưng ngươi lại chỉ theo đuổi một chữ nhanh, đơn thuần nhanh! Vì sao lại thế?" Quân Mạc Tà nhìn hắn hỏi.

"Ta cũng không biết. Năm đó sư phụ ta nhặt được ta, truyền cho ta huyền công. Nhân tiện dặn dò ta, con đường tu hành của ta cũng chỉ có được một chữ nhanh" Phỏng chừng khi nói đến chuyện này thì hiển nhiên vị Lãnh Ngạo sát thủ cũng cực kỳ buồn bực.

"A?" Quân Mạc Tà đang ngồi liền đứng lên, thuận tay đặt lên đầu vai hắn, thần dị linh lực mang theo thần niệm cô đọng nhanh chóng chạy một vòng trong cơ thể hắn. Đột nhiên đôi mắt sáng lên mà kêu

"Đúng là cơ kép? Thì ra là thế! Lão Sở cũng là người có kiến thức trí tuệ, tùy theo tài năng tới đâu mà dạy, đúng là phù hợp!"

Lãnh Ngạo ngẩn ra, hoàn toàn không rõ Quân đại thiếu gia nói vậy là có ý tứ gì. Quân Mạc Tà ngẩng đầu lên, với cùng giọng điệu phất tay nói "Ngươi đi đi. Nhớ kỹ, trong vòng năm ngày!"

"Rõ!" Lãnh Ngạo xoay người, sải bước đi ra ngoài.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 256: Lão Đại, Chúng Ta Chúc Mừng!

Quân Mạc Tà nhìn theo bóng lưng của hắn, vấn đề quẩn quanh trong đầu hồi lâu rốt cuộc được vạch trần. Vì sao hắn lại có tốc độ nhanh như vậy? Nhanh đến ngay cả lúc đầu chính mình cũng cơ hồ cũng không thể né tránh hơn được. Chỉ với tu vi Địa huyền giả, nhưng tốc độ lại có thể sánh ngang Thiên Huyền tuyệt đỉnh! Thì ra là thế! Song nhận - Cơ đùi kép!

Hoặc có thể nói là “vô song nhận”. Người này cơ dây chằng vận động trên đùi tự nhiên có hai cái! Thiên phú dị bẩm! Loại người này thể chất trời sinh kì quái, nhất định là hắn bẩm sinh có thể nhanh hơn nhiều lắm so với người bình thường! Nếu có thể đem đi tăng cường chuyên môn huyến luyện, thì tốc độ không thể nghi ngờ sẽ làm cho kẻ khác cứng miệng lưỡi!

Khó trách vì sao Sở Khấp Hồn vì hắn mà chọn lựa lấy tốc độ mà huấn luyện, bất quá mặc dù Sở Khấp Hồn lựa chọn chính xác coi như là chọn đúng phương pháp, nhưng huấn luyện phương pháp cuối cùng cũng có khiếm khuyết!

Cho nên, dù Lãnh Ngao thành tựu vốn đã không thấp, nhưng cũng có điểm cực hạn, nhiều nhất cũng chỉ có thể đạt tới cảnh giới như Sở Khấp Hồn mà thôi. Đối với tương lai thưc lực của Lãnh Ngao, hơn phân nửa là không bằng sư phụ. Nhưng với Quân Mạc Tà thì khác, đối với thể chất như vậy, Quân Mặc Tà lại có thể làm cho hắn đạt tới cao nhất tốc độ, thậm chí là cực hạn. “Nhanh” cực hạn.

Lúc này vấn đề duy nhất là nhân tiện nhìn xem người này có đáng giá để ta hạ chút công phu hay không! Quân Mặc Tà trầm lặng suy nghĩ.

***

Mai Tuyết Yên cùng Thiên Tầm cả đoạn đường đi rất nhanh, vốn dĩ hai người này tốc độ đã nhanh đến kinh người, hơn nữa dọc đường đi không có bất cứ cái gì rằng buộc, rốt cuộc vài ngày công phu đã chạy về đến Thiên Nam. Thiên Phạt Sâm Lâm!

Mà giờ này, cao thủ của Tam Đại Thánh Địa vẫn còn đang trong núi hoang mà điều dưỡng, khẳng định sẽ không đến mà chặn giết các nàng!

Quân Mặc Tà làm núi lở, nhưng rốt cuộc tạo cho bọn họ thật lớn phiền toái, không có mấy tháng nghỉ ngơi và hồi phục, là khó khăn để hồi phuc…

Nhưng là mới vừa bước chân vào đến Thiên Phạt Sâm Lâm. Mai Tuyết Yên đột nhiên giận dữ, cơ hồ tức bể bụng!

Nguyên lai vốn Thiên Phạt Sâm Lâm ngày xưa rất âm trầm, mà giờ này khắp nơi đều là dải lụa màu tung bay, cũng không biết là từ nơi nào mà nhiều màu sắc rực rỡ như vậy.

Cơ hồ tiến vào trung tâm Thiên Phạt Sâm Lâm mỗi một thân cây cũng treo đủ mọi loại vải màu sắc rực rỡ, tựa như đạo cầu vồng tại trời cao chập chờn, mà trên đình cây đại thụ ngàn năm dĩ nhiên lại được treo nhiều nhất, không ngờ lại có cả cuộn vải đỏ tung bay ở phía trên. Lại nhìn mặt đất, Mai Tuyết Yên lại càng hoảng sợ!

Tất cả huyền thú ngoài ngũ cấp mỗi một đầu thú bên hông cũng đeo một cái thắt lưng buộc vải đỏ, mỗi một con lại mang theo thắt lưng vải đỏ xuyên qua bụi gai. Cứ trong đó mà qua lại tán loạn, chỉ chốc lát đã bám đầy sợi chỉ …

So sánh với cao giai huyền thú tất nhiên vải đỏ ở phần thắt lưng lại càng tốt hơn…Nhất là bát cấp và cửu cấp đỉnh phong huyền thú. Đám này giơ lên hai cái chân trước, ngẩng đầu ưỡn ngực tiêu sái lộ ra bên hông, dưới bụng vải đỏ thắt nút dày đặc. Còn mỗi khi những bộ lông xồm xoàm ở mông dao động thì lại để lộ ra những quả cầu buộc chạt vào đó đong đưa, bộ dáng tựa hồ rất là hãnh diện. ....

Đợi Hùng Khai Sơn và Hạc Trùng Tiếu vừa xuất hiện. Mai Tuyết Yên cùng Thiên Tâm cùng mở mắt to hết cỡ mà nhìn.

Hùng Vương, Hổ Vương, Hạc Vương, Sư Vương, Hầu Vương, Ưng vương, sáu người cùng ngẩng đầu mà bước chỉnh tề xếp thành một hàng đến đây nghenh đón, đám người long hành hổ bộ khí thế dâng trào. Mai Tuyết Yên cùng Thiên Tầm cảm giác chính mình thấy được sáu chàng rể!

Bởi vì lúc này sáu đại vương mỗi người đều là một thân đỏ rực, phục sức trên đầu lại còn có cả hoa, suốt cả đoạn đường đến đây hồng quang trông thật sữ chói mắt. Mọi người với vẻ mặt vui sướng hân hoan, đắc chí tột cùng. Bất quá, đám người ánh mắt có chút mập mờ đảo qua thân thể Mai Tuyết Yên, sau đó đám người lại vội vàng tỏ vẻ nghiêm túc.

“Gần đây Thiên Phạt Sâm Lâm có xảy ra việc nào vui sao?” Mai Tuyết Yên nhúi mày, vẻ mặt hồ nghi nhìn sáu vị.

Nàng liếc mắt một cái nhân tiện nhìn ra đám người kia, bọn họ đã tăng tiến thật nhanh rồi. Lấy nhân loại tiêu chuẩn mà phân chia thì sáu tên này tùy tiện mỗi người đã là tu vi Chí Tôn Thượng thừa! Hơn nữa, cơ bản tất cả đều là Chí Tôn Thượng thừa cấp độ tuyệt đỉnh!

Chỉ kém một bước là có thể bước vào hàng ngũ Tôn giả. Bực này thật là tiến bộ kinh người, có thể khó mà tin nổi. Khiên kẻ khác không thể hiểu nổi, đan dược Quân Mặc Tà quả nhiên tác dụng thật là lớn.

“Khụ Khụ, lão Đại trở về, không phải là việc vui lớn nhất sao!”. Hùng Khai Sơn ho khan hai tiếng. trên mặt bỗng biểu hiện một vẻ gấp

gáp muốn tranh công mà phải mạnh mẽ áp chế, làm bộ dáng không tự nhiên. Cả người gấu to lớn bỗng bày ra bộ dáng hào hoa phong nhã quét tay vòng cung trịnh trọng nói “Xin mời lão Đại bước vào cung điện!

Cung điện! Hùng lão tứ trong miệng đột nhiên nói ra một từ văn minh cấp cao. Một câu này làm cho Mai Tuyết Yên suýt nữa thì ngất. Hắn từ lúc nào mà trở nên có văn hóa như vậy rồi?

Sáu vương vây quanh Mai Tuyết Yên, tiền hô hậu ủng đi tới trung tâm của Thiên Phạt Sâm Lâm, nơi này nguyên bổn là nơi ở của Mai Tuyết Yên, dựa vào suối, hoàn cảnh thanh nhã, đúng là nơi Mai Tuyết Yên thích nhất. Bất quá chỗ này lại là chỗ bị người nào đó mạnh mẽ mà phi lễ…

Nhưng thứ bày ra trước mắt hết thảy làm cho Mai Tuyết Yên thất kinh : những cây đại thụ chung quanh không ngời lại bị chặt trụi thùi lụi, chỉ để lại ở giữa những cây bao quanh một khoảnh đất. Trong vòng mấy trăm trượng là cả một khoảng đất trống sạch sẽ,thậm chí ngay cả gốc cỏ cũng nhìn không thấy.

Vô số cao giai huyền thú ở chỗ này mặt mũi mồ hôi như mưa, một mực làm việc. Đám người này mặc dù mệt lè lưỡi nhưng trên mặt lại tràn đầy hưng phấn cùng vinh hạnh. Tựa hồ coi công việc cu li là một chuyên tình hết sức vinh quang!

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Mai Tuyết Yên xoay người đột nhiên nổi giận, hung hăng nhìn đám người Hùng Khai Sơn và Hạc Trùng Tiếu.

“Hai người các ngươi, mau nói, nếu không cho ta một lời giải thích hợp lý, thì hãy chờ lần nữa biến hóa đi!” Hai hàng lông mày Mai Tuyết Yên dựng ngược, vẻ mặt tức giận, ánh mắt lạnh như băng, đằng đằng sát khí! Sáu đại Thú Vương đồng thì bị dọa cho hoảng sợ.

Một hồi lâu, Sư vương Thạch Bất Sầu nuốt nước miếng nghiêm mặt cúi đầu đi tới :

“Lão Đại…Hắc hắc, không phải là chuyện vui mừng gì sao…Vui mừng, hắc hắc vui mừng…Tất cả cũng là vì chuyện lão Đại mà vui mừng, chúng ta mấy huynh đệ muốn vì ngài mà vui mừng một chút, ngài không hài lòng…?

“Vì ta mà vui mừng? Đây là chủ ý của tên hỗn trướng nào ? Đem nơi tu luyện của ta làm loạn hết lên thế này, lại còn nói là vì ta ! Ta không hài lòng ? Ta nếu có thể hài lòng là thấy quỉ rồi’’ Mai Tuyết Yên bay lên đá một cước làm tên mặt dày này bay ra ngoài, hung tợn nhìn Hạc Trùng Tiếu : ‘’Hạc Lão Tam, ngươi tới đây nói đi !’’

‘’Ách…Đại tỷ, kỳ thật cũng không có gì, cùng lắm thì ngài không cần phải canh cánh trong lòng, mặc dù như vậy…sẽ có rất nhiều người không hiểu…Nhưng chúng ta Thiên Phạt huynh đệ, khẳng định vĩnh viễn ủng hộ ngươi, yêu quí ngươi ! Chúng ta hy vọng đại tỷ…hãy mở rộng tấm lòng đi nghênh đón hạnh phúc của mình đi ! Hãn…Ta cũng không biết ta đang nói gì…" Hạc Trùng Tiếu lắp bắp mấy tiếng.

Mai Tuyết Yên căn bản không biết mấy người này rốt cuộc đang nói cái gì, càng nghe càng hồ đồ

‘’Đại tỷ thân là huyền thú thì làm sao ? Chúng ta vốn là vì nhân loại mà xuất lực nhiều nhất ! Như thế nào mà lại còn cấm kị miệng lưỡi thế gian ? Nên làm như thế nào thì cứ thế mà làm! Yên tâm, nếu ai dám nói nhiều hơn một câu, ta lập tức dẫn các huynh đệ tới giết hắn, tru di cửu tộc !’’

Ưng vương Ưng Toái Không mũi ưng vừa động, mặt đằng đằng sát khí, lòng đầy căm phẫn nói.

‘’Đúng thế ! Đúng thế ! Buông bỏ ý chí, ôm lấy hạnh phúc !’’ Các chúng Vương còn lại đồng thanh hô lên.

‘’Nhân tiện là cái gì ? Rốt cuộc là cái gì ? Nghe các ngươi nói mà làm ta hồ đồ mất rồi !’’ Mai Tuyết Yên lấy tay ôm đầu thống khổ nói : ‘’Có

thể hay không, một người nào thông minh một chút hãy cho ta một lời giải thích một chút xem chuyện này là chuyện gì đang xảy ra ?’’

‘’Lão Đại, kỳ thật là thế này !’’ Hầu vương bỗng nhiên nhảy ra nói : ‘’Chúng ta vừa nghe việc vui của lão Đại liền ngay sau đó chúng ta lập tức phát động…’’

‘’Chờ ! Dừng !’’

Mai Tuyết Yên rốt cuộc bắt được trọng điểm : ‘’Việc vui ? Việc vui gì ? Ta có việc gì vui ?’’

Hạc vương, Sư vương, Hầu vương, Ưng vương bốn tên lộ ra thần sắc cổ quái, Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa lại lén lút lui ra phía sau chậm rãi nhúc nhích

‘’Lão Đại…Khụ Khụ, ngài cũng chớ để ở trong lòng, kỳ thật việc này nói như thế nào cũng không dọa người a’’ Hầu vương mở miêng sửng sốt một hồi vội vàng an ủi.

‘’Chuyện gì không dọa người ?’’ Mai Tuyết Yên giận sôi lên : ‘’Các ngươi rốt cuộc đang nói đến cái gì !!!’’ Mai Tôn Giả hiển nhiên đã phát điên đến nơi rồi.

‘’Còn không phải là chuyện của ngài cùng tỷ phu…’’ Hầu vương liền nhếch miệng nhỏ giọng nói một câu, sau đó lấy hết can đảm nói

‘’Lão Đại, có thể tìm được hạnh phúc của chính mình, làm cho tất cả mọi người đều vui mừng, về phần việc vui của ngài, chúng huynh đệ cũng chưa kịp tham gia cho nên…hắc hắc hắc, chúng ra nhân tiện tự tác chủ trương tại Thiên Phạt tổ chức chúc mừng một chút, còn có…

Hắn dùng một ngón tay, khẽ cong lên nói :

‘’ Nơi này thoáng như vậy là chúng ta nhân tiện chuẩn bị cho lão Đại cùng tỷ phu một cái cung điện, các người nếu thành thân rồi, khẳng định là muốn cùng nhau ở một chỗ…haha….còn có bên kia, ta chuẩn bị làm

cho toàn bộ biến thành cỏ mềm. Ân, sau này nếu có hài tử, ở bên kia có thể chơi đùa, không sợ bị té lại còn rất an toàn…’’

‘’Thành thân ? Hài tử ?! Cái gì cùng cái gì’’ Mai Tuyết Yên mặt dần dần đen lại, cả người bỗng hiên lên khí tức nguy hiểm. vừa chuyển mặt, hai mắt hiện lên một hai tia kiếm sắc bén nhìn vào mặt Hạc Trùng Tiếu ; ‘’Hạc lão Tam, ngươi giải thích cho ta một chút !’’

Hạc Trùng TIếu khép mở hai miệng hai cái thật dài, suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc gian nản mở miệng nói :

‘’Nếu lão Đại ở bên ngoài len lén thành thân, dĩ nhiên là không muốn cho chúng ta biết…Nhưng chúng ta là huynh đệ đã bao nhiêu năm chung sống, sớm đã thân còn hơn người nhà, tất cả cũng vì muốn hướng đến lão Đại góp một phần tâm lực. Từ lúc Hùng Lão Tứ cùng Hồ Lão Cửu mang về tin tức hỷ sự, mợi người chúng ta cùng nhau thương nghị dứt khoát mà bắt đầu chấn chỉnh Thiên Phạt. Hơn nữa, ngài lại còn cho Hùng Lão Tứ rất nhiều ngân phiếu, không tiêu phí một chút không phải là quá lãng phí rồi sao?’’Ha hả, hắc hắc…ách… !’’

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 257: Tuyết Yên Giận Dữ!

Quân Mạc Tà nhìn theo bóng lưng của hắn, vấn đề quẩn quanh trong đầu hồi lâu rốt cuộc được vạch trần. Vì sao hắn lại có tốc độ nhanh như vậy? Nhanh đến ngay cả lúc đầu chính mình cũng cơ hồ cũng không thể né tránh hơn được. Chỉ với tu vi Địa huyền giả, nhưng tốc độ lại có thể sánh ngang Thiên Huyền tuyệt đỉnh! Thì ra là thế! Song nhận - Cơ đùi kép!

Hoặc có thể nói là “vô song nhận”. Người này cơ dây chằng vận động trên đùi tự nhiên có hai cái! Thiên phú dị bẩm! Loại người này thể chất trời sinh kì quái, nhất định là hắn bẩm sinh có thể nhanh hơn nhiều lắm so với người bình thường! Nếu có thể đem đi tăng cường chuyên môn huyến luyện, thì tốc độ không thể nghi ngờ sẽ làm cho kẻ khác cứng miệng lưỡi!

Khó trách vì sao Sở Khấp Hồn vì hắn mà chọn lựa lấy tốc độ mà huấn luyện, bất quá mặc dù Sở Khấp Hồn lựa chọn chính xác coi như là chọn đúng phương pháp, nhưng huấn luyện phương pháp cuối cùng cũng có khiếm khuyết!

Cho nên, dù Lãnh Ngao thành tựu vốn đã không thấp, nhưng cũng có điểm cực hạn, nhiều nhất cũng chỉ có thể đạt tới cảnh giới như Sở Khấp Hồn mà thôi. Đối với tương lai thưc lực của Lãnh Ngao, hơn phân nửa là không bằng sư phụ. Nhưng với Quân Mạc Tà thì khác, đối với thể chất như vậy, Quân Mặc Tà lại có thể làm cho hắn đạt tới cao nhất tốc độ, thậm chí là cực hạn. “Nhanh” cực hạn.

Lúc này vấn đề duy nhất là nhân tiện nhìn xem người này có đáng giá để ta hạ chút công phu hay không! Quân Mặc Tà trầm lặng suy nghĩ.

***

Mai Tuyết Yên cùng Thiên Tầm cả đoạn đường đi rất nhanh, vốn dĩ hai người này tốc độ đã nhanh đến kinh người, hơn nữa dọc đường đi không có bất cứ cái gì rằng buộc, rốt cuộc vài ngày công phu đã chạy về đến Thiên Nam. Thiên Phạt Sâm Lâm!

Mà giờ này, cao thủ của Tam Đại Thánh Địa vẫn còn đang trong núi hoang mà điều dưỡng, khẳng định sẽ không đến mà chặn giết các nàng!

Quân Mặc Tà làm núi lở, nhưng rốt cuộc tạo cho bọn họ thật lớn phiền toái, không có mấy tháng nghỉ ngơi và hồi phục, là khó khăn để hồi phuc…

Nhưng là mới vừa bước chân vào đến Thiên Phạt Sâm Lâm. Mai Tuyết Yên đột nhiên giận dữ, cơ hồ tức bể bụng!

Nguyên lai vốn Thiên Phạt Sâm Lâm ngày xưa rất âm trầm, mà giờ này khắp nơi đều là dải lụa màu tung bay, cũng không biết là từ nơi nào mà nhiều màu sắc rực rỡ như vậy.

Cơ hồ tiến vào trung tâm Thiên Phạt Sâm Lâm mỗi một thân cây cũng treo đủ mọi loại vải màu sắc rực rỡ, tựa như đạo cầu vồng tại trời cao chập chờn, mà trên đình cây đại thụ ngàn năm dĩ nhiên lại được treo nhiều nhất, không ngờ lại có cả cuộn vải đỏ tung bay ở phía trên. Lại nhìn mặt đất, Mai Tuyết Yên lại càng hoảng sợ!

Tất cả huyền thú ngoài ngũ cấp mỗi một đầu thú bên hông cũng đeo một cái thắt lưng buộc vải đỏ, mỗi một con lại mang theo thắt lưng vải đỏ xuyên qua bụi gai. Cứ trong đó mà qua lại tán loạn, chỉ chốc lát đã bám đầy sợi chỉ …

So sánh với cao giai huyền thú tất nhiên vải đỏ ở phần thắt lưng lại càng tốt hơn…Nhất là bát cấp và cửu cấp đỉnh phong huyền thú. Đám này giơ lên hai cái chân trước, ngẩng đầu ưỡn ngực tiêu sái lộ ra bên hông, dưới bụng vải đỏ thắt nút dày đặc. Còn mỗi khi những bộ lông xồm xoàm ở mông dao động thì lại để lộ ra những quả cầu buộc chạt vào đó đong đưa, bộ dáng tựa hồ rất là hãnh diện. ....

Đợi Hùng Khai Sơn và Hạc Trùng Tiếu vừa xuất hiện. Mai Tuyết Yên cùng Thiên Tâm cùng mở mắt to hết cỡ mà nhìn.

Hùng Vương, Hổ Vương, Hạc Vương, Sư Vương, Hầu Vương, Ưng vương, sáu người cùng ngẩng đầu mà bước chỉnh tề xếp thành một hàng đến đây nghenh đón, đám người long hành hổ bộ khí thế dâng trào. Mai Tuyết Yên cùng Thiên Tầm cảm giác chính mình thấy được sáu chàng rể!

Bởi vì lúc này sáu đại vương mỗi người đều là một thân đỏ rực, phục sức trên đầu lại còn có cả hoa, suốt cả đoạn đường đến đây hồng quang trông thật sữ chói mắt. Mọi người với vẻ mặt vui sướng hân hoan, đắc chí tột cùng. Bất quá, đám người ánh mắt có chút mập mờ đảo qua thân thể Mai Tuyết Yên, sau đó đám người lại vội vàng tỏ vẻ nghiêm túc.

“Gần đây Thiên Phạt Sâm Lâm có xảy ra việc nào vui sao?” Mai Tuyết Yên nhúi mày, vẻ mặt hồ nghi nhìn sáu vị.

Nàng liếc mắt một cái nhân tiện nhìn ra đám người kia, bọn họ đã tăng tiến thật nhanh rồi. Lấy nhân loại tiêu chuẩn mà phân chia thì sáu tên này tùy tiện mỗi người đã là tu vi Chí Tôn Thượng thừa! Hơn nữa, cơ bản tất cả đều là Chí Tôn Thượng thừa cấp độ tuyệt đỉnh!

Chỉ kém một bước là có thể bước vào hàng ngũ Tôn giả. Bực này thật là tiến bộ kinh người, có thể khó mà tin nổi. Khiên kẻ khác không thể hiểu nổi, đan dược Quân Mặc Tà quả nhiên tác dụng thật là lớn.

“Khụ Khụ, lão Đại trở về, không phải là việc vui lớn nhất sao!”. Hùng Khai Sơn ho khan hai tiếng. trên mặt bỗng biểu hiện một vẻ gấp

gáp muốn tranh công mà phải mạnh mẽ áp chế, làm bộ dáng không tự nhiên. Cả người gấu to lớn bỗng bày ra bộ dáng hào hoa phong nhã quét tay vòng cung trịnh trọng nói “Xin mời lão Đại bước vào cung điện!

Cung điện! Hùng lão tứ trong miệng đột nhiên nói ra một từ văn minh cấp cao. Một câu này làm cho Mai Tuyết Yên suýt nữa thì ngất. Hắn từ lúc nào mà trở nên có văn hóa như vậy rồi?

Sáu vương vây quanh Mai Tuyết Yên, tiền hô hậu ủng đi tới trung tâm của Thiên Phạt Sâm Lâm, nơi này nguyên bổn là nơi ở của Mai Tuyết Yên, dựa vào suối, hoàn cảnh thanh nhã, đúng là nơi Mai Tuyết Yên thích nhất. Bất quá chỗ này lại là chỗ bị người nào đó mạnh mẽ mà phi lễ…

Nhưng thứ bày ra trước mắt hết thảy làm cho Mai Tuyết Yên thất kinh : những cây đại thụ chung quanh không ngời lại bị chặt trụi thùi lụi, chỉ để lại ở giữa những cây bao quanh một khoảnh đất. Trong vòng mấy trăm trượng là cả một khoảng đất trống sạch sẽ,thậm chí ngay cả gốc cỏ cũng nhìn không thấy.

Vô số cao giai huyền thú ở chỗ này mặt mũi mồ hôi như mưa, một mực làm việc. Đám người này mặc dù mệt lè lưỡi nhưng trên mặt lại tràn đầy hưng phấn cùng vinh hạnh. Tựa hồ coi công việc cu li là một chuyên tình hết sức vinh quang!

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Mai Tuyết Yên xoay người đột nhiên nổi giận, hung hăng nhìn đám người Hùng Khai Sơn và Hạc Trùng Tiếu.

“Hai người các ngươi, mau nói, nếu không cho ta một lời giải thích hợp lý, thì hãy chờ lần nữa biến hóa đi!” Hai hàng lông mày Mai Tuyết Yên dựng ngược, vẻ mặt tức giận, ánh mắt lạnh như băng, đằng đằng sát khí! Sáu đại Thú Vương đồng thì bị dọa cho hoảng sợ.

Một hồi lâu, Sư vương Thạch Bất Sầu nuốt nước miếng nghiêm mặt cúi đầu đi tới :

“Lão Đại…Hắc hắc, không phải là chuyện vui mừng gì sao…Vui mừng, hắc hắc vui mừng…Tất cả cũng là vì chuyện lão Đại mà vui mừng, chúng ta mấy huynh đệ muốn vì ngài mà vui mừng một chút, ngài không hài lòng…?

“Vì ta mà vui mừng? Đây là chủ ý của tên hỗn trướng nào ? Đem nơi tu luyện của ta làm loạn hết lên thế này, lại còn nói là vì ta ! Ta không hài lòng ? Ta nếu có thể hài lòng là thấy quỉ rồi’’ Mai Tuyết Yên bay lên đá một cước làm tên mặt dày này bay ra ngoài, hung tợn nhìn Hạc Trùng Tiếu : ‘’Hạc Lão Tam, ngươi tới đây nói đi !’’

‘’Ách…Đại tỷ, kỳ thật cũng không có gì, cùng lắm thì ngài không cần phải canh cánh trong lòng, mặc dù như vậy…sẽ có rất nhiều người không hiểu…Nhưng chúng ta Thiên Phạt huynh đệ, khẳng định vĩnh viễn ủng hộ ngươi, yêu quí ngươi ! Chúng ta hy vọng đại tỷ…hãy mở rộng tấm lòng đi nghênh đón hạnh phúc của mình đi ! Hãn…Ta cũng không biết ta đang nói gì…" Hạc Trùng Tiếu lắp bắp mấy tiếng.

Mai Tuyết Yên căn bản không biết mấy người này rốt cuộc đang nói cái gì, càng nghe càng hồ đồ

‘’Đại tỷ thân là huyền thú thì làm sao ? Chúng ta vốn là vì nhân loại mà xuất lực nhiều nhất ! Như thế nào mà lại còn cấm kị miệng lưỡi thế gian ? Nên làm như thế nào thì cứ thế mà làm! Yên tâm, nếu ai dám nói nhiều hơn một câu, ta lập tức dẫn các huynh đệ tới giết hắn, tru di cửu tộc !’’

Ưng vương Ưng Toái Không mũi ưng vừa động, mặt đằng đằng sát khí, lòng đầy căm phẫn nói.

‘’Đúng thế ! Đúng thế ! Buông bỏ ý chí, ôm lấy hạnh phúc !’’ Các chúng Vương còn lại đồng thanh hô lên.

‘’Nhân tiện là cái gì ? Rốt cuộc là cái gì ? Nghe các ngươi nói mà làm ta hồ đồ mất rồi !’’ Mai Tuyết Yên lấy tay ôm đầu thống khổ nói : ‘’Có

thể hay không, một người nào thông minh một chút hãy cho ta một lời giải thích một chút xem chuyện này là chuyện gì đang xảy ra ?’’

‘’Lão Đại, kỳ thật là thế này !’’ Hầu vương bỗng nhiên nhảy ra nói : ‘’Chúng ta vừa nghe việc vui của lão Đại liền ngay sau đó chúng ta lập tức phát động…’’

‘’Chờ ! Dừng !’’

Mai Tuyết Yên rốt cuộc bắt được trọng điểm : ‘’Việc vui ? Việc vui gì ? Ta có việc gì vui ?’’

Hạc vương, Sư vương, Hầu vương, Ưng vương bốn tên lộ ra thần sắc cổ quái, Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa lại lén lút lui ra phía sau chậm rãi nhúc nhích

‘’Lão Đại…Khụ Khụ, ngài cũng chớ để ở trong lòng, kỳ thật việc này nói như thế nào cũng không dọa người a’’ Hầu vương mở miêng sửng sốt một hồi vội vàng an ủi.

‘’Chuyện gì không dọa người ?’’ Mai Tuyết Yên giận sôi lên : ‘’Các ngươi rốt cuộc đang nói đến cái gì !!!’’ Mai Tôn Giả hiển nhiên đã phát điên đến nơi rồi.

‘’Còn không phải là chuyện của ngài cùng tỷ phu…’’ Hầu vương liền nhếch miệng nhỏ giọng nói một câu, sau đó lấy hết can đảm nói

‘’Lão Đại, có thể tìm được hạnh phúc của chính mình, làm cho tất cả mọi người đều vui mừng, về phần việc vui của ngài, chúng huynh đệ cũng chưa kịp tham gia cho nên…hắc hắc hắc, chúng ra nhân tiện tự tác chủ trương tại Thiên Phạt tổ chức chúc mừng một chút, còn có…

Hắn dùng một ngón tay, khẽ cong lên nói :

‘’ Nơi này thoáng như vậy là chúng ta nhân tiện chuẩn bị cho lão Đại cùng tỷ phu một cái cung điện, các người nếu thành thân rồi, khẳng định là muốn cùng nhau ở một chỗ…haha….còn có bên kia, ta chuẩn bị làm

cho toàn bộ biến thành cỏ mềm. Ân, sau này nếu có hài tử, ở bên kia có thể chơi đùa, không sợ bị té lại còn rất an toàn…’’

‘’Thành thân ? Hài tử ?! Cái gì cùng cái gì’’ Mai Tuyết Yên mặt dần dần đen lại, cả người bỗng hiên lên khí tức nguy hiểm. vừa chuyển mặt, hai mắt hiện lên một hai tia kiếm sắc bén nhìn vào mặt Hạc Trùng Tiếu ; ‘’Hạc lão Tam, ngươi giải thích cho ta một chút !’’

Hạc Trùng TIếu khép mở hai miệng hai cái thật dài, suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc gian nản mở miệng nói :

‘’Nếu lão Đại ở bên ngoài len lén thành thân, dĩ nhiên là không muốn cho chúng ta biết…Nhưng chúng ta là huynh đệ đã bao nhiêu năm chung sống, sớm đã thân còn hơn người nhà, tất cả cũng vì muốn hướng đến lão Đại góp một phần tâm lực. Từ lúc Hùng Lão Tứ cùng Hồ Lão Cửu mang về tin tức hỷ sự, mợi người chúng ta cùng nhau thương nghị dứt khoát mà bắt đầu chấn chỉnh Thiên Phạt. Hơn nữa, ngài lại còn cho Hùng Lão Tứ rất nhiều ngân phiếu, không tiêu phí một chút không phải là quá lãng phí rồi sao?’’Ha hả, hắc hắc…ách… !’’

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 258: Thực Lực Tăng Vọt

“A? ! Ách? ! Gì?” Hạc Trùng Tiêu hoang mang triệt để, ngồi bệch xuống đất, cố hết sức lắc lắc đầu, lại vội vàng ngoáy lỗ tai; lẽ nào ta bị lão đại đánh choáng váng tới nỗi nghe nhầm sao? Vừa rồi Lão đại không phải làvì cái này mà điên cuồng cho chúng ta ăn đấm ăn đá sao? Vậy mà bây giờ lại nói như vậy, tới cùng là như thế nào a…

”Hừm, ý của ta thật ra là …Đã làm như vậy rồi .. cũng không khôi phục được. Vậy đâm lao thì phải theo lao luôn a, đơn giản vật tận kỳ dụng (vật nào cũng có chỗ dùng), tiếp tục xây đi, dù sao cũng làm rồi…”

Mai Tuyết Yên cũng biết việc này có chỗ không nói được, đỏ mặt, song mắt lưu chuyển, lại hung hăng nói: “ Thế nào? Các ngươi không nguyện ý sao?”

Gì đây? Lão đại đỏ mặt rồi? Chúng ta không phải nằm mơ chứ? !

” Nguyện ý…nguyện ý…Phi thường nguyện ý…” sáu thú Vương đồng thời bị chập mạch, người nào cũng ngu ngu ngốc ngốc, liên tục gật đầu.

“Vậy… Trước hết cứ như thế đi…” Mai Tuyết Yên vừa giận vừa ngượng, ánh mắt vừa xấu hổ vừa giận, đột nhiên dậm chân một cái thật mạnh: “Mấy người cà chớn các ngươi qua đây! Ta có lời muốn hỏi!” Vù một cái, Mai Tuyết Yên như làn gió thơm bay đi ; Mai tôn giả đã cảm giác trên mặt mình nóng lên, rất lúng túng…

Sáu vị thú vương hai mắt nhìn nhau, trăm mối bề bộn: Rốt cuộc là sự tình gì đây? Nhưng trong lòng mọi người đều có một nhận thức: Ngày hôm nay bỗng nhiên bị đánh, khẳng định là nhầm lẫn rồi! Hơn nữa còn oan uổng, oan uổng tăng ba cấp a…

Xà Vương Thiên Tầm xanh mặt nói: “ Mấy người các ngươi còn không nhanh đi! Lo lắng làm gì? Còn muốn bị đánh a? Ô…” Nói xong che mặt khóc bay đi.

“Nàng không có bị đánh, sao lại khóc? Cái quái gì đây?” Sáu vị thú vương đồng thời chấn kinh. Ta kháo, chuyện xảy ra ngày hôm nay “ảo” quá đi, từ giáo huấn biến thành điên cuồng dạy bảo; lão đại tự nhiên mặt đỏ ửng? Bấy nhiêu thì thôi, tới nỗi người bị đánh thì không khóc, người đứng coi lại thương tâm khóc ròng, đây là cái quái gì chứ…

Mai Tuyết Yên ngồi ngôi chủ vị, phía dưới bảy vị Thú Vương chia ra hai nhóm, người nào cũngcảm thấy lạnh lưng, thỉnh thoảng lấy tay sờ sờ vết thương rồi nhếch mép …

“Lão yêu còn chưa xuất quan sao?” Mai Tuyết Yên nhíu nhíu mày

“Dạ” Sáu vị thú vương ngoan ngoãn trả lời

“Trước hết báo cáo các tộc đàn có huyền thú ngoài cửu cấp cho ta nghe một chút. Ta muốn các ngươi kể rõ chi tiết” Mai Tuyết Yên hừ một tiếng.

“Hùng tộc hiện tại có 1764 đầu huyền thú ngoài cửu cấp,trong đó Cửu cấp sơ giai 824 đầu, cửu cấp trung giai 640 đầu, cửu cấp đỉnh phong tròn 300 đầu.” Hùng Khai Sơn thành thành thật thật trả lời

“Hạc tộc có 2169 đầu huyền thú ngoài cửu cấp, trong đó cửu cấp sơ giai 1185 đầu, cửu cấp trung giai 740 đầu, cửu cấp đỉnh phong số lượng thiếu một ít, chỉ có gần 250 đầu” Hạc Trùng Tiêu nói

“Ưng tộc ngoài cửu cấp có tổng cộng hơn 4800 đầu, cửu cấp sơ giai khoảng 1600, cửu cấp trung giai 1050, cửu cấp đỉnh phong chỉ có 157 đầu.” Ưng Vương có chút xấu hổ, tộc đàn hắn có số lượng cửu cấp nhiều nhất, nhưng cửu cấp đỉnh phong ngược lại, lại là ít nhất.

“Hổ tộc ngoài cửu cấp có 700, trong đó cửu cấp sơ giai không có, trung giai 400, đỉnh phong 300.” Hồ Liệt Địa cười toe toét nói.

“Hầu tộc ngoài cửu cấp tổng cộng 2500, trong đó sơ giai 1400, trung giai 600, đỉnh phong 500.” Hầu vương có chút chua xót, trong toàn bộ các tộc đàn huyền thú, tộc đàn này là khó quản lý nhất; đoạn thời gian trước, lúc hắn bị trọng thương, thủ hạ tạo phản không ít, rục rịch càng nhiêu, đối với uy tín của hắn đả kích tương đối nghiêm trọng, nếu không có Quân Mạc Tà tặng cho dược vật để tăng thực lực bản thân lên tới mức chí tôn, chỉ sợ đã nảy sinh biến cố từ lâu!

“Chuyện Hầu tộc,lát nữa đích thân ta cùng hầu vương sẽ xử lý!” Mai Tuyết Yên lạnh lùng nhìn hắn một cái: “Đồ hỗn trướng, ngay cả thủ hạ đều trông nom không được, còn làm Vương giả cái gì!”

“Lão đại, ta…” Hầu thất có chút ủ rũ, cũng có chút ủy khuất. Từ sau khi bị thương, hắn cảm thấy một thân tu vi không đổi, đối với người khiêu chiến, hắn lại càng nương tay, sợ lở tay đánh chết, nhất là lúc sau thực lực tăng lên, càng hạ thủ lưu tình. Nhưng thủ hạ của hắn khôngbiết tốt xấu, càng ngày càng lộ vẻ hung hăng ngang ngược…

” Nhân từ nương tay, vĩnh viễn không làm được đại sự!” Mai Tuyết Yên hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Sư Vương.

“Sư tộc ngoài cửu cấp có 3600 đầu, sơ giai 1700, trung giai 1500, đỉnh phong 400” Sư vương Thạch Bất Sầu nhếch miệng nói:”Vốn có 3605 đầu, bất quá, đoạn thời gian trước, có 5 huyền thú có mắt không tròng bị ta xé xác. Hiện tại người nào so với tiểu sư mới sinh còn muốn thành thật hơn.” Thạch Bất Sầu cười đắc ý nó.

”Xé thật là tốt! loạn thế dùng biện pháp mạnh, cường quyền thì trừng phạt nghiêm khắc! Vừa có ý nghĩ leo lên vị trí cao, phải trả giá cho dũng khí đó!” Mai Tuyết Yên mặt trầm như nước, chậm rãi gật đầu.

” Xà tộc ngoài cửu cấp có hơn 4300, cửu cấp sơ giai 3000, trung giai 700, đỉnh phong 600.” Xà Vương Thiên Tầm ở thầm tính nói.

”Không tồi” Mai Tuyết Yên cười cười khen ngợi.

”Cuối cùng là tình hình báo tộc, báo tộc từ khi mất đi Báo Vương tiền nhiệm, Báo Vương mới vẫn chưa có xuất hiện, trong thời gian này nhiều người không phục, đã xuất thủ nhiều lần, tỉ mỉ tính ra đã chết mất mười huyền thú.” Hùng Khai Sơn ngập ngừng, nhìn trộm sắc mặt Mai Tuyết Yên .

Sau khi Báo Vương chết thì do Hùng Khai Sơn tạm thời chưởng quản báo tộc; chỉ là lão gia hỏa này có chút không thành thật, hơn nữa Hùng Vương tương đối lười… Xuất hiện hỗn loạn cũng không tính là gì ngoài ý muốn.

“Nói cụ thể nhân số ra, ta không nghe những thứ này.” Nhãn thần Mai Tuyết Yên lthập phần lạnh lẽo.”Buổi chiều ta sẽ cùng Báo tộc hảo hảo vui đùa.” Vừa nghe lời này, chúng thú Vương trên mặt đồng thời có chút hả hê nhìn người gặp nạn.

”Báo tộc cửu cấp có hơn 3900, sơ giai 2100, trung giai 1300, đỉnh phong 500.” (bác tác giả có nhầm k ta @@). Hùng Khai Sơn nói.

”Ừ, còn có bằng tộc? Từ khi lão nhị đi khỏi, bây giờ còn bao nhiêu?” Mai Tuyết Yên nhãn thần buồn bã hỏi.

“Bằng tộc hiện tại cửu cấp đã ngoài 1100 đầu, sơ giai 500, trung giai 370 đầu, đỉnh phong 230 đầu.” Hạc Trùng Tiêu thở dài nói.”Còn có lão yêu điêu tộc, cửu cấp hơn 4600 đầu, sơ giai 2400, trung giai 1200, đỉnh phong 500.”

“Điêu tộc đoạn thời gian này phát triển tương đối tốt, điểm này không thể bỏ qua công lao của Hạc lão tam; bất quá bằng tộc…Được rồi, buổi chiều nói sau.” Mai Tuyết Yên cau mày, chậm rãi nói: “Lúc này bồi dưỡng ra một vài Vương giả mới là cấp bách"

Bồi dưỡng vương giả? Chúng vương nghe lời này cũng không nhịn được có chút ngất ngây. Vương giả huyền thú, cũng có thể “Bồi dưỡng” hay sao? Tuy rằng hôm nay có nhiều chấn động, nhưng cái này mới là chấn động nhất a, vốn đã rất kinh người rồi, cái này càng khủng hơn a.

“Xế chiều hôm nay, đem tập trung tất cả Huyền thú cửu cấp đỉnh phong sắp đột phá tới cảnh giới Hóa Hình trong Thiên Phạt đều tập trung ” Mai Tuyết Yên nhàn nhàn tuyên bố mệnh lệnh, ngữ khí mặc dù nhạt, lại ẩn hành kỷ luật nghiêm minh, sâm nghiêm như sơn đích uy nghi

“Lão đại, tỷ phu cho người không ít đan dươc phải không a?” Hùng Khai Sơn nhãn tình sáng lên, cực kì hưng phấn mà hỏi. Nói xong khóe miệng lại chảy nước, rồi lại hút vào 1 cái “tụt”, lại phối hợp thêm khuôn mặt “Gấu Elvis” quả nhiên là đã hề càng hề hơn.

“Ừ, đúng là cho không ít. Lúc này đây, thực lực Thiên Phạt Sâm Lâm chúng ta có thể tăng vọt, Tam Thánh Nhất Hung không còn nữa, chỉ còn Nhất Hung Tam Thánh!” Mai Tuyết Yên lộ ra một tia cười nhàn nhạt. trọng mắt có vẻ ước mơ:”Lão tam, lão tứ, hiện tại cửu cấp đỉnh phong tiếp cận hóa hình nhiều hay ít?”

Hạc Trùng Tiêu cùng với Hùng Khai Sơn cự kỳ khẩn trương trao đổi một hồi xong mới nói ra: “Đạt được Hóa Hình tiêu chuẩn có khoảng chừng 500, ta cùng với lão tứ thống kê chi tiết có hạ xuống một chút. Cụ thể có gần 489 đầu, Lão đại, ngài cũng biết, việc huyền thú Hóa Hình này là cửa ải khó vượt qua nhất"

" Các triều đại Thiên phạt tới nay, mỗi lần đều có khoảng số lượng tiếp cận Hóa hình xấp xỉ như thế này, có khi còn nhiều hơn một ít. Nhưng có thể thành công đột phát của ải này cũng không vượt qua 20 đầu. Phần lớn đều mắc kẹt ở cửa này cho tới khi hết thọ nguyên…"

Hạc Trùng Tiêu thở dài nói: “Lần trước bọn lão tứ mang đan dược về, chúng ta mỗi người một phần, quả nhiên cực kì thần hiêu, mỗi người đều tăng ít nhất 1 giai, Sư Vương cùng Hầu vương đều trực tiếp đề thăng 2 giai, thực lực tăng vọt! Nhưng loại thần dược này có đã là may mắn. Cũng khôg thể một lần xuất hiện mấy trăm phần được, có nên hay khôg dành cho một vài huyền thú có thực lực cực mạnh, bảo đảnh cho bọn chúng thuận lợi Hóa Hình…”

Hạc lão tứ chậm rãi nói xong, khóe mắt cũng nhìn len lén sắc mặt của Mai Tuyết Yên , mặc dù là khôg lạc quan, nhưng trong giọng nói có phần mong chờ là rõ ràng.

Sắc mặt Mai Tuyết Yên trầm như nước, lông mày hơi nhíu lại tựa hồ đang suy nghĩ cái gì. Hạc Trùng Tiêu không khỏi trầm lòng xuống, càng nói càng không đủ sức lực a.

“Ngươi nói vậy làm sao ta không hiểu, lúc này đây cửu cấp đỉnh phong của mỗi tộc đàn tuy rằng không tính là nhiều, nhưng gộp lại cũng cũng là con số trên trời, đi đâu mà tìm ra được nhiều linh đan diệu dược như vậy.” Mai Tuyết Yên thâm trầm nói. Mọi người cùng thở dài.

“Cho nên cũng chỉ có thể đem bộ phận có thể Hóa Hình tăng lên trước, bảo đảm bọn chúng bình yên xông qua cửa này. Về phần chuyện sau này, nói sau đi.” Mai Tuyết Yên thở mạnh một hơi nói

“A? ~! Gì?” mọi người một phen nghẹn họng nhìn Mai Tuyết Yên trân trối, Hạc Trùng Tiêu ngoác cả miệng ra hầu như trật khớp, đứng lên lắp bắp nói: “ Bà ngoại…lão đại…Ngươi Ngươi….Vừa rồi nói gì? Năm…Năm trăm cửu cấp đỉnh phong huyền thú Hóa Hình một ....Cùng nhau đột phá?”

“ Có vấn đề gì sao?” Mai Tuyết Yên kỳ quái nhìn hắn một cái: “ Lẽ nào ngươi không vui? Nếu như ngươi không vui, hạc tộc có thể không tham dự lần tiến giai này!”

“Ta ta ta… Không phải….Không phải…Ngươi…Ta….Ngao ô…”

Hạc Trùng Tiêu đột nhiên thoáng cái nhãy dựng lên, trong miệng gầm lên tiếng gầm có đăng kí bản quyền của Hổ Vương. Chúng Vương đều thầm nghĩ…Lão Hạc biến thành Lão hổ sao

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 259: Xuân Noãn Hoa Khai Nhật, Nhất Kiếm Phá Ngân Thành

Nhưng lập tức chúng vương đều minh bạch lời nói Mai Tuyết Yên đại biểu cái gì, không khỏi cùng nhau hoan hô lên.

"Tuy rằng Thiên Phạt thực lực lúc này đây có bước nhảy vọt thật lớn, chất lượng tăng vọt, đã đạt tới độ cao các triều đại tới nay chưa bao giờ có; nhưng chúng ta thiếu Quân Mạc Tà một cái nhân tình cũng là quá lớn, đến mức chúng ta khó có thể bồi hoàn." Mai Tuyết Yên than thở nhẹ một tiếng, lúc nói đến cái tên này, chợt đột nhiên trong lòng nổi cảm giác ấm áp khó hiểu.

"Đại tỷ nói gì thế, chúng ta cùng tỷ phu chính là người một nhà, các người là hai vợ chồng có cái gì thiếu với nợ, cạc cạc" Hồ Liệt Địa trơ mặt ra, cười hắc hắc nói : "Chúng ta là nhất bang tiểu cữu tử (em vợ); đương nhiên cần chiếm chút vinh quang tỷ phu rồi, các ngươi mọi người nói có phải hay không?"

"Chính vậy, chính vậy. Tiểu cữu tử mà không ăn cùng tỷ phu , uống cùng tỷ phu thế còn gọi gì là tiểu cữu tử nữa. Tuy rằng tiểu cữu tử chúng ta đây chỉ giúp chút ít cho tỷ phu giành được thê tử . . ." Các vị thú vương ồn ào cười to, vui không thể tả.

"Tất cả im miệng cho ta ! Da lại ngứa sao?" Mai Tuyết Yên vừa thẹn vừa giận: "Các ngươi cả một đám không tiền đồ thì có !" Chúng vương bị kiềm hãm, nhất thời câm như hến.

"Hùng lão ~~. . . Vậy ngươi nói. . . Hắn, hắn nói hắn thà rằng. . . Muốn tới Thiên Phạt sâm lâm đến cư ngụ?" Mai Tuyết Yên phồng miệng lên cả nửa ngày, không biết muốn cái gì, đột nhiên há mồm cà lăm hỏi Hùng Khai Sơn." Hắn. . . Thật sự là nói như vậy?"

"Đại tỷ, ngài nói gì thế, không đầu không đuôi. . . Người nào hắn a?" Hùng Khai Sơn _ mặt thật thà phúc hậu, sờ sờ đầu hoang mang hỏi, tựa hồ thật không biết thế nào.

"Hùng lão tứ!" Mai Tuyết Yên lớn tiếng vừa quát: "Lại đây ta cho ngươi “thư giãn” xương cốt ! Cam đoan ngươi sẽ rất thoải mái, ngươi sẽ nhất định rất khoan khoái cũng thuận tiện minh bạch luôn!"

"Nga, không cần không cần, không cần làm phiền đại giá của người, người nói không phải là tỷ phu sao, ta minh bạch ta minh bạch." Hùng Khai Sơn có vẻ như tỉnh ngộ ra, nói : "Đúng rồi, tỷ phu lúc ấy nhất định là có nói như vậy mà, hắc hắc, hắc hắc, điểm ấy, Hổ lão cửu có thể làm chứng, hai người chúng ta đều đích xác người không nói khoác đâu."

Hồ Liệt Địa vội vàng gật đầu: "Y chang mà, ta hoàn toàn có thể làm chứng! Đại tỷ, tỷ phu đối người chính là một tấm chân tình. Hai người chúng ta trung thực hiền lành thật thà như vậy, sao lại có thể khoác lác được chứ ha!"

Chúng thú vương nhất tề khinh bỉ, hai ngươi còn thành thật sao? Sẽ không nói khoác? Quá vô sỉ !

Mai Tuyết Yên trên mặt ửng đỏ hoàn toàn từ đầu đến cuối, thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt lóe sáng một trận rồi nói "Không nói chuyện ngoài nữa, Quân Mạc Tà sẽ phải phát binh đánh Phong Tuyết Ngân Thành! Lần hành động này, một là ra oai với thiên hạ, thứ hai là vì báo thù"

"Về phương diện này, có vô số huyền cơ; tam đại Thánh Địa, tin tưởng cũng sẽ nhúng tay vào việc này ! Thiên Phạt chúng ta đã thụ nhiều ân huệ hắn như vậy, lúc này đây, tất yếu phải đem hết khả năng, toàn lực ứng phó, trợ giúp hắn đạt được mục tiêu này!"

"Đại tỷ người cứ yên tâm đi! Chúng ta nhất định sẽ toàn lực trợ giúp tỷ phu hành động, cho dù nhảy vào lửa cũng không từ! Đến lúc đó chúng ta, Thiên Phạt sâm lâm toàn viên xuất động, dốc toàn bộ lực lượng, trực tiếp đem Đại Tuyết Sơn đạp thành đại bình nguyên ! Kiền hắn *** !"

Chúng vương vỗ bộ ngực, trịnh trọng hứa hẹn. Một đám vỗ ngực rung vang trời (không biết dịch thế này đúng chưa mà tháy ghê wá, vỗ ngực mà rung trời ^^!)!

Chúng nhân lại bắt đầu ầm ĩ kêu tỷ phu, mà Mai Tuyết Yên lại không hề ngăn trở, cũng không có phản đối. Tựa hồ đối với tỷ phu này, hai chữ này đã lặng yên tiếp nhận rồi. . .

"Cho nên trong đoạn thời gian này, cần thiết phải đem thực lực mọi người đề thăng càng nhiều càng tốt!" Mai Tuyết Yên ánh mắt trở nên băng tuyết hàn lãnh

"Buổi chiều bắt đầu, từ nay Thiên Phạt sâm lâm toàn bộ giới nghiêm! Thời gian bảy ngày, bốn trăm tám mươi chín vị cửu cấp đỉnh phong huyền thú nhất định hoàn thành việc Hóa Hình cảnh giới! Sau đó, huyền thú trên trời chuẩn bị sáu nghìn, huyền thú dưới đất chuẩn bị năm nghìn, theo đỉnh phong vương giả sắp xếp xuống, lúc này đây, cho dù là tam đại Thánh Địa thực dốc toàn lực xuất động, ta Thiên Phạt cũng muốn chính diện bác sát, giết bọn chúng một trận chấn động cổ kim chưa hề có, máu tươi chấn động thiên địa!"

Mai Tuyết Yên sát khí ngút trời phát ra nghiêm lệnh !

"Dạ!"

Hạc vương, Hùng vương đám người đồng thời khom người lĩnh mệnh, sắc mặt nghiêm túc, vẻ mặt cuồng nhiệt! Mười vạn năm, Thiên Phạt rốt cục có ngày hôm nay, lần thứ hai quật khởi!

Mai Tuyết Yên lâm phong trác lập (đứng thẳng trước gió) đứng trên một ngọn cây cổ thụ, trông về phương xa, sắc mặt tự nhiên, sâu trong

đáy mắt, lại lờ mờ mang theo nỗi nhớ nhung .

Hiện tại tổng cộng mới cách biệt vài ngày, tại sao cũng đã nhớ mong được da diết như thế sao? Thật sự là hoài niệm đoạn thời gian trước đây, kề vai chiến đấu, tuyết ốc nhiên tình (đốt lửa tâm tình trong động tuyết - Thế đây, hán việt thì ngắn mà ra việt để rõ nghĩa thi dài lê thê), vai kề vai, mật ngữ điềm ngôn. . . Tóm lại cùng hắn trải qua hét thảy, tất cả đều hiện lên trước mắt. . .

Cứ như vậy ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng, Mai Tuyết Yên trong tim đột ngột hiện lên khuôn mặt anh tuấn của Quân Mạc Tà, càng đang nhớ lại Quân Mạc Tà cùng mình lúc gần đi nói câu nói kia: xuân về ngày hoa nở, một kiếm phá Ngân Thành!

Xuân về ngày hoa nở, một kiếm phá Ngân Thành!

Đây chính là hắn định kỳ hạn! Còn có không sai biệt lắm thời gian hai tháng! Cừu nhân kia, định thời gian chính là ngày hai tháng hai ! Thời gian thực nhanh !

Cho nên Mai Tuyết Yên cần ở trong đoạn thời gian này, hết mọi khả năng tạo xuất ra một chi huyền thú đại quân tối cường hoành, cùng phối hợp với người trong lòng tráng cứ san bằng Ngân Thành! Mà trong đoạn thời gian này, Quân Mạc Tà ở Thiên Hương thành tung ra tin tức nghe rợn cả người. Tin tức một khi công khia với thế gian thì làm cả thiên hạ bị chấn động, đều rung chuyển!

Tất cả mọi người rõ ràng đều dự đoán được, Quân gia, sắp sửa ở thời gian lúc xuân về hoa nở, xua quân Ngân Thành, báo thù rửa hận! Lần này hạn thế đại chiến đã không thể tránh khỏi!

Thập niên trung hồn nan minh mục,

tam thiên nhật dạ huyết dạng hồng;

thương long sĩ đầu nhị nguyệt nhị,

thiên quân vạn mã đạp ngân thành!

(Tạm dịch:

Mười năm đau lòng luôn canh cánh

Ba ngàn ngày đêm mơ việc thành

Ngày hai tháng hai rồng tung cánh

Thiên binh vạn mã phá Ngân Thành!

MS)

Nghe nói một lần Quân Mạc Tà sau khi uống rượu, đột nhiên viết xuống khẳng định như vậy. Tiếp theo quăng chén rượu; đầy người mùi rượu, sát khí lãm liệt mà lớn giọng rống lên: "Ngày hai tháng hai, phá Ngân Thành! Diệt Tiêu tặc, rửa đại cừu!"

Tuy rằng người khác đều không đêu không thể lý giải, Quân Mạc Tà vì sao đem ngày định ở hai tháng hai? Nhưng Quân Mạc Tà trong lòng mình lại biết, hơn nữa hắn có đầy đủ lý do làm như vậy: ngày hai tháng hai, rồng ngẩng đầu! Đây là ngạn ngữ Hoa Hạ!

Đợi cho sang năm ngày hai tháng hai, ta phải đại biểu Hoa Hạ Thần Long, tại thế giới này ngẩng đầu tương vọng, từ đây thách thức thiên hạ, tung hoành thế gian!

"Ta Quân Mạc Tà từ đây thông cáo thiên hạ: phàm là ai cùng Ngân Thành Tiêu gia giao thiệp, tất cả mau mau tránh ra cho lão tử - mở đường, nếu không, nhất loạt giết không tha ! Trảm lập đoạn! Trảm lập quyết ! (nhất định chém! Lập tức chém! "

"Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết ! Phổ biến tất cả-, ai dám không phục? !"

Một bài thơ của Quân Mạc Tà, ba câu rống to , lấy tốc độ cùng âm lượng như sấm sét vang ầm ầm chỉ ngắn ngủn mấy ngày thời gian đã truyền khắp cả Huyền Huyền đại lục!

Gần tới cuối năm, nhưng khắp nơi trên đại lục lại đều là sóng lớn ngập trời! Việc này làm sao có thể bình tĩnh được! Ít nhất có không ít người, tại lúc giao thừa này quả thực nuốt không trôi, lo lắng âu sầu.

Mà ngay tại hai mươi chín tháng chạp hôm nay, Quân Mạc Tà ngoài ý muốn nhận được một phong thơ, cũng Lý Du Nhiên phái người mang tới, trên đó cũng chỉ có ngắn ngủn nói mấy câu " ta đi rồi ! Đi Chí Tôn Kim Thành. Ngày mai đó là giao thừa, nhưng ta không muốn ở này Thiên Hương thành này nữa; có ngươi đang ở đấy, ta thật sự là chịu áp lực cực kỳ."

"Có lẽ có một ngày, ta sẽ trở về! Cùng ngươi lại quyết thắng bại. Lúc này đây, ta chưa chiến đã bại, nhưng sau này, lại bất kể như thế nào, cũng muốn chiến một trận. Nên nhớ, cẩn thận Huyết Kiếm Đường đã đổi y phục ! !"

ghi chú còn lại là: Du Nhiên (thong thả)mà đi Lý Du Nhiên.

Quân Mạc Tà chậm rãi đem này tờ giấy nắm trong lòng bàn tay, thản nhiên cười cười, tùy ý vo tròn tờ giấy trong lòng bàn tay. Hơi hơi thở dài một tiếng. Lý Du Nhiên, cư nhiên lại lựa chọn ở lúc hai mươi chín tháng chạp ngày này rời khỏi nhà !

Chỉ một ngày trước đêm trừ tịch (đêm cuối cùng của năm cũ trong Âm lịch), rời nhà nghìn vạn dặm; ngay cả là Quân Mạc Tà lãng tử bực này cũng chưa từng trải qua chuyện như vậy, cũng đã rất khó đoán được nỗi lòng Lý Du Nhiên giờ phút này, nhưng, Quân Mạc Tà lại cảm nhận được một tia bi thương khó hiểu.

Nói vậy giờ phút này Lý Du Nhiên đang viễn hành, vô luận hắn dù vô tình lãnh huyết thế nào, trong lòng cũng tất nhiên sẽ có một tia thê lương!

Hắn tuy rằng sống ở nhà đại phú, từ nhỏ thường ăn mặc vô lo, nhưng hắn cả đời này, cũng bị tất hưởng có qua nhiều ít sự việc tốt đẹp; ngược lại chính là tương phản, từ nhỏ đến lớn nhìn qua, cho mãn nhãn đều là tàn khốc, đều là huyết tinh, hết thảy đều là mất đi nhân tính, hết đều là câu tâm đấu giác tranh quyền đoạt lợi! Hắn vị tất có thể so với cuộc sống thoải mái của ta!

Cuộc sống thế gia công tử sung sướng này, rốt cục chọn rời đi, hơn nữa, vẫn là lựa chọn như vậy tại thời khắc vạn gia đoàn viên! Quân Mạc Tà minh bạch, Lý Du Nhiên làm việc này tự mình hành động đoạn tuyệt, hướng chính mình biểu lộ hắn rời xa quyết tâm tranh đấu quyền lực!

Cùng cùng lúc này, lại hướng chính mình để thấu lộ ra tin tức không rõ ràng: cẩn thận Huyết Kiếm Đường thay quần áo.

Đúng vậy, đổi qua quần áo Huyết Kiếm Đường, dĩ nhiên là không còn là Huyết Kiếm Đường, có thể là bách tính tầm thường, có thể là thương nhân giàu có, hoặc giả là đường hoàng quan binh, thậm chí là tại chức quan viên, đương nhiên, còn có thể phải . . Ngự tiền thị vệ?

Nhưng bất kể như thế nào, với tin tức tế nhị này cũng coi như là Quân Mạc Tà thiếu Lý Du Nhiên một món nhân tình. Tuy rằng hiện tại Quân Mạc Tà đã không còn e ngại bất luận kẻ nào, thế lực gì đánh lén, nhưng, tin tức này của Lý Du Nhiên, là chỉ rõ để hắn minh bạch được một phương hướng , một cái phương hướng trước đây Quân Mạc Tà xem nhẹ .

Có lẽ, Lý Du Nhiên làm như vậy, chính là làm thát bại cố gắng của gia tộc mình, nhưng lại thậm chí ra sức thực hiện, hai lần rất bình tĩnh khiến Quân Mạc Tà thiếu nợ nhân tình. Sau đó, nhân vật đứng đầu một thế hệ của Lý gia mới lặng yên rời đi; hiện tại Lý gia đã là một con cọp già hoàn toàn không răng nanh.

Để không bao giờ tồn tại bất kỳ uy hiếp nữa; cho nên Lý Du Nhiên rõ ràng minh bạch bày ra chuyện này, hi vọng Quân Mạc Tà đến lúc đó có

thể đối Lý gia mở một bên lưới (tha cho Lý gia một đường lui). Đây mới là đích thực chân thực chân ý dụng tâm của Lý Du Nhiên!

Tuy rằng hắn có phần lãnh huyết, tuy rằng hắn hám lợi, vì đạt được mục đích có thể hoàn toàn không từ một thủ đoạn nào, nhưng trong lòng hắn, dù sao còn có như vậy một tia ấm áp, một chút huyết mạch thân tình.

Quân Mạc Tà thở một hơi thật dài một hơi, lắc lắc đầu, nói cái gì cũng không nói; vung tay lên, tờ giấy đã hóa thành từng mảnh mảnh vụn, theo gió phiêu khởi "hốt" một trận gió, hoàn toàn bặt vô âm tín.

Nội viện đại sảnh, truyền đến từng trận thanh âm cười vui. Đông gia mọi người tụ tập đầy đủ ở đấy, Quân lão gia tử yên vui trong lòng!

Đông Phương Vấn Tâm, Quân Mạc Tà, Quân Vô Ý, Quản Thanh Hàn, ngồi vòng quanh; ở bên cạnh, Độc Cô Tiểu Nghệ cũng ở đây, chết sống chính là không chịu đi về. Tiểu nha đầu tư tưởng thực đơn thuần; ta phải coi chừng, nếu không lại mất phần của ta thì làm sao bây giờ?

Cho nên, tiểu nha đầu quyết định chủ ý: ngày mai về nhà lúc giao thừa, giờ Tý vừa hết cũng chính là Mùng Một đầu năm thì lại đến đây! Lúc này đây, con vịt đã nấu chín rồi cho dù nói cái gì cũng không thể để nó tiếp tục bay đi mất!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 260: Tiểu Lão Bà?

Bất quá ở nhờ Quân gia không chỉ có nàng ta mà thôi, gia chủ chính thức của Độc Cô thế gia Độc Cô Tung Hoành lão gia tử cũng đến nơi này ở nhờ.

Độc Cô Tiểu Nghệ ở lỳ không đi còn chưa tính, đường đường Độc Cô thế gia gia chủ đại nhân, lại có thể không về nhà chủ trì đại cục, ngược lại còn ở nhờ tại Quân gia, nói thế nào cũng không chịu rời đi.

Chỉ có điều lão gia tử ngôn ngữ hùng hồn đầy lí lẽ: đánh chết cũng không quay về, một lễ mừng năm mới mà trong nhà lớn nhỏ đều trở về, 3 thằng con trai với 7 thằng cháu làm cái nhà giống như chuồng heo vậy, ở nhà ngoại trừ tức giận thì nào còn chuyện gì khác, trong nhà có tiểu tử Độc Cô Vô Địch đó trấn thủ là đủ rồi!

Chuyện này ngay lập tức đã được chứng thực.

Độc Cô Vô Địch lúc đến kính mời lão gia tử về nhà, mặt mũi bầm dập, hai con mắt tím đen, làm cho Độc Cô Tung Hoành lão gia tử nổi lên một trận thóa mạ, vung gậy đuổi ra ngoài.

Nguyên lai 2 người em trai của Độc Cô Vô Địch đại tướng quân đã về nhà, Độc Cô Vô Địch đại tướng quân chịu đủ 1 năm chà đạp từ lão gia tử, tự nhiên là muốn thể hiện uy phong của đại ca, sau đó mới thương lượng tiếp xem năm sau đến phiên ai lưu lại.

Mới đầu hai người còn cúi đầu nghe đại ca giáo huấn, nhưng thương lượng đến cuối cùng, ai cũng không nguyện ý lưu lại ở nhà. Độc Cô Vô

Địch đương nhiên là không vui: ta kháo a, hai người các ngươi đều muốn lẩn đi xa, ăn chơi nhàn hạ, ta phải làm sao đây? Ta một mình chịu sao đây? Chẳng lẽ ta làm lão đại lại phải chịu hành hạ sao?? Cho nên bắt đầu lớn tiếng răn dạy, đem cả lý lẫn tình ra để thuyết phục, tiếc rằng hai người em lão nhất quyết không chịu, vẫn một mực lắc đầu.

Độc Cô đại tướng quân thật sự không có biện pháp, thẹn quá hóa giận, bèn dứt khoát lấy thịt đè người! Dùng nắm đấm với hai người em. Hai người cũng không cam chịu yếu thế, cái này quan hệ đến cuộc sống trong một năm kế tiếp a, có câu tích tiểu thành đại, hai người dứt khoát liên thủ đánh lại lão đại.

Huynh đệ ba người đánh nhau, bên ngoài bảy đứa nhỏ đứng nhìn, đừng tưởng ngày thường quan hệ tốt đẹp, lúc này trong trận “phụ tử binh”, tự nhiên là đều giúp đỡ phụ thân mình, vì vậy từ ban đầu là một cuộc tranh luận, phát triển đến cuối cùng cũng là một hồi dùng nắm đấm để nói chuyện. Huynh đệ bảy người trực tiếp thành một đoàn đánh lộn binh binh bang bang.

Mãi đến lúc lão phu nhân đi ra, vung long đầu quải trượng lên đánh cho đám người điên cuồng một trận, bọn họ mới thành thật trở lại. Bất quá lão phu nhân cũng mệt đến mức không thở nổi, lại càng tức giận thêm nữa, tất nhiên là lập tức phái người đi mời lão gia tử trở về trấn thủ.

Toàn gia nhìn trái nhìn phải, đều là thảm hại như vừa trải qua một trận chiến, duy nhất còn tương đối có thể xuất môn cũng chỉ có lão đại Độc Cô Vô Địch. Lại nói, Quân gia chính là thông gia của Độc Cô Vô Địch, hắn không tới thì còn ai đây?

Nhưng Độc Cô Vô Địch vừa đến, Độc Cô Tung Hoành nhất thời hừng hực giận giữ; nhìn người ta Quân gia cả nhà êm ấm, lại nhìn con mình, ngày 29 tết mặt bầm mũi dập đi tới…Đây không phải là công khai phá đám lão tử sao?

Không nói hai lời, trực tiếp vung gậy lên, có ý muốn đánh què một chân Độc Cô Vô Địch, Độc Cô đại tướng quân trên người vết thương cũ

chưa lành, lại thêm tổn thương mới, đứng trong nhà con rể tương lai chưa được một hơi công phu đã phải chật vật mà chạy.

Mãi cho đến khi lão rời đi một lúc lâu, Độc Cô lão gia tử vẫn còn tức giận không thôi, lầm rầm chửi cái gì mà "Gia môn bất hạnh, con cái bất hiếu" các loại ý tứ, buồn bã không thôi.

Độc Cô Tiểu Nghệ ôn nhu an ủi, thành thật dựa vào người gia gia nũng nịu chọc cười, cứ như vậy hơn nửa ngày mới khiến sắc mặt lão gia tử tốt trở lại.

Trừ vị đó ra, còn có Mộ Tuyết Đồng, bất ngờ tham dự, đang cùng Quân Vô Ý mỉm cười tâm sự, từ sau khi Quân Mạc Tà phát ra tuyên bố khiến toàn thiên hạ phải kinh hãi, Mộ Tuyết Đồng và Hàn Yên Mộng thần sắc rõ ràng như trút được gánh nặng. Tuy vẫn còn chút hoài niệm đến Ngân thành, nhưng cũng biết từ thời khắc Quân Mạc Tà đưa ra tuyên bố, Ngân thành nhất định không có việc gì.

Cho dù Tiêu gia lại tiếp tục ngu xuẩn đi chăng nữa, tin tưởng rằng trong lúc mấu chốt này cũng sẽ không tùy tiện dấy lên nội chiến làm suy yếu rất nhiều tự thân thực lực của Ngân thành! Thậm chí, Tiêu giao còn có thể đưa ra chủ ý để người Hàn gia làm tiêu hao nhiều nhất lực lượng Quân gia cũng chưa biết chừng.

Trái ngược với Hàn Yên Mộng, sau khi bước vào trong đại sảnh, nguyên lai luôn trốn tránh nàng là Quân Mạc Tà lại chủ động nghênh đón, thái độ dị thường nhiệt tình

"Ai nha! Đây không phải Hàn cô nương sao? Mới vài ngày không gặp mà hôm nay trông càng thêm xinh đẹp a, không biết Hàn cô nương lúc nào đem vị tiểu lão bà của ta trói đến bên giường ta đây? Ta mỗi ngày đều trông ngóng a, ngóng trăng, ngóng sao rồi nhân tiện lại ngóng trông tiểu lão bà, cô nương làm chuyện tốt, mau mau chứng thực a…"

Hàn Yên Mộng mặt đỏ bừng, xấu hổ vô cùng, cơ hồ chỉ muốn phá cửa mà chạy.

Hàn tiểu công chúa trong lòng thực sự rất hối hận chỉ mong hắn đừng nhắc đến, ngày đó ngàn vạn lần không nên, thật sự là không nên cùng tên này đánh cuộc a! Người này thật sự rất gian trá! Trước tiên đặt sẵn cạm bẫy đợi mình nhảy vào, chính mình hết lần này đến lần khác ngu ngốc như vậy, tự cho là chắc thắng, còn cực kỳ đắc ý lấy tư thế người thắng cuộc để nhảy vào.

Sau đó mới biết được, không thể ngờ là mình trong lúc bất tri bất giác, đem chính mình thua cho người ta, làm tiểu lão bà. Hơn nữa lại còn phát lời thề! Điểm chết người chính là, cư nhiên dùng vinh dự chí cao của Ngân thành để thề! Lại còn tự mình trói mình đưa đến giường người ta..Chuyện này thật sự là…mắc cỡ chết người a..

Thấy tiểu di tử tay chân luống cuống, cặp môi run run, đầu cúi mặt đỏ, bộ dạng không dám nhìn ai, nào còn chút hung hăng xảo trá thường ngày, làm tỷ phu tương lai Quân Vô Ý có chút không đành lòng, vội vàng tiến tới bắt chuyện.

Tiểu cô nương lúc này mới co ro ngồi xuống, cúi đầu một hồi, thấy không có việc gì lúc này mới cả gan ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười đỏ hồng giống như mông mấy chú khỉ con, lại thấy Quân Mạc Tà không chú ý, hung hăng trừng mắt nhìn Quân Mạc Tà một cái. Quân Mạc Tà vừa quay đầu lại, nhất thời kêu lớn

« Ngươi là cái dạng người gì vậy, đánh cuộc đã kết thúc rồi, bây giờ lại không chịu thực hiện đổ ước, tự nguyện đánh cuộc mà còn không chịu thua, cư nhiên còn dám trừng mắt với ta ! Nhanh nhanh nhanh, tiểu lão bà của ta đâu? Khuya hôm nay ta muốn ! Ngươi nhanh chóng đem nàng trói qua cho ta, hừ hừ, chớ quên lời thề của ngươi.. »

« Ta..ta..ta..ta..Ta không nhìn ngươi.. » Tiểu la lỵ nước mắt lưng tròng, hít thở không thông cuống quýt giải thích.

« Ta đây mặc kệ, khuya hôm nay ta muốn lão bà của ta. Dù thế nào ngươi cũng phải thực hiện, lúc đầu ngươi đã đáp ứng rõ ràng »

Quân Mạc Tà cười thầm một tiếng, dương dương tự đắc nhìn nàng nói : « Thật sự thoải mái a, đêm nay có thể cùng tiểu lão bà của ta động phòng hoa chúc rồi. Ân, thực sự là cực kỳ chờ mong ah, khó trách mọi người đều nói: không quản giàu nghèo, muốn thành công, cưới vợ trước lễ mừng năm mới, câu này quả thực là chân lý a, lúc giao thừa cùng tiểu lão bà động phòng hoa chúc, thật sự là song hỷ lâm môn »

Đôi mắt Hàn Yên Mộng đỏ hồng « Oa » lập tức bắt đầu khóc, miệng nhỏ mở rộng, khóc lóc thật thương tâm.

Quân Vô Ý cùng Mộ Tuyết Đồng vội vàng khuyên giải, hai người biết rõ nguyên ủy trong đó liếc mắt oán trách nhìn Quân Mạc Tà một cái, Quân đại thiếu vẻ mặt vô tội vội buông tay đầu hàng.

“Tiểu lão bà cái gì?”

Độc Cô Tiểu Nghệ nhất thời trở nên cảnh giác, đôi mắt to tròn long lanh nhìn Quân Mạc Tà: “Mạc Tà ca ca, tiểu lão bà của ngươi từ đâu đến? ta như thế nào lại không biết, rút cuộc người đó là ai? Ta mau mau đi xem ah” Tiểu nha đầu vẻ mặt đầy sát khí.

Quân Mạc Tà da đầu tê rần, vừa rồi còn nhanh miệng chiếm tiện nghi, sao vội quên mất tình hình trước mắt! Lại đảo mắt nhìn, chỉ thấy Quản Thanh Hàn cũng rất hứng thú vểnh tai lắng nghe, mẫu thân Đông Phương Vấn Tâm lại càng cực kỳ quan tâm tiến lại gần.

Trời ạ! Ta chẳng qua cũng chỉ nói như vậy thôi.. Quân đại thiếu có cảm giác thất bại như cầm tảng đá đập vỡ chân mình vậy. (Tự tay bóp…)

“Tới cùng là có chuyện gì xảy ra?” Đông Phương Vấn Tâm dứt khoát ngồi lại, truy hỏi nhi tử đầy hứng thú: “ Là con gái nhà nào? Từ lúc nào người cư nhiên lại có thêm một tiểu lão bà?”

“Ách..Kỳ thật chuyện đó, là như thế này..” Quân Mạc Tà thấy Hàn Yên Mộng nhào vào trong lòng Mộ Tuyết Đồng không dám ngẩng đầu

lên, liền đem âm thanh giải thích hạ xuống, xem ra hôm nay nếu không nói cho rõ ràng, ba nữ nhân này tuyệt đối không tha cho mình.

“Ha ha..” Độc Cô Tiểu Nghệ nở nụ cười tươi tắn như hoa: “Ngươi nói, nàng ta cư nhiên quấn lấy ngươi đánh cuộc, sau đó chình mình đào hố cho mình, cứ như vậy đem chính nàng ta thua vào tay ngươi thành tiểu lão bà, đây cũng quá là thông minh đi chứ..”

Quân Mạc Tà vẽ mặt đau khổ bất đắc dĩ buông tay: “Toàn bộ quá trình chính là như vậy, kỳ thật là ta bất đắc dĩ..”

“Về điểm tâm tư gian xảo này của ngươi, ai mà chẳng biết?” Quản Thanh Hàn hừ một tiếng, khẩu khí có pha chút bất thiện” “ Nói không chừng người thấy tiểu cô nương nhà người ta bộ dạng xinh đẹp, trong lòng sớm đã động tâm, lúc này mới kiếm cớ đặt bẫy”

“Oan uổng! thiên đại oan uổng a! ta đường đường chính nhân quân tử, thuần khiết chính trực đạo đức tốt, sao có thể làm ra sự tình như vậy?”

Quân Mạc Tà vừa thốt ra những lời này, cả đại sảnh đột nhiên vang tiếng cười lớn.

Tiểu tử này nếu là có thể đem ‘thuần khiết chính trực đạo đức tốt’ để hình dung, chỉ sợ thiên hạ bây giờ mỗi người đều là thánh nhân hết cả.

« Thì ra là thế a ! » Đông Phương Vấn Tâm mặt mày hớn hở : « Không hổ là con trai ta, tán gái quả nhiên rất có nghề..ha ha..bất quá tiểu Mộng nhi cũng quá đáng thương, cứ như vậy u u mê mê đem chính mình thua mất.. »

Độc Cô Tiểu Nghệ trở lại chỗ ngồi, vểnh mặt lên nói: “Cư nhiên còn phải đem mình tự trói đến trên giường..Ta đã cho rằng ta khờ khạo, không nghĩ tới tiểu nha đầu này so với ta còn ngu ngốc hơn! Hôm nay chính là mở mang thêm kiến thức a!”

Mọi người đều dùng một loại ánh mắt “ngươi hiện tại mới biết ngươi ngu ngốc a” để nhìn nàng rồi cười phá lên. Bất quá nha đầu kia với Hàn Mộng Yên cùng tuổi, cư nhiên còn trâng tráo gọi người ta là tiểu nha đâu…

Trong tiếng cười, Đông Phương Vấn Tâm dứt khoát đem Hàn Mộng Yên ôm trở lại trong ngực mình, dịu dàng an ủi, điềm nhiên thốt ra một câu: “Kỳ thật a, tiểu Mộng nhi, đến lúc đưa tiểu lão bà đến, chỉ cần nhẹ nhàng buộc là được, đừng chặt quá lại đau ra. Đấy cũng là con dâu của ta, ta sẽ đau lòng lắm a, có nghe không, ngàn vạn lần chớ có mà không biết nặng nhẹ.."

Hàn Yên Mộng ngạc nhiên mở to hai mắt, không nghĩ tới mẹ Quân Mạc Tà cũng đã hiểu rõ chuyện này, không khỏi một trận phản kháng, bắt đầu di di chân làm nũng trong lòng Đông Phương Vấn Tâm "Ta mặc kệ! Đại tẩu ngươi cũng khi dễ ta, ngươi phải làm chủ cho ta, không được để con trai người tiếp túc khi dễ trưởng bối…”

“ Nha đầu ngươi tại sao còn gọi ta là đại tẩu?” Đông Phương Vấn Tâm nhíu mày, giả vờ giận giữ nói: “Ngươi cũng đã thua vào tay con trai ta làm tiểu lão bà rồi..Cũng không thể tiếp tục gọi ta là đại tẩu, sau này cũng đừng ra vẻ bề trên nữa…”

Hàn Yên Mộng lại càng xấu hổ đến mức toàn thân đều như phát sốt, duị đầu trong lòng Đông Phương Vấn Tấm, chết sống cũng không ngẩng đầu lên.

Quân Mạc Tà cũng một phen trợn mắt há mồm: Vậy là sao? Như thế nào mẹ giống như bình thường rồi? Ta ngất, sao lại không ra cái dạng gì như vậy?

Chính tại lúc ấy, Độc Cô Tiểu Nghệ cũng bám lấy bờ vai Đông Phương Vấn Tâm, lớn tiếng tuyên bố: “ Bá mẫu, ta mới là con dâu chính thức của người, ta…ta.. ta đã trông chờ lâu như vậy rồi. Người không thể chia rẽ uyên ương a, còn có Thanh Hàn tỷ tỷ, nàng càng là hàng thật giá thật gạo nấu thành cơm…Những người khác đều phải xếp sau..”

Chúng nhân mồ hôi đầm đìa…Tiểu nha đầu thật bưu hãn ah, thực khiến người ta chỉ biết nhìn mà than thở.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 261: Được Làm Vua Thua Làm Giặc, Trẫm Cũng Không Hối Hận.

Đông Phương Vấn Tâm sảng khoái cười ha hả, một tay nắm lấy tay Quản Thanh Hàn kéo vào trong ngực, hớn hở nói:”Đúng vậy, đúng vậy, ta đã chờ ngày này lâu lắm rồi , ta sắp có cháu bồng rồi , ha ha ha”.

Trong sân nhỏ của Quân gia Quân tam thiếu, Dạ Cô Hàn lẻ loi ngồi trên ghế đá hát một ca khúc tình sầu không tên, trên gương mặt âm trầm của hắn cũng ẩn ẩn có chút cô độc, nhưng đôi mắt hắn lại nóng rực nhìn chằm chằm lên bàn đá. Mặt trên có vết tích của chữ viết.

Lúc mọi nhà đoàn tụ. Dạ Cô Hàn dùng thanh tiểu đao khắc , chỉ thấy trên mặt bàn đá đầy chữ nhưng chỉ có một cái tên: Tú Tú.

Bất chợt không gian bốn phương tám hướng tràn ngập mùi rượu, Dạ Cô Hàn đau đớn nở nụ cười ném tiểu đao xuống, đưa vò rượu nồng ở dưới chân lên miệng tu ừng ực. Yết hầu hắn phập phồng không ngừng nuốt xuống, nhưng ánh mắt hắn vẫn nhìn đăm đăm vào cái tên trên bàn đá. Rốt cục, rượu hết, người say.

Hắn nhẹ nhàng úp gương mặt của mình lên trên bàn đá, áp thật sát vào những con chữ lạnh lẽo viết trên đó mà thầm gào thét khan cả cổ ” Tú Tú”...

Những giọt nước mắt yên lặng rơi xuống, không một tiếng động lắng đọng vào những vết khắc trên mặt bàn. Ngay vào lúc đó, nơi ấy từ từ ngưng đọng lại hình thành một dòng băng nhũ lấp lánh "Tú Tú".

***

So ra mà nói, từ trong Quân gia mặc dù vừa phát ra một lời tuyên bố thì cũng hoàn toàn làm đảo lộn bão táp trong một cõi thiên hạ. Có thể nói , người khởi xướng Quân Tam Thiếu gia mà phát ra một đạo tuyên bố thì cả thiên hạ lập tức loạn lên, thiên hạ vốn loạn sẽ lại càng thêm loạn!

Nhưng Quân gia, người khởi xướng như thế giờ phút này lại có thể coi là kẻ nhẹ nhõm nhất! Chí ít là hiện tại, nhưng nơi khác các gia tộc đều đã cảm thấy bất ổn .

Trong hoàng cung, hoàng đế bệ hạ đứng trước một bàn ăn hết sức xa hoa, thịnh soạn rượu và thức ăn mà cau mày ”Ăn không biết ngon, cho dù có miễn cưỡng nếm thử thì trẫm cũng không có hứng thú ăn uống. Quân gia đang quật khởi cực nhanh mà lại chẳng có chút cản trở nao , thiệt giống như một ngày ngàn dặm vậy”

Năm đó ở Thiên Hương thành, Quân gia bất quá cũng chỉ là một thế gia hết sức bình thường thôi. Cho dù được gọi là “ Một nhà bốn vị thần tướng, ba đời sáu nguyên soái” đẹp đẽ đến thế nào chăng nữa, nhưng bất quá cũng chỉ là hư danh, có chăng thì cũng chỉ là thần tử dưới trướng của triều đình mà thôi.

Nhưng hiện tại, Quân gia đứng trước thiên hạ mà tuyên bố "Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!" Đây không nghi ngờ là một cái tát trắng trợn dành cho hoàng thất!

Nếu là không có đủ thập phần danh tiếng thì sao dám đối mặt với thiên hạ mà tùy tiện thể hiện sự uy hiếp bực này một cách không kiêng nể gì cơ chứ?

Tuy rằng rất không muốn phải thừa nhận điều này nhưng Thiên Hương Hoàng đế Bệ hạ cũng phải thừa nhận rằng, hiện tại thế lực của quân gia đã sớm không còn có thể bị hoàng quyền ràng buộc nữa rồi! Thậm chí, bây giờ hoàng quyền còn muốn dựa vào Quân gia mà sống.

Hơn nữa, lần trước, tại cổng thành Thiên Hương, Nhị hoàng tử ở cổng thành bị người ta dọa cho đến vãi ra quần. Quân Mạc Tà căn bản là không thèm che giấu gì hết, cứ thế mà dẫn theo hai kẻ gây chuyện nghênh ngang đi trở về Quân phủ mà không có đến một lời giải thích, làm như đây không có chuyện gì xảy ra.

Đường đường là hoàng tử điện hạ bị làm hại do tay của khách trong Quân gia, nhưng Quân gia còn không có bất kỳ thông báo nào!Tựa hồ chuyện như vậy chưa bao giờ phát sinh, chẳng có chút nào là không hợp đạo quân thần. Chính là hoàng thất cũng coi như”sống chết mặc bây”, để như vậy mà không giải quyết được gì!

Thực ra, nếu như hoàng thất không muốn bỏ mặc mà miễn cưỡng điều tra, nhưng tra xong rồi thì có thể làm được gì? Cho dù miễn cưỡng tra cứu thì kết quả biết trước là chỉ có tệ hơn chứ không tốt hơn được!

Hiện tai, nhìn khắp thiên hạ không ai là không biết Quân tam thiếu Quân Mạc Tà căn bản là người không thèm nói lí lẽ cơ chứ? Ban ngày ban mặt, trừng mắt hắn liền mổ bụng người sống!

Lại có ai mà chẳng biết thực lực Quân gia hôm nay đã mạnh khủng khiếp đến không tưởng? Ngay cả cường giả cấp Chí Tôn, cường giả Siêu cấp Chí Tôn cũng là có mệnh đến mà không có mạng trở ra!

Quân gia hiện nay cũng có thể xem là một siêu cấp thế gia số một trong thiên hạ! Cho dù đối mặt với tam đại Thánh Địa có thực lực hùng mạnh thì đều có thể làm cho đối phương ôm đầu máu mà chạy, chứ đừng nói đến người khác!

Hoàng quyền, thì đã làm sao? Hoàng quyền ở trong mắt của thường nhân thì là tối cao vô thượng, nhưng đã không còn được Quân gia để vào mắt nữa rồi!

Vừa nghĩ đến đây, hoàng đế bệ hạ khẽ nhắm mắt lại, ngửa cổ uống một hớp rượu lớn xuống họng, sặc sụa mà ho khan một tiếng. Nguyên

bản chỗ rượu thượng hạng ngon ngọt, giờ phút này bỗng trở nên đắng chát khó nuốt.

Nguyên bản, tin tưởng rằng ở bất cứ quốc gia nào mà trong nước có một siêu cấp gia tộc như Quân gia thì đó sẽ coi đó là một cái đại phúc tinh cực kì đáng giá cùng may mắn.Bởi vì, có một gia tộc như vậy thì cứ y như rằng có một báu vật trấn giữ, ít nhất là có thể uy hiếp bốn phương trong mấy trăm năm!

Mặc dù gia tộc như vậy có ra tuyên bố khẳng định sẽ không trực tiếp tham gia chinh phạt các nước khác nhưng cũng sẽ quyết không cho phép quốc gia của mình bị người khác xâm lấn!

Một gia tộc như vậy đối với bất kì một quốc gia nào cũng là một tấm bùa hô mệnh uy lực cực kì hiệu nghiệm! Nhưng hiện tại, đối với Thiên Hường hoàng đế bệ hạ mà nói thì tấm bùa hô mệnh này lại biến thành một tấm bùa đòi mạng, một thứ chất độc trí mạng dành cho mình!

Quân Vô Hối ơi …Tất cả những chuyện cũng là vì ngươi!

Trước mắt hoàng đế bệ hạ bỗng hiên ra một khuôn mặt, một khuôn mặt uy nghiêm nhưng cũng không kém phần trí tuệ, ánh mắt ung dung, lãnh đạm nhưng ẩn hiện sự sắc bén vô bì. Trong đấu tranh quyết đoán nhưng vẫn thể hiện sự rộng lượng nhân từ, khí phách tung hoành thiên hạ bất khuất kiền cường nhưng lại dửng dưng phóng khoáng.

Quân thần hàng đầu, Quân Vô Hối!

Bạch Y Nguyên Soái!

Hối hận sao? Hối hận sao? Nếu là lúc trước mình cũng không ra quyết định như vậy, hiện tại Quân gia chẳng phải là lực lượng lớn nhất hỗ trợ cho bản thân hay sao?

Hoàng đế bệ hạ cay đắng lắc đầu, Không hối hận, đúng vậy, ta nhất quyết không hối hận! Nếu như thời gian có thể quay ngược lại thì ta vẫn

sẽ làm như vậy. Bởi vì ta là hoàng đế! Ta nhất quyết không thể để loại chuyện như vậy phát sinh!

Quân đã không hối hận thì trẫm cũng không hối.

Chẳng qua là tạo hóa trêu ngươi!

Thắng làm vua thua làm giặc, bất quá cũng như vậy!

Hoàng đế bệ hạ uống một hớp rượu lớn rồi gian nan mà nuốt xuống, chẫm rãi như nuốt nhân tình thế thái.

Ta không hối hận! Có hối cũng đã muộn!

Quân Mặc Tà, trẫm muốn xem xem ngươi có thể nhẫn nhịn đến khi nào!

Nhớ tới Quân Mạc Tà, hoàng đế bệ hạ lại nghĩ tới lần nỗ lực cuối cùng của mình.

Lần đó, ở trong Quân gia tổ chức yến tiệc, Quân Vô Ý thu nhận Quản Thanh Hàn làm con gái nuôi, hoàng đế bệ hà cũng ngồi chung với Quân lão gia tử Quân Chiến Thiên nói chuyện một lần. Nhớ tới những lời nói lúc ấy, hoàng đế bệ hạ chợt hiện ra nụ cười khổ trên khóe môi.

“Quân đại ca, ta và huynh đã rất lâu rồi chưa có uống với nhau sảng khoái như hôm nay, hiện giờ xem ra tửu lượng của huynh đã khá hơn không ít a.”Hoàng đế bệ hạ vẫn tiếp tục dùng xưng hô như thuở họ còn cùng nhau khởi đầu lập nghiệp, lối xưng hô này có lẽ đã rất lâu rồi họ không có đụng đến.

“Bệ hạ lại quá khen rồi, lão hủ đã già yếu hom hen, cũng không còn sung sức như thời còn trai trẻ nữa, ha ha.”

Hoàng đế bệ hạ đã có câu trả lời nên khi nghe xong liền hiểu ra, Quân Chiến Thiên trong lúc nói chuyện, tự xưng là “lão hủ”, chứ không phải là

“cựu thần”, điều này đã chứng minh trong lòng Quân lão gia tử đã có sự lựa chọn cho riêng mình.

“Quân đại ca có chỗ nào già? Ta thấy Quân đại ca là lão già cường tráng a”Hoàng đế bệ hạ làm như chẳng có nghe thấy gì, mượn hơi men mà nói chủ ý của mình lần này

”Quân đại ca có nhớ nửa năm trước từng hướng tiểu đệ mà nói về hôn sự của hai cháu; ha ha, hôm nay tiểu đệ mặt dày dám xin hỏi lại Quân ca, xem Linh Mộng cùng Mạc Tà, có thể không?”

"Ha ha về vấn đề nay, lão hủ hiện nay cũng không thể định được cho Mạc Tà cùng công chúa, xa xa không nói, Thanh Hàn lần trước vì cứu tên hỗn trướng ấy … mà phải hi sinh to lớn như vậy, Quân gia ta sao có thể cô phụ nàng? Còn có một tiểu nha đầu con cưng của Độc Cô thế gia …Ài, gây ra dư luận xôn xao a. Mạc Tà trời sinh tính la cà, cử chỉ tùy tiện xảo trá, sao có thể xứng với Linh Mộng công chúa là bậc thiếu nữ tinh hoa của trời đất?”Quân lão gia tử lời nói nhẹ nhàng, uyển chuyển nhưng lại chuyển chủ đề ra ngoài.

"Thanh Hàn tiểu thư vì Mạc Tà mà hy sinh nhiều như vậy, quả là một nữ tử thông minh và dũng cảm, cùng với Mạc Tà tất nhiên tương xứng làm chánh thất đứng đầu, trẩm tự nhiên cũng sẽ phá hoại đôi uyên ương. Trẫm nghĩ Linh Mộng công chúa cũng sẽ không để ý, nếu Mạc Tà có thể lấy nó cùng làm chánh thất thì …”

Hoàng đế bệ hạ còn chưa nói xong thì đã bị Quân lão Gia tử nhảy vào trong họng ”Đường đường là công chúa điện hạ, há có thể làm chung chánh thất, thế có khác gì là làm thiếp người khác ? Hoàng thất sẽ làm gì còn mặt mũi!”Lão gia tử giọng nói đanh thép, trực tiếp phủ định,lời lẽ lại càng ra vẻ là vì ta đây suy nghĩ hộ cho các Hoàng thất các ngươi.

Lại nói tiếp đây quả thật là lời châm chọc, thời thế thay đổi trước sau cũng chỉ có nửa năm. Nửa năm trước, Quân lão gia tử đành để mất gương mặt già nua của mình mà cầu xin gả công chúa cho cháu lão, chỉ để bảo vệ một chút huyết mạch cuối cùng của Quân gia ; lúc ấy lại bị

mình vô tình mà cự tuyệt. Lúc ấy ngay cả đến bệ hạ cũng có thể tưởng tưởng Quân đại nguyên soái đã lúng túng cùng tuyệt vọng đến đâu.

Nhưng chỉ gần nửa năm sau, lại đến phiên chính mình phải nhấm nháp cái dư vị tuyệt vọng khó chịu đựng nổi ấy!Nói chuyện cũng cùng một đối tượng, cùng sự việc, vẫn là về hôn sự giữa Quân Mạc Tà cùng Linh Mộng công chúa. Nhưng lần này là Quân lão gia tử giống như mình lúc trước, vô tình mà cự tuyệt, không chừa một chút đường sống!

Cách nói chuyện của hai người cũng không đổi, nội dung cũng không thay đổi, chẳng qua là tình tiết lại thay đổi một trời một vực. Nguyên bổn cự tuyệt người biến thành bị người cự tuyệt, người được thỉnh cầu cũng biến thành người thình cầu!

Đúng là thời gian làm mây nước thay đổi, nhưng nào đâu có đến mười năm?

Chỉ có được nửa năm này, cũng đã long trời lở đất!

Vào buổi tối ngày hôm đó hoàng đế bệ hạ đã tuyệt vọng rồi! Nhìn vẻ mặt của Quân Chiến Thiên là ngài đã biết kết quả! Nhưng điều duy nhất ngài không biết là Quân Mạc Tà sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó với mình mà thôi. Nhưng nước đường cùng này cũng không còn quan trọng nữa rồi. Không sao hết ! (Hơ, đằng nào chả chit)

Ở một chốn khác trong hoàng cung.

Hoàng hậu cùng Linh Mộng công chúa im lặng ngồi đối diện nhau. Giao thừa, vốn là đêm đoàn viên, gia đình tụ họp. Nhưng trong hoàng cung một vị hoàng đế cùng một hoàng hâu đã sớm cự tuyệt đề nghị này. Hai tẩm cung đều đã trở nên vắng vẻ thê lương yên lặng như nhau.

Trong quãng thời gian này, Linh Mộng công chúa mỗi ngày đã gầy đi thấy rõ,đôi mắt càng thô lố ra, chỉ có khuôn mặt vốn khỏe mạnh hồng hào thì bây giờ lại xanh xao không đọng chút máu; trên mặt hầu như không còn da thịt ”Mộng nhi đừng hành xác bản thân quá như thế”

“Đời trước làm việc không có đạo lý đã khiến cho các ngươi phải gánh chịu” giọng của hoàng hậu hết sức nặng nề, kiên nhẫn trấn an con gái ”Thoải mái lên, thả lỏng tinh thần, hết thảy đã có mẫu hậu làm chủ cho con”

Linh Mộng công chúa chậm rãi lắc đầu, hướng đôi mắt vô thần nhìn ánh nến leo lét trên bàn mà bất chợt trào ra hai giọt lệ trên khóe mi ”Mẫu hậu, con chỉ là không muốn làm cho lòng Phụ thân thêm khó chịu”

”Khó chịu?Khó chịu thế nào?”Mộ Dung Tú Tú ngơ ngẩn nhìn con gái của minh, cực kì kinh ngạc.

Sắc mặt Linh Mộng công chúa buồn bã, lẩm bẩm ”Oan nghiệt, chính là kiếp trước oan nghiệt. Sự tình làm sao lại biến thành như vậy, tại sao có thể như vậy, vì sao lại như vậy. . ." Đôi mắt bình thường vốn tuyệt đẹp vốn giờ chẳng còn chút thần sắc, chỉ có sự mờ đục bao la vô tận, đúng là như vậy!

Mộ Dung Tú Tú đã trải qua tình đời, trong phương diện tình cảm lại càng là người từng trải, tâm niệm vừa động chợt nghĩ tới một khả năng khó tưởng tượng mà không khỏi thở phào một cái ”Linh Mộng, không phải là con đang yêu Quân Mạc Tà đó chứ ?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 262: Nội Tâm Của Công Chúa.

Lời vừa ra khỏi miệng đến cả Mộ Dung Tú Tú cũng cảm thấy lời nói của chính mình là không có khả năng, xưa nay con gái mình luôn tự cao tự đại, nhìn khắp thiện hạ cũng không thấy một nam tử nào nào mà nó ưng ý, ngay cả anh tuấn, tài năng kiệt xuất như Lý Du Nhiên cũng không ngoại lệ thì Quân Mạ Tà sao có thể so sánh.

Tuy hắn địa vị cao cả, thực lực kinh người nhưng những chuyện này mới phát sinh gần đầy, trong khoảng thời gian ngắn như vậy thì hình tượng một tên công tử ăn chơi trác táng, phá gia chi tử có thể xóa nhòa được chứ?

Vả lại, số lần hai người gặp nhau chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nhiều nhất chính là lúc con gái đi thăm Dạ Cô Hàn mà vô tình gặp mặt, ngoài ra không có giao tiếp nào khác, thật khó mà có thể gắn kết lại cùng một chỗ.

”Con …”Linh Mộng công chúa hé miệng thở dốc, cúi đầu ”…không có.”Mặc dù phủ nhận, nhưng nàng thốt ra những lời này cực kì khó nhọc, lời nói chưa ra khỏi miệng thì một giọt nước mắt đã tí tách rơi vào trên mu bàn tay.

“Ngày đó …ngày đó …Lúc Dạ thúc thúc bị trọng thương sắp chết … Chỉ có một mình Quân Mạc Tà cứu được, nên con đã phát ra huyết thệ(lời thề máu)… Chỉ cần Dạ thúc thúc không chết thì con sẽ bằng lòng về làm thê làm thiếp làm tì cho hắn”

“Hả? Có sự việc như vậy sao?” Hoàng hậu tuy cũng biết rằng Quân gia đã chữa trị hoàn toàn trọng thương của Dạ Cô Hàn trong cùng ngày, nhưng lại không biết tất cả sự việc đã diễn ra trong đó, nhất là cái bí mật động trời này nàng lần đầu tiên được nghe nói tới, không khỏi trợn to con mắt vì kinh ngạc.

Hai mắt Linh Mộng công chúa đã nhòe đi bởi những giọt lệ đau thương, cay đắng nhìn mẫu thân mình ” Mẫu hậu, lòng con đang rất đau khổ, thật sự đau khổ, rất đau …Hôm đó, con mới biết, Quân Mạc Tà chính là người đã cứu con cũng là người đã bảo hộ con. Hắn chính là vị cao thủ thần bí đã phóng phi đao hôm ấy”

Hóa ra Quân Mạc Tà đã sớm có thực lực xuất sắc như vậy, lúc đó hắn đã là Thiên huyền đỉnh phong cao thủ!Hoàng hậu hoảng sợ đến á khẩu(hay há hốc mồm cũng vậy ^^)… ”Kể từ ngày hôm đó con đã bắt đầu để ý đến Quân Mạc Tà, nhất cử nhất động của hắn con đều lưu ý, không buông tha một chút thông tin nào. Thậm chí, đủ loại hành vi không thể chịu đựng nổi của hắn trước kia, con cũng lấy tất cả ra mà phân tích từng sự việc”

“Mẫu hâu, con hiện tại mới phát hiện, so ra con kém Tiểu Nghệ. Tiểu Nghệ có thể nhìn thấy hắn, còn con thì nhìn không tới, hoàn toàn không thể nhìn tới. Trong thâm cung này, cách biệt với rất nhìu sự việc …Bất kể muốn biết việc gì đều phải nghe ngóng từ miệng người khác …mà sự thật, lại vĩnh viễn bị phủ trong lớp sương mù dày đặc! Trung gian hiền ngu, chúng ta căn bản là không thể thấy rõ ràng tốt xấu, lại tin theo những lời đồn đại, khó có thể thừa nhận”

Linh Mộng công chúa cười tự giễu “Mẫu hậu, con còn nhớ rõ khoảng thời gian còn nhỏ, người từng nói với ta, hoàng cung là nơi vinh diệu nhất, là nơi đen tối nhất, cũng là nơi nhiều áp lực nhất … Khi đó người thường xuyện rơi lệ, con khi đó không hiểu gì cả, còn có cảm giác rằng mình là con gái của hoàng đế, hơn xa người bình thường, thì áp lực thế nào, hắn là rất tốt mới đúng…”

“Nhưng, hiện tại con hỉu được rằng; hoàng cung là một nơi xấu xa, không, là một nơi rất xấu xa! Những người thích cuộc sống trong hoàng cung chính là một đám ngu ngốc. Đến cả những kẻ thông minh khi tiến vào hoàng cung cũng biến thành một đám ngốc …Thậm chí, cũng không thể nắm giữ được tương lai của mình, luôn sống trong giả dối, hoàn toàn không thể nhìn thấy được sự thật … Mẫu hậu, đây là một sự việc đáng buồn biết bao nhiêu!”

Hoàng hậu ngẩn ngơ nhìn ánh nến bập bùng, thờ dài một tiếng thật sâu, ánh nến trong con ngươi nàng lại bùng lên, tựa như những giấc mộng cùng bùng lên, sau những lời nói sâu kín trong lòng con gái, nàng lần nữa nhớ lại những thứ nàng tưởng mình đã sớm quên từ lâu….”

Thời còn trẻ, một người thiếu niên ngạo cốt, cùng với một thiếu nữ thanh tú xinh đẹp, trong ngày xuân tràn ngập ánh nắng, ngày thu đón những hương hoa thoang thoảng, cùng nhau sóng bước đi qua con đường nhỏ đầy rêu xanh, rồi…Dựa sát vào nhau cho thời gian qua, những hoài bão ấm áp…

Bất tri bất giác, trong mắt nàng đã ngập tràn nước mắt, một lúc lâu sau, nàng cười một cách giễu cợt cùng khinh bỉ, nói ”Hoàng tộc? Vinh diệu? Đen tối, hư thật, xấu xa, ha ha(cười hắc hắc giống ta – đụng hàng)…”Âm thanh Mộ Dung Tú Tú phát ra lúc này trở nên cực kì nặng nề cùng xa xăm, phảng phất giống như trong giấc mộng.

”Mẫu hậu? Người không sao chứ?” Linh Mộng công chúa bất chợt bị dọa, hai mắt không khỏi ngấn lệ, khó hỉu nhìn mẫu thần mình.

“Không sao, không sao, mẫu hậu không sao, chỉ là có chút cảm động.” Hoàng hậu cười có chút tái nhợt, không còn lời lẽ nào để an ủi con gái của mình, tâm trạng có chút không đúng, tim đập mạnh và không ổn định một lúc, có chút cúi đầu, sau bóng tối cảu ngọn đèn, để lau đi nước mắt, bình tĩnh nói:”Con nói đi, mẫu hậu nghe.”

“Vâng ạ, tựa như Quân Mạc Tà, quần là áo lụa và những hành vi hư hỏng lúc trước, tất cả những người khi thấy được biểu hiện bên ngoài của

hắn, đều nói hắn hết thuốc chữa. Quân gia hoàn toàn coi như là xong rồi, nếu Quân lão gia tử đi chầu trời, thì tiếp đó sẽ là ngày Quân gia diệt vong. Một người truyền miệng, hai người truyền miệng, trăm người truyền miệng …Cũng đã tạo ra thanh danh hoàng khố cho Quân Mạc Tà”

“Hiện tại nghĩ lại, những người khi đó đã vui sướng khi trông thấy người khác gặp họa mà bỏ đá xuống giếng? Nếu từ nhỏ Quân Mạc Tà đã biểu lộ thiên phú mạnh mẽ như vậy thì hắn đã sớm không còn trên đời này rồi ?”

Linh Mộng công chúa tự giễu nói : "Ít nhất phụ hoàng, liền tuyệt đối không có thể chịu đựng! Ngài không có thể chịu đựng Quân Vô Hối kia quật khởi đi? Thậm chí là so với Quân Vô Hối càng sắc bén? ! Hơn nữa càng không thể khoan dung có một người như vậy tìm người đến báo thù!"

Nàng dùng một loại nhận xét vượt qua tuổi mình bằng giọng thật nhỏ “Con hiện tại mới biết được, Quân Mạc Tà rốt cuộc là vì cái gì không tiếc tự làm thương tổn danh tiếng. Hiện giờ đã biết chuyện trước kia mới có thể tưởng tượng được đến Quân Mạc Tà mấy năm nay đã chịu bao nhiêu khổ, lại nhẫn nhịn vì cái gì. . .”

“ Tuổi của con cùng hắn không sai biệt lắm lớn, nhưng những gì trải qua, tựa như thứ ở trên trời một cái dưới đất! Trước đây con lại tự cho là mình như thế nào băng tuyết thông minh, như thế nào tư chất hơn người. Giờ cùng Quân Mạc Tà so sánh thì con căn bản cái gì cũng không phải, kém cùng thiên địa. Thậm chí là hoàn toàn không có ý nghĩa so sánh. Trước kia như thế ngây thơ, ý tưởng không những buồn cười, lại thật đáng buồn!"

“Đến nay, hắn đã đủ lông đủ cánh, một lần quật khởi không cần che dấu gì nữa. Trước sau chỉ ngắn ngủn nửa năm, Quân gia đã trở thành một siêu cấp thế gia mà bất luận kẻ nào cũng khó mà lay động”

“ Những thói quen hư hỏng lúc trước cũng đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa. Cái tên Quân Mạc Tà, tựa như sấm chớp giữa trời quang, chấn động thiên hạ! Điều đáng buồn chính là, cho tới hiện nay chúng ta mới biết được, mà người trong thiên hạ cũng mới được. Đã muộn rồi.”

Sắc mặt Linh Mông công chúa ngày càng đau lòng, còn có chút kiêu ngạo ” Thật ra cũng khó trách, bởi vì hắn không muốn như trước nữa, cũng không cần phải giả bộ như trước! Quân Mạc Tà chính là một nam nhân, một nam nhân chân chính! Mẫu hậu, con thậm chí còn nghĩ Quân Mạc Tà sao với phụ thân hắn Quân Vô Hối cũng không có thua kém chút nào!”

“Còn nói cái gì mà không có, rõ ràng con đã yêu hắn. Bằng không, con há có thể nói chuyện bằng giọng điệu như vậy?” Hoàng hậu thở dài một hơi ”Nhưng mà, Mộng nhi con sao lại yêu Quân Mạc Tà?”

“ Gần đây không phải con cũng đều khinh thường hắn sao? Chẳng phải cũng bởi vì một cái lời thề thôi sao? Có khác lời đùa của trẻ con hay sao chứ? Con gả cho hắn, cùng với việc thật sự yêu hắn, rõ là hai việc hoàn toàn khác nhau, việc này đúng là một vấn đề khó giải quyết, hoàn toàn không có bất kì hi vọng nào, Mộng nhi, con …con nghĩ ta phải làm sao mới tốt đây?”

“ Bởi vì con ghét hắn, cho nên con mới thay đổi dễ dàng vậy?” Sắc mặt Linh Mộng công chúa có chút hoang mang

” Mẫu hậu, người có cho rằng có loại cảm giác như vậy? Tựa như loài bò sát ở dưới móng của hùng ưng, lại cho rằng bản thân là Cự Long bay lượn chín tầng trời, hùng mạnh hơn, chà đạp vạn vật sinh linh dưới chân mình! Làm một người không coi ai ra gì, nhưng sự thật chứng minh rằng là ngươi nhầm rồi, nhầm to rồi, … đây là loại cảm giác gì?”

Nàng cười cười thê lương, nói:”Bắt đầu kể từ khi con biết mình nhìn lầm hắn, liền một mạch thu thập tư liệu về hắn. Toàn bộ thông tin tư chất, những sự kiện quá khứ của hắn, đã nói với con chân ý của từng câu

chữ cùng với động cơ thật sự của hắn. Tiếp đó cùng với hoàn cảnh hiện tại của Quân gia rồi sự trả thù cho Bạch Y Soái… Con mới phát hiện, mỗi một sự kiện, hắn đều có thâm ý, thậm chí mỗi một câu nói đều đã trải qua đắn đo suy nghĩ, phù hợp với bầu không khí của từng hoàn cảnh! Mẫu hậu, đây là trí tuệ! Người như Quân Mạc Tà, mới hoàn toán xứng đáng là nam tử (DG: hok lẽ ghi con trai^^)đích thực, một nam nhân(DG: đàn ông) chân chính”

“Con người, có thể tham sống sợ chết, nhưng khó có thể chịu đựng nhục nhã!”

Linh Mộng công chúa yếu ớt nói xong, lại quật cường ngẩng đầu, nhưng nước mắt đã đầy trên mặt ”Con biết việc này là vô vọng, một chút cũng không có! Bởi thế, con mới nói là sẽ ra đi; kể từ lần trước lúc phụ hoàng nói lên sự kiện kia, con cũng biết, con cùng hắn trong lúc đó, đã hoàn toàn không còn một tia hi vọng!”

“ Thù giết cha không đội trời chung, hắn như thế nào lại đón nhận con?! Lại dựa vào gì mà đón nhận con!? Nhưng con không cam lòng! Con thật sự không cam lòng a ! Mẫu hâu! Con không đành lòng để tình cảm của mình cứ thế trôi theo gió…”

Nàng thất thanh khóc rống lên "Lúc trước tất cả mọi người làm sai lệch cái nhìn của con. Tất cả mọi người ở trước mặt con nói xấu về Quân Mạc Tà. Quân lão gia đến xin ban hôn nhân, cũng bị phụ hoàng quả quyết cự tuyệt . . .”

“ Tuy rằng khi đó chính mình cũng không vui, có thể. . . Có thể nếu để cho con sớm biết một chút về chân tướng, con đều sẽ đồng ý, con sẽ thử thay phụ hoàng đi chuộc tội! Thay chúng ta chuộc lỗi những ác nghiệt! Ngay cả khi Ngài không chấp nhận, nhưng mẫu hậu cũng dù sao từng là thê tử của người, cũng biết những chuyện đã qua . . . “

“Mẫu hậu có biết không, kể từ khi con biết lúc trước hắn chịu bao khổ sở, trong lòng con rất đau ….. Mỗi một lần sau khi điều tra xong, con đều muốn ôm hắn vào trong ngực hảo hảo an ủi. . . Chỉ làm một

người nam nhân, hắn rất không dễ dàng, ngay cả là nam nhân kiên nghị, cũng nhất định sẽ có những lúc yếu đuối. Con thật sự mong muốn ngay lập tức trở thành người gần gũi nhất của hắn”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 263: Mong Ngươi Làm Cho Ta Một Chuyện Cuối Cùng!.

"Ai…"Hoàng hậu thở dài một hơi sâu sắc, nhìn vào con gái, bất chợt một cảm giác vô lực từ tận đáy lòng tràn ra: Lẽ nào, mẹ con chúng ta, đều chung số phận hay sao? Thậm chí Mộng nhi so với ta càng thêm bất hạnh? Ta còn có Hàn huynh để mà quyến luyến, ít nhất ta còn có thể yêu,nhưng Mộng nhi từ đấu tới cuối (ta không thích đuôi ^^) yêu đơn phương, rất thảm thương.

Mộ Dung Tú Tú lẳng lặng cân nhắc hồi lâu, chậm rãi đứng dậy, cực kì yêu thương nhìn con gái, thong thả qua lại mấy lần, đột nhiên trong anh mắt lóe lên tinh quang hung ác cùng điên cuồng, nhìn theo khía cạnh khác, nhìn lại gương mặt của hoàng hâu, vốn là trước kia khuôn mặt của bậc mẫu nghi thiên hạ vạn phần đoan trang, nhưng trong lúc này lại dữ tợn không biết bao nhiêu.

"Cả cuộc đời này của ta đã sớm bị hủy hoại hoàn toàn bởi bàn tay của người đàn ông kia!(DG:Ta cũng mún hủy…T_T)Chẳng lẽ ta còn mún thấy con gái ta khi còn sống, cũng giống ta bị hủy hoại dưới tay con người ấy hay sao? Đây là con gái duy nhất của ta, cũng là toàn bộ tâm sức của ta tại đây!"

Nàng yên lặng suy nghĩ, ánh mắt càng lúc càng bi thương cùng điên cuồng: ta phải cố gắng hết sức vì con gái ta, cho dù không được việc, ít ra ta cũng đã toàn lực làm hết bổn phận của người mẹ!

Tâm tình nàng rất kích động, mà vẫn kịch liệt thở mạnh một hơi, âm thanh thở gấp này, giống như là xé toang yết hầu, như dốc cạn sức lực vậy!

” Mẫu hậu?” Linh Mộng công chúa lo lắng ngẩng đầu lên.

“Không việc gì! Thật sự không việc gì!” Hoàng hậu cúi thấp đầu, giống như không dám để con gái trông thấy ngọn lửa trong mắt mình, chầm chậm khoát tay, nói:”Không cần bâng khuâng nữa, trời cũng tối rồi, con về nghỉ sớm đi”.

Nhìn thấy con gái nghe theo mà đi ra một cách thê lương, dần biến mất trong tàm mắt chính mình, trái tim của hoàng hâu nương nương cũng phảng phất như muốn vỡ nát, cắn răng, trên má thơm có một thoáng hồng lên, rốt cuộc cũng đã hạ quyết tâm.

Nàng đứng lên, cự tuyệt sự hầu hạ của cung nữ, tự mình khoát thêm cái áo khoác, bất chợt lạnh lùng nói:” Gọi kiệu, ta muốn rời hoàng cung, tới Quân gia!”

”Hoàng hậu nương nương, lúc này có thể…Hiện tại đã là đêm khuya…”Cung nữ hoảng sợ nhìn lên nói.

”Lời của ta, ngươi không nghe thấy?” Hoàng hâu trừng mắt, quát. Từ lúc nàng tiến cung, đây là lần đầu tiên nàng dùng thanh sắc (lời nói + sắc mặt) như thế để nói chuyện.

”Vâng, nô tì đi ngay”.Cung nữ sợ đến mức gần như nằm liệt trên đất, vội vã chạy khỏi.

Hoàng hậu cười tự giễu, nghe thấy tiếng bước chân vang lên bên ngoài, bất chợt nắm áo thật chặt rồi với khí thế vì nghĩa không từ đi ra ngoài. Cùng thời điểm lúc nàng bước ra cửa cung, một đạo hắc ảnh lóe lên trong bóng tối rồi biến mất như ảo ảnh, chậm rãi đi theo sau lưng nàng, như một cái bóng.

”A Cửu, bọn thị vệ được nhập vào trong quãng thời gian trước, hiện tại đang trực ở đâu?” Hoàng hậu nương nương trước khi lên kiệu, hết sức thản nhiên hỏi thăm.

”Nghe nói cũng không làm việc nào đáng giá. Toàn bộ quân vệ doanh, cho đến từng đại đội. Đám người này mỗi người đều hết sức cuồng ngạo, với lại năng lực cũng rất không tệ. Ngày thường cũng không có thấy họ làm gì, bất quá trong đoạn thời gian gần đây này…Đều cố gắng tạo nề nếp.”Ảnh Tử cũng giống như A Cửu,suy nghĩ chốc lát, rồi thận trọng trả lời.

“Ừ, là từ nửa tháng trước mới bắt đầu có nề nếp sao?” Hoàng hậu nương nương thản nhiên hỏi, trong mắt hiện ra một tia trào phúng nồng đậm. Nửa tháng trước chính là lúc Quân Mạc Tà trở lại Thiên Hương thành.

“Vâng, hơn nữa khi đó toàn bộ tam đại doanh cũng không có đi ra, tất cả mọi người cũng không có đi ra.” A Cửu cẩn thận trả lời, cũng không dám nhìn sắc mặt của hoàng hậu, bởi vì hắn nhìn ra trong lời nói của hoàng hậu có sự âm u cùng mùi máu.

”Ừ, cuộc oanh động năm đó lúc Dạ gia bị tịch thu trảm sát, là do Huyết Kiếm Đường thành công hạ thủ?” Hoàng hậu nương nương hạ giọng hỏi.

“Vâng…Bất quá, sự việc này quan lại kinh thành người người đều biết, tựa hồ cũng không phải là bí mật gì.” A Cửu ngạc nhiên trả lời, mới phát hiện Hoàng hâu nương nương đã muốn lên ngay xe ngựa gió lạnh từng cơn rét mướt, đã là nửa đêm gần sáng, trời không trăng sao, bánh xe lộc cộc, hướng về phía cửa cung chạy nhanh.

***

"Ta đã biết, ngươi lui xuống đi.” Hoàng đế dựa người về sau, mệt mỏi nhắm mắt lại, ngón tay xoa nhẹ huyệt ấn dường, thần sắc hung ác cũng tràn ngập gương mặt, hơi thở cũng càng lúc càng dồn dập. Trong miệng thì thào nói:” Vào lúc này đi Quân gia? Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì chứ?!”

Hắn càng nghĩ, bất chợt trên mặt thoáng hiện vẻ bối rối,tiếp theo là một thần sắc bất lực hiện ra. Hắn cúi đầu gào thét một tiếng:”Vì sao ngươi lại đi? Vì sao ngươi lại đi bây giờ? Chẳng lẽ ngươi muốn bán đứng ta sao? Mộ Dung Tú Tú, ta nhượng bộ ngươi đã từ lâu! Đã từ lâu rồi!!!”

Hắn rống to một tiếng, hơi men gặm nhấm đôi mắt dần thành một mảng màu đỏ, một mãng dữ tơn, bất chợt quyết đoán nói:” Người đâu! Mời Văn tiên sinh tới đây.”

”Văn huynh,ta muốn nhờ ngươi giúp ta làm một chuyện!”

Văn tiên sinh mở một nụ cười tự nhiên phóng khoáng, vừa mới đến đã nghe hoàng đế bệ hạ trực tiếp đưa ra yêu cầu "Làm sao dám đảm đương khi không biết là chuyện gì? A, lão phu hôm nay đến, cũng là có một việc phải báo cho bệ hạ." Văn tiên sinh mỉm cười nhìn hắn.

"Tiên sinh cũng có chuyện gì? Thỉnh tiên sinh nói trước đi!" Hoàng đế bệ hạ hàm chứa mỉm cười, nhưng cơ mặt ngay ngắn uy nghiêm mơ hồ có chút run rẩy, tam lạc chòm râu đã ở hơi hơi rung động, đuôi lông mày khóe mắt, lộ vẻ che dấu lành lạnh sát khí

Văn tiên sinh cười nói."Qua ngày mai, lão phu sẽ phải rời khỏi Thiên Hương hoàng cung, khởi hành quay lại Chí Tôn Kim Thành! Lần này trở về, cũng không chỉ một mình ta, toàn bộ những ai được phái đi trú ở tất cả các nhà đế vương cả Huyền Huyền đại lục từ ngày mai bắt đầu sẽ đều lục tục rút về! Từ đó về sau việc thế tục việc chúng ta sẽ không nhúng tay, sẽ không đi dùng bất kì hình thức nào, phương pháp nào tiến hành can dự!" Văn tiên sinh lại cười nói.

"Cái gì? Như thế nào sẽ. . ." Hoàng đế bệ hạ lập tức đứng lên, không thể tin nhìn lên người trước mặt, cơ hồ không tin mình cái lỗ tai.

"Thật đáng tiếc, đây là thật!" Văn tiên sinh nghiêm mặt nói. Mấy lời hờ hững hoàn toàn đánh nát hi vọng mong manh cuối cùng trong lòng hoàng đế bệ hạ .

"Tại sao bề trên lại đưa ra quyết định như vậy? Thỉnh tiên sinh nói rõ!" Hoàng đế bệ hạ chậm rãi ngồi xuống, trên mặt lộ ra một tia chua xót, trầm giọng hỏi.

"Điểm ấy ta cũng không biết, đây là quyết định của tầng cao nhất ở Kim thành, ta cũng bất lực." Văn tiên sinh nhìn thật sâu người trước mắt "Bệ hạ, sau này người cần bảo trọng tốt hơn"

"Ha ha. . . Bảo trọng! Ta còn có gì đáng giá . . ." Hoàng đế bệ hạ vẫn ha ha nở nụ cười, đầy mặt lộ vẻ cô đơn, chậm rãi lắc đầu, nói u ám

"Trẫm trong khoảng thời gian này, thống trị quốc gia, cẩn thận sợ hãi, mỗi đêm ngày xử lý việc công, chỉ sợ so với mấy năm trước cộng lại còn muốn càng nhiều một ít . . . Ha ha, thời gian còn lại của trẫm cũng không nhiều. Tự nhiên chỉ có thể được xử lý tốt mọi sự, sau đó mới truyền ngôi cho thái tử. Ta rồi cũng phải đi tìm Quân Vô Hối uống trà . Đúng ? Sai? Thật sự là vớ vẩn! Ha ha, ha ha. . ."

Hắn mặc dù đang ở cười, nhưng trong mắt lại không có nửa điểm ý cười, ngược lại là một mảnh bi thương tang tóc.

"Thái tử?" Văn tiên sinh mặt nhăn nhíu mày "Tiên sinh ly biệt sắp tới, chọn ngày không bằng thử liều. Hiện nay trong mấy vị đó nên chọn một đứa làm người kế thừa, vậy chon Con cả làm thái tử đi."

Hoàng đế bệ hạ thở dài, trong mắt lòe vẻ vô lực "Trong ba hoàng tử, cũng chỉ có hắn còn ít nhiều mạnh mẽ một ít. . . Còn hai đứa khác thật sự là . . . Không triển vọng!"

"Bệ hạ chính là đang lo lắng Quân Mạc Tà báo thù?" Văn tiên sinh hỏi.

"Văn tiên sinh nghĩ đến. . . Quân Mạc Tà sẽ không báo thù? Hoặc là, hắn vĩnh viễn cũng tra không đến chân tướng?" Hoàng đế bệ hạ trái lại hỏi một câu.

"Giấy cuối cùng là không gói được lửa. Coi như hắn thực sự không tìm thấy chứng cớ thì sao nào, hắn hôm nay còn cần cái gọi là chứng cứ rõ ràng sao?" Văn tiên sinh nở nụ cười nói nặng nề.

"Văn huynh, nghĩ đến lần này sau khi ngươi rời đi, ta và ngươi hai người, kiếp nầy vĩnh viễn không có cơ hội gặp lại." Trong lời nói của Hoàng đế bệ hạ bi thương cực kỳ, hắn quay đầu nhìn thấy bóng đêm u ám bân ngoài chậm rãi nói

"Người huynh đệ của ta ở chung mấy năm nay, mặc dù không phải tay chân, nhưng cũng hơn hắn tay chân. Văn huynh một khi rời xa, có thể nào nhẫn tâm?"

Văn tiên sinh cũng trầm lặng thật lâu rồi thở dài "Kỳ thật ta lại làm sao nguyện ý rời đi . . . Trong mấy năm nay, ngươi vẫn chưa có nửa phần lấy thân phận đế vương đối đãi ta, Văn mỗ chịu ân sâu nặng, thật là không cách nào báo."

"Văn huynh, trẫm muốn ngươi thay ta làm một chuyện." Hoàng đế bệ hạ đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt điên cuồng, sát khí lóe ra: "Ngươi dứt khoát ngày mai phải đi! Coi như là trước khi đi, đưa cho trẫm một món lễ vật chia tay đi! Nhờ!"

"Bệ hạ cứ nói! Văn mỗ này sống ở hoàng cung, tự biết chưa từng phải bỏ sức nên sớm đã có cảm giác không yên sâu sắc. Hiện giờ sắp rời đi, nếu là có thể làm cho bệ hạ một việc để chia xẻ nỗi lo thì Văn mỗ này có thể thoáng yên tâm một ít." Văn tiên sinh trầm ttrầm đáp quả quyết.

"Ngay vừa mới rồi, hoàng hậu xuất khỏi cung đến Quân gia!" Giọng của Hoàng đế bệ hạ khàn đi, xen lẫn theo sự đau xót thâm trầm là sự bất đắc dĩ

"Nàng trong đoạn thời gian này, luôn luôn cùng ta lạnh nhạt. Cứ nhìn thấy trẫm, liền như thấy được kẻ thù bất cộng đái thiên! Trẫm đã chịu đựng nàng mười tám năm! Hiện giờ, nàng lại có thể vào lúc này đi Quân gia! Hiện giờ là lúc nào mà nàng còn muốn đi Quân gia! !"

Giọng của Thiên Hương quốc chủ Dương Hoài Vũ giờ phút này đột nhiên tựa như một con dã thú bị thương. Lão gào lên trầm trầm, khuôn mặt méo mó tới cực điểm, dữ tợn tới cực điểm, hai tay gắt gao xiết chặt lại .

"Mười tám năm a! Ta là như vậy khoan dung nàng, điên cuồng như vậy thích nàng, điên cuồng như vậy mê luyến, lại thủy chung cũng không đổi được một chút thực tâm của nàng! Không dám chạm vào thể xác, cũng rốt cuộc không chiếm được tam tư! Từ đầu đến cuối, ta đây là vua của một nước, thế nhưng so ra kém cái tên nghịch tặc vương bát đản Dạ Cô Hàn lưu lạc chân trời kia!"

Hoàng đế bệ hạ giương nanh múa vuốt rít gào lên, đột nhiên cầm chén rượu lên. Chén rượu cũng đã cạn , hắn buồn bực ném qua một bên, trực tiếp cầm bầu rượu dốc ngược đưa vào miệng ùng ục ùng ục điên cuồng uống.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 264: Nụ Cười Tàn Độc

"Cạch", bình rượu bỗng nhiên bị đặt lên bàn, phát ra một tiếng vang thanh thúy "Mà bây giờ, nàng lại chọn đúng lúc này để rời ta đi tới Quân gia! Quân gia ... đó là nơi nào cơ chứ? Nơi đó kẻ nào cũng muốn ta chết đi! Đều muốn giết ta ! Mà nàng rõ ràng đi đến nơi đó đúng lúc giao thừa!"

Đầu của ngài gân xanh nổi lên, kích động run rảy. Ngài thở hổn hà hổn hển mấy lần, rốt cục cũng bùng nổ " Hơn nữa, nàng có biết nơi đó còn có Dạ Cô Hàn đang chờ nàng, đang đau khổ chờ đợi nàng"

Văn tiên sinh yên lặng không nói, chuyện này là chuyện bí mật của hoàng gia. Lão quản không được, lại càng không muốn quản. Chuyện duy nhất lão có thể làm cũng chỉ là lắng nghe. Mà hiện tại, thực sự hoàng đế bệ hạ đang cần một người lắng nghe như thế. Vì vậy lão thành thực ngồi sắm vai này.

"Sinh mệnh của trẫm cũng gần đi tới bên kia cuộc sống rồi, tùy thời đều có khả năng ra đi! Quân Mạc Tà tiểu tử kia hẳn là tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ta!"

Hoàng đế bệ hạ thở hổn hển, trong mắt lòe ra vẻ điên cuồng mà đi đi lại lại ở trong phòng, chả có chút nào cái dáng vẻ ung dung uy nghiêm của ngày xưa nữa. Hiện tại, ngài giống như là một con sử tử đột nhiên bị nhốt vào chuồng sắt, nóng nảy mất bình tĩnh mà nổi giận.

"Giết nàng!" Ngài đột nhiên dừng lại, đứng lại, từ trong kẽ răng nói thật nhỏ ra những lời này, hai con ngươi đỏ rực!

Bỗng nhiên ngẩng đầu lên, Văn tiên sinh sợ hãi cả kinh, lão không thể tin vào mắt mình khi nhìn thấy Hoàng Đế bệ hạ của Thiên Hương đế quốc, rõ ràng bệ hạ cũng đã bị dằn vặt đến hầu như sụp đổ hình tượng nam nhân của chính mình!

"Giết nàng!" Hoàng Đế bệ hạ lại nói một lần, lúc này đây, giọng nói đúng là càng rõ ràng, hai mắt lòe ra hàn quang, tàn khốc mà đắc ý, mang theo một dáng vẻ biến thái của kẻ lấy việc giết người làm vui.

Lão nhìn chằm chằm vào Văn tiên sinh, đột nhiên tiến lên hai bước, hai tay nhanh nhẹn đặt lên vai Văn tiên sinh, khẩn cầu nói: "Văn huynh, nhờ vả ngươi giúp ta giết chết người này!"

Văn tiên sinh khiếp sợ không nói nên lời, chính xác là trước lúc lão đi, Hoàng Đế bệ hạ yêu cầu lão làm một việc cuối cùng cho bản thân! Mà chuyện này cuối cùng lại là ...giết Hoàng Hậu của chính mình! Giết một người mà chính ngài mới vừa rồi còn yêu thương đến chết đi sống lại, nữ nhân ngài yêu đến cuồng dại!

Một chuyện hoang đường quá mà !

"Vì sao?" Văn tiên sinh cảm thấy âm thanh của mình sau khi nói ra mồm miệng chợt khô khốc.

"Vì sao ư ? ha ha ha ha ...." Hoàng Đế bệ hạ ngửa mặt lên trời cười cuồng tiếu, rồi lớn tiếng nói

"Từ xưa đến nay, thắng làm vua thua làm giặc, đây là thiên cổ chí lý không bao giờ thay đổi! Nếu là Quân gia không có quật khởi, như vậy, chỉ cần Quân gia hợp theo lí lẽ mà diệt vong ở Thiên Hương, như vậy mọi giá trị mà Quân gia có thể để lại ở quân đội cũng tự nhiên mọi thứ trở thành của quốc gia!”

“ Chỉ cho đến lúc đó, ta mới rốt cuộc không cần lo lắng có người có mưu đồ đoạt ngôi, lại càng không nhất định sầu lo cái gì là uy thế giữa

quân và thần, mà vẫn còn có thể có được đầy đủ chiến lực cường hãn để bình định thiên hạ ! “

“Lấy hùng tài đại lược của ta, trong vòng vài năm , diệt Vũ Đường, thôn tính Thần Tứ như chuyện trở bàn tay! Nhưng trời xanh trêu người, Quân gia lòi đâu ra một tên Quân Mạc Tà, để cho nỗ lực bao năm của ta như nước chảy về biển Đông!"

"Việc đã đến nước này, nói cái gì nữa cũng vô nghĩa mà thôi, ta lúc đầu tham dự mưu hại Quân Vô Hối, Quân Mạc Tà kia vì báo thù cho cha tới giết ta thì cũng không có gì đáng trách cả, ta không trách hắn! À? Không! Không trách hắn? Ta hận hắn, ĐCM, hắn là cái thá gì? Quân Vô Hối cần chết cũng đã chết ! Ta là Thiên Hương quốc chủ, hắn dựa vào cái gì đến báo thù?"

Dương Hoài Vũ lúc này hơi rượu bốc lên, nói đã có những lời bừa bãi, nói năng lộn xộn, hãy còn hung hăng

"Ta là vua, hắn là thần tử! Quân thần như cha con, quân muốn thần chết, thần không thể không chết! Đây vốn là luân thường đạo lý ! Quân gia dựa vào cái gì muốn đến báo thù? Coi như là ta đích thân ban chết cho hắn thì sao, đó cũng là vinh quang của Quân gia ! Báo thù? Vô liêm sỉ! Nào có tìm quân chủ của chính mình báo thù là đạo lý gì ? Quân gia, quả thực chính là một lũ khốn kiếp!"

Ngài thở hổn hển mấy hơi "Đại nghịch bất đạo đúng là hỗn trướng khốn kiếp! Nhưng là lúc này Quân gia, thực lực quá cường hãn, tin tưởng tiên sinh cũng khó mà tranh phong, cho nên, ta không cầu tiên sinh nhằm vào Quân gia!"

"Nhưng là, Mộ Dung Tú Tú lại không thể không chết! Nàng là nữ nhân của ta, là Hoàng Hậu của trẫm! Dựa vào cái gì mà lúc giao thừa lén đi gặp tình nhân? Thậm chí ... Còn có thể tiết lộ bí mật của ta với Quân Mạc Tà, bán đứng ta cho Quân gia! Nàng, không thể không chết! Có thể nào không chết? !" Ngài điên cuồng mà giương nắm đấm, nhìn trời rống to hơn

"Nhưng những lời này của ngươi lại chỉ là phỏng đoán. Cũng không phải sự thực! Nếu là chỉ vì lòng nghi ngờ, đã đem của mình Hoàng Hậu giết chết ... Chẳng lẽ không đáng là chê cười?" Văn tiên sinh cau mày.

"Điều đó không phải suy đoán! Đây là sự thực! Ta dám khẳng định!" Hoàng Đế bệ hạ đỏ bừng cả khuôn mặt, nhãn thần dữ tợn, vù vù thở dốc: "Hơn nữa, coi như chỉ là suy đoán đi chăng nữa, nàng cũng không có thể sống!"

Ngài dừng lại một lát, đột nhiên rống to hơn: "Nàng là nữ nhân ta yêu mến nhất! Chỉ bằng điểm này, nàng đáng chết!"

Ngài nanh ác cười rộ lên: "Nữ nhân của ta, nếu ta lúc nào cũng có thể chết đi, như vậy, ta còn giữ nàng làm cái gì? Giữ lại nàng để nàng cùng tình nhân cũ có đôi có lứa sao? Ha ha ha ha... Một ngày là nữ nhân của ta, cả đời này là nữ nhân của ta! Nữ nhân của ta, cho dù chết, ta cũng muốn mang đi!”

“ Không! Ta muốn làm nàng đi trước, ở dưới suối vàng kia chờ ta! Ta lo lắng, có thể nàng chết muộn hơn ta một ngày là ta đều lo lắng! Ta có thể vĩnh viễn không chiếm được trái tim của nàng, nhưng vĩnh viễn muốn chiếm lấy con người của nàng!"

"Ta là một đế vương! Thiên Hương quốc chủ! Há có thể nhận vũ nhục như vậy !"

Ngàiđột nhiên tung một cước, hung hăng đem chiếc bàn trước mặt đá tung lên, đụng vào trần cung điện, một tiếng vang đổ vỡ, chiếc bàn vỡ ra chia năm xẻ bẩy! " Cho nên nhất định nàng phải chết! Chết trước ta !"

Văn tiên sinh thở dài. Hoàng Đế bệ hạ rõ ràng đã là bị đố kị cùng với cừu hận làm mụ mị đầu óc."Chuyện này, ngươi có vô số cơ hội có thể giết nàng, vì sao lại muốn ta xuất thủ?" Văn tiên sinh nhíu mày bất đắc dĩ .

"Ta không bỏ được, ta không bỏ được, làm sao ta lại không thương tiếc? !" Hoàng Đế nổi giận rống một tiếng, tựa hồ đối với sự mềm yếu của mình rất không hài lòng

"Nàng tuy rằng chưa từng có có yêu ta, nhưng là ta cả đời này duy nhất chỉ thích mình nàng ! Nếu là nàng ngày hôm nay không đi tới Quân gia, ta đây cũng sẽ không nổi lên sát ý với nàng ... Giết nàng xong sẽ không có ai lại cùng ta chiến tranh lạnh, sẽ không có người có thể dằn vặt ta như thế! Ta sẽ rất tịch mịch! Rất khó chịu!"

Ngài đột nhiên xông lại, nắm tay Văn tiên sinh : "Văn huynh, giúp ta! Giúp ta lúc này đây đi ... Giết nàng cho ta!" Ngài thiết tha nhìn vào mắt của Văn tiên sinh

"Dù sao ngươi ngày mai phải trở về Chí Tôn Kim Thành, giết một người như thế, đối với ngươi mà nói, không cần tốn nhiều sức. Giết nàng xong, ngươi tức khắc có thể xa chạy cao bay! Dù Quân gia cố tình truy cứu, cũng không có thể lay động Chí Tôn Kim Thành?"

Văn tiên sinh ngửa mặt lên trời thở dài, thần sắc trên mặt biến ảo; tràn đầy mâu thuẫn cùng với vướng mắc

"Văn huynh... Ta chỉ nhờ huynh lúc này thôi !" Hoàng Đế bệ hạ trong mắt chảy ra lệ, lại lóe lên vẻ điên cuồng

"Ta không thể cho phép nữ nhân của ta bị nam nhân khác ôm vào trong ngực, càng không thể chịu được là bị Dạ Cô Hàn kia đặt ở dưới thân! Xin ngươi thành toàn ta, thành toàn cho phu thê chúng ta! Đây là nguyện vọng cuối cùng của ta. Ta và ngươi tương giao suốt đời, đây cũng là lần duy nhất ta đối với ngươi đưa ra thỉnh cầu!"

"Được !" Văn tiên sinh tự hỏi thật lâu, này mới rốt cục ra câu trả lời gian nan : nhận lời !. Rõ ràng, quyết định này với lão mà nói, cũng là quyết định thống khổ !"

"Ta đi! Nhưng ta giết nàng xong, ta sẽ trực tiếp ly khai, sẽ không bao giờ trở về nữa!"

"Đa tạ Văn huynh!" Hoàng Đế bệ hạ khom người vái tạ thật sâu , nói: "Nàng hiện tại vừa rời khỏi hoàng cung, hẳn là vẫn chưa đi xa, cũng còn chưa tới Quân gia; với tốc độ trình của Văn huynh , tất nhiên sẽ kịp ... Tất cả nhờ vả ngươi!"

" Ngay bây giờ?" Văn tiên sinh hai mắt chăm chú

"Bây giờ! Chính là lúc này!" Hoàng Đế gật đầu thật sâu .

"Được!" Trên gương mặt gầy gò của Văn tiên sinh nổi lên một tia sát khí, vẻ mặt vốn rất bình thản hờ hững lại có chút co giật, lão chậm rãi nói

"Ta Văn Thương Vũ suốt đời đường đường chính chính, xử thế không ham danh lợi, từ chưa bao giờ làm chuyện khiến kẻ khác nghi ngờ. Nhưng lúc này đây ... vào lúc ta sắp vĩnh viễn rời xa hồng trần thế tục mà đi làm một việc cuối cùng, lại là phải giết một nữ nhân mà ta không hề cừu hận !"

Trong bóng tối bên ngoài cung điện , một bóng dáng xinh đẹp thướt tha đột nhiên run rẩy toàn thân. Đôi mắt đẫm lệ, lén lút thối lui ra bên ngoài. Chậm rãi rời khỏi cung điện nhưng đột nhiên cả người run rẩy lên, tự đè nén không để cho mình khóc thành tiếng, điên cuồng mà hướng ra phía ngoài chạy đi.

Đó chính là Linh Mộng Công Chúa!

Nàng từ chỗ mẫu hậu đi ra, lại nghĩ tới giao thừa rồi mà chưa thỉnh an phụ hoàng , tuy rằng không muốn nhưng miễn cưỡng thấy chính mình có lỗi. Bởi vì nàng còn muốn, nếu có thể được, thì hỏi cha mình về tất cả các chuyện cho ngọn ngành?

Hỏi một câu ... liệu Phụ hoàng của mình có nguyện ý cúi đầu trước Quân gia hay không ? Có nguyện ý trước Quân Vô Hối sám hối hay không ? Thiếu nữ này mộng tưởng, chỉ cần phụ hoàng đầy cao ngạo của mình cúi đầu, cái này cũng đủ những cừu hận giảm đi một chút ít ? Vì vậy ....

Nhưng đến nơi, chợt nghe thấy tiếng phụ hoàng ở tại đó đang lớn tiếng rít gào, rốt cục nổi lòng hiếu kỳ, lặng lẽ ra ngoắc tay cho thị vệ đến sát người để lệnh cho chúng đi ra. Sau đó chính mình đứng ở vị trí thị vệ, vốn muốn nghe một chút nguyên do vì sao phụ hoàng không vui, lại thật không ngờ, không ngờ nghe được một sự tình như vậy.

Lúc này đối với nàng mà nói, quả thực là như sấm nổ giữa trời quang! Người mình từ nhỏ tôn kính nhất chính là phụ hoàng, không ngờ phụ hoàng muốn giết người mình thân yêu nhất - mẫu hậu -!

Cái sự thực tàn khốc này như đem Linh Mộng Công Chúa ngất tại chỗ mấy lần. Nhưng nàng không dám ngất, thậm chí sợ chính mình không duy trì nổi mà ngất, bởi vì... Mẫu hậu đang gặp nguy hiểm!

Cho tới nay, chính bản thân công chúa luôn luôn cho rằng, phụ hoàng uy nghiêm nhân từ, đối với mình cũng có chút sủng ái, vừa là một minh quân, cũng là một người cha tốt. Cho đến một lần chứng kiến ba ông anh vì tranh giành hoàng quyền mà đánh lẫn nhau, mà hết thảy điều này lại do phụ hoàng thiết kế sắp đặt, lúc này mới hơi thay đổi cách nhìn.

Mãi tận về sau, ngẫu nhiên biết được Bạch Y Quân Soái của Thiên Hương quốc Quân Vô Hối bị giết hại, mà phụ hoàng của mình lại ở trong đó đóng vai một vai trò cực kỳ ám muội, trong lòng lúc đó cực khó chịu. Thẳng cho tới hôm nay, Linh Mộng Công Chúa rốt cục tâm tình nguội lạnh - đã chết hoàn toàn!

Mọi hy vọng cũng như ảo tưởng về phụ hoàng minh quân hoàn toàn tan vào hư vô! Rút cuộc cũng biết được phụ hoàng là một cái người như vậy! Cực đoan, ích kỷ, tàn nhẫn, lãnh khốc, đa nghi... Thậm chí là mười phần biến thái!

Giết chết mẫu hậu của mình!

Hơn nữa lại là xin người giết chết hộ! Như vậy thật không thể tưởng tượng nổi sự tình ngay tại trước mắt của mình xảy ra! Một trượng phu, bởi vì lòng ngờ vực vô căn cứ đố kị, muốn giết chết thê tử của chính mình, nữ nhân mà ông ta yêu nhất!

Một Hoàng Đế, vì e ngại nữ nhân của mình bị người khác hưởng dụng sau khi mình chết, lại muốn giết chết Hoàng Hậu ... Đây quả thực chính là sự sai lầm nhất trên đời này, thực đáng chê cười!

Linh Mộng Công Chúa chạy đi thật xa, mới khóc lên thành tiếng nghẹn ngào, vừa khóc vừa gấp rút chạy, đi tới chuồng ngựa liền tự tháo dây cương rút ra khỏi cột. Nàng phi thân lên ngựa, hai chân kẹp chặt hung hăng quất lên mông ngựa, hét lớn một tiếng khàn cả giọng "Đi!"

Con ngựa hí dài một tiếng, hai chân trước giơ cao, chân sau cố sức, như tên bắn phi nhanh đi, như cắt ngang bầu trời đêm của hoàng cung!

"Ai?" Thủ vệ cửa hoàng cung lớn tiếng quát hỏi.

"Là ta! Mau mở cửa ! Nhanh!" Linh Mộng Công Chúa gạt lệ, lớn tiếng hét!

"Vâng! Nguyên lai là công chúa điện hạ ..." Bảo vệ vội vàng hành lễ, mở cửa cung. Linh Mộng Công Chúa dùng lực thúc vào đùi ngựa, thớt ngựa hí dài một tiếng, giống như cưỡi mây đạp gió phi ra ngoài. Xuyên qua mấy cửa cung, tiếng vó ngựa như sấm chớp, cuồn cuộn vang lên, trong nháy mắt đi xa, làm bắn lên vô số bụi tuyết ...

Cùng lúc đó, trong hoàng cung, một thân ảnh thon dài , âm thầm lặng lẽ bay lên trời. Sau khi lăng không độ bảy tám trượng, đột nhiên giống như là lá cờ chợt bung ra trong cơn gió lớn, vù một tiếng rồi hình bóng tiêu thất. Hoàng Đế bệ hạ đứng ở phía trước cửa sổ, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý với nụ cười tàn độc!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 265: Tuyết Dạ Lạc Hoa Phi

"Bẩm bệ hạ, công chúa vừa rồi khóc lóc, phi ngựa chạy đi, tâm tình cực kỳ không đúng, bọn nô tài không dám ngăn trở ". Đây chính là thủ vệ đại môn đến bẩm báo.

"Linh Mộng ?" Hoàng Đế bệ hạ ngẩn ra, đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: "Mẹ con hai các ngươi đều bỏ ta đi theo tình lang sao? Ha ha... Quên đi, không cần quan tâm tới nó! Mang rượu tới cho trẫm! Trẫm hôm nay, muốn hảo hảo chúc mừng!"

"Dạ!"

Gió lạnh từng cơn cuộn lên không trung, bụi tuyết quanh co bị thổi lên trên không trung bay lượn. Nơi này chính là đường phố của một nơi cực kỳ phồng hoa: Thiên Hương thành, nhưng giờ khắc này lại có vẻ có chút quỷ khí um tùm!

Một chiếc kiệu nhỏ có đỉnh bằng vàng, có tua cờ màu buông xuống, xung quanh có tới một trăm người hộ vệ, không nhanh không chậm tiến lên phia trước. Bên trong kiệu đúng là Mộ Dung Tú Tú tuyệt mỹ trên mặt lộ vẻ do dự cùng với đấu tranh. " Thực sự phải làm như vậy sao?

Sau một khắc, trước mắt của nàng tựa hồ như xuất hiện một nam nhân thân hình hiu quạnh, vẻ mặt cô độc cùng với thê lương, một đôi mắt tuyệt vọng đã lâu, nhưng thâm tình vẫn nóng bỏng như cũ!

"Dạ Cô Hàn ". Mộ Dung Tú Tú trên mặt hiện lên một tia ôn nhu, lưu luyến từ đáy, dù trong thời gian ở bên Dạ Cô Hàn, Mộ Dung Tú Tú

chẳng bao giờ thấy Dạ Cô Hàn biểu lộ qua.

Nhưng mỗi khi đêm khuya buông xuống, ý niệm này lại hiện lên cái cảm giác này, làm cho nàng cảm thấy trong lòng chua xót khổ sở, cũng chính là bởi vì sự chua xót khổ sở này, mới có thể làm cho nàng cảm thấy, chính mình vẫn là một con người, hơn nữa, vẫn là một nữ nhân!

Mối thâm tình này , dằn vặt ba người suốt đời, biến thành một vết sẹo vĩnh viễn không bao giờ lành trở về dằn vặt Thiên Hương quốc chủ Dương Hoài vũ mỗi khi ông mơ ngủ , cũng là một đoạn hồi ức vĩnh viễn không bao giờ phai màu trong lòng của Mộ Dung Tú Tú cùng với Dạ Cô Hàn.

Cái đêm khuya hôm nay, Mộ Dung Tú Tú lại phát hiện chính mình rất kỳ quái: đang nhớ lại bao chuyện cũ, bao thâm tình lưu luyến của cái ngày xưa ấy, bao lời thề non hẹn biển của tuổi thanh xuân, đang hiện lên rõ ràng như vừa mới hôm qua; tựa như trên con đường nhỏ mình đang đi, bao ký ức mơ hồ của ngày xưa chợt ùa về, sống động ngay trước mắt.

"Tiểu hàn... Khổ thân chàng..." Mộ Dung Tú Tú trên mặt đẫm nước mắt. Vào giờ khắc này, nàng đột nhiên đang nhớ lại Dạ Cô Hàn trước kia đào vong ngục tù lưu lại cho mình một bài thơ, nàng không khỏi cười thống khổ, từ trong tay áo lấy ra một cái khăn tay màu trắng, mặt trên thêu rồng bay phượng múa cùng vài dòng chữ nhỏ bằng máu hồng tươi:

Bất hối thử sinh chủng thâm tình

Cam nguyện cô lữ tự phiêu linh;

Trường hận uyên lữ duy mộng lý,

Trữ phụ thương thiên bất phụ khanh!

“Một đời ôm chặt mối tình thâm

Cam nguyện đày thân nơi đất khách.

Tình trường vạn lý đành chôn mộng,

Thà phụ trời xanh chẳng phụ nàng!”

< Xin cả đời được yêu mãi nàng. Không cầu có sau này, không cầu đồng hành, cũng không cầu được sở hữu. Thậm chí không cầu nàng yêu ta, chỉ cầu trong tuổi xuân đẹp nhất của cuộc đời này được gặp nàng ^^ >

Sau Dạ Cô Hàn vượt ngục, rời đi, Mộ Dung Tú Tú tự thêu cái khăn tay này, coi đó là chính chàng tặng cho mình, ngoại trừ nàng ra không có có bất kỳ người biết, sắc hồng tươi của chữ viết bài thơ kia chính là máu của Mộ Dung Tú Tú!

Dùng máu tươi của chính mình nhuộm đỏ chỉ trắng, sau đó tự tay sâu kim, một tay thêu nên khăn gấm kia, thêu ra bìa thơ cuối cùng mà người mình yêu nhất đã tặng ! Tình hai ta sẽ mãi mãi trường tồn!

Sau mấy ngày hôm trước, mặt trên của chiếc khăn lại nhiều hơn hai hàng chữ, vẫn giống hệt hai hàng chữ trên, màu máu đỏ tươi: "Nếu có kiếp sau ta lại gặp nhau, thà phụ trời xanh không phụ chàng!"

Là Dạ Cô Hàn gần nhất mới sửa lại bài thơ này hai câu cuối ! Mộ Dung Tú Tú tại thêu xong hai câu này, rồi lại thêu phía dưới hai chữ: "Chờ mong! I'm here & waiting for U"

"Tiểu hàn, không chỉ có chàng chờ mong, thiếp cũng chờ mong! Nếu có kiếp sau ta lại gặp nhau, thà phụ trời xanh không phụ chàng! Nếu là có kiếp sau, thiếp chỉ thuộc về một mình chàng ! Suốt đời cười vì chàng, khóc vì chàng, rơi lệ vì chàng, hân hoan vì chàng, sinh con cho chàng, cùng chàng bạch đầu giai lão... Dù cho bần hàn, dù cho hèn mọn. . . Nhưng chỉ cần thiếp cùng chàng có thể cùng một chỗ, thiếp... sẽ không hối hận!" < ặc, nói bao câu, đến cuối lại ngắc ngứ, mãi mới dám nói >

"Tiểu hàn, thế nhân đều ca tụng Quân Vô Hối cùng với Đông Phương Vấn Tâm, đều thay bọn họ tiếc hận, đều đồng tình... Nhưng là ai? là ai biết ta cũng ước được như ao hai người bọn họ? Bọn họ tuy rằng Âm

Dương lưỡng cách, âm ty và trần gian khác đường, nhưng dù sao đã từng làm vài chục năm sống với nhau nên nghĩa vợ chồng!".

Họ có chung một đoạn tình cảm keo sơn, chồng được sống vì vợ, vợ được sống vì chồng! Bọn họ thực sự thật hạnh phúc... Mà sao chúng ta lại vĩnh viễn không được sống vì nhau . . . .

Tiểu hàn ơi... Thiếp sẽ yêu mãi chàng, chàng cũng đã biết, thiếp mỗi lần gặp lại chàng, lòng thiếp càng thêm chua xót, càng thêm đớn đau... Kiếp sau nối tiếp kiếp sau "...

"Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, phía trước chính là Quân phủ."

Phía trước nhất, ngồi trên lưng ngựa, thị vệ xoay người lại cung kính bẩm báo.

Đúng lúc Mộ Dung Tú Tú đang hồi tưởng về cả đời này sẽ mãi khổ đau, tinh thần như phiêu đãng, như lọt vào trong sương mù... Một câu nói của thị vệ, đem Mộ Dung Tú Tú từ trong mộng ảo giựt mình tỉnh lại, xốc màn kiệu lên, ra bên ngoài nhìn lại, mắt vẫn trong sương mù: "Nhanh như vậy sao ?"

"Nhanh như vậy sao?". Bọn thị vệ đều rất không nói gì, mặt đường đầy tuyết, trời vừa tối đã kết băng, đi lại trơn trượt, chúng ta một đường dè dặt, đi đâu được nhanh? Rõ ràng là quá lâu mới đúng. "Bà thích thì đi vòng nữa đi, bọn ta đứng đây chờ."

Đột nhiên một cơn gió lạnh, cuồn cuộn nổi lên cuốn theo đầy tuyết thổi tới, đúng lúcMộ Dung Tú Tú vén lên màn kiệu đi ra ngoài, làm cho nàng giật nảy mình, rùng mình một cái, trong lòng đột nhiên mọc lên một loại dự cảm mơ hồ, phía trước không có đường sao? Vẫn là của ta lộ chạy tới đầu cùng?

Đúng lúc này, một cơn lốc đột nhiên cuồn cuộn nổi lên, xoay trên mình không, lấy thế lôi đình vạn quân, hướng về cỗ kiệu trùng kích qua

đây! Quang hoa lóe ra, trong cơn lốc. "Có kiếm!Hoàng hậu nương nương cẩn thận!". Thị vệ kinh hãi gần chết , hô lên!

Phía xa, tiếng vó ngựa như sấm cuồn cuộn mà đến, như cuồng phong mưa rào; trong đêm khuya như thế này, trên mặt đất kết băng trong như gương, dám phóng ngựa cuồn cuộn như thế, không phải người điên chính là cuồng nhân, bởi vì một khi ngã sấp xuống, nhẹ thì đứt tay đứt chân, nặng thì chết tại chỗ! Quả thực là đối với tánh mạng của mình là không có chút tôn trọng!

Trong gió truyền lại một âm thanh yếu ớt như dốc cạn cả đáy lòng: "... Mẫu hậu... Cẩn thận... Mẫu hậu... Cẩn thận..." Thanh âm bị gió lạnh thấu xương thổi trúng nên lúc được lúc chăng, lại có thể nghe được ra trong thanh âm nọ có chút tuyệt vọng vô hạn cùng với hoảng loạn! Trời đông giá rét Lãnh Dạ trong, Linh Mộng Công Chúa giục ngựa đuổi điên cuồng, tóc tai bù xù đúng là liều mạng.

Gió lạnh thổi vào mặt, những giọt nước mắt ràn rụa như sa châu đã đóng băng ở trên mặt. Mộ Dung Tú Tú cũng nghe được tiếng thị vệ kinh hô, cũng thấy được một cơn lốc đang cuộn gần tới, cùng với một bóng hình mơ hồ không rõ... Tiếng vó ngựa phía xa, cũng tiến nhập lỗ tai của nàng, đúng là tiếng gọi của nữ nhi tê tâm liệt phế , nàng đã nghe rõ được trong tiếng gió rít của đêm lạnh .

Nhưng nàng đột nhiên phát hiện, chính mình cả người như đóng băng, khẽ động cũng không được! Dưới huyền công bao phủ kinh thiên địa khiếp quỷ thần mức này, nàng hoàn toàn không có một chút kháng cự, chỉ có thể khoanh tay chịu chết! Nhưng trái lại, mặt nàng điềm tĩnh,xuất hiện một tia mong chờ được giải thoát ... Có thể ra đi sao?

"Hú...uu..uuu...uuuu..." Tiếng sói tru như tuyệt vọng ré vang lên, bóng của thị vệ A Cửu đột nhiên xuất hiện, một cước đá vào cỗ kiệu, toàn bộ kiệu nhỏ bay nhanh, giờ khắc này, lại hiện ra trước mặt là chỗ băng trống, cư nhiên một kích vừa rồi trượt ra ngoài...

Mà thân ảnh của hắn thon gầy quang mang sáng lên, lớn tiếng gào thét, phóng người lên trong nháy mắt, nghênh hướng về phía con lốc giữa không trung ! Trong cơn lốc có bóng người! Địa Huyền đỉnh phong ! Vị này chính là thiếp thân thị vệ của Hoàng hậu nương nương , dĩ nhiên là Địa Huyền đỉnh phong cao thủ!

Nhưng, đến đây ám sát lại là Văn tiên sinh, đây cũng là một vị chí tôn cao thủ! Cũng coi như là thiên huyền đỉnh phong , cũng có thể trong nháy mắt diệt sát! Địa Huyền đỉnh phong là cái gì mà dám cản trở? Nhưng dù sao cũng đã cản được một kiếm!

Giữa không trung huyết sắc bạo liệt, thân thể của A Cửu vừa mới xông lên trước, trong nháy mắt biến thành một mảng thiên địa huyết nhục rơi xuống đất, một cơn mưa máu nhỏ cũng rơi xuống!

Nhưng thân thủ Văn tiên sinh so với cơn huyết vũ này còn nhanh hơn! Hắn giống như là Ma thần từ trên trời giáng xuống! Trên người của hắn, vẫn đeo một túi hành lý nhỏ, một khi chém giết Mộ Dung Tú Tú, hắn lập tức xa chạy cao bay, quay lại Chí Tôn Kim thành! Từ nay về sau hồng trần tục thế, đối với hắn mà nói: tuyệt không vướng bận!

"Bảo hộ Hoàng Hậu!" Mười mấy tên thị vệ đồng thời tuốt đao kiếm ngăn ở phí trước kiệu nhỏ , mà lúc này, Mộ Dung Tú Tú xoay người một cái, từ bên trong kiệu lao ra, ngã trên mặt tuyết, đồng thời, oanh một tiếng, chiếc kiệu nhỏ bị chưởng lực bắn trúng, tứ phân ngũ liệt!

Văn tiên sinh không nói được một lời, trường kiếm xoay một vòng, một đạo kiếm khí ánh trăng quanh co lòe ra, mười mấy tên thị vệ kêu lên một tiếng kêu thảm thiết, không ngờ dưới một kích này, toàn bộ bị giết chết! Kiếm khí độn thể mà ra, trên mặt đất vẫn còn lưu lại một vết kiếm thật sâu ! Máu lẫn trong gió tuyết tung bay!

Tiếng vó ngựa càng tới gần, Linh Mộng Công Chúa chạy tới như không muốn sống nữa, nhảy xuống ngựa, hầu như ngã sấp xuống, điên cuồng hướng tới phía trước mẫu thân chém tới, trong miệng kêu thảm một tiếng to: "Mẫu hậu a..."

Văn tiên sinh thân ảnh liên tục bay vút, nhãn thần thoáng một chút do dự, hữu chưởng oanh một tiếng đánh bay ra ngoài! Thậm chí ở trong không khí, cũng có thể rõ ràng chứng kiến: một cái hắc động chân không, to cỡ độ bàn tay, cách không đánh về phía giữa lưng của Mộ Dung Tú Tú!

"Dừng tay!" Một cái thân ảnh như quỷ mị không hề dự triệu xuất hiện, thân hình chưa tới nhưng đã đánh ra một cỗ lực lượng như chặn chưởng phong của Văn tiên sinh lại.

Nhưng dù sao cũng là chậm một khắc, tuy rằng tiêu mất đại bộ phận lực lượng, nhưng đúng là một cổ chưởng lực mạnh mẽ, bịch một tiếng đánh vào hậu tâm của Mộ Dung Tú Tú!

Mộ Dung Tú Tú kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể mảnh mai bị đánh bay lên khỏi mặt đất, giữa không trung một ngụm máu tươi đỏ sẫm phun tới, tựa như một đóa hoa mai trên cành bị đánh mạnh mẽrơi xuống, thân thể nàng từ không trung vô lực , rơi xuống nhất, quần áo tung bay, nhìn nàng như một đóa hoa kiều diễm đang tàn phai, điêu linh trong màn tuyết đêm.

"Mẫu hậu!" Sự can đảm của Linh Mộng Công Chúa như mất đâu hết, bay nhanh, lao về phía trước, mắt thấy không kịp, nàng nhảy chồm về phía trước, thân thể tầng tầng lớp lớp quỳ rạp xuống đất trên, răng rắc một tiếng, mặt băng vỡ vụn!

Nhưng nàng thoáng như chưa tỉnh, duỗi tay, kiên quyết muốn được gần chỗ mẫu thân rơi xuống, tựa như tiếp được cái thân hình mà chính mình duy nhất muốn dựa vào suốt dời.

"Két!" Một tiếng va đập mạnh mẽ, làm cho Linh Mộng Công Chúa dù có tiếp được mẫu thân mình cũng đồng thời bị lực va đập làm té ngã, đầu gối của nàng vẫn quỳ trên mặt đất, vốn cũng đã vỡ vụn, trải qua cú ngã này , toàn bộ nửa người trên đột ngột gãy đi, cái gáy phủ một tầng băng tuyết trắng xóa...

Nàng quỳ trên mặt đất, chỗ đầu gối lần thứ hai truyền ra tiếng vang thanh thúy, máu tươi trong nháy mắt chảy ra, nếu là nhấc quần áo ra kiểm tra, chắc chắn chứng kiến khớp xương đầu gối của nàng đều vỡ vụn, từ trong da thịt mềm mại hé ra một đầu khớp xương trắng đầy máu...

Nhưng nữ hài tử này từ nhỏ được nuông chiều vào giờ khắc này không ngờ hiển lộ ra sự kiên cường tuyệt đỉnh như vậy, đúng là tuyệt đối thống khổ, dù là một cái thần huyền cao thủ cũng không thể chịu được.

Nhưng tiểu cô nương này không ngờ tiếp nhận được. Hơn nữa, gáy của nàng trong nháy mắt bị rách ra tuôn máu, nhưng nàng vẫn mạnh mẽ ôm lấy thân thể mẫu thân của mình, không để cho mẫu thân bị một chút trùng kích...

Con mắt Mộ Dung Tú Tú chợt mở ra, vô thần nhìn dáng vẻ mặt tuyệt vọng, bi thống của con gái, trên mặt lộ ra một tia ôn nhu cùng với quyến luyến, nàng muốn nói một câu: "Mộng nhi, đừng sợ, mẫu hậu không có việc gì."

Nhưng há miệng, lại là một ngụm lớn máu tươi lại phun ra, lúc này đây lại còn mang theo một chút nội tạng bị vỡ nát.

Nàng muốn giơ tay lên, âu yếm lau khuôn mặt đang nước mắt lưng tròng, nhưng lại phát hiện cả đầu ngón tay cũng không nhúc nhích được, nàng chỉ có thể nhịn được một cơn đau nhức như phiên giang đảo hải trong cơ thể, trên mặt lại nỗ lực làm làm ra một bộ dạng đạm nhiên không đau đớn, dùng ánh mắt ôn nhu nhìn con gái, muốn cố gắng nói với con gái rằng: "mẹ không đau, thực sự không đau...Con gái ạ"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 266: Sinh Tử Không Thay!

"Mẹ..... mẫu thân..... AAA.....!" Công chúa Linh Mộng điên cuồng hướng lên trời gào thét, nàng không hề gọi là "mẫu hậu" nữa bởi vì nàng cảm giác được, hai chữ "mẫu hậu" này, bây giờ chính là vũ nhục lớn nhất đối với mẫu thân của mình!

Nam nhân kia, căn bản không xứng là nam nhân của mẫu thân mình! Thân phận hắn cho ư, ta không thèm! Ta không thèm! Hàn dạ như mộc, tâm như hàn dạ (Đêm lạnh như thấm vào vào lòng, tim như hóa đá.

Yến tiệc náo nhiệt trong nhà bên này vừa mới chấm dứt, sau khi Quân Mạc Tà trở về tiểu viện của mình, trong khoảng thời gian này mặc dù là thời kỳ khó có được yên lặng, nhưng mà Quân đại thiếu gia vẫn dành ra khoảng trống để luyện dược, luyện công, việc này là không được phép buông lỏng!

Không thể không nói, Quân đại thiếu gia gần đây thật rất được hoan nghênh, mới vừa rời lúc gần đi, đầu tiên là ánh mắt trìu mến của Đông Phương Vấn tâm, kế đến, Độc Cô Tiểu Nghệ lại càng trực tiếp bĩu môi không thả hắn đi, thiếu chút nữa là đi theo hắn vào tiểu viện rồi.....

Quản Thanh Hàn thì chỉ liếc mắt nhìn hắn, ngại có trưởng bối ở đây, nên cũng không nói cái gì, thậm chí cái liếc mắt nọ cũng chỉ thanh đạm trước sau một lần, bất quá Quân Mạc Tà lại tự động nghĩ ra nhiều hơn: Vì sao lại liếc ta một cái? Chẳng lẽ ..... trong lòng không khỏi nóng lên.

Còn có tiểu công chúa Hàn Yên Mộng, cố nén xấu hổ quẫn bách ăn xong cơm, không ngờ không làm gì hết, mà chờ đến phút cuối cùng, thì

mới tức giận mà trừng mắt nhìn Quân Mạc Tà liếc một cái, làm ra bộ dáng nhe răng đe dọa, nhưng mà ngay câu nói đầu tiên của Quân Mạc Tà lại làm cho tiểu nha đầu này chạy trối chết

"Bổn thiếu gia đẹp mắt lắm sao? Không nhịn được à? Nếu thật sự nhìn không đủ, vậy buổi tối hôm nay có thể cùng chung chăn ấm a, dù sao cũng là chuyện sớm muộn....."

Vì vậy tiểu nha đầu đầu quăng giáo bỏ giáp, tan tác ngàn dặm, nhanh như chớp biến mất vô tung vô ảnh..... Đi tới bên cạnh cửa tiểu viện, Quân Mạc Tà không hiểu sao lại ngẩn ra, tại sao hôm nay lại không nghe được tiếng rống giận của Dạ Cô Hàn nhỉ?

Sau khi hai tiểu gia hỏa Thiên Tàn Địa Khuyết cùng với Bách Lý Lạc Vân bị Lãnh Ngạo tìm về, thì vẫn luôn ở chỗ này, trừ luyện công ra, thì chính là đi theo Dạ Cô Hàn học tập kiếm kỹ.

Kỳ thật nói học kiếm cũng không thỏa đáng, kiếm pháp do Quân đại thiếu gia tự thân chỉ dạy số lượng lẫn cấp độ đều cao hơn so với Dạ Cô Hàn rất nhiều, cho nên hai tiểu gia hỏa ở trên người Dạ Cô Hàn học được nhiều nhất chính là kinh nghiệm chiến đấu, cùng ứng chiến trước trận.

Còn có một điểm trọng yếu, đó là Quân Mạc Tà tuy sở học uyên bác, nhưng bản thân không phải là người tàn tật, nên có nhiều điểm nhỏ trong đó, thủy chung vẫn khó khăn tìm được như vũ giả tàn tật chính thức mà không phế như Dạ Cô Hàn.

Chỉ cần một khi hai người bắt đầu luyện kiếm, Dạ Cô Hàn liền hợp xuất ở một bên chỉ điểm, mặc dù kiếm pháp hai người là từ Quân Mạc Tà mà ra, bản thân trình độ kiếm cô mà nói hiển nhiên vượt xa phạm trù nhãn giới của Dạ Cô Hàn, nhưng Dạ Cô Hàn cả đời hành tẩu thiên hạ, kinh nghiệm chiến đấu phong phú đến dị thường!

Cho nên mỗi khi hai đứa nhỏ sai lầm, chung quy trước tiên sẽ bị hắn chỉ ra, theo sau chính là cho ăn một trận răn dạy không chút lưu tình. Hai đứa nhỏ vốn là người kiên quyết, đối mặt với sai lầm của mình, cũng

không kiêng kị, cứ một lần rồi lại một lần mà luyện, thẳng cho đến khi chính xác, thuần thục, hoàn mỹ rồi mới thôi!

Mà Quân Mạc Tà vì để tăng tu vi của hai đứa nhỏ thêm một bước, cũng dùng linh lực tinh thuần trên thân mình quán thâu chải chuốt gân cốt cho mỗi người bọn chúng một phen, cho nên trong mấy ngày này, các phương diện đều tịnh tiến, thực lực của hai đứa nhỏ tự nhiên đều đột nhiên tăng mạnh, tinh tiến hơn rất nhiều.

Mặt khác, sau khi bọn họ học được thuật nói bằng bụng, đã lâu chưa hề mở miệng, tự nhiên là hưng phấn vô cùng, thì thầm nói mãi không yên, bọn họ vốn không phải là trời sinh bị câm, chỉ là bị người ta cắt đi đầu lưỡi cho nên mới không thể nói chuyện được, hôm nay có thể nói chuyện lại, tự nhiên muốn nói cho tận hứng.

Chỉ là loại tình hình này, ngay cả Quân Mạc Tà nhìn thấy cũng đều cảm giác có chút rợn người: hai tiểu hài tử ngồi mặt đối mặt với nhau, ai cũng chưa từng mở miệng, nhưng thanh âm nói chuyện với nhau lại từ trong chỗ trống nào đó đột ngột xuất hiện..... Cơ hồ là so với quỷ cũng khó mà phân biệt được! (thuật phúc ngữ: nói chuyện bằng bụng)

Trong mấy ngày này, Dạ Cô Hàn cũng đem kiếm pháp cụt tay đạt tới tình trạng hoàn thành, mặc dù huyền lực của Dạ Cô Hàn không đủ, còn chưa thể vận dụng hoàn toàn một cách tự nhiên, uy lực không khỏi giảm lớn, nhưng chính hắn cũng hiểu rõ được, bộ kiếm pháp cụt tay diễn biến từ trụ cột của đao pháp cụt tay do Quân Mạc Tà xuất ra, uy lực so với đao pháp ban đầu còn hơn rất nhiều! Bởi vì bộ kiếm pháp này, ẩn chứa rất nhiều tử khí cùng bi tráng của Dạ Cô Hàn!

Đặc điểm lớn nhất của bộ kiếm pháp chính là sắc bén, sắc bén tới cực điểm, mà lại càng bởi vì nó là dạng kiếm cụt tay, cho nên mỗi góc độ xuất kiếm đều không thể tưởng tượng nổi, đều từ những phương vị tuyệt đối không thể có mà đâm tới. Nếu như là cao thủ đồng cấp cùng nhau giao thủ, tuyệt đối sẽ chiếm được thượng phong, nhất là với đối thủ lần đầu chạm trán, thậm chí cho dù là chống lại đối thủ cao hơn hai cấp,

cũng có thể làm họ luống cuống tay chân! Dạ Cô Hàn đối với bản thân có thể sáng chế ra bộ kiếm pháp như vậy rất là kiêu ngạo, cũng rất tự tin!

Nhưng buổi tối hôm nay, hai thiếu niên vẫn như cũ ở đó luyện kiếm, nhưng mà Dạ Cô Hàn lại không có đứng ở một bên chỉ đạo, bóng lưng hiu quạnh của hắn đứng ở dưới tàng cây, thỉnh thoảng lại cau mày đi tới đi lui, đúng là đang rất xúc động, tựa hồ như là tâm tình không tốt. Loại tâm tình trái ngược này, đã lâu lắm rồi không có xuất hiện trên người hắn, hôm nay gặp lại, tự nhiên là có vẻ đặc biệt khác thường.

Khoảng thời gian này sống trong Quân phủ, từ lúc bị thương cho đến lúc khỏi hẳn, rồi từ nguyên nhân huyền công mất hết mà tâm chán chường cho đến lúc thấy đao pháp cụt tay rồi bắt đầu sinh ý, Dạ Cô Hàn thủy chung đều trầm lặng ít nói, trên mặt lại luôn lạnh lùng thản nhiên, hơn nữa tính cách bản thân hắn cũng rất cô độc, trừ hai đứa nhỏ ra, hắn giống như là rất khó cùng người gặp gỡ, thậm chí ngay cả tam gia Quân Vô Ý chủ động nói chuyện, cũng khó nói được vài câu, nhưng cuối cùng cũng không có mùi bi thương tâm tàn ngụi lạnh như vậy, vẫn có nhiều hơn vài phần sinh cơ

Mà hôm nay, vào đêm giao thừa, tử khí vốn đã tiêu tán lại lặng lẽ trầm lắng xuất hiện trên người hắn, trên người Dạ Cô Hàn!

Suốt đêm Dạ Cô Hàn cứ cảm giác bản thân mình có chút bất bình thường, thậm chí là rất không thoải mái, hôm nay bản thân mình rốt cuộc là bị làm sao vậy? Hôm nay là đêm giao thừa mà, đúng ra phải là lúc buông lỏng tâm tình mới đúng chứ, tại sao lại tâm phiền ý loạn như vậy, vô luận là làm chuyện gì, cũng đều không có yên lòng, ngay cả nói cũng nói sai lời, thường xuyên giật mình trong lúc nói chuyện. Sau đó lúc muốn nói tiếp, thì lại không nhớ mình muốn nói cái gì tiếp nữa.

Tuy nhiên có một điều, là rất rõ ràng, Dạ Cô Hàn cảm thấy được bóng dáng Mộ Dung Tú Tú trong lòng mình càng lúc càng hiện rõ, bình thường hắn đều luôn đem phần tưởng niệm này mạnh mẽ đè xuống,

nhưng tối nay, vào thời điểm đặc thù, không ngờ lại không thể nào át chế!

Trong mông lung, tựa hồ như Mộ Dung Tú Tú đang cười hướng phía mình chậm rãi đi tới, khuôn mặt như bức họa, nụ cười nhẹ nhàng khéo léo, bộ dáng xinh đẹp ngây thơ giống hệt như mười tám năm về trước, nhưng lúc Dạ Cô Hàn muốn vươn cánh tay cụt của mình ra ôm nàng, thì nàng trong nháy mắt lại rời xa, chỉ để lại một ánh mắt buồn bã bất lực, tựa hồ như đang khẩn cầu kêu thán điều gì đó.....

"Tú Tú..... Nàng làm sao vậy? Là nàng sao? Là nàng sao? Nàng muốn nói gì..... rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Dạ Cô Hàn thống khổ ôm lấy đầu, chuyển động dị thường điên cuồng, trong lòng giống như có một ngọn lửa thiêu đốt, còn có một con dao đang đâm tới, hắn tựa hồ cảm thấy cái gì đó, rồi lại tựa hồ như không có, trong mông lung có chút gì đó ám chỉ, nhưng Dạ Cô Hàn lại cảm giác bản thân vô luận cố gắng thế nào cũng không thể phá được tầng mê vụ trước mắt.

Quân Mạc Tà chậm rãi bước tới, chứng kiến bộ dáng của Dạ Cô Hàn, tâm trạng không khỏi ngẩn ra. Vị đa tình này hôm nay lại xảy ra chuyện gì thế? vào lúc này, Dạ Cô Hàn rốt cuộc nhẫn nại không được nữa, bước nhanh tới, trong con ngươi lóe ra sự điên cuồng: Quân tam thiếu gia, có thể mang ta đến hoàng cung một chuyến không?"

Khẩu khí của Dạ Cô Hàn không ngờ là ý cầu khẩn, nhưng bên trong lại có sự hỗn loạn táo bạo đến cực độ!

Hắn chỉ biết giờ khắc này bản thân mình đột nhiên muốn giết người, đột nhiên, trong lòng không hiểu sao lại nóng nảy đến điên cuồng, táo bạo đến muốn chết, nếu là địch nhân cừu oán xuất hiện ở trước mặt mình, Dạ Cô Hàn thậm chí cảm thấy bản thân hoàn toàn có thể đem kẻ đó ăn tươi nuốt sống!

"Đi hoàng cung? Làm gì? Hôm nay không phải là đêm giao thừa sao, sợ là không tiện cho lắm?" Quân Mạc Tà nhíu mày, có chút buồn cười nhìn hắn, tương tư người ta đến mức tẩu hỏa nhập ma rồi sao?

Bây giờ đi hoàng cung? Muốn tự tìm xấu à? Hình tượng này của ngươi, đi gặp người ta, chẳng phải tự rước lấy nhục sao? Nhưng mà lúc này, ánh mắt của Quân Mạc Tà không hiểu sao trở nên căng thẳng, sắc mặt đúng là phá lệ trầm trọng hẳn lên.

Hắn rõ ràng cảm thấy được, một cổ hơi thở cường đại mà mịt mờ, đang từ phương hướng của hoàng cung nhanh chóng lao đi, mục tiêu đúng là phương hướng của Quân gia! Hơn nữa còn có một trận tiếng vó ngựa cấp bách, cũng truyền đến từ bên đó.

Chẳng lẽ thật sự xảy ra chuyện? Quân Mạc Tà giờ phút này đâu còn để ý tới Dạ Cô Hàn, sau một khắc liền xuất hiện tại trên đỉnh tháp cao, ngước nhìn về phía phương xa, ngay tại lúc hắn vừa lao lên vị trí cao nhất của tháp, đột nhiên liền nghe một tiếng gào thét thê lương xé nát màn đêm! Mà chỗ tiếng thét đó, nằm ở vị trí cách không xa cổng Quân gia!

Quân Mạc Tà trong lòng chấn động, Âm Dương Độn trong nháy mắt khởi động, sau một khắc liền xuất hiện tại điểm phát sinh! Vừa lúc nhìn thấy một bóng người như gió lốc đang công kích đoàn người ngựa.

Kiệu nhỏ, Quân Mạc Tà liếc mắt một cái liền nhận ra, đó là kiệu của hoàng hậu, hoàng hậu vào đoạn thời gian trước đó thường xuyên đến nhà Quân gia bái phỏng, mặc dù đã một thời gian rất lâu rồi không tới, nhưng nghi thức này chính là độc hữu, liếc mắt một cái là nhận ra, còn về phần bóng người mơ hồ kia, Quân Mạc Tà cũng nhận ra, đó là Văn tiên sinh!

Xem phương hướng hành tẩu của chiếc kiệu, đúng là hướng đến Quân gia! Mà hảo hữu chí giao của hoàng đế, lại toàn lực công kích kiệu của đương kim hoàng hậu! Đây là nói rõ lên điều gì?

Đáp án miêu tả sinh động, hoàng hậu đến, tất nhiên là bất lợi đối với hoàng thượng! Nếu không tuyệt sẽ không có hành động quá kích đi giết quốc mẫu của một quốc gia! Đối với hoàng đế bất lợi! Mục đích của hoàng hậu chính là Quân gia! Như vậy có nghĩa là có lợi cho Quân gia! Nếu không hoàng đế tại sao lại phái cao thủ tới giết hoàng hậu của mình? Tuy chỉ là thoáng nhìn, nhưng Quân Mạc Tà trong nháy mắt đã sáng tỏ được thế cục.....

Cho nên Quân Mạc Tà trước tiên liền động thủ, nhưng mà, lúc này Văn tiên sinh đã xuất chiêu!

Quân Mạc Tà mặc dù kiệt lực cản lại, nhưng cuối cùng bởi vì khoảng cách quá xa, thời cơ chặn lại tốt nhất đã qua mất, nên cũng chỉ chặn lại được đại bộ phận lực lượng, ước chừng còn thừa lại khoảng hai ba thành huyền khí tinh thuần, vẫn là không thể tránh được đánh mạnh vào trên lưng hoàng hậu! Tuy chỉ là dư lực hai ba thành, nhưng mà hai ba thành công lực của một cao thủ cấp độ chí tôn há có thể nhẹ, cho dù là cường giả thiên huyền cũng không nhất định có thể kháng được!

Quân Mạc Tà giận dữ!

Hét dài một tiếng: "Văn Thương Vũ! Muốn chết ư!"

Tiếng động người động, thân thể vụt qua, như một mũi tên mang tốc độ cao bắn tới!

Văn tiên sinh một kích đắc thủ, liền muốn chạy!

Quân Mạc Tà bây giờ đã đuổi đến nơi, lão cũng không còn đường sống động thủ, mà bản thân đã xuất một chưởng, trúng ngay mục tiêu, nhiệm vụ đã hoàn thành! Từ nay về sau, trời cao biển rộng, cùng với mình không có quan hệ, nhưng mà giờ phút này lão đã cực kỳ muốn chạy rồi!

Quân Mạc Tà giống hệt như một con thương ưng xẹt qua, người còn chưa tới, thì cổ hơi thở cường đại đã ép tới khiến hắn không thở nổi rồi!

Văn tiên sinh thất kinh, trường kiếm trong tay toàn lực vung lên, một đạo kiếm quang dày đặc theo kiếm bắn ra, trảm nhanh vào Quân Mạc Tà, đồng thời thân hình lui nhanh, vừa lui, trường kiếm vừa liên tục chém ra điên cuồng.

Những cây cối đại thụ hai người ôm không hết hai bên đột nhiên đều bị chặt đứt, thân cây khổng lồ mang theo tàng cây ngã lên tuyết dày, đồng thời hướng về phía Quân Mạc Tà vọt lại! Đại lượng tuyết đọng như một tấm lá chắn thiên nhiên, ngăn trở tầm mắt của mọi người! Chỉ cần có thể cản được, Văn tiên sinh có tự tin mình có thể lập tức cao chạy xa bay!

Quân Mạc Tà hừ lạnh một tiếng, mộc lực trong nháy mắt phát động, toàn thân trải rộng soạt một tiếng xuyên qua tàng cây đại thụ mà không chút trở ngại, phương hướng tiến tới cũng không biến đổi, cứ như thế mặc sức vượt qua thân cây, chỉ lưu lại một cái lỗ lớn, trước sau trong suốt, thân của Quân Mạc Tà đã chạm vào cây đại thụ thứ hai! Thì thân cây phía sau cũng "phanh" một tiếng nổ tung!

Thân cây trước người phía trước cũng đồng dạng giống như cây gậy trúc khô bị đập một chùy vậy, nứt toét ra thành hình một đóa hoa loa kèn, mà thân thể của Quân Mạc Tà cũng từ trong thân cây đi ra, xuất hiện trước người Văn tiên sinh!

Văn tiên sinh thất kinh, hắn tuyệt đối nghĩ không ra tốc độ của Quân Mạc Tà thực sự một chút cũng không bị ảnh hưởng, hắn dù sao cũng là chí tôn cường gia, gặp kinh bất loạn, hét lớn một tiếng, huy kiếm đâm, nhưng kiếm quang vừa mới thoáng hiện, thì thân ảnh của Quân Mạc Tà đã giống như một cơn gió lốc lao vào ngực hắn!

Đột nhiên "phốc" một tiếng, trước ngực không ngờ bị tung ra hai chưởng, tiếp theo cánh tay liền đau nhức một trận, "cheng" một tiếng trường kiếm bay ra khỏi tay, ở trong không trung hóa thành một đạo lưu quang, không biết rời xuống như thế nào, sau đó phanh một tiếng, bả vai bị chưởng đao chém một chút, đồng thời đầu gối giống như lôi đình vạn

quân nện vô cái bụng nhỏ của mình, tiếp theo nữa, là ngay đỉnh đan điền!

Văn tiên sinh đột nhiên cảm giác thiên hoa loạn trụy, đầu óc choáng váng, ọc một tiếng, hộc máu đỏ tươi, chỉ thấy nội tạng như thiêu đốt, huyền khí cả người như bị thiêu đốt, tán loạn khắp thân thể! Một thân huyền lực thâm hậu tinh thuần, giờ phút này đúng là nửa điểm cũng không dùng được!

Cũng ở trong thời gian nháy mắt không tới mười phút, Văn tiên sinh từ lúc đối mặt với đoàn người của hoàng hậu chiếm thượng phong cho đến bây giờ hoàn toàn lọt vào địa ngục khốn cùng!

Tiếp theo Quân Mạc Tà ở trước mặt đột nhiên lão biến mất. Lão vừa cảm thấy căng thẳng, thì đã bị người ta xách cổ lên, sau đó nghe vù vù tiếng gió bên tai, tiếp theo phanh một tiếng, thân thể của Văn tiên sinh đã từ giữa không trung bị đập mạnh xuống đất.

Mà Quân Mạc Tà đã xuất hiện ở trước mặt công chúa Linh Mộng, bởi vì hắn đã nghe được tiếng khóc thê lương tê tâm liệt phế của nàng.

Trước tiên, ngón tay của Quân Mạc Tà đã xoa vào uyển mạch của hoàng hậu, sau đó một cổ linh lực tinh thuần như lũ liền thấu vào trong.

Hai đầu gối của công chúa Linh Mộng đã vỡ thành phiến, còn có sau đầu cũng có một vết thương thật to, bất cứ chỗ nào thương thế cũng đều không nhẹ, máu tươi trải khắp toàn thân, nhưng giờ phút này nàng tựa hồ như đau đớn cũng mảy may không hề cảm giác được, cứ như thế dùng hai đầu gối vỡ vụn quỳ trên tuyết lạnh như băng, chỉ biết gắt gao ôm lấy mẫu thân mình, dùng một đôi mắt tràn ngập khẩn cầu, trong miệng cầu khẩn một cách vô lực cùng tuyệt vọng

"Quân..... cứu..... cứu mẹ ta....." Quân Mạc Tà vừa mới đặt tay vào, trong lòng liền trầm xuống một cách mãnh liệt! Trên mặt một trận buồn bã! Hắn thật không ngờ, thương thế của hoàng hậu lại nghiêm trọng đến

như vậy! Toàn bộ ngũ tạng vỡ nát, tim cũng vỡ vụn! Vô phương cứu chữa!

Thương thế nghiêm trọng như vậy, lấy khả năng nắm giữ lực lượng có hạn bây giờ của Quân Mạc Tà đối với Hồng Quân Tháp, căn bản là bất lực! Nhân lực cũng có lúc nghèo, khai thiên tạo hóa công mặc dù có khả năng tạo hóa đoạt thiên, nhưng vẫn khó có thể cứu được thương thế cỡ này, thậm chí nếu không phải vừa rồi Quân Mạc Tà kịp thời lấy linh khí tinh thuần của mình kéo dài cho hoàng hậu.

Không một chút sinh cơ, chỉ sợ hoàng hậu sẽ lập tức hương tiêu ngọc tổn rồi! Giống như là chí tôn cường giả ở trong tay Mai Tuyết Yên, Quân Mạc Tà không chịu nổi được một kích, cơ hồ như toàn bộ đều không có đường sống để chống cự, nhưng bất quá cũng chỉ là đối thủ mà bọn hắn đối mặt, thực lực vô cùng kinh khủng, bọn họ không cách nào kháng cự được!

Mà sự thật, bọn họ được coi là mạnh nhất trên Huyền Huyền đại lục. Mặc dù ở trên bọn họ còn có tồn tại so ra càng mạnh hơn, nhưng xét theo ý nghĩa nào đó mà nói, bọn họ đã là tồn tại kinh khủng nhất rồi!

Một kích toàn lực của chí tôn cường giả, ngay cả khi bị Quân Mạc Tà cản đi hơn phân nửa lực lượng, cho dù một kích đó bị chia ra thành hai nửa, thì rơi vào một thiếu nữ tu vi thậm chí còn không tới ngân huyền như hoàng hậu, cũng không phải là nàng có thể thừa nhận được!

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng, linh lực tinh thuần mà mãnh liệt, hoàn toàn bất kể hậu quả mạnh mẽ tiến vào trong thân thể hoàng hậu, đem hết ngũ tạng đã bị đánh nát của nàng toàn bộ vây lại, hoàn toàn cắt đứt liên lạc với các khí quan, giữ lại một hơi không tán của nàng.

Biện pháp này, mặc dù không thể cứu được mạng sống của nàng, ban sinh cơ, nhưng lại có thể chống đỡ cho nàng còn lại một hơi cuối cùng không đoạn tuyệt! Tuy nhiên phương pháp này chỉ là trị phần ngọn, tuyệt không thể kéo dài, nhiều nhất chỉ có thể giữ được thời gian một chén trà nhỏ.....

Mục đích Quân Mạc Tà làm vậy, cũng không phải vì suy nghĩ đến Quân gia, cũng không phải suy nghĩ đến mục đích hoàng hậu tới, hắn chỉ nghĩ đến Dạ Cô Hàn! Cái kẻ si tình kia..... Quân Mạc Tà cảm giác được, bản thân mình có nghĩa vụ cùng trách nhiệm để cho bọn họ gặp mặt nhau lần cuối!

Khó trách mới vừa rồi Dạ Cô Hàn tâm thần lại nôn nóng không yên đến như vậy, thì ra đúng là bởi vì như thế!

Chẳng lẽ, đây chính là tâm linh cảm ứng giữa tình lữ với nhau sao?

Phải yêu tới mức độ nào, mới có thể xuất hiện tâm linh cảm ứng như vậy?

Tương tư mười tám năm, không oán không hối! Mười tám năm chia lìa, trái tim vẫn không thay đổi!

Đúng là vận si tình, Quân Mạc Tà cảm giác được mình làm thế nào cũng không có được số đó!

Giờ khắc này, tính bướng bỉnh của hắn phát tác, hắn không hề bận tâm đến nữ nhân trước mặt hắn là hoàng hậu, hắn chỉ biết, Mộ Dung Tú Tú cùng Dạ Cô Hàn, là một đôi tình nhân, chính mình giúp đỡ được thì nhất định phải giúp đỡ! Cái gì mà đạo đức lễ nghi thân phận, Quân Mạc Tà hoàn toàn không quản! Cũng không nghĩ tới!

Sau khi dùng linh lực bao bọc ngũ tạng hoàng hậu, Quân Mạc Tà ngửa mặt lên trời rống to: "DẠ ~ CÔ ~ HÀN!" Hắn cố hết sức khống chế, thanh âm lúc vụt ra khỏi miệng có chút bình thản, để tránh cho chấn động đến Mộ Dung Tú Tú, chờ sau khi tán ra ngoài, mới đột nhiên nổ mạnh, tại giữa đêm tối nổ vang lên ầm ầm, liên tục hướng về đại viện Quân gia mà đánh sâu vào.

Ánh mắt lờ mờ của Mộ Dung Tú Tú nghe Quân Mạc Tà hô đến tên đó xong, đột nhiên sáng ngời lên một chút, lóe ra sự chờ mong cùng tưởng niệm vô tận.....

Mà lúc này, hai tiếng vút dài đồng thời vang lên, Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân đồng thời bay đến bên người Quân Mạc Tà. Thực lực bây giờ của hai người, kỳ thực đều đã trên chí tôn rồi. Chứng kiến tình hình trước mắt, trong lòng cũng chấn động.

Cảm giác điềm xấu của Dạ Cô Hàn càng lúc càng đậm, đang lúc này, hắn nghe được tiếng rống to của Quân Mạc Tà!

Cơ hồ không chút do dự, Dạ Cô Hàn điên cuồng lao ra, chạy vội tới, mái tóc dài của hắn đột nhiên xù ra, phất phới trong gió, lộ vẻ thê lương, hiu quạnh.....

Ở xa xa, hắn chứng kiến Quân Mạc Tà ngồi chồm hổm trên mặt đất, trong lòng tựa hồ như đang ôm cái gì, hô hấp của dc bởi vì chạy gấp mà trở nên dồn dập đột nhiên ngừng lại, hắn chỉ cảm thấy trong lòng ngực trở nên bế tắc, trong lòng lộ vẻ trống rỗng.

Hắn hiển nhiên đã ý thức được cái gì, cũng không có bất cứ ý thức gì cả, chỉ biết liều mạng chạy tới phía trước. Đến nơi rồi, đột nhiên thiên địa vạn vật đều mất hết nhan sắc! Ở trong mắt hắn, chỉ còn lại, là một đôi mắt!

Gương mặt đó đang tự miễn cưỡng nâng lên, cặp mắt vẫn ôn nhu như trước, giờ phút này, vẫn đang nhìn về phía Dạ Cô Hàn, ánh mắt đó rốt cuộc không hề che dấu tình ý của mình nữa, ôn nhu mà thâm tình nhìn hắn, tràn ngập sự quyến luyến khó có thể diễn tả, không muốn, còn có cả áy náy vô tận.....

"Tiểu..... Hàn....." Mộ Dung Tú Tú tận lực khiến cho thanh âm của mình có vẻ không run rẩy, hai trong mắt không dám nháy mà nhìn Dạ Cô Hàn, sợ rằng nếu nháy mắt, thì khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ đó sẽ không thể nhìn thấy được nữa.

"Tú Tú....." Dạ Cô Hàn thân thể lay động một chút, trên mặt đột nhiên một trận tái nhợt, vô lực tiến về phía trước nửa bước, đột nhiên cả người như nhũn ra, nặng nề quỳ xuống, đem mặt mình áp sát vào Mộ

Dung Tú Tú ở trước mắt, ánh mắt đau xót nhìn khuôn mặt mà mình đã tưởng niệm suốt mười tám năm: "Tú Tú..... Là ai? Là ai tổn thương nàng? Nàng ....."

Hắn một câu cũng không nói ra được, đột nhiên trong cổ ngọt ngọt, máu tươi muốn phun ra, nhưng lại bị hắn dùng lực lượng nuốt xuống.

Lấy nhãn lực quen thuộc của hắn đối với tử vong, há không thể nhìn ra được Mộ Dung Tú Tú đã đến cuối đường?

"Tiểu Hàn..... Rốt cuộc lại gặp được chàng ..... thiếp vẫn tốt a." Mộ Dung Tú Tú quyến luyến nhìn khuôn mặt của Dạ Cô Hàn, nhẹ giọng ôn nhu nói: "Tiểu Hàn..... chàng biết không..... trong mấy năm nay, ta mỗi ngày đều nghĩ đến chàng , mỗi thời mỗi khắc cũng đều nghĩ đến chàng ....."

Lệ quang bắt đầu ngưng tụ lại trong mắt nàng, nhưng nàng dùng hết toàn bộ lực lượng chịu đựng, sợ một khi nước mắt chảy xuống, sẽ không thấy rõ được khuôn mặt trong lòng nữa.....

Dạ Cô Hàn kinh ngạc quỳ ở đó, ánh mắt nhiệt liệt mà ôn nhu nhìn nàng, hắn chỉ cảm thấy toàn bộ đều trống rỗng chỉ biết si khờ mà nói: "Tú Tú..... không đau đâu..... có ta ở đây!"

Mộ Dung Tú Tú thỏa mãn mỉm cười, ánh mắt giống hệt như một tiểu cô nương, kiên cường nói: "Vâng..... Có chàng bên cạnh ta..... không đau..... cũng không sợ....."

Đây chính là trong một lần hai người ngộ hiểm cùng nhau hai mươi năm trước, Mộ Dung Tú Tú bị thương, Dạ Cô Hàn an ủi nàng, mà lúc ấy, Mộ Dung Tú Tú chính là trả lời như vậy, đúng là một chữ cũng không thay đổi!

Đơn giản là, cho dù cách biệt hơn hai mươi năm, tình cảm của hai người thủy chung không biến hóa, chỉ thoáng như mới vừa thôi.....

"Tiểu Hàn....." Mộ Dung Tú Tú muốn giơ tay lên sờ gương mặt hắn, nhưng thủy chung vẫn vô lực giơ lên, Dạ Cô Hàn cẩn thận cầm lấy tay nàng, áp lên khuôn mặt mình, cảm thụ cảm giác ôn nhu đó, rốt cuộc nước mắt không nhịn được tràn mi ra, đem ngọc thủ ôn nhuận đó thấm ướt..... "Tiểu Hàn..... Đừng khóc....." Mộ Dung Tú Tú cực lực giật giật ngón tay, muốn thay hắn lau nước mắt, nhưng lại phát hiện nước mắt càng ngày càng nhiều.

"Quân Mạc Tà, ta biết ta sắp chết, nhưng trước khi ta chết, muốn nói cho ngươi..... một việc....." Mộ Dung Tú Tú vẫn như cũ nhìn khuôn mặt của Dạ Cô Hàn, nhẹ nhàng nói: "Huyết Kiếm Đường..... Ở tam đại doanh..... của Ngự Tiền Thị Vệ....."

Quân Mạc Tà thân thể chấn động, thấp giọng nói: "Cám ơn người!" Tay hắn, thẳng cho đến giờ phút này vẫn còn đang nắm tay phải của Mộ Dung Tú Tú, linh khí cuồn cuộn không ngừng đưa vào, chống đỡ cho lần ly biệt cuối cùng của nàng cùng Dạ Cô Hàn, bởi vì một khi bỏ tay ra, thì đó cũng chính là lúc Mộ Dung Tú Tú từ trần.

"Tiểu Hàn..... ta phải đi rồi..... chàng phải thay ta..... thay ta..... chiếu cố..... Linh Mộng....." Mộ Dung Tú Tú lộ ra ý cười uyển chuyển thê lương, tràn ngập sự bất cam: "Mộng nhi là một hảo hài tử, đồng thời cũng là một hài tử đáng thương....." Dạ Cô Hàn hai mắt mơ hồ đẫm lệ, nhưng không có lên tiếng, hàm răng cắn chặt môi, đã cắn đến chạy máu, một lằn máu tươi chậm rãi chảy xuống, nhưng hắn lại không hề hay biết.....

Mộ Dung Tú Tú tựa hồ như hiểu rõ được cái gì, nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, cố hết sức đảo mắt qua: "Quân Mạc Tà..... Mong ngươi..... nể mặt ta..... giúp ta chiếu cố Linh Mộng..... Ta đem nó ..... phó thác cho ngươi....."

Nàng rõ ràng thấy được sự phức tạp trong mắt Quân Mạc Tà, vô lực cầu xin nói: "..... Cho dù ngươi thật sự không muốn lấy nó ..... Cũng mong ngươi chiếu cố nó ..... Ta van ngươi.... cầu ngươi....."

Ánh mắt tràn ngập trông mong của nàng nhìn lên gương mặt của Quân Mạc Tà, mang theo sự khẩn cầu cùng khát khao vô tận, không chớp mắt, đây là một vị mẫu thân, tại lúc trước khi chết vì nữ nhi của mình, cầu xin lần cuối, cũng là nguyện vọng cuối cùng duy nhất mà nàng không buông được.....

Quân Mạc Tà hít một hơi, lại gia tăng linh khí chuyển vận vào bụng, lặng yên gật đầu. Hắn đã cảm giác được, hơi thở của Mộ Dung Tú Tú càng lúc càng yếu, kinh mạch trong cơ thể đã gần như hoàn toàn tĩnh mịch, cho dù là khai thiên tạo hóa thần công đoạt thiên thế nào đi nữa, thì giờ phút này bước vào trong kinh mạch của nàng cũng càng lúc càng gian nan bế tắc..... Miệng lộ ra nụ cười cảm kích yên tâm, Mộ Dung Tú Tú chân thành nói: "Cám ơn!"

Sau đó ánh mắt nàng cũng chuyển qua, ôn nhu mà nhìn Dạ Cô Hàn, mang theo sự lưu luyến si mê vô tận, nàng một câu cũng không có nói, mặc dù nàng còn có khí lực nói chuyện, nhưng nàng đã không cần phải nói nữa rồi, cũng không muốn nói, nàng chỉ nhìn như thế.

Tại lúc trước khi chết, muốn được đem khuôn mặt này nhớ kỹ, khắc sâu vào trong linh hồn mình, trở thành vết khắc, suốt đời suốt kiếp..... đều mang theo vết khắc này.....

Dạ Cô Hàn cũng không nói, nước mắt tùy ý chảy xuôi tung hoành trên gương mặt, yên lặng nhìn người ngọc trước mắt, ánh mắt kiên định, tràn ngập tình ý lưu luyến, ánh mắt hai người cứ như thế bình tĩnh chăm chú đối mặt nhau, tựa hồ như linh hồn cũng quấn quanh cùng nhau suốt đời suốt kiếp.

Đột nhiên, gương mặt Mộ Dung Tú Tú ửng hồng một cách kiều diễm, tinh thần chấn động, đột nhiên dùng hết lực lượng còn lại nói: “Đợi kiếp sau..... nếu duyên chưa tẫn.....” đột nhiên thân thể chấn động, sau đó lặng yên.....

Giờ khắc này, nàng tràn ngập sự chờ mong, tràn ngập ôn nhu cùng thâm tình, hai tròng mắt tản ra quyến luyến cùng si tình, nhưng tánh

mạng đang rời khỏi nàng mà đi..... Bàn tay an ủi trên khuôn mặt lạnh lùng của Dạ Cô Hàn, rốt cuộc vô lực buông xuống.

Nước mắt Dạ Cô Hàn đang chảy, nhưng ánh mắt lại đột nhiên trở nên bình tĩnh, bình tĩnh đến dọa người, ánh mắt hắn bình tĩnh dừng lại trước khuôn mặt xinh đẹp đó, chậm rãi nói một câu thơ cuối cùng: “..... Trữ phụ..... Thương thiên..... Bất phụ..... khanh! Tú Tú.....”

Hắn cứ quỳ mãi như vậy, hai tròng mắt nhìn vào Mộ Dung Tú Tú giống hệt như đang ngủ say, bình tĩnh nói: “Quân Mạc Tà, trên đầu giường của ta, có đặt một bộ kiếm phổ. Giao lại cho ngươi, Linh Mộng, cũng giao cho ngươi.....” Quân Mạc Tà muốn nói cái gì đó, nhưng lại nghẹn lại ở cổ họng, trong lúc nhất thời hoàn toàn không nói gì.

Sắc mặt Dạ Cô Hàn không ngờ bình tĩnh cười cười nói: “Cuối cùng thỉnh cầu ngươi một việc, mong ngươi đem hai người chúng ta mai táng cùng một chỗ! Trên mộ bia, viết rằng ‘Mộ của phu thê Dạ Cô Hàn, Mộ Dung Tú Tú’, nàng không phải là hoàng hậu, cho tới bây giờ cũng không phải! Mong ngươi thành toàn!”

Quân Mạc Tà thở dài một hơi thật sâu, nói: “Ta có thể đáp ứng ngươi! Chỉ là người giết chết nàng, vẫn còn ở đây, ngươi không muốn tự tay báo thù sao? Còn có kẻ chủ mưu hại chết nàng, chính là ở trong hoàng cung kia, ngươi..... không định vì nàng tự tay báo thù sao? Linh Mộng..... cũng ở chỗ này, ngươi không chiếu cố nàng nữa sao, ngươi thật sự có thể yên tâm sao?”

“Ta tin tưởng ngươi! Linh Mộng có ngươi chiếu cố, ta rất yên tâm.” Dạ Cô Hàn mỉm cười, mang theo chờ mong nhìn về màn đêm đen kịt, gió lạnh thổi tung bay mái tóc dài bừa bãi của hắn, hắn chậm rãi nói

“Hung thủ..... Giao cho ngươi xử lý. Hoàng tuyền lộ tịch, nếu như bây giờ đem hắn giết, Tú Tú ở dưới mặt đất nhìn thấy hắn lại sẽ sợ hãi. Cho nên ta muốn đi trước một bước, đi cùng nàng. Về phần Dương Hoài Vũ..... Hắn không xứng cho ta động thủ!”

Hắn có chút nở nụ cười, nói: “Tú Tú đang đợi ta, trên đời này còn có chuyện gì quan trọng hơn so với việc chúng ta gặp nhau cơ chứ? Cừu hận..... Không báo cũng được, nếu như kiếp sau không được gặp nhau, Tú Tú khẳng định sẽ rất thất vọng, trái tim sẽ càng thêm bi thương..... Chúng ta, đã chia lìa một kiếp rồi a.....”

Hắn nói tới đây, chậm rãi nằm sấp xuống, đem mặt mình áp vào Mộ Dung Tú Tú còn thừa lại chút hơi ấm trên mặt đất, thấp giọng thâm tình nói: “Tú Tú..... không đau đâu..... Có ta..... Nàng sẽ không cô đơn.....”

Thân thể của hắn, đột nhiên kịch liệt run rẩy, sau đó mềm nhũng ngã xuống phía trước, còn sót lại một tay, đang gắt gao ôm chặt lấy thân thể Mộ Dung Tú Tú, gương mặt hai người dính sát vào nhau, Dạ Cô Hàn lặng yên đem huyền lực còn sót lại tự đoạn tâm mạch, hô hấp trong nháy mắt liền đoạn tuyệt.

Hai người gắt gao ôm chặt nhau, trên mặt, đều có vẻ giống như đúc: Thỏa mãn, chờ mong, hướng tới phía trước, mơ ước..... Tựa hồ như ở bên dưới mặt đất, bọn họ sẽ gặp được nhau! Tựa hồ như tại kiếp sau, bọn họ đã ước hẹn...

“Mẹ..... Dạ thúc thúc..... AAAA.....” Công chúa Linh Mộng tê tâm liệt phế thét một tiếng, ruột gan đứt từng khúc, đôi môi anh đào mở ra, một dòng máu tươi phun ra khỏi khóe miệng, hai mắt đóng chặt, hôn mê bất tỉnh...

Thân thể đau xót đã tới cực điểm, mẫu thân sủng ái mình nhất đã từ trần, mà biểu thúc thúc mình luôn ỷ vào nhất, cũng đã đi theo mẹ nàng xuống đất.....

Liên tiếp mất đi hai người thân nhất, công chúa Linh Mộng tâm linh sớm đã chịu đả kích làm sao có thể chịu được hai ba lần đả kích kịch liệt liên tiếp như vậy, rốt cuộc đã té xỉu rồi.....

Một canh giờ trước, còn đang cùng mẫu thân cùng nhau nói chuyện vui vẻ dưới đèn, tâm sự chuyện của mình..... Chỉ bất quá một canh giờ

sau, không ngờ đã là thiên nhân vĩnh cách.....

Sự thật tàn khốc như vậy, khiến cho một nữ tử kiều nhược như nàng, sao có thể chịu được?

Quân Mạc Tà gục đầu xuống, từ lúc cứu Dạ Cô Hàn, hắn vẫn rầu rĩ không vui, tiếp xúc thời gian dài như vậy, chưa bao giờ thấy gương mặt lạnh lùng của Dạ Cô Hàn có nửa điểm tươi cười, chỉ có hôm nay hắn mới mỉm cười, nhưng lại là nụ cười dành cho kiếp sau!

Nhìn thân thể gắn bó tương ái của Dạ Cô Hàn cùng Mộ Dung Tú Tú, trong lòng Quân Mạc Tà đột nhiên tràn ngập cảm động, từ lúc chứng kiến cảm tình của mẫu thân Đông Phương Vấn Tâm cùng phụ thân, cho đến lúc thấy được tình yêu sinh tử không hối của Dạ Cô Hàn cùng Mộ Dung Tú Tú, đột nhiên hiểu đươc một cách tràn đầy.....

Tình, rốt cuộc là cái gì? Hắn trong lòng đột nhiên nhớ đến một thủ ca, mịt mờ vang lên..... Có lẽ, là người của kiếp trước; có lẽ, là duyên kiếp sau; sai tại kiếp này gặp nhau, để thêm một phần ân oán không kết quả.....

Đợi khi thế sự tan thành mây khói, làm thương hải biến tang điền(biển cả trở thành bãi dâu); trả lại đoạn tình duyên năm ấy, trả lại đoạn tình duyên..... Có lẽ, là người của kiếp trước, có lẽ, là duyên kiếp sau, sai tại kiếp này gặp nhau, để thêm một phần ân oán không kết quả.....

Đợi khi thế sự tan thành mây khói, làm thương hải biến tang điền(biển cả trở thành bãi dâu); trả lại đoạn tình duyên năm ấy, trả lại đoạn tình duyên..... Tiếng ca thê mỹ, tình cảm bất đắc dĩ, tựa hồ như ở trong thiên địa này lẳng lặng chảy xuôi.....

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 267: Bắt Đầu Báo Thù!

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng thở dài, đem thi thể của Dạ Cô Hàn cùng Mộ Dung Tú Tú kéo lên cùng nhau, nhẹ nhàng đặt ở một bên. Động tác của hắn rất cẩn thận, cẩn thận, giống như là e sợ sẽ quấy rầy cuộc đoàn tụ dưới hoàng tuyền của hai người vậy.

Chờ sau khi an trí thi thể hai người xong, hắn quay đầu lại xem xét thương thế của công chúa Linh Mộng, không ngờ lại lấy làm kinh hãi, lúc này mới phát hiện ra, thương thế của công chúa Linh Mộng cũng trầm trọng như thế!

Đánh mất người thân nhất, đau đớn kéo dài hai thứ cùng đả kích mạnh khiến cho nữ hài kiều nhược phải ngất đi, hai đầu gối ở chân, không ngờ toàn bộ trực tiếp vỡ nát, có thể thấy được mạng nàng trước đã khó duy trì được, phải dùng ra biết bao nhiêu lực lượng!

Hơn nữa sau khi bị một luồng trùng kích cự đại mạnh mẽ đánh sâu vào, làm cho đầu gối vốn đã bị thương nặng lại bị nặng hơn, chỗ đầu gối da tróc thịt bong, xương trắng bạo xuất, thậm chí gân mạch cũng lồi ra, phiếm thành một màu đỏ cùng tím rất đáng sờ, trên đầu còn có một lỗ máu to khác, máu tươi chảy xuống trước đó giờ phút này đã ngưng kết, đóng băng lại cùng một chỗ với mặt đất, nhưng ở trung ương của vết thương, lại đang chảy máu ra không ngừng.

Thương thế cỡ này, độ trầm trọng của ngoại thương cũng đến mức như thế, nếu lấy góc độ tầm thường của thế gian mà nói, là thuộc loại không cách nào trị được, cho dù có thể trị được, cũng định chắc là tàn tật rồi! May mà có Quân Mạc Tà ở chỗ này, may mà Quân Mạc Tà gần đây

công lực tăng nhanh, nếu không thật sự là thúc thủ vô sách, khó khăn ứng nguyện!

Quân Mạc Tà không dám chậm trễ, tay trái tìm tòi, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của công chúa Linh Mộng, một cổ linh lực hết sức tinh thuần dũng mãnh tiến vào trong cơ thể nàng, thong thả khôi phục lại thể năng của nàng.

Giờ khắc này, cố gắng bồi bổ tài nguyên mới là mấu chốt, Linh Mộng mất nhiều máu một khi nguyên khí không còn thì tính mạng quả là đáng lo. Lúc đó có muốn trị liệu thì phải tốn công tốn sức. Tay phải cũng không rảnh nên dùng niệm lực quét qua, toàn bộ tóc của Linh Mộng công chúa dính bết vào đất bị cắt hết, sau đó hắn ôm ngang lưng nàng nhấc lên.

Quân Vô Ý lúc này cũng bước tới hiện trường, kỳ thực tam gia đã đến một hồi rồi, hắn trơ mắt nhìn người bạn chơi đùa từ nhỏ Dạ Cô Hàn không quản đến bản thân tuẫn tình mà chết, nhưng không có khuyên can một câu.

Hai mươi năm trước, Quân Vô Ý từng chính mắt chứng kiến Dạ Cô Hàn cùng Mộ Dung Tú Tú cùng rơi vào bể tình, chứng kiến sự thâm tình cùng những lời thề non hẹn biển của hai người, lại càng chứng kiến cả cảnh hai người ly biệt, bất đắc dĩ, thống khổ, cuối cùng, cũng chính là cảnh tượng phân ái tình diệt của hai người, sau khi chết mới được tương tụ.....

Đối mặt với việc hảo hữu của mình tìm chết, Quân Vô Ý sớm đã đoán trước được, nhưng hắn không có lên tiếng khuyên, bởi vì hắn biết, mọi khuyên giải đã không còn ý nghĩa, hôm nay Mộ Dung Tú Tú chết, Dạ Cô Hàn mất đi niềm tin sống sót, làm sao còn có thể tiếp tục sống được?!

Hoặc cũng có thể nói, trái tim của Dạ Cô Hàn, kỳ thật từ lúc mười tám năm trước đã chết! Nhưng, Mộ Dung Tú Tú còn sống ở trên đời, Dạ

Cô Hàn không muốn để cho Mộ Dung Tú Tú cô đơn, cho nên hắn kiên trì sống sót cùng nàng.

Hôm nay, Mộ Dung Tú Tú vừa chết, Dạ Cô Hàn rốt cuộc cũng chính thức hết vướng bận! Cái chết, đối với hắn là giải thoát! Giải thoát chính thức! Cũng chỉ có duy nhất cái chết, mới có thể để cho phần tình ý này của bọn họ tiếp tục đi tới, sánh ngang cùng thiên địa.

Dạ Cô Hàn cả đời này, trừ lúc còn là thiếu niên có chút ngọt ngào ra, thật sự là không hề có hưởng thụ được nửa điểm sung sướng! Khi còn sống áp lực trầm trọng như thế, hôm nay theo người mình yêu rời đi, rốt cuộc cũng giải thoát!

Cho nên lúc nhìn thấy Dạ Cô Hàn tuẫn tình mà chết, Quân Vô Ý trong lòng mặc dù bi thương, mặc dù chua xót, nhưng không có khuyên bảo, thậm chí còn vì Dạ Cô Hàn cảm thấy một chút thoải mái.

Đây là một chút khiến thiên địa động dung, khiến thế nhân dễ dàng đồng thanh mà khóc! Dạ Cô Hàn, từ nay về sau sẽ vĩnh viễn băng lãnh, ngươi rốt cuộc không còn là Cô Hàn nữa..... Bởi vì ngươi đã có nàng rồi, có thể có được nàng vĩnh viễn! Đời Đời kiếp kiếp, ở dưới đất trời!

“Người đâu!” Thanh âm của Quân Vô Ý không ngờ có chút nghẹn ngào, ánh mắt sát phạt quả quyết nhưng lại ẩn chứa lệ quang trong suốt: “Chiếu cố di thể Dạ huynh đệ cùng Mộ Dung tiểu thư cho thích đáng, những kẻ khác nhanh chóng chế tạo quan tài thượng thừa lớn suốt đêm, đem hai người hợp táng!”

Quân Mạc Tà hờ hững bước tới phía trước, tay bế thân thể công chúa Linh Mộng, hắn đang lo lắng, rốt cuộc phải an bài nữ tử đáng thương trong lòng này như thế nào đây? Bây giờ hôn mê thì còn tốt một chút, nhưng một khi nàng tỉnh lại, làm thế nào mà đối mặt được với sự thật tàn khốc đó đây?

Quân Vô Ý không lên tiếng theo sau, thấp giọng hỏi: “Mạc Tà, bước tiếp theo, ngươi định làm gì?”

“Đương nhiên là hoàn toàn dựa theo yêu cầu của Dạ Cô Hàn trước lúc chết mà làm” Quân Mạc Tà lãnh khốc nói: “Ta sẽ cho hai người bọn hắn được toại nguyện mộ táng cùng nhau!” Trong mắt hắn, bắn ra hai đạo hàn quang khí thế mạnh mẽ!”

“Ý tứ của ta là..... về hung thủ thì sao?” Quân Vô Ý trong mắt lộ ra sát khí.

“Ngày mai ở trước cửa hoàng cung, dựng đài cao, hiệu lệnh toàn bộ Thiên Hương thành cùng đến mà xem, vạn chúng phải đến! Đem thích khách đại nghịch bất đạo Văn Thương Vũ áp lên đài cao, xích lõa toàn thân, quấn lưới cá quanh thân, cắt thịt lấy máu, lăng trì xử tử!"

" Chín ngày chín đêm, tổng cộng chín trăm chín mươi chín đao! Nếu ít đi một canh giờ, ít đi một đao, ta coi như đao phủ đồng mưu, họa kéo đồng tội cửu tộc! Ám sát quốc mẫu của một quốc gia, cực hình này, cũng không có gì là quá đáng chứ?”

Quân Mạc Tà bình tĩnh nói, trong giọng nói lộ ra oán độc không cách nào giải được! Tình ý của Dạ Cô Hàn cùng Mộ Dung Tú Tú, khiến cho trái tim lạnh lùng của hắn cũng cảm động một cách không hiểu.

Tại một khắc đó, hắn làm ra quyết định điên cuồng đến cực điểm! Tình ý của Dạ Cô Hàn cùng Mộ Dung Tú Tú, nhất định phải thành toàn! Quân Mạc Tà muốn làm một tang lễ khiếp sợ thiên hạ, để chuyển lời an ủi đến hai người ở trên trời có linh thiên!

Cho dù là kinh hãi thế tục, chấn cổ thước kim, thậm chí là di họa thâm viễn, cũng sẽ không tiếc! Ta mặc kệ thiên hạ đại thế, cũng mặc kệ lê dân thương sinh! Nhưng mà, chỉ cần là đáng giá để cho ta phó xuất, vậy thì ta cứ việc làm! Tà Quân làm việc, chỉ theo ý mình, tục lễ thế gian, không để vào mắt!

Dạ Cô Hàn, Mộ Dung Tú Tú, đoạn tình này của các ngươi, ta sẽ thành toàn! Cừu của các ngươi, ta sẽ báo! Tiếc nuối của các ngươi, ta sẽ đền bù! Nguyện vọng các ngươi chưa đạt được, ta sẽ hoàn thành! Ta đối

với Dạ Cô Hàn hảo cảm cho tới bây giờ cũng không nhiều, đối với Mộ Dung Tú Tú lại càng mơ hồ không rõ, nhưng có thể cảm động được ta, chính là tình yêu của các ngươi!

Quân Vô Ý hít một hơi: “Trước hoàng cung? Vạn người vây xem? Quấn lưới cá quanh thân? Lăng trì xử tử?!” Quyết định điên cuồng như thế, khiến cho cả vị Huyết Y Đại Tướng Quân Vô Ý cũng phải khiếp sợ đến mức rung động!

“Phải! Không truy cứu sư môn của thích khách là ta đã rất rộng rãi rồi!” Quân Mạc Tà ngẩng đầu lên, gương mặt góc cạnh rõ ràng, dứt khoát: “Cứ quyết định vậy đi!”

“Được rồi..... Chỉ là hung phạm đứng đằng sau màn này thì sao?” Quân Vô Ý thở dài, thấy khuyên bảo cũng vô dụng, thất thố hồi lâu, rốt cuộc cẩn thận hỏi một câu.

Mộ Dung Tú Tú chết, cho đến lúc chết cũng không nói rõ ràng người hại nàng rốt cuộc là ai, nhưng nàng sớm đã không cần nói, tại Thiên Hương thành, người nào có thể sai sử Văn Thương Vũ đây chứ?

Đáp án chỉ có một! Cũng chỉ có một mà thôi!

“Hắn? Hắn chưa thể chết! Ít nhất bây giờ còn chưa thể chết được, cho dù tự hắn muốn chết cũng đều không được!” Quân Mạc Tà cười cười, độc ác nói

“Cho dù không tính món nợ của Dạ Cô Hàn cùng Mộ Dung Tú Tú, thì còn có cừu của Quân gia ta, hận của nhị thúc và phụ thân, nợ máu của hai vị ca ca! Nếu như chỉ như vậy mà để hắn chết..... thì thật sự quá tiện nghi rồi! Ngay cả là lăng trì xử tử, chém hắn chín ngàn chín trăm chín mươi chín đao, thì cũng quá tiện nghi cho hắn rồi! Ta nhất định phải khiến cho hắn sống không bằng chết!”

Quân Vô Ý thở dài một hơi thật sâu.

Vào lúc ban đêm, sau khi Quân Mạc Tà an bài thỏa đáng cho công chúa Linh Mộng, toàn bộ đều không có chút do dự, lập tức điều binh khiển tướng!

Quân Mạc Tà, Quân Vô Tình, Quân Chiến Thiên, Ưng Bác Không, Phong Quyển Vân, Hải Trầm Phong, Tống Thương, Bách Lý Lạc Vân, Lãnh Ngạo, ba trăm quân Tàn Thiên Phệ Hồn, thậm chí, Quản Thanh Hàn cùng Đông Phương Vấn Tâm cũng tới, đều tập thể đi theo, lặng lẽ ra khỏi Quân phủ!

Huyết Kiếm Đường!

Có thể nói chính là thế lực quan hệ trực tiếp đến cái chết của Quân Vô Hối, nằm ngay tại ba đại doanh của Ngự Tiền Thị Vệ!

Có thể nói là cùng cấp với Tiêu gia, đều là đại cừu nhân của Quân gia!

Bao vây tiêu diệt Huyết Kiếm Đường, Đông Phương Vấn Tâm há có thể không có mặt sao?

Cừu sát phu bất cộng đái thiên!

Đông Phương Vấn Tâm nhất định phải tận mắt chứng kiến cừu nhân hại chết trượng phu mình mất mạng.

Cho dù tràng cảnh có máu tanh tàn khốc cách mấy đi nữa, thì cũng phải xem!

Vì trượng phu mình báo thù, hết thảy đều không tiếc! Đây chính là sự kiên trì của Đông Phương Vấn Tâm!

Đại cừu của Quân gia, người nhà của Quân gia phải có mặt!

Anh linh bất viễn, địa hạ hữu tri, dã khả cáo úy! (Hồn thiêng ở phương xa, dưới đất có biết, thì cũng được an ủi)

Giao thừa năm nay, nửa đêm trước thì vui vẻ qua năm, sau nửa đêm, lại bắt đầu trở thành một trận máu tanh vô tận, mà cũng là kẻ địch đầu tiên Quân gia tự tay trả nợ máu! Quân Mạc Tà quyết không cho phép bất kì con cá nào lọt lưới!

Cho nên Quân Mạc Tà tập hợp tất cả lực lượng tinh nhuệ nhất của Quân gia. Trên con phố dài, huyết vụ còn chưa tán, thì ba đại doanh của Ngự Tiền Thị Vệ, đã xuất hiện trong tầm nhìn của Quân Mạc Tà. Đang gắt gao tựa vào hoàng cung, đại doanh đề phòng sâm nghiêm, Quân Mạc Tà cười một cách lãnh khốc.

Sau một khắc, Quân Mạc Tà, Ưng Bác Không, Phong Quyển Vân, Hải Trầm Phong, Quân Vô Ý, Bách Lý Lạc Vân, Lãnh Ngạo, Tống Thương, cùng nhau đồng thời xuất động!

Mọi người vô thanh vô tức tán vào đêm tối, cơ hồ không phát ra bất cứ tiếng động nào, cảnh vệ bên ngoài ba đại doanh, cơ hồ ngay lập tức đều bị giết một cách vô thanh vô tức! Lấy mấy người thực lực đều trên chí tôn, chí tôn của người có thực lực thấp nhất cũng là thần huyền toàn lực tập kích! Mà đó chỉnh là những quân sĩ bình thường, căn bản là không tồn tại bất cứ đường sống nào chu toàn cả!

Quân Chiến Thiên mang theo đại đội nhân mã vẫn như cũ chờ đợi, trong ánh mắt của lão gia tử, lóe ra khoái ý vì báo thù cùng thương tâm vô hạn! Từng gặp qua những biến cố kinh thiên trước đó, tâm tính của lão gia tử tức thì duệ biến(thay đổi một cách sắc bén).

Nếu Huyết Kiếm Đường đã biến hóa nhanh chóng, tập thể biến thành người của hoàng gia, như vậy hết thảy không cần nói cũng biết, lại càng không cần phải có chứng cớ gì, hoàng tộc Thiên Hương đối với Quân gia ta bất nghĩa, ta vì sao còn phải tận trung, đúng là hoang đường nhất thiên hạ!

Chuyện Huyết Kiếm Đường nhanh chóng biến hóa trở thành Ngự Tiền Thị Vệ, đả kích đối với lão gia tử, lớn nến mức dị thường.

Đông Phương Vấn Tâm cùng Quản Thanh Hàn một thân bạch y, trầm tĩnh nhìn doanh trướng đen kịt trước mắt, trong mắt cũng lộ ra một vẻ lạnh lẽo.

Quân Mạc Tà áo bào màu trắng chợt lóe giữa đêm tối, hiện thân bước ra, vung tay lên, ba trăm thành viên Tàn Thiên Phệ Hồn giống như một đám báo tử linh mẫn đến cực điểm, toàn bộ không một tiếng động lao đi, đầu tiên là phân ra vài người chiếm lĩnh vị trí thủ vệ ban đầu, sau đó ba người một đội, gác ở các lộ khẩu, nhân mã còn thừa lại, thì liền giống như ong vỡ tổ ồ ạt đi vào.....

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 268: Tiễu Sát Huyết Kiếm Đường!

Ưng Bác Không gọn gàng giải quyết thành viên trong một doanh trướng Huyết Kiếm đường , lúc vừa mới đi ra ngoài định nhào vào doanh trướng thứ hai , vừa hay nhìn thấy Quân Mạc Tà hai tay đầy máu tươi từ một trong lều lướt ra, trong đêm tối chỉ lưu lại một đạo huyết sắc màu cầu vồng.

Ở lều cách đó không xa truyền tới tiếng đánh nhau kịch liệt , đồng thời một âm thanh rống to "Các ngươi là ai? Có biết nơi này là địa phương nào? Còn dám làm loạn như thế không sợ mang họa cho cửu tộc sao?"

Tiếp theo là giọng Quân Vô Ý thê lương nói "Làm sao? Sao ngươi lại không nhận biết Quân Vô Ý được? Đối với ta lại nhận được ra ngươi! Cho dù ngươi hóa thành tro thì ta cũng sẽ không nhận lầm ngươi! "

" a? Quân Vô Ý. . . Ngươi ngươi. . ." Một tiếng thét kinh hãi, tựa hồ tràn đầy ngoài ý muốn. . .

Quân Mạc Tà thân thể ở giữa không trung quỷ dị gập lại, giống như cá lội trơn đi vào. Đang thấy Quân Vô Ý cùng một chỉ áo ngủ mặt đỏ người vung tay, bên cạnh còn có hai người cởi bỏ vác tại trợ chiến, khác còn có ba người, tẫn cũng đã phơi thây trên mặt đất.

Hiện tai Quân Vô Ý đã có tu vi kinh người đến gần cáp Chí tôn , tu vi người mặt đỏ này chỉ là Thiên Huyền đỉnh cao nên dưới thé công cuồng mãnh của Quân Vô Ý liên tiếp lui về phía sau.

Quân Mạc Tà đi đến liền phát giác có cái gì không đúng. Bởi vì Quân Vô Ý luôn luôn bình tĩnh giờ khắc này trên mặt tràn đầy phẫn hận, mất hết tĩnh táo. Nếu không với thực lực trước mắt của Quân Vô Ý sớm có thể bắt đối thủ!

Quân Mạc Tà tâm niệm vừa động liền bay vút, hai tay vừa rơi xuống thì từ ngón trỏ bắn ra một thanh đao một thanh kiếm đồng thời phân chia bay đi đã đập vào cổ hai người. Chỉ nghe đồng thời bịch một tiếng, hai người cùng hôn mê bất tỉnh.

Nhìn người mặt đỏ cùng với nét phẫn hận trên mặt Quân Vô Ý, Quân Mạc Tà tựa hồ hiểu cái gì bèn hỏi: "Tam thúc, người nầy là kẻ năm đó tiến vào đại quân của thúc sao?"

Quân Vô Ý đánh ra hai chưởng, cắn răng nói "Không sai! Ban đầu chính là người này cầm trong tay quân lệnh dẫn theo người Tiêu gia xông vào đại doanh, vì thế cho nên mười vạn đại quân bị mất tác dụng! Người này chính là đầu sỏ gây tội! Mặt mũi của hắn ta vĩnh viễn cũng không quên được!"

Quân Mạc Tà cười gằn nói: "Nếu như thế, ngàn vạn lần chớ để cho hắn chết!"

Quân Vô Ý cười lạnh một tiếng "Đương nhiên sẽ không để cho hắn chết dễ dàng như vậy !" Người mặt đỏ kia vẻ mặt tuyệt vọng, kêu rống thật to, hình dáng như điên cuồng, một lòng quyết lấy mạng đổi mạng. Nếu may mắn có thể liều mạng đồng quy vu tận.

Nhưng từ khi Quân Mạc Tà đến, Quân Vô Ý làm sao để hắn có thể chạy trốn nên phát huy ra toàn bộ thực lực bản thân. Người mặt đỏ kia ngườibản lĩnh thua kém trong nháy mắt bị quản chế, ngay cả miễn cưỡng chống đỡ cũng chống đỡ không nổi rồi!

Quân Vô Ý tàn khốc cười lạnh một tiếng, đột nhiên hung hăng cắn răng xông tới "Phanh" một tiếng, bốn tay hai người đang đối chưởng nẹn vào nhau. Người nọ điên cuồng hét lên một tiếng, trong miệng phun ra

huyết vụ, hai cổ tay "Thẻ" một tiếng, đồng thời trật khớp, chiến lực hoàn toàn biến mất.

Quân Vô Ý vẫn không chịu như vậy bỏ qua cho hắn, gọn gàng linh hoạt xoay người xông tới một cước đá vào hắn ngực.

Sau khi đá ngã hắn xuống đất liền một cước nặng nề dậm ở cổ họng của hắn! Người mặt đỏ chết đi sống lại kêu thảm một tiếng, hai chân giãy một cá liền hôn mê bất tỉnh.

Quân Mạc Tà hô một tiếng, lập tức có hai võ giả phá lều đi vào cầm trong tay dây thừng gân bò, động tác thuần thục đem ba người này trói gô thành bánh chưng.

"Sau đó một lát nữa sẽ thẩm thẩm chúng thật tốt!" Quân Vô Ý hừ một tiếng, tức giận nói: "Trong đó nhất định là có âm mưu!"

"Tam thúc, còn cần thẩm vấn cái gì? Âm mưu? Cái gì âm mưu?" Quân Mạc Tà cười hắc hắc một tiếng, thâm trầm tàn nhẫn nói

"Đây là địa phương nào? Những người này làm sao tới được? Tại sao Huyết Kiếm đường đương nhiên trở thành ngự tiền thị vệ? Trong chuyện này đã sớm rất rõ ràng! Còn phải dùng tới thẩm vấn cái gì?"

" Gia gia nếu như là đã cho phép, thậm chí cùng tham gia hành động của chúng ta có ý nghĩa là lão nhân gia đã từ bỏ qua lòng trung thành suốt bao lâu nay. Cũng đồng ý với cách làm của chúng ta, những người này trực tiếp đem cùng Văn Thương Vũ Lăng Trì xử tử là được!"

Quân Vô Ý nghe vậy ánh mắt sáng lên, hung hăng nói "Không sai!"

Trước mắt, phía ngoài đã đều là tiếng kêu khắp nơi, ánh lửa ngất trời! Mấy quân doanh lân cận lục tục thổi lên kèn lệnh, hò hét loạn xạ đang tập hợp, chuẩn bị đến đây cứu viện.

Lúc chú cháu Quân Mạc Tà bước ra khỏi lều , cuộc chiến nơi đây đã chuẩn bị kết thúc!

Một trăm tên đội viên "Tàn Thiên Phệ Hồn" cầm trong tay cường nỏ Huyền thú gân ở trận địa sẵn sàng đón quân địch, một khi có cá lọt lưới xông tới, như vậy, lập tức trong nháy mắt sẽ biến thành một con nhím!

Các cường giả đỉnh phong Ưng Bác Không, Phong Quyển Vân đứng ở giữa một doanh trướng đảm nhận quan sát, mà đám người Hải Trầm Phong cùng Bách Lý Lạc Vân vẫn ở bên trong chém giết!

Nhìn ra được, nơi này chính là chỗ thủ lĩnh Huyết Kiếm đường ở , doanh trướng cũng đặc biệt lớn và xa hoa .

"Tình hình chiến đấu hiện như thế nào?" Quân Mạc Tà bước chậm tới đây, hỏi.

"Cơ bản đã dẹp yên! Chỉ còn lại có nơi này. Định để cho Hải Trầm Phong bọn họ trui luyện một chút, cảnh giới của bọn họ gần đây tăng lên không thể nghi ngờ là thần tốc, nhưng tâm cảnh chưa hẳn có thể cùng nhanh như vậy"

Ưng Bác Không hai mắt lòe lòe nhìn bên trong kịch liệt đánh nhau nói tiếp "Cơ hội hữu kinh vô hiểm như vậy cũng là hiếm có."

Quân Mạc Tà gật đầu tán thành.

Có Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân hai đại chí tôn thượng thừa lược trận, bản thận lại tự có khả năng bảo đảm vạn vô nhất thất. Dưới tình huống như vậy thì để cho đám tiểu tử chân ướt chân ráo này rèn luyện một chút, gia tăng một chút kinh nghiệm thực chiến, không thể nghi ngờ là một chuyện tốt khá lớn!

"Nhưng người ở bên trong thực lực cũng tương đối không kém a." Quân Mạc Tà mắt thấy bên trong ngươi tới ta đi đánh nhau thì hắc hắc cười cười. Đột nhiên hai thân ảnh nho nhỏ thu hút sự chú ý của hắn.

Chỉ thấy giữa cuộc chiến đấu kịch liệt , hai bóng hình lại vừa thấp vừa non nớt linh hoạt chạy tới chạy lui. Đột nhiên hai người đồng thời

bùng nổ. Chỉ với cánh tay còn lại duy nhất nắm một thanh đoản kiếm bắn tinh mang ra bốn phía . Cơ hội lựa chọn cũng là vừa đúng, một kích tuyệt sát, một kích giết chết!

Hải Trầm Phong đang tự dùng kiếm của mình làm cho vị Thiên Huyền cao thủ trước mặt luống cuống tay chân tự lo không xong thì hai bóng người nhỏ gầy từ hai góc vô cùng quỷ dị nhào tới. Một bóng dùng tay trái, một bóng dùng tay phải, cơ hồ là thế như chẻ tre cùng nhau cắm hai thanh đoản kiếm vào sườn tên cao thủ này! Sau đó liền buông tay, để mặc đoản kiếm ở đó mà bổ nhào lộn ra ngoài.

Vị thiên huyền cao thủ sắp chết này tuyệt vọng gầm rú, không thèm để ý tới Hải Trầm Phong công kích từ trước mặt. Hai chưởng dùng hết huyền lực toàn thân đánh ra, hy vọng có thể kéo hai người chết theo.

Nhưng hai tiểu cực kỳ biết cơ hội, vào lúc đắc thủ tuyệt không tham công, đã né tránh thật xa. Vị Thiên huyền cao thủ từ trong miệng trào ra bọt máu, lắc lư hai cái, rốt cục té xuống.

Vù một tiếng, hai tiểu tử đồng thời nhào tới trước không một sai phạm rút đoản kiếm từ trên thân người cầm ở trong tay, thân hình linh hoạt như nhau , tiếp tục cùng tìm mục tiêu kế tiếp.

Mặc dù chỉ là hai tiểu hài tử, nhưng giờ khắc này nắm chặc chiến đấu cơ chính xác, hạ thủ tàn nhẫn vô tình làm người ta xem thế là đủ rồi! Thậm chí, sau khi giết người trên hai khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi chỉ nổi lên một vẻ cuồng nhiệt, tuyệt không một chút ý sợ hãi!

Phong Quyển Vân thở dài một tiếng, lạnh lùng hai mắt nhìn chăm chú vào hai thân thể nho nhỏ, tự đáy lòng nói: "Hai tiểu tử này cũng là đao phủ trời sanh! Đợi một thời gian, chỉ cần có thể giữ mệnh lớn lên, tin tưởng cả hai sẽ thành hai vị cái thế sát thủ không kém hơn Sở Khấp Hồn !"

"Đã là đao phủ dĩ nhiên không tệ, chỉ tiếc là bọn họ cũng không phải trời sanh như thế."

Quân Mạc Tà thản nhiên nói: "Nếu là ngươi biết bọn họ từng đã trải qua chuyện gì, ngươi đối với biểu hiện của bọn hắn cũng sẽ không có nửa điểm cảm thấy kỳ quái!"

Sau khi đã trải qua sự hành hạ cực kỳ tàn ác ở Hoàng Hoa đường , cả hai nhóc Thiên Tàn Địa Khuyết đã không có lòng thương hại chút nào! Chỉ cần là nhận định địch nhân, vậy thì đáng chết!

Tiếng bước chân chỉnh tề vang lên, từng đợt tiếng vó ngựa rõ to cũng từ bốn phương tám hướng truyền đến, những quan binh từ mấy đại doanh rốt cục chạy tới trợ giúp!

Ba tên võ giả giống như là ba pho tượng đồng ngăn ở chỗ đường giao nhau. Sắc mặt lạnh lùng, không chút biểu tình nhìn lên đám binh mã trước mặt đang chạy như điên mà đến, không hề lui về phía sau tẹo nào!

"Phía trước là người phương nào? Mau mau tránh ra! Nếu không, giết không tha!" Một vị thống lĩnh dẫn đầu thấy ba người khí tức ngưng đọng, đối với thiên quân vạn mã của mình thế nhưng không thèm để ý chút nào, không khỏi trong lòng nghi hoặc lên tiếng hỏi.

"Quân gia ở chỗ này giải quyết sự vụ! Người rỗi hơi ,không có việc mau tránh! Kẻ nào dám can đảm quấy rầy, giết không tha!" Trong đó một gã võ giả tiến lên một bước, lạnh lùng đáp lễ nói.

Nơi này đã là bên cạnh Hoàng cung, nhưng trong miệng vị đội viên Tàn Thiên này thì đámNgự Lâm quân đến đây trở thành 'đám rỗi hơi' !

"Giết không tha? Quân gia?" Thống lĩnh kia giật nảy người rùng mình một cái, kinh nghi nhìn về phía ánh lửa chiếu rọi .

Đột nhiên một tiếng bóng nhỏ nhảy lên không trung, trong ngọn lửa thấy rõ một bóng trắng chậm rãi nhảy lên, một bước đã đứng trên đỉnh cột cờ ngoài doanh trướng. Một bóng người thon dài cao ngấtđứng vững như núi Thái Sơn ở trên đó lớn tiếng nói

"Quân gia Quân Mạc Tà ở chỗ này tiễu sát phản nghịch! Không cho phép ai có thể đến, hết thảy cút cho ta!"

Năm từ cuối cùng hắn hét thật lớn như tiếng sấm liên tục một loại vang dội khắp cả Thiên Hương thành! Cái loại thái độ tùy ý lớn lối lại càng không thèm che dấu chút nào!

Binh mã từ bốn bề mà đến trong lúc bất chợt dừng lại, cơ hồ trong cùng một lúc không hẹn mà cùng nhất tề thắng ngựa. Trong lúc nhất thời, âm thanh thớt ngựa hí dài vang thành một mảnh. Sau đó một giọng chững chạc nói

"Nguyên lai là Quân tam thiếu ở chỗ này, lão hủ thất kính xin hỏi, Tam Thiếu là ở chỗ này làm chuyện gì?" Người nói chuyện, chính là ngự tiền thị vệ thống lĩnh, cũng là người Mộ Dung thế gia, Mộ Dung Hào.

Quân Mạc Tà hừ lạnh một tiếng, trầm trầm nói: "Chẳng lẽ Bổn thiếu gia làm chuyện gì còn phải báo riêng cho ngươi sao? Không như ngươi không muốn đi, vậy thì đều lưu lại đây"

Mộ Dung Hào mặt liền biến sắc, mới mở miệng nói chuyện, đột nhiên một lão giả cực kì quỉ mị, quần áo như sắt xuất hiện ở trước ngựa của hắn, dùng ánh mắt như chim ưngnhìn hắn, trong miệng lạnh lùng phun ra một chữ: "Cút!"

Vừa nói mủi chân di một cái, thân ảnh chợt lóe. Thế nhưng trong nháy mắt đã vẽ ở trên mặt đất một chiến hào rộng ba thước, vừa đứng tại nguyên chỗ, lạnh lùng nói: "Dám can đảm lướt qua tuyến này , chết không tha!"

Mộ Dung Hào cũng hít một hơi mà rùng mình. Đây cũng là dải đất ven hoàng cung, mặt đất dược lát bằng loại đá hoa cương chất liệu thượng thừa nhất , tính chất đặc biệt nhất. Thế nhưng lão già áo đen kì dị trước mắt này tùy tiện dùng chân vẽ một làm xuất hiện một chiến hào như vậy! Hơn nữa toàn thân, tuyệt đối không có bất kỳ huyền khí nào toát ra. Chẳng lẽ. . .

Hắn đánh giá cẩn thận , đối phương áo đen như sắt, mặt mũi võ vàng, mặt mày như ưng, lành lạnh vô tình! Trong lúc bất chợt nghĩ tới một vị nhân vật trong truyền thuyết, theo như đồn đãi, vị võ giả khác người này không phải là đang ở Quân gia sao? Chẳng lẽ đây chính là một đời chí tôn, Thảo Nguyên Ưng Thần Ưng Bác Không? Không khỏi cả người run lên.

Đang lúc này, âm thanh Quân Chiến Thiên nặng nề truyền đến: "Mộ Dung Hào, dẫn dắt nhân mã của ngươi rút đi cho lão phu!"

Mộ Dung Hào thân thể chấn động mà nói: "Cẩn tuân lệnh của lão Nguyên soái!"

Vừa nói vung tay lên: "Rút lui!"

Quân binh dưới trướng tức thì chỉnh tề lui về phía sau.

Ưng Bác Không hừ một tiếng, sắc mặt đã lộ vẻ không ngờ, cái đồ hỗn trướng này lại dám như vậy đánh giá cẩn thận Lão Tử. . .

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 269: Nhục Nhã! Muốn Chết Cũng Khó Khăn!

Trong hoàng cung, chén rượu trong tay hoàng đế bệ hạ tát một tiếng rơi trên mặt đất, cả người đột nhiên run rẩy, một hồi lâu, mới bình tĩnh trở lại, trên trán, lóe lên vẻ âm hàn, lẩm bẩm: "Quân Mạc Tà... Ngươi rốt cuộc tìm được Huyết Kiếm đường rồi! Ngươi... Rốt cuộc đã tới sao? Trẫm không sợ ngươi! Trẫm mới không sợ ngươi!"

"Trẫm là hoàng đế! Trẫm là ngôi cửu ngũ, Thiên Hương đệ nhất nhân!" Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, cầm bầu rượu lên, điên cuồng uống một mạch, đột nhiên dừng lại, lẩm bẩm nói: "Chuyện Huyết Kiếm đường, Hoàng Hậu hẳn là biết đến... Nói như vậy, chẳng lẽ hoàng hậu không có chết? Là nàng nói cho Quân Mạc Tà?"

Nói tới đây, trong mắt của hắn đột nhiên lại đổi lại phát ra quang thải, đột nhiên điên cuồng một cước đá đổ bàn sớ án trước mặt, giận dữ hét: "Tại sao ngươi không có chết? Mộ Dung Tú Tú, vì sao ngươi không có chết? ! Ngươi có thể nào không chết!"

Hắn rống giận như thế một trận, rồi đột nhiên lại đem trọn thân thể rút vào bên trong Long Ỷ rộng rãi, ngón tay run rẩy lên, ôm lấy đầu của mình, đột nhiên như trút được gánh nặng thấp giọng nói: "May nhờ ngươi không có chết... Ngươi không có chết... Thiếp tốt! Tú Tú... Ngươi cũng đã biết, trẫm... Không nỡ để ngươi chết, thật không nỡ để ngươi chết, ngươi không có chết, thiếp tốt..."

Loại tâm tình phức tạp tới cực điểm biến thái này, đừng bảo là người khác không hiểu không biết, chỉ sợ là vị Thiên Hương quốc chủ thống

khổ này cũng không thể hiểu nổi tâm tình của mình... Đến tột cùng bản thân đang chờ đón cái gì nhất.

Ồn ào náo động giao thừa rút cục đã trôi qua, hoàng đế bệ hạ lo lắng đề phòng, nhưng thủy chung không có ai đến đây tìm hắn tính sổ, sắc trời đã sáng choang, vẫn không có người nào đến đây...

Quân gia người tại sao không tới tìm ta? Các ngươi nếu tìm được Huyết Kiếm đường rồi, nhưng vì cái gì không tới tìm ta? Vì sao? ! Cái vấn đề này, để cho hoàng đế bệ hạ trăm mối vẫn không có cách giải, cũng làm cho hắn lo lắng không thôi.

Vốn là đã là thấy chết không sờn rồi, chuẩn bị nghênh đón kết quả cuối cùng của mình, nhưng... Đối phương lại không tới! Loại này cảm giác quỷ dị này thật sự là khó có thể hình dung!

"Khởi bẩm bệ hạ!" Một người thị vệ đến đây bẩm báo, lại đem hoàng đế bệ hạ đang lâm vào trong trầm tư giật mình tỉnh lại, từ trên ghế nhảy lên, giận tím mặt nói: "Chuyện gì? Xảy ra chuyện gì!" Lời ra khỏi miệng, mới cả kinh phát hiện trên lưng mình đã ra một thân mồ hôi lạnh, nguyên lai chính mình là đang sợ hãi!

"Quân gia ở cửa hoàng cung đã xây một cái đài cao, phía trên có một đại kỳ, viết 'Trừng phạt phản nghịch, cảnh ác trừ gian - tám chữ to, nhưng không dùng cái đó để làm gì." Thị vệ sợ hết hồn, vội vàng bẩm báo.

"Cái gì? Cửa Hoàng Cung?" Hoàng đế sợ hết hồn, đột nhiên khuôn mặt âm trầm, cúi đầu quát: "Quân gia! Khinh người quá đáng! "

"Đài cao kia thật là rất cao, từ trong hoàng cung trên đài cao, hoàn toàn có thể thấy được rõ ràng..." Thị vệ cẩn thận quỳ xuống, thấp giọng nhắc nhở một câu. "Để trẫm xem một chút!"

Tràng diện Khí thế ngất trời, hoàn toàn phong bế cửa chính hoàng cung!

Quân Mạc Tà bạch y áo bào trắng, đai lưng màu xanh nhạt quấn quanh hông, hai chân tréo nguẩy, nửa nằm trên một cái ghế thái sư, tóc đen trong gió phiêu dật tiêu sái, khuôn mặt mang nụ cười tà dị, đang cùng Độc Cô Tiểu Nghệ bên cạnh tùy ý đàm tiếu, không coi ai ra gì.

Cách đó không xa, rõ ràng là ba cỗ thi thể, máu tươi vẫn lẫm nhiên chảy xuống. Đây là thủ vệ ở cửa hoàng cung, lúc vừa mới bắt đầu xây dựng đài cao tiến đến đây ngăn, lập tức bị Quân Mạc Tà hạ lệnh giết chết! Sau đó Quân gia thị vệ dàn trận, "Tàn Thiên Phệ Hồn" đội viên mang theo cả người sát khí kinh khủng làm thành một hàng, thị vệ hoàng cung từ đó không dám sảo động!

Hoàng đế đi lên một chỗ đài cao, đưa mắt nhìn lại, cảnh tưởng ở đài cao đối diện thu vào trong mắt!

Lại gai mắt như vậy!

Hắn hiểu được, Quân Mạc Tà sở dĩ muốnxây dựng đài cao ở phía trước hoàng cung, mục đích chỉ có một, hết thảy chính là muốn nhuc mạ hắn! Tận lực đả kích mình! Nhưng hiện tại, đối mặt với nhục nhã cùng đả kích như vậy, mình hết lần này tới lần khác lại không có biện pháp, thậm chí không muốn thừa nhận cũng không được!

Nếu là quả thật giận dữ xuất binh công kích, kết quả duy nhất là sẽ gia tốc thêm một bước để Thiên Hương vương triều bước trên con đường tiêu diệt! Quân gia hiện tại, không giống Quân gia lúc trước nữa rồi!

Chỉ cần tùy tiện xuất ra một người cũng có thể trong đêm tối coi hoàng cung như chỗ không người, tùy ý qua lại, về phần giết người, lại càng có thể vô thanh vô tức trong lúc lấy đi cái đầu trên cổ một Hoàng Đế như hắn.

Nhìn đài cao cơ hồ gần trong gang tấc kia, Hoàng Đế bệ hạ cả người lạnh như băng, phẫn uất khắp ngực, cũng là không có biện pháp!

Lần đầu tiên cảm thấy có chút hối hận. Nếu là Quân Mạc Tà minh đao minh thương báo thù, hắn có lẽ còn không sợ như thế, ngay cả là hành hạ, cũng bất quá cuối cùng là chết mà thôi. Làm một đời kiêu hùng, hắn còn không úy kỵ tử vong!

Nhưng hiện tại lại giống như dao cùn cắt thịt, trước mặt dân chúng thiên hạ -** trắng trợn hạ nhục, làm sao hắn có thể chịu được!

Hiện tại, Hoàng Đế bệ hạ cảm giác mình giống như là bị đính tại trên đài cao sỉ nhục kia, trở thanh một trò cười lớn, tùy ý người trong thiên hạ nhạo báng... Hắn nhìn bạch sắc nhân ảnh đang thản nhiên ngồi trên ghế thái sư bên kia, trong mắt cơ hồ phun ra lửa giận!

Nếu như ánh mắt tức giận này thật có thể giết người thì Quân đại thiếu gia ít nhất cũng phải chết một trăm tám mươi lần!

Trùng hợp vào lúc này, Quân Mạc Tà làm như không chút để ý quay đầu qua, ánh mắt của hắn từ rất xa rất đúng nhìn vào ánh mắt đang nghi ngờ của Thiên Hương quốc chủ! Hoàng Đế bệ hạ chỉ cảm thấy hai mắt một trận đau nhói, hai đạo mục quang của Quân Mạc Tà giống như là hai thanh lợi kiếm, chính xác cắm vào trái tim của hắn, chỉ một thoáng sự khó thở, ngay cả đứng thẳng cũng rất miễn cưỡng.

Quân Mạc Tà nhìn bên này, khóe miệng lộ ra một nụ cười chế nhạo, đột nhiên nói: "Tiểu Nghệ, ngươi nhìn bên kia, là Hoàng Đế bệ hạ của chúng ta a, ha ha, một thân hoàng bào, chân tướng cẩu hùng a." Vừa nói, không chút kiêng kỵ giơ một ngón tay lên, hơn nữa lại là dùng ...Ngón giữa!

Độc Cô Tiểu Nghệ thích thú cũng tựa như nhìn sang, luôn miệng nói: "Đâu có đâu có? Cẩu hùng ở nơi đâu? Nga, không phải là đó sao? Một đầu Đại Cẩu hùng a!" Quân Mạc Tà lại là giơ một ngón tay, theo tay hắn chỉ chỏ, không riêng gì Độc Cô Tiểu Nghệ, những người xung quanh cũng đều hướng mục quang nhìn theo.

"Ha ha ha..." Quân Mạc Tà một tiếng cười to, đột nhiên duỗi tay ra, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Độc Cô Tiểu Nghệ vào trong ngực, thấp giọng nói: "Thấy được không?"

Độc Cô Tiểu Nghệ bất chợt bị hắn ôm vào trong ngực, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy cả người như nhũn ra, vô lực rúc vào trên người hắn. Thẹn thùng nói: "Ngươi... Ngươi thật to gan. Nơi này có rất nhiều người mà."

Lời tuy là nói như thế, nhưng tiểu nha đầu hoàn toàn không có giãy dụa cử động, ngay cả chút ý tứ kháng cự cũng đều quên hết, nàng đang tự ước gì để cho mọi người khắp thiên hạ thấy được hạnh phúc của mình. Đây là lần đầu tiên oan gia này ôm ta. Độc Cô Tiểu Nghệ cười ngọt ngào trong lòng thầm nghĩ.

"Ha ha ha... Thật vui sướng! Bàn tay nắm quyền sinh sát, cười ôm eo mỹ nhân, chỉ điểm giang sơn, tung hoành vũ nội, trở tay thiên hạ kinh sợ, liếc mắ thần kêu quỷ khóc! Nhân sinh đến đây, còn có gì đòi hỏi? Ha ha ha..." Quân Mạc Tà hết sức càn rỡ cười lớn, thanh chấn khắp nơi, tiếng cười kia giống như là một cương châm bén nhọn, đâm vào trong tai Hoàng Đế bệ hạ, đâm vào trong lòng hắn!

"Cái gì vương hầu vương tướng, cái gì vinh hoa phú quý! Tất cả đều ở trong tay ta?" Quân Mạc Tà ha ha cười, ống tay áo bên trái bắn ra một đạo phong quyển, chén rượu bên cạnh bay tới, hắn đón ở trong tay, đột nhiên đi tới phía trước, đưa về phía xa xa cười nói: "Bệ hạ, khó khăn lắm mới được đứng ngắm cảnh ở nơi này, ta ở chỗ này xa mời ngươi một chén! Ha ha ha..."

Thanh âm của Quân đại thiếu gia giờ phút này hết sức cuồng phóng khí phách, hơn nữa mang theo một cổ thiên địa kiệt ngạo không câu nệ, xa xa truyền ra ngoài.

Mọi người nhất thời cũng là ngẩn ra, theo phương hướng của hắn nhìn lại, đang thấy nơi xa trên lầu, thân ảnh hoàng sắc vừa mới biến mất phía sau rèm cửa sổ.

Quân Mạc Tà cuồng tiếu vẫn không có nửa điểm ý tứ dừng lại, hắn đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, cổ tay vung lên, chén rượu lấy một tốc độ cực nhanh, cấp tốc bay ra "Ba " một tiếng, đạp vào cửa sổ nơi Hoàng Đế bệ hạ mới vừa mới xuất hiện rơi xuống nát bấy!

Gửi tới một sự nhục nhã to lớn!

Trong hoàng cung, Hoàng Đế bệ hạ sắc mặt xanh mét, phất tay áo xuống lầu. Hắn cả người cũng tức run rẩy, trong mắt tia máu giăng đầy! Điên cuồng tuyệt vọng cùng nhục nhã, trong mắt hắn, biến hóa qua lại. Hắn hồng hộc thở hổn hển, hô hấp càng ngày càng dồn dập, đột nhiên kịch liệt ho khan một trận, khóe miệng từ từ tràn ra tia máu...

Quân Mạc Tà náo loạn một trận như vậy, hoàng gia nếu không thể trong thời gian ngắn nhất giải quyết Quân Mạc Tà, như vậy, hắn đã làm cho uy nghiêm của Thiên Hương quốc chủ không còn sót lại chút gì!

Nhưng... Giải quyết Quân Mạc Tà, phải giải quyết như thế nào?

Thử hỏi trong thiên hạ, lại có ai có thể làm được? Văn tiên sinh vì sao phải bỏ chạy? Chí Tôn Kim Thành vì sao phải làm ra một quyết định như vậy? Nếu không phải cố kỵ Quân Mạc Tà, cố kỵ Quân gia, Hoàng Đế bệ hạ thật sự nghĩ không nghĩ ra bất kỳ một cái nào lý do khác!

Ngay cả tam đại Thánh Địa còn không có cách nào xử lý Quân Mạc Tà, mình lại chỉ là một đế vương trong nhân gian thì làm sao có thể? Nhưng cỗ tức khí này không ra, lồng ngực của mình như bị chọc giận muốn nổ tung!

Dân chúng bàng quan cũng không rõ chân tướng, nhìn thấy tình cảnh bực này, người người không khỏi trợn mắt hốc mồm!

Thật không ngờ Quân tam thiếu gia vô pháp vô thiên lại làm như vậy, đây chẳng phải là tạo phản sao?

Không những đem đài cao xây ở cửa hoàng cung, hơn nữa trực tiếp nhục nhã Hoàng Đế bệ hạ? Này này... Đây cũng là quá không thể tưởng tượng nổi đi?

Tiếng người huyên náo, tiếng bước chân vang lên, kinh thành các đại thế gia đến đây rồi. Nhưng thấy trước mặt một màn này, coi như là não heo túi cũng hiểu, Quân gia đây là nói rõ cùng hoàng thất gạch rõ giới tuyến!

Xa xa lộ liễu, mọi người đã chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi! Giao du với kẻ xấu thật sự không tốt, ta hay là kính nhi viễn chi đi! Xem ra năm nay, khí trời cực kỳ không tệ!

Mặt trời dần dần dâng lên, ở nơi này dưới bầu trời sáng sủa, trận lăng trì tàn khốc cũng rốt cục cũng bắt đầu!

Theo người cả người bị trói gô áp giải lên đài cao, hung ác cột vào trên đầu gỗ cọc, phía dưới tiếng người nghị luận cũng càng lúc càng lớn. Người này tiếp theo người kia, cuối cùng bị áp lên đài cao, tổng cộng có một trăm mười tám người! Văn Thương Vũ rõ ràng xếp hạng cuối cùng! Quân Chiến Thiên lão gia tử cùng Quân Vô Ý mang theo người Quân gia, nhanh chóng lên trên đài cao! Người người đều mang vẻ mặt kích động, khuây khoả! Trầm oan, cừu hận mười năm lớn lao, hôm nay, rốt cục sẽ được đòi lại một công đạo!

Dưới những cái nhìn trừng trừng chăm chú, Quân Mạc Tà nhẹ nhàng nhảy lên đài cao, vung tay lên, trên đài cao đột nhiên ào ào xuất hiện một mặt đại kỳ phấp phới đón gió! Huyết hồng, có khoảng vài chục trượng cao, bên trên có bảy chữ to: Bạch y quân soái, Quân Vô Hối!

Bảy chữ to màu vàng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống rạng rỡ sinh huy, tựa hồ bắn ra vạn đạo quang mang! Tựu như cái tên này bản thân nó cũng đã mang một loại quang huy chiếu rọi thiên hạ! Quần chúng phía dưới tựa hồ ý thức được cái gì, không khỏi một trận xôn xao.

Đại kỳ của một đời Bạch Y Quân Soái, đã khuất bóng đến mười năm, hôm nay lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

Quân Mạc Tà mặt mũi nghiêm trang, hướng mặt cờ xí khom mình hành lễ, dưới đài người Quân gia đồng thời khom mình hành lễ, Quân Chiến Thiên lão gia tử hai mắt cũng rưng rưng, thật lâu ngưng mắt nhìn quân kỳ của con mình, thần hình run rẩy, tóc trắng loang lổ theo gió tung bay, hắn si ngốc nhìn, tựa hồ vĩnh viễn cũng nhìn chưa đủ!

Đây là của trưởng tử của mình, cũng là niềm kiêu ngạo lớn nhất của mình! Càng là kiêu ngạo của Thiên Hương, kiêu ngạo của toàn bộ thế giới tất cả quân nhân! Hôm nay, rốt cục có thể danh chánh ngôn thuận tế lạy con của mình! Lấy máu tươi của cừu nhân làm tế phẩm! Trên thiên không tiếng gió nức nở, phần phật lướt qua. Chiến kỳ theo gió phiêu động, giống như tưởng nhớ bạch y quân soái quân tiên phong năm đó, khí thế quét ngang thiên hạ!

"Quân soái! Bạch y quân soái!" Đột nhiên, một thanh âm như núi lở vang lên, tất cả quân nhân đồng thời cao giọng hô to, lên tiếng gào thét, khàn cả giọng!

Đối mặt với chiến kỳ của thần hộ mệnh Thiên Hương quốc này, đột nhiên có người khóc rống thất thanh, từ từ quỳ xuống. Mọi người rối rít hưởng ứng, chỉ một thoáng ngã quỵ đông nghịt một mảng lớn! Người người trong mắt rưng rưng, chân tâm bái tạ vị bạch y quân soái từng mang đến vinh quang chưa từng có từ trước đến nay!

"Lá cờ này, chính là chiến kỳ của phụ thân ta, Bạch Y Quân Soái Quân Vô Hối!" Quân Mạc Tà đứng lên, hai mắt tỏa sáng, lớn tiếng nói: "Năm đó tiên phụ giúp Thiên Hương chinh chiến thiên hạ, chiến công hiển hách, nhưng lại bất hạnh chết trong năm đó, thành một sự tiếc nuối lớn lao cho người trong thiên hạ! Nhưng ta đến bây giờ mới biết được, tiên phụ năm đó cũng không phải là binh bại bỏ mình, mà là bị người mưu sát!"

"Mưu sát? A?" Phía dưới dân chúng phổ thông đâu biết bí mật trong chuyện này? Chỉ biết là năm đó biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng bạch y quân soái cuối cùng binh bại bỏ mình, rồi lại có người nào có thể nhận ra trong chuyện này hẳn là có huyền cơ khác thì liền bị người âm thầm hãm hại?

"Rốt cuộc là người nào hãm hại Quân đại sư?" Đột nhiên, trong đám người một thiết tháp hán tử thoáng cái đứng lên, mặt mũi bi phẫn, gân xanh một mảnh dài hẹp cổ, trợn mắt hét lớn. Người này mặt đầy gió sương, thân cao thể cường tráng, đứng nghiêm, trên mặt còn mang theo nghiêm nghị chiến ý, vừa nhìn đã biết từng là một vị quân nhân!

"Là ai mưu hại Quân đại soái?" Mọi người đồng thời rống giận.

"Đúng, chính là bọn người này!" Quân Mạc Tà quay người lại, chỉ vào một trăm mười tám người phía sau, cắn răng nói: "Đúng là đám người lòng dạ heo chó không bằng này! Là bọn hắn táng tận lương tâm, âm mưu hãm hại, mới khiến cho phụ thân ta anh hùng cả đời, nhưng bị tiểu nhân ám hại! Thù này hận này, bất cộng đái thiên!"

"Giết bọn họ! Giết bọn họ!"

"Toái quả bọn hắn!" (toái quả, hehe, làm ta nghĩ đến hình phạt đóng đinh vào bi của thằng L3 , nhưng thực chất, toái quả ở đây là róc thịt, róc xương, hình phạt cho trọng phạm ngày xưa ở Trung Quốc)

"Không thể dễ dàng tha cho bọn chúng! Bọn tạp chủng này! Heo chó không bằng! Lăng Trì toái quả!"

"Lăng Trì toái quả !"

"Năm đó tiên phụ vì Thiên Hương, vì dân chúng, chém giết đẫm máu, nhưng bị tiểu nhân hèn hạ ám toán, thù này không báo, thẹn làm con!" Quân Mạc Tà khàn giọng hét lớn: "Hôm nay, ở trước mặt chư vị chứng kiến, chúng ta lấy máu tươi cừu nhân để tế điện tiên phụ cùng chư vị tướng sĩ anh linh! "

"Tế điện anh linh! Tế điện anh linh!"

Còn có vô số người thất thanh khóc rống lên, nhất là một số binh sĩ từng theo theo Quân Vô Hối chinh chiến, lại càng hàm răng cắn chặt lạc lạc rung động. Đến bây giờ mới biết được, Quân đại soái mà bọn họ kính yêu nhất, dĩ nhiên là bị mưu sát...

"Hành hình!" Quân Mạc Tà ánh mắt lạnh lẻo, hàn quang bắn tán loạn, tay phải dùng sức vung lên!

Một mảnh lưới đen vung ra, trên thân từng người trên đài khoác lên một chiếc lưới cá, sau đó dụng lực buộc chặc, từ từ xoắn động, từng điểm từng điểm, da thịt trên người, tựu từng chút từng chút thật nhỏ mảnh thịt dưới lưới cá lồi đi ra ngoài...

Nhìn đến đây, ngay cả là người không có kiến thức đi chăng nữa, cũng biết trên đài đang áp dụng hình phạt: Lăng Trì! Chính là hình phạt tàn khốc nhất, phương pháp cực kỳ tàn ác xử tử phạm nhân! Hô hấp mọi người cũng dồn dập lên!

Những tên đao phủ cùng nhau đưa tay, đem vải nhét trong miệng những tên phạm nhân giựt xuống, đan điền những người này toàn bộ đã bị Quân Mạc Tà dùng biện pháp nặng tay mà phế đi, một thân huyền lực khổ tu nhiều năm đã sớm không còn sót lại chút gì! Nhưng ngoài dự tính, hơn một trăm người, thế nhưng không có một người cầu xin tha thứ! Mặc dù cũng có người hù dọa đến sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy, nhưng không có cầu xin tha thứ!

Những người này vốn là sát thủ, đã sớm quen thuộc nhìn cảnh sinh tử! Thấy đã tới tràng diện hôm nay, lại càng sớm biết cầu xin tha thứ cũng vô ích, thân đầu là một đao, lui đầu cũng là một đao, vậy thì không bằng hiên ngang mà chết

"Giết!" Tiếp theo tiếng hô điên cuồng, Quân Mạc Tà tay phải thẳng lên, hung hăng phách xuống một cái! Một trăm mười tám chuôi Cương Đao đồng thời giơ lên!

"Chậm! Quân Mạc Tà, lão phu còn có điều muốn nói!" Văn Thương Vũ đột nhiên ngẩng đầu, người trần truồng mãnh liệt nhục nhã, chí tôn cao thủ tới mức này, mặt mũi cũng không còn gì: "Quân Mạc Tà, trong cả đời lão phu, xưa nay theo khuôn phép cũ; chẳng bao giờ nguy hại bất kỳ một người khác nào, cả đời cũng chỉ có lần này sai lầm! Hơn nữa còn là bị người nhờ vã, chẳng lẽ ngươi thì không thể cho lão phu một chút thống khoái sao? "

"Ngay cả khi ngươi là thánh nhân, nhưng nếu cuối cùng ngươi vẫn phạm vào tội lỗi, vậy ngươi cũng là tội nhân!" Quân Mạc Tà tràn đầy lãnh ý nhìn hắn: "Điểm này, cùng thiện ác không liên quan!"

"Lão phu nói gì cũng là cao thủ của Chí Tôn Kim Thành! Cũng không phải muốn ngươi hạ thủ lưu tình, chẳng lẽ, muốn van xin một chút thể diện khi chết đi cũng không được sao? Quân Mạc Tà, ngươi cần gì tuyệt tình như thế? Mọi việc nên lưu một đường, ngày sau sẽ gặp điều tốt!" Văn Thương Vũ khóe mắt, lộ vẻ sầu thảm hỏi.

"Rốt cục tế ra bảo mệnh phù sao? Lại tính toán cầm Chí Tôn Kim Thành tới làm ta sợ! Ngươi nên biết a, Chí Tôn Kim Thành không thể hù dọa được ta!" Quân Mạc Tà lãnh khốc cười cười. Ngón tay bắn ra một chút hắc quang, bay vào trong miệng Văn Thương Vũ, đinh đinh đương đương một trận loạn hưởng, trong miệng Văn Thương Vũ máu tươi điên cuồng phun ra, mười mấy chiếc răng theo máu tươi phun ra... Thì ra là lão tiểu tử đó muốn thừa cơ len lén nói láo để tự vẫn, lại bị Quân Mạc Tà kịp thời phát hiện, xuất thủ ngăn lại.

Quân Mạc Tà áo bào trắng bồng bềnh, đi phía trước đi vài bước, đi tới trước một trăm mười người, thản nhiên nói: "Nếu là còn muốn nói láo tự vẫn, mặc dù tự tiện, nhưng ta muốn nói cho các ngươi biết, nếu là đàng hoàng để cho ta lăng trì rồi, từ đó sau mọi sự đều dừng lại! Nếu là mưu toan nói láo tự vẫn, vô luận có thành công hay không, cha mẹ, kiểu thê, ấu tử, cửu tôc nhân nhà các ngươi ta cam đoan sẽ giết sạch sẽ! Hoang tàn, gà chó khó thoát! Khả năng của ta, các ngươi ngàn vạn không nên hoài nghi, bởi vì ta nhất định có thể làm được! Đúng rồi, có

người nào hoài nghi hay không, nếu có thì có thể thử một chút, dùng cửu tộc thân nhân của các ngươi thử một chút! Ta đây cũng không ngần ngại!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 270: Lăng Trì

Quân Mạc Tà hơi cười, lộ hai hàm răng trắng muốt như tuyết, ánh mắt tàn khốc nhìn những người phía trước, tựa như dã thú nhìn con mồi, lộ ra cả răng nanh.

Vừa nghe những lời này, tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy tuyệt vọng! Bọn hắn đúng là đang có cái chủ ý này trong lòng. Đang chuẩn bị tự sát. Không ngờ đối phương tuổi còn trẻ mà thủ đoạn lại tàn nhẫn như thế! Thế nhưng câu nói ấy làm bọn hắn muốn tự sát cũng không được, chỉ có thể gắng gượng!

Nay quả thực là đã không còn một chút sinh cơ nào, sao còn có thể để liên lụy đến người nhà? Quân Mạc Tà đúng là đã nắm chắc tâm tư của những người này! Giờ sống không được, muốn chết cũng không xong, tự nhiên là sẽ phải để ý đến sự an toàn của người thân.

QUÂN MạC TÀ cười lạnh, nói: “Hôm qua các ngươi còn lo đủ các loại việc lặt vặt, hôm nay thì thật là kết thúc mọi lo âu! Các ngươi còn chần chờ cái gì nữa ? Hành hình!”

Hắn vừa dứt lời, liên đao trong tay đao phủ liền bổ xuống!

Những đao phủ hôm nay còn hung ác hơn khi xưa, động tác rất dứt khoát, cẩn thận.

Quân đại thiếu gia giờ phút này thanh danh yêu ghét có thể nói là nhà nhà đều biết, trừng mắt liền có thể giết người, hơn nữa là giết rất nhiều.

Hôm nay liền một lúc đem hơn trăm Hảo thủ giết sạch, hơn nữa còn là xử Lăng Trì…

Chính mình không cẩn thận gọn gàng sao được. Vạn nhất không cẩn thận để cho phạm nhân thiếu mất mấy đao, vậy thì toàn gia mình cũng sẽ được chôn cùng, cho nên những người hạ đao xuống đều rất cẩn thận tỉ mỉ, tinh tế.

Cái này khiến cho những kẻ chịu tội càng thêm thống khổ, đau đớn. Đao hạ, da thịt mở, máu phun! Những tiếng kêu thảm thiết rung động thiên địa không ngừng vang lên!

Dưới đài, có người hoảng sợ phát ra tiếng kêu sợ hãi, sắc mặt trắng bệch. Dân chúng bình thường nghe được những tiếng kêu này đều thấy kinh ngạc, sợ hãi.

Nhưng có một nhóm người khác, thân thể thẳng tắp, cực kì khoái ý nhìn chăm chú lên đài, chỉ e sơ sót chớp mắt mà bỏ qua mất.

Bọn người này ăn mặc đều hết sức tầm thường, nhưng cả một đám thân hình to lớn, thần tình phong sương, lại tự phát tụ tập cả lại đứng thành hàng chỉnh tề một chỗ. Trong đám quần chúng hình thành một khối, nhìn vào lá đại kỳ đang tung bay phấp phới, trong mắt ánh lên vẻ nóng bỏng như đang nhớ lại.

Những người này, năm đó chính là thủ hạ cũ của Quân Vô Hối. Năm đó, sau khi Quân Vô Hối chết, có nhiều người biết nội tình liền thấy nản lòng, ly khai quân đội.

Nhưng hôm nay, trong cuộc sống bọn hắn lại tụ tập với nhau vẫn dựa theo đội hình quân đội sắp hàng, lẳng lặng đứng ở dưới đài! Trong lòng mỗi người, đều có một trận thống khoái. Lăng trì khổ hình! Chính là cái này…

Trên đài, 108 người chịu hình bị ánh mắt gắt gao của QUÂN MạC TÀ nhìn chằm chằm, tất cả đều có một ý niệm giống nhau: Nhớ kĩ tiểu tử

này! Cho dù là đời đời, kiếp kiếp cũng muốn báo thù!

QUÂN MạC TÀ khoanh tay đứng, xem cảnh máu chảy đầu rơi trước mặt, ngữ khí cực kì ôn hòa, nói

“Ta biết chư vị hiện tại muốn làm nhất, chính là làm thịt ta, tìm ta báo thù. Coi như đời này không có cơ hội, kiếp sau, thậm chí là đời đời sau cũng muốn tìm ta tính toán! Cho nên cách ngươi đều vạn lần cần phải mở to mắt mà nhìn ta cho kĩ, hảo hảo nhớ kĩ khuôn mặt của lão tử! Nếu có kiếp sau, cũng có thể tùy thời tới tìm ta báo thù, ta cũng rất hoan nghênh, thậm chí chuyển vài lần đời người cũng không sao cả!”

Hắn giễu cợt cười một tiếng, nói: “Bất quá đức hạnh của các ngươi, mới có vài đao đã kêu đến kinh thiên động địa, cũng chẳng thể thành nhân vật nào. Cho dù là làm quỷ, cũng chỉ là mấy con quỷ nhát gan bất lực! Kiếp sau chịu khó ăn ngon, nỗ lực hơn người đi. Đời này ta chướng mắt với các ngươi, hi vọng kiếp sau các ngươi có thể làm ta tức được một chút! ”

“Ha Ha Ha….” Một tên dữ tợn chợt ngẩng đầu lên, trên mặt đầy mồ hôi và máu, vặn vẹo cơ thể hét lên, nói: “Ai da….Một ít đao… Ngươi nói nghe có vẻ nhẹ nhỉ, ngươi thử lên đây chịu một ít xem?”

“Không, siêu cấp đãi ngộ bực này là cho nhóm các ngươi hưởng, các ngươi cứ tự nhiên, ta không có hứng thú!” QUÂN MạC TÀ dè bỉu

"Quân Mạc Tà, nếu cùng thực sự kiếp sau, ta định muốn giết cả nhà ngươi! Ngươi chờ xem!" Văn Thương Vũ thống khổ ngẩng đầu, ánh mắt vô tận oán độc nhìn chăm chú lên thiếu niên trước mặt này.

Văn Thương Vũ tuy rằng năm nay quá bát tuần, nhưng xưa nay giữ mình trong sạch, càng thêm công lực tinh thâm, thân thể tính chất vốn có tất nhiên là phi thường.

Quân Mạc Tà sợ hắn rốt cuộc cao tuổi, có thể ngay cả chín ngày lăng trì khổ hình cũng không chịu nổi, liền không có phế cái kia một thân kỹ

càng huyền công, chỉ là phá đi đan điền, hủy đi căn cơ, toàn bộ huyền khí ngưng lại trong cơ thể, tẩm bổ thân thể cũng đủ, lại không còn gì phát huy.

Văn Thương Vũ thân mình trần trụi, cường tráng như thiếu niên, lấy thân phận hắn bực này đại cao thủ, cuộc sống càng sung sướng, thế nhưng lúc này hậu thế làm xấu mặt, cố gắng lắm vẫn không thể thoát khỏi chết, trong lòng phẫn hận tự nhiên là đạt tới cực điểm !

"Văn Thương Vũ, nói lời này để cho ta hơi sợ, chỉ là ta rất tò mò, nếu là ngươi có kiếp sau, đến tột cùng là một con heo hay vẫn là một con chó?"

Quân Mạc Tà trào phúng nói "Nhưng phàm là đã làm chuyện sai, cần trả giá thật lớn, hơn nữa còn phải nỗ lực nhiều! Làm gì cần nghiến răng nghiến lợi nói cái gì kiếp sau đời sau? Để nay ta nhạo báng ngươi”.

Văn Thương Vũ im lặng, nhưng đôi mắt gắn đầy tơ máu lại hãy còn thẳng tắp nhìn chằm chằm Quân Mạc Tà không rời.

"Văn huynh, làm sao ngươi . . ." Trong hoàng cung, hoàng đế bệ hạ cả người chấn động, chợt đột nhiên toàn thân vô lực "Tú Tú. . ." Ở một khắc này, hắn đột nhiên minh bạch rồi. Vì sao Văn Thương Vũ xuất hiện ở trong đám này, bị Lăng Trì xử tử rồi lại không nói tội danh?

Hoàng hậu đến nay chưa về, xem bộ dáng là đã bị Văn tiên sinh giết chết ! Vậy thì Văn Thương Vũ cũng đang bởi vì việc này, chọc giận tới Quân Mạc Tà, cho nên mới phải chịu ngàn đao hình phạt đó !

Cuối cùng là đã chết ! Nàng . . . Thật đã chết rồi sao?

Dương Hoài Vũ chậm rãi cúi đầu, gập cả người lại, hai tay gắt gao ôm bả vai, giống như là dã thú trời đêm đông giá rét không chỗ sưởi ấm, cảm nhận được cực độ cô độc cùng bất lực. Tách tách hai tiếng, vài giọt nước mắt rơi ở ống tay áo, lại rơi xuống. . .

Xa xa, có tiếng bước chân nặng nề truyền đến. Quân Mạc Tà ngẩng đầu nhìn lại liền chứng kiến Đường Nguyên hạ kiệu, cùng Tôn Tiểu Mỹ hai người mang theo một đám thị vệ, cùng nhau đi tới.

Đi đến gần thì Đường Nguyên ngẩng đầu, nhìn thấy giữa không trung quân kỳ tung bay, bèn cúi người thật sâu, cung kính bái.

Trước đây nếu đã gặp thì hiện giờ Đường Nguyên đúng là gầy rất nhiều, nếu là so với lúc còn chưa giảm phì mà nói, quả thực có thể phải nói thon thả, hơn nữa là rất thon thả.

Hắn hiện tại, nhiều nhất cũng chính là khoảng ba trăm cân, xem ra sau khi giảm béo có hơi tăng lại nhưng cũng đã ngừng. Tuy rằng bàn tử số đo thật sự quá lớn, so với người thường thì béo hơn rất nhiều, nhưng bây giờ còn có bộ dáng người.

Quân Mạc Tà đồng thời với việc ngơ ngác thở phào thì trong lòng cũng ít nhiều dấy lên một cảm giác đặc biệt.

Trường hợp này, hắn cũng không cho người thông tri Đường Nguyên. Tuy rằng Đường Nguyên nhất định sẽ biết, nhưng Quân Mạc Tà tin tưởng Đường Nguyên mới có thể hiểu rõ ý tứ của mình.

Đường gia, thủy chung là trung thành với Thiên Hương hoàng thất, thậm chí chính là lực lượng đáng tin của Thiên Hương quốc chủ Dương Hoài Vũ , Đường Vạn Lý lão gia tử cùng hoàng đế cũng có giao tình.

Cho nên Quân Mạc Tà cũng không có nghĩ để Đường Nguyên sẽ đến, bởi vì bàn tử này một khi xuất hiện ở đây liền đại biểu sẽ phái gánh chịu áp lực lớn lao!

Cũng như là các đại thế gia khác ở kinh thành, tuy rằng biết rõ nơi này đã xảy ra sự kiện lớn, nhưng vẫn là mau chóng né tránh. Nếu như có việc phải đi ngang qua không xa lắm thì ngay cả liếc mắt qua chỗ náo nhiệt cũng không dám xem .

Hoặc là hiện tại hoàng thất là không dám trêu chọc Quân Mạc Tà hay hoặc là Quân gia hiện tại bọn hắn không có biện pháp gây khó dễ. Nhưng đối với đám thế gia bọn họ thì Quan gia vẫn có ưu thế áp đảo mang tính tuyệt dối! Cho nên các đại thế gia đều lựa chọn đóng cửa ở nhà chờ sau khi chuyện như vậy kết thúc thì nhìn xem phản ứng rồi sẽ định đoạt!

Dệt hoa trên gấm cố nhiên không bằng giúp người khi gặp nạn, nhưng nguy hiểm trước mắt thì vượt xa cái thu được! Điểm này Quân Mạc Tà trong lòng biết rõ, càng lý giải rất sáng tỏ!

Cho nên hắn thật không ngờ Đường Nguyên sẽ xuất hiện, bởi vì hắn không hy vọng huynh đệ mình khó xử, bàn tử (mập mạp) khẳng định so với các đại thế gia khó xử hơn, một bên là gia tộc, một bên là chính huynh đệ tốt nhất của mình. Đến hoặc không đến, thật sự là một lựa chọn khó khăn! Nhưng Đường Nguyên vẫn là đến đây !

Không chỉ có đến đây, mà lại mang theo vị hôn thê của mình đến đây, hiển nhiên quang minh chính đại cao giọng bước ra vũ đài!

Vừa ra tràng, không thể nghi ngờ là hắn chẳng khác nào biểu lộ lập trường bản thân, hướng về Vô Hối quân kỳ khom người chào. Điều này càng thuyết minh Đường Nguyên này không còn đường quay lại !

Hắn dùng thực tế hành động, biểu lộ lập trường cuối cùng của mình!

Thậm chí, trước đó hắn cũng không có cùng Quân Mạc Tà trao đổi qua !

Đúng là như thế mới là tối đáng quý !

Quân Mạc Tà trong lòng rất là vui mừng.

Từ khi đến thế giới này, cùng cái tên mập mạp này luôn ở cùng một chỗ, ngay từ đầu cũng chỉ là cho rằng là bạn nhậu tầm thường, nhưng đi

tới một bước, lại phát hiện mập mạp này mặc dù là cái tiểu nhân, lại thật được chuyện!

Chậm rãi mới tiếp nhận rồi tình hữu nghị của Mập Mạp. Mập mạp có thể nói là một người bạn duy nhất của Quân đại sát thủ trong cả hai thế giới !

Nhưng Quân Mạc Tà tuyệt đối thật không ngờ, trong tình huống như vậy, động một tí chính là kéo theo tru diệt cửu tộc, không ngờ là bàn tử bình thường thoạt nhìn nhát gan sợ phiền phức. Nhưng giờ đây lại có hành vi buồn cười đó, trở thành người duy nhất trong các đại thế gia ở kinh thành dám đứng ra tuyên bố rõ ràng ủng hộ người bạn của mình! Nói người anh em tốt làm cái gì? Hành động vĩnh viễn so với ngôn ngữ càng có thể nói rõ vấn đề!

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng xuống đài, đi đến trước mặt Đường Nguyên nói : "Bàn tử, tiểu tử ngươi làm sao tới ?"

Đường Nguyên hắc hắc cười, trên mặt to mọng lộ ra một vẻ tươi tắn mà nói : "Câu này còn phải hỏi sao? Ta và ngươi chính là hai kẻ quần áo lụa là nổi danh, ngươi nếu đến đây, ta có thể sao không đến đây? Ngươi cũng không phải không biết tính tình của ta, luôn luôn thích xem náo nhiệt nhất, oa ha ha, đây chính là Lăng Trì . Trường hợp to lớn bực này, sống cả đời đều chưa hẳn có thể nhìn thấy lần thứ hai, ta không đến chẳng phải đáng tiếc vở kịch hay này? Đó không phải là phí sao? !"

Quân Mạc Tà nở nụ cười, từ đáy lòng nở nụ cười. Hắn nặng nề mà vỗ vỗ vai Đường Nguyên, nghiêm túc nhìn nhìn khuôn mặt béo phì của hắn, lại xem Tôn Tiểu Mỹ một bên, nói rành mạch "Hảo huynh đệ !"

Quân đại thiếu gia không nói nhiều lời , khuôn mặt to béo của Đường Nguyên kia lộ vẻ cười ngây ngô, trong mắt nhưng cũng phiếm xuất một tia thỏa mãn cùng cảm động.

Tôn Tiểu Mỹ điềm tĩnh quan sát hết thảy trước mắt, không có mở miệng nói chuyện, một câu cũng không nói, chính là kéo tay Đường

Nguyên nhưng có chút dùng sức.

Bởi vì nữ tử Thông Tuệ hơn người này biết, theo tình thế trước mắt mặc dù là Quân gia chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, nhưng mình đi theo Đường Nguyên tới đây như vậy, cũng rốt cuộc không thể quay về Tôn gia cùng Đường gia . . . dù sao đây cũng là hai người của mình! Hảo huynh đệ !

Quân Mạc Tà ở cả đời này, tổng cộng cũng không có giao thiệp với mấy người bằng hữu, càng không có huynh đệ nào . Lúc này đây lại là thật tâm chân ý nói ra ba chữ kia.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 271: Ông Giữ Lòng Trung Thành, Cháu Bảo Vệ Tình Bạn

Huynh đệ! Đây là một từ dị thường ấm áp! Huynh đệ là cái gì? Núi đao cùng nhau qua, biển lửa cùng nhau bước, áp lực cùng nhau gánh, có phúc chưa chắc cùng hưởng, nhưng nếu có họa, thì cùng đảm đương! Huynh đệ, hai từ này không cần nói, chỉ cần làm!

Tiếng vó ngựa cất lên, một con ngựa chạy như bay tới, càng chạy càng gần. Người cưỡi ngựa râu tóc bạc trắng, vóc người khôi ngô, đúng là Đường gia gia chủ, Đường Vạn Lý Đường lão gia tử.

Đường lão gia tử "Hô" một tiếng nhảy xuống ngựa, nhảy xuống trước mặt Đường Nguyên, vẻ mặt tức giận, thở hỗn hển nói: "Ngươi cái tên nghiệt chướng này! Vẫn còn bất học vô thuật không biết nặng nhẹ ư? Còn không theo ta trở về!"

Đường Nguyên rụt đầu lại, nói: "Xin gia gia chờ một lát, đợi Quân bá phụ được tế bái xong, ta lập tức trở về Quý Tộc Đường."

"Ngươi cái đồ hỗn trướng, còn dám cò kè mặc cả với gia gia ta!" Đường lão gia tử tức giận đến râu mép rung rung, xanh mặt vung tay lên.

"Gia gia... Ta không thể theo ngài trở về, ít nhất thì lúc này không được!" Đường Nguyên mấy năm gần đây mặc dù đã từng trải qua nhiều tình cảnh, vẫn là có chút sợ hãi gia gia của mình, nhưng rồi hắn lại ngẩng đầu, lấy lý để tranh luận

"Gia gia ngài vì Bệ Hạ có thể vào sinh ra tử, có thể không để ý đến gia tộc, không để ý đến tánh mạng, tùy thời đều có thể làm bất cứ chuyện

gì, đó là bởi vì Bệ Hạ đối với ngài có ơn, lại có tình huynh đệ cùng vào sinh ra tử, tung hoành thiên hạ; đây chính là tình nghĩa giữa nam nhân với nhau, tôn nhi ta hiểu được. Nhưng... Ngài có thể vì Bệ Hạ làm bất cứ chuyện gì, thì ta vì Tam Thiếu cũng có thể như thế!!"

"Gia gia, các người có giao tình của các người, sinh mạng tương giao; mà chúng ta, thì có sự kiên định của chúng ta, sinh tử không rời." Đường Nguyên nói chuyện âm thanh tuy nhỏ, nhưng ngữ khí lại càng ngày càng kiên định

"Cũng như cho tới bây giờ ngài vẫn như trước kiên trì quy thuận triều đình, bao nhiêu năm rồi ngài cũng đều không thay đổi; tôn nhi cố nhiên khâm phục sự trung thành của ngài, nhưng ngài lại hy vọng cháu mình nay Tần mai Sở đi làm một tên tiểu nhân bỉ ổi để kẻ khác xem thường sao?"

"Ôi..." Đường lão gia tử đột nhiên kinh ngạc nhìn tôn nhi của mình, cánh tay vung lên rốt cục cũng không hạ xuống nổi.

Một hồi lâu, lão gia tử thở dài một hơi thật sâu, chán nản nói: "Nhưng ngươi... Nào biết được lợi hại trong đó..."

"Vừa rồi Tam Thiếu có nói với ta một câu: Hảo huynh đệ!" Đường Nguyên nét mặt sáng lên

"Ta đã từng có thân huynh đệ, huyết mạch ruột thịt, nhưng chưa bao giờ có một huynh đệ như vậy! Đây là người đầu tiên, có lẽ là người cuối cùng cũng không chừng... Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ có người coi ta như bằng hữu, càng chưa có người nào đem Đường Nguyên ta coi như huynh đệ, chỉ có Tam Thiếu là người duy nhất! Vô luận là lúc trước hay là bây giờ... Ta cũng nhận người huynh đệ này!"

Đường Nguyên trầm thấp nói: "Ta nguyện ý cả đời có một huynh đệ như vậy."

Hắn nhìn Đường lão gia tử, thấp giọng nói: "Tựa như ngài đối với huynh đệ vào sinh ra tử cũng là thế."

Đường Vạn Lý kinh ngạc đứng đó, đột nhiên cảm thấy đứa cháu trước mặt lại xa lạ như thế, lão luôn luôn xem đứa cháu này sớm đã phế đi, hết ăn lại nằm, không chịu tiến bộ, văn không được võ không xong, cái gì cũng tệ, cho dù lúc trước vì nguyên nhân Quý Tộc Đường mà bản thân có giá, cũng bất quá chỉ là con rối của Quân Mạc Tà mà thôi.

Nhưng giờ khắc này, lão lại cảm giác đứa cháu này thật sự đã trưởng thành. Đã có thể được coi là một nam nhân chân chính rồi! Thế nhưng rốt cục hắn lại đứng về phía ngược lại với chính gia gia của mình!

Thở dài một tiếng, Đường Vạn Lý sắc mặt âm trầm, có chút khó khăn xoay người lên ngựa, thấp giọng nói: "Nguyên nhi, ngươi rốt cục đã lớn, đã có lựa chọn của riêng ngươi... Tóm lại, ngươi nên tự thu xếp, Đường gia..."

Lão không có nói thêm gì đi nữa, trên mặt thần sắc phức tạp, tựa hồ cực kỳ vui mừng, lại tựa hồ như cực kỳ đau lòng, dường như là mâu thuẫn đến cực điểm, phảng phất có cái gì đó muốn nói, nhưng rốt cục cũng không nói ra khỏi miệng, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng, hai chân kẹp một cái, con ngựa chậm rãi tiến về phía trước.

Đường Nguyên nước mắt chảy thành dòng. Nhìn bóng lưng gia gia tiêu điều trong gió, tóc bạc phất phơ, hắn cắn chặt môi, trong lòng âm thầm nói: "Thật xin lỗi gia gia, nhưng ta cho rằng... nhất định ta không sai!!"

"Vạn Lý huynh." Quân Chiến Thiên đi nhanh tới, nhìn bóng lưng Đường Vạn Lý, lớn tiếng nói.

Đường Vạn Lý ghìm ngựa dừng lại, nhưng không có xoay người lại, trầm giọng nói: "Quân Chiến Thiên, ngươi hôm nay vì con báo thù, phát tiết hết ủy khuất, trong lòng thoải mái. Nhưng ngươi, trừ bỏ Hoàng Cung phía trước, sẽ không có địa phương khác để cho ngươi ngồi lên sao?

Ngoại trừ sự thoải mái bên ngoài, sẽ không có ý nghĩ khác sao? Sẽ không cảm giác được có một chút khó chịu sao?"

Quân Chiến Thiên nghiêm nghị đứng thẳng, chậm rãi lắc đầu: "Đường huynh, ngươi không phải ta, có một số việc ngươi không minh bạch. Ta biết ngươi tâm lý không thoải mái, nhưng, chuyện như vậy, ta cũng không muốn! Đúng sai hay thiện ác đối với lỗi lầm, đều phải có một cái giải thích. Bị oan khuất, có thể nào để yên? Nếu ngươi là ta thì sao?"

"Đúng! Ta không minh bạch! Ta nghĩ ta như thế nào cũng không minh bạch; nhưng ta cũng rất không thoải mái, lại còn cực kỳ phẫn nộ!" Đường Vạn Lý thanh âm lạnh lùng, trầm thấp nói

"Tin tưởng không phải chỉ một mình ta tâm lý không thoải mái, những lão huynh đệ may mắn còn sống năm đó chắc rằng tâm lý cũng không thoải mái, những lão huynh đệ chết trận sa trường, bọn họ nếu có hiển linh, lại càng không thấy thoải mái! Bởi vì bị các ngươi làm nhục nhã, chính là thứ mà chúng ta liều chết chiến đấu để đổi lấy"

"Thiên Hương... Là của chúng ta! Là chúng ta dùng máu cùng thịt đổi lấy! Là vô số xương trắng nơi chiến trường, đầm đìa máu tươi, Quân Chiến Thiên, ngươi thử hỏi Chu Trục Châu xem, hắn thoải mái hay không thoải mái... Ngươi thử hỏi Mộ Dung Phong Vân xem, hắn thoải mái hay không thoải mái... Ngươi thử hỏi chình mình xem, ngươi thoải mái hay không thoải mái!"

"Về phần giải thích... Sau chuyện đó, ta cho dù không rõ ràng toàn bộ tin tức bằng ngươi, nhưng cũng hiểu rõ không ít. Cho nên, ta hôm nay không có mang binh đến đây, hoặc là có người xin lỗi ngươi... Nhưng Thiên Hương, lại là quê hương của chúng ta! Là do vô số lão huynh đệ chúng ta đánh hạ!"

Đường Vạn Lý lạnh lùng nói: "Ta chỉ biết đến việc này. Việc khác ta không biết! Càng không có hứng thú biết!"

Quân Chiến Thiên thở dài. "Không sai! Lấy lời ngươi nói, Thiên Hương là của các ngươi, cái cách nói này ta không phủ nhận, càng không có tư cách phủ nhận."

Quân Mạc Tà mỉm cười đứng ra nói: "Đường lão gia tử, nhưng ngươi tựa hồ lại còn nói thiếu vài người đi. Tin tưởng nếu không có vài người này, Thiên Hương đã sớm không còn là Thiên Hương! Thiên Hương không chỉ có của các ngươi, cũng là của Quân Vô Hối cha ta, Nhị thúc Quân Vô Mộng, Tam thúc Quân Vô Ý; đại ca của ta Quân Mạc Ưu, nhị ca ta Quân Mạc Sầu... Còn có hàng vạn hàng nghìn tướng sĩ chết trận tại Thiên Quan Lĩnh, mười vạn anh linh! Một màn này ngày hôm nay, có lẽ các ngươi nhìn sẽ không thoải mái, nhưng ta tin tưởng nếu bọn họ chứng kiến, sẽ cảm thấy cực kỳ thoải mái!"

Quân Mạc Tà cười cười, khí thế mạnh mẽ nói: "Cho dù ngươi nói có lý, nhưng ta đem chuyện thị phi này làm rõ ràng khắp thiên hạ, để cho người trong thiên hạ bình luận chuyện thị phi đúng sai này! Ngươi đoán xem, mấy ông bạn già của ngươi, có hay không lại càng không thoải mái, bọn họ chưa chắc cũng giải thích giống như ngươi đi?!"

Đường Vạn Lý nhất thời yên lặng, lão mặc dù sau này chuyển sang chức quan văn, nhưng cũng từng là quân nhân, từng trải qua vô số chiến trận, như thế nào còn không biết ý nghĩ của quân nhân.

Chỉ cần là người từng tham dự qua đại chiến năm đó đại chiến, vô luận là còn sống hay là đã chết đi, lòng dạ tất cả đều đã đứng về phía Quân gia, lại càng minh bạch rằng, việc này nếu thật sự lưu danh hậu thế, Thiên Hương hoàng thất chính thức để lại tiếng xấu muôn đời rồi!

Quân nhân trả giá cùng hy sinh, không cho phép kẻ tiểu nhân hãm hại vu tội! Mặc kệ cái tiểu nhân này là Hoàng Đế hay là bình dân, sau khi mưu hại trụ cột trong quân doanh như vậy, nhất định phải có một cái giải thích! Nếu không, không đủ để làm cho thiên hạ tin phục!

Quân Mạc Tà mỉm cười nói: "Ngài không cần sợ hãi, ta sẽ không làm như vậy, bởi vì ta khinh thường làm như vậy! Nhưng ta họ Quân, là một

phần tử của Quân gia, cho nên Quân Mạc Tà ta cũng sẽ không quản ngươi có thoải mái hay không thoải mái. Ta chỉ muốn...Làm cho bọn họ được thoải mái! Tâm lý của ta cũng thoải mái!"

Hắn nói: "Làm cho cha ta và Nhị thúc cùng hai ca ca được thoải mái, làm cho mười vạn chiến sĩ hy sinh vô tội được thoải mái. Làm cho những anh linh chết oan khuất không minh bạch được thoải mái! Cho nên... Từng người đều có lập trường riêng, lý luận không thực tế khi đối mặt với thù hận, đều là nói không thông, chớ nói ngươi có thể nói hơn ta, cho dù ngươi có thể ba hoa chích chòe, nói đến mức ta cùng đường đuối lý, cũng là không có bất cứ ý nghĩa gì! Khoản nợ năm đó, phải có người trả lại!"

Ánh mắt ưng của hắn như lợi kiếm, khí thế mạnh mẽ, lạnh lùng, từng chữ từng chữ nói: "Mặc kệ ngươi là ai! Cũng không quản hắn quyền cao chức trọng cỡ nào, nhưng nếu thiếu nợ, cuối cùng cũng phải trả!"

Đường Vạn Lý lẳng lặng địa trầm tư một hồi, đột nhiên một roi quất lên mông ngựa, con ngựa liền xông ra ngoài. Chỉ còn lại một tiếng già nua thở dài, lênh đênh trong gió.

Trên đài cao, hình phạt tàn khốc nhất còn đang tiến hành.

Quân lão gia tử sắc mặt có chút khó coi, nhìn phương hướng Đường Vạn Lý rời đi, trầm tư thật lâu.

"Việc này không có gì phải nghĩ linh tinh, mọi người đều tự có lập trường riêng. Gia gia, chúng ta lần này là đòi nợ, cũng không phải tạo phản, chúng ta cũng không có hủy diệt Thiên Hương quốc! Hơn nữa, ta cho tới bây giờ cũng không có hứng thú tạo cái gì làm phản, chẳng lẽ ngài có hứng thú sao? Tin tưởng người Quân gia ta, bây giờ đối với vinh hoa phú quý như vậy cũng đã không thèm quan tâm rồi!"

Quân Mạc Tà cười cười: "Quang vinh thuộc về quang vinh, nợ nần thuộc về nợ nần! Đây căn bản là hai chuyện khác nhau! Mà chúng ta, hoàn toàn không cần phải đi lo lắng cảm nhận của người khác! Công đạo

ở tại lòng người! Nếu là Đường lão gia tử cảm thấy có thể tranh luận với ta, lấy thái độ làm người của hắn, chắc chắn sẽ không vì vậy mà rời đi!"

Quân lão gia tử thở dài, lắc đầu, nói: "Thôi! Có lẽ sẽ không thoải mái, nhưng mối thù củaVô Hối, Vô Mộng cùng Mạc Ưu, Mạc Sầu, đều phải báo, nhất định phải báo!" Lão quay lưng lại, nói: "Ta về trước phủ đây, nơi này, ngươi tới chủ trì đi."

Hắn dừng một chút, đột nhiên cười khổ nói: "Hoang đường, từ cổ chí kim, nào có quốc gia nào không bại vong? Nào có vị vua thiên thu vạn tuế? Đều là cố gắng, đều là phấn đấu, đều là kiêu ngạo... Bất quá cũng hóa thành bụi đất! Trở thành hư vô! Cần gì phải tự làm khổ mình..." Nói xong xoay người lên ngựa, một đường mà đi.

Ngày đầu tiên, mặc dù Thiên Hương thành đang nổi lên sóng to gió lớn, nhưng lại không có bất cứ việc gì ngoài ý muốn phát sinh. Chưa bao giờ ngừng lại những tiếng kêu thảm thiết thê lương chấn động thiên địa, càng rung động đến cả Hoàng Cung, trong hoàng cung hậu phi cung nữ cùng thái giám thị vệ, đều đang sắc mặt trắng bệch, run rẩy không ngừng. Khủng hoảng đến cực điểm, tất cả đều đang sợ hãi nếu đột nhiên thấy có người cầm đao giơ kiếm xông vào Hoàng Cung...

Nhưng đến ngày thứ hai, khi lăng trì còn đang tiếp tục. Lại có thêm rất nhiều người vây xem. Những người này biểu tình đủ loại. Nhưng cực kỳ rõ ràng là cũng đối với Văn Thương Vũ trên đài cực kỳ cảm thấy hứng thú. Một đời Chí Tôn cao thủ, nhưng lại hoàn toàn không có sức phản kháng thừa nhận hình phạt lăng trì, ít nhiều vẫn làm cho kẻ khác kinh ngạc.

Quân Mạc Tà vẫn chú ý đến động tĩnh của Hoàng Cung, sáng sớm ngày thứ hai, các gia chủ của những đại thế gia cùng triều thần đều bị triệu tập vào Hoàng Cung, thẳng đến hiện tại còn chưa đi ra.

Quân Mạc Tà nửa điểm ý tứ sốt ruột cũng không có, vẫn thờ ơ lạnh nhạt, mặc kệ bọn họ làm ra cái quyết định gì, chính mình cái gì cũng đã làm rồi. Công đạo ở tại lòng người sao?

Công đạo không ở lòng người, đúng hay sai là do thực lực! Nếu Quân Mạc Tà chỉ là hoàn khố như trước kia, như vậy, từ chỗ nào có thể đòi được công đạo?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 272: Đỗ Tuyệt Tới!

Tới ngày thứ hai, đám người Đông Phương Vấn Tâm đều không đến, ngay cả Độc Cô Tiểu Nghệ gần đây vẫn làm cái đuôi của Quân Mạc Tà cũng ở trong nhà chờ. Dù sao cảnh máu me thế này, đối với các nàng mà nói thì vẫn còn khó có thể tiếp thụ. Hoặc là thế sự luôn khó được bình tĩnh tiến hành...

Đột nhiên từ đám người bộc phát một cỗ khí thế đáng sợ, cỗ khí thế kinh người này xen lẫn cả sự tức giận sục sôi. Quân Mạc Tà ngay tức thì có cảm ứng, mắt nheo lại, khẽ ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt khẽ lóe lên vẻ sắc lạnh!

Hai bóng người đặc biệt gây chú ý xuất hiện trong đám người. Bọn họ đi đến đâu thì chỗ đó như gặp thuyền lớn lướt sóng, rẽ sang hai bên tạo thành một con đường.

Người đi phía trước dáng cao, trắng trẻo; nhìn qua có vẻ như ba bốn mươi tuổi, mà lại giống như năm sáu mươi tuổi, thế nhưng không thể xác định được tuổi thật của hắn.

Khuôn mặt gầy, cặp mắt âm lãnh, đầu đội vương miện cao quý, khoác ma y, đang từng bước đi về phía Quân Mạc Tà. Khi nhìn sang người phía sau thì lại là người Quân Mạc Tà biết, Chí Tôn Kim Thành vương tọa tam châu, Tiếu Vị Thành! Xem ra người đi ở phía trước địa vị tại Chí Tôn Kim Thành còn cao hơn so với Tiếu Vị Thành !

Khoảng cách song phương còn gần ba mươi trượng mà Quân Mạc Tà đã cảm nhận được một cỗ hàn ý lành lạnh! Sau lưng Quân Mạc Tà, trên

mặt Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân đồng thời lộ ra vẻ kinh dị. Người này cường đại hiển nhiên là đã vượt khỏi suy nghĩ của hai người!

Quân Mạc Tà uể oải dựa trên ghế bành, sắc mặt, tư thế vẫn không thay đổi chút nào, yên lặng nhìn hai người từng bước đi tới, chỉ có ánh mắt là càng ngày càng thêm âm trầm.

"Ngươi, tên nhãi này chính là Quân Mạc Tà?" Người nọ mặt không biểu tình, mắt không biểu tình, nhìn Quân Mạc Tà như nhìn vào không khí vậy, dùng một loại giọng điệu nhạt nhẽo hỏi. Tư thế như vậy giống như là thần tiên trên trời nói chuyện với phàm nhân, đầy vẻ từ trên cao nhìn xuống, ý tứ như là 'Ta nói chuyện với ngươi chính là cho ngươi mặt mũi' vậy.

"Hả? Ngươi không biết ta chính là Quân Mạc Tà sao? Vậy thì ngươi có thể đoán xem, ta là ai?" Quân Mạc Tà khinh khỉnh bật lại, châm chọc nhìn xem người này.

"Nhóc con lẻo mép!" Người này quát khẽ, một cỗ khí thế nặng như núi đột ngột ép xuống. Cỗ khí thế mạnh vậy mà chỉ nhằm vào một mình Quân Mạc Tà, ngay cả Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân đằng sau hắn cũng ko bị ảnh hưởng! Thủ đoạn khống chế tinh chuẩn đến thế này, thì đẳng cấp không cần phải nói rồi!

Chỉ tiếc là Quân Mạc Tà vẫn cứ bộ dáng lười biếng dựa trên ghế, tựa như cười mà lại ko phải cười, lơ đễnh lộ ra vẻ tiêu sái. Hắn cũng không triển khai khí thế bản thân đánh trả, mà là cứ như vậy uể oải dựa vào ghế, tựa hồ chẳng xảy ra chuyện gì.

Khí thế công kích? Sợ chết ta mất! Có Hồng Quân Tháp trong người, cái bản thiếu gia không sợ nhất chính là khí thế công kích... Cho dù khí thế có mạnh hơn nữa, còn có thể mạnh hơn Hồng Quân không? Chỉ tổ bẽ mặt thôi!

Người nọ chỉ cảm thấy khí thế trầm trọng như núi của mình ép xuống mà cứ như ép vào biểm rộng, ép vào không khí vậy, không có chỗ để

phát lực. Chính mình thử mọi cách mà đều không hiệu quả, cái loại cảm giác này có thể nói là cực kỳ khó chịu.

Phất tay áo một cái, khí thế trầm trọng như núi đột nhiên biến mất. Trên khuôn mặt âm lãnh của người kia thần sắc vẫn bất động, chỉ có trong mắt lại lại lộ ra một tia kinh ngạc: " Quả nhiên không tầm thường! Không hổ là người Mai tôn giả vừa ý, tên nhãi này quả là rất được."

Quân Mạc Tà chậm rãi nhếch mắt lên, thờ ơ hỏi: "Ngươi là vị kia?"

Thanh âm của hắn, biểu tình, so với người mặc ma y này còn thờ ơ hơn, còn như là chẳng thèm để ý tới. Nếu nói biểu tình của người mặc ma y là thần tiên trên trời, thì giờ phút này Quân Mạc Tà chính là Ngọc Hoàng đại đế...

"Quá ngông cuồng! Bổn tọa Đỗ Tuyệt!" Cặp mắt Đỗ Tuyệt sắc như đao nhìn Quân Mạc Bang, nói từng chữ: "Tuyệt lộ tôn giả, chính là ta!"

Lão cũng không quay người lại, giơ tay lên hướng về trên đài chỉ một cái, thản nhiên nói: "Văn Thương Vũ là người của ta." Hắn đang chờ, chờ Quân Mạc Tà lộ ra sắc mặt giật mình! Tuyệt lộ tôn giả Đỗ Tuyệt! Đây là một truyền kỳ danh tự năm đó báo ra có thể khiến phong vân biến sắc!

Tuy rằng bản thân hắn đã rời xa hồng trần thế tục gần hai trăm năm, rất nhiều người có thể không biết cái danh tự chói lọi này, nhưng hắn tin tưởng rằng Quân Mạc Tà nhất định biết rõ. Bởi vì Quân Mạc Tà có một vị sư phó thần bí, còn có cả một hồng nhan tri kỷ đứng hàng tôn giả!

"Thì ra ngươi chính là Đỗ Tuyệt." Quân Mạc Tà môi khẽ giật giật : "Khó trách Tiếu vương tọa theo sau đít ngươi đến thở cũng ko dám thở mạnh. Tuyệt lộ tôn giả... Thật đúng là uy phong! Nhưng lại không biết đại tôn giả các hạ trước tiên là đến đây, sau lại tìm đến Quân mỗ là có chuyện gì? Nói ra chủ ý của ngươi đi!"

"Thả Văn Thương Vũ!" Đỗ Tuyệt chắp tay sau lưng, ánh mắt lạnh lùng, trực tiếp dùng giọng điệu truyền đạt mệnh lệnh nói: "Người của Kim thành, cho dù có sai, cũng không tới phiên ngươi tới trừng trị; Lại càng không phải ngươi có thể sỉ nhục! Hiện tại thả , lão phu nể mặt mũi sư phụ ngươi, có thể làm chủ, bỏ qua việc này, chuyện cũ sẽ bỏ qua!"

"Chuyện cũ sẽ bỏ qua, khí độ thật lớn! Rõ ràng là còn nể mặt sư phụ ta nữa?" Quân Mạc Tà cươi rộ lên một cách quái dị: "Chẳng lẽ các hạ muốn tham dự vào. Sư phụ ta là ai? Rõ ràng có thể nhìn thấy mặt mũi của hắn rồi? Mặt mũi của hắn đúng là lớn như vậy sao, có thể khiến đại tôn giả các hạ nể mặt mũi hắn, thật sự là quá vinh hạnh!"

Sắc mặt Đỗ Tuyệt tức thì âm trầm xuống, lão liếc Quân Mạc Tà nhưng không mở miệng nói chuyện.

Cùng lúc đó, một cỗ khí thế nặng nề hình thành trong nháy mắt đè ép xuống không gian xung quanh làm cho tất cả mọi người ở đây không thể hít thở nổi. Ưng Bác Không gắng gượng bước lên phía trước một bước, râu tóc bỗng nhiên dựng ngược lên. Đối mặt với Tuyệt Lộ tôn giả, Ưng Bác Không lại cũng không lui lại, càng không sợ hãi, ngược lại tiến lên!

Bên kia Phong Quyển Vân tuy rằng không nhúc nhích, nhưng một thân áo bào trắng lại là không gió tự giương lên, một cái tay trắng nõn, cũng chậm rãi đặt lên chuôi bội kiếm, năm ngón tay mạnh mẽ nắm chuôi kiếm! Đôi mắt phát ra từng tia sáng sắc bén như lưỡi kiếm!

Khóe miệng Đỗ Tuyệt lộ ra một tia khinh thường, lão cứ đứng thâm trầm như vậy , không hề có động tác gì, ngay cả lông mi cũng không nháy, nhưng lại giống như một ngọn núi lửa đang bùng phát, tản mát ra uy áp chấn động thiên địa! Uy áp đáng sợ như vậy thế nhưng dường như mắt thường cũng có thể thấy được!

Mà kể cả là người bình thường, nếu để tâm quan sát cũng sẽ phát hiện trong không gian tựa hồ có những đoạn bị vặn vẹo, đó là một loại cảm giác ảo diệu khó giải thích. Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân hai người không hề động đậy, tuy nhiên trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Hai người cũng không nghĩ tới, tu vi của vị Tuyệt lộ tôn giả này lại có thể đến trình độ đoạt thiên địa tạo hóa! Hắn không có bất kì động tác nào, lại có thể dùng nguyên khí của bản thân điều động lực lượng thiên địa, mượn lực ép xuống! Loại lực lượng mạnh mẽ này mình không thể nào phản kháng. Nhân lực cũng có giới hạn, há có thể cùng thiên địa giành thắng lợi?

Đây cũng không phải là khí thế đơn thuần, mà là sở ngộ của Đỗ Tuyệt qua nhiều năm, lợi dụng nguyên khí bản thân, cùng một lực lượng ảo diệu trong thiên địa tạm thời cộng minh, do đó tâm niệm vừa động là có thể nắm giữ bộ phận thiên địa lực lượng này tiến hành công kích!

Cái này vốn là kĩ năng đặc biệt mà Đỗ Tuyệt ẩn giấu, đối mặt với Quân Mạc Tà vốn không cần thi triển loại thủ đoạn cực đoan này, nhưng Đỗ Tuyệt tự mình biết, mình bây giờ cũng không phải là chỉ đối phó một mình Quân Mạc Tà! Quân Mạc Tà tuy rằng thực lực không kém, nhưng vẫn chưa được lão để vào trong mắt! Cổ lực lượng này của lão, thực tế là thi triển cho một người xem, sư phụ Quân Mạc Tà!

Đỗ Tuyệt muốn nói cho vị cao nhân này: ta muốn giết đệ tử ngươi, diệt Quân gia, dễ như trở bàn tay! Nhưng, ta tự mình đến đây, lại hạ thủ lưu tình với đệ tử ngươi, cũng chỉ là vì ngươi! Mặc kệ đối phương cảm kích hay không, nhưng tối thiểu là mình đã biểu đạt lập trường bản thân.

Thông thường là đến bước này, song phương cùng lùi một bước, Đỗ Tuyệt dẫn người đi, Quân gia bên này cũng cứ như vậy tính. Ta đã nể mặt ngươi, ngươi cũng phải trả lại ta thể diện chứ? Đây cũng là tính toán của Đỗ Tuyệt. Đối với vị cao nhân trong truyền thuyết của Quân gia, trong lòng Đỗ Tuyệt cũng rất kiêng kỵ. Hắn tuy rằng "tuyệt", nhưng cũng không ngốc!

Chín mươi vị cao thủ của ba đại Thánh địa, đối mặt Mai tôn giả đều có thể đuổi giết, dám nếm thử, huống chi là Đỗ Tuyệt hắn! Thế nhưng tổ hợp đáng sợ này dưới uy áp của đối phương thì toàn bộ tan tác!!! Đỗ Tuyệt tự nghĩ mình không phải là đối thủ!

Cho nên lão hiện tại mặc dù là đang ở khí thế khinh người, nhưng trên thực tế đến cao thủ đạt đến trình độ này như lão mới có thể biết, Đỗ Tuyệt là đang lấy lòng!

Như vậy có thể dấu diếm dấu vết, tiếp xúc hoàn thành công việc mà lại không cần lo lắng mất mặt, có thể nói là vẹn toàn đôi bên!

Quân Mạc Tà trong mắt lóe lên một loại thần sắc kỳ dị, tựa hồ là ngoài ý muốn, lại tựa hồ là... cái khác. Tiếp theo, sắc mặt của hắn trong nháy mắt ngưng trọng lên, hắn nguyên bản vẫn tựa trên ghế, hiện tại rốt cục có động tác, hắn khẽ ngẩng đầu, vẻ mặt lộ ra thần sắc ngoài ý muốn, nhìn Đỗ Tuyệt trước mắt!

Thế nhưng lại có bộ dạng cắn răng cưỡng chế, tuy rằng tựa hồ đang cực lực che đậy, nhưng người cẩn thận lại có thể liếc nhìn ra được. Đỗ Tuyệt hừ lạnh một tiếng, chắp tay đứng, hỏi: "Tư vị như thế nào? Dễ chịu không?"

Quân Mạc Tà tựa hồ thật là có chút khổ sở, lờ mờ có thể thấy được dưới làn da mặt mạch máu cùng mạch đập hơi chút phát run, tựa hồ có chút không chịu nổi gánh nặng nhưng bộ dạng còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, miễn cưỡng làm ra một cái dáng vẻ lạnh nhạt, dùng giọng điệu lạnh nhạt nói: "Dễ chịu quá, thật sự là rất dễ chịu, không, quá sung sướng! Cực khoái!"

Đỗ Tuyệt khẽ hừ nhẹ một tiếng, nhàn nhạt cười lạnh nói :"Thật không? Ta đây cho ngươi thoải mái hơn một ít nhé!" Nói xong, lại tiếp tục tăng thêm lực uy áp! Nhưng trong lòng lại rất hồ nghi, vì sao vị cao nhân kia còn không ra?

Đỗ Tuyệt có một vạn loại lý do tin tưởng, vị tuyệt thế cao nhân kia vẫn ở trong Thiên Hương thành! Vẫn ở trong Quân gia! Nếu không phải vậy, chỉ bằng Quân gia mà dám ở trước mặt công chúng xử lý người của Chí Tôn Kim Thành như vậy? Nực cười!

Chẳng lẽ uy áp của ta đối với Quân Mạc Tà vẫn chưa đủ? Loại lực lượng ở trình độ này còn chưa đủ để hắn ra mặt? Hắn đối với đệ tử của hắn tự tin đến thế sao?

Quân Mạc Tà âm thầm buồn bực hừ một tiếng, đầu hắn tựa hồ bị nguyên khí ép cúi xuống một chút, rõ ràng có thể chứng kiến gân xanh nổi trên gáy. Cái này, mặc dù chỉ là uy áp, nhưng lại là năng lực của cường giả cấp bậc Tôn giả mới có thể thi triển ra!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 273: Giả Đau Phát Tài

" Bây giờ còn sướng ko?" Đỗ Tuyệt nhàn nhạt hỏi, mang theo một chút chê cười. Lão đã vận dụng ba thành lực lượng của mình, phần này lực lượng đã đủ dùng, cho dù là cao thủ Chí tôn, cũng chưa chắc có thể chịu được. Quân Mạc Tà tuy rằng thực lực bất phàm, nhưng là đối với Chí tôn đẳng cấp, lực lượng như vậy tin rằng đã đủ. Có thể thật sự là vượt qua sức chịu đựng của con người...

"Đương nhiên... Sướng! Nếu ngươi có thể tăng thêm một chút khí lực... Thì càng sướng!" Quân Mạc Tà cắn răng, chảy mồ hôi, tựa hồ rất gian nan nói ra từng chữ.

"Tốt lắm. Quả nhiên xương cốt cũng đủ cứng đấy! Ngươi đã mở miệng, bổn tọa tất nhiên sẽ làm cho ngươi sướng đến cùng." Đỗ Tuyệt hít sâu một hơi, đột nhiên đẩy lực lượng thẳng tới tầng 5 cảnh giới! Chỉ có một chút dùng để đối phó Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân, tuyệt đại bộ phận trọng tâm lực lượng đều dồn vào người Quân Mạc Tà.

Dưới chân Quân Mạc Tà "Két" Một tiếng, nhưng thân thể hắn rất nhanh thẳng lên, một bộ dạng quật cường như đi chưa đâm đầu vào tường thì chưa quay lại, chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ!

Đỗ Tuyệt mỉm cười nói: "Ngươi còn muốn chống đỡ đến chết sao?"

Đỗ Tuyệt cũng ko dám tùy tiện đem sự tình thật sự làm đến đường cùng, nếu là quả thật giết chết thiếu niên trước mắt này, hậu quả cũng không phải là chuyện chơi!

Quân Mạc Tà thoáng hạ thấp đầu, lại như nghiến răng nghiến lợi thông thường nói: "Vẫn ít... Lão già kia! Loại chiến đấu này thiếu gia kinh nghiệm quá nhiều rôi.... Chỉ bằng ngươi cái này... Loại uy áp như mèo ba chân mà cũng tự nhận là tài ba sao? Bản thiếu gia vẫn chưa đủ sướng, như thế nào? Lão già nhà ngươi không còn khí lực sao?"

Đỗ Tuyệt trong ánh mắt lóe lên một màu đỏ thẫm, thân thể vẫn đứng thẳng đột nhiên bỗng khẽ nhúc nhích mà không thể nhìn ra... Kỳ thật chính là đầu hắn hơi cúi xuống một chút. Nhưng áp lực lại là trong nháy mắt tăng gấp bội! Thân thể của lão, giống như là cao sơn tuấn nhạc sừng sững giưa mây trời! Nhưng uy áp như trời xanh mênh mông này cũng có thể khiến cho anh hùng cái thế phải khuất phục.

Thế nhưng thực tế Đỗ Tuyệt trong lòng cũng có chút ít buồn bực, thậm chí là có chút tiến thoái lưỡng nan. Nói là lấy lòng, nhưng thằng nhãi trước mặt có khi lại có thể chống cự được! Mình bây giờ đã xuất sáu phần lực lượng, thế mà hắn vẫn có thể gánh được!

Nếu như tùy tiện tăng thêm, thì lại vượt khỏi khả năng khống chế tự nhiên, bất cứ khi nào cũng có thể xuất hiện hậu quả ngoài ý muốn. Làm không tốt thì hậu quả kia cũng không phải là đang lấy lòng, mà là đang thị uy!

Thậm chí, nếu như làm cho thằng nhãi này chết tại chỗ, kết một cái thù oán không thể giải, thì lại rước lấy một kẻ thù không thể địch nổi!

Như nếu như hiện tại thu tay lại, thằng nhãi này không phục thì căn bản là sẽ không nhận ân tình của mình, cái lão bất tử sư phó kia lại không đi ra, trong mắt người ngoài há không phải mình thua một chiêu?

Vậy chính mình thật sự có thể mất hết mặt mũi...

Trước mặt bao nhiêu người, bản thân là Tuyệt Lộ tôn giả chẳng phải là thành trò cười?

Rõ ràng đã cảm thấy thằng nhãi này chỉ còn kiên trì được một hơi thở mong manh, như thế nào đến bây giờ vẫn không thể làm cho hắn chịu thua? Chẳng lẽ là kết quả của việc sư phụ của hắn thường dùng loại phương pháp này để tiến hành rèn luyện? Đi! Đúng là như thế!

Quân Mạc Tà lại rên rỉ một tiếng. Lại nhếch môi cười thảm một tiếng, nói:" Sướng cực kỳ, tiếp tục đi, tiếp tục đi..." Đỗ Tuyệt giận tím mặt!

Mấy trăm năm qua, có mấy người dám khiêu khích mình như vậy? Thằng nhãi vô liêm sỉ lông mao còn chưa rụng hết lại dám liên tục khiêu chiến cực hạn của mình? Trong mắt của lão thanh quang lóe lên, tròng mắt đột nhiên xuất ra nhàn nhạt sắc trắng bạc, lóe lên rồi biến mất, đồng thời, uy áp trong không khí giống như là một cái sườn núi nhỏ vừa mới hạ xuống, sau đó bị một ngọn núi nhỏ hung hăng đập vào trên sườn núi kia! Oanh!

Một âm thanh rung động vô hình, người xung quanh kinh ngạc chứng kiến, trên đỉnh đầu Quân Mạc Tà, có một không gian chừng 10 trượng đột ngột biến thành một màu tối đen! So với màu đen của mực còn đen hơn!!

Hiện tại đang là ban ngày! Không những thế mặt trời trên cao rực rỡ chiếu rọi tia nắng xuống mặt tuyết đọng ở dưới có thể thấy được rõ ràng! Thế nhưng nếu như nhìn về phía đỉnh đầu Quân Mạc Tà thì lại có thể chắn chắn nó chính là... trong đêm!

Tám phần thực lực! Tám phần thực lực của Tuyệt Lộ tôn giả, tin chắc rằng cho dù Mai Tuyết Yên ở đây thì cũng phải cẩn thận ứng phó! Quân Mạc Tà cảm thụ được áp lực này, trong lòng đột nhiên có một niềm vui khó tả! Đúng vậy, đúng là vui mừng khôn xiết! Lúc Đỗ Tuyệt vừa mới thay đổi lực thiên địa uy áp, Quân Mạc Tà bắt đầu cảm nhận được sự khác thường.

Khi uy áp của Đỗ Tuyệt tới người, đầu tiên là Quân Mạc Tà cảm giác thấy áp lực trầm trọng, sau đó thì cảm thấy Hồng Quân Tháp trong đầu

đột nhiên tự mở ra, xoay tròn tốc độ cao.

Chỉ là lúc này không giống như trước phóng xuất ra linh khí khổng lồ mà lại có một tia linh khí tách từ uy áp của Đỗ Tuyệt ra, bị Hồng Quân Tháp trong nháy mắt nuốt vào!

Mà tia linh khí này lại tinh thuần cực kì, xen lẫn có chút thâm thúy bàng bạc của khí quyển! Quân Mạc Tà biết ngay đây là cái gì: đây là thiên địa linh khí!

Đồng thời, Quân Mạc Tà cảm giác được Hồng Quân Tháp sau khi luyện hóa bộ phận lực lượng này, lúc đưa vào thân thể mình, tốc độ tăng trưởng linh lực của mình lại tăng gấp 10 lần lúc trước! Chuyện gì thế này??

Nhưng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thì mặc dù Quân Mạc Tà không rõ nhưng cũng không muốn đi tìm hiểu vấn đề này bây giờ! Hiện tại Quân Mạc Tà tựa như một cái hồ cạn nước, mà Đỗ Tuyệt lại dùng thực lực cường đại của hắn như hàng trăm cái máy bơm công suất lớn cưỡng ép phun nước vào kinh mạch của Quân Mạc Tà!

Chuyện tốt như vậy, biết tìm ở đâu ra?

Thực sự là sướng đến tận cửa, chuyện tốt sướng đến nghiêng ngả! Cho nên Quân Mạc Tà nói với Đỗ Tuyệt rằng mình rất sướng thì tuyệt đối là phát ra từ đáy lòng!

Vì thế Quân Mạc Tà sẽ không lãng phí cơ hội như vậy! Thậm chí, trong lòng hắn còn kêu gào: tiếp tục đi! Đừng có dừng lại! Càng dùng sức càng tốt! Ngươi kiên trì bao lâu ta cũng ko có ý kiến...

Ừm, nếu ngươi có thể tiếp tục đè nén ta, có thể là ta sẽ rất nhanh đột phá Tạo Hóa Công tầng thứ năm...

Vì vậy Quân Mạc Tà lập tức biểu hiện ra ngoài bộ dạng sắp sụp đổ, nhưng lại cứ không chịu sụp đổ, làm cho Đỗ Tuyệt sinh ra một loại ảo

giác: thằng nhãi này sắp không chịu được rồi! Chỉ cần thêm một chút sức lực là hắn sẽ tiêu ngay...

Thế nhưng đã nhiều lần tăng thêm lực mà Quân Mạc Tà vẫn cái bộ dạng sống không được chết không xong như vậy, Đỗ Tuyệt cuối cùng cũng nổi giận... Vì vậy từng bước một tăng lực lượng của mình lên... Loại hiện tượng này thì Quân Mạc Tà cũng không rõ ràng, Đỗ Tuyệt thì lại càng mù tịt...

Xét cho cùng thì cũng chỉ bởi hai chữ: Linh khí! Hồng Quân Tháp vốn là rất mẫn cảm với linh khí, khi gặp nơi có linh khí nồng hậu thì mình cũng mở ra cho nó hấp thụ linh khí. Nhưng tại Thành Thiên Hương đất chật người đông này, Hồng Quân Tháp thực sự khinh thường hấp thu linh khí ở đây...

Trừ khi Quân Mạc Tà khi luyện công hấp thu thiên địa linh khí tinh thuần, còn những thứ khác thì tháp đại gia không có chút hứng thú. Nhưng Đỗ Tuyệt lần này thì lại khác, tu vi bản thân của lão thực sự rất cao! Lại có thể điều động thiên địa linh khí để sử dụng! Đem thiên địa linh khí ở đây nén lại rồi sử dụng thành uy áp của mình!

Thủ đoạn cao siêu thế này, cho dù là tôn giả đồng cấp thì cũng chịu không nổi! Cái này so với Thiên địa Tù lung (lồng giam) của Mai Tuyết Yên thì có cùng công hiệu. Thiên địa lực lượng, há lại bình thường?

Nhưng lợi khí vô thượng bực này hôm nay sử dụng trên người Quân Mạc Tà thì lại trở thành thuốc bổ cực tốt cho hắn! Bởi vì lực lượng như vậy đối với Hồng Quân Tháp mà nói thì quả thực là một tin vui lớn!

Vận may phủ lên đầu, lại có thể có loại nhân vật như Lôi Phong, đem thiên địa năng lượng mà mình khổ sở tụ tập lại được mà cưỡng chế nhét vào trong Hồng Quân Tháp... Hơn nữa còn là có không muốn nhét vào thì cũng không được... Tất cả cứ như một vở tuồng!

Mà càng làm Quân đại thiếu gia kinh hỉ chính là, tại nén ép cường độ cao, bởi vì Đỗ Tuyệt muốn điều động lực lượng như vậy thì trước hết

phải điều động tinh thần lực của mình thiên địa lực lượng câu thông, dung hợp, sau đó mới có thể tiến thêm một bước điều động thiên địa lực lượng triển khai công kích! Nhưng cái mà Hồng Quân Tháp đang thiếu, lại chính là thiên địa linh năng!

Linh khí không thiếu hụt, bản thân sẽ không thiếu thốn. Nhưng thiên địa linh năng lại là linh khí mênh mông, dùng lực lượng của Quân Mạc Tà hiện tại, chỉ có thể hấp thu được không nhiều, còn thường xuyên cần Hồng Quân Tháp cung cấp cho hắn...

Thế nhưng vị Tuyệt Lộ tôn giả này dùng vô thượng huyền công mấy trăm năm tu luyện của mình, bày ra một phong phạm tuyệt thế cao thủ, chắp tay mà đứng, đứng ngạo nghễ, dùng một loại tư thế phong phạm nhất mà cao thủ có, mặt không đổi sắc điên cuồng uy áp, ngắn ngủn trong một đoạn thời gian, lại bồi bổ cho hắn rất nhiều.

Sự tình tuyệt vời như vậy, Quân Mạc Tà tự nhiên là đoán cũng chẳng ra.

Nhưng cái này cũng chẳng ảnh hưởng tới kế hoạch buồn bực phát ra của cài của Quân đại thiếu gia ban đầu!

Dưới biểu diễn tinh tế của Quân đại thiếu gia, khi thì nghiến răng nghiến lợi, run rẩy, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đầm đìa... Khi thì xương cốt chốc chốc lại vang lên răng rắc, trên mặt mồ hôi lại tuôn ra như suối, chân dẫm nát hai khối đá xanh, xung quanh cũng có xu thế rạn nứt...

Mà ngay cả Đỗ Tuyệt cũng lo lắng rằng không biết tăng thêm lực thì thằng nhãi này có biến thành đống thịt nát ngay tại chỗ hay không? Thế nhưng lại có cảm giác rằng chỉ cần thêm một chút lực là thằng nhãi cứng đầu này chắc chắn không chịu nổi... Cứ thế hai người giằng co nhau!

Nếu như Đỗ Tuyệt biết mình vẫn lấy kiêu ngạo làm công kích mạnh nhất, lại thành thuốc bổ cho đối phương, còn lại còn đường đường chính chính nhe răng toét miệng mà hưởng thụ, cứ như đang được mát xa theo kiểu đau nhưng sướng... Phỏng chừng vị Tuyệt Lộ tôn giả này phải thét

to lên một tiếng, sau đó phụt ra một ngụm máu tươi lớn mà chết! Hơn nữa là chết không nhắm mắt!

Mấy trăm năm qua, Tuyệt Lộ tôn giả đã bao giờ bị người đùa giỡn như thế?

Không phải là lão không muốn làm cho xong, thế nhưng trên người Quân Mạc Tà... Thật là quỷ dị!

Lại qua một lúc, Quân Mạc Tà thất vọng phát hiện uy áp từ đối phương cũng không tăng lên nữa, không thể được, chẳng lẽ lão già này muốn lười biếng? Nhãn thần vừa chuyển, cố rên rỉ hai tiếng, âm thanh dường như là bị đè ép từ trong phổi xuất ra, ho khan nói

"Cáp... Cáp... Đại danh đỉnh đỉnh Tuyệt Lộ... Tôn giả, chỉ có chút bản lĩnh thế thôi sao? Hay là ngài... Thả ta đứng lên đi... Ta rất thất vọng... Hóa ra cao thủ đứng đầu Chí Tôn Kim Thành... Lại có thể... Hắc hắc hắc hắc...." Trong lúc nói chuyện hắn lại thống khổ rên rỉ hai tiếng, như là đau đớn ở trong linh hồn vậy.

Như cố gắng chống đỡ sắp không chịu nổi mà sụp đổ...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 274: Tiền Chùa Từ Trên Trời Rơi Xuống!

Đỗ Tuyệt hiện tại tiến thoái lưỡng nan, thật sự đâm lao phải theo lao: Lão đã gia tăng đến tám phần khí lực, vượt ra khỏi phạm trù thao túng tự nhiên của mình. Nhưng nếu cưỡng chế thu hồi lại thì vẫn còn khả năng, lão cũng đang định, nếu có gì bất thường, thì cưỡng chế thu hồi, cùng lắm là bị thương một chút nguyên khí!

Nhưng thằng nhãi quật cường này, lại cứ cắn răng gượng chống! Điều này không khỏi làm cho trong lòng Đỗ Tuyệt nổi lên chút ái tài, vì một thiếu niên có thể ngạnh kháng đến loại tình trạng này, từ xưa đến nay Quân Mạc Tà cũng có thể được tính là người đầu tiên!

Nếu mình lại tăng thêm lực, vượt ra khỏi sự khống chế của mình, xuất ra thì dễ thu khó, nếu làm ko tốt thì thiếu niên trước mặt này có thể bị thương tật vĩnh viễn! Không những thế còn lưu lại bóng ma trong tâm thần, cả đời không thể tiến thêm! Như vậy thì chỉ có rước thù không đội trời chung!

Suy bụng ta ra bụng người, nếu như Đỗ Tuyệt có một đệ tử xuất sắc như vậy lại bị người làm cho trở thành phế nhân, thì mình cũng bất chấp tất cả mà báo thù.

Nghĩ tới đây, Đỗ Tuyệt quyết định muốn thu tay. Vị cao nhân kia thủy chung không lộ diện, thế thì mình cứ cướp đi Văn Thương Vũ là được! Lúc trở về thì hắn sẽ hiểu là mình hạ thủ lưu tình, hắn là sẽ không xảy ra vấn đề lớn...

Nhưng đúng lúc này lại nghe được lời kích bác vô sỉ của Quân Mạc Tà! Quả thật là điếc không sợ súng, lão phu từ đầu đến cuối đều hạ thủ lưu tình, ngươi thì ngược lại, con vịt chết kêu la thì thôi, lại còn châm chọc trước mặt ta!

Đỗ Tuyệt giận tím mặt, vô thức đem uy áp tăng lên tới tận cùng!

Mọi người trên quảng trường lập tức đều cảm giác trước mắt tối sầm, dưới chân một hồi lắc lư!

Thậm chí ngay cả đài cao ở trên cũng lay động một chút!

Dư âm mà còn có uy lực như vậy, không cần nghĩ cũng biết người trực tiếp nhận áp lực sẽ ra sao!

Áp lực mạnh chưa từng có đột ngột xuất hiện, Hồng Quân Tháp liên hấp thu toàn bộ, nuốt sạch. Sau đó lại như sóng biển liên miên không ngừng, như Trường Giang sóng sau xô sóng trước! Mà Hồng Quân Tháp thì tất nhiên là chả sợ gì, bằng một tư thái hiếu khách, đem toàn bộ cưỡng chế hấp thu, không lãng phí tí nào!

Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy kinh mạch của mình muốn nổ tung...

"Thật sự là sướng quá, quá sung sướng!"

Cứ như vậy duy trì một lúc, sức ép trên thân thể đột nhiên nhẹ đi, Đỗ Tuyệt chợt ngừng phát lực!

Đỗ Tuyệt bị Quân Mạc Tà chọc giận liền bạo nộ, nhưng khi ra tay rồi mới hối hận: Xong rồi! Thằng nhãi này chắc chắn là toi rồi! Nhưng mình đã dùng đến khả năng lớn nhất có thể thao túng thiên địa linh năng, phải xuất bớt ra, bởi vì lớp thiên địa linh năng này ngay cả nhục thể của mình cũng gánh không nổi!!! Thật vất vả chống đỡ luồng sóng đầu tiên, Đỗ Tuyệt vội vàng thu tay lại, sau đó trong lòng lo lắng không yên.

Nhưng lại thấy Quân Mạc Tà đột nhiên giật giật, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, trên môi vẫn còn vết răng rướm máu, khóe mắt trợn

trừng, sắc mặt trắng bệch kèm theo cả tái nhợt, rõ ràng rõ ràng thấy được bộ dạng như vừa chết đi sống lại. Nhưng... Nhưng! Nhưng... lại không bị làm sao! Lại không bị làm sao! Như thế nào lại không bị làm sao??? Điều này sao có thể? Đỗ Tuyệt trố mắt nhìn tiểu quái vật trước mắt, suýt nữa thì khiếp sợ không nói lên lời!

Quân Mạc Tà có ở ranh giới của sụp đổ hay không thì Đỗ Tuyệt không thể xác định, thế nhưng bản thân Đỗ Tuyệt thì cảm thấy mình sắp sụp đổ đến nơi rồi!

Một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, lại chống đỡ được một trung cấp tôn giả mười thành công lực dẫn dắt uy áp thiên địa linh năng! Chuyện như vậy, nói ra ai tin được đây, chắc chắn sẽ làm người nghe kinh sợ! Tên nhãi này, đến tột cùng là người hay là quỷ đây? Đỗ Tuyệt trên mặt tuy rằng vẫn lạnh lùng như trước, nhưng trong lòng lại là sóng gió ngập trời! Quả nhiên là danh sư xuất cao đồ! Bất quá nhân tài như vậy... Thật sự là quá nguy hiểm!

Quân Mạc Tà chậm rãi ngẩng đầu, cười cười: "Đỗ tôn giả, sao thế... Không cho ta sướng tiếp à? Chính là tại hạ ta vẫn còn chưa đủ sướng? Đỗ tôn giả thủ đoạn quả nhiên là mạnh mẽ, thế nhưng lại không đủ bền bỉ, làm sao mà tận hứng cho được! Bỏ dở giữa chừng là thế nào vậy?"

Trong khẩu khí của hắn tràn trề thất vọng cùng ấm ức, cứ như là oán phụ sắp lên tới đỉnh rồi mà lại bị tạt cho gáo nước lạnh! Rất u oán... Thiên địa làm chứng!

Quân đại thiếu lúc nói những lời này thì có tới một vạn phần trăm là chân tình, là lời nói từ đáy lòng! Thực sự là chỉ mong sao được sướng thêm một lúc! Cơ hội hiếm có thế này, nói là ngàn năm khó gặp cũng không sai! Nhưng vào đến tai Đỗ Tuyệt thì lại trờ thành lời châm chọc độc ác nhất, làm sao có thể hạ đài được đây?

Con mắt Đỗ Tuyệt như độc xà nhìn chằm chằm vào Quân đại thiếu gia, không chớp mắt một cái, đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, cũng

không quay đầu lại nhấc tay xuất ra 1 chiêu, hướng về phía đài cao mà nặng nề bổ xuống!

Một tiếng gió rít vang lên, sau một khắc, Văn Thương Vũ trên đài như bị đại chùy ngàn cân nện vào ngực, bị một tiếng cả người lẫn cọc gỗ bay lên, ở giữa không trung bang một tiếng thân thể vỡ tung ra, giống như pháo hoa phút chốc vô số huyết nhục bắn tung tóe trên đài cao, dưới đất...

Rốt cuộc thì không ai có thể nhận ra, huyết nhục đầy đất này đã từng là vị Văn Thương Vũ nho nhã tiêu sái kia!

Nơi mà Đỗ Tuyệt xuất chưởng cách Văn Thương Vũ khoảng chừng 30 trượng. Khoảng cách xa như vậy, cho dù là cung tiễn thủ bình thường cũng chưa chắc đã bắn chuẩn như vậy! Nhưng Đỗ Tuyệt xa như vậy chỉ giơ một tay lên, phách không chưởng cũng đã làm cho một người sống biến thành thịt xay! Tuyệt lộ tôn giả, đích thực không phải người thường!

Đỗ Tuyệt xoay người, cũng không nhìn Quân Mạc Tà, hắn hơi hơi nhắm lại hai mắt, người ở trước mặt hắn đều có thể nhìn thấy trong mắt hắn hiện lên sát ý điên cuồng! Chỉ là hắn hết sức khắc chế, vừa rồi một chưởng kia ít nhiều có thể làm cho sát khí vơi đi được phần nào.

"Chuyển lời tới sư phụ ngươi, Đỗ Tuyệt đã từng tới bái phóng! Nhưng không có duyên gặp mặt, thật đáng tiếc. Ngày sau nếu rảnh rỗi, còn có thể tới lĩnh giáo một phen! Người của Kim thành, ta đã tự xử lý! Quân Mạc Tà, lão phu xin khuyên một câu, người trẻ tuổi tốt nhất là nên thu liễm một chút!"

Đỗ Tuyệt nói xong, cũng không quay đầu lại, cứ như vậy cất bước đi ra ngoài, Tiếu Vị Thành đi theo sau hắn, từ đầu tới cuối chưa từng nói lời nào, hai người phiên nhiên bước ra ngoài, đi đến đâu mọi người đều không tự chủ được dạt ra hai bên tạo thành một con đường. Hai bóng lưng chợt lóe lên rồi biến mất không thấy gì nữa!

Từ đầu đến cuối, Đỗ Tuyệt không quay đầu lại, bởi vì hắn sợ hãi. Nếu như quay đầu lại, chính mình sẽ không nhịn được mà đem Quân Mạc Tà phế đi hoặc trực tiếp giết chết!

Đỗ Tuyệt có thể khẳng định, nếu như Quân Mạc Tà cứ theo tốc độ này mà phát triển tiếp, như vậy thì danh hiệu cao thủ đệ nhất chưa từng có từ trước tới nay, sẽ rơi vào trên người hắn! Giữ lại một kẻ có tiềm lực phát triển vô hạn như vậy, hơn nữa còn là địch nhân thì thật sự quá nguy hiểm.

Nhưng nếu mà giết đi... Hậu quả của nó thì cho dù là Chí Tôn Kim Thành cũng không chịu nổi! Kể cả không nói đến vị sư phụ thần bí của Quân Mạc Tà, chỉ cần là Thiên Phạt sâm lâm thì Chí Tôn Kim Thành đã không thể đối phó nổi rồi.

Vây công Mai tôn giả, nếu bảo làm thì mọi người cũng dám làm. Thế nhưng phải có một điều kiện tiên quyết: Mai tôn giả không ở tại Thiên Phạt sâm lâm!

Nếu như Mai tôn giả yên ổn ở sâu trong Thiên Phạt sâm lâm, ai dám đên vuốt râu hổ? Không nói đến mười đại cao thủ Chí tôn Thượng thừa, nhiều hơn nữa gấp trăm lần cũng có dám không? Vô luận bao nhiêu người, chỉ cần đi vào Thiên Phạt sâm lâm, cho dù là đỉnh phong cao thủ như Đỗ Tuyệt cũng không dám cam đoan mình có thể còn sống mà đi ra!

Nếu như Mai tôn giả thực sự dưới cơn tức giận mà điều động huyền thú tiến công, thì Đỗ Tuyệt có thể chắc chắn rằng tam đại Thánh Địa sớm muộn cũng bị san thành bình địa!

Sự khủng bố của Thiên Phạt , Đỗ Tuyệt trong lòng biết rõ. Một đám sói hoang có tổ chức còn có thể chống được nghìn quân, huống chi là Thiên Phạt sâm lâm có hàng tỉ huyền thú? Vương giả thừa sức có thể điều động tất cả lực lượng của Thiên Phạt.

Quân Mạc Tà nhìn hai người rời đi, gần như là nhịn không nổi muốn đem Đỗ Tuyệt giữ chặt lại. Ta kháo! Ngươi cứ như vậy mà đi? Quá

không chịu trách nhiệm đi? Nhưng mà... ta còn chưa có thăng cấp?! Lúc Đỗ Tuyệt dừng tay, Hồng Quân Tháp trong thần niệm của Quân Mạc Tà cũng đình chỉ hoạt động, thỏa mãn chậm rãi hạ xuống.

Đỗ Tuyệt một lần cưỡng chế đưa vào, chỗ tốt quả thực không nhỏ! Cường giả cấp bậc Tôn giả toàn lực áp bách, thiên địa linh năng được điều động cũng không phải là số lượng nhỏ! Tối thiểu lúc Quân Mạc Tà thử vận công thì phát hiện hấp thu thiên địa linh khí có chút khó khăn... Điều này cũng đã chứng minh, Đỗ Tuyệt Đỗ đại tôn giả gần như đem thiên địa linh năng trong phạm vi hơn mười dặm tiêu hao hết... Đây là bao nhiêu năng lượng?

Thật sự là quá kinh khủng!

Nhất là đợt cuối toàn lực áp súc, càng giống như sóng thần, đem thiên địa linh năng tất cả đều cưỡng chế dồn vào trong Hồng Quân Tháp, phần đại lễ này không thể nói là không dày!

Nếu như chỉnh Đỗ Tuyệt lợi dụng thiên địa linh khí này mà luyện công, hắn có thể lợi dụng chỉ sợ tối đa cũng không quá một phần ngàn vạn! Điều động là một chuyện, nhưng trực tiếp hóa thành lực lượng riêng của mình lại là một chuyện khác! Thật giống như có thể dùng đao để giết người nhưng lại không thể biến đao thành một bộ phận của mình vậy!

Nhưng đối với quái thai Quân Mạc Tà này, thì lại là một chuyện khác! Không nói Đỗ Tuyệt chỉ điều động linh năng phạm vi hơn mười dặm, cho dù hắn đem toàn bộ linh năng trên thế giới điều động đến đây, Hồng Quân Tháp cũng sẽ không cự tuyệt! Cứ như bình thường mà hấp thu toàn bộ, tuyệt sẽ không lãng phí một chút nào!

Hậu quả của hành động nhồi vịt vừa xong là giờ đây kinh mạch của Quân Mạc Tà chật ních! Quân đại thiếu vừa mới đột phá tầng thứ tư, còn đang ở sơ kỳ tầng thứ tư của Khai Thiên Tạo Hóa Công, một mạch thăng lên như ngồi máy bay phản lực, giống như có thần tiên đỡ dưới mông, hưu một tiếng lên thẳng đỉnh phong tầng thứ tư! Điển hình của việc tiền

từ trên trời rơi xuống! Nhưng chuyện tốt như vậy lại khiến cho Quân Mạc Tà rất tức giận, cực kì tức giận!

Hắn không thể không tức giận! Bởi vì... Quân Mạc Tà đã cảm giác được tầng thứ tư Khai Thiên Tạo Hóa Công của mình đã đầy ắp, nói cách khác chính là sắp đột phá tầng thứ năm! Thế nhưng lại đúng vào cái bước ngoặt quan trọng này thì Đỗ Tuyệt lại dừng tay!

Con mẹ nó, đây không phải là đùa giỡn người ta sao! Quân đại thiếu trong lòng điên cuồng mắng, trong khoảnh khắc thấy tiếc nuối vô hạn, dù thế nào thì ngươi cũng nên để ta đột phá rồi hãy đi chứ, điều này cũng hay nhỉ, ngươi đang *** sắp đến đỉnh rồi lại dứt ra ngoài!

Làm người tốt thì làm đến cùng, đưa Phật đưa đến Tây phương! Giữa chừng bỏ dở là thế nào? Hắn lại hoàn toàn không nghĩ tới, chỉ bằng linh năng mà người ta bơm cho, đã khiến cho hắn có được chỗ tốt cực kì rồi! Đã thế còn không biết điểm dừng... Phải biết rằng song phương đang là thù địch...

Quân Mạc Tà điên tiết! Với tâm tình như vậy. thấm chí hắn cũng chẳng thèm chú ý đến một chiêu của Đỗ Tuyệt đập nát Văn Thương Vũ...

Trong lòng hắn bây giờ chỉ tràn ngập ý nghĩ: làm thế nào mới có thể bắt lão gia hỏa này về cho hắn thi triển lại tuyệt chiêu đây? Bản thiếu gia rất thích được ngược đãi như vậy...

Quân Mạc Tà tiếc nuối là điều đương nhiên, sắp đột phá lại bị cắt đứt, loại tư vị này đúng là không dễ chịu. Nhưng... Nếu như Đỗ Tuyệt biết chuyện này, phỏng chừng vị Tuyệt Lộ tôn giả này trong nháy mắt sẽ tự đem chính hắn bức đến tuyệt lộ, nói rằng cho dù thế nào đi nữa cũng không muốn sống nữa... Thật quá buồn bực...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 275: Nỗi Lo Âu Của Đỗ Tuyệt

“Đỗ thành chủ hôm nay gặp Quân Mạc Tà, ngài cảm thấy hắn là người thế nào?” Tiếu Vị Thành cận thận hỏi han.

“Tình báo sai lầm cực kì nghiêm trọng” Đỗ Tuyệt lạnh lùng thốt lên, tốc độ không giảm nhưng lời nói vẫn bình thường.

“Lúc trước tình báo chỉ nói Quân Mạc Tà bất quá chỉ là một thế gia công tử, do cơ duyên lên bái được sư phụ, được sư phụ làm hậu thuẫn, không ai bì nổi, lại dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ được Mai Tuyết Yên"

" Đây toàn là những thứ tin tức vớ vẩn không đáng một xu. Tiếu Vị Thành lần này trở về,ngươi phụ trách ngành tình báo nhất định phải chỉnh đốn mạnh mẽ. Đây quả thực là chểnh mảng với công việc đến cực hạn! Không thể tha thứ!"

Đỗ Tuyệt trên mặt lộ ra vẻ lo lắng lẫn sợ hãi nói “Quân Mạc Tà là một kẻ được thiên phú, có một không hai trên đời, luận tuổi, tốc độ tu luyện công mà nói, nhất định trên đời này không còn ai hơn hắn. Tuyệt đối từ ngàn vạn năm nay cũng chưa từng xuất hiện một siêu cấp thiên tài như hắn! Mà trong tình báo lại không nói đúng một tý gì về hắn,quả thực sai lầm này là không thể tha thứ!”.

Lão dừng một lúc, khẩu khí lộ ra vẻ kiêng kỵ “Một thiếu niên 18 tuổi, lại có thể chống cự lại mười thành công lực của ta,thậm chí còn chưa bị thương nặng.Thực lực của Quân Mạc Tà ít nhất cũng là Chí Tôn Thượng thừa, thậm chí còn có thể cao hơn. Tiếu Vị Thành ngươi có biết 18 tuổi mà là Chí Tôn Thượng thừa nghĩa là gì không?"

" Trước kia khi nghe tin về sư phụ hắn thần thông quảng đại, bản tôn còn bán tín bán nghi. Ta, Dkm nó sao lại có một cao nhân như vậy đương thời, hôm nay thấy thực lực của hắn khiến cho người ta khó có thể tin"

"Đồ đệ mà còn như vậy thì sư phụ sẽ như thế nào. Lúc trước ta có lòng hiếu thắng, hiện giớ nghĩ lại, quả nhiên là không biết tự lượng sức mình,bản tôn lâu nay không xuất hiện trong nhân gian quả là đã trở thành ếch ngồi đáy giếng! Không cần nói đến sư phụ hắn tin tưởng chỉ cần cho Quân Mạc Tà thời gian, hắn có thể ngạo thị thiên hạ, không còn đối thủ!”

Tiếu Vị Thành cả người choáng váng,sắc mặt xanh như nõn chuối,không nói được câu gì.

“Ngươi cũng đã biết, từ khi Huyền Huyền đại lục tồn tại đến nay, huyền giả ở đại lục nhiều vô số, nhân vật truyền thuyết cũng không phải ít, nhưng mà mặc dù các triều đại tới nay nhân tài kiệt xuất nhất cũng chỉ từ 3000 năm trước, đó là Huyền Thánh Quan Mộng, thiên tài kiệt xuất nhất, đến 18 tuổi đạt Thần Huyền chi cảnh!"

"Trừ lần đó ra chưa có ai đạt được tu vi như hắn. Nhưng Huyền Thánh cũng phải 20 tuổi mới đạt được Chí Tôn chi cảnh” (còn non và xanh lắm em ak !!! sao bằng Quân Mạc Tà nhà ta được. HeHe !!!).

Đỗ Tuyệt cắn răng nói “Thế nhưng Quân Mạc Tà 18 tuổi đã đạt Chí Tôn Thượng thừa (brô mà) so với chính Quan Mộng còn xa hơn tới tám giai vị. Đây là chuyện quá kinh khủng. Quả thật nếu để Quân Mạc Tà có thời gian, coi như lấy ra toàn bộ thực lực của Tam Đại Thánh Địa thì cũng chưa chắc đã ở trong mắt hắn. lúc đó cả giang hồ còn ai là đối thủ của hắn”.

“Ặc!!! Ặc!!! con mẹ nó sao có thể như vậy được” Tiếu Vị Thành mắt chữ A mồm chữ 0 . Thông qua việc này Tiếu Vị Thành rốt cuộc cũng nhận thức ra sự đáng sợ của Quân Mạc Tà (may mà chưa ra quần hix hix!!!).

Tiếu Vị Thành nhận thức rằng Đỗ Tuyệt trước khen sư,giờ lại khen đồ chẳng qua là để giữ lại mặt mũi nhưng không ngờ lại có nguyên nhân như vậy.

“Nghiêm trọng, rất nghiêm trọng, cực kì nghiêm trọng,ngươi căn bản là đầu óc bã đậu,có hiểu được đâu!” Đỗ Tuyệt trong lòng nặng trĩu nói

"Trước mắt chúng ta cùng Mai Tôn Giả đã là tử địch, mà Mai Tôn Giả lại là nữ nhân của Quân Mạc Tà. Nói cái gì là Quân Mạc Tà dựa vào Mai Tôn Giả, mà lấy thực lực của Quân Mạc Tà hiện nay,coi như đối tượng là Mai Tôn Giả,cũng chưa chắc đủ tư cách, lấy bản tôn phán đoán thì Mai Tôn Giả lại nương tựa vào Quân Mạc Tà rất nhiều"

" Thiên Phạt Sâm Lâm (rừng rậm) nếu xuât hiện tại Nhân giới thì thực lực quả nhiên là hùng hậu, nhưng cũng không đáng sợ. Bởi vì Thiên Phạt có hùng hậu nhưng số lượng còn ít hơn so với huyền giả đại lục. Nhưng nếu nàng được sự giúp đỡ của Quân Mạc Tà ... Hừ, nếu như không nỗ lực ngăn chặn thì Tam Đại Thánh Địa bị diệt vong cũng là chuyện sớm muộn! (chắc chắn rùi chuẩn bị chít đi là vừa)"

" Bất cứ một người đàn ông nào cũng không chịu được có thế lực khác lúc nào cũng chuản bị ám toán nữ nhân của mình. Mà Quân Mạc Tà là người kiêu ngạo làm sao lại để nữ nhân của mình bị bất kì uy hiếp nào.”

“Lấy Quân Mạc Tà công lực tiến bộ mà phán đoán, hắn hiện tại mười tám tuổi mà đã đạt tới Chí Tôn Thượng thừa. Như vậy có thể đoán trước là trước khi hai mươi tuổi hắn sẽ đạt tới trình độ Tôn giả"

" Trước hai nhăm tuổi sẽ vượt qua đẳng cấp Tôn Giả, thậm chí còn có thể cao hơn rất nhiều. Nếu để hắn sống tới ba mươi tuổi…Như vậy Tam Đại Thánh Địa cũng khỏi cần cố gắng trực tiếp chờ diệt môn đi? Đây là điều có thể lường trước được!”

Tiếu Vị Thành vẫn cho là có chút không đúng: “Huyền khí trong quá trình tích lũy cũng không phải là chuyện dễ dàng. Hơn nữa tới trình độ

trên Thần Huyền,xưa nay có mười hai cấp của Thần Huyền, vượt mỗi cấp đều khó như lên trời. Chẳng lẽ ba đến năm năm lại có thể dễ dàng đạt được.”

“Ngươi nói lời này chẳng lẽ ta còn không hiểu sao. Chính là ta hỏi ngươi điều này là không thể sao?” Đỗ Tuyệt hừ lạnh một tiếng: “Tiếu Vị Thành, tu vi của ngươi bây giờ là Chí Tôn Thượng thừa, Thần Huyền cấp mười, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Trước mắt thuộc hạ đã trải qua 178 mùa xuân.” Tiếu Vị Thành ngẩn người ra đáp.

“Không sai, trước sau vẫn chưa đến 200 năm xuân thu,lấy tuổi của ngươi mà nói,tiến cảnh của ngươi cũng thuộc vào dạng nhanh.Vậy ngươi có thể suy nghĩ một chút, thời gian ngươi tu luyện huyền khí như thế nào?” Đỗ Tuyệt lạnh lùng hỏi.

“Ta ba tuổi đã bắt đầu tu luyện huyền khí, chín tuổi đột phá thành công lên đến Ngân Huyền,mười hai tuổi đạt đến Kim Huyền,mười sáu tuổi đạt Địa Huyền cảnh giới,mười chín tuổi đạt Thiên Huyền, hai nhăm tuổi đến Thiên Huyền đỉnh phong, ba mươi tuổi thành công đột phá Thân Huyền,lúc đó ở gia tộc mình thì ta là một thiên tài.”

Tiếu Vị Thành hồi tưởng lại quá khứ “tới bốn chín tuổi đạt tới đẳng cấp Chí Tôn, sau đó một đường tu luyện. Thẳng tới chín mươi tuổi đạt tới Chí Tôn Thượng thừa, sau đó lại gần tám mươi năm thời gian đến bây giờ.” Hồi tưởng lại trước kia Tiếu Vị Thành cảm thấy thời gian dài đằng đẵng không khỏi than thở.

“Nói cách khác ngươi 178 tuổi lấy được thành tựu hiện nay trong mắt mọi người được coi là thiên tài! Thật không? Lúc ngươi mười tám tuổi vẫn chỉ là Địa Huyền. Nhưng ngươi tu luyện 178 năm,cùng Quân Mạc Tà hiện nay là ngang hàng, mà hắn chỉ mới có 18 tuổi! Nếu ngươi được coi là thiên tài thì Quân Mạc Tà được coi là cái gì? Ta nói hắn là tuyệt đại thiên tài, có vấn đề sao?”

Đỗ Tuyệt trong mũi xuy một tiếng hỏi: “Mà ngươi dựa vào cái gì cho rằng,Quân Mac Tà vì sao trước hai mươi tuổi không thể đạt tới Tôn Giả cấp độ?Ngươi bây giờ,còn dám nói những lời này sao?”

Tiếu Vị Thành thân hình đột nhiên chấn động, bỗng nhiên dừng bước há to miệng, nhất thời khiếp sợ sắc mặt xanh đét.Đúng vậy không so sánh không biết,vừa so sánh đã giật mình. Chính mình chỉ chú ý đến Quân Mạc Tà càn rỡ ngang ngược nhưng không chú ý tới điểm này.

Năm đó chính mình, đã làm gia tộc mừng như điên. Siêu cấp thiên tài,tốc độ tu luyện của mình, cũng từng bị mọi người cho là yêu nghiệt. Nhưng trước mắt là Quân Mạc Tà,Tiếu Vị Thành đột nhiên cảm thấy bi ai,thực sự là quá chênh lệch trình độ…

“ Hiện tại Quân Mạc Tà là quá đáng sợ.” Đỗ Tuyệt lạnh lùng nhìn hắn.

“Đỗ thành chủ,lời nói vừa rồi của ngài có phải là…” Tiếu Vị Thành trong mắt hiện ra vẻ tàn nhẫn : “Như thế nói đến, Quân Mạc Tà nếu như vậy tiếp tục nữa, chẳng phải là cái họa trong tim gan của Tam đại Thánh Địa chúng ta sao.”

"Nếu là có thể làm, mới vừa rồi ta đã nghĩ đem hắn giết đi, thậm chí nhiều lần, ta đều đã muốn ra tay ! Nhưng. . . giết chết hắn giữa thanh thiên bạch nhật như vậy . . . Không thể, tuyệt đối không thể!"

Đỗ Tuyệt thâm trầm nói “ Quân Mạc Tà tất nhiên phải chết. Điểm này dĩ nhiên không thể nghi ngờ! Cũng có thể hắn chết khiến cho lộn xộn, nhưng tuyệt không thể để cho bọn họ biết là do chúng ta làm.”

Lão nhìn về phương xa lộ vẻ suy tư “Mai Tôn Giả và vị sư phụ của Quân Mạc Tà là điểm mấu chốt, lấy tu vi Quân Mạc Tà mà đoán tu vi của sư phụ hắn, đệ tử mà như vậy thì sư phụ càng đáng sợ đến trình độ nào?"

" Ngay cả Tam đại Thánh Địa cũng khó mà đấu lại kẻ thù cỡ đó, cho dù có làm được nhưng lực lượng cũng tổn thất nghiêm trọng, phải trả một cái giá rất đắt. Hắn đến tột cùng liệu có thể là người của Phiêu Miểu Huyễn Phủ?”

“Việc bây giờ chúng ta có thể làm là chạy thật nhanh về Kim Thành!” Đỗ Tuyệt nắm thời cơ

“Mệnh lệnh ngành tình báo, tăng cường thực lực, tích cực quan sát hướng đi của Quân Mạc Tà, một chút cũng không được lơ là (hixhix !!! Anh QMT được chăm sóc kĩ gớm). Đầu xuân ngày 2 tháng 2 tất cả lực lượng tinh nhuệ nhất của Tam Đại Thánh Địa phải tập trung đi đến Phong Tuyết Ngân Thành!!!"

" Đó cũng là cơ hội tốt để tiêu diệt Thú Vương, cũng là nơi tốt nhất để nhằm vào Quân Mạc Tà, đối phó với một đối thủ như Quân Mạc Tà yêu cầu đánh là phải thắng, bởi vì hắn sẽ không để cho đối thủ của mình có cơ hội lần thứ 2 để uy hiếp tính mạng mình!”

"Mặt khác Quân Mạc Tà và Quân gia đã cùng Thiên hương hoàng thất không đội trời chung. Ở nơi này tạo thành một ít quấy nhiễu hắn, cần phải tìm ra nhược điểm của hắn. Tiến hành kiềm chế hắn. Tuyệt không để cho hắn có cơ hội phát triển quá nhanh!"

" Chủ yếu vẫn nhằm vào Quân Mạc Tà, còn lại người của Quân gia trong mắt người thế tục cũng không còn yếu nhưng trong mắt Tam đại Thánh Địa cũng chẳng là gì.Vẫn là câu nói kia, nếu thời gian chín muồi...Tùy thời chuẩn bị lôi đình Nhất Kích!”

Tiếu Vị Thành không hiểu được hắn nói cái gì chỉ gật đầu lia lịa xác nhận. Hai cái bóng bay nhanh giữa đường lớn rồi biến mất.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 276: Vô Pháp Vô Thiên Hữu Tình Mộ.

Liên tiếp chín ngày tuồng Lăng Trì, rốt cuộc hạ màn.

Quân kỳ của Quân Vô Hối lại lần thứ hai đứng ngạo nghễ, cũng đã bay cao chín ngày bên trong Thiên Hương thành. Trong 9 ngày này, các quan chức quý tộc không ngừng tìm đến Quân Gia, từng đợt từng đợt, yêu cầu dừng vở tuồng , lý do ùn ùn, điều điều đều có đạo lý.

Nhưng Quân Mạc Tà ương ngạnh cự tuyệt, ngươi có đạo lý của ngươi ta có quy tắc của ta. Kẻ nào lên tiếng quá mức thì liền hạ lệnh tiễn khách. Phớt lờ nam bắc bác đông tây, nếu còn không ngừng thì liền cho đánh gảy chân!Tại nơi này quyền lớn mới là đạo lý!

Huống chi phía trước là một hỉ kịch nhỏ, liền cũng bị người khuyên can. Nhưng vẫn cứ phải diễn tuồng, cái gọi là chân chính tuồng, dĩ nhiên là một việc Quân Mạc Tà phải làm, đó là: Mộ Dung Tú Tú cùng Dạ Cô Hàn hợp táng! Quyết định này chẳng phải là hơi điên cuồng, có thể nói đây mới thực sự là điên cuồng.

Quân Mạc Tà xác định được địa điểm chính là Dạ phủ trước kia. Nơi này vốn do hoàng đế thưởng cho một vị đại thần, khoảng cách đến hoàng cung cũng không xa, Quân Mạc Tà không phí khí lực gì,đã mua sạch cả phủ đệ rồi toàn bộ san phẳng thành bình địa!

Thủ đoạn của Quân Mạc Tà rất đơn giản, thậm chí có chút khí thế khinh người. Chính là đem 2 tờ ngân phiếu 500 vạn lượng phóng trước mặt vị quan họ Cố và đưa ra 2 lựa chọn: thứ nhất là cầm bạc rồi tự mình tìm chỗ mới, thứ hai là cả gia đình đều được mai táng ở chỗ này.

Vị Cố thượng thư này có vẻ thông minh,cơ hồ ngay cả chớp mắt cũng không kịp thì đã vui vẻ nhận lời và bắt tay vào làm ngay, thực hiện tất cả các thủ tục sang tên.

Nói đến tòa phủ đệ này giá trị nhiều nhất cũng là bốn năm trăm vạn lượng, nhưng lại rất khó thu hết bằng tiền mặt. Hiện tại người ta trực tiếp bỏ ra một ngàn vạn lượng, thực sự bạc trắng lóa một ngàn vạn lượng, chính mình đặc biệt được lợi một khoản lớn.

Một vụ mua bán hời như vậy tại sao lại không làm, mà hơn nữa tất cả đồ đạc đều có thể mang đi, chỉ cần đi mua một phủ đệ khác thì cớ gì mà không làm.

Nói nữa thì hiện tại Quân Mạc Tà ngay cả Hoàng đế cũng còn phải nhượng bộ lui binh, chính mình cho dù không có đầu óc thì cũng phải có có thái độ thế nào với hắn đây? Khí thế của hắn đang thịnh, nếu là tương lai . . . biết đâu còn có thể để lại cho con cháu mình một đường lui . . . Nhân tình rơi vào người như vậy thì dù thế nào cũng là đáng giá.

Cho nên Cố đại nhân rất sung sướng, công việc di chuyển dọn phủ tổng cộng cũng chỉ tốn không đến hai ngày.

Mà ngay khi món đồ cuối cùng của Cố đại nhân vừa đi ra khỏi cửa chưa đến 10 thước, đột nhiên nghe được “Oanh” một tiếng vang thật lớn. Khi nhìn lại, kinh hãi phát hiện, bao nhiêu phòng ốc, liên miên mấy trăm gian nhà, đột nhiên đồng thời khuynh đảo,các bức tường đổ nát trước mặt chỉ còn một đống hoang tàn.

Mồ hôi lạnh chảy xuống làm lạnh sống lưng vị quan họ Cố, nếu mình không vui vẻ đồng ý bán nhà thì giờ đã chôn xác dưới những bức tường kia rùi... Nghĩ tới đây, Cố đại nhân cũng không quay đầu lại mà vội vàng đi, chỉ còn thấy bóng lưng đẫm mồ hôi lạnh. . .

Buổi tối Quân Mạc Tà giá lâm nơi đây, bốn phía đếu do đội viên Tàn Thiên Phệ Hồn canh gác một con ruồi cũng không thoát.

Quân Mạc Tà một thân màu trắng đứng trên một mảnh hoang tàn của nơi đây mà nhìn, bóng đêm mênh mông.

Quân Mac Tà đứng ở giữa sắc mặt lộ vẻ nghiêm túc khác thường, Dạ Cô Hàn cùng Mộ Dung Tú Tú, một đôi si tình được đặt trong một quan tài bằng đồng thau thật lớn. Quân Mạc Tà chậm rãi chìa hai tay ra, từ hai tay đột nhiên hiện ra một hào quang màu vàng đất.

Hai tay nhẹ hất lên, hào quang liền tùy ý phóng ra ngoài. Cùng với hào quang màu vàng sẫm thần bí này chiếu rọi, nó soi đến đâu thì những mảnh tường vụn ngói vỡ nhanh chóng biến thành đất bằng. Mặt đất vô cùng hổn độn đúng là trong nháy mắt trở nên hoàn toàn bằng phẳng gọn gàng quả thật là dễ coi!

Quân Mạc Tà khép hai tay lại, hiện ra trước mắt là một cái huyệt mộ sâu đến mấy trượng, quan tài của Dạ Cô Hàn cùng Mộ Dung Tú Tú cứ thế chầm chậm rơi xuông huyệt mộ, toàn bộ không một tiếng động. Quân Mạc Tà lại vung tay lên, huyệt mộ lần thứ hai lại khép lại như cũ không một vết tích.

Lúc này đôi tình nhân trong thiên hạ đã được chôn cùng một huyệt mộ! Rốt cuộc cũng hoàn thành tâm nguyện của bọn họ lúc bình sinh. Hai người cùng sum họp, nắm tay nhau cùng chết, hai người cùng ý nguyện “Thà phụ trời xanh không phụ người.”

Quân Mạc Tà đúng im bất động hồi lâu.

Nhưng trước mặt có một tấm bia lớn ngang trời mà hiện, cây cối xung quanh phát triển cực nhanh thân cao hơn mười trượng thẳng tắp, to lớn không gì sánh được. Sau cùng cũng có một con rồng và một con phượng đứng xa nhau, khí thế phát ra cực kì nghiêm trang.

Trên thân Long phượng có khắc ba chữ lớn khí thế hào hùng đập ngay vào mắt "Mộ Hữu tình" !

Quân Mạc Tà thân mình bay trên không, ngón tay phát ra hào quang màu vàng, đột nhiên tiêu sái viết. Trên tấm bia đá không ngừng có mấy chữ như rồng bay phượng múa xuất hiện.

Bên trái phiến đá là :

Bất hối tử sinh chủng thâm tình,

Cam nguyện cô lũ tự phiêu linh!

Lai sinh nhược thị duyễn vị tẫn,

Trữ phụ thương thiên bất phụ khanh(DG : mấy câu này để nguyên văn hay hơn).

Ở giữa là : Dạ Cô Hàn, Mộ Dung Tú Tú phu thê chi mộ!

Bên phải : Quân Mạc Tà hữu cảm thử nhị nhân thâm tình, đặc lập thử bi! Nguyện thử nhị nhân ,kiếp sau,đời đời kiếp kiếp, đầu bạc răng long, vĩnh viễn không chia lìa .Ở trên trời có thể làm chim liền cánh, ở mặt đất có thể làm cây liền cành, vĩnh viễn làm phu thê không thể chia lìa (DG : còn mấy câu này dịch nghe hay hơn .hehe). Này hữu tình mộ, Quân Mạc Tà lập!!! nếu có ai mạo phạm, chu di cửu tộc.

Quân Mạc Tà đứng nhìn bia mộ, thấp giọng nói: “Dạ Cô Hàn, Mộ Dung Tú Tú, tâm nguyện của các ngươi, ta đã thay các ngươi thành toàn. Bất luận lúc còn sống khổ sở như thế nào,nhưng cuối cùng các ngươi đã ở bên nhau. Bia mộ này do ta lập, ta sẽ không để bất luận kẻ nào đến phá hoại sự yên bình của các ngươi. Đây cũng là việc cuối cùng ta làm được cho các ngươi.”

Quân Mạc Tà đứng lên, đặt hai con sư tử đá ở hai bên, sau đó, từng bậc thềm đá xuất hiện đến đúng nơi này! Quân Mạc Tà tay phải vung lên một hàng cây xanh tươi tốt được dựng lên trải dài hơn mười dặm. Đem phần mộ của đôi tình nhân đặt ở trung tâm. Cuối cùng quay đầu nhìn thoáng qua, Quân Mạc Tà thở dài một tiếng rồi lên ngựa mà đi.

Như Quân Mạc Tà dự đoán trước, phần mộ hữu tình đột nhiên xuất hiện sẽ gây một trận sóng gió lớn trong kinh thành. Thứ nhất, nơi này ngày hôm qua vẫn là một mảnh phủ đệ nguy nga lộng lẫy, nhưng hôm nay liền biến thành một phần mộ hữu tình, loại hiện tượng dị thường này khiến cho mọi người kinh ngạc không hiểu chuyện gì đã xảy ra ở đây.

Thứ hai, trên bia mộ còn có tên của Dạ Cô Hàn cùng Mộ Dung Tú Tú... mọi người đều biết Mộ Dung Tú Tú là hoàng hậu ! như thế tại sao lại được mai táng ở nơi đây, hơn nữa lại cùng người khác làm vợ chồng. Tất cả đều không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Trong hoàng cung, hoàng đế một cước đá lăn ghế, đem đồ trên bàn đập hết xuống đất, ngay sau đó lại một cước đá đổ bàn lớn tiếng gào thét như một con thú hoang khát máu

“Có ai không, đem Hữu tình mộ san phẳng cho ta, không chừa một thứ gì. Ta muốn các ngươi dù chết cũng không được yên ổn, ta nghiền các ngươi thành tro, một người rải trên núi, một người rải xuông biển cho các ngươi đời đời kiếp kiếp không được gặp nhau”

Ngự Lâm quân tập hợp thúc ngựa về phía Hữu tình mộ. Bọn Ngự lâm quân này không đáng để Quân đại thiếu gia phải ra tay tiếp đón, đương nhiên việc phụ trách tiếp đón bọn chúng là Tàn Thiên Phệ Hồn. Những người này hiện giờ tu vi cũng đã đạt tới trình độ Thiên Huyền.

Tất cả ở nơi này chuẩn bị triển khai chiến đấu, kết quả cũng đã được xác định trước rồi.(đương nhiên không cần phải nói !!!) Tàn Thiên Phệ Hồn, ba trăm người cùng tụ lại một chỗ, hình thành quy mô chiến trận, mà tiêu chuẩn thấp nhất cũng đã đạt tới Địa Huyền đỉnh phong, binh sĩ bình thường sao có thể là đối thủ của bọn họ.

Cả Thiên Hương đế quốc có vẻ cũng không còn bao nhiêu cao thủ Địa Huyền đỉnh phong chứ chưa nói tới Thiên Huyền. Những người có thân thủ như vậy đều đi phiêu bạt giang hồ, hay thành lập môn phái hùng cứ một phương chứ dại gì mà đâm đầu vào quân đội.

Cho nên cũng chỉ sau một lúc, trên mặt đất xuất hiện vô số cánh tay.Do Quân Mạc Tà ra lệnh không được tàn sát người cho nên Tàn Thiên Phệ Hồn đã thủ hạ lưu tình nên không xuất hiện tử vong. Dù là thế nhưng qua thời gian một buổi trưa liên xuất hiện gần mười vạn người bị tàn tật.

Một con số khủng bố!

Trận đầu thất bại hoàng đế cũng không nhụt chí, Thiên Hương đế quốc mấy trăm vạn binh mã chả lẽ không san bằng được một cái Hữu tình mộ sao. Coi như Quân gia không nghe ta thi chẳng lẽ các gia tộc khác cũng không sao. Xuống chiếu Độc Cô Thế gia xuất binh, kết quả Độc Cô lão gia đột nhiên bị bệnh hôn mê bất tỉnh, bệnh tình quả thực nghiêm trọng. Ngay cả Độc Cô Đại tướng quân cùng các con cũng đột nhiên lâm bệnh không thể xuống giường, không thể ra trận được

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 277: Mộ Dung Phong Vân.

Đám nữ nhân Độc Cô thế gia dường như sắp phát điên hết cả rồi, nghe nói gần một nửa số lang trung trong Kinh thành đều được thỉnh tới. Sau khi được hầu hạ ăn uống no say thì đưa ra những chẩn đoán căn bệnh thực sự là kẻ sau phán còn nghiêm trọng hơn người trước.

Sự thể khiến cho người ngoài nhìn vào thì Độc Cô thế gia này khẳng định chắc chắn ngày mai phải xử lý tang sự , nhưng lại không phải chỉ một hai cái , mà là đến mười vụ liền.

Khi những tấu trình cáo ốm được gửi tới, hoàng đế bệ hạ liền nổi giận ngay tại chỗ! Thiếu chút nữa mà nghẹn thở tắc mạch. Sau đó ...

Lý Thái sư cáo ốm, tự nhận đã lâu năm cần nghỉ ngơi, khó mà đảm đương trách nhiệm; Mạnh gia chủ nghe nói là đêm qua bị bệnh phong đòn gánh, thật sự là không đứng dậy nổi . . . Nói ngắn hay dài thì tóm lại, mỗi vị đại thế gia trọng thần triều đình, cùng lúc vào sáng sớm hôm nay đều nằm trên giường không dậy nổi.

Theo sứ giả hồi báo, những người này đều không giống như bày đặt mà hoàn toàn chính xác quả thực là rất thảm . . . Hoàng đế sau khi nổi giận ngút trời cuối cùng vẫn còn nghĩ tới một người: Mộ Dung Phong Vân!

Vị này chính là cha vợ của mình! Thân là cha của Mộ Dung Tú Tú , lão không quản thì còn ai quản? Cho dù là từ mặt quan trường hay trên phương diện tình cảm, có Mộ Dung Phong Vân ra mặt là thích hợp nhất, rất công bằng nha.

Nhưng sau khi Mộ Dung Phong Vân tiếp nhận được tin tức này thì hai tay run rảy, thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Sau đó liền trợn ngược mắt, lớn tiếng quát hỏi "Tú Tú đã chết? Chuyện khi nào? Lão phu làm sao một chút cũng không biết?"

Mộ Dung Phong Vân lập tức đi vào hoàng cung đến chỗ Hoàng Hậu thì được cho biết từ mười ngày trước giữa đêm khuya đi ra ngoài rồi vẫn không có trở về. Lòng tràn đầy lo sợ nghi hoặc, Mộ Dung lão Gia tử trực tiếp đi tìm hoàng đế bệ hạ, kết quả cũng chỉ được truyền đạt ấp úng úp mở và giải thích thật không minh bạch.

Điều duy nhất rõ ràng chính là bảo lão đi phá phần mộ của Mộ Dung Tú Tú cùng Dạ Cô Hàn, sau đó mọi chuyện hãy nói tới . . .

Quân gia.

Nghe bên ngoài không ngừng truyền đến âm thanh chém giết, Quân Vô Ý lắc đầu cười khổ "Mạc Tà, ngươi lần này tạo ra chuyện thực là rất khác người, liệu có phải quá phận hay không? !"

Đang lúc mở một quyển Sơn Hải kinh để xem, thấy ồn ào như vậy thì Quân Mạc Tà lật một trang sách, không chút để ý mà nói

"Khác người sao? Quá phận sao? Không cảm thấy gì hết! Thực sự thì đó vốn là chấn động sớm có chuẩn bị! Nếu như không có nhiều máu tươi đổ ra như vậy, thì liệu có thể mở mắt mà thay đổi về sau này”

“Cứ ầm ĩ đi, huyên náo càng lớn càng tốt. Chẳng qua chỉ là chết nhiều hơn vài người mà thôi. . . Thiên Quan Lĩnh có hơn mười vạn người oan uổng nằm xuống kia, bây giờ Thiên Hương thành mới chết được bao nhiêu? Còn kém xa . . ."

Quân lão gia tử nằm ở ghế thái sư giả vờ ngủ say thở dài, không nói gì.

Đang lúc này, đột nhiên thị vệ bẩm báo: "Mộ Dung thế gia Gia chủ Mộ Dung Phong Vân đến đây cầu kiến Quân Chiến Thiên Quân lão gia tử."

"Chính chủ cuối cùng đã đến." Quân Mạc Tà cùng Quân Vô Ý đồng thời thốt lên.

"Quân Chiến Thiên, lão phu muốn thỉnh cầu ngươi một lời kiến giải!" Mộ Dung Phong Vân nổi giận đùng đùng đi vào, mở đầu chính là một câu

"Lão già ngươi vì con của mình báo thù, lão phu hiểu rõ nên cũng không từng gây khó khăn! Nhưng Quân gia các ngươi đã náo loạn ước chừng chín ngày, hung thủ toàn bộ đem lăng trì xử tử thì ngươi cũng nên coi là đủ rồi đi?”

“ Nếu vẫn coi như còn chưa đủ, thì ngươi làm ầm ĩ thật là quá đáng ! Vì sao phải phá hư danh tiết con gái của ta như vậy? Tú Tú nói cho cùng là Nhất quốc chi hậu, là mẫu nghi thiên hạ, há có thể dung được sự làm nhục của các ngươi như vậy?"

"Làm nhục? Mộ Dung lão nhân, từ đâu mà nói như vậy?" Quân Chiến Thiên nhàn nhạt vặn lại.

"Được! Ta chỉ hỏi ngươi, nữ nhi của ta . . . Nữ nhi của ta . . . Tú Tú có phải là đã chết hay không? Trong Hữu Tình trủng (mộ) có phải là mai táng thi hài của nó không ? !"

Đôi mắt Mộ Dung Phong Vân có chút đỏ lên, lão tuy là một đời kiêu hùng, nhưng lại vẫn còn là một phụ thân. Nữ nhi dứt thịt đẻ ra của mình sinh tử không rõ, lại bị người khác dựng mộ bia, lão làm sao mà không giận dữ, làm sao mà không thương tâm.

"Đúng vậy!" Quân Mạc Tà trầm tĩnh ngắt lời "Mộ Dung lão Gia tử, nữ nhi của ngài xác thật mười ngày trước vào lúc đêm khuya đã bị mất

mạng ngay ngoài cửa phủ Quân gia. Ta cùng Tam thúc của ta tận mắt nhìn thấy!"

"Thật sự đã chết. . . Tú Tú. . ." Thân hình Mộ Dung Phong Vân run lên một hồi, đột nhiên trợn đến rách mắt hét lớn một tiếng "Nó chết như thế nào? Là ai? Rốt cuộc là ai giết nó? !"

Giọng của vị lão nhân này đã có chút khàn khàn, tựa hồ cổ họng cũng sắp bị xé rách.

"Kẻ đã giết nàng, chính là một trong số người bị ta lăng trì" Quân Mạc Tà từ từ đáp "Người này hẳn là ngài cũng biết; phải nói là rất không xa lạ mới đúng. Người đó đúng là Văn tiên sinh, Văn Thương Vũ!"

"Văn Thương Vũ! Là hắn? Như thế nào lại là hắn?" Ánh mắt của Mộ Dung Phong Vân chợt lóe, sắc mặt trở nên xám ngoét, thân hình vốn cao ngất run lẩy bẩy chậm rãi ngồi phịch xuống.

Lão thực sự không hề chú ý phía sau cũng không có ghế, đặt mông trực tiếp ngồi phệt trên mặt đất.

Nghe được cái tên này, lão cũng đã đoán ra được Mộ Dung Tú Tú chết như thế nào, kẻ chủ mưu phía sau màn là ai. Điều này căn bản là đã làm rõ ràng chuyện tình!

"Không có khả năng! Như thế nào lại là hắn?" Mộ Dung Phong Vân hung ác ngẩng đầu lên, gần như cuồng loạn quát "Ngươi gạt ta!"

"Không có khả năng sao? Vụ ám sát đó chính Linh Mộng Công Chúa tận mắt thấy! Trước mắt, nàng đang ở trong phủ của ta dưỡng thương, vẫn còn hôn mê chưa tỉnh”

“Mặt khác đêm đó hộ vệ Mộ Dung tiểu thư còn có hơn một trăm tên thị vệ! Nhưng bởi vì cứu hộ mà nhiều người bỏ mạng, chỉ có gần một nửa số người may mắn còn sống. Hiện nay bọn họ cũng còn ở nơi này,

bọn họ đều là tộc binh của Mộ Dung thế gia, căn cứ của bọn họ là không chính xác sao? !”

“ Nếu như còn có hoài nghi, chứng kiến chuyện này vẫn còn có Thần ưng Chí Tôn Ưng Bác Không cùng Cuồng phong Kiếm Thần Phong Quyển Vân."

Quân Mạc Tà bình tĩnh nói tiếp "Nếu là Mộ Dung lão Gia tử cảm giác được cần thiết thì có thể để bọn họ đến nói một câu. Để bọn họ nói xong thì Mộ Dung lão Gia tử có thể tin tưởng được!"

Gương mặt Mộ Dung Phong Vân ngây ngốc như muốn nổi giận. Lão cũng nghe được Quân Mạc Tà gọi con mình là 'Mộ Dung tiểu thư' chứ không phải 'Hoàng hậu nương nương', nguyên nhân trong đó . . . lão cũng có thể đoán được!

Sau khi đã hỏi qua những người tin cậy, rốt cục lão mới tiếp nhận rằng chính nữ nhi của mình đã chết là sự thật, trong phút chốc dường như liền già đi mười mấy tuổi, những giọt nước mắt già nua lăn xuống . . .

Đúng là hoàng đế con rể của mình đã phái người giết chết con gái của mình! Sau khi sự thật tàn khốc này bày ra trước mắt thì lão nhân gia liền suy sụp.

"Nhưng . . . Nữ nhi của ta, nữ nhi yêu quý của ta là Hoàng Hậu, hà cớ gì lại muốn hợp táng cùng Dạ Cô Hàn ti tiện kia, mà còn xưng là vợ chồng?" Mộ Dung Phong Vân trong lúc cực kì đau thương, đột nhiên hét lớn một tiếng nhảy dựng lên.

"Kẻ ti tiện? Mộ Dung lão Gia tử, ngài rốt cuộc có từng hỏi con gái của mình hay không? Liệu đã từng hỏi nàng xem đến tột cùng nàng có nguyện ý vào trong hoàng cung làm mẫu nghi thiên hạ, hay là Hoàng Hậu nguyện ý đi theo Dạ Cô Hàn hai bàn tay trắng rong ruổi thiên hạ?"

Quân Mạc Tà nở nụ cười trào phúng vui vẻ: "Ngài có biết người mà con gái của mình thích chính là ai? Mộ Dung lão Gia tử, ngài không đề cập tới chuyện này thì ta vốn cũng không định nói. Nhưng bây giờ ngài lại nhắc tới, làm cho ta xem thường ngài! Từ trong xương tủy không chấp nhận ngài nổi!"

Mộ Dung Phong Vân chán nản ngồi xuống, đột nhiên nhớ ra năm đó - nữ nhi vốn luôn luôn ngoan ngoãn dịu dàng của mình tự cầm cương đao kề lên cổ bản thân, trên đao sáng lên vết máu

"Phụ thân, xin thành toàn cho nữ nhi đi! Nữ nhi nguyện ý đi theo Tiểu Hàn, ngay cả màn trời chiếu đất, lang bạt kỳ hồ, lưu lạc thiên nhai, không oán không hối hận! Thỉnh người thành toàn nữ nhi đi!"

Năm đó đứa con điên cuồng như vậy, câu nệ thâm tình như vậy . . . tưởng như vẫn còn đang nhìn thấy trước mắt , nhưng giờ thì người đã không còn trên thế gian.

"Nữ nhi . . . Đối với Mộ Dung thế gia chúng ta vốn đến từ nơi sơn cùng thủy tận . . . May mà bệ hạ coi trọng con, đó là cơ hội đổi đời duy nhất của mấy ngàn người gia tộc chúng ta . . .”

“ Cha đã có tuổi , gắng sức gánh vác cả gia tộc đã sớm là hữu tâm vô lực. Ca ca của con chỉ được phong nhã hào hoa, đệ đệ của con vẫn còn ấu trĩ . . . Chẳng lẽ, con liền nhẫn tâm vì Dạ Cô Hàn của mình mà làm cho cả gia tộc hôi phi yên diệt, vô số thân nhân phải nhận tội lưu đày sao? Con hãy giúp cha một lần, giúp cho chính anh em trai của con, giúp cho cả Mộ Dung thế gia một lần đi!"

Năm đó, chính mình đã khuyên nữ nhi như vậy. Nữ nhi căn bản không biết khi đó Mộ Dung thế gia đã sớm có thâm căn cố đế, căn bản là không có nguy cơ trùng điệp như vậy. Nhưng lúc ấy đơn thuần là nàng lựa chọn tin tưởng cha của mình. Cuối cùng, nàng đành vô lực hạ đao trong tay xuống . . .

"Ngay cả biết rõ là phụ thân là đang dối gạt mình, nhưng nữ nhi cũng không gánh vác nổi mối nguy hiểm này. Vì gia tộc , con không nỡ . . . con nhận mệnh . . ." Đây là lúc ấy nữ nhi đã nói như thế.

Đến nay còn nhớ rõ, vì chuyện này mà nữ nhi khóc ròng mấy tháng . . . Tiếng khóc thê thảm đó tựa hồ đến bây giờ khi nghĩ tới vẫn còn đâm vào trong lòng mình. Trước lúc xuất giá , vẫn nhớ vẻ mặt tuyệt vọng, lòng như tro tàn, tinh thần suy sụp . . . Vật cưới tùy thân duy nhất nàng mang theo cũng chỉ có một tay chiếc khăn. . .

Là chính mình, một tay chia rẽ mối nhân duyên tốt đẹp của nữ nhi, một tay đẩy nữ nhi vào chốn hoàng cung lạnh lùng. Tự nghĩ mình vì nữ nhi mà tìm được nơi chốn tốt nhất , kết quả cũng chỉ gây ra cho nó một bi kịch cả đời . . .

Mộ Dung Phong Vân ngồi dưới đất, đột nhiên nước mắt ròng ròng! Trước mắt của lão, trong dòng lệ tựa hồ nữ nhi vẫn còn khóc lóc, khóc đến đứt ruột đứt gan mà ôm chân mình "Phụ thân, xin thành toàn cho con và Tiểu Hàn đi . . . Xin thành toàn cho con cùng Tiểu Hàn đi. . ."

Nhớ kỹ lúc ấy, cũng là lúc trời đông, chính mình ăn mặc rất dầy. Nhưng, nước mắt nữ nhi lại thấm đẫm ống quàn của mình, làm chính mình cảm thấy mất mát tự đáy lòng . . .

Còn nhớ rõ những năm gần đây, nữ nhi cơ bản không còn cười nữa, chỉ thường xuyên ngơ ngẩn nhìn một điểm nào đó đến xuất thần. Nếu có ngẫu nhiên về nhà một lần thì cũng là vội vã về. Vội vội vàng vàng tựa hồ như ở nhà này chỉ có cảm thấy áp lực vô tận . . .

"Đem Dạ Cô Hàn hợp táng chung một chỗ là tâm nguyện sau cùng của tiểu thư Mộ Dung Tú Tú ở kiếp nầy. Liệu ngài muốn phá hủy nốt tâm nguyện cuối cùng của nàng sao? !" Âm thanh lạnh lùng của Quân Mạc Tà truyền đến

" Mộ Dung thế gia các ngài đã sử dụng nàng, đã lợi dụng mà sung túc một đời. Dùng nàng đổi lấy bao nhiêu vinh hoa phú quý, đổi lấy những

thứ mà người khác phấn đấu một đời cũng không thể có được. Hiện tại nàng đã chết, Mộ Dung lão Gia tử, chẳng lẽ ngài còn muốn nàng vẫn làm vợ chồng với thủ phạm giết chết mình sao?"

Mộ Dung Phong Vân ngạc nhiên ngẩng đầu, trong nước mắt quay cuồng tựa hồ nhìn thấy nữ nhi khoác áo cô dâu đỏ rực mà lệ rơi đầy mặt khóc lóc "Phụ thân . . . tha cho con đi! ! Phụ thân - tha cho con đi . . ." Lão ra sức nhắm chặt mắt lại mà hai dòng nước mắt vẫn liên tục tuôn xuống.

Mộ Dung lão Gia tử hốt hoảng ra khỏi Quân gia, trên đường kệ cho ngựa đi, tinh thần thất lạc cũng không biết chính mình muốn đi đâu. Đột nhiên nghe thấy phía trước tiếng kêu vang trời, đi qua nhìn đến thì đúng là trong lúc không có chủ định đã đi tới Hữu Tình trủng. Nơi này chính là chỗ nữ nhi nghỉ ngơi!

Hai mắt lão mơ màng giục ngựa đi tới. Bọn quan binh nhìn thấy là Mộ Dung Phong Vân đến liền vội vàng tránh ra một con đường. Còn đám đội viên Tàn Thiên Phệ Hồn trông coi phần mộ đang muốn ngăn, đột nhiên một âm thanh vang lên "Cứ để lão đi qua."

Đó đúng là âm thanh của Quân Mạc Tà .

Chưa xong còn tiếp, ! Tri kỷ gia nhập phiếu tên sách công năng, phương tiện ngài lần sau từ tấu chương tiếp tục đọc. Thích tiểu thuyết dị thế Tà Quân, duy trì tác giả phong Lăng Thiên hạ, liền đầu TA một phiếu đi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 278: Hoài Nghi Của Ngân Thành Thành Chủ.

Mộ Dung Phong Vân đến trước mặt mộ bia, xoay người xuống ngựa, lại lảo đảo một chút. Nhìn nguy nga mộ bia này, hai mắt lão mơ hồ đẫm lệ, chiếu trên dòng chữ lớn:

Bất hối thử sinh chủng thâm tình,

Cam nguyện cô lữ tự phiêu linh;

Lai sinh nhược thị duyến vị tẫn,

Trữ phụ thương thiên bất phụ khanh!

Thâm tình một thuở đứt giữa đàng

Cam lòng cô độc bước lang thang

Kiếp sau tình còn duyên chưa dứt

Thà phụ trời xanh chẳng phụ chàng.

(dịch thơ: maison + Song Tinh)

"Tú Tú. . . nữ nhi ngoan của ta. . . con thật sự, thật sự đi trước rồi sao ?" Mộ Dung Phong Vân ngơ ngác đứng, vẫn không nhúc nhích, tuyết trắng chòm râu trong gió rét phiêu khởi, nước mắt nhiều điểm rơi trên mặt đất.

Lão liền đứng như vậy, đưa nhẹ tay khẽ vuốt vuốt Mộ Bia, giống như là dỗ dành lấy nữ nhi khi còn nhỏ . . . Phía trước mộ địa cũng đình chỉ

chém giết, ánh mắt tất cả đều dừng ở trên người lão.

Đột nhiên, Mộ Dung Phong Vân điên cuồng hét lên một tiếng: "Tú tú ! Con liền đi như thế, con bảo cha sẽ sống thế nào đây. . ."

Trong âm thanh của lão mang theo baođau đớn cùng mãnh liệt thương tiếc, tựa hồ nữ nhi đáng thương của mình đang đứng ở trước mặt, vẫn là bộ dáng mười tám năm trước, vẫn là như vậy buồn bã khẩn khoản nhìn lão.

Lão thở dài một tiếng, đột nhiên vươn tay, màu xanh đậm Thiên Huyền huyền khí xuy xuy tuôn ra, tay điểm điểm trên mặt bia ! Ở bên cạnh, lại thêm một hàng chữ nhỏ."Ái nữ Mộ Dung Tú Tú, an nghỉ tại đây! Cha, Mộ Dung Phong Vân lập !"

Sau đó lão ngơ ngác nhìn chăm chú hồi lâu, rốt cục một tiếng nức nở, hai tay che khuôn mặt tiều tụy, nhảy lên ngựa, quay đầu mà đi. Mang theo sự đau thương trên lưng ngựa, không còn có ngẩng đầu, không quay đầu lại. Lão nhân bướng bỉnh này, chung quy vẫn là như vậy.

Mặc dù, lão cũng không có thừa nhận Dạ Cô Hàn là con rể của mình; nhưng lão đồng dạng cũng giải trừ nữ nhi hôn ước! Lão không hề thừa nhận nữ nhi của mình mang địa vị hoàng hậu! Lão chính là vì nữ nhi của mình mà thoái ước.

Gió lạnh từng đợt, tiếng thông reo rì rào như sóng nhẹ vỗ như than như khóc, cũng tựa hồ là Mộ Dung Tú Tú hướng phụ thân của mình mà làm lễ cáo biệt lần cuối cùng. . .

Mộ Dung Phong Vân sau khi về nhà, lập tức hạ một đạo mệnh lệnh: người Mộ Dung thế gia phàm là có chức quan, tất cả lập tức từ quan. Từ đó về sau, Mộ Dung thế gia cùng tranh giành quyền lực , phân chia thiên hạ sẽ không hề can dự ! Nếu là có người không tuân, đều giống nhau phạt tám mươi trượng, trục xuất khỏi gia môn !

Nhưng Mộ Dung Phong Vân viết dòng chữ này chính là đại biểu cho Mộ Dung Phong Vân hay Mộ Dung thế gia thừa nhận mộ địa này! Thừa nhận chỗ này tồn tại Mộ Bia của Mộ Dung gia tộc ! Chuyện này được công nhận có vẻ không hợp lý lắm!

Ngự Lâm quân còn sót lại rút cục lặng yên bỏ chạy. Bởi vì nếu không đi , sẽ phải đối mặt với tử vong chết chóc ! Quân Mạc Tà truyền ra lời nói, bắt đầu từ lúc này, tái bất dung tình!

Hữu tình Mộ, từ đó trở thành Thiên Hương thành nhất đại cảnh quan!

Cũng bắt đầu từ thời khắc này, cự đại Mộ Bia kia, sừng sững vạn năm! Do chính Tà Quân tự mình đứng đó, ngay cả là vạn năm sau, cũng không một người dám động đến!

Việc này cũng đã trở thành ngàn vạn năm sau, Tà Quân lưu ở nhân gian nhất đại thần tích! Bởi vì, toàn bộ mộ địa cùng Mộ Bia, tất cả đều là do Quân Mạc Tà lực lượng một người, ở trong nháy mắt hoàn thành

Từ đó về sau ngàn vạn năm, đại lục cao thủ xuất hiện lớp lớp cường giả như mây, lại cũng không ai có thể làm được điều truyền kỳ như vậy !

Người thường tới đây để tưởng nhớ, nhưng những cao thủ tới chỗ này lại không một ai không khỏi sợ hãi than, đoán năm đó Tà Quân là như thế nào làm được tất cả những điều này. . . Đây căn bản là điều siêu việt, những người đủ khả năng làm được, thậm chí đoán đến những đẳng cấp lớn nhất. . .

Không lâu sau trận chiến này, có người ở bên cạnh lại dựng lên một tòa bia đá khác, trên mặt bia kể lại lịch trình của Dạ Cô Hàn cùng Mộ Dung Tú Tú khi còn tại thế, chuyện tình hai người cảm động cả đất trời.

Hữu Tình Mộ, không biết làm cho bao nhiêu người có tình, tại trước tòa Mộ Bia phải rơi lệ. . .

Đời sau một ít thanh niên nam nữ, trước mỗi khi đàm hôn luận cưới gả liền lại muốn tới nơi này tế điện, chúc phúc.

Khẩn cầu một đôi nam nữ hữu tình này có thể thành toàn hôn nhân của mình, cũng xem xét tình cảm của mình, để có thể cùng người yêu chung sống, sinh tử không thay đổi, vĩnh viễn không thay lòng. . .

***

Thiên Hương phong vũ khởi dục toàn bộ Huyền Huyền đại lục cũng là phong vân khuấy động !

Xa xôi Bắc Phương,ở tại chỗ một siêu cấp thế gia, Phong Tuyết Ngân Thành, nội bộ lộ vẻ một mảnh hoảng loạn.

Tiêu Hành Vân xem tin tình báo trước mặt, vô lực thở dài. Hối hận năm đó vì cái gì không hạ sát thủ, dẫn đến hôm nay gây nên mối họa vô cùng như thế a!

Đối mặt Quân gia uy thế như vậy, ngăn cản như thế nào đây? Vị thần bí cao nhân diệt sát tổng cộng chín mươi vị cao thủ của Tam Đại thánh địa. . . Thiên Phạt đệ nhất nhân Mai Tôn Giả lại là nữ nhân của Quân Mạc Tà tiểu tặc kia. . .

Đây đúng là chuyện tình thái quá, làm cho người ta không thể tin được lại không thể không tin tưởng, lại cứ như mọi thiên vị đều phát sinh ở trên người Quân Mạc Tà !

Mà chính mình trước sau viết thư tín cầu viện tam đại Thánh Địa, vẫn không có bất kỳ hồi đáp nào. Về phần người được phái đi, cũng vẫn là không có tin tức.

Tiêu Hành Vân những ngày này, cơ hồ là ăn không biết ngon, ngủ không an giấc. Chẳng lẽ Tiêu gia ta, như thế tiếp cận gần đến thời khắc huy hoàng nhất thống Ngân Thành, lại cứ như vậy bị hủy diệt sao?

Ngân Thành thành chủ Hàn Trảm Mộng những ngày này luôn luôn truy vấn sự tình nơi hạ lạc của đoàn người ra ngoài lần trước.

Dù sao, ngay cả lễ mừng tân niên cũng không hề trở lại Ngân Thành, chuyện này cũng không tránh khỏi một ít rất thái quá, hơn nữa trong đoàn người kia còn có tiểu công chúa Hàn Yên Mộng.

Mặc dù có tam trưởng lão đám người giả truyền về tin tức, nhưng Hàn Trảm Mộng lại luôn cảm thấy sự tình có điều không đúng. Rốt cuộc có chuyện gì so với trở về núi đón tân niên còn muốn trọng yếu hơn?

Còn nữa, tiểu Mộng nhi đã đi ra ngoài lâu như vậy, coi nàng đối với chính cha mẹ mình vẫn có tâm tính không muốn xa rời, sao có thể không nhớ nhung đến cha mẹ? Như thế nào ở tại bên ngoài không thèm trở về?

Như thế này có thể đi qua lễ tân niên a! Thậm chí ngay cả phụ thân bế quan đã lâu cũng xuất quan mà đến, nhưng ở ngoài mặt lại ý vị nói cái gì có việc, cũng chưa thể về, ước chừng muốn ở ngoài hết mùa xuân mới có thể trở về?

Chẳng lẽ, là đang ở tại địa phương nào rất xa xôi sao? Còn có chuyện, Quân gia nói rằng muốn tìm đến Tiêu gia báo thù, việc này liệu có phải là thật hay không?

Tóm lại, trong khoảng thời gian này, không khí ở Ngân Thành chính thực là bất thường. Cho nên trong khoảng thời gian này Hàn Trảm Mộng phá lệ hướng nơi cơ quan tình báo tới nhiều hơn.

Cái này cũng làm người Tiêu gia càng thêm kinh sợ, e sợ cho bị hắn xem ra điều gì bất thường, vậy cũng liền hỏng rồi, hiện tại cũng không phải là giống như trước kia muốn đem người Hàn gia liên can đều chém tận giết tuyệt trở lại chứ.

Đối mặt với Quân gia, Quân Mạc Tà cường địch bực này, có thể có nhiều trợ lực một chút cũng tốt, chứ nói chi là cường viện như Hàn gia! Hôm nay, Hàn Trảm Mộng lại một lần nữa đến đây.

Bởi vì đột nhiên hắn đối với Tiêu gia gia chủ trông coi cơ quan tình báo nổi lên hoài nghi: cho dù việc là sự thật, thì tiểu nữ nhi của mình cũng có thể viết phong thư trở về chứ, từ sau khi đi khỏi, tiểu Mộng nhi liền chỉ gửi về có hai lần thư tín, mà sau đó liền bặt tăm không một chút tin tức!

Cho dù có việc như thế nào đi chăng nữa . . . thời gian viết một phong tín thư hẳn là phải có chứ.

Lại nói. . . Vô luận việc như thế nào, có thể bận bịu đến nàng sao?

Hết thảy mọi sự đều cổ quái!

"Đại trưởng lão, ngươi cũng ở nơi đây? Gần đây có tin tức mới gì sao?" Hàn Trảm Mộng trên khuôn mặt anh tuấn thanh sắc bất động, thản nhiên bắt chuyện.

"Thành chủ." Tiêu Hành Vân đứng thẳng thân hình, lão tuy rằng đã muốn qua trăm tuổi, nhưng thân hình vẫn là cao ngất.

Mày kiếm mắt sáng, trên mặt thậm chí một chút nếp nhăn cũng không có, nếu không phải trên đầu xuất hiện một ít tóc bạc, người khác nhất định sẽ nghĩ đến người này là một vị mỹ nam tử ba bốn mươi tuổi.

"Theo tin tức mới nhất, đối với Ngân thành chúng ta chính là có chút bất lợi!" Tiêu Hành Vân thở dài: "Quân gia thế tới hung hung, xem ra, tất có nắm chắc. Ngân Thành chúng ta, nguy hiểm rình rập sớm tối a.”

"Nga, vẫn là sự tình Quân gia sao?" Hàn Trảm Mộng nhíu mày, trong lòng có chút mất kiên nhẫn. Ngươi biết rõ ta hỏi là cái gì, lại cố tình muốn nói tới Quân gia để lấy lệ. . . Hơn nữa, Quân gia báo thù là tìm người Tiêu gia ngươi, cùng toàn bộ Ngân Thành có cái gì quan hệ?

"Không sai. . . Quân gia lúc này đây có Thiên Phạt Thú Vương làm chỗ dựa, nghĩ đến lai giả bất thiện(có ý ko tốt)." Tiêu Hành Vân ngửa mặt lên trời thở dài: "Thành chủ, lúc này đây, xem ra chúng ta sẽ phải

đương đầu với một cuộc ác chiến, nhất định phải chuẩn bị hảo hảo vạn toàn a!"

Hàn Trảm Mộng thì thầm một tiếng, ngắt lời hắn, hỏi: "Tam trưởng lão bọn họ gần nhất hai ngày này không có tin tức gì sao?"

Tiêu Hành Vân cười nói: "Thành chủ tới vừa lúc, tam trưởng lão phương diện thư tín vừa mới đến; đoàn người đều thực vất vả, ha ha, nhất là tiểu công chúa, trong thơ oán giận nói muốn mau trở lại. Phỏng chừng nhiều nhất còn có mười, hai mươi ngày, có thể đã trở lại."

"Lấy ra ta xem !" Hàn Trảm Mộng tinh thần rung lên.

Nhìn trên thư lưu loát gần ngàn chữ, dùng bảy tám trang, từng tờ một lật đến cuối cùng mới thấy đến nữ nhi của hắn nhắn lại.

Nhưng mà không phải bản thân nàng viết, mà là người khác viết thay, nói đến tiểu công chúa nghịch ngợm như thế nào, hơn nữa nhớ nhà, còn nói tiểu công chúa tưởng niệm phụ thân mẫu thân, có một ngày buổi tối còn khóc...

Bọn thuộc hạ kinh sợ, chính là kiệt lực kiếm cớ, tranh thủ mau chóng giải quyết việc này sau đó trở về Ngân Thành. Vân Vân nhất nhất Hàn Trảm Mộng xem hết, điểm khả nghi không bớt đi chút nào, ngược lại tăng thêm nghi ngờ. Việc này không thích hợp nha...

Có thể viết một ngàn tự bảy tám trang giấy, chẳng lẽ Mộng nhi thì không thể dùng trang trước giấy tự mình viết? Không muốn cho người khác viết thay?

Nếu luôn mồm nói tưởng nhớ Ngân Thành, muốn trở về, nhưng lại kéo dài nhiều tháng như vậy ? Ngân Thành trưởng lão làm việc mạnh mẽ dứt khoát, nguyên cớ vì cái gì lại kéo dài như vậy?

Trong thư nói, chuyến rời khỏi Ngân Thành lần này cũng không có thương vong, sự thật chỉ sợ thì càng không đúng ! Nếu có thể tạo thành

cái khó khăn lớn như vậy, lại sao không có ai vậy bị thương?

Đây chẳng phải là quá thuận lợi rồi? Nếu như thuận lợi như thế, vì sao thật lâu không thể xử lý, chậm chạp không trở về?

Hàn Trảm Mộng xem hết, thật lâu không nói, chính là thủ chỉ cầm lấy phong thư, nhưng dần dần dùng sức, đến khi khớp xương trắng bệch ! Hồi lâu tới nay quanh quẩn tại trong lòng một cỗ dự cảm bất tường, đột nhiên càng ngày càng dày đặc.

Lão lẳng lặng đứng, thật lâu sau mới chậm rãi nói: "Đại trưởng lão, ngươi đối với phần tin tức này thấy thế nào?"

Lúc lão nói lời này, đưa lưng về phía Tiêu Hành Vân, khẩu âm một mảnh bình tất, thậm chí còn mang theo nhiều điểm ý tứ mỉm cười. Giống như là bình thường nói chuyện phiếm cùng nhau, bình thản mà an tường.

"Thuộc hạ cũng hiểu được trong chuyện này tựa hồ có điều bất ổn; bất quá, xuất môn bên ngoài, chính là không có xuất hiện thương vong chính là tốt, nghĩ đến là chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu cũng là có khả năng..."

Tiêu Hành Vân cau mày, thâm thâm lo lắng, nói: "Bất quá, lần này đi ra ngoài nhân thủ nhiều như thế, thực lực cũng có chút khả quan, lại thủy chung thật lâu không về, xem ra bọn họ gặp phải khó khăn, tuyệt đối không đến đơn giản như trong thư đã nói, đây là tất nhiên... Lão hủ cũng có chút hoài nghi, có phải hay không có nội tình khác? Hoặc là bị thế tục lực lượng khó khăn, trở ngại mặt... Cái này..."

"Nói như vậy... Cũng có vài phần đạo lý. Bất quá... Mộng nhi như thế nào cũng không nên không có lấy một mảnh giấy truyền tin tức trở về... Đến tột cùng là nguyên nhân gì mới như thế?" Hàn Trảm Mộng nghe được hắn nói như vậy, hoài nghi trong lòng thoáng giảm bớt.

"Chuyện này... Có thể hay không là như vậy?" Tiêu Hành Vân đột nhiên vỗ đùi, một bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ, tiếp theo lại có chút lắp bắp

khó có thể há mồm.

"Như vậy ? Cái gì ? Ngươi nghĩ tới điều gì?" Hàn Trảm Mộng chấn động trở lại, ánh mắt sắc nhọn nhìn Tiêu Hành Vân, tràn đầy nghiêm lệ.

"Chuyện này... Lão phu cũng chỉ là đoán rằng... Dù sao, tiểu công chúa không có tin tức truyền đến, lại là thời gian cuối năm... thật sự thực khác thường..." Tiêu Hành Vân mặt lộ vẻ khó xử.

"Rốt cuộc ngươi nghĩ tới điều gì? Mau nói ra đi." Hàn Trảm Mộng có chút phiền toái, thật mạnh quơ quơ ống tay áo.

* Quần hùng tham gia dịch bài thơ này trên chatbox

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 279: Băng Phong Hàn Yên Dao

Tiêu Hành Vân là cáo già loại nào, lại làm sao có thể nhìn không ra Hàn Trảm Mộng đối với Tiêu gia đã nảy sinh hoài nghi, mấy ngày nay hắn luôn luôn muốn tìm cách giải quyết việc này, nhưng là vẫn không nghĩ tới hôm nay bị Hàn Trảm Mộng bức phải nói, thế nhưng linh cơ vừa động, nghĩ ra được một lý do như vậy.

Không thể không nói, lý do này vẫn tương đối thuyết phục ... Dù sao, còn có cái vết xe đổ ở phía trước.

Hàn Trảm Mộng nhất thời ngây người, cau chặt mày, trong mắt thần sắc biến ảo, thật lâu sau mới nói: "Như thế, xin mời đại trưởng lão chú ý nhiều hơn đến phương diện tin tức, nếu thật có cái gì dị thường, báo ngay cho ta biết!"

Nói xong. Bộ dáng nặng nề mà đi ra ngoài. Trong lòng chỉ là đang nghĩ: chẳng lẽ hai nữ nhi của, đều phải như vậy bước đi trên con đường như vậy?

Ngẩng đầu lên, nhìn vân vụ lượn lờ Tuyết Sơn kiếm phong, Hàn Trảm Mộng cảm xúc phập phồng; đại nữ nhi Yên Dao, vẫn bế quan ở phía trên đó, coi như là đang chịu trừng phạt, nhưng cũng là nàng tự mình lựa chọn. Đến nay đã gần mười năm...

Hàn Trảm Mộng thở dài, trong mắt lóe lên sự đau đớn, đột nhiên vươn người phi lên , hướng về kiếm phong mà bay vút đi.

Nhưng hắn lại không thấy, ở phía sau hắn, Tiêu Hành Vân trong ánh mắt lóe lên hung ác nham hiểm, lặng lẽ hiện lên một tia tiếu ý như trút được gánh nặng, rốt cục thì...cũng tạm thời ứng phó được.

Kiếm phong!

Nơi này, chính là ngày đó Đông Phương Thế Gia bị bức phải lấy ra mà lập thệ ước.

Kiếm phong băng tháp Tuyết Sơn ! Huyền thú tẫn xuất thiên phạt ! (Tuyết trên đỉnh Tuyết Sơn sụp đổ, huyền thú ra hết khỏi Thiên Phạt)

Nơi đây chính là đỉnh cao nhất của ngọn Tuyết Sơn, cả ngọn núi hình dạng giống như một thanh cự đại Kình Thiên trường kiếm, thẳng tắp đâm đến tận trời.

Ngọn núi phần dưới hiện lên hình tròn, mà lên trên lại từng bước co rút lại, hai bên lại may mắn thế nào xông ra lưỡng đạo sơn lương (triền núi), giống như cực trường kiếm lưỡng đoạn hộ thủ(chỗ bảo vệ tay ở phần chuôi kiếm), trở lên đó là ngọn núi cao ngất đứng thẳng siêu quần xuất chúng, đâm vào thẳng vào trời xanh, thẳng vào trong mây mù !

Nơi này ở Tuyết Sơn đỉnh nguy nga, hùng vĩ sâm nghiêm, chiếm diện tích kéo hơn mười dặm phương viên !

Nói đến kiếm phong băng tháp Tuyết Sơn, cái này căn bản là một chuyện gần như không có khả năng! Một ngọn sơn phong hùng tráng như thế, há có thể nói sụp đổ liền sụp đổ?

Hàn Trảm Mộng hôm nay lại đến nơi đây, không khỏi nghĩ đến trận chiến năm đó, một lời thề, không khỏi vì Đông Phương Thế Gia cảm thấy bi ai, tự đáy lòng bi ai.

Như thế một cái thích khách thế gia xuất sắc, cứ như vậy vĩnh viễn bị một cái lời thề phong tỏa vào một nơi nghèo nàn, hoang vắng ! Tạm thời không còn hi vọng, như thế nào không bi ai? !

Y theo cao nguyên phản ứng, người càng đi tới chỗ cao, sẽ dần cảm thấy hô hấp không thuận lợi, đơn giản là độ cao so với mặt biển càng cao, không khí càng loãng.

Nơi đây hoàn cảnh như vậy, nếu là người bình thường lại tới đây, chỉ sợ tùy thời đều có nguy hiểm hít thở không thông; nhưng đối với mấy cái này quen thuộc cao nguyên khí hậu, với huyền công cao thủ mà nói, lại hoàn toàn không là vấn đề.

Ngược lại, bởi vì càng ở chỗ cao, thiên địa linh khí thì tương đối càng dày đặc dày, đối với tu luyện huyền công, cũng là rất có ích lợi.

Tuyết hoa phiêu phiêu bay, Tuyết Phong đỉnh chính là như vậy, quanh năm suốt tháng tuyết rơi không ngừng. Cái này cũng tạo thành một ít kỳ dị hiện tượng, tỷ như có ngọn núi,cao mấy trăm trượng, kỳ thật bản thể cũng không có cao như vậy, đại bộ phận đều là do trải qua nhiều năm băng tuyết ngưng tụ, nếu là có hơi nóng chiếu rọi, cực khả năng sẽ ở trong vòng vài ngày hóa thành một cái róc rách dòng suối nhỏ, nhưng băng Thiên Tuyết vực chi cảnh như thế, tại sao cực nóng chiếu làm chi cơ chứ....

Nơi thạch động Hàn Yên Dao bế quan, vị trí lại đã muốn tiếp cận vị trí cao nhất! Nơi đó nhiệt độ càng thấy băng hàn, cơ hồ là kiếm phong quả nhiên là gấp đôi, nhưng nếu là ở trong này luyện công cũng càng có thể tinh tiến công pháp nhanh chóng.

Nhiều đời trước tới nay, Ngân Thành lịch đại vĩ đại đệ tử ở trong này bế quan không phải là số ít, nhưng từ trước bế quan dài nhất, lại cũng bất quá là ba năm quang cảnh, đại đa số thì có thể liên tục tinh tu dăm ba tháng, liền tái khó có thể tiếp tục.

Bởi vì. . . con người, cuối cùng là quần cư động vật, nếu là cách đàn sống một mình, một ngày hai ngày thì không có gì, nhưng như thế năm này tháng nọ thời gian dài thoát ly nhân quần, cũng là ai cũng chịu không nổi. Luôn cô độc cùng buồn tẻ, có thể làm cho người ta trực tiếp nổi điên!

Hơn nữa gần nhất mấy trăm năm qua, nơi này đã dần thay đổi biến thành một chỗ trừng phạt diện bích. Nhưng là Hàn Yên Dao, ở trong này bế quan trước sau đã có mười năm quang cảnh !

Thậm chí ngay cả Hàn Trảm Mộng là người làm phụ thân, đều không thể tưởng được liên tục mười năm nữ nhi của mình rốt cuộc là như thế nào chịu đựng được.

Phu nhân cùng đại trưởng lão từng vô số lần muốn thuyết phục nàng đi xuống, nhưng nàng luôn thản nhiên cự tuyệt! Càng không chịu thuyết minh lý do

Hàn Trảm Mộng nhẹ thở dài, mắt nhìn cửa động lạnh như băng hàn khí tối đen, rốt cục từng bước bước đi vào.

Trong động, không những không thể nói ấm áp hơn ngoài động, dường như còn muốn lạnh hơn vài phần.

Trước mặt, lộ ra một mảnh băng tuyết ảo cảnh, chung quanh đều là Như Ngọc băng trụ băng khiết, băng bích, không có gương, không có lược, không có màn gấm, cũng không có giường êm chăn ấm, đưa mắt trông tới, những gì có một chút khả xưng là hưởng thụ gì đó cũng không có, thậm chí ngay cả vật phẩm cơ bản dùng trong cuộc sống cũng khó tìm kiếm! Đây còn là nơi một nữ hài tử ở sao?

Trong động, duy nhất chính giữa trên băng ngọc đài, một nữ tử tóc đen, áo choàng bạch y nhắm mắt, khoanh chân tọa ở phía trên, hai tay lẳng lặng đặt phía trước bụng, giống như ở nơi này yên lặng luyện công.

Nàng điềm tĩnh trên khuôn mặt bất động thanh sắc, không vui không buồn, chỉ là một mảnh bình tĩnh. Cả người tựa hồ hòa vào làm một thể với băng ngọc xung quanh, tựa hồ không giống người sống.

Hàn Trảm Mộng trong lòng đau xót không hiểu: đây là tiểu nữ nhi năm đó ôm chân của mình muốn chính mình kể chuyện xưa cho nàng

sao? Đây là nữ nhi vẻ mặt vui cười, chạy loạn nơi nơi, vô ưu vô lự năm đó sao? Thế nhưng hôm nay lại biến thành cái dạng này !

"Dao nhi." Hàn Trảm Mộng trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, rốt cục nhẹ nhàng cất tiếng.

Trên ngọc đài Hàn Yên Dao nghe thấy dị thanh, hơi mở to mắt, nhưng lại thấy cha của mình cha xuất hiện ở trước mắt, trong ánh mắt bình thản toát ra một tia lo lắng hiếm thấy, nhưng trên mặt lại vẫn là không có nửa điểm dao động.

"Phụ thân, là người đã tới."

Hàng năm sống một mình trên tuyết phong đỉnh, trong lòng ngàn vạn khổ sở tra tấn, đã muốn làm cho nàng có chút không biết cười, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng là rất ít. Giờ phút này nàng đã muốn cùng với ngàn vạn năm Tuyết Phong kia giống nhau ! Cự tuyệt dung hóa! Nan đắc dung hóa!(không muốn hòa tan, ko thể hòa tan)

Có lẽ, thế gian này trừ người kia ra, chính sợ cũng không có ai có thể làm cho nàng trở lại như trước kia. Hàn Trảm Mộng mặt quay về phía trưởng nữ của mình, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy không có lời nào để nói.

Nữ nhi trước mắt từ trong xương tủy toát ra cảm giác xa lạ, làm cho hắn trong lúc nhất thời bi thương không thốt lên được.

Thật lâu sau, Hàn Yên Dao rốt cục mở miệng trước hỏi: "Không biết phụ thân hôm nay đến là có chuyện gì?"

Hàn Trảm Mộng trong đầu xuất hiện nhiều ý niệm, vẫn là đè nén xuống, thay đổi đề tài: "Dao nhi, có một việc, ta thủy chung nghĩ mãi mà không minh bạch. Đã suốt mười năm, mãi cho đến hôm nay, điểm khả nghi thủy chung nan giải. Hôm nay đi lên, đó là muốn cùng ngươi hảo hảo nói chuyện.

Hàn Yên Dao kinh ngạc hơi hơi nhíu lông mày, nói: "Thỉnh phụ thân chỉ giáo."

"Năm đó ngươi xuống núi, gặp được tam nhi tử của Quân gia Quân Vô Ý, nhất kiến chung tình. Sau đó ta cũng từng xuống núi, cũng xem qua Quân Vô Ý, chứng kiến chuyện này, bình tĩnh mà xem xét, quả dù không tệ, xác thực cũng xem như nhân trung tuấn kiệt”

“Bất quá, theo ta xem, vô luận thế nào cùng lúc so sánh với Tiêu Hàn đều là kém không chỉ một bậc, ta thủy chung không rõ, ngươi tại sao lại làm ra quyết định như vậy? Chẳng lẽ quả nhiên là Quân Vô Ý kia có chỗ hơn người, là vì phụ thân không thấy rõ sao?"

Hàn Trảm Mộng nói vấn đề này làm hắn khó hiểu suốt mười năm, thật cũng không giả, nhưng hôm nay lý do lớn nhất làm hắn nhắc lại cái đề tài này cũng là vì đại trưởng lão vừa rồi đưa ra cái phỏng đoán kia, đưa tới cho hắn sầu lo. Vạn nhất đại trưởng lão đoán trở thành sự thật, chẳng lẽ hai nữ nhi đều phải chịu vận mệnh như vậy?

Nghe thấy ba chữ 'Quân Vô Ý ', Hàn Yên Dao trong mắt chợt lóe sáng, lộ ra một ít nhu hòa, thậm chí ngay cả khuôn mặt lạnh như băng cũng xuất hiện dấu hiệu rất nhỏ hòa tan, nhưng hết thảy biến hóa lại lập tức biến mất, thản nhiên nói: "Phụ thân vì chuyện này khó hiểu sao? Ta vốn dĩ vì sao, người sớm đã biết”

“ Lời này giải thích thế nào?" Hàn Trảm Mộng nhăn mi lại.

"Năm đó Quân Vô Ý, luận tướng mạo quả nhiên không bằng Tiêu Hàn tuấn nhã, cũng không bằng sự quan tâm của Tiêu Hàn cố ý nịnh hót nữ nhi; luận huyền công tu vi, bản lĩnh tạo nghệ, cũng là xa xa không kịp”

“ Sau lại nói gia thế, một người là thế tục quan các, một bên cũng là siêu cấp thế gia, lại, thiên soa địa biệt (khác nhau hoàn toàn), đều không thể cùng so sánh. Tin tưởng ở đại đa số trong mắt mọi người, nếu là quả

thật Quân Vô ý cùng Tiêu Hàn so sánh có thể nói là không đúng tý nào, đều không có bằng!" Hàn Yên Dao thản nhiên nói.

“Ân? Ngươi đã cũng hiểu được điểm ấy, vậy ngươi lúc trước vì sao phải. . . ?" Hàn Trảm Mộng không thể tưởng được chính miệng nữ nhi lại nói ra những lời như vậy, vốn tưởng rằng nàng phải đại địa khoa tưởng (nâng lên một tầm cao mới =)) - Song Tinh) Quân Vô Ý một phen, vô luận thế nào cùng lúc trước muốn áp đảo Tiêu Hàn mới hợp lý. Không ngờ theo lời nữ nhi nói ra lại cùng mình tưởng tượng khác một trời một vực.

"Vâng, nếu nói là ngày đó điều kiện bên ngoài Quân Vô Ý quả thật cũng không bằng Tiêu Hàn, đây cũng là ta nói ở tuyệt đại đa số trong mắt mọi người, Tiêu Hàn so với Quân Vô Ý ưu tú hơn. Nhưng Vô Ý hắn lại làm cho ta cảm thấy, đây mới là một người, hơn nữa là một người nam nhân!"

Hàn Yên Dao con ngươi băng lãnh xuất hiện ngọn lửa mãnh liệt: "Hắn lúc ấy huyền công không cao, lại chạy đi giúp người, không cầu danh lợi, làm người lại quang minh lỗi lạc, khí khái lẫm lẫm ! Hắn bộ dạng cố nhiên không được tốt lắm xem, nhưng lòng dạ lại rộng lớn như hải, bội hiển nam nhi khí phách!”

“ Gia thế nhà hắn ở trong mắt ta là bình thường, nhưng ở Thiên Hương một quốc gia cũng được xem như số một số hai, nhưng hắn tuyệt không một chút hào hoa xa xỉ, lại càng không từng ỷ thế hiếp người!”

“ Hắn vì quốc gia của mình có lý tưởng một bầu nhiệt huyết. Tuổi không lớn lắm, đã là Huyết Y đại tướng, vì nước vì dân, thanh danh hiển hách! Khí phách như vậy, chính là sở trường của hắn, thử hỏi theo phụ thân biết, Tiêu Hàn có thể so sánh với hắn sao? Tiêu Hàn nếu không có sanh ở Tiêu gia, lấy tư chất, trí tuệ của hắn, có thể đạt được loại nào trình độ?"

Hàn Yên Dao trên mặt nổi lên một tia ôn nhu nhớ lại, nói: "Sở trường khuyết điểm trước tạm không nói tới ! Nữ nhi trí nhớ khắc sâu nhất, lại

là năm đó chúng ta ở Thịnh Bảo Đường lần đầu tiên gặp mặt, ánh mắt của chàng thực trong suốt, cũng rất tiêu sái."

Nàng nói xong, chậm rãi ngẩng mặt, nói: "Phụ thân, nữ nhi dung mạo tuy rằng không nói là cổ kim hãn hữu, nhưng tự tin nhưng cũng cũng coi là khuynh quốc khuynh thành! Đưa ra đương thời, nữ nhi không tự coi trọng mình nhưng những nữ tử có thể cùng ta sóng vai, cho là ít ỏi có thể đếm được. Điểm này, tin tưởng phụ thân sẽ không phủ nhận?"

Hàn Trảm Mộng yên lặng gật đầu, Hàn Yên Dao quốc sắc thiên hương, năm đó có thể nói là Ngân Thành đệ nhất mỹ nhân, điểm này, hắn như thế nào không biết?

Thậm chí cho đến ngày nay, vị trí đệ nhất mỹ nhân hàng đầu này cũng cũng không từng đổi chủ. Hắn sớm nhìn quen nhìn thấy một ít đệ tử nhìn nữ nhi lại đột nhiên ánh mắt đăm đăm bộ dạng, đối nữ nhi của mình sắc đẹp khuynh thành lại há có thể không biết?

"Nhưng Quân Vô Ý năm đó lúc nhìn đến ta, ánh mắt mặc dù cũng kinh diễm một chút, liền lại trong thời gian cực ngắn liền trở về bình thản." Hàn Yên Dao trên mặt lộ ra một tia xấu hổ cười nhớ lại

"Sau đó lúc rời đi, lại kiên quyết, không hề vướng bận. Nhớ đến lúc ấy trong tay ta đang có một gốc thảo dược mà hắn đang cần cấp bách, hắn cơ hồ là áp đặt, đem một tờ ngân phiếu đưa cho ta sau, liền vội vàng mà đi”

“ Ngay lúc đó nữ nhi tâm cao khí ngạo, làm sao có thể chịu phục, vì thế liền theo đuôi mà đi, khi đó hắn huyền công thấp kém, vẫn chưa tới kim huyền, tự nhiên phát hiện không được truy tung của ta."

"Ta vốn tưởng chọc ghẹo hắn một phen, nhưng ta ngoài ý muốn phát hiện, lý do hắn vội vàng rời đi như thê cũng là vì một danh phó tướng bị thương trị liệu độc thương, mà dược liệu đúng là gốc từ trong tay của ta mua được!”

“ Phó tướng kia bị người ám toán, trúng độc quá sâu, dược vật mặc dù trị được đọc thương, nhưng hắn độc đã công tâm, dược vật dù muốn cũng khó có thể phát sinh lần nữa tác dụng. Sau khi ăn vào dược liệu, miễn cưỡng chống đỡ nói được mấy câu, liền độc phát công tâm chết đi”

“ Lúc ấy Quân Vô Ý ghé vào trên người của hắn khóc lớn, phí công muốn tại vị trí vị thương mút vào, muốn đưa hắn cứu sống lại, nhưng cuối cùng lại bất lực ! Phụ thân, đó là ta lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân khóc, hơn nữa, cũng trong lúc đó đã biết cái gì gọi là 'Huynh đệ !"

Hàn Yên Dao trên mặt hiện lên vẻ xót thương: "Ta lén lút rời, sau khi trở về, thường xuyên ở trước mắt hiện lên bộ dạng hắn ôm thi thể khóc rống; hắn vì một huynh đệ gần như vô phương cứu chữa, nhưng cũng chính là thuộc hạ của mình, lại có thể buông tha cơ hội cùng ta thân quen như vậy. . .”

“ Bỏ đi cơ hội, vội vàng mà quay về, không hề một tia lưu luyến ý. . . Qua vài ngày, chúng ta lại một lần gặp nhau, khi đó hắn chính cùng đại ca của mình xuất chinh "

"Như thế một lần nữa tiếp xúc, để cho ta cảm giác được, Quân Vô Ý tuy rằng không phải là cái gì tuyệt thế kỳ tài, cũng không phải là cái gì siêu cấp thế gia đệ tử, nhưng hắn vẫn là một chân chính nam nhân! Hắn ở trước mặt của ta, chưa bao giờ từng che dấu chính mình, hắn thực chân thật, thực thẳng thắn."

Hàn Yên Dao lẳng lặng nói: "Người khác thấy thế nào, nói như thế nào, nữ nhi mặc kệ, nhưng ở nữ nhi trong mắt, Tiêu Hàn một thân nhưng bây giờ thực giả tạo”

“ Tiêu Hàn nhìn ánh mắt của ta, thực mê say rất nhiều lại lộ vẻ tự đắc. Tựa như nhìn nhất kiện đồ vật của chính mình, tựa hồ ta sớm là vật trong lòng bàn tay của hắn, nhưng Quân Vô Ý nhìn ánh mắt của ta, cũng chỉ có trìu mến cùng tôn trọng. Cho nên ta thích Quân Vô Ý, chán ghét Tiêu Hàn!" Hàn Trảm Mộng thật sâu thở dài một tiếng.

"Hoặc là còn có một lý do. . . thì phải là, Tiêu Hàn là con rể tương lại các người chọn, chưa từng có sự đồng ý của ta. Mà Quân Vô Ý, cũng là tự ta chọn, nam nhân ta thích là người mà ta có thể dựa vào cả đời bầu bạn."

Hàn Yên Dao thanh âm càng lúc càng bình tĩnh, nhưng Hàn Trảm Mộng nghe lại như là nữ nhi đang lớn tiếng hét lên: "Hoặc là bởi vì tổ tông, hoặc là bởi vì khi đó hai nhà giao tình, hôn sự định ước”

“ Đối với chúng ta sau khi lớn lên, không biết các ngươi có hay không phát giác Tiêu Hàn khí lượng nhỏ hẹp? Các ngươi cũng biết từ nhỏ đến lớn bởi vì đệ tử khác chính là nói với ta một câu đã bị hắn đánh gãy tay chân có bao nhiêu? Trong đó thậm chí có đủ thúc bá huynh đệ của hắn”

“ Các ngươi lại có biết hay không Tiêu Hàn người này hết sức phong lưu, ngày đó giang triều lịch lãm, mới nhất mới vào hồng trần thế tục mà bắt đầu trêu hoa ghẹo nguyệt?”

“ Làm việc lại dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, phàm là không nguyện giả, liền sử xuất thủ đoạn cường ngạnh, cường thủ hào đoạt, một khi thực lực đối phương càng mạnh, liền báo ra danh tính Hàn thành, quả nhiên không làm mà hưởng lợi!”

“Sao có thể chịu nổi nhân phẩm như vậy, các ngươi là có thể nhắm mắt lại đem nữ nhi đi qua sao -? Hoặc là các ngươi có thể ra vẻ không biết, nhưng ta lại không thể được!"

"Các ngươi tưởng thân càng thêm thân, điều này ta đương nhiên minh bạch, nhưng các ngươi có nghĩ tới hay không, ta gả cho Tiêu Hàn có hay không hạnh phúc? Tiêu Hàn làm cho tới bây giờ cũng không phải là cái gì bí mật, các ngươi làm thật không biết sao?”

“ Nhưng phụ thân ngươi vẫn như cũ ước nguyện ban đầu không đổi. . . Khi đó người biết không, phụ thân, nữ nhi kỳ thật đã tuyệt vọng ! Đã muốn hoàn toàn tuyệt vọng a !" Hàn Yên Dao trong mắt chậm rãi tràn lệ.

Hàn Trảm Mộng kinh ngạc nghe, trong lúc đó trong lòng phiên giang đảo hải hối hận. Ngày đó, ngay cả hắn không biết, nhưng cũng có nghe thấy. Nhưng thủy chung không có để trong lòng.

Chỉ cho là sau khi thành hôn tự nhiên sẽ tốt, với sự săn sóc của trưởng bối hai nhà, chẳng lẽ còn không thể làm tình hình tốt lên? Hiện tại mới biết được, chính mình chân chính mười phần sai!

Hàn Yên Dao phẫn hận nói: "Đến khi nữ nhi gặp Quân Vô Ý, hai người so sánh với nhau, phụ thân, tin tưởng bất kỳ một nữ nhi nào vì chung thân hạnh phúc của mình suy nghĩ, đều sẽ chọn Quân Vô Ý mà không sẽ chọn Tiêu Hàn đi? ! Kia chỉ là một kẻ súc sinh khoác da người!"

"Chuyến đến Thiên Hương lần sau, Tiêu gia lại ương ngạnh đến trình độ làm người ta trố mắt! Quân Vô Ý từ đầu đến cuối, cũng không biết nữ nhi thân phận, càng không có một chút ít ý tứ muốn leo lên Ngân Thành ta!”

“ Tiêu gia lại trực tiếp phái người đi cảnh cáo, đó là cảnh cáo sao? Đó phải là trắng trợn nhục nhã ! Càng dùng hết thảy có thể sử dụng hay không thể sử dụng thủ đoạn ép ta về núi, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào đả kích Quân gia!”

“ Quân Vô Hối tội gì? Nhất đại quân thần, anh hùng cái thế, bị bọn họ làm hại hàm oan mà chết! Quân Vô Mộng anh hùng dũng cảm, quang minh nam nhi, nhưng cũng bởi vì chuyện của chúng ta mà bị liên lụy, chết thảm ở Thiên Quan lĩnh!”

“ Thậm chí, hai đứa con trai của Quân Vô Hối cũng bởi vì việc này mà chết, đây chính là hai thiếu niên mới hơn hai mươi tuổi a! Quân Vô Ý, cũng phát sinh bị đánh thành tàn tật, hắn sở dĩ không chết, hoặc là cũng chỉ là bởi vì một câu của Tiêu Hàn, muốn cho hắn muốn sống không thể, muốn chết không xong!”

“ Nếu không phải ta lúc ấy liều chết ngăn cản, thà rằng đương trường phơi thây, thậm chí Tiêu gia còn đánh tính diệt vong Quân gia, làm cho Quân gia chó gà không tha ! Đây hết thảy ngài cũng không biết sao? Nhưng là ngài nói qua cái gì sao?"

"Phụ thân, nữ nhi cả đời này, đã cứ như vậy bị hủy !" Hàn Yên Dao ánh mắt trống rỗng động nhìn phụ thân của mình: "Cũng là bởi vì ta, Quân Vô Hối đã chết, Quân Vô Mộng đã chết; Quân Mạc Ưu Quân Mạc Sầu, cũng đều là niên thiếu lâm tử. . . Ngày đó, đều là vì ta !”

“ Phụ thân, nếu ngươi là Quân Vô Ý, ngươi chung quy lại muốn như vậy một cái họa căn sao? Ngay cả ngươi thích nữ nhân này, nhưng thân nhân của ngươi toàn bộ bởi vì nàng mà chết! Ngươi còn có thể tiếp nhận nàng sao?”

“ Phụ thân, suy bụng ta ra bụng người, trời đất chứng giám! Thế nhân thường nói, người đang làm, thiên đang nhìn, nhân quả báo ứng, quả báo khó chịu! Nhưng là, chân chính có công đạo sao? Tại thế giới này quyền đầu lớn chính là đại đạo lý, công đạo không ở lòng người, thị phi để ý thực lực !”

“ Cho dù là có thực lực chủ trì công đạo, e sợ cho đủ loại nguyên nhân, không chịu xuất đầu, bi kịch thế này, thế gian có bao nhiêu chí tôn phía trên, chỉ cần xuất đầu nói ra một câu! Nhưng bọn họ không có ! Tài sao? Tại sao ?"

Hàn Trảm Mộng thống khổ miết đầu lông mày, nhìn nữ nhi đau khổ kể ra, thế nhưng một câu cũng nói không nên lời! Chỉ cảm thấy cổ họng tựa hồ bị cái gì ngăn chặn.

Hắn làm sao không biết, theo lời nữ nhi, người có thực lực chủ trì công đạo, lại e sợ với đủ loại nguyên nhân, không chịu xuất đầu, nói đúng là chính mình? Quay mắt về phía nữ nhi của chính mình bị mười năm tra tấn, hắn có năng lực nói cái gì?

Hàn Yên Dao chậm rãi đứng lên, hai mắt lộ vẻ thê lương nhìn cái động khẩu tung bay từng mảnh hoa tuyết, chậm rãi nói: "Động này bên trong rất lạnh, ta cũng khó có thể chịu được! Dù như thế nào cũng không muốn đi xuống, ta tình nguyện sống ở chỗ này, mãi cho đến khi ta chết! Cũng không muốn đi xuống nhìn chút dĩ vãng, bởi vì nó để cho ta buồn nôn ! Để cho ta cừu hận, làm cho ta muốn giết bọn họ !"

"Bọn hắn không xứng làm người!"

Hàn Yên Dao lẳng lặng nói: "Ngày đầu tiên ta đến ở nơi đây, ta liền ở băng bích trên có khắc hạ tên Quân Vô Hối đại ca cùng Quân Vô Mộng nhị ca, lập bài vị bọn họ! Tiếp tục về sau, mới biết được hai cái chất nhi cũng nhân chuyện này mà chết, ta. . . Ở trong này, liền cũng thờ phụng, nơi này không có hương nến giấy tấm kim tiền, chỉ có ta đây cái tội nữ nhân, mỗi ngày ba lần dập đầu ! Trừ việc đó ra, ta cái gì cũng không làm được.”

“Ta chỉ có hàng đêm đối với bọn họ, thành tâm về phía bọn họ nói xin lỗi, nói thật có lỗi. Ta biết việc này không có ý nghĩa, nhưng ta còn là có thể làm như vậy cùng với bọn họ, cho ta thực xin lỗi bọn họ, đời này cũng khó có thể tha lỗi !"

"Cái chết của bọn hắn, là trách nhiệm của ta." Hàn Yên Dao sắc mặt bình tĩnh đến mức dọa người.

"Mà ta, là nữ nhân của Quân Vô Ý! Ta là người Quân gia! Phụ thân, tuy rằng chúng ta không có cưới hỏi đàng hoàng, cũng không có hương nến hoa trướng, thậm chí hướng tới cha mẹ, bà mối, những cái đó hết thảy đều không có, nhưng ta sớm đã nhận định, ta chính là người Quân gia”

“ Nếu là quả thật có một ngày, ta chết nơi này, cầu mong phụ thân thành toàn cho nữ nhi, đem thi cốt nữ nhi, chở về Quân gia an táng ! Đây coi là nữ nhi kiếp này đối với phụ thân có một chút thỉnh cầu cuối cùng !"

Hàn Trảm Mộng thong thả đứng lên, ngửa mặt lên trời thở dài, hắn vẫn cho là, đã biết một lần đi lên, gặp lại nữ nhi xa cách đã lâu. Nhất định có rất nhiều lời muốn nói, nhưng là hiện tại mới phát hiện, chính mình á khẩu không trả lời được! Nói cái gì đều cũng không nói ra được.

Bất quá, người đang làm, thiên đang nhìn.

Người có thực lực chủ trì công đạo, e sợ cho đủ loại nguyên nhân, không chịu xuất đầu, tại sao? tại sao?

"Nữ nhi, ngươi cũng không cần bi quan như vậy, hoặc giả. . . Quân Vô Ý ngày khác tu luyện đại thành, một ngày nào đó sẽ đến Ngân Thành, tiếp ngươi rời đi. Chỉ cần Quân Vô Ý có thể có thực lực như vậy, đến lúc đó phụ thân tất nhiên sẽ thành toàn cho các ngươi."

Hàn Trảm Mộng thật sâu hít một hơi, làm ra hứa hẹn, nói: "Cho dù là cùng Tiêu gia phản bội, lúc này đây, ta cũng vậy nhất định phải để ngươi đạt thành tâm nguyện!"

"Phụ thân, lời này của ngươi nếu là ở mười năm trước nói, hoặc giả hết thảy bi kịch đều có thể tránh. . . Nhưng là hiện tại đã muộn ! Bi kịch đã muốn đúc thành, người chết không có thể sống lại ! “

“Cho dù Vô Ý hắn. . . Ta tin tưởng hắn nhất định là muốn tới Ngân Thành, nhưng tuyệt không phải là vì tiếp ta! Mà là vì báo thù! Quân gia cùng Ngân Thành bất cộng đái thiên huyết cừu! Tâm tính của bắn, ta biết."

"Quân gia hai vị ca ca huyết cừu, là tâm bệnh của hắn, cũng là tâm bệnh của ta! Loại tâm bệnh này, không thể tiêu trừ! Phụ thân, đây chính là tay chân huynh đệ, huyết nhục đồng bào a!”

“ Chúng ta Hàn gia cùng Tiêu gia, cũng bất quá là khác họ huynh đệ mà thôi, còn trăm ngàn năm qua rửa sạch bảo vệ. Huống chi người ta bảo vệ người thân?"

Hàn Yên Dao thê lương cười, nói: "Phụ thân, lúc Vô Ý đi lên Tuyết Sơn cũng là lúc sinh mệnh nữ nhi liền chấm dứt ! Sau khi ta chờ hắn ân cừu hiểu rõ, thân phó cửu tuyền, hướng Quân đại ca quân nhị ca cùng hai chất nhi tạ tội !"

"Không được! Ta quyết không cho phép !" Hàn Trảm Mộng thân hình vẻ sợ hãi chấn động, lớn tiếng quát.

“Ngươi không thể như thế vứt bỏ bản thân mình, nếu là ngươi làm như vậy. . . . . Làm cho ta và mẫu thân ngươi. . . . . Như thế nào đối mặt?"

" Phụ mẫu đối với ta mất đi đả kích sao? Ta tin tưởng nhất định sẽ rất khó! Nhưng, những trong năm này Quân Vô Ý cả ngày lẫn đêm mỗi thời mỗi khắc đều ở đối mặt sự tra tấn vì hai ca ca, hai chất nhi vì hắn mà chết! Hắn lại phải như thế nào đối mặt?”

“ Đem tâm so với tâm a phụ thân, Tiêu Hàn nói qua, hắn muốn cho Quân Vô Ý sống không bằng chết, đúng vậy, hắn làm được ! Ta vô cùng tin tưởng, Quân Vô Ý mười năm này lý, thậm chí so với sống không bằng chết còn muốn khổ sở, còn muốn giày vò đến nhiều hơn !"

Hàn Yên Dao cười lạnh nhất thanh: "Nếu làm ra tội lỗi, tổng yếu phải trả giá thật nhiều ! Mà cái giá phải trả, trừ đền mạng ra, cũng không có cái gì khác có thể lấy để đền bù được ! Ta chỉ hy vọng, nếu là thật sự đến ngày nào đó, chúng ta Ngân Thành Hàn gia, trăm ngàn không cần cùng một bên với Tiêu gia, đó lại là càng thêm sai!"

Hàn Trảm Mộng ngửa mặt lên trời thở dài, thần thái cô đơn, nặng nề nói: "Dao nhi ngươi thật là không cần chờ, Quân gia bên kia đã thả ra tin tức, ngày hai tháng hai năm nay, đem quân toàn lực tấn công Ngân thành! Tin tức này, cả thiên hạ đã đều biết! Đầu xuân mùng hai tháng hai, nhất kiếm phá Ngân Thành! Đây cũng là Quân gia tiện thư !"

"A? !" Hàn Yên Dao đột nhiên nhảy dựng lên, kinh hỉ muốn điên nhìn phụ thân của mình, thất thanh nói: "Phụ thân, có thật là như vậy,

người không lừa gạt ta chứ?"

"Đương nhiên là thật sự, ta sẽ dùng kẻ thù bên ngoài tấn công Ngân Thành chuyện như vậy nói giỡn sao?"

Hàn Trảm Mộng không nói gì gật đầu, nhìn nữ nhi vẻ mặt kinh hỉ, một thân hân hoan, hắn đột nhiên cảm thấy vô lực, tự đáy lòng vô lực, kẻ thù bên ngoài muốn đánh nhà mình, nữ nhi của mình cư nhiên như thế vui sướng, Quân gia nói được chính là công phạt toàn bộ Ngân Thành, đã cũng không là chỉ cần nhằm vào Tiêu gia kia. . .

"Quân gia nay thực lực rốt cuộc như thế nào? Bọn họ. . . Nếu là không có vạn toàn nắm chắc, chẳng phải là bị hãm hiểm cảnh?" Hàn Yên Dao lo lắng hỏi."Quân gia thực lực sao?"

“Hiện tại so với Ngân Thành còn muốn. . . mạnh hơn!" Hàn Trảm Mộng cười khổ một tiếng: "Ngươi có thể yên tâm."

"Thật tốt quá ! Phụ thân yên tâm, Vô Ý hắn không phải lạm sát người! Tiến công Ngân Thành, chỉ là vì tìm Tiêu gia báo thù thôi. Tuyệt sẽ không liên lụy vô tội. Điểm này, ta tin tưởng hắn!"

Hàn Yên Dao trong mắt bắn ra khắc sâu cừu hận: "Đến lúc đó, ta muốn Tiêu gia từ trước khi bắt đầu, mỗi người đều. . . Chết không toàn thây ! Chó gà không tha!"

"Chỉ hy vọng như thế. . . Bất quá, Tiêu gia. . ." Hàn Trảm Mộng vẻ mặt làm phức tạp, có chút khó có thể xuất khẩu, trên trán, còn tại đau khổ suy tư về. . .

"Tiêu gia? Tiêu gia làm sao vậy ?"

"Tiêu gia. . . Gần nhất thực không thích hợp." Hàn Trảm Mộng thở dài, tại đây kiếm phong tuyết đỉnh, chính thời điểm đối mặt với nữ nhi của mình, hắn rốt cục đem của mình hoài nghi nói ra.

"Thực không thích hợp? Nói như thế nào lại không thích hợp?" Hàn Yên Dao nhíu mày, nhìn phụ thân.

"Thật sự là thực không thích hợp, đầu thu thời tiết, tam trưởng lão đám người hợp thành Ngân Thành thất kiếm, cùng muội muội của ngươi cùng nhau xuống núi. Đến bây giờ vẫn không có trở về. . ." Hàn Trảm Mộng thở dài một tiếng

"Trước sau truyền lại đến tình báo, phi thường không thích hợp; ta sớm đã phát giác tình hình không đúng. Nhưng phái đi ra nhân đi tìm hiểu tin tức, lại một cái cũng chưa có trở về”

“Hơn nữa. . . Vận trong đoạn thời gian, Ngân Thành hệ thống tình báo, Tiêu gia càng thêm. . . để tâm. Sở hữu tình báo, cơ hồ vốn không có thể thẳng đưa đến trong tay của ta. . . Cho nên ta cảm thấy thực áp lực, cảm giác nguy cơ rất nặng ! Tựa hồ có cái gì chuyện tình không tốt sắp phát sinh ! Loại này dự cảm rất mãnh liệt!"

"Tiêu gia. . . Trong rất nhiều năm, các người đã đem Tiêu gia sủng lên trời ! Chuyện này sớm liền không phải là việc gì mới mẻ !" Hàn Yên Dao bình tĩnh nói

"Nội loạn, nhất định không cách nào tránh khỏi. Ngay cả năm đó tình nghĩa sâu hơn, cũng chống cự không nổi một thế hệ một thế hệ diễn biến mà đến bội sủng mà kiêu, tiến tới chính là lòng muông dạ thú! Cái này cũng không lấy làm kỳ quái."

"Ta hiện tại lo lắng nhất, là muội muội Mộng nhi đi theo đám bọn hắn đi ra ngoài, có thể hay không. . ." Hàn Yên Dao trong mắt lộ ra lo lắng.

"Đại trưởng lão phỏng đoán. . . Mộng nhi rất có thể cùng ngươi năm đó giống nhau. . ." Hàn Trảm Mộng lắc đầu

"Nhưng ta cảm thấy, trong đó chỉ sợ có cái gì khác kỳ quái! Về phần gặp chuyện không may đã vị tất, phải biết rằng Tiêu Hàn cùng Tiêu Phượng Ngô cũng ở đây trong đội ngũ, có thể chưa có trở về. . ."

"Cho dù cùng ta năm đó giống nhau, cũng không có gì là kỳ quái. Bởi vì tiêu gia cả nhà đều là một đám tạp toái thôi ! Ân. . . Khó trách trong khoảng thời gian này không gặp tên Tiêu Hàn hỗn trướng đó. Nguyên lai đã đi ra ngoài.... "

Hàn Yên Dao dừng một chút, trầm trọng nói: "Phụ thân, ngươi phải cẩn thận khổng thể để Tiêu gia giở trò. Tuyệt đối là không thể! Mặt khác. . . Lần này đại chiến, trăm ngàn không thể để cho Tiêu gia kéo Hàn gia ta xuống nước”

“ Vô Ý hắn nếu công bố muốn trả thù, như vậy Tiêu gia kết cục cơ bản có thể đoán được, nếu là Hàn gia cũng bị cuốn vào. . . hậu quả thiết tưởng không tưởng tượng nổi!"

Hàn Trảm Mộng thở dài, né tránh không đáp vấn đề này, nói: "Ngươi vẫn là quyết định ở tại chỗ này sao? Nhiều nhất chỉ có hai mươi ngày tới thời gian, Quân gia sẽ kéo quân đến đây. Chẳng lẽ ngươi còn không có ý định đi xuống sao?"

"Đi xuống?" Hàn Yên Dao thê lương nở nụ cười, lại không nói câu nào; ánh mắt của nàng kinh ngạc nhìn ngoài động tung bay phong tuyết, sau đó nàng lẳng lặng quay đầu lại, đi đến một mặt băng bích phía trước, thật lâu đứng lặng.

Hàn Trảm Mộng vừa đến gần, chỉ thấy ở trên cao băng bích có khắc thật sâu mấy hành tự: cố đại huynh Quân húy Vô Hối chi linh vị! Cố nhị huynh Quân húy Vô Mộng chi linh vị ! Chất nhi Mạc Ưu, chất nhi Mạc Sầu chi linh vị. Bốn linh vị! Tại phía dưới đề: Bất tiếu em dâu Hàn Yên Dao khấp lập! (em dâu đau buồn Hàn Yên Dao khóc lập)

Hàn Trảm Mộng đột nhiên hiểu rõ nữ nhi của mình, tựa hồ thiết thực hiểu được trái tim đau buồn của nữ nhi trên mặt băng lạnh buốt ! Bốn cái tên này, giống như là bốn tòa đại sơn, nặng nề mà đặt ở trên người nữ nhi, mang theo mãi mãi bi thương, đem nữ nhi cùng Quân Vô Ý thật sâu ngăn cách! Ngay cả Ngân Thành hủy, Tiêu gia diệt; giá tâm trong lòng đại sơn, cũng tuyệt không có thể tiêu trừ

Hàn Yên Dao, lúc Tiêu gia ra tay đối phó Quân Vô Hối một khắc này bắt đầu, cả đời này mộng cũng đã vỡ tan!

Không còn có hi vong tròn mộng nữa!

Nàng bây giờ còn chống đỡ sống sót, cũng chỉ là đang chờ đợi một cái báo thù. Chính là chờ đợi một cái thời cơ thích hợp để chuộc lỗi! Đến lúc đó, nàng dùng mạng của mình, hoàn thành sự chuộc lỗi của mình, đến cho thấy tội lỗi của mình!

Đây chẳng lẽ xem như "Có thực lực chủ trì công đạo nhân, e sợ cho đủ loại nguyên nhân, không chịu xuất đầu" báo ứng sao? Hàn Trảm Mộng thông suốt đứng dậy, phiêu phiêu hạ kiếm phong, mang theo cõi lòng đầy tâm sự. . .

Ở phía sau hắn, từ trong mây mù, một cái áo trắng yểu điệu thân ảnh, tóc đen ở trong gió tuyết phiêu linh, đang ở phương xa ngắm nhìn, trên khuôn mặt tuyệt đại thiên hương, là trong trẻo những giọt nước mắt lạnh lùng, chậm rãi trượt xuống, lúc rớt trên mặt đất cũng đã ngưng tụ thành băng châu. Nàng liền như vậy lẳng lặng đứng, tựa hồ tại nơi này kiếm phong tuyết đỉnh, đã muốn mãi mãi đứng cho tới bây giờ. . .

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 280: Phong Tuyết Chí Tôn Hàn Phong Tuyết

Hàn Trảm Mộng mới xuống từ Kiếm Phong cũng không hề ngừng lại mà đi thẳng qua Phong Tuyết Ngân Thành Chủ Điện. Sau đó lặng yên theo ám đạo bí mật rời đi, đi tới một địa phương nào đó bí mật phía sau lưng núi. Nơi này, cơ bản là đang trong bí đạo, cũng chỉ có cái bí đạo này mới có thể thông đến nơi đây!

Tuy rằng nơi này chính là nằm ở trong lòng núi, nhưng mức độ tập trung thiên địa linh khí chỗ này lạivượt xa so với toàn bộ địa phương trên Tuyết Sơn. Cho dù là chỗ của Hàn Yên Dao ở trên đỉnh Kiếm Phong cũng không sánh bằng!

Bên trong thạch thất thập phần rộng rãi, phương viên chừng hơn mười trượng có một đại điện bên dưới lòng đất. Từ trên trần rủ xuống vô số những thạch nhũ nằm san sát nhau, hình thành các loại hình dạng quái lạ. Bốn phía trên vách đá lóe lên vô số điểm sáng đủ màu trong suốt, ánh sáng ngọc hắt ra từ đủ các loại viên pha lê khác nhau không rõ tên tuổi, dường như là được thiên nhiên khảm ở trên vách đá.

Ở vị trí trung ương thạch thất nhô lên một khối hình trạng đặc biệt cổ quái, đại thể thành hình một khối lục giác. Mà mỗi một góc đều có một khối tinh thạch màu trắng cực lớn từ dưới đất tự nhiên nổi lên, vừa khéo hình thành sáu phiến cánh hoa màu trắng, những cánh hoa này bố trí hình thành một đóa liên hoa tọa thai (đài sen).

Bốn phương tám hướng thậm chí đỉnh động đều là tinh thể quái lạ, tán phát ánh sáng dìu dịu không biết vô xảo bất xảo (trùng hợp thế nào) lại cùng hướng về phía trung tâm tập trung lại. Ở chính giữa chúng hội tụ

ép sát nhau hình thành một cột sáng tựa như vật chất hữu hình chiếu thẳng lên trên đỉnh động.

Sau đó trải qua khúc xạ lại cùng các tinh thể ở bốn phương tám hương tương liên, hình thành một vòm sáng tinh xảo khó nói thành lời. Khả năng của thiên nhiên tạo hóa, quả nhiên thần kỳ. Mà trong cột sáng lớn cỡ như thùng nước này, tràn đầy vụ khí (sương mù) mờ mịt.

Nếu là có cường giả huyền công uyên thâm vận công cẩn thận xem xét, liền không khó phát hiện bên trong sương mù vô tận là thiên địa linh khí tối tinh thuần! Nơi này, chính là nơi tối đại bí mật của Phong Tuyết Ngân Thành!

Đây là nơi toàn bộ đều do thiên nhiên hình thành! Tại đây trong tòa thạch thất này, nếu ngồi ở trên liên hoa thai do thiên nhiên hình thành tu luyện, tiến cảnh ít nhất cũng hơn tu luyện bên ngoài gấp thập bội! Các đời thành chủ tới nay, cái chỗ này chỉ có một người có thể tiến vào! Cũng chỉ có Ngân Thành thành chủ, người đứng đầu Hàn gia mà thôi! Đây là bí mật truyền khẩu, tuyệt sẽ không để cho người ngoài biết được!

Nhưng thạch thất này, cũng lại có hạn chế: nếu là thực lực không thể đạt tới Chí Tôn Thượng thừa cứ tùy tiện tiến vào liên hoa tọa thai tu luyện, như vậy trong thời gian không dài liền sẽ bạo thể (nổ tan xác) mà tử vong! Kỳ thật điều này cũng ở hợp tình lý, dù sao nơi này ẩn chứa thiên địa linh khí thật sự quá nồng đậm, lượng cũng thật sự quá mức khổng lồ! Thậm chí coi như đã đạt đến tầng lớp cao thủ Chí Tôn Thượng thừa cũng không có thể ở liên hoa thai tu luyện quá lâu!

Bất quá, các triều đại thành chủ vẫn có thể tại đây, trong thạch thất mà tu luyện. Chỉ cần không tiến nhập liên hoa thai, tựu sẽ không bởi vì linh khí quá mức mãnh liệt mà vượt quá chịu đựng. Tuy rằng tiến cảnh xa xa không bằng ở trên liên hoa đài tu luyện, nhưng nếu so với tốc độ kinh người nhất ở bên ngoài thì cũng cao hơn ba bốn lần!

Cho nên Phong Tuyết Ngân Thành các triều đại tới nay thành chủ đều có thể ở tuổi cực trẻ, là đã trở thành cường giả đẳng cấp Chí Tôn!

Lấy Hàn Trảm Mộng mà nói, thiên tư của hắn cũng bất quá chỉ khá hơn người, nhưng có thể không đến niên kỷ năm mươi năm là thành công chen thân bước vào hàng ngũ Chí Tôn cường giả. Hiện tại lại đang trùng kích vào đẳng cấp Chí Tôn Thượng thừa!

Đây là do lúc trước trong thời gian kiến tạo Ngân Thành, trong lúc vô tình đã phát hiện ra huyệt động thần bí này, vừa phát hiện liền bị liệt vào chuyện cơ mật tối cao. Mà tránh hai nhà tranh giành đến sau này suy sụp, Hàn gia càng đem giấu kín bí mật này liên tục tới bây giờ! Cho dù là Tiêu gia cơ hồ đã khống chế cả Ngân Thành, nhưng đối với bí mật này vẫn là mù tịt không biết

Trước mắt, đang ngồi vững vàng trong cột sáng màu trắng ngà đúng là Phong Tuyết Ngân Thành lão thành chủ. Năm xưa thanh danh được thiên hạ thừa nhận trong bát đại Chí Tôn chỉ sau thủ tịch Chí Tôn Vân Biệt Trần, cùng với Tuyệt Thiên Chí Tôn Lệ Tuyệt Thiên, dó là đệ tam Chí Tôn “Phong Tuyết Chí Tôn Hàn Phong Tuyết”.

Nhưng Hàn lão thành chủ tầng thứ hiện giờ lại sớm đã không thể lấy cánh giới Chí Tôn kém cỏi mà bình luận. Thậm chí, sớm đã vượt qua Chí Tôn Thượng thừa đạt tới tầng thứ còn cao hơn! Điều này, đúng là công hiệu thần kì do huyệt động thần bí này mang đến.

Từ khi Hàn Phong Tuyết ngày đó sau khi thành công đột phá tới Chí Tôn Thượng thừa, lại đem tin tức kinh nhân bực này giữ kín không nói ra. Lão liền đem ngôi vị thành chủ truyền cho nhi tử mình, rồi sau đó một mực bế quan trong huyệt động này, đến nay cũng đã ba mươi năm năm tháng! Hàn Trảm Mộng sau khi đi vào, hoàn toàn không dám lên tiếng, chỉ là ở một bên lẳng lặng đứng hầu.

Một hồi lâu sau, quầng sáng kia rốt cục hơi động một chút, một vị bạch y lão nhân bồng bềnh xuất hiện, con ngươi trong veo nhìn chăm chú vào Hàn Trảm Mộng: "Mộng nhi, ngươi hôm nay vì sao trước tới nơi này, sắc mặt càng lộ hoảng loạn ý, chính là có sự tình quan trọng không như ý sao?"

Hàn Trảm Mộng khóe miệng giật giật, trong lòng nổi lên một cảm giác quái dị: tiểu nữ nhi của mình đã gọi là Mộng Nhi, mà cha già của mình cũng gọi mình là "Mộng Nhi", chỉ một thoáng khiến hắn có chút dở khóc dở cười.

Nói đến tên, năm đó lúc đặt tên cho tiểu nữ nhi Hàn Yên Mộng thì trong lòng Hàn Trảm Mộng có tâm tư như thế này: dù nói thế nào ta cũng là thành chủ mà, cũng đã làm cha người ta. Ngài mỗi ngày đều kêu Mộng nhi, khiến ta thật khó chịu, nhưng lại không tiện nói rõ ra, liền để tiểu nữ nhi nhũ danh đặt là Mộng nhi. Cái đó ý là, cháu gái của ngài cũng gọi là Mộng nhi, ngài cũng không thể tiếp tục gọi ta là Mộng nhi chứ!? Như thế nào cũng phải có một chút nửa điểm kiêng kỵ đi?

Nào biết vị phụ thân từ trước đến nay luôn cơ trí lại giống như mới giật mình tỉnh giấc vậy, thấy mình vẫn y nguyên xưng hô không đổi, vẫn là Mộng nhi, rồi đến cháu gái cũng kêu Mộng nhi … Hai đời phụ tử (cha, con gái) trực tiếp trọng danh (cùng tên gọi).

Thầm thở dài, Hàn Trảm Mộng rốt cục quyết định chính mình từ nay sẽ không nhắc lại cái vấn đề buồn bực quá thể này nữa, cùng lão phụ thân cố chấp …. Trước giờ chưa từng thắng lần nào. Lão bèn dứt khoát đi thẳng vào vấn đề: “Phụ thân, gần đây nhất thế cục Ngân Thành rất là cổ quái, con đã nghiêm túc phân tích rất lâu, cuối cùng đưa ra một kết luận rất là ngoài ý muốn, mong phụ thân vui lòng chỉ điểm… "

Hàn Trảm Mộng sắc mặt cực kỳ thận trọng, chậm rãi nói: “Phụ thân, Tiêu gia gần đây rất mờ ám! Con thậm chí hoài nghi, bọn hắn hắn đang âm mưu làm gì đó, chỉ sợ sẽ bất lợi đối với Ngân Thành!”

“Tiêu gia sao…” Hàn Phong Tuyết mục quang lóe lên cười ha hả. Hàn lão gia tử tuổi đã quá bách tuế (DG: trăm tuổi, để Hán văn có vẻ tôn trọng lão thành hơn), nhưng nếu nhìn mặt sơ qua, tựa hồ cùng nhi tử không xê xích bao nhiêu, nếu không phải duy trì mái đầu bạc, tựa hồ nếu xem như huynh đệ Hàn Trảm Mộng cũng không sai biệt lắm a…

“Có thể để tâm, nhưng cũng bất tất phải quá mức lo lắm!” Hàn Phong Tuyết thản nhiên nói

“Tiêu gia mấy năm nay làm điều ngang ngược càn quấy, có lẽ cũng không sai biệt mấy. Phỏng chừng dã tâm lang sói của bọn chúng rốt cuộc cũng bành trướng đến cực điểm rồi. Có điều bọn chúng muốn chính diện lay chuyển Hàn gia ta thì còn không có một phân thực lực! Cũng chỉ có thể dựa vào nơi u tối giở trò bỉ ổi như vậy thôi!”

“Ý tứ của phụ thân là?” Hàn Trảm Mộng ngản ra. Chính mình nói ra đại sự như vậy, vốn tưởng rằng phụ thân cũng sẽ chấn động, không thể tưởng được cư nhiên lại phản ứng khinh miêu đạm tả (nhẹ nhàng hời hợt) như vậy.

"Nếu là Tiêu gia thủy chung không có dị tâm, như vậy Hàn gia chúng ta liền kế tục tuân theo tổ truyền "Luôn luôn nâng đỡ, hai bên đồng hội đồng thuyền,cùng nhau lập đại nghiệp! Điểm này chính là tổ truyền" Nhất định không làm trái! Mà Hàn gia chúng ta, cũng chính là làm như vậy, đã liên tục trăm ngàn năm, đương nhiên muốn tiếp tục tiếp diễn nữa!"

Hàn Phong Tuyết thản nhiên nói: “Tiêu, Hàn hai nhà giao tình, rắc rối phức tạp, tới hiện giờ, gần như có thể nói trong ngươi có ta, trong ta có ngươi; vô luận là Ngân Thành mất đi Hàn gia hay là mất đi Tiêu gia , đều là đại đại tổn thất, tất nhiên phải trả giá tổn thương nguyên khí cự đại tổn thất! Cho nên bao đời đến nay, đều là để tâm cẩn thận hỗ trợ cho nhau vượt qua. Nếu nói sẽ không rầu lòng, vậy cũng thật sự là trái với lương tâm”

“Mà dưới tình huống như thế, Ngân Thành luôn luôn lấy Hàn gia làm chủ, Tiêu gia làm phụ, Tiêu gia chưa từng làm chủ trước sân khấu (xem đời như một vở kịch)! Như vậy năm này tháng nọ tích lũy xuống, nếu là nói Tiêu gia không có oán ngôn, đó vốn là điều không thể. Cho nên Tiêu gia sớm muộn có một ngày, dự định sẽ hưng khởi đoạt vị Ngân Thành!

Đây vốn là dã tâm của con người, người ***, có thể nói là tất nhiên sẽ xuất hiện, không cần phải kinh ngạc"

Hàn Phong Tuyết trong mắt xạ xuất quang mang trí tuệ, nhìn Hàn Trảm Mộng, mỉm cười nói: “Đến đời ngươi, cũng không biết có phải trùng hợp hay không, mà dưới gối không có nam đinh thừa kế, chỉ được 2 nàng nữ oa; cho nên Tiêu gia dã tâm bạo gan bành trướng dũ phát (phát triển mạnh hơn)! Mặt khác, hiện giờ còn có nỗi sợ hãi khủng khiếp , cho nên bọn chúng lựa chọn thời gian phát động là hợp tình lý. Bởi vì đây là thời cơ tốt nhất!”

“Hợp tình lý?!” Hàn Trảm Mộng trực tiếp cứng miệng. Chẳng lẽ nói Tiêu gia như quả làm phản, cư nhiên lại là hợp tình lý?

“Đương nhiên hợp tình lý, vì cái gì mà không hợp tình lý chứ? Bất luận một nhà nào mà bị nô dịch cho người ta sau trăm ngàn năm, đều cũng muốn chính mình đương gia làm chủ! Hàn thị nhất tộc chúng ta tuy rằng tự nhận chưa bao giờ nô dịch người nhà Tiêu gia, nhưng trăm ngàn năm qua, làm chuyện vờ vĩnh với người Tiêu gia không ít!"

" Đồng dạng sự tình, để người Hàn gia giả bộ thì chính là việc đương nhiên. Nhưng khi người Tiêu gia phải chịu, ở trong lòng họ chính là nô dịch! Địa vị bất đồng, tâm lý liền bất đồng! Tự cổ đã thế! Hơn nữa, cùng dốc hết sức đến cuối cùng thành quả lại là Ngân Thành hưởng , mà không phải là Tiêu gia. Đổi lại là ngươi, trong lòng cũng sẽ bất bình thôi?!”

Hàn Phong Tuyết mỉm cười nói: “Cho nên nói, ‘phi ngã cung loại, kỳ tâm tất dị’ (không tự quí mình, lòng ắt nghĩ khác); câu châm ngôn này, thực sự là có đạo lý.”

“Như vậy, chúng ta phải làm gì? Năm xưa tổ tiên sở lập thệ ngôn, đến giờ vẫn còn treo giữa đại thính, ‘thế gian đãn hữu Ngân Thành tại, Tiêu gia tử tôn vĩnh bất tuyệt, sinh sinh thế thế vi tổ’ (thế gian chỉ cần Ngân Thành còn tồn tại, con cháu Tiêu gia viễn viễn không dứt, đời đời kiếp kiếp tuân theo tổ huấn’ “Thiên thổ địa hạ không bội ước!”

Hàn Trảm Mộng cúi đầu đọc lên tổ huấn, nhăn mày nói “Nếu là chúng ta phát tác, xử trí Tiêu gia rồi… Há lại không phải là vi phạm tổ huấn? Sự kiện năm đó chính là cả thiên hạ tác chứng”

“Ai nói cho ngươi là xử trí Tiêu gia” Hàn Phong Tuyết chau mày, nhìn nhi tử mình: “Ngươi xử trí Tiêu gia làm cái gì?”

“A…?” Hàn Trảm Mộng trực tiếp bị phụ thân mình khiến cho hồ đồ, trợn to mắt, không biết nói gì cho phải, ha ha nói: “Không xử trí Tiêu gia? Vậy… chẳng phải là muốn đem cơ nghiệp Ngân Thành chắp tay dâng cho người ta sao?”

“Aizzzzz….Mộng nhi, ngươi tiểu tử ngốc này, nếu là Tiêu gia thủy chung bất động, ngươi xử trí hắn tự nhiên là làm trái tổ huấn.” Hàn Phong Tuyết có chút tiếc hận rèn sắt không thành thép nói

“Chính là, nếu là do Tiêu gia phát tác trước tiên… Bên trong tổ huấn tuy nói đời đời kiếp kiếp làm huynh đệ, thiên thổ địa hạ không bội ước… Nhưng, nếu là người khác đầu tiên không đem ngươi xem là huynh đệ, lẽ nào ngươi còn muốn luồn cúi hay sao?”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 281: Có Thể Lập Gia Đình Rồi

"Cái này..." Hàn Trảm Mộng tựa hồ rõ ràng một ít, trong đầu là một mảnh hỗn loạn.

"Bội ước... Chúng ta tự nhiên là không thể bội ước trước, nhưng nếu là Tiêu gia chủ động bội ước thì sao? Như vậy chính là chuyện do bọn hắn trước rồi. Lão tổ tông tuy nói không cho phép chúng ta bội ước, nhưng cũng chưa nói là để cho chúng ta vươn cổ chịu chết?" Hàn Phong Tuyết hừ một tiếng, nói tiếp

"Tiêu gia bội ước, đó là cừu địch! Hơn nữa là bọn chúng muốn chúng ta diệt vong, đối với Hàn thị gia tộc ta chính là sinh tử đại cừu, đối đãi với cừu nhân nên làm như thế nào, chẳng lẽ còn muốn ta dạy cho ngươi sao? Hơn nữa, Tiêu gia nếu là thật sự có động tác, đối với Hàn gia ta mà nói, cũng là một chuyện tốt! Bởi vì, rốt cục chúng ta cũng thoát khỏi..."

Hắn cũng không nói gì thêm nữa, nhưng ý tứ trong đó đã quá rõ ràng.

"Hài nhi rõ ràng rồi." Hàn Trảm Mộng trong lòng tâm phục khẩu phục cúi đầu.

Gừng càng già càng cay, phụ thân cơ trí, quyết đoán, sắc bén quả nhiên xa xa không phải chính mình có thể sánh kịp!

"Rõ ràng là tốt rồi! Mộng nhi, ngươi phải rõ ràng một việc, vì huynh đệ, từng có một câu nói, đó là “Một đời người hai huynh đệ”!(DG: câu này ý tác giả muốn nói đó là thứ quan trọng nhất là đời người còn thứ hai

là huynh đệ) Ngươi phải cẩn thận suy xét những lời này, nhất là ba chữ đầu ‘ một đời người’! Đây mới là mấu chốt!"

Hàn Phong Tuyết cảm thán một tiếng, nói: "Huynh đệ, có thể vì nhau xông pha khói lửa, vạn tử bất từ! Nhưng, sau khi trải qua một đời người, huynh đệ hậu nhân chưa chắc cũng sẽ nhất định vì huynh đệ! Nếu là lại tiếp tục thêm mấy đời nữa, hoặc là trở thành người qua đường thậm chí là cừu nhân cũng chưa biết chừng!"

Hắn thở dài một tiếng, nói: "Coi như là anh em ruột, sau khi sinh sôi nảy nở vài thế hệ, huyết thống cũng lạnh nhạt xuống. Càng huống chi là hậu nhân của huynh đệ khác họ? Năm tháng vĩnh hằng, thiên hạ đã từng có buổi tiệc nào không tàn? Cho nên, việc đem cảm tình của chính mình mạnh mẽ áp đặt trên người hậu nhân, đối với thế hệ đó mà nói là một loại ràng buộc, rang buộc lớn lao!"

"Hài nhi đã nhớ kỹ, tuyệt không dám làm trái." Hàn Trảm Mộng rốt cục yên lòng. Nếu lão phụ thân đã nói như vậy thì trong lòng sớm đã có chuẩn bị.

"Ta hôm nay sở dĩ nói với ngươi câu này, chính là vì muốn đánh thức ngươi, cho ngươi rõ ràng, ngươi tại trên người Dao nhi cùng Mộng nhi, chính là phạm vào sai lầm như vậy! Mà vì sai lầm đó, lại tạo thành bao nhiêu bi kịch? Ngươi có hiểu rõ không?" Hàn Phong Tuyết nhìn con mình, có chút bất đắc dĩ, cũng có chút tức giận.

"Nhưng việc này là do lúc ấy Tiêu gia cực lực khẩn cầu, ta mới đồng ý chuyện hôn sự, với tình nghĩa lúc trước của hai nhà, ta thật sự khó có thể thoái thác..." Hàn Trảm Mộng chột dạ cúi đầu.

"Ngươi sau khi chuyện của Dao nhi xảy ra, lại ngăn trở Tiêu gia tiến thêm một bước trả thù, cho nên ngươi cảm thấy đối với Tiêu gia có điều thua thiệt, mới đưa quyền lợi Ngân Thành giao cho bọn chúng càng lúc càng nhiều, để cho bọn họ phụ trách một ít địa phương trọng yếu”

“Nhưng ngươi cũng không biết, chuyện như vậy, căn bản là không thể đền bù. Loại vết thương này một khi có, liền sẽ không khép lại. Ngươi càng nhân nhượng, không những sẽ không khiến cho bọn chúng cảm ơn, ngược lại càng giúp cho dã tâm của bọn chúng lớn lên! Cho nên, nếu Tiêu gia tạo phản, trên thực tế cũng là do ngươi dung túng mà ra!"

Hàn Phong Tuyết có chút nghiêm khắc nhìn chính con mình: "Phải biết rằng, ở Ngân Thành, chỉ có ngươi mới là người lãnh đạo! Mới là người chủ sự của Phong Tuyết Ngân Thành này! “

“Nếu Tiêu gia có điều bất mãn thì có thể làm sao? Nếu dám chân chính làm loạn, liền y theo gia pháp xử trí! Làm người đứng đầu, nếu không có thủ đoạn thiết huyết cùng kế sách tàn khốc, như thế nào có thể vững không ngã?”

“ Cho nên tính cách của ngươi, ngược lại chính là tạo ra cội nguồn của sự phản bội! Ngươi sẽ phải trả giá đại giới!(DG: câu này chém.) May mắn là hiện tại đã xảy ra chuyện, nếu là chờ lão phu chết lại xảy ra sự tình bậc này, như vậy trăm ngàn năm tâm huyết của tổ tông, chẳng phải là bị phá hủy sao? Đến lúc đó, ngươi như thế nào đối mặt với Hàn gia liệt tổ liệt tông?"

Hàn Trảm Mộng cả người mồ hôi chảy ròng ròng, đã xấu hổ đến mức không biết chui vào đâu!

Hàn Phong Tuyết khẽ cười rồi cười, chậm rãi nói: "Tốt lắm, có thể rõ ràng chính là chuyện tốt, mất bò mới lo làm chuồng, bây giờ thời gian còn chưa muộn, ngươi trước tiên đi ra ngoài đi, mọi sự cứ việc lấy bất biến ứng vạn biến! Phải biết rằng Ngân Thành còn có Hàn gia chúng ta trấn giữ, Tiêu gia... cho dù tạo phản, cũng sẽ không làm được gì quá lớn"

Hắn nhẹ nhàng mà cười nhạo một tiếng, hời hợt nói: "Cũng chỉ dựa vào hai mươi mấy tên Thần Huyền, chưa gì đã cảm giác được chính mình là cực kỳ cường đại rồi sao?"

Hàn Trảm Mộng trong lòng đã xác định, đột nhiên phát giác được trong thiên hạ không có gì là đáng giá để trong lòng chính mình. Cha của mình, có thể đã là Tôn Giả cấp bậc!! Đây chính là siêu cấp cường giả rồi! Tiêu gia Thần Huyền, thậm chí không để ở trong mắt chính mình, ở trong mắt phụ thân chẳng phải lại càng giống với gà đất chó kiểng thông thường sao?

"Lại còn có một việc; chính là về Quân gia, Quân gia Quân Mạc Tà tung ra tin tức nói là muốn tại ngày mùng 2 tháng 2 đến Phong Tuyết Ngân Thành, tìm Tiêu gia báo thù! Phụ thân, đối với việc này ngài không có cái nhìn gì khác sao?" Hàn Trảm Mộng vừa muốn rời khỏi, đột nhiên nhớ tới việc này, liền quay lại hỏi.

"Nhân quả tuần hoàn, bị quả báo là đúng, Tiêu gia tự mình làm chuyện xấu, thì phải tự mình thừa nhận! Hàn gia chúng ta trong chuyện này, tuyệt đối không thể dính vào!" Hàn Phong Tuyết trong mắt tinh quang chợt lóe, trầm giọng nói

"Cho dù trước đó Tiêu gia không có bất cứ động tác phản nghịch gì, chúng ta cũng tuyệt đối không thể dính vào! Mười năm trước, Quân gia tùy ý để Tiêu gia khi dễ không có nửa điểm phản kháng, nhưng cho tới hôm nay, cũng đã có thể quy mô phản kích! Chỉ mới qua mười năm mà thôi, ngươi xem việc này đại biểu cho cái gì! Quân gia, tuyệt đối là một phương không thể trêu chọc!"

Hàn Trảm Mộng trong lòng rùng mình, luôn miệng đồng ý, cúi đầu đi ra, đột nhiên cả người cảm thấy thoải mái. Bây giờ chuyện duy nhất quanh quẩn tại trong long hắn, chính là an nguy của đám người Tam trưởng lão cùng tiểu nữ nhi rời nhà đã lâu. Đối với chuyện của Tiêu gia tại Ngân Thành, đã không để ở trong lòng rồi.

Hàn Phong Tuyết tin tưởng gấp trăm lần, tự nhận hết thảy cũng nằm trong lòng bàn tay, nhưng sự thật rốt cuộc sẽ diễn biến thành như thế nào? Việc này không ai có thể nói chính xác được!(DG: có ông tác giả đóa)

Thế sự không có gì là tuyệt đối, hết thảy đều có khả năng!

***

14 tháng Giêng!

Quân Mạc Tà cau mày, ngồi ở trước giường của Linh Mộng công chúa, vươn ngón tay bắt mạch cho nàng, bên cạnh là Độc Cô Tiểu Nghệ với vẻ mặt lo lắng quan sát, không nhịn được hỏi: "Thế nào? Rốt cuộc là thế nào rồi!"

"Không chết được." Quân Mạc Tà thản nhiên nói.

"Ai nha... Ngươi đùa người làm sao lại ác miệng như vậy." Độc Cô Tiểu Nghệ chu môi kêu lên, ném cho hắn cái liếc mắt: "Linh Mộng tỷ tỷ đã đáng thương như vậy rồi, ngươi còn ở nơi này nói lời châm chọc. Linh Mộng tỷ tỷ rốt cuộc lúc nào có thể tỉnh lại?"

"Đáng thương sao?" Quả thật là rất đáng thương. Nhưng trên đời này người so với nàng đáng thương hơn không biết có bao nhiêu. Nàng ở trên đời này, tuyệt đối là một người có vận khí tương đối tốt. Dù sao nàng sự chiếu cố của chúng ta."

Quân Mạc Tà chậm rãi thu hồi ngón tay, thản nhiên nói: "Thương thế của nàng kỳ thật cũng không tính là quá nặng, Văn Thương Vũ một chiêu tung ra cố nhiên là cực mạnh, nhưng cũng không phải là đánh trực tiếp vào nàng”

“Chỉ là nàng lúc ấy tha thiết cứu mẹ, không để ý tới tình huống bản thân, nỗ lực đón đỡ, bị cự lực chấn ngã, hết lần này tới lần khác tại lúc nàng ngã sấp xuống, không biết thế nào lại đụng vào trên mặt đất một tảng đá, đụng vào làm đả thương xương sọ của nàng(DG: cái tội không mang mũ bảo hiểm), làm đọng huyết ở đầu, vì vậy mới làm nàng hôn mê bất tỉnh thẳng đến hiện tại”

“ Nếu là ta ra tay vì nàng giải khai, tự nhiên có thể nàng lập tức tỉnh lại, nhưng bây giờ ý thức của nàng là một mảnh hỗn loạn, cho dù đang trong hôn mê cũng vẫn là như thế”

“ Nếu là lúc này làm cho nàng tùy tiện tỉnh lại, xương sọ của nàng bị thương chưa lành, một khi bị kích động, chúng ta không ở bên cạnh nàng mà nói, tuyệt đối có thể làm đứt mạch máu, từ nay về sau ý thức toàn bộ sẽ không có...(DG: trở thành người thực vật ý mà) Cho nên, ta vẫn giữ nàng hôn mê, đợi sau khi ngoại thương của nàng cơ bản khỏi hẳn , ta lại làm cho nàng tỉnh lại.”

"Linh Mộng tỷ tỷ thực đáng thương... Không biết sau khi nàng tỉnh lại, phải như thế nào để đối mặt với sự thực tàn khốc như vậy?"

Tiểu nha đầu hai mắt rưng rưng, nhìn Linh Mộng công chúa nằm ở trên giường, thương tiếc nói. Nhưng, sau một khắc nàng lại khôi phục sắc mặt, đôi mắt to xinh xắn trừng lên, cư nhiên lại ghen tuông nói: "Mạc Tà ca ca, mấy ngày nay, tiểu lão bà của ngươi có tới tìm ngươi không?"

"Không. Nha đầu đó thấy ta trốn lại còn không kịp, còn dám tìm ta?" Quân Mạc Tà lưu manh cười một tiếng, thuận tay ở trên gương mặt bóng loáng của Độc Cô Tiểu Nghệ nhéo một cái, cười hắc hắc nói: "Đối phó đám tiểu la lỵ các ngươi, đại gia ta luôn có biện pháp tốt, ha ha ha..."

Độc Cô Tiểu Nghệ đỏ mặt, hét lớn: "Ai nói ta cùng nha đầu kia giống nhau, ta mới không phải là tiểu la lỵ!" Qua đoạn thời gian này, nàng đã hiểu ‘la lỵ' là có ý tứ gì, nghe lời này, rõ ràng là Quân Mạc Tà chê mình còn nhỏ, chuyện này há có thể dễ dàng tha thứ? Nhất thời cái miệng phồng lên, tức giận phản bác.

"Uh uh, ngươi nói không phải là la lỵ... Vậy ngươi là gì đây?" Quân Mạc Tà nhịn cười.

"Ta..." Độc Cô Tiểu Nghệ mắt to chuyển động, đột nhiên hắc hắc nở nụ cười, cư nhiên bày ra một cái tư thế phong tình vạn chủng, dùng một loại thanh âm mị hoặc nói: "Nhân gia chỗ nào cần lớn cũng đã lớn, đã

sớm là đại cô nương rồi, lập gia đình cũng không có vấn đề gì rồi."(DG: hồ ly tinh tiềm năng a)

"Nha? Chỗ cần lớn cũng đã lớn? Nơi nào lớn? Ta như thế nào nhìn không ra? Lại đây, ta sờ sờxem rốt cuộc là nơi nào lớn." Quân Mạc Tà kinh ngạc khó hiểu nói, vừa nói vừa tò mò vươn tay tới.

"Sắc lang ah!" Độc Cô Tiểu Nghệ giật mình, trốn tránh, hai tay ôm lấy ngực, giọng căm hận nói: "Nhân gia là nói... Có thể lập gia đình rồi, ai nói là cho ngươi kiểm tra?"

"Ah? Thật sự? Như vậy... Mấy ngày này ta nhất định sẽ chọn chồng cho ngươi !" Quân Mạc Tà cả kinh, nhất thời nghiêm mặt nói: "Tiểu Nghệ, ngươi xem Đường Nguyên như thế nào? Chỉ cần ngươi gật đầu, ta sẽ làm chủ cho ngươi!" Quân Mạc Tà lời thề son sắt nói.

Độc Cô Tiểu Nghệ nhất thời giận dữ, thét chói tai nhảy dựng lên, nhào vào trong lòng hắn, mở cái miệng nhỏ nhắn đem hàm răng cắn tại trên vai hắn.

Quân Mạc Tà ngao một tiếng, nhe răng nhếch miệng: "Tiểu nha đầu, ngươi làm sao lại giống Tiểu Bạch Bạch vậy, hàm răng này thật sự rất dài a." Một câu nói ra khỏi miệng lại nhớ đến chuyện đã một thời gian dài không thấy Tiểu Bạch Bạch rồi, không khỏi hỏi: "Tiểu Bạch Bạch đâu?"

"Tiểu Bạch Bạch lúc này đã lớn, ta ôm không nổi rồi..." Độc Cô Tiểu Nghệ đắc ý huýt sáo một tiếng, chợt một cái bóng trắng ‘vù’ một cái chạy vào, không nói hai lời liền lao vào trong lòng Quân Mạc Tà, đúng là con báo mắt to Tiểu Bạch Bạch.

"Ta kháo, quá nặng rồi." Quân Mạc Tà bắt được hai cái chân trước của nó, vặn xuống, phỏng đoán sơ sơ thì có lẽ nó ít nhất cũng năm mươi cân rồi, cư nhiên lại lớn nhanh như vậy.

"Lúc Tuyết Yên tỷ tỷ ở đây, thường xuyên cho nó ăn cái gì đó, kết quả nó càng ngày càng béo, thân thể cũng càng lúc càng lớn, càng ngày càng trưởng thành, không còn là Tiểu Bạch Bạch, căn bản là Đại Bạch Bạch rồi..." Độc Cô Tiểu Nghệ hừ một tiếng tức giận nói: "Nó lớn rồi... Tốt hơn hết là cứ như trước nhỏ xinh thì mới đáng yêu..."

Đột nhiên lại phấn chấn nói: "Bất quá Tiểu Bạch Bạch bây giờ rất lợi hại, mấy ca ca của ta đã đánh không lại nó rồi.

"Hả?" Quân Mạc Tà cả kinh, tiểu gia hỏa này bây giờ bao lớn? Cư nhiên bảy cái đầu trâu của Độc Cô thế gia đã không phải đối thủ của nórồi?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 282: Thiên Thu Vạn Tái, Nhất Thống Giang Hồ!

Quân Mạc Tà cũng không biết, lúc Mai Tuyết Yên cho Tiểu Bạch Bạch ăn, tất cả đều là những thứ tốt mà đám báo vương mấy đời có muốn ăn cũng không được, do vậy lại đề cao quá mức tiếp. Hơn nữa Tiểu Bạch Bạch vốn đã bị Quân Mạ Tà nâng cao cấp bậc nên tự nhiên là lớn lên thần tốc!

Không chỉ có như thế, những thứ dược tính mạnh mẽ đó bây giờ còn có rất nhiều trong thân thể nó vẫn chưa tiêu hóa. Nếu như hoàn toàn tiêu hóa thì chỉ sợ còn chưa thực sự trưởng thành liền có thể bằng được Huyền Thú bát cấp đỉnh phong !

Phải biết rằng Huyền Thú bát cấp đỉnh phong kia có thể tương đương với cường giả Thiên Huyền cao thủ!

Nhưng khi nhắc tới Mai Tuyết Yên, Quân Mạc Tà lại không tự kìm được nhịp tim có chút đập mạnh và loạn nhịp.

Nàng đã rời đi suốt thời gian dài như vậy sao?

Ngày về đã định là mùng hai tháng hai . Còn vài ngày là có thể đã trở về rồi.

Độc Cô Tiểu Nghệ mẫn cảm phát giác hắn phân tâm không khỏi lo lắng nói "Mạc Tà, chàng có Tuyết Yên tỷ tỷ, cũng không thể không cần ta . . . Người ta đã là của chàng rồi, người ta so sánh với Tuyết Yên tỷ tỷ còn sớm hơn, chính là người của chàng . . ."

Quân Mạc Tà cơ hồ phun sạch một miệng đầy nước trà , méo miệng lác mắt mà hỏi lại "Gì? ! Nàng đã là người của ta từ lúc nào ? Chuyện lúc nào mà chính ta sao cũng không biết vậy?"

"Chính là chàng! Chính là chàng!" Độc Cô Tiểu Nghệ trề môi kêu lên "Dù sao chàng không thể không muốn ta đây!"

"Muốn! Đương nhiên muốn!" Quân Mạc Tà đột nhiên mắt miệng đều cười rộ lên, đưa cả hai tay ra "Lại đây, Tiểu Nghệ ngoan, để ca ca dích thân ôm một cái, thuận tiện kiểm tra vài lượt xem nơi nào đã lớn. . ."

Độc Cô Tiểu Nghệ hét lên một tiếng, run như cầy sấy nhìn hắn "Chàng . . . chàng muốn làm gì? Chàng không được xằng bậy nha. . ."

"Nàng đã là người của ta , ôm một cái hôn nhẹ có là gì? Đây không phải là lúc có con sao sao? Đến đây đi, đừng thẹn thùng nữa" Nụ cười của Quân Mạc Tà càng thêm tà ác .

"Chàng . . . chàng đừng tới đây! Người ta muốn dự liệu trước thôi" Độc Cô Tiểu Nghệ vừa nhảy một cái thiếu chút nữa đã ra tới cửa, sắc mặt trắng bệch mà vẫn còn quá mức sợ hãi thốt ra "Không được . . . Ngày đó ta đã xem, Thanh Hàn tỷ tỷ bị chàng làm cho thật thê thảm . . . Ta ta. . ." Đột nhiên xoay người một cái trốn biệt tăm.

Quân Mạc Tà ngẩn ra: ngày đó ta đã thấy Thanh Hàn tỷ tỷ bị ngươi khiến cho thật thê thảm? Đột nhiên cười lớn, không nghĩ tới tiểu nha đầu này ngay cả cái đó lại cũng xem . . . Quân Mạc Tà không khỏi nhớ tới Quản Thanh Hàn, lại liên tưởng lời của Độc Cô Tiểu Nghệ lập tức trong lòng như bốc lửa . . . Tiểu nha đầu này, mặc dù có lúc quá là hung hăng, nhưng tuyệt đại đa số thời điểm thì vẫn là đáng yêu!

Vừa cười vừa đi ra cửa nghĩ muốn tìm tiểu nha đầu không may đó, không nghĩ tới đối diện lại thấy một tiểu nha đầu khác. Hàn Yên Mộng chắp tay đằng sau đang hếch mặt nhảy nhót đi đến, Quân Mạc Tà ha ha cười một tiếng mà nói: "Ai nha, là tiểu lão bà đây. Hai chúng ta thật là có

duyên, nàng mau tới làm ấm ổ chăn của ta đi? Mau mau, nhân lúc thời gian còn sớm, chúng ta vội vàng đi. . ."

Hàn Yên Mộng chạm mặt hắn, liền hét lên một tiếng mặt mày xám ngoét mà quay người, vội vàng vội vàng giống như cá lọt lưới, không quản hướng nào bỏ chạy toán loạn.

Chỉ một thoáng đã trị xong hai tiểu la lị vốn vẫn cảm giác rất đau đầu, Quân đại thiếu cực kì thích thú, với một cảm giác rất hãnh diện hắc hắc cười, xoay người nhằm hướng tiểu viện của mình đi tới. Chuẩn bị tiến vào Hồng Quân Tháp luyện đan thôi . . . Nhưng vừa quay người thì lại bị Quân Vô Ý ngăn cản.

Càng tới gần mùng hai tháng hai, Quân Vô Ý luyện công càng thêm chăm chỉ, nhưng lần này làm sao lại xuất hiện ở đây làm Quân Mạc Tà có chút giật mình.

"Mùng hai tháng hai đã tới gần , ngươi rốt cuộc dự tính như thế nào?" Quân Tam gia đem chuyện chôn ở trong lòng đã lâu, giờ phút này rốt cục cũng lêntiếng hỏi. Trong mắt mơ hồ lóe ra nóng bỏng.

"Chờ đợi!" Quân Mạc Tà đáp "Chờ lực lượng của Thiên Phạt cùng Đông Phương thế gia hai nơi đến đông đủ. Chúng ta liền có thể lập tức xuất phát."

"Lần này đi Ngân Thành, trăm sông ngàn núi, cho dù là hiện tại lập tức hành động cũng chưa chắc kịp mùng hai tháng hai, ngươi. . . Rốt cuộc là tính toán? thế nào" Trong lòng Quân Vô Ý có chút như lửa đốt.

"Tam thúc, người phải biết rằng Thiên Phạt có một loại đặc sản, là phi hành Huyền Thú!" Quân Mạc Tà cười híp mắt tiếp tục "Ta đã thu xếp mọi thứ thỏa đáng, cũng chỉ chờ người bên bà ngoại đến, liền có thể xuất phát."

"Thì ra là thế!" Quân Vô Ý lập tức yên lòng. Đang lúc ấy thì đột nhiên nghe thấy cửa truyền đến âm thanh một hồi nói chuyện. Tiếng của

thủ vệ hỏi "Xin hỏi vị công tử này, ngài là ai?"

"Nhật xuất Đông Phương, duy ngã bất bại!" (mặt trời mọc phương đông, riêng mình ta bất bại).Một âm thanh non nớt nhưng lại chứa khẩu khí già giặn đầy kích động tiếp tục "Vị đại ca bảo vệ này, xin báo cho Quân Mạc Tà Quân biểu ca, là Đông Phương Bất Bại ta đã tới rồi!"

Quân Mạc Tà cười ha ha . "Nhật xuất Đông Phương, duy ngã bất bại?!" Quân Đại thiếu gia một bước đã ra tới cổng, đó chẳng phải là chú em chất phác kia sao!

Quân Mạc Tà giả vờ nghiêm túc, đi tới gần hô "Đúng là Đông Phương. . . Đại hiệp giá lâm, đến tường nhà ta cũng sáng lên rực rỡ, nguyện vì Đông Phương đại hiệp thiên thu vạn tái, nhất thống giang hồ!"

"Biểu ca! Ha ha ha. . . Ta đã đến." Ở ngoài cửa đúng là Đông Phương Tiểu Hòe, hắn giang hai tay ôm tới, đột nhiên dừng chân lại gãi gãi đầu hỏi "Ngươi mới vừa rồi đã nói cái gì? Cái gì vậy? Nhất thống giang hồ!"

"Đây là biểu ca ta vì Đông Phương đại hiệp ngươi đích thân tạo ra châm ngôn độc nhất vô nhị đó" Quân Mạc Tà nói vẻ đầy thành khẩn "Nhật xuất Đông Phương, duy ngã bất bại! Nếu đã bất bại, đó chính là vô địch. Nhưng nếu không lập được một đại sự nghiệp kinh thiên động địa thì há chẳng phải là lãng phí sao? Cho nên đương nhiên phải là 'Thiên thu vạn tái, nhất thống giang hồ!' * Cũng không biết Đông Phương đại hiệp ngươi cảm giác như thế nào?" Quân Mạc Tà cười dài hỏi .

"Nhật xuất Đông Phương, duy ngã bất bại! Thiên thu vạn tái, nhất thống giang hồ!" Đông Phương Tiểu Hòe nhắc lại hai lần rồi sáng mắt lên, cười ha ha, liều lĩnh đáp "Không tệ! Không tệ, thật tốt quá! Hay cho một câu 'thiên thu vạn tái, nhất thống giang hồ!' Đây chính là Đông Phương Bất Bại ta cuối cùng đã có phương hướng mà cố gắng rồi! Biểu ca, ngươi thật sự là thật tài tình, chỉ vài lời đơn giản như vậy mà đã khiến ta nhiệt huyết sôi trào."

"Đây chính là một mục tiêu cao thượng! Tuy nói là nghĩ ra chẳng khác nào thành công một nửa. Nhưng vẫn còn một nửa đòi hỏi cần kiên trì bền bỉ mới có thể hoàn toàn thành công " Quân Mạc Tà khích lệ đáp.

"Thực chu đáo! Rõ ràng, sáng sủa! -" Đông Phương Tiểu Hòe hai mắt tỏa sáng, đã lâm vào trạng thái sướng cực độ! Trong lúc không để ý từ mép chảy ra mấy dòng trong suốt, đột nhiên lộn nhào một vòng hai tay vỗ đùi cười ha ha "Nhật xuất Đông Phương, duy ngã bất bại! Thiên thu vạn tái, nhất thống giang hồ! Oa nha nha nha, ngao ô ngao ô..."

"Tiểu tử ngươi kêu loạn cái gì vậy?" Từ đằng sau một âm thanh vang lên, đúng là đám người Đông Phương Vấn Tình đã tới. Nhưng lúc này nhóc vẫn không để ý nên Đông Phương Tiểu Hòe đang tự mình nhảy nhót reo hò. Đông Phương Vấn Đao tóm lấy phát một cái đánh vào mông "Tiểu tử ngốc, kêu loạn ồn ào cái gì?"

"Nhất thống giang hồ, chuyện này không thể tùy tiện nói lung tung!" Ở phía sau Đông Phương Vấn Tình nói nghiêm túc, thoáng nhìn qua Quân Mạc Tà vẻ trách cứ "Từ xưa tới nay, giang hồ cho tới bây giờ đều là chia năm xẻ bảy, mỗi người làm việc của mình, cho tới bây giờ chẳng hề nói đến chữ thống nhất. Thậm chí địa vị cao thượng như Tam Đại Thánh Địa mà cũng không dám nói đến từ thống nhất, từ trước đến nay tất cả đều là làm theo ý mình! Nếu mà những lời này một khi lan truyền ra ngoài, chả phải Đông Phương thế gia lúc nào cũng có thể trở thành cái đích cho mọi người công kích!"

"Chẳng qua chỉ là một chí hướng mà thôi, tin tưởng cũng không phải sự thật đi. Hơn nữa, nếu như đệ tử Đông Phương thế gia coi đây là mục tiêu để lập chỉ thì tin tưởng cũng là tốt." Quân Mạc Tà cười khan hai tiếng, ngoài miệng vẫn nói hươu nói vượn, còn trong bụng cũng thấy hơi chột dạ. Dù sao chính mình lúc trước khi đi cũng để lại cho vị Đại cữu này phương pháp sinh con đẻ cái cố nhiên rất có hiệu quả , nhưng là thật là. . . cái vụ vác nặng đó liệu có bị phát giác hay không?

"Đi một mạch xa như vậy, thật đúng là mệt chết người! Mạc Tà, lão gia tử có nhà không?" Đông Phương Vấn Tình hiền lành liếc mắt nhìn Quân Mạc Tà, trong ánh mắt dĩ nhiên đầy vẻ cảm kích.

Quân Mạc Tà ngẩn ra: chẳng lẽ hắn còn không phát hiện điều che giấu trong đó? Vẫn còn luôn luôn tự thể nghiệm phương thức đó? Sẽ không chậm hiểu như vậy chứ? Còn đang mải nghĩ nên cả người bất giác giật nảy lên rồi ha ha cười rộ.

Quân Mạc Tà thật đúng là không đoán sai, Đông Phương Vấn Tình thực sự là còn chưa phát giác ra, chẳng những không có phát giác trong phương thuốc của Quân Đại thiếu gia có thành phần 'độc ác', mà vẫn còn cảm thấy phương thuốc đó có hiệu quả nhanh như vậy, thần diệu như vậy. Do đó lúc này đối với cháu trai chỉ thấy cảm kích, nào biết chính mình đúng là bị "cháu trai thân thiết" lừa cho phải luôn vác nặng.

Đoàn người có Quân Vô Ý cùng đi vào Quân gia hàn huyên không ngớt, thân thiết không thôi. Quân Mạc Tà đi sát vào Đông Phương Vấn Tình, nháy mắt ra hiệu hỏi "Đại cữu, ngài mệt không?"

"Nói cái gì vây? Đi một mạch muôn sông nghìn núi, lăn lộn vật vả đến đây, làm sao lại không mệt! Tiểu tử ngươi nghĩ lung tung cái gì vậy? Đầu óc ngươi tiểu tử chả có lúc nào nghĩ đến chính sự cả! Quả nhiên là thiếu sót cực kỳ!" Đông Phương Vấn Tình đỏ mặt lên, tiếp theo tối sầm, hắn làm sao có thể không biết cháu yêu hỏi điều gì, nhưng chuyện này há có thể nói rõ sao? Ngựa hay thì ắt kiêu ngạo, bậc bề trên cần phải răn dạy một phen.

Quân Mạc Tà co rụt lại đầu, đúng là sĩ diện thì làm khổ thân quả nhiên là câu nói rất đúng. Được! Vốn đang nghĩ nhắc nhở ngài một phen, để ngài không cần khổ cực mang vác như vậy, không nghĩ là ngài vừa mở miệng lại mắng mỏ! Coi như ta chưa nói gì hết, nếu ngài nguyện ý mệt nhọc vậy thì tiếp tục mệt nhọc đi . . .

Đám người Đông Phương Vấn Tình lần này mang đến Thiên cấp thích khách cùng Địa cấp thích khách với số lượng tương đối khả quan,

mỗi người đều là hảo thủ tinh thông ám sát cấp cao nhất. Tổng cộng chừng hơn một trăm người, ba vị đầu lĩnh Đông Phương huynh đệ lúc trước được Quân Mạc Tà hỗ trợ đan dược thần dị nên đột phá quan ải, một bước tiến lên hàng ngũ Chí Tôn , thực lực tăng tiến rất nhiều. Lại còn tâm nguyện cả đời cũng đã được Quân Mạc Tà giải quyết, đúng là vênh mặt, đang thời điểm sung sướng đắc ý.

Ngoài ra những Thiên cấp thích khách trong Đông Phương thế gia càng lộ vẻ đắc chí ngẩng cao đầu sải bước. Tự cảm thấy với đội ngũ này của nhà mình đủ để kiêu ngạo với thiên hạ . . . Năm đó Đông Phương thế gia đã từng lấy lực một nhà làm rung động cả đại lục, lần này với đội hình còn mạnh hơn trước kia thật sự là đủ sức đánh đâu được đó, anh hùng thiên hạ nào dám đương đầu!

Nhưng vẻ kiêu ngạo coi thường thiên hạ chả mấy chốc đã bị đả kích vỡ vụn.

Người ạ, mà lại vẫn còn phải sợ nữa chứ!

Đối diện là Thảo nguyên Ưng thần Ưng Bác Không mặt mũi lạnh lùng, một mái tóc dài nhẹ nhàng tung bay, quần áo đen đầy vẻ nghiêm túc, hai mắt như ưng rình mồi! Lão vừa xuất hiện thì một khí thế cường đại ngập trời chưa từng có đã tùy thời mà đến. Đã thế vẻn vẹn mới chỉ là mở đầu. . .

Bởi vì theo sau là Cuồng phong Kiếm Thần Phong Quyển Vân đi tới đâu sáng tới đó, quần áo trắng như tuyết, ánh mắt sắc như kiếm, thân hình cao ngất như thanh gươm, mặt không chút tình cảm. Lão yên lặng như sơn, nhưng khí thế lại nửa điểm cũng không kém hơn Ưng Bác Không!

* Thiên thu vạn tái, nhất thống giang hồ! : thiên thu vạn đại, thống nhất giang hồ. (Tái = năm)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 283: Mai Tuyết Yên Động Viên Trước Cuộc Chiến

Hai vị Chí Tôn Thượng thừa đồng thời xuất hiện, khí thế thật khủng bố trấn áp thiên hạ, bên trong toát ra khí độ của bậc siêu cấp cao thủ, giống như quang mang tuyệt đỉnh cháy mạnh mẽ chiếu sáng vạn trượng, làm cho bọn thích khách Thiên cấp của Đông Phương Thế Gia tức thì câm như hến.

Ai da, nguyên lai Quân gia còn ẩn tàng hai vị cao thủ như vậy, đây mới là bậc đại tài trong cao thủ mà … trình độ của chúng ta thì vẫn là phải khiêm tốn một chút đi. Ở trong này mà dọa người không phải mất mặt chính mình, mà là mất mặt của cả Đông Phương Thế Gia a…

Vừa nghe thấy người nhà mẹ đẻ đã đến, Đông Phương Vấn Tâm cũng đi ra nghênh đón, Đông Phương Vấn Tình tam huynh đệ vui sướng đến kinh ngạc khi phát hiên tiểu muội của mình trong đoạn thời gian này thần sắc đúng là tốt lên rất nhiều, làm cho cả ba người không khỏi cực kì vui mừng.

Một lát sau, Quân Chiến Thiên cũng đi ra cùng mọi người gặp lại, những người liên can đều chờ tề tụ ở đại đường, một phen xa cách lâu ngày nay gặp lại cùng nhau hàn huyên. Quân Vô Ý quát tả hữu, đem toàn bộ nhân mã nhà thông gia ổn định thỏa đáng.

Cùng lúc đó, tại nơi trung tâm Thiên Phạt sâm lâm trung tâm.

Một đội nhân mã nghiêm chỉnh, hầu hết đều là những tráng sĩ thô kệch tạo thành… Những võ giả này, bên ngoài thân thể toát ra vẻ hào sảng, chừng hơn năm trăm người vẻ mặt vô cùng kì quái, thoạt nhìn

trông rất dữ tợn hung mãnh, không có nửa điểm lương thiện. Ở trên người bọn họ chỉ có thể dùng từ : Dũng mãnh! Mạnh khỏe để hình dung. Thật sự là đại tăng tiến!

Tùy tiện chọn một người đều đã cao tới hai thước, kìa cánh tay, nào bắp đùi, thoạt nhìn làm cho người ta liền nghĩ tới những từ thật cao lớn! Dũng mãnh! Khỏe mạnh! Hung tợn! Mạnh mẽ! Những từ ngữ như vậy cứ tự động mà xuất hiện. Hơn nữa ánh mắt mọi người phần lớn gần giống như nhau : tàn nhẫn khát máu. Cơ hồ không gây ra một chút xíu cảm tình nào .

Nhưng giờ phút này, một đám hung thần ác sát lại đang thành thành thật thật sắp xếp thành một đội, cùng đợi chờ phát biểu.

Những người này, đúng là do Mai Tuyết Yên tập trung nhóm Huyền thú đỉnh cấp vừa mới toàn bộ Hóa hình! Mà đám Thú Vương vừa mới hóa hình đó đều có thực lực tương đương với Chí Tôn của nhân loại. Hơn nữa. cơ hồ tất cả đều là Chí Tôn đỉnh phong đó!

Nói cách khác, thực lực những người này, ít nhất cũng tương đương với Hạc Trùng Tiêu, Hùng Khai Sơn ban đầu. Tổng cộng năm trăm người, đây mới là một lực lượng khủng bố. Trước mặt lão Đại, trong mắt tất cả mọi người đều toát ra sự cảm kích, tôn kính từ trong nội tâm.

Mai Tuyết Yên ngồi trên cao, vẻ mặt lãnh đạm nhìn đám quân con em trước mặt, ánh mắt có chút mơ hồ cùng cuồng nhiệt.

Suốt mười vạn năm!

Suốt mười vạn năm, Thiên Phạt Sâm Lâm chưa từng có bộ dạng huy hoàng như ngày hôm nay! Chưa từng có thực lực khủng bố như vậy, cho dù ở thời điểm Thiên Phạt Sâm Lâm cường đại nhất, cũng là không bằng. Tối đa chỉ là lực lượng cao cấp nhiều hơn một ít so với hiện tại mà thôi, nhưng lực lượng kế cận từ tiềm lực đến nội tình cũng không thể so với lực lượng sung túc trước mặt!

Chừng này Thú Vương, mọi người đều là sắp đột phá nay mượn đan dược mà nâng cấp tu vi, tiềm lực phát triển của cả đám Thú Vương này khó có thể tưởng tượng được. Giả dụ ngày sau, chính là hơn năm trăm vị Chí Tôn Thượng thừa, thậm chí là năm trăm vị Tôn Giả!

Bởi vì bọn họ đã tự thân vượt qua cửa ải Hóa Hình khó khăn nhất. Ngày sau tu hành chỉ có thể dùng từ : ngày đi vạn dạm để hình dung. Con đường bước lên Tôn Giả của bọn họ chỉ cần thêm thời gian để tích lũy mà thôi…Nếu quả thật là hơn năm trăm vị Tôn Giả…

Mai Tuyết Yên ngẫm lại cũng đã cảm thấy khủng bố, thậm chí khủng hoảng. Bất giắc máu toàn thân nóng lên. Hiện tại, Tam Đại Thánh Địa cộng lại tin tưởng rằng cũng không thể vượt quá hai mươi vị Tôn Giả, coi như là hậu bối cũng có thăng tiến, quyết cũng không nhiều bằng … Nhưng Thiên Phạt …Chỉ cần thời gian vừa đủ, có thể sinh ra năm trăm vị! Thậm chí càng nhiều!

Đây là con số thật là kinh khủng!

Mà đó, tất cả đều là Quân Mạc Tà ban cho!

Phía trước đội ngũ, đúng là lấy Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn cầm đầu phía sau là Bát Đại Thú Vương!

Lão yêu Điêu Vương mới vừa bế quan không lâu, vất vả mới có đột phá, vậy mà vừa xuất quan đã phát hiện Điêu tộc của mình xuất hiên thêm mười người đều là Hóa Hình Thú Vương. Trong lòng cả kinh, khó khăn như vậy mà có thể dễ dàng đột phá, rồi lại cảm thấy địa vị vương giả của mình có chút không ổn, thiếu chút nữa sợ tới mức hồn phi phách tán.

Mai Tuyết Yên tất nhiên sẽ không bạc đãi tiểu đệ nhỏ nhất của mình, liền cho đan dược, làm cho Điêu vương tiến lên một bậc, như vậy mới khiến cho Điêu vương bình tâm lại.

Chính là an tâm rất nhiều, rồi lại tự đấm ngực, dậm chân mà hối hận : sớm biết có đồ tốt như vậy, ta còn cần rì bế quan a, tốn rất nhiều thời gian a, chỉ ăn hai viên kẹo đường liền tăng bậc, bớt đi được rất nhiều sự tình. Chỉ nghĩ đến đó mà hắn thấy tức tối suýt nổ đầu mà chết.

Điêu vương vừa mới xuất quan, ngay lập tức bị Hổ vương cùng Hùng vương đồng tậm hiệp lực trực tiếp đánh cho thành đầu heo thịt. Trong lòng hai vị vương này đầy bi phẫn : chuyện gì tốt cũng là do chúng ta liên hệ, đều là chúng ta mang về, nhưng chịu hành hạ cùng chờ đợi nhiều nhất cũng là chúng ta …Còn có Thiên lý hay sao…

Giờ phút này thấy lão yêu kia được tiện nghi lại còn ở chỗ này khoe mã nên hai vương không khách khí, chẳng nói hai lời liền tiến lên mà hành hạ. Chính là “Hành hạ” so với đánh đập thì càng là ngược đãi hơn!

Đối với việc này, Mai Tuyết Yên là lão đại, mọi việc phức tạp không nhất thiết phải nhúng tay vào. Cứ mắt nhắm mắt mở mà nhìn Điêu vương trực tiếp bị ngược đãi điên cuồng hai ngày.

Dù sao thì vừa mới có đột phá, nhất định cần tôi luyện, cho nên Điêu vương bị tôi luyện thiếu chút nữa thì ngay cả lông mao cũng không còn.

"Tất cả mọi người? Đã đến tập trung đầy đủ sao??" Mai Tuyết Yên nhíu lông mày uy nghiêm hỏi.

"Uhm, lần hành động này vô cùng trọng đại! Ngàn vạn lần không được sơ xuất! Phi hành Thú vương tất cả đi theo, ngoài ra chọn thêm một ngàn huyền thú tự phi hành đỉnh phong. Chuẩn bị đi trước tới Tuyết Sơn, việc này phải sắp xếp thỏa đáng" Mai Tuyết Yên thản nhiên hạ lệnh, nhưng khẩu khí lại tràn ngập quyền uy, không cho ai nghi ngờ.

“Dạ” Hạc Trùng Tiêu tất nhiên được coi là người đứng đầu Phi hành Thú vương vội vàng đáp ứng.

“Hùng Khai Sơn, lần này lưu lại năm mươi người trông coi Thiên Phạt sâm lâm, đám người còn lại cùng nhau xuất phát” Mai Tuyết Yên

ánh mắt uy lẫm nhìn Hùng Khai Sơn mà nói

“Dạ” Hùng lão Tam phanh ngực khí phách hiên ngang nói.

“Uhm mỗi người mặc một bộ y phục, trước đây là Huyền thú thì thôi, hiện giờ đã hóa hình người, bộ dạng này còn ra thể thống gì?" Mai Tuyết Yên liền cau mày.

Năm trăm Thú vương trước mặt này, trừ Hạc Trùng Tiêu cùng Hùng Khai Sơn vốn được “Tỷ phu” tặng mũ áo chỉnh tề. Những Thú vương khác mới Hóa Hình, trên người là vô số sợi dây rừng lớn nhỏ, chính là bện tết lá cây mà mặc lên người, làm cho người ta liên tưởng đến người khổng lồ xanh.

“Vâng, lão Đại!” Hùng Khai Sơn mặt mày hớn hở đáp ứng, ngay lập tức kêu mấy hùng tộc, xoay người về phía tây mà chạy, không lâu sau trong lòng mỗi người ôm chồng chất một núi vải đỏ.

Hùng Khai Sơn cũng không khách khí, trực tiếp giơ lên ngang mũi lệnh : "Mỗi người một vải đỏ, quấn lên người! Xoắn vỏ cây làm đai lưng cột lại! Xem các ngươi khắp người khoác lá cây, đến Dã nhân cũng chỉ như thế thì còn ra thể thống gì?"

Nói xong, Hùng Khai Sơn còn xoay người hướng về phía Mai Tuyết Yên nói : “Lão đại, người xem lúc ấy mà mang về thêm mấy cái áo khoác lông gấu…”

“Cút”! Mai Tuyết Yên trực tiếp một lời nói. Số phận thì ai biết đường nào mà nói ...

Hùng Khai Sơn rụt cổ lại, nhanh chóng quay đầu, vẻ mặt như hung thần ác sát nói : “Nhìn cái gì mà nhìn? Còn không nhanh chóng mặc quần áo? A, cứ lấy vải đỏ?”

Kết quả, dưới mệnh lệnh của Hùng Khai Sơn, năm trăm tráng sĩ mỗi người đều biến thành một tân nương tử tươi đẹp, cả người đỏ choét.

“Hì hì” Xà vương Thiên Tầm phì cười không dứt, không thể không nói, đám võ giả giống như hung thần ác sát này giờ lại mặc vải đỏ … Thật sự là đập ngay vào mắt người ta.

Mai Tuyết Yên khóe miệng cũng khẽ cười, nhưng liền khôi phục sự lạnh lùng lớn tiếng hạ lệnh : “Đều tự trở về, hảo hảo mà chuẩn bị, hai ngày sau đó, toàn bộ xuất phát! Nếu có một ai không nghe lời, trực tiếp phế!”

“Dạ” Hơn năm trăm người đồng thời lớn tiếng đồng ý, trong từng đôi mắt toát ra ngỗ ngược chiến ý!

“Sau khi trở về, hảo hảo chuẩn bị một bữa no đủ, thống khoái mà uống một chút! Đều đi đến chỗ Hầu vương, nơi đó có Hầu nhi tửu! Có thể uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu. Lần này hành động, vốn là vì tương lai của đại tỷ, vì nghiệp lớn của tỷ phu! Mọi người cần xốc lại tinh thần cho ta. Nếu không tới lúc đó ai mà làm tỷ phu tức giận, ta sẽ lột da hắn!” Hùng Khai Sơn trừng mắt, rống lớn nói, có chút cáo mượn oai hùm.

“Rống” Năm trăm tráng hán mỗi người đều phát ra sự hung phấn mà gào từ trong tận đáy lòng.

“A…….A, Tứ ca, ngươi chỉ động viên thì thôi, thế nào lại đem Hầu nhi tửu của ta mà động viên? Đó là bảo bối của chúng ta, tổng cộng cũng không có nhiều, ngươi muốn dọn sạch kho không chừa lại chút nào sao …”

Thất vương Hầu vương vò đầu bứt tai nhảy dựng lên kháng nghị. Làm sao mà không kháng nghị cho được a. Chừng này là bao nhiêu cái mồm to? Nếu lại còn để cho mọi người uống thống thống khoái khoái giống như trong lời nói, như vậy thì nhưỡng tử của Hầu tộc trong vòng trăm năm qua sẽ không còn nổi lấy một bình.

“Tính toán gì? Là vì việc của đại tỷ cùng tỷ phu mà ngươi cũng đau lòng sao?” Cả đám Hùng Khai Sơn, Hồ Liệt Địa. Thạch Bất Sầu chẳng

hề tử tế hỏi lại.

Nhất thời làm cho Hầu Thất sợ hãi, làm cho khuôn mặt cùng mông giống nhau mà đỏ chót “Ai …Ai lo ngại? Không …Chỉ là một chút rượu thôi sao… Uống thì uống ... Uống đi ... Ta mới không... Đau lòng... Ô ô ..."

“Các huynh đệ! Mọi người uống sạch rượu đi! Hầu Vương hiếm khi hào phóng như vậy, mới vừa nói, mọi người có thể uống bao nhiêu thì uống, ngàn vạn lần không cần khách khí, uống không hết còn có thể mang về!” Hùng Khai Sơn vung tay hét lớn, khí thế đủ nuốt cả quả núi.

“Oa” Một trận âm thanh quái dị đủ các giọng điệu cao thấp gầm rú vang tận trời mây Thiên Phạt.

Hầu vương Hầu Thất thấy vậy mà khóc không ra nước mắt, hơn năm trăm người giải tán, giống như là hơn năm trăm tân nương tử. Y phục mầu đỏ trên nền tuyết trắng chiếu rọi tựa như từng đám lửa linh động, hướng về hầu tộc mà chạy tới.

Mai Tuyết Yên không khỏi nở nụ cười đứng lên, cùng Xà Vương Thiên Tầm đi xuống.

“Đại tỷ…” Hầu Thất đáng thương nhìn lên nàng.

“Hầu Thất …không phải là một chút rượu thôi sao? Cũng đâu đáng để đau lòng như vậy?” Mai Tuyết Yên lườm hắn một cái, thấp giọng nói“Lát nữa đem thần đan cấp cho ngươi hơn một viên đi, ngươi cũng không lỗ vốn đâu …?"

“Thật sự?” Hầu Thất trợn tròn mắt, chỉ một thoáng con người đỏ lên, giờ phút này cực kì giống Hỏa Nhãn Kim Tinh.

“Thật sự.” Mai Tuyết Yên gật gật đầu, nhìn gã cười.

“Oa ha ha…Ô rống…” Hầu vương hú lên quái dị, nhảy dựng lên, liên tục lộn mười vòng trên không. Vù một cái chạy ra ngoài mà rống to

"Uống ! Mọi người tận tình uống ! Nếu không đủ, chúng ta bên kia còn có một kho hàng bí mật lớn, nay sẽ mang ra chiêu đãi đủ…."

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 284: Chủ Nhân Của Tam Đại Thánh Địa !

Thấy bộ dáng tức cười của Hầu Vương, trước sau đã biến chuyển như vậy, Xà Vương Thiên Tầm dù trong cõi lòng đầy tâm sự cũng không khỏi cười ha ha.

Xa xa, một đám cửu cấp huyền thú vừa mới hóa hình thành hình người đang khoác vải đỏ lắc mông đuổi nhau, một mùi rượu nồng đậm tại Thiên Phạt Sâm Lâm hoàn toàn ùa ra ngập trời đất…

Cùng lúc đó, ở một tòa tháp cách xa nơi người ở.

Nơi này, vốn nằm trong một dãy núi vây quanh bên trong là một ngọn núi độc lập. Nơi này rất gần Thiên Trụ Sơn, ở bốn phía dãy núi vạn khe hướng về phía trung tâm, vẻ đẹp ngọn núi này thật là siêu quần xuất chúng. Không chỉ được dãy núi bên ngoài vây xung quanh, nó còn được từng đám mây mù lượn lờ, những dải mây mù giống như một mảnh vải trắng noãn, ở giữa sườn núi mờ ảo lúc chìm lúc mờ ảo quay lại.

Một bóng người phiêu dật như thuận gió mà đi đến, từ chân núi lên cơ hồ không ngừng nghỉ, một thân ảnh giống cưỡi mây đạp gió mà lên thẳng đỉnh núi.

Ống tay áo vung lên, một đạo kình phong từ từ chậm rãi theo ống tay áo của hắn xuất hiện, mềm nhẹ thong thả, nhưng đống loạn thạch trước mặt lại đột nhiên vô thanh vô tức hóa thành bụi phấn bay đầy trời, hắn vung tay áo xuất một quyền lại đem đám bụi phấn bay ra ngoài rất xa. Mặt đất trên đỉnh núi tự nhiên xuất hiện một phương viên rộng rãi ước chừng năm mươi trượng.

Người nọ khẽ xoay mình cười một cái, hai tay huy động một cái thật mạnh, ở giũa nền phẳng bỗng một khối đá to chậm rãi bay lên, giống như tảng đá đã có sẵn ở dưới nền đất. Tảng đá lớn từ từ bay lên, hình dạng không ngừng biến hóa vi diệu, cuối cùng khéo léo hóa thành một bàn trà phẳng phiu sạch sẽ, bóng lộn đủ để soi gương.

Người nọ theo cách làm đó mà ở bên cạnh bàn trà nho nhỏ lại làm ra ba cái ghế bành. Ghế bành tuy là làm từ tảng đá, nhưng ngồi trên cũng rất thoải mái, đường nét hài hòa giống như tự nhiên sinh ra.

Người nọ ha ha cười, tùy tiện một trảo nắm vào tay một khối tảng đá lớn nhỏ, tùy tay nhào nặn, trong nháy mắt lại có thể biến thành một bình trà con, trên thân bình trà như thế nào lại xuất hiên hình Long Phượng, trông rất sống động, tin tưởng rằng cho dù là thợ chạm đỉnh cao, cũng chưa chắc có thể chế tạo được hình dáng tinh xảo như vậy.

Bình trà vừa làm xong, lại có mấy cái chén trà xuất hiện, lúc này hắn mới dừng tay lại, trong lòng từ từ lấy ra một cái bọc nhỏ, bên trong chính là một nắm lá trà, người nọ có chút cẩn thận ngưng trọng khi cho trà vào ấm trà, lập tức tay khẽ vẫy, tuyết trắng đọng trên núi từ từ hư không bay tới, trong chốc lát đã tràn đầy ấm. Người nọ vung tay lên, tuyết đọng trong hư không bỗng “chà” một tiếng bỗng chốc không còn thấy tăm hơi.

Người nọ hướng tới ba cái ghế bành ngồi xuống ghế chủ vị, đem bình trà cầm ở trong tay, trong ấm trà vẫn toát ra từng đợt nhiệt khí, một lát sau đó nước trong ấm trà đã hoàn toàn sôi trào, một cỗ hương trà nồng đậm hư không mà bay ra, thật lâu sau đó không tiêu tan.

Nhẹ nhàng nhấc bình trà lên, đầu tiên tự châm cho mình một ly, chỉ thấy nước trà ánh lên một màu xanh biếc, xanh thấy tận đáy, hương thơm nồng nàn bốn phía, chậm rại hớp một miếng, trên mặt thản nhiên mỉm cười một cái.

Người này nhìn tuổi cũng chỉ chừng ba mươi tuổi, mặt trắng như ngọc, môi hồng răng trắng, mắt sáng như sao, lông mày cách đều,. Thân

mặc áo bào trắng, bên hông đeo một cái đai lưng xanh nhạt, hơi có vẻ bó lại, lại càng lộ vẻ nhẹ nhàng khoan thai, tiêu sái xuất trần.

Hắn cứ ngồi như vậy, ngồi ở giữa dãy núi vạn khe, mà lại như là ngồi tại trong nhà mình tiêu sái dị thường. Gió núi lạnh thấu xương thổi lên tóc và áo bào của hắn, cả người hắn trông như là ngồi gió mà lướt tới…

Cho dù có ai nhìn qua, cũng chỉ biết đây là một vị thư sinh cẩm tú, phong tư siêu nhiên, ai cũng không ngờ tới, vị thư sinh này thế nhưng lại có một thân thần công kinh hãi thế tục!

Vô thanh vô tức, thậm chí ngay cả mây mù trong sườn núi không chút lay động, cơ hồ cùng một lúc, bỗng xuất hiện hai cái bóng người quỉ dị xuất hiện phía sau Bạch y nhân, như là họ vẫn đang đứng ở đó từ rất lâu rồi…

“Tới rồi à”. Bạch y nhân cũng không quay đầu lại mà thản nhiên nói : “Ta chuẩn bị trà ngon, mời các vị uống một chén, nước trà sôi ba lượt, thời gian vừa lúc. Đây chính là cây trà mười vạn năm tuổi duy nhất trong Tiên cung, hằng năm cũng chỉ thu hoạch hai lượt mà thôi, các người xem như là có phúc.”

Ở phía sau hắn, vốn là một lão giả mặc áo tím cùng một người trung niên mặc áo tang, hai người thần thái tiêu sái, thoạt nhìn như người thường chưa từng tu luyện huyền công.

Hai người cùng hiện thân, lão giả mặc áo bào tím tùy tiền ngồi xuống ghế thái sư, lão giả này ánh mắt như báo, thân hình cường tráng, mặt râu quái nón, đột nhiên bay vượt qua thư sinh nọ, tựa hồ không có nửa điểm tâm tư thông thường.

Tin tưởng rằng bất luận kẻ nào mới trông thấy lần đầu, đều tự cho hắn là kẻ lỗ mãng, xúc động thẳng thắn. Sẽ nói người này làm việc tùy tâm không hề xem xét đến hậu quả, nhất quyết sẽ không có người hoài nghi, tóm lại một câu, là một hình tượng người đơn giản tứ chi phát triển.

Nhưng là một người như vậy, lại đúng là chủ nhân của một trong Tam đại Thánh địa, đứng đầu Mộng Huyễn Huyết Hải : Hô Duyên Ngạo Bác! Người này tuyệt đối không nên nhìn hình dung mà dò xét. Bất cứ ai dám khinh thường võ giả này, đều cũng trả giá thảm trọng, hoặc sẽ bị chết, hoặc bị thần phục thành thủ hạ. Ngay cả những ai thoạt nhìn là người khôn khéo, cẩn thận, thông minh , dè dặt cũng đều không có ngoại lệ.

Sự tình cũng không có gì là hiếm lạ, nếu thật sự là một người không có đầu óc, há có thể lãnh đạo Mộng Huyết Huyễn Hải một trong Tam đại Thánh địa? Nếu phải đánh giá, Hô Duyên Ngạo Bác, tuyệt đối là một nhân vật giả trư ăn thịt cọp. Biến hóa khôn lường!

“Mặc Vô Đạo, ngươi cái tên mặt trắng này, cái lão mặt trắng này… Ai, rốt cuộc nên nói thế nào với lão tiểu tử nhà ngươi đây! Hai trăm năm trước, ngươi chính là một bộ dáng bạch diện thư sinh đức hạnh như vậy, đến bây giờ vẫn là cái bộ dạng này, lão tử thấy nhà ngươi liền đau đầu! Ngươi làm ra cái bộ dạng như vậy chẳng nhẽ muốn đi câu dẫn con gái đàng hoàng nhà người ta hay sao? Ngươi thật không biết xấu hổ, có phải một trăm tám mươi năm chưa dùng qua sao! Còn có thể dùng sao?”

Hô Duyên Ngạo Bác thẳng tay bưng lên một chén trà, tùy tiên nói. Một bên khinh bỉ nhìn Mặc Vô Đạo, một bên đem nước trà một ngum nuốt xuống, lặp tức thoải mái thở hắt ra: “Vạn niên trà thu…Quả nhiên bất phàm…Chính là dễ uống…”

“Cần gì phải giấu diếm, mọi người người nào chẳng biết chuyện, Hô Duyên Ngạo Bác nhà ngươi không cần phải ở trước mặt ta mà bầy ra bộ dạng lưu manh của ngươi? Kỳ thật, tất cả mọi người đều biết lão giả nhà ngươi âm hiểm vô cùng, lại còn dám ở trước mặt ra làm bộ làm tịch, thật là làm trò cười cho người trong nghề.”

Bạch y nhân Mặc Vô Đạo khinh thường cười nói, nhắc tay tới bình trà: “Ngươi nói ta là lão mặt trắng, không biết đã bao nhiêu năm ngươi ở chỗ này giả bộ dạng lưu manh? Kỳ thật mọi người đã sớm thấy phiền chán. Lão Tây, ngươi xem có đúng không!? “

"Người nào cũng biết, Hồng Trần Quân Tử, Mặc Vô Đạo là ngụy quân tử, ra vẻ bạch diện thư sinh tiểm bạch kiếm bộ dạng, đúng là bản sặc. Còn ngươi Ngạo Thiên Tôn giả, Hô Duyên Ngạo Bác căn bản từ đầu chí cuối đúng là cái bộ dạng tiểu nhân, tự cho là bộ dạng cao lớn một chút, có thể giả dạng Dã Man Nhân, kỳ thật lại là một người âm hiểm đê tiện, diện mạo có thể giấu diếm được ai? Điểm này, ít nhất hai trăm năm trước ta đã được lĩnh giáo"

Mới mở miệng liền xỉa xói hai người, người áo tang từ từ ngồi xuống, cử chỉ nhã nhặn bưng lên một li trà, ghé vào một bên mũi ngửi thật sâu, tiếp theo mới nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nhắm mắt lại, tinh tế thưởng thức, sau một lúc mới cảm than nói : “Quả thật là trà ngon! Vào miệng lưu hương, dư vị vô hạn. Uống trà này nhắm mắt lại, đối mặt với một lão ngụy quân tử, một kẻ tiểu nhân đích thực chẳng phải tâm tình khoan khoái hơn ư!”

Trên đầu của hắn, đỉnh đầu đội một cái vương miệng màu vàng, mặt trời chiếu rọi xuống tỏa ánh sáng rạng rỡ, giống như một ngọn núi tuyệt đỉnh lại thêm vào một đạo kim sắc sắc màu.

“Hề Nhược Trần, chẳng nhẽ ngươi tốt hơn chúng ta sao!” Hồ Duyên Ngạo Bác cả giận nói: “Kim Quan Vương Giả, Hề Nhược Trần! Ha ha ha, ngươi mỗi ngày đầu đội vương miện chui trong Chí Tôn Kim Thành xưng hùng xưng bá, kỳ thật mọi người có người nào không biết, bao nhiêu năm trước ngươi kì thật là một tên bán giầy rơm!”

Người mặc áo tang không ngờ lại là người đứng đầu Chí Tôn Kim Thành trong Tam Đại Thánh Địa : Kim Quan Vương Giả Hề Nhược Trần! Tất nhiên bạch y nhân kia chính là người đứng đầu Độn Thế Tiên Cung : Hồng Trần Quân Tử Mạc Vô Đạo!

Nơi đây trời đông giá rét, chủ nhân của Tam Đại Thánh Địa vì sao lại tụ tập ở đây, là vì cái gì?

Nghe xong Hô Duyên Ngạo Bác châm biếm lại, Hề Nhược Trần cũng không hề tức giận, chỉ là híp mắt lại thản nhiên cười, nhún vai, hứng thú

nói : “Điều này làm cho ta nhớ tới sự tình thú vị nhiều năm trước, lúc ấy, ta nhớ là Hô Duyên Ngạo Bác say rượu đánh cuộc thua, đánh cuộc là cái gì ta quên rồi. Chỉ nhớ rõ hắn giở thủ đoạn với hai người chúng ta, chuẩn bị dung nhan, ỏn a ỏn ẻn nói: 'ta chính là Hô Diên Ngạo Bác . . . Tất cả mọi người đều nói, ta rất khinh người . . . Hai vị nhìn xem, thật sự kiêu ngạo sao?' Nếu là đem chuyện này tại Mộng Huyễn Huyết Hải tuyên dương một phen, tin tưởng tất nhiên sẽ rất đặc sắc."

Lão học một loại khẩu khí rẻ tiền chốn thanh lâu, đem này đoạn nói ra vẻ tùy ý nói ra. Nói xong, bắt đầu cười ha ha. Mạc Vô Đạo cười to, vỗ tay, bộ dáng rất cường điệu.

Mặt Hô Diên Ngạo Bác trong nháy mắt biến thành màu tím, hầm hầm giận dữ nói "Mọi người lúc ấy liền đã nói đồng thanh từ đó không được nhắc lại chuyện này, ngươi vì sao lại nói ra? Ngươi coi lời của mình đã nói là chỉ để tán láo sao?"

Mạc Vô Đạo vui vẻ nói "Đây là báo ứng a, ai để ngươi lộ cho hắn biết gốc gác là bán giày rơm? Đây vốn là ngươi gieo gió gặt bảo, lại như thế nào có thể trách được người ta, có phải hay không lão Tây?"

Hô Diên Ngạo Bác hừ một tiếng rồi nói "Hai người các ngươi cũng không phải thứ tốt! Vừa mới một lần không gặp mặt là các ngươi cấu kết với nhau làm việc xấu để đặc biệt làm khó lão phu sao? Chính mình chùi đít không sạch , vẫn còn không biết xấu hổ đến nói ta!"

"Nhưng lần này không phải chúng ta cố ý đến làm khó dễ ngươi, thật sự là chúng ta rất tò mò" Hề Nhược Trần mỉm cười nói

" Hô Diên Ngạo Bác, lão tiểu tử nhà ngươi vẫn còn hỏi Mạc Vô Đạo có thể dùng đến vật đó hay không. Kỳ thật chúng ta luôn luôn đều rất hiếu kì ngươi rốt cuộc là nơi nào ủ rũ? Nơi nào bừng bừng? Nhưng là lần này đây lão phu rốt cục rõ ràng . Lão nhân như ngươi đã ngót ba trăm tuổi lại vẫn còn có được đứa con không được năm mươi tuổi. Đúng là chỗ nên lõm thì lõm, chỗ nên lồi thì lồi nha. Bội phục bội phục, ha ha ha. . . "

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 285: Quân Mạc Tà Là Mối Nguy Hiểm Lớn Nhất !

Mạc Vô Đạo thuận theo cười to, hai tay chống bàn trà, cơ hồ run đến thở không nổi. Mấu chốt nhất chính là, sau khi Hề Nhược Trần nói những lời này, vẻ mặt nghiêm trang, hơn nữa lúc nói xong lời cuối cùng kia thì một câu " đứa con hơn năm mươi tuổi" thốt ra với giọng điệu thán phục làm cho người ta phì cười không thôi.

Hô Diên Ngạo Bác mặt đỏ tới mang tai, đôi tay thô kệch gắng gượng bóp chặt lấy đùi cả giận nói: "Vậy thì làm sao? Điều đó chứng minh lão phu tuy thân già nhưng tâm không già nên tự nhiên không phải là lão, hùng phong vẫn còn. Trông dáng vẻ các ngươi thông minh ngời ngời , lão phu nói sai gì sao?”

“ Lão phu liền nhìn thì chính xác hai người các ngươi chỉ có thứ rỉ quèn không thể dùng được nữa. Nếu còn không phục, thì thử lấy thanh nữ về xem! Lão phu có con chẳng lẽ là chuyện dọa người sao? Lão phu trong trăm năm cuối đời ít nhất ở trước mộ phần có thể có chút hương khói, các ngươi thì sao? Ha ha ha .... "

"Hương khói? Ta xem ra đó là khói thuốc thì có?" Hề Nhược Trần khinh thường nhướng mắt

"Nghe nói bảo bối nhi tử kia của ngươi sau khi bị Quân Mạc Tà dọa sợ đến tiểu ra quần, vậy mà ngươi còn vác mặt ở chỗ này khoe khoang. Nói không chừng đến lúc nào đó đi ra ngoài lại bị người ta thiến! Ngươi lại không lo lắng cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh sao? !"

Vừa nói đến chuyện này, sắc mặt Hô Diên Ngạo Bác lập tức sa sầm "Quân Mạc Tà . . . Hừ hừ. Mạc Vô Đạo, ngươi hôm nay khẩn cấp hẹn chúng ta lại đây, rốt cuộc là muốn gì? Rồi nói ra những chuyện không phù hợp làm cái gì, đó là chuyện để đùa sao?"

"Quân Mạc Tà!" Mạc Vô Đạo thanh nhã nở nụ cười để lộ ra môi hồng răng trắng hơn người, hắn gằn giọng nhấn rõ từng chữ rõ ràng "Hôm nay hẹn hai vị đến đây, chính là vì thanh niên này !"

"Ha ha, Mạc Vô Đạo, đầu óc ngươi chẳng lẽ tắc nghẹn rồi sao? Một chàng trai tựa như con kiến hôi cũng đáng được ba người chúng ta gióng trống khua chiêng tụ tại cùng nhau thương nghị sao? Quả là quá đề cao anh chàng này, chả phải không bằng đem ba người chúng ta với thân phận khác nhau quay lại thuở trước sao! ?"

Hô Diên Ngạo Bác cười lạnh một tiếng. Hắn mới nói xong, lại thấy mặt hai người khác đều có vẻ giống như coi thường nhìn hắn.

"Quân Mạc Tà, năm nay mười tám tuổi. Là dòng dõi Quân gia ở Thiên Hương đế quốc Thiên Hương thành, con của Bạch Y Quân Soái Quân Vô Hối! Theo tư liệu có được thì người này lúc còn nhỏ cực kì xấu tính, thuở thiếu niên chính là đệ nhất quần là áo lụa Thiên Hương thành”

“ Có thể nói cực kì không chịu nổi; thậm chí, vào tháng ba năm ngoái vẫn chỉ là một siêu cấp phế vật với Huyền khí tu vi không được đến tứ phẩm! Nhưng sau ba tháng đột nhiên thăng tiến lên Kim Huyền”

“ Lại sau ba tháng nữa , lúc ở Thiên Nam đã có tu vi Ngọc Huyền đỉnh phong. Từ Thiên Nam trở về thì đã tăng lên đến Thiên Huyền đỉnh phong; mà thời gian đó không đầy hai tháng! Mà sau lúc trở về Thiên Hương thành chưa đầy một tháng, đột nhiên tiến lên đến Thần Huyền cao thủ!”

“ Khi cùng Thiên Phạt Sâm Lâm Mai tôn giả dắt tay nhau đi đến Đông Phương thế gia, thì trên đường đã biểu hiện là tu vi đạt trình độ

Chí Tôn! Thăng tiến như thế mặc dù đáng sợ, nhưng mà vẫn còn trong phạm vi có khả năng khống chế”

“ Nhưng . . . mấy ngày trước, tam Thành Chủ Đỗ Tuyệt của Chí Tôn Kim Thành chúng ta vừa mới tự mình thử dò xét người này, trình độ công lực tối thiểu cũng đã là Chí Tôn Thượng thừa!"

"Đã đến Chí Tôn Thượng thừa có muốn khống chế thì không dễ!" Hề Nhược Trần chậm rãi nói từng ý, đúng là đem cuộc đời Quân Mạc Tà nói hết, rõ ràng rành mạch thuộc như lòng bàn tay. Nói xong lời cuối cùng, khẩu khí không ngờ lộ ra có chút trầm trọng

"Thiếu niên này, chính là từ tam phẩm đến Chí Tôn Thượng thừa, khoảng thời gian tổng cộng lại cũng không vượt qua một năm! Trước sau thành công đột phá ba mươi giai vị, một mạch lên đến hàng ngũ cao thủ tuyệt đỉnh đương thời! Hô Diên Ngạo Bác, không biết là sau khi nghe xong những tin cuối này thì vẫn còn có thể cho rằng Quân Mạc Tà chỉ là một con kiến hôi tùy ý có thể bóp chết hay không? Ngươi có đủ tự tin sao? Dù sao, bổn tọa cũng là không có!"

Sắc mặt Hô Diên Ngạo Bác trong nháy mắt thay đổi, ha ha nói

"Trong tình báo Mộng Huyễn Huyết Hải chúng ta vẫn luôn nói là Quân Mạc Tà thuở nhỏ thông minh. Vì tình hình Quân gia nên ước đoán mặc dù không phải người tài nghệ tầm thường, nhưng thuở nhỏ ẩn nhẫn, chịu nhục, trước sau chưa từng để lộ thực lực cường hãn của bản thân”

“ Chỉ lấy danh nghĩa quần áo lụa là di dạo chơi trong nhân gian. Dù dáng vẻ quần áo lụa xáu xa chỉ là biểu hiện giả dối, nhưng . . . làm thế nào lại biến thành như vậy thì cũng là không thể tưởng tượng nổi đó!"

"Rồi cũng nhờ cơ duyên xảo hợp, Chí Tôn Kim Thành chúng ta vừa mới tiến cử một người mới tư chất không tầm thường để làm lớp người kế cận chuẩn bị cho Đoạt Thiên Chi Chiến sau này”

“Người này cũng Thiên Hương nhân sĩ, dòng dõi Thiên Hương đế quốc đương triều Thái sư phủ Lý Du Nhiên. Người này chú ý Quân Mạc Tà đã lâu, Quân Mạc Tà mà có bất cứ động thái nào dù rất nhỏ, cùng chưa từng thoát khỏi tầm quan sát của hắn"

Hề Nhược Trần trầm trọng nói "Mà tu vi trước đây của Quân Mạc Tà, cho dù nửa điểm cũng không phải là giả. Từ tư liệu tường tận do Lý Du Nhiên cung cấp , chín vị trưởng lão năm vị Cung Phụng tam đại Thành Chủ của Chí Tôn Kim Thành chúng ta cùng nghiên cứu, nhất trí đưa ra một kết luận!"

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, dằn ra từng từ

"Quân Mạc Tà trước đó cũng không phải giả vờ ngụy trang! Mà tất cả thành tựu của hắn, tất cả đều là từ năm nay mới bắt đầu có, cứ thế lần lượt thu được! Nói cách khác, người này chỉ trong một năm đã phát sinh bước nhảy vọt từ tam phẩm lên tới Chí Tôn Thượng thừa!"

Sắc mặt Mạc Vô Đạo đến giờ vẫn luôn điềm đạm rốt cục trở nên nghiêm nghị, còn Hô Diên Ngạo Bác cũng trợn mắt , lâm vào trầm tư không nói câu nào.

Hai người này thân là chủ nhân Thánh địa , cả đời này có thể nói kiến thức sâu rộng. Trong lúc đương thời cũng khó có người có thể so sánh về độ uyên bác kiến thức của hai người này.

Nhưng nghe đến tốc độ thăng tiến thần tốc như vậy của Quân Mạc Tà lại vẫn tự đáy lòng cảm thấy chấn động, thậm chí là kinh ngạc! Đây căn bản không phải tốc độ mà nhân loại có thể có được! Tin tưởng coi như là Thần Tiên trong truyền thuyết cũng chưa chắc đạt được!

Nhưng chuyện này có thực, cũng rất rõ ràng phát sinh ngay trước mắt! Trong vòng một năm từ tam phẩm Huyền khí không ra gì vọt tới Chí Tôn Thượng thừa! ! !

"Ba người chúng ta năm đó đều từng tự phụ kinh luân tuyệt thế, tốc độ tu hành càng là siêu quần xuất chúng, khắp mọi Lĩnh Vực đều không có ai bằng! Trước mắt, xin hỏi hai vị, từ tam phẩm Huyền khí tu luyện tới Chí Tôn Thượng thừa sẽ mất bao nhiêu thời gian?"

Hề Nhược Trần thở dài một tiếng mà hỏi. Sắc mặt Mạc Vô Đạo thâm trầm kín đáo, còn Hô Diên Ngạo Bác thì ánh mắt lóe ra, nhưng hai người đều không nói gì.

Bởi vì hai người đều cảm thấy một chút cũng không nói được. Với dạng tốc độ như vậy thì tốc độ chính mình ngày đó dẫu thực kiêu ngạo, giờ thì đã không đáng giá nhắc tới!

Ba người thực tế cũng xấp xỉ nhau, tu vi bản thân cũng tương đương. Họ đều tự tin mình là thiên tài ngất trời, tốc độ tu luyện tăng tiến cũng từng là thứ để bọn hắn kiêu ngạo đến cực độ.

Bọn họ từ không có gì dốc sức vươn lên đến Chí Tôn Thượng thừa, cũng khó khăn lắm mới xong trong năm mươi năm ;Tốc độ tăng tiến như vậy ở trong thế giới này, cơ bản đã có thể coi thường thiên hạ bao đời!

Nhưng nếu đặt bên tốc độ của Quân Mạc Tà để so sánh, thì cảm giác được chính mình căn bản là thứ cặn bã, thậm chí cũng không phải là cặn bã nữa . . .

Thứ để tự hào nhất từ trước tới nay thì bây giờ lại biến thành chuyện buồn cười! Cảm giác buồn phiền như vậy khiến cho ba người trong lòng đều rất không thanh thản.

Coi như biết rõ là bước tiến của Quân Mạc Tà có khả năng không thể lặp lại nữa, cũng không thể nói rõ chính mình sẽ ra sao.

Nhưng sự thật chính là sự thật. Sự thật chứng minh rằng có người có thể trong thời gian ngắn ngủi một năm hoàn thành điều mà bọn họ khổ cực phấn đấu suốt năm mươi năm mới làm được!

"Theo bổn tọa suy đoán, tốc độ thăng tiến giống như thần tích của Quân Mạc tà thì bản thân hắn có tư chất tự nhiên, rõ ràng là cổ kim có một không hai. Điểm này không thể nghi ngờ; nhưng chắc chắn nó vẫn chỉ là thứ yếu ! Chân chính mấu chốt hắn là nằm ở chính vị sư phó thần bí kia của hắn!"

Hề Nhược Trần khẳng định dứt khoát rồi thâm trầm nói tiếp "Chỉ có sư phụ với thực lực cường hãn tới cực điểm, hơn nữa lại có thần bí công pháp mà chính chúng ta chưa từng biết đến, cùng với một chút cơ may thần kỳ khác mới có thể tạo nên kì tích trước mắt này!"

"Cho nên hôm nay mời hai vị đến đây, chủ yếu nhất là bởi vì chuyện này! Nhất định phải có một sách lược đối phó hữu hiệu!" Mạc Vô Đạo mặt mày bình tĩnh,gương mặt nhẫn nhụi như ngọc đúng là đầy vẻ lo âu hiếm thấy

"Hai vị không nên quên, Tam Đại Thánh Địa chúng ta trước đây đã liên hợp đối phó Mai tôn giả nhiều lần rồi. Mà hiện tại, Mai tôn giả lại cùng Quân Mạc Tà tình ý đằm thắm”

“Tất cả mọi người biết, chúng ta đối phó Mai tôn giả thì cho dù như thế nào cũng là điều có thể làm. Bởi vì Mai tôn giả mặc dù là Huyền Thú, nhưng vẫn có quan tâm đến đại cục. Với suy nghĩ về Đoạt Thiên Chi Chiến , tin tưởng nàng dù thế nào cũng sẽ không làm chuyện quá phận."

"Quân tử có khả năng cũng lừa dối!" Hắn có chút lộ ra một chút trào phúng, nói tiếp

"Mà Mai tôn giả lại chính là một Chân Quân tử. Chúng ta chính lợi dụng điểm này mới có thể nhiều lần đẩy nàng vào thế không đường có thể đi mà vẫn hoàn toàn không cần lo lắng an nguy bản thân! Mặc dù chúng ta tự nhận có chút hèn hạ, nhưng không thể phủ nhận đây chính là giang hồ!"

"Nhưng là hiện tại tình huống lại hoàn toàn khác rồi" Hề Nhược Trần tiếp tục nói ra ý của mình

"Từ khi Mai tôn giả đồng ý đi cùng đường với Quân Mạc Tà thì tình huống đã trở nên rối loạn! Thứ nhất, do có Quân Mạc Tà với cường lực giúp đỡ nên thế lực càng mạnh. “

“Thứ hai, ta phán đoán chính do ảnh hưởng của Quân Mạc Tà , Mai tôn giả hiện nay ra tay càng ngày càng quyết đoán! Nàng bây giờ tựa hồ đã không lưu tâm đến Đoạt Thiên Chi Chiến mà trở thành trừng mắt ắt làm! “

“Số cao thủ Tam Đại Thánh Địa gần đây hao tổn đã tiếp cận gần một trăm! Điều này tương đương con số hết sức kinh khủng, mặc dù với nội tình ba nhà chúng ta, thì chia ra cùng chịu cũng còn có thể cố hết sức chịu đựng!"

"Mai tôn giả từ phương diện nào đó vẫn còn là tương đối truyền thống. Thà rằng chính mình bị thương tổn, cũng không muốn để trăm họ thiên hạ bị chà đạp! Đây vốn là điều nàng hằng theo đuổi, cũng là lòng tin xuyên suốt của Thiên Phạt, bởi vậy cũng trở thành điều chúng ta có thể lợi dụng lớn nhất”

“Trước đó, đây vẫn luôn là chỗ so hở lớn nhất của nàng! Nhưng Quân Mạc Tà này lại khác, người này có thể nói là một nhân vật cực kỳ quyết đoán! Người này, căn bản không phải một chính nhân quân tử, thậm chí còn là một kẻ từ đầu đến chân tuyệt đối vô liêm sỉ!"

"Nhìn chung Quân Mạc Tà tự làm tự chịu, có thể nhìn ra được. Người này lòng dạ cực kì hẹp hòi, lấp liếm nhược điểm thành tính, lòng dạ độc ác, tàn ngược hiểm độc”

“ Từ trước đến giờ không hề có chuyện lấy ơn báo oán, luôn luôn thừa hành chính là ăn miếng trả miếng, lấy máu rửa máu! Đối với bết kì kẻ địch đối diện nào cho tới bây giờ chỉ biết chém tận giết tuyệt, không chút lưu tình!”

“ Hành sự cực kì quả quyết, chém giết quyết đoán, cũng không nương tay, lại càng cực kỳ ghi thù nhớ hận, gặp thù ắt báo! Có thể nói là một thanh niên cực kỳ đáng sợ”

“Nếu còn liên tưởng đến tốc độ trưởng thành kinh khủng thì chàng trai này hiện tại đã là cái họa trong tim gan của Tam Đại Thánh Địa chúng ta! Mức độ nguy hiểm thậm chí còn hơn cả Mai tôn giả !"

"Quân Mạc Tà, chính là mối họa lớn nhất của Tam Đại Thánh Địa chúng ta!" Mạc Vô Đạo thâm trầm nói.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 286: Lên Kế Hoạch! Diệt Trừ Quân Mạc Tà, Diệt Sát Mai Tuyết Yên !

Hề Nhược Trần cười lạnh một tiếng: "Lời này cũng không phải của riêng một nhà bổn tọa hay việc nói chuyện giật gân, nếu như thật sự cho hắn cơ hội trưởng thành, như vậy hạn diệt vong của Tam Đại Thánh Địa sắptới!”

“ Với phong cách hành sự của người này hiện tại, chắc chắn sẽ không bận tâm đến cái gì mà Đoạt Thiên Chi Chiến. Sự thực, hắn vốn là một người vô pháp vô thiên! Thiên hạ thương sinh , an nguy đại lục hoặc là những điều có thể làm cho người khắp thiên hạ kiêng dè, chỉ riêng với hắn lại không tác động”

“ Bởi vì trong mắt hắn, thiên hạ lê dân trăm họ với chuyện vặt cũng không có khác nhau bao nhiêu! Cho nên chuyện Tam Đại Thánh Địa đối phó hắn là thế tất nhiên, có thể thấy trước!"

Hô Diên Ngạo Bác hãn hữu mới từ bỏ dáng điệu lỗ mãng của hắn, vẻ mặt cực kì nghiêm nghị, trầm giọng nói: "Nói như vậy thì Quân Mạc Tà này có thể nói phải một kẻ giang hồ bẩm sinh hàng đầu hiện nay!”

“ Phải biết rằng mấy thứ này không phải cứ có người dạy là có thể lĩnh hội được! Cho dù là người từng trải, nếu không có hơn mười năm tôi luyện, hơn nữa còn vô số lần đổ máu để giáo huấn thì cũng chưa chắc có thể đạt tới trình độ thế này. Còn Quân Mạc Tà lại phảng phất giống như không có thầy cũng biết, so với chúng ta là những người từng trải mấy trăm năm có khi còn quen thuộc hơn!"

Mạc Vô Đạo nhẹ nhàng ngước mắt chậm rãi nói "Những lời này không tệ! Quân Mạc Tà trời sanh chính một kẻ pha lẫn máu giang hồ, lại có cơ hội may mắn sinh ở nhà thế gia. Nhưng chúng ta phải muốn thừa nhận, Quân Mạc Tà nhiều nhất chỉ vài năm nữa là có thể sẽ mang đến cho ba nhà chúng ta tai họa ngập đầu!”

“ Bởi vì chúng ta từng đối phó với nữ nhân của hắn, hơn nữa không chỉ một lần! Đây là một hận thù khó có thể hóa giải, đối với một người cực đoan tự đại lại cực kỳ vì người của mình như Quân Mạc Tà mà nói, đó tuyệt đối là thù lớn không thể xóa nhòa !"

Mạc Vô Đạo tiếp tục " Phải biết rằng, hắn đã vì một Quản Thanh Hàn, khi đó còn không tính là nữ nhân của hắn liền dám đối diện chống lại Huyết Hồn Sơn Trang! Đó là vết xe đổ!"

Hắn từ tốn nói một câu làm cho Hề Nhược Trần cùng Hô Diên Ngạo Bác đồng thời cảm thấy nặng nề.

Hề Nhược Trần thở dài một tiếng "Bất luận kẻ nào cũng có nhược điểm, Quân Mạc Tà cũng không phải ngoại lệ. Mà nhược điểm của hắn lại nằm ở chỗ người nhà của hắn, nữ nhân của hắn! Đó chính là nhược điểm lớn nhất của hắn. Nhưng đồng thời hiện tại cũng lại là điểm mạnh nhất!

"Bởi vì nhiều dấu hiệu cho thấy, vị sư phó thần bí kia cũng ở nhà Quân gia ! Mà điều này, cũng chính là chỗ e ngại lớn nhất của chúng ta! Chúng ta thậm chí không biết , sư phụ của hắn rốt cuộc là ai; có tu vi đạt tới trình độ thế nào , rốt cuộc đạt tới đẳng cấp gì. Càng hoàn toàn không biết lai lịch của hắn, bất cứ một điểm gì cũng không biết!"

Hề Nhược Trần cười khổ: "Cho tới bây giờ, chúng ta nhiều lắm chỉ là biết, có thể dạy dỗ ra đồ đệ như vậy, tất nhiên phải là một nhan vật kinh thiên động địa! Mà lần đó , chín mươi vị cao thủ của Tam Đại Thánh Địa đồng thời bị khí thế của hắn đè nén. Điều này chứng minh một điểm , năng lực của hắn sẽ còn cao hơn mức chúng ta phán đoán, tuyệt không kém một chút nào. Tu vi như thế, ta tự nhận là không có!"

"Cho nên, chúng ta biết rõ là rất khó xác định trước mắt để rồi không thể hành động thiếu suy nghĩ! Thậm chí không phải không thể, mà là không dám..." Mạc Vô Đạo đưa ra kết luận.

"Nói cách khác, mọi người hiện tại đều tiến thoái lưỡng nan. Tiến không được, lui lại thì chỉ có thể chờ chết?" Hô Diên Ngạo Bác nhăn đôi mày rậm rất không thoải mái tiếp tục "Chẳng lẽ Tam Đại Thánh Địa chúng ta mạnh mẽ như vậy bị chính một hậu bối bức đến mức độ như vậy?"

"Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng sự thật chính là như thế!" Mạc Vô Đạo cùng Hề Nhược Trần đồng thời cười khổ.

"Vị sư phó thần bí của Quân Mạc Tà kia, các ngươi thử cân nhắc xem có thể là người của Phiêu Miểu Huyễn Phủ hay không?" Hô Diên Ngạo Bác đột nhiên cẩn thận hỏi.

"Ta nghĩ chưa chắc! Trong Phiêu Miểu Huyễn Phủ cũng có người có thể làm được như vậy. Nhưng dù sao đã mấy ngàn năm không hiện thân với nhân thế; nếu đúng là như thế , chỉ sợ cũng là nhân vật đứng đầu ngày trước của Phiêu Miểu Huyễn Phủ”

“ Hơn nữa, với tốc độ tu luyện như vậy chỉ sợ đến người của Phiêu Miểu Huyễn Phủ cũng chưa chắc có thể làm được. Mà chân chính có khả năng làm được điều đó, tựa hồ cũng chỉ một người. Theo ta được biết, tựa hồ cũng chỉ có hắn mới có tốc độ thăng cấp nhanh đến đủ để kiêu ngạo như vậy" Trong mắt Mạc Vô Đạo lòe ra ánh sắc bén.

"Ai?" Hai người còn lại đồng thanh hỏi.

"Cửu U Thập Tứ Thiếu!" Mạc Vô Đạo làm bộ thốt ra từng từ, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra sự sợ hãi mãnh liệt! Dường như cái tên này bản thân nó đã mang theo một loại ma lực mãnh liệt khó có thể nói. Mặc dù ngay cả hắn thân làm cung chủ Độn Thế Tiên Cung cũng cảm nhận được tự đáy lòng run lên.

"Không sai!" Hô Diên Ngạo Bác cùng Hề Nhược Trần đồng thanh thở hắt ra "Cũng chỉ có tên yêu nghiệt kia , mới có thể làm được điều này!"

"Nhưng, Phiêu Miểu Huyễn Phủ cùng Cửu U bí cảnh kiềm chế nhau, đối đầu đã trên vạn năm. Hai nhà tranh đấu, cũng chưa bao giờ phát động trên thế gian. Nếu như chỉ suy đoán như vậy thì có phần không công bằng. Hơn nữa, ma đầu Cửu U Thập tứ Thiếu cũng chưa chắc có tính nhẫn nại như vậy mà đi dạy dỗ đệ tử"

Hô Diên Ngạo Bác lúc nói đến tên của 'Cửu U Thập Tứ Thiếu' thì tựa hồ là phạm vào chỗ đau răng, nhe răng nhếch miệng trút ra một ngụm lãnh khí mới đủ sức để nói đầy đủ cái tên này.

"Mọi việc đều là có thể!" Mạc Vô Đạo lo lắng " Không thể sơ ý! Thực cẩn thận thì mới tồn tại được lâu dài, nhưng chỉ một lần lơ đãng sơ ý là có thể để xảy ra tai ương khó có thể vãn hồi! Khiến cho cơ nghiệp vạn năm của Tam Đại Thánh Địa bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!"

"Nhưng mà lúc này đã có một cơ hội rát lớn! Nếu lợi dụng thật thích đáng, không chỉ có Quân Mạc Tà cùng Mai tôn giả có thể bị diệt cùng lúc mà ngay cả người ở sau lưng hắn cũng có thể phải hiện ra để Tam Đại Thánh Địa chúng ta diệt trừ! Cho dù là Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng chưa chắc có thể chống được lực lượng đỉnh phong của Tam Đại Thánh Địa chúng ta cùng nhau đánh!"

Hề Nhược Trần từ tốn nói, trên mặt lộ ra vẻ bị dồn đén đường cùng. Hai người khác đều không nói lời nào, nhưng đều chăm chú nhìn vào mặt lão.

"Quân gia Quân Mạc Tà sắp hành động trước Phong Tuyết Ngân Thành! Tin tưởng lần này, Mai tôn giả vì trợ giúp Quân Mạc Tà tạo thế, Thiên Phạt Huyền Thú cũng có quy mô hơn người!”

“ Thế trận như vậy, Phong Tuyết Ngân Thành căn bản không có bất cứ lực nào để kháng cự ! Nhưng lần này khi mọi người đi hết thì thực lực

phòng thủ ở nhà của Quân gia đại bản doanh cũng tất nhiên thấp đến mức chưa từng có "

Trong ánh mắt Hề Nhược Trần lòe ra một tia hung ác nham hiểm, lạnh lùng thốt ra "Cho nên, Tuyết Sơn đỉnh chính là một cơ hội khó có! Mà Thiên Hương thành, càng là cơ hội hiếm có khác! Nếu mà ... Ha hả ..."

"Ý của ngươi là..." Mạc Vô Đạo mắt sáng ngời, lập tức lâm vào trong suy tư. Lão cau mày, trong mắt tràn ngập sự mâu thuẫn cùng vẻ khó lòng quyết đoán.

"Quân Mạc Tà cũng như Quân gia, hiện tại đã cùng Thiên Hương hoàng thất là không đội trời chung! Mà thế lực Quân gia cũng không phải một Hoàng tộc nào đú khả năng kháng cự!”

“ Nhưng lần này, chúng ta lại muốn phá lệ tham gia. Với ba vị hoàng tử, Tam Đại Thánh Địa chúng ta có thể chia nhau mỗi nhà đến giúp đỡ một người. Sau đó kích động lực lượng thế tục thay nhau phái cao thủ không ngừng nhằm đến Quân gia tạo áp lực, khiêu chiến Quân gia đến cực hạn, cũng là một loại thử dò xét!”

“ Do Quân Mạc Tà cùng Mai tôn giả trong khoảng thời gian phải đối phó Ngân Thành, chúng ta cần phải làm cho Quân gia gà bay chó sủa khiến vị cao thủ ẩn tàng tại Quân gia phải xuất hiện.

"Như vậy thử dò xét, thứ nhất coi như không được việc thì Tam Đại Thánh Địa chúng ta cũng tùy thời có thể không phải bận tâm. Thứ hai, nếu như thật sự có thể, chúng ta cũng có khả năng tập trung ưu thế chiến lực để một đòn chiếm lấy thế lực sau lưng Quân gia”

“ Khi đó, coi như tên Quân tiểu tặc còn làm được gì, cho dù có là thiên tài tuyệt đỉnh thì cũng đáng để chúng ta quan tâm nữa! Có điều lần này không phải chỉ làm náo loạn nho nhỏ, phải tập trung lực lượng tinh nhuệ nhất, cấp cao nhất”

“ Nếu như một khi bắt đầu công kích, sẽ tùy thời chuẩn bị một đòn sấm sét giết bằng được! Tuyệt đối không thể có bất cứ sai sót gì !"

Hề Nhược Trần ngẩng đầu nhìn Hô Diên Ngạo Bác cùng Mạc Vô Đạo, gằn từng tiếng nói

"Lần này đây, nếu không phải là cường giả cấp Thánh giả thì không thể được việc! Cao thủ tầm thường như lần trước, thậm chí là cấp Tôn giả chỉ sợ cũng phải chịu chết! Nếu như thật sự là Cửu U Thập Tứ Thiếu tọa trấn Quân gia, cho dù là Thánh giả, chỉ sợ cũng phải bỏ mạng! Mọi người phải chú ý chuẩn bị, có lẽ tổn thất là khó tránh khỏi!"

Hô Diên Ngạo Bác cùng Mạc Vô Đạo đồng thời kinh ngạc đến giật nảy người "Chẳng lẽ..."

"Không sai! Chí Tôn Kim Thành chúng ta có thể đưa ra ba vị cao thủ cấp Thánh giả! Toàn lực ứng phó, tham gia xử lí việc này!"

Hề Nhược Trần nặng nề nói. Lão đưa ngón tay trắng nõn gõ ba cái trên bàn trà, âm thanh thanh thúy vang lên. Chỉ là nhẹ nhàng gõ ba lần, nhưng âm thanh thanh thúy này lại từ trăm núi ngàn khe không ngừng vọng về. Lão nặng nề bật ra từng từ "Ba vị Cung Chủ!"

Mạc Vô Đạo đứng dậy, sắc mặt trầm trọng, đi thong thả vài bước, ngửa đầu nhìn trời, nặng nề thở ra một hơi rồi mới miễn cưỡng nói "Được, vì bảo đảm toàn thắng lần này, Độn Thế Tiên Cung chúng ta cũng có thể đưa ra ba vị Thánh giả!"

" Mộng Huyễn Huyết Hải chúng ta cũng đưa ra ba vị, ba nhà cùng liên thủ chống địch." So ra mà nói, Hô Diên Ngạo Bác lộ vẻ rất sung sướng, nhưng cơ mặt hắn lại co giật thể hiện ra hắn cũng không phải như thấy dễ như chính miệng đã nói!

"Sau đó phái tới Thiên Hương đảo loạn thế cục để bức bách người trấn thủ Quân gia. Dùng thực lực chỉ là việc thứ yếu , hàng đầu chính là túc trí đa mưu lại kiên nhẫn hơn người, nếu có thể thì phải nhẫn nhịn

những điều người khác không thể nhẫn nhịn. Phải biết rằng, việc này chỉ cần hơi có vô ý liền rơi vào cục diện thê thảm mất sạch!"

Hề Nhược Trần lẳng lặng nói "Tin tưởng điểm này, hai vị nói vậy là cũng có tính toán"

"Về phía Mộng Huyễn Huyết Hải chúng ta thì để Tử Kinh Hồng đi thôi. Tiểu tử này mặc dù Huyền công cũng không cao lắm, nhưng đầu óc cũng là hàng đầu. Về âm mưu thủ đoạn thì càng là trong đám cao thủ."

Hô Diên Ngạo Bác hừ một tiếng rồi nói "Để hắn mang mấy cao thủ phối hợp hành động, nếu chỉ là quấy rối như đã nói thì chừng đó cũng là đủ rồi."

"Được. Chí Tôn Kim Thành chúng ta sẽ phái Lý Du Nhiên theo mấy vị cao thủ đi trước. Lý Du Nhiên chính là sinh trưởng ở đó, hơn nữa mặc dù còn trẻ tuổi, nhưng về mặt bình tĩnh cân nhắc thì rất có phong độ của một đại tướng! Xem chừng sẽ đảm đương việc giúp đỡ"

Hề Nhược Trần cười cười."Điểm này, chờ ta sau khi hồi cung sẽ lại thương nghị. Tóm lại sẽ không làm hỏng việc"

Mạc Vô Đạo mặt mũi sa sầm mà nói "Lần này đây, nhất định phải diệt trừ Quân Mạc Tà, diệt sát Mai tôn giả!"

"Mặt khác, còn trận đại chiến phía Phong Tuyết Ngân Thành! Tin tưởng cũng cần số lượng cao thủ khá nhiều! Một trận chiến này quan trọng nhất là tiêu diệt thực lực Thiên Phạt! Nếu như bỏ lỡ cơ hội này, để bọn họ lại rút về Thiên Phạt Sâm Lâm, thì không biết đến bao giờ ông trời mới có thểlại cho cơ hội như vậy !"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 287: Huyền Thú Ra Hết Thiên Phạt.

Mạc Vô Đạo trầm mặc nói: “Trái lại, trận chiến này nếu là có thể thu hoạch, vậy thu hoạch cũng tất nhiên là cực kỳ khả quan! Chỉ riêng Huyền đan cửu cấp đỉnh phong huyền thú đã là không phải ít! Còn có loại cao hơn một bậc là thú vương Huyền đan …những thứ này đều có thể làm thực lực tam đại Thánh Địa chúng ta tăng lên một nấc!"

Hô Duyên Ngạo Bác vừa nhướng mày nói ” Nếu mà không thu được thì chúng ta không ngại ra tay!”

"Tự mình ra tay? Mệt vì ngươi nói ra!" Hề Nhược Trần khinh bỉ nhìn hắn: "Ngươi mỗi ngày giả ngu, chẳng lẽ thực sự cũng là ngu sao? Ngẫm lại hậu quả khi làm như vậy đi! Như vậy sẽ trực tiếp khiến cho Thiên Phạt sâm lâm hoàn toàn điên cuồng! Mà chỉ cần chúng ta không ra tay, nhưng vẫn có thể thu được tương đương, có hiểu không vậy?"

!

Hô Duyên Ngạo Bác giận dữ nói: "Ngươi nói chuyện hệt như kẻ nham hiểm tung tin đồn kỳ quái! Cẩn thận lão phu đối với ngươi không khách khí!"

Hề Nhược Trần nâng chung trà lên, hừ một tiếng vừa thưởng trà vừa nói "Không khách khí? Chẳng lẽ ngươi đối với ta còn khách khí sao?"

"Trận đấu này nhất định mỗi nhà cũng phải có hai vị Tôn giả dẫn đầu, cao thủ Chí Tôn Thượng thừa it nhất năm mươi người! Trước tiên là đến

Phong Tuyết Ngân Thành ” Mạc Vô Đạo có chút đau đầu nhìn lên hai người tranh cãi, trực tiếp giải quyết dứt khoát.

"Tốt lắm, ai, chúng ta Chí Tôn Kim Thành bị hai người họ Tiêu mỗi ngày tìm đến, khẩn cầu Kim thành xuất binh trợ chiến; thật sự là phiền muốn chết! Đến lúc này cuối cùng cũng có một câu trả lời! Đỡ phải nói chúng ta Chí Tôn Kim Thành không có nhân tình!" Hề Nhược Trần nhẹ nhàng thở ra.

"Xem ra trong Ngân Thành thì Tiêu gia và Hàn gia này chính là không thể hòa hợp. Ít nhất bọn họ cũng không được hòa hợp như bên ngoài họ thể hiện, chúng ta Độn Thế Tiên Cung hộ pháp chính là cố hết sức không nên ra tay. Ha ha, xem ra trong chuyện này, tin tưởng sẽ có rất nhiều vở kịch hay để xem.” Mạc Vô Đạo khẽ cười cười, ánh mắt tự nhiên nhìn về hướng phương bắc, tức là phía Phong Tuyết Ngân Thành.

Ba người thương nghị đã xong, liền muốn tự rời đi, trước khi chia tay, Hô Duyên Ngạo Bác đột nhiên hỏi một câu: "Mạc Vô Đạo, ngươi phán đoán thực lực Mai tôn giả chân chánh đem so với ngươi như thế nào?"

Mạc Vô Đạo ánh mắt chợt lóe, nhìn vị chủ nhân Mộng Huyễn Huyết Hải ngạo mạn thô lỗ này, trầm ngâm một hồi rồi đáp

“Hơn một lần giao thủ, dù như thế lực ngang nhau, nhưng ta nhận định, nếu là quả thật toàn lực đọ sức thì nàng không là đối thủ của ta. Đến nỗi sau lần đó, nàng lại bị thương, yên lặng gần suốt trăm năm năm . . . Ai cao ai thấp? Ngươi cứ nói đi?"

Hô Duyên Ngạo Bác nghe những lời này thì để lộ vẻ thận trọng ẩn sâu sau khuôn mặt thô lỗ kia.

Nghe được Mạc Vô Đạo trả lời, Hô Duyên Ngạo Bác cười ha ha, nói : "Một khi đã như vậy, ta đây liền lập tức trở về chuẩn bị! Tin tưởng nhất định lần này, tam đại Thánh Địa đều có lợi tức!”

Nói xong cũng không tiếp tục chào hỏi, cả thân mình khổng lồ đột nhiên nhẹ nhàng bay lên, từ từ xuyên phá mây mù. Tiếng cười hào sảng vẫn quanh quẩn trên không trung, nhưng thân thể hắn lại nhoáng lên một cái trong lúc đó đã không còn bóng dáng

Hề Nhược Trần cười thăm dò mà nói "Người kia, từ trước đến nay vẫn là như vậy. Không hưởng chút lợi lộc là chắc chắn sẽ không thu tay lại. Mạc huynh, ngươi còn có cái gì cần bổ sung sao?"

"Chuyện ở Thiên Hương thành . . . Nhất định phải thử dò xét rõ ràng cuối cùng mới hạ thủ! Lão Tây, Thánh giả có khả năng không giống với Tôn giả, hoặc là nhân vật cỡ Chí Tôn Thượng thừa . . . Chỗ đó có khả năng làm chúng ta tổn thất cường giả không chịu nổi!"

Mạc Vô Đạo nặng nề nhìn Hề Nhược Trần "Nếu một khi có chỗ sơ xuất, ngươi hẳn biết là sẽ có hậu quả thế nào."

"Đại ca biết Nhị ca, biết Độn Thế Tiên Cung các ngươi tổn thất không ít, chẳng lẽ Chí Tôn Kim Thành chúng ta không chịu tổn thất?" Hề Nhược Trần cười một tiếng dài, trong tiếng cười lại lộ vẻ phiền muộn.

Cuối cùng lại thở dài một tiếng: "Nhưng chúng ta cũng không thể đợi được. Chờ đợi, có gì khác là ngồi chờ chết đâu, với tốc độ thăng tiến kinh khủng như vậy của Quân Mạc Tà tiểu tử này , ai có thể cam đoan hắn trong năm nay sẽ không đột phá đến Tôn Giả, thậm chí trình độ Thánh giả . . . Mạc huynh, đây chính là một tai hoạ ngầm thật lớn chưa từng có! Tam đại Thánh Địa, đã trải vạn năm năm tháng, hiên giờ căn cơ lớn lao, ngàn vạn lần chớ để hủy ở trong tay ba người chúng ta mới tốt!”

Gương mặt Mạc Vô Đạo lại có vẻ lo lắng, hắn cũng không nói lời nào, cả người vẫn im ắng bay lên, thân mình thon dài ở trong mây như ẩn như hiện. Hắn quay lưng đi, phất ống tay áo làm chén trà ở cách mấy trượng trên bàn trà "Hô" lập tức bay lên "Lão tây, mời lão thưởng hết một ly trà. Chúng ta như vậy chia tay, sau này còn gặp lại."

"Cũng vậy!" Hề Nhược Trần đưa tay tiếp lấy, cao giọng cười rồi uống một hơi cạn sạch. Lại nhìn trong mây mù thì bóng dáng Mạc Vô Đạo đã biến mất.

Hề Nhược Trần một mình một người dựng thân yên lặng với đỉnh núi trong mây mù, nhìn thấy bốn phía mây mù xúm lại lại đây, nhịn không được thấp giọng nhẹ nhàng thở dài.

Mây mù chỉ một thoáng bao phủ cả tòa đài cao, tiếng thở dài như trước ở quanh quẩn không dứt, nhưng Hề Nhược Trần thân mình đã biến mất ở trong mây mù, biến mất ở trong trời đất, tựa hồ chưa từng có xuất hiện qua.

Trên đỉnh quả núi đơn độc chỉ lưu lại nơi này một cái bàn trà bằng đá lớn, ba cái ghế bành chạm khắc khéo léo tuyệt vời. Trên bàn, một cái bình trà tinh xảo lẳng lặng nằm đó, ba chén trà xếp thành hình tam giác không một tiếng động như thể đã ở đó từ xưa tới nay . . .

Vào lúc ban đêm, cao thủ Tam đại thánh địa đều là phân làm hai tốp nhằm hướng bắc mà đi.

Một đi Phong Tuyết Ngân Thành, một đi Thiên Hương thành!

***

Sáng sớm hôm sau. Bên trong Thiên Phạt sâm lâm.

Mai Tuyết Yên một thân mặc y phục trắng, gương mặt mang vẻ nghiêm nghị vô tận đứng nhìn một mảng lớn phi hành huyền thú trước mặt đông nghìn nghịt. Nàng chậm rãi thong thả đi ở phía trước đội ngũ một lần, trong mắt phượng tràn đầy sự uy nghiêm trang trọng, mang theo uy áp cao cao tại thượng trầm giọng hỏi "Mọi người đều chuẩn bị xong chưa?"

Chín đại thú vương xếp hàng trước nhất đồng thời há mồm: "Mọi người đều chuẩn bị xong! Phi hành huyền thú một ngàn năm trăm tên,

Hóa Hình thú vương tổng cộng bốn trăm năm mươi chín vị! toàn bộ đã chuẩn bị xong, tùy thời có thể khởi hành, thỉnh lão Đại hạ lệnh!"

"Tốt lắm!" Mai Tuyết Yên thở ra một hơi thật dài.

Ánh mắt phức tạp nhìn một chút Thiên Không, ngữ khí trầm trọng nói: "Lúc này đây tiến đến Phong Tuyết Ngân Thành, tất nhiên sẽ chống lại Tam đại Thánh Địa! Tam đại Thánh Địa cao thủ nhiều như mây, thực lực lại càng mạnh mẻ! Đối với Thiên Phạt chúng ta đã nhòm ngó thèm thuồng từ lâu. Lúc này đây, tất nhiên sẽ gặp phải một hồi ác chiến trước đây chưa từng thấy! Ngay cả ta, cũng chưa chắc có nắm chắc có thể còn sống trở về, các ngươi. . . Cần chuẩn bị sẵn sàng!"

"Tam đại Thánh Địa xem là tôm tép! Chúng ta làm con mẹ nó!" Hùng Khai Sơn phán chấn rống to!

"Thực lực mạnh sức mạnh thì đã làm sao? Chúng ta không sợ!" Hạc Trùng Tiêu trong mắt tràn đầy hừng hực chiến ý.

"Đúng! Sợ con chim! Làm con mẹ nó!" Mọi người Hóa hình thú vương đồng thời rống to, một khí thế dữ tợn tàn ngược liền như vậy đột nhiên hình thành, còn chưa xuất phát, trong đội ngũ đã muốn tràn đầy sự khát máu!

Giết đã đi!

Liều mạng nào!

Đây vốn là nhận thức duy nhất của nhóm thú vương dối với chiến đấu! Huống chi hiện tại vừa có được đột phá thật lớn, cả đám đều cảm giác mình cường hãn khủng khiếp. Hiện tại tùy tiện hô lên một cái, khiến chúng đi quét sạch Tam đại Thánh Địa, phỏng chừng cũng sẽ không chút do dự. Hơn nữa sẽ là hết mình xông lên trước, nam chinh bắc chiến . . .

"Tốt lắm! Mang theo Kiến Vương, Lang Vương, Phong Vương, Thử Vương; toàn bộ tức khắc khởi hành xuất phát! Phân làm mười thê đội,

theo thứ tự trước sau, trạm dừng thứ nhất là Thiên Hương thành!" Mai Tuyết Yên trong mắt hàn quang chợt lóe, nhỏ vung tay lên!

Hạc Trùng Tiêu hót dài một tiếng chấn động trời cao, đột nhiên phóng người lên, giữa không trung "Chà" một tiếng bụi đất tung bay, hóa thành một con đại hạc cả người tuyết trắng, hai cánh triển khai, đôi cánh chừng hai mươi trượng buông xuống, vỗ cánh bay lượn, che khuất bầu trời!

Mai Tuyết Yên áo trắng chợt lóe, tựa hồ không hề động, nhưng dáng người duyên dáng của nàng đã lăng không mà lên, ngạo nghễ đứng ở trên vai Hạc Trùng Tiêu. Hạc Trùng Tiêu vỗ cánh, dẫn đầu xông lên trời!

Mai Tuyết Yên áo trắng phấp phới đứng cao nổi bật đối mặt cơn lốc đến, mái tóc của nang lay động để lộ ra gương mặt quốc sắc khuynh thành. Nhưng hiện tại trên mặt hoàn toàn lạnh lùng, chỉ có trong ánh mắt, hàm chứa một nỗi nhớ nhung nóng bỏng!

Dày đặc sát phạt khí từ Thiên Phạt sâm lâm kéo dài dâng lên, hàng trăm con đại hạc to lớn đồng thời bay lên không, đi theo Hạc Trùng Tiêu, chậm rãi bay tới!

Nhóm thứ hai, chính là một đám Đại Bằng, Hùng Khai Sơn thân hình hùng tráng giạng chân đứng ở trên lưng con thứ nhất, Lăng Không bay lượn! Ở sau lưng của hắn, chính là một mảng lớn võ giả đều là đứng ở lưng đại bàng. Tất cả đều là cô dâu giả bộ, áo đỏ tung bay, cơ hồ đem trọn thiên không đều nhuộm màu đỏ chói!

Nhóm thứ ba nhóm thứ tư tất cả đều là Hạc tộc, nhóm thứ năm vẫn là Bằng tộc!

Nhóm thứ sáu thứ bảy và nhóm thứ tám lại là ưng tộc đội ngũ, Ưng Vương thân hóa màu đen tia chớp, đầu tàu gương mẫu.

Mà nhóm thứ chín và nhóm cuối cùng chính là điêu tộc, điêu vương bay lên trời cao, mang theo huynh đệ trong tộc mình ở phía sau mau

chóng đuổi theo!

Phía trên Huyền Huyền đại lục, đột nhiên nổi lên một cơn lốc trước nay chưa từng có! Tổng cộng mấy ngàn thú vương cùng ra khỏi Thiên Phạt, khiến cho chấn động long trời lỡ đất chưa từng có!

Vô luận là cố ý hay là vô ý, nhưng phàm là nơi nào đội ngũ phi hành đi qua, tất cả đều gặp họa.

Đứng mũi chịu sào đúng là Thiên Nam thành, dù là huyền thú hay là gia cầm dã thú, hay là tuấn mã trong quân doanh, đột nhiên tất cả đều nhất loạt run rẩy vô lực nằm bẹp ở trên mặt đất. Toàn bộ động vật hết đều như nhau, tứ chi run rẩy, cả người co rút, miệng sùi bọt mép.

Loại uy áp vương giả quá mức tập trung khủng bố, mà lại còn không phải một vị hai vị, mà là số lượng kinh người mấy ngàn vị! Cứ như vậy chậm rãi đè ép lại đây thì gia súc gia cầm thú vật thông thường làm sao chịu được?

Cho dù chỉ là kinh hãi thoáng bay vút qua cũng đã chịu không nổi, trước mắt không bị đè chết ngay tại chỗ, mà chỉ bị mất khống chế cả ngày thì cũng đã là không tệ rồi. Còn như đám gà vịt linh tinh tiểu động vật yếu một chút thì liền nằm ngửa bụng . . .

Tướng trấn giữ Thiên Nam thành tướng Vạn Vô Ngôn tướng quân, huyền khí tu vi mặc dù không cao lắm cũng là có một chút trình độ. Dù là người cảnh giác vừa từ trên giường đứng lên, còn chưa kịp mặc quần áo, cũng cảm giác được một khí thế kinh khủng phô thiên cái địa mà đến, thiếu chút nữa trực tiếp nằm úp sấp trên mặt đất. Đồng thời trong hậu viện người hô ngựa hý loạn hết cả lên. Ngay sau đó cả tòa thành cũng đều hoàn toàn rối loạn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 288: Chấn Động Thiên Hạ

Cái này một chút cũng không khoa trương, tổng cộng trên năm trăm vị thú vương dắt tay nhau xuất hành, khí tức nơi tụ họp cường giả, há lại bình thường. Cho dù là cao thủ cấp Thiên huyền, thậm chí là Chí tôn cường giả cũng muốn chống đỡ hết nổi, huống chi là người bình thường!

Vạn tướng quân chấn động, nào còn lo lắng mặc quần áo, cứ như vậy mặc một cái quần cộc ngắn ngủn, lộ ra lông ngực cùng đùi, gắng gượng chống đỡ, thất kinh chạy ra đứng ở bậc cửa trước ngước mắt nhìn mà không khỏi đầu óc quuay cuồng một trận, cả người lạnh lẽo, buột miêng nói: “ Ối cha ơi, ối mẹ ơi ..."

Chỉ thấy bàu trời phía nam đột nhiên biến thành đen ngòm, một con hạc khổng lồ giương cánh mà đến. Mắt hạc đỏ bừng, sắc bén nhìn chăm chú vào thiên địa. Trên lưng hạc, một hình dáng yểu điệu, một nữ nhân áo trắng đứng thẳng tắp, vô luận là thần thái hay khí độ, đều là tràn trề khí thế độc chiếm thiên hạ, phong thái nghiêm trang đứng đầu giang hồ.

"Vụt" một tiếng, cả người và hạc trực tiếp bay qua Thiên Nam thành! Cơn lốc nổi lên làm cờ phía trên tường Thiên Nam thành phần phật bay vụt lên trời cao!

Ngay sau đó, lại có mấy trăm con đại hạc phô thiên cái địa bay tới, dùng tư thế phi hành kiêu ngạo tới cực điểm, hoàn toàn không coi ai ra gì, gào thét mà qua!

Vạn tướng quân trực tiếp ngồi phịch xuống mà bệt trên mặt đất, nếu không có tầng vải mỏng chống đỡ, chính là xứng đáng với câu “lấy trứng

chọi đá”!

"Ta chết thôi, ông trời ơi! Trời cao đất dày ơi! Đây rốt cuộc là làm sao lại trêu chọc các tổ tông này? Thanh thế này so với đợt vừa bay qua thì còn lớn hơn nhiều lắm! Lớn hơn quá nhiều, quá nhiều, làm sao bây giờ, rốt cuộc là điều gì ..." Mặt Vạn Vô Ngôn trắng bệch mà thì thào.

Nhưng khiếp sợ còn chưa qua, ngay sau đó lại là một đám...

Lại là một đám...

Lại là một đám…

"Ông trời a... Vô cùng vô tận vậy..." Vạn tướng quân mặc kệ bàn tọa lộ gần hết ra ngoài mà mang vẻ mặt cầu xin xoay người vội vàng chạy vào hậu viện: "Ta phải nhanh chóng báo về Bộ Binh tin tức này mới được. . . A? ! Thế này này này... Trời ạ..."

Vạn tướng quân hoảng sợ phát hiện, bồ câu đưa thư cùng diều hâu được huấn luyện, con nào con nấy sùi bọt mép, xụi lơ ở trong lồng, không còn thở nữa.

Hơn mười con loại chim bay được nghiêm chỉnh huấn luyện đã bị khí thế to lớn mạnh mẽ đè chết! Hoặc là phải nói… hù chết! Vạn tướng quân nghẹn họng nhìn trân trối,

***

Trên đường, Tuyệt Lộ Tôn Giả Đỗ Tuyệt dẫn theo Chí Tôn Kim Thành hơn mười cao thủ đang chạy đi, những người này hết đều là nhất đẳng cao thủ, toàn lực thi triển tự nhiên trên đường đi giống như cuồng như gió mau lẹ.

Nhưng đang lúc toàn lực tiến lên, Đỗ Tuyệt đột nhiên biến sắc vung tay lên, toàn bộ Chí Tôn Kim Thành cao thủ nháy mắt hiểu ý, nhanh chóng ẩn náu trong núi, mà Đỗ Tuyệt ngẩng đầu nhìn ra xa, sắc mặt lại tức thì trở nên trắng như tuyết, miệng hơi hơi mở ra, lộ ra một loại khiếp

sợ không hiểu, thậm chí là có chút thần sắc khủng hoảng! Thần sắc thất thố như vậy, đã sớm nhiều năm chưa từng xuất hiện trên mặt của lão!

Bởi vì đáp án đã rất hiển nhiên, họ chưa từng thấy khí thế kinh thiên cường đại nào như vậy, mọi người dưới sự kinh hãi, đồng loạt giương mắt nhìn lên.

Chỉ thấy xa xa phía chân trời, một con hạc lớn nhanh nhẹn bay tới, rồi sau đó lại có một mảng lớn hạc che khuất bầu trời, mà ở bên trên bạch hạc, một dáng người áo trắng yểu điệu , không kiêng nể gì tản ra khí thế cuồng ngạo, lấy một loại tư thế thách thức thiên hạ, ngạo nghễ mà đứng!

"Mai tôn giả! Hạc tam Hạc Trùng Tiêu! Còn có đại lượng đỉnh cấp huyền hạc đàn! Này. . . Điều này sao có thể?". Đỗ Tuyệt cơ hồ thất thanh kêu ra, trên mặt ròng ròng toát ra mồ hôi lạnh. Lão đương nhiên cũng nhìn thấy trên lưng hạc đàn kia một đám võ giả dũng mãnh. Không khỏi lên tiếng kinh hô

"Ở đâu ra nhiều Thú Vương đã hóa hình người thế này? Chết tiệt! Chẳng lẽ là mới sinh ra sao? ***, cho đến giờ chuyện này còn chưa xuất hiện. Nếu như quả nhiên là chiến lực nhiều như vậy thì bổn thành điểm lực lượng chừng đó làm sao mà đủ được?"

Luôn luôn tàn khốc tới tận cùng, Tuyệt Lộ Tôn Giả Đỗ Tuyệt thế nhưng lại phá lệ tuôn ra lời nói tục, hơn nữa lại còn đến hai ba lần liên tục, khuôn mặt co giật, nước miếng bay tứ tung! Hiển nhiên, đã là khiếp sợ tới cực điểm!

Lão lúc này còn chưa oán trách xong, lại có một nỗi khiếp sợ thật lớn đánh tới, Đỗ tôn giả thân mình lắc lư hai cái, cơ hồ té ngã trên đất!

Những cao thủ Chí Tôn Kim Thành đằng sau thì cả đám trợn mắt há mồm!

Bởi vì, một mảng lớn bằng đàn bay theo sát hạc đàn lướt qua, xen lẫn một cỗ khí thế không gì không phá được. Chúng làm cho đầy trời mây

mù bị phá thành mảnh nhỏ, ngang ngược hung hăng càn quấy tới cực điểm bay tới.

Trên lưng bằng, lấy nhãn lực của bọn họ, rõ ràng có thể thấy được có một võ giả hình thù kỳ quái cường tráng mắt lộ ra hung quang, đón gió đứng ngạo nghễ, như thiên binh thiên tướng, ầm ầm bay qua!

Sau đó lại là một hạc đàn phô thiên cái địa ...

Bằng (đại bàng) đàn từng đàn, từng đàn, từng đàn…

Chim ưng đàn từng đàn, từng đàn, từng đàn…

Ta kháo ta kháo ta kháo ta kháo...

Trời ạ trời ạ trời ạ trời ạ...

Nhiều tiếng nói tục thô kệch luân phiên vang lên. Hơn nữa lại phát ra từ miệng một ít cao thủ Chí Tôn Thượng thừa đầu bạc, tuy già mà vẫn tráng kiện. Cả một đám hoàn toàn để mất hình tượng mắt trợn tròn, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào giữa không trung, giống như những pho tượng xác ướp đứng hong gió.

Trên bầu trời rất nhiều phi hành huyền thú đã bay qua đã lâu, dưới mặt đất gió lạnh vẫn còn! Lúc này, một vị cao thủ Chí Tôn Thượng thừa mắt tam giác mới hô lên, mang theo nỗi khiếp sợ mãnh liệt cùng e dè trong lòng mà văng tục “*** cả nhà nó ... Nhiều như vậy! Chẳng lẽ định để bọn lão tử đi chịu chết?"

"Kinh hỉ" như thế, sóng sau cao hơn sóng trước liên miên không dứt đi qua làm cho Tuyệt Lộ Tôn Giả Đỗ Tuyệt đấm lên trời! Quai hàm đột nhiên nghiến kèn kẹt, mi mắt cũng hơi giật giật cắn răng nói

"Hừ, lập tức phái người quay về Kim thành, để thành chủ tăng thêm nhân thủ, mới điểm vài người thế này hẳn là chưa đủ! Căn bản tư cách giao đấu cũng không có! Cho dù là tổng hợp lại toàn bộ chiến lực Tam

đại Thánh Địa lần này đã xuất động thì cũng chỉ là như muối bỏ biển, chẳng thấm vào đâu, coi như làm đồ ăn cho người ta cũng không đủ!”

Đỗ Tuyệt chậm rãi đứng lên, nhìn bên cạnh một cái thân hình gầy cao lão giả: "Phương lão tam, khinh thân công phu của ngươi cao nhất, tốc độ cũng nhanh nhất, nhanh chóng quay trở lại! Thông tri thành chủ tăng thêm nhân thủ"

"Cường giả cấp Tôn Giả ít nhất cần thêm bốn vị! Chí Tôn Thượng thừa, ít nhất cũng tăng thêm ba mươi người, nhanh đi!” Phương lão tam gầy gò vội vàng đáp ứng, hắn cũng biết chuyện quá khẩn cấp, nên cũng không nhiều lời vô nghĩa, lập tức thân hình thi triển, tựa như một con thỏ trúng tên, trong phút chốc bặt vô âm tín.

“Toàn bộ thành viên tốc độ chậm lại, chờ viện binh, không được để thế lực Thiên Phạt phát hiện sự có mặt của chúng ta, đợi cho viện binh đến, mới tiếp tục đi tới Ngân Thành! Ngàn vạn lần cẩn thận!"

Đỗ Tuyệt trầm mặt, không nghi ngờ gì nữa hạ lệnh. Cùng lúc đó, người phía Mộng Huyễn Huyết Hải cũng lao xao dừng bước lại, Độn Thế Tiên Cung Chân Từ Bi cũng là thần thanh mặt trắng đưa ra quyết định tương tự!

Cao thủ Tam đại thánh địa ở một khắc này bị cảnh Thiên Phạt sâm lâm đột nhiên đột phá, lực lượng khủng bố đủ để kinh sợ thiên hạ đã gây ra khiếp sợ!

Lúc này, động tĩnh của Thiên Phạt sâm lâm, quả là thiết thiết thực thực làm thiên hạ đều phải chấn động!

Ở trên một thảo nguyên, một hình dáng như thực như ảo hoàn toàn không giống bóng người đang lướt đi đột nhiên dừng lại. Nó chậm rãi trở nên chân thật, hiện ra một hắc y nhân (người áo đen) gầy yếu. Hắn nhìn thấy đàn Huyền thú bay qua trên không trung mà trong mắt hiện lên sát khí, đột nhiên dâng lên ý chí chiến đấu khát máu!

Trường kiếm bên hông dường như cảm nhận được chiến ý mãnh liệt của hắn đột nhiên thương một tiếng kêu nhẹ, tự động nhô ra khỏi vỏ nửa thước! Hàn quang lóe ra! Lấp lánh như nước lạnh trong trời đông giá rét, mờ ảo sáng lên ánh băng lạnh lẽo thê lương!

"Thu Thủy Vô Ảnh Kiếm! Bạn tốt của ta, bây giờ, cuối cùng đã tới lúc chúng ta mở đại khai sát giới! Phong Tuyết Ngân Thành, không biết lần này rốt cuộc sẽ có bao nhiêu người để cho ta tế kiếm đây? ! ~"

Người này khe khẽ vuốt vuốt chuôi kiếm, khẩu khí dịu dàng, lại mang theo lành lạnh sát khí. Chủ nhân Thu Thủy Vô Ảnh Kiếm ! Đương nhiên duy có sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn!

Cho nên vị này sát thủ Chí Tôn chậm rãi xoay người, thẳng đường hướng bắc mà đi. Nơi đó, là phương hướng Phong Tuyết Ngân Thành.

Sở Khấp Hồn thân pháp cực nhanh, không bao lâu liền biến mất trong thảo nguyên mờ mịt, chỉ còn lại lẫm lẫm sát ý trên không trung mãi không tan!

Trên bầu trời bão táp khuấy động!

Một ngày sau! Đến lượt Thiên Hương thành cũng là cực kì bận rộn! Quân Mạc Tà đứng ở Quân gia đại viện, khuôn mặt nghiêm trang kín đáo, hai mắt huyết quang lóe ra!

Cũng phải thôi! Chính là thời điểm này! Năm ngày sau đó, đã là ngày hai tháng hai!

“Ngày xuân về hoa nở, một kiếm phá Ngân Thành!”

Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân, hai đại cường giả Chí Tôn Thượng thừa đứng ở phía sau Quân Mạc Tà. Giờ khắc này hai người bọn họ chỉ cảm thấy thiếu niên thân hình mảnh mai trước mặt này, như là hóa thành núi cao nguy nga! Khí thế lẫm liệt tựa hồ sắp phát ra từ thân hình mảnh dẻ vươn thẳng lên chín tầng mây!

Quân Vô Ý khuôn mặt nghiêm nghị, hai hàng lông mày như kiếm, tựa hồ tùy thời đều xé rách trán. Từ trên người một khí thế oai phong bậc đại tướng trầm tĩnh, sai khiến chắc chắn ổn định. Huyết Y đại tướng đã trở lại hào hùng!

Chính là năm đó, vị tướng quân oai phong nơi chiến trường, dẫn dắt trăm vạn đại quân ngựa đạp nghìn vạn dặm đại lục, đẫm máu cát vàng thề không về chính là Huyết Y đại tướng nay đã trở lại!

Chẳng qua, lúc này đây hắn sắp sửa soái lĩnh tác chiến, không phải quân đội bình thường, cũng không phải xông pha chốn thế tục mà là chiến dịch rất cao tầng! Quyết chiến Ngân Thành, quyết chiến với Phong Tuyết đỉnh!

Quân Mạc Tà tuy rằng thông minh lanh trí, thủ đoạn cũng đủ, nhưng hắn cũng tự mình hiểu. Hắn hiểu được chính mình trước sau không phải soái tướng tài năng có thể dự báo, điều hành đại quân tác chiến! Nhưng Quân Vô Ý thì được! Hơn nữa hoàn toàn xứng đáng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 289: Dừng Chân Ở Thiên Hương Thành.

Trường chiến đấu quy mô to lớn như vậy chỉ có thể do nhân tài Thống soái như Quân Vô Ý chỉ huy, mới là người dùng hết tác dụng của tài và vật .Nơi này quần anh hội tụ ! Phía bên Đông Phương thế gia đã dàn trận chuẩn bị sẵn sàng, một trăm hai mươi người do Đông Phương tam kiếm lãnh đạo, xếp hàng chỉnh tề ngăn nắp!

Bên kia, do Tư Không Ám Dạ thống lĩnh dẫn theo ba mươi vị cao thủ Tư Không thế gia trận hình đã chuẩn bị sẵn sàng đánh địch . Ở bên cạnh hắn, Đoan Mộc Siêu Phàm một thân hắc y, khuôn mặt băng lãnh, mang theo ba cao thủ đứng đầu Đoan Mộc thế gia , nghiêm người đứng thẳng . Vừa nghe nói bên phía Quân gia hành động , hai nhà liền lập tức dẫn theo cao thủ tiến đến trợ giúp.

Mộ Tuyết Đồng trên khuôn mặt lộ ra vẻ phấn chấn , mang theo Hàn Yên Mộng đứng ở một bên . Ngày này, rốt cục cũng đã đến . Ngày tận thế của Tiêu gia các ngươi rốt cuộc đã tới . Đây là toàn bộ đội hình hiện tại của Quân gia .

Đông Phương Vấn Tâm một thân bạch y, sắc mặt bi thương, chậm rãi bước ra . Quản Thanh Hàn một thân bạch y , bên hông mang trường kiếm lặng lẽ ở một bên nâng nàng . Đây là hành trình báo thù của Quân gia , Đông Phương Vấn Tâm cần phải có mặt ở đây .

Quân chiến thiên lão gia tử nhìn thấy xung quanh cao thủ nhiều như mây , không khỏi cảm thấy yên lòng , vuốt râu mỉm cười . Quân gia quật khởi tất cả là ở trân chiến này . Nhất định phải uy hiếp cả thiên hạ.! Làm cho bốn phương khiếp sợ ! Điểm này Quân lão gia tử đã sớm thấy rõ.

Nhưng lúc này đây Quân lão gia tử lại không thể tự mình tiến đến , Quân lão gia tử thân phận hiện tại ở chổ này , tuy rằng lão cũng hận không thể phanh thây kẻ thù , nhưng dù sao lão cũng là bậc trưởng bối . Việc báo thù cho Quân Vô Mộng , Quân Vô Hối cũng là việc của con cháu . Nếu Quân lão gia tử tự mình đi , trái lại có chút không đúng .

Cho nên Quân Chiến Thiên lão gia tử đành phải lưu lại trong quân doanh tại kinh thành , cùng với lực lượng rất lớn để con cháu không phải lo lắng chuyện ở nhà ! Cùng lưu lại với lão chính là thuộc hạ “ Tàn Thiên và Phệ Hồn “ cùng với Bách Lý Lạc Vân băng lãnh thống lĩnh đội quân ám sát . Hiện giờ ở thành Thiên Hương , lực lượng này đủ làm kinh sợ tất cả mọi người.

Độc Cô Tiểu Nghệ cũng bị lưu tại nơi Quân gia đóng quân, vừa nghe điểm ấy, tiểu nha đầu gấp đến độ nhảy loạn lên, , lại bị Quân Mạc Tà một câu ngăn ở trong nhà: "Muốn bước vào cửa của Quân gia , điều đầu tiên là phải nghe lời ! Vợ mà ko nghe lời thì cưới làm cái gì ? Nàng sẽ ở lại hay vẫn nhất định đi theo? Quyền lựa chọn là ở nàng !"

Tiểu nha đầu tự nhiên là biết nên lựa chọn như thế nào, tỏ vẻ ủy khuất rồi đáp ứng, nhưng trong lòng thầm mừng rỡ : “Oa ha ha... Bổn cô nương sắp được vào cửa Quân gia rồi nha ”. Dù sao Quân Mạc Tà cũng sẽ không để cô nương ấy đi, lần hành động này sẽ không được dễ dàng như trong tưởng tượng!

Chỉ sợ mỗi thời khắc đều tồn tại mối nguy hiểm đến tánh mạng . Tự mình dẫn Tiểu Nghệ đi theo, ở nơi ngàn vạn cao thủ đại chiến , với tu vi của nàng căn bản không đủ dùng, tùy tiện một chút uy lực còn lại cũng cũng đủ chôn vùi nàng vĩnh viễn .

Đông Phương Vấn Tâm cùng Quản Thanh Hàn đi theo, đã là sự nhượng bộ lớn nhất của Quân Mạc Tà! Nếu không phải cần có người chiếu cố Đông Phương Vấn Tâm , thậm chí cả Quản Thanh Hàn hắn cũng sẽ không đồng ý cho nàng đi theo!

Mai Tuyết Yên chẳng những cần tham gia chiến đấu, hơn nữa còn cần nàng tính toán tình hình chung , Dù sao nàng cũng không phải người cần quan tâm đầu tiên . Mặt trời dần dần ngã về tây, giờ đã là xế chiều !

Đông Phương Vấn Tình lén lút tiến sát lại phía Quân Mạc Tà: " Mạc Tà, đi theo chúng ta là những người trước mắt này sao ? Người cháu dâu trước kia ngươi mang theo đâu ? Chẳng lẽ lần hành động quan trọng này cô ấy lại không tham gia sao ?"

Đông Phương lão đại quả thật có chút lo âu , lấy thực lực trước mắt mà xem xét, có thể nói đã đầy đủ hùng hậu, nhưng nếu muốn đối chiến cùng Phong Tuyết Ngân Thành, vẫn chưa hẳn là nắm chắc, đối phương dù sao cũng là siêu cấp thế gia, không phải gia tộc bình thường có thể sánh bằng! Cho nên lão tự nhiên lại nghĩ tới người lần trước cùng đi Quân Mạc Tà tiến đến Đông Phương Thế Gia là Mai Tuyết Yên. Đây chính là một vị cao thủ hàng thật giá thật không thể bỏ qua, nhưng thế nào mà lần này tiến đến lại không có thấy nàng?

"Nàng sẽ mau chóng trở lại thôi." Quân Mạc Tà thản nhiên mỉm cười nói : "Cậu, lúc này đây để cho người xem một chút , cái gì mới là :“Chân chính Huyền thú ra hết Thiên Phạt" Lời thề của Đông Phương Thế Gia , sau lần khi hành động lần này chấm dứt, sẽ hoàn toàn trở thành lịch sử!"

"Chân chính huyền thú ra hết Thiên Phạt" ? Lời này là có ý tứ gì?" Đông Phương Vấn Tình có chút buồn bực, chẳng lẽ việc này còn có thiệt giả khác nhau sao?

Đồng thời ngay lúc này, mọi người đột nhiên cảm giác được trước mắt không hiểu tại sao tối sầm lại, Vốn là mặt trời đang chiếu sáng trên cao bỗng nhiên dần dần biến mất . Trên bầu trời theo hướng Tây Nam, đột nhiên xuất hiện một lượng lớn mây đen che khuất cả bầu trời, đem theo toàn bộ ánh sáng mặt trời dấu đi!

Vốn Thiên Huơng thành luôn có thời tiết ấm áp, hiếm gặp ngày đông giá rét, đột nhiên cuồng phong nổi lên, cát bay đá chạy!

"Làm sao vậy? Đây là có chuyện gì? Rốt cuộc làm sao vậy!" Cơ hồ tất cả mọi người cảm nhận được bất thình lình ngay tại đây xuất hiện một cổ áp lực , kinh ngạc nhìn về phía bầu trời. Khóe miệng Quân Mạc Tà nở rộ một nụ cười đắc ý từ đáy lòng ! Hắn đang nhìn bầu trời phía xa , trên mặt xuất hiện nụ cười sáng lạn như mặt trời !

"Ô ~~~~~" Đột nhiên xuất hiên một tiếng trầm thấp, khí phách , ngân nga như tiếng chim hót vang vọng ngàn dặm Thiên Không!

"Rống ~~~~~~" tựa hồ như hàng tỉ người đồng thời gầm rú, lại tựa như tiếng sấm sét của mười năm đồng thời hội tụ ở tại cùng một ngày cùng thời khắc đó ầm ầm vang lên! Loại tiếng rống cơ hồ rung động thiên địa phá tan trời đất này đã vượt quá khả năng chịu đựng của lỗ tai những nguời sống tại Thiên Hương thành!

Cho dù là cao thủ mạnh nhất Đông Phương Vấn Tình trong lúc này cũng phải lắp bắp kinh hãi, chỉ cảm thấy trong đầu rung động ong ong, mệt mỏi vô cùng!!. Cho đến lúc này, mọi người mới phát giác, trên bầu trời che khuất bầu trời mây đen, không ngờ lại là một đàn hạc lớn ! Cái khí thế uy mãnh ; hình thể to lớn kia , cả hai như nhắc nhở một chút cho mọi người ở đây là : Những con đại hạc đó , hầu hết đều là cửu cấp đỉnh phong huyền thú!

Đám người Đông Phương Vấn Tình - trợn mắt há hốc mồm nhìn lên bầu trời trên cao, ý thức thoáng chốc như bị chạm mạch!

Không chỉ có là hắn, biểu tình của tất cả mọi người ở đây gần như giống nhau .

Ngoại trừ Ưng Bác Không đang ở ngoài , ngay cả Quân lão gia tử vẻ mặt cũng rất đỗi kinh ngạc!

Ngay trên người con bạch hạc lớn dẫn đầu , một bóng người đúng thẳng đón gió, một thân bạch y trắng như tuyết, dung nhan thiên kiều bá mị, quốc sắc thiên hương, thân hình duyên dáng, mái tóc đen như dãi lụa mõng bay trong gió, dáng người tuyệt đẹp, chỗ cần lồi thì lồi chỗ cần

lõm thì lõm, đôi môi xinh tươi duyên dáng nở một nụ cười, đôi mắt long lanh như nước mùa thu mang theo tình cảm nồng nàn nhìn về Quân Mạc Tà ở phía dưới, nếu không phải Mai Tuyết Yên là ai?

Trước đó, trong bọn họ cũng không ai biết thân phận thật sự của Mai Tuyết Yên. Giờ phút này nhìn thấy nàng xuất hiện chấn động như thế, tự nhiên là không khỏi cảm thấy kinh ngạc .

Khắp bầu trời mây đen càng ngày càng dày, cũng là do một ngàn năm trăm huyền thú phi hành , bay vòng quanh phía trên không tại nơi của Quân gia ; Bọn chúng mang theo một cơn bão cát bất ngờ thổi qua . Trong nháy mắt mọi nhà trong Thiên Hương thành cát bụi đều bay lên trời.

Độc Cô Tiểu Nghệ cùng Hàn Yên Mộng nhìn thấy Mai Tuyết Yên đứng trên không, hai vị tiểu la lỵ trong ánh mắt bắn ra vô số tia hâm mộ cùng kinh ngạc: “Tuyết Yên tỷ tỷ thật sự là... Quá oai phong... Quá xinh đẹp... Không biết đến khi nào ta mới có thể giống như nàng được đây ”

"Hô" một tiếng, Mai Tuyết Yên giống như tiên nữ từ trên không nhảy xuống, Hạc Trùng Tiêu ngay lập tức cũng từ trên không hóa thân thành nhân hình nhảy xuống .

Quân Mạc Tà cười ha ha , xông về phía trước hai bước, giang hai tay cánh tay, muốn hướng tới thân hình ôn hương nhuyễn ngọc ôm vào trong lòng. Nhưng Mai Tuyết Yên vốn da mặt mỏng, huống chi tại trước mắt bao nhiêu thuộc hạ như vậy, làm sao có thể để hắn ôm lấy? Nếu là quả thật bị hắn ôm lấy, Thiên Phạt lão Đại còn gì mặt mũi , lấy gì phục chúng đây ?

Bởi thế nên thân thể đang nhẹ nhàng rơi xuống chợt lóe lên , đang rơi xuống trên người Quân đại thiếu, lại làm cho Quân đại thiếu bế vào không khí . Đầu tiên hướng về phía Quân lão gia tử chào, sau đó đi đến bên người Đông Phương Vấn Tâm, chưa mở miệng, trên mặt đã sớm nhuốm một màu hồng : "Mẹ , con đã trở về."

"Đã trở lại là tốt, đã trở lại là tốt, ha ha..." Đông Phương Vấn Tâm mặt mày hớn hở nhìn lên con dâu, kéo tay nàng lại yêu thích không muốn buông tay, Lòng đầy kinh ngạc trước đó sớm đã bị niềm vui sướng khi Mai Tuyết Yên trở lại thay thế .

"Ai ya... Thật là huyền thú ra hết Thiên Phạt..." Đông Phương Vấn Tình miệng mồm há hốc, Nhìn lên trước mắt đội ngũ huyền thú số lượng cực lớn , liền kéo ống tay áo của cháu trai hỏi : "Tốt lắm , thằng cháu này... vợ của ngươi, rốt cuộc có thân phận gì a ? Sao phô trương như thế hả ! Nàng như vậy, sao ngươi có thể thu thập được nàng ta?" Giờ phút này Đông Phương lão đại thật sự chấn kinh a!

Rốt cuộc cần nhân vật lợi hại cỡ nào mới có thể khống chế được cả ngàn vạn huyền thú cửu cấp đỉnh phong như vậy chứ ? Giờ khắc này, Đông Phương lão đại đầu óc hoàn toàn chập mạch rồi .

Đông Phương Vấn Kiếm, Đông Phương Vấn Đao hai người cũng bu lại, muốn nghe đứa cháu giải thích rõ ràng một chút , đây quả là một sự kiện kinh hãi a .

"Ta nói việc đó không phải đã rõ ràng rồi sao, chẳng lẽ ba người vẫn chưa hiểu sao ?" " Quân Mạc Tà đành bất đắc dĩ thở dài: "Lẽ nào ba người còn không nhìn ra nàng chính là Mai tôn giả?"

Nói xong, Quân đại thiếu liền vẻ mang mặt hớn hở hướng về phía Mai Tuyết Yên đi tới. Để lại phía sau là ba người cậu với vẻ mặt quá đỗi khiếp sợ .

"Mai... Tôn Giả... Lão thiên a ! Cháu dâu của chúng ta không ngờ lại là nàng , lại là Mai tôn giả..." Đông Phương Vấn Tình miệng há hốc, tựa như một con hà mã chết khát, lắp bắp nói. Khó khăn lắm mới quay đầu lại nhìn hai vị đệ đệ hỏi : "Ta…ta… không phải là đang nghe lầm đấy chứ ?"

Đông Phương Vấn Kiếm ,Đông Phương Vấn Đao hai người khó khăn nuốt nước bọt xuống, hai con mắt vẫn đăm đăm, nói không ra lời . Mà

phía bên kia, Mai Tuyết Yên rốt cuộc cũng đã hàn huyên tâm sự xong, quay sang, quát: "Tất cả mọi người xuống dưới cho ta!"

Ngay lập tức trên bầu trời vang lên âm thanh đáp ứng của vô số người , rất nhiều thiếu nữ mặc quần áo của cô dâu , các võ giả vạm vỡ mặc y phục màu đỏ nhảy thẳng xuống. Trong một khoảng thời gian trên bầu trời biến thành một màu hồng , bầu trời như được nhuộm bởi màu đỏ .

Đúng lúc này, Quân Mạc Tà bước một bước dài xông lên phía trước, thừa dịp Mai Tuyết Yên chỉ huy sắp xếp đám huyền thú thỏa đáng, đột nhiên tập kích bất ngờ liền mang nàng ôm vào trong lòng. Chỉ cảm thấy một thân hình mềm mại ở trọng lồng ngực của mình, còn tỏa ra hương thơm nồng đậm, không khỏi khiến cho tâm hồn ngây ngất , cả người như đang bị say rượu .

Mai Tuyết Yên đang muốn giãy dụa, lại cảm nhận được một luồng hơi ấm ngứa ngáy bên lỗ tai , cái miệng như của con mèo hé ra ngậm lấy vành tai trong suốt như ngọc của nàng, một thanh âm mang theo cỗ nhiệt khí từ lỗ tai truyền vào trong lòng của nàng: "Nàng cuối cùng cũng đã trở lại . Mấy ngày nay, ta cứ tưởng nàng đã gặp chuyện gì a..."

Mai Tuyết Yên ngay lập tức cả người như mềm nhũn, đột nhiên cảm thấy cả người vô lực, thậm chí hoàn toàn mất đi sức lực giãy dụa , chính là mặc cho hắn ôm vào trong ngực, cả khuôn mặt đỏ bừng, giống như được nhuộm đỏ, càng thêm xinh đẹp không gì sánh được...

Từng đợt âm thanh quái dị giống như khi ăn bị mắc nghẹn vang lên giữa không trung, chỉ thấy giữa không trung đám đại hán trong y phục màu đỏ đều trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Quân Mạc Tà ôm lão Đại vào trong ngực, trong ánh mắt cũng như trong lòng đều là trống rỗng , giống như miếng sủi cảo bị hư vậy .

Tất cả đều Bùm ! Bùm ! Ngã nhào trên mặt đất, ngoại trừ Hùng Khai Sơn cũng mấy thú vương có sức chịu đựng cao hơn ra thì đều không ngoại lệ, mỗi người đều là chật vật không chịu nổi, há miệng nhe răng ! Loại tình huống này thật sự là có lực công kích rất cao a!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 290: Xuất Chiến Ngân Thành!.

Chúng ta ở Thiên Phạt sâm lâm nhìn một cái cũng không dám nhìn , nàng la mắng trách phạt cũng không dám ngẩng đầu. Vậy mà lão Đại giống như Thần linh thìtrước mắt liền bị thiếu niên nhân loại ôm vào lòng , nhưng vẻ mặt lại vô cùng hạnh phúc, bộ dáng đáng yêu như một chú chim nhỏ nép vào trong người !

Chuyện như vậy cơ hồ là đập vỡ đầu óc chảy ra ngoài cũng không thể tưởng tượng được, thậm chí trực tiếp chính là không dám tưởng tượng chuyện tình cứ như vậy xuất hiện ở trước mắt. Chuyện này khiến đám huyền thú vừa mới hóa hình đầu óc còn có chút đơn thuần mất đi toàn bộ năng lực. Vốn là đang trên trời cao muốn hảo hảo đáp xuống một phen , kết quả lại là đánh mất toàn bộ ý thức, trực tiếp rơi ngã cắm đầu xuống đất ... Lập tức vang lên âm thanh ... Bùm bùm...

Còn có không ít cửu cấp phi hành huyền thú còn chưa hóa hình bị này chuyện bất khả tư nghị (không thể tin nổi) này làm chấn động choáng váng đầu óc, ánh mắt khẽ nhắm lại …Bẹp …Bẹp…. rớt xuống. Trong lúc nhất thời bên trong Quân phủ đất rung núi chuyển, âm thanh mãnh liệt giống như đốt pháo tết âm lịch, không dứt vang lên bên tai ... Bụi đất bay đầy trời... Vô số các loại lông chim đủ màu sắc bay toán loạn...

Những kẻ may mắn không rơi xuống, ở giữa không trung cũng đã lung la lung lay, ra sức lượn vòng chống đỡ, đôi cánh quạt mãnh liệt, đã hoàn toàn không ra hình dạng gì... Hậu quả là nổi lên từng đợt gió lốc, hơn nữa hướng nào cũng có gió lốc ! Thực là thiên địa kỳ cảnh!

Một hồi lâu sau, mọi người cuối cùng cũng từ trong khiếp sợ tỉnh lại , đám người Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa rất là tức giận, cho rằng đám người này tại trước mặt nhiều người như vậy đã đánh mất mặt mũi Thiên Phạt Sâm Lâm, khuôn mặt đen lại xông lên phía trước, chân đạp mạnh xuống đất, lớn tiếng quát mắng

“Đám người các ngươi sao lại không có tiền đồ gì hết vậy, mới nhìn một chút mà đã choáng váng như vậy, còn không nhanh chóng ra mắt anh rể của chúng ta!"

Hồ Liệt Địa lại càng tàn nhẫn hơn, đem lời ngày đó Hùng Khai Sơn mắng mình chuyển sang cho đám thuộc hạ "Các ngươi đúng là lũ nhà quê chưa thấy qua thành phố , thịt chó không đưa lên bàn tiệc được (Hix ! Khúc này hem bít dịch đúng hem nữa)! Làm sao lại không học một ít tác phong tiêu sái tự nhiên, ung dung nhẹ nhàng, ngọc thụ lâm phong của ta ?"

Mắng xong, mấy đại Thú Vương mới đồng thời tới trước mặt Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên, đưa bộ mặt trơ trẽn a dua nịnh bợ , cười nói : " Hắc hắc….. Anh rể, Anh rể thấy sao..."

"Ân... Đám người này cũng không tệ! Anh rể nơi này cũng có quà gặp mặt!" Quân Mạc Tà trong lòng vui lên, được một tiếng Anh Rể này làm cho xương cốt đều nhẹ đi ba lạng ngông nghênh nói. Đếm trước đếm sau không khỏi kinh hãi lắp bắp, thầm nghĩ trong lòng: "Ai ya, nhiều cậu em vợ như vậy... Hơn nữa mỗi người cao lớn thô kệch không phải loại hiên lành a... Nếu sau này khi hai vợ chồng xích mích , mấy tên gia hỏa này còn không liên hợp đối phó mình sao?"

Quân Mạc Tà vung tay lên, Ngay lập tức đám hạ nhân Quân gia mỗi người bưng ra một bộ quần áo và áo choàng bằng lụa, từ trong ra ngoài cũng là đầy đủ một bộ. Mỗi bộ quần áo đều được đặc chế riêng, kích cỡ vô cùng to lớn, mặc dù kích cỡ to lớn ,nhưng mặc ở trên người những tráng sĩ này, lại phi thường thích hợp.

Mọi người cơ hồ đều cao trên hai thước ... Thật sự là rất cường tráng a !

Quân Tam thiếu quả thật có chút hâm mộ .

Bất quá mấy tên gia hỏa này suy nghĩ có thể nói là có chút thái quá, có mấy người thì sững sờ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, nhận được quần áo liền ném xuống đất, tiếp theo xoát một tiếng, liền đem đồ trên người mình lột sạch trơn, trên người trước kia vốn là mãnh vải đỏ khoác lên, cởi ra đương nhiên rất dễ dàng.Vèo một cái liền lộ ra thân thể lông lá xồm xàm, hai bắp đùi chắc chắn cùng với cái kia đong đưa , nhe răng há miêng cười, vẻ mặt hạnh phúc, cầm quần áo lên mặc vào. Sống đã bao nhiêu năm... Ta cuối cùng cũng được mặc quần áo rồi...

Độc Cô Tiểu Nghệ cùng Hàn Yên Mộng thét lên một tiếng chói tai, hai tay che mặt lại quay lưng đi,. Mai Tuyết Yên nhất thời sắc mặt tối sầm, ánh mắt giận dữ nhìn về phía Hạc Trùng Tiêu .

"Hỗn đản! Ai cho các ngươi cởi quần áo?" Hạc Trùng Tiêu hổn hển bay lên hai cái chân dài to lớn, đá bành bạch vào đám người không mặc quần áo trên: "Thật sự là bại hoại thuần phong mỹ tục mà! Làm mất hết thể diện của Thiên Phạt chúng ta !"

Vài tên bị đá vào mông há miệng nhe răng, nhưng mà không dám kêu đau, chớp chớp ánh mắt vô tội, vẻ mặt oan uổng cùng khó hiểu, không cởi kia vải đỏ kia thì làm sao mặc quần áo a? ! Hạc Trùng Tiêu đá mấy cái chính là hoàn toàn không lưu tình , đau tận xương cốt .

Quân Mạc Tà cố gắng nhịn cười, trước tiên đi đến trước đám người này cầm lấy một bộ quần áo, dạy mấy tên này cách ăn mặc như thế nào cho đúng , thái độ hòa nhã dễ gần .

"Được rồi, cho một chân vô trong ống quần trước, sau đó cho chân còn lại vào ống kia , được rồi kéo lên, đừng dùng lực mạnh quá không thôi nó sẽ rách ra từng mảnh, sau đó cột ở ngay eo, tiếp đó nhớ kỹ đây là quần lót bó chặt, đây là quần dài, cho từng chân vào, được rồi. Không

Không Không, Mặc áo cần phải duỗi một cánh tay trước, Ngất! Không cần giơ tay phải trước, giơ tay trái lên trước , Đúng Đúng... Thật thông minh! Về phần áo choàng này cũng là như thế, đúng rồi, Thắt lưng ở ngay eo..."

Quân Mạc Tà lui ra phía sau vài bước, nhìn các vị huynh đệ huyền thú vừa được mình hướng dẫn cách ăn mặc, Nhấc ngón cái lên: "Thật sự là khôi ngô a!"

Mấy người này liền xấu hổ cười hi..hi.., những ngón tay thô kềnh kệch giật nhẹ chỗ này, vuốt ve chỗ kia. Sau đó ngoảnh đầu lại nhìn phía sau của mình ... Tựa như lúc chưa Hóa Hình thì ngoái đầu nhòm lại mông với cái đuôi của mình. Lúc này mới nhếch miệng, lộ ra hàm răng sắc bén như đao kiếm , cười ngây ngô : "Cám ơn Anh rể... Hắc hắc... Hắc. Anh rể, ngươi là người tốt, ta thích ngươi..."

Quân Mạc Tà mừng rỡ.

Hạc Trùng Tiêu sớm đem đám phi hành huyền thú kêu xuống dưới, dùng đôi cánh to lớn làm thành một phòng thay đồ dã chiến (chổ này là em chém gió), mấy trăm võ giả liền ở trong đó cởi bỏ quần áo trước kia , đổi lại quần áo mới...

Nhân lúc này, Quân Mạc Tà nói sơ qua một lượt về chiến lược chiến thuật đã chuẩn bị xong lúc trướccho Mai Tuyết Yên; Mai Tuyết Yên không nghĩ ngợi gì lập tức đồng ý. Sau đó liền kêu Quân Vô Ý cùng Quân Mạc Tà, đối mặt với đám đông huyền thú "Lần này chiến đấu, chúng ta đã nhất trí để cho Quân Vô Ý Quân tam gia chỉ huy! Mệnh lệnh của hắn, coi như là mệnh lệnh của ta, kẻ nào cả gan chống lại, lập tức gia pháp xử trí!"

Toàn bộ câm như hến, không có một chút âm thanh nào ! Sau đó, Mai Tuyết Yên khẽ nhíu mày, nói với Quân Mạc Tà "Trên đường tới đây , hình như nhìn thấy người của Tam Đại Thánh Địa xuất động hàng loạt. Sợ chậm trễ lộ trìnhnên ta không để ý đến bọn chúng. Chúng ta lần này

hàng loạt xuất chinh, thanh thế tất nhiên rất lớn, chỉ là ở nhà trống rỗng , sợ lỡ như..."

Quân Mạc Tà chân mày cau lại, trầm ngâm hồi lâu, mới nói: "Theo ý kiến của nàng, tam đại Thánh Địa kia có thừa dịp chúng ta đi vắng Thiên Hương, trực tiếp tiêu diệt Quân gia hay không ? Bọn chúng có can đảm đối mặt với sự giết chóc trả thù vô cùng vô tận của chúng ta cùng với vị thần bí sư phụ ở trong bóng tối hay không? "

Mai Tuyết Yên nở nụ cười: "Tuyệt đối không có khả năng! Tam đại Thánh Địa hiện tại đâm lao phải theo lao, nếu không đem sư phụ của chàng xử lý trước, bọn họ sẽ không dám động vào Quân gia"

" Dù sao cao thủ như vật nếu ở trong bóng tối muốn gây thiệt hại cho bọn chúng là điều dễ dàng, cho dù là cao thủ cấp Tôn Giả, cũng khó mà tránh được một kích vong mạng ! Điều này sẽ làm lung lay gốc rễ của tam đại Thánh Địa. Bọn họ đều đa mưu túc trí, một đám cáo già "Đều muốn dùng giá trị thấp nhất đổi lấy lợi ích lớn nhất, làm sao có thể làm chuyện mạo hiểm như vậy được ?"

Quân Mạc Tà nhoẻn miệng cười, nói : "Vậy thì đi thôi."

Nói xong, hắn vẫn là quay đầu trở lại đối mặt với Quân lão gia tử hảo hảo nói chuyện một hồi . Lão gia tử liên tục gật đầu, để tâm ghi nhận moiuj điều, tươi cười rạng rỡ. Dặn dò xong mọi thứ, Quân gia lúc này có vẻ giống như cái miếu quá nhỏ, thật sự không có chỗ cho quá nhiều pho tượng Phật như vậy! Quân Mạc Tà ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đều leo lên lưng phi hành huyền thú, lập tức chuẩn bị xuất phát.

Quân Mạc Tà vốn định ngồi chung với mĩ nhân, kết quả Mai Tuyết Yên đạp cho một cước văng ra, sau đó ân cần dìu Đông Phương Vấn Tâm cùng Quản Thanh Hàn trèo lên trên lưng của Hạc lão tam...

Hạc Trùng Tiêu đỏ cặp mắt lớn đỏ lên, khóc không ra nước mắt “:người khác đều là một chở một , ta đây một chở ba a…”

Lão tứ Hùng Khai Sơn chính là tương đối rộng rãi, mặt mày hớn hở gọi : "Anh rể, đến chổ của ta này, hai ta ngồi chung một chỗ, rất tiên, rất tiện!"

Đại hạc đang vỗ cánh phía dưới không khỏi nhíu mày " Hùng tứ ca, ngài là thân ca của ta không phải sao? Ngài nhưng đừng ác vậy, Một mình ngài so với ba người trên lưng Tam ca còn nặng hơn rất nhiều a , ta chở ngài gần như là đã cố hết sức. Nếu là thật tiếp tục chở thêm một người, tiểu đệ bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống đó, cứu mạng a..."

Quân Mạc Tà nghe được Hùng Khai Sơn kêu gọi, vừa mới định đi đến, “ Xoát” một cái trước người bất ngờ xuất hiện một con ưng to lớn, người tới chính là Ưng Vương, nịnh hót kêu gọi nói : "Tỷ phu, mời lên, mời lên ta!"

Quân Mạc Tà không khỏi đã lạnh người ngồi xuống " ngươi mới nói gì kia? Thượng ta? Xin hãy thượng ta? Ca ca khẩu vị vẫn còn chưa có như vậy a , đừng nói ngươi vốn là công, coi như ngươi là thụ thì ca ca cũng không có đói khát như vậy, nhìn ngươi này toàn thân lông màu đen..." Quân đại thiếu miệng méo xệch, như bị sét đánh, cực kỳ rối rít tạ ơn một tiếng nhún người mà lên.

Đúng là vẫn phải lên , không lên không được a ! Người ta Ưng Vương cũng đã mời, còn ở đằng kia tha thiết mong chờ , sao có thể không quan tâm đây, cho dù khó khăn cũng phải thượng ... nhưng lần này là thượng mà cũng không phải là thượng đâu ...

Thật đúng là đừng nói tới, vừa mới ngồi lên quả nhiên thật là thoải mái, thật không hổ là Ưng Vương, quả nhiên phi phàm! Chỉ một chữ: Thích!

Lập tức, những người tập trung ở Quân gia hiện tại, đều lục tục leo lên trên lưng huyền thú. Lần này tới Thiên Hương huyền thú hệ phi hành chính là tương đối nhiều, những người này mặc dù là mỗi người cưỡi một con vẫn còn rất nhiều chỗ trống. Ngân Thành tiểu công chúa trong

khoảng thời gian này đã kết bạn với Độc Cô Tiểu Nghệ. Sau khi bịn rịn chia tay, lòng đầy hưng phấn leo lên lưng một con đại hạc.

Hàn Yên Mộng tuy rằng xuất thân từ siêu cấp thế gia kiến thức không tầm thường nhưng giống như hiện giờ, tự thân trải nghiệm bay lượn trên chín tầng mây vẫn là lần đầu tiên. Vừa nghĩ tới việc du hành trên không tiểu la lị liền hưng phấn không thôi, rồi liền lấy từ trong ngực ra một khối kẹo màu sắc sặc sỡ , bóc sạch lớp vỏ bao bên ngoài nịnh hót đưa đến bên miệng đại hạc phía dưới, dự định chiếm lấy cảm tình , kết quả đại hạc trừng đôi mắt đỏ rực, giống như hung thần ác sát , làm tiểu la lị sợ tới mức xém chút nữa té ngã xuống .

Độc Cô Tiểu Nghệ cực kỳ hâm mộ nhìn Hàn Yên Mộng xinh xắn trên lưng đại hạc, cái miệng nhỏ nhắn trề ra, nhìn bộ dáng như sắp khóc: người ta cũng muốn được ngồi lên chim bay trên trời , ô… ô… ô…

Nhưng ngay sau đó, tiểu nha đầu hai mắt chớp động, nói lầm bầm " Mạc Tà ca ca nói muốn ta nhanh vào cửa Quân Gia. Nên cần trang nghiêm, phải có phong thái tiểu thư khuê các. Hàn tiểu nha đầu chính là vẫn chưa có khí độ đó, cho dù tương lai có miễn cưỡng vào được Quân gia, cũng chỉ là vợ nhỏ... Không bằng ta là vợ lớn ! Hừ Hừ..."

Hạc Trùng Tiêu hót một tiếng dài, vỗ cánh bay lên đầu tiên hướng thẳng lên trời cao, trên mặt đất bụi đất tung bay! Mai Tuyết Yên khẽ cười nhẹ, xung quanh người đã tự động hình thành một cái lồng khí bảo hộ mạnh mẽ, chặn hết những trận cuồng phong tạt vào mặt. Có Mai tôn giả tự mình ra tay bảo hộ Đông Phương Vấn Tâm cùng với Quản Thanh Hàn, những trận cuồng phong tiếp theo dù mãnh liệt hơn vài lần nhưng hai người này ngay cả tóc cũng không bị lay động.

Đoàn người lần lượt từ từ bay lên không, ở giữa không trung dừng trong chốc lát sắp xếp lại đội hình, sau đó trùng trùng điệp điệp hướng thẳng bầu trời phương Bắc mà đi ! Thẳng đến mục tiêu là Phong Tuyết Ngân Thành!

Quân lão gia tử thẩn thờ nhìn đám bụi mù mịt còn chưa tiêu tán trên bầu trời, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng thở dài một tiếng, từ từ tiến đến Từ Đường, nhìn bài vị của hai đứa con cùng hai đứa cháu, lẩm bẩm: "Vô Hối, Vô Mộng, Mạc Ưu, Mạc Sầu, các ngươi linh thiêng, nợ máu của các ngươi, cuối cùng cũng đến lúc đòi lại rồi !"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 291: Một Đường Bắc Tiến...

Quân lão gia cứ như vậy mà lẳng lặng đứng, bất động thật lâu,khóe miệng lộ ra chút tiếu ý kiêu ngạo mà cười khi vừa nghĩ tới thằng cháu Quân Mạc Tà. Trong lòng hiện lên cuộc đối thoại với tôn tử trước khi đi.

"Ông nội, Quân gia chúng ta lần này tiến hành tấn công Ngân Thành với quy mô lớn, nên sau khi đại quân tiến đi thì trong Quân gia sẽ trống rỗng không còn quân phòng thủ. Nhưng khắp thiên hạ đều biết là có sư phụ của cháu tọa trấn nơi này. Cháu tin tưởng rằng không kẻ nào dám bạo gan vọng động với nhà ta, duy chỉ có người của Tam đại thánh địa là cần phải đề phòng mà thôi. Điểm này người cũng phải để tâm đè phòng."

" Bất quá, Ông nội cũng không cần phải quá lo lắng, tin tưởng là cho dù Tam đại thánh địa có thực sự muốn triển khai hành động thì cũng không phải là không có điều cố kị. Cho nên bọn chúng sẽ phải dùng đủ mọi phương pháp để thăm dò phản ứng của phía Quân gia chúng ta trước"

"Ông nội, cháu tin là với kinh nghiệm xử trí của người mà đem đối phó được với bọn họ sẽ không thành vấn đề. Nếu là bọn chúng không đến thì thôi, nếu bọn chúng dám đến, người cư xử nhất định phải biểu hiện khí phách, càng cường hãn càng tốt!"

" Nghìn vạn lần không được tỏ ra yếu thế, vô luận như thế nào, khi con với Tuyết Yên còn chưa chết,hơn nữa vị sư phụ chưa từng lộ mặt của con chưa xuất hiện, cho dù tam đại thánh địa có tập hợp tất cả quân trước mặt người, cũng không dám động đến một sợi lông của người!"

" Nhưng nếu lỡ tỏ ra có chút yếu thế, bọn chúng sẽ phát hiện ra tim đen của ta và sẽ không còn cố kị nữa. Con nghĩ về chiêu này chắc người cũng nắm rõ : Hư tức là thực, thực tức là hư; phải khoa trương, phải ngang ngược, mọi việc tự mình xét tình hình mà an bài là tốt rồi! Con tin tưởng lão nhân gia người nhất định đủ khả năng! Chỉ cần chống đỡ đến khi chúng con quay về, thì mọi sự sẽ đều êm xuôi!"

Đây là khi Quân Mạc Tà bàn bạc với Mai Tuyết Yên trước khi xuất hành, suy tính hồi lâu mới nói với Quân lão gia.

Chiều tối hôm đó ,xuất hiện số lượng khủng bố huyền thú tới Thiên Hương thành, khiến cho triều đình Thiên hương kinh hoàng không hiểu chuyện gì xảy ra. Mặc dù những huyền thú này khi đến nơi bất quá cũng chỉ dừng lại chốc lát rồi tức thì rời đi, nhưng lại tạo ra sự hoảng loạn mấy tháng không tan.

Mọi người đều có thể đoán ra, là do đoạn trước Quân Mạc Tà cùng Thiên phạt đệ nhất thú hoàng Mai Tôn giả tâm đầu hợp ý,nên mới có sự trợ giúp từ Nhất Hung. Nghĩ tới động đến Quân gia thì ngày hôm nay sẽ phải đối diện với lực lượng khủng bố của Thiên phạt sâm lâm mà ớn lạnh.

Với thực lực khủng bố như vậy, lại có kẻ nào dám đắc tội? Dù là Tam đại thánh địa đi nữa,chẳng phải cân nhắc ư ?

Hoàng đế bệ hạ trong khoảng thời gian này phải chịu không ít chua cay. Đầu tiên là Quân mạc Tà dám gióng chống khua chiêng mười ngày, ngay trước cửa Hoàng cung, mà lăng trì tùng xẻo thủ hạ đắc lực của mình. Hết lần này tới lần khác ,chính hắn là kẻ đứng phía sau chỉ đạo thì lại không thể ra mặt can thiệp! Điều đó đúng là làm cho người ta tức uất đến chết mà. Aizzz.Ai ngờ, kế tiếp Quân Mạc Tà lại tự mình đem thi hài của Hoàng hậu và Dạ cô Hàn an táng chung một chỗ.

Đây là cấp cho hắn một cái danh hiệu mới thực đáng a ! Vì vậy mà hắn phải đội trên đầu vĩnh viễn một cái xú danh, vĩnh viễn là người đội mũ xanh- mọc sừng (lục mạo tử). Xanh như liễu. Như vậy liên tiếp hai

phiên chịu nhục nhã khiến vị Thiên hương hoàng đế này mấy lần muốn suy sụp.

Quân mạc tà cố ý làm hai chuyện cùng một thời gian, nửa câu cũng không đề cập đến hắn. Thậm chí ngay cả một người có liên quan cũng không nhắc qua một lời, mặc dù khắp thiên hạ đều biết rõ Quân mạc Tà không kiêng dè làm cho Thiên hương hoàng đế nhục nhã, nhưng hết lần này tới lần khác hoàng đế cũng không xuất đầu lộ diện can thiệp...

Huống hồ, dù là có thật, cũng không ai dám nói, chê là mình sống quá lâu rồi hay sao? Quân đại thiếu gia, trừng mắt là đoạt mạng người, không, đã không còn là đoạt mạng người đơn thuần nữa, mà là xử giảo người ta, xử cả trăm người một lần, chê mình sống quá dai ư,ngứa da ngứa thịt ư?

Vì vậy càng làm cho Hoàng đế bệ hạ như ngồi trong chảo dầu sôi nhưng lại không thể thốt ra một lời.Chung quy là bất lực tự biết mình không dám đứng ra nói : Quân Mạc Tà đây là cố tình nhằm vào ta đó ! Như vậy chẳng phải là đem bô cứt tự đổ lên đầu mình sao? Chính tự mình làm nhục mình sao?

Tỏ ra rộng lượng, dù khắp thiên hạ đều biết có chuyện như vậy, thì cũng chỉ coi như lời đồn nhảm là xong; thế nhưng nếu dám tỏ ra thái độ khó chịu thì khác nào không muốn ngồi lâu trên ngai vàng này nữa!

Đây đúng là trong thiên hạ nhìn không ra một người vừa câm vừa điếc lại phải ăn hoàng liên, nỗi khổ tâm không thể nói ra lời của vị vua một nước....

Vài ngày trôi qua, hắn còn đang cân nhắc, nếu như Quân Mạc Tà đã khởi hành đi Ngân Thành trả thù, thì mình được thuận tiện ,bất cứ giá nào nhất định phải lén phái người đi phá bỏ phần mộ của kẻ "gian phu" kia; lúc đó gạo đã nấu thành cơm, tin rằng Quân mạc Tà khi trở về cũng khó làm được gì nữa.

Nhưng lại cứ canh cánh trong lòng, nhớ lại mà sợ Quân mạc Tà hành động quá ác độc. Nhưng ngay cả Tam Đại Thánh Địa cũng không dám chính diện gây hấn với Thiên Phạt Sâm Lâm bá đạo kia! Ông trời a, thiên hạ a, đây có còn cho người ta một con đường sống nữa ư!

Phát giác ra điều này, khiến Hoàng đế bệ hạ lại thêm vô cùng ủy khuất , thủ tiêu luôn ý đồ này. Nếu làm cho Quân đại thiếu gia tức giận, thì với tính cách của Quân lão gia tử, tin rằng lão sẽ không làm ngơ khi để cháu mình hành thích vua. Dù là chịu nhục thêm một chút, Thiên hương đế quốc vẫn là của họ Dương ta, còn nếu mà gây khó dễ với Thiên Phạt Sâm Lâm...,thì không chỉ hoàng thất của Thiên hương gặp khốn mà cả đế quốc này cũng bị xóa sổ...

Đó là lý do mà đến giờ Hoàng đế bệ hạ dù cho nổi trận lôi đình, nhưng ngay cả một hành động nhỏ cũng không có dám manh động. Mỗi ngày bản thân mình đều tức giận đến hộc máu, nhưng mà một chút nóng nảy cũng không phát ra được...Thật sự là không có cái gì để mà trút giận được cả...

Tại Thiên hương thành, khi trận phong ba do huyền thú tạo ra còn chưa lắng xuống thì lặng lẽ xuất hiện ba nhóm người từ ba phướng hướng lần lượt tiến vào trong thành...Trong đó có một nhóm người, cầm đầu là một thanh niên, mặc y phục xanh, dáng vẻ tôn quý, phong thái nhẹ nhàng, thần sắc phiêu phiêu, môi đỏ như chu sa, cử chỉ tiêu sái, phiêu dật khác người, nhìn Thiên hương thành với vẻ thân thuộc,nhưng lại nở ra nụ cười gượng gạo.

" Trở lại Thiên hương thành... nơi mà ta đã vất vả ly khai, thì lại bị phái quay trở lại...phải đối địch với kẻ cường hãn mà ta vốn không muốn đối đầu, người đáng sợ kia...Tuy nhiên, hắn cũng là đối thủ mà ta khát khao thắng được...Quân mạc Tà, nếu ngươi đã không có ở Thiên Hương thành thì ta thắng còn có ý nghĩa gì nữa?"

Người này, chính là Lý Du Nhiên.

***

Leo lên lưng Ưng Vương, một đường bắc tiến với tốc độ cao nhất, Quân mạc tà lúc này rốt cục hiểu rõ, Phong tuyêt Ngân thành thực sự cách xa Thiên hương thành ra sao! Coi như là với sức huyền thú phi hành, một ngày đêm bay gần mười nghìn dặm, tốc độ kinh người như thế, toàn lực bay tới thì có lẽ phải mất hai ngày.Nếu là có mất thời gian ăn uống, nghỉ ngơi thì với tốc độ nhanh nhất cũng mất ba ngày hành trình! Ngân thành xa xa hiện dần, như một đốm trên nền tuyết trắng !

Quân Mạc Tà không thể không hâm mộ tam thúc của mình: thật sự là có phúc! Tìm được một bà vợ ở xa như vậy, cho dù là hai vợ chồng có đánh lộn, đánh tới mức ly hôn thì nhà mẹ đẻ của vợ cũng không biết mà còn tưởng đôi vợ chồng son vẫn còn mặn nồng...Lại nghĩ đến như ta, vây quanh có rất nhiều bà vợ...Phi hành đến chiều tối, đoàn người đã rời khá xa Thiên hương.

Khi trời sập tối, rốt cuộc đoàn người cũng hạ xuống, tạm dừng chân tại một thảm cỏ trong cái đại thảo nguyên bao la vô hạn. Đất trời mênh mông, mịt mờ hoang dã, tuy đang là ngày đông giá rét, tầm nhìn không quá được ba ngàn dặm cỏ như đang nổi sóng phiêu lãng, mà tự đáy lòng mà dậy lên cảm giác nhỏ bé trước sự mênh mông của đại thảo nguyên, nhìn đâu cũng là vô biên vô hạn.

Một mảnh thảo nguyên này,kéo dài tận nơi chân trời tựa như nối liền trời với đất, và bầu trời thì đầy sao,kết hợp lại nếu giờ là giữa hè thì phong cảnh xem ra còn tuyệt vời hơn.

Sau khi dựng trại, nhóm lửa, sử dụng lương khô đem theo người thỏa mãn dạ dày, cả đám người tụ tập lại một chỗ tán dóc. Nhất là những thú vương vừa mới hóa thân thành người, mười con như một, hết sức phấn khởi tham gia.

Kỳ thực thì những thú vương này mới hóa hình được không đủ lâu nên nói tiếng người còn chưa thuần, thỉnh thoảng cao hứng lại hót, gầm hay hí lên, thực đứng là ông nói gà bà nói vịt, từ đầu đến cuối không biết

đề tài đang bàn luận là gì, mà lại vẫn thích thú không biết mệt tham gia bừng bừng khí thế.

Mà Quản Thanh Hàn với Đông Phương Vấn Tâm đều có chút mệt mỏi, thân gái dặm trường mà hai người còn phải bận tâm lo lắng cho tiểu công chúa Ngân Thành là Hàn yên Mộng có tu vi thấp nhất, hơn nữa lần đầu di chuyển cách mặt đất cả nghìn thước, dù được Mai Tuyết Yên chăm sóc, nhưng một mạch đi tới nơi thì cũng khó chịu nổi mệt nhọc, ba người đã sớm đi nghỉ ngơi.

Đêm đã khuya, ngay cả Đông Phương Thế Gia tam huynh đệ cũng sớm ngáy khò khò, vậy mà 5 người Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên, Quân Vô Ý, Ưng BÁc Không, Phong Quyển Vân vẫn thao thức.

Sắp đồ sát lên Ngân Thành, Quân Vô Ý tâm tình kích động như sóng trào biển khơi, tự nhiên khó có thể yên giấc; Quân Mạc Tà thì do có huyền công đoạt tạo hóa trong người, căn bản là không hề buồn ngủ;

Mai Tuyết Yên thân là tổng quản, tự nhiên không cho phép mình lơ là, lại thêm tu vi cảnh giới uyên thâm, thì dù có mười ngày không nghỉ thì cũng coi như bình thường; Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân hai người vốn là cuồng nhân ham chiến đấu, mắt thấy ngày đại chiến đang tới gần thì hai người đều là nhiệt huyết cuộn sôi, đâu có thể ngủ được.

Năm người cùng đi dạo trên thảo nguyên, cảm thụ sự mềm mại của những thảm cỏ, thỉnh thoảng phát ra âm thanh sột soạt; phía xa cả một vùng rực sáng do các đống lửa được đốt lên, dưới bầu trời bao la này, thực thấy tâm hồn mình yên tĩnh.

Đang lặng lẽ đi, Mai Tuyết Yên bỗng mở miệng trước, phá tan không khí yên tĩnh, kèm nụ hàm tiếu mà nói với Quân Mạc Tà: "Trên đường đi, ta cảm thấy chàng có nhiều điều muốn hỏi mà ta lại khước từ không nghe. Hiện tại , chàng có thể nói ra được rồi". Ưng Bác Không và mọi người đồng thời hiếu kì mà nhìn sang Quân Mạc Tà.

Quân MẠc Tà cười cười, cũng không khách khí nói: " Nàng nói không sai, trong lòng ta đích xác là có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi nàng cho rõ ràng,mà vẫn chưa có cơ hội tốt, hiện giờ đột nhiên nàng cho ta cơ hội thì lại không biết hỏi gì..."

" Không có vấn đề gì, chàng cứ tùy tiện nói ra đi, tất cả mọi người ở đây biết đâu có thể cho chàng những câu trả lời thuyết phục hơn" Mai Tuyết Yên mỉm cười mê hồn, khéo léo mà chỉnh đốn Quân Mạc Tà một trận.

Mọi người ha ha cười rộ, bị Quân Mạc Tà khơi gợi hứng thú, liền tìm một bãi đất trống ngồi xuống đàm luận; trong năm người thì Quân Vô Ý tu vi thấp nhất cũng là Thần Huyền tứ phẩm, tự nhiên là không ngại giá lạnh mà trực tiếp lấy tuyết làm chiếu mà ngồi lên.

Quân Mạc Tà cười cười, hai tay bắt chéo trước ngực nhìn ra thảo nguyên, thoải mái nói: " Kỳ thực, những vấn đề quan trọng mà ta muốn hỏi thực ra rất đơn giản bình thường, dù là Ưng lão với Phong Quyển Vân ở đây thì ta cũng không ngại mà nói thẳng".

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 292: Chí Tôn Thì Tính Là Gì?

Quân Mạc Tà dừng một chút, nói : "Từ khi ta biết trên thế giới này có huyền khí tới nay. Chính là cái gọi là cửu phẩm, sau đó lại có Ngân Huyền, Kim Huyền, Ngọc Huyền, Địa Huyền, Thiên Huyền, Thần Huyền bao gồm nhiều cảnh giới! Khi đó, cái tên Chí Tôn Thần Huyền, được coi là võ đạo đỉnh phong! Lúc ấy, cơ hồ mọi người trong thiên hạ đều công nhận, Bát Đại Chí Tôn nổi danh thiên hạ, đó là thế gian đỉnh phong cao thủ, cũng là võ giả nhân loại mạnh nhất!"

Mai Tuyết Yên cầm lấy một cọng cỏ ngạnh, ở trong tay nhẹ nhàng thưởng thức, chậm rãi nói : "Nói như vậy cũng không sai. Nếu lấy ánh mắt thế tục quan sát, Bát Đại Chí Tôn chính là cái gọi là cao thủ đứng đầu, võ giả mạnh nhất! Điểm này cũng không phải là vô căn cứ."

"Nhưng theo từng bước đi sâu vào, kết bạn với lão Ưng, từ trong miệng hắn biết được, Thần Huyền cùng Chí Tôn kỳ thật vẫn bất đồng, thậm chí ở Chí Tôn Thượng Thừa, còn có cảnh giới cao hơn nữa tồn tại! Cũng chính là bắt đầu từ ngày đó, ta đã biết cái gọi là Thần Huyền thập nhị phẩm, một bước lên trời, chính là cách nói này."

Ánh mắt Quân Mạc Tà liếc nhìn Ưng Bác Không, Ưng Bác Không vuốt vuốt cái mũi, có chút ngượng ngùng. Ở trước mặt Quân Mạc Tà thổi phồng, so với trước mặt Mai Tuyết Yên thổi phồng, đó cũng không phải là cảm giác giống nhau. Lão Ưng cảm giác mình bị người nào đó trắng trợn bán rẻ. . .

"Thần Huyền thập nhị phẩm, một bước lên trời! Chứng thật là có cách nói này, hơn nữa, nói như thế, tuyệt không quá phận! Có cao thủ

cấp bậc Chí Tôn, ở Thần Huyền ngũ phẩm bị kẹt lại mà nói, hao hết tâm lực cả đời cũng chưa chắc có thể lại có tiến cảnh, vô cùng có khả năng thẳng đến chết già cũng sẽ không đột phá tới lục phẩm! Thứ nhất, mỗi một lần thăng cấp, đều cần một lượng lớn huyền khí trợ giúp, hơn nữa, còn cần có cơ duyên đặc thù! Cũng không phải là mỗi người đều có thể giống như ngươi, tiến cảnh nhảy vọt như quái vật."

Mai Tuyết Yên thản nhiên nói, nàng cúi đầu, thẳng đến giờ cũng không có ngẩng đầu, tựa hồ như đang một mực tự hỏi làm thế nào hồi đáp lời nói củaQuân Mạc Tà cho thoả đáng.

"Lúc sau lại xuất hiện Huyết Hồn sơn trang, lại thêm Tam Đại Thánh Địa, ta mới biết được, nguyên lai còn có một cái cảnh giới Chí Tôn Thượng Thừa, nguyên lai cái gọi là tồn tại đỉnh phong của thế gian_ Bát Đại Chí Tôn, khoảng cách tới võ đạo đỉnh phong còn kém xa. . . "

"Mà sau đó đến nàng xuất hiện, lại thêm một cái cảnh giới cao hơn nữa: Tôn Giả! Mà vào lúc sau khi Tam Đại Thánh Địa cao thủ hiện thân, Chí Tôn cao thủ đúng là hàng trăm ... Cái này làm cho ta thật sự kì quái! Cho dù là vì Đoạt Thiên chi chiến, nhưng những người này cũng sẽ không thể không có tiếng tăm gì chứ? Như vậy, Bát Đại Chí Tôn xưng hùng thiên hạ ở thế tục trong lúc đó, ở thời khắc sóng gió ngập trời như hiện tại, lại bị cho là cái gì?"

Quân Mạc Tà cau mày, chậm rãi nói: "Ngoài ra, ở phía trên Tôn Giả, có hay không còn có cảnh giới khác? Còn có cảnh giới cao hơn? Nếu quả thật là vẫn còn như trong lời nói, như vậy, cảnh giới chân chính đứng đầu thế giới này rốt cuộc là gì?"

Vấn đề này, lại làm cho Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân cũng nhất thời nổi lên lòng hiếu kỳ mãnh liệt. Đây là hai người mà cả đời ham võ thành si, đối với vấn đề như vậy há có thể không có hứng thú? Cảnh giới chân chính đứng đầu thế giới này?

Mai Tuyết Yên hít một hơi thật sâu , ngẩng đầu lên, mặt giãn ra cười nói: "Xem ra các ngươi đều rất tò mò. Nguyên bản, chủ đề như thế đều là

cấm kỵ chung của Tam Đại Thánh Địa cùng Thiên Phạt sâm lâm, bất quá hiện tại. . . Nếu xu thế tứ gia đối địch đã thành, ta đây cũng không ngại nói đến một chút, giải thích nghi ngờ của các ngươi. "

Nàng trầm tư một hồi, nói : "Kỳ thật đối với tầng thấp nhất của huyền khí là cửu phẩm mà nói, ở xa xưa trước kia, chẳng qua là một loại nghi thức khảo nghiệm thôi, vốn là do một cường giả cực kỳ cường đại sáng tạo ra, tạo ra một loại phương pháp khảo nghiệm thiên phú tu luyện của đệ tử. Bắt đầu từ Ngân Huyền, mới xem như chính thức cất bước!"

" Cho nên mới có cách nói dưới cửu phẩm chỉ như con kiến hôi, cách nói này, truy cứu căn nguyên cũng tính là có lý . Bởi vì, nếu là trong thời gian nhất định không thể đột phá huyền khí cửu phẩm, như vậy, cho dù là sau đó đột phá, thành tựu cả đời cũng sẽ không cao! Mà thời gian nhất định tự nhiên là càng ngắn càng tốt, càng ngắn đồng nghĩa với việc ngươi có thiên tư càng cao, thành tựu trong tương lai cũng có thể càng lớn!"

"Mà mỗi cái cảnh giới từ Ngân Huyền đến Thần Huyền, dù cho giới hạn vạch ra rõ ràng, nhưng trên thực tế mỗi người đều có thể đạt tới, chỉ cần nỗ lực vất vả cùng thời gian tương ứng thì con đường này cũng không khó khăn. Bởi vì ở trong đoạn thời gian này, ngay cả là có trở ngại, có bình cảnh, chỉ dựa vào thời gian tích lũy cũng có thể vượt qua"

"Chỉ cần ngươi có thọ nguyên sung túc cùng với cố gắng không ngừng, cho nên, quá trình này cũng có thể nói là một quá trình tu thân dưỡng tính, hoặc là có thể nói, là một quá trình đặt nền móng. Coi như Thần Huyền tứ phẩm, cũng không thể tính là cao thủ chân chính!" Mai Tuyết Yên hừ nhẹ một tiếng.

Mai Tuyết Yên nói câu này, làm cho Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân tương đối cười khổ. Hai người lăn lộn đánh đấm cả đời, mới khó khăn lắm đạt đến Thần Huyền tứ phẩm, gian nan đột phá trở thành Chí Tôn, cơ hồ đã hao tổn đi tâm lực cả đời!

Hiện giờ ở trong miệng Mai Tuyết Yên mà nói, cũng còn chưa tính là cao thủ, chỉ là một quá trình tu thân dưỡng tính đặt nền móng. Giống như mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển, nếu vẫn cố chấp nói không, đó cũng không phải là gạt người, mà chính là lừa gạt mình!

"Cho đến Chí Tôn, mới xem như chân chính bước vào cánh cửa huyền khí cường giả! Bởi vì chỉ khi đạt đến cảnh giới này, mới có thể đối với thiên địa có cảm ứng, từ đó hình thành tư tưởng của mình cùng với phương thức chiến đấu riêng biệt. Tựa như phong cách chiến đấu của hai người Ưng Bác Không, Phong Quyển Vân các ngươi, một người thoát thai thành ưng, một người si mê với kiếm!"

" Nhưng thay đổi chân chính, hẳn phải là sau khi các ngươi đột phá Thần Huyền ngũ phẩm, mới có được loại cảm giác thuận buồm xuôi gió." Mai Tuyết Yên thản nhiên nhìn Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân.

Hai người đồng thời gật đầu đồng ý. Hai người kia đều là nhân vật kiệt ngạo bất tuần (DG: kỉu cứng đầu cứng cổ ấy), nhưng hiện giờ ở trước mặt Mai Tuyết Yên, lại nghe lời giống như là học sinh tiểu học. Bởi vì đối phương quả thật nắm trong tay kinh nghiệm cùng cảnh giới bọn họ không thể với tới!

"Cho nên, chỉ có đạt đến cảnh giới Chí Tôn, mới có thể chân chính khai tông lập phái, có tư cách hùng cứ một phương. Nhưng. . . Cũng chỉ giới hạn ở một phương mà thôi."

Mai Tuyết Yên khóe miệng lộ ra một cái tươi cười trào phúng

"Hơn nữa, cái danh xưng gọi là Chí Tôn (cao quí), chính là do hậu nhân nghe nhầm đồn bậy mà thôi, chân chính xưng hô, hẳn phải là Tri Tôn"(DG: chữ Tri và Chí phát âm gần giống nhau. Tri Tôn - Người hiểu biết) Theo cách nói bao nhiêu năm trước, chỉ có tới trình độ này, mới xem như đã biết, cũng đụng chạm đến một chút cảnh giới Tôn Giả. Bước một chút vào con đường trở thành cường giả! Trong lòng chân chính có một cái phương hướng, một cái khởi điểm, như thế mà thôi!"

" Nhưng hậu nhân từng bước một lưu truyền tới nay, không chỉ có Tri Tôn liền trở thành cường giả đỉnh phong ở thế tục, mà còn chậm rãi biến thành 'Chí Tôn' Ha ha, cái này thật sự là rất tức cười. Chí Tôn! Chính là thiên hạ chí cao vô thượng, nào có dễ dàng như vậy?"

Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân rốt cục nhịn không được mặt đỏ tai hồng, hổ thẹn cực kỳ. Tuy rằng Mai Tuyết Yên cũng không phải đang nói bọn hắn, nhưng bon họ vẫn tự hiểu được, giống như bị người hung hăng tặng một cái cái tát, trong lòng có một chút mùi vị không nói thành lời.

Mai Tuyết Yên mỉm cười, nói tiếp

"Từ xưa đến nay, cấp bậc cường giả trong huyền khí, chính là lấy từ “giả” đó để phân biệt! Lúc trước ta đã nói rồi, chỉ có tới cảnh giới Chí Tôn, mới có thể xưng là huyền giả, . Không chỉ có hôm nay mà trước kia ta cũng đã nói qua nhiều lần. Những lời này, cũng không phải từ miệng ta mà nói. Mà chính là phân biệt cấp bậc chân chính từ xưa đến nay. Chí Tôn Thượng Thừa, mới có thể xưng huyền giả! Huyền khí cường giả! Mới là huyền giả chân chính!"(DG: câu này hơi khó hỉu tí ae cho wa đỡ nha)

Mai Tuyết Yên thản nhiên cười

"Thần Huyền thập nhị phẩm, bắt đầu từ ngũ phẩm Tri Tôn, liền có tư cách xưng chính mình là huyền giả. Tiến vào cảnh giới bát phẩm, xem như bậc thang thứ nhất. Cái cảnh giới này là một nhưng lại có những chỗ bất đồng, cho nên cũng không có phân chia chính xác. Bởi vì cấp bậc chân chính, chính là từ tầng thứ mười hai. Cho nên cảnh giới này tên là 'Tri Tôn Thượng Thừa" nói cách khác, so với Tri Tôn, càng tiến sâu hơn! Nhưng chỉ có đột phá Thần Huyền thập nhị phẩm, mới trở thành Tôn Giả!"

"Như vậy, Tôn Giả lại phân chia như thế nào?" Những lời này, lại không phải Quân Mạc Tà hỏi. Mà là Phong Quyển Vân hỏi. Mai Tuyết

Yên hôm nay nói những lời này, mới xem như giải khai sự nghi ngờ trong lòng bọn hắn!

"Tôn Giả chia làm bốn cấp! Cấp bậc Tôn Giả , mỗi lần tiến thêm một cấp, theo sau là một lần tẩy cân phạt tủy, ở giữa tâm ma trùng điệp, chỉ cần hơi không cẩn thận, liền đối mặt với cục diện tàn khốc “thân hóa khinh yên, thi cốt vô tồn”(thân hóa khói nhẹ, xương cốt không còn)!"

" Mức độ hung hiểm trong đó, thật sự là khó có thể nói hết, hơn nữa, mỗi một lần tiến cấp, đều gợi lên thiên địa dị biến! Ví dụ, tiến cấp từ tầng thứ nhất đến tầng thứ hai, chính là tâm ma chi kiếp. Đây là đơn giản nhất, vượt qua kiếp này tương đối dễ dàng, chỉ cần có thể chống cự được cám dỗ lớn nhất trong lòng mình, là có thể thoải mái tiến cấp! Coi như không qua được, cũng chỉ là tẩu hỏa nhập ma, huyền công phế bỏ hết, tánh mạng vẫn có thể giữ lại!"

Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân đồng thời hít một hơi lạnh!

Lần tiến cấp thứ nhất của Tôn Giả, lại có thể là tâm ma xâm lấn mà bản thân bọn hắn sợ hãi nhất! Cái này có thể quan hệ đến việc tu vi cả đời hóa thành nước chảy! Hơn nữa, Mai Tuyết Yên cư nhiên còn nói, việc này chính là đơn giản nhất, nhẹ nhàng nhất, vượt qua tương đối dễ dàng!

"Mà đột phá từ tầng thứ hai đến tầng thứ ba, chính là thất tình Luyện Ngục, thiêu tâm chi hỏa!(DG: giống cái vô gian nhể) Đến lúc đó, trong lòng trước sau sẽ xuất hiện hỉ, nộ, ai, cụ, ái, ác, dục (vui mừng, giận dữ, buồn bã, sợ hãi, yêu, ác độc, dục vọng), khi thất tình luyện tâm, mỗi cái giống như ảo cảnh, theo nhau mà đến, ứng phó không xuể"

" Hơn nữa, từ khi kiếp số bắt đầu, trong lòng liền rõ ràng cảm giác được có đại hỏa thiêu đốt chính mình nhưng lại cảm giác giống như hư ảo, mà lại ẩn giấu khó thấy. Loại hỏa này, nói có cũng có, nói không cũng không, nhưng nếu một khi thiêu cháy, có thể đem cả người thiêu thành tro tàn! Vẫn cứ liên tục như vậy đến khi thất tình chấm dứt!"

Mai Tuyết Yên ánh mắt phức tạp nhìn Quân Mạc Tà, muốn nói lại thôi. Mọi người chỉ cảm thấy trong lòng nhảy nhót dồn dập, không dám thở mạnh, thậm chí cả Quân đại thiếu gia cũng không ngoại lệ.

Trong lúc rung động Quân Mạc Tà hữu ý vô ý chú ý tới thần sắc kỳ quái của Mai Tuyết Yên, ôn nhu nói: "Làm sao vậy?"

Mai Tuyết Yên thản nhiên cười, che dấu một nét đỏ ửng thoáng hiện ở trên mặt, nói

"Năm đó ta bị thương, lúc đó chính là đang đột phá từ tầng thứ hai đến tầng thứ ba! Lúc trước huynh đệ của ta bị Độn Thế Tiên Cung vây giết, chết oan chết uổng. Lúc ấy ta đang tu luyện vào thời khắc khẩn yếu quan đầu, thất tình đã vượt qua sáu cửa, tâm hoả cũng được ngăn chặn thành công, nhưng thủy chung còn thiếu một cửa, không thể toàn diện đột phá! Bị kiềm nén tại tầng thứ hai đỉnh phong, không đột phá thêm nữa!"

"Một cửa ải?" Quân Mạc Tà thốt ra, lập tức tỉnh ngộ: "Không sai! Nàng không có ái! Không có yêu thì làm thế nào có thể nói qua nổi thất tình quan!"

Tri kỷ gia nhập phiếu tên sách công năng, phương tiện ngài lần sau từ tấu chương tiếp tục đọc. Thích tiểu thuyết dị thế Tà Quân, duy trì tác giả phong Lăng Thiên hạ, liền đầu TA một phiếu đi! ( )

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 293: Tôn Giả, Thánh Giả.

Đúng, quả nhiên là ta chưa từng yêu nên chưa biết mùi vị bên trong. Cho nên cửa ải thất tình này thủy chung gây trở ngại cho ta!

Mai Tuyết Yên đỏ mặt thản nhiên nói ra. Lúc ấy ta bất đắc dĩ phá quan xông ra trực tiếp giết JL (k hiểu) Độn Thế Tiên Cung, nói cách khác, ngay tại Độn Thế Tiên Cung nội đại chiến, Cùng cung chủ Mặc Vô Đạo đại chiến một ngày một đêm, hai người tuy rằng thế lực ngang nhau, nhưng đối phương nhiều người quan sát, lại là sân nhà, ta rốt cuộc bất đắc dĩ buộc phải rút lui, trên đường lại gặp Thập Đại Chí Tôn liều mạng vây đánh! Mà trước đó trải qua cuộc đại chiến ta đã hư hao hết tám phần huyền công, hơn nữa đánh lâu thân thể mệt mỏi, lại không chụi xuống tay một cách tàn nhẫn, rốt cuộc ta bị bọn hắn gây làm cho bị thương nặng từ đó đến nay!

Một lần bị trọng thương, cơ hồ làm cho ta vạn kiếp bất phục! Mặc dù nhiều năm điều dưỡng mà thương thế thủy chung cũng không có nhiều biến chuyển tốt đẹp, chỉ có thể miễn cưỡng khống chế! Thẳng cho đến lúc ngươi trị thương cho ta, nhưng bản thân thực lực cũng chỉ đạt đến đỉnh của tầng thứ hai, vẫn rất khó khăn để có thể đột phá! Sau đó trở lại Thiên Phạt, ta…mỗi ngày mỗi đêm đều tưởng nhớ. Mặt Mai Tuyết Yên bỗng nhiên đỏ ửng như một đóa hoa, nhưng vẫn dũng cảm nói tiếp. Bởi vì nàng biết, Tất cả đều là kinh nghiệm trùng quan, nếu là không nói rõ ra, đến lúc mọi người ở đây nếu là trùng quan khó tránh sẽ lạc lối.

Ta…Một ngày một đêm không ngủ, rốt cuộc cũng hiểu rõ mùi vị của tình yêu đến tột cùng là cái gì. Đúng thời điểm đó, trong nháy mắt ta đột

nhiên có đột phá, bước vào cảnh giới Tôn Giả tầng thứ ba! Mai Tuyết Yên hăng hái nói ra.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy được việc này cực kỳ khác lạ, cảnh giới cao thâm chỉ như thế mà đột phá, thế sự li kỳ cùng lắm cũng chỉ vậy mà thôi.” Như vậy, hiện tại ngươi hiểu được yêu đến tột cùng là cái gì? Quân Mạc Tà đưa mắt vừa nhìn vừa cười hỏi.

Mai Tuyết Yên mỉm cười mà không đáp, vấn đề như vậy, nàng tất nhiên sẽ không ở trước mặt mọi người mà nói ra, nhưng trên mặt cũng hiện ra vài phần dụi dàng. Nhìn thấy ánh mắt Quân Mạc Tà vài phần quyết luyến cùng lưu luyến, từng tia ôn nhu như từng đợt song như muốn cả quấn chặt cả trái tim Quân Mạc Tà.

Tuy Mai Tuyết Yên không nói rõ, nhưng Quân Mạc Tà chỉ trông nháy mắt đã hiểu. Khi Mai Tuyết Yên yêu, chính là liều lĩnh để yêu! Ta có thể vì người mà thay đổi, có thể vì ngươi, tất cả cái gì cũng không để ý, Ta chỉ muốn ngươi. Yêu duy nhất ngươi!

Kỳ thật không cần phải nói mọi người cũng có biết, nàng có thể trực tiếp phá tan cửa ải thất tình để bước vào Tôn Giả cấp ba, hẳn là bao nhiêu mãnh liệt, long đam mê và chân thành tha thiết!

Quân Mạc Tà không hiểu sao trong lòng nóng lên, tựa hồ có một núi băng đột nhiên hòa ta, lén lút chìa bàn tay to cầm lấy bàn tay nho nhỏ mềm mại như cây cỏ của Mai Tuyết Yên gắt gao nắm lấy.

Mai Tuyết Yên trên mặt bỗng hiện ra một tia ôn nhu hiếm thấy, tùy ý để tay mình cho Quân Mạc Tà nắm lấy, cảm thụ được sự ấm áp của tay hắn. Nhẹ nhàng cười cười nói. “Tiếp tục tiến một bước, cửa thứ ba thăng lên cửa thứ tu Tôn Giả là kiếp số, đó là cùng thiên địa chi uy có liên quan.

Quân Mạc Tà thân hình chấn động đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt sáng lên hỏi : Cùng thiên địa chi uy có quan hệ? Là Lôi Điện lực?

Đúng vậy ! Mai Tuyết Yên nghiêm mặt nói : ‘Khi bắt đầu cảnh giới ở tầng này, mới xem như chân chính bước vào con đường đỉnh cường giả ! Nhưng, nếu một khi không chụi nổi, thì chính là tự hóa thân mình thành tro bụi. hồn phách tiêu tan ! Hơn nữa mỗi một lần thăng cấp, đều là lôi điện chi kiếp song hành. Thành tựu càng cao, thực lực càng mạnh, thì lôi điện kiếp số cũng ngày càng mãnh liệt, năm đó nhớ rõ Thánh Vương khi đột phá, ta thấy Lôi Điện chi ước liên tục duy trì trông vòng một ngày liên, làm Thánh Vương cùng Tôn Giả cấp thú vương, Thánh Giả cấp thú vương chết cơ hồ hơn nửa mới miễn cưỡng chống đỡ được. Mà bản thân Thánh Vương, cơ hồ cũng chỉ còn sót lại một vài hơi thở ! Thánh Giả cấp ?. Quân Mạc Tà mẫn tuệ lấy ra chữ (không biết chữ gì).

Đúng vậy, ở phía trên Tôn Giả chính là Thánh Giả ! Đồng dạng cũng chia thành bốn cấp, chính là cái trình tự kia, ta bây giờ còn khó có thể chạm đến, thậm chí nghĩ cũng không dám nghĩ ! Bất quá Cố lão tương truyền, Thánh giả cấp bậc mỗi một cấp thăng chức, đều khó khăn hơn Tôn giả thăng cấp gấp trăm lần !

Mai Tuyết Yên than thở một tiếng, có chút cảm khái nói : Tam đại Thánh Địa, tất nhiên có cao thủ cấp Thánh Giả tọa trấn! Những người đó, đều tham gia lần Đoạt Thiên chi chiến truyền kỳ nhân vật, thậm chí có chút người đã chứng kiến tận hai lần! Mà chúng ta Thiên Phạt sâm lâm Tôn Giả cùng Thánh Giả tiền bối, lại bị Phiêu Miễu Huyễn Phủ vây ở bên trong, canh chừng Cửu U bí cảnh! Nếu không, tam đại Thánh Địa coi như có mười vạn lá gan, lại như thế nào dám tùy tiện xuống tay với ta! Nói như thế, Thánh Giả cấp kỳ thật cũng không phải là tồn tại cao nhất! Quân Mạc Tà trầm tư, chậm rì rì nói.

Đúng vậy! Thánh vương của chúng ta trước đây thành công phá tan Thánh Giả tứ cấp, lại đạt được một tầm cao mới, trước đây chưa tùng có! Mai Tuyết Yên biểu hiện thần sắc sùng kính nói : Hơn nữa theo ta được biết, lúc đó không có người nào có cùng tu vi so với hắn, hoặc là Phiêu Miểu Huyễn Phủ cùng Cửu U bí cảnh sẽ có, nhưng bọn họ…Cuối cùng sẽ không xuất hiện ở trên này.

Nói cách khác, Thánh Vương, cũng không phải là cao nhất! Quân Mạc Tà nói một cách chắc chắn! Hắn nói 1 cách bình tĩnh: Ở Thánh Vương phía trên, ở trình độ cao hơn còn có rất nhiều! Điểm này ta xác định! Bất quá…Khi đó thực cách xa chúng ta chuyện tình! Mọi người nhìn nhau ngạc nhiên chỉ có Mai Tuyết Yên gật gật đầu, tràn đầy đồng cảm nói : Không thể tưởng được ngươi lại nói câu này, tương truyền Thánh Vương sau khi đột phá, để lại một câu, cũng khá giống so với ngươi vừa nói. Nói cái gì? Mọi người vội vàng hỏi.

Không thể tưởng tượng được, một thiên tài cuối cùng cũng cất bước! Năm đó Thánh Vương chính là nói như vậy. Mai Tuyết Yên chậm rãi đem những lời này nói ra. Nhưng khi mọi người nghe xong lại lâm vào trạng thái im lặng. Trình độ Thánh Vương vừa mới là bắt đầu! Đây là cái gì đầm rồng hang hổ, vậy trình độ hiện tại của mọi người bây giờ tính là cái gì?

Ha ha…Ý của thiên địa, vô cùng vô tận, cần gì phải để trong lòng, mấy người các ngươi cũng biết cái đó cách chúng ta có xa lắm không? Quân Mạc Tà đột nhiên nở nụ cười, hắn vươn tay, chỉ thẳng lên bầu trời đêm sang ngời những vì sao hỏi. Rất xa! Nhất định là rất xa. Trên bầu trời ai có thể nói đúng. Mọi người sôi nổi lườm hắn một cái, thầm nghĩ Quân đại thiếu đã làm dụi đi bầu không khí xung quanh.

Đúng thế, quả thật rất xa. Nhưng ta cam đoan rằng, cho dù là huyền thú bay nhanh nhất, sinh ra đã bảo trì tốc độ nhanh nhất một khắc cũng không ngừng, mười vạn năm cũng chưa chắc có thể bay đến được ! Quân Mạc Tà mỉm cười làm kinh động lòng người rồi nói : Nhưng ta cũng có thể cam đoan, địa phương kia, từng có người đi qua, tuyệt đối đã có người đi qua, tuy rằng thời gian khó có thể xác định!!!!!! Mọi người rốt cuộc khiếp sợ! Lúc này đây, tựa hồ Mai Tuyết Yên cũng lộ ra ánh mắt không tin.

Không cần kinh ngạc như thế, người kia, không nhất định là người của Huyền Huyền đại lục. Hoặc là một ít người các ngươi không biết, cho tới tận bây giời cũng không có người đi qua địa phương ấy! Quân

Mạc Tà thở dài nói. Hoặc là ta nói các ngươi không tin, nhưng quả thật đã có một người như vậy, một mình hắn chỉ cần một tay giơ lên là có thể đập tan Huyền Huyền đại lục. Những lời ta nói cũng không phải là khoác lác…

Đối với lời nói của Quân Mạc Tà, mọi người chỉ coi như tên tiểu tử này đang phát sốt nên ăn nói mê sảng. Quân Mạc Tà thản nhiên cười cũng không tranh cãi, sau đó một lúc, mới lại hỏi : Trên đời này, cường giả nhiều như mây. Vậy, vì sao Chí Tôn lại thành đỉnh cao trên thế gian này? Đây mới là vấn đề ta muốn biết nhất.

Thứ nhất, bởi vì Đoạt Thiên chi chiến hạn chế tam đại Thánh địa không ngừng lựa chọn cao thủ đi vào, thứ hai, Chí Tôn cơ bản tại thế tục trần gian cũng không cảm thấy hứng thu cho nên mọi người cùng nhau ở ẩn. Thứ ba, phàm đã là người tiến nhập tam đại Thánh địa lúc đó liền như các ngươi!

Mai Tuyết Yên nhìn Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân : Các người mỗi người trong cuộc sống đều là không ai bì nổi, hoành hành thiên hạ một cách ngang ngược, hung hăng càn quấy mà không có người áp chế! Nhưng nếu là các ngươi đột nhiên tới một chỗ, phát hiện nơi đó thân tu vi mỗi người đều rất cao, thậm chí có cao thủ mà một người có thể đánh các ngươi trăm ngàn cai…Các ngươi sẽ nghĩ như thế nào? Sẽ làm như thế nào?

Ưng Bác Không và Phong Quyển vân cùng nhìn nhau, không phải suy nghĩ nói : Tất nhiên là sẽ dốc long tu luyện, sao có thể can tâm để người khác dẫm đạp. Lời vừa nói ra, hai người cùng đồng thời tỉnh ngộ. Thì ra là thế!

Chỉ cần là người từng có thành tựu, liền tuyệt đối không muốn có bất cứ người nào dẫm đạp dưới chân, hơn nữa bọn hắn từng tung hoành thiên hạ lại càng phải như vậy, tự nhiên biết rõ dù trên mình có tồn tại cao thủ truyền thuyết, truyền kỳ cũng sẽ không bao giờ chân chính cam chịu!

Cho nên thấy được loại tình huống này, một khi cảm thấy bản thân nhỏ bé, thực lực đơn giản, cái loại này sẽ gấp đôi khổ luyện, để vươn tới đỉnh cao vốn đã tồn tại trông tâm tính. Một khi đã lâm vào tình trành này lại có thể nào còn rỗi rãi đi ra ngoài lãng du thiên hạ

Luyện công ngay tại chỗ liền có thể tìm được vô số đối thủ, căn bản không lo thiếu người, thậm chí ngươi không muốn tìm người ta, thì người ta sẽ tìm ngươi…Cho nên trên đại lục cao thủ cũng vì vậy mà cơ bản đã tuyệt tích.

Thế tục trên đại lục, chỉ cần là Chí Tôn chi cảnh, ngươi liền có thể xưng hung, thiên hạ đạo lý có câu này, nói dễ nghe 1 chút chính là : Trong núi vô lão hổ, hầu tử xưng đại vương! (Trong núi không có hổ, khỉ liền xưng vương.)

Đương nhiên, trong chuyện này còn có nguyên nhân đến từ tam đại Thánh Địa cấm chế ước định! Năm đó mới thành lập tam đại Thánh Địa, tam đại Thánh Giả, hết thảy ba vị đều là người quanh minh lỗi lạc, ý chí trùm thiên hạ, chí sỹ đầy lòng nhân ái. Bọn họ từng nói qua. Tri Tôn chi thượng, đã là vượt qua giới hạn của người thường, tư nhiên sẽ cấm tham dự vào phân tranh ở thế tục.

Bởi vì, một khi Tri Tôn trình tự, nếu là đối phó với binh lính bình thường, một người có thể đối phó mấy ngàn, cho dù là trong trăm vạn quân lấy đầu thượng tướng cũng là dễ như trở bàn tay, bản thân vốn có lực sát thương tương đối có chút khủng bố, một khi tùy ý làm việc sẽ tạo ra một tràng hạo kiếp trên thế gian.

Trên thực tế, Trí Tông tuy là cường giả nhưng cũng là người, nếu một khi đã bị cái gì kích thích, làm ra trận thảm sát thiên hạ như vậy cũng không phải là không thể được, Các triều đại tới nay, có tiền lệ. Cho nên tam đại Thánh Địa đều có quy tắc nhân gian. Gần vài năm nay tuy rằng tam đại Thánh Địa rất muốn tranh giành quyền lợi, nhưng may sao nguyên tắc vẫn là luôn được bảo trì không thay đổi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 294: Cửu U Nghịch Thiên Đệ Nhất ! 【 Canh Tư!]. . .

"Mà cái nguyên tắc này, chính là chí tôn minh ước của năm đó ! Một khi biết được có cường giả cấp độ chí tôn tham gia tranh đấu với thế tục, mọi người đều phải hợp sức tấn công chống lại ! Có quy ước công bằng như vậy, thì thế gian mới có được bình an vô sự"

"Vậy nên cường giả cấp cao sẽ không hiện thân ở thế tục kể cả ở sự việc quan trọng . . . Bởi vì ngay cả có là cường giả, cũng khó giữ cho tâm mình không bị lửa giận ảnh hưởng, nếu là vạn nhất bởi vậy mà rước lấy họa sát thân, đúng là cực kỳ không đáng. . ."

Mai Tuyết Yên thở dài một tiếng, nói: "Năm đó thì Tam đại thánh địa mới là chân chính là thánh địa. . . Tự lập tự cường, vì mưu cầu hạnh phúc của chúng sinh, mà chính mình cũng hết sức thầm lặng, một lòng ngăn chặn dị tộc"

"Người của thánh địa, ngay cả khi xuất hiện, cũng hết sức khiêm tốn nhún nhường ,các bên lúc đó quan hệ rất hòa hợp. . . Nhưng Tam đại thánh địa ngày nay, đâu còn xứng đáng với chữ " Thánh " ! Chỉ biết tranh danh đoạt lợi, các bên hiện tại càng hục hặc với nhau, thậm chí còn toan tính chuyện độc bá giang hồ. . ."

Nàng thở dài một tiếng thật sâu: "Trước mắt Đoạt thiên chi chiến đã đến sát kỳ hạn, nhưng bọn họ lại vẫn đang trù tính âm mưu, muốn hủy diệt liên minh Thiên phạt sâm lâm chỉ vì cái danh đệ nhất ! Nếu như Cửu U bí cảnh cũng vào lúc này bạo phát. . . Vậy thì nhân gian này cũng đã đi tới cùng đường rồi ,khoảng cách tới diệt thế gần kề rồi"

"Vậy mà . . . Lại không biết nàng nói tới vị cực kỳ cường đại kia , cũng là nghĩ ra dùng cửu phẩm huyền khí kiểm tra ngọn nguồn tư chất trời sinh của cao nhân tiền bối là ai? Kẻ này, thật không đơn giản a. . ." Quân Mạc Tà nhíu lông mày hỏi.

Mai Tuyết Yên khi nói đến người này, từ ngữ cũng hơi mơ hồ. Trực tiếp dùng lời nói uyển chuyển "Một lời khó nói hết được" nhưng Quân mạc Tà là kẻ tinh tế đã thấu suốt ? Há có thể buông tha nhân vật trọng đại bực này?

Huyền khí cửu phẩm trên Huyền huyền đại lục lưu truyền đến nay đã qua nghìn vạn năm dài đằng đẵng năm tháng, mà tiên phong lại chính là bắt đầu từ con người có tài năng như vậy, nhân vật truyền kỳ như vậy sao lại là hạng người đáng sợ đến kinh thiên động?

Mai Tuyết Yên trên mặt lộ ra thần sắc cực kỳ kỳ quái, nàng do dự một hồi, mới nói: "Lại nói tiếp, chuyện thé gian hơn mười vạn năm trước thật sự là trò khôi hài, hoặc là ngày hôm nay là ngày nói chuyện đùa!"

"Trên thực tế, huyền khí công pháp từ xưa đến nay, có thể nói đều là do người nọ lưu truyền lại! Mà người này, là thủy tổ của toàn bộ huyền huyền đại lục! Mặc kệ là Tam đại thánh địa, hay Thiên phạt sâm lâm, hết thảy đều cùng một phương pháp tu luyện, đều là theo công pháp tu luyện của người này mà tiến hóa đến như ngày nay, cũng có thể nói, phương pháp luyện công của người này chính là nguồn gốc của Huyền huyền đại lục huyền khí công pháp. . ."

Mai Tuyết Yên cười khổ một tiếng, đột nhiên dừng lại, trên mặt lộ ra thần sắc không biết phải nói làm sao mới tốt.

"Người này là trở ngại?" Quân mạc Tà trong mắt thần quang thoáng hiện, trầm giọng hỏi.

"Cửu U đệ nhất !" Mai Tuyết Yên khó khăn nói.

"Cửu U đệ nhất ? Lấy tên mà phán đoán, người này hẳn là người của Cửu U bí cảnh?" Quân mạc Tà cũng lấy làm kinh hãi. Vạn lần nghĩ không ra, bây giờ Phiêu miểu huyễn phủ cùng Thiên phạt sâm lâm tận lực canh phòng, dĩ nhiên là địa phương xuất thân của thủy tổ Huyền huyền đại lục !

"Đúng! Bất quá ở mặt khác, Cửu U bí cảnh chính là vì Cửu U đệ nhất mà được nổi danh, chứ không phải là Cửu U đệ nhất là nguồn gốc xuất thân từ Cửu U bí cảnh!"

" Mà là người lãnh đạo của Cửu U bí cảnh , từ đời thứ nhất Cửu U đệ nhất với danh xưng như vậy mà hiện thân ở cõi trần tới nay, mỗi một đại diện đều dùng chung danh phận đó,cứ như vậy mà thành danh tự để xưng hô . Cho đến bây giờ, hẳn là tới Cửu U thứ mười bốn rồi." Mai tuyết yên ánh mắt lộ ra vẻ kiêng kỵ thấy rõ.

"Cái gì?" Từ khi có công pháp huyền khí tới nay, huyền huyền đại lục có lịch sử truyền thừa chí ít cũng trên cả một vạn năm? (câu trên 10 vạn năm, câu dưới 1 vạn năm, tác giả nhầm chăng????) Cứ cho là trước khi có đoạt thiên chi chiến , đã có huyền khí công pháp này tồn tại, thế nhưng, nếu như huyền khí truyền thừa đã nhiều đời thì Cửu U bí cảnh cư nhiên lại chỉ truyền xuống tới truyền nhân thứ mười bốn? Điều này sao có thể!"

Quân mạc tà nhất thời nói ra vấn đề này, cơ hồ như giật mình. Không chỉ có hắn, Ưng bác Không cũng đồng thời nghĩ đến vấn đề này, không tự chủ được mà khiếp sợ mơ hồ!

"Đâu chỉ vậy, huyền khí cùng với Cửu U bí cảnh lịch sử, há chỉ là vạn năm lịch sử mà thôi! Chỉ là Cửu U nhất mạch truyền thừa có sự kỳ lạ, không thể dễ dàng luận giải, mà có lẽ phải nói, không ai có tư cách bình luận tới!"

Mai tuyết yên chậm rãi nói: "Bởi vì Cửu U nhất mạch quá cường đại, cũng vượt quá bất luận sự tưởng tượng nào của những người bên ngoài!"

"Kỳ thực, trước đây rất lâu, lục địa này cũng không chỉ có huyền khí, là kỹ năng chiến đấu hạng nhất, chỉ là. . .Lúc đó, Cửu U đệ nhất như là sao chổi, sinh ra từ trời, thực lực cường hãn khó có thể tưởng tượng, chỉ một thời gian ngắn nội toàn bộ đại lục đều bị chinh phục, trở thành huyền huyền đại lục từ cổ chí kim duy nhất một người bằng vào thực lực bản thân chinh phục toàn bộ cường giả đại lục!"

" Sau đó thì huỷ bỏ mọi công pháp chiến đấu khác trên đại lục,mọi công pháp bí kíp của các môn phái, các quốc gia ,đều tiêu hủy; rồi tập trung hơn mười vạn người tu luyện vào một chỗ, với bản lĩnh thần thông, trước sau tốn hao chưa tới mười năm thời gian, làm cho toàn bộ mất đi ký ức chiến đấu! Từ đó về sau lúc, toàn bộ đại lục ngoại trừ huyền khí, thì không còn có công pháp khác có thể tu luyện được nữa!"

Mai tuyết yên khẩu khí e dè kể chuyện xưa. Lời vừa nói ra, mọi người lập tức khiếp hãi không thôi !

"Quá ngạo mạn! Thật sự là quá "trâu bò" a!" Quân mạc Tà trong mắt tinh quang ánh lên cường liệt, hít vào một ngụm lương khí! Quân đại thiểu kinh ngạc, như vậy thực là ngưỡng mộ, lần đầu tiên ! Như vậy đúng là kẻ cường hãn, chỉ có hâm mộ, chỉ có ngưỡng mộ! Hơn nữa là ngưỡng mộ đến mức cái cổ gật gù phát đau nhức!

Quân Mạc à từ khi xuyên việt tới thế gian này, thật đúng là chưa bao giờ phải bội phục kẻ nào, cho dù kẻ đó có thực lực mạnh mẽ tuyệt đối như Mai Tuyết Yên cũng không ngoại lệ; nhưng lúc này đây, đơn thuần chỉ là nghe Mai Tuyết Yên kể lại chuyện cũ, cũng khiến cho Quân đại thiếu gia đối với vị Cửu U đệ nhất này - chân thành khâm phục!

Không thể không bội phục, quả thực là cường hãn của cường hãn, biến thái của biến thái! Thật sự là quá bá đạo, bá đạo tới mức không kẻ nào có thể tượng tượng nổi!

Chỉ bằng sức một người mà chinh phục toàn bộ đại lục, hoàn toàn hủy diệt các công pháp võ công khác, thậm chí cả ký ức cũng xóa được,

làm cho cả đại lục từ nay về sau chỉ có công pháp của hắn được lưu truyền!

Như vậy đúng là sự tích điên cuồng, dù là Quân mạc Tà là cuồng nhân bực này cũng chưa từng có dám nghĩ tới. . . Thực sự là như nghe thấy nghé con cưỡi mây bay lên đến trời ...

"Sau đó hắn tuyển chọn truyền nhân, đặc biệt tạo ra ngân huyền trước huyền khí cửu phẩm, để mà trắc nghiệm. Cuối cùng cuộc thi tuyển chọn được bốn người thiếu niên tính cách khác nhau để hắn truyền thụ y bát. Trong đó có ba người, kỳ thực là Tam đại thánh địa đời thứ nhất , cũng chính là những người sáng lập Tam đại thánh địa ! !

Mai Tuyết Yên cười khổ: "Sau đó trôi qua không biết bao năm tháng, thần bí khó lường, thần nhân năng lực khủng khiếp đó, Cửu U đệ nhất , bí hiểm biến mất tại thế giới này,cũng như khi hắn thần bí xuất hiện không có bất luận dấu hiệu gì"

"Cùng lúc vị Đệ nhất mai danh ẩn tích, đại lục cũng đi vào bình ổn. Có lẽ đã định trước Huyền huyền đại lục sẽ không hòa bình hồi lâu, đại khái hơn trăm năm sau, thình lình xảy ra chấn động lục địa xuất hiện Đoạt thiên chi chiến lần thứ nhất!"

"Nguyên lai là như vậy, ta còn kỳ quái, Đệ nhất đã có thần thông như vậy, như thế nào lại cho phép dị tộc tàn sát bừa bãi Huyền huyền này, được rồi, Đệ nhất điều không phải có bốn người đồ đệ sao? Hắn còn một người đồ đệ tối hậu, vậy là có lai lịch gì, chắc là vì sẽ thua sút với tam đại thánh địa đứng đầu bao nhiêu !"

Bốn người đệ tử chỉ nói có ba, ngay cả nguồn gốc Tam đại thánh địa cũng rõ ràng. . . Chuyện này thực cũng cũng đủ làm cho người ta kinh ngạc mà quên suy xét. Không ngờ ít nhiều Quân tam thiếu cũng có hai lần làm người, định lực hơn người, dù tâm tình chấn động cực độ, nhưng vẫn còn đủ năng lực tự trấn tĩnh suy xét.

"Há lại chỉ không kém mà thôi, phải nói càng mạnh mới phải, bởi vì người đồ đệ thứ tư đó của Đệ nhất, là tổ sư đứng đầu Phiêu miểu huyễn phủ !" Mai Tuyết Yên thẫn thờ nói. Quân đại gia cảm giác đã không biết khiếp sợ là cái gì. . . Ngày hôm nay đã thực sự quá nhiều lần khiếp sợ, đã triệt để chết lặng!

"Ba lần Đoạt thiên chi chiến đầu tiên, tứ đại đệ tử đã hiệu triệu thiên hạ quần hùng liên quân với Thiên phạt thú vương đời đầu, thực lực mạnh mẽ đánh cho đại quân dị tộc thương nặng "

"Thế nhưng, tại lần thứ ba đoạt thiên chi chiến, tam đại thánh địa thuỷ tổ nhất mạch thực lực tăng mạnh, có thể nói là như đỉnh núi sừng sững của huyền huyền đại lục,nhưng truyền nhân của bọn họ lại cự tuyệt qua lại với truyền nhân của đệ tử thứ tư nhất mạch,mâu thuẫn nảy sinh ngày càng lớn!"

"Thời gian trôi đi, hai bên cuối cùng tuyệt giao, không còn chung chí hướng nữa; thời gian tranh đấu kéo dài, bất quá, bên phía đệ tử thứ tư nhất mạch thủy chung thực lực đơn bạc, hoàn toàn ở vào thế hạ phong"

"Cuối cùng bị tam đại thánh địa ưu thế áp đảo vây khốn, đã tới nguy cảnh sắp bị diệt tới nơi; hoặc là trời không tuyệt người khốn cùng, ngay tại thời khắc nguy cơ, người của tứ đệ tử nhất mạch vô tình phát hiện thấy cửa khẩu Phiêu miểu huyễn phủ"

"Đây là một vùng đất kỳ lạ, bước vào địa phương huyền bí đó, bọn họ chẳng khác nào từ nay về sau biến mất trên đời, chỉ là từ địa phương huyền bí đó cứ cách một khoảng thời gian, lại chiêu nạp đệ tử, bổ sung người mới, tuyển nhận đệ tử không phân biệt nam nữ, chỉ coi trọng cơ duyên"

"Nghe nói tại Phiêu miểu huyễn phủ bên trong có bồng lai tiên cảnh, nhưng cụ thể rốt cuộc làm sao, người ngoài cũng ai cũng không biết được rõ ràng. Nhưng đợi được thời gian bọn họ lần thứ hai xuất hiện ở cõi trần, thực lực đã trở nên cường đại hơn rất nhiều, mặc dù là võ giả đứng đầu tam đại thánh địa cũng khó hi vọng thấy được cái bóng lưng!

Nếu không phải bởi vì nguyên do Đoạt thiên chi chiến, sợ rằng tam đại thánh địa cũng dễ dàng một lần bị diệt . . ."

"Sau một kỳ đoạt thiên chi chiến nọ, bốn nhà đang muốn thanh toán nợ cũ, nhưng ngay lúc đó, từ trong Cửu U bí cảnh có một người đi ra, tự xưng Cửu U đệ nhị !" Mai uyết Yên cười khổ một tiếng, nói: "Người này xuất hiện, ra lệnh bốn nhà đình chỉ phân tranh, nhưng cũng gây ra rắc rối phiền phức lớn!

" Dã tâm của vị Cửu U đệ nhị này, tuyệt không kém hơn Cửu U đệ nhất , vừa xuất hiện ở đại lục,thì tuyên bố mục tiêu của mình là chinh phục hoàn toàn cả đại lục. . . Nhưng khi đó, vô luận là tam đại thánh địa, hoặc là Phiêu miểu huyễn phủ đều đã hình thành hệ thống riêng của mình, thực sự đã có gốc rễ địa vị khó lung lay"

"Hơn nữa vị Cửu U đệ nhị này có thực lực tuy cường hãn, nhưng cũng không mạnh đến mức không thể kháng cự, so với Cửu U đệ nhất căn bản là không thể so sánh nổi. Hơn nữa thái độ làm người cuồng ngạo, một chút suy nghĩ cũng không có, cũng đã định trước là bi kịch."

"Hơn nữa, thuỷ tổ của tam đại thánh địa và Phiêu miểu huyễn phủ mới chân chính là dòng dõi truyền nhân của Đệ nhất , tuy hai bên không ai phục ai, nhưng nói như thế nào cũng không có thể nhượng bộ cho một ngoại nhân chinh phục cả đại lục. . ."

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 295: Lục Đại Tôn Giả Cao Thủ!

"Cho nên Cửu U nhị thiếu rốt cục đưa tới tam đại Thánh Địa cùng Phiêu Miểu huyễn phủ còn có Thiên Phạt sâm lâm toàn lực chống lại ! Đang lúc chúng nhân vây công, thực lực mạnh mẽ Cửu U nhị thiếu đúng là lựa chọn hoàn toàn không sợ hãi một người đối phó quần ẩu, ý đồ lấy lực chiến thắng"

"Đáng tiếc nhân lực có khi tận, cuối cùng cũng không địch lại, liền thời cơ đào tẩu, áp dụng phương thức du đấu (đánh du kích), quấy rầy thiên hạ, trước sau cuối cùng hơn hai mươi năm thời gian, đoàn người mới đưa vị Cửu U nhị thiếu này đại họa diệt trừ sạch sẽ... Nhưng tất cả cũng vì vậy mà nguyên khí đại thương.

"Nhưng trên cơ bản, cứ cách mấy trăm năm, lớn nhất ước chừng là hai ngàn năm, Cửu U bí cảnh sẽ xuất hiện một người như vậy! Mỗi một thời đại tính tình bình thường đều xấu xa: lấy chinh phục đại Bổng vi nhật tiêu (lấy chinh phục đại Bổng làm mục tiêu mỗi ngày) !"

" Mà mỗi một lần Cửu U bí cảnh xuất hiện, nếu không phải Phiêu Miểu huyễn phủ làm chủ lực, căn bản là không thể địch nổi! Cứ như vậy hơn mười vạn năm trôi qua, phía trước phía sau xuất hiện mười ba người như vậy, hơn nữa Cửu U nhất thiếu, vừa lúc mười bốn người!"

"Tổng cộng thập tứ phong tử (người điên) !" Quân Mạc Tà đưa ra kết luận:

"Mười ba kẻ điên cường đại thêm một tên cường đại đến mức không người nào có thể kháng cự lại! Kỳ thật nhất thiếu cũng là kẻ điên, nhưng

chính người điên này lại thành công, mà sách sử cho tới bây giờ đều là từ người thắng viết lên ! Cho nên hắn là thuỷ tổ (người lập sự nghiệp), mà mười ba người khác, cứ vậy thành kẻ điên giống hắn !"

Mai Tuyết Yên bất đắc dĩ thở dài: "Nhưng kỳ quái nhất chính là, Cửu U bí cảnh xuất hiện một địa điểm mơ hồ bất định, gần nhất một lần, cũng là từ bên trong Thiên Phạt sâm lâm đi ra... Cái này làm cho Thiên Phạt sâm lâm trực tiếp gặp tai ương..."

"Phiêu Miểu huyễn phủ lại lần nữa tập hợp nhân lực thành công đánh lui Cửu U thập tứ thiếu, Cửu U thập tứ Thiếu trọng thương mà chạy, trở về Cửu U bí cảnh, bên trong hắn là các thế hệ Cửu U chư thiếu tập hợp, chỉ vẹn vẹn có một người sống sót, mà Phiêu Miểu huyễn phủ cũng bởi vậy lần đầu tiên phát hiện nơi hạ lạc của Cửu U bí cảnh, liền tiến hành phong ấn cửa ra Cửu U bí cảnh!"

" Chuyện này đã là chuyện của bốn trăm năm trước, Phiêu Miểu huyễn phủ lại cử ra hơn mười vị cao thủ, mười vị cao thủ này phải hao tổn thực lực, thi triển ra huyễn phủ mê vụ, hoàn toàn giam lại cửa ra vào Cửu U bí cảnh"

" Nhưng vì phòng ngừa vạn nhất, tự nhiên còn cần có siêu cấp cao thủ trông giữ nơi phong ấn, Thiên Phạt sâm lâm chính là nơi chứa phong ấn, tự nhiên đương thân bất nhượng (không nhường ai), sau một phen thương nghị, Thánh vương thở dài mà đáp ứng"

"Nhưng không ai nghĩ tới, huyễn phủ mê vụ này cũng chỉ có thể đi vào chứ không thể đi ra, Cửu U bí cảnh cố nhiên là bị phong ấn chặt, nhưng lực lượng tinh nhuệ nhất Thiên Phạt sâm lâm cũng bởi đó mà tiêu thất..."

Mai Tuyết Yên lộ vẻ sầu thảm cười: "Vì thế Thiên Phạt sâm lâm từ từ suy thoái cho tới hôm nay! Hơn nữa, trên dưới một trăm năm trở lại đây, trong Thiên Phạt sâm lâm, huyễn phủ trong mê vụ thỉnh thoảng truyền ra những tiếng vang thấu trời nhập đất, đó chắc hắn là Cửu U thập tứ thiếu đang đánh sâu vào phong ấn !"

" Có thể, một thời gian ngắn nữa thôi, Cửu U thập tứ thiếu sẽ một lần nữa hiện thân ở cái thế giới này, như vậy cường đại phong tử yên lặng nhiều năm lại lần nữa ngóc đầu dậy, thế gian còn có có thể chống lại sự hiện hữu của hắn sao?"

Trong lúc nói chuyện Mai Tuyết Yên đều không tự chủ được ngừng thở, im lặng. Qua lại như vậy, thật sự là rất rung động ! Nếu hôm nay không có Mai Tuyết Yên nói ra, mọi người thật đúng là còn không biết trên phiến đại lục này lại từng đã trải qua nhiều biến cố lớn như vậy!

"Nhưng... Ngày đó nhóm Cửu U chư thiếu lao tới chém giết, thanh thế như vậy lớn, nhưng vì cái gì trên đại lục lại không có truyền thuyết kể về bọn họ?" Quân Mạc Tà đưa ra một cái vấn đề mà mọi người muốn biết nhất.

"Truyền thuyết về bọn họ sở dĩ không muốn cho phàm người biết, chủ yếu có hai phương diện nguyên nhân. Thứ nhất, ngày đó Cửu U chư thiếu tuy rằng dã tâm to lớn như vậy, nhưng người nào cũng tâm cao khí ngạo, bắt đầu từ Cửu U nhất thiếu, không có bất kỳ ghi chép gì về việc thương hại đến bình dân"

"Lại nói , lại nói tất cả các cuộc chiến đều là tam đại Thánh Địa bắt đầu, sau đó Phiêu Miểu huyễn phủ tham gia, đều là ở chỗ không người mà tiến hành, cho dù là Cửu U chư thiếu bị thua trốn tránh, cũng chọn nơi thâm sơn cùng cốc ẩn nấp, thật sự là rất khó truyền vào thế gian."

Mai Tuyết Yên nghiêm mặt nói: "Ngươi phải biết rằng cao thủ như vậy nếu là giao chiến ở nơi dân cư dày đặc, một trận chiến xảy ra, tin tưởng cho dù là thành thị lớn như Thiên Hương thành, sợ rằng cũng phải biến thành một đống đổ nát, tìm không được một mảnh ngói còn đầy đủ... Diễn biến cuộc chiến, căn bản là chúng ta không thể tưởng tượng!" Mai Tuyết Yên cười khổ một tiếng.

"Lại nói chuyện như vậy nếu là quả thật truyền vào nhân gian, ảnh hưởng to lớn khó có thể dự tính được! Cho dù chí tôn bình thường chiến đấu đều sẽ rời đi khỏi nơi đông người, huống chi là loại điên phong chi

chiến này? Cũng tỷ như tam đại Thánh Địa bao vây tiễu trừ ta, lúc đó chẳng phải là diễn ra ở trong núi rừng, chỗ ít ai lui tới sao?"

" Huống chi là nhân vật lớn như Cửu U thập tứ thiếu, còn có một điểm, giống như ngươi vừa mới nói, sách sử cho tới bây giờ đều là từ người thắng viết ! Phiêu Miểu huyễn phủ, tam đại Thánh Địa dắt tay nhau phong tỏa, làm sao còn có tin tức có thể truyền lưu đây..."

"Vị Cửu U thập tứ thiếu này thật sự là thuộc loại trâu bò ! Có cá tính! Ta thích! Rất vừa ý ta!" Quân Mạc Tà ánh mắt lộ ra vẻ say mê: "Vị Cửu U thập tứ thiếu này, ta thật muốn cùng hắn kết giao bằng hữu. . ."

"Kể ra, tính cách của Cửu U chư thiếu này cùng ngươi thật sự là có chút giống nhau, giống ở điên cuồng kiệt ngạo, cũng khó trách ngươi tán thưởng bọn họ, có ý kết tri kỷ. Bất quá. . . Sáng suốt ngẫm lại thì rõ rồi, chuyện chân chính kết giao bằng hữu ngươi cứ quyết định. Lấy thực lực ngươi bây giờ, chúng chỉ cần hung ác dùng một ngón tay đều có thể nghiền chết ngươi. . ."

Mai Tuyết Yên hướng về phía Quân Mạc Tà liếc mắt một cái, đối với ý nghĩ kỳ lạ này xem ra rất khinh thường.

"Ha ha. . ." Mọi người nghe vậy đều phá lên cười, nhưng cười càng nhiều, mỗi người sắc mặt càng trầm trọng; hiển nhiên tất cả những lời Mai Tuyết Yên vừa nói, không thể nghi ngờ là đánh thật sâu vào niềm tin trong lòng. Người không biết không sợ, nhưng biết càng nhiều, cũng sẽ biết so với dĩ vãng mình nhỏ bé cỡ nào!

"Việc này đối với chúng ta mà nói, vẫn là thực xa xôi. Chúng ta không cần lo lắng , ít nhất tạm thời còn không nhất định cần lo lắng! Ta xin khuyên chư vị một câu. . ."

Quân Mạc Tà khinh thường khẽ cười: "Đi từng bước, chỉ là bước phát triển này, tài năng thuyết phục giao tiếp phải nói trước tiên; sau đó mới có tư cách có thể hi vọng bước được bước tiếp theo ! Nếu là ngươi

đẳng cấp thiên huyền cũng không đạt đến, thì có tư cách gì suy nghĩ tới chí tôn?"

" Sự thật kia làm cho ngươi khó thở, thậm chí là tự đem mình bức tử. . . Cho nên, nếu không nhắc tới vị yêu nghiệt Cửu U thập tứ thiếu trong lời nói kia, chư vị vẫn còn phải công nhận đẳng cấp Thánh giả đã ngoài khả năng suy nghĩ đi."

Ưng Bác Không cười khổ một tiếng: "Ta cả đời này, chỉ sợ ngay cả tôn giả bình thường cũng chỉ có thể vọng mà không thể thành, huống chi là giới hạn cho trong truyền thuyết là Thánh giả cảnh giới, hôm nay lại nghe nói càng nhiều cảnh giới mới, đúng là ếch ngồi đáy giếng. . . Bát đại chí tôn, bất quá cũng chỉ là mấy người có nhãn giới hơi rộng một chút so với ếch ngồi đáy giếng thôi, ai. . ."

Hắn thở dài một hơi, mất mát nói không nên lời.

"Ưng Bác Không, quả thật bây giờ ngươi thực là không thể đạt tới đẳng cấp đó. Quả thật, đã biết lúc này trình độ biến đổi rất cao, cảnh giới sau đối với trình độ hiện tại của các ngươi mà nói, không thể nghi ngờ là một lần đã kích thật lớn ! Nhưng chẳng phải ngươi cũng đã biết một sự kiện sao?"

Mai Tuyết Yên chậm rãi nói: "Các ngươi cũng biết, tam đại Thánh Địa nhiều cao thủ như vậy, trong đó có hơn một nửa đều là từ trong chốn giang hồ tuyển đi vào, tùy tiện một nhân vật năm đó đều là oai phong một cõi tung hoành thiên hạ, nhưng nay nhìn xem, lại là không hề khí khái, cùng bình thường như người giang hồ không hề phân biệt, cũng đâu biết là vì cái gì ?"

Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân vẻ sợ hãi cả kinh, tự hỏi thật sâu.

"Chính là bởi vì bọn hắn cũng biết chuyện cũ này, cho nên tự nhiên nảy sinh ra một loại ý nghĩ: dù sao đời này ta không hi vọng đến trình độ như vậy, loại ý nghĩ suy sút này, sau đó càng đối với dĩ vãng cuồng vọng

của mình cùng cảm giác thành tựu đến buồn cười, vì thế tựu chầm chậm yên lặng, thậm chí là sa đọa. . . "

"Cho nên khí khái đều không có, thậm chí có thể trở nên hèn hạ hạ lưu, bộc lộ ra trước kia vẫn tự cường ức chế thói hư tật xấu, tâm tình vừa vỡ, do đó càng mà không thể vãn hồi. . ."

" Đến cuối cùng, liền như các ngươi chứng kiến, bao nhiêu cao thủ Chí tôn, Chí tôn Thượng thừa lại trở thành một lũ tiểu lâu la thối tha như vậy, nịnh trên nạt dưới, hoàn toàn đánh mất tôn nghiêm cường giả của chính mình !"

"Đây đúng là bi ai của bọn hắn ! Nhưng ta tuyệt không hy vọng bi ai như vậy sẽ phát sinh trên người các ngươi !" Mai Tuyết Yên nghiêm mặt nói.

Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân thân thể hai người kịch liệt chấn động, trên mặt lộ ra nét xấu hổ tự đáy lòng; đột nhiên hai người đứng dậy, hướng về Mai Tuyết Yên thi lễ thật sâu, nói

"Đa tạ Mai tôn giả cảnh tỉnh! Lời vàng ngọc này, hai người chúng ta vĩnh viễn để trong tâm ! Một lời của tôn giả, đối với hai người bọn ta thật sự có ân tái tạo, cuộc đời này nếu chúng ta có cơ hội tiến thêm nữa, đó là dựa vào lời vàng ngọc của tôn giả hôm nay, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, thỉnh xin nhận lễ của hai người bọn ta!"

Mai Tuyết Yên ngồi ngay ngắn bất động, bình yên nhận thi lễ của hai người, mỉm cười nói: "Nghĩ thông suốt là tốt rồi! Đây vốn là một cái khúc mắc, chỉ cần có hi vọng, tương lai cường giả như rừng, tất nhiên trong đó sẽ có hai người các ngươi dốc lòng"

"Nếu là khó có thể cởi bỏ, liền trở nên tầm thường, rơi vào hố sâu cùng những người bình thường đáng khinh đó. Chân chính mấu chốt là ở chính các ngươi; về phần những người đó, ngay cả cửa ải này cũng nhìn không ra, trở thành tiểu lâu la, cũng không có gì đáng tiếc."

Ưng Bác Không, Phong Quyển Vân hai người khom người thụ giáo.

Quân Mạc Tà ha ha cười, nói: "Mọi người không cần để ý chuyện tình xa xôi này, mọi sự đều do người làm, hết thảy đều có thể, vẫn còn một ngày rưỡi tả hữu thời gian, sẽ tới địa giới Phong Tuyết Ngân Thành. Tuyết Yên, ngươi xem xem, tam đại Thánh Địa lần này có thể xuất động Thánh giả cao thủ hay không?"

Mai Tuyết Yên cau mày: "Ta cũng đang suy nghĩ về vấn đề này. Bất quá, y theo lệ thường, một khi muốn xuất động Thánh giả cao thủ, đều cần tam đại Thánh Địa cộng đồng thương nghị, dù sao thánh giả không phải rau cải trắng, bất kỳ một Thánh giả cao thủ nào cũng đều là cực kỳ cao quý!"

" Cho dù là tam đại Thánh Địa cũng sẽ không có nhiều lắm. . . Cơ hội hẳn là không lớn. Bất quá, nếu là vị kia đối phó ngươi. . . Sư phó trong lời nói, nhưng thật ra có nhiều khả năng xuất động ra thánh giả."

"Ồ?" Quân Mạc Tà trong lòng trầm xuống, nhìn lại Thiên Hương, không khỏi thêm bao nhiêu tâm sự. . . Gia gia bên kia, nếu là quả thật có thánh giả cao thủ đột kích, thì như thế nào? Đúng là đâm một cái liền rách nát hổ giấy.

Tới rạng sáng ngày hôm sau, cả đoàn người Quân Mạc Tà, chờ đến đúng giờ, liền thượng lên "Phi kê" giương cánh mà đi ! Một ngày phi hành, lại lần nữa trải qua tám nghìn dặm đường phi hành ! Tám nghìn dặm đường vân cùng nguyệt đều lướt qua ngay dưới thân "Phi kê".

Càng tiếp cận gần Ngân Thành, thời tiết có vẻ càng ngày càng rét lạnh. Phương xa, một mảnh triền miên bạch vụ rõ ràng xuất hiện ở xa xa tầm mắt mọi người, Tuyết Sơn, đã ở trong tầm mắt !

"Phong Tuyết Ngân Thành, các đại gia đã tới rồi đây !" Hùng Khai Sơn ngồi trên lưng hạc hoa chân múa tay vui sướng, hai đấm nện lên ngực, hét lên điên cuồng, tiếng gầm cuồn cuộn, trực tiếp xua đi vân vụ

mịt mờ đang bao vây xung quanh, tạo thành một dao động trong tầng vân vụ có thể thấy được.

Gây ra tạp âm mức này, Hùng tứ lập tức rước lấy một cái lườm xem thường thật lớn của Ngân Thành tiểu công chúa Hàn Yên Mộng. Bên cạnh trên một đầu đại hạc, một tráng hán lưng hùm vai gấu tầm thường cư nhiên nhìn Hùng Khai Sơn bằng ánh mắt ái mộ, tràn đầy vẻ mỹ nhân yêu anh hùng mông lung ôm ấp tình cảm. . . Đương nhiên, Hùng tứ gia không chú ý.

Đêm mông lung, điểu mông lung, hết thảy đều im lặng không nói.

Quân Mạc Tà ở trên lưng Ưng Vương tự đáy lòng tán thưởng: "Hùng lão tứ này cổ họng quả nhiên là rõ to, tiếng gầm này thật sự là xứng danh sóng sau đè sóng trước, một lớp sóng nhanh hơn một lớp sóng lãng. . ."

Ưng Vương mãnh liệt lảo đảo một cái, cơ hồ một đầu chút nữa té ngã xuống dưới.

Đại ca a, ta nhận ngươi là thân ca ca ta còn không được sao? Đây chính là ba vạn bộ trên cao a (1 bộ = 5 xích = 1,66 m), ngài có thể hay không cân nhắc để cho ta đầu óc ngắn tũn của ta thông suốt một chút. . . Rất nguy hiểm a. . . Trời nhá nhem, khoảng cách tới Tuyết thành, chỉ còn không đầy năm trăm dặm khoảng cách !

Mọi người trước mắt đã muốn bị vây bởi một mảnh băng thiên tuyết địa, xa hơn phía trước một chút, chính là phạm vi thế lực Phong Tuyết Ngân Thành. Một tiếng huýt của Mai Tuyết Yên, năm trăm phi hành huyền thú đồng loạt hạ xuống.

"Ở trên mặt đất nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ mặt đối mặt Phong Tuyết Ngân Thành !" Mọi người nghe lệnh liền hạ xuống nổi lửa đóng trại.

Đột nhiên có tiếng nói vang đến: "Phải chăng đó là Thiên Phạt Mai tôn giả? Cố nhân tới thăm, thỉnh ra gặp mặt!" một âm thanh thanh nhã

truyền đến, đám người Mai Tuyết Yên tất cả đều có chút ngạc nhiên.

Mới vừa vặn đến nơi này, lều trại vừa mới dựng, cư nhiên đã có người tìm tới cửa? Thật sự là bất ngờ, tới cũng quá nhanh đi! Quân Mạc Tà đứng lên, ý bảo mọi người không cần đi ra cùng, rồi cùng mai Tuyết Yên sóng vai đi ra.

Bỗng nhiên, tổng cộng sáu cổ thần niệm cực kỳ cường đại phá không mà đến, trời đất trong lúc đó liền bỗng nhiên tràn đầy một loại chí cường uy áp ! Mạnh mẽ tựa hồ muốn ép mọi người thở không nổi, thực sự là khó thở!

Theo cỗ khí thế tràn đầy thiên địa lúc đó, trong nháy mắt công phu, sáu cái bóng người đầu tiên là đột ngột xuất hiện ở phương xa, tựa như chấm đen nhỏ trên mặt tuyết!

Chấm đen nhỏ nháy mắt biến thành một hạt đậu nhỏ, tiếp theo biến thành quyền đầu nhỏ, hốt một tiếng trong nháy mắt lại đã đi tới phụ cận. Sáu người xuất hiện ở trước mặt hai người, cách xa năm trượng!

Mỗi người đều là sâu sắc nghiêm nghị, sắc mặt thâm trầm, sáu người mười hai đạo ánh mắt như lôi điện, nhìn về phía Mai Tuyết Yên cùng Quân Mạc Tà !

Quân Mạc Tà đột nhiên cảm giác được chính mình như đang ở nơi băng thiên tuyết địa mà không mặc quần áo, bị ánh mắt lợi hại này nhìn thông thấu, ngay cả thần hồn cũng tựa hồ muốn bồng bềnh lay động mà rời khỏi thân xác!

Quân Mạc Tà trong lòng chấn động, toàn thân căng thẳng, vội vàng vận khởi Khai Thiên Tạo Hóa Công, mới tiêu trừ được loại cảm giác khủng bố này, nhưng như vậy cũng đã nói lên sự lợi hại, súc địa thành thốn, ngàn dặm trong nháy mắt.

Nhìn sáu người trước mặt, Mai Tuyết Yên đồng tử mạnh mẽ co rụt lại, ý đề phòng cũng là mạnh mẽ đề khởi! Một cỗ nghiêm nghị chiến ý,

thốt nhiên dựng lên! Sáu người trước mặt này, từng người đều có thực lực bất phàm, bất kỳ một người nào cũng đều là siêu cấp cao thủ ! Tôn giả cao thủ ! Vừa xuất hiện, đã là sáu người!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 296: Thiên Hương Sóng Ngầm.

Thiên Hương thành!

Ba vị hoàng tử đột nhiên kinh ngạc đến thập phần mừng rỡ tiếp nhận ước mong lâu nay mà bọn họ khó có thể cầu!

Quả thật giống như nằm mơ!

Chỉ trong một đoạn thời gian, bọn họ mắt thấy nguyên bản Phụ Hoàng hùng tài đại lược bị đả kích một trận, bị nhục nhã, đúng là sự lăng nhục hết sức. Phụ Hoàng từng gặp khốn mà không gục ngã, rốt cục chậm rãi sa sút tinh thần .

Ảnh hưởng vốn hùng hậu cũng đang từng chút một hóa thành hư ảo. Mắt thấy Thiên Hương hoàng thất bấp bênh, mắt thấy mong đợi bao nhiêu năm ngôi vị hoàng đế biến thành củ khoai nóng bỏng tay, thậm chí hậu duệ cũng đang chết dần...

Đối mặt với hành vi mạnh bạo, ngang ngược càn rỡ không hề cố kỵ như vậy của Quân Mạc Tà, khiến cho trong lòng ba vị hoàng tử đều nguội lạnh! Ở thời khắc cực độ bàng hoàng, lại đột nhiên nghênh đón bước ngoặt rất lớn trong đời, cùng với cường đại trợ lực!

Tam đại Thánh Địa!

Trong đó với nhị hoàng tử thì lại còn hơn thế nữa, hắn nguyên vốn là người hẹp hòi, sau lại lại bị Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa làm cho cực kì hoảng sợ một phen.

Hơn nữa đám trợ thủ đắc lực trông thấy khí thế Quân gia như mặt trời ban trưa đều chậm rãi mà ly tán, ngay cả Thành Đức Thao cũng chết oan chết uổng, hơn nữa còn là bị người cắn chết...Chuyện bực này tàn khốc thực làm cho Nhị Hoàng Tử tận mắt nhìn thấy trực tiếp bị dọa đến rớt hồn.

Trong mấy tháng này, Nhị hoàng tử điện hạ cơ hồ chính là nằm trên giường không dậy nổi. Khi thuộc hạ vương phủ truyền báo Lý Du Nhiên tới thăm, hắn sửng sốt nửa ngày mới kịp phản ứng.

"Mau mời! Mau mau mời tiến đến!" Nhị hoàng tử nhấc chân liền nhảy xuống giường. Vẻ mặt cầu tài thèm khát! Lý Du Nhiên, hắn vẫn muốn lung lạc nhưng không có thành công!

Đáng tiếc việc này Quân đại thiếu gia không biết, nếu là biết đến, không biết có hay không liên tưởng đến Tào Tháo Tào Mạnh Đức để chân trần nghênh đón Hứa Du?

Phi, cư nhiên lấy phế vật bực này sao có thể so sánh bằng được một thế hệ gian hùng, tự trách! (Theo Tam Quốc luận bàn: lúc Tào Tháo đang gặp nguy ví hết lương thảo, đột nhiên mưu sĩ tên Hứa Du đến đầu hàng theo phe Tào Tháo, theo người xưa tại quan niệm để chân trần tức là biểu thị sự tôn kính, vì thế mới có điển cố này - Song Tinh)

"Nhị điện hạ, đã lâu không gặp a." Lý Du Nhiên tiến vào, thẳng thắn thân mình, cũng không hành lễ, chính là đơn giản đánh một cái bắt chuyện, trên mặt như cũ là vẻ tự nhiên thoải mái làm cho người ta nhìn như sau khi được tắm gió xuân phiêu dật tươi mát.

Ở phía sau hắn, chính là năm vị lão giả, mỗi người toàn thân đều tản ra khí tức cường giả, bên cạnh ba người khoác ma y (áo tang), nhìn qua cũng chỉ là ba bốn mươi tuổi, nhất cử nhất động lại cùng người thường giống như đúc. Chỉ có ánh mắt sáng ngời, đen trắng rõ ràng, có vẻ hơi chút không giống người thường nhưng là liền dừng ở đây.

"Du Nhiên a, ta nhớ ngươi muốn chết." Nhị hoàng tử nhiệt tình giữ chặt tay Lý Du Nhiên: "Trong khoảng thời gian này không gặp ngươi, ta ngay cả cơm cũng ăn không ngon. . . Không biết, mấy vị này là....?"

Lý Du Nhiên tao nhã cười, sâu trong đáy mắt nhanh chóng xẹt qua một tia chán ghét, lại cười nói: "Nhị hoàng tử điện hạ, đây là vài vị đều có thể coi là khó lường đại nhân vật; cho phép ta tới cho ngươi giới thiệu: vị này là Mã Lão, vị này là Lữ lão, vị này là Ngưu lão, vị này là Chu lão, vị này là Dương lão. . . Nhị hoàng tử điện hạ, ngũ vị đại nhân vật này, đều là. . . Chí - tôn - cường - giả!"

Nói xong lời cuối cùng bốn chữ, Lý Du Nhiên một chữ một chút, dùng một loại trang nghiêm túc mục khẩu khí nói: "Năm vị chí tôn tiền bối này, đến từ một trong tam đại Thánh Địa Chí Tôn Kim Thành! Một trong những mục đích đến đây, đó là muốn giúp đỡ nhị điện hạ. . . ngồi lên ngôi vị hoàng đế!"

"Chí tôn. . . cao thủ? ! Giúp ta lên ngôi Hoàng. . . Hoàng. . . Hoàng vị? !" Nhị hoàng tử điện hạ chỉ một thoáng tay cùng chân liền cùng nhau run run lên, ; thân run run như diện điều(sợi mỳ), đột nhiên nước mắt rơi như mưa: "Ta ta. . . Không nghĩ tới ta Dương Sáng cuối cùng cũng có hôm nay, ô ô ô. . ."

Thật sự là ông trời thương ta a! Bao nhiêu năm mộng tưởng rồi, nay rốt cục đắc lợi được giúp đỡ! Đây đều là chí tôn cao thủ a! Đây chính là thế giới này chân chính tồn tại cao nhất a! Quân Mạc Tà không phải là dựa vào một tên Ưng Bác Không liền có khả năng kiêu ngạo như vậy sao?

Hiện tại. . . Hừm hừ, ngươi mới một tên Ưng Bác Không, nhiều nhất chỉ có thêm khách khanh thân phận Phong Quyển Vân, nhưng bổn hoàng tử đã có năm người! Năm vị chí tôn giúp đỡ! Oa ha ha ha. . .

Khi trước đầu tiên là đầy cõi lòng hi vọng, sau lại bất đắc dĩ tinh thần sa sút, sau đó nản lòng thoái chí, hiện tại cư nhiên lại hi vọng! Nhị hoàng tử cảm giác mình cả đời này rất không dễ dàng, lên lên xuống xuống, đại

khởi đại phục, kinh tâm động phách. Nhìn nhị hoàng tử dao động như thế, năm lão giả trong mắt đồng thời toát ra thần sắc miệt thị cực độ.

Không phải chỉ là một ngôi vị Hoàng Đế thế tục? Cho dù trở thành Hoàng Đế tiểu thân thể của ngươi có năng lực sống vài năm? Đáng kích động thành dạng như vậy? Tục nhân thật sự là không thể lý giải!

Ngươi đức hạnh như vậy cũng muốn cùng Quân Mạc Tà đối kháng, thật sự là mù quáng, đừng nói ngươi tiểu dạng này, chúng ta năm người cũng không phải đối thủ của người ta, nếu chúng ta sau lưng không có núi dựa lớn dựa vào, thấy Quân tiểu tặc chúng ta liền con mẹ nó phải trốn chạy rồi.

Ngũ vị chí tôn trong lòng thì nghĩ vậy nhưng khi thấy nhị hoàng tử cố ý lấy lòng, ngũ vị chí tôn cao thủ cũng chỉ là thản nhiên gật gật đầu.

Nhị hoàng tử lần lượt chào hỏi, vẻ mặt tươi cười, đến lúc chào hỏi Dương lão, nhị hoàng tử nói: "Dương lão, ha ha, không thể tưởng được chúng ta dĩ nhiên là đồng tông."

Dương lão có chút khẩn trương, cũng bởi vì nhị hoàng tử, cũng là vì phía sau ba vị thánh giả, tiểu tử này nói như thế nào nâng ta lên như vậy? Làm cho ba vị Thánh giả đại nhân đang ở sau lưng ta thành nô bộc rồi? Thế này sẽ giảm thọ lớn a. Nghe thấy câu hỏi, không cần nghĩ ngợi nói

"Không! Không phải đồng tông, nhà ngươi là dương thụ dương (cây dương) đứng yên một chỗ; lão phu là mị mị dương (con dê kêu be be), chính là như vậy. . ."

"Phốc!" Phía sau ba vị thánh giả nhịn không được ho khan một tiếng, có chút nhịn không được. Dương Thụ dương. . . Tử dương, ta là mị mị khiếu dương. . . Lời này cũng quá kinh điển đi.

"Ngươi kêu Dương Đản?" Trong đó một vị thánh giả không nhịn được, rốt cục có chút kinh ngạc hỏi lên. Làm vua của một nước, như thế nào vì con của mình đặt cái tên như vậy? Dương đản? ! Thật là có tài a.

"A. . . Dạ dạ, tiểu vương Dương Sáng, lại không biết ba vị này là....?" Nhìn ba người trung niên, nhị hoàng tử hi vọng hỏi. Hắn cỡ nào hi vọng này ba vị cũng là chí tôn cao thủ a. Nói vậy, vậy thì khác gì bát đại chí tôn đồng thời nơi tay a!

Chí tôn nơi tay, thiên hạ là của ta! Nhất thống thiên hạ, duy ngã độc tôn!

"Ngạch, ba người này là tiểu đệ tùy tùng, từ giờ trở đi, chúng ta ở lại ngay tại Nhị hoàng tử quý phủ, như thế nào?" Lý Du Nhiên tao nhã cười cười, dùng một loại bày ra ân huệ khẩu khí nói.

Không phải không cùng hắn nói rõ, mà là nhị hoàng tử người như thế, trong lòng uy phong tói thượng đỉnh cấp chính là chí tôn. Nếu là nói với hắn ba người này mỗi người đều là so với chí tôn còn phải lợi hại hơn gấp mấy chục lần - thánh giả. . . Phỏng chừng đầu óc cũng phản ứng không kịp a. . .

Nhị hoàng tử lẽ nào còn để ý khẩu khí của hắn đúng hay không. Sớm đã bị bất ngờ mừng như điên đến váng đầu, liên thanh đáp ứng, cuối cùng còn để lại chút suy nghĩ, nói

"Có thể được Thánh Địa tiền bối tiến đến hiệp trợ, Dương Sáng tự nhiên là vui sướng không thôi, nhưng Dương Sáng tự biết vô công bất thụ lộc, nhưng là có chuyện gì cần tiểu tử đi làm sao?"

Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, mặc kệ là chuyện gì, cũng không để ý có thể hay không chỉ cần tạo điều kiện để kiệt lực hoàn thành! Thật sự kết thúc không thành trong lời nói sáng tạo ra điều kiện cũng có thể hoàn thành! Không tiếc bất cứ giá nào, cũng muốn lưu lại những người này!

Đây là chính là cọng rơm cứu mạng duy nhất trước mắt a!

"Thật cũng không cái chuyện gì quá lớn." Lý Du Nhiên ha ha cười: "Liền chẳng qua cần vận dụng thế lực ảnh hưởng của ngươi, giúp chúng

ta làm một sự tình. Cho nên, ta cần quyền chỉ huy nhất định!"

"Không thành vấn đề! Từ nay về sau, phàm là một phần của thế lực của ta, Du Nhiên huynh ngươi có thể toàn quyền thuyên chuyển, hơn nữa không cần thông qua ta!"

Nhị hoàng tử cắn răng lo lắng nửa ngày, rốt cục dậm chân một cái, làm ra một cái quyết định với hắn mà nói quả thực là không thể tưởng tượng! Uỷ quyền! Hơn nữa còn là toàn diện uỷ quyền!

Luyến tiếc cái nhỏ thì không được chuyện lớn, luyến tiếc tức bại? Bắt không được lưu manh! Luyến tiếc cây hoa cúc xâu không được Bối Bối (chống lưng – ai biết điển tích này thì spam cho làng biết nha)! Cho nên nhị hoàng tử Dương Sáng hôm nay xem như bất chấp bất cứ giá nào! Liền vật lộn đọ sức này!

"Hảo! Điện hạ anh minh !" Lý Du Nhiên trên mặt phát ra một tia thản nhiên ý cười, hai người tay đan lại với nhau."Phía dưới ta tuyên bố một đạo mệnh lệnh: dù là một phần của Quân gia hệ thống tướng lãnh, cùng thế gia, thế lực, ta muốn toàn bộ tường tận tư liệu!" Lý Du Nhiên mỉm cười, chậm rãi nói.

"Không thành vấn đề! Ta lập tức bố trí đi xuống!" Nhị hoàng tử một lời đáp ứng, lập tức thực hành.

Cùng lúc đó, Tử Kinh Hồng mang theo năm vị chí tôn cao thủ cùng ba vị có vẻ là thường nhân, tiến vào vương phủ Tam hoàng tử Dương Hiệt. Mà tiếp đó nhân thủ Độn Thế Tiên Cung cũng thành công tiến nhập Đại hoàng tử Dương Cầu hạch tâm. . .

Thực cùng loại hoàn cảnh, từ trên cao nhìn xuống bày ra ân huệ, Thiên Hương tam đại hoàng tử đồng thời trở thành tam đại khôi lỗi (con rối), trong lịch sử tối cam tâm tình nguyện làm khôi lỗi như vậy sinh ra, hơn nữa một hơi chính là ba người!

Một hồi chưa từng có bão táp, cũng bí mật nổi lên ở Thiên Hương thành.

Ba người này từng bị Quân Mạc Tà diễn xưng là: Dương Cầu, Dương Đản, Dương Cát hoàng tộc tam huynh đệ, rốt cục cũng có thể triển khai cắn trả c. . .

"Tuyệt Lộ tôn giả Đỗ Tuyệt, Thiên Nhai tôn giả Tiếu Thiên Nhai, Từ Bi tôn giả Chân Từ Bi, Đoạn Kiếm tôn giả Hoa Phong Vẫn, Tàn Đao tôn giả Khúc Vô Tình, Lưu Manh tôn giả Lưu Thu. . ."

Mai Tuyết Yên nhất nhất nhìn sang, đàn khẩu (hơi thở mùi gỗ đàn hương) nhẹ thở, báo ra đến sáu cái tên, sắc mặt càng ngày càng là trầm trọng.

Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy ngực chợt lạnh. Tán thưởng ta a, cư nhiên lập tức phát ra sáu vị tôn giả, thực là mẹ nó để mắt ta a. . .

"Nhiều năm không thấy, Mai tôn giả trí nhớ thực tốt a, đem mấy lão già khọm chúng ta một đám đều điểm tên ra, cũng không một chút sai, bội phục, bội phục."

Đoạn Kiếm tôn giả Hoa Phong Vẫn khẽ cười, phất phơ áo bào trắng phiêu động, khẩu khí ôn hòa, giống như là nói chuyện phiếm với lão bằng hữu nhiều năm không thấy.

"Các vị đều là một thế hệ tôn giả, lớp tuyệt đỉnh cao thủ; hiển hách hùng vĩ như thế, bản tôn giả như thế nào dám một ngày quên." Mai Tuyết Yên thản nhiên cười, hai mắt nhíu lại, tinh quang bắn ra bốn phía: "Lại không biết sáu vị tôn giả dắt tay nhau đại giá tới đây, có gì chỉ bảo? chẳng lẽ là phải đến chỉ giáo ta một chút sao?"

"Như thế nào dám nói chỉ bảo, về phần chỉ giáo. . . Đổi lại là chúng ta hướng Mai tôn giả thỉnh giáo điều bổ ích mới đúng. Ha ha, lần này đến chẳng qua là vì một sự tình, tiến đến cùng Mai tôn giả bàn bạc một chút

thôi." Đoạn kiếm tôn giả Hoa Phong Vẫn tao nhã cười, không hờn không giận nói.

"Chuyện gì?" Mai Tuyết Yên nhướng mày, cùng Quân Mạc Tà trao đổi ánh mắt.

"Mai tôn giả, chúng ta tam thánh nhất hung từ trước đến nay là vâng theo tổ huấn, đối với thế gian phân tranh chẳng quan tâm, để tránh phá hư thế cân bằng đại lục. Mà Mai tôn giả tham dự cuộc chiến Quân gia cùng Phong Tuyết Ngân Thành, cũng là trái với điều cấm này! Tin tưởng cho dù là Thiên Phạt tiền bối biết được, cũng sẽ thực mất hứng. Cho nên sáu người bọn ta tiến đến khuyên nhủ thử xem, nếu là Mai tôn giả biết nghe lời phải, bình yên thối lui, chúng ta đều làm chuyện này không có phát sinh thái quá." Hoa Phong Vẫn sâu xa cười, thanh nhã nói.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 297: Lưu Manh Tôn Giả.

"Bình yên rút lui? Hoa Phong Vẫn, nếu ta nói không thì sao?" Mai Tuyết Yên lạnh lùng cười một tiếng.

"Vậy ... Chỉ sợ cũng rất không vui" Đoạn Kiếm Tôn giả Hoa Phong Vẫn nói thực tiếc nuối.

Mai Tuyết Yên khinh thường cười giễu cợt một tiếng, giữ nguyên vẻ lạnh lùng mà nói sắc bén "Tuân theo tổ huấn? Thực nổi bật, Hoa Phong Vẫn; vậy té ra ngươi cũng vẫn nhớ, ban đầu Tổ sư bốn nhà từng có ước định, mọi việc phải lấy đại cục làm trọng, tất cả vì Huyền Huyền Đại Lục, tất cả vì thiên hạ thương sinh!"

" Nghiêm lệnh bốn nhà không được tranh đấu với nhau, lại càng không được giết lẫn nhau! Người nào vi phạm, cả bốn nhà cùng nhau diệt. Nhưng hôm nay Tam đại thánh địa các ngươi đối với Mai mỗ ta có ý muốn đuổi tận giết tuyệt, mưu mẹo nham hiểm tầng tầng lớp lớp, mai phục ám sát dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào"

" Sao khi đó ... Các ngươi không nói đến di huấn của tổ tông đi? Ngược lại lúc này lại đến cùng ta để bàn chuyện xót đời thương dân! Các ngươi Độn Thế Tiên Cung, làm sao tất cả mọi người đều đi theo Mạc Vô Đạo mà học thành kẻ ngụy quân tử?"

" Nếu muốn ở chỗ này giết ta thì ta cũng nói cho biết rõ , Mai Tuyết Yên ta đã sớm chuẩn bị tốt! Việc gì phải nói đến đạo lý lớn đạo mạo! Hoa Phong Vẫn, ngươi không cảm thấy quá dối trá sao!"

Đoạn Kiếm Tôn giả Hoa Phong Vẫn thần sắc bất động, ha hả cười một tiếng, rồi lớn tiếng nói "Chuyện này hẳn là Mai tôn giả có chút hiểu lầm ! Chúng ta bốn nhà đã vạn năm qua luôn luôn gắn bó với nhau, đồng khí tương liên, thân thích như người anh em hòa thuận một nhà. Làm sao lại có chuyện đại nghịch bất đạo chặn giết Mai tôn giả như vậy? Mai tôn giả, chắc là ngươi nhìn lầm rồi."

"Nhưng các ngươi sáu người cùng nhau xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ cũng là ta nhìn lầm rồi sao?" Mai Tuyết Yên trào phúng nhìn hắn.

"Nhưng bọn ta đến đây cũng hoàn toàn là thiện tâm! Mong Mai tôn giả tránh làm việc sai lầm lớn để rồi hối hận không kịp" Hoa Phong Vẫn than thở, nghiêm mặt nói: "Phải biết chuyện thế gian, tình chưa mang lợi, hận đã tràn đầy. Mai tôn giả, chớ để vì cơn giận nhất thời để tự đưa mình vào tình trạng vạn kiếp bất phục, đó mới thật đúng là có tội"

"Ngay cả vạn kiếp bất phục thì đó cũng là việc của ta . Chuyện này với các ngươi liệu có quan hệ gì?" Mai Tuyết Yên lạnh lùng nói "Nếu như là các ngươi không có việc gì thì có thể đi!"

Mai Tuyết Yên không chút khách khí hạ lệnh trục khách. Đối với Tam Đại Thánh Địa, rốt cục hoàn toàn tuyệt vọng! Ngay trong chuyện trong thời gian qua đã đến tình trạng như thế , Tam Đại Thánh Địa vì đối phó chính mình mà chết gần một trăm người.

Vậy mà kẻ này lại vẫn còn trợn mắt nói dối, luôn mồm vì đại nghĩa! Thật sự là làm cho người ta ghét bỏ! Dối trá như vậy thật sự là so với một số kẻ ác trắng trợn thì vẫn còn làm cho người ta khó chịu hơn!

"Bọn ta đã cất công khuyên bảo, hết lời can ngăn, chẳng lẽ Mai tôn giả cứ như vậy không chút để ý? Bỏ qua di huấn của tổ tông, thiên hạ thương sinh cũng không để ở trong mắt? Mai tôn giả, ngươi thật sự định khư khư cố chấp như vậy sao?"

Hoa Phong Vẫn mỉm cười nhìn nàng "Như vậyvề sau thực không tốt. Rất không tốt!"

Hắn mỉm cười nói chuyện với âm thanh ôn hòa, thậm chí có thể được cho mềm mỏng, nhưng trong lời nói vẫn để lộ ra ý tứ gây áp lực nặng nề!

"Thì đã sao?" Mai Tuyết Yên sắc mặt thập phần lạnh lẽo, một khí thế vô hình uy nghi phát ra, một loại nghiêm nghị không thể xâm phạm liền hiện ra ở trên người nàng "Chỉ bằng sáu người các ngươi cũng muốn bắt ta phải nhớ tới hậu quả sao? Hoa Phong Vẫn, ngươi có thấy tự đánh giá mình rất cao !"

"Mai tôn giả quả là nhanh mồm nhanh miệng! Ha ha, lợi hại!" Tôn giả Lưu Thu mồm vêu tai nhọn như khỉ đã sớm có chút không chịu nổi, hắn mê đắm híp mắt nhìn Mai Tuyết Yên, miệng thì tấm tắc

"Ngày trước gặp nhau thì Mai tôn giả từ trước đến giờ quen mặc một bộ đồ đen toàn thân, thần bí khó lường, Lưu mỗ thật sự không biết rằng Mai tôn giả lại là một vị quốc sắc thiên hương như vậy. Ta thấy quả như tuyệt sắc giai nhân, ha ha, thất kính thất kính"

Mai Tuyết Yên nhướng mày.

Quân Mạc Tà cũng càng nghe càng lộn ruột, nhìn lão già bỏ mặc mặt mũi để lộ ánh mắt tục tĩu cùng nước dãi đầy vẻ thèm muốn thì đột nhiên một cơn giận bùng lên. Hắn chỉ muốn phỉ nhổ lão già mặt khỉ xấu xí này bèn tiến lên trước một bước, âm thầm nhìn Tôn giả lưu manh trước mặt hầm hừ lên tiếng hỏi "Lưu manh Tôn giả? Lưu Cầu?"

"Đúng là bản Tôn giả!" Lưu Thu nhướng đôi mắt đỏ đọc, đánh giá qua Quân Mạc Tà một lượt từ đầu tới chân đột nhiên cạc cạc cười nói "Tiểu tử ngươi chính là Quân Mạc Tà sao? Hừ ... thằng nhãi mặt dày mày dạn đi theo Mai tôn giả?"

"Đúng là bản Đại gia ta!" Quân Mạc Tà nghiêng đầu nhìn hắn "Ngươi định làm gì?"

"Hừ, đến như ngươi cũng lớn mật đòi xứng đôi với Mai tôn giả xinh đẹp như hoa? Thật đúng là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga! Thằng nhãi, nếu

thức thời thì tự vui vẻ tránh xa bản tôn giả một chút!"

Lưu Thu nặng nề hừ một tiếng mà nói không chút khách khí. Người nầy vốn là kẻ háu sắc, dù đã qua nhiều năm mà thói quen đó không hề thay đổi. Nhưng cuối cùng khi đi vào Tam Đại Thánh Địa thì liền mất đi cơ hội làm chuyện này nọ, lại bị các Thánh giả ràng buộc rất chặt nên gần đây đã kìm nén không ít.

Giờ phút này khi gặp mặt Mai Tuyết Yên thì ngọn lửa tà ma bị đè nén trong lòng bao năm qua đột nhiên bùng lên trong lòng vị lưu manh Tôn giả này.

Trong lúc nhất thời nó bùng cháy mãnh liệt làm lão không còn là chính mình, chỉ cảm thấy khí lực hạ thân bắt đầu bành trướng, mặt cũng hơi đỏ lên mà thở phì phò có muốn ngừng cũng không được. Phải nhìn Quân Mạc Tà nghiễm nhiên tự cho mình là hộ hoa sứ giả thì không khỏi càng thấy chướng mắt!

"Ta đây lớn mật? Ta đây dám với cao? Ta Ngọc Thụ Lâm Phong, tác phong nhanh nhẹn, cho dù nói như thế nào thì lớn lên có hình có dáng, ít nhất cũng là còn ra dạng người ; ngồi ở trên đường cái người gặp người thích hoa gặp hoa nở, đại cô nương tranh nhau yêu thương nhung nhớ, ít nhất tìm vợ không khó, dù thế nào thì so với ngươi cũng hơn hẳn?" Quân Mạc Tà liếc mắt khinh thường nhìn hắn bắt đầu đả kích không thương xót từ bề ngoài!

"Ta? Ta thì làm sao nào? Ngươi giống dạng người thì chẳng lẽ bản tọa lớn lên không giống ai sao?" Cả đời Lưu Thu thì chuyện bực mình lớn nhất chính là hình dáng xấu xí, từ trước đến giờ không có số đào hoa. Mỗi lần làm chuyện kia đều là phải dùng sức mạnh, nói đến cảm giác thì đặc biệt không có ý nghĩa. Nhưng về diện mạo thì chính hắn lại không chịu thừa nhận . . . Thật sự là đành cam chịu!

Giờ phút này lại bị Quân Mạc Tà động đến nỗi đau nên tất nhiên giận tím mặt, vừa phẫn nộ quát lớn là toàn thân phát tiết cơn giận làm cho bốn phía băng tuyết đông lạnh bay lên tung tóe.

"Ngươi cũng không biết mình có hình dạng gì ư? Vậy thì cho dù ngươi không muốn soi gương, nhưng đến khi đi tiểu rốt cuộc cũng có thể soi thấy gương mặt tái mét của mình. Nhìn gương mặt già nua của ngươi tựa đôi giày rách. Lại giống như là một quả hồng chín nẫu không ai hái rơi từ trên cây đúng vào tảng đá nhọn, sau đó lại bị con gấu dẫm hai cái, hơn nữa con gấu này lại còn bị bệnh phù chân . . ."

Quân Mạc Tà nhếch mép bấm đốt ngón tay, dùng khẩu khí móc máy mà cẩn thận miêu tả "Thật sự là xấu xí đến mức không thể xấu hơn! Ngươi biết không là ta bây giờ thật sự rất bội phục cha mẹ của ngươi. Có thể đẻ ra đứa con như ngươi thì thực sự cũng có thể coi hai đại nhân tài xưa nay chưa từng có!"

" Ngoài ra còn phải bội phục là sau khi sinh hạ ra ngươi rốt cuộc vẫn có thể chịu được mà không bóp chết luôn, về khoản nhẫn nại này thì thật sựt là siêu phàm nhập thánh. Lại càng thêm bội phục sát đất chính là . . . vẫn còn nuôi ngươi khôn lớn . . ."

" Nên biết rằng ngày ngày phải đối mặt với khuôn mặt của ngươi thì đó là một chuyện còn hơn cả buồn nôn . . . Bội phục bội phục, một nam một nữ hai người thực mạnh ghê. . ."

Quân Mạc Tà vẻ mặt ngạc nhiên, trong miệng chậc chậc rõ to, tựa hồ không thể hiểu được đối với chuyện khác thường như vậy. Căn bản không nghĩ tới loài người lại có khả năng nhẫn nại đạt tới mức siêu phàm nhập thánh đến thế . . .

Những lời này vừa nói ra, ngay cả đám người Đỗ Tuyệt cùng Chân Từ Bi cũng nhịn không được gần như bật cười. Tên Quân Mạc Tà đích thật là quá độc, quả thực là có thể làm người sống tức đến chết, còn người chết ở trong quan tài cũng tức giận đến bật nắp đứng lên . . .

"Quân Mạc Tà! Ta muốn giết ngươi! Ta nhất định giết ngươi!" Lưu Thu nổi giận gầm lên một tiếng, cơ hồ sắp sửa thổ huyết đến nơi mà tức giận xông lên. Phanh một tiếng, dải lụa tơ tằm màu xanh buộc tóc liền đứt đoạn, cả mái tóc dài hung hăng dựng ngược chỉ thẳng lên trời.

Cả lớp tuyết bốn phía trong nháy mắt bắn tung lên, từ chỗ hắn đứng bắt đầu bay ào ào ra bên ngoài, giống như là dưới đất có nham thạch nóng chảy đang phun lên . . . Có thể thấy được vị Lưu manh Tôn giả này đã nổi giận tới cực điểm!

Sau đó bóng người chợt lóe, bóng dáng của Lưu Thu vẫn còn đứng tại chỗ, nhưng thân thể hắn đã ở trên không trung chia ra thành sáu đạo tàn ảnh, một tay đang chụp đến trên đầu Quân Mạc Tà! Tôn giả bực tức thì hành động quả là đáng sợ !

Huống chi là Tôn giả đang trong trạng thái nổi giận?

Đám người Đỗ Tuyệt dẫu có muốn chặn lại thì cũng đã không còn kịp rồi.

Mắt thấy Lưu Thu nổi giận sẽ chụp vào huyệt Thiên Linh Cái của Quân Mạc Tà!

Lưu Thu trong cơn nổi giận, căn bản không thèm che giấu lực lượng mà toàn lực phát huy cả mười hai thành Huyền công!

Hắn đúng là có chủ tâm bóp chết Quân Mạc Tà!

Những Tôn giả khác thì còn bận tâm lo lắng sư phụ của Quân Mạc Tà và nghĩ tới an nguy của Tam Đại Thánh Địa. Nhưng Lưu Thu thì luôn luôn làm theo ý mình nên cũng không để ở trong lòng. Thậm chí trong lòng của hắn vẫn còn nghĩ là nếu ta đánh chết thằng nhãi này nhiều lắm cứ việc bỏ đi, còn cục diện rối rắm này thì để cho Tam Đại Thánh Địa tự giải quyết! Rời khỏi nơi đó còn tốt hơn, không bị ràng buộc thì liền có thể tùy ý làm chuyện kia!

Phàm là kẻ nào dám mở miệng nói bổn tôn lớn lên xấu xí thì cho tới bây giờ không ai còn có thể sống trên cõi đời này! Há có thể bởi vì thằng nhãi này mà phá lệ?

Cho nên trong lòng Lưu Thu tràn ngập sự hung dữ tới cực độ! Hơn nữa. . . Mai tôn giả xinh đẹp như vậy mà ta không thể hưởng dụng thì tiểu tử ngươi cũng phải chết! Hừ hừ . . . Bóng người trong lúc đó chợt lóe lên mà "Ầm" một tiếng.

Năm Đại tôn giả bên cạnh chỉ cảm thấy đất đột nhiên rung lên, tiếp theo là hai luồng gió xoáy "Vù vù " tập trung ở một chỗ. Trong nháy mắt đã không thấy bóng người, lớp băng tuyết đọng trên mặt đất dường như đám tro bụi không có chút trọng lượng nào bị hút vào dòng xoáy. Nó hình thành cơn lốc khá lớn trong phút chốc đã bốc lên bầu trời đến bốn năm mươi trượng!

Quân Mạc Tà vẫn đang đứng tại chỗ, còn Mai Tuyết Yên bên cạnh cũng đã không thấy đâu !

Tình thế rất rõ ràng!

Đúng lúc Lưu Thu ra tay thì Mai Tuyết Yên cũng đồng thời xuất thủ. Ngay khi Quân Mạc Tà mới chuẩn bị phản kích thì nàng đã xông ra trước hắn ngăn cản công kích, sau đó liền hỗn chiến cùng Lưu Thu!

Mai Tuyết Yên nhờ có tình cảm tương tư với Quân Mạc Tà mà hiểu rõ tình quan (ải tình) để thuận lợi vượt qua để bước vào cảnh giới Tôn giả tầng thứ ba. Vô hình trung đối với Quân Mạc Tà đã đạt đến mức tình sâu nghĩa nặng, coi như là người duy nhất của mình trong kiếp này. Làm sao lại có thể để cho người ta đả thương người thương ngay trước mặt mình?

Thật sự là dẫu liều mạng cũng phải đánh!

Chỉ cần Mai Tuyết Yên ta còn sống thì bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ đến xúc phạm Mạc Tà ở trước mặt ta!

Lưu Thu đương nhiên là nổi giận xuất thủ, nhưng Mai Tuyết Yên làm sao mà không điên cuồng ra tay?

Cho nên hai Đại tôn giả này một khi giao thủ thì trong nháy mắt đã đánh từ dưới đất lên trên trời. Hai luồng kình phong xoắn chặt lấy nhau mà công kích kịch liệt. Lập tức hình thành một cơn lốc xoay tròn dữ dội, mà hai ngườiở trong cơn lốc đó ngươi tới ta đi không ngừng dốc sức!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 298: Cuộc Chiến Của Tôn Giả!

Lưu Thu vốn muốn giết Quân mạc Tà, lúc Mai Tuyết Yên vừa ra tay thì trong lòng hắn nổi giận, càng thêm sầu muộn. Cũng vì là hỏa đốt tâm can, mắt cũng không nháy một cái thì đã hung hãn xuất thủ, tung ra toàn bộ sức lực không hề lưu tình chừa đường sống! Đám người Đỗ Tuyệt cùng nhìn nhau ngạc nhiên!

Bọn họ sáu người lần này tới đây, bản ý trước tiên chỉ là bắt chuyện thăm dò! Hoặc giả như là tới tìm cách bắt chuyện, kỳ thực tất cả mọi người cũng không tin rằng có thể quang minh chính đại mà nói chuyện.

Khuyến cáo Mai Tuyết Yên lùi bước? Vậy quả là lời nói vô ích. Đã đi cả ngàn dặm tới đây, làm sao có thể quay lại nữa? Cho nên khi bọn họ nói ra yêu cầu, cũng biết là Mai tuyết Yên sẽ cự tuyệt, như vậy nhiều ít cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ, như vậy mà thôi.

Tôn giả dù sao cũng là tôn giả, dù thế nào cũng coi trọng thể diện địa vị, sao có thể lại giống bọn tiểu lâu la nói đánh là đánh? Hơn nữa tiện thể thăm dò thực lực trước đã rồi mới ...

Nào biết đâu rằng sáu người vừa đến, tức khắc nổi lên tranh chấp! Lưu Thu người này lại có thể ngay lúc đó để sắc tâm phát tác! Nói ra những lời khó nghe, đánh mất thân phận tôn giả, lại càng làm cho Mai tôn giả đánh đến mức không thể gỡ ra được!

Điều này thực là thành sự không đủ, bại sự có thừa!

Chân Từ Bi lạnh lùng liếc ngang nhìn Tàn Đao Tôn giả Khúc Vô Tình. Trong sáu người thì Tàn Đao Tôn giả Khúc Vô Tình cùng Lưu manh Tôn giả Lưu Thu chính là đến từ một nơi: Mộng Huyễn Huyết Hải.

Mà Từ bi Tôn giả Chân Từ Bi cùng Đoạn kiếm Tôn giả Hoa Phong Vẫn cùng đến từ Độn Thế Tiên Cung; còn Tuyệt lộ Tôn giả Đỗ Tuyệt cùng Thiên nhai Tôn giả Tiếu Thiên Nhai lại là đến từ Chí Tôn Kim Thành. Giờ khắc này, ngay cả Hoa Phong Vẫn và Tiếu Thiên Nhai cũng nhìn Lưu Thu với tràn đầy bất mãn! Cùng cảm thấy lần này xuất quân tới đây, thực sự là làm xấu mặt phái mình.

Là một vị Tôn giả cao thủ, cho dù ngươi hám sắc. . . Nhưng cũng không có thể tưởng tượng ngươi biểu hiện sự háo sắc ra như thế? Cứ làm như là tám đời chưa thấy qua nữ nhân. . . Đói khát đến bực này!

Mắt thấy giữa không trung băng phong cuộn xoáy dựng lên một trụ tuyết, thì năm tên tôn giả đều lộ ra thần sắc bất đắc dĩ; cấp độ chiến đấu loại này , một khi bắt đầu, căn bản là không có chỗ cho người ngoài nhúng tay vào !

Trừ phi là tất cả mọi người bỏ đi sĩ diện mặt mũi, mà cùng tấn công, may ra có khả năng. . . Nhưng bên kia còn có hai nghìn cửu cấp đỉnh phong Thú vương, đâu có thể chỉ đứng ngoài xem kịch?

Tuy rằng năm người là Tôn giả, thực lực khẳng định là so với đám Huyền thú trước mặt cao hơn vài cấp, nhưng nghĩ đến chiến đấu liều chết, nhất là đám Huyền thú xưa nay nổi tiếng da dày thịt béo đánh không chết.

Hai nghìn thú như ong vỡ tổ mà cùng tiến lên. . . Coi như là Tôn giả cũng muốn thành thịt nát a. . . So đo với bên người nhiều thế mạnh quả là không tốt!

Mà trước mắt, Hạc Trùng Tiêu cùng đám Thú vương đều đã xúm lại vây quanh, mỗi một kẻ đều có vẻ mặt bất thiện, thần sắc như nóng lòng

muốn thử sức, tin rằng chỉ cần có một thú vương hay Quân đại thiếu gia hét lên, tuyệt đối là sẽ tạo nên một trận "thú triều"!

Đột nhiên!"Phanh" một tiếng rất nhỏ, Mai Tuyết Yên một thân ảnh trắng muốt "Xoát" nhẹ nhàng rơi xuống, kéo Quân Mạc Tà rồi hai người song song lui về phía sau.

Từ trong cơn gió xoáy với tốc độ cao của băng tuyết giữa không trung đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn. Một thân ảnh kêu lên một tiếng đau đớn bay vù ra ngoài đập xuống đất thật mạnh. Khi chạm vào mặt đất"Phanh" một tiếng, bùn đất cát đá băng tuyết văng ra tung tóe, hầu như che lấp cả bầu trời!

Thân thể của Lưu Thu đột nhiên hiện ra từ đám bụi băng, vẻ mặt dữ tợn, ngay tại ngực phải, xuất hiện rõ ràng ba dấu bàn tay nhỏ nhắn! Gió lạnh thổi qua, ba mảnh vải hình dấu bàn tay vật vờ mà rơi như những cánh bướm lượn.

Lưu Thu sắc mặt trở nên đỏ bừng, nhãn thần giống như muốn ăn thịt người, nổi giận lại gầm lên một tiếng, thân thể như thiểm điện lại bắt đầu lao tới!

Tuy cùng xuất thủ, Mai Tuyết Yên thì thong dong ổn định, trên người vẫn không dính một hạt bụi. Nhưng Lưu Thu thì dáng vẻ nhếch nhác, mọi người đều là kẻ sáng mắt, sao còn không biết lưu manh tôn giả Lưu thu đã ăn đòn không ít! Nói không chừng người đã bị nội thương cũng không phải không có khả năng.

"Lưu Thu! Ngươi còn chưa chịu dừng tay! Ngươi thực sự không biết sĩ diện nữa sao?" Tàn đao Tôn giả Khúc Vô Tình hét lớn một tiếng, nhưng Lưu Thu làm lơ không nghe, vẫn lao về phía Mai Tuyết Yên! Bị đem ra làm trò cười trước mắt nhiều người như vậy, tạo ra xấu hổ như vậy, hắn làm sao còn có thể hạ đài nữa?

Trước tiên bị Quân Mạc Tà dùng lời ác độc nhục mạ, lại bị Mai Tuyết Yên tung đòn hiểm! *** lão tử cũng là một người tôn giả! Đường đường

chính chính một đời là cao thủ cấp tôn giả! Việc này nếu không lấy lại được mặt mũi, như vậy làm sao đứng chân trong thế giới cường giả nữa?

Mai Tuyết Yên nhìn hắn gắng sức nhảy lên, sắc mặt vẫn thanh nhã như thường. Chỉ là có vẻ lạnh lùng hơn, song chưởng như ngọc đan lại, giống như hoa lan chầm chậm mở ra, tạo ra một thế thủ kỳ lạ.

Đột nhiên thiên địa trong lúc đó tựa hồ đột ngột dừng lại! Gió cũng không thổi, mây cũng dừng trôi! Ngay cả cát đá băng tuyết giữa không trung cũng cố định! Trong mắt Mai Tuyết Yên hiện lên toàn là sát khí!

Ban nãy nể mặt năm kẻ bề trên đã lánh đời, không muốn mở ra sát giới là ta đã cho ngươi đường lui! Nhưng hiện tại ngươi lại cứ muốn tiếp tục! Kẻ không biết chừng mực như vậy, dù có là Tôn giả mạnh mẽ, thì có làm sao? Lẽ nào ta không thể giết được Tôn giả? Dám can đảm muốn thương tổn Mạc Tà của ta, giết không tha!(chém)

Khúc Vô Tình thấy thế tức thời quá sợ hãi, vận khởi toàn thân huyền lực, toàn lực lao về phía trước, trong tay ánh sáng chợt lóe. Trong lúc nhất thời đó nhân đao hợp nhất cực nhanh vọt tới, muốn dùng Huyền công mạnh mẽ của bản thân chấn động "Thiên địa tù lung" của Mai Tuyết Yên để cứu Lưu Thu, trong miệng hãy còn hét lớn: "Mai tôn giả hạ thủ lưu tình!"

Thế nhưng, chậm, tất cả đều chậm! Mai Tuyết Yên lạnh lùng hô bốn chữ: "Thiên địa tù lung!"

Lưu Thu thân thể như thiểm điện đang lao tới đột nhiên bị dừng ở giữa không trung, đúng là khẽ động cũng không thể động ! Lơ lửng trên không trung, hắn cảm thấy như có một khu vực quỷ dị giữa trời.

Lưu Thu tuy nhân phẩm thấp kém, nhưng bản thân huyền công cũng có chút bất phàm, hiện nay đã đạt tới cảnh giới Chí tôn cấp hai! Nhưng trước mắt thì Mai Tuyết Yên cũng đã là đột phá Tôn giả cấp hai đỉnh phong để đạt tới Tôn giả cấp ba!

Mà Mai Tuyết Yên lúc này thi triển Thiên địa tù lung, ngoại trừ người nhanh nhạy siêu cấp có lẽ chỉ kẻ nào có năng lực vượt Tôn giả tam cấp mới thoát, những người khác căn bản tránh không khỏi mà phá cũng càng không xong! Thực sự là so với lần sử dụng Thiên địa tù lung ở Thiên phạt trước đây là không cùng một đẳng cấp! Cho nên ngay cả Tôn giả đẳng cấp như Lưu Thu cũng thúc thủ!

Lưu Thu đột nhiên gặp dị biến thì thất kinh, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới không thể tự mình khống chế, tưởng như trước đó bản thân mình linh hoạt như cá trong nước,đột nhiên dòng nước trong nháy mắt đều ngưng kết thành băng, hắn liền bị nhốt trong băng cứng ngắc! Cố gắng giãy dụa cũng không thoát!

Ngay trong nháy mắt, Mai Tuyết Yên một thân bạch y như thiểm điện bay tới, thanh âm liên tục vang lên " bang bang " từ đôi tay trắng như ngọc, tụ lại một nơi! Hết lượt này đến lượt khác liên miên, đánh ra liền ba mươi phát! Nhanh nhẹn chắc chắn! Không một chút lãng phí tất cả đều đánh vào người Lưu Thu!

Nếu không phải cố kỵ Tàn đao Tôn giả Khúc Vô Tình đánh lén, Mai Tuyết Yên thậm chí muốn trong giờ khắc này in lên người kẻ vô lại kia xấp xỉ một nghìn chưởng!

Lưu Thu toàn bộ thân thể giống như quả bóng cao su méo mó bay ra ngoài! Tại không trung giống như là lá tàn lìa cành, lại giống như là cuối mùa thu trong vườn trái cây đột nhiên nổi lên cơn lốc, trái cây trên đầu cành bị gió rung giật, té ngã mấy cái bị đánh bay ra ngoài. . .

Cùng lúc đó, Mai Tuyết Yên hất tay áo trắng, dáng người yểu điệu thướt tha trên không trung nhẹ nhàng chuyển hướng. Tư thái uyển chuyển đẹp mắt, tựa như tiên nữ giáng trần, bay lượn giống như cưỡi gió.

Ống tay áo nhẹ giơ lên, vừa trắng vừa mềm như tuyết, mà lại nhanh như thiểm điện, không sai chút nào chặn đứng Tàn đao của Khúc Vô

Tình! Canh chuẩn xác thời điểm như vậy, chặn đứng vệt sáng rực rỡ kia ở giữa trời !

Bởi vì cho tới bây giờ, tàn đao nổi tiếng của Tàn đao Tôn giả Khúc Vô Tình còn không có chân chính xuất hiện. Có lẽ phải nói rằng, khi đao xuất ra, không có bất luận kẻ có khả năng nhìn rõ! Bởi vì ánh sáng ngọc hoa mỹ của ánh đao đã hấp dẫn toàn bộ tâm thần của mọi người !

Hai cỗ lực mạnh rốt cục va chạm tại một chỗ, toàn lực đối chưởng trực tiếp! Thịch thịch!Độc môn tuyệt chiêu không gian phong tỏa Thiên địa tù lung của Mai Tuyết Yên, rốt cục không kham nổi gánh nặng, phát ra tiếng vỡ nát.

Mai Tuyết Yên giương ống tay áo chứa đầy huyền khí tinh thuần, cùng ánh sáng ngọc đao va chạm, nhưng vẫn hoàn toàn không tổn hao gì, thân ảnh nhẹ nhàng mềm mại vẽ một vòng cung hạ xuống.

Vừa nhìn thấy ống tay áo giơ lên,thì thân hình nàng cũng đã hạ xuống bên người Quân mạc Tà. Thần thái nhẹ nhàng ung dung như thường, tựa như mới vừa tản bộ từ hoa viên ra, không có nửa điểm nào lộ vẻ vừa trải qua một cuộc chiến sinh tử hung hiểm ?

Khúc Vô Tình xoay người rơi trên mặt đất, thân thể nhẹ rung rồi ổn định thân hình, lại khôi phục hai tay trống trơn như trước, ánh sáng của đao ngọc cũng tiêu thất không dấu vết ,thủy chung tới giờ vẫn không có ai được thấy rõ "Tàn đao" của Khúc Vô Tình.

Khúc Vô Tình ngạc nhiên nhìn Mai Tuyết Yên "Tôn giả cấp ba? Mai tôn giả, chúc mừng ngươi lại đột phá!"

Hắn trong miệng nói chúc mừng, nhưng trên mặt thần tình cũng rất là phức tạp! Vừa như ngưỡng mộ, nửa như đố kỵ, hàm chứa nửa phần không cam lòng. . . Phía người Đỗ Tuyệt nghe vậy cùng nhìn nhau biến sắc. Tôn giả cấp ba làm sao lại cùng tiêu chuẩn với cấp một cấp hai! Trách không được Mai Tuyết Yên khi đối mặt với sáu người thì không chút cố kỵ!

Trong sáu người, có ba vị Tôn giả cấp một, ba vị Tôn giả cấp hai! Nếu so với trước khi Mai Tuyết Yên đột phá, thực lực nàng tuy rằng cao hơn một người trong bọn họ khi so về thứ tự đẳng cấp, vậy khi cả bọn cùng tấn công, thì dù Huyền thú thể chất hơn xa nhân loại, vẫn là dư sức thắng!

Nhưng hiện tại tính toán này cũng triệt để không dùng được. Mai tôn giả vừa đột phá, thực lực tăng tiến hơn nhiều lần, nếu phối hợp thân pháp siêu việt của nàng,tốc độ kinh người, thừa khả năng thay đổi cục diện!

Khi sáu người tới đây, nguyên ý chính là biểu diễn đội hình cường giả gây kinh sợ một chút, sau đó tạo ra một tá lý do để nhúng tay vào cuộc. Nghĩ lại thấy đã thiếu tin tức tình báo khi quyết định ra tay. Hiện tại thì dù biết rõ thực hư, nhưng chính bên mình lại bị đối phương làm cho kinh sợ, hơn nữa là triệt để chấn động. . .

Cho đến lúc này,phía xa mới nghe "Phanh" một thanh âm vang lên động địa, thân thể Lưu Thu rốt cục rơi xuống đất, nhưng vẫn tại mặt đất tạo ra một hố to. Đá bay cát chạy vừa tan thì thấy Lưu Thu lộn người như cá chép cố đứng lên. Một tay che ngực, thất tha thất thểu đi ra, mặt mũi hiển lộ vẻ thê lương, khóe miệng đỏ tươi máu sền sệt chảy xuống thành dòng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 299: Quân Mạc Tà Trả Thù!

Lưu Thu giống như là muốn mở miệng nói chuyện, nhưng miệng chỉ mới vừa há ra thì máu tươi đã chảy ra nhanh hơn. Hắn cũng coi như là thông minh, vội vàng ngậm chặt miệng lại, mạnh mẽ vận chuyển huyền khí để điều tức, trong lúc nhất thời ngay cả nói cũng nói không được!

Sau đó liền nhắm mắt lại, cư nhiên lại không để ý tới mấy ngàn Huyền thú cấp chín đỉnh phong ở xung quanh, cứ như vậy mà nhập định chữa thương.

Bởi vì hắn biết, thương thế của mình cực kỳ nghiêm trọng, thật sự không thể kéo dài thêm được nữa! Cho dù chỉ kéo dài thêm một lát thì cũng đủ để tiễn đưa cái mạng nhỏ rồi!

Lần ra tay này của Mai Tuyết Yên cực kỳ ngoan độc! Tuy rằng có cố kỵ Khúc Vô Tình nên không xuất ra toàn lực, nhưng như thế thì cũng không phải là Lưu Thu có khả năng thừa nhận được!

Mọi người đều chấn động trong lòng! Khóe miệng Lưu Thu tràn ngập vết máu đỏ tươi một cách dị thường, đúng là máu của phủ tạng bên trong! Lưu Thu coi như đã xong đời rồi.

Ngay cả may mắn không chết, lấy thương thế như vậy mà nói, cũng khó có thể khôi phục được, thực lực ít nhất cũng phải hao tổn đi tám phần. Mọi người đều ý thức được rõ ràng điều này ở trong lòng!

"Mai tôn giả, thủ đoạn thật độc ác!"

Khúc Vô Tình vừa ngoảnh đầu nhìn thoáng qua, liền mạnh mẽ quay đầu, nhìn Mai Tuyết Yên, trong mắt để lộ vẻ giận dữ.

"Thủ đoạn độc ác? Cái này gọi là thủ đoạn độc ác sao? Cũng không thể tính được!"

Quân Mạc Tà cười cười hỏi

"Xin hỏi Tàn Đao tôn giả đại nhân, mấy vị tôn giả các ngươi đều tụ tập ở chỗ này, cũng là vì cái gì? Theo như suy đoán của bổn công tử, các ngươi hẳn không phải là đến thưởng thức cảnh tuyết chứ?"

" Mọi người không ngại nói trắng ra, chúng ta đều biết rõ mục đích của đối phương, hà tất còn phải cố ý làm ra bộ dáng của kẻ bị hại như vậy?"

" Giang hồ, vốn là như thế! Nhất là những người đã đạt tới độ cao như tôn giả, thì lại càng không nên nói ra những lời như vậy a! Chỉ tổ làm trò hề cho thiên hạ! Lưu Thu tự rước lấy nhục, chính là trừng phạt đúng tội!"

"Lời này quả thật không sai, lúc trước đúng là bổn tọa lỡ lời rồi!"

Khúc Vô Tình ngẩn ra, ánh mắt mang theo một chút ý tứ tán thưởng nhìn Quân Mạc Tà

"Có thể nói ra lời nói này, thì ngươi coi như đã hiểu được chân ý ẩn sau lưng giang hồ; nhưng, Quân Mạc Tà, ngươi có biết một câu khác hay không?"

Hắn dừng lời một chút, sau đó nói rành rành từng chữ một "Người trong giang hồ, thân bất do kỷ. Có một số việc, ngay cả là không thể không làm, cũng phải tìm một cái lý do! Vô luận lý do này có đúng hay là không, nhưng, nói chung cũng phải có!"

"Đạo lý này ta tự nhiên là hiểu được, hơn nữa ta cũng rất đồng ý!" Quân Mạc Tà cười nhẹ, đột nhiên chỉ một ngón tay ra, sát khí lãm liệt

"Cho nên vì lý do này, người này nhất định phải chết! "

Phương hướng mà ngón tay Quân đại thiếu gia chỉ tới, đúng là vị trí của Lưu Thu.

"Dám hỏi chư vị, vô luận là bất kỳ người nào ở trước mặt chư vị tỏ vẻ ham muốn với lão bà của mình, chư vị có nghĩ đến việc sẽ bỏ tha cho hắn không?"

Quân Mạc Tà cười một cách lạnh lùng.

"Đây là lý do mà ngươi muốn hắn chết à! Lời này của ngươi chúng ta cũng không phủ nhận! Thật là hợp tình hợp lý!" Khúc Vô Tình cười cười một cách vô tình, nói:

"Nhưng chúng ta lý do để bảo vệ hắn, đó chính là, chúng ta cùng đến, tất nhiên cũng muốn cùng nhau rời đi!"

Hắn nhìn Quân Mạc Tà, trong mắt lóe lên một chút trào phúng, tuy rằng rất nhỏ, nhưng lại rõ ràng:

"Lại nói, sỉ nhục như vậy, hắn phải do nam nhân tự mình rửa sạch, cứ núp ở sau lưng nữ nhân, cho dù là kẻ thù chết đi, đó cũng không phải là nhờ vào bản lãnh của ngươi!"

" Mà ngươi, hiện tại tựa hồ còn không có bản lãnh đó. Chuyện hôm nay dừng ở đây, chúng ta tạm thời bỏ qua ân oán lần này, ngày sau ở trong Ngân Thành, đấu lại để thanh toán nợ cũ! Bất kể là chúng ta thiếu các ngươi, hay là các ngươi thiếu chúng ta, đánh một trận mà quyết định!"

"Ngươi nói không sai, ta cũng không có ý định mượn tay người khác, ta tự nhiên muốn tự tay trả thù! Về phần có bản lãnh đó hay không... Ha ha!"

Quân Mạc Tà hắng giọng cười to, sát khí trên người hắn nguyên bản rất nồng đậm đột nhiên tiêu thất không thấy bóng dáng chỉ trong một

nháy mắt, triệt để thu liễm lại, ngay sau đó, thân thể của Quân đại thiếu gia bắt đầu trở nên mờ nhạt từng điểm một. Hiện tượng quỷ dị này, làm cho những tôn giả ở đối diện đều cả kinh.

Thu liễm khí tức, mọi người tự hỏi thấy mình cũng có thể làm được; nhưng giống như Quân Mạc Tà , trước một khắc thì sát khí ngập trời, sau một khắc thì thu hồi lại toàn bộ, một chút cũng không lộ ra, gọn gàng như thế, mọi người tự hỏi mình nhất định là không làm được! Tu vi của thiếu niên này, quả nhiên thần bí!

Sắc mặt của Khúc Vô Tình vẫn như cũ, thân hình vẫn như cũ, như thể là chưa từng động, nhưng cả thân thể lại vô thanh vô tức vô động tác mà xuất hiện đột ngột trước người Lưu Manh Tôn giả Lưu Thu! Ngay cả khi hắn cực kỳ chán ghét người này, Khúc Vô Tình cũng không thể cho phép Lưu Thu bị người ta đánh chết ở trước mắt của mình được!

Những Tôn giả khác cũng không có nhúc nhích, nếu như vì phòng bị một Quân Mạc Tà mà mọi người đồng loạt ra tay, như vậy... Cao thủ cấp Tôn giả có phần rẻ tiền quá đi! Có một người là Khúc Vô Tình ra tay, cũng coi như là xem trọng Quân Mạc Tà rồi...

Đối diện với Quân Mạc Tà đã hoàn toàn biến mất, Mai Tuyết Yên khẽ mỉm cười, hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ chen tay hỗ trợ, tựa hồ rất yên tâm đối với Quân Mạc Tà. Mà cử động này lại càng làm cho Khúc Vô Tình có chút ngờ vực.

Quân Mạc Tà cứ như thế mà biến mất trước đôi mắt đầy vẻ kinh ngạc của hắn, không thể tìm được chút tăm hơi nào! Cho dù là thần thức cảm ứng đạt tới cấp Tôn giả như hắn, cũng hoàn toàn không cảm ứng ra!

Loại quái dị này, thậm chí là không cách nào tưởng tượng nổi, làm cho bốn vị Tôn giả khác không khỏi cảm thấy khiếp sợ! Cho tới bây giờ thì bọn họ cũng chưa gặp qua thân pháp nào quỷ dị như thế!

Coi như là nhanh hơn, xảo diệu hơn thì cũng phải có chút dấu hiệu kèm theo chứ, nhưng thiếu niên này dĩ nhiên là biến mất hoàn toàn mà

không chút tiếng động!

Đột nhiên, có ánh kim chợt lóe trên không trung, tay phải của Khúc Vô Tình cực kỳ nhanh chóng mà giương lên, ánh đao ngang trời, "ba" lên một tiếng, một phi đao nho nhỏ rơi xuống mặt đất!

Phi đao có hình dáng kỳ lạ, nhỏ nhọn mỏng, đường cong hết sức lưu loát. Lẳng lặng nằm ở trên mặt băng, tựa như con mắt của quỷ phát ra hàn quang đáng sợ.

Khúc Vô Tình lắp bắp kinh hãi, phi đao này tuy nhỏ nhưng trình độ sắc bén cũng không phải là thứ hắn đã từng gặp.

Người khác không biết, nhưng hắn lại biết rất rõ, chuôi phi đao nho nhỏ này cư nhiên lại tạo ra một vết cắt ở trên tàn đao của mình! Đây chính là bảo đao địa cấp mà cho dù là cự chùy vạn cân đập lên cũng không để lại dấu vết a!

Mà phương hướng phi đao phóng tới đúng là vị trí của Lưu Thu! Rõ ràng, nếu Khúc Vô Tình chậm trễ một chút, chuôi phi đao nào đã cắm ở trên cổ họng của Lưu Thu vốn đang nhắm mắt điều tức!

Phi đao đoạt mệnh mới vừa rơi xuống đất, đột nhiên lại thấy vô số kim quang chớp động khắp trời. Lần này, cũng không phải là một điểm, mà là vô số điểm!

Khúc Vô Tình hét lớn một tiếng, bạo phát ra đao quang ở quanh thân, đao quang cực kỳ giống với cầu vồng phía chân trời, bắt từ bên này tới bên kia, cong cong như một cây cầu, phát ra ánh sáng bảy màu.

Vài tiếng ba ba ba rất nhỏ vang lên, vô số điểm kim mang đều rơi vào trên thân đao, sau đó rơi lả tả xuống dưới chân Khúc Vô Tình!

Một đao lướt qua, Khúc Vô Tình cư nhiên lại đem toàn bộ công kích dồn lại chuyển tới chung một chỗ, sau đó mới đem chúng đánh rơi.

Lúc này, hai tay của hắn vẫn trống trơn, thanh tàn đao mà hắn dựa vào để thành danh cũng không có lộ diện! Nhưng sắc mặt của Khúc Vô Tình lại đột biến!

"Nguy rồi!"

Đây đúng là tiếng lòng của hắn giờ khắc này! Bởi vì một ít kim quang dưới chân của hắn cũng chỉ là những vụn vàng! Đây là hư chiêu!

Quả nhiên, ở phía sau truyền đến âm thanh nặng nề, ngay sau đó Lưu Thu hết lên một tiếng bi thảm không giống tiếng người:

"Quân Mạc Tà!"

Khúc Vô Tình giận dữ, đầu còn chưa quay lại, thân pháp đã toàn diện triển khai, toàn bộ phương hướng đông tây nam bắc ở xung quanh thân thể lảo đảo muốn ngã của Lưu Thu, mỗi một phương hướng trong nháy mắt đều có trên dưới một trăm đao bổ ra! Tuyệt đối không có bất kỳ một góc chết nào!

Quân Mạc Tà vừa mới công kích Lưu Thu, tuy rằng nhìn không thấy bóng hình của hắn, nhưng Khúc Vô Tình có thể khẳng định, hắn nhất định chỉ di động ở trong phạm vi này! Tuyệt đối không có đi xa!

Đao pháp mà Khúc Vô Tình thi triển trước mắt, chính là đao pháp thần diệu mà hắn ngộ ra được khi tham dự cuộc chiến đoạt thiên năm đó. Dị tộc nhân, chính là quỷ dị như vậy, bất quá, dị tộc nhân cho dù là bí hiểm, nhưng nhìn chung cũng còn có dấu vết mà lần theo.

Mà Quân Mạc Tà đúng là hoàn toàn lần không ra. Nhưng vô luận là lần ra hắn hay không, một chiêu này nhất định là có hiệu quả!

Bởi vì năm đó, Khúc Vô Tình đột nhiên nhạy bén lĩnh hội được đao pháp này, chém giết thành công đối thủ của mình! "Bát phương phong vũ động địa thiên!" (Mưa gió tám phương lay chuyển đất trời -DG)

Chiêu cũng như tên! Trải qua mấy trăm năm rèn luyện, một chiêu này đã có uy lực vượt xa so với năm đó! Đao khí gào thét tung hoành, giờ khắc này, Khúc Vô Tình đã xuất ra toàn lực!

Đối phương có thể thương tổn được Lưu Thu dưới sự bảo vệ nghiêm mật của mình, sự thật này, đã khiến cho Khúc Vô Tình đem Quân Mạc Tà trở thành một đối thủ đồng cấp! Lòng kiêng kỵ nổi lên! Quân Mạc Tà tuổi còn nhỏ, cư nhiên lại có tu vi khủng bố như vậy!

Lúc trước, Quân Mạc Tà đầu tiên là vận dụng Âm Dương độn, biến mất một cách quỷ dị, sau đó lại phóng ra một thanh vẫn thạch phi đao để dò xét, phi đao này đã trải qua chế tạo tinh luyện tôi luyện của kim chi lực, vượt xa quá khứ! Trình độ sắc bén quả nhiên đủ để chấn động cao nhân tầm cỡ Khúc Vô Tình!

Kế tiếp, trận mưa vụn vàng loại kia đúng là một khối vàng do Quân Mạc Tà lặng lẽ dùng kim chi lực thúc dục, biến nó thành những mảnh vụn rồi bắn ra!

Đồng dạng phát ra kim quang, Khúc Vô Tình nhìn thấy tự nhiên phải xuất ra mười hai thành công lực, toàn lực ứng phó, thứ nhất là vì e sợ bảo đao bị hư tổn, thứ hai là để bảo vệ Lưu Manh Tôn giả đang chữa thương!

Kỳ thực lấy thực lực trước mắt của Quân Mạc Tà, tuyệt đối không có khả năng thúc dục nhiều phi đao như thế, đương nhiên, nếu Quân Mạc Tà thật sự làm được điều này, uy lực đạt được cũng không phải là Khúc Vô Tình có khả năng chống đỡ rồi. Nguyên do trong đó ngoài Quân Mạc Tà ra cũng không người nào biết.

Mà ứng biến của Khúc Vô Tình cũng chính là nằm ở trong tính toán của Quân Mạc Tà! Một khắc mà Quân Mạc Tà phóng ra các mảnh vàng, bản thân hắn lại tiếp tục vận dụng Âm Dương độn, duy trì trạng thái ẩn thân, không một tiếng động xuất hiện ở trước mặt Lưu Thu.

Kế tiếp không chút do dự điên cuồng tung ra mười ba cước biến thành một đạo hồng lưu, mỗi một cước đều chuẩn xác rơi vào hạ bộ của Lưu Manh Tôn giả Lưu Thu!

Ai cấp cho ngươi lá gan mơ ước nữ nhân của lão tử! Còn rình mò ngay trước mặt ta, nếu không đem ngươi biến thành thái giám thì sao có thể hạ được tức giận trong lòng lão tử!

Mười ba cước thoáng cái đã xong, Quân Mạc Tà lập tức ẩn ấp! Mà giữa hai chân của Lưu Thu đã bị biến thành một bãi bầy nhầy, không có chỗ nào còn nguyên dáng!

Trải qua biến cố lần này, Lưu Thu cho dù là may mắn không chết, thậm chí là còn có thể khôi phục hoàn toàn, nhưng khẳng định là phải thay đổi tôn hiệu rồi.

Tôn hiệu được đổi lại mặc dù không biết trước sẽ ra sao, nhưng khẳng định không phải là Lưu Manh Tôn giả; bởi vì hắn muốn lưu manh cũng không thể lưu manh nữa rồi, công cụ cũng không có, vậy còn lưu manh cái đếch gì?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 300: Quyết Không Để Cho Ngươi Chết Thống Khoái!

Quân Mạc Tà đoán không sai, Khúc Vô Tình quả nhiên là lập tức có phản ứng, hơn nữa còn áp dụng tuyệt chiêu chính xác nhất, thích hợp nhất trong tình huống như vậy! Quân Mạc Tà đắc thủ xong, liền triệt thoái về phía sau với tốc độ nhanh nhất, những mới vừa lui lại không tới hai trượng, cả người trong nháy mắt đã bị đao mang bao lấy, cảm giác như cơ thể muốn bị chém nát ra! Hết cách phải lắc mình một cái, trực tiếp chui vào Hồng Quân tháp... Ngươi cứ ngưu đi! Ca có đồ để gian lận! Ngươi có sao? ...

Đao quang tung hoành, chia cắt thiên địa, thậm chí là những tầng băng khối đá ở cách xa hơn mười trượng cũng bị xới tung lên, trong lúc nhất thời, lấy thân thể Lưu Thu làm trung tâm, phạm vi chừng mười trượng xuất hiện một loại hãi hùng như trời sụp đất nứt!

Bụi tuyết, vụn băng, mảnh đá nhỏ nhỏ tốc lên cao, giống như suối phun xông thẳng lên giữa không trung. Cả vùng đất lưu đầy những vết đao sâu không thấy đáy! Cơ hồ cứ cách một khoảng cỡ đầu ngón tay thì sẽ có ba vết! Có thể thấy được công kích dày đặc cỡ nào!

Nhưng Khúc Vô Tình cũng phải thất vọng, uể oải như đưa đám mà thôi! Bởi vì một chiêu này của hắn sau khi phát ra, uy lực vừa mới bạo khai, liền nhìn thấy Quân Mạc Tà bình yên vô sự trở lại bên cạnh Mai Tuyết Yên, vẻ mặt nhu tình thân mật cùng với Mai Tuyết Yên nói thứ gì đó... Té ra một chiêu này của lão tử hoàn toàn là đánh vào không khí!

Một chiêu này được hắn toàn lực phát động trong lúc cấp thiết, căn bản là không thu trở lại được, cuối cùng tạo ra một một tràng động tĩnh

kinh thiên động địa nhưng cũng chỉ giống như khỉ làm xiếc mà thôi, cả cái rắm cũng không có đạt được... Loại cảm giác chán ghét này khiến cho Khúc Vô Tình suýt nữa hộc máu!

Hơn nữa người mà mình muốn bảo vệ hiện tại lại đang nhăn mày méo mặt mà ôm hạ bộ lăn lộn trên mặt đất. Mỗi khi lăn một lần thì lại lưu lại trên mặt tuyết một vết máu bắt mắt, trong đó còn có chút màu sắc giống như lòng đỏ trứng của trứng chim bị đánh nát... Lưu Thu kêu lên những tiếng bi thảm kinh thiên động địa, thanh âm phát ra từ trong cổ họng đã không còn giống tiếng người!

Đám người Đỗ Tuyệt nhìn nhau ngạc nhiên! Lưu Thu mặc dù cũng đạt tới cảnh giới Tôn giả như bọn họ, tu vi tất nhiên kinh người. Nhưng lúc trước đã bị Mai tôn giả với thực lực Tôn giả cấp thứ ba toàn lực phản kích, người bị thương nặng. Trong lúc điều tức lại bị Quân Mạc Tà đánh lén, chỗ yếu hại là hạ thể bị tổn thương nghiêm trọng, lấy thương thế này mà nói, tuyệt đối khó có đường sinh cơ!

Điều này cũng tạm coi như xong, hoặc là mạng của Lưu Thu rất dai cũng không chừng. Điều chân chính làm cho năm vị Tôn giả kinh ngạc chính là, thế nào cũng nghĩ không ra dưới sự bảo vệ toàn lực của một vị Tôn giả, một tiểu tử hậu bối như Quân Mạc Tà cư nhiên lại có thể thành công tập kích một vị Tôn giả khác! Tuy rằng trước mắt thực lực của Lưu Thu đại giảm, cũng không có chút lực để phản kháng; Nhưng Quân Mạc Tà có thể thành công đột phá bảo vệ của Tàn Đao Tôn giả Khúc Vô Tình, đánh trọng thương Lưu Manh Tôn giả Lưu Thu, sau đó lại còn toàn thân trở lui, thậm chí không có một chút dấu hiệu chật vật...

Chiến tích như thế này, bốn người vừa ở một bên xem cuộc chiến, vừa tự xem xét thì thấy mình đúng là làm không được!

Điều này làm cho bốn người cảm nhận được một nổi khiếp sợ!

Ánh mắt hướng về phía Quân Mạc Tà lại càng tràn đầy kiêng kị và sát ý!

Người này tuyệt đối không thể lưu, tuyệt đối không thể để cho tiểu tử này sống ở trên đời!

Chỉ sợ hắn sống lâu một ngày, liền là nguy hiểm một ngày!

Nếu như không sớm trừ đi, để cho hắn có thời gian, bọn ta chẳng phải sẽ trở thành cá thịt mặc cho hắn chém sao!

Thậm chí cũng không cần đợi cho hắn phát triển đầy đủ, coi như là hiện tại đi, hắn cũng đã có bản lĩnh để trở thành đại họa tâm phúc!

Dù sao sư phụ hắn đã có chín vị thánh giả đi đối phó, cho nên tuyệt đối không có gì đáng ngại, lúc này mà giết hắn cũng không có gì... Vừa nghĩ tới đây, sát cơ trong lòng năm người lại càng tăng mạnh!

Mai Tuyết Yên lẳng lặng quan sát biến hóa tại trận, trong lòng đang tự phân tích tình thế ngày trước một cách tinh vi thấu triệt, thần thức nhạy bén khóa chặt năm vị Tôn giả ở đối diện, nếu bọn họ dám can đảm vọng động, Mai Tuyết Yên tùy thời đều chuẩn bị ra tay đón đỡ!

Mắt thấy đám người Đỗ Tuyệt để lộ sát khí nồng đậm trong mắt, thần sắc của Quân Mạc Tà vẫn bất động, nhưng trong lòng cũng có sát ý ngập trời! Tam đại Thánh Địa cho dù điên cuồng hơn nữa, cũng sẽ không chỉ đến có sáu người trước mắt!

Thực lực của sáu vị Tôn giả này không thể nghi ngờ là rất cường đại, nhưng nếu bảo là muốn đối phó với năm trăm thú vương cùng với hai nghìn phi cầm Huyền thú, vẫn chỉ là rơi vào đầm rồng hang hổ mà thôi, thực lực còn chưa đủ để đối phó! Có lẽ sáu người này đều tự dẫn đầu một đội đi tới.

Mà lúc này bọn họ đơn độc xuất hiện ở nơi này, không có gì hơn mà chính là để thị uy, khiến cho bên mình kinh sợ!

Chỉ là ... Hiện tại còn có năm mà thôi!

Có thể hay không ... Quân Mạc Tà đột nhiên nảy sinh một loại ý niệm điên cuồng cực độ: Có thể hay không đem sáu vị Tôn giả này toàn bộ đánh chết ở chỗ này, nếu có thể thành công, chính là chuyện vô cùng tốt!

Trong con mắt bọn họ có sát cơ vô tận, hiển nhiên là không muốn để cho ta sống, chẳng lẽ ta còn mong muốn bọn họ được sống lâu sao?

Thân hình Quân Mạc Tà vẫn bất động, khuôn mặt bình tĩnh như thường, nhưng loại ý nghĩ này một khi đã nảy sinh trong lòng, thì liền giống như cỏ dại nơi đồng hoang gặp được phân bón, càng ngày càng phát triển, điên cuồng sinh sôi!

Tin tưởng rằng chỉ cần giải quyết sáu người cầm đầu này, như vậy không quản Tam đại Thánh Địa lần này còn đưa tới bao nhiêu người, thì cũng chỉ giống như cọp không nanh vuốt mà thôi, hành động tại Phong Tuyết Ngân Thành lần này nhất định sẽ được giải quyết tốt đẹp!

"Quân Mạc Tà, ngươi còn nhỏ tuổi, tại sao lại ngoan độc như thế, thủ đoạn lại độc ác hèn hạ như thế!"

Nhìn Lưu Thu ôm đũng quần lăn qua lăn lại trên mặt đất, phát ra tiếng gào thét thống khổ, năm người Đỗ Tuyệt đều tràn ngập sự phẫn nộ không thể áp chế được. Nhất là Khúc Vô Tình, nếu không phải là e ngại Mai tôn giả đang nhìn chằm chằm ở một bên, hắn đã sớm vọt lên gây phiền toái cho Quân đại thiếu gia rồi! Ngay cả Lưu Thu có nhân phẩm thấp kém thế nào đi nữa, nhưng hắn chung quy cũng là một người ở trong nhóm người của mình! Mọi người cũng đều biết đối với nam nhân mà bị hủy đi cái bộ vị kia thì chính là đả kích tàn khốc nhất, khó mà chịu nổi nhất!

Lưu Thu cho dù là sinh mệnh dẻo dai, may mắn còn sống, thì cũng chỉ làm cho đại lục tăng thêm một vị thái giám có cấp bậc Tôn giả, một cái trò cười cho thiên hạ mà thôi!

Hoa Phong Vẫn phiêu dật đi tới trước mặt Lưu Thu, ra tay như điện, đem cổ tay Lưu Thu cầm lấy, vận kình kiểm tra kinh mạch, sắc mặt đột

nhiên đại biến! Khúc Vô Tình tối sầm mặt mày, âm trầm hỏi:

"Hoa huynh, tình huống trước mắt của Lưu Thu như thế nào?"

"Thương thế rất nặng, xương ngực tổng cộng bị gãy bảy cái, coi như là bị Mai tôn giả gây thương tích, tiếp đó là từ phần vai xuống tới bắp đùi, xương cốt bị gãy hơn hai mươi chỗ, chắc là do mấy chưởng liên tiếp của Mai tôn giả gây ra, cuối cùng Mai tôn giả hạ thủ lưu tình, chưa hạ sát thủ... Bất quá.."

"Bất quá thứ gì?"

"Hạ thể bị thương cực kỳ nặng, kình lực trực tiếp xuyên qua ngũ tạng, đan điền bạo liệt, lục phủ ngũ tạng đều bị dập nát! Điều này cũng coi như xong, lúc trước ta còn kinh ngạc vì sao Lưu Thu bị thương chỗ yếu hại, tại sao còn có thể giữ mạng không chết, nguyên lai... Kinh mạch toàn thân của hắn đã bị phá thành mảnh nhỏ, rồi lại được lấp đầy với một lượng sinh cơ, trong vòng mấy ngày nhất định là không chết, đợi đến khi toàn bộ sinh cơ hao hết thì mới có thể chết được, nhưng giờ khắc này sinh cơ chưa tận, cũng chỉ có thể tiếp tục thừa thụ vô tận thống khổ, căn bản là không có ích lợi gì..."

Hoa Phong Vẫn xoay người lại, mắt trợn lên như muốn nứt ra

"Quân Mạc Tà, ngươi nếu trực tiếp động thủ giết hắn thì thôi, vì cứ gì còn rót thêm huyền khí kéo dài sinh cơ cho hắn, khiến hắn muốn sống không được, muốn chết không xong!? Ngươi ... Ngươi là tên ác đồ hèn hạ, thật là vô liêm sỉ đến cực điểm!"

Bốn vị Tôn giả đồng thời biến sắc, nghi vấn mới vừa rồi đã nhận được giải đáp, nhưng đáp án lại tàn khốc tới bực này...

Liên hoàn cước như sấm sét của Quân Mạc Tà, tại thời điểm công kích Lưu Thu, lại pha lẫn rất nhiều sinh khí! Khiến cho đối phương dù bị đánh cho thảm trọng hơn gấp một trăm lần như thế cũng không thể lập tức chết đi! Bởi vì chỉ cần cổ sinh khí này còn chưa hao hết, liền có thể

thay thế chức năng vận chuyển sinh mệnh cho Lưu Thu, làm cho hắn tiếp tục ngoan cường mà sống sót, hơn nữa tinh thần thủy chung được bảo trì trong trạng thái thanh tỉnh, nhưng khẳng định là không còn có cơ hội sống sót! Những lời này chợt nhìn thì có chút mới lạ, kì thực lại là một phương pháp tra tấn người khác hết sức ghê rợn!

Ta tất nhiên muốn cho ngươi chết, nhưng quyết không để cho ngươi chết thống thống khoái khoái! Cho dù là ngươi phải chết, ta cũng muốn cho ngươi nếm đủ một loại tra tấn thống khổ nhất trong cuộc sống sau đó mới được chết đi!

"Các ngươi làm sao lại có bộ dạng như thế này, các ngươi hẳn phải cảm tạ ta mới đúng chứ? Thương thế của hắn đã như thế, vốn là phải chết ngay lập tức! Nhưng bản thiếu gia chính là nể mặt mũi của các ngươi, hơn nữa tâm địa của ta vốn luôn mềm yếu thiện lương, cho nên hào phóng cho hắn thêm thời gian để an bài hậu sự. Chuyện nhân đạo bậc này, các ngươi còn mắng ta là kẻ ác độc, chẳng lẽ làm người tốt khó như vậy ư?"

Quân Mạc Tà cười ha ha:

"Quên đi, ta cũng không để ý, ta mới vừa rồi cũng nói qua, ta làm việc tốt cũng đã thành thói quen, trời sinh đã có tâm địa làm người tốt, luôn luôn lấy an nguy của đại lục làm nhiệm vụ của mình, luôn luôn đem muôn dân thiên hạ để ở trong lòng, dạng người lòng dạ nhỏ mọn như các ngươi, không hiểu ta thì cũng là hợp tình hợp lý"

Quân Mạc Tà làm ra vẻ mặt mũi hiền lành nói "A di đà phật, thiện tai thiện tai; cứu một mạng người, còn hơn xây bảy ngôi chùa!"

"Vô sỉ!"

Đám người Hoa Phong Vẫn, Khúc Vô Tình giận đến run cả người.

Bên kia, Lưu Thu đột nhiên khàn giọng kêu lên, mang theo một loại thống khổ mà ngay cả linh hồn cũng đang run sợ giãy dụa

"Khúc Vô Tình..."

Thân mình Khúc Vô Tình chuyển động, hướng về phía Lưu Thu, sắc mặt phức tạp.

"Giết... ta...."

Lưu Thu oán độc nhìn Quân Mạc Tà một cái, rồi lại hướng Khúc Vô Tình cầu khẩn "Giết ta... cầu xin ngươi!"

Đan điền phế tận, huyền khí hủy tận, hơn nữa còn phải thừa nhận thống khổ khó có thể chịu được, hiện tại Lưu Manh Tôn giả căn bản ngay cả khí lực để tự sát cũng không có.

Da mặt Khúc Vô Tình giật giật, tay phải nhấc mạnh lên, một vòng sáng rực rỡ quét ngang trời, nhanh như chớp lao vào lồng ngực của Lưu Thu! Ngay sau đó, một đạo huyết quang ướt át tung toé phun ra ngoài.

"Đa... tạ..."

Lưu Thu thấp giọng tạ ơn, giọng nói tuy nhỏ nhưng lại tràn đầy ý giải thoát, đột nhiên trừng mắt nhìn Quân Mạc Tà, dùng tất cả khí lực còn sót lại gào lên hết sức thê lương

"Quân Mạc Tà... Ngươi chờ ta... Tối hôm nay... Ta sẽ hóa thành lệ quỷ tới tìm ngươi! Ngươi chờ xem..."

Tiếng rống chói ta phá vỡ trời cao, Lưu Thu đã không còn nhúc nhích, khuôn mặt vẫn có dáng vẻ đáng ghê tởm, tản ra oán độc quỷ dị, đôi mắt chết mà không đục, gắt gao nhìn chằm chằm Quân Mạc Tà, tản ra quang mang thuộc loại địa ngục...

Gió lạnh rít gào, những lời nói cuối cùng của Lưu Thu đong đưa trong gió, ẩn hiện vang vọng, phảng phất như Cửu U quỷ môn đang muốn mở ra, hàng vạn hàng nghìn lệ quỷ sẽ bay vọt ra từ trong đó...

Mỗi một người nghe thấy lời nguyền rủa trước khi chết như thế, cũng đều phải phát lạnh nơi sống lưng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Chết thì chết đi, trước khi chết còn dọa người như vậy, lệ quỷ? Ta thật sợ hãi nha..."

Quân Mạc Tà rụt cổ lại.

"Quân Mạc Tà, ngươi giết Lưu Thu, ngươi nhất định phải trả giá thật cao! "

Khúc Vô Tình nghiêng mặt về phía Quân Mạc Tà, lạnh lùng nói "Tuyết Sơn đỉnh, Phong Tuyết Ngân Thành, chính là thời điểm ngươi phải trả giá cao!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 301: Ta Muốn Tận Diệt!

"Làm gì phải khó khăn như vậy. Còn phải đợi tới khi nào sao, trước mắt cứ giải quyết đi cho bớt việc? Các ngươi nghĩ đến đây cản đường của ta thì còn gì là công đạo, còn có thể nhấc đít rời đi sao? Các ngươi cân nhắc như thế nào cân là chuyện của các ngươi. Còn nếu cản đường ta đi thì phải trả một cái giá lớn đó! Mà hiện tại ta muốn ngươi phải trả giá "

Quân Mạc Tà mỉm cười, tay phải nhấc nhẹ, quát to: "Giết tất! Một tên cũng không để lại! Hôm nay chính là sáu vị Tôn Giả chôn xương ở đây!"

Hắn rốt cục phát ra mệnh lệnh dứt khoát! Sát khí tích luỹ dồn nén đã không thể vơi bớt tiêu trừ! Muốn giết ta? Vậy tận diệt luôn ! Ngay cả khi không thể khiến tất cả các ngươi bỏ mạng thì cũng muốn cho chiến lực các ngươi đại tổn thương!

Rống to một tiếng như trời longđất lở, Hùng Khai Sơn cùng năm trăm võ giả đột nhiên từ bốn phương tám hướng vây kín xung quanh. Trên bầu trời chợt tối sầm lại, hàng trăm phi hành huyền thú bay lên không trong tư thế chờ đợi mệnh lệnh tùy thời triển khai công kích!

Toán người lúc này mới phát hiện, Huyền thú thú vương không ngờ là từ bốn phương tám hướng mà đến đồng thời công kích. Thậm chí còn đồng thời phong tỏa không trung, tuyệt không có một khe hở để phá vây!

Nguyên lai Quân Mạc Tà sau khi hạ quyết tâm liền đưa hai tay ra sau lưng bí mật làm hiệu cho Quân Tam gia Quân Vô Ý nấp ở chỗ xa xa. Quân Vô Ý tức khắc hiểu ý, căn cứ vào chỗ đứng của năm ngườiđối

phương mà nhanh chóng sắp xếp xong xuôi đội hình cực kì chu đáo chặt chẽ.

Nhóm Thú vương nhận được tín hiệu bèn âm thầm bao vây, chỉ sau một lát đã đem năm vị Tôn Giả hoàn toàn vây quanh thành một vòng vây rất lớn.

Lúc trước bọn hắn cũng chỉ là người ngoài cuộc nên mấy người Hoa Phong Vẫn đem toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên hai người Quân, Mai. Bởi vì cũng không cảm thấy bất thường lại thêm quá mức tự tin vào thực lực bản thân, coi rằng dù đánh không lại nhưng cũng có thể chắc chắn chạy thoát khi cần.

Bọn hắn nào có hay đám Huyền thú từ trước đến nay chỉ biết dùng sức tiến công bây giờ lại cũng hiểu cách biến trận pháp nên bất ngờ bị vây khốn lúc nào không hay.

Những Huyền thú xung quanh tuy rằng không thông hiểu cách bày trận, nhưng Quân Vô Ý chính là bậc thày hàng đầu đương thời trong thuật lập trận. Ít nhất cũng có thể đứng trong tam giáp (trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa) nên với Quân Tam gia cái này chỉ như dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, người bình thường cũng làm nổi.

Lần này an bài có thể nói là chu đáo chặt chẽ tới cực điểm, cùng lúc đó thì lực công kích của trận thế cũng sắc bén tới cực điểm. Hùng vương Hùng Khai Sơn suất lĩnh bảy đại lực sĩ bản tộc vây công Tuyệt Lộ Tôn Giả Đỗ Tuyệt;

Hổ Vương Hồ Liệt Địa mang theo bảy tên tráng sĩ thân cao ngoài hai thước đại chiến Từ Bi Tôn Giả Chân Từ Bi.

Sư Tử Vương Thạch Bất Sầu dẫn bảy vị Hóa Hình sư tử ác chiến Đoạn Kiếm Tôn Giả Hoa Phong Vẫn

Hầu Vương Hậu Thất mang theo mười một vị huynh đệ điên cuồng tấn công Tàn Đao Tôn Giả Khúc Vô Tình,

Hạc vương Hạc Trùng Tiêu dẫn dắt bảy vị huynh đệ vây công Thiên Nhai Tôn Giả Tiếu Thiên Nhai!

Ưng Vương Điêu Vương dẫn đầu mười gã có thực lực mạnh nhất trong đám phi hành Huyền thú đông đảo ở trên không trung. Đến lúc chiến cuộc dữ dội thì theo một tiếng hiệu lệnh, chính là mấy phi hành Huyền thú cấp chín tuyệt đỉnh giống như mũi tên nhọn bổ nhào xuống công kích.

Xà Vương Thiên Tầm thì chỉ huy đám Huyền thú không tham chiến dưới mặt đất mà lược trận bên ngoài, thấy có nơi nào lâm vào hạ phong liền lập tức đi viện trợ.

Hai vòng quân đội bên trong chỉnh tề, mạnh mẽ khác thường. Nhưng mỗi một lần đánh tới thì số người lại tuyệt không vượt qua hai mươi. Bởi vì nếu một khi đông hơn sẽ khó lòng thi triển chiêu thức, ngược lại gây trở ngại tay chân . . . Vả lại chỉ cần sau khi công kích, một khi chiến cuộc vững vàng bèn lập tức lui ra! Lần đánh tiếp theo lại là một nhóm khác.

Quân Vô Ý cao cao đứng ở trên vai một vị Huyền thú gấu đen khổng lồ, trong tay cầm lá cờ nhỏ đỏ tươi. Cờ nhỏ khẽ huy động liền lập tức biến trận. Với kinh nghiệm phong phú của Huyết Y đại tướng trong chiến trận dùng đối phó trận nho nhỏ trước mặt này, dùng từ ngưu đao mang ra giết gà là nói lớn, căn bản là đại đao băm con kiến thì đúng hơn!

Mai Tuyết Yên ở một bên giúp đỡ nắm toàn bộ đại cục, lại cũng không tự mình ra tay. Chỉ dùng ánh mắt thâm trầm hết sức chăm chú quan sát.

Đột nhiên, Quân Vô Ý vung cờ nhỏ lên, Xà Vương Thiên Tầm thét một tiếng dẫn dắt toàn bộ Huyền thú dưới trướng nhanh chóng tạo thành một đội ngũ chỉnh tề giống như nước lũ liền xông ra điên cuồng đánh tới.

Nhưng vẫn đem một cụm loạn chiến chia ra năm hướng chém giết hoàn toàn khác nhau, bởi vậy biến hóa thành năm cuộc chiến nhỏ cho

mỗi người! Lần công kích này hết sức tài tình, có thể nói cực kì chính xác khi vừa vặn khiến cho năm người cách ly nhau!

Quân Vô Ý liên tục huy động lá cờ nhỏ, Xà Vương lần thứ hai truyền ra hiệu lệnh, sư đàn, bầy hổ, báo đàn, bầy vượn, gấu đàn,Ruồi đàn (DG: Cái này ta chém) lập tức tách ra, đều tựa như hổ rình mồi vây quanh Thú vương đang tham dự cuộc chiến, tận lực bồi tiếp thay nhau triển khai chiêu thức, tận tình công kích!

Chiến cuộc một khi nổ ra, chính là kinh thiên động địa

Chỉ tới lúc này, năm vị Tôn Giả từng người chiến đấu riêng rẽ, đã là quá đỗi kiệt sức ! Muốn thắng tuyệt không có khả năng, cho dù là muốn toàn thân trở ra, cũng trở thành chuyện khó khăn trùng điệp !

"Quân Mạc Tà, tiểu tặc nhà ngươi thật vô sỉ, có dũng khí thì đơn đả độc đấu!" Chân Từ Bi lớn tiếng gầm lên giận dữ, song chưởng tung bay mà đại chiến đàn hổ. Hắn và Đỗ Tuyệt tính ra là hai người vô cùng chật vật , bởi vì Hùng vương cùng Hổ Vương trong tay có vài thanh thần binh lợi khí nằm ngoài dự liệu của bọn hắn!

Ở trong trận chiến như thế này không những đã là người đông thế mạnh mà trong tay lại còn có tuyệt thế thần binh như vậy . . . Chiến cuộc căn bản là có thể nhìn thấy được kết cục. Chân Từ Bi nhất thời khinh thường, trên người bị đâm một kiếm, máu tươi chảy ròng, chiến lực đại tổn thương.

Hổ Vương Hồ Liệt Địa lớn tiếng cuồng tiếu, dứt khoát không hề tự mình ra tay, chính là hiệu lệnh đàn hổ tiếp tục công kích, hắn thì cầm trong tay thần binh, ở một bên nhìn thèm thuồng lựa thế phóng ra, đây quả thật là xứng với tên gọi nhìn chằm chặp!

Mà cứ như vậy thì Chân Từ Bi lại càng vất vả, lão luôn phải chú tâm để ý tới kẻ đang cầm thần binh đứng bên ngoài, tình thế càng nguy ngập hơn!

"Ta vô sỉ? Ai nha, quả là ơn trời. Rốt cục thì ta cũng được nghe những lời này, thật sự là chờ đợi quá vất vã. Nguyên lai chúng ta luôn luôn đều là chửi, mắng đám Tam đại Thánh Địa các ngươi là lũ vô sỉ. Khi đó ta đã nghĩ đến khi nào thì mới có thể để cho các ngươi mắng ta là vô sỉ đây . . ."

" Hiện tại ta rốt cục cũng đợi được ngày đó, cũng đã được nghe. Cuối cùng ta mới hiểu được: thì ra bị người mắng vô sỉ là việc thích thú như vậy ! Thích là một chuyện, nhưng ta không thể không hỏi ngược lại một câu, ngươi thân là Tôn Giả mà lại muốn cùng một kẻ hậu bối như ta đơn đả độc đấu, rốt cuộc là ai vô sỉ hơn đây?"

Quân Mạc Tà cười ha ha, lên tiếng trào phúng.

"Mai Tôn Giả, ỷ đông ép người sao tính là hảo hán? Ngươi cũng là thân phận Tôn Giả, liệu có gan cùng bản tôn đơn đả độc đấu một phen?"

Đoạn Kiếm Tôn Giả Hoa Phong Vẫn cả người được kiếm quang sắc bén sáng chói phi thân lên, tạm thời thoát khỏi phạm vi công kích của Sư Tử Vương Thạch Bất Sầu cùng với đàn sư.

Nhưng Quân Vô Ý vung cờ nhỏ lên, từ trên đỉnh đầu lại phi xuống ba con Ưng đen tuyền vuốt sắc mỏ nhọn như đao, cánh cứng như thép đồng thời công kích tới! Hoa Phong Vẫn lúc trước một ngụm huyền khí sắp hết, nay đối mặt với tập kích trên không thì nhất thời chống đỡ có chút chật vật.

Từ mặt đất đến trên không hoàn toàn không có thời gian nghỉ ngơi! Ngay cả thở một cái nhàn rỗi cũng là xa xỉ, trước mắt trong không trung còn không bằng trên mặt đất. Ít nhất dưới đó còn có lúc để thở, hiện tại thì hoàn toàn không rảnh rỗi

"Đơn đả độc đấu? Hoa tôn giả, lời này của ngài đã có thể nói không đúng. Chúng ta nhiều người như vậy, không phải đều là đang cùng mỗi người bên ngài đơn đả độc đấu sao? Chẳng lẽ ngài còn muốn hợp lực sáu người vây công hai người chúng ta sao?"

" À, không đúng, cái lão Lưu Manh Tôn Giả gì đó đã bị các ngươi đấu tranh nội bộ dẫn đến người cùng một nhà giết chết nên cũng chỉ còn năm người. Mà dù chỉ tính có năm người thì cũng là lấy đông ép ít phải không!"

Quân Mạc Tà làm bộ kinh ngạc cười nói " Không thể không nói, các ngươi quá độc ác, đến người một nhà cũng giết!"

"Vẫn cứ sủa cơ à! Còn đòi tính cửa đơn đả độc đấu!" Đoạn Kiếm Tôn Giả Hoa Phong Vẫn cố gắng ngăn cản Hắc ưng điên cuồng công kích, mà hiện tại đã là thay đổi sang tốp ba con khác.

Hơn nữa thân mình cũng đã dần dần hạ xuống lại rơi thêm vào trong vòng vây của đàn sư tử. Trên mặt đất, Sư Tử Vương Thạch Bất Sầu đã muốn thẳng thừng không khách khí đánh tới, chưởng phong sắc bén rõ ràng đã kéo đến sau lưng hắn!

"Thế này mà còn không tính là đơn đả độc đấu sao? Ta quả là thấy rất rõ ràng Sư Tử Vương đang cùng ngươi đơn đả độc đấu; các huynh đệ dưới tay hắn cũng đều đang đơn đả độc đấu với ngươi. Nếu như ngươi thấy còn chưa đủ thì cứ nhảy dựng lên không trung cùng các huynh đệ khác đơn đả độc đấu thêm. . . Hoa tôn giả, ngươi cũng hơi quá đáng, thực là không nên lấy bản thân để ép đám đông!"

Quân Mạc Tà một mực khẳng định, đột nhiên vẻ mặt phẫn nộ "Ta. . . Ta con mẹ nó quả thực là không thể tha thứ cho kẻ vô sỉ như ngươi !"

Hoa Phong Vẫn nhất thời tức nổ phổi

Người vô sỉ thì cũng phải có mức độ nào đó! Nhưng rốt cuộc thằng nhãi Quân Mạc Tà này lại có thể không biết đến giới hạn cao nhất. Đây rốt cuộc là người phương nào chứ . . .

Nhưng năm vị Tôn Giả đang chịu đựng vây công, đồng thời lâm vào khổ chiến mà không ai dám xuất toàn lực hạ sát thủ! Đây mới là chân chính buồn bực trong lòng! Bởi vì Mai Tôn Giả còn chưa ra tay! Quân

Mạc Tà cũng không có ra tay! Hai người này mới là điều uy hiếp lớn nhất trong chiến cục này!

Chiến cuộc thế này nếu là tiếp tục giằng co nữa thì cũng còn đỡ, có điều chẳng may ai đó trong năm Đại tôn giả tùy tiện xuất ra đại chiêu tạo thành thương vong cho Huyền thú, cơ hồ có thể đoán được Mai Tuyết Yên sẽ đúng thời khắc đó mà điên cuồng ra tay!

Đến lúc đó, dưới tình huống vị Tôn Giả trên mặt đất có Huyền thú trên không hỗ trợ, hơn nữa Mai Tôn Giả này là đối thủ vượt quá xa thực lực của mình, mà chính mình lại vừa mới phát ra đại chiêu huyền lực tiêu hao, bi kịch cơ hồ là tuyệt đối có thể thấy trước! Đây mới thực sự là nguy cơ lớn nhất!

Nhưng mà kéo dài như vậy lại cũng không phải biện pháp tốt nha, chẳng lẽ thật sự muốn kéo dài tới khi cuối cùng kiệt lực mà chết?

Kéo dài tuy rằng tạm thời an ổn lại cũng không phải kế sách lâu dài. Đối phương binh hùng tướng mạnh, nhân thủ dồi dào, rất có thể chờ năm người phe mình toàn bộ mệt chết đi được, người ta dù sao cũng còn chưa xuất thủ! Cho nên, toàn lực ra tay là hạ sách, mà kéo dài cũng là hạ sách!

Giờ khắc này, bốn vị Tôn Giả đều ở trong lòng mắng Chân Từ Bi rủ đến: chủ ý có ra gì đâu, binh lực còn chưa tới đầy đủ thì ngươi liền kéo chúng ta đi thị uy. Hiện tại thì ngược lại, chính mình bị lâm vào lo lắng; không những hao tổn một gã Tôn Giả, còn rơi vào cảnh tiến không được lùi không xong. Đây thật đúng là . . . Bi kịch tới cực điểm!

Hiện giờ loại tình huống này, cho dù là thét lớn xuất chiêu đối phó với đám thuộc hạ, chỉ sợ nhiều lắm cũng giết được mấy tên thôi. Có mất đi vài người căn bản là vô dụng, thực lực của đối phương thật sự rất hùng hậu!

Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên đều chặt chẽ nhìn chăm chú vào biến hóa trong trận, tùy thời chuẩn bị tiếp ứng. Hai người bọn họ cũng

biết, năm Đại tôn giả có thực lực kinh người , cũng không phải là hạng dễ đối phó.

"Bây giờ đối với phương nhìn như bị vây khốn thì cũng chỉ là tạm thời , tuyệt đối sẽ không kéo dài như vậy nữa. Đối phương chỉ là tạm thời không có biện pháp tốt nên đang lo lắng tìm đối sách mà thôi. Lấy thực lực năm người này, nếu muốn chạy tuyệt không phải là việc gì khó!"

Từ trước đến nay chiến cuộc vẫn thay đổi trong nháy mắt, tùy thời đều có thể phát sinh biến hóa không lường trước được!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 302: Miệng Lưỡi Giết Người!

Quân Vô Ý sắc mặt trang nghiêm, bình tĩnh chỉ huy đầy trí tuệ. Đám Huyền thú từ trước đến nay lỏng lẻo như nắm cát rời ở trong tay của hắn trước sau mới khoảng chừng một ngày rưỡi, thế nhưng đã dứt khoát trở thành hình mẫu cho đội ngũ công kích lợi hại!

Điều cao tay của Quân Vô Ý nằm ở chỗ hắn không cho nhóm Huyền thú tiến công dồn dập loạn xạ mà là phân ra thành các đợt, hơn nữa lại cho Huyền thú cùng một chủng tộc liên kết thành đội đồng lòng tiến công.

Như vậy khiến cho chúng hiểu được phương thức chiến đấu cũng như nhược điểm của nhau. Từ đó tạo ra đội hình phối hợp chặt chẽ phi thường.

Chiến thuật này là do ngày đó Quân Vô Ý ở Thiên Nam lúc cùng với Huyền thú đối đầu đã khiến hắn nảy ra ý nghĩ, nếu có một ngày mình có thể nắm một đạo quân như vậy … Thì hắn là tốt biết bao?

Lúc ấy đàn Huyền thú chỉ biết công kích loạn xạ, toàn bộ thành viên đều xông lên. Vào lúc đó Quân Vô Ý liền nhìn ra được yếu điểm của đội ngũ Huyền thú. Hiện tại thì đội ngũ này thực sự vào tay hắn, những ưu điểm được điều chỉnh tức thì phóng đại lên vô số lần, ngay cả nhược điểm cũng tự nhiên tận lực bị bài trừ!

Sức chiến đấu đâu chỉ tăng lên bội phần mà thôi? Dưới bất kỳ tình huống nào đều sắp xếp được một chiến thuật hợp lý, đây vốn là một vị đại tướng bách chiến bách thắng mà!

Mà tam gia Quân Vô Ý đúng là đã có một chút thành công ở điểm này, cho nên hắn dùng kinh nghiệm bách chiến bách thắng trong chiến trận ngày trước dùng lại trong cuôc chiến ngày hôm nay. Vì thế ngay cả trong tình huống vội vàng vẫn có thể nhanh chóng bày binh bố trận quen thuộc như ăn cơm hàng ngày vậy.

Bằng không, cho dù là bản thân Quân Mạc Tà có ý nghĩ như vậy mà không được Quân Vô Ý điều khiển áp dụng thì cũng chỉ là nói suông! Nhưng hiện tại dưới tình huống cực kì gấp gáp mà vẫn vây khốn được năm Đại tôn giả, làm cho bọn họ lâm vào cảnh khổ chiến!

Khuyết điểm ư! Bất luận trận chiến này kết quả như thế nào thì chiến thuật của Quân Vô Ý đều là thành công khác thường! Nếu đã tuyệt không có một chút thất bại từ trước đến nay thì không phải may mắn! Thành công do may mắn nhất định không thể lâu dài!

Thậm chí trong lòng Mai Tuyết Yên đang đứng một bên đang xem cuộc chiến cũng phải nảy sinh ý niệm tự thẹn không bằng! Tài năng chỉ huy của Quân Vô Ý quả nhiên là xứng với thiên tài trong một đời!

Điểm lợi hại nhất chính là, hắn làm như thế nào lại khiến đám chỉ biết dùng sức như Hùng Khai Sơn, hoàn toàn là rõ ràng không có phong thái dàn trận mà vây hãm thành công năm Đại tôn giả? Hơn nữa vòng vây đúng là chu đáo chặt chẽ đến như thế! Vấn đề này thật sự làm cho Mai Tuyết Yên trăm mối suy tư vẫn không có cách giải!

Phải biết rằng cả đám hung tợn này một khi nhận được mệnh lệnh chuẩn bị chiến đấu thì đua nhau kích động, với thần thức của năm Đại Tôn giả sao lại không nhận ra được điều này? Nhưng bây giờ tình hình thực tế lại xuất hiện tình huống thực khó có thể lý giải . . .

Đám lâu la của Hùng Khai Sơn Hồ Liệt Địa chính là không một tiếng động thần không biết quỷ không hay vây đánh mấy Tôn giả! Đây quả thực là không thể tưởng tượng . . . Vấn đề này chờ đến sau khi chiến đấu chấm dứt thì Mai Tuyết Yên hắn phải khiêm tốn thỉnh giáo mới hiểu được.

Nguyên lai lúc ấy nhóm thú vương ồn ào chen chúc cùng một chỗ để xem cuộc chiến, cả đám đều căng thẳng khó dằn nổi tranh nhau huých vai lắc mông chen tới chen lui, hết thảy nhe răng, múa vuốt gầm ghè với nhau.

Sau khi nhận được ám chỉ của Quân Mạc Tà, Quân Vô Ý nhanh trí liền nói

"Tất cả mọi người chen chúc ở một chỗ tự nhiên không được linh hoạt. Nhưng vì sao lại phải dồn cục ở bên này? Không phải vẫn còn có ba mặt khác sao, tại sao không đến đấy xem. Mọi người đều tự mình đi tìm thôi, có điều là ngàn vạn lần phải cẩn thận chút, chớ có để quấy rầy trận đại chiến. Chỉ cần thế là được . . ."

Chính là một câu đề nghị rất đơn giản như vậy liền khiến đám Thú vương một lòng muốn xem náo nhiệt ào ào tản ra.

Cũng bởi vì đều muốn nhìn thêm rõ ràng nên chúng đều lựa chọn vị trí gần nhất và cũng thích hợp nhất với tầm nhìn của mình. Có điều đến khi chiến đấu thì đó cũng lại thực sự là nơi thích hợp để ra tay tốt nhất. Kết quả là . . . Càng làm cho năm vị Tôn Giả lúc này gặp cục diện khó xử!

Về sau, lúc biết điểm này thì Mai Tuyết Yên đối với Quân Vô Ý bội phục sát đất

Quả nhiên không hổ là Huyết Y đại tướng!

Chỉ một câu liền khiến cho vô số Hyền thú tự động tiến vào cục diện hắn muốn bố trí, càng làm cho năm Đại tôn giả lâm vào tình thế ngày càng khó khăn !

Chỉ riêng phần này âm hiểm, cũng là không ai có thể bằng rồi!

Chiến cuộc biến hoá dẫu nhỏ nhưng ngày càng kịch liệt!

Nhưng gây cho năm vị Tôn Giả áp lực lớn nhất lại không phải là nhóm thú vương đang điên cuồng tấn công mà là từ một người khác!

Người này từ đầu tới đuôi đều không có tham gia chiến đấu. Nhưng hắn lại hô to gọi nhỏ giống loài ruồi bọ đáng ghét làm cho năm vị Tôn Giả đều muốn đợi dịp giết chết hắn, sau đó lại chà đạp thành thịt nát rồi để cho hắn sống lại và tiếp tục đạp cho thành thịt nát. Cứ như thế lặp lại mười vạn lần !

Người đạt được vinh hạnh đặc biệt như thế dĩ nhiên là Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia!

Kẻ này vừa xem cuộc chiến, vừa chỉ huy, vui sướng hoa chân múa tay, mặt mày hớn hở, nước miếng bay tứ tung. Lời lẽ tuôn ra càng làm cho năm vị Tôn Giả đầy một bụng tức khí . . .

"Hùng Khai Sơn, sao ẩu thế! Ngươi thực là ngốc, đối phó Đỗ Tuyệt ngươi phải dùng hùng chưởng đánh vào đũng quần của hắn. Đánh vào bả vai có tác dụng cái rắm nha, làm tổn thương chỗ yếu hại mới là quan trọng . . Đánh trúng đũng quần mới là vương đạo!"

" Không phải hắn có tên Đỗ Tuyệt sao, vậy cứ trực tiếp tuyệt diệt nòi giống hắn, để cho hắn tên xứng với thực! Được rồi, cứ coi như đánh con của ngươi vậy. Đánh vào mông của hắn cho bục cúc hoa đi, đánh hắn không chết thì cũng làm hắn chết nhục. . . Để cho hắn tuyệt tử, tuyệt con trym, trước sau song tuyệt!"

"Thạch Bất Sầu, một quyền này đáng đánh, cứ đánh vào mắt tên ngụy quân tử Hoa Phong Vẫn này . Đúng! Trước đem hắn đánh thành gấu mèo, sao cho thoạt nhìn cũng là Huyền thú. . . !"

" Nhắm đúng vào mắt tiếp tục đánh đi. Đồ đần. Ngươi đánh vào mặt của hắn không phải là tìm khó sao? Da mặt hắn dầy như thế, coi chừng phản chấn cũng đánh chết ngươi. Ngươi không biết hắn rất có thể tu luyện thần công 'Kim Kiểm Tráo, 'Phi Diện Bì' trong truyền thuyết sao. . ."

"Hạc lão tam, ngươi ngươi ngươi. . . Ngươi phải thay đổi chiến thuật thôi, đây chính là Thiên Nhai Tôn Giả, có biết gì là Thiên Nhai (chân trời)sao? Thì phải là chân trời biết không. Đây là nói vị Thiên Nhai Tôn Giả vừa nhìn tình thế là không ổn rồi. Cứ tránh xa Thiên Nhai đi! Rồi cứ tùy thời chuẩn bị quét chân hắn!"

" Khúc Vô Tình, đơn đả độc đấu đánh cho sướng đi! Ha ha ha, không nên gấp gáp, một lát nữa còn có một chuỗi bữa tiệc lớn. Sẽ có nhiều người đơn đả độc đấu với ngươi hơn, đảm bảo ngươi vừa lòng đẹp ý!"

" Đơn đả độc đấu chính là một mình ngươi đơn đả độc đấu với toàn bộ chúng ta, đúng không? Đây chính là chân lý đó! Hơn nữa còn là chân lí của mấy nhà Tam đại Thánh Địa các ngươi . . . Quả không xấu hổ là đơn đả độc đấu đích thực nha!"

" Sát! Ngươi đừng trừng mắt nhìn ta, chú ý phòng thủ đi. Đồ đần. Ngươi đang ở đây đánh nhau đó, nhìn ta làm chi! Ngươi trợn mắt làm gì hả đồ đần? Ngươi ngứa da thì đi tìm người đánh ngươi *** thực sự là mẹ ngươi biết bói tốt"

"Chân Từ Bi, nhìn lại bản thân với bộ mặt già nua của ngươi đi. Chết tiệt chứ, có mà thành trái cà, vậy mà còn chen chân vào chốn đánh nhau. Ta dám đánh cuộc với ngươi nha, con ruồi lỡ có đậu lên mặt thì mấy nếp nhăn trên mặt có thể lập tức kẹp chết nó, đến là khó coi"

"Quả thực là giống quả cà phơi khô sau đó lại luộc qua một lần rồi tiếp tục phơi khô. Trông đến buồn nôn . . . Ngươi định đánh nhau thì ta không phản đối, nhưng cuối cùng cũng muốn ngươi chỉnh đốn lại dung nhan đi? Khó coi như vậy mà cũng chạy đến, đến Huyền thú gặp ngươi cũng ghê tởm . . ."

" Nhìn một cái, nhìn một cái, run rẩy đi? Đỏ mặt đi? Thừa nhận ngươi lớn tuổi không được sao? Tức giận đi lão quỷ? Lão tử chính là muốn chọc ngươi, làm ngươi tức chết! Tức chết đi này, lão sống dai hắc hắc ha. . ."

"Vô sỉ! Vô sỉ! Càng là vô sỉ. . ." Chân Từ Bi tức giận cả người run rẩy, mặt mày đỏ rực, giận dữ mắng to. Lão cảm giác thấy mình tức muốn nổ bụng. .

"Vô sỉ? Hỗn đản! Ngươi mới vô sỉ! Cả nhà ngươi đều vô sỉ! Tổ tông mười tám đời nhà ngươi cũng vô sỉ!" Quân Mạc Tà nhảy lên mắng to, tựa hồ thập phần phẫn nộ, tiếp theo lại cạc cạc cười quái dị

"Ngươi còn không biết xấu hổ nói đến người khác vô sỉ! Cái đồ thủ đoạn nhà ngươi căn bản chính là do lão thái thái dựa vào tường mà sinh ra. Nghe cho rõ đi, hôm nay bản Thiếu gia sẽ dạy cho ngươi, cái gọi là lão thái thái dựa vào tường đẻ ra ngươi chính là đê tiện, vô sỉ, hạ lưu!"

" Thực sự tức giận sao? Ngài vẫn phải chuyên tâm chiến đấu đi. Ngoan nào, ông mày đây là vì tốt cho ngươi mà khuyên trong lúc chiến đấu không nên phân tâm . . . Sát! Mới vừa nói cho ngươi biết không nên phân tâm. Nhìn xem đi, có hại chứ? Vẫn là mông bị đá một cước, oa ha ha. . . Cá không ăn muối cá ươn, cháu không nghe ta cháu chết… "

Không thể không nói, mồm mép Quân Mạc Tà thật sự là quá độc, quả thực chính là vòi nước chảy mãi không ngừng. Mai Tuyết Yên nghe mà còn sợ hắn mệt , nhưng tiểu tử này đúng là không biết đến chữ mệt cứ thao thao bất tuyệt, ngôn từ ô uế tuôn ra ùn ùn . . .

Giống như là một đoàn ruồi bọ vo ve quanh tai năm Đại tôn giả , cứ ong ong kêu to suốt làm cho bọn họ tâm phiền ý loạn.

Vốn trong lòng đang hối hận, Lưu Thu bỏ mạng lại khiến thêm phẫn nộ. Sau đó đột nhiên chịu áp lực bị vây quanh, còn Mai Tuyết Yên như hổ rình mồi càng làm cho bọn hắn gánh đủ tâm sự. Hiện giờ lại bị tiểu tử này lải nhải kêu to thêm phần buồn bực.. .

Mai Tuyết Yên cảm giác có chút mất mặt "Mạc Tà, đừng mắng chửi nhiều, hơn nữa cũng rất khó nghe"

Quân Mạc Tà kinh ngạc nhìn nàng

"Cái gì? Nàng thực sự cho là ta rỗi rãi không có việc gì nên luyện giọng ở đây? Phải chăng là nàng thật sự nghĩ đội hình hiện tại đủ để vây chết bọn hắn? Năm người này chính là cao thủ cấp Tôn Giả đó nha! Hiện tại chẳng qua là bọn họ chờ cơ hội hoặc là đang suy nghĩ đối sách"

"Một khi cho bọn hắn cơ hội thì nháy mắt có thể lao ra xa chạy cao bay. Nàng không biết là ta làm như vậy rất hữu hiệu sao? Hãy xem, mấy lão già này hiện tại đều đang tức giận đến sôi máu. Dưới tình huống này thì thần tiên cũng không thể nghĩ ra được đối sách . . . Vì thế đó là cơ hội tốt của chúng ta"

"Ta đang chiến đấu đó! Hiểu không, nàng ngốc?" Quân Mạc Tà cạc cạc cười

"Hôm nay ca ca cho nàng thấy chỉ dùng miệng lưỡi cũng có thể giết người , hơn nữa còn có thể giết chết Tôn Giả. . . cao thủ cùng đẳng cấp với nàng đó" Quân Mạc Tà nói trôi chảy, thuận tiện ngay cả Mai Tuyết Yên cũng chịu công kích. . .

Mai Tuyết Yên bị hắn ngụy biện nói đến choáng váng đầu óc, sau đó bị câu nói sau cùng của hắn làm tức giận đến đau bụng. Nàng hung hăng lườm hắn một cái rồi tức giận quay đầu đi chỗ khác. Ngay cả Mai Tuyết Yên không trực tiếp chịu công kích mà còn bị hắn làm cho thành như vậy, năm vị Tôn Giả trong cuộc càng khỏi cần phải nói. . .

Mai Tuyết Yên vừa quay đầu nhìn lại mới phát hiện, có vẻ như tiểu tử này nói thật sự có đạo lý. Cứ nhìn năm vị trong trận kia, trong mắt mỗi người dường như đều bốc lửa. Trong tình huống này, không cần nói đến lo lắng tìm đối sách, ngay cả chiến đấu bình thường cũng gần như không thể tiến hành.

Nhất là Chân Từ Bi bị tổn hại thê thảm nhất, lão tức tối đến tay chân loạn nhịp, chòm râu bạc trắng dựng ngược, ra chiêu đều có chút hỗn loạn. . .

Quân Mạc Tà khơi gợi thành công lửa giận trong lòng năm vị Tôn Giả thì tình hình trong cuộc càng thêm bùng cháy. Trực tiếp làm cho mỗi người đều đánh đến điên cuồng, âm thanh quyền cước nện vào da thịt vang lên bình bịch.

Đám huyền thú đều là da dày thịt béo nên không sợ đau, nhóm Tôn Giả cũng dường như mình đồng da sắt, lửa giận càng lúc càng bốc cao trong người.

"Hồ Liệt Địa. . . Sao ngươi không đánh rắn giập đầu, không thấy được Chân Từ Bi này lão cà đã muốn tức giận đến hốn loạn chiêu thức sao? Nhanh chóng trực tiếp đè hắn xuống! Hung hăng vào!"

" Được rồi, đâm vào đũng quần hắn, xuyên thủng cúc hoa hắn. lại chiếu cố bụng dưới của hắn hai quyền. Đá vào mông, đạp lên ngực, đánh cho lộng óc đi . . . Nghĩ cũng sướng đây ha ha ha."

" Chân Từ Bi, ngươi có thích không? Cho lão mất hung hăng càn quấy, hung hăng càn quấy bà mẹ ngươi a! Hồi đó trận động đất núi lở không đè chết ngươi, hôm nay ta sẽ khiến ngươi tức chết, mà ngươi có tức giận không chết thì cũng ghê tởm chết ngươi!"

"Thùng thùng thương, thùng thùng thương ... đánh cho Chân Từ Bi không biết mẹ của hắn! Thùng thùng thương, thùng thùng thương, Chân Từ Bi cũng đã không thể cuồng; thùng thùng thương, thùng thùng thương, Chân Từ Bi, trong lòng vội vàng; bụng dạ hốt hoảng, trong gương là ai vậy, nhìn trái nhìn phải đều là mặt heo. Vì thế trong lòng lo lắng , về nhà hỏi lão nương. Lão nương nói: đó chính là ngươi ,con của ta ơi. Làm sao lại bị người ta đánh thành heo thế này ?"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 303: Tử Chiến Một Mất Một Còn.

Quân Mạc Tà chuẩn xác nhận xét Chân Từ Bi là Tôn giả phản ứng kịch liệt nhất, cho nên ưu ái chiếu cố sức lực tiến hành tập trung công kích. Một đoạn vè thuận miệng nói xong, bốn phía mọi người đồng thời ủng hộ: "Tỷ phu! Thơ phú hay, thật sự văn tài nha ..." Sau đó tất cả điên cuồng cười nói ồn ào một trận.

Quân Mạc Tà cười dài hướng bốn phía ôm quyền, vẻ mặt hớn hở đắc ý "Quá khen, quá khen ..."

Chân Từ Bi ồm ồm trách mắng, đôi mắt tức giận xanh lè! Chỉ cảm thấy trong ngực càng ngày càng lồi lên, cứ như sắp nổ mạnh, một ngụm máu tươi ngược lên vọt tới cổ họng lại nuốt trở vào ...

Tuy rằng biết rõ đối phương đúng là chọc giận mình tới cực độ, nhưng chỉ cố khắc chế không được tức giận ... Khuôn mặt đã phồng lên thành màu đỏ tím .... khi xuất thủ ra chiêu càng thêm tán loạn.

Xoạt một tiếng, trường kiếm của Hồ Liệt Địa đâm vào bắp đùi của hắn! Chân Từ Bi đau đớn hét lên một tiếng, Huyền khí toàn thân chợt bùng nổ toàn bộ. Vù một tiếng, trường kiếm đã bay ra ngoài hóa thành một đạo hào quang cắm vào phía sau Quân Vô Ý làm cho Tam gia hoảng sợ!

Máu tươi trên đùi Chân Từ Bi kịch liệt bắn ra, Huyền thú đang vây công hắn bị Huyền khí mạnh mẽ của hắn chấn lui, ầm ầm tản ra, sau đó lại tiếp tục xông tới, nghiến răng nghiến lợi thừa nhận công kích của hắn, điên cuồng phản công!

"Thình thịch....oành" mấy tiếng nổ, Hồ Liệt Địa rốt cục thành công đánh thật mạnh lên người Chân Từ Bi bảy tám quyền, phía sau Chân Từ Bi một Hóa Hình đại hổ lại thừa cơ một cước sút mạnh lên mông hắn!

Chân Từ Bi ngửa mặt lên trời hét lớn, giận dữ cực điểm, loạng choạng ngả nghiêng, hai mắt phóng hỏa, nhưng trên thân vẫn phải chịu công kích kéo dài từ bốn phía, liên miên không dứt!

Vị Từ Bi Tôn giả đáng thương này, sống an nhàn sung sướng đã nhiều hơn hai trăm năm, ngày bình thường nghe được tất cả đều là lời a dua nịnh hót, nào có ai dám mắng hắn một câu? Mà ngay cả trừng trừng mắt cũng không có, nào nghĩ đến hôm nay bị bao nhiêu lời mắng chửi đổ ập xuống đầu một vố.

Trực tiếp đem nhiều hơn hai trăm năm thiệt thòi về phương diện này bổ sung đầy đủ, thậm chí còn có dư thật lớn(thiệt thòi về phương diện ăn chửi đó mà)! Cảm xúc kịch liệt biến hóa, trực tiếp đưa lão lâm vào một hoàn cảnh hỗn độn, lẽ ra lão tuyệt không chịu thiệt trong cuộc đấu này thế nhưng lúc này lại rơi vào hạ phong tuyệt đối...

Đột nhiên, một tiếng huýt gió ngân nga từ giữa sân vang lên, liên miên không dứt, khí thế thong dong.

Âm thanh kéo dài này kỳ thực cũng không lớn, nhưng khiến những lời Quân Mạc Tà đang nói hươu nói vượn lập tức đè ép xuống, hơn nữa tiếng huýt gió hết sức réo rắt, có tác dụng trấn định tâm thần!

Đám người Đỗ Tuyệt Chân Từ Bi đúng là nháy mắt thanh tỉnh lại. Quân Mạc Tà biến sắc nhìn quanh thì thấy đúng là Thiên Nhai Tôn giả Tiếu Thiên Nhai, sắc mặt trang nghiêm đang chụm môi huýt gió.

Dưới sự đả kích bằng thủ đoạn lưu manh của Quân Mạc Tà, năm đại Tôn giả càng ngày càng cảm thấy hoảng hốt gấp rút, có mấy người thậm chí tức giận tay chân lạnh cóng. Nhưng đám Huyền thú thì lại càng đánh càng hăng, ha ha ha một đường cuồng tiếu, một đường đánh, khí thế cũng tùy theo mà lên tới đỉnh!

Dưới tình thế này, tình thế của năm đại Tôn giả càng ngày càng không ổn. Thiên Nhai Tôn giả nhận ra rõ ràng dụng tâm hiểm ác của Quân Mạc Tà nên dưới tình thế khẩn cấp, phát ra một tràng Tỏa Hồn Thần Âm (âm giữ hồn)! Quân Mạc Tà nhất thời có chút tức giận méo mồm méo mắt.

Vừa rồi nhìn thì như là nói hươu nói vượn, nhưng lại chậm rãi kích động cơn giận của bọn họ, Quân Mạc Tà kỳ thật đã âm thầm vận khởi Mê hồn đại pháp, càng về sau mỗi một câu đều mang theo lực thôi miên mãnh liệt, cũng tương tự như tác dụng kích động.

Mắt thấy sắp đại công cáo thành, tập trung để ý vào Chân Từ Bi rất có khả năng sẽ bị chính mình làm cho tức chết, không nghĩ tới đang ở giai đoạn khẩn yếu nhất lại bị Tiếu Thiên Nhai quấy rối! Miếng ngon đến mồm lại bay mất, làm sao có thể không giận đây!

Bất quá giận thì giận, đối với chuyện xấu này, Quân đại thiếu gia xem ra tạm thời cũng không còn cách nào! Đối phương dù sao cũng đã thanh tỉnh lại, cẩn thần phòng bị tinh thần, mình có mắng thế chứ mắng nữa, cũng không có hiệu quả...

Quân đại thiếu hổn hển mắng: "Lão vương bát đản, trong nhà ngươi có người chết a? Hú loạn lên gọi cái chym à o0o!" ()

"Quân Mạc Tà, không cần uổng phí tâm cơ nữa! Dụng tâm hiểm ác của tiểu tặc nhà ngươi đã bị Tỏa Hồn Thần Âm của lão phu phá vỡ, miễn cưỡng tiếp tục nữa cũng bất quá chính là tự bộc lộ thói xấu, tự rước lấy nhục mà thôi!"

Tiếu Thiên Nhai truyền đến thanh âm lạnh lùng, kéo dài mà có vẻ vẫn còn dư lực."Đỗ Tuyệt, Chân Từ Bi, Khúc Vô Tình, Hoa Phong Vẫn; đồng thời xuất toàn lực nhằm hướng bắc! Lão phu tiếp ứng các ngươi!" Tiếu Thiên Nhai hét lớn một tiếng, mặt đất tốc tốc rung lên.

Mai Tuyết Yên chau mày, ánh mắt sáng ngời có chút ngoài ý muốn "Tiếu Thiên Nhai, nhìn không ra ngươi che dấu thật kỹ, thì ra đã đạt tới

cảnh giới Tôn giả cấp ba, ẩn giấu thực lực ở Tôn giả cấp hai nhiều năm như vậy!"

Tiếu Thiên Nhai lạnh lùng nói: "Mai tôn giả, trong thiên hạ cũng không phải chỉ có một mình ngươi mới có thể đột phá! Tiêu Dao Tôn giả cùng Sinh Tử Tôn giả bọn họ sẽ đến. Tới lúc đó, Mai Tôn giả ngươi vẫn là lo lo lắng lắng tánh mạng của mình đi! Chúng ta đi!"

Tiếu Thiên Nhai gầm một tiếng điên cuồng, đột nhiên hai tay dang ra, thân mình dừng lại, tiếp theo bả vai run lên. Oanh một tiếng, từ trên người hắn tuôn ra đến một cỗ vụ khí tuyệt cường huyền khí, giống như là một quả bom nguyên tử cuồng bạo vậy, đám người Hạc Trùng Tiêu đang vây công hắn quát to một tiếng, chỉ cảm thấy thân mình bị một cỗ đại lực không thể kháng cự bắn ra xa.

Tiếu Thiên Nhai thân như sao băng, khí thế toàn bộ khai hỏa, công lực thi triển hết, giống như một con thuyền lớn thế không thể cản, ở bên trong đàn Huyền thú đón gió phá sóng, một đường hướng bắc!

Tiếu Thiên Nhai công lực vô cùng cao siêu. Lúc trước sở dĩ cam tâm bị vây ở chỗ này, chính là tưởng muốn nhờ công lực siêu cường của mình đánh cho đối thủ trở tay không kịp. Trong lòng lão chính là ôm tâm lý sẽ có thu hoạch, thế nên mới giả vờ yếu đuối, nếu là có thể đánh lén được Mai Tuyết Yên mới là tính toán sau cùng của hắn.

Cho nên ngay từ đầu hắn căn bản cũng không có nghĩ đến bỏ chạy! Nhưng là hiện tại hắn bất đắc dĩ phải bỏ đi cái chủ ý này và bắt buộc bộc lộ ra thực lực chân chính của mình!

Bởi vì, dưới sự chỉ huy của Quân Vô Ý, đàn Huyền thú vốn chia năm sẻ bảy, giờ phút này lại hình thành Thiết Dũng Trận, tối kiên cố tối vững vàng Thiết Dũng Trận! Nếu là còn kiên trì đánh thêm, chỉ sợ trong năm người có thể sẽ có người bỏ mạng dưới đàn huyền thú này!

Sáu người cùng đi, chết một Lưu Manh Tôn giả Lưu Thu đã là tổn thất không nhỏ, nếu là quả thật lại chết thêm mấy người, kết quả cũng đủ

thấy thê thảm! Cho nên hắn quyết định thật nhanh phá vây, toàn lực phá vây!

Uy thế của Tôn giả cấp ba một khi lộ ra, quả nhiên giống như bẻ gãy cành khô mà làm mọi người tán loạn, nháy mắt liền sinh ra một con đường! Xà vương tiến đến cản lại, lại bị hắn lấy một chiêu đọ với trường kiếm, chấn bay ra ngoài thật xa!

Cùng lúc đó, bốn vị Tôn giả cùng hét lớn, đao mang đầy trời, kiếm khí bay tứ tung, đồng thời hướng về phía Tiếu Thiên Nhai cùng chọc sâu vào hướng bắc vọt tới!

Phật! Quân Vô Ý biến sắc, cờ nhỏ vung mạnh, thẳng tắp phía trước! Liều mạng ngăn cản lại! Đây cũng là thủ đoạn công kích mạnh nhất trước mắt mà Quân Vô Ý có thể đưa ra. Nếu để năm người này tạo ra lỗ hổng rồi tháo chạy, chẳng khác nào là thả hổ về rừng! Cho nên dù có xuất hiện hy sinh, cũng phải giữ được bọn họ ở tại chỗ này.

Mai Tuyết Yên hét lên một tiếng, quát: "Chạy đi đâu!" Thân thể mềm mại chợt lóe, hư không tiêu thất, lúc xuất hiện trở lại thì đã tới trước mặt Tiếu Thiên Nhai! Bàn tay nhỏ nhắn xuất chưởng như hoa sen nở rộ, bạch khí xuy xuy từ trên tay nàng tuôn ra. Do tốc độ ma sát mạnh mẽ với không khí nên ở cạnh bàn tay tuôn ra khói lửa màu xanh!

Tiếu Thiên nhai râu tóc tung bay, điên cuồng hét lên một tiếng, toàn lực đánh ra, hai quyền như rồng điên mạnh mẽ xông ra, không tránh không né, chính diện đối chiến! Nếu là không thể chính diện đánh lui Mai Tuyết Yên, hôm nay căn bản không có hi vọng toàn thân trở ra -! Cho nên Tiếu Thiên Nhai toàn lực ra tay, một lần quyết định!

Oanh một tiếng, chưởng quyền chạm nhau, một dòng khí mãnh liệt đến cực điểm từ giữa hai người tóe ra. Bốn phía người ngã chỏng gọng, Mai Tuyết Yên kêu lên một tiếng đau đớn, áo trắng nhẹ lướt mà từ từ lui ra ngoài, sắc mặt có chút trắng bệch tiếp đó lại chuyển thành một mảnh đỏ bừng.

Còn Tiếu Thiên Nhai lại dường như không chút sứt mẻ, trên mặt xẹt qua một tia đỏ tươi kỳ dị, thậm chí không buông tha cấp tốc phi thân tiến tới, hai quyền như rồng điên rời ổ, như búa tạ sấm thần, tiếp tục hướng về phía Mai Tuyết Yên điên cuồng mà đến!

Nhìn cục diện có thể nhận ra Mai Tuyết Yên bị rơi xuống hạ phong. Kỳ thật Mai Tuyết Yên vừa mới đột phá cấp ba, nhưng Tiếu Thiên Nhai này tiến vào cấp ba cũng không phải lâu!

Hai người công lực đại khái sàn sàn như nhau đều là tám lạng nửa cân, thậm chí Mai Tuyết Yên còn hơi thắng một phần, dù sao Mai Tuyết Yên là Huyền thú thân, thân thể hơn xa nhân loại!

Mà ở vừa rồi dưới cường lực đụng nhau, Mai Tuyết Yên thấy được mình nắm phần phần thắng nên dựa thế thối lui. Đúng là muốn giảm bớt lực, tránh bị thương là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng Tiếu Thiên Nhai toan tính phá vây, dựa vào cường lực chống từng bước không lùi, thậm chí là áp sát đọ sức. Nhìn như chiếm thượng phong, nhưng thật ra là có khổ mà không dám nói! Nội phủ đã bị chấn thương!

Nhưng chỉ có như thế hắn mới có cơ hội đánh lui Mai Tuyết Yên!

Bởi vì hắn đoán chắc Mai Tuyết Yên chính là chủ lực tuyệt đối trong chuyến này, nàng tất nhiên không dám ở thời điểm này cùng mình ngạnh kháng mà tạo ra nội thương! Cho nên Mai Tuyết Yên e ngại thì cũng là cơ hội lớn nhất của Tiếu Thiên Nhai!

Mà lúc này, tứ đại Tôn giả đã thành công tụ lại phía sau Tiếu Thiên Nhai. Ở phía sau bọn họ, Huyền thú đã bị thương nặng ngã xuống đến năm sáu con. Tôn giả cường giả toàn lực bạo phát, uy lực thật sự là biến thái! Ngay cả là đám Huyền thú thể chất siêu cường, cũng khó có thể thừa nhận!

Nhưng trường đại chiến này cũng không phải là không có tổn thất.

Đỗ Tuyệt khóe miệng đã rớm máu, Chân Từ Bi trên mặt một mảnh dữ tợn, khóe miệng máu tươi đầm đìa, hiển nhiên đều bị nội thương! Mà Tàn đao Tôn giả Khúc Vô Tình mặt không chút thay đổi, nhưng cũng là một màu trắng bệch, trên vai dễ thấy có một vết máu lớn!

Năm vị Tôn giả cũng không nghĩ tới, chỉ là đơn thuần muốn đào tẩu, cư nhiên cũng bị dồn đến tình trạng như vậy! Thảm như vậy thì trong đời bọn họ cũng là hiếm thấy! Thậm chí là không hề có!

Lại thêm một tiếng nổ mạnh, Mai Tuyết Yên lui hai bước nữa. Một đạo kiếm quang lành lạnh lóa mắt đột nhiên sáng lên, là Đoạn kiếm Tôn giả Hoa Phong Vẫn thừa dịp này thi triển người kiếm hợp nhất, theo sát ngay sau Tiếu Thiên Nhai, lao về Mai Tuyết Yên cấp tốc mà đến!

"Đừng cố gắng ngăn trở, thả bọn họ đi qua!" Tiếng của Quân Mạc Tà vang lên.

Thân hình Mai Tuyết Yên chợt lóe, Hoa Phong Vẫn cuối cùng vượt qua toàn bộ cản trở mà xông ra. Ở trên mặt tuyết vạch ra một đạo lưu tinh sáng lạn, đã dẫn đầu chạy ra khỏi vòng vây. Tiếp theo là Tiếu Thiên Nhai lao lên , ba người còn lại nối đuôi nhau phi theo!

Thiết Dũng Trận mà Quân Vô Ý bày ra đến chu đáo chặt chẽ đến cực điểm, rốt cục bị chọc ra một lỗ hổng!

Các vị Thú vương điên cuồng hò hét, liều mạng lao đến!

Ngay tại thời điểm bọn họ vừa mới phá tan vòng vây, ở giữa Tiếu Thiên Nhai và Khúc Vô Tình đột nhiên "Oanh" một tiếng vang lên, xuất hiện một cái hố to không hiểu từ đâu ra! Cái hố này to chừng hơn mười trượng, còn chiều sâu cũng áng chừng bảy tàm trượng.

Cứ như vậy mà xuất hiện một cái hố to đến khó hiểu!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 304: Chôn Sống.

Thổ chi lực !

Tại thời khắc trí mạng này, Quân Mạc Tà rốt cục ra tay xuất ra thần thông ngũ hành chi lực!

Nếu có chiếc hố lớn như vậy xuất hiện vào thời điểm bình thường, cho dù là lớn gấp mười lần đi chăng nữa, những đại cao thủ cấp Tôn Giả này chỉ nháy mắt đã vượt qua rồi. Nhưng hiện tại trớ trêu thay nó lại xuất hiện ngay tại thời điểm đang chạy trối chết, chân tay luống cuống, cũng đủ tạo thành một cái bẫy chết người.

Nhất là Tiếu Thiên Nhai đã chạy qua chỗ này đều không có xuất hiện bất kỳ nguy hiểm gì, đám người Khúc Vô Tình đương nhiên yên tâm mà can đảm bước qua! Nhưng đúng lúc đó . . . Một cái hố to xuất hiện!

Khúc Vô Tình, Đỗ Tuyệt cùng Chân Từ Bi hoàn toàn không ngờ được với địa hình bằng phẳng, lại có đông người thế này cũng có thể xuất hiện cạm bẫy, bị bất ngờ không kịp đề phòng. "Bịch" một tiếng, ba người đồng thời rớt xuống.

Tiếu Thiên Nhai đi phía trước hét lên một tiếng điên cuồng, thân hình cấp tốc dừng lại, tay phải vung lên tháo thắt lưng nơi eo tung ra, dùng sức vung lên. Nháy mắt biến thành một mảnh vải thật dài, quấn lấy thân hình Khúc Vô Tình suýt rơi vào bẫy, thắt lưng rung lên kéo thân hình đang chao đảo của hắn bay ra ngoài.

Lập tức một số lượng lớn Huyền thú đã chắn giữa hai người cùng với hố to!

Hai người Đỗ Tuyệt cùng Chân Từ Bi còn chưa rơi xuống đáy hố đã vội đề khí có ý định vọt lên. Nhưng vừa lúc đó một trận gào thét táp thẳng vào mặt hai người, một con Hắc Nha Huyền thú to lớn liều mạng phi thân đánh xuống. Hai người ở giữa không trung đều không thể mượn được ngoại lực trợ giúp, có nguy cơ sẽ bị nện xuống phía dưới.

Trong lòng hai người đều rõ ràng, chỉ cần bị rơi xuống phía dưới Mai Tuyết Yên sẽ như hổ rình mồi chờ ở bên trên, lúc đó cho dù là một chút hi vọng thoát đi cũng không có! Cho nên nhất định phải lao ra trước khi bị nện xuống!

Đỗ Tuyệt không hổ là Đỗ Tuyệt, hắn bỗng nhiên rống to: "Huynh đã bị thương, hãy yểm trợ cho ta! Ta sẽ báo thù cho huynh!"

Đỗ Tuyệt chính là Tuyệt trong tuyệt tình, chỉ trong nháy mắt Đỗ Tuyệt đã đưa ra một cái quyết định tối ưu nhất! Trước mắt nếu hai người cùng muốn thoát đi, hiển nhiên chính là chuyện không thể nào! Nếu một người có thể chạy thoát vậy thì vẫn còn một người có thể bảo toàn thực lực để báo thù cho người kia!

Chân Từ Bi đã bị trọng thương nhiều chỗ, bất luận nội thương hay ngoại thương đều rất nghiêm trọng, hiện tại chính là người có thực lực kém nhất trong năm đại Tôn giả! Cho dù có đi lên được bên trên, cũng chưa chắc có thể thoát khốn! Chân Từ Bi bi thương cười to, nói: "Được!"

Hắn cũng là một người quyết đoán nên đưa ra quyết định thật nhanh. Hắn sử dụng toàn bộ Huyền khí của bản thân, thân thể đang bay lên trên đột nhiên dừng lại, chờ cho thân hình Đỗ Tuyệt vừa lướt qua, đột nhiên vung chưởng toàn lực đẩy vào gan bàn chân Đỗ Tuyệt. Thân mình Đỗ Tuyệt như một lưỡi kiếm sắc bén bắn ra ngoài, tốc độ đột nhiên tăng gấp đôi!

Mà thân hình Chân Từ Bi lại bị phản lực rơi xuống nhanh hơn, trong lúc đó hắn dùng tất cả khí lực còn lại của bản thân hét lớn "Thay ta giết Quân Mạc Tà!"

Vừa hô xong câu này, thân mình hắn đã bị vô số Huyền thú trùng kích, thân thể bị quyền cước nện vào trong lòng đất!

Chân từ bi cũng biết mình đã ở trong tình thế khó vãn hồi, cho nên hắn quyết đoán lựa chọn thành toàn cho Đỗ Tuyệt! Nếu lúc này hai người còn tranh chấp, thì cho dù là một người cũng đừng mong thoát đi được!

Tất cả đều là tôn giả, cũng đã sống mấy trăm năm, cũng đã nhìn thấu sinh tử, lại nói lời lúc đó của Đỗ Tuyệt cũng là sự thật. Cho nên Chân Từ Bi không chút do dự lựa chọn hy sinh!

Hai người, một ở Độn Thế Tiên Cung, một từ Chí Tôn Kim Thành, tranh đấu với nhau cũng đã nửa đời, nhưng tại thời khắc sinh tử này không hẹn mà cùng lựa chọn toàn tâm toàn ý chân thành hợp tác! Chân Từ Bi thậm chí không tiếc hi sinh tánh mạng của mình, quả nhiên Đỗ Tuyệt đã thành công trở ra.

Nếu là người bình thường trong tình huống như vậy, chỉ sợ sớm đã không còn khả năng suy nghĩ, nhưng Chân Từ Bi lại trong nháy mắt đưa ra quyết định hi sinh tính mạng của chính mình, thành toàn cho đồng bọn! Phong phạm của nhân vật cấp Tôn giả dù sao cũng vượt xa cao thủ bình thường!

Đỗ Tuyệt hét lớn một tiếng, lợi dụng lực trợ giúp của Chân Từ Bi nhanh chóng đề khí phá không mà ra. Thân ảnh của Hóa hình thú vương đã đánh tới trên đỉnh đầu, vị Thú Vương này bị hắn một kích phá tan thân thể, trên thân hình to lớn xuất hiện một lỗ lớn đầy máu tươi cùng nội tạng bay ra!

"Ta chắc chắn sẽ báo thù cho huynh!" Đỗ Tuyệt rống to! Hắn dường như không có chút biểu hiện kiệt sức, vẫn nhu vậy lao vút đi như thiểm

điện, phía trước chính là Tiếu Thiên Nhai cùng Khúc Vô Tình! Sắp được an toàn!

"Lưu lại đi! Đỗ Tuyệt!" Mai Tuyết Yên gầm lên một tiếng, như thiểm điện xuất hiện ở phía sau lão, thủ chưởng mạnh mẽ bổ ra. Đỗ Tuyệt không nói không rằng toàn lực chạy trốn.

Mai Tuyết Yên một chiêu đánh trúng, "bịch" một tiếng, Đỗ Tuyệt ngửa mặt lên trời phun ra một đoàn huyết vụ. Nhưng lão liều mạng lợi dụng chưởng lực của Mai Tuyết Yên, mặc kệ nội thương càng thêm trầm trọng, nương theo lực lượng một chưởng này tăng tốc độ chạy trốn!

"Cẩn thận phía sau!" Tiếu Thiên Nhai quay người lại, vù vù hai chưởng đánh vào một con phi hành Huyền Thú đang nhằm đầu Đỗ Tuyệt với hai khóe mắt trừng trừng nhìn lão.

Đỗ Tuyệt kinh hãi, bất chấp tất cả tăng tốc bay vút lên, "phốc xuy" một tiếng, hắn chỉ cảm thấy lạnh run, một thanh kiếm đâm ngập vào bả vai của hắn, mũi kiếm xuyên qua đầu bên kia của bả vai.

Mũi kiếm lóe lên nương theo cơ thể Đỗ Tuyệt tiến về phía trước, trường kiếm trong nháy mắt rút ra khỏi thân thể hắn. Đỗ Tuyệt điên cuồng hét lớn phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể lại thêm vết thương há toang hoác!

Ở phía sau hắn, Quân Mạc Tà cầm trường kiếm lao đến, thân mình bỗng nhiên xuất hiện ở không trung, nhìn Đỗ Tuyệt bằng ánh mắt thương hại! Rồi thân ảnh hắn lại chợt lóe lên tiêu thất....

Một kiếm này, hắn vận khởi Âm Dương Độn pháp, trong Âm Dương Độn lại thi triển nhân kiếm hợp nhất tạo thành một tuyệt mãnh sát chiêu, thế nhưng dưới một tiếng nhắc nhở của Tiếu Thiên Nhai lại thất bại trong gang tấc.

Vốn hắn muốn đâm trúng hậu tâm của Đỗ Tuyệt, nhưng một kiếm này lại chỉ đâm vào trên vai! Không thể giết chết Đỗ Tuyệt ngay tai chỗ

quả là một việc vô cùng đáng tiếc! Thậm chí chân khí trên thân kiếm còn chưa kịp bùng nổ, đã bị Đỗ Tuyệt dùng tốc độ cao nhất thoát khỏi. Nhưng một kiếm này cũng đã đâm xuyên qua xương tỳ bà (bả vai) của Đỗ Tuyệt.

Trên người Tiếu Thiên Nhai chợt lóe lên ánh sáng trắng, vô số vụ khí từ trên đỉnh đầu bốc lên, Huyền lực mạnh mẽ của lão hiển nhiên đã vận động đến trình độ cao nhất, Huyền thú bình thường căn bản không thể gây thương tích cho lão , thậm chí là không thể tới gần bên người lão.

Lão vươn tay ra chuẩn bị tiếp ứng cho Đỗ Tuyệt! Bởi vì lão nhìn ra được, Đỗ Tuyệt cũng đã là tên bay hết đà. Nếu mà không được tiếp ứng, chắc gì đã có thể thoát thân!

Phía sau Đỗ Tuyệt bóng người chớp động, kiếm quang chớp động, Tiếu Thiên Nhai nổi giận gầm lên: "Bọn chuột nhắt các ngươi dám!"

Đang toàn lực xuất chưởng, kiếm quang đột nhiên biến mất, bóng người cũng không thấy, nhưng bất ngờ một bàn tay đột nhiên xuất hiện trong không trung, hung hăng đánh vào giữa lưng Đỗ Tuyệt! Quân Mạc Tà! Lại một lần nữa hiện thân ra tay! Hai lần ra tay, hai lần làm cho Đỗ Tuyệt trọng thương! !

Đỗ Tuyệt lại phát ra một tiếng rên thảm thiết, miệng mũi ngũ quan đều phun ra tia máu nên cũng không thể duy trì được nữa, thân mình ở giữa không trung đột nhiên như diều đứt dây rơi xuống. Tiếu Thiên Nhai chạy vội tới nâng cơ thể của lão lên ôm trong ngực, vẻ mặt bi phẫn quát to: "Đi!"

Tiếu Thiên Nhai cùng Khúc Vô Tình hai người bất chấp, không ngừng lại chút nào hướng phía trước chạy gấp!

"Chân Từ Bi đâu?" Khúc Vô Tình hỏi dồn dập.

"Lão đã chết! Vì cứu ta. . ." Đỗ Tuyệt ở trong ngực Tiếu Thiên Nhai cơ hồ là đã hấp hối, trong mắt Đỗ Tuyệt chảy ra một giọt lệ nóng. Nói

xong những lời này, lão liền hôn mê bất tỉnh. Dưới nội thương nghiêm trọng như vậy, Đỗ Tuyệt đã như đèn cạn hết dầu.

Khúc Vô Tình hét lớn một tiếng, bi phẫn cực điểm, muốn quay lại liều mạng trả thù lại bị Tiếu Thiên Nhai kéo lại. Đúng lúc này, lại thấy một vật đen thui bay về phía ba người.

Chính là Hùng Khai Sơn nổi giận đá một cước vào đầu thân thể của Lưu Thu đang nằm trên mặt đất, tức giận mắng "Tới địa ngục đi!" Một cước này lực đạo vô cùng cường đại, một cước đem đầu Lưu Thu bứt khỏi thân thể. Đầu của Lưu Thu tựa như sao băng xẹt ra ngoài.

Khúc Vô Tình căm hận muốn chết mà gào một tiếng, một tay tiếp lấy đầu lâu của Lưu Thu rồi cùng Tiếu Thiên Nhai đồng thời tăng tốc biến mất ở trong gió tuyết mịt mờ. Trước lúc biến mất, mơ hồ có thể thấy Tiếu Thiên Nhai lảo đảo hạ xuống, phun ra một ngụm máu tươi trên mặt đất.....

Vị Tôn giả cấp ba này cùng Mai Tuyết Yên đối kháng, cuối cùng cũng không kìm nén được nữa mà phun ra máu tươi. . . Trận chiến này, thật sự là chịu thiệt rất lớn. . .

Nhìn hai người chạy trốn, bầy ưng đông nghịt chợt đuổi tới. Quân Vô Ý vung cờ nhỏ trong tay lên, Mai Tuyết Yên thấy thế, hú dài một tiếng, Ưng Vương giữa không trung lập tức rút về.

"Giặc cùng đường chớ đuổi, nếu tiếp tục đuổi, có thể sẽ trúng phải mai phục của bọn họ. Quân Vô Ý bình tĩnh nói, sau đó thở dài "Đáng tiếc cuối cùng lại để thoát đi bốn người, chỉ sợ sau này khó có thể có được cơ hội tốt lớn như vậy!"

Từ bên trong hố sâu, sau một tiếng vang cuối cùng thì thấy năm sáu vị Thú vương vết thương chồng chất bò lên, Từ Bi Tôn Giả Chân Từ Bi bây giờ đã táng thân ở đáy hố sâu!

Lão tuy sắp chết nhưng vẫn còn lực phản kích tự nổ Huyền khí, rốt cục vẫn kéo theo hai Thú Vương đồng quy vu tận, những người khác cũng phải trọng thương! Nhưng Huyền thú thể chất hơn xa loài người, hơn nữa Quân Mạc Tà dùng linh dược phụ trợ, hoàn toàn có thể phục hồi lại như cũ!

"Chiến quả như vậy đã tương đối khá rồi! Sáu Đại tôn giả, chúng ta giết đã chết hai người, bị thương nặng một, hai người bị thương nhẹ! Chiến tích như vậy đã là huy hoàng rồi! Nếu muốn muốn diệt sát cả sáu người, không lưu lại một ai, đó là chuyện khó có khả năng!"

Mai Tuyết Yên vẻ mặt bi thương nhìn mấy vị Thú Vương chết đi: "Đáng tiếc là mấy vị huynh đệ này! Vừa mới Hóa Hình, còn chưa được hưởng trọn lạc thú nhân gian, đã phải táng thân ở nơi băng thiên tuyết địa ngàn dặm này . . . "

"Chết sống có số, lão Đại không cần quá thương tâm!" Hùng Khai Sơn cùng Hạc Trùng Tiêu lên tiếng khàn khàn an ủi, hai người bọn họ tuy là an ủi Mai Tuyết Yên, nhưng trong mắt cũng là vô tận đau đớn!

"Trước mắt đã tới gần Ngân Thành đã xuất hiện tổn thất, từ hôm nay đến mùng hai tháng hai chống lại Tam Đại thánh địa ở Ngân Thành, không biết sẽ tạo lên cục diện thảm thiết như thế nào đây?" Mai Tuyết Yên ánh mắt xa vời nhìn Tuyết Phong ẩn hiện trong mây mù mà nhẹ giọng cảm thán.

Mọi người đều trầm mặc. Gió núi thổi vi vút, rét lạnh thấu xương.

Tối nay bóng đêm dường như hết sức thâm trầm, Mai Tuyết Yên chậm rãi đi ra khỏi trướng bồng của mình ngắm nhìn bầu trời đêm, yên lặng thật lâu.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên phía sau, Quân Mạc Tà cũng đi ra, không nói một lời, chỉ cùng Mai Tuyết Yên sánh vai đứng đó. Một lúc lâu sau, hắn rút cục mở miệng:"Tuyết Yên, nàng đang nghĩ gì?"

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng hỏi tiếp "Trông nàng hình như có tâm sự gì đó!"

"Ta đang nghĩ tới trận đại chiến hai ngày sau. . ." Mai Tuyết Yên ngửa mặt nhìn trời

"Ta đang suy nghĩ, lần này Thiên Phạt Sâm Lâm xuất động lực lượng mạnh mẽ chưa từng có, vô luận số lượng hay chất lượng cũng là vạn năm mới có một. Nhưng cũng không phải là vì Đoạt Thiên Chi Chiến mà ra khỏi Thiên Phạt! Nhưng trải qua cuộc đại chiến Ngân Thành lần này rốt cuộc còn bao nhiêu người có thể bình an trở về đây. . ."

"Ta cũng đang suy nghĩ tới trận đại chiến hai ngày sau kia; nhưng ta không có cùng ý nghĩ với nàng" Quân Mạc Tà lộ ra vẻ tàn khốc mỉm cười nói

"Ta nghĩ sau trận đại chiến này, Tam Đại Thánh Địa sẽ có bao nhiêu người có thể may mắn chạy trốn? Lại có bao nhiêu kẻ giống như Chân Từ Bi cùng Lưu Thu, vĩnh viễn chôn xương ở miền đất này!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 305: Không Được Cũng Phải Làm

“Chàng không biết” Mai Tuyết Yên mệt mỏi lắc đâu. “Tam Đại Thánh Địa từ trước đến nay chưa xuất thủ nhiều Tôn giả và Thánh giả như vậy. Kể cả tình trạng gặp cường địch nhưng chỉ cần không tới nỗi gây ra nguy hiểm cho Thánh Địa thì Tôn giả và Thánh giả của họ cũng không ra mặt. Đây là nguyên tắc, bởi vì đó mới là nền tảng cho sự tồn tại của của Tam Đại Thánh Địa ”

“Mà lần này chỉ vì muốn dò xét tình hình họ đã xuất thủ ra 6 vị Tôn Giả. Như lúc trước Tiếu Thiên Nhai đã nói, còn có Tiêu Dao Tôn Giả cùng Sinh Tử Tôn Giả sắp tới nơi, ta tin tưởng đây là mối đe dọa rất lớn . Mà hai người kia 300 năm trước đã là Tôn Giả cấp ba, hiện tại không loại trừ khả năng họ đã là Tôn Giả cấp bốn rồi!"

"Nếu bọn họ chưa bước chân vào cảnh giới cấp bốn thì ta còn có thể miễn cưỡng chống chọi với một người trong đó, nhưng nếu thực sự là Tôn giả cấp bốn thì ta không phải là đối thủ. Oài, chàng cũng không cần để bụng, căn bản chàng có biết cái gì gọi là “Tôn Giả cấp bốn đâu”

Mai Tuyết Yên khẽ thở dài quay sang nhìn thẳng vào mắt Quân Mặc Tà “Tôn Giả cấp bốn có nghĩa là thân thể bọn họ đã từng được lôi điện rèn luyện! Thực lực cực kì mạnh mẽ của bọn họ sớm đã vượt qua trí tưởng tượng của chàng. Nếu bọn họ muốn thực tâm đối phó với chúng ta chỉ sợ “lành ít dữ nhiều”.

Quân Mặc Tà trầm tư một hồi , thản nhiên hỏi “Cảnh giới của nàng bây giờ chỉ mới là tu vi Tôn giả cấp ba sơ cấp?”

“Đúng, đấy là nguyên do vì sao ta thực sự không có lòng tin có thể ứng phó với bọn họ, thậm chí một chọi một ta cũng không có một phần hi vọng thắng ! Nhìn quanh chúng ta không có ai là đối thủ của bọn họ, muốn đối phó với họ chỉ có một cách”

Ánh mắt Mai Tuyết Yên sáng lên nhìn Quân Mạc Tà "Chính là Huyền thú tự bạo! Hơn nữa không chỉ một mà cần bốn Huyền thú đồng thời tự bạo mới có khả năng làm thương tổn tới bọn họ”

Mai Tuyết Yên thở dài “ Thôi bỏ đi, ngoài cách này ta đích thực cũng không còn đối sách nào nữa. Trừ khi ….. ta có thể trong một thời gian ngắn lại đột phá lên một lần nữa, nếu không trận chiến này thê thảm như thế nào, chúng ta sẽ chịu tổn thất nặng nề thì ta tuyệt đối có thể tưởng tượng được!"

"Nhưng ta vừa mới đột phá tam cấp không lâu, hiện tại cũng chỉ là sơ cấp cảnh giới, muốn đột phá thêm một lần nữa ta tới nghĩ cũng còn không dám. Tam Đại Thánh Địa xuất thủ ra đám nhân thủ này tuyệt không chú ý đến mặt mũi nữa !”

“Trong thời gian ngắn nhất đột phá thêm lần nữa?” Quân Mặc Tà ngẩn ra như có suy nghĩ gì “Nàng vừa mới đột phá không lâu, trước mắt Huyền khí trong kinh mạch còn chưa được bổ sung đầy đủ?”

Mai Tuyết Yên lườm hắn một cái, không có chút nào tức giận trả lời “Đấy là lẽ thường, chẳng nhẽ chàng không biết sao? Vô luận là nhân loại hay Huyền Thú sau khi đột phá thìkinh mạch thay hình đổi dạng , Huyền khí tiêu hao. Phải đợi Huyền khí tràn đầy kinh mạch mới có thể tiến giai thêm một lần nữa !"

"Chàng thật là, biết rồi mà còn cố gặng hỏi ta. Trận chiến này thực sự là nguy hiểm, chúng ta thực lực không đáng để trong mắt bọn họ, nếu tiếp tục chỉ chuốc lấy thiệt thòi cho bản thân … Nhưng không đánh không được,đã cưỡi trên lưng cọp muốn xuống cũng không được nữa rồi!”

Quân Mạc Tà ha ha cười, hít một hơi thật sâu , ánh mắt trở nên tàn nhẫn “ Trước tiên thông cáo thiên hạ, hùng hổ mà đến. Nếu lần này sợ chết mà bỏ về , như vậy, Quân gia cùng Thiên Phạt sâm lâm liền đều trở thành trò cười của toàn bộ đại lục, thậm chí kết cục là vạn kiếp bất phục ! Ha ha, Phong Tuyết Ngân Thành ... không ngờ lại có cơ hội dồn ta tới bước đường cùng hay sao?”

Ánh mắt của hắn đột nhiên trở nên vô cùng thâm thúy "Tam Đại Thánh Địa lúc này đây lại muốn ỷ vào thực lực mạnh mẽ can thiệp, làm cho chúng ta trở tay không kịp a !”

“Chỉ sợ chủ ý của Tam Đại thánh Địa là vậy,” Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng nói "Nhưng ta thật không ngờ, Tam Đại Thánh Địa bị bức đến nỗi xuất động Tôn Giả, hơn nữa lại xuất thủ nhiều Tôn Giả như vậy"

"Ta vốn cho là phái ra ngoài một vài Tôn Giả làm người đứng đầu cũng đã không tồi rồi, mà chỉ như thế đã là vi phạm di huấn của tổ tông. Không thể tưởng tượng được bọn họ cam lòng mạo hiểm chẳng cần e dè trước thiên hạ chỉ để loại bỏ ta …. Ài!”

"Tiếu Thiên Nhai thực lực tuy rằng cũng đã đạt tới Tôn Giả cấp ba, cùng lắm chỉ sánh ngang với nàng. Hơn nữa lão đã thụ thương thực lực tất nhiên đã bị giảm bớt vài phần. Đỗ Tuyệt lần này cũng bị trọng thương, không chết cũng đã may mắn rồi, chiến lực của hắn có thể xem nhẹ được"

"Khúc Vô Tình thương thế chẳng kém gì Tiếu Thiên Nhai, hai người Chân Từ Bi cùng Lưu Thì đã chết rồi. Chỉ còn Hoa Phong Vẫn chỉ bị vài vết thương nhẹ, coi như là nhân vật số một trong đám bọn họ”

Quân Mạc Tà thản nhiên nói “Sáu vị Tôn Giả này nhiều lắm chỉ còn vài phần chiến lực, thậm chí là còn có thể yếu hơn, tin tưởng với chúng ta không phải là sự uy hiếp gì lớn cả. Cho nên chúng ta chỉ phải phòng bị hai lão là Tiêu Dao Tôn Giả cùng Sinh Tử Tôn Giả ”

“Không sai nhưng chúng ta khó đề phòng hai người bọn họ nhất, thậm chí chúng ta không có cách nào phòng ngự trước bọn họ” Mai Tuyết Yên hít sâu một hơi “Luận về thực lực ở đội ngũ trung cấp thì chúng ta có thể thắng họ, nhưng ở lực lượng cao cấp thì chênh lệch hai bên quá lớn”

“ Thật sự cũng không nên bi quan như thế. Mưu sự tại nhân, cho dù chỉ còn hi vọng cuối cùng cũng không được buông tay, xe đến trước núi ắt có đường! ” Quân Mạc Tà ung dung cười lớn, trên mặt lộ ra một nét giảo quyệt nói tiếp “Tuyết Yên, tối nay, ca ca sẽ khiến cho nàng biết cái gì là kỳ tích!”

Nói xong triển khai thân pháp "xoát" một tiếng lập tức liền phi thân ra ngoài.

"Làm gì?” Mai Tuyết Yên vừa mới mở miệng nói đã thấy Quân Mạc đã ở ngoài xa liền mím môi đuôi theo. Hai đạo nhân ảnh tựa như bóng mờ lướt trên tuyết trắng . Rốt cục, Quân Mạc Tà dừng lại ở một chỗ tuyết đọng thật dầy trong hạp cốc.

“Xoát ” một tiếng Mai Tuyết Yên đã dừng lại bên cạnh hắn "Tới nơi này làm gì?"

“Nàng xem, nơi đây ba ngọn núi vây quanh, Mặt Trăng nhô lên cao, đúng là nơi linh khí thật nồng đậm. Vả lại ta cũng muốn giúp nàng đột phá cảnh giới cấp bốn” Quân Mạc Tà nói sơ qua, trong ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng điên cuồng!

“Chàng nói đùa gì vậy? Chàng cho là ăn một viên tiên đan liền có thể đột phá thành Tôn giả cấp bốn hay sao? Ách..."

Mai Tuyết Yên mắt trợn tròn, có chút dở khóc dở cười mắng, nhưng lời còn chưa dứt đã thấy Quân Mạc Tà đột nhiên đưa hai tay, gắt gao ôm lấy thân thể, ngay sau đó nàng cảm thấy trên bờ môi của mình một sự ấm áp lạ kì. Thân thể nàng chợt mềm nhũn ra mặc cho thân thể cường tráng của hắn nằm đè lên mình trên mặt tuyết.

Mai Tuyết Yên trong lòng thở dài, nguyên lai là hắn muốn chiếm tiện nghi của ta …ôi lần này gặp kẻ cường địch khó biết sống chết thế nào ta cũng nên cho hắn một cơ hội, bản thân mình cũng nên phóng túng một lần đi. … Gặp tử địch thì sao, ta liều cái mạng này cũng không cho ai làm thương tổn tới hắn”..

Mai Tuyết Yên nhắm mắt lại, không còn ý phản kháng, đang muốn chiều chuộng người mình yêu thương, đột nhiên khiếp sợ tới cực điểm, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

Không phải như nàng suy nghĩ, từ trong miệng Quân Mạc Tà truyền đến một cỗ Thiên địa linh khí vô cùng lớn, hơn nữa còn là linh khí rất tinh thuần. Thiên địa linh khí cứ thế ào ạt tuôn ra theo miệng Quân Mạc Tà liên tục, liên tục cơ hồ làm cho Mai Tuyêt Yên muốn ngạt thở.

Lượng Thiên địa linh khí nồng đậm và tinh thuấn như thế này là điều mơ ước của Mai Tuyêt Yên nhưng không có cách nào sở hữu được nó. Nhưng bây giờ kì tích lại xuất hiện ngay trước mặt mình.

Mai Tuyết Yên trong lòng lo lắng, mở to mắt nhìn Quân Mặc Tà trong ảnh mắt lộ ra vẻ cầu xin cùng lo lắng, lo lắng Quân Mạc Tà cứ như vậy vận chuyển Thiên địa linh khí sẽ làm hại cho hắn. Nhưng khì nàng nhìn vào mắt hắn cảm thấy sự ấm áp cùng thoải mái, ánh mắt của hắn như muốn nói với nàng “Yên tâm, toàn lực hấp thu linh khí dung nhập vào bản thân đi, ta không sao !”

Mai Tuyết Yên rốt cục cũng tĩnh tâm, quyết tâm nhắm mắt lại, cảm thấy cơ thể mình vô lực. Kinh mạch trước kia tưởng chừng rộng lớn nhưng bây giờ như một dòng suối nhỏ bé, Thiên địa linh khí trong người Quân Mặc Tà truyền sang giống như Trường Giang đang không ngừng tuôn chảy vào kinh mạch của mình.

Mai Tuyết Yên im lặng nằm dưới thân Quân Mạc Tà , cảm giác sự ấm áp từ cơ thể cường tráng của hắn truyền qua dần dần tiến vào cảnh giới quên hết trời đất.

Đây là phương pháp mà Quân Mặc Tà luôn muốn sử dụng, nhưng hắn lại không dám sử dụng. Nhất nhất trực tiếp điều động Thiên địa linh khí từ Hồng Tháp Quân, lợi dụng bản thân làm cầu dẫn để người khác thăng tiến thực lực !

Tuy nói rằng nếu chuyển vẫn linh khí theo lòng bàn tay của Mai Tuyết Yên sẽ an toàn hơn một ít, nhưng sẽ không nhanh được như vậy, hơn nữa đấy là cách trực tiếp nhất rồi. Mà khi truyền qua tay lại phải trải qua một lần tinh luyện nữa, mất rất nhiều công sức …. Thời gian không cho phép hắn làm như thế, hơn nữa căn cơ của Mai Tuyết Yên có thể gánh vác được chuyện này.

Quân Mạc Tà đang hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Mai Tuyết Yên, trong nháy mắt tập trung toàn bộ tinh thần vào Hồng Tháp Quân , Hồng Tháp Quân một lần nữa tản mát ra thất thải quang mang. Hồng Tháp Quân chợt dựng đứng quay tròn trở nên to lớn không gì có thể sánh được.

Cánh cửa Hồng Tháp Quân đột nhiên mở rộng, như vậy Thiên địa linh khí tuôn trào như thác đổ, ngay sau đó Quân Mặc Tà và Hồng Tháp Quân ý thức hợp thành một thể trực tiếp đem cỗ linh khí dẫn tới miệng. Như vậy miệng hắn chẳng khác gì cửa lớn của Hồng Quân Tháp.

Thiên địa linh khí tinh thuần nồng đậm, mãnh liệt mênh mông lấy Hồng Tháp Quân chuyển vận tần suất gần đạt lục thành không ngừng không nghỉ tiến nhập thân thể Mai Tuyết Yên.

Tần suất chuyển vận ấy thật đáng kinh hãi. Cho dù căn cơ của Mai Tuyết Yên có tốt như thế nào nếu cố chấp gắng gượng cũng cũng không thể chịu đựng được. Cho nên Quân Mặc Tà một mực cẩn thận khống chế tần suất chuyển động của Hồng Quân Tháp,một khi phát hiện Mai Tuyết Yên không chịu đựng được liền ngừng lại.

Dưới sự khống chế của Quân Mặc Tà , Hồng Quân Tháp với lục thành tần suất điên cuồng bạo phát linh khí.

Bình thường Quân Mạc Tà luyện công chỉ là tiêu hao một chút linh khí rồi lại bổ sung , chưa từng có dùng điên cuồng như vậy bao giờ. Phải biết rằng thiên địa linh khí trong kinh mạch của Mai Tuyết Yên như con đê trước lũ , chỉ cần sao nhãng một chút là kinh mạch liền sẽ vỡ tan.

Nhưng lúc này Mai Tuyết Yên không tỏ ra chút khó khăn nào, điên cuồng hấp thụ cỗ linh khí từ miệng Quân Mạc Tà truyền sang. Lúc này Quân Mạc Tà mới hiểu được sự khủng bố của Tôn Giả..Quả nhiên manh mẽ như triều dâng, đem thiên hạ đặt dưới chân mình.Nhất định phải tăng lên! Ngàn vạn lần cần tăng lên!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 306: Thiên Địa Chi Uy ! (Canh Ba!)

Cuối cùng Quân Mặc Tà buộc phải sử dụng tới cách này. Nếu thất bại thì một khi đối đầu với Tiêu Dao Tôn Giả cùng Sinh Tử Tôn Giả mạnh như vậy chỉ còn nước giơ tay chịu trói.

Hoặc là chỉ còn đường rút lui khỏi vụ này.

Đến tột cùng có làm được hay không, Quân Mạc Tà cũng không có nửa điểm nắm chắc!

Thời gian lẳng lặng trôi qua.

Mai Tuyết Yên chỉ cảm giác trong thân thể biến hóa rất phi thường, lúc thì lạnh như băng lúc thì nóng như lửa đốt.

Vô vàn Thiên địa linh khí tiến nhập vào cơ thể mình nhanh chóng chuyển vận khắp kinh mạch liền chuyển hóa thành Huyền khí - thứ mà nàng vất vả khổ tu mới có được. Vả lại thứ linh khí này lại vô cùng tinh thuần, rất nhanh sau khi vào kinh mạch liền chuyển hóa thành Huyền khí.

Việc Mai Tuyết Yên trước mắt cần làm thật đơn giản, chính là mau chóng tăng tốc độ vận chuyển Huyền khí trong kinh mạch của mình, nhanh dần, nhanh dần…Trừ việc đó ra, những thứ khác nàng khống cần quan tâm, không cần lo lắng, không cần tìm hiểu,thậm chí là không cần kích động…

Tất cả đều có Quân Mạc Tà vì nàng lo lắng. Tất cả đều có Quân Mạc Tà làm chủ !

Trong kinh mạch , Huyền khí xanh biếc tăng lên nhanh chóng. Giống như dòng suối khô cạn phút chốc trở thành dòng suối róc rách chảy,tiếp đến biến thành một dòng sông nhỏ, sau đó ngày lớn lần,lớn dần rồi bành trướng trở thành một dòng sông lớn … tất cả chuyện này xảy ra cực kì nhanh chóng.

Như lúc trước chính mình cần mất vài chục năm thậm chí cả trăm năm tu luyện mới đạt được huyền công cùng tiến cảnh bậc này. Nhưng tối nay, tất cả các quan niệm trước kia của nàng đã bị xô đổ !

Đột phá Tôn Giả há có thể nhanh như vậy ư?

Liên tục đề thăng…

Tôn Giả chia làm ba cấp, trung cấp, đỉnh cấp. Mỗi cấp cách nhau mười một bậc, sau khi đột phá từ Tôn Giả sơ cấp thành Tôn giả trung cấp phải mất một thời gian để tích lũy thêm Huyền khí. Sau đó lại phải vượt qua mười một bậc nữa mới có thể trở thành Tôn Giả đỉnh phong.

Linh khí tinh thuần điên cuồng đưa vào như vậy khiến Mai Tuyết Yên có cảm giác mình đang nằm mơ !

Thiên địa linh khí điên cuồng đưa vào kinh mạch của Mai Tuyết Yên, không tới hai canh giờ dần dần lớn lên, dần dần bành trướng khiến kinh mạch như muốn vỡ ra, hơn thế linh khí vẫn không ngừng, không ngừng chuyển qua cơ thể nàng.

Kinh mạch của Mai Tuyết Yên lúc này tựa như một hồ chứa nước, mà ở phía trên hồ này chính là biển rộng đang bị ngăn cách! Hôm nay, biển rộng đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng, từ lỗ hổng đó tạo ra lũ lụt điên cuồng dần dần làm đầy hồ nhỏ, nhưng vẫn chưa dừng lại ở đó....

Bỗng nhiên trên bầu trời nổi lên một trận gió xoáy kéo theo vô số tuyết trên mặt đất lên cao “oanh ” một tiếng rồi tản ra xung quanh, tiếp theo gió bắt đầu nổi lên. Sức gió càng ngày càng mạnh, bầu trời quang đãng , trăng sao chiếu sáng đột nhiên trở nên u ám.

Mây đen từ bốn phương tám hướng cuồn cuồn kéo đến, sấm sét nổi lên giống như thiên binh thiên tướng nhận được lệnh triệu tập, ầm ầm kéo tới. Tầng tầng lớp lớp, mây mờ cuồn cuộn, phía sau chen lấn phía trước rồi lại bị những tầng mây phía sau che khuất .

Vạn lý tinh không trong nháy mắt đã bị bao phủ bởi mây đen, che kín trời đất, duỗi tay không thấy năm ngón! Tốc độ như vậy, cho dù là mùa hè cũng khó xuất hiện, nhưng kỳ tượng này lại diễn ra vào trời đông giá rét

Trên bầu trời, gió càng ngày càng mạnh, Từng đợt gió thê lương cuồng bạo đánh vào thân cây, cả núi rừng như run rẩy trước cơn thịnh nộ của cuồng phong, liên miên hết trận này tới trận khác. Vô số cành cây bị gãy bị cuốn lên giăng kín bầu trời liền sau một khắc tự nhiên biến mất, không biết đi về đâu.

Tầng mây càng ngày càng dầy, càng ngày càng rộng, càng ngày càng thấp, với một loại khí thế không thể chống đỡ, nặng trĩu áp xuống. Một loại khí thế tranh phong nghiêm trang đột nhiên đã tràn ngập thiên địa trong lúc đó!

Trong đó có một loại ánh sáng kỳ lạ xuất hiện, giữa đám mây lại có vô số luồng điện quang lóe lên, tập trung lại, như đang chuẩn bị giáng xuống.

Đấy chính là Lôi Thần Chi Nộ! Hơn nữa lại là Thiên địa chi uy!

Mơ hồ nặng nề tiếng sấm từ chin tầng trời thong thả truyền đến, lúc nghe như từ Tam Thập Tam Thiên (ba mươi ba tầng trời) truyền xuống, lúc lại nhưsét đánh ngang tai,lúc thì như từ chính trong lòng phát ra. Cái loại khí thế khủng bố này cơ hồ có thể làm người ta phát điên tại chỗ .

Nơi này chính là cực bắc Tuyết Sơn! Vốn từ vạn năm qua chưa từng thấy qua lôi điện đánh xuống. Vậy mà vào lúc này , đang mùa đông mà Tuyết Sơn lại xuất hiện lôi điện, thật là một hiện tượng kì quái ?

Trước mắt, ngoài phía xa trăm dặm, ba đội nhân mã đang phi như bay về phía Tuyết Sơn. Một trận gió nhẹ nổi lên, bỗng nhiên trời tối sầm lại, đám người này đột nhiên dừng cước bộ, trong lòng cảm thấy một áp lực khổng lồ. Ba trung niên cầm đầu đồng thời sắc mặt đại biến!

"Thiên địa chi uy! Phong Lôi chi lực ! Là ai đột phá ? Rốt cuộc là ai đột phá lại khiến cho trời đất thay đổi như vậy? Không thể tượng tượng được tại cực bắc lại có cao thủ bậc này tồn tại "

Một người râu đen trong áo chùng trắng che kín cả thân hình ngẩng đầu nhìn bầu trời đang lóe lên từng tia chớp như ngân xà ẩn hiện, thần sắc kinh ngạc mà trầm trọng!

“Không sai, chỉ có Tôn Giả cấp bốn trở lên hoặc là Thánh Giả đột phá mới xuất hiện hiện quái dị này. Tiêu Dao huynh, chỉ sợ người đang đột phá này thực lực không thể coi thường ,phải biết rằng nơi này chính là cực bắc Tuyết Sơn”.

Một người trung niên mặc áo vải xám trên mặt lộ vẻ tự ti nói.

Mùa đông hết sức lạnh, hơn nữa đang ở cực bắc Tuyết Sơn mà người này vẫn có thể gây ra thanh thế Lôi Điện Thiên Phạt. Chỉ riêng điều này thôi đã khiến cho đám người này không thể tưởng tượng được thực lực của hắn khủng bố tới cỡ nào.

Còn một vị trung niên dẫn đầu sắc mặt cực kì trầm trọng nhìn thấy dị biến trên bầu trời thản nhiên nói

“Vốn tưởng lúc này có ta đích thân ra tay thì Phong Tuyết Ngân Thành đã nắm chắc phần thắng là việc không ai có thể nghi ngờ. Không ngờ thật là trùng hợp, nơi này lại xuất hiện một cao thủ khủng bố như

vậy. Nếu như người này đứng về phía kẻ địch …như vậy Tiêu Dao, Sinh Tử, chuyện vui của hai chúng ta vui không thể hoàn thành được ”

“Không thể trùng hợp như thế được”. Một người trong đám hô lên, cùng với vẻ mặt lo lắng, hắn trầm tư một lúc rồi nói:

“ Mọi người thử đến chỗ người kia xem, chú ý không cần kinh động người này. Nếu có thể thì chúng ta không đối đầu với người này là tốt nhất.”

Hai người khác cùng hô lên, ba đội nhân mã liền lao đi như tên bắn trong đêm hướng về nơi phát ra điện quang. Tất cả mọi người tới đây đương nhiênđều biết phải tìm kiếm như thế nào…

Bên trong Phong Tuyết Ngân Thành, Mọi người đều ngây ngốc đứng ở bên ngoài nhà kinh hãi nhìn lên bầu trời , không ai có thể hiểu đang có chuyện gì xảy ra. Nếu là trước đó có kẻ nào nói nơi này sẽ xuất hiện lôi điện oanh kích chỉ sợ đám người này sẽ dè bỉu hắn, cho hắn tắm bằng nước bọt.

Nhưng bây giờ, cái việc không thể xảy ra lại xuất hiện sờ sờ trước mắt tất cả mọi người.

Có không ít người véo vào cánh tay , trên mặt vẫn còn vẻ nghi ngờ liền hung hăng véo mạnh vào bắp đùi một lần nữa cho chắc ….Này thật không phải đang nằm mơ hay sao?

Thật vừa khéo, một đội nhân mã tại thời khắc vi diệu này đã tới Phong Tuyết Ngân Thành, đệ tử canh cửa của Ngân Thành trực tiếp bị đánh ngất đi, cầm đầu đám người này là một người sắc mặt cực kì thâm trầm, thân hình người này nhẹ nhàng đáp xuống trong sân Ngân Thành đại điện nói

“ Người chủ sự của Ngân Thành ở đâu? Tam Đại Thánh Địa đến giúp, vì sao không thấy có người tiến đến nghênh đón?""”

Hóa ra chính là đám người Tiếu Thiên Nhai.

Mấy người Hàn Trảm Mộng, Tiêu Hành Vân nghe được tin tức, vội vàng dẫn người nghênh đón.

Hàn Trảm Mộng tâm tình cực kỳ phức tạp, còn Tiêu Hành Vân thì mừng rỡ như điên! Đặc biệt là khi thấy người vừa đến là từ Chí Tôn Kim Thành , thậm chí còn có cả tổ tiên Tiêu gia ở trong đó lại càng vui mừng gấp bội. Đích thân mình ra nghênh đón rất nhiệt tình.

Tiếu Thiên Nhai hừ lạnh một tiếng, sắc mặt có chút nghi hoặc nhìn bầu trời u ám hòa chung với Lôi Điện, lập tức phân phó nói :

"Thu xếp phòng khách, chúng ta trước tiên ở lại nghỉ ngơi đã ."

Đám người Tiêu Hành Vân mới phát hiện ra vài vị cầm đầu trong nhóm đều tản ra khí tức của cường đại cao thủ, thế nhưng mỗi người trong họ đều bị thương.

!"Vị tiền bối này, đây là. . . Làm sao vậy?"

Tiêu Hành Vân cẩn thận hỏi một câu.

“Làm sao vậy ? Còn không phải tại đám người các ngươi đánh rắm ?”

Thiên Nhai kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt trầm trọng, liếc mắt nhìn Tiêu Hành Vân một cái, trong mắt có mơ hồ hận ý

"Chúng ta vừa mới cùng đám người Quân Mạc Tà đại chiến một trận, Từ Bi Tôn Giả Chân Từ Bi Chân huynh, Lưu Manh Tôn Giả Lưu Thu Lưu huynh đã phải chôn xương ở Tuyết Sơn. Tiêu Hành Vân , đây là họa do đám người Tiêu gia các ngươi gây ra,còn hỏi cái gì nữa?”

A!!!!

Tiêu Hành Vân như bị sét đánh ngang tai, ngẩn ra tại chỗ, im lặng một hồi hắn mới chịu mở miệng "Lại có việc này? Chẳng lẽ Quân gia kia

thực lực đã hùng hậu tới mứcđấy rồi sao ?"

“ Chỉ tính tới cửu cấp huyền thú tới đây ít nhất cũng đến hai ngàn, thực lực thế nào, ngươi tự mình suy nghĩ đi .”

Đoạn Kiếm Tôn Giả Hoa Phong Vẫn lạnh lùng nói. Tiêu Hành Vân vừa nghe thấy liền giật mình ,thất thanh hét lên, đờ người ra tại chỗ!

Hoa Phong Vẫn căn bảnkhông có để ý đến hắn, bàng hoàng nhìn lên bầu trời quỷ dị kia rồi nói "Phù huynh, đây là có phải đỉnh phong cường giả đang đột phá không?"

Tiếu Thiên Nhai sắc mặt âm trầm mà nói “"Không sai! Tất nhiên là có cường giả cao cấp nhất vào thời khắc này đột phá, nếu không tại một nơi cực bắc như thế nàynày làm sao lại xuất hiện hiện tượng quái lạ như vậy ! “

Hoa Phong Vẫn trên mặt hiện ra vẻ hâm mộ, thần trí ngơ ngẩn, chợt nhìn thấy một đạo lôi điện xuất hiện.

"Phù huynh nghĩ xem người này có thể là Mai Tôn Giả hay không?" Tàn Đao Tôn Giả Khúc Vô Tình hỏi.

" Tuyệt không có khả năng, tu vi của nàng nhiều lắm chỉ cũng xếp ngang hàng lão phu. Đều là Tôn giả sơ cấp, muốn đạt tới đỉnh phong ít nhất cũng phải mất 300 năm khổ luyện nữa, làm sao nàng có thể đột phá được? "

Tiếu Thiên Nhai hừ một tiếng " Nếu nàng ta có thể đột phá lên đỉnh phong thì lão phu cũng có thể đột phá thành Thánh Giả...."

Mọi người cười cười, bọn họ là những người có kiến thức rộng rãi, tất cả đều hiểu rằng phán đoán của Tiếu Thiên Nhai là hoàn toàn hợp lý, lập tức sai người trong Ngân Thành an bài một căn phòng yên tĩnh để Đỗ Tuyệt tiến vào nghỉ ngơi.

Sau đó mọi người đều tập trung hết ở sân rộng nhìn lên trời cảm thụ được biến động đất trời, trong lòng mỗi người đều có những suy nghĩ riêng.

Trên không tiếng sấm vừa truyền đến thì trong mắt Mai Tuyết Yên mắt hiện lên vẻ hoảng sợ. Thái độ liền thay đổi ngay lập tức, bắt đầu kịch liệt giãy dụa.

Bởi vì nàng biết đã đến thời điểm quan trọng . Muốn đột phá thì phải nếm thử uy lực của Lôi điện, bản thân nàng còn không thể chắc chắn mình liệu mìnhcó vượt qua hay không, dù sao ít nhất nàng còn có cơ hội.

Nhưng nếu là Quân Mạc Tà còn cùng nàng ở cùng nhau, hắn lại không có khả năng kháng cự với lôi điện. Hắn chỉ như ương cập trì ngư (người vô tội gặp họa), chắc chắn rơi vào hôi phi yên diệt (tan thành tro bụi).

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 307: Đột Phá

Thân thể yểu điệu của Mai Tuyết Yên kịch liệt giãy dụa , trong đôi mắt to tràn ngập lo lắng cùng cầu khẩn nhìn gương mặt Quân Mạc Tà gần trong gang tấc. Trong ánh mắt lộ ra vẻ đau thương, nhu mì lẫn van xin mãnh liệt.

Xin chàng mau rời xa ta!!

Xin chàng buông vòng tay ra.

Chỉ khi chàng an toàn rồi, như vậy ta mới có dũng khí vượt qua cửa ải này!

Van cầu chàng, hãy mau chóng rời khỏi ta

Nàng mặc dù cũng không có thốt lên lời nào , nhưng Quân Mạc Tà lại rõ ràng có thể nghe được tiếng lòng của nàng.

Quân Mạc Tà vẫn duy trì tư thế không nhúc nhích, lại càng dùng sức khống chế thân hình Mai Tuyết Yên, hầu như dùng hết tất cả khí lực của hắn. Quân Mạc Tà vì có thể khống chế được Mai Tuyết Yên, thậm chí thu hồi toàn bộ chân lực phòng hộ khỏi các khớp ngón tay ngón chân vốn yếu ớt nhất trong toàn thân.

Hắn di chuyển lực đó đến những nơi mà Mai Tuyết Yên có thể sử dụng lực để giãy dụa! Nếu một khi Mai Tuyết Yên mạnh mẽ tách rời hắn, như vậy trước hết sẽ làm đứt đoạn tứ chi của Quân Mạc Tà!

Loại phương pháp này cực kỳ cực đoan! Vì sau khi tứ chi đứt đoạn thì ở chỗ này lôi điện sẽ giáng xuống dày đặc, chỉ cần uy thế còn lại cũng đủ làm cho hắn tan xác! Cho nên Mai Tuyết Yên căn bản không dám giãy dụa!

Tiếp theo, Mai Tuyết Yên chợt lạnh cả người, ánh mắt chững chạc lại trở nên kinh hoảng, trở nên tuyệt vọng. Nàng cảm thụ được tầng mây trên không trung càng ngày càng thấp, dải lôi điện trong tầng mây càng ngày càng dày đặc.

Nước mắt nàng rốt cục tí tách chảy ra, nàng gần như cầu khẩn nhìn Quân Mạc Tà. Môi bị phủ kín, nhưng trong lòng nàng rõ ràng đầy nỗi tuyệt vọng cùng buồn bã!

Giờ khắc này, Mai Tuyết Yên tan nát cõi lòng rồi.

Oan gia, nếu là trên thế giới này đã không có chàng, ta đây cho dù có thể đột phá tới cấp Thánh Vương thì cũng có ý nghĩa gì đâu?

Van cầu chàng ... Buông ta ra...

Quân Mạc Tà gắt gao nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng. Ánh mắt ấm áp mà gần như trở nên nghiêm khắc.

Một đôi mắt trong suốt lạnh như băng soi vào con ngươi của Mai Tuyết Yên làm hiện ra vẻ cực kì nghiêm khắc, thể hiện sự cảnh báo cực kỳ rõ ràng : đừng nhúc nhích! Nàng còn dám di chuyển vừa động thử xem xem?

Mai Tuyết Yên rốt cục cả người vô lực đình chỉ giãy dụa, nước mắt như suối theo nhau chảy xuống. Nàng cảm nhận được Thiên địa linh lực vẫn ồ ồ ạt ạtchảy vào kinh mạch mình. Rốt cục "ầm!"

Cửa ải Tôn Giả cấp bốn cuối cùng cũng đã được đả thông rồi!

Lượng Thiên địa linh khí thể hiện càng lúc càng đậm đặc với một lượng lớn dễ như bỡn ùa vào thân thể nàng. Mà nàng giờ khắc này đã

cảm nhận rõ ràng được một tầng cảnh giới khác mới tinh, cường đại mà thần bí!

Lẽ ra, đó chính là giấc mộng từ bao của nàng! Nguyện vọng bao nhiêu năm một khi thành hiện thực lẽ ra phải là lúc vui sướng cùng hưng phấn nhất, nhưng trong lòng Mai Tuyết Yên đến nửa điểm cảm giác như vậy cũng không có!

Tất cả cảm giác của nàng đều là tuyệt vọng!

Bởi vì giữa không trung đột ngột một trận lóe sáng, cơ hồ là tất cả đất trời đều bừng sáng! Những tia chớp lớn chói lòa với tốc độ không gì sánh kịp ầm ầm nối liền đất trời .

Mục tiêu, đúng là đầu của Quân Mạc Tà!

Mai Tuyết Yên buồn bã nhắm mắt lại, nàng cũng triệt hồi Huyền khí phòng hộ bản thân. Oan gia, chàng đã không muốn rời đi thì chúng ta đơn giản cùng đi với nhau! Nếu trên thế giới này đã không có chàng thì ta còn có thể sống một mình sao …

Đó là chuyện không có khả năng!

Chàng có biết hay không..

Nhưng trong mắt Quân Mạc Tà vẫn lộ ra sự vui vẻ khó hiểu. Hắn cảm giác Hồng Quân Tháp trong đầu rung động một trận, sau đó một khí thế mạnh mẽ dâng lên. Đột nhiên trên đỉnh đầu Quân Mạc Tà hiện ra một luồng khí hình phễu mắt thường khó thấy. Nó giống như mở lồng ngực ra để nghênh đón vật gì đó.

Quân đại thiếu gia thực sự không phải không biết nặng nhẹ. Nhưng ngay lúc dị biến trên không xuất hiện thì hắn lại rõ ràng có một loại cảm giác: Hồng Quân Tháp có thể chống đỡ Thiên Địa chi Uy này (oai thiên địa)!

Thậm chí là tuyệt đối không khó khăn gì!

Loại cảm giác này thật sự cực kỳ huyền diệu, đúng là nó đột ngột xuất hiện trong suy nghĩ của hắn! Quả là huyền diệu khó giải thích! Khó có thể diễn tả!

Quân Mạc Tà luôn luôn tin tưởng trực giác của mình, cho nên hắn không tránh ra!

Đã chắc chắn như vậy thì cần gì phải để cho Mai Tuyết Yên mạo hiểm Độ Kiếp?

Bây giờ Quân Mạc Tà đã rõ ràng hiểu ra , Thiên Địa chi Uy và Lôi điện chi Lực này rất có thể chính là Thiên kiếp mà trong điển tịch của Hồng Quân Tháp đã nhắc tới!

Hẳn là không sai được!

Nhưng Thiên Kiếp này đến tột cùng là ở tầng nào thì Quân Mạc Tà lại không đoán được. Hơn nữa bây giờ cũng cũng không đủ thời gian cho hắn đi tra. Hắn chỉ cần biết, Hồng Quân Tháp nhất định có thể thừa nhận được là yên tâm.

Tia chớp trong nháy mắt đi tới đầu của hắn kéo theo áp lực kinh khủng cùng dòng khí mạnh mẽ!

Mai Tuyết Yên rõ ràng cảm giác được đầu tóc của Quân Mạc Tà cũng bị dựng ngược! Nàng rốt cục không nhịn được mở mắt thâm tình nhìn mặt Quân Mạc Tà, chẳng lẽ đây là lần cuối trong kiếp này nhìn thấy nhau sao?

Nhưng Mai Tuyết Yên lại chứng kiến một cảnh không dám tin: hai luồng chớp uy lực thật lớn vào lúc tiếp xúc đến đầu Mạc Tà thì cũng không gây ra nỗi đau đớn của Quân Mạc Tà như trong dự liệu mà ngược lại vô thanh vô tức biến mất.

Chính là hoàn toàn lặng lẽ đến khó hiểu biến mất, nó biến đi đột ngột mà chẳng cần có lý do gì!

Đây là chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mai Tuyết Yên gần như quên đi nỗi thương tâm tuyệt vọng ngay lúc trước.

Nàng cực kì kinh hãi nhìn "một đạo, hai đạo, lại ba đạo"; những tia chớp dày đặc giống như mưa rào đua nhau trút xuống, mỗi một tia chớp đều cực kỳ chính xác; mỗi một đạo đều kéo theo khí thế kinh thiên động địa bổ xuống, sau đó những tia xanh đỏ nhằng nhịt biến mất một cách kì diệu khi rơi đến Quân Mạc Tà.

Lực sấm sét động trời như thế lại hoàn toàn không có nửa điểm thương tổn đối với Quân Mạc Tà !

Điều này sao có thể?

Mai Tuyết Yên hai mắt tròn xoe, đối với chuyện kinh ngạc như vậy thì không nói nên lời.

Tiếng sấm trên không trung càng ngày càng to, tần suất các tia chớp cũng càng ngày càng dày đặc, mỗi tia càng ngày càng lớn tựa hồ muốn hung hăng bổ toác đất trời!

Bổ vỡ!

Những tia chớp duy trì liên tục không ngừng soi sáng cả bầu trời ban đêm! Đến cọng cỏ cũng có thể thấy được!

Mà một đôi nam nữ ngay lúc tia chớp gần như điên cuồng không ngừng chém xuống, vẫn bình yên ôm chặt lấy nhau ngọt ngào hôn môi. Dường như những tia chớp đủ để xẻ đôi mấy ngọn núi ngay sát người căn bản không tồn tại!

Có ba đội nhân mã từ phương xa đi đến liền dừng bước ở chỗ xa xa, cũng chỉ có ba người bay lại gần quan sát, nhưng lại lộ vẻ mặt khiếp sợ! Uy thế đáng sợ như thế thì ngay cả ba người cầm đầu này cũng chưa bao giờ gặp qua.

Ba người này thì trong đó có hai người đã đạt tới cảnh giới Tôn Giả cấp bốn. Nhưng chính lúc bọn họ đột phá mặc dù cũng có thiên lôi chớp điện bổ lên người, có điều thanh thế mà đem so với cảnh trước mắt thì nhỏ hơn nhiều lắm, căn bản là không thể so sánh với nhau nổi!

Hoàn toàn không giống như trước mắt, lôi điện đã dày đặc giằng co gần một canh giờ nhưng tất cả vẫn không có dấu hiệu dừng lại, ngược lại còn càng ngày càng mãnh liệt.

Chẳng lẽ cái này là Lôi Điện chi Lực do Thánh Giả lúc đột phá gây ra?

Ba người này cùng mang theo nhân mã, đúng là lực lượng chi viện mà đám người Tiếu Thiên Nhai hy vọng.

Đó là ba người Tiêu Diêu Tôn Giả Mạc Tiêu Diêu, Sinh Tử Tôn Giả Vệ Không Quần, Man Hoang Tôn Giả Cổ Thanh Vân!

Trước mắt bọn họ đem đại bộ phận dừng lại ngoài mười dặm, ba người lặng lẽ lẻn đến nơi này. Nhìn lôi điện dày đặc trong không trung mà không khỏi lạnh sống lưng. Đặc biệt hai người từng có kinh nghiệm trải qua Thiên địa Lôi điện thì càng đầu óc tê dại, toàn thân lạnh toát "

"Xem tình huống thế này thì người phía dưới hẳn là có thể chống chọi vượt qua được. Chốc nữa chúng ta đến đó xem liệu có thể chiêu dụ người này làm bằng hữu không. Tối thiểu cũng không nên để cho một người cường đại như vậy đứng ở phía đối lập Tam Đại Thánh Địa chúng ta. Nếu quả nhiên đó là ẩn sĩ thì thật là tốt nhất rồi"

Trong mắt Mạc Tiêu Diêu mang theo nỗi lo lắng, nhưng cũng mơ hồ có vẻ hưng phấn.

Hai người còn lại trong bọn họ gật đầu, cũng lộ vẻ vẻ mặt trầm trọng.

Mạc Tiêu Diêu nói "Nhưng mà lát nữa chúng ta nhất định phải chú ý một chút khẩu khí của mình. Tất cả chúng ta ở Tam Đại Thánh Địa đều

là người kiêu ngạo và cũng quen nói thoải mái. Nếu mà có một câu nói không thích hợp chọc giận đối phương thì quả là chuyện không tiện giải thích. Vô cớ tạo ra một kẻ địch mạnh là điều chúng ta không hề mong muốn!"

Hai người cùng đi đồng thời nở nụ cười mà nói "Tất cả mọi người đều từ tầng dưới chót đi lên, nếu không có kinh nghiệm đã qua giai đoạn đáng thương đó thì sao có thể đạt tới vị trí hôm nay? Yên tâm, tuyệt đối sẽ không có chuyện sai sót xảy ra!"

Mạc Tiêu Diêu cũng không khỏi cười cười đáp lại "Nhưng mà nếu như người này chẳng may không tiếp nhận thiện chí của chúng ta, cố ý muốn đứng ở phía đối lập thì chúng ta cũng không được mềm tay"

"Cứ xem ta bắt chuyện mà đồng loạt ra tay! Thừa dịp hắn vừa mới đột phá đúng là lúc suy yếu nhất mà dứt khoát giải quyết gọn! Ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, nếu như thực sự đã đến tình huống vạn nhất như vậy thì ngay đòn đầu tiên phải đem hết sức mà ra tay, ngàn vạn lần không thể nương tay! Trực tiếp xuất ra bản lĩnh sở trường!"

Cổ Thanh Vân cùng Vệ Không Quần đồng thời thấy trách nhiệm nặng nề chậm rãi gật đầu mà nói "Đã như vậy thì chúng ta chuẩn bị cả hai phía, đồng thời sẵn sàng cho tốt! Cho dù thế nào thì cũng phải xử lý trọn vẹn"

Mạc Tiêu Diêu, đúng là đệ đệ của cung chủ Độn Thế Tiên Cung Mạc Vô Đạo, do cùng một mẹ sinh ra!

Mạc Vô Đạo làm chủ quản Độn Thế Tiên Cung, còn đệ đệ của hắn liền thành Độn Thế Tiên Cung trung hộ pháp.

Vốn là với tu vi của Mạc Tiêu Diêu thì hoàn toàn có thể làm vị trí Cung phụng của Độn Thế Tiên Cung. Nhưng Mạc Vô Đạo để thu phục mọi người liền giáng hắn xuống một cấp, mời một Tôn Giả cấp bốn khác đi làm Hộ pháp.

Nhưng Mạc Tiêu Diêu không có nửa câu oán hận mà vẫn tận tâm hết sức phụ tá huynh trưởng. Hắn vốn là người tài trí xuất sắc, làm việc hết sức cẩn thận chu đáo. Có thể nói mọi việc từ cấp Tôn giả trở xuống ở Độn Thế Tiên Cung đều do hắn quản lý, hết sức gọn gàng ngăn nắp!

Lúc này ba người đều tự dẫn người phe mình đến đây, trong lúc tình cờ đều công nhận địa vị lãnh đạo của hắn.

Mà giờ phút này thì đề nghị hắn đưa ra cũng là phương pháp tốt nhất trước mắt!

Lúc này, sấm sét trên không trung bỗng nhiên ngừng lại, âm thanh chấn động đất trời cũng đột nhiên hoàn toàn biến mất. Có vẻ là trong nháy mắt, xoát một tiếng, mọi âm thanh trên không đồng thời tan đi. Ngước mắt nhìn lên lại thấy bầu trời ban đêm!

Đầy sao lóng lánh, mặt trăng đã ngả về tây!

Một trận Thiên Địa chi Uy kinh khủng rốt cục cũng qua!

Hữu kinh vô hiểm!

Quân Mạc Tà rốt cục rời khỏi người Mai Tuyết Yên, không phải hắn không nghĩ tranh thủ tiến thêm một bước.

Nhưng mà bây giờ đúng là lúc quan trọng nhất của Mai Tuyết Yên, vừa mới lĩnh hội tất cả, thông suốt tất cả, tất cả cảnh giới mới cần phải tiêu hóa lúc này, tất cả năng lực mới cũng cần củng cố ngay tắp lự!

Cho nên bây giờ cũng không phải lúc thích hợp cho hắn làm càn!

Mai Tuyết Yên đã nhập định!

Quân Mạc Tà nhìn Mai Tuyết Yên, đột nhiên sắc mặt biến đổi. Sau một khắc, hắn đã êm ái ôm lấy Mai Tuyết Yên rồi hai người giống như bọt nước tan trong biển rộng, lặng yên chìm vào dưới tầng tuyết dày.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 308: Bởi Vì Ta Không Cam Lòng

Bởi vì Quân Mạc Tà cảm thấy có ba luồng khí tức cường đại đang bay tới nơi này! Cho dù là địch hay là bạn thì giờ phút này cũng là thời khắc mấu chốt nhất của Mai Tuyết Yên nên tuyệt không thể bị quấy rầy! Vì thế hắn lập tức trốn vào dưới lòng đất.

Ba đai Tôn Giả Mạc Tiêu Diêu với thân pháp hiếm thấy, một khi toàn lực triển khai thì ngay lập tức liền vượt qua khoảng cách hơn trăm trượng.

Họ mau chóng đáp xuống ở giữa hạp cốc, đưa mắt nhìn chung quanh, nhưng là một mảnh tuyết mịt mờ, im ắng, không thấy nửa bóng người!

Nơi đây rõ ràng là nơi lôi kiếp xảy ra, như thế nào toàn bộ không có nửa điểm hơi người!"Hắn là chính là nơi này, quyết định không sai được! Nhưng sao không có ai vậy? Chẳng lẽ là ta phán đoán có lầm?" Mạc Tiêu Diêu nhướng mày, thấp giọng nói.

"Không thể sai, bởi vì ta cảm ứng được vị trí cũng là nơi đây, tản ra chung quanh tìm xem." Cổ Thanh Vân nói.

"Không thích hợp!" Vệ Không Quần nhíu mày

"Tiêu Diêu, chúng ta cũng từng trải qua Thiên lôi chi Lực đánh xuống. Mỗi lần ta nằm mơ mà nhớ lại tình hình ngày đó thì đến nay vẫn sợ. Ta nhớ sau khi ta thành công vượt ải thì bốn phía đều đen thui, khắp nơi đều bị bổ đến không nhận ra hình dáng"

"Ngay cả nơi ta ở trên núi cũng bị đánh tan tành, nghĩ đến tình huống của ngươi cũng có thể không sai biệt lắm. Nhưng các ngươi nhìn nơi này xem"

Hắn hít một hơi "Với uy lực lớn lao của lôi điện vừa rồi mà nói thì cả ba ngọn núi ở nơi này cũng bị san bằng. Thậm chí chém thành hẻm núi thì ta cũng thấy không có gì nằm ngoài dự liệu, bởi vì lôi kiếp vừa xong thật sự rất kinh khủng!"

" Nhưng nơi này lại có vẻ ... Chưa phát sinh việc gì! Không nói tới đỉnh núi, thậm chí ngay cả trên mặt tuyết cũng không mảy may bị xáo trộn ... Tiêu Diêu,cái này hình như có chuyện gì khác thường đi?!"

Mạc Tiêu Diêu ừ một tiếng, ánh mắt sáng quắc nhìn khắp nơi bên trong sơn cốc đánh giá rồi trầm giọng nói "Quả nhiên như thế, mới vừa rồi ta cũng nghĩ tới vấn đề này. Có thể sinh như vậy hiện tượng, theo ta phán đoán, có thể đưa ra không ngoài ba giả thuyết"

"Thứ nhất, chính là người này thực lực rất cao, thân mình thực lực đã tới cảnh giới tuyệt đỉnh có thể trực tiếp đón đỡ lôi kiếp mà hóa giải!"

"Còn khả năng thứ hai?"

"Thứ hai, người này trên người mang theo thần khí bảo vật hiếm thấy, có thể hấp thu, hóa giải lôi điện lực!"

Mạc Tiêu Diêu cẩn thận nhìn địa hình xung quanh rồi nói tiếp "Thứ ba là khu vực đất nơi này có cái gì đó cổ quái, Lôi điện chi Lực không thể xuyên thấu cho nên khó lòng làm tổn hại"

Vệ Không Quần cười rộ lên

"Ta tình nguyện tin tưởng điểm thứ hai cùng điểm thứ ba, nhưng không thể tin được điểm thứ nhất. Nếu là đúng như thế thì thực lực người đó chính thức không khỏi làm cho người ta hỏng mất rồi. Tin tưởng rằng cho dù cao thủ cấp Thánh Giả cũng không thể làm như vậy..."

"Đích xác rất dễ làm cho người ta hỏng mất" Mạc Tiêu Diêu gật đầu, thần sắc cũng cho thấy lão đang nghĩ về một chuyện khó có thể hình dung

"Nhưng mà vẫn có một chút là có thể xác định, người này cho dù không có cấp độ thực lực kinh khủng như vậy thì vẫn có thực lực mạnh mẽ không dưới chúng ta, chắc chắn là không thể nghi ngờ!"

"Không sai, điểm ấy quả thật không thể nghi ngờ!" Hai người còn lại tràn đầy cảm giác khó nói, liên tục gật đầu.

"Đại khái là chúng ta đến chậm một chút. Người này độ kiếp đã xong liền tự mình rời đi, nếu là chúng ta thì cũng sẽ làm như vậy." Mạc Tiêu Diêu ngước nhìn bầu trời, bần thần yên lặng một hồi rồi tiếp tục

"Chúng ta đi thôi. Người đó cho dù còn không đi xa, với tình hình trước mắt mà đoán thì cũng không chịu bất cứ tổn thương nào. Điều kiện tiên quyết trong kế hoạch ban đầu của chúng ta là người nọ khi vượt qua cửa ải then chốt thì huyền khí tổn hao nhiều. Như thế, chúng ta mới có thể thập phần chắc thắng!"

" Hiện giờ với thực lực của ba người chúng ta thì không thể không trả giá rất lớn nếu muốn hạ người này. Vạn nhất, người này thực lực cao thâm khó lường, tùy tiện truy tung người ta sẽ khiến họ bất mãn ..."

Hắn lắc đầu, vẻ mặt có chút buồn bã. Ba người lại liếc mắt nhìn nhau một cái rồi rốt cục phi thân rời đi.

Đợi cho họ chính thức rời xa đến gặp lại đám nhân mã của mình rồi cùng đi về phía Ngân Thành, Quân Mạc Tà lúc này rốt cục mới thở phào một hơi! Khí thế cường giả của ba người này thì đám người Tiếu Thiên Nhai không thể so sánh được, quả nhiên là cực kì cường đại!

Đảo mắt nhìn sang Mai Tuyết Yên bên cạnh, chỉ thấy nàng đang lẳng lặng nhắm mắt, trên mặt lộ ra một vẻ an bình mà lại tươi cười, cả người

trên dưới cũng lộ ra một khí tức thánh khiết rực rỡ. Trong lúc nhất thời Quân Mạc Tà đúng là ngây người.

Sau một hồi lâu, Quân đại thiếu gia đột nhiên ngồi phịch xuống đất, nguyên nhân là Hồng Quân Tháp bắt đầu cắn trả rồi. Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy trong ý nghĩ tựa như có hàng ngàn hàng vạn kim châm cùng nhau đâm vào làm đau nhức nhối.

Lúc vừa mới rồi sau khi đình chỉ vận chuyển Hồng Quân Tháp, tinh thần hắn còn cực kì căng thẳng. Tiếp theo lại có ba người đến khiến cho Quân Mạc Tà dốc sức dùng lực tàn cuối cùng để ẩn vào dưới nền đất. Trong tình thế đối đầu kẻ địch mạnh nên vẫn chưa có cảm giác.

Nhưng giờ phút này kẻ địch vừa đi, tâm thần thoải mái thì lập tức cảm giác cả người trên dưới không còn lực mà gắng gượng nữa. Lúc này hắn không để ý gì đến hình tượng mà ngồi bệt xuống đất!

Lần này điều khiển Hồng Quân Tháp vận chuyển mạnh mẽ như vậy, ngay cả với năng lực trước mắt của Quân Mạc Tà thì vẫn là còn có chút miễn cưỡng, huống hồ lại kéo dài trong thời gian lâu như thế?

Hơn nữa chính Hồng Quân Tháp sau khi hấp thu chỗ lôi điện thì đột nhiên trong nháy mắt sinh ra thái độ điên cuồng như vậy càng khiến cho tâm thần Quân Mạc Tà rơi vào thời điểm suýt nữa thất thủ!

Cho nên mức cắn trả lúc này quả là hung dữ chưa từng có, đúng là mạnh hơn bất kì lần nào trước đây!

Lúc này nguy cơ đã hết, Mai Tuyết Yên cũng đang đột phá, thành công trong tầm mắt, tâm thần thư giãn Quân đại thiếu gia rốt cục cảm thấy thực sự mệt mỏi! Trong não cũng đau nhói lên.

Hắn lẳng lặng ngồi dưới đất nhắm mắt lại dốc sức chịu đựng nỗi đau đớn khó tả trong đầu. Hắn cũng cố không tạo ra tiếng động vì sợ sẽ quấy rầy tu luyện của Mai Tuyết Yên.

Cơ mặt Quân Mạc Tà càng ngày càng lộ vẻ nhăn nhúm méo mó, cả người bỗng đột nhiên xuất hiện sự run rẩy làm hắn co rúm lại. Mồ hôi hột chảy ròng ròng xuống làm ướt mèm quần áo khắp người.

Ở chỗ này độ ấm cực thấp, mồ hôi một khi gặp phải khí lạnh thì đột nhiên bốc lên, trong hố tuyết dưới nền đất này ngay lập tức tràn ngập sương mù màu trắng đậm đặc!

Lần này không phải là linh khí nữa mà thực sự là hơi nước ... do lượng lớn mồ hôi của Quân Mạc Tà tạo thành! Hắn cứ ngồi như vậy cuối cùng cũng không biết vào lúc nào thì hoàn toàn mất đi ý thức...

Rất lâu sau, lúc Quân Mạc Tà lại tỉnh dậy thì hắn cảm thấy có một đôi tay mềm mại ôm mình trong ngực, đang nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt mình.

Đồng thời, một cỗ Huyền lực bàng bạc mà hết sức hùng hậu ấm áp không ngừng vận chuyển vào trong thân thể mìnhchuyển vận lại đây. Hắn từ từ tỉnh lại chỉ thấy gương mặt xinh đẹp lo lắng của Mai Tuyết Yên.

"Nàng ra sao rồi?" Quân Mạc Tà suy yếu cười cười hỏi tiếp "Sau khi đột phá thì cảm giác như thế nào, có thể đạt tiến triển lớn không??"

Hắn đảo mắt nhìn quanh một lượt, lúc này mới phát hiện mình không biết từ lúc nào đã về trong lều vải nơi trú chân. Mà trong lều vải lúc này cũng chỉ có hai người bọn họ ...

Hắn thử cử động thì phát giác cả người đau nhức, cơn đau trong óc không vì lần hôn mê vừa rồi mà chuyển biến tốt hơn. Vẫn như có ngàn vạn mũi kim châm khắp người, thậm chí là càng đau hơn trước. Có lẽ chỉ trong chốc lát mồ hôi lạnh trên trán hắn lại túa ra, thật sự là rất đau đớn ...

"Mạc Tà, chàng đừng di chuyển, cứ nằm yên mà lẳng lặng tu dưỡng đi. Mẫu thân cùng Thanh Hàn vừa rồi cũng đã tới, nhưng ta bảo cả hai

người cứ đi nghỉ ngơi rồi. Ta nói để chữa thương cho ngươi thì không thể có người ở bên cạnh quấy nhiễu. Ta cho rằng, chàng hẳn là có điều muốn nói với ta ..."

Âm thanh mềm mại của Mai Tuyết Yên thốt lên mang theo nghẹn ngào

"Chàng thật là ngốc, làm sao không nói sớm ... để giúp ta tăng công lực mà chàng phải chịu đựng sự cắn trả nặng như vậy, vì sao chàng không nói sớm? Nếu là chàng nói sớm thì dù là ta có chết ... Cũng không để cho chàng làm như vậy! Chàng ... Chàng thật khờ..."

"Ha hả ... Có chuyện cần nói... thì ta đương nhiên là đã nói!" Quân Mạc Tà suy yếu cười cười nói nhỏ

"Nàng biết không? Ta ... Ta cũng chỉ là không cam lòng mà thôi, cũng chỉ là không cam lòng bị người ta chèn ép, luôn luôn áp chế trên đầu ta. Cảm giác như vậy thật sự không chịu nổi, khụ khụ ..."

" Từ khi ta đi tới thế giới này, cho dù có làm chuyện gì, chung quy chỉ cảm giác thực lực của đối thủ vượt xa ta rất nhiều, luôn luôn áp chế ta đến hết mức! Mỗi một lần ta đột phá thì cảm thấy thực lực của mình tăng trưởng một bước lớn, có cảm giác có thể coi thường hết thảy."

" Nhưng rồi lại gặp phải kẻ địch mới, đối thủ không thể chiến thắng; mỗi một lần đều bị ép tới thở không nổi, ha hả ... Vì vậy sau mỗi một lần đột phá ta lại bắt đầu tiếp tục liều mạng ..."

Trong mắt hắn bắn ra vẻ điên cuồng, sắc bén mà lại có chút kiệt sức "Loại cảm giác này không dễ đón nhận! Ta thật sự quá mệt mỏi, quá khổ cực! Đối với ta, tuyệt đối không muốn bị bất luận kẻ nào áp chế, bất kì đối thủ nào cũng không được!"

" Ta chính là Tà chi Quân chủ! Ta mới là Ám dạ Quân vương (vua ngầm)! Bị người khác áp chế thì ta không phục! Càng không cam lòng!

Ta muốn vượt lên tất cả kẻ địch, bất cứ cường giả nào cũng không phải ngoại lệ!"

Mai Tuyết Yên nghẹn ngào , nàng có thể cảm nhận được sự mềm yếu trong lòng cùng với áp lực điên cuồng của Quân Mạc Tà !

Trong đêm đông giá lạnh này, sau khi phải chịu đựng sự cắn trả khủng khiếp thì Quân Mạc Tà lâm vào tình trạnh suy yếu cực độ. Tà Quân, từ lúc chào đời tới nay thì đây là lần đầu tiên thể hiện trần trụi suy tư của mình, áp lực cũng như điều không cam lòng của mình!

"Đầu tiên là Hoàng quyền cao cao tại thượng chốn thế tục, sau đó đến thế lực siêu cấp như Phong Tuyết Ngân Thành ... nó tựa như một quả núi lớn vĩnh viễn tồn tại từ lâu đời. Tuy nó xa cuối chân trời, nhưng lại chèn ép nặng nề lên đầu lên ngực mình!"

" Sau đó lại có Huyết Hồn Sơn Trang khi dễ tiếp đầy ngang ngược bá đạo; bây giờ lại xuấ hiện Tam Đại Thánh Địa, phía sau lại còn có Phiêu Miểu Huyễn Phủ. Biết đâu còn nảy ra thế lực nào đó lớn hơn nữa!"

Quân Mạc Tà nhắm mắt lại, trên mặt chợt hiện một màu hồng "Không nói xa, cứ lấy ví dụ trước mắt của Tam Đại Thánh Địa. Nhưng con bài chưa lật của bọn họ dường như là vô cùng vô tận!"

" Khi ta tưởng rằng Chí Tôn chính là cao thủ liền tùy tiện nảy ra đẳng cấp cao hơn là Chí Tôn Thượng thừa! Lúc ta tưởng rằng đó đã là cực đỉnh rồi thì lại xuất hiện rất nhiều Tôn Giả, mà còn cả cấp Thánh Giả ở trên Tôn Giả ... "

"Áp lực khổng lồ như vậy làm cho ta vô lực! Làm cho ta lúc nào cũng cảm thấy có một cảm giác đang đối mặt một quả núi lớn không thể nàu rung chuyển! Ta cực kỳ ức chế! Tại thế giới này, ta con mẹ nó cực kỳ ức chế!"

Quân Mạc Tà hung hăng thở hỗn hển mà nói một hơi, hai mắt thâm thúy lóe lên một khí thế mạnh mẽ "Cho nên ta muốn bóp nát bọn họ!

Bóp chết tất cả! Toàn bộ đập nát!" Những lời này đúng là hắn phun ra từ kẽ răng, từng chữ từng chữ nghiến răng nghiến lợi mà thốt ra!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 309: Ta Cũng Muốn Đột Phá!

"Cho nên ta lựa chọn cuộc chiến Ngân Thành lần này, đúng trước đó mấy tháng liền hạ chiến thư chỉ là muốn cho thiên hạ đều biết! Ta kìm nén oan uổng đủ rồi! Ta muốn oanh oanh liệt liệt đại chiến một hồi!"

" Ta muốn khiến mọi mất mát trong dĩ vãng của Quân gia chúng ta được bù lại qua một trận đánh này! Bất kể là vì nợ máu hay bởi tôn nghiêm, bất kể là do danh dự hay để giữ mạng! Món nợ của ta, ta muốn đòi lại từng chút, kể cả phần lời cũng đòi lại! "

"Cho nên, ta biết rõ Tam Đại Thánh Địa tất nhiên sẽ nhúng tay, sẽ dùng thực lực cường đại chưa từng có mà can dự. Tiền đồ lành dữ chưa biết nhưng ta lựa chọn lúc này đây mà quyết chiến, đạo nghĩa không thể chùn bước, chưa từng có từ trước đến nay!"

"Bởi vì ta sợ, ta thật sự vô cùng sợ! Ta sợ ta tiếp tục che dấu lui bước tiếp thì sẽ hoàn toàn tiêu diệt nhuệ khí của ta!" Quân Mạc Tà mệt mỏi tựa vào lòng Mai Tuyết Yên. Hắn chau mày kiệt lực chịu đựng nỗi đau khủng khiếp trong đầu, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng sắc bén

"Lúc trước nàng từng nói đây chính là trận ganh đua khí phách, điều kiện còn chưa thành thục. Nhưng ta vẫn quyết định làm như vậy. Nàng tuy rằng không đồng ý, nhưng vẫn lựa chọn toàn lực ủng hộ!"

"Bởi vì mục tiêu chính của Tam Đại Thánh Địa hiện tại đã không phải là nàng! Mà là ta! Tin rằng cho dù ta rút lui đến chân trời thì cuối cùng cũng chỉ có thể rơi vào cảnh không đường thối lui, lui không thể lui nữa!" Quân Mạc Tà nhếch mép nói khô không khốc

"Như vậy, cứ dứt khoát liều mạng đánh một trận làm kinh động lòng người, ca một khúc rung động tâm can! Trận chiến này thực sự là trận quan trọng nhất trước mắt chúng ta! Nếu mà thắng thì từ đây có địa vị ngang hàng với Tam Đại Thánh Địa. Một khi bị bại thì chỉ còn lại vạn kiếp bất phục!"

"Cho nên chúng ta nhất định không thể bại! Nhưng ta bây giờ còn chưa đủ sức làm tăng thực lực của mình, cho nên ta lợi dụng năng lực của ta dốc toàn lực trước hết tăng lên cho nàng!" Quân Mạc Tà nhìn chằm chằm vào Mai Tuyết Yên

"Chỉ cần nàng có thể thành công tăng lên trình độ Tôn Giả cấp bốn thì dù lần này chúng ta có bại cũng không đến mức thê thảm! Đây là điều đảm bảo tối thiểu! Trước hết ta ít nhất phải đảm bảo an toàn rồi sau đó mới nói chuyện khác! Ngay cả nguy hiểm, ta cũng không thể không liều mạng đón nhận!"

Mai Tuyết Yên lệ tuôn như suối nằm trên ngực hắn. Nàng lẳng lặng nức nở, cảm nhận được áp lực đủ loại trong lòng hắn, đột nhiên càng nghĩ càng chua xót...

Mình bị người ta vây công cũng được, chặn giết cũng thế, bị vây bên bờ sinh tử cũng được. Nhưng cuối cùng vẫn có một Thiên Phạt Sâm Lâm làm hậu thuẫn cho mình.

Chỉ cần mình không chết thì sau khi trở lại Thiên Phạt Sâm Lâm vẫn còn có một chốn yên vui, không còn nguy hiểm! Không có bất kỳ người nào dám đến Thiên Phạt Sâm Lâm đối phó mình, ngay cả Thánh Giả cũng không dám!

Nhưng Quân Mạc Tà lại khác!

Bất cứ chuyện gì, hắn chỉ có thể tự mình chống chọi! Đừng xem hắn chém giết quả quyết, coi thường thiên địa, nhưng đó chỉ vì hắn căn bản là không thể không như thế, hắn sớm đã không còn đường thối lui!

Sau lưng của hắn chính là Quân gia, một gia tộc khổng lồ lại suy yếu khác thường. Nếu như Quân Mạc Tà một khi gánh không được, gia tộc này liền gặp sụp đổ trong phút chốc hoàn toàn tan rã, thậm chí triệt để nhà tan cửa nát! Áp lực trên người Quân Mạc Tà thật sự quá lớn!

"Đỡ ta đứng lên!" Quân Mạc Tà cảm thụ được quai hàm của mình có chút run run, vì thế hắn cắn răng nói lại một lần nữa "Đỡ ta đứng lên!"

Mai Tuyết Yên đỡ lấy đầu của hắn, sau đó nâng hắn lên, để cho hắn ngồi ngay ngắn ở trên đệm.

Nhưng không biết hắn muốn làm gì!

"Bây giờ nàng nhằm vào ta phát công đi!" Quân Mạc Tà cắn răng, thở phì phò nói khàn khàn, trong ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng đến sắp kiệt sức "hãy xuất ra tu vi cực mạnh của nàng, phát ra sức mạnh của nàng rồi hoàn toàn tập trung ta, chỉ nhằm vào chính ta! Triển khai khí thế công kích sắc bén nhất nhằm vào ta!"

"Nàng đột phá, ta cũng muốn đột phá!" Quân Mạc Tà nặng nhọc thở phì phò: "Đến đây đi! Dùng sức mạnh của nàng đè nén ta! Mau đi ..."

Mai Tuyết Yên ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn hắn "Mạc Tà, Mạc ... chàng không sao chứ?"

Lại còn muốn dùng sức mạnh công kích, đây chẳng phải là phải trực tiếp đè chết hắn? Hơn nữa mình vừa mới đột phá xong, chừng mực còn chưa điều chỉnh tốt, vẫn còn phải tập luyện nhiều nữa ...

"Lần đó ở Thiên Hương, cường giả cấp Tôn Giả Đỗ Tuyệt đã dùng sức mạnh của hắn đè nén khiến cho ta thu được lợi ích không nhỏ!"

Quân Mạc Tà biết nếu không giải thích rõ ràng thì Mai Tuyết Yên căn bản sẽ không xuất chiêu đối với chính mình. Hắn chỉ nhẫn nại cau mày giải thích tiếp "Mà thiên địa linh khí ở đây còn đậm đặc hơn ở Thiên Hương mấy chục lần!"

"Thủ đoạn của hắn là lợi dụng khí thế bản thân điều động Thiên Địa chi Lực hóa thành uy áp! Giống như thực chất!" Quân Mạc Tà thở phì phò nói

"Ta tuy rằng không biết đây là dạng thủ đoạn nào, tên gọi là gì. Nhưng ta biết thủ đoạn như vậy cùng với Thiên Địa Tù Lung của nàng dẫu có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu! Cho nên ta biết nàng khẳng định cũng am hiểu! Cứ nhằm ta ra chiêu như vậy, đối với ta sẽ mang lại lợi ích lớn lao!"

"Hiện tại, tức khắc thi triển ra công lực mạnh nhất của nàng, dùng khí thế mạnh nhất của nàng tập trung công kích ta!" Quân Mạc Tà nhắm mắt lại.

"Thì ra là thế!" Mai Tuyết Yên biết được Quân Mạc Tà không có việc gì, lại đích thật là muốn nhờ chuyện này luyện công thì mới yên lòng lại. Nàng lui về phía sau hai bước, hít một hơi thật để khiến cho tâm tình của mình ổn định, dần dần khôi phục cảnh giới tĩnh lặng còn hơn mặt nước.

Nàng cứ đứng bất động như vậy, nhưng một cỗ khí thế tràn trề đã từ trên người nàng tự nhiên sinh ra! Nó liên tục mỏng manh, vô cùng vô tận, trên nối trời cao, dưới tiếp mặt đất! Trong đất trời lúc đó nhất thời đã tràn ngập uy áp lớn lao phảng phất như đến từ thời viễn cổ!

"Không đúng, khí thế kia của nàng thiếu sát khí cần thiết! Càng thiếu loại cảm giác dồn ép sống chết mãnh liệt! Nàng hãy nhắm mắt lại, đừng nghĩ trước mặt chính là ta, hãy nghĩ ... Trước mặt mình chính là Lưu Thu, chính là tên lưu manh hạ lưu đang muốn giở thủ đoạn lưu manh đùa giỡn nàng ... Ừ, vô lễ với nàng ..."

Quân Mạc Tà nhắm mắt lại cảm ứng để chỉ đạo. Nhưng hắn chỉ đạo suýt nữa làm Mai Tuyết Yên tức giận xông lên đá hắn một cước. Còn muốn à? Đó không phải lập tức nảy sinh cảm giác giết người hay sao? Nói cũng kỳ quái, Mai Tuyết Yên vừa nghĩ như vậy thì lập tức có một loại sát khí khó hiểu nảy sinh ...

"Đúng! Chính là như vậy! Tiếp tục gia tăng cường độ , phát huy của lực lượng mạnh nhất của nàng tận tình phát huy!"

Quân Mạc Tà quả thực có chút hưng phấn, hắn thậm chí đã rõ ràng cảm giác được trên đỉnh đầu có Thiên địa linh khí cực kì nồng đậm, hết sức tinh thuần đang nhanh chóng tập trung vào mình.

Mai Tuyết Yên nhắm mắt lại, tập trung suy nghĩ khiến cho toàn bộ nguyên lực của mình đồng thời bùng nổ hóa thành khí tức kinh khủng sắc bén nhất. Nó cùng Thiên Địa chi Lực dùng một loại biện pháp huyền ảo khai thông, rồi chậm rãi hình thành một cơn bão mạnh chưa từng có! Nó nhằm Quân Mạc Tà ở trước mặt ầm ầm áp xuống!

"Ách..." Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy cả người bị đè nặng, có một loại cảm giác đột nhiên giống như Tôn Ngộ không bị đặt ở dưới chân núi Ngũ Hành, cơ hồ khung xương bắp thịt toàn thân vào một khắc này đều bị đập vụn, bị ép thành bánh thịt!

Trong lòng âm thầm kêu một tiếng "Chết tiệt! Mạnh như vậy!"

Vốn công lực của Mai Tuyết Yên cũng đã cao hơn Đỗ Tuyệt, hiện tại sau khi đột phá lại càng mạnh hơn. Do có Quân Mạc Tà mạnh mẽ trợ giúp, sau khi đột phá nàng vẫn chưa ngừng hấp thu linh khí nên không chỉ vẻn vẹn đột phá, mà hơn nữa trực tiếp tăng lên tới gần mức độ Tôn Giả cấp bốn bậc trung !

Hiện tại, tu vi của Mai Tuyết Yên đã đạt đến mức Tôn Giả cấp bốn sơ cấp đỉnh phong!

Cho nên, nàng hiện tại đủ khả năng điều động lượng Thiên địa linh năng đại khái gấp hàng trăm lần Đỗ Tuyệt có khả năng phát ra! Đối mặt áp lực khủng bố như thế đè xuống nếu là cao thủ Chí Tôn thông thường thì chỉ sợ thật sự có thể bị khí thế khủng bố của nàng đè chết tại chỗ!

Đúng lúc Quân Mạc Tà cảm thấy không thể chịu đựng nổi thì đột nhiên trong ý thức Hồng Quân Tháp "Oanh" một tiếng mà thức tỉnh. Nó

quay tròn linh hoạt làm Thất thải Hà quang (ánh sáng đủ màu) dày vạn đạo, chiếu rọi tứ phương!

Ngay khi Hồng Quân Tháp thức tỉnh, dường như nỗi đau đớn như kim châm trong đầu Quân Mạc Tà bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa. Hệt như thuỷ triều rút xuống "Ào" một tiếng hoàn toàn lui xa, cùng lúc đó một lượng Thiên địa linh khí mãnh liệt từ đỉnh đầu ùa vào! Thấm đẫm mọi nơi!

Hồng Quân Tháp liền phảng phất như một cái động sâu không đáy điên cuồng mà hút vào lượng Thiên địa linh năng khổng lồ do Mai Tuyết Yên điều động. Sau đó nó thấm đẫm mọi nơi trong cơ thể Quân Mạc Tà!

Mọi người ở bên ngoài lo lắng chờ đợi Mai Tuyết Yên chữa trị cho Quân Mạc Tà đột nhiên chấn động!

Đêm qua thời tiết nơi này phát sinh biến động dị thường cổ quái, hiện tượng thiểm điện lôi minh (sấm sét vang dội) đã làm mọi người khiếp sợ không hiểu. Không nghĩ tới qua nửa đêm lại xảy ra loại dị tượng kì quái này!

Trên bầu trời ánh trăng sao chợt đình chỉ vận chuyển thông thường, nhưng vòm trời trên đỉnh đầumọi người đột nhiên xuất hiện một mảng đen lớn đen lan rộng, kéo dài hơn mười dặm, có đưa tay vào đó cũng không thấy được năm ngón!

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, mảng lớn màu đen cơ hồ có thể làm nhức mắt mọi người bỗng nhiên biến mất. Còn trên bầu trời lại xuất hiện từng trận từng trận lốc xoáy điên cuồng xoay tròn cổ quái. Tất cả mọi người đều có thể rõ ràng cảm giác được gió xoáy thật sự tồn tại, nhưng lại nhìn thì không thấy!

Lốc xoáy quấn vào nhau, xoay tròn rồi bốc lên, nó hướng về phía cái lều có Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên điên cuồng hạ xuống, rót vào! Toàn bộ Huyền thú, bao gồm cả Thú vương, hết thảy đều kinh hãi, tứ chi run rẩy mà không dám nhúc nhích!

Bởi vì trong lúc này, sự nhạy cảm làm bọn hắn cảm thấy có một loại khí tức như của Thánh Vương, tuy nhỏ bé yếu ớt nhưng rõ ràng!

Đám người Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân ngạc nhiên nhìn lên cơn xoáy linh khí trên bầu trời , kinh hô: "Thiên địa khí! Tại sao giống như này Thiên địa linh khí tinh khiết?"

Hai người quả là người biết hàng, Thiên địa Linh khí nồng đậm cường đại như thế há có thể không muốn hấp thu? Nhưng hai người cùng vận công mới phát hiện, Thiên địa Linh khí hiện nay trên không trung tuy rằng đã muốn đậm đặc đến gần như thực chất, nhưng là tuyệt không hề thoát ra ngoài.

Cho dù hai người vận công như thế nào thì cũng không hấp thu nổi chút xíu! Chỉ có thể trơ mắt cảm nhận thấy toàn bộ linh khí đều chui vào trong lều của Quân Mạc Tà .

"Hắn là Mai Tôn Giả đang đang thi triển vô thượng thần thông chữa thương cho Quân tam thiếu. Mọi người không cần phải lo lắng." Phong Quyển Vân thở dài, nói với Đông Phương Vấn Tâm cùng Quản Thanh Hàn đầy lo lắng trước mặt.

Vừa nghe được hắn nói những lời này, Đông Phương Vấn Tâm cùng Quản Thanh Hàn và đám người Quân Vô Ý cùng Đông Phương Vấn Kiếm lúc này mới thở phào nhẹ nhỏm mà yên lòng.

Trong trướng bồng, theo lượng Thiên địa linh khí điên cuồng rót vào, sắc mặt Quân Mạc Tà cũng càng ngày càng tốt, càng ngày càng nhẹ nhõm.

Mai Tuyết Yên mở to mắt nhìn nét mặt Quân Mạc Tà, rốt cục thả lỏng tâm tình tiếp tục dùng toàn lực vận chuyển thần công hóa thành khí thế ngập trời, tựa như Thần Long hùng mạnh dời non lấp biển, quay cuồng trong không gian vạn dặm!

Nàng lại một lần nữa thi triển năng lực điều khiển của mình, trong khả năng cho phép có thể để thao tác Thiên địa linh năng điên cuồng tụ tập lại! Cơn lốc Linh năng lại một lần nữa hình thành! Lại hình thành ...

Từng đợt từng đợt dồn dập ép xuống, Thiên địa Linh năng của nửa dãy núi chỉ một thoáng đã bị hút sạch. Sau đó từ bốn phương tám hướng nhanh chóng bù vào, rồi lại bị hút cạn ...

Khắp hơn mười dặm bầu trời biến thành một trận lốc xoáy, một cái động không đáy! Tham lam mà thần bí! Cường đại!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 310: Muôn Đời Luân Hồi, Chỉ Có Tình, Mới Là Vĩnh Hằng!

Từ từ, sau khi số lượng linh khí to lớn đến mức khủng bố và dần hình thành qui luật nhất định thì mọi người mới bình tâm lại từ nỗi khiếp sợ cực độ.

Tu vi đã đạt đẳng cấp Chí Tôn Thượng thừa như Hùng Khai Sơn cũng đã bị sợ tới mức tay chân bủn rủn . . . Đừng có nói là lá gan của Hùng Khai Sơn nhỏ bé, cũng chỉ bởi vì đây là loại khí thế Vương giả Huyền thú bẩm sinh làm cho hắn không thể không sợ hãi.

Đó là nỗi sợ từ đáy lòng đối với Thú Hoàng gần như khiến hắn phải hiện nguyên hình để tỏ lòng thần phục. Sau khi miễn cưỡng khắc chế, lẩy bà lẩy bẩy đứng lên thì hắn mới cảm thấy hạ thân phát sinh nhu cầu khẩn cấp.

Vừa đi vừa nhìn đằng trước đằng sau vài lần, hắn lén lút chạy ra ngoài lựa chọn một cái hốc có vẻ kín đáo phía sau cây cổ thụ cởi lưng quần ngồi chồm hổm xuống. Bùm bùm xoẹt xoẹt một trận vang lên, mùi hôi bay ra bốn phía. Sau một hồi, Hùng Tứ gia mới kéo lưng quần đứng lên, vẻ mặt rốt cục mới lại chuyển biến tốt.

Hùng Tứ gia xả ra rất nhiều, lúc này tâm tình mới chuyển biến tốt đẹp. Bây giời mới rỗi rãi vừa thắt dây lưng, vừa nghiêng cái đầu lông lá xồm xoàm nhìn cây tùng khổng lồ thẳng tắp trước mặt mà lẩm bẩm

"Thực là thẳng, chà! Cao như vậy, thẳng như vậy, thực sự là một cái cây bị phạt đứng nha. Hùng Tứ gia hôm nay xem như giúp ngươi bón phân, cũng là phần số của ngươi. . ."

Đang thì thào tự nói thì hắn lại nghe thấy phía sau loẹt xoẹt vang lên. Cũng có không ít Huyền thú đang xốc lại đai quần tản bộ tới đây. Xem bộ dáng đó thì không có ngoại lệ, tất cả đều bị khí thế vừa rồi hù dọa. Nguyên một đám mặt xanh lè môi trắng bệch, hoàn toàn không có giọt máu nào.

Nhưng có vẻ là so với trước kia thì còn tốt hơn. Lúc trước, hồi còn chưa được tiến giai (nâng cấp) thành cường giả thì chúng cứ trực tiếp giải quyết ngay tại chỗ. Lần đó khi Lục Đại thú vương tiến giai đã khiến cho Thiên Phạt Sâm Mâm trở thành bãi "Địa lôi" chính hiệu .

Còn hiện tại ít nhất chúng cũng đã biết cần chiếu cố mặt mũi của mình , cũng biết yêu quý quần áo, còn hiểu được phải tìm nơi tương đối kín đáo để hành sự. Quả thực là có tiến bộ. . .

Khí thế trước mắt của Mai Tuyết Yên đối với bọn họ tạo thành nỗi kinh sợ thật sự quá lớn, hơn xa lần Lục Vương tiến giai. Cho dù như Hùng Khai Sơn là Thú vương vẻn vẹn chỉ kém một bậc mà cũng tràn đầy khiếp sợ trong lòng!

Tuy rằng Mai Tuyết Yên đã cực lực khống chế khí thế của mình cố gắng không tác động đến người khác, dùng hết sức để chỉ tập trung vào người Quân Mạc Tà. Nhưng luồng uy áp cuồn cuộn vẫn tràn ngập đất trời lúc này. Mặc dù nó không gây sát thương thực tế, nhưng vẫn làm đám Huyền thú rõ ràng cảm nhận được mà hoảng hốt lo sợ!

Bởi vì trong huyết mạch của mình, từ nhỏ bọn họ đã có bản tính thần phục khí thế bẩm sinh, mang nỗi kính sợ tự đáy lòng với Tôn giả thú vương. Nhưng nếu là một người phát ra khí thế cũng như vậy thì rất có thể chỉ kích thích ý chí chiến đấu cao nhất của bọn họ. Nhưng hiện tại thì không, chỉ còn lại sự ngưỡng mộ!

"Vội cái gì, vội cái gì?" Hùng Tứ gia xiết chặt thắt lưng lớn tiếng mắng mỏ

"Tất cả đều thành thành thật thật xếp thành hàng, từng bước từng bước lại đây! Đừng có để mùi hôi ngút trời, như thế nào lại không có tố chất vốn có, rồi lại bị cho là người nhà mình làm đấy? Để xấu mặt trước người ngoài thì không chỉ mất mặt mũi của riêng các ngươi, mà là làm mất thể diện của Thiên Phạt Sâm lâm, có hiểu không?"

Đám Huyền thú vâng vâng dạ dạ, liên tục gật đầu, cũng không biết là chúng thật sự hiểu được hay không . . .

Chỉ thương thay cho cây cối chỗ này trực tiếp bị chìm ngập trong đống thải ra .. . . Nhưng như thế cũng có lợi, mấy trăm năm sau mà cành lá vẫn rậm rạp, càng ngày càng tươi tốt. Hơn xa đám cây cỏ cùng thế hệ . . .

Trong trướng bồng, lớp vải bố trên đỉnh đầu chỗ hai người đang nằm đã sớm không cánh mà bay. Từng luồng Thiên địa linh khí tinh khiết sạch sẽ xuyên qua chỗ hổng mãnh liệt rót vào, sau đó lại biến mất vô tung. Lỗ hổng này mặc dù không lớn, nhưng lại giống hệt một cái động không đáy có thể nuốt chửng số lượng Thiên địa Linh khí tới vô hạn ...

Mà sắc mặt Quân đại thiếu gia cũng cùng với lượng Thiên địa linh khí truyền vào mà càng ngày càng hồng, càng ngày càng tốt hơn thì rất có xu thế đạt đến mức cao nhất. Sự thực , sắc mặt sau khi đạt mức hồng rực thì mới đột nhiên khôi phục lại thành bình thường.

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng làm hiệu cho Mai Tuyết Yên ý bảo có thể dừng lại. Mai Tuyết Yên hiểu ý lập tức thu lại khí thế, loại bỏ sát khí trong lòng khiến cho khí thế bản thân dần dần khôi phục lại trạng thái bình thường. Lần hấp thụ này có thể nói khiến cho linh khí trong Hồng Quân Tháp đạt đến trạng thái gần như đầy chặt!

Sau khi lượng linh khí đã vượt xa mức độ trước kia , còn linh lực trong cơ thể cũng nhờ lần hấp thu này mà tăng lên trên phạm vi lớn. Quân Mạc Tà rõ ràng cảm thấy mình đã đạt đến mức tùy thời có thể đột phá!

Có lẽ liền chỉ cần lĩnh hội một chút xíu, chỉ cần một cơ duyên nhỏ là có thể đi vào được tầng năm Hồng Quân Tháp! Hiện tại khoảng cách đến đột phá đã chỉ còn tương đương một lớp giấy mỏng . . . khẽ đâm một cái là thủng!

Mà ở trong quá trình này thì Quân Mạc Tà rõ ràng cảm ứng được Tâm ma xâm lấn, thất tình lục dục quấy rối không dứt. Mọi chuyện xảy ra trong kiếp trước kiếp nầy đều hiện lên trong đầu rất rõ ràng, cho dù là chuyện rất nhỏ cũng nhớ rành mạch, không quên chút nào. Nó tựa như một dòng suối nhỏ trong suốt nhìn thấy tận đáy.

Trong lòng khi thì lửa giận bừng bừng, khi thì mềm mỏng với muôn nơi, khi thì ham muốn bùng cháy, khi thì mừng rỡ như điên, khi thì căm hận đầy bụng, khi thì băn khoăn lúng túng . . .

Đủ kiểu cảm giác, chủng loại cảm xúc phức tạp trong giai đoạn này đều dồn nén trong lòng. Mừng rỡ, đau buồn, giận dữ, lại mừng rỡ ... Tất cả đều chồng chéo lên nhau, trộn lẫn với nhau hỗn độn không thôi.

Trước mắt Quân Mạc Tà chỉ cần tuân thủ nghiêm ngặt việc giữ gìn tâm linh trong lòng sao cho thanh tĩnh đến tận cùng, mọi việc khác thì cứ mặc kệ! Cho dù có quấy rầy nhiều hơn nữa cũng khó làm rối loạn sự tĩnh lặng như gương mặt hồ!

Mặc kệ ở trong ảo giác hắn thấy những điều mình đã gặp rồi chết thảm, vợ con chết hết nhà tan cửa nát, hay là những người thân nhất chết oan chết uổng trước mắt mình. Tất cả đều không làm cho cảm xúc dao động một chút nào mà chỉ nhìn thoáng như không thấy!

Nhưng dường như chỉ trong nháy mắt, rồi lại có vẻ là đã trải qua luân hồi trăm ngàn kiếp người. Để rồi sao khi mở mắt thì cho dù có nhìn thấy cái gì cũng đều cảm thấy đau xót tận đáy lòng, cảm nhận được mọi thứ đều xa lạ! Tựa hồ quả thực đã trải qua những năm tháng luân hồi của trăm ngàn đời người rồi mới lại trở về với sự thật!

Mà ngay cả trong nháy mắt, khi hắn lại nhìn thấy Mai Tuyết Yên thì cũng không khỏi tim đập mạnh và hơi loạn nhịp. Nhưng cũng trong khoảnh khắc đó vẫn nảy sinh một cảm giác gần gũi mà xa xôi thực xa lạ.

"Có phải là cảm thấy mọi thứ trước mắt thực xa lạ không? Cho dù là sự việc, con người, đồ vật đều như thế? Cũng giống như đã phải cô độc suốt bao năm tháng trong hàng trăm ngàn kiếp người?" Mai Tuyết Yên mỉm cười nhìn hắn, nàng dùng một loại âm thanh kỳ quái mà hỏi.

Nàng có thể được coi là người đã trải qua, nay chứng kiến diễn cảm trong mắt Quân Mạc Tà thì chỉ nháy mắt là đã đoán được Quân đại thiếu gia này đang suy nghĩ gì.

"Không sai! Nguyên nhân của nó là gì? Hay là mọi người khi đột phá đều có cảm giác tương tự!"

Quân Mạc Tà thử đề phát chân khí, chỉ cảm thấy trong cơ thể và trong kinh mạch một đạo khí tức màu vàng như dòng nước chảy mãnh liệt sục sôi cuốn đi không ngừng. Chỉ cảm thấy khí lực của mình dường như vô cùng vô tận, tựa như lúc này nếu trước mắt có một quả núi thì có thể chỉ dùng một tay nâng lên!

"Đại khái có thể nói, quả thật chính là như vậy. Trước mắt thì chàng đã có được thực lực của Tôn Giả tầng thứ hai! Rõ ràng là việc phát sinh ở trước mắt, vậy mà ta vẫn khó mà tin được. Thực sự là không nghĩ tới chàng sẽ đột phá nhanh như vậy, thuận lợi như vậy! Quả là kì quặc!"

Vẻ kì quái trong mắt Mai Tuyết Yên càng đậm đặc "Sau khi đột phá thành công, tất cả mọi người sẽ thấy trong nháy mắt đột phá sinh ra ảo giác tinh vi nào đó. Nó phảng phất như đã trải qua vô số kiếp, từng đời từng đời lần lượt luân phiên trải qua"

" Hơn nữa loại ảo giác này lại giống sự thực đến lạ thường! Đến nỗi tâm thần đảo ngược rất nhiều, đối với sự thật hiện tại thì sẽ sinh ra một cảm giác không đúng sự thực! Lúc trước ta vì cửa ải này mà suốt ba năm sau mới coi như thực sự khôi phục bình thường."

"Đó là nàng" Quân Mạc Tà nháy mắt một cái rồi cười nói: "Nhưng Bản Thiếu gia là ai, là tuyệt thế thiên tài. Vậy ta nhất quyết sẽ không chịu ngây ngô giống nàng, chuyện này không phải hoàn toàn không thể được, ha ha. . ."

Sắc mặt và điệu bộ của hắn ngay trong nháy mắt sau khi tim đập mạnh và loạn nhịp đã khôi phục bình thường!

Mai Tuyết Yên cực kỳ khiếp sợ nhìn hắn, trăm ngàn lần không nghĩ tới kẻ có da mặt so với tường thành còn dày hơn lại có thêm vài phần bại hoại chỉ mới vừa đột phá liền có thể lập tức khôi phục. Đây quả là không thể tưởng tượng!

Phải biết rằng đây chính là kí ức của trăm ngàn kiếp luân hồi! Chẳng lẽ đối với hắn lại không hề có ảnh hưởng nào sao? Chẳng lẽ sự biến đổi thành vô tâm vô tính lại có thể đạt tới loại tình trạng này? ! Hay là chỉ có tuyệt thế đại thiên tài mới được như vậy?

"Đồ ngốc, bởi vì nàng đã xem nhẹ một chuyện rất quan trọng!" Quân Mạc Tà dịu dàng nhìn nàng mà nói

"Bởi vì bản Thiên tài vào lúc đột phá thì trong lòng có tình! Hơn nữa người thương ở ngay bên cạnh! Cho nên ta mới có thể đột phá rất nhanh. Mà nàng sau khi đột phá thì trong lòng chẳng những không sáng tỏ, mà lại càng trống rỗng. Tuy rằng không có chỗ nào ràng buộc sự thoải mái của bản thân, nhưng đó cũng tương đương với vô tình!"

" Cho nên nàng mới phải trải qua ba năm hoang mang, hơn nữa lúc nàng tiến giai (bậc) ở cấp ba thì lại bị kẹt bởi thất tình. Phải biết rằng, một chữ tình là nguồn gốc nảy sinh vạn vật! Muôn đời luân hồi, chỉ có Tình - mới là vĩnh cửu!"

"Nói như vậy. . . thì cũng có đạo lý." Mai Tuyết Yên trầm tư một lát, rốt cục lại gật gật đầu.

"Ta vốn là một người vô tình, đã từng kệ mọi sự không lấn bấn trong lòng. Chưa từng vô tình mà chỉ có rất vô tình. Không biết có phải là được ông trời chiếu cố hay không, mà lại ban cho ta một cuộc sống khác tràn ngập chữ 'Tình' !"

" Bất kể là thân tình vẫn là tình bằng hữu hoặc là tình yêu, để cho ta đều tự mình trải qua một lần. Cho nên ta hiện tại đúng là vào lúc hoàn mĩ nhất. Cho nên cửa ải này, mặc dù đều không phải là hoàn toàn không có gây trở ngại, nhưng thực sự không lớn, vì thế có thể rất nhanh khôi phục bình thường."

Quân Mạc Tà mỉm cười, trên mặt của hắn chỉ thấy một vẻ ôn hòa. Hơn nữa, khí tức trên người hắn đã vô hình trung xảy ra thay đổi lớn, một loại hấp dẫn phóng khoáng xuất thần đang chậm rãi xuất hiện ở trên người của hắn.

"Nàng thấy thế nào? Sau khi đột phá có lĩnh ngộ được gì không?" Quân Mạc Tà mỉm cười nhìn Mai Tuyết Yên "Liệu có lĩnh ngộ được chiêu thức kinh thiên động địa nào không? Có thể một chiêu giết chết tươi ngàn vạn người chẳng hạn?"

"Thế gian nào có loại chiêu thức khoa trương như vậy?" Mai Tuyết Yên tức giận nhìn hắn một chút rồi lập tức tiếp tục

"Có điều thu hoạch thật sự mà đem so với loại nhân vật biến thái như chàng thì đột phá của ta cũng chỉ là như một chuyện âm thầm thôi . . . Phương thức đột phá của chàng thật sự đặc biệt!"

" Có thể lợi dụng người khác tác động khí thế mạnh mẽ lên thân thể chàng để tạo thành đột phá? Thậm chí còn hoàn toàn không có hại, thật sự là phương pháp đột phá không thể tưởng tượng nổi!" Điều đó không thể nghi ngờ chính là chuyện kì dị mà Mai Tuyết Yên suy nghĩ đủ điều vẫn không có cách nào giải thích nổi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 311: Đêm Dò Xét Ngân Thành!

"Chuyện này quả thật là huyền diệu, cũng chỉ có ta mới làm được như thế. Hơn nữa cho dù bây giờ có giải thích tường tận hơn cho nàng thì cũng chưa chắc nàng có thể lý giải. Vả lại, ta cũng chỉ vừa mới biết phương pháp kia không bao lâu. Đối với tất cả chuyện này, chỉ có thể nói là . . . trùng hợp ngoài ý muốn thôi"

Bỗng chốc Quân Mạc Tà trầm tư, hắn nghĩ tới chuyện lúc trước Đỗ Tuyệt dùng khí thế của linh năng nhằm vào mình phát công mà không khỏi cười cười "Chúng ta hãy đi ra ngoài, chắc tất cả mọi người chờ sốt ruột."

Mai Tuyết Yên gật gật đầu; nếu Quân Mạc Tà không muốn nói chuyện này thì nàng cũng sẽ không hỏi thêm.

Có một số bí mật chỉ nên thuộc về Quân Mạc Tà. Cho dù là Quân Mạc Tà muốn nói thì nàng cũng không có ý định nghe.

Bởi vì từ một câu nói mà nàng đã nhận thấy sự phiền muộn cùng cô đơn lớn lao.

". . . Ta vốn là một người vô tình, đã từng kệ mọi sự không lấn bấn trong lòng. Chưa từng vô tình mà chỉ có rất vô tình. Không biết có phải là được ông trời chiếu cố hay không, mà lại ban cho ta một cuộc sống khác tràn ngập chữ 'Tình' ....."

Những lời này nghe như lộn xộn, khó lòng lý giải, dù Tuyết Yên cũng không hiểu thập phần. Nhưng nàng có thể từ trong đó nghe được dư vị

khác thường.

Cho nên nàng lựa chọn không hỏi, nàng chỉ muốn thông qua tình cảm chứa chan của mình để vuốt ve an ủi tất cả vết thương lòng của người thương . . . Chỉ vẻn vẹn có vậy mà thôi!

Khi hai người Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên dắt tay nhau đi ra ngoài, tất cả mọi người rõ ràng cảm giác được hai người này thay đổi. Nhưng cụ thể là thay đổi thế nào thì chẳng có ai nói ra được cả.

Chỉ đơn thuần là cảm nhận được không giống so với lúc trước, rất không giống với lúc trước . . .

Sau một hồi hàn huyên thì rốt cục cũng yên tĩnh trở lại. Mọi người sôi nổi rời đi chỉ còn lại mấy người Quân Vô Ý, Đông Phương Vấn Tâm, Ưng Bác Không, Phong Quyển Vân cùng Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên.

"Ngày mai là mùng hai tháng hai. Chính là ngày theo lời của ta 'Xuân noãn hoa khai nhật. Nhất kiếm phá ngân thành (ngày xuân về hoa nở , một kiếm phá Ngân Thành). Ta dự định đêm hôm nay cứ lẻn vào Ngân Thành trước" Quân Mạc Tà nhìn nhìn mọi người rồi chậm rãi nói "Có một số việc, bao giờ biết người biết ta cũng tốt hơn!"

"Con tự mình đơn độc vào đó?" Đông Phương Vấn Tâm chau mày lộ ra vẻ lo lắng "Liệu có ổn không?"

"Không có chuyện gì." Quân Mạc Tà cười cười: "Nếu mà ngay cả con cũng không được thì trên đời này không còn ai có thể làm được!"

"Lời Mạc Tà nói tuy rằng nghe có vẻ điên cuồng, nhưng cũng là sự thật." Quân Vô Ý cười cười, đúng là nhận thấy rằng cháu mình mạnh miệng.

Đông Phương Vấn Tâm nhìn sang Mai Tuyết Yên, Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng gật gật đầu, trên mặt cũng thể hiện đối với Quân Mạc Tà rất

tin tưởng.

"Vậy con cần sớm trở về, đừng để cho chúng ta quá mức bận lòng, hôm nay chúng ta có nhiều điều phải suy tính" Đông Phương Vấn Tâm vẫn có vài phần lo lắng căn dặn.

Tấm lòng của mẹ, cho tới bây giờ vẫn là như thế. Ngay cả khi con mình có bản lĩnh cao thì ở trong mắt người mẹ đó vẫn là đứa trẻ năm đó cần mình che mưa che nắng!

Quân Mạc Tà gật gật đầu rồi nói

"Tốt nhất đêm nay Tam thúc lại đem đội hình bố trí sắp xếp lại một lần nữa. Chủ yếu lập ra kế một số trận thế sao cho lúc giao đấu thì có thể ứng phó được với cường giả cao hơn bọn họ mấy cấp bậc. Ngày mai đánh trận tất nhiên sẽ có những vị trí không đủ sức, chỉ cần bọn họ có thể dùng biện pháp như thế kéo dài thêm thời gian để thuận lợi cho chúng ta đến hỗ trợ!"

"Chờ ngươi lúc này mới nói thì thức ăn ôi thiu hết rồi. Ta đã sớm đề ra trù tính vài kiểu bố trí" Quân Vô Ý phẩy tay cười nói "Yên tâm đi, ngay cả khi trong địch nhân có cao thủ bản lĩnh thần thông thì cũng đủ sức không cho bọn họ thuận lợi thực hiện trảm thủ hành động . . ."

"Ha ha. . ." Mọi người nở nụ cười. Trảm thủ (chặt đầu) - hành động là chỉ cái gì thì mọi người tự nhiên rất rõ ràng. Quân Vô Ý trên mặt có chút khác thường. Trên mặt Quân Mạc Tà cũng có chút mất tự nhiên. Cả hai chú cháu đều có điều không thoải mái.

Quân Vô Ý mơ hồ biết mục đích chủ yếu chuyến đi của Quân Mạc Tà là cái gì. Hắn đi chuyến này, tuyệt không phải chỉ đơn thuần để thăm dò hư thật; hắn là còn một mục đích trọng yếu hơn - Hàn Yên Dao!

Quân Mạc Tà đúng là tính toán đi xem một chút, nữ nhân là nguồn gốc khiến cho hết thảy bi kịch phát sinh nói cho cùng có phải thật sự đáng giá cho Tam thúc yêu thương hay không!

Chuyện này nếu đợi cho hết thảy đều kết thúc thì có thể cũng đã muộn. Cho dù giả tạo thì đến lúc đó cũng có thể biến thành thực; cho nên Quân Mạc Tà rốt cuộc cũng không thể bỏ mặc.

Hàn Yên Dao chính là ngọn nguồn của mọi việc! Cho nên Quân Vô Ý đang lo toan đủ thứ nhưng thực sự cũng muốn biết, hắn thậm chí so với Quân Mạc Tà còn cấp bách hơn! Không biết Dao nhi khi biết ta đem quân đến tấn công Phong Tuyết Ngân Thành thì sẽ có tâm trangh như thế nào?

Nhìn thấy Quân Mạc Tà đi ra ngoài, Quân Vô Ý lẳng lặng lấy từ trong lòng một chiếc khăn gấm vuông rồi chậm rãi mở ra. Bên trong chỉ có một nhúm tóc dài mềm mại. Trên tấm khăn gấm có lưu bốn hàng chữ nhỏ xinh đẹp :

Thập niên vị sơ quan

Trường phát vi quân lưu

Dạ dạ vọng Thiên hương

Kim sinh bất hồi đầu

(Tạm dịch:

Mười năm không đội mũ

Tóc dài quấn chàng Quân

Thiên Hương hằng đêm nhớ

Kiếp này không đổi lòng!

Chắc mấy bà có chồng phải đội mũ khi ra đường)

Trong lòng Quân Vô Ý đột nhiên nỏi lên sự tĩnh tâm khó hiểu, nàng nhất định sẽ không để cho mình thất vọng! Dao nhi, tuyệt đối đừng để cho ta thất vọng!

Mặt trời dần dần ngả bóng về tây, đất trời trong lúc đó từ từ được màu đen che phủ. Còn trên mặt đất do nền tuyết phản xạ ánh sáng nên đã lộ ra một vầng trắng bạc trong sáng mà thanh nhã. Quân Mạc Tà toàn thân màu trắng như tuyết, im ắng ra khỏi lều trại.

Mai Tuyết Yên đi theo sau Quân Mạc Tà, mắt thấy hắn vọt lên giữa không trung rồi sau đó cứ như vậy biến mất ở trên cao một cách khó hiểu . . . Ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn một hồi thật lâu rồi nàng mới trở về trại . . .

Quân Mạc Tà chẳng chút e ngại độn không mà đi với tốc độ nhanh như chớp gấp rút chạy đến Tuyết Phong! Tuyệt đối không có bất kỳ người nào có thể chứng kiến thân ảnh lướt nhanh của hắn vào lúc này!

Tốc độ của Âm Dương Độn tuyệt đối nhanh hơn bất kì thân pháp khinh công tuyệt đỉnh nào trên đời này, thậm chí không chỉ nhanh gấp đôi!

Nhờ vào tốc độ kinh người như vậy, hắn chả mấy chốc đã thấy được bóng dáng đen thẫm của Tuyết Sơn, nhìn rõ tòa thành nằm trên vùng đất đóng băng vĩnh cửu! Phong Tuyết Ngân Thành, quả nhiên là danh xứng với thực! Từ xa nhìn lại chỉ thấy vô số bông tuyết đang nhẹ nhàng rơi xuống trùm kín khắp Băng Thành, thần bí mà đồ sộ!

Bảy ngọn núi xung quanh đó như chúng tinh phủng nguyệt (chòm sao tôn vẻ đẹp của trăng) , như vệ sĩ của Ngân Thành. Trên bầu trời tuy có bông tuyết tung bay, nhưng không che được ánh sao lấp lánh!

Những tia sáng hiếm hoi chiếu lên mặt tuyết, chiếu vào trên ngọn núi rồi phản xạ tạo ra những sắc màu tuyệt đẹp óng ánh. Sau đó chúng tụ tập lại hình thành từng đạo hào quang muôn màu muôn vẻ sặc sỡ từ bốn phương tám hướng chiếu rọi lên hình dáng của Ngân Thành.

Chúng khiến tòa Băng Thành cổ xưa hiện ra giống như mộng ảo với những sắc màu lộng lẫy! Bất kể là ai, nếu lần đầu nhìn thấy tòa thành này thì ở trong lòng cũng trào dâng một cảm giác khác thường như mộng như ảo.

Ở phía trước Ngân Thành có bốn cột băng cực lớn. Trên mỗi một cột băng đều chỉ có một chữ cực to, chúng xếp thành hàng chữ : Phong, Tuyết, Ngân, Thành. Nhìn qua thì tựa như sơ sài, nhưng lại thể hiện khí thế to lớn.

Phong cách cổ xưa lại càng làm hiện rõ khí phách hào hùng! Chúng giống như bốn người khổng lồ gác cửa vào Phong Tuyết Ngân Thành, mãi mãi muôn đời.

Bóng đêm đã gần kề, nhưng trong Ngân Thành vẫn có rất nhiều người không ngớt đi lại. Lúc này có một vài đệ tử cấp thấp mặc áo trắng, trên mặt của bọn hắn tràn ngập đủ sắc thái , hoặc là hưng phấn, sợ hãi hay nồng nhiệt!

Bởi vì ngay hôm nay có rất nhiều đại nhân vật tiến vào Ngân Thành, họ sẽ dùng thực lực cường đại của mình trợ giúp Ngân Thành chống lại người ngoài. Những người này, mỗi một người đều là nhân vật trong truyền thuyết! Tên của mỗi người nếu nói ra đều là nhân vật có khí phách kinh thiên động địa, đều đủ để soạn ra một truyền thuyết!

Điều này làm cho bọn họ là đám đệ tử hậu bối, vốn trong thời gian trước phải gánh chịu đủ loại lo lắng, đến hôm nay đều thở phào nhẹ nhõm. Cũng không thiếu những người vừa đi tuần tra, vừa bàn tán nho nhỏ.

"Ai, ngươi nói, với lực lượng hiện tại của chúng ta có thể chống lại đòn đánh từ Quân gia sao?"

"Ngươi nói đùa gì vậy? Nếu như không có những tiền bối mới đến thì Phong Tuyết Ngân Thành chúng ta chống cự lại Quân gia cũng chỉ như một bữa ăn sáng mà thôi. Hiện giờ có thêm những tiền bối này thì ta người phải lo lắng lại chính là người bên Quân gia .... "

"Tuy là nói như vậy, nhưng gần đây tất cả mọi người đều nói thực lực Quân gia hiện tại tăng lên cực nhanh, rất là lợi hại ... "

" Dừng . . . Cho dù lợi hại như thế nào cũng không thể so với sự sắc bén của Thánh địa được? Cường giả Tam Đại Thánh Địa, đó chính là. . ."

"Chính là cái gì?"

"Chính là, chính là. . . chính là tiểu mẫu ngưu (con trâu) bay lên trời!"

"Nói cũng đúng, thật sự là cái gì đang bay đầy trời kia . . ."

"Nói cho đúng thì ngươi là người đi ngủ cũng còn lo ngã xuống giường mà chết, ngươi thực sự là lo lắng đủ thứ chuyện . . ."

Quân Mạc Tà đâu có lòng dạ nào mà tìm hiểu tâm tư lớp sinh sau đẻ muộn của Ngân Thành. Hắn như thanh kiếm sắc bén xuyên qua cái sân rộng mấy trăm trượng đâm vào chính giữa tòa đại điện đèn đuốc sáng trưng.

Đã muộn thế này mà còn đèn đuốc sáng trưng, ngày mai chính là ngày mà Quân gia nêu trong thư, sao không nhanh chóng nghỉ ngơi dưỡng sức. Nếu không vì chuyện Quân gia thì liệu có khác thường như vậy không? Đám hốn tạp Tiêu gia kia làm sao còn có bụng dạ để thắp đèn vừa múa vừa hát rồi yến tiệc chứ?

Vô thanh vô tức xuyên qua Huyền Băng ngàn năm làm thành vách tường, Quân Mạc Tà cũng đã lọt vào trong đại diện trung tâm ở Ngân Thành!

Đại điện lúc này đích xác rất ồn ào, tương đối náo nhiệt! Hơn nữa này hắn cũng không biết tuyệt đại đa số người ở bên trong.

Ngồi ở trên chủ vị là một nam một nữ. Nam anh tuấn khôi ngô, nữ thanh nhã tuyệt trần, xem tuổi cũng chỉ chừng ba mươi tuổi , hắn là vợ chồng đương nhiệm thành chủ Ngân Thành. Hơn nữa ở trên mặt của bọn họ, mơ hồ có thể nhận ra hình bóng Hàn Yên Mộng . Có điều, sắc mặt hai người cũng không phải đặc biệt đẹp.

Ngồi ở một bên bọn họ là mười mấy lão giả, hắn chính là các trưởng lão của Hàn gia Phong Tuyết Ngân Thành. Mà ngồi ở vị trí hơi thấp hơn thành chủ phía bên kia là một vị nam nhân đầu bạc, nhưng khuôn mặt lại mềm mại trẵng nõn như là trẻ con. Hắn chính là Tiêu gia Đại trưởng lão, Tiêu Hành Vân.

Bởi vì Quân Mạc Tà liếc mắt một cái liền nhìn ra tu vi huyền khí của lão : Thần Huyền tứ phẩm! Hơn nữa hắn là bị kẹt ở cảnh giới này đã lâu.

Hiện tại, với ánh mắt độc đáo sau khi đột phá thì hắn hoàn toàn có thể nhận ra, kinh mạch trong cơ thể Tiêu Hành Vân có một chỗ bị đứt thần bí ! Mà đúng là vì chỗ đứt này làm cho lão cả đời vô vọng bước vào hàng ngũ cường giả Chí Tôn! Nói vậy đây là thủ đoạn năm đó của bà ngoại rồi.

Quân Mạc Tà không thể không thầm tán thưởng trong lòng một tiếng: bà ngoại của mình quả là một nhân vật xuống tay đủ dứt khoát! Vô thanh vô tức liền cắt đứt tiền đồ cả đời của một người! Thực là lợi hại!

Mà ở phía sau Tiêu Hành Vân cũng có hơn mười lão già khác râu tóc hoa râm , áo trắng như tuyết. Hắn chính là người Tiêu gia !

Mà nằm ở phía đối diện mọi người Ngân Thành có ba trung niên thần thái tự nhiên, dáng vẻ tiêu sái, sắc mặt hiền hòa đẹp đẽ ngồi ở vị trí cầm đầu . Nhưng ánh mắt thì hoàn toàn không thể cho biết tâm tư, sắc sảo không thể kháng cự. Ẩn giấu sâu trong mắt là cảm giác đã nhiều lần trải qua biến đổi đời người trên thế gian. Ba người này, bất kỳ một ai cũng đều không đơn giản! Xem ra hắn là người từ Tam Đại Thánh Địa.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 312: Nội Chiến Ngân Thành.

Ba người ở phía sau chính là Thiên Nhai Tôn Giả Tiếu Thiên Nhai, Đoạn Kiếm Tôn Giả Hoa Phong Vẫn, Tàn Đao Tôn Giả Khúc Vô Tình! Ba người bề ngoài cùng lần trước gặp mặt thì cũng không có gì khác, duy có khuôn mặt mơ hồ lộ mấy phần tái nhợt, trong đôi mắt ẩn chứa oán giận.

Ba người dắt nhau đi kiếm người thị uy, lại bị người ta chấn nhiếp, tổng cộng đi sáu cao thủ thì hai chết một trọng thương, còn lại ba người cũng đều bị thương, như thế nào có thể không giận? Ba vị tôn giả quả thực nghẹn khuất mà hôn mê. Cho đến giờ từng trải qua bao tai nạn, nhưng đã khi nào phải chịu bực bội như vậy . . .

Tam Đại Thánh Địa cũng chỉ được sáu người đang ở đây, các cao thủ khác thì hiện không có mặt, nhưng chỉ sáu người bọn họ cũng đã đủ. Đừng nói là sáu người, chỉ một người ra mặt thì cũng rất có phân lượng rồi.

Lúc Quân Mạc Tà đến, Ngân thành Thành Chủ Hàn Trảm Mộng đang lên tiếng. trên mặt của lão hàm chứa vẻ lo lắng sâu xa mà nói từ tốn

“…Chuyện cũ trước kia, đủ loại nhân quả, nói vậy tất cả mọi người đã rõ ràng sự thật. Ngay tại đây, Hàn mỗi cũng không nói nhiều. Chuyện Quân gia theo ý của ta vẫn còn phải yên lặng theo dõi kỳ biến. Nếu chúng ta nhúng tay mạnh mẽ nhiều mặt, chỉ sợ… Lấy thế đè người, lấy đa số để thắng thì sẽ bị người đời bêu danh, không khỏi làm ô danh thánh địa"

Tiêu Hành Vân hừ một tiếng nói: " Thành chủ nói như thế, ta có thể hay không lý giải rằng, chuyện này chính là do Tiêu gia làm, về phần hậu quả cũng chỉ có Tiêu gia một mình gánh hết. Nói cách khác, bây giờ đại quân của Quân gia tiếp cận, trực tiếp đẩy cả Tiêu gia ta ra tùy ý đồ sát, báo thù rửa hận, trảm thảo trừ căn! Sau đó, mọi người liền hóa giải can qua, miễn làm tổn thương hòa khí!"

“Đại trưởng lão lời này cũng đã nói qua” Hàn Trảm Mộng lẳng lặng nói

“ Chuyện thế gia “ Thị phi tự có công luận, thiên lý tự tại nhân” Gieo nhân nào gặt quả đấy. Điểm này không ai có thể chối bỏ! Người giang hồ mà phát sinh chuyện thì dù có mù mờ hỗn độn, nhưng sớm muộn rồi cũng trả miếng nhau. Việc này mọi người đều biết, chẳng lẽ chỉ cho phép các ngươi khi dễ Quân gia, cũng không cho Quân gia tới cửa báo thù sao?”

Hắn cường ngạnh cười cười nói “ Một người gây chuyện thì một người trả thù! Đó mới là lẽ phải! Lần này Quân gia quang minh chính đại đánh tới cửa, nếu như ngươi có bản lãnh thì có thể đem tàn sát hết đi, giết đến manh giáp không còn! Bản thành chủ quyết… không ngăn trở!”

“Đánh lại? Ý của thành chủ không nói cũng biết? Quân gia hiện tại thực lực vượt xa chúng ta, như vậy Tiêu gia ta bị đồ sát diệt tộc, Ngân thành cũng sẽ không nhúng tay…!?”

Tiêu Hành Vân cười lạnh một tiếng, mắt lộ ra vẻ sắc bén nhìn Hàn Trảm Mộng

“Ý của thành chủ là như vậy, ta không có hiểu lầm chứ? Như vậy Tiêu gia chúng ta nhiều đời thuần phục Ngân Thành đến cùng là có được kết quả gì? Hay là tại thời khắc nguy hiểm thì bị vứt bỏ một cách vô tình? Lúc cường địch tiếp cận cũng không được chủ tử ủng hộ? Hàn Thành Chủ, lời này của ngươi có phần làm cho lòng người lạnh đi !”

Hàn Trảm Mộng trước đó đã được lão gia tử Hàn Phong Tuyết dặn dò tự nhiên không chịu nhượng bộ; nhưng Tiêu gia lúc này có Tam Đại Thánh Địa làm chi viện nên lông cánh đủ vững lại càng không khoan nhượng!

Cho nên hai người liền ở trong đại sảnh đứng lên đấu khẩu. Trưởng lảo cùng thành chủ đương đầu là lần đầu tiên trong lịch sử Ngân Thành, tuyệt đối là lần đầu tiên! Mạc Tiêu Diêu lạnh nhạt nhìn hai người tranh chấp, không lên tiếng.

“Đại trưỡng lão, việc này còn muốn nói lại một lần nữa sao?” Thê tử Hàn Trảm Mộng, Vạn Lý Phi Sương Tuyết Sương Thanh hơi nhíu khẽ đôi mày nói

“ Năm đó Tiêu gia đối phó Quân gia, không phải không nói một lời đã phái người đi! Tới nỗi thiên hạ nỗi lên phong ba. Ta từ trong miệng các đệ tử Tiêu gia biết được Tiêu gia dám mạo hiểm giết Bạch Y Quân Soái Quân Vô Hối trụ cột của quân đội Thiên Hương đế quốc!"

" Năm đó ngươi khư khư cố chấp, có xem chúng ta là chủ tử? Năm đó Thành Chủ ra nghiêm lệnh cho các ngươi quay về, các ngươi có quay về không? Còn không phải làm cho thiên hạ đại loạn các ngươi mới đắc ý quay trở về”

“Các ngươi làm như vậy thì đặt Phong Tuyết Ngân thành chúng ta ở chỗ nào? Cuối cùng trở về, Thành chũ nghiêm lệnh không thể hạ độc thũ với Quân gia, mà các ngươi ba năm sau lại mưu đồ bí mật sát hại hai vị nhân tài mới xuất hiện của Quân gia, lấy lớn hiếp nhỏ, mạnh hiếp yếu, như thế nào không sợ người khác cười chê!”

Tuyết Sương Thanh có phần phẫn nộ nói

“ Các ngươi tự hỏi lòng mình đi, có bao giờ các ngươi coi chính mình là thuộc hạ của Ngân Thành? Năm đó các ngươi khư khư cố chấp, giết tới khoái ý, chẳng lẽ hiện tại người ta tới báo cừu, lại muốn Ngân Thành Hàn gia thay thế các ngươi gánh trách nhiệm?"

" Đây là cái đạo lý gì? Gây chuyện đến thống khoái, dẫn đến chuyện lớn không cách nào giải quyết hậu quả, các ngươi lại tìm kẻ chết thay? Mà các ngươi Tiêu gia thì tiếp tục dưỡng sức, giấu tài?”

Tuyết Sương Thanh vẻ mặt có chút phát hồng “ Trên đời có chuyện tiện nghi vậy sao?”

“Nhưng các ngươi thủy chung là chủ nhân Phong Tuyết Ngân Thành! Điểm này không thể phủ nhận. Nếu như các ngươi là chủ một thành, cũng không thể không che chở an nguy của thủ hạ, cho chúng ta an toàn mà dựa vào. Như vậy, chúngta thuần phục các ngươi có nghĩa lý gì?"

" Làm một người lãnh đạo đủ tư cách chẳng lẽ là vậy sao? Gặp một ít chuyện tình khó khăn, các ngươi đem thủ hạ, huynh đệ như tay chân mình bỏ đi? Chính mình ở một bên xem trò? Như vậy, Ngân Thành rốt cuộc tính làm gì" Tiêu Hành Vân ánh mắt chớp động, cưỡng từ đoạt lý mà lớn tiếng chất vấn.

“Nếu như các ngươi không thể che chở thủ hạ của mình, không thể mở rộng chánh nghĩa. Như vậy Tiêu mỗ cả gan yêu cầu!” Tiêu Hành Vân ánh mắt sắc bắn nhìn xung quanh lớn tiếng nói

“ Liền xin Hàn gia giao ra chức Thành Chủ, giao ra quyền khống chế Ngân thành! Bởi vì chúng ta cũng không thể đón nhận một chủ tử yếu đuối làm cho thuộc hạ uất ức! Đây cũng là sự sĩ nhục lớn nhất của một bang phái! Các ngươi không có đảm lượng vì thuộc hạ chủ trì công đạo, chúng ta sẽ tự chính mình chủ trì, Hàn gia cũng không cần gánh…cái danh phận này !”

“ Biểu dương chánh nghĩa? Chủ trì công đạo? Ta thực sự không hiểu sao ngươi có thể nói hai từ này? Nói đến nói đi, ngươi còn không phải muốn chức Thành Chủ này sao! Ngươi lòng lang dạ thú rốt cuộc cũng xuất hiện! Tiêu Hành Vân, vì một ngày này, ngươi đã tính toán lâu rồi phải không? Phải chăng hôm nay có nắm chắc rồi? Vì vậy tính toán cuối cùng cũng để lộ ra?" Hàn Trảm Mộng có chút nheo mắt, âm u nhìn Tiêu Hành Vân

“Hàn Trảm Mộng, ngươi không cần chụp mũ ta! Ngươi nhát gan sợ phiền phức, yếu đuối vô năng! Dựa vào cái gì có thể đảm đương được vị trí Thành Chủ? Bởi vì ngươi là cháu ruột của trưởng tử Hàn gia sao? Hôm nay, các vị tiền bối Tam Đại Thánh Địa ở đây làm chứng, ngươi mưu toan bán đứng thuộc hạ, ý đồ cầu bình an sống tạm cũng đã lộ ra, ngươi còn muốn như thế nào?”

Tiêu Hành Vân cười lạnh nói: "Chẳng lẽ ngươi còn muốn dùng chức Thành Chủ của mình để ép người hay sao! vậy thì từ lúc này, Tiêu gia sẽ không thừa nhận ngươi là Thành Chủ nữa, cũng không phụ thuộc Hàn gia nữa!"

“Hảo hảo! Tiêu Hành Vân ngươi rốt cuộc cũng lộ ra mặt chó của ngươi sao?!” Hành Trảm Mộng lạnh nhạt nhìn hắn

“Ta hỏi ngươi! Tam trưởng lão, Lục trưởng lão bọn họ hiện ở nơi nào? Có hay không đã bị ngươi hạ độc thủ? Mộ Tuyết Đồng cùng Mộng Nhi hiện đang ở đâu? Nói vậy, Tiêu Hành Vân ngươi cũng đã bố trí rất lâu rồi? Cũng không ngờ ngươi có thể kiên nhẫn như vậy, một mực ẩn nhẩn tới lúc tóc bạc trắng như thế này mới bại lộ!”

“Hiện tại chúng ta đứng trước mặt nguy cơ! Cái họa Quân gia vô cùng cấp bách, bọn người Tam trưởng lão ở đâu làm sao ta biết? Có thể bọn họ đi chơi đâu đó, chơi đùa vui vẻ, chưa muốn quay về cũng nên!”

Tiêu Hành Vân cười lạnh nói: “ Phải biết rằng Tiêu Hàn cùng Tiêu Phượng Ngô, hai hậu bối của Tiêu gia ta ở trong đội ngũ kia, lão phu còn nóng lòng hơn so với người a! A…Cũng có thể người sợ Tiêu gia chúng ta đoạt quyền, sai người sát hại bọn họ? Điều này cũng có khả năng, thế hệ ngươi chỉ có hai nữ nhi, vồn không có người nối nghiệp Ngân Thành. Nhưng lão phu lại không thể nghĩ ra, ngươi lại có mục đích hèn hạ thế, dĩ nhiên đem con cháu tương lai ưu tú của Ngân Thành chúng ta chôn vùi!”

Tiêu Hành Vân phản đòn đánh bừa, nhưng người nghe lại đều là trong lòng chấn động. Có không ít người chuyển mắt nhìn Hàn Yên

Mộng, trong mắt mơ hồ có thần sắc hoài nghi. Tiêu Hành Vân nói như vậy có thể nói đúng tâm bệnh trong lòng người

Hàn Trảm Mộng toàn thân phát run, ngay cả con ngươi cũng đỏ lên, lão phát hiện điểm không đúng trong lời của Tiêu Hành Vân! Lúc trước hỏi hắn, hắn luôn nói bọn người Tam trưởng lão ở bên ngoài đang tiến hành chuyện gì, nhưng bây giờ lão lại nói: “Ta làm sao biết?”

Trước sau mâu thuẫn , chuyện tình trong đó cũng đoán được… “Tiêu Hành Vân, ngươi quả thật độc ác!” Hàn Trảm Mộng vỗ mạnh tay vịn, thân mình dựng lên, nhìn Tiêu Hành Vân, dằn từng từ một “ Cứ như lời ngươi nói thì hắn là làm những việc phải trả giá lớn!”

“Trả giá? Lão phu đã trả giá từ lâu rồi! Tiêu gia chúng ta cũng đã trả bao đời!” Tiêu Hành Vân thê lương cười lớn

“Trước sau mấy trăm năm kiếp sống nô dịch, mấy trăm năm nay đều bị Hàn gia các ngươi hô to gọi lớn, trả giá như thế còn chưa đủ sao? Tiêu gia ta nhiều thế hệ thuần phục trung thành!"

" Hôm nay lại chịu kết cục bị vứt bỏ hảm hại, trả giá như vậy còn không đủ sao? Coi như là trả giá, chả lẽ chúng ta còn không làm đến mức không dậy nổi sao? Hàn Trảm Mộng! Ngươi đừng vội nói nhãm cái gì, lão phu không nói với ngươi nữa!”

Quân Mạc Tà không nghĩ tới đến Phong Tuyết Ngân Thành thì thấy hai nhà Hàn, Tiêu nội chiến. Nhìn hai người phía dưới khí thế ngút trời; nhưng đám người Tam Đại Thành Địa không lộ vẻ gì.

Quân Mạc Tà liền nghĩ: Đến cùng là Tiêu gia cùng Tam Đại Thánh Địa có hiệp nghị gì! Nếu không, nhiều cao thủ Tôn Giả ở chỗ này, Tiêu gia làm sao dám phóng túng? Chớ để nói là đoạt quyền, e là chỉ lớn tiếng nói chuyện cũng là không dám?

Quân Mạc Tà nhãn châu xoay động: Các ngươi đã chơi đùa vô sĩ, giờ bị cắn ngược lại một cái. Vậy để ta đến đổ thêm ít dầu cho các ngươi!

Tam trưởng lão bị vây công diệt khẩu, tất nhiên là chết không đối chứng. Phía Hàn gia có hai người còn sống bây giờ đang ở lều dưới chân núi, khẳng định không đến đây kịp.

Nhưng phía Tiêu gia khẳng định là không có bị diệt khẩu, mặc dù thành tàn phế nhưng cũng không thể chết được. Thậm chí Tiêu Hàn vô sỉ kia … chính mình cũng không giết, như thế nào lại vô thanh vô tức biến mất? Khẳng định là bị người Tiêu gia giấu đi. Lão tử đem bọn họ ra chất vấn để xem các ngươi giải thích thế nào!

Tri kỷ gia nhập phiếu tên sách công năng, phương tiện ngài lần sau từ tấu chương tiếp tục đọc. Thích tiểu thuyết dị thế Tà Quân, duy trì tác giả phong Lăng Thiên hạ, liền đầu TA một phiếu đi! ( )

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 313: Chân Chính Tàn Khốc Canh Tư

Quân Mạc tà âm hiểm cười trộm "Vù" một tiếng, bay ra ngoài.

Ngày đó Phong Tuyết Ngân Thành xuất động sáu vị trưởng lão cùng Thất kiếm, tổng cộng mười ba người, mặt khác còn có Tiêu Hàn, Mộ Tuyết Đồng, Hàn Yên Mộng cùng với Tiêu Phượng Ngô

Tam trưởng lão cùng Ngũ trưởng lão trong thất kiếm đã bị Tiêu gia vây công tới chết, nhưng Tiêu gia có thể xuất động bốn trưởng lão, Nhị trưởng lão Tiêu Bố Vũ, Lục trưởng lão, Bát Trưởng Lão, Cửu trưởng lão, mấy người này không chết!

Tiêu Bố Vũ bị chính mình đùa giỡn mà thoát y vũ trước mặt mọi người đương trường tự bạo, Lục trưởng lão thì bị một kiếm đâm thủng ngực, nhưng hai trưởng lão còn lại không chết, chỉ bị chính mình chém tứ chi mà thôi.

Về phần hai người trẻ tuổi của Tiêu gia, Tiêu Phượng Ngô bị một phát bóp chết, nhưng Tiêu Hàn thì mình chỉ khiến hắn trở thành một phế nhân, nhưng cũng không chết, như thế nào có thể bốc hơi mất chứ…

Các ngươi nghĩ muốn đòi công đạo, lấy được vị trí Thành chủ, làm gì có chuyện tiện nghi vậy! Lão tử chính là muốn các ngươi không thoải mái! Chính là muốn các ngươi nuốt cũng không nổi, để xem các ngươi có thể vô sỉ tới đâu!

Không đùa bỡn các ngươi tới chết… ta không phải Quân Mạc Tà! Quân đại thiếu gia như tia chớp bay ra ngoài.

Ngay lúc hắn bay ra, Mạc Tiêu Diêu vẫn luôn nhắm mắt tĩnh thần đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt nghi hoặc, nhìn vào trong đại sảnh. Mặc dù lão cũng chỉ đơn giản liếc mắt nhìn, thậm chí cũng không có nhắm vào kẻ nào, nhưng trong ánh mắt mang theo uy thế giống như lôi điện, làm cho mọi người trong đại sảnh không dám phát ra tiếng động!

Lấy cấp bậc Tôn Giả cấp bốn của Mạc Tiêu Diêu, rõ rành cảm thấy một võ giả cường đại tồn tại, đột nhiên xuất hiện rồi lại đột nhiên biến mất, lão chậm rãi nhìn một vòng. Trong mắt mang theo vẻ nghi hoặc cùng đề phòng, cuối cùng không phát hiện, không cam lòng nhắm mắt lại…. Chẳng lẽ mình gặp ảo giác sao?

Lúc này. Vệ Không Quần lẳng lặng truyền âm: “ Không phải ảo giác, xác thật có người! Cũng chỉ bằng phần thân pháp này, chỉ sợ thực lực hắn hơn cả ta và ngươi!”

Mạc Tiêu Diêu lẳng lặng gật đầu. truyền âm nói: “Yên lặng theo dõi kỳ biến, nếu hắn tái xuất hiện, liền liên thủ giết hắn, yêu cầu phải xong trong một kích!”

Quân Mạc Tà vừa ra đại điện, trong nháy mắt liền đem phần thần thức phô thiên cái địa tản mát ra ngoài, giống như lưới trời tuy thưa nhưng khó thoát, tốc độ cực kì nhanh!.

Thần thức cảm ứng này chỉ thuộc về hắn, bất kể người nào cũng rất khó phát hiện. Cho dù người đó so sánh với thực lực Quân Mạc Tà thì mạnh hơn, nhưng cũng không có ngoại lệ.

Bản lĩnh của hắn cũng đột phá rất nhiều, Linh Cơ vừa chạm vào mà đã lĩnh ngộ tới “ Thiên Võng Thần Niệm ! Mênh mông như bầu trời, thần bí như vũ trụ, mỗi nơi đều tới được, những ai cũng không chạm được!”

Tuy Ngân thành lớn như thế, nhưng cũng chỉ chốc lát công phu liền lục soát xong, nhưng kết quả cũng rất ngoài ý muốn, không thấy đâu? !

Chẳng lẽ Tiêu gia dứt khoát đoạn tuyệt, vì thực hiện âm mưu mà không tiếc nuối giết chết gia quyến của mình?

Quân Mạc Tà mặt nhăn nhó, đột nhiên thần thể từ giữa không trung cấp tốc hạ xuống "Vèo" một tiếng chui vào tầng băng, lần thứ hai bắt đầu tìm tòi dưới đất. Như hắn dự đoán, hầm ngầm chằng chịt, mật thất vô số

Quân Mạc Tà tâm niệm nhất động, vận dụng Thổ Lực, vận khởi Âm Dương Độn, lại lần nữa truy tìm

Lúc hắn đang tra xét Ngân Thành đại điện thì bị chặn đầu - gặp phải một lực lượng mãnh liệt ngăn chặn! Cho dù là hắn mới đột phá, lại có thần niệm cường đại nhưng cũng không sao thẩm thấu vào trong!

Tựa hồ có một lực lượng thần bí bảo vệ nơi đó vậy

Cổ lực lượng này không thể nghi ngờ là cực cường đại! Điểm này chân thật đáng tin (Ba Phong Lăng nói nhảm qá @@ hizhiz!!)

Hơn nữa, lực lượng này tuyệt đối không thuộc về thần thức của loài người, mà là một loại lực lượng thàn bí! Ôn òa hiền hậu mà cường đại, to lớn mà huyền bí!

Quân Mạc Tà trong lòng chấn động, định tránh né phương vị này, nhưng trong lòng thầm ghi nhớ. Không nghĩ tới trong Phong Tuyết Ngân Thành vẫn có một chỗ cổ quái như thế! Ngày khác nếu rảnh rỗi, phải mau chân đến đây để xem thử rốt cuộc là có chuyện gì… Lúc thần thức của hắn tra xét phía bên trái trăm trượng thì bỗng tinh thần rung lên!

"Tìm được rồi" Quân Mạc Tà trực tiếp xuyên đất đi tới! Người quen nằm trên giường trong mật thất, không phải là Tiêu Hàn hay sao?

Ngày đó, Quân tam gia tâm địa nhân hậu, cũng chỉ phế đi võ công của hắn, nhưng Quân đại thiếu gia thì không thể dể dàng buông tay như thế, móc mắt hắn, cắt gân tay chân của hắng, cắt tai cắt mũi, cắt đầu lưỡi,

chặt đứt thắt lưng, thậm chí còn phế ngũ chi của hắn ….nhưng không để hắn chết!

Mặc dù sống như vậy rất thống khổ, nhưng Quân Mạc Tà vì thế mới để hắn sống! Chết? Vậy không phải tiện nghi cho hắn sao?! Cho nên để cho hắn một cơ hội sống! Chỉ cần người khác không động thủ giết hắn, không bỏ đói hắn, Tiêu Hàn tuyệt đối không thể chết được!

Mà sự thật cũng như Quân Mạc Tà đoán, Tiêu Hành Vân mặc dù lòng dạ độc ác, nhưng cũng không nở ra tay với con cháu của mình, vẫn bí mật nuôi dưỡng hắn.

Nhìn trong mật thất không người, Quân Mạc Tà "Vù" một tiếng xuất hiện trước giường của Tiêu Hàn rồi ra sức ngửi, trên mặt hiện lên một vẻ bất mãn. Chỗ ở của một phế nhân như vậy, lại còn bị vây trong mật thất dưới lòng đất mà không có chút mùi vị khác thường nào! Xem ra đám hộ lí Tiêu gia thật đúng là không tệ!

Ở trong mật thất hắn đi hai bước đến bên giường. Tiêu Hàn mặc dù không thể thấy, nhưng cảm giác lại trở nên nhạy cảm. Hắn nhận thấy có người ở bên cạnh mình, lại còn giật giật cánh tay thì trên mặt lộ ra thần sắc nghi hoặc.

"Tiêu Hàn, ta biết ngươi nghe thấy lời ta nói. Năm đó, ta là người đã cắt cái lổ tai ngươi, nhớ ta không?" Quân Mạc Tà ghé vào lỗ tai của hắn, khẽ hỏi.

Trên mặt Tiêu Hàn lộ vẻ mặt kinh khủng như thấy quỷ, hắn dùng lực lắc lư đầu, trong miệng phát ra tiếng "Ô ô" quái dị, đồng thời một cỗ tâm tình oán độc cùng hận ý toát ra

"Ngươi đã nghe thấy, vẫn còn đoán được ta là ai, không tồi, hiện tại loại tư vị không tồi phải không?" Quân Mạc Tạ nhẹ nhàng nói, khẩu khí rất tàn khốc

“Hôm nay ta đến, cũng là muốn cho ngươi hưởng món chính. Bởi vì ta phát hiện ngươi có lẽ vẫn còn thoải mái, thoải mái đến mức công lý khó lòng dung tha, điều này sao có thể được? Ta thật sự rất thất vọng!”

Than thể Tiêu Hàn chấn động kịch liệt, trên mặt hiện rõ vẻ sợ hãi cùng cầu khẩn, tựa hồ cầu Quân Mạc Tà cho hắn đường sống. “Yên tâm, ta khẳng định sẽ không giết chết ngươi….Ha hả, ta thật sự không muốn giết ngươi, ngươi bây giờ ngoan ngoãn nằm im như thế, sao ta lại hạ độc thủ với ngươi được?”

Quân Mạc Tà mỉm cười, đột nhiên từ trong lồng ngực lấy ra một gói thuốc, mở ra, cầm chắc cằm Tiêu Hàn, đổ vào miệng hắn nói

“Đây chính là thuốc tốt nha, cả Huyền Huyền Đại Lục chỉ có một phần, ta đã đặc biệt vì ngươi mà phối một phần … Thiên hạ trừ ngươi ra, không có có người có thể dùng thuốc của ta đâu … Ngươi thật sự nên vinh hạnh vì điều này, bởi vì ngươi là người độc nhất vô nhị.”

“Uống thuốc này vào. Ngày ngày phải chịu từng cơn ngứa, thấm vào cốt tủy. Đúng, chính là gãi không được, để ngươi ngày ngày ngứa đến mức muốn tự sát, nhưng người khác không tra ra được bệnh gì … Ngươi đối với Quân gia ta, tam thúc ta làm nhiều điều tốt như vậy, ta không thể không báo đáp chu đáocho ngươi sao được.”

Quân Mạc Tà cười hắc hắc: “Để ngươi trở thành thiên hạ đệ nhất ngứa, coi như cho ngươi đại danh đỉnh đỉnh!”

Quân Mạc Tà từ trong lồng ngực khéo léo lấy ra thanh thanh phi đao, nghịch chuyển kinh mạch, linh lực chạy ngược, thuận tiện đem Thiên Tà Vạn Độc quả trên phi đao lau một phen. Sau đó đâm trên mười ngón tay, mười ngón chân của hắn mỗi ngón một nhát.

Nhát đâm thật là nhẹ nhàng, ngay cả da cũng không gây tổn thương. Bấy giờ hắn mới cảm thấy mỹ mãn mà nói

“Ta biết súc sinh nhà ngươi rất nhạy cảm, liệu có phải rất kinh ngạc nhìn ta làm nhiều động tác như vậy, làm sao mà cả da cũng không chịu tổn thương? Ngàn vạn lần không phải thất vọng, bởi vì không lâu sau, tay chân ngươi sẽ bắt đầu thối rữa, từ từ thối rữa thành nước…."

" Từng điểm từng điểm, yên tâm, sẽ không chết ngay đâu. Trước khi thối rữa đến cổ ngươi thì ta phỏng đoán ngươi có thể thở, chắc sẽ kéo dài nhiều năm … Từ từ hưởng thụ đi Tiêu Hàn, đây chính là sự hồi báo của Quân gia đối với ngươi!”

Lúc này, Tiêu Hàn đã trải qua thống khổ. Thuốc ngứa đã bắt đầu phát huy tác dụng. Tiêu Hàn cả thân thể đều run rẩy. Quân Mạc Tà cười ha ha một tiếng, chợt biến mất

Trong mật thất, Tiêu Hàn sợ hãi, ngoe ngẩy thân thể, dùng hết khí lực nhích từng chút từng chút, rốt cuộc Bình một tiếng, từ trên giường rớt xuống. Nô bộc bên ngoài nghe thấy liền vội vàng đi vào, chỉ thấy Tiêu Hàn trên mặt đất thống khổ giãu dụa…

Không có bất luận kẻ nào!

“Quái…Tàn phế đến như vậy, còn có thể giãy dụa xuống giường…” Nô bộc buồn bực lắc đầu, tiến lên nâng hắn ôm về trên giường. Nhưng Tiêu Hàn dù không muốn cũng không thể ngừng giãy dụa được, cơ hồ không thể khống chế nổi cơ thể.

Miệng hắn không thể nói. Thân thể căn bản là không có điểm quái dị, hơn nữa thân thể không thể nhìn ra bất cứ hiện tượng lạ gì… Tất cả thống khổ cũng chỉ có mình hắn là cảm nhận được, người khác ai cũng nhìn không ra; hơn nữa ngón tay cùng ngón chân mang cảm giác thống khổ tựa hồ từ cốt tủy, càng thống khổ tới cực điểm….

Nhưng gân tay của hắn hoàn toàn bị phế, không thể viết được, chỉ có thể im lặng mà chịu đựng thống khổ một mình…. Mãi cho đến lúc chết… Tiêu Hàn hôm nay thê thảm, chịu sự thống khổ có thể nói là từ

trước tới nay không hề có. Hình phạt tàn khốc như vậy, tựa hồ cả thế giới cũng chỉ có Tà Quân Quân Mạc Tà nghĩ ra!

Vậy cũng là do hắn nhận phải báo ứng đi!

Quân Mạc Tà bay nhanh ra khỏi mật thất, linh hoạt tự nhiên, thao túng Thổ lực, rất nhanh tìm được Bát trưởng lão cùng Cửu trưởng lão ẩn thân cách mật thất của Tiêu Hàn không xa, hai gian phòng liên tiếp, nơi đây cấp bậc so với nơi Tiêu Hàn cao hơn nhiều

Hai người này ngày đó bị chặt đứt 2 chân nhưng không bị tổn thất gì thêm, Huyền công thực lực vẫn như cũ. Hơn nữa hai người ở thạch thất này có chút rộng rãi, quả thực giống như một tiểu gia thông thường (hình như tiểu gia ở đây cũng giống với đại gia phải hok @@), bên trong đầy đủ tiện nghi.

Hiện tại, hai người đang ở trong mật thất Cửu trưởng lão uống trà, đánh cờ cho hết thời gian. Bên người bọn họ có mấy người ở nơi này hầu hạ, tựa hồ là gia quyến

Hai lão giả, tất cả đều một thân áo bào trắng, ngồi nhìn nhau, hai lão giả này đều tóc bạc da mồi, tinh thần sức khỏe dồi dào, trước người có một bộ bàn cờ, có hí khúc Liên Hoa Lạc thanh thúy dễ nghe.

Hai người nhìn nhau cười, từ trong bình trà bên người lượn lờ hơi nóng phất phơ bay ra, hương trà nồng đậm tỏa mọi nơi … Thấy như thế, Quân Mạc Tà cũng có chút hâm mộ ….

"Ta kháo! Cái này đúng là sống như tiên mà! ***, lại còn có nhạc để nghe cho dễ chịu? Các ngươi có thật là tàn tật không vậy?" Quân Mạc Tà ghen tị! Không nghi ngờ, để Quân đại thiếu gia ghen tị thì hậu quả rất nghiêm trọng đây!

Tri kỷ gia nhập phiếu tên sách công năng, phương tiện ngài lần sau từ tấu chương tiếp tục đọc. Thích tiểu thuyết dị thế Tà Quân, duy trì tác giả phong Lăng Thiên hạ, liền đầu TA một phiếu đi! ( )

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 314: Mỗi Một Ân Cừu Đều Để Ý!

Quân Mạc tà nhẹ nhàng tiến vào, ngón tay khẽ bắn, ba nữ tử không thấy hay cảm thấy bất cứ điều gì đã lâm vào hôn mê.

Cuối cùng Quân đại thiếu gia coi như có phong độ, không có hạ sát thủ đối với nữ nhân, nếu không đổi lại, JL(không bít JL này là gì!) thì chỉ còn là ba bộ tử thi.

"Là ngươi? Quân Mạc Tà?" Bát trưởng lão đảo mắt một cái liền lập tức nhận ra hắn, trong mắt liền toát ra oán độc sâu sắc.

"Ngươi vào bằng cách nào?" Hai người nhìn nhau, trong lòng đồng thời nổi lên một ý nghĩ cực xấu : chẳng lẽ Phong Tuyết Ngân Thành đã bị thất thủ? Nhưng lão Đại không phải đã nói Tam Đại Thánh Địa đưa tới hàng trăm cao thủ để giúp chúng ta đối phó với Quân gia sao? Sao lại nhanh như vậy liền thất thủ?

“Ta vào bằng cách nào có lẽ không quan trọng! Ít nhất đối với các ngươi là không quan trọng, quan trọng là một việc khác, ta muốn chúc mừng hai vị, các ngươi lập tức có thể đi ra ngoài! Lại thấy ánh mặt trời, có phải là một niềm vui rất bất ngờ không?”

Quân mạc Tà không có thời gian tốn hơi, thừa lời với bọn họ, liền dứt khoát xuất thủ. Mỗi chỉ một người, chế trụ huyệt đạo của hai người này, lấy thực lực kinh người cấp hai Tôn Giả của hắn mà nói, đối phó hai người Huyền giả Thần Huyền nhất phẩm tự nhiên là dễ như trở bàn tay, không cần tốn nhiều sức lực! Đối phương căn bản không có bất cứ chống cự nào!

Quân Đại thiếu gia dễ dàng chế phục hai người, lập tức thi hành bước tiếp theo của kế hoạch, thần quang trong đôi mắt bạo phát, khẽ quát: “Nhiếp hồn!”. Lần này cũng không có mượn bất cứ ngoại lực gì, trực tiếp sử dụng tinh thần lực tối tinh thuần của bản thân mạnh mẽ thôi miên, trong nháy mắt đã làm lạc đi tâm trí của hai người này!

Ánh mắt Quân mạc Tà phát ra thần quang yêu dị, tập trung vào ánh mắt hai người, Bát trưởng lão và Cửu trưởng lão ánh mắt từ phẩn hận chuyển sang mờ mịt rồi lại chuyển thành ngoan ngoãn, thậm chí phục tùng từ đáy lòng.

Quân mạc Tà từ lúc đột phá đến giờ thi triển Nhiếp Hồn so với lúc đầuThiên Huyền sơ cấp thì so với lúc sau thi triển mặc dù nguyên lý không khác nhưng hiệu quả lại không cùng cấp bậc!

Lần này đây, chính là cực kì triệt để, cũng là tối thuần thục!

Tối nay! Ta sẽ mời này Phong Tuyết Ngân Thành long trời lỡ đất!

Khóe miệng Quân Mạc tà lộ ra một nụ cười tàn khốc, thần quang yêu dị trong mắt cáng lúc càng mạnh mẽ!

Trong lúc đó, đại sảnh bên trong Ngân Thành, cải cọ của Hàn Tiêu hai tộc cũng đã đến mức độ gay cấn.

Hàn Trảm Mộng sắc mặt ngưng trọng mang theo bi thương, lời nói càng thêm lãnh ý rét lạnh, trầm giọng nói: “Tiêu Hành Vân, từ lúc Ngân Thành được thành lập, trải qua vô số gian nan, qua bao thế hệ tới nay, Hàn gia ta nghiêm ngặt tuân thủ di nguyên tổ tông “Đối với Tiêu gia chiếu cố có hơn, vô luận chỗ tốt gì đều tùy ý Tiêu gia lấy ra, Hàn gia đều cho là phù hợp. Một khi gặp nguy hiểm, mỗi cái dũng giả Hàn gia đều xông lên trước, cho Tiêu gia các ngươi ngồi mát ăn bát vàng, mỗi cái, mỗi cái đều có thể chứng minh rõ ràng!”

“Xa xa không nói, ngày đó các ngươi tàn sát hai tiểu bối Quân gia, dẫn động Đông Phương thế gia điên cuồng phản công, nếu không có gia

phụ trái với luong tâm phá lệ, thỉnh Chí tôn đứng đầu Vân Biệt Trần, cùng nhau áp chế Đông Phương thế gia, ngươi nói chỉ bằng thực lực huynh đệ các ngươi thật có thể chiến thắng Đông Phương lão phu nhân sao? Chỉ sợ một lần đó cũng có thể đủ cho Tiêu gia có nguy cơ diệt tộc!”

“Nhường nhịn, chiếu cố như vậy, đã qua mấy trăm năm thơi gian lịch đại tổ tiên đều cũng đã hết sức huynh hữu đệ cung, còn thân hơn thủ túc, nhưng đến thế hệ này của ngươi, dĩ nhiên lại lòng lang dạ thú như vậy đi ngược lại!"

" Không chỉ có ý muốm cướp địa vị thành chủ, mà còn tùy ý tàn sát huyết mạch đồng bào! Hành vi như thế nhân thần cộng phẫn, thiên lý bất dung! Tiêu Hành Vân, ngươi tạm thời đóng cửa tự vấn lòng, như thế nào không làm thất vọng nhiệt huyết liệt tổ liệt tông Tiêu gia vì Ngân thành mà rơi đầu?”

“Nói thật hay, Hàn Trảm Mộng, ngươi đã nói như vậy, lão phu trái lại muốn hỏi một câu, di nguyện tổ tông ban đầu đến nay vẫn còn treo trên vách tường! Ngươi cũng nói, lịch đại tổ tiên Tiêu gia ta tất cả đều vì Ngân Thành dốc hết tâm huyết, cúc cung tận tụy! Nhưng ngươi, trước mắt lại đối đãi với Tiêu gia ta như thế nào? Ngươi cư nhiên còn có da mặt bực này nói đến? Đến tột cùng là ai đi ngược lại, lời nói và việc làm không đồng nhất?”

Tiêu Hành Vân mặt mày bi phẫn, phẫn nộ, râu trắng phát run, trỏ tay hét lớn: “Ban đầu, Tiêu Hàn cùng Yên Dao, hai hài tử thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư, người lớn hai nhà chúng ta hiệp nghị, định ra hôn sự, song phương chưa từng có dị nghị gì! Sẽ chờ cho bọn chúng khi lớn lên, sẽ thành thân, bách niên hảo hợp, bạch đầu giai lão, vốn là một mỹ sự thật lớn!"

" Nhưng ngươi, Hàn Trảm Mộng không biết dạy con, con gái vừa xuống núi liền cùng dã nam nhân câu kết làm bậy, lại vẫn còn cái gì thề non hẹn biển, phi Quân bất giá! Lúc ấy hai nhà vẫn còn thân thết, lời thề

vẫn còn văng vẳng bên tai, cư nhiên lại làm ra việc thấp hèn như vậy thực là làm nhục nề nếp gia đình Tiêu gia ta!”

Gọng nói của hắn hổn hển, trầm trọng: “Nhục nhã vô cùng bực này, Tiêu gia ta sao lại chịu từ bỏ ý đồ! Nhưng ngươi không chỉ không trách cứ con gái ngươi, ngược lại bốn phía cản trờ Tiêu gia ta báo thù rửa hận, bắt chúng ta đem cái oán khi kia tươi sống nuốt trở lại vào trong bụng"

"Ngươi chẳng lẽ không biết Tiêu gia ta cũng là một thế gia đại tộc! Tiêu gia ta cũng có tôn nghiêm! Những điều này ngươi đều suy nghĩ qua sao? Có khả năng ngươi chỉ biết thiên vị con gái mình, căn bản không hế bận tâm đến mặt mũi Tiêu gia ta, khư khư cố chấp, cường ngạnh như thế nào! Trong thiên hạ, chỉ cần là nam nhân lại bị người khác đoạt mất vợ còn không báo thù lúc này thì xem như đạo lý gì? Có người nào có thể nhẫn được loại khẩu khí này?”

Hàn Trảm Mộng hai mắt lãnh khốc nhìn qua, giọng căm hận nói: “Tiêu Hành Vân, ngươi không cần ở nơi này lật ngược phải trái, lẫn lộn trăng đen! Thị phi đúng sai sớm có định luận, xác thục là ban đầu Dao nhi tuổi còn nhỏ định ra hôn sự!"

" Nhưng lúc ấy, [nội tử/ vợ] từng trịnh trọng nói qua, hôn sự tạm thời định ra, chỉ cần hai đứa tình đầu ý hợp, có thể thành thân! Nhưng nếu như tính tình không thể tương đầu, cũng có thể lánh nghị! Những lời này là có chứ? Lúc ấy định ra chuyện này, tất cả trưởng lão hai nhà ở đây đều chứng kiến, tin rằng tất cả mọi người đều không quên!”

“Cho tới khi Tiêu Hàn lớn lên cuối cùng là người như thế nào, tất cả mọi người ở đây vô cùng hiểu rõ, Hàn mỗ ở nơi này cũng không muốn nhiều lời, chỉ có Dao nhi từ đầu tời cuối đều phản đối chuyện này, trước đây, lúc bọn họ xuống núi rèn luyện cũng từng đau khổ cầu khẩn giải trừ hôn ước nhiều lần, thậm chí còn có một lần quỳ gối trước mặt ngươi thỉnh cầu ngươi làm chủ, chuyện này hết thảy ngươi không quyên chứ?"

" Lúc ấy ngươi nói như thế nào? Ta nhớ kỹ ngươi nói rất đúng: hôn nhân đại sự, chính là đại sự cả đời của hai người, nếu thật sự là không

hợp cũng không nên miễn cưỡng! Dù sao dưa hái xanh không ngọt! những lời này là chính miệng ngươi nói, ngươi cũng sẽ không quyên chứ?"

“Trước có [nội tử/ vợ] nói như vậy, sau lại có câu nói kia của ngươi, hôn ước tuy có nhưng đã sớm tồn lại trên danh nghĩa! Nhiều nhất chỉ là không có tuyên bố ra ngoài mà thôi! Chuyện này thật ra cả Phong Tuyết Ngân thành có ai trong lòng không biết rõ? Tại sao ngươi lại nói đến làm bại hoại nề nếp gia đình Tiêu gia?"

"Đến khi Dao nhi xuống núi, gặp được Quân gia Tam công tửQuân Vô Ý, hai người tâm đầu ý hợp, ái mộ lẫn nhau, nhưng Dao nhi thủy chung chưa hề tiết lô quá thân phận của mình, ý muốn của nàng chính là bảo toàn mặt mũi Tiêu gia các ngươi! Nàng chỉ nghĩ khi trở lại Ngân thành báo cáo chúng ta, cuối cùng chính thức giải trừ hôn ước, sau đó mới thể hiện thân phận của mình với Quân Vô Ý, chỉ cầu ba nhà hòa thuận, không gây nên mâu thuẩn"

"Chuyện này, sau khi Dao nhi hồi sơn, chính ta và ngươi cùng nhau hỏi mới biết được, ngươi sẽ không giả bộ hồ đồ nói không nhớ rõ chứ? Hôm nay lại muốn bắt được không phải đương lý thuyết! Là dụng ý gì?"

“Chuyện quá rõ ràng, Quân Vô Ý rõ ràng là hoàn toàn không biết nội tình, Quân gia lại càng thêm là người vô tội, nhưng Tiêu gia các ngươi lại giống trống khua chiên xuống núi, mang Dao nhi quay về, càng bức bách Quân gia! Dao nhi là nữ nhi Thành chủ, bị các ngươi mạnh mẽ áp giả quay về, lúc ấy ta cũng không nói gì thêm, đơn giản là trong lòng đối với Tiêu gia vẫn có phần áy náy"

" Mặc dù là mọi người đều biết, nhưng dù sao cũng là Hàn gia ta đề xuất giải trừ hôn ước trước tiên. Về lý thì thì là chúng ta sai trước, nhưng các ngươi lại càng tệ hại hơn, cấu kết với bọn đạo chích, hạ độc thủ hại chết ba anh em Bạch Y Quân soái Quân Vô Hối! Làm cho Quân gia gia sa sút khốn đốn, gần như không gượng dậy nỗi! Càng tận lực không đưa

Quân Vô Ý vào chỗ chết, chr muốn làm cho hắn tê liệt, tàn tật suốt đời! Với Quân gia mà nói thì họ quá vô tội?"

“Thậm chí bọn họ từ đầu đến đuôi đều không biết thân phận Dao nhi, lại bị gia hại như thế! Khuất phục chịu hàm oan! Thậm chí càng về sau Quân Mạc Ưu, Quân Mạc Sầu càng không biết chết vì đều gì! Nếu không có Đông Phương thế gia tham dự, chuyện này bao nhiêu phần đúng sai, Tiêu gia các ngươi còn không cảm thấy mình làm quá phận sao?"

“Sau đó trở về Ngân Thành, càng đem chuyện lớn này che giấu, mưu toan bức Dao nhi lập tức thành thân! Càng lấy Quân gia áp chế, làm cho Dao nhi lấy kiếm tự hại mình, gần như mất mạng, một mình ẩn cư Kiếm phong, đến nay đã được mười năm năm tháng!"

" Tại sao chuyện này cuối cùng phát sinh, ngươi lại đem những lời nói của mình quên đi toàn bộ? Cường hoành, ngang ngược, hung hăng! Ban đầu vì di nguyện tổ tông, vì nhân nhượng, Hàn gia mở rộng tấm lòng tất cả không truy cứ, thậm chí Tiêu gia các ngươi nói là lại định ra hôn sự cho Tiêu Hàn cùng Mộng nhi, bổn Thành chủ vẫn không tiếc làm trái với lương tâm, cũng muốn bồ thường cho cái hôn sự chưa hoàn thành trước kia"

" Ngay tại chỗ liền xúc động đồng ý, cũng không gây chút khó khăn nào! Có thể nói là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ! Tiêu Hành Vân, ngươi cẩn thận hồi tưởng, hơn mười năn nay, bao nhiêu chuyện tự làm tự chịu, đã bao lâu từng coi Hàn gia chúng ta là chủ tử? Ngược lại, Mấy trăm năm dài dằng dặc, đã từng có ngày nào coi Tiêu gia các ngươi là nô tài? Hôm nay, ngươi nói đến điều đó, chẳng phải là để cho người khác chê cười!”

Tiêu Hành Vân cười lạnh một tiếng: “Không tệ, ngươi cứ nói những điều này, đa phần đều là thật! Lão phu xác thực từng nói qua câu kia, cũng thừa nhận hôn ước có khả năng giải trừ! Nhưng sự thật là lúc đó cũng không chính thức giải trừ hôn ước, nhưng nhi nữ không biết tự ái

kia của ngươi liến cùng người khác thông đồng! Chẳng lẽ điều này không đúng sự thật?"

" Lão phu từ trước đến nay là người thông tình đạt lý, nếu thật sự là đã giải trừ hôn ước, các ngươi đem khuê nữ gả cho ai là chuyện nhà của các ngươi! Tiêu gia toàn bộ không có nữa điểm liên quan, huống chi lão phu cũng nhìn Yên Dao lớn lên, từ trước đến giờ đều thương như con gái ruột của mình, làm sao lại không hy vọng nàng hạnh phúc? Nếu đã giải trừ hôn ước, nàng về nhà chồng, lão phu cũng sẽ không gây khó khăn cho nàng, hơn nữa, ai gây khó dễ nàng chính là gây khó dễ với lão phu!”

“Lời này nói ra một mình ngươi tin tưởng sao?” Hàn Trảm Mộng cơ hồ có ý muốn nôn mửa, người có thể vô sĩ đến mức này thật là hiếm thấy. (sao bằng Mr.Tà) Đem con gái của mình làm cho cùng đường, sinh tử lưỡng nan lại còn nói là thương như con gái ruột! Thật sự mệt nói với hắn mà!

DG: mấy lão này nói nhìu ghê! T_T

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 315: Chủ Trì Công Đạo Như Thế!

Tiêu Hành Vân mặt không đổi sắc, căn bản không để ý tới hắn, tiếp tục nói: “Nhưng vấn đề là ở chỗ, sau khi chuyện này phát sinh, Hàn Yên Dao thủy chung vẫn còn mang danh tiếng con dâu Tiêu gia ta, cũng không có chính thức giải trừ hôn ước! Hàn Trảm Mộng, chuyện này ngươi thực sẽ không phủ nhận chứ?"

“Ban đầu, cả Ngân Thành đều biết, cái hôn ước này có thể giải trừ! Nhưng nghe cho rõ, chẳng qua là có thể mà thôi, nói cách khác, tất cả mọi người đều biết cái hôn ước này vẫn tồn tại! Đã có cái hôn ước này tồn tại, nàng mong muốn cùng nam nhân thông đồng chính là không tuân thủ phụ đạo!"

" Đại nghịch bất đạo! không biết xấu hổ, hồng hạnh xuất tường! Cùng nam nhân thông đồng đó chính là đánh mất trinh tiết, điều này làm nhục nề nếp gia đình Tiêu gia ta! Xảy ra chuyện như vậy, đội trên đỉnh đầu Tiêu gia ta liền vĩnh viễn là một cái nón xanh! Chuyện đó cũng là không thể phủ nhận được! Hàn Trảm Mộng, ngươi đối với những lời nói của ta còn có thể nghi ngờ sao?”

“Tiêu Hành Vân, Ngươi quả thật là nói hưu nói vượn!” Tuyết Sương Thanh khí được toàn thân phát run, mày liễu dựng thẳng “Những chuyện trước kia, mười năm trước ngươi đã nháo qua một lần, vậy mà ngày hôm nay lại đem ra mà nói!"

" Coi như ban đầu là hôn ước, nhưng cũng chỉ là hôn ước bằng miệng, căn bản là chưa tùng có lễ vật, văn thư làm chứng! Dao nhi cho tới bây giờ cũng chưa từng bước qua cửa Tiêu gia, từ đầu đến cuối vẫn là

trong sạch, băng thanh ngọc khiết! Cho đến hôm nay, vẫn là như thế, điều đó có làm nhục nề nếp gia đình Tiêu gia ngươi? Tiêu gia các ngươi xứng sao? Các ngươi là cái thứ gì vậy?"

“Hahaha… Nói thật hay, rốt cục cũng nói ra điều trong lòng rồi sao? Tiêu gia chúng ta vì Ngân thành, hơn mười thế hệ phía trước ngã xuống, phía sau xông lên, dốc hết tâm huyết, trung thành và tận tâm, thiên địa chứng giám, khả chiêu nhật nguyệt, hôm nay, tại đây, Thành chủ phu nhân tự mình nói ra là Tiêu gia chúng ta không xứng! Lại còn không phải đồ gì! Hahaha…"

" Lịch đại tổ tiên, các ngươi đều tinh tường nghe được sao? Đây sẽ là điều Hàn gia hồi bào đối với sự trung tâm của chúng ta! Đây sẽ là áp bách của Hàn gia đối với tôn tử Tiêu gia chúng ta! Dã đến nước này, chúng ta không thể nhịn được nữa! Mà ngay cả một người đàn bà của người ta cũng dám đứng ra thóa mạ đương đại chủ sự Tiêu gia! Nhục nhã vô cùng bực này, Tiêu gia ta bắt đầu từ hôm nay, cùng Hàn gia các ngươi phân rõ giới tuyến, bất cộng *** thiên!”

Tiêu Hành Vân thê lương cười dài, đột nhiên xoay người, quay về phía bức họa tổ tiên trên vách tường Ngân thành, lộ vẻ sầu thảm, cười nói: “Tinh thần thủy tổ à. Năm đó ngài dũng cảm quên mình đỡ cho bái đệ của ngài một đao, lại đem tính mạng mình hủy đi. Nhưng ngài có nghĩ đến hay không, mấy trăm năm sau, hậu đại tử tôn của ngài lại bị hậu nhân của bái đệ ngài khi dễ, vũ nhục như thế? Nếu ngài trên trời có linh thiêng, không biết sẽ đau lòng như thế nào nữa, chuyện tình năm đó, ngài có hay không cảm thấy không đáng giá?”

Tiêu hành Vân khóc lóc than thở, sắc mặt bi thương, xem ra quả thực vì chuyện đã qua mà bi phẫn muốn chết, nhưng thấy mắt lão rưng rưng, chết đi sống lại sâu kín thở dài nói: “Ngân thành còn tồn tại ở thế gian, tử tôn Tiêu gia vĩnh viễn không dứt! Đời đời kiếp kiếp, thiên thổ địa hạ không bội ước..."

" Hàn thành chủ… Hàn thành chủ à, ngài năm đó đang lúc nổi danh trong anh hùng thiên hạ chính miệng lập lời thề, âm thanh vẫn còn vang vọng bên tai, hôm nay tôn tử của ngài sẽ đem Tiêu gia chúng ta chém tận giết tuyệt. Nếu ngài trên trời có linh thiêng, ngài mở mất ra mà nhìn… Tiêu gia chúng ta hiện tại nước sôi lửa bỏng, chúng ta đã không chịu nỗi gánh nặng này, đã làm cho bị cùng đường rồi…”

“Tiêu Hành Vân! Ngươi… cực kỳ vô sĩ!!!” Hàn Trảm Mộng chích khí toàn thân cũng không chịu khống chế run rẩy đứng lên, nhìn kẽ đang nói chính là Tiêu Hành Vân, hận không thể đem hắn một cái bóp chết! Cùng nhau sống tại Ngân thành nhiếu năm như vậy lại không biết vị Đại trưởng lão này dĩ nhiên còn là một diễn viên có danh tiếng! Những lời nói này, quả thực có thể đem ta phế điều khí tạc!

“Tử tôn Tiêu gia chúng ta mệnh lại khổ như vậy…” Tiêu Hành Vân lão lệ tung hoành, đột nhiên điều chỉnh sắc mặt, nghiến răng nghiến lợi nói: “Cuối cùng, trên thiên hạ cũng có địa phương nói lý! Tam đại Thánh Địa xưa nay công bằng chính trực, tạo phúc nhân gian, ân huệ tỏa khắp mọi chúng sinh! Giờ phút này đang có tiền bối cao nhân ở nơi này xem lễ, vừa lúc có khả năng chủ trì công đạo cho tử tôn Tiêu gia đang chịu nhiều khi dễ!"

" Đưa chúng ta đến một Băng phong tuyết sơn thanh bình thế giới, ban thưởng chúng ta Phong Tuyết Ngân Thành một mảnh lãng lãng Càn Khôn! Lão phu tin chắc thị phi tự có công luận, thiên lý tự tại nhân tâm! Nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó chịu! Người đang làm, thiên đang nhìn! Lòng son Bích Huyết, luôn luôn có người công chứng!"

Tiêu Hành Vân lần này hùng hồn, nói năng có khí phách, nói xong, đột nhiên xoay người lại, một mực nhìn Tiêu dao chí tôn Mạc Thông Vận cúi đầu thật sâu, trên mặt lại là bi thiết, lại là vui sướng, giống như một tá điền mấy ngàn năm bị địa chủ ức hiếp, đột nhiên xuất hiện đội ngũ nhân dân, bản thân lại được tự do…

“Mạc lão, hôm nay ở chỗ này, thị phi đúng sai ngài đều nhìn thấy hết trong mắt! Tiêu gia ta hôm nay gặp phải tai họa diệt tộc, thật sự là khó bảo toàn được bản thân, con đường phía trước xa vời, thỉnh lão nhân gia ngài chủ trì công đạo! Làm cho người ta lúc gian nan nhìn thấy ánh rạng đông, cũng mời người trong thiên hạ cùng biết, công đạo là không thể khinh nhờn! Trung thành là không thể bị vũ nhục! Thỉnh ngài chủ trì công đạo!” Tiêu Hành Vân khom người hành lễ, liền như vậy khom lưng mà đứng không ngẩn đầu lên nữa!

Tại phía sau hắn, các trưởng lão Tiêu gia đột nhiên đứng lên, bước nhanh lại, quỳ trên mặt đất hô to: “Thỉnh Tam đại Thánh địa Tôn giả đại nhân nhìn rõ mọi việc, chủ trì công đạo!"

Động tác, âm thanh đều nhịp nhàng, phảng phất như trước đó luyện tập rất tốt…

Hàn Trảm Mộng toàn thân run rẩy, môi run run, mặt mày tím ngắt (DG: giống chết rét quá!), trong lúc nhất thời dĩ nhiên không nói ra lời.

Tiêu Hành Vân phen này nói chuyện trắng đen lẫn lộn, điên đảo thị phi, trực tiếp làm mê muội lương tâm mà nói dối, nhưng lại có thể thanh sắc câu giai, một từ một lời đều cực kỳ bi ai, khẩn thiết, nhưng từ đầu tới đuôi không có bất cứ một câu nói nào là thật!

Không thể không nói, sống cả đời có thể học được bản lãnh như vậy, coi như là thế hệ kỳ tài , rất kỳ tài!

Nếu như Tiêu Hành Vân luyện công có một nữa đạo hạnh như vậy, đừng nói là Thần Huyền, coi như là Chí Tôn, Chí Tôn thượng hạng, Tôn giả, thậm chí Thánh giả cũng vị tất không thể đạt thành! Chẳng lẽ không muốn mặt chân chính có thể thiên hạ vô địch?

Trong nhất thời, trong đại sảnh nhất thời lâm vào huyên náo, một phần trưởng lão Hàn gia mỗi người đều cực kì phẫn nộ, hoàn toàn không hề nghĩ tới một người dĩ nhiên có thể vô sĩ đến như thế!

Sự thật trải qua đúng sai, hắc bạch mọi người đều hiểu rõ ràng, Tiêu Hành Vân có khả năng nói đen thành trắng, rõ ràng là Tiêu gia bọn chúng ỷ mạnh hiếp yếu muốn hãm hại người khác lại nói thành chính mình bị hãm hại, cũng tương tự chính mình có liên can không phải nói sạo thành chính mình bị oan khuất lớn như vậy, “Tiêu Hành Vân, nhân hoạt nhất trương kiểm, thụ hoạt nhất trương bì, ngươi rốt cuộc có muốn giử lại mặt mũi vời Trương trưởng lão? Danh tiếng tổ tiên Tiêu gia cứ như vậy bi tên bại hoại nhà ngươi làm mất sạch

“Tiêu Hành Vân! Lão nhi ngươi cũng thật vô sỉ! Lúc này đây dã nhiều năm, Tiêu gia tại Ngân thành như thế nào, mỗi thứ đều thấy tại trong mắt, như thế nào ngươi còn mặt mũi nói như vậy! Thay trắng đổi đen như thế, càn quấy!”

“Tiêu Hành Vân, một mình ngươi không biết xấu hổ thì thôi, nhưng cả Tiêu gia các ngươi lại đều không biết xấu hổ, hành vi vô sỉ, làm được đến đó thật sự là khổ cho các ngươi! Lão phu trước kia thật là có mắt, mù tâm, lại không nhìn ra các ngươi lại hèn hạ, tiểu nhân như vậy.”

Nghĩ đến, nếu không phải có người của Tam đại Thánh địa liên can tại đây, chỉ sợ bên trong đại sảnh này đã biến thành một sự kiện máu chảy.

Trong lúc này, một phần của Chí Tôn Kim thành Sinh tử Tôn giả Vệ Không Quần (=_=) lộ ra một chút thần sắc nghiêm trang khác thường, nặng nề ho khan một tiếng, uy nghi trong hai mắt bắn ra bốn phía, chậm rãi đảo qua một vòng, bị khí thế cường giả của hắn chấn nhiếp tất cả, mọi người đều không ngoại lệ dừng nói chuyện, nhao nhao nhìn hắn.

“Về tranh chấp của Tiêu gia, Hàn gia Ngân thành, lão phu là ngoại nhân, vốn không nên tham dụ, nhưng chính vì thị phi công đạo chính tại lòng người, lão phu thờ ơ, lạnh nhạt như vậy cũng đại khái rõ ràng một hai. Không biết Hàn thành chủ và Tiêu trưởng lão có muốn nghe lão phu nói một câu công đạo hay không?”

Vệ Không Quần chữ châm chữ chước nói. “Vệ tiền bối là tiền bối cao nhân, uy danh vang xa, có chuyện thỉnh giảng, vãn bối tất nhiên rửa tai lắng nghe. Nếu có gì căn dặn, tuyệt sẽ không từ.” Tiêu Hành Vân khom lưng, y sắp không đứng thẳng lên được.

Hàn Trảm Mộng do dự một hồi, nói: “Vệ tiền bối nếu có đề nghị cứ nói không sao, vãn bối hiện giờ trong lòng phân loạn, tình huống có chút thắc mắc, đang muốn thỉnh tiền bối Tam đại Thánh địa chỉ điểm bến mê.”

Hàn Trảm Mộng nói xong mặc dù lời nói có chút nhẹ nhàng, nhưng mỗi câu đều có ý tứ, trong lời nói của hắn vẫn giữ lại một đường sống. Không giống như Tiêu Hành Vân nói không còn đường lui như “Căn dặn”, “đề nghị”, khác biệt trong này ai cũng đều sáng tỏ.

Vệ Không Quần lại cười nói: “Hai người các ngươi gia thế đại hữu hảo, cho đến nay chỉ sợ đã qua mấy trăm năm có lẻ, mặc dù nói là bắt nguồn từ xa xưa, dòng chảy dài cũng không quá đáng, trước mắt quý thành đang đối đầu với kẻ địng mạnh, nguy cấp, lại cũng chỉ vì một tiểu nhi nữ trong lúc đó có chút chuyện tình, huyên náo gây chiến như vậy, lấy lão phu xem ra, thật sự là có chút mất nhiều hơn được!"

" Phải biết rằng Phong Tuyết Ngân thành uy chấn trần thế, dựa vào một nhà Hàn gia hay một mình Tiêu gia cũng không thể hình thành, lão phu nói như thế các ngươi có dị nghị gì không?”

Tiêu Hành Vân cung kính nói: "Vệ tiền bối chữ chữ vàng ngọc nói như vậy, đúng là tuyên truyền giác ngộ, trống chiều chuông sớm, vãn bối cảm giác sâu sắc xấu hổ."

Hàn Trảm Mộng trong lòng có điều cảm giác không đúng, thầm nghĩ ngươi có ý kiến tránh nặng tìm nhẹ như vậy là có ý gì? Như thế nào Ngân thành đối đầu với kẻ địch mạnh? Quân gia ngay cả đột kích cũng chỉ nhằm vào Tiêu gia, cùng Hàn gia ta có quan hệ gì?

Mâu thuẩn lớn như vậy, đến miệng ngươi liền thành “lại cũng chỉ vì một tiểu nhi nữ trong lúc đó có chút chuyện tình, huyên náo gây chiến như vậy?” Có ý tứ gì? Nhưng Ngụy Không Quần như thân phận vậy nói ra, Hàn Trảm Mộng cũng không muốn đắc tội, trong miệng không thể làm gì khác hơn là không tình nguyện nói: “Vệ tiền bối nói phải”

“Đã như vậy lão phu liền có thể nói tiếp” Vệ Không Quần ngày thường một bộ từ mi thiện nhật, âm thanh lại càng nhu hòa dễ nghe, lại nghe hắn ôn tồn nói

“Phong Tuyết Ngân Thành sừng sững đến nay, Hàn gia Tiêu gia tất cả đều không thể không có công, hai nhà đều vì lần này thành nỗ lực lương nhiều hơn hy sinh, hoặc là cũng có thể nói Phong Tuyết Ngân thành đã Tiêu gia, cũng là Hàn gia, vốn là tuy hai mà một! Đều là một dũng sĩ, nói như vậy cũng không có sai chứ?” Tiêu Hành Vân gật đầu, liên tục nói phải.

Hàn Trảm Mộng càng nghe càng thấy không đúng, cau mày không nói gì. Cái gì gọi là “Phong Tuyết ngân thành đã Tiêu gia cũng là Hàn gia! Cách nói của người này căn bản là lẫn lộn khái niệm, bẻ cong sự thật!

"Nếu hai nhà vốn là một nhà, như vậy, vô luận Hàn gia làm chủ hoặc là Tiêu gia làm chủ cũng đều không sao cả ." Vệ Không Quần nói

“Đã như vậy, nếu hai nhà vì chuyện này sinh ra mâu thuẫn, chẳng phải là có cách giải quyết tốt nhất? Hàn gia đã làm chủ mấy trăm năm, như vậy liền tạm thời nhường một bước cho Tiêu gia có sao đâu? Dù sao đều là sản nghiệp nhà mình, không quản là Hàn gia hay Tiêu gia, cũng đều là Phong Tuyết Ngân thành cả! Tất cả vì đại cục, tất cả vì quyết định sáng suốt, Hàn thành chủ, lão phu khuyên ngươi nên hơi lui lại một bước đi.” (Pằng! anh đã bị lừa!)

“Ý tứ của tiền bối có phải là bảo ta đem vị trí Thành chủ tặng cho Tiêu gia?” Hàn Trảm mộng ngạc nhiên hỏi, thiệt hoàn toàn không ngờ

Tam đại Thánh địa tiền bối lấy công đạo công bình trứ danh lại nói ra lời nói vô liêm sĩ bực này!

Bây giờ rốt cuộc là thành của mọi người sao? Đây chính là đại sự thay đổi triều đại, như thế nào có thể từ một câu của ngươi coi như xong? Tính toán chuyện gì xảy ra? Câu nói đầu tiên của ngươi đã muốn nhượng Phong Tuyết Ngân thành cho họ Tiêu?

Thực sự dựa theo ý kiến như vậy của ngươi, lịch đại quốc gia giang sơn đều là từ Đại tướng chỉ huy thiên quân vạn mã tung hoành sa trường mà chiếm lấy, đó chẳng phải là chỉ cần thương lượng thì liền có thể làm cho Đại tướng quân này lên làm đế vương? Ý kiến này quả thực là cực kỳ vô liêm sĩ! Hoàn toàn ngu dốt vô hạn sao! Người như vậy cư nhiên lại là người lĩnh quân lần này của Tam đại Thánh địa?

“Không tệ! Lão phu đề nghị như thế là có hảo ý, hai người các ngươi người sử dụng vị trí này là Thành chủ, khi không lại bị thương và bực bội, sao lại mang cái khổ? Tổ tiên di huấn há có thể bỏ mặc? Mấy trăm năm tình nghĩa chẳng lẽ liền ở một triều đại như thế vứt đi?”

Vệ Không Quần than thở nói: “Hôm nay Tiêu gia làm chủ Ngân thành, tại sao không phải là Hàn Tiêu hai nhà huynh hữu đệ cùng chứng kiến. Vì tình nghĩa anh em, vì mấy trăm năm tình nghĩa thâm hậu! Phải biết vinh hoa phú quý bất quá chỉ là nhất thời, bây giờ tất cả đều vứt bỏ lại có gì mà ngại, nghĩ đến chuyện ngày hôm nay tất sẽ trở thành một đoạn giai thoại truyền kỳ trong chốn giang hồ!”

"Vệ huynh nói cực kì có lý, năm đó Hàn gia làm chủ Ngân Thành, sớm có lời thề làm tổ huấn! Hơn nữa kéo dài mấy trăm năm thủy chung không thay đổi! Phần chấp nhất cùng danh dự này, đúng là người trong giang hồ tán dương chính là tấm gương cho mọi người!" Mạc Tiêu Diêu thở dài nói: "Hôm nay Tiêu gia làm chủ, tự nhiên cũng muốn lập nhiều thệ ước, vĩnh viễn, duy trì lợi ích Hàn gia không được xâm phạm!"

Hai người một tung một hứng, dĩ nhiên nghĩ muốn dựa vào mấy câu nói đó chi phối, liền làm Ngân Thành phải đổi chủ.

"Không tệ! Tiêu mỗ ở chỗ này, lấy tiền bối cao nhân Tam Đại Thánh Địa làm chứng, phát ra lời thề: từ nay về sau, Tiêu gia ta tất nhiên cùng Hàn gia không rời không vứt bỏ, trọn đời hữu hảo! Thế gian còn có Ngân Thành, Hàn gia tử tôn vĩnh viễn không dứt, đời đời kiếp kiếp "Thiên thổ địa hạ không bội ước!"

Giờ phút này trên nét mặt Tiêu Hành Vân đã sớm lộ rõ vui mừng, hắn mặc dù định lực cực cao, nhưng mắt thấy mục tiêu cả đời của mình sắp đạt được, cũng nhịn không được, vui vẻ ra mặt. Hắn cũng muốn thề, nhưng trong lúc nhất thời kích động không thể nghĩ ra ý kiến nào tốt, lại đem lời thề Hàn gia gia tổ sửa lại một chữ, liền như vậy nói ra.

"Càng có khả năng tình huống này phải vài năm nữa mới xảy ra, bất quá chỉ là vì việc vặt của tiểu nhi nữ, nháo như thế không thoải mái, thật sự là không nên! Lão phu thật sự hổ thẹn với tổ tiên, thẹn với lịch đại tổ tiên Hàn gia chiếu cố. Lão phu ở chỗ này toàn tâm toàn ý tạ tội, không phải cam đoan chuyện này, vĩnh viễn không hề phát sinh nữa!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 316: Tạo Phản Đấy, Thì Đã Sao!

"Hảo! Tiêu thành chủ quả nhiên một đời anh hùng! Nhanh như vậy liền đã quyết định, quả nhiên cho thấy lòng thành! Hơn nữa lời thề rõ ràng, tình thâm nghĩa trọng, vạn đời không đổi! Thật là người nhân từ đại lượng". Cổ Thanh Vân vỗ tay cười nói: "Hôm nay lão phu có thể chứng kiến một đoạn giai thoại giang hồ này thật sự là có vinh dự a"

"Câm mồm!" Một vị Hàn gia trưởng lão nhịn không được giận dữ mở miệng mắng mỏ, không thèm chú ý trước mặt là ai! Ngân Thành Hàn gia mọi người đều đỏ tròng mắt, đến nước này, tất cả mọi người đều nhìn ra, cái này rõ ràng là Tam Đại Thánh Địa cùng Tiêu gia thông đồng, căn bản là trợ giúp Tiêu gia mưu đoạt lấy cơ nghiệp của Ngân Thành.

Mọi người ở đây, hết thảy đều là người từng trải, thế nhưng vẫn không hiểu rõ vấn đề. Tam Đại Thánh Địa chuyến này vốn là vì đối phó với Quân gia cùng với Thiên Phạt mà đến.

Còn thái độ của Hàn gia rõ ràng là nghiêng về Quân gia, vì thế Tam Đại Thánh Địa không ngại tự hủy đi thanh danh, xuất ra hạ sách này, lại muốn đem quyền lợi của Hàn gia trực tiếp cấp cho Tiêu gia! Hoàn thành việc thay đổi triều đại cho Phong Tuyết Ngân Thành. Chuyện như vậy rõ là từ cổ chí kim chưa hề nghe qua.

Chuyện vô sỉ như thế, lại bị bọn hắn nói thành đại nhân đại nghĩa, thật sự làm cho đến cả mọi người nơi hàn tuyền cũng cơ hồ tức điên!

"Ngươi có thể ngăn cản được lão phu sao?" Vệ Không Quần thản nhiên cười, nhìn Hàn gia trưởng lão, nói "Ngươi thật sự bắt lão phu câm

mồm được sao?”

“Vệ tôn giả xin bớt giận, tại hạ chỉ muốn nói ra suy nghĩ của mình”. Hàn Trảm Mộng đứng lên, ngang nhiên nói.

“Cái gì? Người đây là nói ra suy nghĩ của mình?” Vệ Không Quần liếc mắt, nhẹ nhàng cười, chậm rãi nói: “Chẳng lẽ người đối với lời lão phu cũng không ủng hộ sao?” Ẩn chứa trong lời nói, một cổ khí thế trầm trọng được tỏa ra trong đại sảnh.

“Tam Đại Thánh Địa chính là lãnh tụ đứng đầu thiên hạ, điểm này đã có từ vạn năm trước, đến nay cũng là như thế! Hàn mỗ đối với Tam Đại Thánh Địa trước giờ luôn là khâm phục. Chẳng qua, Tam Đại Thánh Địa tuy đứng đầu võ lâm, nhưng chung quy cũng không phải là người của Phong Tuyết Ngân Thành!”

Hàn Trảm Mộng tuy ở thế hạ phong, nhưng kiên quyết nói

“Phong Tuyết Ngân Thành từ khi lập thành tới nay, liền tự trở thành một trường phái riêng, chưa bao giờ lệ thuộc vào bất kỳ thế lực nào! Vị trí thành chủ của Phong Tuyết Ngân Thành quyết không vì thế lực nào đó cường hành can dự mà có thể trong một sớm một chiều mà thay đổi! Điểm này, thỉnh Vệ tiền bối rộng lòng tha thứ, cũng mong tiền bối hiểu cho!”

“Đây là, lão phu nói nửa ngày chẳng khác gì là trước mặt người thả một cái rắm?” Vệ Không Quần sắc mặt dần trở nên âm lãnh, nói: “Hàn Trảm Mộng, ngươi có phải có ý này hay không?”

“Không dám không dám, thả cái rắm còn có điểm hôi thúi, hay là có điểm động tĩnh. Cái gọi là rắm thúi không vang, rắm vang không thúi, chính là cái ý này, lời của Vệ tiền bối đã không có mùi thúi mà còn không có động tĩnh, nói chung là còn không bằng một cái rắm nữa chứ.”

Những lời này tuyệt không phải Hàn Trảm Mộng nói ra, mà là từ bên ngoài truyền vào.

Một câu nói, cả đại sảnh khiếp sợ, là ai lại cả gan trêu chọc tôn giả của Tam Đại Thánh Địa? Lá gan quả thật không nhỏ a, không thể tưởng được Ngân Thành còn có bực này nhân vật.

“Kẻ súc sinh nào nói đó? Lăn ra đây cho lão phu! ” Vệ Không Quần giận tím mặt, đột nhiên xoay người nhìn về phía cửa, bộ tịch giả vờ hiền lành từ trước sớm đã không sót lại chút gì.

Là một cường giả đứng đầu, ở trên địa bàn của một đám kiến hôi cư nhiên bị mắng, hơn nữa mắng còn khó nghe như thế, dù có phải nhẫn cũng không thể nhẫn được!

“Lăn ra thì lăn ra, ta há sợ đồ thối tha! Nghiến răng kèn kẹt cái gì (nguyên văn câu chửi hơi khác, cao xủ nào xử nha)!"

Cửa chính đại sảnh mở rộng ra, hai lão giả râu tóc hoa râm vẻ mặt tràn đầy chính khí, oai phong lẫm liệt nhưng lời nói thì thô bỉ liên thiên không dứt. Ngồi trên hai cái xe lăn, được hai người gia nô chậm rãi đẩy vào.

"Lão Bát, lão Cửu?" Tiêu Hành Vân thân mình đang khom xuống chợt đứng thẳng lên, khiếp sợ tới cực điểm mà nhìn hai người kia, hô một tiếng nói sau đó lại hoàn toàn đã quên hết những gì định nói. Dĩ nhiên hoảng hốt mà nói không ra lời.

Này hai người ... Như thế nào lại chạy đến! Ta ngất, đây là thời gian nào mà hai lão tổ tông các ngươi tới làm gì hả.

"Đại ca hai huynh đệ chúng ta tới đây." Bát trưởng lão khẽ mỉm cười nói, thần tình phong thái, nhìn không ra chút nào khác thường. Ở bên cạnh hắn, lão cửu đồng dạng tỏ vẻ mặt thân thiết. Hai người này đã bị Quân Mạc Tà khống chế thần trí, thế nhưng tuyệt đối nhìn không ra qua biểu hiện và hành động của hai đại trưởng lão.

“Bát trưởng lão, cửu trưởng lão? Các ngươi đã trở về? Vậy Mộng Nhi bọn họ đâu?" Tuyết Sương Thanh khẩn thiết đứng lên, hỏi không ngớt

lời. Nhiều ngày không gặp tiểu nữ nhi đã sớm nóng ruột nóng gan.

"Chúng ta hai lão già trở về trước, nhưng tiểu công chúa còn chưa có quay về!" Cửu trưởng lão trầm giọng đáp, cư nhiên còn có chút nho nhã lễ độ.

"Bát trường lão, cửu trường lão, các ngươi!” Hàn Trảm Mộng khiếp sợ nhìn bọn họ: "Ra là chuyện gì? Sao lại như thế!"

"Sự tình lần này rất lớn!" Bát trường lão bi thương thở dài, đột nhiên mắt nhìn chằm chằm vào Tiêu Hành Vân, cả tiếng nói

"Đại ca, ngươi thân là người đứng đầu Tiêu gia, vì sao phải cấp người này như vậy đại lễ? Tiêu gia chúng ta thề không cúi đầu, tuyệt không khom lưng! Vô luận đối với bất luận kẻ nào đều là như vậy, như thế nào ngươi hôm nay lại khúm núm như thế? ***! Ngươi còn không mau đứng dậy!”

Vừa nói chuyện, không ngờ làm ra vẻ mặt giận dữ! Vị này Bát trường lão thời gian qua đối với Tiêu Hành Vân luôn vâng vâng dạ dạ, hôm nay cư nhiên có thái độ khác thường, không chỉ châm chọc Thánh Địa Tôn Giả, hơn nữa đối đại ca mình cũng dĩ nhiên không lưu tình chút nào mà quát tháo lên!

Hắn vừa quát lên, tất cả mọi người trong Ngân Thành nhận thức hắn đều trừng mắt á khẩu! Đây là điên hết rồi sao?

“Bát đệ, ngươi ở chỗ đó nói bậy bạ gì đó? Đây là mấy vị cao nhân tiền bối của Thánh Địa, ta há có thể không lấy lễ mà đối đãi!" Tiêu Hành Vân cực kỳ hoảng sợ vội vàng giận dữ quát lớn, tuy là trách mắng, nhưng cũng bao hàm ý tứ nhắc nhở, đây đều là những nhân vật chúng ta không thể trêu vào, ngươi còn không mau mau tạ tội!

Vệ Không Quần ở trong mắt cũng đã tràn ra sát khí lạnh thấu xương, hắn nhìn Bát trường lão, thẳng thừng hỏi: "Ban nãy nhất định là ngươi chửi bới lão phu?”

"Vệ tiền bối bớt giận." Tiêu Hành Vân vội vã cười theo vẻ mặt xin nhận lỗi, xoay người lại phẫn nộ quát: "Chuyện gì xảy ra? Lúc này mới vài ngày không gặp, như vậy đã không còn quy củ? Còn không mau hướng Vệ tiền bối tạ tội?"

"Đại ca, chuyện này, tiểu đệ ta quyết không dám gật bừa!" Cửu trường lão vẻ mặt bình tĩnh, chính khí lẫm liệt nói

"Đại ca, Tiêu gia chúng ta, từ trước đến nay hành sự hết tận đều quang minh lỗi lạc, chưa bao giờ cần cố kỵ cái gì! Hà cớ gì bây giờ ngoảnh đầu ngoảnh đuôi không thoải mái?"

"Ngươi lời này có ý gì?" Hàn Trảm Mộng, Tiêu Hành Vân đồng thời cất tiếng. Hai người vốn đối nghịch nhau, giờ khắc này nổi lên biểu tình đồng dạng: Nghi hoặc, còn có chút tim đập loạn nhịp.

"Đại ca, Tiêu gia chúng ta đã có tâm làm phản, thì trực tiếp tuyên bố làm phản cho rồi! ***, ta đã sớm xem Hàn gia không vừa mắt! Thì đã sao?"

Cửu trường lão ngạnh cổ, rất có khí phách anh hùng cả tiếng nói

"Tiêu gia chúng ta chính là muốn vị trí thành chủ, thì đã sao? Chúng ta chính là âm mưu hơn bốn mươi năm, chẳng lẻ còn sợ nói ra sao? Lấy thế lực to lớn như thế của Tiêu gia chúng ta hiện nay, còn sợ Hàn gia ở phía sau còn có khả năng xoay chuyển nhật nguyệt sao? Thật khiến cho lão phu nghĩ không thông… Sợ hãi cái đếch gì chứ!"

Vị này Cửu trưởng lão giống như lên cơn tâm thần, nói chuyện so với mấy tên đồ phu nơi phố phường còn muốn khó nghe hơn, ô ngôn uế ngữ mà cứ thao thao bất tuyệt!

“Người nói bậy bạ gì đó! Im miệng cho ta!” Tiêu Hành Vân hết lớn một tiếng, lão đã có điểm không biết nên xử lý thế nào cho tốt.

Thật vất vả mới tranh thủ được sự ủng hộ của Tam Đại Thánh Địa, bực này cơ hội tốt được trời cho để trả thù Quân gia, chiếm lấy vị trí thành chủ Ngân Thành, mắt đã sắp thấy đại công cáo thành!

Chỉ cần chốc lát sự tình liền thành, Tiêu gia nhất định trở thành đầu lĩnh của Ngân Thành, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới hai vị này tại thời điểm khẩn yếu đột nhiên lòi ra, vậy mà trực tiếp dứt khoát nói lung tung một hồi đảo lộn tất cả. Đúng là trực tiếp đem kế hoạch của chính mình vạch trần a...

Trước giờ vẫn cho rằng hai người kia là người mình tín nhiệm nhất, cũng là hai người trọng yếu nhất, không có chuyện gì mà hắn không nói cho hai người bọn họ biết…

“Đại ca, ta như thế nào lại nói lung tung chứ? Chẳng lẽ huynh đệ chúng ta trước giờ cùng nhau thương nghị đại sự, ta không nhớ rõ sao? Đây chính là chuyện thiên thu đại sự của Tiêu gia chúng ta, ta quyết không nhớ sai được!”

Cửu trưởng lão trừng mắt, lớn tiếng nói: “Từ hơn bốn mươi năm trước, ngài đem huynh đệ chúng ta mấy người họp lại một chỗ, bàn bạc, chúng ta Tiêu gia ở Ngân Thành này nhiều năm như thế, không có công lao thì cũng có khổ lao, dựa vào cái gì Hàn gia luôn luôn làm chủ tử, mà chúng ta lại luôn luôn làm quản sự?”

“Coi như quyền lợi tiếp tục lớn, thì có ý nghĩa gì, lúc trước cũng là tổ tiên chúng ta một tay sáng lập Ngân Thành, vì sao hiện tại lại do Hàn gia một nhà định đoạt? Chúng ta muốn đoạt lại Ngân Thành! Để cho những người này của Hàn gia đều đi chết đi! Đại ca, những lời này chính là ngài năm đó chính mồm nói!"

Tiêu Hành Vân cơ hồ giận ngất đi, miệng méo mắt lệch lảo đảo một cái, vừa tức vừa vội, trợn mắt quát to "Nói bậy! Ta nói qua lời này lúc nào?"

Trên đại sảnh, hầu đa mọi ánh mắt đều nhìn sang đây, vừa nghi ngờ phỏng đoán, vừa xem thường.

"Đại ca, ngươi làm sao? Nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu! Chúng ta nếu làm sẽ không sợ đảm đương! Ngân Thành thì sao? Hàn gia cũng là cái rắm! Mao điểu! Kháo!"

Cửu trưởng lão vẻ mặt dữ tợn lên, miệng thô tục cũng như cái hố phân, hung tợn nói: "Năm đó Hàn gia Tiếu Ngữ Xuân Phong hai vị trưởng lão ở biên giới phía tây xảy ra sự cố bỏ mình, cũng là bởi vì tiểu đệ cùng ngươi bày mưu ám toán, mới làm cho bọn họ chết oan chết uổng đấy sao? Đây chính là năm đó chúng ta đã làm ra họa lớn a, làm đều làm, còn sợ phải nhận sao?”

“Hàn gia năm gần đây nhân tài điêu tàn, không phải là kết quả của những kế hoạch liên tiếp của chúng ta sao? Chứng kiến hai cái lão bất tử kia chết mà còn mang ánh mắt không thể tin được, tiểu đệ đến nay vẫn cảm thấy thống khoái! Thống khoái! *** rống rống!"

Tiêu Hành Vân trợn mắt há hốc mồm, nhìn nhìn hai người huynh đệ này, thậm chí thoạt nhìn thập phần thanh tỉnh, chợt đột nhiên chỉ cảm thấy từng đợt đầu hoa mắt váng. Lấy tay che trán, đột nhiên cảm thấy được thế giới này như là không chân thật vậy…

"Đúng a! Đại ca, liền nhớ năm đó ở Bắc Cương, chúng ta mưu đồ bí mật hạ độc, nhường Trữ Thì, Thanh Thần hai vị Hàn gia trưởng lão chết ở trong đại sa mạc, lần đó chính là ngươi đích thân lập kế hoạch, tự tay khai đao!”

“ Chẹp bẹp mỗi đầu một đao, chết sảng khoái a a a a. . . Chính là chúng ta làm, có năng lực tính nợ sao? Chẳng lẽ Hàn gia còn có thể ăn tươi nuốt sống chúng ta?"

Bát trường lão trở về chỗ cũ miệng chép chép liên hồi,cảm thấy vô cùng thỏa mãn với ý kiến mà mình đóng góp, rống lên, cư nhiên còn quán huyền lực vào, khiến cho cả đại sảnh phát ra tiếng ông ông…

Tiêu Hành Vân chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, thân mình lung lay sắp đổ, bưng lấy đầu, rống to

"Hai người các ngươi hỗn đản! Rốt cuộc ở đó nói bậy bạ gì đó? Các ngươi khi ngủ đều bị bóng đè sao? Hả? Hai người các ngươi là đồ hỗn trướng! Các ngươi hai người đích thị là đồ vương bát đản!"

"Đại ca, ngươi làm sao nói như thế, chúng ta hỗn trướng ở chỗ nào! Đại ca, chúng ta hết thảy đều là trợ thủ đắc lực của người a! Hơn thế nữa, cha mẹ chúng ta cũng không phải vương bát, ta sao có thể là vương bát đản đây?"

Bát trường lão buồn bực nói: "Đại ca, chúng ta thật không phải là vương bát đản! Cha ta họ Tiêu! Không phải họ Vương, ngươi đã quên mất sao?"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 317: Đây Mới Là Đỉnh Phong Chi Kiếm!

Cửu trưởng lão nói năng có vẻ tự đắc, đột nhiên mặt mày hớn hở nói : "Ngay cả lúc này đây, Nhị Ngũ Bát Tam Lục Cửu sáu người chúng ta mang theo Tiêu Hàn, Mộ Tuyết Đồng cùng tiểu tiện nhân kia đi Thiên Nam. Tuy rằng Nhị ca với Lục ca bất hạnh chết thảm, hai người chúng ta cũng bị chém chân, nhưng cuối cùng vẫn còn sống trở về! “

“Hừ hừ, nam nhân mà, chân bị chém thì tính cái gì? Miễn là cái chân ở giữa ấy không đứt, thì anh em ta cũng không phải là tàn tật! Ố là la, giữa hai cái đùi vẫn có một con chim nhỏ. . . "

"Hơn nữa, không chỉ là còn sống trở về, đại ca người còn đích thân xuất thủ, ngay tại dưới chân Tuyết Sơn, giết chết lão Tam và lão Ngũ hai cái lão vương bát đản”

“Nói tới đây, ta sẽ không thể không bội phục đại ca người, đại ca ngươi rõ là nhìn xa trông rộng, tại ba mươi năm về trước mai phục Thất Kiếm từ bên trong, rốt cục một lần hành động đã thành công, đem mấy cái lão gia hỏa đáng ghét kiếm kiếm chém tiệt, thật là một chuyện thống khoái!"

"Chỉ tiếc là vẫn chưa đại cáo công thành, khiến cho Mộ Tuyết Đồng mang theo tiểu tiện nhân kia đào tẩu!" Bát trường lão vẻ mặt thể hiện vẻ tàn nhẫn, ý nghĩ vẫn còn chưa hết bỉ ổi nói

"Chuyện này rõ là cẩn thận mấy cũng có sơ sót! Bằng không... Tiểu tiện nhân da dẻ mịn màng kia, chắc chắn lão đại người rất có hứng thú đùa giỡn a... Nếu như đây là chuyện bí mật... Thì ta lại hiểu rõ lão đại

người rất là mạnh mẽ chẳng giống như đã già, đối với tiểu tiện nhân kia thèm muốn đã lâu... Cạc cạc cạc... "

"."Phốc!" ""Phốc!" Hàn Trảm Mộng cùng Tiêu Hành Vân đồng thời phun ra một búng máu, người trước là do phẫn uất không nói nên lời, người sau thì lại là do danh dự bị hủy hoại, trực tiếp tức giận đến phát rồ... Nói nhiều như vậy, Hàn Trảm Mộng rốt cục cũng hiểu rõ, mọi vấn đề đều minh bạch!

Ước chừng Tiêu Hành Vân cũng triệt để buồn bực! Nhưng lại mờ mịt không biết phải làm sao! Lại càng thêm căm phẫn đến thất khiếu bốc khói!

Lão phu cũng một trăm tuổi rồi, mà từ thời niên thiếu chưa bao giờ tiếp xúc chuyện nam nữ, cho dù lúc đó ta có làm thì cũng không ai mà biết nhưng ngươi cũng không phải như vậy vu tội ta đi...

Này đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì cái gì chính thân huynh đệ lại bán đứng ta? Mà lại còn bán đứng thẳng thừng như thế nữa chứ? Bán đứng mà làm như thể đây mới là đúng lý hợp tình? ài...

"Tiêu Hành Vân, ngươi tốt! Thực sự là tốt! Ha ha ha... "Hàn Trảm Mộng cười một cách bi thương, hung hăng nhìn Tiêu Hành Vân: "Bốn mươi năm! Ha ha, cư nhiên khổ tâm mưu đồ đằng đằng suốt bốn mươi năm... Ngân Thành... Lực lượng trung kiên của Ngân Thành a..."

Lão bi phẫn ngửa mặt lên trời rống vang một tiếng, trong cổ họng vậy mà phun ra tơ máu, tóc đen trên đầu đột nhiên xổ ra, trên không trung dựng đứng thẳng tắp, không gió mà cư nhiên có chuyển động, hắn rưng rưng cười thảm nói

"Tiếu Ngữ trưởng lão, Xuân Phong trưởng lão, Trữ Thì trưởng lão, Thanh Thần trưởng lão... Tam trưởng lão, Ngũ trưởng lão... Thất Kiếm! Những người này... Đều là tinh anh của Ngân Thành ...”

“ Tiêu Hành Vân! Ngươi ngươi ngươi, ngươi cũng hơn một trăm tuổi rồi, cư nhiên đối với Mộng Nhi còn có ý nghĩ thất đức!!! Ngươi, ngươi hay là không phải là người! Ngươi có chết cũng chưa hết tội! Vạn lần chết cũng không hết tội!"

Nói một tiếng cuối cùng, Hàn thành chủ đã tập trung lại Huyền lực toàn thân, rống lên một tiếng lớn như bạo lôi!

Chấn động thẳng lên đỉnh đầu đại điện khiến cho bụi trần rơi lã chã xuống, thậm chí cả đại sảnh cũng lay động vài cái.

Tiêu Hành Vân chấn kinh lui ra phía sau vài bước, chân tay luống cuống. Trong ánh mắt tràn đầy e sợ cùng với khó xử.

Thế này thật là biến cố bất ngờ vượt quá mọi dự tính của lão nhiều, nhất là không ngờ vào lúc lão đắc chí nhất lại bộc phát, giống như là từ Thiên đường trực tiếp tống thẳng xuống Địa ngục, khiến cho lão cho tới bây giờ cũng còn không có phản ứng kịp.

Hàn Trảm Mộng từng bước ép tới, hai mắt tơ máu sòng sòng, nghiến răng nghiến lợi nói

"Tiêu Hành Vân, ngươi còn có cái gì để nói? Những chuyện bỉ ổi này do chính mồm huynh đệ ruột thịt ngươi nói ra, ngươi có thể phản bác được sao? Thật không nghĩ tới ngươi đúng là loại mặt người dạ thú như thế, tiểu nhân bỉ ổi vô liêm sỉ!"

"Hàn Trảm Mộng, ngươi chớ ở nơi này làm bộ làm tịch, đây bất quá chỉ là lời nói của một bên, đều là những việc vô căn cứ, giả tạo!" Tiêu Hành Vân phẫn hận nhìn hai người đệ đệ, nghiến răng nghiến lợi nói

"Lão phu một đời hành sự quang minh lỗi lạc, không thẹn với lương tâm, chưa từng làm qua chuyện vô sỉ bực này! Hàn Trảm Mộng, ngươi quả nhiên là hảo thủ đoạn, dĩ nhiên ngay cả đệ đệ của lão phu cũng mua chuộc được sao?”

“ Ta không thể không bội phục thủ đoạn của ngươi... Nhưng ngươi dùng phương pháp đê tiện như vậy, ngươi không thấy có lỗi với trời đất, với tổ tông của ngươi ư? Thủ đoạn bỉ ổi như thế, quả nhiên ngươi có thể dùng a!”

“ Lão Bát lão Cửu chúng ta chính là thân huynh đệ a, các ngươi lại vì một ngoại nhân, một cách không có cơ sở như vậy mà nói xấu ta, có đúng không đắc tội với cha mẹ chúng ta nơi suối vàng?”

“ Có đúng không đắc tội với Tiêu gia liệt tổ liệt tông? Có đúng không đắc tội với tình nghĩa huynh đệ chúng ta những năm gần đây? Các ngươi hai người đúng thật là khiến cho ta thất vọng, đau xót! Các ngươi sẽ không có thể nói chuyện bằng lương tâm thật sao?”

Tiêu Hành Vân không hổ là hạng người có da mặt dày, cư nhiên vừa mới hoảng hốt sợ hãi, sắc mặt còn chưa biến đổi bình thường trở lại, mà lời nói đã bắt đầu phản kích sắc bén lại rồi! Chỉ là lời nói của hắn vẫn là không tránh khỏi có chút yếu đuối, hoàn toàn chưa đủ đáp ứng với bậc này phong thái hùng hổ!

Ở đây mọi người đều là người từng trải, như thế nào nhìn không ra lời nói thật giả, bất quá người đê tiện tất có người đê tiện hơn trị, lúc này, Bát trường lão, Cửu trường lão, lại lần nữa phủ nhận, ngạnh kháng lại những lời nói bọn họ là bị Hàn Trảm Mộng đe doạ dụ dỗ bọn họ nói như thế, cục diện lại lần nữa nghịch chuyển!

"Đại ca, người đây là như thế nào mà nói thế? Chúng ta hai người khi nào phản bội người? Chúng ta làm sao lại không nói chuyện đúng với lương tâm, người sao có thể nói như vậy chứ!"

Cửu trường lão đỏ mặt tía tai mà kêu gào lên "Lúc trước ngươi muốn mọi người phát hạ huyết thệ, lại thêm lăn tay đóng dấu, thề sống chết cũng đoạt lại quyền khống chế Ngân Thành; mọi người đáp ứng với ngươi hạ thủ ấn, phát hạ huyết thệ! “

“Đây là công văn với đầy vân tay do ta bảo quản, ở phía trên người thứ nhất không phải là đại ca người sao? Lẽ nào mấy thứ này cũng có thể làm giả sao?”

“ Ta liền không rõ việc đã đến nước này, ta nói cái gì người cũng phản bác, người còn muốn cố kỵ cái gì, chúng ta đã nắm chắc Ngân Thành, nhân lực vượt quá sáu thành bọn họ, còn cố làm ra vẻ huyền bí làm chi”

“ Hàn Trảm Mộng ngươi ở nơi này quát tháo đại ca của ta cái quái gì hả? Ngươi cho là ngươi còn có năng lực gì xoay chuyển thế cục hay sao? Ta thành thật nói cho người, Tiêu gia ta chính là muốn soán vị, chính là muốn chém tận giết tuyệt một nhà các ngươi, đây chính là huyết khế ăn thề của chúng ta, người ở đó mà chờ chết đi!"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Cửu trường lão "Xoát" Một tiếng, từ trong lòng lấy ra một tấm vải trắng, tiện tay đung đưa, mặt trước có vết máu loang lổ, đều là dấu vân tay được in bằng máu, mà đại danh của Tiêu Vân Hành cư nhiên nằm chểnh chệch ở trên!

Tiêu Hành Vân giận dữ, không có đường nào bác lẽ lại, không thể nhịn được nữa bước nhanh vọt tới, đoạt lại tấm vải trắng kia, vo lại thành một khối trong lòng bàn tay, tức giận đến vẻ mặt bừng bừng.

Trong lúc nhất thời cơn nộ bộc phát ra, hướng về phía Cửu trường lão hừ một tiếng nâng tay đánh một chưởng vào trán! Đây là một chưởng với lực đạo cực lớn, mơ hồ còn có kèm theo tiếng sấm nổ manh, nhanh như thiểm điện, động như lôi đình!

Tiêu Hành Vân tuy rằng thịnh nộ không thôi, nhưng cũng còn không có ý niệm đem chính thân huynh đệ đưa vào chỗ chết, một chưởng tuy rằng lực đại dũng mãnh, nhưng mà lấy cấp độ tu vi thần huyền của Cửu trường lão cũng không thua kém chính mình, hoàn toàn có thể tiếp được, chỉ cần hơi di động xe đẩy cũng có thể tuỳ tiện tránh được!

Nhưng cuối cùng kết quả lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Tiêu Hành Vân, thậm chí nằm ngoài cả suy đoán của mọi người ở đây, bởi vì tất cả mọi người đều nhìn ra một chưởng này của Tiêu Hành Vân hoàn toàn không có sát ý! Tiêu Hành Vân bị chuyện trước mắt làm cho sợ đến ngây người!

Một kích trí mạng ở trước mặt như thế, Cửu trường lão đúng là hoàn toàn không đổi sắc, tựu như không chút hoang mang, dùng ánh mắt như thể trong lòng đã có dự tính nhìn bàn tay kia hạ xuống.

Không ngờ là không có đón đỡ, cũng không có di chuyển né tránh, dùng bộ dạng thân thiết nhất, tự nhiên nhất, tưởng chừng như chính là hy sinh vì việc nghĩa, dùng tư thái trừng mắt ngậm cười chờ ở nơi đó...

"Ba" một tiếng, não vỡ tung tóe! Vương vãi trên mắt đất một đám đỏ tươi với những đóm trắng! Cái đầu của Cửu trường lão trong nháy mắt trở nên nát vụn, toàn bộ thân thể trên xe lăn chậm rãi rơi xuống trên mặt đất, nằm yên bất động. Vẻ mặt của hắn cư nhiên còn mang theo dáng vẻ ung dung như Thái Sơn áp đỉnh...

Tiêu Hành Vân ngây ngẩn cả người, Hàn Trảm Mộng cũng ngây ngẩn cả người, những cao thủ của Ngân Thành Hàn gia và Tiêu gia tuyệt cũng sửng sốt, ngay cả tôn giả Vệ Không Quần đang có vẻ tiêu dao cũng chấn kinh mà ngây ngẩn cả người!

Hàn Trảm Mộng biết được Tam trưởng lão bị người thân giết chết, trong lòng một mảnh bi thương! Nhưng là biết được ái nữ cùng Mộ Tuyết Đồng không việc gì cuối cùng cũng có một chút an ủi.

Bây giờ nhìn thấy hai vị Tiêu gia trưởng lão không hiểu ra sao cả nhảy ra đấu đá với Tiêu Hành Vân, càng gãi đúng chỗ ngứa! Cho dù không rõ vì cái gì lại như thế, nhưng chính trong lòng cũng có chút thống khoái! Ngoảnh mặt làm thinh cho huynh đệ chúng nó "chó cắn nhau".

Tất cả mọi người đúng là cũng có tâm tư như thế, nhìn Cửu trường lão cứ như thế chẳng kiêng nể cùng Tiêu Hành Vân đối nghịch, nhất định

sẽ không không có toan tính, tự nhiên có lưu lại hậu thủ tương xứng, tối thiểu cũng không có thể bị một chưởng đánh chết như vậy chứ?

Nhưng dù cho như thế, chuyện đã xảy ra thì không thể không tin tưởng được, đành phải trơ mắt nhìn chuyện đã xảy ra! Cửu trường lão giống như một người bùn tầm thường, đụng vào là lập tực nát ra, chuyện nhự vậy thật là khiến cho người ta mở rộng tầm mắt a!

"Lão - cửu!"

Tiêu Hành Vân thét một tiếng kinh hãi, hai mắt tức thì đờ ra, trừng trừng nhìn bạn tay của mình, trên mặt còn lưu lại màu đỏ đi kèm với vụn trắng, đây là máu tươi của huynh đệ ta, đây là óc tương của huynh đệ ta! Dính đầy trên bàn tay của chính mình!

Một người huynh đệ ruột thịt, huyết mạch tương liên! Nương tựa lẫn nhau đã hơn mười năm, mà nay đệ ấy cứ như vậy chết ở trên tay của chính ta!

Tiêu Hành Vân sắc mặt xám như tro, tim đập loạn nhịp, cả người run lên, cho đến tận bây giờ vẫn khó mà tin được chuyện này là thực...

" Tiêu Hành Vân! Ngươi điên rồi sao? Ngươi cư nhiên lại có thể giết lão Cửu! Lão Cửu không phải chỉ là đem sự nói nói ra sao? Ngươi cư nhiên lại có thể hạ độc thủ, chúng ta như thế nào lại là giở trò?”

“ Dù cho ngươi không phải là tác giả của tấm vải trắng, trên đó rõ ràng có dấu ấn của ngươi, chúng ta như thế nào có thể giả mạo được? Chỉ vì một câu nói thật, ngươi đã hạ xuống tử thủ như thế? !"

Bỗng nhiên, Bát trường lão điên cuồng hét lên một tiếng, lấy hai tay chống đỡ, nương theo xe lăn nhảy dựng lên

"Ta cũng không muốn sống nữa! Lão tử liều mạng với ngươi! Ta rôt cuộc đã nhìn ra, ngươi xem hai chúng ta là hai kẻ tàn phế, đối với đại sự

của ngươi một chút cũng không có tác dụng, cư nhiên đối với thân huynh đệ của nhà cũng muốn diệt khẩu!”

“ Ngươi nếu đã đem cửu đệ giết đi, vậy ngay cả ta cũng giết đi chứ! Giết ta đi, giết ta đi, ngươi đích thị là vương bát đản mà!”

Mắt thấy Bát trường lão thế như con hổ điên vụt lên, vốn là đang bị vây trong bi thương, Tiêu Hành Vân đang tâm hoảng ý loạn cực kỳ chật vật mà né tránh, hãy còn có chút tinh thần chưa phục hồi, tiện tay đẩy một cái.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, bàn tay tùy ý động như vậy rất xảo hợp mà chạm được cánh tay của Bát trường lão, va chạm xảy ra trong nháy mắt, hơn nữa chuyện tình ly kỳ lại lần nữa xảy ra.

Tay phải của Bát trường lão mang theo huyền khí dũng mãnh như núi đột nhiên tiêu thất vô tung vô ảnh, Tiêu Hành Vân tiện tay đẩy một cái thì cùng lắm có thể có bao nhiêu sức lực? Sung mãn lắm cũng chỉ là nửa thành trong mười thành huyền lực của hắn, thậm chí còn không đến...

Nhưng chính là một chưởng bé nhỏ không đáng kể như thế, lại "Ba" một tiếng đả đoạn thủ cốt của Bát trường lão.

Đường đường là một thần huyền cao thủ, thanh âm ca sát vang lên, đích thị là do xương tay hắn bị trực tiếp chấn đoạn mà tạo ra, tiếp đó phốc xuy một tiếng, đem Thiên linh cái của Bát trường lão hoàn toàn đánh cho phấn toái!

Thân thể Bát trường lão văng ra giữa không trung rồi rơi bịch xuống đất, hắn nằm co quắp một chút, cuối cùng thì triệt để bất động...

Tiêu Hành Vân thê lương hống lên một tiếng, không dám tin tưởng mà giương bàn tay ra trước mặt mình, lật qua lật lại mà nhìn, tiên huyết vẫn cứ như thế theo bàn tay hắn nhỏ xuống mặt đất.

Tiêu Hành Vân triệt để ngây như phỗng, rốt cục thì mọi chuyện chỉ vì dã tâm cùng với những việc đã làm của hắn mà phải trả một cái giá quá đắt!

Mà cái giá này, đích thị là vô cùng thảm trọng, thảm trọng đến nổi trên đời bất luận kẻ nào cũng vô pháp tiếp thụ: Tự tay hạ sát hai vị huynh đệ ruột thịt đã sống chung với mình một nhà gần cả đời người! Hơn nữa đều là theo cách tối tàn nhẫn: nhất quyền đả bạo não đại!

Từ đầu đến cuối tình cảnh bất quá chỉ xảy ra trong chốc lát, nguyên bản trong đại sảnh vốn trang nghiêm đột nhiên tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc tới cực điểm.

Ở đây mọi người đều vô cùng chấn kinh mà nhìn Tiêu Hành Vân, tất cả mọi người đều nghĩ không ra người này cư nhiên thiên tính lạnh lùng bạc bẽo tới mức độ này, ngay cả đối với thân huynh đệ của mình cũng thuyết sát tựu sát (nói giết là giết - DG)!

Những người có mặt ở đây đều xứng với hai chữ từng trải, có thể nói bình sinh đã nhìn quen mắt với những kẻ xấu, dù có xấu đến cỡ nào cũng đều gặp qua.

Nhưng mà giống như Tiêu Hành Vân thiên tính lạnh bạc, hạng người có tâm tính độc ác cay nghiệt như thế, thì cũng đều xem là điều chưa từng thấy, thậm chí còn là mới nghe lần đầu!

Tiêu Hành Vân mờ mịt ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt như nhìn thấy thứ chẳng đáng để khinh thường của mọi người, hắn đột nhiên run rẩy mà kêu gào lên

"Họ đều không phải do ta giết... Đều không phải do ta! Lão Bát lão Cửu, các đệ đứng lên đi, các đệ hãy mau đứng lên đi, đại ca ta không có dụng lực mà...”

"Ngươi còn giả bộ cái gì nữa? Bọn họ đều đã chết rồi! Đều bị ngươi tự tay đánh chết! Ngươi còn ở đó giậm đất kêu trời làm bộ làm tịch để

làm cái gì? Làm cho ai xem hả? Hiện tại mà biểu hiện thủ túc tình thâm còn có ý nghĩa gì sao? Ta phi!"

Bên cạnh, một gã Hàn gia trưởng lão cực kỳ khinh thường nói

"Thật chưa thấy qua người như thế chính tay đánh chết huynh đệ ruột thịt của mình, sau đó cư nhiên còn có mặt mũi khóc than, không có dụng lực hả? May thay là còn không có dụng lực "Nếu là dụng lực, mọi người trong đại sảnh còn không đều bị ngươi sát tử? Ngươi chỉ là hồ ma lộng quỷ mà thôi!"

Không chỉ người của Hàn gia khinh thường đến cực điểm, kể cả người Tiêu gia, cũng đều tâm hàn ý lạnh.

Bát trường lão, Cửu trường lão đều là huynh đệ ruột thịt của Tiêu Hành Vân, là những người tâm phúc, bằng không tờ huyết khế kia sao lại do Cửu trường lão bảo quản, ngay cả vậy Tiêu Hành Vân đều một quyền đem mỗi người sát tử, đừng nói đến người khác? !

Tiêu Hành Vân làm như mắt điếc tai ngơ, ôm thi thể hai người đệ đệ dụng lực lung lay, trên mặt lão còn có cả lệ chảy ngang dọc, cùng với một mảnh hoảng sợ...

Nếu là hai người đệ đệ chết ở trong tay người khác, hắn cho dù thương tâm phẫn nộ nhưng cũng không đến mức phải thất thố đến mức này, nhưng... tự mình hạ thủ sát tử đệ đệ của mình... và lại là chính mình cũng không ngờ được!

Thực tế xảy ra như vậy thật quá mức trầm trọng, đả kích cho tâm trí của Tiêu Hành Vân trực tiếp sụp đổ!

Đây đích thị là thủ đoạn ác độc của Quân Mạc Tà! Bởi vì những sự tình mà Tiêu gia đã gây ra đối với Quân gia, sát tâm của hắn há có thể lắng xuống?

Hiện tại, Quân Mạc Tà chính là đang ẩn thân trong đại sảnh, khoanh tay đứng xem kịch vui! Nhìn thấy một màn cốt nhục tương tàn như vậy, trong lòng hắn cũng nổi lên một mảnh khoái ý.

Tiêu Hành Vân ngươi làm điều ngang ngược tội ác tày trời, ta cố tình không trực tiếp giết ngươi, chính là ngày hôm nay ngươi sẽ tự tay giết chết huynh đệ của mình! Nhận được tâm tình của lão tử như thế! Có đúng hay không rất sảng khoái? Ha ha...

"Người đâu, đem kẻ phản nghịch Tiêu Hành Vân bắt lại cho ta!" Hàn Trảm Mộng hét to một tiếng, vài tên Ngân Thành Hàn gia trưởng lão đáp một tiếng, chạy về phía Tiêu Hành Vân.

Mạc Tiêu Diêu liền nhíu mày, cảm thấy việc này thật sự là rất cổ quái, nhịn không được quát lên: "Chậm đã!"

Hàn Trảm Mộng tức thời chuyển thân, nhìn Mạc Tiêu Diêu, trầm giọng nói: "Mạc tôn giả, chẳng lẽ cho đến lúc này, ngài còn muốn khăng khăng vì kẻ ti bỉ vô sỉ tàn hại huynh đệ này mà xuất đầu sao? “

“Hay là muốn tận mắt nhìn xem Tiêu Hành Vân có hay không thật có huyết thệ thủ ấn? Hay là tiền bối liền coi như không cố kỵ ... Tam đại thánh địa vạn năm mỹ danh, trong một chốc mà vấy bẩn hay sao?” Lời này Hàn Trảm Mộng nói xong một điểm cũng không có sai.

Bực này sự tình xuất hiện trước mắt, âm mưu của Tiêu Hành Vân hoàn toàn bại lộ, căn bản là rõ đầu rõ đuôi cho thấy ai là kẻ phản bội, ai là hạng người vô sỉ! Điểm này, trong mắt tất cả mọi người là hoàn toàn minh bạch!

Nếu như bây giờ tam đại thánh địa tại đây còn muốn vì Tiêu gia mà mạnh mẽ xuất đầu, tranh phong vị trí thành chủ Ngân Thành, vậy thì quá mức khốn nạn đi. Một khi lan truyền ra ngoài, thanh danh của Tam đại thánh địa chắc chắn sẽ mất sạch! Nguyên cớ những chuyện đã phát sinh, về căn bản đã tiệt sạch khả năng thành công trong âm mưu soán vị của Tiêu gia!

Mạc Tiêu Diêu Vệ Không Quần bất quá cũng chỉ có thể trong lòng thầm mắng vài tiếng Tiêu gia quá kém cỏi, trừ việc đó ra cũng vô pháp làm ra việc gì trong khả năng tưởng tượng!

Hơn nữa chính bản thân mình ban nãy còn đang ra sức vì Tiêu gia mà thuyết sách, trong nháy mắt lại xảy ra bực này vụ bê bối! Đây không thể nghi ngờ là ở trên mặt Mạc Tiêu Diêu hung hăng đánh một cái tát! Vừa giòn vừa vang! Cái này gọi là cho dù mất mặt cách mấy, cũng không thể quá đáng làm hơn được nữa!

Hiện tại mà nói, không những không giúp Tiêu gia đạt được nguyện vọng, nếu có khả năng, Mạc Tiêu Diêu hận không thể đem người của Tiêu gia một nắm bóp chết!

“Cũng không phải! Lão phu sao lại giúp đỡ hạng người với bực này bỉ ổi! Bực này ti bỉ vô sỉ tiểu nhân, chúng ta Tam đại thánh địa luôn luôn căm thù đến tận xương tuỷ! Một khi gặp phải liền muốn ra tay diệt trừ! Nhân gian chính nghĩa, chính thị bị đám cặn bã này làm ô uế hết! Ngay cả lão phu suýt nữa cũng bị hắn lừa gạt!"

Mạc Tiêu Diêu hừ một tiếng, trên mặt mơ hồ lộ ra thanh sắc, thật sự là bị chọc tức, nhưng mà tức giận cũng không hiển lộ ra... Bực này mùi vị khuất tất, thực khiến người ta tức giận máu huyết bất thông

"Nhưng hôm nay chuyện đã xảy ra cũng lộ ra sự kỳ hoặc! Cho nên bản tọa kiến nghị tra lại một lần cho rõ! Hơn nữa, ngay cả hành vi phạm tội của Tiêu gia vô cùng xác thực, nhưng lúc này đại địch trước mặt, thực sự không phải là thời gian thích hợp để xử trí bọn họ!”

“ Bản tôn giả kiến nghị, tạm thời trước đem việc này đè xuống, đợi xử lý qua trước việc đại sự, sau đó mới là xử lý việc này! Nếu như lúc đó bọn họ chết ở trong tay Quân gia, coi như là bọn họ vì Hàn thành lần cuối tận trung. Hàn thành chủ, ngươi có gì dị nghị gì không?”

Mạc Tiêu Diêu lạnh lẽo trầm trầm nói, vừa nói chuyện, trên trán hắn gân xanh đồng dạng cũng nhảy động thình thịch, hiển nhiên là bạo nộ đã

dâng lên ở mức cao, nếu như nghe được một lời không hợp, e rằng lập tức xuất thủ sát nhân! Nhẫn nại của Mạc Tiêu Diêu đã đi tới cực hạn.

Mà ý bên trong của Mạc Tiêu Diêu, vẫn là đem toàn bộ lực lượng mà Hàn gia hiện tại đang sở hữu đều đổ lên Quân gia ở mặt trận đối lập, điều này mà so với dự tính ban đầu tam đại thánh địa đích thị không giống!

“Như vậy cũng tốt! Các vị tiền bối Thánh địa chỉ cần không can thiệp vào nội vụ của Ngân Thành, vãn bối đương nhiên tuân theo sự phân phó."

Lời nói của Hàn Trảm Mộng rất là phối hợp. Lão tự nhiên không ngốc, nếu như hiện tại mà bản thân kiên trì xử trí Tiêu gia, hoặc giả nói là mình cùng Quân gia không phải là địch nhân, chỉ sợ đương tràng sẽ cùng mấy vị này Tiêu Diêu tôn giả ở thế trở mặt!

Hiện tại đúng là muốn trở mặt cũng không có khả năng, vả lại biến cố đã xảy ra cũng không thể cứu vãn được rồi, có làm gì đi nữa cũng thế, chi bằng thuận tay để cho người ta một phần nhân tình.

"Nếu một khi khai chiến, thì sẽ lấy Tiêu gia làm quân tiên phong! Cho chết hết dám súc sinh này!" Tôn giả Vệ Không Quần nghiến răng nghiến lợi mà nói. Lúc trước chính miệng hắn nói ra những người anh hùng đại nhân đại nghĩa , giờ khắc này lập tức biến thành một đám súc sinh.

Vẻ mặt hắn cho tới bây giờ vẫn còn có chút hùng hồn, ban nãy lão ra vẻ đạo mạo trang nghiêm mà cưỡng từ đoạt lý, muốn làm Tiêu gia thăng vị, kết quả những lời hắn muốn nói còn chưa xong, thì lại xảy bực này sự tình.

Hiện tại lão cảm giác những lời nói của mình ban nãy, thật giống như là bị người xem như là một vở hài kịch để đùa giỡn một phen là cùng một loại, trong lòng tồn tại một cơn phẫn nộ không sao át chế được!

"Như thế... cũng tốt." Hàn Trảm Mộng gật đầu. Muốn nói nhưng rồi lại thôi, bằng thử dò xét ý kiến mọi người

"Hôm nay Tiêu gia tới hồi hạ tràng, âm mưu đã bại lộ, chúng ta Ngân Thành từ nay cùng với Quân gia có thể nói là sẽ không còn mâu thuẫn nữa, như vậy trận chiến này... không bằng từ đây hủy bỏ! Tránh khỏi một tràng binh đao, coi như cũng là một chuyện tốt đẹp!"

"Nói hươu nói vượn!"

"Ý nghĩ hão huyền!"

"Nằm mơ giữa ban ngày!" Tam đại tôn giả đồng thời thốt ra âm thanh giận dữ phản bác!

"Ngươi nghĩ rằng chúng ta tham gia trận chiến này là vì Tiêu gia? Ngươi xem Tiêu gia rốt cuộc là vật quí hiếm gì vậy? Cũng đáng để cho Tam đại thánh địa chúng ta xuất thủ?"

Mạc Tiêu Diêu nghiêm mặt nhìn Hàn Trảm Mộng, âm trầm nói: "Các ngươi đều không nghĩ là Hàn gia các ngươi cùng với Tiêu gia là như nhau sao?"

Hàn Trảm Mộng chỉ cảm thấy trong lòng một cổ nộ hỏa vô danh vọt thẳng ra quá đầu! Ngay cả các ngươi là tiền bối cao nhân của Tam đại thánh địa, nhưng nơi đây thủy chung lại là Phong Tuyết Ngân Thành! Hà tất như vậy vênh váo hung hăng, không cấp cho ai một tí thể diện? Lão trên mặt đỏ bừng một trận, hơi thở phì phò, bắt đầu trở nên nặng nề

. Tuyết Sương Thanh lo lắng đỡ cánh tay của lấy lão, khẽ nói: "Nếu như các vị tiền bối Thánh địa đã nói như vậy, hết thảy mọi thứ thỉnh các vị tiền bối Thánh địa làm chủ”

“Hơn nữa... nếu như khai chiến mà nói, với thực lực thấp kém của chúng ta, cũng giúp không được gì... Hết thảy, xin nhờ cậy các vị tiền

bối. Phu phụ chúng ta trước tiên ở đây xin tạ ơn qua các vị tiền bối đã có đại ơn đại đức tương trợ."

Nói xong, nàng hướng về phía Mạc Tiêu Diêu hơi cúi người thi lễ. Đây là có ý thối lui nhưng lại cấp cho Tam đại thánh địa mặt mũi rất lớn, tự hạ mình một chút nhưng lại có thể tránh nhiều phiền toái.

Mạc Tiêu Diêu nhìn chằm chằm nàng một hồi, đột nhiên mặt giãn ra cười nói: "Chính thị là thế, Hàn phu nhân đúng là lan tâm huệ chất (khí chất như hoa lan hoa huệ, thanh cao tao nhã - DG), thật khiến cho lão hủ bội phục."

Hàn phu nhân mỉm cười nói: "Không dám, tiền bối thần uy cái thế, tiểu nữ kính chúc các vị tiền bối Thánh địa kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công!"

Mà lúc này, người của Ngân Thành Hàn gia đã đem nhân thủ của phía Tiêu gia hết thảy khống chế, tại vì họ căn bản đã mất đi sự ủng hộ của Tam đại thánh địa, nếu như bọn họ có thể đồng tâm hiệp lực, Tiêu Hành Vân không có hồn bay phách lạc, tự mình chủ trì đại cục, đơn độc đối mặt Hàn gia vẫn là có thể liều mạng một phen, thậm chí có thể chiếm được thượng phong.

Nhưng lúc này Tiêu Hành Vân đã hầu như sụp đổ, nhân thủ Tiêu gia đều bị rối loạn tư tưởng, mà cao thủ Tam đại thánh địa ban nãy vì biến cố của mình mà đã triệt để đem Tiêu gia ra để trút giận, đây mới là điều trọng yếu!

Nếu như họ mà miễn cưỡng động thủ liều mạng, thì cũng đồng nghĩa với việc phải nhận kết cục bị tiêu diệt ngay lập tức! Tuyệt đối không có ai may mắn mà sống sót!

Ngược lại, nếu không động thủ, may ra còn có một đường sinh cơ, căn cứ vào tổ huấn của Hàn gia, Hàn gia tuyệt sẽ không đuổi tận giết tuyệt, chí ít cũng cho phép họ kéo dài một hơi tàn... Dù cho bị phế một thân huyền công nhưng chung quy so với mất mạng thì vẫn tốt hơn.

Hiện tại tất cả mọi người đều cầu khấn, nhân lực Quân gia lần này nghìn vạn lần không nên có thực lực quá cao. Nói như vậy, điều quan trọng nhất là khi xuất chiến còn có cơ hội có thể thừa dịp đấu loạn mà chạy đi... Vậy thì còn có một tia sinh cơ.

"Mọi người lui xuống nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai, đối chiến thiên phạt, trảm sát Quân Mạc Tà, tuyệt diệt Mai Tuyết Yên!" Vệ Không Quần không hề tức giận nhìn thoáng qua bốn phía, ngữ khí cực kỳ bất thiện. Nhưng vào lúc này, lại có một người thật ngoài ý muốn đột ngột xuất hiện!

"Khẩu khí thật lớn! Không sợ bị phỏng đầu lưỡi à!" Tiếp theo là một câu nói băng lãnh, cùng với một đạo kiếm quang lóe sáng, lặng lẻ như mặt nước cuối mùa thu, từ hư không xuất hiện! Thế như sét đánh, lại tựa như lưu tinh !

Kiếm quang vừa mới thoáng hiện, mũi kiếm đã lao nhanh tới trước ngực Vệ Không Quần! Theo sau kiếm quang sắc bén kia, cư nhiên chẳng thấy bất cứ nhân ảnh nào, giống như là chuôi trường kiếm này tự hành công kích!

Mà phong mang của một kiếm này thật đáng sợ, hoàn toàn áp chế khí thế của Vệ Không Quần! Đây không thể nghi ngờ là một kiếm đánh lén! Nhưng cũng là một kiếm đỉnh phong, tốc độ đỉnh phong kết hợp kỹ thuật ám sát tuyệt đỉnh!

Nhưng mà, khiến cho mọi người không thể lý giải được chính là, một kiếm đánh lén này lại có thể truy tung, cảm giác mọi người lúc này, dĩ nhiên tràn đầy hoang mang lo sợ!

Tựu như đối diện trước sự mãnh liệt huy hoàng của thiên quân chính diện chém giết, vạn mã tê minh, quân kỳ phần phật, bạt ngàn san dã! Đây đích thị là một kiếm tuyệt thế của một bậc thiết huyết trượng phu!

Bên trong kiếm quang hàm chứa hai phần hùng tráng, hai phần khí phách, hai phần tiêu sái, hai phần đỉnh phong của sự tịch mịch, cùng với

hai phần vang cổ dội kim không ai bì nổi!

Những loại cảm giác cực kỳ mâu thuẫn như thế mà thật là vi diệu, những điều thần kỳ hoàn mỹ này lại dung hợp trong một đạo kiếm quang!

Một kiếm này xuất hiện trong sát na, tất cả mọi người cảm giác được trong thiên địa một mảnh yên tĩnh, một kiếm này, dĩ nhiên trở thành một thứ vĩnh hằng!

Dĩ nhiên hài hòa như thế, thật là cân đối, thậm chí còn gây cho mọi người một cảm giác an bình trong lòng! (Ta thật bội phục khả năng tự sướng của tác giả, dịch xong đoạn này ta đúng là hít thở không thông a - DG)

Ngay cả Mạc Tiêu Diêu loại này cao thủ, khi vừa thấy một kiếm này, trước kinh chấn một chút, sau đó trong lòng còn khen một tiếng: Một kiếm này, thực sự không nên thuộc về nhân gian a!

Một kiếm kinh hãi thế tục này chỉ có thần tiên trên trời mới có thể có được! Một kiếm thật kinh diễm!

Tưởng chừng suy nghĩ đã xong xuôi, Mạc Tiêu Diêu lúc này mới nghĩ tới một việc cực kỳ trọng yếu: Vệ Không Quần đang ở thế nguy hiểm!

Một kiếm thần diệu như thế, coi như là bản thân Mạc Tiêu Diêu, cũng không có tự tin có thể tiếp được, chỉ sợ ít nhất cũng phải thụ thương!

Một kiếm đang bay tới, đích thị là của Quân Mạc Tà!

Quân Mạc Tà lợi dụng nhiếp hồn đại pháp, trực tiếp phá hủy thần trí của Bát trường lão và Cửu trường lão, tiếp đó quán thâu một ít chuyện tốt của mình vào trong đầu bọn họ, để cho bọn họ lấy tiềm thức, bản năng mà tiến hành.

Quả nhiên, thành công đem tính toán của Tam đại thánh địa cùng với Tiêu gia kết thúc, nhìn Tiêu Hành Vân trước mắt hồn bay phách lạc, giống như cái xác không hồn một loại.

Tam đại thánh địa chật vật suýt nữa phải đem đầu nhét vào trong đũng quần, không khỏi trong lòng đại sướng, cũng coi như đẩy ra được trong lòng một ngụm ác khí!

Nhưng một kiếm này, cũng không phải hắn đến lúc này quyết định, mà là sớm đã có dự mưu!

Quân Mạc Tà nhìn lão tiểu tử Vệ Không Quần không vừa mắt đã lâu rồi!

Từ lần đầu tiên nhìn thấy, Quân Mạc Tà tựu đối với vị tôn giả này cực kỳ phản cảm!

Nhìn thấy hắn sớm giờ khoát lác ầm ĩ, làm điệu bộ như là lão tử một thân thiên hạ đệ nhất, Quân Mạc Tà nhìn hắn ngay cả cái đũng quần cũng không bằng.

Nhất là người này ra vẻ đạo mạo trang nghiêm, nhưng lại ở nơi này nói những lời vô sỉ đến cực điểm, còn làm ra vẻ chính nghĩa lẫm liệt, cho thấy ta liền đại biểu cho chính nghĩa, cái này khiến cho Quân Mạc Tà càng thêm nhức nhối trong lòng.

Gà con mà đòi ngạo mạn! Xem lão tử cho ngươi ăn một kiếm!

Kết quả là, sau khi Quân Mạc Tà đã một tay đạo diễn cho Tiêu gia một vỡ bi kịch, hắn cơ hồ không có bất kỳ do dự gì, liền phát ra một kiếm kinh hãi thế tục như thế!

Một kiếm này, Quân Mạc Tà cư nhiên đã nghĩ phải tuyệt sát cho bằng được một vị tứ cấp tôn giả! !

Xuất vỏ ngang trời, kiếm xuất thệ vô hồi, vô huyết thệ bất quy!

Viêm Hoàng Chi Huyết! Oai nghiêm mà xuất thế! Đây mới là một kiếm đỉnh phong chân chính!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 318: Một Kiếm Nổ Tim!

Cùng hai người kia sớm muộn cũng phải đánh một trận. Hôm nay không đánh thì ngày mai ắt đối đầu! Nếu là có thể giải quyết ngay thì chẳng phải là chuyện đẹp nhất sao? Cũng có thể tránh được tổn thất không cần thiết!

Sau khi đột phá, Quân Mạc Tà còn chưa ra tay; nếu có thể lấy máu của một Chí Tôn cấp bốn để tế kiếm thì coi như là chuyện cũng không tồi lắm! Chắc chắn cũng rất thích đi!

Huống chi, vị Tà Quân này am hiểu ám sát nên đã sớm cực kì ngứa ngáy chân tay!

Đối mặt đối thủ như thế, đối tượng hèn hạ vô sỉ can thiệp lung tung như vậy mà không tặng cho một kiếm thì quả thực là thiên lý không dung! Phải thành thật xin lỗi nhân dân, xin lỗi đại lục thôi! (DG : chả hỉu ai mớm cho lão Lăng Thiên ấn vào đây 1 câu thời Hu Jin Tao - Hồ Cẩm Đào thế này)

Cho nên Quân Mạc Tà xuất phát từ từ tâm tư thay trời hành đạo, tạo phúc thiên hạ thương sinh linh, mong muốn làm trong sạch tâm linh cao thượng của loài người cùng với một lòng vì nước vì dân, lo nỗi lo trước thiên hạ, vui niềm vui sau thiên hạ, cổ vũ cho quan tâm đến hòa bình thế giới, lo lắng cho văn minh vũ trụ của thánh nhân mà ngang nhiên xuất thủ! (DG : Lão Phong Lăng - buôn chữuuuuuuuuu!!!)

Thề quyết chém lão hỗn xược đến bực này dưới kiếm! Mang lại yên ổn công bằng cho chốn nhân gian mênh mang đang cuồn cuồn bụi mù!

Là người cao thượng như ta mà không làm hỏi còn ai?

Hôm nay, kiếm ta ra tay, làm sao còn ai có thể cứu nổi đây! Một kiếm này như từ trên trời bay tới, Sinh tử Tôn giả Vệ Không Quần bỏ mạng cũng là đương nhiên!

Cường giả đẳng cấp Tôn giả cũng là người. Chỉ cần là người thì sẽ sợ chết, nhất là cái loại mà đã trải qua những năm tháng dài dằng dặc. Người mà trong thời gian dài ngồi trên địa vị cao, người như vậy thường thường càng thêm sợ chết!

Một khi thần chết đến thì mọi sự đi tong. Một khi tuyệt mệnh thì muôn vàn vinh quang đến giờ , vạn chủng huy hoàng đều thành lịch sử, hóa thành tro bụi!

Đối mặt một kiếm đáng sợ bất thình lình, cho dù với cường giả hùng mạnh dường đó như Vệ Không Quần, Tôn giả cấp bốn với năng lực vô cùng cao minh, nhưng xu thế bỏ mạng cũng cực kì cao!

Một kiếm này phạm vi uy lực bao phủ kỳ thật cũng không rộng, thậm chí có thể nói vô cùng hẹp. Mục tiêu chỉ có một điểm, chính là trái tim của lão!

Nhưng cho dù là thời cơ hay phương vị thì kiếm này đều đạt đến tình trạng khéo léo tuyệt vời! Hơn nữa, sắc bén đến mức tất cả cao thủ khác ở đây đều cùng không thấy! Cũng bởi vì mục tiêu nhỏ nên đạo lực càng thêm tập trung, một khi trúng mục tiêu thì ắt vong mạng.

Sự kiện thật sự quá mức đột nhiên, Vệ Không Quần quả là tránh cũng không thể tránh! Mắt thấy thì dường như cũng chỉ có đường nhắm mắt chờ chết!

Nhưng! Hay cho một Vệ Không Quần, quả thật không hổ là cường giả tuyệt đỉnh đương thời. Dưới tình huống ác liệt như vậy mà vẫn còn kịp có thủ đoạn ứng biến.

Chỉ thấy Vệ Không Quần trong thời điểm nguy cấp đến nơi đột nhiên buồn bực rống một tiếng như sấm sét. Sau đó lại hít sâu một hơi, ngay trong giây lát khẩn cấp như vậy thì " ba" một tiếng, trên thân thể của lão xuất hiện một lỗ thủng đầy quỉ dị!

Càng chuẩn xác mà nói, đó lại chính là nơi vốn thuộc về trái tim. Ở đó lại xuất hiện một chỗ rỗng tuếch! Giờ khắc này, quả là quỷ dị tới cực điểm!

Tình hình này phảng phất như thân thể Vệ Không Quần đột nhiên tách rời, lồng ngực cùng với trái tim liền biến mất không thấy đâu nữa đến khó hiểu.

Thậm chí, có thể nhìn xuyên qua người lão từ trước ngực ra sau lưng!

Trong nháy mắt cái hốc như vậy đột nhiên xuất hiện, gương mặt Mạc Tiêu Diêu trở nên trắng bệch như tờ giấy!

Một chiêu này cố nhiên là tuyệt chiêu sau cùng để bảo vệ tánh mạng, nhưng cũng là một chiêu làm tổn thương Nguyên Khí cực kì nặng nề!

Làm cho trái tim của mình cùng toàn bộ các cơ quan xung quanh chuyển dời vị trí, hơn nữa tự mình miễn cưỡng dồn ép từ da đến xương ra tứ phía để đột nhiên tạo ra một lỗ hổng! Thủ đoạn như vậy, há là dễ dàng sao?

Vệ Không Quần mặc dù nhờ vào đã tăng tu vi lên Tôn giả cấp bốn mà thành công lĩnh ngộ một chiêu này. Nhưng chưa từng có thi triển trong thực chiến, thậm chí căn bản là không có tính toán sử dụng nó. Bởi vì lão tuyệt không tin có người nào lại có thể ép mình đến loại tình trạng này!

Nhưng hôm nay, ngay cả là không tin đi nữa thì lão cũng không thể không dùng đến. Nếu như vẫn gắng gượng không dùng thì nhất định tử! Tổn thương nặng nề Nguyên Khí hay bỏ mạng tại chỗ, phải chọn cái gì

thì không cần nói cũng biết! Vệ Không Quần mặc dù hận đến nghiến nát hàm răng nhưng vẫn không thể không lựa chọn như vậy!

Lão thậm chí đã làm tốt chuẩn bị cho bước tiếp theo. Chỉ cần thành công tránh thoát một kiếm này, cho dù phải liều mạng chịu nội thương tăng lên cũng sẽ đem toàn lực phản công. Nhất định phải tìm cho được kẻ hèn hạ đánh lén mình để toàn lực kích sát!

Người này thật sự là rất đáng hận . . . Nhưng cũng thật là đáng sợ. Có một địch nhân như vậy, chỉ sợ cuộc sống hàng ngày cũng khó lòng bình an!

Mạc Tiêu Diêu rốt cục cũng có thể thở ra. Lão từ nỗi kinh ngạc trở lại như cũ, tức thời tung người dựng lên nhằm hướng sau lưng Vệ Không Quần, một đôi tay đã sớm chứa đầy Huyền lực cao thâm tùy thời chuẩn bị đoạt cho được thanh bảo kiếm này! Thanh bảo kiếm phóng đến cực nhanh như vậy rõ ràng là đã được phóng đi!

Thứ nhất, nếu là kiếm đang trong tay người thì cho dù là người kiếm hợp nhất cũng tuyệt không có tốc độ kinh người như vậy.

Thứ hai, thanh kiếm này chính là có đường đi thẳng tắp mà bay tới, hoàn toàn là một đi không quay lại. Mục tiêu cực đơn giản, cũng chỉ có mỗi chỗ hiểm là trước ngực chỗ trái tim của Vệ Không Quần!

Một chiêu này của Vệ Không Quần mặc dù khó tránh khỏi tổn hao nhiều Nguyên Khí, nhưng thủy chung vẫn tránh được nhát kiếm đoạt mệnh này. Tuy chỉ là trong chớp mắt, nhưng cũng có thể phán đoán ra đây tuyệt đối là một thanh thần binh hiếm thấy bao đời mới có.

Nếu để nó nằm trong tay kẻ phàm trần thì chẳng phải là xúc phạm đến báu vật dường đó sao? Dưới tình huống như vậy, ai cướp thì được ! Cho nên Mạc Tiêu Diêu quyết định không chút khách khí vui lòng đón nhận! Chỉ trong một cái chớp mắt liền quyết định!

Thanh phi kiếm thần kì mạnh mẽ tựa như không ai điều khiển đã cực kì thần tốc bay vào khoảng trống đột ngột xuất hiện trong thân thể Vệ Không Quần! Mắt thấy thanh bảo kiếm sẽ xuyên qua người, thậm chí mũi kiếm sắc bén đã nhô ra ở sau lưng lấp lánh hàn quang! Mạc Tiêu Diêu đưa tay khẩn cấp chụp lấy! Lão nắm chắc nhất định chụp được thanh kiếm nàydễ như trở bàn tay!

Nhưng vào lúc này, thanh Thần Kiếm như không ai điều khiển đang phi hành cực nhanh đột nhiên từ trạng thái kịch liệt phi hành trong nháy mắt chuyển thành yên lặng! Mũi kiếm xác thật đã nhô ra đằng sau lưng Vệ Không Quần, nhưng hơn phân nửa thanh kiếm lại vẫn dừng lại ở trước ngực Vệ Không Quần!

Sau đó trên thân kiếm ngay trong nháy mắt đứng yên đó, dưới ánh mắt sợ hãi mà không dám tin của Vệ Không Quần đột nhiên "Phanh" một tiếng tuôn một luồng khí lưu cường đại màu đen! Giống như là đem một trái bom mạnh mẽ nhét vào chỗ trái tim Vệ Không Quần rồi sau đó lại đột nhiên nổ tung!

Những biến đông kinh ngạc liên tiếp trước mắt vốn đã làm cho mọi người ở đây rung động không thôi. Nhưng biến cố sau cùng lại càng nằm ngoài dự đoán của mọi người!

Mọi người trước một khắc vẫn còn kinh ngạc chuyện Vệ Không Quần thật không hỗ là cường giả đẳng cấp Tôn giả, không ngờ lại có thể lấy cách thức kì quái như thế để né được một kiếm ắt phải chết. Nếu là người khác thì khẳng định phải xong đời. Nhưng sau một khắc lại cũng đến lúc Vệ Không Quần xong đời . . .

Luồng khí lưu cường đại màu đen kia đột ngột nổ ầm ầm hết sức kịch liệt, dốc hết sức tuôn vào trong thân thể của Vệ Không Quần! Vệ Không Quần như bị sét đánh mà run lên kịch liệt một hồi, trên gương mặt giống như ngọc thạch đột nhiên xuất hiện vẻ tuyệt vọng đến cùng cực!

Đã dùng đến tuyệt chiêu bảo vệ tánh mạng đến cùng như vậy , vốn là vạn bất đắc dĩ mới sử dụng. Bởi vì khi sử dụng một chiêu này thì đồng

thời Vệ Không Quần tiêu hao một lượng lớn Huyền khí làm cho thực lực bị giảm xuống đến mức suy yếu nhất chỉ trong chớp mắt!

Nhưng đúng vào thời khắc mấu chốt như vậy thì lại xảy ra chuyện tình cổ quái như vậy! Thực sự là muốn mạng cái già này!

Trường kiếm "Vèo" một tiếng vội vàng thối lui. Sau khi rút ra khỏi ngực Vệ Không Quần thì cứ như vậy lẳng lặng lơ lửng ở trước ngực Vệ Không Quần khoảng ba trượng. Mà một bóng người áo trắng cũng hiện ra từ cõi hư vô rồi lặng yên biến ảo, chân lơ lửng không chạm đất cách nền Đại điện ba thước!

Dưới lớp mặt nạ, một đôi mắt sáng lạnh lùng nhìn Vệ Không Quần giống như nhìn một khối tử thi rồi thốt lên với giọng lạnh buốt "Vệ Không Quần! Ngươi xong rồi!"

Vệ Không Quần cúi đầu rống lên một tiếng gì dó giống như là tiếng gầm của dã thú gần chết. Đúng vào lúc trường kiếm rời khỏi người thì lỗ thủng từng xuất hiện quỷ dị đột nhiên biến mất không thấy đâu.

Thân thể khôi phục lại hình dáng ban đầu tựa hồ căn bản là không có bị bất cứ thương tổn nào. Nhưng vào lúc mọi người ở đây đang nghi hoặc thì từ trên người Vệ Không Quần đột nhiên vang lên tràng âm thanh giống như dây pháo đại bự nổ tung đùng đùng đùng . . .

Mà thân thể của lão vào giờ khắc này xuất hiện một cách quỷ dị vô số những sợi tơ máu rất nhỏ. Chúng xuyên thấu qua áo bào trắng, tựa như mưa phùn mịt mù mùa xuân phun ra đầy hư ảo mà lơ lửng giữa không trung. Vì vậy trong phạm vi nửa trượng quanh người lão trong nháy mắt cũng đã bị máu tươi làm ướt mèm mà nhiễm đỏ!

Thân hình Vệ Không Quần vẫn đứng thẳng, ánh mắt sắc bén như chim ưng. Lão nhìn người áo trắng bịt mặt mà trầm tĩnh hỏi "Sát thủ Chí Tôn? Sở Khấp Hồn?"

Trong âm thanh của lão lại có vẻ tỉnh táo hiếm thấy, toàn bộ không thấy nửa điểm dao động, tuyệt không có phẫn nộ, cũng không có thương cảm, thậm chí không có tuyệt vọng.

Hoàn toàn giống như bình thường! Thậm chí so với lão vừa mới rồi thì còn lạnh lùng hơn nhiều! Hiện tại trông lão tỉnh táo giống như một vịđang khám phá sinh tử, thờ ơ nhìn cõi hồng trần!

Vị Sinh tử Tôn giả này trong giờ phút sinh tử cuối cùng thì rốt cục cũng thể hiện phong độ khí phách của cao thủ! Người bịt mặt đương nhiên không phải sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn, mà chính là Quân Mạc Tà Quân Đại thiếu gia.

Quân Mạc Tà nhìn chăm chú vào Vệ Không Quần tỉnh táo đến đáng sợ, hoàn toàn không có chút dao động. Trong ánh mắt toát ra một vẻ tôn trọng hiếm có.

Người trước mặt này mặc dù là địch nhân, hành sự càng cực kì xấu xa, chính mình cực căm ghét hắn. Nhưngthái độ khí khái của đối phương khi đối mặt sinh tử vẫn đáng cho chính mình tôn kính! Tôn kính đối thủ, kẻ đáng ghét! Điều này vốn không mâu thuẫn, cho tới bây giờ càng không mâu thuẫn!

Quân Mạc Tà cũng lấy âm thanh tỉnh táo, trầm tĩnh mà đáp lại "Sát thủ Chí Tôn? Không! Ta chính là đương kim Vương giả trong giới sát thủ! Vương giả độc nhất vô nhị!"

Hắn hơi dừng một chút rồi lại bước đi thong thả hai bước trong không trung mà nhàn nhạt nói "Hôm nay ta đến đây là muốn cho các ngươi mở rộng tầm mắt thấy được cái gì mới thật sự là Vương giả sát thủ. Xem thủ đoạn truy sát của bản tôn như thế nào!"

Trong âm thanh của hắn mặc dù bao hàm rất nhiều vẻ tỉnh táo cùng cơ trí, lại càng sung mãn sự kiêu ngạo và ngông cuồng toát ra từ tận xương tủy, từ trong linh hồn!

Âm thanh mặc dù bình thản, nhưng tất cả ai nghe được hắn nói những lời này lại đều có một loại cảm giác thực rõ ràng: người này chính là đang lấy một loại thái độ cao cao tại thượng của Quân vương đang nói chuyện cùng thần dân của mình, đang từ trên cao nhìn xuống quan sát chính mình!

Muôn đời mãi mãi! Duy ta độc tôn!

Chỉ có hơn thiên hạ, ai dám sánh cùng ta!

"Nói không sai, ta không thể không thừa nhận! Các hạ đích thật là đương kim Vương giả trong giới sát thủ!"

Vệ Không Quần cười rộ lên, khuôn mặt lạnh lùng của lão giờ phút này đột nhiên hiện ra nụ cười mỉm. Trong sự vui vẻ đó lại có một loại cảm giác như băng tan mùa xuân, đường nét nhu hòa mà ung dung phóng khoáng, hoàn toàn không giống một người bị trọng thương.

Vệ Không Quần chậm rãi nói tiếp

"Có thể giết chết Vệ Không Quần ta thì đích xác không phải chỉ là một kẻ Chí Tôn cũng có thể làm được. Cho dù là Chí Tôn sát thủ cũng không làm được. Sở Khấp Hồn, xem ra ngươi đột phá rất nhanh! Tiến bộ cũng rất lớn! Cái tên Sát thủ Chí Tôn thật là đã không thể xứng nữa rồi. Chỉ có sát thủ Tôn giả mới có thể xứng đáng với thành tựu hôm nay của ngươi!"

Lão lại không để ý tới sự phủ nhận của Quân Mạc Tà mà một mực chắc chắn đây chính là Sở Khấp Hồn! Quân Mạc Tà cơ hồ trố mắt đứng nhìn. Ta nhổ vào, bá đạo như vậy. . .

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 319: Lại Một Nỗi Oan Tày Trời!

"Khó trách Tam Đại Thánh Địa trước đây nhiều lần định áp chế ngươi mà phải hao binh tổn tướng! Nếu không có tu vi đến mức này thì cũng xác thật khó mà làm được!"

Vệ Không Quần mỉm cười nói tiếp "Lão phu từ lúc tới Ngân Thành đã luôn luôn đề phòng ngươi sẽ xuất hiện! Ta nhận định ngươi tất nhiên sẽ xuất hiện! Ngươi cũng không có làm ta thất vọng”

“ Nhưng ta lại thất vọng đối với chính mình. Ta tự coi mình là rất cao , lại còn đánh giá thấp ngươi. Quả nhiên là danh bất hư truyền, gặp mặt càng thấy xứng danh. Vua sát thủ, danh bất hư truyền, danh xứng với thực!"

Lão thong dong cười rồi cúi đầu nhìn trước ngực mình. Sau đó lại ngẩng đầu lên đau khổ nói "Bởi vì ngay cả khi ta đã toàn lực đề phòng mà vẫn còn là không tránh thoát Nhất Kiếm đoạt mệnh của ngươi! Hảo kiếm! Hảo tuyệt Nhất Kiếm!"

Quân Mạc Tà bắt đầu buồn bực.

Ngươi nha, đúng là có bệnh rồi. Ta đây vừa mới nói rõ ràng mình không phải là sát thủ Chí Tôn, liệu ngươi có còn hiểu tiếng người hay không. Ngươi đã chết đến nơi mà vẫn kỳ quặc, còn luôn một mực chắc chắn mà mở miệng cái nói cái gì mà ngươi tiến bộ ! Ngươi đột phá!

Ta thật sự là nhổ toẹt vào! Rốt cuộc thì ai là ai đây? !

Có điều Quân Mạc Tà không biết, hắn đã buồn bực lắm rồi mà lại còn có một khác người ở đây so với hắn còn buồn bực hơn. Thậm chí là buồn bực nhiều lắm, cơ hồ muốn thổ huyết tại chổ!

Mà người này hiện đang phục ở trên đỉnh đại sảnh. Khi quan sát thấy cảnh này; nhìn Nhất Kiếm kinh hồn của Quân Mạc Tà thì hắn cơ hồ nhịn không được muốn vỗ tay ủng hộ! Nhưng lập tức sau đó Vệ Không Quần nói một câu lại làm cho hắn cơ hồ liền buồn bực đến thổ huyết! Thiếu chút nữa mà giận dữ đến khí tuyệt bỏ mình!

Ta thật sự là không thể nhịn được nữa !

Lũ chó má Tam Đại Thánh Địa các ngươi cứ đổ lên đầu Lão Tử hết bãi phân này đến sọt phân khác thật sự là rất tiện tay nha! Tùy tiện cái gì, nếu coi như là miễn cưỡng thì thôi. Nhưng làm sao lại cũng cứ phải đổ lên đầu của ta mới xong . . .

Như lần này đây cho các ngươi mặt đối mặt nhìn kĩ, ấy vậy mà vẫn còn lại trút lên đầu Lão Tử . . . Thế gian này có còn thiên lý hay không nữa đây! !

Người ta đã nói rõ bản thân không phải là sát thủ Chí Tôn, ấy vậy vẫn cố ý gò ép trút lên đầu Lão Tử bằng được, đây là kiểu nói năng chó má gì vậy? !

Kỳ thật cũng không chỉ người bị hại Vệ Không Quần mà gần như tất cả mọi người ở đây đều kết luận Nhất Kiếm tuyệt thế kia duy chỉ có Sở Khấp Hồn. Vị sát thủ Chí Tôn, không, hiện tại phải gọi là sát thủ Tôn giả mới đâm nổi như thế!

Nhưng mà người biết rõ chân tướng, ngoại trừ người núp trên đỉnh đại sảnh và Quân Đại thiếu gia thì ở đây lại không có một người nào nữa!

"Nhưng ngươi hôm nay cũng chết chắc rồi! Giết Vệ Không Quần ta, làm sao lại không chôn cùng? !"

Vệ Không Quần đau nhức nhối nhìn Quân Mạc Tà đứng đối diện nhẹ nhàng lắc đầu mà nói như thở dài "Sở Khấp Hồn, ngươi đã đắc thủ thì thật sự không nên hiện thân! Ngươi đã hiện thân thì nhất định bản tôn dưới Hoàng tuyền sẽ có bạn, sẽ không cô đơn nữa!"

Vừa nói xong những lời này, Vệ Không Quần liền lập tức phát động tiến công! Một cơ hội tiến công lần cuối cùng trong kiếp này, lần phản công vong mạng quá sức thảm thiết!

Cả người Vệ Không Quần như đang không ngừng vỡ vụn, thân thể bị chia năm xẻ bẩy vẫn tự tiến hành đòn công kích. Nó đang không ngừng tổ hợp cứ như tuân theo thủ đoạn định sẵn nào đó mà nhằm tới Quân Mạc Tà để liều mạng công kích!

Tay trái của lão lúc thì vung lên, khi thì hạ xuống. Tay phải cũng thường xuyên đột nhiên dài ra rồi đột nhiên ngắn lại. Bả vai khuỷu tay mủi chân đầu gối bắp đùi bắp chân, chẳng có chỗ nào mà không trở thành vũ khí công kích sắc bén của lão!

Tựa như cơn mưa điên cuồng không ngớt chút nào!

Nhất Kiếm kia của Quân Mạc Tà liên tục bắn ra hai chiêu kinh thiên làm cho sức sống của vị Sinh tử Tôn giả gần tuyệt, hẳn phải chết không nghi ngờ!

Trái tim của Vệ Không Quần đã sớm tan thành mảnh vụn cùng với lúc kình khí màu đen nổ tung! Tuyệt chiêu bảo vệ tánh mạng của lão mặc dù có thể đột nhiên tạo ra một lỗ hổng trên người ở chỗ Nhất Kiếm sắp đâm tới, nhưng trái tim lại vẫn còn tồn tại! Chỉ là bị lão tạm thời giấu đi.

Có điều với việc lập tức Quân Đại Thiếu gia phát ra kiếm khí tới cực hạn lại nổ tung như bom, chiêu thứ hai đã làm trái tim của lão lúc ấy đang yếu ớt tới cực điểm hoàn toàn bị nổ nát! Tất cả các cơ quan lục phủ ngũ tạng cũng đều biến thành vô số thịt vụn!

Nhưng Vệ Không Quần dù sao cũng là nhân vật tuyệt đỉnh đã trải qua Thiên Kiếp! Ở dưới tình huống như vậy lại vẫn có thể giữ được sức sống bất diệt, sau cùng thì nhờ Huyền khí tinh khiết nên không đến mức bỏ mạng tại chỗ!

Không những thế, lão còn có thể phát động lần phản công sau cùng! Hơn nữa, thế công mãnh liệt giống như của một người không hề bị thương! Như một Tôn giả cấp bốn hoàn toàn không bị thương, không để ý tới sinh tử của bản thân mà liều mạng phản công!

Thề cùng kẻ thù trước mắt cộng đồng sinh tử , cùng xuống Hoàng tuyền!

Quân Đại thiếu gia làm sao mà để cho hắn thỏa nguyện. Cùng một người sắp chết mà liều mạng là sự lựa chọn kém khôn ngoan nhất. Hắn liền tức thời thi triển thân pháp thần kì của mình, nhẹ nhàng vèo một cái né tránh.

Hắn lướt đi như một đạo sương mù có hình mà không chất, ở trong đại sảnh cứ thế lượn qua lượn lại. Mặc dù là Sinh tử Tôn giả đem hết toàn lực phản công, chẳng qua vẫn chỉ là giãy chết mà thôi!

Lúc này, cùng với một tiếng gầm lớn, một khí thế mạnh mẽ tuyệt đối kinh người khác cũng ập thẳng tới. Đó là Tiêu Dao Tôn giả Mạc Tiêu Diêu cũng ra tay vào giờ khắc này!

Vua sát thủ trước mắt này quả thật là rất đáng sợ. Nếu để Sinh tử Tôn giả Vệ Không Quần đến cuối cùng hao hết Huyền khí thì Mạc Tiêu Diêu cũng không có bất cứ tin tưởng nào có thể giữ hắn lại. Duy chỉ có gia nhập cuộc chiến, cùng nhau xuất thủ thì mới hy vọng có thể trước khi Vệ Không Quần khí tuyệt mà bắt được "vua Sát thủ".

Nhưng mặc dù là hai Đại tôn giả toàn lực cùng nhau ra tay mà vị vua sát thủ kia lại vẫn không rơi vào hạ phong. Hắn láu lỉnh lướt đi tứ phương, hiển nhiên rất thừa đường sống! Thân pháp như vậy thì quả thực so với quỷ mị lại còn quỷ mị hơn!

Bốn vị Tôn giả còn lại cũng nhao nhao bắt đầu xông lên, người trước mắt thật sự là đáng sợ. Nếu không thể trừ được thì hậu quả thiết tưởng thật không chịu nổi!

Chỉ riêng đối mặt Quân gia cùng đám Huyền Thú đã phải cố hết sức như vậy. Thế mà hôm nay còn mọc ra thêm một vị 'vua sát thủ' có thể truy sát cao thủ cấp Tôn giả!

Ngay lập tức trong đại sảnh Huyền khí tựa như núi rung biển động làm mọi thứ rung chuyển kịch liệt. Cả đại điện được xây bằng Vạn Niên Huyền Băng cũng lắc la lắc lư như là uống rượu rồi bắt đầu không ngừng phát ra những tiếng két kẹt như người nghiến răng!

Quân Mạc Tà ha ha cười một tiếng. Đột nhiên kiếm quang chợt tắt, trường kiếm biến mất không thấy đâu, thân thể hắn như con bạch hạc bay thẳng tắp lên trời cao.

Vệ Không Quần bình tĩnh lại chợt sáng mắt lên gầm lớn "Chạy đi đâu, Thiên Địa Tù Lung!"

Lúc trước Vệ Không Quần còn e ngại thân pháp tuyệt vời của Quân Mạc Tà nên một mực không dám thi triển "Thiên Địa Tù Lung". Bởi vì Thiên Địa Tù Lung rốt cục cũng cần dừng thời gian lại một lát.

Thời gian mặc dù ngắn nhưng lại đủ để gây ra sự thiếu hụt Huyền khí trí mạng. Với tình trạng trước mắt của Vệ Không Quần, một khi trúng chiêu lần nữa thì lập tức xong đời.

Nhưng giờ phút này đã có năm đại cao thủ đến viện trợ, không gian mà Quân Mạc Tà có thể thi triển thân pháp đã bị thu hẹp lại rất nhiều. Tự nhiên lão nảy sinh ý niệm thi triển tuyệt chiêu kia để giết kẻ thù!

Một dao động mãnh liệt của không gian sinh ra, dường như không gian cả gian đại điện đã bị chia cách tách ra thành rất nhiều không gian độc lập!

Nhưng thân thể Quân Mạc Tà đáng ra phải bị giam cầm thì vào thời khắc này lại không thấy đâu !

Bóng áo bào trắng vừa mới rồi vẫn còn trên lượn đi trong không trung đã không thấy đâu nữa!

Trước đây từng bị Mai Tuyết Yên dùng chiêu này để giam cầm nên Quân Đại thiếu gia đã sớm đề phòng chiêu này. Mà lần thứ hai sau khi đột phá hắn càng mẫn cảm nhận thấy trong Thiên Địa Chi Khí có bất cứ điều gì dị thường đang rung động.

Vì vậy lồng giam kia còn chưa tới thì trong nháy mắt Quân Đại thiếu gia đã một bước ẩn thân vào trrong không gian của Hồng Quân Tháp!

Trước Hồng Quân Tháp, tác động nhốt chặt không vào không ra của "Thiên Địa Tù Lung" cũng phải mất đi hiệu lực!

Vệ Không Quần vừa mới mở miệng hô lên bốn chữ kia, từ khóe miệng liền nhịn không được mà búng ra một tia máu tươi! Thân thể lão vốn đã bị trọng thương lại thi triển tuyệt chiêu làm Nguyên Khí tiêu hao lớn, không nghi ngờ là làm tăng tốc đưa mình xuống địa ngục. Nhưng lão vẫn kiên quyết thi triển!

Ánh mắt Vệ Không Quần chăm chú nhìn lên không trung, lão đúng là muốn được xem bộ dáng đáng thương của kẻ thù bị chính mình cố định trên không trung. Sau đó từng nhát từng nhát kiếm chém cho tới chết. Cho dù chết đi thì lão cũng muốn rửa sạch mối thù lớn, cũng muốn chết sau kẻ thù!

Nhưng lão nhất định thất vọng rồi,ánh mắt tràn đầy niềm vui được trả thù trong nháy mắt biến thành kinh ngạc!

Thiên Địa Tù Lung từ trước đến giờ không bao giờ thất bại!

Chỉ cần là võ giả có bậc thấp hơn so với chính mình, Thiên Địa Tù Lung mà ra thì cho tới bây giờ không ai có thể tránh thoát!

Càng chưa từng có tình huống quỉ dị đến dường này! Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ ta lại rơi vào cơn ác mộng hay sao? Nhưng lúc này nó lại rõ ràng phát sinh trước mắt mình.

Đột nhiên, Đoạn Kiếm Tôn giả Hoa Phong Vẫn đứng một bên kêu thảm một tiếng cực kì đột ngột. Nửa thanh kiếm sáng loáng trong tay bị gãy rời mà rơi leng keng trên mặt đất.

Đôi mắt mở to vẻ không thể tin được, lão trợn mắt há hốc mồm chậm rãi đổ về phía sau. Từ trên lồng ngực của lão có một vòi máu tươi phun ra tung toé .

"Phốc" một tiếng, đỉnh đại điện thẳng trên đầu lão lại sinh ra một cái lỗ thủng tròn vành vạnh nho nhỏ!

Đoạn Kiếm Tôn giả Hoa Phong Vẫn không biết từ khi nào đã bị Quân Mạc Tà Nhất Kiếm xuyên tim! Đoạn Kiếm Tôn giả vào lúc này quả là danh xứng với thực, kiếm gãy thân vong!

Mạc Tiêu Diêu điên cuồng hét lên một tiếng, trợn đến nứt mắt gào lớn "Sở Khấp Hồn ~~~~ ngươi nhất định phải chết!

Đúng lúc này, ở cửa đại điện có bóng trắng đang nhanh chóng di động, bóng người giống như ảo như thực mang theo một tiếng huýt sáo réo rắt vụt đi ra ngoài trong tiếng cười tràn ngập khoái trá. Tựa hồ là muốn khiêu khích những cao thủ trong đại điện!

Vệ Không Quần nổi giận gầm lên một tiếng phi thân hướng ra ngoài cửa đại điện. Những sợi tơ máu phun tung toé nhưng vẫn tụ thành hình người không nói một lời mà đuổi theo. Mạc Tiêu Diêu thê lương gầm lên, thân hình như làn gió nhẹ đi theo sát.

Thật sự là vô cùng nhục nhã!

Tất cả cao thủ bên mình đã cùng tề tụ một nơi, vậy mà lại bị đối phương thong dong đâm một vị Tôn giả cấp bốn, sau lại nhân cơ hội

chém giết một vị Tôn giả cấp hai. Còn hắn toàn bộ không nửa điểm thương tổn mà toàn thân lui ra!

Mạc Tiêu Diêu cảm giác được da mặt mình đang bị vứt trên mặt đất rồi vô số người dẫm qua đạp lại. Cơn giận như thế làm sao mà nuốt trôi được! Thề phải giết được người này, nếu không còn đâu mặt mũi đứng trong đất trời! Nhưng lão vừa mới đuổi theo ra cửa liền lập tức thấy được một cảnh không cách nào tin nổi!

Chạy phía trước là một bóng trắng đang vèo vèo lóe lên hai cái, lần thứ hai xuất hiện đã vọt xa hơn mười trượng. Còn ở đằng sau Vệ Không Quần vừa mới chạy khỏi cửa đại điện được hai bước thì đột nhiên "Ông" một tiếng gào quái dị.

Từ trên tấm biển ở đỉnh đại điện đột nhiên lại phóng ra một bóng trắng quỉ dị. Một đạo kiếm quang lóe sáng "Phốc" một tiếng đâm vào sau lưng Vệ Không Quần!

Bên trong mới có một người cũng đã đủ làm cho huyên náo long trời lỡ đất, vậy mà ở chỗ này lại vẫn còn tiềm ẩn một siêu cấp sát thủ khác.

Bóng trắng thứ hai một kích đắc thủ liền toàn lực thu kiếm vội vàng thối lui. Nhưng vẫn không quên một cước đá bay thân thể của Vệ Không Quần trở về phía Mạc Tiêu Diêu. Rồi sau đó hắn cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng đi xa, tốc độ cực nhanh không thua gì Mạc Tiêu Diêu!

Trong không khí, người này chỉ để lại một câu nói tựa hồ rất là giận dữ và buồn bực "Lão Tử mới là Sở Khấp Hồn! Thật sự các ngươi là một lũ cẩu mắt mù. Căn bản chuyện ta không hề làm mà toàn bộ liền đổ lên đầu Lão Tử. Lão Tử hôm nay nhất định chân chính phải làm một lần! Sát thủ Tôn giả? Hiếm lắm sao? . . ." !

Tri kỷ gia nhập phiếu tên sách công năng, phương tiện ngài lần sau từ tấu chương tiếp tục đọc. Thích tiểu thuyết dị thế Tà Quân, duy trì tác giả phong Lăng Thiên hạ, liền đầu TA một phiếu đi! ( )

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 320: Cô Độc Trên Kiếm Phong

Sở Khấp Hồn tự nghĩ chính mình rõ ràng không làm gì cả, thế nhưng vẫn phải thay Quân Mạc Tà để gánh nhận những nỗi oan ức chả biết trút vào đâu. Thử hỏi nỗi bực tức trong lòng có thể nhỏ được sao?

Chuyện cũ thì chính mình không ở đó, tuy là tức giận nhưng cũng không biết làm thế nào. Còn hôm nay lại tận mắt nhìn thấy, tai nghe thấy nên quả thực cũng là tức giận tới bể bụng!

Người ta ở trước mặt ngươi đã phủ nhận, vậy mà ngươi lại vẫn còn dứt khoát chắc chắn là Lão Tử . . . Ta ta. . . Con mẹ nó chứ, ta đã chừng này tuổi mà vẫn phải giống như một kẻ chịu hàm oan sao? Đám người chết tiệt Tam Đại Thánh Địa cũng quá là vô liêm sỉ!

Ta đây, Sở Khấp Hồn chính cống, ở đây đã nhìn rõ nghe thấy. Cái tên giả mạo kia thẳng thừng phủ nhận ngay tại chỗ rồi, chuyện rõ ràng như vậy mà các ngươi vẫn còn là không làm sáng tỏ nổi, vẫn còn thẳng tay úp cả sọt phân lên đầu Lão Tử là làm sao!

Sở Khấp Hồn rốt cục hiểu rõ mình phải chịu đựng nỗi oan như thế nào. Nhưng hiểu ra rồi thì cũng càng khiến hắn thêm giận dữ ứ ruột ứ gan! Dường như đám gia hỏa Tam Đại Thánh Địa trên dưới đồng lòng một lời đổ cho ai thì chính kẻ đó phải chịu. Phủ nhận đương nhiên vô dụng, giải thích càng thêm vô dụng!

Nghĩ lại những lời tuyên bố trước kia như vậy, khó trách nỗi oan của mình cứ từng bước từng bước trút xuống. Gặp phải mấy bang não tàn như thế có muốn không phải giơ đầu chịu báng quả thật là rất khó khăn.

Nhưng có muốn khi dễ người ta thì cũng phải xem đối tượng là ai chứ! Thực sự coi rằng Lão Tử dễ nắn bóp lắm sao? Mặc ý cho các ngươi nhào nặn sao? Ta thật sự không tin mình sẽ nói lại nổi, vậy thì lần này dứt khoát cho các ngươi nhìn qua một lần!

Cho nên Sở Chí Tôn lửa giận ngút trời, tức sùi bọt mép! Hơn nữa nhìn Vệ Không Quần đang tức tối lao tới, phía sau lưng hoàn toàn không hề phòng bị.

Quả là dụ người tới cực điểm, chuyện ngon lành như vậy làm Sở Khấp Hồn đương nhiên là không cần phải nghĩ ngợi mà thuận tay cho Nhất Kiếm! Hoàn toàn kết thúc Huyền khí duy trì mạng sống cho Vệ Không Quần! Một kích đắc thủ liền lập tức bỏ chạy!

Cái lão tổ tông gây họa kia đã hoàn toàn biệt tăm tích, ta làm sao tiếp tục ở chỗ này giơ đầu chịu báng ...

Sau khi Mạc Tiêu Diêu đỡ được thân thể của Vệ Không Quần thì bóng dáng của Sở Khấp Hồn đã vọt xa hơn mười trượng. Trong không trung chỉ còn âm thanh cực kì tàn nhẫn vọng lại, tựa hồ đang chậm rãi phát tiết nỗi buồn bực của hắn “Lão Tử mới là Sở Khấp Hồn . . . Sở Khấp Hồn . . . Khấp Hồn . . . Hồn. . .”

Mạc Tiêu Diêu chỉ cảm thấy trong lòng đang trào lên một ngụm máu. Đột nhiên lão thấy hoa mắt, lảo đảo một bước rồi cũng nỗ lực gượng đứng lại. Lão vội vàng cố gắng nuốt trở vào ngụm máu vừa ợ lên cổ mà cảm thấy con ngươi của mình như muốn lồi ra ngoài . . .

Nhưng đồng thời trong lòng cũng xuất hiện nghi vấn mới: nếu như kẻ xuất hiện sau mới là Sở Khấp Hồn, vậy người vừa mới rồi ở trong đại điện đánh lén ám sát là ai? Trong lúc nghĩ ngẩn ngơ thì lão thậm chí còn không dám nhìn Vệ Không Quần ở trong lòng! Đơn giản là thật sự là không đành lòng nhìn!

Đúng lúc này, Vệ Không Quần ở trong lòng lão giật giật rồi chậm rãi mở mắt rồi yếu ớt cười nói "Đặt ta xuống!" Vận mạng của vị Sinh tử Tôn

giả cực kì dai dẳng. Lão bị trọng thương trí mạng nhiều lần, sau khi Sở Khấp Hồn đâm Nhất Kiếm lại tặng một cước mà lão vẫn có thể ngoan cường cầm cự, quả thật là sống dai!

Tay Mạc Tiêu Diêu run lên, lão chậm rãi đặt Vệ Không Quần đứng trên mặt đất. Vệ Không Quần vịn vào Mạc Tiêu Diêu, tùy ý trước ngực sau lưng lão có vô số vết thương máu đang sùi ra.

Run rẩy hai cái, rốt cục lão dựa vào sức lực hai chân để đứng thẳng. Lão cực mệt mỏi trợn tròn mắt ngắm non sông gấm vóc trước mặt, nhìn tuyết sáng ngàn lí, băng phủ vạn dặm. Lão yếu ớt thở dài một hơi, lưu luyến nhìn với vẻ quyến luyến vô hạn!

" Vệ huynh . . . Ngươi. . ." Mạc Tiêu Diêu đau lòng nhìn Vệ Không Quần, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót, dĩ nhiên không biết phải nói gì.

Lão cùng với Vệ Không Quần có tu vi như nhau, tuổi cũng như nhau nên rất dễ cảm nhận được tâm trạng quyến luyến vô hạn vào giờ phút này!

Trên mặt Vệ Không Quần xuất hiện một nụ cười châm biếm cực kì cay đắng, ánh mắt trong nháy mắt đã trở nên bình thản rồi nói "Ta thật sự không được nữa rồi, ha hả, không nghĩ tới một đời tung hoành mà lại ở vùng núi hoang cực bắc này . . ."

"Vệ huynh, ngươi tỉnh lại! Ngươi. . . vẫn còn có hi vọng!" Giọng của Mạc Tiêu Diêu có chút run rảy, đến ngay cả chính mình cũng không tin lời vừa rồi thì với tu vi của lão, há có thể không nhìn ra bây giờ Vệ Không Quần hẳn phải chết không còn nghi ngờ, cho dù là Thiên Tiên giáng trần cũng vô dụng !

Kể cả Quân Mạc Tà giờ phút này đổi ý toàn lực cứu trị Vệ Không Quần thì cũng không hề có ý nghĩa!

Vệ Không Quần buồn bã thở dài một hơi, không buồn nghe Mạc Tiêu Diêu nói mà chỉ cố nói tiếp

"Lão phu cho tới nay đã sống ba trăm chín mươi ba xuân thu. Một thân tu vi cũng đã đến đỉnh cao trong đời! Vốn mong trong Đoạt Thiên Chi Chiến sắp tới có thể tại chiến trường Đoạt Thiên cùng người dị tộc đại chiến một hồi oanh oanh liệt liệt. Cho dù là đem thân này bỏ lại Thiên Trụ đỉnh thì cũng mỉm cười dưới suối vàng! Nhưng lại không nghĩ rằng gặp kết quả thế này!"

"Cho đến những giờ phút cuối cùng mới biết được trong chốn thế gian đông đảo, cõi trần dài dằng dặc mà lại vẫn còn nhiều chuyện luẩn quẩn trong lòng không nỡ vứt bỏ! Lão phu thật sự là không cam lòng phải đi như vậy . . ."

"Bao năm nay ở trong Thánh địa cao cao tự đại, bảo thủ, dần dần cũng trở nên dối trá vô tình. Người Thánh địa ngao du thiên hạ trước đây đủ loại anh hùng hào kiệt lại trở nên tục tằn không chịu nổi như vậy . . . Đáng tiếc, chết đến nơi mới biết được chính mình bao năm nay đã sai lầm. Quả nhiên là chuyện cũ nghĩ lại mà kinh . . ."

Vệ Không Quần vẻ mặt bình thản mà nói nho nhỏ như thế. Máu tươi không ngừng trào ra từ trong miệng, trong tai, trong mũi lão rồi nhỏ giọt rơi trên mặt đất. Âm thanh của lão cũng càng ngày càng là mơ hồ không rõ, khó lòng phân biệt được . . .

Nhưng lão cũng gắng gượng nói, cố chấp dùng ánh mắt càng ngày càng mơ hồ của mình nhìn mọi thứ trước mặt. Trong giây lát dường như như lão cảm giác mình đang nhẹ nhàng bay lên, phi lên tới đỉnh cao nhất rồi dõi mắt nhìn một mảnh đất trời bao la chung quanh.

Tựa hồ từ cổ chí kim trên dải đất này chỉ có chính mình một thân cô độc. Lão không khỏi có cảm giác cô đơn vắng lặng mà nhẹ nhàng thở dài nói "Thật sự tĩch mịch ..." Sau đó vị cường giả tuyệt đỉnh liền cứ thế mà đứng, không còn có bất cứ động tĩnh nào nữa.

Mạc Tiêu Diêu ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt Vệ Không Quần lộ vẻ hiu quạnh buồn phiền khó nói. Dường như lão kiếp trước kiếp sau, suốt một đời mà cho tới bây giờ cũng không tìm được

một người tri âm. Dáng điệu cực kì lẻ loi cô đơn, nhưng cả người đã không còn sức sống!

"Vệ huynh. . . Vệ Không Quần. . ." Mạc Tiêu Diêu từ đáy lòng còn hy vọng mà kêu hai tiếng. Nhưng chưa nghe hồi âm thì đã thấy Vệ Không Quần nhẹ nhàng buông thõng tay, thân thể đột nhiên ngã ngửa về phía sau.

Thân thể lão chậm rãi ngã xuống, nhưng ở giữa không trung lại vang lên phù một tiếng. Trên ngực lão xuất hiện một cái hốc lớn! Đúng là chỗ trường kiếm của Quân Mạc Tà xuyên qua, cũng chính là nơi lão từng tạo ra một lỗ hổng quỷ dị.

Sau đó, từng khối từng khối cơ quan nội tạng nát vụn như đậu phụ theo dòng máu chảy ra. Đến khi lão ngã trên mặt đất thì có thể thấy nền tuyết trắng trên mặt đất đã bị thấm đẫm máu tươi mà đổi thành đỏ sẫm. . .

Sinh tử Tôn giả Vệ Không Quần vào đúng lúc khám phá ra ý nghia sinh tử thì cũng đã đi đến cuối đời mình!

Thân hình Mạc Tiêu Diêu run lên kịch liệt. Lão chậm rãi ngồi xuống, đột nhiên vào lúc này trong lòng chẳng biết gì nữa. Gió lạnh thấu xương gào thét thổi đến, cho dù lão lấy tu vi cao thâm đến bực này mà cũng cảm nhận sự lạnh lão từ đáy lòng. Hơn nữa lại còn từ đáy lòng nổi lên rồi lan tràn khắp toàn thân . . . Nhớ đến những lời sau cùng của Vệ Không Quần, Mạc Tiêu Diêu âm thầm thở dài.

"Bao năm nay ở trong Thánh địa cao cao tự đại, bảo thủ, dần dần cũng trở nên dối trá vô tình. Người Thánh địa ngao du thiên hạ trước đây đủ loại anh hùng hào kiệt lại trở nên tục tằn không chịu nổi như vậy . . . Đáng tiếc, chết đến nơi mới biết được chính mình bao năm nay đã sai lầm. Quả nhiên là chuyện cũ nghĩ lại mà kinh . . ." Mấy năm nay sai lầm rồi. . . Mấy năm nay sai lầm rồi . . . Thật sự. . . Sai lầm rồi sao?

Đám ba người Cổ Thanh Vân, Tiếu Thiên Nhai cùng Khúc Vô Tình cũng chậm rãi đi tới. Trên mặt của mỗi người lộ vẻ đau thương khó nói nên lời.

Thiên nhai Tôn giả Tiếu Thiên Nhai ôm trong lòng thi thể vẫn còn ấm của Đoạn Kiếm Tôn giả Hoa Phong Vẫn. Mọi người nhìn nhau mà đều thấy trong mắt lộ vẻ đau buồn. Gió núi thổi đến mang theo sự lạnh lẽo vô bờ . . .

***

Quân Mạc Tà triển khai Âm Dương Độn khiến thân hình biến mất rồi tăng tốc độ lướt đi như bão táp nhằm hướng mục tiêu cuối cùng của lần di thám thính này. Đó là đỉnh núi cao ngất cách đó không xa giống như một thanh trường kiếm đâm thẳng lên trời cao.

Kiếm Phong sụp đổ Tuyết Sơn! Chính ngọn núi này! Nửa sau mấu chốt trong lời thề của Đông Phương thế gia!

Nơi đó, cũng là chỗ Hàn Yên Dao ẩn cư! Quân Mạc Tà đi lần này ngoài việc thăm dò mục tiêu của mình thì còn có riêng một mục dích cho chuyến đi này! Tương lai hạnh phúc của Tam thúc, đó mới là mục đích thực sự của Quân Mạc Tà! Cho nên hắn kiên trì muốn đi trước khảo sát một phen.

Nếu như hình bóng Hàn Yên Dao không phải giống như trong tưởng tượng của mình, hoặc là Hàn Yên Dao đã sớm từ bỏ tình cảm này, như vậy Quân Mạc Tà sẽ không chút do dự giết nàng trước khi để nàng nhìn thấy Quân Vô Ý! Coi như là không hề gặp!

Đây không phải ác độc mà là vì Tam thúc! Nếu như sự thật quả nhiên là thế thì với tính cách làm người của mình Quân Vô Ý tuyệt đối sống không nổi! Cho dù là áy náy hay là tuyệt vọng đều đủ để lấy mạng của Tam thúc! Tất cả nguồn gốc nợ máu đều tích lũy từ nàng!

Vô luận là vì Tam thúc, vì phụ huynh, vì Quân gia, Quân Mạc Tà đều không muốn cõng trên lưng thêm một phần nợ máu!

Lúc tới đại điện Ngân Thành chém giết Vệ Không Quần, Quân Mạc Tà lại không cảm thấy có gì ngoài ý muốn. Thậm chí cũng không có cảm giác gì giống như niềm vui ; giết là giết, không hề có cảm giác.

Cho dù lão ta khi còn sống là oai phong một cỏi, đội trời đạp đất như thế nào, nhưng khi trường kiếm của đương Quân Mạc Tà cắm vào ngực lão thì cuối cùng đó cũng chỉ là một cỗ thi thể! Chỉ thế mà thôi!

Điều duy nhất khiến cho Quân Mạc Tà coi như niềm vui bất ngờ cũng như ấm lòng là Sở Khấp Hồn! Vị sát thủ Chí Tôn này rốt cục vẫn đến! Vì hắn đối với lời hứa của mình đã đến thật sớm.

Kiếm Phong đứng sừng sững cắm vào đám mây. Từ dưới lên trên gần như dựng đứng. Cứ mấy trượng mới lại có một bậc thang, mà đã lâu ngày nên hơi không thấy rõ lắm. Hơn nữa lại còn bị những tầng băng thật dầy phủ lên, nếu như không có tài nghệ Huyền công thượng thừa thì leo lên đỉnh núi không khác nào đi tìm chết.

Càng phi hành lên cao, Quân Mạc Tà càng cảm thấy hơi lạnh thấu xương, lại còn lớp không khí loãng đi . . . Một người thiếu nữ thanh xuân phơi phới, làm sao chờ đợi mười năm ở chỗ như vậy?

Trong lòng Quân Mạc Tà đã có chút thả lỏng.

Đã sắp đến đỉnh núi, trước mặt Quân Mạc Tà đột nhiên xuất hiện một cửa hang tối om. Trong nền tuyết trắng bao phủ khắp nơi thì nó cực kì dễ thấy.

Quân Mạc Tà nín thở chậm rãi nhẹ nhàng đi vào.

∫! Tri kỷ gia nhập phiếu tên sách công năng, phương tiện ngài lần sau từ tấu chương tiếp tục đọc. Thích tiểu thuyết dị thế Tà Quân, duy trì tác giả phong Lăng Thiên hạ, liền đầu TA một phiếu đi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 321: Nhu Tình Đáng Thương Tâm.

Lúc này, hắn vẫn tận lực duy trì Âm dương độn giữ trạng thái ẩn thân, tự nhiên là vô hình vô ảnh không tiếng động mà tiến nhập thạch động. Quân Mạc Tà ngẩn ngơ nhìn, mặt đất rất là khô ráo, cũng rất sạch sẽ, nhưng, nói như thế nào thì ở đây cũng không giống như là một nơi cư trú lâu dài của một nữ nhân.

Thiếu mùi vị son phấn của phụ nữ . Trong động hàn khí so với bên ngòai còn lạnh hơn vài phần. Vách động trơn truột phát ra thứ ánh sáng trong trẻo. Không cần xem kĩ Quân mạc Tà cũng biết, cái động này, trực tiếp là đào vào bên trong vạn năm huyền băng mà tạo ra một khoảng không!

Nhưng mà cái hang động này bên trong cũng khá rộng rãi và sâu, hơn nữa càng vào sâu càng khúc khuỷu ngoắt ngoéo , đến tận chỗ sâu trong cùng của động, Quân mạc Tà mới thoáng cảm thấy một chút cảm giác ấm áp.

Bên trái tận cùng bên trong, thấp thoáng thấy giường chiếu, đệm chăn được xếp gọn gàng tề chỉnh, mơ hồ có một chút ít hương thơm, thoang thoảng phiêu dật.

Bên phải có một chiếc bàn đá, ở giữa trung tâm động là một cái đệm cói, một người áo trắng dáng vẻ tịch mịch lẳng lặng ngồi trên nệm, mái tóc đen dài phủ lưng, mặt hướng phía phía bắc, vẫn không nhúc nhích.

Ngón tay Quân Mạc Tà chạm đến bề mặt trơn tuột của động bích thì đột nhiên có cảm giác lồi lõm. Nhìn kỹ thử, đã thấy cả bốn phía trên

vách động, chi chít khắc đầy chữ. Quân Mạc Tà nhìn kỹ mà không khỏi trong lòng chấn động. . .

Là tên của Quân vô Ý! Khắc đầy ba mặt động bích, nét chữ tinh tế, xem ra chỉ dùng ngón tay mà khắc lên đá ; hơn nữa mỗi một chữ đều là rõ ràng cực kỳ, nét chữ như hoa, tinh tế tề chỉnh!

Muốn dùng ngón tay khắc chữ lên vách động huyền băng vạn năm, coi như là Thiên huyền đỉnh phong cường giả, chỉ sợ vị tất đã đủ khả năng! Mà Hàn Yên Dao lúc thời khắc tự giam mình ở nơi này, cũng hoàn toàn không phải là Thiên huyền!

Khi đó nàng cũng chỉ là một cô nương chưa tới hai mươi tuổi, cũng giống như Hàn Yên Mộng lúc này, hơn nữa gia đình thế gia nuông chiều từ bé, đâu có thể có Huyền khí tu vi thâm hậu như vậy? Đã như vậy, những chữ này lại đúng là hình thành từ khi đó?

Quân Mạc Tà trong lòng chấn động, hắn cẩn thận tỉ mỉ quan sát kỹ, một số chữ viết rõ ràng có ánh đỏ máu trộn lẫn, nghĩ tới, đúng là do móng tay cọ sát lên đá mà xuất tiên huyết. . .

Nhìn trong thạch động này bài biện giản đơn tới cực điểm, trông cái thân ảnh nhỏ bé và yếu ớt kia, còn có chữ tên Quân Vô Ý tràn ngập khắp các mặt động. Tất cả mọi thứ, không cần nói cũng hiểu. Quân mạc Tà sống mũi thấy cay cay, một cỗ nhiệt khí cổ quái bốc lên đầu , tựa hồ là một trận thương tâm đến bốc hỏa. . .

Lời lẽ không nói hết tình!

Hàn Yên Dao đó trong lòng chỉ có Quân tam gia!

Tự nhận là vợ chú ba!

Dạ dạ vọng Thiên hương

Kim sinh bất hồi đầu!

Thiên hương hằng đêm ngóng

Kiếp này không đổi lòng!

(tác giả không biết làm thơ hay mình thơ văn dở tệ nhỉ, hi hi)

Nữ nhân này, quả nhiên là cả đời chưa từng hối hận mà đổi lòng!

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng nghiêng mình ngó theo hướng nàng đang chăm chú nhìn lên tấm thạch bích, không khỏi trong lòng chấn động!

Trên thạch bích tề tề chỉnh chỉnh là linh vị của bốn người!

Lần lượt là Quân Vô Hối, Quân Vô Mộng, Quân Mạc Ưu, Quân Mạc Sầu!

Ghi chú: Em dâu bất tài Hàn Yên Dao cung kính lập vị!

Không cần nói, Quân Mạc Tà đã minh bạch cái tâm của nữ tử này!

Tình kiên cường hơn cả thép, yêu thâm sâu hơn cả biển!

Vị nữ tử mảnh mai này, nguyên lai trong lòng sớm đã tự coi mình là dâu của Quân gia, người của Quân gia!

Thảo nào nàng dưới thời gian Tiêu gia cầm quyền mà bị đãi ngộ như vậy!

Một câu cũng không có nói ra, nhưng Quân Mạc Tà trong lòng đã thừa nhận vị mợ ba này! Đây là một người cương liệt đáng sợ, nhưng bất luận kẻ cố chấp đến mấy cũng đều có thể bị làm cho cảm động, xứng đáng là một vị nữ nhân được kính trọng!

Đột nhiên, đúng lúc này, Hàn Yên Dao ngồi ở đệm cói khẽ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng mà nói: "Người đến là ai? Xin mời hiện thân ra đi."

Quân Mạc Tà lập tức thất kinh! Ta dùng Âm dương độn cho tới bây giờ đều không ai có thể phát giác, coi như là Tôn giả đỉnh phong cũng

chưa từng có khám phá ra, nữ tử trước mặt này nhiều nhất hiện tại cũng cũng chỉ là Thiên huyền đỉnh phong tu vi, làm sao có thể dễ dàng phát giác sự có mặt của ta?

"Xin mời ra mặt đi; Thân pháp của ngươi cố nhiên hết sức ảo diệu, ta không có phát giác, nhưng ta lại cảm giác được sự tồn tại của ngươi."

Hàn Yên Dao nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhãn thần trong suốt buồn buồn, con mắt của nàng phi thường đẹp, không chút biểu tình, ngũ quan tinh xảo, giống như là được bàn tay khéo léo tạo hình, mỗi một phân mỗi một ly đều là vừa đúng; thấy được nữ tử này, Quân mạc Tà mới hiểu được chính xác một từ . Băng thanh ngọc khiết!

Hàn Yên Dao cả người tựa như do thiên địa linh khí đúc kết thành, trong trẻo lung linh kỳ ảo.

Giống như sau cơn mưa thì bụi trúc xanh đã được gột rửa sạch, không dính hạt bụi trần. Toàn bộ người không chút trang điểm.

Cũng không dùng bất kỳ đồ trang sức gì,giống như nước đọng trên lá sen, tựa hồ như bất luận đồ trang sức gì mà đeo trên người nàng đều có thể làm giảm đi cái khí chất xuất trần ! Nàng cũng chỉ là đứng như thế này, đã đủ làm cho kẻ trông thấy phải hồn siêu phách lạc!

Hơn nữa đối mặt với một người tao nhã vô song như vậy, tuyệt đối sẽ không làm cho người đối diện có chút cảm xúc gì khinh xuất! Duy nhất có, cũng chỉ là khả năng thưởng thức!

Cũng chỉ có "băng thanh ngọc khiết" bốn chữ, là miễn cưỡng xứng với vị tuyệt sắc mỹ nhân này, vị hồng nhan bạc mệnh này!

Hàn Yên Dao chớp chớp hàng lông mi, tiếp tục nói: "Người ẩn mặt kia, ta thừa nhận pháp môn ẩn thân của người cực kì độc đáo, ta thậm chí không có năng lực bắt ngươi hiện thân, ta chỉ là muốn nói cho ngươi một việc, ngươi quên mất một việc rất trọng yếu; thạch động này, ta đã một mình ở tới mười năm, tròn mười năm. . . Mà ở trong này mười năm,

ngoại trừ ta ra, không có bất luận kẻ nào từng tới chỗ này, trong thạch động này, mỗi ngõ ngách, mỗi một vị trí rất nhỏ, ta đều mười phần rõ ràng, mỗi ngày mỗi thời mỗi khắc có cảm giác ra sao ta cũng đã rất quen thuộc. Thậm chí kể cả là khí trời, khí lưu trong này chuyển động, ta đều đã quá quen thuộc."

"Ngươi tuy rằng ẩn thân xảo diệu, ta nếu chỉ bằng thực lực bản thân cũng xác thực không thể nào phát giác, nhưng cái cảm giác của ta đã cho ta biết có người lạ xuất hiện ở đây, có người vào được!" Hàn Yên Dao nhẹ nhàng hạ giọng: "Nói đã nói đến mức này, ngươi còn không ra sao? Với thực lực của ngươi, đâu cần sợ hãi cùng ta gặp mặt?"

Quân Mạc Tà không khỏi cười khổ một tiếng, triệt hồi pháp môn ẩn nấp âm dương độn, hiện thân đi ra. Hắn xác thực là thật quên mất điểm này. Hàn Yên Dao sống một mình mười năm trong thạch động này, hơn nữa không người làm bạn, mỗi ngày thê lương buồn bã, miên man suy nghĩ, dưới sự cô độc tịch mịch, há có thể không nắm rõ hết thảy mọi động tĩnh trong động?

Mà trước mắt, nhưng chính lý do này làm cho thuật Âm dương độn chưa từng ai phát giác của hắn bị bại lộ!

Quân Mạc Tà chỉ còn biết yên lặng, thậm chí là triệt để im lăng.

Trên thực tế, rốt cuộc coi như là Hàn yên Dao có bản lĩnh đặc biệt, cảm giác linh mẫn như vậy, chỉ cần thỉnh thoảng xuống núi gặp mọi người thì cảm giác này sẽ mất đi, nhưng Hàn Yên Hao đã mười năm nay không có một lần xuống núi!

Bên trong sơn động này tuy rằng không nhỏ, nhưng. . . Coi như là cấp một người một tòa thành lớn mà bắt ngươi ở lại, mười năm trời không có bất luận kẻ nào làm bạn, chỉ sợ rằng ngay cả cây cỏ mọi nơi trong thành sẽ đều cho ngươi cảm giác linh mẫn. . .

Đơn giản là cô độc và tịch mịch sẽ buộc người ta phải tìm việc gì đó mà làm, kể cả điều nhàm chán, còn hơn ở không rảnh rỗi! Bằng không,

thực sự sẽ làm người ta phát rồ bực bội!

"Ngươi là ai?" Hàn Yên Dao lẳng lặng nhìn thiếu niên dáng vẻ như ngọc trước mặt , đột nhiên ở trong lòng kịch liệt chấn động nhận thấy kẻ này có nét giống như "Người kia", lẽ nào ... nghĩ tới đây, thân hình Hàn Yên Dao không khỏi lay động một chút. . .

Quân Mạc Tà áy náy cười, không có trả lời, nhưng sửa sang lại quần áo, hướng về trên thạch bích nơi linh vị bốn người cung kính lạy phục xuống, lần lượt dập đầu lạy ba cái, rồi mới đứng dậy. Cái động tác này, so với bất luận ngôn ngữ gì đều có sức thuyết phục hơn hẳn.

Hàn Yên Dao chỉ cảm thấy trong đầu "Oanh" một tiếng, một trận đầu váng mắt hoa, sắc mặt tức thì tái nhợt, kịch liệt lay động vài cái, chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên ánh sao, nàng hít thở thật sâu mấy hơi, cố sức kìm nén từng đợt sóng trong lòng, nhưng tim đập cũng càng ngày càng kịch liệt, tựa hồ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. . .

Nàng vội tựa vào vách động, thở gấp lấy hơi, nhiệt lệ trong mắt như châu ngọc rơi xuống, nghẹn ngào nói: "Ngươi là. . . Mạc Tà?"

Trước mắt là khuôn mặt quen thuộc, giống như đã từng gặp qua. Quân Mạc Tà một câu chưa nói ra, Hàn Yên Dao liền lập tức xác nhận thân phận lai lịch của hắn. Chỉ là, tuy rằng nàng đã xác nhận, nhưng vẫn là không dám tin tưởng. . .

Người trước mắt này nàng vốn là rất muốn gặp mặt, nhưng cũng là rất sợ phải gặp mặt!

Bởi vì ... người này gợi đến chuyện tình mười năm! Hơn nữa là sớm đã thành chuyện tình tuyệt vọng !

Quân Mạc Tà mỉm cười nói: "Mợ ba thực sự là hảo nhãn lực, Mạc Tà có lễ."

Hàn Yên Dao lại hoa mắt một trận, hầu như sắp ngã xuống đất, nàng quả thực có chút không thể tin là mình còn được nghe câu nói kia, vuốt hai mắt đẫm lệ, dùng sức lấy tay chống lên vách động lạnh lẽo, mơ hồ mà hỏi lại: "Ngươi. . . Vừa. . . Ngươi vừa gọi cái gì?"

"Mợ ba!" Quân mạc Tà nói rõ từng chữ: "Tam thúc phái ta tới trước thăm người, tối ngày mai, chúng ta có thể rước người trở về, để người và tam thúc đoàn tụ."

Giờ khắc này, Quân Mạc Tà đột nhiên nghĩ tới thời gian trước hắn lo lắng Hàn Yên Dao có thể thay lòng đổi dạ cho đến khi gặp thì thấy cái suy nghĩ này thực sự không thể tha thứ. . . Căn bản là sự lo lắng vụn vặt, thật đúng là suy nghĩ viển vông. . . Một nữ nhân tình thâm ý trọng như vậy, sao có khả năng ruồng bỏ thay lòng đổi dạ?

Hàn Yên Dao nghe được một câu nói rõ ràng, cũng rõ ràng nghe thấy được Quân Mạc Tà xưng hô với mình. Nhưng con mắt nàng mở thật to nhìn hắn, không thể tin được lắc lắc đầu, tựa hồ vẫn đang chưa tỉnh. Nước mắt xoát xoát chảy, lại đột nhiên miễn cưỡng tới cực điểm mỉm cười một chút, tựa hồ cố gắng tỏ ra hình tượng rạng rỡ trước mặt người thân, nhưng nàng nhưng không có thành công. . .

Giữa cổ họng nàng bỗng thấy nghẹn ngào, bàn tay xanh xao tựa vào vách động chợt thấy vô lực, tuột theo mặt vách băng, cả người mềm mại ngã xuống đất, nàng nức nở, nghẹn ngào, đột nhiên hai tay ôm lấy đầu, cả người run rẩy đứng lên, đôi vai rung rung kịch liệt. . . Có trời mới hiểu mười năm qua Hàn Yên Dao đã phải trải qua như thế nào!

So sánh với Quân Vô Ý, Hàn Yên Dao không thể nghi ngờ thống khổ hơn nhiều lắm. Nàng dù sao cũng là một nữ nhân, đúng là tình cảm của đàn bà !

Mười năm rồi, áy náy, tưởng niệm, tự trách, hy vọng, rồi lại sợ, lại không thể nói với ai, đúng là cô độc với tịch mịch đến vô biên vô hạn!

Nàng trong lòng luôn coi mình là nữ nhân của Quân Vô Ý, là người của Quân gia, nhưng chưa từng có dám can đảm hy vọng xa vời quá, Quân gia sẽ thừa nhận một người vợ đã gây nghiệp chướng nặng nề sao? Mà thâm tâm nàng, lại có khát vọng không nguôi. Nàng thậm chí nghĩ tới, chỉ cần có thể tái kiến Quân Vô Ý một lần, dù cho là tức khắc sẽ phải chết, cũng là cảm thấy mỹ mãn rồi!

Nếu sau khi chết, có thể tại mộ bia được khắc chữ "Quân", cả đời này, cũng đủ thỏa mãn. Thực sự thỏa mãn, không còn có bất kì nguyện vọng gì khác! (Đắm đuối chư con cá chuối - làm ta thèm lấy vợ quá)

Nàng cho tới bây giờ cũng không dám cầu xin Quân gia sẽ cho Quân Vô Ý cưới mình làm vợ, thậm chí nghĩ như vậy cũng không dám.

Bởi vì nàng biết, chuyện năm đó,đả kích đó với Quân gia lớn cỡ nào, gây thương hại đến Quân gia cỡ nào, làm cho thiếu niên trước mặt thương tâm đến bực nào. . .

Nhưng hôm nay, Quân Mạc Tà một câu "mợ ba" nói ra, tuy rằng chỉ là hai chữ bình thường, nhưng trong lòng Hàn Yên Dao, cũng nặng như núi ! Bởi vì, đó là đại biểu cho sự thừa nhận của Quân gia!

Người Quân gia, đích thân đến thăm hỏi ! Nói chuyện lại thân thiết, công nhận thân phận.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 322: Đây Đều Là Trách Nhiệm Của Ngươi! Ngươi Phải Gánh Vác!

Hàn Yên Dao giống như là kẻ rời nhà phiêu bạt hơn mười năm tha phương, đột nhiên lại gặp gỡ gia đình sui gia ở nơi đất khách quê người , trăm mối cảm xúc ngổn ngang, các loại tâm tình đồng thời nổi lên trong lòng ! Giờ khắc này, nàng hân hoan đến cực điểm!

Có Quân Mạc Tà gọi một câu lại là " mợ ba"-, Hàn Yên Dao đã thỏa mãn! Hết thảy đều thỏa mãn . . .

Mười năm lo lắng, mười năm cuồng dại, mười năm đuối lý . . . đều được trả đủ!

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng thật sâu, hắn mười phần hiểu được cảm giác hiện tại của Hàn Yên Dao. Nhưng chính mình là vãn bối, hơn nữa đối phương vừa là một nữ tử, thời gian tới đây là mợ ba trong nhà. . . Cái này, khái khái, hình như chính mình cũng không thấy thích hợp. . .

Đơn giản là nhường cô ta phát tiết một phen được rồi. như thế mười năm dồn nén tình cảm và chịu ủy khuất, sợ hãi và hy vọng, tư vị của tâm lý lo được lo mất, đã tập trung lại nơi người hồng nhan này mà dày vò tâm trí.

Nhường nàng phát tiết cảm xúc ra, có khi lại là chuyện tốt. . . Hàn Yên Dao càng khóc càng là thương tâm,khóc đến thiên hôn địa ám, tựa như là bỏ đi được cái gánh nặng trên lưng đã lâu . . . Một lúc lâu một lúc lâu. . .

Hàn Yên Dao từ từ khống chế được tâm tình bản thân, nhưng vẫn cúi đầu, thân thể vẫn còn run rẩy, hỏi: "Tam thúc cua ngươi . . . Hắn. . . vẫn mạnh khỏe chứ?"

Chỉ là hỏi một câu, nhưng lại hình như là nàng phải dùng hết sức lực toàn thân. Ngữ khí tuy rằng dịu dàng khe khẽ đến khó lòng nghe thấy, nhưng nàng cũng hy vọng thiếu niên trước mặt có thể cho mình tin tức khẳng định . . .

"Tam thúc, tam thúc . . . Thân thể tốt! Thương thế của thúc từ lâu đã khỏi hẳn, hơn nữa huyền công tu vi càng tăng mạnh. Hôm nay đã đạt tới cảnh giới Thần huyền ngũ phẩm;"

Quân Mạc Tà cân nhắc nói "Nhưng ta có thể nhìn ra được, tam thúc ngoại trừ thân thể tốt hơn thì cũng không hẳn tốt. . . Nhất là không vui! Thúc một điểm đều không vui. . ."

"Hắn thế nào lại không vui!" Hàn Yên Dao cúi đầu đích nói

"Chỉ cần ta còn sống, hắn sẽ không vui sướng. . . Bởi vì, tất cả, đều là bởi vì ta . . . Đều là bởi vì ta là nữ nhân không may, ta làm liên lụy hắn, đâu chỉ là Vô Ý, còn có Quân đại ca, Quân nhị ca, hai người chất nhi, ta. . . Ta thực là nghiệp chướng quá nặng nề!"

Quân Mạc Tà nhíu nhíu mày, có chút nhìn không ra, trong tâm lý vị mợ ba này, hình như lại không sung sướng, quả thực có thể phát sinh không thể yêu được nữa. Hiện tượng này không được tốt. . .

"Mạc Tà, ta van ngươi ngươi nói lại với Vô Ý. . . Ta sẽ lấy cái chết, hướng Quân đại ca mong người tạ tội. . . Ta có lỗi với bọn họ, ta chỉ có dùng mạng của ta, hi vọng đền tội nghiệt này. . .”

“ Tuy rằng ta biết một mạng của ta còn lâu mới đủ trả, nhưng ta. . . Thực sự đã không còn biện pháp khác. . . Chỉ nguyện kiếp sau, thêm lần nữa làm người, đời đời kiếp kiếp, hi vọng có thể lần lượt trả nợ. . ."

Hàn Yên Dao càng nói càng quẫn trí, nói năng hết sức lộn xộn, nước mắt lộp bộp rơi trên mặt đất." Hôm nay ta sở dĩ còn chưa chết, là vì chờ ngày Quân gia đến đây báo thù, hiện tại, ngày này rốt cục đã tới. . . Cũng coi như là ta - cũng rốt cục báo được thù. . . Tâm nguyện đời này đã xong. . . Tiêu gia. . . Ta tới âm tào địa phủ, cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ!"

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng, nhãn châu xoay động, lờ đi lời nói của nàng, nói tiếp: "Nhưng trong lòng Tam thúc của ta, có một số nút thắt. Là do hai người kết, rất khó mở, nếu là không thể mở, chỉ sợ. . ." "Gút mắc sao? hức hức hức hức hức hức hức "

Hàn Yên Dao thê lương cười rộ lên "Ta biết, ta hiểu rõ, hức hức hức hức hức hức hức ".

"Kẻ thứ nhất kết nút, chính là Tiêu gia; điểm này xem ra xử lý không khó, giết sạch bọn họ cũng là được. Báo thù rửa hận, tự nhiên đây là biện pháp tốt nhất, nhưng kẻ thứ hai kết nút, cũng là do Tiêu gia gây ra tội nghiệt. . ." Quân mạc Tà sắc mặt trầm trọng, đem sự tình Hoàng hoa đường nói ra: "Cái này cũng rất khó xử lý. . ."

Hàn Yên Dao phẫn nộ nghe kể lại sự tình các tội nghiệt mà Tiêu gia gây nên, tức giận đến run cả người, cắn răng nói: "Tiêu gia. . . thật là táng tận lương tâm! Ngay cả đến tiểu hài tử đều không buông tha! Quả nhiên là cầm thú không bằng!"

"Đúng vậy! Nguyên bản chúng ta cũng không nghĩ tới Tiêu gia có thể ác độc như vậy, chỉ là nhằm vào Quân gia ta thì không nói tới, nhưng ... giận chó đánh mèo làm liên lụy cả những kẻ không liên can !"

Quân Mạc Tà trầm trọng nói: "Việc này thì đã trôi qua rồi, nhưng khó có cơ hội bù đắp. Nhưng việc quan trọng hơn cả trong lúc này, là ở chỗ Tam thúc Vô Ý, kể cả khúc mắc trong hai người còn tồn tại, ngay cả báo được thù, Tam thúc hắn sợ rằng trong lúc này, cũng sẽ chỉ là cái xác không hồn, hơn nữa rất nhanh có thể. . . Sống không nổi. . . Bởi vì hắn

trong lòng thực sự quá khổ, hắn với mợ ba giống nhau, cả hai đều có tội trong việc này, khó có thể mà yên lòng sống . . ."

"A? Vô Ý chàng dĩ nhiên là. . ." Hàn Yên Dao thoáng cái bưng kín miệng, trong mắt toát ra bi thương vô hạn "Vô ý hức hức hức hức hức hức chàng hức hức hức hức hức hức ta thực thấy thương chàng hức hức hức hức hức hức "

"Cái bế tắc này, không ai có thể khuyên giải Tam thúc. Có lẽ cũng chỉ có tam nương nương người, may ra có thể tháo gỡ " Quân Mạc Tà là hạng thông minh, quan sát tâm lý Hàn Yên Dao, đã biết vị mợ ba trong lòng bế tắc sợ rằng so với Tam thúc còn muốn nghiêm trọng hơn, kinh khủng hơn.

Điểm này,thì nghìn vạn lần là phải áp dụng biện pháp ràng buộc để gỡ bỏ, bằng không, thì dù tam thúc nghĩ thông suốt rồi, mợ ba không chắc có thể làm theo được, chợt có lúc phát sinh tâm ý ngoài ý muốn, thì đó là bi kịch không thể vãn hồi nữa.

Trên thực tế, Quân Mạc Tà nói ra khúc mắc trong lòng Quân Vô Ý , tuy rằng cũng không phải là lời nói dối, nhưng từ lúc hắn xoay sở tìm cách nói, đã tăng giảm sự thật đi không nhiều lắm. Hiện nay vấn đề mấu chốt, là chữa tâm bệnh của Hàn Yên Dao.

"Ta? Thế nào lại là ta?" Hàn Yên Dao chấn động quên khóc, ngơ ngác ngẩng đầu lên hỏi: "Ta không hiểu chuyện này, tất cả sự tình, tất cả tội ác căn nguyên là ở chỗ. . . sẽ được gặp lại Vô Ý sao. Ta, sợ rằng chỉ có càng khó chấp nhận, ta làm sao có thể làm được chứ?"

"Đúng vậy, chính bởi vì người, gây nên nhiều chuyện tình như vậy. Thế nhưng hiện tại người lại không chịu giải quyết, chỉ muốn chết êm xuôi! Có nhân ắt sẽ có quả, nếu ngươi không vì Tam thúc mà tháo gỡ, thì ai sẽ chịu tháo gỡ cho thúc ý?"

Quân Mạc Tà thanh âm bén nhọn đứng lên, lạnh lùng nói

"Lẽ nào người lại muốn chạy trốn lần nữa? Người trốn tránh, người trốn ở thâm sơn tuyết phong, không người nhìn thấy, người đã tiêu dao khoái hoạt! Mười năm đằng đẵng, nhìn như cô đơn tịch mịch, nhưng ngươi có thể so sánh với những hài tử vô tội sống không bằng chết kia sao? Hàng đêm vẫn thấy ác mộng gào thảm. . .”

“ Còn có các oan hồn chết thảm, xuống cửu tuyền rồi mà không thể nhắm mắt, người cho là người ở đây tự giam mình, là chuộc được tội sao? Người căn bản là tự trốn tránh. . ."

"Không được nói ! Không được nói nữa" Hàn Yên Dao thoáng cái bưng kín lỗ tai, đau khổ đứng lên: "Ta chết! Ta chết còn không được sao?"

"Người chết coi như hết chuyện, quả nhiên là phương pháp trốn tránh đơn giản nhất! Dùng cái chết! Đó không phải là trốn tránh hay sao! Dù không phải là phương pháp trốn tránh đơn giản nhất đí, nhưng lại là các trốn tránh đê tiện nhất,là cách trốn tránh tốt nhất rồi!"

Quân Mạc Tà thanh âm lãnh khốc đứng lên: "Ngươi chết đi, như vậy, những ... người còn sống phải làm sao bây giờ? Phải trông cậy vào ai! Những ... hài tử vô tội kia?”

“ Bọn họ trong rất nhiều người đã không có tay, không thể làm việc; đã không có đầu lưỡi, không thể nói chuyện; có kẻ thậm chí mắt cũng mù, tai cũng điếc, chân cũng bị cưa, hơn nữa cả người xương cốt đều bị biến dạng,mãi mãi không có cơ hội lớn lên, bọn họ sống mãi mãi phải cúi đầu, sau này cũng chỉ có thể là một người ký sinh trùng, hoàn toàn không có năng lực tay làm hàm nhai , nhưng, ai nguyện ý nuôi sống bọn họ không công?”

“ Hơn nữa. . . Những hài tử này, đều là hậu nhân của những anh hùng dân tộc, thế nhưng hôm nay. bọn họ lại là miễn cưỡng lớn lên thành hạ nhân, có nữ tử nào nguyện ý gả về của nhà hắn không? Có bao nhiêu nam nhân nguyện ý cưới người dị dạng làm vợ? Nói như thế , những ... nhiệt huyết nam nhi này , chẳng phải là đều tuyệt hậu sao?"

"Việc này, người không phụ trách, ai tới phụ trách?" Quân mạc Tà lạnh lùng nhìn Hàn Yên Dao

"Chính thị bởi vì người, đã khiến sự việc đến nước này! Người tuy rằng không có tự mình làm, nhưng nguồn gốc xuất phát là ở người! Người cho tới bây giờ đều minh bạch điểm này, vì sao không chịu đứng ra, nhận lấy trách nhiệm của người!"

Hàn Yên Dao thất thanh khóc rống lên.

"Còn có,cả đời tam thúc của ta, cũng vì người mà bị hủy! Khúc mắc nghiêm trọng, sau khi, lần lượt giải quyết. . . chứ đừng làm theo suy nghĩ nông cạn nhất thời của cá nhân”

“ Người đã yêu tam thúc như vậy, lẽ nào người còn muốn thờ ơ nhìn hắn đi chết? Ông nội có ba người con, đã mất hai người. . . Nếu là tam thúc nữa,hản là lão nhân gia người đầu bạc tiễn người đầu xanh thêm một lần? Người có thật không muốn xem Quân gia ta tái khởi lớn mạnh sao?"

Quân Mạc Tà thanh âm lãnh khốc: "Hay người! Hàn Yyên Dao, nhiều chuyện tình như vậy , nhiều cục diện rối rắm như vậy, đều đang chờ người, đều đang chờ người đi phụ trách, để chuộc tội! Mà người lại tìm cái chết, trốn tránh tất cả! Ở đâu có chuyện tiện nghi tốt như vậy?"

"Vậy ngươi muốn ta làm như thế nào? Ta nên làm như thế nào ? Ta có thể làm như thế nào?" Hàn Yên Dao thê lương hô to đứng lên, nước mắt như mưa bay: "Ta làm sao không muốn bồi thường? Ta làm sao không muốn chuộc tội? Nhưng ta. . . làm sao có thể mặt đối mặt với bọn họ? Lẽ nào ta đi cầu xin đám hài tử thương hại tha thứ ta sao?"

"Cầu xin tha thứ? đó là có ý nghĩa sao! Người vì sao không thử cảm giác... nuôi nấng đám hài tử này thành người, chiếu cố bọn họ, để cho bọn họ tương lai có thể thành gia lập nghiệp , sống thật tốt, để cho những hồn thiêng người thân của họ dưới cửu tuyền có thể yên tâm mà nhắm mắt! Chẳng lẽ là bởi vì sợ khổ cực, sợ con đường phía trước gian nan,

mà không chịu làm sao?" Quân Mạc Tà ngữ thanhvang vang, lớn tiếng nói.

"Ta làm!" Hàn Yên Dao ngẩng đầu, cắn môi, trong ánh mắt phát xạ quyết tâm: "Ta - thề chiếu cố bọn họ, suốt cả một đời!"

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, nói: "Còn có tam thúc ta nữa! Người chẳng lẽ không chịu đến bên tam thúc , dùng nhu tình của ngươi mà hóa giải tầng tầng phiền muộn trong lòng hắn ! Gỡ bỏ khúc mắc nghiêm trọng trong lòng hắn! Tất cả nguyên do, đều là bởi vì người, người chỉ có dùng chính hai tay người, dùng chính năng lực người, mà giải quyết những tội nghiệt này, ngươi mới có thể chuộc tội, mới có thể tâm an bình!"

" Vậy. . ." Hàn Yên Dao chấn động nhìn hắn, nhưng không thể nói lên lời.

Nàng hiện tại chính là, rất sợ nhìn thấy người đó, hay chính trong lòng không thể quên người đó, rất yêu thương người đó! Rất quyến luyến người đó! Vô số lần ngủ mơ thấy người đó, trong mộng duy nhất chỉ thấy người đó! Quân vô Ý! (lộc vãi)

"Người cho là người làm là đủ rồi sao? Tam thúc ta làm sao bây giờ? Tam thúc cũng là một người gây ra sự việc này ! Nguyên nhân tội ác này không chỉ có người mà còn có cả tam thúc nữa! Người hiểu không?"

Quân Mạc Tà hùng hổ doạ người nói: "Mà hắn thành ra như vậy, cũng bởi vì người, từ đầu tới cuối đều là vì người! Người hiểu không? Đây là trách nhiệm của người! Ngươi phải đeo nó lên vai!"

"Ta. . . Nguyện ý. . . gánh vác. . . !" Hàn Yên Dao nhắm mắt lại hô to một tiếng, nước mắt điên cuồn chảy ra: "Ta sẽ gánh vác đến chết! Như vậy được rồi chứ!"

《 tái có một bán tiếng đồng hồ, cũng hay ngày mai, tựu là chúng ta đàn lý khả ái đích tiểu muội muội tiểu nguyên bảo u, đích 23 tuế đích

sinh nhật! Tiểu muội muội hoạt bát khả ái, tất cả mọi người rất thích, tựu là của chúng ta một người tiểu hài lòng quả nga, ha ha, nhượng chúng ta cùng nhau chúc phúc tha sinh nhật vui sướng ba! Tiểu vô trong bảo khố u, chúc phúc ngươi: hàng năm hữu hôm nay, tuế tuế hữu sáng nay! Suốt đời hạnh phúc khoái trá, tri kỷ đích thêm vào phiếu tên sách công năng, phương tiện nâm lần sau tòng tấu chương kế tục xem. Thích tiểu thuyết dị thế tà quân, chi trì tác giả phong lăng thiên hạ, tựu đầu --- cái này chắc bỏ đi được nhi?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 323: Đây Là Giang Hồ!

Dưới những lời nói bức bách sắc bén như dao của Quân Mạc Tà, rốt cục Hàn Yên Dao cũng hoàn toàn sụp đổ!

Thân thể nàng nằm xụi lơ trên mặt đất, toàn thân như không còn chút sức lực nào, hai mắt vô thần, miệng không ngừng thì thào: "Ta nhận … ta nhận đến cuối đời …"

"Không chỉ đưa cô đến đó, cô còn phải chăm sóc Tam thúc thật tốt! Toàn tâm toàn ý, dùng toàn bộ tâm hồn để chăm sóc, dùng nhu tình của cô để hàn gắn vết thương lòng của Người trong mấy năm nay đi! Cô phải biết rằng, tất cả tiền đồ của Tam thúc, tất cả mọi thứ đều vì cô mà bị hủy hoại hết thảy, còn chịu bao nhiêu nhục nhã, thê thảm gần như muốn phát điên!"

Quân Mạc Tà ung dung nói: "Một người vốn đang sống cuộc sống được hàng van người sùng bái Huyết Y Đại Tướng, lại trở thành bộ dạng như vậy… Cô chắc hẳn cũng biết được những nỗi khổ trong lòng của Tam thúc!"

"Ta hiểu…Ta đã rõ ràng rồi…" Hàn Yên Dao chỉ cảm thấy lòng mình đau đớn co rút lại, trong mắt hiện lên hình ảnh thê lương của Quân Vô Ý khi bị người thoá mạ, khinh thường mà không dám ngẩng đầu lên, trong lòng đau như cắt, hận không thể lập tức bay đến bên người yêu, làm điểm tựa vững chắc cho hắn!

"Còn ông nội của ta, mấy năm nay chịu cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, tàn khốc như vậy! Những vết thương lòng như vậy, cũng cần

một con dâu như người chăm sóc, chiếu cố! Còn có mẹ ta, ta và lão bà của ta nữa…Những việc này cô đều phải chịu trách nhiệm!”

Quân Mạc Tà nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, mạnh mẽ đem tất cả mọi trách nhiệm đều đổ lên người Hàn Yên Dao, nếu như không kịp thời im miệng, không chừng còn có thể đem việc con của hắn khi lớn lên đi tìm vợ cũng quăng lên người của Hàn Yên Dao.

Thấy Hàn Yên Dao không một lời từ chối, Quân Mạc Tà mới thở phào một cái, mệt chết đi được!

Có thể trong chớp mắt nghĩ ra được nhiều lý do như vậy, thực không dễ dàng… Thời khắc này, Quân Mạc Tà có chút bội phục chính mình: Có tài ăn nói, có lối suy nghĩ thực sự nhanh nhẹn!

Những khúc mắc của Quân Vô Ý với Hàn Yên Dao là thâm căn cố đế, nếu muốn gỡ bỏ thì chỉ có thể dùng một loại phương pháp: Tình Yêu!

Chỉ có tình yêu lớn lao mới có thể giải khai khúc mắc lớn như vậy, mới có thể hàn gắn vết thương lòng của cả hai người! Cũng chỉ có tình yêu mới có thể làm nội tâm áy náy của họ yên bình trở lại! Đó một phần là tình yêu của hai người, nhưng cũng có một phần kèm theo tình yêu với chính bọn nhỏ…

Đây là một loại cả giác tâm lý, mặc dù không phải thực chất, nhưng khi hai người cùng suy nghĩ cho con cái về sau, tâm lý sẽ nhẹ nhàng, được an ủi rất nhiều. Đây cũng chính là điều chúng ta vẫn nói: Lương tâm!

Nhưng Quân Mạc Tà nói như vậy kỳ thực cũng có ý riêng, hắn chân thành mong Tam thúc và Tam thẩm của hắn sống hạnh phúc, chỉ khi hai người họ sống cùng nhau, mới có thể có lại hạnh phúc!

Hắn yêu cầu Hàn Yên Dao chăm sóc Quân Vô Ý để chuộc tội, chính là muốn bọn họ sống cùng một chỗ, Hàn Yên Dao chăm sóc Quân Vô Ý,

thì đồng thời Quân Vô Ý có cơ hội hoà hợp cùng che chở Hàn Yên Dao càng nhiều!

Như vậy, bọn họ mới có thể cùng nhau gánh vác, suốt đời không chia lìa, vứt bỏ hiềm khích, cùng nhau sống đến "đầu bạc răng long", đến khi bọn họ cảm thấy lòng mình bình an, sẽ đột nhiên phát giác, mình sống trên đời này thực có ý nghĩa. Khi đó chắc chắn bọn họ đã có con cái đầy đàn! Đây cũng là điều mà Quân Mạc Tà chân thành hy vọng.

Hắn hôm nay nói những lời như vậy tuyệt không khách khí, thậm chí còn mang vài phần nghiêm khắc quá mức, nhưng đó cũng là một cách trị liệu tâm lý hiệu quả (Dịch : đoạn này chẳng hiểu gì, dịch theo cảm giác thôi . Biên : Lạy hồn , ngộ cũng chỉ mong có được cảm giác như vậy)

Hàn Yên Dao tựa như vô ý đáp ứng vô số yêu cầu của Quân Mạc Tà, nhưng trong lòng không hề có cảm giác bị bức bách chút nào, trái lại, trong lòng còn làm ra quyết định. Tâm lý chợt thả lỏng, tựa hồ một khối đá lớn từ trên đỉnh đầu rơi xuống! Thậm chí ngay cả tâm lý vốn bị suy sụp cũng đã an bình trở lại, tạm thời trong lòng không còn băng giá nữa mà trở nên ấm áp!

Cuộc đời này phải biết được mục tiêu mới có thể cố gắng theo đuổi mục tiêu đó! Cũng chỉ cố gắng theo đuổi mới cảm thấy cuộc sống thật tươi đẹp! Đây vốn là chân lý! Hy vọng chúng ta cùng nhau cố gắng hướng về mục tiêu!

Đúnglúc này bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng động nhỏ, tựa hồ có người nhảy lên trên. Quân Mạc Tà vẫn không nhúc nhích, đứng yên như vậy, lạnh lùng nhìn ra cửa động. Bóng trắng chợt loé lên chính là Ngân Thành Thành Chủ, Hàn Trảm Mộng.

"Dao nhi…" Hàn Trảm Mộng vừa mới nói một câu, đột nhiên phát hiện Quân Mạc Tà, không khỏi cả kinh: "Ngươi là ai?"

Hỗn loạn phía dưới đã tạm thời ổn định, Tam Đại Thánh Địa đã liên tiếp chết hai vị tuyệt đỉnh cao thủ, mọi người cũng không có thời gian

quan tâm đến người của Ngân Thành (DG : đoạn này ko hiểu. Biên : đúng phong cách CYV, người dịch ko đọc truyện đó mà vẫn dịch ngon). Hàn Trảm Mộng hạ lệnh xem chừng người của Tiêu Gia rồi lập tức đi thăm con gái mình.

Chuyện hôm nay không hề nghi ngờ phải là do Quân gia làm. Quân gia đã có thực lực như thế, như vậy đối phó Tam Đại Thánh Địa cũng còn có vài phần hy vọng. Cho nên lão hiện lo lắng nhất là con gái của mình.

Nếu vạn nhất có người nào không có mắt lại đi báo tin mừng cho con gái, chỉ sợ khi con gái biết tin Quân gia có hy vọng báo thù, không chắc sẽ tự sát tạ tội, dù sao trước đó con gái mình cũng đã để lộ ý định này.

Cho nên Hàn Trảm Mộng không dám coi thường, lần này cho dù phải nhốt, cũng sẽ nhốt con gái lại, canh chừng thật kỹ! Không ngờ lại bỗng nhiên phát hiện một tên đàn ông ở chỗ này, trong lòng bỗng nổi giận.

“Ta là người của Quân gia, Quân Mạc Tà!” Quân Mạc Tà có chút ôn hoà nhìn lão “Thành Chủ, chúng rốt cục cũng gặp mặt"

“Ngươi đã từng gặp ta sao? Làm sao biết ta chính là Hàn Trảm Mộng?” Hàn Trảm Mộng trong lòng có chút buông lỏng, nếu là cháu của Quân Vô Ý thì có lẽ sẽ không làm thương tổn đến Hàn Yên Dao.

“Mới vừa rồi trong đại sảnh có gặp qua ông, ông cũng gặp ta rồi, nhưng có lẽ không thấy gương mặt của ta, cho dù là có thể từng được nghe tả kỹ" Quân Mạc Tà nở nụ cười.

“Nguyên lai ngươi chính là… sát thủ vương giả!” Hàn Trảm Mộng lập tực tỉnh ngộ, cũng không khỏi ngạc nhiên. Lão nằm mơ cũng không nghĩ tới, người chỉ dùng một kiếm giết chết Tôn giả cấp bốn Vệ Bất Quần lại là thiếu niên không đủ hai mươi tuổi này!

“Chút tài mọn, mong Hàn Thành Chủ chớ cười.” Quân Mạc Tà khiêm nhường nói. Hàn Trảm Mộng không nói ra lời, đây là khiêm nhường

sao? Nghe thế nào có chút khoe khoang. Nếu như thế là chút tài mọn, thì chút tài mọn đó cũng quá kinh khủng! Điều này cũng quá dối trá đi?

Lão vừa thầm nghĩ kế sách, vừa bước nhanh qua, đõ lấy con gái mình. Chợt thấy con gái đôi mắt đẫm lệ, vẻ mặt uể oải, không khỏi giận dữ: “Tiểu tử kia, ngươi làm gì con gái ta?”

Quân Mạc Tà có chút bất đắc dĩ, nhún nhún vai rồi buông tay: “Hàn Thành Chủ nói những lời này là sao… Ta với thím dâu của mình có thể làm cái gì chứ? Mạc Tà là vãn bối, cho đến bây giờ chỉ có trưởng bối giáo huấn vãn bối, chứ vãn bối có thể làm gì trưởng bối chứ?”

Hàn Trảm Mộng ngạc nhiên hỏi: “Cái gì mà thím dâu, cái gì mà trưởng bối với vãn bối, thằng nhóc ngươi rốt cục là đang nói gì!"

“Vợ của thúc thúc, chính là thím dâu, thím ba chính là vợ của chú ba của Mạc Tà, chẳng lẽ không phải là trưởng bối của Mạc Tà sao, Thành Chủ có lẽ là nghe không được rõ ràng!” Quân Mạc Tà cực kỳ kiên nhẫn giải thích.

Hàn Trảm Mộng giận dữ quát: “Ai là lão bà của chú ngươi! Quân Mạc Tà, thằng nhóc ngươi mặc dù huyền công cao minh, nhưng ko thể vì thế mà có thể nói hươu nói vượn! Coi như Quân Vô Ý thật lòng muôn lấy con gái ta, cũng cần phải tỏ thành ý mà đến! Chỉ ngươi ở đây mà nói sao, dựa vào đâu chứ?”

“Hàn Thành Chủ, việc này… Thành ý thì tất nhiên là có, thậm chí Quân gia có thể nói là có đại thành ý.” Quân Mạc Tà mỉm cười nói: “Cho nên chúng ta vọng Hàn gia có hay không cũng đưa ra thành ý cuả mình, hoàn thành chuyện tốt này!”

“Thành ý của chúng ta?” Hàn Trảm Mộng chau mày: “Có ý tứ gì?”

“Năm đó Tiêu gia làm chuyện hèn hạ như thế, chẳng lẽ Hàn gia không có chút trách nhiệm nào sao?” Quân Mạc Tà nhàn nhạt nói

“Hàn gia các ngươi ở Ngân thành tuy không muốn cùng Quân gia chúng ta đối nghịch, việc này ta biết rõ, nhưng đó là bây giờ Quân gia chúng ta thực lực cường đại, nếu như Quân gia thực lực vẫn như xưa, ta tin rằng Thành chủ vị tất đã có thể có thái độ như vậy! “

“Đương nhiên, Quân gia có thể lý giải, ở cái thế giới mà nắm tay ai to thì người ấy có đạo lý này thì đây là chuyện bình thường, Nhưng Quân gia chúng ta không muốn làm khó Hàn gia, không muốn chú ba và thím ba gặp khó chứ không phải là không có năng lực làm khó Hàn gia!”

“Thành Chủ là người tinh minh, chắc sẽ phân biệt rõ ràng, Thành Chủ chẳng lẽ không cảm thấy được, sự việc năm đó là có liên hệ với Ngân Thành sao? Hoặc là… Bi kịch của Quân gia, Hàn gia không có một chút trách nhiệm nào sao? Vì vậy chúng ta muốn một cái công bằng, mà người có thể cho ta công bằng đó thì cần phải nhờ các ngươi xuất ra thành ý!” Quân Mạc Tà từ từ nói, tuy tốc độ chậm nhưng giọng nói mười phần trầm trọng, rõ ràng.

Nghe Quân Mạc Tà nhắc lại chuyện xưa, khuôn mặt Hàn Trảm Mộng không khỏi có chút xấu hổ. Lão cũng là một người chính trực, không muốn nói chuyện trái lương tâm, huống chi, đối đáp với Quân đại thiếu gia lúc này là tự hạ thân phận mình, nên không khỏi nhất thời im lặng!

Một lúc sau, Hàn Trảm Mộng rốt cục thở dài, nói: “Việc của Quân gia, Ngân thành xác thật là lấy việc gặp nạn để trốn tránh trách nhiệm, điều này ta không phủ nhận, sự thật tại nhân tâm, gượng gạo phủ nhận chỉ là vô ích!”

Chỉ là, Quân Mạc Tà, ngươi cũng rõ ràng ai nắm tay to thì người đó có đạo lý, đây vốn là chân lý trên giang hồ, nhược nhục cường thực, cường giả vi tôn! Ân cừu, chính là giang hồ!” Hàn Trảm Mộng nói như vậy, Quân Mạc Tà cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe.

“Bởi vì Quân gia các ngươi hiện nay có năng lực để báo thù, thậm chí có thể còn có năng lực hùng bá thiên hạ, cho nên ngươi có thể tìm ta nói chuyện này, thậm chí dùng tư thái từ trên cao nhìn xuống! Nhưng ngươi

có nghĩ tới, nếu Quân gia vẫn trước mắt vẫn không có năng lực này thì sao? Kết quả sẽ như thế nào không?”

Hàn Trảm Mộng nhàn nhạt nói: “Nếu như quả thật là như thế, Hàn gia coi như vẫn biết đúng sai, nhưng vị tất đã cho các ngươi lời giải thích gì. Lại nói thẳng ra như vậy hay vẫn giống như trước, tuyệt không cho các ngươi bất cứ lời giải thích nào!”

“Giang hồ, chính là nơi như vậy! Quân gia không nghi ngờ rất thảm, điều đó không thể phủ nhận. Nhưng trên đời này, so với Quân gia chịu thảm cảnh, chịu oan khuất còn có rất nhiều, hơn nữa cơ hồ mỗi ngày đều sảy ra, tương lai cũng có thể còn tiếp tục! Những bi kịch như vậy tin rằng về sau cũng vĩnh viễn không thể kết thúc được!”

Lão cười khổ một tiếng, đột nhiên lạnh lùng nói: “Không biết Quân tam thiếu có nghĩ tới hay không, kỳ thật từ ngày Quân gia các quật khởi, các ngươi cũng thành căn nguyên của một số tội ác!”

“ Đồng dạng có chút gia đình hoặc là con cái, hoặc là già cả, phụ nữ và trẻ em, bởi vì Quân gia các ngươi tiến hành một chút công việc mà không muốn ai biết thì bị vạ lây, thậm chí vạn khiếp bất phục! Những việc này chưa chắc ngươi đã để ý, nhưng chắc chắn là có. Ta nói như vậy, chắc Quân tam thiếu ngươi chắc sẽ không phủ nhận chứ?”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 324: Đây Chính Là Đạo Lý Của Giang Hồ

Hàn Trảm Mộng trầm trọng nói : “ Ngươi giết người, giết chính cừu nhân của mình, giết người chọc tới thân nhân bằng hữu của mình. Nhưng, phàm là chọc tới các ngươi đều là người có năng lực, mà hắn cũng cảm thấy mình có liên quan trong chuyện này. Hắn chọc tới các người, dĩ nhiên là hắn đáng chết. Nhưng ngươi đồng thời với việc giết hắn, vô tình cũng đã tước đoạt đường sống của một số người vô tội khác"

Mạc Quân Tà không chút gây gổ mà tiến lên thêm một bước, vẻ mặt trầm tư.

“Tiêu gia, tại Ngân Thành, tuy rằng trước đây có tổ huấn truyền lại, chúng ta đã chiếu cố cho họ nhiều hơn. Nhưng xét tới cùng, Tiêu gia hiện tại vẫn chỉ là thuộc hạ tại Ngân thành, không phải chủ nhân của Ngân thành"

Hàn Trảm Mộng nói: “ Cũng như thuộc hạ Quân gia các ngươi. Đám thuộc hạ của Quân gia các ngươi cũng làm những chuyện tương tự. Nhưng xử lý vấn đề sau đó thì cũng lại đem Quân gia các người để làm hậu thuẫn. Làm thế tạo ra hậu quả, vị tất đã là điều hay. Trước mắt mức tổn hại còn thấp, nhưng trước sau cũng có lúc bộc phát"

“Suy bụng ta ra bụng người, người có tâm địa giống nhau. Khi ngươi thấy thuộc hạ đắc lực nhất của mình làm chút việc sai trái, mà chuyện đó lại chỉ làm mất tôn ngiêm hay thậm chí thiệt mạng mấy kẻ vô tội yếu ớt, đối với ngươi mà nói chỉ như cỏ rác”

“ Vậy ngươi có đem thuộc hạ đắc lực đó ra giết chết hoặc răn đe hay không ? Hoặc là mời cừu nhân của mình đến đây nói xin lỗi và cầu xin tha thứ? Ta nghĩ ngươi sẽ không làm thế! Nếu như ngươi có thể như thế, cũng chẳng phải là đã xúc phạm khí phách của Quân tam thiếu sao!"

“Ta hay Ngân thành cũng đều sẽ không làm thế. Bởi vì khi đó, Tiêu gia vẫn còn là lực lượng trung kiên của Ngân thành, mà lúc đó Quân gia các người lại quá yếu ớt. Nhỏ yếu đến mức không thể coi trọng được”

Hàn Trảm Mộng chậm rãi nói một cách công bằng, giọng nói vừa chân thành, vừa tha thiết, lời nói tuy hơi khó nghe nhưng đều là những lời nói thật.

“ Cho đến hôm nay, sở dĩ các người có thể báo thù, thật tâm mà nói, cũng bởi vì các ngươi quật khởi thành công”. Hàn Trảm Mộng tiếp tục có những lời nói sắc bén

“ Thế gian này tồn tại vô số đạo đức, pháp li bó buộc những con người bình thường. Nhưng là người lãnh đạo, lúc đó, chỉ nhìn vào sự thực, không phải nhìn vào đạo lý. Công đạo không phải trong lòng ngươi muốn là được, chuyện thị phi chỉ quan tâm tới thực lực bản thân, chỉ cần ngươi có thực lực, ngươi liền có đạo lý”

“ Không có thực lực, cho dù đạo lý có như thế nào đi chăng nữa, sẽ chẳng có ai vì đạo lý giúp ngươi mà lại đắc tội với kẻ mạnh cả. Như thế chẳng khác gì tự đi tìm họa mà sát thân mình.”

“Thêu hoa trên gấm : dễ. Đưa than trong tuyết : khó. Người lãnh đạo tự mình lúc đó động thân không ngại khó mà làm việc là chuyện có vẻ không tồn tại”. Hàn Trảm Mộng trào phúng cười một phen

“ Vương tử phạm pháp, chịu tội như thứ dân. Đây là khẩu hiệu của những kẻ thống trị đặt ra, trên thực tế, từ vạn năm nay, có tên vương tử nào trên tay không tràn nợ máu ? Nhưng có bao nhiêu kẻ thật sự cùng chịu trừng phạt như thứ dân”

“ Không nói tới vương tử, mà ngay một kẻ tầm thường như nhi tử của tri huyện nho nhỏ thôi, có phạm pháp đi chẳng nữa cũng đâu có chịu tội như thứ dân. Cho nên, câu nói này chỉ là một khẩu hiệu mê hoặc lòng người thôi"

“ Tại sao lại nói là xử như thứ dân? Vì cái gì mà gọi là vương tử ? Câu này thoạt nghe có vẻ công bằng, khẩu hiệu thật vô tư, trên thực tế đã sớm phân chia rõ giai cấp rồi !”

“ Tất cả bất quá như bịt tai trộm chuông thôi, trên thực tế những lời nói này chân ý căn bản là đang ngầm nói: Vương tử phạm pháp, đứa nào dám trảm? ”. Hàn Trảm Mộng cười tràn đầy hàm ý châm chọc.

“ Đối với sự tình năm đó, Hàn gia chúng ta chỉ có thể nói lời xin lỗi, tạm thời cũng chỉ có thể như thế. Năm đó Tiêu gia muốn tiêu diệt Quân gia, Hàn gia chúng ta cực lực phản đối”

“ Là Dao nhi dùng chính sinh mệnh của nàng trấn áp, mới có thể bảo toàn cho các ngươi, cũng vì thế mà các ngươi có cơ hội báo thù. Nếu từ điểm này mà nói, Hàn gia đối với Quân gia, mặc dù có trách nhiệm, nhưng thực sự là có ân huệ"

“Ta cũng không phải ở chỗ này mà trơ mặt ra nói lời hay, sự thực chính là như thế, cho dù các ngươi phủ nhận cũng không được”. Hàn Trảm Mộng nhàn nhạt nói tiếp

“ Đúng là bởi vì lúc ấy các ngươi còn quá yếu ! Coi như Tiêu gia thực sự đem bọn ngươi giết sạch thật quá dễ dàng, bởi các ngươi quá yếu, nên khi chúng ta tới nói thì các ngươi có ngay một sinh cơ. Ngày hôm nay các ngươi đến báo thù cũng chính bởi các ngươi có thực lực sao?”.

“ Rất có đạo lý! Lời thành chủ đã nói, ta hoàn toàn hiểu. Thực sự cái nhìn của ta với quan điểm của Hàn thành chủ là hoàn toàn thống nhất.” Quân Mạc trầm mặc, cũng lấy âm thanh chân thành nói với Hàn Trảm Mộng

“ Đấy chính là đạo lý của giang hồ. Giang hồ vốn là một chốn mà con người bất đắc dĩ phải vào. Nơi mà thị phi chỉ nhìn vào thực lực, công đạo chính là do nắm đấm của mình. Cho nên xẩy ra chuyện năm đó như thế, Ngân thành lúc đó làm như vậy, thật không có gì đáng trách cả. Ta hiểu mà! ”.

“ Nhưng hiểu rõ là một chuyện, làm như thế nào tiếp lại là chuyện khác. Ta bây giờ muốn hướng tới ngài thuyết pháp. Đúng như ngài nói, đúng bởi vì Quân gia hiện tại đang có thực lực. Nếu như mà chúng ta không có thực lực, chúng ta cũng không thể tới nói về đạo lý - pháp luật, bởi vì quá yếu mà đề cập tới vấn đề đó chỉ là rước lấy nhục.”

Quân Mạc thẳng thắn đáp lại: “Ngươi cứ nói rằng Hàn gia đối với Quân gia có ân huệ, điểm này ta không dám gật bừa. Các người lúc đó hành động như vậy không phải vì Quân gia, mà là vì chính con gái của các người. Cho nên thỉnh ngàn vạn lần đừng nói tới ân huệ gì gì đó.”

“ Cho nên phần vốn liếng này, Ngân thành đáng phải trả, tất phải trả.” Quân Mạc nhàn nhạt nói vô tình: “ Đúng như Hàn thành chủ mới vừa nói, ta cũng muốn đáp lễ một câu này: Đây chính là đạo lý giang hồ.”

“ Không tệ! Đây đúng là đạo lý giang hồ!”. Hàn Trảm Mộng im lặng một lúc lâu mới bi thương nói.

“ Mạc Tà, chẳng lẽ ngươi không thể buông tha Ngân thành chúng ta sao?" Hàn Yên Dao cũng đứng lên, cầu khẩn nhìn Quân Mạc nói:” Nếu như sự muốn thế, như vậy tương lai ta cùng với Tam thúc ngươi phải làm như thế nào đây? Như thế nào mà đối mặt với nhau đây?”

“Buông tha Ngân thành?” Quân Mạc nhìn nàng, ánh mắt nhìn xa xăm, rồi kiên quyết lắc đầu, nhấn mạnh từng chữ:” Quyết - Không - Thể .”

“ Dao nhi lui ra, nơi này không có chuyện của con”. Hàn Trảm Mộng khẽ quát một tiếng, đối mặt với Quân Mạc Tà dõng dạc: “ Đã như vậy, xin hỏi Tam thiếu gia muốn Hàn gia chúng ta như thế nào để trả vốn

liếng đây ? Muốn chúng ta nỗ lực làm gì để Quân tam thiếu ngươi mới hài lòng?”.

Vấn đề này khi đề cập tới, Quân Mạc Tà cũng ngơ ngẩn

Phong Tuyết Ngân Thành cố nhiên gặp chuyện lấy trốn chạy để tránh trách nhiệm - Hàn gia càng khó lấy đó truy cứu

Nhưng thuyết pháp phải như thế nào đây? Vốn liếng phải trả phải xuất như thế nào đây cho đúng ? Đây lại là một vấn đề nan giải. Nếu nói Hàn gia thật là thảm thì Quân Vô Ý và Hàn Yên Dao phải nói là bi kịch.

Thêm vào đó, sự việc năm ấy thì Hàn gia không phải là chủ mưu, không có giật dây, không có trợ giúp, tuyệt đối không tự mình xuất thủ. Nhiều nhất chỉ là lỗi nhận thức, khoanh tay đứng nhìn.

Hơn nữa, vô luận có hay không lòng cứu viện, thủy chung mà nói Tiêu gia trảm thảo trừ căn làm pháp, muốn lấy lại vốn liếng như đã nói phải như thế nào cho đúng đây?

Quân gia năm đó cố nhiên vô tội, nhưng Hàn gia nhiều nhất cũng chỉ lãnh trách nhiệm rất ít, cũng có thể nói là vô tội. Nhưng nếu liền như vậy mà buông tha, Quân Mạc Tà tuyệt đối không cam lòng - Quân gia nợ máu quệt mũi - tính toán như thế sao được ?

Hai người hai mặt đối nhau mà không nói lời nào. Vấn đề này như thể hai người tranh nhau ném khoai lang, ném vào tay nhau không ngừng nghỉ. [DG : chả hiểu tác giả viết gì? Biên : ngộ cũng đùn đẩy trách nhiệm, ko hỉu nốt]

Một lúc lâu sau, Quân Mạc Tà đứng lên nói: “ Năm đó có tham dự, Hàn gia không thể biện hộ xuất phát từ quan điểm thống trị như trên được, nhưng năm đó Tam thẩm cũng đã ôm trong lòng lấy cái chết ra để tương trợ”

“Vì chuyện này, nể mặt mũi Tam thẩm, thôi thì Hàn thành chủ tự mình quyết định làm thế nào để bồi trách nhiệm đi. Thứ nhất, không thể để tổn hại tới tình cảm của Tam thúc cùng Tam thẩm là được; thứ hai, những điều cần trả giá vẫn phải trả. Ta chỉ có hai điều yêu cầu như vậy thôi”

Nghĩ đi cũng không được, nghĩ lại cũng không thông, vố kế khả thi, Quân Tà đành nói ra kế sách như vậy

Đúng là một bụng âm mưu quỷ kế, vừa trả lời vừa lánh chỗ khó, Hàn Trảm Mộng càng cảm giác buồn bực, lòng hổn hển, Quân đại thiếu rõ ràng nói có chút không đạo lý, nói chuyện đều cậy mạnh mà nói

“ Người rõ ràng đang khó dễ ta. Đẩy chỗ khó cho ta. Thế gian này làm gì có chuyện vẹn toàn cả mười phần? Ý kiến của người thật là hay đó”. Hàn Trảm Mộng đau khổ cười rộ lên.

“ Ta đây nói giỏi cỡ này mà cũng chẳng bằng ngươi được ! Ngươi xử lý với Hàn gia thế nào cũng được, nhưng ta cũng có hai yêu cầu, thứ nhất, Dao nhi phải được hạnh phúc, thứ hai, vốn liếng chúng ta có thể nguyện ý xuất ra”.

Quân Mạc Tà trố mắt đứng nhìn: “ Thành chủ làm như vậy thật vô lại! “

Hôm nay mới kiến thức được sự gian xảo của lão. Chiêu “Gậy ông đập lưng ông” trực tiếp có tác dụng lên người Quân đại thiếu gia

Hàn Trảm Mộng cười khổ: “ Người cứ nói tới món nợ kia chẳng lẽ không vô lại? Đến ta đây nói giống như ngươi thì ngươi liền nói ta vô lại?"

Tiểu tử này thực sự là người giang hồ mất rồi, xấu xa tới cực phẩm, vô sỉ đến mức không biết xấu hổ là gì, cảnh giới cũng đã tới Lô hỏa thuần thanh.

“Chuyện này Hàn thành chủ tự nghĩ biện pháp đi, ta cũng đau đầu vấn đề này”

Quân Mạc Tà cười hắc hắc nói: “ Như vậy nhé, còn nữa, thỉnh Hàn thành chủ chuyển lời tới Tam Đại Thánh Địa các người, ngày mai giờ Mão, tại Kiếm Phong quyết chiến! Thắng thua thành bại, ở chỗ đó sinh tử một trận! Sinh tử có mệnh, phú quý tại thiên! ”

“Tại Kiếm Phong ?” Hàn Trảm Mộng hỏi lại.

“Tại Kiếm Phong” Quân Mạc Tà khẳng định, trong mắt lặng lẽ hiện lên một đạo huyết sắc quyết đoán sắc nhọn. Thấy trong mắt Quân Mạc Tà hiện lên hàn quang, Hàn Trảm Mộng không khỏi rùng mình một cái.

“Chuyện này là của riêng ta với Tam Đại Thánh Địa. Hy vọng Ngân thành chủ không nhúng tay vào đó”. Quân Mạc Tà trong mắt hiện lên một tia quỷ dị nói: “ Hàn thành chủ mang lời về nhắn, ta sau khi trở về cũng lập tức viết một phong chiến thử đưa qua đó”.

“Được!” Hàn Trảm Mộng đáp ứng, sau đó liền nói: “ Bất quá chuyện kia, thực sự, ta cảm giác vẫn còn nợ các người, Quân tam thiếu ngươi tự nghĩ biện pháp thì thích hợp hơn, chúng ta nguyện ý nghe ngươi”.

“Ta thực sự không thích hợp”. Quân Mạc Tà thành khẩn nói

“ Đại sự như vậy, phải có trưởng bối làm chủ. Ta cùng Tam thúc đều làm chủ không nổi, chỉ có ông nội ta có thể làm chủ, nhưng lão nhân gia lại ở Thiên Hương xa xôi, hơn nữa còn lớn tuổi như vậy, đi lại cực kì bất tiện”

“ Hàn Thành chủ cũng thật khéo lại là trưởng bối, khẳng định là ngài làm chủ thật phù hợp, ngài chắc chắn sẽ không mệt với chuyện này như khổ chủ chúng ta. Hắc hắc!"

Quá vô sỉ ! Thật không biết xấu hổ là gì! Các người tự mình đến báo cừu, chính bản thân có thể làm chủ, thế nào lại nói mình không thể làm

chủ? Vẫn còn không biết xấu hổ nói mình là khổ chủ? Ngang ngược như vậy ta chưa từng gặp qua

Hàn Thành chủ cảm giác nếu nói thêm lời nào nữa không chuẩn sẽ bị tên tiểu tử kia bật lại bèn tức giận không vui kéo nữ nhi đi xuống núi, cũng không thèm nói câu nào với Quân Mạc Tà trước khi đi.

Bất quá lão thấy kinh hãi với nữ nhi đi sau mình, bởi vì Hàn Yên Dao cũng không có phản kháng gì, cũng không có dị nghị, đi theo lão xuống núi…Có phải động tới tâm sự ở đáy lòng rồi không? Hàn thành chủ có chút buồn bực trong lòng

Nhìn phụ tử hai người đi xuống núi, Quân Mạc Tà rút cục cũng quyết định động thân trở lại

Trước khi đi, hắn vẫn còn lưu luyến nhìn một hồi, lẩm bẩm: “ Ngọn núi thẳng như vậy, sụp đổ xuống thật đáng tiếc…Haizzz”

Sau đó thân hình hắn chợt lóe lên, biến mất không dấu vết.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 325: Chuẩn Bị Nhổ Cỏ Tận Gốc

Quân Mạc Tà lúc này đã trở lại doanh trại, thấy sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn tức giận ngồi trong lều trại, đang cùng đám người Mai Tuyết Yên Ưng Bác Không nói chuyện

Quân Mạc Tà cười dài bước vào: “ Ai chà chà, đây không phải Sát thủ Tôn giả chấn danh thiên hạ sao ? Nghe nói ngài ám sát thành công Tôn giả cấp bốn Vệ Không Quần, từ Chí tôn Thành sát thủ tấn cấp lên Sát thủ Tôn giả, thật sự là đáng chúc mừng!”

“Đây chính là đại sự của giới sát thủ chúng ta, thật đúng chưa từng nghe nói qua Tôn giả cấp cao nào bị người ta ám sát. Sát thủ ám sát lại không chút tổn hao gì, toàn thân nguyên vẹn trở ra, danh khí tự nhiên cao hơn một tầng, uy chấn thiên hạ! “.

Sở Khấp Hồn bị Quân đại thiếu gia khen lập tức dở khóc dở cười, như thể mất hết mặt mũi, mắng to: “ Tam Đại Thánh Địa kia đúng là bọn ngốc, thật là ta tức đến chết! Nói bọn chúng là heo, tức là sỉ nhục loài heo hiền lành !”

“Bây giờ ngươi còn oán giận ta không ? Hiện tại đã biết ngươi bị oan ức như thế nào rồi chứ ?” Quân Mạc Tà nói có chút hả hê

“Rõ ràng lão tử ở trên nóc nhà nghe bọn họ nói chuyện mà thế nào lại đem oan uổng đó đổ lên đầu ta, thiếu chút nữa bực bội mà ngã xuống. XXX ! Thực sự là chuyện thái quá như vậy xảy ra với trên người lão tử. Lão tử thật sự may mắn, may mắn như con rệp ! Vô cùng xui xẻo mà!.” Sở Khấp Hồn tức giận tới mức cả mặt tím đen lại

Đám người Mai Tuyết Yên cực kì khó hiểu, nhao nhao hỏi Sở Khấp Hồn có tuyệt kỹ gì mà truy sát thành công Tôn giả cấp cao thủ, mà thực sự Tôn giả Vệ Không Quần đã chết, kinh biến này quả thực làm người ta cực kỳ hứng thú tìm hiểu

Vì vậy, Quân Mạc Tà cất tiếng đem tất cả chuyện phát sinh nói ra hết, giọng tả cực kỳ sinh động và lôi cuốn, nhất là tiếng nói của cảnh lúc đám người Vệ Không Quần lúc đó, âm thanh diễn tả đầy cảm xúc, giống y đúc, lại còn thêm mắm thêm muối vào câu chuyện

“Hahaha…” Mọi người cùng nhau cười thật to, không khí thật vui vẻ. Ưng Bác Không cười chảy cả nước mắt, nói: “ Lão Sở cũng thật là không may, chuyện tốt đều không tới lượt hắn, chuyện oan uổng lại tới nhờ hắn cõng giùm,…”

Sở Khấp Hồn ngửa đầu lên trời, làm ra vẻ dáng người khóc không ra nước mắt, làm mọi người cười lăn lộn. Ưng Bác Không còn cười lăn ra, chỉ ngồi mà không đứng lên nổi vì cười

Quân Mạc Tà cười một hồi, rồi lấy bút mực viết lách một hồi, thoăn thoắt như rồng bay phượng múa, rồi bỏ vào ngực mình, rồi nói với mọi người: “ Các ngươi cứ tiếp tục, ta có việc đi trước. À, ngày mai trước giờ Thìn, các ngươi đến Phong Tuyết Ngân Thành tập hợp tại Kiếm Phong, chuẩn bị diệt cỏ tận gốc!”

“Được! À, mà ngươi đi đâu đó?” Quân Vô Ý hỏi

“Ta đi hạ chiến thư” Quân Mạc Tà vội vã nói

“Chờ một chút…Đưa ta xem chiến thư một chút”. Quân Vô Ý quát. Thân làm chủ soái sao có thể để Quân Mạc Tà làm bậy được, hắn cảm thấy rất bực mình

Quân Mạc Tà nháy mắt mấy cái với Quân Vô Ý mà không thấy hắn suy chuyển, không thể làm gì khác hơn là đi từ từ tới, chậm chậm móc lá thư trong ngực ra

“Giờ Mão? Người ấn định giờ Mão, như thế nào lại muốn chúng ta tới giờ Thìn?” Quân Vô Ý lông mày dựng ngược.

“Ách…Nơi này khí trời tốt như vật, thực sự không khí rất mát mẻ, ta muốn để đám gia hỏa nghỉ ngơi mát mẻ thật tốt, ta thực có tâm địa tốt mà”. Quân Mạc Tà vừa nói vừa cười hắc hắc

Quân Vô Ý không nén nổi sự bực bội: “ Nào có thể không tức giận? Quân gia chiến sự, thế nào lại là trò đùa ? Nếu thật sự là hành quân đại chiến, ngươi lại là người hiểu quân lệnh, mà vẫn cố tình mắc vào, đây chính là tử tội, ngươi biết không?”.

“Ai dà, Tam thúc à, ta lúc này cũng không phải chân chính đi đánh giặc mà…Được rồi, được rồi, người nghe ta lần này đi. Nếu thật sự đi sớm hơn, hậu quả chắc không thể tượng tưởng nổi.” Quân Mạc Tà thần thần bí bí nói: “ Kiếm Phong nếu bỗng nhiên sụp xuống….”

Tất cả mọi người thất kinh. Đông Phương Vấn Tình vội đứng lên hỏi: “ Kiếm Phong sập xuống ư? Đúng vậy không?”

“Thiên chân vạn xác! Trăm phần trăm là như vây!” Quân Mạc Tà nghiêm túc cam đoan

Sở Khấp Hồn cùng Mai Tuyết Yên nhìn nhau, không khỏi nghĩ tới tại sơn cốc kia một lúc nào xuất hiện một vụ lở núi…Chẳng lẽ…

Mọi người ngồi ngây ra như phỗng, Quân Mạc Tà cần chiến thư lại, vèo một cái đã vô ảnh vô tung trong nháy mắt, trong không khí chỉ còn vọng lại một câu: “Ngày mai giờ Thìn, ta ở trên núi chờ các ngươi! Ngàn vạn lần đừng đến sớm hơn a!”

Một lúc lâu sau, Quân Vô Ý mới đứng lên mắng: “Tiểu tử này càng ngày càng tùy tiện…Nói như trong chiến thư như vậy thật làm cho mọi người tức giận chứ? Có bao giờ lại hạ chiến thư như vậy, thật chả có phong cách tí nào cả…”. Mọi người một hồi lâu ngồi trong im lặng

Sở Khấp Hồn vẫn đang suy nghĩ đến một việc: Kiếm Phong khi đem so sánh thì còn lớn hơn nhiều hai ngọn núi bình thường ngày trước, không biết khi ngọn núi này sập xuống thì có thể giết chết một Tôn giả cấp một không ?

“Chỉ còn một khắc là hết giờ tị, sắp đến giờ ngọ”

Ngân Thành đang bị bao phủ trong một không khí căng thẳng cực độ. Mạc Tiêu Diêu cùng Cổ Thanh Vân ngồi trên đại diện, vẻ mặt vô cùng trầm trọng, nhìn nhau không nói câu nào.

Ở chính giữa đại điện, đặt hai cỗ quan tài làm từ Huyền Băng. Thi thể của hai vị Tôn giả nằm ngay ngắn bên trong. Xung quanh là hơn năm trăm vị cao thủ Tam Đại Thánh Địa.

Tập hợp tại đây có thể nói là một lực lượng vô cùng cường đại, cơ hồ chiếm tới một phần ba toàn bộ thực lực

Nói cách khác, ngoại trừ Thánh giả ra, thì phần đội hình này của Tam Đại Thánh Địa có thể so sánh với toàn bộ thực lực của một Thánh địa.

“Thanh Vân, lần này đây có thể chúng ta đã mắc sai lầm…”. Mạc Tiêu Diêu kinh ngạc nhìn quan tài của Vệ Không Quần , chậm rãi nói với âm thanh thê lương.

“ Đại chiến tới thì ta mặc giáp, Mạc huynh hà cớ gì mà nói điểm gở như vậy?”. Cổ Thanh Vân có chút kì quái hỏi.

“Đâu chỉ lần này, từ lần xuất quân trước, lòng ta đã có một dự cảm vô cùng bất an, điều đó càng làm ta nghĩ tới việc sẽ có điềm vô cùng xấu!”. Mạc Tiêu Diêu thở dài một tiếng

“Quả thực như vậy, từ khi tới nơi này, trước sau chúng ta đã tổn thất bốn vị Tôn giả, còn có một vị Tuyệt lộ Tôn giả Đỗ Tuyệt bị trọng thương, đến bây giờ nằm dưỡng thương vẫn chưa đứng dậy được. Từng việc từng việc một xảy ra như minh chứng dự cảm của ta là thật”.

“Lần này, dự cảm bất an càng ngày càng mãnh liệt ! Mà tâm tư của lão phu cũng càng lúc càng thấy loạn…”

Mạc Tiêu Diêu khẽ thở dài: “Chẳng lẽ, có kỳ biến gì sắp xảy ra sao ?”

Cổ Thanh Vân không khỏi sợ run cả người, lập tức cười khan rồi nói

“Mạc huynh có lẽ đã quá lo lắng rồi, lần này Vệ huynh mất đi, chúng ta tới đây sinh ra cảm giác thỏ tử hồ bi. Không chỉ có Mạc huynh, mà ngay cả tâm tư của lão phu cũng phiền muộn không thôi. Suốt bốn trăm năm khổ luyện, mà tan biến đi chốc lát! Đúng là Nhân sinh vô thường ! Sinh Lão Bệnh Tử là chuyện khó tránh mà !”

Mạc Tiêu Diêu trầm mặc, lúc lâu sau mới thở dài: “ Đây chính là đạo lý giang hồ…Một khi bước lên con đường này, không bị người sát thì chính bị trời phạt! Từ xưa tới nay có bao nhiêu người may mắn thoát khỏi đây ?”

“ Có bao nhiêu người được thanh thản sống tới trọn kiếp người ? Đạt tới Thánh giả lại có mấy người đây? Đạo lý đó, bọn ta từ mấy trăm năm trước cũng đã hiểu được rồi, nay nhắc lại thật sự là….Haizz. Hà cớ chi mà lại như vậy ? < Hà khổ lai do thập nhất nhất >.

Cổ Thanh Vân bị hắn gợi lên bao tâm sự cũ, tâm tư không khỏi cảm thấy buồn rầu, khó chịu, từ từ nói: “ Chờ xong việc lần này, vì Vệ huynh báo thù, diệt trừ Quân gia Quân Mạc Tà cùng tên Mai tôn giả, nhổ đi mối họa lớn đi, lão phu lập tức trở lại Thánh địa ẩn cư, chờ đến khi Đoạt Thiên Chi Chiến xảy ra, tại đỉnh Thiên Trụ Phong đem cái thân xác thối tha này hóa đi, trở về với cát bụi”.

"Đoạt Thiên Chi Chiến…Đỉnh Thiên Trụ Phong…”. Mặt Mạc Tiêu Diêu lộ ra vẻ lo lắng, tim bỗng đập nhanh tới mức loạn nhịp mà nói

“ Lão phu đột nhiên cảm giác những lời nói về tương lai hôm nay, dường như sẽ không bao giờ xảy ra…Sẽ mãi không thành sự thực…Tiêu diệt Quân gia Quân Mạc Tà cùng Mai tôn giả đã là chuyện gian nan, ẩn

chứa sự hung hiểm vạn phần, cho dù là vì Vệ huynh báo thù…Thật sự là việc nói dễ làm khó a"

“Vị sát thủ kia có thủ đoạn ám sát vô cùng cao, ta và ngươi lúc ấy điều trơ mắt nhìn, bình tĩnh mà xem xét, nếu lúc ấy một kiếm kia đâm tới hướng Mạc Tiêu Diêu ta, có lẽ kết cục của ta cùng giống kết cục của Vệ Không Quần !”

Mạc Tiêu Diêu trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi: “ Ta thực không có gì nắm chắc sẽ né tránh được một kiếm kia ! Một kiếm kia quả là hung hiểm!”. Cổ Thanh Vân cũng lộ ra sự thất sắc sợ hãi, quả nhiên là đang nhớ lại phong phạm của một kiếm kia

“Hung hiểm không chỉ là kiếm, mà còn là người! Bởi vì ngươi vĩnh viễn không biết được một chiêu kiếm kia xuất phát từ nơi nào tới, đấy mới là điều thực sự kinh khủng! Đợi đến lúc ngươi nhận ra nơi xuất chiêu thì đã chậm, lập tức nhận kết cục như Vệ Không Quần !”

Mạc Tiêu Diêu khẽ lắc đầu: “Đều nói mình là thân kinh bách chiến (thân mình đã trải qua trăm trận chiến), nhưng chúng ra cả đời này, chỉ như đã chơi trăm trận giả của trẻ nhỏ thôi”

“ Đúng là một chiêu kiếm kia, thực tâm mà nói là thúc thủ vô sách, cho dù ngay trước mắt mà không có cách gì ứng phó được. Thực sự, cho tới giờ khắc này, ta nghĩ chỉ có một cách, nếu Vệ huynh có thể như phân thân giải thể thì sẽ có một con đường sống!”

“Nếu như tránh được kiếm trước, kiếm sau lại tới thì làm thế nào để ứng phó đây”. Mạc Tiêu Diêu lắc đầu, vô cùng khổ não

“Người kia đến tận cùng là ai đây? Trên đời sao có thể xuất hiện một vị sát thủ kinh thiên động địa như vậy? Lấy tai mắt trải rộng khắp thiên hạ của Tam Đại Thánh Địa chúng ta mà không chút nào hay biết?”

“ Chuyện này thực sự quá mức kinh khủng! Tóm lại, giang hồ tựa thể đã thay đổi rồi, không còn là giang hồ quen thuộc mà chúng ta biết nữa!”

Cổ Thanh Vân than thở một tiếng nói tiếp “Mạc huynh, chẳng lẽ thời đại của chúng ta đã qua rồi sao…?”

Mạc Tiêu Diêu ngây ngốc, một lúc lâu, mới xuất thần nói: “ Thời đại của chúng ta đã qua rồi sao? Thật sự đã qua rồi sao?...”. Âm thanh của hắn trầm thấp, như thể đang tự hỏi chính bản thân, như thể đang hỏi ông trời.

Đúng lúc này, đột nhiên bên ngoài, một âm thanh trong trẻo vang lên: “Mạc Tiêu Diêu, lão tử nhà ngươi mau lăn ra đây tiếp chiến thư!”. Âm thanh réo rắt cực kỳ, tại ngọn Tuyết Phong quanh quẩn không tan biến đi, như thể dư âm không dứt, ngữ thanh làm người ta không chịu nổi

Mạc Tiêu Diêu nhướng mày, không chút tức giận, lẳng lặng nói: “Nguyên lai đúng là sát thủ vương lần trước giá lâm. Xin hỏi có gì chỉ giáo?” Lão nghe tiếng nói liền nhận ra chính là người áo trắng buổi sáng ám sát Vệ Không Quần.

Đối mặt với địch nhân như vậy, Mạc Tiêu Diêu có dù có một vạn lá gan cũng không dám tùy tiện một mình ra ngoài đối mặt. Vạn nhất nhận được một chiêu kiếm như hôm trước thì…Vết xe đổ của Vệ Không Quần chính là bài học lớn nhất a!

Trong lúc này cả Tam Đại Thánh Địa mọi người đều đã đứng cả lên, Mạc Tiêu Diêu nháy mắt một cái, Cổ Thanh Vân, Tiếu Thiên Nhai, Khúc Vô Tình thân hình khẽ động cùng nhau lập thành thế phòng ngự, trong mắt đều lộ vẻ sợ hãi cùng với cừu hận, yên lặng đi ra ngoài

Đột nhiên, chớp mắt một cái, một vật trắng như tuyết bay vào, bên ngoài cùng lúc vang lên một tiếng cười cuồng tiếu

“Hahaha, không ngờ các ngươi không dám xuất hiện, các ngươi đúng là thứ bỏ đi…. Tam Đại Thánh Địa gì chứ…thực sự là rất cười… hahaha…không bị gọi là hang ổ đại ô quy là tốt lắm rồi. Một đám rùa đen rút đầu, thực không biết xấu hổ mà dám xưng là Thánh địa, quả là làm lão tử ta cười vỡ cả bụng…”

Tiếng cười xa dần, quả nhiên là người mới đến kia trong nháy mắt đã đi xa

Tấm vải trắng ném vào kia nhẹ nhàng hạ xuống. Là một tấm lụa trắng, mặt trên ghi đầy chữ viết.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 326: Chiến Thư Như Thế!

Mạc Tiêu Diêu nhìn thoáng qua thì mặt liền biến sắc, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ giận dữ khác thường.

Đây là một phong chiến thư, nhưng nội dung lại đủ để cho người xem tức giận tới tận tim gan! Cái đó khó nói được là chiến thư, chẳng thà nói đấy là một lá thư chửi thì đúng hơn! Nội dung như sau

"Chiến thư: ngày mai giờ Thìn, dưới Kiếm Phong, mọi oán thù trước kia, đánh một trận có thể giải quyết!”

“Đến lúc đó, chắc chắn giết chết tươi Mạc Tiêu Diêu, chân đạp Cổ Thanh Vân, quyền đánh Tiếu Thiên Nhai, một rắm bắn chết Khúc Vô Tình! Đám ngụy quân tử Độn Thế Tiên Cung, lũ tiểu nhân Chí Tôn Kim Thành, cả lò bọn bất lực Mộng Ảo Huyết Hải đều trong ngày mai hóa ra tro bụi! Bắt đầu từ giờ Thìn ngày mai thì Tam đại còn thừa ắt phải gục xuống! “

“Thờ ơ nhìn thiên hạ, kiêu ngạo với chúng sanh! Thế giới độc tôn, duy ta Mạc Tà! Tam đại dôi ra, tất cả thành trò cười. Thiên Phạt huy hoàng, muôn đời xanh tươi! Tôn giả Thánh giả, một đống xương trắng. Kẻ tiểu nhân dối trên lừa dưới, một mạng cũng không lưu! Tiêu Dao vô liêm sỉ, có dám đến chiến? Bày chuột nhắt Thanh Vân, liệu có can đảm?”

“Nếu như đến chỉ có chết mà thôi, ngàn vạn lần chớ trách ông đây không nói cái gì chờ các ngươi! Ông đây muốn biến thân thể dơ dáy của các ngươi thành phân bón rải đều trên đại lục vô biên này. Ông đây

muốn hóa linh hồn hèn mọn của các ngươi thành khói xanh, sau đó một rắm thổi các ngươi đến trời cao! Ngao ô ngao ô. . .”

“Nếu như không dám tới thì đám các ngươi lại về nhà ăn cho đẫy bụng, để mẹ các ngươi giúp các ngươi nuôi cho lá gan lớn hơn một chút. Ngao ô ngao ô. . .”

“Ngoài ra : đây là cuộc chiến của Thiên Phạt và Quân gia cùng với Tam đại dư thừa. Nếu như Tam đại dư thừa không dám tự mình đến đây, vậy vẫn có thể tìm Ngân Thành làm viện binh. Để bọn họ hỗ trợ các ngươi nhặt xác thì cũng tốt”

“ Ta đây bụng dạ rộng rãi, thích làm vui người khác, anh tuấn tiêu sái, khoan dung độ lượng vô hạn, đối đãi người chết càng rộng rãi khác thường, luôn luôn công bằng, ha ha ha. . .”

“Nếu như sợ hãi thì cũng có thể tự sát. Miễn cho ông đây phải tốn công phí sức giáo huấn đám con cháu các ngươi ... Ha ha ha.... "

Kết thúc chiến thư chỉ là liên tiếp mấy chữ "ha ha", ý tứ càn rỡ hiện lên rành rành.

Trong chiến thư không chỉ có trực tiếp làm nhục đám người Mạc Tiêu Diêu, hơn nữa còn đem chữ 'Thánh' trong Tam Đại Thánh địa đổi thành chữ dư thừa với dôi ra! Thật đúng là có muốn nhịn cũng không thể nhẫn nổi! Sự khiêu khích sức chịu đựng bị đẩy lên đến cực hạn !

Con ngươi Mạc Tiêu Diêu cơ hồ to bằng cái bát. Đối mặt khiêu khích như vậy mà này còn có thể nhịn được thì lão liền trực tiếp làm thánh nhân rồi.

"Chiến thì chiến! Để xem ai chết vào tay ai! Sang năm cũng giờ Thìn ngày mai chính là ngày giỗ của Quân gia cùng Thiên Phạt chúng thú! !" Mạc Tiêu Diêu sắc mặt xanh mét phóng ra Huyền khí làm chiến thư trở nên nát bấy!

"Theo Mạc huynh phán đoán, nếu thật sự đối đầu chính diện thì phần thắng bên ta rốt cuộc được mấy thành? Cần phải bố trí như thế nào để phần thắng có thể lớn hơn nữa!" Cổ Thanh Vân vẻ mặt nghiêm nghị, cau mày tinh tế tính toán. Càng tính lại càng cảm giác được không nắm chắc lắm.

"Ngày trước toàn bộ chiến lực bên ta cộng được năm trăm bốn mươi ba người! Trong đó có ta và ngươi là thực lực mạnh nhất nên tất nhiên không nghi ngờ gì sẽ là chủ lực. Mỗi người dẫn một đạo, còn như đạo thứ ba . .”

“ Đáng tiếc Vệ huynh đã bỏ mạng, như vậy liền thiếu người thống lĩnh một đạo. Do Tiếu Thiên Nhai đã đột phá cảnh giới Tôn giả cấp ba, có khả năng để người này thống lĩnh đạo nhân mã thứ ba"

Mạc Tiêu Diêu do dự cân nhắc rồi chậm rãi nói "Mà Khúc Vô Tình lại muốn bày mưu tính kế thêm nữa"

Lão nói tới đây thì đột nhiên cảm thấy nặng trĩu. Nhưng chỉ trầm ngâm chốc lát rồi nói với vẻ buồn bã

"Liên tiếp gặp biến cố khiến cho thực lực bên ta giảm đi. Thực lực tổng thể vốn đã không bằng Thiên Phạt, so sánh hôm nay lại càng kém. Nhưng nói đến thực lực cấp cao thì ngay cả trong trước mắt chúng ta cũng vẫn hơn hẳn bọn họ. Hỗn chiến đối với chúng ta cực bất lợi!"

Mạc Tiêu Diêu thở dài: "Đối phương hiện giờ có bực tuyệt thế thiên tài quân sự như Huyết Y Đại tướng Quân Vô Ý lược trận, đám Huyền Thú đầu óc đơn giản cứ việc theo lệnh mà làm. Trận chiến lần trước của mấy người Tiếu Thiên Nhai đã cho chứng cứ rõ ràng! Vì thế nếu như có thể không hỗn chiến thì liền dùng hết khả năng né tránh phải hỗn chiến!"

"Hỗn chiến đối với bên ta bất lợi. Nếu đã như vậy thì lúc này biện pháp tốt nhất là quay về đơn đả độc đấu!" Cổ Thanh Vân nói

"Bên bọn họ người đông thế mạnh, tổng hợp lại quả thật thực lực hơn xa bên ta. Nhưng chúng ta lại có nhiều cao thủ đỉnh phong hơn. Nếu như có thể sử dụng biện pháp gì làm cho bọn họ tiến hành chiến pháp đơn đả độc đấu thì chúng ta có thể nắm chắc thắng lợi trong tay!”

“ Ngay cả khi đối phương có sát thủ vương giả kia trợ chiến, nhưng chỉ cần không phải đối mặt việc hắn đột nhiên đánh lén thì tin tưởng chúng ta vẫn còn phần thắng nhiều hơn!"

"Đến lúc đó nhìn kỹ hẵng nói, nếu như không thể thúc đẩy cục diện đơn đả độc đấu thì sẽ lấy tốc độ nhanh nhất phát động hỗn chiến. Dùng thế sét đánh không kịp bưng tai để phát động hỗn chiến trước!”

“ Làm cho Quân Vô Ý không kịp đáp trả , sau đó trong thời gian ngắn ngủi này thì bốn người chúng ta liên thủ cùng nhau toàn lực xuất thủ. Hình thành một lực lượng mạnh mẽ không thể địch nổi, trước là giết chết Mai tôn giả, sau đó lại nghĩ cách giết chết Sở Khấp Hồn”

Mạc Tiêu Diêu trên mặt lộ ra vẻ nham hiểm nói quả quyết "Quân Mạc Tà bây giờ còn chưa đáng lo, chúng ta muốn lấy thế sấm vang chớp giật cùng nhau xuất thủ. Chỉ cần giết chết hai người kia, sau đó tập trung binh lực để ứng phó vị sát thủ vương giả thần bí kia!"

Mạc Tiêu Diêu suy tính cẩn thận rồi nói "Người kia nhất định cẩn thận đối phó! Cũng duy có như thế thì phần thắng của chúng ta mới có thể cao thêm vài phần! Người đó thật sự đáng sợ, cho dù có công bình giao thủ thì ta cũng không có tin tưởng chắc thắng!"

"Nhưng nếu như chúng ta làm như đã nói, như vậy khi chúng ta đang đối phó Mai tôn giả cùng Sở Khấp Hồn mà vị sát thủ vương giả kia tập kích thì làm sao đây? Thân pháp người đó thật sự quá mức quỷ dị, cho dù thân pháp trứ danh Mai tôn giả chỉ sợ cũng chưa chắc đã theo kịp!" Cổ Thanh Vân nhướng mày nói đầy âu lo.

"Phát động chiến thuật biển người để hoàn toàn ngăn cản hắn, dùng mạng người kìm chân hắn!" Trên mặt Mạc Tiêu Diêu lộ ra một vẻ kiên

quyết, trong đôi mắt lòe ra sự vô tình "Cho dù chết hết thì cũng phải ngăn hắn lại! Kéo dài cho tới khi chúng ta có thể ra tay đối phó !"

Cổ Thanh Vân hít sâu một ngụm lãnh khí, một hồi lâu sau mới nói "Nếu như thế. . . Hy sinh sẽ vô cùng lớn!"

"Đây là giang hồ!" Mạc Tiêu Diêu lạnh lùng nói "Ngay cả ta và ngươi đều còn sẵn sàng chuẩn bị hy sinh thân mình huống chi là bọn họ! Trận chiến này chúng ta không thể bại, nếu như ngay cả chúng ta cũng bại trận thì bọn họ còn sống hay không cũng không có bao nhiêu ý nghĩa!"

Cổ Thanh Vân từ từ gật đầu, nhận thức ra lời của lão "Như thế, đám người của Phong Tuyết Ngân Thành có cần bọn họ tham gia sao?" Cổ Thanh Vân trầm tư một hồi lâu, rốt cục vẫn hỏi thêm.

Mạc Tiêu Diêu đứng dậy, đi qua đi lại tính kế rồi từ từ nói

"Trong chiến thư có nói rõ ràng, nếu như người Ngân Thành xuất hiện ở nơi quyết chiến thì sẽ làm đối phương xem nhẹ chúng ta! Nhưng Phong Tuyết Ngân Thành cũng không thể vì vậy không đếm xỉa đến!”

“Cứ chia ra mười cao thủ Chí Tôn Thượng Thừa giám thị bọn họ. Một khi triển khai hỗn chiến thì để bọn họ từ sau lưng Quân gia cùng Thiên Phạt triển khai đánh bất ngờ. Bọn họ không thể hình thành sức chiến đấu khả quan, nhưng để gây nên hỗn loạn thì tin tưởng vẫn còn làm được!"

Lão cười cười nham hiểm dằn giọng nói "Định không đếm xỉa đến ư, đâu có dễ dàng như vậy! Càng phải để bọn họ rơi vào vòng xoáy này! Đối với phía Ngân Thành, Hàn gia tất nhiên không vui lòng rồi. Trước mắt chúng ta không có thời gian tranh luận với bọn họ , chỉ cần bọn họ bằng mặt không bằng lòng là tốt rồi!"

Mạc Tiêu Diêu nói xong đột nhiên ánh mắt lại sáng ngời mà tiếp tục "Hơn nữa chủ yếu là nhằm vào Tiêu gia. Vậy tập trung tất cả chiến lực

Địa Huyền trở lên của Tiêu gia, bọn họ cùng Quân gia thù kẻ thù nên tất nhiên sẽ dốc hết sức lực”

“ Mặt khác lại thêm một hi vọng cho bọn họ, hứa hẹn với bọn họ nếu như có thể dốc hết sức trong trận chiến này thì sẽ bảo lãnh cho Tiêu thị nhất tộc bọn họ bất diệt! Nếu như có thể thành công tiêu diệt liên quân Quân gia, Thiên Phạt thì thêm bảo lãnh bọn họ vĩnh viễn hưởng Ngân Thành!"

"Như thế, chỉ sợ Hàn gia sẽ lật lọng! Bọn họ trước sau vẫn là dạng đầu gà ! Nếu như vào lúc này . . ." Cổ Thanh Vân sửng sốt.

"Quân gia nếu như bại thì Hàn gia cho dù lật lọng đã làm sao. Nếu như Quân gia thắng, Tiêu gia rơi vào cảnh tổ chim vỡ liệu trứng có còn! Chẳng qua chỉ là cho bọn hắn một ánh bình minh trong tuyệt cảnh thôi. Ngươi thử nói xem đến khi kết thúc cuộc chiến này, với đám người của Tiêu gia cùng tham gia trận chiến liệu có thể còn lại bao nhiêu nhân lực sao?" Mạc Tiêu Diêu âm hiểm hỏi.

"Diệu kế cũng được, như thế rất tốt!" Cổ Thanh Vân vẻ thán phục, gật đầu tán thành.

"Tiếu Thiên Nhai, ngươi hiện tại lập tức dẫn vài người, lấy Tiêu gia làm người dẫn đường đi trước đến Kiếm Phong xem qua địa hình quyết chiến. Nhìn xem có chỗ nào có thể mai phục tốt, trước cứ phục sẵn một phần lực lượng. Khi quyết chiến thì lấy làm kì binh!"

Mạc Tiêu Diêu lạnh lùng hạ lệnh. Tiếu Thiên Nhai đáp ứng một tiếng rồi vung tay lên, mấy cao thủ khinh công tương đối được liền đi theo phía sau lão mà bay ra khỏi đại điện.

Mạc Tiêu Diêu ánh mắt lạnh lùng nhìn ngoài cửa, chắp tay đứng yên như núi cao vực thẳm, sừng sững bất động. Một lúc lâu lão mới từ từ nói

"Vệ huynh, Hoa huynh; anh linh hai vị chớ vội đi xa, báo thù Quân gia chỉ trong ngày mai! Sẽ đem máu tươi Quân gia tưới lên mộ phần các

ngươi. Lúc đó, cho dù dưới địa phủ ắt cũng mỉm cười!"

Sát khí vô tận vô cớ từ trên người lão tỏa ra bốc lên cao. Trên đỉnh Tuyết Phong mấy con chim to lớn bị hào khí đáng sợ làm kinh ngạc bắt đầu kinh hoảng rên rĩ, giương cánh bay ra xa.

Mạc Tiêu Diêu chỉ cảm thấy trong lòng mình khí huyết vẫn còn sôisục, những ngón tay thon dài khô không khốc chậm rãi co lại, từ từ xiết thành nắm đấm làm các khớp xương nhô ra!

Chiến ý mãnh liệt hàng trăm năm qua chưa từng nổi lên nay lại hào hùng sục sôi trong lòng. Giờ khắc này, lão chỉ cảm thấy chính mình đầu đội trời, chân đạp đất, khắp chốn phong trần, duy ta độc tôn, Tiêu Dao thiên địa, không ngoài như vậy!

"Ha ha ha. . . Chiến! Sinh tử thù hận, chỉ trong ngày mai! Đánh một trận quyết định!"

Vị Tiêu Dao Tôn giả hào hùng vạn trượng hét lớn một tiếng. Tiếng rống này đúng là lão đã dùng tất cả tu vi Huyền lực tu vi đập thẳng vào ngàn vạn hang hốc trên các dãy núi.

Xa xa tuyết đọng trên ngọn núi rắc một các rồi cả tảng lớn rời ra , thế như sấm sét, âm thanh kinh trời động đất! Nó còn làm cho mấy tảng băng nhỏ rơi ầm ầm! Một lúc lâu mới dừng lại!

Thanh thế đến dường đó làm cho các cao thủ đến từ Tam Đại Thánh Địa vốn đang ủ rũ trong nháy mắt hào khí tăng vọt, hùng tâm trỗi dậy cùng kêu lớn "Sinh tử thù hận, chỉ trong ngày mai! Đánh một trận quyết định!" I

Mọi người cùng kêu lên, âm thanh hò hét truyền đi ra ngoài thật xa rồi vang vọng trong các dãy núi. Nhưng trong tiếng vọng từ các dãi núi hoang vắng , âm thanh mặc dù hùng tráng cũng có chút lộ vẻ thê lương. . .

Quân Mạc Tà đã ẩn thân vào dưới Kiếm Phong! Chuẩn xác mà nói là đã xâm nhập đến chỗ sâu hơn mười trượng!

Quân Mạc Tà lẳng lặng đứng ở trong đất, mặt mũi nghiêm trang. Đến khi cảm giác khí tức toàn thân sung mãn thì mới đột nhiên xoay người đối mặt với một tầng nham thạch.

Song chưởng xoay tròn từ từ đẩy đi ra ngoài, giống như là đang đẩy hàng ức vạn cân. Chậm rãi mà nặng nề, một dải sáng màu vàng mênh mông từ lòng bàn tay của hắn phát ra.

Tiếp theo cả cánh tay của hắn cũng bị màu vàng bao phủ, rồi đến cả toàn thân. Cả người hắn giống như là tháp sáng trong bóng đêm. Những chùm sáng chiếu rọi lên người giống như thần phật từ chín tầng trời, trên người phủ đầy ánh sáng thần thánh!

Bỗng nhiên, hắn chậm rãi hô lên "Ngũ Hành, Thổ Lực! Xuất!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 327: Dưới Kiếm Phong

Toàn thân hắn tràn đầy những chùm sáng vàng chói mênh mông trong nháy mắt phát tán, tất cả dung nhập vào trong tầng đá. Hết đợt này đến đợt khác, những luồng sáng vàng chói kia thẩm thấu vào tầng đá làm một hồi lâu sau nó mới khôi phục lại màu xám đen ban đầu.

Vì Quân Mạc Tà dốc hết toàn lực, tuy là công lực hắn tiến nhanh nhưng vẫn không tránh khỏi thở hổn hà hổn hển vài lần. Hắn đành chậm rãi điều tức để từ từ ngưng tụ lực lượng, Hồng Quân Tháp trong đầu càng không ngừng xoay tít. Rất nhiều linh khí ùa ra chảy vào trong kinh mạch của hắn để bù đắp cho số năng lượng lớn vừa mới mất đi!

Cả tòa Kiếm Phong dù sao quá mức khổng lồ! Nếu muốn chỉ một lần là làm đổ thì căn bản đó là chuyện không có khả năng! Cho dù là có được "Thổ chi Lực" quảng đại thần thông thì cũng vẫn rất khó khăn.

Ít nhất với năng lực trước mắt của Quân Mạc Tà thì vẫn là không có khả năng! Cho nên hắn chỉ có liên tục lần này tiếp lần kia!

Có công mài sắt, có ngày nên kim, núi cao cũng san bằng!

Mỗi một lần hắn đều toàn lực ứng phó!

Nhờ có Hồng Quân Tháp với nguồn linh khí dồi dào cung cấp, tốc độ khôi phục của Quân Mạc Tà khá mau lẹ! Cũng chẳng bao lâu mà lại có một chùm sáng vàng chói tiếp tục xoay tít tuôn trào ra bên ngoài rồi thấm vào một tầng đất đá khác.

Sau đó lại liên tục tiếp diễn như thế.

Quân Mạc Tà lần thứ hai lại tiến hành điều tức toàn thân. So với dự liệu của Quân Đại thiếu gia, Kiếm Phong đúng là cực kì vững chắc! Thật sự là chắc chắn. Trước sau nhiều lần như vậy, Quân Mạc Tà đã thay đổi Thổ chi Lực rất nhiều lần mà vẫn không thể làm dao động căn cơ của Kiếm Phong!

Những tầng Vạn Niên Huyền Băng quả là đạt đến mức chắc chắn làm cho người ta phải sợ hãi đến trợn mắt cứng lưỡi!

.v..v...! Vạn năm huyền bí,

Băng, chẳng phải chính là nước sao?

Chưa chắc do Thổ chi Lực khó có thể rung chuyển quả núi mà là phương pháp của mình có sai lầm!

Quân Mạc Tà ánh mắt sáng ngời, sau khi điều tức liền trợn mắt quát khẽ "Ngũ Hành! Thủy chi Lực! Xuất!"

Hai mắt hắn sau một khắc lại đột nhiên biến thành màu xanh thẳm. Hai tay lần lượt đan chéo không ngừng tạo ra ấn quyết khác nhau với những thủ pháp phức tạp. Biến hóa đến vô tận! Vào lúc này giống như Quan Âm ngàn tay thoăn thoắt múa lượn làm người khác không kịp nhìn!

Tiếp theo, một dải ánh sáng xanh thẳm mờ ảo từ tay của hắn phát ra!

Giống như cánh bướm múa lượn nay đã tìm được đường về nhà cứ thế hòa tan vào trong tầng Huyền Băng.

Trước sau liên tục bốn lần phóng ra Thủy chi Lực, Quân Mạc Tà lại lâm vào tình trạng kiệt sức ngồi phịch xuống đất há mồm thở hồng hộc.

Sau khi điều tức xong, Quân Mạc Tà lại thay đổi sang chỗ khác. Lại một lần nữa bắt đầu dùng Thổ chi Lực cùng Thủy chi Lực tuần hoàn.

Cứ phụt nước về tứ phía như vậy liên tục dưới lòng đất của Kiếm Phong, sau khi từ bốn góc đều sử dụng cách đó, cuối cùng thì Quân Mạc Tà cũng tiến vào chính giữa dưới chân núi Kiếm Phong! Đúng trung tâm thanh trường kiếm dựng thẳng đứng chĩa lên trời cao! Vị trí trung tâm!

Nơi này, mới là mấu chốt tất cả!

Quân Mạc Tà ngoài ý muốn phát hiện sau khi mình đi vào Âm Dương Độn thì hành động đúng là vô cùng gian nan! Thậm chí là vướng vấp trên từng bước!

Từ khi học cách dùng Âm Dương Độn đây mới là lần thứ hai hắn gặp tình huống như vậy!

Lần trước gặp trở ngại khi tiến lên chính là ở trong Thiên Phạt Sâm Lâm, nơi có tầng sương mù bao quanh trung tâm bí ẩn nhất. Sau này hỏi Mai Tuyết Yên thì hắnmới biết, nơi đó cũng là chỗ thần bí năm xưa "Cửu U Thập Tứ Thiếu chạy trốn vào.

Mà trước đây Thiên Phạt Thánh Vương cũng bởi vì trông coi nơi đây rồi bị một vùng "Huyễn Phủ Mê vụ (sương mù)" vây quanh nên sau đó không thể liên hệ được với bên ngoài nữa!

Mà lần này cản trở gặp phải làm hắn có cảm giác còn mạnh hơn lần trước.

Nhưng mà lần trước từ đầu tới đuôi hắn chỉ thấy có sương mù dày đặc. Còn cảnh vật trước mắt quả thực lại làm cho Quân Đại thiếu gia lưu luyến không rời mắt, thậm chí từ trong lòng bắt đầu nổi lên suy nghĩ đối với việc mình lần này định hủy diệt Kiếm Phong, lần đầu tiên hắn cảm thấy tiếc nuối thậm chí là hối hận!

Ở chính giữa nền móng của Kiếm Phong không ngờ lại là tầng Huyền Băng muôn màu muôn vẻ! Hơn nữa, những tầng Huyền Băng này bên ngoài thì cực kì đa dạng, còn bên trong lại ẩn chứa Thiên địa linh khí tinh khiêt với số lượng vô cùng kinh người!

Lượng Thiên địa linh khí nhiều đến đậm đặc như vậy, thậm chí dù thân thể Quân Mạc Tà coi như đã thấm đẫm Thiên địa linh khí , vậy mà khi đột nhiên hấp thu vào thì cũng có một loại cảm giác tắc thở!

Chỗ này căn bản không phải là "Giống như "Thể rắn. Mà về ý nghĩa thực sự cũng là linh khí kết tinh thành thể rắn!

Đây là dấu vết thần kì đến dường nào của tạo hóa!

Hơn nữa những linh khí này cũng có đủ mọi màu sắc. Giống như từng áng mây chiều hồng lên với màu sắc rực rỡ bay đi lượn lại không ngừng trong tầng Huyền Băng, vì vậy cả không gian ngầm càng giống như được chiếu sáng bởi những làn sóng ánh sáng lấp lánh đẹp đến lóa mắt!

"Thật sự là quá đẹp!" Quân Mạc Tà trợn mắt hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt "Thật là đẹp ! Rất thoải mái! Thực đáng ghen tị!"

Mà đúng lúc này không hề có một dấu hiệu nào, hoàn toàn đột ngột, Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy trong đầu vang lên "Oanh" một tiếng. Hồng Quân Tháp "roẹt" một cái hiện ra bay lên cao rồi xoay tròn điên cuồng. Sau đó hàng vạn tia hào quang cùng ngàn ráng lành hiện lên rạng rỡ, huy hoàng đến chói mắt!

Hồng Quân Tháp đúng là bắt đầu tự hành hành động.

Quân Mạc Tà kinh ngạc vì đột nhiên cảm giác được đầu óc đang choáng váng, Hồng Quân Tháp đã tự động bay ra từ mi tâm rồi tựa như một viên bảo thạch bị ép nhỏ đến hàng vạn lần, mặc dù hóa thành bụi nhưng vãn không thay đổi phẩm chất!

Chỉ dừng ở trước mặt hắn trong nháy mắt, Hồng Quân Tháp liền bay tới đỉnh đầu rồi quay tít. Màu sắc càng ngày càng đậm hơn, thể tích cũng càng ngày càng lớn. Từ từ nở ra đến cỡ nửa gian phòng thì đột nhiên cửa tháp mở ra!

Nhưng lần này lại không có bất cứ Thiên địa linh khí nào từ trong trào ra ngoài, mà là Thiên địa linh khí đủ màu sắc từ trong tầng Huyền Băng đột nhiên như là gặp phải lực hút to lớn đến mức không thể kháng cự nên vô cùng điên cuồng nối tiếp nhau hướng về cánh cửa đang mở của Hồng Quân Tháp bay vào!

Tựa như thiêu thân lao đầu vào lửa!

Thậm chí, xứng đáng gọi là lao vào chỗ chết,

Nhưng Quân Mạc Tà vẫn tinh tường quan sát thấy trong khoảnh khắc trước khi tiến vào Hồng Quân Tháp, những luồng sáng đủ màu sắc tạo thành linh khí đột nhiên biến đổi. Chúng tuân theo cùng chủng loại linh khí mà xếp thành hàng, cứ trật tự từng cái mà vào, mặc dù phải phân chia theo chủng loại nhưng tốc độ lại càng thêm kinh người!

Màu trắng thì trắng toát, màu đen thì đen tuyền, màu đỏ là đỏ tươi, vô cùng rõ ràng. . .

Hồng Quân Tháp giống như là một động không đáy, một người khổng lồ mãi mãi ăn không đủ no có thể hút cả đại dương vào bụng. Các đạo linh khí đủ màu hình thành những cột sáng tinh khiết cuồn cuộn đi vào cửa tháp!

Quân Mạc Tà thấy cảnh tượng khác thường như vậy thì cực kì hâm mộ. Hắn không khỏi nảy ra ý nghĩ chấm mút một tí, nếu như có thể thu nạp linh khí trước mắt, cho dù số lượng không nhiều lắm thì cũng là có ích lớn.

Đang muốn hành động thì ngoài ý muốn hắn phát hiện bản thân mình ngay cả một đầu ngón tay cũng không động đậy nổi.

Có điều tình hình này cũng không phải xa lạ gì. Bởi vì mỗi lần sau khi Hồng Quân Tháp tự phát động thì hắn đều không động đậy nổi.

Trải qua thời gian ước chừng nửa canh giờ! Ngay cả với lực hút kinh khủng của Hồng Quân Tháp mà cũng mất đến nửa canh giờ! Đây chính là Hồng Quân Tháp thực sự dốc hết sức để thu nạp! Sức hút mạnh như vậy, loại năng lượng khổng lồ đến dường đó làm Quân Mạc Tà kinh ngạc đến cứng lưỡi!

Sau cả canh giờ, những chùm sáng đủ màu sắc rốt cục hoàn toàn tiêu tan hết, còn cả tầng Huyền Băng lại biến thành có màu trong suốt, cường độ ánh sáng vẫn không giảm! Lực lượng Hồng Quân Tháp hấp thu càng ngày càng cường đại, thậm chí trên không trung phát ra âm thanh " vù vù"

Rốt cục, tầng Huyền Băng phát ra một rung động rất nhỏ, đột nhiên có một khối gì đó to cỡ bằng bàn tay phát ra ánh sáng trắng chói mắt nhô ra từ tầng Huyền Băng. Sau đó nó bay cực nhanh tựa như sao băng "vù" một tiếng thẳng bay vào trong Hồng Quân Tháp!

Cho dù với nhãn lực của Quân Mạc Tà mà cũng không hề phát giác luồng ánh sáng trắng chói mắt kia rốt cuộc là vật gì!

Hồng Quân Tháp đang xoay tròn đột nhiên chậm hẳn lại rồi lập tức "Xoát" một tiếng lại đi vào mi tâm của Quân Mạc Tà. Nó lẳng lặng trở về trong Ý Thức hải của hắn. Nó không hề nhúc nhích, giống như là một kẻ cơm no rượu say cần phải lẳng lặng tiêu hóa thức ăn trong bụng.

Quân Mạc Tà trong nháy mắt nhận thấy mình đã khôi phục lại được năng lực hành động bèn vội vàng thở gấp mấy lần. Lúc này mới phát hiện mình bị kẹt trong gần một canh giờ thì ngay cả khả năng hít thở cũng đánh mất. Nếu không phải là công lực đã tiến nhanh thì chắc đã nghẹn thở mà chết.

Hắn thở hổn hển vài lần rồi mới phát hiện, bốn phía không biết làm sao mà đã rơi vào bóng tối dày đặc, ngay cả một đốm sáng cũng không có ! Yên tĩnh, không khí đày vẻ đe dọa giống như là một cõi ma quỷ .

Đi về phía trước vài bước tới chỗ tầng Huyền Băng, hắn vươn tay thử nhẹ nhàng chạm vào để dò xét thì "rắc" một tiếng, hắn đã khoét được một cái động!

"Trời đất ơi!" Quân Mạc Tà không khỏi bật thốt lên một câu.

Lực hút của Hồng Quân Tháp cũng quá kinh khủng sao? Nó khiến cho tầng Vạn Niên Huyền Băng Lại có thể đem so sánh với loại sắt thép cứng rắn nhất biến thành bã đậu, cái này cũng quá đi thôi.

Hắn thử triển khai Âm Dương Độn, không ngoài dự liệu, tốc độ độn thổ đã khôi phục bình thường. Sau khi ở dưới lòng đất nhanh chóng chạy một vòng quanh Kiếm Phong. Quân Mạc Tà khẩn cấp hoảng sợ đến nhảy dựng mà lau mồ hôi lạnh.

Bình tĩnh đã nào. Kiếm Phong bây giờ đã biến thành một con hổ giấy! Quân Mạc Tà thậm chí hoài nghi, có khi mình cũng không cần dùng tới Huyền khí, chỉ cần phát động Thổ chi Lực rồi đưa tay đẩy nhẹ là có thể lập tức làm Kiếm Phong có diện tích chiếm đất hơn mười dặm vuông, cao gần ngàn trượng trực tiếp đổ sụp!

Sau khi Quân Mạc Tà ra đến bên ngoài thì hắn mới phát hiện trời đã tảng sáng! Không ngờ mình lại ở dưới lòng đất suốt một đêm! Nhớ lại những điều kì lạ đã gặp trong một đêm, Quân Mạc Tà nhịn không được mà sinh ra cảm giác như nằm mơ"

Vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Những Thiên địa linh khí đủ màu rốt cuộc là gì vậy? Còn nữa. Vật thể to bằng bàn tay phát ra ánh sáng chói mắt là cái gì?

Quân Mạc Tà cũng không phải không nghĩ tới tiến vào Hồng Quân Tháp để tìm hiểu đến cùng. Nhưng ngoài ý muốn hắn phát hiện Hồng Quân Tháp lại yên lặng , làm thế nào cũng không khởi động được.

Cửa lớn thì càng đóng chặt, toàn bộ không có dù chỉ một giọt Thiên địa linh khí tràn ra , Quân Đại thiếu gia mơ hồ nhận thấy lần này Hồng

Quân Tháp có thể bởi vì hấp thu năng lượng quá mức khổng lồ nên cần chút thời gian để tỉ mỉ hưởng thụ mà tiêu hóa.

Giống như là một bữa ăn. Lượng cơm ăn được của một người mặc dù rất lớn, nhưng bình thường chỉ cho hắn ăn vài ba cái bánh bao, lâu ngày cũng thành thói quen.

Lượng cơm ăn được cho dù quyết định bởi cảm giác no, nhưng quanh năm suốt tháng luôn ăn không đủ no nên dần dần quen với trạng thái đói khát. Thói quen thành tự nhiên, ứng với thành ngữ phổ thông đã nói chính là : ngay cả ruột đói cũng nhỏ đi.

Nhưng lần này lại đột nhiên rượu chè ăn uống quá độ. Ngoài dự tính được ăn no một lần! Một lần được ăn hai mươi cái bánh bao! Cho dù sau này lượng cơm ăn được lớn nhất có thể tương đương một trăm cái, nhưng khi đó cũng bị hai mươi cái bánh làm cho no căng , gây ra cảm giác thập phần không thoải mái!

Quân Mạc Tà phỏng đoán Hồng Quân Tháp lần này là ăn no căng .

Hừ, vậy thì ta đi ra ngoài! Chúc ngươi một buổi yên lành vui vẻ!

***

Mặt khác, ngày mai đã ngày sinh Khổng Tử, cũng là của chúng ta phó bản chủ ấn ký nữu sinh nhật, ở chỗ này. Chúc huynh đệ của ta sinh nhật vui vẻ!

Lánh: thỉnh mọi người không đùa giỡn quên đầu phiếu oa" chiếc nhẫn kia, ta đây có khả năng là phi thường bức thiết nghĩ muốn oa, bình thường người sử dụng các huynh đệ, người sử dụng người anh em bọn tỷ muội" một người một phiếu miễn phí. Ta nhưng chỉ có mấy trăm vạn phiếu a,, động hiện tại như vậy thiếu nắm" quấn quít cương (mới), "

Ngạch. Vé tháng cũng đừng quên oa" đề cử phiếu cũng đừng quên oa" bái thác mọi người nữa rồi bởi vì đi ra ngoài rống như vậy một tiếng

nói, gì cũng rơi vào gà bay trứng vỡ, kia ta đây sẽ khóc! Đại nam nhân khóc lên bất hảo nghe, nhưng ta đây không nên đem bọn ngươi khóc đến không thể nhẫn nhịn chịu, hừ hừ", ! Tri kỷ gia nhập phiếu tên sách công năng, phương tiện ngài lần sau từ tấu chương tiếp tục đọc. Thích tiểu thuyết dị thế Tà Quân, duy trì tác giả phong Lăng Thiên hạ, liền đầu TA một phiếu đi! ( )

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 328: Rốt Cuộc Đi Tìm Chết !

Vì vậy lúc Hồng Quân Tháp chưa tiêu hóa xong năng lượng Thiên Địa vừa rồi, chỉ sợ là không thể cho mình bất kỳ trợ giúp nào!

“Này thật đúng là. . . đồ chết dẫm! Ngay lúc mấu chốt như vậy mà ngươi lại bãi công sao! Chẳng lẽ ngươi không biết chỉ nửa canh giờ nữa sẽ phải khai chiến sao? Ngoạc cái mồm ra cứ như kẻ dói khát thiếu ăn. Kêu gào cài gì chứ thật là lão nhà quê vào thành mà, cứ phải ăn no ngươi mới bỏ qua sao? !” Quân Mạc Tà oán giận thầm mắng trong lòng.

Hồng Quân Tháp lù lù bất động, mặc hắn thoải mái kêu gào cũng vẫn hờ hững. Nếu Hồng Quân Tháp có thể nói chuyện được nhất định sẽ khinh thường trả lời một câu: “Thảo! Này còn không phải là tên khốn kiếp ngươi luôn luôn tranh giành bỏ ta đói thành thế này sao?Chẳng những không cho ăn mà còn ngày ngày hút máu, ai chịu nổi? Ngươi nếu là ngày ngày mời ta đây ăn no, ta đây bây giờ cần ăn đến no bụng sao? Còn nữa nếu không ăn thì làm sao biến ra năng lượng, không tự trách mình còn trách ta, ngươi là tên vô sỉ, không có lương tâm..”

Mắng cũng không còn tác dụng, gõ mõ cầm canh đánh không được, Quân đại thiếu gia hoàn toàn vô kế khả thi rốt cục cam chịu. Bất quá, tình hình này nhất định là tạm thời thôi chỉ cần chờ đợi người này tiêu hóa xong sẽ chạy ra thôi. Ngàn vạn lần bởi vì lần này tạo thành loét dạ dày nha. . .

Để ngươi người này tạm thời nghỉ ngơi đi! ***, không có đồ tể, chẳng lẽ ta liền ăn thịt lợn sống? Xem Bổn thiếu gia dựa vào bản lãnh

thật sự xông xáo một phen! Ta vẫn cho thế giới này gà bay chó sủa như thường!

Quân Mạc Tà ẩn thân đứng ở chỗ này, cảm thụ được phía ngoài gió lạnh thấu xương, nhìn dưới chân núi mặt đất trơn nhẵn trong như gương, trong lòng nói thầm: Sắp tới giờ Thìn sao chưa thấy người tương trợ? Vạn nhất Kiếm Phong sớm sụp đổ vậy hiện tại ngọn núi tùy thời đều có thể hỏng mất. Chẳng lẽ mình phải tốn hao công lực bản thân để chống đỡ, vậy cũng quá bi kịch đi. . .

Đang lúc lo lắng, lại nghe thấy một loạt thanh âm truyền đến, mấy chục bóng người giống như tia chớp xé ánh bình minh mông lung sương mù bay vút đến.

Người người thân pháp cao minh, mọi người đi lại mạnh mẽ tốc độ như bay!

Đúng là người Tam Đại Thánh địa, người cầm đầu chính là Khúc Vô Tình!

Chỉ nghe hắn giọng nói dồn dập, thúc giục nói: "Mau mau ! Nhanh lên bên kia, còn bên kia nữa cũng đi ẩn giấu đi, nghe hiệu lệnh của ta! Chỉ cần ta huýt sáo các ngươi liền lập tức xông ra! Cần phải đánh cho bọn họ trở tay không kịp! Trước hết tạo thành thương vong lớn nhất!"

Chỉ thấy mọi người rối rít gật đầu nhưng không có người nào tiếp lời nói chuyện. Sau đó vừa có rất nhiều tiếng xé gió vang lên đều tự tìm chỗ núp vào.

Có một tên thậm chí may mắn thế nào lựa chọn đúng chỗ Quân Mạc Tà đứng dè dặt phục xuống, thăm dò chung quanh rồi thụp đầu xuống. . .

Người này địa điểm ẩn núp có thể nói xảo diệu tới cực kỳ ,đầu của hắn vừa đúng ở vào dưới đũng quần của Quân Mạc Tà! Quân Mạc Tà chỉ cần vươn tay ra là có thể nắm cổ của hắn, thậm chí cũng không cần khom lưng là có thể đem hắn bóp chết! Hoặc là ngồi chồm hổm xuống là

có thể đem cái mông ngồi ở trên cổ của hắn, tiểu tử này chỉ cần duỗi cổ ra là có thể cùng nơi nào đó sinh ra một lần tiếp xúc vô cùng thân mật.

Quân Mạc Tà đang ẩn thân xiên chân đứng lại bị người nầy một đầu chui vào đáy quần, nhất thời có chút dở khóc dở cười. Ông bạn hết chỗ núp sao? Trốn ở chỗ này. . . Thật sự là để cho ta quá dễ dàng đi nhưng bây giờ lại không thể giải quyết hắn được, hết lần này tới lần khác không ra tay được.Quân Mạc Tà trong lòng gấp gáp.

Ngay vào lúc này, người nầy không giải thích được lại lật người một cái, ngửa mặt lên trời trên mặt có chút thích chí, thậm chí còn dùng cái mũi thật sâu tại đũng quần Quân Mạc Tà hô hấp hai cái, nheo mắt lại lầm bầm nói: "Không khí thật là trong lành!" (Ặc chết mất - ND)

"Lão Tử lúc này nếu có thể rất hợp thời phóng rắm một cái. . . Ngươi sẽ lập tức cảm thấy không được trong lành!" Quân Mạc Tà tàn bạo nghĩ. Nhìn dưới đũng quần Quân Mạc Tà đột nhiên nghĩ đến: nếu là vào lúc này đột nhiên mắc tiểu, đoán chừng một giọt cũng sẽ không lãng phí, toàn bộ sẽ chui vào bụng tên này. . . Tự nhiên, nếu là tiêu chảy đoán chừng người nầy có thể so sánh Chu lão thái giam còn thảm hại hơn.

Cố nén ý nghĩ đem người này bóp chết hoặc ngay tại chỗ đi tiểu một cái, rốt cục Quân Mạc Tà vẫn phải ở trong lòng bất đắc dĩ thở dài, chuẩn bị bỏ chạy.

Trước khi rời đi, Quân đại thiếu vẫn không cam lòng liền vận công một cái chỉ thấy chân khí của hắn lưu chuyển toàn thân, huyền khí thẳng xuống đến đan điền chuyển qua Thái Âm tỳ thành nột vòng tuần hoàn, sau đó cái mông cảm làm căng thẳng , vô thanh vô tức thả một cái cái rắm!

Bởi vì cái gọi là rắm kêu không thúi, rắm thúi không kêu! Quân đại thiếu cố ý hết sức phóng ra mùi "Thơm" sưu một cái tiến vào miệng tên kia, một chút cũng không lãng phí. Sau đó sưu một tiếng trực tiếp biến mất.

Phía dưới tên kia đang há miệng rộng thích chí giống như con cóc hít thở thật sâu. Trong lúc bất chợt một mùi hôi thối không giải thích được đột ngột chạm mặt mà đến, một điểm cũng không còn lãng phí bị hắn hít vào trong miệng. Đột nhiên nuốt phải ế khí nhất thời nôn một tiếng. Chỉ cảm thấy Phiên Giang Đảo Hải cơ hồ phun ra hết. Khúc Vô Tình nghiêm nghị thanh âm thật thấp truyền đến: "Ai? ! Là ai? !" Người nầy che lỗ mũi khó khăn nói: "Khúc Tọa bớt giận, là ta. . ."

"Thôi Trữ Thì ! Ngươi con chó đẻ vô liêm sỉ này! Ngươi động cứ như vậy lên không? Ngươi nôn cái gì nôn? Con mẹ nó ngươi ăn cái rắm á? Này là lúc nào? Ngươi nữa nôn có tin hay không Lão Tử một phát bóp chết ngươi!" Khúc Vô Tình hung hăng mắng.

Thôi Trữ Thì khúm núm, không dám lên tiếng. Nhưng trong lòng được Khúc Vô Tình thoáng cái nhắc nhở, thầm nghĩ: "Có thể hay không là mùi rắm? Này mụ nội nó thật là cổ quái, gió lớn như vậy mùi hôi thối vô cớ rốt cuộc là từ đâu tới?" Nghi thần nghi quỷ nhìn chung quanh một lần, rốt cục cái gì cũng không thấy, thân thể thấp xuống, tiếp tục ẩn núp xuống. . .

Quân Mạc Tà mới vừa ra khỏi vị trí đã thấy Mạc Tiêu Diêu đi lại dễ dàng, mang theo những cao thủ còn lại của Tam Đại Thánh Địa một đường mà đến, người người sắc mặt nghiêm túc, mọi người chiến ý dạt dào, người còn chưa tới đã thấy sát khí xung thiên! Tới rồi, rốt cuộc đã tới! Rốt cục đi tìm cái chết rồi. . . Quân Mạc Tà trong lòng một trận phấn chấn.

"Chuyện gì xảy ra? Sao đối phương còn chưa tới?" Đi tới Kiếm Phong, Mạc Tiêu Diêu quay người lại, có chút nghi hoặc không giải thích được nói: "Rõ ràng cũng đã đến giờ Thìn ước định, hiện tại chỉ kém một khắc đồng hồ là đến thời gian rồi sao đối phương ngay cả nửa điểm động tĩnh cũng không có? Chẳng lẽ bên trong có cái gì cổ quái?"

"Nói cũng đúng! Bọn họ đường xa mà đến sao đến bây giờ vẫn không có động tĩnh? Hiện tại tối thiểu cũng có thể có động tĩnh trên trời phi

hành huyền thú đã chi chít mới đúng !" Cổ Thanh Vân cũng có chút không hiểu.

"Chẳng lẽ là đùa bỡn chúng ta?" Mạc Tiêu Diêu trầm mặt lộ ra ánh mắt muốn giết người, cắn răng nói: "Chờ một chút, bọn họ đến giờ Thìn còn không đến, chúng ta sẽ rút lui! Là bọn hắn thất ước, dọa người cũng là bọn hắn dọa người!" "Được!" Cổ Thanh Vân nặng nề gật đầu. Quay đầu, giơ tay lên ra dấu tay hỏi, Khúc Vô Tình nhẹ nhàng mà gõ một chút ngón tay, cho biết đã toàn bộ bố trí thỏa đáng.

Cho nên, ba Đại tôn giả nhanh chóng cất bước, đi tới dưới Kiếm Phong, nhắm mắt chuyên tâm điều tức. Người người trên mặt thoải mái, thả lỏng trước đại chiến, có thể tĩnh tâm như vậy có thể thấy bọn họ đã sớm khám phá sinh tử, đem trận chiến sắp xảy ra không để trong lòng chút nào! Chỉ có cao thủ mới có khí độ như vậy! Quân Mạc Tà bên kia đã chiêng trống rùm beng chuẩn bị đứng lên! Trước mắt là thời khắc mấu chốt, hết thảy đều phải nhanh, nhanh đến không kịp ứng biến!

Hắn "Sưu" một tiếng tiến vào dưới đất dùng khoảng thời gian rảnh rỗi này để tụ tập thổ lực ầm ầm thoáng cái toàn bộ bạo phát ra ngoài. Sau đó chính là thủy lực xanh thẫm đồng thời hướng về bốn phương tám hướng phát tán, đem tất cả lực lượng toàn bộ bạo phát ra ngoài!

Lập tức hắn giống như tia chớp lao xuống vị trí trung tâm trong lòng đất, Viêm Hoàng Chi Huyết kiếm quang hóa thành Thần Long, chỉ một kiếm đem Vạn Niên Huyền Băng dưới đất hủy hoại! Rồi sau đó hắn lao thẳng lên mặt đất vận khởi Âm Dương Độn giống như sao băng bay vụt đi lên, chạy trốn mất dạng! Trước Kiếm Phong, Mạc Tiêu Diêu đột nhiên mở mắt, nhìn về phía Cổ Thanh Vân mà hỏi "Lão Cổ, ngươi có cảm thấy động tĩnh hay không?"

Cổ Thanh Vân cũng là nghi ngờ nhíu mày, nói: "Tựa hồ là dưới đất có động tĩnh gì nhưng lại khó nói rõ hoặc là nơi xa có trận tuyết lở nhỏ đêm qua bọn ta vì khích lệ tinh thần, thanh chấn khắp nơi vì vậy dẫn đến một số chỗ tuyết lở. Động tĩnh trước mắt chắc cũng có liên quan"

Mạc Tiêu Diêu Thừa nhận "Ừ" một tiếng, quay đầu nhìn Kiếm Phong gần trong gang tấc, không khỏi thở dài nói: "Này Kiếm Phong cũng thật là không hổ hai chữ Kiếm Phong này. Quả nhiên, thoạt nhìn thật giống như là một thanh kiếm ! Một cây Cự Kiếm! Là dạng thần thông gì mới có thể vận dụng một thanh thần kiếm kinh thiên như vậy?" Cổ Thanh Vân nở nụ cười, nói: "Mạc huynh đây thủy chung chỉ là một ngọn núi mà thôi!"

"Có thể thật sự là rất giống một thanh kiếm!" Mạc Tiêu Diêu ha hả cười cười, đột nhiên mặt liền biến sắc ngửa đầu nhìn đỉnh Kiếm Phong nhíu mày hồ nghi nói: "Dường như bộ dạng có chút nghiêng? Là ta hoa mắt sao?" Cổ Thanh Vân ha ha cười một tiếng, nói: "Mạc huynh, ta nhắc lại một lần nữa, đây là một tòa núi lớn a! Sao có thể thẳng tắp giống như trường kiếm được?"

Những lời này vừa mới nói xong, tiếng cười còn chưa dứt, đột nhiên đỉnh đầu mọi người tối sầm lại từng tảng lớn bông tuyết đột nhiên bay đầy trời!

"Thời tiết thật là quỷ quái, mặt trời lớn như vậy, một đám mây cũng không có lại đột nhiên có tuyết rơi, còn nhanh như vậy, lớn như vậy!" Tiếu Thiên Nhai cảm thán nói: "Chẳng lẽ đây chính là khí hậu đặc biệt của Phong Tuyết Ngân Thành?"

Mọi người rối rít nở nụ cười: "Không như vậy, còn có thể gọi Phong Tuyết Ngân Thành sao?" "Nói cũng đúng" Tiếu Thiên Nhai cũng ha hả nở nụ cười, nói: "Bất quá cảnh sắc này, cũng thật là khác biệt vô cùng. . ."

Câu nói chưa xong, đột nhiên dưới lòng đất đột nhiên một hồi lục xục vang lên, thanh âm trầm muộn, tựa hồ mặt đất cũng rung động. . .

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 329: Kiếm Phong Băng Tháp Tuyết Sơn

Lúc này mọi người mới kinh ngạc nhao nhao đứng dậy, nhìn xung quanh, hai mặt nhìn nhau, mỗi người trên mặt kinh nghi bất định thần sắc!

Lúc này, mặt đất dao động càng thêm lợi hại, dưới lòng đất âm thanh cũng tạo thành một cơn địa chấn.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Rốt cuộc là tiếng động gì vậy?" Mọi người xôn xao tập trung vào một chỗ nhao nhao hỏi.

Đồng tử Mạc Tiêu Diêu nheo lại nhìn Kiếm Phong rồi đột nhiên hét lớn một tiếng, ánh mắt trợn trừng như đóng băng trong hốc mắt "Mọi người chạy mau! Kiếm Phong muốn sụp đổ!"

Bởi vì lão phát hiện Kiếm Phong với tốc độ vô cùng từ từ đang đổ xuống về phía quân mình! Giống như một người khổng lồ đầu chạm mây xanh đang chậm rãi ngã xuống.

Mặc dù là thong thả nhưng cũng có thể thấy được rõ ràng. Nhưng chậm rồi, mọi thứ đã chậm! Không trung đột nhiên vang lên một tiếng rít rung trời, tiếng rít mãnh liệt xuyên qua tầng mây vang dội đi vạn dặm.

Âm thanh kéo dài như gươm giáo va vào nhau rung chuyển bầu trời, chấn động mặt đất, có một không hai trong lịch sử từ cổ chí kim. Nó khoan thai vang dội mà rất hùng hồn mãnh liệt truyền đi khắp cả trăm

núi ngàn sông như tuyên bố với thế giới rằng: "Huyền thú ra hết Thiên phạt, Kiếm Phong sụp đổ! Lời thề này đã bị phá bỏ, Đông Phương gia tộc vĩnh hằng!"

Âm thanh hùng tráng quanh quẩn trong thiên địa thật lâu, thậm chí tiếng động thiên băng địa liệt này tạo ra hỗn loạn thật lớn!

Mạc Tiêu Diêu đứng sững sờ nheo mắt lại, tiếp theo lão chỉ thấy trên không trung có bóng trắng nho nhỏ đột nhiên từ trong núi Kiếm Phong bay ra mang theo rít dài thê lương, sau đó trong nháy mắt lại giống như sao băng lao thẳng vào núi. Kiếm quang như bạch ngọc bạo phát khắp trời!

Dường như giữa không trung đột nhiên xuất hiện một mặt trời cực mạnh có ánh sáng vạn trượng! Nó nhằm hướng Kiếm Phong mạnh mẽ bay tới! Một cú va đập mạnh! Cực kì mạnh!

Va chạm cùng với Tuyết Phong đang chậm rãi đổ xuống làm cho người ta có cảm giác như ngày tận thế đã đến.

Tựa hồ chính hôm nay, tại đây trong nháy mắt đã lâm vào cuồng bạo tuyệt đối, rồi lại là tuyệt đối yên lặng! Cả thế giới khắp nơi đều rầm rầm tiếng nổ nhưng trong tai Mạc Tiêu Diêu hình như không nghe thấy bất kỳ thanh âm gì, toàn bộ tâm linh lão đã bị bóng người cùng kiếm quang đột nhiên xuất hiện trên bầu trời chấn nhiếp!

Đạo quang mang giống như là thần linh tức giận có thể hủy diệt vũ trụ! Nguy cơ tử vong mạnh mẽ xuất hiện đè nén lên tâm linh mọi người! Một tiếng thét vang như sét đánh: "Sụp đổ đi! Kiếm Phong.”

Thân hình run lên một cái, Mạc Tiêu Diêu rốt cuộc cũng hồi tỉnh sợ hãi hét to: "Mọi người chạy mau …"

Oanh một tiếng, bóng hình áo trắng đã mạnh mẽ đánh vào trên Kiếm Phong vốn đang nghiêng ngả! Trở thành một chiêu tối hậu đạp vào cây rơm đang xiên xiên!

Ở giữa Kiếm Phong bỗng nhiên nổi lên một vùng mây như cái nấm hướng thẳng lên trời! Vô số đá vụn bay ra giữa không trung tung tóe trong chớp mắt biến thành sao băng lao thẳng xuống!

Kiếm Phong đang từ từ đổ xuống bỗng nhiên tăng tốc, tựa như một chiếc máy kéo đang chuyển động lại đột nhiên biến thành tốc độ tối đa của một chiếc Ferrari! Mang theo tốc độ như gió cuốn cùng với khí thế như Thái Sơn đập muỗi, hướng tới hắc điểm phía ép xuống tới! Đạo bóng trắng, đúng là Quân Mạc Tà!

(Lạy hồn, lão Phong Lăng chạy đua với thời gian nên nghĩ được từ nào là nhả ra ngay lập tức, ko buồn suy nghĩ)

Hắn tới sườn núi, hành động tiếp theo sau khi ra ngoài đầu tiên là điên cuồng huy kiếm, song chưởng như cơn lốc đánh tới sườn núi, Viêm Hoàng Chi Huyết tựa hồ chịu ảnh hưởng bởi hắn mà cũng kích động hoàn toàn trỗi dậy, kiếm khí giống như rồng ngâm hổ gầm, rung động trời cao!

Cơ hồ trong nháy, ngàn vạn đạo kiếm khí hướng tới Kiếm Phong đánh tới. Sau đó, thu hồi trường kiếm song chưởng dùng lực lượng bài sơn đảo hải điên cuồng oanh kích!

Trong nháy mắt, trước sau mấy trăm chưởng nặng nề oanh tới cùng một vị trí! Giống như là mấy trăm , mấy vạn đại chuỳ mạnh mẽ đánh tới cùng một vị trí! Đây là Lôi Đình Chi Nộ! Đây là Thiên Địa chi thành!

Quân Mạc Tà bây giờ chính là hàng thật đúng giá Tôn giả tu vi cấp hai! Hơn nữa Khai Thiên Tạo Hóa Công năng lực cường đại! Cho dù là dưới nền Kiếm Phong hoàn toàn chưa từng chịu tổn thương thì hắn cũng có thể phá ra một cái động lớn!

Huống chi dưới đất Kiếm phong bây giờ đã bị hắn toàn bộ đào ra? Đã triệt để biến thành đậu hủ!Huống chi bây giờ dưới chân Kiếm Phong về phía đám người Mạc Tiêu Diêu đã bị Quân Mạc Tà đào ra một đại động

sâu không thấy đáy, rộng mấy trăm trượng… Cứ như vậy trên dưới cùng dùng sức.

Vì vậy Kiếm Phong đang từ từ sụp đổ đột nhiên tốc độ nhanh hơn. Thôi Kim Sơn đảo Ngọc Trụ "Oanh" một tiếng xuống tới! Vô số tảng đá lớn nhỏ từ trên đỉnh núi lăn xuống mặt đất giống như chớp giật, Thiên băng Địa liệt!

Trên mặt đất, đám người Mạc Tiêu Dao chỉ cảm thấy vốn bầu trời trong xanh thoáng chốc đã tối sầm! Kiếm phong cao ngàn trượng, một khi đổ xuống phạm vi bao trùm tự nhiên cũng là rộng lớn khôn cùng. Huống chi lại còn bị vỡ ra nên phạm vi bao phủ cơ hồ tăng thêm gấp đôi!

Đám người Mạc Tiêu Diêu tay nắm chặt kiếm. Với tốc độ sụp đổ của Kiếm Phong sợ rằng hơn năm trăm người ở đây cho dù là tu vi Thánh giả cũng tuyệt đối không có khả năng bay ra khỏi phạm vi tử vong trước khi Kiếm Phong sụp đổ xuống!

Đối mặt với cảnh tượng đáng sợ này Tam Đại Thánh Địa vô luận là lúc trước tới mai phục hay là đại đội nhân mã mới tới đều bỏ chạy như ong vỡ tổ!

Lúc này còn đếm xỉa gì đến nhiệm vụ, còn gì là nguyên tắc, giữ tính mạng quan trọng hơn! Mỗi người trên mặt đều là kinh hoảng thất thố, bị bóng ma tử vong bao phủ trong tuyệt vọng, ý niệm sắp bị dẫn độ tới hoàng tuyền xuất hiện trong lòng mỗi người!

Mặc dù tất cả mọi người biết rõ hết thảy giãy dụa đều là phí công nhưng mỗi người đều cố gắng vận sức vào hai chân mà chạy. Con người luôn tiếc tính mạng, khi cái chết cận kề luôn cố sức giãy dụa, cho dù một phút, thậm chí một giây cũng được.

Bây giờ thì cái gì mà tu dưỡng, cái gì phong độ, cái gì thân phận, cái gì mặt mũi đều quăng ra ngoài chín tầng mây, chỉ hận cha mẹ sinh ra không cho thêm đôi chân.

Đối mặt hoàn cảnh lực lượng kinh khủng của quả núi tự nhiên sụp đổ thì tuyệt không phải sức người có thể ngăn cản được. Cho dù ngươi có tu vi cao thâm tới đâu, cũng không nắm chắc thoát khỏi trường hạo kiếp này!

Mạc Tiêu Diêu cùng đám người Cổ Thanh Vân cơ hồ gấp đến phun máu! Không nghĩ tới là bị người chơi một vố! Hơn nữa là một vố vô cùng thê thảm! Hèn hạ a! Vô sỉ a! Hỗn trướng a! Xấu xa a!

Mặc dù bọn họ cũng không biết tại sao năng lực con người có thể làm ra rung chuyển quả núi đã có từ bao đời như Kiếm Phong, nhưng chuyện này không thể trùng hợp!

Thời gian ước định đã qua, đối phương ngay cả bóng người cũng không thấy. Đúng giờ ước hẹn thì mọi người lại bị tai nạn chết người như thế này, còn có bóng trắng quỷ dị kia. Hết thảy đã rõ ràng đây là cái bẫy chết người của đối phương!

Chính là như thế, không thể sai!

Nhưng lần này chịu vố quá đau!

Vừa toàn lực chạy trốn, hai người vừa phẫn hận cơ hồ hộc máu, hối hận tự trách mình biết rõ đối phương ước chiến tuyệt đối không có hảo ý. Nhưng mọi người hết lần này tới lần khác chính là vẫn còn ỷ vào thực lực hùng hậu, không hề cố kỵ đến đây theo ước hẹn! Căn bản là chính mình đưa đầu cho người ta chém a!

Mạc Tiêu Diêu trong lòng càng chán nản,thất vọng muốn hộc máu! Chính mình cả đời tự phụ mưu trí vô song, hết lần này tới lần khác bị lật thuyền trong rãnh nước lại bị đối phương đùa bỡn trong tay mà không hay biết!

Vừa rồi lúc mới tới nơi này thấy đối phương không có ý đến, lão đã nhận ra chuyện dị thường, khi đó nên lập tức rút lui! Nhưng chính mình

mặc dù đã phát giác ra điều không bình thường mà vẫn còn không có đặt ở trong lòng!

Chỉ là, biến cố này cũng thực sự rất thái quá? Mịa nó chứ làm sao mà trách được lão phu? Ai có thể nghĩ tới nói quả núi đổ thì liền sụp xuống? Đó là thủ đoạn dạng gì mới có thể tạo thành tai ách kinh khủng dường này.

Mụ nội nó chứ, chẳng lẻ là đang nằm mơ sao?! Cho dù là cơn ác mộng …… thì cũng không có thể 'Ác' như vậy! Mạc Tiêu Diêu cơ hồ muốn khóc! Rốt cuộc là vận xui quá lớn đây!

Lúc bình thường thì đâu có phải để cho Tôn giả ra mặt? Tùy tiện đưa một cao thủ Chí Tôn là có thể quét ngang thiên hạ, xưng vương xưng bá!

Nhưng lúc này, chính mình bây giờ mang theo một đám Tôn giả, Chí Tôn Thượng thừa mà lại rơi vào kết cục thảm hại như vậy? Vốn định dùng thế cuồng phong quét lá rụng để giết sạch Thiên phạt và Quân gia, sau đó sẽ liền quay về núi chuẩn bị cho cuộc đại chiến sắp tới.

Nhưng dù như thế nào cũng nghĩ không ra ngược lại còn bị đối phương lấy cả quả núi lớn đè xuống, tử vong đã thấy trước mắt! Chẳng lẻ lần này thực sự là tai nạn khó tránh, thật sự vụ biến thành thịt băm?

Ngửa đầu xem quả núi lớn càng ngày càng đổ xuống gần, Mạc Tiêu Diêu rốt cục khóc thành tiếng : cái này xem ra chỉ sợ biến thành thịt băm cũng là hy vọng xa vời. Sợ rằng hoàn toàn tan xương thịt nát, trực tiếp biến thành thịt vụn, có làm nhân bánh bao cũng không cần băm thêm nữa , cứ như vậy là có thể dùng ……

(chắc lão Phong Lăng ko ăn bánh bao)

Thân là cao thủ Tôn giả cấp bốn một đời mà phải chết như vậy thì thật sự là quáoan uổng. Ta không cam lòng ...

Cổ Thanh Vân đang chạy trốn đột nhiên đứng lại gầm lên như phát điên "Tất cả mọi người đừng bỏ chạy nữa. Ngọn núi này bao trùm diện tích thật sự quá rộng. Chúng ta không có khả năng chạy thoát ra khỏi phạm vi của nó”

“ Mọi người tụ tập lại một chỗ, tập trung tất cả lực lượng, đồng tâm hợp lực để đối phó với tai ương này. Duy chỉ có tìm đường sống trong cái chết thì còn có chút cơ may sống sót. Nếu chỉ lo chạy tứ tán thì mọi người thực sự đều chết không có chỗ chôn!"

Giọng của lão vừa nhanh vừa vội, chỉ nghe tiếng của lão mà cảm giác như sắp sửa hộc máu ...

Mạc Tiêu Diêu lập tức tỉnh ngộ, cúng cất tiếng mà gào lớn!

Hai người này đạt cảnh giới Tôn giả cấp bốn, Huyền công thâm hậu. Lúc này lại toàn lực điên cuồng hét lên, tuy là trong những âm thanh loạn xạ thì vẫn chấn động khắp nơi nên mọi người nghe được ngay lập tức.

Nhưng nghe được là một chuyện; còn có thể làm được hay không lại là một chuyện khác!

Trong khoảng thời gian ngắn, có hai ba trăm người suy tính mau lẹ nhanh chóng chạy đến chỗ hai người bọn họ. Còn những người khác dù nghe thấy những vẫn bỏ chạy toán loạn như ong vỡ tổ, mỗi người làm theo ý mình.

Đặc biệt những người lúc trước nấp ở ngoài rìa hay kẻ có tu vi khinh công cao thì ỷ vào khinh công của mình hoặc là có thể dốc sức chạy trốn.

Trong giờ phút sanh tử này thì ai còn quản gì đến hiệu lệnh của Tôn giả, cứ coi như Mạc Tiêu Diêu và Cố Thanh Vân đang đang đánh rắm, tai điếc mắt ngơ mà vẫn toàn lực bỏ chạy.

Lại có rất nhiều kẻ khác hiển nhiên đã bị biến cố ngoài ý muốn làm sợ đến mất thần chí, cho dù có nghe được cũng không phản ứng nổi! Mà đúng lúc này thì "Oanh" một tiếng, cả mặt đất đột ngột chấn động vài cái, tảng đá lớn đầu tiên rốt cục đã rơi xuống tới nơi!

Ta đề tiền cả đêm tựu trở về, hảo hảo cho hắn lão nhân gia chúc thọ khứ. Ân, tỉ mỉ đích bằng hữu có thể phát giác, lăng thiên truyền thuyết đích giá tháng cũng thỉnh quá giả. Bất quá năm ngoái thị âm lịch thập một tháng hai mươi hai, năm nay thành thập một tháng hai mươi mốt liễu. Hắc hắc.

Giá là chúng ta cộng đồng thương lượng đích, bởi vì sanh nhật ngày đó thị tinh kì nhất; mà ngày mai vừa lúc tinh kì thiên, mọi người đều có không. Tác tính đề tiền một ngày quá. Cữu gia di gia cô gia đích biểu ca biểu đệ môn đều trở về,quay lại, còn có bổn gia đích đường các huynh đệ, nhưng lại hữu vượt qua hai vị sổ đích tiểu la bặc đầu môn …… hắn là hội phi thường náo nhiệt!

Ngày mai đổi mới hội chậm một chút …… nếu vạn vừa quát túy phải nghỉ phép, ta sẽ đề tiền phát đan chương. Bất quá này có thể tính ra vẻ không lớn …… bởi vì ta thị anh tuấn tiêu sái tới rồi vạn bôi không say đích địa bộ ……>（vị hoàn đãi tục, như dục! O hậu sự như hà, thỉnh đổ bộ 8du8. Com chương tiết càng nhiều, cầm cự tác giả, cầm cự chính bản đọc!）

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 330: Thiên Tháp Địa Hãm! Phú Thi Nhất Thủ!

Những tảng đá lớn từ trên trời vẫn liên tục rơi xuống. Những hòn đá trên mặt đất vốn là một phần của chân núi rung lên mãnh liệt rồi vì vậy mà đột ngột bay lên. Tựa như là mấy ngàn quả hoả tiễn bắn kiểu rải thảm, trên mặt đất xuất hiện vô số bùn đất tung tóe lên dày đặc sau những tiếng nổ thật lớn! Cảnh tượng cực kỳ hùng tráng!

Vô số những tảng đá to lớn mang theo uy thế kinh thiên động rơi xuống giống như mưa. Tảng đá lớn cuối cùng quả là cực lớn, nó chính là một quả núi rơi xuống! Nói khoa trương thì là nó che cả bầu trời, ở trong mắt mọi người thì đất trời trong lúc đó dường như đột nhiên trở nên âm u. . .

Mạc Tiêu Diêu râu tóc dựng ngược rống lên một tiếng , nhẹ nhàng nhảy nhót tung người lên đầu tiên. Trường kiếm mang theo hào quang chói mắt hung hăng đâm tới một khối đá lớn đang đè xuống.

"Oanh" một tiếng, hòn đá kia nổ tung ra làm các viên đá nhỏ bay đầy trời. Còn lão trong nháy mắt lại liên tục dùng cách đó mà đâm ra hơn mười kiếm, hơn mười khối đá lớn cũng lần lượt biến mất.

Mọi người thấy cách đó có hiệu lực thì cũng đều hiểu ra, vừa thấy có một đường sống thì chẳng có ai chịu ngồi chờ chết. Người có đao vung đao, ai có kiếm múa kiếm, nhao nhao tung người lên trong nháy mắt bộc phát ra năng lượng cực lớn làm giữa không trung tựa như có vô số pháo hoa thi nhau nổ sáng chói vô cùng.

Ai nấy đều là cao thủ đẳng cấp Chí Tôn Thượng Thừa đã từng tung hoành vô địch , giờ khắc này cùng liều chết đấu với trận mưa của những tảng đá lớn để giành lấy sự sống! Mắt ái nấy đều đỏ lên!

"Mọi người tụ chung lại một chỗ, khi xuất kiếm thì chú ý giữ lại một phần thực lực! Mặt khác, cần năm mươi người toàn lực đào sâu xuống đất! Nhất định trước khi quả núi ụp xuống phải đào ra một cái hố to"

“Càng sâu càng tốt, càng lớn càng tốt! Dùng hết sức lực! Đợi được núi ụp xuống thì mọi người cùng nhau chĩa trường kiếm binh khí lên trên, sau đó lập tức nhảy vào hố to, dùng tất cả lực lượng khoét xuống dưới!”

“Tiếp theo mọi người lập tức quây thành một cụm chung tay hình thành lớp khí bảo vệ! Cùng nhau chống cự áp lực núi đè, chỉ có như thế thì chúng ta mới có thể có một đường sống! Sinh tử đồng lòng, cùng nhau một mất một còn!"

Mạc Tiêu Diêu khàn cả giọng gào thét lớn, âm thanh vừa nhanh vừa vội. Lão hô to như vậy liền một mạch, cho đến giờ cũng ít khi thấy lão có thể thốt ra rõ như vậy . . .

Trong âm thanh núi đá đổ ầm ầm cùng những tiếng nổ thật mạnh, cho dù lão có Huyền công sâu xa thì âm thanh phát ra cũng trở nên yếu ớt lạ thường. Nhưng người nghe được cũng không ít, ít nhất thì những ai đang tụ tập quanh người lão cũng nghe được !

Mạc Tiêu Diêu vừa mới nói xong, ngay cả đám mấy người Cổ Thanh Vân, Tiếu Thiên Nhai, Khúc Vô Tình đồng thời nhằm hướng dưới chân dùng toàn lực oanh kích!

Tứ Đại tôn giả đồng thời toàn lực xuất thủ, uy lực quả là kinh người. Mặt đất cho dù là kiên cố cũng không thể kháng cự, chỉ nghe "Oanh" một tiếng, nơi bị chưởng đánh đã hiện ra một cái hố to sâu mấy trượng! Chu vi chừng hơn mười trượng!

Vào lúc này Tứ Đại tôn giả liên thủ một kích đánh ra. Duy có mục tiêu lại không phải Thiên Phạt chúng Huyền Thú, cũng không phải Quân gia, mà là mặt đất dưới chân!

Lập tức lại có năm mươi người hiểu ý xông lại cùng liều mạng nhằm hướng mặt đất mãnh liệt oanh kích.

Tất cả những người này đều là cao thủ Chí Tôn Thượng Thừa, hơn nữa tầng đất đá cứng rắn nhất bên ngoài đã bị tứ Đại tôn giả hợp lực phá đi nên khi những người này toàn lực cùng đánh thì trong nháy mắt khoét sâu đại động xuống thêm vài chục trượng!

Mạc Tiêu Diêu hét lên một tiếng, râu tóc dựng ngược, tứ Đại tôn giả đồng thời lại cùng nhau xuất thủ. Bùn đất cát đá bay thẳng lên trời cao tới mấy trăm trượng, còn cái hố lại sâu thêm vài chục trượng! Lúc này trước sau ba lần oanh kích đã làm thành cả một đống đất đá cao ngất chất lên trước mắt!

Từ đằng xa vọng đến những tiếng kêu thê lương thảm thiết từ những cao thủ đã tách khỏi quần thể. Cho dù là bởi vì sợ hãi mà lâm vào sụp đổ, hay là những kẻ này ỷ khinh công cao cường của mình mà bỏ chạy thật xa, không một ai may mắn thoát khỏi.

Tất cả đều bị những tảng đá lớn rơi xuống như trận mưa rào dày đặc gây tổn thương! Mà chỉ cần phát ra tiếng kêu thảm thiết như thế thì cơ bản có thể dự đoán được, sau một khắc nhất định đã bị đá tảng nện chết tươi! Biến thành một đống thịt băm!

"Không còn kịp ra tay nữa đâu! Tất cả mọi người mau đến đây! Nhanh lên!" Mạc Tiêu Diêu điên cuồng hét lên một tiếng, một tảng đá lớn đang nện xuống đỉnh đầu lão lại bị đánh nát vụn! Thật sự là người cầm đầu kiên cường!

Lão mặc dù bay đầu tiên xuống đáy, đã hộc ra một ngụm máu tươi nhưng vẫn rầm rầm đánh xuống liên tục hơn mười chưởng!

Vô số ánh sáng đồng thời lóe ra, trường kiếm hoành đao đua nhau phóng lên chém về phía nửa quả núi đã gần trong gang tấc! Tất cả những món đó đều là những binh khí đã từng là người bạn yêu quí nhất với các cao thủ suốt mấy trăm năm, có thể nói là đồng bọn và chiến hữu thân thiết nhất!

Đó cũng là thần binh lợi khí mà mọi người đều yêu quí hơn như mạng sống, không có món nào không phải báu vật hiếm thấy! Không có thứ nào không phải là thần binh lợi khí!

Nhưng vào lúc này thì không có bất cứ người nào keo kiệt! Thậm chí, ngay cả do dự cũng không hề do dự! Vào thời điểm nguy kịch giữa sống chết, không người nào quyến luyến những vật ngoại thân này!

Sau đó liên tục có bóng người vèo vèo nhảy vào trong hố to, các cao thủ ai nấy đều đã mặt xanh môi trắng bệch vì mất sức giống như con thỏ chạy vào ẩn trong hang!

Cho dù một số gần như kiệt lực, nhưng vẫn tự phát động dư lực nhỏ bé đánh xuống tiếp! Cái hố to vừa tạo ra lúc này đã là hy vọng sống sót duy nhất của mọi người!

Hố càng sâu thì hi vộng sống của mọi người cũng càng tương đối lớn hơn! Nếu không, một khi cả quả núi lớn rơi đến nơi thì chỉ chấn động đánh sâu vào mặt đất cũng có thể đánh chết tươi kẻ chậm chân!

Hoặc là tầng nham thạch đất đá bị dồn nén tụ lại vào giữa cũng có thể ép chết mọi người đang chen chúc nhau! Bất kể là cường giả ở bất kì đẳng cấp nào đối diện với chuyện đang xảy ra trước mặt thì tất cả đều như con kiến!

Giờ phút này, tất cả mọi người cũng chỉ muốn có thể tránh thoát tai ách thập tử nhất sinh trước quả núi đang rơi xuống. Còn như sau khi tránh được thì có điều gì chờ đón trong lòng đất hiện tại cũng không ai còn có tâm tư suy nghĩ! Căn bản là không rảnh suy nghĩ! Có thể cứ sống sót qua giờ khắc này rồi nói sau!

Trong nháy mắt khi bóng người cuối cùng đã kịp chui xuống hố! Quả núi to lớn không gì sánh nổi rốt cục cũng rơi đến nơi!

Một cú trời giáng nện lên mặt đất! Âm thanh kịch liệt chưa từng có rốt cục cũng chợt vang lên! Giờ khắc này, mặt đất không phải là rung rinh vặt vãnh nữa mà là cả vùng đều nhảy dựng lên! Đúng vậy, chính là bật ngược hết lên!

Núi đá bị chấn bay lên, thậm chí đến mấy trăm trượng mấy ngàn trượng rồi giống như sao băng không biết rơi xuống nơi nào!

Mà ngay cả Phong Tuyết Ngân Thành xa xa, tòa kiến trúc cực lớn đó cũng bởi vì biến cố lớn lao này mà mặt đất nhảy dựng lên, nhảy dựng lên kịch liệt!

Thật sự là không cách nào dùng khác để hình dung nữa. Cả tòa thành thị đột nhiên phảng phất giống như người sống mà "bật nhảy" lên, ngay cả nền móng kiên cố trong nháy mắt cũng đều bật lên! Hơn nữa là còn lên cách mặt đất tối thiểu ba thước!

Chuyện ly kỳ đến dường đó thì tựa hồ cũng chỉ có thể dùng từ 'nhảy lên kịch liệt' để hình dung!

Hơn nữa là nhảy cao theo phương thẳng đứng như thế! Dùng thuật ngữ khinh công mà nói thì chính là "Hạn địa bạt thông - nhổ hành ruộng cạn" ! Có điều cả một tòa thành thị biểu diễn kiểu 'Hạn địa bạt thông' đến độ cao như vậy, điều đó . . . Tin tưởng tất cả mọi người chưa từng gặp qua. . .

Sau đó Ngân Thành liền "rầm" một tiếng đập xuống trên mặt đất. Giống như một người vốn chỉ có thể uống một hai chén rượu là có thể say lại đột nhiên uống một cân! Đầu óc quay cuồng lảo đà lảo đảo lắc lư được vài cái, rốt cục cắm đầu gục xuống mặt đất!

Tất cả kiến trúc ở Phong Tuyết Ngân Thành trong lúc nhất thờiđồng loạt sụp đổ ! Từng hồi tiếng kêu kinh hoàng thảm thiết vang lên, khắp

nơi đều rên rỉ, chỗ nào cũng thấy thảm cảnh, cũng là một cảnh tượng hàng tỉ năm khó gặp!

Cả bẩy ngọn núi vây chung quanh Phong Tuyết Ngân Thành đồng thời sinh ra chấn động kịch liệt! Rồi sau đó các tầng băng lớp tuyết trên bảy đỉnh núi trong lúc nhất thời cùng đổ ào làm lộ ra đỉnh núi trụi thùi lụi! Hiện ra những đỉnh núi nâu vàng hàng vạn năm không từng thấy!

Mà tầng băng lớp tuyết đột ngột bay lên lại còn hoàn toàn dừng lại giữa không trung một lúc, tựa như một cái mũ chóp nhọntrong không trung, thật giống một cây nấm khổng lồ đầu nhọn! Thật giống như bảy người hói đầu đồng loạt bỏ mũ ! Để lộ ra đỉnh núi trụi lủi!

Cảnh tượng hoành tráng đến dường đó đã làm cho Quân đại thiếu gia đang ẩn giữa không trung tránh né tai nạn đồng thời xem cảnh náo nhiệt phải thỏa mãn hô lớn, ánh mắt gần như mở hết cỡ mà thốt ra

"Thực sự *** hoành tráng nha. . . Lão Tử hôm nay quả là có phúc! Cảnh tượng như vậy nếu mà mang theo camera ghi hình đem bán ở trên địa cầu một cái thì đến cả con cháu cũng có thể yên tâm về hưu. Thật sự là đáng tiếc. . ."

Hắn còn chưa kịp thán phục xong thì một màn khác càng hoành tráng hơn, càng khó hình dung hơn lại tiếp tục xuất hiện !

Những cái mũ của bảy ngọn núi mặc dù đồng thời bay lên, nhưng khi rơi xuống lại không cùng lúc.

Dù sao những cái mũ cũng vẫn còn to nhỏ khác nhau, nhưng tình trạng chia năm xẻ bảy của chúng lại không khác nhau là bao, tất cả đều làm sinh ra những trận tuyết lở quy mô khác nhau! Hơn nữa đều là những vụ tuyết lở đặc biệt khủng khiếp! Tuyết lở chưa từng có!

Quân Mạc Tà tuyệt đối dám đánh cuộc! Coi như là vụ tuyết lở trên đỉnh Himalaya cũng tuyệt đối không theo kịp thanh thế to lớn của lần này!

Vô số cơn sóng tuyết bay thẳng lên trời cao mấy trăm mấy ngàn trượng, che kín cả vòm trời. Quang cảnh đến như vậy thì cho dù bảy quả, không! Kể cả là bảy mươi quả, bảy vạn quả bom nguyên tử đồng thời nổ mạnh, cũng chưa chắc có thể tạo ra hiệu quả kinh khủng đến như vậy! Ầm ầm ầm vang ầm ầm. . .

Cùng với này những trận tuyết lở liên tiếp ầm ì, tất cả ngọn núi bất kể xa gần cũng đồng thời hưởng ứng.

Tất cả núi non cũng giống như là uống rượu xong thì điên cuồng giật đầu tung chân trên sàn nhảy theo âm thanh chát chúa mà vui vẻ lắc với điệu nhảy đít-xcô. Lắc đầu vặn chân cong lưng vểnh mông! (MS : đúng là xuyên không)

Nếu như những tầng băng lớp tuyết trên núi chính là trang phục, như vậy vô số đỉnh núi này đồng thời nhảy theo điệu thoát y vũ phong tao vô hạn . . . Gần như chúng tranh giành nhau phát động những trận tuyết tan núi lở! Thật giống như trăm núi ngàn khe đang tiến hành một cuộc đấu điên cuồng!

Xem ai bộc phát được trận tuyết lở lợi hại hơn! Xem tuyết lở của ai có uy lực lớn hơn! Xem tuyết lở của ai đứng đầu! Xem ai có tuyết lở đẹp mắt nhất! Xem ai có tuyết lở với phạm vi rộng nhất! Gió Đông thổi, trống trận gầm, tất cả chúng ta đều là núi non vạn năm, trận đấu Tuyết Băng này thì ai sợ ai!

Trận đấu Tuyết Băng này trước sau kéo dài ước chừng nửa canh giờ mới rốt cục dừng lại. Tuy trên mặt đất vẫn đang không ngừng rung động, nhưng rồi một hồi lâu sau thì cuối cùng khắp nơi cũng yên tĩnh!

Cả vùng núi non tuyết phủ hoàn hoàn thay đổi hình dáng! Trăm núi ngàn khe giờ cũng như nhau! Cả một vùng núi non chập trùng Thiên Phong, bây giờ nhìn lại đã thành đại bình nguyên mênh mông bát ngát lấp lánh màu trắng bạc! (MS : tài buôn chữ đáng học tập)

Tất cả ngọn núi, cơ hồ đều mất một nửa độ cao! Chỉ còn từ trên bề mặt lớp tuyết nhô ra những cây nấm nho nhỏ, bên trên thì trụi lủi, đúng là một chút băng tuyết cũng không có để lộ vẻ chướng mắt khác thường.

Đây chính là lượng băng tuyết tích tụ mấy vạn năm, chỉ trong một thời gian cực kì ngắn ngủi nhất tề lột xuống, quả là một lượng thật lớn lao! Khó trách mài cơ hồ điền đầy tất cả khe núi . . .

Mà ngay cả những vách đá vạn trượng, vực sâu không đáy cũng đồng thời bị điền đến tràn đầy thành vùng đất bằng phẳng! Giờ phút này Tuyết Sơn mà đem so sánh bình nguyên thì còn bằng phẳng hơn . . .

"Thích thật! Quả là quá mê tơi !" Nấp kín ở nơi an toàn duy nhất giữa không trung, Quân Mạc Tà Quân Đại thiếu gia nhìn cảnh như vậy mà vui vẻ thoải mái, lòng đầy sung sướng không khỏi thi hứng bừng bừng phấn chấn làm một bài thi phú ngay tai chỗ. Hắn rung đùi đắc ý ngâm nga

"Bắc quốc phong quang, thiên lý băng phong, vạn lý tuyết phiêu, khán ngân thành nội ngoại, duy dư mãng mãng; tuyết sơn thượng hạ, nhất phiến thao thao! Sơn vũ ngốc đầu, phao khởi đại mạo, dục dữ thiên công thí bỉ tiếu! Tu tình nhật, khán tiên huyết cổn cổn, phân ngoại yêu nhiêu!

“Tuyết sơn như thử đa kiều, nhượng tam đại thánh địa chiết đoạn yêu! Tích sinh tử tôn giả, tảo dĩ thân tử; tiêu diêu tôn giả, nan tái tiêu diêu; nhất đại man hoang, băng thiên tuyết địa khốc đào đào; câu vãng hĩ, khán phong lưu nhân vật, hoàn thị ngã tối điếu!" !

Tạm dịch

"Phong cảnh Bắc Quốc,

Ngàn dặm Băng Phong,

Tuyết bay vạn dặm.

Nhìn Ngân Thành nội ngoại, chỉ thấy mênh mông;

Khắp trên dưới Tuyết Sơn, bao la một cõi!

Núi khoe đầu trọc vứt bỏ mũ đi, muốn cùng trời thử so vẻ đẹp!

Râu trời lởm chởm, máu tươi tuôn trào, cảnh đặc biệt lại càng xinh tươi!

Tuyết Sơn thực đáng yêu như vậy,

Khiến Tam Đại Thánh Địa gẫy lưng!

Tiếc Sinh Tử Tôn giả, đã sớm thân tử;

Thương Tiêu Dao Tôn giả, khó còn tiêu dao;

Thế hệ Man Hoang, Băng Tuyết ngập trời, nước mắt khơi nguồn;

Đủ chuyện đã qua, nhìn người phong lưu, vẫn ta thứ nhất!" !

Tri kỷ gia nhập phiếu tên sách công năng, phương tiện ngài lần sau từ tấu chương tiếp tục đọc. Thích tiểu thuyết dị thế Tà Quân, duy trì tác giả phong Lăng Thiên hạ, liền đầu TA một phiếu đi! ( )

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 331: Đại Quân Đến!

"Thơ hay, thật sự là thơ hay!" Quân Mạc Tà động ngoạc mồm kêu to hai lần rồi lắc đầu than thở một tiếng. Đối với tài hoa văn chương vô tiền khoáng hậu của mình thì quả là hắn rất vừa lòng.

Kẻ kinh khủng này, một tay làm cho Kiếm Phong sụp đổ khiến cho Tuyết Băng vô tiền khoáng hậu lâm vào cảnh núi lở , cũng bởi vậy mà hoàn toàn hủy diệt cả tòa thắng cảnh Tuyết Sơn, làm cho biểu tượng Phong Tuyết Ngân Thành uy chấn giang hồ trong nháy mắt biến thành một đống đá vụn lại vẫn còn dương dương tự đắc. . .

Rốt cuộc là ai đây, có quá đáng không chứ? !

Xa xa, mặt tuyết lổn nhổn gò đống đang không ngừng nhúc nhích. "Xoát" một cái thò ra một đầu người đen đen, sau một khắc lại nhô lên thêm một người. Cuối cùng dần dần bò ra đến khoảng hơn một trăm người. Ai nấy đều mặt mũi không còn chút máu, khóe miệng ai cũng tụ huyết, vẻ mặt thê lương!

Đúng là đám người của Tiêu gia, những người này được mười lãoChí Tôn Thượng Thừa của Tam Đại Thánh Địa dẫn theo định chuẩn bị phục kích Quân gia cùng Huyền Thú nhân mã, nhưng cũng bởi vì ở khá gần nên cùng chịu cảnh khổ!

Mặc dù không có bị đè chết tươi, nhưng cũng bị chấn động mãnh liệt tới cực điểm. Bởi vì đám người này có thực lực còn kém hơn nên cũng đã chết không ít người!

Đám này có tổng cộng gần ba trăm người định tập kích phía sau liên quân. Bị đá tảng văng đến đè chết ngay tại chỗ ước chừng bảy tám chục người. Số khác mặc dù may mắn không chết như vậy, nhưng cũng gần như bị thương, sau đó lại thêm đất đá dư chấn đè lên làm chết bốn năm mươi người . . . Hiện tại may mắn còn sống sót không đến một nửa, hơn nữa cũng không thiếu người tàn tật. . .

Ngoài ra cũng không thiếu người bởi vì bị trọng thương sau đó thêm Tuyết Băng đè lên không ngoi ra được vẫn còn ở phía dưới vùng vẫy gượng sống, nhưng giờ phút này đám người thật vất vả bò lên trên đều là ai cũng chịu thương tổn nên lấy đâu ra sức lực đi cứu bọn họ? Cho nên những người đó có vẻ cũng chẳng khác chết là bao! Dù sao thì khẳng định là không thể sống nổi!

Cao thủ có thực lực mạnh nhất của Tiêu gia là Tiêu gia lão đại Tiêu Hành Vân run run tìm kiếm. Khi nhìn thấy thảm cảnh trước mặt thì mặt mày kinh sợ! Nhưng lúc lão quay đầu lại thấy Phong Tuyết Ngân Thành xa xa thì lại đột nhiên ha ha cười như điên rồi rống to

"Ha ha ha. . . Thật hay! Tiêu gia chúng ta đã không chiếm được, chẳng lẽ Hàn gia các ngươi có thể vĩnh cửu chiếm giữ sao? Ha ha, rốt cục cũng không còn, hủy đi thật là tốt! Hủy được thì tuyệt diệu!”

“ Tất cả mọi người vỗ tay đi, thật đúng lúc! Không còn Phong Tuyết Ngân Thành của các ngươi, ha ha ha ha . . . Thích thật là thích! ! Đcm . . . . ."

Lão gào lớn, nhảy như con choi choi mà rống to thật giống như gã điên.

Những người khác vừa chui ra thì thất khiếu đang rỉ máu, đều đã bị chấn thương màng nhĩ nên căn bản nghe không rõ lắm lão đang kêu cái gì. Chỉ là nhìn lão giống như gã điên đang nhảy loạn, miệng thì mấp máy tựa hồ như đang xem kịch câm.

Kỳ thật thì kể cả Tiêu Hành Vân cũng không nghe được chính mình đang gào lên điều gì, nhưng lão lại như đang lên đồng giống như mất hết thần trí mà điên cuồng rống to kêu lớn!

Vị này có thể nói là suốt đời bày mưu tính kế, quyết chí tìm cách chiếm đoạt địa vị thành chủ, quả là kiêu hùng một đời! Nếu như lão không phải bất hạnh gặp phải Quân Mạc Tà! Lão vô cùng có khả năng thành công! Nhưng vận khí của lão rất xấu! Liền gặp trúng sát tinh của đời mình!

Đầu tiên là bị Quân Đại thiếu gia hủy hoại con cháu, phế đi chắt trai, tính toán ép chết em ruột; vừa rồi lại do Quân Mạc Tà xếp đặt mà tự mình ra tay giết chết hai người em ruột nữa. Hơn nữa, ngay lúc gần thành công nhất thì tâm huyết cả đời đột nhiên bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Tinh thần đồng thời liên tiếp bị đả kích đã sớm làm lão không chịu nổi gánh nặng! Cứ chịu đả kích liên tục hết đợt này đến lần khác đã khiến lão sụp đổ.

Hiện tại thấy Ngân Thành coi như mục tiêu phấn đấu cả đời của mình chỉ trong khoảnh khắc đã biến thành một đống gạch ngói vụn thì rốt cục nhịn không được nên thần trí có chút thất thường . . .

Không có bất cứ người nào khác nhúng tay vào. Tất cả tâm huyết của lão, tất cả thân nhân, tất cả lý tưởng và mục tiêu cùng với tất cả âm mưu tính toán đều bị hủy ở trong tay một người : Quân Mạc Tà!

Tiêu Hành Vân đã trừ xong!

Tiêu Hành Vân của hôm nay không bao giờ là người đa mưu túc trí, bày mưu tính kế độc đáo của trước kia nữa. Tâm linh gửi gắm suốt đời của lão hoàn toàn tan rả, hoàn toàn đi đứt!

Nhìn Tiêu Hành Vân bị sốc đang cười to, hoàn toàn không còn nửa điểm phong độ của cao thủ Huyền công, mấy cao thủ Chí Tôn Thượng

Thừa của Tam Đại Thánh Địa phụ trách giám thị Tiêu gia đều yên lặng nhìn nhau mà khẽ lắc đầu.

Mắt thấy cả một đám người ai nấy đều giống như gà vịt bị Thiên Lôi giáng làm cho đần độn, mấy người này đều nhất tề thở dài một tiếng.

Nếu như hiện tại có địch nhân đến, với trạng thái của bọn họ như vậy thì làm sao có thể chiến đấu? Coi như gượng gạo điều khiển chiến đấu thì liệu có thể phát huyđược mấy phần chiến lực đây?

Người cầm đầu các cao thủ Tam Đại Thánh Địa liền vẫy tay ý bảo tất cả ở ngay tại chỗ mà vận công, tranh thủ thời gian mau chóng khôi phục. Cho dù không thể đạt đến trạng thái tốt nhất thì cũng khôi phục lại thính giác đã. Loại cảm giác không trao đổi được với nhau thật sự khó mà chịu được . . .

Cũng không biết trải qua bao lâu, mười cao thủ Chí Tôn Tam Đại Thánh Địa có Huyền công tương đối sâu xa đã khôi phục trước hết. Mặc dù trong đầu vẫn còn ong ong, nhưng ít nhất đã có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của nhau.

"Để hai người ở chỗ này! Những người khác đều đến xem một chút. Không biết bên các Tôn giả như thế nào, hy vọng bọn họ . . ." Tám người cùng nhau giống như sao băng bay đi. Nhưng khi vừa nhìn xuống thì tất cả đều như bị sét đánh (nguyến văn : bị thiến gọn)

Trên mặt đất đột nhiên giống như mọc ra một đoạn cuối dãy núi cao khoảng trăm trượng. Từ đống đá tảng lởm chởm thỉnh thoảng còn nghe thấy âm thanh lao xao truyền ra. Còn đống đá này vẫn không hoàn toàn ổn định mà đang rung rinh . . .

Bên cạnh hòn núi nhỏ có mấy khe nứt thật lớn làm thành vực sâu đen ngòm không thấy đáy, hiển nhiên đều bởi vì chấn động kịch liệt mà sinh ra. Nhưng quanh đó lại không có bất cứ một bóng người nào. Tất cả cao thủ Tam Đại Thánh Địa đều biến mất.

Tám người đứng trước quả núi mà ngây ra như phỗng! Nhìn quả núi cao như thế mà mọi người đều lạnh sống lưng. Tình huống trước mắt thật sự rất không lạc quan! Không hề nghi ngờ, đám người Mạc Tiêu Diêu hẳn là đều bị đè ở dưới đó rồi!

Nhưng với tình trạng trước mắt thế này, đối với chuyện người cầm đầu Mạc Tiêu Diêu còn sống thì tám người cũng không có ôm hy vọng quá lớn.

Một người trong số họ ngày đó đuổi giết Sở Khấp Hồn cũng từng bị núi lở thiếu chút nữa đè chết, ngẫm lại so với khi đó thì bây giờ uy thế tối thiểu cũng gấp hàng trăm lần.

Chính mình còn bị đè thành bộ dáng như vậy, mặc dù mấy người Mạc Tiêu Diêu có thực lực hơn hẳn mình, nhưng lại cũng chưa chắc cao hơn bản thân hàng trăm lần. Giờ đây quả là không hay rồi!

Điều này vốn không phải là bất luận ai cũng có khả năng kháng cự! Người ta dù vũ lực mạnh tới đâu thì đứng trước Thiên địa chi Uy như vậy chẳng qua cũng chỉ là một hạt cát thôi!

Lần này với kết quả cuối cùng như thế, cơ bản cũng không cần suy nghĩ thì đã biết là không hay rồi . . . Tám người này ngơ ngác đứng lặng mà mồ hôi chảy ròng ròng!

Thật sự không thể tin được, thực lực cường đại như thế, tổng cộng năm trăm cao thủ Chí Tôn Thượng Thừa , bốn Đại tôn giả mà lại chỉ trong chớp mắt liền xong đời ! Cái này quả là làm cho người ta không dám tin !

Đột nhiên, từ dưới lòng đất loáng thoáng truyền đến một chút rung động kèm theo âm thanh, tựa hồ như có người ở dưới đang huy động đại chuỳ mà hung hăng nên lên mặt đất . . .

"Mấy Tôn giả còn chưa có chết!" Tám người đối mặt thay đổi như vậy thì không khỏi vui đến bất ngờ mà bắt đầu gọi! Họ đua nhau phục

trên mặt đất, dán sát lổ tai xuống nền cẩn thận lắng nghe tiếng vang rất nhỏ kia rốt cuộc là từ phương nào truyền tới để còn tiếp ứng từ bên ngoài tiếp

Tất cả mọi người biết, cho dù đám người Mạc Tiêu Diêu tạm thời may mắn không chết, nhưng phía dưới tất nhiên không khí ít nên chỉ sợ thời gian đã lâu khiến cho ngộp thở mà chết! Loại công việc cứu viện đương tự nhiên càng nhanh càng tốt, chỉ sợ muộn trong nháy mắt cũng lại thêm người chết rồi. . .

Cẩn thận lắng nghe một hồi, tám người đồng thời bày tỏ: tiếng gõ rất nhỏ rõ ràng là từ ở giữa quả núi này truyền đến . . . Nếu muốn cứu bọn họ thì có lẽ phải chuyển đi những tảng đá lớn này mới có cơ hội!

Nhìn quả núi to như thể mà tám người đều ngẩn người. Những tảng đá được gọi là nhỏ thì cũng đã nặng đến mấy ngàn cân, còn như tương đối to một chút thì e là tới trăm vạn cân . . .

"Cứ từ chỗ vết nứt kia kìa! Đào chéo từ đó!" Một người suy tính tương đối linh hoạt trong số đó liền đề nghị. Bảy người còn lại nghe vậy không khỏi mừng rỡ, như vậy mặc dù đào xa hơn, nhưng tốc độ lại nhanh hơn rất nhiều . . .

Không dám trì hoãn thêm, tám người nhanh chóng bắt đầu hành động. Ở chỗ đất nứt ra họ chọn một chỗ phía dưới sâu hơn mười trượng để khoét một chỗ đủ để người có thể đứng sau đó lại bắt đầu khai quật!

Tám người gần như không cần thương lượng liền phân công xong: bốn người đào đất đá vụn, bốn người vận chuyển ra bên ngoài ...

Tám người này đều là cao thủ Chí Tôn Thượng Thừa, nay dốc toàn lực dào bới chỗ vết nứt. Hơn nữa ở đó đất đá vốn tương đối xốp cho nên tốc độ tiến triển khá là nhanh!

Cùng với hai bên đồng thời dốc sức, tiếng gõ loáng thoáng kia cũng trở nên càng ngày càng rõ ràng . . . Thế nhưng có thể phát hiện, hành

động bên dưới cũng càng ngày càng yếu ớt. Tựa hồ người dưới đó đã dần dần hao hết tất cả khí lực. . .

Tám người đang điên cuồng đào bới, dốc hết sức có thể để nhờ tiếng động cho những người ở dưới biết bên này đang định làm như thế nào . . .

Đúng lúc này thì bầu trời đột nhiên tối sầm! Đen như mực không có chút ánh sáng! Lúc này vừa mới nửa buổi sáng, bầu trời mới sáng hẳn, mặt trời vừa mới mọc thì làm sao đã tối rồi? Tám người kỳ quái đang căng thẳng thì đột nhiên nghe thấy bên chỗ người để lại có tiếng kêu thảm tuyệt vọng tới cực điểm!

Nhanh chóng có một người phụ trách vận chuyển chạy ra thò đầu lên. Vừa nhìn thì kêu to một tiếng, mặt mũi trắng bệch chạy vào, toàn thân đều run run nói năng lắp bắp "Trời ... trời ạ ... Hoàn ... hoàn toàn... xong ..."

"Cái gì mà trời ạ mới chả xong?" Bảy người còn lại thì trừ bốn người vẫn còn cắm đầu đào khoét, còn lại mấy người cũng nhao nhao đến lối vào để xem. Sau khi nhìn thì cả ba người đều ngồi phịch xuống đất mà bắt đầu rên rỉ như cha mẹ chết "Hoàn toàn . . . xong. . ."

Chỉ thấytừ phía chân trời xa xa có một đàn hạc số lượng cực kỳ khổng lồ ước chừng mấy trăm con đang chỉnh tề sắp hàng bay đến từ phía mặt trời mọc, cứ đông đảo như vậy mà bay tới!

Nói về đàn hạc thì dù có nhiều như vậy ... nhưng mấy đại Chí Tôn này đã là cao thủ còn có thể sợ hạc sao? Vấn đề là ở chỗ, đàn tiên hạc này rõ ràng tất cả đều là cửu cấp Huyền Thú!

Mỗi một con đều là long tinh hổ mãnh, hai cánh giương ra tới bảy tám trượng, mỏ nhọn như lưỡi dao sắc bén; móng vuốt thì kình lực còn cường đại hơn thập phần, từ đầu móng tỏa ra hàn quang dày đặc! Trong đôi mắt to cồ cộ đều thấy bốc lên ngọn lửa hung hãn và tàn khốc! Ánh mắt cực kì khát máu.

Cả tám vị cao thủ Chí Tôn trước giờ chưa từng nhìn thấy nhiều cửu cấp Huyền Thú như vậy cùng nhau hành động. Chỉ với đội hình này thì mấy người chúng ta phỏng đoán giết được vài con rồi sẽ bị chúng xé nát.

Nhưng như vậy cũng chưa phải là hết, còn thứ đáng sợ hơn ở phía sau!

Trên lưng đám cửu cấp Huyền hạc đều có một người người vạm vỡ, tướng tá cao lớn thô kệch. Dã tính trong mắt không ngừng lóe lên đầy vẻ hung ác, vẻ mặt đều đang chăm chăm chọn người mà xâu xé! Tám người vừa nhìn thì thấy rõ, đó không phải là người bình thường mà chính là Huyền Thú Hóa Hình thành công!

Mịa nó chứ, thế này thì còn trời đất gì nữa! Làm sao mà nhiều như vậy . . Thế này cũng không tính là bậy bạ nha? Không tin nổi là ngay cả mặt trời cũng chống cự nổi . . .

Tri kỷ gia nhập phiếu tên sách công năng, phương tiện ngài lần sau từ tấu chương tiếp tục đọc. Thích tiểu thuyết dị thế Tà Quân, duy trì tác giả phong Lăng Thiên hạ, liền đầu TA một phiếu đi! ( )

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 332: Tuyệt Vong ! Hối Hận !

Từ bốn phía Đông Tây Nam Bắc đội ngũ ma thú dày đặc phô thiên cái địa kéo đến dồn lại một góc !

Đội ngũ Huyền thú! Lực lượng Quân gia!

Ầm ầm một trận khí thế nặng nề áp xuống , cuối cùng một đám Huyền thú phi hành từ đỉnh đầu hạ xuống che kín đi tia sáng cuối cùng cũng là phá hỏng con đường chạy trốn cuối cùng !

Trời ạ!

Tám người đang đào động ánh mắt đăm đăm nhìn chăm chú vào cảnh tượng hùng tráng trên bầu trời, đột nhiên cảm giác được một luồng khí lạnh chạy từ huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu một mạch chạy xuống đến hậu môn! Rồi ngồi phịch xuống!

Cả đám ngơ ngẩn đồng dạng đặt mông ngồi trên mặt đất,giờ khắc này tám người có chung một suy nghĩ : triệt hồi Huyền công phòng hộ rồi đập đầu vào thạch bích tự sát còn hơn !

Còn đánh ? Đánh cái rắm ấy ! Cái đội ngũ khủng bố như thế này , chúng ta ngay cả làm đồ ăn cũng không đủ nhét kẽ răng cho chúng !

Đối phương quân kỉ nghiêm túc , thực lực vẹn toàn lại được nghỉ ngơi dưỡng sức tinh khí thần đều ở đỉnh phong bốn phương tám hướng trên trời dưới đất mà đánh đến !

Sức chiến đấu lớn nhất mạnh nhất thì vẫn còn bị chôn trong lòng đất! Cho dù có thành công ngoi lên được thì cũng khẳng định là toàn thân thương tích sưc cùng lực kiệt , còn phải trực tiếp đối mặt với đối phương có thanh thế lớn như thế này !

Trực tiêp mà nói thì không có nửa điểm hy vọng mà mong đợi !

Hoàn toàn chính là giống như quả phụ mà lại mất đi đứa con duy nhất, không có nửa điểm trông cậy vào …

Ngay lúc bát đại chí tôn cao thủ lâm vào thời khắc cực độ tuyệt vọng , lại đột nhiên nghe thấy “Oanh”một tiếng. Lúc trước trong ngoài cùng hợp lực làm lớp đất đá cản trở được giảm bớt hơn nhiều.

Tám người này mặc dù vì đánh mất tin tưởng đã đình chỉ hoạt động nhưng người bên trong lại dùng hết sức lực cuối cùng quyết chí vượt qua sinh tử mang niềm tin cầu sinh mà bạo phát lực lượng, cuối cùng thông đạo đã được đả thông !

Mạc Tiêu Diêu cùng đám người cuối cùng đã nhìn lại được ánh mặt trời , mà bên ngoài tám đại cao thủ chứng kiến hiện trạng Mạc Tiêu Diêu cùng đám người thì lại không có bất cứ người nào mang sắc thái vui mừng .

Nếu là một khắc trước mọi người liền động thổ mà ra , không thể nghi ngờ là mang đến một hy vọng to lớn , nhưng vào lúc này cảm xúc tuyệt vọng không hề giảm đi mà so với lúc đầu lại càng ảm đạm hơn !

Ngay cả ngươi trước kia thân phận cao bao nhiêu, thực lực mạnh bao nhiêu, chiến tích có bao nhiêu huy hoàng, giờ phút này ngươi lại chỉ là một người mắc nạn , một người từ đầu đến đuôi là thất bại , là kẻ yếu !

Đối mặt với cục diện tồi tệ như ,hơn nữa mọi người hầu hết cũng đã bị thương vô cùng thê thảm không nỡ nhìn, có ra hay là không ra được thì có cái gì khác đâu ? Có ý nghĩa gì nữa?

Nếu là rõ ràng đã phải chôn thây dưới đó thì còn có thể lưu lại một chút tôn nghiêm cuối cùng. Một khi đi ra lại cũng sẽ chịu thêm một tầng vũ nhuc mà thôi , sớm hay muộn cũng là một con đường chết , điểm này , dĩ nhiên là không còn là suy nghĩ!

Tiêu Dao Tôn Giả Mạc Tiêu Diêu một thân máu đen , khóe miệng rướm máu , trên mặt nhiều chỗ máu ứ đọng , tóc trên đầu cũng có nhiều chỗ bị máu tươi dính vào . Một thân quần áo vô cùng thê thảm đến không nỡ nhìn vào , không còn một chút khí độ phong phạm của trước kia !

Nhưng so sánh ra mà nói thì Tiêu Dao Tôn Giả vẫn còn xem như người bị trúng thương nhẹ nhất trong cả đám. Trên dưới một trăm người đi sau đều không ngoại lệ , mỗi người viết thương chồng chất , sắc mặt xanh trắng , há hốc mồm thở hổn hển , càng không ít người là tay chân què cụt tàn tạ mà bò ra…

Những người này vận khí vốn đang tính là không tệ, cố gắng tự mình đào trên mặt đất một cái động lớn để dung thân tị nạn , cuối cùng mà có thể như thế tránh qua được một hồi hạo kiếp. Nếu như không có mấy phần may mắn thì khó mà làm được như vậy!

Hoặc là bởi vì trong lúc gian nan khủng khiếp bỏ chạy trốn làm bọn họ mất hết khí công còn lại, hoặc sau đó mọi người bên trong phát hiện ra một tầng Vạn Niên Huyền Băng!

Cho dù là những tảng đá lớn cũng không khiến cho các Tôn Giả Chí Tôn Thượng thừa tuyệt vọng như vậy.

Nhưng tầng Huyền Băng có độ cứng rắn so với đá tảng còn cứng rắn hơn rất nhiều ! Cái này cũng làm cho bọn hắn sống ở phía dưới thời gian quá lâu !Thiếu chút nữa một đám đều chết !

Hơn nữa lúc trước đồng lòng chống cự núi rơi xuống. Rồi đến kế tiếp chấn động nện vào, sau đó gần như chịu sức ép vô cùng vô tận làm cả

nhóm người dù đông đến hiếm có hàng mấy trăm cao thủ hàng đầu đều tiêu hao một thân Huyền lực tới bảy tám thành, thật sự là rất thảm !

Lúc trước trốn đi vào gần ba trăm người , hiện giờ có thể sống sót lại không tới một trăm người ! Những người khác đều chôn xương ở dưới đất, còn những người gắng gượng thoát ra cũng đều là mỗi người mang thương tích , sức cùng lực kiệt !

Mạc Tiêu Diêu cùng Cố Thanh Vân Tiếu Thiên Nhai mới vừa xuất hiện ở lối ra, một lần nữa hít thở không khí tươi mới , tinh thần vừa mới phấn chấn thì lập tức sắc mặt đại biến, toàn thân lạnh lẽo đến ngây người ra !

Bọn hắn bây giờ , thân là tứ cấp Tôn Giả cho dù là chiến lực chỉ còn lại hai thành thì cũng miễn cưỡng tương đương nhưng đối phương lại đều đã được nghỉ ngơi dưỡng sức , lại dùng đại binh áp chế!

Đánh trận này làm sao mà có thể nghĩ tới được nữa ! Hoàn toàn không cần phải đánh ! Miễn cưỡng ra ta chỉ là tìm lấy ngược đãi cùng lăng nhục mà thôi !

Đám người Mai Tuyết Yên dưới sự sắp xếp của Quân Vô Ý dựa theo thời gian Quân Mạc Tà chỉ định mà tới !

Nhưng đại quân mới vừa đi tới nửa đường thì Kiếm Phong cao ngất sụp đổ , làm cho tám phần phi hành Huyền thú sợ tới mức cũng chao đảo rồi rơi xuống một loạt.

Sau đó gần như bị tuyết lở chôn sống, may mắn là khoảng cách quá xa nên chỉ gặp tuyết lở nhỏ mà không có nghuy hiểm lớn. Với thực lưc mạnh mẽ của mọi người nên còn chống đỡ được mà không có hao tổn.

NHưng mà như thế mọi người xũng đã sợ đến mức mặt mũi trắng xanh nuốt nước bọt ừng ực ! Mai Tuyết Yên cùng Sở Khấp Hồn đều rõ trong lòng.

Kiếm Phong kia… Chính xác Kiếm Phong đã sụp ! Lời thề Đông Phương Thế Gia đã phá ! Lời thề không thể phá hủy cuối cùng đã tan biến ! Tin tưởng rằng ngoài Quân Mạc Tà thì ở trên đời này không ai có năng lực làm điều đó !

Nghĩ đến , thậm chí biết là một chuyện ,mà tận mắt nhìn thấy là một chuyện khác. Khi mọi người chứng kiến quả núi khổng lồ nằm ngang trên mặt đất, ngay cả người có chuản bị tâm lí mà vẫn còn không tự chủ được thấy sống lưng lạnh toát!

Đứng trước quả núi khổng lồ như thế, cảm thấy mình nhỏ bé như con kiến! Vậy mà Quân Mạc Tà lại có thể làm cho cả quả núi sụp đổ, chuyện như vậy quả là làm cho không ai có thể tưởng tượng nổi!

Trước mắt mọi người mặc dù đã sớm chứng kiến đủ loại thần kì trên người Quân đại thiếu gia , nhưng đối mặt với sự tình thần kì hôm nay mọi người cũng khó mà nuốt trôi ! Làm cho thiên đại dị biến như thế này là chuyện mà con người có thể làm được hay sao ?

Chấn động hồi lâu , Quân Vô Ý bỗng thấy cần phải thay đổi lại sắp xếp ban đầu. Đem toàn bộ huyền thú cùng cao thủ phân làm bảy đội từ bốn phía mà đánh vào hình thành thế trận thiên la địa võng mà bay tới

Kết hợp cùng chiến thư của Quân Mạc Tà, Quân Vô Ý nháy mắt đã hình thành sách lược mới , vô cùng kín kẽ kết hợp với nhau lại càng tăng thêm sức mạnh ! Nghiêm mật mà vây bọc đánh vào , quyết tâm không để ai có thế chạy thoát khỏi lưới bao vây của huyền thú mà di ra !

Đoàn người hạ xuống một lúc , chia binh làm hai đường, Quân gia thì vây đánh bên ngoài , Ưng Bác Không, Phong Quyển Vân, Quân Vô Ý, Tư Không Ám Dạ, Đoan Mộc Siêu Phàm cùng Đông Phương Tam Kiếm khách thì hướng về Tiêu Gia mà chạy tới !

Mai Tuyết Yên lại thống lĩnh toàn bộ Thiên Phạt chiến lực , đem toàn bộ đám người Mạc Tiêu Diêu vây khốn xung quanh, đến giọt nước cũng không lọt qua được !

Đối mặt Quân Gia chiến ý hưng hực ép tới đám người Tiêu gia lộn xôn thành một đám , hai chân mỏi nhừ run rẩy lẩy bẩy mà té lên cả mặt đất ! Bọn chúng đã mất đi cái dũng khí chống cự cuối cùng rồi !

Quân Mạc Tà ở trên không quan sát một hồi, xác định không có con cá nào lọt lưới hay chuyện gì ý muốn xảy ra lúc này mới từ từ hạ xuống.Lúc trước hắn một mực ở trên cao giám thị , nếu quả thật có người muốn nhân cơ hội thừa nước đục thả câu hắn sẽ ngay lập tức điều nhân thủ của hắn chặt cái đầu của đối phương xuống !

Quân gia bọc đánh bên kia kết cục đã định , Tiêu gia mọi ngườ đều đã tan rã ý chí chiến đấu , cơ bản trực tiếp chính là thúc thủ chịu trói không còn nguy hiểm gì hết ! Cho nên Quân Mạc Tà mới hạ xuống vè bên Thiên Phạt.

Đám người Mạc Tiêu Diêu tuy rằng thân chịu trọng thương , chiến lực kiệt quệ nhưng cả đám lại lộ rõ khí chất của cường giả ngoan cố chống cự. Nếu để chiến lực bộc phát điên cuồng thì thật sự cũng sẽ xuất hiện thương vong đáng kể !

Mà Quân Mạc Tà hao hết tâm tư bày ra cục diện bây giờ chính là muốn tránh cho việc xuất hiện thương vong , nếu là dưới tình huống này mà còn xuất hiện tổn thất , thậm trí là trả giá đắt…Quân đại thiếu gia sẽ phi thường mất hứng.

“Mai tôn giả…Thực là hảo thủ đoạn!” Mạc Tiêu Diêu ho khan hai tiếng , phun ra một ngụm máu mang theo cả bùn đất,tơ máu còn vương trên miệng , khuôn mặt xám trắng , cười lạnh nói :”Âm mưu quỷ kể như thê…khụ khụ… Quả nhiên là ngươi cũng nghĩ ra được ! Bội phục , bội phục”

"Không dám, không dám, thủ đoạn như vậy so sánh với bên Tam Đại Thánh Địa đủ loại cao thâm phương pháp, bất quá cũng chỉ là gặp sư phụ mà thôi. Mạc Tôn Giả đã quá khen."

Mai Tuyết Yên không mặn không nhạt nói. Nàng một thân tuyết y trắng ,cùng Mạc Tiêu Diêu giờ phút này chật vật vừa lúc đã hình thành một cảnh so sánh, như trời với đất, chân chính cao thấp rõ ràng.

"Hừ! Rõ rệt tặng chiến thư, ước định quyết chiến, lại âm thầm đùa giỡn như thế này ,thủ đoạn hèn hạ, chờ sẵn để ám toán ta! Lật lọng, nói không giữ lời! Thắng không nhờ võ công, không thắng mà lại mỉm cười!"

Mạc Tiêu Diêu bi thương ánh mắt chậm độ nhìn quét qua nhìn lại nhân thủ bên mình cả thân đều run rẩy lên: "Mai Tôn Giả, ngươi còn có thể là Thiên Phạt đứng đầu chúng thú, một đời bá chủ sao? Bản thân ngươi thấy phương pháp như thế phù hợp với thân phận người đứng đầu Thiên Phạt sao?"

“Thiên Phạt đứng đầu thì như thế nào? Bất quá cũng là đối tượng bị nhóm người Tam Đại Thánh Địa các ngươi đuổi giết mà thôi.Mạc Tiêu Diêu , hiện giờ tình thế nghịch chuyển , tại sao toàn bộ cái xấu lại thành của ta? Còn không phải nói sao? Còn có ý nghĩa gì sao ?”Mai Tuyết Yên lạnh lùng trả lời , trong mắt trán đầy khinh bỉ .

Giờ phút này Mạc Tiêu Diêu quả thật bi phẫn chỉ muốn tự sát ! Cao thủ đi theo mình ra khỏi Tam Đại Thánh Địa tổng số khó khăn lắm mới được gần sáu trăm người. Lần này Kiếm Phong ngoài ý liệu sụp đổ không sai biệt lắm đem năm trăm người đè chết bên dưới còn thừa lại không đủ trăm người !

Thật là trầm trọng đả kích !

Chân nhân như Mạc Tiêu Diêu mà cũng có một loại cảm xúc mãnh liệt muốn tự sát ngay tại chỗ ! Lần này hầu hết đều là chiến lực tinh nhuệ của Đoạt Thiên chi chiến đó a . . . !

Tam Đại Thánh Địa toàn bộ chiến lực trải qua một trận này chợt tổn thất một phần ba , sắp đến Đoạt Thiên chi chiến biết ứng phó như thế nào

?! Hiện tại Mạc Tiêu Diêu cũng không có giả vờ tốt đẹp, lão quả thật thiệt tình chân ý lo lắng an nguy trên đại lục !

Lúc trước vào thời gian Tam Đại Thánh Địa thực lực hùng hậu , chính bọn hắn chưa bao giờ từng cho rằng Đoạt Thiên chi chiến sẽ xảy ra cái gì ngoài ý muốn.Thâm chí tự bản thân cảm giác loại lực lượng này thật khổng lồ , không có chút gì xem trọng ngoại tộc hỗn tạp…

Cho nên mới có suy nghĩ mê muội nhắm vào Thiên Phạt này , thực hiện tham vọng của chính mình quét sạch bên trong rồi mới thôn tính bên ngoài !

Trước đem Thiên Phạt Diệt trừ , thậm chí bắt tù binh thú vương mang về làm vật cưỡi , săn bắt huyền đan để tăng chiến lực của bản thân , sau đó lại tập trung lực lượng ứng phó Đoạt Thiên chi chiến.

Đại công quang vinh cứu vớt nhân loại lúc an nguy này một mình chiếm hết! Đồng thời rửa sạch câu nói sỉ nhục từ vạn năm trước “Đoạt Thiên chi chiến , Thiên Phạt đứng đầu” !

Nhưng trước mắt Mạc Tiêu Diêu thực sự hối hận !

Sự tình sao không thể để sau Đoạt Thiên chi chiến! Hiện tại Mạc Tiêu Diêu suy nghĩ không phải làvề chuyện sinh tử của phe bên mình nữa rồi, ngược lại lão nghĩ sau khi quân mình chết hết thì Đoạt Thiên chi chiến còn có thể thắng sao !

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 333: Nhẫn Nhục?

Nếu mà không thể thắng, vậy thì khi dị tộc xâm lấn, đại lục bị rơi vào tay giặc, dân chúng bị giết hại, trăm họ bị kiếp nạn, đủ mọi loại khổ nạn chẳng phải đều là lỗi của Tam Đại Thánh Địa sao? Huống chi việc đối phó với Thiên Phạt lại do Tam Đại Thánh Địa ra tay trước!

Nói cái gì cũng không nên đổ vào đầu Thiên Phạt chứ! Thậm chí nếu dị tộc xâm lấn thật, thì Thiên Phạt chúng thú vẫn có không gian sinh tồn, không có bất cứ biến cố gì, thế lực nào có thể xâm lấn Thiên Phạt Sâm Lâm. Từ trước đã như thế, hôm nay cũng như thế! Sau này cũng là như thế!

Cục diện ngày hôm nay, tiến, không tiến được, đánh, đánh không lại, trốn, càng trốn không thoát! Có thể nói tình trạng căng thẳng đến tột cùng! Mà đối phương đến đông như thế, quả là tuyệt đối không xem nhẹ đám người chúng ta, xem ra bị mất mạng là số đã định!

Mạc Tiêu Diêu quay đầu lại, nhìn về đám thuộc hạ bộ dạng tuyệt vọng cùng không cam lòng ở phía sau, đột nhiên cắn chặt răng, ưỡn ngực, tiến về phía Mai Tuyết Yên. Dáng vẻ kiên quyết và trầm trọng, khuôn mặt toát ra vẻ bi tráng, ánh mắt nóng bỏng như tỏa ra từng ngọn hỏa diễm!

“Mạc huynh, ngươi làm cái gì vậy?” Thân hình Cổ Thanh Vân chợt hiện ra ngăn trước mặt lão. Vị Man Hoang Tôn giả cũng trong tình trạng chật vật không chịu nổi, khuôn mặt thê lương, giống như lệ quỷ!

Mấy vị Tôn Giả này, đại khái là trong cuộc đời dài dằng dặc của họ, cho dù gian nan nhất, chán nản nhất, cũng không bao giờ bị chật vật như hiện giờ!

“Mau tránh ra! Lão phu muốn đi cầu xin tha thứ!” Mạc Tiêu Diêu tóc đen bay tán loạn, trên mặt mặc dù tràn đầy sỉ nhục, nhưng vẫn có chút xán lạng!

“Cái gì? Cầu xin tha thứ?” Cổ Thanh Vân kinh hãi hô lên, quả quyết nói “Mạc huynh, nhân sinh trong thiên địa, sao lại không có ngạo khí, tại sao không có cốt khí như vậy. Ta là nam nhân đội trời đạp đất, chết thì chết, tại sao có thể khúm núm, cầu xin để kéo dài vài ngày tàn mệnh chứ?

Thanh danh cả trăm năm của ta và ngươi, làm sao có thể không coi trọng như thế? Coi như là chết đi, cũng không làm một kẻ tham sống sợ chết, thê thảm kéo dài một chút hơi tàn!”

“Đánh rắm! Lão Tử là người sợ chết sao? Nhưng nếu ngươi chết, ta chết, thì Đoạt Thiên Chi Chiến phải làm sao bây giờ? Nếu như bởi vì chúng ta chết cả mà bị thua trận đó, thì ai có thể gánh cái trách nhiệm này chứ?

Nơi này còn có tám mươi bốn người! Chỉ cần chúng ta có thể trở về, cũng có thể vì Đoạt Thiên Chi Chiến mà cống hiến bốn vị Tôn Giả, tám mươi Chí Tôn thượng hạng! Nếu chúng ta đều chết ở nơi đây… thì có tác dụng gì chứ?” Mạc Tiêu Diêu phẫn nộ gầm lên, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng cùng ẩn chút lệ quang!

Làm một người tung hoành thiên hạ, Tôn Giả cấp bốn, có thể mạnh mẽ làm ra quyết định như vậy, không nghi ngờ rằng so với cái chết còn khó khăn hơn gấp trăm ngàn lần! Nhưng hiện tại Mạc Tiêu Diêu không có sự lựa chọn nào khác cả!

Lão có thể chết, càng không hề sợ chết, nhưng không thể chấp nhận việc mình trở thành tội nhân của Huyền Huyền Đại Lục! Lão bình

thường có thể hèn hạ vô sỉ, thậm chí còn là một tên ngụy quân tử, làm những việc cực kỳ xấu xa đê hèn, nhưng nếu bị ô danh trong lịch sử, thì lão có chết hơn vạn lần, cũng không thể chịu đựng được!

Có thể chết trận, có thể bị người giết! Có thể hại người, có thể bị người hại, nhưng giờ khắc này, lão không thể chết! Ít nhất mọi người không thể chết toàn bộ!

Bởi vì Đoạt Thiên Chi Chiến, chính là từ khi lão bắt đầu tiến vào Độn Thế Tiên Cung liền thành mục tiêu phấn đấu suốt đời! Cho nên đến lúc này, vô luận thế nào, lão cũng phải nhẫn nhục để sống sót! Chính là vì phấn đấu đạt đến mục tiêu của lão!

Nhìn Mạc Tiêu Diêu khó khăn đi từng bước một về phía bên kia, hai chân tựa hồ có đeo ngàn cân, Cổ Thanh Vân đột nhiên nín lặng. Lão chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, suýt nữa muốn chảy lệ ra!

Lão không nói gì thêm, cuối cùng cũng yên lặng theo sát phía sau Mạc Tiêu Diêu với những bước chân cũng kiên quyết đi tới như vậy. Tiếu Thiên Nhai buồn bã đứng yên, thở dài thật sâu, rốt cục cùng Khúc Vô Tình cũng đi tới!

Mai Tuyết Yên nhìn bốn người đi tới, nhưng lại rõ ràng không cảm nhận thấy đối phương có chút chiến ý thì trong lòng khó chịu.

Nhưng Quân Mạc Tà đứng một bên cũng là thấy trong lòng chấn động, đầu tiên thì nghĩ: chẳng lẽ . . . Bọn họ là đến đầu hàng, cầu xin tha thứ? Nhưng nghĩ lại thì cảm giác thấy không có khả năng! Thế giới này làm gì có chuyện đã nộp vũ khí đầu hàng thì không giết!

Còn nữa, bốn người trước mắt nàyđều là người thật, cường giả cấp Tôn giả thứ thiệt, kém cõi nhất cũng là cường giả cấp hai. Tin tưởng là một vị cao thủ Tôn giả bình thường nhất cũng tuyệt không tiếc mệnh mà ăn nói khép nép xin giữ mạng sống!

Người giang hồ từ trước đến giờ vẫn coi danh tiếng của mình còn trọng yếu hơn sinh mạng. Nhân vật quyền cao chức trọng tung hoành vô địch giống như Mạc Tiêu Diêu làm sao mà sẽ cầu xin tha thứ được?

"Mai tôn giả, Mạc mỗ lần này đến đây, đại bại thiệt thòi! Trận chiến này chúng ta đã thua, chúng ta thừa nhận thất bại !"

Trên mặt Mạc Tiêu Diêu đầy vẻ đau buồn và nhục nhã sâu sắc, trong mắt mang theo vẻ không cam lòng và bi thương mãnh liệt, nhưng vẫn cố gắng đứng thẳng người , ánh mắt nhìn vào Mai Tuyết Yên. Lão đương đầu với nỗi nhục nhã lớn nhất của mình mà nói từng từ.

"Mạc Tôn giả mở miệng nhận thua, cũng là ngoài ý muốn của bản tôn. Nhưng liệu tất cả Tôn giả bên dưới đã có thương lượng" Ánh mắt Mai Tuyết Yên mặc dù vẫn lạnh lùng, nhưng nói khiêm nhường.

Mạc Tiêu Diêu do dự một hồi lâu, khóe miệng giật một cái, trên mặt đầy thê lương, môi rung rung vài cái, nhưng không phát ra bất cứ âm thanh gì mà cũng cứ đứng thẳng người ở đó.

Anh hùng mạt lộ thế này, lại còn cảm giác khúm núm làm vị cường giả một đời này đột nhiên thấy lòng chua xót nói không nên lời!

Mai Tuyết Yên cùng Quân Mạc Tà nhìn lão, đột nhiên kinh ngạc phát hiện một chuyện : mái tóc của Sinh tử Tôn giả Mạc Tiêu Diêu đã hơn ba trăm năm đều luôn đen nhánh như mực, nay trong một khắc ngắn ngủn lại có thể dùng mắt thường thấy được tốc độ biến thành màu xám trắng!

Trước sau cũng chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp! Tóc Mạc Tiêu Diêu lại thay đổi thật lớn như vậy! Có thể thấy được sự thống khổ và hành hạ trong lòng lão giờ khắc này, thật sự là khó có thể nói rõ! Cầu xin tha thứ . . . cho dù là đám lưu manh đầu đường xó chợ đánh thua thì cũng có rất ít kẻ cầu xin tha thứ . . .

"Đối địch với nhau không phải ngươi chết chính là ta vong! Thắng sinh bại tử từ xưa như thế. Đương nhiên, giết chết kẻ địch có uy hiếp với

mình vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa!"

Mạc Tiêu Diêu khó khăn nuốt một ngụm, môi run run tựa như đèn sắp tàn trong gió, nhưng vẫn nhìn không chớp mắt về phía Mai Tuyết Yên "Hiện tại chúng ta đã bại, lại không còn sức đánh trả! Sự sống chết của chúng ta đã nằm trong tay Mai tôn giả, bọn ta chết không tiếc. . ."

Ánh mắt Mạc Tiêu Diêu bỗng nhiên mờ đi, tựa như cố giải thoát mà khàn khàn kêu lên "Nhưng hiện tại lão phu đến đây chỉ là muốn hỏi Mai tôn giả một câu : liệu có thể để cho đám người lão phu một con đường sống hay không? !"

Lão nói xong những lời này liền nhắm mắt đứng như vậy, cũng không nói thêm câu nào nữa, tựa hồ trong lúc đó lão đã hóa thành một pho tượng! Từ trong hốc mắt chầm chậm chảy ra hai dòng lệ trong suốt trên gương mặt nhẵn nhụi. Nhưng cũng dường như vào giờ khắc này đột nhiên xuất hiện những nếp nhăn ngang dọc trên mặt . . .

Giờ khắc này, Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên cơ hồ không thể tin được những điều tai mình nghe thấy!

Cầu xin tha thứ!

Một vị Tôn giả cấp bốn, lại ở trước mặt mọi người luôn mồm cầu xin tha thứ!

Này quả thực là so sánh với trời sụp thì còn làm cho người ta khó tin hơn!

Một lúc lâu, Mai Tuyết Yên mới lắc đầu nhìn Mạc Tiêu Diêu mà nặng nề hỏi "Tôn giả nói như vậy, thật là ngoài dự đoán của bản tôn, nguyên nhân bên trong . . . Có khả năng là vì Đoạt Thiên Chi Chiến?"

"Cho dù lý do là cái gì, hôm nay, lão phu cũng chỉ là khất mệnh! Chỉ cầu có thể sống lâu hơn hai năm là được rồi!" Mạc Tiêu Diêu nhắm mắt lại, ngửa đầu, môi run run, sắc mặt trắng bệch lại nói từng từ

"Sau Đoạt Thiên Chi Chiến nếu như mấy người lão phu may mắn không chết, không có đem mệnh để lại đỉnh Thiên Trụ, như vậy ắt đến Thiên Phạt Sâm Lâm tự vẫn trước mặt Mai tôn giả! Đem tàn mệnh này trả lại cho Mai tôn giả!"

Mai Tuyết Yên trong nháy mắt tim đập mạnh và loạn nhịp, giờ khắc này, nàng thật sự không biết nên phản ứng như thế nào.

Ngay cả người từng trải phong phú như nàng cũng hoàn toàn không nghĩ tới trước mắt lại gặp phải tình huống như vậy. Trước khi đến thì cái gì chuẩn bị cũng đều làm tốt .

Tử chiến ư, đánh rắn giập đầu. Thậm chí đối phương sẽ liều mạng tự bạo cũng đều có cách đối phó! Nhưng duy độc không nghĩ là với sự tự tôn của Mạc Tiêu Diêu mà cũng lại cầu xin tha mạng! Thế giới này cũng quá điên cuồng rồi? !

Phải biết rằng, Tam Đại Thánh Địa luôn biết Mai Tuyết Yên chỉ là Tôn giả cấp hai đỉnh phong. Mà ngay cả Mạc Tiêu Diêu sau khi tới đây mới biết được Mai Tuyết Yên không biết làm sao mà đột nhiên đột phá đến cảnh giới Tôn giả cấp ba.

Cho đến nay vẫn không biết là Mai Tuyết Yên cũng đã lại đột phá lần thứ hai! Mà Mạc Tiêu Diêu cũng là một vị Tôn giả cấp bốn, Tôn giả cấp bốn đích thực!

Nếu như với trình độ lúc trước so sánh thì gần như là một vị cường giả Chí Tôn cầu xin một vị cao thủ Thiên Huyền tha thứ!

Đây quả là chuyện quá mức hoang đường! Trước một khắc vẫn còn định đánh nhau chết thôi, hiện tại lại lập tức cầu xin tha thứ. . .

Điều này đòi hỏi phải có tâm tình như thế nào, dũng khí cao tới đâu! Đây là chịu nhục đến dường nào! Nếu không phải vì Đoạt Thiên Chi Chiến thì loại người kiêu ngạo như Mạc Tiêu Diêu làm sao mà làm nổi

loại chuyện này? Mà vì Đoạt Thiên Chi Chiến chịu nhục, lại là vì an nguy đại lục, vì thiên hạ sinh linh! !

Mai Tuyết Yên hiểu rất rõ điều này, Đoạt Thiên Chi Chiến cũng là mục tiêu phấn đấu của nàng! Cho nên nàng có thể lí giải thật sâu sắc Mạc Tiêu Diêu lúc này! Cho nên vào giờ khắc này nàng bị chấn động thật sâu ! Thậm chí gần như đã nghĩ lập tức lên tiếng đáp ứng yêu cầu của đối phương!

Vì Đoạt Thiên Chi Chiến, Mạc Tiêu Diêu có thể chịu hy sinh như vậy. Đem danh tiếng khổ cực giữ gìn ba trăm năm hủy hoại chỉ trong chốc lát. Như vậy, chính mình sao còn không tha được?

Chính mình cho tới bây giờ đều là coi trách nhiệm với Đoạt Thiên Chi Chiến cao hơn chuyện khác, càng là mục tiêu phấn đấu của mình kiếp nầy! Cho dù là Mạc Tiêu Diêu sau này tráo trở thì mình cũng không thể cự tuyệt!

"Chậm đã!" Quân Mạc Tà lạnh lùng mở miệng, ánh mắt nét mặt vẫn lạnh tanh

"Mạc Tiêu Diêu, Tiêu Dao Tôn giả, ngươi cho là lấy danh nghĩa Đoạt Thiên Chi Chiến, lấy thiên hạ đại nghĩa, khó khăn trăm họ để van cầu tha cho thì chúng ta liền bỏ qua ngươi? Thậm chí là cảm động đến khóc rống tuôn nước mắt, cung tiễn đám tàn binh bại tướng các ngươi rời đi? !"

Những lời này lại tựa hồ là một cái kim cực sắc bén châm vào lòng Mạc Tiêu Diêu! Mạc Tiêu Diêu toàn thân đau đớn giật giật, trên mặt cũng có chút co lại nhưng không nói gì.

"Ngươi cho là vì ngươi phải chịu hi sinh như vậy thì chúng ta đương nhiên sẽ để cho ngươi một con đường sống? Nhưng, thật sự có phải như thế sao?" Quân Mạc Tà nói tràn đầy lạnh nhạt .

"Mạc Tà! Sự tình liên quan đến Đoạt Thiên Chi Chiến, tất cả ân oán đời thường chỉ là tiểu tiết! Mạc Tôn giả là như vậy là vì Đoạt Thiên Chi

Chiến, vì tương lai an nguy của đại lục. Tâm tình của hắn, ta có thể biết!" Mai Tuyết Yên lo lắng nói.

"Nhưng ta không thể biết! Các lão gia nói chuyện, sao nữ nhân lại đi chặn họng! Đứng một bên cho ta!" Quân Mạc Tà không đổi nét mặt trầm giọng trách mắng. Hắn tiến lên trước một bước rồi đứng ở hàng đầu trước mọi người.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 334: Lương Thiện Là Có Tội Ư?

Thiên Phạt chúng thú tức thời bái phục sát đất, tỷ phu của chúng ta thiệt là bạo hãn, đại tỷ bá đạo như vậy mà cũng bị quát như thế, thiệt là xuất sắc, khâm phục sái cổ luôn!

Mai Tuyết Yên mặt trắng bệch, trong mắt không nhịn được trỗi lên một tia phẫn nộ. Nàng không bực mình Quân Mạc Tà đối với nàng không khách khí, mà giận hắn tại sao không thèm để ý đến thiên hạ chúng sinh.

“Mạc Tà, ngươi sao có thể như vậy được? Vì Đoạt Thiên Chi Chiến, cần phải tính toán những chuyện hơn thua của cá nhân sao?” Mai Tuyết Yên thở dài, nén giận nói: “ Mạc tôn giả đã hy sinh như như vậy, chúng ta lẽ nào không lấy mạng hắn thì không được sao? Thật sự có ý nghĩa ư?”

“Đúng là lòng dạ nhân từ của đàn bà, lúc trước ta đã nói nàng đứng tránh qua một bên, nàng không nghe à!” Quân Mạc Tà tức giận nói: “Nếu không phải bởi vì Đoạt Thiên Chi Chiến, Độn Thế Tiên Cung mười vị chí tôn liệu có khả năng gây cho nàng thân chịu trọng thương một trăm năm không lành? Nếu không phải vì Đoạt Thiên Chi Chiến, Tam Đại Thánh Địa dám đối phó nàng không? Sớm đã biết bao nhiêu người chết dưới tay nàng! Nếu không phải vì lợi dụng lòng quan tâm đến đại cục của nàng, bọn chúng dám không? Dám không?”

“Hết lần này tới lần khác đều là bởi vì cái thứ gọi là “Đoạt Thiên Chi Chiến” mà nàng cứ phải chịu thiệt thòi!” Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng rồi nói: “Mà lần này cầu xin tha thứ, lý do cư nhiên vẫn là Đoạt

Thiên Chi Chiến! Ta hỏi nàng, nàng rốt cuộc muốn chịu thiệt thòi đến lúc nào mới tỉnh đây!? Thử hỏi một câu, nếu như vai diễn đổi cho nhau, nếu như kẻ đang van nài là bản thân nàng, nàng nói những kẻ của Tam Đại Thánh Địa có bỏ qua cho nàng hay không? Có khi nào nhờ Đoạt Thiên Chi Chiến mà nàng được sống tiếp không?!"

"Ta đương nhiên có thể tưởng tượng được sự lựa chọn của bọn họ sẽ như thế nào, nhưng lần này lại không giống …", Mai Tuyết Yên gấp rút phân tích, "ta có thể cảm giác được tâm ý của Sinh Tử Chí Tôn thật sự là mười phần…"

"Thế thì sao chứ? Dẫu thế thì cũng chẳng có chút bất đồng nào!" Quân Mạc Tà lạnh lùng nói. "Bởi vì một lần này, bọn họ vẫn đang lợi dụng sự quan tâm cho đại cục của nàng! Ta chưa hề phủ nhận là lần này Mạc Tiêu Dao chính thật là thật lòng vì Đoạt Thiên Chi Chiến, chân chính vì thiên hạ chúng sinh! Tâm ý của hắn, không chỉ mình nàng cảm giác được, ta cũng có thể cảm thụ được thành ý của hắn, toàn là mục đích chân chính! Nhưng đây không phải là lý do mà chỉ cần bọn họ cầu xin thì chúng ta liền bỏ qua! Nàng hiểu không?" Đây là tranh chấp đầu tiên từ lúc Mai Tuyết Yên biết Quân Mạc Tà! Lại là một hồi tranh chấp nghiêm trọng.

"Quân Mạc Tà, ngươi dùng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử! Chúng ta hiện giờ tuy suy sút, nhưng ngươi cũng không thể nhục mạ tùy ý!" Cổ Thanh Vân nghiến răng, gân xanh trên huyệt Thái Dương giật giật, đã phẫn hận đến cực điểm.

"Ta trước giờ vẫn là một kẻ tiểu nhân, trước giờ có bao giờ đã phủ nhận đâu? Nhưng mà, các người là quân tử à!?" Quân Mạc Tà lạnh lẽo nhìn hắn: "Ta chỉ hỏi ngươi một câu, Mạc Tiêu Dao, không cần làm ra vẻ khổ đại thù thâm như là phải chịu nhiều ủy khuất như thế, ngẩng đầu lên, mở to mắt ra! Cả lời khó mở miệng nhất cũng đã nói ra, lẽ nào vẫn không dám mở to mắt mà nhìn kẻ có đại quyền sinh sát ngay trước mắt ư?"

Mạc Tiêu Dao mệt mỏi mở mắt, đáy mắt hàm chứa sự nhục nhã ê chề, lạnh giọng nói: “Ngươi muốn hỏi gì? Ngươi hỏi đi! Lão phu rửa tai cung kính lắng nghe!”

“Ta chỉ hỏi ngươi một vấn đề tối đơn giản! Trong mấy năm gần đây, Độn Thế Tiên Cưng đối phó Thiên Phạt Mai tôn giả phải chăng trước giờ đều lợi dụng yếu điểm về quan niệm đại cục của Mai tôn giả, rõ ràng biết Mai tôn giả vì Đoạt Thiên Chi Chiến sẽ không hạ sát thủ nên mới dám ra tay? Rất đơn giản phải không, đáp án bất quá chỉ là “Có”, hay “Không”, hai chữ, hãy cho ta một đáp án rõ ràng!”

“Có!” Gương mặt trắng bệch của Mạc Tiêu Dao xuất hiện một tia xấu hổ, nhưng câu trả lời của hắn không hề do dự chút nào. Sự thật chính là như vậy, bọn họ vốn trước nay đều lợi dụng lòng lương thiện của Mai Tuyết Yên mới lần này tới lần khác nhằm vào nàng!

“Nếu như không phải là Mai tôn giả mà là một ma đầu không việc ác nào không làm, một Thiên Phạt vương giả không có một chút cố kỵ nào, các ngươi dám làm thế không?” Quân Mạc Tà tiếp tục hỏi.

“Không dám! Nhưng nếu như chúng ta hoàn toàn có thể nắm chắc, liền nhất cử tiêu diệt nàng!” Mạc Tiêu Dao thở ra? “Bởi vì nếu như nàng hoàn toàn không để ý mà phát động “Huyền Thú Triều” tấn công đại lục, sẽ là tai nạn của toàn đại lục! Bởi vậy, nếu là như thế, liền phải thận trọng tính toán, tiếc là nàng ta lại không phải, may mắn là nàng không phải.”

Mai Tuyết Yên đau khổ khép mắt.

Lúc trước sớm đã đoán được nguyên nhân thế này, nhưng lúc này đây nàng chính tai nghe đương sự thừa nhận sự thật, lại vẫn có cảm giác đau khổ như vạn tiễn xuyên tâm, và đau lòng vì những chuyện nàng đã làm đều thật không đáng! Thì ra lý do mà những chiến hữu lúc trước đối phó nàng cư nhiên là vì nàng quá thiện lương!

Chính sự thiện lương, lòng quan tâm đại cục của nàng đã cho phép bọn họ không hề e ngại, năm lần bảy lượt mai phục ám sát, thậm chí suýt đã khiến cho bản thân vạn kiếp bất phục! Bởi vì bọn họ biết, nàng sẽ không đánh trả quá tuyệt tình! Nàng vĩnh viễn sẽ không đối phó bọn họ giống như bọn họ đối phó nàng! Bởi vậy bọn họ tự tin không sợ! Thế giới này, từ bi thì sao? Thiện lương, liền chinh là lý do nên chết ư? Thiện lương, liền chính là nguyên nhân nên bị gài bẫy hãm hại ư? ! Thiện lương, liền chính là căn nguyên của việc nên bị áp bức ư? Thiện lương, liền có thể trở thành cái cớ cho kẻ khác có thể vô liêm sỉ ư? Lúc này đây, Mai Tuyết Yên trầm sâu trong mê võng…

“Bây giờ các ngươi đã thua! Nhưng các ngươi vẫn muốn đem chuyện Đoạt Thiên Chi Chiến ra nói…” Quân Mạc Tà cười mỉa nói: “Ta biết, Mạc tôn giả, trong lòng ngươi lúc này đang thật sự hối hận, bởi vậy ngươi dựa vào Đoạt Thiên Chi Chiến cầu xin, cũng thật sự muốn vì Đoạt Thiên Chi Chiến xuất ra một đao! Rõ ràng, mục tiêu này thật cao cả, thật cao thượng! Thậm chí, ngươi cũng đã hy sinh rất nhiều! Điểm này, ta bội phục ngươi!”

“Nhưng ta muốn nói cho ngươi biết! Mặc cho lý do có cao cả bao nhiêu đều không thể thành cái cớ cho ngươi tham lam chiếm đoạt, làm bao điều ác!” Quân Mạc Tà lãnh khốc cười. “Vì Đoạt Thiên Chi Chiến, vì thiên hạ chúng sinh, nói nghe thật hay! Các ngươi đúng là đã làm thế, đã ra sức! Nhưng, chậm đã, điều đó chẳng đại biểu cho cái gì sất! Làm sai một chuyện, vẫn phải trả giá! Không ai cho rằng vì ngươi đã ra sức cho Đoạt Thiên Chi Chiến nên phải è cổ ra cho các ngươi giết!”

“Ngay cả những cái gọi là “sự tích anh hùng” đi nữa, cũng không thể lấy công chống tội!” Quân Mạc Tà sắc bén vô tình nói: “Có kẻ đi cướp để cho mấy đứa nhỏ ở nhà có thể ăn no. Có kẻ càng cao thượng hơn, bởi vì trong nhà hắn thu dưỡng vô số cô nhi… nhưng những kẻ đó đã cướp, đã là một sự thật! Có kẻ giết người, bởi vì bảo hộ người thân, nhưng hắn đã là kẻ sát nhân! Đây cũng là sự thật. Sẽ không có ai bởi vì bọn họ có nỗi khổ riêng mà bỏ qua cho họ!”

“Sự thật như vậy, các người lại dựa vào lý do gì?” Quân Mạc Tà hung hăng nói. “Các ngươi hại chiến hữu, diệt đồng bạn, đồ huyền thú, săn huyền đan, rồi nhân danh đề thăng thực lực để ứng đối Đoạt Thiên Chi Chiến! Cho là ta tin tưởng các ngươi sau khi đề thăng lực lượng thật sự dùng cho Đoạt Thiên Chi Chiến chăng nữa… nhưng hai chuyện này có liên quan gi sao!?”

“Đoạt Thiên Chi Chiến, từ trước tới nay đều là nghĩa vụ của các người! Không phải là cái cớ cho các người! Càng không phải là lý do để cho các người làm ra những chuyện xấu xa đê tiện không biết xấu hổ! Hôm nay, ta tuyệt không bỏ qua cho các ngươi!” Quân Mạc Tà nói.

Hắn lãnh đạm nói, cười lạnh chỉ những tàn binh bại tướng trước mặt nói: “Mạc Tiêu Dao, ta tin những lời ngươi nói là thật tâm! Nhưng ngươi biết hôm nay các ngươi đã chết bao nhiêu người? Ngươi quay đầu lại nhìn thuộc hạ của mình, có ai không hận chúng ta thấu xương? Nơi đây có hơn 80 cao thủ Chí Tôn Thượng hạng, Mạc Tiêu Dao, cho dù ta tin ngươi sẽ không trả thù, nhưng bọn họ thì sao? Ngươi có thể cam đoan ư? Bọn họ sẽ không hề báo thù ta, báo thù Quân gia?! Ngươi nói ta nghe, ta có thể tha các ngươi sao? Ta có thể thả hổ về rừng sao? Ta dám sao? Đổi lại nếu ngươi là ta, ngươi dám không?!”

Mạc Tiêu Dao chỉ biết thở dài! Lúc đầu hắn nghe Quân Mạc Tà nói không thuận tai, cho là một sỉ nhục! Nhưng, nghe hắn nói tiếp, Mạc Tiêu Dao rốt cuộc cũng hiểu rõ, những việc mà bọn họ làm thật sự quá phận, cũng quá đê tiện!

Tam Đại Thánh Địa trước nay đều cho rằng, chỉ cần vì Đoạt Thiên Chi Chiến, bọn họ làm bất cứ cái gì cũng đúng! Nhưng chính cách nghĩ này, bản thân đã là một sai lầm nghiêm trọng!

“Quân Mạc Tà, ngươi có gì không tin bọn ta? Lẽ nào ngươi bức bọn ta phải phát huyết thệ hay viết huyết thư bảo chứng?” Tiếu Thiên Nhai nghiến răng nói.

“Huyết thệ, bất quá chỉ là một câu nói mà thôi! Hai môi trên dưới khép lại là có thể nói ra; Huyết thư, cũng thế, chỉ là một tờ giấy! Các người cho rằng ta chịu tin sao?” Quân Mạc Ta cười lạnh. “Các ngươi muốn ta đem tính mạng toàn gia ra đánh cược với sự đáng tin cậy của cái gọi là lời thề à? Thệ ước vạn năm trước của tổ tông, các ngươi còn có thể vi phạm mà xuống tay với Thiên Phạt, ta mà tin các ngươi thì là thằng ngốc chắc? Rủi ro như vậy, ta sẽ không mạo hiểm, càng không dám mạo hiểm!”

“Lần này là chúng ta thảm bại, vốn là không biết lượng sức, tự rước lấy nhục!” Mạc Tiêu Dao cười khổ một tiếng, ngoảnh đầu nhìn vẻ phẫn nộ lẫn thù hận trên mặt tám mươi tên thủ hạ phía sau, oán độc sâu sắc như thế, ngay cả chính Mạc Tiêu Dao hắn cũng có thể cảm nhận được một cách rõ mồn một, bất giác thở dài một hơi!

Mối thù khắc cốt ghi tâm này, dẫu cho hắn liên tiếp ra lệnh không được báo thù thì vẫn sẽ có kẻ ngoài thì vâng dạ nhưng sau đó lén lúc đi báo thù, còn về chuyện hai năm rưỡi sau liệu có thể còn giữ được cái mạng hay không, đến Thiên Phạt lệnh tử vân vân, lại càng hoang đường.

Quân Mạc Tà nói trắng ra là không sợ bọn họ báo thù, Mai Tuyết Yên cũng không sợ! Nhưng, những người khác ở Quân gia thì sao? Thiên Phạt chư thú thì sao? Đâu phải ai cũng là tôn giả cao thủ!

Lại thêm Đoan Mộc thế gia, Tư Không thế gia, Đông Phương thế gia… những gia tộc này, chỉ cần để những người ở đây sống sót, thì những gia tộc này đều sẽ phải hứng chịu báo thù đẫm máu! Đây là chuyện chắc chắn không phải nghi ngờ!

Năm ấy, mười vị Chí Tôn Thượng hạng có thể ám toán Mai Tuyết Yên đến suýt mất mạng! Càng hà huống bây giờ là tám mươi vị đỉnh phong cường giả hàng thật giá thật! Tuy Mai Tuyết Yên lúc đó đã bị trọng thương trước, nhưng thực lực cực mạnh của các vị Chí tôn này cũng không thể nghi ngờ!

Ngoài Quân gia ra, dù là toàn bộ san bằng các gia tộc khác, cũng không phải là chuyện không thể! Thậm chí, trong tám mươi người này xuất ra một hai người đã có thể làm chuyện đó nhẹ như không!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 335: Ta Cũng Không Mạo Hiểm

Điều quan trọng này, tứ đại Tôn giả trong nháy mắt cũng hoàn toàn nghĩ tới, tất cả mọi người đều là người từng trải, nếu không nghĩ tới liền quá ngây thơ rồi! Cho nên tất cả bọn họ đều yên lặng không nói gì!

Giờ khắc này, bọn họ quả thực cảm giác được, đám người mình một mực cho rằng lý do cùng niềm tin chính là Đoạt Thiên chi chiến quả thực làm người ta chê cười, mỗi một điểm cũng là chê cười!

Quân Mạc Tà nói cho bọn họ một việc rất rõ ràng: vô luận có mang mục tiêu cao thượng cở nào, cũng không phải là lý do để làm nhiều việc ác cùng hành động vô sỉ! Vô luận là xuất phát vì cái gì, cũng không thể che dấu được tội ác từng làm!

Phía sau, một vị siêu Chí Tôn cao thủ tức giận liền bước lên một bước: "Quân Mạc Tà, ngươi quả thực là khinh người quá đáng! Tam Đại Thánh Địa chúng ta vì thiên hạ, thương sinh linh, vì an nguy đại lục, vạn năm đều như một ngày, nơi đó có tội ác gì có thể nói?”

“ Chẳng lẽ ngươi không có suy nghĩ qua, nếu như chúng ta đều chết sạch, Đoạt Thiên Chi Chiến đến, người dị tộc xâm lấn, thì có ai đi ngăn cản? ! Ngươi muốn sinh linh thiên hạ đều tùy ý bị dị tộc tàn sát sao"

"An nguy đại lục? Thương thiên hạ sinh linh?" Tà nhãn Quân Mạc Tà liếc xéo hắn

"Là ta nhiều chuyện? Cho tới bây giờ ta không có suy nghĩ qua! Ta chỉ biết một việc, nếu như ta bị các ngươi giết, sau khi chết, coi như cái

thế giới này toàn bộ hủy diệt, ta cũng không cảm thụ được!"

"Ta là một người ích kỷ, cho tới bây giờ đều như vậy!" Trong mắt Quân Mạc Tà lóe hàn quang sắc bén, từ từ nói: "Ta là một người hướng thiện. Người không phạm ta, ta không phạm người; bánh ít đi, bánh quy lại, lấy răng trả răng!”

“ Cho dù các ngươi là vì Đoạt Thiên Chi Chiến hay là vì thiên hạ sinh linh, nhưng các ngươi chỉ cần xâm phạm ta, thì sẽ chết! Không phải ta chết, chính là cả nhà ngươi tử! Mà ta còn không muốn chết!"

"Mục đích của ta rất đơn giản, chỉ một lòng cầu sinh tồn một kiếp này thôi! Ta chưa từng chủ động trêu chọc đến các ngươi điều gì. Nhưng các ngươi lại muốn tới áp bách khi dễ với ta!”

“ Vạn bất đắc dĩ nên chỉ có thể phản kháng! Đến hôm nay các ngươi rơi vào hạ phong liền cùng ta nói đến Đoạt Thiên Chi Chiến, thiên hạ sinh linh? Ha ha ha ha..."

Quân Mạc Tà cười lớn: "Làm người có thể vô sỉ! Nhưng các ngươi không thể vô sỉ đến như thế này!"

"Quân Mạc Tà, ngươi hỗn đản!" Đàng sau Mạc Tiêu Diêu cả một đám người phẫn nộ mắng to.

"Không cần phải nói!" Mạc Tiêu Diêu cười ha hả một tiếng, trầm tĩnh giơ tay lên, ngăn mọi người đang lọan lên lại. Đột nhiên cố gắng đứng thẳng lên: "Chết thì chết, hà tất nói thêm điều gì?"

"Hôm nay việc đã đến nước này, nhiều lời nữa cũng là uổng công, nhưng cuối cùng bọn ta là người ai cũng đều biết đến, ngay cả chết thì cũng phải chết có thể diện! Tuyệt sẽ không chết mà mang theo một túi uất ức này! Ta Mạc Tiêu Diêu sẽ càng không chết trong tay người khác!"

Mạc Tiêu Diêu mỉm cười, trên mặt đất bắt một thanh tuyết, rồi cẩn thận lau lau trên mặt một phen, lạnh nhạt nói: "Tiêu Dao Tôn giả, có chết

cũng phải Tiêu Dao.”

Thần thái của lão, đã khôi phục từ sự mềm yếu nhu nhược lúc nãy.

Vị Tiêu Dao Tôn giả này lau thật sự cẩn thận, máu huyết trên mặt, tất cả đều được lau sạch sẽ. Thậm chí, mỗi một động tác, lão đều làm rất tiêu sái, vẫn còn rất tự nhiên.

Sau đó lão lại chỉnh tóc, râu đang bừa bộn một phen, xoay người sang chỗ khác, đối mặt với thuộc hạ của mình thì lão đã khôi phục lại là Tiêu Dao Tôn giả ngày xưa, cái loại khí độ Tiêu Dao thiên địa này!

Chỉ có sau khi lão quay mặt đi, đám người Cổ Thanh Vân lại phát hiện, lướt qua đáy mắt của Mạc Tiêu Diêu dày đặc ý nhục nhã. Sỉ nhục!

Thế hệ Tôn giả cấp bốn bởi vì việc mình làm ra, rơi vào đường cùng, ăn nói khép nép hướng về phía địch nhân cầu xin tha thứ, lại bị đối phương quả quyết cự tuyệt! Việc này quả thực là khó có thể tin nổi!

Trong ấn tượng của bọn họ, lấy thân phận Mạc Tiêu Diêu, có thể hạ mình như thế, vẫn còn hướng hai hậu bối có thực lực, thân phận xa không bằng chính mình xin nể tình, việc này đã là không thể tưởng tượng nổi! Thậm chí có thể nói là đáng ngưỡng mộ vì khả năng chịu đựng khó tin nỗi nhục nhã nặng nề!

Lại nói như thế nào, đầu chi dĩ trát lý, báo chi dĩ quỳnh dao (Biên : đưa quả mận, nhận viên ngọc - tương tự ăn một quả trả cục vàng, nhưng khó áp dụng vào đây)! Đối phương nếu đã có thể mở ra một đường sống, Mạc Tiêu Diêu lại há có thể không có trở về báo đáp?

Vô luận nghĩ như thế nào, đối phương như thế nào tất cả cũng hẳn là cho ngươi một chút mặt mũi mới đúng, thậm chí vì Mạc Tiêu Diêu lấy đại cục làm trọng, là vì sinh linh là thiên hạ, tâm ý rất là cảm động, trịnh trọng kêu mọi người rời đi mới đúng!

Không nghĩ tới Quân Mạc Tà lại dứt khoát như vậy, lãnh khốc vô tình trực tiếp cự tuyệt ! Quả nhiên là càng thêm khó có thể tin nổi!

"Mạc huynh, chuyện lớn này có khả năng không theo ý muốn! Việc hôm nay, với ngươi có tổn hại uy danh hiển hách gì? Hắn sẽ càng bởi vì việc hôm nay mà chiến sử lưu danh! Cũng chỉ có hậu sanh tiểu bối thiển cận, không vì đại cục bực này mới có thể coi thường tâm ý vì thiên hạ thương sinh của ngươi như vậy! Nhìn ngươi lúc này, trong lòng lão phu không thể chịu nổi!"

Cổ Thanh Vân an ủi rồi thở dài nói " Giang hồ hôm nay, đã sớm không còn là chỗ chúng ta quen thuộc, trên đời này nhiệt huyết con người càng ngày càng ít ... Có nói chăng đi nữa càng giống như than vãn. Thói đời ngày sau quả là càng thiếu chân thành tới đáng thương"

Mạc Tiêu Diêu chậm rãi lắc đầu, thần sắc trong lúc đó một mảnh vô lực: "Cổ huynh, tất cả mọi người tới đây, hà tất gì lại tự lừa mình, dối người như vậy. Hậu quả hôm nay đúng là do những điều đã làm trước kia! Cho tới hôm nay lão phu mới chân chính rõ ràng!"

" Trái lại, Mai tôn giả một mực vì Đoạt Thiên Chi Chiến, nhưng chúng ta chưa từng buông tha nàng một lần nào? Nàng nhiều lần lấy đại cục làm trọng, từng bước thoái nhượng, nhưng chúng ta lại làm như thế nào?”

“ Chúng ta từng bước ép sát, nàng lui một bước, chúng ta liền tiến thêm một bước! Có từng nhìn qua đại cục? Sự tình cho tới bây giờ, chúng ta còn có thể diện gì mà chỉ trích đối phương không xem đại cục?"

" Thử hỏi một câu, nếu là đem Quân Mạc Tà thay đổi làm Cổ huynh ngươi, làm đương sự chuyện ngày trước, càng có vô số bận tâm phía sau, có thể khinh suất thả gần trăm cao thủ trước mắt đã thành kẻ thù một sống hai chết sao? Thật là có cái can đảm.này sao?"

Cổ Thanh Vân hơi chậm lại, sắc mặt lập hiện ra xấu hổ, đúng là không nói ra lời nữa.

"Chư vị tự giải quyết cho tốt! Lão phu đã thấu hiểu mọi chuyện thế gian hết rồi, liền muốn đi trước một bước!"

Mạc Tiêu Diêu bình thản nhìn mọi người, đưa lưng về phía Quân Mạc Tà, cũng chẳng quay đầu lại, cao giọng nói "Sau hôm nay, bất luận địch ta, phàm có người sống sót thì lúc gặp chủ của Tam Đại Thánh Địa, thỉnh cầu chuyển giúp ta một câu nói"

Trên mặt lão lộ ra một tia hối hận tự đáy lòng, chậm rãi nói: "Chớ để lấy cao thượng là cớ. Chớ tìm lý do biện hộ cho việc làm sai! Hy vọng Tam Đại Thánh Địa sau này sẽ không vũ nhục danh tiếng 'Đoạt Thiên Chi Chiến' từng vô cùng hiển hách huy hoàng này! Đây là vinh quang lớn nhất của Tam Đại Thánh Địa từ vạn năm đến nay!"

Lão dừng một chút, cười khổ nói: "Phải nhớ kỹ, cái đó là vinh quang, mà không phải tư cách!"

Dứt lời, Mạc Tiêu Diêu trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng ấm áp, âm thanh kéo dài nói "Mạc đạo thanh thiên chân vô đạo. Năng tiêu diêu thì thả tiêu diêu!" Những lời nàychính là nói tên hai người, đúng là lão cùng với Mạc Vô Đạo chủ nhân của Độn Thế Tiên Cung cũng là anh ruột của mình, nói về xuất xứ cái tên của hai người là từ đâu tới.

Hai người vốn là hậu nhân nhà quan lại, ban đầu khi hai huynh đệ mới ra đời, vừa lúc phụ thân hai người bị bãi quan miễn chức. Một vị bằng hữu đến thăm, tặng phụ thân một bài thơ:

Công danh lợi lộc hà thì liễu

Vinh hoa phú quý nhất triêu phao;

Mạc đạo thanh thiên chân vô đạo

Năng tiêu diêu thì thả tiêu diêu!

Công danh lợi lộc vứt khỏi lòng

Vinh hoa phú quí có như không

Người giữ thanh liêm đâu hết lối

Ai tiêu dao được cứ thong dong

(MS : Vô đạo : hết đường , cụt lối. Tiêu dao : ung dung, thong dong, không bị ràng buộc)

Phụ thân từ khi có bài thơ này, lấy bốn chữ Vô Đạo cùng Tiêu Dao, làm làm tên cho hai anh em họ.

Mạc Vô Đạo! Vô luận là lúc nào cũng không phải không còn đường có thể đi. Mạc Tiêu Dao! Vô luận là lúc nào, cũng không muốn vì không chịu ràng buộc mà quá phận, mà đắc ý hí hửng! Đây cũng chính là tâm ý cùng lời chúc phúc của phụ thân đối với hai người- không nhụt chí , tránh đắc ý!

Đến lúc này, trừ tâm ý của phụ thân ra, điều Mạc Tiêu Diêu có thể nghĩ đến, cũng chỉ có ca ca của mình Mạc Vô Đạo, không phải là Độn Thế Tiên Cung chi chủ Mạc Vô Đạo.

Nói xong những lời này, Mạc Tiêu Dao nhẹ nhàng thở dài, toàn thân chấn động, đột nhiên liền như vậy yên lặng đứng, lẳng lặng bất động! Trên đỉnh đầu của lão, đột nhiên nồng nặc khói trắng nổi lên, xoay quanh, kéo dài không tiêu tan, gió lạnh thấu xương, mà vẫn bất động!

Một lúc lâu sau, khói trắng nồng đậm dần dần hóa thành một đạo sương mù, bay lên không, rốt cục vô ảnh vô tung! Mạc Tiêu Dao tự hủy một thân tu vi, tự đoạn tâm mạch, thân tử tại đỉnh Tuyết Sơn! Tôn giả cấp bốn của một đời cứ như vậy mà ngã xuống!

Cổ Thanh Vân kinh ngạc mà đứng, đột nhiên cảm giác được trước mặt tất cả đều như mộng như ảo, như vậy thật là không đúng! Tôn giả cấp bốn vốn là cường giả cao cao tại thượng, mạnh mẽ như thế, lại bị ép

đến tình trạng ở nơi sơn cùng thủy tận như vậy bất đắc dĩ tự sát ở trước mặt mọi người!

Trong mắt Quân Mạc Tà lóe ra một tia thương tiếc, nhưng sắc mặt của hắn lại vẫn lạnh lùng, nghiêm túc, tàn khốc bất động!

"Cổ Thanh Vân, ta cũng cho các ngươi cơ hội! Các ngươi cũng có thể lựa chọn tự sát! Giữ lại một cơ hội chết được toàn thây, cho các ngươi thể diện có một cơ hội chết kiểu này!" Quân Mạc Tà mặt không chút biểu tình nói, trong giọng nói không mang theo bất cứ điểm tình cảm nào.(DG: anh í máu lạnh hay sao í!)

"Mạc Tà... Bọn họ... không thể chết!" trên mặt Mai Tuyết Yên hiện lên vẻ lo lắng

"Chuyện này thủy chung là sự tình liên quan đến Đoạt Thiên Chi Chiến! Đây chính là quan hệ đến thiên hạ thương sinh linh tương lai đại sự! Ngươi hãy thận trọng suy nghĩ một chút! Một khi thực lực giảm mạnh, chiến quả liền có thể phát sinh nghịch chuyển, thật sự Đoạt Thiên Chi Chiến có thể hoàn toàn bị nghịch chuyển"

"Tuyết Yên, sao nàng vẫn còn muốn kiên trì? Chẳng lẽ nàng vẫn không thấy rõ sự thật trước mắt sao? Nàng không có chú ý ánh mắt của những người này sao?”

“ Ta đã giết không dưới bốn năm trăm người! Tất cả những người đã chết này đều là bằng hữu sống chung với họ, tối thiểu cũng là trăm năm sống chung một chỗ!"

" Phần năm tháng dài dằng dặc này đã có tình cảm sâu đậm, thậm chí so sánh với thân nhân còn muốn thân hơn! Ta tin tưởng, so sánh với dị tộc nhân thì những người này càng muốn ta chết hơn!”

“ Chỉ cần tránh được một kiếp khó khăn này, bọn họ tất nhiên sẽ đem hết mọi thủ đoạn ra đối phó ta cùng với người nhà của ta! Ta không có bất cứ lý do gì để giữ lại những người này!"

Quân Mạc Tà hờ hững nói: "Nếu như ta độc thân, chỉ có một người tự nhiên có thể không cần lo, nhưng ta cũng có người nhà, có bằng hữu, bọn họ có thể không cần sao? !”

“ Nàng kiên trì, tương đương với việc đem người nhà, bằng hữu của chúng ta ra mạo hiểm. Trong lòng ta, người nhà an toàn là tất cả! Ta sẽ không mạo hiểm, cho dù chỉ là một điểm nhỏ!"

"Coi như bọn họ thật là người tốt cũng chẳng sợ, ta cũng giết không lầm! Bởi vì việc đã đến nước này, không còn có có cơ hội để thay đổi! Huống chi, từ đầu chí cuối bọn họ căn bản là chỉ là một đám ngụy quân tử!" Quân Mạc Tà nhàn nhạt nói:

"Coi như là tội nghiệt, ta cũng muốn đeo trên lưng! Lưng đeo tội nghiệt, còn tốt hơn là đeo áy náy trên lưng!"

"Ngươi thật sự là quá vô tình!" Mai Tuyết Yên đau buồn nhìn hắn: "Ngươi vì sao không có nửa điểm thương hại? Đối với thiên hạ sinh linh, chẳng lẽ ngươi liền không có có một chút ý thức trách nhiệm? Cho dù là một điểm nhỏ? !"

"Tuyết Yên, ngươi cứ nói ta vô tình? Không có có trách nhiệm, tình cảm sao? Thực sự là ta vô tình sao? Nếu như bởi vì nhất thời nương tay như vậy, đổi lấy ngày khác, người nhà thảm vong, bạn bè bị tàn sát, khi đó nàng sẽ có cảm tưởng gì?”

“ Nếu như ta trong lòng ngàn vạn lần mong nhớ, liền toại nguyện sai lầm của nàng một lần thì sẽ như thế nào? Chúng ta có khả năng bắt đầu lại được sao? Cho dù nói là vì Đoạt Thiên Chi Chiến... Coi như những người này đều chết hết, cũng không có nghĩa là Đoạt Thiên Chi Chiến sẽ thất bại!"

Quân Mạc Tà lạnh lùng nói: " Đã chết Trương đồ tể, Quân Mạc Tà ta cũng sẽ không ăn lợn sống! Ngược lại, nếu đem an nguy thiên hạ giao vào trong tay bọn ngụy quân tử này, ngay cả có thắng lợi thì cũng là sỉ nhục!"

"Bọn họ không xứng! Nửa điểm cũng không xứng!" Quân Mạc Tà lạnh lùng nói. Chém đinh chặt sắt, không chút do dự!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 336: Qui Luật Của Tà Quân.

"Nhưng bọn họ thật sự là vì Đoạt Thiên Chi Chiến, cho dù bọn họ đã từng cực kì hèn hạ, quá mức hạ lưu! Nhưng hôm nay bọn họ cũng là cao thượng, vĩ đại! Rơi vào đường cùng như thế, để cho bọn họ một con đường sống thì có gì mà không thể?”

“ Cho dù là sau Đoạt thiên chi chiến chúng ta sẽ gặp lại một kẻ được chim quên ná, có cá quên nơm rồi khi đó giết chết bọn họ so với hiện tại khó hơn một chút, nhưng cũng là vì để Đoạt Thiên Chi Chiến có thêm một lực lượng" Mai Tuyết Yên lớn tiếng nói.

"Nàng dù sao cũng luôn luôn là vì Đoạt Thiên Chi Chiến mà phấn đấu, đó là vì nàng đã không có hèn hạ quá, cũng không có hạ lưu quá! Mục tiêu của nàng là cao thượng, vĩ đại!”

“ Nhưng bọn hắn lại vẫn muốn dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào đối phó nàng! Khi nàng cùng đường mạt lộ thì bọn họ có buông tha cho nàng một con đường sống sao?"

Quân Mạc Tà có chút thở dài nhìn Mai Tuyết Yên: "Bọn họ trong lòng chất chứa cừu hận như vậy, chỉ có lấy máu đổi máu, ăn miếng trả miếng! Nợ máu cuối cùng là phải dùng máu tươi mới có thể rửa sạch! Đổi lại là chúng ta,thì cũng như vậy. Nàng vẫn còn quá non! Hôm nay nàng thật sự là quá bảo thủ !"

Mai Tuyết Yên thở dài một hơi, đột nhiên giọng mềm nhũn xuống nói như cầu khẩn "Mạc Tà, chàng hãy bỏ qua bọn họ lần này đi! Vì Đoạt

Thiên Chi Chiến, vì thiên hạ thương sinh! Mạc Tà, ta khẩn cầu chàng, hãy cao thượng một lần! Tin tưởng nhân tính một lần!"

"Không! Cùng kẻ không có tính người mà giảng nhân tính là ngu xuẩn nhất! Nàng đã bị tư tưởng Đoạt Thiên Chi Chiến ràng buộc quá lâu, tại sao còn muốn ngu xuẩn nữa? Chẳng lẽ nhất định phải chờ thảm kịch phát sinh trước mắt mình thì nàng mới có thể thực sự giác ngộ sao? !"

Quân Mạc Tà thong thả, kiên quyết lắc đầu, mặt mũi như đanh lại như đá cẩm thạch, kiên định không chút biến đổi!

"Ngày khác, ta cũng sẽ đi tham gia Đoạt Thiên Chi Chiến!" Quân Mạc Tà ngẩng đầu nhìn mây bay qua lại trên bầu trời rồi ung dung nói

"Nhưng, ta hy vọng là chiến hữu cùng ta tham gia chứ không nghĩ bên cạnh mình cũng là kẻ thù của ta! Bởi vì . . . phía sau lưng mà giao cho bọn họ thì ta không yên lòng! Lần trước, ở chiến dịch Thiên Nam, khi loài người đối chiến Huyền Thú, nhưng trong đó lại tràn ngập phản bội và bán đứng, ta không muốn bản thân thử một lần!"

"Đoạt Thiên Chi Chiến, chưa chắc không có Tam Đại Thánh Địa thì không thể!" Quân Mạc Tà nhàn nhạt nói "Coi như bọn họ chết sạch thì cũng còn có Quân Mạc Tà ta !"

"Nếu ta giết bọn họ, ta sẽ bồi thường! Ta thực sự không phải là vì Đoạt Thiên Chi Chiến, nhưng là vì ta muốn tiêu diệt đám dị tộc ! Để cho thế giới này từ đó sẽ không còn có Đoạt Thiên Chi Chiến nữa!"

"Cũng không phải vì cao thượng! Mà là không muốn trên thế giới này vẫn có nhiều dối trá như vậy!" Quân Mạc Tà nói sắc bén "Ta chán ghét dối trá! Cực kì chán ghét, nhất là . . . mang danh cao thượng mà lại tùy tiện vì tư lợi hay lòng dạ hẹp hòi của bản thân đi gây tổn hại cho người khác"

"Ta không chỉ có muốn giết những người này! Chờ thực lực của ta đầy đủ rồi, ta sẽ còn ra tay tiêu diệt Tam Đại Thánh Địa!" Quân Mạc Tà

mỉm cười, gió lạnh thổi bay những sợi tóc hắn phất phơ trên đỉnh núi. Hắn cứ như vậy dùng thái độ dứng ngoài thế giới với giọng điệu lạnh lẽo vô tình mà nói nhàn nhạt

"Bởi vì, có một việc nàng không biết, kỳ thật đối với thế giới này thì nguy hại lớn nhất cho tới bây giờ cũng không phải sự xâm lược, mà là nội chiến!"

"Sự xâm lược vĩnh viễn không có khả năng thực sự hủy diệt một quốc gia hoặc là một thế giới, nhưng nội chiến lại có thể rất nhanh chóng hủy diệt tất cả!"

"Mà hiện nay, Tam Đại Thánh Địa đã lột xác thành nguyên nhân nội chiến! Coi như Thiên Phạt đã không còn, ta và nàng đã không còn thì Tam Đại Thánh Địa bọn họ trong lúc đó cũng sẽ làm gà nhà bôi mặt đá nhau! Tranh giành danh hiệu đệ nhất thiên hạ, lại còn vì vinh dự tối cao chỉ ta độc tôn! Đã như vậy thì vinh quang chống giặc không bằng thuộc về ta!"

"Cho nên ta phải giết!"

"Ước nguyện ban đầu ccho tới bây giờ của ta cũng không phải vì thiên hạ thương sinh, đại lục hòa bình! Ta cũng không cao thượng như vậy. Nhưng người khác muốn ức hiếp ta là không được!”

“ Tam Đại Thánh Địa không được, người dị tộc càng không được! Tôn giả không được, Thánh giả cũng không được! Cho dù là Cửu U Đệ Nhất Thiếu bây giờ chuyển kiếp sống lại cũng không thể làm chủ vận mệnh của ta!"

Quân Mạc Tà kiệt ngạo cười một tiếng rồi dằn từng từ "Mệnh là do ta . . . không phải bởi ông trời!"

"Nếu như đánh thì đánh tới cùng! Chỉ cần còn sống thì không thể khuất phục! Nhược bằng mà chết . . . Tự nhiên tất cả không còn!"

"Ta không phải người tốt, cũng không phải người xấu! Ta không phải quân tử, lại càng không là tiểu nhân! Nhưng tối thiểu, ta sẽ không dối trá!"

"Ta là Tà quân! Mạc Tà quân chủ! Quân vương kiên quyết! Những điều đó chính là . . . phép tắc của Tà Quân !"

Mai Tuyết Yên lui lại, nàng đã rõ ràng cho dù nói cái gì đi nữa cũng không có ý nghĩa. Nam nhân của nàng đúng là một người đặc biệt khác người như vậy!

Vào giờ khắc này, nàng đột nhiên cảm giác mình đối mặt không phải là Quân mạc Tà, mà là vị Cửu U Đệ Nhất Thiếu cứ chuyện ta ta làm, độc bá thiên hạ ! Loại cảm giác khác thường này làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, thậm chí là có chút xa lạ!

Dù đang đứng đối diện Quân Mạc Tà mà cũng tựa hồ bắt đầu có chút xa lạ. Cho dù là đuối lí, cho dù không hiểu, nhưng . . . chẳng lẽ cũng không thể tha thứ một lần sao? Cho nên Mai Tuyết Yên trong lòng có chút không hiểu.

Nhưng nàng lại xem nhẹ, mỗi một lần nhân từ khoan dung như vậy thì đổi lại chỉ có nhận được sự đè nén không ngơi nghỉ !

Mà chính mình dễ dàng tha thứ lại hoàn toàn là cái cớ tốt nhát để kẻ địch từng bước dồn ép! Cũng bị càng ngày càng không thèm kiêng nể! Một khi mềm lòng càng dẫn đến tuyệt vọng, hối hận không sao cứu nổi!

Bởi vì kẻ địch trong lúc đó vĩnh viễn không có nói đến bất cứ nhân nghĩa gì! Liền Ví dụ như chính nàng, nếu như ngay lần đầu tiên mà có thể đem mười vị cao thủ kia đều chém tận giết tuyệt, như vậy dù cho đám Tam Đại Thánh Địa có kiêu ngạo, cũng tuyệt không càn quấy đến loại tình trạng trước mắt này!

Đối mặt với tội ác mà nhường nhịn chính là mảnh đất lí tưởng làm nảy sinh tội ác! Đối với điểm này, hai đời làm người của Quân Mạc Tà

đều hiểu rõ hơn ai hết!

Cho nên hắn sẽ không lưu cho kẻ địch bất cứ cơ hội và không gian đánh trả! Không có bất luận kẻ nào có thể quyết định thay Quân Mạc Tà! Dù là hắn yêu Mai Tuyết Yên thì cũng không được!

Phía đối diện, các cao thủ Tam Đại Thánh Địa thủ đã bắt đàu nhốn nháo, bắt đầu phẫn nộ. Bọn họ bắt đầu nhao nhao với khí thế cùng chết với địch nhân mà điên cuồng hò hét xông lên!

"Vì Mạc Tôn giả báo thù!"

"Vì người anh em đã bỏ mạng mà báo thù!"

"Nghĩ rằng muốn giết chúng ta, đâu có chuyện dễ dàng như vậy, tất cả cùng theo chân bọn họ mà liều mạng!"

"Liều chết đánh cược một lần, giết một hòa vốn, giết được hai là có lời!"

Quân Mạc Tà đứng thẳng bất động, lạnh lùng nhìn bọn họ xông lên, sắc mặt cứng như đá, hờ hững bình thản.

Hắn nhẹ nhàng giơ lên một tay, lạnh lùng nhìn đám người Tam Đại Thánh Địa đang xông tới, bỗng nhiên hét lớn một tiếng kinh động lòng người!

"Giết! Dùng tốc độ nhanh nhất giết sạch, một người cũng không lưu!" Mai Tuyết Yên đau khổ nhắm hai mắt lại!

Cùng với mệnh lệnh tràn ngập máu tanh của Quân Mạc Tà, sấm sét giữa không trung lập tức nổi lên, năm trăm Huyền Thú cấp chín cùng Thú Vương đồng thời ra tay! Bỏ nhào xuống cũng tốt, xông đến cũng được, tất cả Huyền Thú đều mang theo sức lực sấm vang chớp giật lao đến!

Bọn họ đã sớm không nhịn được ! Dòng máu hiếu chiến đã sớm sôi trào kích động! Cái bọn họ cần chính là chiến đấu! Duy có chiến đấu! Không ngừng chiến đấu! Chiến đấu cho thỏa nguyện bình sinh!

Đối với bọn chúng mà nói, Tam Đại Thánh Địa rốt cuộc là người tốt hay kẻ xấu căn bản không quan trọng, thậm chí là cũng không có ý nghĩa. Đoạt Thiên Chi Chiến kia có liên quan gì dến chúng? ! Muốn chúng ta đi, chúng ta sẽ đi! Không cho chúng ta đi, thì cũng không đi! Chả có gì là to tát cả.

Bọn họ chỉ biết là những người này đã làm thương tổn bằng hữu của mình, lại còn muốn giết lão đại của mình!

Đó mới thật sự là kẻ thù không đợi trời chung! Chỉ có xé xác bọn họ mới có thể trút giận!

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng mà vang lên.

Cổ Thanh Vân lớn tiếng rống to, hăm hở xuất hết uy lực còn lại liên tục xuất chưởng, liên tục đánh bay hơn mười vị Thú Vương, toàn thân đẫm máu xông đến trước người Mai Tuyết Yên cùng Quân Mạc Tà rồi đột nhiên cười ha ha.

"Ngươi cười cái gì? Ngươi cho là ngươi còn có cơ hội rời khỏi nơi đây sao?" Quân Mạc Tà nhíu mày.

"Ha ha. . . Ta cười các ngươi chết đến nơi mà vẫn còn không biết như nằm trong mộng vậy!" Cổ Thanh Vân điên cuồng cười, điên cuồng thở phì phò, sắc mặt có chút hung ác mà cũng sung sướng nói

"Lão phu dùng hết Huyền lực còn lại của mình đến đây, chính muốn nói cho ngươi một việc! Ngươi nghĩ rằng Tam Đại Thánh Địa chỉ phái đi một đạo nhân mã đối phó với ngươi sao?”

“ Ha ha ha, Quân Mạc Tà, ngươi hôm nay giết chúng ta, ngay cả có thể giết hết chúng ta thì đã sao? Ngươi sẽ phải trả giá rất lớn! Chờ khi

ngươi trở lại Thiên Hương, ngươi sẽ phải khóc than cho ông của ngươi , ha ha ha. . ."

"Người nói vớ vẩn, chỉ bằng các ngươi sợ còn không đủ bản lãnh đi!" Quân Mạc Tà tỉnh táo nói.

"Ta biết! Lão phu biết, vị sư phụ thần bí khó lường kia của ngươi ở lại trấn giữ Thiên Hương! Nhưng ngươi có biết người đi Thiên Hương là ai không? Ha ha. . ." Cổ Thanh Vân tàn nhẫn nhìn Quuaan Mạc Tà rồi hung hăng nói

"Đúng! Ngươi tàn nhẫn, ngươi quả quyết! Ngươi vô tình! Nhưng đi đến Thiên Hương lại là Thánh giả của Tam Đại Thánh Địa, tổng cộng có chín đại Thánh giả. Sư phụ của ngươi cho dù có đó thì đã sao? ! Hắn có thể một tay che trời sao?"

"Thánh giả! Ngươi biết không? Ha ha. . . Đồ miệng còn hơi sữa! Ngươi cho rằng vị sư phụ kia của ngươi là nhân vật ghê gớm lắm sao? Hừ? Cho dù hắn có tài ba đến đâu thì có thể lợi hại hơn chín vị Thánh giả sao?”

“ Không cần nhìn ta như vậy, có lẽ bây giờ Quân gia ở Thiên Hương thành đã biến thành một đống gạch ngói vụn! Còn ông của ngươi Quân Chiến Thiên cũng đã biến thành một đống thịt rữa! Tỏa ra mùi thối! Ha ha ha . . . Quân Mạc Tà, đây là báo ứng của ngươi! Báo ứng!"

Cố Thanh Vân điên cuồng cười ầm ĩ. Mai Tuyết Yên sắc mặt đại biến!

Thân hình Quân Mạc Tà chợt lóe mà ra tay như chớp, hắn túm người Cổ Thanh Vân xiết chặt mà hỏi "Điều ngươi nói . . . Là sự thật? !"

Cổ Thanh Vân vốn đã như đèn cạn dầu, vừa mới rồi vì lao đến gần hai người Quân , Mai nên còn bao nhiêu tàn lực đều xuất ra hết. Nay đối mặt một chiêu này của Quân Mạc Tà đúng là hoàn toàn không có sức phản kháng!

Nhưng vốn lão cũng không dự định phản kháng nên liền bị Quân Mạc Tà bắt lấy như vậy. Lão đột nhiên nghiêng đầu, khoái chí cười tràn đầy vẻ hung tợn một tiếng mà hỏi

"Ngươi cứ nói đi? Ngươi đoán xem? Bảo vệ người nhà? Ta xem ngươi làm thế nào mà bảo vệ. Sau cuộc chiến này chẳng những là Quân gia, mà tất cả các thế lực đã từng giúp đỡ Quân gia nhất định không một nhà nào có thể tránh được cảnh cửa nát nhà tan. Kết cục biến mất khỏi cõi trần đã có ta ở dưới hoàng tuyền chờ các ngươi đến, ngày đó tuyệt đối sẽ không quá lâu, ha ha ha. . ."

Tiếng cười chấm dứt, Cổ Thanh Vân đột nhiên huy động tất cả Huyền lực nhỏ nhoi còn lại khiến cho thân thể chấn động mạnh mẽ. Từ trong ngực liên tục vang lên những tiếng nổ mạnh, không ngờ lão đã tự hủy ngũ tạng đành lòng chịu chết!

Thân thể mềm nhũn nằm trên tay Quân Mạc Tà, nhưng mọi dấu hiệu sự sống cũng đã vĩnh viễn rời bỏ lão.

Nhưng mặc dù khí tức của lão đã không còn, trên mặt vẫn đọng lại nụ cười hung ác. Trong đôi mắt xám ngắt vẫn chớp động vẻ ác độc!

Tựa như đại cừu đã được báo mà an ủi! !

Tri kỷ gia nhập phiếu tên sách công năng, phương tiện ngài lần sau từ tấu chương tiếp tục đọc. Thích tiểu thuyết dị thế Tà Quân, duy trì tác giả phong Lăng Thiên hạ, liền đầu TA một phiếu đi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 337: Huyễn Phủ Tiếp Dẫn Sử Giả!

Quân Mạc Tà sắc mặt đang bình tĩnh đột nhiên điên cuồng gào thét một tiếng, hắn tung cước đá văng thi thể của Cổ Thanh Vân bay thẳng lên mây xanh! Miệng hét lớn "Giết! Tốc chiến tốc thắng. Dốc toàn lực ra giết, giết hết không tha!"

Đúng lúc này, giữa không trung đột nhiên vang lên một tiếng gào thét chói tai. Một người hét lớn như sét đánh "Hạ thủ lưu tình!"

Một bóng người màu vàng tựa như ở giữa không trung cưỡi mây lướt gió từ xa bay tới, tốc độ nhanh tới cực điểm. Gần như là âm thanh vừa mới vang lên thì thân hình của hắn đã xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Roạt một cái, hắn dừng lại trước mặt Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên quát to "Tất cả dừng tay!" Âm thanh như sấm sét vang vọng khiến trời cao đất dày rung động không thôi! Nhưng mọi thứ đều đã chậm. Lúc hắn hạ xuống thì trận chém giết đơn phương nghiêng về một bên đã gần kết thúc!

Mà khi hắn mở miệng rống to thì trong nháy mắt đó hai kẻ địch cuối cùng đã bị Hùng Khai Sơn và Hạc Trùng Tiêu chia nhau túm lấy hai chân xé rách thân thể!

Quân Mạc Tà hô một tiếng, đám Huyền Thú mang theo toàn thân đầy máu đều tự lui về đơn vị! Năng lực chống cự của kẻ địch đã yếu ớt tới cực điểm lại đối mặt đợt công kích của Huyền Thú nhiều như vậy nên hầu như không xuất hiện thương vong thì đã bị tiêu diệt toàn bộ !

Sự thực, tuy Tam Đại Thánh Địa may mắn còn có gần trăm người sống sót, nhưng cũng chỉ có tại tám vị cao thủ Chí Tôn Thượng Thừa trên mặt đất là còn có chút sức chiến đấu. Từng người một trong bọn họ bị một đám Thú Vương thành thạo đánh cho thành đống bầy nhầy!

Về phía chúng thú cũng chỉ có không tới hai mươi người bởi vì vài tên cao thủ Chí Tôn Thượng Thừa liều chết phản kích nên chịu vết thương nhẹ. Trận đánh này có thể nói là toàn thắng!

Người mới đến toàn thân quần áo màu vàng, gương mặt cân đối, râu tóc buông dài phất phơ trước ngực. Một mái tóc đen, mặt đẹp như ngọc quả thật nho nhã, mắt phượng mày dài oai phong hiển hiện!

Nhưng giờ phút này hắn nhìn thi thể la liệt thì mắt lộ vẻ hỗn loạn, bất giác giận dữ quay người nhìn Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên, trầm giọng hỏi: "Vì sao phải giết? Vì cớ gì nhất định phải đuổi tận giết tuyệt?"

Đúng là giọng điệu chất vấn! Đối mặt với các cao thủ như đám Huyền Thú cùng Mai Tuyết Yên mà hắn thể hiện như vậy, tựa hồ không thèm quan tâm, nửa điểm cũng không để ở trong lòng!

"Vì sao không giết? Đánh giết kẻ thù thì đương nhiên muốn đuổi tận giết tuyệt. Lửa rừng đốt không hết, gió xuân về lại sinh!" Quân Mạc Tà bước lên một bước mà nói lạnh lùng.

Từ khi hắn nghe nói tới chín vị Thánh giả kéo đến Thiên Hương thì chỉ cảm thấy trong lòng một trận áp lực muốn điên cuồng! Mà lúc này, người áo vàng lại chạy tới chất vấn khiến lửa giận trong lòng Quân Mạc Tà lập tức đều bùng nổ!

"Nhưng những người đã chết này, ngươi có biết sẽ gây nhiều ảnh hưởng không lợi cho Đoạt Thiên Chi Chiến, tạo thành nhiều hậu quả nghiêm trọng?" Người áo vàng phẫn nộ nói

"Ngươi cũng là người của Huyền Huyền Đại Lục, chẳng lẽ những anh hùng Đoạt Thiên Chi Chiến này ở trong mắt cũng không đáng giá

một xu như vậy? Không giết được thì không vui?"

"Anh hùng đại lục thì có quan hệ gì tới ta ! Ta chỉ biết bọn họ muốn giết ta! Tất cả bọn họ đều là kẻ địch của ta! Đã là kẻ địch thì đuổi tận giết tuyệt có ngại gì?" Quân Mạc Tà lạnh lùng nhìn hắn "Ngươi là ai? Ngươi lấy thân phận gì, tư cách gì mà hỏi đến chuyện này?"

"Ngông cuồng! Ngươi chính là Quân gia Quân Mạc Tà?" Người mới đến tựa hồ đang đè nén lửa giận "Bổn tọa chính là Tiếp Dẫn Sử Giả của Phiêu Miểu Huyễn Phủ!"

"Tiếp Dẫn Sử Giả? Chưa từng nghe nói!" Quân Mạc Tà lắc đầu: "Nếu như không có chuyện khác thì xin mời rời đi. Bổn tọa còn có đại sự trọng yếu phải xử lý, không tiện có người ngoài ở đây!"

"Chưa từng nghe nói tới? Đó là vì ngươi kiến thức nông cạn!" Người áo vàng hừ lạnh một tiếng.

Hắn vốn biết kiềm chế vô cùng tốt, nhưng lăn lộn vất vả chạy đến ý định chính là để ngăn cản trận đại chiến này. Không nghĩ dốc sức chạy thừa sống thiếu chết tới đây lại chỉ thấy một đống thi thể! Vì vậy một cơn giận dữ bất chợt lập tức liền bùng ra.

Lại nghe thấy Quân Mạc Tà nói chuyện với một giọng bạo lực dường như không thể ngăn cản. Nếu không nghe như thế thì với khả năng kiềm chế của mình lão cũng sẽ không nói như thế.

Hít vào một hơi thật sâu, gắng gượng khống chế chấn động của mình, người áo vàng nói

"Quân Mạc Tà, thù thì ngươi cũng đã báo; hận thì ngươi cũng phát tiết! Ta hy vọng chuyện này sẽ dừng ở đây! Đoạt Thiên Chi Chiến lửa cháy lông mày, cho dù là Thiên Phạt hoặc là Thánh địa, tất cả đều là lực lượng chủ yếu của Đoạt Thiên Chi Chiến! Chẳng bằng vứt bỏ hiềm khích lúc trước thì mới thật là tốt."

"Không thành vấn đề! Hoàn toàn không thành vấn đề!" Quân Mạc Tà mỉm cười "Chỉ cần Tam Đại Thánh Địa không có ý kiến, Bổn thiếu gia liền không có ý kiến, một điểm ý kiến cũng không có."

"Quân Mạc Tà!" Cơn giận của người áo vàng lập tức bùng lên. Ngươi một hơi giết chết gần sáu trăm cao thủ tuyệt đỉnh của Tam Đại Thánh Địa, cả em ruột của Cung chủ Độn Thế Tiên Cung đều giết, làm sao mà người ta có thể không có ý kiến? Lực lượng ở đây gần như một phần ba thực lực của Tam Đại Thánh Địa lại bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

"Huyền công và của cải đời thường không giống nhau" Người áo vàng nhướng mày nói

"Một người nghèo bỗng nhiên có tiền thì có thể kiêu ngạo một phen. Điều này cũng là thường tình, tất cả mọi người đều có thể hiểu được. Mặc dù không hiểu thì cũng chưa chắc bị làm sao! Nhưng về Huyền công, nếu như là kẻ thăng tiến đột ngột thì hậu quả sẽ rất đáng buồn! Về điểm này thì ngươi phải nhớ kỹ !"

"Ý của ngài là . . chúng ta như kẻ thăng tiến đột ngột?" Quân Mạc Tà có một cảm giác như muốn bóp chết tươi gã áo vàng này. Nếu không phải căn bản là nhìn không ra tu vi Huyền công của hắn cao thấp ra sao thì Quân Mạc Tà sớm đã đá đít lão rồi hơi rách chuyện lắm mồm này mà tống khứ đi. . .

Người ta đang lo lắng cho người nhà, ngươi lại còn lải nhải không yên. Nếu chỉ nói xuông thì cũng kệ, đằng này căn bản là giọng điệu giáo huấn, ngươi cho ngươi là ai nha . . .

Có điều nhìn không ra tu vi của hắn, hơn nữa uy thể của người mới đến thể hiện ra kinh thiên động địa như vậy nên Quân Mạc Tà phỏng đoán người nầy so với Mai Tuyết Yên thì cảnh giới không kém thậm chí còn cao hơn.

Hắn đã có thực lực mạnh như vậy, lại thêm thân phận là Tiếp Dẫn Sử Giả của Phiêu Miểu Huyễn Phủ . . . Ít nhất tạm thời không nên trêu chọc.

"Ngươi đúng là giống như nhà giàu mới nổi!" Người áo vàng nhướng mày nhìn Quân Mạc Tà "Ngươi căn bản là nhà giàu mới nổi từ đầu đến chân!"

"Mặt trời chói thật!" Quân Mạc Tà lấy tay che trán mà không biết nói gì.

Kẻ này rốt cuộc là ai đây, đã vậy còn không thèm nể mặt mũi mình. Huyền công cao, bối cảnh mạnh lã sẽ không có chuyện gì sao?

"Kỳ thật cho dù là Thiên Phạt, hoặc là Tam Đại Thánh Địa, mục đích căn bản của mọi người đều là vì Đoạt Thiên Chi Chiến, vì tương lai đại lục. Ý của bổn tọa là Quân gia đi bước trước mà xin lỗi Tam Đại Thánh Địa, sau đó bổn tọa ở giữa điều đình cho hai bên các ngươi hòa giải”

“ Bất kể là có thù hận cũng đều nín nhịn đến sau Đoạt Thiên Chi Chiến mới giải quyết. Như thế việc binh đao không xảy ra, đó chẳng phải là chuyện tốt hay sao?" Người áo vàng cau mày nói.

Quân Mạc Tà chẳng biết nói sao nữa, hiện tại hắn vô cùng hoài nghi người nầy có phải vì luyện công nên đầu óc đã quay cuồng, hoặc là thuở nhỏ sống ở Phiêu Miểu Huyễn Phủ nên chẳng biết gì về đạo lí đối nhân xử thế .

Kẻ này lại có vẻ cho là hắn đang dọn mâm cỗ ngon lành cho mình ăn! Ngươi làm trung gian được sao? Lại còn cho là mình hòa giải được? Ngươi cho ngươi là ai đây! Nói xin lỗi sao? Lão Tử này đã hai kiếp người thì chuyện duy nhất chưa từng làm chính là xin lỗi!

Chớ nói Quân Mạc Tà căn bản là không chịu xin lỗi, coi như là thực sự đồng ý thì phía Tam Đại Thánh Địa cũng sẽ tuyệt đối không chịu nhận!

Một tổn thất lớn lao như vậy, há mồm nói một câu xin lỗi liền có thể bỏ qua sao? Vậy quả thực đó là phương pháp giải quyết đáng tham khảo khi muốn lừa thiên hạ . . .

Huống chi chính em ruột Mạc Vô Đạo đã bị mình ép chết. Thù này hận này đúng là không đội trời chung, ngoại trừ đánh nhau ra thì không có cách nào khác mà giải quyết!

"Tất cả đều là vì Đoạt Thiên Chi Chiến! Tất cả đều là vì thiên hạ thương sinh!" Người áo vàng chân thành nói "Hy vọng Mai tôn giả cùng Quân tam thiếu có thể suy nghĩ. Nghĩ đến tạo phúc, nghĩ tới định mệnh, là thần hay là ma thì suy nghĩ lựa chọn."

"Ha ha ha . . . Vị ... Tiếp Dẫn Sử Giả đại nhân, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi tới đây là vì bảo toàn thực lực bốn nhà mà đến sao?" Quân Mạc Tà đột nhiên lạnh lùng nở nụ cười.

"Phải. Những lực lượng tham gia cuộc chiến hôm nay đủ lớn để ảnh hưởng tới kết quả cuối cùng của Đoạt Thiên Chi Chiến! Ta không thể không đến!" Người áo vàng trả lời.

"Vậy thì ngươi có đi qua Thiên Hương thành sao? Hoặc là nói, các ngươi có cho người đi tới đó sao?" Quân Mạc Tà hai mắt sắc như đao nhìn chằm chằm vào người đó.

"Không hề đi qua!" Trên gương mặt ung dung của Người áo vàng rốt cục xuất hiện mấy phần xấu hổ.

"Cho là với thân phận sứ giả nên không đến mức lừa ta. Xin hỏi sứ giả đại nhân liệu ngài có biết hay không là Tam Đại Thánh Địa đã phái tổng cộng chín vị cao thủ Thánh giả đi tới Thiên Hương thành?" Sắc mặt Quân Mạc Tà lập tức rắn đanh lại "Ngài có đoán được mục đích bọn họ đi Thiên Hương thành chăng?"

"Biết." Người áo vàng mặt ra mồ hôi đầm đìa, phong thái ung dung trước đây không ngờ không còn sót lại chút nào. Quân Mạc Tà nhìn rất chuẩn, người này Huyền công mặc dù cao, nhưng lại không hiểu rõ đạo lí đối nhân xử thế.

"Được, sở dĩ ngài không quan tâm tới bên đó , bởi vì ở đấy căn bản đều là người bình thường nên không đủ phân lượng tham gia Đoạt Thiên Chi Chiến, càng không có ảnh hưởng đến kết cục cuộc chiến!”

“ Cho nên ngài chỉ quan tâm đến chỗ chúng ta bên này, bởi vì thực lực ở đây đều là có thực lực ảnh hưởng tới Đoạt Thiên Chi Chiến! Xuất phát điểm của ngài quả là tốt, thực là quang minh chính đại, là vì đại lục, vì thiên hạ thương sinh! Có phải thế không?" Quân Mạc Tà hỏi.

"Không sai, đúng là như thế." Người áo vàng vẻ mặt chấn động.

"Ta nhổ vào thiên hạ thương sinh của ngài! Cút xéo đi cái an nguy đại lục nhà ngài! Đây là cái kiểu suy nghĩ chó má hồ đồ nào vậy? Quả thực là mấy nhà hèn hạ vô sỉ xấu xa!"

Quân Mạc Tà đột nhiên để cho cơn giận từ đáy lòng mặc sức bùng nổ. Hắn tiến lên hai bước, tay thì chĩa vào còn những giọt nước miếng gần như văng lên mặt người áo vàng

"Liệu ngài còn có mặt mũi giáo huấn ta cần làm như thế nào sao, các người, những cao nhân nếu đã hiểu rõ việc này như thế thì sao trước kia còn phớt lờ? A? Bên đó là vì người chết, vì đánh giặc! Chẳng lẽ bên ta không phải cũng vì đánh giặc sao? Sẽ không chết người sao?”

“ Chẳng lẽ chúng ta không phải vì thiên hạ thương sinh? Liệu ngài còn có mặt mũi tới khuyên ta nén hận thù xuống? Ngài còn mở miệng nói như thế được sao? A? Còn không mau mà tránh xa ta ra!"

Người áo vàng thân thể chấn động, bất giác lui về phía sau vài bước, động tác thong thả lưu loát, trên mặt cũng thấy xấu hổ tới cực điểm

"Quân Mạc Tà, chuyện này đừng đào bới nguyên nhân nữa. Nói cho đúng ra thì vào lúc gấp gáp , trong khoảng thời gian ngắn làm sao mà còn có thể chiếu cố được chu toàn như thế. Vì lúc khẩn cấp thì tùy cơ ứng biến . . . Dù sao ở đây mới là quan trọng nhất, bên này đủ để ảnh hưởng kết quả cuối cùng của Đoạt Thiên Chi Chiến!"

"Đáng tiếc cho ngài vì chuyện trọng đại đã kết thúc. Nhưng mà chuyện đối với ngài là không quan trọng thì đối với ta mà nói, đấy mới là chuyện đáng quan tâm hàng đầu, mới thực sự là chuyện quan trọng nhất!"

Quân Mạc Tà lạnh lùng nói "Ngươi có thể lăn! Bây giời ta có thể nói rõ ràng cho ngươi, nếu như bên kia có tổn thất gì thì cho dù là Tam Đại Thánh Địa hay là Phiêu Miểu Huyễn Phủ, đều sẽ là chó gà không tha!"

Tri kỷ gia nhập phiếu tên sách công năng, phương tiện ngài lần sau từ tấu chương tiếp tục đọc. Thích tiểu thuyết dị thế Tà Quân, duy trì tác giả phong Lăng Thiên hạ, liền đầu TA một phiếu đi! ( )

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 338: Vì Thiên Hạ Thương Sinh, Mời Thành Toàn Ta Đi!

" Phiêu Miểu Huyễn Phủ chúng ta tuần tra thế gian đã hàng vạn năm! Từ trước đến giờ xử sự công bình vô tư, chẳng lẽ ngươi lại không tín nhiệm lão phu?" Người áo vàng khẩn thiết nói rồi nỗ lực lần cuối

"Phiêu Miểu Huyễn Phủ tồn tại chính là để kìm hãm hành động của Tam Đại Thánh Địa, giám sát hành vi của bọn họ . Bây giờ bọn họ càng không thể không chấp nhận hòa giải của ta! Về điểm này, ta có thể cam đoan!"

Quân Mạc Tà không khỏi rốt cục rõ ràng, vì sao đời trước của Tam Đại Thánh Địa cùng Phiêu Miểu Huyễn Phủ chống nhau! Thì ra là thế! Có được thực lực khổng lồ như Tam Đại Thánh Địa, ai chịu cam tâm để người khác giám sát?

Bất quá người nầy cũng không tránh khỏi quá ngây thơ đi. Người khác như vậy là có thể tùy tiện dùng một từ -biết gì nói nấy, hơn nữa cực kì thành thật, tựa hồ không có nói láo chút nào . . .

Xem ra Phiêu Miểu Huyễn Phủ ở trong một thế giới cực kì đơn giản, bên trong có lẽ không có chuyện tranh đấu và lục đục với nhau như đời thường. Cho dù là có thì cũng rất ít. Cũng chỉ có nơi thuần khiết mới có thể tạo ra người như vậy . . .

Trong lòng Quân Mạc Tà lại hiểu thêm : nếu là như thế thì đối phó với Phiêu Miểu Huyễn Phủ chưa chắc đã khó như trong tưởng tượng !

"Xưa nay công bằng chính trực? Tuần tra thế gian? Vậy chuyện mười năm trước của Quân gia các ngươi có biết hay không?" Quân Mạc Tà giọng mỉa mai nhìn hắn.

"Việc nhỏ nhặt như thế trong thế gian, chúng ta từ trước đến giờ không tiện nhúng tay. Quân tam thiếu, nếu như mọi chuyện bất bình trên thế gian mà chúng ta đều phải nhúng tay, cho dù có tâm cũng là vô lực" Người áo vàng do dự một hồi, mới miễn cưỡng đáp.

"Lời của ngài thì tuân theo đạo lý của ngài. Ta hiểu rõ. Tốt lắm,bây giờ ta nói cho ngài! Những chuyện ta làm như vậy chỉ là chuyện nhỏ tiếp theo của thế gian thôi!"

Quân Mạc Tà nói "Tất cả chuyện tình đều là bởi vì sự kiện mười năm trước tạo ra. Như vậy nếu ban đầu ngài không quản, thì hiện tại cũng không cần phải quản, càng không có lí do nhúng tay vào. Mời ngài đi quản chuyện đại sự của mình thôi, bọn ta không tiễn, đi đường cẩn thận!"

Người áo vàng tức thời giật mình. Từ lúc lão xuất hiện trên giang hồ tới nay, chỉ cần nói ra mục tiêu lớn dường dó như thiên hạ thương sinh thì mọi qui kết đều ổn, đối phương không thể không nghe theo.

Dù sao mọi người đều tự hỏi liệu có khả năng trở thành anh hùng đại lục, không ai muốn trở thành tội nhân của lịch sử, càng không dám đối lập với tất cả mọi người!

Hơn nữa thực lực mạnh mẽ của lão cùng với Huyền công cao siêu nên cho tới nay mọi thứ đều là thuận buồm xuôi gió; cho dù là chuyện gì đều cực kì thuận lợi. Có thể nói không hề phải chịu bất lợi, cho tới hôm nay gặp phải Quân Mạc Tà mới phát hiện thế gian lại còn có kẻ mềm không được cứng chẳng xong đến dường này!

"Nhưng . . . Đây chính là vì Đoạt Thiên Chi Chiến hai năm sau! Có liên quan tới tương lai của loài người ở Đoạt Thiên Chi Chiến!" Người

áo vàng phẫn nộ nhìn Quân Mạc Tà "Ngươi làm sao lại không có cái nhìn đến đại cục?"

"Đúng vậy, kỳ thật ta cũng vì Đoạt Thiên Chi Chiến! Ta muốn hỏi một câu: ngài sẽ không tham gia Đoạt Thiên Chi Chiến chứ?" Quân Mạc Tà hỏi.

Người áo vàng ngẩn ra, tức giận không vui đáp " Phiêu Miểu Huyễn Phủ chúng ta chưa bao giờ tham gia vào Đoạt Thiên Chi Chiến!"

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Người xem, ta khẳng định là muốn tham gia Đoạt Thiên Chi Chiến. Đối với ta, công lực hiện tại thật sự là rất thấp, cuối cùng có đi chỉ sợ sẽ chết”

“ Ta chết cũng không có gì quan trọng. Người ta ai mà không chết, nhưng sợ sẽ ảnh hưởng đến đại cục của Đoạt Thiên Chi Chiến. Cứ như vậy thì đại lục nguy rồi, trăm họ nguy rồi. . ."

Giọng điệu của Quân Mạc Tà đầy vẻ thương xót dân lành rồi đột nhiên yêu cầu "Sứ giả đại nhân, vì đại lục an toàn, vì thiên hạ thương sinh; ta trịnh trọng khẩn cầu ngài, ngài sử dụng cách truyền công lực đem Huyền lực của ngài khi còn sống đều cho ta đi!"

"Ta nhất định sẽ không làm phụ kỳ vọng của ngài, ta nhất định sẽ hăng hái đánh cho đám người dị tộc! Sẽ dốc hết tâm lực vì thiên hạ hạnh phúc , vì thương sinh! Ngài thấy thế nào?"

Quân Mạc Tà vẻ mặt như bậc đức cao vọng trọng, đầy thánh khiết cùng cao thượng. Hơn nữa thái độ thì thành khẩn, nói năng thực khẩn thiết.

Người áo vàng choáng váng, hắn bị cách nói của Quân Đại thiếu gia làm lắp bắp những từ vô nghĩa . . .

"Truyền công thì ta biết đến, nhưng điều này sao lại có thể ?" Người áo vàng giật mình kinh ngạc đáp "Coi như ngươi muốn tham gia Đoạt

Thiên Chi Chiến, lập trường đáng khen. Nhưng nếu là ta đem công lực từ lúc sanh ra đều truyền hết cho ngươi thì cuối cùng ta đây chẳng phải là lập tức biến mất khỏi cõi đời?"

"Vì Đoạt Thiên Chi Chiến, vì thiên hạ thương sinh! Ngài hy sinh một lần có ngại gì?" Quân Mạc Tà nghiêm túc nói, lời lẽ lại càng thấm thía "Sứ giả đại nhân, dù sao ngài cũng sẽ không tham gia Đoạt Thiên Chi Chiến! Như vậy Huyền công tinh xảo của ngài chẳng phải là lãng phí vô ích sao, cuối cùng không khỏi tan biến vào trong cỏ cây? Như vậy chẳng phải là càng không hề có ý nghĩa?”

“ Còn không bằng ngài dứt khoát liền xả thân vì nghĩa, như vậy có thể thành toàn cho ta, ở Đoạt Thiên Chi Chiến làm tăng thêm khả năng thắng lợi. Như thế, tin tưởng đại lục này đều sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ hành động vĩ đại của ngài hôm nay. Thiên hạ thương sinh cũng vĩnh viễn cung phụng anh linh ngài! Ngài sẽ thành anh hùng vĩnh cửu của thiên hạ! Như thế nào? Ngài sẽ không cự tuyệt ta chứ?"

"Không được! Không được!" Người áo vàng kịch liệt lắc đầu "Điều đó sao có thể? Thế này căn bản là liều lĩnh! Đoạt Thiên Chi Chiến có thể áp dụng biện pháp khác, há cớ gì phải dùng cách thức làm tổn hại người khác ? Ngoài ra lão phu khổ tu một đời há dễ dàng được sao? Tuyệt đối không được! Cho dù miệng ngươi có chói lọi như tòa sen đất phật thì việc này cũng không thể được!"

"Thật sự không được?" Quân Mạc Tà đầy vẻ nghiêm túc bắt đầu nói vô cùng đau đớn "Chẳng lẽ, ngài cam tâm trở thành tội nhân của lịch sử? Chẳng lẽ ngài liền cứ như vậy mà không có cái nhìn đến đại cục? Lương tâm ngài ở đâu?"

"Khẳng định không được!" Người áo vàng đến chóp mũi cũng chảy mồ hôi, hắn chật vật lau đi "Ta thật xin lỗi, cái này ta thật sự là lực bất tòng tâm."

"Vậy ngài tới đây để làm cái gì?" Quân Mạc Tà thở dài, giọng điệu thay đổi mà hỏi nhàn nhạt .

"Ta tới khuyên mấy nhà các ngươi hãy dừng binh đao, vì Đoạt Thiên Chi Chiến, vì thiên hạ thương sinh , vì đại cục. . . Cái...này. . . Cái...này. . ." Người áo vàng đột nhiên trợn mắt há hốc mồm mà ngơ ngẩn .

Hắn đột nhiên phát hiện mọi lý do của mình, đại nghĩa của mình đều đã được thiếu niên trước mặt này vừa mới nói một lần! Hơn nữa chính mình vừa mới quả quyết cự tuyệt lời thình cầu "Vĩ đại" này . . .

Mặc dù đối phương yêu cầu mình thật sự là ép buộc, nhưng chuyện chính mình đòi hỏi đối phương chẳng phải là cũng như vậy sao? Suy bụng ta ra bụng người, chính mình không thể đáp ứng yêu cầu của người khác, như vậy đâu có lý do gì đi yêu cầu người ta ?

Lão thở dài một tiếng, chuyển hướng sang Mai Tuyết Yên "Mai tôn giả, ý của ngài ra sao?"

"Ý của ta, chính là ý tứ của nàng!" Quân Mạc Tà ngang ngạnh nói .

"Lão phu cũng không có hỏi ngươi!" Người áo vàng thở dài một tiếng, đột nhiên cánh tay hơi giơ lên, một làn sương mù màu trắng ngà yếu ớt từ từ tan ra. Nhưng Quân Mạc Tà lại đột nhiên phát hiện chính mình không động đậy nổi.

Quân Mạc Tà không khỏi ngạc nhiên kinh hãi! Hiện tại mình đã là Tôn giả cấp hai, vậy mà lão còn có thể ngay lập tức âm thầm khống chế điều khiển mình, Huyền công của người này đã đạt đến tình trạng nào? Thủ đoạn đến bực này ít nhất còn cao hơn Thiên Địa Tù Lung của Mai Tuyết Yên không chỉ một bậc!

Mai Tuyết Yên khẽ thở dài một cái, có chút đồng lòng mà nói "Vị Thánh giả đại nhân, Mạc Tà nói không sai. Lời hắn nói, chẳng khác nào là ta nói. Mạc Tà có thể thay thế ta đưa ra bất cứ quyết định gì!”

“ Bất luận lúc nào, bất luận chuyện gì! Ta vĩnh viễn đều sẽ đứng ở bên cạnh hắn. Cho dù là sự lựa chọn liên quan đến Đoạt Thiên Chi Chiến cũng sẽ không phải ngoại lệ!"

Thánh giả!

Mai Tuyết Yên lại gọi người áo vàng là 'Thánh giả đại nhân, !

Người áo vàng cười khổ một tiếng, hiển nhiên là có chút chán nản rồi nói "Nói như thế đến, khiến cho lão phu tự thấy thấy mất mặt . Như vậy xin cáo từ !"

Nói xong, thân thể lão lay động rồi đột nhiên vô thanh vô tức tan thành tia sáng đầy trời . Hào quang trong nháy mắt biến mất, mà bóng người màu vàng cũng theo đó biến mất không thấy đâu nữa.

Mai Tuyết Yên mặc dù đối với cách thức hôm nay của Quân Mạc Tà rất không hiểu, thậm chí thật là không thể đón nhận. Nhưng để tìm căn nguyên thì rốt cuộc nàng lại vẫn lựa chọn ủng hộ hắn vô điều kiện. Ngoài ra ở trước mặt người ngoài, nàng quyết định sẽ không làm mất mặt Quân Mạc Tà.

"Hắc hắc. . . Tiểu Tuyết Yên ngoan ngoan . . . Đến ca ca yêu thương nàng" Quân Mạc Tà rốt cục khôi phục lại tự do, lập tức liền bắt đầu cợt nhả.

Trên thực tế người áo vàng cũng chỉ phong tỏa hắn trong thời gian ngắn mà thôi. Quân Mạc Tà một khi bắt đầu vận hành Khai Thiên Tạo Hóa Công thì trong nháy mắt đã giải trừ cấm chế.

Nhưng chỉ là như thế thì Quân đại thiếu gia cũng vẫn là kinh hãi mồ hôi túa ra đầy người. Bởi vì vừa mới rồichỉ cần thời gian ngắn ngủi chút xíu đó thôi , nếu như đối phương có chủ tâm muốn lấy mạng của hắn thì ít nhất có thể giết hắn mười lần có thừa!

Cho nên Quân Mạc Tà trong lòng âm thầm quyết định, sau này nhất định phải liên tục đề cao cảnh giác, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Lại nghe được Mai Tuyết Yên nói như vậy thì không khỏi trong lòng cảm động; nghĩ đến chính mình vừa rồi giọng điệu nói với nàng không chút khách khí, nhưng nàng nói thì cũng vẫn giữ mặt mũi cho mình coi như không có việc gì . . . Hắn liền mặt dày mày dạn ôm nàng bắt đầu an ủi.

Mai Tuyết Yên nghiêm mặt hừ một tiếng rồi nói "Mới vừa rồi chàng không phải rất có khí phách anh hùng sao? Không phải chàng nói: 'nữ nhân thì tránh ra một bên sao? Như thế nào bây giờ chàng lại quan tâm tới nữ nhân như người ta ? Người ta không phải là ngốc sao? Ta tự mình ngốc thì cũng thôi, nhưng đừng có làm cho người thông minh như Quân Đại thiếu gia cũng ngu ngốc theo!"

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, vòng hai tay ra phía sau nàng linh hoạt xoa bóp bả vai cho nàng mà xuê xoa cười làm lành

"Kỳ thật câu nói kia của ta còn chưa hết, ta nói đầy đủ là 'Ngoại trừ Tuyết Yên ra thì những nữ nhân khác tránh sang một bên mà đứng yên đi', nhưng vì gấp gáp nên nói thiếu mất mấy chữ. Thật đấy, làm ơn tin tưởng ta . . ."

"Hừ!" Mai Tuyết Yên xoay người định né tránh không cho hắn xoa bóp, mặt như cứng lại "Chàng đừng có để ý đến ta!"

Quân Mạc Tà hừ hừ cười một tiếng, đột nhiên bàn tay như chớp trượt thẳng xuống đôi lồng bàn xoa nhẹ một cái, véo một cái. Sau đó mới lại rút tay về ra vẻ đạo mạo đứng đó, vẻ mặt giống hệt thầy đồ tiên sinh đức cao vọng trọng đầy nghiêm túc.

Mai Tuyết Yên toàn thân chấn động tựa như có dòng điện chạy qua, chỉ thấy toàn thân rã rời, mặt mày đỏ ửng, thân thể mềm nhũn mà nghiêng về phía sau.

Quân Mạc Tà vội ôm lấy , lại kinh ngạc kêu lên "Ai nha nha . . . Biết nói như thế nào? Ở nơi đông người là ... là . . . Nam nữ thụ thụ bất thân . . . Vị nữ thí chủ này, xin mời mau mau đứng lên, lão nạp là một người rất

thuần khiết" Miệng thì nói thuần khiết, nhưng hai tay thì lại cũng ôm chặt lấy, chết sống không chịu buông tay .

Mai Tuyết Yên mắc cở mặt mày đỏ bừng, cố gắng giãy dụa "Mau buông tay . . . bao nhiêu người nhìn như vậy?"

"A? Đó chính là nói không có quá nhiều người nhìn . . . Có thể buông tha? Không thành vấn đề, ta có thể chờ cho đến lúc đông hơn nữa !" Quân Mạc Tà cười hắc hắc, nhè nhẹ thổi vào vành tai trong suốt đẹp đẽ của nàng.

Thân hình Mai Tuyết Yên bất giác mềm nhũn, mặt đỏ tới mang tai "Vẫn còn không buông ra! ?"

"Là không buông ra!" Lại thêm một dòng nhiệt khí ngứa ngáy thổi qua , Quân Mạc Tà hầm hừ nói "Sau này có còn dám hung hăng như vậy hay không? Để xem có chấn chỉnh nàng được hay không!"

"Cứ buông ra rồi hãy nói!" Mai Tuyết Yên ra sức giãy dụa.

"Trước tiên là nói đã, sau đó mới thả!" Quân Mạc Tà ung dung vững trãi sống chết không buông. Tay ngầm phóng ra nhiệt khí thẩm thấu qua trang phục bên hông Mai Tuyết Yên đi vào người.

Trong lúc trên đường đi tới Đông Phương thế gia, Quân Mạc Tà đã thập phần biết rõ 'nhược điểm ' của Mai Tuyết Yên, giờ phút này cứ theo đó mà bốc thuốc làm vị Mai tôn giả này lập tức thở hổn hển, toàn thân vô lực.

"Không. . . Không dám . . ." Mai Tuyết Yên bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đỏ bừng mặt, ghé vào lổ tai hắn khe khẽ nói, giọng như muỗi kêu nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy.

"Thực sự là ngoan!" Quân Mạc Tà vừa lòng cười quái dị một tiếng, miết qua ngực nàng lúc này mới buông ra. Mai Tuyết Yên vèo một tiếng đã lủi ra ngoài mấy trượng, lúc này mới quay đầu lại, mặt mày ửng đỏ.

Quay đầu nhìn quanh lại thấy tất cả Huyền Thú dưới lệnh của đám Thú Vương đang nhất loạt đứng thẳng tắp quay lưng lại hai người. Chúng làm ra vẻ không nhìn thấy gì , nhưng kẻ nào người nấy đều là lỗ tai dựng đứng!

"Ngươi ngươi ngươi. . . Ngươi thật sự là hại chết ta !" Mai Tuyết Yên bụm mặt nhằm hướng đám người Quân gia chạy vội đến.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, đang muốn cùng chạy đến thì Hùng Khai Sơn cười hắc hắc đi lại "Tỷ phu. . . Xong việc rồi sao?"

"Cái gì? Xong việc?" Quân Mạc Tà ngẩn ra rồi lập tức hiểu, hắn nhịn không được xoa xoa tay, tựa hồ lòng bàn tay còn giữ một vài dư vị trơn bóng mềm mại kia, dư vị cực kì dễ chịu rồi mới nói "Ừ, xong rồi"

"Thực sự mạnh mẽ!" Lão Hùng giơ lên ngón tay cái "Tỷ phu, ta rất bội phục ngài! Ngài thật sự rất nam nhân! Mạnh mẽ đến ngay cả Đại tỷ nhà ta cũng phải hàng phục ! Cả mấy người đều phục ngài sát đất! Thật sự phục!"

"Còn phải nói! Nam nhân là phải như vậy! Nếu ngay cả lão bà của mình còn không quản nổi thì còn gì là nam nhân?" Quân Mạc Tà đắc ý dào dạt mà tiếp tục

"Lão Hùng , ta cho ngươi biết, đối với lão bà là cần phải quản thật sự nghiêm ngặt. Nếu như không nghe lời, hừ! Quyền đấm cước đá chỉ là việc nhỏ, càng về sau thì dùng côn càng đắc dụng, phải để cho đến cầu xin tha thứ mới thôi! Đúng, thế mới gọi là hùng khí nam nhân!"

"Vâng vâng vâng, tỷ phu anh minh! Sau này ta nhất định phải nhớ !" I Hùng Khai Sơn khiêm nhường nói. Hắn vội vàng ghi nhớ kĩ trong lòng 'ngự thê bảo điển ' kia "

"Được rồi, ngươicứ từ từ học hỏi! Ta sang bên đó" Quân Mạc Tà nhanh như chớp chạy đi . Đối với lời Cổ Thanh Vân nói về chuyện ở Thiên Hương, Quân Mạc Tà đương nhiên sốt ruột!

Nhưng, hắn cũng biết sốt ruột chẳng làm được gì! Một thời gian dài như vậy đã qua , nếu như thật sự phát sinh, như vậy kể cả mình chắp cánh bay trở về cũng đã chậm. Nếu như không có việc phát sinh, thì cũng sẽ không phát sinh!

Chỉ có mau chóng hoàn toàn xử lý xong xuôi mọi chuyện bên này rồi sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy trở về mới là giải pháp đúng đắn! Nếu như trước mắt để rối loạn trận tuyến, chỉ sợ hai đầu đều dây dưa. Khi đó có thể thật sự mất nhiều hơn được! Cho nên vô luận phía Thiên Hương có việc hay không thì cũng phải chờ một thời gian rồi hãy nói.

Quân Mạc Tà tin chắc với cơ trí tuyệt đối của ông mình thì có thể chống đỡ qua cửa ải này. Hắn có phần nắm chắc! Huống chi chính mình trước khi đi còn lưu lại vô số bố trí. . .

Nếu là vạn nhất có điều gì ngoài ý muốn, như vậy, ta liền muốn khắp thiên hạ chôn cùng ông nội! Đoạt Thiên Chi Chiến là cái gì, ngay một sợi tóc của ông cũng không bằng! Ta chỉ quan tâm người của ta thôi!

Quân Mạc Tà nghiến răng nghiến lợi, ở trong lòng phát một lời thề hung ác! !

Tri kỷ gia nhập phiếu tên sách công năng, phương tiện ngài lần sau từ tấu chương tiếp tục đọc. Thích tiểu thuyết dị thế Tà Quân, duy trì tác giả phong Lăng Thiên hạ, liền đầu TA một phiếu đi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 339: Làm Cho Chính Các Ngươi Đối Phó Chính Mình

Đi đến nhà lao của Quân gia, Quân Mạc Tà nhìn thấy gần một trăm người Tiêu gia đều bị trói lại, nguyên một đám sắc mặt xám ngoét, trên mặt tràn đầy tuyệt vọng! Tiêu Hành Vân toàn thân tê liêt, cũng uể oải như vậy, bên cạnh còn có vài thi thể máu tươi đầm đìa.

Quân Vô Ý, Đông Phương Vấn Tâm, Quản Thanh trầm mặc đứng ở một bên, trên mặt tràn đầy bi phẫn. "Tình huống thế nào?" Quân Mạc Tà khẽ giật mình, bước nhanh tới.

"Tiêu gia mỗi người tự biết chỉ còn đường chết, cự tuyệt không khai lúc trước rốt cục là ai sát hại phụ thân ngươi!" Đông Phương Vấn Tâm hai mắt ửng hồng, cơ hồ rơi lệ.

"Hơn một trăm người đều không khai báo? Thật sự là rất khí khái đây" Quân Mạc Tà dậm chân, một thanh trường kiếm đã xuất hiện trên tay của hắn. Đang muốn tiến lên, trong đầu linh quang chợt loé lên nghĩ tới một sự kiện.

Trên đường từ phía Nam trở về, ở nhà trọ đã từng đối với Tiêu Bố Vũ thi triển qua thuật thôi miên nhiếp hồn. nhớ đến lúc ấy hắn đã từng nói ra!

Nhớ đến lúc ấy Tiêu Bố Vũ đã từng nói như vậy: "... Nhưng đang ở giữa đại quân, nguy cơ trùng trùng a... Nhớ lúc đó có Tiêu Hàn, Tiêu Lương, Tiêu Chân, Tiêu Trình, Tiêu Quang."

Quân Mạc Tà tâm tư chuyển động, lục lọi từng đoạn từng đoạn trí nhớ này ra. Hắn nhắm mắt lại, lẳng lặng đứng yên, bất luận một cái tên cũng sẽ vĩnh viễn không quên, tên từng người theo trí nhớ chậm rãi đi qua, từng cái, từng cái, từng cái.

Bỗng nhiên hắn đột nhiên mở mắt, một luồng khí thế cứ như vậy cuốn ra, giống như phong ba cuồn cuộn đem tất cả gần một trăm người trong sân toàn bộ bao phủ lại bên trong.

Đây chính là khí thế chân thực của Tôn giả cấp hai phát ra như sóng triều dâng. Trong thiên hạ người có thể ngăn cản được thực sự là cực ít, có thể đếm được. Mà ngay cả người có tu vi cao nhất của Tiêu gia là Tiêu Hành Vân, cho dù khi hắn ở thời điểm toàn thịnh đối với nó cũng là bất lực.

Tất cả bọn họ, toàn bộ đều là từ nhỏ sinh trưởng tại Tuyết Sơn nên đã quen chịu lạnh. Nhưng giờ phút này bị khí thế của Quân Mạc Tà bao phủ, lúc này sát khí lành lạnh tưa hồ từ quần áo ngấm vào da thịt, chui vào cơ thể, xâm nhập đến tận xương cốt, xuyên qua trái tim họ...

"Tiêu Lương!" Đột nhiên Quân Mạc Tà hét lớn một tiếng.

Tiếng hét này được rống lên đang lúc mọi người tâm thần dao động khiến cho người của Tiêu gia nghe được cảm thấy đầu óc một hồi choáng vàng, ngây dại...

" Tại...A...Ta...Ta không phải Tiêu Lương, ta thật không phải Tiêu Lương..." một nam nhân trung niên lời vừa ra khỏi miệng đã cảm thấy không đúng lập tức đổi giọng.

"Đúng, chính là ngươi, người đâu, tới đưa tiểu tử này đi ra, ta muốn cùng hắn nói chuyện phiếm vài câu." Quân Mạc Tà vẻ mặt cực kỳ ôn hoà nói. Đông Phương Vấn Tình tự mình ra tay phi thân tiến đến, một cước đá người này đi ra.

"Ừm, kế tiếp, ai là Tiêu Chân?" Quân Mạc Tà mỉm cười nhìn đám người lúc này bị trói thành bánh chưng. Duy chỉ có ánh mắt kia là toả ra hàn ý lạnh thấu xương, hoàn toàn có thể đem gió xuân miên Nam hóa thành gió lạnh trên Tuyết Sơn.

Tất cả mọi người đờ đẫn, uể oải đứng đó, nhưng không ai tiếp lời hắn.

"Ừm, không ai lên tiếng, rất đoàn kết a, như vậy rất tốt!", Quân Mạc Tà cầm kiếm đi đến người bên cạnh cách hắn gần nhất, ôn nhu hỏi:" Ngươi là Tiêu Chân sao?"

Nam nhân trung niên này liều mạng lắc đầu, né tránh ánh mắt của hắn.

"Ngẩng đầu lên nhìn ta!" Quân Mạc Tà bỗng nhiên quát.

Nam nhân trung niên không tự chủ được ngẩng đầu, đôi con ngươi mệt mỏi chống lại đôi mắt Quân Mạc Tà, lại cảm thấy như bị nam châm hút vào đúng là không sao thoát nổi. Chỉ cảm thấy trước mắt tựa hồ như xuất hiện một cái động sâu không đáy, khiến cho tinh thần cùng toàn bộ linh hồn của minh bị hút vào...

"Như vậy ai là Tiêu Chân? Có thể nói cho ta biết không?" Quân Mạc Tà nhẹ nhàng hỏi, trong ánh mắt của hắn bắn ra tinh quang chói mắt mang theo tinh thần lực với các sắc thái, mê hoặc rót vào đôi mắt của trung niên này.

"Tốt! Ta cho ngươi biết!" Gã trung niên đột nhiên biến đổi thần thái một hồi. Một lúc sau, tiếp tục có chút mê man, nhưng mà tiếp đó lại biểu hiện ra một bộ dáng lòng đầy phẫn nộ nói

"Hừ! Lũ bại hoại này năm đó âm mưu sát hại Bạch y quân soái, Lão tử đã sớm xem không vừa mắt! Người truyền kỳ như thế, há có thể chết trong tay lũ tiểu nhân? Quả thực là làm cho ta không thể dung thứ”

Những lời này vửa ra, tất cả người của Tiêu gia đều như bị sét đánh, kinh ngạc nhìn hắn, tưa hồ hoàn toàn không nhận ra hắn.

" Rất tốt rất tốt, nói rất hay" Quân Mạc Tà mũi kiếm khẽ động đem dây thừng trên người hắn chặt đứt.

Gã trung niên biểu tình trên mặt đầy căm phẫn đứng lên, phẫn nộ nói:"Nhất là cái tên vương bát đản, vô liêm sỉ Tiêu Chân kia! Lão tử càng nhìn hắn càng không vừa mắt! Quả thực là một lũ *** chó! Đã sai còn không biết xấu hổ tự cho là phong lưu, làm cho người thấy mà buồn nôn! Lão tử mỗi lần thấy hắn là chỉ muốn nhổ vào mặt hắn!" Người Tiêu gia càng xem càng hết chỗ nói, ánh mắt nhìn hắn tựa như nhin người ngoài hành tinh.

"Tâm tình ấy của ngươi ta rất hiểu. Hiện tại ngươi có thể nói ra, ai là Tiêu Chân?" Quân Mạc Tà ôn nhu nói.

"Ta" Gã trung niên chỉ vào mũi mình, lời lẽ hùng hồn, phẫn nộ lớn tiếng nói:"Ta chính là Tiêu Chân, con chó đẻ vương bát đản."

Quân Mạc Tà lập tức nghẹn họng, nhìn trân trối hai con ngươi như lồi ra, lảo đảo môt cái thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống trên mặt tuyết! "Vận khí của mình cũng thật tốt quá nha, cái này thì biết nói gì đây?"

Vốn định làm cho bọn họ chó cắn chó để xem náo nhiệt, làm cho bọn họ trước khi chết bị cô lập hoàn toàn. Nào có ngờ vận khí của mình đúng là tốt đến trình độ nghich thiên, căn bản là có mỗi 1%, thế mà chỉ một cái liền chuẩn, vận may bực này thật là nên đi mua xổ số.

"Tiêu Chân ta là tên vô liêm sỉ vương bát đản! lúc trước chính là đầu heo ngu muội, lại làm ra chuyện tình thương thiên hại lý, thật sự là phải chịu chém ngàn đao, lăng trì xử tử, lại làm cửu tộc đoạn tử tuyệt tôn, cho dù không đoạn tử tuyệt tôn thì cũng là trai làm nô lệ, nữ làm kỹ nữ đời đời kiếp kiếp”

“ Lúc này hắn là phải đem cái tên hèn hạ Tiêu Chân ném xuống mười tám tầng Địa ngục, trọn đời không được siêu sinh... Coi như là siêu sinh thì cũng là đầu thai thành giống lợn hèn hạ thấp hèn"

Tiêu Chân vẫn dựa theo Quân Mạc Tà sai sử nước bọt bay tung toé mắng chửi chính mình, thao thao bất tuyệt.

Nghe xong mọi người được mở rộng tầm mắt, rất nhiều điều mà nghĩ cũng không dám nghĩ lại từ trong miêng hắn tuôn ra như trường giang đại hải đổ xuống. Hết lần này tới lần khác đối tượng mắng chửi lại chính là bản thân hắn... Điều này thực là làm cho mọi người không nói được lời nào.

Làm cho người khởi xướng là Quân Mạc Tà càng là đầu đầy mồ hôi, cơ hồ nôn ra máu...

"Ngừng Ngừng Ngừng" Quân đại thiếu gia vội vàng quát bảo ngưng lại.

"Nếu tiên sinh đã oai phong lẫm liệt như thế, sao không đem những tên còn lại ở đây chỉ ra đi! Bọn chúng làm những việc thương thiên hại lý như thế, ngươi chỉ ra bọn họ đúng là thay trời hành đạo, đại nghĩa diệt thân a. Như thế sẽ đươc người nhà cùng thế gian ca tụng, muôn đời bất hủ, sự nghiệp to lớn, lưu danh sử sách". Quân Mạc Tà cắn răng nói.

Tiêu Chân sau khi nghe xong trên mặt thật sự xuất hiện một ít vinh dự, giống như hắn quả thực đã làm chuyện lớn vì nước vì dân trừ hại, như đang đón nhận sự tán dương của mọi người như một điều thông thường. Hắn đắc ý xoay người sang chỗ khác, nhìn tộc nhân của mình cư nhiên trên mặt lộ ra biểu tinh mèo vờn chuột.

Theo ánh mắt của Tiêu Chân quét qua, Tiêu gia có không ít người trên mặt trong nháy mắt phát ra thần sắc tuyệt vọng. Một số người thậm chí hâm mộ hướng về nền đất đầy tuyết nhìn thoáng qua, đúng là hâm mộ những người đồng bạn đã chết. Tối thiểu lúc này cũng không cần trơ mắt chịu khốn khổ.

Tình thế trước mắt thật là quỷ dị, cái này đến tột cùng là gì? Chẳng lẽ Quân Mạc Tà đúng là như yêu ma tồn tại? Có thể đùa bỡn nhân tính như thế, có thể ra lệnh cho người nhà mình cốt nhục tương tàn?!

"Quân Mạc Tà, ngươi thật hèn hạ! Lại dùng yêu pháp mê hoặc thần trí Tiêu Chân, làm cho bản tính hắn thay đổi, cùng người nhà tự giết lẫn nhau... Ngươi, ngươi thật sự là ác độc!" Tiêu Hành Vân lên tiếng mắng to, nét mặt già nua tím ngắt, cơ hồ thổ huyết. Nhìn đệ tử trong tộc tự giết lẫn nhau, tức giận đến cơ hồ ngất đi.

Tại lúc đám người Cửu trưởng lão trở lại Ngân Thành, Tiêu Hành Vân tự nhiên biết chuyện Nhị đệ mình bị Quân Mạc Tà mê hoặc thần trí nhảy thoát y. Trong lòng cực kỳ kiêng kỵ, giờ phút này nhìn thấy Quân Mạc Tà lặp lại chiêu cũ, không khỏi vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, quát lên .

"Tiêu Hành Vân, nếu ngươi không câm miệng lại, ta sẽ làm cho ngươi hiên tại giống như Nhị đệ Tiêu Bố Vũ cuả ngươi đồng dạng nhảy múa thoát y cho mọi người thưởng thức!" Quân Mạc Tà cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói.

Tiêu Hành Vân tuy khuôn mặt bi phẫn tới cực điểm, nhưng sau khi nghe những lời này vẫn là ngập ngừng mấp máy môi, khuất nhục cúi đầu xuống.

Lão không dám mạo hiểm như vậy, bởi vì lão biết Quân Mạc Tà nhất định nói được làm được. Chết, lão không sợ, nhưng nếu là chịu nhục như vậy chết đi, Tiêu Hành Vân lại là sợ hãi đến cực điểm! Bên kia, Tiêu Chân đã bắt đầu công việc của mình!

"Tiêu Trình! Ngưới cúi đâu xuống thì cho rằng ta không nhận ra ngươi sao? Cho dù ngươi hoá thành tro, ta cũng có thể nhận ra tên ngay cả cầm thú cũng không bằng." Tiêu Chân giơ ngón tay chỉ vào một trung niên cao gầy, lạnh giọng nói..

Người nọ đang cúi đầu thân hơi run lên, ngẩng đầu lên nghiến răng nghiến lợi mắng to:"Tiêu Chân, ngươi là tên quên nguồn gốc, bán đứng

tộc nhân, tên vuơng bát đản. Ngươi bán rẻ lương tâm, đi theo địch bán thân, ngươi , ngươi sẽ không được chết yên thân!". Lời còn chưa dứt đã bị Đông Phương Vấn Kiếm lôi đi ra.

"Hừ, Tiêu Chân cái tên súc sinh kia nào liên quan gì đến ta, nhưng ta đại nghĩa diệt thân đích thật là người tốt!" Tiêu Chân dương dương đắc ý nói một câu, tay phải lại chỉ một ngón tay:" Kia chính là Tiêu Quang, ngươi trốn cái gì mà trốn, ngươi còn hướng đi đâu trốn!"

"Đây là Tiêu Trung cùng với tên bị chặt đứt chân kia chính là Tiêu Đống".

Theo Tiêu Chân chỉ ra trước sau bảy người, thêm hắn cùng với Tiêu Lương bị Quân Mạc Tà bắt được cộng là chín người.xếp thành một hàng trước đội ngũ.

"Còn có ba người, nhưng mà ba tên hỗn trướng vận khí không tốt, lúc vừa rồi núi lở đã bị tảng đá rơi xuống đập chết, đã bị lão thiên gia đem đi. Kẻ chủ mưu là Tiêu Hàn, nguyên lúc trước không ngờ bị liệt toàn thân, được nuôi ở mật thất, không có ở trong này". Tiêu Chân xoay người, vẻ mặt như vừa được lập công lớn.

Mọi người còn lại của Tiêu gia trong lòng nói thầm: Ba người kia cái gì mà vận khí không tốt? Rõ ràng là vận khí quá tốt mới đúng! Được chết sạch sẽ, những người bị chỉ ra này muốn sống không được chết không xong đây này

"Tất cả đây ư, liệu có còn bỏ sót không?” Quân Mạc Tà nhíu mày

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 340: Sự Tình Năm Ấy.

" Lần đó chủ trì hành động là hai vị tộc thúc Tiêu Tả cùng Tiêu Hữu, chỉ có điều bọn họ cũng không có xuất thủ. Mười người được phái đến cũng đã đủ, bọn họ cùng đi chỉ để đề phòng, mọi việc đều hết sức thuận lợi cũng sẽ không cần đến hai người bọn họ! " Tiêu Chân tiện tay đưa lên chỉ, hai lão đầu vốn đã thở dài nhẹ nhõm một hơi, giờ phút này thần tình ảm đạm, thân thể run rẩy đứng lên.

" Tốt lắm! Ta còn muốn biết rõ chuyện tình năm đó một cách cụ thể ... Nhất là... Cha ta, ông ấy rốt cuộc bị chết như thế nào! ... Ông ấy ... Rốt cuộc chết bởi tay ai! "Quân Mạc Tà từng chữ từng chữ nói, nhìn đám người trước mặt, bỗng nhiên từ trong thâm tâm Quân Mạc Tà dâng lên một nỗi đau thương căm giận!

Từ khi mình xuyên việt tiến vào thế giới này, hoà nhập vào gia đình này, đến hoàn toàn tiếp nhận bản thân chính là Quân Mạc Tà; mỗi lần nhớ tới vài cái tên như Quân Vô Hối, Quân Vô Mộng, Quân Mạc Ưu, Quân Mạc Sầu, mặc dù chưa hề gặp nhau nhưng trong lòng nhức nhối khó tả! Giống như xát muối vào tim vậy!

Một thế hệ quân soái huyền thoại, một thế hệ anh hùng cái thế, nhưng lại chết một cách bi thảm dưới tay bọn đạo chích! Oan uổng bi che đậy mười năm giờ phút này mới được rửa sạch!

Họ bảo vệ mấy trăm vạn nhân dân Thiên Hương, nhưng sau khi họ bị giết hại, nhân dân Thiên Hương quốc có thể bi thương hoặc là căm phẫn, nhưng thật sự đứng lên vì họ báo thù lại rất ít ỏi!

Họ không còn nữa nhưng gia tộc còn đó, càng ngày càng tiêu điều, trở thành đối tượng cho đối thủ chính trị mạnh mẽ công kích, người người thấy thế bỏ đá xuống giếng nhưng cũng không có ai nói nửa câu công đạo!

Khi nhà thông gia xuất động báo thù rửa hận thì gần như khắp bốn phương đều khoanh tay đứng nhìn xem náo nhiệt. Họ cũng đang chờ xem phải chăng thật sự có ở hiền gặp gặp lành, ác giả ác báo! Tất cả mọi người biết rõ Quân gia bị oan nhưng đều lựa chọn đứng ngoài quan sát.

Đến khi mà Đông Phương thế gia đang dần dần hết lực rồi bị bức phải lập lời thề không thể thực hiện mà phải rút khỏi giang hồ thì vẫn không ai dám ra mặt! Thử hỏi hai chữ đạo nghĩa được lưu truyền muôn thủa giờ đang tồn tại ở đâu? Quân Mạc Tà chợt cảm thấy cô tịch!

Khi mà người dân Thiên Hương được che chở bởi Quân Vô Hối không hề có một ai hiểu được như thế. Nhưng sau khi Quân Vô Hối không còn nữa, những người này đã bị xâm lược, đã bị lăng nhục, khi đó mới thốt lên: nếu là Bạch Y quân soái ở đây thì ai dám như thế?

Mỗi khi nhớ tới việc này, Quân Mạc Tà cũng cảm thấy oán giận và phẫn nộ!

Dã thú còn biết có ơn trả ơn, nhưng con người, rõ như ban ngày lại cư nhiên không biết!

Thật đáng buồn,thật sự đáng buồn!

Bất kể thị anh hùng sáng tạo lịch sử hay là lịch sử tạo anh hùng, nhưng cũng chỉ là sau khi anh hùng không còn nữa, con người mới nhận ra chỗ tốt khi có họ, lẽ nào chỉ có chết mới có thể thật sự làm cho lòng người ghi nhớ những anh hùng đã cố gắng hết sức vì bọn họ sao? Hơn nữa chỉ đơn thuần là ghi nhớ!

Quân Mạc Tà đã từng rất nhiều lần tự hỏi chính mình: Phụ thân Quân Vô Hối đứng ra tận lực bảo vệ nhiều người như vậy, thật sự có đáng

không? Những người hoàn toàn không biết đến cái gì là cảm ơn như thế, có tư cách gì mà được tiếp nhận sự bảo vệ?

Các tướng sĩ ở tiền phương đổ máu nghìn dặm, lấy mạng sống bảo vệ danh dự và hòa bình, nhưng hậu phương ăn chơi trác táng, đi kỹ viện, ngồi chiếu bạc! Quan lại thì tham ô, nuôi vợ bé!

Vẫn như cũ tranh quyền đoạt lợi- vẫn như cũ sống mơ màng như ngươi say rượu!

Ngay cả dân thường chỉ biết chăm chỉ làm ăn liệu có ai biết được ở ngoài ngàn dặm kia còn có những tướng sĩ ở màn trời chiếu đất, trong phong ba bão táp, trong mưa máu chém giết, đấu tranh trong tuyệt vọng cho đến khi chảy hết giọt máu cuối cùng ánh mắt vẫn hướng về nơi mà rốt cuộc khó có thể trở về- quê hương.

Sau khi hắn hỏi câu kia, mấy người Tiêu gia đều cúi đầu, ngay cả Tiêu Hỉ cũng hết sức suy tư, dường như cố gắng nhớ lại sự tình năm đó.

Cũng không biết là chuyện tình năm đó đã quá lâu rồi hay căn bản là chúng nó chưa từng để "việc nhỏ" trong lòng, trong lúc nhất thời thủy chung không người nào đáp lại.

"Nói! " Lời nói của Quân Mạc Bang như một tiếng sấm vang lên trong lòng bọn họ.

"Năm đó. . . " Tiêu Chân cau mày, rõ ràng là đang khổ sở nhớ lại, cuối cùng nói: "... Ta còn nhớ chúng ta tới báo cáo đại trưởng lão, rồi cùng Tiêu Hàn rời khỏi Tuyết sơn, đi gần một tháng mới tới địa điểm chỉ định - đỉnh Quan Lĩnh...”

“ Nơi ấy đang là nơi giao chiến của đại quân hai nước, thành luỹ sâm nghiêm, đâu cũng là trạm gác. Thấy doanh trướng kéo dài hơn mười dặm, chúng ta cũng cảm thấy rất bất lực, vô kế khả thi. Nếu muốn ở trong mười vạn nhân mã giết chết một đại soái, thật sự là nói dễ hơn làm!”

“ Đừng nói chúng ta đều là xấp xỉ Thiên huyền, hai vị tộc thúc cũng chỉ là Thiên huyền đỉnh phong như thế, cho dù là Thần huyền đích thân đến cũng chưa chắc đã làm được. Nhưng Tiêu Hàn lại tuyên bố hắn sớm có sắp xếp, hơn nữa tuyệt nhiên không phải mạo hiểm..."

" Một đêm, Tiêu Hàn đi ra ngoài nhưng chúng tôi không hề biết hắn rốt cuộc đi làm cái gì, cho đến đêm hôm sau hắn mới trở về, theo sau là mấy Hắc y nhân (người mặc áo đen). Trong tay người đứng đầu Hắc y nhân lại có một Kim phê Lệnh tiễn!”

“ Đó chính là lệnh bài có thể tùy ý ra vào quân đội Thiên Hương, ngoài ra đó còn là vật thuộc thánh chỉ cao nhất, mặc dù Hắc y nhân nói đó là đồ giả nhưng lúc ấy chúng ta đều thấy rõ ràng đó là đồ thật”

“ Nếu như đó là đồ giả thì với sự nghiêm luật của Bạch y tướng quân, như thế nào chúng ta có thể trà trộn vào được và nếu là giả chúng ta cần gì gải tự dấn thân vào nguy hiểm...”

"Sau đó, Hắc y nhân đưa ra vài bộ quần áo để chúng ta thay, trở thành tùy tùng của hắn; hắn mang theo chúng ta một đường thuận lợi vào doanh trại, đúng là làm cho chúng ta khó có thể tin!”

“ Chỉ cần đưa ra Kim phê Lệnh tiễn kia là không có trở ngại gì, thế nhưng lại không hề có ai kiểm tra nên chúng ta một mạch đi vào soái trướng! Chuyện này làm cho chúng ta có chút hoài nghi, mặc dù Kim phê Lệnh tiễn chính là hàng thật giá thật gì đó, nhưng hiệu lực cũng quá kinh người"

"Sau khi sự việc xảy ra chúng ta mới biết được, trước đó hai tháng Hắc y nhân đó đã tới vài lần với Kim phê Lệnh tiễn trong tay, đối với quân đội Thiên Hương mà nói thì Lệnh tiễn hay người đều đã quen thuộc cho nên toàn bộ không nghi ngờ, nếu không thì doàn người chúng ta gần hai mươi người làm sao có thể dễ dàng qua mắt doanh trại quân đội hàng vạn người như thế..."

Quân Mạc Tà siết chặt hai tay. Hắn hoàn toàn có thể đoán được căn bản là Tiêu Hàn và những người này cấu kết, sau đó mới quay vềTuyết sơn gọi người, nói cách khác Hắc y nhân này cũng chính là thuộc hạ Huyết Kiếm đường mà bị mình giết chết ngày đó.

Ngự lâm quân căn bản là sớm có dự định hạ sát phụ thân mình! Chỉ sợ cho dù là Tiêu Hàn không động thủ, bọn họ cũng sẽ động thủ! Chẳng qua để cho đám người Tiêu Hàn ra tay lại càng nắm chắc mà không sợ Quân gia truy cứu. Rõ ràng đã chuẩn bị một thời gian dài trước khi hành động! Lợi dụng vô số lần ra vào để làm quân phòng thủ mất cảm giác, điều này làm cho Quân Mạc Tà càng hiểu quyền lực vô cùng lớn của nơi đã xuất ra cái Kim phê Lệnh tiễn kia!

Bởi vì trên đời chỉ có một người có thể xuất ra Kim phê Lệnh tiễn như thế: Thiên Hương hoàng đế Dương Hoài Vũ! Cũng chỉ có hắn tự tay xuất ra Kim phê Lệnh tiễn mới có thể khiến toàn bộ trăm vạn đại quân Thiên Hương không hề nghi ngờ.

Thậm chí sau khi sự việc xảy ra không ai dám nói Kim phê Lệnh tiễn kia tồn tại!

Có khả năng thảm kịch sẽ bị che giấu đi đằng sau Kim phê Lệnh tiến này!

"... Khi chúng ta tiến vào soái trướng, có không ít người đang ở bên trong bàn bạc kế sách đối địch, Quân Vô Hối chưa mặc quân trang, toàn thân bạch y, ngồi ở ghế chủ soái, bên phải là Quân Vô Mộng; phía dưới còn mười lăm mười sáu tướng lĩnh phân làm hai bên”

“ Chúng ta mười người đi vào, chú ý tới chúng ta trước tiên là Quân Vô Mộng. Lúc ấy Quân Vô Mộng nói "Lão Mạnh, ngươi đến sao lại thay đổi nhóm người khác thế? Thủ hạ của ngươi đúng là không ít a. "

"Có vài tướng quân nở nụ cười, hiển nhiên đều cùng Hắc y nhân kia rất quen thuộc. Nhưng Quân Vô Hối vẫn lạnh lùng, vẫn nhìn chăm chú vào chúng ta, cũng không có mở lời mở lời, sau khi bọn họ chào hỏi mới

nói: "Khâm sai đã đến đây sao tất cả mọi người không đi ra? Ngươi cũng đi ra ngoài đi, bổn soái và khâm sai đại nhân có chuyện quan trọng thương lượng."

“ Câu nói sau cùng kia là nói với Quân Vô Mộng. Cũng không có gọi tên, ta phỏng đoán, tại lúc đó, Quân Vô Hối rồi phát hiện mục đích không tốt khi đến đây của chúng ta, bởi vì khẩu khí của hắn mặc dù bình tĩnh nhưng vẻ mặt nhưng thoáng đổi...”

“ Sau khi sự việc xảy ra ta mới nghĩ ngay lúc đó hắn đã hy vọng chúng ta không nhận ra Quân Vô Mộng, khiến hắn cũng đi ra ngoài... Nhưng chúng ta chính là nhằm vào hai người bọn họ mà tới như thế nào lại không nhận biết Quân Vô Mộng? Cho dù chúng ta không biết, vậy Hắc y nhân họ Mạnh kia vẫn biết được mà! "

"Sau khi các tướng quân đi ra ngoài, Quân Vô Mộng lại ở lại, chỉ là không có nhìn đại ca hắn nữa, cũng không để ý tới chúng ta, nhưng sắc mặt dần dần căm uất lên. Đợi cho mọi người đi hết, Quân Vô Mộng mới quay đầu gắt gao nhìn chúng ta nói: các ngươi là người của Tiêu gia? "

"Lúc này chúng ta mới biết được, từ lúc mười người chúng ra tiến vào, Quân VôHối cũng đã cảm thấy không bình thường, nhưng đối phó với chúng ta, tướng lĩnh phổ thông tu vi quá thấp chính là tự tìm cái chết, một khi khai chiến khó có thể có tác dụng”

“Hơn nữa những tướng lĩnh ấy đều là tướng lĩnh, một khi nơi đây nơi đây phát sinh chuyện gì bất ngờ, trăm vạn binh sĩ binh sĩ Thiên Hương sẽ lâm vào cục diện rắn mất đầu cho nên Quân Vô Hối mới đưa bọn họ ra ngoài”

"Hơn nữa chúng ta đã tiến nhập soái trướng, ngoài ra chúng ta đã ngăn chặn mọi hướng, cho dù hắn muốn ngoan cố chống cự ngoan cố chống cự cũng vô dụng. Mặt khác, trong tay chúng ta có Kim phê Lệnh tiễn, một khi cổ động quân đội đối kháng, vậy đó là tạo phản”

“Vô luận như thế nào dưới tình huống bị nhiều cao thủ vây công, hắn đúng là rồi không còn lối thoát, cần gì phải để liên lụy đến các tướng sĩ khác nữa! Đó là lí do tại sao mà hắn làm như vậy, trước tiên tìm cách bảo toàn tính mạng của thủ hạ”

“ Duy có Quân Vô Mộng cũng là từ vẻ mặt Quân Vô Hối nhận ra hoặc là Quân Vô Hối không có nói tên của hắn trong câu nói kia lại làm cho hắn phát hiện ra điều bất thường cho nên hắn chết cũng không chịu đi... "

Nói tới đây Tiêu Chân chỉ nghe thấy một hồi khanh khách khớp xương ngón tay, chính là nắm đấm của Quân Vô Ý, lệ quang trong mắt hắn đã muốn tràn ra ngoài.

Thân hình Đông Phương Vấn Tâm lay động, nhưng vẫn quật cường đứng vững, hàm răng siết chặt, đôi môi đã chảy máu.

Quân Mạc Tà nét mặt bất động nhưng trong lòng đang nghĩ bản thân sẽ làm gì nếu trong rơi vào trường hợp của Quân Vô Hối?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 341: Quân Soái Chi Thương.

Rõ ràng, đánh khẳng định là đánh không lại, người ta đã vào đến bên trong soái trướng của mình, chạy cũng không còn chỗ mà chạy. Nếu lúc ấy liền hoảng loạn nổi lên, chỉ sợ những người anh em trong soái trướng, thật sự là một người cũng không trốn thoát đi…

Nếu lời của mình…Đầu tiên trong lời nói lộ ra ám chỉ, làm cho hiểu người ta từ bên ngoài vây công, cùng tử vong với kẻ địch. Nhưng nói vậy, chính mình vẫn phải chết trước.

Thứ nhì là biết rõ không có khả năng mà vẫn muốn đào tẩu… thì song phương chênh lệch tu vi quá lớn, chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì, cuối cùng cũng không thoát khỏi cảnh lâm nạn…

Nếu là mình, chỉ sợ là nếu liều mạng thì cá chết lưới rách! Mặc dù biết rõ không có sinh lộ, nhưng vẫn muốn liều mạng! Đây là tính cách của mình! Tính cách Quân Vô Hối với mình lại hoàn toàn khác nhau! Vô luận là như thế nào, Quân Vô Hối vào thời điểm đó, xác thực là đã không có nửa điểm sinh lộ!

Nhưng vị…Bạch Y Quân Suất này, biết chính mình lâm vào tuyệt cảnh cuối cùng, hắn lại không nghĩ tới chính mình, mà là an nguy của các huynh đệ! Cho nên phương án lựa chọn đầu tiên của hắn là đưa tất cả anh em ra ngoài, thoát khỏi chỗ tử vong này!

Lưu lại độc nhất một mình đương đầu với tử thần khó có thể kháng cự lại! Hắn dùng chính tính mạng mình, đổi lấy an toàn tính mạng của

huynh đệ thủ hạ! Có thể làm hắn nuối tiếc duy nhất lúc ấy, chính là nhị đệ của mình, không thể trở ra.

“Lúc ấy Tiêu Hàn đứng dậy hỏi: Quân Vô Hối ngươi có nhận ra ta không?”

“Những lời này, được rít qua kẽ răng hắn”

“Quân Vô Hối cười, nói: Không nghĩ đến là Ngân Thành Tiêu gia Tiêu công tử sao? Mặc dù chưa từng thấy, nhưng ta có thể đoán được là ngươi.”

“Sau đó hắn khoát hai tay đứng lên, hắn dĩ nhiên còn cười nói: Các ngươi tới để giết ta à? Các ngươi cho rằng, giết ta, liền có thể làm cho tam đệ của ta cả đời thống khổ sao? Tiêu Hàn ngươi nghĩ như vậy sao…?”

Tiêu Chân nói tới đây, trong khẩu khí cũng chứa vài phần bội phục: “Lúc ấy Tiêu Hàn nói: Ngươi là người tài đương thời, nếu có lựa chọn, ta cũng không muốn giết ngươi, ai là thân ca ca có thể để cho Quân Vô Ý kính trọng nhất chứ? Trên thế giới này, có hai người mà khi chết, có thể làm cho Quân Vô Ý hoàn toàn sụp đổ, sống không bằng chết"

" Một người là Hàn Yên Dao; Hàn Yên Dao thì ta nhất định không thể giết, mà còn lại người khác chính là ngươi, ta vừa vặn có đủ năng lực để giết ngươi, ngươi thử nói ta lẽ nào không hạ thủ với ngươi chứ? Cho nên, xin đại nguyên soái ngàn vạn lần đừng có trách ta, muốn trách, không thể trách ai khác ngoài tam đệ thật tốt của ngươi!”

“Lúc ấy Quân Vô Hối nói “Ta vì sao lại trách tam đệ chứ? Hắn làm người chí tình chí nghĩa, làm sao chỗ nào? Chân chính sai là ngươi! Ngay cả khi ngươi đem chúng ta giết sạch, tam đệ ta cũng sẽ không sụp đổ! Vì tam đệ của ta, chính là một người kiên cường, một đại trượng phu thật tốt"

" Cho dù đối mặt với bất cứ chuyện tình gì, hắn đều dũng cảm đối mặt, mọi tính toán sẽ hoàn toàn sụp đổ. Ta nhìn hắn lớn lên từ nhỏ, cái mà ta thưởng thức ở tam đệ nhất, chính là tính cách bất khuất. Tiêu hàn chỉ sợ ngươi tính sai rồi.”

“Đại Ca…”

Quân Vô Ý nghe đến đó, tâm tình trào dâng nhịn không được, âm thanh khàn khàn hô lên một tiếng, nước mắt liền cuồn cuộn chảy xuống.

"Lúc ấy Tiêu Hàn nói: Sụp đổ hay không sụp đổ, chỉ cần ngươi chết, ta liền biết ngay. Chỉ tiếc, ngươi nhất định là không là không nhìn thấy được"

"Quân Vô Hối cười nói: Đã như vậy, ngươi không mỏi mắt mong chờ đi! "

"Nói xong, hắn thở dài rồi nói tiếp: Rất nhiều cao thủ a, xem ra, các ngươi đều muốn ta không chết không thôi."

“Lúc ấy chúng ta mọi người đều vận dụng tất cả lực lượng, khi đó, hai vị tộc thúc đã là tu vi Thiên Huyền đỉnh phong, mà mười hai huynh đệ chúng ta, cũng có bảy - tám người tu vi đã đến Thiên Huyền sơ đoạn. Còn lại, tất cả đều là cảnh giới Địa Huyền đỉnh phong…”

„Quân Vô Hối nhìn một chút ánh sáng huyền khí của chúng ta, mìm cười nói: “Huynh đệ chúng ta ở trên chiến trường, tùy thời đều chuẩn bị phút giây này, chỉ là thật không ngờ, không chết ở trước trận tiền lại chết ở trong chính soái trướng của mình, cũng coi như là ngoài ý liệu. Đối với huynh đệ quân gia chúng ta, từ trước đến giờ sẽ không chết trong tay người khác.”

„Tiêu Hàn nói: “Quân Vô Hối ta cũng khâm phục ngươi một đời truyền kì, có thể phá lệ cho ngươi chút thời gian, để ngươi viết cho ngươi nhà một phong thư, Tiêu gia chúng ta sẽ không thèm để ý trả thù đến một thế tục gia tộc.”

“Quân Vô Hối nghe hắn nói xong những lời nay, đột nhiên nở nụ cười, nói “Phong Tuyết Ngân Thành tự nhiên sẽ không để ý đến Quân gia chúng ta, nhưng ngươi cho ta cơ hội lưu lại phong thư, không ngoài ý muốn là lợi dụng di thư của ta đả kích tam đệ cùng người nhà ta sao?"

"Nhưng ngươi còn chưa biết, Quân Vô Hối ta đối với Tam đệ từ trước cho tới bây giờ, đều rất thưởng thức, cùng che chở; Quân Vô Hối ta còn sống, sẽ không cho phép bất luận kẻ nào dùng danh nghĩa của ta đả kích tam đệ. Cho dù chết, cũng không để cho ngươi lợi dụng, đa tạ ngươi đã phá lệ, nhưng không cần…”

"Tiêu Hàn nở nụ cười lạnh nói: “Chẳng lẽ ngươi cho rằng mình là thuật sĩ sao, còn tưởng rằng mình vẫn còn chỉ huy trăm vạn đại quân Bạch Y Quân Suất sao? Không chỉ có ngươi phải chết, ngay cả tam đệ mà ngươi yêu thương nhất, ta cũng sẽ làm cho hắn sống không được, mà chết cũng không xong!”

"Quân Vô Hối bình tĩnh nói: “Bi(*) là chuyện của ngươi. Nhưng nam nhi Quân gia, vĩnh viễn sẽ không khuất phục, Quân gia tổ huấn: khố hạ hữu điểu(**), tất là nam nhân! Đỉnh Thiên Lập Địa, đi ***, ngày xưa ta có cảm giác tục tĩu, xem thường không chịu nổi, hôm nay ta dứt khoát, lại muốn lớn tiếng mắng một câu: đi ***”

(*) Bi: Họ Bi là tên một huyện ngày xưa, nay ở tỉnh Giang Tô (xem thêm: http://erct.com/4-ChiaSe/SuuTam/...oTrungQuoc.htm)

(**) Khố hạ hữu điểu: anh em phía dưới ấy mà, có nó chính là nam nhân.

*** cái này bị cắt từ bên Tung của, hình như là hành động gieo giống thì phải.

"Hắn nói xong những lời này, lại có chút như đang cười, nụ cười lại rất thư sướng! Quân Vô Hối nói xong câu đó, quay dầu nhìn lại nhị đệ Quân Vô Mộng, mỉm cười nói: Vô Mộng, lần này chúng ta thật sự phải đi. Huynh đệ chúng ta cả đời nam chinh bắc chiến, quanh năm suốt tháng

gặp nhau cũng không đến vài ngày, không nghĩ tới, cuối cùng huynh đệ chúng ta hai người vẫn còn phải sóng vai lên đường."

"Quân Vô Mộng cười to, nói: Đại ca, đến âm tào địa phủ, ta vẫn làm quân tiên phong. Dũng khí tiến lên, không ngoài như vậy, chính như lời tổ huấn tổ tông, đi ***! Phụ thân có tam đệ cùng đại tẩu chiếu cố, ta rất yên tâm! Tiểu đệ đi trước một bước"

"Nói xong Quân Vô Mộng ngồi thẳng trên ghế, rút kiếm tự vẫn, đến chết, trên mặt chưa từng có chút động dung"

"Quân Vô Hối ha ha cười, đối diện với chúng ta nói: Chờ ta trong chốc lát, sẽ không quá lâu đâu. Ta nên vì huynh đệ mà sửa lại chút dung mạo, cái tên gia hỏa này luôn cẩu thả như vậy, đối diện với thiên quân vạn mã hoàn toàn tự nhiên, với mình thì không chăm lo thỏa đáng, thật sự làm ta đau đầu a"

"Sau đó hắn tỉ mỉ sửa sang lại trang phục thi thể Quân Vô Mộng, thắt lại đai lưng, hắn ngồi thẳng dậy, sau đó hai tay xoa xoa trên mặt, động tác này hắn làm rất nhanh, tựa hồ đã làm không biết bao nhiêu lần rồi…"

"Sau đó hắn xoay người lại, liền đứng ở vị trí trước đây trong tướng soái, mỉm cười nói: Nhị đệ đã vì ta mà đi tiên phong, đại ca ta đây tự nhiên cũng nên đi. Tiên phong một mình xâm nhập, cũng không phải là một chuyện tốt - vừa nói, hắn ngồi xuống làm bốn dấu hiệu cổ quái, vẻ mặt cũng trở nên kì quái, sau đó hắn rút ra bảo kiếm, một kiếm đâm thẳng vào trái tim mình, lập tức tuyệt khí bỏ mình!"

Tiêu Chân nói đến đây, bốn phía một mảnh tĩnh lặng như tờ. Chỉ có từng đợt âm thanh nức nở không ngừng truyền tới.

"Ông ấy làm dấu hiệu cổ quái như thế nào?" Đông Phương Vấn Tâm vội vàng hỏi, trên mặt nàng nước mắt tung hoành, nhưng trong mắt lại toát ra tia lửa nóng bỏng, không che dấu chút nào lộ ra nồng đậm mong ngóng.

Tiêu Chân kì quái nhìn nàng một cái, bắt chước lại động tác Quân Vô Hối trước lúc ra đi, nói

"Là như thế này, Quân Vô Hối nắm tay trái mình thành quả đấm, nhẹ nhàng đập lên trái tim mình ba cái, sau đó liền đặt tại đó, trường kiếm nắm tay phải đâm thẳng tắp xuyên qua tay trái, không lệch chút nào mà cắm vào trái tim chính mình, tương tự đem tay trái mình dính cứng trên lồng ngực! Nhưng lúc hắn sắp chết, thần sắc trên mặt một mực ôn nhu…"

"Vô Hối …" Đông Phương Vấn Tâm thân thể lung lay hai cái mạnh mẽ, trong cổ họng đau đớn rên rỉ một tiếng, đột nhiên thê lương kêu lên "Chàng đến cuối cùng, vẫn nghĩ tới bốn mẹ con chúng ta…"

Nàng bi thống cả người run rẩy, đột nhiên thật thể một hồi co quắp, dĩ nhiên là ngất rồi. Quản Thanh Hàn ở một bên đã sớm chuẩn bị ôm nàng vào trong lòng. Mọi người sửng sốt, trong nháy mắt sáng tỏ. Thì ra là thế!

Quân Vô Hối cho dù đến lúc tối hậu, cũng không có nửa câu nói đến thê tử cùng nhi tử của mình, nghĩ đến là sợ đám người Tiêu Hàn hung tính nổi lên, thành ra ngược lại nhắc nhở bọn họ đi đối phó với người nhà mình, trảm thảo trừ căn.

Nhưng bốn động tác cuối cùng của hắn, cũng là người mà vị Bạch Y Quân Suất này suốt đời nhớ thương. Tay trái nắm lại, đập nhẹ lên trái tim mình ba cái, chính là: Vấn Tâm, Mạc Ưu, Mạc Sầu!

Cho dù Vấn Tâm cũng tốt, Ưu, Sầu cũng được, đều ở trong lòng, đều ở chỗ này. Cho nên, hắn chỉ là nhẹ nhàng đập vào trái tim mình ba cái: liền biểu thị ba người rồi.

Vấn Tâm, Mạc Ưu, Mạc Sầu! Hắn vẫn còn hi vọng, thê tử cùng nhi tử, có thể không ưu không lo…cho tới cuối đời, một kiếm thẳng tắp kia, cũng là: Mạc Tà…Mạc Tà!

Một kiếm thẳng tắp xuyên tim, giống như nắm tay trái chính mình cắm xuống mà vào, dính tại lồng ngực, chính là…vị Bạch Y Quân Suất biểu thị tâm nguyện lớn nhất trước khi chết: đem thê tử cùng ba nam nhân quyến luyến tình cảm, cùng nhau đặt ở trong lòng, mang đi!

Hắn mặc dù không có nhắc tới nửa câu, nhưng vị cái thế anh hùng này, thời khắc cuối cùng của mình chỉ hành động không nói, nhưng đều dành tình cảm cho thê tử và nhi tử của mình!

Tất cả mọi người đều không nói gì nữa, một luồng ánh mắt oán độc rét lạnh nhìn vào những người Tiêu gia trong sân, những người này … dều là đầu sỏ gây nên! Chính là bọn họ, một tay làm ra bi kịch thật lớn này! Tội đáng chết vạn lần!

Trong lúc nhất thời Quân Vô Ý lòng đau như cắt, Tam gia chỉ cảm thấy trong lòng mình phảng phất rất khó chịu như muốn nổ mạnh, hắn há rộng miệng, hít ngụm khí lớn, căn bản toàn bộ lại không có trợ giúp gì, tựa hồ trong lòng tràn ngập bi phẫn đã lấp đầy lồng ngực, cũng không thể chứa thêm thứ gì khác, trong mắt rốt cuộc nước mắt cũng tuôn chảy không ngừng, đổ rào rào rơi xuống. Nam nhi có lệ không rơi, chỉ vì chưa đủ thương tâm!

Nước mắt lưng tròng, Quân Vô Ý tựa hồ như có cảm giác đại ca mình đang đứng ngay trước mặt, thanh âm đại ca như tiếng chuông leng keng, vẫn tại trong lòng hắn vang vọng không rứt

“Ta vì sao lại trách tam đệ chứ? Hắn làm người chí tình chí nghĩa, làm sao chỗ nào? Chân chính sai là ngươi! Ngay cả khi ngươi đem chúng ta giết sạch, tam đệ ta cũng sẽ không sụp đổ! Vì tam đệ của ta, chính là một người thiết cốt một đại trượng phu thật tốt, Cho dù đối mặt với bất cứ chuyện tình gì, hắn đều dũng cảm đối mặt, mọi tính toán sẽ hoàn toàn sụp đổ. Ta nhìn hắn lớn lên từ nhỏ, cái mà ta thưởng thức ở tam đệ nhất, chính là tính cách bất khuất.”

“Quân Vô Hối ta đối với Tam đệ từ trước cho tới bây giờ, đều rất thưởng thức, cùng che chở; Quân Vô Hối ta còn sống, sẽ không cho phép

bất luận kẻ nào dùng danh nghĩa của ta đả kích tam đệ. Cho dù chết, cũng không để cho ngươi lợi dụng.”

" Đại ca a…đều do tiểu đệ hại người…" Quân Vô Ý ngửa mặt lên trời gào thét, tâm tình nổi như sóng cồn, một ngụm máu tươi từ cổ họng phun ra, thân thể ngã xuống ngửa mặt lên trời!

Cho đến khi ngã xuống mặt đất, trong lòng vẫn là áy náy khó chịu đến tột đỉnh, nhưng vẫn thất thanh khóc lớn, giờ khắc này, thật sự là cảm giác được, chỉ sợ mình lúc này lập tức chết đi, cũng không báo đáp lại được mảnh tâm ý mà đại ca dành cho.

“Phụ thân có tam đệ cùng đại tẩu chiếu cố, ta rất yên tâm!”

Đây là câu nói cuối cùng sau khi nhị ca chết…, Quân Vô Ý dùng sức lấy tay đạp mạnh xuống tuyết, cổ họng tắc nghẹn, nói không ra nửa lời cuối cùng…

Qua làn nước mắt, tựa hồ như đại ca Quân Vô Hối cùng nhị ca Quân Vô Mộng đều là một thân nhung bào quen thuộc, đứng ở trước mặt mình, đang ân cần nhìn mình, Quân Vô Ý bi tâm, hai tay hướng về hư không gào lớn "Đại ca, nhị ca … mang ta đi đi …mang ta đi đi …Tam đệ có tội, ta có tội a, tội ta đáng chết vạn lần, ta mới là tất cả nguồn cội căn nguyên, ta mới là đầu sỏ gây nên…"

" Để cho ta chết! Để cho ta chết!! Ông trời a, chẳng lẽ ông không nhìn thấy sao? Tại sao ta đầu sỏ gây họa lại không mang đi!? Van cầu người, ông trời a! Người hãy mở mắt, để cho ta chết đi, chỉ cầu ngươi để cho đại ca, nhị ca của ta sống lại..."

Quân Vô Ý phun ta một ngụm máu tươi, đầm đìa đầy đất!

Gió lạnh thấu xương gào thét thổi tới, mọi người cảm giác toàn thân lạnh run. Không biết trên bầu trời u ám từ khi nào, tuyết lớn tung bay rơi xuống, trong thiên địa lộ ra một vẻ tang thương...

Đông Phương Vấn Tình thở dài một tiếng, một chưởng đánh trên lưng Quân Vô Ý, làm hắn hôn mê bất tỉnh, vẫy tay gọi người khác đến chiếu cố. Bão lịch thế tình Đông Phương đại gia hiểu rằng, nếu không đánh cho Quân tam gia ngã hẳn, chỉ sợ hôm nay trên đỉnh Tuyết Sơn này, lại thêm một khối hài cốt thi thể Quân gia...

Quân Mạc Tà cảm nhận được trên mặt mình có cảm giác lành lạnh, đưa tay lên sờ, lại thấy đầy nước mắt, nguyên lai không biết từ khi nào không ngờ chính mình lệ rơi đầy mặt.

“Mọi người vừa muốn đi ra ngoài, đột nhiên Bạch Y thị vệ của Quân Vô Hối lại xông vào, nguyên lại bọn họ thấy bên trong một mực không có động tĩnh truyền ra, vì vậy tiến vào xem xét, lúc ấy triển khai kịch chiến, thời gian cũng không đến một khắc canh ba chúng ta đã giết hết thuộc hạ, nhưng rốt cuộc khiến cho thị vệ bên ngoài cảnh giác, theo chúng ta một đường giết ra ngoài…"

"Không thể không nói, đại quân tuy nhiều, nhưng trong đó một cao thủ cũng không có. Hơn nữa chúng ta có một lượng lớn kim lệnh tiễn trong tay, quân đội có chút bị bó buộc, hơn nữa…hắc y nhân kia bố trí không ít nội ứng tại quân doanh … bên ngoài cũng không biết bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì, một đoàn hỗn loạn, thực nhẹ nhàng chúng ta thoát ra ngoài…”

Tiêu Chân nói tới đây, rốt cuộc xong một đoạn.

"Tiếp tục kể đi! Còn có Tam thúc Quân Vô Ý, đại ca của ta Quân Mạc Ưu, nhị ca Quân Mạc Sầu! Các ngươi hạ thủ như thế nào? Nói tiếp, rõ từng chi tiết, tuyệt không được quên!"

“Chúng ta…”

Tiêu Chân tiếp tục kể lại, lần lượt đem tràng diện kinh tâm động phách miêu tả ra, rốt cuộc, Đông Phương Vấn Đao chịu không nổi, hét lớn "Đem những tên lòng lang dạ sói này giết hết đi! Còn giữ lại làm chi! Dị họa cho trăm họ sao? Giết hết!"

" Giết? Chắc chắn phải giết!"

Quân Mạc Tà lạnh lẽo nói tiếp " Nhưng phải đợi mẫu thân và tam thúc tỉnh lại, còn chờ người trong cuộc toàn bộ đi tới, báo thù rửa hận, thông cáo thiên hạ! Nếu lúc này liền giết đi, đúng là còn rất nhiều người cảm thấy không được công bình!"

" Còn ai tới nữa?" Đông Phương Vấn Đao kinh ngạc hỏi. Lời còn chưa rứt hắn đã hiểu.

Từ hướng Phong Tuyết Ngân Thành, một đội Bạch Y nhân đang chậm rãi tiến tới, trong làn gió tuyết sương mù, thật sự bọn họ đi được rất chậm, tựa hồ dưới hai chân nặng tựa ngàn cân! Người dẫn đầu, thân thể đơn bạc, thoạt nhìn nhỏ bé và yếu ớt như không chịu nổi, chính là Hàn Yên Dao!

Ở sau lưng nàng, chính là một vị lão nhân râu tóc bạc trắng, cùng với một vị trung niên văn sĩ và một đại hán hào sảng, đi xa phía sau hơn nữa, mới là vợ chồng Hàn Trảm Mộng, chính là người Ngân Thành Hàn gia!

" Vân Biệt Trần!" Đông Phương Vấn Tình nhìn văn sĩ trung niên kia, mắt chợt nheo lại!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 342: Thập Niên Biệt Ly Hựu Tương Kiến!

Lời vừa nói ra, làm trong lòng Quân Mạc Tà chấn động, đưa mắt nhìn lại. Vân Biệt Trần, năm đó cùng với hàn Phong Tuyết, Lệ Tuyết Thiên ba người làm chứng, để Đông Phương thế gia lập ra lời thề! Không nghĩ tới ở nơi này trong thời khắc mấu chốt Quân gia báo thù, hắn lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này!

Ánh mắt Mai Tuyết Yên lại càng giống như tia chớp bắn tới! Nàng nhìn, cũng không phải là nhìn Vân Biệt Trần, mà là nhìn vị đại hán hào sảng bên cạnh Vân Biệt Trần kia!

Võ giả kia, thân thể chấn động, ngẩng đầu nhìn lên, thời điểm tiếp xúc với ánh mắt lãnh điện của Mai Tuyết Yên, thân hình cường tráng đột nhiên co rút lại, trong đôi mắt lộ vẻ kinh hoàng cùng thần sắc áy náy…

Trong đàn Huyền Thú, Bằng tộc đột nhiên bạo phát ra một hồi gào thét kinh thiên, phong vân cuốn đầy trời khắp nơi phiêu tán.

Nhưng trận gào thét này còn chưa dừng lại ở đỉnh điểm, Mai Tuyết Yên đã dị thường nổi giận, ánh mắt đảo ngang, khí thế điên cuồng ngang ngược mạnh mẽ vọt tới, lọt vào chỗ bầy đàn, không chút lưu tình từ trên chụp xuống!

“Oanh” một tiếng, trong nhóm Bằng tộc nhất thời mọi người ngay cả đại khí cũng không dám nhiều thở gấp một ngụm, lại bị cỗ khí thế cường đại vương giả ép tới đến nằm trên mặt tuyết, toàn thân run rẩy, hoảng sợ co rút lại…

" Các ngươi ở nơi này ồn ào cái gì? Từ ngày hắn rời khỏi Thiên Phạt, hắn đã không còn là ‘vương’ của các ngươi, vĩnh viễn không thể nào nữa! " Mai Tuyết Yên đối mặt với Bằng tộc, giọng nói bình thản, nhưng trong lời nói ẩn chứa hàm ý quyết tuyệt

" Hắn hôm nay, từ đầu chí cuối chỉ là kẻ phản bội mà thôi! Nếu có một ngày đối địch cùng nhau, không thể buông tha một khắc, càng là cừu nhân bất cộng *** thiên! Các ngươi còn muốn hoan hô cái gì?"

" Lão đại, ngươi…" Đại hán râu quai nón thê lương gọi lên một tiếng, đột nhiên chạy vội đến, chạy một mạch đến. Khi đi tới trước Huyền Thú , toàn thân run rẩy đứng lại, dị thường đột ngột dừng lại, đơn giản là, trong mắt đồng bọn trước kia của hắn, đã sớm không còn sự hiện hữu của hắn!

Mai Tuyết Yên nhìn về phía phương xa, chính là phương hướng đoàn người Phong Tuyết Ngân Thành đi tới, tựa hồ trước mắt đã xuất hiện nhiều hơn một người.

Hạc Trùng Tiêu nét mặt cực kỳ phức tạp, cúi đầu; Hùng Khai Sơn quay mặt qua chỗ khác; Hồ Liệt Địa cùng bẩy người phía sau nhưng mà “Phì” một tiếng, phun ra nước miếng, đồng thời chuyển thân rời đi.

Đám Thú Vương tâm tư đơn thuần, bọn họ chỉ biết là, đây đã từng là lão nhị, Bằng Vương đã sớm rời khỏi Thiên Phạt Sâm Lâm, rời bỏ trách nhiệm cùng trọng trách của hắn, phản bội tổ tông di huấn, đó chính là phản đồ tuyệt đối, không là huynh đệ của bọn họ!

Huống chi với thân phận Thú Vương Thiên Phạt lại để cho người ta làm tọa kỵ, càng là sự sỉ nhục lớn lao của Thiên Phạt ngày hôm nay!

Sau khi Mai Tuyết Yên nói xong, chúng thú trên mặt không còn nữa vẻ hân hoan nhẩy nhót, lại hiển lộ vẻ tức giận, nhất là mấy vị Bằng Vương vừa mới hóa hình xuất ra từ Bằng tộc, nhìn vị Bằng Vương giả trước đây, trong ánh mắt tràn đầy phẫn nộ cùng khinh thường, lại còn vài phần buồn đau!

"Thiên Phạt vĩnh viễn là Thiên Phạt! Cao giai Huyền Thú Thiên Phạt, có thể trở thành bằng hữu cùng người, ngay cả bằng hữu chi giao tâm đầu ý hợp cũng không quá đáng, nhưng tuyệt đối không thể trở thành nô bộc cho nhân loại!”

“ Nếu là bằng hữu gặp nạn, vì nghĩa, có thể xuất ra đại viện thủ, đây là sự cuối cùng, Thiên Phạt Huyền Thú trước đây cũng vậy, có là Thú Vương cũng không có khả năng phá lệ! “

“Thiên Phạt chúng ta, theo đuổi từ đầu đến cuối, chính là muốn bình đẳng cùng nhân loại! Mà không phải là nô dịch! Bị chà đạp! Đoạt Thiên Chi Chiến xuất lực lớn nhất là chúng ta, chính vì chúng ta muốn chứng minh, Huyền Thú so với nhân loại cũng không có sự khác biệt, thậm chí còn mạnh hơn!"

Ta còn nhớ rõ trước đây có một vị Thiên Phạt tiền bối không rõ đã qua bao đời đã từng lưu lại một đoạn lời này. Mà lời này nói, Thiên Phạt chúng thú một mực chịu kỳ thị, thủy chung luôn coi đó là khuôn vàng thước ngọc, vững vàng khắc vào nội tâm mỗi Huyền Thú!

Cho nên, từ xưa đến nay, trải qua vạn năm, Huyền Thú Thiên Phạt cực ít trở thành tọa kỵ! Thậm chí có thể nói, tuyệt đối không có! Cho đến thế hệ Mai Tuyết Yên, lại nảy ra một vị kì dị!

Thiên Phạt Bằng Vương, gióng chống khua chiêng rõ ràng xúc phạm vào điều cấm kỵ này! Vị các hạ Bằng Vương này một mình rời khỏi Thiên Phạt, lại trở thành nô bộc - tọa kỵ cho đệ nhất Chí Tôn Vân Biệt Trần.

Cho nên Mai Tuyết Yên quyết định không thể tiếp thu! Sỉ nhục lớn như vậy, lại ở trong thời đại mà mình thống trị Thiên Phạt! Hơn nữa sau khi mình bị thương phải phải bế quan, cả Thiên Phạt do Bằng Vương - lúc này là đại chủ sự tạm thời, thế mà hắn lại từ bỏ trách nhiệm, trở thành tọa kỵ cho nhân loại!

Thiên Phạt chúng thú lại càng không thể tiếp nhận, khi Mai Tuyết Yên bế quan trị thương, Bằng Vương lại ngoài ý muốn rời khỏi Thiên Phạt trong khoảng thời gian này, Thiên Phạt Hung địa Thiên Phạt Sâm Lâm từ khi có danh tới nay, bị trải qua thời suy yếu nhất, một đoạn thời gian u ám.

Rất nhiều cao cấp Huyền Thú trong khoảng thời gian này có phát sinh ngoài ý muốn, thậm chí Thú Vương cũng vì vậy mà ngã xuống vài vị! Thiên Phạt Hung địa gần như chỉ tồn tại trên danh nghĩa!

Đây tuyệt đối là điều tất cả Thiên Phạt huyền thú cũng không thể chấp nhận cũng không cách nào tha thứ chuyện tình! Vô luận là vì lí do gì!

Thân thể Bằng Vương run rẩy, đứng ở trước mặt nhóm Huyền Thú giống như vách sắt, đối mặt với anh em thân thiết, cùng sinh cùng tử, hắn rõ ràng cảm nhận được một loại xa cách, một loại khó có thể loại bỏ được!

Những người này đã từng chí thân như huynh đệ thủ túc, sớm tối vui vầy, giờ phút này ánh mắt lại như một thanh lợi đao nhìn chính mình.

Những Huyền Thú cấp chín còn chưa hóa hình, thậm chí ngay cả lông toàn thân đều dựng đứng tất cả lên, nhìn chăm chú vào mình tràn ngập địch ý! Hắn hiểu rõ, đây chính là tư thế chuẩn bị chiến đấu!

Nhìn một màn trước mắt này, hắn càng thêm hiểu rằng, quần thể này, chính mình cả đời này cũng không thể trở về được nữa! Vĩnh viễn không bao giờ!

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Bằng Vương lạnh như tro tàn, từng bước lảo đảo lùi về phía sau, thân thể khôi vĩ, vào giờ khắc này lại lung lay như lá vàng trước gió, bàng hoàng và bất lực, điêu linh và suy tàn…

Nhóm người Ngân Thành rốt cuộc đi tới trước mặt. Người đi đầu đúng là Hàn Yên Dao, trong ngực nàng ôm linh vị bốn người!

Từ sau khi nàng xuống Kiếm Phong, liền suốt đêm chế ra bốn cái linh vị này, không hề chờ nghệ nhân dâng lên. Cuộc chiến hôm nay, vô luận Quân gia thắng hay bại, nàng đều ôm theo bốn linh vị này đi ra!

Nếu Quân gia bất hạnh mà bại, nàng liền muốn ôm linh vị cùng Quân Vô Ý chung xuống hoàng tuyền! Nếu ông trời có mắt, Quân gia cuối cùng thắng, tức phải dùng tiên huyết Tiêu gia tế lễ linh vị! Kính lễ anh linh bất khuất!

Thắng bại hai con đường, nàng lại đem hai con đường này cứ vậy hóa thành một!

" Phụ thân! Mẫu thân! " Hàn Yên Mộng vui sướng gọi to, nhanh chân chạy tới. Một đường mạnh mẽ vọt tới trong lòng Tuyết Sương Thanh, thành chủ phu nhân Tuyết Sương Thanh ôm tiểu nhi nữ thật lâu, cực kỳ vui mừng.

" Ngoan, tiểu Mộng nhi để mẫu thân nhìn ngươi nào, nương cuối cùng cũng gặp lại con …"

Tuyết Sương Thanh ôm lấy nhi nữ, tinh tế nhìn khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn nữ nhi, muốn nhìn xem con gái mình trong khoảng thời gian lưu lạc bên ngoài, có phải hay không đen đi một chút, có phải hay không gầy một chút…có phải hay không chịu chút ủy khuất…

Trong mấy tháng này, vì nữ nhi mất tích, Tuyết Sương Thanh đã không biết bao nhiêu lần đau đớn như đứt từng khúc ruột, hôm nay nữ nhi rốt cuộc không có việc gì bình an trở về, nàng tự nhiên muốn hảo hảo nhìn, thân mật một phen.

Ngoài dự liệu của nàng, nữ nhi của mình đúng là không ốm cũng không có đen, nhiều ít lại có chút đầy đặn, khuôn mặt nhỏ nhắn như tuyết trắng, lộ ra hai gò má ửng hồng, trong lúc đó sóng mắt lưu chuyển, càng nhiều ít lộ ra vẻ thẹn thùng mà trước đây không có…Thẹn thùng? Trong lòng Tuyết Sương Thanh sửng sốt.

Đúng lúc này, Hàn Yên Mộng phảng phất như muốn nói điều gì, ghé sát vào tai mẫu thân, lặng lẽ thầm thì "Nương…người nhìn, tên tiểu tử kia chính là Quân Mạc Tà, hì hì, mấy tháng nay con vẫn ở trong nhà hắn”

“ Người này thật sự là ghê tởm, hắn rõ ràng là cháu Quân tam ca, hắn phải gọi con là tiểu a di. Vậy mà lại lừa con cùng hắn đánh cuộc, đã vậy thế nào cũng phải nói con là tiểu lão phiền (vợ mới), thật sự là tiểu tử đáng ghét…"

Tuyết Sương Thanh nhìn nữ nhi thao thao bất tuyệt, trong giọng nói mặc dù tỏ ra vẻ bất mãn, nhưng trong đôi mắt lại lộ một mảnh hoan hỉ, còn có chút ngượng ngùng, từ đó thấy trong lòng xuất ra đầy cảm giác thỏa mãn, cũng không có chút nào che giấu được, không khỏi trong lòng trầm xuống, vô lực thở dài…

Quân gia…chẳng lẽ quả nhiên là một cái động không đáy sao? Chẳng lẽ hai nữ nhi của mình đều sẽ bước chân đi vào đó? Hơn nữa tiểu tử này còn là cháu Quân Vô Ý…có bối phận thấp hơn…

Bên kia, Đông Phương Vấn Tâm cùng Quân Vô Ý đều đã được Quân Mạc Tà dùng linh lực cứu tỉnh, nhưng vẫn không ngừng rơi lệ, Quân tam gia thần sắc khôi phục vẻ lạnh lùng, mà hai dòng lệ, cũng không có dấu hiệu dừng lại.

Hàn Yên Dao chậm rãi ôm linh vị đi tới, trên mặt một mảnh bi thương, tóc dài trong gió tuyết phiêu linh, đôi môi run rẩy, suy nghĩ trong lòng muốn nói gì đó, cuối cùng cũng không nói nên lời, nàng chỉ lẳng lặng nhìn Đông Phương Vấn Tâm đang cực độ thương tâm bi thống, sau đó ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống.

" Đại tẩu…ta thật xin lỗi người…thật sự xin lỗi các người…chân chính nên chết …là ta a! Ta tại sao vẫn còn sống, mà không chết đi, không nên để mọi người vô tội vì ta liên lụy mà chịu khổ, ta đây người đầu sỏ gậy họa lại vẫn sống sờ sờ tiêu dao thế gian, ta mới thật sự là kẻ đáng chết…"

Đông Phương Vấn Tâm thở dài, mãnh mẽ đè nén âm thanh thổn thức, xóa đi ngấn lệ trên mặt, nghẹn ngào nói " Muội muội mau đứng lên… điều này sao có thể trách ngươi, ngươi cũng là người bị hại, những năm nay cũng chịu khổ nhiều rồi…"

Âm thanh của Đông Phương Vấn Tâm hết sức run rẩy, vừa nói xong, đột nhiên hai người ôm nhau ở một chỗ, lần thứ hai lên tiếng khóc lớn.

Một lúc lâu, hai người mới được người khác khuyên giải, Hàn Yên Dao được Đông Phương Vấn Tâm dừng sức kéo lên, hai người sóng vai đứng chung một chỗ. Ánh mắt Quân Vô Ý từ khi Hàn Yên Dao xuất hiện, chưa từng rời khỏi bóng dáng giai nhân, giờ phút này, ánh mắt hai người rốt cuộc cũng gặp nhau.

Nhưng chỉ là vừa mới chạm vào, dường như có chút kinh hãi mà rời đi, trong mắt hai người, trong giây phút ấy đều tràn ngập lệ. Cũng chỉ là nhẹ nhàng chạm vào, hai người đều cảm thấy trong mắt đối phương thâm trầm bi ai, còn có sự khó tả cùng áy náy sâu tựa như biển, nặng tựa như sơn.

Trong nháy mắt, con tim hai người dường như bị vỡ ra thành vạn mảnh.

Suốt mười năm vất vả chia lìa, suốt mười năm khắc cốt tương tư, suốt mười năm xuân thu tuế nguyệt, thương hải kỉ dĩ hóa tang điền(*), có hay không cảnh người còn mất?!

Đôi tình nhân rốt cuộc lần thứ hai gặp mặt, vượt qua thiên nan vạn hiểm, đã trải qua hàng vạn hàng nghìn hành hạ, rốt cuộc tới giờ khắc này đã gặp được nhau! Nhưng cả hai không dám nhìn vào vào ánh mắt đối phương.

(*)Thương hải kỉ dĩ hóa tang điền: Chỉ sự thay đổi lớn lao, như biển xanh biến thành nương dâu.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 343: Cừu Nhân Tiên Huyết Tế Trung Hồn!

Bởi vì trong mắt đối phương một nỗi sầu bi vô tận, hai người cũng không dám nhìn! Hai người rất sợ nếu một lần nữa liếc mắt nhìn nhau sẽ lưu luyến không thể phân khai.

Quân Vô Ý chậm rãi tiến lên ánh mắt ánh mắt cực lực không nhìn tới Hàn yên Dao, Nhưng Hàn Yên Dao ánh mắt lại gắt gao dán ở trên khuôn mặt Tam thúc cả nháy mắt cũng làm, Những giọt nước mắt trong suốt chậm rãi chảy ra.

Hai tay Quân Vô Ý run rẩy vươn ra, đem linh vị bốn người kia nhận lấy từ trong ngực Hàn Yên Dao cả người run rẩy kịch liệt hai tay ôm chặt lấy linh vị rồi đột nhiên áp chặt lên khuôn mặt mình.

"Đại ca, nhị ca, hai vị chất nhi, huyết hải thâm cừu Quân Gia ta. . . Hôm nay. . . Rốt cục cũng được báo rồi. . ." Quân Vô Ý nghẹn ngào, dùng mặt mình nhẹ nhàng vuốt ve trên linh vị, Tam thúc nhớ tới cảm giác ấm áp lúc nhỏ được đại ca, nhị ca ôm vào trong lòng. . . Bỗng nhiên, trên mặt tuyết vô thanh vô tức xuất hiện một dàn tế!

Đúng là Quân Mạc Tà âm thầm vận khởi huyền côngláy Thổ lực làm trung tâm tạo ra một ngọn dàn tế. Đem linh vị bốn người đặt ngay ngắn trên tế dàn. Quân Mạc Tà hung hăng hạ lệnh!

"Đem toàn bộ người của Tiêu gia tới đây quỳ xuống ! Tế bái anh linh, mỗi người ba quỳ chín lạy!"

Nhất thời, người Đông Phương Thế Gia nhanh chóng ra tay mỗi người xách một tên đem toàn bộ người Tiêu gia ép đến trước dàn tế, lấy tay đặt ngay đỉnh đầu hung hăng dùng sức nhấn xuống, để cho bọn họ dập đầu phía dưới!

Có mấy người vẫn phẫn nộ vùng vẫy, nhưng sau khi được ăn vài cái bạt tai vừa nặng vừa chìm, máu tươi cùng răng cửa đồng thời bay ra, lại bị đè xuống, mỗi người cũng hoàn thành dập đầu xuống ít nhất chín cái.

"Tiêu Hành Vân, ngươi chính là Tiêu gia Đại trưởng lão, người đứng đầu Tiêu gia đương thời. Ngươi làm nhiều việc tàn ác giết hại anh hùng, tội ác ngập trời! Ngươi cần biết, cả Tiêu gia bị diệt vong chính là bởi vì ngươi, bởi vì ngươi mà đoạn tử tuyệt tôn, nằm xuống và bị mất mạng! Hôm nay, ta liền để ngươi trơ mắt nhìn, tử tôn Tiêu gia ngươi biến mất, loài cỏ rác không hơn, vạn kiếp bất phục !"

Quân Mạc Tà hung hăng nhìn hắn, giơ tay hạ lệnh: "Tất cả người Tiêu gia, một người tiếp một người chém đầu thị chúng tại tế đàn, đem lão tặc Tiêu Hành Vân giữ đến cuối cùng! Ta muốn dùng máu tươi người nhà hắn dìm chết cái lão khốn kiếp này!"

"Chậm!" Trung niên văn sĩ Vân Biệt Trần cao quát lên, chuyển hướng Quân Mạc Tà: "Quân Tam Thiểu, vì giết người bất quá đầu rơi xuống đất, đúng là Tiêu gia cùng Quân Gia có cừu oán, nhưng Tiêu gia vừa thất bại thảm hại, không tiếp tục vùng vẫy được nữa, hãy thu đao nhanh một chút đâu cần dùng thủ đoạn tàn khốc bực này?"

"Vân Biệt Trần, ha hả a. . . Ta cũng tìm ngươi thật lâu a!" Quân Mạc Tà ha hả nở nụ cười: "Thần bí đệ nhất nhân trong bát đại chí tôn, Thần Long thấy đầu không thấy đuôi Vân đại nhân, ha ha, năm đó ngươi vì Tiêu gia mà xuất sơn chứng kiến lời thề của Đông Phương Thế Gia, hôm nay trời cao công bằng lời thề được phá bỏ ngươi cũng muốn chứng kiến a?"

Vân Biệt Trần thở dài thật sâu, trầm trọng nói: " Kiếm Phong sụp đổ tuyết sơn, huyền thú ra hết Thiên Phạt! Lão phu đã thấy được! Đông

Phương Thế Gia tự nhiên có thể xuất thế, nhưng nếu vẫn vướng vào sát lục thì ... "

"Nếu lời thề đã phá, ngươi còn dị nghị làm chi? Nơi này có thể đến phiên ngươi nói chuyện sao?" Quân Mạc Tà âm trầm nói, hắn quyết dịnh nói chặn đầu Vân Biệt Trần.

"Tới đây cũng không phải muốn dị nghị, chẳng qua là hy vọng Quân Gia có thể mở lòng từ bi, hơn nữa cũng không phải muốn ngăn cản Quân Gia báo thù nhưng lão phu chẳng qua là hy vọng, có thể giúp cho bọn họ thống khoái lên đường !" Vân Biệt Trần hít một hơi: "Tất cả mọi người đều do cha mẹ sinh dưỡng, cần gì phải. . ."

"Nếu không có ý ngăn cản Quân Gia báo thù là tốt rồi! Vân Biệt Trần, năm đó ngươi đã chứng kiến Quân Gia báo thù thất bại, hơn bức bách Đông Phương Thế Gia lập lời thề khó giải, chuyện này, ngươi cũng đừng cho là mình có thể không đếm xỉa tới! Ngươi cũng phải cấp cho ta một cái công đạo, cho chúng ta một lời giải thích! Ngươi bây giờ, lấy tư cách gì ở trước mặt ta nói ẩu nói tả, nói cái gì là hòa giải!"

Quân Mạc Tà u ám cười nói: "Việc hiện tại duy nhất ngươi phải làm, cũng là việc duy nhất ngươi có thể làm chính là lại một lần nữa làm một nhân chứng! Chứng kiến Quân Gia báo thù thành công! Chứng kiến quá trình báo thù từ đầu đến cuối!"

Dừng một chút, hắn cúi đầu nói: "Cả đời làm người tốt, nhưng cuối cùng vẫn bị người khi dễ, người khác chèn ép ta lăng nhục ta, nếu không thể ăn miếng trả miếng, như vậy ai cũng có thể nhảy lên đầu của ngươi! Chỉ có sử dụng thủ đoạn tàn khốc nhất để người kinh sợ, mới có thể làm cho người khác vĩnh viễn nhớ kỹ, ta chính là muốn nói cho thế nhân biết ta, người này, là chọc không nổi! Một khi chọc hắn, cho dù chết, cũng phải giao ra thật nhiều vốn liếng!"

Quân Mạc Tà ha ha cười một tiếng: " Chả trách được trên đời này lại có nhiều người nguyện ý làm lưu manh, nguyện ý làm bại hoại như vậy! Đúng là bởi vì có chỗ tốt thật lớn: ngươi phá hư, chiếm được nhà, ngược

lại không ai dám trêu chọc tới ngươi! Vân Biệt Trần, ngươi cảm thấy đạo lý này có phải hay không?" Vân Biệt Trần trường mi run lên, ngẫm nghĩ thật lâu, cuối cùng thở dài một hơi.

"Ở trên đời này, nếu như một người tốt một khi làm một chuyện sai, như vậy, tất cả mọi người sẽ đến chỉ trích hắn thậm chí không thể làm người, nhiều khi còn tặng cho ngươi một cước. Tại sao vậy chứ? Bởi vì tất cả mọi người có một loại nhận tri: người này là người tốt, cho dù ngươi mắng hắn, ngươi đánh hắn, hắn cũng không sẽ không đánh trả, một khi đánh trả, vậy hắn không còn là người tốt, chịu sự khiển trách, thóa mạ của mọi người"

" Ngược lại, một tên bại hoại cho dù làm ra chuyện tình xấu nhất, tuyệt đại đa số mọi người chỉ biết ngắm nhìn, cũng không tự mình ra mặt, bởi vì bọn họ cũng đang chờ đợi luật pháp tới chế tài tên bại hoại này! Nếu là có người muốn động thân ra mặt, lập tức sẽ có người hảo tâm, nhắc nhở: người này là kẻ bại hoại, hắn giết người phóng hỏa cái gì cũng dám làm, ngươi chọc không nổi hắn, một khi chọc giận hắn, sợ rằng gia đình của ngươi cũng sẽ gặp tai ương, hắn thật sự làm được!"

" Cho dù có quan phủ. . . Ngươi cũng đừng trông mong làm chi? Cho nên chuyện này người muốn xen vào bởi vì người hảo tâm khuyến cáo cũng chùn bước. Lâu ngày, chỉ cần quan phủ không tới một ngày, hay là cái tên xấu xa này có thể tránh khỏi tầm mắt quan phủ, vậy hắn sẽ tiêu dao hơn so với rất nhiều người!"

Quân Mạc Tà dùng một loại khẩu khí trào phúng nói xong này đoạn, đột nhiên ha ha cười một tiếng, nói: "Cho nên ta mới không muốn làm người tốt! Lại càng không có xa xỉ lấy ơn báo oán! Ta chỉ có nợ máu phải trả bằng máu! Ta tình nguyện để người trong thiên hạ đều sợ ta, cũng không muốn để người trong thiên hạ kính ta! Đây chính là Quân Mạc Tà ta”

Nói xong, hắn hét lớn một tiếng: "Lập tức động thủ hành hình! Tế điện anh linh! Ai dám lắm mồm một câu lập tức giết cho ta! Vô luận

người nọ là ai, tất cả đều giết không tha!" Một tiếng tử lệnh ban ra, huyết vũ bay đầy trời! Một đầu người được mang lên liễu tế đàn. . .

Đây không thể nghi ngờ chính là một màn cực kỳ bi thảm, nhưng đối với Quân Gia cùng Đông Phương Thế Gia mà nói thật là hả lòng hả dạ! Huyết hải thâm thù, rốt cục được báo!

Sau khi Tiêu Hành Vân bị chết chìm trong máu đổ, tất cả người Quân Gia cũng quỳ rạp xuống đất, hướng về linh vị nhóm người Quân Vô Hối ba quỳ chín lạy! Trên không trung tuyết rơi thật nhiều bay tán loạn, cuồng phong gầm thét!

Đông Phương Vấn Tâm cùng Quân Vô Ý, Hàn Yên Dao quỳ gối trước dàn tế, ánh mắt thâm tình nhìn linh vị bốn người trên dàn tế, bất động thật lâu.

"Vô Hối . . . Trượng phu của ta, gả cho chàng, ta kiếp nầy không hối hận, cả đời không hối hận, chàng có biết không? Mặc dù chúng ta duyên mỏng, tổng cộng chỉ làm vợ chồng mười mấy năm, nhưng đối với ta mà nói, kia mười mấy năm, đã là vĩnh hằng!"

" Ta cả trân quý nhất, cũng là hạnh phúc nhất chính là mười mấy năm! Mười sáu năm lẻ tám tháng. . . Vô Hối . . . Chàng hãy chờ ta, chờ ta vì Mạc Tà sắp xếp xong xuôi. . . Nhìn hắn thành gia lập nghiệp. . . Ta liền sẽ đi tìm chàng, kiếp sau. . . lại làm vợ chồng! Chỉ mong đời đời kiếp kiếp, đầu bạc răng long!" (câu này ta sửa - DG)

Đông Phương Vấn Tâm si ngốc nhìn linh vị Quân Vô Hối, nội tâm trong yên lặng nói: "Ngày ấy, Mạc Tà vì cầu xin làm cho ta tĩnh tâm, hắn nói là có thể giúp các ngươi sống lại, ta lúc ấy không tin, chàng cũng biết, đó là không có khả năng. . . "

"Người chết như đèn đã tắt, làm sao có thể sống lại? Cho dù Mạc Tà thật thật sự thần thông tạo hóa, có thể làm cho ngươi sống lại nhân thế, nhưng các huynh đệ cùng đi với chàng nhiều như vậy, chàng há có thể

vứt được hạ bọn họ? Chỉ sợ là cho dù ngươi chính xác sống lại, cũng sẽ không chấp nhận. . .

"Dù ta đây không xứng chức mẫu thân nhưng phải để Mạc Tà tin tưởng, ta thật sự tin. . . Ngày đó khi tỉnh lại ta cũng biết, nếu là ta thật sự ra đi, hài nhi của chúng ta, hắn. . . hỏng mất. . . Mạc Tà, chúng ta hài nhi. . . Hắn thật sự quá khổ rồi, bề ngoài mạnh mẻ bá đạo, nhưng bên trong ẩn núp một tâm linh không kiên cường. . ."

" Mà ngay cả Mạc Ưu cùng Mạc Sầu, đã từng được chúng ta che chở chiếu cố đến lúc mười sáu tuổi, duy chỉ có Mạc Tà, hắn năm đó cũng chỉ được sáu tuổi, không có phụ thân, mẫu thân bên cạnh. . . Phụ thân thân mất, mẫu thân ngủ say. . . Chúng ta thiếu con thật sự quá nhiều. . . Ta phải thấy Mạc Tà thành gia lập nghiệp, con cháu đầy nhà, mới có thể an tâm xuống dưới cùng chàng. . . Bởi vì ta phải chiếu cố thật tốt cho con chúng ta. . ."

"Mạc Ưu, Mạc Sầu, mẫu thân cũng nhớ các con. . . Thật sự rất nhớ, rất nhớ! Mạc Sầu từ đứa nhỏ tinh nghịch, Mạc Ưu con ngàn vạn muốn lo cho đệ đệ, không để cho hắn gây chuyện; dưới mặt đất, hảo hảo hiếu thuận phụ thân của các ngươi, Nhị thúc. . ."

" Mỗi một năm xuân hạ thu đông, mẫu thân cũng sẽ đích thân làm quần áo mới cho các con, làm những món ăn mà các con thích nhất cho các con ăn. . . Nếu nhớ mẫu thân, nhãy vào trong giấc mộng của mẫu thân, mẹ con gặp nhau, đê mẫu thân hảo hảo nhìn các con . . Mẫu thân muốn nhìn lần nữa các con vui đùa a. . ."

" Ở trong lòng mẫu thân, các con vĩnh viễn là con ta, là hai tiểu tử mập mạp. . . Nếu là có kiếp sau, ta vẫn muốn làm mẹ của các con, hảo hảo mà bồi thường các con kiếp nầy những thứ mất đi, mười một một Đông Phương vấn tâm yên lặng quỳ, trong lòng yên lặng nói, hướng về phía trượng phu cùng con dưới U Minh xa xôi, nàng phảng phất có muôn vạn lời muốn nói, cùng với hoài niệm vô tận, tâm sự bất tận. . ."

Tuyết lén lút rơi thật nhiều trên người của nàng, gom lại thành một màu trắng xóa. . . Nàng cũng thủy chung không di động một chút nào, tùy ý chìm vào niềm thương nhớ triền miên xuyên phá Cửu U minh phủ, đem tư niệm thắm thiết cùng tình cảm nồng đậm của mình đưa đến bên cạnh nơi an nghỉ của trượng phu cùng con. . .

Quân Vô Ý cũng quỳ thẳng tắp giống như pho tượng, mà ở bên cạnh ông chính là Hàn Yên Dao, mặc dù lúc đến đã giải khai khúc mắc nhưng lúc này hắn vẫn không biết nên đối mặt như thế nào.

Nhìn đại tẩu, nhìn linh vị đại ca, nhị ca cùng hai người chất nhi tổng cộng Quân Gia hai đời tim của Tam thúc tựa hồ vô tình bị xé nát. . . Ta nên làm như thế nào? Ta rốt cuộc nên làm như thế nào? Ông trời! Xin nói cho ta biết, ta nên làm như thế nào? Hàn Yên Dao quỳ ở bên cạnh Quân Vô Ý cũng đồng dạng có tâm tình như thế!

Trong lòng hai người, đều là một mảnh mờ mịt, tất cả đều không biết làm sao.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 343: Kinh Thiên Động Địa!

Miêu Tiểu Miêu cất lời hỏi:

- Nói chung những chuyện này đều do Quân Mạc Tà ngày xưa gây nên, vậy còn Tà Chi Quân Chủ hiện tại thì sao?

- Quân Mạc Tà của hiện tại mặc dù không lưu luyến nơi trăng hoa.... nhưng người này vẫn không đứng đắn y như trước, lưu manh như trước, vô lại như trước, hơn nữa mở miệng toàn nói lời dơ bẩn, không hề có phong độ của đệ tử thế gia.....

Mạc Vô Đạo thở dài:

- Nhưng người này sát phạt quyết đoán, kiêu ngạo bất tuần, cực kì can đảm, bụng dạ khó lường....

Miêu Tiểu Miêu giật mình như bị thiên lôi đánh trúng người, ngó nhìn Mạc Vô Đạo, chợt có cảm giác vị cung chủ lánh xa thế tục này bị tâm thầm! Người này ngày hôm qua với ngày hôm nay là một người hả? Không phải là bị kẻ nào đóng giả đấy chứ?

- Không đứng đắn , lưu manh, vô lại, mở miệng chỉ nói lời dơ bẩn, không có phong độ của đệ tử thế gia, người như vậy mà lại có thể "Sát phát quyết đoán, kiệt ngạo bất tuần, cực kỳ can đảm, bụng dạ khó lường sao". Ngươi không nói mơ đấy chứ?

- Chư vị tiền bối Huyễn Phủ, Vô Đạo cũng biết giờ đây nói lời này thật mâu thuẫn, nhưng Quân Mạc Tà chính là một người như vậy.

Mạc Vô Đạo bất đắc dĩ nói:

- Hắn tựa như là thể tổng hợp của mâu thuẫn,những sự tình tương phản đối lập đến cực điểm đều có thể dung hợp hoàn mỹ trên người hắn, quả thực.... đúng là một tên quái thai! Đây là quan điểm chung của tam địa thánh địa!

Nói nhiều như vậy, ngay cả đám người Miêu Đao, Miêu Kiếm, Miêu Trảm cũng chỉ biết quay mặt nhìn nhau, không biết nói gì. Rất nhiều suy đoán lúc trước đều là sai hết, một điểm cũng không đúng.

Theo lời Phủ chủ nói, gã Quân Mạc Tà này là một vị phong độ nhẹ nhàng, học rộng tài cao, cần cù chất phác, hào hiệp tốt bụng, yêu không hối hận, thế còn Quân Mạc Dạ? Sao càng nghe càng không giống vậy? Rõ ràng là hai người khác hẳn nhau mà!(NB: ta ngất a)

Quân Mạc Tà mà chửi người khác, chỉ cần dựa vào miệng lưỡi lợi hại đã có thể làm một vị cao thủ đẳng cấp tôn giả tức đến thổ huyết.....

Mặt Hề Nhược Trần lộ vẻ hổ thẹn:

- Vị tôn giả đó, là người của Chí Tôn Kim Thành chúng ta. Sự tình mất mặt như vậy, nếu không phải chư vị bằng hữu là người của Huyễn Phủ, Hề mỗ thực sự không muốn phải nói ra....

Miêu Tiểu Miêu tròn xoe mắt, há hốc mồm, ngây ra như phỗng, bề ngoài như thế nào cũng nhìn không ra rốt cục là mắng đến trời đất thảm thương thế nào mới có thể khiến cho một vị cao thủ đẳng cấp tôn giả phải thổ huyết, nếu ngày đó đối mặt với hắn, liệu hắn có ngoác mồm ra chửi không nhỉ?

Mặc dù mình không có thực lực tôn giả nhưng phương diện tâm tính đã từng trải và có kinh nghiệm hơn nhiều cao thủ cùng lứa tuổi, liệu mình có thoát được không.... Miêu Tiểu Miêu rùng mình không dám tưởng tượng tiếp....

Hắn đã từng đóng giả đệ nhất cao thủ Sở Khấp Hồn của Huyền Huyền đại lục, làm cho tam đại thánh địa chúng ta phán đoán nhầm đối tượng, bao vây tiễu trừ Sở Khấp Hồn gần nửa năm, tổn thất rất nhiều.....

Hô Duyên Ngạo Bác liên tục lắc đầu, tam đại thánh địa từ sau lần đầu tiên đó bắt đầu hiểu rằng họ đã bị Quân Mạc Tà mưu ngầm rồi, vẻ mặt mọi người đều ảm đạm.

- Hắn đã từng khiến Kiếm phong của đỉnh Tuyết sơn sụp đổ, mà đệ đệ của ta, cũng bị chết trong ngày đó..."

- ....

Mạc Vô Đạo thở dài, ánh mắt đượm nỗi bi thương....

- Hắn đã từng...

- ....

Miêu Tiểu Miêu nghe, dần dần từ kinh ngạc đến sợ hãi, từ sợ hãi đến chết lặng, quả thực là quá rung động mà....

Một tên lưu manh, sắc lang, vô lại, đểu cáng, giờ đây lại là Tà Chi Quân Chủ, một kẻ danh chấn thiên hạ, phong quang như ánh mặt trời lúc ban trưa! Trong lòng Miêu Tiểu Miêu rốt cuộc đã tổng kết ra?

Cái tên Quân Mạc Tà này là kẻ đáng chém ngàn đao!

Hạng người như vậy, cho dù mạnh mẽ nhưng tính tình tồi tệ, sao có thể đánh đồng với Quân Dạ của ta?

Xách giày cho Quân Dạ cũng không xứng! Miêu Tiểu Miêu hừ một tiếng khinh miệt.... Đột nhiên trong lòng dâng lên niềm kiêu ngạo: Trong thiên hạ, cũng chỉ có Quân Dạ của ta là hoàn mỹ nhất! (NB: đúng là yêu người yêu cả đường đi lối về)

Trọng tình trọng nghĩa, thiện lương chân thành, học rộng tài cao, trung thành đáng tin cậy, hào hiệp trượng nghĩa, kiếm đảm cầm tâm, yêu không hối hận....

Sau đó mọi người lại bàn bạc về thời điểm Tà Quân mở phủ. Miêu Tiểu Miêu không còn hứng thú nghe tiếp, quay người ra lều trại, đối mặt với muôn vàn ánh ban mai của nắng sớm, không khỏi nhớ tới Quân Dạ của nàng.... Người ấy giờ này đang ở phương trời nào? Có còn nhớ tới ta không?

Tiếng gió vi vu bên người, một bóng trắng dáng vẻ thướt tha mềm mại dời gót bước đến bên cạnh nàng.

Một làn hương thơm ngát len vào trong mũi....

Miêu Tiểu Miêu quay đầu nhìn lại, thấy Kiều Ảnh áo trắng đang bay dưới ánh hào quang, dường như muốn phi thăng... Nhưng mà, nét mặt Kiều Ảnh tiên tử xinh đẹp như tiên nữ trên trời ấy lại đượm buồn....

- Thì ra là Kiều tiền bối.

Miêu Tiểu Miêu vội chào. Đối với người trong Huyễn Phủ, vị Kiều Ảnh này là một nhân vật truyền kỳ, danh tiếng của nàng chỉ thua mấy người Cửu U mà thôi.....

- Ừ.

Kiều Ảnh điềm đạm ứng tiếng, ánh mắt dịu dàng như nước yêu kiều nhìn Miêu Tiểu Miêu, vươn tay nhẹ nhàng phe phẩy mái tóc mai lòa xòa....

Miêu Tiểu Miêu chợt cảm thấy lòng yên tĩnh hẳn, Kiểu Ảnh ở trước mắt giống như đại tỷ tỷ thân thương nhất của mình, giống như đang chăm sóc mình...

- Tuổi trẻ thật hay.... Miêu cô nương, dù thế nào đi nữa cũng phải cố gắng giữ lấy niềm hạnh phúc mình đang có.

Khóe môi Kiều Ảnh gợi lên cười khổ nhạt nhòa, dường như đang tự nhủ với chính mình, lại như đang nói với Miêu Tiểu Miêu. Trong giọng nói chứa chan nỗi buồn không tên....

Nhìn Miêu Tiểu Miêu, nàng như lại thấy chính mình lúc tuổi tác còn xuân... Ngày ấy, mình cũng đã từng tràn đầy ước mơ, tràn đầy hiếu kỳ với bất cứ chuyện gì.....

Mãi mãi tuổi xuân, vốn là lý tưởng mà mỗi người con gái đều mơ tưởng!

Nhưng khi thực sự có được rồi, vẫn nghi ngờ cô tỏa phương hoa.... Đến nay đã trải qua không biết bao nhiêu năm rồi.....

- Có đáng không?

Đứng vào vị trí một người con gái mà nói.... có đáng không?

Kiều Ảnh chưa bao giờ nghĩ tới việc này, nhưng giờ đây, nàng lại cảm thấy chua xót từ trong đáy lòng. Sau khi mọi người thảo luận tới Quân Mạc Tà, nàng cũng có chút không đồng ý, chỉ là nàng đã quen cô tịch, thủy chung không nói một lời, chỉ lặng lẽ ngồi nghe....

- Dạ... Đa tạ tiền bối chỉ dạy, ta sẽ giữ thật chặt.

Miêu Tiểu Miêu nở nụ cười hạnh phúc, sau đó hiếu kỳ mà nói:

- Kiều... tiền bối, ngài biết Quân Mạc Tà ư?

- Nếu ngươi không ghét bỏ, bảo ta là Kiều tỷ tỷ cũng được.

Kiều Ảnh nhớ ra cách xưng hô của nàng không tự nhiên, không khỏi cười cười. Bao nhiêu năm cô tịch đã làm cho tâm nàng khát vọng tình thân như núi lửa dâng trào....

- Quân Mạc Tà..... Thiếu niên này, ta đã gặp qua, hơn nữa cũng đã gặp nhiều lần....

Sắc mặt Kiều Ảnh hơi trầm, dường như đang nhớ tới một chuyện nào đó....

- Hắn đúng là người như vậy sao?

Miêu Tiểu Miêu hỏi:

- Hơn nữa, không biết có phải ảo giác hay không, ta lại có cảm giác, Quân Mạc Tà là một người đàn ông mà phụ nữ chúng ta có thể dựa vào.

Kiều Ảnh mỉm cười, xinh như nụ hoa mới nở:

- Ít ra, hắn dám làm dám chịu?

- ....

" Ách ~"

Miêu Tiểu Miêu lập từng ngơ ngẩn! Nàng nằm mơ cũng không tưởng được mình lại nghe thấy một đáp án hoàn toàn bất đồng, hoàn toàn trái ngược khi trước.....

Đợi sau khi tới Thiên Phạt sâm lâm, ngươi tận mắt nhìn thấy hắn sẽ hiểu. Gặp hồng nhan tri kỷ của hắn thì sẽ hiểu nhiều hơn cũng chưa biết chừng, lời của bên thứ ba chưa hẳn đã chính xác.

Kiều Ảnh nhẹ cười, chậm rãi ngồi xuống bãi cỏ trên mặt đất, hai tay ôm gối, ngửa mặt lên trời suy nghĩ thất thần.

Miêu Tiểu Miêu cũng ngồi xuống bên nàng, im lặng thật lâu.....

Bảy ngày trôi qua, sao nhanh quá!

Ngày hôm nay, đã là mười lăm tháng sáu!

Rạng sáng!

Tia nắng đầu tiên vừa mới ló ra ở phương đông, đột nhiên trời rung đất động ở chốn Thiên Phạt sâm lâm!

Dường như hết thảy núi sông trên đại địa đang cùng sụp đổ!

Dường như hết thảy núi lửa trong nhân gian đều đang dâng trào.

Khẽ chớp mắt, trời đất đã phai màu!

Tiếng động cực lớn này đột nhiên vang lên, khiến đám người của tam đại thánh địa, Phiêu Miểu Huyễn Phủ đang đứng dậy chuẩn bị ra ngoài phải khiếp sợ, phải kinh hoảng, nghi ngờ. Người người không hẹn mà cùng ra khỏi trướng bồng, ngưng mục nhìn về phía tây nam, phương hướng tiếng động cực lớn vang lên.

Bây giờ, bọn họ chỉ cách Khai Phủ Chi Địa khoảng hai trăm dặm, dựa vào cước trình của bọn họ vẫn đủ thời gian để vượt qua khoảng cách này.

Chợt thấy một dải mây hình nấm to lớn không gì sánh bằng chậm rãi bay lên ở phía chân trời xa xa, chậm rãi bay lên cao, dần che lấp cả khung trời xanh ở ngay trước mắt mọi người.

Rồi sau đó, đất đai dưới chân bắt đầu rung chuyển kịch liệt như cái sàng, một vài tảng đá to nằm trên mặt đất bị văng thẳng lên trời, có nhiều tảng đá văng cao hơn một trượng!

Dông bão lớn chưa từng có đang tàn phá rừng rậm ở phương xa ngàn dặm. Trong lúc này, hết thảy cây rừng đều bị thổi oằn mình, tiếng cành cây gẫy răng rắc răng rắc vang lên không ngừng, vô số thân cây thô to bị siết đứt đoạn, bị gió cuốn ra xa, tan biến không còn tung tích! Một ít cây nhỏ, bị nhổ bật rễ, xẹt qua không trung mang theo tiếng gió vù vù!

Nơi này, thế nhưng mà cách xa mấy trăm dặm!

Uy thế bực này, hiển nhiên đã vượt qua phạm trù nhận thức của nhân gian.

Đợi đến khi trận bão cuồng bạo này trôi qua, cảnh vật lại quay về thanh bình yên lặng vốn có.

Tất cả những người chứng kiến một màn kia đều quay mặt nhìn nhau, đều nhận rõ vẻ kinh sợ đang cứng lại trên khuôn mặt đối phương.

Lại ngẩng đầu nhìn lên thì đám mây đen khổng lồ che phủ bầu trời Thiên Phạt sâm lâm mấy ngày nay đã biến mất vô ảnh vô tung! Trên kia là một khung trời xanh thẳm thâm thúy! Cơn bão đột ngột nổi lên đã thổi tan áng mây trên trời, không để lại vệt mây nhỏ nào!

Vạn dặm không mây!

Nhưng đột nhiên nhìn thấy nắng ráo sáng sủa, lại nhìn khu rừng bị tàn phá trơ trọi ở trước mắt, trong lòng mọi người đều cảm thấy nặng nề!

Những người ở nơi này có ai không phải là đại nhân vật phong vân một cõi? Đối với cái gọi là đại tràng diện, cho dù là đại điển khai quốc của một quốc gia cũng đã chứng kiến không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn chưa một lần như bây giờ, còn chưa đi tới vùng phụ cận đã cảm thấy sợ vì tâm tình rung động ở trong đáy lòng!

Thở phào một hơi dài, ánh mắt của Miêu Trảm, người có thực lực thâm sâu nhất trong những người ở đây đã dần dần khôi phục vẻ thông tuệ ngày xưa, hắn chậm rãi mở miệng nói:

- Mọi người lập tức xuất phát! Trong một canh giờ phải tới được Thiên Phạt!

Một canh giờ sau, mọi người rốt cục đã kịp thời đuổi tới!

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến bọn họ không dám tin tưởng vào con mắt của chính mình!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 344: Khát Vọng Của Hồng Quân Tháp!

Một lúc lâu sau, Đông Phương Vấn Tâm dẫn đầu chậm rãi đứng lên lau nước mắt trên mặt, mỉm cười nói: "Mọi người đứng lên đi, tâm ý mọi người ta thay mặt tiên thiên, Nhị thúc đa tạ, Băng Thiên Tuyết Địa, ngàn vạn đừng ngội lạnh. Vô Ý gọi mọi người đứng lên đi, lần này đến đây làm được hai việc lớn, giờ phút này huyết cừu đã xongcũng nên tính hôn sựu của đệ cùng đệ muội rồi. Đệ có thể đi trước báo cáo với Hàn thành chủ, đón đệ muội trở về Quân Gia ta, cử hành lễ thành hôn! Từ nay về sau hai người các ngươi phải tương thân tương ái, con đàn cháu đống, bách niên giai lão! Lúc đó cha cùng ta không còn gì hối hận nữa, cũng là việc Vô Mộng vui mừng nhất!"

Quân Vô Ý cả người chấn động, bỗng nhiên ngẩng đầu: "Đại tẩu! Ta. . ." "Đây là lệnh của đại tẩu, giờ phút này đại tẩu ta đại biểu Quân Gia, cũng là đại biểu cho đại ca của ngươi! Huynh trưởng là cha, trưởng tẩu chính là thay mẹ! Chẳng lẽ ngươi còn dám có dị nghị? Dám không nghe sao?"

Đông Phương Vấn Tâm không để cho hắn có cơ hội nói chuyện nữa, uy nghiêm nói: " Nguyện vọng lớn nhất của Đại ca ngươi chính là nhìn ngươi lớn lên thành người, trở thành anh hùng đỉnh thiên lập địa, thành gia lập nghiệp, hạnh phúc vui vẻ! Chẳng lẽ ngươi muốn cho đại ca của ngươi ở trên trời có linh thiêng cũng không thể yên lòng sao?"

Quân Vô Ý ngây người, hắn kinh ngạc đến ngây người một hồi lâu, đột nhiên hung hăng dập đầu một cái trên đất, nức nở gọi một tiếng: "Đại ca. . ." Đột nhiên phục trên mặt đất khóc rống lên lần nữa. . .

Hàn Yên Dao quỳ gối trên mặt tuyết, đột nhiên lê lên mấy bước, ôm hai chân Đông Phương Vấn Tâm lên tiếng khóc lớn "Đại tẩu, cám ơn người… cám ơn người… muội không xứng a… "

Đông Phương Vấn Tâm ôn nhu nở nụ cười đưa tay dùng sức kéo nàng dứng dậy, nhẹ nhàng thay nàng lau đi nước mắt, oán trách nói: "Nha đầu ngốc nếu đã gọi đại tẩu còn nói gì cám ơn. . . Huống chi, hai người các ngươi hạnh phúc, cũng là tâm nguyện của đại ca ngươi lúc sinh thời, muội có chỗ nào không xứng, muộn không chê tam đệ của ta ngây thơ là tốt rồi..."

Hàn Yên Dao chảy nước mắt, nghẹn ngào không nói lên lời, chỉ liên tục gật đầu, cuối cùng lệ tuôn như suối, gục đầu vào vai Đông Phương Vấn Tâm khóc rống lên. . .

Mà lúc này, Quân Mạc Tà đã đứng ở trước mặt Hàn Trảm Mộng, mà ở bên cạnh Hàn thành chủ chính là Phong Tuyết Ngân Thành lão thành chủ Hàn Phong Tuyết, thành chủ phu nhân cùng Vân Biệt Trần ! Mai Tuyết Yên thân hình phiêu động đứng ngay phía sau Quân Mặc Tà.

"Tiêu gia làm ác, Hàn gia cũng khó tránh có trách nhiệm! Năm đó chuyện của Đông Phương Thế Gia chính là do Tam Đại Chí Tôn hợp lực áp chế, cuối cùng thành công, chuyện này thật sự quá không công bằng! Cho nên, trước giờ ta chưa từng đưa ra, vì Tam thúc cùng tam thẩm chúng ta không muốn cùng Ngân thành trở mặt, nhưng muốn một lời giải thích. không biết Hàn thành chủ có gì muốn nói không? Có thể hay không đưa ra một cái công đạo?" Quân Mạc Tà Quân Mạc Tà không kiêu ngạo không siểng nịnh nói ra những lời này.

"Ngân thành. . . Ha hả, hiện ở nơi đó có còn là Ngân thành?" Hàn lão thành chủ sắc mặt bi thương, quay mặt nhìn đống đổ nát hoang tàn trong gió tuyết phía xa trên mặt lộ ra một tia chán chường. Sau một lúc thất thần mới xoay đầu lại nhìn Quân Mạc Tà, chậm rãi nói: "Ngày ấy sau khi Trảm Mộng trở về đã nói rõ với lão phu. Lão phu suy nghĩ một lúc lâu, cho dù như thế nào thì ngày đó Hàn gia quả thật thiếu Quân Gia một cái

công đạo, thiếu nợ thì trả tiền đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, tự nhiên là phải đưa ra lời giải thích cho Quân Gia các ngươi!"

Hàn Phong Tuyết râu bạc trắng phiêu đãng trong gió, nhưng cũng trầm giọng: "Ngân thành truyền tới đời này, con cái Trảm Mộng cũng chỉ có hai nữ nhi, hương khói đến đây có thể coi là tận tuyệt! Nhưng ngân thành không thể tuyệt diệt! Cho nên lão phu quyết định, sau khi Yên Dao cùng Quân Vô Ý thành thân thì hậu nhân của tụi nó sẽ là người thừa kế cơ nghiệp ngân thành! Thứ nhất, ngân thành có người kế tục, thứ hai, coi như là cho Quân Gia các ngươi một cái công đạo! Như vậy, Quân Tam Thiểu có thể hài lòng không?" lúc nói chuyện nét mặt Hàn Phong Tuyết rất là bi tráng!

Cho dù Quân Gia quyền nghiêng thiên hạ như thế nào, mạnh mẻ bá đạo như thế nào nhưng Phong Tuyết Ngân Thành mãi mãi là của họ Hàn! Điểm này, bất luận kẻ nào cũng không lấy đi được! Dù tầm thường thì cũng là cơ nghiệp nhà mình!

Nhưng nếu để cho con Quân Vô Ý tới thừa kế, như vậy Phong Tuyết Ngân Thành chẳng khác nào đã biến thành cơ nghiệp của Quân Gia! Cơ hồ chẳng khác gì là đem trọn Phong Tuyết Ngân Thành đóng gói đưa cho Quân Gia ! Như vậy long trọng thông báo với bên ngoài là tài sản của Quân gia!

Quân Mạc Tà có chút ngoài ý muốn, chuyện này đã liên quan đến Quân Vô Ý, hắn là vãn bối không thể nào cường thế, cũng là không thể tự ý làm chủ, vội vàng quay lại cùng nhóm người Đông Phương Vấn Tâm thương nghị.

Đông Phương Vấn Tâm nghe nói chuyện này, cũng là ngoài dự liệu, nhanh chóng trao đổi cùng mấy người Quân Vô Ý, rốt cục đưa ra quyết định. Mơ hồ có thể thấy được, Quân Vô Ý trên mặt có mấy phần lo lắng nhưng ngay sau đó cũng biến mất.

" Thành ý của Hàn lão thành chủ Quân Gia chúng ta cảm kích vạn phần. Thiếp thân vừa mới cùng Tam đệ thương nghị một chút. Quyết

định chấp nhận đề nghị của Hàn lão thành chủ! Sau khi Vô Ý cùng Yên Dao thành thân nếu chỉ có một đứa con thì mang họ Quân thừa kế Ngân thành! Nếu có hai đứa thì đứa thứ hai đổi thành họ Hàn và thừa kế Ngân thành! Không biết ý lão thành chủ thế nào?" Đông Phương Vấn Tâm khẽ cười nói. Nét mặt Hàn Phong Tuyết chấn động, bỗng nhiên mở mắt vui mừng nhìn Đông Phương Vấn Tâm: "Lời ấy là thật?"

Hắn anh hùng cả đời, tiếc nuối lớn nhất chính là thủy chung không có đưa cháu trai nào để thừa kế cơ nghiệp Ngân thành, ở trong lòng vị lão nhân này cháu gái mặc dù cũng giống như bảo bối vậy, nhưng cuối cùng cũng là phải gả đi trở thành người của người ta.

Giờ phút này nói đem quyền thừa kế Ngân thành đưa cho Quân Gia, cũng chính là hành động bất đắc dĩ! Mặc dù là nói vậy nhưng cũng kéo dài sự tồn tại của ngân thành, dù sao Hàn Yên Dao cho dù gả cho Quân Vô Ý thì sinh hài tử cũng có một nửa huyết thống Hàn gia!

Giờ phút này vừa nghe thấy Đông Phương Vấn Tâm nhắc tới phương thức này, không khỏi bị kích động! Bằng huyền công cùng tu dưỡng của ông vốn không nên kích động như thế, nhưng niềm vui sướng đột nhiên có người kế tục vẫn là để ông không thể kiểm chế được. Người càng già lại càng ngóng trông lá rụng về cội, cũng càng hy vọng con cháu đầy đàn! Điều này chính là bệnh chung của tất cả lão nhân trong thiên hạ. . .

"Đương nhiên là thật! Hai nhà chúng ta đã là quan hệ thông gia, dù sao đều là Yên Dao sinh con nối dòng họ Hàn, họ Quân thì như thế nào, chẳng lẽ còn có thể không phải là con của Vô Ý? Đâu có gì khác nhau." Đông Phương Vấn Tâm lại cười nói.

Đông Phương Vấn Tâm lời này có thể nói là "Khách khí", nên biết chuyện liên quan đến con nối dõi dòng họ, trừ phi ngươi là ở rể, nếu không chỉ có thể theo họ cha, không lý nào theo họ mẹ cho dù thế lực sau lưng người mẹ có cường đại như thế nào cũng khó mà sửa đổi.

Quyết định này cũng chính là cho Hàn gia thiên đại mặt mũi! Mặt khác, cũng là để trong lòng Hàn Yên Dao có thể thoải mái một chút. . .

Đối với việc hóa giải ân oán giữa hai nhà, lại càng vẽ rồng thêm mắt.

Hàn Phong Tuyết nghe thấy vậy liền kinh hỉ, mừng rỡ, nói: "Không sai không sai!" Vừa nói vừa xoa xoa hai bàn tay, hiển nhiên có chút gấp gáp, quát lên: " Nha đầu Dao nhi, hôm nay tâm nguyện của ngươi đã được đền bù, cần phải tranh tranh thủ thời gian nhanh nhanh cấp cho lão phu mấy đứa ngoại tôn, ha ha. . .”

Bốn phía vang lên tiếng cuồng tiếu, nhất thời Hàn Yên Dao mặt đỏ tới mang tai, ngượng ngùng đỏ mặt cúi đầu ở trước mặt nhiều người như vậy, thật sự là quá ngượng ngùng. . . Gia gia làm sao lại nói ra những lời như vậy chứ. . . nàng dậm dậm chân nhưng tuyệt nhiên không dám ngẩng đầu...

Đang lúc vừa thẹn vừa giận thì cảm thấy bàn tay nhỏ bé đột nhiên bị một bàn tay to lớn nắm lấy, bàn tay to lớn ấm áp dường như vẫn mang theo một chút dò xét không dám dùng sức, tựa hồ sau một khắc vẫn chuẩn bị rút tay về. . .

Hàn Yên Dao trộm nhìn, chỉ thấy Quân Vô Ý bộ mặt đang cố gắng trấn tĩnh đứng ở bên cạnh mình. Hàn Yên Dao không khỏi cắn răng, bàn tay nhỏ bé lén lút run rẩy đem bàn tay to ấm áp kia bắt lại, nắm lấy thật chặt không bao giờ chịu thả ra nữa. . .

Quân Vô Ý cả người chấn động, một cảm giác giống như đã từng quen biết, lại hơi xa lạ, đã mười năm không có cảm giác ấm áp nảy lên trong lòng. . .

Mắt thấy đại sự đã xong, Quân Mạc Tà muốn mau chóng trở về Thiên Hương nhưng ngay khi hắn đang muốn nói chuyện, cũng chính là lúc Hàn Phong Tuyết vừa mới nghe được lời của Đông Phương Vấn Tâm, cả người chấn động tinh thần bỗng nhiên xuất hiện một trận chấn động!

Lúc này, trong đầu Quân Mạc Tà đột nhiên cảm giác được một trận choáng váng, trong ý thức hải Hồng Quân tháp vốn đã lâm vào ngủ say

đột nhiên "Ông" một tiếng xoay tròn, hơn nữa còn xoay rất nhanh! Bộ dạng dường như cực kỳ khẩn cấp...

Một cỗ hấp lực phát ra từ thân thể hướng về Hàn Phong Tuyết bên kia. Chỉ cần quay người lại, lập tức đầu đau như muốn vỡ tung!

Tại sao có thể như vậy? Hồng Quân Tháp đúng là rất bá đạo kéo thân thể của mình hướng về bên kia đi tới, hoàn toàn không có một chút thương lượng! Chuyện này trước đây chưa từng xảy ra!

Ta kháo! Ngài không phải là ăn no quá không có việc gì làm chứ, vì sao lại đột nhiên ra tới quấy nhiễu lúc này? Đây chính là thời điểm khẩn cấp a! Một tấc thời gian một tấc vàng a!

"Tháp huynh, hiện tại ta có việc gấp cần phải chạy về Thiên Hương a, tình huống bên kia thật sự rất nguy cấp! Ngươi mau mau ngủ ngon đi nha? Đừng kéo ta như vậy chứ?" Quân Mạc Tà trong lòng âm thầm cầu xin. Nhưng lúc này Hồng Quân Tháp không nói tình cảm chút nào, cực kỳ cố chấp, làm theo ý mình!

"***, ngươi nha không phải là ăn no quá sao? Vậy ngươi hảo hảo tiêu hóa là được, có ăn có uống có nghỉ ngơi, Đừng có áp chế ta mạnh mẽ như vậy chứ? Đại sự ở Thiên Hương khẩn cấp vạn lần, nếu chậm chân một bước là coi như xong!" Quân Mạc Tà có chút nổi giận.

Hồng Quân Tháp càng xoay tròn nhanh hơn, hơn nữa dẫn lực càng ngày càng mạnh không giải thích được! Quân Mạc Tà đứng nguyên tại chỗcố gắng kháng cự cổ lực lượng này, sau đó lập tức trở về Thiên Hương! Nhưng hắn càng kháng cự, cổ lực lượng này phản ứng lại càng mạnh mẽ, càng về sau bộ mặt càng tái nhợt.

Bất đắc dĩ thở dài, Quân Mạc Tà hướng tới Hàn Phong Tuyết bước tới gần mấy bước, nếu tới gần thì càng gần càng tốt! Cho nên Quân Tam Thiếu bước mấy bước cơ hồ đã đứng sát mặt Hàn lão thành chủ. . .

Hồng Quân Tháp càng hưng phấn hơn, một loại cảm xúc khát vọng cấp bách lộ ra rõ ràng tận đáy lòng Quân Mạc Tà!

Cảm giác này so với Tục Hồn Ngọc còn cường đại hơn rất nhiều! Điểm này, Quân Mạc Tà có thể khẳngb định! Thậm chí, khí tức trên người Hàn Phong Tuyết mặc dù tương đối yếu ớt nhưng có thể nhận ra được đó không phải là tự nhiên mà có chính là dường như đã sống lâu dài ở nơi có Tục Hồn Ngọc mới có thể có loại khí tức đặc biệt này!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 345: Bàn Về Chuyện Cưới Hỏi!

Hơn nữa lão Thành Chủ thường nán lại chỗ đó, chốn này ra vẻ không thiếu loại Tục Hồn Ngọc tương tự. Ít nhất nếu so với vài khối Tục Hồn Ngọc của Tiêu gia thì còn lớn hơn, thậm chí là lớn hơn nhiều lắm nhiều lắm!

Sau khi tiêu diệt Tiêu gia, Quân Mạc Tà đã sớm thần không biết quỷ không hay đem khối Tục Hồn Ngọc trên người Tiêu Hành Vân bỏ vào túi của mình!

Giờ phút này, không chỉ có Hồng Quân Tháp nổi lên cảm ứng, mà Tục Hồn Ngọc trong lòng Quân Mạc Tà không hiểu sao cũng trở nên ấm áp!

Hàn Phong Tuyết bị dọa cho hoảng sợ mà lui lại hai bước, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn tiểu tử kia đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình.

Chỉ thấy vẻ mặt hắn lại có chút tham lam, lại có điểm ý tứ như sắc lang nhìn thấy mỹ nữ nên không khỏi nhíu mày cảnh giác hỏi "Ngươi muốn làm gì?"

Tiểu tử này không phải cũng có vài vị hồng nhan tri kỷ sao? Tại sao vẫn còn dùng loại ánh mắt đó để nhìn lão nhân gia ta. Bề ngoài thì ta trông như không già, nhưng thật sự là lão nhân gia đó nha, lúc này hắn có ý tứ gì đây? !

"Vãn bối không có tính toán gì, chẳng qua là có chút ý ngưỡng mộ một thân tu vi của lão Thành Chủ thôi." Quân Mạc Tà mỉm cười một

phen. Bụp. Trong đầu chịu một đòn của Hồng Quân Tháp mãnh liệt đánh sâu vào, cơ hồ dùng hết tất cả lực lượng mới khống chế để chính mình không đến mức thất thố quá đáng.

Hắn rất kinh ngạc, đến tột cùng là món đồ thần kỳ gì mới làm thiên địa Linh Bảo Hồng Quân Tháp khát vọng như thế? Điều này cũng thật không thể tưởng tượng nổi? Chẳng lẽ ở trên Đại Tuyết Sơn này, vẫn còn có chỗ thần bí khác sao?

Trong đầu Quân Mạc Tà linh quang chợt lóe, đột nhiên nhớ ra ngày đó lúc ẩn nấp phía dưới Ngân Thành, đã gặp một nơi đông đặc lại không thể đi vào. Chẳng lẽ chính là chỗ đó? Nghĩ tới đây, Quân Mạc Tà không khỏi vuốt cằm âm hiểm nở nụ cười.

"Có gì ngưỡng mộ? Tiểu tử ngươi hiện tại tu vi so với ta còn cao hơn! Ngươi là đang khen ta? Nhìn lại nào giống như vậy?" Hàn Phong Tuyết càng cảnh giác, quân Tiểu Tam này rốt cuộc cũng sẽ không nói, ngươi định cướp của người như vậy sao? Càng xem càng cảm giác được tiểu tử này có chút không có hảo ý!

"Kỳ thật Ngân Thành sao lại đành để mất đi? Không phải chính là ở chỗ này sao? Hắc hắc, nếu như muốn gầy dựng lại, thật sự vẫn là không đơn giản!" Quân Mạc Tà xoa xoa cằm, hắc hắc cười nói.

Hàn Phong Tuyết trực tiếp xem như không có nghe thấy, liền coi như tiểu tử này ở đây thả một cái rắm! Phóng cái rắm còn có thể nghe một chút tiếng vang, thấy một chút mùi vị(DG : oạch!). Bây giờ người này nói như thế chính là không vang cũng chẳng thối, không mặn không nhạt, căn bản là nói tào lao, là một lời châm chọc!

Quy mô Ngân Thành, trước sau trải qua bốn đời Thành Chủ bỏ công lớn sửa sang, trước mắt mới phát triển đến dạng này! Gầy dựng lại sao có thể là chuyện đơn giản? Tiểu tử này lại còn nói: thật sự đơn giản! Lão phu xem ra ngươi định châm chọc khiến mình nghẹn họng tức chết thực sự hài lòng sao!

Hàn Phong Tuyết trong bụng hoàn toàn không vui. Nếu không phải vừa mới cùng Quân gia lập quan hệ hòa hoãn nên không tiện ra mặt thì cơ hồ đã muốn giáo huấn hắn tại đây!

Hừm ... Mặc dù lão phu đánh không lại hắn ... Nhưng tiểu tử này có thể sẽ không dám đánh trả lại?(DG: Mr.Tà mà hiền thế mới lạ!)

"Kỳ thật chuyện Ngân Thành sụp đổ như vậy, thật sự là thiên ý! Bởi vì, người làm đó, có trời nhìn. Động tĩnh thật lớn như thế nếu không phải ông trời làm thì người phương nào có tài cán như vậy?" Quân Mạc Tà lại nói một câu làm lão Thành Chủ sắc mặt càng đen lại.

Lão già cơ hồ muốn nổi trận lôi đình, ghìm giọng nói "Thiên ý? thiên ý chó má! Cho dù lão phu không biết tiểu tử ngươi đến tột cùng sử dụng thủ đoạn gì để có thể làm Kiếm Phong sụp đổ”

“ Nhưng nếu như Kiếm Phong không ngã, Ngân Thành làm sao lại chịu vạ lây lan đến mà biến thành phế tích? Tiểu tử ngươi rõ ràng chính là đầu sỏ gây nên, lại cùng lão phu nói hươu nói vượn thiên ý? Cái gì mà ông trời chọc ghẹo?”

“ Ngươi nhân tiện ra vẻ chính mình thông minh, không biết nói như thế nào, lão phu cũng muốn xin Quân gia ngươi, cùng gia gia ngươi một chút ý kiến!" (có lẻ là thế ^^!)

Tiểu tử ngươi đòi Hàn gia ta kiến giải, không phải là đem chúng ta bức điên lên sao. Nhưng hiện tại mọi người có quan hệ thông gia, trở về lão phu phải đi tìm gia gia của ngươi. Lão phu không trị được tiểu tử ngươi, nhưng vẫn có thể trị người của ngươi?

"Hàn lão Thành Chủ bình tĩnh ngàn vạn lần đừng nóng, vãn bối cũng không có ác ý, nghe ta kỹ càng, thì ngài cũng sẽ rõ ràng thôi." Quân Mạc Tà bày ra một bộ dáng thông minh, hướng dẫn từng bước mà nói

"Người xem, cả Ngân Thành mãi luôn là Hàn Tiêu hai nhà làm chủ. Hôm nay, Tiêu gia mang tâm phản loạn, mặc dù đã đền tội, nhưng trong

Ngân Thành, lại vẫn là tràn ngập dấu vết của bọn họ”

“ Đại để là lão thiên gia nhìn không vừa mắt, cho nên dứt khoát chấn động làm cho Ngân Thành tràn ngập khí tức tội lỗi của Tiêu gia phải sụp đổ! Như vậy có một câu so sánh rất tốt. Cũ không đi, mới không đến! Uh, chính cái dạng này, vãn bối nói như vậy, ngài có thể minh bạch rồi chứ?"

Hàn Phong Tuyết nặng nề hừ một tiếng, hai tay ôm ngực, ngẩng mặt nhìn trời, coi như Quân Mạc Tà ở bên cạnh là không khí, giống như không tồn tại. Nếu không, Hàn Phong Tuyết khẳng định chính mình sẽ bị tiểu tử này làm cho chóng mặt!

Rõ ràng? Lão phu rõ ràng cái rắm! Đây là cái thuyết pháp chó má gì? Cái gì mà tràn ngập khí tức tội ác của Tiêu gia? Chẳng lẽ bên trong Ngân Thành cũng chỉ có khí tức của Tiêu gia? Khí tức Hàn gia cũng là không thiếu? Theo như lời nói của tiểu tử ngươi, hôm nay Tiêu gia đã tử tuyệt, chết sạch, chẳng phải chính là Hàn gia chúng ta cũng muốn diệt sạch sao?

Lão phu đại nhân đại lượng, cũng lười tức giận với ngươi! Hừm, nếu các đấng tiền bối không làm việc cẩn thận chắc chắn thì hiện tại có khi hắn cũng chẳng thèm dùng tiếng người mà chê bai ...

Bên kia, vợ chồng Hàn Trảm Mộng cùng Đông Phương Vấn Tâm cùng với Quân Vô Ý cũng đạt thành hiệp nghị, Tuyết Sương Thanh nhìn Quân Vô Ý, càng xem càng cảm giác vừa lòng, làm vị Huyết Y Đại tướng này nhìn mặt mày đều đỏ cả lên.

Đúng là, mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng thú vị. Hôm nay mọi chuyện đã xong, tâm tình Tuyết Sương Thanh đã tốt trở lại, Ngân Thành dù không còn, cũng không phải không thể gầy dựng lại.

Mấu chốt nhất chính là đã không còn Tiêu gia! Đây mới là chuyện tình làm cho người ta thoải mái! Hiện tại đương nhiên muốn suy nghĩ vấn đề chung thân hạnh phúc của nữ nhi.

Tuyết Sương Thanh lén lút nhéo cánh tay Hàn Trảm Mộng một phen, lặng lẽ nói: "Cũng khó trách Dao nhi coi trọng hắn, tên Quân Vô Ý này nếu so với kia Tiêu Hàn mạnh mẽ hơn rất nhiều. Vô luận là tướng mạo hay là nhân phẩm, hoặc là phong độ hàm dưỡng, đều phải so sánh Tiêu Hàn cao hơn không chỉ một bậc!”

“ Một thân Huyền công cũng bất phàm, rất biết kiềm chế, ta nhìn đi nhìn lại cũng không rõ sâu cạn thế nào, nhưng có lẽ đã cao hơn nhạc phụ rồi. Lên trời xuống biển cũng khó tìm kiếm nha..."

Hàn Trảm Mộng lặng lẽ gật đầu, trong ánh mắt, hiển nhiên cũng có chút vừa lòng, cuối cùng cũng xong một cái gai trong lòng(DG: con gái trong nhà như trái bom mà, đẩy đi được mừng hết biết!).

Con gái lớn trải qua bao nhiêu khó khăn, cuối cùng tâm nguyện cũng được đền bù, hơn nữa đám Tiêu gia phản nghịch này cũng được thanh trừ hết, mặc dù Ngân Thành sụp đổ nhưng, tóm lại vẫn còn là một chuyện tốt!

Ít nhất sau này ở nhà cũng sẽ không có buồn phiền quá lớn. Hơn nữa tên con rể này thoạt nhìn cũng là làm cho người ta cảm giác có thể tin tưởng được

"Cái...này... Quân phu nhân..." Mặc dù vợ chồng Hàn Trảm Mộng trên danh nghĩa nếu so với Đông Phương Vấn Tâm thì coi như là cao hơn một bậc, nhưng hiện tại hai người Quân Vô Ý còn chưa thành thân, Tuyết Sương Thanh cũng không có ý kêu là cháu dâu ...

Lại nói tuổi hai người kỳ thật hơn kém cũng không được vài tuổi, hơn nữa, chính tiểu nữ nhi nhà mình ra vẻ vẫn đối với nhi tử người ta rất có cái ý tứ kia, cái ...này ... Cái...này cái...này, đúng là một bút khó tả khó nói vai vế lung tung.

Cho nên Tuyết Sương Thanh trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy đầu óc chính mình mơ hồ, căn bản không biết xưng hô như thế nào mới phải, suy nghĩ hồi lâu, mới kêu một tiếng 'Quân phu nhân, ...

"Cái...này, không biết Hàn phu nhân có gì căn dặn?" Đông Phương Vấn Tâm đồng dạng cảm giác xưng hô có chỗ không đúng, nghĩ lại, vẫn nên bắt chước cách gọi củaTuyết Sương Thanh.

"Cái...này, ta có một chuyện..." Tuyết Sương Thanh nhìn tiểu nhi nữ của mình một chút, rốt cục cũng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, hướng về Đông Phương Vấn Tâm nói: "Có một việc, chỉ sợ muốn thỉnh Quân phu nhân làm chủ “

Đông Phương Vấn Tâm thấy vẻ mặt của nàng, trong lòng đã sớm rõ ràng bảy tám phần, nói: "Hàn phu nhân có chuyện gì cứ nói."

Tuyết Sương Thanh không nói chuyện, trước thở dài một hơi, nói: " Kỳ thật những điều này cũng đều là việc của tiểu nhi nữ, những năm gần đây thật sự là làm ta đau đầu không thôi, trưởng bối bọn ta nghĩ sai thì hỏng hết, làm cho Dao nhi thống khổ mười năm, ta coi như là chân chính suy nghĩ cẩn thận”

“ Chung thân đại sự của nữ nhi, hãy để cho bọn họ tự mình làm chủ là tốt nhất, bậc cha mẹ chúng ta, thật sự là bó tay, chỉ cần bọn họ cảm thấy hạnh phúc là trên hết”

“ Cứ mỗi ngày nhìn mà lo lắng suông, ban đêm mang trong lòng mà khó ngủ, cũng là làm việc vô bổ, không bằng dứt khoát buông tay, làm thỏa mãn tâm nguyện bọn họ..."

“Đúng vậy, không sinh con gái không biết cha mẹ khổ, không dưỡng con gái không biết cha mẹ ân... Lúc này giúp cho tiểu tử kia, nhiều ít gì cũng đều là tâm huyết cả..."

Đông Phương Vấn Tâm tràn đầy đồng cảm gật đầu, thở nhẹ một tiếng, mới có chút ý tứ thỏa mãn hàm xúc nói: "May mắn Mạc Tà nhà ta là người thành thật, từ nhỏ có nghe nói, thật sự ngoan . Kêu hắn làm cái gì thì ngoan ngoãn tuân theo làm ta đỡ tốn không ít tâm tư..."

Nàng mới nói tới đây, đột nhiên bên cạnh Quân Vô Ý phốc, một tiếng, vẻ quái dị quay đầu lại, vẻ mặt kia tựa hồ như đột nhiên bị nội thương...

Gì chứ? Thành thật? Ngoan? Nghe lời? Bớt lo? Những lời này là thật cũng không thể không nói, nhưng từ tốt đẹp như vậy như thế nào có thể dùng để hình dung cái thằng nhóc Mạc Tà này?

Nếu là đại tẩu ngài biết nhi tử ngài mấy năm nay đã làm gì, ta cam đoan ngươi tức giận đến tái mặt. Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ , vì khen con cái chính mình, thật sự điều gì cũng dám nói ra.

Ngay cả đại tẩu nữ nhân ôn nhu hiền thục như vậy cũng biết trợn tròn mắt nói dối , điều này thật không dễ dàng...

"Cũng phải thôi, đám con cái biết nghe lời thì những người làm mẹ như chúng ta thật dễ dàng hơn rất nhiều"

"Thật sự rất hâm mộ ngươi, con cái có tiền đồ như vậy, lại ngoan như vậy . . ." Tuyết Sương Thanh nói những lời này rõ ràng có chút tuyên bố trái với lương tâm .

Mắt liếc thấy Quân Mạc Tà tiểu tử này đúng là loại ... lắc cấc đệ nhất thiên hạ, thậm chí vẫn còn mang một loại tính khí du côn cùng tà tính . . . Chả biết làm thế nào mà không sao nhìn ra Đông Phương Vấn Tâm nói tới 'thành thật, ngoan ngoãn, nghe lời, bớt lo' thì ở chỗ nào. . .

Nhìn người này giống như toàn thân đều là mang theo một tính cách không thể dạy nổi, cứ nói là mẹ khen con mình thì còn dễ nghe hơn ...

"Chà, hôm nay, tâm nguyện Dao nhi được đền bù, có chỗ chung thân, vợ chồng chúng ta coi như là bỏ xuống được một cái gai rất lớn trong lòng..." Tuyết Sương Thanh ấp a ấp úng nói: "Nhưng tiểu yêu nữ này, cũng làm cho ta đau đầu thật nhiều..."

" Nha đầu Mộng Nhi kia băng tuyết thông minh, lanh lợi nhu thuận, người gặp người thích, lớn lên lại là xinh đẹp Thiên Tiên, như thế nào lại làm ngươi đau đầu?"

Đông Phương Vấn Tâm một bộ dáng kinh ngạc. Hừ hừ, con của mình hiện tại là bảo bối, cô nương nhà ngươi nghĩ muốn phần một chén canh, phải dựa vào chính mình bắt đầu mới được. Dù sao ta sẽ không mở miệng trước. Cho nên Đông Phương Vấn Tâm unh dung bình tĩnh vững như núi Thái Sơn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 346: Nửa Bước Không Rời

Trong nhà hiện tại cũng đã có ba nàng dâu rồi, bên đó sao còn không chủ động, mình đang đi giành kho báo đó nha. Ta thì là không vội!

"Ai, con gái lớn, luôn muốn tự tìm ý trung nhân cho mình, Quân phu nhân con trai bà , khái khái... Cũng làm bà phiền não về chuyện này chứ? Dù sao thì trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng..." Tuyết Sương Thanh đắn đo cân nhắc thử thăm dò nói.

"Tiểu tử này của ta từ nhỏ đã ngoan ngoãn cũng không làm ta phải lo lắng gì, hiện tại cũng chưa từng để cho ta phải tốn nhiều tâm tư, nhất là chuyện hôn nhân đại sự, lại càng là tự mình xử lý... Ta hiện tại lại cảm thấy sầu muộn, mà còn hơi nhiều nha ….”

“ Lúc này vị cô nương bên cạnh Mạc Tà kia chính là Thiên Phạt Mai Tôn giả, chính là con dâu cả của ta, còn bên cạnh ta là Thanh Hàn cũng là con dâu ta, hai đứa nó cũng đã chung phòng rồi (làm gì thì mọi người tự hiểu nha!)... “

“Ở nhà còn có nha đầu Tiểu Nghệ là viên ngọc của Độc cô thế gia, ha ha đứa con trai này của ta lớn lên ngoại hình nhìn cũng khá, làm người còn đặc biệt thành thật (DG: Ta ngất), hơn nữa còn không biết che dấu đi, cho nên ít nhiều gì cũng có chút trêu hoa ghẹo nguyệt, ta cũng là biết có ba nha đầu này nên đã định hạ ba phòng”

“Cũng không biết là còn có ai nữa không, vì chuyện này ta cũng đã nói nó nhiều lần, lưu tình khắp nơi như thế, sau này làm thế nào cho phải? Quả thực là làm cho ta tức giận không biết nói gì hơn...".

Đông Phương Vấn Tâm ngoài miệng oán trách, nhưng trên mặt lại là phi thường tự hào. Cho dù là ai cũng nhìn ra được là bà ta đang khoe khoang con mình, lời nói hàm ý chứa đựng sự tự hào to lớn, ai nghe mà không hiểu chứ...

Con mình có được thực lực như vậy tự nhiên không thể không tự hào cùng với hãnh diện. Chẳng lẽ còn muốn trông thấy con mình không có ai để ý sao?

Bên cạnh Quân tam gia Quân Vô Ý đã ở biên giới của sự sụp đổ, chị dâu của mình cũng quá tài giỏi. Nếu như nói gần đúng sự thật thì cũng coi như xong. Đằng này tiểu tử Mạc Tà kia tại thành Thiên Hương có danh tiếng như thế nào, người đây nói cái này cái kia đúng là cách đến tám vạn dạm mà.

Tuyết Sương Thanh khoé miệng run rẩy một hồi, bà đây là oán trách con của mình sao? Làm sao mà ta nghe như được bà hãnh diện thế chứ?

Lại nhìn nhìn Mai Tuyết Yên, nhìn sang Quản Thanh Hàn cũng cảm thấy hai người này so với con gái của mình không kém chút nào. Huống chi trong nhà còn có một người nữa... Thậm chí có khả năng còn là không dừng lại ở ba người.

Chuyện này phải làm thế nào cho phải? Đã có ba người, hơn nữa thân phận mỗi người cũng không thấp, như là Mai Tôn Giả cũng không phải Phong Tuyết ngân thành có thể so sánh, chẳng lẽ con gái của mình muốn gả cho hắn làm thiếp cũng không thành sao? Nhưng là như thế cũng không được.

Đang suy nghĩ thì lại nghe thấy Đông Phương Vấn Tâm tiếp tục nói

"Cho nên, con dâu nhiều như vậy cũng làm ta thấy đau đầu, bởi vì liên quan đến vấn đề ai lớn ai nhỏ, tất cả bọn chúng đều là hậu nhân của danh môn thế gia, thân phận tôn quý, Tuyết Yên còn là bá chủ một phương, bất kỳ ai cũng đều khó có khả năng làm thiếp cho người khác"

"Đúng đúng, lời ý cực kỳ hữu lý." Tuyết Sương Thanh vội vàng tỏ vẻ đồng ý.

"Cho nên ta trong khoảng thời gian này cũng là suy nghĩ gần như bạc trắng cả đầu. Bất quá cuối cùng ta rốt cục nghĩ ra được môt biện pháp." Đông Phương Vấn Tâm thấp giọng nói một cách thần bí

"Đó chính là, danh phận ở trên chẳng phân biệt được lớn nhỏ, tất cả mọi người dựa theo tuổi làm chị em với nhau. Như vậy chẳng phải tốt sao? Hơn nữa như vậy chia ra lớn nhỏ nhưng thực ra còn thân hơn chị em ruột. Phàm là đã xử lí tốt mọi việc thì cho dù có thêm mấy người đi nữa cũng không thành vấn đề”

“ Hơn nữa không phải ta tự khen mình, ta cũng không phải là loại mẹ chồng hà khắc, chung quy vẫn có biện pháp làm cho tất cả các nàng đều hài lòng không phải tốt hơn sao?”

“ Chúng ta bậc làm cha mẹ, thật sự là mệt mỏi mà, coi như là đứa nhỏ hiểu chuyện làm cho mình bớt lo nhưng vẫn là có chuyện làm cho chúng ta không an tâm, Mạc Tà tên tiểu tử này, nào biết rằng người mẹ này phải nỗ lực vì nó chứ”

(DG : Đoạn này dich theo cảm tính thôi, không hiểu lắm. Biên : bác nào khó hiểu thì xin nhìn chữ kí của ngộ).

Đông Phương Vấn Tâm thổn thức nói, Tuyết Sương Thanh cũng đồng dạng thổn thức theo, trong tâm lại bắt đầu nổi sóng. Nhìn bề ngoài đã thấy người ta có đứa con như vậy thì đâu cần phải vội.

Lại nói Quân gia hiện tại đúng thật là siêu cấp thế gia. Hơn nữa con gái mình rõ ràng là có tình cảm sâu đậm với Quân Mạc Tà, mình cần gì phải uổng công làm tiểu nhân phá đám? Lại nói, nếu như lại giống tỷ tỷ của nàng thì không phải là lại mất cả chì lẫn chài.

"Cái này, Quân phu nhân, bà thấy con gái thứ hai của ta như thế nào? Tuyết Sương Thanh rốt cục sau một hồi quanh co dứt khoát nói ra: "Có

xứng đôi với con của bà hay không ?".

"Ách! Chuyện này... Ta tất nhiên là rất yêu mến Mộng nhi, nhưng mà... Dao nhi chính là gả cho Vô Ý, Vô Ý lại là thúc thúc của Mạc Tà... Như thế bối phận có thể sẽ rối loạn hết cả..." Đông Phương Vấn Tâm bày ra bộ dáng hoảng sợ nói.

"Bối phận thì có vấn đề gì đâu chứ, giang hồ vốn là như vậy, lúc trước chúng ta cũng đã đem bối phận của Mộng nhi ép xuống cùng với những đứa trẻ cùng lứa, kỳ thật nàng so với tỷ tỷ của mình cũng chỉ như là tiểu bối mà thôi, chuyện này thì cả Ngân Thành đều biết." Tuyết Sương Thanh có chút khẩn trương cười nói.

"Đã như vậy, chuyện này cứ tính cho ta. Chung quy vẫn là thoả mãn tâm nguyện của bọn chúng! Ta vẫn là người hay mềm lòng mà, không chịu được khi nhìn thấy con cái chịu khổ..."

Đông Phương Vấn Tâm đã thầm biết trước nên vỗ ngực nhận đảm nhiểm mọi việc. Cứ nhìn chúng nó suốt ngày réo rắt tiểu lão bà với tiểu lão bà, chẳng lẽ mấy đứa còn có thể chạy?

Hơn nữa con dâu nhiều hơn thì cháu nội tương ứng cũng sẽ nhiều hơn. Tốt nhất mỗi đứa đều có thể sinh mười đứa ... Liếc mắt thoáng đánh giá Hàn Yên Mộng một chút, ừm nha đầu kia đúng là có tướng sinh con trai mà.

"Như thế tốt lắm!" Tuyết Sương Thanh vui mừng nói.

"Mộng nhi tới nhà của ta, bà cứ yên tâm đi. Chúng ta là thông gia nên ta sẽ chăm sóc nó như con gái mình vậy, cái này đúng là cũng phải rất khéo léo" Đông Phương Vấn Tâm nhiệt tình nói, rõ ràng là đã bắt đầu xưng hô thông gia.

Quân Vô Ý ngồi một bên hoàn toàn sụp đổ, chị dâu của ta, ngài lại dám nói chiếu cố tiểu hài tử cần tới khéo léo? Bên kia Tuyết Sương

Thanh lại là không ngừng gật đầu, cứ một mực mở miệng kêu một tiếng thông gia lại là càng nhiệt tình rồi ....

Quân Tam Gia rốt cục cũng sụp đổ, ta cưới chị, cháu cưới em. Chả lẽ từ nay gọi là Mạc Tà muội phu(em rể)? Còn nó gọi ta là tỷ phu? Sau này hai người gặp Tuyết Sương Thanh đều gọi là nhạc mẫu sao? Nhưng là sau này có con cái...

Nghĩ đến những chuyện này, Quân tam gia lại cảm thấy đầu của mình đúng là không đủ dùng, cứ như vậy choáng váng đầu óc. Loại vai vế như thế này ở một gia đình, đừng nói là Quân Vô Ý, cho dù là ai cũng phải hỏng mất. Bất quá có vẻ như cũng không còn nói đến vụ đưa cho ta một cô công chúa làm vợ.

Đông Phương Vấn Tâm trong lòng thầm tính toán, nếu là muốn việc này thành, bên phía Mạc Tà hẳn là không thành vấn đề, Độc Cô Tiểu Nghệ cũng không lo, nha đầu kia đến bây giờ vẫn là cái gì cũng không hiểu, nói ngọt một chút là được.

Chủ yếu nhất chính là thuyết phục Mai Tuyết Yên và Quản Thanh Hàn cho tốt. Xem chừng hai đứa đối với mình vẫn là luôn nghe lời, hơn nữa tình cảm cùng với Mộng nhi cũng không tệ, còn có nể mặt với Quân Vô Ý và Hàn Yên Dao, vấn đề này phỏng chừng cũng không lớn.

Đông Phương Vấn Tâm tâm ý đã định, trong lòng vui sướng. Hiện tại còn nghĩ đến sau này có nhiều thêm vài đứa cháu.

Kết quả là dưới tình huống không ai biết, hai vị mẫu thân bắt đầu nói ra, như vậy quyết định một chuyện đại sự! Hơn nữa còn là quyết định chung thân đại sự của hai người.

Bên kia người nào đó vẫn còn đang trong mộng hiển nhiên không biết chính mình vì đùa ác hiện giờ đã thành đùa quá hoá thật.

Quân Mạc Tà hiện tại vẫn đang cùng Hàn Phong Tuyết nói chuyện rất là nhiệt tình, ý tứ lôi kéo rõ ràng chính là là một bộ dạng bám riết không

tha. Điều này làm cho Hàn Phong Tuyết rất là bất đắc dĩ. Tiểu tử này mới vừa rồi còn muốn lão phu giảng giải cho nhưng công việc quan trọng, sao nháy mắt mấy cái đã lại chuyển biến rồi ?

Chẳng lẽ tiểu tử này thực sự có ý đồ quấy rối gì đó,có sở thích biến thái ? Cũng có thể là sự thực, nơi đây nhiều người cường tráng như vậy, cũng không đến mức phải tìm tới ta một lão già như vậy chứ. Tuy nhiên lão nhân gia ta người già nhưng tâm không già, vẫn là dáng vẻ hùng tráng, khí độ ung dung.

Nhưng lão đâu biết rằng, tâm tư Quân Mạc Tà trong lòng lại là càng bất đắc dĩ, lão nghĩ ta muốn vậy sao, ai có thể kiên nhẫn đi theo lão trong này nói nhảm chứ, lòng ta đang nóng như nửa đốt muốn về Thiên Hương thành. Trong đầu vẫn là nghĩ về đồ vật kia.

Vì vậy một già một trẻ ở chỗ này giằng co nhau đầy quỉ dị, Quân Mạc Tà chính là tìm lời nói liên tục, làm cho Hàn Phong Tuyết mệt mỏi trả lời, đầu to như cái đấu, quả thực không biết ứng phó như thế nào cho phải.

Mặt khác, Mai Tuyết Yên cũng đang ứng phó với hai người khác đó là :Vân Biệt Trần cùng Bằng Vương.

Năm đó Vân Biệt Trần tất nhiên là có dùng một chút thủ đoạn không phải quang minh cho lắm, nhưng trên thực tế hai người đúng là có tính cách hợp nhau, Vân Biệt Trần tiêu diêu thế gian, Bằng Vương tuy đã hoá hình, nhưng cũng có tính cách thẳng thắn.

Bằng không Bằng Vương cũng sẽ không khinh địch để bị mắc lừa, sau đó còn ngoan ngoãn chấp nhận.

Sự thực là hai người này đều là có tính cách đạm bạc, quy ẩn núi rừng, phiêu nhiên thế ngoại, hướng tới loại cuộc sống vô câu vô thúc của ẩn sĩ thế ngoại cao nhân.

Như thế ăn nhịp với nhau, tạo thành hợp tác cùng nhau phiêu bạt tứ hải, ngạo thị thiên hạ. Còn nếu dùng từ ngữ thô tục thì gọi là : Gian phu dâm phụ. Củi khô gặp lửa

Đối với hai người này, Mai Tuyết Yên chỉ có một câu nói: Bằng Vương phản bội Thiên Phạt, không thể tha thứ! Ta cũng chưa nghĩ sẽ đem các ngươi xử lý như thế nào, nhưng tôn chỉ của Thiên Phạt không thể vi phạm! Anh hùng cẩu hùng, đều tại Đoạt Thiên Chi Chiến quyết định!

Ẩn sĩ cũng được, lánh đời cũng thế, hai người từ nay về sau tự lo liệu, ta chỉ có một yêu cầu duy nhất đó chính là, Bằng Vương có thể dùng lực lượng, vận dụng huyền lực nhưng mà không thể vận dụng khí thế của Vương giả huyền thú. Nếu trái lời cho dù là cách xa vạn dặm, cũng sẽ đến tru sát!

Mai Tuyết Yên mặc dù lời nói quyết liệt, nhưng vẫn là đặc biệt nhấn mạnh "Đoạt Thiên Chi Chiến" mấy chữ này. Nàng sao có thể tuyệt tình như thế? Nếu là Bằng Vương có thể tại Đoạt Thiên Chi Chiến đóng góp sức lực. Coi như là phá lệ một lần thì có làm sao?

Đây chính là tâm tư Mai Tuyết Yên , mặc dù không có nói rõ ràng. Nhưng nàng biết rõ Bằng Vương hiểu ý của mình.

Vân Biệt Trần cùng Bằng Vương thở dài một tiếng, đáp ứng điều kiện này, sau đó hai người này liền phiêu nhiên rời đi. Bằng Vương trước khi đi đã từng nghĩ đi đến cáo biệt bầy Huyền thú, nhưng khi đi đến gần, cảm thụ được địch ý nồng đậm đành bất đắc dĩ quay đầu lại mà dời đi.

Xử lý xong chuyện này, Mai Tuyết Yên quay đầu lại, đã thấy Quân Mạc Tà đang cùng với Hàn Phong Tuyết trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ đùa giỡn. Không khỏi vừa tức giận lại vừa buồn cười, đi tới nói : "Mạc Tà, chuyện nơi này đã xong, chúng ta nên mau chóng quay về Thiên Hương thành đi, bên kia chính là còn có..."

Quân Mạc Tà nhướng mí mắt " đại tỷ ngươi cho là ta không muốn trở về sao? Ta so với mọi người còn là muốn trở về hơn cả ý! Nhưng vấn đề lúc này ... Thật sự là đi không được! Không móc được bí mật trong đầu lão tổ tông Hàn Phong Tuyết kia ra, ta nhất định nửa bước không rời"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 347: Thiên Hương! Thánh Giả Thăm Dò.

Quân Mạc Tà trong nội tâm vạn bất đắc dĩ, nhưng là vẫn cảm khái nói: "Ngân Thành vì ta đã gặp phải tổn thất lớn như thế, ta đã gây hoạ cho người ta, sao có thể cứ như vậy vỗ mông rời đi? Dù sao cũng phải bỏ ra chút sức lực mới được..."

Hàn Phong Tuyết đã gần trăm tuổi, suýt nữa thì bị cái tên vô sỉ này làm cho bị nội thương! Khoát tay nói: "Không cần, không cần, kỳ thật cũng không tổn thất gì nhiều lắm, chúng ta xử lý một chút là ổn rồi, cũng không tiêu phí cái gì..."

Nhưng trong lòng lại nhỏ máu: Cả Ngân Thành toàn bộ bị huỷ, toàn bộ nội thành bị phá huỷ hoàn toàn, xây dựng lại còn không tốn một lượng tiền lớn hay sao, đâu còn chỗ ở nào nguyên vẹn ...

Mặc dù là hắn giả vờ làm trang hảo hán, nhưng mà nếu có thể khiến vị tiểu tổ tông này mau chóng rời đi, đây cũng là đáng giá...

Quân Mạc Tà đôi mắt di chuyển, ghé vào tai Mai Tuyết Yên nói một chút. Mặc dù không có nói rõ, nhưng cũng làm cho Mai Tuyết Yên hiểu rõ mình bây giờ thật sự không thể rời đi được, tình huống rất không bình thường.

Mai Tuyết Yên cau mày nói: "Mạc Tà đã có lòng giúp đỡ Ngân thành xây dựng lại, như vậy liền do ta dẫn người trở về trước? Dù sao thì bên kia chính là không thể trì hoãn được!"

Quân Mạc Tà suy nghĩ lo lắng một hồi, nhưng mà cũng không nghĩ ra được chu ý gì.

Bên kia chính là chín Đại Thánh Giả!

Mai Tuyết Yên thực lực tuy cũng tăng lên nhưng cũng chỉ là Tôn giả cấp bốn trung giai mà thôi, cho dù trở về cũng chưa chắc có nhiều tác dụng, nếu liều mạng dùng huyền thú quần công, cho dù cuối cùng có thể thắng, cũng là tổn hao nặng nề, không biết còn được mấy người!

Đây là tuyệt đối không đáng, nhưng mà càng ở đây lâu bên kia lại càng nguy hiểm, làm sao bây giờ?

"Các ngươi đi về trước cũng được!" Quân Mạc Tà khẽ cắn hàm răng, trong đôi mắt ẩn hiện huyết sắc quỷ dị

"Tuyết Yên, lần này trở về, nhất định phải cẩn thận, nếu là Thiên Hương thành xảy ra chuyện, như vậy nàng phải lập tức đem mọi người trở về Thiên Phạt sâm lâm, ngàn vạn lần không được vọng động báo thù! Tất cả mọi việc đợi ta trở về rồi hãy nói!”

“ Nàng chỉ cần phái Hạc vương đến báo tin cho ta là được, nếu là chưa có phát sinh chuyện gì thì là tốt nhất, chỉ cần hành động hư hư thực thực với họ, tận lực kéo dài thời gian”

“ Nếu như bọn họ ép người quá, thì nàng có thể nói với bọn họ là sư phụ ta cùng bọn họ đình ra một ngày, tại một tháng sau gặp mặt quyết một trận sống mái! Nhất định phải ngăn chặn bọn họ, nhớ lấy nhất định phải đợi ta trở về! Trước khi ta trở về nhất định không được có hành động gì"

Mai Tuyết Yên vẻ mặt nghiêm túc đáp ứng "Chàng yên tâm, trước khi Thánh giả của thiên phạt chúng ta đi ra,chúng ta sao có thể tuỳ tiện cùng chín Đại Thánh Giả đối địch? Đối với Thánh giả cho dù là huyền thú đã hoá hình cũng không chống cự được, điểm lợi hại trong đó ta tự biết được!"

Nói xong, Mai Tuyết Yên hô lên một tiếng, huyền thú liền lập tức xếp thành hàng chỉnh tề, Quân Vô Ý, ba huynh đệ Đông Phương thế gia, Tư Không Ám Dạ đều chuẩn bị sẵn sàng trở về.

Hàn Yên Dao đi đến trước mặt mẫu thân, quỳ xuống bái biệt, hai mẹ con ôm nhau khó tránh khỏi lại một hồi tình cảm không nỡ ly biệt nhưng là lần này, cho dù như thế nào, Hàn Yên Dao đều muốn được quay về Thiên Hương thành.

Ngoài dự đoán chính là Hàn Yên Mộng dưới sự thuyết phục của mẹ cũng đi theo Đông Phương Vấn Tâm cùng tỷ tỷ của nàng, chuẩn bị quay lại Thiên Hương thành.

Tuyết Sương Thanh mặc dù không nỡ xa con gái, nhưng là bà cũng hiểu được lòng con gái, cũng chỉ có như thế mới tốt.

Trước mắt, Ngân Thành còn nhiều việc cần làm ngay, Hàn Yên Mộng ở lại cũng là chịu khổ, ngay chỗ ở cũng không tốt, chứ đừng nói những chuyện khác. Còn không bằng quay trở lại Thiên Hương thành, dù sao cũng có thể thoải mái hơn một chút.

Dù sao ân oán giữa hai nhà cũng đã hết, cũng không còn điều gì nguy hiểm. Nếu là nhớ con gái hay có chuyện gì, lúc nào cũng có thể xuống núi để gặp mặt. Hơn nữa để con gái ở đó cũng là để tương lai có thể cùng con rể bồi dưỡng tình cảm. Đối với tương lai của Ngân Thành trăm lợi mà vô hại..

Về phần Đông Phương Vấn Tâm, đối với hành động lần này của Tuyết Sương Thanh tất nhiên là hiểu rõ, ngầm hiểu lẫn nhau, cùng với bọn Quản Thanh Hàn đi lên lưng huyền thú phi hành.

Mai Tuyết Yên thét lên một tiếng dài làm rung động đất trời, giữa bầu trời tuyết bay, một ngàn đầu huyền thú đồng thời cất cánh, như một mảng mây đen xuyên qua bầu trời tuyết trắng mênh mông, thẳng một đường hướng Thiên Hương thành. Chỉ để lại Quân Mạc Tà và Ưng vương!

Quân Mạc Tà lưu lại Ưng vương là do xem trọng tốc độ của hắn, tốc độ của Ưng vương so với Hạc vương thậm chí còn nhanh hơn! Như thế sau khi xong việc lúc trở về cũng có thể tiết kiệm không ít thời gian.

"Ngươi tiểu tử này tại sao không về? Ngươi rốt cục là có ý gì?" Hàn Phong Tuyết tức giận, có chút muốn phát điên. Tất cả mọi người đều đi, duy nhất có tên đáng ghét là ở lại! Thật là làm cho lão phu không thể nhịn được nữa!

Cho dù tất cả mọi người đều ở lại mà khiến cho tiểu tử này rời đi cũng được! Tại sao tất mọi người đều đi mà hắn thì vẫn ở lại chỗ này?

Ở lại cũng được nhưng cũng không phải bám sát lão phu như vậy chứ, rốt cục đây là loại người gì chứ!

Nào biết rằng trong lòng Quân Mạc Tà cũng là nóng như lửa đốt: Lão nghĩ rằng ta muốn lưu lại bám lấy lão già sắp chêt như lão hay sao? Nơi này cũng không còn là nơi Băng Thiên Tuyết Địa xinh đẹp như trước! Còn bên mình chỉ có nhõn Ưng vương đen xì làm bạn.

Hồng Quân Tháp ơi Hồng Quân Tháp, ngươi lần này làm ta khó chịu muốn chết. Đúng vào thời điểm quan trọng như thế thì ngươi ... ngươi thực sự làm Lão tử như ngồi trong vạc dầu nóng.

"Tiền bối à, ta nghĩ là chúng ta trước hết nên đi xem nền tảng của Ngân Thành bị tổn hại như thế nào, xem còn có gì có thể sử dụng không". Quân Mạc Tà nhiệt tình đề nghị. Hàn Phong Tuyết hầm hừ phi thân đi trước, giống như bị lửa đốt vào mông, cảm giác nhìn nhiều tiểu từ này thì mình hỏng mất.

Tuyết Sương Thanh rất là thân thiết gọi Quân Mạc Tà, một đường chậm rãi đi tới.

Thái độ như vậy làm cho Hàn Trảm Mộng trong lòng an dấm chua, trong lòng đối với thái độ của vợ rất là không vừa lòng: Tiểu tử này ngày đó nhìn thấy ta, chính là chỉ thẳng vào mũi chửi ầm lên, giờ nàng còn đối

xử với hắn tốt như vậy, nếu ai không biết nhìn nàng chăm sóc hắn như vậy còn tưởng rằng hắn là con trai nàng ý chứ.

Hàn thành chủ còn là không biết, vợ của mình hiện tại đang cùng con rể tương lai xây dựng quan hệ cho tốt. Càng nhìn càng thấy vừa lòng với người con rể này, so với con rể khác là Quân Vô Ý còn vừa lòng hơn.

Bề ngoài anh tuấn, vóc dáng cân đối những điều này không nói đến, nói cái khác: Huyền Huyền đại lục đã qua vạn năm, bao nhiên thiên tài tầng tầng lớp lớp xuất hiện, nhưng có ai được như con rể mình chứ, chỉ mới mười bảy mười tám tuổi đã có được thành tựu vang dội như thế?

Không trách được cha mẹ như vậy tự hào về đứa con của mình! Con rể như vậy còn không muốn, vậy còn muốn ai chứ?

Cho nên Tuyết Sương Thanh càng nhìn càng là hài lòng, càng xem càng tán thưởng, thậm chí đối với loại khí chất tà dị của Quân Mạc Tà, cũng được nàng cho rằng: Thực sự là có cá tính!!!

Quân Mạc Tà kỳ thực cũng rất đau đầu, không biết xưng hô thế nào, mỹ phụ trước mắt này chính là mẹ vợ của chú mình. Chính mình lên gọi là gì bây giờ? Gọi là Biểu di nãi? Biểu nãi nãi?

Vấn đề này lại được Tuyết Sương Thanh tự mình giải quyết

"Mạc Tà, ta với mẹ của con mới quen mà đã thân như ruột thịt, hôm nay đã là bạn thân, ngươi cứ gọi ta một tiếng a di là được, chúng ta là người trong giang hồ, việc gì phải quan tâm nhiều như vậy?" Một câu nói đó làm cho Quân Mạc Tà cứng họng nhìn trân trối.

Gì cơ? Tuy nói là người trong giang hồ, những cũng không thể loạn như vậy chứ.

Theo xưng hô này ta trở về chẳng phải là bảo ta gọi tam thúc là tam ca hay sao? Hay gọi là tỷ phu? Gọi như thế thì liệu cái mông ta có còn

lành lặn không? Cứ như vậy mà mấy người dọcđường nói chuyện với nhau đi về phía Ngân Thành.

***

Thiên Hương thành.

Sau khi Quân Mạc Tà đem người rời đi thì ngày hôm sau Lý Du Nhiên bắt đầu hành động.

Ba vị Thánh giả đi theo chính là vì trợ lực cho mình, Lý Du Nhiên dũng khí đại tăng đồng thời cũng có vài phần sợ hãi!

Hắn thật sự không ngờ, chính mình gần đây xem Quân Mạc Tà làm đối thủ của mình, thực lực của hắn lại có thể hùng mạnh đến thế! Lại có thể làm cho tam đại thánh địa xuất động đến cả Thánh giả! Hơn nữa vừa xuất ra chính là một lúc chín vị Thánh giả.

Ở nơi này Chí tôn có thể nói là đủ sức quét ngang thiên hạ, ngạo thị hồng trần thế tục, một lần xuất động chín Thánh giả, đây là khái niêm gì? Đối với lực lượng như vậy, Lý Du Nhiên duy nhất cảm giác chính là khủng bố, thậm chí là sợ hãi.

Thậm chí hắn cũng không thể tính toán đây là cỗ lực lượng cường đại đến mức nào! Hắn chỉ biết một điều: Tuỳ tiện một vị Thánh giả đều có thể phất tay huỷ diệt cả Thiên Hương thành.

Một lực lượng cường đại đến không thể tưởng tượng nổi như vậy, chỉ vì đối phó với Quân Mạc Tà, cũng chính là một cái Quân gia, rõ ràng chín vị đến đây đều có cùng một mục đích như vậy!

Dùng lực lượng lớn như thế nhưng lại không có trực tiếp dùng thế sét đánh ngang tai càn quét Quân gia, lại có thể còn có điều cố kỵ! Việc này nói lên điều gì? Lại có ý nghĩa như thế nào? Thậm chí chín người khi nói đến vị sư phụ thần bí của Quân Mạc Tà vẻ mặt thật sự là thận trọng và nặng nề!

Lý Du Nhiên dĩ nhiên có thể nhìn ra được chín vị Thánh giả cũng không có nắm chắc thắng được vị sư phụ thần bí kia của Quân Mạc Tà! Như thế Quân Mạc Tà bây giờ là trình độ gì? Sư phụ của Quân Mạc Tà lại là cấp độ gì?

Những chuyện này, Lý Du Nhiên không dám nghĩ tới, bởi vì chỉ cần vừa nghĩ tới sẽ thấy toàn thân lạnh lẽo, người như vậy lại là đối thủ ngày trước của mình? Mình có thể sống được đến bây giờ, mạng của mình đúng thật là lớn mà.

Đang thương lượng xem ra tay như thế nào, ba vị Thánh giả đồng thời đưa ra một đề nghị: Trước tiên thử thăm dò một chút xem sao! Xem thử vị kia đã đến trình độ gì! Mà vị kia hiện tại đang ở tại Quân gia, như vậy cho dù hắn có ẩn nấp kỹ đến đâu, thì vẫn phải có một chút dấu vết để lại có thể tìm được! Cho nên hiện tại chỗ mấu chốt chính là Quân gia, Quân gia đại viện!

Cho nên Lý Du Nhiên căn bản cũng không có kịp về nhà vừa về đến nơi liền đến chỗ Nhị hoàng tử thành lập căn cứ, sau đó bố trí chỗ ở cho tất cả mọi người Tam đại thánh địa, sáng sớm hôm sau liền mang theo ba Đại Thánh giả, đi tới Quân gia. Đưa thiếp bái phỏng! Hơn nữa Lý Du Nhiên còn nghĩ ra một lý do tương đối tốt là: Vấn an Linh Mộng công chúa!

Linh Mộng công chúa là con gái của Hoàng đế, lại từng là người yêu trong mộng của Lý Du Nhiên, hiện tại đang dưỡng thương tại Quân gia, như vậy mình đến vấn an một chút cũng không có gì gọi là quá phận cả? Lý do này đúng là hợp tình hợp lý!

Cho nên Lý Du Nhiên cứ như vậy một đường đi tới, ba vị Thánh giả cũng là tương đối hợp tác, thay đổi cách ăn mặc thành người nhà, đi theo hắn, tuy Lý Du Nhiên biểu hiện ra ngoài hết sức thoải mái, nhưng trong lòng thì lại hết sức khẩn trương.

Mấy ngày nay thảo luận trên đường, cùng với đêm qua chín vị Thánh giả gặp mặt trao đổi, cũng làm cho Lý Du Nhiên cảm thấy được một

việc: Sư phụ của Quân Mạc Tà có thực lực mạnh vô cùng! Chỉ sợ cho dù là ai đều không phải là đối thủ của lão!

Cảm giác như vậy! Làm cho hắn vô cùng sợ hãi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 348: Trận Đầu Tiên, Độc Cô Tiểu Nghệ!.

Mặc dù có ba đại Thánh giả cùng nhau hộ thân, nhưng giờ phút này Lý Du Nhiên vẫn còn cảm thấy bất an khó hiểu! Loại chuyện này quả thực cũng thật là rất kỳ quái!

Trên đất đế đô Thiên Hương này, cũng không cần nói gì tới cao thủ Thiên Huyền, bình thường nếu có một vị Địa Huyền đỉnh phong hộ thân đảm đương vai trò thị vệ thì mình có thể đủ to gan lớn mật muốn làm gì thì làm. Nếu có thể được Thiên Huyền bảo vệ thì quả thực chính là ước mơ tha thiết rồi!

Nhưng mà hiện tại lại thực sự không giống thế. Có ba nhân vật tuyệt đỉnh mà đem so với Thiên Huyền thì cường đại mấy ngàn mấy vạn lần theo bên người, lẽ ra trên cái thế giới này không có lực lượng nào có thể uy hiếp chính mình chứ? Nhưng, loại cảm giác an toàn không cần kiêng nể gì ngược lại liền không còn sót lại chút nào. Chả phải là quá mức kỳ quái hay sao . . .

Đến trước cửa Quân gia, Lý Du Nhiên không khỏi sửng sốt.

Cửa lớn nhà Quân gia mở ra thông thống, cũng chỉ có hai tên thị vệ thảnh thơi thoải mái đứng đó, nào đâu còn thấy cảnh đề phòng sâm nghiêm như trước nữa. Chúng nhìn thấy mọi người đến mà tựa hồ không thèm để ý chút nào.

Lý Du Nhiên đưa bái thiếp, thị vệ tiếp nhận rồi một mạch chạy đi vào bẩm báo. Chỉ chốc lát đã trở lại nói "Lão gia mời Lý công tử vào."

Chỉ là 'mời vào' mà không phải là phái người ra nghênh tiếp vào.

Thậm chí ngay cả quản gia cũng không có phái ra!

Lý Du Nhiên trong lòng chấn động, xem ra Quân gia đối với mình cũng khá là không thân thiện.

Nhìn Quân gia khác hẳn lúc trước, Lý Du Nhiên vốn tưởng rằng chỉ là giả bộ. Bố trí dáng vẻ yếu thế ngược lại làm cho kẻ địch thông minh cảm thấy được nguy hiểm trong đó. Nhưng trên thực tế cũng vẫn thực sự là yếu thế!

Hư hư thực thực như vậy, hư thật lần lượt thay đổi, dốc hết sức giả bộ làm ra vẻ trống rỗng để che dấu sự rỗng tuếch thật sự! Kiểu bố trí của Gia Cát tái sinh như thế là biện pháp cực đoan, ngược lại sẽ làm cho kẻ địch khi đến đâm ra nghi thần nghi quỷ, thậm chí còn phán đoán sai là đối phương đã sớm bày ra bẩy rập nên không khỏi lo!

Cái này dùng để đối phó kẻ địch thông minh thì không có cách thứ hai! Cũng là dưới tình huống mình thực sự trống rỗng yếu ớt mà có thể làm mê hoặc kẻ địch là phương án tốt nhất! Nói trắng ra thì đó chính là "kế bỏ thành trống" !

Vốn cũng đã trống rỗng, kẻ địch cực kỳ cường thế lạiđang đứng trước cửa. Nếu như ngươi cố gắng tỏ ra mạnh mẽ thì lại làm tăng chiến ý của kẻ địch tới mức cao nhất! Hai bên một khi va chạm thì hủy diệt cũng chỉ trong khoảnh khắc!

Ngược lại, nếu như ngươi bày ra một điệu bộ hư hư thực thực thì sẽ làm cho kẻ địch đến nghi nghi hoặc hoặc, khó lòng bình tĩnh!

Lý Du Nhiên lúc mới tới mắt thấy Quân phủ bố trí lỏng lẻo giống như hoàn toàn không có chiến lực thì liền thầm đoán đại để là Quân Chiến Thiên Quân lão gia tử lại bố trí thế trận nghi binh!

Nhưng hắn không có nói toạc ra. Chỉ là ở trong lòng tự đắc một phen: ngươi Quân Chiến Thiên chinh chiến khẩn cấp suốt đời, đương nhiên là thao lược thuần thục. Nhưng với Bổn công tử lại cũng chưa thấm vào đâu! Còn không phải để Bổn công tử lập tức nhìn ra? Có thể thấy được với thực lực tuyệt đối trước mặt thì trò hề phô trương thanh thế như vậy liền không có ý nghĩa !

Nhưng cuối cùng, Quân Chiến Thiên lại cũng không phái người ra nghênh đón, đúng là biểu hiện địch ý cực kỳ mãnh liệt, rõ ràng nói cho ngươi: chúng ta không hoan nghênh ngươi!

Cái này làm Lý Du Nhiên có chút nghi thần nghi quỷ . Chẳng lẽ thật sự là không hề e ngại? Thực lực phe mình thì đương nhiên cực mạnh, nhưng còn đối phương thế nào? Chẳng lẽ thực lực của họ vẫn còn mạnh hơn nữa hay sao?

Nhưng mà đúng lúc này, ba vị Thánh giả bên cạnh hắn đồng thời ngẩng đầu lên, làm như nhẹ nhàng ngửi một lượt trong không trung, sau đó sắc mặt ba người đồng thời cùng biến đổi!

"Thiên địa linh khí thuần khiết như thế này! Thiên địa linh khí trong Quân gia sao lại tinh khiết như thế, không ngờ ở chốn trần thế cũng lại có như thế chỗ. Mặc dù Tam Đại Thánh Địa nằm ở nơi linh khí cường thịnh nhất, chỉ sợ cũng không hơn chốn này? !"

Một người trong đó nói thật nhỏ một câu. Hai người khác đều khẽ gật đầu, sắc mặt bắt đầu càng thêm nghiêm nghị.

Tình huống như vậy, hắn chính là có cao nhân cái thế đang tu luyện Huyền công ở Quân gia. Sau đó, mỗi một ngày đều hút về thiên địa linh khí từ vùng xung quanh.

Vì vậy bao nhiêu linh khí từ bốn phương tám hướng đều tụ lại về đây! Lâu ngày liền hình thành một vùng xoáy hút linh khí vào! Cho dù người kia không hề tận lực luyện công nữa thì linh khí cũng không tự chủ được mà hướng về nơi này tụ tập!

Chỉ có kéo dài qua năm này tháng nọ liên tục như vậy thì mới có thể hình thành một nơi linh khí dồn nén đến đậm đặc dường đó rồi trước sau cứ quanh quẩn xoay chung quanh Quân gia lẫn trong không trung xung quanh !

Ba vị Thánh giả đều là đại hành gia cao thâm dường nào, đối với chuyện như vậy há có thể không biết? Nếu như Quân gia cũng có đại cao nhântọa trấn ở chỗ này thì việc sinh ra hiện tượng này cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng, điều thực sự khiến cho bọn họ hoảng sợ chính là mức độ tinh khiết , mạnh mẽ của linh khí ở trong không trung của Quân gia trước sau vẫn đậm đặc không tiêu tan!

Điểm ấy cũng là khó có thể tưởng tượng , bởi vì chỉ cần người luyện công thu công lại thì cho dù có vòng xoáy tồn tại nhưng linh khí nhất thời không tan được, nhưng nhất địnhcũng không đến mức đạm đặc thuấn túy như thế.

Nếu như nói đúng khi mấy người vừa đi tớithì người đó bắt đầu luyện công cũng có thể giải thích. Nhưng lúc này lại hoàn toàn không hề có dao động từ việc luyện công, mọi thứ trước mắt đều lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi,

Đến khi ba người vừa tiến vào phạm vi vùng linh khí thì trong nháy mắt liền cảm giác được sự sảng khoái đặc biệt thần kì! Quy mô linh khí tích tụ đến mức độ lớn như thế , cho dù mấy vị Thánh giả ở Chí Tôn Kim Thành cùng nhau luyện công cũng thực sự không có đậm đặc đến như vậy! Mà ở đây lại là chốn thế tục!

Nói cách khác, mức độ hít thở linh khí của vị cao nhân này đúng là còn cao hơn tất cả Thánh giả của Chí Tôn Kim Thành cùng nhau thu nạp linh khí! Thậm chí lại còn cao hơn không chỉ một bậc!

Chuyện như vậy thực sự khiến bọn họ chấn động không thôi! Giờ phút này mặc dù hãy còn chưa gặp mặt vị cao nhân kia, nhưng ba vị đại

Thánh giả cũng đã bất giác sinh ra một phần khiếp ý.

Trong chốn hồng trần thế tục mà lại có nhân vật mạnh mẽ giống như người này! Đẳng cấp chúng ta nếu như lấy một chọi một thì thành thật không phải địch thủ người đó. Thậm chí ba người liên thủ cũng chưa chắc là có thể giành phần thắng.

"Người này thật sự thật là đáng sợ!"

Trong bụng đầy lưỡng lự, cả bốn người bề ngoài thì vẫn coi như không có việc gì mà cất bước tiến qua cổng lớn của Quân gia nhằm hướng đại sảnh đi tới. Nhưng đang đi thì đột nhiên ba vị Thánh giả đồng thời dừng cước bộ lại.

Từ bên trong vọng ra một âm thanh trong trẻo của thiếu nữ "Tiểu Bạch Bạch, ngươi không được chạy loạn! Ngươi còn chạy loạn thì ta thực sự sẽ đánh ngươi!”

“ Đồ ôn vật hết ăn lại nằm này, không sợ béo mập như vậy làm cho người ta muốn ôm cũng không ôm nổi. Thật sự là tức chết người đi được! Ngươi mà còn béo lên nữa thì ta liền bỏ ngươi, không bế ngươi nữa! Ngươi đừng chạy nữa, mệt chết ta. Ngươi mập như vậy, kêu to như vậy mà định bỏ chạy à, ngươi dừng lại mau. . ."

Cùng với tiếng kêu trong vắt đó, một con thú nhỏ trắng toát chạy "Vụt" một cái đã chạy tới. Trông nó như con sư tử nhỏ toàn thân mũm mĩm, bộ lông rậm trắng như tuyết phủ khắp mình. Một đôi mắt đỏ xinh đẹp như ngọc thạch bảo cực kì dễ thương. Nó tinh nghịch lăn một vòng trên mặt đất rồi mới lại bỏ chạy nhanh như chớp . . .

Tiếp theo, một thiếu nữ từ trong nơi ở thở hỗn hển đuổi tới "Tiểu Bạch Bạch. . . Ngươi mà còn chạy thì ta liền. . . Ơ? Lý Du Nhiên? Tiểu Bạch Bạch như thế nào lại biến thành Lý Du Nhiên? Chẳng lẽ là người biến hình trong truyền thuyết? Tiểu Bạch Bạch còn có bản lãnh này sao?"

Đó là mộtthiếu nữ xinh xắn như châu như ngọc, mặt mũi mặc dù hơi có chút non nớt nhưng không khó nhìn ra, chỉ cần thêm một thời gian thì sẽ tuyệt đối là một vị đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành !

Ánh mắt như sóng nước dập dờn, tựa dòng suối trong veo không hề nhiễm bẩn; gương mặt trắng nõn mịn màng như mỡ dê; sống mũi cao thẳng, cái miệng nhỏ nhắn với làn môi hồng hơi hơi cong lên giống như củ ấu Đồng Tân (DG : lạy hồn, ngộ ko hình dung dk). Suối tóc đen nhánh tùy tiện vấn ở trên đầu lại càng tăng thêm vài phần sức sống hoạt bát cho thiếu nữ thanh xuân.

Trên người mặc bộ quần áo xanh nõn chuối, tuy là ngày đông giá rét nên mặc rất dầy nhưng vẫn lại tuyệt không lộ vẻ mập mạp, vẫn thướt tha duyên dáng như cây liễu rủ (DG : mĩ nhân nào hay kêu béo thèm chưa!!!).

Cả người phảng phất như tiết trời sau một trận mưa xuân, hệt như một nụ hoa Sơn Chi chúm chím sắp nở buổi ban mai. Chỉ cần liếc mắt nhìn qua liền đã thấy lây cảm giác vui vẻ thoải mái, tựa hồ từ đáy lòng cũng bắt đầu ưa thích . . . Đó thật sự là một cô nương ai gặp là thích liền!

"Nguyên lai là Độc Cô cô nương, cũng đã lâu không gặp" Lý Du Nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng thi lễ "Nhiều ngày không thấy, cô nương thật đúng như viên Minh Châu Tiên Lộ, quả là động lòng người"

"Phì ... hừ! Lý Du Nhiên, đã lâu không thấy ngươi. Cái đồ tiểu ngụy quân tử, liệu có thể đừng trung ra gương mặt tươi cười dối trá của ngươi hay không? Bổn cô nương vừa nhìn thấy là cảm giác rất buồn nôn, biết chưa?”

“ Nhìn ngươi một cái là thấy giống như nữ nhân. Lại còn cười không thấy răng, chả có chút dáng điệu nam nhân. Đừng có nói so sánh với Mạc Tà của chúng ta, chỉ cần là nam nhân đem so sánh với ngươi thì đã như mặt trời rồi . . . Ai nha nha nha, Lý Du Nhiên a, từ nhỏ ngươi đã có bộ dạng bất nam bất nữ như vậy rồi! Nhìn thật sự rất ngứa răng, biết chưa Lý Du Nhiên?"

Thiếu nữ này còn ai khác là Độc Cô Tiểu Nghệ, nàng tuôn ra một tràng rào rào như chớp khiến cho Lý Du Nhiên dở khóc dở cười. Thậm chí cũng làm ba vị Thánh giả kinh ngạc!

Đoạn này vừa nói ra, ba vị Thánh giả đại nhân đều không tự chủ được để lông mày giật giậtmà cảm giác được có chút bất ngờ.

Xinh đẹp như vậy dễ thương như vậy, một tiểu cô nương xinh đẹp hoạt bát như thế mà một khi hé miệng liền dũng mãnh dường ấy! Thật sự là cái gì cũng dám nói ra. Thế giới này hiện tại điên cuồng như vậy sao. Đâu như các tiểu cô nương thời lão phu năm đó ai nấy đều xấu hổ nhát gan, bây giờ thì ngược hết rồi . . .

"Oạch . . . Độc Cô tiểu thư sao lại nói như vậy, dù như thế nào chúng ta coi như là bằng hữu lâu năm . . . Ngươi hạ thấp ta như vậy khiến Bổn công tử làm sao kham nổi" Lý Du Nhiên xấu hổ sờ sờ mũi.

Mặc dù xấu hổ nhưng động tác của hắn lại vẫn giữ được phong độ nghiêm chỉnh làm cho người ta không hề thấy có chút nào luống cuống tay chân. Ngược lại còn có cảm giác được mỗi một động tác của hắn đều là hoàn toàn tự nhiên, mang theo phong thái quý tộc tận xương tủy.

"Phì ... hừ! Ta phì ... hừ ngươi! Lý Du Nhiên, ai nha nha nha. . . Ngươi thật sự là muốn bắt ta phải nôn, ai làm bạn cũ với ngươi , Bổn cô nương là ai? Ngươi trèo cao vậy được sao? Bổn tiểu thư hiện tại cũng không dây dưa với ngươi nữa, ta còn phải mau đi đuổi bắt Tiểu Bạch Bạch . . . Tiểu Bạch Bạch Tiểu Bạch Bạch ngươi đừng chạy. . . Ơ? Lý Du Nhiên, ngươi lại thay ba người tùy tùng rồi à?"

Độc Cô Tiểu Nghệ đang quát gọi Tiểu Bạch Bạch vừa muốn đi, lại đột nhiên giống như phát hiện tân đại lục mà nhìn ba vị Thánh giả đứng sau Lý Du Nhiên, vẻ mặt khinh thường, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên liên tục phunra

"Nhìn ngươi chọn lựa ba người này sách sách . . . Cứ như ba quả táo vẹo chín nứt hết rồi? Ai nấy đều cứng nhắc như nắp quan tài . . . Ta nói

Lý công tử, ngươi mặc dù xoay xở còn kém Bổn tiểu thư , nhưng dù sao cũng là thế gia công tử. Khi đi ra ngoài cũng nên lựa chọn mấy người nô bộc có bề ngoài một chút . . .”

“ Đối với cách nhìn của ngươi, ta thật sự là quá mức khinh thường. Ba người như vậy . . . Ha ha, tại chúng ta Quân gia, cho dù có bản lãnh nào thì cũng vẫn phải xem xét diện mạo bọn họ. Đó chính là bản tính trời sanh . . ."

Tận tình chế riễu một phen thì bóng áo xanh mới nhẹ nhàng di động. Độc Cô Tiểu Nghệ rốt cục cũng nghênh ngang bỏ đi để tìm Tiểu Bạch Bạch của nàng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 349: Thật Sự Là Cửu U Thập Tứ Thiếu?

Đổ bồn cầu? ! Lý Du Nhiên đứng ngây ra xấu hổ vạn phần, trên chóp mũi mồ hôi nhỏ giọt.

Nếu nói hắn như thế nào thì hắn cũng sẽ không để ý, nhưng vấn đề là ba vị Thánh giả đằng sau cơ! Nếu bị người ta bôi xấu mặt mũi như vậy thì liệu còn không tức giận sao. Nỗi tức giận này hoàn toàn đều bởi vì chính mình mà đến! Nhưng làm như vậy có phải là muốn mạng già của ta sao!

Đang lúc do dự bất an hết sức lại thấy phía sau một vị Thánh giả nhoẻn miệng cười, lắc đầu khen ngợi "Thật là một cô nương lanh lợi kì lạ, nhưng mà cô nương nhỏ này thật đáng yêu!"

Hai vị còn lại cũng đều thay đổi sắc mặt phá lệ cười lớn, trong nụ cười không ngờ lại có vẻ thích thú với việc vừa rồi. Đối với sự vô lễ của Độc Cô Tiểu Nghệ hiển nhiên là hoàn toàn không có lưu tâm, thậm chí vẫn còn có một loại niềm vui bất chợt ở trong đó. . .

Lý Du Nhiên rốt cục cũng thở phào một hơi thầm nghĩ thái độ của đại nhân vật quả khác thường, thực là khoan dung độ lượng như biển. . . Hắn nào có biết, ba vị Thánh giả trong lòng đã kinh ngạc gần như nói không ra lời từ khi tới Quân gia, và đây đã là lần thứ hai bị chấn động!

Nguyên nhân kinh ngạc khẳng định không phải là cô nàng Độc Cô Tiểu Nghệ kia, mà là . . . Tiểu Bạch Bạch! Con thú nghịch ngợm vừa mới rồi lướt qua trước mặt bọn họ! Tuy nói động tác của Tiểu Bạch Bạch

có thể nói cực nhanh, nhưng lại có thể dấu diếm nổi ánh mắt của ba vị Thánh giả?

Cho nên ba người trong một khắc đó đồng thời kinh hãi! Với tầm nhìn của bọn họ , cho dù tốc độ của Tiểu Bạch Bạch nhanh gấp đôi thì bọn họ cũng có thể trong nháy mắt nhìn ra được đẳng cấp của Tiểu Bạch Bạch!

Là Huyền Thú cấp tám, nhưng thật sự là Huyền Thú cấp tám tuyệt đỉnh!

Nếu như nói một con Huyền Thú cấp tám dù trong thế gian có thể coi như hiếm thấy, cũng đáng coi là biểu tượng, nhưng sao có thể được ba vị đại Thánh giả nhìn tới? Với thực lực ba vị này mà nói, cơ hồ có thể nói một đầu ngón tay là đủ bóp chết rồi.

Nhưng đến tột cùng là nguyên nhân gì có thể khiến cho ba đại Thánh giả kinh ngạc? Thậm chí là kinh hoàng? Mấu chốt nhất là ở chỗ, Tiểu Bạch Bạch vốn thuộc loài Thiết Dực Báo cấp bảy! Mà từ trước tới nay, Thiết Dực Báo thì cả đời cuối cùng cũng chỉ đạt cao nhất là cấp bảy.

Nhưng hiện tại Tiểu Bạch Bạch xuất hiện ở trước mặt bọn họ dù vẫn là ấu thú, những đã là cấp tám bậc cao rồi! Điều này bọn họ liếc mắt liền nhìn ra được, hơn nữa tuổi của Tiểu Bạch Bạch này tuyệt đối sẽ không vượt qua một năm!

Ngoài ra bọn họ vẫn còn nhìn ra được con Thiết Dực Báo này khác thường như vậy là bởi vì có người dùng thủ đoạn biến đổi phi thường hoàn toàn thay lông tẩy tủy, hoán xương chỉnh gân, sau đó lại còn bồi đắp căn cơ. Gần như trừ da lông ở bên ngoài, mọi thứ bên trong thân thể đều bị biến đổi sạch sẽ! Do dó mới có biến đối gần như nghịch thiên cỡ đó!

Tiểu Bạch Bạch này mặc dù vẫn là hình dạng Thiết Dực Báo, nhưng căn cơ cũng đã biến thành Huyền Thú cấp chín, thậm chí còn cao hơn!

Bởi vì căn cơ cấp chín vốn đã là mức cực hạn của Huyền Thú, mà Tiểu Bạch Bạch cũng rõ ràng đã vượt qua cực hạn này.

Nếu cứ để nó tiếp tục phát triển như vậy thì tiền đồ quả thực không thể lường hết! Tin tưởng chỉ sợ không tới mấy trăm năm, trong Thiên Phạt Sâm Lâm sẽ lại xuất hiện một vị Thánh Vương! Thánh giả chi Vương! Cái đó thì ngay cả những Thánh giả bọn họ cũng không cách nào mơ tưởng đạt tới đẳng cấp cường giả như vậy!

Nhưng cái này cũng chưa bàn vội, bởi vì ít nhất đó cũng là chuyện của hơn trăm năm sau. Dù sao Tiểu Bạch Bạch tuy có tiềm lực kinh người như thế , nhưng trước mắt thực lực vẫn là nhỏ yếu.

Tuy nhiên, ở đằng sau việc tạo thành biến đổi long trời lỡ đất kinh khủng như thế là người tài cán bậc nào đây? Rốt cuộc cần có thủ đoạn nghịch thiên tạo hóa thần thông như thế nào mới có thể làm cho Tiểu Bạch Bạch này sinh ra biến đổi như thế? !

Ít nhất thủ đoạn như vậy thì ba người bọn họ tự hỏi, là khẳng định không có! Cũng không nói tới ba người bọn họ nữa, cho dù là tất cả Thánh giả Tam Đại Thánh Địa hợp nhau lại, tất cả cùng dồn hết công lực cho một người . . .

Cũng tuyệt đối không có bản lĩnh thần thông như vậy!

Điều này không phải năng lực tự nhiên của con người có thể làm được!

Thậm chí, liền từ chuyện này mà ba người đồng thời suy đoán ra một sự thật kinh khủng : trên thế gian này , rốt cuộc có ai nhàn rỗi như vậy để bỏ ra công sức lớn lao chăm lo thay da đổi thịt cho một con Tiểu Huyền thú nòi cấp bảy?

Người như vậy, nếu không phải thật sự nhàn hạ không có việc gì làm thì chính là điên rồi! Một người điên tuyệt đối!

Như vậy, trong thiên hạ, kẻ nào có thể làm ra điều điên cuồng như vậy, có đủ năng lực gây ra biến đổi lớn lao như vậy? Ba người đồng thời liếc mắt nhìn nhau, cùng từ trong ánh mắt đối phương đã nhìn ra tên một người, không ngờ đó là . . . Cửu U Thập Tứ Thiếu!

Nhìn xung quanh thế gian này, cũng chỉ có Cửu U Thập Tứ Thiếu, cái Gã điên tuyệt đối mới có thể làm ra chuyện điên cuồng như vậy! Hơn nữa, sinh ra Thiết Dực Báo chỉ có ở Thiên Phạt Sâm Lâm! Ngoài Thiên Phạt, chỗ khác căn bản không có! Mà nơi Cửu U Thập Tứ Thiếu bị phong ấn cũng chính là Thiên Phạt Sâm Lâm! Vừa nghĩ như vậy thì tựa hồ tất cả đều thật rõ ràng rành mạch!

Cũng chỉ có gã điên bị phong ấn kia, trong tình huống vô cùng nhàm chán mới có thể sinh ra phương pháp vô cùng hiếm có khác thường như thế! Vì một con ấu thú cấp bảy thay xương đổi thịt, biến đổi căn cơ khiến cho nó cũng không cần chuẩn bị chút nào đã có thể trở thành vua của vạn thú? Đây là như muốn làm chuyện mở mamg đất trời! Đúng là Gã điên!

Ba người đồng thời vô lực nói thầm một câu! Đối mặt Gã điên như vậy thì chuyện gì cũng sẽ không dựa theo lẽ thường mà làm đâu.

Vậy nên đối phó như thế nào? Điều này quả thực là làm cho người ta đầu to như cái đấu! Sự thể cho tới bây giờ, ba người trong lòng đã cơ bản xác định đến sáu phần : người giấu mặt ở Quân gia chính là kẻ bí ẩn lâu nay - Cửu U Thập Tứ Thiếu! Chính tên chết tiệt này làm mưa làm gió!

Đúng là gã điên rồ tuyệt tình, căn bản là ngay cả linh hồn đều đã điên rồ vài lần đang âm thầm giở trò quỷ! Nhưng, khi cả ba người ra vẻ hiểu rõ cục diện thì tâm tình trong lúc nhất thời càng bắt đầu nặng trĩu!

Trên đường đi tới Thiên Hương, ba người cũng từng thương lượng, tham thảo qua, lần này tới Thiên Hương thì rốt cuộc sẻ gặp được người nào? Đến tột cùng là gặp phải Cửu U Thập Tứ Thiếu trong truyền thuyết hay là gặp phải một vị cao nhân ẩn sĩ khác mà mọi người cũng không biết ?

Không thể phủ nhận, trong lòng mọi người đều như nhau: cầu thần bái phật, ngàn vạn lần không nên gặp phải gã điên Cửu U Thập Tứ Thiếu kia! Bởi vì vạn nhất là hắn, như vậy hôm nay Hương Thành có thể thật sự náo nhiệt đây !

Vạn nhất thực sự hắn nảy ra ý niệm thì hậu quả tối thiểu là cả tòa Thiên Hương thành khẳng định là đi tong! Một lần này tới Thiên Hương những chín vị Thánh giả, có thể may mắn còn sống trở về thì vị tất có thể được già nửa! Thậm chí toàn quân bị diệt, cũng không phải không có khả năng!

Nhưng đến giờ phút này lại thấy Tiểu Bạch Bạch, trong lòng ba người tựa như cùng có một hòn núi đè lên, một quả núi rất, rất lớn.

Cơ hồ là đồng thời, trong lòng ba vị Thánh giả đều cảm nhận được cảm giác bi thương nặng trình trịch ... Thật sự là đúng rồi! ***, thật sự là muốn mạng già này sao ! Vì vậy cũng không khó hiểu, đường đường là Thánh giả mà đối mặt sự nhục mạ "Đổ bồn cầu" như vậy cũng chỉ cười trừ.

Tiểu Bạch Bạch thập phần là Gã điên kia tạo ra . Vậy chủ nhân của Tiểu Bạch Bạch ra vẻ cũng rất có thể là người hợp ý hắn chứ? Tạm thời mồm miệng lúc này, coi như là nhiều hơn một chuyện không bằng ít đi một chuyện, nhẫn nhịn thôi!

Mà tam đại Thánh giả vốn cay độc như thế nào, đè đầu cưỡi cổ thiên hạ ra sao thì bây giờ bọn họ lập tức làm ra vẻ thích hợp nhất lúc ấy là cười cười, đối phó rất hoàn mỹ cho qua chuyện!

Nhưng bọn họ không biết, trên thế gian này còn có một món khác : Hồng Quân Tháp! Mà tác dụng lợi hại của Hồng Quân Tháp đem so thì đến mười Cửu U Thập Tứ Thiếu còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Cho nên vô hình dung, bọn họ nâng công lực của Cửu U Thập Tứ Thiếu tăng lên tới tình trạng đáng nể mà chính mình không cách nào với tới! Điển hình của dạng mình tự dọa mình đến tê liệt.

Mà thu xếp nho nhỏ này đúng là do Quân lão gia tử bày đặt sau khi đoàn người Quân Mạc Tà ra đi. Thu xếp được làm ra chỉ để làm mê hoặc cao thủ! Ít nhất đến bây giờ nhìn lại, bố trí này rất thành công! Do đó cả nhóm bốn người đều yên lặng đi vào đại sảnh Quân gia.

Quân phủ Đại tổng quản lão Bàng lúc này đã chờ ở trong đại sảnh, lễ độ nho nhã mời bốn người này đi vào.

Sau đó lễ phép pha trà cho cả bốn người ân cần chiêu đãi. Vốn chiếu theo thân phận tùy tùng bề ngoài của ba đại Thánh giả, chớ nói trà mà ngay cả chỗ ngồi cũng không có. Nhưng mà lão Bàng vẫn vì ba người này mà thu xếp chỗ ngồi.

Kích động một phen tự nhiên là có thể, nhưng ba lần bốn lượt châm chọc thì đó chính là khiêu khích . Nhưng lão gia tử Quân Chiến Thiên lại rốt cuộc không có lộ diện.

"Bàng quản gia, không biết quân lão Nguyên soái có nhà không? Du Nhiên lần này thăm hỏi Quân phủ, mục đích cũng có ý muốn viếng thăm lão Nguyên soái một phen." Lý Du Nhiên ngồi ngay ngắn trang nghiêm tao nhã cười, hắn nâng chén trà, vừa tinh tế thổi trà vụn, vừa cố tình lơ đãng hỏi han.

"Ha hả, Lý công tử, lão gia nhà ta đã xin bệ hạ từ chức Binh Mã Nguyên soái Thiên Hương. Trước mắt chính là nhàn rỗi ở gia, nhưng không dám dùng cách xưng hô Nguyên soái này nữa rồi."

Lão Bàng thận trọng cười, đang đứng thẳng tắp thì hơi khom lưng, một tay để ở sau lưng, một tay cầm bình trà dùng một loại động tác cực kì phù hợp tiêu chuẩn quý tộc chậm rãi rót trà vào trong chén ba vị Thánh giả .

Hôm nay lão Bàng cũng mặc bộ trang phục chánh thức, nhất là mái tóc trên đầu được dùng lòng trắng trứng gà đánh cho sáng bóng tạo nên cảm giác tao nhã của một vị thân sĩ Pháp quốc hiện đại . . .

Còn nụ cười kia, cũng giống như kiểu cười mím miệng của Lý Du Nhiên , tất cả cử chỉ đều là "Tao nhã khoan thai".

Nếu như không phải vết đao chém hung tợn trên mặt phá hủy hình tượng lão Bàng đã tỉ mỉ tạo ra ...

Thì động tác trọn vẹn này cũng là do Quân Mạc Tà sao chép động tác tiêu chuẩn của người hầu trong phòng ăn phương tây kiếp trước rồi đặc biệt bồi dưỡng cho bọn họ.

Lão Bàng thường xuyên đứng một bên nhìn nên tự nhiên cũng học được. Hôm nay nghe nói Lý Du Nhiên tới chơi, Quân Chiến Thiên đặc biệt thông báo nhất cử nhất động nhất định phải tao nhã, phải trịnh trọng, phải chính tắc . . .

Cho nên lão Bàng quyết định tự mình ra trận, lúc này mới tỏ vẻ trịnh trọng. Càng là không tiếc lấy ra mười hai quả trứng gà, dùng lòng trắng trứng gà học phương pháp của Quân Mạc Tà cứ vậy đổ lên tóc. Bây giờ lão thành thục sử dụng những động tác tao nhã học từ phương trời xa xôi . . .

Những động tác "tao nhã " này nếu là để thị nữ làm thì quả nhiên phô bày vóc người thanh tao cực kì nhuần nhuyễn, cực kì sướng mắt vui tai. Nhưng để lão Bàng, vị đại quê mùa này cũng làm động tác đó . . .

Lại trực tiếp là vũ nhục người nào sáng tạo ra động tác quí tộc nays.

Ngoài ra lão Bàng đang ở đây dương dương tự đắc, cảm giác thực hài lòng, ngẩng đầu ưỡn ngực, mắt nhìn thẳng, mặt mày thận trọng lại càng lồ lộ vết sẹo do đao chém kinh khủng.

Mái tóc càng sáng bóng, có vẻ con ruồi đậu xuống thì cũng trượt chân, thì lại càng làm nổi bật một Hứa Văn Cường bị hủy diện mạo kinh khủng vô hạn ở trên bến Thượng Hải!

(MS : lão Phong Lăng hết Pháp quốc lại đến bến Thượng Hải, chả hiểu sao nhấn mạnh chất xuyên không thế)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 350: Đối Sách Của Quân Chiến Thiên !

"Chậc chậc . . .Thì ra Quân lão gia tử hiện tại đã nhẹ nhõm không còn quan tước nữa. Chuyện cực kì tốt, ha hả, thật sự là khiến Du Nhiên bội phục . Dám không thèm nhòm ngó tình đời như thế , giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang cũng là bản sắc của anh hùng”

Lý Du Nhiên khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng đặt chén trà xuống hết sức thoải mái tựa lưng vào vai ghế mỉm cười nói

"Mới vừa rồi cũng nói đến , Du Nhiên lần này đến đây, mục đích là muốn bái vọng lão gia tử một phen. Không biết Bàng quản gia quí phủ có thể cho người thông báo một tiếng?"

Thực sự không thể không bội phục sự kiềm chế của Lý Du Nhiên, đối diện khuôn mặt hung ác như thế mà có thể cười tao nhã thong dong như vậy cũng là phong độ của cao nhân, quả thực khó dò!

Vết đao chém trên mặt Lão Bàng đỏ hồng lên dữ tợn, nhưng vẫn duy trì kiểu cười mím môi ôn tồn nói "Đã như vậy thì xin Lý công tử chờ."

Nói xong vội vã dùng bước của mèo lắc lắc cái mông đi ra ngoài. Vâng, đó cũng là nội dung huấn luyện của Quân Mạc tà cho thị nữ. Lão Bàng học xong nên đương nhiên cũng đi như vậy . . .

Có điều là lão Bàng vừa mới đi một bước ra khỏi nơi đây thì một vị Thánh giả đã nhịn không được bóp chén trà trong tay thành phấn vụn, vẻ mặt cổ quái như muốn nôn mửa hoặc là khó tin tới cực điểm do đã nửa tháng không được thoải mái một lần, lão thất vọng nói buồn bực

"Lý Du Nhiên, người nầy rốt cuộc là nam hay là nữ? Lúc trước tuy nhiều ít có chút ẻo lả, lão phu còn có thể gượng gạo chịu được, nhưng cuối cùng lại xoay mông vài lần thật sự là làm lão phu. . ."

Lão lắc đầu, thở dài một tiếng rồi nói "Nơi Yêu nghiệt thường lui tới thì tất cả cũng là yêu"

Hai vị Thánh giả khác cũng gật đầu, hiển nhiên là đồng cảm như vậy . Có điều phong độ kiềm chế cao hơn người trước nên cuối cùng không bóp nát chén trà.

Lý Du Nhiên cũng có chút ngạc nhiên, nhưng hắn vẫn cố kiềm nén lại, chỉ hơi nhíu mày nói

"Vị này là quản gia của Quân lão gia tử , trước kia cũng là cùng Quân lão gia tử xông pha chiến đấu trên hàng đầu! Nếu không phải tình nguyện làm bạn bên cạnh Quân lão gia tử thì hôm nay địa vị ắt cao hơn rất nhiều tướng lãnh triều đình. Chỉ có điều không biết vì sao hôm nay lại thay đổi khác thường như thế . . ."

"A? Hắn còn có thể là dũng tướng hàng đầu sao?" Ba vị nhìn nhau đồng thời có chút kinh dị: "Tướng lĩnh Thiên Hương hoàng triều các ngươi sau trận chiến đấu anh dũng không phải là lại tới kỹ viện đánh nhau cùng đàn bà như vậy chứ?"

Lý Du Nhiên "Phốc" một tiếng, cơ hồ phun sạch nước trà ra.

Từ phía sau vọng lại tiếng bước chân nặng nề mạnh mẽ không hề vội vàng nóng nảy. Chỉ cần nghe tiếng bước chân này là đã biết chủ nhân của nó là người kiêu ngạo và thận trọng . Sắc mặt đám người Lý Du Nhiên đột nhiên nghiêm túc lại mà đều ngồi ngay ngắn đàng hoàng.

Động tĩnh của Quân gia, duy có Quân Chiến Thiên mới thật sự là người hiểu rõ! Chỉ cần quan sát dáng vẻ Quân Chiến Thiên cho tốt là có thể nhìn ra rất nhiều việc thật sự! Thậm chí có chút chuyện trọng yếu

cũng không nhất thiết tận mắt nhìn thấy, chỉ cần liếc mắt qua người liên quan thì tất cả liền có khả năng thấy rõ sự vật!

Quân Chiến Thiên xuất hiện lúc này đã khiến chuyến đi có sự thay đổi lớn! Lúc trước liên tiếp gặp nhiều chuyện ! Nhưng giờ có lẽ cũng không còn xấu hổ quá như vậy!

Rốt cục, quân lão gia tử đi những bước bình tĩnh hữu lực tiến vào trong đại sảnh, ánh mắt trầm ổn sâu xa liếc nhìn Lý Du Nhiên rồi hơi 'A' một tiếng. Sau đó liền chậm rãi ngồi xuống trên ghế chủ vị nói với Lý Du Nhiên

"Nguyên lai là ngươi, ha hả, gia gia của ngươi cũng được chứ? Nghe nói ngươi gần đây không phải đã rời Thiên Hương tầm sư học đạo sao? Thật là không nghĩ tới, ngươi trở về đúng là nhanh như vậy, thu hoạch hẳn là không nhỏ đi? Gia gia Lý Thượng của ngươi cũng thật cao hứng, ngươi đã trở lại nhanh như vậy?"

Lý Du Nhiên có chút cúi đầu, cung kính khom người nói

"Tạ Quân lão đại nhân còn nhớ, Du Nhiên xuất môn cuối cùng mới biết được ở nhà vạn sự tốt , ra cửa một tấc khó. Đúng là vẫn còn không nỡ xa nhà liền lại trở về. Thời gian ngắnnhư thế thì có thể lấy đâu thu hoạch. Một phen phí công, bỏ lỡ rất nhiều thời gian cũng là mời lão đại nhân chê cười. . ."

Quân Chiến Thiên ha ha cười một tiếng rồi nói "Ừ, không thu hoạch không quan hệ, người tuổi trẻ luôn luôn có rất nhiều thời gian để rèn luyện. Biết nghĩ như vậy mới là chàng trai tốt, hẳn có thể dạy dỗ được ha ha. . ."

Lão đang nói tới đây thì lổ tai tựa hồ giật giật, nhưng trên mặt cũng là hoàn toàn không hề biến hóa, vẫn thân thiết mỉm cười, ánh mắt đang không chút bất động nay chuyển hướng sang ba vị Thánh giả ,trong mắt mang theo một vẻ kỳ quái, mỉm cười hỏi "Ba vị này là?"

Lý Du Nhiên vội vàng nói: "Ba người này đều là tùy tòng của ta. Ha hả, lão gia tử không vội chê cười; Du Nhiên thuở nhỏ ăn ngon mặc đẹp thật là quen rồi nên hư. Mỗi lần ra khỏi cửa nếu không mang theo mấy người tùy tùng thì cảm giác không thoải mái lắm. Bàng Tổng quản quá mức khách khí nên cho ngồi, ban thưởng trà, thật sự là khiến Du Nhiên chịu mất thứ bậc lễ nghĩa . . . Ha ha."

Ba vị Thánh giả trước mắt cũng đã bước đến đứng sau Lý Du Nhiên, mỗi người đều là bộ dáng bình thường, ngay cả ánh mắt cũng có chút ý tứ mơ hồ. Thoạt nhìn thì so với ngươi đi đường không có gì khác nhau.

Cái nhìn của Quân Chiến Thiên trong nháy mắt trở nên có vẻ cân nhắc rồi nói với ý tứ sâu xa "Du Nhiên công tử có thể được ba vị tùy tùng như vậy, đó thật sự là phúc ba đời nha."

Mới vừa rồi nét mặt lão mặc dù vẫn không nhúc nhích, nhưng lổ tai lại có chút nhảy lên một cái. Ngay cả động tác rất nhỏ, bí ẩn thì làm sao có thể dấu diếm được cảm ứng thần thức lợi hại của ba vị đại Thánh giả kia?

Lập tức ba người đã nghĩ đến: tất nhiên có cao nhân khác dùng truyền âm mật ngữ cho Quân Chiến Thiên, chắc là nói ra thân phận và thực lực ba người chúng ta. Cho nên Quân Chiến Thiên mới có thể đột nhiên chú ý tới chúng ta.

Nghĩ đến đây, ba người lập tức phát động thần thức của mình để tìm tòi.

Đã có mật ngữ truyền âm thì khẳng định phải dùng Huyền lực để thôi động! Mà Huyền lực dao động sẽ làm linh khí trong không gian biến động tương ứng . . . Điểm này là chuyện mà bất luận kẻ nào đều không cách nào tránh khỏi!

Nhưng ba người tỉ mỉ tìm tòi một ngữ cuối cùng, lại kinh hãi phát hiện: chung quanh căn bản là không có bất cứ ... dao động thần thức nào, càng không có nửa điểm linh khí dị thường!

Ba người mặc dù trên mặt vẫn không hề biến đổi, nhưng trong lòng càng thêm dè chừng và sợ hãi: một khi có mật ngữ truyền âm, tất nhiên sẽ nương theo linh khí dao động.

Bọn ta không thể nào phát hiện lại càng rõ ràng người này thật sự trong nháy mắt đã che dấu tất cả điều đặc biệt, duy chỉ như thế mới có thể không hề có vết tích như vậy.

Chỉ riêng chiêu thức ấy cũng so với chúng ta đã cao minh hơn nhiều! Chỉ là, vì sao hắn không trực tiếp đứng ra đối phó chúng ta? Ngược lại muốn ẩn phía sau màn?

Nếu là trong không khí ít nhiều có một chút dao động, ba người này cũng vẫn còn không đến mức nghi thần nghi quỷ như thế. Nhưng chính bởi vì không có nên mới khiến ba vị Thánh giả này cảm giác thực lực của đối phương quả nhiên là sâu không lường được, vượt xa trên bọn họ!

Bọn họ cũng là hoàn toàn không nghĩ tới, căn bản là không phải bọn hắn dò xét không được, mà là ở trong không gian này vốn hoàn toàn không có gì!

Duy nhất một vị cao thủ chính là Quân lão gia tử đang ngồi ở trước mặt, đó là một vị vừa mới tiến vào Thần Huyền nhị phẩm. Thần Huyền trong số ở lại đã là Quân gia đệ nhất cao thủ , hoàn toàn xứng đáng là trụ cột. . .

Quân lão gia tử ha hả cười một tiếng, lổ tai lại có chút động đậy, ánh mắt một hồi lóe ra rồi mới đứng dậy nói

"Mấy vị này nếu đến Quân gia ta thì cũng là khách nhân của lão phu. Quân Chiến Thiên hiện tại cũng không phải Nguyên soái gì cả. Ba vị không cần phải khách khí mời cứ ngồi xuống nói chuyện đi."

Lại quay đầu sang căn dặn lão Bàng đứng ở bên cạnh "Khách quý đến nhà, sao lại có thể để cho khách quý đứng nói chuyện? Ngươi làm

quản gia như thế nào được? Đi xuống đi, nơi này không cần ngươi hầu hạ !"

Lão Bàng khúm núm cũng không giải thích cứ liên tục nhận lỗi. Sau đó lắc cái đầu bóng nhãy, thân thể thẳng tắp lại lắc lắc cái mông đi ra ngoài .

Quân lão gia tử mặt ngoài không hề biến động trông rất yên tâm. Nhưng tim lại bị mấy bước chân của lão Bàng làm cứ đập thình thịch. Nếu không phải biết rõ đang lúc sống chết trước mắt thì có vẻ đã trố mắt đứng nhìn!

Nhưng hiện tại, thứ mà Quân lão gia tử mong muốn cũng chỉ là hai chữ: bình tĩnh! Nhưng đó phải là loại bình tĩnh tuyệt đối được tôi luyện với sự tỉnh táo cơ trí thì mới có thể ứng phó qua cửa ải trước mặt! Hơi một tí là nguy cơ diệt vong đã ập đến!

Quân Lão gia tử trong lòng rất rõ ràng, ngay khi nhìn thấy Lý Du Nhiên cùng ba vị Thánh giả thì lão đã hiểu rõ! Ngàn vạn lần không nên, Lý Du Nhiên ngươi không nên mang ba người như vậy tới đây chứ!

Mới nhìn qua thì so cùng người bình thường không có gì khác biệt, thậm chí ngay cả một chút Huyền khí tu vi cũng không có, những thứ đó cũng không giả dối !

Nhưng, nếu quả thật là người hoàn toàn không có tu vi thì như thế nào lại có thể đảm đương chân thị vệ cho Lý đại công tử nhà ngươi đây? Ngươi lừa gạt quỷ thì còn được? ! Lỗ hổng này cũng quá rõ ràng !

Lấy tính cách cẩn thận đến chết của Lý Du Nhiên Lý đại công tử , nếu chỉ mang theo này ba người bình thường làm hộ vệ thì thật sự có can đảm dám ra đường sao? Ngoài ra lại còn là đi tới Quân gia! Cho nên ba người này nhất định là có ẩn tình!

Ở thế giới này, cao nhân có thể ẩn dấu thực lực là chuyện vẫn xảy ra. Nhưng cho dù là người rất cao minh cũng tuyệt đối không cách nào làm

giống như Quân Mạc Tà. Nghĩ muốn thể hiện liền biểu hiện vài ba loại đẳng cấp . . . Muốn thu hồi toàn bộ thì hoàn toàn giấu hết khí tức !

Lão gia tử tự nghĩ mình đã là Thần Huyền nhị phẩm đỉnh phong, tu vi Thần Huyền trở xuống là tự tin liếc mắt có thể nhìn ra được! Nhưng ba người tùy tùng này thì rõ ràng chính mình nhìn như thế nào cũng chỉ là "Người bình thường" , cho nên Quân lão gia tử lập tức liền đề cao cảnh giác!

Như vậy chỉ có thể là hai hạng người : thứ nhất, đó chính là người bình thường như hàng ngàn người khác! Thứ hai , tu vi của ba người này so với mình thì cao hơn nhiều, cao đến mức có thể hoàn toàn che dấu trình độ thực lực bản thân! Cho nên mình nhìn đoán mà không ra!

Lão gia tử căn bản không cần bất cứ suy nghĩ gì, lập tức phủ quyết khả năng thứ nhất! Khẳng định là loại thứ hai, bởi vì người khác cũng có thể mang đến ba người như vậy, nhưng Lý Du Nhiên thì chắc chắn không! Cho nên ba người này nhất định là cao thủ! Hơn nữa còn là loại siêu cấp cao thủ, siêu cấp cường giả!

Như vậy ba người, mặc dù nhất cử nhất động, thậm chí ngay cả ánh mắt khí chất đều cũng như người bình thường, nhưng tuyệt không giống như nô bộc tầm thường! Hơn nữa mỗi khuôn mặt không chút biểu cảm nên càng không giống!

Người nào người nấy đều không có nửa điểm năng lực, lại hoàn toàn không biết đạo nhìn mặt chủ mà vuốt mông ngựa để hầu hạ chủ tử. Người như vậy, cho dù là đi theo chính quân lão gia tử thì cũng bị một cước đá văng đi!

Một kẻ luôn luôn yêu cầu khắc nghiệt, tự cho mình là phong lưu, đã tốt muốn tốt hơn như Lý Du Nhiên lại mang theo ba người cũng gần như kẻ bất lực đi lê la mọi nơi? !

Thế này thì căn bản là chuyện cười hàng đầu của Thiên Hương thành sao! Cho nên Quân lão gia tử lập tức nhớ lại lời của đứa cháu nội đã nói:

hư hư thật thực, ra vẻ huyền bí!

Vì vậy Quân lão gia tử lập tức áp dụng sách lược tương ứng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1: Hư Hư Thực Thực

Quân lão gia tử khẽ mỉm cười, nói: "Ba vị đường xa vất vả khổ cực, Quân Gia chiêu đãi thiếu chu đáo, đều do lão phu thất lễ, mời lên ngồi !"

Ba vị Thánh Giả nhìn Quân Chiến Thiên, khẽ mỉm cười, rồi điềm nhiên ngồi xuống ghế.

"Quả nhiên là cao nhân !" Ba người trong lòng tự biết hành tích của mình đã bị cao nhân ẩn trong bóng tối nhìn ra, liền không hề có ý định che dấu nữa, tự nhiên bộc lộ diện mục thật sự, nhất thời phong thái đỉnh cấp cao thủ cứ thế hiển hiện.

Quân lão gia tử thật không hổ là lão hồ ly ngàn năm, lúc này cũng bất động thanh sắc, cứ để tam đại Thánh Giả tự mình lộ ra chân tướng. Bất quá, trong chuyện này chính là do ba vị Thánh Giả trong lòng có quỷ, tự cho rằng bên trong Quân Gia ẩn có một vị cao nhân kinh thiên động địa tồn tại, nếu là mình ba người cứ mãi giả bộ thì chỉ tổ làm trò cười cho cao nhân mà thôi. Lại bị Quân Chiến Thiên dụng xảo kế, nếu không lòi đuôi mới thật là quái sự. Không bằng dứt khoát không ngụy trang giả bộ nữa, tự nhiên trong lòng lại cảm thấy thoải mái nhẹ nhàng…

Lý Du Nhiên cơ hồ bật ngửa giơ bốn vó - ba người này cũng thật quá dễ bị hù đi, các ngươi đường đường là Thánh Giả a, là đương thời tồn tại mạnh mẽ tuyệt đối, thế nào mà bị người khác cứ như vậy đơn giản nói mấy câu, các ngươi tự mình nhảy ra bộc lộ hết, làm sao biết Quân Chiến Thiên không phải là thử dò xét? Hiện tại lại la ó, trực tiếp bị lọt hố, thế mà còn thử dò xét cái rắm, bị người ta nói mấy câu liền không khảo mà xưng, thật là quá sức ngưỡng mộ a…

Quân Chiến Thiên cũng không kỳ quái, sắc mặt bình thản, tự mình lấy ấm trà nhỏ, vì ba người này nhất nhất đổ đầy chén nước trà, mỉm cười nói: "Quân Gia bao nhiêu năm rồi, thật có không ít cao thủ đến đây nghỉ chân, nhưng hôm nay lần đầu tiên chính là ba vị mới thực là quí nhân, khiến cho gia môn được phong quang, thật đáng mừng, ha ha, trà này là sản sinh từ vô cùng hàn địa, trong mây mù đỉnh thiên, hấp thụ kỳ ảo của bốn mùa, nuốt phong tuyết linh khí; ma luyện qua tinh hoa thiên địa, trải qua năm tháng tích súc; đến mùa xuân nhân lúc đất trời giao hòa, cẩn thận hái lấy, trải qua nhiều lần tẩm ướp, sao luyện, tân tân khổ khổ kỳ công, thập phần thận trọng, mới có được trà này." (đoạn này không hiểu rõ nghĩa lắm nên chém gió chút anh em thông cảm)

"Trà này chính là trong truyền thuyết 'Phong tuyết giai nhân cửu cửu trà '! Nghe nói bao năm qua, hàng năm có được, dù nhiều bất quá cũng không thể có nhiều hơn tám lượng. Ngay cả là có trăm vạn hoàng kim, cũng khó có thể cầu được! Ba vị xin hãy nếm thử, xem có thể hợp với tôn khẩu hay không?" Quân Chiến Thiên ha hả cười một tiếng, tựa như không khí lúc những lão bằng hữu đoàn tụ vui sướng, ân cần rót trà, đồng thời cũng như có chút đắc ý vì báu vật.

- "Nga? Trà này thật không ngờ quý báu sao?" Trong đó một vị Thánh Giả kinh ngạc nhíu lông mày, khoan thai bưng chén lên, nhẹ nhàng uống một ngụm, trà nhiệt như nổi lồng bồng, nhưng mới vừa vào trong miệng, như thể một đạo Băng Thành thẳng xuống dưới bụng, tiếp theo ngũ tạng lục phủ tựa hồ cũng trong nháy mắt có cảm giác ấm áp thoải mái lan tỏa, trong miệng tràn đầy mùi thơm ngào ngạt nhưng thanh khiết, đầy vẻ ưu nhã.

- "Trà ngon! Quả nhiên là trà ngon!" Hắn không khỏi than thở một tiếng: "Trà tốt như vậy, phải nói đến là trà cực phẩm trong cực phẩm! Quân Gia chủ thật là tốt phúc khí nha."

Quân Chiến Thiên vuốt râu mừng rỡ, nói: "Đây cũng là liệt tôn Mạc Tà phí rất nhiều khổ cực làm ra hiếu kính tiểu lão nhi, bình thường trân quý cất trong tủ, ngay cả lão phu cũng không nỡ uống, nhưng gặp được

ba vị khách quý bực này, nếu là tiếp đãi bằng hạng trà tầm thường thì là quá thất lễ."

Lão nói tới đây, đột nhiên sắc mặt nghiêm trang nói: " Nói đến thất lễ, lão phu quả nhiên là thất lễ chí cực, đã lâu như vậy, lại không thỉnh giáo ba vị khách quý tôn tính đại danh ?!"

"Ha hả, Quân Gia chủ khách sáo, lão hủ Trì Thiên Phong, vị này là lão đệ Tát Thanh Lưu, đó là Tam đệ Thôi Trường Hà!" Trì Thiên Phong cười, từ từ nói: "Quân Gia chủ, không biết ở Quân Gia vị cái thế cao nhân kia, bọn ta có thể có duyên được gặp mặt không?"

Nếu đã bị đối phương phát hiện chân tướng, không bằng đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp cầu kiến! Nếu là thấy tình thế không ổn, xét ra chân chính thì chính là cầu kiến! Còn nữa, chuyện nếu có vạn nhất, là vị cao nhân này vạn hạnh cũng không phải là Cửu U Thập Tứ Thiếu kia, bằng thủ đoạn thần thông tạo hóa, vô luận là thần dị đan dược, hay là năng lực đoạt quyền tạo hóa làm huyền thú thoát thai hoán cốt, nếu cuối cùng có thể hoà hợp êm thấm, bổn thành khiêm tốn thỉnh cầu trợ lực mà thành, thì chẳng phải là bổn thành thực lực tức thời bạo tăng, ngạo thị thiên hạ a.

Ba người mặc dù biết rõ cái ý nghĩ này cực kỳ xa vời , nhưng có thể có vạn nhất nghĩ thấy cũng là tốt, cứ đi thẳng vào vấn đề, yêu cầu cũng không quá phận!

Ba người này nhìn qua niên kỉ dường như không quá cao niên nhưng thực tế là những lão quái ngàn năm, ngay cả ở nhân gian truyền thuyết cũng không biết được ba người từng một thời vô cùng huy hoàng, ngay cả danh tự ba người Quân Chiến Thiên nhưng thật không cũng chưa có nghe nói qua, bằng không Quân lão gia tử tự nhiên cũng sẽ nói gì gì đó tựa như ngưỡng mộ đã lâu, cửu ngưỡng đại danh... Tuy nhiên vẫn trả lời khách sáo: "Ba vị quý khách thật đúng là quá yêu mà khen ngợi, chúng ta Quân Gia cửa nhỏ nhà nghèo, đâu có cái gì là cái thế cao nhân? Ba vị

nói như thế, thật thật là làm cho Quân Chiến Thiên lão phu xấu hổ vô cùng."

Quân Chiến Thiên thành khẩn nói, lời lẽ khẩn thiết, tựa hồ hết thảy đều từ phế phủ; hơn nữa vừa nói vừa xấu hổ lắc đầu, tựa hồ phi thường thật xin lỗi, đối với đối phương theo câu “Cái thế cao nhân” bốn chữ cảm thấy tự đáy lòng thực sự hổ thẹn. Dĩ nhiên, ý tứ cũng là hoàn toàn bác bỏ lời nói của Thánh Giả Trì Thiên Phong.

Ba vị Thánh Giả nhanh chóng liếc nhau một cái, vẫn cùng có một loại ý nghĩ, quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, ý tứ rõ ràng, thật là rất rõ ràng.

"Chẳng lẽ bằng ba người chúng ta dắt tay nhau mà đến, còn chưa đủ tư cách nhìn thấy người kia sao?" Trì Thiên Phong cười một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn, từng chữ từ từ nói ra. Khẩu khí mặc dù hơi có gây sự ý, nhưng thanh âm vẫn rất là nhu hòa trì hoãn.

Nhưng dù âm tiết có vẻ nhu hòa trì hoãn nhưng những lời sau khi hắn nói ra, làm người đối diện là Quân Chiến Thiên có một loại cảm giác kỳ quái: tựa hồ rất rõ ràng thấy những lời Trì Thiên Phong nói bay ra ngoài, sau đó xông thẳng lên tận trời cao, ở giữa không trung như có tiếng động rầm rầm đột nhiên vang lên! Như sét nổ giữa trời quang, như sấm thần nổi giận! Nhưng phía dưới nhưng không có bất kỳ ảnh hưởng.

Nhìn thấy được lời nói bay ra, vốn là vô sắc vô ảnh, làm sao có thể tinh tường thấy được 'Phi, đi ra ngoài? Quân Chiến Thiên vốn cũng không cách nào để lý giải chuyện tình, nhưng cảm giác được mình hoàn toàn không có nhìn lầm! Chính là thấy được, thật sự trông thấy ! Đây hoàn toàn không phải là cảm giác sai lầm, mà chính là cảm ứng được! Đây cũng là một loại huyền diệu khó giải thích, chính là sự cảm ứng vi diệu!

Trì Thiên Phong với một câu nói kia, hiển lộ công lực đỉnh cấp, vốn chính là khiêu khích! Công lực như vậy ở Quân Gia hiển lộ, chẳng khác gì là minh mục trương đảm, hồng quả quả thị uy khiêu khích (để nguyên

văn cho hay :D), âm thầm tin tưởng cái người kia chỉ cần tồn tại, chắc chắn tuyệt đối không thể không ra mặt nói đạo lý!

Quả nhiên, ngay khi hắn những lời này vừa mới như bay lên thiên không thì đồng thời ba người đồng thời nhìn thấy lỗ tai Quân Chiến Thiên lại lần lữa như khẽ giật. Ba người lần nữa tập trung tinh thần, nhất thống lục soát, nhưng lại như cũ không hề cảm ứng được gì, trong lòng không khỏi khâm phục “Hảo! Bản lãnh thật quá mức thần diệu!”

-"Ha hả, ba vị không cần uổng phí công phu thời gian làm gì. . ." Quân Chiến Thiên lại cười nói: "Lão phu vừa mới thật giống như nghe được có người nói, còn không phải là lúc cuối cùng, không biết ba vị có hay không nghe được không, ha hả. ?.Vẫn chưa phải lúc?.." Quân Chiến Thiên trong lời nói, mơ hồ mang theo một ý vị coi rẻ mấy người, nhưng cũng là làm cho mọi người nhận thấy.

Bị coi rẻ? Trì Thiên Phong chỉ cảm thấy hô hấp như khó khăn, hít thở một trận dồn dập, nộ khí thật không dễ dàng mới đè ép đi xuống, ha hả cười nói: "Không sai, không sai, cũng đúng là không phải lúc." Tát Thanh Lưu cùng Thôi Trường Hà trong mắt cũng có một tia tức giận hiển lộ.

Không phải lúc, rõ ràng là xem thường mình ba người! Nói cách khác mình ba người lực lượng còn không có cách nào để hắn ra mặt ư?! Thế gian như thế nào lại có cuồng ngạo chi nhân bậc này! Mình đã ra mặt khiêu khích, nhưng đối với phương vẫn cứ lù lù bất động! Bằng ba vị Thánh Giả thân phận địa vị mà nói, loại chuyện này quả thực là khó xử tới cực điểm ! Hơn nữa còn thẳng thắn một câu: vẫn không phải lúc! Không thể nghi ngờ có ý là: các ngươi còn chưa đủ tư cách! Vẫn không đáng giá để bản thân xuất hiện, ý bảo các ngươi chỉ thuộc dạng xx, yy gì thôi hay sao. . . Nói khó nghe một chút, chả phải có ý giễu cợt rằng các ngươi ngu ngốc không tự lượng sức hay sao?!

Chuyện này thật sự là vấn đề hết sức khó xử, nếu là đổi là một đối tượng khác hay địa phương khác, sợ rằng ba người cũng đã lập tức xuất

thủ, trước đem nơi này gây thành chuyện long trời lở đất, xem ngươi còn không chịu ra mặt không?!

Nhưng khổ nỗi bây giờ là ở Quân Gia, gây chuyện thì đối mặt rất có thể chính là trong truyền thuyết ngàn năm qua là Đệ nhất hung nhân - Cửu U Thập Tứ Thiểu!

Người này nổi danh là có thù tất báo! Một khi thật sự chọc giận hắn, hậu quả như thế nào, đó là ai cũng không dám nghĩ! Năm đó Tam Đại Thánh Địa, Phiêu Miểu Huyễn Phủ cùng Thiên Phạt Sâm Lâm - Ngũ gia liên thủ, tổng cộng xuất động hơn mười vị Thánh Giả, ba vị thánh Vương dẫn đội, ngay cả dùng quỷ kế, sau khi hạ chiến thư, chính diện quyết chiến, mới rốt cục đánh bại hắn, làm hắn bị trọng thương mà chạy, cuối cùng ở Thiên Phạt Sâm Lâm hoàn toàn phong ấn!

Trận chiến ấy tổn thất có thể nói khổng lồ chưa từng có!

Mà để cho mọi người xấu hổ chính là, trận chiến ấy thắng lợi dường như rất là may mắn!

Bởi vì Cửu U Thập Tứ Thiểu cuồng ngạo mới có thể để cho Tam Thánh Nhất Hung tính thêm cả Phiêu Miểu Huyễn Phủ có được chiến tích như vậy! Nếu không, tuyệt đối không có khả năngnày.

Cửu U Thập Tứ Thiếu năm đó cuồng ngạo đến mức bằng lực lượng bản thân tự mình chọn Tam Thánh Nhất Hung cộng thêm Phiêu Miểu Huyễn Phủ đấu chiến! Nơi diễn ra đại chiến chính là ở một vùng núi non bao la bát ngát nơi thế ngoại rời xa nhân gian! Một cuộc đại chiến kinh thiên động địa xảy ra, những thứ khác không nói, chỉ nói phương viên ngàn dặm tất cả núi to núi nhỏ trực tiếp bị san bằng toàn bộ! Mà ngay cả ngoại giới kia tận trong núi cao mây phủ thì cũng bị tàn phá phân nửa !

Mặc dù Cửu U Thập Tứ Thiếu cuối cùng bởi vì không xong cho nên lựa chọn chạy trốn!

Nhưng lại là ở hắn dưới tình huống bị trọng thương, bất đắc dĩ phải lựa chọn như vậy, thực lực đại tổn hắn lại còn có thể sinh long hoạt hổ đánh giết phá vây chạy ra! Sự thật chứng minh một điểm, chỉ cần Cửu U Thập Tứ Thiếu còn muốn chạy, như vậy, cũng chưa có bất luận kẻ nào, bất kỳ thế lực có thể ngăn được hắn!

Ngay cả thương thế của hắn nếu xét đến hai mươi vị Thánh Giả mà bị như vậy thì chắc chắn đã sớm bị mất mạng vài lần! Nhưng hắn mặc dù thân thể mang trọng thương, vẫn dũng mãnh đột xuất vòng vây, một đường mấy vạn dặm mà chạy, trở lại Thiên Phạt Sâm Lâm! Thực lực như vậy, quả thực chính là chỉ có trong truyền thuyết!

Nghe nói là Cửu U Thập Tứ Thiếu trên lồng ngực, đã bị đâm tới không dưới mười mấy vết, xuyên thấu ra sau! Nhưng mà còn có thể chiến ! Còn có thể đi! Còn có thể trốn! Còn có thể trong sự vây công của hai mươi vị cao thủ tuyệt đỉnh mà thoát ra, thật khó có thể không thừa nhận thực lực của hắn kinh khủng đến mức nào! Thực lực như vậy, Trì Thiên Phong ba người tự biết không phải là đối thủ ! Hiện tại nếu đối phương nói bọn họ không xứng, như vậy xem ra đúng là thật sự không xứng với hắn! Trì Thiên Phong ba người mặc dù cảm thấy tức giận khuất nhục, nhưng, đối phương nói cũng là lời nói hết sức chân thật!

Cho nên Trì Thiên Phong dẫu có tức đến nghiến rơi răng cửa thì cũng chỉ có có cách là tự nuốt vào cùng máu miệng. Bởi hiện tại nếu liều lĩnh ngạnh cường xuất thủ quét sạch Quân Gia, một khi dẫn động đến Cửu U Thập Tứ Thiếu điên cuồng trả thù. . . Không muốn nói gì đối phó ba người mình, mà đối với Tam Đại Thánh Địa nếu như là đơn đả độc đấu bất kỳ một nhà nào, như vậy nhà đó sẽ ở trong thiên địa lập tức xoá tên, tan thành mây khói! Mà ba người sẽ chính là tội nhân thiên cổ!

"Quân lão gia tử, nếu vị tiền bối kia không rảnh gặp bọn ta, bọn ta tự nhiên không dám cưỡng cầu, chẳng qua là Du Nhiên lần này, bái phỏng có một chuyện muốn nhờ." Lý Du Nhiên nhãn châu xoay động, lại cười nói. Hắn mặc dù không biết rõ ràng đã có chuyện gì xảy ra, nhưng có thể đoán được, chỉ xem ra ba vị Thánh Giả đại nhân đang vô thanh vô tức

không rõ là ăn phải quả đắng gì, nhưng tuyệt đối là đã rơi vào thế hạ phong.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 2: Chấn Động Nghịch Thiên

Lúc này, Lý Du Nhiên đương nhiên cần thay đổi chủ đề, nếu không thay đổi đề tài thì quả thật không thể nào tiếp tục. Chẳng lẽ cứ giữ cái không khí nhạt nhẽo này mãi?

- Ngươi thì có chuyện gì?

Quân lão gia tử đối với Lý Du Nhiên không khách khí như với tam đại Thánh Giả, lão nói với giọng lạnh nhạt, đồng thời hai tay xoa vào nhau như nhớ lại cảm giác sảng khoái ngày đó khi cho Lý Du Nhiên hai cái tát phê lòi.

- Nghe nói, ngày trước Linh Mộng công chúa điện hạ không cẩn thận bị ám sát, đe dọa tới tính mạng và hiện giờ đang ở Quân gia dưỡng thương, Du Nhiên muốn tới thăm, ha ha, dù sao cũng là bằng hữu từ nhỏ đến lớn, huống chi Linh Mộng công chúa lại là thân phận cao quý... Không tới vấn an thì thật là có cái gì đó không ổn. Quân lão gia, ngài xem có phải vậy không?

Lý Du Nhiên nói với giọng cực kỳ cung kính.

- Phải, những lời này rất chí lý, Lý công tử muốn đi có gì mà không được, nhưng Linh Mộng công chúa hiện tại vẫn trong tình trạng hôn mê bất tỉnh. Lúc này Lý công tử có thể đến thăm nhưng không được làm phiền nàng.

Quân Chiến Thiên nghĩ ngợi rồi cũng đáp ứng rất dứt khoát.

Nếu ngay cả Linh Mộng cũng không cho thăm vậy thì Quân gia dường như có tật giật mình? Lại nói, nơi đó cũng đã được an bài thỏa đáng

- Hắc hắc, vậy thì xin đạ tạ Quân lão gia.

Ánh mắt Lý Du Nhiên chợt lóe lên, cung kính tạ ơn.

Quân Chiến Thiên cười ha hả, liền gọi lão Bàng tới dẫn bọn hắn đến vấn an Linh Mộng công chúa. Quân Chiến Thiên đứng dậy tiễn ba người Trì Thiên Phong rời khỏi, khẩn thiết nói tạm biệt, tỏ ý lưu luyến không rời. Nhưng ba người này trong lòng đã khó chịu cực điểm nên cũng không muốn ở lại chỗ này dù chỉ một khắc.

Một câu "Không phải lúc" khi nãy đã làm thương tổn lòng tự tôn của họ .... Shyt, chúng ta là Thánh Giả đó... như thế mà cũng không chịu nể chút mặt mũi nào.

Cho dù là nhìn cách đi thong dong như mèo bước lắc mông của lão Bàng cũng không so được sự sảng khoái của Quân lão gia tử lúc này. Bởi vì lão Bàng ít nhất là không biết chuyện gì đã xảy ra.

Một hàng năm người tiến vào trong trong nội viện của Quân phủ. Lão Bàng thỏng thả từng bước như con mèo đi nhẹ nhàng dẫn đường, tam đại Thánh Giả cố nén để không ra tay xử lý lão quản gia ghê tởm này, và đành lặng lẽ theo đuôi Lý Du Nhiên. Một đường cảnh giác, bình tĩnh xem xét.

Đột nhiên, ba người đồng thời giật mình, càng đi về phía trước không khí càng trở nên khác thường, từng đợt từng đợt cảm giác ấm áp, mát mẻ, thậm chí còn có một loại cảm giác mơ hồ về hơi thở của mùa xuân, lùa vào mặt. Thật là ấm áp, êm dịu.

Ba người tinh thần rung lên, trong lòng đều tự nói thầm: Không thể nào? Chẳng lẽ lại đi vào chỗ ở của người đó? Đây không phải là đưa dê vào miệng cọp sao? Mợ!

Tiếp tục đi về trước, không khí càng ngày càng trong lành, mát dịu lòng người, nhưng sắc mặt ba vị Thánh Giả cũng càng ngày càng trầm trọng.

Thiên Hương thành tọa lạc ở một nơi lệch Bắc, tuy rằng bây giờ đã là mùng hai tháng hai nhưng bên ngoài băng tuyết vẫn chưa tan. Nhưng ở Quân gia thì lại như một vùng trời khác, nhất là càng vào bên trong, không khí mùa xuân càng thể hiện rõ rệt.

Rặng dương liễu hai bên đường lúc này nhìn chỉ hơi hơi mềm mại nhưng ngay sau đó, chỉ cách có vài bước, những cây dương liễu khác cũng đã xuất hiện màu xanh của lá, tiếp tục đi tới phía trước vài bước lại càng khiếp sợ, cây đã bắt đầu xuất hiện những mầm non mơn mởn. Phía trước con đường chính là tiểu viện của Quân Mạc Tà, Quân Mạc Tà sau khi rời đi thì Linh Mộng công chúa ở đó.

Đi đến trước tiểu viện rốt cuộc cũng đã dừng lại. Ba vị Thánh Giả đứng ở đây mà chần chừ không đi tiếp. Ba vị Thánh Giả cùng tới đây nhưng không có gan đi tiếp. Có lẽ người khác cũng không hiểu được chuyện gì đang xảy ra ở đây. Bởi vì cảnh tượng trước mắt đều rất rõ ràng: tiểu viện này có thể là nơi ở của Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Hai cây liễu trước cửa đã đâm cành nảy lộc, lá non đầy cành, tạo thành một mảng không gian xanh xanh, êm đềm, yên tĩnh; phía trong bờ tường bao quanh, vô số loại dây leo vươn ra những thân leo mới màu xanh nhạt bám đầy trên tường. Cây trường vy bên trong tỏa ra mùi hương thơm mát. Ba người hít một hơi lãnh khí. Ông trời của tôi ơi! Dương hòa chi hậu, thuỷ tiên nộ phóng, điêu tiêu chi thì, tường vi mãn tường (1). Cảnh tượng kỳ dị này thuần túy chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng không ngờ lại xuất hiện tại đây trước mặt mọi người, quả thật là sự tình cổ quái không thể giải thích.

Triêm y dục thấp hạnh hoa vũ, xuy diện bất hàn dương liễu phong (2)! Cảnh tượng như tranh như thơ lại làm cho tam đại Thánh Giả trong lòng cảm thấy lạnh lẽo. Tâm lạnh như tro. Quả thật đúng là thủ đoạn tạo

hóa nghịch thiên. Từ xưa đến nay mới nghe lần đầu, được thấy những điều chưa hề thấy.

Hai bên còn có hai tiểu viện, hai tiểu viện này tuy rằng cũng khá đặc sắc nhưng vẫn không bì kịp tiểu viện ở giữa. Rõ ràng chỉ là chịu sự ảnh hưởng từ tiểu viện ở giữa mà thành. Giờ phút này, ba vị Thánh Giả lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Ba người đều biết rõ ràng tiểu viện tao nhã yên tĩnh đầy mùi hương này, bên trong lại giống như ác ma há miệng to như chậu máu. Chỉ cần đi vào thì tánh mạng mình sẽ không còn nằm trong tay mình nữa. Mà liền biến thành đối tượng trong tay Cửu U Thập Tứ Thiếu để hắn tùy ý an bài. Vào hay là không vào đây.

Ba người cùng nén giận ở trong lòng nhìn Lý Du Nhiên, nếu vừa rồi cứ thế mà rời đi thì giờ đã thoát rồi, ít nhất thì bản thân được an toàn, cùng lắm thì bị mất mặt, còn ngươi lại làm ngược lại, giá nào cũng phải đi xem cái gì công chúa, cái gì mà không thể không được, đơn giản là một bước sa bẫy. Xem ra mạng sống của ba người lão phu hôm nay lại tự đưa vào tay tiểu tử ngươi. Tam đại Thánh Giả lúc này trong lòng buồn bã, thật sự khó nói nên lời.

Thấy ba vị lúc này lại do dự không vào, lão Bàng đang bước đi nhẹ nhàng như con mèo ở phía trước cùng với Lý Du Nhiên đang theo phía sau lão cũng có chút kinh ngạc rồi cùng nhìn về phía ba người này tự hỏi, đã xảy ra chuyện gì?

Lão Bàng thật không rõ, cái này gọi là người già thành tinh, ngựa già thì gian giảo. Những người này thế nào nhưng lão cũng cảm thấy ba người này thực lực bí ẩn, cụ thể tới trình độ nào thì không rõ, dù sao thì so với những người lão từng gặp thì còn cao hơn, ít nhất là cao hơn cả Mai tiểu thư, vì thế lão cũng cẩn thận gấp bội.

Lý Du Nhiên lại có chút mơ hồ, lấy thái độ làm người của Quân lão gia tử, nếu nói cho chúng ta tiến vào thì xem như nơi này thực sự có cao nhân nào đi chăng nữa cũng sẽ không tùy tiện ra tay. Lại nói các ngươi

ba người đều là cường giả cấp Thánh Giả sao lại nhát gan như vậy. Chẳng lẽ chút nhân tình thế thái như vậy mà không hiểu ư?

Ba người thấy tình thế như vậy thì bất đắc dĩ cười khổ một tiếng. Thôi thì dù sao cũng đã tới rồi, nếu không đi vào mà cứ thế quay đầu trở ra thì ba người mình còn thể diện tên tuổi gì trên giang hồ nữa chứ? Thà rằng bị người đánh chết cũng không thể để bị người dọa chết được?

Nghĩ thông, ba người liền bước vào. Nhưng mà lại vô cùng cẩn thận, từng bước, từng bước một, nét mặt của ba người đều mang chút ý tứ bi tráng. Kỳ thật cũng không phải là họ không hiểu đạo lí đối nhân xử thế mà thật sự là bởi vì Cửu U Thập Tứ Thiếu uy danh rất hiển hách, hơn nữa người này rất bá đạo, căn bản là không cần nói chuyện đạo lý, nhìn ngươi không vừa mắt liền trực tiếp ra tay.

- Ba vị tiền bối, chẳng lẽ chỗ này có cái gì không ổn sao?

Lý Du Nhiên quan sát sắc mặt, cẩn thận hỏi. Lại nhìn nơi này, có vẻ cũng không thấy gì khác, đây chỉ là chỗ ở của Quân Mạc Tà thôi. Bổn công tử tới đây đâu phải chỉ một lần. Chẳng lẽ cảnh giới của mình quá thấp nên khó mà phát hiện sự nguy hiểm vô cùng ở nơi đây?

Không ổn? Tất nhiên là không ổn rồi. Ngươi chỉ là tên tiểu bối không hiểu chuyện, sao có thể nhìn ra sự huyền bí to bằng dzời trong mảnh thiên địa này. Ba vị Thánh Giả trầm mặt hừ một tiếng, cũng chẳng thèm oán trách, liền cất bước đi trước. Lý Du Nhiên tự biết chính mình làm mình bị mất mặt, sờ sờ cái mũi rồi cũng đi vào theo.

- Thật sự là một đình viện rất khác biệt!

Lý Du Nhiên sau khi tiến vào sân liền bật lên một tiếng tán thưởng.

Trong sân bốn phía là vườn cây xanh um, lá tươi tốt, trăm hoa đua nở làm cho người ta cảm thấy hứng thú. Mặc dù là trời đông giá rét nhưng mai vàng vẫn nở như hoa cúc vào mùa thu, hoặc như hoa lan trong mùa xuân, bạch liên trong mùa hạ, đều hết sức thước tha trong gió. Cảnh sắc

cỡ này nếu là vào mùa hạ mùa thu, hoặc mùa xuân thì có thể nói là không có gì đặc biệt nhưng vấn đề hiện giờ đang là mùa đông giá rét. Quả thực là khó tưởng tượng ra. Bất quá một tiếng độc đáo này của Lý Du Nhiên lại làm cho tam đại Thánh Giả sắc mặt run lên một cái.

Rất khác biệt? Đợi lát nữa nếu nhìn thấy thi thể ba người chúng ta nằm trên đất, đầu vỡ toang thì nhà ngươi còn cảm thấy khác biệt hơn nữa.

Chỗ ly kỳ, âm trầm đến bực này mà tiểu tử ngươi vẫn có tâm tư thư tiểu ởng thức, khen ngợi. Nguy cơ như vậy mà ngươi còn ở đó ngây thơ không biết thì đúng là đồ đần. Đúng lúc này, một âm thanh cổ quái nói:

- Các ngươi là ai? Tới nơi này làm cái gì?

Theo tiếng nhìn lại, đập vào trong mắt là hình ảnh hai tiểu đồng đang mở to mắt nhìn về phía bọn hắn. Hai tiểu đồng tay cầm đoản kiếm, một đứa không có tay trái, một đứa không có tay phải. Không ngờ là hai kẻ tàn phế, hơn nữa còn là hai tiểu hài tử tàn phế, tư chất cực kỳ bình thường.

Nhưng.

Tuy rằng hai tiểu hài tử tàn phế này tư chất bình thường nhưng toàn thân tỏa ra một cỗ sát khí lạnh băng làm cho người ta vừa gặp liền cảm giác sợ hãi.

Quả nhiên là địa phương biến thái sẽ có người biến thái tồn tại. Tùy tiện xuất hiện hai tiểu đồng tàn phế không ngờ lại là sát thủ lãnh huyết trời sinh. Nhìn hai cặp mắt toát ra ngoài sự hung tàn và lạnh băng cũng không có một chút gì khác tỏ vẻ hưởng thụ hương vị xung quanh. Cái này phải giết bao nhiêu người mới có thể đạt được a?

Cho dù là một vị chiến tướng thuộc dạng nhất lưu đã tung hoành chiến trận nhiều năm, dấn thân vào núi thây, biển máu cũng chỉ sợ không có sát khí lớn như vậy. Chúng ta mấy lão già sống đã mấy trăm năm tuổi,

có thể nói là hai tay đính đầy máu tươi cũng không bằng được hai tên tiểu hài tử này...

Lại nhìn hai thanh đoản kiếm trong tay tiểu hài tử, ba vị Thánh Giả trong lòng lại manh động: mũi kiếm hẹp dài, sắc bén, huyết sắc mơ hồ. Rõ ràng là đã nhúng máu, hơn nữa tuyệt đối là không phải ít, chỉ có dùng máu người tắm kiếm thì nó mới có ánh màu rõ tới cỡ này.

Không có lưỡi kiếm, không có tua kiếm, hơn nữa cũng có thể còn không có cả vỏ kiếm! Mà ở trên thân kiếm chỉ có hai đường rãnh sâu cho máu chảy. Không cần phải nói, đây chính là hai thanh kiếm giết người. Hơn nữa là thanh kiếm bất cứ lúc nào cũng có thể giết người.

Còn một điều cũng làm cho tam đại Thánh Giả chú ý, nhìn hai tiểu đồng này, ngoài việc tàn phế, tư chất vô cùng bình thường, cho dù là được minh sư chỉ điểm cũng khó mà đại thành nhưng nhìn kỹ thì hai tên tiểu quỷ này mặc dù không có căn cơ thâm hậu lại có thể trong thời gian ngắn đạt tới tu vi cảnh giới Địa Huyền. Cái này đủ để khiến vô số người chấn kinh.

Nếu là người có thiên phú hơn người, từ nhỏ được rèn luyện có căn cơ thâm hậu, hơn mười tuổi có thể đạt tới cảnh giới Địa Huyền, tuy rằng hiếm có nhưng cũng không có gì lạ, nhưng hai tên tiểu hài tử tàn phế này rốt cuộc là vì lí do gì mà có được tu vi cảnh giới như hiện giờ?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3: Đả Kích

Đáp án cho những việc tưởng như mơ này quả thực không cần nghĩ cũng biết. Nhất định là có cao nhân ẩn thân nơi Quân phủ động tay chân, xem ra người này thủ đoạn phi thường, có thể dùng cho huyền thú, cũng có thể dùng cho con người, thậm chí là hoàn toàn không thèm để ý đến thiên phú của người đó, quả thực là thần tích mà.

Tin rằng một thời gian sau, hai tiểu tử tàn phế này khi trưởng thành sẽ trở thành hai lãnh huyết sát thủ làm cho cả thiên hạ phải khiếp sợ. Ba vị Thánh Giả cũng có thể đoán được: hai tiểu tử kia cho dù là giết sạch toàn bộ người trong thiên hạ cũng chỉ sợ sẽ không có một chút xúc động nào. Sát thủ trời sinh. Máu lạnh bẩm sinh!

Fyck, đây là nơi nào sao lại có nhiều quái vật như vậy? Ba vị Thánh Giả đều cảm giác thực sự vô lực. Nơi này đến tột cùng là thế nào mà có nhiều thứ kỳ quái, còn chưa gặp người kia nhưng những gì hiện có cũng đủ để đã kích người khác rồi, thật sự buồn bực a.

- À, hai vị tiểu đệ, chúng ta đến để thăm Linh Mộng công chúa.

Lý Du Nhiên bày ra khuôn mặt tươi cười, hoà nhã dễ gần nhất, nghênh đón, điềm đạm nói.

Lý Du Nhiên cũng không có nhãn lực và kiến thức như ba vị Thánh Giả, tuy rằng cũng thấy hai tiểu hài tử làm cho người ta cảm giác không thoải mái nhưng căn bản không để trong mắt. Nếu không phải hai tiểu đồng này là người của Quân gia thì hắn một chút phản ứng cũng không có.

Lý Du Nhiên vốn đang chờ Lão Bàng giới thiệu nhưng nhìn lại mới phát hiện lão già kia không biết trốn đi từ khi nào. Lý Du Nhiên trong bụng mắng thầm, không biết làm gì hơn, đành phải tự thân xuất mã.

- Vấn an Linh Mộng công chúa? Ngươi là ai? Tại sao lại cười ghê tởm như vậy? Ngươi có bệnh sao?

Thanh âm nói chuyện phát ra từ tiểu đồng bên trái nhưng điều quái dị là đôi mắt lại như mũi kiếm chiếu vào mặt Lý Du Nhiên. Giờ khắc này Lý Du Nhiên cảm thấy đồng tử mình có chút cảm giác đau đớn. Mợ, thật đáng sợ!

Ba vị Thánh Giả lại cũng đồng thời phát giác ra một chuyện không thể tưởng tượng được: tiểu đồng này nói chuyện không hề mở miệng. Cái miệng của hắn vẫn ngậm chặt như cũ, không chút động đậy nào, nhưng thanh âm vẫn cứ phát ra. Rốt cuộc phát ra là từ nơi nào?

Điểm này ba vị Thánh Giả cũng nhìn ra: Bụng. Vì khi hắn nói chuyện, quần áo chỗ vùng bụng hơi hơi phập phồng, hiển nhiên là do chấn động ở khoang bụng hình thành nên âm điệu tạo nên, có thể nói chuyện bằng cách này thật sự làm cho người khác kinh ngạc. Oh shyt! Chẳng khác nào yêu tinh.

Ba vị Thánh Giả giờ khắc này cảm thấy mình thật sự sụp đổ. Tại sao lại xuất hiện chuyện tình mê hoặc như vậy chứ? Quả thật là làm cho người ta khó hiểu. Chẳng lẽ hai tiểu đồng này không những cụt tay mà còn bị câm? Không thể mở miệng để nói chuyện

- À, ta là Lý Du Nhiên, ha ha, hai vị tiểu đệ, cho chúng ta đi qua đi, chúng ta đều là người tốt.

Lý Du Nhiên từ trong lòng móc ra hai đĩnh hoàng kim, đưa tới tặng. Trên mặt nụ cười càng thêm thân thiết hòa nhã.

- Thì ra ngươi chính là tên ngụy quân tử Lý Du Nhiên kia.

Tiểu đồng khinh thường nhìn thoáng qua hoàng kim trên tay hắn, nhướng mí mắt, tiếp tục dùng giọng điệu cổ quái nói:

- Chúng ta đã sớm nghe người ta nói về ngươi. Ngươi chính là một tên ác quỷ háo sắc, hơn nữa không chuyện ác nào không làm, lấn nam, ép nữ, lừa trên gạt dưới, ở nhà cũng không thành thật, từ lúc ngươi cười cho tới giờ đều không phải là chuyện tốt gì. Ngươi, ngươi vì sao lại cười với ta? Ngươi có ý đồ gì?

Lý Du Nhiên cười đau khổ, ai da, ca ca ta hình tượng khi nào lại biến thành cái dạng này? Ác quỷ háo sắc? Không chuyện ác nào không làm, ngươi nói lời này có vẻ như đang miêu tả Quân Mạc Tà, thiếu gia của các ngươi. Tại sao lại đổ hết lên người ta? Ca ca ta đời này tuy rằng cũng đã từng làm một ít chuyện xấu, nhưng đều là làm sau lưng người, căn bản là chẳng ai biết cả.

- Thiên Tàn, nói chuyện với bọn họ làm gì? Để cho bọn họ vào vấn an Linh Mộng tỷ tỷ đi, chúng ta ở một bên quan sát là được rồi. Chẳng lẽ trong thiên hạ còn có người nào có thể ở trước mặt hai người chúng ta giở trò sao?

Tiểu đồng bên phải rốt cục cũng bắt đầu nói chuyện, có thể phát ra âm thanh mà không cần há miệng, vẫn là âm điệu cổ quái kia. Hơn nữa tiểu tử này lại có mười phần tự tin. Trong thiên hạ không ai có thể trước mặt bọn họ phá rối?

- Hai tên tiểu tử kia, các ngươi tại sao không dùng miệng nói chuyện?

Trì Thiên Phong cười dài hỏi.

- Dùng bụng nói chuyện rất vui vẻ sao?

Hai tiểu đồng cùng khinh bỉ nhìn hắn một cái, giống như là nhìn thấy một tên thiếu trí não, đồng thời nói:

- Thích thú cái rắm. Chúng ta nếu có thể dùng miệng nói chuyện thì đã sớm dùng rồi, ngươi tuổi đã nhiều mà sao cũng giống một tên ngu ngốc như vậy?

Nói xong hai tiểu đồng cùng mở miệng sau đó ngậm lại. Trên mặt hiện ra biểu tình xem thường, châm biếm.

Ba vị Thánh Giả đồng thời cười khổ, sau khi quan sát, ba người bọn họ cũng thấy rất rõ ràng lưỡi của hai tên tiểu tử này đã sớm bị người ta cắt cụt đến tận gốc. Cũng khó trách hắn nhìn khinh bỉ bọn mình, thì ra là thế. Tiểu tử này nói cũng đúng, mình quả thật là hỏi một câu hỏi ngu ngốc.

- Thiếu gia các ngươi cũng thật ngoan độc, lại đem đầu lưỡi của các ngươi cắt cụt.

Tát Thanh Lưu chớp chớp con ngươi, đùa với hai tên tiểu tử nói.

- Không được phép mắng thiếu gia của chúng ta.

Hai tiểu đồng cùng trừng mắt lên, không ngờ là hung quang bắn ra bốn phía giống như độc xà lộ ra răng nanh.

- Đầu lưỡi của chúng ta bị ai cắt có quan hệ gì tới các ngươi? Các ngươi không phải đến thăm Linh Mộng tỷ tỷ sao? Nếu không vào thì xin mời trở về.

Lý Du Nhiên cùng ba vị Thánh Giả bất đắc dĩ cười khổ, đối với tính tình cổ quái của hai tiểu oa nhi này cũng không thể làm gì được. Bốn người bước vào phòng. Thiên Tàn Địa Khuyết cũng mắt nhắm mắt mở theo vào, đồng thời nhìn chăm chăm vào bọn họ như phòng trộm vậy.

Linh Mộng công chúa hiện tại nằm chỗ trước kia của Quân Mạc Tà, vẫn hôn mê bất tỉnh. Có ba bốn thị nữ ở trong phòng hầu hạ.

Lý Du Nhiên trong mắt chợt lóe một chút bi thương, chậm rãi đi tới, đang muốn đến gần hơn để quan sát thì một thân ảnh nhỏ nhắn chợt lóe

lên, Thiên Tàn đã chặn trước mặt hắn.

- Ở chỗ này xem. Không được lại gần hơn. Nếu không ta một kiếm giết ngươi. Khi đó đừng trách ta không báo trước.

Kiếm phong chợt lóe, Lý Du Nhiên cảm thấy bị hàn khí bao phủ. Một thanh đoản kiếm hoành ngang trước mặt hắn, giờ khắc này đang đối diện với một tiểu đồng nhỏ, giống như một đứa bé đang cầm một thanh đoản kiếm đồ chơi nhưng Lý Du Nhiên lại cảm thấy người ớn lạnh, lông tóc dựng đứng.

Giống như trước mặt mình căn bản không phải là một đứa trẻ mời tuổi mà là một độc xà kịch độc. Mà độc xà này đang chuẩn bị nhắm cắn mình.

Lý Du Nhiên bỗng dưng lui về phía sau hai bước, cố gắng thể hiện nụ cười của mình càng thêm hòa hoãn, ôn nhu hơn, nhẹ giọng nói:

- Ca ca chỉ là muốn nhìn xem có thể cứu tỉnh Linh Mộng tỷ tỷ của ngươi hay không thôi.

- Ngươi không cần phải giả đò tốt bụng. Linh Mộng tỷ tỷ sinh là người của công tử nhà ta, chết là quỷ của công tử nhà ta! Có quan hệ gì tới ngươi? Cần ngươi tới để làm bộ làm tịch à?

Thiên Tàn nhìn vào hắn với cái ánh mắt chỉ muốn đâm một lỗ máu lên cái khuôn mặt anh tuấn đó! Giọng điệu mặc dù cổ quái nhưng tràn ngập vẻ dứt khoát và sát khí mãnh liệt!

Lúc này, Thôi Trường Hà trong ba Thánh giả lắc lắc đầu rồi nháy mắt với Lý Du Nhiên. Lý Du Nhiên hiểu ý mà buông tay nói: - Nếu đã như vậy thì ta xin cáo từ, ngày khác lại tới thăm!

- Không cần, cả đời này ngươi cũng không cần phải tới nữa! Nếu lại xuất hiện trước mặt chúng ta thì tiếp đón ngươi chính là kiếm của chúng ta!

Lời này là của Địa Khuyết, câu nói càng lạnh lẽo hơn.

Lý Du Nhiên cùng ba vị Thánh giả chậm rãi ra ngoài, lại nghe thấy hai người Thiên Tàn Địa Khuyết ở bên trong đang dùng cái giọng cổ quái của bọn họ nói nhỏ với nhau:

- Cái mà mà tới thăm người bệnh chứ? Rõ ràng là tới chẳng có ý tốt gì cả.

- Đúng vậy, tới thăm người bệnh gì mà chẳng mang tới một mẩu quà! Thật không lễ phép. Ta khinh bỉ hắn. Mợ, ngay cả đóng kịch cũng không biết. Hàng thế mà còn không biết xấu hổ xưng là Thiên Hương đệ nhất tài tử. Ta xem thấy đệ nhất hạt giống mới phải. He he.....

- Phải đó, nghĩ cũng không chu đáo bằng chúng ta. Thảm nào công tử thường xuyên nói gia hỏa này thoạt nhìn thì thông minh nhưng kỳ thật chỉ là một tên não tàn. Chúng ta ũng lắm chỉ là cụt tay, hắn thì cụt cả tim, cả... chym, còn tàn phế hơn cả chúng ta...

- Ngươi sao cứ nói linh tinh thế. Tiểu tử kia ngoại trừ tứ chi hoàn thiện ra thì chuyện khác có thể so sánh với chúng ta được sao!?

- Uh đúng, là ta nói sai, hắn có cái gì so được với ta hả....

Lý Du Nhiên gần như muốn hộc máu. Mình, một người đầy mưu kế, đầy trí tuệ, thằng nào thấy mà chẳng kiêng kị? Không ngờ ở đây lại bị hai tiểu hài tử của Quân gia khinh bỉ như thế..... Hơn nữa lại là bị khinh bỉ một cách húng hồn, không kiêng nể gì nữa!

Mà đúng lúc này, đột nhiên tới một tiếng quát vang lên:

- Lý Du Nhiên, tên sắc lang nhà ngươi sao lại đi ra từ chỗ này? Nói, ngươi đến là có ý đồ bất lương gì?!

Chính là Độc Cô Tiểu Nghệ cũng với Tiểu Bạch Bạch đang vẫy vẫy đuôi chạy theo sau, lúc này hai mắt nàng sáng ngời hung tợn nhìn vào Lý Du Nhiên, giống như là đang nhìn một con sói háo sắc từ đầu tới đuôi.

- Du Nhiên tới thăm Linh Mộng công chúa điện hạ. Sao, có vấn đề gì ư?

Hôm nay, có thể nói, Lý Du Nhiên làm cái gì cũng không suôn sẻ, một chút thu hoạch cũng không có, ngay cả tới cuối cùng muốn thăm Linh Mộng công chúa một lần cũng không thể được. Mà lúc này, trong lòng thì uất, lại gặp phải sự chất vấn đầy dữ tợn của Độc Cô Tiểu Nghệ thì rất khó chịu. Ta sao lại như sắc lang vậy? Vị Du Nhiên công tử luôn tỏ vẻ thong dong này không ngờ lại lần đầu tiên lộ bộ mặt hung dữ trước mặt con gái.

Lý Du Nhiên làm người tuy rằng âm ngoan, tàn khốc, vô tình, có thể không tiếc hy sinh bất luận kẻ nào khi cần thiết, trong đó bao gồm cả Linh Mộng công chúa. Nhưng không thể phủ nhận, Linh Mộng công chúa vẫn là nữ nhân yêu dấu nhất trong suốt cuộc đời hắn!

Mắt thấy nữ nhân yêu dấu của mình nằm trên giường mà không biết sống chết, trong lòng đâu thấy máu, nhưng lại còn được biết: "Linh Mộng tỷ tỷ sinh là người của công tử nhà ta, chết là quỷ của công tử nhà ta! Có quan hệ gì tới ngươi?!"

Những lời này đối với Lý Du Nhiên có đả kích không nhỏ, một kích đi thẳng vào sâu trong tận tâm linh hắn, khiến hắn một vị Du Nhiên công tử luôn lòng dạ thâm trầm, giận không nộ trên mặt này gần như hộc máu ngay đương trường!

Nam nhân trên đời có ai mà không xúc động khi nhìn thấy nữ nhân mình yêu bị gọi là người phụ nữ của kẻ khác? Hắn không lập tức liều mạng đâm một dao ngay tại đó đã được xem như là có tu dưỡng tốt vô cùng rồi. Vì thế khi Độc Cô Tiểu Nghệ nói ra những lời kia, lập tức nó đã dẫn và đốt lên tâm hoả của Lý Du Nhiên!

- Thăm Linh Mộng à? Linh Mộng tỷ tỷ là người ngươi có thể gặp sao? Lý Du Nhiên, rốt cuộc thì ngươi giả nhân giả nghĩa làm cái giề? Ngươi thật sự nghĩ rằng những chuyện ngươi làm, người trong thiên hạ không biết sao?

Độc Cô Tiểu Nghệ đã nổi giận. Làm chị em tốt nhất của Linh Mộng công chúa, Độc Cô Tiểu Nghệ đối với chuyện của Linh Mộng công chúa biết rất rõ ràng. Hơn nữa Quân Mạc Tà còn từng ở một bên giải thích một cách tỉ mỉ cho nàng nữa, vì thế cảm giác của Độc Cô Tiểu Nghệ đối với Lý Du Nhiên quả thực tệ tới tới cực điểm!

Giờ phút này, thấy Lý Du Nhiên còn dám tranh luận, ngay tức khắc, Độc Cô Tiểu Nghệ tức khí chửi lên. Nàng lần này tới vốn là để tiến hành công việc khiêu khích theo an bài của Quân lão gia tử, giờ lại được thuận lý thành chương mà nổi cái uy của phải nữ!

Quân Chiến Thiên an bài, hết một vòng lại thủ sẵn vòng khác. Lão gia tử rất có tự tin rằng, cho dù có là thần tiên tới đây thì với trận thế này cũng có thể đạt được hiệu quả mình mong muốn!

Khi Độc Cô Tiểu Nghệ nhảy ra, lão gia tử đang ở thư phòng vuốt râu. lật một bộ binh pháp, thật sảng khoái.....

" Lý Du Nhiên à? Cưng tuy rằng trí kế vô song nhưng vẫn còn trẻ. Chơi thủ đoạn trước mặt lão phu à... Đừng nói tới cưng, cho dù là gia gia Lý Thượng của cưng thì vẫn còn quá non....”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4: Bàn Tính Kỹ Hơn

- Bất kể ta có làm chuyện gì nhưng Linh Mộng thủy chung vẫn là nữ nhân mà ta xem trọng nhất.

Lý Du Nhiên bình tĩnh nói, nửa bước cũng không lùi.

- Ngươi còn dám nói? Ngươi, cái tên đê tiện, vô sỉ, ngụy quân tử. Ta giết ngươi.

Độc Cô Tiểu Nghệ giương nanh múa vuốt gầm lên một tiếng, thân hình bắn lên, bay tới. Thân ảnh yểu điệu của nàng ở giữa không trung vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp, tay áo đột nhiên giương lên, một ánh đao nhanh như sét đánh chém thẳng xuống.

Đao nhanh như tia chớp giữa trời, mê hoặc như mộng, nhẹ nhàng. lúc ẩn lúc hiện, chân chân thật thật, mỹ lệ mà biến ảo khôn lường, nhưng cũng tràn đầy sát khí. Hồng Tụ Thiên Hương đệ nhất đao. Hồng Tụ đao pháp. Đệ nhất chiêu, Hồng Tụ Khinh Dương. Do Quân Mạc Tà đích thân truyền dạy. Trung Hoa đao pháp đứng đầu cả hai thế giới.

Một đao tuyệt đẹp như thế xuất hiện, với lịch duyệt sâu xa như ba vị Thánh Giả nhưng trong đôi mắt cao vời cũng hiện ra một chút biến sắc. Hoa lệ như thế, mờ ảo như thế, rồi lại uy lực kinh người như thế. Đao pháp thần diệu này, với kiến thức của cả ba người, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy trong đời.

Lý Du Nhiên nghĩ như thế nào cũng không dám nghĩ rằng nha đầu kia lại có thể xuống tay xuất đao giết người, giờ khắc này có thể nói là

cực kỳ chật vật. Mạnh mẽ hơi ngửa đầu ra sau, mấy sợi tóc tung bay bị chém đứt, lất phất mà phiêu đi.

Độc Cô Tiểu Nghệ một đao chiếm được tiên cơ, khí thế càng tăng, đệ nhị chiêu Hồng Tụ Thiên Hương, đệ tam chiêu Hồng Tụ Nhược Mộng...rồi Hồng Tụ Xuất Vân, Hồng Tụ Vũ Phong... chiêu tiếp chiêu liên miên không dứt.

Ba vị Thánh Giả xem hoa cả mắt, liên tục tán thưởng, Độc Cô Tiểu Nghệ huyền công không cao tự nhiên là không để vào mắt, nhưng đao pháp của nha đầu kia quả thật quá tinh diệu. Ba người ước gì có thể xem nhiều lần, thậm chí nhìn nha đầu kia sử dụng đao pháp, ba người tựa hồ cảm thấy được chỗ tinh diệu của võ học, quả thực rất sinh động, nhưng dù thế nào cũng không nắm bắt được đầy đủ, hiển nhiên chỗ tinh diệu của bộ đao pháp này vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ.

Lý Du Nhiên cũng chật vật tới cực điểm, không ngừng kêu khổ. Huyền công bản thân hắn so với Độc Cô Tiểu Nghệ cao hơn không chỉ một bậc. Nhưng trước đó, Độc Cô Tiểu Nghệ dùng linh dược, tiên đan giống như ăn kẹo, tiến bộ thần tốc, một chút cũng không yếu hơn Lý Du Nhiên, lại có đao pháp trợ oai, dù cho kinh nghiệm không nhiều nhưng vẫn chiếm thế áp đảo.

Tiểu nha đầu thi triển hết sở học, chiếm thế thượng phong, trong lúc nhất thời cảm thấy hăng hái, cả đời ăn hiếp người khác nhưng chưa lần nào phê như lần này. Hơn nữa còn là khi dễ một kẻ mình vốn rất ghét. Trước kia muốn khi dễ hắn nhưng đánh không lại. Hiện giờ thì hắc hắc hắc... Loại cảm giác này, quả thực là cực kỳ thoải mái.

Vì thế càng đánh càng thêm hung mãnh, đột nhiên quát to một tiếng, Lý Du Nhiên lảo đảo lui về phía sau, hai chân mềm nhũn, dáng vẻ hoàn toàn biến mất, nhưng mông thì đã dính trên mặt đất.

- Hồng Tụ Mộng Tàn.

Độc Cô Tiểu Nghệ hét lớn một tiếng, đao như sét đánh, hướng đỉnh đầu Lý Du Nhiên mãnh liệt vỗ xuống. Lý Du Nhiên chỉ cảm thấy đao phong táp vào mặt lạnh ngắt, trong lòng không khỏi lạnh lẽo: chẳng lẽ Lý Du Nhiên ta lại phải chết ở chỗ này?

Đột nhiên Trì Thiên Phong thân hình liền động, ngay khi lưỡi đao chỉ còn cách da đầu Lý Du Nhiên một chút thì hai ngón tay của hắn đã kẹp lấy Hồng Tụ, mỉm cười dùng sức, đoạt lấy. Cúi đầu nhìn, thở dài nói

- Quả nhiên là đao tốt, đao pháp tốt.

Tiện tay đưa đao về phía trước trả lại cho Độc Cô Tiểu Nghệ, hòa nhã nói:

- Tiểu cô nương hãy khoan dung độ lượng, lưu lại một đường, ngày sau còn gặp lại.

Nói xong liền kéo Lý Du Nhiên đứng dậy.

- Chúng ta đi.

Lý Du Nhiên kinh hồn chưa tỉnh, chỉ trong chốc lát đã ra khỏi cửa Quân gia, khi hắn hồi phục tinh thần mới phát hiện ba vị Thánh Giả có chút gì đó không thích hợp. Rời khỏi cửa lớn của Quân gia một lúc, Thôi Trường Hà đã đạp nát một khối đá xanh. Xem quần áo ba người đã ướt đẫm mà khí trời thì rét lạnh. Chuyện này là như thế nào?

- Nguy hiểm thật.

Trì Thiên Phong thở dài rốt cục rên rỉ nói. Vị này cao thủ Thánh Giả này kìm lòng không được, giơ tay, vuốt mồ hôi trên mặt.

- Nguy hiểm thật?

Lý Du Nhiên kinh ngạc hỏi. Sao lại nguy hiểm? Ta một chút cũng không cảm giác được. Chẳng lẽ thở dài vì chuyện của ta? Không phải

chứ, chỉ bằng thực lực của ba vị Thánh Giả, thực lực tiểu nha đầu dù có hơn ta một chút nhưng cũng đâu có nguy hiểm gì.

- Quả thực là nguy hiểm.

Tát Thanh Lưu lòng còn sợ hãi thở dài, oán hận nhìn Lý Du Nhiên, liếc mắt một cái, có chút tức giận nói :

- Chúng ta ba cái mạng già này, chỉ chút xíu là chôn vùi trong tay tiểu tử ngươi. Ngươi lại còn ở nơi này ngây thơ không biết?

A? Lý Du Nhiên lúc này mới chính thức chấn động.

- Nếu ta đoán không sai, vị thần bí sư phụ của Quân Mạc Tà ở ngay trong tiểu biệt viện mà chúng ta vừa mới tới.

Thôi Trường Hà vươn ra ngón tay xoa nhẹ huyệt Thái Dương, thở dài một tiếng nói:

- Quả thực chuyện vượt ra ngoài dự liệu. Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi không phát hiện ra, tiểu viện kia đầy những chuyện không thể tưởng tượng ra được, không có việc gì mà không phải là lần đầu tiên được nghe thấy, nhìn thấy. Bất kể là vật hay là người.

- Quả là lợi hợi.

Trì Thiên Phong ngửa mặt nhìn trời, thật lậu sau mới thở ra một hơi. Ba người cho tới bây giờ mới cảm giác cả người thoải mái hơn một chút.

Một bên Lý Du Nhiên nghe như nghe thiên hư, hoàn toàn mù tịt, không hiểu được ba lão già này rốt cuộc đang nói cái gì. Cho dù là trong tiểu viện kia quang cảnh có chút không phù hợp nhưng cũng không phải vì thế mà kinh hãi chứ?

- Dương hợp chi hậu, thủy tiên nộ phóng, điêu tiêu chi thì, sắc vi mãn tường. Đây là điều kì lạ thứ nhất. Loại bất thường này trong mắt người bình thường chính là kỳ cảnh nhưng trong mắt chúng ta đó chính là

nghịch thiên. Dị thường như vậy, có khác gì là tháng sáu có sương, sét đánh vào mùa đông.

Trì Thiên Phong giơ một ngón tay lên, khẩu khí trầm trọng.

- Miệng không thể nói, lấy bụng nói chuyện là chuyện lạ thứ hai.

Tát Thanh Lưu nói tiếp.

- Đây là chuyện hoang đường không thể tưởng tượng. Huyền Huyền đại lục trải qua vạn năm từ trước tới nay, chưa bao giờ xuất hiện tình huống quỷ dị như vậy. Công phu quỷ dị tới cỡ này.

- Thứ ba chính là người nằm ở trên giường kia, chính là vị Linh Mộng công chúa.

Thôi Trường Hà thở dài một tiếng.

- Nàng cũng không phải không thể tỉnh lại mà là có người cố ý không cho nàng tỉnh lại. Người này lấy thủ đoạn cực kỳ tinh diệu khống chế thân thể của nàng, đưa nàng vào giấc ngủ say, nhưng chỉ là khống chế một địa phương rất nhỏ, lão phu tự phụ y đạo vô song nhưng đối mặt với loại tình huống này cũng đành bất lực. Bởi vì chỉ cần một khi đưa vào một ít huyền khí khác thường, thân thể nữ oa này còn lâu mới có thể phục hồi thương tổn.

- Ngoài ra còn có đao pháp tinh diệu của tiểu nha đầu kia, cũng chưa bao giờ thấy xuất hiện tại thế gian này. Nếu không phải công lực của tiểu nha đầu kia quá thấp, nếu người thi triển đao pháp có tu vi cấp bậc Tôn Giả thì dù là chúng ta cũng chưa chắc có thể ung dung cứu người.

- Lại còn đầu ấu thú Thiết Dực Báo bát cấp đỉnh phong nữa. Chuyện này căn bản là chuyện không thể nào có được nhưng lại xuất hiện ngay trước mắt chúng ta.

Ba vị Thánh Giả nói xong những điều dị thường, đối mặt nhìn nhau cũng đều thấy được thần sắc phức tạp trong mắt đối phương.

Có nói quá không? Lý Du Nhiên chân chính kinh ngạc, chấn kinh.

Hắn vạn lần không ngờ một đường chính mình đã đi qua, nhìn chỉ thấy một chút sự tình nhưng lại ẩn chứa nhiều huyền cơ như vậy.

Phải biết rằng Lý Du Nhiên tuy rằng trí tuệ siêu tuyệt, ánh mắt độc đáo, làm việc đều nắm trước tiên cơ, thậm chí là bày mưu nghĩ kế bên trong quyết thắng ở ngoài ngàn dặm; cách đối nhân xử thế lại càng suôn sẻ khéo léo. Nhưng hắn cũng có nhược điểm của hắn hơn nữa còn là nhược điểm trí mạng, đó chính là huyền công của hắn thật sự không cao. Điểm này hạn chế nghiêm trọng cách nhìn của hắn. Tựa như trước mắt, chuyện mà Thánh Giả có đủ khả năng nhìn thấy nhưng hắn lại không thể phát giác ra được. Cho dù là thấy nhưng cũng không phát hiện được huyền cơ bên trong.

Bất quá Thánh Giả tuy rằng nhìn ra nhiều chuyện tình như vậy nhưng lại dọa chính bản thân mình. Lý Du Nhiên tuy rằng cái gì cũng không biết nhưng lòng hắn lại an nhàn hơn biết bao nhiêu, điều này không biết có phải là một loại hạnh phúc hay không.

Không biết phúc ah! Đi thôi.

Đối với những chuyện xảy ra ở Quân gia lần này, phải nhất định đánh giá lại lần nữa. Sau khi trở về, lập tức liên hệ Mộng Huyễn Huyết Hải và Độn Thế Tiên Cung sáu vị Thánh Giả, mọi người cùng nhau thương lượng, cẩn thận thương nghị đối sách. Chuyện so với dự đoán trước đây nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Trì Thiên Phong quay đầu lại nhìn bầu trời bên trên Quân gia, linh khí nồng đậm, hít một hơi thật sâu, vô lực nói:

- Trước khi tới đây, lão phu đã dự liệu tình huống sẽ nguy hiểm nhưng thật không ngờ, sự tình lại hung hiểm, to tát đến như vậy. Hiện tai, lão phu cơ bản có thể xác nhận, vị cao nhân cái thế ẩn thân tại nhà Quân gia chính là người đó.

Tát Thanh Lưu hơi run rẩy, cùng với Thôi Trường Hà đồng thời nói:

- Cửu U Thập Tứ Thiếu.

- Cửu U Thập Tứ Thiếu này rất lợi hại có phải không?

Lý Du Nhiên có chút buồn bực

- Chẳng lẽ so với vài vị Thánh Giả còn muốn...

Nói tới đây hắn cũng không nói thêm gì nữa, có vẻ như có vẻ như lời này có chút tổn thương tự tôn...

- Thánh Giả?

Trì Thiên Phong cười lạnh một tiếng nói :

- Cho dù là Thánh Giả, ở trước mặt Cửu U Thập Tứ Thiếu thì tính là gì?

- Ở Chí Tôn Kim Thành còn có hai vị Thánh Giả tàn tật, một vị ngực bị đánh thủng một lỗ lớn, người kia thì đầu bị vẹo một bên. Tuy rằng dựa vào huyền công cái thế, miễn cưỡng có thể duy trì sinh mệnh nhưng trải qua mấy trăm năm tới nay vẫn không thể phục hồi.

Thôi Trường Hà thở dài một hơi trầm trọng nói:

- Phải biết rằng đạt tới mức Thánh Giả thì chỉ cần không chết, hình thần cầu diệt, thì có thể làm cho bản thân phục hồi cho dù là tay chân đã bị gãy. Nhưng loại tổn thương do Cửu U Thập Tứ Thiếu hạ thủ thì ngay cả Thánh Giả cũng không thể phục hồi.

Cửu U Thập Tứ Thiếu. Lý Du Nhiên lấy dũng khí nói ra tên này. Hắn cảm thấy trong lòng chấn động không thôi. Thì ra trên đời này còn có một kẻ đáng sợ như vậy.

Bốn người yên lặng không nói gì trở về. Trì Thiên Phong cũng chỉ truyền đạt mệnh lệnh đơn giản: Đêm nay, chín vị Thánh Giả nhất định

phải gặp mặt. Nếu việc này không thương lượng cho tốt, chỉ sợ một khi động thủ thì trong phạm vi ngàn dặm quanh Thiên Hương thành sẽ thành một đống hoang tàn. Nếu chỉ như vậy cũng còn dễ, nhưng chính là chín người mình một khi ra tay phải toàn thắng. Nếu không thì sai một ly đi ngàn dặm. Trăm vạn lần không được hành động thiếu suy nghĩ.

Bên kia, trên đỉnh Tuyết Phong, Quân Mạc Tà lòng nóng như lửa đốt. Nhìn thấy người ở Ngân Thành đang nỗ lực xây dựng lại, thu thập đống hoang tàn, Hàn Phong Tuyết cũng không thấy bóng dáng. Mình thì bị Tuyết Sương Thanh bám riết, ân cần hỏi han, chăm sóc như mẹ của mình vậy.

Quân đại thiếu có chút nóng nảy, ca hiện giờ đã là Tôn Giả cấp hai, nóng lạnh bất xâm, sao có thể bị cảm được chứ.

Rốt cục, Hàn Trảm Mộng nhịn không được, chen vào bảo Tuyết Sương Thanh đi chuẩn bị đồ ăn. Quân Mạc Tà lúc này mới thở dài một hơi nhẹ nhõm, lén lút chạy ra ngoài, khi thấy mọi người không ai chú ý liền lắc mình một cái biến mất.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 5: Gian Khổ Trong Lòng Đất

Âm Dương Độn, Thổ chi lực, hai thủ đoạn đại thần thông đồng thời phát động, Quân Mạc Tà trong nháy mắt đi sâu vào trong lòng đất. Vị trí này chính là phía dưới của trung tâm đại điện Ngân Thành. Đã hơn một lần Quân Mạc Tà từng cảm ứng được lực lượng thần dị từ nơi này phát ra.

Quả nhiên mới vừa tiến vào dưới lòng đất, Quân Mạc Tà cũng cảm thấy Hồng Quân Tháp trong đầu "Oanh" một tiếng, tăng tốc xoay tròn, mang theo ý tứ phấn chấn dị thường. Hơn nữa, cảm giác về một cái gì đó xảy ra lần trước lại một lần nữa trỗi dậy một cách rõ ràng hơn.

Tựa hồ dưới nền đất này đều là một mảnh đầm lầy to lớn, mà mình đang bị vây trong đó, chỉ có thể nỗ lực vùng vẫy đi tới trước.

- Mày thì sướng rồi, mày có thể bớt sướng một chút được không. Đây là trong lòng đất đó, mày nha, mày cũng không phải là không biết đồng thời vận chuyển Âm Dương Độn và Thổ chi lực cần bao nhiêu linh lực sao? Huống chi mỗi bước đi đều cần phải đột phá loại lực cản sềnh sệch khó có thể tưởng tượng được này, mày không xuất lực, để mỗi mình tao gánh vác, aiz, đại ca, ca muốn đùa chết thằng đệ sao?

Quân Mạc Tà trong đầu đầy oán hận, đây cũng không phải nói đùa, nếu không có Hồng Quân tháp trợ giúp, chỉ bằng công lực của Quân đại thiếu gia thì khó mà duy trì trong thời gian dài, một khi công lực cạn kiệt thì Âm Dương Độn và Thổ chi lực cho dù có thần diệu đến đâu mà không có linh lực dẫn động thì cũng mất đi hiệu lực, vậy thì chỉ có nước lãnh đủ. Nhưng Hồng Quân Tháp cả ngày cũng không có chút động tĩnh

nào, chỉ liên tục xoay tròn, phấn chấn, chờ mong, cũng không có chút dấu hiệu nào sẽ phóng thích linh khí. Xem ra tên này ăn thì đã no nhưng vẫn chưa tới giờ tiêu hóa!

Quân Mạc Tà miệng than thân trách phận. Xem ra chính mình phải tự lực cánh sinh, vượt gian khổ mà làm thôi, thực hành tiết kiệm tối đa, hi vọng là có thể đạt được mục đích cuối cùng.

Liều cái mạng già chống đỡ đã đành, nhưng hắn sao vẫn cảm thấy buồn tủi. Phần việc lần này hình như là làm vì Hồng Quân Tháp, mình có được lợi ích gì không thì lại là chuyện khác. Điều này làm cho Quân đại thiếu gia cảm thấy không công bằng.

Căn cứ vào tâm lý tuyệt đối không được lãng phí, tiến hành thử ở bốn phương tám hướng, Quân Mạc Tà liền quyết định đi về phía bắc. Bởi vì đột phá phía này trong bốn phương tám hướng là khó nhất vì loại kết dính sềnh sệch đó càng mãnh liệt, mà độ khó càng cao thì thứ tốt chắc chắn là ở phía này. Tốt, lão tử liều mạng. Không thành công cũng thành nhân. Quân Mạc Tà thở ra một hơi, điều chỉnh thân thể, ở trong lòng đất người hắn tiến hành tự xoay thành vòng tròn, chuyển động càng lúc càng nhanh, hình thành một cột gió xoáy, ngay tại lúc đạt tới tốc độ cao nhất, thân thể hắn đột nhiên ép lại, sau đó dùng hai chân đạp vào tầng đất phía dưới cả người như tên rời cung, lập tức lao đi. Quân đại thiếu gia lúc này như một mũi khoan xoay tròn với tốc độ cực cao tiến tới. Đây cũng là cách tốn ít sức lực nhất mà Quân Mạc Tà nghĩ ra .

Tiến lên mới chừng được vài chục trượng, Quân Mạc Tà cảm thấy da đầu của mình bởi vì xoay tròn với tốc độ cao nên càng lúc càng nóng, giống như đặt gần miệng núi lửa vậy.

Trong lòng không khỏi mắng thầm:

" Mợ nó chứ, mái tóc của ca cứ như vậy mà hỏng hết sao? Thật là làm cho người ta đau lòng! Tuy rằng lúc này tóc có hơi dài một chút, có chút trở ngại nhưng nếu biến thành đầu hói thì ... thật là khó coi quá đi."

Tốc độ xoay tròn giảm dần rồi dừng hẳn. Quân Mạc Tà sau khi dừng lại, việc làm đầu tiên chính là sờ lên đỉnh đầu của mình. Hắn rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, tóc vẫn còn đó, bất quá vì nhiệt độ quá cao do ma sát làm cho tóc có hơi xoăn, phát hiện mới nha, không biết là có thể dùng thủ đoạn này để thực hiện kỹ thuật uốn tóc không nhỉ...

Cùng lúc, Quân Mạc Tà tính toán khoảng cách một chút, không khỏi âm thầm chắc lưỡi. Với cách làm như hiện tại nếu ở trên trời thì chỉ sợ đã lao được hơn trăm trượng nhưng ở trong lòng đất thế này lại chỉ đi được khoảng mười hai mười ba trượng, một đoạn ngắn mà thôi.

Mà tại vị trí hiện giờ, cái loại lực lượng sềnh sệch này càng thêm nồng đậm, lực cản càng lớn, tựa hồ giống như là một cái kén tằm thật lớn, khúc mắc chính nằm ở trung tâm cái kén, ở chỗ này chỉ việc vận động một ngón tay thôi cũng mang lại cảm giác gian nan vạn phần.

Quân Mạc Tà thử vận công hấp thu một chút năng lượng xung quanh nhưng hắn phát hiện ra không thể hấp thu được, xem ra lực cản này không phải là thiên địa linh khí biến dị ngưng kết mà thành, mà là một loại lực lượng thần bí mà mình không biết.

Không có biện pháp, đành phải chui tiếp vậy!

Quân Mạc Tà cũng rất ngoan cố, hắn không tin là không thể chui qua. Lão tử cho tới bây giờ vẫn không tin có ma quỷ. Chỗ này vẫn không làm khó ta được, vẫn chưa tính là gì.

Lần thứ hai vận chuyển Khai Thiên Tạo Hóa huyền công, vận công lực, Quân Mạc Tà cắn răng ngậm miệng từng bước một, từng phần, từng phần, một tấc rồi một tấc cứ thế tiến tới...

Rất lâu, rất lâu sau.....

Quân Mạc Tà rốt cuộc bất chấp cái gì là tư thế tao nhã, ngồi bệt xuống đất, thở hồng hộc, trên đầu mồ hôi chảy đầm đìa, hơi nước màu trắng tràn ngập ra xung quanh nháy mắt đã bị đất hấp thu hết. Quá khó,

quá củ chuối! Quân đại thiếu có chút bất đắc dĩ, lúc đầu còn bước được những bước dài tiến tới, tuy rằng lực cản lớn nhưng không đến nỗi không thể đi được, nhưng ở chỗ này thì một bước lại trở thành một tấc, mỗi lần dịch chuyển chỉ được một tấc.

Di chuyển thì cũng di chuyển được, nhưng ở nơi này có một cỗ phản lực rất lớn. Nếu sau khi đi tới mà không thi triển Thiên cân trụy để ổn định thân thể thì sớm đã bị lực cản này đánh bay đi vài chục trượng. Nếu không phải Quân Mạc Tà phản ứng nhanh lẹ, chỉ sợ đã sớm bị đẩy về vị trí cũ không biết bao nhiêu lần. Cho nên hắn cũng không biết sẽ làm gì tiếp theo vì hắn thật sự mệt mỏi, kiệt sức.

Mặc dù hắn hiện giờ là Tôn Giả cấp hai, công lực cường hãn, hơn nữa có Khai Thiên Tạo Hóa Công biến thái, còn có Âm Dương Độn và Thổ chi lực, hai đại thần thông có năng lực không thể tưởng tượng, nhưng trải qua thời gian lâu như vậy cũng chỉ đi được có năm mươi trượng. Tính luôn quãng đường lúc thực hiện xoay tròn đi được khoảng mười hai trượng thì tối đa cũng chỉ được cỡ sáu mươi trượng mà thôi. Nói cho dễ hiểu một chút chính là một trăm tám mươi mét.

Hiện tại Quân Mạc Tà mơ hồ có thể cảm giác được có vẻ như khoảng cách từ cổ lực lượng kỳ quái này tới trung tâm hắn là không xa. Ước lượng cũng còn khoảng mấy trượng nữa nhưng mấy trượng này lại như xa thôi như là thiên sơn vạn thủy, đúng như danh xưng Chỉ Xích Thiên Nhai.

Sềnh sệch, trói buộc, đàn hồi, thậm chí càng đi về phía trước còn có một lực lượng xoay tròn tạo thanh vòng xoáy, cho dù là xoay sở như thế nào cũng bị loại lực lượng này làm cho mất cân bằng.

Quân Mạc Tà hoàn toàn có thể khẳng định nếu không phải mình có thần thông Âm Dương Độn và Thổ chi lực, nếu là người bình thường, cho dù là Thánh Vương cường giả tới đây sợ rằng một bước cũng không thể tiến tới.

Loại lực lượng này thật sự là quái dị.

Nhưng Quân Mạc Tà cũng nghĩ tới một điểm, nơi đây có lực lượng cường đại quái dị thủ hộ thì vậy vật bên trong sẽ nghịch thiên tới cỡ nào?

Kỳ thật cũng không cần phải nói nhiều, nếu không phải vô cùng trân quý tới cực điểm thì Hồng Quân Tháp há có thể tỏ vẻ cấp bách như vậy? Lấy trình độ kén chọn của Hồng Quân Tháp mà nói, có thể làm cho nó thèm muốn thì sao có thể là vật phàm được.

Nghỉ ngơi một hồi, Quân Mạc Tà lại tiếp tục cố gắng. Trước mắt tạm thời mất đi sự bổ sung cường đại của Hồng Quân Tháp, Quân Mạc Tà đành phải liều mạng vận chuyển Khai Thiên Tạo Hóa Công, thậm chí bản thân hắn cũng có thể cảm giác được âm thanh sưu sưu của dòng linh lực đang vận hành trong kinh mạch. Loại cảm giác này thật là thích thú. Nhưng Quân Mạc Tà lại không biết ở nơi khác đám người Ưng Vương và Tuyết Sương Thanh đang nôn nóng tìm kiếm hắn.

Tuyết Sương Thanh thì buồn bực: ta đi chưa lâu mà con rể đâu sao không thấy? Sao có thể như thế được? Vẫn còn nhiều thứ chưa hỏi cho rõ ràng.

Ưng Vương thì càng sốt suột: tỷ phu đâu không thấy. Rốt cuộc đã đi nơi nào rồi? Choáng, vốn tưởng ở đây một mình với tỷ phu thì có thể kiếm chút lợi lộc. Vậy mà không tới nửa ngày, tỷ phu lại đột nhiên không thấy. Thế này thì làm sao cho tốt đây!

Quân Mạc Tà từ lúc biến mất đã qua ba ngày.

Duy chỉ có thành chủ Hàn Trảm Mộng nghĩ nhiều hơn một chút, hắn nghĩ tiểu gia hỏa xuất quỷ nhập thần này không phải chạy vào nơi cấm địa của Ngân Thành chúng ta đó chứ? Tuy rằng biết rõ không có khả năng nhưng hắn vẫn đi nhìn trộm vài lần: bên trong cũng chỉ có một người đó là phụ thân Hàn Phong Tuyết của hắn, ngoài ra không còn ai khác, đối mặt với ánh mắt ngạc nhiên của cha già, Hàn Trảm Mộng trong lòng cũng có chút kỳ quái không hiểu: tiểu tử này rốt cuộc là đã biến đi đâu rồi? Ngân Thành có vẻ như cũng không còn cái gì khác có thể bị hắn nhìn trúng a?

Chẳng ai ngờ rằng, Quân Mạc Tà đang ở trong lòng đất cùng lực lượng thần bí quỷ dị kia ương ngạnh giao tranh ba ngày.

Suốt ba ngày!

Ngày thứ ba rồi cũng trôi qua, giờ phút này Quân Mạc Tà cơ hồ giống như con cá bị dạt vào bờ, vùng vẫy mệt mỏi đến độ sức cùng lực kiệt nhưng hắn cũng xác định được khoảng cách xuyên phá lực lượng chết tiệt này chỉ còn không đến nửa mét mà thôi.

Nhưng trước mắt, lực đàn hồi có vẻ cổ quái này cũng cực kỳ cố chấp. Quân Mạc Tà căn bản không dám thay đổi vị trí cước bộ một chút nào, tiếp tục tiến về phía trung tâm, vận dụng toàn thân lê từng chút một, có thể nói là từng milimet một, đột phá lực cản tiến vào bên trong. Hồng Quân Tháp không trợ giúp gì làm cho Quân đại thiếu phải nếm mùi đau khổ.

Mặc dù ở trong trạng thái Âm Dương Độn nhưng Quân Mạc Tà cảm giác rất rõ ràng trên người của mình có nhiều chỗ đã bị ma sát mài mòn.

Hắn dùng thần kiếm cắt một chút lực lượng hư vô cổ quái này rồi cho vào trong miệng.

Thánh thần thiên địa ơi, cái đó quả nhiên ghê tởm.

Quân đại thiếu khóc không ra nước mắt!

Cảm giác nếm mùi vị đó, cả đời hắn cũng không muốn lại có lần thứ hai.

Rốt cục...

Một khắc sau, Quân Mạc Tà đột nhiên cảm giác được mình giống như đã đâm vào một cái gì đó giống như bong bóng, tuy rằng bên ngoài rất khó phá nhưng khi phá được rồi thì giống như quả bóng bị xì hơi, thu lại trường kiếm trên tay, hắn còn chưa kịp nhảy nhót ăn mừng thì liền bị

một cỗ lực lượng khủng bố to lớn không thể kháng cự không rõ từ đâu xuất hiện đẩy văng ra ngoài.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6: Tạo Ngộ Ly Kỳ

Đúng vậy, chính là bị đẩy văng ra ngoài.

Giống như kiểu một người ăn phải thức ăn ôi thiu không sạch, sau đó lại phải vội vã tống cái thứ gì đó đó từ trong cơ thể thải ra bên ngoài. Phụt một cái, thế là ra ngoài òi....

Quân Mạc Tà không hề chuẩn bị lập tức bị hút vào, cả người chỉ còn cảm thấy hoa cả mắt, bản thân ngay khi còn lơ lửng trong hư không, thân thể giống như bị đâm vào thạch bích, đụng phải một cái rất cứng, quá cứng. Ta kiện. Ta kiện con mụ mụ nó...

Quân đại thiếu kìm lòng không đặng, thét lên bi thảm , toàn thân trên dưới, cơ nhục, huyết quản đều cảm thấy đau nhức, cực kỳ thê thảm.

Thật lâu sau, hắn mới tỉnh lại, miệng há ra, mắt tròn xoe nhìn xung quanh, cả người tê rần như hít phải một ngụm hàn khí. Nơi này ....thiệt là... quá đẹp.

Dường như dòng khí cổ quái khi nãy đã đưa mình tới tòa cung điện cực kì lớn dưới lòng đất này. Chiếm một diện tích ước chừng có thể có trên dưới một trăm trượng, độ cao cũng có thể có tới mười trượng. Phóng mắt nhìn lại, nơi này quả thực là rực rỡ muôn màu, cái gì cũng có.

Đúng vậy, mọi người đoán không sai, Quân Mạc Tà rơi vào cái chỗ này và mật thất luyện công của Hàn Phong Tuyết cũng không phải cùng một chỗ. Có thể nói, cái mật thất luyện công kia của Hàn Phong Tuyết là ở đỉnh đầu phía trên của đại điện, còn Quân Mạc Tà lại chính là đang ở

trong đại điện. Khoảng cách từ mặt đất tới đỉnh cao bao nhiêu...cũng không ước lượng chính xác được. Mà chân chính hấp dẫn toàn bộ tầm mắt cùng với thần trí của Quân Mạc Tà chính là mười bốn chữ to ở chính giữa thể hiện khí phách cao vút, duy ngã độc tôn. Chữ này khắc ở trên thạch bích. Mười bốn chữ này có cùng màu sắc với thạch bích, vốn hắn là không dễ phân biệt, nhưng ở nơi đây cũng vô cùng bắt mắt. Vì vậy, bất luận kẻ nào nếu tiến vào nơi này đều tự nhiên chú ý tới mười bốn chữ to lớn này.

Mười bốn chữ này giống như có sinh mệnh, có linh hồn như con người, cũng hung hăng càn quấy, ngang ngược không ai bì nổi. Tựa hồ thẳng muốn thoát ra khỏi thạch bích bay vào trời đất bao la. Tuyên cổ tung hoành vô song khách, thiên địa cửu u đệ nhất thiểu.(DG: tạm dịch là: từ xưa đến nay chưa có người nào tung hoành ngang dọc như ta, Cửu U đệ nhất thiểu duy nhất trong trời đất.) Chính là chữ của kẻ được gọi là điên đệ nhất từ xưa đến nay lưu lại. Cho dù là cuồng ngạo như Quân đại thiếu nhưng cũng bị mười bốn chữ to lớn này làm cho rung động một hồi.

Nhìn khoảng không gian này mà cảm thấy hâm mộ, nhìn cách người ta sống, xem người ta tung hoành. Nhìn lại chính mình ... Quả thực chưa thể so sánh nổi, chỉ bằng câu nói kia, mình vẫn chưa bằng được.

Quân Mạc Tà sau khi giải trừ Âm Dương Độn, thu hồi Thổ chi lực, lúc này mới đứng lên, phủi phủi bụi đất trên người. Con mẹ nó thực là tà môn, chính mình vừa rồi rõ ràng là lợi dụng Âm Dương Độn vào nơi hư không nhưng cuối cùng lại đi tới đây. Quên đi, không quản chuyện này nữa, hai tay vắt sau lưng, giống như một vị quân vương tuần tra lãnh địa của mình ngông nghênh đi dạo. Hừ ngươi nha, dùng lực lượng cổ quái ngăn cản thì sao chứ? Ta đã đến đây rồi thì tất cả đều là của họ Quân ta.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, đang chuẩn bị kiếm một chút thành quả, đột nhiên, phía thạch bích có khắc mười bốn chữ to lớn đó rung lên một hồi, "xoạt", từ phía trên rơi xuống một cái quyển trục. "Bộp", vừa vặn lại rớt ở trước mặt của hắn.

Quyển trục này không phải là vàng là ngọc gì, nó rất mềm mại, sau khi rơi trên mặt đất một lúc sau liền tự động mở ra, lộ ra năm chữ giống như là năm đạo thiểm điện đồng thời đánh trúng vào tận sâu linh hồn Quân Mạc Tà:

" Quân Tà, ngươi đã đến rồi!"

Quân Mạc Tà cả người chấn động, cảm giác nhiệt huyết toàn thân trong nháy mắt toàn bộ xông lên não. "Ông" một tiếng, mắt nổ đom đom, xung quanh xuất hiện đầy sao. Tiếng thở phì phò, giống như kẻ đang bị ngạt thở vậy. Trong lòng rung động đến nỗi chút nữa là muốn làm linh hồn của hắn vỡ nát.

Rất rõ ràng, đây chính là chữ viết của Cửu U đệ nhất thiểu. Mà hắn viết rất rõ"Quân Tà, ngươi đã đến rồi", chứ không phải là "Quân Mạc Tà ngươi đã đến rồi".

Không thiếu cũng không thừa nét nào.

Quân Tà, chính là kiếp trước của mình. Đây là bí mật mà cả đời này không có người nào biết đến cái tên này. Hắn đang nhớ tới tên cha sinh mẹ đẻ của mình, bất chợt nhớ tới ngoại hiệu của hắn. Quân Tà! Tà Quân. Nhưng vị truyền kỳ đệ nhất Cửu U đệ nhất thiểu này đã tồn tại hơn vạn năm trước thì làm thế nào biết tên của mình hơn nữa còn là tên kiếp trước? Quân Mạc Tà trong lòng đột nhiên xuất hiện nỗi băn khoăn to lớn.

Thiên Hương thành, trong phủ mật thất của Nhị hoàng tử.

Mười hai người phân làm ba phương hướng, bất cứ người nào sắc mặt đều phá lệ ngưng trọng, u ám, giống như giống như mưa to gió lớn sắp đến.

Lần này, chủ nhân Nhị hoàng tử Dương Đán lại không có mặt ở đây. Bởi vì hắn căn bản không có tư cách tham gia hội nghị cao tầng như vậy.

Hoặc có thể nói, mười hai người nơi đây, ngoại trừ Lý Du Nhiên, tùy tiện một người trong số này đều thực lực có thể tiện tay lật úp cả Thiên Hương.

- Đại khái tình huống là như vậy.

Một thân Bố Y Trì Thiên Phong sắc mặt trầm trọng, chậm rãi nói

- Cho nên ba người lão phu chưa dám vọng động, lập tức quay lại đây, tìm các vị thương nghị. Việc này phải làm xử lý như thế nào, vẫn cần mọi người quyết định. Theo ý của ta thì không thể coi thường được, dù sao người nọ thực lực thực sự quá khủng bố, chưa nói tới chiến lực của bản thân người đó nhưng dựa vào đủ loại thần thông, thủ đoạn mà hôm nay ta tận mắt nhìn thấy đã muốn vượt xa khỏi tầm mắt của chúng ta, một khi phát sinh biến cố, chỉ sợ động một tí là có nguy cơ to lớn. Đoạt Thiên chi chiến đã gần ngay trước mắt, nếu tùy tiện khai chiến, vô luận kết quả như thế nào, đều khó mà tưởng tượng được.

Lý Du Nhiên, Trì Thiên Phong bốn người bọn họ đang ngồi mặt đông, Trì Thiên Phong đang giới thiệu tình hình của lần dọ thám Quân gia.

Mặt bắc, có 4 người, hai lão già áo trắng, đầu bạc, lông mi trắng, râu cũng bạc trắng, thoạt nhìn rất cổ. Vẻ mặt cũng tương đối lạnh nhạt, tuy rằng tuổi già nhưng tinh thần vẫn cực kỳ khỏe mạnh. Bên người bọn hắn chính là hai trung niên áo trắng, khoác áo lông cừu, sắc mặt nhẹ nhàng. Bốn người này chính là người của Độn Thế Tiên Cung.

Phía nam chính là người của Mộng Huyễn Huyết Hải, Tử Kinh Hồng đứng vị trí chót, ba người còn lại ba trung niên khoác tử bào khí độ ung dung, vẻ mặt cao quý, khí khái.

Sau khi nghe Trì Thiên Phong miêu tả xong, một trong hai vị lão nhân áo bào trắng nhíu lông mi thật dài lại như vẻ suy nghĩ sâu xa, nói:

- Nếu Trì huynh đã nói như vậy, xem ra...Trong đó thực sự là có Cửu U Thập Tứ Thiếu ư? Không phải Cửu U Thập Tứ Thiếu đang bị phong ấn tại Thiên Phạt sâm lâm sao? Sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?

- Lão phu cũng chính là bởi vì việc này mà suy nghĩ mãi ko ra. Bên trong rốt cuộc có phải Cửu U Thập Tứ Thiếu hay không? Bất quá dựa theo những gì đã thấy thì thế gian khó có người nào khác có thể làm được, ít nhất theo lão phu biết là không có ai.

Trì Thiên Phong chần chờ một chút nói.

- Làm cho một đầu huyền thú, mà nhiều nhất chỉ có thể đạt tới thất giai đỉnh phong, mạnh mẽ thoát thai hoán cốt. Để làm được loại biến chất cực hạn này, ngoại trừ phải có thần thông thủ đoạn to lớn, còn cần phải tổn hao tu vi công lực. Hành vi này, với kiến thức của lão phu mà nói, chính là nghịch thiên. Trừ phi là cực kỳ rỗi rãi nhàm chán, không có cái gì khác để tiêu khiển thì mới chọn cách này.

Lão giả áo bào trắng đứng lên chắp hai tay sau lưng, đi qua đi lại, nhíu mày nói:

- Cửu U Thập Tứ Thiếu, không hề nghi ngờ có năng lực này. Nếu hắn đang bị phong ấn, không có việc gì làm, cực kỳ nhàm chán thì tạo ra một đầu huyền thú thần dị cũng coi như hợp tình hợp lý. Nhưng trên đại lục kỳ nhân dị sĩ rất nhiều, nhàm chán tịch mịch như thế vị tất cũng chỉ có Cửu U Thập Tứ Thiếu. Chúng ta đều là trải qua năm tháng buồn chán, thử hỏi các vị trong tu luyện với loại chuyện buồn tẻ này thật khó mấy người có thể làm được... Ha ha ha ha.

Hắn cũng không nói toạc ra hết, nhưng ý tứ bên trong cũng đã rất rõ ràng. Mọi người đang ngồi đều không tự chủ được gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Khi đạt tới giai vị cực cao Thánh Giả, nhiều người đã không phải là tịch mịch giải sầu mà là hoàn toàn yên lặng để nghiền ngẫm thiên địa huyền bí, chỉ cầu một chút linh quang lóe lên là có thể tạo ra một bước đột phá. Điều này cần có sự yên tĩnh, hoàn toàn yên tĩnh.

Nhưng người thủy chung cũng là một quần thể động vật, nếu tự ý bỏ đàn, thì loại cơ đơn, tịch mịch đủ để làm cho người có tu dưỡng tốt nhất nổi điên. Mà một khi xuất hiện thì nhất định phải tìm cách nào đó để làm vơi bớt đi.

Cho nên về cơ bản mỗi người trồng hoa, các loại linh dược lâu năm, thứ nhất có thể giải sầu, giảm sự tịch mịch của mình, làm cho bản thân có việc phải làm, thứ hai cũng có thể mượn dùng linh khí từ cây cỏ hấp dẫn thiên địa linh khí đến đây. Thứ ba, trải qua năm rộng tháng dài, chính là lưu cho hậu nhân của cải thật lớn. Cho nên người của Tam Đại Thánh Địa tu vi tiến triển rất nhanh cũng bởi vì đạo lý này.

- Thứ hai... Dương hợp chi hậu, thủy tiên nộ phóng, điêu tiêu chi thì, sắc vi mãn tường.. Loại nghịch chuyển khí hậu cỡ này theo ta biết thì tuyệt không ai có thể làm được. Nếu có một người làm được... Ha ha, các vị, cho dù là vạn năm trước, mạnh mẽ tới mức nghịch thiên cỡ Cửu U đệ nhất thiếu, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể. Nếu dựa vào điểm này mà nhận định người này là Cửu U Thập Tứ Thiếu, như vậy thì quá xem trọng Cửu U Thập Tứ Thiếu rồi. Hắn vẫn chưa có bổn sự kia.

Lão giả ao bào trắng, nhẹ nhàng xoa nhẹ huyệt thái dương của mình, sau đó hơi hơi khoát tay áo, tăng thêm khẩu khí của mình, tiếp tục nói:

- Con người dĩ nhiên không làm được hiệu quả như vậy, nhưng nếu sử dụng vật lực để hỗ trợ thì khác.

Hắn nói tới đây, mười mấy người nhất thời trên mặt đều lộ ra một chút thần sắc tỉnh ngộ.

- Tất cả mọi người đều có tầm nhìn rộng lớn, ta chỉ nói vài câu là mọi người đã có thể hiểu rõ, nói rằng tuy hiếm tuy lạ nhưng không phải là không tìm được, ví dụ như vạn niên ôn hoàn, Linh Lung ngọc tâm, Thiên Địa Linh Mạch, ngọc mạch ôn tuyền. Nếu có một loại thiên tài địa bảo này, chỉ cần chôn sâu dưới đất thì chuyện trái mùa xuất hiện cũng có thể hiểu được. Cho nên chi tiết này cũng có thể loại bỏ khả năng chỗ kia chính là nơi ở của Cửu U Thập Tứ Thiếu.

- Và chuyện hai kẻ câm dùng bụng nói chuyện, thoát thai hoát cốt, tăng tư chất... Thần công như vậy quả thật chưa bao giờ xuất hiện ở trên đại lục. Quả nhiên là quỷ dị tới cực điểm, điểm này lão phu thừa nhận, không cần phải hoài nghi. Nhưng trái ngược với ý nghĩ của mọi người, chính vì một màn quỷ dị này, mới khiến cho lão phu lớn mật phán đoán, người ở bên trong nhất định không phải là Cửu U Thập Tứ Thiếu.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 7: Thánh Giả Hành Động

Lão giả áo bào trắng cười cười, khẩu khí tự tin nói :

- Phải biết rằng, Cửu U Thập Tứ Thiếu cùng với Cửu U đệ nhất thiếu đều có cùng nguồn gốc. Như vậy, chúng ta có thể suy đoán nếu Cửu U đệ nhất thiếu không có đủ năng lực làm chuyện như vậy thì Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng sẽ không làm được. Mà chúng ta, Huyền Huyền đại lục lưu truyền từ vạn năm nay, đứng đầu là công phu của Cửu U đệ nhất thiếu. Cho nên việc người câm nói chuyện, chuyện có thể quỷ dị, cổ quái nhưng tuyệt không có nghĩa là công phu của Cửu U nhất mạch.

Lời nói có đạo lý nên mọi người yên lặng gật đầu, trong lòng chỉ cảm thấy giảm đi vài phần áp lực.

- Còn cái cấm chế trong thân thể của tiểu oa nữ kia... Ta nghĩ chính là thủ đoạn nào đó, dĩ nhiên cực kỳ cao minh nhưng chưa hẳn đó lại là huyền công chân chính. Dù sao trên thế giới này có rất nhiều chuyện mà chúng ta không biết. Lấy các loại cấm chế làm ví dụ, tu vi của chúng ta tuy rằng đạt tới cấp Thánh Giả nhưng các vị cũng chưa chắc có thể thông hiểu nhiều ít, hơn nữa mỗi một chủng loại đều không giống nhau, đều là độc môn công phu, người thường không thể phá giải...Điều này thì tin rằng với mọi người chẳng có gì là lạ cả.

- Cuối cùng là đao pháp của vị tiểu cô nương kia, cùng với chuyện người câm nói chuyện, có đạo lý giống nhau. Cho nên lão phu phỏng đoán, trong phủ Quân gia có một vị cao nhân, đây là chuyện không thể nghi ngờ. Nhưng cũng không phải là Cửu U Thập Tứ Thiếu. Tuy rằng vị

cao nhân này thực lực cũng tương đối cường đại nhưng vẫn không thể đánh đồng cùng Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Lão giả áo bào trắng cuối cùng dùng một loại khẩu khí cường ngạnh, phủ định suy đoán của Trì Thiên Phong.

- Còn một điều trọng yếu nữa...

Giọng một vị trung niên mặc tử bào vang lên, tiếp tục nói:

- Tương truyền từ xưa, phàm là địa phương nào Cửu U Thập Tứ Thiếu xuất hiện cũng đều tồn tại một loại khí tức âm trầm quái lạ. Mà loại khí tức này xuất hiện thì vạn vật nơi đó, tất cả đều không thể sinh trưởng được. Đây cũng chính là lý do mà các tiền bối bị thương dưới chưởng của Cửu U Thập Tứ Thiếu tới giờ vẫn không thể khỏi hẳn. Cho nên trong tiểu viện sum xuê hoa cỏ kia, lại càng không thể là nơi ở của Cửu U Thập Tứ Thiếu. Hơn nữa... Trì huynh, các ngươi cũng không cảm nhận được loại khí âm trầm này phải không?

Trì Thiên Phong gật gật đầu, nhưng trong lòng đối với suy đoán của hai người này rất không hài lòng. Công pháp có thể sáng tạo, chẳng lẽ hơi thở lại không thể thay đổi? Chuyện này đối với cao thủ đỉnh phong chân chính mà nói cũng không phải là chuyện gì khó. Lại nói, ngoại trừ kẻ điên như Cửu U Thập Tứ Thiếu, trên đời này làm gì còn có kẻ điên thứ hai như vậy?

Các ngươi phủ định lời của ta chỉ bởi vì trong tiềm thức của mình không hy vọng phải đối mặt với Cửu U Thập Tứ Thiếu mà thôi. Lão phu cũng chẳng nguyện ý đối mặt với hắn, từ người bình thường cho đến Thánh Vương, cũng không ai nguyện ý chống lại tên điên kia.

Nhưng nếu là sự khiếp đảm trong tiềm thức của các ngươi ảnh hưởng tới sự chính xác trong phán đoán thì đây chính là chuyện dẫn đến chết người a.

- Hai vị suy đoán hoàn toàn có cơ sở, nhưng việc này vẫn phải thật cẩn thận, lão phu cũng không giữ ý kiến của riêng mình về việc kẻ trong kia là Cửu U Thập Tứ Thiếu. Nhưng việc này không thể không cẩn thận, cẩn thận không bao giờ thừa cả. Khi ta tiến vào tiểu viện kia, tuy rằng cũng không cảm giác được hơi thở âm trầm đáng sợ nhưng cũng cảm thấy lạnh lẽo trong lòng... Loại cảm giác này tồn tại rất thật.

Trì Thiên Phong nhìn hai lão đệ. Tát Thanh Lưu và Thôi Trường Hà đồng thời gật đầu xác nhận lời hắn nói không giả.

- Ha ha ... Trì huynh, cái này có khi là do chột dạ mà ra, tại sao lại dựa vào để phán định là nơi ở của Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Tử bào trung niên cười ha ha, lời nói có ý châm chọc.

- Miêu Vô Cực. Lời này của ngươi là có ý gì? Nếu ngươi không chột dạ, thì tại làm sao ngươi lại tìm mọi cách phủ nhận người chúng ta đối mặt chính là Cửu U Thập Tứ Thiếu?

Trì Thiên Phong tức giận nói.

- Lão phu ít nhất có dũng khí đối mặt với loại kết quả tàn khốc này. Mà ngươi thì có tư cách gì nói ta chột dạ?

Tử bào trung niên Miêu Vô Cực ôn hòa, mỉm cười nói:

- Chột dạ hay không chột dạ cũng không phải cứ nói là có thể rõ ràng được. Trì huynh an tâm, chớ vội nóng nảy, chứng cớ sẽ nói lên tất cả.

- Vậy lão phu ngóng mắt mà chờ.

Trì Thiên Phong hít sâu một hơi, mắt như đao phong, quét qua Miêu Vô Cực, liếc nhìn hắn một cái, phẫn nộ ngồi xuống. Hai người bọn họ không vừa mắt lẫn nhau đã ba bốn trăm năm rồi, đến nay vẫn còn để trong bụng.

Lão giả áo bào trắng hơi hơi nhíu nhíu mày nói :

- Mọi người không cần phải cãi nhau, Trì huynh và mọi người đi chuyến này rất có thu hoạch, ít nhất cũng có thể khẳng định, mặc kệ người kia ở Quân gia có phải là Cửu U Thập Tứ Thiếu hay không nhưng khẳng định là một nhân vật kinh thiên động địa. Điểm này không cần phải bàn cãi. Chúng ta vạn lần không thể khinh địch. Hơn nữa, càng không thể ở Thiên Hương thành tùy tiện động thủ.

Hắn cười lạnh, sắc mặt trầm trọng nói:

- Tất cả mọi người đều biết, với lực lượng của chúng ta, nếu thật sự phải triển khai một hồi đại chiến thì chỉ sợ Thiên Hương thành sẽ trở thành một đống đổ nát. Mà người ở đây thì dày đặc, con mẹ nó, có trời chứng giám, Huyễn Phủ tất nhiên sẽ ra mặt can thiệp. Biện pháp tốt nhất đó là có thể dẫn dụ hắn ra ngoài, rồi tiêu diệt.

- Không sai! Trần huynh không biết ngươi còn cao kiến gì không?

Miêu Vô Cực gật gật đầu nói.

Lão giả áo bào trắng vừa nói họ Trần, tên là Trần Trùng, tên gọi có thể nói là thô bỉ đến cực điểm, nhưng lại là vị Thánh Giả cấp hai duy nhất trong chín vị Thánh Giả ở đây. Hơn nữa suy nghĩ cẩn mật đa mưu túc trí, nên tự nhiên trở thành nhân vật dẫn đầu liên quân lần này.

- Nếu có thể bắt một nhân vật trọng yếu trong Quân gia, đối với các vị mà nói, không phải là chuyện khó khăn gì. Biện pháp này tuy rằng hơi bỉ ổi nhưng cũng là biện pháp đơn giản nhất.

Trần Trùng hơi hơi hé mắt, chậm rãi nói.

- Kế hoạch này không hề ổn thỏa.

Ai cũng không ngờ, giờ phút này nói lời phản đối lại là người mà kẻ khác đều cho rằng không đủ tư cách tham gia hội nghị lần này, Lý Du Nhiên. Hắn mở miệng nói, nhất thời tất cả mọi người đều chăm chú nhìn hắn.

Một đám Thánh Giả thảo luận sự tình, một tên Ngọc Huyền nhỏ bé, so với một con kiến cũng không sai, đã có thể tham dự xem như phúc đức mấy đời tu luyện rồi, không yên lặng ngồi nghe lại còn phát biểu một câu oái ăm như vậy: Kế hoạch này không hề ổn thỏa. Đây quả thực là có chút buồn cười, nếu nói nghiệm trọng một chút thì quá càn rỡ rồi.

- Không biết kế này có gì không ổn?

Trần Trùng mỉm cười, không để ý tới việc này, ôn hòa hỏi

Lý Du Nhiên cũng không biết mình vì sao lại có thể nói lời phản đối, chỉ là sau khi nghe được đề nghị kia, liền không nghĩ ngợi gì nói lời phản đối, giống như là phản xạ tự nhiên vậy.

Ngay sau khi nói xong, Lý Du Nhiên chính mình cũng lắp bắp kinh hãi. Tựa hồ trong tiềm thức không hy vọng Quân gia bị hủy diệt, không hy vọng Quân Mạc Tà bị chết?

Kỳ thật Lý Du Nhiên giờ phút này tâm lý rất là kỳ quái, kỳ quái đến nỗi ngay cả chính hắn cũng không thể giải thích được.

Quân Mạc Tà, coi như ngươi bị thua thì cũng phải thua dưới kế sách của ta. Tuy rằng với thực lực ngươi bây giờ, ta không thể làm gì được nhưng nếu ngươi thua dưới kế của ta thì cũng xem như là ta thắng.

Đây chính là tâm lý của hai đối thủ luôn đối lập, chống đối lẫn nhau. Tựa hồ Lý Du Nhiên muốn nói: trong thiên hạ, chỉ có ngươi mới xứng làm đối thủ của ta.

Cũng còn một lý do khác chính là Quân Mạc Tà và Lý Du Nhiên tuổi xấp xỉ nhau, nhưng Quân Mạc Tà đã trở thành người mà tuyệt đại đa số người ngưỡng mộ. Cái này rất giống với mục tiêu mà Lý Du Nhiên theo đuổi. Liên tục bám riết, sau đó một cước đạp chết. Nhưng nếu ta tạm thời đuổi không kịp thì cũng không cho phép người khác hủy diệt hắn. Ngược lại ta còn muốn bảo vệ hắn. Đây là một loại tâm lý kỳ quái.

Thậm chí ở trong lòng Lý Du Nhiên, đối với Quân Mạc Tà còn có một loại tâm lý sùng bái một cách mơ hồ. Dù sao, Lý Du Nhiên, cả đời cũng không phục bất cứ người nào, những người cùng thế hệ với hắn còn kém hắn rất xa không thể so sánh. Cho nên Lý Du Nhiên tuy rằng ngoài mặt là người khiêm tốn nhưng thực tế trong lòng vẫn là mắt cao hơn đầu, tự cao tự đại.

Đang vô đối nhưng đột nhiên lại xuất hiện một Quân Mạc Tà, so với Lý Du Nhiên, trình độ của hắn còn cao gấp nhiều lần. Cho nên Lý Du Nhiên có chút sùng bái. Hơn nữa Lý Du Nhiên sau khi cùng Quân Mạc Tà nói chuyện mơ hồ cảm thấy được Quân Mạc Tà đối với chính mình cũng không có bao nhiêu địch ý.

Ta Lý Du Nhiên ước muốn cho tới bây giờ cũng không phải là cái gì Tôn Giả, Thánh Giả, đối với ta mà nói, rất xa xôi. Cái ta muốn có chính là bá chủ thế gian này (DG: hắn muốn làm vua thôi, hehe). Chỉ đơn giản như vậy thôi.

Nhưng để được Quân Mạc Tà giúp đỡ, thì phải trả giá mới được. Với thái độ làm người của Quân Mạc Tà, Lý Du Nhiên hiểu rất rõ: hắn tuyệt đối không làm không công cho bất cứ kẻ nào bao giờ. Cho dù là tương lai có trở thành thù địch, ngươi cũng đã thiếu ta không ít tình cảm. Đây mới là nguyên nhân căn bản để Lý Du Nhiên làm như vậy.

Lý Du Nhiên đối mặt với Trần Trùng, trầm ngâm một chút mới nói:

- Cũng không là vãn bối càn rỡ, thật sự là có nguyên do khác, xin nghe vãn bối giải thích từ đầu. Trước hết hãy nói về mục đích. Xin hỏi các vị tiền bối, mục đích của lần hành động này cuối cùng có phải là muốn giết chết thần bí nhân kia hay chỉ muốn thu phục thôi? Dù sao, người này có thể luyện chế đan dược nghịch thiên, đối với Tam Đại Thánh Địa chúng ta mà nói thì quá sức trọng yếu. Tin rằng chỉ trong trường hợp bất khả kháng mới lựa chọn giải pháp giết chết, nếu phải làm như vậy thì đây cũng xem như là hạ sách. Việc này trước khi đến đây,

thành chủ đại nhân cũng từng ân cần dặn dò, đúng là như vậy. Nên văn bối mới tùy tiện đưa ra đề nghị.

Mọi người đều ngẩn ra, hắn nói quả không sai.

- Còn một điều quan trọng nữa là, thực lực của người này. Du Nhiên cả gan hỏi một câu, trong các vị ngồi đây, có vị nào có tự tin có thể đem người này đánh chết hoặc bắt sống... hoặc bức lui hắn cũng tốt lắm rồi.

Chín vị Thánh Giả đồng thời nhíu mày, mỗi người đều không có nửa điểm nắm chắc. Thậm chí cho dù là chín người liên thủ, có thể hay không địch nổi người này cũng chưa xác định được.

Lý Du Nhiên là kẻ thông minh, điều này đã sớm nghĩ tới, vẻ mặt cũng không có lộ ra điểm gì khác lạ, tiếp tục nói:

- Cứ từ bản thân chúng ta suy đoán, nếu các vị tiền bối chính là người này, nếu có kẻ bắt cóc một người thân của mình, dùng đó làm áp lực áp chế thì các vị tiền bối sẽ như thế nào? Cho dù là không đến mức cả đời đối nghịch, bất cộng đái thiên, nhưng chỉ sợ cả đời này cũng sẽ không thể hợp tác được.

Mọi người sôi nổi gật đầu.

- Ngoài ra còn một yếu tố khác, chính là tính cách của Quân Chiến Thiên. Nếu muốn cướp người, thì suy đi tính lại cũng chỉ có Quân Chiến Thiên mới đủ trọng lượng. Mà tính tình của lão nhân gia này cũng nóng nảy cực kỳ, cả đời tuyệt không chịu nhục. Nếu là vì vậy mà chết...

Lý Du Nhiên thản nhiên nói

- Như vậy Tam Đại Thánh Địa sẽ khiến cho vị cao nhân này vì hắn mà trả thù. Dù sao lúc đồ đệ hắn ra đi đều đem người trong nhà phó thác cho hắn, mà hiện giờ chỉ mới vài ngày, người quan trọng nhất lại chết đi. Nếu là các vị tiền bối, các vị sẽ làm như thế nào? Cho dù ngay cả Tam

Đại Thánh Địa ra mặt, cũng không thể giải quyết được, ít nhất là phải tuyệt giao hoàn toàn với người này.

Sẽ làm như thế nào? Báo thù. Đó là đương nhiên. Giận cá thì chém thớt.

Các vị Thánh Giả chậm rãi gật đầu, không cần phải nói, có kẻ thù thực lực cường đại như vậy, coi như Tam Đại Thánh Địa chống lại cũng phải sứt đầu mẻ trán, nếu không như vậy, chín người Thánh Giả chúng ta cần gì phải tập trung ở chỗ này.

- Cho nên vãn bối nghĩ, đối phó với vị cao nhân này, biện pháp tốt nhất chính là gặp mặt giáp chiến.

Lý Du Nhiên nói :

- Thứ nhất là quang minh chính đại, thứ hai lại càng phù hợp với thân phận của hai bên, ít nhất không đến mức quá phản cảm. Thứ ba, Du Nhiên lớn mật đoán, tu vi tới mức này, tâm tính nói vậy cũng đều có chút cô độc, một khi nhìn thấy nhiều cao thủ cùng mình không sai biệt lắm như vậy... Ha ha, nói không chừng sẽ rất là cao hứng.

- Lời này quả nhiên cực kỳ hữu lý.

Trần Trùng khen ngợi, nhìn Lý Du Nhiên một chút.

- Không sai, phải làm như thế.

- Tiền bối quá khen...

Lý Du Nhiên khiêm tốn nói. Không thể không nói, tài ăn nói của Lý Du Nhiên đích xác có chút bản lãnh. Những lời này nói ra cũng làm cho chín vị Thánh Giả đều gật đầu.

- Ngay cả việc lựa chọn đối đầu trực tiếp, thì cũng có vấn đề, phải làm thế nào để mời hắn gặp mặt giáp chiến? Chỉ e hắn sợ vì dù sao bên ta nhân số cũng nhiều.

Hắn vừa hỏi như vậy, mọi người mới phát hiện vấn đề bàn luận từ đầu tới giờ, cả nửa ngày rồi mà cũng không giải quyết được gì.

- Chiến thư, dụ dỗ hoặc khiêu khích.

Trần Trùng cắn răng nói :

- Tạm thời tiến hành theo ba cách này. Nhất quyết phải dụ hắn ra đi. Mỗi lần chúng ta chỉ đi một người, thời gian không được vượt quá mười hơi thở, nếu không có kết quả, lập tức trở về.

Mọi người gật đầu đồng ý. Mười hơi thở, đây chính là thời gian không chế Thánh Giả cao thủ, thời gian để chuẩn bị.

Cho dù là Thánh Vương cũng không thể nói khống chế là khống chế Thánh Giả trong vòng mười hơi thở được. Mười hơi thở, đây chính là thời gian tối thiểu cần có để tụ tập công lực khai thông thiên địa sau đó chuyển hóa thành lực lượng khống chế Thánh Giả.

Chỉ cần không bị khống chế hành động, thì với Thánh Giả cao thủ cho dù là ai cũng không thể lưu giữ được, hắn muốn đi thì đi. Cho dù là Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng bất lực, phương diện an toàn được đảm bảo làm cho mọi người an tâm, việc này được quyết định tạm thời như vậy.

Vì thế trong mấy ngày kế tiếp, kẻ đến thăm Quân gia có thể nói giống như là đợt sóng này tiếp nối đợt sóng khác, kéo dài vô tận, cho dù là có đứt quãng thì cũng chỉ trong vòng thời gian mấy hơi thở của người bình thường mà thôi.

Hoặc khí thế khiêu khích, hoặc linh năng bao phủ, hoặc là thét dài kinh hồn, hoặc là thanh âm cổ quái. Hơn nữa còn có kèm thêm một phong chiến thư thiếp vàng lấy phương thức trang trọng gửi đến Quân gia.

Đối mặt với tất cả chuyện này, Quân gia giống như là một vị công chúa cao ngạo, đối mặt với một lũ lưu mạnh vô lại đang huýt sáo, la hét,

"nàng" chỉ yên lặng, bất động. Liếc nhìn thôi cũng không thèm làm. Không có biện pháp, thật sự muốn động cũng không động được.

Thực lực cả nhà cộng lại cũng không bằng một hơi thở của một vị trong chín người bên địch. Động cái gì? Vì thế tạm thời, thời gian cứ như vậy thong thả trôi qua. Trở lại Tuyết Sơn, Quân Mạc Tà hiện tại đang lâm vào kỳ ngộ lớn nhất trong đời hắn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8: Thư Của Cửu U Đệ Nhất Thiếu

Quân Mạc Tà từ lúc chứng kiến quyển trục xuất hiện cho tới lúc thấy năm chữ hiện ra đã khiếp sợ tới mức khó mà tưởng tượng được.

Dựa theo quyển trục hoặc dựa vào chữ viết để phán đoán, hai thứ này đã có từ rất lâu rồi. Huống chi, Cửu U đệ nhất thiếu, người này chính là nhân vật của ít nhất mười vạn năm trước. Đây là nhân vật đặc sắc nhất trong truyền thuyết của cả Huyền Huyền đại lục từ khi khai sơn lập địa tới bây giờ.

Một người như vậy, làm sao lại biết được người ở vạn năm sau là mình? Hắn cùng với mình rốt cuộc có quan hệ gì? Thậm chí còn biết tên kiếp trước của mình. Hết thảy tất cả chuyện này đều không thể tưởng tượng được, thật khó có thể lý giải a!

Chẳng lẽ thật sự có người có vô thượng thần thông, đoán trước được tương lai. Những gì vừa xảy ra quả thật là kinh người hãi tục. Mở tiếp quyển trục ra, từng hàng chữ ngay ngắn trên quyển trục hiện ra đập vào mắt Quân Mạc Tà.

Chữ viết này vẫn phóng khoáng, bay bướm, có khí thế không gì có thể kìm chế được, vẫn hung hăng, ngang ngược, càn quấy, vẫn thể hiện phong phạm duy ngã độc tôn.

Chỉ cần nhìn chữ viết này cũng đủ để tưởng tưởng ra được vị truyền kỳ Cửu U đệ nhất thiếu là nhân vật như thế nào, điên cuồng, bá đạo, cuồng ngạo không gì có thể kìm chế, kiêu ngạo bá đạo.

Mỗi một chữ đều thể hiện tài hoa cao vút, mỗi một chữ đều sắc lạnh như gươm tuốt, như nỏ giương dây.

Bên trong tiêu sái phiêu dật, mang theo một loại cảm tưởng mặc cho trời đất là gì, ta vẫn hiên ngang, tiêu sái. Toàn bộ tâm tư của Quân Mạc Tà đều bị quyển trục này hấp dẫn, lôi cuốn.

- Như thế nào? Có phải bị hù cho sợ rồi không? Hắc hắc hắc... tiểu tử, ngàn vạn lần không cần uể oải, dù sao ở trước mặt bổn công tử, người không bị hù sợ nhìn đi nhìn lại mấy vạn năm cũng chưa có một ai. Tin rằng ngươi cũng không ngoại lệ.

Lời nói cuồng ngạo, hài hước, thật giống như hiện tại Cửu U đệ nhất thiểu đang đứng ở trước mặt Quân Mạc Tà, mặt khinh thường nhìn hắn, hệt như một vị thần nhìn một đám chúng sinh phàm phu tục tử cũng không khác là mấy.

- Giỏi! Ngươi giỏi lắm.. tưởng mấy chữ gà bới này thì có thể hù được ta chắc. Ngươi nhìn lầm người rồi, ngươi cho là ta giống phàm phu tục tử lắm sao? Thật đúng là tự cho mình là đương kim nhân vật gì gì đó sao. Chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi có thể tỏa sáng như ánh mặt trời, đức hạnh lắm sao?

Quân Mạc Tà nhịn không được tức giận chửi ầm lên một trận, mắt nhìn chằm chằm vào bảng câu đối của Cửu U đệ nhất thiểu.

- Hay cho tên tiểu tử, quả nhiên dám mắng bổn công tử. Bổn công tử hiện tại thật sự đáng tiếc, nếu được thì ta muốn mang tiểu tử ngươi lột trần, tên Tà Quân cái khỉ gió gì đó, cho ngươi trần như nhộng trước hồng nhan tri kỷ của ngươi, rồi treo ngươi lên, đánh một trận vào cặp mông trắng muốt của ngươi. Xem ngươi còn dám mắng bổn công tử không. Đúng là tên đầu trâu. Bổn công tử vẫn chưa từng thấy ai lì lợm giống như ngươi, ngươi... chỉ chậm mười vạn năm. Tiểu tử ngươi quả nhiên rất may mắn.

Tuy rằng biết rõ lão gia hỏa hung hăng càn quấy tới cực điểm kia không có trước mặt nhưng Quân Mạc Tà lại có thể cảm giác được chiến ý tồn tại nhưng không hiểu từ đâu mà có. Chỉ có mấy chữ như gà bới này... Loại cảm giác này Quân Mạc Tà phi thường không phục. Nói sao thì vừa rồi hắn cũng bị hù sợ.

Lời nhắn của Cửu U đệ nhất thiểu dường như là đoán trước được toàn bộ hành động, động tác, tâm lý của Quân Mạc Tà, một chút cũng không sai.

- Ngươi dám. Nếu để cho lão tử bắt được ngươi, liền lột quần của ngươi, kéo tiểu đệ đệ của ngươi dạo khắp Thiên Hương thành.

Quân Mạc Tà trong mắt toát ra hoa lửa, giương nanh múa vuốt, nhe răng nhếch miệng, điên cuồng hét lên.

Vị Cửu U đệ nhất thiểu này nói chuyện sao giống lưu manh vậy? Có chút thô tục thì phải? Có vẻ như có hơi giống bổn công tử, đều là trăm sông đổ về một biển, có hương vị giống nhau. Đây là điều nghi hoặc lớn nhất trong lòng Quân Mạc Tà.

Khẩu khí bậc này, rõ ràng là một tên lưu manh ngoài đường, làm gì có một chút nào phong phạm của một đại tông sư, một nhân vật truyền kỳ đây? Chỉ từ vài câu nói, Quân Mạc Tà lờ mờ có thể hình dung ra một khung cảnh: Cửu U đệ nhất thiểu một tay cầm đữa, tay kia kéo chân. thỉnh thoảng còn đưa lên mũi ngửi ngửi. Quả là một cảnh tượng đáng ...khinh bỉ.

Cửu U đệ nhất thiếu, nhân vật truyện kỳ này trong lòng Quân Mạc Tà lại trở thành một kẻ khác xa một trời một vực. So với trong truyền thuyết về Cửu U đệ nhất thiếu thì hoàn toàn bất đồng.

- Khẩu khí bổn công tử nói chuyện có phải rất kỳ quái hay không? Tiểu Quân Tà, bổn công tử như vậy cũng hoàn toàn là do ngươi đó. Bổn công tử tài hoa lan tràn, nếu thực sự viết một bài dài cũng chỉ là việc nhỏ nhưng sợ ngươi không đọc được một nửa lại ném quyển trục vào bếp

lửa, về căn bản là không có hứng thú xem tiếp! Chính vì thể cho nên mới nói, bổn công tử vì ngươi, lo lắng cho ngươi đó. Tiểu tử ngươi không biết cảm ơn thì thôi, lại mắng bổn công tử thô tục...

Quân Mạc Tà trong lòng không khỏi đổ mồ hôi, vị Cửu U đệ nhất thiếu này thật đúng là một chút cũng không nhìn lầm mình, nếu quả thật hắn viết một thiên cổ tuyệt văn thì ... Cho dù là viết ba hoa chích chòe như thế nào thì mình chắc đã đốt quyển trục này từ sớm rồi.

- Không thể không nói, nói như vậy quả thật rất sảng khoái. Muốn mắng cứ mắng, muốn nói như thế nào thì nói thế đó, đây chính là cảnh giới tối cao tùy tâm sở dục. Miệng đầy chữ, giả nhân, giả nghĩa, nói một đường làm một nẻo. Chớ có nói ngươi chưa từng thấy qua, bổn công tử không thích viết như thế. Cuộc đời hận nhất chính là những kẻ nguỵ quân tử, dám cùng bổn công tử nói cái gì Đạo học, nói cái lễ nghi chó má gì đó... Cho nên bổn công tử mới giận dữ, đem toàn bộ điển tịch trên thế giới thiêu huỷ không còn cái gì. Đừng thấy đám người kia ở mặt ngoài ra vẻ đạo mạo, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, nhưng đến tối lại không biết liêm sỉ đi vào thanh lâu phong lưu khoái hoạt. Nhớ kỹ nếu là gặp người như thế nhất định phải nhổ cỏ tận gốc. Bởi vì loại làm ra vẻ nguỵ quân tử này còn tệ hơn bọn lưu manh trên đường, lưu manh tuy rằng cũng không phải thứ gì tốt đẹp, nhưng bọn hắn ít nhất cũng là ngoài thế nào trong thế đó.

Xem đến đây, Quân Mạc Tà rốt cục nhịn không được vỗ tay tán thưởng, mặt mày hớn hở, tính tình của hắn và mình quả thật rất giống nhau. Quả nhiên là hiểu lòng ta. Phi, sao có thể hay như vậy, quá hợp khẩu vị của ta. Nếu hắn còn ở trên đời này ta cũng muốn kiếm hắn kết nghĩa anh em, làm huynh đệ.

- Khụ khụ, lời này có vẻ như đi hơi xa. Biết tiểu tử ngươi bây giờ còn đang buồn bực, yên tâm bổn công tử sẽ giải thích những nghi vấn của ngươi.

Quân Mạc Tà nhíu mày rốt cục cũng đã phát hiện vị Cửu U đệ nhất thiểu này có một câu cửa miệng: bổn công tử. Cũng không tự xưng lão tử, cũng không tự xưng cái gì khác, từ đầu tới đuôi cũng chỉ có một giọng điệu: bổn công tử.

Ngươi ít nhất cũng phải một vạn mấy ngàn tuổi, chính là lão quái vật hàng thật giá thật, đã vậy còn không biết xấu hổ tự xưng bổn công tử... có vẻ như không thích hợp chút nào? Quân đại thiếu ở trong lòng thầm oán lên, ánh mắt tiếp tục đọc xuống phía dưới.

- Tiểu tử ngươi nếu tiếp tục mắng ta, bổn công tử lập tức làm cho quyển trục này thay tiêu tán, ngươi tin hay không?

Những lời này làm cho Quân Mạc Tà hoàn toàn đờ người. Vị lão tổ tông vạn tuổi này đúng là khó chơi.

- Bổn công tử trường sinh bất lão, dù có tới hàng tỉ tuổi nhưng lúc nào cũng vẫn giữ được khuôn mặt mười bảy mười tám tuổi. Tại sao không thể tự xưng bổn công tử chứ? Chẳng lẽ ngươi muốn bổn công tử tự xưng lão phu? Ngươi thử tưởng tượng xem, một người mười bảy, mười tám tuổi tự xưng lão phu trước mặt ngươi thì ngươi sẽ có cái cảm tưởng gì.

Quân Mạc Tà mồ hôi đổ ra như tắm.

Chuyện này là như thế nào a? Vị Cửu U đệ nhất thiếu cường hãn này có lối suy nghĩ làm cho để cho hắn giật mình hối hận không thôi. Nói rằng sẽ giải thích nhưng kết quả tới tận bây giờ vẫn chưa có một lời giải thích, không phải vô nghĩa lắm sao. Đây không phải là chơi người ta hay sao? Hơn nữa coi như ta hiện tại chửi ngươi, mắng ngươi thì sao... ngươi cũng không có bổn sự làm cho quyển trục này lập tức biến mất được. Ngươi nghĩ đây là chỗ của mười vạn năm trước sao?

- Quên đi, tất cả mọi người đều là người biết chuyện, bổn công tử phỏng chừng cũng không dọa được ngươi. Bất quá bổn công tử khó có được cơ hội trêu chọc hậu bối như vậy, nhất là còn cách thời gian mười

vạn năm, trêu chọc tiểu tử ngươi làm cho bổn công tử có không ít cảm giác thành tựu mười phần, cứ coi như tiểu tử ngươi trọng lão kính hiền đi. Quân Tà tiểu tử, ngươi kiên nhẫn tiếp tục xem đi.

Quân Mạc Tà buồn bực cơ hồ ngất đi. Thú vị này không phải là bình thường nha. Mình từ nãy tới giờ vẫn cung kinh với kẻ luôn có khuôn mặt mười bảy mười tám tuổi búng ra sữa kia.

- Đừng có đoán bừa lung tung, ta biết tiểu tử ngươi đang lo lắng cái gì, nghi hoặc cái gì, bất quá, bổn công tử cần trịnh trọng nói cho ngươi biết một chuyện: ngươi chính là một tiểu tử đần độn. Ngu xuẩn tới cực điểm, tiểu tử kia, ngươi đã đoán sai. Hoàn toàn sai, mười phần sai, trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Quân Mạc Tà bây giờ là thật sự có cảm giác nổ tung muốn xé nát quyển trục này. Xem quyển trục lâu như vậy thì ra là bị mắng gần nửa canh giờ. Này, chuyện quái gì xảy ra vậy.

- Chắc ngươi đang suy đoán, bổn công tử với ngươi có cùng nguồn gốc. Oa ha ha, ngươi đúng là đồ đần. Bổn công tử thần thông quảng đại, cũng không phải là người mà tiểu tử ngươi có thể nhìn thấu, buồn bực quá, oan uổng quá.

Quân Mạc Tà thở ồ ồ, trên trán gân xanh nổi lên, mình tự nhiên lại bị coi rẻ, bị chửi mắng.

- Bổn công tử chính là đến từ Cửu U. Biết Cửu U là gì không? Ngoan, bổn công tử chậm rãi giảng cho ngươi nghe, cần phải kiên nhẫn, không cần sốt ruột, gấp cũng không có ích gì...

Quân đại thiếu rốt cục nổi giận gầm lên một tiếng, xoay người đứng lên, đánh ra một quyền vào tấm thạch bích Cửu U đệ nhất thiểu kia. Thật sự là bị người nầy khiêu khích bốc hỏa toàn thân. Phát tiết một chút, lại thở hổn hển một hồi, lúc này mới ngồi xuống lần thứ hai.

Không ngoài sở liệu của hắn, thạch bích vẫn lù lù bất động, ngay cả một chút bụi đất cũng không rớt xuống. Cái này cũng không phải tại thạch bích quá cứng rắn, mà do lúc trước Cửu U đệ nhất thiểu áp dụng phương pháp đặc thù mới có thể được như vậy.

- Cạc cạc két... Quả nhiên nhịn không được... Tiểu tử, tâm tính của ngươi vẫn còn cần phải tôi luyện.

Một trận cười quái dị hiện ra trên quyển trục. Quân Mạc Tà như chính mắt nhìn thấy một tên mặt trẻ đang cười ngặt nghẽo.

- Không tức giận không tức giận.. Ta không tức giận. Tức giận là trúng gian kế của hắn. Tuyệt đối không được tức giận.

Quân Mạc Tà yên lặng nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, tập trung tinh thần.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9: Vùng Đất Cửu U

- À, quả nhiên là trẻ nhỏ dễ dạy. Quân Mạc Tà, tính tình của ngươi có thể nói là nhược điểm lớn nhất trong đời này, đối với sự trêu chọc nho nhỏ cách đây hơn mười vạn năm của bổn công tử, ngươi vẫn bị ảnh hưởng. Ái chà, không thể không nói, nếu tính tình này không thay đổi, về lâu dài sẽ có hại cho tương lai của ngươi.

Những lời này tuy rằng có chút khẩu khí trêu đùa nhưng chữ viết lại ít nhiều đã có sự ngưng trọng. Cũng là cách trêu chọc, nhưng chính là chân thành khuyên bảo, thậm chí là trịnh trọng cảnh cáo.

Quân Mạc Tà trong lòng không khỏi chấn động, cả người chợt bừng tỉnh, tức thì mọi thứ trở nên yên tĩnh, lặng như mặt nước trong hồ, lặng lẽ nói:

- Đa tạ.

Tuy rằng trong lòng cũng có một loại ý tưởng mơ hồ: nếu không phải việc trêu chọc này đến từ vạn năm trước, hiện tại, người muốn làm cho bổn công tử giận dữ thì chỉ sợ người đó chưa sinh ra.

Nhưng tức giận chính là tức giận, mặc kệ là bởi vì sao, lý do gì, tất cả đều là giống nhau, không thể bào chữa. Cho nên Quân Mạc Tà thản nhiên đối mặt. Nội dung kế tiếp, có vẻ như bắt đầu nhiều hơn rồi.

- Cửu U, thật sự là một địa phương cổ quái, nhưng cổ quái đến cỡ nào thì một lời khó mà nói hết được. Cửu U được xưng là vùng đất của thần. Cũng được gọi là vùng đất chết. Quanh năm nơi này không thấy ánh

sáng. Hoàn toàn bị bao phủ trong trong bóng tối, tuyệt đại đa số người đều sống cả đời trong bóng tối. Hơn nữa trong thế giới này đã tràn ngập tranh đấu đẫm máu, sát phạt, phân tranh. Chúng sinh Cửu U vừa ra đời là bắt đầu đối mặt với sự giết chóc.

- Để có thể sinh tồn, chúng sinh Cửu U vừa ra đời là đã có năng lực chiến đấu cực kỳ cường hãn. Toàn bộ công pháp đều được phong ấn trong đầu của chính mình. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là không làm mà được hưởng, vẫn cần phải vượt qua trở ngại, không ngừng chiến thắng bản thân. Chỉ có đột phá xiềng xích của bản thân mới có được phong ấn truyền thừa nhưng chỉ được một bộ phận mà thôi. Chỉ có không ngừng va chạm, không ngừng đột phá mới có thể có được nhiều truyền thừa. Điều này không cần phải nghi ngờ cần nghị lực kiên cường, mới có thể đột phá từng chút, từng chút một, tạo ra một lực lượng cường đại cho bản thân. Cho nên Cửu U bộ tộc, từ trước đến nay, sức chiến đấu cực mạnh. Nhưng có thể đứng ở đỉnh cao, cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

- Hơn nữa, Cửu U bộ tộc, cũng không bao giờ có thể tự thỏa mãn, luôn tràn ngập dã tâm. Cửu U bộ tộc sinh mệnh cực kỳ lâu dài. Nếu tính theo phép tính niên kỉ của Huyền Huyền đại lục thì một người cũng có thể dễ dàng sống quá mấy ngàn tuổi, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Quân Mạc Tà hít một hơi ngụm lãnh khí, Cửu U bộ tộc này rốt cuộc là cái dạng tộc, đàn quái vật gì, mà lại không giống như người bình thường: quanh năm không có ánh sáng, vậy thì bọn họ ăn cái gì? Chẳng lẽ cũng không cần phải lao động? Thực vật chẳng lẽ không cần quang hợp hay sao? Sao có vẻ giống như lục đạo luân hồi của thế giới A Tu La trong trong truyền thuyết vậy.

- Ở Cửu U Thánh Địa, có một nơi gọi là Thông Thiên chi môn. Trải qua các triều đại, vô số Cửu U tiền bối muốn xuyên qua Thông Thiên chi môn. Bởi vì, tục truyền nói rằng, xuyên qua Thông Thiên chi môn thì có thể đi tới cõi yên vui, sinh mệnh vĩnh hằng. Mà đó lại là khát vọng và mong đợi của Cửu U bộ tộc.

- Nhưng nơi cực lạc đó lại tràn ngập khó khăn hiểm trở, muốn tới vùng đất hứa, phải vượt qua Thông Thiên chi môn, đột phá hung hiểm lớn lao này, con đường thông thiên này ở Cửu U thế giới mà nói cũng chính là con đường chết. Trăm triệu năm qua, thành công tới được vùng đất hứa, theo ta được biết cũng chỉ có một người là bổn công tử. Ngoài ra, những kẻ cố gắng xuyên qua Thông Thiên chi môn đều bị chết yểu ở trên đường.

Trong đoạn lời nói này mặc dù có chút ngạo nghễ, cũng có chút tự đắc, nhưng Quân Mạc Tà vẫn nhìn ra sự bi ai ẩn chứa bên trong lời nói này.

- Bổn công tử từ lúc đặt chân trên phiến đại lục này đã bị mê hoặc. Nơi này quá đẹp, quả nhiên là nơi cực lạc danh bất hư truyền. Cho nên bổn công tử khi đặt chân tới đây liền phát thệ: phải hoàn toàn chinh phục trên phiến đại lục này. Biến nó trở thành hậu hoa viên của ta, có một không hai từ xưa đến nay. Chính vì lời thề này mà bổn công tử mà bắt đầu nhanh chóng thảo phạt khắp nơi.

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng, cũng chẳng thể trách tên điên này, tin rằng bất cứ kẻ nào từ một địa phương hắc ám chui ra, đột nhiên thấy phong cảnh hữu tình, cây cối xanh tươi, cảnh vật muôn hình vạn trạng, tráng lệ, nguy nga, cũng đều có ý nghĩ này. Có thể không gọi là dã tâm nhưng đó là loại ham muốn chiếm giữ khó nói thành lời, nói cho dễ nghe một chút chính là bệnh ghen ghét đố kỵ. Thì ra Cửu U đệ nhất thiếu là như vậy, thiếu thốn như vậy.

- Không lâu sau, bổn công tử lại phát hiện người trên thế giới này thật sự quá yếu. Yếu tới độ bổn công tử không thể tưởng tượng được, khi đó cũng có mấy người được xưng cường giả, nhưng bọn hắn, ngay cả khi liên thủ cũng không chịu được tới trăm chiêu của bổn công tử. Điều này làm cho bổn công tử cực kỳ bất mãn. Ô hô nhìn khắp thiên hạ không có đối thủ, như vậy dễ dàng đi tới cảnh tịch mịch. Cái loại tịch mịch cô độc này thật sự làm trái tim bổn công tử băng giá.

- Mặt khác thế giới này người tuy rằng cực yếu, nhưng lại đã tràn ngập âm mưu quỷ kế, tràn ngập cảnh ngươi lừa ta gạt, hành động đối phó của bổn công tử chính là bắt đầu từ chỗ này. Mà bổn công tử cho tới bây giờ đều là tự bước vào cạm bẫy của bọn họ sau đó, lại phá tan kế hoạch của bọn chúng, như vậy cũng thực sự vui vẻ được một chút, hoặc cũng chỉ như vậy mới có thể tìm chút niềm vui.

- Thật sự là biến thái.

Quân Mạc Tà không nói gì thở dài một tiếng.

Xem tiếp một đoạn, rồi đoạn tiếp theo, càng ngày càng chứng tỏ Cửu U đệ nhất thiếu quả thật biến thái như danh hiệu, vô địch quả nhiên là tịch mịch, tịch mịch tới cực điểm, làm cho ta cảm thấy không vui vẻ gì.

- Bổn công tử bách độc bất xâm, lì lợm. Cụt tay cũng có thể mọc lại, chân nguyên vô cùng vô tận. Do đó, bọn phàm phu tục tử cho dù có dùng muôn vàn thủ đoạn, ngàn vạn âm mưu nhưng có thể làm gì được bổn công tử?

- Vì thế, hai trăm năm qua, bổn công tử rốt cục chán ghét, rơi vào đường cùng, đành phải hoàn thành tâm nguyện, du sơn ngoạn thuỷ khắp thiên hạ, trở thành Chí Tôn đại lục. Phàm là Cửu U lệnh ở chỗ nào, anh hùng hào kiệt nơi đó nhất luật làm theo không chút sai lầm. Đáng tiếc, tâm nguyện hoàn thành trong nháy mắt, vui sướng được một lúc, bổn công tử lại cảm thấy không có mục tiêu. Hắc hắc, nếu không có mục tiêu, vậy tiếp tục tìm kiếm mục tiêu mới, vì thế bổn công tử liền căn cứ thể chất của người trên đại lục, sáng tạo ra bộ Thất Thải Linh Lung chiến quyết, truyền bá khắp thiên hạ, khai sơn thu đồ đệ.

- Nhưng lại có loại người đui mù dám nói tâm pháp của bổn công tử tất cả đều là đồ bỏ đi. Bổn công tử như thế nào lại không tức giận. Vì thế đem toàn bộ điển tịch trong thiên hạ tập hợp lại, thiêu huỷ toàn bộ. Sau mười năm, đem toàn bộ tên nào cố chấp tẩy não hết, còn đám người còn lại, người nào không phục thì giết chết. Lũ hủ nho, chết là đáng.

Nói tới đây, ý chí như dày đặc hiện lên trên giấy.

Cho dù là Quân Mạc Tà tâm tính trầm ổn cũng không nhịn được, rùng mình một cái: cái này là cuối cùng giết bao nhiêu người?

- Lại mấy trăm năm trôi qua, Huyền Huyền đại lục nơi nào có Thất Thải chiến quyết, nguyên bản toàn bộ công phu đều bị hủy hoại trong chốc lát. Công phu bỏ đi này căn bản không xứng để bổn công tử sáng tạo để lưu lại cho hậu thế, bổn công tử không thẹn với lương tâm. Lấy tên của Huyền Huyền đại lục này, đổi Thất Thải chiến quyết thành Huyền khí. Tiếp tục tốn thời gian trăm năm nữa, hoàn thiện bộ công pháp này, làm thành công pháp chân chính kể cả người cố chấp nhất cũng phải chấp nhận. Thu đồ đệ, truyền nghệ, lan truyền khắp thiên hạ.

Thì ra đây chính là khởi nguyên Huyền khí vũ kỹ của Huyền Huyền đại lục.

Nguyên lai lúc người này thiêu huỷ điển tịch, làm ra chuyện tẩy não, sau đó truyền bá huyền khí thì bộ công pháp này căn bản vẫn chỉ là một bản nháp. Quân Mạc Tà đầu đổ mồ hôi lạnh. Chẳng lẽ hắn không sợ có người luyện tẩu hỏa nhập ma? Khúc sau của công pháp lại không có, lại có thể làm ra chuyện như vậy, quả thật không hổ là kẻ điên trong truyền thuyết.

Bất quá như vậy cũng hợp lý, nếu hắn có thể lo lắng chu đáo mọi thứ, thì cũng không còn gọi là cửu đãng đệ nhất thiểu.

- Theo thời gian trôi đi, tu vi bổn công tử cũng càng ngày càng cao, ta đột nhiên phát hiện, trên đời này ngoại trừ tìm được chín mươi chín lão bà ra thì còn lại cũng không có làm được cái gì gọi là thần kỳ, gọi là đáng nhớ cả.

- ĐM.

Những lời này làm cho Quân Mạc Tà nghẹn họng nhìn trân trối. Nhịn không được buột miệng nói ra, chửi ầm lên.

- Ngươi là lợn giống sao? Chín mươi chín lão bà. Ngươi không sợ bị hút khô a. Ngươi một ngày làm được bao nhiêu cái chứ.

Quân đại thiếu rất là bất bình, thì thào chửi bậy.

" Thật sự là siêu cấp đại sắc lang, lão quỷ háo sắc. Còn nữa, ngươi đã thống nhất đại lục, hơn nữa làm cho toàn bộ đại lục đều tu luyện công pháp của mình ngươi, trở thành quân lâm thiên hạ, duy ngã độc tôn, chuyện này cũng không được tính là thần kỳ, đáng nhớ à? Đây quả thực là khiêm tốn a? Thật khó hiểu?"

Chỉ trong một thoáng, Quân đại thiếu cơ hồ bị cơ hồ bị câu nói này làm cho người bị nội thương, điên cuồng phun ra mấy chục ngụm máu. Phải như thế nào mới có tư cách nói là làm được nhiều chuyện lớn.

Quá đả kích mà.

- Vì thế khi bổn công tử ở phiến đại lục này đủ rồi liền cân nhắc chuyện rời đi.

Cửu U đệ nhất thiểu nói ra lời này lại lần nữa đả kích Quân Mạc Tà tới thương tích đầy mình.

Không hề nghi ngờ, hắn lại nghĩ việc du ngoạn khắp nơi, đi tới tinh cầu khác giống như du sơn ngoạn thủy, đi tản bộ vậy. Quân Mạc Tà hàm răng tê tái, cảm giác lạnh ngắt, ngay cả tâm tình mắng chửi hắn cũng không có.

- Bất quá khi đó chín mươi chín lão bà tu vi cũng không cao, cho nên phải trì hoãn tới một ngàn năm, một ngàn năm sau, bổn công tử mang theo gia quyến đẹp như hoa, rốt cuộc thành công ly khai đại lục này, tới một nơi tên là Địa Cầu, địa phương kỳ dị nhất.

Quân Mạc Tà hai tay che mặt, rên rỉ một tiếng, nguyên lại đích thực là hắn tới Địa Cầu. Như vậy hiện tại Địa Cầu tồn tại là một việc không còn phải nghi ngờ gì nữa.

- Địa phương gọi là địa cầu kia so với phiến đại lục này còn đẹp hơn, bổn công tử quả thực là vui quên cả trở về, và tùy tiện lại tìm không ít lão bà. :196:

Quân Mạc Tà cảm thấy được trái tim của mình như muốn hỏng mất. Lão sắc quỷ, tới mấy vạn tuổi mà còn muốn gây tai họa cho tiểu cô nương. Quân Mạc Tà cảm giác mình cảm giác mình đối với tên này khinh bỉ không thể diễn ta bằng lời được, quả thực giống như Trường Giang cuồn cuộn chảy xiết vô tận, lại như cuồn cuộn chảy ra biển khơi vô biên vô hạn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 10: Ta Sẽ Quay Lại Tìm Ngươi

- Bất quá bổn công tử đã không còn ham muốn chinh phục như trước kia. Tâm tình cực kỳ bình thản.

Quân Mạc Tà thầm nghĩ, ngươi không nói ta cũng đoán được. Bằng vào công phu biến thái của ngươi, chinh phục Địa Cầu còn không phải là chuyện nhỏ sao? Huống chi còn mang theo chín mươi chín lão bà cũng đều là những mỹ nữ biến thái, đều có khả năng đi lại giữa các hành tinh, không muốn biến thái cũng khó.

- Bổn công tử xưa nay quang minh lỗi lạc, có gì nói đó, bổn công tử sở dĩ không triển khai hành động chinh phục cũng bởi vì ở trên cái tinh cầu kia vẫn có không ít cao thủ thủ hộ, trong đó có vài kẻ lại không thua sút bổn công tử, mà có lẽ còn mạnh hơn bổn công tử một sợi tóc. Cho nên nếu đã không thể duy ngã độc tôn, vậy thì ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì. Vốn rằng lúc đó đã thu được một thằng đồ đệ rất hợp ý, nhưng truyền thụ công phu không được bao lâu thì có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, làm cho bổn công tử không thể không rời đi. Thế là lại về bên này.

Đoạn này nói không tỉ mỉ, hơn nữa có chút che che giấu giấu. Đọc đến đây, Quân Mạc Tà dùng ngón chân cũng có thể đoán được, khẳng định là bị ăn quả đắng ở Địa cầu. Thật không hiểu vị đại năng nào có thể dạy dỗ được cái tên biến thái này? Thật đúng là làm cho Quân Mạc Tà kinh ngạc không thôi, và cũng làm dâng lên trong hắn một cảm giác tự hào.

Địa cầu, quê hương, bá đạo.

- Thôi quên đi. Nói tới chuyện này lại làm cho bổn công tử có hơi không thoải mái. Nói tới đây thôi.

Xem ra thằng ôn này cũng biết xấu hổ, biết dùng bút pháp nói giảm nói tránh.

Quân Mạc Tà bĩu môi, ngươi cũng biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân sao, dám đến nơi ở của ta hung hăng càn quấy, quả thật coi trời bằng vung mà.

- Lại nói tiếp, ta thực sự phải xin lỗi tên đồ đệ kia của ta. Mới vừa cùng hắn hoàn thành xong phần giới thiệu bổn môn thì ...đã phải ra đi, cũng không biết sau này hắn ra sao nữa. Bổn công tử phỏng chừng hắn cũng không quá kém, dù sao cũng là truyền nhân được lựa chọn của bổn công tử, hắn tên gọi là Doanh Chính: tiểu tử kia, ráng chờ đi, khi nào rảnh sư phụ sẽ qua lại truyền dạy tiếp cho ngươi.

Quân Mạc Tà lảo đảo một cái, ngã ngay xuống đất.

Doanh Chính? Tần Thủy Hoàng?

Thì ra là vậy, chẳng trách tên đó hứng thú với chiến tranh như vậy, hứng thú chinh phạt, trường sanh bất lão, cũng từng làm việc giết người, đốt sách. Thì ra nguồn gốc ở chỗ này, do cái tên biến thái trời đánh này một tay dạy dỗ, ảnh hưởng.

Ngươi còn nói là không dạy dỗ, có vẻ chỉ mới nói vài câu thì liền dựng nên một vị nhất đế thống nhất Thần Châu thiên cổ. Tên kia sống cả đời không lúc nào không có chiến tranh. Có trời mới biết là bị ngươi ảnh hưởng như thế nào.

Cũng là dục vọng chinh phục ... Ngoại trừ Cửu U đệ nhất thiểu, tên người điên này, chắc cũng không còn ai có thể truyền thụ hoàn hảo đến như vậy.

- Bổn công tử từ sau khi trở về liền kiến tạo chỗ này thành Thạch phủ, ở luôn chỗ này, tu thân dưỡng tính trải qua ngàn năm, rốt cuộc hiểu rõ thiên, đạo lý. Vì vậy, chuyện kiếp trước, kiếp này, tương lai đều rõ ràng trước mắt.. Muốn biết cái gì đều được, không phải suy nghĩ nhiều. Ngày nọ, linh quang chợt lóe lên, liền biết vạn năm sau, có người tới đây với một cái tên gọi kỳ quái. Thật khiến cho bổn công tử có vài phần kinh hỉ. Hơn nữa ngươi còn là đến từ Địa Cầu thần bí, bổn công tử lúc đó cũng ngứa tay khó chịu.

- Nhưng bổn công tử cần phải chờ ngươi hơn vạn năm, phải chờ thêm ngươi có tu vi cao nhất mới có thể cùng với ngươi đánh một trận, chờ đợi như vậy thật sự quá dài. Cho nên bổn công tử lấy quyển trục này làm phương tiện nói chuyện với ngươi. Tiểu tử, ngươi chờ đợi một thời gian đi, bổn công tử tự nhiên sẽ hiện thân cùng ngươi đánh một trận. Bổn công tử đối với ngươi giống như lão già bị thất thế, khụ khụ, dĩ nhiên là cũng muốn cùng ngươi đòi lại những gì đã mất (DG: chắc là do Quân Tà lấy trộm đồ của hắn, hahaha). Chỉ vài dòng chữ nhưng có thể thấy chiến ý lạnh lùng từ đó phát ra.

- Cái gì? Đến đòi lại? Dựa vào ngươi. Ngươi và ta thì có quan hệ gì? Sao lại muốn tìm ta gây phiền phức?

Quân Mạc Tà trợn mắt há hốc mồm nhìn lên quyển trục đang mở đầy chữ như gà bới, đối với hạng điên khùng này hắn rốt cuộc cũng nhận định được vài phần.

Xem ra năm đó ở Địa Cầu, hắn chịu thiệt, tổn hại, bất lợi cũng không phải nhỏ, ít nhất cũng là tổn hao nhiều mặt cho nên mới nhớ mãi không quên.

Nhưng, trong này, Cửu U đệ nhất thiểu nói đến một sự kiện: Thiên, đạo lý? Đạo lý là cái gì? Quân Mạc Tà lâm vào trầm tư, một hồi sau mới nhìn xuống đọc tiếp.

- Sau đó, bổn công tử còn muốn về quê đi dạo, xem xem bên kia có gì đáng giá hay không, có đối thủ nào xứng tầm hay không, sau đó lại tiếp

tục vui chơi, hi vọng có một ngày bổn công tử quay lại, tiểu tử, ngươi không được làm cho bổn công tử thất vọng đó.

Quân Mạc Tà nhíu mày: thì ra người này lại trở về Cửu U, như vậy không cần phải nói, cái gọi là Cửu U đệ nhị thiếu cho tới Cửu U Thập Tứ Thiếu hẳn là từ chỗ tên gia hỏa này đi tới đây. Nếu không thì sao lại đều đặn như vậy cứ mỗi ngàn năm lại có một tên gia hỏa, dã tâm bừng bừng xuất hiện.

- Tiểu tử ngươi thật sự là may mắn nha, đến thì cứ đến đi, lại còn mang theo một cái bảo bối. Ngàn lần không nên, vạn lần không nên, mà cái bảo bối kia còn là bảo bối đỉnh cấp nhất nũa chứ. Ngoài bổn công tử ra thì còn kẻ nào dám tìm ngươi gây phiền toái chứ.

Đoạn này lời nói có vẻ trách móc . Quân Mạc Tà rốt cuộc cũng đã rõ người làm cho Cửu U đệ nhất thiếu ăn phải dấm chua là Hồng Quân lão tổ. Giờ khắc này, Quân Mạc Tà trong tận đáy lòng dâng lên một loại tình cảm ngưỡng mộ. Lão nhân gia, ngài thật sự là uy phong, mọi uy phong của ta đều từ ngài mà có nha. Không bội phục không được a, tên biến thái kia cũng phải sợ hãi ngài rồi.

- Lúc này xem như tiện nghi cho tiểu tử ngươi, bổn công tử trước sau mấy vạn năm vơ vét bảo vật đều để hết ở tại chỗ này, xem thử ngươi có bản lãnh tìm ra hay không. Ngoài ra, đừng xem thường động trong núi này, tiểu tử ngươi đang ở trung tâm của quả núi, cũng chính là Huyền Huyền đại lục đệ nhất linh mạch đó.

- Bất quá còn một chuyện, bổn công tử cần cảnh cáo ngươi, Tam Đại Thánh Địa dù sao vẫn là đồ tử đồ tôn của bổn công tử, tiểu tử ngươi làm việc phải có chừng mực, giáo huấn một chút thì không sao, nhưng không thể đuổi tận giết tuyệt. Nếu không khi bổn công tử quay lại sẽ cho ngươi đẹp mặt.

Lời nói tràn đầy uy hiếp.

- Bổn công tử không tin có tà dị. Thế nào cũng phải chứng minh cho ngươi thấy.

Quân Mạc Tà hung hăng, nghiến răng nghiến lợi, nhổ một bải nước miếng nói:

- Có bản lĩnh ngươi hiện tại ra cắn ta đi? Nếu Địa Cầu có cao nhân có thể trị nhà ngươi, tương lai lão tử cũng nhất định có thể làm cho ngươi mặt mày nở hoa, kêu oái oái.

- Viết trong thời gian dài, không tưởng được, con mẹ nó, cũng là một việc tốn sức, bổn công tử không có nhiều thời gian tán gẫu cùng với ngươi. Ngươi hãy chú ý đó. Tranh thủ thời gian luyện công chờ bổn công tử trở lại, nếu không khi đó kẻ khó coi chính là ngươi, ngàn vạn lần đừng hy vọng bổn công tử sẽ hạ thủ lưu tình, nếu quả thật bị bổn công tử một chưởng đánh chết thì chỉ có thể trách tiểu tử ngươi cố gắng không đủ, đừng trách trách bổn công tử không nói trước. Lão bà đang gọi, bổn công tử phải đi rồi.

Lời tới đây có vẻ đã hết nhưng phía dưới còn mấy hàng chữ, bút tích viết ngoáy, nguệch ngoạc, tựa hồ viết cho xong để chạy

- Ngươi đừng tỏ vẻ thông minh, trước khi đi bổn công tử cho ngươi một cơ hội để quyết định. Nếu không, chờ khi bổn công tử trở lại sẽ đem ngươi nặn thảnh ba nghìn sáu trăm hình dạng. Ta cảnh cáo ngươi, không nên dùng chút tài mọn kia để thay đổi thế giới này, tiểu tử ngươi còn kém xa lắm!!!!

Đến đây mới chân chính kết thúc quyển trục, liên tục mấy câu mắng chửi là mấy dấu chấm than liên tiếp. Sau khi xem xong, Quân Mạc Tà đầu óc nguyên một mảng hắc ám. Quyển trục này thật dài, xem xong làm Quân đại thiếu nội thương mấy lần, xúc động, hộc máu vài bận. Tức quá mà.

May mắn kẻ này đến Địa Cầu thời Xuân Thu Chiến quốc, khi đó kỹ thuật chửi bậy còn chưa phát triển nhiều, nếu như hắn đến vào thời hiện

đại thì lời hắn viết trong quyển trục này nói không chừng có thể làm người chết chôn trong quan tài rồi cũng tức giận phải đội mồ sống dậy.

Bất quá, thời gian nơi này hơn một vạn năm nhưng trên địa cầu cũng chỉ khoảng hơn hai nghìn năm, vì sao vậy nhỉ? Chẳng lẽ hai tinh cầu khác nhau thì có thời gian sai biệt lớn đến như vậy? Vấn đề này quả là khó nghĩ, thôi, đã không nghĩ ra thì thôi không nghĩ nữa. Nhưng câu nói sau cùng là ý gì nhỉ?

- Không nên dùng chút tài mọn kia để thay đổi thế giới này.

Lời ám chỉ này thật sâu xa.

Đến tột cùng là dùng cái gì để thay đổi thế giới này? Dùng công nghệ cao, hỏa dược? Bất qua mấy thứ này có sau khi Cửu U đệ nhất thiếu ly khai địa cầu rồi. Hắn làm sao mà biết được? Chẳng lẽ cái gọi là hiểu rõ tương lai thì ngay cả việc này cũng biết sao?

Quân Mạc Tà nghĩ nghĩ rồi thả lỏng người: Ngay cả việc mình đến đây, Cửu U đệ nhất thiếu cũng biết thì có gì mà hắn không biết. Chuyện tương lai chắc cũng không ngoại lệ.

Sững sờ nhìn quyển trục quỷ dị tự cuộn tròn lại, giống như rắn lột da cuộn mình lại, Quân Mạc Tà trong lúc này nhất thời nói không nên lời, trong lòng rung động, không thể tin đồng thời có chút khâm phục. Thực lực kinh thiên động địa, mạnh mẻ như vậy... Kiêu ngạo, cuồng vọng... Quả thật là thần tượng a.

Quả thật là không thể tưởng nổi, tên điên này quả là đệ nhất biến thái, là một đối thủ cực mạnh của mình trong tương lai đây. Quân Mạc Tà trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác gấp gáp khó hiểu.. Hắn cũng không cảm thấy quang vinh hoặc đắc chí. Hắn chỉ cảm nhận được sự gấp gáp. Ai biết người nầy lúc nào trở về đây, gặp mình chém giết.

Cho nên phải nhanh chóng tăng thực lực của chính mình mới là con đường đúng đắn nhất, mau chóng đạt đến tầng thứ chín của Hồng Quân

Tháp, đó là một bước tiến lớn trong đời, cũng là chuyện khẩn cấp nhất trước mắt. Cho dù vì Cửu U đệ nhất thiểu, hay vì chuyện tình khẩn cấp trước mắt, cũng phải mau chóng tăng thực lực.

Ta quyết sẽ không thua ngươi. Ngay cả ngươi là Huyền Huyền lão tổ, ngay cả ngươi là kiệt xuất nhân tài của Cửu U. Ngay cả ngươi là truyền kỳ muôn đời nay. Nhưng ta là Quân Mạc Tà, không nên ở trước mặt ta mà phách lối.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 11: Kho Báu Của Cửu U Đệ Nhất Thiểu

Quân Mạc Tà lông mi như lợi kiếm dựng thẳng lên, trong mắt bắn ra từng luồng thần quang. Nhìn thấy mười bốn chữ rồng bay phượng múa trên thạch bích kia, khóe miệng chậm rãi vẻ mĩm cười, từ tốn nói:

- Ngươi có thể làm được, chẳng lẽ Quân Mạc Tà ta không làm được hay sao?

Đúng lúc này, Quân Mạc Tà nhìn chăm chăm vào quyển trục đang nằm trên mặt đất, nó không cánh mà tự động bay lên lơ lửng trong không trung dừng trước mặt Quân Mạc Tà, dường như muốn nói là nó đã hoàn thành sứ mệnh của mình, sau đó từ từ hóa thành một ngọn lửa nhỏ nhưng chói mắt.

Ánh lửa cháy giữa không trung, tỏa khói xanh lượn lờ nhưng không tan, mà từ từ ngưng tụ thành một quả cầu không lớn không nhỏ. Sau đó mặt ngoài quả cầu chậm rãi biến hóa hình thành một đồ án phi thường quen thuộc với Quân Mạc Tà.

Bảy phiến đại lục uy nghiêm vây quanh là nước, nhưng có thể thấy được kiến trúc một cách rõ ràng, giống như nhìn Vạn Lý Trường Thành từ trên cao, uốn lượn, đó chính là ...địa cầu. Không hề có dấu hiệu báo trước, Quân Mạc Tà đột nhiên rơi lệ. Ta quả thật nhớ quê hương của kiếp trước. Khi nào thì ta có thể trở về? Thật sự nhớ...quá, ta muốn trở về, nhớ...quá, nhớ...quá.

Quân Mạc Tà trong lòng dâng trào cảm xúc khó tả, một hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi ngẩng đầu lên, đồ án Địa Cầu thu nhỏ trước mặt đã

biến mất không thấy tăm hơi, quyển trục mà Cửu U đệ nhất thiểu tự tay viết lưu lại cũng đã biến mất.

- Chờ ta đạt tới cảnh giới của Cửu U đệ nhất thiểu, ta nhất định phải quay về thăm. Cho dù... là chỉ nhìn một chút thôi cũng tốt.

Quân Mạc Tà yên lặng tự nói với chính mình. Định thần lại, Quân Mạc Tà mới bắt đầu cẩn thận đánh giá đại điện này.

Nơi này, Cửu U đệ nhất thiểu nói rằng đây là nơi hắn tích lũy bảo vật kiếm được trong mấy vạn năm. Tuyệt đối có thể không sai, nếu Cửu U đệ nhất thiểu nói thật, thì nơi này chính là kho báu lớn nhất trong thiên hạ.

Lần này Quân Mạc Tà tràn ngập kỳ vọng.

Nhất là Cửu U đệ nhất thiểu còn từng nói qua: Ở trong này ta để lại cho ngươi một điều bất ngờ to lớn.

Như vậy thì cái gì mới có thể gọi là bất ngờ lớn đây? Hơn nữa chính miệng tên điên nói đây là một bất ngờ lớn.

Tuy nhiên, Quân đại thiếu lại không để ý tới điều đó lắm, món đồ kia không nhất thiết phải tìm thấy, dù sao tìm ra được chỗ ở này của ngươi cũng là một bất ngờ to lớn rồi.

Quân Mạc Tà dọc theo thạch bích gần nhất sờ soạng từng chút từng chút một.

Bởi vì này tòa thạch điện to lớn này phóng mắt nhìn đều có thể thấy hết mọi thứ, không sót thứ gì, trừ bỏ mười bốn chữ trên hai tấm thạch bia, khoảng trống ở giữa có thể đủ để đặt bàn ghế cho cho năm trăm người đồng thời dùng cơm, ngoài ra cũng không còn thứ gì khác.

Với thân phận của Cửu U đệ nhất thiểu, và tính cách của hắn, tuyệt đối không có khả năng lừa gạt mình.

Về điểm này Quân Mạc Tà rất có lòng tin.

Sờ soạng một cách tỉ mỉ, Quân Mạc Tà tìm tòi từng chút một trên tấm thạch bích. Hắn tin chắc, nếu chỗ này có ẩn tàng cơ quan thì phải tồn tại ở trên vách đá này.

Hiện tại chỉ còn việc cẩn thận tỉ mỉ tìm tòi mà thôi.

Vạn nhất có điều gì sơ sẩy, thì quả là tiếc nuối lớn. Bởi vì nếu một khi rời đi, cũng không biết khi nào mới có thể quay lại.

Nhưng tìm tòi tỉ mỉ hơn mười trượng vẫn hoàn toàn không tìm được thứ gì.

Quân Mạc Tà giật mình đột nhiên ngừng lại.

Hắn đang tự hỏi:

- Nếu ta là Cửu U đệ nhất thiểu, ta sẽ đem cơ quan bố trí ở đâu đây? Nếu ta là Cửu U đệ nhất thiểu, như vậy bình thường ta ở trong đại điện, ta sẽ ở vị trí nào?

Nghĩ lâu như vậy, Quân Mạc Tà đột nhiên lại nhớ tới mười bốn chữ ở thạch bích phía trước.

Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận tưởng tượng lại một chút, lấy tư thế cuồng ngạo của Cửu U đệ nhất thiểu, như vậy, nếu ngồi ở đây phía dưới mười bốn chữ. Để người khác thấy mình, đầu tiên là phải nhìn thấy mười bốn chữ cuồng ngạo ngang ngược uy phong ngạo thị thiên hạ. Như vậy mới có một loại cảm giác siêu nhiên, quân lâm thiên hạ. Hơn nữa, bản thân mình cũng cảm thấy hài lòng.

Cho nên Quân Mạc Tà nhớ tới phía dưới mười bốn chữ to này, mở to hai mắt, cẩn thận quan sát mặt đất. Bởi vì hắn đoán nơi này tất nhiên từng được bài trí qua. Mẹ nó chứ, ghế thật là lớn.

Ống tay áo vung lên "Oanh" một tiếng, một đống bụi đất cuồn cuộn nổi lên, nhưng bụi đất chỗ này không giống bụi đất thông thường, mặc dù có thể di động nhưng không giống như bị thổi bay lên không trung, thổi tứ tung như thông thường. Thật sự là tà môn, tại chỗ ở của Cửu U đệ nhất thiểu, ngay cả bụi đất cũng có thể khác biệt. Quân đại thiếu lắc đầu, líu lưỡi.

Quả nhiên giống như hắn nghĩ, phía dưới có bốn vị trí có vẻ bị mài mòn. Quân Mạc Tà vừa nhìn liền đoán được đây là bốn cái chân trường kỷ lưu lại trên mặt đất. Cửu U đệ nhất thiểu năm đó tất nhiên đã từng ngồi ở chỗ này.

Bất quá, khoảng cách giữa bốn dấu vết này sao lại hơi lớn một chút? Tới ba bốn trượng, ghế gì mà có thể lớn như vậy? Quân Mạc Tà sờ lên cằm, lâm vào trạng thái khó hiểu. Bên cạnh một dấu vết có một thứ tròn tròn, cồm cộm nổi lên trông giống ngón tay cái vậy. Quân Mạc Tà đi tới, dùng đầu ngón chân nhấn xuống. Đột nhiên "Hô" một tiếng, một vật to lớn từ phía trên rớt xuống, sau đó không nhúc nhích chút nào, cũng không có phát ra bất kỳ thanh âm nào, bốn chân cùng với bốn dấu vết kia kết nối kín kẽ với nhau, không sai lệch nửa điểm. Quân Mạc Tà đứng tại cơ quan cũng không làm bất cứ động tác gì, cũng không trốn tránh.

Bởi vì hắn biết, Cửu U đệ nhất thiểu tất nhiên là đứng ở chỗ này khởi động cơ quan, với cách suy luận này, Cửu U đệ nhất thiểu há lại để đồ chơi này nện vào đầu hắn. Cho nên thoạt nhìn mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng ở lúc thứ này rơi xuống, chỉ có duy nhất chỗ Quân Mạc Tà đứng mới là vị trí an toàn nhất.

Rốt cục cũng tìm ra, nhưng nó là cái gì? Quân Mạc Tà không khỏi bật thốt lên thành tiếng.

- Ta nhổ vào.

Đây không phải là ghế ngồi mà chính là một cái giường.

Một cái giường, hơn nữa còn rất lớn, rất rất lớn.

Trên giường này, ước chừng có thể chứa trên dưới một trăm người nằm ngủ thoái mái.

Người này thật đúng là tên hoang dâm vô sỉ.

Quân Mạc Tà vừa khinh bỉ vừa hâm mộ nhìn cái giường này, thầm nghĩ nếu tương lai có một ngày đem Mai Tuyết Yên, Quản Thanh Hàn, Độc Cô Tiểu Nghệ các nàng đồng thời lên chiếc giường này, "mang thương lên ngựa, rong ruổi tung hoành", Hắc hắc hắc. Nghĩ đi nghĩ lại, Quân đại thiếu không khỏi sờ cằm cười rộ lên. Trong mắt toát ra quang mang xanh thẳm.

Đi tới gần, Quân Mạc Tà cảm thấy toàn thân ấm áp, lúc này hắn mới phát hiện, một cái giường khổng lồ như vậy thế nhưng đều làm từ ôn ngọc vạn năm.

Nhưng không có vết chắp vá nào, nguyên cả chiếc giường chính là một miếng vạn ôn ngọc không lồ tạo thành. Bất kể là chạm trổ hay vách giường, toàn bộ đều từ đó mà ra. Quân Mạc Tà hít một hơi hàn khí, chỉ riêng cái giường này thôi cũng đã là vật báu vô giá. Vạn năm ôn ngọc trị bệnh bệnh trầm kha, bệnh nan y, rèn luyện thân thể, tăng tuổi thọ... Ưu điềm quả thực là không thể nói hết.

Mang theo một loại tâm tình khó tả, Quân Mạc Tà sờ sờ chiếc giường ôn ngọc này với vẻ hoảng sợ: cảm giác vô cùng thoải mái, bề mặt trắng mịn, sảng khoái khó tả dâng lên trong lòng. Quân Mạc Tà cả người choáng váng.

Đây không chỉ là vạn năm ôn ngọc bình thường mà còn là vạn năm ôn ngọc đỉnh cấp, hết sức quý hiếm. So với ôn ngọc bình thường càng trân quý hơn mấy vạn lần. Cái khác chưa nói tới, nhưng sử dụng vạn năm ôn ngọc có khả năng hấp thụ thiên địa linh khí này, thực lực sẽ có bước nhảy vọt thần tốc.

Quân Mạc Tà trong mắt phát ra quang mang giống như con sói. Này này này... Trời ạ... Lớn như vậy, ta phải làm như thế nào mới có thể

mang đi? Nhất là bây giờ Hồng Quân Tháp chưa chịu hợp tác, dưới tình huống không thể mang đi ta thật sự không cam lòng, ai biết lần sau còn có thể đi vào hay không?

Hiện tại Quân Mạc Tà giống như đã phát hiện ra một vật báu không lồ nhưng không thể mang đi được, không mang được thì hắn cảm thấy day dứt không cam.

Một kẻ phát hiện ra núi vàng nhưng một chút cũng không mang đi được thì sẽ có cảm giác gì? (TG: loại cảm giác này quả là khó miêu tả bởi vì nhân vật này từ trước tới giờ tiêu tiền như rác, nếu ta gặp phải chuyện này ta sẽ đâm đầu vào núi vàng chết luôn... ha ha ha).

Quân Mạc Tà thở dài, lão gia hỏa biến thái này có vẻ như cũng biết hưởng thụ, chỉ riêng chiếc giường ôn hàn này đã không có cách gì để hình dung rồi. Nếu nằm ngủ ở trên giường này, cứ xem như không có mỹ nữ đi thì cảm giác được ngủ cùng với mỹ nữ cũng không khác mấy.

Đảm bảo nam nhân bình thường không chịu nổi cảm giác mà giường ngọc này mang lại,bởi chỉ cần vài ngày hắn sẽ bị thoát dương mà chết.

Nhưng nếu là nam nhân đã có chút thành tựu trên con đường tu luyện lại có không ít hồng nhan tri kỷ. Vậy thì ở trên giường ngọc này...kết quả không cần phải nói nhiều...

Quân đại thiếu nước miếng chảy xuống, rơi trên mặt đất thành tiếng, trong mắt phát ra lục quang, vẻ mặt y như kẻ nhìn thấy mỹ nữ, muốn ăn tươi nuốt sống liền tại chỗ.

Oành, Quân Mạc Tà nhảy cả người lên giường, hai chân chạm vào làm rớt đôi giày xuống đất, Quân Mạc Tà cảm thấy toàn thân như được nằm trong lồng ngực của mỹ nữ, chỉ một chút mà linh hồn của hắn như lên tiên.

- Quả nhiên là đồ tốt, tên này quả thật rất biết hưởng thụ.

Quân đại thiếu híp mắt, thanh âm thoải mái đến mức run rẩy, cả người phê phê, tê tê nói.

Năm một hồi lâu, hắn mới nhúc nhích thân hình, tưởng tượng ra vị trí mình đang nằm trong đầu.

Nhìn chung quanh một chút, xác nhận tư thế hiện tại chính là tối nhất, hiệu quả nhất, Quân Mạc Tà mới bắt đầu kiểm tra hai bên mình. Nếu có cơ quan, chắc chắn là bố trí trên chiếc giường lớn này.

Nếu Cửu U đệ nhất thiểu biết hưởng thụ đến như vậy, cơ quan chắc chắn sẽ không cách hai tay hắn quá xa. Quân Mạc Tà khẽ vươn tay mò phía trên. Y như rằng, Quân Mạc Tà liền phát hiện hai bên trái phải đều có các nút nhấn.

Quân Mạc Tà đắc ý, chọn một cái nút gần nhất nhấn xuống.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 12: Tơ Ôn Ngọc

Cơ quan lập tức khởi động...

"Ken két", âm thanh chậm rãi vang lên, rất nhỏ nhưng trầm bổng, cũng không có những tạp âm khác giống như các cơ quan bình thường khi khởi động, mà nó cũng chỉ vang trong chốc lát, sau đó liền mất hẳn. Quân Mạc Tà nhìn thấy bên kia xuất hiện cửa đá khổng lồ, trong lòng dâng lên sự rung động mãnh liệt.

Vừa rồi chính ở chỗ kia, Quân đại thiếu đã tỉ mỉ sờ qua một lần, nhưng không phát hiện khe hở nào. Bây giờ vừa mới nhấn nút cơ quan bên này thì cánh cửa cao ngất này lại xuất hiện. Chỉ cần việc này thôi cũng có thể thấy được sự tinh diệu trong việc bài trí ở đây như thế nào.

Vị Cửu U đệ nhất thiểu này ngoài việc là một đại tông sư về võ học còn là một đại sư về cơ quan. Cơ quan bố trí tinh diệu như thế có thể nói là khéo léo tuyệt vời. Hơn nữa sự khéo léo này được làm trong lòng đất, điều này lại càng nâng cao giá trị của nó lên thêm 1 mức nữa.

Còn một điều nữa đó là tiếng động nhỏ khi mới bắt đầu khởi động sau đó hoàn toàn không có động tĩnh. Quân Mạc Tà hiểu được một chút động tĩnh đó là do vạn năm qua cơ quan chưa xài tới, nằm yên một thời gian, đột nhiên cơ quan vận hành trở lại, khó tránh xuất hiện một ít tiếng động, cho dù là động tĩnh lớn hơn cũng không có gì làm kì quái, nhưng lần khởi động này, cơ quan cũng chỉ tạo ra chút động tĩnh rồi lập tức biến mất, không nghi ngờ gì nữa, cơ quan này đã thích ứng trở lại với việc vận hành. Cũng chỉ là mất chút ít thời gian. Đây là cơ quan hơn vạn năm

trước a. Cứ như vậy mà phục hồi lại. Quân Mạc Tà cứ trân trân trợn mắt há hốc mồm.

Theo cơ quan mở ra, đại môn ẩn bên trong dần dần hiện ra, một hành lang rộng và dài. Đại môn cao hai trượng, rộng ba trượng, sâu cực kỳ, từ cái nhìn đầu tiên có thể phán đoán thông đạo ít nhất cũng phải dài trên dưới một trăm trượng.

Tuy rằng khá dài nhưng cũng không tăm tối, bên trong thông đạo có quang mang dịu dàng, ở hai bên vách động của hành lang, cứ cách hai bước là có hai khỏa Dạ Minh Châu đặt hai bên, mỗi khỏa đều có hai viên nhỏ ở bên trái và phải, tổ hợp này phát ra vầng sáng dịu dàng mênh mông, chiếu sáng hành lang này.

Dạ Minh Châu mà cũng lớn như vậy, một viên thôi cũng là vật báu vô giá. Tin tưởng cho dù là nhà đại phú, hoàng cung nội viện cho dù có được một viên cũng sẽ trân trọng đem bỏ vào hộp báu vật trân quý, bảo vệ thật cẩn thận hoặc là dùng để làm trang sức cho vương miện của vua chúa, hoàng hậu. Nhưng ở trong này được dùng để khảm trên tường một cách xa xỉ, trở thành công cụ chiếu sáng.

Nhưng nói xa xỉ cũng không chính xác, ở trong này, Dạ Minh Châu dường như có rất nhiều, nhìn cũng cỡ hàng nghìn viên, chính do số lượng nhiều nên cho dù là trân quý cũng không còn là hiếm lạ, cho nên Quân đại thiếu cũng chỉ rung động trong chốc lát. Đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Quân Mạc Tà tự đáy lòng thở dài một tiếng, chậm rãi tiến đi tiếp trên hành lang này, hắn cảm nhận được sự ấm áp, mùi thơm dễ chịu ập vào mặt, rất lâu mà không tan. Quân Mạc Tà chợt dừng lại. Rất rõ ràng, từ mùi ở nơi này phán đoán, đây hẳn là nơi ở của hồng nhan tri kỷ của Cửu U đệ nhất thiểu.

Phóng mắt nhìn tới, hành lang này tựa như không có điểm cuối, có thể tưởng tượng hai bên toàn bộ đều là khuê phòng nữ tử. Quân Mạc Tà lại "ai" một tiếng, cất bước đi tiếp. Quả nhiên, cứ cách một chút liền có

một cái nút, lấy tay nhấn thử một nút thì một cái cửa đá âm thầm lặng lẽ mở ra, lộ ra bên trong cảnh bố trí xa hoa tráng lệ.

Giường, bàn trang điểm, bàn học,... Tất cả đồ dùng trong nhà cái gì cần có đều có, mỹ nhân không còn nhưng vẫn còn lưu lại hương thơm ngào ngạt, nhưng cũng đã cách đây vạn năm trước. Quân Mạc Tà đi tới và đếm, sau cùng đếm được một trăm ba mươi sáu phòng.

Như vậy, vị Cửu U đệ nhất thiểu này, một mình hắn có tới một trăm ba mươi sáu lão bà, ai, hắn không phải đã nói có chín mươi chín lão bà thôi sao? Tại sao nơi này lại có tới một trăm ba mươi sáu phòng? Quân Mạc Tà đột nhiên nhớ tới một chuyện... Có vẻ như ở thế giới này, hắn quả thật chỉ "làm hại" chín mươi chín người, nhưng khi tới Địa Cầu rồi quay về đã mang không ít mỹ nữ, lấy số lượng phòng mà phán đoán hắn đã mang trở lại đây ba mươi bảy mỹ nữ. Quả thực là ... cường hãn nha.

Cầm thú a! Không, cầm thú còn không bằng hắn, nhiều mỹ nữ liên thủ như vậy, làm sao lại không làm cho ngươi thoát tinh mà chết. Quả là trời không có mắt a.(NB: cầm thú như thế ta cũng thích làm cầm thú http://4vn:8888/images/smilies/22.gif. Ước gì mình được như anh ấy http://4vn:8888/images/smilies/16.gif)

Lấy tính cách của Cửu U đệ nhất thiểu, nhất định hắn sẽ không đem bảo tàng đặt tại nơi ở của đám thê thiếp đông đúc này. Kỳ thật, đổi lại, Quân đại thiếu cũng sẽ không làm như vậy. Thậm chí, Quân Mạc Tà khi tiến vào một gian phòng nọ đã có cảm giác bản thân mình cũng không bằng hắn.

Đối với kẻ điên Cửu U đệ nhất thiểu này, Quân Mạc Tà có thể không chút quan tâm, thậm chí nếu Cửu U đệ nhất thiểu có đứng trước mặt hắn, hắn cũng dám chửi ầm lên. Nhưng đối với những hồng nhan mỹ nữ này. Quân Mạc Tà lại không thể, càng không thể. Với ánh mắt của Cửu U đệ nhất thiểu, phàm là nữ nhân hắn nhìn trúng, lại há có thể là bình thường?

Cho nên Quân Mạc Tà đối với những cô gái này ngược lại có chút thưởng thức và tôn trọng. Vì vậy, hắn lập tức đi ra, từ vạn năm nay vẫn

tỏa mùi thơm ngát, khuê phòng vẫn vĩnh viễn đóng lại ở bên trong. Hắn đưa tay nhấn nút để đóng cửa đá này lại. Ngay khi đóng xong thì bỗng nhiên trên hành lang lóe ra một trận quang hoa. Một tấm vải nhỏ chợt hóa thành một ngọn lửa, trong ánh lửa lộ ra khuôn mặt trẻ trung, anh tuấn, tươi cười, nhưng đột nhiên thở dài nói một câu:

- Quả nhiên không hỗ một đời truyền kỳ ở Địa Cầu, đệ nhất Tà Quân Quân Tà. Nếu tiểu tử ngươi tiến vào phía trong cửa lớn trong vòng một nén hương mà không quay trở ra thì cơ quan sẽ phát động phong bế ngươi vĩnh viễn. Cho dù ngươi có độc môn kỹ xảo của lão già kia (DG: chắc ám chỉ Hồng Quân tháp, Hồng quân lão tổ đây) cũng khó thoát khỏi bố trí của bổn công tử, không tệ, quả nhiên không tệ, bổn công tử đột nhiên có chút thích ngươi rồi đó, khuôn mặt tươi cười trong ánh lửa mở trừng hai mắt rồi sau đó biến mất cùng ngọn lửa.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đột nhiên biến mất, Quân Mạc Tà chợt có một loại cảm giác: kỳ thật từ lúc mình tới đại điện tới giờ, đều là cùng Cửu U đệ nhất thiểu đấu trí, mọi việc dường như chỉ mới bắt đầu, song phong vẫn còn đấu đá lẫn nhau.

Không hề nghi ngờ, chính mình luôn ở thế hạ phong, mãi cho tới lúc này, mới xem như miễn cưỡng hòa nhau một chút, gỡ lại chút thể diện.

Mà hòa nhau lần này, cơ duyên cực kỳ xảo hợp, cùng xuất phát từ việc mình và Cửu U đệ nhất thiểu có cùng tâm cao khí ngạo giống nhau. Tôn trọng người thân của đối thủ, cũng chính là tôn trọng đối thủ. Mà phần tôn trọng này chắc chắn sẽ có hồi báo. Xem ra vị Cửu U đệ nhất thiểu này cũng giống mình, cũng không muốn vô duyên vô cơ chiếm tiện nghi của người khác.

Quân Mạc Tà trở lại giường ngọc, trầm ngâm một hồi rồi , hắn quyết định đem tất cả bảy nút còn lại nhấn xuống.

Từng đợt âm thanh ken két vang lên, mỗi phương hướng trong đại điện đều xuất hiện hai hành lang. Quân Mạc Tà chọn đại một hành lang gần nhất rồi tiến vào.

Trước mắt tâm tình Quân đại thiếu rất là bình tĩnh. Đối với tất cả chuyện phát sinh trước mắt, hắn cảm thấy bình thường, không còn cảm giác ngạc nhiên gì nữa.

Cho dù ngươi có công phu giả thần giả quỷ ở nơi đại điện lại biểu hiện ngươi có năng lực hô mưa gọi gió. Nhưng có điều phải nói rằng: ta, Quân Mạc Tà, sớm hay muộn cũng sẽ có ngày như thế.

Hơn nữa, ngươi đã sống mấy vạn năm rồi, nếu ngay cả chút bổn sự ấy cũng không có vậy thì ta rất xem thường ngươi.

Bên trong cửa đá này hoàn toàn giống như một nơi chứa đồ. Hoặc cũng có thể nói là nơi đựng quần áo.

Không gian bên trong tương đối lớn, nhưng cũng chỉ có chín bộ quần áo nằm ở chín cái kệ, nhìn không ra là dành cho nam hay nữ. Có vẻ như là nam hay nữ đều có thể mặc được. Hơn nữa, Quân Mạc Tà liếc mắt một cái liền nhìn ra được, những bộ quần áo này tuyệt đối là chưa ai mặc vào.

Tùy tiện tuyển chọn một món, cầm lên nhìn thử, Quân Mạc Tà liền hoảng sợ. Bộ quần áo này mềm mại như tơ lụa, cầm thì thấy ấm áp, bề mặt mềm nhẵn, nhẹ như không cứng lại cực kỳ mềm dẻo.

Trên tường có khắc mấy hàng chữ: tơ ôn ngọc, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, chí bảo phòng ngự. Được làm từ ngọc mười vạn năm, lấy hỏa lịnh hồn luyện chế. Có thể đảm bảo người thân nhất không bị thương tổn. Đây chính là thể hiện sự kính trọng, yêu thương.

Quân Mạc Tà giật mình, đây là ý gì? Chẳng lẽ hắn có thể dự liệu được thân nhân của mình sắp bị bị tổn thương? Cho nên mới đặc biệt để lại mấy bộ y phục này?

Quân Mạc Tà nghĩ ngợi, lấy ra một bộ y phục, tay vận đủ khí lực, lấy mười thành công lực, tay biến thành đao, chém một nhát trên bề mặt bộ quần ào. Bộ quần áo này nhẹ nhàng đong đưa một hồi, nhưng không hư

hao chút nào, lụa tơ ngọc này lại có thể bền bỉ tới mức này. Quả là bảo bối nha.

Quân Mạc Tà quá đỗi vui mừng, chỗ này có chín bộ y phục, ít nhất thì mẹ, ông nội, tam thúc, Quản Thanh Hàn, Độc Cô Tiểu Nghệ, Mai Tuyết Yên mặc vào sẽ được an toàn, chẳng khác gì một bước thành tiên.

Nhưng Quân Mạc Tà suy đi tính lại, coi như mình có ba nương tử đi, thì mình cũng chỉ cần 7 kiện thôi, nhưng chỗ này lại có tới chín kiện. Đây là ý gì? Không phải là đoán trước tương lai sao? Tại sao lại sai lệch như vậy?

Quân Mạc Tà trầm ngâm trong chốc lát, nhưng vẫn không hiểu được, liền dứt khoát ôm chín bộ y phục vào người, sau đó đi ra ngoài, dù sao thì nhiều so với thiếu vẫn tốt hơn. Quả nhiên không ngoài dự liệu, khi hắn vừa bước ra ngoai, cánh cửa bằng đá sau lưng liền từ từ đóng lại, một chút khe hở cũng không có.

Quân Mạc Tà đem chín kiện bảo y này để trên giường ngọc, rồi quay ra hành lang kế tiếp. Chín kiện bảo y này mặc dù tốt nhưng so với mong muốn của Quân Mạc Tà vẫn còn kém xa.

Kế tiếp là một tòa thạch thất, không gian bên trong rất lớn, nhưng lại chỉ đặt năm cái đài nhỏ. Đài đầu tiên cao cỡ đầu người, từ trên xuống dưới kim quang sáng loáng, đỉnh đài là một viên cầu tỏa kim sắc quang mang chói mắt, có thể phản chiếu hình ảnh người đứng trước nó giống như gương vậy.

Đài thứ hai từ trên xuống đều một màu xanh mượt, phía trên là một viên cầu tỏa ra lục quang nồng đậm. Đài thứ ba tỏa ra màu xanh lam, phía trên cũng là một viên cầu màu lam. Đài thứ tư tỏa ra một màu đỏ, phía trên là một viên cầu màu đỏ sẫm, rực lửa.

Đài thứ năm là một màu vàng sáng óng ánh, đỉnh đầu là một viên cầu nhìn như mặt trời huy hoàng, chói lọi.

Ngũ đài hình thành hình ngũ giác. Hay là một thứ gì đó?

Quân Mạc Tà ánh mắt lập tức nhìn trân trối. Hắn vạn lần không ngờ, vừa vào thạch thất này, lại thấy kinh hỉ lớn đến như vậy.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 13: Toàn Tâm Toàn Ý

- Kim tinh hoa, mộc tinh hoa, thủy tinh hoa, hỏa tinh hoa, thổ tinh hoa, nơi này lại có đủ Ngũ Hành tinh hoa?

Quân Mạc Tà kinh ngạc kêu lên, nhìn thấy năm quả cầu màu sắc bất đồng, hắn rên rỉ không thôi. Đúng là Ngũ Hành tinh hoa. Chẳng lẽ đây là kinh hỉ lớn mà Cửu U đệ nhất thiểu dành cho mình. Nhưng dường như thứ này không phải có thể tùy tiện lấy đi nha.

Bởi vì Cửu U đệ nhất thiểu thủ đoạn cao siêu, đây là Ngũ Hành tinh hoa, tương khắc lẫn nhau, hòa hợp làm một thể, cách thức chế tạo tương đối vi diệu. Nếu làm không khéo, có thể sẽ làm cho Ngũ Hành mất đi tính cân bằng. Điều này làm cho Quân Mạc Tà lập tức phát hiện ra sự nguy hiểm trong chuyện này, nhanh chóng tỉnh táo lại, mất đi tính cân bằng sẽ làm cho Ngũ Hành nổ mạnh, điều này là không thể nghi ngờ.Hơn nữa, Quân Mạc Tà phát hiện Ngũ Hành tinh hoa nơi này đều gắn sâu vào lòng đất

Tại chỗ này, nếu Ngũ Hành phát nổ, trong tình huống nhẹ nhất cũng làm cho toàn bộ quả núi này bay lên trời. Tòa đại điện này cũng sẽ tan thành mầy khói, bản thân Quân Mạc Tà cũng phải thi cốt vô hồn, cho dù là bản thân có thể ân thân trong hư không bằng Âm Dương Độn cũng chưa chắc có thể tránh khỏi.

Quân Mạc Tà đi xung quanh Ngũ Hành tinh hoa, thở dài một hơi:

- Đây là kinh hỉ lớn mà ngươi dành cho ta phải không? Kinh hãi thì có. Hay là ngươi chuẩn bị cho ta du hành đi đâu?

Lựa chọn duy nhất chình là đồng thời thu Ngũ Hành tinh hoa, nhất định phải đồng thời vận chuyển lực lượng của Ngũ Hành tinh hoa. Chuyện này đối với Quân Mạc Tà trước đây mà nói chính là một khiêu khích đây khó khăn chông gai. Trước đây, đừng nói là đồng thời vận chuyển Ngũ Hành lực, ngay cả sử dụng đồng thời ba loại cũng chưa từng thử qua. Một kiếm mạnh nhất cũng chỉ là đồng thời vận chuyển Thổ chi lực và Thủy chi lực. Muốn có thể vận chuyển Ngũ Hành lực, khó khăn đầu tiên chính là cần phải tâm phân thành năm.

Đối với một người mà nói, nhất tâm nhị dụng (tâm phân thành hai) đã là khó rồi, nếu có cũng chỉ là miễn cưỡng, trước đây chưa thấy ai làm được nhưng hiện tại, Quân Mạc Tà bị dồn vào thế bí buộc phải tâm phân thành năm. Có ý tứ. Vị Cửu U đệ nhất thiểu này bố trí thứ này ở đây nhất định là có ý gì đó.

Đại điện lớn như vậy, Đông Nam Tây Băc sao không bố trí Ngũ Hành tinh hoa? Mà lại cố tình tập trung trong gian thạch thất này.

Việc này chẳng khác gì mấy so với việc tháo van an toàn của một quả bom nguyên tử rồi mang chúng để trong một căn phòng... nhưng lại có thể bình an cho tới mười vạn năm sau. Phong Tuyết Ngân Thành ngươi quả thực là ngu như bò a.

Có thể xây dựng thành trì ở phía trên một chỗ phong thủy như vậy. Lại có thể cao hứng, phấn chấn, xưng vương xưng bá trong nhiều năm như vậy. Lúc này đây, Quân Mạc Tà ngoại trừ việc căm giận Cửu U đệ nhất thiểu ra, đối với tổ tiên Phong Tuyết Ngân Thành còn vô cùng khâm phục. Chỗ nãy lúc nào cũng có thể nháy mắt bay lên trời. (DG: bom nổ nên bay lên trời là phải rồi, hahaha)

Quân Mạc Tà nhớ tới việc mình muốn làm sụp đổ hoàn toàn Kiếm Phong Tuyết Sơn, cả người không khỏi co rút lại. Chỉ cần một chấn động nhỏ từ việc sụp đổ đó liền làm cho nơi này nổ tung, thật sự là... bất hạnh a.

Nếu chỉ vì chấn động nhỏ đó làm cho nơi này nổ tung thì không kể là Phong Tuyết Ngân Thành, cho dù là mình, còn có Mai Tuyết Yên, đám người Quân Vô Ý đang ở Tuyết Sơn cho dù có cưỡi phi cơ cũng không chắc có thể thoát được.

- Ta...đcm.. phục ngươi rồi. Lại có thể âm hiểm tới mức này, coi như là một thiên tài từ cổ chí kim a. Ngươi lợi hại lắm. Ngươi trở về nhà rồi cũng vẫn còn ra tay độc ác.

Quân Mạc Tà ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, phẫn hận giống như lão hổ đột nhiên bị nhốt vào trong lồng sắt... Thở hồng hộc, hổn hển hớp vài ngụm không khí. Trong mắt Quân Mạc Tà đột nhiên toát ra màu đỏ như máu.

Giờ khắc này, hắn nổi giận mắng to:

- Không phải chỉ là đồng thời vận chuyển Ngũ Hành thôi sao, lão tử liều mạng với ngươi. Nếu ngay cả cửa ải này cũng không qua được, tương lai sao có thể đem tiểu tử ngươi cưỡi ở dưới đũng quần? Còn muốn chụp mông lão tử, ngươi chờ lão tử đi.(NB: vãi anh Tà http://4vn:8888/images/smilies/11.gif nam nữ không tha chén tất thế này http://4vn:8888/images/smilies/9.gif)

Quân Mạc Tà lắc mình một cái tiến vào vòng tròn trung tâm trong phòng. Khoanh chân ngồi xuống, dùng toàn bộ tinh thần, tâm trí, tập trung ý nghĩ, dùng tốc tốc độ cao nhất vận chuyển Khai Thiên Tạo Hóa Công. Vận công chín vòng chu thiên, tâm linh Quân Mạc Tà trở nên an tĩnh, không chút gợn sóng. Trong toàn bộ quá trình vận công này thì cũng chỉ có sáu chữ có thể bao quát vấn đề: không thành công thì hy sinh. Dùng sáu từ trong trường hợp này quả là vô cùng phù hợp với tình hình hiện tại.

Nếu trong quá trình hấp thu này mà để mất cân bằng, thì không chỉ Tuyết Sơn thành đống đổ nát, Quân Mạc Tà cũng không thể may mắn thoát khỏi, trực tiếp thân hóa tro bụi, chết không chỗ chôn.

Nhưng nếu có thể hấp thụ thành công, với số lượng Ngũ Hành tinh hoa khổng lồ như vậy, trong cơ thể hắn sẽ tích tụ đủ Ngũ Hành lực, hắn sẽ đề thăng bản lĩnh cực kỳ nhanh chóng như đi bằng tên lửa vậy. Nhanh chóng đạt tới đại thành chi cảnh.

Cũng bởi vì nơi đây Ngũ Hành lực bảo trì trạng thái cân bằng, cũng có nghĩa là Ngũ Hành tinh hoa toàn bộ đều ở mức ngang nhau, chỉ cần có thể thành công hấp thu vào trong cơ thể, tự động sẽ hình thành Ngũ Hành tuần hoàn, nếu không có sự cân bằng này thì cũng khó mà biết chuyện gì xảy ra. Nếu bản thân hấp thu một lượng lớn, quá lớn như vậy sẽ làm cho lục phủ ngũ tạng trong cơ thể rối loạn, cái được không bằng mất.

Trong lòng Quân Mạc Tà chậm rãi hiện lên Ngũ Hành lực, pháp môn tu hành cơ bản nhất. Từng chút từng chút một lần lượt hình thành trong đan điền của hắn, trong suốt, không chút nhiễm bẫn. Lúc này đây, toàn bộ thế giới đều nằm trong đan điền của hắn. Ngũ Hành, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

ứng với ngũ tạng trong cơ thể người: kim với phổi, mộc với gan, thủy với thận, hỏa với tim, thổ với tỳ (DG: tỳ còn gọi là lá lách, ta dịch cho thoáng một chút). Đây là ngũ tạng nhưng không chỉ có vậy, bên trong còn có lục phủ, có mối liên hệ chặt chẽ. Kim trong đại tràng, mộc trong ruột, gan, thủy trong bàng quang, hỏa trong ruột non, thổ trong dạ dày.

Ngoài ra, Ngũ Hành còn ứng với năm loại cảm xúc: tức giận, vui mừng, thiện, ác, ích kỷ. Mắt, lưỡi, miệng, mũi, tai, ngũ quan sắp xếp phân biệt đối xứng trên cơ thể người, còn có cơ bắp, động mạch, thịt, xương, da lông.

Nói cách khác, Quân Mạc Tà nếu muốn rút lấy Ngũ Hành tinh hoa, cần phải điều động toàn thân trên dưới mỗi một chỗ cùng với các thuộc tính năng lượng phải phối hợp nhịp nhàng.

Chuyện này nói có vẻ như rất đơn giản nhưng kì thực lại là một quá trình cực kỳ phức tạp. Dù chỉ xuất hiện một chút sơ suất nhỏ đều dẫn tới

thất bại, hay nói cách khác chính là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Cho nên Quân Mạc Tà khi phát hiện dụng tâm của Cửu U đệ nhất thiểu mới thở hổn hển như vậy. Hắn phải dốc hết vốn liếng thậm chí liều mạng.

Nhưng cái gọi là tức nước vỡ bờ có lẽ chính là như vậy, từ lúc bước vào chỗ này, mọi thứ đều không theo sự lựa chọn của hắn. Nói tóm lại cũng chỉ có: không thành công cũng thành nhân. Ta liều mạng với ngươi, cho dù phải trả bất cứ giá nào.

Quân Mạc Tà điều chỉnh toàn thân, cả người yên ổn, tĩnh lặng không chút gợn sóng, cẩn thận điều hoà hơi thở, thả lỏng cả người, làm cho bản thân hắn ở trạng thái cân bằng tuyệt đối. Đầu, tứ chi, thân thể hoàn toàn thả lỏng, hoàn toàn cân bằng.

Lúc này đây, cho dù đặt hắn ở trên mặt nước, không cần dùng bất cứ thứ gì để chống đỡ cũng có thể nổi trên mặt nước, tuyệt đối cân bằng yên lặng,

Sau đó hắn hít một hơi thật sâu, trong đầu hắn là một mảng hư không, ngang nhiên xuất hiện Kim chi lực. Kim chi lực một khi khởi động, quả cầu kim tinh hoa tức thì hào quang đại thịnh.

Nhưng ngay tại lúc hào quang vừa mới chớp động, Mộc lực tùy thời bị dẫn động theo; sau đó là Thủy chi lực, Hỏa chi lực, Thổ chi lực. Ngũ Hành, toàn bộ đều khởi động ở trong thân thể Quân Mạc Tà, đều dựa theo kinh mạch cố định vận hành, vận chuyển hết một vòng chu thiên, năm loại lực lượng đồng thời tới điểm khởi đầu, cũng chính điểm chung. Lần đầu tiên thí nghiệm, đã thành công. Nhưng cái này cũng chỉ dừng ở mức vận hành, vẫn chưa hấp thu.

Quân Mạc Tà lần thứ hai chậm rãi thổ khí, Khai Thiên Tạo Hóa Công theo sự thổ khí của hắn đồng thời bùng phát từ đan điền, theo Ngũ Hành lực đồng thời vận chuyển, thực hiện việc dẫn đường bắt đầu một vòng vận chuyển.

Bản thể vốn có Ngũ Hành lực, vận hành hai mươi lăm chu thiên, Khai Thiên Tạo Hóa Công hoàn toàn bình ổn, sau đó trong kinh mạch cũng còn lại Ngũ Hành lực tiếp tục di chuyển. Quân Mạc Tà gào to một tiếng, Ngũ Hành tinh hoa đồng thời phóng ra các đạo ánh sáng tinh tế đi vào các vị trí tiếp giáp Ngũ Hành chi hoa trên thân thể hắn. Chảy vào kinh mạch của hắn.

Kim quang tiến nhập vào vòng tuần hoàn của kim chi lực , lục quang tiến vào phạm vi mộc lực, lam quang tiến nhập vòng tuần hoàn của Thủy chi lực, hồng quang tiến nhập Hỏa chi lực, hoàng quang và Thổ chi lực hoàn mỹ dung hợp. Ngũ Hành tinh hoa, chính thức bắt đầu thu lấy.

Từ lúc này trở đi, Quân Mạc Tà giống như đang làm xiếc đi dây giữa hai vách núi, phía dưới là vực sâu vạn trượng.

Dùng cách nói như vậy để hình dung không có chút nào khoa trương thậm chí có khi còn không đủ để hình dung sự phiêu lưu mạo hiểm trong lần hấp thu này.

Vách núi tuy cao nhưng nếu thất bại trượt chân ngã thì chỉ có một người chết nhưng nếu ở chỗ này mà thất bại thì cả vách núi cũng không còn chưa nói là phía trên còn rất nhiều người đang sinh sống.

Các loại ánh sáng nhỏ như sợi tóc chậm rãi dung nhập vào cơ thể Quân Mạc Tà, gian thạch thất lúc này giống như câu lập bộ đêm với các loại đèn neon nhấp nháy liên tục, các loại ánh sáng mờ ảo, mê ly, lượn qua lại.

Quân Mạc Tà hai mắt nhắm lại, tâm lặng như nước, im lặng gần như là bản năng vốn có, Ngũ Hành lực được khống chế vận hành trong cơ thể, lúc này, trong lòng hắn không có thành công, cũng không có thất bại, không có bất cứ thứ gì ngoại trừ một mảnh linh hoạt kỳ ảo, chân thật mà khách quan phản ánh Ngũ Hành tinh hoa bị hút lấy từng chút từng chút một. Thời gian lặng lẽ trôi qua...

Trong nháy mắt đã qua hai ngày hai đêm. Trong suốt thời gian này, tư thế Quân Mạc Tà không có...chút thay đổi nào, luôn luôn bảo trì.

Thậm chí cả thở cũng vang lên rất nhỏ, hai ngày trước như thế nào thì đến bây giờ một chút cũng không thay đổi.

Nhưng trên người Quân Mạc Tà cũng đã ướt đẫm mồ hôi, sau đó dựa vào nhiệt độ cơ thể lại khô ráo, rồi lại ẩm, ướt. Tóc của hắn cũng không biết từ lúc nào đã ướt mồ hôi dính bệt vào nhau thành một mảnh.

Suốt hai ngày đêm này, tổn hao tinh thần lực không thể nghi ngờ là lớn chưa từng có, khó có thể tưởng tượng được. Nếu không phải Quân Mạc Tà siêu cường nhẫn nại, thì cho dù là một vị cao thủ cấp Thánh Vương cũng sợ không chịu nổi áp lực như vậy, trực tiếp hỏng mất.

Quân Mạc Tà thu hút ánh sáng vào trong cơ thể, ban đầu chỉ nhỏ như sợi tóc nhưng sau thì to dân bằng một cọng cỏ dại. Mà Ngũ Hành tinh hoa cũng đã tiêu thất một phần ba.

Mà đúng lúc này, ánh sáng lại một lần nữa to lên bằng chiếc đũa, tốc độ hấp thu cũng lại một lần nữa tăng lên.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 14: Đại Thắng Trở Về

Điều này chứng tỏ Ngũ Hành lực trong cơ thể Quân Mạc Tà cùng với Ngũ Hành tinh hoa bên ngoài lực lượng chênh lệch không nhiều. Tới lúc có thể áp đảo lực lượng bên ngoài cũng chính là lúc đại công cáo thành.

Lại một ngày đã qua, Quân Mạc Tà trước sau như một ngồi ngay ngắn, nhưng khuôn mặt đã có vài phân ung dung, đây không thể nghi ngờ là biểu hiện của việc tốt.

Quân đại thiếu thở ra một hơi thật dài, tốc độ lưu chuyển của ánh sáng năm màu giống như năm chiếc đũa đang ở chung quanh thân thể đột nhiên nhanh hơn, tăng cực nhanh hướng vào trong cơ thể hắn, điên cuồng rót vào. Năm quả cầu trải qua mấy ngày đêm vận chuyển năng lượng liên tục, đã bị hấp thu rất nhiều, giờ chỉ còn lại cỡ đầu nắm tay, mà với tốc độ cực nhanh này, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ thu nhỏ kinh người, cho đến lúc hoàn toàn biến mất.

Rồi sau đó trong nháy mắt, phía dưới các giá đỡ đột nhiên lóe ra quang mang loá mắt giống như ánh sáng mặt trời chiếu rọi! Nhưng cũng chỉ chợt lóe lên trong chốt lát, hào quang cực độ kia trong nháy mắt biến mất. Cả thạch thất liền chìm vào trong bóng tối! Hoàn toàn giống như ban đêm vậy!

Thuận lợi thu công Quân Mạc Tà ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, chậm rãi đứng dậy, toàn thân khung xương phát ra tiếng kêu răng rắc, giống như là có vô số hạt đậu bị đốt nóng rồi nổ lốp bốp, âm thanh nghe dày đặc và liên tục.! Tóc tai dài sượt đột nhiên dựng đứng lên, hình thành những đoạn tóc nhìn hung ác, sừng sững trên đỉnh đầu, thẳng tắp,

không một chút nghiêng ngả, tạo thành một hiện tượng quỷ dị, so với cảnh con người bị điện giật tóc tai dựng đứng ở thời hiện đại cũng không khác là mấy.

Hơn nữa một màn quái dị này vẫn chưa chấm dứt, tóc dài cao ngất dựng đứng thẳng, trong đó rất nhiều sợi trong nháy mắt biến thành màu vàng lợt, rồi sau đó thành kim sắc, tiếp tục là màu vàng huy hoàng! Trong chốc lát, màu vàng tan hết, biến thành màu lục, sau đó lại dần dần biến hóa thành màu xanh thẫm, . . . Tiếp tục là thâm lam, thiên lam, đỏ đậm, hồng, màu vàng của đất, đủ các loại màu sắc. . .

Sau cùng, tóc đựng đứng biến đổi từ từ sang màu vàng nhạt, rồi mới hạ xuống tới vai, và khôi phục lại màu sắc ban đầu.

Chính là màu đen, giống như màu của màn đêm!

Hấp thu Ngũ Hành lực, đến lúc này mới tính là chân chính đại công cáo thành.

Quân Mạc Tà rốt cục mở mắt! Nghĩ lại mà cảm thấy sợ hãi, kiêng kị, quá trình này, nhìn như bình thường, thuận buồm xuôi gió, kì thực trong quá trình này đối với việc khống chế linh hồn và thần lực yêu cầu cũng cực kỳ gian nan!

Tâm phân thành năm a ! Chỉ cần hơi không cẩn thận, chỉ cần có chút sơ sẩy, lập tức rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục! Hấp thu Ngũ Hành lực, phân bổ, vận chuyển đưa vào, một khi xuất hiện cản trở thì xem như hoàn toàn thất bại

Cho nên ba ngày ba đêm này, Quân Mạc Tà toàn bộ thần kinh luôn căng thẳng đến cực độ, nửa điểm cũng không dám lơi lỏng! Cho tới bây giờ, hắn có thể chân chính thở ra một hơi thật dài, cũng thở phào nhẹ nhõm! Nhìn toàn bộ quá trình như vô kinh vô hiểm, nhưng nếu so với đối chiến mấy vị Tôn Giả, tuyệt đối là mạo hiểm hơn mấy thành!

Quân Mạc Tà ngưng thần quan sát đan điền, kiểm nghiệm kết quả do mạo hiểm mà có được, tâm nhãn quan sát tới kình lưu hỗn hợp có màu sắc bất đồng trong cơ thể với Khai Thiên Tạo Hóa Công thiên địa linh lực, ở đan điền tạo thành một quả cầu năm màu sặc sỡ, cho đến giờ phút này, Quân Mạc Tà mới chánh thức xác nhận: chính mình, cuối cùng đã đem nhiệm vụ không thể hoàn thành này làm xong một cách hoàn mỹ!.

Ngay sau đó, Quân Mạc Tà rõ ràng cảm giác được, cả người mỏi mệt cực độ, mỗi một khớp xương đều đau nhức! Mỗi một cử động cơ thể đều đau nhức! Thậm chí nhúc nhích ngón tay út thôi cũng cực kỳ khó khăn!

Nếu lúc này có một người xông tới, cũng không cần phải là cao thủ, phỏng chừng chỉ cần là có thể huy đao là có thể lấy mạng Quân đại thiếu gia! Ba ngày nay, thật sự là không dễ dàng! Luận về thể lực, trí nhớ, tâm lực, linh lực, đều hao tổn tới cực điểm!

Mệt mỏi muốn chết, nhưng Quân Mạc Tà lại biết trước mắt không phải lúc có thể nghỉ ngơi, toàn lực vận chuyển Khai Thiên Tạo Hóa Công khôi phục nguyên khí bản thân. Hắn không có quên, bảy cái thông đạo, hiện tại mình mới xem có hai cái, vẫn còn có năm cái, không biết có kinh hỉ lớn cỡ nào nữa đây. . .

Cho dù năm cái thông đạo còn lại không có chút gì, Quân đại thiếu gia cũng sẽ không quá thất vọng. Dù sao lúc này đây niềm vui quá lớn.

Ngũ Hành lực xem như hoàn toàn hấp thụ hết, phần còn lại chỉ cần mình lợi dụng Khai Thiên Tạo Hóa Công đem Ngũ Hành tinh hoa chứa đựng trong cơ thể từng bước một toàn bộ luyện hóa toàn bộ. Dù sao lượng tinh hoa này đã chuyển dời đến trong cơ thể mình, cũng không có việc gì to tát, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi !

Vận công chín chín tám mươi mốt chu thiên, thể lực hoàn toàn khôi phục, Quân đại thiếu gia cả người nhẹ nhàng đi ra ngoài thạch thất. Lúc hắn đi ra ngoài, khóe môi nhếch lên vẻ tươi cười, đầy ngụ ý, quay đầu nhìn lại, quơ quơ ống tay áo, thoáng chốc đã về tới giữa đại điện. Ở phía sau hắn là gian thạch thất bên trong trống rỗng, chút thần thức che dấu ở

bên trong nháy mắt hóa thành hư vô phiêu tán không còn. Bắt đầu từ lúc này, thạch điện khổng lồ mới chính thức xem như biến thành vật vô chủ!

Cửu U đệ nhất thiểu tuy rằng để lại khảo nghiệm khó khăn này, nhưng chung quy vẫn không yên lòng, đã để lại một luồng thần niệm bảo vệ, mọi sự đều có mặt xấu, nếu một khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì cũng có thể tiến hành hỗ trợ, một đối thủ tầm cỡ như Quân Mạc Tà dù sao cũng khó kiếm được, nếu lúc này hắn cũng có chút tiếc nuối.

Nhưng Quân Mạc Tà từ đầu đến cuối đều chưa dùng tới lá bùa cuối cùng này, cho nên tia thần niệm này khi Quân Mạc Tà rời khỏi gian thạch thất liền tự động tiêu tán. . .

Không biết ở khoảng cách xa bao nhiêu, một thiếu niên rất anh tuấn, bên người có vô số mỹ nhân vây chung quanh đang mỉm cười nhìn hắn, đột nhiên ngẩn người ra, lắc đầu cười nói:

- Hảo tiểu tử!

Sắc mặt lúc đó đầy vẻ tán thưởng. . .

Trong gian thạch thất thứ ba, theo Quân Mạc Tà phỏng đoán, thạch thất này chắc hẳn là có diện tích lớn nhất trong toàn bộ các gian thạch thất! Thậm chí. . . so với trung tâm đại điện còn muốn lớn hơn! Phóng mắt nhìn không thấy hết toàn cảnh . . Nơi này, hình như là nối liền với một không gian khác! Trong này linh dược chất cao như núi!

Không hẳn, dùng hình ảnh chồng chất để hình dung vẫn chưa đúng, bởi vì các loại linh dược này đều có cành lá xum xuê, đều là sinh trưởng trên mặt đất!

Nơi đây chủng loại linh dược rất phong phú, số lượng chi khổng lồ, cho dù là đã qua hai kiếp người nhưng Quân đại thiếu gia cũng cảm thấy khó thở, trợn mắt há hốc mồm nhìn trân trối.

Nơi này linh dược trải qua vạn năm, không cần phải nói cũng biết: gian thạch thất này không nghi ngờ liên thông cùng nhiều loại khí hậu khác nhau! Nói cách khác, ngày đó - tên gia hỏa kia tại gian thạch thất này đã trồng các loại linh dược và chúng sinh trưởng cho tới bây giờ! Thời gian không biết chinh xác là bao nhiêu nhưng chỉ riêng tại đây, trong thạch thất này ít nhất phải hơn mười vạn năm, đây đã là phỏng đoán thấp nhất. . . Mà linh dược do Cửu U đệ nhất thiểu thu thập, lại há có thể là vật phàm?

Phàm là linh dược trong trời đất, cũng không thoát khỏi là thời gian sinh tồn! Chẳng hạn như nhân sâm, ngàn năm sinh tồn, nhưng một khi vượt quá ngàn năm liền tự diệt hóa thành thiên địa linh khí, tiêu tán trong trời đất. Linh chi, chu quả, Tuyết Liên, thủ ô cũng chính là những loại linh dược như vậy! Nhưng ở trong thạch thất này, hạn chế này lại bị phá vỡ, dường như hoàn toàn không có hạn chế về thời gian sinh trưởng. Bởi vì Quân Mạc Tà phát hiện, chỗ này trong gian thạch thất không phải là bùn đất, cũng không phải thạch bích, lại càng không phải là Huyền Băng, mà toàn bộ đều là tầng tầng lớp lớp ôn nhuyễn ngọc, chính mình mới nhìn xem thì mắt liền nóng lên! Toàn bộ đều như vậy! Quân Mạc Tà cuối cùng cũng hiểu rõ giường ngọc ấm áp đó từ đâu mà có.

Thì ra đều bắt nguồn từ chỗ này! Chẳng trách tên kia lại có thể hào phóng đến độ làm ra loại áo ngọc xa xỉ đến cỡ đó. . . Thì ra ở chỗ này lại có một khối to, quá to đến độ dùng không bao giờ hết!

Cái này cũng khó trách tại sao linh dược lại không khô héo, cũng không tiêu tán, dưới tác dụng tẩm bổ của loại ôn ngọc này, linh khí khổng lồ lúc nào cũng có, sau đó linh dược hấp thụ và đem phong ấn tại trong thân thể chúng, tích tụ dược lực cho bản thân. . . Không nói tới trải qua vạn năm, cho dù là qua mười vạn năm, một trăm vạn năm, những loại linh dược này cũng tiếp tục phát triển. . . mà không có tổn thương nào! Quân Mạc Tà đột nhiên rơi vào trạng thái lo lắng.

Những linh dược này không thể nghi ngờ đều hết sức trân quý, đều có vạn năm sinh trưởng trở lên, thế nhưng nó cũng có điểm yếu đó là một

khi hái xuống, nếu không nhanh chóng sử dụng, trong thời gian cực ngắn sẽ hóa thành hư ảo!

Hơn nữa với số lượng linh dược khổng lồ như vậy. . . Làm thế nào mang đi đây? Hồng Quân Tháp hiện tại đang nghỉ ngơi, bãi công, tự kỷ. . . Dùng lực lôi ra? Ai, cho dù là Cửu U đệ nhất thiểu tới cũng có thể bị tiểu tháp này đè chết tại chỗ, cách này không được rồi. . . Ai biết khi nào thì mình mới có thể tiếp tục sử dụng tiểu tháp này đây

Tiếp tục tìm, có trời mới biết tên Cửu U đệ nhất thiểu kia có chủ ý gì? Vạn nhất khi mình vừa bước chân ra ngoài, nơi này liền đóng cửa. . . Chẳng phải mình hối hận đến chết sao?

Nhiều linh dược như vậy a, hơn nữa mỗi một gốc cây bản thân mình trước mắt vẫn chưa sử dụng được! Cho dù là một gốc linh chi bình thường, theo Quân Mạc Tà phán đoán, ít nhất cũng có một hai vạn năm tuổi. . . Đồ chơi này, nếu mình bây giờ ăn vào, phỏng chừng lập tức sẽ bị bạo thể mà chết!

Một lựa chọn khác , đó là dùng để luyện đan, nhưng hiện tại giai đoạn này không cần dùng đến dược liệu cao cấp như vậy , miễn cưỡng sử dụng, cho dù là thành công cũng không dám làm, bởi vì một khi chế thuốc làm cho đại lượng linh khí tiết ra ngoài thì cũng tương đối nguy hiểm!

Dược liệu nơi này thật sự là rất bắt mắt, , Quân Mạc Tà đánh giá sơ bộ một chút, Hồng Quân Tháp tầng năm cho đến tầng tám đều có thể sử dụng để luyện chế linh đan ! Nếu quả thật có thể thu chúng vào Hồng Quân Tháp mang trên người thì tốn ít khí lực nhất...

Đúng lúc này, đột nhiên Quân Mạc Tà cảm thấy ngây ngất, Hồng Quân Tháp "Oanh" một tiếng vọt lên, theo mi tâm của Quân Mạc Tà ảo hóa thành một đạo hư ảnh xuyên thấu đi ra!

Dừng lại trước mặt Quân Mạc Tà, tòa bảo tháp này chỉ to bằng đầu ngón tay út, chậm rãi chuyển động, xung quanh tỏa ra vạn đạo hào

quang, sau đó từ từ từng chút từng chút lớn lên, dần dần biến hóa cao gần bằng một người bình thường, sau đó ào một tiếng bay vào tòa thạch thất thứ tư.

Quân Mạc Tà nhất thời hoảng sợ!

Từ lúc tiến vào đại điện này, Hồng Quân Tháp vẫn không có động tĩnh gì, Quân Mạc Tà đang cảm thấy kỳ quái, vì sao ngươi muốn ta vào đây, nhưng khi vào được rồi lại không có động tĩnh gì, hay là ngươi ăn nhằm thứ gì rồi nên bị đau bụng không tiêu hóa được, cũng không đến nỗi như vậy chứ. . . Không nghĩ tới tại gian thạch thất này ngươi lại từ trong biển ý thức chạy ra! Quân Mạc Tà vội vàng chạy theo, vừa tới gian thạch thất thứ tư hắn nhìn thấy cảnh vật liền nhất thời hoảng sợ!

Ở chính giữa thạch thất, một vật nào đó thấy không rõ bộ dáng cụ thể trôi nổi lơ lửng ở giữa không trung, xung quanh tản mát ra bạch quang nóng chảy, bạch quang bắn ra chung quanh trong phạm vi một trượng liền hóa thành thất thải quang mang liên tục xoay tròn, không ngừng chút nào!

Hồng Quân Tháp khí thế ung dung trôi nổi lơ lửng, hướng về vật này dần dần tiếp cận; nhưng tỏ ra một chút đắc ý, cũng không cần che dấu chút nào! Loại cảm giác này truyền đến Quân Mạc Tà, giống như là một vị mẫu thân, đột nhiên tìm lại được con ruột thất lạc nhiều năm rồi!Hoặc cũng như là một đôi huynh đệ song sinh, phân ly mấy chục năm bây giờ đột nhiên gặp lại. . .

"Ba", một thanh âm vang lên, vật thể treo ở giữa không trung sáng lên nhìn về Hồng Quân Tháp, quang mang của Hồng Quân Tháp cùng với quang mang của nó hòa tan vào nhau, sau đó, nó phát ra một tiếng gào thét tràn ngập phấn khởi cùng kinh hỉ, giống như trẻ nhỏ ào vào lòng mẹ.

Chớp mắt, nó bay tới phía trên Hồng Quân Tháp! Sau đó, chậm rãi hạ xuống, hóa thành một viên trân châu tròn trịa năm màu, cực kỳ phù hợp khảm vào đỉnh Hồng Quân Tháp!

Hồng Quân Tháp trong nháy mắt biến đổi, trở nên ngân nga mà thê lương, tựa như nó hòa cùng trời đất mãi mãi, ngay chính lúc này, mọi thứ dường như đã quay trở lại với nó! Cũng tương tự vậy, Quân Mạc Tà rõ ràng cảm giác được, hơi thở Hồng Quân Tháp trở nên cường đại gấp trăm ngàn lần!

Hồng Quân Tháp bên ngoài tuy rằng không có thay đổi gì lớn, nhưng Quân Mạc Tà cảm nhận được: Hồng Quân Tháp hiện tại mới chân chính là Hồng Quân Tháp, một Hồng Quân Tháp đầy đủ!

Hồng Quân Tháp chậm rãi bay về, một lần nữa hướng vào mi tâm của Quân Mạc Tà, cấp tốc thu nhỏ, sau đó theo mi tâm của Quân Mạc Tà mà vào, quay về lại trong ý thức hải. Sau đó bảo tháp tỏ vẻ ăn mừng, vô số linh khí giống như hoan hô nhảy nhót chúc mừng, Quân Mạc Tà cảm thụ cả người thoải mái tới cực điểm, khuây khoả, khóe miệng mỉm cười, hắn rốt cuộc đã hiểu!

Vì sao, Cửu U đệ nhất thiểu nói sẽ cho mình một kinh hỉ lớn! Thì ra cái kinh hỉ này không phải là Ngũ Hành tinh hoa, cũng không phải vài món bảo y kia, lại càng không phải là linh dược! Hắn dành cho mình một kinh hỉ lớn chính là hạt châu tử này! Khỏa trân châu này vốn thuộc về Hồng Quân Tháp! Đây mới thực sự là tối kinh hỉ! Quân Mạc Tà cũng rốt cuộc hiểu rõ, lí do mình đi xuyên qua địa cầu này, không còn nghi ngờ gì nữa chính là vì Hồng Quân Tháp!

Nhưng, Quân Mạc Tà tin chắc, có thể xuyên qua không gian tuyệt không chỉ có một cách này, theo lời nhắn để lại của Cửu U đệ nhất thiểu thì có thể nhìn ra được, trong vũ trụ này có rất nhiều nền văn minh tồn tại, nhưng vì sao nó lại cố tình đi đến nơi này?

Hết thảy, đều là bởi vì hạt châu trân châu này!

Cũng chỉ có Hồng Quân Tháp và hạt châu tử này liên hệ lẫn nhau, mới làm cho mình xuyên thời gian! Thậm chí có thể nói như vậy, nếu không phải có hạt châu này tử này, thì lúc đó chỉ sợ mình đã chết rồi! Giống như bao người sẽ chuyển thế đầu thai ở kiếp khác!

Nhưng vì sao hạt châu tử lại xuất hiện ở chỗ này, Quân Mạc Tà một phen phán đoán cũng lờ mơ đoán được lý do. Cửu U đệ nhất thiểu lúc trước từng nói qua, hắn ở trên địa cầu từng nếm quả đắng, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên hắn vội vàng quay trở lại. Thậm chí có thể nói là phải trốn về. Mà kẻ để cho hắn nếm quả đắng, hiển nhiên chính là Hồng Quân Tháp! Hơn nữa người đó là Hồng Quân lão tổ ở thời kỳ đỉnh cao nắm trong tay Hồng Quân Tháp!

Mặc dù Cửu U đệ nhất thiểu tuy rằng lúc ấy bị tổn thất nặng, nhưng hắn với một kích cuối cùng từ bên trong, đem Hồng Quân Tháp phá hư thành hai mảnh! Mà hắn, lúc trước đó là không biết vì lí do gì lại đoạt hạt châu tử này rồi chạy trốn. Quân Mạc Tà rốt cuộc cũng hiểu rõ mọi chuyện. Hắn than thở cùng cảm khái. Cái gọi là, duyên tiền định! Thì ra lại là như thế!

Hắn vốn cảm thấy kỳ quái, bảo bối như Hồng Quân Tháp đây, khi lúc phi thăng thành tiên Hồng Quân lão tổ vì sao không mang đi? Ngược lại lưu tại Côn Lôn Sơn? Một bảo bối uy lực lớn như thế , vì sao lại lọt vào bọn giặc phương Tây? Mà một bảo bối thần dị như thế nào lại chọn bản thân mình? Hết thảy nguyên nhân lúc này đều sáng tỏ.

Cũng là bởi vì trận chiến lúc trước của Cửu U đệ nhất thiểu mới tạo ra nhiều nhân quả như vậy! Loại thiên địa linh bảo, đều tồn tại số mệnh, cho nên khi thân tháp cùng khỏa trân châu chia lìa, Hồng Quân lão tổ cho dù tiếp tục luyến tiếc, cũng phải nhường Hồng Quân Tháp lại cho người có duyên với nó! Cho nên, hơn hai nghìn năm sau, thì có một tên vua trâu bò xuyên thời gian cũng chính là chủ nhân mới Hồng Quân Tháp! Mà Hồng Hoang đệ nhất linh bảo, cũng phải được khôi phục lại đây đủ! Người có đầy đủ khả năng thực hiện đảm nhận chuyện này không còn nghi ngờ gì chính là Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia! Đây chính là thời thế, vận khí thay đổi, trực tiếp một bước lên mây. . . Không chỉ một bước lên mây, mà thậm chí là một bước lên trời! Quân Mạc Tà suy nghĩ thật nhanh, trong nháy mắt liền hoàn toàn nghĩ thông suốt mọi chuyện từ đầu đến cuối. Đối với trời cao vô tận trên đỉnh đầu, tự đáy lòng gia tăng thêm một phần kính sợ! Thiên ý khó lường! Quả nhiên như

thế! Hắn đột nhiên nhớ lại câu nói kia của Cửu U đệ nhất thiểu: Ta rốt cuộc hiểu rõ 'Thiên'

Quân Mạc Tà không khỏi cười một hồi: đâu chỉ một mình ngươi minh bạch? Bản thiếu gia cũng hiểu được vài điểm cơ bản rồi.

Quân Mạc Tà mang theo Hồng Quân Tháp đã phục hồi quay lại gian thạch thất dược liệu kia, hắn hiện tại có một loại cảm giác tự tin vô đối!

Chỉ vào đống linh dược, Quân Mạc Tà lắc đầu, dùng một loại khẩu khí không ai bì nổi nói:

- Nhanh chóng thu cho lão tử.

"Oanh", một tiếng vang thật lớn vang lên, trước mặt Quân Mạc Tà liền xuất hiện một mảnh đất gồ ghề, không chỉ có là linh dược, ngay cả ôn nhuyễn ngọc cũng bị thu lấy. . .

Quân đại thiếu bị dọa đến nỗi nhảy dựng lên, đây cũng quá bá đạo rồi, quả thực so với đàn châu chấu ghé qua còn lợi hại hơn (DG: khi xưa lúc còn làm nông, ngươi ta thường nói tới nạn châu chấu, chỗ nào có đàn châu chấu đông hàng ngàn, hàng vạn con ghé qua thì chỗ đó xem như cây cối, mùa màng đều bị ăn sạch). Tranh thủ đưa thần thức vào Hồng Quân Tháp quan sát, hắn thấy tầng thứ hai của Hồng Quân Tháp, chẳng biết từ lúc nào mở ra một cái không gian cực kỳ lớn, một mảng lớn linh dược cùng ôn nhuyễn ngọc kia đều nằm ở chỗ này, bao phủ bởi linh khí nồng đậm, so sánh với khí hậu khác nhau ở từng khu vực, thiên địa linh khí khổng lồ tất nhiên là tốt hơn, có lợi cho linh dược tẩm bổ . . .

Quân đại thiếu lau da đầu, lẩm bẩm:

- Nhìn cái này mà nói, lúc trước ngươi nói cả gốc rơm ra cũng không cho vào nhưng hiện tại lại đảo ngược, ngay cả đất đều đào bới, nói bị dịch châu chấu ghé qua vẫn còn nhẹ, phải là trời cao ba thước. . không, trời cao mười trượng a (DG: cái này ta cũng không hiểu lắm, đành để

nguyên văn.NB: là câu cảm thán của thằng QMT ấy mà). Quá sức tưởng tượng, bất quá. . . Ta thích.

Sau tiếng hung hăng càn quấy 'Thu cho lão tử", người và vật chỉ trong một thoáng đem nguyên cả gian thạch thất bị dọn sạch sẽ . . . Chỉ còn lại một đống hỗn độn!

Mấy vạn năm thu thập, tích tụ bảo bối của Cửu U đệ nhất thiểu , trong nháy mắt bị Quân đại thiếu vơ vét không còn gì. . .

Vơ vét xong bốn phía , Quân đại thiếu vốn định ra đi, dù sao ở nhà bên kia còn có đại sự, cần mình xử lý, nhưng quay tới quay lui lại cảm giác hình như mình vẫn còn quên cái gì đó. . .

Rốt cuộc là cái gì đây? Quân đại thiếu gia cảm thấy kỳ quái, rõ ràng nơi này mình đã toàn bộ vơ vét hết, tiếp tục cũng không được cái gì a. . . Nhưng có một loại ý tưởng cứ quanh quẩn trong đầu hắn không dứt nhưng cũng không biết được cụ thể là cái gì, tại sao có thể như vậy?. . . Rốt cục lại đi dạo xem xet, Quân Mạc Tà nhìn thấy mặt đất gồ ghề kia , sờ cằm suy tư, bất chơt lóe ra ý nghĩ! Đây cũng thuộc tòa đại điện, vì sao chỉ nơi này có ôn nhuyễn ngọc? Nơi khác lại không có? Chẳng lẽ nơi này có cái gì cổ quái khác biệt hay sao?

Quân Mạc Tà sờ lên cằm, ánh mắt chớp động, với kiến thức của hắn, tự nhiên muốn kiểm tra thử, ngay sau đó, hắn xuất hiện trong mảnh đất này đi kiểm tra xung quanh. Hắn càng ngày càng cảm thấy được mật độ linh khí nơi này có chút khác thường!

Sau đó Quân đại thiếu xoay tròn mắt, phát động Âm Dương Độn,Thổ chi lực, vô thanh vô tức nhanh chóng chui vào đất! Thực hành vĩnh viễn là phương pháp hữu hiệu nhất!

Quân Mạc Tà đầu đụng vào một khối cứng rắn tới cực điểm lòng đất , không phải vàng, không phải ngọc! Lấy mắt thường có thể thấy được trên trán của hắn nhanh chóng nổi lên một cục u lớn!

- ĐxxCM!

Quân Mạc Tà choáng váng đầu óc, đây là lần đầu tiên thuật Âm Dương Độn vấp phải trắc trở! Lúc trước tối đa cũng chỉ bị ngăn cản nhưng không giống như lúc này đây, lại có thể bị tới độ này nếu như bị người trong nhà thấy chắc họ cười đến đau bụng, tuyệt đối không thể để cho người biết, đánh chết cũng không thể nói ra, mảnh đất này mặt trên cực xốp, nhưng phía dưới lại cứng rắn như vậy! Tại sao như thế nhỉ?

Quân Mạc Tà băng bó cái trán đứng lên, đang muốn chửi bậy một phen, lồng ngực hắn chứa đầy oán khí, đột nhiên ánh mắt nhìn chăm chăm, giống hệt phát hiện tân đại lục, miệng kêu lên:

- Ta kháo! Tục Hồn Ngọc! Lại có một khối lớn như vậy! Ta...ô.. ô...

Trước mặt hắn, không ngờ là một khoảng bề rộng chừng ba trượng, chiều dài bốn mươi năm mươi trượng, Ngọc Thạch thật lớn! Phát ra quang mang chói lọi! Tục Hồn Ngọc!

Quân Mạc Tà vẫn không dám tin vào hai mắt của mình, cẩn thận nhìn ngó hai khối hiện có của mình đang nằm trong Hồng Quân Tháp, sau đó lại tiếp tục nhìn khối ngọc lớn như tòa núi nhỏ này, xoa nhẹ ánh mắt nhiều lần , mới rốt cục xác nhận: đây là Tục Hồn Ngọc!

Quả là ông trời chiếu cố, Tiêu gia tổng cộng cũng chỉ có hai khối nhỏ như ngón tay, nhưng được xem như bảo vật gia truyền, có công năng thần diệu như vậy . . . Nhưng nơi này lại có tới một ngọn núi! ! Cái này của ta, ai ya a! Quân đại thiếu khóe miệng tham lam nuốt nước miếng, như trề tới ngực! Giàu to rồi! Lần này chân chính phát tài rồi!

Mạnh mẽ đè nén phấn chấn trong lòng , lần thứ hai khởi động lực lượng Hồng Quân Tháp, cũng chỉ giống như câu cá thông thường, đem này toàn bộ khối Tục Hồn Ngọc lớn này kéo ra khỏi mặt đất!

Quân Mạc Tà chảy nước miếng, chậm rãi vuốt ve, giống như là một gã sắc lang, si mê vuốt ve đùi mỹ nữ . . .

- Thật đẹp. . . Quá đẹp. . . Nhất là trong này còn có thất thải quang mang không ngừng nhấp nháy. . . Xem ra này Tục Hồn Ngọc, nhất định là nếu so với Tiêu gia không chỉ hơn một bậc . . .

Quân Mạc Tà thì thào nói.

Đem mặt nhẹ nhàng áp lên, liền cảm thấy một loại cảm giác thoải mái thấm vào ruột gan, tựa hồ Tục Hồn Ngọc khi tiếp xúc trong nháy mắt đều hóa thành dòng Ôn Tuyền, đem cả người mình và linh hồn bao bọc bên trong đó, chậm rãi bồi bổ.

Một tia ý thức bất thường từ Hồng Quân Tháp tiến vào trong đầu của hắn, trong chớp mắt, Quân Mạc Tà trong lòng liền nổi sóng: Thiên Địa Linh Mạch! Linh thạch tiên nhũ!

Chẳng trách Cửu U đệ nhất thiểu nói nơi này ẩn chứa linh mạch tốt nhất thiên hạ! Quân Mạc Tà mừng như điên nhảy dựng lên. Có cả linh thạch tiên nhũ. . . Có thể nói trong thiên địa là bảo vật đệ nhất đẳng, kéo dài sự sống, phục hồi da thịt, xuong cốt, chỉ là chút bổn sự nhỏ của nó mà thôi! Chỉ cần ăn vào một giọt, liền cũng đủ làm cho một người từ Ngân Huyền một đường thăng tiến đến Chí Tôn cảnh giới, đường nhiên với điều kiện tiên quyết là không bị bạo thể mà chết. Mà một cái linh mạch lớn như vậy , bên trong có bao nhiêu giọt? Nếu dùng để phối hợp luyện đan, như vậy. . .

Quân Mạc Tà hoàn toàn mê muội, chỉ cảm giác mình cũng không thể thừa nhận chuyện tình khó có thể tưởng tượng như vậy, mừng như điên, tim suýt chịu không nỗi vì trạng thái thiếu dưỡng khí, cả người ngã xuống, hai chân không ý thức đạp đạp, bày ra một động tác co rút kinh điển, giống y như bị ngộp thở vậy!

Một hồi lâu sau, hắn mới đứng dậy, thật cẩn thận hét một tiếng: "Thu!" Lúc này đây, toàn bộ đã không còn dáng vẻ bệ vệ hung hăng càn quấy như lúc trước, trong thanh âm lại ít nhiều mang một chút ý tứ nịnh hót, Tục Hồn Ngọc to như vậy nháy mắt được thu vào trong không gian tầng thứ tư của Hồng Quân Tháp .

Sau đó, Quân Mạc Tà thở dài một hơi nhẹ nhõm, tuần tra chung quanh : ân, này cái giường này bổn công tử cũng phải thu lấy; còn có Dạ Minh Châu, ngươi không xem ra gì. . .nhưng ta vẫn rất là vừa ý, cũng không khách khí. . . Dù sao ngươi chính là để lại cho ta, phải không. . . Bất quá, làm người không thể tuyệt tình. Linh mạch diệt vong, đối với phía trên ảnh hưởng tương đối nghiêm trọng.

Hàn Phong Tuyết trên người sở dĩ có chứa cái loại khí độ hấp dẫn lực lượng Hồng Quân Tháp, chỉ sợ là vì nhân tố này, thêm nữa Phong Tuyết Ngân Thành hiện tại cũng là quan hệ thông gia. . . Làm vậy không tốt lắm!

Quân Mạc Tà do dự một hồi, cắn chặt răng, thần tình lộ vẻ đau lòng cắt đi khối cỡ một thước trả lại chỗ cũ. . .

Ta không lấy hết a. . . Nói không chừng qua mười vạn năm nữa, quay lại nơi đây, lại có một linh mạch nữa a

Ha ha ha.

Xác nhận toàn bộ thu thập xong, Quân Mạc Tà một cái lắc mình, biến mất. . .

Nơi này chỉ lưu lại một đại điện vỡ nát, quang cảnh này so với quỷ vào thôn làng còn muốn thê thảm hơn. . . Quân đại thiếu gia thầm nghĩ, nếu Cửu U đệ nhất thiểu có ngày trở lại, hắn chứng kiến cảnh có thể sẽ hộc máu tại đương trường, như vậy không phải vui sao, thật là thống khoái.

Quân Mạc Tà không biết, Cửu U đệ nhất thiểu quay lại có hay không hộc máu, nhưng nếu hắn không hộc máu người, cũng phải ói ra

Ngay lúc Quân đại thiếu gia đem linh mạch toàn bộ thu hồi. Ngay tại phía trên đỉnh đầu hắn, cũng không biết bao nhiêu xa so với tòa thạch thất này, Phong Tuyết Ngân Thành lão thành chủ Hàn Phong Tuyết đang ngồi trong liên hoa đài luyện công, vô số linh khí tụ tập thành sương

mù,bao vòng quanh đài sen của Hàn Phong Tuyết . . . Bỗng nhiên, bốn phía linh khí ánh sáng lập tức giảm bớt. . .

Hàn Phong Tuyết lập tức phát hiện, nét kinh dị hiện ra trong mắt, đột nhiên cực kỳ hoảng sợ; linh khí nồn đậm đột nhiên giảm bớt tới 90%.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hàn lão thành chủ nhất thời tâm như bị mây đen bao phủ. . . Nghẹn họng nhìn trân trối, tất cả chuyện này, làm cho lòng lão cảm giác như chậm rãi chìm xuống vực sâu, lạnh tới thấu xương. . .

Nơi này, vốn là do năm đó Cửu U đệ nhất thiểu rỗi rãnh, cực kỳ nhàm chán muốn làm một chỗ ở trên mặt đất, dẫn khí từ linh mạch dưới nền đất dẫn ra , tuy rằng tương đối ít, nhưng so với địa phương khác mạnh hơn nhiều lắm, mới có thể tạo ra hiệu quả kỳ dị tới bực này, cũng tạo cho Phong Tuyết Ngân Thành mấy trăm năm huy hoàng.

Hiện giờ . . . Linh mạch đều bị Quân đại thiếu cất vào trong túi quần rồi, nơi này sao có thể kéo dài hiệu quả dành người luyện công? Tự nhiên linh khí giảm bớt trên phạm vi lớn một cách nhanh chóng. . .

Tuy rằng so với địa phương khác vẫn còn hơn nhưng cũng không hơn nhiều lắm. Chỉ có trải qua năm rộng tháng dài tẩm bổ, mới có thể khôi phục nguyên dạng. . . Bất quá Hàn Phong Tuyết lão gia tử nhất định là đợi không được.

Trở lại mặt đất, ứng phó một hồi với việc hỏi han thân thiết của Tuyết Ải Thanh, Quân đại thiếu nói dối tự nhiên là dễ như trở bàn tay, mặt không đỏ, hơi thở không gấp, tạo ra lý do không chê vào đâu được. Nói xạo thôi. . . Nhưng trong lòng âm thầm một phen đổ mồ hôi:

- Vị Hàn phu nhân này, như thế nào lại giống mụ mụ như vậy, nói dai quá. . .

Mọi việc đã xong, lập tức kêu lên Ưng Vương, vội vàng cáo biệt mọi người ở Ngân Thành, Ưng Vương kêu vang một tiếng, giương cánh lên

thẳng lên trời, mang theo Quân đại thiếu thắng lợi trở về, bay một đường như lưu tinh, xuyên qua mây mù, bay qua ngàn dặm, thẳng về Thiên Hương! ! Giờ phút này Thiên Hương thành Quân gia, đã đến thời khắc sống còn!

Thánh Giả, dù sao cũng là Thánh Giả, liên tục thử khiêu khích vài ngày, đều không có kết quả, rốt cục nổi lên lòng nghi ngờ!

Có cường giả có tính tình tốt như vậy sao? Tùy ý khiêu khích, nhưng chỉ im hơi lặng tiếng? So với rùa đen rút đầu có cái gì khác biệt?

Trên đời này, phàm là cường giả, tất nhiên sẽ có ngạo khí của mình ! Nếu nửa điểm này cũng không có, dựa vào cái gì có thể trở thành cường giả? Cường giả chấp nhất, kiên trì, tín niệm, mới là đáng khâm phục nhất, có tất cả phẩm chất này mới có thể vượt trội hơn người, trở thành tồn tại độc nhất vô nhị !

Thử hỏi một người hiền lành, một người bình thường, như một con kiến dùng cả đời cho nhưng việc bình thường trong cuộc sống, không có nửa điểm gợn sóng. Cho dù là nhà thông thái cũng chỉ có thể sống trên dưới một trăm tuổi.

Chỉ có hạng người tài cao chót vót , không phục vận mệnh được an bài sẵn, dùng một loại tinh thần đối kháng muốn nghịch thiên, sau đó chịu vô số thống khổ cùng buồn khổ, cô độc cùng tịch mịch, mới có thể thành một đời cường giả!

Trở thành cường giả mục đích là vì cái gì? Là vì tiếu ngạo trong trời đất, không bị bất luận kẻ nào ước thúc, bất luận kẻ nào cũng không thể ức hiếp! Cường giả, luôn hướng tới tự do! Tự tôn! Tự mình cố gắng! Người như vậy, lại há có thể để người khác tùy ý khiêu khích mà không hoàn thủ? Thậm chí, ngay cả việc đáp lại cũng không có. Đám người Trì Thiên Phong rốt cục trong lòng cũng sinh nghi ngờ.

Ngay lúc này đây, một tin tức như sấm sét giữa trời quang, làm rối loạn tâm cảnh của bọn hắn. Thánh Địa dùng bồ câu đưa tin: tiến tới

Ngân Thành là chín vị Tôn Giả, dẫn đầu là Tiêu Dao tứ cấp Tôn Giả, cộng lại năm trăm tám mươi vị cao thủ, đã chết hết, không một kẻ nào may mắn sống sót! Cùng lúc đó, Kiếm Phong ở Tuyết Sơn cũng sụp đổ!

Tin tức này làm cho chín vị đại Thánh Giả mặt trắng bệch! Lực lượng cường đại như vậy , cho dù là đánh không thể thắng. . . Nhưng chạy trốn hẳn là không thành vấn đề? Nhưng chỉ trong thời gian ngắn như vậy

Toàn quân bị diệt!

Như vậy, Quân gia thực lực, hoặc nói Thiên Phạt thực lực, đạt đến tình trạng gì? Vấn đề này, bọn hắn còn đang suy nghĩ liền thấy được đáp án!

Trên cao mây đen che khuất bầu trời! Từng cửu cấp đỉnh huyền thú phi hành, mang theo thần khí vênh váo tự đắc, đắc thắng trở về, đáp xuống Quân gia! Độn Thế Tiên Cung Thánh Giả Trần Trùng cảm thụ nhìn thấy một cỗ khí thế phô thiên cái địa, ánh mắt hắn chậm rãi nhắm lại!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 15: Uy Hiếp Chí Mạng

Thiên Hương thành, tại mật thất trong phủ nhị hoàng tử.

- Sư phụ Quân Mạc Tà quan tâm nhất hắn là kẻ kế thừa y bát của hắn. . . Cũng chính là Quân Mạc Tà! Nhưng, Quân Mạc Tà quan tâm ai nhất? Ai có thể cho ta một cái đáp án chính xác không?

Trần Trùng cau mày, nhìn Lý Du Nhiên phía đối diện mong muốn tìm thấy đáp án.

Lấy thân phận Thánh Giả , hướng tới hỏi vãn bối vấn đề này, thật sự là rất coi trọng Lý Du Nhiên!

- Quân Mạc Tà quan tâm nhất người nào? Xin hỏi đại nhân vì sao lại hỏi như vậy?" Lý Du Nhiên cười nhẹ, đủ để che dấu một tia kinh ngạc trong mắt.

- Rất đơn giản, bởi vì ta vừa mới xác nhận, lão quái vật kia kỳ thật căn bản là không có mặt tại Quân gia! Điểm này, lão phu có thể chắc chắn! Ngoài ra, khi đám huyền thú trở về, Quân Mạc Tà cũng không có mặt!

Trần Trùng nói một cách chắc chắn. Khi vừa nói xong, Trì Thiên Phong nhìn hắn một cái, trong mắt chợt lóe lên chút bất mãn! Những lời này nói ra làm mọi người đều cả kinh!

Trì Thiên Phong nhướng mày hỏi:

- Trần huynh sao có thể nói như vậy? Mấy ngày qua khi tiến hành do xét bên trong, tất cả mọi người chúng ta đều đã đi đến tiểu viện kia, đối với linh khí bên trong đều có ấn tượng sâu sắc, nơi đó có đủ thứ kỳ lạ, mọi người đều chính mắt nhìn thấy, không biết Trần huynh căn cứ vào đâu lại có thể kết luận như vậy. Nơi đây không có người ngoài, có ẩn tình gì huynh cứ nói ra.

- Ha ha, trong mấy ngày nay, khi mỗi người các ngươi đi tới chỗ đó, ta đều theo phía sau.

Trần Trùng hừ một tiếng, chậm rãi nói

- Chuyện này không chỉ để thăm dò mà còn để đảm bảo an toàn cho mọi người. Tiểu viện kia, mọi người cũng đều thấy được rõ ràng, thực sự không phải do lực lượng thần bí nào làm cho linh khí tụ tập, đơn giản là do luyện công hội tụ linh khí mà thôi. Điều này không có gì phải bàn cãi. Nhưng có một điểm khác biệt mà các ngươi lại không để ý, thật ra ta cũng không chú ý tới nó chỉ là vô tình phát hiện ra mà thôi.

- Là cái gì? Nó có đặc biệt gì sao?

Mọi người vội vàng hỏi.

- Điểm ấy đặc biệt ở chỗ linh khí trong tiểu viện rất tốt, linh khí trên trời cũng vậy, nhưng trong một khoảng thời gian dài lại không thấy tăng lên hoặc giảm đi, hoặc không có chút biến hóa nào. Hơn nữa, ở trong khoảng không gian đó không thấy luồng khí xoáy tồn tại, cũng không có dấu vết khí thế của cường giả.

Trần Trung sắc mặt khó coi đáp.

Không tăng không giảm, không có luồng khí xoay. Nghe thấy vậy, mọi người lâm vào trầm tư.

Bất kì ai trong mấy vị Thánh giả này cũng đều là nhân vật tài trí hơn người, trong nháy mắt liền minh bạch hàm ý trong lời nói của Trần

Trùng. Trần Trùng nói đúng, nếu quả thật có người luyện công thì tất nhiên sẽ xuất hiện sự dao động của linh khí, hoặc là luồng khí xoáy, sau đó linh khí xung quanh biến mất, linh khí ở phương xa tụ tập lại, tạo thành vòng tuần hoàn tiêu hao. Nhưng nếu không có dấu hiệu này cũng chứng minh quả thật không có người luyện công.

Nếu như không có ai luyện công như vậy người được gọi là cao nhân ở đâu? Trong mấy ngày nay, mọi người đối với hiện tượng kỳ dị trong Quân gia vẫn kiêng kị tới cực điểm, băn khoăn về thiên địa linh khí nồng đậm dị thường, nhưng lại bỏ qua sự biến đổi của linh khí.

- Đêm qua, lão phu quyết định mạo hiểm thử một lần, tại nơi phía trên tiểu viện hấp thụ một ít thiên địa link khí, quả thật rất có ích lợi. Nhưng phía dưới cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Trần Trùng trầm mặt, nói từng chữ:

- Tất cả mọi người đều hiểu rõ, đáp án rất rõ ràng, chúng ta đều bị gạt. Trúng kế hoãn binh của lão Quân Chiến Thiên kia. Quân gia trong mấy ngày nay căn bản là một mảnh trống không, hoàn toàn không có năng lực chống cự, hoàn hảo lấy hư chống thật, lấy giả làm thật.

Ở trên không trung Quân gia hấp thụ thiên địa linh khí chẳng khác gì chiếm đoạt lãnh địa. Dưới tình huống này mà còn không hiện thân như vậy đáp áp không cần nói cũng biết.

Vị Trần Trùng Thánh giả này quả nhiên có đảm lượng, dám mạo hiểm lớn như vậy, hành sự không chút e dè.

Phải biết rằng trong lúc Trần Trùng hấp thu thiên địa linh khí, nếu vị chủ nhân nơi này đột nhiên xuất hiện thì chẳng khác gì toàn bộ không có chút lực hoàn thủ.

Trần Trùng nói "Mạo hiểm", từ này quả rất đúng, mạo hiểm nghĩa là một khi phát sinh việc ngoài ý muốn liền nguy hiểm đến tính mạng, dẫn đến họa sát thân.

Trong nhất thời, cả đám người nhìn hắn bằng ánh mắt khâm phục, Trần Trùng liền cười khổ một tiếng nói:

- Mọi người đừng nhìn ta như vậy, nếu các người ở đấy thấy lão phu sợ hãi tới mức đổ mồ hôi hột thì sẽ không còn nhìn ta như bây giờ nữa đâu, cả đời ta trải qua vô số hiểm cảnh. nhưng sự nguy hiểm tối hôm qua cũng là có một không hai.

Mọi người đều cười to.

- Nhưng Quân gia không phải là mục tiêu của chúng ta. Mục tiêu của chúng ta chỉ có một mà thôi đó là sư phụ của Quân Mạc Tà. Nếu hắn không ở chỗ này thì chúng ta còn đối phó với Quân gia làm cái gì? Chẳng lẽ lần này chúng ta phải phí công vô ích?

Trì Thiên Phong nhíu mày.

- Lần này nếu không biết tin dữ lúc trước, có lẽ chúng ta đành phí công một phen nhưng sự đời không dễ dàng như vậy, mục tiêu hiện giờ của chúng ta không chỉ có thể dừng lại ở thần bí nhân kia bởi vì hiện giờ có một người khác so với vị sư phụ của Quân thiếu gia thì lại càng nguy hiểm hơn.

Trần Trùng ngẩng đầu lên, chậm rãi nói

- Người đó chính là bản thân Quân Mạc Tà.

- Bây giờ , tam đại thánh địa tổng cộng năm trăm tám mươi vị nhất lưu hảo thủ, toàn quân bị diệt. Cung chủ tự mình đến nơi tu luyện của Thánh giả đưa ra thỉnh cầu, Đoạn Thiên Thánh Vương tự mình triệu gọi lão phu đến nói rằng: cung chủ lấy địa vị của mình yêu cầu bằng bất cứ giá nào cũng phải giết cho được Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên. Hai người kia chính là tâm phúc đại họa của Tam Đại Thánh Địa. Nếu tiếp tục tha cho bọn họ, Tam Đại Thánh Địa chỉ sợ sẽ suy sụp. Hai người đó mới chính là uy hiếp trí mạng.

Mười hai người lâm vào trầm tư: cung chủ đích thân thỉnh cầu, Thánh Vương tự mình triệu gọi, đây quả thật là việc lớn. Xem ra, Mạc Vô Đạo đối với cái chết của em mình là Tiêu Dao, có thể nói là cực kỳ phẫn nộ.

Đối với Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên đã kiêng kị đến cực điểm. Nếu không như thế, Tam Đại Thánh Địa sẽ không làm trái với qui luật, thỉnh cầu Thánh Giả ra tay.

Thánh giả, không bao giờ tham gia vào công việc của Tam Đại Thánh Địa. Thánh Giả là cường giả thuộc tầng lớp trên của Tam Đại Thánh Địa, thuộc loại tồn tại tuyệt đối siêu nhiên, cho tới bây giờ chỉ một lòng tu luyện, không liên quan đến thế tục bên ngoài, hơn nữa, mỗi người đều có cái tôi của riêng mình, tự tìm một chỗ tu luyện, ngoại trừ cung chủ bất cứ kẻ nào cũng không được phép quấy rầy.

Chỉ cần không liên quan đến sinh tử tồn vong của Tam Đại Thánh Địa. cao thủ cấp Thánh Giả sẽ không xuất thủ. Nhưng lúc này vì phải đối phó với vị sư phụ của Quân Mạc Tà, cũng bởi vì người này năng lực thực sự quá mức cường hãn, cho nên mới phải xuất động Thánh giả, hơn nữa còn là chín vị Thánh Giả cùng nhau đến. Nhưng tình huống bây giờ có chút ngoài ý muốn.

- Điều thỉnh cầu này cũng là hợp tình hợp lý. Ba nhà gần sáu trăm vị nhất lưu cao thủ, chín vị Tôn Giả hoàn toàn chết hết. Thực lực như vậy, đã gần tương đương với toàn bộ thực lực của Tam Đại Thánh Địa , các vị Thánh Giả. Cung chủ có lo lắng này cũng là điều dễ hiểu

Một âm thanh ôn nhu dị thường thản nhiên vang lên, chính là giọng nói của nữ nhi.

Nhưng tại đây rõ ràng là chỉ có mười hai nam nhân, sao lại có âm thanh có nữ nhân? Lý Du Nhiên ngạc nhiên ngẩng đầu, phát hiện mười người khác như đã quen với chuyện này, sắc mặt vẫn không đổi.

Lại nói, một vị Thánh Giả của Độn Thế Tiên Cung, mặt trắng không râu, nhìn sơ qua khoảng khoảng bốn mươi tuổi, lúc không nói chuyện

nhìn nghiêm trang lạ thường, tỏa ra khí độ thế ngoại cao nhân nhưng khi mở miệng nói chuyện lại là giọng điệu của nữ lưu.

Hơn nữa lúc mở miệng nói chuyện ngũ quan trở nên cực kỳ quái dị. Hai hàng lông mi, một thì bay xéo, thẳng như kiếm một thì cong cong như vành trăng khuyết,

Một bên mặt vẫn là bản sắc thiết huyết nam nhi, nhưng bên kia lại chuyển đổi thành mềm mại như son, một mắt lóe ra hàn quang, một mắt thì lại nhu tình vạn chủng. Tay trái vẫn như ban đầu nhưng tay phải lại nhỏ và dài, ngón tay như ngọc, lại hơi hếch hếch lên

Thậm chí yết hầu cũng không có gì thay đổi vẫn giống như của nam giới nhưng lại có thể phát ra âm thanh của nữ nhân như vậy.

Lý Du Nhiên chi nhìn thoáng qua trong mắt liền tràn ngập một loại cảm giác ghê tởm khó tả, cảm thấy bản thân mình gặp phải việc xấu xa nhất trên thế giới. Người lưỡng tính. Trên đời lại thực sự có người như thế tồn tại.

- Không biết Khương Huynh vì sao lại nói như vậy?

Tát Thanh Lưu hơi hơi nhíu mày nói

Vị Khương huynh này, tay phải che miệng cười run cả người, cười rộ lên thành tiếng, mắt phải phong tình vạn chủng hướng về Tát Thanh Lưu liếc một cái, có chút ngây thơ, làm nũng, nói

- Ai nha, ngươi ánh mắt thật sự kém cỏi, ngươi phải gọi nhân gia là Khương muội muội mới đúng. (DG: ặc, ặc ... ta chết mất. NB đợi ta cũng chết cùng mới :359:)

- Khương muội muội?

Tát Thanh Lưu thần sắc quái dị, thật giống như đang ăn trong một bữa tiệc thịnh soạn thì nuốt phải một con bọ hung, có muốn phun ra cũng

không được vì đã lỡ nuốt vào rồi, loại tư vị này quả thật là khó có thể hình dung.

- Khương Quân Tập. Có chuyện gì thì cứ thoải mái nói đi. Giờ này khắc này, giờ này còn giở công phu này ra nữa sao?

Trần Trùng nhíu mày, trước khi tới đây, hắn luôn dặn đi dặn lại thằng nhãi này nếu không cần nói thì tuyệt đối đừng nói, tốt nhất là làm cho bản thân mình thành người câm, không nghĩ tới thằng nhãi này vẫn bộ dáng như cũ... Âm dương Thánh Giả, Khương Quân Tập.

Truyền thuyết kể rằng, nhiều năm trước một dị tộc nhân ở Đoạt Thiên chi chiến trọng thương chưa chết ngẫu nhiên vượt qua Thiên Trụ Sơn bị đuổi giết gần chết nhưng thú tính vẫn còn trong lúc chạy trốn đã cưỡng dâm một bà lão trong núi (DG: đúng là quân cầm thú, bà lão cũng không tha, hix... chém nó là đúng rồi). Cuối cùng dị tộc nhân kia bị liên quân Huyền Huyền Đoạt Thiên giết chết. Nhưng ly kỳ nhất chính là vị lão phụ miền núi này dù đã bảy mươi tuổi nhưng sau chuyện đó lại có thai, mười lăm tháng sau hạ sinh được một đứa bé (DG: haha bà lão này cũng cường hãn quá...), chuẩn xác mà nói đây là một nam một nữ vì đứa trẻ này lại có đầy đủ bộ phận sinh dục đực và cái.(NB: vãi)

Quái thai này cũng tính là thiên phú dị bẩm, huyền công tinh tiến cực nhanh, tuổi còn trẻ nhưng thực lực cực cao, nhưng tính tình thì kế thừa từ cha hắn, trời sinh giết người thành tính, nhưng ko chỉ như vậy, lễ nghĩa cũng không có, vô luận là nam hay nữ, đều là đối tượng thái bổ của hắn, tất cả đều tiền dâm hậu sát, bởi vậy mình hắn đã gây nên trường hạo kiếp.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 16: Lập Mưu Giết Mai Tuyết Yên

Sau cùng, người của Độn Thế Tiên Cung ra mặt thu phục, đem giam lại và giám sát việc tu luyện, nhưng sau nhiều năm, xảy ra việc nằm ngoài ý nghĩ của mọi người, người này lại có thể đột phá lên cấp bậc Thánh Giả, có thể nói là vô cùng hi hữu.

Lần này chính vì vị sư phó với năng lực thần bí kia của Quân Mạc Tà, do sợ có điều gì sơ suất nên mới để hắn đi theo vì hắn tính tình nham hiểm lại tinh thông nhiều mưu mẹo. Nếu kẻ nào không chú ý phòng bị, dù người có thực lực mạnh hơn hắn cũng bị dính chiêu.

- Trần đại ca, ngươi nói linh tinh gì đấy.

Khương Quân Tập miệng cong lên, hờn dỗi nói:

- Người ta lúc này không phải là Khương Quân Tập, người ta hiện tại gọi là Khương Quân Cơơơ

muốn nứt ra, lông tóc tức thì dựng đứng, cả người nổi lên một lớp da gà dày cộm.

Người này nếu muốn cùng mình phát sinh quan hệ thì biết làm sao đây? Đây chính là tình cảnh so với chết còn muốn khổ hơn, đánh thì đánh không lại, trốn cũng trốn không thoát, không chừng, muốn chết cũng là một chuyện xa xỉ, trời ạ!

Cuối cùng, với tâm tính trầm ổn sẵn có, Lý Du Nhiên cố chấn nhiếp tinh thần bản thân, xoay người ngó xung quanh, nhìn những người khác thì chỉ thấy mỗi người đều là há miệng nhe răng, thần tình cực kì quái dị.

Thôi Trường Hà tay phải nắm chặt lại như lâm trận, trên mặt là một mảnh trắng xanh. Đối mặt với kẻ biến thái như vậy, cường giả cấp bậc Thánh Giả cũng không ngoại lệ. Còn Trần Trùng thì trên trán đổ mồ hôi hột.

Hắn thật sự không nghĩ ra, tại sao lúc đó lại để một người không ra người, yêu không ra yêu đi như vậy. Quả thực là dọa người mà.

Vị Khương quân Cơ này một ngày là nam nhân, một ngày nữ nhân, xem ra hắn là vừa rồi trong một khắc này, nữ nhân trong hắn đột nhiên xuất hiện.

- Các ngươi là đại nam nhân nhưng rốt cuộc cũng không bằng nữ nhi chúng ta tâm tư cẩn thận.

Khương Quân Tập thân hình cao lớn thô kệch, cả người "mềm mại đáng yêu", chìa "ngón tay nhỏ, dài, ngọc ngà", nhẹ nhàng như không điểm lên trên trán mỗi người, tựa như một vị phong hoa tuyệt đại mỹ nữ đang hướng tới tình lang làm nũng:

- Xú nam nhân, chính là ngu ngốc nhất .....

- Cách ...cách ...cách...

Một loạt âm thanh nghiến răng vang lên, đủ làm cho cả bốn vị Thánh Giả cả người đều mơ màng. Thật không dám tức giận nhưng quả là quá dọa người mà.

- Theo ta thấy, sư phụ Quân Mạc Tà, năng lực cùng lắm bằng với chúng ẩn giả mà thôi, nếu muốn gây bất lợi với Tam Đại Thánh Địa thì chỉ sợ trong mấy trăm năm đã xuống tay rồi, làm gì phải chờ tới bây giờ? Nhưng Quân Mạc Tà này lại không như vậy. Người này hiển nhiên đối với Tam Đại Thánh Địa chúng ta hận thấu xương, nếu nói không đội trời chung là vẫn còn nhẹ. Thật sự là đáng thương a, cho nên, giết chết Quân Mạc Tà mới là việc trọng yếu nhất trước mắt. Hắn đã có năng lực tàn sát hết sáu trăm cao thủ, vậy hắn cũng có thực lực hủy diệt tam đại Thánh Địa. Ta nghĩ, đây mới là chỗ băn khoăn chân chính của cung chủ. Mọi người hiểu rồi chứ?

Khương Quân Tập mắt như to lên, tỏa sáng, dùng một loại khẩu khí nũng nịu, ngọt ngào, ướt át, có chút nhớt nhớt nói.

- Sư phụ Quân Mạc Tà quả thực có tu vi kinh hãi thế tục đến bực này, nhưng không đối lập với Tam Đại Thánh Địa. Vậy nếu có giết đồ đệ của hắn cũng không tạo thành thù địch gì. Nhưng nếu hắn không biết tiến thoái, cho dù là muốn hướng Tam Đại Thánh Địa trả thù, hắn quả thực là tìm tới cửa đi chăng nữa, sự tình không phải là rất tốt đó sao? Chúng ta không phải muốn như vậy hay sao? Hì hì, ta nói đúng hay không?

- Có đạo lý

Tất cả mọi người đồng thời trầm ngâm. Trong lúc nhất thời đã quên hắn giọng điệu làm người khác ghê tởm chán ghét kia.

- Trước mắt, đại bộ phận lực lượng của Thiên Phạt cũng đã nhất loạt trở lại. Lực lượng Quân gia ngoại trừ Quân Mạc Tà tiểu tặc kia đang ở bên ngoài, cũng không thiếu một ai. Chúng ta sẽ đi quan sát một chút cũng không có vấn đề gì, nhân tiện thử xem nông sâu thế nào, nếu có thể, liền trực tiếp động thủ.

Trần Trùng chậm rãi nói.

Trì Thiên Phong trầm ngâm một chút, tiếp lời:

- Không sai, hiện tại Thiên Phạt hung thú đều ở đây, người của Quân gia cũng đều ở đây, Mai Tôn Giả chắc hẳn có điều cố kỵ, cho nên nàng ta không thể trốn, cũng không dám trốn. Lúc này đây, giết chết Mai Tôn Giả chính là cơ hội tốt nhất.

Trần Trùng chậm rãi gật đầu, ánh mắt đảo qua mọi người, hỏi

- Ai đi?

Miêu Vô Cực cười lạnh một tiếng, nói:

- Trận chiến đầu tiên này, cứ giao cho chúng ta, Mộng Huyễn Huyết Hải, toàn quyền xử lý đi. Hừ, Thiên Phạt Mai Tôn Giả, ta muốn xem, vị Thiên Phạt truyền nhân này rốt cuộc có cái bổn sự gì hơn người.

- Cũng tốt, chúng ta sáu người ở phía sau lược trận cho các ngươi. Bất quá, các ngươi hạ thủ phải có nặng nhẹ, chúng ta dù gì cũng là thân phận tiền bối, nay lại lấy nhiều đánh ít, vì vậy với Thiên Phạt hung thú, không cần phải đả thương quá mức. Vạn nhất Thiên Phạt Thánh Vương đột nhiên phá quan xuất hiện thì cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Trần Trùng trầm ngâm nói:

- Tôn giả dưới các ngươi ra tay đối phó với Mai Tôn Giả, thực lực tương đương, dù có cao thấp, cũng không sai biệt nhiều. Nếu Thiên Phạt Thánh Vương xuất hiện, có thể xem như là chuyện của đám tiểu bối đánh nhau nhưng nếu chúng ta Thánh giả tự mình ra tay, vậy thì hơi khó giải thích. Nhưng chỉ cần đợi đến lúc Mai Tôn Giả ra tay trước, thì sẽ không còn phải lo lắng hay lo ngại gì. Tổ huấn chỉ nói không được tàn sát lẫn nhau, nhưng không buộc chúng ta đưa cổ chờ chết.

Khương Quân Tập liếc mắt nhìn, hời hợt nói:

- Nghe nói, Mai Tôn Giả đang che chở cho Quân gia Quân Mạc Tà, mà người thân của Quân Mạc Tà, cũng không có nhiều, mẹ của hắn vừa mới trở lại Quân gia, nữ nhân này chính là người Quân Mạc Tà quan tâm nhất. Chúng ta chỉ cần khống chế Đông Phương Vấn Tâm, như vậy Mai Tôn Giả tất nhiên sẽ nổi điên. Như vậy các ngươi liền có thể ra tay giết người, nói tới đạo lý cũng không ai bắt bẻ được.

- Không sai! Không sai!

Chúng nhân nhãn tình sáng lên.

- Tuy nhiên... Nghe nói Quân Mạc Tà kia mị lực hơn người, ngay cả Mai Tôn Giả cấp bậc thú hoàng tôn sư cũng có thể mê hoặc được, đợi cho hắn trở về, các ngươi cần phải lưu lại cho ta. Ta muốn gặp hắn để xem phong thái, bản lĩnh như thế nào.

Khương Quân Tập thẹn thùng, cúi đầu, chịu không nổi, tựa hồ ngay cả cổ đều đỏ lên.(NB: Anh Tà bị bắt thì xác định quả này http://4vn:8888/images/smilies/110.gifhttp://4vn:8888/images/smilies/110.gif)

Chúng nhân đều á khẩu, không nói thành lời.

Lý Du Nhiên theo đường cũ từ trong phòng bí ẩn đi ra, hít lấy hít để từng ngụm không khí, trong lòng cảm thấy hết sức phiền muộn, muốn ói. Thế gian lại có kẻ như vậy. Vừa rồi ở bên trong, hắn cơ hồ có vài chục lần nhịn không được, phải nôn ra, bây giờ cảm giác đó lại trở lại.

Một hồi lâu sau, Lý đại công tử lúc này mới bình tâm lại, cả người đứng thẳng. Trong lòng suy tư phán đoán, dùng thủ đoạn uy hiếp mẫu thân Quân Mạc Tà, thật sự sẽ có hiệu quả sao? Đối với Mai Tuyết Yên có lẽ có nhưng đối với Quân Mạc Tà sẽ như thế nào?

Thủ đoạn như vậy, tin tưởng cho dù là người trong thế tục thông thường cũng rất ít sử dụng. Vì sao Thánh Giả Tam Đại Thánh Địa này lại bình chân như vại vậy?

Chẳng lẽ tu vi cao thì có thể thật sự vô tình vô nghĩa, coi thường thiên hạ chúng sinh, trong lòng chỉ có hai chữ thành bại thôi sao? Quân gia, cần phải ứng phó thế nào đây? Có phải hay không vì vậy mà hoàn toàn bị diệt vong? Nếu Mai Tôn Giả vì vậy mà chết, Quân Mạc Tà sẽ như thế nào? Nếu ta là Quân Mạc Tà, thì sẽ ra sao?

Gì?

Lý Du Nhiên ngẩng đầu, nhìn lên trời, đột nhiên trong lòng chợt có chút mờ mịt, bởi vì đến bây giờ, hắn đột nhiên phát hiện cuộc đời của mình không ngờ là hoàn toàn không có mục tiêu. Ta Lý Du Nhiên, rốt cuộc muốn làm cái gì đây? Rốt cuộc có năng lực làm cái gì đây?

Mai Tuyết Yên suất lĩnh đại đội nhân mã, chiến thắng trở về, Quân gia từ trên xuống dưới đều tỏ vẻ vui mừng. Lão gia tử cũng rốt cục tạm thời buông lỏng tâm sự trong lòng. Thống khổ nhất chính là Hàn Yên Dao, đã lâu không thấy Thiên Hương thành, nay lại thấy Quân Chiến Thiên tuổi già sức yếu, chợt đột nhiên cảm thấy áy náy, liền quỳ sụp xuống trước mặt Quân Chiến Thiên, khóc như mưa.

Quân Chiến Thiên than nhẹ, trong mắt hiện lên một hồi ức vui vẻ, mỉm cười nâng nàng lên:

- Yên Dao... Hảo hài tử... Ngươi chịu khổ rồi. Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi. Cửa Quân gia luôn luôn rộng mở chờ ngươi.

Hàn Yên Dao ôm mặt nức nở, nước mắt rơi lã chả. Mười năm qua, nàng một mực lo lắng Quân gia sẽ đối đãi với mình như thế nào, cho dù là khắt khe thế nào đi nữa, mình cũng phải cắn răng chịu. Nhưng bây giờ nàng rốt cuộc đã biết đáp án, một đáp án không tưởng tượng ra được. Loại cảm giác khoan dung mà nàng có thể cảm giác được. Hiện tại, nàng chỉ muốn khóc lớn một hồi cho thoải mái.

- Cha, Tam thúc cùng Yên Dao đều không nhỏ, con nghĩ nên xem xét thời gian, đem hôn sự của bọn chúng mau chóng tiến hành. Cũng là tốt cho Quân gia chúng ta, mau chóng khai chi tán diệp, con cháu đầy đàn,

thế hệ thứ ba của nhà ta cũng chỉ có mỗi mình Mạc Ta, thật sự có chút mong manh.

Đông Phương Vấn Tâm uyển chuyển nói.

Quân lão gia tử liên tục gật đầu, cười nói:

- Tốt! Tốt!

Hàn Yên Dao đỏ mặt lên, lôi kéo Quân Vô Ý đang nhìn mình với ánh mắt đầy ẩn ý, yêu thương.

Chuyện này mới là chính tâm bệnh của nàng. Vì Quân Vô Ý tha thiết lôi kéo, nàng đành phải cùng hắn vào nhà trước. Đêm khuya, Quân gia sắp xếp tiệc rượu khoản đãi Thiên Phạt huyền thú, mọi người đều hoan nghênh tán thành.

Trong bữa tiệc, Quân lão gia tử kể cho Mai Tuyết Yên nghe những chuyện ngày trước của Quân gia. Mai Tuyết Yên nghe xong liền nhăn mặt nhíu mày. Nàng làm bá chủ một đời, nhưng cũng dễ nhận ra được nguy cơ lớn lao trong đó, cơ hồ vượt qua năng lực khống chế của bản thân.

Hiện tại, tuy rằng Quân Mạc Tà chưa từng nói qua lần nào, nhưng Mai Tuyết Yên lại từ lâu cũng loáng thoáng hiểu được một chút: vị sư phó kia của Quân Mạc Tà , căn bản là không có thật. Hết thảy sự tình đều là do một tay Quân Mạc Tà mà ra. Nhưng đối phương, chín vị Thánh Giả đã như hổ rình mồi, tuy rằng đang án binh bất động. Huống chi, lần này trở về, tuy là đắc thắng nhưng cũng mang đến chuyện xấu quá lớn.

Tam Đại Thánh Địa tổng cộng chín vị Tôn Giả, sáu trăm vị cao thủ đồng thời bỏ mình. Đây là thiệt hại lớn tới mức nào, cừu hận tới cỡ nào? Thậm chí ngay cả Thánh Giả cũng không thể thờ ơ. Chuyện này tất nhiên không cần phải nói nhiều.

- Truyền lệnh tất cả huynh đệ. Trước mắt, bắt đầu làm tốt việc chuẩn bị chiến đấu, nhưng không có mệnh lệnh của ta, không được hành động thiếu suy nghĩ. Mỗi thời mỗi khắc, nửa điểm cũng không thể lơi lỏng. Các huynh đệ phi hành đã hóa hình chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời tiếp ứng mang cả Quân gia một đường bay về phía nam, toàn bộ rút về Thiên Phạt sâm lâm.

Mai Tuyết Yên lặng lẽ dặn bên tai Hạc Trùng Tiêu một câu. Hạc Trùng Tiêu gật đầu thật sâu, xoay người đi ra ngoài.

- Cho đến khi Mạc Tà quay về, ta sẽ cùng mẫu thân ở tại biệt viện này. Còn hai người các ngươi cùng Mộng Nhi ở cùng một chỗ, mọi người chiếu cố lẫn nhau.

Mai Tuyết Yên quay lại an bài Quản Thanh Hàn và Độc Cô Tiểu Nghệ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 17: Thánh Vương Đan! Tuyệt Lộ!

Mai Tuyết Yên lông mày như dựng đứng, khuôn mặt hiện rõ nỗi đau buồn. Nàng có thể đoán được người có sức ảnh hưởng quan trọng nhất bây giờ đối với Quân Mạc Tà không thể nghi ngờ chính là Đông Phương Vấn Tâm. Sau đó là lão gia tử Quân Chiến Thiên, người thứ ba mới có thể là mình hoặc là Quân tam gia, Quân Vô Ý.

Địch nhân trừ phi là bất chấp tất cả, không để ý tới người trong thiên hạ, trực tiếp đối phó cả Quân gia. Nhưng theo kinh nghiệm của Mai Tuyết Yên, cao thủ Thánh Giả ra tay tuyệt sẽ không làm như vậy.

Nhưng nếu mục tiêu là Quân Chiến Thiên, chỉ sợ những ngày này đối phương sớm đã xuống tay. Nếu đối phương vẫn không có động tĩnh gì, như vậy mục tiêu nếu không phải mình thì nhất định là Đông Phương Vấn Tâm. Mai Tuyết Yên trong nháy mắt liền nghĩ tới điều này, tức khắc liền nghĩ ra kế sách ứng phó.

Cho nên Mai Tuyết Yên mới an bài Quản Thanh Hàn cùng Độc Cô Tiểu Nghệ ở chung một chỗ. Vạn nhất khi đánh giết xảy ra không lan đến hai người này. Lấy tu vi hai nàng cho dù là chỉ quét ngang qua một chút sợ rằng cũng chịu không nổi. Quân Mạc Tà vắng mặt, Mai Tuyết Yên nhất định phải bảo vệ tất cả mọi người thật tốt. Bởi vì đây là trách nhiệm của nàng, mà đã là trách nhiệm thì phải ra sức gánh vác.

Quản Thanh Hàn cùng Độc Cô Tiểu Nghệ lặng đi một chút, lại chứng kiến sắc mặt Mai Tuyết Yên lộ rõ vẻ trầm trọng, tựa hồ sắp chuyện trọng đại phát sinh. Hai người trong lòng đều cảm thấy rùng mình, nhu thuận gật đầu đáp ứng. Đối với Mai Tuyết Yên, hai người đều bội phục đến sát

đất. Nàng đã sắp xếp như vậy thì tự nhiên có dụng ý của nàng, mình chỉ việc thực hiện không cần hỏi.

Giờ phút này Mai Tuyết Yên có cảm giác nuốt không trôi.

Nàng hay nhíu mày, suy tư... như mang tâm sự nặng nề.

Đoạn đường về nếu bay liên tục cũng mất khá lâu, tính tới bây giờ cũng có thể mới được 1 nửa. Mai Tuyết Yên một mực trông chờ, đợi Quân Mạc Tà trở về, nhưng tới giờ vẫn chưa thấy trở về. Đã bốn ngày trôi qua, so với lúc đi thì đã nhiều hơn hai ngày. Đêm khuya, mọi thứ dường như yên tĩnh lạ thường.

Để nguyên quần áo mà ngủ, Mai Tuyết Yên mau chóng cảm ứng được một tia hơi thở cường đại ở nơi nào đó trong Thiên Hương thành dâng lên, chớp mắt đã dừng lại ở phía trên tiểu viện của mình.

- Thật nhanh! Hơn nữa... Không chỉ một người, lần này quả thật là phiền toái

Mai Tuyết Yên mặc dù cảm thấy kinh hãi nhưng thần sắc vẫn hờ hững như thường, chậm rãi ngồi dậy, vận động cổ tay một phen. Vương giả chi kiếm mà Quân Mạc Tà tặng cho nàng nhanh chóng xuất hiện trên tay. Mai Tuyết Yên khẽ vuốt ve vỏ kiếm, ánh mắt chợt trong như làn nước lấp lánh trong đêm, lóe lên sát khí nồng đậm. Người tới mặc dù là cấp bậc Thánh giả, nhưng chẳng lẽ Mai Tuyết Yên ta mà lại phải sợ hãi?

Mai Tuyết Yên trong ánh mắt thoáng hiện lên một nét nhu tình cùng với một tia quyết liệt. Từ trong người lấy ra một cái bình ngọc nho nhỏ, đây có thể là cái bình ngọc nhỏ nhất, không thể nhỏ hơn, cả bình cũng chỉ to bằng đầu ngón tay, bên trong có ba khỏa đan dược cỡ bằng hạt đậu, thỉng thoảng lại phát ra kim quang. Chính là Thánh Vương đan.

Sự việc bên trong liên quan tới Thiên Phạt nhất chiêu Đoạn Tuyệt, cũng đã trải qua hơn vạn năm, kể từ đó đến giờ vật này được xem là thần

vật, tới bây giờ vẫn không có người dùng qua. Cũng không phải là không thể dùng mà là không dám dùng.

Thánh Vương đan vốn là năm đó Thiên Phạt đời thứ nhất Thánh Vương ngay lúc chết đi, đem máu huyết của chính mình ngưng kết thành ba khỏa đan dược thần kỳ. Hiệu quả của nó vượt xa Huyền đan. Khi ăn vào, trong thời gian ngắn, công lực bộc phát gấp mười lần. Khi dùng xong liền có thể giết hết thảy địch nhân trong phút chốc.

Nhưng để có được hiệu quả như vậy thì cái giá phải trả cũng phi thường lớn. Thậm chí không phải kẻ nào cũng có thể chịu đựng nổi.

Cái giá phải trả đó chính là tự lấy sinh mệnh cùng bản thân làm vật dẫn.

Một khi ăn vào ba khỏa Thánh Vương đan này, vô luận người có tu vi thế nào, kết quả cũng chỉ có một, kinh mạch như đứt từng khúc, lần lượt nổ tung. Khi nguyên lực đã hết, liền trở về nguyên hình, trở thành huyền thú cấp ba thậm chí không bằng cả huyền thú bình thường. Đây chính là trước địch nhân sau diệt chính mình, Đoạn Tuyệt đan.

Thuốc này trước khi tới tay Mai Tuyết Yên đã trải qua hơn mười lần truyền thừa. Chiếc bình nhỏ đựng Thánh Vương đan cũng đã bị vuốt phẳng, có vẻ mỏng đi một phần. Bởi vậy có thể thấy được, trước đó không biết có bao nhiêu Thiên Phạt Thú Vương từng có ý niệm dùng Thánh Vương đan trong đầu nhưng cuối cùng vẫn không có ai có thể hạ quyết tâm. Nhưng trong hoàn cảnh nguy cấp hiện giờ, Mai Tuyết Yên lại không chút do dự đem ra.

Quân Mạc Tà không có mặt, an toàn của Quân gia đều đặt trên người mình. Nàng tuyệt sẽ không cho phép bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào xảy đến với người của Quân gia. Cũng không có gì là kỳ quái... vì ta cũng là người của Quân gia mà. Đây là trách nhiệm Quân Mạc Tà, trách nhiệm của hắn tự nhiên cũng là trách nhiệm của ta.

Đôi mắt xinh đẹp của Mai Tuyết Yên toát ra một tia kiên quyết dứt khoát, đôi môi anh đào nhẹ nhàng hôn lên thân Vương giả chi kiếm mà Quân Mạc Tà đã tặng, trên mặt toát ra vô cùng quyến luyến với vô hạn ôn nhu. Sau đó nàng vận chỉ như bay, trên tường liền xuất hiện một hàng chữ ngay ngắn:

- Từ nay về sau, mệnh lệnh của Mạc Tà cũng chính là mệnh lệnh của Mai Tuyết Yên ta. Thiên Phạt huyền thú, không ai được chống lại.

Nàng mới vừa vặn viết xong hàng chữ này liền cảm thấy được áp lực như núi ở phía trên đỉnh đầu. Tổng cộng có ba cổ áp lực tới cực điểm đang ầm ầm áp chế. Ngay sau đó nóc nhà mấy gian phòng nơi tiểu viện đột nhiên bay vù lên không trung. Một trảo thủ to lớn lao xuống, chụp vào nơi Đông Phương Vấn Tâm đang ngủ say. Mai Tuyết Yên cười lạnh một tiếng, quần áo bay phất phới, liền nhảy vút lên, vỏ kiếm bay khỏi tay, kiếm phong chợt lóe sáng, trong bóng đêm biến ảo thành một Cự Long hào quang sáng chói, trường kiếm hùng hổ đâm vào trảo thủ đang bổ xuống.

Mà ở nơi xa, Quân Mạc Tà cùng Ưng Vương một đường bay nhanh, khoảng cách tới Thiên Hương cũng chỉ không đến nửa ngày lộ trình. Chỉ là càng là bay về phía trước, Quân Mạc Tà cảm thấy càng ngày càng nôn nóng, càng ngày càng thấy tâm phiền ý loạn. Tựa hồ có chuyện tình không tốt sắp phát sinh mà chính mình lại không kịp ngăn cản. Loại cảm giác không ổn này cứ quanh quẩn trong lòng Quân Mạc Tà càng lúc càng rõ rệt. Cảm giác buồn bực sợ hãi đột nhiên dâng lên trong lòng Tà Quân đại nhân, hai đời tung hoành ngang dọc với biết bao thủ đoạn vô tình độc ác.

Trong lòng liền dâng lên suy tính thiệt hơn, cùng nỗi sợ hãi. Loại cảm giác này không hiểu sao lại có thể thực đến như vậy. Cho nên hắn thúc dục Ưng Vương bay nhanh hơn nữa.

Mà Ưng Vương tựa hồ cũng phát hiện cái gì. Không cần nói nhiều, toàn thân vận dụng tất cả sức lực có thể, cả người tựa như một tia chớp

đen, cắt ngang qua màn đêm, hướng Thiên Hương thành cấp tốc bay tới.

Chính là không tiếc giá nào phi hành cực nhanh.

Quân Mạc Tà bỗng nhiên trong lòng rung động mãnh liệt, cảm giác đau nhói khó nói nên lời chợt dâng lên làm toàn thân hắn co rút. Tim hắn đập mãnh liệt chưa từng có.

Khi nảy sinh loại cảm giác đau đớn này, Quân Mạc Tà nhất thời liều lĩnh bắt lấy móng vuốt khổng lồ của Ưng Vương, vận chuyển một lượng lớn thiên địa linh khí vào trong thân thể Ưng Vương.

Tốc độ Ưng Vương đột nhiên tăng gấp bội. Trong màn đêm đen nhánh chỉ lưu lại một chút tàn ảnh, lông chim cùng không khí ma sát cực độ, mơ hồ lộ ra mùi cháy khét. Đúng là đã đạt tới tốc độ siêu việt không thể hơn được nữa, điên cuồng bay tới.

Bên này, kiếm quang cùng trảo thủ va vào nhau. Nhất thời vang lên tiếng kêu la thảm thiết. Bàn tay to lớn liền biến mất không còn thấy gì nữa, trong không trung một dòng máu rơi tí tách mang theo âm thanh cuồng nộ vang lên

- Thiên Phạt? Mai Tôn Giả?

Miêu Vô Cực cảm thấy khiếp sợ, đồng thời phi thường phẫn nộ. Hắn vô cùng tin tưởng vào đôi tay của mình, có thể nói là sớm đã thành chai sạn, cứng rắn, thậm chí cứng rắn đến độ không gì có thể phá được. Cho nên một trảo này, hắn hoàn toàn tin tưởng, lần này nhất định dễ như trở bàn tay. Ngay cả có người cản trở thì kết quả cũng không có gì khác.

Nhưng hắn vạn lần không ngờ một đạo kiếm quang sáng chói không hiểu từ đâu bay tới, làm cho hắn cảm thấy lạnh cả người, trong nháy mắt chính mình liền bị tổn thất nặng nề. Tay phải đã bị kiếm đâm thủng một lỗ.

Ngay cả Đoản Đao của Khúc Vô Tình, sắc bén cơ hồ là đứng đầu lúc bấy giờ. Nhưng khi Khúc Vô Tình chém ra một đao với mười thành công lực cũng không hề làm tay hắn hư hao chút nào. Nhưng chuôi kiếm này đột nhiên xuất hiện lại làm mình thương tổn nghiêm trọng, thì không biết đây là dạng kiếm gì?

Mai Tuyết Yên lạnh lùng nói:

- Mộng Huyễn Huyết Hải Miêu Vô Cực?

Nàng dựa vào bàn tay to lớn kia liền nhận ra thận phận của hắn.

Dù sao, Thanh Giả có thể uy hiếp được mình, cao thủ Thiên Phạt sâm lâm như nàng đều biết rõ tường tận.

Miêu Vô Cực hừ lạnh một tiếng nói :

- Mai Tôn Giả quả nhiên là có một thanh tuyệt thế hảo kiếm. Miêu mỗ hâm mộ không thôi. Chẳng qua nếu Mai Tôn Giả ở trong phòng sao không lên tiếng? Chẳng lẽ đường đường là Thiên Phạt Chí Tôn cũng sợ hãi đến nỗi phải co đầu rụt cổ?

Phía dưới Mai Tuyết Yên không nói gì chỉ hừ một tiếng trong miệng, nhưng lập tức lại có một đạo kiếm quang óng ánh sáng ngời nhanh tới cực điểm xông thẳng lên trời, cùng lúc cả người bay ra ngoài.

Kiếm quang lóe lên, áo trắng phất phơ, Mai Tuyết Yên tuyệt thế phong thái nhất thời lăng không mà đứng, mái tóc đen dài phất phơ bay theo gió, áo quần trắng tinh như uốn lượn trong không trung, thân hình yểu điệu, phong hoa tuyệt đại. Nhưng ở trong màn đêm đen tối này lại mang một cỗ sắc thái diễm lệ mà thê lương, làm cho ngươi ta phải động lòng quan tâm vô hạn nhưng cũng làm người khác cảm thấy tan nát cõi lòng.

Hiện tại, ba người đồng thời có một loại cảm giác: Mai Tuyết Yên thật giống như một đóa hoa quỳnh đang nở trong gió, điêu linh tuyệt mỹ.

Một khắc nở rộ một khắc điêu linh, đẹp đến mức không sao tả được, trong nháy mắt không ngừng lan tỏa ra xung quanh.

Mai Tuyết Yên biểu tình tuy rằng có chút bình tĩnh nhưng bọn hắn đều có thể rõ ràng cảm thấy bên dưới gương mặt bình tĩnh này đang cất dấu sự giận dữ, phẫn nộ và điên cuồng. Còn có một loại thê lương vô lực, không tiếc hết thảy cho dù phải hi sinh. Trong lòng ba người đều trầm xuống: lẽ nào nàng ta đã đoán ra được?

Mai Tuyết Yên vừa mới đi ra liền đối diện với ba người. Bầu trời tháng giêng không trăng, không sao nhưng nàng thấy rất rõ ràng. Ngay tại thời khắc này, nàng biết muốn bình yên vượt qua cửa ải này chỉ sợ không có khả năng.

Lão thiên, đây quả thật là tuyệt lộ. Vì phía sau chính là người thân của mình, nàng không thể trốn tránh. Phía trước là ba vị Thánh Giả Mộng Huyễn Huyết Hải

- Khai Sơn Thánh Giả Miêu Vô Cực, Yêu Kiếm Thánh Giả Thẩm Thanh Vân, Ma Đao Thánh Giả Vũ Thiên Hồn.

Mai Tuyết Yên thanh âm của cực kì bình tĩnh.

- Thì ra là Mộng Huyễn Huyết Hải tam đại Thánh Giả cùng nhau đến. Quả thật làm cho bổn tọa có chút không hiểu? Đến tột cùng là chuyện gì mà lại xuất động tam đại Thánh Giả cùng nhau ra tay? Chẳng lẽ chỉ để đối phó với một vị nữ nhân bình thường nơi thế tục. Tam Đại Thánh Địa thay đổi phong cách từ khi nào vậy? Thật sự làm cho người ta kinh ngạc. Nếu không chính mắt nhìn thấy, bổn tọa quả thật là không thể tin.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 18: Không Chết Không Thôi

Miêu Vô Cực nét mặt bình tĩnh, ánh mắt như điện, lăng không trong màn đêm đen, giọng đả kích nói:

- Mai Tôn Giả, chẳng lẽ ngươi thật không hiểu nguyên do bên trong? Ta sở dĩ ra tay với Đông Phương Vấn Tâm chính là muốn dụ ngươi ra mặt. Hiện giờ ngươi nếu đã ra rồi thì nàng ta tự nhiên sẽ không có việc gì. Ngươi cũng không cần ở đây châm chọc, chẳng lẽ ngươi cho là bằng ba người chúng ta còn có thể bị lời nói của ngươi chọc giận sao? Coi như ngươi có thể chọc giận chúng ta đi, rồi ngươi có thể làm được gì nữa?

- Dụ ta đi ra? Chỉ sợ không phải chỉ có như vậy?

Mai Tuyết Yên hừ lạnh một tiếng, nói :

- Ngươi cần là dụ ta ra tay công kích bọn ngươi trước, đây mới là ý muốn chính của các ngươi. Chỉ cần ta ra tay trước các ngươi liền có lý do để bỏ qua minh ước khi xưa, hợp lực giết ta ngay chỗ này, có đúng không? Việc bịt tay trộm chuông như vậy thật khiến cho người ta chê cười. Chẳng qua, ta vẫn còn một câu muốn hỏi, Thiên Phạt rốt cuộc trở thành cái gai trong mắt Tam Đại Thánh Địa các ngươi từ khi nào? Như thể không thuận theo thì không buông tha? Ngươi lần trước tính kế, hiện giờ lại có tam đại Thánh Giả cùng nhau bố trí cạm bẫy giết người này. Ba vị nếu đã tự hạ thấp thân phận mình, bố trí cạm bẫy này thì hãy nói cho ta biết lý do chính đi.

Miêu Vô Cực hai mắt hơi nhíu lại, vẻ mặt bất động lạnh nhạt nói

- Tốt, Mai Tôn Giả nếu đã hỏi, bản tôn phá lệ sẽ nói cho ngươi biết. Quả thật Thiên Phạt từ xưa tới này chưa từng làm sai chuyện gì. Nhưng sai cũng bởi vì Thiên Phạt.

Hắn nói những lời này rất mâu thuẫn nhưng Mai Tuyết Yên lại hiểu rõ từng chữ một.

Nàng cười thảm, thê lương nói:

- Không sai Thiên Phạt không có sai nhưng sai bởi vì Thiên Phạt. Miêu Vô Cực ngươi nói những lời này có thể đại biểu cho Tam Đại Thánh Địa không?

Thiên Phạt không có làm sai nhưng sai cũng bởi vì Thiên Phạt. Những lời này làm cho Mai Tuyết Yên tâm lạnh như băng. Sai chính là Thiên Phạt, là huyền thú, không phải là nhân loại. Hàm ý này biểu hiện rõ ràng trong câu nói vừa rồi.

Miêu Vô Cực trầm ngâm một hồi mới nói

- Mai Tôn Giả, ta kính ngươi là một đời bá chủ, ngươi đã hỏi, ta vì không muốn làm cho ngươi chết không minh bạch nên mới phá lệ nói ra. Hiện giờ ngươi đã là kẻ sắp chết, cần gì phải hùng hổ doạ người như thế?

Đối với câu hỏi sắc bén của Mai Tuyết Yên, Miêu Vô Cực không thể trả lời, cho dù biết cũng không dám trả lời.

Hắn biết nếu trả lời thẳng thắn thì sẽ mang đến biến đổi lớn kinh thiên thế nào. Loại hậu quả này, nhất là trong hoàn cảnh không sáng tỏ như hiện tại, cho dù là vị Thánh Giả Miêu Vô Cực này cũng không gánh nổi. Huống chi, hắn cũng không có tư cách nói mình có thể đại biểu cho Tam Đại Thánh Địa.

Ma Đao Thánh Giả Vũ Thiên Hồn đang vẫn đứng một bên, thản nhiên nói

- Đương nhiên, Mai Tôn Giả nếu không dám đánh một trận vậy thì hãy lui về bên trong Thiên Phạt Sâm Lâm, ta cũng chỉ cần đem Đông Phương Vấn Tâm đi, chờ Quân Mạc Tà đến gặp mặt.

Ánh mắt hắn thâm thúy như xuyên phá bầu trời đêm, nhìn chăm chú trên người Mai Tuyết Yên, nói

- Ngươi yên tâm, đối với Đông Phương Vấn Tâm, chúng ta vẫn còn thương hại cho một nữ nhân bình thường đã mất trượng phu. Nàng ta nhất định có thể sống tốt. Chỉ sợ là sau khi Quân Mạc Tà chết, nàng ta vẫn như cũ có thể sống đến trăm tuổi.

Lời nói thật cay độc, sắc bén, hắn chính là sợ Mai Tuyết Yên không ứng chiến, nên mới khích tướng

- Đánh? Có gì mà không dám?

Mai Tuyết Yên sắc mặt kiên quyết, ngay cả Đông Phương Vấn Tâm không xảy ra chuyện gì thì nàng cũng không thể để cho địch nhân ở trước mặt mình mang mẫu thân Quân Mạc Tà đi, cũng chính là bắt mẹ chồng của mình đem đi.

Nếu là như vậy, Mai Tuyết Yên sao còn thể diện ở lại Quân gia? Tam Đại Thánh Địa dùng chiêu thức này đúng là trúng ngay mệnh môn của Mai Tuyết Yên. Không thể không đánh. Nhất định phải đánh một trận. Nhưng là một trận chiến mười phần chết cả mười.

- Ta đi cùng với các ngươi.

Hai câu nói một câu xuất phát từ miệng Mai Tuyết Yên, một câu khác lại đi ra từ trong miệng Đông Phương Vấn Tâm. Chẳng biết lúc nào, Đông Phương Vấn Tâm thân thể phong phanh, xuất hiện ở bờ tường tiểu viện. Ánh mắt kiên quyết nhìn tam đại Thánh Giả, rồi chuyển sang Mai Tuyết Yên, biểu lộ sự hài lòng, êm ái nói:

- Tuyết Yên nơi này không còn chuyện của ngươi nữa, ngươi đi xuống trước đi; Nếu Mạc Tà trở về nói cho hắn biết, ta chưa bao giờ cảm thấy thanh thản như lúc này. Đúng vậy.

Mai Tuyết Yên trong lòng chấn động, trong nháy mắt liền cảm thấy được ý định tự sát của Đông Phương Vấn Tâm, liền không quản lớn tiếng quát:

- Thiên Tầm! Đem phu nhân dẫn đi, bảo hộ cho tốt.

Đông Phương Vấn Tâm thà rằng chính mình chịu chết cũng không muốn Mai Tuyết Yên vì mình bị thương tổn. Nhưng Mai Tuyết Yên sao lại không biết điều đó. Nàng thà rằng chính mình chết đi, cũng không chịu để cho mẫu thân Quân Mạc Tà bị bất cứ tổn thương gì. Bởi vì đây cũng chính là mẫu thân của mình.

Một thân lục y, Xà Vương Thiên Tầm, nghe tiếng bước ra. Bóng người chợt lóe lên rồi ôm lấy Đông Phương Vấn Tâm, sau đó liếc nhìn Mai Tuyết Yên thật lâu, quay đầu lao xuống bờ tường, nhanh chóng biến mấy trong bóng đêm. Trên bầu trời, đông nghìn nghịt huyền phi hành, vô thanh vô tức lao lên. Từng ánh mắt hung hãn như điện lóe lên.

Nhưng ở nơi xa, sáu bóng người cũng đồng thời bay lên, phát ra khí thế diệt thiên cao vời vợi, xuất hiện trong không trung. Lạnh lùng nhìn chăm chú vào động tĩnh bên mình. Mai Tuyết Yên thống khổ cắn môi. Vì cái gì nơi này không phải là Thiên Phạt sâm lâm.

Nàng rất muốn, rất muốn vung tay lên, ra lệnh mấy ngàn huyền thú đồng thời ra tay. Cùng nhau đối phó địch nhân. Nhưng nếu như vậy thì tổn thất thật sự rất lớn. Hơn nữa, coi như miễn cưỡng có thể bức lui chín vị Thánh Giả nhưng cũng không thể lưu lại bất cứ người nào trong bọn hắn, thậm chí làm bị thương cũng không được. Một khi như vậy, Quân gia xem như xong rồi.

- Mai Tôn Giả quả nhiên không hổ là nữ trung hào kiệt. Nhưng Miêu mỗ thù một kiếm này phải báo. Mời.

Miêu Vô Cực trong mắt xuất ra hàn quang vô tận, cả người chậm rãi bay tới. Chỉ một câu này, hắn đã đem lí do của trận chiến quy kết cho nhát kiếm vừa rồi của Mai Tuyết Yên. Một trận chiến này, lại có thể biến thành ân oán cá nhân, một trận chiến này, cũng không liên quan tới Tam Đại Thánh Địa, cũng không liên quan tới Thiên Phạt. Nhưng lại không hề nói tới, một kiếm này là bởi vì hắn muốn cướp đi mẫu thẫn của người ta.

Mai Tuyết Yên không nói gì, nàng đã coi thường việc nói chuyện vào lúc này. Muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do? Xuyên tạc sự thật vốn là bản lĩnh xuất chúng của Tam Đại Thánh Địa, hành vi ti tiện này trong mắt bọn chúng đều là chuyện hiển nhiên. Lúc này lên tiếng trách móc, căn bản là không có ý nghĩa. Bọn hắn, từ đầu tới cuối đều chỉ muốn giết mình thôi.

Mai Tuyết Yên không đáp lời, cổ tay rung lên, thanh thần kiếm trong suốt như dòng nước liền nằm gọn trong tay. Dáng người yểu điệu, không gió mà bay, chậm rãi hướng không trung bay lên. Nàng đã không thể không đánh, không thể không chiến?

- Lão Đại! Mọi người chúng ta cùng tiến lên, xé nát mấy tên cẩu tạp chủng này. Hắn hướng người khiêu chiến chẳng khác nào hướng Thiên Phạt hung thú khiêu chiến.

Hạc Trùng Tiêu hóa thân hình hạc lăng không bay tới. Phía dưới Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa đám người gào rít vang trời như tia chớp lao lên hướng về hai vị Thánh Giả công kích.

Hạc Trùng Tiêu nói không sai, Miêu Vô Cực là không đủ tư cách đại biểu Tam Đại Thánh Địa, nhưng Mai Tuyết Yên lại có thể đại biểu Thiên Phạt hung thú, húng thú có thể dựa vào điểm này mà tham dự trận chiến là điều đương nhiên.

- Lui về nhanh.

Mai Tuyết Yên quát to.

Ma Đao Thánh Giả Vũ Thiên Hồn cười lạnh một tiếng, thân mình đang ở giữa không trung xuất ra bảy tám cái tàn ảnh, nháy mắt xuất hiện phía trước Hạc Trùng Tiêu. Hạc Trùng Tiêu hai mắt đỏ ngầu, cuồng mãnh lao xuống.

Oanh. Hạc Trùng Tiêu thân thể khổng lồ lăng không lộn mấy vòng văng ra ngoài bốn mươi, năm mươi thước. Lông chim trên người tung bay, rơi lất phấp.

Yêu Kiếm Thánh Giả Thẩm Thanh Vân cũng toàn lực hạ xuống, phân biệt chống lại Hùng Khai Sơn Hồ Liệt Địa cùng đám người còn lại. Kiếm quang như yêu mỵ chợt lóe. Đám người Hùng Khai Sơn dùng toàn lực oanh kích lên người hắn nhưng hắn vẫn lù lù bất động, nhưng tam đại thú vương trên mặt lại đỏ lựng, phun ra từng ngụm máu tươi.

- Mọi người dừng tay.

Mai Tuyết Yên lớn tiếng gào to.

Thẩm Thanh Vân thu kiếm lui về phía sau thản nhiên nói

- Ta cũng không muốn giết bọn hắn ngươi có thể yên tâm. Giết bọn hắn với ta mà nói dễ như trở bàn tay, nhưng bản tôn lại nghĩ thắng vậy cũng không hay ho gì. Thẩm Thanh Vân ta không cần làm chuyện cỏn con như vậy.

- Tất cả mọi người, toàn bộ lui ra, nếu kẻ nào còn chần chừ không lùi lại, Mai Tuyết Yên ta liền lập tức tự sát tại chỗ này.

Mai Tuyết Yên, mái tóc đen nhánh bay phất phơ trong gió, lăng không lớn tiếng quát. Đám người Hùng Khai Sơn rơi trên mặt đất, đang lảo đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống lại đột nhiên nghe thấy Mai Tuyết Yên lớn tiếng ra lệnh, không khỏi chấn động cả người, phẫn nộ kêu lên:

- Đại tỷ Chuyện này...

- Lui! Tất cả mọi người lui ra.

Mai Tuyết Yên trong mắt bình tĩnh quát lên. Đám người Hùng Khai Sơn đột nhiên cùng nhau quỳ xuống, thảm thiết nói:

- Lão Đại, chúng ta..

- Lui ra.

Mai Tuyết Yên lần thứ ba quát lên, trong ánh mắt lộ ra tình cảm thân thiết, chậm rãi nói:

- Các huynh đệ ta nhờ các người bảo vệ tốt người nhà của ta. Đừng để bọn họ bị tổn thương.

Nói xong thân thể của nàng ở giữa không trung gập lại, như Lăng Ba tiên tử lăng không phi độ, ở trong bóng đêm vẽ ra một đạo ánh sáng thê lương diễm lệ, biến mất nơi phương xa.

Hạc Trùng Tiêu trong miệng phun ra máu tươi, từ không trung bay trở về, bi phẫn quát:

- Tất cả mọi người lui về. Đừng để tâm ý đại tỷ một phen trôi theo dòng nước. Chờ ngày chúng ta sẽ báo đại thù này.

Toàn bộ huyền thú đều không nói gì, chỉ lẳng lặng quỳ trên mặt đất si ngốc nhìn thân ảnh màu trắng giữa không trung chậm rãi biến mất ở phương xa. Ba vị Thánh Giả đồng thời biến mất, phương xa lục đại thân ảnh cũng không biết khi nào đã bặt vô âm tín.

Hùng Khai Sơn đám người rơi nước mắt, bi phẫn tới cực điểm, khí thế ngập tràn trời cao.

Đây cũng là cảm giác toàn thân vô lực.

Bọn hắn chỉ hận vì sao tu vi thấp kém như thế. Tại thời khắc mấu chốt lại giúp không giúp được gì, ngược lại còn trở thành vướng bận cho lão Đại.

- Tam Đại Thánh Địa! Từ nay về sau chúng ta Thiên Phạt hung thú thề cùng bọn ngươi không chết không thôi.

Hạc Trùng Tiêu ánh mắt đỏ bừng, mắt thấy không còn người nào trên bầu trời, máu ở khóe miệng vẫn không ngừng chảy xuống trên mặt đất tạo thành một bãi lớn nhưng một cái nháy mắt cũng không có. Không chết không thôi. Đám người Hùng Khai Sơn mặc dù không có đem bốn chữ nói ra miệng nhưng đã khắc sâu trong lòng. Mai Tuyết Yên trước khi bay đi, trên mặt hoàn toàn không có chút biểu cảm nào, chỉ còn lại một vẻ lạnh lùng.

Phía sau Miêu Vô Cực thản nhiên nhìn thân ảnh của nàng, trong ánh mắt toát ra sát khí dày đặc: chín vị tôn giả, sáu trăm cao thủ, huyết hải thâm cừu này, rốt cục đêm nay có thể đòi được khoản nợ máu này rồi? Rốt cục đêm nay có thể đem một đời thú hoàng Chí Tôn dồn vào tuyệt cảnh, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Tôn Giả không hoàn thành trách nhiệm, liền để thánh giả hoàn thành, cũng xem như là thỏa mãn tâm nguyện của những người đã chết. Mặc dù phải phá lệ đại khai sát giới thì còn cách nào đây? Ở phía sau hắn, sáu vị thánh giả cũng hiện vẻ thoải mái trên mặt.

Tuy rằng trong lòng ít nhiều có chút hổ thẹn nhưng hai mục tiêu là Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên này, trong đêm nay có thể giải quyết xong một cái.

Những người trong cuộc thân pháp thần tốc, chỉ trong chốc lát liền ra khỏi thành. Mai Tuyết Yên thét dài một tiếng, cầm kiếm đứng yên, thản nhiên nói

- Đến đây đi. Các ngươi cùng lên đi.

Miêu Vô Cực mỉm cười

- Là dụng ý gì, mọi người liên thủ. Miêu mỗ một người cũng đủ rồi.

Trong tiếng cười lớn, thân mình đột nhiên cấp tốc xoay tròn, hóa thành một đoàn hư ảnh, trong nháy mắt hướng thẳng lên không trung, đột nhiên bốn phương tám hướng đều có cơn lốc nổi lên hướng về Mai Tuyết Yên đánh úp lại.

Mai Tuyết Yên thân mình cũng vừa động. Kiếm quang sắc bén như mưa rơi quét ra. Trong phút chốc kiếm khí bay đầy trời, hoa rụng khắp nơi, cả khu vực chiến đấu tràn ngập một bầu không khí quái dị tới cực điểm: hạ cuồng bạo, thu thơm ngát, đông lạnh giá, xuân ấm áp. Chính là Tứ Quý Tuyệt Sát Kiếm.

Đây là tuyệt học hắn dạy cho ta, là tuyết thế kiếm pháp của hai người chúng ta. Mai Tuyết Yên vận dụng bộ kiếm pháp tuyệt thế như mây trôi nước chảy, ngăn cản tấn công địch nhân như giống như mưa rền, gió rít, trong lòng lộ vẻ bình tĩnh, thỏa mãn vô hạn. Cho dù ở chiến trường tràn ngập sát khí bực này, lòng nàng vẫn trần ngập nhu tình, ý đẹp.

Mai Tuyết Yên thân hình phất phơ, trên mặt lộ vẻ thoải mái không màng danh lợi, thân hình phất phơ trong gió, áo trắng như tuyết, chợt nam, chợt bắc, chợt trước, chợt sau, lát thì xuất hiện ở nam bắc, rồi tây đông. Chỉ dựa vào bộ kiếm pháp này với thực lực Tôn giả cấp 4 vẫn có thể cùng Thánh Giả cấp bậc đánh ngang tay, không một chút hạ phong.

Ở một bên xem cuộc chiến, tám vị Thánh Giả trên mặt đều lộ ra thần sắc kinh ngạc dị thường.

Thực lực sai biệt, vốn là không thể dùng bất cứ thứ gì để bù đắp chênh lệch. Đây cũng là lệ thường từ xưa tới nay. Nhưng lệ thường này hôm nay lại bị Mai Tuyết Yên phá vỡ. Hết thảy đều bởi vì trong tay nàng có một bộ kiếm pháp thần diệu.

Miêu Vô Cực đánh lâu không thắng, cảm thấy mất mặt, hừng hực giận dữ, hét to một tiếng. Đột nhiên hư ảnh hoàn toàn biến mất, thân thể hắn trở nên thẳng tắp, bay lên thẳng lên trời ước chừng cao năm mươi trượng. Sau đó đầu chúc xuống, hữu chưởng đẩy ra, một đạo kình phong

cuồng mãnh trong bàn tay hắn phát ra hóa thành một chưởng thật lớn như cái cối xay đánh xuống. Bão táp nổi lên, sấm vang chớp giật.

Hắn cũng tự biết khó có thể chiến thắng Mai Tuyết Yên bằng võ công nên dùng huyền công, thân thể cường hãn của Thánh Giả, lấy mạnh khắc yếu.

Mai Tuyết Yên định lắc mình tránh thế công hiện tại nhưng không ngờ một kích này của đối phương đã phong tỏa không gian chung quanh, muốn động đậy cũng không thể được. Ngay cả trong không gian này, không khí cũng bị ép ra ngoài, một chút cũng không có. Đây là Thiên Địa Tù Lung? Thánh Giả cấp một sử dụng Thiên Địa Tù Lung sao?

Mai Tuyết Yên đứng yên, tóc dài bay phất phới trong cuồng phong, bão táp. Giờ khắc này, trên mặt của nàng chỉ có sự bình tĩnh, một cái bình ngọc nho nhỏ đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, vô thanh vô tức nổ ra, ba khỏa đan dược vàng óng, nhấp nháy kim quang yêu dị, mang theo lực lượng khủng khiếp xuất hiện trước mặt nàng, trôi nổi trong hư không.

Mai Tuyết Yên sắc mặt không đổi, trong mắt hiện lên một tia điên cuồng, nhu tình cùng tuyệt vọng. Nhưng nàng không chút do dự , mở miệng đem ba khỏa đan nuốt xuống hoàn toàn. Sau đó, nàng liền nhắm mắt lại. Thánh Vương đan.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 19: Điên Cuồng

Trên bầu trời, cự chưởng ngày càng gần. Miêu Vô Cực trong mắt lóe ra thần sắc tàn nhẫn. Một chưởng này đúng là tuyệt học thành danh của hắn. Khai Sơn chưởng.

Danh hiệu Khai Sơn Thánh Giả chính bởi vì một chưởng này mà có. Hắn nắm chắc mười phần, một chưởng này bổ xuống Mai Tuyết Yên tất sẽ ngọc tan hương vẫn, oan uổng mà chết. Mà nhiệm vụ của Tam Đại Thánh Địa trong chuyến đi này cũng xem như hoàn thành một nửa.

Nhưng ngay một khắc này, Mai Tuyết Yên trên người đột nhiên dâng lên khí thế kinh thiên mãnh liệt dị thường, từng đợt từng đợt phát tán ra ngoài. Chỉ nghe "Oanh" một tiếng vang giòn, trong nháy mắt, không gian Miêu Vô Cực bày ra bị phá tan.

Vẫn chưa dừng lại, cứ như vậy tiếp tục lan tỏa, hơi thở cuồng bạo như nộ hải triều dâng mãnh liệt dâng lên xung quanh. Hai người quyết chiến trong rừng cây, toàn bộ cây cối trong thời gian nháy mắt này đều gãy hết, bị hất bay ra xa.

Thật giống như một rừng cây đột nhiên bị dời đi.

Nháy máy, toàn bộ biến thành một vùng đất trụi lũi. Ngay cả một ngọn cỏ, một cái rễ cây cũng không còn. Bụi đất đầy trời, trông như một con thổ hoàng sắc cự long, nhanh chóng bay lên, che kín bầu trời.

Mai Tuyết Yên hình thái đại biến.

Mái tóc dài của nàng đột nhiên thẳng tắp dựng đứng lên, giống như một cái cây hướng thẳng trời xanh, "bực" một tiếng, nàng sờ lên mái tóc, toàn bộ đồ trang sức, ngọc trâm, đột nhiên nứt toác hóa thành bột phấn.

Mà tu vi của Mai Tuyết Yên cũng trong nháy mắt nhanh chóng thăng cấp , Tôn Giả tứ cấp trung kỳ, Tôn Giả đỉnh cấp, sau đó tiếp tục thăng tiến, tốc độ như núi lửa bộc phát, trong chớp mắt đã đạt đến Thánh Giả cấp một, nhưng vẫn không dừng lại, một lần nữa tăng lên.

Thánh Giả cấp một sơ cấp, Thánh Giả cấp một trung kỳ, rồi cứ tiếp tục cho đến Thánh Giả nhị cấp cảnh giới. Lúc này mới đình chỉ. Mẹ nó chứ, quả thật là biến thái.

Trong mấy cái nháy mắt thời gian so với hiện tại, lại có thể từ Tôn Giả tứ cấp thăng đến Thánh Giả nhị cấp. Ba khỏa Thánh Vương đan uy lực không ngờ lớn đến như vậy.

Mà lúc này trên bầu trời, lôi vân như tỉnh ngộ, theo bốn phương tám hướng ập tới. Kinh lôi chớp lên tụ tập một chỗ, vô số điện quang mang theo lực lượng hủy diệt thiên địa xuất hiện ở giữa không trung, không chút trì hoãn, thậm chí không có dấu hiệu báo trước, cứ vậy nổi lên, nhanh chóng đánh thẳng xuống. Điên cuồng lao xuống giống như ngân xã vũ điệu (DG: ý nói là lôi điện đánh xuống nhiều quá giống như cả đoàn rắn đang múa - di chuyển).

Mái tóc của Mai Tuyết Yên chầm chậm rơi xuống, một tiếng gầm điên cuồng, âm thanh buồn bã, bi tráng, gần như tuyệt vọng của Phượng Hoàng khóc cho Cửu Tiêu, như vĩnh biệt cùng năm tháng, cáo biệt lần cuối.

Một đạo kiếm quang dày đặc sắc bén chưa từng có theo tay Mai Tuyết Yên dâng lên, cuồng bạo xuất ra, trong nháy mắt hóa thành một đạo kim quang cầu vồng mang theo khí thế hủy thiên diệt địa, có thể so với kiếp vân ngay trước mặt, to hơn một trượng, uy mãnh không lường được, hung hăng chém về phía tám người . Một kiếm chém ngang Bát Đại Thánh Giả.

Mà lúc này Miêu Vô Cực từ độ cao năm mươi trượng , bàn tay cực lớn đã đánh tới đỉnh đầu nơi yếu hại của Mai Tuyết Yên.

Tấn giai đến cảnh giới Thánh Giả cấp hai, Mai Tuyết Yên hoàn toàn không tránh né, thản nhiên cười cười, chậm rãi ngẩng đầu, thần sắc lộ vẻ hung tợn. Cuồng phong phía trên đỉnh đầu vô cùng mãnh liệt nhưng cũng không làm nàng lay động. Tay trái duỗi ra bắt lấy một trảo to lớn phía trên rồi bẻ ngược lại, sau đó dùng sức giật mạnh, lớn tiếng quát:

- Xuống cho ta!

Đúng lúc này, một mực ở bên cạnh thờ ơ nhìn, Trần Trùng chợt nghĩ tới một thứ có quan hệ với truyền thuyết từ xưa của Thiên Phạt hung thú, cùng với dị biến liên tục trước mắt, hắn liền tỉnh ngộ, hét lớn:

- Miêu Vô Cực! Vứt bỏ hết thảy. Lui mau. Đó là Thánh Vương đan, nàng ta đang liều mạng.

Thanh âm của Trần Trùng như sét đánh, thanh âm hoảng loạn, bức thiết cùng với tiếng sét vang trời hòa lẫn vào nhau. Trong không trung vô số lôi điện lóe ra, làm cho mỗi người tham chiến trên mặt lộ rõ một mảnh trắng bệch.

Giữa không trung, tầng mây trở nên đỏ bừng, như máu tươi. Tựa như vô số thần ma điều khiển yêu vân theo bốn phương tám hướng hội tụ ở giữa. Tiếng sấm càng lúc càng gấp gáp, liên tục không dứt.

Lúc này, ở đại viện Quân gia, nhóm huyền thú vẫn lẳng lặng quỳ trên mặt đất, nhìn theo phương hướng Mai Tuyết Yên biến mất, không nhúc nhích.

Bỗng nhiên, Hạc Trùng Tiêu cả người chấn động, hắn đã phát hiện hiện tượng kỳ dị này: trên bầu trời, tầng mây bay theo bốn phương tám hướng cấp tốc tụ tập lại đây, sau đó liền sinh ra hàng loạt thiểm điện lôi minh như ngân xà vũ điệu, cùng với sấm sét vang dội khắp nơi.

Cùng lúc đó, rất xa trên bầu trời đột nhiên dâng lên một đạo khí tức có chút quen thuộc lại có chút xa lạ kèm theo một đạo kiếm quang sáng chói.

Vị trí kia, khoảng cách so với nơi đây đã rất xa nhưng này kiếm quang quen thuộc này lại như nối tiếp giữa trời và đất bằng một giải cầu vồng, trong màn đêm đen, toát ra màu sắc sặc sỡ, huy hoàng sáng lạn. Cho dù là cách xa nhau ngàn dặm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Dường như có một không hai trên đời.

Hạc Trùng Tiêu sắc mặt đại biến: Rõ ràng là do đại tỷ phát ra xong kiếm quang của đại tỷ như thế nào lại xa lạ, cường đại như vậy, tuyệt đối không thể là do đại tỷ phát ra, nhưng thực lực khủng bố như vậy rốt cuộc từ đâu mà tới.

- Đại tỷ... Thánh Vương đan.

Hạc Trùng Tiêu cả người lập tức run rẩy, trong nháy mắt hiểu ra, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, uể oải ngã lăn trên mặt đất. Lúc trước hắn chịu một kích toàn lực của Ma Đao Thánh Giả Vũ Thiên Hồn đã bị thương rất nặng, nội tạng gần như tứ phân ngũ liệt (NB: chia làm bốn làm năm, đại ý là nội tạng đã bị thương nặng), hiện tại còn có thể miễn cưỡng kiên trì đứng ở nơi nàyhoàn toàn là bởi vì Mai Tuyết Yên. Thiên Phạt không thể không có đại tỷ!

Nhưng giờ phút này thấy được đạo kiếm quang khủng bố vừa quen thuộc vừa xa lạ thoáng hiện trong trời đêm, Hạc Trùng Tiêu trong nháy mắt minh bạch hết thảy. Tức thì mất hết can đảm, rốt cuộc chống đỡ không được, hôn mê bất tỉnh.

Mà đúng lúc này xa xôi phía chân trời, một đạo tia chớp đen như xé tan màn đêm cấp tốc bay tới, nơi nào đi qua đều để lại một chuỗi âm thanh "bành bạch", âm thanh rung động của đôi cánh, thêm một chút mùi vị cháy khét, có thể thấy tốc độ đã nhanh đến cực điểm.

Nhưng bất luận là Ưng Vương đang phi hành hay Quân Mạc Tà, từ trong tâm khảm, đều cảm thấy chậm . Bởi vì hai người đều cảm giác được một hơi thở thảm thiết cực kỳ rõ rệt đang tràn ngập, bay đến nơi này. Xa xa, đã có thể thấy được hình dáng Thiên Hương thành.

Đúng lúc này, trên bầu trời mây đen đột nhiên tụ hội, sau đó lại tỏa ra ánh sáng chói mắt, ở phía trời xa, từng tảng lớn mây đen trong nháy mắt chuyển thành mây hồng, lấy tốc độ của gió, điên cuồng tụ về.

Tầng tầng lớp lớp mây tụ hội, lôi điện lóe sáng cả vùng trời, sấm vang rền, cảm giác áp lực cường đại trước giờ chưa từng có, hình thành xung quanh Thiên Hương thành. Trên trời gió nhẹ, đột nhiên biến thành cuồng phong, rồi gió xoáy, cuối cùng là lốc xoáy.

Quân Mạc Tà đột nhiên nghĩ tới khi ở Tuyết Sơn trợ giúp Mai Tuyết Yên đột phá thì gặp phải thiên địa chi uy, phong lôi chi lực. Sắc mặt không khỏi biến đổi, hai mắt như ưng, tai sắc bén lạ thường, lẩm bẩm nói

- Là ai trong lúc này lại đột phá? Không phải là Tuyết Yên chứ?

Ngay tại lúc hắn vừa mới nói xong câu đó, đột nhiên một cỗ hơi thở thân thiết, tuyệt vọng từ phía chân trời truyền tới. Quân Mạc Tà sắc mặt đại biến, mặt trở nên trắng bệch không còn chút máu:

- Tuyết Yên? Như thế nào lại chính là nàng? Sao lại có thể chứ?

Nơi phương xa, môt đạo kiếm quang sắc bén tới cực điểm mang theo ánh sáng chói lóa, kiếm khí dâng lên tận trời cao, sau đó liền hóa thành một dải cầu vồng nằm ngang, mang theo lực lượng vô tận đủ để hủy diệt tất cả, điên cuồng chém xuống.

- Đó là kiếm của đại tỷ. Nhưng tại sao lại có uy lực khổng lồ như vậy? Chẳng lẽ...

Ưng Vương kinh hãi hô to, quyết định tăng tốc lần nữa, bất kể sống chết bay về hướng đó. Đối mặt với lôi điện điên cuồng đầy trời lại như

không thấy. Ưng Vương trong lòng chỉ còn lại 3 chữ: Thánh Vương đan! Đại tỷ chẳng lẽ người điên rồi sao!

Nhưng có người còn gấp hơn hắn. Ưng Vương chợt cảm thấy trên lưng nhẹ hẳn. Quân Mạc Tà đang ở trên người không biết đi đâu mất.

Ưng Vương còn nhận ra một kiếm của Mai Tuyết Yên, chẳng lẽ Quân Mạc Tà lại có thể không nhìn ra?

Kiếm của Mai Tuyết Yên! Vì sao? Vì sao? Vì sao?

Quân Mạc Tà phát động toàn bộ lực lượng bản thân, thậm chí còn mở ra Hồng Quân Tháp, thi triển Âm Dương Độn, đem tốc độ bản thân phát huy tới cực hạn, thậm chí là siêu việt của cực hạn. "Sưu" một tiếng liền trước mặt Ưng Vương biến mất. Huyền thú luôn lấy tốc độ để xưng vương như Ưng Vương cũng nghẹn họng trân trân nhìn loại tốc độ cỡ này, trong nháy mắt đã biến mất ở phương xa. Nơi chiến trường ngoài thành, phóng mắt nhìn tới chỉ toàn là một mảnh bừa bãi.

Sau tiếng thét của Mai Tuyết Yên "Xuống cho ta", uy phong lẫm liệt ban đầu, tâm lý lấy mạnh hiếp yếu, Miêu Vô Cực mang theo vẻ mặt hoảng sợ, bị cường đại kình khí lôi xuống. Mai Tuyết Yên hét to một tiếng, một chưởng đánh ngay vào ngực hắn, sau đó chính là hơn một ngàn chưởng như cuồng phong bạo vũ tới tấp đánh cùng một vị trí.

Miêu Vô Cực chỉ kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thê lương. Thân hình như diều đứt dây bay vút ra ngoài, cũng không biết là bao xa. Mãi đến khi hắn bay ra ngoài thì âm thanh xương bạo vỡ mới vang lên.

Tuy rằng vừa rồi hắn cũng nghe được Trần Trùng nhắc nhở. Nhưng ở trong nháy mắt công lực của Mai Tuyết Yên đã muốn cao hơn so với hắn ước chừng một cấp bậc, cũng chính là liều mạng lấy cứng đối cứng, trong hoàn cảnh như vậy, làm sao hắn có thể bình yên thoát khỏi? Dưới ánh sáng của lôi điện, Mai Tuyết Yên kiều mỵ nhưng khuôn mặt chỉ còn một mảnh vô tình.

Tay phải nàng vung kiếm biến ảo thành một quầng sáng hình quạt lớn chưa từng có, chém về phía tám người. Cả tám người bọn họ đồng thời gầm lên, xen lẫn cả tiếng "hừ" của gã bán nam bán nữ.

Oanh, chín luồng kình khí chạm vào nhau, chín người đều hét lên. Thánh Giả vài người khóe miệng đã rỉ máu.

Mai Tuyết Yên thân thể chấn động mãnh liệt, giống cây liễu bị cuồng phong thổi trúng, nhưng phút chốc lại lay động đứng thẳng lên, chiếc mũi nhỏ thon phun ra mấy đường tơ máu, máu tươi từ miệng thì chảy thành một đường nhưng nàng không ngừng lại chút nào. Trường kiếm lại vung lên, trực tiếp lao vào trong đám người kia, điên cuồng chém giết mãnh liệt.

Trên trời, một lôi trụ to bằng ngón tay mắt thường có thể thấy được, xẹt qua khoảng cách không gian, hướng tới đỉnh đầu Mai Tuyết Yên. Nàng dùng Thánh Vương đan, mạnh mẽ tấn cấp, thành công phát huy năng lực bản thân, tự nhiên là phải hứng chịu thiên kiếp. Chẳng qua là bởi vì nàng tấn cấp quá nhanh, liên tiếp hai lần đột phá. Mà kiếp vân cho tới bây giờ mới phản ứng lại, nên gần như là cả hai lần thiên kiếp cùng nhau hạ xuống trừng phạt.

Nàng đang muốn giết chết những kẻ này nên kiên quyết dùng Thánh Vương! Thiên kiếp lần này, không phải chỉ có bản thân mình hứng chịu mà những kẻ này, một tên cũng đừng mong chạy thoát.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 20: Các Người Không Xứng

Bao nhiêu năm qua, Mai Tuyết Yên luôn luôn chú ý tới toàn cục. Nhưng đây là lần đầu tiên nàng có ý định hủy diệt Tam Đại Thánh Địa.

Nói cho cùng, an nguy đại lục, thiên hạ chúng sinh, có quan hệ gì với ta đâu? Ta chỉ là huyền thú thôi mà. Chúng ta bất quá là huyền thú mà thôi. Ngay cả khi nhân gian bị hủy diệt , trăm họ lầm than bởi dị tộc, kẻ nào dám tiến vào Thiên Phạt?

Nhiều năm trước vì lời hứa hư vô mờ mịt, vì thiên hạ chúng sinh, ta đã trả giá quá nhiều. Đổi lại được cái gì? Chúng ta Thiên Phạt lấy thân huyền thú vì nhân loại bảo vệ một bầu trời, vì sao lại không ngừng bị hãm hại, chém giết? Luôn gặp phải tình thế nguy hiểm sinh tử? Chúng ta một mực muốn cứu giúp nhân loại nhưng vì sao nhân loại lại muốn giết chúng ta?

Đúng, chúng ta muốn cứu vớt muôn dân thiên hạ. Nhưng bị thủ đoạn tồi tệ hãm hại lại chúng ta. Không từ một thủ đoạn nào giết hại chúng ta. Xâm phạm chúng ta. Vong ân bội nghĩa đối phó chúng ta. Vì sao chúng ta lại bị đãi ngộ như vậy? Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì?

Thế gian nói rằng, phàm là người đều có lương tâm. Thiên địa đều có công đạo. Nhưng những người này lương tâm ở đâu? Lúc chúng ta gặp bất công thì thiên địa công đạo ở đâu? Mai Tuyết Yên muốn điên cuồng. Trong lòng của nàng chỉ có ý nghĩ đó.

Chiến hữu ngày xưa của mình lại chèn ép mình dồn vào tuyệt cảnh, lấy tính mạng của huynh đệ uy hiếp mình, lấy tu vi chín vị Thánh Giả uy

hiếp một Tôn Giả như mình. Đã từng vạn năm vinh nhục cùng nhau, từng kề vai chiến đấu. Mà bọn hắn lại hóa ra người như vậy?

- Ha ha ha, buồn cười, buồn cười.

Mai Tuyết Yên thê lương, thét vang, cười vang, bi ai, phẫn nộ, không cam lòng.

- Các ngươi không xứng.

Mai Tuyết Yên phẫn nộ rống to, ánh mắt sáng như điện, thế nhưng so với tia chớp trên bầu trời còn muốn sáng hơn. Nàng nhìn đám tám tên đang co rúm người lại, thân hình bay vút lên, hét lớn một tiếng

- Các ngươi! Không xứng.

- Mọi người phân công nhau lui lại, nàng ta số mệnh đã hết, mọi người không cần phải chiến đấu thêm nữa.

Trần Trùng luống cuống tay chân thoát khỏi một kiếm của Mai Tuyết Yên, cả người rung động liên hồi. Công lực Mai Tuyết Yên tựa như càng lúc càng tăng.

Trần Trùng liếc mắt nhìn lôi điện trên không sợ đến vỡ mật. Nếu trong chiến đấu lại gặp phải thiên kiếp thì hậu quả thế nào, đám Thánh Giả này hiểu rõ hơn ai hết.

Chạy? Nào có dễ như vậy. Đã lập mưu nhắm vào ta thì phải chịu hậu quả đi. Mai Tuyết Yên trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, cười lạnh. Thân mình giống như điện quang cấp tốc chớp động, chợt lóe rồi tắt. Oanh, dưới thân pháp của nàng, đạo lôi điện thứ nhất đánh vào khoảng không, trên mặt đất, bụi quay cuồng, xuất hiện một cái động sâu không thấy đáy. Trên trời lôi vân lóe lên, có tới ba đạo lôi điện cuồng mãnh trước sau đánh tới.

Mai Tuyết Yên ở một khắc này thân hình như quỷ mỵ chợt lóe biến mất, lúc xuất hiện đã đến trước mặt Vũ Thiên Hồn, trường kiếm phá

không đâm thẳng tới.

Vũ Thiên Hồn huy động tối đa Ma Đao trong tay, toàn lực nhảy lùi lại. Dù là Thánh Giả tôn sư, hiện tại trên mặt cũng hiện rõ nỗi lo sợ không yên. Đối mặt với Mai Tuyết Yên, chính là chột dạ đuối lý, không sao phản kích được.

Huống chi còn có hai tầng thiên đia chi lực, tuy là Thánh Giả nhưng cũng khó đỡ nổi. Cho nên hắn chỉ còn cách trốn. Dùng hết tất cả lực lượng trốn. Nhưng Mai Tuyết Yên há lại có thể để cho hắn đào thoát? Cho dù là trước khi đột phá nhị cấp Tôn Giả, tốc độ của Mai Tuyết Yên cũng đã là đệ nhất thiên hạ. Huống chi hiện tại nàng đã là nhị cấp Thánh Giả. Tốc độ gia tăng so với trước còn hơn cả gấp đôi.

Thân thể của nàng nhoáng lên một cái như tia chớp đi tới phía sau Vũ Thiên Hồn, hung hăng đâm ra một kiếm, lợi kiếm nháy mắt hủy diệt huyền khí phòng ngự của Vũ Thiên Hồn, xuyên qua thân thể cứng rắn như thép của hắn, đâm sâu vào hậu tậm, nơi yếu hại của hắn. Một dòng máu tươi theo mũi kiếm xuyên thấu ra trước ngực Vũ Thiên Hồn bắn ra như tia chớp mang theo sắc thái tử vong rõ rệt.

Mai Tuyết Yên hừ một tiếng, truyền kình lực vào thân kiếm phát ra kiếm khí tung hoành ngang dọc trong cơ thể Vũ Thiên Hồn rồi phát nổ. Vũ Thiên Hồn thê lương quát to một tiếng, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, miệng phun đầy khối nội tạng bị vỡ nát.

Đúng lúc này trên bầu trời, ba đạo lôi điện trước sau hạ xuống. Mai Tuyết Yên thân hình cực nhanh tranh né, miễn cưỡng thoát được hai đạo. Nhưng vẫn bị một đạo lôi điện đánh trúng vai, xuyên thủng cả bả vai mềm mại làm một mảng da thịt cháy khô, mùi vị khét lẹt.

Nhưng thần sắc của nàng vẫn như cũ không biến đổi, thân hình chợt động, lóe lên rồi biến mất. Thậm chí cũng không thèm quay đầu nhìn kết cục của Vũ Thiên Hồn dưới thiên kiếp chi lực(NB: uy lực của thiên kiếp, mình thấy để nguyên hán việt nghe hào hùng hơn).

Mặt khác hai đạo lôi điện cũng theo Ma Đao của Vũ Thiên Hồn, hung hăng bổ xuống. Quang mang lóe lên rực rỡ, cả người Vũ Thiên Hồn đang đem nội tạng vỡ vụn bỏ trốn bị chém thành một khối than củi cháy đen. Hắn đột nhiên đình chỉ cước bộ, giật mình đứng nguyên tại chỗ, thân thể tứ phân ngũ liệt, rơi tứ tán trên mặt đất. Ngũ tạng biến thành tối đen như mực tản ra mùi thịt chín. Không ngờ là thần hồn câu diệt.

Một đời Thánh Giả oanh liệt, lại bị chết thảm như vậy. Thậm chí lúc sắp chết ngay cả một câu cũng không kịp để lại, liền biến thành thịt nhão trên đất.

Mặc kệ hắn khi còn sống kinh thiên động địa như thế nào, nhưng từ nay về sau, chỉ còn lại một khối thịt nhão trong đất mà thôi. Còn lại bảy tên Thánh Giả, rít lên âm thanh rút lui. Hiện tại Mai Tuyết Yên rõ ràng rơi vào trạng thái điên cuồng. Coi như đám người này buông tha cho mình, không hề đuổi giết như mong ước ban đầu, nhưng trong hai tầng lôi kiếp uy lực, nàng cũng là hữu tử vô sinh(NB:chỉ chết không thể sống). Cho dù không chết dưới lôi kiếp, nàng cũng phải chết dưới dược lực cắn trả cuồng mãnh này.

Bảy người đều là Thánh Giả, nhãn lực thuộc hạng cao minh. Tốc độ tăng lên như vậy, hiển nhiên vượt ra khỏi phạm trù thông thường. Đây rõ ràng là bí pháp tăng công lực bằng cách thương tổn bản thân.

Nhưng khi bị bí pháp cắn trả, cái giá cũng chỉ có thể là sinh mệnh mà thôi. Chỉ có hi sinh bản thân mới có thể tăng tiến khủng bố như thế. Về điểm này, bảy đại Thánh Giả hiểu rõ hơn ai hết.

Chẳng qua thật không nghĩ tới, truyền thuyết về Thiên Phạt hung thú lại là sự thật, có thể tạo ra sát chiêu khủng bố như vậy. Vừa rồi Mai Tuyết Yên trong nháy mắt tăng công lực lên hơn mười lần. Hiện giờ, Mai Tuyết Yên chắc chắn phải chết. Tất cả mọi người, ai cũng có cha sinh mẹ dưỡng, ai lại nguyện tuẫn táng theo người chết? Cho nên bảy đại Thánh Giả đều giở tốc độ nhanh nhất chạy trốn.

Cái gì gọi là phong độ, khí chất, tất cả đều là chó má, cho dù là Thánh Giả thì như thế nào, cũng đều giống nhau cả thôi, đều sợ chết.

Giờ phút này, trên trời, bảy đạo lôi điện to bằng nắm tay em bé hung hăng tụ tập, xoay quanh phía trên đỉnh đầu Mai Tuyết Yên đang trốn tránh nhưng vẫn chưa đánh xuống.

Mai Tuyết Yên bây giờ giống như làn khói dùng tốc độ cao nhất đuổi theo Yêu Kiếm Thánh Giả Thẩm Thanh Vân ở phía trước, khổng thể dừng lại, một kiếm chém ra như lôi đình bùng nổ. Đây có thể xem là một kiếm của sát thủ cường giả. Một kiếm huy hoàng không thể đón đỡ. Trên trời, sét cũng tùy thời đánh xuống.

Dưới sự liều mạng Mai Tuyết Yên, vốn công lực đã cao tuyệt, huống chi mỗi một kiếm lại còn manh theo Thiên kiếp đánh xuống. Uy lực khủng bố như vậy thì Thẩm Thanh Vân sao có thể ngăn cản.

Thẩm Thanh Vân cười lộ vẻ sầu thảm, tự biết mình không may mắn, không tránh né nữa, trường kiếm yêu dị trong tay đâm thẳng ra, hướng ngực trái Mai Tuyết Yên đâm tới. Nếu đã không thể sống được thì cùng chết.

Mai Tuyết Yên cũng không tránh né, nàng nghĩ mình chắc chắn phải chết, chỉ là trì hoãn chút thời gian sớm hay muộn mà thôi, cũng không khác nhau là mấy. Hai thanh trường kiếm tạo thành hai đường song song đâm thẳng về phía trái tim đối phương. Hai người đều mang nét mặt tuyệt vọng, điên cuồng.

Ngoài hắn ra, sáu vị Thánh Giả còn lại đã không còn thấy bóng dáng. Mai Tuyết Yên cho dù muốn đuổi theo cũng không có khả năng. Thẩm Thanh Vân, tên Thánh Giả cuối cùng này, nhất định phải chết dưới tay nàng. Một khi đã như vậy, không bằng một kiếm giết chết. Mặc dù cùng chết nhưng cũng có thể thoải mái chết, không phải chịu đau đớn vì đan dược cắn trả hoặc lôi kiếp đánh trúng.

Mai Tuyết Yên trong nháy mắt liền cười tươi, miệng lẩm bẩm:

- Mạc Tà, hi vọng cuối cùng của ta chính là muốn gặp chàng lần cuối.

Không, người ta yêu nhất. Hi vọng hãy chăm sóc bản thân cho tốt, không được để ta lo lắng, đừng làm ta vướng bận, nhưng mà cũng đừng nhớ ta, hãy quên ta đi.

Ngay lúc sinh tử này, Mai Tuyết Yên lại nhớ tới lần đầu tiên Quân Mạc Tà gặp mình ở Thiên Phạt, khi đó mình vẫn còn là một tiểu thú. Lại nghĩ tới mình cùng Quân Mạc Tà đồng hành ngàn dặm đường, hai người một đường chạy trốn, đuổi giết, rồi sau đó trốn ở dưới tuyết để chống lại cơn mệt mỏi. Những lúc đó... thật là những kỷ niệm đẹp. Mai Tuyết Yên trên mặt lại hiện lên một tia thẹn thùng, xấu hổ. Thật đúng là oan gia mà.

Đúng lúc này trên bầu trời đột nhiên tiếng thét dài tràn ngập lệ khí cuồng bạo, mang theo vô tận bi thương cùng đau đớn, ầm ầm vang lên

- Tuyết Yên.

Mai Tuyết Yên ánh mắt phát sáng lên, lóe lên vẻ vui mừng, trong lúc khẩn yếu này, nàng phát ra ý chí sinh tồn mảnh liệt, thân hình khẽ xoay một chút tránh được vết đâm nơi tim, chỗ yếu hại. Cho dù là phải chết, không có gì phải bàn cãi, ta cũng muốn nhìn chàng lần cuối bởi vì cái nhìn này chính là cái nhìn sinh ly tử biệt. Ta tình nguyện chết mang theo.

Khi yêu kiếm của Thẩm Thanh Vân đâm vào ngực Mai Tuyết Yên, mũi kiếm nháy mắt đã nhuộm đầy máu tươi, đâm xuyên thấu ra sau lưng Mai Tuyết Yên.

Cùng lúc đó, trường kiếm Mai Tuyết Yên hung hãn đâm vào ngay tim Thẩm Thanh Vân. Huyền khí của cả hai nhanh chóng hóa thành kiếm khí cuồng bạo bùng nổ trong cơ thể đối phương. Vô tận ánh chớp cũng chợt nổ vang ngay trên đỉnh đầu của cả hai người.

Sau đó hai người đồng thời vô lực bị bắn về hai phía ngược nhau. Trường kiếm từ ngực đối phương rút ra mang theo một dãy huyết châu.

Mai Tuyết Yên rơi xuống đất một tiếng bịch nặng nề, nhưng khi nàng vừa rơi xuống đất liền nhanh chóng ngẩng đầu lên, không để ý thương thế của bản thân, hai mắt thâm tình, nhìn về tiếng thét, trong mắt hiện lên một mảnh nhu tình và chờ đợi.

Mạc Tà... Ta thật hạnh phúc, rốt cục có thể gặp lại chàng một lần cuối. Mai Tuyết Yên ánh mắt sáng lên, nàng thậm chí còn dùng chút khi lực cuối cùng, vươn tay khẽ vuốt tóc...

Ta hi vọng luôn luôn là một Tuyết Yên đẹp nhất trong lòng Mạc Tà. Bộ dạng hiện tại của ta... nhất định rất xấu. Thực xin lỗi.. ta không có thời gian... (DG: hix, hix, cảm động quá, ước gì...)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 21: Thiên Muốn Ngươi Đi, Ta Liền Nghịch Thiên

Bóng người cực nhanh chợt lóe lên, Thân ảnh Quân Mạc Tà liền xuất hiện ngoài trăm trượng, ánh mắt đảo một vòng phát hiện chin đạo lôi đình thiểm điện hướng về phía người Mai Tuyết Yên đang nằm hấp hối!

“Tuyết Yên!..” Quân Mạc Tà hét lớn một tiếng, toàn lực thi triển Âm Dương Độn, vượt qua lý lẽ thông thường có thể giải thích,lướt qua không gian hơn trăm trượng mạnh mẽ nhào lên trên người Mai Tuyết Yên. Lôi Điện đánh vào thân thể Quân Mạc Tà theo thời gian không tan rã. Trên bầu trời lôi vân phong bạo lại càng thêm mãnh liệt, cuồng bạo!

Mà Quân Mạc Tà gắt gao ôm giai nhân vào trong lòng. Hai mắt chăm chú nhìn gắt gao lên khuôn mặt của Mai Tuyết Yên, một khắc cũng không rời!

Mai Tuyết Yên ho khan một tiếng, máu tươi không ngừng chảy ra,mái tóc của nàng lúc trước bị lôi điện đánh trúng khiến cháy khô một mảng, trên mặt thất khiếu chảy máu, còn đâu tư thế oai hùng của ngày xưa nữa nhưng bên trong ánh mắt vẫn như trước luôn sáng ngời như nước, ôn nhu như ánh trăng.

Mai Tuyết Yên vô lực nở nụ cười, dịu dàng nàng cố gắng chìa ra một tay đưa lên mặt Quân Mạc Tà ôn nhu vuốt lên khuôn mặt đó, nhẹ nhàng nói :” Mạc Tà…rất vui khi thời khắc này được gặp ngươi . . . Thiếp hảo. . . Ta. . . Ta thật sự rất muốn làm thê tử của ngươi, chân chính thê tử a nhất nhất r nhất nhất nhất chính là nhất nhất nhất nhất nhất nhất thực xin lỗi nhất nhất nhất nhất nhất nhất ta làm không được nhất nhất nhất nhất nhất nhất "

“Ngươi nhất định có cơ hội… Không, ngươi nhất định có thể làm được! Ta cam đoan!” Quân mạc Tà trầm giọng nói, trong mắt hiện ra hàng ngàn hàng vạn tia nhu tình, ôm chặt thân thể Mai Tuyết Yên nhỏ bé yếu ớt.

Đúng lúc này xuyên suốt trong cặp mắt của Quân Mạc Tà hiện lên vẻ kinh sợ không hiểu, kinh hãi. Mai Tuyết Yên so với Quân Mạc Tà biết rõ tình trạng mình như thế nào, lộ vẻ sầu thảm cười nói :”Vô dụng, ta không thể nào có cơ hội đó…”

Quân Mạc Tà tại thời khắc ôm lấy Mai Tuyết Yên đã đem đại lượng linh khí của bản thân cùng Hồng Quân tháp điên cuồng truyền vào người nàng.

Theo nhận thức của Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên đã thi triển bí pháp nào đó khiến cho thực lực bản thân tăng vọt, vượt cấp đả bại cường giả tam đại thánh địa xong trả giá không hề nhỏ, hơn nữa thực lực đột phá giới hạn mà đưa tới thiên kiếp, nếu là người bình thường gặp tình huống này là chết chắc rồi, nhưng có mình ở đây chỉ cần mình trợ giúp nàng an toàn vượt qua lôi kiếp, tiếp tục vẫn chuyển đại lượng thiên địa linh khí truyền vào người nàng thì hao tổn do dùng bí pháp hết thảy đều có thể giải quyết dễ dàng. Chính bản thân Quân Mạc Tà cũng không nghĩ tới, tình huống lúc này lại nghiêm trọng đến như vậy!

Ngoại giới lôi kiếp cố nhiên không dễ ứng phó, nhưng nguyên nhân mấu chốt có thể gây tử vong cho Mai Tuyết Yên vẫn là vấn đề trong cơ thể nàng! Mai Tuyết Yên lấy tu vị bản thân là cấp bậc Tôn Giả. Lấy thời gian một tiếng trống đánh chết tam đại Thánh Giả đã là thành quả chiến đấu huy hoàng xưa nay chưa từng có, để được như vậy nàng đã phải trả giá bằng toàn bộ tu vị suốt đời cùng với toàn bộ sinh mệnh lực!

Nữ nhân rơi vào trạng thái liều mạng không thể nghi ngờ là cực độ điên cuồng, Thánh Vương đan chỉ cần một viên đã tăng công lực bản thân lên mười lần. Mai Tuyết Yên vì cầu tất thắng đã đem toàn bộ tam khỏa Thánh Vương đan một lần dung hết đạt tới tu vị tạm thời khủng

khiếp như thế, ăn một viên đã khiến người ăn phải chết, hiện giờ ăn cả ba khỏa há có thể may mắn sống sót?

Quân Mạc Tà điên cuồng vận chuyển linh khí, cảm giác thấy được sự bình phục của giai nhân trong nháy mắt bị tiêu biến. Đồng thời kinh ngạc phát hiện trong thân thể Mai Tuyết Yên tràn ngập một cỗ khí lực cuồng bạo, hoàn toàn không có mục tiêu phương hướng, tả xung hữu đột tiến tới bốn phương tám hướng tàn sát bừa bãi. Hình thành cố năng lượng tàn phá, mà đúng là cỗ nguyên lực này đang từng chút từng chút một cắn nuốt sức sống của thân thể Mai Tuyết Yên từng giọt từng giọt không chịu buông tha…

Cỗ lực lượng cuồng bạo này không những mạnh mẽ tuyệt đối , lại không có nửa điểm điều hòa với việc vận chuyển thiên địa linh khí, hơn nữa cỗ khí lực này còn có cảm giác bài xích mãnh liệt với thiên địa linh khí. Nếu mạnh mẽ áp bức khiến cho nguyên lực bốn phương tám hướng cắn lại, khiến cho Mai Tuyết Yên càng tiến gần tới tử kỳ.

Đúng là lâm vào cảnh tiến không đường, lui không lối, tiến thối lưỡng nan!

Thoáng qua trong mắt Quân Mạc Tà hiện lên một tia vô lực nhưng ngay sau đó trở nên kiên định nâng nhẹ Mai Tuyết Yên lên nhẹ nhàng mà nói:”Ai làm?” Trong tim hắn một cỗ sát khí cuồng bạo chưa từng thấy ầm ầm dâng lên, thậm chí không cần từ từ dâng lên mà trực tiếp trở nên tràn ngập! Giống như một viễn cổ ma thần đột nhiên thức giấc!

Nhưng khi hắn nhìn thấy Mai Tuyết Yên liền đem sát khí vừa sinh sôi cưỡng chế áp xuống.Lúc này trăm vạn lần không thể để Mai Tuyết Yên tâm thần chịu chấn động nếu không chẳng khác gì đưa giai nhân càng tới gần tử kỳ! Sát khí tràn ngập vừa dâng lên rồi nháy mắt bị áp chế lại loại áp lực tâm linh lên tới cực điểm này đụng nhau khiến cho thân mình Quân Mạc Tà khẽ chấn động một chút, khóe miệng chậm rãi chảy ra một tia máu.

Mai Tuyết Yên cảm nhận được vô hạn đau khổ cùng nhu tình vô cùng vô tận trong đôi mắt Quân Mạc Tà, nàng cười rộ lên không còn gì là tư thế của tuyệt thế cường giả mà dị thường nhu nhược yếu đuối tựa vào lồng ngực Quân Mạc Tà, đôi mắt thâm tình nhìn hắn thấp giọng nói : “ Ai làm… đã không còn trọng yếu nữa, có thể chết trong vòng tay của ngươi ta đã thỏa mãn lắm rồi, Quân Mạc Tà ta hi vọng người đáp ứng ta một điều kiện…”

Quân Mạc Tà như trước có thể cảm nhận cơ thể yếu ớt của Mai Tuyết Yên, bên trong cơ thể nàng kinh mạch đang từng chút từng chút vỡ vụn ra. Sinh cơ đang dần dần biến mất không dám nửa điểm sơ sẩy thấp giọng hỏi: “ Chuyện gì? Ngươi nói đi vô luận là chuyện gì ta cũng đáp ứng ngươi! Nhất định giúp ngươi hoàn thành! Mai Tuyết Yên vì sao bị tổn thương năng như thế hắn không có hỏi. Bởi vì đã không cần hỏi nữa rồi. Nhìn vào sự biến hóa kinh người của giai nhân hắn cũng đã sớm phát giác Mai Tuyết Yên đã sử dụng tới tuyệt chiêu cấm kỵ cuối cùng mạnh mẽ nâng thực lực bản thân lên khiến cho bây giờ bị cắn lại cùng với Thiên Kiếp kéo đến.

Mà hết thảy việc này xét đến cùng cũng là vì Quân gia là vị mình! Bằng không lấy tốc độ hiện tại của Mai Tuyết Yên chỉ cần nàng muốn chạy thì trời cao mặc sức bay! cho dù là Thánh Vương sống lại cũng đừng hòng ngăn cản được nàng!Mà ở đây chỉ là cửu đại Thánh Giả.

Hắn hiểu rõ ràng, cái cỗ lực lượng cuồng bạo trong cơ thể của Mai Tuyết Yên kia không tới một khắc nữa sẽ biến mất cũng chính là lúc sinh cơ của Mai Tuyết Yên kết thúc. Mà trong quá trình này thiên địa linh khí của bản thân khó lòng có thể phát huy tác dụng nếu miễn cưỡng rót vào cũng chỉ càng khiến nàng nhanh chết hơn thôi!

Duy chỉ có chờ đợi vừa lúc cỗ lực lượng này tan hết, chính mình nhảy vào mới có cơ hội để xoay chuyển Càn Khôn. Nhưng khi đó Mai Tuyết Yên cũng giống như đèn dầu trước gió! Đến tột cùng tạo ra hiệu quả gì, có hay không hiểu quả cũng không có một phần nắm chắc! Nếu quả thật không có hiểu quả thì chỉ còn một đường trơ mắt nhìn Mai Tuyết Yên

ngọc nát hương tan! Khai Thiên Tạo Hóa thần công dù có khả năng đoạt xảo thiên công đi nữa lại thủy chung cần một điều kiên đó là đối tượng còn sinh cơ! Tại sao có thể như vậy? tâm tình kịch liệt của Quân Mạc Tà bắt đầu trỗi dậy!

Xem ra Mai Tuyết Yên đang khó có thể nói lên lời kịch liệt thống khổ, chính mình cũng không thể giúp gì được. Vết thương trên người nàng mình chỉ có thể trơ mắt ra nhìn mà không thể làm tiến hành trị liệu…

Có thể dùng mắt thường nhìn thấy quá trình sụp đổ phá hỏng từng mảnh nhỏ, mà tự mình thể nghiệm quá trình này Mai Tuyết Yên phải chịu bao nhiêu thống khổ đây? Nhưng nữ tử quật cường này một tiếng kêu than cũng không có, chỉ có một mảng thâm tình nhìn Quân Mạc Tà trong mắt chỉ có lời yêu say đắm nhìn một cách thật sự chăm chú. Bởi nàng biết… bản thân mình chỉ còn cơ hội cuối cùng này thôi nếu không nhìn thì vĩnh viễn sẽ không được nhìn lần nào nữa…

“Ta biết ngươi đang rất phẫn nộ, càng hiểu được tâm ý báo thù của ngươi… Nhưng ta hi vọng người đáp ứng ta, nhất định phải đáp ứng ta…” Mai Tuyết Yên cơ hồ dùng toàn bộ khí lực còn lại của nàng, ngọc thủ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mắt Quân Mạc Tà ôn nhu nói: “ thực lực của ngươi một khi chưa tăng tiến, ngàn vạn lần không nên đi… Không nên có bất cứ hành vi xúc động nào… Có thể chứ?” Mai Tuyết Yên cầu khẩn trong mắt bắn ra nhưng tia lo lắng mãnh liệt.

Nàng biết tình cảm Quân Mạc Tà đối với mình thâm hậu, một khi mình chết đi đả kích đối với Quân Mạc Tà lớn đến cỡ nào cho nên lo lắng cho hắn, Quân Mạc Tà vì mình liều lĩnh báo thù, nên làm thế nào cho phải?

Cho tới giờ khác này, Mai Tuyết Yên vẫn như cũ không bận tâm về việc chính bản thân mình sinh cơ sắp tiêu tán, trong nội tâm nàng còn đang vì người mình yêu mà lo lắng, vì hắn mà chết vì gia tộc hắn mà chết, dù chết cũng không uổng!

Quân Mạc Tà tùy rằng quật khởi giống như lưu tinh quét qua nhưng hắn nội tình vẫn còn quá ít, công lực tịnh tiến tuy rằng tốc độ kinh người nhưng vẫn chưa đủ, mà Tam Đại Thánh Địa lại có căn cơ vượt qua hơn vạn năm… Đây quả thật là sự chênh lệch quá lớn!

Mai Tuyết Yên thậm chí có thể thấy rõ ràng nếu như Quân Mạc Tà cố chấp vì bản thân mình báo thù. Lấy thủ đoạn xuất thần nhập quỷ của Quân Mạc Tà trong thời gian đâu tất chiếm được thượng phong " nhưng một khi để cường giả cấp bậc Thánh Vương cao thủ chân chính tham chiến, thì lúc ấy mới biết vận rủi như thế nào!

Quân Mạc Tà tuyệt không phải chỉ chém giết mấy tên hung thủ mà cam tâm, điểm này Mai Tuyết Yên hiểu rất rõ!

Hôm nay! Chứng kiến hắn vì mình mà đau lòng sinh ra cỗ sát khí trước mặt , nàng liền cảm giác được rằng Quân Mạc Tà cùng Tam Đại Thánh Địa lúc này đây đã hình thành cục diện không chết không thôi. Một là Quân gia phi hôi diệt yến hai là Tam Đại Thánh Địa triệt để chết hết không còn con đường khác để mà lựa chọn.

Nhìn vào thực thực lực hiện tại mà phán đoán, Quân gia còn quá nhỏ vé cho nên Mai Tuyết Yên nhất định phải ngăn cản, ngăn cản hành vị xúc động của Quân Mạc Tà ! cho nên cố chịu thống khổ cất lời khuyên bảo cầu xin hắn… Vì chính bản thân Quân Mạc Tà cũng là vì Quân gia.

Quân Mạc Tà đờ đẫn một hồi sau mới trầm giọng nói: "Điểm này ngươi có thể yên tâm, ta nếu chưa có thực lực quyết không tùy tiện đi chịu chết.

Báo thù là chuyện phải kiên nhẫn, mười phần kiên nhẫn… lời tuy rằng nói như vậy nhưng hàm răng của hắn đang cắn chặt bờ môi, để lại dấu vết thật sâu. Trên mặt đất từng giọt máu đang từng giọt từng giọt rơi xuống.

Trên bầu trời tiếng sấm chớp vẫn cuồng bạo như cũ tàn sát bừa bãi, một đạo lôi điện bổ về phía Mai Tuyết Yên đang ôm chặt lấy Quân Mạc

Tà rồi lại trong nháy mắt biến mất vô tung.

"Ngươi đáp ứng ta, ta tin ngươi!" Mai Tuyết Yên cười cười cảm nhận sinh cơ trong cơ thể mình ngày càng yếu đi!” nàng không khỏi buồn bã mỉm cười: “ Mạc à… Ta thật muốn đi nhất nhất r nhất nhất nhất cầu ngươi cuối cùng một sự kiện nhất nhất nhất nhất nhất nhất”

Trong mắt nàng chậm rãi ngưng kết hai hạt châu rơi, theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống rốt cuộc rơi trên mặt đất: “… Quên ta đi…”

"Ngươi muốn đi? ! Ha ha a. . . Ta không cho phép ngươi đi! Coi như hôm nay dù là ông trời cũng đừng hòng mang ngươi đi!” Quân Mạc Tà trầm thấp rít lên một tiếng, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt tràn ngập tơ máu cuồng bạo:” Ta không cho phép cho dù là thiên cũng không được! Thiên muốn ngươi đi, ta liền nghịch thiên!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 22: Quy Thiên Xoay Chuyển Càn Khôn

“Chỉ cần ta còn một hơi thở, người liền không thể chết! nếu ta đi trước, ngươi cũng sẽ không chết! Quên người? những lời này, lưu lại đến kiếp sau rồi hãy nói! Không! kiếp sau cũng không được nói” Đời đời kiếp kiếp đều không cho nói”

Một tiếng sét đánh, phía xa xa Ưng Vương Hoán Phi Nhi trong nháy mắt đã đứng bên cạnh hai người, đột nhiên chấn động toàn thân, thấy bộ dạng thê thảm của Mai Tuyết Yên không khỏi quỳ trên mặt đất thất thanh nói “Đại tỷ. . . Ngươi thế nhưng thật sự. . . Ngài tại sao như vậy a.

." “ Ưng Vương ngươi đi về trước đi: Quân Mạc Tà cũng không quay đầu lại, bình tĩnh nói: “ Nói cho các huynh đệ liên can đại tỷ ngươi không có việc gì, ta mang nàng đi chữa thương!”

Ưng vương cả người chấn động, kinh hỉ nhìn Quân Mạc Tà thất thanh hỏi: “Là thực? Đại tỷ đại tỷ đã sử dụng..” Đã thấy Quân Mạc Tà liên tục gật đầu! Lúc này đây hắn đã quyết đinh rồi! Coi như Hồng Quân Tháp sẽ bị hủy hắn cũng phải cứu Mai Tuyết Yên Không! Không! Có thể! Không! Có! Nàng!

Ưng Vương lưu luyến liếc mắt nhìn hai người một cái, rốt cục giương cánh bay lên. Hắn biết vô luận là sinh hay tử không gian này là của đại tỷ và tỷ phu! Chính mình ở chỗ này không thích hợp! hắn cũng không muốn ở lại quấy rồi thâm tình hai người, cho nên hắn lựa chọn bay đi. Lấy tâm tình của hắn phi thường muốn lưu lại chiếu cố đại tỷ… “ Mạc Tà nhất nhất nhất nhất nhất” Mai Tuyết Yên dịu dàng nở nụ cười “Tà quân phu quân! Cám ơn người ta muốn đời đời kiếp kiếp nắm tay ngươi”

Quân Mạc Tà cả người chấn động, đây là lần đầu tiên Mai Tuyết Yên gọi hắn là phu quân! Cũng là người thứ nhất ở thế giới này xưng hô với hắn là nữ tử!

Tuyết Yên… ái thê của ta… Chúng ta nhất định nắm tay nhau mà chết, nàng phải sống tiếp cuộc đời còn lại!” Quân Mạc Tà đột nhiên trong lòng đau xót, hai hàng nước mắt vui mừng chảy xuống, đem khuôn mặt mình gắt gao dán lại khuôn mặt tươi cười của Mai Tuyết Yên , đôt nhiên cảm thấy trong lòng phát ra một cỗ cảm giác, tựa hồ như không thể thở được,một cảm giác ngạt thở tới cực điểm mãnh liệt.

"Chờ một lát ngươi hãy đi đi, để ta một mình thôi” Mai Tuyết Yên cầu xin nói, thân thể của nàng cảm thụ được lực lượng đang dần biến mất “ nhưng nàng vẫn như cũ vẫn lưu luyến cố giữ lấy một hơi thở nam tử trên người Quân Mạc Tà, buồn bã nói: "Ta không hy vọng ngươi xem đến ta. . . Người kia bộ dáng. . . Cầu ngươi. . ." " Mặc kệ nàng là bộ dạng gì, nàng cũng là thê tử của ta!" Quân Mạc Tà bá đạo nói, không có... một chút nào thương lượng !

Mai Tuyết Yên trong mắt hiện lên một tia thỏa mãn, thấp giọng nói : “Ta. . . Thỏa mãn. . . Thật sự thỏa mãn. . . Mạc Tà, buông ta xuống đi, cầu ngươi. . . Ta không muốn ngươi xem ta biến thành dạng kia. . . Không để cho ta hận ngươi! Cầu ngươi!"

Quân Mạc Tà kiên định ôm nàng, trong họng cúi đầu gào thét:”Không được! Không được! Không được! Không được! muốn cho ta buông ngươi ra dời này kiếp này, dời sau kiếp sau, đời đời kiếp kiếp không bao giờ buông, ngươi hãy bỏ cái tâm ý đấy đi!”

Mai Tuyết Yên trên mặt lướt lên một trận đỏ mặt kiều diễm, thở dài một tiếng, không nói gì, dùng hết sức lực cuối cùng đem khuôn mặt của mình cọ xát trước lồng ngực Quân Mạc Tà, đột nhiên lệ châu ngừng rơi, cả người kịch liệt rung động, nghẹn giọng nói:” Mạc Tà… ta hi vọng ngươi nhớ rõ Mai Tuyết Yên, không cần nhớ rõ ta… Đừng cho bọn hắn

chứng kiến ta nhất nhất r nhất nhất nhất van cầu ngươi nhất nhất nhất nhất nhất nhất van cầu ngươi nhất nhất nhất, nhất nhất "

Một tia lực lượng cuối cùng cũng từ trên người nàng rút đi, rút cục cũng mang đi tia sinh mệnh cuối cùng!

Mà trong nháy mắt này, Mai Tuyết Yên cảm thấy linh quang chợt lóe lên, lại rốt cuộc hiểu rõ một câu, cười khổ một tiếng, lẩm bẩm nói: "Phạt thiên vô tìm, thú vương chết; Thiên Phạt vạn năm, thành bại một người. . . Nguyên lai lại là như thế . . .

Sau đó Mai Tuyết Yên liền không còn thanh âm, nàng thâm tình nhìn ánh mắt Quân Mạc Tà, cũng đột nhiên có chút lưu luyến, sau đó hình ảnh đột nhiên biến mất..

Thân thể nàng nhu nhược, đột nhiên cấp tốc thu nhỏ lại, ngay tại trong lòng Quân Mạc Tà đột nhiên biến thành một con tiểu thú cả người trắng như tuyết, hấp hối, hôn mê bất tỉnh, trên người lực lượng không ngừng tiêu tán… tu vị của nàng liền giảm xuống nhất giai. Bị lực lượng Thánh Vương đan khủng bố cắn lại đã đến thời điểm cuối cùng khẩn yếu!

Trên thiên không kiếp vân đã muốn biết mất nhưng bầu trời vẫn u ám, trên bầu trời càng ngày càng mờ mịt, gió thổi cuồng bạo cuồn cuộn nổi lên, mạng theo vô tận ẩm ướt.

Cần trời mưa sao?

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng thở phào một cái, mang theo một tia thoải mái cùng vô tận lưu luyến nhìn bản thể Mai Tuyết Yên trong lòng mà nói” "Bị đến nhất nhất nhất nhất nhất nhất đúng là ngươi nhất nhất nhất nhất nhất ta sớm nên nghĩ đến.”

Trong nháy mắt này Quân Mạc Tà đã nghĩ thông rất nhiều truyện. Vì sao Mai Tuyết Yên một đường nhắm vào chính mình, ở Thiên Phạt sâm lâm gây khó dễ cho mình, dọc theo đường đi lại dùng đủ mọi thủ đoạn

tồi tệ chọc gẹo mình. Quân Mạc Tà luôn luôn không rõ, rốt cuộc mình đã gặp nàng ở đâu, hiện tại rốt cuộc toàn bộ đã hiểu rõ!

Nguyên lai, Mai Tuyết Yên chính là tiểu thú mà mình đã gặp trong trung tâm Thiên Phạt sâm lâm, bị mình dâm loạn một chút tiểu cúc… chẳng trách Mai Tuyết Yên lại nói : ta hi vọng ngươi nhớ kĩ Mai Tuyết Yên , không cần nhớ rõ ta… thì ra là thế!

Quân Mạc Tà rốt cuộc hiểu rõ vì sao Mai Tuyết Yên tại thời điểm cuối cùng sinh mệnh lực tiêu tán trong ánh mắt lại có tia xấu hổ… bởi vì nàng sợ, sợ mình khinh thường bản thể của nàng… bời vì nàng thủy chung là huyền thú… trong lòng là huyền thú thủy chung không phải là người…

“ ngươi nha đầu này” Quân Mạc Tà cúi đầu, thân mật trên miệng nàng vừa hôn vừa ôn nhu nói: “ chúng ta lúc mới bắt đầu, ta đã biết ngươi không phải là nhân loại… Vì sao chính ngươi sao lại để ý như vậy… Ngươi yên tâm, nếu ngươi không khôi phục như trước bất luận ta cũng sẽ không cho kẻ nào gặp lại ngươi, ngươi chính là ngươi, trong lòng ta ngươi vĩnh viễn là nữ tử ta yêu nhất…

Quân Mạc Tà lặng lặng đứng chờ, chờ lực lượng cắn trả trên người Mai Tuyết Yên hoàn toàn biết mất. Chỉ có đợi lúc lực lượng cắn trả chấm dứt, tu vị Mai Tuyết Yên rơi xuống tầng thấp nhất, thiên địa linh khí mới có tác dụng!

Trước đó miến cưỡng cứu trăm triệu lần cũng không được!

Hành động chỉ hơi thiếu suy nghĩ liền khiến cho Mai Tuyết Yên rời vào cảnh vạn kiếp bất phục, phi hôi diệt yến…

Hắn hai mắt nhíu lại, trên mặt sát ý chợt hiện lên, trầm thấp nói: “ Cửu U đệ nhất thiểu! Đây không phải là ta không để mặt mũi cho ngươi… Chính là ta không làm cho Tam Đại Thánh Địa

hoàn toàn diệt sạch trên đời này, ta như thế chẳng phải là có lỗi với ái thê hay sao? Ta như thế liệu có xứng là một nam nhân hay sao?! ĐinhNhững lời này, hắn nói thanh âm rất thấp, cũng rất chìm, ngoại trừ hắn ra bên ngoài không có bất kì ai nghe được. Có thể nghe được chỉ có thiên!

Câu này nghe không hề có bất kì lời nguyển rủa nào nhưng Quân Mạc Tà biết những lời này của mình là bản thân hai đời tới nay phát ra lời thề ác độc nhất!

“cho dù là Cửu U đệ Nhất thiểu… thì như thế nào? Đồ tử đồ tôn của ngươi… như thế nào? Đại lục an nguy… như thế nào? Thiên hạ muôn dân như thế nào?” Quân Mạc Tà chậm rãi ngẩng đầu đột nhiên dữ tợn điên cuồng hét một tiếng : “ Cho dù là mang tiếng ác nghiệt đắc tội với thiên hạ thì đã sao, một mình ta gánh vác hết? đây là sự gào thét phát ra từ sâu trong linh hồn Quân Mạc Tà ! nhưng cũng chính thức tỏ rõ sát thần một đời cuối cùng đã quay về! Tam Đại Thánh Địa ta Quân Mạc Tà cùng các ngươi không chết không thôi…

Liền sau khi lực lượng cắn trả biến mất. thiên đia linh khí từ trên người Quân Mạc Tà cũng như vạn khe suối ào ạt tràn vào.

Thời gian chỉ đúng một tia, không hơn chút nào… Mai Tuyết Yên vốn đã phiêu diêu ngọn lửa sinh cơ vốn sắp tắt này đã dần dần ổn định, Quân Mạc Tà không dám dùng một chút sức nào một bên chậm rãi đưa thiên địa linh khí vào một bên là trị liệu ngoại thương cho nàng. Giờ phút này Mai Tuyết Yên so với ấu thú yếu nhược nhất cũng không bằng, chỉ một chút cố chấp đều thành hậu quả khó lường không thể vãn hồi.

Mai Tuyết Yên đầu vai đều bị tia chớp đục lỗ, trên ngực bị trường kiếm đâm thủng. những vết thương này tuy cực kì nghiêm trọng thậm chỉ đủ để chí mạng nhưng dưới thiên đia linh khí thì không phải là vấn đề lớn.

Chân chính nghiêm trọng chính là kinh mạch trong cơ thể Mai Tuyết Yên lúc trước bị cổ lực lượng kinh khủng kia điên cuồng phá hoại đã

muốn hoàn toàn tan nát, không còn một tia đầy đủ!

Thậm chí căn bản là bị rối loạn tới không có đầu mối! nàng bây giờ ngoại trừ việc Quân Mạc Tà mạnh mẽ bảo vệ một tia sinh cơ bên ngoài chính là không hề hay biết gì khác. Thậm chí ý thức cũng đều đã biến mất!

Hơn nữa Quân Mạc Tà cũng không biết Mai Tuyết Yên tu luyện là công phu gì thế. . . Đây chính l vấn đề khó khăn không nhỏ! Quân Mạc Tà cũng buồn bực nhíu mày. . .

Đúng lúc này, trên bầu trời một đạo lôi điện xẹt qua ngay sau đó một tiếng sét đánh chấn động cửu thiên vang lên, giọt mưa lớn như hạt đậu bắt đầu rơi xuống!

Đây chỉ là một tràng mưa rất bình thường, thật sự không có gì là đại sự cả. đối với Quân Mạc Tà mà nói vốn đó là chuyện nhỏ nhưng đối với hiện tại của Mai Tuyết Yên mà nói cho dù là bị một hạt mưa rơi vào cũng đủ làm cho nàng không chịu nổi! không thể ở nơi này

Ánh mắt Quân Mạc Tà hắc bạch phân mình nhìn màn mưa đang rơi trên thiên địa mênh mông, chậm rãi nói: “ Ta lấy quyền chủ nhân Hồng Quân tháp muốn dẫn người tiến vào, nếu không cho phép, diệt!”

Trong tim hắn đã xác định chủ ý dẫn Mai Tuyết Yên vào trong Hồng Quân tháp tu luyện, nếu như không vào được thì Hồng Quân tháp hắn không thể điều khiển được vậy giữ làm gì? Thà nhất phách lưỡng tán!

Ngươi không hoàn thành tâm nghuyện của ta, ta cũng không cần ngươi.

So với nữ nhân ta yêu quý nhất, ngươi thật sự không là cái gì cả!

Quân Mạc Tà trong lòng một mảnh luống cuống, một mảnh kiên quyết!

Nghiến răng nghiến lợi.Hắn thậm chí đã chuẩn nị đối phó với việc bị Hồng Quân tháp cự tuyệt!

Nhưng tâm niệm hắn vừa động, liền từ hiện thực biến mất, xuất hiện trong một mảnh linh khí mênh mông của Hồng Quân tháp. Mai Tuyết Yên trong lòng rõ ràng vẫn còn ở đó!

Quân Mạc Tà nhất thời có chút kinh dị thậm chí thiếu chút nữa thẫn thờ, nghĩ như thế nào lại có chuyện như vậy. trước đó không ít lần mình định cho người ngoài vào Hồng Quân tháp nhưng ngoại trừ một số đồ vật như như kì hoa dị thảo linh dược sơn thạch trường kiếm,kim ngân… là không hề trờ ngại còn người sống thì chưa một lần tiến vào… nhẹ nhàng như vậy lại khiến cho Quân Mạc Tà nhất thời không thích ứng được…

Nhưng hắn không biết, Hồng Quân tháp không phải là bài xích sinh mệnh, cho tới bây giờ cũng không, trên thực tế hoa cỏ linh dược hầu hết đã có sinh mệnh chi chúc (ND: đoán là linh tính) Hồng Quân tháp nào đã từng bài xích từ khi tìm về tháp châu, càng đã là bảo vật đầy đủ! hiện tại chớ nói Hồng Quân tháp để cho Mai Tuyết Yên vào mà coi như Quân Mạc Tà muốn mang trăm vạn quân đội đi vào trên lý luận mà nói cũng là hoàn toàn khả thi, bất quá với tu vị hiện tại thì vẫn chưa đủ khả năng mang nhiều người đến thế mà thôi…

Bất quá điều này Quân đại thiếu lại là người không biết, ít nhất là trước mắt, hắn chỉ cho là uy hiếp của mình có hiệu quả, cư nhiên có chút đắc chi… nha cũng đúng là mềm nắn rắn buông! Xem ra lão tử trước kia đối với ngươi vẫn còn rất ôn nhu!

Tiến vào Hồng Quân tháp ,Quân Mạc Tà bắt tay vào việc chữa thương cho Mai Tuyết Yên , hắn không biết cách vận công của Mai Tuyết Yên cùng không rõ ràng về kinh mạch của huyền thú so với nhân loại bất đồng, tư nhiên là hết đường xoay sở, đang lo lắng một hồi sau, hàm răng khẽ cắn, quyết định một sự kiện dù sao kinh mạch Mai Tuyết

Yên cũng hoàn toàn bị phá,thậm chí đường kinh mạch cũng đã bị phá mất. Mà trước mắt Mai Tuyết Yên đã không chịu nổi được rồi!

Ta đành khiến cho nàng phá rồi lại lập, bại rồi lại thành! Trực tiếp lấy thiên đia linh khí thuần túy trùng tổ kinh mạch, đoạt tạo hóa xảo thiên công! Cứ dựa theo kinh mạch bản thân một lần nữa đắp nặn sau đó lấy Khai Thiên Tạo Hóa công để nàng tu luyện không phục!

Ta cũng không tin chẳng lẽ Khai Thiên Tạo Hóa công so ra kém hơn công pháp Thiên Phạt sâm lâm? Đây quả thật là chuyện thiên địa nực cười!

Nhưng Quân Mạc Tà không biết, lúc này đây quyết định trong giây phút này của hắn quyết định tới thành tựu cả đời của Mai Tuyết Yên! Chính là bởi vì lúc cửu tử nhất sinh, thú vương chết đi mới rốt cuộc chân chân chính chính thú vương chết! Khai Thiên Tạo Hóa công vốn là đến từ viễn cổ, thiên địa lúc đó có công pháp đạt thành tựu vô thượng thần thông. Lúc này đây Mai Tuyết Yên … một khí trở về! mới là Mai Tuyết Yên chân chính cường đại bắt đầu!

Huống chi Hồng Quân tháp mật độ thiên đia linh khí vô cùng cường đai hơn hẳn ở Thiên Phạt sâm lâm hàng vạn lần! ở trong này tu luyện so với tu luyện ở Thiên Phạt sâm lâm như thế nào có thể so sánh? Huống chỉ ở nơi này tu luyện chính là không cần luyện hóa mà hấp thụ trực tiếp tiên thiên chi khí!

Công pháp Mai Tuyết Yên nguyên bản là công pháp thượng thừa nhưng thủy chung vẫn có vẫn để! Một khi thọ thương đến mức dầu hết đèn tắt thì Đại La Kim Tiên đến cũng là thúc thủ vô sách!

Nhưng hiện tại thay đổi bằng Khai Thiên Tạo Hóa công thì không còn giống như lúc trước! Cùng quân gần nhau, cả đời này, đến mãi mãi! Cố tìm đường sống trong chỗ chết, phá rồi lại lập, bại rồi sau đó thành! Đúng là như thế!

Đương nhiên lợi tức lớn như thế phiêu lưu cũng thật vô cùng lớn. Mai Tuyết Yên là huyền thú thân tu công pháp này một khi đột phá sẽ khiến cho thiên kiếp xuất hiện, cũng là nàng không thể thừa nhận! như vậy cũng giống với truyền thuyết Yêu tộc tu luyện ở địa cầu so với phàm nhân tu luyện khó khăn hơn trăm lần, là một cái đạo lý!

Nhưng cạnh nàng thủy chung có Quân Mạc Tà! Mà có Quân Mạc Tà lại có Hồng Quân tháp cũng không sợ gì lôi kiếp! cho nên… Mai Tuyết Yên tu luyện phía sau là một mảnh bằng phẳng! cái đó cư nhiên đều là để phía sau hãy nói.

Lúc này đây đúc lại kinh mạch, Quân Mạc Tà ở trong Hồng Quân Tháp , ước chừng ba ngày ba đêm! Mới xem như đại công cáo thành!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 23: Quyết Định Của Quân Chiến Thiên

Cho dù là dựa theo kinh mạch bản thân mà cải tạo lại kinh mạch cho Mai Tuyết Yên cũng là chuyện tình vô cùng gian nan, Nói dễ hơn làm.

Lấy linh lực của Quân Mạc Tà cùng với Hồng Quân tháp có đầy đủ linh khí để cứu viện chống đỡ, nhưng trong ba ngày cũng đã khô kiệt linh lực mấy mươi lần! Đúc lại kinh mạch là việc không chấp nhận sai lầm, chỉ cần sai lầm một chút thì hậu quả không thể vãn hồi!

Quân Mạc Tà cơ hồ đem toàn bộ kinh mạch của mình một lần nữa triệt để xem xét thấu hiểu, chải vuốt từng sợi một, sau đó từ đầu đến chân xem xét lại toàn bộ không bỏ qua một tia nào cả. càng mở ra Hồng Quân tháp, đồ hình kinh mạch bên trong cơ thể con người dựa theo nam nữ mà phân hóa, phân loại cơ hồ là từng tấc từng tấc mà tiến hành , không, hẳn là từng millimet từng millimet tiến hành!

Trong lúc này Mai Tuyết Yên thủy chung vẫn còn một chút thanh tỉnh, tuy rằng nàng bị vây bên trong trạng thái hôn mê nhưng cũng nhìn ra được tình huống đang phát triển như thế nào, thân thể càng ngày càng được phục hồi, các vết thương trên người sớm đã biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, cả người da lông tuyết trắng cũng lột sắc biến thành tràn ngập sinh mệnh lực chói lọi…

Ngay cả trong cơ thể kinh lạc nhất thời khó có thể trở lại như trước, huyền công chưa có thể phục hồi hình người như trước, nhưng tánh mạng của nàng cũng thật sư đã được bảo vệ, đây quả là một sự bắt đầu phi thường!

Quân Mạc Tà lưu luyến nhìn nàng một cái, nhe nhàng bế nàng lên ôm vào trong ngực lẩm bẩm “ Tuyết Yên… nơi này chính là bí mật lớn nhất của ta, chờ ngươi tỉnh lại” ta sẽ chậm rãi nói cho ngươi cùng ngươi chia sẻ đại bí mật này… ta sẽ luôn chờ ngươi… luôn luôn chờ đợi ngươi… Mặc kệ là tới khi nào! Thời gian tuy dài đằng đẵng nhưng tình ta mãi không đổi!”

Hắn đem bản thể Mai Tuyết Yên, diện mạo bên ngoài chỉ là con tiểu thú nhẹ nhàng đặt trên đỉnh Tuyết Sơn nơi có Thiên Đia Linh Mạch, tại nơi này hiện lên một cái cây màu xanh biếc đang tản mát ra từng điểm sáng ngọc ngà chậm rãi phiêu tán ở giữa không trung phát đi khắp cả Hồng Quân tháp. Cả Hồng Quân tháp cũng nhờ vậy mà có sinh cơ bừng bừng.

Sinh mệnh của Đông Phương Vấn Tâm mười năm không tắt cũng là nhờ gốc cây nhỏ thần dị này, ngày đó Quân Mạc Tà ở Đông Phương thế gia đem nó chuyển dời với trong Hồng Quân tháp mà nói chính xác là bản thân cái cây đó mạnh mẽ chui vào trong Hồng Quân tháp mới hợp lý…

Mà ở mấy ngày trước sau khi mạnh mẽ đem căn cơ linh mạch của Phong Tuyết Ngân Thành vào trong Hồng Quân Tháp, không biết là từ lúc nào đã tự động đi tới linh mạch mọc rễ nảy mầm trước sau không đến vài ngày đã cấp tốc sinh trưởng. Trước mắt đã to lớn tán cây xòe rộng chìa ra xung quanh.

Khí tức sinh mệnh nồng đậm hoàn toàn không có gián đoạn theo thân cây phát ra, đây cũng là hơi thở của sinh linh tối căn bản trong thiên địa.

Thân thể nho nhỏ của Mai Tuyết Yên được Quân Mạc Tà đặt ổn định ở vị trí trung tâm dưới tán cây. Vô số điểm sáng từ từ bay ra sau đó từ từ tiến vào thân thể Mai Tuyết Yên dung nhập vào kinh mạch của nàng.

Khỏa cây nhỏ này giống như một bàn tay to lớn ôn nhu hoàn toàn không có gián đoạn dỗ dành lấy “ vết thương về thể xác lần tinh thần Mai Tuyết Yên”

“Tuyết Yên, ngươi hiện tai an tâm chữa thương, thương tổn của ngươi thật sự quá nghiệm trọng khó có thể trong tức thời trở lại như trước, ta muốn về nhà một lần an bài bố trí, yên tâm ta sẽ thỉnh thoảng quay về thăm ngươi. Ngươi sẽ không cô đơn, nói thêm cho ngươi một bí mật nữa, nơi này kì thực chính là chỗ sâu trong linh hồn ta cũng là chỗ bí mật nhất của ta, chúng ta tại thời khắc này xem như là một thể… chờ ngươi tỉnh lại ta sẽ từ từ từng chút từng chút một kể lại với ngươi…” Quân Mạc Tà lưu luyến bên người Mai Tuyết Yên, yên lăng nhìn thân hình nhỏ xinh Mai Tuyết Yên hôn mê bất tỉnh lẩm bẩm nói.

Quân Mạc Tà chậm rãi dứng dậy, đột nhiên cười khổ một tiếng :” Tuyết Yên cho tới nay, đều là ngươi chiếu cố giúp đỡ ta, đều có ngươi sau lưng chống đỡ cho ta,ta rất khoái lạc cũng rất hổ thẹn. ngươi cũng biết từ khi có ngươi ta mới chân chính thực sự được hít thở thực sự được khoái hoạt! ta tuyệt nhiên sẽ không cho phép ngươi có việc gì! Tuyết Yên từ hôm nay trở đi liền để ta chống đỡ cho ngươi, bảo hộ ngươi làm bạn ngươi, mặc cho thiên địa đổi dời cũng không thay đổi! “ Bởi vì ta là nam nhân của ngươi! Đây là trách nhiệm của ta! Là trách nhiệm của một nam nhân chân chính!”

Quân Mạc Tà chậm rãi đứng dậy, cuối cùng lưu luyến nhìn một cái, hạ quyết tâm thối lùi ra khỏi không gian Hồng Quân tháp.

Trong Hồng Quân tháp lượng linh khí dị thường nồng đậm tràn ngập khắp nơi, một gốc cây đứng đó lặng lặng tản ra từng đợt từng đợt khí tức sinh mệnh. Mà thân hình nhỏ bé của Mai Tuyết Yên nằm trên đó tựa hồ đang an tường yên lặng nằm ngủ.

ở trên người nàng vẫn còn khoác một bộ y phục, đó là do Quân Mạc Tà từ trên người mình cởi ra còn mạng theo hơi ấm của Quân Mạc Tà, tuy rằng không có ý nghĩa thực tế nhưng lại tràn đầy tình cảm hai đời của nam nhân kia… Quân gia.

Một mảnh tĩnh lặng, cả người lẫn thú đều tụ tập đến nơi này, nhân số tuy nhiều nhưng lại không có nửa điểm thanh âm, không khí nặng nề

giống như đang trong một tử vực. trong không khí chất chứa một loại cảm giác bi ai cùng bi phẫn trước nay chưa từng có chậm rãi ngưng tụ trên không trung.

Đêm đó chuyện gì đã xảy ra, tựa như một khối đá lớn đang gắt gao đè nặng trong lòng mọi người, làm cho người ta như muốn nghẹt thở.

Tuy rằng theo lời Ưng Vương trờ về, mang theo tin tức khiến mọi người hầu hết đều nhẹ nhõm thở một hơi nhưng như cũ mọi người vẫn còn chờ đợi Quân Mạc Tà đến khẳng định tin tức. Sinh tử của Mai Tuyết Yên không thể nghi ngờ chính là chuyện mọi người quan tâm nhất! trừ việc đó ra, không còn đại sự gì khác.

Mỗi người đều tha thiết mong chờ nhìn chằm chằm ra đại môn, trong mấy ngày nay căn bản là không có người ngủ ngay cả nghỉ ngơi đều không có!

Thú vương liên quan nhất thời lo lắng, bọn hắn biết rõ ràng lực lượng khủng bố của Thánh Vương đan, kia chính là di vật của Thánh Vương lưu lại từ thời Thiên Phạt hung sơ, cũng là cấm vật lớn nhất, bọn hắn tùy rằng với tỷ phu Quân Mạc Tà đã tràn ngập tin tưởng nhưng tột cùng như thế nào cũng không dám lạc quan quá mức! Bên kia trong thư phòng Quân gia, toàn bộ người nhà Quân gia đều tập chung hết ở đây. Quân Chiến Thiên đứng trước mặt là Đông Phương Vấn Tâm, Quân Vô Ý, Quản Thanh Hàn, Độc Cô Tiểu Nghệ cùng Hàn Yên Dao sắc mặt dị thường trầm trọng, chậm rãi đưa ra một quyết đinh:”lão phu gần đây cũng được biết Tuyết Yên là thân thể huyền thú hơn nữa là còn là Thú Hoàng đứng đầu Thiên Phạt sâm lâm, Mai Tôn Giả! Vốn nhân thú thủy chung khác nhau, ngay cả Tuyết Yên có thân phận như thế nào, nhan sắc ra sao điểm ấy vẫn là khó vượt qua! Chính là những việc Tuyết Yên làm cho Quân gia chúng ta so với bất luận kẻ nào đều nhiều hơn! Ủng hộ đối với Mạc Tà so với bất kì kẻ nào cũng đều hơn! Nếu không có Mai Tuyết Yên Quân gia hiện tại chỉ là một đống gạch vụn. Quân gia tổ huấn "Cần đời sau con cháu, đỉnh thiên lập địa, không thẹn với lương tâm, Tuyết

Yên đối Mạc Tà, đối Quân gia, có tình có nghĩa, cũng có trả giá lớn lao, cháu dâu như vậy, lão phu nhận rồi!"

Mọi người đều gật đều, Mai Tuyết Yên đối với Quân Mạc Tà đối với Quân gia trả giá mọi người đều được chứng kiến tận mắt.

“Chính là việc Mạc Tà lấy Tuyết Yên sẽ khiến cho thế gian tranh luận chê trách thậm chí bên trong gia tộc cũng có người không đồng ý. Nhân ở đây lão phu muốn nói ai có gì thì nói trước đi…”

Lão gia tử dừng một chút trong mắt hàm chứa bi thương tiếp tục nói:” Đang ngồi Vấn Tâm là mẫu thân của Mạc Tà. Vô Ý cũng Yên Dao là tam thúc tam nương, Thanh Hàn cùng Tiểu Nghệ là hôn thê của Mạc Tà, tất là người cùng một nhà lão phu không phải che dấu. hôm nay liền do lão phu làm chủ. Tuyết Yên trước mắt sinh tử chưa rõ nhưng vô luận thế nào đều là thê tử của Mạc Tà! Các người, nghĩ sao?

Mọi người sôi nổi gật đầu cho phép, Đông Phương Vấn Tâm nói:”lòng dạ mọi người đều rõ hết sự tình, nữ tử Tuyết Yên tốt như vậy chính là đốt đèn lồng đi tìm cũng không thấy, coi như ngài chưa nói những lời này ta đây cũng không cho phép Tuyết Yên chịu nửa điểm ủy khuất, ta đã sớm nhận nàng làm con dâu rồi, trước mắt chỉ còn cầu thương thiên phù hộ, ngàn vạn lần đừng để việc gì phát sinh ngoài ý muốn…”

Quản Thanh Hàn cùng với Độc Cô Tiểu Nghệ hai nàng mặt dều đỏ lên nhẹ nhàng gật đầu trong mắt ẩn hiện thần sắc lo lắng sâu sắc cùng kêu lên nói:” chỉ mong Tuyết Yên tỷ tỷ không có việc gì, trời phù hộ cho người lương thiện, gặp dữ hóa lành”

Quân Chiến Thiên gật gật đầu cực kì vui mừng nói:” Tuyết yên còn sống thì làm chính thê Mạc Tà, nếu quả thật bất hạnh mất đi cũng táng tiễn tại phần mộ tổ tiên Quân gia làm chủ mẫu đời thứ ba! Tuyết Yên so với hai người đều lớn hơn nói vậy hai người có dị nghị gì không?” Hắn nói những lời này chính là để Quản Thanh Hàn cũng Độc Cô Tiểu Nghệ nói…

Hai người liếc nhau vội vàng gật đầu, Độc Cô Tiểu Nghệ nói:

“ ông nội ngày yên tâm ta bội phục nhất là Tuyết Yên tỷ tỷ… kính nể còn không kịp làm sao có suy nghĩ gì, nàng làm đại tỷ ta đồng ý, Hàn tỷ tỷ là Nhị tỷ, ta là lão Tam..."nhưng trong lòng bỏ thêm một câu Không đảm đương nổi lão Đại, đương kim lão Tam... Cũng là tốt... Nếu không nhanh một chút, chỉ sợ cũng Thành lão tứ...

Quân lão gia tử vừa lòng gật đầu, đột nhiên nhìn chung quanh mọi người, trong mắt phát ra tinh quang, nói : "Còn một điều, từ nay về sau,trong Quân gia nếu là có người dám can đảm lấy cái gì mà Huyền Thú với Nhân loại mà ra vẻ, như vậy, vô luận là ai, một mực xử tử! Sẽ không dễ dãi như thế đâu! Điểm này, từ giờ trở đi, ghi vào Quân gia tổ huấn! Lão phu lấy tư cách người đứng đầu Quân gia hôm nay liền làm chủ!"

Quân Vô Ý gật đầu thật sâu, nói : "Cha ngài yên tâm, nếu thực sự có người lấy đề tài này ra nói, thân là gia chủ đương thời là người thứ nhất sẽ không bỏ qua cho hắn! Tất nhiên tự tay xử!"

Quân Chiến Thiên gật gật đầu, xoa nhẹ ấn đường, mệt mỏi nói : "Tốt lắm, các ngươi đều đi xuống đi, nếu là Mạc Tà trở về, mang theo tin tức của Tuyết Yên, bất kể như thế nào, nhất định phải cho lão phu biết trước"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 24: Trường Sinh Có Thể Sao?

“ Phụ thân, người nghỉ ngơi một lúc đi, người đã ba ngày ba đêm không có nghỉ ngơi rồi, tiếp tục như vậy làm sao có thể chịu được ?” Hàn Yên Dao lo lắng nói.” Tin tức về Tuyết Yên vẫn không có, ta làm sao yên tâm mà nghỉ ngơi cho được?” Quân Chiến Thiên thở dài một tiếng nói:” là một nữ tử thật tốt..”

Đám người Đông Phương Vấn Tâm đồng thời gật đầu trên mặt xuất hiện vẻ mặt u sầu lo lắng. Đúng vậy tin tức về Mai Tuyết Yên một khi chưa xác định cho dù là ai cũng không yên tâm đi nghỉ ngơi. Thân ảnh Quân Mạc Tà rút cuộc cũng xuất hiện trước đại môn Quân gia.

Sớm đã vậy quanh chỗ này đám người Hạc Trùng Tiêu, Hùng Khai Sơn nhất thời như ong vỡ tổ xông tới, tranh nhau nói mỗi người đều có vẻ mặt vội vàng phức tạp, rồi hỗn loạn thẫm đẫm nồng ý lo lắng, chỉ e không nghe được nguyên bản tin tức.

Mỗi người hầu hết đều phát ra ánh mắt lo lắng từ nội tâm nhìn Quân Mạc Tà , càng không có ít nhóm thú vương chưa hóa hình dáng người thô kệch to lớn như thiết tháp mà nước mắt nước mũi hỏi …” Tỷ phu đại tỷ… Nàng thế nào?” tỷ phu ngài đã trở lại đại tỷ đâu?” Tỷ phu, đại tỷ nàng hiện tại như thế nào? Có bị thương nặng không? Có thể trở về nhanh không?"Đại tỷ của ta đâu? Vì sao chưa cùng tỷ phu trở về?" "Chúng ta không thể không có đại tỷ a! Tỷ phu..."

Ở đoạn thời giai trước trong thời gian chuẩn bị Mai Tuyết Yên đã ra lệnh mệnh lệnh của Quân Mạc Tà các huynh để Thiên Phạt sâm lâm trăm triệu lần không được chống lại!

Chứng kiến lời nhắn này mọi người trong lòng đều nặng trịch, loại tin nhắn này đã lộ ra một điềm xấu đã được báo trước! Rồi suy nghĩ tới trận chiến đêm hôm đó càng làm cho người ta lòng như lửa đốt. bây giờ nhìn Quân Mạc Tà một mình trở về không khỏi khiến cho người ta lo lắng.

Mắt thấy được tình cảm của đám hán tử to lớn này không có chút che dấu lộ ra vẻ lo lắng thân thiết. Quân Mạc Tà trong lòng bỗng dâng lên một cỗ cảm động, ai nói huyền thú lãnh huyết, ai nói huyền thú không có tình, cảm tình của huyền thú mới là tối chân thành tha thiết, dáng quý lại càng không che dấu. Tuyết Yên a ngươi có một đám huynh để tỷ muội như thế này thật đáng để tự hào.

Cứ coi như chúng ta không có tình cảm đi thì với đám huynh đệ như thế này ta sẽ cũng hết sức! người cùng huyền thú quả thật không xứng đôi, huyền thú không bao giờ che dấu còn nhân loại kia thì đủ mưu mẹo nham hiểm. mang ra so sánh nhân loại có nhiều người còn không bằng cầm thú.

“ Mọi người yên tâm đại tỷ các ngươi lần này quả thật thương thế trầm trọng bất quá ta đã cữu chữa tính mạng đã không còn đáng ngại. bất quá Tuyết Yên lần này dính tổn thương quá nặng khó giải quyết ta đã đưa đến nơi ở sư phụ ta nhờ lão nhân gia chữa thương cho nàng. Sư phụ đã bảo không có điều gì đáng ngại chỉ cần thời gian điều dưỡng sẽ khỏi, mọi người không cần phải sốt ruột, ta sẽ tùy thời đem tin tức khôi phục của đại tỷ thông tri cho các ngươi! Bất quá đoạn dưỡng thương này thời gian rất dài vô cùng trọng yếu nên nàng không thể gặp mặt mọi người.” Quân Mạc Tà cố gắng nói sao để cho mọi người có thể an tâm.

"A! ! Vạn tuế! Đại tỷ không có việc gì a, ta nói tỷ phu thần thông quảng đại, cho dù là Thánh Vương đan cũng có thể ứng phó, ha ha ha..." Hùng Khai Sơn mạnh mẽ nhảy dựng lên, cười toe toét miệng rộng, nhất thời vui vẻ ra mặt.

"Thật tốt quá tốt, tỷ phu vạn tuế! Sư phụ tỷ phu thật sự là người tốt a! Ta được nhìn thấy lão nhân gia , thề nhất định phải lạy lão nhân gia đủ

mười vạn cái khấu đầu! Đã lo liệu không có việc gì vậy... Ha ha ha... Ô ô..." Hồ Liệt Địa vừa khóc vừa cười.

Đám huyền thú nghe được tin tức này trong lòng cũng nhất thời cao hứng, nhưng lo lắng phía trước nhất thời trở thanh hư không, mừng như điên

Chúng thú tề khiếu thanh động Thiên Hương!

: ha ha ha Hổ Vương, không nhớ rõ mỗi lần đại tỷ đều bắt ngươi khai đao sao? Còn Hùng lão tứ nhìn ngươi hăng hái đại tỷ liền đá đít ngươi mấy cái sao. Hãy chờ xem đại tỷ đi vắng là truyện không vui của Thiên Phạt sâm lâm , chờ đại tỷ trở về thu thập các ngươi như thế nào, để lúc đó mọi người chúng ta liền được xem náo nhiệt, ai cũng không giúp hai ngươi nói hộ!”

Hạc Trùng Tiêu xoa nhé ánh mắt vì che dấu cảm xéc vui mừng mà kích động rơi nước mắt, giờ khắc này. Hòn đá đè nặng trong tâm trí rút cuộc cũng được thả xuống, không khỏi trêu ghẹo Hùng Khai Sơn hai người.

“ Hừ đánh hai cái mắng hai câu có tính là cái gì, đấy là đại tỷ đang huấn luyện chúng ta, chứng minh đại tỷ quan tâm đến chúng ta, còn muốn chăm sóc chúng ta. Chúng ta vui, chúng ta mừng ngươi quản được sao? Hạc lão tam ngươi bị đại tỷ giáo huấn cũng không ít a. lão tam đừng nói lão Tứ tất cả mọi người giống nhau. Nếu Thiên Phạt sâm lâm bị việc gì không tốt chờ đại tỷ về xem ngươi có thể chạy trốn sao? Cư nhiên có thể vui sướng khi người ta gắp họa! Hùng Khai Sơn châm biếm lại không để yếu thế hơn. “ đại tỷ đúng là thông thường còn để lại cho ta mặt mũi, nào giống như các ngươi” Hạc Trùng Tiêu phụng phịu liếc mắt nhìn.

“ Tới địa ngục đi, cho ngươi mặt mũi? Ngày đó ngươi bị đại tỷ đánh ngươi chạy quanh Thiên Phạt sâm lâm xin tha, mọi người ai mà lại không thấy được? đại tỷ quả là lưu lại cho ngươi mặt mũi a! quả là kinh thiên động đia a…” Hổ vương cười ha ha: Huyền Hạc da mặt chính là

dày a! chẳng thể trách sao lại có thẻ làm lão tam được, điểm ấy Hổ Vương theo không kịp a…”

“ Lần đó là ngoài ý muốn! lần đó… ta ta ta không tha cho các ngươi. Hạc Trùng Tiêu đuổi lý rút cuộc thẹn quá hóa giận nhảy lên vung tay nhất thời làm ba người một đống.

Cỗ cảm xúc vui sướng này lây nhiễm vào trong mỗi người Quân gia, nơi nơi đều vui vẻ ra mặt ngao ô ngao ô các loại tiếng kêu, phô thiên cái địa vang lên,giống như tiếng xóng biển khơi xa xa vang lên.

Những người khác trong Quân gia tuy bị tiếng kêu giống như ngựa hý chấn động choáng váng đầu óc, hoa mắt nhưng lại cũng đều là vẻ mặt an tâm tươi cười. Rốt cục... Không có việc gì! Ông trời phù hộ!

Liên nhường cho bọn họ ầm ĩ một trần đi. Tuy rằng có chút khó chịu nhưng là nhìn thấy cao hứng a…

Quân Mạc Tà thoải mái cười, nhưng trong lòng âm thầm hạ quyết tâm. Tuyết Yên ta nhất định không tiếc mọi thứ cũng nhanh chóng khôi phục cho nàng. Trờ về với các huynh đệ… tình cảm bọn họ dành cho nàng nửa điểm giả dối cũng không có a…

Ta thật sự cao hứng thay cho ngươi! Cũng là vì chính mình vui vẻ, bọn họ là hảo huynh đệ của ngươi cũng chính là hảo huynh đệ của Quân Mạc Tà ta! Lại cùng đám Hạc Trùng Tiêu nở nụ cười một trận nữa. rồi Mạc Tà mới đi vào đại sảnh tiến vào trong nội thư phòng.

Hắn vừa vào cửa, Quân Chiến Thiên cùng với Quân Vô Ý và đám người Đông Phương Vấn Tâm liên cảm giác được bộ dạng hôm nay của Quân Mạc Tà có điểm lạ lùng.

Loại cảm giác vi diệu này giống như là trực giác cũng chỉ có người thân mới mơ hồ cảm thấy.

Ngày hôm nay trên người Quân Mạc Tà thiếu vài phần khiêu thoát, ngược lại có nhiều thêm vài phần trầm tĩnh, khó có thể hình dung! Thật giống như ngọn núi lửa trước khi bùng nổ, thật giống như cơn lốc phía trước biển khơi... Tuy rằng trầm tĩnh, nhưng khó có thể suy đoán!

Trên vẻ mặt của hắn lộ ra vẻ thản nhiên tươi cười nhưng nụ cười đó lại có vài phần lành lạnh vài phần xơ xác tiêu điều!

Mỗi bước hắn đi giống như tòa núi lửa di động cơ hồ tùy thời có thể nổ tung!

Chứng kiến bộ dạng hắn như thế này mấy người đều không hẹn mà cùng nghĩ đến lời nói vừa rồi chẳng lẽ Quân Mạc Tà là nói tin giả? Chỉ là vì an ủi đồng thú Thiên Phạt.

“ Mạc Tà ngươi nói cho nương nghe Tuyết Yên rốt cuộc ra sao? Chúng ta muốn nghe lời nói thật Đông Phương Vấn Tâm dẫn đầu đặt ra câu hỏi ánh mặt mọi người đều tập trung lên người Quân Mạc Tà .

“ Tính mạng Tuyết Yên quả thật là không đáng ngại, nàng lần này tổn thương thật sự quá nặng nề ! Quá nghiêm trọng!” Quân Mạc Tà cười khổ một tiếng nói : muốn chân chính khổi phục cần một thời gian thật dài thật dài a!”

Quân Mạc Tà trong mắt khó có thể che dấu được ánh mắt đau xót. Mai Tuyết Yên lúc này đây giai vị trực tiếp rơi xuống cảnh giới nhất giai huyền thú. Nếu đợi quay về thực lực tứ cấp Tôn Giả như trước. ngay cả khi có Hồng Quân tháp phụ trợ chỉ sợ cũng là cần rất nhiều thời gian dù nói xa xa không hạn định cũng không đủ. Buồn chán khiến cho còn người ta không thể chịu đựng được!

Thực lực trước đây của Mai Tuyết Yên là mấy trăm năm tích lũy! Một khi tan biến hết muốn quay trở lại nói dễ hơn làm?

Nếu bi quan một chút, thì mọi người Quân gia vị tất đã có thể nhìn thấy hóa thân của Mai Tuyết Yên một lần nữa, mọi người ở đây có ai là

trường thọ được đâu

Nghĩ đến đây, Quân Mạc Tà trong đầu chợt lóe lên linh quang, nháy mắt nghĩ tới một việc: Cửu U là đệ nhất thiểu ở trên phiến đại lục này. Cửu u có chin mươi chin lão bà! Thời gian tới Địa Cầu, hắn cũng mơ hồ nói rõ, các lão bà đó tựa hồ cũng đi theo hắn ... Bởi vì lúc ấy có một câu: các lão bà tu vi vẫn chưa tới, đành ở lại đợi vài năm...

Như vậy hắn cũng nhóm lão bà đó đều là bản thổ nhân sĩ của Huyền Huyền đại lục, cũng gia gia của mình và mẫu thân tam thúc giống nhau, làm sao có thể đi theo hắn sống quá vạn năm. Chẳng lẽ trong chuyện này có bí quyết gì?

Quân Mạc Tà chỉ trong chốc lát thoáng lâm vào trầm tư trường sinh có thể sao? Từ giờ khắc này bắt đầu Quân Mạc Tà đột nhiên lại them một tâm sự...

“ Chỉ cần tính mạng không sao là tốt rồi, đây cũng là tin tức tốt nhất!” Đông Phương Vấn Tâm thở phào nhẹ nhàng nói:” Mạc Tà bất kể như thế nào, ngươi cả đời này cho dù là trăm triệu năm cũng không được phụ một mảng tình ý của Tuyết Yên đối với ngươi! Nếu không vi nương sẽ không bỏ qua cho ngươi! Đông Phương Vấn Tâm trong lòng lộ ra một mảng áy náy.

Dù sao ngày đó Mai Tuyết Yên cũng là vì mình mới nảy sinh ý định cùng Thánh Giả quyết đấu! Điều này khiến cho nội tâm nàng cảm động vừa là lo lắng lại áy này! Vì chính mình mà liên lụy con dâu…” Ta sẽ!” Quân Mạc Tà kiên đinh gật dầu. con ngươi tỏa người ánh sáng kiến định.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 25: Quân Mạc Tà , Lý Du Nhiên!

“ Mạc Tà ngươi yên tâm đi thương thiên phù hộ Tuyết Yên tỷ nàng nhất định sẽ sớm khôi phục.” Quản Thanh Hàn ôn nhu nói: “ Bất kể như thế nào, mặc kệ quyết định của ngươi ra cái dạng gì chúng ta dều ủng hộ ngươi! Chờ ngươi!”

Quản Thanh Hàn băng tuyết thông minh, nàng đã cảm nhận được sự thay đổi to lớn của Quân Mạc Tà , tuy rằng xử sự đanh đá cao ngao nhưng bản chất vẫn là một nam hài. trải qua lần thay đổi này Quân Mạc Tà đã trở thành một nam nhân chân chính! Trở thành một nam nhân đỉnh thiên lập địa! nàng cảm nhận rõ ràng được tình cảm của Quân Mạc Tà đối với mình lúc này chưa thật lớn nhưng bất kể như thế nào, nàng nguyện ý đợi chờ!

Đây cũng là lần đầu tiên Quản Thanh Hàn biểu lộ tình cảm của mình đối với Quân Mạc Tà ! bởi vì hiện tại Quân Mạc Tà tuy rằng tàn nhẫn, tuy rằng kiên cường nhưng không thể nghi ngờ nội tâm lại là nhu nhược nhất! Nhất là cảm tình! Cần nàng vun đắp an ủi!

Độc Cô Tiểu Nghệ hai mắt mở to nhìn Quân Mạc Tà nghiêm túc nói: “ Mạc Tà ca ca.. lời Quản tỷ nói cũng là lời ta muốn nói, bất kể như thế nào chúng ta đều cùng một đường với ngươi, chờ Tuyết Yên tỷ tỷ trở về.”

Quân Mạc Tà mìm cười một chút, liếc mắt nhìn hai nàng một cái rồi nói : “Yên tâm đi nàng ta sẽ không có việc gì đâu, ta cũng không việc gì các ngươi cũng thế.” Dừng lại một chút, nói “ ta muốn đi luyện công, nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Đông Phương Vấn Tâm cảm thấy có chút buồn bực, nhìn bóng lưng Quân Mạc Tà chậm rãi biến mất không khỏi kinh ngạc xoay đầu lại hỏi: “ không đúng nha, lấy tình cách của Mạc Tà có thù tất báo, lần này ăn thiệt thòi lớn như vậy mà không nói tới việc báo thù? Cũng không có nói cừu nhân là ai? Việc này! việc này không tầm thường chút nào?” nàng vừa nói mọi người đều cảm thấy kỳ quái.

Quân Chiến Thiên thở dài một tiếng nói: “ chân chính là không tầm thường? từ hôm nay trở đi Mạc Tà mới trở thành một nam nhận! Nam nhân có một số việc chỉ cần làm không cần phải nói! Thù này cần gì phải nói! Cừu nhân là ai Mạc Tà so với chúng ta còn rõ ràng hơn nhiều còn cần gì phải hỏi?”

Ban đêm, Lý Du Nhiên một mình đứng trong phòng tại phủ của nhị hoàng tử, ngồi lẳng lặng nhìn ngọn đèn trước mặt, hắn toát ra thần thái bình tĩnh mà thâm thúy tựa hồ như đang đợi chờ cái gì. Thật lâu sau một bóng người chợt lóe lên trong phòng của hắn hoàn toàn khác với lẽ thông thường xuất hiên một người cao ngất! một thân bạch y, máy kiếm gương mặt anh tuấn không một chút biểu tình, chắp hai tay sau lưng ánh mắt lạnh lung nghiệm nghị! Đúng là Quân Mạc Tà !

Quân Mạc Tà muốn báo thù, nhưng hắn biết đối mặt với mình là ai. ở trước mặt người nhà hắn không nói bởi sợ người nhà lo lắng. cho nên hắn không nói. Nhưng hắn biết còn có một người nhất định biết đáp án! Hơn nữa so với mọi người thì rõ ràng hơn! Người này chính là Lý Du Nhiên! Cho nên sau khi hắn trở về biệt viện liền lập tức Âm Dương Độn, một đường đi tới đây!

Nhẫn! con mẹ nó ta không thể nhẫn được! Không cho Tạm Đại thánh địa máu chảy thành sông hài cốt chất cao như núi, lão tử từ này tên không gọi là Quân Mạc Tà không xưng Tà quân..” Ngươi đã đến rồi?Ta biết ngươi nhất đinh sẽ tới tìm ta, ta một mực đang chờ ngươi!” Lý Du Nhiên cười cười, ở trước mặt tự nhiên rót đầy chén trả, thản nhiên nói.

Nhìn thấy Quân Mạc Tà xuất hiện Lý Du Nhiên vẫn như lẽ thông thường hắn ngẩng dầu nhìn Quân Mạc Tà mỉm cười: “ nếu ngươi không tới tìm ta, ta ngược lại cần chân chính lo lắng.”

Quân Mạc Tà thản nhiên cười cười nói: “ Lý Du Nhiên người biết không ngươi có một khuyết điểm chính là ngươi quá thông minh!”

“ Thông minh cố nhiên chưa chắc đã là chuyện tốt nhưng có đôi khi không thông minh rất có thể chết không có chỗ chôn!” Lý Du Nhiên thản nhiên nở nụ cười:” Tam thiếu ít nhất ở điểm này chúng ta là cùng một loại người.. nhưng nếu ta là ngươi ta quyết sẽ không tùy tiện đụng tới Tam Đại thánh địa! ở trước mặt thực lực tuyệt đối cho dù ngươi dùng muôn vàn diệu kế cũng không có ý nghĩa! hậu quả trước mắt chính là chứng minh tốt nhất! điểm này người tính sai .”

“ Ta biết nếu ngươi là ta ngươi sẽ chọn ẩn nhẫn luôn luôn ẩn nhẫn đến khi ngươi có đủ thực lực để đối kháng, vừa xuất hiện liền có thể chấn dộng thiên hạ, duy ngã độc tôn, ngươi mới bộc lộ ra thực lực của ngươi sau khi quét ngang giang hồ quét ngang thiên hạ đem hết thảy thanh âm phản đổi, hết thảy địch nhân dùng thủ đoạn tối thiết huyết tối tàn khốc nhất mà hủy diệt! không tiếc hết thảy đại giới vì đợi ngày trả thù, không từ một thủ đoạn nào để hoàn thành! Thuân ta thì sống nghịch ta thì chết!” Quân Mạc Tà mỉm cười ở trước mắt hắn ngồi xuống :” Đấy là ngươi Lý Du Nhiên nhưng đó không phải là ta Quân Mạc Tà “

“Ngươi đã nói như vậy, ta đúng là có loại ý nghĩa này cho nên cuối cùng ta với ngươi là hai loại người!” Lý Du Nhiên nói”” ta dùng thủ đoạn này mặc có chút vô sỉ có chút vô tình thầm chí là bỉ ổi nhưng ít nhất ta không trở thành người đứng đầu sóng ngọn gió sẽ không trở thành mục tiêu công kích! Nhưng ngươi từ lúc ngươi cường thế xuất hiện, chính là phong vân không ngừng hướng tới ngươi hội tụ! tuy rằng kích thích tuy rằng nhiệt huyết cao chót vót, nhưng nguy hiểm lại càng lớn! cây có mọc thành rừng nhưng gió vẫn thổi bật rễ! tuy ngươi thân mình không tổn hao gì nhưng người bên cạnh ngươi thì sao?”

“Quật khởi quá nhanh sẽ là nhược điểm trí mạng của ngươi!” Lý Du Nhiên một câu nói đúng điểm yếu Quân Mạc Tà, lời nói bén nhọn nói tiếp: “ Quật khởi quá nhanh hơn nữa chỉ được một mình ngươi quật khởi hoàn toàn không có nội tình thâm hậu làm lá chắn, mà tốc tộ quật khởi của ngươi khiến cho các thực lực cao tầng cũng kiêng kị! bọn hắn không đối phó được người thì đối phó ai? Chớ nói đến ngươi cùng Tam Đại Thánh Địa đối địch cho dù là quan hệ tốt đẹp đi nữa bọn hắn cũng sẽ tiêu diệt ngươi, bởi tốc độ quật khởi quá lớn là uy hiếp to lớn thật sự to lứn, bọn hắn không thể khoan dùng mà cũng không có gan khoan dung!”

Lý Du Nhiên có chút hâm mộ cũng có chút thổn thức nói: “ cao tầng sẽ không có ai cứ như vậy ngồi xem ngươi quật khởi, bởi ngươi mới mười tám tuổi! chỉ có mười tám tuổi mà thôi!”

“ có thể bọn hắn tu luyện cả đời thậm chí là mấy trăm năm, tuyệt đại đa số không bằng ngươi! Ngươi bất tử làm sao bọn hắn có thể an tâm? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn ngươi quật khởi rồi sau đó từng bước từng bước đem bọn hắn dẫm nát dưới chân cúi đầu nghe lệnh ngươi sao? Đây là điều bất kì kẻ nào có thể chấp nhận!”

Quân Mạc Tà lạnh lùng nở nụ cười: “ Nhân sinh trên đời chính là muốn lấy sức mình mà nghịch chuyển càn khôn! Coi như không cầm đi được chăng nữa cũng muốn một tay nắm giữ! Nếu không sống cả đời chẳng có cái ý nghĩa gì cả? cả cuộc đời không có nửa điểm phong ba điểm xuyết chẳng phải là quá mức buồn tẻ sao!”

“ Ta là Quân Mạc Tà ta muốn cho thiên hạ phong vân tùy ta mà động! chính là không kiêng nể gì! Ngước đầu nhìn thiên hạ, ta muốn gió có gió muốn mưa có mưa, nắm thương sinh thiên hạ trong tay!” Quân Mạc Tà thản nhiên nói: “ Tam Đại Thánh Địa như thế nào? Bọn nó muốn đào thải ta, chẳng nhẽ ta lại để cho bọn họ đào thải sao?”.

Nhưng nhân sinh trên đời chỉ cần có một chút bầu không khí không trong lành nhất định phải giải trừ nhất định phải hiểu biết nhất định phải đối mặt! Hoặc là ngươi cho rằng ta vô sỉ , vô tình nhưng ta là người như

vậy, ta tin tưởng rằng cách của ta là thoải mái nhất!” Lý Du Nhiên thản nhiên nói: “ bởi vì ta chỉ tin tưởng mình trừ bản thân thì không tin tưởng ai khác!”” những người như ngươi sống cũng thật đáng buồn” Quân Mạc Tà thương hại nhìn Lý Du Nhiên nói.

“ Thật đáng buồn, đó là cách nhìn của mỗi người, mỗi người đều có cách sống khác nhau!” Lý Du Nhiên ngang nhiên nói: “ chỉ cần ta cảm thấy không đáng buồn thì ta cả đời này đã thành công! Chỉ cần cuối cùng thành công trả gía thì đã làm sao?”

“ Có lẽ! mỗi con người khi sống, hết thẩy nội tâm đều ở sâu phía trong. Điểm này chúng ta cùng đứng trên một lập trường” Quân Mạc Tà trầm giọng tựu nói: “ nay ta tới đây hẳn ngươi cũng biết mục đích!” “ Đương nhiên nếu không ta sẽ không chờ ngươi!” Lý Du Nhiên cười rộ lên: “ hơn nữa ta nói ngươi tới không phải để giết ta!” “ Giết ngươi hay không có lẽ tương lại sẽ biết, ngươi có thể cho ta lý do vì sao ta không giết ngươi” Quân Mạc Tà thản nhiên nói, ánh mắt chợt lóe lên bức người.

Lý Du Nhiên ha ha cười: bởi vì ta đã hiểu rõ chính mình cũng như thấy rõ ràng ngươi Tam Thiếu, ta với ngươi chỉ có thể làm bạn không thể làm kẻ thù mà nếu không thể làm bạn thì cũng không phải là kẻ thù.”

Nói xong những lời này, Lý Du Nhiên liền nhanh chóng cải biến đề tài: "Tam Thiếu muốn biết cái gì? Nói ngắn gọn đi!" "Ta muốn biết... những gì ngươi biết rõ, hết thảy, toàn bộ hết thảy!" Quân Mạc Tà lạnh lùng nói, trong mắt lành lạnh sát khí chợt lóe lên.

Lý Du Nhiên thẳng thắn thành khẩn nói: “ có nhiều liên lụy trong việc này, Mai Tôn Giả cũng tuyệt đối không tránh được kiếp nạn này! Coi như ta có thong báo trước đi nữa! nàng cũng sẽ không bỏ trốn!”

“ Nói điểm chính! Lý Du Nhiên nói những chuyện ấy với ta không có ý nghĩa: Quân Mạc Tà hờ hững nói :” ta chỉ muốn biết trong sự kiện lần này những người bày mưu tính kế là ai.”

Lý Du Nhiên cười khổ một tiếng:”Tam Đại Thánh Địa lần này mỗi nhà đều lấy ba vị Thánh Giả cầm đầu bốn vị Chí Tôn còn có một vị cầm đầu đã đạt tới Tôn Giả. Nhân số như thế tuy không nhiều nhưng thực lực mạnh mẽ tới cực điểm”

Nói xong hắn cũng không đợi Quân Mạc Tà lên tiếng hỏi nữa liền kể lại toàn bộ đội hình của Tam Đại Thánh Địa khi ấy.

Lần lượt tên những người đó từ trong miệng hắn nói ra. Còn đối với Quân Mạc Tà thì hắn một mực trầm tựu, hắn đang yên lặng dùng trí nhớ ghi lại những cái tên đó!

Những người đó đều là hung thủ khiến cho Mai Tuyết Yên bị thương tổn.

Vô luận là trực tiếp hay gián tiếp vô luận có phải là tự mình rat ay hay không!

Một người cũng sẽ không bỏ qua!

“ Lập kế hoạch này chính là Âm Dương Thánh Giả Khương Quân Tập!” Lý Du Nhiên cười khổ nói : nguyên gốc hắn định bắt gia gia của người để làm uy hiếp bức bách sư phó của ngươi hiện thân nhưng bị ta phủ định lúc sau bọn hắn theo dấu vết để lại trên hư không Quân gia xác định vị sư phụ cường đại của ngươi không có trấn thủ tại Quân gia, vì thế mới hành động! mà vào lúc này Mai Tôn Giả lại dẫn dắt nhân mã chiến thắng trở về! đoạn sau tin tưởng chắc ngươi cũng biết!”

Lý Du Nhiên đối với chính mình âm thầm hỗ trợ nhưng hắn tin tưởng Quân Mạc Tà nghe hiểu được và lại tuyệt đối không phủ nhận vô luận nguyên nhân vì sao mình làm thế thì cũng giống như thuận nước đẩy thuyền.

Âm dương Thánh Giả... Khương Quân Tập!" Quân Mạc Tà thì thào lập lại một lần tên này, trong mắt ánh sáng chợt lóe, cúi đầu nói : "Người này, ta sẽ cho hắn biết, trong cuộc sống thế nào là đáng sợ."

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 26: Ta Hiến Cho Một Kế, Ngươi Có Thể Diệt Thánh Giả!

Quân Mạc Tà lẩm bẩm, cũng không có tăng thêm âm thanh nhưng Lý Du Nhiên chợt cảm thấy rùng cả mình trong lòng lãnh khí dâng trào, nhịn không được thân mình giật nảy lên một cái.

Chính là nhìn thấy ánh mắt Quân Mạc Tà liền giật mình, hướng về phía mình nhìn một cái, Lý Du Nhiên đột nhiên hiểu được mình làm như vậy, thật vẫn còn có chút đoán trước được. Hơn nữa, trong lòng còn có chút vui vẻ…

- Hiện tại những người này đi đến nơi nào vậy?

Quân Mạc Tà trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Nếu bọn hắn còn trong Vương phủ, ngươi căn bản là không có đảm lượng nói ra lời này.

Lý Du Nhiên toát mồ hôi, nói:

- Người quang minh chính đại không nói tiếng lóng, từ sau cuộc chiến đêm đó, Mộng Huyễn Huyết Hải ba tên Thánh Giả tất cả bị diệt, mà các Thánh Giả khác cũng có mấy người vì bị kiếm khí của Mai Tôn Giả, lôi kiếp thiên uy mà bị thương, bọn họ càng sợ hãi bị huyền thú liều lĩnh trả thù, trạng thái chưa hoàn toàn sung sức bọn họ vị tất có thể toàn mạng, cho nên suốt đêm liền ra khỏi thành! Bây giờ, đã ở nơi nào không rõ!

Trong ánh mắt Lý Du Nhiên, ẩn chứa một tia tự giễu. Bởi vì, khi bọn họ đi khỏi, cũng không có thông tri cho mình, càng không muốn mang mình đi theo. Điều này có thể nói trong mắt trong lòng họ không coi mình ra gì, hoặc căn bản mình chỉ làm bọn họ thêm vướng tay chân mà thôi!

Chính mình, ở trong mắt bọn họ từ đầu đến cuối chỉ là một người không quan trọng gì, loại râu ria tôm tép! Một khi giá trị lợi dụng đã không còn, là có thể ném sang một bên! Hoàn toàn không cần quan tâm đến sống chết của mình!có chết cũng không màng!

Nhưng ta chưa chắc đã không bằng các ngươi! Thậm chí, tâm trí của ta càng thêm siêu việt hơn xa các ngươi! Các ngươi dựa vào cái gì mà đối đãi với ta như vậy? Ta tuy rằng giết không được các ngươi, nhưng, người khác có thể! Ta nương sóng đẩy thuyền, tất nhiên có thể đẩy nhanh kỳ hạn chết cho các ngươi! Hiện tại ta chỉ là tiểu nhân vật, nhưng sẽ khiến các ngươi cực kỳ hối hận!

Ngay cả là con kiến, cũng có cơ hội cắn chết voi! Ngàn vạn lần không nên, các ngươi không nên mưu đồ với Lý Du Nhiên ta! Đây là nguyên nhân căn bản thay đổi tâm tính Lý Du Nhiên!

- Nguyên lai là bọn họ từ bỏ ngươi! Đáng thương vì ngươi bị vứt bỏ a!

Quân Mạc Tà thầm nở nụ cười. Đã hiểu rõ nguyên nhân làm sao hôm nay Lý Du Nhiên lại hợp tác như thế. Trước khi đến đây, hắn còn tính toán phải động tay động chân một phen…

Bọn họ hiện tại rất có thể tụ tập cùng một chỗ, tập hợp lực lượng mạnh nhất mưu đồ ứng biến. Cho nên nếu ngươi muốn trả thù, lúc này cũng không phải là thời cơ tốt! Dù giết được địch, nhưng bên mình cũng hao tổn lực lượng rất lớn!

Lý Du Nhiên hoàn toàn không để ý đến Quân Mạc Tà nhìn có chút vui sướng khi người gặp họa, nên tiếp tục nói:

Biện pháp tốt nhất, là chia ra mà tiêu diệt.

Ngươi nếu tự tiện hiện thân, tạo thành mục tiêu cho bọn họ. Bọn họ tất nhiên sẽ rất nhanh chuẩn bị đối phó với ngươi, rất có thể sẽ tiếp tục dùng một ít phương pháp bỉ ổi đối phó với ngươi, giống như đã dùng để đối phó với Mai Tôn Giả, ta thực sự tin tưởng, nếu đối phó với ngươi, cũng sẽ đồng dạng hữu hiệu! Khó lòng phòng bị! Vào đoạn thời gian này, ngươi tốt nhất làm ra một loạt dấu hiệu giả tạo, làm cho bọn họ vẫn nghĩ rằng ngươi không ở trong Thiên Hương thành…Hơn nữa, còn để cho bọn họ có điều kiêng kị và dè chừng, không dám nhằm vào người nhà của ngươi. Điều này ngươi cần phải suy nghĩ biện pháp thật tốt, sau đó mới làm cho bọn họ giảm bớt tính cảnh giác, thuận lợi cho ngày sau âm thầm ra tay!

Biện pháp?

Quân Mạc Tà nhíu mày, nhưng hiện tại, lại không có nhiều biện pháp để áp dụng. Lý Du Nhiên nói không sai, nếu bọn họ lợi dụng người nhà uy hiếp mình, thật đúng là một đại phiền toái.

Vào lúc này, Quân Mạc Tà đột nhiên nổi lên ý tưởng trước tiên mang người nhà dời vào Thiên Phạt sâm lâm. Chỉ có như vậy, mới không phải lo lắng về sau!

Bất quá, quyết định của hắn là sau khi ân cừu kết thúc, lập tức di chuyển người nhà. Thấy tình thế hiện giờ, nhất định phải tiến hành nhanh hơn rồi…Hoàng thất Thiên Hương…vậy tiêu diệt trước đi! Ánh mắt Quân Mạc tà chớp động, trong lòng âm thầm đắn đo…cân nhắc…

Ta suy nghĩ ra một kế, hắn là dùng được. Kế này, có thể diệt được Tam Đại Tánh Địa!

Lý Du Nhiên ánh mắt chợt lóe, mang theo một tia tàn nhẫn, nói:

Tam Đại Thánh Địa mục đích hành động lúc này, cùng nhằm vào ba người, một là ngươi, một là Mai Tôn Giả, một còn lại là sư phụ ngươi!

Hiện tại, Mai Tôn Giả coi như đã chết…Cũng chỉ còn lại có…

Hắn còn chưa dứt lời, đột nhiên trên cổ cảm thấy khó thở, lại bị Quân Mạc Tà túm chặt cổ, hầu như không thở được, lo sợ không yên trong lúc ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy hai ánh mắt Quân Mạc Tà hàn quang lẫm liệt, sát khí lành lạnh bắn ra, một câu nói lạnh như băng tới cực điểm giống như dốc cạn cả đáy lòng truyền đến tai hắn:

- Nàng, không có chết! Ngươi nhớ cho kỹ! Nếu còn dùng từ ‘chết’ với nàng, ta sẽ giết ngươi!

Nói xong, Quân Mạc Tà buông lỏng tay, Lý Du Nhiên sụp đổ rơi về trên ghế, ôm lấy yết hầu ho khan vài tiếng, nhưng trong mắt hiện ra vẻ đã hiểu rõ: Quả nhiên! Mai Tuyết Yên quả nhiên là nghịch lân của Quân Mạc Tà! Phải nói, người nhà của hắn, chính là nghịch lân của hắn!

- Là ta nói sai rồi…mục tiêu trước mắt của Tam Đại Thánh Địa cũng chỉ còn lại ngươi với sư phụ ngươi.

Lý Du Nhiên cũng không có tức giận, thở hổn hển mấy hơi liền nói tiếp, bởi vì vậy mà hắn biết điểm trọng yếu của Quân Mạc Tà, chính là bị nghẹn cổ một chút, trái lại cảm thấy rất xứng đáng…

- Ngươi đại khái có thể tạo nên tin đồn, nói là vì trả cừu hận cho Mai Tôn Giả, ngươi muốn đi tìm sư phụ ngươi, sau đó trở về báo thù!

- Hơn nữa, ngươi phải nói vị trí của sư phụ ngươi cách xa Thiên Hương thành một chút. Như vậy song phương mới có thời gian xoay chuyển tương đối dài.

- Mà trong khoảng thời gian này, sẽ là thời gian của ngươi!

Lý Du Nhiên nhìn thẳng vào Quân Mạc Tà, thản nhiên nói:

- Đây không chỉ là sách lược, mà cũng là thủ đoạn xoay chuyển tình thế. Lấy thực lực bây giờ của ngươi, tuy rằng đã rất mạnh, nhưng nếu đồng thời đối đầu với sáu đại Thánh Giả còn lại, ngươi nhất định không

chiếm được chút tiện nghi nào! Thậm chí coi như chỉ có một vị, liền đủ để cho Quân gia vạn kiếp bất phục! (muôn đời không hồi phục lại được)

- Trọng điểm của Tam Đại Thánh Địa, cũng tập trung ở trên người sư phụ của ngươi! Nhân tố quyết định để trả thù, cũng là vị sư phụ kia! Loại điều kiện trời ban này, ngươi không thể không sử dụng!

- Chỉ có thể sử dụng tốt điểm này, thì việc trả thù mới có hy vọng lớn nhất.

Lý Du Nhiên nói:

Hư Hư thực thực, cứ như vậy, tin tưởng Tam Đại Thánh Địa sẽ toàn lực chuẩn bị chiến với sư phụ ngươi. Hơn nữa đương nhiên tin tưởng rằng, chờ ngươi cùng sư phụ trở về, mục đích của bọn họ cũng toàn bộ đạt được. Ngược lại, như vậy sẽ không đi đối phó với Quân gia, dù sao lấy thân phận Thánh Địa của bọn họ, một lần nữa phải ra tay đối phó với người thế tục, thủy chung là khó nghe!

- Mục đích của Tam Đại Thánh Địa, chính là ngươi mà thôi. Nếu ngươi đã không ở Quân gia, bọn họ căn bản ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn.

Lý Du Nhiên nói:

- Ta nói đây mặc dù là những lời khó nghe, nhưng tuyệt đối là sự thật, ngươi hảo hảo cân nhắc!

Quân Mạc Tà nhíu mày, thật lâu cân nhắc về kế sách của Lý Du Nhiên. Không thể không thừa nhận, vị Lý Du Nhiên này ở nhà luôn luôn đùa bỡn với âm mưu hơn nữa đã trở thành thói quen, một hồi nói ra, Quân Mạc Tà qur nhiên thu được lợi ích rất lớn. Lý Du Nhiên, thật sự không hổ là chuyên gia danh đầu về mưu mô. Một bụng mưu mô này, quả nhiên là vừa ‘cay’ vừa ‘độc’!

Hơn nữa một kế này có thể nói là chu đáo đến mọi mặt, toàn bộ bốn phương tám hướng đều che dấu, nguyên bản ngay cả lo lắng trong lòng cũng tiêu trừ…

Ân, kế sách này ta sẽ thận trọng suy nghĩ, ngươi hiến cho ta một kế, ta trả lại ngươi một kế, vậy trong đoạn thời gian này, ngươi có thể giúp đỡ nhị hoàng tử đi.

Để cho hắn đem lão đại cùng lão nhị giết hết, cũng đem vị phụ hoàng kia xử lý nốt, ngươi ở bên hắn thời gian lâu như vậy, dù sao vẫn không có ý tứ rõ ràng, chung quy cũng nên cấp ra điểm hồi báo đi. Luôn ăn nhờ ở đậu, cũng không phải hay lắm!

Quân Mạc Tà đột nhiên đổi đề tài, đem một chuyện hoàn toàn không liên quan gì nói ra. Hường về phía Lý Du Nhiên nhoản miệng cười, cười ra vẻ đầy lạnh lùng và nghiêm nghị, một chiếc răng nanh lộ ra trông vô cùng tàn khốc!

- Nguyên lại sự trả thù chân chính của ngươi là ở trong này!

Lý Du Nhiên trong nháy mắt liền minh bạch, hắn trợn trừng hai con mắt, lần đầu tiên thất thố, nói:

Để cho hắn tận mắt chứng kiến cốt nhục tương tàn? Hơn nữa còn dựa vào người khác mà làm nên.

Quả thật cao minh! Đây là ngươi vì báo thù cho phụ thân mà thi triển ra kế sách này sao?

Hắc hắc hắc, Lý Du Nhiên, ngươi quả nhiên thông minh, ngay cả nội tình trong đó ngươi cũng đều thông suốt, ta đưa cho ngươi kế sách này, chắc không tồi chứ! Quân Mạc Tà nhíu mày.

- Há chỉ là không tồi, quả thực là cực kỳ tinh ảo!

Lý Du Nhiên âm thầm cười một tiếng:

- Kế hoạch đặc sắc như vậy, ta nguyện ý dốc hết sức mình, chỉ cần ngươi ở bên kia thu xếp xong kia, thì thông báo cho ta một tiếng.

- Ta hiện tại chính là rất trông mong trận thảm kịch đặc sắc này! Như vậy, tâm trí ta sẽ rất khoái hoạt! Ngay cả không thể đạt được mục đích, có thể làm cho hoàng thất bởi vì ta mà chết, cũng là tốt!

- Người này hình như có chút biến thái!

Quân Mạc Tà nhìn hắn một cái:

- Ta phải đi rồi. Cám ơn!

Quân Mạc Tà để lại một câu, xoay người liền nhẹ nhàng mà đi, đối với Lý Du Nhiên lại rất quan trọng! Hơn nữa hai từ này. Luôn luôn là điều Lý Du Nhiên muốn! Cám ơn! Chính là hai từ tầm thường đến cực điểm.

Cám ơn! Đây cũng là hai từ ta muốn nói với ngươi. Lý Du Nhiên đứng một mình, trên mặt hiện ra nụ cười, lẩm bẩm: Ta Lý Du Nhiên luôn luôn ở sau màn bày mưu tính kế, lại có thể dưỡng thành một tật xấu như vậy. Chẳng lẽ luôn luôn vì người khác bày mưu tính kế, mới là cuộc sống có ý nghĩa với ta sao?

Nhị hoàng tử Dương Đán, đang buồn bực đuổi mấy cơ thiếp ầm ầm đi ra cửa, quả thật là là hoàn toàn không được tốt, thật sự làm cái gì cũng không có tâm tình! Hơn nữa người của Tam Đại Thánh Địa đột nhiên bỏ đi, càng làm cho vị nhị hàng tử mất đi chỗ dựa đáng tin cậy! Mặc dù vẫn còn Lý Du Nhiên, nhưng mà, không biết hắn sẽ như thế nào?

Đúng lúc này, Quân Mạc Tà lại xuất hiện trước mặt hắn. Cơ hồ như một loại quỉ mị đột ngột xuất hiện, lúc mà nhị hoàng tử phát hiện ra, Quân Mạc Tà đã chắp tay sau đít đi thong dong được hai bước, nhàn nhã mà tiêu sái. Cửa sổ đều đóng như thường, hắn rốt cuộc là vào bằng cách nào? Hắn rốt cuộc là người hay là quỷ?

Nhị hoàng tử thất kinh khi thấy Quân Mạc Tà đến, lại càng hoảng sợ, vừa mới ngoác mồm chuẩn bị kêu to, thì đã bị tay Quân Mạc Tà bưng kín, nhất thời cả người đều run lẩy bẩy, trong ánh mắt lộ ra thần sắc như không muốn chết!

- Đừng kêu! Có gọi ai đến cũng vô ích, ta lần này đến chính là mang tin tốt lành cho ngươi!

Quân Mạc Tà điềm đạm nói:

- Ngoan nào! Đừng sợ! Ta sẽ không ăn thịt ngươi! Hơn nữa, ta nếu đã đến nơi này, ngươi có kêu đến vỡ yết hầu cũng không có tác dụng gì… tốt nhất nên ngoan ngoan nghe lời.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 27: Cho Ngươi Lên Mây Xanh!

Nói xong những lời có chút ẩn ý, Quân đại thiếu gia buông lỏng tay ra, chậm rãi lau tay lên quần áo nhị hoàng tử.

Quân…Quân…Quân…Mạc Tà, ngươi muốn làm…muốn làm…gì vậy?

Nhị hoàng tử hai hàm răng đánh vào nhau kêu canh cách, sợ hãi lui về phía sau.

Hắn tuy rằng sợ hãi, nhưng cũng hiểu được, kêu lên, quả nhiên là không có ý nghĩa rồi, lấy thực lực truyền kỳ như Quân Mạc Tà, giết mình giống như giết con kiến cũng không tốn sức mấy!

- Đừng lùi, nếu lùi nữa ta chắc chắn ngươi sẽ lên nóc tủ ngửi hoa quả!

Quân Mạc Tà mỉm cười.

- Được rồi như vậy mới ngoan. Ta hỏi ngươi, ngươi có nguyện ý làm hoàng đế hay không?

- Ngươi…có ý tứ gì?

Dương Đán hoảng sợ nhìn hắn, khi nghe đến ba từ ‘Làm Hoàng Đế’ trong ánh mắt, đột nhiên lộ ra một tia cháy bỏng khó có thể che dấu.

- Chỉ cần ngươi làm tốt vài việc, ta sẽ đưa ngươi lên ngôi vị hoàng đế!

Quân Mạc Tà ánh mắt sáng quắc, mang theo một loại khẩu khí mê hoặc, đứng ở trước mặt nhị hoàng tử nói:

Quyết không nuốt lời! Mê Hồn đại pháp!

Tuy rằng chỉ vận dụng lực lượng tinh thần lực rất ít, chỉ để kích động dã tâm rất lớn trong lòng nhị hoàng tử, không phải là để khống chế hắn; nhưng nhị hoàng tử tinh thần lực thuộc dạng yếu ớt ra sao? Bây giờ lại đang trong trạng thái cực kỳ hoảng sợ. Làm sao có thể ngăn cản nổi Quân Mạc Tà mà cưởng giả đều có thể bị mê hoặc trong Mê Hồn đại pháp chứ?

Chuyện gì? Ngươi cứ nói! Chưa có chuyện gì ta làm không được! Chỉ cần ngươi cam đoan đưa ta lên ngôi vị hoàng đế, chuyện gì ta cũng có thể làm!

Trong mắt nhị hoàng tử, vẻ sợ hãi chậm rãi biến mất, thay vào đó, chỉ còn toát lên dã tâm cuồng nhiệt! Ngôi vị 'Hoàng Đế' hai từ này, hoàn toàn làm khát vọng nội tâm trong ba mươi năm của hắn điên cuồng sôi trào!

Thậm chí không cần tiếp tục biện pháp mê hoặc, Nhị hoàng tử chính mình đã muốn hưng phấn lên. Đúng là không mất sức mà nhận lời.

Đúng là đồ ăn hại! Ngay cả ta cũng không nghĩ tới lại có loại ăn hại như thế!

Quân Mạc Tà trong lòng thầm mắng hai câu, làm một hoàng tử, mà đem thân chính mình giầy xéo đến loại tình trạng này, Dương Đán không thể nói là hậu vô lai giả, nhưng cũng là tiền vô cổ nhân rồi*, nếu không phải hiện tại hắn hùng phong nan chấn, phỏng chừng đã sớm giết hết người rồi…

(*) Không thể nói là hậu vô lai giả, nhưng cũng là tiền vô cổ nhân: Sau này có thể có, nhưng từ trước đến giờ chưa có ai.

- Thật ra ta chính là cung cấp cho ngươi một phương pháp đơn giản nhất, chỉ cần ngươi giết Dương Cầu cùng Dương Hiệt, sau đó tự tay giết chết Dương Hoài Vũ!

- Quân Mạc Tà ta cam đoan, ngươi nhất định có thể ngồi trên long kỷ (Ghế vua ngồi) đó! Hoàng thất Thiên Hương, con nối dõi bị diệt hết, chỉ còn duy nhất lại ngươi! Phương pháp đơn giản như vậy, ngươi không nghĩ đến sao?

Quân Mạc Tà trầm thấp nói, trong giọng điệu tràn ngập mê hoặc đến cực điểm!

- A?

Nhị hoàng tử trong nháy mắt ngây người!

- Từ xưa đến nay, người thành đại sự, không câu nệ tiểu tiết, vị hoàng đế nào mà không tâm ngoan thủ lạt! Nếu ngay cả đối thủ cạnh tranh cùng mình cũng không nỡ giết, cũng không dám giết, thì sao ngươi có thể làm hoàng đế duy ngã độc tôn?

Quân Mạc tà ghé sát vào tai hắn, chậm rãi nói;

- Mà Dương Cầu và Dương Hiệt, còn có Dương Hoài Vũ, đều là đối thủ cạnh tranh của ngươi, sinh tử đối đầu, cản trở đế nghiệp! Sớm đã không còn là huynh đệ thân sinh! Điểm này, ngươi phải hiểu được! Bọn hắn không chết, chính là ngươi phải chết! Hơn nữa ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không leo lên được vị trí kia! Chỉ cần có sự ủng hộ của ta, chướng ngại phía trước ngươi không có gì hiểm trở!

- Nếu chỉ còn lại có một mình ngươi, vậy chính là thuận lý thành chương, ngồi lên ngôi vị hoàng đế!

- Hiện tại Tam Đại Thánh Địa đã đi, chỉ còn ta, mới có thể giúp ngươi!

Quân Mạc Tà chậm rãi nói. Những lời này của hắn, dùng tinh thần lực đặc biệt, trực tiếp làm cho nhị hoàng tử sâu trong tâm linh chấn động lên.

Trong lòng Nhị hoàng tử chậm rãi chuyển biến, tiếng vọng chấn động trong đầu vang lên, dần dần, toàn bộ tâm trí đều tràn ngập âm thanh này.

“Nếu không giết được bọn hắn, ta quả thật là không có hy vọng! Thậm chí còn bị giết! Chỉ cần giết bọn hắn, ta chính là hoàng đế!”

“Bọn hắn là đối thủ của ta! Địch nhân! Đỗi đãi với địch nhân, sao có thể nương tay!”

“Phụ hoàng Dương Hoài Vũ, ngươi đã nhiều năm làm hoàng đế như vậy, chẳng lẽ người còn chưa thấy đủ sao? Người vì cái gì còn muốn chiếm cứ vị trí ấy? Hay là lăn xuống đi thôi!”

“Đại ca, Dương Cầu, ngươi cho rằng, người là lão đại, ngôi vị hoàng đế hiển nhiên là của ngươi sao? Trước đó vài ngày, phụ hoàng chính thức sắc phong ngươi làm thái tử, ngươi thật cao hứng sao? Nhưng mà ngươi bằng vào vào cái gì? Chẳng qua ngươi chỉ ra trước ra mấy năm, điều này thì tính làm gì? Nếu lấy tuổi lớn nhất để làm hoàng đế, thì có tư cách nhất trên thế giới này chính là Ô Quy! Vì nó có thể sống hơn mười vạn năm!”

“Tam đệ, Dương Hiệt! Ngươi thì tính quái gì? Chỉ bằng ngươi mà cũng mơ ngôi vị hoàng đế sao? Ngươi cho rằng ngươi nhỏ tuổi nhất, phụ hoàng nhất định sẽ sủng ái ngươi, tất cả mọi người phải nhường ngươi sao? Ta khinh! Hoàng đế, ngươi cũng xứng sao?!”

Chậm rãi, hơn bao giờ hết cảm xúc của nhị hoàng tử kích động lên, đột nhiên xoay người một cái, khí thế hiên ngang hùng dũng tiêu sái sải bước đi đến cái bàn phía trước mặt, khẽ vươn tay, lấy chén trà trên bàn cầm lên, ‘bịch’ một tiếng ném xuống vỡ nát, sau đó rầm một cái, đem cái bàn nhấc lên, giậm chân đám ngực, khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt điên cuồng hướng lên trời giận dữ gầm lên một tiếng:

- Làm! Làm con mẹ nó đi!

Dương Đán cuối cùng đã bị Quân Mạc Tà kích động từ trong ra ngoài hoàn toàn bạo phát!

Hắn hổn hển phì phò đi tới trước mặt Quân Mạc Tà, giống như một con gà chọi, đang xù lông:

Quân tam thiếu, lời của ngươi là thật? Ngươi thật sự đồng ý ủng hộ ta? Chỉ cần ngươi làm được, ta liền cho ngươi lên mây xanh!

Quân Mạc Tà trầm tư gật đầu:

- Quyết không nuốt lời!

- Được!

Nhị hoàng tử tung ra một cước, đem cái bàn vừa nãy đá lăn đi mấy vòng, nổi giận đùng đùng nói:

- Vậy bổn vương ta sẽ làm thịt ba tên vương bát đản kia! Chỉ cần có tam thiếu ủng hộ, chuyện gì không thể làm chứ!

Hiện tại nhị hoàng tử cực kỳ kích động, không chút nào ý thức được, mấy người…vương bát đản kia, chính là phụ thân và huynh đệ của mình, mà bản thân hắn, chính là nhi tử của một vương bát đản, là đệ đệ của vương bát đản, là ca ca của một vương bát đản…

Không biết có phải hay không cũng là vương bát đản đây…

- Đúng! Chính là phải thịt ba vương bát đản kia!

Quân Mạc Tà vỗ tay, thuận tiện nhìn cái bàn xui xẻo, aiz, không biết tại cái bàn quá cứng rắn, hay là nhị hoàng tử không có sức lực, lăn mấy vòng như vậy, cư nhiên vẫn còn chắc chắn, tựa hồ như chưa từng di chuyển vậy…

Cho dù có là một người thường hoàn toàn không có luyện qua huyền khí, suất ra vài cước như vậy, cái bàn phỏng chừng cũng sớm nát vụ rồi…

“Mà nhị hoàng tử không biết là do tức khí hay là quá mệt, liền vài cái như vậy hơi thở đã muốn dồn dập, dường như chỉ ném vụn được chén trà!” Quân Mạc Tà có chút bội phục, lực đạo của một nam nhân, lại có thể yếu đến tình trạng này…

Nhưng ta không có thực lực, một chút thực lực cũng không có…Ô … ô…

Nhị hoàng tử hào khí can vân phát tiết một chút, mệt đến sùi bọt mép, bỗng nhiên ngồi chồm hỗm trên mặt đất khóc rống lên, giống như tểu hài tử thương tâm.

Ngoan nào, không có chuyện gì, có ta âm thầm ủng hộ, chẳng khác nào ngươi có thực lực, Lý Du Nhiên cũng sẽ giúp ngươi, ngươi nhất định phải nhớ kỹ, phải nghe lời Lý Du Nhiên! Hắn muốn ngươi làm cái gì, ngươi phải làm cái đó, biết không? Chỉ cần tất cả phân phó đều hoàn thành, ngươi nhất định có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế!

Quân Mạc Tà khinh bỉ hắn muốn đến ói ra, thì vẫn phải gắng gượng nhẹ lời an ủi. Đương nhiên, nói mấy câu đó là nhất định phải dùng tinh thần lực xuyên thấu…

- Thật sự? Nhị hoàng tử kích động nói.

- Thật sự! Quân Mạc Tà gật đầu.

Ta nhất định giết bọn họ! Ai ngăn cản ta, chết!

Nhị hoàng tử Dương Đán kiên định nói! Bàn tay nắm chặt, tuyên thệ!

Quân Mạc Tà lẳng lặng cười khinh bỉ, lần thứ hai vô thanh vô thức tiêu thất...

Mà nhị hoàng tử giống như con ngựa bị vỗ một đao vào mông, lập tức hướng Lý Du Nhiên bên kia đi lại.

Vừa rồi Quân Mạc Tà đã nói qua, phải nghe lời Lý Du Nhiên, Lý Du Nhiên sẽ giúp ta lên ngôi vị hoàng đế!

Lý Du Nhiên kinh ngạc!

Hắn thật sự chấn kinh rồi.

Không thể tưởng tượng được Quân Mạc Tà làm việc tốc độ lại nhanh như vậy! Từ khi biết đến khi đi vào chưa tới nửa canh giờ, liền khiến vị nhị hoàng tử này nổi giận đùng đùng đi ra! Mà còn, bộ dạng mạnh mẽ, lên tiếng cùng hoàng đế và hai vị hoàng tử, bộ không đội trời chung, tựa hồ ba người kia mới là cừa nhân giết cha, hơn nữa còn luân phiên cưỡng bức lão bà của hắn…

Nghe xong nửa ngày, Lý Du Nhiên cuối cùng mới hiểu ra, nhìn bộ dáng thỏa thê mãn nguyện của nhị hoàng tử, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một chút bi ai: “Quân Mạc Tà hứa hẹn cho ngươi ngồi lên ngôi vị hoàng đế…có thể chỉ cho ngươi ngồi lên mà thôi, có nói qua cho ngươi làm một đời hoàng đế như thế nào không? Trong chuyện này có sự khác nhau rất lớn, mà ngươi giống như đầu heo bị lừa gạt tâm trí bắt đầu kích động…nha cho dù cho ngươi ngồi trên ngôi vị hoàng đế môt giây đồng hồ, vậy cũng coi như là hắn đã hoàn thành lời hứa nha…thật là từ cổ chí kim chưa có loại ngôc nào đầu gỗ như vậy! Làm người mà làm được như người này, thật sự là rất bi ai a!”

Thật không hiểu Quân Mạc Tà làm như thế nào, nói dăm ba câu liền lừa dối được vị nhị hoàng tử thành bộ dạng đức hạnh này! Nhân tài a, siêu cấp nhân tài a…

Trong lòng tuy suy nghĩ như vậy, nhưng Lý Du Nhiên vẫn hết sức phối hợp! Hiện tại, dưới ảnh hưởng của Quân Mạc Tà, tự mình có một ông chủ ngốc nghe lời như vậy, thì âm mưu quỷ kế táo bạo của mình đã có đất dụng võ!

Tuy rằng không phải nghe mình hoàn toàn, nhưng phụ tá cho một cái khôi lỗi đạt được mục đích cũng là một việc có cảm giác thành tựu a! Mặc dù chỉ trong nháy mắt thành hoàng…

Bây giờ, Quân Mạc Tà đã quay về Quân gia. Quân đại thiếu gia gọi Hải Trầm Phong, phân phó một câu:

Nói cho Bình Đẳng Vương cùng Dương Tựu, chuẩn bị sẵn sàng!

Hải Trầm Phong lĩnh mệnh mà đi.

Ngày hôm sau, tại Quân gia Quân Mạc Tà cưỡi trên lưng ngựa, một đường vung roi, chạy nhanh như gió chớp ra cửa bắc, tiếp đó, khi đi ra ngoài mấy trăm dặm đường, bạch mã vứt lại bên đường, cả người biến mất không thấy tăm hơi…

Mà ở Quân gia mơ hồ truyền ra tin tức: Lúc này, Quân Mạc Tà nổi giận ngút trời, hiện tại đã xuất phát, đi tìm sư phụ của mình, trở về bất cứ lúc nào để báo thù!

Còn có, sư phụ của Quân đại thiếu hình như ở một nơi rất ra…một đoạn đường ăn gió nằm sương, ngựa không dừng vó…

Lúc này chỉ sợ chậm trễ trong một thời gian dài…

Nhưng, thù này không thể không báo!

Điểm này, nghe nói Quân Mạc Tà ở trong từ đường Quân gia thề, chính là nói như vậy…

Không có lửa làm sao có khói, trong mấy ngày này, vốn có không ít người ẩn nấp ở trong Quân gia thám thính tin tức, tin tưc động trời như vậy vừa ra tới, chỉ một thoáng tất cả mọi người đều đã biết.

Thế nhưng phương diện này Quân gia hình như lại hạ nghiêm lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được đàm luận về phương diện này. Cho nên nếu như chặn hạ nhân Quân gia lại hỏi thăm, liền chứng kiến vẻ hoài

nghi cùng dè chừng tất cả, còn có ngạc nhiên: ngươi làm sao mà biết được? Sau đó tin tức này, liền “Bí mật” lưu truyền khắp Thiên Hương thành…một truyền mười, mười truyền trăm…

Một nhóm Thánh Giả của Tam Đại Thánh Địa, đang ở một nơi bí mật cùng cười: Cuối cùng cũng thành công! Mục đích cuối cùng cũng sắp đạt được rồi…Quân Mạc Tà đã khởi hành đi mời sư phụ của hắn…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 28: Tuyết Yên Tỉnh Lại!

- Bất quá, Mai Tôn Giả lại không có chết? Điều này sao có thể?

Có người đưa ra nghi vấn.

- Lời này ngươi cũng tin sao? Điều này rõ ràng là Quân Mạc Tà thêu dệt ra để mê hoặc lòng người! Mạnh mẽ phản phệ như vậy, hơn nữa trả giá lớn bằng công kích sinh mạng của ba vị Thánh Giả, đồng thời còn có hai tầng thiên địa chi uy, làm sao có thể không chết?

- Ngay cả ba vị Thánh Giả Mộng Huyễn Huyết Hải cũng bị nàng kéo xuống đệm lưng rồi…nàng không chết, đó mới thật là không có thiên lý…Quân Mạc Tà rất rõ ràng để chấn an lòng người mới nói như vậy, nếu theo lời nói là không chết, vậy sao không thấy hắn đưa về nhà? Ta phỏng chừng, lời này cũng chỉ để lừa gạt đám huyền thú đầu óc đơn giản mà thôi!

Có người cẩn thận phản bác lại, lời nói cũng rất có lý.

- Có đạo lý! Không sai, Quân Mạc Tà đã từng nói đưa Mai Tuyết Yên đến chỗ sư phụ hắn dưỡng thương, thế mà bây giờ lại đi ra ngoài tìm sư phụ trong thời gian lâu như vậy…điều này rõ ràng là mâu thuẫn! Người ngu cũng có thể đoán ra được, Mai Tôn Giả nhất định đã chết…Quân Mạc Tà không chịu thừa nhận, hơn phân nửa chính là sợ huyền thú theo cái chết của Mai Tôn Giả, không tiếp tục nghe theo hiệu lệnh của hắn, mới thêu dệt…nên chuyện ma quỷ này!

- Đúng đúng, nếu bọn họ trở lại Thiên Hương thành còn cách một đoạn thời gian, vừa lúc chúng ta nhân cơ hội này điều trị thương thế, chờ Quân Mạc Tà cùng vị sư phó kia.

- Không nghĩ tới Quân Mạc Tà lại thật sự biết điều như thế, biết chúng ta chờ đợi sốt ruột, thậm chí ngay cả toàn bộ nguyện vọng muốn đạt được của chúng ta: hắn và sư phụ cùng nhau đi tìm chết, ha ha ha…

- Không sai, không sai! Quả đúng là: đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu(*)! Nói không sai, ha ha ha….

(*) Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công.

Đúng như Lý Du Nhiên phán đoán, mấy đại Thánh Giả đúng là không có phản đối, quá cao thủ a! Nhưng suy nghĩ cũng không có sai biệt nhiều lắm, lại có thể đem biểu hiện giả dối toàn bộ suy nghĩ ra, duy nhất một lời đã chỉ ra, thậm chí còn có thể nghĩ ra một biện pháp rất hợp lý! Rất bá đạo!

Bất quá, đó cũng chính là chỗ cao minh của kế sách này! Bất luận kẻ nào cũng đều nghĩ tới Quân Mạc Tà sẽ báo thù, nhưng thực lực không đủ, vì vậy, làm thế nào báo được thù này? Không đi tìm sư phụ mình thì còn có thể tìm ai?

Cho nên Quân Mạc Tà đi tìm sư phụ của mình là hoàn toàn hợp tình hợp lý! Phù hợp với tình trạng hiện nay! Hơn nữa trừ biện pháp đó ra, Quân Mạc tà không còn biện pháp nào khác, nhất định chỉ có một con đường này…

Không thể không nói, Lý Du Nhiên thời điểm nghĩ ra kế sách này, không chỉ thuận theo sự việc, mà còn, tính toán đến Tam Đại Thánh Địa mỗi người sẽ suy nghĩ như thế nào, cũng xem xét và cân nhắc, cho phù hợp với nhân tính! Chẳng khác gì thuận theo sự việc!

Kế sách này, nếu không thành công, thì mới là lạ! Nếu đem người Tam Đại Thánh Địa đổi thành Quân Mạc Tà, chỉ sợ cũng sẽ suy nghĩ giống như vậy…Mà đây chính là chỗ cao minh nhất của kế sách này!

Chỗ sơ hở duy nhất chính là: Lý Du Nhiên và toàn bộ người trong thiên hạ cũng không biết…vị sư phụ kia của Quân Mạc Tà, căn bản chỉ là tồn tại trong hư ảo…

Nhưng nếu không ai biết, thì cũng không ảnh hưởng đến kế sách… Cho nên kế sách này, chỉ có thể nói rằng 'không chê vào đâu được'!

Việc nên làm đã làm, tin tức chín giả một thật cũng đã tung ra rồi, Quân Mạc Tà tính toán trong thời điểm hiện tại, toàn bộ ân cừu, tập trung đến một chỗ sửa trị một lần!

Hoàng đế Thiên Hương Dương Hoài Vũ, lão tiểu tử này khoái hoạt đủ lâu rồi, cũng đến thời điểm thu thập, cuối cùng để cho hắn chết trong tay con mình, nên sẽ làm cho hắn cảm giác rất được thoải mái đi…

Trong Hồng Quân Tháp.

Mai Tuyết Yên như thấy mình lọt vào trong một lớp sương mù, phía trước, chính là một đường sáng rực, xa xa có con đường dài như vô tận, tựa hồ có hấp lực khó có thể kháng cự, hấp dẫn nàng hướng con đường kia đi đến…

Nàng hoàn toàn mất hết tự chủ hướng địa phương kia đi tới, tựa hồ không gì có thể ngăn cản được…nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên có một tiếng bi ai phẫn nộ kiên định hét lớn, vang vọng trong lòng nàng! "Trời muốn giết nàng đi, ta liền nghịch thiên!"

Chính là nghe được âm thanh này, có thể tưởng tượng ra được lời của người này là một loại tâm tình muốn điên cuồng đến phún máu tươi! Là một loại phẫn nộ rơi xuống mức cực điểm không cam lòng gào lên giận dữ! Dốc cạn cả đáy lòng, dường như ngay cả linh hồn cũng dữ tợn hướng lên lão thiên, phát ra cuồng nộ uy hiếp!

Nàng không khỏi dừng bước, muốn quay đầu trở lại, bởi vì nàng nghe ra được, thanh âm này rõ ràng là của người nàng thương nhất, nhưng cũng không quay đầu trở về được, nàng cố hết sức kháng cự lại lực hấp dẫn từ địa phương sáng rực kia, dùng toàn lực phản kháng lại…

Ta không nên đi! Ta không nên để cho hắn mở ra...

Ta muốn sống sót…ta nhất định phải sống sót

Rốt cuộc, nàng thành công quay đầu lại, sau đó cảm thấy toàn thân một trận đau nhức, đột nhiên tỉnh lại…

Lúc nàng tỉnh lại, chuyện đầu tiên chính là kiểm tra thân thể của chính mình, nàng bi ai phát hiện, đã biết lần này…thật sự xong rồi. Chính mình, không chỉ trở về trạng thái trước đây của bản thể, hơn nữa…mình bây giờ, đừng có nói đến Tôn Giả tứ cấp…ngay cả huyền thú thấp nhất cũng không bằng…

Từ Tôn Giả tứ cấp, nhìn thấy trước mắt cái gì…cũng không bằng chênh lệch lớn như vậy dù lòng có so với biển cả thì cũng làm cho Mai Tuyết Yên cơ hồ sụp đổ. Nhưng trong lòng nàng, lại không có nửa điểm hối hận…chỉ cần hắn có thể hảo hảo…là tốt rồi!

Ta còn sống, có thể ở xa xa nhìn hắn, cũng tốt…cho dù không được gần nhau, có thể hắn…vẫn còn trong tim ta…vẫn là người ta yêu nhất!

Mai Tuyết Yên nghĩ, bỗng nhiên hoảng sợ phát hiện, chính mình không ngờ con tim lại rạo rực…muốn là một chuyện, nhưng cảm thấy thực tế, đột nhiên trong lòng dâng lên cảm giác mất mát: chẳng lẽ… hắn…sau này khi phát hiện ra bản thể của mình, không tiếp thu được, đem mình từ bỏ sao?

Đúng vậy a, dùa là ai, phát hiện ra người tuyệt sắc giai nhân thề non hẹn biển cùng mình bây giờ biến thành con chồn nho nhỏ…chỉ sợ cũng khó có thể tiếp nhận đi? Cho dù có bỏ rơi ta, cũng là đúng a…coi như người có không bỏ rơi ta, dù sao ta cũng phải rời khỏi…chính là…người

ta yêu, hi vọng…một đời vui vẻ khoái hoạt, cả đời không gặp tai ương không lo âu phiền não…

Nàng thương tâm nghĩ tới, chậm rãi mở mắt. Giờ phút này lại phát hiện mình đang đứng ở một địa phương kỳ dị tới cực điểm, nơi này thiên địa linh khí, nồng đậm cơ hồ đến mức nàng hít thở không thông…, nơi này, là chỗ nào vậy? Trong cõi trần thế, thế nào lại có chỗ thần dị thế này?

Mai Tuyết Yên kinh ngạc con mắt đáng yêu mở to, trong đầu nổi lên vẻ khiếp sợ khi nhìn thấy chỗ ấy, cảm thấy dòng nước không ngừng hướng bên trong thân thể mình tuôn qua thiên địa linh khí cùng sinh cơ, trong lúc nhất thời cảm giác như đang nằm mơ…

Nếu như nói một mực ở nơi này tu luyện, tốc độ khôi phục của mình, sẽ giống như tiến độ tăng vọt lên a! Nàng kinh hỉ nghĩ, phía dưới truyền đến linh khí tinh thuần, làm cho nàng có một loại cảm giác khiếp sợ: nàng đột nhiên phát hiện, ở phần hạ thể của mình, tảng đá thật lớn nàng nằm, lại có thể…truyền đến một loại thiên địa linh khí khác! Mà lại, tinh thuần giống nhau!

Xa xa, một thảm lớn hoa cỏ mầu xanh mầu hồng, đung đưa mười phần sinh động…không đúng! Đây cũng không phải là hoa cỏ bình thường…ở Thiên Phạt sâm lâm nàng đã sớm quen thuộc với các thượng niên linh dược, Mai Tuyết Yên lại tiếp tục cẩn thận nhìn qua, đột nhiên bưng kín miệng. Lấy nhãn lực của nàng, liếc mắt một cái liền nhìn ra, những cây này…tất cả đều là thiên linh dược có từ vạn năm trở lên!

Không có một cây nào ngoại lệ!

Điều này sao có thể?

Kia…còn là nhân sâm sao? Một cây ở bên cạnh…là tuyết sâm sao? Có thể sao…nhưng mà…củ nhân sâm như thế nào lớn vậy so sánh với cây củ cải còn lớn hơn gấp mấy lần…(NB: được một cây đem bán ta giàu ngang bác bill)

Mai Tuyết Yên cơ hồ cho rằng mình đã thăng thiên rồi, nơi này, chính là tiên cảnh trong truyền thuyết, tuyệt không thể nào là nhân gian! Bởi vì ở nhân gian, hoàn toàn không có địa phương kỳ lạ như vậy…

Đúng lúc này, đột nhiên trong không khí dao động khác thường; nàng hoảng sợ co rúm thân mình lại, dù sao mình bây giờ, còn quá yếu ớt… nàng cuộn tròn ở trong này, hơi hơi nhắm mắt lại, chỉ hé ra một chút… trộm nhìn ra…một thân ảnh, đột nhiên ở nơi này…là hắn! Mai Tuyết Yên đột nhiên muốn khóc: Là hắn!

Hắn không có bỏ rơi ta, nơi này, chính là hắn vì ta mà tìm ra nơi chữa thương này…Nhưng mà…

Hình dáng này của ta, làm sao có thể gặp hắn? Như thế nào gặp hắn a…Mai Tuyết Yên trong lòng nổi lên một trận sợ hãi, một trận thương tâm mất mát…Oan gia, như thế nào ta có thể đối mặt với ngươi? Ngươi đối mặt ta sẽ như thế nào…

Mai Tuyết Yên trong lòng chấn động như phiên giang đảo hải (*), nhắm mắt lại, vẫn không nhúc nhích…rõ ràng là tiếp tục giả vờ vẫn bị hôn mê…miễn cho hai người gặp nhau cùng lâm vào cảnh khó xử…

(*) Sóng cuộn biển gầm.

Quân Mạc Tà lắc mình tiến vào không gian trong Hồng Quân Tháp, lẳng lặng nhìn vào sự hồi phục của Mai Tuyết Yên, đưa tay dò xét hơi thở của nàng, rất nhỏ nhưng trầm ổn, mà còn đang ngủ say. Không có chuyển biến xấu, hơn nữa hết thẩy dấu hiệu đều tỏ rõ: Bên trong Mai Tuyết Yên đang chuyển biến rất tốt.

Vào giờ khắc này, đột nhiên cảm giác được trong lòng mình, đúng là bỗng nhiên an ổn lại. Vừa rồi lúc ở bên ngoài cái loại lệ khí này, cũng không biết trong phút chốc biến đi đâu mất, giờ khắc này nhìn Mai Tuyết Yên dần dần chuyển biến tốt đẹp, trong tim của hắn, trở nên tràn ngập bình tĩnh cùng tốt lành. Hoàn toàn yên ổn xuống dưới.

Quân Mạc Tà xoay nghiêng đầu, rốt cuộc bất đắc dĩ nở nụ cười:

Tuyết Yên a, ngươi cũng hiểu mối chân tình của ta rồi…vừa rồi ở bên ngoài, ta hận không thể tàn sát hết người trong thiên hạ, nhưng khi tiến vào lại thấy chuyển biến tốt đẹp của ngươi, tâm tình liền lập tức tốt lên…

Hắn thở ra một ngụm dài cực kỳ thỏa mãn, hơi hơi cúi người xuống, ôm thân thể Mai Tuyết Yên vào lòng, từ từ ngồi xuống.

Nhẹ nhàng dùng cái trán chạm nhẹ lên đầu Mai Tuyết Yên, Quân Mạc Tà trầm thấp nói:

Tuyết Yên a, chuyện tình báo thù, ta tuy rằng đã đáp ứng ngươi, ta có thể đợi chờ cơ hội, tích góp thực lực. Nhưng là…hai mươi ba cá nhân Tam Đại Thánh Địa làm thương tổn ngươi lúc này đây, ta tuyệt sẽ không bỏ qua! Nhất là sáu vị Thánh Giả, ta tuyệt không để cho bọn hắn thong dong trở về…còn có Âm Dương Thánh Giả Khương Quân Tập chính là kẻ hiến kế lấy mẫu thân uy hiếp ngươi, ha ha ha, ta nhất định làm cho hắn hối hận, vì sao được sinh ra trên thế giới này, cái loại tạp chủng…

Mai Tuyết Yên lặng yên bị hắn ôm vào trong ngực, làm như hoàn toàn không có động tĩnh, Quân Mạc Tà xuất thần nhìn phía xa màn sương trắng trong Hồng Quân Tháp, lại không phát hiện *** tai Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng, rất nhẹ nhàng lay động.

Hắn vẫn còn để ý đến ta…ngay cả khi ta không còn hình người , trở lại nguyên hình, nhưng hắn vẫn như vậy ư…trong lòng Mai Tuyết Yên, đột nhiên tràn ngập vui mừng cùng cảm giác ngọt ngào…

Tuyết Yên…ta thật sự nhớ ngươi…gặp lại ngươi sớm mới tốt, ngươi sớm một chút khôi phục hình người…ài, ta thật sự ngu xuẩn a, thời gian cùng nhau lâu như vậy, thế mà thủy chung còn chưa cùng ngươi làm chuyện kia… (Chuyện kia là chuyện gì anh em tự hiểu nhé)

Quân Mạc Tà phiền muộn nói:

Vốn lần này trở về sẽ chuẩn bị cùng ngươi động phòng hoa chúc… nhưng kết quả nha đầu ngươi sau một trận vọng động, lại đem mình biến thành cái dạng này…lầm ca ca ta phát hỏa…mà không có chỗ phát tiết, chính là rất thống khổ a, đợi ngươi lúc sau khỏe lại, càn hảo hảo bồi thường cho ca ca ta a!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 29: Tuyết Yên Trùng Tu, Khai Thiên Tạo Hóa!

Mai Tuyết Yên trong lòng thở nhẹ một tiếng, cảm thấy một hồi ngượng ngùng, nguyên lai ý niệm trong đầu tên này chứa chấp ý đồ đồi bại như vậy…lầm bầm nói trong lòng, may mắn là ta khôi phục nguyên hình, bằng không…khó mà đỡ được…

Hiện tại, xem ra tên này vô lại như vậy làm sao bây giờ!

Hừm hừ…Mai Tuyết Yên hạnh phúc và thẹn thùng nghĩ…

Ài, nam nhân a, điểm này thật không tốt, một khi bị câu dẫn, không có cách nào áp chế, trực tiếp bị hỏa dục thiêu đốt a…dáng thương cho thân ca ca ta, chính là muốn nín nhịn…cũng không được, cái này cũng không được, cái kia cũng không được…đâu đâu cũng chỉ để ngắm, nhưng đều bị tất cả cự tuyệt, thật vất vả mới có một không cự tuyệt, nhưng chỉ nháy mắt một cái, đại mỹ nhân biến thành vật nhỏ…

Quân Mạc Tà hối tiếc nói, than vắn thở dài:

Ta thật không dễ dàng a…thật tức điên lên được…

Ngay tức thì ngóng trông ngươi khôi phục hình người, lại có thể có chút hối tiếc, dù sao trông bộ dáng ngươi bây giờ nhỏ bé, thực đáng yêu a…ngươi cũng không nói rõ ràng, việc này phải trách ngươi. Ngươi cũng không nói sớm ngươi chính là trong bộ dáng kia ở Thiên Phạt sâm lâm, bị thủ đoạn lưu manh của ta chiếm tiện nghi đùa giỡn qua loại nhỏ này ah…xoa xoa sờ sờ nắn nắn bóp bóp, thật thoải mái ah, cảm xúc như người thiếp mới, say mê a, dư vị ah…

Quân Mạc Tà tiếp tục thương cảm…bàn tay to, đã vô ý thức đặt trên người Mai Tuyết Yên di chuyển biểu lộ thái độ an ủi.

- Người này quả nhiên tâm trường bất hảo!

Mai Tuyết Yên xấu hổ lại vùi đầu vào lòng thầm nghĩ tới, thực hận không thể tại nơi mà bàn tay không thành thật cắn cho một cái!

- Thật sự, không có ngươi ở bên, ta thật sự tịch mịnh a…

Quân Mạc Tà đột nhiên thở dài, bàn ta cũng đình chỉ di động, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nói:

Thực ra…thực chất bên trong ta cũng không phải người của thế giới này…ta nguyên là từ thế giới kia, cách nơi này quá xa xôi rồi…một mình phiêu bạt nơi đất khách…cái loại tư vị này, thật không dễ chịu! Ta dù sao cũng chỉ là một du hồn đến từ thế giới khác…mà ngươi, từ huyền thú hóa thân thành người, hướng mắt nhìn về tây phương cực lạc, toàn bộ thế giới này đối với ngươi mà nói, tất cả cũng đều là ngoại tộc…hai người chúng ta, có rất nhiều điểm tương đồng a…

Mai Tuyết Yên rốt cuộc nhịn không được, thân thể nhẹ nhàng chấn động một cái! Đột nhiên nghe được tin tức này, thật sự là rất rung động… ta dù sao cũng chỉ là một cái du hồn đến từ thế giới khác!

Theo những lời từ trong miệng Quân Mạc Tà nói ra, Mai Tuyết Yên kinh ngạc đến cực điểm, nếu mà đủ khí lực để nói chuyện, chỉ sợ đã bật thốt lên tiếng kinh hô…nhưng lần chấn động thân thể này của nàng, rốt cuộc làm Quân Mạc Tà trở về hiện thực!

- Tuyết Yên nàng đã tỉnh? Nàng có thấy khá hơn chút nào không?

Quân Mạc Tà mừng như điên bế nàng lên, để cho mặt nàng hướng về phía mình. Miệng mở rộng ra, ngay tại cái miệng nhỏ nhắn của nàng cắn một cái.

Mai Tuyết Yên hai mắt nhắm chặt lại, toàn thân rung lên.

- Tỉnh thì tỉnh rồi, tại sao còn then thùng chứ, quan hệ giữa hai chúng ta, chính là một đôi tình lữ đã làm hết tất cả mọi việc, à, không đúng, chuyện quan trọng nhất còn chưa có làm…

Quân Mạc Tà vui vẻ nở nụ cười:

- Nàng không biết đâu, mấy ngày nay, ta lo lắng muốn chết đi được… trời ơi, nàng chính là ánh dương là vì tinh tú, ánh trăng trong lòng ta, quả thực mang đến cho cuộc đời ta vẻ đẹp như hoa của mùa xuân, cơn gió mát rượi của mùa hạ, vị ngọt ngào của mùa thu, sự ấm áp trong mùa đông lạnh giá…

Quân đại thiếu gia nói chuyện buồn nôn tới cực điểm, làm cho Mai Tuyết Yên thân là huyền thú vóc dáng tròn trịa không tự chủ được toàn thân nổi lên da gà…làn da cả người đều ửng hồng lên, không phải là do thẹn thùng mà là …

- Nàng run cái gì? Nhanh mở mắt to ra nhìn nào!

Quân đại thiếu gia uy hiếp nói:

- Nếu không ta sẽ đánh vào cái mông nhỏ nhắn của nàng!

Nói xong những lời này, đột nhiên cảm thấy rất hãnh diện.

Từ khi hai người biết nhau tới nay, Quân đại thiếu gia ở trước mặt Mai Tuyết Yên chưa bao giờ được mở mày mở mặt như vậy? Hiện tại rõ ràng cảm thấy rất thoải mái….

Tiểu nha đầu, lần này có thể rơi vào trong tay ta chứ! Trước kia ngươi thường xuyên ngược đãi ta! Quân đại thiếu gia càn rỡ cười phá lên, khuôn mặt vui vẻ, cười gian cộng thêm chút dâm đãng.

Hai mắt Mai Tuyết Yên từ từ khép, rồi nhắm hẳn lại, dứt khoát đem tròng mắt nhỏ cũng nhắm lại, không để ý tới tên này nữa!

Nàng muốn kêu a, nàng sao không gọi lên đi, thành thật nói cho nàng biết, nàng có gọi đến vỡ yết hầu cũng không có ai tới cứu nàng, ân, dám không hợp tác cùng với ta, nàng cho rằng nàng nhắm mắt lại, im lặng, thì ca ca không có biện pháp sao, xem ca ca đánh cái mông nhỏ của nàng, cái cảm xúc đó, thật tuyệt a!

Quân đại thiếu gia có vẻ như rất "dâm tà" gào to. (NB: Pó tay anh Tà)

Mai Tuyết Yên bị hắn làm cho hoảng sợ, thật sự là sợ tên này chà đạp cái nho nhỏ kia của mình, vội vàng mở to đôi mắt, tuy rằng không thể nói chuyện, nhưng dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn hắn, trong mắt trừ bỏ sự quẫn bách, chính là tức giận.

- Hắc hắc…ý của ta nói nhưng thật ra là nơi đó của nàng cực kỳ xinh đẹp…

Nhìn thấy nàng thực sự nổi giận, Quân đại thiếu vội vàng nịnh nọt:

- Ánh mắt bồ câu, lông mi cong vút, cái miệng nhỏ xinh…toàn thân chuẩn không cần chỉnh, nhìn thế nào cũng không thấy chán, hắc hắc…

Mai Tuyết Yên vừa tức giận vừa buồn cười. Trời ạ, như thế nào mình lại gặp phải thằng dở hơi, biến hóa cũng quá nhanh đi…(NB:Chí lý chí lý)

Huyền thú thông thường, không thể nghe hiểu người nói cái gì, có thể chính mình hạ xuống nhiều giai vị như vậy, có vẻ bề ngoài như hiện tại nhưng mà vì sao nghe vẫn hiểu hắn nói chuyện gì đây? Nếu nghe mà không hiểu lời hắn, hắn là tốt…ít nhất đỡ phải tức giận, cũng giảm đi nỗi bực mình

Nhưng không thể phủ nhận, bị Quân Mạc Tà làm loạn một lúc như vậy, vẻ xấu hổ quẫn bách khi phải dùng bản thể đối diện với Quân Mạc Tà đã bớt đi rất nhiều, vẻ khó chịu cũng giảm đi, tư vị kỳ thật cũng không tệ lắm…

- Tuyết Yên nàng ngàn vạn lần đừng có đoán mò, không cần biết nàng ra cái bộ dáng gì, ta đều thích.

Quân Mạc Tà thấy trong lòng nàng rốt cuộc cũng bắt đầu giải phóng, tự mình cũng thấy yên lòng, trịnh trọng nói:

- Tuyết Yên nàng vĩnh viễn trong trái tim ta! Điểm này, nàng phải tin tưởng chính mình, càng phải tin tưởng ta hơn!

Mai Tuyết Yên ngẩng đầu lên, lần đầu tiên dũng cảm đối diện với hắn, say sưa nhìn hắn, một lúc lâu sau, mới khẽ gật đầu, trong đôi mắt toát lên vẻ cực kỳ tin tưởng…vào chỗ dựa này! Mặc dù không nói gì, tâm tình dâng cao, hết thẩy đều không nói lên lời!

- Thực ngoan.

Quân Mạc Tà khen:

- Tuyết Yên! Nàng biết không? Nơi này kỳ thật là ở trong cơ thể ta. Nói cách khác, hiện tại chúng ta gần như là một người.

Mai Tuyết Yên kinh sợ nhìn hắn: Ở trong thân thể? Không gian lớn như vậy…sao có thể là ở trong thân thể? Đây cũng là điều không thể tưởng tượng được à nha, nhưng mà hắn không thể nói lời này để lừa gạt mình chứ!?

Quân Mạc Tà mỉm cười, ôm nàng vào trong lồng ngực, sau đó dùng thanh âm bí ẩn để giải thích lên, đem kiếp trước kiếp này của mình nhất nhất nói ra, như thế nào đơn thân độc mã hành tẩu thiên hạ, như thế nào khoái ý ân cừu dùng con mắt lạnh nhạt nhìn thiên hạ; như thế nào bị xuyên qua, tới cái thế giới xa lạ này…

Mai Tuyết Yên càng nghe ánh mắt càng mở lớn, chuyện tình bực này không thể nào tưởng tượng ra nổi, mặc dù coi hắn kiến thức uyên bác, cũng là mới nghe đến lần đầu, ngay cả truyền thuyết cũng chưa nghe tới a!

Nhìn thấy nàng nghe chuyện đến nhập thần mà hai con mắt mở to bộ dáng đáng yêu, Quân Mạc tà không khỏi mỉm cười, nhè nhẹ búng búng cái chop mũi nhỏ của nàng, cười nói:

Chuyện thế gian này không chỉ có chuyện không ngờ, cũng không có gì là không thể làm ra, điều này có cái gì đáng kinh ngạc khác thường chứ? Kỳ thật cho dù là thế giới này cái gọi là huyền công thủy tổ, Cửu U đệ nhất thiếu, thực chất hắn cũng không phải là người thế giới này! Chẳng qua, hắn cùng ta từ hai địa phương khác nhau, nếu thật sự so ánh trong lời nói, ta so với hắn còn có phần chính thống hơn…kẻ kia căn bản hoàn là kẻ biến thái là kẻ điên!

Quân đại thiếu tiếp tục nâng mình lên, cũng hung hăng hạ thấp Cửu U đệ nhất thiếu xuống một chút.

Mai Tuyết Yên nghe xong khinh khỉnh, tàn nhẫn lườm hắn một cái. Nếu như nàng vẫn còn trong bộ dáng là người, thì cái nhìn này tự nhiên là kiều mỵ cực kỳ, nhưng bây giờ nàng là huyền thú cũng đáng yêu đến cực điểm!

Quân Mạc Tà nhìn thấy ha ha cười lớn, trong lòng không khỏi vui mừng.

Ân, Tuyết Yên, kinh mạch của nàng, ta đã triệt để cải tạo một lần rồi! Ngươi hiện tại không thể …haiz, dù nàng có muốn, cũng hữu tâm vô lực…ahz, nàng cùng ta đạo nhập huyền khí một lần, nhớ kỹ lộ tuyến hành công lần này.

Quân Mạc Tà mỉm cười nói:

Từ bây giờ trở đi, nàng tu luyện công phu của ta.

Mai Tuyết Yên chỉ cảm thấy một đạo kình khí dị thường mát mẻ dẻo dai nháy mắt chui vào trong thân thể mình, dọc theo một đường trước kia chưa bao giờ có, cũng chưa bao giờ nghĩ tới lộ tuyến kinh mạch mới này,

một lần vòng quanh nhanh chóng trôi qua…chỉ trong nháy mắt khiến cho toàn thân thư thái!

Sau khi Quân Mạc Tà rút tay ra, nàng liền tự mình theo lộ tuyến kinh mạch mới này tu luyện…bên tai truyền đến thanh âm của Quân Mạc Tà:

Nhớ kỹ, đây là khẩu quyết tầng thứ nhất…linh quang tính động, quang chiếu đại diễn; ý thượng cửu tiêu, chân đạp tiên tuyền; càn không tự nắm, tâm tức bảo sơn; thần phách cửu luyện, bất đọa hoàng tuyền…

Mai Tuyết Yên lặng lẽ ghi nhớ, không bao lâu, liền tiến vào bên trong cảnh giới nhập định, nàng kinh hỉ phát hiện, bộ công pháp này, so với trước kia hành công tu luyện mạnh mẽ hơn rất nhiều, căn bản là có cách biệt rất lớn!

Chẳng qua mới vận hành hơn chục chu thiên, trong cơ thể mình đã có thay đổi vô cùng rõ ràng, hơn nữa, dần dần có một loại cảm giác vi diệu tùy thời có thể tiến giai!

Quân Mạc Tà yên lặng nhìn Mai Tuyết Yên tiến vào trong nhập định, không khỏi có chút hâm mộ trong lòng, ánh mắt lộ vẻ thèm thuồng nói:

Nàng chính là được hưởng phúc…nhớ tới ngày đó thời gian ta bắt đầu tu luyện, nào có biết đường đi cụ thể đâu…cứ như vậy ngay cả đến nhập định đều khó như lên trời…mà nàng bây giờ rất tốt, ta trực tiếp đã đem toàn bộ lộ tuyến biến thành tiên thiên…còn trực tiếp bỏ qua công phu nhập môn…người so với người thật sự là bất công a…mỹ nữ quả nhiên là được ngưỡng mộ a!

Tự oán thán thân phận một hồi, đương nhiên cũng hết sức chăm chú làm hộ pháp, dù sao, đây là lần đầu tiên Mai Tuyết Yên tự hành công bộ công pháp này, hơn nữa, kinh mạch mới được luyện ra, vạn nhất nếu xuất hiện một hai sai lầm…thì Quân Mạc Tà có thể ngay cả khóc cũng không ra nước mắt…

Thời gian một nén nhang trôi qua, trên đỉnh đầu Mai Tuyết Yên, bỗng nhiên xuất hiện một cỗ linh khí lốc xoáy nho nhỏ, hấp dẫn lấy thiên địa linh khí tinh thuần bên trong Hồng Quân tháp, hướng nội thân của nàng tụ lại nho nhỏ…

Quân Mạc Tà líu lưỡi:

Không hổ là Tôn Giả tứ cấp trùng tu, một…một cái liền nhanh như vậy, nhìn thấy nàng một…một cái như vậy ca sao không tự ti đây?

Sau một lúc lâu, hô hấp Mai Tuyết Yên trở nên nặng nề, dồn dập, làn da cả người, cũng phát ra mầu hồng phấn kiều diễm…Quân Mạc Tà nhìn đến không dám chớp mắt, đây, là thời kỳ mấu chốt!

Chỉ cần cửa ải trúc cơ thuận lợi đột phá, thì chính là thật sự đã tiến vào Khai Thiên Tạo Hóa Công tầng thứ nhất! Sau này tu luyện càng gặp thuận lợi hơn…nếu mà lần đầu tiên này không thể đột phá, thì thời gian sau tiếp tục trùng phá, độ khó khăn cơ hồ tăng lên gấp đôi!

Tình hình bây giờ không thể nghi ngờ là rất thống khổ. Nhưng Mai Tuyết Yên vận toàn lực lên chịu đựng, nàng biết, người mình yêu thương một mực ở bên cạnh mình nhìn nàng, cho nên tư tưởng nàng yên tâm, rất an tuệ! Thực hạnh phúc! Nàng chỉ việc đem hết toàn lực trùng quan! Mạc Tà, ta sẽ không để cho ngươi thất vọng…tuyệt sẽ không!

Mai Tuyết Yên dồn hết tinh, khí, thần, tận lực trùng kích, một lần rồi lại một lần trùng kích.

Rốt cuộc, theo một hồi ‘cách’ ‘cách’ âm thanh của khung xương bạo vang, Mai Tuyết Yên thân hình nhỏ xinh, từ mỗi lỗ chân lông đều chảy ra loại chất lỏng đen thui dơ bẩn…mà tu vi của nàng, cũng nhất cấp, thành công tăng lên nhị giai!

Chưa bao giờ có tiền lệ phẩm cấp lên một cái là nhị cấp huyền thú!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 30: Nàng Luyện Công, Ta Giết Người!

Mai Tuyết Yên thân hình chấn động, không dám tin mở to hai mắt, đánh giá chính mình…đột phá? Dễ dàng như vậy sao???

Tuyết Yên! Nàng thật là tuyệt vời! Kỳ tài ngút trời a!

Quân Mạc Tà khen không ngớt miệng, Đồng thời cấp tốc vận chuyển linh lực, linh khí bên trong thiên không chỉ nháy mắt hóa thành giọt nước rơi xuống, hắn đã sớm chuẩn bị dụng cụ chứa linh khí hóa thủy để tắm rửa.

Xa xỉ như vậy, làm cho Mai Tuyết Yên nhìn thấy có chút đau lòng! Phải biết rằng những giọt linh khí này, nếu mà uống vào, thật sự không biết sẽ tăng trưởng bao nhiêu nguyên lực a…

Quân Mạc Tà không giải thích, đem thân hình nhỏ nhắn ấn tới bồn tắm, vì thân thể nàng mà tắm rửa; Mai Tuyết Yên nhất thời xấu hổ và giận dữ tới cực điểm, liều mạng giãy dụa, muốn tự mình tắm rửa, lại bị Quân Mach Tà tàn nhẫn cự tuyệt:

Bộ đạng này của nàng, có thể tự tắm được sao? Đây chính là những thứ dính ở trên thân, không phải lắc cái là có thể loại bỏ…thành thật chút đi, bằng không, ta bắt đầu giở trò lưu manh!

Mai Tuyết Yên trong lòng vô lực: Như vậy còn không tính là đùa bỡn nữ nhân sao?

Chẳng qua nàng cũng hiểu được những lời của Quân Mạc Tà đều là lời thật, bằng vào mình bây giờ, có vẻ không thể nào tắm rửa sạch sẽ được. Trừ phi là đợi vết bẩn trên người hong gió cho khô sau đó tự động bong ra rơi xuống, nhưng với người luôn luôn thích sạch sẽ như nàng chắc chắn rằng không cho phép điều này, lại nói, nếu Quân đại thiếu gia mà không chủ động động thủ, có lẽ mình còn phải cầu hắn trợ giúp ấy chứ, càng xấu hổ hơn mà thôi.

Cho nên đối với hành động bá đạo của Quân Mạc Tà, tuy rằng trong lòng rất xấu hổ, cũng chỉ biết để mặc hắn làm, dù sao trong hành động bá đạo cũng ẩn chứa hàm ý săn sóc…trong lòng thầm an ủi chính mình một chút: may mắn là người thân…nếu không, thật sự xấu hổ mắc cỡ chết đi được…mặt khác lần đầu tiên của mình không phải là hóa thân hình người!

Quân Mạc Tà cực kỳ vui vẻ rửa sạch từng chỗ dơ bẩn trên người nàng, e sợ Mai Tuyết Yên quẫn khốn mà phản ứng không để mình tiếp tục nữa, trên mặt biểu lộ bộ dáng cần nghiêm chỉnh thì nghiêm chỉnh, cần nhiều môn đạo có nhiều môn đạo, nhưng trong lòng lại nghĩ! Mình đang tắm rửa nhân hình Mai Tuyết Yên…

Tưởng tượng như vậy, không tự chủ được có chút hành động mờ ám rất không trung thực, vẫn có bộ phận cánh tay không tự giác mò đến chỗ nào đó cao vút…

Một hồi sau, rốt cuộc cũng tắm xong, Quân Mạc Tà thở hổn hà hổn hển, Hai Tuyết Yên cũng thở hổn hển hơi thở nặng nhọc, hai người đều có chút ít mệt nhọc…chẳng qua Mai Tuyết Yên là mệt thật, mà Quân Mạc Tà…đây chính là thèm trong suy nghĩ mà hiện thực không ăn được…có thể bị chính ảo tưởng này dục hỏa phần thân…Quân đại thiếu không hổ là một cường nhân a!(NB: Anh Tà nhà mình YY tự sướng đây mà)

Bất quá, Quân Mạc Tà dùng linh khí hóa thủy để cho Mai Tuyết Yên tắm rửa, thật ra cũng không phải là cố ý lãng phí: Mai Tuyết Yên dù sao

kinh mạnh vừa mới luyện ra, hơn nữa còn là lần đầu tiên tu luyện Khai Thiên Tạo Hóa Công, kinh mạch có vẻ như còn quá yếu ớt, kém xa thân thể huyền thú khi trước.

Dùng thiên địa linh khí thuần túy như vậy tắm rửa, sẽ đem một chút linh khí tinh thuần qua làn da thẩm thấu vào thân thể, hơn nữa, còn làm cho Mai Tuyết Yên trong lúc tự nhiên hấp thu, bề ngoài làn da trên thân thể hình thành một tầng bảo hộ…có tầng bảo vệ này, cũng là nền tảng cơ bản cho Mai Tuyết Yên dung hợp vào thiên địa linh khí bên trong Hồng Quân Tháp, hấp thu linh khí càng thêm căn bản, càng thêm thuận lợi, càng nhàn nhã hơn!

Thanh tẩy xong, Quân Mạc Tà vận hóa hỏa lực, làm không khí xung quanh trở nên một mảnh nóng bức, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, cũng đã làm khô người Mai Tuyết Yên đến sạch sẽ lanh lẹ…

Vốn ý của Quân đại thiếu gia, chính là tính toán lấy tay ủi ủi xoa xoa, làm sạch da lông, bất quá cái kia thật đã chịu đựng đến cực điểm, nếu tiếp tục tiếp xúc thân mật như vậy, không phải muốn tự bạo sao, vậy dường như có chút khó coi, mới quyết định bỏ cái dễ tìm khó, loay hoay suy nghĩ, chỉ có hỏa lực là thuận tiện, nháy mắt đã làm xong sạch sẽ.

Khi vừa xong, Quân đại thiếu đột nhiên vỗ đầu một cái, hối hận không kịp nói:

- Ta sao ngốc như vậy chứ! Cho dù không cần ta tự tay làm, có thể thấy là nàng chỉ cần lắc lắc cái mông là tung hết nước trên người a!

- Lắc lắc cái mông làm tung hết nước?

Mai Tuyết Yên rốt cuộc bị hắn làm cho tức giận đến cực điểm, hung hăng hướng bả vai hắn cắn một cái! Nhưng vừa tiếp xúc đến lớp thịt, lại thấy không đành lòng: hiện tại răng nanh của ta đúng là rất sắc bén, nếu cắn chẩy máu…có thể làm sao? Hắn thịt đau, lòng ta cũng đau a!

Bởi vậy mới thử dò xét cắn nhẹ một cái…

Quân Mạc Tà lại làm ra vẻ nhe răng ngoác miệng, nhưng ngay sau đó hiểu ra liền ha ha ha cười.

Hai người náo loạn một hồi, Quân Mạc Tà đứng dậy:

- Tuyết Yên, nàng ở nơi này hảo hảo mà tu luyện, ta ở bên ngoài chờ nàng tu luyện. Ài, tiến độ của nàng có vẻ như quá chậm đi…hiện tại mới nhị giai…vậy bao giờ mới có thể trở lại a!

Mai Tuyết Yên trừng mắt tức giận:

Như vậy còn chậm sao? Như nào mới tính là nhanh đây? Tổng cộng thời gian tu luyện chưa đến nửa canh giờ, từ chưa có phẩm cấp nào lên đến nhị giai, đây quả thực giống như là đang bay vậy!

Quân Mạc Tà hắc hắc cười, nói:

Nàng còn không phục à, nàng nhìn xem lão công của nàng, là một tấm gương sáng đây này, ta trước sau cũng không đến thời gian một năm, à chuẩn xác hơn, rõ ràng một chút mà nói, tổng cộng trong hoàn cảnh mười tháng, ta liền từ tam phẩm Huyền Khí, lên Ngân Huyền, thành Kim Huyền, vượt Ngọc Huyền, đạp Địa Huyền, chiến Thiên Huyền, bình Thần Huyền, lập Chí Tôn, đến bây giờ, đã là nhị cấp Tôn Giả. Nàng luyện một hồi đạt cấp hai đã cảm thấy thực giỏi lắm sao?

- Ta cho nàng biết, chỗ tốt của môn công pháp này, nàng còn chưa mò tới vỏ ngoài đâu, chỗ tốt chân chính còn ở phía sau! Lại nói nàng hiện tại ở trong này tu luyện, vừa không có chuyện gì khác, hơn nữa thiên địa linh khí còn nồng đậm như thế, cần bao nhiêu có bấy nhiêu, so với điều kiện lúc đầu của ta hoàn hảo hơn nhiều.

Tin tưởng cho dù nàng trong vòng một năm vọt tới đỉnh tứ cấp Tôn Giả như trước, thậm chí đột phá Thánh Giả, cũng không phải là chuyện không thể!

Mai Tuyết Yên nghe được hai mắt phát sáng long lanh!

Nàng vừa rồi cũng cảm thấy bộ công pháp kia có chỗ thần diệu, thật sự là rất xuất sắc! Nhưng bây giờ nghe Quân Mạc tà nói như thế, lập tức nhất thời cảm giác tốc độ tăng lên vẫn là chậm nhất…nàng biết lời nói của Quân Mạc Tà hoàn toàn là lời nói thật!

Bởi vì, thực lực Quân Mạc Tà, hầu như chính nàng tận mắt chứng kiến một đường tăng lên! Từ lần đầu tiên gặp mặt thì Quân Mạc Tà cũng chỉ có cảnh giới đỉnh phong Ngọc Huyền, mà bây giờ đã đến nhị cấp Tôn Giả…trong thời gian này vượt qua rất nhiều phẩm cấp? Mà nàng thầm nhẩm tính cũng không có quá nửa năm…hơn nữa trong khoảng thời gian này hắn còn phải xử lý nhiều chuyện tình! Những lời này của Quân Mạc Tà, tràn đầy tin tưởng vào sự khôi phục thực lực của nàng!

Công pháp giống nhau, hơn nữa, không gian tu luyện của mình bây giờ so với điều kiện Quân Mạc Tà tu luyện lúc trước thì tốt hơn rất nhiều.

Quân Mạc Tà có thể làm được như thế, chính mình vì sao không thể làm được? Mai Tuyết Yên tức thì tràn ngập tin tưởng! Không những phải khôi phục thực lực, mà còn đề thăng tới cảnh giới cao hơn, lần trước mình dựa vào dược lực Thánh Vương đan mà thắng được Thánh Giả, lần sau, nàng muốn bằng thực lực chân chính của mình giành thắng lợi!

Nhưng lời nói kế tiếp của Quân Mạc Tà đã bóc trần mục đích trong lời nói đầu:

…Đúng, nàng cần phải mau chóng hồi phục, ta cũng có thể sớm một chút cùng nàng động phòng hoa chúc, ngày đấy, ta chờ đã quá lâu rồi, cho dù ta có thể chờ được, nhưng tiểu Mạc Tà không thể chờ được, nàng không biết a, mới vừa rồi ta liền…(NB: đến giờ ta mới biết mụ Tiểu Mạc Tà chỉ là … của tên QMT P/s bác nào muốn biết TMT là dịch giả của Vũ Toái Hư Không)

Mai Tuyết Yên liền tức giận! Tức giận trừng mắt nhìn hắn, giơ giơ ngón tay, ý bảo hắn đồ trứng thúi cút nhanh, (ND:) đừng quấy rầy hảo

tâm tình của bổn cô nương, bổn cô nương không quản ngươi có thật hay không không chờ được nữa!

Quân Mạc Tà cười ha ha, nói:

- Nàng an tâm tu luyện cho tốt đi, ta phải đi tìm Lục Đại Thánh Giả không may đây!

- Con bà nó, dám đả thương tiểu Tuyết Yên của ta, quả thật là chán sống rồi! Không để cho bọn họ trả giá lớn, việc này còn chưa xong đâu!

Mai Tuyết Yên nhất thời cả kinh, một phen kéo hắn lại, trong mắt không khỏi toát ra vài phần lo lắng.

- Ai ya Tiểu Tuyết yên tâm đi, ta biết hiện tại đánh không lại bọn họ.

Quân Mạc Tà hắc hắc cười, an ủi nói:

- Ai nói cùng bọn họ đánh nhau? Phu quân nàng cũng không phải là người lỗ mãng!

Ánh mắt Mai Tuyết Yên lộ ra vẻ nghi hoặc: không đánh thì làm sao báo thù? Còn có thể dùng lời mắng chết bọn họ sao?

Bổn thiếu gia muốn dùng vàng đè chết bọn họ! Không được thì dùng rễ cây quấn chặt bọn họ! Nễu không được dùng nước bọt dìm chết bọn họ(*)! Nếu vẫn không được, hay là dùng đại hỏa thiêu chết bọn họ, nếu không di chuyển sơn băng địa liệt chôn sống bọn hắn!

(*) Nguyên văn: Dùng lũ lụt dìm chết bọn họ.

Vừa nghĩ tới bản lĩnh thần kỳ của Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên lập tức thả lỏng tâm tình, tham lam không nỡ buông tay.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, đột nhiên nhanh như chớp trên cái mông nhỏ của nàng: sờ một chút, xoa nhẹ một phen, vỗ một cái. Cười dâm nói:

- Rất có cảm giác a.

Nói xong thân mình nhoáng lên một cái, lập tức lòng bàn chân khua lên, không thấy bóng người.

Mai Tuyết Yên tức giận đến mức nhẩy dựng lên cao, định véo hắn thì đã không thấy bóng dáng đâu, tự mình ở nơi này hung hăng giậm chân nửa ngày…thật lâu sau, mới dõi theo phương hướng Quân Mạc Tà dời đi, yên lặng mói: Mạc Tà, cám ơn ngươi! Sau này, tuyệt đối ta sẽ không nghĩ ngợi lung tung…

Sau đó nàng mới trở lại vị trí Quân Mạc tà bố trí cho mình, nhắm mắt lại, chuên tâm luyện công!

Nàng tin chắc,chỗ Quân Mạc Tà dành cho mình chỗ luyện công, tất nhiên là tiết kiệm thời gian nhất!

Cho nên nàng liền nhận định nơi này!

Không thể không nói, lòng tin của nàng đặt vào Quân Mạc Tà, một chút cũng không có sai. Nơi này không chỉ có thiên địa linh khí Hồng Quân Tháp, còn có sinh mệnh khí tức, dưới thân còn có linh mạch thiên địa…dần dần xung quang thân thể nàng, chậm dãi hình thành lốc xoáy linh khí…Nhìn xung quanh thiên địa nhân, thật đúng là không thể tìm nơi nào tốt hơn!

Quân Mạc Tà một thân thoải mái ra khỏi Hồng Quân Tháp.

Hắn vốn định lập tức đi giết người báo thù, lại lo lắng lúc sau Mai Tuyết Yên hồi tỉnh lại không thấy mình, sẽ có chút mất mát thương tâm, cho nên hắn lựa chọn trước tiên làm bạn cho đến khi Mai Tuyết Yên tỉnh lại, sau đó tinh tế nhắn nhủ một phen, hoàn toàn đánh tan khúc mắc với Mai Tuyết Yên, lúc này mới yên tâm đi ra ngoài.

Một phen bát nháo hơn nữa xua đi chút trọc khí, sau đó lấy kinh nghiệm của chính bản thân mình để thuyết phục, tăng thêm lòng tin cho Mai Tuyết Yên, lúc này rốt cuộc mới thở nhẹ trong lòng.

Lúc đi ra tinh thần đã có chút mệt mỏi. Mệt thế này đúng là ngang với đánh nhau một hồi! Vì Mai Tuyết Yên, hắn nhất định chiến! Hơn nữa còn phải chiến thắng chính mình!

Đối mặt với đại mỹ nữ quốc sắc thiên hương, cùng đối mặt với con chồn nhỏ cỡ hai bàn tay, cảm thụ có thể giống nhau sao? Ngay cả, biết đại mỹ nữ chính là do chồn nhỏ hóa thân, nhưng thời điểm đối mặt, dù có thế nào, cũng cảm thấy trong lòng khó chịu…mà điều Quân Mạc Tà sợ hãi nhất, chính là trong lòng mình xuất hiện loại cảm giác khó chịu này!

Mai Tuyết Yên là người nhạy cảm? Chỉ cần Quân Mạc Tà khống chế không tốt chính mình, lập tức sẽ bị nàng phát giác; như vậy, dù cho nàng sau khi khôi phục, trong lòng cũng có chút khó chịu, một loại khó chịu khó có thể đánh tan!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 31: Gặp Nhau Ở Chỗ Cũ!

Cho nên Quân Mạc Tà tất phải giữ vững biểu hiện của mình, giống như lúc trước, khi ở cùng với Mai Tuyết Yên mới được! Hơn nữa không chỉ có lấy thuyết pháp tự thân, còn phải lấy cả Cửu U Đệ Nhất Thiếu ra làm ví dụ... Mục đích chính là loại bỏ đi nỗi băn khoăn trong lòng Mai Tuyết Yên! Dù sao hiện tại Mai Tuyết Yên vừa mới chịu qua kiếp nạn gần như diệt vong, chính là thời điểm mẫn cảm nhất, cũng là lúc yếu ớt nhất!

Quân Mạc Tà hi vọng vốn là nhìn thấy một Mai Tuyết Yên tràn đầy tự tin nhiêt huyết, hắn không hi vọng lưu trong lòng Mai Tuyết Yên bất kỳ bóng ma nào! Vì thế Quân đại thiếu gia phải dốc hết sức! Cho nên Quân Mạc Tà chẳng khác gì đang trải qua một trận đại chiến! Tuyệt đối không thể thua!

Lần này dưới sự trợ giúp của Quân Mạc Tà, một người thông minh như Mai Tuyết Yên há lại không hiểu? Quân Mạc Tà làm hết thảy mọi chuyện cho mình, mỗi một câu nói, mỗi một động tác, bao hàm ý nghĩa gì, trong lòng Mai Tuyết Yên đều biết rõ! Cho nên nàng cuối cùng mới cảm tạ.

Đúng vậy Mai Tuyết Yên ta cố nhiên là toàn tâm toàn ý với Quân Mạc Tà, nhưng Quân Mạc Tà đối với ta không phải là không chân tình thực lòng? Đã bao giờ có nửa điểm giả dối? Nhân sinh như vậy, vô luận là vì Huyền thú hay là con người, cả đời này cũng không uổng! Mai Tuyết Yên rất thỏa mãn, nàng cũng nghĩ sẽ không làm cho Quân Mạc Tà

thất vọng! Mai Tuyết Yên ta cũng sẽ tự thắng bản thân! Trở lại là đỉnh phong! Ta sẽ xứng với Mạc Tà!

Quân Mạc Tà nghênh ngang ra khỏi kinh thành, triển khai Âm Dương Độn, nhanh như tia chớp bay đi. Hắn giống như là một tia chớp vô hình! Vượt qua cả tốc độ âm thanh, không hề kiêng sợ lướt đi, hắn muốn tìm tới chỗ ẩn thân của dám người tam đại Thánh Địa! Thù này hắn không thể bỏ qua được! Ở một ngọn núi nhỏ cách phía nam Thiên Hương thành không xa, Đám người đang tụ tập tại đó, nói tới chỗ này, cũng không xa lạ gì với Quân Mạc Tà!

Nơi này đúng là nơi ban đầu hắn cướp Nỏ gân huyền thú của Nhị hoàng tử, cũng là chỗ này hắn đã giải quyết mấy sư huynh đệ của Lý Du Nhiên, mà kỷ niệm khó quên nhất cũng là ở chỗ này, lần đầu tiên đại chiến Huyết Kiếm đường, người không biết chuyện không nghĩ ra, mảnh đất nho nhỏ này đã chứa biết bao khoản nợ máu!

Ban đầu Quân Mạc Tà quấy rối một phen khiến đám cây cỏ vốn tươi tốt ở đây biến thành một mảng hoang vu, càng khéo chính là ngày đó Quân Mạc Tà mai phục nhân mã cố ý chuẩn bị đi ra khỏi sơn động sơn động, lúc này chỗ đó lại là nơi ẩn thân của mấy vị tam đại Thánh Địa.

Chuyện này nếu để cho Quân đại thiếu gia biết, nhất định sẽ cứng lưỡi lại! Chuyện thiên hạ đúng là thật trùng hợp, cũng không thể trùng hợp như vậy chứ? Nhưng sự thật quả thật là như thế!

Nhưng mà trùng hợp một cách đánh ngạc nhiên là chỗ ngồi hiện tại của Trần Trùng lại vừa vặn với chỗ lúc trước Quân Mạc Tà ngồi, thật ra điều này cũng không hoàn toàn là trùng hợp, bởi vì không gian trong sơn động mặc dù không nhỏ, nhưng cũng chỉ có vị trí này là thoải mái nhất, duy có nơi này, muốn nằm thì nằm, muốn ngồi thì ngồi đều rất dễ dàng, là kẻ đứng đầu như Trần Trùng, không thể không ngồi ở chỗ này.

Vị trí của ngọn núi này tuy cách Thiên Hương thành không xa, nhưng cũng không thể nói là gần, trước sau không sai biệt lắm cũng khoảng hai trăm dặm, bất quá lấy pháp nhãn của thánh giả mà nói, trong vòng một

ngày chạy quãng đường gấp 10 lần thế này cũng không thành vấn đề. Hơn nữa lại còn tránh sự đuổi giết của đối phương, cũng chính là sư phụ của Quân Mạc Tà đột nhiên tìm tới cửa khiến đám người trở tay không kịp. Cũng có thể biết được tin tức trong Thiên Hương thành qua nhiều con đường, vô luận là từ phương diện nào, nơi đây cũng là một cứ điểm tương đối tiện lợi.

Có điểm khác một chút là, ban đầu Quân Mạc Tà rất dễ dàng kiếm được cái sơn động này. Dĩ nhiên bởi vì quá dễ dàng như vậy cho nên mới có thể dùng Trần Trùng cũng chọn trúng. Nếu không lấy năng lực của thánh giả, muốn tùy tiện nới rộng một ngọn núi ra, đây không phải là điều quá dễ dàng sao?

Trong sơn động, không gian vốn đã có sẵn, bây giờ có thêm mấy lỗ nhỏ, hiển nhiên mới được tạo ra, tạo thành nơi nghỉ ngơi tư nhân rất có ích cho các vị thánh giả. Mà bên ngoài, khoảng không gian vốn rộng rãi ban đầu bị sáu người hoàn toàn khai quật tạo thành một cái huyệt động

Người chiếm cứ mảnh đất này cũng không có vẻ mặt vội vàng xao động, hiển nhiên tất cả mọi người đều hết sức bảo trì vẻ bình thản. Về phần đám hậu bối kia, lại bị bọn họ phân tán khắp nơi, làm tai mắt, trong mắt sáu người ở đây, cho dù tôn giả cao nhân cũng là hậu bối.

Một hồi lâu sau mấy người điều tức xong, lúc này Trì Thiên Phong mới đứng dậy nói: "Tính ra hôm nay đến phiên lão phu làm việc, đi kiếm mấy món ăn thôn quê, đồng thời tìm chút rượu, mọi người ở vùng núi tuyết hoang sơn này chè chén một bữa, thế nào?"

Trần Trùng ừ, ờ mở mắt ra, khóe miệng nhếch lên khẽ cười nói: "Thật cũng không tồi, lão huynh đệ mấy người chúng ta trăm năm mới có một lần tụ hội, có thể ở đây chè chén một phen cũng coi như là một chuyện hay. Còn có ba vị thánh giả Huyết Hải... Ai, xem ra linh hồn của bọn họ đi cũng chưa xa, chúng ta thứ nhất có thể đoàn tụ, thứ hai coi như là tiễn bọn họ một đoạn. Sinh sinh tử tử... Thật là há cứ phải làm khổ mình..."

Càng nói về sau, ý tứ lại thêm mờ mịt, khiến tất cả mọi người đồng thời thở dài.

Đạt đến loại tầng thứ như bọn họ, đã sớm trở thành vi tôn nhất gia của tam đại Thánh Địa rồi, thực lực một nhà hùng hậu như vậy, toàn là đứng trên cao dõi mắt nhìn thiên hạ mà thôi!

Với tu vi cảnh giới của bọn họ, trên cõi đời này thật sự là quá ít. Chết một ít, bớt đi một ít, huống chi ngay ở trước mắt mọi người lại chết đi ba người? "Đã như vậy, vậy lão phu sẽ chuẩn bị thịnh soạn một chút. Trì Thiên Phong trầm mặc một hồi, nói: "Một khi đã cùng có mặt ở đây, ngày hôm sau mấy lão già chúng ta cũng chưa chắc có cơ hội gặp lại... Hiện tại tranh thủ thời gian, đoán chừng nửa ngày nữa tên sư phụ sư phụ của Quân Mạc Tà chưa chắc có thể đuổi tới. Không bằng thừa cơ hội này mọi người không nên dùng huyền lực áp chế rượu, sẽ làm một bữa không say không dừng, thế nào?"

"Cũng tốt!" Mọi người rối rít đồng ý, nhắc tới sư phụ của Quân Mạc Tà, khiến mọi người đều có chút nặng nề. Nếu quả thật là người nọ tới đây, tất nhiên sẽ thể hiện lập uy một phen, một khi sinh tử quyết chiến, như vậy sáu người ở đây hôm nay, qua trận chiến này không biết còn lại được mấy người?

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng sáu người đối với lần gặp mặt khó có này không khỏi càng thêm quý trọng. Tới độ tuổi như bọn họ, tu vi như vậy, mỗi người đối với sinh tử của mình cũng thoáng hơn, nhưng có một số chuyện bọn họ vẫn không thể tiếp nhận.

Mình chết, cũng không sao cả, nhưng những lão huynh đệ khác chết ở trước mắt mình, thật là chuyện khó có thể tiếp nhận. Trì Thiên Phong có chút khổ sở cười cười, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Phía sau, một bóng người mềm mại thiết tha đi theo, mang theo thanh âm nũng nịu nói: "Trì đại ca, chờ ta một chút, để tiểu muội ta đi cùng huynh." Người nói chuyện chính là âm dương thánh giả Khương Quân Tập.

Nàng ở đây cũng bị đám người bài xích, bị đãi ngộ rất kém, cơ hồ vô luận là ai cũng thay phiên nhau ra ngoài làm việc, hắn cũng muốn đi theo, bởi vì ở trong sơn động cảm giác thật sự rất áp lực.

Trong mấy ngày này sở dĩ làm ra chuyện "Thay phiên nhau ra ngoài" cũng là căn cứ vào nguyên nhân này, mỗi ngày một người chịu khó hi sinh đem vị yêu nhân này ra ngoài, bốn người khác ở tron động cũng cảm thấy bình yên không ít, nếu không lấy địa vị thân phận của hắn, làm sao có thể để bọn họ thay phiên nhau dẫn hắn ra ngoài...

Dĩ nhiên khi thay phiên nhau ra ngoài, chuyện này cũng rất hài, nếu như vừa đúng ngày Khương Quân Tập là nam nhân, tự nhiên sẽ không có chuyện gì, bởi vì hắn rất ít khi nói chuyện, rất băng lãnh, không thèm quan tâm tới hết thảy. Nhưng nếu như xui xẻo đụng phải ngày nàng là nữ nhân, lúc đó thật sự rất đau đầu! Cho dù ai cũng sẽ bị nàng làm cho hỏng mất...

Trì Thiên Phong vừa nghe thấy âm thanh ỏn ẻn này, trong nháy mắt toàn thân nổi da gà, đáy lòng ai thán một tiếng, cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi ra ngoài, bốn người trong động chỉ nghe thấy một trận âm thanh mềm mại đuổi theo Trì Thiên Phong, trong lòng cũng không khỏi hít một ngụm lãnh khí...Nhân yêu này... Cuối cùng hôm nay cũng ra ngoài rồi, coi như là yên ổn được một ngày...

Vì có một chút thời gian lưu hắn lại bên ngoài, mọi người lập tức làm ra quyết định: người luân phiên trực có thể ở bên ngoài càng lâu càng tốt... Nhưng dù là như vậy, người nào khi thực hiện cũng rất nhanh trở về, ở một chỗ với yêu nhân kia, quả thực giống như bị tra tấn! Thà rằng bị Lăng Trì, so ra còn tốt hơn a. Trần Trùng thở dài, khuôn mặt có chút ảm đạm, dù sao người nọ cũng sắp tới đây...( )

Phía ngoài.

Quân Mạc Tà đã lục soát xong ba mặt đông tây bắc, dùng tốc độ kinh người bay tới phía nam tìm tòi!

Những người này nếu như đã quyết định chủ ý đối phó với mình, như vậy tất nhiên cũng sẽ không đi quá xa. Cho nên Quân Mạc Tà đã xác định phạm vi, phương viên năm trăm dặm! Xa hơn nữa, dường như không có khả năng. Ba phương hướng kia, Quân Mạc Tà đã cẩn thận tìm ra khỏi phạm vi ngoài năm trăm dặm, nhưng không hề có bất kỳ phát hiện nào.

Như vậy chỉ còn lại phía nam, tựa biến thành trọng điểm!

Càng đi về phía nam, Quân Mạc Tà lại càng cảm giác được, người của tam đại Thánh Địa nhất định ở phương hướng này! Đây là một loại trực giác, mà hắn thân là sát thủ, loại bản năng này càng khiến hắn cẩn thận, thậm chí ngay cả dùng thần thức tìm tòi cũng hết sức cẩn thận, tận lực biến nó như không có, sẽ không sợ người khác phát hiện...

Đây chính là thánh giả cao thủ, môt khi bị phát hiện, mình chắc không còn đường sống nữa.

Chuyến này mình vốn là âm thầm theo dõi, nếu như bị đối phương phát hiện ngược lại mình sẽ bị đối phương làm thịt...

Không những phí công, mà còn nguy hiểm tới tính mạng...

Lấy tốc độ kinh người trước mắt của Quân Mạc Tà, trong nháy mắt đã đi được xa hơn một trăm dặm, đang muốn triển khai thần thức ra tìm tòi, đột nhiên hắn lại cảm thấy phía trước có một tia thần thức mỏng manh ba động. Quân Mạc Tà âm thầm chấn động, tới rồi, xem ra thật đúng là nơi này!

Hắn kiên nhẫn chờ, chỉ thấy xa xa giữa rừng cây bao la, xuất hiện hai người. Hai người này mặc một loại trang phục bình thường, nhất cử nhất động cũng không có gì khác thường, cho dù đối mặt cũng sẽ không nhận ra hai người này là cao thủ.

Nhưng tốc độ của hai người này đúng là nhanh tới cực điểm. Cơ hồ liếc nhìn hai người chỉ thấy giống như người bình thường đi bộ, thế

nhưng chỉ trong chốc lát hai bóng người đã biến mất... Súc địa thành thốn! [rút ngắn khoảng cách] Hơn nữa còn là tu vi đỉnh phong! Con ngươi của Quân Mạc Tà co lại: thánh giả tu vi, quả nhiên bất phàm!

Quân Mạc Tà lặng lẽ triển khai Âm Dương Độn, trốn vào một mảng hư vô, yên lặng không tiếng động nhìn chằm chằm hai người kia. Mặc dù hắn đã ẩn thân vào hư không, nhưng vẫn không dám tiến quá gần, bởi vì hai người kia, tùy tiện một người cũng cho hắn cảm giác cường đại hơn nhiều so với Mai Tuyết Yên! Nhất định phải cẩn thận!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 32: Ám Sát!

Lắng tai nghe, hai người kia tựa hồ như đang tranh luận vấn đề gì đó, khiến cho Quân Mạc Tà có chút kinh ngạc: thánh giả cũng cãi nhau sao? Cái này... Thật bất khả tư nghị a?

"Khương Quân Tập! Ngươi đã được ra ngoài, vậy còn không đi làm việc của ngươi đi, cứ đi theo chân lão phu làm gì? Ngươi không thấy phiền à?" Cái đầu Trì Thiên Phong hiển nhiên biến thành to như cái đấu, cũng không cần mặt mũi mạnh mẽ lên án, bởi vì lão bị quấn chân đến nỗi sắp phát điên, nào còn suy nghĩ tới chuyện lễ số.

"Đi theo Trì đại ca làm sao lại phiền chứ, ai ôi, Trì đại ca, mới vừa rồi ngài nói sai rồi, ngài hẳn là phải gọi tiểu muội Khương Quân Cơ mới đúng..." Khương Quân Tập thẹn thùng ôm mặt, trong lúc đó còn lét lút vứt một cái mị nhãn phong tình vạn chủng ỏn à ỏn ẻn nói: "Trì đại ca... Hừ... Ngài mà còn gọi tiểu muội là Khương Quân Tập nữa... Người ta không thèm đi theo nữa... Người ta rất ủy khuất a..."

Khương Quân Tập u oán nói.. Trì Thiên Phong lảo đảo một cái rồi dừng bước, chỉ cảm thấy cả người nhiệt huyết cũng bị giận đến nỗi sôi trào...

Quân Mạc Tà ẩn thân giữa không trung đầu tiên là trợn mắt há hốc mồm, cũng cảm thấy toàn thân nổi lên một trận sởn gai ốc... Đây chính là vị âm dương thánh giả Khương Quân Tập kia sao? Xác thực là khác người a... Quả nhiên làm cho người ta chỉ cần liếc mắt sẽ nôn mửa cả đời! Lý Du Nhiên hình dung tuyệt không sai! Yêu nghiệt, quá yêu nghiệt

a! "Ai..." Trì Thiên Phong ngửa mặt lên trời thở dài, một cỗ cảm giác so với chết còn thống khổ hơn tràn ngập toàn thân.(NB: thật đáng sợ)

Không, sống qua mấy trăm năm thánh giả cao nhân đã sớm nhìn thấu sinh tử, sinh tử bất quá chỉ là chuyện nhỏ, nhưng há có thể đánh đồng với chuyện trước mắt? Nhưng câu nói kia nói như thế nào cũng...Giống như Con cóc nằm úp không cắn người cũng làm cho người có cảm giác nôn mửa!

Mà vị âm dương thánh giả Khương Quân Tập này lại còn ác hơn, làm cho người ta cảm thấy kinh khủng hơn gấp 10 lần, gấp trăm lần, nghìn lần... Dù sao con cóc chỉ là loài vật, nếu như không thích có thể một cước đá văng đi, nhiều lắm thì chỉ buồn nôn một chút...Nhưng vị này, không những còn buồn nôn hơn con cóc, mà còn khó ứng phó hơn nhiều, dứt ra không được, cho dù đánh cũng không chết, dù sao người ta cũng cùng cấp bậc thánh giả với mình!

Thương thiên a, đại địa a, các vị thần phật a, có thể cứu ta hay không, ném một đạo sấm sét xuống giết chết tên buồn nôn này đi, thật sự nếu không được, vậy đánh chết ta đi, ta thật sự không chịu được nữa rồi!

Trì Thiên Phong run rẩy quay người lại, dùng một loại khẩu khí hết sức thê lương nói: "Khương Quân Tập... Ta còn phải đi kiếm rượu, nếu ngươi không có chuyện gì mà nói... Trước tiên có thể đi tới chỗ khác chơi... Cho dù là đi dạo thanh lâu sở quán... Cũng không thành vấn đề, chỉ cầu ngươi không đi theo lão phu nữa... Có được hay không?"

"Ân hừ... Trì đại ca, ngươi thật đúng là già mà không kính, thanh lâu cũng đi, đó là địa phương nào, chỗ đó chỉ dành cho đám gia môn các ngươi thôi, ngươi để cho tiểu muội đi thanh lâu...Tới chỗ bẩn thỉu đó, ngươi đường đường là thánh giả, sao lại nói như vậy, đây quả thực chính là vũ nhục tiểu muội, ta liều mạng với ngươi hu hu..." Eo gấu của Khương Quân Tập lảo đảo, cái mông to bè uốn éo, khóe mắt đỏ ửng, dường như bị vũ nhục rất mạnh, nước mắt giống lê hoa đái vũ (NB:lã chã như hoa lê dưới mưa) rơi ra.

Quân Mạc Tà ở giữa không trung rõ ràng có thể có thể thấy được Trì Thiên Phong ở dưới mặt đất, toàn thân nổi da gà, đôi môi run run, cả người run rẩy, hai mắt đăm đăm, giống như ngọn đèn trước gió, chập chờn như muốn tắt.

"Tổ tông a..." Trì Thiên Phong đột nhiên có loại cảm giác như kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, gia hỏa này cứ muốn đi theo mình, rốt cuộc là muốn làm gì a? Nghe lúc trước mấy vị kia đã nói gia hỏa này này không nhẽ muốn tìm thú vui trên thân thể mình sao? Làm sao biết, có một ngày lại bị xui xẻo như vậy?

"Khanh khách khách... Ai nha, bản thân ta đã quên, tại Thiên Hương cũng có sở quán chiêu đãi nữ khách, nơi đó cũng có vài tiểu quan, bộ dạng cũng có chút tuấn tú, chỉ là không đủ cường tráng, Trì đại ca sao biết nơi đó vậy, chẳng lẽ Trì đại ca ngươi cũng thích nơi đó..." Khương Quân Tập quái dị nói.

Trì Thiên Phong như muốn hỏng mất, ta... Ta vừa mới nói cái gì? Ta sao lại thích chỗ đó? Trong nháy mắt nghe ra hàm nghĩa trong giọng nói của tên biến thái này, Trì Thiên Phong thiếu chút nữa chết ngất, mình tự dưng bị một tên biến thái nhìn thành một kẻ biến thái?

"Người ta biết Trì đại ca quan tâm người ta, chẳng qua là người ta không thích kiếm 2 lưỡi, cho nên sẽ không quấy rầy Trì đại ca, tiểu muội ra ngoài tìm vui đây, chờ đến xế chiều sẽ ở chỗ này chờ ngươi, chúng ta cùng nhau trở về, người ta nhất định sẽ giữ bí mật giúp ngươi..." Khương Quân Tập che khuôn mặt thẹn thùng, lắc mông, đáp một cái mị nhãn sau đó mới tà tà bay đi.

"Tốt, tốt tốt... Ngươi đi đi, ta cũng đi đây..." Trì Thiên Phong toát hết mồ hôi, chỉ cầu cho yêu nhân này đừng lôi đi dục tiên dục tử, dục tiên dục tử dục tử dục tiên, toàn bộ không có nghe gia hỏa này nói xong cái gì mà "Kiếm 2 lưỡi", "Giữ bí mật" Chỉ cầu cho người này rời thật xa, vừa nghe được cô nãi nãi này thả người, lão không ngừng gật đầu, mặt

không còn chút máu chạy như điên rời đi, như là tên tù nhân được đại xá vậy...

Nhìn Trì Thiên Phong rời đi, Khương Quân Tập mới xoay người tới một hướng khác, vặn eo lắc mông, chải chuốt lại mái tóc, sau đó mới tiêu sái vừa đi vừa lẩm bẩn: "Thật là nhìn người không thể nhìn bề ngoài, Trì lão nhi này cũng phong tình như thế, ngày sau không thể bỏ qua được, cũng không biết tại tiểu trấn vắng vẻ này có được mấy người xinh đẹp chờ mình đây!"

Quân Mạc Tà ở giữa không trung chỉ cảm thấy toàn thân lông, tóc gáy dựng đứng lên!

Cái này còn là người sao?

Nhìn thân ảnh hùng tráng mà xinh đẹp từ từ rời đi, Quân Mạc Tà nhãn châu - xoay động lập tức đuổi theo.

Một đường đi Khương Quân Tập không vội không gấp, nụ cười quyến rũ vẫn thường trực trên khuôn mặt, nửa bên mặt đỏ hồng, sóng mắt lưu chuyển, làm như rất thẹn thùng, rất khát khao... Tựa hồ trong lòng đang nghĩ tới chuyện gì rất tốt đẹp vậy...

Đột nhiên ánh mắt của nàng tụ lại, ở trước mặt có một bóng hình dị thường cao ngất xuất hiện... Bóng lưng thật đẹp, cao ngạo cùng tiêu sái, giống như ngọn núi vậy.

Lúc trước quấn lấy mấy lão đầu tử thật đúng là lựa chọn không sáng suốt, hiện tại có một món hàng tốt như vậy, tất nhiên phải lập tức sán lại, ban đầu nhẹ nhàng sau dùng bạo lực, không đáp ứng cũng không sao, mềm không được sẽ dùng cứng, ta còn có cái danh là phách vương ngạnh thương cung mà!(NB: lão Phong Lăng cho cái tên thánh giả này ghê quá ta đọc mà muốn ngất)

"Wow, bóng lưng của vị lang quân này thật mê người, khiến ta say mê muốn chết a..." ánh mắt của Khương Quân Tập phát sáng, lè lưỡi

liếm môi, vòng eo đảo một cái, lại duỗi tay lấy từ trong ngực ra một cái gương nhỏ, soi soi rồi duỗi tay chỉnh trang lại dung mạo, cuối cùng mới hài lòng, di chuyển tiếu bộ xuân phong như một cơn gió đuổi tới.

Vừa tới, quả nhiên là một thiếu niên xuất hiện trước mắt, lấy nhãn lực của hắn, tự nhiên liếc một cái là thấy, người thiếu niên này chỉ là người bình thường!

Một người bình thường như vậy, làm thế nào có thể chạy thoát khỏi tay một vị cường giả thánh cấp? Đây cũng là một bữa mĩ tiệc lớn a! Nước miếng trong miệng Khương Quân Tập cũng muốn chảy ra, cuối cùng hắn cũng hãm được sự sung sướng, ai nha một tiếng rồi nói: "Công tử, vị công tử phía trước kia..." Thanh âm ôn nhu ngọt lịm, thật mê người giống như mật đường. Nếu chỉ nghe thanh âm thôi, còn tưởng là của một cô gái thiên kiều bá mị...

Người thiếu niên phía trước kia tựa hồ như sợ hết hồn, theo hướng tiếng nói mà quay đầu nhìn lại, mới nhìn tới Khương Quân Tập, ánh mắt toát ra vẻ sợ hãi, nói: "Ngươi... Ngươi... Ngươi rốt cuộc là người hay là quỷ?"

"Ai nha nha... Vị công tử này nói chuyện thật buồn cười, giữa ban ngày ban mặt, làm gì có quỷ? Cho dù có quỷ cũng không sợ, đã có ta ứng phó!" Khương Quân Tập che miệng cười duyên, người thiếu niên nào lần đầu tiên thấy bộ dạng này của nàng cũng phản ứng như thế, đương nhiên nàng sẽ không trách, vừa quan sát khuôn mặt của vị thiếu niên công tử này, trong lòng lại càng yêu thích, chỉ thấy hắn mày kiếm sáng ngời, sống mũi thẳng, đôi môi gọt mỏng, tóc đen như mực, vóc người chính trực, vai rộng eo hẹp, chiều cao cân đối... Chính là một vị thiếu niên trong mộng a. "Vậy ngươi..." Thiếu niên này sợ hãi nhìn quái vật trước mặt, sau đó từng bước từng bước lùi lại, đây cũng là xuất phát từ thực tâm, dù sao vị này thật sự quá ác tâm đi.

"Ta mang một mảnh hảo tâm, thấy công tử đi chậm như vậy, không bằng để ta giúp ngươi một chút." Khương Quân Tập càng nhìn trong

lòng càng ngứa ngáy, trái tim giống như con nai nhảy loạn, thiếu niên lang quân anh tuấn đẹp mắt như vậy, hôm nay đúng là nhặt được của quý rồi... Hĩ hĩ hĩ...(mèng ơi)

Không nói lời gì, chỉ thấy vẻ sợ hãi hiện lên trong mắt thiếu niên, Khương Quân Tập giống như là một tên hái hoa dâm tặc điển hình, hắn nhảy lên, một tay cặp lấy thiếu niên đặt bên sườn, một đường chạy như điên... Hiện tại nên tìm một chỗ yên tĩnh, làm chút chuyện tốt mới là đẹp nhất...

Thiếu niên bị kẹp hô to: "Thả ta xuống, ngươi mau thả ta xuống, cứu mạng a..." Nhưng thanh âm của hắn dường như bị từng đợt gió đánh tan.

Trong lòng Khương Quân Tập rất đắc ý, cạc cạc cười quái dị nói: "Kêu to lên, kêu to lên đi kưng, ngươi có kêu rách họng cũng không có người tới đâu..."

Đang lúc này, hắn không phát hiện ra, trong mắt thiếu niên đột nhiên toát ra sát cơ nồng đậm!

Đang lúc Khương Quân Tập xuân tâm nhộn nhạo, tỏng lòng tràn đầy dâm ý, là lúc hắn tối không đề phòng nhất.

Một đạo kiếm quang sáng rực chợt lóe lên, tựa như mặt trời chói chang, đột nhiên biến ảo bên dưới sườn Khương Quân Tập, sau đó cắm thật sâu vào trong cơ thể hắn, roạt một tiếng, kiếm khí mãng liệt trong nháy mắt bạo liệt trong cơ thể Khương Quân Tập! Một thanh âm lạnh nhạt đồng thời vang lên: "Tạp chủng, chịu chết đi!"

Kèm theo thanh âm này, thiếu niên cạnh sườn hắn cũng biến mất không còn cái bóng, thời điểm người này xuất hiện, đã cách Khương Quân Tập ngoài mười trượng! Hắn mỉm cười, ánh mắt hàm chứa khoái ý báo thù nhìn nàng.

Thiếu niên này dĩ nhiên là Quân đại thiếu gia Quân Mạc Tà!

Khương Quân Tập phát ra một tiếng kêu thảm tới cực điểm!

Hắn vạn lần không ngờ, "Con mồi" làm cho mình động tâm như thế, lại đột nhiên trong lúc sơ ý bỗng nhiên biến thành một sát tinh đoạt mệnh! Hắn còn không nghĩ tới, một người có thể ẩn dấu thực lực ngay cả dưới mắt của thánh giả!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 33: Truy Sát!

Phải biết rằng, cho dù là Trì Thiên Phong hay Trần Trùng, hắn cũng có thể nhìn thấu tu vi của bọn họ! Vô luận bọn họ có ẩn dấu thế nào, cũng vô ích! Nhưng tùy tiện gặp phải một thiếu niên, không những hắn ẩn dấu tu vi thành công, hơn nữa còn tính toán chính xác thời điểm rồi tung ra một kích trí mạng!

Khương Quân Tập thân là thánh giả, là nhân vật đứng đầu thế gian, phản ứng mau lẹ bực nào, trong nháy mắt trường kiếm nhập vào cơ thể, cũng trong nháy mắt đó, hắn lập tức phong tỏa tất cả các kinh mạch trong cơ thể, mạnh mẽ chuyển hóa, toàn bộ thân hình đồng hóa cứng rắn giống như đồng, nhưng vẫn muộn một chút, kiếm khí đã xâm nhập đồng thời nổ tung!

Thân thể hắn quay cuồng trên không trung, huyết vụ tung bay đầy trời, nhưng đột nhiên biến mất, sau đó hắn lảo đảo một cái rơi xuống mặt đất, ánh mắt mở to như không thể tin được, nhìn chằm chằm thiếu niên trước mắt, trong đôi mắt kia từ từ biến thành cực kỳ ác độc!

Hắn cũng không có vội tiến lên trả thù, mà trước tiên cấp tốc như tia chớp lùi lại phía sau, vừa lùi đã vượt ra ngoài năm trượng! Sau đó hắn lôi từ trong lồng ngực ra một món đồ màu xanh biếc, lập tức nuốt cả vào trong miệng.

Sau đó cổ tay của hắn phất nhẹ, trong lòng bàn tay xuất hiện một khối Ngọc Thạch nho nhỏ tỏa ra ánh sáng thất sắc, sau đó hắn nắm chặt lấy khối Ngọc Thạch này, cả người toát ra sương trắng nồng đậm, mà khối Ngọc Thạch trong tay hắn nháy mắt đã cấp tốc nhỏ lại, cuối cùng biến

mất... Quân Mạc Tà không khỏi chắc lưỡi! Thánh giả cấp chính là nhân vật số một, quả nhiên không phải là cao thủ bình thường có thể sánh được, chân chính khó đối phó.

Quân đại thiếu gia vốn có mười phần nắm chặc, một kiếm này một khiếm này đã đâm vào trái tim Khương Quân Tập! Điều này tuyệt đối không phải nghi ngờ! Hơn nữa, kiếm khí mang tính phá hoại của một kiếm kia, cũng nổ tung trong cơ thể nàng, nội tạng bị tổn thương rất nghiêm trọng! Trọng thương như thế, có thể nói là khó sống!

Nhưng yêu nhân trước mắt này lại không chết, cũng chỉ chảy một chút máu, sau đó rơi xuống mặt đất, khi ăn đồ vật màu xanh kia, lại tiêu hao một viên Ngọc Thạch kì quái, hắn thậm chí còn có dấu hiệu khỏi hẳn! Điều này sao có thể? Cái này cũng quá biến thái đi!

Xét thấy năng lực cường hãn của thánh giả, cùng với năng lực khôi phục không thể tưởng tượng được, lúc trước hắn đã nghe Mai Tuyết Yên giới thiệu qua, hơn nữa cũng đoán được, lấy công lực tôn giả cấp hai của mình chính diện tương đấu mà nói, chỉ sợ tuyệt đối không làm thương tổn được cường giả thánh cấp!

Coi như là đánh lén ám sát, cũng chưa chắc có thể! Cái gọi là đánh lén dùng để đối phó với loại thánh giả này, căn bản không có khả năng! Cho dù là gần ngay gang tấc, nhưng cũng đủ để nàng ta kịp phản ứng triển khai phản kích!

Bởi vì coi như là thần kiếm Viêm Hoàng Chi Huyết, hơn nữa mình dốc toàn bộ lực lượng phát ra một kích, cũng chưa chắc có thể công phá được phòng ngự của thánh giả! Muốn đối phó với thánh giả , phải ở trong hoàn cảnh toàn tâm ám vô tâm, xuất kỳ bất ý đánh úp lại, dưới tình huống đó mà nói mới có thể đắc thủ.

Cũng phải ở trong nháy mắt bộc phát lực lượng mạnh nhất, dùng một kích trí mạng! Nếu không chỉ cần bất kỳ một đòn nào của đối phương, người chết rất có thể là mình! Chênh lệch song phương, dù sao cũng quá lớn!

Cho nên vừa nhìn thấy đúng thời khắc này Quân Mạc Tà liền có biện pháp đối phó với Khương Quân Tập, khoảng cách cực gần để ám sát! Nếu không có khoảng cách gần, phương pháp này tất không thể thành công, mà sự thật đã chứng minh hắn đã thành công, nhưng mà... Tựa hồ hiệu quả lại không được như mong muốn... Hắn lại không biết, hiện tại trong lòng Khương Quân Tập đang sợ hãi tới cực điểm!

Một kích bất thình lình của Quân Mạc Tà, cơ hồ đủ lấy mạng hắn, cơ hồ căn bản là tại chỗ khiến cho hắn thần hồn câu diệt! Một kiếm này rất hoàn hảo, nếu không phải là Khương Quân Tập, mà đổi lại là một thánh giả khác, tất nhiên sẽ bị một kiếm này tạo ra thương tổn trí mạng! Cho dù sau khi trúng kiếm lập tức chữa thương, cũng phải mất mấy chục năm tu dưỡng! Thương thế nghiêm trọng như vậy, coi như là cao thủ cấp bậc thánh giả , cũng không chịu nổi! Nhưng hắn dù sao cũng là Khương Quân Tập! Dù sao cũng là huyết thống đời sau của dị tộc nhân!

Khương Quân Tập mặc dù là một tạp chủng, mặc dù cũng không có giống con người, bề ngoài là sinh đôi chung một thể, nhưng hắn vẫn thừa hưởng đặc điểm hèn hạ của dị tộc nhân! Đó chính là hắn mặc dù là một nhân thể, nhưng trong thân thể lại chứa hai linh hồn! Hai bộ phận có thể cùng tu luyện mạch lạc! Hơn nữa còn còn có hiệu quả bù trừ giữa âm dương, có thể tùy thời sử dụng!

Hắn luyện công phu một ngày, chẳng khác nào hai người đồng thời tu luyện! Hơn nữa âm dương tương thông phụ trợ, tốc độ sẽ gấp ba người thường! Nói như vậy, hoặc vẫn chưa rõ ràng. Nhưng nếu dùng một loại thuyết pháp khác để nói: hắn tu luyện một trăm năm, chẳng khác nào các thánh giả khác tu luyện ba trăm năm! Chênh lệch như vậy thật đúng là khó tưởng tượng! Cho nên trong thời gian cực ngắn như vậy hắn đã tu luyện tới cảnh giới thánh giả!

Mà cũng chính bởi vì đặc tính này, mới có thể khiến nàng trong nháy mắt chạy trốn kiếm của Quân Mạc Tà, thậm chí còn trong nháy mắt "khôi phục" đến trạng thái khỏi hẳn.

Nhưng một kiếm này của Quân Mạc Tà, lại không phải hoàn toàn vô ích, thậm chí có thu hoạch rất lớn, một kiếm này cũng khiến một bên linh hông nam tính của hắn thần hồn câu diệt! Nhưng hôm nay hắn lại xuất hiện với bộ dạng nữ thể, cho nên ngoài mặt mặc dù không có gì đáng ngại, nhưng trong người nàng tự biết, mình không còn làm nam nhân được nữa! Hơn nữa còn mất đi năng lực nghịch thiên song tu âm dương bù trợ! Một kiếm này chẳng khác nào biến người đàn ông thành thái giám! Đem vị âm dương thánh giả này hủy đi một nửa! Như vậy há lại khiến nàng không tức giận!

Nhưng Khương Quân Tập cũng không ngu! Hắn đã mơ hồ cảm thấy có điểm không đúng, hết thảy mọi chuyện trước mắt đều là âm mưu nhằm đối phó với chính mình! Bị đả thương nặng như vậy, Khương Quân Tập cũng không muốn báo thù, mà muốn trực tiếp chạy trốn. Núi xanh còn đó, không sợ không có củi đốt!

Vạn nhất đối phương còn có cao thủ khác mai phục, như vậy mình sẽ lâm vào thế nguy hiểm. Sợ rằng ngay cả thân thể nữ tử còn lại cũng không lưu lại được.

Nhưng Khương Quân Tập đang định xoay người bỏ trốn, lại phát hiện thiếu niên đối diện làm như "Không có chuyện gì" sau đó khuôn mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, hắn thét lên một tiếng sợ hãi, sau đó xoay người bỏ chạy! Tốc độ thật nhanh, thật ngoài dự đoán của mọi người!

Quả thực giống như chó nhà có tang, hoảng sợ tựa như cá lọt lưới!

Bất quá trong nháy mắt thời gian, hắn đã trốn xa tới trăm trượng! Mắt thấy sắp biến mất khỏi tầm mắt của Khương Quân Tập! Hắn đã ám toán thành công, vì sao phải chạy trốn?

Đối phương đã chạy, Khương Quân Tập ngược lại không vội chạy trốn! Hắn nghĩ: tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ... Người này căn bản chỉ đi một mình? Vừa nghĩ như vậy, Khương Quân Tập đột nhiên giận dữ: Tên này chính là một kẻ hậu sinh tiểu bối! Lại có thể ám toán khiến mình lâm

vào thảm cảnh như vậy? Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục! Dõi mắt nhìn tới, tiểu tử đã biến mất vô ảnh vô tung.

Khương Quân Tập giận dữ rống một tiếng: "Con thỏ nhỏ chết kia, ngươi ăn gan hùm dám hại bổn cô nương! Chẳng lẽ còn muốn chạy sao?" Cái thanh âm này đã không còn chút ôn nhu nào, mang theo một cỗ khí thế lành lạnh thê lương!

Khương Quân Tập hừ lạnh một tiếng, thần niệm phô thiên cái địa tán phát ra, cơ hồ ngay lập tức, nàng cũng đã phát hiện ra lộ tuyến chạy trốn của thiếu niên kia! Trong thời gian thật ngắn, vậy mà hắn đã chạy được đoạn đường bốn mươi năm mươi dặm! Trốn vào một mảnh rừng cây rậm rạp! Trừ phi là dùng thần niệm thật nhanh lục soát, nếu không chỉ sợ sẽ mất đi tung tích của người này.

Có thể thấy được, thiếu niên này quả nhiên là dùng hết toàn lực chạy trối chết! Lấy toàn lực của hắn mà bộc phát mà xem, thực lực cũng tầm nhị cấp tôn giả! Mà trong nháy mắt đã chạy được bốn mươi năm mươi dặm, có thể thấy được nhị cấp tôn giả cũng phải dùng hết sức mới có thể liều mạng mới đạt được tốc độ như vậy!

Hơn nữa trên đường đi hắn cũng đều lựa chọn những địa phương có sinh cơ, hoặc là thỏ hoang, gà rừng hoang, hoặc là trực tiếp xông vào bầy sói, làm như nơi nào cũng có người đang chạy vậy! Mà thiếu niên này trong nháy mắt đã biến vào trong rừng sâu, sắp sửa xuyên qua khu rừng!

Khương Quân Tập cuồng nộ hét lớn một tiếng: "Tiểu bối, xem ngươi có thể chạy tới đâu!" Thân thể vừa động, soạt một tiếng biến mất tại chỗ, hắn dùng hết toàn lực, cuồng mãnh đuổi theo! Chỉ cảm thấy hận ý trong lòng càng lúc càng nồng đậm, càng lúc càng không thể ngăn lại!

Nếu thiếu niên này không có chạy trốn, trực tiếp xông lên giết mình, Khương Quân Tập ngược lại muốn xoay người chạy trối chết! Mặc dù thiếu niên này là tôn giả nhị cấp không lọt vào mắt mình, nhưng mà Khương Quân Tập còn hoài nghi đối phương còn có mai phục, nếu không, chỉ bằng một mình hắn há có can đảm giết mình? Mình là thánh

giả a! Nhưng đối phương lại quay người bỏ trốn, ngược lại khiến hắn nghi ngờ! Sau đó không kiêng sợ nữa, toàn lực đuổi theo!

Tiểu tử thì ra ngươi không có trợ thủ! Thật can đảm a thật can đảm a! Chỉ là một tôn giả nhị cấp mà muốn giết chết Khương Quân Tập ta, giết chết một thánh giả! Hiện tại trong lòng Khương Quân Tập tràn đầy cảm giác lật thuyền trong rãnh! Tốc độ của thánh giả, có thể trong nháy mắt vượt qua nghìn dặm!

Quân Mạc Tà ở bên này vội vã lao vào trong rừng cậy, lại thấy một thân ảnh chợt lóe rồi xuất hiện trước mắt, trong ánh mắt người này tràn đầy sát cơ, vững vàng chặn trước mặt mình!

"Mịa nó! Tên tạp chủng ngươi! Sao lại chạy nhanh như vậy chứ!" Quân Mạc Tà tức giận mắng một tiếng, quay người lại muốn chạy tiếp.

Một câu tạp chủng khiến hai mắt Khương Quân Tập xanh lét, hét lớn một tiếng: "Vô liêm sỉ! Thằng nhóc này còn muốn chạy!" Hai tay hợp lại, tất cả đại thụ trong vòng một trượng đều oành một tiếng bắn lên trời! Sau đó Khương Quân Tập xuyên qua làn khói tiến tới!

Một kích kia cũng thật mạnh mẽ! Chung quanh chừng mười trượng, tất cả đều lọt vào phạm vi công kích! Hơn nữa uy lực khủng bố như vậy cũng không phải tôn giả nhị cấp có thể thừa thụ!

Trong lòng Khương Quân Tập có mười phần nắm chắc đối phương sẽ bị trọng thương bởi một kích này! Nhưng dĩ nhiên nàng không muốn lập tức giết chết đối phương! Người này Khương Quân Tập thề, ít nhất cũng phải hành hạ hắn mười năm rồi mới giết chết! Cho dù như vậy cũng quá tiện nghi có hắn!

Khương Quân Tập đi xuyên qua làn khói bụi, không khỏi cười lạnh, trên một cây đại thụ cách xa mười trượng, thiếu niên này đang cố tụt xuống, cả người đầy máu, hai mắt vô thần! Rõ ràng chính là bị trọng thương bởi một kích này, sau đó bị kình khí hất tung bay lên ngọn đại

thụ! Cho tới giờ khắc này mới bò xuống... Điểm này có thể nhìn ra được từ vết lõm thật sâu trên thân đại thụ!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 34: Tiếp Thêm Lần Nữa!

Bất quá, một lần bị thiệt, Khương Quân Tập cũng không dám khinh thường nữa, hắn vẫn đứng ở khoảng cách xa 10 trượng, từ rất xa quan sát, đột nhiên lại tràn đầy hận ý cười lạnh một tiếng: "Con thỏ nhỏ kia, ngươi chạy đi, tại sao lại không chạy nữa vậy?"

Quân Mạc Tà dĩ nhiên cũng đã thấy được Khương Quân Tập. Sắc mặt nhất thời trắng bệch, còn muốn vùng dậy chạy trốn, nhưng thân thể vừa động, trong miệng lại phun ra một bụm máu lớn...

Khương Quân Tập hừ lạnh một tiếng nói: "Còn muốn động? Ngũ tạng đã lệch vị, cử động nữa, chỉ có nước chết a!" Hắn đã xác định trong miệng đối phương chính là máu tươi, vô luận là màu sắc hay là độ nồng đậm, đều xác nhận phán đoán của hắn!

Huống chi hắn rất tự tin vào công lực của mình!

Đối phương thủy chung bất quá là chỉ là một gã nhị cấp tôn giả mà thôi, còn kém xa bản thân mình, tôn giả tam cấp, tam cấp trung giai, tam cấp đỉnh phong, tôn giả tứ cấp, tứ cấp trung giai, đỉnh phong, thánh giả nhất cấp, nhị cấp! Ước chừng chín cấp bậc! Nếu như chênh lệch lớn như vậy, mình còn có thể nhìn lầm, phán đoán sai, đó mới đáng bị chê cười a!

Nhìn tên ghê tởm này Khương Quân Tập lại cảm nhận bộ ngực mình đang đau đớn! Hai linh hồn ở trong thân thể, cùng chung một thân thể, âm dương tương hỗ đã thành thói quen mấy trăm năm!

Hôm nay cũng bởi vì tiểu tử này mà bị phế! Điều này cũng giống như phế đi một nửa tu vi của mình! Thậm chí còn nhiều! Cho dù là bích lục Thiên mạch linh căn loại thánh dược này cùng với Thất thải thánh ngọc, hấp thu thiên địa linh khí nồng hậu cũng chỉ có thể bảo trụ thân thể, mà không thể phục hồi lại linh hồn đã bị thần hồn câu diệt kia! Một nửa đã bị phế, lại tốn vài loại bảo bối trân quý, nhưng vẫn không thể nào khôi phục! Trong lòng Khương Quân Tập vô cùng thống hận! "Con thỏ nhỏ chết kia, ngươi là ai?" Khương Quân Tập nhìn Quân Mạc Tà lành lạnh hỏi.

"Ta..." Thân thể của Quân Mạc Tà vừa động, cố dùng lực gắng gượng đứng lên, máu tươi lại chảy ra càng nhiều. Đây là hắn vừa mới giết chết một con sói, sau đó ngậm máu tươi trong miệng, được hắn dùng Khai Thiên Tạo Hóa Công biến đổi, những vết máu này tựa giống như nội tạng bị thương mà thành, hoàn toàn không khác gì nhau.

"Bản thiểu gia chính là Quân Mạc Tà! Khương Quân Tập... Ngươi cái cái đồ biến thái tạp chủng này! Ngươi là loại yêu nhân, bày mưu tính kế uy hiếp Tuyết Yên của ta! Ngươi có chết ngàn lần cũng đáng! Như vậy mà ngươi còn không chết, ông trời thật không có mắt!" Quân Mạc Tà tựa hồ là như rất "Suy yếu" Hung hăng mắng. "Quân Mạc Tà? Ha ha thật là tìm khắp nơi không được, cuối cùng lại tự dẫn xác tới, đỡ uổng công công! Thì ra ngươi tung tin tìm sư phụ ngươi, còn mình lại trốn ở chỗ này đánh lén..."

"Ngươi! Vô liêm sỉ! Miệng chó không mọc được ngà voi, ngươi mới là súc sinh!" Quân Mạc Tà giận dữ, hét to một tiếng, trong miệng lại phun máu tươi! Một ngụm máu tươi này cơ hồ nhuốm đỏ mặt đất, một ngụm máu này phun ra, khiến thân thể của hắn lảo đảo muốn ngã, lại càng suy sụp ngồi thụp xuống thở hổn hển, mắt thấy giống như đèn cạn dầu.

Ánh mắt Khương Quân Tập lộ ra vẻ tàn nhẫn, chậm rãi đi tới nói: "Yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi chết đâu, từ nay về sau ngươi chính là món đồ chơi của ta! Ta nhất định phải đùa giỡn ngươi cả đời, phải làm

cho ngươi cầu sống không được muốn chết chẳng xong, hảo hảo mà hầu hạ ta, ngươi muốn cảm ơn đại ân đại đức của ta? Chờ đợi sao? Bản thánh nhất định phải đem các loại cực phẩm diệu dược đã sưu tầm lâu năm dùng trên người ngươi, cho ngươi dục hỏa phần thân, ngay cả tinh lực đứng dậy cũng không có, phải chịu thống khổ cả đời!

"Mơ đi! Cho dù bản thiểu gia có chết, cũng sẽ không để cho tên nhân yêu tạp chủng nhà ngươi đùa bỡn đâu!" Quân Mạc Tà lớn tiếng gào to nói, vừa nói xong lại mãnh liệt hít một ngụm không khí.

"Mơ tưởng à! Trước mặt ta, ngươi còn vọng tưởng muốn tự đoạn tâm mạch, kết thúc tánh mạng?" Khương Quân Tập cười nhạo, thân thể nhanh tới cực điểm đã xuất hiện trước mắt Quân Mạc Tà, một đầu ngón tay như thiểm điện điểm lên trán Quân Mạc Tà!

Một đầu ngón tay khẽ điểm, như vậy liền có thể đem huyền khí đánh loạn lên trong cơ thể đối phương! Một thân huyền khí cũng không thể nào phát động, cho dù muốn tự cắn đầu lưỡi cũng không có lực!

Một ngón tay điểm lên trán Quân Mạc Tà, mà Quân Mạc Tà cũng tựa hồ như không có năng lực chống đỡ, chậm rãi ngã trên mặt đất.

Khương Quân Tập hừ một tiếng, đắc chí vừa lòng nhìn Quân Mạc Tà đang hôn mê, cười quái dị nói: "Tha cho ngươi có mà gặp quỷ a, còn không phải là muốn uống nước rửa chân của lão nương a? Ngươi chờ xem lão nương lập tức bắt đầu bào chế ngươi!"

Hắn bay quanh thân Quân Mạc Tà, sau đó nhíu mày nói: "Há, chuôi thần binh có thể thương tổn được ta đâu rồi? Rất có khả năng trên đường chạy trốn tiểu tử này đã đánh mất? Trên người tiểu tử này trống trơn, chả có gì cả..."

Nàng hơi cúi người, lại đem Quân Mạc Tà kẹp cạnh sườn, sau đó liền phi thân lên, đi ngược lại với con đường mà Quân Mạc Tà đã chạy tới đây. Một thanh kiếm có thể gây tổn thương cho thánh giả, không thể nghi ngờ gì là thần binh lợi khí tuyệt đỉnh! Thậm chí có thể nói là có một

không hai! Bảo kiếm như vậy, cho dù là Khương Quân Tập cũng không muốn bỏ qua!

Về phần tiểu tử này, hiện tại huyền khí của hắn đã bị một đầu ngón tay của ta phế đi! Từ nay về sau, ta muốn thu thập ra sao thì làm như vậy... Khương Quân Tập vừa bay vút lên, trong nháy mắt vô số ý tưởng hiện lên trong đầu, từng ý tưởng có thể nói là khiến người ta muốn sống không được!

"Ta muốn đem mấy trăm loại hình phạt thực hành trên người ngươi! Quân Mạc Tà! Nếu ta cứ để ngươi thanh thản chết như vậy, ta còn là âm dương thánh giả sao?" Khương Quân Tập hung hăng tự nhủ, nói tới chỗ này lại nghĩ tới chuyện âm dương thánh giả đã bị đối phương phế bỏ.

Hiện tại chính mình chỉ còn là âm thánh giả, vĩnh viễn không còn "Dương thánh giả" nữa, hắn không khỏi nghiến răng nghiến lợi! Hiện tại hận không được ăn sống tiểu tử này! Đúng lúc này, Khương Quân Tập đột nhiên nghe được một câu rất quen tai! Sau đó thấy được một màn rất quen mắt! Tâm thần rung động động cơ hồ như hồn phi phách tán. Đau tới tận tim phổi! "Tạp chủng, chịu chết đi!" Chính là một câu nói mà cách đó không lâu hắn đã nghe được.

Một đạo kiếm quang sáng như ngọc một lần nữa đâm lên từ mạn sườn, mang theo cỗ tức giận như rồng ngâm, không hề chần chừ đâm thẳng vào trái tim hắn!

Sau đó chính là từng đợt kiếm khí bạo phát, rồi cảm giác đau đớn truyền tới! Nổ tung hướng tới bốn phía, rồi phát tán ra! Khương Quân Tập sửng sốt! Ngay cả thời gian sinh tử này, hắn vẫn còn ngẩn người! Cảnh tượng giống nhau, tư thế giống nhau, kiếm quang giống nhau, xé rách cũng vậy, lời nói cũng vậy mà tư thế kẹp người bay trên không trung cũng thế... Hết thảy hết thảy, cũng là lặp lại một màn như lúc ban đầu! Hắn chậm rãi xoay người, quả nhiên thiếu niên anh tuấn vẫn đứng đối diện ngoài mười trượng! Vẫn là mày kiếm mắt sáng, vẫn là anh tuấn tiêu sái giống như núi sừng sững đứng đó!

Chỉ bất quá lần này đối phương không có trốn! Không chỉ không chạy trốn, hơn nữa ánh mắt hắn còn tỏa ra nồng đậm hàn ý, giọng nói lạnh lùng: "Tạp chủng! Ngươi xong rồi! Lần này ngươi thật sự xong rồi!" Máu tươi tung tóe, từ trên không rơi xuống. Một màn này cũng gần như không sai biệt so với lúc trước!

Duy có lần này Khương Quân Tập lại không có thu hồi máu tươi vào cơ thể như lúc trước, mà máu tươi tung tóe bắn ra, đồng thời cơ thể cũng nặng nề rơi xuống mặt đất!

Cho đến khi rơi xuống, trong mắt của hắn vẫn tràn đầy thần sắc khó tin! Thậm chí còn cảm thấy một loại thống khổ của tử vong buông xuống! Quá ngoài ý muốn!

Hắn không thể tin được, cũng vô pháp tin, đối phương lại dùng thủ đoạn đồng dạng, chưa tới một giờ mình lại bị trúng chiêu tới hai lần!

Lần đầu tiên bị hủy đi dương thân, mất đi nửa cái mạng, lần thứ hai lại càng đoạt tuyệt đi sinh cơ của bản thân! Thương thế hiện tại nếu có cơ hội điều dưỡng, dựa vào chăm chỉ tu luyện cùng với năng lực thánh giả cường hãn của mình, cố gắng trăm năm cũng có thể phục hồi như cũ... Nhưng nàng biết đối phương tuyệt đối sẽ không cho mình cơ hội này!

Mình đã phạm sai lầm thứ hai, đối phương sẽ không như vậy, một lần cũng không! Mà đã biết hai lần sai lầm... Khương Quân Tập thậm chí hồi tưởng lại một lần, nếu sau này mình gặp lại... Sợ rằng vẫn phạm phải sai lầm này! Gia hỏa trước mắt này rất am hiểu về nhân tính, quả thực tới trình độ đáng sợ! "Quân Mạc Tà... Ngươi thật sự rất có tâm kế!" Khương Quân Tập rốt cục cũng run rẩy đôi môi, cúi đầu nói. Hắn cũng không cảm thán về huyền công của đối phương, nhưng lại khen ngợi tâm kế của đối phương! Mặc dù lấy niên kỉ của Quân Mạc Tà mà nói, trước mắt có tu vi như vậy đã rất không tồi rồi!

Nhưng nếu không có tu vi tương đối, cho dù có tâm kế bố cục chặt chẽ tới mấy cũng không có ý nghĩa, mà đã biết lần bại vong này, nguyên

nhân chủ yếu vẫn là rơi vào cạm bẫy được bố trí tỉ mỉ của đối phương! Lấy thực lực của nhị cấp tôn giả thành công giết chết thánh giả!

Hơn nữa còn là còn bị giết chết khi vẫn trong trạng thái thánh giả! Từng bước một bố trí bẫy rập, để cho một vị thánh giả bước vào, cuối cùng chết oan chết uổng!

Khương Quân Tập thậm chí hoài nghi, vừa rồi Quân Mạc Tà mới phun máu tươi cũng là giả, nếu như vậy kết quả của trận chiến này chính là một nhị cấp tôn giả giết chết một vị thánh giả vẫn còn nguyên lực lượng, đối phương lại không bị tổn thương một cọng tóc, rút lui!

Chuyện như vậy nếu là lúc trước có người nói với Khương Quân Tập như vậy, hắn tất nhiên sẽ cười tới vỡ bụng: chuyện này căn bản không thể xảy ra! Căn bản chỉ là một chuyện cười mà thôi! Thiên đại chuyện cười! Nhưng hiện tại, vào thời khắc này, chính hắn lại rơi vào trong câu chuyện cười đó, hơn nữa thất bại một cách nhục nhã! Cái này là chuyện nhục nhã cỡ nào!

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, cũng không có lập tức trả lời, thân hình đột nhiên chớp động, trường kiếm lành lạnh lóe lên, Khương Quân Tập kêu thảm một tiếng, thanh âm rất thê lương. Gân tay gân chân của hắn đã bị Quân Mạc Tà chặt đứt!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 35: Không Bằng Cầm Thú!

Một kiếm này, máu tươi tức thì chảy ra!

"Tốt lắm, hiện tại chúng ta cuối cùng cũng có thể hảo hảo nói chuyện một chút!" Quân Mạc Tà hiền hòa, ôn nhu giải thích: "Chỉ cần ngươi có thể động đậy tay chân, cuối cùng ta vẫn không yên tâm, hiện tại rốt cuộc cũng yên tâm rồi! cường giả Thánh cấp có năng lực phục hồi mà thường nhân khó có thể so sánh được, nhưng nếu bị tàn phế, tin tưởng không có hai ba khắc sẽ không thể phục hồi được như cũ, thời gian này ta tạm lấy của ngươi! Chúng ta có thể từ từ chơi đùa, không cần nóng nảy!"

Cả người Khương Quân Tập trở nên lạnh lẽo! Ngay cả nội tâm cũng lạnh như băng! Ngay cả chút sinh cơ cuối cùng muốn đồng quy vu tận với đối phương cũng bị bóp nát!

Mặc dù mình không coi lời đe dọa này vào đâu, nhưng nếu có thể trì hoãn một hơi, liều tính mạng thiêu đốt tiềm lực sinh mệnh cuối cùng, như vậy, tất nhiên sẽ khiến đối phương bị trọng thương thảm trọng!

Nhưng đối phương lại ra tay tàn nhẫn, quyết đoán như vậy! Trực tiếp hạ thủ, gọn gàng linh hoạt! Hoàn toàn không cho mình bất cứ cơ hội nào!

Quân Mạc Tà đảo mắt đã xuất thủ ba lần, lần đầu tiên, đập tan âm dương chi thể! Lần thứ hai khiến Khương Quân Tập trọng thương, hấp hối, mà lần thứ ba chính là chặt đứt gân tay, chân, hoàn toàn tiêu trừ bất kỳ phản kháng nào của hắn! Hiện tại, Khương Quân Tập xem như chân chính là cùng đường mạt lộ! Một tia hi vọng cũng không có!

Cho dù hiện tại ngũ đại thánh giả khác có đồng thời xuất hiện tại chỗ này, Quân Mạc Tà cũng có thể giết hắn, sau đó chạy trốn! Cho dù có cứu được hắn, hắn cũng chỉ làm phế nhân cả đời mà thôi!

Khương Quân Tập thủy chung đã đạt tới thánh giai, hắn rõ ràng biết, Quân Mạc Tà phát ra kiếm khí, bên trong ẩn chứa một loại kình lực quỷ dị tới cực điểm, nói quỷ dị cũng không chính xác, bởi vì kình khí bản thân nó đã có khí thế rất dào dạt, tràn đầy lực lượng hủy diệt rồi!

Sức phá hoại của loại kình khí này hoàn toàn nằm ngoài hiểu biết của một vị thánh giả như Khương Quân Tập, căn bản nếu không biết, sẽ không thể nào hóa giải, tự nhiên không nói tới chuyện hồi phục, cho nên, từ giờ khắc này Khương Quân Tập chân chính biến thành một phế nhân! Loại kình khí quỷ dị này nàng thậm chí nghĩ chính là do Cửu U Đệ Nhất Thiếu phát ra, tử vong chi khí!

Chuyện này cũng hợp tình hợp lý, mới vừa rồi Quân Mạc Tà thi triển ra chính là nghịch chuyển Khai Thiên Tạo Hóa thần công mà phát huy ra hủy diệt chi khí! Khai Thiên Tạo Hóa Công chính là công pháp thần diệu số một trong thiên địa, thuận theo tự nhiên có thể Khai Thiên Tạo Hóa, sinh cơ vô hạn! Nhưng nghịch hành chính là hủy diệt! Âm cực dương sinh, dương cực âm sinh, nghịch sinh là tử!(âm tới cùng thì sinh dương mà dương tới cùng cực thì sinh âm, ngược của sinh là tử) Thủ đoạn đồng dạng với lúc hắn thi triển qua trên người Tiêu Hàn. Mà Khương Quân Tập chính là người vô cùng may mắn là kẻ thứ hai hưởng qua loại tư vị này!

"Nghe nói yêu nhân ngươi rất bất đồng với người khác, người bình thường không phải là nam thì là nữ, mà ngươi lại một ngày là nam một ngày là nữ? Hôm nay ta cần phải khai mở nhãn giới mới được!" Quân Mạc Tà nghiêng nhìn Khương Quân Tập, đột nhiên trường kiếm vung lên, y phục của Khương Quân Tập bị một kiếm này chém nát, lõa lồ lộ ra hạ thân.

"Quân Mạc Tà ngươi giết ta đi! Hành động nhục nhã như vậy không phải là bổn sắc của nam nhi!" Gió rét trong núi thổi tới, Khương Quân Tập chỉ cảm thấy xấu hổ cùng giận dữ muốn chết! Hắn mặc dù trời sinh tính đê tiện dâm đãng, nhưng đều ở tình huống mình chiếm thế chủ động, hôm nay, lấy một đời thánh giả tôn sư lại bị một tên hậu bối mạnh mẽ lột trần truồng, hành động này chính là một đả kích mãnh liệt, quả là khó có thể hình dung! "Làm nhục ngươi? Đương nhiên là muốn làm nhục ngươi rồi. Bằng không ta dùng một kiếm kết liễu ngươi cho sạch sẽ? Ngươi cho rằng ngươi là con trai ta à? Ta có hứng thú chơi với ngươi sao?"

Quân Mạc Tà chỉ nhìn thoáng qua liền lập tức quay đầu đi, oa oa nôn mửa hai tiếng, cùng với cảm giác vừa rồi bị hắn kẹp, thật buồn nôn, bao nhiêu thứ trong bụng đều nôn ra sạch sẽ, một hồi lâu mới ngừng lại, tiên tay gẩy mũi kiếm, một tấm vải che kín hạ thân hắn, cái này cũng quá buồn nôn đi, tuyệt đối nhìn lần nào là ói lần đó!

"Nghe nói phụ thân của ngươi là dị tộc nhân, phải không?" Quân Mạc Tà tò mò đi tới trước mặt hắn, nói: "Nghe nói dị tộc nhân cũng sống cộng thể? Hơn nữa huynh muội cũng có thể thành vợ chồng? Thật là là là..."

Quân Mạc Tà cười cười khinh thường phun ra một ngụm nước bọt, nói: "Ta vốn muốn mắng thằng cha của ngươi, nhưng cha ngươi căn bản không tính là người, chỉ là tạp chủng mà thôi! Mắng hắn, giống như vũ nhục giọng nói của ta... Ban đầu ta cũng muốn mắng mẫu thân của ngươi, nhưng mẹ của ngươi cũng là người vô tội, hơn nữa, là phụ thân ngươi cái tên tên cầm thú kia lại cường bạo mụ, mới sinh ra ngươi... Cho nên ta cũng không thể mắng mụ..."

Hai mắt của Khương Quân Tập đỏ ngầu, trong miệng ô ô kêu lên, cơ hồ bị mấy lời này của Quân Mạc Tà tức phát ngất đi. "Thật ra, căn bản ta không biết nên mắng ngươi như thế nào cho phải! Hết thảy những lời mắng mỏ cũng không thích hợp dùng trên người ngươi, không sai, vớ

vẩn còn có thể mắng cho ngươi càng trở nên đẹp đẽ hơn a... Như vậy chẳng phải là tiện nghi cho ngươi còn gì?"

Khương Quân Tập đột nhiên cười thảm nói: "Quân Mạc Tà, ngươi không phải muốn mắng tên phụ thân chết tiệt kia của ta sao? Cứ mắng đi! Lớn tiếng chửi vào! Nói cho ngươi biết, lão tử so với ngươi càng muốn mắng lão tạp chủng kia! Cái tên lão tạp chủng thiên đao vạn quả kia, lão hỗn đản đoạn tử tuyệt tôn, lão nhân lưỡng tính khốn nạn!"

Quân Mạc Tà ngơ ngẩn. trăm triệu lần không nghĩ tới gia hỏa này lại mắng cha mình lưu loát ác độc như vậy! Điều này cũng làm cho hắn có chút bất ngờ. Gia hỏa này thật đúng là không bằng cầm thú! "Cha của ta... Phi! Hắn cũng xứng?" Khương Quân Tập ngoảnh đầu hung hăng nhổ một ngụm nước bọt, nói: "Hắn bất quá chỉ là một tên cầm thú hạ lưu mà thôi, cũng đã chết đến nơi rồi, lại còn sinh lão tử ra, để lão tử cô linh ở trên cõi đời này chịu mọi khổ sở! Khi lão tử bảy tuổi, một mình trong núi, sống gần bầy sói, tám tuổi lại lưu lạc vào hang sói... Một ngày làm nữ nhân thì bị đám soi xxx, một ngày làm nam nhân..., như vậy...! Lão tử nghĩ tới đây lại muốn đi đào mộ của hắn lên!"

Quân Mạc Tà trố mắt lè lưỡi. Hử, không nghĩ tới tuổi thơ của tên này lại như thế!

Người biến thái quả nhiên sẽ gặp gỡ kẻ biến thái!

Thật là bá đạo!

"Ngươi mắng đi, sao ngươi không mắng hắn! Cái lão tạp chủng kia! Lão...Hỗn đản! Lão biến thái!" Khương Quân Tập thở hồng hộc mắng to, đột nhiên hắc hắc cười nói: "Thống khoái!"

"Có ngươi mắng, ta nhìn như vậy đủ rồi, ngươi mắng so với ta còn độc hơn nhiều lắm!" Quân Mạc Tà cam bái hạ phong. Sống qua hai kiếp, hạng người gì cũng đã gặp qua, nhưng giống như Khương Quân Tập, mắng cha của mình hoành tráng, hùng hồn, ác độc như vậy, thật sự đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Khương Quân Tập không hổ là biến thái trong những kẻ biến thái, người cặn bã trong đám người cặn bã, vô liêm sỉ trong vô liêm sỉ! So sánh với yêu nhân còn yêu nhân hơn! Còn tạp chủng hơn cả đàn tạp chủng!

So sánh với chuyện bày mưu tính kế hãm hại Mai Tuyết Yên đúng là chuyện nhỏ, thật sự nhỏ bé không đáng kể... Người cặn bã như vậy, còn có chuyện gì là không thể làm được? Nhiều nhất cũng chỉ giống như dùng đao giết bò để giết chuột mà thôi!

"Thiên Trụ Sơn bên kia... Phần mộ tổ tiên của nhà ngươi nhất định là bốc ra khói xanh rồi, vì thiện mà bốc lên khói xanh, vì ác mà bốc lên khói đen. Mà phần mộ tổ tiên nhà ngươi, cũng là khói xanh..." Quân Mạc Tà than thở một tiếng: "Tổ tông nhà ngươi... Bỏ đi, lão tử thật sự không có tâm trạng để mắng, cũng quá buồn nôn đi...Bây giờ tiễn ngươi lên đường a! Thật là không còn tâm tình để hành hạ ngươi nữa!"

Khương Quân Tập cười lớn nói: "Không có gì để nói? Quân Mạc Tà, ha ha ha, lên đường, hắc hắc, lão tử cầu ngươi một chuyện!"

Hắn không đợi Quân Mạc Tà trả lời, đã oán độc nói: "Lão tử hận thấu thân thể này! Ta hi vọng ngươi làm nhanh gọn, tiễn ta lên đường, đem thân thể lão tử chia làm hai nửa, chém thành ngàn mảnh, để cho huyết mạch cái tên tạp chủng kia, chảy sạch trong thân thể ta! Lão tử xuống Địa phủ sẽ đi tính sổ với tên tạp chủng kia!" Khương Quân Tập dữ tợn cười, cười như dốc cạn đáy lòng: "Ta muốn để cho hắn đoạn tử tuyệt tôn!"

"Ai nha, ta là người thiện lương, ta làm sao lại tàn nhẫn như vậy chứ, ta sẽ giúp ngươi chuẩn bị một cái chết cực kỳ thoải mái! Khương Quân Tập, ngươi cứ từ từ thưởng thức, đó là chuyện ôn tình đã lâu ngươi chưa được thưởng thức a." Quân Mạc Tà hoàn toàn không có nhìn vẻ mặt của đối phương, đột nhiên xoạt xoạt một tiếng, xé rách tất cả y phục của hắn, vừa lấy ra một lọ chất lỏng, sau đó vẩy vẩy trên người hắn, một loại mùi quái dị trong nháy mắt bốc lên.

Chỉ là phương xa truyền đến tiếng tru của bầy sói...

Quân Mạc Tà bay lên, đem cái chai chất lỏng màu xanh đen vẩy lên giữa không trung, sau đó vung tay lên, trong phương viên mấy trăm dặm đều tràn ngập mùi vị quái dị này.

Sau đó hắn đồng thời lùi lại, chuôi kiếm mạnh mẽ điểm tại đan điền của Khương Quân Tập, một tiếng động nhỏ vang lên, huyền khí bản thân Khương Quân Tập đã hoàn toàn bị đánh tan!

Từ lúc này, Khương Quân Tập mặc dù vẫn là thánh giả nhất cấp huyền khí, nhưng nửa điểm cũng không vận dụng được, vô luận là phóng ra ngoài để hộ thân cũng không được, tác dụng duy nhất chỉ là duy trì sự sống, chữa trị những vết thương kia! Để hắn không chết nhanh như vậy! Sau một khắc tất cả dã lang từ đằng xa dị thường hưng phấn chạy tới...

Khương Quân Tập hoảng sợ rống to: "Quân Mạc Tà, ngươi muốn làm gì? Ngươi giết ta đi, ngươi mau giết ta đi!" Hắn đã nhận ra vật này là thứ gì... Nhưng chính là vì đã nhận ra mới khiến hắn sợ hãi, đồng thời khiến hắn buồn nôn tới cực điểm...

Cái này...Chính là khí tức xuân dược phát tình dã lang... Mà hiện tại, ngày đông lạnh vừa qua, chính là lúc phát tình của động vật.

Thân thể Quân Mạc Tà dần dần bay xa: "Hưởng thụ đi nhé, Khương Quân Tập! Nơi này sẽ là nơi khôi phục ký ức đẹp đẽ lúc tuổi thơ của ngươi, coi như là một đặc ân lúc nhân sinh ban cho ngươi! Đúng rồi ngươi thân là tu vi thánh giả, năng lực chữa trị hơn xa thường nhân, hắn là có thể kéo dài trận chiến này, cứ từ từ hưởng thụ đi nhé!"

Thanh âm vù vù vang lên, bảy tám con sói hoang to bằng con nghé con đột nhiên từ trong rừng cây xông ra, ánh mắt của mỗi một con đều ẩn ẩn lục quang, ngửi được cỗ khí tức làm cho chúng hưng phấn, bọn chúng đều nhào về phía Khương Quân Tập đang nằm trên mặt đất...

Con mồi trước mắt, ngoại trừ là bữa ăn ngon ra, còn là một loại đồ chơi rất hấp dẫn! Là thứ hấp dẫn nhất trên đời này... Khương Quân Tập kêu thảm, bầy sói đã bao vây lấy hắn, khẽ ước lượng qua một canh giờ, Quân Mạc Tà mới trở lại, trên mặt đất chỉ còn lại một đống xương trắng...

"Hừ! Chắc là thỏa mãn rồi chứ, coi như tiện nghi cho ngươi! Trước khi chết còn thoải mái như vậy, dục tiên dục tử a..." Quân Mạc Tà xoay người hướng về phía đông nam mà đi. Trước khi đi hắn còn đem đám huyết nhục xương cốt dưới mặt đất chấn thành nát bấy... Phía đông nam còn có năm vị thánh giả đang đợi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 36: Vong Ân Bội Nghĩa!

Hiện tại sắc trời dần dần tối tăm.

Màn đêm đã muốn quân lâm đại địa!

Trì Thiên Phong tiến vào một thị trấn nhỏ, vốn là tìm một quán trà, ấm trà có hương có vị, sau đó ngồi đọc sách, đọc đến nửa ngày, thẳng đến khi mặt trời khuất về tây, hắn mới chậm rãi đứng lên, bỏ lại bạc, đi ra khỏi cửa.

Dưới trời chiều, thân ảnh Trì Thiên Phong trải dài trên mặt đường, dường như có vẻ đìu hiu cô độc, bộ dáng già nua thâm trầm.

Hắn trực tiếp tìm một chiếc xe ngựa, mua không ít rượu ngon cùng đồ nhắm, tất cả chất đống ở trước mặt, chỉ riêng loại rượu ngon nhất, đã có gần hai mươi vò, toàn bộ đều là năm mươi cân một vò. Lúc này vừa mới ngồi lên xe ngựa, đi đường một cách chậm rãi thì xuất hiện một tiểu oa nhi, hướng về phía nam trở lại.

Vốn là, đã đạt tới trình độ Thánh Giả bực này, đối với vấn đề ăn uống, sớm đã không thèm để ý đến, thậm chí mười ngày nửa tháng không ăn một bữa cơm, cũng là chuyện bình thường, một khi đã bế quan, quanh năm suốt tháng đến nước cũng không dính răng, ăn cái gì hay không, cuộc sống thật sự của bọn họ đã thanh đạm rồi.

Nhưng lúc này đây, Trì Thiên Phong đề xuất ra tiệc tùng một chút, đúng là ngoài ý muốn nhưng lại được sự tán thành của toàn thể Thánh Giả! Điểm này, ngay cả người xuất ra chủ ý cũng có chút giật mình.

Nguyên lai không chỉ riêng mình có cái nhìn không đúng về trận chiến với sư phó Quân Mạc Tà, trong lòng những người khác, lại cũng đồng dạng nhìn không tốt! Cho nên lúc này đây, Trì Thiên Phong đơn giản là mua nhiều hơn một chút!

Mọi người đồng ý cùng nhau say sưa, vậy để mọi người nghỉ ngơi quên đi địa phương kia.

Trước đó ai mà có thể dự đoán được, đối phó với một Tôn Giả tứ cấp cảnh giới Mai Tuyết Yên, liền hao tổn mất ba vị Thánh Giả của Mộng Huyễn Huyết Hải? Khiến cho tổng thể sức mạnh bên mình, bỗng chốc giảm đi mất một phần ba! Cho dù có Thánh Vương đan nằm ngoài dự đoán của mọi người, kết quả chiến đấu như vậy cũng quá thảm rồi!

Nếu để chống lại vị sư phụ thần bí khó lường của Quân Mạc Tà, thì phải trả một cái giá nào đây?

Đây cũng là điều mà không ai có thể nói được chính sác.

Nhưng lần đó đối phó với Mai Tuyết Yên, lại cấp cho toàn bộ sáu người tiếng chuông cảnh tỉnh: Thánh Giả đối thượng cùng Thánh Giả,không phải là không thể chết! Lúc này đây, bên ta còn lại có sáu người.

Muốn không tổn thương chút lông tóc nào giải quyết vị cao thủ kia, là điều không tưởng, căn bản là chuyện không thể nào! Cho dù là sáu người vây công một vị đồng cấp Thánh Giả, cũng sẽ xuất hiện thương tổn!

Huống chi người kia thần bí vô cùng lại có khả năng so với nhóm người mình cao hơn mấy cấp?

Trì Thiên Phong dọc theo đường đi ngơ ngơ ngẩn ngẩn đến xuất thần, đi đến chỗ cùng Khương Quân Tập chia tay, tuy rằng đợi không thấy tên kia, nhưng dù sao trước đó đã thương lượng rất tốt, nhưng mà đợi một hồi, thủy chung không thấy người kia quay lại, Trì Thiên Phong cũng

không lo lắng trong lòng, tên kia vốn xuất quỷ nhập thần quen rồi, liền trực tiếp điều khiển xe ngựa, quay về sơn động.

Tới chân núi, thưởng cho phu xe một thỏi vàng, phu xe kia nghẹn họng lại trố mắt đứng nhìn, vươn tay khẽ vẫy một cái, rượu và thức ăn trên xe giống như bị một bàn tay vô hình lôi kéo, một vò lại một vò xếp chồng lên nhau, trực tiếp cao đến bốn năm trượng!

Sau đó Trì Thiên Phong khẽ vẫy tay, đem khoảng chừng hơn ngàn cân rượu và thức ăn nâng lên, một đường đi thẳng lên núi.

Xa phu sợ tới mức hai chân nặng như chì, một tiếng "Yêu quái" tới cửa miệng lại không dám hô lên, chân tay run lẩy bẩy trèo lên xe ngựa, môi xanh mặt trắng giơ roi quất ngựa, một đường dùng tốc độ như có người trong nhà bị mất để đi. Bình thường mất khoảng ba bốn canh giờ để đi, lại có thể chỉ trong một canh giờ liền chạy về, đương nhiên, xe ngựa về đến nhà cũng đã tan tành…

Mãi đến khi bước vào cửa chính, vẫn có cảm giác như đang nằm mơ. Lúc này mới cảm thấy trong lòng bàn tay nặng nặng, mở lòng bàn tay ra vừa thấy, một thỏi vàng óng rõ ràng như ban ngày. Đưa lên miệng cắn cắn, vết răng giống như thật, xem ra là sự thật rồi, cùng với chuyện gặp ngày hôm nay lại càng sợ…

Xa phu đáng thương, bởi vậy còn bị bệnh nặng một trận.

Nhìn thấy Trì Thiên Phong một mình quay trở về, nhưng lại mang theo nhiều rượu ngon cùng đồ nhắm trở về, đám người Trần Tùng không khỏi sửng sốt một chút.

Khương Quân Tập đâu? Trần Tùng nhíu mày.

Tại sao ngươi và thiên yêu kia không cùng trở về? Chuyện này dĩ nhiên có chút kỳ quái, nhưng về phương diện khác, cũng muốn đùa một chút với Trì Thiên Phong. Ở một chỗ cùng với Khương Quân Tập, cảm giác thật sự làm cho người ta…khó quên…

Trì Thiên Phong giật nẩy mình cả người run lên, thiếu chút không giữ được làm vò rượu rơi xuống đất, lòng vẫn còn sợ hãi nói:

-Trần lão đại...ta xin ngài ngàn vạn lần đừng nhắc đến tên kia trước mặt ta…Ngày hôm nay với ta thế là quá đủ rồi.

-Ha ha ha…

Có vài người cười lớn khi người khác gặp họa, bọn họ sâu thẳm trong lòng cũng cảm thấy sợ hại.

-Thôi đừng để ý nữa, tên kia vừa đi ra ngoài rồi, phải đi thương thiên hại lý phong lưu khoái hoạt. Nàng ấy hiện tại không biết ở nơi nào đâu.

-Khương Quân Tập không có trong này, vừa đúng lúc năm huynh đệ chúng ta hảo hảo uống rượu một hồi, nếu mà hắn trở lại, trái lại càng làm trong lòng thấy không thoải mái.

Thôi Trường Hà cười hì hì nói.

-Không sai, Khương Quân Tập lúc này chưa trở về, xem ra cũng có chút biết điều.

Tát Thanh Lưu cũng ha ha cười. Nhanh chóng đem rượu và thức nhắm trên tay Trì Thiên Phong đỡ xuống, bầy ra.

Trì Thiên Phong rốt cược cũng rảnh tay, xoa xoa một đầu mồ hôi lạnh vừa rồi bị dọa, hướng về Trần Trùng hai người cười khổ nói:

-Trần huynh, ta hiện tại mới hiểu, thân là một vị Thánh Giả, sinh hoạt của các ngươi tại Độn Thế Tiên Cung, thật không dễ dàng!

Những lời này, ngụ ý mặc dù có chút kì quái, nhưng Trì Thiên Phong trong lòng nói ra lời này! Chân chính là lời tâm huyết!

Mình cùng Khương Quân Tập ở cùng một chỗ tổng cộng mới được nửa ngày, sẽ bị hắn làm hỏng mất. Huống chi là ở cùng một chỗ mấy

trăm năm?

Nghe được câu của Trì Thiên Phong, ánh mắt hai người Tát Thanh Lưu và Thôi Trường Hà đột nhiên nhìn đám người Trần Trùng, trở nên vô cùng bội phục. Cường nhân a…đám người kia có thể chịu đựng được mấy trăm năm.

Trần Trùng bất đắc dĩ cười cười, nói:

-Kỳ thật chúng ta cũng đều tu luyện xa nhau. Nếu không có đại sự gì, cho dù là vài năm, vài chục năm, cũng khó gặp nhau một lần.

Một Thánh Giả luôn im lặng đôi mắt liếc qua vài người, nhếch nhếch miệng, nói:

Ta chưa bao giờ thấy hắn, nếu không có lần gặp nhau này, ta căn bản không biết rằng có loại như hắn.

Trần Trùng càng bất đắc dĩ hơn, nói:

-Ngươi cả đời này nếu mà không có chuyện gì thì tu luyện không ra khỏi động, ngươi gặp qua hắn cái rắm a!

Vị Thánh Giả lạnh lùng này, tên là Lãnh Đồng, người cũng như tên, đôi mắt băng lãnh, ngoại hiệu Ma Đồng Thánh Giả!

Vừa nói chuyện, Thôi Trường Hà vừa bầy biện rất tốt rượu và đồ ăn, dùng tay cắt lấy vài khối thạch bích, nạo gọt, làm ra năm chiếc bát bằng đá, độ dày vừa phải, dễ dàng dùng để uống rượu, năm người một bên rạng rỡ, bắt đầu ngồi xuống.

Rượu qua tam tuần, nụ cười mỉm trên mặt biến mất, sắc mặt đều trầm trọng. Nguyên bản đã không còn ai có thể nói vài câu chuyện cười, nhưng càng uống không khí càng nặng nề.

Uống rượu cơ bản mới lúc đầu mọi người còn khách sáo, sau đó càng uống không khí càng náo nhiệt, năm người này thì ngược lại.

Thật lâu sau, Tát Thanh Lưu thở dài nặng trĩu, đem bát rượu đặt xuống bàn đá, nói:

-Rượu ngày hôm nay, càng uống càng không có cảm giác, thật sự là…

Lãnh Đồng lạnh lùng hừ một tiếng, đảo cặp mắt trắng dã nói:

-Căn bản là lần này chúng ta không nên xuất hiện!

-Chúng ta Thánh Giả tu luyện mấy trăm năm, chính là vì Đoạt Thiên Chi Chiến chống lại dị tộc Cuồng Đao Quỷ Nhẫn và Cuồng Kiếm Địa Nhẫn, một trận chiến định càn khôn!

-Từ khi nào Thánh Giả chỉ vì việc lông gà vỏ tỏi mà phải xuất động?

Trần Trùng bất đắc dĩ nói:

-Chuyện này vốn cũng là sự tình bất đắc dĩ!

Lãnh Đồng hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

-Bất đắc dĩ ! Bất đắc dĩ cái chó gì, căn bản chính là Mạc Vô Đạo vì đệ đệ mình mà báo thù thôi!

-Lấy việc công làm việc tư.

-Hành vi như thế, thật khiến cho người ta chê cười!

-Chúng ta Thánh Giả của Tam Đại Thánh Địa từ khi nào biến thành công cụ báo thù của người khác vậy?

Trần Trùng cười như mếu hai tiếng nói:

-Lãnh Đồng, ngươi nói ít vài lời đi. Hiện tại mọi người đang hảo hảo uống rượu, nói chuyện mất hứng ra làm gì?

-Nào mọi người uống rượu, uống!

Ánh mắt Lãnh Đồng liếc ngang một cái, đem bát đá để xuống thật mạnh, ‘ba’ một tiếng chiếc bát vỡ vụn, trợn mắt nói:

-Còn uống rượu cái rắm! Ta nói gì mà làm mất hứng, lời ta nói không phải sự thật sao?

-Không thể nói sao? Hắn có thể làm như vậy được, chẳng lẽ ta không thể nói được?

Trăm triệu lần không nghĩ tới hai vị Thánh Giả lánh đời thế nhưng đột nhiên lại đấu võ mồm với nhau. Ba người Trì Thiên Phong không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Trần Trùng cười khan hai tiếng, nói:

-Lãnh lão đệ trải qua một thời gian dài, một mực tiềm tu trong thánh địa, quan tâm rất ít đến nhân tình thế sự. Ha ha, tính cách tương đối cương trực.

Lãnh Đồng hừ một tiếng, bất mãn nói:

-Ngươi cũng không cần vì ta giấu giấu diếm diếm, ta luôn luôn có gì thì nói cái đó. Đạo lí đối nhân sử thế nơi đó, ta không hiểu sao?

Hắn tự mình vươn tay ra đằng sau, xoạt một tiếng nắm trong tay một khối đá lớn, tùy tiện khoét, liền làm thành một cái bát lớn, nhấc vò rượu lên òng ọc đổ vào bát lớn, uống một hơi cạn sạch, nói:

-Lần này, đối phó với Tôn giả tứ cấp, lại có thể xuất động ở đây chín vị Thánh Giả! Mà ba vị Thánh Giả của Mộng Huyễn Huyết Hải còn vì vậy mà mất mạng ở nơi này!

Ánh mắt hắn đỏ lên, lớn tiếng nói:

-Đây chính là ba vị Thánh Giả a!

-Đối với thế trận cùng Đoạt Thiên Chi Chiến sẽ tạo thành ảnh hưởng như thế nào?

-Tam Đại Thánh Địa, đội hình Thánh Giả tổng cộng có bao nhiêu?

-Các ngươi thật không hiểu sao? Không rõ ràng lắm sao? Nếu là Thánh Giả chân chính chết sạch hết, như vậy, chẳng lẽ để cho nhóm Thánh Vương đi đối phó với Cuồng Đao Quỷ Nhẫn và Cuồng Kiếm Địa Nhẫn sao? Như vậy, lúc Chí Tôn Thiên Nhẫn xuất hiện, thì ai có thể đi ứng phó đây?

Bốn người còn lại yên lặng trầm mặc, đột nhiên mỗi người đều bưng bát rượu lên, lặng lẽ làm một hơi cạn sạch.

-Còn nữa! Bọn tiểu bối phía dưới làm xằng làm bậy, đối phó với Thiên Phạt! Ta mãi mãi không hiểu được…

Lãnh Đồng liên tục uống ba bát rượu lớn, lau miệng, nói:

-Thiên Phạt như thế nào? Thiên Phạt như thế nào? Thiên Phạt phạm tội gì?! Mai Tôn Giả làm sai cái gì? Vì sao phải phải nhằm vào nàng? Dựa vào cái gì mà nhằm vào nàng?

Ánh mắt hắn lạnh như băng đột nhiên cháy bỏng, từ Trần Trùng đến đám người trước mặt, mọi người nhìn sát lại, có chút kích động chất vấn.

-Ngươi say rồi!

Trần Trùng vẻ mặt giận tím tái đáp.

-Ta không có say! Ta một chút cũng không có say!

Lãnh Đồng nói tiếp:

Từ mười vạn năm tới nay, Thiên Phạt nhất hung đó mỗi lần vì Đoạt Thiên Chi Chiến tạo thành một bộ phận trọng yếu! Thiên Phạt…cùng chúng ta giống nhau! Đều thủ hộ cho phiến đại lục này suốt mười vạn

năm! Bọn họ như thế nào vậy? Đừng nói là không có sai lầm, cho dù là có đi nữa. Thiên đại công trạng như thế, chẳng lẽ không thể lấy công bù tội sao?

Tát Thanh Lưu lạnh lùng nói:

-Lãnh Huynh, lỗi của Thiên Phạt, ngay tại ở…bọn họ cho dù có cống hiến nhiều hơn nữa, nhưng thủy chung bọn họ vẫn là một đám dã thú! Là súc sinh! Ngươi hiểu không? Ngươi hiện tại đã hiểu rồi chứ?

Lãnh Đồng ha hả cười:

-Nói nhảm! Tất cả đều là nói nhảm! Đoạt Thiên chi Chiến lúc trước, tại sao không nói người ta là dã thú? Là súc sinh chứ?

-Thời gian trước thực lực Tam Đại Thánh Địa yếu kém, lúc đối diện với Đoạt thiên Chi chiến vô lực xoay chuyển trời đất, thời điểm Thiên Phạt chống đỡ toàn bộ đại cục, như thế nào không nói Thiên Phạt là súc sinh chứ?

-Tiền bối Thiên Phạt từ vạn năm đó chôn xương ở đỉnh Thiên Trụ, chúng ta hàng năm xuân thu tế tự, ngày lễ dâng hương, vì sao cũng không nói những tiền bối này là dã thú?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 37: Lịch Sử Không Thể Đổi, Nhưng Sách Sử Có Thể!

-Nói đến cùng các ngươi căn bản là vong ân bội nghĩa!

Lãnh Đồng cười thảm nói:

-Không, không những là các ngươi, mà là chúng ta! Ta chẳng lẽ thoát sao, mọi người chúng ta căn bản đều là vong ân bội nghĩa! Còn muốn tìm một cái cớ đường hoàng! Không để cho người ta cười chê cho!

Lãnh Đồng cười lạnh, giọng kì quái nói:

Ba vị Thánh Giả Mộng Huyễn Huyết Hải, cùng nhau đi khi dễ một hậu bối chỉ tứ cấp Tôn Giả, không những không chiếm được thắng lợi, cư nhiên còn bị lôi xuống làm đệm lưng…

-Trần lão đại ngươi không cảm thấy chuyện này thật quá buồn cười sao? Nếu lời truyền là sự thật, vị Mai Tôn Giả kia tuy ràng bị thương nặng, nhưng thật ra vẫn chưa chết đi, ngươi nói xem, cùng Tam Đại Thánh Địa có ngày kết thúc chứ? Bị sỉ nhục hành hạ cũng đủ chết!

Hắn vừa nói như thế, bốn người nổi lên vẻ mặt xấu hổ.

Trì Thiên Phong miễn cưỡng cười nói:

-Lãnh huynh, ngươi chắc là có điều chưa biết, vị Mai Tôn Giả kia cuối cùng sử dụng chính là Thánh Vương đan do Thiên Phạt Thánh Vương ban đầu lưu lại, có thể làm cho thực lực bản thân chỉ trong nháy mắt bạo tăng gấp mười lần, mà khi chúng ta tận mắt nhìn thấy, Mai Tôn Giả lúc ấy lại đem ba khỏa cùng lúc ăn vào, lúc này mới có được thực

lực khủng bố, lại có lôi kiếp phụ trợ, mới có năng lực chiến đấu, mà sau này, không những không còn xuất hiện chuyện xấu siêu cấp vượt gia đặc thù như vậy nữa, mà vị Mai Tôn Tôn Giả kia cũng không còn khả năng làm lại nữa!

-Ngươi xưa nay rất ít quan tâm đến thế tục hồng trần, dốc lòng tu luyện, điểm này từ trước đến nay dần dần làm mỗ bội phục, nhưng… trước khác nay khác, ngày trước, chúng ta Tam Đại Thánh Địa thực lực như thế nào, chẳng lẽ bây giờ còn cần dựa vào loại huyền thú mọi thứ đều không hiểu sao? Người, thủy chung mới là thiên địa chính thống, vạn vật chi linh! Nếu trước sau cần các loại đến bảo hộ…vậy, chúng ta làm sao có thể chấp nhận nổi?

-Lời này của ngươi ta hiểu rõ, ta cũng có thể lí giải, thân là nhân loại, Lãnh Đồng ta cũng có lòng kiêu ngạo, trong lòng ta cũng không muốn dùng ngoại lực đối kháng ngoại tộc, nhưng, cho dù không hề cần lực lượng Thiên Phạt, cũng không cần phải giệt sạch đi?

-Lúc trước, Thiên Phạt vì bình an của đại lục mà xuất ra lực lượng lớn nhất, các ngươi đều đã quên sao? Hiện tại chúng ta thực lực cường đại, muốn đem bọn họ vứt sang một bên sao?

Lãnh Đồng bực mình tức giận:

-Không cần Thiên Phạt Hung tham gia Đoạt Thiên Chi Chiến là một chuyện, khai chiến cùng với Thiên Phạt lại là chuyện khác, Chẳng lẽ chỉ bởi vì không cho Thiên Phạt tham chiến, thì phải đem bọn họ diệt sạch sao!?

Chỉ vì nhân loại, chúng ta tự nhiên có lòng kiêu ngạo của mình! Nhưng còn có một điều, chư vị huynh đệ Thánh Giả cũng cần biết, nhân loại là đáng quý nhất, chính là chúng ta so với loài thú còn có lương tâm!

-Hiện tại chúng ta tự tay giết chết đồng minh có ân trên vạn năm với chúng ta, ha ha ha…Thử hỏi các vị, chúng ta còn có là người không?

-Chúng ta vốn cũng không muốn như vậy, có thể Thiên Phạt tất cả đều nguồn gốc dã thú! Cho dù biết rất rõ ràng không cần dùng đến lực lượng của bọn họ, bọn họ cũng sẽ vội vàng đi Thiên Trụ Sơn! Cho dù là khiêu khích, nhưng bọn huyền thú đầu óc đơn giản cũng chỉ có thể nói ra những lời khó nghe…

Trần Trùng buồn bực nói:

Có một chuyện, nghe nói một ngàn năm trăm năm trước thời điểm Đoạt Thiên Chi Chiến, Tam Đại Thánh Địa cường thịnh hơn bao giờ hết, cũng không dưới hiện nay; Đoạt Thiên Chi Chiến ngày đó, vốn đã không cần dùng đến Thiên Phạt Hung lực lượng; lúc ấy cung chủ liền nói với Thiên Phạt Thánh Vương: “Lúc này đại chiến bên ta tất nhiên có thể ổn thỏa nắm chắc thắng lợi, cái gọi giết gà không cần dao mổ trâu, Thánh Vương đại nhân thần uy như thế, thật sự không cần phải…can dự vào cuộc chiến, ngài không ngại dẫn thuộc hạ lược trận đi. Tâm ý từ vạn năm đó, chúng ta vĩnh viễn không quên” lúc câu nói ấy, chính là có ý tứ muốn loại Thiên Phạt ra khỏi Đoạt Thiên chi chiến.

Nhưng vị Thiên Phạt Thánh Vương kia nói: “Không sao, Tình nghĩa hay không tình nghĩa, đại khái có thể để sau cuộc chiến hẵng nói, lão tử thế nào cũng phải giết bọn hắn máu chẩy thành sông, dùng dao mổ trâu giết gà không phải càng sảng khoái sao?

Ta nghe cũng có thể hiểu ý ngoằn ngèo bên trong từ…

Hắn nói tới đây, bọn người Trì Thiên Phong không nhịn nổi nở nụ cười trào phúng, đều không ngoài ý nghĩ đang cười chê vị Thiên Phạt Thánh Vương làm ra vẻ khôn ngoan.

Chuyện này, Trần Trùng vốn cho rằng là một chuyện cười, muốn dịu đi một chút không khí lúc trước.

Nhưng Lãnh Đồng nghe xong sắc mặt càng thêm khó coi, nói:

-Nguyên bản toàn bộ Huyền thú, bọn họ đều thuần phác, chính là chỗ đáng quý nhất của bọn họ! Như vậy thật sự đáng buồn cười sao?

Hắn dừng lại một chút nói:

-Chính bởi vì bọn họ thuần phác, chưa bao giờ ngầm mưu quỷ kế, cho nên xưa nay đối với việc giao cho nhiệm vụ gì, cho tới bây giờ cũng sẽ không lo lắng! Dù cho có đem phía sau lưng mình giao cho bọn họ giữ gìn, đại khái cũng có thể mặc sức tung hoành!

- Nhân loại, có thể làm được sao?

-Tam Đại Thánh Địa cũng có thể đem phía sau lưng của mình giao cho Thiên Phạt mà không cố kỵ chút nào, nhưng, chưa một nhà nào dám đem sau lưng mình giao cho hai Thánh Địa còn lại chứ?

-Chiến hữu trung thực tin cậy như thế, thật khó có được! Mà các ngươi, lại có thể đem bọn họ như kẻ ngốc đê chơi đùa! Nhân tiện loại lí do buồn cười này, liền định đem huyền thú đều diệt sạch sao?

Trần Trùng nghiêm mặt, nói:

-Lãnh Đồng! Ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không? Ngươi còn nhớ nguồn gốc của mình không? Ngươi thủy chung là một thành viên của nhân loại?

-Chẳng lẽ ngươi cảm thấy phải thừa nhận ân huệ từ vạn năm đó từ một đàn dã thú, là một chuyện tình thực sự sáng suốt sao? Hiện giờ chúng ta đã có cơ hội như vậy, vì sao không đem đoạn lịch sử sỉ nhục này hủy diệt?

-Đem đoạn lịch sử sỉ nhục này hủy diệt?! Ngươi có thể cho rằng đoạn lịch sử này khuất nhục sao?!

Lãnh Đồng kinh ngạc nhìn hắn:

Trần lão đại, bất luận đoạn lịch sử này có khuất nhục hay không, nhưng dù sao…dù sao cũng lịch sử đã xẩy ra, đã sớm không thể xóa đi tất cả, ngươi như thế nào gạt bỏ? Cho dù là Tam Đại Thánh Địa giết hết Thiên Phạt Thú Vương, thậm chí giết sạch toàn bộ huyền thú, làm cho huyền thú bị diệt đi! Chẳng lẽ, có thể làm cho lịc sử đã xẩy ra có thể hay đổi sao?

-Lịch sử không thể thay đổi! Nhưng sách sử có thể sửa!

Trần Trùng mặt âm trầm nói:

-Lãnh Đồng ngươi phải đem lời lão phu nói mà thấu đáo?

Lãnh Đồng nhất thời trợn mắt há hốc mồm! Bị những lời vô sỉ cùng âm trầm của Trần Trùng, hoàn toàn chấn động!

Hắn một lúc lâu mới kịp thời phản ứng, lộ ra khuôn mặt trắng bệch nhất thời tức giận đến đỏ bừng, chỉ trong giây phút ngắn ngủi đôi mắt hằn đầy tơ máu:

Đê tiện! Vô sỉ! Thật là quá vô sỉ! Các ngươi lại có thể nghĩ ra được chủ ý như vậy, lại có thể…lại có thể…muốn bóp méo lịch sử!! Con đường này…là hành vi đồ khốn vương bát đản! Các ngươi đều có ý tứ này sao?

Thúi lắm! Cái kia có chi mà khi sư diệt tổ! Cách làm của chúng ta, chính là rửa sạch sỉ nhục cho cổ nhân! Từ xưa đến nay, thắng làm vua thua làm giặc! Vốn là chân lý muôn đời không đổi! Ngươi thử nghĩ lại xem, lịch sử đã qua thì nhất định là sự thật sao? Ta cho ngươi biết, lịch sử! Chính là do sách sử ghi lại! Cái gọi là sách sử ghi như thế nào? Còn không phải do người viết! Rốt cuộc là ai viết đây? Hả? Chính là thủ hạ của người chiến thắng viết ra! Ngươi hiểu không?

Trần Trùng giận tím mặt, quát:

-Các triều đại đổi thay cho tới nay, chúng ta đọc sách sử. Vị tất đã là lịch sử, trên thực tế đều là nhật kí của người chiến thắng! Bên trong toàn bộ thiện ác, tuyệt đại bộ phận đều là giả, đều là trống rỗng! Đều là một bên cam chịu! Ngươi hiểu hay không? Hả?!

-Chỉ cần chúng ta thành công tiêu diệt Thiên Phạt, đến lúc đó, cái gọi là lịch sử…chúng ta muốn viết như thế nào, thì viết như thế!

-Chúng ta muốn lịch sử chưa từng xuất hiện Thiên Phạt, vậy sẽ không có cái tên Thiên Phạt này! Chúng ta muốn cho người nào ở trong lịch sử hoàn toàn biến mất, người nào đó liền lập tức biến mất!

-Chúng ta thậm chí có thể đem cái gọi là Thiên Phạt nhất Hung, miêu tả thành mầm họa của đại lục, cấu kết với ngoại tộc bại hoại!

-Chỉ cần chúng ta cuối cùng là người chiến thắng! Từ đó về sau, trăm năm ngàn năm, hậu nhân chỉ biết lịch sử qua chúng ta viết! Bọn chúng đều sẽ cho rằng, đây là lịch sử chân chính! Hiểu không?

-Nhưng ta muốn nói với ngươi! Trên sách sử, cho tới bây giờ cũng không phải là lịch sử chân chính! Từ trước tới nay đều không có khác! Đến cuối cùng, lời nói của Trần Trùng cơ hồ như rống lên!

-Có thể như vậy, chẳng lẽ các ngươi cũng không cảm thấy thẹn với lương tâm sao? Các ngươi không biết làm như vậy là táng tận lương tâm sao?

-Các ngươi cũng chưa có nghĩ tới, vì phiến đại lục này mà tâm lực của công thần vạn năm bị các ngươi giầy xéo như thế, các ngươi lại thật sự thấy thanh thản sao?

Lãnh Đồng một bước cũng không nhường, tay phải cầm bát rượu lên vủa dùng lực, bát rượu bằng đá to như vậy lại vỡ tan tành!

-Lương tâm? Lương tâm là cái gì?

Trần Trùng băng lãnh cười rộ lên:

-Chỉ có người thắng, nhất định mới có lương tâm quyền lợi! Khi chúng ta lưu danh sử sách đến muôn đời, mọi người đều khi gặp liền nhận ra, cái gọi là lương tâm, thật ra chỉ là việc nhỏ không đáng kể!

Hắn cười lạnh một tiếng, nói tiếp:

-Ngươi nghĩ thật khờ dại vậy, là chúng ta bây giờ mới trù tính kế hoạch đối phó với Thiên Phạt sao? Tiền bối Thiên Phạt Thánh Vương bị cầm cố tiến vào Huyễn Phủ mê vụ? Ngươi chẳng lẽ cho rằng, thật là Phiêu Miểu Huyễn Phủ ba vị Thánh Hoàng mười sáu vị Thánh Vương đồng thời thất thủ sao? Ngươi chẳng lẽ thật sự khờ dại đến thế? Ta thật không biết nói thế nào với ngươi! Nếu không phải bên trong Thiên Phạt sâm lâm thật sự là khó có thể tiến vào, hiện tại Thiên Phạt đã biến thành trại huấn luyện tọa kỵ cho Tam Đại Thánh Địa chúng ta rồi! Vì sao chỉ đối phó với người đứng đầu Mai Tôn Giả? Vì sao không giết thú vương ở dưới? Vì sao? Vì sao? Ngươi dung là đầu gỗ, rốt cuộc khi nào mới có thể chính thức thông suốt?

-Thì ra là…lần này đối phó với Thiên Phạt, thế nhưng đã có dự mưu từ lâu…

Lãnh Đồng ngẩn ngơ đứng nhìn, từ phẫn nộ, bi phẫn, đột nhiên biến thành vô lực cùng thất vọng, hai vai của hắn trùng xuống, thương tâm nói:

-Nếu là như vậy từng cái từng việc mới xem như thông suốt, Lãnh Đồng ta đây nguyện ý từng cái từng việc cả đời này, ta hay là không cần thông suốt thì thật là tốt! Dạng người như vậy đáng để người đời…để cho ta…GHÊ TỞM! Áp bức! Thì ra cái gọi nhân gian tươi đẹp là đây, nhưng lại không phải không có chỗ xấu xa! Mà ngay cả Tam Đại Thánh Địa…cũng là như thế!

Ta thật sự cho rằng, chúng ta đều là anh hùng trong Đoạt Thiên chi chiến…chúng ta cũng không phụ lòng với hai chữ “Anh Hùng” này…Ha ha ha, xem rat a đã sai lầm rồi, hơn nữa sai rất thái quá!

Lãnh Đồng nản lòng nói.

Thần tình bi ai, cô quạnh cùng buồn bã.

Ghê tởm cũng được, áp bức cũng thế! Cái gì tốt đẹp cái gì là xấu xa vậy, chỉ là đời người chân thật! Hơn nữa, lại càng sáng tạo nên lịch sử nhân sinh!

Trần Trùng vô tình nói:

-Vì vậy, ngươi nên thu hồi lại lòng thương xót hiệp nghĩa! Ở trên đời này, ngươi chỉ cần làm được hai điểm:

-Thứ nhất: sống sót.

-Thứ hai: thắng lợi.

Ngoài ra, tốt nhất là không cần suy nghĩ việc tốt!

-Về phần anh hùng…hắc ắc…

Trần Trùng hắc hắc cười lạnh hai tiếng, thanh âm trở nên âm trầm đầy áp lực:

-Lãnh Đồng ngươi có biết anh hùng làm thế nào có được không? Ta cho ngươi biết! Anh hùng, Tam Đại Thánh Địa chúng ta chỉ cần nguyện ý, tùy thời có thể biến một tên lưu manh sắc lang thành anh hùng! Làm như thế nào ư?

-Thứ nhất: dựa vào thổi. (Thổi: thổi phồng - ý ở đây như hình thức quảng cáo ấy mà. Không tìm được từ nên để nguyên)

-Thứ hai: dựa vào thổi.

-Thứ ba: vẫn là dựa vào thổi.

Một người thổi, đây là nói hươu nói vượn, nhưng một trăm người thổi, chính là tạo thế! Mười vạn cá nhân …mười vạn cá nhân cùng thổi

đó chính là anh hùng! Chính là đại hiệp! Hiểu không? Chẳng sợ hắn nguyên bản chỉ là một cục *ứt chó, chỉ cần thổi một chút, là hắn có thể bảo tọa (ngồi trên vật quý, ý ở đây là có vị trí ngon lành) cả đời làm anh hùng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 38: Thủy Chi Lực, Thu!

Trần Trùng ánh mắt sắc nhọn bắn ra như hai mũi tên:

Mà chúng ta cũng không phải đơn thuần là ích kỷ! Chúng ta hàng năm chuẩn bị cho Đoạt Thiên chi chiến, làm như vậy là vì cái gì? Làm như vậy, chẳng lẽ chỉ vì chúng ta sao?! Chúng ta là vì tất cả nhân loại! Toàn bộ thiên hạ muôn dân! Điểm này, chúng ta…không thẹn với lương tâm!

Trần Trùng bỗng nhiên thanh âm có một chút dán đoạn, sau đó mới tăng thêm khẩu khí, tựa hồ tiếp tục vì chính mình mà quyết bảo vệ ý kiến, cũng tựa hồ như đang nói với chính mình, ngay sau đó nói một câu:

Chúng ta chính là vì thiên hạ muôn dân! Vì nhân loại! Chúng ta không thẹn với lương tâm! Vô luận làm cái gì, đều nên làm, vô luận là ngoại tộc, hay Thiên Phạt huyền thú hoặc giả là cái gì khác, đều là tội ác, đều là tà ác!

Lời còn chưa dứt, Trần Trùng đã bưng bát rượu lên, ừng ực uống một hơi cạn sạch, hung hăng bỏ bát xuống, tàn nhẫn nói:

-Chúng ta cho tới bây giờ cũng không có ích kỉ, chúng ta không thẹn với lương tâm!

Những lời này, dường như là để thuyết phục Lãnh Đồng, nhưng cũng như để thuyết phục cho chính hắn! Hơn nữa, hắn đã làm được! Bát rượu kia rơi xuống vỡ nát, loảng xoảng rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh thanh thúy.

Lúc này, trong sơn động không có âm thanh nào khác, thanh âm rơi vỡ trống rỗng…

-Hảo!

-Một tiếng không thẹn với lương tâm! Ha ha ha…

Lãnh Đồng nở nụ cười quái dị, muốn tìm bát uống rượu, lại phát hiện bát rượu đã mất, đột nhiên đi đến một vò rượu còn nguyên, bóc lớp bùn bên ngoài, trực tiếp đưa lên miệng uống, mầu rượu xanh nhạt theo khóe miệng hắn chảy xuống, hô hấp của hắn dồn dập, bịch một tiếng vò rượu rơi trên mặt đất, năm mươi cân rượu, đều đã biến mất ở trong bụng hắn.

Lãnh Đồng nguyên bản là đang đứng thẳng run rẩy hai cái, chán nản ngồi xuống, hai mắt mơ màng, trong miệng lẩm bẩm: “Hảo, một tiếng không thẹn với lương tâm!” Đột nhiên hắn cứ như vậy mà lẳng lẳng ngồi. Ánh mắt ngây dại; chậm dãi chảy ra hai giọt nước mắt, tiếp theo, hắn cúi đầu lên hai đầu gối, đột nhiên cất tiếng khóc lớn! Một đời Thánh Giả, lại ở trước mặt người khác cất tiếng khóc lớn!

Một đời lòng tin, chính nghĩa khái niệm này đã sớm hình thành, không thể bị dao động, bị cái ‘không thẹn với lương tâm’ này, tất cả đánh cho gục ngã!

Giờ khắc này, vị Ma Đồng Thánh Giả Lãnh Đồng này, bị một câu nói vô liêm sỉ ‘không thẹn với lương tâm’, ngắn ngủn năm chữ này, đã bị đả kích hoàn toàn sụp đổ!

Trong lúc nhất thời, bốn người còn lại đều yên lặng không nói gì, trong sơn động, chỉ có Lãnh Đồng không kiêng nể gì khóc lớn, làm cho lòng người co thắt lại, cảm giác hai mũi cay cay!

Tiếng khóc, tin tưởng trên thế giới này mỗi ngày đều có nghe qua!

Nhưng, tiếng khóc của một vị Thánh Giả, cũng đủ cho lòng người rung động!

Lãnh Đồng, quanh năm đối với mọi thứ đều lạnh như băng, xử sự quả quyết, thủ đoạn gọn gàng linh hoạt! Quanh năm suốt tháng, cúng không nói đến một hai câu, một người như vậy, thế mà hôm nay thái độ khác thường lại nói ra ý kiến, tự mình tham dự tranh luận kịch liệt, cuối cùng vì tuyệt vọng mà lên tiếng khóc lớn!

Bởi vì hắn phát hiện, bản thân mình luôn luôn kiên trì, như thế đúng là buồn cười! Bằng hữu cùng mình giao hảo mấy trăm năm, với lập trường lớn nhất của mình, cũng cùng mình trống đánh xuôi, kèn thổi ngược!

Cái gọi là chính nghĩa, bất quá là che dấu cho cường quyền! Cái gọi là lương tâm, bất quá là ngụy biện cường ngạnh! Cái gọi là an nguy cho thiên hạ muôn dân đại lục, chẳng qua chỉ là…lấy cớ! Lấy cơ tranh danh đoạt lợi! Mà lấy cớ như vậy, chính mình lại làm theo! Theo đuổi triết lí cuộc sống khuôn vàng thước ngọc! Cuối cùng, hóa ra là như trẻ con bị lừa dối! Bị lợi dụng!

Thật lâu sau, Tát Thanh Lưu khe khẽ thở dài, nói:

-Lãnh huynh…thật ra…cái tâm của huynh! Tát mỗ thấy mặc cảm!

Sắc mặt Trần Trùng, cũng rất ảm đạm, ria mép hắn run lên, nói:

-Là không phải, hay đúng hay sai, bây giờ đàm luận có ý nghĩa gì? Đại chiến trước mắt sắp tới, đánh một trận này xong, huynh đệ ta năm người, vị tất có thể mấy người còn sống. tin tưởng vào tình huống tốt nhất, cũng chỉ có hai đến ba người vết thương chồng chất may mắn sống sót! Thậm chi đen đủi khả năng toàn quân bị diệt cũng đến tám phần! Trước mắt nói làm gì, chuyện chính nghĩa tà ác, đúng hay sai? Thực sự buồn cười!

Trì Thiên Phong ha ha cười, nói:

-Đúng vậy, có lẽ đánh xong trận này, trên đời này toàn bộ mọi thứ, cùng chúng ta không còn quan hệ gì nữa! Cho dù có thẹn cũng tốt, không

thẹn cũng thế, đều hóa thành tro bụi, biến thành mây khói! Lãnh huynh cần gì canh cánh trong lòng!

Thôi Trường Hà nhíu mày, nói:

-Trần huynh, Trì huynh, ta vẫn không rõ, chúng ta cửu đại Thánh Giả cùng nhau đến chỗ này, hiện nay chỉ còn lại sáu người; đối với vị thần bí cao nhân kia, thật sự là có chút…lực bất tòng tâm.

-Nhưng chúng ta chỉ cần phát ra tín hiệu cầu viện, như vậy, viện binh chỉ trong vòng ba ngày, thế nào cũng có thể chạy tới! Vì sao hai người các ngươi vẫn không chịu phát ra tín hiệu cầu viện chứ?

Tràn Trùng cười thâm trầm, nói:

-Nếu đối phương là Cửu U Thập Tứ Thiểu, chúng ta cầu viện còn có thể chấp nhận được, đối phương lại là Không Dạ! Thôi huynh…chúng ta tới cấp bậc này…hơn nữa lại lấy sáu đối một, nếu như thời điểm đối địch lại còn muốn cầu viện binh cứu mạng… như vậy, không bằng chết!

Trì Thiên Phong chua sót cười, nói:

-Không sai!

-Chúng ta có thể bại! Hơn nữa là có thể chết! Nhưng nhất định không thể mặt dày cầu cứu! Nhất là trước khi trận chiến bắt đầu, thế nào cũng không thể phát ra tín hiệu cầu cứu! Vô luận trận chiến này kết quả như thế nào, đều là truyện sau này, nếu chưa chiến mà đã khiếp nhược, hướng trong nhà cầu viện...Ha ha, từ đó về sau, cho dù là còn sống trở về, chúng ta còn mặt mũi mà gặp các vị đạo hữu chứ?

-Cái gọi là ở trên cao thì chịu lạnh giá! Chúng ta trèo lên được vị trí này, phải có tôn nghiêm thượng vị giả, thượng vị giả, có thể bại vong, cúng không thể cúi đầu!

Nhân sinh chỉ có một con đường, một khi đã đi trên con đường này, thì vĩnh viến không thể quay đầu trở lại! Nhất là thời điểm ngươi giành

được thành quả tương đối, càng không có cơ hội quay đầu trở lại!

Trần Trùng thản nhiên nói:

-Chúng ta đúng là đã đến trình độ này!

-Niềm kiêu ngạo của chúng ta, cũng là nỗi bi ai!

Tát Thanh Lưu nói theo.

-Kiêu ngạo cái rắm, bi ai cái rắm!

Lãnh Đồng hét lớn:

-Một đám ngụy quân tử! Ngụy quân tử! Ngụy quân tử!

Sau đó hắn hướng mặt đất nằm xuống, vậy mà đã cất tiếng ngáy khò khò rồi!

Hắn tuy là Thánh Giả tôn sư, nhưng bữa nhậu này, lại không dùng một chút huyền khí nào áp chế, hoàn toàn dựa vào sức lực thân thể chống cự, hắn đúng là trước sau uống gần sáu mươi cân rượu! (Mja nó trâu uống cũng say ấy chứ)

Thánh Giả cũng là người, cũng sẽ uống rượu! Tuy rằng hắn chỉ cần vận chuyển một lần huyền công, là có thể đem sức rượu hoàn toàn bức ra bên ngoài cơ thể, hồi phúc thanh tỉnh, nhưng giờ phút này Lãnh Đồng lại tuyệt không muốn tỉnh lại! Giờ khắc này, hắn chỉ muốn say một lần! Cái gì là chính nghĩa tà ác lương tâm hay không, cái gì đại lục an nguy thiên hạ muôn dân, tất cả đều trước để ở một bên say mềm, nhất túy giải thiên sầu!

Bốn người đồng thời nhướng mày, rồi lại đồng thời buồn bả thở dài, tất cả đều yên lặng uống rượu, một đám uống cũng nhanh chóng mãnh liệt, tựa hồ cũng muốn giống như Lãnh Đồng, uống cái say như chết, tiêu tan muôn vàn lo âu…

Nhưng bọn hắn không biết, lần nói chuyện này của bọn họ, từ đầu đến cuối, đều bị truyền đến lỗ tai Quân mạc Tà, chính là theo sau Trì Thiên Phong, lợi dụng vô thượng thần thong Âm Dương Độn, theo phía sau! Hiện tại Quân đại thiếu gia, đang ở dưới nền đất sơn động trong núi này! Nghe tỉ mỉ và chậm rãi.

Lấy trạng thái của năm người trước mắt, Quân Mạc tà nếu chỉ muốn lấy tánh mạng một người, tin tưởng có thể là tương đối nắm chắc, nhưng mục tiêu của Quân đại thiếu gia quả thật là muốn một tung lưới tóm gọn cả ổ, cái này thì tương đối khó khăn, cơ bản là không thể nào hoàn thành!

Cho nên tay phải của Quân đại thiếu gia, cũng không nhàn rỗi, trên tay phải có một đoàn nồng đạm quang mang đang không ngừng hướng phía ngoài khuếch tán! Sau đó toàn hoàn một vòng lại từ một phương hướng khác, một lúc sau hướng nội thể thu về.

Lam quang khuếch tán ra bên ngoài chuyển dần dần từ đậm sang nhạt, chậm rãi biến mất, phát tán bốn phương tám hướng. Mà hướng lam quang thu về, lại từ nhạt chuyển thành đậm, một lần nữa trở về bên trong thân thể Quân Mạc Tà.

Bên trong Hồng Quân Tháp, đã tu luyện thời gian dài, Mai Tuyết Yên tiến bộ có chút thần tốc, đột nhiên nghe được một hồi tiếng nước chảy ào ào, không khỏi tò mò mở to mắt, chỉ thấy trong hư không, một đạo cột nước xanh biếc đường kính có thể so với thùng nước lăng không mà xuống, ở trong tháp đã từ từ hình thành một phiến thủy bạc kh ổng l ồ, mà thủy bạc không ngừng gia tăng, cột nước càng ngày càng có xu thế to ra, nó giống như lũ quét bùng nổ cuồng mãnh trút xuống! (Sao lại lũ quét nhỉ pó tay)

Dòng nước này cự kỳ trong suốt, ở bên trong Hồng Quân Tháp, chậm rãi hình thành một trận thủy triều nhỏ…

Cùng lúc đó bên ngoài ngọn núi, phạm vi vài chục dặm xung quanh, toàn bộ mực nước giảm xuống, lấy mắt thường cũng thấy được tốc độ,

khô cạn; mà cây cối khắp núi, cũng đang dùng một loại tốc độ khô héo cực kỳ hiếm thấy…

Trong nháy mắt này Quân Mạc Tà, nỗ lực phát động Thủy chi lực trên phạm vi lớn, đúng là đem toàn bộ nguồn nước chung quang năm mươi dặm, bất kể là sơn tuyền, nước giếng, mạch nước ngầm, hay là rễ cây cỏ bên trong chứa lượng nước, đều gấp rút lấy đi! Khắp núi, trong thời gian cực ngắn giống như biến thành một địa phương sa mạc!

Hiện tại, cho dù xuống hơn mười trượng sâu dưới đất, cũng nhất định không thấy một giọt nước nào, thậm chí, căn bản là không tồn tại bất cứ thứ gì ẩm ướt! Khô ráo đến cực điểm! Khô ráo, hỏa công! Cũng sắp bắt đầu rồi!

Muốn đồng thời đối phó với mấy vị tạo hóa Thánh Giả này, bản thân thực lực Quân Mạc Tà, có thể nói là bé nhỏ không đáng kể! Ngay cả lúc này mấy vị Thánh Giả tinh thần ý chí sa sút, cả người chếnh choáng men say, tính cảnh giác của bản thân mất đi rất lớn, Quân đại thiếu gia muốn bắt lại, cũng vẫn là chuyện cực kỳ khó khăn, dựa vào tập kích bất ngờ tối đa, có thể thu thập được một người mà thôi!

Nhưng Quân Mạc Tà hi vọng một lần hành động loại bỏ cả năm người! Nhiều nhất cũng chỉ có thể bỏ qua cho vị Ma Đồng Thánh Giả kia! Bởi vì vị Lãnh Đồng này, rõ ràng cho thấy là một vị tính tình trung lập!

Hiển nhiên, nếu hắn không biết điều, Quân Mạc Tà cũng sẽ không ngại giết chết hắn cùng mấy tên kia!

Mà hắn dựa vào khả năng, cũng chính là Ngũ Hành lực sau khi được đề thăng! Kim mộc thủy hỏa thổ! Nếu trong lời nói thủy chi lực là để chuẩn bị cho thế công! Như vậy hỏa lực, là đợt công kích thứ nhất của hắn! Chỉ cần đợt công kích thứ nhất bắt đầu, tiếp theo, chính là liên miên bất tận thế công cuộn sóng! Không chết không dừng!

Tuy nhiên trong khi chuẩn bị, trong lòng lại thở dài. Tam Đại Thánh Địa, cũng không phải là người không rõ đúng sai, cũng không phải là hoàn toàn không có chánh nghĩa trong lời nói! Chẳng qua lực lượng như vậy , số lượng ít ỏi, không những không phải trào lưu chủ yếu, ngay cả đoạn kết của trào lưu cũng chưa nói tới! Cũng như Lãnh Đồng! Lần này Tam Đại Thánh Địa tiến đến chín vị Thánh Giả, thế nhưng chỉ có một mình hắn đưa ra nghi ngờ!

Phủ định hành động lần này! Mà người khác, toàn bộ lại cho rằng đó đều là đương nhiên, thậm chí…lại có thể cho rằng bóp méo lịch sử, sửa sách sử, chính là sáng kiến vĩ đại xoay chuyển càn khôn! Chính mình hết thẩy đều là đại công thần sáng tạo nên lịch sử!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 39: Hỏa Chi Lực, Công!

Lời nói của Trần Trùng, tất nhiên cũng tồn tại lý lẽ riêng!

Nhưng…nếu trên đời này mà tất cả mọi người tâm tư đều chiếu theo như thế, chuẩn theo quy tắc này mà hành sự, như vậy, toàn bộ thế giới này không khỏi đáng buồn một ít, thậm chí, không có tồn tại chỉ một người, cuối cùng kiên định!

Trong lòng chỉ có công danh lợi lộc, mất đi ranh giới giữa thiện và ác, ngay cả là Thánh Giả Thánh Vương, như vậy những người này cũng không có đáng để theo!

Câu nói kia "Không thẹn với lương tâm" không chỉ làm Lãnh Đồng hoàn toàn sụp đổ, cũng làm cho Quân Mạc Tà tự đáy lòng cảm thấy đau đớn: nếu vong ân bội nghĩa qua cầu rút ván đê tiện vô sỉ như vậy, chỉ vì tranh giành quyền lợi sao còn nói là không thẹn với lương tâm…Như thế, thì lão tử tình nguyện làm một kẻ tiểu nhân! Cả đời làm lưu manh!(NB: thà làm chân tiểu nhân còn hơn ngụy quân tử a)

Tiếp tục bước mười vạn bước, coi như lời nói của Trần Trùng thực có đạo lý, vậy lão tử, một nhà lão tử, còn có Thiên Phạt chúng thú đều phải để mặc ngươi xâu xé sao? Nào có đạo lý như vậy, đánh cuộc rằng: Chỉ có bảo đảm chắc chắn cuộc sống của mình mới tốt nhất, mới có thể nói đến thứ khác, nếu tính mạng mình còn không đảm bảo được, nhưng vẫn miễn cưỡng xuất lực, đây không phải là anh hùng, mà chỉ là người ngu!

Chỉ cần nghĩ đến Mai Tuyết Yên đại mỹ nhân phong hoa tuyết nguyệt, lại bị đánh thành cái bộ dạng này, bi phẫn trong lòng Quân Mạc

Tà liền không kiềm chế được! *ứt chó không thẹn với lương tâm, sáng tạo lịch sử chó má! Có thể nói là như vậy, đầu sỏ làm ra tội lỗi này, mong muốn chuyện xấu xa như thế, thì lại còn kêu gào lên cái gì là ‘không thẹn với lương tâm’, càng làm cho sát khí Quân Mạc Tà xông thẳng lên cửu trọng thiên! (Chín tầng trời) Trước mắt, Quân Mạc Tà lấy thủy chi lực là quá trình hấp thu nước, cũng đã gần kết thúc.

Không chỉ muốn đem nơi này đốt, đúng là còn một lý do nữa, Quân Mạc Tà vì Mai Tuyết Yên mà làm ra một nơi có thể tắm rửa rất tốt trong Hồng Quân Tháp

Không chỉ có tắm rửa, mà còn có thể tự do tự tại bơi lội, coi như đây là một phương thức tiêu khiển, trong thời gian rãnh rỗi của Mai Tuyết Yên. Bằng không, từ đầu đến cuối ở bên trong, cảm giác cô đơn lạnh lẽo này, cùng có trò tiêu khiển.

Quân Mạc Tà tuy rằng tùy thời có thể đi vào, nhưng hắn không có khả năng cả ngày bồi tiếp ở bên trong…Bên ngoài, còn có rất nhiều chuyện tình cần hắn đi làm…

Cho nên Quân Mạc Tà sớm hạ quyết tâm. Không chỉ có lần này làm ra hồ nước, còn có những thứ chơi đùa khác, mình cũng sẽ liên tục đưa vào trong…Cho dù Mai Tuyết Yên có ở bên trong bao nhiêu năm, mình cũng muốn cho nàng hưởng cảm giác khoan khoái thoải mái mà lại vô cùng đầy đủ! Đây cũng là điều duy nhất trước mắt Quân Mạc Tà có thể làm được.

Trong động còn bốn người hơi có phần thanh tỉnh, ai cũng không nói gì thêm. Đều ngồi một chỗ yên lặng uống rượu.

Sức rượu, cũng dần dần bốc lên, Lãnh Đồng vẫn như cũ ở một bên khò khò, trên mặt trong lúc ngủ say, lộ ra một tia thần sắc buồn bã nản chí ngã lòng như lúc trước…

Sau một hồi lâu, Trần Trùng đột nhiên cười lên ha hả, nói:

Thống khoái! Hôm nay uống say, đúng là mấy trăm năm nay chưa bao giờ có! Lão phu từ khi tiến giai Chí Tôn, một đường vùi đầu tu luyện đến nay, ba trăm bốn mươi năm nay chưa từng một lần say! Hôm nay, cuối cùng lại thưởng thức cảm giác như một người bình thường! Hôm nay say một trận, chẳng sợ ngày mai liền chết trận, lão phu cũng không còn cái gì hối tiếc!

Trì Thiên Phong ha ha cười, nói:

Sinh sinh tử tử, đời người như một giấc chiêm bao, đời người không ngoài điều này! Chỉ là một trận chiến mà thôi!

Bốn người đồng thời cười lên.

Đúng lúc này, đột nhiên bốn người cùng lúc cảm giác được một chút dị biến, hơn nữa tựa hồ như một cỗ cảm giác phi thường xấu từ trong lòng nổi lên, mấy người nhất tề sửng sốt trong phút chốc, sau đó đưa mắt nhìn nhau, bất thình lình cùng nhau lướt ra ngoài động khẩu!

Ngay trong thời gian ngắn ngủi bốn người lướt ra bên ngoài, huyền công trong cơ thể nháy mắt vận chuyển, lại đem toàn bộ rượu trong cơ thể theo tứ phía thoát ra ngoài! Sơn cốc yên tĩnh, nơi nơi vắng lặng, màn đêm nặng nề, vọng nguyệt không ánh sáng!

-Có lẽ tất cả mọi người đều có phát hiện, rốt cuộc là chuyện gì xẩy ra?

Tát Thanh Lưu cảnh giác nhìn bốn phía.

-Tựa hồ là một loại áp lực, cảm giác rất nặng nề!

Trần Trùng cẩn thận nhìn bốn phía, thần thức tỏa ra xung quanh, chậm rãi nói:

-Phần cảm giác dị thường bị đè nén này, luôn luôn chỉ có trong thời điểm đối mặt với đại địch sinh tử mới xuất hiện, xem ra, đối thủ của chúng ta hẳn là đã tới!

- Hình như là quá yên lặng!

- Tại nào ngay cả thanh âm côn trùng kêu vang cũng không có là sao?

Trì Thiên Phong đưa mắt nhìn quanh, đột nhiên tỉnh ngộ:

-Sao lại tối như vậy? Trên núi này đóng băng, vậy băng đi đâu hết rồi? Còn có độ ẩm nơi này…

Hắn vừa nói như vậy, ba người ở đây đồng thời tỉnh ngộ, rối rít nhìn xung quanh, nguyên bản tuyết trắng lúc trước còn chưa tan hết, nhưng hiện tại, một chút cũng không còn. Trên mặt đất, thậm chí nửa điểm dấu vết ướt át cũng không có!

Nếu nói nơi duy nhất có thể nhìn thấy địa phương ướt át, cũng chính là trên người của mình, dù sao cũng mới vừa đem rất nhiều rượu bức ra, Hơi rượu tự nhiên không thể thoát hết nên bám vào quần áo trên người bọn họ! Tất cả truyện này rốt cuộc là chuyện gì xẩy ra trược mặt?

Trần Trùng vẻ mặt trầm trọng, ánh mắt giống như chim ưng lượn lờ xung quanh, đột nhiên kinh nghi nói:

Nhiệt độ không khí không ngừng tăng lên…Nhưng nơi này vì sao lại trở nên khô ráo như vậy? Mà ngay cả những cây cổ thụ kia, tất cả cũng đều khô héo như thế? Bây giờ dang là đầu mùa xuân, vạn vật sinh sôi, rốt cuộc thủ đoạn gì mới có thể tạo thành dị biến bực này!?

Hắn vừa nói như thế, ba người Trì Thiên Phong cũng đồng thời phát hiện, tất cả mọi người nhất tề không khỏi hít một hơi lãnh khí. Xem ra cảm giác của mọi người là sự thật. Cường địch, đã đến! Trừ là như vậy, không còn cách giải thích nào khác!

Ta biết ngươi đã tới! Nếu đã đến, thì đơn giản hiện thân đi! Giữa chúng ta, sớm hay muộn cũng có một trận chiến, tất cả mọi người đều có thân phận, cần gì phải dấu đầu lòi đuôi, mưu ma chước quỷ! Làm cho người trong thiên hạ chê cười!

Trần Trùng đề khí quát, hắn cẩn thận nhìn lên bốn phía, tuy là đêm tối, nhưng hắn vận khởi huyền công lúc sau nhìn ra ngoài, hết thẩy cùng với ban ngày nhìn không khác nhau! Nhưng thật lâu không có phát hiện bất cứ dị thường nào...Thanh âm hắn nói truyền ra ngoài thật xa, ở trong núi tiếng vọng thật lâu không dứt.

Ở nơi xa trong bầu trời đêm, bỗng nhiên truyền tới tiếng cười lạnh cực kỳ mờ ảo, tiếng cười kia có vài phần mùi vị khàn khan già nua. Hơn nữa còn xen lẫn một loại áp lực tức giận, thanh âm nói chuyện cũng theo đó nhẹ nhàng truyền tới:

Tam Đại Thánh Địa… quả nhiên là tốt, giỏi a. Một đám lão gia Thánh Giả, cùng nhau khi dễ đồ nhi của lão phu mới chỉ mười tám tuổi…Một lần lại có thể tới chín người! Nhưng thật làm cho lão phu khiếp sợ không thôi, đối với số lượng lớn như thế Thánh Giả, thật sự khâm phục không thôi!

Hắn ha ha cười hai tiếng, bén nhọn nói:

Tuổi của mỗi người các ngươi, đều gấp hắn hơn hai mươi lần…Xin hỏi các vị Thánh Giả, chuyện khi nhỏ hiếp yếu bực này, thú lắm sao?

Mặt Trần Trùng đỏ lên, lảng tránh đối với lời châm chọc của đối phương, mạnh mẽ nói:

Hóa ra quả nhiên là đại giá sư phụ của Quân tam thiếu đã đến, ha ha, xin hỏi chính là họ Phong sao?

Thanh âm kia phiêu phiêu miễu miễu, cũng lạnh lẽo khốc hàn nói:

Lão phu họ gì, hình như không phải chuyện của các ngươi. Các ngươi chỉ cần biết, các ngươi mưu lại tức phụ (vợ) của đồ đệ lão phu, vậy phải trả giá thật nhiều! Nói đến câu sau cùng, sát khí lẫm liệt, dường như tràn ngập cả núi rừng!

- Trả giá, ha ha ha

Trần Trùng cười lạnh một tiếng nói:

- Không biết vị huynh đài này, muốn lão phu trả giá như thế nào đây? Các hạ có cái gì tài nghệ kinh thiên, có thể làm cho Tam Đại Thánh Địa trả giá thật nhiều đây? Chẳng lẽ, các hạ lấy lực lượng một người, cùng Tam Đại Thánh Địa đối nghịch sao?

Lúc Trần Trùng bên này mở miệng nói chuyện, ba người Trì Thiên Phong, Mãn Thanh Lưu cùng Thôi Trường Hà thần thức đã sớm triển khai toàn diện, thiên la địa võng giống nhau tỉ mỉ tìm tòi ở trong thiên địa, nhưng kỳ quái chính là, rõ ràng thanh âm già nua cách bốn người cũng không xa, nhưng mấy người kỹ càng tỉ mỉ lục soát chung quanh phạm vi hơn mười dặm, thế nhưng hoàn toàn không có tra ra chỗ!

Đừng vội dùng Tam Đại Thánh Địa, ba khối chiêu bài mục nát mà dọa nạt lão phu! Ở trong mắt lão phu, cái gọi là Tam Đại Thánh Địa chiêu bài rách nát này cùng với chiêu bài treo tại của kỹ viện mời chào khách làng chơi đó, cũng không có gì khác biệt, thậm chí còn có điều không bằng, người ta tuyên bố là bán, các ngươi Tam Đại Sinh Địa (đất hoang: NVC ví von đểu ấy mà) là kĩ nữ còn muốn lập đền thờ! Khiến người khinh miệt!(NB: bó tay anh Tà ví von)

Trần Trùng, ngươi thật sự quá đề cao Tam Đại Thánh Địa của các ngươi! Trả cái giá lớn này, không chỉ có mấy người các ngươi phải trả, chính là những người phía sau, chó má Tam Đại Thánh Địa các ngươi, cũng nhất định phải cấp cho lão phu một cái công đạo! Việc này, không có thương lượng!

Thanh âm khàn khàn kia giọng nói đột nhiên trầm trọng, một loại tinh thần lực khủng bố đủ để chấn động thiên địa, bất thình lình cứ như vậy không kiêng nể gì phô trương ra, trùng trùng điệp điệp, giống như nộ hải cuồng đào,quét tới!

Trời đất, bốn phía xung quanh, mười phương như dừng lại!

Bất kì một phương hướng nào, đều tràn ngập cỗ tinh thần lực cường hãn khủng bố tới cực điểm, giống như núi cao điên cuồng ép xuống! Đám người Trần Trùng tức thì cả người chấn động!

Thực lực khủng bố như vậy, đã sớm vượt khỏi phạm trù tri thức của bọn họ! Chỉ riêng phần tinh thần lực này, bọn họ chính là chưa gặp bao giờ! Mạnh mẽ như vậy! Kiêu ngạo như vậy! Một loại liều lĩnh ngang ngược khí thế kinh thiên, ở bên trong cỗ tinh thần lực này, cuồn cuộn vỡ bờ, kích động!

Bốn người chợt cảm thấy dường như đang chờ đợi bọn họ chính là chiếc bè trúc không ngừng lay động bên trong nộ hải cuồng đào, theo kinh đào hãi lãng lên xuống chập trùng, căn bản không có năng lực tự chủ! Bốn người kinh hoàng hoảng sợ! Phần tu vi này, tin tưởng cho dù là Thánh Vương cường giả cũng muốn theo không kịp! Vị sư phụ thần bí của Quân Mạc Tà, rốt cuộc là thần thánh phương nào? Thực lực tại sao lại đạt tới trình độ khủng bố như thế? Tin tưởng cho dù là Cửu U Thập Tứ Thiếu năm đó cũng không hơn được!

Đột nhiên một loạt tiếng cười lạnh lùng từ trên cao truyền đến, nháy mắt tràn ngập không gian bầu trời đêm, âm thanh già nua kia gần sát xuống lạnh lùng nói:

Ếch ngồi đáy giếng không biết thiên hà rộng lớn, liền cho mấy tiểu bối Tam Đại Thánh Địa các ngươi, nhìn trước một chút thủ đoạn của lão phu, rốt cuộc như thế nào!

Như là hơi dừng lại một chút, người này bất thình lình giữa trời quát nhanh một tiếng:

- Hỏa diễm chi lực! Còn không bốc cháy, thì đợi đến bao giờ?!

Một câu như đinh đóng cột trong lời nói phát ra, đột nhiên.

“Ầm”

Một tiếng, cả tòa núi đồng thời bùng cháy! Liệt diễm ngất trời, thẳng lên mấy trăm trượng!

Lúc trước nơi này đêm khuya vẫn tối đen như mực, một chút ánh sáng cũng không thấy, nhưng thanh âm già nua ra lệnh một tiếng, lửa lại lập tức bốc lên! Không có bất kỳ vật gì ở đây thoát khỏi sự thiêu đốt, mà nay cả bốn người gấn sát mặt đất, cũng toát ra ánh lửa! Cả tòa núi, toàn bộ bốc cháy! Không hề có chút dấu hiệu! Không hề có chút chuẩn bị!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 40: Hỏa Long Truy Sát!

Sắc mặt bốn người đồng thời đại biến, đầu đầy mồ hôi lạnh – ròng ròng chảy xuống!

Bởi vậy có thể thấy được, trên cả tòa núi trở nên khô ráo như thế, toàn bộ đã không có nửa điểm tung tích của nước, đây cũng là thủ đoạn của nhân vật thần bí này! Hắn lại có thể khống chế hỏa? Thay đổi thời khắc tự nhiên?! Cái năng lực này nghịch thiên bực nào! Thủy hỏa tối vô tình, từ xưa đến nay, ai đã có thể điều khiển? Chưa từng có người có thể làm được! Cho dù trước kia thực lực thông thiên như Cửu U chư thiếu cũng không có thể!

Nhưng hiện tại, chuyện tình làm người ta không dám tin, trước mắt mọi người ở đây cứ như vậy chân thật phát sinh! Đầy khắp núi đồi, liên tiếp thiên địa trời cao là đại hỏa, mang theo cuồn cuộn hơi nóng, dùng một loại uy thế dung kim hóa thiết, thiêu hủy thiên địa vạn vật, phả vào mặt bốn người!

Mỗi người trong bốn người đều cảm thấy hít thở không thông, quần áo trên người như muốn cháy lên, tóc, ở bên trên xoăn tít! Đây là mấy người sớm đã đem huyền khí phóng ra ngoài, hình thành tầng cách ly, nếu không thì lấy nồng độ tửu tinh trong người bọn họ (Nồng độ rượu ngấm trong cơ thể), đã sớm biến thành heo quay rồi!

Nhưng, trái lại người điều khiển sau lưng ngọn lửa vẫn không xuất hiện, bọn hắn trong lòng thầm nghi ngờ kiêng kị! Trận đại hỏa này cho dù tiếp tục nóng rực, nhưng vẫn là đốt không chết Thánh Giả! Nhưng đối phương chỉ điểm một tiếng, liền có thể dễ dàng dấy lên một trận lửa lớn

khắp núi, dụng ý há lại đơn giản như thế sao? Tất nhiên là bức bách mấy người rời khỏi vị trí hiện tại, sau đó, mới chính thức đối mặt với sát thủ mạnh mẽ này!

Đối mặt với đối phương sâu hiểm khó dò như thế, đối thủ khủng bố như thế, chỉ sợ đi lầm một bước, liền nhận lấy kết quả vạn kiếp bất phục!

Hiện tại cho tới bây giờ vị thần bí cao nhân kia vẫn không chính thức hiện thân, nhưng bốn người đều có thể đoán được, người này tất nhiên là trốn tại nơi bí mật gần đó nhìn chằm chằm vào người bọn họ, giống như một con độc xà tùy thời chuẩn bị xuất động, phát ra một kích trí mạng!

Chỉ cần để cho người này có cơ hội ra tay, như thế, bốn người mình tất nhiên sẽ không có ngày mai! Điểm này, không thể nghi ngờ! Cho nên bốn người đều không dám động! Thà rằng chịu liệt hỏa thiêu đốt, cũng không dám tùy tiện di chuyển mà đúng lúc này, trong sơn động đột nhiên lao ra một người! Người Thánh Giả thứ năm, Lãnh Đồng!

Trên người hắn mang theo toàn mùi rượu, đột nhiên như con thiêu thân lao đầu vào lửa, dường như lăng không bay lên, sưu một tiếng lao vào ngọn hỏa diễm, trong miệng ha ha cuồng tiếu nói:

- Vị thần bí cao nhân kia, người rốt cuộc đã tới sao?

- Ha ha ha, ta Lãnh Đồng đã đợi ngươi từ lâu! Giết chết Mai Tuyết Yên, bức bách Quân Mạc Tà, tiếp đó lại tính kế chuyện của ngươi, tất cả đều có một phần của ta! Ta còn là người chủ mưu chuyện này! Đến đây đi, nếu là người có bản lĩnh, hãy đến lấy mệnh của ta đi!

Trần Trùng kinh hãi quát:

- Lãnh Đồng! Trở về!

Nhưng, Lãnh Đồng thân là Thánh Giả, dưới tốc độ toàn lực vô cùng nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã nhìn thấy hắn từ trong động khẩu lao

ra, sau đó thấy hắn bị nuốt chửng vào trong hỏa diễm đầy trời, trước sau chỉ trong nháy mắt công phu, cũng đã hoàn toàn biệt vô âm tín!

Lúc này trong thiên địa, chỉ có tiếng Lãnh Đồng vang vọng trong không trung gầm lên giận dữ, dường như dốc cạn cả đáy lòng:

- Ngươi tới nha!

- Ngươi tới nha!

- Ta đã tới rồi, ngươi muốn tập kích – thế nào còn không qua đây? Ta chính là người chủ mưu ngươi giết ta đi, ta không sợ ngươi!

Lãnh Đồng gầm lên giận dữ, vang vọng thiên địa, ở giữa hỏa diễm khắp núi tả xung hữu đột, trên người vận khởi huyền khí thân pháp nhanh như điện, đi ngang lướt dọc, thế nhanh như điện; toàn bộ ngọn lửa, đều bị huyền khí của hắn ngăn cách ở bên ngoài! Căn bản là không thể cháy đến thân thể hắn!

Trong nháy mắt, đám người Trần Trùng chợt nghe thấy thanh âm Lãnh Đồng dần xa, mà thần bí nhân kia, thế nhưng tựa hồ thủy chung không có hiện thân! Lại không phát động, cứ như vậy mặc kệ Lãnh Đồng li khai…

Bốn người nhìn nhau, trong mắt như thầm hỏi: bây giờ làm thế nào?

Trần Trùng cắn răng một cái nói:

Nơi này quá quái dị, không thể ở lại lâu, trước mắt lao ra rồi nói sau! Chúng ta bốn người, trăm triệu lần không được phân tán! Chỉ có cùng nhau ở một chỗ, còn có thể chung sức chiến một trận. Nếu mà tách ra, chỉ sợ đối phương tiêu diệt từng người, lần lượt từng bước chiếm lấy! Ba người Trì Thiên Phong sâu kín gật đầu, suy nghĩ rất giống nhau.

Đi! Rời khỏi nơi này rồi nói sau!

Hỏa hoạn tuy rằng không thể tạo thành thương tổn đối với thân thể bọn họ, nhưng theo hỏa diễm liên tục thiêu đốt, dưỡng khí xung quanh cũng đã bị đốt cháy sạch sẽ! Nhiệt độ trong không khí, dần dần tăng lên, chậm rãi cao đến dọa người! Mỗi một hơi thở, giống như hít vào một ngụm lửa nóng…

Thánh Giả cũng là người, chính là vẫn còn cần dưỡng khí để thở, hoàn cảnh tồi tệ như vậy, ngay cả là Thánh Giả cũng không có biện pháp duy trì lâu dài!

Đi!

Trần Trùng hạ lệnh một tiếng, bốn người đồng thời bay lên, một cái nhún người là đi xa hơn mười trượng, hướng về phía tây chạy như điên! Phía tây, nơi đó chính là một ngọn núi lớn, phía trên tràn ngập băng tuyết! Hơn nữa, so với ngọn núi nhóm mình dừng lại thì ngọn núi này cao hơn gấp mấy lần! Diện tích lớn hơn đến mấy chục lần, quan trọng nhất, bên cạnh ngọn núi kia còn có vài ngọn núi khác nối tiếp nhau.

Coi như ngươi lần nữa có bản lĩnh, chẳng lẽ ngươi có thể đem rất nhiều nước trên núi biến mất hết sao?

Chủ ý bốn người đều giống nhau.

Bốn người giống như bốn đạo lưu tinh, trong lúc đó bỗng nhiên xẹt qua đỉnh núi.

Đúng lúc này, giữa không trung, cái âm thanh khàn khàn âm lãnh kia cười rộ lên:

Đang dưới tay lão phu, cư nhiên còn vọng tưởng chạy trốn sao? Các ngươi tính toán sai rồi! Hỏa lực, truy!

Theo một tiếng mệnh lệnh này, sau đó ánh lửa trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một màn kỳ cảnh từ xưa tới nay vô cùng hiếm có, đầy trời đại hỏa, thình lình hình thành một con Hỏa Long khổng lồ, lấy một loại tốc

độ - độ cao khó có thể hình dung, ở giữa núi dừng nhanh chóng vẫy vùng lướt đi! Đi qua nơi nào, nơi ấy biến thành biển lửa! Biển lửa, đúng là đuổi theo bốn bóng đen phía trước!

Cả con Hỏa Long này, đuổi theo bốn bóng đen, theo sát không rời! Bốn người lướt tới chỗ nào, đằng sau Hỏa Long liền đuổi tới, tốc độ không chút nào chậm hơn!

Hơi nóng cuồn cuộn không ngừng bốc lên cao, xâm nhập lên làn da bốn người, làm cho bọn họ cảm nhận được hơi thở tử vong ở phía sau!

Bốn người vừa bay vút, trong lòng vừa không khỏi khiếp sợ! Thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại thì thấy Hỏa Long ở ngay sau lưng mình, cảm giác khiếp sợ trong lòng càng dâng lên!

Làm sao có thể…lại có người có thể điều khiển lửa lớn bốc cháy?! Hơn nữa còn có thể biến lửa lớn khắp núi hình thành một con Hỏa Long linh động, dùng để truy kích địch nhân! Chuyện thế này, đừng nói là đã gặp qua, ngay cả nghe cũng chưa có nghe tới! Vị sư phụ của Quân Mạc Tà này, bản thân thực lực đã đại thần thông đến mức thông thiên triệt địa!

Người như vậy, Thánh Giả thông thường há có thể đủ khả năng địch nổi? Càng không nói gì đến tiêu diệt…không ngờ lần này nghênh ngang đắc chí xuất hiện, lại thật sự gặp phải một đại sát tinh mà ai cũng không thể trêu vào!

Không nói gì khác, nếu để cho người này tới đại bản doanh của một nhà trong Tam Đại Thánh Địa, với việc điều khiển thế lửa bừng bừng này vậy thì một nhà Thánh Địa gần vạn năm cơ nghiệp tích cóp liền sẽ hủy hoại trong nháy mắt!

Tuy rằng người chưa chắc đã bị hoàn toàn diệt vong, nhưng cơ nghiệp to lớn như vậy bị bay mất, với thanh danh vạn năm Tam Đại Thánh Địa mà nói, đó cũng chính là cửu sinh cửu thế (chín thế hệ mới

được sinh ra) đều khó có thể rửa sạch nỗi nhục khôn cùng này! Trên không trung bóng người chạy trốn, dưới đất Hỏa Long tàn sát bừa bãi!

Trần Trùng vừa chạy trốn vừa hét lớn:

- Các hạ, chẳng lẽ chỉ vì muốn trả thù riêng, mà có thể phóng hỏa đốt núi sao? Xung quanh nơi này trong mấy nghìn dặm có hơn mười vạn người dân sau đó sẽ sống như thế nào?

- Như thế nào kiếm kế sinh nhai? Chẳng lẽ các hạ lại không hề có nhân tính như vậy sao?

Thanh âm già nua kia một hồi cười lạnh, giọng vô tình nói:

An nguy của đại lục, thiên hạ muôn dân sao, đây không phải là chuyện tình mà Tam Đại Thánh Địa các ngươi mới cần quan tâm sao! Cùng với lão phu có cái quan hệ rắm gì! Lão phu chỉ biết rằng, vợ của đồ đệ lão phu đã chết! Người giết chết nàng, nhất định phải đền mạng! Thế lực phái ra hung thủ, hiển nhiên cũng phải chết! Về phần, ngàn người, vạn người chết thì chết, có cái gì đáng ngạc nhiên? Bọn ngươi nếu thật sự có lương tâm, chấp nhận không trốn, thế lửa này cũng sẽ không gây tai họa cho người vô tội, tai họa này tất nhiên lão phu có nửa phần trách nhiệm, nhưng các ngươi cũng có nửa phần trong đó!

Nếu các ngươi thật sự muốn mang lại lợi ích cho muôn dân, vậy hãy xuống dưới hi sinh thân mình đi!

Trần Trùng nhất thời không nghĩ! Không thể tưởng tượng được lão gia hỏa này lại không lấy đại cục làm trọng!

Trần Trùng vốn bám lấy chút hi vọng mỏng manh này, nếu đối phương chỉ là một ẩn sĩ lánh đời, như vậy, chính mình lấy khả năng hiểu rõ tình hình, hiểu rõ đại nghĩa, cùng đối phương lấy đại nghĩa luận bàn, làm cho đối phương đặt thiên hạ muôn dân lên trên, song phương ngừng lại, bắt tay giảng hòa…

Hiện tại, người ta cũng đã nói rõ ràng như vậy, nếu còn cùng hắn tiếp tục nói đến chuyện lợi ích muôn dân thiên hạ, vậy quả thực chính là đàn gẩy tai trâu! Tự rước lấy nhục!

Người này, quyết sẽ không dừng! thù này không trả không thôi!

Người ta chính là bất chấp hành vi tiểu nhân, các ngươi thật sự cần làm người quân tử, vậy đừng trốn a!

Đây tuyệt đối không phải là một nhân sĩ mang trong lòng nhân phẩm vì thiên hạ! Tuyệt đối là họa thế ma đầu! Người như vậy, chuyện tình gì cũng có thể làm ra, hơn nữa cũng sẽ không để cho người khác cảm thấy kì quái!

Có thể nhóm người mình cũng còn chưa tới mức phải hy sinh tính mạng cứu lấy mạng dân chúng… Tính mạng Thánh Giả, còn chưa có không đáng đồng tiền như vậy!

Hừ, ta kính ngươi là tiền bối, không muốn cùng ngươi tranh phong, lại thật không ngờ…thật không ngờ ngươi tâm trí ác độc, người như ngươi, cho dù tu vi có cao đến đâu, cũng chỉ có thể càng gây thêm họa, lão phu thân là chính thống của Thánh Địa, đối với ngươi tà ma ngoại đạo bực này, chỉ có xem thường! Ma đầu như ngươi, mỗi người đều có thể giết! Sau lần này, Tam Đại Thánh Địa chắc chắn bố cáo thiên hạ, tru sát ma đầu ngươi! Ngươi phải chết không chỗ chôn thây!

Trần Trùng phẫn nộ hét lớn, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh!

- Nói được đường hoàng như vậy, thế sao không dừng bước lại? Dừng lại trừ bỏ họa thế ma đầu a! Lão phu còn nói cho ngươi biết!

-Lão phu giết các ngươi, chính là không thẹn với lương tâm!

Thanh âm khàn khàn kia lại tiếp tục có chút hài hước nói:

Lão phu tuyệt không ích kỉ, lão phu giết các ngươi, chính là vì an nguy đại lục, là vì muôn dân thiên hạ không còn bị Tam Đại Thánh Địa

các ngươi lừa dối tàn hại! Lão phu, không thẹn với lương tâm!

Trần Trùng cơ hồ phun ra một búng máu!

Người này, đúng là rõ ràng nghe lén nhóm người mình nói chuyện! Hiện tại bắt chước nói ra, đúng là đoạn thời gian mà mình giáo huấn Lãnh Đồng, cùng lắm thì cũng chỉ thêm bớt vài từ, nguyên ý trong lời nói hoàn trả!

Càng làm cho bốn người này cảm thấy hoảng sợ chính là, bản thân bốn người thời gian chạy trốn lâu như vậy, chạy nhanh như vậy, cái thanh âm kia, lại thủy chung vẫn xoay quanh trên đỉnh đầu bọn họ, giữ khoảng cách nhất định! Nhưng bốn người xuất ra toàn bộ thủ đoạn cũng không thể phát hiện vị trí chính sác của người này ở nơi nào!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 41: Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên!

Rõ ràng cảm thấy hắn dường như ở bên người, thế mà nhìn lại không thấy đâu! Loại cảm giác này, làm cho tứ đại thánh giả sợ hãi không thôi! Hơn nữa, bất thình lình có thể xuất ra đánh lén, lại phải vận công chống hỏa diễm xâm nhập! Bởi vì có Hỏa Long ở phía sau, vẫn như cũ không thể khinh thường! Hỏa Long như vậy, tin tưởng cho dù là Thánh Giả bị hãm thân bên trong, cũng sẽ chật vật không chịu nổi!

Bốn chạy một đuổi, Hỏa Long uốn lượn, chiếu rọi một góc trời hình thành sợi xích hồng sắc, đẹp đẽ lộng lẫy, làm cho trên thiên không, cảnh tượng vô cùng mỹ lệ!

Nhưng trong chuyện này lại ẩn chứa sát khí, mà bất luận kẻ nào cũng không thể tưởng tượng được!

Rốt cuộc, vượt qua bảy mươi dặm lộ trình, Hỏa Long rốt cuộc ở sau đã dừng lại!

Xem ra Long hỏa cũng có cực hạn, không thể mãi mãi truy theo những người kia!

Bốn người cấp tốc chạy trối chết rốt cuộc có thể thở dài một hơi nhẹ nhõm, phi thân chui vào một ngọn núi lớn ở gần, khi đến nơi, liếc mắt nhìn nhau, chỉ thấy ba người kia vẫn ở bên, lúc này mới cùng yên tâm.

Phía trước truyền đến thanh âm điếc tai nhức óc, ở trong núi này, có một thác nước khổng lồ! Thác cao hơn trăm trượng đổ xuống, âm thanh ầm ầm vang, dòng thác thật lớn còn mang theo từng khối băng chưa kịp

tan ra, giống như ngọc thạch, từ trời cao rơi xuống, lọt xuống lòng hồ nhỏ, làm cho hồ nước ngập tràn sóng bọt sóng! Sau đó từ hai bên, cuộn trào mãnh liệt chảy xuống núi…

- Đoàn người đến thác nước kia, đánh tan khí tiết nóng nực này, mát mẻ một chút!

Trần Trùng lau mặt một cái, lúc trước chạy như bay!

Hắn nói lời này cũng hơi lạ, bây giờ đang là đầu mùa xuân, khí trời vẫn còn hàn lãnh. Lại có đám người cảm thấy nóng nực…

Ba người Trì Thiên Phong đi theo sau hắn, hướng về thác nước bay vút đi như một mũi tên. Bốn người ý nghĩ tương thông: ngươi có thể khống chế hỏa, vậy có thể làm gì? Nơi này đầy nước!

Nước lửa tương khắc! Cho dù ngươi có thể đốt chụi cả ngọn này, chúng ta cũng có đủ nước để ứng phó! Tới bên dưới thác nước, đối mặt với hỏa quang, chúng ta chẳng khác nào có thể chiếm được lợi thế!

Giữa không trung thanh âm khan khan vang lên tiếng cười ha ha, rồi quát:

- Tiểu bối Tam Đại Thánh Địa, các ngươi thấy lão phu có thể khống chế hỏa, liền muốn dùng nước đẻ khống chế sao? Thật sự là quá ngây thơ! Ếch ngồi dáy giếng, danh phù kỳ thực! Nhìn lão phu ngự thủy hãy nói, lại xem như thế nào! Đến lúc đó , cũng không nên hối hận!

Đám người Trần Trùng cùng nhau bay vút vào bên trong liếc mắt lại một cái, thầm nghĩ người này nói chuyện cũng chỉ hồ ngôn lộng quỷ! Nếu mà ngươi có được năng lực như vậy, há lại có thể nói ra sao? Bây giờ nói ra lời này, rõ ràng là không muốn chúng ta đi đến gần thác nước kia! Hừ hừ, chỉ có kẻ ngốc mới tin lời ngươi! Hơn nữa từ xưa tới nay thủy hỏa bất lưỡng lập!

Thủy cùng hỏa, vốn trời sinh tương khắc! Ngươi có thể khống chế hỏa, xác thực là bá đạo, nhưng từ thuộc tính tương khắc nói trên, làm sao ngươi còn có thể khống chế thủy! Đây là điều không thể tồn tại hay sao?! Nếu ngươi có năng lực khác biệt…vậy thủy - hỏa trong thân thể ngươi đối công, ngươi từ lâu đã hôi phi yên diệt!

Bốn người suy nghĩ rất tự tin tuyệt không có sai lầm, lập tức không do dự nữa, tất cả trước tiên đứng bên cạnh thác nước, đối mặt với làn nước trong suốt nhìn đến tận đáy, một cỗ mát mẻ đập vào mặt, bốn người liền cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái! Sau khi uống thêm vài ngụm nước, càng thêm khoan khoái, một thân nóng nảy trong nháy mắt tiêu tan.

Đột nhiên cảm giác được, cho dù là đối mặt với cường định như vị thần bí nhân này, nhưng cũng có thể chiến một trận! Trên không trung lại vang lên, lại mang theo vài tia trào phúng.

Luôn lén lén lút lút, sao có thể tính là anh hùng hảo hán! Các hạ, nếu tự thấy còn chút phong phạm cao nhân, như vậy, mời hiện thân ra thôi, mọi người công bằng chiến một trận! Ngay cả bại vong, tuyệt không hối hận! Tâm phục khẩu phục!

Trì Thiên Phong phóng ra tiếng hét lớn!

- Công bằng chiến một trận? Bằng các ngươi còn không xứng!

Giữa không trung hai tiếng cười ha hả vang lên, đột nhiên thanh âm hàn liệt, nói:

- Hỏa công đã cho các ngươi kiến thức một thời gian, một đoạn, như vậy, liền cho các ngươi kiến thức tiếp thủy công của bổn tọa!

Trần Trùng âm trầm nói:

Các hạ thân là tiền bối cao nhân, lại cố làm ra vẻ cao nhân huyền bí, không khỏi làm cho lão phu khinh thường!

Thanh âm khan khan cười lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi muốn nhìn thấy ta? Ngươi cho rằng ngươi có thể thật sự thấy rõ ta sao? Ếch ngồi đáy giếng!

Trần Trùng thanh âm nhẹ nhàng, nhưng người này cũng cố ý xuyên tạc thành không rõ ràng.

Tiếp theo, chỉ thấy thanh âm già nua khan khan, nói:

- Thiên địa chi thủy, hãy nghe lệnh ta! Băng tuyết khắp núi, mau mau tan rã! Thủy! Khởi! Một đoàn lam quang xanh biếc, bất ngờ dâng lên trong không trung, nháy mắt bạo tán!

Trần Trùng đang muốn cười lạnh, đột nhiên cảm thấy không đúng, ngửa mặt nhìn lên, không khỏi cực kỳ hoảng sợ!

Chỉ thấy trên đỉnh đầu, một dòng sông băng thật lớn đổ xuống! Lại hướng lên xem, tất cả băng tuyết trên núi, cũng đồng thời bị tan chảy, hóa thành dòng nước, giống như cửu thiên ngân hà đột nhiên rơi xuống, chậm dãi bao phủ toàn bộ nhân gian!

Trên mặt đất, toàn bộ nước đang trôi đi, đột nhiên cuốn lến, ầm ầm tràn ngập hướng lên trên, tốc độ nhanh đến cực điểm! Cao thấp giáp công khủng bố tột cùng! Trời ơi? Chúng ta chẳng lẽ đều dặt mình vào hiểm cảnh sao, cơn ác mộng trong biển lửa vừa ta đi mất, bây giờ lại bị hãm thân trong lũ lụt sao?

Trước một khắc dòng nước còn làm cho mấy đại Thánh Giả quá sức nhanh nhẹn mà đến, thế nhưng giờ khắc này lại biến thành tấm bùa đòi mạng đáng sợ!

Dòng sông băng từ tên cao ba nghìn thước đổ xuống, trên mặt đất khắp nơi là thủy trượng sơn! Đám người Trần Trùng tất cả sợ đến vỡ mật!

Vẫn là câu nói cũ, Thánh Giả cũng là người, chỉ cần là người đều phải sợ hãi trước thiên địa chi uy, tự nhiên chi uy!

Nước ở dưới chân, dâng lên mức độ cực kỳ kinh khủng, cơ hồ chỉ trong nháy mắt thời gian đã lên đến phần eo! Mà xa xa không có dấu hiệu dừng lại, vẫn duy trì tốc độ dâng lên! Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu nguy cơ như phô thiên cái địa rơi xuống!

Bọn họ lúc trước vì tránh thế hỏa, nên tìm kiếm địa thế thấp nhất, tiếp cận với địa phương có nguồn nước, bây giờ lại đảo ngược, nên trực tiếp đưa mình hãm thân trong khốn cảnh! Núi băng lớn như thế thỉnh lình đổ xuống, căn bản là không chỗ tránh né!

Nơi đây ba mặt là vách núi thẳng đứng, chỉ chừa lại một lối cửa ra! Nhưng lối cửa ra này, cho dù bốn người có nắm tay nhau, đều không dám hi vọng đột kích từ địa phương đó! Nơi đó mà là đường sống sao? Nơi đó mới là chỗ nguy hiểm nhất!

Đối phương nếu đã bố trí chặt chẽ như thế, cạm bẫy tinh diệu, như vậy, một kích trí mệnh kinh khủng nhất tất nhiên bó trí trên đường ra duy nhất đó! Nếu không núi băng tuy hiểm, chẳng lẽ có thể đè chết Thánh Giả được sao?

Đây là chuyện dùng đầu gối cũng có thể đoán được, hướng chi là Thánh Giả trải qua mấy trăm năm nhân tình thế thái!

Phía trên là sông băng, ba mặt được che chắn nghiêm cẩn, nếu như không theo con đường tử lộ mà đi ra ngoài, cũng chỉ còn ngạnh kháng một đường! Chỉ cần ngạnh kháng qua được là có hi vọng!

Trong nháy mắt này, bốn vị Thánh Giả lựa chọn như một, tất cả đều bật ra một thanh âm, toàn lực vận chuyển huyền lực cả đời, giống như bốn mũi tên rời cùng, từ mặt đất phóng lên, thẳng hướng núi băng đang sụp xuống! Bốn vị Thánh Giả, cùng nhau hợp lực, toàn lực bạo phát!

Chưởng thế sắp cùng núi băng tiếp xúc, Trần Trùng đột nhiên phát hiện, từ trong tầng băng sơn, đột nhiên truyền đến một tiếng cười buồn, so với tiếng khóc còn dễ nghe hơn, hơn nữa âm thầm, còn có một luồng hàn mang kiếm khí! Ở trước mặt mà đến! Vị địch nhân thần bí, thế nhưng lại ẩn thân trong núi băng này sao? Chẳng lẽ lối ra duy nhất không có mai phục sao?

Chẳng lẽ chúng ta thông minh quá mà bị thông minh hại sao? Lại thổi phồng đường sống duy nhất thành nguy hiểm nhất sao? Vấn đề đau đầu này, nhưng Trần Trùng không có nhiều thời gian để suy nghĩ…

Bời vì kiếm khí lành lạnh, đã tố cáo có người xuất hiện!

Tại thời khắc trí mạng này, nào còn thời gian suy nghĩ được nhiều biện pháp!

Trước ngực Trần Trùng, đã cảm nhận thấy rõ ràng mũi nhọn kiếm khí lợi hại!

Thậm trí, trái tim cảm thấy khí băng hàn lạnh thấu đến làm cho đau buốt!

Một kiếm đoạt mệnh, gần trong gang tấc!

Trần Trùng rống to, phản xạ nhanh chóng, huyền khí hùng hậu che kín toàn thân, sau đó cả người so với với khi phóng lên còn có phần nhanh hơn, cấp tốc hạ xuống! Huyền khí mạnh mẽ nghịch chuyển, trong thời gian ngắn ngủi chỉ cái nháy mắt như thế, từ phóng lên thành hạ xuống, ngay cả là cường giả Thánh, cũng không có thể coi thường, Trần Trùng vì biến hóa mà trả đại giá, tự nhiên là tương đối lớn!

Chỉ trong nháy mắt này, hắn thậm chí cảm thấy huyền khí như mất đi không khống chế cánh tay mình đượ nữa, trong kinh mạch sinh ra một mảng nhộn nhạo. Rốt cuộc không nhịn được miệng ngọt lịm, phun ra một búng máu!

Phát ra một kiếm này, đương nhiên là Quân Mạc Tà.

Phải biết rằng, bằng vào tu vi thực lực nhị cấp Thánh Cấp của Trần Trùng, ngay trước mặt toàn lực phát huy, vận công hộ thể, cho dù đứng bất động cho hắn đến đâm, toàn lực một kiếm mạnh mẽ phối hợp với Viêm Hoàng Chi Huyết, cũng chưa chắc đã làm gì được. Dù sao thực lực hai bên cách nhau quá sâu!

Thậm chí một kiếm này, cho dù chân chính trúng mục tiêu, cũng chỉ tạo cho Trần Trùng một vết thương nhẹ, chỉ là ngoại thương mà thôi! Nhưng giờ phút này Trần Trùng sao dám đón đỡ!

Bởi vì trong lòng hắn, người phát ra một kiếm này, có thể chính là cấp bậc Thánh Vương, thậm chí còn hơn xa cao thủ xuất ra một kiếm!

Cấp độ kiếm khí này, đừng nói là chống đỡ, cho dù là nhẹ nhàng tiếp xúc, cũng phải trả một giá thảm trọng! Hơn nữa, đối phương lại dùng phương thức quỷ dị xuất ra một kiếm, thậm chí từng bước đi đều rõ ràng rat ay là một kiếm trí mạng! Hắn như thế nào dám láy cứng đối cứng chứ? Thậm chí suy nghĩ một chút cũng không dám

Ngay cả, liều mạng bị huyền công cắn trả, kinh mạch rối loạn, cũng phải lui, né trách một kiếm tử thần “Không thể kháng cự”! Người trước mặt, vốn là tuyệt đại kỳ nhân có thể khống chế được thủy - hỏa…

Đối mặt với bốn vị Thánh Giả vẫn dám chính diện khiêu khích, hơn nữa còn làm cho bốn vị Thánh Giả chạy chối chết là cao nhân có một không hai (vô đối roài)! Một trong bốn vị Thánh Giả phóng ra thần thức lục xoát cũng không tìm thấy cường giả này! Còn đối phương tùy thời tùy chỗ theo bên mình bốn vị Thánh Giả, người như vậy chỉ có thể là tuyệt thế cường giả!

Chỉ trong nháy mắt thời gian đã đem thân mình dung nhập vào tầng băng, từ trong tầng băng hư vô mờ mịt xuất ra một kiếm khủng bố!

Loại suy nghĩ thâm căn cố đế, “Người này thực lực hơn xa ta, cũng không thể bằng lực lượng một người như mình có thể địch được” ý niệm này sớm đã nảy ra trong đầu Tràn Trùng.

Cho nên hắn vừa thấy kiếm quang, lựa chọn đầu tiên, cơ hồ theo bản năng lựa chọn…lui!

Không tiếc trả giá thật lớn lui về phía sau!

Kiếm quang tiếp tục lóe ra, bóng người kia thản nhiên phản xạ từ trong tầng băng hiện ra, Trần Trùng tuy rằng đã biến mất, kiếm quang vẫn như cũ không ngừng, như cũ thẳng tiến không dừng! Kẻ kế tiếp vừa lúc bay đên là Trì Thiên Phong rồi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 42: Không Chết, Không Thôi!

Trì Thiên Phong thất kinh, hắn nhìn thấy, mà lại so với Trần Trùng có điểm bất đồng! Thậm chí khác nhau một trời một vực! Hắn nhìn thấy dường như có ngàn vạn thanh kiếm đang đâm tới! Từ bốn phương tám hướng! Cơ hồ chính là hồn phi phách tán, lập tức lựa chọn biện pháp giống hệt Trần Trùng, cấp tốc hạ xuống nhưng hắn thảm hại hơn, còn chưa rơi xuống dưới đã phun ra một ngụm máu tươi…

Tát Thanh Lưu cùng Thôi Trường Hà mặc dù không bị công kích, nhưng kiếm quang lóe ra cũng làm cho bọn họ sợ hãi, cho nên bọn họ không hẹn mà cùng lựa chọn xuống dưới! Đang bay từ trên cao hạ xuống!

Nói giỡn, lão đại nhị cấp Thánh Giả còn chuồn, chúng ta như thế nào đỡ được? Không xuống chẳng lẽ vô vị chờ thanh trường kiếm kia đâm lủng gực sao? Vì thế từng người hạ xuống, cơ hồ là đồng thời hạ xuống!

Phía dưới chính là hồ nước nhỏ, bốn người hạ xuống, không có ngoại lệ đều bị huyền khí cắn trả, lại tiếp tục phun một ngụm máu tươi, bi ai nhìn núi băng nện trên đầu!

Giữa không trung Quân Mạc Tà cười vô cùng đắc ý, ẩn trong núi băng xuất ra một kiếm, một chiêu này thật sự là sáng ý. Bởi vì mặt băng khúc xạ ánh kiếm, thân trường kiếm lộ ra càng nhiều, khúc xạ cũng tương đối nhiều. Cho nên Trần Trùng chỉ thấy một mũi kiếm, nhưng ba người huynh đệ Trì Thiên Phong đều thấy ngàn vạn thanh kiếm từ bốn phương tám hướng…

Bốn người vừa mới hạ xuống, đỉnh băng cũng rơi sát theo sau! Danh phù kỳ thực ‘thái sơn áp đỉnh’! Dòng nước bắn nhanh, trực tiếp bay lên một hồi lâu! Cái hồ nhỏ không còn thấy đâu, chỉ còn tồn tại một tòa núi băng không lớn không nhỏ, đứng sừng sững! Bốn người Trần Trùng, không thể tránh né cùng lúc nhận lấy trọng thương!

Mỗi người đều cảm thấy trên đỉnh đầu đau nhức, áp lực từ chân đỉnh núi cùng đè xuống, bốn người toàn thân trong nước nên không có cơ hội mượn lực, không thể tránh thoát cùng bị ép xuống tận đáy hồ!

Mặc dù tiểu hồ không tính là sâu, nhưng thật ra cũng không nông quá, có lực nâng nhất định, nếu không, bốn vị Thánh Giả này lúc này đúng là chân chính bị “Núi” đè thành bánh hồng* rồi! Nhưng, loại tiểu hồ trong núi này dưới đáy cũng không phải là bùn nhão, mà là những tảng đá phẩm chất cực kỳ cứng rắn! Cho nên bốn người vẫn nếm đủ đòn đau!

(Bánh hồng: Chắc là chiếc bánh được làm từ nguyê liệu chính là quả hồng)

Đãng lẽ với công lực của bọn hắn, cho dù chính diện phá vỡ đỉnh băng, chọc thủng tầng băng, cũng không phải là chuyện khó khăn! Tối đa chỉ có chút trở ngại nho nhỏ mà thôi. Cho nên bọn hắn không có nghĩ tới trường hợp phải chạy, mà là trực tiếp từ chính diện đánh vỡ!

Bọn họ vẫn cho rằng, đỉnh băng bất quá chỉ là thủ đoạn kềm chế công kích, mà ở đây công kích trí mạng, lại chính là mặt để trống kia. Vì vậy, nhìn núi băng tuy khổng lồ, ngược lại trở thành nơi yếu nhất để đột khẩu, là nơi mang cho bọn hắn sinh cơ lớn nhất! Cho nên bọn hắn tính toán trực tiếp đánh nát, chính diện đón đầu lao ra!

Quyết định này vốn không xấu, nếu là bọn hắn thật sự đang cùng một vị không tầm thường, thậm chí càng là cao thủ tác chiến theo lời nói của bọn họ, không thể nghi ngờ dây chính là biện pháp chính xác, hơn nữa, là lựa chọn đầu tiên!

Nhưng vấn đề là ngay lúc này, bọn họ vừa mới nhẩy lên, sắp tiếp xúc với núi băng, công lực súc tích chuẩn bị bùng nổ trong nháy mắt, đối phương lại bất ngờ tập kích từ trong tầng băng! Lần này đúng là đánh giết giữa đường! Công kích vào thời khắc chuẩn nhất! Lên trên rốt cuộc cũng không lên được, chỉ còn biện pháp duy nhất là xuống! Nhưng xuống…chắc chắn bị huyền khí cắn lại, tự thân huyền khí phản phệ! Phản phệ thì cũng phản phệ rồi, một búng máu phun ra thuận khí là tốt rồi!

Nhưng vẫn chưa hết…sau khi phun ra một ngụm máu, lại đối mặt với tòa núi băng khổng lồ!

Lúc trước còn chưa kịp thở, đã bị băng sơn áp đỉnh,

Lúc sau càng bị lực ép xuống đáy hồ, mà một thoáng này phải uống mấy ngụm nước hồ… “Sặc nước”, sai lầm sơ đẳng này chỉ có xuất hiện ở người thường mơi tập bơi lội, bây giờ lại phát sinh trên người Thánh Giả, cũng có thể xem như là một chuyện kỳ quái! Quân Mạc Tà cũng không có lựa chọn phương pháp trực tiếp lén xuống đáy hồ truy sát!

Bởi vì hắn hiểu được, bốn vị Thánh Giả tuy rằng bị huyền khí phản phệ mà còn bị băng sơn áp đỉnh cũng có bị thương, nhưng sức chiến đấu vẫn còn dư! Vẫn còn cường hãn vượt xa thực lực của mình!

Bọn họ tuy rằng bây giờ đang bị thương, cũng tuyệt không phải mình một ngụm có thể nuốt trôi! Chiến đấu trong địa phương nhỏ hẹp dưới đáy hồ, không cẩn thận một cái là xôi hỏng bỏng không! Dù thế nào nhóm người kia cũng không có khả năng ở mãi dưới đáy hồ, sớm hay muộn cũng phải ngoi lên. Hiện tại Quân Mạc Tà không có gì hết chỉ kiên nhẫn là dư thừa! Hắn đang đợi thời khắc mà mấy vị Thánh Giả này không kiên trì nổi, mới có thể ra tay chính diện! Mà một khắc này, hắn mơ hồ cảm thấy, còn không lâu nữa…

Rốt cuộc, theo mấy tiếng nổ, tòa băng sơn thể tích không nhỏ tứ phân ngũ liệt (chia năm xẻ bảy), băng băng tuyết giải, lại có thêm một đạo thủy tiễn từ dưới mặt nước bắn thẳng lên, đến giữa không trung, Quân

Mạc Tà hoàn toàn không có động tĩnh gì, vẫn như cũ ẩn thân chờ đợi. Đạo thủy tiễn này bất quá chỉ là để thăm dò mà thôi, không cần phải để ý đến!

Sự thật không ngoài sở liệu của Quân Mạc Tà, tứ đại Thánh Giả tuy rằng phá băng thành công, nhưng không có lập tức lao lên, mà kế tiếp… theo sau đạo thủy tiễn thứ nhất, lại có vô số đạo thủy tiễn bắn lên như mưa!

Kỳ thật với những đạo thủy tiễn mỏng manh này, bốn vị Thánh Giả cũng không trông cậy gì nhiều, đối phương thực lực khủng bố như vậy, những đạo thủy tiễn này vận khí tốt lắm chỉ có thể làm rối đối phương một chút! Mục đích lớn nhất, gây cho đối phương ảo giác, làm cho đối phương cuối cùng không biết nhóm người mình từ chỗ nào đi ra, đây mới là mục đích thật sự! Chính là "Cao nhân" ở giữa không trung cũng không hoàn toàn "cao" để có thể coi thường uy lực của thủy tiễn!

Thủy tiễn này dù sao đều do cường giả thánh cấp lấy huyền lực bản thân đề cao, ngay cả chỉ có mục đích vu vơ, nhưng uy lực kể ra cũng đáng kể…

Quân Mạc Tà giờ phút này chính là đang ẩn thân giữa không trung, đối mặt với thế công dày đặc bất thình lình của thủy tiễn, cũng rất là đau đầu, vội vàng thi triển thân pháp tránh né, thế nhưng thủy tiễn thật sự quá dày đặc, có một đạo thủy tiễn may mắn cắm thẳng vào trên cái mông của hắn, bị lực đạo thủy tiễn mạnh mẽ, Quân đại thiếu gia giống như đằng vân giá vũ bị bay lên cao.

Mục đích cuối cùng của đạo thủy tiễn chỉ là gây rối mà thôi, số lượng rất nhiều, lực đạo cũng tương đối phân tán, Quân đại thiếu gia tuy rằng bị kích trúng, nhưng chưa có thụ thương

"Mấy tên Thánh Giả này công lực thực con mẹ nó thật là mạnh mẽ!" Quân Mạc Tà sờ sờ mông, rồi nhe răng nói:

“Bị vây trong hoàn cảnh xấu như thế, lại trong nước nín thở thời gian dài như vậy, vậy mà có thể bán ra thủy tiễn mạnh mẽ! Thiếu chút nữa nổ hoa cúc lão tử, thực con mẹ nó quá xui, ân….”

Hắn nghiêng đầu, đột nhiên có cảm giác: ta kháo, mấy tên này không phải là ở dưới dùng súng nước bắn đấy chứ (ae tự hiểu)? Nếu vậy thì thật sự xui rồi!

Vội vàng xoa xoa cái mông, sau đó dùng sức hít hà, xác đinh không dính thêm món ngon tuyệt vời nào, lúc này mới yên tâm.

Nghi binh chi kế! Ha ha ha!

Rốt cuộc, tiếng ầm ầm cũng vang lên, bốn đạo nhân ảnh lao lên làm cho vô số đạo thủy tiễn cùng bọt nước bắn dựng lên, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển! Đúng là bọn Trần Trùng tứ đại Thánh Giả! Tứ đại Thánh Giả này cả đời chưa khi nào chịu qua ủy khuất như vậy, cả đời chưa lần nào chật vật như thế này!

Cho dù là khi thiếu thời thực lực chỉ ở mức Kim huyền Thần huyền vừa bước chân vào giang hồ, cũng chưa bao giờ bị người ta bức cho đến mức tình trạng tồi tệ thế này!

Thành tựu bây giờ đã là Thánh Giả nhân vật uy vũ dậm chân một cái có thể làm cho phong vân biến sắc, vậy mà bốn người hỗ trợ lẫn nhau cư nhiên còn bị chơi một vố thủy – hỏa lưỡng trọng thiên! Loại tư vị này thật sự khó chịu đến cùng cực!

Trong bốn người có duy nhất Trần Trùng là Thánh Giả nhị cấp, trong bốn người cũng là kẻ có tu vi cao nhất, vừa trong mặt nước đi ra, liền lập tức quan sát địa hình, không ngoài dự kiến của hắn, vị thần bí nhiên kia vẫn không có hiện thân! Vẫn một mực âm thầm chờ đợi! Hắn nào biết, giờ phút này Quân đại thiếu đang ở giữa không trung chật vật tránh né thủy tiễn đầy trời chứ!

“Lão gia hỏa này thật sự là biến thái a!”

Trần Trùng chọc khí trùng thiên, cơ hồ muốn chửi ầm lên: lão gia hỏa kia thực lực chân chính rõ ràng hơn xa bốn người chúng ta, cho dù bốn người chúng ta hợp lực cũng chưa hẳn đã là đối thủ! Nếu thật sự minh đao minh thương chém giết, hắn cũng có thể nắm chắc phần thắng không thể nghi ngờ!

Nhưng người này lại cứ lựa chọn trốn tránh bí mật thi triển thủ đoạn mưu mẹo nhâm nhiểm! Thế này chẳng phải là tính toán muốn đùa chết nhóm chúng ta sao! Sỉ nhục bậc này sao có thể nhẫn được? Có thể nhẫn cũng không thể đề phòng nổi! Chính là không đành lòng biết làm sao bây giờ? Cho dù muốn liều mạng cũng phải tìm ra đối tượng mà liều mạng phải không? Không thể nhịn được nữa! Bốn người đồng thời vọt ra, nhanh chóng tính toán mưu kế.

Trần Trùng thân hình còn trên không trung, hít một hơi chân khí thật sâu, chỉ một ngón tay, nói:

- Đi hướng bên kia!

Đám người Trì Thiên Phong đối với phán đoán của hắn xưa nay rất tin tưởng, hơn nữa thực lực của hắn mọi người đều biết, như thế nào cũng không phải là nói ra hướng đi mò mẫm, tất nhiên không chút nghĩ ngợi liền muốn hướng bên kia vọt tới! Nhưng mà, vừa ngửa mặt nhìn lên ba người đồng thời sửng sốt, sau đó cùng nhau xoay người chạy tứ tán, trong lòng tức giận mắng: Cái thằng nhãi vương bát đản Trần Trùng này, cư nhiên không có hảo tâm! Trần Trùng trên mặt tràn đầy những giọt nước cũng trở nên vô cùng phấn khích.

Bởi vì ngón tay hắn đang chỉ về hướng kia, một đạo kiếm quang rực rỡ như ngọn lửa bùng cháy, cùng đầu ngón tay hắn tạo thành một đường thẳng tắp, giống như một tia chớp đâm tới!

Chẳng lẽ Trần Trùng muốn ba người chúng ta đi chịu chết, để hắn tranh thủ thời gian chạy trối chết, thực lực của hắn mọi người hiểu, nếu hy sinh bọn ta, quả thật có cơ hội chạy trốn a! Ba người Trì Thiên Phong

không khỏi dâng lên trong đầu một ý nghĩ: người Độn Thế Tiên Cung, quả nhiên vô sỉ!

Bất quá ba người lão phu cũng không phải là kẻ ngu, nếu đã biết, chẳng lẽ chúng ta còn để cho ngươi toại nguyện sao?

Không phải nói, ba người tránh né vô cùng lưu loát.

Đứng mũi chịu sào đang là ba người Trì Thiên Phong liền “sưu” lập tức tản ra một kiếm kia liền chuyển mục tiêu thành bản thần Trần Trùng.

Trần Trùng lại càng không thể tưởng được, bản thân mình lựa chọn cơ hội lần này cái con mẹ nó thật là tốt đi! Nhanh chóng quan sát bốn phía lúc sau mới tìm được một phương hướng tương đối an toàn, không nghĩ tới lại là chỗ bị đối phương mai phục! Kiếp chó mực, cũng thật quá khổ đi!

Một khắc này, Trần Trùng cũng luống cuống, một kiếm sáng lạn “Vô khả thất địch”(*) bực này, mình sao có thể chống được? Trong lúc vội vàng, theo bản năng hai chân đạp trong hư không, cả người giống như ngọn hỏa tiễn phi lên! Sau đó liền tà tà bay ra ngoài. Sau lưng làn kiếm quang lạnh lẽo, như giòi bọ trong xương, đuổi theo không bỏ!

(*) Không đỡ được

Trần Trùng chỉ trong thoáng chốc đã thi triển ra mười bẩy loại thân pháp huyền ảo, lại càng vi diệu thay đổi ba mươi phương hướng, hết lần này tới lần khác cũng không có thoát! Đạo kiếm quang này đúng là Quân đại thiếu ngay lúc này xuất ra: sinh mệnh không thôi, đuổi giết không dứt!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 43: Mắc Lừa Rồi…

Trần Trùng lại càng hoảng hốt, đột nhiên tăng tốc, nhanh chóng vọt tới vị trí ba người Trì Thiên Phong!

Kế trước mắt bây giờ, chỉ có hợp binh một chỗ, cùng nhau ra tay, đối mặt quyết chiến, mới có cơ hội bảo về tính mạng nhỏ nhoi này!

Dù có bại nhận lấy cái chết, đều phải đánh lần này, thà rằng bị đánh chết, cũng không thể bị hù chết! Chết như vậy thật sự là uất nghẹn!

Bốn đại thánh giả tụ hợp cùng mọt chỗ, đều cảm nhận dâng lên một loại ý nghĩ: thân là Thánh Giả, há có thể để cho người ta đuổi chạy đến mức như chó nhà có tang sao? Cho dù chết, cũng phải chết có danh dự! Phải liều mạng!

Bốn người đồng thời hạ xuống đất, rất nhanh xoay người lại, chuẩn bị liều mạng ngạnh tiếp đạo kiếm quang sáng lạn kia, thậm chí bốn người đều chuẩn bị tâm lý chết dưới một kiếm này, nhưng bốn người này lại đồng thời phát hiện, trước mặt như chưa từng có gì hiện ra! Đạo kiếm quang sáng lạn đoạt mệnh lúc trước, tựa hồ như chưa từng xuất hiện!

Con bà nó!

Rốt cuộc tên hỗn đản này có ý gì? Cho dù muốn giết chúng ta, không phải để kiếm cảm giác thống khoái chứ? Lặp đi lặp lại trêu đùa bọn ta như vậy, cuối cùng là có mục đích gì? Thế này còn là khí độ một thế ngoại cao nhân! Thật tức chết lão phu!

Thôi Trường Hà phẫn nộ nói, nước miếng bắn tung tóe, trong mắt mơ hồ xuất hiện tơ máu.

- Xem ra, người này đúng là sinh ra ý tưởng đùa đem bốn người chúng ta đùa chết! Trắng trợn như mèo vờn chuột, người này dụng tâm thật độc, thật làm người khác phẫn nộ!

Trần Trùng thở dài một hơi, hỏi:

- Tình huống các ngươi hiện tại thế nào? Còn giữ được chiến lực không?

Trì Thiên Phong chần chừ một lúc, rồi nói:

- Trận hỏa công lúc trước, chúng ta cấp tốc chạy như điên, huyền lực chỉ có chút hao tổn, cũng không coi là tổn thất lớn, nhưng lão phu lúc trước phải chịu huyền công phản phệ, lại bị sơn băng áp đỉnh, đều trở tay không kịp, hiện tại còn giữ được trên dưới tám phần chiến lực, miễn cưỡng có thể chiến một trận ra trò.

Tát Thanh Lưu ánh mắt có chút không tốt hướng Trần Trùng nói:

- Ta cũng giống như lão đại.

Thôi Trường Hà cũng gật gật đầu, ý bảo mình cũng không sai biệt lắm.

Trần Trùng nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Lão phu cũng giữ được hơn tám phần công lực, có lẽ không đủ khả năng, nhưng chỉ có thể liều mới có cơ hội!

Ba người còn lại gật đầu tỏ vẻ đồng ý, sắc mặt dị thường ngưng trọng.

Trần Trùng lại nói:

- Hiện tại việc khẩn yếu trươc mắt là: tìm được một chỗ, khôi phục một ít thực lực, phần thắng có thể hi vọng thêm vài phần.

- Đồng thời, chúng ta nghĩ biện pháp cầu viện Thánh Địa! Thực lực của người này thật sự đáng sợ, thực lực của chúng ta căn bản không đủ khả năng ứng phó! Tin rằng cho dù là Cửu U thập tứ thiếu tái hiện, cũng chưa chắc đã mạnh bằng người này!

Chính là người này như thế nào đuổi theo không rời, giống như ròi bọ trong xương vậy, bản thân vô ảnh vô tung, chúng ta như thế nào mới có thể né tránh? Càng không nói đến chuyện được nghỉ ngơi?

- Những lời này của Trì Thiên Phong, là lấy phương thức tụ âm nói ra.

Trần Trùng cau mày, sau đó bốn người một hồi thương nghị, rồi cùng nhau đứng dậy. Bốn bóng người, đồng thời vận khởi tốc độ cao nhất, giống như lưu tinh tiến nhập vào phiến đại sơn!

Đối mặt với tốc độ của người thần bí, nếu là ở địa hình bình nguyên, căn bản như là chờ ăn đòn. Trước mắt chỉ có tiến vào núi lớn, lợi dụng địa hình phức tạp hành sự theo tình huống, may ra còn có cơ hội chuyển bại thành thắng!

Quả nhiên bốn người hoàn toàn làm ra hành động này, thần bí nhân âm thầm kia tựa hồ có chút sốt ruột, bởi vì như vậy không thể phán đoán được phương hướng tiếp theo của bọn họ, lập tức áp dụng thế công sắc bén, kiếm quang lóe ra, hàm chưa thế công mạnh mẽ, cũng như là trăm ngàn thanh trường kiếm rót thành một đạo ngân hà, lăng không đánh úp tới!

Một kiếm này không thể nghi ngờ thế công cực kỳ sắc bén, lấy khả khả năng một trong bốn Thánh Giả, cũng không có người dám đỡ trực diện, nhưng bốn vị Thánh Giả không hoảng sợ mà còn thấy vui mừng, thầm nghĩ: quả nhiên lão giả thâm độc này sợ chúng ta chạy đến địa hình trong núi phức tạp, tiếp theo khó có thể theo dấu!

Bốn người thấy kế hoạch hiệu quả, không khỏi tinh thần hưng phấn, toàn bộ không thèm để ý đến kiếm quang sau lưng, giường như có mất mạng cũng phải tiến vào rừng!

Trực tiếp chạy đến lòng núi mới tính là một đoạn đường, Trần Trùng thực lực cực mạnh, xung trận lên trước, dẫn đầu tiến vào một chỗ. Vách núi nơi này, hẹp vào bên trong! Hình thành một huyệt động hình nan quan, phía trên là sơn thể rắn chắc, chỉ có một đường ra phía trước mặt! Hơn nữa, đối diện lại là vực sâu! Bất luận đối phương là hỏa công, hay thủy công, đối với nơi này, tất cả đều không có tác dụng!

Đúng là nơi tuyệt hảo dễ thủ khó công!

Ba người Thiên Trì Phong đồng thời khen ngợi, nơi này thật sự là cực tốt!

Trần Trùng nói:

- Bây giờ bốn người chúng ta thay nhau hộ pháp, lấy tốc độ nhanh nhất khôi phục thực lực bản thân! Lưu lại một người, vô luận người kia thực lực có là dạng gì, chỉ cần tiến vào nơi này, coi như chỉ cần một người cũng có thể ngăn cản được trong thời gian nhất định! Chỉ cần có chút thời gian trì hoãn, chúng ta có thể cùng nhau phối hợp ra tay! Hắn không đến thì thôi, nếu là cuồng vọng xông tới, mọi người đồng tâm hiệp lực, tiễn đưa hắn đi xuống vạn trượng thâm sâu mới là chuyện hay!

Tát Thanh Lưu cuối cùng cười thành tiếng, nói:

- Hảo kế hoạch, Trần lão đại quả nhiên là một túi khôn!

Lần đầu tiên, để tỏ thành ý hợp tác, tự nhiên là Trần Trùng làm hộ pháp, ba người Trì Thiên Phong vận công, thực lực Trần Trùng mọi người đều biết, để hắn làm hộ pháp, tự nhiên an tâm vạn phần. Mà cho đến giờ ánh bình minh còn chưa lộ ra!

Trần Trùng ôm kiếm canh giữ cửa động, thần thức tản ra, đem phạm vi hơn ba mươi trượng xung quanh sơn động bao phủ ở bên trong! Hắn nắm chắc, có được lợi thế địa hình, cho dù là cao thủ Thánh Vương cấp tiến công, bốn người liều cái mạng, cũng có thể cùng hắn đồng quy vu tận!

Đúng lúc này, đột nhiên trên bầu trời có tiếng cười ha hả, nói:

- Cái mà trời gọi là tạo ra nghiệp chướng, chỉ do mình tạo ra, không thể sống, các ngươi đang mừng chọn được địa phương tốt, nghĩ rằng chốn trong này là an toàn sao? Nơi này…chọn rất tốt…thật sự là quá tốt! Trí tuệ các ngươi thật làm cho lão phu kinh ngạc…quan gia không nghe thấy chuyện Kiếm Phong sụp đổ sao?

Trần Trùng sắc mặt nhất thời đại biến! Giữa không trung kia thần bí nhân lại không cho hắn bất kỳ phản ứng nào, quát lên một tiếng:

- Thổ!

Theo mệnh lệnh này, cả tòa núi, tức thì rung lên, tần số dữ dội, làm cho người ta căn bản là không thể đứng vững! Kế tiếp, tự nhiên đó là sơn băng địa liệt! Cả tòa núi, tức thì tan vỡ, hoàn toàn sụp đổ! Trần Trùng chọn vị trí này, thật sự là đắc địa!

Nếu thay đổi ở những vị khác, cho dù là núi lở cũng chưa hẳn gây khó khăn cho ba vị Thánh Giả! Nhưng nơi này, lưng dựa vào núi lớn, đối mặt với vách núi! Cả tòa núi đang hướng bên này sụp đổ, Bốn người Trần Trùng giống như là đang ở trong một bát nước, sau đó bát này đột nhiên úp ngược lại…

Toàn bộ ngọn núi chợt sụp xuống, Trần Trùng cùng bốn vị Thánh Giả, tự nhiên bị quăng ra ngoài, ném về hướng vách núi vạn trượng! Bốn người lúc nãy thanh âm mạnh mẽ dựa huyền khí để chạy trốn, nhưng đập vào trong mắt, cũng là một mảnh tuyệt vọng: cả tòa núi đối diện chậm rãi về phía vách núi, hướng bốn người mình, sụp đổ xuống!

- Lão thất phu! Ngươi thật độc ác!

Trần Trùng chỉ kịp nói ra câu này, đồng thời tuổi thọ bốn người cùng nhau chấm dứt, bị loạn thạch bao phủ. Sau đó bất luận hòn đá to hòn đá nhỏ, phô thiên cái địa giống nhau phủ xuống, tiếp đó là toàn bộ ngọn núi, ầm ầm đè xuống…

Nếu lúc trước là sơn băng áp đỉnh, thì lần này chính là danh phù kỳ thực xứng với câu thái sơn áp đỉnh!

Thanh âm ầm ầm vang lên, động tĩnh dữ dội liên miên bất tuyệt, trùng trùng điệp điệp.

- Ua, thật đẹp a! Thật là kích thích a, thoải mái đến chết mất!

Quân đại thiếu cười như điên hai bả vai rung lên dữ dội:

- Này cũng không thể trách ta được, thật sự là do bốn người các ngươi tìm địa phương! Chính mình chọn chỗ thích hợp để táng thân, ca ca nếu một phen không thành toàn cho các ngươi, thật cảm thấy có lỗi a….

Chỉ là nói đến táng thân, trước mắt vẫn còn hơi sớm, sơn băng địa liệt tuy rằng uy thế kinh người, nhưng vẫn không có khả năng vùi chết Thánh Giả.

Dù sao lúc trước Kiếm Phong sụp đổ, đừng nói lúc trước Tiêu Dao bất quá mới là tứ cấp Tôn Giả, miễn cưỡng vẫn có thể chống đỡ, huống chi đây lại là bốn vị Thánh Giả đại nhân ? Nhưng lần núi lở này, ít nhất cũng có thể tạo cho bọn họ tương đối phiền nhiễu cùng đau đớn!

Kết quả này cũng không phải nghi ngờ. Khác nhau chỉ là tổn thương đến bộ dạng nào mà thôi. Nhưng bất kể như thế nào, kết quả huyền công đại tổn, là không thể tránh khỏi! Mục đích của Quân đại thiếu gia, cũng chỉ như thế mà thôi, cũng không tham lam!

Quân Mạc Tà lúc trước trên Tuyết Sơn hấp thu dị thường lớn Ngũ Hành tinh hoa, tuy bây giờ đại bộ phận Ngũ Hành tinh hoa vẫn còn đọng trong kinh mạch của hắn, cũng chân chính chưa có hấp thu tiêu hóa hết; hơn nữa vật này tuy rằng kỳ diệu, nói cho cùng cũng chỉ là ra tăng ngũ hành lực, đối với Khai Thiên Tạo Hóa công hắn tu luyện thật ra cũng không có tác dụng gì lớn!

Nhưng bất kể là như thế nào mà nói, hiện tại Quân đại thiếu gia thi triển ra Ngũ Hành lực, đã không còn gian nan như lúc trước, uy lực so ra lại càng xa thể đồng nhất với trước kia!

Ngày xưa làm sụp đổ Kiếm Phong thì Quân đại thiếu ra chính là mất sức đến chín trâu hai hổ, càng thêm vào nhiều bố trí, mới miễn cưỡng xem như thành công, nhưng bây giờ, ngọn núi trước mắt, lại chỉ trong nháy mắt thời gian liền hoàn toàn sụp đổ!

Chênh lệch này so với trước, danh phù kỳ thực đúng là một trời một vực!

Chờ bốn người Trần Trùng hao hết sức lực, trăm cay nghìn đắng, lần thứ hai xuất hiện trên mặt đất, bốn vị Thánh Giả này tình thế trước mắt cực kỳ bi thảm, tình cảnh thê lương, thực khiến người khác nhìn thấy mà rơi lệ, nhìn thấy mà thương tâm! Thế này còn là uy phong Thánh Giả sao?

Cho dù thân phận một tên đệ tử của Hồng Thất Công, phỏng chừng so với bốn vị Thánh Giả bây giờ còn ngon lành hơn nhiều….

Sắc mặt thâm như đít nồi, cả người máu đen, Thôi Trường Hà bên kìa còn kéo nửa chân lên, hiển nhiên so sánh với mấy người hắn là đen đủi nhất. Tất cả bốn người khóe môi trào máu, hai mắt lạc thần…

Thân người vừa đọng, đá vụ trên người vẫn còn rơi xuống lách cách, bốn người ta nhìn ngươi - ngươi nhìn ta, chính là muốn đồng thanh khóc lên. Chúng ta rốt cuộc tạo ra ác nghiệt gì…

Mà lúc này, giữa không trung lại thấy kiếm quang rực rỡ chợt hiện, một kiếm như lưu tinh thẳng xuống dưới.

Trần Trùng nổi giận gầm lên một tiếng, chỉ cảm thấy căm phẫn đã lấp đầy lồng ngực, nếu tiếp tục không phát tiết, giận đến chết mất, dứt khoát không bao giờ…né tránh thêm nữa, tụ tập huyền lực toàn thân còn sót lại, trường kiếm nộ vung, đón đỡ!

Bất kể như thế nào, không bao giờ…trốn nữa! Coi như muốn chạy trốn, cũng là trốn không thoát! Không bằng như vậy chết trận đi! Còn lại càng nhiều là khuất nhục! Nhưng sự thật lại một lần ra ngoài dự liệu của hắn!

Ngay khi, song kiếm chuẩn bị giao phong, ở giữa không trung khí thế tưởng chừng không gì địch nổi, tuyệt thế kiếm quang trong nháy mắt lại biến mất không thấy tăm hơi, thật giống như là chưa từng xuất hiện! Một kiếm này đối nhau, song phương đúng là ngang nhau, lực lượng ngang nhau! Trần Trùng triệt để giật mình! Lần liều mạng chấn động này, tưởng một kiếm đối phương trực tiếp đem mình gặp ông bà ông vải, nhưng kết quả lại không như vậy.

Vừa rồi liều mạng, Trần Trùng rõ ràng có thể phát hiện ra, đối phương đã xuất ra toàn lực! Mà công lực mình hao tổn gần tám phần! Nói cách khác, công lực đối phương, nhiều nhất không sai biệt lắm bằng hai thành công lực của mình! Lực lượng ngang nhau! Điều này sao có thể?! Đột nhiên một suy nghĩ không thể nào tưởng tượng được dâng lên trong đầu.

"Mắc lừa! Chúng ta bị mắc lừa rồi!"

Thời gian Trần Trùng nói ra câu nói trên, cơ hồ phẫn hận muốn hộc máu, hơn nữa còn một loại bồi hồi xúc động muốn khóc!

Không chỉ bị mắc lừa, hơn nữa còn bị xa vào cái bẫy lớn rồi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 44: Cùng Đường Mạt Lộ!

Bên mình tổng cộng có bốn vị Thánh Giả, bị đối phương xoay như chong chóng, trước sau nhiều lần phải tìm đường sống trong chỗ chết, đến lúc này bốn người gần như là kiệt lực, trong cơn hấp hối rồi mới phát hiện, nguyên lai cái người mà nhóm người mình cho rằng cường đại vô cùng, không thể địch nổi, địch nhân cường đại khó có thể kháng cự, căn bản chính là bốn người mình lấy ra một người vung tay cái là có thể thoải mái bóp chết tiểu hỗn tạp này! Chẳng trách hắn luôn luôn không chịu đối diện quyết chiến, nguyên lai là như vậy! Đối mặt quyết chiến, hắn dám sao? Hắn cũng xứng?!

Đối thủ trước mắt nhiều lắm chỉ có tu vi nhị - tam cấp Tôn Giả, ỷ vào thân pháp quỷ dị, bản lĩnh có chút tà môn…lại có thể đem bốn vị Thánh Giả ra chơi đùa!

Một lúc sau nghe Trần Trùng giải thích, ba người Trì Thiên Phong đờ người ra! Ba người tuy rằng không tin nổi, nhưng một kiếm kia là minh chứng tốt nhất!

Sau một hồi, Tát Thanh Lưu nhìn ba lão gia hỏa bên cạnh, đang suy nghĩ cùng chính mình so ra bộ dáng chật vật cũng không sai biệt lắm, đột nhiên “Oa” lên một tiếng, hộc ra một ngụm tâm huyết, máu chảy lòng đau quát to một tiếng:

- Ô hô ai hai! Thật là tức chết lão phu mà!

Bồn người tức giận quả thực có thể đem cả ngọn núi san phẳng…

Quá ủy khuất rồi!

Nếu có thể bị thiệt thòi trong tay cao thủ ngang hàng, khả năng còn có thể đáp trả, ít nhất sẽ không ủy khuất như vậy; nhưng tình cảnh thực tế, một đám voi, lại vui vẻ bị một con chuột nhắt dắt mũi, còn bị chơi đùa đến tàn tạ thân mình…

Tên chuột nhắt! Ngươi đi ra cho ta! Vốn xung đột với nhau, quả thật là muốn nuốt tươi ngươi cũng không tiêu hết mối hận trong lòng! Ngươi đi ra cho ta, ngươi đi ra cho ta...

Trì Thiên Phong nghiến răng nghiến lợi, phát ra tiếng rống rất to, trong thanh âm mơ hồ có vài phần uất ức khóc lên, quá ủy khuất rồi.

- Oa? Ngươi đã muốn ăn tươi nuốt sống ta cũng không thể nguôi giận, nếu ta còn không đi ra, dù sao ngươi cũng không tiêu hết chọc khí, định uất khí một hồi sao!

Trong hư không, một thanh âm hư vô mờ ảo vang lên:

- Bốn vị Thánh Giả đại nhân, một đêm đông đi tây chạy tư vị tốt lắm chứ? Ha ha…nếu mà trên mông mỗi vị cắm thêm một cái đuôi, thì chẳng phải danh phù kỳ thực ‘chó nhà có tang’ sao? Tương đối có hình tượng nha…

- Tiểu bối! Lão phu nhất định phải đem ngươi bầm thây vạn đoạn!

Trần Trùng hai con mắt đỏ lên, đột nhiên linh quang chợt lóe:

- Ngươi là Quân Mạc Tà?

Ai nha nha, thật không hổ danh Thánh Giả đại nhân trong truyền thuyết! Mới qua thời gian một đêm liền đoán là bổn công tử giá lâm, bội phục bội phục!

Quân Mạc Tà cười:

Chuyến đi đêm nay thật sự không tệ chứ, thử hỏi anh hùng trong thiên hạ, ai có thể có hành động vĩ đại như vậy? Ai may mắn chứng kiến Thánh Giả biến thành chó nhà có tang? Lại gặp được Thánh Giả biến thành tên ăn mày? Ha ha ha…Thánh Giả Trần Trùng, mông ngài ha ha ha…thật trắng nha…ha ha ha…coi như ta chưa thấy gì nha…

Trần Trung vừa giận vừa quẫn, miễn cưỡng đem tấm vải rách lôi kéo che đậy, tức giận công tâm nói:

- Quân Mạc Tà! Thằng nhóc nhà ngươi, cứ chờ đấy!

- Aizzz nha nhaa…Thánh Giả phát uy ta rất sợ hãi nha…

Thanh âm dần dần đi xa, chậm rãi biến mất không tăm tích. Bốn người Trần Trùng bụng tức điên, nhưng tất cả đều vô kế khả thi.

Nhưng ngoại thương trên người, lại cần nhanh chóng xử lý, đánh cắn răng chịu đựng vậy, bốn người rời khỏi nơi này, đi tìm nơi có nguồn nước, để rửa sạch vết thương. Nhưng nhắc đến cũng kỳ, tìm khắp núi đồi, lại không thể tìm thấy nửa điểm nguồn nước!

Thậm chí đến cả sương sớm cũng không có!

Chuyện hoang đường truyền kỳ lúc này, tuy rằng làm mất mát đi nhiều chờ mong, hi vọng, mất mát rất nhiều nhưng như vậy có thể giải thoát, trái ngược lại, bây giờ tràn ngập tuyệt vọng ác hiểm đã tiêu tan, tràn ngập lòng xấu hổ, lửa giận tuy rằng khó có cơ hội được phát tiết, nhưng ma thủ lơ lửng lấy mạng trên đàu cũng dần biến mất.

Bốn người bắt đầu bị tập kích từ thác nước, đến bây giờ là cả một đêm, đến một ngụm nước cũng chưa được uống, hơn nữa lúc trước lại còn bị chon dưới cả ngọn núi, thương thế có thể nói là tương đối nghiêm trọng, huyền công càng có chút quá sức.

Nhưng lúc sau bốn người hiểu được thực lực chân chính của Quân Mạc Tà, cho dù mình có kiệt lực, thương thế vô cùng nặng, nhưng cũng

không đặt ở trong lòng! Một cái nhị cấp Tôn Giả, căn bản những người này không để trong mắt!

Đối với tứ đại Thánh Giả mà nói, uy hiếp tính mạng dĩ nhiên đã không còn, hiện tại tối trọng yếu chỉ có hai chuyện: một là bổ xung lượng nước, hai là phải xử lý miệng vết thương…

Không có nước sao được? Coi như xử lý miệng vết thương cũng cần nước!

Nhưng mà bốn người tìm hết phạm vi xung quanh, ý niệm tuyệt vọng bắt đầu dang lên trong lòng…

Tiểu tử này thật sự là rất tuyệt, lại có thể biến thành sạch sẽ như vậy! Không riêng gì nguồn nước, ngay cả băng tuyết cũng không có. Đang chuyển từ mùa đông sang xuân, lại hoàn toàn có thể không có chút băng tuyết nào, điều này còn có thiên lý sao?

Bốn người đồng thời mắng to, đáng tiếc toàn bộ không làm gì được, dành phải quay đầu trở lại, quay lại phương hướng thác nước lúc từ lúc bắt đầu chạy.

Trước mắt đã đến, vùng phụ cận cũng đã nhìn như đầu ngón tay…

Nhưng ở trên một đoạn đường này, bốn vị Thánh Giả chân thực hiểu rõ, cái gì gọi là bước đi gian nguy!

Lúc đầu, không phải trong mắt mình mưu mẹo nham hiểm, cũng đã có thể đùa chết người!

Rõ ràng sơn đạo rất tốt, thế mà không hiểu sao khi đi tới liền đột nhiên sụt xuống!

Sụt xuống cũng không sao, ta bay lên chẳng phải là có thể đi qua sao?

Nhưng bay lên bay lên, chính là mặt vách núi không hiểu sao lại nện xuống…

Đoạn đường này đi trong nơm nớp lo sợ, đầu đầy mồ hôi. Thật vất vả mới nhìn thấy một rừng cây nhỏ, mới suy nghĩ đi vào trong nghỉ ngơi một chút, kết quả bốn người lại nhất tề bị rẽ cây khổng lồ vây khốn…còn chưa kịp thoát ra, lại gặp kiếm quang trên trời giáng xuống như thiên ngoại phi tiên, mang theo sát khí lạnh thấu xương, bốn người tuy rằng hiện tại không còn sợ công kích kia, nhưng đó cũng đủ tạo thành tập kích trí mạng!

Dù sao bốn người đang trọng thương, kiệt lực, vừa khát vừa mệt mỏi, nếu không nhìn công kích trong mắt, cũng phải tiêu hao lượng lớn huyền lực còn sót lại mới có thể hóa giải, điều này không thể nghi ngờ đối với mọi người thật sự là muốn cái mạng già của bọn họ!

Khó khăn, rốt cuộc bốn người xem như cũng đã gần trở lại được thác nước lúc trước, lộ trình này ước chừng nhận lấy vài chục lần tập kích! Mà mỗi lần bị tập kích lại đều không tưởng tượng nổi, mỗi một lần đều bất ngờ! Trong bốn người thì dã có ba người dính máu! Thàm nhất có lẽ là Tát Thanh Lưu, cánh tay phải bị trảm xuống! Trì Thiên Phong não lộ ra, không thấy lớp da đầu đâu, máu tươi đầm đìa.

Trần Trùng thực lực cường đại nhất vẫn một mực chưa có bị thương, nhưng chính vì thực lực hắn cực mạnh, nên cũng bị Quân đại thiếu chiếu cố nhiều nhất, đoạn đường này đi tới, đại bộ phận công kích đều hướng đến hắn, cơ hồ đem vị nhị cấp Thánh Giả hành hạ đến gần như bị bệnh! Rốt cuộc đi dến gần thác nước, bốn người đồng thời kêu lên một tiếng:

Khổ rồi!

Thế nhưng làm gì có âm thanh trả lời? Không lâu lúc trước mới đến đây, bây giờ làm sao biến thành cái dạng này? Núi băng không thấy, tuyết đọng không thấy, thác nước không thấy! Trên mặt đất một mảnh khô ráo, quả thật so với sa mạc còn khô hơn. Bốn vị Thánh Giả cùng cảm thấy suy sụp!

Rốt cuộc là chuyện gì xẩy ra? Chẳng lẽ chúng ta cùng gặp ác mộng sao? Chuyện như vậy chân chính có thể phát sinh sao?

Thương thế vài người, bất kỳ cái nào cũng đều dược coi là trọng thương, nhất là ba người Trì Thiên Phong và Tát Thanh Lưu còn có Thôi Trường Hà, ngoại thương đều cực kỳ nghiêm trọng, rất cần chữa trị. Nhưng, trước mắt chỉ có thể gắng gượng như vậy, dùng huyền khí không còn nhiều lắm mà mạnh mẽ áp chế vết thương, Phương thức tạm thời xử lý như thế! Không những không thể trị được phần ngọn, mà càng không trị được tận gốc, hơn nữa tốc độ huyền khí còn tiêu hao nhanh chóng.

Ngoại thương như vậy, nhất định phải nhanh chóng rửa miệng vết thương, sau đó đắp kim sang dược, lại dùng vải sạch sẽ băng bó, chậm rãi an dưỡng hồi phục. Nhưng bây giờ, một là không có nước, hai là không có vải, ngay cả kim sang dược mang theo bên mình cũng nằm dưới ngọn núi mà vỡ nát…không có cách nào, cũng chỉ cắn răng chịu đựng!

Hiện tại bốn người, một đường chạy băng băng, lại ứng phó với tập kích không ngừng, sớm đã sức cùng lực kiệt. Trước đó ai cũng không thể ngờ được, bốn vị Thánh Giả ở cùng một chỗ, lại bị một tiểu bối, nhị cấp Tôn Giả xưa nay căn bản không đặt trong mắt dồn đến nông nỗi sơn cùng thủy tận! Chẳng lẽ lão thiên bất công vậy sao? Bốn người đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều thấy trong mắt đối phương lộ vẻ bi thương tuyệt vọng!

Thở một tiếng thật dài, bốn người lại nhất tề uể oải lê trên mặt đất, chỉ cảm thấy cả người như không còn một tia khí lực! Đả kích liên tục, đã làm cho bọn họ nhận thức ra một điều, tin tưởng cho dù mình có chạy ngoài hai ngàn dặm, cũng như trước sẽ không tìm thấy nửa điểm nguồn nước! Lấy thủ đoạn quỷ dị của đối phương, hoàn toàn có thể làm được điều này!

Mà lực lượng hiện tại của bọn hắn, cũng không thể chống đỡ được cả đoạn đường sá xa xôi như vậy! Miệng vết thương của đám người Trì Thiên Phong và Tát Thanh Lưu, đã xuất hiện hiện tượng thối rữa sinh mủ, đầu óc, cũng có phần hơi choáng váng. Điều kiện cực kì tồi tệ, miệng vết thương không được sử lí, lại lẫn vào rất nhiều chất bẩn, hơn

nữa huyền khí bọn họ tiêu hao đến tám, chín thành, rốt cục không kiên trì nổi nữa!

Trận mèo vờn chuột này, cuối cùng cũng kết thúc.

Kẻ thất bại, không ngờ lại là tứ đại Thánh Giả ngông cuồng tự cao tự đại!

Trong lòng bốn người, bây giờ tràn ngập lòng bi ai!

Sắc trời rốt cuộc cũng hửng sáng.

Đúng lúc này, đột nhiên một trận gió nhẹ mất mể thổi qua, trên núi đá cách vài chục trượng, một bộ bạch y lăng phong phiêu hốt. Một thanh niên đứng ở trước mặt thân phục mầu trắng, không nhiễm một hạt bụi nào, đôi mắt minh duệ (sáng và sắc), đang hàm chứa nụ cười nhìn bốn người.

- Quân, Mạc, Tà! Thằng nhóc ngươi rốt cuộc cũng chịu xuất hiện!

Trần Trùng hơi thở hổn hển, hắn từng chữ thốt ra tên người này! Chỉ cảm thấy linh hồn mình ở trong thống khổ co rút! Phẫn nộ đến run rẩy!

- Bốn vị Thánh Giả, lúc này mọi người mới xem như chính thức diện kiến, tại hạ hữu lễ, tại hạ dĩ nhiên muốn đưa các vị một đoạn đường, tự nhiên là cần phải hiện thân.

Quân Mạc Tà nho nhã lễ độ chắp tay, y phục mầu trắng trong gió sớm bay lên, tiêu sai phong lưu không nói lên lời.

- Ngươi! Ngươi tiểu tặc này…hành vi…thật hèn hạ, thật độc ác! Hảo vô sỉ…xuất hết mưu ma chước quỷ…tính cái gì là bản lĩnh thật sự!

Trần Trùng cắn răng, tức giận đén cả người run rẩy, hai mắt đỏ bừng. Nghĩ đến tình cảnh một đường gặp phải, Trần Trùng tức giận đến mức muốn hộc máu thân vong.

- Đối với chuyện tình cảnh các ngươi gặp phải, ta thâm tình biểu hiện thái độ đáng tiếc a, tự đáy lòng ta rất cảm thông.

Quân Mạc Tà ẩn dấu nụ cười, nói tiếp:

- Ta tin tưởng chính mình, thật sự tát cả trong lòng đều hiểu. Bất quá…cho dù có đê tiện vô sỉ như vậy, cũng không đến lượt Trần Thánh Giả nói.

Hắn ha ha cười, nói:

- Thật sự! Phải là do ta nói mới đúng!

Hắn sắc mặt đột nhiên biến đổi, thái độ trở nên phẫn nộ mà trào dâng, chỉ tay cả giận nói:

Các ngươi Tam Đại Thánh Địa, thật sự là hèn hạ! Thật độc ác! Hảo vô sỉ

Vẻ mặt của hắn, cư nhiên so với Trần Trùng còn muốn ủy khuất hơn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 45: Đột Phá, Sinh Tử!

Trì Thiên Phong phẫn nộ khiến cả khuôn mặt biến thành huyết sắc, tức giận đến mức cặp môi run run, run rẩy nói:

- Quân Mạc Tà, ngươi dùng nhiều âm mưu quỷ kế như thế, đem chúng ta bốn người người bức vào tuyệt lộ, hiện tại. . . ngươi cư nhiên còn có bộ mặt nói chúng ta đê tiện vô sỉ?

- Ngươi…ngươi còn có hay không nửa điểm nhục nhã? Còn có hay không nửa điểm lương tâm?"

Quân Mạc Tà ánh mắt lãnh đạm, tràn đầy băng lãnh nói:

- Các vị Thánh Giả, trước mắt bốn người các ngươi đều là sơn cùng thủy tận! ta tự nhiên sẽ không lừa gạt các ngươi, dứt khoát cho các ngươi một cái chết minh minh bạch, cam tâm.

Hắn dừng lại một chút, từ từ nói:

- Từ khi Quân Mạc Tà ta quật khởi ơt Thiên Hương Thành, chưa bao giờ nghĩ tới cùng người nào đối lập! Luôn luôn cho tới bây giờ, người không chọc ta ta không phạm người! Trong mắt ta Tam Đại Thánh Địa các người đều là ăn trên ngồi trước, ta cố nhiên sẽ không trèo cao, lại cũng không tùy tiện đi trêu chọc!

- Từ khi ta biết Tuyết Yên, Quân Mạc Tà ta mới biết được, nguyên lai nhân loại lại có một tràng đại kiếp nạn khó khăn, chính là các ngươi thường xuyên thầm thì nói chuyện về Đoạt Thiên Chi Chiến! Khi đó hai

người chúng ta đã nhiều lần thương nghị, khi Đoạt Thiên chi chiến xảy ra, chúng ta ra sức như thế nào, ứng phó bất kể hi sinh như thế nào, cũng muốn đem Dị tộc kháng cự ở bên ngoài Thiên Trụ Sơn! Không chút so đo, khi đó, hai người chúng ta, đều cảm thấy được, cho dù có đem tính mạng mình vùi trên đỉnh Thiên Trụ Sơn, cũng xứng đáng.

Hắn nói tới đây, sắc mặt Trần Trùng không khỏi lộ ra một vẻ hổ thẹn. Hiển nhiên đoán được tiếp theo hắn nói đến là chuyện gì.

- Khi đó Tam Đại Thánh Địa lập kế đối phó với Tuyết Yên, tin tưởng rằng sớm đã có nguyên mẫu, cũng từng thực hiện qua; ngàn vạn lần không cần phủ nhận, nhiều năm trước đã có một lần, nói vậy trong lòng các ngươi hiểu rõ ràng chứ?!

- Nhưng chúng ta vẫn chưa nghĩ đến trả thù, hoặc là nói, cho dù muốn trả thù, cũng phải sau khi Đoạt Thiên Chi Chiến diễn ra! Tuyết Yên một lòng một dạ mong muốn đại lục an ổn, nhân loại bình an, chuẩn bị cho Đoạt Thiên chi chiến, ta đối với hành động của các ngươi cũng rất xem thường, nhưng cũng không nói gì, ta lựa chọn ủng hộ…nhưng Tuyết Yên vì Đoạt Thiên chi chiến tranh thủ thời gian tu luyện, nhưng đổi lấy, cũng là càng sâu thêm thương tổn!

Nhưng, Quý Tộc Đường liên quan tới ta xuất hiện nghịch thiên đan, Tam Đại Thánh Địa các ngươi xuất ra hết các thủ đoạn lừa gạt bỉ ổi, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào! Cái này cũng chưa nói đến, vì Đoạt Thiên chi chiến, chúng ta nhịn! Nhưng các ngươi ngàn vạn lần không nên, đưa hơn chín mươi cao thủ xông vào Quân gia, muốn đẩy già trẻ Quân gia vào chỗ chết, cướp đi phương thuốc luyện đan…Sau đó, lại để chúng ta đi Đông Phương Thế Gia, trên đường đi thiết kế trùng điệp vây đánh!

- Quân Mạc Tà ta ở nhà, các ngươi xông vào Quân gia; Quân Mạc Tà ta đi đón mẫu thân, các ngươi mai phục lúc đi lúc về! Giết chóc trước sau hơn mười vạn dặm đường! Quân Mạc Tà ta ở trên Tuyết Sơn, một nhóm

mai phục năm sáu trăm người mai phục sẵn sàng đón đánh! Ngay cả Thiên Hương bên này, cũng có chín vị Thánh Giả!

- Hồng nhan mà ta yêu thương nhất, cũng bởi vì các ngươi vây công, lại thêm lấy người nhà ta ra uy hiếp, dùng loại thủ đoạn cực kì bỉ ổi, bị bắt ăn Thánh Vương đan, hương tiêu ngọc vẫn!

Quân Mạc Tà ha ha cười lên hai tiếng, cắn răng nói:

Trần Trùng, ngươi nói thử xem, nếu ngươi là ta ngươi sẽ làm thế nào? Hay là giơ cổ ra cho các ngươi chém mới tốt? Hay ta đối phó với các ngươi, thì thành đại nghịch bất đạo? Chính là đê tiện vô sỉ? Ta dùng cái gì chiêu số bỉ ổi vô sỉ, thực lực của ta không bằng, một mực dựa vào yếu điểm giao thủ với các ngươi, thì mới là quang minh chính đại sao? Các ngươi sử dụng chiêu số, dụng chưởng dụng kiếm giết người, ta dùng thủy, hỏa, thổ ra chiêu, thì ta bỉ ổi sao?

Trần Trùng im lặng không nói, đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài, trong lòng dâng lên nỗi hối hận lớn lao.

- Ngay cả các ngươi vẫn cứ khăng khăng cho rằng ta bỉ ổi, ta cũng người nói đạo lý với các ngươi, ta lại càng không để ý tới, vạn phần không để ý tới!

Quân Mạc Tà nghiêm túc nói:

- Thủy chung từ đầu đến cuối, ta chưa bao giờ nghĩ tới cố tình chủ động cùng Tam Đại thánh địa các ngươi đối địch! Nhưng các ngươi lại từng bước dồn ta đến bực này không chết không thôi! Tất thẩy đều là các ngươi tự chuốc lấy, cùng người có gì khác thường, cùng ta có gì đặc dị chứ?!

- Vì muôn dân thiên hạ, quả thật là vĩ đại, cũng là một lý do rất chính đáng…Nhưng, không phải lấy lý do đó mà diệt sạch Quân gia!

Quân Mạc Tà có chút bi ai nói:

- Cho dù các ngươi có vì hòa bình vũ trụ mà giết đi một người, người đó tất nhiên cũng sẽ phản kháng! Trần Trùng Thánh Giả, lời nói của ta, ngươi…có hiểu không?

Trần Trùng trầm ngâm, thản nhiên nói:

- Ý tứ của ngươi, ta đương nhiên hiểu; có lẽ chúng ta đã có sai lầm lớn, nhưng chúng ta…cũng không thẹn với lương tâm!

- Đúng! Các ngươi nhất định là không thẹn với lương tâm, các ngươi chưa từng tự hỏi có thẹn không?!

Quân Mạc Tà cười lạnh nói:

- Cho nên, hiện tại, các ngươi rơi vào hoàn cảnh như bây giờ, ngàn vạn lần cũng không nên nói ta vô sỉ, bởi vì ta giết các ngươi, đồng dạng cũng là không thẹn với lương tâm! Các ngươi đáng chết, chết chưa hết tội! Vô luận các ngươi có cái lí do gì cường đại, cũng chỉ phạm đến ta Quân gia một lần, cũng đã đáng chết!

Trần Trùng ha ha lắc đầu cười khổ nói:

- Quân Mạc Tà, quả thật trận chiến này ngươi chiếm thế thượng phong, nhưng ngươi cho rằng chiến thắng dễ dàng sao, là có thể không cần kiêng kị gì sao? Không tính, chúng ta tất cả đều thương nặng, tái chiến mệt mỏi, có thể nói lấy đi tính mạng của chúng ta, bằng ngươi còn không xứng!

Hắn đột nhiên một thân một mình đứng lên, trên người tản mát ra lẫm liệt chiến ý, khoanh tay mà đứng, thản nhiên nói:

- Quân Mạc Tà, đến đây đi. Lão phu hôm nay cho ngươi biết, thế nào gọi là Thánh Giả! Ngay cả đến đường cùng, nhưng Thánh Giả chi uy, vẫn như cũ không phải để bậc tiểu bối như ngươi có thể khinh nhục!

Hắn ngẩng đầu lên, đột nhiên trung điệp hỏi:

- Quân Mạc Tà, lão phu hỏi ngươi một chuyện! Âm Dương Thánh Giả Khương Quân Tập…

Quân Mạc Tà cắt đứt lời hắn, lạnh lùng nói:

- Hắn mở đường cho các ngươi rồi, chết vô cùng thoải mái, cũng chỉ bị quần lang phân thây mà thôi!

Trần Trùng thân mình chấn động, sau một hồi lâu mới cười nói:

Hảo! Hảo! Quả nhiên đủ tâm ngoan thủ lạt! Quân Mạc Tà, đến đây đi, để bổn Thánh Giả tiễn ngươi một đoạn đường! Dùng tính mạng ngươi lĩnh hội thực lực khủng bố chân chính của Thánh Giả đi!

Trần Trùng ưỡn ngực, một loại khí thế một loại khí thế lẫm liệt cuồn cuộn trào ra bốn phía, trong giây phút này, hắn tuy rằng quần áo rách rưới, chật vật muôn dạng, nhưng sắc mặt bình tĩnh, khí độ ung dung, ánh mắt lại càng kiên nghị, không ai bì nổi! Một đời Thánh Giả chi uy lộ hết ra đây!

Quân Mạc Tà cười lạnh:

Thực lực Thánh Giả sao? Ha ha, được rồi, ta ở trước mặt mấy vị chật vật như mấy tên khất cái chứng kiến xem có bổn sự kinh người gì nào!

Nói xong, hắn cười lớn nói:

Nhìn bổn thiếu gia một kiếm chém chết tứ đại Thánh Giả! Trường kiếm trong tay, hàn quang lóe sáng, bạch y phiêu lãng không gió mà bay.

Trần Trùng thiếu chút nữa tức giận mà chết! Nếu mà ở trong hoàn cảnh khác, tiểu tử ngươi tùy tiện nhìn thấy một vị Thánh Giả đều lập tức trốn chạy, thậm chí trốn chạy cũng có vấn đề khó khăn! Hiện giờ lại có thể trâng tráo nói cái gì tự mình cho bốn vị Thánh Giả nhận biết…

Nhưng Trần Trùng cũng biết, hiện nay trong bốn người, cũng chỉ còn mình có tí chiến lực mà thôi, ba người còn lại, có thể nói nửa điểm để

chống cự cũng không còn! Nếu là mình bị đánh bại, như vậy, lời nói của đối phương biến thành sự thật! Quá trình không trọng yếu, kết quả mới là hết thẩy!

Suy nghĩ thay đổi thật nhanh trong lúc đó, thân ảnh Quân Mạc Tà cũng đã ở trước mắt! Trần Trùng quát lên một tiếng, thân mình đột nhiên phóng lên, trên không trung cùng Quân Mạc Tà quấn lấy ở một chỗ! Chẳng biết rút kiếm ra cầm trong tay từ khi nào, 'bình' 'bình' 'bình'chiến một hồi. Trần Trùng càng đánh, trong lòng càng cảm thấy bi thương lạnh lẽo.

Chính mình công lực còn lại, thật sự quá ít ỏi, căn bản là không đủ để đả bại đối phương! Trái lại Quân Mạc Tà càng đánh càng hăng, quyết ý không buông tha cho người, đại khai đại hợp, càng đánh càng mãnh liệt, đánh cho cái gọi như là…hồ lạc bình dương, long vi thiển than!

Trần Trùng càng đánh trong lòng càng thấy ủy khuất, đột nhiên hét lên một tiếng, thân mình tung lên quay về phía sau quát to:

- Ba vị nếu có thể trở về, nói Trần Trùng ta phụ sự kỳ vọng của Thánh Vương, không thể tận lực tại Đoạt Thiên chi chiến!

Trì Thiên Phong chấn động, bất chấp toàn thân đau đớn không kịp suy nghĩ, mạnh mẽ nhày dựng lên, quát to:

- Trần huynh ngươi…

Trần Trùng ha ha cuồng tiếu, tóc dài trên đầu bạo tán, nhất thời trong ánh mắt bắn ra tinh quang chói lòa, toàn thân đột ngột hồng lên, sắc mặt trong nháy mắt trở nên đỏ tươi như máu, trong tiếng cười điên dại, tóc đen trên đầu nháy mắt trở nên trắng như tuyết, phốc phốc phốc đá ra ba cước, đem đám ba người Trì Thiên Phong đá bay ra ngoài ba – bốn mươi trượng, miễn cho cuộc chiến làm tổn thương đến bọn họ; sau đó dũng mãnh xông về phái Quân Mạc Tà, lớn tiếng quát:

- Quân Mạc Tà, phụng bồi bổn tọa cùng tiến đoạn đường đi! Có thể cùng lão phu dong chơi hoàng tuyền, ngươi là tiểu bối vinh quang và may mắn! Cẩn thận trở về chỗ cũ rất nhiều Thánh Giả, bước trên hành trình hoàng tuyền đi!

Quân Mạc Tà hừ lạnh một tiếng, ánh mắt chợt sáng lên, cẩn thận cảm thụ được khí tức bạo phát cường đại của Thánh Giả, thản nhiên nói:

- Trần Trùng, ngươi nhất định thất vọng rồi.

Trên thực tế, Quân đại thiếu từ Tuyết Sơn khai thủy, liền cảm nhận được tu vi mình lâm vào trạng thái bình cảnh, sợ là sẽ phải đột phá tầng thứ năm!

Nhưng một đường lặn lội, từ nam tới bắc, lại từ bắc tới nam, thủy chung không có động tĩnh gì; thẳng đến ngày hôm qua, cùng bốn vị Thánh Giả đấu trí đấu lực, từ nhất cử nhất động của Thánh Giả, ngoài ý muốn lại ngộ ra ít đạo lý, cho đến lúc này đột nhiên hiểu được! Cho nên hắn mới cầm chân đám người Trần Trùng ở dưới chân núi- sau đó chọn lựa cùng Trần Trùng đánh bừa một trận! Chính mình cần phải cảm thụ khí tức cường đại thuộc Thánh Giả này.

Nếu không thì chỉ sợ hắn luôn luôn kéo dài đến khi mấy người này chết đi hắn mới hiện thân, làm sao còn có hứng thú nói nhiều phí lời làm gì?

Cho nên hiện tại mới đơn thương độc mã đấu cùng Trần Trùng, duy trì lâu dài như vậy, lại chưa phát huy Ngũ Hành lực của mình để dành chiến thắng! Mà Trần Trùng lúc này đang tự bạo, đánh sâu vào tinh thần hắn, đúng là vô cùng khổng lồ! Cho nên Quân Mạc Tà thực chờ mong! Chính là loại cảm giác này!

Trần Trùng cười ha ha, âm thanh hung dữ nói:

Tiểu bối! Ngươi có bản lãnh gì làm Trần mỗ thất vọng quá, ngươi hắn phải chết không có nghi ngờ!

Đột nhiên thân hình tăng tốc, dùng một loại tốc độ vượt ra khỏi cực hạn, điên cuồng xông tới!

Quân Mạc Tà ánh mắt ngưng tụ, trường kiếm như bay về phía trước, đâm vào thân thể Trần Trùng!

Nhưng trong nháy mắt này, Trần Trùng vẫn cuồng tiếu như cũ trên không trung quanh quẩn.

“Oanh”

Một tiếng vang lên thật lớn, cả người Trần Trùng nổ tung!

Vách đá vùng phụ cận, tức thì sụp đổ, đá vụn bay tơi bời, bay thẳng lên trời cao trăm trượng, trên mặt đất trống rỗng xuất hiện một hố to phạm vi vài chục trượng! Chấn lực dị thường mãnh liệt, đem ba người Trì Thiên Phong ở bên ngoài mười trượng cũng cuốn đi, quay cuồng bay ra ngoài! Ba người khó khăn lắm mới ổn định lại thân mình, liền lo lắng hướng bên này xem xét.

Sương khói chậm rãi tiêu tán, trên mảnh đất kia hoàn toàn yên tĩnh, lại không thấy Trần Trùng, cũng không có Quân Mạc Tà! Một đời Thánh Giả rốt cuộc vì Quân Mạc Tà mà tự bạo thân vong!

Trì Thiên Phong ngây dại, trên mặt bất tri bất giác dòng lệ tuôn trào, không thể lường trước được, đến thời điểm cuối cùng, không ngờ Trần Trùng không tiếc gì tự bạo, cùng Quân Mạc tà đồng quy vu tận, điều này mới có thể bảo trì tính mạng ba người bọn họ!

Nhưng, đúng lúc này, Tát Thanh Lưu đột nhiên kêu lên một tiếng kinh hãi, thần tình lộ vẻ không tin nổi nhìn về một phương hướng.

Chỉ tháy giữa màn sương khói, một thân ảnh trắng như tuyết, một bóng người không nhiễm bụi, chậm rãi đi ra. Ánh mắt lợi hại, trường kiếm như tuyết, xa xa phát ra tia sáng. Đúng là Quân Mạc Tà! Nhị cấp Thánh Giả Trần Trùng liều mạng tự bạo, thế nhưng đối với hắn chỉ là nhị

cấp Tôn Giả không tạo thành vết thương trí mạng nhìn dáng vẻ của hắn, thậm chí cả một chút thương tổn cúng không có! Trong giây phút này, ba người này khó có thể tin nổi, không thể tưởng tượng nổi sự thật này đồng thời bị đả kích. Quân Mạc Tà…thiếu niên này, hắn đến tột cùng là người, hay là quỷ?

Ngay khi bọn họ còn đang kinh ngạc, lại nghe thấy Quân Mạc tà lạnh lùng nói:

Các ngươi cần tự mình giải quyết, hay là khiến ta tốn công đưa tiễn các ngươi một đoạn đường? Ta cho các ngươi lựa chọn quyền lợi!

Ba người Trì Thiên Phong đòng thời nở nụ cười, cự kỳ hoành tráng nói:

Trần Trùng hi sinh vì nghĩa, khẳng khái chịu chết, chẳng lẽ huynh đệ ba người chúng ta lại kém sao chứ? Hai chữ sinh tử, chúng ta đã sớm nhìn thấu rồi!

Trong tiếng cười dài, Trì Thiên Phong từng chữ nói:

- Quân Mạc Tà, ngươi nhất định sẽ hối hận! Ta ở hoàng tuyền chờ ngươi! Chờ cả nhà ngươi!"

Sau đó cùng hai vị bái đệ tập trung cùng một chỗ, liếc mắt một cái, ba người cùng cất lên cười to, nói :

- Chúng ta, kiếp sau làm tiếp huynh đệ! Thân thể nhất tề chấn động, đoạn tâm mạch mà chết! Nhìn thấy thi thể ba người ngã trên mặt đất, Quân Mạc Tà cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi

Thù hận này rốt cuộc tạm thời cũng trả được một đoạn, chỉ là một giai đoạn, nhưng là, kế tiếp, chỉ sợ đúng là càng thêm diên cuồng mưa phong bạo vũ…

Bốn vị Thánh Giả cứ như vậy mà ra đi theo ông bà ông vải. Chín vị Thánh Giả, đã có tám vị lên đường!

Đả kích trầm trọng như vậy, tin tưởng cho dù Tam Đại Thánh Địa, cũng không thể nào chịu nổi, cho nên, tất nhiên tiếp theo Tam Đại Thánh Địa vô cùng mãnh liệt diên cuồng báo thù…

Đáng tiếc Quân Mạc Tà tạm thời thời gian này cũng không kịp suy xét đến mấy vấn đề này, thậm chí cũng không kịp xúc động, bởi vì… ngay sau lúc Trần Trùng nổ mạnh, một loại khí vô hình, đột nhiên kéo căng như dây cung, Khai Thiên Tạo Hóa Công trong cơ thể đột nhiên cuồng bạo vận chuyển, toàn bộ thân thể đều đã tràn ngập khí kình nồng đậm Khai Thiên Tạo Hóa Công!

Trên huyệt linh đài, cũng dường như có thanh âm tựa hồ như tiếng sét đánh, hình như cả thế giới này, đều muốn hủy diệt…sắp đột phá! Đột phá chuẩn bị đã lâu, rốt cục…thời khắc vi diệu này đã đến!

Quân Mạc Tà nhíu nhíu mày, vẫn chi trì vận khởi Thổ chi lực, đột nhiên “Oanh” một tiếng, thi thể ba người Trì Thiên Phong xuất hiện trong một cái động khẩu thật to, sau đó liền một đường rơi xuống. Tuy rằng đã từng đối địch với nhau, nhưng đối phương dù sao cũng là Thánh Giả, Quân Mạc Tà cũng không hi vọng thi thể bọn họ phơi nơi hoang dã! Cho đến khi hoàn thành xong tất cả mọi việc, sau đó thân mình Quân Mạc Tà chợt lóe lên rồi biến mất…

Ngay tại thời điểm Trần Trùng nổ mạnh bạo khí đã đánh sâu vào Quân Mạc Tà, Quân Mạc Tà chính mình rốt cuộc cũng hoàn thành xong cảm ngộ bậc Thánh Giả này! Sau đó trong thời gian nguy, hắn trốn vào bên trong Hồng Quân Tháp! Sau lưng nổ mạnh ép dòng khí lưu, cơ hồ ném thẳng hắn vào bên trong!

Mai Tuyết Yên đang tu luyện, kinh ngạc dị thường khi nhìn thấy Quân Mạc Tà như cánh diều đứt dây bay vào bên trong, “bịch” một tiếng đánh vào trên thân Hồng Quân Tháp, hai tay hai chân dán vào trên thân tháp như hình chữ đại. (大)

Đang kì quái nghi hoặc, người này như thế nào vào đây lại với tư thế quái dị vậy chứ, trên đầu đầy bụi bặm theo thân tháp trượt xuống, vuốt

vuốt cái mũi đã đỏ lên, than thở nói:

Sai sót, sai sót quá, lần sau đi vào, ta sẽ tận lực dụng một loại tư thế tiêu sái hơn…

Mai Tuyết Yên không nói gì…

Tiếp đó lại nhìn thấy Quân Mạc Tà gấp đến độ không kịp làm gì "Sưu" một cái lập tức đi ra ngoài, không lâu sau, lại tiến vào với vẻ mặt trầm trọng, cả người hơi thở nặng nhọc, nói chuyện cũng có chút dồn dập lên:

Tuyết Yên, ngươi chú ý tham ngộ, ta có thể lại muốn đột phá…ngươi phải nhớ kĩ, thời điểm đột phá này, đối với tương lai của ngươi, rất hữu dụng!

Nói xong câu đó hắn liền vội vàng bay ra ngoài!

Mai Tuyết Yên mở to hai con mắt:

Hắn…lại muốn đột phá sao?

Hắn còn có là người không? Con người sao có thể có tốc độ tiến bộ khủng bố như vậy! Đến tột cùng ta là huyền thú, hay hắn là huyền thú? Cho dù là huyền thú so với hắn cũng không bằng a! Thật là huyền thú cũng không bằng a!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 46: Khói Tím Bất Ngờ!

Tính ra lần này cũng đã là lần thứ năm Quân thiếu gia có đột phá, cũng như những lần trước, cứ ngựa quen đường cũ mà đi, có nói là nhắm mắt cũng qua trót lọt cũng chẳng có gì sai. Nhưng còn Mai Tuyết Yên thì mới chỉ lần đầu! Lại thêm một chuyện nữa là Mai Tuyết Yên có đột phá ở đẳng cấp cao có thể làm được chuyện này quả thật là rất hiếm có! Vậy nên sau khi nàng nhập quan có thể thu thập được càng nhiều kinh nghiệm càng tốt, ít ra cũng phải hiểu rõ những gút mắc trong lòng! Vì thế, Quân Mạc Tà dù rằng đang trong giai đoạn lửa cháy sát sau lưng vẫn không quên vào trong thông báo!

Nhưng sau khi bước ra thì hắn lại lập tức nhớ lại : Hình như bản thân mỗi lần đột phá đều phải ở lại trong Hồng Quân tháp chầm chậm tích lũy. Nhưng sao vừa rồi vừa bước vào lại muốn trở ra rồi? Chẳng lẽ là vì có nàng ở bên cạnh, nên mình mơ hồ rồi chăng?

Vậy nên Quân thiếu gia lại quay bước trở lại. Đối với Mai Tuyết Yên đang tròn mắt kinh ngạc chỉ để lại một câu nói rồi biến mất ở tầng thứ tư.

- Ái chà, quên mất, thật ra chỉ có ở trong này mới có thể đột phá được, chỉ có thiên địa linh khí trong này mới có thể giúp được, điều này thì nàng cũng biết mà.

Mai Tuyết Yên miệng vẫn chưa khép lại, khẽ nâng đôi bàn tay ngọc lên che trên mắt, con người này thật khiến người ta ghen tỵ mà, chỉ thoáng cái lại có tiến bộ vượt bậc như vậy, còn có thiên lý nữa hay không chứ?

Nhưng cũng chẳng bao lâu sau, Mai Tuyết Yên có thể cảm giác được cả tòa tháp đều rung chuyển, lúc đầu chỉ như gió nhẹ thổi qua mặt nước, gợn lên vài vòng dao động, nhưng càng ngày động tĩnh càng mãnh liệt hơn.

Xem ra hắn ta lúc này lại đột phá thăng cấp nữa rồi, cũng ồn ào thật đấy. Mai Tuyết Yên sực nhớ tới lời Quân Mạc Tà đã nói, nhanh chóng dùng Khai Thiên Tạo Hóa Công, cố an tĩnh tâm hồn, từ từ cảm ngộ cái cảm giác ý cảnh cao thâm chỉ có thể ngộ mà không thể cầu này, nó giống như là càn khôn xoay chuyển, cõi hồng hoang sụp đổ, mà cũng giống như là thế gian tạo hình từ hỗn độn, đất trời phân khai, một khái niệm vô cùng kỳ vĩ...

Quân Mạc Tà cũng vừa lúc ngồi xuống đột phá giới hạn thì Khai Thiên Tạo Hóa công trong cơ thể hắn đang bắt đầu cuồng loạn!

Một đoàn linh lực vốn đang hòa hợp làm một thể thống nhất bỗng nhiên tách ra thành hàng ngàn hàng vạn đạo, ở trong kinh mạch của Quân Mạc Tà di chuyển tứ tung, thuận cũng nhiều mà ngược cũng không ít, còn có những đạo lúc ngược lúc lại xuôi.

Bỗng vang lên một tiếng roạt mạnh mẽ, y phục trên người Quân Mạc Tà chỉ còn lại một đống vải vụn! Có thể nhìn thấy cơ thể hắn như một cái bao lớn, bên trong có vô số sinh vật đang chạy ngược chạy xuôi, cực kỳ hỗn loạn!

Nếu trong lòng không nắm chắc là mình đang đột phá, Quân Mạc Tà chắc chắn hắn đã tẩu hỏa nhập ma, mà cho dù là thật thì cũng đâu cần khoa trương như vậy chứ, so ra còn kinh khủng hơn vài phần.

Sau đó là một cơn đau đớn khó tả kéo đến, tựa như một viên than hồng nóng cháy chui thẳng vào trong đầu, không cách nào phòng bị được, cứ thế thiêu đốt! Loại đau đớn kinh khủng từ trong phát ra thế này kinh khủng đến mức Quân Mạc Tà không thể kiếm chế được nữa mà muốn phát ra tiếng hét thảm!

Nhưng hắn vẫn cứng đầu kìm lại, cũng không có gì lạ, trong lòng hắn vẫn đang lo cho Mai Tuyết Yên : Nếu như thực sự gào lên thảm thiết, không những chẳng được ích gì, còn đem lại cảm giác khó khăn cho chuyện đột phá của Mai Tuyết Yên, nếu như lưu lại ấn tượng xấu như vậy thì thật sự không hay tí nào. Chuyện này rất dễ để lại trong lòng nàng một bóng ma, ảnh hưởng đột phá sau này!

Vì vậy nên Quân Mạc Tà đem tất cả cố gắng kìm nén lại! Tuy rằng trên người cơ thể cứ phồng lên xẹp xuống, gân cốt kêu loạn, đau đớn đến cả người chỉ còn mồ hôi vẫn cứ cắn chặt ra, cố không nhúc nhích! Cả một tiếng rên cũng không phát ra!

Lúc này thì đau đớn hắn đang chịu đựng đã vượt ra khỏi dự tính ban đầu của Quân Mạc Tà! So với đột phá tầng thứ tư thì không cùng một cấp bậc, cũng có thể nói, là hoàn toàn không giống nhau chút gì!

Những lần đột phá trước, tuy rằng cũng đau đớn khó chịu vô cùng nhưng nếu so với lần này thì chuyện lần trước dù có nhân lên gấp bội cũng chỉ đáng một vết kim đâm thôi. Đột phá tầng thứ năm, cũng không cần phải kinh khủng vậy chứ!

Khai Thiên Tạo Hóa công quả đúng là đệ nhất thiên hạ, cũng không đúng, phải nói là từ thiên tới địa đều đệ nhất, mà cũng chính là công pháp đắc tội cả trời cả đất, là một “công” mà trước nay không có, là một “pháp” mà mà sau này cũng sẽ không có cái thứ hai, công pháp khác đều tính bằng thời gian tu luyện, cái này lại tính theo sự đau khổ tăng dần, tầng này đau hơn tầng trước, tầng trước khổ ít hơn tầng sau! Không hổ danh là công pháp trong truyền thuyết! Quân Mạc Tà cười khổ trong lòng, từ từ đến cả tâm tư an ủi bản thân cũng chẳng còn nữa.

Đau đớn cứ tăng dần, ngay cả nguyên anh hình đứa bé trong đan điền Quân Mạc Tà cũng vì thế mà vặn vẹo điên cuồng, có lúc bị kéo thành dài thật dài, lúc thì lại nén thành một khối. Hơi thở của nguyên anh suy yếu cực kỳ, có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể hỏng mất.

Đau khổ thế này xem ra đã muốn tới cực hạn, nều như nói khả năng chịu đau của một người có giới hạn, thì Quân Mạc Tà chỉ trong một chốc lát đã tự mình đột phá không biết bao nhiêu cái!

Vốn khi đau khổ tới cực hạn thì con người sẽ có một phản xạ có điều kiện, đó là ngất, trạng thái này diễn ra còn gọi là sốc nặng. Cái này cũng có thể coi là một phương án bảo vệ!

Nhưng cả hai kiếp của Quân thiếu gia đều rất khác người, cả một đời làm sát thủ, yêu cầu đầu tiên chính là lúc nào cũng phải duy trì tỉnh táo, sốc thì sao? Chuyện gì mà chưa từng gặp qua chứ? Cả đời này cũng đã từng trải không ít đau đớn rồi, từ từ rồi cũng chai sạn đi, bây giờ có đau đớn mấy cũng chẳng thể sốc được, đau thì vẫn đau, mà lại phải tỉnh táo cảm nhận nó! Đây mới chính là điều khó khăn kinh khủng nhất!

Cũng không biết cuối cùng đã qua bao lâu, cuối cùng cũng có cảm giác giảm bớt, Quân Mạc Tà từ từ thả lỏng, phát hiện tầng bình chướng tầng thứ năm vẫn kiên cố chưa phá vỡ được, Khai Thiên Tạo Hóa công tầng thứ năm cũng không có dấu hiệu gì mở rộng ra. Vậy động tĩnh nãy giờ là chuyện gì đây?

Quân đại thiếu gia còn đang kỳ quái thì lại một cơn đau như thủy triều ập đến, Quân Mạc Tà chỉ có cảm giác cả cơ thể co rút lại, toàn bộ nội tạng bị nghiền thành mảnh nhỏ.

Đau dớn kịch liệt như vậy cứ một đợt nối một đợt, sóng sau càng cao hơn sóng trước, từ từ tấn công đủ chín lần! Ngay cả Quân Mạc Tà tính ra ở thế giới này có thể xem là thần kinh cứng cỏi bậc nhất, cũng muốn qua đời!

Cho dù tinh thần tỉnh táo thì cũng không phải lực tim chịu nổi, đau đớn đánh thẳng vào tim thế này quả thực rất khó gánh vác!

Quân Mạc Tà trên đầu đầy mồ hôi, cứ như từng dòng suối nhỏ cứ từng đợt tràn xuống, trên mặt đất bỗng chốc đã trở thành một vũng nước đọng thật lớn.

Hiện tại Quân thiếu gia đã đau đến cả người kiệt quệ, gần như đã chết, cứ mơ mơ màng màng có cảm giác muốn bỏ cuộc, đột nhiên trong ý thức nghĩ đến một việc khác : thống khổ khó khăn như vậy, đến mình còn muốn chết đi, vậy thì Mai Tuyết Yên nếu như tu luyện đến cửa ải này cần đột phá, nàng lại không chuẩn bị. Nàng làm sao mà chịu được, mà mình lại có thể giúp gì đây?

Cứ suy nghĩ miên man như vậy, đau đớn lại có vẻ bớt lại, có vẻ vì lo lắng cho Mai Tuyết Yên mà tinh thần phân tâm, cảm giác đau đớn cũng giảm bớt rất nhiều, thế này cho dù chỉ là giảm đi chút ít, thì cũng đã quá tốt.

Còn một điều nữa, quá trình đột phá này thật sự rất đau khổ, không thể nào ngờ tới được.

Có vẻ mỗi lần đau đớn đều gấp mấy lần tổng cộng những lần trước!

Vì sao lại như vậy?

Quân Mạc Tà không biết được, Khai Thiên Tạo Hóa công khi luyện tới tầng thứ năm thì đã tách biệt với tất cả công pháp đã luyện trước đây! Qua được cửa ải này mới có thể tính là người tu luyện chân chính! Cũng có thể nói rằng, bước qua cửa này mới gọi là chính thức đặt chân đến chân núi!

Cửa ải này mới chính thức loại bỏ tất cả tạp chất trên cơ thể, đem toàn bộ kinh mạch thanh lọc lại một lần, theo toàn bộ từ nội tạng đến mỗi lỗ chân lông tái tạo hoàn toàn! Cả người xem như sinh ra lần nữa!

Cửa ải này mới chính thức là Khai Thiên Tạo Hóa – Bốn chữ đầu công pháp hoàn toàn dựa vào bước đột phá này mà thành!

Theo một tiếng nứt ra, nguyên anh trong đan điền vừa thống khổ than khóc một hồi, cuối cùng không chịu nổi mà vỡ tan ra, không còn thấy bóng dáng.

Ngay trong lúc nó biến mất, Quân Mạc Tà như bị ngũ lôi oanh đỉnh, oa một tiếng phun ra một ngụm máu, thần thái trong hai mắt cũng từ từ nhạt dần.

Rốt cuộc thì thống khổ không ngừng cũng đã ngừng lại, nhưng Quân Mạc Tà cũng chẳng còn lấy nửa phần sức nào! Hắn lúc này, nếu nói thẳng ra thì sức chớp mắt cũng không có! Hoàn toàn kiệt quệ! Thật sự rất đau đớn, lao tâm lao lực quá mức!

Ngay lúc này, trên đỉnh tầng thứ tư của Hồng Quân tháp, không hiểu sao lại xuất hiện một đạo ánh sáng bảy màu, sau một lúc thì hình thành nên một cầu thang khác thường kéo dài tới chân của Quân Mạc Tà, tiến thẳng lên cao, đến một điểm xác định thì ngừng lại, từ đó mở ra một cánh cửa! Một loại linh khí màu tím sẫm trước nay chưa từng thấy bay vọt ra, nồng đậm vô cùng, số lượng lại gần như vô tận!

Trước kia linh khí trong Hồng Quân Tháp dù có nồng đậm ra sao, tinh thuần thế nào, cho dù có ngưng kết gần như thực thể thì cũng chỉ là màu trắng ngà, đến đây lại trở thành linh khí màu tím thần kỳ này! Màu tím chói mắt, kích thích tầm nhìn! Từ sâu trong màu tím như đang ẩn chứa một bí mật vô cùng thần bí.

- Sao lại có linh khí màu tím ? Cái này chính là nó sao ?

Quân Mạc Tà còn chưa kịp nghi hoặc thì đám mây tìm kia tựa như dòng chảy xuôi tràn khắp người hắn, mem theo mắt mũi miệng thất khiếu của hắn đi vào, ẩn theo từng lỗ chân lông mà từ từ xâm nhập, tiến sâu vào tận trong kinh mạch của hắn.

Nguyên Anh vốt nát vụn của hắn, vốn đã tan tành, nhưng cỗ tử khí này vừa tiến nào thì ngay lập tức lại có sinh khí trở lại!

Mà trong kinh mạch hắn vốn có linh lực, lại từ từ bị đẩy ra, sau đó hoàn toàn biến mất, cuối cùng cơ thể hắn chỉ còn có loại khí tím kỳ lạ kia chiếm lấy, tràn ngập xâm lược không từ ngóc ngách nào.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 47: Dùng Tấm Lòng Khai Mở Trời Cao

Trong đan điền của Quân Mạc Tà, đám khói tím kia ngày càng đậm đặc hơn, theo thời gian trôi từ từ hình thành nên một cơn lốc xoáy khác thường, cứ từ từ xoay tròn, xoay tròn. Màu tím trong Hồng Quân tháp càng giống như biển hợp lại từ trăm sông, là nơi hội tụ tinh hoa, tất cả cứ hướng trong cơ thể hắn mà nhanh chóng đổ vào!

Vòng xoáy kia ở đan điền cũng chuyển động từ chậm đến nhanh, càng lúc tốc độ càng mãnh liệt, dần dần tạo nên tiếng gió rít như đang giữa cơn lốc xoáy từ trong người hắn truyền ra, cứ ồ ồ ầm ầm tựa như mưa sa gió giật! Ai nấy nếu nghe phải đều chắc chắn kinh hồn táng đởm!

Ngay giữa lúc đất trời âm u như vậy, bỗng nhiên vang lên “Oanh” một tiếng thật lớn, nổ mạnh một cái phát ra từ trong đan điền của Quân Mạc Tà, tất cả khói tím cũng biến mất! Chỉ còn lại một cảnh vắng lặng, đìu hiu cô quạnh.

Quân Mạc Tà không khỏi thất kinh, nếu như đan điền từ giờ rỗng không thì chẳng phải công lực tất cả đều biến mất, không nhất thiết phải chơi ta như vậy chứ? Nhanh chóng vận chuyển công lực đi thông cách kinh mạnh dò xét đan điền thì quả thật, trong đan điền không còn chút gì cả, chỉ có một mảng mây mù màu xám tràn ngập trong đó, nhưng không thể điều động, không chút nhúc nhích. Toàn bộ linh lực đã hoàn toàn biến mất!

Ở trong đám khói bụi màu xám kia, lại đôi khi phát ra ánh sáng khác màu nhàn nhạt từ những điểm bé li ti như hạt bụi giữa hồng trần, nếu không để ý chẳng thể nào phát hiện ra.

Quả thực cảnh này rất giống như bầu trời tràn ngập sương mù, chỉ còn le lói những ánh sao mờ nhạt khẽ khàng chiếu lên Nguyên Anh bé bỏng, linh lực khổng lồ đã hoàn toàn không cánh mà bay!

Công pháp quái gì chứ, vốn là tự mình đột phá, lại mất hết toàn bộ linh lực? Cho dù có là "Phá trước lập sau, hủy xong đại thành" thì cũng không thể vậy chứ!

Quân Mạc Tà đang thắc mắc đủ thứ biến chuyển xảy ra trên người hắn nãy giờ, bỗng trong đầu váng lên một trận quay cuồng, tựa như ánh cầu vồng sau cơn mưa dông đen tối, ánh hào quang xé nát những đám mây đen bao phủ, từ trong đó phát ra mấy chữ cổ to, phát thẳng đến tim cũng như trí óc của hắn!

Món đồ chơi này đối với Quân thiếu gia cũng chẳng xa lạ gì, trước đây đã từng xem qua, đó chính là tâm pháp khẩu quyết tầng thứ năm của Khai Thiên Tạo Hóa công.

- Nước từ chốn hồng hoang, đất trời thần bí tạo thành. Sinh sôi nảy nở, mãi mãi không ngừng. Trời tách phần trời, đất giành phần đất. Sinh ra là tạo thành, phải có chết đi làm đối trọng. Kiếp người có chín khúc quanh, là số mệnh của tạo hóa. Hồn phách luân hồi có chín kiếp, đi suốt cõi hỗn độn hư vô...

Quân Mạc Tà từ chỗ u tối bỗng như hiểu được cái gì : Có thể xem như từ lúc này mình mới chính thức bước vào cánh cửa tu hành của Khai Thiên Tạo Hóa! Mà tầng thứ năm này cũng chính là vạch xuất phát! Khai Thiên Tạo Hóa công tuyệt đối không thể chỉ là loại công pháp tu luyện để đánh nhau bình thường! Cài tinh túy của nó chính là nằm gọn trong bốn chữ "Khai Thiên Tạo Hóa"!

Trước mắt thì toàn bộ công pháp của mình bị vây trong trạng thái hỗn độn bất định trong truyền thuyết, tất cả chỉ có thể im lặng! Trong đan điền của mình lúc này chỉ còn lại một tầng khí che mắt này, không thể vận động!

Chỉ có thể khiến cho nó chân chính chuyển động, sau đó từ từ luyện hóa đến lúc phát ra tia sáng đầu tiên, khai mở tăm tối, trở thành trời đất tiêu chuẩn, mới có thể bắt đầu mở ra trời đất, cái này gọi là Khai Thiên. Sau đó lại có thể tiếp tục quá trình vẽ trăng chấm sao, hình thành vạn vật. Cái quá trình này chính là Tạo Hóa! Phải hoàn thành tất cả công đoạn thì mới chân chính là toàn bộ quá trình khai thiên tạo hóa! Chỉ có như vậy thì mới thực sự đã Khai Thiên, đã Tạo Hóa!

Cảnh giới tầng thứ năm của mình nếu nói rõ ra thì chính là nơi bắt đầu của quá trình Khai Thiên Tạo Hóa, nói kỹ hơn thì đã qua điểm khởi đầu một đoạn! Thật nhiên đây cũng là tầng mấu chốt, chỉ có củng cố vững chắc ở tầng này thì quá trình Tạo Hóa tiếp theo mới suôn sẻ. Bốn tầng công pháp trước đây, chẳng qua cũng chỉ là đặt nền móng cho chuyện này mà thôi.

Quân Mạc Tà cười khổ, thử điều phối lực lượng của mình lần nữa, phát hiện ra trong kinh mạch trước đây nếu lực lượng cuồn cuộn như biển lớn thì bây giờ đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một tia mỏng nhẹ như mây có mà như không màu tím.

Mà hơi mây màu tím có cũng như không kia lại không cách nào nắm được vào tay, cũng chẳng thể biết năng lực của nó thế nào, có mạnh mẽ hay không. Quân Mạc Tà càng không biết được là công lực của mình có tăng hay là thụt lùi, tất cả là như thế nào đây? Có trong tay tất cả, hay lại mất đi toàn bộ rồi? Quân Mạc Tà cứ vừa nghĩ vừa từng bước đi lên tầng thứ năm Hồng Quân tháp.

Vốn bị mù thì lúc tắt đèn không biết khó, Quân thiếu gia giờ phút này lại như người sáng mắt bất ngờ lạc giữa hang sâu không chút ánh sáng. Trước đây đã quen lên trời xuống đất, giờ phút này Quân Mạc Tà chậm chậm bước đi quả thực không quen chút nào!

Không gian tầng thứ năm Hồng Quân tháp gây cho Quân Mạc Tà cảm giác rất kỳ quái, nó tựa như một gian thạch thất vừa nhỏ vừa hẹp, lại thấp tè. Nhưng cứ mỗi lần hắn suy nghĩ lại có cảm giác tầng thứ năm này

tuy bé nhỏ lại cứ như một không gian vô tận, không cách gì hiểu rõ tường tận.

Hai loại cảm giác tương phản hoàn toàn, vô cùng mâu thuẫn, nhưng hai loại cảm giác này lại cùng tồn tại song song.

- Rốt cuộc thì cái nào là thực, mà cái nào là giả?

Quân Mạc Tà bất chợt nghĩ đến chuyện này: Hai cảm giác kia, cái nào thật mà cái nào giả? Sao lại có thật, có giả chứ? Suy nghĩ tới đây hắn đột nhiên dừng bước, cũng chẳng phải do hắn không muốn đi tiếp mà có cảm giác trước mặt như có một bức tường đồng vách sắt không cách chi vượt qua, một bước cũng không thể tiến tới! Vậy mà trước mắt hắn hiện hữu chỉ là một mảnh hư không hoàn toàn trống rỗng!

Vấn đề này giống như những gì hắn đang tự hỏi, hay chính Hồng Quân tháp đang hỏi hắn. Nhưng có một việc Quân Mạc Tà rất rõ ràng, nế như trông trả lời được vấn đề này thì bản thân không cách nào bước vào chỗ này, một bước cũng không! Là thật? Hay là giả?

Quân Mạc Tà nhắm hai mắt lại, lặng lẽ suy tư, sau đó lại mở mắt ra, nói một cách thản nhiên.

- Cái gì là thật? Mà cái gì là giả? Thật giả đều ở trong lòng ta. Ta nói nó thật thì nó chính là thật! Ngược lại, nếu như ta đã nói nó giả thì dù nó không giả cũng thành giả! Bất kể là thật hay giả, cũng chỉ là một ý nghĩ trong đầu, chỉ có một thứ thật sự là thực mà thôi, đó chính là bản thân ta, chủ nhân của nơi này, chỉ có ta là thực!

Nói xong, lại thản nhiên cất bước đi vào. Hắn thản nhiên xem bức tường vô hình kia không có thực, cứ vậy bước xuyên qua! Nhưng một bước này bước đi, đã khiến hắn thật sự đi vào, chính là tầng thứ năm Hồng Quân tháp!

Vốn trong không gian đang hoàn toàn trống rỗng bỗng hiện ra một chiếc bàn nhỏ tinh xảo, trên đó có một quyển sách bất ngờ xuất hiện

trước mặt Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà đang định bước lên trước nhìn qua cho rõ thì trong lòng bỗng dâng lên cảm giác rất kỳ diệu, liền dừng chân lại, lẳng lặng đứng yên tại chỗ. Trước mặt hắn hiện ra hai chữ to bản : Tư – lấy lương thiện mà tạo hóa, hay Dục – dùng giết chóc mở trời xanh? Hại phải lựa chọn!

Ngươi sẽ dùng thiện lương để tu luyện lý tưởng của tạo hóa, hay là dùng giết chóc đối mặt với muôn dân, huyết tẩy đến tận trời cao?

Quân Mạc Tà lặng yên suy nghĩ, rồi lại bật cười:

- Thế nào là tốt, thế nào là xấu? Trong chốn hồng hoang trước đây, làm gì có phân ra thiện ác? Hai lựa chọn này, rõ ràng không có căn cứ! Ta trước giờ chưa bao giờ tự nhận là người tốt, nhưng cũng chẳng thể gọi là ác ma được! Ta không phải người tốt nhưng cũng không phải kẻ xấu! Ân oán phân minh, không thẹn trong lòng! Điều tốt đẹp chưa từng biến mất, giết chóc từ đâu mà có ở thế gian? Ta tạo hóa theo góc nhìn, dùng tấm lòng của ta mở ra trời xanh!

Đáp án cũng vậy, điều gì cũng từ tấm lòng mà ra cả!

Bốn câu cuối vừa dứt lời, thì hai chữ to kia cũng biến mất, ngay cả chiếc bàn kia cũng hoàn toàn không còn tung tích, chỉ có quyển sách kia ở đó, bồng bềnh giữa trông trung, hóa thành một luồng ánh sáng màu vàng, chui thẳng vào giữa trán Quân Mạc Tà.

- Vạn vật trong vũ trụ, nguyên bản cũng chỉ là hư không. Gốc rễ chỉ một, biến hóa lại vô cùng. Hôm nay ra đời, thì đã định phải đi tới cuối đường. Hôm nay còn tồn tại, cũng vì chuyện của vĩnh viễn tương lai.

Lý giải Hỗn độn! Đây chính là tên quyển sách sao?

Sau đó là một loạt trận pháp minh họa từ từ diễn ra trong đầu Quân Mạc Tà tựa như một dòng suối nhỏ nhưng tinh khiết, thấu suốt nhìn xuyên tới đáy.

Nhất Nguyên Vô Cực Trận, Lưỡng Nghi U Hoàng Trận, Tam Quang Diễn Hóa Trận, Tứ Tượng Chư Thiên Trận, Ngũ Hành Diệt Sát Trận, Lục Hợp Chu Thiên Trận, Thất Tinh Huyền Thiên Trận, Bát Cực Sinh Diệt Trận, Cửu Cung Quy Nguyên Trận, Thập Phương Câu Diệt Trận... Trận pháp đủ loại lớn nhỏ đều có, đến hơn trăm ngàn loại khác nhau!

Mở đường sống, khóa đường chết, giết chóc, phòng ngự,... loại nào cũng có, biến hóa vô cùng.

Quân Mạc Tà thở dài một hơ. Trận pháp này không thể nghi ngờ chính là phao cứu mạng quan trọng sau này của mình. Mặc dù trước mắt còn chưa có kỹ năng gì đặc biệt, nhưng cũng có thể hiểu được! Có trận pháp này, chỉ cần bố trí phù hợp, đảm b ảo có thể an toàn tính mạng.

Đối với Quân Mạc Tà lúc này mà nói, vừa cần thiết, lại vừa hữu dụng. Có trận pháp này trong tay, còn làm cho hắn vui hơn là cho hắn có mười loại bản lĩnh khác nhiều lắm!

Sau khi Quân Mạc Tà vào trong Hồng Quân tháp, Mai Tuyết Yên cứ đắm chìm trong trạng thái nhập định, trong Hồng Quân tháp tuy rằng khí hậu dễ chịu, nhưng lại không phân ra sáng tối, nàng ở bên trong không cách nào biết bản thân đã ở trong đó bao lâu, dù sao thì Quân Mạc Tà cũng còn chưa ra ngoài.

Mai Tuyết Yên sau khi tỉnh lại phát hiện ra Quân Mạc Tà còn chưa đi ra, nhưng cũng không hề sốt ruột, bế quan tu luyện chính là tốn thời gian bậc nhất, Quân thiếu gia chỉ cần bỏ ra dăm ba ngày là có thể đột phá, chuyện này mới thực sự khác thường.

Mai Tuyết Yên tự xem xét thành quả bản thân, có cảm giác đã tiến bộ nhiều, lại tập trung nhập định tu luyện tiếp, sau đó lại tỉnh lại,.. cứ thế cũng đã chín lần!

Trước mắt, bao quanh thân thể mảnh dẻ của nàng là một lớp sương trắng nồng đậm. Mai Tuyết Yên vui mừng nhận ra tu vi mình có tiến

triển khá rõ rệt, nàng khẽ bấm ngón tay tính thử xem, thật sự là như thế nào.

Huyền thú cấp hai, sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh phong! Sau đó thay gân đổi cốt một trận, cấp ba đến. Lại một đoạn đường tích lũy lại, thẳng như sóng đánh tràn bờ, thẳng đến đỉnh phong cấp ba!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 48: Ta Không Đấu Với Ngươi!

Linh khí nồng đậm bao quanh cơ thể mảnh mai của Mai Tuyết Yên đã gần như biến mất, tất cả đều đã được nàng hấp thụ vào người, trở thành công lực của bản thân, linh khí toát ra xung quanh từ nàng ta cũng đã không còn thấy nữa.

Tu luyện một khi tới bình cảnh thì tất nhiên phải củng cố lại vững vàng rồi mới có thể đột phá, bước thêm một bước trên con đường tu luyện.

Tốc độ như vậy thôi đã khiến cho Mai Tuyết Yên rất vui mừng rồi, đối với nàng thì như vậy đã là rất nhanh!

Dù rằng ở trong Hồng Quân tháp không chia ra ngày đêm, nhưng Mai Tuyết Yên vẫn nhận ra được thời gian tu luyện cũng không dài, cùng lắm cũng chỉ là vài ba ngày ngắn ngủi, nhưng bản thân từ vô giai huyền thú cứ tiến bộ như chẻ tre thẳng lên tam cấp đỉnh phong, tốc độ như vậy quả tình có hơi kinh khủng!

Sự thật dù rằng phát sinh rõ rệt trên người nàng, nhưng Mai Tuyết Yên vẫn có điểm như đang mơ! Thật sự quá mỹ diệu đi!

Phóng mắt nhìn ra bốn phía dồi dào linh khí xung quanh, Mai Tuyết Yên thật sự có cảm giác như bản thân đang lạc vào tiên cảnh!

Cũng không có gì là lạ, dựa vào kinh nghiệm nàng có được bấy lâu nay thì cho dù đang lúc nàng ở thời kỳ đỉnh phong, ngay tại Thiên Phạt sâm lâm linh khí dồi dào, thì khả năng hội tụ linh khí lại nếu so với chỗ

này còn chưa đến một phần mười, có khi còn không được một phần trăm! Đúng là tiên cảnh nơi hạ giới!

Mai Tuyết Yên khẽ tính toán một chút, xem ra nếu so về linh khí thì giữa hai nơi chênh lệch nhau không hề ít hơn trăm lần!

Mặt khác thì linh khí trong Thiên Phạt sâm lâm tuy rằng nồng đậm thì cũng nồng đậm, so với nhân gian bình thường thì hơn hẳn xong vẫn còn chút pha tạp, sau khi hấp thụ vẫn phải tốn công sức tinh luyện trở lại mới có thể sử dụng, biến nó thành của mình, còn ở chỗ này thì hoàn toàn tinh thuần! Tất cả đều là tiên thiên chi khí! Có chỗ nào cần phải tinh luyện lại chứ, toàn bộ đều là tinh hoa, nếu như so sánh độ tinh thuần thì ngay cả trong cơ thể mình còn bất đắc dĩ kém hơn nửa phần.

Bản thân nàng ở đây nếu tính toán kỹ lưỡng thì cũng chỉ hơn vài ngày, nhưng đã tiến sát tới cấp bậc tứ giai! Ước chừng đột phá gần hai mươi bậc!

Tuy rằng huyền thú cấp thấp nếu muốn tiến giai cũng không cần quá nhiều năng lượng, càng không giống như cấp cao cần lượng linh khí khổng lồ, nhưng tốc độ tiến triển như vậy thì trong suốt mấy vạn năm qua của Thiên Phạt sâm lâm cũng chưa ai từng thấy! Nếu như nói thẳng ra thì ngồi tên lửa cũng không nhanh như vậy!

Tin chắc nếu như các đời Thánh Vương trước đây của Thiên Phạt sâm lâm có nhìn thấy tốc độ tiến bộ khủng bố như vậy thì cũng xanh mặt cứng lưỡi, mắt chữ A mồm chữ O!

Nhẹ nhàng vươn vai thả lỏng người, Mai Tuyết Yên đưa mắt nhìn vào không gian im ắng của tháp Hồng Quân, nhanh như chớp đã tiến lại gần cửa tháp mở lên tầng trên, ở lại trên một thân cây nhỏ, đợi Quân Mạc Tà bước xuống.

Đúng ngay lúc này thì giọng nói của Quân Mạc Tà truyền tới :

- Lấy mắt ta nhìn ra tạo hóa, dùng tâm hồn để tạo trời cao!

Mai Tuyết Yên vừa nghe thì trong lòng run rẩy, âm thanh quen thuộc này khiến trong lòng nàng như trầm lại, cũng khiến nàng vừa ấm áp vừa cảm động. Loại cảm giác này thật là tốt, thực sự quá tốt!

Nghe những câu này truyền tới, Mai Tuyết Yên tựa như trong lòng có nhiều thêm một thứ gì đó, mà ngay cả nàng cũng không nhận ra đó là gì.

Một chiếc bóng trắng lóe lên, Quân Mạc Tà nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt nàng, mỉm cười.

- Sao, chờ lâu chưa?

Mai Tuyết Yên khẽ nhướng mặt, làm mặt lạnh, không thèm nhìn hắn.

Quân Mạc Tà vừa muốn giang tay ôm lấy nàng, đã không thấy nàng ta đâu cả, thân ảnh nhỏ bé màu tuyết trắng ở bên trong tháp di chuyện như điện xẹt, tốc độ đã lên tới cực hạn. Nàng liếc mắt nhìn về Quân Mạc Tà đang ngồi xổm trên đất.

- Hừ, còn muốn chiếm tiện nghi sao chứ? Đâu có dễ như vậy được? Cứ xem như không đánh lại người, cắn ngươi thì không nỡ, nhưng vẫn đủ nhanh để ngươi không bắt được ta!

Quân Mạc Tà cười lớn, nhưng cũng không có nóng vội đuổi theo nàng, cứ ngồi đó cười đểu.

- Bây giờ còn muốn chạy sao? Vọng tưởng, chờ nàng khôi phục ta sẽ ôm nàng chui vào chăn, xem còn chạy thế nào!

Trong ánh mắt Mai Tuyết Yên lộ vẻ xấu hổ, che kín mặt, ngay cả chiếc đuôi xinh xinh cũng giấu dưới người, Quân Mạc Tà cười ha ha, lắc mình phóng tới. Vừa đến gần thì Quân Mạc Tà chợt lặng cả người đi.

Ở tại nơi Trì Thiên Phong ba người chôn mình xuống, có một gã áo đen đang lẳng lặng ngời đó, im lìm như một pho tượng lặng lẽ tọa thiền, không hề nhúc nhích, chính là Ma Đồng Thánh Giả Lãnh Đồng!

Quân Mạc Tà bất ngờ xuất hiện bước ra, Lãnh Đồng cũng không có tí vui vẻ nào, thản nhiên nói.

- Thì ra ngươi vẫn chưa đi.

Quân Mạc Tà ngẩn người ra, cẩn thận nhìn hắn ta.

- Ngươi biết ta?

Lãnh Đồng cứ tự nhiên cười, trên mặt toát ra vẻ đau xót khôn nguôi, ánh mắt trầm xuống, tựa như hồ sâu không thấy đáy, không thể cảm nhận được bất kỳ tình cảm nào toát ra từ hắn ta, đến khi hắn ta chua xót thốt lên :

- Ngươi thật ra cũng không biết, nhưng ta thì ba ngày trước đây đã tận mắt chứng kiến người giao chiến cùng năm người kia.

Hắn dừng lại một chút, ngẩng đầu lên nhìn Quân Mạc Tà.

- Cũng ở chỗ này, ta tận mặt nhìn thấy bọn họ bị ngươi giết chết!

Nói đến câu sau cùng, giọng nói của hắn như gió rít bão gầm, chính là áp lực từ sự kích động đến điên cuồng.

- Thì ra là vậy!

Quân Mạc Tà nhướng mày, hít một hơi sâu, trong giọng nói đã rất nghiêm trọng.

- Không biết Lãnh Thánh Giả cứ chờ ở chỗ này là có ý gì?

- Hôm đó ta không ra tay thì bây giờ cũng sẽ không ra tay! Ta ở lại chỗ này cũng không phải đợi ngươi.

Lãnh Đồng chậm rãi lắc đầu, trong mắt ánh lên một tia bi thương.

- Ta ở đây, chẳng qua là vì dưới này có anh em của ta. Ta vì họ giữ mộ bảy ngày! Không hơn một ngày nào. Đây cũng là chuyện duy nhất

mà Lãnh Đồng ta có thể làm.

- Nếu như Lãnh Thánh Giả đã thẳng thắn như vậy, thì những câu an ủi cố kìm nén bi thương kia ta sẽ không nói ra làm gì. Người là ta giết, an ủi người ta xem ra lại quá giả dối, ta tự biết mình không phải quân tử gì nhưng cũng không phải là tiểu nhân!

Quân Mạc Tà thoải mái nói ra.

- Lãnh Thánh giả đã nói ra những lời này thì việc vì sao ta giết bọn họ, ngươi tất nhiên biết rõ trong lòng. Nếu như ngươi không có ý định báo thù, vậy thì ta xin cáo từ.

Lãnh Đồng lặng người đi, cúi đầu nhìn mặt đất, lạnh lùng nói.

- Chuyện này theo như ta nghĩ thì vốn là phía Thánh Địa không đúng! Ta không tìm ra được lý do để báo thù cho bọn chúng, vậy nên bọn họ có chết thì cũng đáng tội, Lãnh Đồng ta cũng không phải loại người không phân biệt được đúng sai, cũng không thể làm ra hành động ti tiện mai phục ra tay với người khác! Huống hồ cái mạng này của ta trước khi xảy ra Đoạt Thiên chi chiến vẫn không thể chết, nếu chết trong tay ngươi, vậy thì không đáng chút nào!

Hắn ngừng lại một chút, quay mặt đi.

- Huống hồ các ngươi cũng cần thiết tham gia Đoạt Thiên chi chiến. Hiện tại ngươi chỉ mới mười tám tuổi, đã có được thành tựu như vậy, tiền đồ không thể hạn lượng. Tin rằng ngươi còn sống lâu hơn ta.

Hắn lại hít sâu một hơi, chua xót nói tiếp.

- Có thể lần tiếp theo của Đoạt Thiên chi chiến cần có ngươi để cứu nguy thiên hạ. Dù rằng ta có ngu dốt, nhưng vẫn có thể biết rõ trái phải mình có mấy đốt ngón ta mà.

Hắn ngẩng đầu nhìn Quân Mạc Tà.

- Vì vậy, Lãnh mỗ không cần biết thế nào, cũng sẽ không đối địch với ngươi. Sau bảy ngày, lão phu sẽ khởi hành đi Thiên Trụ Sơn trước. Lặng lẽ ở đó chờ Đoạt Thiên chi chiến một năm bảy tháng sau! Thế sự hồng trần, ân oán đúng sai, từ nay về sau đối với Lãnh Đồng ta không còn quan hệ gì nữa!

Quân Mạc Tà gật đầu.

- Vậy, ta chúc người thuận buồm xuôi gió! Có thể một năm rưỡi nữa, chúng ta sẽ gặp lại! Có cơ hội tất sẽ chung vai chiến đấu!

Lãnh Đồng không đáp lời Quân Mạc Tà, từ tư xoay lưng lại, lầu bầu.

- Tam đại thánh địa chống đối Thánh vương còn chưa biết thế nào, Mạc Vô Đạo tất nhiên sẽ không bỏ qua người giết đệ đệ hắn. Mộng Huyễn Huyết Hải Hô Duyên Ngạo Bác cũng không phải là người chấp nhận thua thiệt! Sau lần này không biết còn phải trải qua bao nhiêu gió tanh mưa máu nữa đây! Nếu như tránh được thì vẫn là tốt nhất. Chuyện ở chỗ này Tam đại thánh địa bây giờ vẫn còn chưa biết, nhưng cũng không thể giấu mãi được, sớm muộn gì bọn họ cũng biết. Thời gian đã không còn nhiều nữa.

Nói xong những lời này thì Lãnh Đồng chỉ còn cúi đầu ngồi, không còn phát ra tiếng động gì nữa.

Quân Mạc Tà im lặng đứng một hồi, thở dài một tiếng.

- Đa tạ nhắc nhở! Bảo trọng!

Sau đó ôm quyền, thân hình như sao chổi xẹt ngang, vút qua rồi biến mất.

Ngay dưới vách núi, chỗ đống đất, Lãnh Đồng vẫn như cũ lẳng lặng ngồi đó, gió lạnh thổi lên tay hắn, cả người hắn ào ào từng cơn. Cả người hắn tựa như đã cùng mai táng chung với bốn vị Thánh giả kia, vừa bi thương, vừa hiu quạnh lại vừa vắng vẻ. Sau khi cùng Lãnh Đồng nói

chuyện, Quân Mạc Tà biết mình ở trong Hồng Quân tháp đã ba ngày ba đêm.

Quân Mạc Tà trầm ngâm suy nghĩ, tin tức của đám người Trần Trùng không có động tĩnh, mà Lãnh Đồng thì cũng không có báo cáo về Tam đại thánh địa. Nếu vậy thì mình vẫn còn thời gian hòa hoãn tránh xung đột.

Nếu như phán đoán này là đúng, vậy thì đợi Tam đại thánh địa xác nhận tin tức này rồi phái người tới, thì ít ra cũng đã là chuyện của nửa tháng sau. Mà nửa tháng nữa thì mình hoàn toàn có thể từ từ an bài. Nhưng mà chuyện đối phó với hoàng thất của Thiên Hương cần phải nhanh chóng tiến hành, nếu như lại trì hoãn thì lại không có thời gian xử lý.

Quân Mạc Tà trên người cảm giác được, bản thân đã tiêu thất toàn bộ huyền công, nhưng cũng không hẳn là đã đánh mất toàn bộ võ công, vì thay vào đó là một loại lực lượng kỳ bí. Lực lượng này so với huyền công trước đây không hề mạnh hơn, nhưng lại mềm dẻo cả mười phần, vừa mềm lại vừa cứng. Xem ra là một khỏi đầu mới.

Tuy rằng công lực không hề tinh tiến trên phạm vi lớn nhưng kinh mạch bên trong đã có biến chuyện nghiêng trời lệch đất, tựa như súng kíp được thay bằng đại bác vậy. Nếu như nói trước đây kinh mạch lưu thông là một sợi bông bình thường thì hiện tại cái sợi màu tím kia chính là thiên tằm ti!

Hơn nữa, sau biến cố lần này, kinh mạch của mình lại thêm lần nữa nảy sinh biến đổi, phá cách trở thành trong suốt, dẻo dai gấp mười, tất nhiên có thể tích tụ càng nhiều linh khí! Mà linh khí màu tím kia cũng chỉ chiếm có một sợi nhỏ không đáng kể, dù vậy chỉ cần một sợi nhỏ ấy đã có thể phát huy ra lực lượng không hề thua kém tổng lực lượng trước đây chưa biến đổi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 49: Biến Đổi Lớn Ở Thiên Hương

Quân Mạc Tà hoàn toàn có thể tưởng tượng ra nếu như sau này trong kinh mạch tràn ngập loại khí tím này thì bản thân sẽ cường đại như thế nào! Nếu muốn như vậy thì bản thân cần phải ra sức tích lũy từng chút từng chút một.

Tuy rằng không biết lần đột phá sau vào lúc nào nhưng Quân Mạc Tà cũng có thể mơ hồ đoán được, đến lúc đám mây tím kia trong kinh mạch tràn ngập đến một mức độ nhất định thì đột phá mới đến! Đột phá từ tầng năm lên tầng sáu có lẽ không giống như trước, ngắn như vậy! Chuyện này là một quá trình tích lũy tới nhàm chán! Tất cả còn phải xem cơ duyên sau này của mình.

Khi Quân Mạc Tà trở lại Thiên Hương thành thì mới phát hiện ra Thiên Hương giờ đã muốn hỗn loạn tới nơi!

Sau khi nghe ngóng mới biết được, người của Nhị hoàng tử trong ba ngày đã biến Thiên Hương thành trên dưới gà bay chó chạy tứ tung. Dưới bố trí của Lý Du Nhiên, giữa trưa hai ngày trước, vài vị võ sĩ của phủ Nhị Hoàng tử đã tình cờ gặp phái đoàn phụ tá cho Đại hoàng tử trong quán rượu, cả hai bên thật trùng hợp uống rượu chung một gian tửu lâu.

Sau đó lại trùng hợp tiếp là trong đám võ sĩ uống rượu kia có một tên say đã hắt hơi, mà trùng hợp sao nó lại văng vào món canh cá của bàn bên cạnh, bàn bên cạnh lại là phụ tá của đại hoàng tử.

Vậy nên nhóm phụ tá mới giận dữ, bắt đầu cạnh khóe, nói hưu nói vượn, hai bên cùng xung đột, đám võ sĩ tất nhiên mồm mép không bằng đám quân sư, nhưng không nói được thì sẽ rút đao, cứ vậy mà rút đao chém tới! Vậy nên cả bảy vị tham mưu cho đại hoàng tử cứ thế chết thảm dưới đao võ sĩ của nhị hoàng tử!

Đại hoàng tử nghe tìn thì giận dữ, không chịu bỏ qua, mang người đi tìm nhị hoàng tử tính sổ hai bên đôi co thế nào lại không thành, ngay tức thì cả ngàn võ sĩ cùng ra tay, máu nhiễm đỏ kinh đô.

Ngay cả đại hoàng tử cũng không nguyên ven thoát được, bị đánh gẫy một cái răng, cơn tức này làm sao hạ xuống? Thế nên hắn mới đi gặp hoàng đế dâng ngự trạng, nhị hoàng tử lại không biết lên cơn điên bất chợt, rút kiếm ra, đâm cho vị đại ca ruột thịt của mình một lỗ thủng trên người, ánh sáng chiếu được từ bên này sang bên kia!

Việc này tất nhiên vẫn chưa hết, vì màn này diễn ngay trước mặt đương kim bệ hạ Thiên Hương đế quốc mà! Nhị hoàng tử hành động cốt nhục tương tàn khiến cho hoàng thượng tức đến ói máu, ngay tại chỗ ra lệnh giáng nhị hoàng tử làm thường dân, giam vào Thiên Lao! Con cả bị con thứ dùng một kiếm đâm chết, lại còn ngay trước mặt mình, chuyện động trời vậy làm sao có thể nhịn được!

Ở một nơi khác, tam hoàng tử nghe được tin tức này thì cực kỳ cao hứng không nói nên lời, nhị ca đem đại ca đâm chết đi, lại bị xử tội, hai oan gia đối đầu đều đi đời, đến cả cha cũng tức đến ói máu, xem ra vị trí đế vương không chạy đi đâu được, bốn phương chả còn phải lo lắng!

Trong hôm đó người chúc mừng tam hoàng tử còn chưa dứt thì ban đêm Lý Du Nhiên đã dẫn người đánh vào Thiên Lao cứu nhị hoàng tử ra, đoàn người cứ chậm rãi hồi phủ, sau đó ung dung mở tiệc chúc mừng! Chuyện hoang đường này càng ngày càng lộ ra một đám mây đen mịt mờ.

Cũng trong đêm, toàn bộ lực lượng dưới trướng nhị hoàng tử cùng một đám người thần bí lực lượng mạnh mẽ giúp đỡ đã đem toàn bộ lực

lượng dưới trướng đại hoàng tử quét sạch, trong đó chính là vài ba gia tộc, hơn mười vị quan lại, thẳng một hơi đem ra giết cho máu tươi tung tóe!

Cũng trong buổi tối đó, may mắn làm sao, tướng quân phòng vệ thủ thành mất tích, mấy tham tướng thủ lĩnh cũng chả rõ tăm hơi, khiến cho cả đám ngự tiền thị vệ như rắn mất đầu, khiến cho kế sách lần này của nhị hoàng tử dù chẳng cao mình nhưng lại thuận lợi dị thường, đến sáng hôm sau thì phát hiện trong một cái giếng bình thường trong thành cùng nổi lên mười cái xác, tất cả đều là thống lĩnh cả ngự tiền thị vệ, khiến cho nước trong giếng bị chặn lại mà trào ra.

Tận mắt nhìn thấy con mình tay chân thương tàn, máu nhiễm đỏ hoàng cung, hoàng đế cuối cùng cũng hạ quyết tâm, ra chiếu lập tam hoàng tử Dương Hiệt làm thái tử, kêu gọi tất cả lực lượng của Thiên Hương thành bao vây tiêu diệt nhị hoàng tử! Trong kinh thành ngay lập tức nổ ra một trận đại chiến kịch liệt.

Nhưng ngay lúc đại chiến, lại khiến cho hoàng đế bệ hạ nản lòng cực độ, bao nhiêu đại gia tộc đều lực chọn khoanh tay đứng nhìn! Mộ Dung gia vốn đã từ quan từ sớm, cương quyết từ chối không từ quan thì đều đuổi khỏi nhà, cả một nhà già trẻ đều đang thu xếp rời khỏi kinh đô, về với tổ tiên an hưởng tuổi già, giúp vua hả? Đó là chuyện của các đại thần trong triều, đối với bọn thảo dân có quan hệ sao?

Tống gia đóng cửa không tiếp khách.

Lý thái sư Lý gia vì có tôn tử là Lý Du Nhiên nên trực tiếp đứng về phía nhị hoàng tử.

Độc cô thế gia mở cửa thật lớn, nhưng lại chỉ ở trong xem kịch, không ai bước ra can thiệp, cũng không có biện pháp nào, cả nhà có chín vị tướng quân thì đều ngã bệnh, hiện giờ cũng chỉ có thể góp ánh mắt thôi.

Quân gia thì không cần phải bàn, lão gia tử Quân Chiến Thiên sớm đã từ quan, chuyện phân tranh trong Thiên Hương đế quốc không còn quan hệ với lão nhân gia nữa.

Còn như Mạnh gia trước đây cùng với đại hoàng tử chung ý đồ thì đã bị diệt môn, cả nhà già trẻ lớn bé, ngay cả con chó còn trốn không thoát. Đến cùng thì cũng chỉ có lão già Đường Vạn Lý là nói nghĩa khí, gom hết phủ binh đến tương trợ chẳng may gặp địch giữa đường phục kích, đánh cho lão gia tử trọng thương hôn mê đi, nhờ có chưởng quầy của Quý Tộc Đường, Thiên Hương thần tài Đường Nguyên cho người dến mới cứu được.

Những thế gia ủng hộ vương quyền thì lại không biết dùng binh, toàn bộ tướng lĩnh thì đến mặt nhau còn không biết, không còn cách nào khác, hoàng đế bệ hạ dưới cơn thịnh nộ đã quyết định ngự giá thân chinh, cùng con trai ruột của mình phân thắng bại trên sa trường!

Vì thế trong kinh thành diễn ra một màn quái dị cực kỳ : Nguyên bản có thực lực yếu nhất là nhị hoàng tử lại có thể cùng hoàng thất có lực lượng khổng lồ của Ngự lâm quân đánh nhau ngang tài ngang sức, thậm chí dưới sự giúp sức bày mưu tính kế của Lý Du Nhiên còn chiếm được thượng phong.

Đến giữa trận chiến, thì tam hoàng tử vừa say rượu tỉnh lại mới mang binh đến cùng phụ hoàng liên thủ đối phó với nhị ca, lúc này mới áp chế được nhị hoàng tử, nhưng dù thế nào cũng không thể công phá được vương phủ của Nhị hoàng tử, cả ba bên lâm vào trạng thái giằng co, cả kinh thành chìm trong khói lửa, cứ như tận thế tới nơi.

Bước chân qua cửa, Quân Mạc Tà cuối cùng cũng về đến phủ nhà, hai bố con Quân lão gia tử và Quân Vô Ý đang đứng trên tháp trông về phía xa. Lão gia tử hơi chau mày lo lắng, còn Quân tam gia thì mang bộ dáng đang xem cuộc vui. Hai người mang theo những biểu hiện trên mặt không giống nhau.

- Mấy ngày này trong kinh thành quả thật náo nhiệt!

Quân Mạc Tà thản nhiên cười, đi vào trong tháp.

- Hừ! Náo nhiệt sao? Nếu nói sau lưng cuộc vui này không có bóng dáng tiểu tử ngươi thì lão phu quyết không tin đâu!

Quân lão gia tử oán hận nhìn đứa cháu.

- Cũng chỉ có người mới nghĩ ra được chiêu thức cay độc như vậy!

- Sao lại liên quan tới con chứ? Mấy hôm nay căn bản là con không có mặt ở kinh thành, mà nếu ở kinh thành đi nữa thì dù có bước chân đi theo họ thì cũng không phải chân chính, quá oan uổng rồi.

Quân Mạc Tà mang vẻ mặt vô tội, vẻ mặt giữa tháng sáu phơi sương.

- Có khi là người ta hai cha con chơi đùa chán rồi, muốn tự thân ra trận đánh nhau cho đã, cũng hợp tình hợp lý thôi, tam thúc nói có đúng không? Trên thế giới này hạng người nào cũng có, không hiếm loại người vì quyền cao chức trọng mà chuyện gì cũng dám làm!

Quân Vô Ý bất đắc dĩ mỉm cười.

- Nói thế nào thì cũng là cha con, còn có thể làm thế nào chứ? Dục vọng nắm quyền cả thiên hạ, hai tay ôm trọn giang sơn đủ để làm lu mờ lương tri mà!

Quân Chiến Thiên dựng cả râu lên.

- Tiểu tử người thật là thối! Mắt thấy họa mất nước, anh em giết nhau, phụ tử đối đầu mà cũng gọi là trò chơi sao? Hay là trò chơi của ngươi?

- Yên tâm đi ông nội, Thiên Hương quốc sao lại có thể sụp đổ được, cha con khi trước một tay giữ vững giang sơn, phận làm con sao lại để nó bị phá hủy, nhất định sẽ không mất đi đâu mà lo.

Quân Mạc Tà cười ha ha, ân cần đến bóp vai cho Quân lão gia tử, vừa làm vừa nói.

- Nhưng mà người hại cha con, lại đang mơ tưởng ngồi yên trên giang sơn sống nhàn hạ, dù rằng tiêu dao nhưng cũng chỉ là vọng tưởng, ông nội ạ, kịch hay thế này rất hiếm khi gặp được. Chúng ta cứ từ từ mà thưởng thức đi thôi.

- Vậy hai thằng nhóc các ngươi từ từ mà thưởng thức, lão phu tuổi già sức yếu, ta muốn đi ngủ rồi. Có việc cũng đừng tìm ta, mà không có việc lại càng không nên rỗi rảnh mà tìm ta.

Quân lão gia tử hầm hầm đi xuống.

- Công lao của con đó hả?

Quân Vô Ý quay đầu nhìn đứa cháu của mình.

- À, thật tình cũng không thế nói là con làm được, cùng lắm chỉ là nhắc nhở vài câu, con cũng chẳng làm cái gì hết.

Quân Mạc Tà giả lả cười, mắt đảo quanh.

- Tam thúc, mấy hôm nay vui chứ hả?

Quân tam gia mặt đỏ lên, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn.

- Cái gì mà vui với chả khoái ? Quả thực là chả ra sao cả ! Đừng đánh trống lảng nữa, nghiêm chính chút đi !

- Con đang nghiêm chính mà, mà chuyện đó, thúc thúc à, cái gì nên làm thì làm thôi chứ nhỉ ?

Quân Mạc Tà khiêm tốn hỏi.

- Làm gì chứ ? Tiểu tử nhà ngươi lại nói nhăng gì đấy ? Có muốn ăn đòn không ?!

Quân Vô Ý mặt đỏ bừng, có phần chột dạ không dám nhìn thẳng ánh mắt của đứa cháu cổ quái, mạnh mẽ phô ra phong độ trưởng bối, trách cứ.

- Chớ có bàn hưu tán vượn ! Nếu còn nói bậy, coi chừng tam thúc dạy dỗ ngươi !

- Tam thúc này !

Quân Mạc Tà sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắng, lời nói súc tích.

- Độc thân cũng không tốt đâu. Danh không chính thì ngôn không thuận được đâu, cứ coi như thúc không để ý, vậy còn người ta thì sao chứ ? Cứ coi như tam thẩm cũng không quan tâm, nhưng sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới hậu bối tụi con. Tục ngữ nói rất đúng, thượng bất chính, hạ tắc loạn, xem ra con từ bé đã nghịch ngợm là do tam thúc ảnh hưởng, xem ra đã tìm ra căn nguyên rồi.

Quân tam gia chán nản, trừng mắt.

- Tiểu tử giỏi, có thể nói bậy để nhập đạo ! Ngươi từ bé đã quần là áo lụa cưng chiếu hết cỡ thì liên quan gì đến ta ? Ta là người luôn cương trực ngay thẳng, chắc như thép luyện ! Hoàn toàn không giống như ngươi, lớn như vậy rồi mà đứng không ra dáng, ngồi chẳng tọa hình, mỗi lần nhìn thấy ngươi liền muốn đá cho một cái ! Bây giờ tài cao gan lớn, nghĩ tam thúc không dám xử ngươi, sau này tài càng cao gan càng lớn thì có còn là cháu ta không ?!

Quân Mạc Tà chặc lưỡi.

- Ài, lòng người dễ đối, quả nhiên là có vợ động phòng rồi thì bà mối ném béng qua tường ! Tam thúc à, cháu vì chuyện của thúc và tam thẩm mà tốn không ít công sức đâu, vậy mà bây giờ, vợ vừa qua cửa còn chưa có động phòng đã sút bà mối là con bay qua tường mất rồi. Đã vậy còn đòi xử lý con, xem ra thúc thật là, có bao nhiêu hòa nhã chứ...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 50: Lùi Hay Không?

Quân Vô Ý mặt đỏ tía tai, thở phì phò cắn chặt răng.

- Cái thằng nhóc này, tiểu tử nhà người thật sự muốn ăn đòn sao?

Quân Mạc Tà cười ha ha.

- Tam thúc này, thẩm thẩm của con hiện đang làm gì? Chắc chắn không thể cả ngày ở cùng chỗ với thúc rồi!

Quân Vô Ý lộ ra ôn nhu trong mắt.

- Nàng hiện giờ còn không quan tâm đến ta, đang dồn hết tâm trí chăm lo cho các cô nhi kia, mời danh y từ xa tới, còn nói với ta tính toán xây một nơi thật to, tập trung toàn bộ những đứa bé lưu lạc từ khắp nơi về, thu xếp cho bọn chúng, bất kể có là thế nào thì cũng là trẻ con, cần được đối xử bình đẳng.

Quân Mạc Tà thở nhẹ ra.

- Nàng ta thật là một người tốt.

Rồi lại chợt lóe lên ý nghĩ, nói luôn.

- Nhưng mà tam thúc, có một việc cần chuẩn bị, sau này sẽ tiến hành, đó là chúng ta cần chuyển nhà! Rời khỏi Thiên Hương thành!

Quân Vô Ý giật mình.

- Vì sao? Sao phải rời đi? Đi tới chỗ nào chứ? Có cần thiết không?

- Tất nhiên là cần, chúng ta nên nhanh một chút dọn tới Thiên Phạt sâm lâm.

Quân Mạc Tà hít sâu một hơi.

- Con hôm nay tới đây chính là muốn bàn với thúc chuyện này.

Quân Vô Ý sắc mặt trầm trọng.

- Tam đại thánh địa sao?

- Đúng vậy! Chỉ có chỗ đó mới có thể an toàn.

Quân Mạc Tà hút một hơi sâu, hai chân mày nhíu chặt.

- Trước đây, tam đại thánh địa ở tuyết sơn đã bỏ ra chín vị tôn giả, sáu trăm cao thủ! Mà lần này ở Thiên Hương, cả chín vị thánh giả đều không có ai trở về. Thù hận lần này quả thật rất lớn, không còn con đường sống nào! Mà con lúc này, chỉ có thể bảo vệ thân mình, không có khả năng bảo vệ cả gia tộc!

- Nếu như tam đại thánh địa lại tới chỉ sợ vẫn giữ tác phong làm việc như cũ, không hề khác trước đây. Trước đây dù rằng nghiêm trọng nhưng không giống bây giờ là không thể vãn hồi! Lần này thiệt hại lớn như vậy, sau này nếu có hành động gì thì sẽ không còn coi thường chúng ta! Lúc đó nếu người không chết thì là ta vong, Quân gia thương vong sẽ là vô số kể!

Quân Mạc Tà bất đắc dĩ nói.

- Vậy nên lần này muốn tránh thương vong chỉ còn một cách duy nhất là lùi một bước! Đi vào Thiên Phạt sâm lâm! Thực thể, cũng chỉ có chỗ này mới có thể cho ta được yên tĩnh.

- Nếu thật đúng như vậy thì không chỉ có chúng ta phải rút lui, mà cả Độc cô gia, Đoan Mộc gia, Tư Không gia, cả Đông Phương gia cũng phải cùng lui lại.

Quân Vô Ý quả quyết.

- Tam Đại thánh địa dù không đụng được đến Quân gia thì những nhà này sẽ là đối tượng trả thù của họ! Nếu như họ xảy ra chuyện thì chú cháu ta lòng sao yên được?

Quân Mạc Tà thở dài.

- Tam thúc, đã không còn kịp rồi! Lần này chỉ có thể di chuyển những nhân vật trọng yếu tới Thiên Phạt sâm lâm! Chỉ cần bọn họ đi rồi, dựa theo sự cao ngạo của tam đại thánh địa, cho dù có không quản được thì cũng sẽ không ra tay với người bình thường đâu!

- Một khi đã vậy, ta sẽ lập tức tìm Đoan Mộc huynh và Tư Không huynh thương nghị.

Quân Vô Ý nói chắc như đinh đóng cột.

- Mạc Tà, chuyện an bài với huyền thú giao cho ngươi. Chuyện này không thể chậm trễ, nếu như đã quyết bỏ chạy, vậy thì phải làm ngay khi nói, càng nhanh càng tốt, chậm sẽ dễ có biến!

Quân Mạc Tà cười cười.

- Tam thúc yên tâm, Hùng Khai Sơn cùng với bọn thú vương con đã an bài xong xuôi rồi. Chỉ cần chờ bọn thúc thương lượng hoàn tất thì liền chuyển đi ngay! Quan trọng là nhóm đầu tiên, đem tất cả nhân vật quan trọng rời đi! Sau khi đã vào được Thiên Phạt sâm lâm thì nhanh chóng phát triển căn cứ, chỉ có như vậy mới có thể đối đầu với Tam đại thánh địa, ít nhất cũng không bị động mà đánh!

Quân Mạc Tà sau khi nói xong, trong lòng đã nghĩ đến, dù rằng Mai Tuyết Yên hiện giờ vẫn chưa thể đi ra ngoài, cũng không muốn dùng hình dạng không phải con người mà ra mặt nếu không nàng biết mình đến khu vực của Thiên Phạt sâm lâm, tất nhiên vẫn sẽ thật cao hứng.

Quân Vô Ý gật đầu.

- Việc không nên chậm trễ, ngay bây giờ ta sẽ bắt tay vào an bài!

Vừa nói xong đã động đậy thân hình, nhoáng một cái mất dạng.

Quân tam gia là người hiểu chuyện, hắn rõ ràng nhận thức được hiện giờ chính xác là thời kỳ phi thường nguy hiểm, nói không chừng địch thủ mạnh mẽ không thể đối đầu đều có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Khi đã quyết định rút lui thì phải thật mạnh mẽ mà rút, không thể trì hoãn bất kỳ thời khắc nào! Trong lúc này, trên tháp cao kia, chỉ còn lại có Quân Mạc Tà.

Quay mắt nhìn về phía khói cuộn bay lên trong thành, trong lòng Quân thiếu gia nổi lên một cỗ cảm giác khó nói nên lời, chính là ngẩn ngơ cả người! Cảm giác đó bí ẩn mà tới không phải từ trong cảm thụ của hắn mà tới từ nội tâm của hắn, tình cảm của hắn.

Trêu đùa Quân Vô Ý một lúc lại gợi lên suy nghĩ trong lòng hắn.

Hắn đã mười tám tuổi, trước mắt cũng đã phải đối mặt với chuyện thành gia lập thất.

Hiện giờ, trong lòng Quân Mạc Tà có chút mâu thuẫn. Chỉ cần là đàn ông thì khi nhìn thấy mỹ nữ sẽ có suy nghĩ vẩn vơ, Quân Mạc Tà cũng không ngoại lệ! Huống chi bây giờ tinh thần và thể xác của hắn đã thuộc về Quản Thanh Hàn, còn đính hôn Độc Cô Tiểu Nghệ do hai lão gia tử ở nhà làm chủ.

Quản Thanh Hàn ôn nhu lại quật cường, thanh khiết lại lạnh lùng khiến người kính nể, dung mạo như tiên giáng trần. Độc Cô Tiểu Nghệ lại hoạt bát ngây thơ, linh hoạt xinh xắn, dung mạo lại là giữa vạn người khó tìm!

Nhưng hắn cũng kinh ngạc nhận ra rằng trong suốt đoạn thời gian này, hắn không hề nhớ gì tới các nàng ấy, lại đem toàn bộ tâm ý đặt trên người Mai Tuyết Yên. Quân Mạc Tà cũng biết, đối với Quản Thanh Hàn và Độc Cô Tiểu Nghệ mà nói thì rõ ràng không công bằng.

Độc Cô Tiểu Nghệ thì từ lúc mình quần là áo lụa đã bắt đầu, ánh mắt cực cao lại liếc mắt trúng mình, vì mình mà không tiếc thứ gì tranh thủ tình cảm. Mặc dù sự tình có chút hoang đường, lại xảy ra nhiều biến cố không ngờ nhưng toàn bộ phương tâm của tiểu nha đầu này đã chặt chẽ đặt trên người mình, không màng chân lý, ngay cả ai cũng có thể không quan tâm! Chuyện này diễn ra trước mắt Quân Mạc Tà, ghi lại sâu trong lòng hắn, làm sao hắn có thể thờ ơ?

Mà Quản Thanh Hàn vì Quân gia ra sức bao nhiêu cũng có thể nhìn thấy như vậy, rõ như ban ngày! Nàng vì Quân gia cũng không tiếc tính mạng của mình, không phải chỉ có một lần! Trước đây vì cứu tính mạng mình, không tiếc hi sinh sự trong sạch của bản thân. Đối với người con gái như vậy, Quân Mạc Tà sao lại không động lòng, không quý trọng?

Nhưng trong một người lúc nào cũng có mâu thuẫn. Quân Mạc Tà biết rõ hai nữ tử này chắc chắn cả đời này sẽ không lìa xa mình, nhưng trong lòng hắn vẫn áy náy. Bất kể là đối với Mai Tuyết Yên, Quản Thanh Hàn hay Độc Cô Tiểu Nghệ thì cũng đều như vậy!

Một người đàn ông không có khả năng cùng lúc yêu cả hai cô gái! Vì tình yêu chân chính, luôn luôn chỉ có một phần, khi đã lâm vào thì cả đời sẽ như vậy, vĩnh viễn cả đời không thể chia lìa.

Quân Mạc Tà đối với Mai Tuyết Yên là yêu, đối với Quản Thanh Hàn là hân thưởng và trách nhiệm, Độc Cô Tiểu Nghệ là vừa thích vừa tiếc nuối. Dù là thế nào thì cũng không ổn! Lý do còn có một căn bệnh chung của đàn ông, rất khó nói.

Không thể phủ nhận một chuyện, cho dù là Quản Thanh Hàn hay Độc Cô Tiểu Nghệ rời xa hắn, hắn cũng đều sẽ không tiếp nhận nổi, sẽ phát khùng lên, sẽ đau lòng! Nhưng một khi Mai Tuyết Yên rời xa hắn, sẽ khiến lòng hắn tan nát hoàn toàn, mất đi lý trí.

Đàn ông ơi là đàn ông, ta cũng không thể trở thành một ngoại lệ sao ? Quân Mạc Tà cười khổ phân tích tâm tính cổ quái của mình, càng nghĩ lại càng loạn. Hắn có cảm giác rằng, làm một người đàn ông có ba vợ

bốn nàng hầu cũng rất mệt mỏi, chẳng phải hạnh phúc gì ! Ta cũng có thể coi là một siêu cấp sát thủ sao chứ ? Quân Mạc Tà cười khổ với mình, sát thủ, nhất là một sát thủ vương bài như ta khi gặp vấn đề này, hình như ai cũng khó có thể giải thích được. Vì đàn ông và đàn bà rất giống nhau, nhưng cũng lại rất khác nhau ! Dù cho có là người đàn ông chung thủy thế nào thì ra đường thấy người đẹp hai mắt cũng sáng lên ! Lòng yêu cái đẹp, ai ai đều có ! Nếu như suy nghĩ đã khó thì cứ thuận theo tự nhiên vậy. Quân Mạc Tà từ từ bước xuống tháp, lòng rối như tơ vò, không cách nào làm rõ được. Trong đời tới giờ là lần đầu tiên, hắn lại không dám đối mặt với tình cảm của chính mình, là lần đầu tiên !

Đợi đến lúc Quân Mạc Tà bước vào đại sảnh nghị sự, Quân Vô Ý đã triệu tập tất cả mọi người cùng tới, đang bàn luận.

Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân vốn là hai gã giang hồ lãng tử, bốn biển là nhà, đối với chuyện Quân gia dọn đi đâu cũng không hề để ý. Chân chính làm cho Quân Mạc Tà bất ngờ chính là ý muốn của ba thế gia Đông Phương gia, Đoan Mộc gia và Tư Không gia. Đông Phương Vấn Tình đối với chuyện dời cả tộc vào trong Thiên Phạt sâm lâm phản ứng rất kiên quyết.

- Tam đệ, chuyện này theo ý của người không ổn lắm. Quân gia trước mắt chính là siêu cấp thế gia đứng đầu, nhưng nhân thủ thưa thớt, chỉ cần nói dời vào Thiên Phạt sâm lâm liền dời vào, Đông Phương thế gia bọn ta đã vất vả lắm mới trừ bỏ lời thể, đang muốn tranh thủ lúc này tái hiện huy hoàng ngày trước, sao lại tự dưng chui đầu rút cổ vào Thiên Phạt sâm lâm chứ?

- Không nói đã lui, nơi đó thế nào cũng là lãnh địa của huyền thú Thiên Phạt, chúng tôi có thể cùng thú vương kết giao, nhưng khiến Đông Phương gia chúng tôi từ nay về sau núp dưới mái Thiên Phạt, đó là chuyện không thể nào có! Suy xét kỹ lại thì dù tam đại thánh địa có cừu oán với Quân gia, không nhân nhượng đường sống, nhưng không hề có ân oán trực tiếp với Đông Phương thế gia. Mạc Vô Đạo dù cho lòng dạ hẹp hòi thì hắn cũng có thể coi như là cao nhân một đời, không lý nào lại

giận chó đánh mèo mà trút xuống một thế gia thế tục! Vì vậy Đông Phương thế gia chúng tôi quyết không rút lui!

Đông Phương Vấn Đao và Đông Phương Vấn Kiếm cũng mang theo ý tứ này, lại ngoài dự kiến của Quân Mạc Tà là Tư Không Ám Dạ và Đoan Mộc Siêu Phàm cũng cùng chung ý kiến!

- Quân gia đứng mũi chịu sao, muốn rút lui cũng không sai gì cả! Nhưng hai nhà chúng tôi không cần phải đi, dù sao thì tam đại thánh đại cũng là thế lực lộ mặt, nếu như giận lây sang thế gia thế tục như vậy thì bọn họ cũng tránh không được đàm tiếu, họ cũng đâu được lợi gì. Vậy nên án binh bất động vẫn hơn. Nhưng đối với Mạc Tà chúng tôi cũng có lời này, nếu như Quân gia không rút lui thì sẽ chịu sự trả thù thảm thiết của tam đại thánh địa.

- Mọi người, người nhà chúng ta có bình an hay không là do tay mình nắm giữ, sao lại có thể gửi hi vọng vào thiện tâm của tam đại thánh địa chứ! Lựa chọn như vậy chẳng khác gì đem sinh tử tồn vong của gia tộc mình giao vào tay của người khác! Đó là một quyết định không chắc chắn, mong mọi người suy nghĩ lại!

Quân Mạc Tà vừa nghe kết quả thương nghị, nhíu mày.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 51: Hôm Nay Ân Oán Kết Thúc!

- Việc này không cần bàn nữa!

Đông Phương Vấn Tình nổi giận không vui.

- Cơ nghiệp nghìn năm cùng thanh danh của Đông Phương thế gia, chúng ta không thể vứt bỏ được! Cho dù là chết cũng không bỏ được! Nhật xuất đông phương, mình ta bất bại! Chúng ta đang muốn huy hoàng, nếu như rụt cổ vào Thiên Phạt sâm lâm, núp bóng dưới vây cánh của chúng thú, thì còn nói gì đến phục hưng Đông Phương thế gia nữa?

Đã tới mức này, có thể nói là hết lời, nếu còn miễn cưỡng hòa giải vậy thực sự muốn xé rách da mặt rồi.

Quân Mạc Tà hết cách, đành phải phân phó mọi người lưu tâm cảnh giác, sau đó lại tận lực cho họ một số đan dược liệu thương, lại an bài nhiều truyền tấn lệnh (cái này các bác biên sửa, tớ chịu ko biết nó là cái gì), cũng dùng thuộc hạ của Thiên Phạt sâm lâm Ưng vương. Tùy thời thông báo tin tức hai bên, vạn nhất có biến cũng có thể chi viện.

Ngày thứ hai, đám người Đông Phương Vấn Tình, Đoạn Mộc Siêu Phàm liền rời khỏi Thiên Hương, vội vã trở về gia tộc của mình.

Việc thương nghị của Quân Chiến Thiên lão gia tử với Độc Cô Tung Hoành lão gia tử cũng đổ sông đổ biển , Độc Cô lão gia tử đang uống rượu nghe thấy Quân lão gia tử mang tới tin tức này, không khỏi ngây người nửa ngày rồi mới vẫy tay nói:

- Các ngươi đi đi, ta không đi đâu! Độc cô gia cũng không đi!

Quân Chiến Thiên đã quen lão cả đời, sao có thể không hiểu ý nghĩ của lão? Không có khuyên nữa, thở dài một tiếng, trậm mặc đứng dậy rời khỏi.

Độc Cô Tung Hoành im lặng nhìn theo bóng lưng lão, lúc Quân Chiến Thiên vừa ra khỏi cửa, đột nhiên hạ giọng nói một câu:

- Nói thằng cháu của ngươi chiếu cố cho tốt cháu gái của ta! Nó là bảo bối của Độc Cô thế gia! Nếu bạc đãi nó thì coi chừng lão phu làm thịt đó!

Quân Chiến Thiên lặng lẽ đứng lại một lúc rồi lại thở dài một tiếng, nhấc bước mà đi, chỉ lưu lại một câu:

- Bách tính Thiên Hương giao lại cho ngươi vậy.

Độc Cô Tung Hoành nhìn lão ta đi xa, đột nhiên nghển cổ, uống một bát rượu lớn vào bụng. Lẩm bẩm:

- Lão Quân à, vẫn là lão hiểu ta. Độc Cô Tung Hoành ta từ trước đến này cũng không phải người đam mê quyền thế. Mấy tên tiểu từ trong nhà cũng không phải là loại thích dùng âm mưu. Nhưng, hai phương đại quân Thiên Hương quốc thủ hộ Thiên Hương sáu mươi năm! Thiên Hương quốc, không phải chỉ có mỗi hoàng đế mà còn có mấy trăm triệu lê dân bách tính!

- Quân gia nhà các người khẳng đình là phải đi rồi, nhưng nếu Độc Cô gia cũng đi thì bọn họ phải làm sao đây! Lão phu sao có thể nhẫn tâm nhìn sinh linh đồ thán? Chín tên hán tử Độc Cô thế gia nhà chúng ta, còn phải vì mấy trăm triệu sinh linh này mà chống đỡ một phiến sơn hà! Lĩnh tình cũng được, không lĩnh tình cũng chả sao, tóm lại đây là ý nghĩa mạng sống của Độc Cô Tung Hoành ta!

- Còn về phía hoàng gia. Lão phu đã bao giờ đặt vinh hoa phú quý của hoàng gia vào trong mắt?

Nói một câu, uống một ngụm rượu lớn, sau khi nói hết, Độc Cô Tung Hoành nằm lên trên bàn, bát rượu rơi loảng xoảng dưới đất, vỡ vụn, ông ta lại đang lẩm bẩm:

- Anh Hùng Hào Kiệt Thượng Trùng Tiền. Lúc nước sôi lửa bỏng thế này, anh hùng hào kiệt Độc Cô gia sao có thể lùi bước? Chỉ có tiến lên! Tiến lên thôi. Nếu không toàn bộ Thiên Hương sẽ nhà tan cửa nát, khói lửa khắp nơi. Không thể đi, không thể đi mà.

Trên dưới Quân gia đang khua chiêng gõ mõ chuẩn bị rời đi, chỉ có Quân lão gia tử một mình ngồi trên tòa tháp Quân gia, xuất thần nhìn ra bên ngoài. Thiên Hương thành, mỗi viên gạch, mỗi viên ngói, mỗi cành cây, mỗi ngọn cỏ đều dường như nhìn không đủ.

Đây chính là nơi cả nhà lão phu bảo vệ cả đời! Vì nơi này, lão phu chinh chiến cả đời, mấy trăm lần sinh mạng như chỉ mành treo chuông! Vì nơi này, không hề hối hận mà quật khởi, biến thành quân thần, chinh chiến sa trường! Trăng gió nơi biên thùy, gió lạnh trên đại mạc, gót sắt trên thảo nguyên, toàn bộ Quân gia có ai chưa từng trải qua...

Lão gia tử im lặng mà nhìn, từ từ hai dòng nước mắt chảy xuống, chảy tới tận bộ râu bạc trắng, sau đó rơi xuống đất, từng giọt từng giọt một.

Từ thủa thiếu niên tới lúc già, bao nhiêu huynh đệ, trước mắt mình biến thành xương trắng, bao nhiêu nam nhân dưới sự chỉ huy của mình mà chém giết đẫm máu, da ngựa bọc thây. Nhi tử của mình, tôn tử của mình đều đem toàn bộ nhiệt huyết chôn tại nơi này.

Trước mắt có quang mang chiến đao lập lòe, bên tai vang lên tiếng hò hét hùng tráng mà thê lương. Ánh mắt của huynh đệ trước khi lâm chung vẫn còn in mãi trong đầu, tiếng kêu gào khi sắp chết vẫn còn vang vọng trong tim.

- Quân đại ca! Quân đại ca!

Quân Chiến Thiên nhắm mắt lại, bộ mặt già nua lại trở nên nhăn nhó. Lão cúi đầu xuống, gắt gao che mắt, chỉ có hai vai là đang run lên nhè nhẹ, không nỡ! Không nỡ nào! Thật sự là không nỡ mà. Nhưng hôm nay cuối cùng lại phải rời khỏi!

Nơi này rõ ràng lưu lại vô số tâm huyết, vô số tiếc nuối của mình, nhưng nói tới việc rời khỏi tại sao lại khiến cho lòng mình đau đến thế?

- Anh hùng bách chiến khinh sinh tử, tráng sĩ nhất sinh mạc hồi đầu; thiết mã băng hà trường phong đoạn, kỷ hồi hồn mộng đao huyết trù!

Quân Chiến Thiên cơ hồ như nghẹn ngào, đọc ra mấy câu thơ, thơ này là khi chinh chiến sa trường năm đó thường cùng các huynh đệ vừa lau vết máu trên đao vừa cao giọng ngâm nga, hiện tại còn mấy ai nhớ được?

Quân Chiến Thiên nước mắt tuôn rơi, nhưng lại đang cắn răng, thốt lên:

- Các huynh đệ, ta thật sự phải đi rồi. Rời khỏi cái nơi anh hồn của các ngươi an nghỉ. Nếu các ngươi nhớ đến ta, mong được gặp lại trong mộng.

Một lão nhân vững vàng như vậy, nhi tử chết rồi, lão không khóc. Tôn tử chết rồi lão cũng không khóc. Nhưng hôm nay lại không tự giác mà rơi lệ! Bởi vì lão phải rời khỏi cái nơi mà mình yêu quý, cũng là nơi lão dành tâm huyết cả đời!

Mặc dù nơi này đã phụ lão, mặc dù nơi này để cho hoàng quyền làm hại đến lão, lại đoạt đi nhi tử của lão, hãm hại tôn tử của lão. Nhưng một mảnh thiên hạ này dù sao cũng do Quân gia cả đời thân kinh bách chiến mà dành lấy! Do cả Quân gia bảo hộ! Con người không phải cỏ cây, há có thể vô tình?

Nhưng hôm nay, lão không vô tình cũng phải vô tình! Bởi vì nếu lão kiên trì, Quân Vô Ý và Quân Mạc Tà cũng nhất định không đi. Như vậy, Quân gia thực sự xong rồi! Con trai, cháu trai vì cái nơi này mà đã ra đi bốn người, chả lẽ còn lại hai người cũng phải chôn thây nơi này sao? Không thể nào! Tuyệt không thể nào! Cho nên lão nhất định phải đi! Cho dù là không nỡ nhưng hiên tại lão phải phụ trách gia tộc của mình!

Quân Mạc Tà một thân đồ đen, chậm rãi đi trên đại nhai tiêu điều, hướng tới nơi có tiếng hò hét mà túc tắc đi.

Thần thái của hắn rất nhàn hạ, bước đi chậm rãi, nhưng mỗi bước lại đều nhau tăm tắp! Hắn đi đường rất để tâm, thậm chí rất trịnh trọng! Bởi vì, cuối con đường cũng chính là nơi kết thúc tất cả.

Nợ máu của Bạch Y Quân Soái Quân Vô Hối, nỗi đau của Thiết Huyết Chiến Thần Quân Vô Mộng, sinh mệnh của hai ca ca Mạc Ưu và Mạc Sầu, giấc ngủ mười năm của mẫu thân, đều phải hướng tơi tên đầu xỏ mà đòi lại! Cả vốn lẫn lời!

Hôm nay, Quân gia dĩ nhiên đã quyết định rời khỏi, vậy Quân Mạc Tà quyết định không làm ba cái việc đêm dài lắm mộng! Vô luận là thế nào, hôm nay ân oán phải chấm dứt!

Nhị hoàng tử quả thật rất hợp tác, Lý Du Nhiên cũng nhanh nhẹn, không ngờ có thể trong thời gian ngắn như vậy thuận lợi giải quyết một tên, lại còn làm nên một vở kịch phong ba to lớn cỡ này. Như vậy, thì tới sớm không bằng tới đúng lúc, chớp ngày hoàng đạo mà một mạch giải quyết ân mới nợ cũ luôn đi!

Ân ân oán oán sẽ kết thúc trong hôm nay! Có ta, hậu nhân duy nhất của Quân gia ra tay đòi nợ! Từ giờ về sau, Quân gia không còn gì tiếc nuối nữa! Đời đời kiếp kiếp không còn nữa!

Trên con đường lớn, vô số dân phòng đã bị đạp dổ, con đường trước kia phồn hoa náo nhiệt, dân cư đông đúc nay đã biến thành nơi giao chiến giữa hai phe! Tại cái nơi không rộng lớn này, không ngờ lại có gần

ba bốn vạn người đang hò hét, giết chóc, máu chảy thành sông, thây chất thành núi. Không ngừng có người thụ thương mà ngã xuống, hoặc là trực tiếp chết oan chết uổng, một khắc trước còn đang kêu gào, một khắc sau đã biến thành một cái xác không hồn...

Nhân viên hậu cần không ngừng tiến lên trước, mang người bị thương bên mình quay trở lại, nhưng tại trung tâm của cuộc chiến lại chỉ như tự chuốc lấy vận đen! Nơi đó không phải là nơi người thường có thể dễ dàng chen vào!

Bên phe hoàng đế, hoàng đế Thiên Hương hôm nay có thể nói là oai phong vô cùng, một thận giáp vàng, ngang nhiên ngồi trên một con chiến mã trắng như tuyết, tay cầm Thanh Phong Tam Xích mà chỉ huy, ngự giá thân chinh, thề phải giết chết chính con mình!

Sau lưng ông ta chính là tam hoàng tử Dương Hiệt, mặt mày hăng hái hùng dũng không hề sợ chết! Chỉ là bên cạnh hắn có bốn năm mươi người đang giương khiên mà bảo vệ hắn. Xem ra vị tam hoàng tử này cũng rất chi là sợ chết!

Đối diện với bọn chúng, ở xa xa, nhị hoàng tử mắt đỏ lên, ngồi trên lưng ngựa lại giống như là một con lừa đang đi đi lại lại, nước bọt văng tứ tung, vẻ mặt hung tợn:

- Giết! Giết cho bản vương! Giết hai tên chó má kia! Bản vương nhất định trọng thưởng! Đợi bản vương đăng cơ, các ngươi đều là khai quốc công thần! Vinh hoa phú quý, quan cao lộc hậu dễ như trở bàn tay! Một trận thành công, vinh quang vạn đại!

Trên tường phủ nhị hoàng tử, không ngờ lại có một cái ghế lơ lửng, dùng dây thừng buộc vào hai đại thụ hai bên, cách mặt đất mười mấy trượng. Ngồi bên trên chính là đại công tử Lý Du Nhiên, một thân bạch y, tay cầm quạt lông, nói chuyện tự nhiên, vẻ mặt thoải mái. Thật là có vài phần phong phạm của anh Chu Du trong Tam Quốc.

Ánh mắt Lý Du Nhiên nhạy bén quan sát chiến cục, rất chi là bình tĩnh, quạt lông trong tay phe phẩy, cờ lệnh trên tay trái vung lên, mà bên phe nhị hoàng tự lập tức có tiếng kèn lệnh, trận thế cũng theo đó mà biến hóa không ngừng!

Quân Mạc Tà mỉm cười nhìn màn này, bỗng nhiên phát hiện binh lực của nhị hoàng tử đúng là đang ở trong tình thế xấu, nhưng dưới sự chỉ huy của Lý Du Nhiên, trận hình biến ảo không ngừng, cả chiến trường lại hình thành một cái cối xay thịt. Hai bên đều có tử thương nhưng phe hoàng đế lại tử thương nhiều hơn. Lấy ít đánh nhiều, lấy tiểu đánh đại chưa hẳn là không có cơ đánh trả...

Quân Mạc Tà thậm chí có thể khẳng định, cục diện quỷ dị thế này chắc là do Lý Du Nhiên gắng sức tạo ra.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 52: Cốt Nhục Tương Tàn!

Một điểm càng trọng yếu là tới tận bây giờ không ngờ không thấy có nhân mã Lý gia tham gia trận chiến này! Phải biết rằng, Lý thái sư nhiều năm bố trí tích lũy thực lực, mặc dù trong đó cao thủ không nhiều lắm, nhưng đối với quân đội bình thường mà nói lại tuyệt đối là một cánh quân tinh nhuệ trong tinh nhuệ! Nếu một khi tham gia chiến cục, tất nhiên sẽ tạo nên biến hóa mang tính quyết định! Ít nhất cũng không khiến phe nhị hoàng tử phải lâm vào khổ chiến như thế này, tùy thời có khả năng sụp đổ!

Bên hoàng đế mặc dù nhất định còn có tiếp viện, nhưng phương châm chủ đạo điều khiển cuộc chiến này của Lý Du Nhiên lại muốn dùng mức độ lớn nhất mà gây nên hỗn loạn tại kinh thành, khả năng lớn nhất là gây rắc rối, mà còn càng lớn càng tốt. Trong lòng hắn sớm đã chắc chắn như sơn, dù sao một lúc nữa Quân Mạc Tà sẽ xuất hiện thu thập tàn cuộc. Trường đại chiến trước mắt mình cũng chỉ như tới xem náo nhiệt mà thôi. Chết bao nhiêu cũng chả được Lý đại công tử để trong lòng, mà toàn bộ chết hết thì càng tốt.

- Tên Lý Du Nhiên này, trái lại lại là một nhân tài!

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói:

- Khanh bản giai nhân, nại hà tòng tặc! (Khanh vốn là giai nhân, tại sao lại theo giặc)

Hắn nhìn sang hướng Bình Đẳng vương vương phủ, nghĩ tới bộ dạng của tiểu tử Dương Mặc, trong lòng lại đang nghĩ - tên Lý Du Nhiên này,

ta rốt cục có giữ lại hay không? Nếu giữ lại, là tốt hay là xấu?

Nhân tài như vậy, giết rồi thì thật sự không nỡ, nhưng nếu giữ lại thì thế gian này trừ mình ra, còn có ai có thể khống chế được tài hoa kinh thiên và tâm kế tuyệt thế của Lý Du Nhiên? Dương Mặc có thể được sao?

Mặt đối với việc chém giết của thiên quân vạn mã, nhưng Quân Mạc Tà lại tự mình trở nên thâm trầm. Tựa hồ việc chém giết trước mặt căn bản không đáng để mắt tới.

Sát khí ập tới mặt và tiếng la hét, cùng với gió xuân thổi qua trán hắn. Mấy ngọn tóc dài cứ thế theo gió mà bay lên, đập vào đôi lông mày đang nhăn của hắn.

Quân Mạc Tà thời khắc này giống như đang có một nỗi buồn sâu lắng, giống như một thiếu niên không biết sự đời, mặt đối với cảnh sắc tươi đẹp và dòng chảy thời gian mà ưu sầu.

- Vạn tuế! Vạn tuế!

Đúng lúc này, trong chiến trường một trận hò hét, giống như biển động mà vang lên. Quân Mạc Tà hờ hững ngẩng lên nhìn, lại là Hoàng đế bệ hạ, cũng cầm trường kiếm, cưỡi ngựa phi vào chiến trường. Đám ngự tiền thị vệ sau lưng hắn sợ hắn xảy ra sơ xuất, vội vàng theo vào.

Hoàng đế ngự giá thân chinh, hơn nữa còn là thân lâm chiến trường, việc này đối với sĩ khí có sự cổ vũ cường đại không thể ngờ! Ngự lâm quân một phương cơ hồ đều vằn mắt, không cần mạng sống mà xông lên. Cái gọi là nhất tướng liều mạng, vạn phu mạc địch, trước mặt lại càng không phải là một tướng liều mạng. Nhất thời gian, áp lực bên phía nhị hoàng tử tăng mạnh, mặc dù có trận pháp thượng thừa hỗ trợ dưới sự chỉ huy tuyệt diệu của Lý Du Nhiên cũng chống đỡ hết nổi!

Mà đám hộ vệ cho tam hoàng tử thấy bên mình đã chiếm thế thượng phong, bên nhị hoàng tử bắt đầu từ từ bại lui, cũng lập tức lấy lại tinh

thần, sinh long hoạt hổ hét lớn một tiếng:

- Bệ hạ uy vũ! Thái tử điện hạ uy vũ! Quân ta tất thắng!

Tiếng hoang hô vang vọng, dường như hiện tại đã dành được toàn thắng vậy.

Nhưng mọi người lại không ngờ tới, đám người của vị thái tử điện hạ này đánh trống trợ uy cho phụ hoàng hắn là bởi vì hoàng đế cũng xung trận rồi, tự mình là thái tử mà không xông lên cũng không được. Nhưng xông trận thì vị thái tử "uy vũ" này lại thật quá sợ chết, nên mới nghĩ ra một chiêu này!

Đánh trống mặc dù có thể nâng cao sĩ khí, nhưng dù sao cũng là hậu phương, hơn nữa còn là đại hậu phương, cho dù bắn lén cũng không được. Khỏi phải nói, vị thái tử này cũng coi như có tài, ít nhất cũng coi như trong cái khó ló cái khôn!

Chiến trường phía trước chém giết càng ngày càng nghiêm trọng, song phương đều là chiêng trống ầm ầm, cờ xí tung bay, núi người biển người. Nhưng đúng lúc này lại đột nhiên phát sinh một việc khiến không ai có thể nghĩ tới!

Tam hoàng tử Dương Hiệt cũng chính là đương kim thái tử điện hạ, đột nhiên cầm dùi trống ném đi, nhiệt huyết bừng bừng đứng lên. Vươn cổ như con gà mà hướng trời hét lớn, tiếng hét đó đạp núi xuyên mây, quả nhiên là - sĩ vọng nhãn , ngưỡng thiên trường khiếu, tráng hoài kích liệt! (Ngửa mặt lên trời hét lớn, ý chí sục sôi)

Hắn vừa hét xong, đột nhiên bước dài, dùng khí độ lẫm liệt như coi thường sống chết, đi tới chiến mã của mình! Bước đi mạnh mẽ, kiên quyết! Âm vang có lực! Sống lưng thẳng tắp, cặp chân vòng kiềng cố hết sức đi thẳng, rất có phong độ và khí khái anh hùng của thái tử một nước.

Ai thấy người này cũng không khỏi tán thưởng trong lòng. Đây mới là thái tử gia của chúng ta! Xem kìa, tư thế thấy chết không sờn hiên

ngang biết bao! Dũng cảm biết bao. Ôi mẹ! Việc gì đây? thuyết pháp gì đây? Chỉ thấy thái tử điện hạ khí thế bừng bừng nhảy lên lưng ngựa, đột nhiên hai chân kẹp lại, trong lúc mọi người đang líu lưỡi mà lấy ra roi ngựa, hung hăng quất một phát lên đít ngựa, hét lớn một tiếng. Giọng nói như vịt đực lúc này lại có vẻ như hùng tráng phi thường:

- Bản thái tử cũng xông trận! Nam nhi vì nước quên mình, da ngựa bọc thây! Phụ hoàng, Tiểu Kê Kê của người tới đây!

Cư nhiên còn tại hiện trường thốt ra một câu thơ! Hơn nữa câu thơ này còn hùng dũng như thế, đủ để lưu truyền thiên cổ! Quả nhiên là văn võ song toàn nha, không hổ là thái tử gia.

Có vài người lại tán dương hết lời, nhưng nghe thấy câu cuối của thái tử điện hạ lại lập tức ngớ người! Ai cũng há hốc mồm không biết nói gì, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc. "Phụ hoàng, Tiểu Kê Kê của người tới đây" là nói cái gì vậy?

Lẽ nào phụ hoàng ngươi thường thường ra đường không có mang thằng em theo hay sao mà còn cần ngươi tặng? Nếu như không có thì ba anh em nhà ngươi từ đâu chui ra? Chả lẽ là tự xưng? Không phải là quá giới hạn sao? Lẽ nào đây là cách xưng hô thân mật của cha con nhà người ta? Trong nháy mắt, mọi người đều mắt tròn mặt dẹt, sửng sốt một hồi. Người đạo diễn màn này ngoài Quân đại thiếu ra thì còn ai vào đây nữa!

Nói tới sự xuất hiện của Tiểu Kê Kê này, cũng có chút lai lịch. Tam hoàng tử Dương Hiệt, chữ "Hiệt" trong đó dường như Quân đại thiếu làm ra vẻ không biết, mà kể cả có biết thì cũng làm sao, đã gọi quen miệng gọi là "Cát Cát" (Đồng âm với từ kê kê). Lúc này ẩn thân thi triển nhiếp hồn đại pháp nhưng lời nói lại theo thói quen của mình mà thốt ra, cứ thế trở thành "Tiểu Kê Kê của người tới đây."

Dường như Quân đại thiếu vô văn hóa lại liên lụy tới vị Thiên Hương tân nhậm thái tử. Trước công chúng tại chiến trường đẫm máu mà lại có thể làm ra trò cười này. Quân đại thiếu trong lòng rất là xấu hổ, nhưng

thái tử điện hạ rõ ràng hét hai chữ "Cát Cát". Ai nghe ra từ khác thì chỉ có thể trách ý nghĩ của chúng quá đen tối mà thôi, bản thiếu gia cũng hà tất phải quá áy náy trong lòng.

Lại nói, dù sao hắn cũng sắp chết đời nó rồi. Muốn gọi thế nào thì cứ thoải mái gọi thế đi.

Nói thì chậm mà lại rất nhanh! Khi mọi người đều quây vào thành một vòng tròn, thái tử điện hạ giơ roi thúc ngựa, mặt tươi như hoa xông thẳng vào thiên quân vạn mã. Một đường chạy thẳng tới hướng phụ hoàng! Miệng vẫn hét lớn:" Phụ hoàng! Tiểu Cát Cát của người tới đây."

Nhất thời gian, hai bên giao chiến đều trợn mắt lên mà nhìn! Có người kinh hoàng mà giơ kiếm quên cả chém xuống, chỉ là ngẩng đầu nhìn vị thái tử đang cưỡi ngựa xung phong này, vẻ mặt không thể tin nổi.

Sau đó, bên nhị hoàng tử tỉnh ngộ lại đầu tiên, theo đó mà cười lớn. Ai ai cũng ôm bụng, cười đến chảy nước mắt:

- Quốc chủ bệ hạ, hóa ra ngài ra ngoài đánh trận, sợ làm tổn thương thằng cu mà để nó ở nhà. Bệ hạ quả là nhìn xa trông rộng, chúng thần bội phúc sát đất rồi! Thiên Hương quốc có vị quốc quân cẩn thận cỡ bệ hạ, sao còn lo đại sự không thành đây! Mọi người đều là nam nhân, chúng ta cũng hiểu cách làm của ngài, hớ hớ hớ.

Khắp nơi vang vọng tiếng cười, không phân biệt địch ta!

Hoàng đế bệ hạ tức tới xanh mặt, có lòng phát tác, nhưng lúc này có thể phát tác với ai đây? Phát tác với đối phương, ai để ý tới ngươi? Phát tác với người mình, chả phải làm nguội lạnh lòng chiến sĩ hay sao. Hết cách, tay chân run rẩy mà hét:

- Nghiệt chướng! Mày nói nhăng nói cuội cái gì thế!

Thái tử điện hạ Dương Hiệt khí thế hiên ngang xông tới, nhưng lại bị mắng cho té tát, không khỏi mặt mày kinh ngạc và ủy khuất nói:

- Phụ hoàng, là con đây, là Tiểu Cát Cát của người đây mà. Con tới trợ chiến cho người mà, người tại sao còn mắng chửi con. Con là Tiểu Kê Kê mà, người không cần con nữa sao?"

Quân Mạc Tà mặc dù đang ẩn thân cũng cười tới mức quặn ruột. Nhưng, làm trò tới mức này đã cơ bản không sai biệt lắm rồi, có thể hạ màn được rồi! Thần thức chỉ một cái trong não của vị thái tử điện hạ này, thái tử điện hạ đột nhiên lòng đầy căm phẫn gầm lên:

- Dương Đản! Tới đây chịu chết cho bố mày ngay!

Quả là hổ báo, trức tiếp biến thành bố của nhị ca hắn!

Hoàng đế bệ hạ lập tức ức tới hoa mắt váng đầu! Nhưng còn chưa kịp mắng chửi đã thấy thái tử Dương Hiệt gầm thét như sấm rền, miệng tiếp tục chửi gà mắng chó, thúc ngựa chạy tới như chỗ không người. Ngựa phi thân một cái, nhày vào chuồng ngựa, rồi chạy như bay tới chỗ nhị hoàng tử!

Nhân mã bên địch phàm là gặp phải hắn, hoặc chắn trước mặt hắn đều bị thua xiểng liểng mà lui. Giống như một con thuyền lớn lướt qua mặt hồ êm đềm, sóng to gió lớn cứ thế mà tạo ra một con đường rộng thênh thang.

Dĩ nhiên là phong thái muốn lấy đầu tướng địch trong thiên quân vạn mã!

- Wa! Thái tử điện hạ uy vũ!

Bên này đã có tiếng hò hét đứt hơi khản tiếng như rắm ngựa vang lên.

Tiếng hò hét còn chưa dứt, thái tử điện hạ Dương Hiệt đã thế như chẻ tre xông tới trước mặt nhị hoàng tử, chiến mã hí dài một tiếng, rồi đứng thẳng lên, cứ như thiên thần giáng thế!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 53: Thảm Kịch Nhân Gian

Tất cả mọi người đều thả lỏng nhẹ nhõm, liền nói chiêu này của thái tử điện hạ thật là quá đẹp, quá sắc bén, chỉ đợi giơ tay chém xuống, tên phản nghịch phía trước sắp phải cúi đầu đền tội. Đây quả là công lao to lớn!

Thái tử điện hạ thần dũng thế này, tương lai nếu lên ngôi hoàng đế ắt sẽ là một đại minh quân. Anh hùng can đảm nhường này cần phải có hào khí bực nào? Chỉ có Thiên Hương ta mới có minh chúa như vậy!

Thái tử điện hạ tất nhiên sẽ đưa Thiên Hương đế quốc tới một ngày mai càng huy hoàng hơn! Thậm chí là thống nhất đại lục, diệt tuyệt chư hầu cũng không phải là việc không thể làm. Trong sát na, bên hoàng đế bệ hạ ai ai cũng nhiệt huyết sục sôi.

Thậm chí có người đã bắt đầu chuẩn bị, hít một hơi dài, tùy thời cất tiếng hô, chỉ còn đợi thái tử điện hạ một đao chém xuống, là liền lập tức cật lực hò hét. Nhị hoàng tử rõ ràng là cá nằm trên thớt, không có chỗ chạy.

Thậm chí trong mắt hoàng đế đã thoáng qua một tia hoan hỉ và một tia đau lòng.

Không ngờ đúng lúc này, dị biến phát sinh. Thiên Hương thái tử điện hạ vừa rồi còn anh vũ như thiên thần giáng trần, đột nhiên chuyển đầu nhìn chung quanh, thần tình kinh hoàng dị thường, bộ dạng như vừa tỉnh mộng, đột nhiên khóc lớn, nước mắt ròng ròng:

- Mẹ ơi, cha ơi, sao con lại ở chỗ này, hu hu hu. Đừng giết đệ nha, nhị ca, nhị ca thân yêu của đệ. Cầu xin huynh đừng giết đệ, đừng giết đệ, đệ nguyện ý làm trâu làm ngựa cho huynh, đừng giết đệ mà.

Theo đó là một tiếng phẹt, thứ dịch lỏng màu vàng theo quần của thái tử điện hạ mà chảy xuống, chiến trường bỗng chốc thối điên thối đảo. Không ngờ đã sợ tới mức vãi *** vãi đái. Thật là phi lưu trực hạ tam thiên xích, nghi thị "Hoàng" hà thủy cửu thiên. (Lấy từ bài Vọng Lư Sơn Bộc Bố của Lý Bạch. Phi lưu trực há tam thiên xích

Nghi thị Ngân Hà lạc cửu thiên – Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước, tưởng dải ngân hà tuột khỏi mây, tác giả thay chữ Ngân bằng chữ Hoàng để chỉ màu vàng mà thôi)

Nhị hoàng tử thấy hảo tam đệ của mình cưỡi ngựa phi tới, trên đường như chạy vào chỗ không người. Mình vốn muốn tránh nhưng lại không thể động đậy, trong lòng đang tuyệt vọng, đã nhắm mắt chờ chết rồi. Dù sao cũng là tam đệ của mình, đương kim thái tử đã cưỡi ngựa thế như chẻ tre xông tới trước mặt.

Nhị hoàng tử thậm chí chỉ kịp nghĩ trong lòng mạng ta xong rồi, lần này chết chắc. Bất đắc dĩ nhắm mắt chờ chết. Nhưng đợi cả nửa ngày vẫn chưa thấy đao chém xuống. Lại nghe thấy tiếng kêu cứu của thái tử.

Mà đối tượng cầu cứu của hắn hình như chính là mình?

Sao có thể thế được? Không phải là mình nên cầu cứu hắn sao?

Sau đó nhị hoàng tử lại nghe thấy một tiếng quái quái, giống như một tên tiêu chảy lại ăn phải đậu hũ thúi. Rồi ngửi thấy một mùi hôi thối váng đầu váng óc.

Nhị hoàng tử như năm mơ tỉnh lại mở to hai mắt, liền thấy thái tử điện hạ lúc nãy còn uy phong như thần, hiện tại không ngờ lại giống như con giun đáng thương nhất trên thế giới, vẻ mặt cầu xin nhìn mình, tuyệt

vọng như sắp chết, khóc lóc không thôi. Từ đầu đến chân giống như lợn nái run rẩy, run tới mức kịch liệt. Rốt cục là việc gì đây?

Nhị hoàng tử chớp mắt, thái tử điện hạ lại lập tức bò tới, quần ướt sũng, trên đất có một dòng chảy màu vàng vàng, ngẩng mặt lên nhìn nhị hoàng tử:

- Nhị ca ơi, hu hu hu, nhị ca của đệ ơi, ngàn vạn lần đừng giêt đệ, chỉ cần huynh tha cho đệ, tiểu đệ tuyệt đối không tranh đấu với huynh nữa, đệ nguyện ý làm thân trâu ngựa cho huynh mà. Nhị ca. Bệ hạ, bệ hạ tha mạng đi.

- Bệ cái con mẹ ngươi à

Nhị hoàng tử cuối cùng cũng tỉnh lại, nhớ lại lúc trước bị thằng bỏ mẹ này làm cho sợ tới không thể động đậy, không khỏi nóng mặt, lập tức nổi giận, hét lớn như hung thần ác sát. Viu một tiếng rút ra trường kiếm mà không hề do dự chém xuống đầu thái tử điện hạ:

- Ngươi không phải là thái tử điện hạ vừa được sắc phong hay sao? Ngươi không phải trâu bò lắm sao? Ngươi vừa rồi không phải rất oai hay sao? Tới đây, sao ngươi không trâu bò nữa, ngươi tiếp tục oai phong đi.

Vừa điên cuồng gào thét, trường kiếm mang theo máu lại đưa lên, hung hăng đâm thẳng vào tim đệ đệ của mình. Lại rút ra, lại đâm vào. Liên tục mấy chục lần như vậy, thân thể thái tử đã triệt để biến thành tổ ong, đầu lâu và tứ chi bị xẻ thành từng miếng.

Nhị hoàng tử hung ác hét lớn một tiếng, đột nhiên đá một cước, đá tung thi thể lên lưng trời, cười đắc ý vô cùng:

- Tên tiểu tạp chủng ngươi. Ngươi lại dám tranh hoàng vị với ta sao? Dkm! Lão tử chỉnh chết cái đồ chó má ngươi.

Sau đó, thân thể luôn yếu ớt của nhị hoàng tử cũng mệt tới mức thở phì phò, nhưng vẫn không ngừng tay chân, hai mắt trợn tròn, thở dốc

như con trâu điên!

Vô luận là địch hay ta đều ngừng đả đấu, thẫn thờ nhìn một màn này. Trong mắt ai cũng có vẻ không thể tin nổi. Khó bề tưởng tượng.

Trên đời còn có thể phát sinh việc như thế này sao?

Thần ơi. Cứu, cứu ta với, mắt ta hỏng rồi.

Loại việc mà đến cả thần tiên cũng không ngờ tới này, sao có thể xảy ra trước mắt mình. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy. Chúng ta không phải đang nằm mơ chứ, thế giới này sao lại có thể điên loạn như thế này cơ chứ?

Thiên Hương hoàng đế bệ hạ cũng đồng thời tỉnh lại, toàn thân run rẩy, co rút. Mắt mở to, mồm há hốc, dường như không còn nghe thấy bất cứ âm thanh gì, cứ như trước mắt hắn là một vở kịch câm. Con của mình, đứa duy nhất còn có tư cách kế thừa hoàng vị lại chết thảm dưới tay đứa con phản nghịch ngay trước mắt mình. Hơn nữa, còn là chết không toàn thây, gần như là bị lăng trì.

Hắn giật mình, lạnh run người, cuối cùng mới tỉnh hẳn, chỉ cảm thấy lồng ngực đau đớn như bị tê liệt, đột nhiên đau lòng mà hét lớn:

- Hiệt nhi. Hảo nhi tử của ta.

Hắn chỉ cảm thấy trước mắt sao vàng phấp phới, vừa ngẩng đầu, ánh mặt trời chói mắt, đầu váng mắt hoa.

"Ọe" một tiếng nôn ra một ngụm máu. Vẻ mặt nhất thời biến thành màu vàng nhạt, sau đó nằm sụp xuống lưng ngựa.

- Bệ hạ, bệ hạ!

Thị vệ bên cạnh cũng bị dọa hét toáng lên, cuối cùng phục hồi tinh thần lại đỡ lấy hắn. Mà vị bệ hạ đáng thương này cuối cùng đã ngất đi.

Ba nhi tử, trong đó con lớn đã lên tiên, bị con thứ hai của mình đâm chết trước mắt mình ngay tại Kim Loan Điện! Hôm nay, tiểu nhi tử cũng chết trong tay ca ca của nó.

Thảm kịch cốt nhục tương tàn. Trong vòng ba ngày ngắn ngủi lại phát sinh trước mặt tới hai lần.

Dương Hoài Vũ mặc dù luôn bình tĩnh cơ trí, nhưng nói cho cùng hắn cũng vẫn là con người, loại huyết mạch tình thâm này cho dù ở trong hoàng cung vô tình cũng tồn tại.

Hắn dù sao cũng vẫn là một người cha!

Hơn nữa, lúc này hắn là một người cha, một quân chủ cùng đường mạt lộ. Một quốc vương bị chúng bạn rời xa. Đả kích như vậy, vô luận là ai cũng không thể chịu nổi. Ngự doanh một mảnh hỗn loạn, khí thế lúc trước bỗng nhiên biến mất.

Nhị hoàng tử đối diện lại vui sướng nhìn sang, ha ha cuồng tiếu nói:

- Lão già khốn đó cuối cùng cũng không xong rồi. Mau xông lên cho ta. Vô luận là ai, chỉ cần chặt đầu lão súc sinh Dương Hoài Vũ kia để trước mặt trẫm, trẫm phong hắn làm nhất đẳng công tước, phong đất vạn khoảnh (1 khoảnh = 6,6667 hecta). Cha truyền con nối. Thêm cả miễn tử kim bài.

Nhị hoàng tử hiện tại đã bắt đầu xưng hô là "trẫm" rồi.

Nhưng mệnh lệnh vừa xuất, lại như đổ dầu vào lửa.

Mọi người tòng quân kiếm cơm, ai lại chả muốn quan cao lộc hậu, vinh hoa phú quý? Con đàn cháu đống, lưu truyền muôn đời? Càng huống chi, nhị hoàng tử còn nói là nhất đẳng công tước, phong đất vạn khoảnh. Chỉ thế đã đủ làm sục sôi nhiệt huyết toàn thân rồi, khỏi phải nói tới câu đằng sau giống như sấm giật ngang trời: cha truyền con nối! Miễn tử kim bài vĩnh viễn trong nhà. Hoàn toàn điên rồi, sục sôi rồi.

Thậm chí là tướng sĩ trong ngự doanh, cũng không ít người đang nghĩ xem mình có nên nhân lúc này mà chặt cái đầu giá trị này mang tới trước mặt nhị hoàng tử không?

Dù sao, cơ hội này cả đời cũng chỉ có một lần thôi. Mình không chém thì thằng khác nó cũng chém. Nếu tiện nghi cho thằng khác không bằng tiện nghi cho chính mình.

Tư tưởng như vậy một khi xuất hiện, lập tức như lửa cháy lan ra đồng cỏ, không thể át chế. Không ít người quay đầu, nhìn sang hướng hoàng đế, ánh mắt như dã thú, chỉ chốc lát đã như một bầy chó điên xông thẳng tới.

- Trẫm còn chưa chết. Tên nào to gán dám vọng động? Thiên Hương đế quốc có trẫm ở đây, ai dám tạo phản?

Đột nhiên một tiếng rống vang lên, hoàng đế bệ hạ không biết tỉnh lại từ lúc nào, ánh mắt như điện, khóe miệng rướm máu, lẫm liệt đứng trên lưng ngựa, hai mắt nhìn sang, vẫn uy nghiêm như cũ, kiêu ngạo như xưa.

Dưới cái uy của hắn, bĩnh sĩ chung quanh không ngờ không dám nhìn thẳng, ai ai cũng lui về sau hai bước, còn có người đao kiếm trên tay đã âm thầm hạ xuống.

Tới cả nhị hoàng tử cũng không khỏi mặt mày trắng bệch, "Đương Lang" kiếm trong tay rơi xuống đất, tay lại còn run run. Lúc phụ hoàng hắn nhìn hắn với ánh mắt sắc như đao, không ngờ nhịn không được mà ánh mắt hoảng loạn, tránh đi chỗ khác, hai chân mềm nhũn, cũng lùi lại ba bước.

- Dương Đán! Ngươi muốn giết trẫm sao?

Dương Hoài Vũ từ trên lưng ngựa từ từ nhảy xuống, chắp tay đón gió đứng thẳng, ánh mắt như ưng hung hăng nhìn vào nhi tử của mình:

- Ngươi giết đại ca ngươi! Hôm nay lại giết tam đệ ngươi! Hai đứa chúng nó đều là huynh đệ máu mủ của ngươi! Ba người các ngươi đều chung một mẹ. Chúng là tạp chủng, là súc sinh, thế ngươi là thứ gì? Hiện giờ, ngươi lại còn muốn giết trẫm? Giết phụ thân của chính ngươi? Ta là lão vương bát, lão súc sinh, thế còn ngươi? Trả lời mau!

Hắn hỏi mỗi câu liền đi thêm một bước, mà nhị hoàng tử lại thần tình hoảng loạn lùi lại một bước, mấy câu nói xong đã đi được năm bước. Nhị hoàng tử môi run run, thân thể cũng run rẩy, ánh mắt lấp lóe, thần tình hoảng loạn, vẻ biến thái hung ác lúc này giờ đã đi đằng nào không biết.

Người..này là phụ hoàng của mình mà. Cho dù hắn có thể ác tâm giết chết ca ca và đệ đệ nhưng với phụ thân thân sinh ra mình, hắn cuối cùng cũng không thể xuống tay, cũng không dám xuống tay.

- Sao? Dương Hoài Vũ, ha ha, hoàng đế bệ hạ, sao? Dương Đán không thể giết ngươi ư? Vì sao không thể? Ngươi nhiều hơn hắn một cái đầu, hay là nhiều hơn hắn một cái mạng đây?

Một tiếng nói tao nhã theo gió truyền tới, thanh âm ôn hòa, không nặng không nhẹ, khiến người ta sau khi nghe xong lại có cảm giác như gió xuân thổi tới. Cho dù đang ở trên chiến trường cũng có mấy phần khoan thai. Quân Mạc Tà! Cuối cùng tại lúc quan trọng cũng xuất hiện. Hắn một tay đạo diễn màn kịch hay này, giờ là lúc tối hậu, nếu không xuất hiện thì còn xuất hiện vào lúc nữa?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 54: Ân Oán Kết Thúc

Theo câu nói này, mọi người nhìn sang.

Chỉ thấy ở xa, mấy nghìn người đang vây chiến cũng tự động tách ra tạo nên một con đường. Một thiếu niên áo xanh phiêu dật, chắp hai tay sau lưng, cười ôn hòa, thần tình nhàn hạ, giống như tiến vào hoa viên của nhà mình. Rõ ràng là đi vào chiến trường gió tanh mưa máu, lại giống như là tiên nhân trên trời ngắm trăng trở về.

Máu tươi khắp đất, nồng đậm đặc sệt có thể che đi mặt bàn chân của người ta. Nhưng thiếu niên này cả đường cứ thờ ơ mà đi, đế giày của hắn cũng không có một giọt máu nào dính vào.

Hắn nhẹ nhàng đi tới, bước đi tỏ vẻ ung dung, không nhanh không chậm, nhìn tướng sĩ xung quanh rồi mới nhìn dòng sông máu dưới chân, đột nhiên ngâm nga:

- Tự cổ đế vương vô tình lộ, huyết mạch tương tàn hựu hà như? Thí khán quan sơn như họa thì, cử mục luy luy tẫn bạch cốt (Trên con đường vô tình của đế vương từ trước tới nay, có biết bao cảnh huyết mạch tương tàn? Lúc thử ngắm quan ải như tranh vẽ, đưa mắt chồng chất xương trắng)

Nói xong, hắn đã cách Thiên Hương quốc quân Dương Hoài Vũ dưới mười trượng. Con mắt đen trắng rõ ràng, mang theo một sự tiêu sái khác lạ, hơi hơi nghiêng đầu nhìn vị quốc quân cùng đường mạt lộ này, mỉm cười nói:

- Bệ hạ thật là quá hăng hái! Giữa lằn ranh binh hung chiến nguy, dưới đao quang kiếm ảnh, trong gió tanh mưa máu, tự mình dùng chính khí lẫm nhiên dạy bảo đứa con không ra hồn. Quả là trái tim phụ mẫu, khiến người trông thấy mà thèm, khiến người tán thưởng nha. Quả nhiên là người tài.

Hắn hơi lắc đầu, trên mặt hiện lên vẻ cô đơn, buồn vô cớ thở dài một tiếng, nói:

- Chỉ đáng tiếc, phụ thân lại không nhìn thấy, cũng không thể dạy bảo ta! Phận làm con, há có thể không đau lòng đứt ruột? Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, nhi tử muốn quan hệ máu mủ mà không được! Bệ hạ, mùi vị này thật sự là không sao tả nổi. Ngài nói có đúng vậy không? Ngài vừa mất hai đứa con, một đứa còn lại muốn giết mình để lên ngôi. Sự khổ sở này của thảo dân có phải là ngài hiểu rất rõ đúng không?

Hoàng đế bệ hạ mắt lộ vẻ thống hận, sâu trong mắt còn mơ hồ thấy được sự sợ hãi và kiêng kỵ, chua chát nói:

- Quân Mạc Tà, thảm biến nơi đây dù sao cũng là việc của hoàng thất ta, ngươi tới làm gì? Ngươi có liên quan gì, lẽ nào Quân gia nhà các ngươi còn chưa làm loạn đủ hay sao?

Quân Mạc Tà lạnh nhạt cười, nói:

- Bệ hạ nói đùa rồi, sao lại thế được? Quân gia ta, nào đã từng làm loạn gì. Mười năm trước tại Thiên Quan lĩnh Quân gia đã không còn làm loạn nữa, cũng nào dám làm loạn nữa chứ.

Hắn liếc mắt, đột nhiên từ trong con mắt đen trắng rõ ràng của hắn bắn ra hai đạo quang mang sắc bén. Khẩu khí nhẹ nhàng hòa hoãn nhưng lại áp bức kinh người, cứ hỏi từng câu từng chữ:

- Bệ hạ, Quân Vô Hối năm đó, ngài có còn nhớ không?

Thiên Hương đế quốc hoàng đế bệ hạ mặt còn đen hơn đáy nồi, bắp thịt dường như co rút lại, ánh mắt càng thêm âm trầm, nói:

- Trước mặt người ngay không nói lời giả dối, ngươi rốt cục là muốn nói gì? Thống khoái mà nói cho rõ đi!

Quân Mạc Tà vừa đến chỗ này, chút khí thế vương giả hoàng đế khó khăn lắm mới bộc lộ ra được bỗng nhiên biến mất tăm mất tích. Trước mặt Quân Mạc Tà ngược lại có chút khủng hoảng và sợ sệt.

Quân Mạc Tà cười khẽ, nói:

- Bệ hạ sao còn nổi giận thế, thiên uy hiển hách dọa chết thảo dân rồi. Bệ hạ hỏi thảo dân muốn nói gì sao? Thật ra cũng chả có gì, ta chỉ muốn hỏi bệ hạ ngài, nhìn thấy trưởng tử bị giết trước mặt mình ngay tại Kim Loan điện trong hoàng cung nguy nga tráng lệ. Mùi vị như vậy rốt cuộc nó ra làm sao?

Hắn nhẹ nhàng cười, trong mắt mơ hồ bắn ra hai đạo sắc nhọn:

- Nhưng mà người chết là hết, chết cũng chết rồi. Bệ hạ nếu không muốn nhắc lại thì bỏ đi, nhưng giết trưởng tử của ngài lại chính là nhị hoàng tử do ngài thân sinh, cảm tưởng rốt cục như thế nào đây? Còn hôm nay, tam nhi tử của ngài bị nhị hoàng tử chém thành tương thịt, mùi vị cỡ này, có phải là rất sảng khoái không, có phải là người khác khó lòng cảm nhận không?

- Còn trước mắt, thấy đứa con duy nhất còn sống hướng mũi kiếm về phụ thận thân sinh của nó, giết vua giết cha để tạo nên bá nghiệp, có phải đau lòng lắm không? Hay là vui mừng hả? Loại cảm thụ này khẳng định là cả đời khó quên đó.

- Hoặc bệ hạ cũng rất khát khao cảm giác này, bởi vì vương quốc này do ngài thống trị đã sắp suy tàn, bản thân ngài cũng bị bạn bè xa lánh, trở thành một người cô đơn danh phù kỳ thực, còn có cảm ngộ nhân sinh hay sao?

Hoàng đế bệ hạ toàn thân run rẩy, hắn đột nhiên trừng mắt thật to, nhìn Quân Mạc Tà, trong mắt toát lên vẻ thống hận:

- Quân Mạc Tà, lẽ nào hết thảy đều do người đạo diễn? Ngươi ác độc thật đó!

- Không dám. So với cách làm của bệ hạ, ta đây chỉ có thể coi là tiểu vu kiến đại vu mà thôi. Toàn bộ chuỗi sự kiện này mấu chốt nằm ở chỗ quyền lực khiến người phát điên phát rồ, ta chỉ giúp thêm chút sức lực mà thôi, thật đấy! Thảo dân nào dám lừa dối bệ hạ ngài.

Quân Mạc Tà cười nhạt, tựa hồ như đang thuật lại một viêc nhỏ không đáng nói tới. Nói xong, nghiêng đầu, mỉa mai nhìn hắn:

- Có phải cảm thấy thế sự vô thường không? Có loại cảm thán thế sự xoay vần hay không? Ha ha ha.

- Quân Mạc Tà, ngươi quá quắt lắm rồi.

Hoàng đế nghiến răng, gào lên, hai mắt trừng trừng.

- Quá quắt ư? Ta không cảm thấy thế. Bệ hạ năm đó chỉ huy Huyết Kiếm Đường câu kết với Tiêu gia của Phong Tuyết Ngân Thành mưu hại phụ thân và nhị thúc ta. Có từng cảm thấy mình quá quắt không? Không có phải không?

Quân Mạc Tà hờ hững vô cùng cười lớn lên:

- Còn lúc hai huynh trưởng của ta chết thảm dưới âm mưu của ngài, ngài có từng cảm thấy bản thân mình quá quắt không? Cũng không có phải không? Trảm thảo sao có thể không trừ căn? Quân gia bị ngài áp đảo tới mức không thể thở, ngài khẳng định chưa từng cảm thấy mình quá quắt đúng không? Hoàng mệnh lớn hơn trời, bề tôi không hơn con kiến. Ngay cả khi đó là một con kiến có công lao to lớn, chỉ cần tạo thành uy hiếp với hoàng vị của ngài thì nhất định không thể không trừ,

đúng không? Toàn bộ Quân gia ta thậm chí còn phải đa ta bệ hạ đã không trảm tận sát tuyệt, bệ hạ quả là nhân từ đó!

Quân Mạc Tà ngẩng đầu lên, cười lớn một tiếng, lạnh lùng nhìn hoàng đế:

- Nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng! Hiện tại việc này tới lượt bệ hạ phải chịu, ngài liền cảm thấy quá quắt sao? Ha ha, quả là buồn cười! Thật quá quắt lắm sao? Sao thảo dân thực sự không hề cảm thấy nhỉ? Theo thảo dân thấy, còn lâu mới đủ. Thật ra ngài mới chết có vài người, nhưng anh hồn chết dưới âm mưu của ngài có bao nhiêu chứ. Vô số nam nhi lỗi lạc, vì Thiên Hương quên mình, bọn họ may mắn không mất mạng trong tay kẻ địch nhưng lại táng mạng trong tay của quân chủ mình. Bọn họ có cảm thấy quá quắt không đây?

Quân Mạc Tà từ từ bước tới, khí thế dị thường trầm ngưng, dường như đến không khí cũng ngừng lưu động, người người ai cũng cảm thấy khó thở:

- Ngài vừa rồi đã cảm thấy quá quắt lắm rồi à? Chưa hết đâu, việc quá quắt thật sự giờ mới diễn ra thôi! Dương Hoài Vũ, hôm nay ngài nhất định sẽ được ném trải hết!"

Khuôn mặt anh tuấn của Quân Mạc Tà thời khắc này đột nhiên trở nên âm sâm vô cùng, đột nhiên quát lớn:

- Dương Đán! Ngươi còn chờ gì nữa? Giết chết lão tạp chủng trước mặt ngươi, ngươi liền có thể lên ngôi hoàng đế rồi. Chỉ cần ngươi tự tay mình giết lão súc sinh này, hoàng vị sẽ là của ngươi, ta nói đó!

Nhị hoàng tử Dương Đán bị tiếng hét này đánh thức, không khỏi ngẩng đầu lên, mắt nhìn thẳng vào phụ hoàng của mình, trong đó tràn đầy dục vọng tham lam. Ngừng một lát, đột nhiên cười âm trầm, hắn lè lưỡi liếm môi, hai mắt càng lúc càng đỏ ngầu, đột nhiên quát lớn:

- Đa tạ Quân tam thiếu khen ngợi! Phụ hoàng! Ngàn vạn lần đừng trách hài nhi chẳng ra gì, thật sự là người cũng hiểu rõ con rồi! Người đã cùng đường mạt lộ, coi như là thành toàn cho hài nhi một lần này đi.

Hắn cúi xuống nhặt kiếm lên, bước dài hai bước về phía trước, mặt lộ vẻ tránh né, do dự. Tình phụ tử mấy chục năm nay đang đấu tranh kịch liệt với dục vọng to lớn trong lòng, trên mặt mồ hôi lạnh tuôn ra.

Nhưng cuối cùng thì dục vọng điên cuồng cũng chiếm thượng phong. Sự dụ hoặc quân lâm thiên hạ, uy phong tứ hải của ngôi đế vương quả thật là quá lớn. Dương Đán hét lớn một tiếng, đột nhiên giơ bảo kiếm lên, nhắm mắt lại, một kiếm điên cuồng chém xuống! Phập!

Máu nóng phụt thẳng vào mặt nhị hoàng tử, hắn mở mắt ra, thấy phụ hoàng mình dùng ánh mắt đau lòng tuyệt vọng nhìn mình. Trường kiếm của nhi tử đang chém lên vai của phụ hoàng. Thuấn gian, Dương Đán toàn thân lập tức run rẩy.

Hoàng đế không thể nào ngờ, kết thúc cuối cùng của đời mình lại chính là tận mắt chứng kiến ba đứa con tương tàn. Sau đó, mình lại còn bị đứa con duy nhất còn sống tự tay đâm chết!

Thời khắc này, trong lòng hắn thống khổ tới cực điểm!

Mắt thấy kiếm của nhi tử đang găm trên người, không ngờ đến ý nghĩ tránh né cũng không có. Hắn chỉ nhìn khuôn mặt nhăn nhó phía trước, trong mắt tràn đầy sự tuyệt vọng! Đây là nhi tử của ta, thân sinh nhi tử. Mà nó vì dục vọng, vì hoàng vị lại muốn giết ta, đang giết ta. Giết phụ thân của nó!

Nhị hoàng tử dùng lực, rút thanh kiếm lên, đột nhiên toàn thân run rẩy, trong mắt lộ ra dục vọng quyền lực điên cuồng, gào thét:

- Lão bất tử ngươi vì sao còn chưa chết? Ngươi vì sao còn chưa chết? Mau chết cho ta! Đi chết đi! A ~~~

Hắn hét như điên dại rồi lại chém xuống, không hề ngừng nghỉ, trên mặt tràn ngập sự cuồng nhiệt, máu thịt không ngừng bắn lên người, nhưng hắn lại không cảm thấy gì. Lúc này hắn chỉ muốn giết tên trước mặt, chướng ngại cuối cùng ngăn hắn tiến tới hoàng vị.

Hoàng đế bệ hạ trong nháy mắt vô cùng thê thảm, người sớm đã chết duy chỉ có đôi mắt kia vẫn còn mang theo sự tuyệt vọng và đau lòng mà nhìn tất cả sự việc.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 55: Giết? Hay Là Giữ Lại?

Cứ như vậy qua một lúc, thi thể của Dương Hoài Vũ cơ hồ đã không còn là hình người nữa rồi. Nhị hoàng tử mới hổn hển mà ngừng tay, ném bảo kiếm đã nhuốm đầy máu xuống đất, thở phì phò. Bốn bề không một tiếng động, mọi người đều kinh ngạc mà nhìn vị hoàng tử vừa mới điên cuồng chém chết phụ thân, trong mắt toát ra vẻ không thể tin nổi.

Thân thể nhị hoàng tử đột nhiên run lên, ánh mắt từ từ có chút tiêu cự, bỗng dang hai tay, điên cuồng rống to:

- Ha ha ha. Lão chết rồi! Lão bất tử này cuối cùng cũng chết rồi. Các ngươi đã thấy chưa? Các ngươi đều thấy cả chứ? Từ hôm nay, ta chính là hoàng đế. Ta chính là hoàng đế! Ta cuối cùng cũng là hoàng đế rồi ha ha ha.

Tiếng cười điên dại như bị mắc bệnh tâm thần vang vọng bốn phía.

- Không sai, ngươi là hoàng đế rồi. Ta đã nói là chắc chắn giữ lời! Tới đây, ta đưa ngươi đi ngồi lên ngôi báu mà ngươi đã mộng tưởng bao lâu nay.

Quân Mạc Tà trào phúng nhìn hắn.

- Hả? Được! Được được được. Ha ha ha. Nó ở ngay đây!

Nhị hoàng tử cười điên cuồng, đột nhiên vung chân chạy hướng xa giá của hoàng đế. Trong xe có một chiếc long ỷ. Đó là nơi hoàng đế bệ hạ ngồi.

Nhị hoàng tử thở dốc chạy tới, tay chân đồng thời trèo lên trên xe, vừa hét lớn:

- Cút ra! Cút ra! Các ngươi không thấy sao? Ta là hoàng đế rồi! Trẫm là hoàng đế! Trẫm là hoàng đế quân lâm thiên hạ! Ha ha ha ha.

Hắn cuối cùng cũng trèo được lên, đặt mông ngồi lên long ỷ, sờ trái mó phải, miệng cười không ngừng. Tay đặt lên long ỷ, vẻ mặt điên loạn, đắc ý vô cùng.

- Thế nào? Cảm giác ngồi lên long ỷ có đã ghiền không hả?

Một giọng nói mỉa mai hỏi.

- Đã ghiền? A ha ha. Sao lại không đã ghiền? Đương nhiên là đã ghiền! Quá đã ghiền ấy chứ! Ghiền muốn chết! Ta vì cái long ỷ này mà ôm mộng tưởng hơn ba mươi năm. Hoàng đế! Bảo tọa này! Ta cuối cùng cũng là hoàng đế rồi.

Nhị hoàng tử điên cuồng mà cười, vui mừng khôn xiết.

- Nếu đã ghiền rồi thì xuống đi.

Quân Mạc Tà đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn:

- Lời hứa của ta đã được thực hiện rồi. Long ỷ này, ngươi đã được ngồi rồi! Thực sự ngồi lên rồi!

- Không! Ta là hoàng đế! Ta muốn ngồi mãi mãi! Chết cũng không xuống!

Nhị hoàng tử vằn mắt lên.

- Nhưng ta chỉ hứa cho ngươi ngồi một lần, không định để cho ngươi ngồi cả đời!

Quân Mạc Tà nhìn hắn như nhìn người chết:

- Cút xuống!

Chính lúc này, kèn lệnh phía xa vang lên, một thanh âm hùng tráng lạ thường cất lên:

- Bình Đẳng vương gia và thái tử suất binh tới dẹp tan phản loạn, tất cả mọi người mau buông vũ khí, ai đầu hàng sẽ không bị giết!

- Xa binh của Lý thái sư tới cần vương, trợ giúp Bình Đẳng vương thiên tuế dẹp loạn! Tất cả buông vũ khí xuống! Đầu hàng sẽ không bị giết.

Tiếng trống tiếng kèn rền vang, tiếng chân ngựa như biển gầm từ bốn phương tám hướng truyền tới.

- Bình Đẳng vương? Hắn tới đây làm gì? Lẽ nào hắn cũng muốn làm hoàng đế? Không được! Hoàng vị này là của ta! Là của một mình ta! Ai dám tranh với ta nhất định phải chết! Giết hắn cho ta! Giết chết hắn!

- Hoàng đế? Dựa vào ngươi mà cũng xứng à?

Nhị hoàng tử còn đang kêu gào đã bị Quân Mạc Tà nắm cổ, nhấc lên như nhấc gà con, thuận tay ném một cái. Nhị hoàng tử như đằng vân giá vụ bay ra hơn ba bốn mươi trượng, rơi bịch xuống đất. Máu trên mặt đất văng lên, khóe miệng hắn cũng không ngừng rỉ máu.

Nhị hoàng tử điện hạ vốn đã hao tổn khí huyết, thể lực không bằng với một thanh niên bình thường nhất, lại bị Quân đại thiếu gia ném cho một cái, không chết đã là may. Muốn dựa vào khí lực của bản thân hắn mà đứng lên có vẻ như tuyệt đối không có khả năng rồi.

- Người đâu! Bắt tên loạn thần tặc tử vô pháp vô thiên, đồ huynh sát đệ, thí quân thí phụ này lại, dâng lên Bình Đẳng vương. Tất cả bỏ vũ khí xuống, ai không nghe lệnh coi như đồng lõa, giết không tha.

Người hét ra câu này lại càng khiến mọi người cả kinh. Người này rõ ràng là Lý Du Nhiên Lý đại công tử.

Cái người một tay nâng đỡ nhị hoàng tử thành đại sự, xúi giục nhị hoàng tử giết đại hoàng tử để tranh giành đế vị. Đây rốt cục là chuyện gì? Sự biến hóa trước mắt đúng là quỷ dị, quả là khó bề tưởng tượng! Nhân mã của Bình Đẳng vương lại dựa vào thế thái sơn áp đỉnh từ bốn phương tám hướng xông tới. Song phương nguyên bản tại hiện trường đều binh vô chiến lực, dễ dàng sụp đổ. Đại cúc nháy mắt đã định!

Bình Đẳng vương thế tử - tiểu quỷ Dương Mạc đang ngồi trên nựa, mắt thấy Quân Mạc Tà ở giữa đám phản quân liền lộ ra thần sắc kích động và cảm kích. Tất cả những việc này vốn không có nửa điểm khả năng.

Nhưng chính là vị Quân Mạc Tà này gian giảo, mạnh mẽ huỷ diệt vương triều Thiên Hương do Dương Hoài Vũ thống trị, càng bất ngờ chính là lại thành toàn cho phụ tử mình!

Quân Mạc Tà cười cười, hướng hắn chớp mắt. Hiện tại không phải là lúc hai người nói chuyện.

Lý Du Nhiên áo trắng tung bay ở xa đã xuống ghế, khí độ ung dung đi tới chỗ Quân Mạc Tà. Quân Mạc Tà cười cười, cũng đi tới. Ân oán chấm dứt, là lúc ra đi rồi.

Tinh hình lộn xộn trong chiến trường có thể nói đã tới cực điểm. Ai cũng không thấy, hoặc sẽ không lưu ý tới, Quân Mạc Tà và Lý Du Nhiên không biết từ lúc nào đã biến mất.

Quý Tộc Đường.

Đại chưởng quỹ Đường Nguyên trố mắt đứng nhìn hai tên cả đời không thể đi cùng đường này đi vào! Quân Mạc Tà, Lý Du Nhiên!

Trong lòng Đường Nguyên, hai tên này chỉ cần gặp mặt, không châm chọc khiêu khích thì cũng đánh đập tàn nhẫn. Hiện tại lại kề vai nhau mà đi, giống như bằng hữu tốt vậy, sao có thể không khiến Đường bản tử mở rộng tầm mắt?

Đường Nguyên ngẩn ra nhìn hai tên này, ngẩng đầu nhìn lên trời, dường như muốn xem mặt trời hôm nay có phải là mọc từ hướng tây không. Sau đó lại dùng sức dụi mắt hú lên quái dị, hít mạnh một hơi, bụng mỡ rung lên vài cái, rồi mới khó khăn nói:

- Thật là không phải nằm mơ. Hai người các ngươi tại sao lại đi cùng nhau?

Quân Mạc Tà nhịn không được bật cười, nói:

- Sao? Rất kỳ quái ư?

Đường bản tử giống như phát điên:

- Có thể không kỳ quái sao? Hai người các ngươi tại sao lại đi cùng nhau.

Lý Du Nhiên cũng bật cười:

- Đường Nguyên, có vài việc chính mắt mình nhìn thấy cũng chưa chắc là thật. Ví dụ như hôm nay, ta có thể cùng tam thiếu đi tới Quý Tộc Đường, nhưng ngươi biết không, ta không hề nắm chắc có thể còn sống sót mà rời khỏi.

Đường Nguyên trợn tròn mắt, thở phào một hơi, vội nói:

- Thế thì tốt, thế thì tốt.

Với sự kiềm chế của Lý Du Nhiên, lúc nghe được câu này cũng không khỏi đảo cặp mắt trắng dã. Tên mập này cũng thật không kín miệng, vừa nghe ta có nguy hiểm tới tính mạng liền đáng để ngươi cao hứng vậy sao? Quân Mạc Tà ở bên lại mỉm cười nhìn Lý Du Nhiên một cái, nói:

- Bàn tử, ngươi cũng tới đây.

Đường Nguyên đáp ứng một tiếng, theo sau lưng hắn đi vào. Lý Du Nhiên ở sau cùng, mắt chỉ thấy một cặp mông nung núc thịt, gần như chiếm hai phần ba hành lang. Cầu thang kêu cót két, khiến cho hắn không nhịn được mà lo lắng không biết cầu thang có bị Đường bản tử làm sập không?

Thật ra thể trọng của Đường Nguyên đã giảm nhiêu. Lần đâu tiên Quân Mạc Tà vì hắn giảm béo, thể trọng của Đường Nguyên chỉ sau vài ngày còn có hai trăm cân, sau đó từ từ tăng lên, cuối cùng thì ngừng ở mức ba trăm cân. Nếu như trước kia thì làm sao mà chỉ có thể chiếm hai phần ba hành lang, nhất định là chật kín hành lang luôn.

Đương nhiên rồi, đối với kết cục như vậy, Đường Nguyên đã phi thường vừa lòng rồi.

Mẹ, đến Tôn Tiểu Mỹ cũng rất vừa lòng.

Ngồi xuống ghế, Đường Nguyên nhìn Quân Mạc Tà trên ghế chủ tọa, lại nhìn Lý Du Nhiên ngồi đối diện, gãi đầu nghi hoặc nói:

- Lão đại, ngươi có việc à?

Quân Mạc Tà thở dài:

- Tiểu tử ngươi, rốt cuộc là đặt mông vào chỗ mềm mại liền không chịu ra. Tôn Tiểu Mỹ bị ngươi bắt được rồi hả?

Đường Nguyên lập tức hớn hở, mặt mỡ cũng tràn đấy sắc thái thanh xuân, quát lớn:

- Quả là tam thiếu ngươi hiểu ta nhất. Bất quá chúng ta vốn là phu thê, việc đó không phải là hợp tình hợp lý hay sao? Kỳ quái lắm ư?

Quân Mạc Tà ngạch (ngạch là cái gì o.0) một tiếng, nói:

- Thế ngươi phải nắm vững một vài sự việc nghiêm chỉnh rồi. Vạn nhất còn không thành thân mà tiểu bàn tử đã ra đời thì hỏng việc rồi. Ta

chắc lão trượng của ngươi cũng không tha cho ngươi đâu.

- Đó là đương nhiên! Chỉ hai ba tháng nữa thôi, ngày cũng đã chọn xong rồi.

Đường Nguyên nhướng mắt nói:

- Nhưng ca ca ta nắm chắc, sẽ không phát sinh những việc như vậy. Đa tạ lão đại quan tâm, tới lúc đó, lễ vật của ngươi không thể quá đơn giản. Đừng thấy bên ngoài truyền miệng gọi ta là cái gì Thiên Hương tài thần, so với lão đại ngươi, ca ca ta cũng chỉ coi như là tên tiểu phú mà thôi.

Ba người cùng bật cười.

Lý Du Nhiên mỉm cười nhìn Quân Mạc Tà, thản nhiên nói:

- Ngươi phải đi sao? Đã quyết định rồi sao?

Quân Mạc Tà còn chưa trả lời, Đường Nguyên đã nóng vội, bỗng nhiên đứng lên:

- Đi? Đi đâu? Làm gì mà phải đi? Bao giờ đi, bao giờ thì về, có kịp dự lễ cưới của ca ca ta không?

- Bàn tử ngươi ngồi xuống. Tìm ngươi để nói việc này sao?

Quân Mạc Tà cười vẫy tay, hướng Lý Du Nhiên nói:

- Không sai, giờ đang chuẩn bị.

- Cho nên ngươi lo lắng, ngươi rất mâu thuẫn.

Lý Du Nhiên tự nhiên cười lớn, ngón tay khẽ gõ lên bàn, nói:

- Người đang suy nghĩ, rốt cục là giết ta tốt hơn hay giữ ta lại tốt hơn? Nếu giữ ta lại, ngươi lo không biết tên tiểu hoàng đế Dương Mạc kia có thể chế ngự ta hay không?

- Không sai!

Quân Mạc Tà có chút tán thưởng cười:

- Ta chính là đang suy nghĩ về việc này, xác thực là rất mâu thuẫn.

Lý Du Nhiên im lặng một lúc, từ từ đứng lên, đi tới cửa sổ, thản nhiên nói:

- Mấy ngày trước ngươi đột nhiên biến mất, ta đã đoán được ngươi đi báo thù. Cho nên, ta lập tức an bài biến cố lần này. Bởi vì nếu ngươi chưa về, tự nhiên cũng đầu xuôi đuôi lọt. Nhưng nếu ngươi có thể về, như vậy có nghĩa là sáu vị thánh giả còn lại đã táng mạng trong tay ngươi. Việc này, ngươi nhất định sẽ không để lại dấu vết. Nhưng một khi xuất hiện tình huống như thế này, Quân gia các ngươi không đi không được.

Lý Du Nhiên nhìn ngoài cửa sổ, dùng một loại khẩu khí than thở, nói:

- Ta không biết ngươi rốt cục là dùng thủ đoạn gì để giết sau vị thánh giả, nhưng ngươi đã thành công rồi. Cũng chính vì vậy, con đường của ngươi càng lúc càng hẹp, chỉ còn con đường cuối cùng là ở lại Thiên Phạt sâm lâm! Nếu như không nhất định sẽ chết!

- Nhưng ngươi đi, khẳng định sẽ không nguyện mang theo tiếc nuối mà đi. Cũng không cam tâm để cho toàn bộ bố trí trước kia của ngươi đổ sông đổ biển. Cho nên, sự kiện tạo phản của nhị hoàng tử lần này liền xảy ra sớm hơn một tháng so với kế hoạch ban đầu của ta. Coi như Lý Du Nhiên ta tặng ngươi một phần đại lễ trước khi đi đi!

- Như vậy, theo ngươi thấy ta nên làm gì với ngươi đây?

Quân Mạc Tà im lặng một hồi, hỏi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 56: An Bài!

- Ngươi lo lắng không ngoài tiểu quỷ Dương Mặc kia. Hoặc có thể nói ngươi không nhất định thật sự lo lắng cho Dương Mặc, mà là không nguyện ý để cho những sắp đặt từ trước tới nay của ngươi biến thành xôi hỏng bỏng không mà thôi.

Lý Du Nhiên hạ giọng nói:

- Với tài trí của Lý Du Nhiên ta đây, không ai có thể khống chế nổi. Dương Mặc hay phụ thân hắn, Bình Đẳng vương Dương Hoài Nông, cũng đều không thể! Bọn chúng không xứng!

Hắn hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt xa xăm:

- Nhưng ta lại cam tâm tình nguyện để bọn chúng khống chế! Ta nói như vậy không biết ngươi đã hiểu chưa?

Quân Mạc Tà gật đầu:

- Xem ra, ngươi hiểu rất rõ bản thân mình.

- Không sai! Hai người chúng ta, từ đầu đã chọn hai con đường khác nhau. Ngươi theo đuổi thứ gì thì ta không thể biết được, nhưng Lý Du Nhiên ta theo đuổi chẳng qua là vinh hoa phú quý trọn đời! Thứ ta theo đuổi chính là quyền lực! Vì quyền lực chí cao, ta có thể làm bất cứ việc gì, vì sao lại không thể vì quyền lực mà để người khác khống chế? Hơn nữa lại chỉ là khống chế trên bề mặt!

Lý Du Nhiên cười:

- Nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn ẩn thân ở phía sau bày mưu tính kế nhưng lại chưa hề hiện thân trước mặt người khác. Lý Du Nhiên ta có thể làm một tên mưu mô xuất sắc, nhưng tiếc hận duy nhất chính là ta không có đủ khí độ để quân lâm thiên hạ! Vị trí thích hợp của ta là ở đằng sau một người nhưng ở trên vạn người!

- Đó là vị trí hợp với ta nhất! Đáp án của ta, không biết tam thiếu có vừa lòng không?

Lý Du Nhiên ánh mắt chớp động, lại kiên quyết nói.

Quân Mạc Tà trầm tư nửa ngày vẫn không nói lời nào. Lý Du Nhiên yên lặng đứng bên cửa sổ, cũng không làm ra bất cứ động tĩnh gì. Hai người một đứng một ngồi đều như tượng gỗ. Mà bầu không khí trong phòng lại áp bức đến kinh người!

Một lúc lâu sau, Quân Mạc Tà cuối cùng mở mồm nói:

- Lý Du Nhiên, nếu thật sự ta phải đi, tam đại thánh địa lại phái người tới, ngươi sẽ ứng phó thế nào?

- Ứng phó thế nào ư? Còn có thể ứng phó thế nào nữa, cứ nói thật là được!

Lý Du Nhiên thở dài một hời, lại cười khổ một tiếng:

- Nếu quả đúng là ngươi lui vào trong Thiên Phạt sâm lâm, bọn chúng sao lại trách ta thả ngươi được? Đến cửu đại thánh giả còn táng mạng trong tay ngươi, thực lực của ngươi đã đến trình độ nào ai ai cũng biết, nếu ta còn kiên trì lộ diện cản đường ngươi, há không phải là một thằng ngu hay sao? Bọn chúng cho dù bất mãn nhưng cũng sẽ không vì việc này mà phát tác với ta, đúng không?

Quân Mạc Tà cười, câu trả lời của Lý Du Nhiên khiến hắn rất vừa lòng, lập tức hướng sang Đường Nguyên lộ ra cảm tình thắm thiết:

- Bàn tử, ngươi có cần theo ta đi luôn không? Ta sợ bọn chúng sẽ vì quan hệ giữa chúng ta mà làm hại đến ngươi!

Đối diện với tên bằng hữu duy nhất tại dị thế này, Quân Mạc Tà thật rất không yên lòng.

Tính khí của bàn tử nếu không có hậu thuẫn mạnh mẽ giúp đỡ thì rất dễ chịu thiệt. Lại nói, tin tưởng rằng người của tam đại thánh địa ai cũng biết bàn tử là bằng hữu của mình, nếu thật sự để lại, mức độ nguy hiểm có thể nói là càng lớn.

- Không! Ta nhất định không rời khỏi chỗ này!

Đường Nguyên trả lời dứt khoát, sau đó hắn cười nói:

- Ta mới không cần tới cái nới quái quỷ Thiên Phạt hung địa đó, từ nhỏ ta đã hướng tới một ngày ta vét sạch tiền của cả thiên hạ! Hôm nay, mục tiêu của ta đang được thực hiện thuận lợi! Ta sao có thể nỡ rời khỏi chứ? Thiên Phạt hung địa kiếm đâu ra cơ hội kiếm tiền? Ta chắc chắn không đi!

Đừng thấy Bàn tử nói như vậy, trong lòng lại đang đắn đo một việc khác: lão đại à, Thiên Phạt sâm lâm quả thật là nơi không có cơ hội kiếm tiền, nhưng ăn uống chi tiêu thì vẫn cần tiền! Nếu ta không ở lại chống đỡ nơi này thì ngươi làm thế nào? An toàn không đại biểu cho cơm ăn có đúng không? Hay muốn đi cướp? Cho dù là cướp thì cướp ở đâu ra đây?

Với câu trả lời của bàn tử, Quân Mạc Tà không hề cảm thấy bất ngờ, hắn thậm chí đã mơ hồ đoán ra được chân ý của bàn tử.

Cảm tình của bàn tử đối với mình là thật không thể nghi ngờ, hắn cam lòng mạo hiểm ở lại chính là vì những dự định phát triển sau này của mình. Điểm này, Quân Mạc Tà không hề hoài nghi dụng tâm của bàn tử, từ trước đến nay cũng chưa hề!

Đừng thấy bàn tử mê tiền, chỉ cần Quân Mạc Tà nói một tiếng cần tiền, bàn tử tuyệt đối có thể đem toàn bộ tài sản đưa ra, chỉ để lại cho hắn mỗi cái nội khố thôi.

Nhưng trên phương diện khác mà nói, bàn tử lại là một tên vô cùng thực dụng, hơn nữa còn là một tên tiểu phú thích yên ổn tiêu chuẩn, mặc dù đòi hỏi của hắn thì tuyết đối không thể gọi là "tiểu phú" mà phải là cự phú tiêu chuẩn, nhưng từ trong xương tủy, hắn lại là một người như vậy.

Quân Mạc Tà tôn trọng nhất chính là tùy tâm sở dục, ân oán phân minh, mà thứ bàn tử muốn theo đuổi lại là một loại hình thức khác của tùy tâm sở dục, ân oán phân minh! Bàn tử thích náo nhiệt, thích hưởng thụ, thích mỹ nữ. Đặc biệt là cái cảm giác dùng tiền ném chết người khác đối với hắn lại là khoái cảm lớn nhất!

Hơn nữa tên gia hỏa này còn lười chết cha chết mẹ, Quân Mạc Tà lúc trước từng đưa cho hắn một bộ công pháp để hắn tập theo, nhưng trừ Quân Mạc Tà vì hắn mà thi triển một lần ra thì chưa hề luyện qua, thậm chí ý định tập lần đầu tiên cũng chưa từng xuất hiện.

Nếu để tên bàn tử này theo mình vào Thiên Phạt sâm lâm, đó không phải là đoạt đi thú vui duy nhất của cả đời hắn ư! Quân Mạc Tà cũng chỉ tùy miệng hỏi mà thôi, cứ để hắn tiếp tục theo con đường hắn đã chọn đi. Ai cũng có vận mệnh của mình, điểm này không thể miễn cưỡng.

Mình có thể giúp huynh đệ thu thập tàn cuộc, nhưng không thể thay hắn chọn một con đường để đi, nếu như cố gắng chọn thay hắn, vô luận lập trường như thế nào cũng là vượt quá khuôn phép!

Giống như võ công thiên hạ vô song, kéo dài sinh mạng, mấy thứ này có người sẽ liều mạng mà theo đuổi, nhưng lại có người hoàn toàn không để vào mắt. Bàn tử là người như vậy, Lý Du Nhiên cũng thế!

Nguyên nhân không gì ngoài chuyện mỗi người ai cũng theo đuổi một thứ khác nhau, hoặc vinh hoa phú quý, hoặc quyền thế thao túng hết thảy, hoặc là hoàng quyền. Mà mấy thứ này trong lòng Quân Mạc Tà lại

chỉ như rơm như rác! Ai cũng có lập trường khác nhau, cách nhìn và đánh giá khác nhau, thế thôi.

Quân Mạc Tà yên lặng một lúc, nói:

- Ai cũng có chí hướng riêng, nếu ngươi đã quyết định vậy, ta không miễn cưỡng nữa. Đợi lát nữa ta sẽ chưng cầu ý kiến của Tống Thương và Hải Trầm Phong, nếu bọn họ đồng ý thì để họ ở lại giúp ngươi. Có hai đại cao thủ ở đây, ngươi tại Thiên Hương thành, thậm chí trên toàn đại lục này cũng sẽ không chịu thiệt thòi quá lớn.

Đường Nguyên mắt sáng lên, nhưng lại không lên tiếng đáp ứng. Hải Trầm Phong và Tống Thương hai người, trước mắt đều đã đạt tới đẳng cấp chí tôn chi thượng, có hai vị cao thủ như vậy tọa trấn, tin rằng tuyệt đại đa số sự tình sẽ thuận lợi hơn nhiều. Mà hai người này sớm đã được Quân Mạc Tà an bài ở lại làm cơ sở ngầm!

Bất quá câu này của Quân Mạc Tà không phải nói cho Đường Nguyên nghe, mà là nói cho Lý Du Nhiên nghe.

Lý Du Nhiên cười một lát, nói:

- Tam thiếu cứ an tâm đi. Lý Du Nhiên ta mặc dù không phải loại tốt đẹp gì nhưng vạn hạnh chính là ta làm việc gì trong lòng cũng đã đều tính toán trước.

Quân Mạc Tà ý vị thâm trường cười cười, nói:

- Nói hay lắm, trong lòng đã tính toán trước. Đây cũng chính là nguyên nhân ta không giết ngươi.

Hắn dừng một chút, nói:

- Việc của ngươi, chúng ta sẽ nói với cha con Bình Đẳng vương sau, tin rằng phụ tử họ cũng không bỏ qua đại tài như Lý công tử ngươi.

Lý Du Nhiên tinh thần chấn động, nghiêm mặt nói:

- Vậy đa tạ rồi!

Câu này của Quân Mạc Tà tất nhiên là rất đủ phân lượng. Với tài trí của Lý Du Nhiên, còn có thực lực ngầm của Lý gia, muốn quật khởi tại quan trường Thiên Hương, chiếm cứ địa bàn, tuyệt không phải là việc khó khăn gì. Nhưng, tin rằng vĩnh viễn cũng sẽ không thể tiếp nhận vị trí ở trung tâm quyền lực!

Bởi vì phụ tử Bình Đẳng vương, thủy chung vẫn là người bên phe Quân Mạc Tà. Mà trong mắt người ngoài, Lý gia và Quân gia lại càng tuyệt đối không hòa hợp, thậm chí luôn luôn đối nghịch, đây chắc chắn là uy hiếp lớn nhất của Lý Du Nhiên!

Cho dù Lý Du Nhiên bày kế hại chết phụ tử Dương Hoài Vũ, có thể nói là có công lao cực lớn đối với phụ tử Bình Đẳng vương, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi, chỉ cần một câu nói của Quân đại thiếu gia, công lao vạn đại cũng biến thành bánh vẽ.

Đồng dạng, hiện tại Quân Mạc Tà nói một câu cũng đã có thể khiến cho lo lắng duy nhất của Lý Du Nhiên biến mất hoàn toàn! Lại càng biến thành một việc tốt phi thường. Đối với sỹ đồ của Lý Du Nhiên sau này thực sự có lợi ích không thể đong đếm.

- Đúng rồi. Tam thiếu, nếu thật sư người sắp ẩn cư Thiên Phạt sâm lâm, người ngoài tự nhiên là không thể đi vào. Nhưng, huyền thú bên trong Thiên Phạt sâm lâm mặc dù không thể sử dụng, thế còn dược liệu quý hiếm, hớ hớ, Quý Tộc Đường của chúng ta vẫn phải tiếp tục khai thác. Kiếm chác được bao nhiêu vẫn cứ theo luật cũ, ngươi chín ta một.

Đường bản tử cười gian hai tiếng, lập tức nghĩ ra đại kế phát tài!

Nếu phương án hắn nghĩ ra được Quân Mạc Tà tán thành, như vậy, Thiên Phạt sâm lâm từ nay sẽ trở thành tụ bảo bồn của riêng một mình bàn tử! Đây chính là lũng đoạn trực tiếp, tuyệt không nghi ngờ! Mặc dù Quân Mạc Tà được chín phần, nhưng chỉ một phần kia thôi đã thừa sức

để bàn tử trở thành đại lục đệ nhất phú hào rồi! Quân đại thiếu gia sau này sẽ thoát ly nhân loại rồi!

Quân Mạc Tà cười, nói:

- Việc này không cần ngươi lo. Ngươi cứ yên tâm đi, ta sớm đã tính toán rồi! Tỷ lệ cũng không thể ta chín ngươi một được nữa. Ta sáu, ngươi ba, Dương Mặc một, như vậy càng tốt hơn. Bằng không, ngươi toàn ăn thịt, hoàng thất đến canh cũng chẳng có mà húp, sớm muộn cũng sẽ sao gia ngươi! Ngươi không thể nào suốt đời sống dưới sự bảo hộ của ta có đúng không!

Đường Nguyên đại hỉ.

Mặt Lý Du Nhiên cũng nhịn không được mà lộ vẻ ngưỡng mộ, sau đó là vẻ cuồng hỉ! Đây chính là một miếng bánh cự đại, cho dù Thiên Hương hoàng thất chỉ có một phần cũng đã là cực kỳ hậu hĩnh rồi, tuyệt đối có thể khiến cho lực lượng quốc gia vượt xa mấy nước khác, nếu lợi dụng tốt, thậm chí có thể thống nhất thành một quốc gia duy nhất trên đại lục!

Đến lúc đó, Lý Du Nhiên hắn càng có nhiều không gian để đại triển quyền cước, bất quản là Nam chinh Bắc phạt hay là việc quốc nội, đều có thể thuận lợi tiến hành. Lưu danh sử sách là việc chắc chắn.

Xem ra, sau này vô luận là thế nào cũng phải thiết lập quan hệ tốt với tên mập này mới được. Đây chính là tài thần danh phù kỳ thực đó! Lý Du Nhiên âm thầm suy nghĩ, ánh mắt nhìn bàn tử lập tức trở nên thân thiết.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 57: Công Chúa? Cô Nữ?

- Được rồi, ta thật sự phải đi rồi. Hai người các ngươi có thể bàn mấy việc khác.

Quân Mạc Tà mỉm cười nhìn Lý Du Nhiên:

- Trước khi tạm biệt, nói với ngươi một câu thật lòng, ta từ đầu đã không hề có ý định giết ngươi. Nếu không, tuyệt đối sẽ không đưa ngươi tới đây.

- Ta biết, huống hồ ta từ trước tới nay không phải là người ưa mạo hiểm!

Lý Du Nhiên cười cảm kích, thấp giọng nói:

- Mặc dù sau này, tin rằng ngươi cũng không còn có việc gì cần dùng đến ta, nhưng ta vẫn muốn nói một câu, nếu cần thì Lý Du Nhiên ta cũng sẽ tận hết sức lực! Vì những lời nói ngày hôm nay!

Quân Mạc Tà ha ha cười lớn, chuyển thân rời đi, sau lưng truyền lại một câu nói cay đắng của Lý Du Nhiên:

- Tam thiếu nhất định phải bảo trọng

Thanh âm nghẹn ngào của Đường Nguyên vang lên:

- Tam thiếu. Nếu ta nhớ ngươi, muốn vào Thiên Phạt sâm lâm tìm ngươi, ngươi ngàn vạn lần không thể để đám hổ trong đấy ăn tươi nuốt sống ta nhá, thịt ta ngấy lắm, ăn không ngon đâu.

Lúc này trên đường lớn đang trong tình trạng giới nghiêm, binh sĩ phân thành từng đội chỉnh tề đi đi lại lại tuần tra, trong thành còn có vài nơi khói xám bốc lên, nhưng cảnh tượng chém giết ồn ào lúc trước đã biến mất vô ảnh vô tung.

Quân Mạc Tà chầm chậm đi trên đường, lại không có ai dám tới thẩm tra hắn. Đợi tới lúc hắn về tới nhà, bỗng nhiên phát hiện, toàn bộ nhà Bình Đẳng vương đã ở trong Quân phủ chờ hắn.

Cả nhà Thiên Hương hoàng đế Dương Hoài Vũ chỉ trong ba ngày đã chết sạch sẽ! Trước mắt, huyết thống hoàng tộc chỉ còn lại phụ tử hai người Bình Đẳng vương và Linh Mộng công chúa. Nước không thể một ngày không có vua, Linh Mộng công chúa dù sao cũng là nữ nhân, nên việc Bình Đẳng vương chấp chưởng quyền chính, lên ngôi bảo tọa lại là việc thuận lý thành chương. Căn bản không có ai dám phản đối! Lại nói, bốn người nhà hoàng đế là tự tàn sát mà chết, càng không có ai dám dị nghị.

Quân Mạc Tà dặn dò phụ tử Bình Đẳng vương vài câu, nhất là chú trọng nhắc tới Độc Cô gia, Đường gia, Lý Du Nhiên. Phụ tử Dương Hoài Nông nhìn Quân Mạc Tà với ánh mắt như gặp phải thần tiên, đối với lời dặn dò của hắn, tự nhiên là nhận lời ngay.

Tính ra, Thiên Hương quốc hiện tại cũng giống như có một siêu cấp thế gia ở đằng sau chống lưng. Hơn nữa, còn đệ nhất hung địa Thiên Phạt sâm lâm! Cho dù không thực sự là viện trợ, nhưng có lợi ích dư luận lớn tới mức nào đây?

Phụ tử Dương Hoài Nông sao có thể, sao mà dám chống lại lời dặn dò gì của Quân Mạc Tà? Càng khỏi nói, song phương vốn quan hệ cực kỳ chặt chẽ, thái tử Dương Mặc hình như còn là tam chưởng quỹ của Quý Tộc Đường.

Ngoài việc này ra, Quân gia và Phong Tuyết Ngân Thành cơ bản đã xác lập quan hệ thân nhân, mà Thịnh Bảo Đường của Phong Tuyết Ngân

Thành ở Thiên Hương thành tự nhiên cũng biến thành một trợ lực lớn cho Thiên Hương đế quốc.

Việc này đối với hai phụ tử Dương Hoài Nông vừa lên nắm quyền mà nói lại càng là việc tốt! Đây chính là kim nguyên bảo từ trên trời rơi xuống không ngừng, khiến phụ tử hai người hoa mắt chóng mặt, đơn giản là hạnh phúc tới mức không thể lường trước.

Bất quá trước mắt công việc bận rộn, cho nên sau khi hàn huyên một lúc Quân Mạc Tà liền trực tiếp ra lệnh tiễn khách, cho dù là phụ tử hoàng đế cũng phải vội vã cáo từ. Quân Mạc Tà lệnh cho người trong nhà mau chóng thu xếp việc rời khỏi, sau đó liền tới tiểu viện của mình. Hắn có một việc nữa cần phải làm, đó là cứu tỉnh Linh Mộng công chúa.

Trong phòng ngủ, Linh Mộng công chúa vẫn nằm im trên giường, dưới bàn tay kỳ diệu của Quân Mạc Tà, nàng trong thời gian ngắn khôi phục rất nhanh, ngoại thương lúc trước cơ bản đã không còn gì phải lo lắng, chỉ còn lại vết thương xương đầu gối mà máu bầm ở trong não là chưa tan mà thôi. Linh Mộng công chúa lúc này lại trở thành củ khoai lang nóng nhất trong tay Quân Mạc Tà.

Trước tiên là cha mẹ trở mặt thành thù, mẫu thân chết trong tay phụ thân, Dạ thúc thúc thân cận nhất cũng vì thế mà đi theo. Bây giờ, thân nhân duy nhất còn lại, phụ hoàng và ba thân huynh của nàng, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà đã tự tàn sát chết hết không còn một ai.

Vị thiên chi kiều nữ năm xưa, giờ lại trở thành một cô nữ đáng thương nhất! Đã triệt để không còn người thân! Nếu cứu tỉnh lại thì nàng phải làm sao? Nhưng nếu không cứu tỉnh nàng, trực tiếp mang tới Thiên Phạt sâm lâm, đó gọi là việc gì chứ?

Cả nhà hoàng đế mặc dù không phải do Quân Mạc Tà tự tay giết chết, nhưng chung quy thì không ai là không chết dưới kế của Quân Mạc Tà! Nếu không phải do Quân đại thiếu gia đặc ý bài trí, muốn chúng thí huynh sát đệ thì cũng khó tránh khỏi tự mình ra tay.

Chỉ là, đám người này mặc dù thập ác bất xá, đều đáng chết, nhưng nói cho cùng cũng là thân nhân của Linh Mộng công chúa!

Nếu nói tới giải pháp đơn giản nhất, chi bằng một phát đánh chết Linh Mộng, để nàng mộng nhập hoàng tuyền, tránh phải chịu khổ nhân gian, nhưng nhớ tới lời căn dặn của hoàng hậu Mộ Dung Tú Tú trước lúc lâm chung, kỳ vọng cuối cùng của Dạ Cô Hàn trước khi từ trần, biện pháp đơn giản nhất này lại biến thành lựa chọn không có khả năng, nhưng nếu cứ tiếp tục thế này thì cũng không phải là cách! Rốt cuộc là đi con đường nào, cứ để nàng ta tự mình chọn đi.

Quân Mạc Tà nhìn Linh Mộng công chúa đang bất tỉnh trên giường, vẫn quyết định làm vậy. Hiện tại Linh Mộng công chúa mặc dù bất tỉnh cả ngày, nhưng cơ năng thân thể nàng lại được linh khí bồi bổ, so với trước khi bị thương còn tốt hơn nhiều, chắc là có thể chịu được nỗi đau này! Trước mắt công việc bù đầu, quả thực không thể kéo dài thêm, Quân Mạc Tà cuối cùng quyết định cứu nàng tỉnh lại.

Vừa nghĩ vừa khẽ đặt tay lên đỉnh đầu Linh Mộng công chúa, hơi thôi động linh lực, một luồng linh khí màu tím mơ hồ từ trong tay Quân Mạc Tà phát ra, nháy mắt nhập vào đầu Linh Mộng công chúa, tiến vào huyết mạch của nàng ta, từ từ làm tan máu bầm trong não.

Dưới sự khống chế cẩn thận của Quân Mạc Tà, máu bầm trong não Linh Mộng công chúa từ từ bị linh khí màu tím làm tan, sau đó hóa thành những hạt bụi bé tí, triệt để tan vào máu. Sau đó, theo sự vận hành của huyết mạch, đợi sau khi rời khỏi vị trí đầu não, Quân Mạc Tà mới thôi động linh lực, tách mấy hạt bụi này khỏi huyết mạch, đẩy ra khỏi thân thể qua lỗ chân lông.

Dưới sự khống chế cực kỳ tinh vi của Quân Mạc Tà, hết thảy đều trở nên thành thạo, gọn gàng.

Linh Mộng công chúa chỉ cảm thấy tự mình giống như đang gặp phải một cơn ác mộng dài mà đau đớn, hôm nay cuối cùng cũng tỉnh mộng.

Thong thả mở mắt ra, ánh sáng trong phòng truyền tới mắt lại cảm thấy đau đớn.

- Đây là nơi nào? Ngươi là...

Linh Mộng công chúa mơ mơ hồ hồ nhìn Quân Mạc Tà, đột nhiên mắt mở to:

- Quân Mạc Tà? Mẫu thân của ta đâu? Mẫu thân và Dạ thúc thúc đâu? Họ vẫn khỏe chứ, giờ họ đang ở đâu?

Nói xong, nàng đột nhiên ngồi dậy, động tới vết thương trên đầu gói, lập tức đau đớn vô cùng, nhưng nàng lại giống như không cảm thấy gì, vội nắm lấy tay áo của Quân Mạc Tà.

- Công chúa. Mẫu thân nàng và Dạ thúc thúc của nàng...

Quân Mạc Tà nhìn đôi mắt hoảng sợ của Linh Mộng công chúa, không khỏi cảm thấy đau thương trong lòng, thấp giọng nói:

- Hai người bọn họ sớm đã từ trần, mồ yên mả đẹp rồi.

- Mồ yên mả đẹp rồi...

Linh Mộng công chúa ngỡ ngàng nhắc mãi câu này, tựa hồ còn chưa kịp phản ứng với ý tứ của câu nói này, hai mắt nàng mù mờ nhìn trước mặt, đột nhiên nhớ tới việc trước lúc hôn mê, toàn thân run lên, oa một tiếng nôn ra một bụm máu, hét lớn:

- Mẫu thân. Biểu thúc thúc. Các người ác lắm! Sao có thể vứt bỏ con mà đi chứ. Vứt bỏ tiểu Mộng nhi của hai người như vậy. Vì sao không đưa con theo mà để con ở lại cái thế giới tàn nhẫn này.

Nói được nửa câu, nước mắt nàng đã không nhịn được mà tuôn rới, đột nhiên không kịp thở, trực tiếp ngã xuống.

Không biết nói thế nào, Quân đại thiếu lại xung phong làm nhân viên cứu hỏa, lại truyền linh khí, Linh Mộng công chúa cuối cùng cũng tỉnh lại, nằm trên đùi Quân Mạc Tà mà khóc lớn, một lúc lâu sau mới cất giọng khàn khàn hỏi:

- Hung thủ có phải là ông ấy?

Quân Mạc Tà lẳng lặng gật đầu, thấp giọng nói:

- Đúng vậy.

Toàn thân Linh Mộng công chúa run lên, mắt lộ ra sự tuyệt vọng từ đáy lòng, lẩm bẩm nói:

- Là ông ấy? Thật sự là ông ấy? Thế, ta phải làm sao? Ta nên làm gì?

- Vấn đề này, nàng không cần phải suy nghĩ nữa.

Quân Mạc Tà hít một hơi dài, nói:

- Thù này... đã được báo rồi.

- Hung thủ và ba nhi tử của hắn đều chết cả rồi.

Linh Mộng công chúa thừ người ra, nàng hiện tại giống như kẻ phụ hoạ, Quân Mạc Tà nói một câu, nàng liền lẩm bẩm nhắc lại một câu. Lúc lâu sau mới nghĩ thông, cái gọi là hung thủ và ba nhi tử không phải là phụ thân và ba ca ca của mình sao? Chết rồi?

Linh Mộng đột nhiên run bần bật, giọng nói yếu ớt tới cực điểm hỏi:

- Họ... họ... chết như thế nào?

Nàng từ từ tỉnh táo lại, biết rằng Quân Mạc Tà tuyết đối không nói đùa với mình vào lúc này, lại còn là loại đùa giỡn đáng sợ như vậy.

- Tóm lại thì chết như thế này, mấy ngày trước, nhị hoàng tử Dương Đán đột nhiên làm loạn giết chết đại hoàng tử! Sau đó hắn tạo phản,

hoàng đế và tam hoàng tử khởi binh đàn áp, song phương đại chiến, sau đó nhị hoàng tử trước ba quân giết chết tam hoang tử, rồi lại giết chết hoàng đệ bệ hạ Dương Hoài Vũ. Cuối cùng nhị hoàng tử bị Bình Đẳng vương bắt được, chém đầu làm gương.

Quân Mạc Tà lời giản dị, ý sâu xa, cuối cùng mới xấu hổ gãi gãi đầu, nhìn Linh Mộng công chúa đã nghe tới mức hai mắt đăm đăm, nói:

- Đương nhiên, việc này có nhân tố phe ta ở trong. Là ta xúi dục nhị hoàng tử tạo phản. Toàn bộ việc này cũng có thể nói là do Quân Mạc Tà một tay tạo nên, đổ dầu vào lửa! Nguyên nhân thì tin rằng nàng có thể hiểu được, chính là vì báo thù! Vì cha ta, vì nhị thúc và vì hai vị huynh trưởng, còn cả vô sô anh hồn chết oan chết uổng mà báo thù!

Ánh mắt của Linh Mộng công chúa dần dần trở nên khiếp sợ, thậm chí quên quả khóc lóc, kinh hãi nhìn hắn, không phát ra một tiếng nào.

- Cho nên... phụ thân nàng và ba vị hoàng tử, có thể nói đều chết dưới sự bố trí của ta, không khác gì bị chính ta hạ thủ!

Quân Mạc Tà cuối cùng nói xong, thản nhiên nhìn Linh Mộng công chúa:

- Bây giờ, toàn bộ gia tộc của nàng trừ nàng ra cũng không còn ai...sống sót.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 58: Tích Biệt

Nhìn Linh Mộng công chúa đờ đẫn nhìn mình, tựa hồ hoàn toàn không nghe thấy gì, Quân Mạc Tà thở dài một hơi, dứt khoát giải thích từ đầu tới cuối, bắt đầu từ lúc Dạ Cô Hàn và Mộ Dung Tú Tú thân vong, sau đó tới việc xây mộ phần, rồi tới việc xúi dục nhị hoàng tử, một trận kết thúc ân oán. Tất cả nói ra một lượt.

Linh Mộng công chúa cuối cùng cũng nghe ra, thống khổ nhắm mắt, hai dòng nước mắt chảy xuống.

Phụ thân của mình ra tay giết mẫu thân mình, đồng thời giết Dạ thúc thúc của mình, theo lý thuyết thì họ là cừu nhân, nhưng vô luận như thế nào, ông ấy thủy chung cũng vẫn là phụ thân của mình.

Sau đó, Quân Mạc Tà lại bày kế để phụ thân và ba ca ca tự tay tàn sát, thay nhau mà chết. Từ phương diện này mà nói, vô luận là xuất phát điểm của Quân Mạc Tà là thế nào, kết quả cũng đã gián tiếp giúp mình báo thù. Nhưng, cũng đồng dạng là mưu hại phụ thân của mình. Không quản bất hòa về mặt cảm tình như thế nào, nhưng về mặt huyết mạch mà nói thì đó cuối cùng cũng vẫn là phụ thân mình! Linh Mộng công chúa triệt để bối rối, cũng trở nên kinh hoàng, bản thân mình hiện tai nên làm thế nào?

Nghĩ tới đây, nàng hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhìn Quân Mạc Ta, thống khổ nói:

- Quân tam thiếu. Quân Mạc Tà. Ta, ta, ta nên làm sao đây? Ai có thể nói cho ta biết? Ta nên làm sao bây giờ? Ngươi có thể nói cho ta biết

không?

Nhìn Linh Mộng công chúa, Quân Mạc Tà trong lòng cũng không khỏi trở nên thổn thức.

Người trước mắt, chính là hoàng gia công chúa duy nhất còn xót lại, thiên chi kiều nữ, nhất hô bách ứng, thân phận tôn quý, lại còn dung mạo tuyệt mỹ! Nữ tử như vậy, vốn phải được hưởng thụ vinh hoa, sủng ái cả đời mới đúng, nhưng nàng lại mệnh khổ như vậy!

Từ nhỏ tới lớn, trừ mẫu thân và Dạ Cô Hàn, không ai cho nàng một chút ấm áp tình thân, khó khăn lắm mới khôn lớn thành người, mẫu thân lại chết thảm dưới tay phụ thân, chết trước mặt nàng, Dạ Cô Hàn yêu thương nàng nhất, cũng cuối cùng nản lòng thoái chí, tự tử mà chết! Mà phụ thân vốn là kẻ thù kia lại cũng bị giết vì đấu tranh quyền lực.

Công chúa một nước không ngờ trở thành một cô nhi! Bây giờ, đưa mắt nhìn khắp thế gian lại không có lấy nổi một người thân, không nhà không cửa. Trừ Quân Mạc Tà trước mặt ra, nàng chỉ sợ không còn có thể nương tựa vào ai! Mà Quân Mạc Tà, từ góc độ nào đó mà nói lại chính là kẻ thù giết cha của nàng.

Thế sự lạ thường không ngờ lại đến mức này!

Loại biến cố này lại đồng loạt phát sinh trên cùng một người.

- Mẫu thân nàng trước lúc lâm chúng đã giao nàng cho ta.

Quân Mạc Tà suy nghĩ, rồi lại nói tiếp:

- Dạ Cô Hàn trước khi chết cũng bảo ta phải chiếu cố nàng thật tốt.

Câu nói này, Quân Mạc Tà nói ra có chút khó khăn, thậm chí có chút xấu hổ. Giết phụ thân ca ca của người ta, sau đó còn đòi chiếu cố người ta. Đây là việc gì chứ? Sao lại cảm thấy mình so với ác ôn còn phải ác ôn hơn mấy lần chứ?

Nhưng Quân Mạc Tà không thể không nói. Hắn cũng không muốn đối mặt với Linh Mộng công chúa, tư vị loại này, không chỉ riêng Linh Mộng công chúa cảm thấy khó chịu, hắn cũng không thể chịu nổi! Vô luận hoàng đế làm biết bao tội ác, nhưng quan hệ máu mủ của hắn và Linh Mộng công chúa lại không thể xóa bỏ!

Nhưng, đây lại là giao phó của Mộ Dung Tú Tú và Dạ Cô Hàn trước khi lâm chung, chính là sự che chở sâu sắc nhất của họ dành cho Linh Mộng công chúa! Tình ý như vậy, Quân Mạc Tà cũng không thể xóa bỏ! Cho nên, hắn nói ra để cho Linh Mộng công chúa tự mình chọn.

Nếu Linh Mộng công chúa chọn rời khỏi, Quân Mạc Tà tự nhiên sẽ vì nàng mà thu xếp tất cả, nhưng nếu nàng chọn ở lại, Quân Mạc Tà cũng sẽ không phản đối. Coi như mình vì Mộ Dung Tú Tú và Dạ Cô Hàn mà làm một việc cuối cùng, đó là thuận theo tự nhiên, ai có thể nói được?

Linh Mộng công chúa cúi đầu, dung nhan tiều tụy, nàng đối với Quân Mạc Tà từ chán ghét, tới hiếu kỳ, sau đó tới bội phục, lại còn có cảm kích thanh phi đao cứu mạng thần bí kia, từ từ chuyển thành tình yêu nam nữ. Nếu như là lúc trước, nghe thấy tin tức này, nói không chừng còn phải xấu hổ không ngừng, nhưng bây giờ, nàng lại không cảm thấy có chút vui vẻ nào. Lòng nàng đã trăm mối tơ vò.

Từ thứ gì cũng có tới không có bất cứ gì, thời gian quá ngắn, đối với nàng mà nói thì trên thực tế chỉ trong chớp mắt.

Vì trước khi mẫu thân chết, nàng còn sở hữu tất cả. Trước khi mẫu thân chết, nàng đã hôn mê, đợi tới khi tỉnh lại, hết thảy đều không còn gì. Cảnh còn người mất, một giấc tỉnh lại trời đất đã biến đổi.

Loại cảm giác này, thậm chí có chút giống như xuyên việt trong truyền thuyết, một giấc tỉnh lại, từ địa cầu xuyên tới Huyền Huyền đại lục. Chỉ bất quá Linh Mộng công chúa so với người xuyên việt còn đau buồn hơn. Thật là khó có thể chịu đựng.

- Linh Mộng, nàng nghe ta nói, nàng phải phấn chấn lên. Hoặc ta không nên nói vào lúc này, nhưng thời gian thật sự rất cấp bách, ta hi vọng nàng có thể mau chóng lựa chọn. Bởi vì một vài lý do, trời sáng, Quân gia chúng ta phải rời khỏi Thiên Hương tới Thiên Phạt sâm lâm, từ giờ vĩnh viễn cách xa hồng trần tục thế!

Quân Mạc Tà nói:

- Nếu nàng không còn an bài nào khác, có thể chọn đi theo chúng ta. Nếu nàng muốn ở lại, ta có thể nói với Bình Đẳng vương một tiếng, để họ chiếu cố nàng thật tốt, Bình Đẳng vương là người trung hậu, ông ta tất nhiên sẽ đối tốt với nàng.

Quân Mạc Tà từ từ đem việc Quân gia sắp phải đối mặt đơn giản kể ra, khẽ nói:

- Ta chỉ có thể cho nàng nửa buổi tối để suy nghĩ, xin lỗi.

- Ta...

Linh Mộng công chúa bỗng nhiên đỏ mặt, nhưng lại kiên quyết nói:

- Quân Mạc Tà, ta thật sự không muốn lưu lại nơi hồng trần đầy hung hiểm này nữa, chân thành hi vọng có thể đi tìm một nơi ít người, nơi đó không ai nhận ra ta, yên ổn mà sống qua ngày. Từ nay về sau, tất cả mọi việc trên thế gian đều không có quan hệ gì tới ta! Ta nghĩ ngươi có thể giúp ta đúng không? Xin ngươi đừng hiểu lầm, ta không có ý làm phiền ngươi, ta chỉ muốn tới nơi nào đó, yên ổn sống mà thôi.

Quân Mạc Tà nhếch miệng, lòng nói, nơi ít người không phải là Thiên Phạt sâm lâm sao, quả nhiên là ý trời mà. Lại còn muốn ông đây không hiểu nhầm, không làm phiền ông? Lừa quỷ hả?

Trên mặt lại lộ ra vẻ ăn ý, hai tay vỗ một cái:

- May mắn quá, quả là ý trời, Thiên Phạt sâm lâm vừa đúng với yêu cầu của nàng. Ấy, xin nàng đừng hiểu nhầm, ta không phải có ý gì với

nàng. Ấy, quả là xảo hợp mà. Đúng không?

- Đúng, chúng ta cũng theo nhu cầu mà thôi.

Linh Mộng công chúa nói:

- Nếu sáng sớm mai đã phải đi, vậy ta muốn tới thắp hương cho mẫu thân và Dạ thúc thúc, sau này chỉ sợ không còn cơ hội.

Quân Mạc Tà thở phào một hơi, nói:

- Không vấn đề, ta lập tức thu xếp cho nàng, sắp khuya rồi.

Hữu tình trủng (Mộ hữu tình)

Linh Mộng công chúa thành kính quỳ trước mộ, mặc dù vết thương đầu gối khiến nàng đau tới tê tâm liệt phế, mặc dù quỳ bái lâu như vậy sẽ khiến cho xương cốt nàng càng thêm khó chịu, thậm chí có thể khiến vết thương cũ tái phát, tạo nên thương tổn không cách nào chữa lành, nhưng nàng quật cường cự tuyệt toàn bộ lời khuyên của mọi người, cố chấp quỳ tại nơi đây. Trước mắt, khói hương lượn lờ, vô số giấy tiền vàng bạc khiến trời đêm có chút sắc thái mê ly.

- Bất hối thử sinh chủng thâm tình, cam nguyện cô lữ tự phiêu linh; lai sinh nhược thị duyến vị tẫn, trữ phụ thương thiên bất phụ khanh!

Linh Mộng công chúa hai mắt thê lương nhìn bia mộ cự đại, lẩm bẩm nói:

- Mẫu thân, Dạ thúc thúc, con phải đi rồi, tiểu Mộng nhi của hai người thật sự phải đi rồi, rời nơi này thật xa. Lòng con chỉ hi vọng hai người có thể dưới cửu tuyền sum họp, có thể chân chính kết thành phu thê, vĩnh kết đồng tâm. Dạ thúc thúc, tiểu Mộng nhi chính là nữ nhi của người và mẫu thân. Nếu quả có kiếp sau, con muốn làm tiểu Mộng nhi chân chính của hai người. Con nhất định sẽ rất ngoan.

Đột nhiên, Linh Mộng công chúa hiểu ra hàm nghĩa của tên mình. Tiểu Mộng nhi, Mộng nhi. Đây không phải là tâm nguyện lớn nhất của mẫu thân sao, có thể xum họp cùng Dạ Cô Hàn, xum họp với người trong lòng, cả đời vô vọng, duy chỉ có trong mộng. Cho nên mình tên là: Linh Mộng, nhũ danh Mộng nhi.

Đây chính là mộng của mẫu thân, đồng thời cũng là mộng của Dạ thúc thúc! Bây giờ, hai người họ đã nằm dưới nấm mồ lạnh lẽo này! Cho nên Linh Mộng công chúa từ tận đáy lòng gọi hai tiếng "Cha, mẹ"

Nữ nhi duy nhất của mẫu thân gọi tiếng cha này, liền giống như vì giấc mộng bình sinh của mẫu thân và Dạ thúc thúc!

Kiếp sau, con vẫn muốn làm nữ nhi của hai người, cho dù là bần cùng ti tiện, bữa ăn đạm bạc, nhưng đời người có thể có phụ mẫu như vậy chính là giấc mơ mà con khao khát nhất.

Gió đêm nghẹn ngào, cuốn theo vụn giấy bay trong không trung, giống như Mộ Dung Tú Tú và Dạ Cô Hàn đang vui vẻ gật đầu, vẫy tay không nỡ chào tạm biệt nhi nữ, chúc phúc nhi nữ có thể bình an vui vẻ.

- Nếu có cơ hội, tiểu Mộng nhi sẽ tới thăm hai người. Cha, mẹ, Mộng nhi đi đây.

Linh Mộng công chúa lưu luyến rời khỏi ngôi mộ trước mắt, cơ hồ như cẩn thận mỗi bước đi, trên khuôn mặt thanh lệ, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Tiếng gió rít gào, càng lúc càng lớn, cây tùng xung quanh mộ bị gió thổi lá bay xào xạc.

Linh Mộng công chúa nghe rõ, tiếng động đó, rõ ràng chính là mẫu thân và Dạ thúc thúc đang dịu dàng nhìn theo bóng lưng mình, đang chúc phúc cho mình: Mộng nhi, đi đường bình an. Nhất định phải chăm lo cho bản thân, đừng để chúng ta lo lắng.

Linh Mộng công chúa đột nhiên chuyển người, hai mắt rưng rưng, dùng toàn lực hét một tiếng

- Cha! Mẹ!

Đột nhiên quỳ trên đất, kiệt lực khóc to.

Rạng sáng. Trước của Quân gia đại trạch!

Toàn bộ đại thần Thiên Hương đế quốc, dưới sự dẫn dắt của tân nhiệm hoàng đế Dương Hoài Nông, nhất tề tụ tập ở nơi đây, tiễn chân cả nhà Quân gia.

Toàn bộ thành viên của Độc Cô thế gia cũng tập hợp ở đây. Độc Cô Tung Hoành lão gia tử đứng thẳng kéo theo lão phu nhân, Độc Cô Vô Địch dẫn theo Anh Hùng Hào Kiệt Trùng Thượng Tiền bẩy đứa con, ai ai cũng một vẻ mặt không nỡ. Mà khóe mắt lão phu nhân đã đẫm nước mắt.

Một bên là Lý Du Nhiên và Đường Nguyên, một gầy một béo cứ thế tôn nhau lên. Hải Trầm Phong, Tống Thương hai đại cao thủ đứng sau lứng Đường Nguyên, nhìn vào đại môn Quân gia, vẻ mặt không nỡ.

Quân gia đã chuẩn bị đầy đủ, đại môn từ từ mở ra, Quân Chiến Thiên, Quân Vô Ý, Quân Mạc Tà theo nhau đi ra.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 59: An Gia Thiên Phạt

Sau một phen lưu luyến chia tay, vẫn là Độc Cô Tung Hoành quát to:

- Đừng làm cái bộ dạng sướt mướt này nữa, có tác dụng gì hả? Đây không phải là sinh ly tử biệt, muốn quay về liền có thể về thăm! Mau đi đi, thời gian cấp bách như vậy, kẻ địch lúc nào cũng có thể tới, các người còn ở đây bần thần cái gì?

Mọi người cười òa, Quân Mạc Tà đứng thẳng, mặt đối với mọi người nói:

- Tất cả mọi người ở đây đều là bạn bè của Quân gia, Quân gia ta lần này bị ép phải đi, thực bất đắc dĩ, tin rằng sẽ có một ngày ắt quay trở lại. Các vị, nếu có việc gì có thể để phi ưng truyền thư thông báo, chỉ cần có thể giúp, Quân gia ta tuyệt không chối từ!

Nói xong câu này, Quân Mạc Tà chắp tay:

- Các vị bảo trọng!

Mọi người vội vàng đáp lễ:

- Quân tam thiếu bảo trọng! Quân lão gia tử bảo trọng! Quân tam gia bảo trọng!

Quân Mạc Tà ha ha cười to, cuối cùng nhìn Đường Nguyên một cái, cười lớn nói:

- Bàn tử - tên giàu số một đại lục tương lai kia! Ngươi cứ ngồi chờ phát tài đi! Ha ha.

Quân Chiến Thiên và Quân Vô Ý đồng thời chắp tay, hướng mọi người cáo từ. Quân Mạc Tà hạ lệnh một tiếng, huyền thú sớm đã chuẩn bị đầy đủ, mọi người đều cưỡi lên. Rồi, Hạc Trùng Tiêu hét dài một tiếng, tiên phong vỗ cánh bay lên! Giống như một mũi tên vọt lên bầu trời!

Theo tiếng hò hét, mấy nghìn huyền thú phi hành đều bay lên, hình thành một đội hình phi hành cự đại, dưới sự chỉ huy của Quân Mạc Tà mà bay vòng quanh Thiên Hương thành một vòng. Đột nhiên quay đầu, một đường Nam tiến! Khơi dậy giông tố ầm ầm trên đường đi.

Mọi người đều ngẩng nhìn toàn bộ Quân gia đi xa, ai ai cũng đăm chiêu. Một gia tộc quân thần thủ hộ Thiên Hương mấy chục năm, cuối cùng cũng đi rồi! Cho dù là rút lui, nhưng cũng rút lui một cách phong quang vô hạn như vậy! Rút lui một cách oai phong như vậy, từ xưa tới nay chưa từng xuất hiện.

Trên bầu trời, Độc Cô Tiểu Nghệ nước mắt rưng rưng, ngả vào lòng Đông Phương Vấn Tâm.

Giông tố cuối cùng cũng tan. Cát bụi nổi lên bốn phía cũng từ từ rơi xuống, trên bầu trời, sớm đã không còn bóng hình của Quân gia. Phía Đông, một tia nắng đã chiếu rọi! Hào quang vạn trượng!

Hoàng đế Dương Hoài Nông về tới hoàng cung liền truyền một đạo thánh chỉ:

Quân gia đại trạch, từ bây giờ đội thành Quân thần phủ, không ai có thể tự ý đi vào! Toàn bộ trang bị bên trong, không ai có thể mang đi! Lại phái người quét dọn đúng giờ, vô luận là tới lúc nào cũng phải đảm bảo sạch sẽ tinh tươm.

Lại tìm một nơi khác, xây nên lăng mộ Thiên Hương Quân Hồn. Mấy người bạch y quân soái Quân Vô Hối, thiết huyết chiến thần Quân Vô Mộng đều được đúc tượng, lập bài vị, được trên dưới già trẻ toàn bộ Thiên Hương cung phụng!

Hữu tình trủng chở thành cấm địa tại Thiên Hương thành, không ai có thể phá hỏng, vi phạm, tru di cửu tộc!

Ngoài ra, còn mấy chục điều khoản nữa, cơ bản đều có liên quan tới Quân gia. Quân gia mặc dù bị ép phải rút lui, nhưng vinh quang ở Thiên Hương quốc đã đạt tới cực điểm! Cơ bản là tiền vô cổ nhân, hơn nữa cũng tuyệt đối hậu vô lai giả!

Trong Thiên Phạt sâm lâm, công trình do đám người Hùng Khai Sơn lần đâu tiên xây dựng, trong thời gian này vẫn chưa từng đình chỉ thi công, tiến độ có chút nhanh chóng, đã hoàn thành được gần một nửa, đám huyền thú trâu bò không biết mệt này, xây dựng mặc dù không tinh xảo, nhưng lại ăn ở chỗ tốc độ nhanh, đồng thời cũng tương đối kiên cố. Tránh phí mất môt phen công phu của Quân Mạc Tà.

Sau khi tới Thiên Phạt sâm lâm, lúc ai ai cũng đang hiếu kỳ tham quan, Quân đại thiếu gia lại bắt đầu kiếp cu li của hắn. Hết cách, thổ lực của hắn xây dựng quả thực là quá thuận tiện.

Quân đại thiếu trên ngọn núi sau tòa nhà mà chúng thú xây dựng, trong một ngày đào đất tạo nên một cung điện cỡ lớn xa hoa lộng lẫy! Lúc này, vô số dạ minh châu mà hắn vơ vét từ trong đại điện của Cửu U đệ nhất thiếu gia cuối cùng cũng có chỗ để dùng.

Trước tiên là một con đường rộng rãi, đủ để cho mười cỗ xe ngựa đi ra đi vào, từng cột đá to lớn được điêu khắc long phượng, đứng sừng sững ở hai bên làm tường chịu lực, chống đỡ cả ngọn núi! Mắt rồng và mắt phượng toàn dùng dạ minh châu.

Hai bên đại lộ lại còn có nhiều đường nhỏ, mặc dù nói là đường nhỏ, thực sự cũng rất rộng. Theo đường nhỏ đi tiếp liền tới một đại sảnh cực

kỳ rộng lớn, bàn ghế đồ dùng cái gì cũng có, bao quát lấy mọi thứ. Bốn phía đại sảnh lại là mấy gian phòng nhỏ.

Xem ra, Quân đại thiếu quyết định không thể để thiết kế của Cửu U đệ nhất thiếu vượt mặt. Bất quá, hiện tại Quân đại thiếu đau đầu chính là hắn không có kỹ thuật để tạo cơ quan xuất quỷ nhập thần giống như Cửu U đệ nhất thiếu. Cung điện vĩ đại thì có rồi, nhưng cửa phòng và đại môn lại trở thành một vấn đề nhức nhối nhất.

Nổi giận rất lâu, chân chính suy nghĩ đến nhức óc, Quân đại thiếu cuối cùng quyết định sử dụng phương thức truyền thống nhất, lâu đời nhất: cửa gỗ then cài. Đào hai cái lỗ trên thạch bích, gắn trụ cửa vào, sau đó lại làm cửa gỗ, đây có thể xem như là phương pháp đơn giản nhất.

Mặc dù nói đây đã là phương pháp đơn giản nhất, nhưng số lượng công việc đối với Quân đại thiếu gia cũng vẫn nhiều. Quân đại thiếu gia làm được một nửa mới ý thức được: việc này ai cũng có thể lảm được mà. Cuối cùng Quân đại thiếu từ đây trở thành đốc công, cũng coi như là giải phóng.

Cả nhà Quân Vô Ý một phòng, Quân lão gia tử một mình một phòng, Đông Phương Vấn Tâm và chúng nữ cùng ở một phòng lớn nhất, sau đó Quân đại thiếu xây riêng một không gian riêng biệt cho mình.

Trên các con đường nhỏ trước cửa là nơi ở của hạ nhân Quân gia. Hạ nhân Quân gia theo tới đây không tính là nhiều, đại bộ phận đều đã thôi việc rồi. Đối với những người theo cùng, Quân Mạc Tà cũng không hà khắc, nói ra: không quản là nam hay nữ, chỉ cần kết duyên vợ chồng, báo lên trên, sau đó sẽ được hưởng đãi ngộ xây động phủ. Nếu ở không quen, lúc nào cũng có thể nói ra, Quân gia phụ trách thu xếp ngân lượng, đưa ra khỏi Thiên Phạt để tính kế mưu sinh. Bận rộn mất nửa tháng mới thu xếp ổn định.

Đám người Hùng Khai Sơn thấy Quân gia bận rộn, lại thấy Quân Mạc Tà xây được một cung điện hoành tráng, sau đó về hang ổ của mình, đột nhiên nhìn thứ gì cũng không vừa mắt.

Nhà người ta mới gọi là nhà chứ, còn "nhà" của mình thì ra thể thống gì. Chênh lệch thực quá lớn rồi, trước kia không so sánh thì còn chưa cảm thấy. Hiện tại so sánh, nếu nêu Quân gia ở gọi là phòng, thế nơi mình ở nhiều nhất cũng chỉ là lều tranh mà thôi, thậm chí đến chỗ ở của hạ nhân Quân gia so với mình còn ngon hơn, không phải là quá lắm sao? Mình đường đường là Thiên Phạt thú vương mà. Thật là mất mặt.

Các vị thú vương sau khi tham quan nhà mới của Quân gia, ngầm thống nhất, chỉ là sau khi nhịn hai ngày mới lắp bắp đề xuất: tỷ phu à. Chúng ta đều là người nhà, ngài xem có phải chúng ta cũng có thể ở trong những căn phòng như vậy không. Chúng ta đều là thân em vợ của ngài mà.

Quân Mạc Tà đảo cặp mắt trắng dã, nhìn đám em vợ này, biết làm sao được, người ta đến chữ "thân" cũng mang ra ròi, còn có gì để nói nữa, chỉ đành tiếp tục thi công. Đợi tới lúc tám vị em vợ cao hứng dọn về nhà mới, Quân đại thiếu đã mệt đến không thể cử động rồi.

Có nhà mới rồi, trong mắt tám vị thú vương làm gì còn tỷ phu gì nữa, tỷ phu là thằng nào hả! Chúng ta phải hưởng thụ nhà mới cho sướng đã!

Lại thấy hình như còn hàng nghìn con mắt đang mở to nhìn đám em vợ của mình, Quân đại thiếu hữu khí vô lực tuyên bố: từ nay về sau, chỉ có đạt tới đẳng cấp tôn giả mới có thể hưởng thụ đãi ngộ như vậy. Chưa đạt đến thì cứ đi tu luyện đi! Đám người Hùng Khai Sơn coi như là ngoại lệ. Sau không thể chiếu theo lệ này nữa, tuyệt đối không thể.

Đẳng cấp Tôn giả!

Hình như đám bát đại thú vương Hùng Khai Sơn cũng còn chưa đạt tới đẳng cấp đó. Mặc dù họ bây giờ cường độ thân thể đã vượt qua đẳng cấp tôn giả, nhưng, công lực thực sự lại vẫn chưa đạt tới. Trong chúng vương, duy có Hùng Khai Sơn và Hạc Trùng Tiêu hai người gần với đẳng cấp đó nhất.

Các thú vương mắt đỏ trừng trừng đi khỏi, nhìn nhà mới của đám người Hùng Khai Sơn, trong mắt ai cũng có vẻ ngưỡng mộ, ghen tỵ, thật sự hận không thể cướp được. Vì để có thể đạt được nhà mới như vậy, một câu nói của Quân đại thiếu đã tạo nên làn sóng tu luyện trong Thiên Phạt sâm lâm.

Tin rằng nếu cấp Tôn giả không phải chỉ dựa vào nghị lực là có thể đạt tới cảnh giới cao thâm, thì phỏng chừng nửa đời còn lại của Quân đại thiếu cũng chỉ sống vì sứ mệnh xây nhà này mà thôi.

Dù chỉ là tạm thời đuổi đám em vợ đi, Quân Mạc Tà vẫn bận tối mày tối mặt, trước là vận dụng mộc lực tạo ra một bãi đất bằng, phương viên ít nhất cũng phải gần nghìn mẫu, sau đó lại dùng thổ lực san phẳng lại, biến nó thành nơi trồng trọt, chuyển nhà đến rồi, không thể không có gì ăn cả đúng không? Mặc dù có thể đi mua thực phẩm nhưng làm vậy thì lại hơi phụ thuộc quá, vẫn không bằng tự mình canh tác, cơm no áo ấm!

Nhưng nếu muốn trồng các loại hoa mầu mà chỉ có đất không thì cũng không được, không có nước tưới tắm, ngươi lấy gì làm cho thực vật sinh trưởng chứ? Kết quả là, thủy lực bạo phát, phối hợp với thổ lực, tạo ra vài miệng giếng sâu, sau đó dẫn nước từ xa tới, rồi tạo một cái hồ nhỏ ở gần chỗ đất nông, việc gì cũng được giải quyết hết.

Trong thời gian mà Quân đại thiếu gia bận bù đầu, lại có hàng xóm tới bái phỏng, Vạn tướng quân Thiên Nam thành dưới sự ủy thác của Thiên Hoàng, đem tặng rất nhiều đồ gia dụng. Củi gạo dầu mỡ các kiểu đề bên ngoài Thiên Phạt sâm lâm, chất đống thành núi.

Quân Mạc Tà vung tay một cái , Huyền thú cửu giai toàn bộ xuất động, làm cu ly tạm thời, một loáng là đã đem toàn bộ mang về, tác dụng phụ chính là nhiều cửu giai huyền thú cùng ra tay như vậy đã dọa cho Vạn tướng quân mất hồn mất vía.

Quân đại thiếu vùi đầu vào xây dựng, đem khu vực phụ cận nhà Quân gia bố trí giống như một hoa viên cỡ lớn, có chỗ ăn, có chỗ chơi, còn có

các loại hình giải trí. Đến cả bên bờ tiểu hồ, cũng có vài chỗ câu cá để gia gia mọi người hưởng thụ khi nhàn rỗi.

Trong thời gian này, Quân đại thiếu quả là vô cùng vất vả, ban ngày làm việc cực nhọc, đến tối lại nghiên cứu trận pháp. Cuối cùng trong vòng gần một tháng thành công bày bố một ngũ hành mê thiên trận!

Quân đại thiếu gia bố trí trận pháp này ở ngoại vi nhà Quân gia, khi trận pháp khởi động, cả ngọn núi bỗng chốc ẩn sau một mảng sương trắng. Đưa tay còn không thấy được năm ngón, khiến cho chúng thú Thiên Phạt sâm lâm tấm tắc khen.

Hùng Khai Sơn lấy thân thử nghiệm, lắc mông chui vào trong thử một phát, chỉ thấy một trận sấm sét đùng đùng vang lên, sau đó Hùng Vương toàn thân phát ra mùi thịt gấu nướng, tóc tai đen đúa, toàn thân run rẩy. Cũng còn may là lực phòng ngự của Thiên Phạt thú vương kinh người, nếu không thực sự đã biến thành gấu nướng rồi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 60: Trật Tự Mới Của Thiên Phạt

Quân đại thiếu bên này đang ở trong trận cau mày suy nghĩ, xem xét xem còn có sơ hở nào không, nhưng không ngờ trận pháp vừa bố trí xong đã lại có kẻ xâm nhập, vội tới ngăn lại, nhưng vẫn chậm một bước, tình hình Hùng Vương dường như vô cùng thê thảm. Đại khái là lực phòng ngự của huyền thú kinh người, mà Quân đại thiếu gia lại đình chỉ tương đối kịp thời, nếu không, vị Hùng Vương này có lẽ sẽ trở thành Thiên Phạt thú vương đầu tiên bị sấm sét nướng chín.

Bên ngoài nhìn vào, sương trắng dày đặc chắn hết tầm mắt, tự nhiên là không thấy gì cả, nhưng ở bên trong, lại là một cảnh tượng khác, trời xanh mênh mông, vạn lý vô vân, một phong cảnh rất đẹp.

Còn ba mặt bên ngoài, lại bị Quân Mạc Tà trực tiếp dùng các trận pháp khác phong kín lại, thêm lực lượng ngoại vi của Thiên Phạt sâm lâm, có thể nói là vững như thành đồng, vạn vô nhất thất.

Về phần sở bộ Tàn Thiên Phệ Hồn, sau khi an trí nội bộ tương đối ổn định xong, Quân Mạc Tà hạ lệnh một tiếng, tất cả ra khỏi Thiên Phạt, tới địa điểm cũ của Huyết Hồn Sơn Trang, dựng trại đóng quân. Nơi đây, vốn là nơi Quân Mạc Tà muốn dùng để khuếch trương thế lực! Thiên hạ của Tà Quân bắt đầu từ nơi này!

Quân Mạc Tà lại điên cuồng sử dụng mộc lực, mạnh mẽ đem toàn bộ cây cối trên rặng núi này liên kết với Thiên Phạt sâm lâm, trở thành căn cứ bí mật của mình. Chỉ thấy hàng loạt cây to trong đêm không ngừng sinh trưởng, trời vừa sáng, rặng núi vốn không lớn lắm đã biến thành một mảnh rừng rậm nguyên thủy.

Trong một đêm thôn tính mấy nghìn mẫu sơn lĩnh! Không còn phân chia hai bên với Thiên Phạt sâm lâm nữa!

Ưng Bác Không, Phong Quyển Vân, Bách Lý Lạc Vân ở lại nơi này làm đại ca dẫn đầu. Bên ngoài, tự nhiên cũng bị Quân Mạc Tà bày một trận pháp thần bí, ẩn dấu tất cả lại.

Đến bước này, bố trí tất cả coi như tạm thời hoàn thành, vấn đề bảo vệ bản thân cuối cùng cũng tương đối nắm chắc! Quân Mạc Tà mới có thể thở phào một hơi. Hắn cũng không ngờ tới, dọn nhà lại phiền phức tới như vậy. Khi quay lại Thiên Phạt sâm lâm, vừa lúc nhìn thấy Hạc Trùng Tiêu đang ở đây nổi trận lôi đình.

Hóa ra, Hạc Vương từ sau khi có hành cung của mình, coi như trân bảo, mỗi ngày đều phải đi nhìn ngắm vài vòng, xem như tản bộ. Nhưng hôm nay lại tức giận vạn phần khi phát hiện, có con tiểu thú gan to bằng trời dám ở ngoài hành cung của Hạc Vương đại tiện.

Hạc Vương lập tức đại nộ!

Động phủ nguyên bản chỉ là một cái tổ, cho nên không sao, bản thân mình cũng thi thoảng làm thế, việc này cũng chả có gì xấu hổ cả, ai ai cũng là loại mặt dày, chỉ cần cúi đầu, đâu đâu cũng trở thành nhà xí.

Nhưng hiện tại ở trong cung điện hoành tráng lộng lẫy thế này, nếu còn xuất hiện việc bất nhã như thế thì ai có thể chịu được? Cho nên Hạc Vương tức giận, toàn bộ huyền thú run rẩy, đều nằm rạp xuống mà nghe Hạc Vương dạy bảo.

Được! Quân đại thiếu vừa nhìn, việc này lại phải tới tay mình, cuối cùng Quân đại thiếu cùng chúng vương sau khi thương nghị, áy náy mà dùng phương pháp mới: ở trong Thiên Phạt sâm lâm mấy nghìn nhà xí cỡ lớn mọc lên như nấm.

Bát đại thú vương thay phiên trực nhật, một tháng đổi ca một lần, để chúng thú thủ hạ phụ trách dọn dẹp uế vật, sau đó mang tới một sơn cốc

trống khác, có một khe núi cao vạn trượng, coi như dùng làm đồ lấp khe núi. Tự nhiên là dùng xe cút kít do Vạn tướng quân tặng. Kết quả là đám huyền thú gặp xui xẻo lớn.

Vạn năm trở lại đây, huyền thú đã bao giờ được chính quy như vậy? Hiện tại tự nhiên làm thế, suýt nữa khiến chúng thú nảy sinh bạo động, nhưng đám thú vương từ khi ở biệt thự hạng sang, đã nghiễm nhiên nhận chức vụ giám đốc sở vệ sinh, thậm chí coi việc huyền thú đại tiểu tiện bậy bạ là tội ác tày trời.

Thậm chí, Ưng Vương chủ động xin đi giết giặc, thành lập một đội chấp pháp, đem gần ba nghìn cao cấp huyền thú luân ban tuần tra không ngừng ở Thiên Phạt sâm lâm, một khi phát hiện đứa nào đại tiểu tiện bậy bạ, trực tiếp chấp pháp, bắt lấy đánh nhừ tử rồi tống vào phòng tạm giam!

Nếu ở nơi nào đó phát hiện vết tích của phân và nước tiểu, nhưng lại không tra ra được là con nào làm, được thôi, toàn bộ cả khu đều chịu tội.

Vì vậy trong sâm lâm, chỉ trong một đoạn thời gian ngắn ngủi, đâu đâu cũng là gào khóc thảm thiết, huyền thú con nào cũng khóc không ra nước mắt, kêu khổ thấu trời.

Còn quy tắc mạnh được yếu thua trong Thiên Phạt sâm lâm, Quân Mạc Tà lại chưa từng nghĩ tới việc thay đổi. Chỉ có cạnh tranh tàn khốc như vậy, dưới áp lực sinh tồn, Thiên Phạt mới có thể bồi dưỡng ra cường giả. Nếu như không có, thế cả khu rừng chỉ coi như là một vườn thú cỡ bự mà thôi.

Nhưng đám Hạc Vương và Hùng Vương sau khi thương nghị, vẫn quyết định: cho dù hai bên có chiến đấu thì sau khi chiến đấu kết thúc cũng phải dọn dẹp sạch sẽ chiến trường! Nếu không, nghiêm trị không tha! Cũng chính là nói, mày có thể ăn thịt, nhưng sau khi ăn phải mang xương đem đổ.

Ngoài ra, dưới sự xúi giục của Quân đại thiếu, các quần tộc huyền thú trong Thiên Phạt sâm lâm bắt đầu mở rộng thi đua! Cũng chính là nói, một một năm một lần, các đại tộc quần sẽ đấu nhau! Không được xảy ra tử vong, nhưng, tộc nào bị thua phải quét dọn nhà xí một năm.

Ai mà muốn vùi đầu cả năm dọn phân cơ chứ? Kết quả độ nóng của việc tu luyện tại Thiên Phạt lại tăng lên, không khí tốt đẹp như vậy khiến các đại thú vương cười ngoác mồm.

Đợi tới khi việc sinh hoạt của Quân gia đi vào quỹ đạo, thời gian đã hơn một tháng. Mọi người Quân gia cũng từ từ thích ứng với cuộc sống mới.

Quân lão gia tử hàng ngày mang theo ghế con, cần câu tới chỗ câu cá mà hưởng thụ. Nhàn hạ thì luyện công, cuộc sống của lão gia tử có thể nói là phong phú vô cùng, thậm chí nỗi buồn xa quê cũ trước kia đã biến mất chín phần mười. Hết buồn rầu, tâm cảnh tự nhiên rộng rãi, khiến tu vi bản thân cũng tịnh tiến không ít, nói ra, trong thời gian này lão gia tử được Quân Mạc Tà biếu không ít đan dược, nhưng ràng buộc của lão thực sự quá nhiều, nào là quốc gia, gia đình, ai mà không mệt mỏi, dù có thần dược cũng khó mà có công hiệu. Trước mắt vạn sự không cần quan tâm tới, tâm cảnh thanh minh, dược lực tiềm trong thể nội liền phát huy, tu vi của lão gia tử tự nhiên là tăng tiến, lúc này đã đạt tới cảnh giới chí tôn chi thượng.

Quân đại thiếu tự nhiên là không quá chú trọng tới chiến đấu lực của Quân lão gia tử, cho dù sau này có chiến sự, cũng không để lão gia tử ra tay, nhưng tu vi thăng tiến lại còn có chỗ tốt khác, chính là thọ mệnh tăng theo, lão gia tử chinh chiến nửa đời người, thương thế trên người không phải chuyện nhỏ, Quân Mạc Tà mặc dù giúp gia gia trị liệu vài lần, nhưng nhân lực cũng có hạn, hiệu quả mặc dù rõ rệt, nhưng thủy chung cũng không thể khiến lão gia tử hồi phục trạng thái tốt nhất. Mà lão gia tử lần này công lực tăng tiến, tuổi thọ cũng đại tăng, lại giải quyết hộ cho Quân đại thiếu rất nhiều tâm sự, với tu vi của lão gia tử sống thêm hai trăm năm nữa cũng không thành vấn đề.

Còn vợ chồng Quân Vô Ý ngược lại lại không có hạnh phúc vui sướng như Quân Mạc Tà tưởng tượng, nói cho cùng tinh thần trách nhiệm của cặp vợ chồng này quá lớn, ngày nào cũng chắp tay tính toán, lại có bao nhiêu cô nhi bị chuyển tới Huyết Hồn Sơn Trang, bọn chúng sống như thế nào. Nhất là Hàn Yên Dao, đối với những hài tử đó lại càng thêm lo lắng, nuôi dưỡng nhiều hài tử như vậy mà chỉ trong mấy ngày, trên cơ bản có thể gọi tên từng đứa một, hơn nữa, ngày sinh của đại đa số cũng nhớ được. Còn đồng thời chỉnh lý, ghi chép, chuẩn bị, chỉ phần tâm ý này đã khiến người ta kinh ngạc.

Trong lòng Hàn Yên Dao có một mục tiêu, cũng coi như là tâm nguyện lớn nhất của nàng: nếu những đứa nhỏ này, đứa nào cũng có thể coi mình như là thân sinh mẫu thân, gần gũi như thế, lòng mình mới có thể thoải mái một chút.

Còn nữa, khi chiếu cố những hài tử này, Hàn Yên Dao thường hay cảm thấy trong lòng mình phi thường tự nhiên, thanh thản.

Cho nên, vô luận những hài tử này khi được chuyển tới có xấu bẩn, thương tật, nàng cũng không hề ghét bỏ. Việc này có Quân Vô Ý làm cùng, hai người cũng không cảm thấy cô đơn, làm rất chi là bóng bẩy.

Còn có việc khác khiến Quân đại thiếu càng thêm vui vẻ, sầu khổ ẩn giấu trong lòng Quân tam gia cuối cùng cũng đã tan biến rồi, sống lưng vốn đã thẳng nay còn thẳng hơn, mà khuôn mặt khắc khổ kia của Hàn Yên Dao lúc này cũng không còn nữa, có nói là nét mặt phơi phới cũng không quá đáng. Giống như một câu nói, sự mỹ lễ của nữ nhân đều xuất phát từ sự tưới tắm của nam nhân!

Còn trong cung điện lớn nhất do Đông Phương Vấn Tâm và chúng nữ chiếm cứ, ngày nào cũng vang lên tiếng lạch cạch, đó là phát minh của Quân đại thiếu: mạt chược. Từ lúc trò này ra đời, mấy nữ nhân mê chơi đến độ kinh khủng, cứ rảnh rỗi là lại xúm xít vào với nhau, thậm chí có lúc Xà Vương cũng vào làm một ván.

Quản Thanh Hàn, Độc Cô Tiểu Nghệ, Hàn Yên Mộng, Linh Mộng công chúa, Đông Phương Vấn Tâm, Xà Vương, sáu người này trở thành bạn cờ bạc trung thành nhất. Trong đó chơi giỏi nhất lại là Độc Cô Tiểu Nghệ, nha đầu này về mặt này ngộ tính cực cao, sau này có thể nhắm mắt đánh bài, đưa tay lấy bài, tuyệt đối không có sai lầm nào cả. Tiếng tăm 'Thần bài" về sau cũng bị mọi người bài xích, ngươi nói ngươi nhắm mắt thì nhắm đi, vận số lại còn đỏ tới vậy, đánh bài ai cũng muốn ăn, ai mà muốn mình thua sát ván như thế này chứ.

Linh Mộng công chúa thân thể đã khỏe hơn, tâm tình càng thấy thoải mái, lại còn có Độc Cô Tiểu Nghệ bầu bạn, khí sắc tự nhiên là hôm sau tốt hơn hôm trước. Mà Đông Phương Vấn Tâm nhìn những nữ hài đứa nào cũng như hoa như ngọc này, trong lòng sớm đã coi là nữ nhân của con mình, cũng chính là con dâu của mình,đương nhiên càng thêm sủng ái, tâm hồn cũng được gửi gắm, không còn phiền muộn như lúc trước nữa, cố gắng tươi cười.

Trong thời gian rảnh rỗi, Quân đại thiếu ngoài làm thợ xây ra, còn có việc khác, ngày nào cũng có một lượng lớn dược liệu được các thú vương đem tới đặt trước cửa nhà Quân Mạc Tà. Không quản là có độc hay không, hiếm có hay không, tất cả đều chuyển đến nơi này.

Quân Mạc Tà đương nhiên không biết hai chữ từ chối là gì, một số dược liệu tương đối trân quí trực tiếp đem vào Hồng Quân tháp, còn những thứ khác hắn lại xây ra một vườn thuốc rồi trồng ở đó, mặc dù nói lúc trước đoạt được bảo tàng vạn năm của đệ nhất thiếu, đáng tiếc những dược liệu đó quá quí hiếm, tuổi và dược lực cũng quá mạnh, toàn là loại nhìn là thèm nhỏ dãi, căn bản không dám dùng tới, hiện tại nếu sử dụng, cơ bản là lãng phí của trời. Chẳng bằng đống thổ sản Thiên Phạt này, cái gì cũng có thể sử dụng.

Vấn đề thuận lợi giải quyết. Đoạt thiên chi chiến vẫn cứ theo như kế hoạch ban đầu mà tiến hành, cho nên, hiện tại hoàn toàn không có việc gì rồi. Hờ hờ, vươn vai duỗi chân, thở phào vài hơi, cuộc sống hôm nay thật là tốt đẹp biết bao...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 61: Luyện Đan, Tuyết Yên Triệt Ngộ

Nói đến chuyện Thú Vương tặng thuốc, lần kinh khủng nhất chình là một lần, Quân Mạc Tà mở cửa ra, liền thấy Hồ Liệt Địa hì hà hì hục, khiêng vào một vật rất lớn, lúc kéo vào cũng phải dài hơn mấy trượng, trên đầu là những sợi râu lắc lư, ngoài da nổi từng cục xù xì to bằng đầu người, xem bộ dáng cũng phải nặng chừng ngàn cân.

Quân Mạc Tà vừa nhìn, không khỏi giật mình hoảng sợ! Vật nọ không ngờ chính là một gốc Hà Thủ Ô siêu lớn khoảng chừng vài ngàn năm tuổi! Thì ra khi Hổ Vương luân phiên đi tuần tra, phát hiện được một gốc cây, dường như chính là dược liệu như tỷ phu thường kể, vì vậy, hắn đã phát động hơn mấy trăn con huyền thú hành động, cơ hồ đào mòn cả một ngọn núi, mới nhổ được gốc cây còn nguyên vẹn ra, sau đó liền lập tức đi dâng bảo vật.

Đây cũng là do Hồ Liệt Địa vừa mới đột phá, nếu là một người bình thường thật sự không thể nào khiêng nổi vật này, một gốc Hà Thủ Ô siêu lớn nặng hơn một ngàn cân đó!

Nói đến loại dược liệu như Hà Thủ Ô này cũng khác biệt so với những dược liệu khác, hầu hết dược liệu, coi nhưng trấn quý đến mức này, nhưng khi linh dược đã vượt quá ngàn năm, cũng sẽ hóa thành tro bụi, linh khí bên trong sẽ quay về trong trời đất. Duy chỉ Hà Thủ Ô là không bị giới hạn bởi năm tuổi, cho dù tuổi có già đến mức nào linh khí bên trong cũng sẽ không quay về trong trời đất. Cũng vì tính chất đặc biệt này, gốc Hà Thủ Ổ ngàn năm do Hồ Liệt Địa phát hiện ra lần này

thật sự vô cùng quý hiếm, thậm chí trong cả ‘đại đội’ linh dược của đệ nhất thiếu cũng không có.

Việc đầu tiên Quân Mạc Tà làm là vội vàng đem bảo bối khổng lồ này thu vào trong Hồng Quân tháp.

Chúng Thú Vương đều có cùng ra sức, có chung tâm tư: Tỷ phu, ngài hãy nhanh chóng luyện đan đi mà! Chúng ta đang chờ tăng cường thực lực đây, có thực lực rồi sẽ có thể san bằng cái Thánh Địa luôn làm người khác chướng mắt, báo thù cho đại tỷ.

Quân Mạc Tà lập tức vào việc ngay, rốt cục cũng bố trí hoàn hảo những trận pháp, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ luyện đan trong bảy ngày. Thực lực, đây mới thực sự là vấn đề quan trọng nhất!

Thiên Phạt sâm lân rất mạnh mẽ là điều không thể nghi ngờ, hơn nữa những huyền thú ở đây cũng rất đoàn kết, cả khu rừng như là một khối tường đồng vách sắt vậy, Thánh giả không thể dễ dàng tấn công vào, nhưng không phải tuyệt đối không dám vào, chuyện ngoài ý muốn đôi khi vẫn xảy ra.

Chỉ lấy một ví dụ đơn giản nhất, ba thánh địa lớn bên ngoài Thiên Phạt sâm lân tập hợp các cao thủ cực mạnh lại với nhau, chỉ cần không tham công liều lĩnh, chiếm được chỗ tốt liền rút lui ngay, như vậy, tuyệt đối có thể chiếm được thành quả xa xỉ.

Ngoài nạn bên ngoài, còn có mối lo bên trong. Quân Mạc Tà cũng không quên, trong Thiên Phạt sâm lâm có một phiến sương mù vây quanh Huyễn phủ, là nơi phong ấn một vị đại năng thông thiên triệt địa – Cửu U Thập Tứ thiếu.

Nhắc tới Cửu U Thập Tứ thiếu, Quân Mạc Tà liền cảm giác rằng… dường như thế gian không có tên điên thì sẽ yên ổn hơn một chút.

Hơn nữa, người trong Huyễn phủ cũng có khả năng tiến vào Thiên Phạt! Một pháo đài an toàn cũng không nhất định tuyệt đối an toàn! Điều

này hết sức rõ ràng!

Là địch hay là bạn cũng không rõ nên Quân Mạc Tà luôn giữ cảnh giác, phòng ngừa vạn nhất! Nếu không phải là người nhà của mình, Quân Mạc Tà sẽ không bao giờ buông lỏng tinh thần cảnh giác.

Qua hai buổi tối liên tiếp, Quân Mạc Tà xuất ra mười mấy lần, một lượng lớn Thông Vô đan, Tụ Nguyên đan, Thiên Nguyên đan, ba loại đan dược quan trọng, mỗi loại luyện chế ra không ít hơn 2000 viên!

Từ sau khi linh lực trong kinh mạch thuế biến thành màu tím, hiệu suất luyện đan của Quân đại thiếu liền tăng lên một khoảng lớn, tăng trường không chỉ gấp đôi! Ngày xưa, khi luyện ba loại đan dược này, loay hoay cả đêm nhiều lắm cũng chỉ xuất ra được vài ba lò đan thôi, đôi khi còn phải chấp nhận tỷ lệ thấy bại.

Nhưng bây giờ, một canh giờ có thể xuất ra ba đến bốn là! Hơn nữa hiệu suất thành đan lại càng tăng cao chót vót! Nguyên bản một lò đan chỉ có mười mấy hạt, giờ đây lại có thể luyện ra ít nhất năm mươi hạt! Phế đan ư? Căn bản không có một hạt phế đan nào!

Lúc này, Quân Mạc Tà mới cảm giác được chỗ tốt chân chính của linh khí màu tím: không chỉ bền bỉ hơn xa luồng linh khí màu trắng mấy chục lần, hơn nữa khi phối hợp cùng với Hỗn Độn hỏa, Tạo Hóa lô thật sự có cảm giác thân mật khắng khít. Tựa hồ ba thứ này nguyên bản chính là người một nhà, điều này khiến cho Quân Mạc Tà mơ hồ cảm giác được càng ngày mình càng hiểu rõ sự thật. Quân Mạc Tà không biết rằng cũng không phải là hắn tiếp cận sự thật mà vốn thuở sơ khai của Hỗn Độn hỏa và Tạo Hóa lô là do Hồng Mông Tử Khí luyện thành, tuyên cổ bất diệt! Mà luồng linh khí màu tím trong kinh mạch của hắn chính là thứ đã tạo ra mẫu thể của Hỗn Độn hỏa cùng Tạo Hóa lô – Hồng Mông Tử Khí.

Nếu dùng Hồng Mông Tử Khí thúc dục Hỗn Độn hỏa cùng Tạo Hóa lô mà chỉ có thể tạo ra đan dược cấp thấp.

Nếu như vậy vậy thì Bàn Cổ đại nhân khai thiên lập địa đã sớm đập đầu tự tử quách đi cho rồi!

Bất quá, nói đi cũng phải nói lại. Hồng Mông Tử Khí bây giờ của Quân Mạc Tà quá mức nhỏ yếu, cho nên không thể giúp hắn gắng gượng luyện đan trong thời gian dài, nếu như mạnh hơn thì lúc đó mới thật sự khả quan.

Tuy nhiên mặc dù số lượng chân khí không bù được, nhưng Quân đại thiếu cũng xem như là dân chuyên nghiệp rồi, coi như tu luyện giả tu luyện đan đạo chuyên nghiệp cũng sẽ không làm được như hắn, luyện đan không ngừng nghỉ, luyện đan một cách điên cuồng. Giống như một kẻ hơn mười năm không ăn cơm, bỗng gặp được một bữa đại tiệc miễn phí, nhân gia như thế nào có thể bỏ qua cho được. Càng làm cho người khác ganh ghét là thằng nhãi này có một nguồn linh dược 'bất tận' làm hậu thuẫn! Bình thường người khác luyện chế được vài lò linh dược thì đã dừng tay rồi. Nhưng hắn thì không, cứ một mực mà luyện chế đều đều.

Cũng có người chửi thầm, chiếm hết cả Thiên Phạt sâm lâm còn chưa đủ hay sau, cư nhiên lại chiếm nốt bảo tàng số một của Cửu U… Tất cả đều là thiên tài địa bào số một đó!

Cứ như thế, qua hai ngày hai đêm không ăn không ngủ, Quân Mạc Tà mới kết thúc quá trình lao động chuyên nghiệp của mình, người hắn nhũn cả ra, xương cốt kêu lách cách, lúc này mới ra ngoài hít thở một hơi không khí.

Hắn vốn định để cho Mai Tuyết Yên tu luyện bên cạnh mình trong lúc luyện đan, nhưng Mai Tuyết Yên chỉ vừa mới đạt được cảnh giới Khai Thiên Tạo Hóa Công đệ nhất tầng, còn xa mới đủ tiêu chuẩn đi vào tầng thứ tư của Hồng Quân tháp. Quân đại thiếu bất đắc dĩ cũng đành bỏ qua.

Bất quá, khi Quân Mạc Tà ra ngoài liền bị dọa cho hoảng sợ. Mai Tuyết Yên bây giờ mặc dù chưa thể đột phá Khai Thiên Tạo Hóa Công

nhưng cứ theo đó mà tu luyện không ngừng, hút vào cơ thể một lượng lớn linh khí, cứ như vậy đã nhảy lên hàng ngũ thất cấp huyền thú rồi.

Điều này làm cho Quân đại thiếu có chút mất cân bằng: Cái quái gì thế!? Nàng là kiểu người gì, à, không đúng, nàng là loại thú gì, chính xác là cầm thú, ngay cả bổn thiếu gia cũng không thể tu luyện nhanh như vậy, chỉ mới có mấy ngày thôi mà!

Quân đại thiếu quên mất một điểm trọng yếu, hắn đương nhiên giờ nào phút nào cũng luyện công để tăng cường tu vi, nhưng khi hắn ở bên ngoài, linh khí cực kỳ thưa thớt, mà thời gian của hắn ở ngoại giới, kém xa so với thời gian hắn ở trong Hồng Quân tháp.

Mà Mai Tuyết Yên lại bế quan tỏa cảng, trực tiếp tu luyện ngay trong Hồng Quân tháp, vô luận là ăn uống hay ngủ nghỉ, đều được bao trùm bởi linh khí trong Hồng Quân tháp! Dưới điều kiện như vậy mà tốc độ tu luyện không mau mới là chuyện lạ! Mai Tuyết Yên tu luyện với tốc độ ‘nhanh như cầm thú’, còn Quân đại thiếu của chúng ta ‘không bằng cầm thú’!

Nhìn thấy Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên vô cùng vui vẻ, hiển nhiên, nàng có chút hài lòng với thành quả tu luyện của mình trong khoảng thời gian qua.

Mặc dù bây giờ nàng nàng thân cận với Quân Mạc Tà, nhưng trong lòng nàng có ít nhiều không thể tiếp thu được. Nhưng lúc này, Mai Tuyết Yên không tận lực tránh ra, mà để Quân Mạc Tà ôm mình vào lòng.

Lồng ngực này… chỉ khi mất đi mới thật sự cảm thấy hối tiếc, bản thân mình khát vọng sự ấm áp này như thế nào. Cũng chỉ nằm trong lồng ngực của hắn, Mai Tuyết Yên có cảm giác được vô luận thế nào mình cũng có thể chiều theo.

Con đường của cường giả, bản thân mình đã lẻ loi một mình biết bao nhiêu năm, đạt đến đỉnh phong, nhưng chưa từng đạt được lòng trung thành, đứng ở chỗ cao lúc nào cũng lạnh lẽo, nhưng, mặc cho sự cô độc,

mặc cho sự lạnh lẽo, bản thân mình lúc nào cũng kiên trì bước tiếp. Nguyên bổn không cảm giác được, tựa hồ như nhân sinh vốn đã như thế này. Từ giờ phút được sinh ra, bắt đầu vì trở nên mạnh mẽ mà cố gắng, đến cuối cùng, lại đem tính mạng của mình trong cuộc chiến đoạt thiên.

Tựa hồ đó chính là vận mệnh của mình!

Mai Tuyết Yên cũng không cảm giác được như thế nào, nàng đã sớm có thói quen tiếp nhận vận mệnh bản thân.

Mặc dù không cảm giác được, hạnh phúc chính là gì.

Chưa từng nếm qua mùi vị của hạnh phúc.

Nhưng từ khi nằm trong lồng ngực này, nàng đã biết, chính thức biết rồi.

Nàng cũng biết ý nghĩ tính mạng của mình, không phải chỉ có thiên phạt, cũng không phải chỉ có cuộc chiến đoạt thiên.

Thì ra trên thế gian này, còn có nhiều thứ ý nghĩa hơn, có thể khiến mình buông quả cuộc chiến đoạt thiên, thậm chí, không tiếc rẻ mà buông tha hết thảy, cho dù trong nháy mắt thiêu rụi hết thảy những gì mình muốn giữ gìn, những gì mình hằng quý trọng…Thì ra, đây mới chính là điều quý giá nhất trong nhân sinh.

Chỉ khi có hắn, nhân sinh mới trở nên đầy đủ. Cuộc chiến đoạt thiên, mình vẫn có thể hi sinh, nhưng sẽ không luyến tiếc. Cuộc chiến đoạt thiên, chúng sinh trong thiên hạ mỗi người có mỗi lý tưởng hoặc có những mục tiêu riêng…Nhưng, đó không phải là toàn bộ cuộc sống, càng không phải là toàn bộ ý nghĩa tồn tại của tính mạng.

Trong thời khắc không bị ràng buộc này, mình chỉ thầm nghĩ muốn làm bạn đồng hành cả đời của hắn! Cùng hắn ngày xem mặt trời mọc, đêm ngồi hóng gió, mùa xuân thưởng thức hoa, mùa hè xem sấm sét, mua thu ngắm trăng, mùa đông thưởng tuyết….hay cùng hắn ở trong một

căn phòng làm bằng tuyết, ôm chặt nhau mà ngủ! Chỉ cần có nhau, cho dù là băng tuyết cũng trở nên ôn nhu, ấm áp, ấm áp đến tận trái tim…

Trong thời khắc bị Quân Mạc Tà ôm vào lòng, Mai Tuyết Yên cảm thấy bản thân mình đang run rẩy, linh hồn mình đang rạo rực hạnh phúc.

Mai Tuyết Yên cảm nhận được rất rõ ràng, mình không muốn xa rời lồng ngực của hắn không cần bất cứ ràng buộc nào, vô luận ra biến thành hình dáng gì, ta cũng là Tuyết Yên xinh đẹp nhất của hắn, hồng nhan đẹp nhất của hắn, người yêu của hắn! Vô luận là thân thể hay nguyên hình! Đã như vậy, ta còn quan tâm nhiều làm gì?

Quân Mạc Tà mừng rỡ! Cùng ở trong Hồng Quân tháp, hắn có thể cảm nhận được Mai Tuyết Yên đã đạt được một cảnh giới thấu triệt hết thảy, có thể buông bỏ được hết thảy.

Nha đầu này, tâm cảnh đã có đột phá rất lớn, tự mình mở được ổ khóa tâm hồn của bản thân.

Điều này thật sự làm cho người khác vui mừng.

Hắn lẳng lặng ôm nàng, hai ngươi không nói với nhau câu nào, mặc dù không nói một câu nhưng lúc này đây, im lặng còn quý giá hơn ngàn lời muốn nói.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 62: Tam Vấn Thương Khung

Một lúc sau, Quân Mạc Tà mới thỏa mãn lên tiếng: “Tuyết Yên à, ngươi có biết không, từ lúc ngươi bị thương, mặc dù ta không thể hiện gì bên ngoài nhưng trái tim ta chưa bao giờ bình yên, lúc nào cũng khắc khoải lo lắng, nhưng hôm nay, khi ôm ngươi vào lòng, ta mới cảm thấy thật sự an tâm. Tiểu yêu tinh nhà ngươi làm ta lo lắng đến đứt ruột đứt gan, quả thật là hành hạ người khác mà!”

Đôi mắt thông minh to tròn của Mai Tuyết Yên chớp chớp, liếc nhìn khuôn mặt của Quân Mạc Tà, rồi lại co mình, ép sát vào trong lồng ngực của hắn, lẳng lặng áp lỗ tai lên trên ngực hắn, lắng nghe từng tiếng trống ngực quen thuộc, ‘bịch…bịch…bịch’, mỗi một tiếng tim đập đều làm nàng cảm thấy hạnh phúc.”

“Không được, tiểu yêu tinh nhà ngươi còn muốn hấp dẫn ta à, ta đã quyết định rồi, cho dù tương lai ngươi đã hồi phục, nhưng cứ một khoảng thời gian, ngươi phải biến về hình dáng bây giờ cho ta ôm một cái, ta rất thích loại cảm giác này, thật sự rất hạnh phúc.” Quân đại thiếu cực kỳ thỏa mãn thở dài.

“Sau khi ta khôi phục xong ngươi vẫn muốn ta biến về hình dạng này sao? Hừ, như vậy làm sao ta có thể gặp người khác? Nhưng mà ngươi nói cũng không sai, chỉ hi vọng lúc đó ngươi không hối hận nhé.” Mai Tuyết Yên đang nằm trong lòng hắn khẽ hừ nhẹ, đôi mắt tinh nghịch khẽ trừng hắn.

Quân đại thiếu cũng không ngờ rằng, chỉ vì một câu nói hôm nay, sau này đã dẫn đến vô cùng phiền toái cho bản thân. Sau một thời gian hai

người thành thân, mỗi lần Quân Mạc Tà muốn thân thiết, hắn đều phát hiện tuyệt sắc giai nhân đang nằm trong lòng mình, chuẩn bị ‘giương cung bạt kiếm, cưỡi ngựa cầm thương, rong ruổi sa trường’ đột nhiên biến thành…….

Có thể tưởng tượng mỗi khi đến lúc đó, Quân đại thiếu khóc không ra nước mắt, chuyện đó tạm thời nói sau.

Ngay lúc Quân Mạc Tà đang ba hoa, đột nhiên, Mai Tuyết Yên đang nằm trong lòng hắn bỗng dưng im lặng, Quân Mạc Tà cảm thấy kinh ngạc, cúi đầu nhìn thì thấy hai mắt Mai Tuyết Yên sáng ngời, tập trung chăm chú vào một điểm trên hư không, trong thời khác này đã lâm vào một trạng thái đốn ngộ siêu nhiên.

Quân Mạc Tà dở khóc dở cười: Vậy mà cũng đốn ngộ được sao?

Không thể làm gì khác, hắn đành ôm một vật nhỏ mềm nhũn đang nằm yên như tượng trong lòng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Mai Tuyết Yên đột nhiên nhảy xuống đất, nhân tiện ngay trên linh mạch hằng ngày mình luyện công cùng nghỉ ngơi. Móng vuốt nhỏ nhắn tinh tế vung lên nhanh như gió, vô cùng tự nhiên.

Nhìn như rồng bay phượng múa, xoẹt xoẹt xoẹt đang dần thành hình.

Thì ra chính là ba dòng chữ.

Nhưng Quân Mạc Tà cảm giác được đây không phải là chữ. Ít nhất, đây cũng không phải là những dòng chữ bình thường mà là chiêu thức cao thâm! Bởi vì sát phạt chi khí trên này đậm đặc đến cực điểm.

Hỏi, tranh quyền đoạt lợi khi nào chấm dứt. Hận, Thánh địa vô tình. Một, nguyện hỏi chúng sinh, dùng hồng trần tẩy rửa thiên địa.

Hỏi, phong ba can qua bao giờ chấm dứt. Hận, thiên phạt vô tình. Hai, nguyện hỏi đất dày, phân rõ Càn Khôn.

Hỏi, trời đất xa xưa khi nào mớ tận. Hận, nhân thế kéo dài. Ba, nguyện hỏi trời cao, mối tình này tuyên cổ vượt luân hồi.

Quân Mạc Tà cẩn thận nhìn ba câu này, bỗng dưng ngộ ra vài điều.

Câu thứ nhất, nói về người trong tam đại thánh địa, Mai Tuyết Yên đã hoàn toàn thấu triệt, biểu lộ nguyện vong muốn chấn chỉnh càn khôn. Hơn nữa,……! Mỗi một nét bút đại biểu cho mỗi phương vị trong chiêu thức, hơn nữa biến hóa vô cùng, uy lực khả quan!

Câu thứ hai, nói về cuộc chiến đoạt thiên. Đây cũng chính là một tâm nguyện, một quyết tâm, quyết tâm mãnh liệt, thể hiện nguyện vọng muốn mang lại một thế giới thanh bình cho nhân gian. Đây cũng là một chiêu!

Câu thứ ba, nói về tình cảm. Hơn nữa, đối tượng lại là chính mình. Tình cảm vô cùng sâu đậm, mỗi nét bút viết ra đều viên mãn bao dung, lộ ra một ý chí kiên quyết, đời đời kiếp kiếp không thay đổi!

Hướng ông trời hứa nguyện, tình này tuyên cổ vượt luân hồi.

Dùng luân hồi đời đời kiếp kiếp để thể hiện tình cảm chân thành của mình.

Luân hồi cũng đại biểu cho sát chiêu! Sát chiêu có uy lực lớn vô cùng.

Trên thế gian này không có ai có thể tránh né được một chiêu ‘chung cực’ này.

Nha đầu này, quả không hổ danh một đời bá chủ! Sau khi đột nhiên tham ngộ liền đốn ngộ ngay! Hơn nữa còn sáng tạo ra ba tuyệt chiêu uy lực vô cùng này. Mà tâm tư của nàng đều đặt cả trên người Quân đại thiếu gia, ‘Tình vượt luân hồi’ là chiêu thức mạnh mẽ nhất trong ba chiêu. Cũng có thể nói, Quân Mạc Tà trong lòng nàng trọng hơn hết thảy. Mặc kệ tam đại thánh địa hay cuộc chiến đoạt thiên đều không thể so sanh với hắn được!

“Lợi hại! Thật sự lợi hại!” Ánh mắt Quân Mạc Tà rất sắc sảo, đương nhiên nhìn ra được sự lợi hại trong ba chiêu thức đó. Nhưng những biến hóa phức tạp trong đó thật khó có thể tưởng tượng được.

Xem ra, trong nhiều năm qua, trách nhiệm về tam đại thánh địa cùng với cuộc chiến đoạt thiên đã đè nặng trong lòng nàng, áp bức tới cực điểm. Nếu không, nàng không thể sáng tạo ra chiêu số kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu như vậy!

Mà Quân Mạc Tà quan sát ba chiêu thứ này, cũng chỉ vừa mới hình thành mà thôi.

Không ai ngờ tới, ngay tại đây, ngay khi bọn họ đang ôm nhau tâm sự. Mai Tuyết Yên lại có thể phá vỡ được gông xiềng tâm linh của mình, trong tình huống linh quang chợt lóe, đã sáng tạo ra tam đại tuyệt thế chiêu pháp, uy chấn thiên hạ, hoành tảo càn khôn.

Tam Vấn Thương Khung!

Quân Mạc Tà cũng không quấy rầy nàng, mà len lén độn ra ngoài Hồng Quân tháp.

Bởi vì sau khi viết xong ba dòng chữ, Mai Tuyết Yên liền lâm vào một trạng thái siêu thoát kỳ diệu, hai tròng mắt nhìn chằm chằm vào những dòng chữ đó.

Nàng đang hoàn thiện ba chiêu này!

Chiêu thức do chính mình sáng tạo ra chính là chiêu thức phù hợp với mình nhất!

Đã qua bao nhiêu năm rồi, đây là lần duy nhất Mai Tuyết Yên sáng tạo ra chiêu thức cho riêng mình.

Thời khắc này, tuyệt đối không thể làm phiền nàng được.

Một khi làm kinh động nàng, mọi công sức đều uổng phí! Quân Mạc Tà rất rõ ràng điểm này, cho nên hắn lựa chọn im hơi lặng tiếng mà biến mất, bởi vì khi mình ở đấy, cho dù chỉ là cái bóng của mình thoáng qua cũng đủ làm ảnh hưởng đến Mai Tuyết Yên, khiến nàng sáng chế chiêu thức thất bại.

Tự nghĩ ra chiêu thức, nói dễ vậy sao?

Huyền công trên đại lục, từ thời Cửu U đệ nhất đến nay, ít nhất cũng đã nhiều hơn vạn năm rồi.

Hơn một vạn năm!

Đã có biết bao chiêu thức được thiên chuy bách luyện, mặc kệ là bắt chước dã thú hay phi cầm, mặc kệ là bắt chước núi cao chót vót hay suối chảy ào ào, hoặc trời cao mênh mông, hoặc mây, núi, gió, hoa, tuyết, trăng…

Mỗi một chiêu thức đều trải qua biết bao nhiêu lần cải tiến! Tất cả những gì có thể lợi dụng được đều đã sử dụng cả rồi! Tư tưởng không gian lưu lại cho hậu nhân càng ngày càng ít!

Cho nên, khi đã chịu ảnh hưởng của trụ cột như vậy, còn có thể tự nghĩ ra chiêu thức, không một ai không phải là đại tông sư! Hạng người kinh tài tuyệt diễm.

Mà dưới tình huống toàn bộ công phu của Mai Tuyết Yên bị phế, phải bắt đầu tu luyện lại từ đầu, lại còn tu luyện một loại công phu đặc thù hoàn toàn khác trước kia, nàng đem bao nhiêu năm khổ tu của mình vứt bỏ. Nhưng cuối cùng, hết lần này đến lần khác nàng đã buông bỏ được xiềng xích tâm linh của bản thân, lấy tình cảm làm cơ sở, sáng tạo ra công phu hoàn toàn thuộc về bản thân!

Cũng chính trong giờ khắc này, mặc dù Mai Tuyết Yên chỉ có tu vi thất cấp huyền thú nhưng nàng thật sự có tư cách không hề kém hơn tổ sư gia của tam đại thánh.

Công phu tự nghĩ ra!

Giờ khắc này, thậm chí Mai Tuyết Yên còn không để ý đến bản thân, cứ như vậy mà lâm vào trầm từ, mà Quân Mạc Tà cũng không có nửa điểm ý nghĩ khác.

Hắn không ghen ghét cũng không so đo.

Trong lòng hắn chỉ tràn đầy kiêu ngạo.

Bởi vì người có thành tựa đến bực này chính là nữ nhân của hắn, chính là lão bà của hắn!

Mai Tuyết Yên đốn ngộ lần này hết ba ngày.

Mà trong ba ngày này, thậm chí Quân Mạc Tà còn không dám đến đưa cơm nước, không dám quấy rầy, sau kho luyện đan xong hắn trực tiếp đi vào tầng thứ 4 Hồng Quân tháp, rồi từ tầng thứ 4 trực tiếp đi ra ngoài.

Bên ngoài, Thiên Phạt sâm lâm tràn ngập niềm vui!

Bởi vì Quân Mạc Tà truyền ra một tin tứ, hễ là cửu cấp huyền thú chưa từng ăn đan dược sẽ được đến đây để cấp phát miễn phí! Ngay khi tin tức động trời này truyền ra, gần như toàn bộ thú vương đều dùng tốc độ nhanh nhất của mình, chạy đến nhanh như điện xẹt! Dọc đường đi còn huýt sáo vang vọng không trung, vừa chạy vừa triệu tập những cửu cấp huyền thú trong tộc đàn của mình: mau đến đây! Có chuyện tốt rồi, lại được nhận đan dược như trước đây. Ăn vào loại đan dược này chẳng những có thể gia tăng tốc độ tiến, rút ngắn thời gian tu luyện, mà còn rút ngắn khoảng cách với ngôi nhà mới (???), nhanh nhanh đi nhận thuốc nào!

Chỉ một thoáng, nào là từ trên không trung bay đến, hay đang chạy trên mặt đất. Thanh âm ầm ầm khi va vào cây cối truyền lại, sau đó mặt đất rung chuyển điên cuồng.

Nhìn một đám lố nhố trước mặt, cùng mới một đám huyền thú đang che kín bầu trời, còn có một đám đang bay đến từ phương xa, lại thêm âm thanh như thiên quân vạn mã trong rừng rậm. Mỗi con huyền thú đều đỏ bừng hai mắt, mỗi đầu huyền thú đều tràn đầy khát vọng.

Quân đại thiếu đột nhiên chảy mồ hôi lạnh toàn thân!

Cái đám này, rốt cục nhiều ít bao nhiêu vậy trời? Trăm vạn đại quân? Lần trước không phải Tuyết Yên đã nói trong Thiên Phạt sâm lâm tổng cộng chỉ có hai vạn cửu cấp huyền thú đó sao? Như thế nào bây giờ 'chui' ra nhiều như vậy?

Còn có một đám vì đường xá xa xôi nên chưa nhận được tin tức. Ngay lúc này chỉ đến một ít, một số huyền thú gần đây nhận được tin tức thôi.

Nhưng một bộ phận nhỏ này xem ra ít nhất cũng vượt quá hai trăm vạn rồi.

Tuyết Yên ơi Tuyết Yên, ngươi chỉ thuận miệng nói ra nhưng đã hại ta rồi! Đây là hai vạn mà ngươi nói à?? Đám này mà bảo là hai vạn hả trời!

Quân Mạc Tà quên mất ha chữ khi Tuyết Yên nói: Đỉnh phong!

Hai chữ này vô cùng trọng yếu, tuyệt đối cách xa nhau như từ thiên đường đến địa ngục!

Mai Tuyết Yên nói là: Cửu cấp huyền thú đỉnh phong, ước chừng có hơn hai vạn.

Nhưng Quân đại thiếu gần như muốn ngất, chỉ hỏi cửu cấp huyền thú thôi mà.

Khác biệt trong đó khẳng định rất lớn.

Hai vạn cửu cấp huyền thú đỉnh phong, mặc dù không ít, nhưng phân phối trong Thiên Phạt sâm lâm rộng lớn như vậy, tỉ lệ tuyệt đối không cao, thậm chí chỉ đạt được tỉ lệ 1/1000.

Nhưng số lượng cửu cấp huyền thú chắc chắn vượt xa con số này mấy trăm lần.

Quân Mạc Tà lúc này đã hiểu rõ vì sao Mai Tuyết Yên đã từng nói: Nếu Thiên Phạt sâm lâm của ta muốn tuyệt diệt tam đại thánh địa, thậm chí, tuyệt diệt cả đại lục, cũng tuyệt đối không phải là chuyện khó khăn gì!

Hắn cũng đã hiểu nguyên nhân, tại sao ngay cả Thánh vương, Thánh hoàng v.v. những nhân vật thần tiên nhất lưu cũng không dám trực tiếp tiến vào Thiên Phạt sâm lâm.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 63: Hùng Vương Động Xuân Tình

Thiên Phạt sâm lâm chiếm diện tích hàng tỉ mẫu. Chạy từ đông sang tây kéo dài qua toàn bộ đại lục, chiếm cứ cơ hồ một phần hai không gian, đây là một chỗ khổng lồ như thế nào? Bên trong Thú Vương cũng không nhiều lắm, cửu cấp đỉnh phong huyền thú cũng chỉ chiếm tương đối... Nhưng cửu cấp huyền thú bình thường cũng tuyệt đối hơn trăm vạn! Thậm chí, còn muốn nhiều hơn!

Lực lượng như vậy hơn nữa số lượng bát cấp thất cấp lục cấp không kể siết... Từ từ đợi... Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy trong ý nghĩ một trận chóang váng! một cỗ lực lượng khổng lồ như thế Tam Đại Thánh Địa chính là mấy nghìn người có thể so sánh?

Khó trách Tam Đại Thánh Địa thủy chung đối với Thiên Phạt kiêng kị đến loại tình trạng này!

Bất quá đám huyền thú thật đúng là thuần phác cực kỳ!

Có được lực lượng khủng bố như vậy cho dù là độc quyền cả đại lục cũng là đủ rồi a! ... Nhưng cả vạn năm lại chưa bao giờ phát sinh thậm chí ngay cả cái dã tâm cũng không có, đây mới thực sự là kỳ quặc quái gở...

Kỳ tích! Chân chính kỳ tích a!

Quân Mạc Tà đột nhiên tin tưởng tới cực điểm: có lực lượng cường đại như vậy trong tay, ta con mẹ nó còn sợ ai nha?

Tam Đại Thánh Địa? Xem là con kiến a...

Bất quá, bất kể là tin tưởng hay khiếp sợ cục diện rối rắm trước mắt hắn nhất định phải thu thập!

Nếu thật là làm cửu cấp huyền thú toàn bộ mỗi người một phần đan dược như trong lời nói...

Như vậy, Quân đại thiếu đời này trực tiếp khỏi phải làm gì luyện đan đi... số lượng, thật sự là quá kinh khủng!

Mắt thấy Bát Đại Thú Vương đứng ở hàng đầu, Quân đại thiếu đột nhiên nhãn châu - xoay động. Nảy ra ý hay.

Chiếm được đại tiện nghi là Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa đột nhiên da đầu một trận run lên: nhìn chúng là ta làm gì chẳng lẽ?

Quả nhiên, đã thấy Quân đại thiếu có vẻ như đầy bụng hồ nghi chau mày, lại mạnh tay vỗ bàn: "Hùng Khai Sơn! Hồ Liệt Địa! Các ngươi hai người này rốt cuộc là như thế nào như vậy? Không phải luôn nói với các ngươi thấp nhất hạn là cửu cấp đỉnh huyền thú sao? Tại sao mọi người toàn bộ chạy tới sao? Thế này là sao? Thật thật thành sự không có, bại sự có dư!"

Hùng Khai Sơn hưng phấn tươi cười đông lại ở tại trên mặt, hai mắt mở to: "Ách. . . Gì. . . ?"

Quân Mạc Tà chớp mắt, tiếp tục hợp lý hợp tình rống to: "Ngó ngó ngươi cái dạng gì, thật sự là tức chết ta mà. Sớm biết vậy sẽ không tìm hai ngươi truyền lời, giao chuyện gì đều làm hư chuyện nấy! !"

Hùng Khai Sơn "Gì" nửa câu, nhanh chóng câm miệng, ta mà định nói lại sau khẳng định được toàn thân đều đau nhức a, ta... Ta nhịn!

Hồ Liệt Địa hãy còn ngây thơ , không hiểu ra sao nói : "Tỷ phu... Này... Có vẻ như..."

Bên cạnh Hùng Khai Sơn nhanh chóng đấm một cái hắn, thấp giọng nói: "Không muốn chịu đau khổ, liền nhanh chóng câm miệng!

Hồ Liệt Địa tuy rằng vẫn không rõ là chuyện gì xảy ra, lại trực tiếp câm miệng!

"Các huynh đệ! Đan dược, hiện tại đã có! Số lượng không thiếu đâu!" Quân Mạc Tà cũng không để ý đến hắn. Mặt hướng quần thể dông nghìn nghịt hét lớn một tiếng.

Nhất thời một mảnh hoan hô, giống như núi thở sóng thần vang lên.

"Chẳng qua , ta lần này luyện chế ra đan dược số lượng quả thật không ít, nhưng so sánh với đông đảo huynh đệ số lượng còn hơi kém hơn không ít, chúng ta Thiên Phạt sâm lâm, mọi người cũng là biết đến... Nguyên bản ta sẽ chỉ tính toán thông tri cửu cấp đỉnh huyền thú đến, dù sao chỉ có bọn hắn mới bị vây tại bình cảnh, không nghĩ tới, Hổ Vương cùng Hùng vương lại nghe sai lầm rồi thông tri, làm cho tất cả mọi người đến nơi này! Này là lỗi của ta a, của ta sai lầm a... Ta làm sao lại tín nhiệm bọn họ !"

Một trận thất vọng thở dài, khẳng định không Quân đại thiếu gia không muốn giúp, mà là đan dược số lượng không đủ, chính mình một chuyến vất vả mà lại phải tay không đi về.

Hổ Vương cùng Hùng vương hai người đưa mắt nhìn nhau: tỷ phu a, thân tỷ phu của ta... Ngài lúc nào thông tri cho chúng ta như thế? Ngài không phải nói là cửu cấp cùng cửu cấp đỉnh cái gì chó má khác nhau... Chuyện này sao trách hai chúng ta đương sự không biết đây?

Làm người phải có lương tâm a? Tuy rằng hai chúng ta trong lòng kỳ thật không phải người, nhưng tỷ phu ngài chính là thật "Người" quá đi, ngài có thể nào bịa đặt hoàn toàn nói bừa đây? !

"Bất quá đâu, phàm là có lợi cũng có hại, chính là bởi vì hai vị Đại vương một phen hiểu lầm, ngược lại để cho ta vừa lúc ở nơi này hướng

mọi người truyền lại một tin tức, đỡ phải mọi người lại một lần nữa lặn lội đường xa!"

Quân Mạc Tà ánh mắt bắn phá, lớn tiếng nói: "Mọi người đều biết, đan dược hiệu quả đều là phi thường bá đạo, coi như ta luyện chế cũng có một chút tính nguy hiểm, nếu là không đạt được cửu cấp mạnh mẽ dùng không những sẽ không tăng lên công lực, còn có thể nổ tan xác mà chết... Nhưng, nếu là người đạt được cửu cấp đỉnh phong chẳng những không có gì tác dụng phụ, hơn nữa ở thăng cấp bên trong không có bất kỳ thống khổ gì! Này, chính là bản chất khác biệt! Tất cả mọi người là người biết chuyện, khẳng định đều minh bạch!"

"Cho nên đâu, ta lúc này hướng mọi người hứa hẹn, bất kể là thất cấp bát cấp hay vẫn là cửu cấp; mọi người tiếp tục cố gắng tu luyện, chỉ cần đạt được cửu cấp đỉnh, như vậy, liền lập tức trình báo thú Vương, sau đó đến nơi này của ta lĩnh thần đan! tiến vào Hóa Hình cảnh giới, gợi ra bản thân thực lực bay vọt tăng lên! Trở thành cường giả chân chính! Đạt tới cửu cấp đỉnh phong là có thể đến nơi này của ta nhận đan dược, mà đột phá thập nhất cấp, cũng chính là Tôn Giả!"

Quân Mạc Tà trịnh trọng nói: "hứa hẹn này, từ ngày hôm nay. Mười năm nội không thay đổi!"

Cửu cấp huyền thú, thân mình tiến vào cửu cấp đỉnh thật cũng không phải là quá khó khăn, nếu bản thân có chút di truyền cường đại, thậm chí không cần tu luyện chính là ngồi ăn chờ chết, đợi cho thân thể hoàn toàn trưởng thành, trực tiếp tiến tới đỉnh của tu vi. Nhưng nói chỗ xung yếu đánh vào cảnh giới Hóa Hình, cũng là sinh tử chi quan!

Hiện giờ nghe xong tin tức này, chẳng phải phấn khởi muốn điên?

Cửu cấp huyền thú cùng Hóa Hình huyền thú... Đây chính là bản chất sai biệt ! Thọ mệnh, cũng ước chừng kém nhau lên mấy trăm năm a!

Hiện giờ một khi có mục tiêu còn không hăng hái cuồng luyện a!

"Ta. . . Nói. . . Cái kia... Tỷ... Tỷ phu, nếu là mười... Trong vòng mười năm, không thể hướng... Hướng cái kia hướng... Đập vào... Đánh tới đỉnh... Vậy cũng làm sao?" Đây là một đầu Đại Hắc Hùng cả người lông màu đen , lắp bắp hỏi lên, rất rõ ràng là mới tới cửu cấp mới vừa vặn có thể nói... Hơn nữa, vừa nói chuyện, con mắt còn co rúm lại nhìn lên Hùng vương, trong mắt có e ngại. Còn có sợ hãi cùng thẹn thùng...

Hơn nữa tiếng nói có vẻ như rất nhỏ... Cùng thanh âm nữ tử cùng bộ dạng...

Quân Mạc Tà có chút mở rộng tầm mắt, đây chính là chính mình trừ bỏ Mai Tuyết Yên cùng Xà Vương Thiên Tầm ở ngoài, nhìn thấy duy nhất một con giống cái là cao cấp huyền thú!

Nghĩ đến đây, Quân Mạc Tà phóng mắt nhìn mới phát hiện, ở đây cửu cấp huyền thú, lại có hơn một nửa là giống cái... Như vậy, trước đó các nàng đi nơi nào sao?

Quân Mạc Tà không biết, ở Thiên Phạt sâm lâm, nhất là cao giai huyền thú giống cái tỉ lệ chính là rất rất hiếm. Cho nên, nếu là có chiến đấu phạm vi rộng huyền thú giống cái bất kể như thế nào, đều chắc chắc là sẽ không tham gia. Đây cũng là Thiên Phạt vạn từ năm nay truyền lại...

Đến nỗi Mai Tuyết Yên cùng Thiên Tầm, cùng với ngoại tộc, không thể đánh đồng...

"Trong vòng mười năm không đạt được... Vậy cũng khó mà nói sao, không thể làm ra cam đoan, chúng ta Thiên Phạt huyền thú thật sự nhiều lắm, ta muốn là hứa hẹn mười năm nếu không tỷ phu ta đây nửa đời sau cũng không cần làm cái khác, liền trực tiếp luyện đan cả đợi chăng..."

Quân Mạc Tà híp mắt sờ sờ cằm, cười hắc hắc nói. Hắn thật cũng phải cần mười năm, mà là cấp cho bọn người kia một cái kỳ hạn. Thời gian quá ngắn, mỗi người đều không đạt được, chẳng khác gì là làm khó

dễ, nhưng là thời hạn một khi quá dài, mỗi người cũng không có chí tiến thủ ...

"Áo... Ta đây ta... Ta ta... Đi cố gắng. . . Hiện tại liền. . . Đi nỗ... Cố gắng!" Đầu Hắc Hùng lông mềm nhẵn, cả người còn mang theo một vòng Kim Mao, bộ dáng tuy rằng mập mạp, nhưng thoạt nhìn nhưng vẫn là có chút đáng yêu.

Hơn nữa tính cách cũng có chút thẹn thùng, giống như là ngại ngùng cực kỳ...

Hùng vương vừa mới còn trừng trừng ánh mắt, giờ khắc này nhu hòa nhìn xuống dưới, ho khan một tiếng, chậm rãi nói : "Người đó, ngươi là Hắc Kim Hùng gia tộc?"

"Trán. . . Ta. . . Phải.. Hùng vương các hạ..." Đầu kia Hắc Hùng hoảng sợ, lắp bắp nói.

"Ân, vẫn là một đầu gấu mẹ sắp trưởng thành?" Hùng Khai Sơn ánh mắt híp lại. Thậm chí lè lưỡi, tian tian miệng môi trên, quay chung quanh đầu Hắc Kim Hùng dạo qua một vòng, đột nhiên thần sắc trên mặt càng ngày càng là tối...

"Là (vâng,đúng)... Hùng vương các hạ... Ngươi ngươi..." đầu Hắc Kim Hùng này tha thiết mong chờ nhìn thấy vị vương giả trong Hùng tộc này,ánh mắt vô tội giờ ánh thêm sự sợ hãi.

"Ngươi tên là gì?" thanh âm Hùng vương càng quái dị. Lại có thể trở nên thực "Ôn nhu", dùng một loại nhu tình như nước hỏi. Nhưng Hùng Khai Sơn từ trước đến nay lời nói điển hình của sự thô lỗ, hiện tại lập tức ôn nhu, nhất thời mấy đại Thú Vương cả người đều nổi lên một tầng nổi da gà, Quân Mạc Tà lại càng nghe được cả người lông mao dựng đứng.

"Ta... Ta ta... Ta gọi là . . Tiểu Vũ..." Hắc Kim hùng Tiểu Vũ càng ngày càng khẩn trương, cũng chính là càng ngày càng cà lăm, nàng hoàn

toàn không biết vị Hùng vương muốn làm cái gì, một đôi hùng chưởng rất 'Lúng túng' quả thực cũng không biết để ở nơi đâu mới tốt.

Tiểu Vũ? ! Như vậy một cự hùng kềnh càng, lại có như vậy một cái tên lịch sự tao nhã !

Thật sự là rất có tài viết văn, chính là so sánh hữu danh vô thực đi?

Nhưng Hùng Khai Sơn lại tựa hồ như rất hài lòng, tự cho là đúng bày ra 'Vẻ mặt ôn hoà' lại là có chút bá đạo nói : Tiểu Vũ... Ngô, thật không sai tên, gả cho ta đi! Làm lão bà của ta, sinh cho ta Tiểu Hùng đi."

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 64: Mỹ Nhân Và Mỹ Nam Tử

Oanh!

Cả đám huyền thú như vỡ òa, kêu vang trời. Quân Mạc Tà hai mắt như muốn lòi ra.

Ngồi phệt xuống, hắn nhìn tên Hùng Khai Sơn, trăm triệu lần cũng không thể tưởng được, tên này cũng quá thẳng thắn, trực tiếp quá đi.

Không biết hắn học chiêu này từ đâu ra? Tên đầu gấu này, ít nhất cũng ngoài bảy trăm cân. To lớn như vậy, nhưng trong mắt Hùng Khai Sơn lại biến thành nhỏ nhắn, hoạt bát, xinh đẹp, đáng yêu. Hơn nữa, đây chỉ là lần gặp đầu tiên, mà hắn đã cầu hôn rồi. Hơn nữa còn cầu hôn kiểu như vậy. Thật là bá đạo.

- Gả cho ta đi, làm lão bà của ta đi. Sinh tiểu Hùng cho ta đi.

Sao lại có kiểu cầu hôn như vậy được nhỉ? Nếu đổi lại là nhân loại, nếu thấy thích một người con gái liền tiến tới nói:

- Gả cho ta đi. Làm lão bà của ta đi. Sinh nhi tử cho ta đi.

Thì chắc chắn bị người ta đánh cho nửa sống nửa chết sau đó bồi thêm một câu, rồi mới bỏ qua

- Bệnh thần kinh à.

Nhưng đám người Hạc Trùng Tiêu cứ như vậy đứng ở một bên, đừng nói là can thiệp, một chút phản ứng cũng không có.

Quả thật là kinh ngạc.

- Thế nào? Ngươi nguyện ý hay là không?

Hùng Khai Sơn trừng mắt có chút khẩn trương hỏi.

- Ta ta ta... Người ta... Người ta... Ta ta... Không biết

Hùng Tiểu Vũ tội nghiệp nhìn xung quanh tựa hồ cầu viện, cả người to lớn khẩn trương lùi về sau một bước, suýt nữa thì té ngã trên mặt đất.

- Không biết? Không biết thì chắc là sẽ không cự tuyệt? Không cự tuyệt thì không phải là đồng ý rồi sao?

- Tốt. Đồng ý chính là đáp ứng làm lão bà của ta. Đến đây lão bà. Chúng ta về nhà tranh thủ thời gian, làm chuyện sanh tiểu Hùng...

Hùng Khai Sơn kêu lớn, chìa bàn tay thô kệch to lớn ra, từ từ đi tới.

Hùng Tiểu Vũ xem như sắp phát khóc. Ánh mắt hướng tới người cách đó không xa. Thoạt nhìn chính là lão gấu già trong tộc Hắc Kim Hùng.

Hùng Khai Sơn cũng nhìn thấy liền chỉ tay

- Ngươi! Đi ra! Ngươi là Tộc trưởng Hắc Kim Hùng phải không?

Lão Hùng mỉm cười đi ra nói:

- Hùng vương đại nhân. Ta là chính là tộc trưởng Hắc Kim Hùng, Hùng Đại Bảo, cũng chính là phụ thân của Tiểu Vũ.

- Thì ra là cha vợ.

Hùng Khai Sơn khoát tay áo.

- Chuyện của hai chúng ta. Ngươi có ý kiến gì không? Hẳn là cảm thấy vinh dự đúng không? Dù sao ngươi cũng là cha vợ mà.

Hùng Khai Sơn trong khoảng thời gian ở cùng với Quân Mạc Tà cũng học được chút chữ nghĩa, cũng biết lão thân sinh của người ta chính là cha vợ. Hiện tại thấy phụ thân Tiểu Vũ liền khoe khoang chút kiến thức đó. Mới vừa khen Tiểu Vũ khéo kéo xinh đẹp bây giờ lại nói tới cha vợ, lão thân sinh... hắn quả thể hiện bản thân kiến thức uyên bác, không giống người thường.

- Vâng, đúng... Không có ý kiến... Không có ý kiến, thực là vinh dự. Quả thực là vinh dự. Rất vinh dự.

Tộc trưởng Hắc Kim Hùng , Hùng Đại Bảo, gập đầu tới tận thắt lưng nói. Nhưng bản thân hắn cũng không hiểu rõ "Cha vợ" từ này có ý nghĩa gì nhưng chắc là một ngoại hiệu cao quý nào đó

- Không dám Hùng Vương đại nhân. Cha vợ, ngài xưng hô như vậy quả thực không dám nhân. Ngài mới là cha vợ của ta a.

Ngài mới là cha vợ của ta.

Quân Mạc Tà gần như muốn ộc máu mà chết. Hắn đang ngồi dưới đất, vốn tưởng là không thể té được, chợt nghe câu nói này liền bốn chi co rút lại, cả người run rẩy. Như vậy mà cũng có thể nói được.

- Chết. Chuyện này không thể được. Ta không thể làm cha vợ của ngươi được. Ngươi cái lão già này, lại muốn chiếm tiện nghi của ta.

Hùng Khai Sơn định phát hỏa nhưng mau chóng kìm nén lại, vẻ mặt ôn hoà nói :

- Quên đi, ai bảo ngươi là cha vợ đâu, ngươi nhanh chóng trở về chuẩn bị đồ cưới. Ta với khuê nữ của ngươi thành thân. Lão già ngươi, đồ vật này nọ dù sao cũng phải chuẩn bị đi. Cũng không thể keo kiệt bủn xỉn, nàng ta sau này đã trở thành Hùng tộc Vương Hậu, là mẫu nghi thiên hạ, quân lâm vạn hùng. Cho nên, các ngươi phải chuẩn bị thật nhiều rượu trái cây, còn có mật ong... mỗi loại cỡ vạn cân, chắc không có vấn đề gì chứ?

Hùng Khai Sơn đỉnh đạc nói.

- Dạ dạ ... Nhất định làm theo...

Lão Hùng liên thanh vâng dạ đáp ứng.

Quân Mạc Tà nhìn xem mà líu lưỡi. Việc hôn nhân đại sự cứ như vậy mà thành. Quân Mạc Tà quả thật được mở rộng tầm mắt. Như vậy cũng được sao? Còn cái gì là mẫu nghi thiên hạ, quân lâm vạn hùng. Ta...

Trời ạ.

Còn có chuyện cầu thân như vậy sao?

Đây mới là lần gặp đầu tiên đã muốn có ngay lão bà, sau đó yêu cầu cha vợ đồ cưới. Không chỉ có đồ cưới mà còn ở cách nói chuyện.

Hơn nữa nói chuyện tuyệt không khách khí, trực tiếp mở miệng một tiếng lão già kia, cứ như vậy mà xưng hô.

Đó có còn là cha vợ của hắn?

Thật sự là mở mang tầm mắt... Không có chút cản trở nào, trực tiếp thành công.

Lão bà và đồ cưới hậu hĩ, toàn bộ đều có.

Con rể kiểu này quả thực hơi giống thổ phỉ.

Không đúng. Cho dù là thổ phỉ cướp cô dâu, chí ít cũng có chút lời ngon tiếng ngọt, ít nhất là như vậy.

Không nghi ngờ gì nữa, cái này quả thực thổ phỉ cũng không bằng. Chuyện này là sao chứ. Thế giới này cũng quá điên cuồng rồi. Không phải nói thế giới huyền thú này quá điên cuồng rồi.

- Chúc mừng Hùng vương, chúc mừng Hùng vương.

Đông đảo huyền thú rống to chúc mừng.

Hắn nghĩ mãi nhưng vẫn cảm thấy có cái gì đó vẫn không thông..

Còn Hùng Khai Sơn thì cứ há miệng cười đắc ý, cầm bàn tay to lớn của Hùng Tiểu Vũ, mặt mày hớn hở. Tiến lên phía trước, hai tay ôm quyền , miệng liên tục đáp lễ

- Đa tạ các huynh đệ. Cuối cùng lão Hùng ta cũng có được lão bà.

Hùng Tiểu Vũ xoay người đi phía sau hắn. Xấu hổ cúi thấp đầu, phía sau là chiếc đuôi ngăn ngủn. Thần sắc cũng không có nửa điểm bị người ta bức thân, không có chút cảm giác ủy khuất. Ngược lại rất vui mừng...

Hổ Vương Hồ Liệt Địa híp mắt vuốt cằm, trầm trồ khen ngợi, quét hai mắt về phía tộc mình, quét từ đầu tới cuối... Một lúc sau, mới ghé vào tai Quân Mạc Tà, than thở nói

- Ai, tỷ phu, người xem.. Hùng lão tứ xem như thực có phúc... vị tân nương tử kia... bộ dạng thật đúng là đẹp. Thật sự đáng tiếc, mỹ nhân như vậy vì sao không phải là hổ tộc của ta chứ.

Giọng nói có chút thèm thuồng chảy nước miếng.

Quân Mạc Tà cả kinh, ánh mắt liếc nhìn, vẻ mặt không tin nhìn Hồ Liệt Địa

- Có phúc sao? Thật sự là đẹp? Mỹ nhân là như vậy? Hồ Liệt Địa, ngươi đang nói lung tung gì vậy? Rốt cuộc là ngươi muốn nói cái gì đây?

- Ai nha... Tỷ phu, người thật đúng là... Người xem, Hùng tỷ cái kia, toàn thân lông đen nhánh, bóng lưỡng ánh kim, biết bao người mê, còn có dáng người khỏe mạnh biết bao. Lại nói về diện mạo, cái mũi kia, mắt như vậy mới là mắt chứ.

- Mắt, miệng quả thật to tròn, rộng .. chậc chậc. Còn có lỗ tai kia, thẳng như vậy.

- Con có cái mông cao lớn kia, chính là cực phẩm trong cực phẩm a, sinh bao nhiêu tiểu bảo bảo cũng không thành vấn đề. Duy nhất chỉ có một cái tỳ vết đó chính là cái đuôi quá ngắn đó...

- Nhưng không sao. Chủ yếu vẫn là cặp mông lớn kia... Đã sớm nghe nói qua Kim Hùng tộc sinh ra một vị Thiên Phạt đệ nhất mỹ nhân, bây giờ gặp mặt quả nhiên là danh bất hư truyền, có câu nói, nói như thế nào nhỉ, đúng rồi

- Nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt càng thấy đẹp hơn. Thật là làm cho người ta khoái con mắt.

- Hùng lão tứ này từ đâu tới đuôi xem người khù hờ ngốc ngếch mà có phước .

Hổ Vương Hồ Liệt Địa vừa nói vừa chảy nước miếng, nhìn bộ dạng nếu không phải Hùng Khai Sơn kén chọn trước. Hắn muốn hoành đao quyết đấu giành mỹ nữ.

Quân Mạc Tà ngạc nhiên, khóe miệng co giật một chút rồi nói

- Hồ Liệt Địa, Ngươi xác định người vừa nói Tiểu Vũ kia là Thiên Phạt đệ nhất mỹ nhân. Nàng là Thiên Phạt đệ nhất mỹ nhân?

- Tỷ phu ngươi đang nói cái gì? Nàng là Thiên Phạt đệ nhất mỹ nhân còn không phải sao? Chẳng lẽ lại là đại tỷ của ta.

- Như vậy mà là mỹ nhân sao? Cần dáng thì không có dáng, cần mông không có mông, như thế nào có thể sinh tiểu bảo bảo? Đợi cho tới lúc con của người sắp sinh đi rồi sẽ biết gian gian là như thế nào.

Hồ Liệt Địa nhìn bộ dạng của Quân đại thiếu gia, tận tình khuyên bảo nói :

- Tỷ phu... Khụ khụ. Mặc dù mọi người đối với đại tỷ đều rất bội phục. Hơn nữa năng lực đại tỷ thật sự là xuất chúng, mọi người đều tôn kính nàng. Nhưng diện mạo thật sự không ổn lắm. Tuy nói dáng người

nha đầu kia Xà Vương cũng không tốt lắm nhưng nàng bản thể là xà, khi hóa hình cũng không đến nỗi da bọc xuông như đại tỷ, đại tỷ tu vi cao thâm như vậy nhưng sao không đem bản thân làm cho hoàn hảo một chút.

- Nhân đây, không thể không nói, tỷ phu, quan điểm thẩm mỹ có người thật sự rất... khác người

- Tỷ phu a, không nên trách ta nói thẳng. Ai, cưới t đại tỷ của ta, ngươi thật sự là hỏng mắt rồi.

Hồ Liệt Địa mở miệng, lắc đầu. Mũi thở phì phò, bày ra bộ dạng thảm não. Hơn nữa, khi vào tới lỗ tai Quân Mạc Tà như chuyển đổi thành, hàng ế nhiều năm rốt cuộc cũng có người mua, giọng điệu như trút được gánh nặng bao năm trong lòng...

Gì chứ? Mai Tuyết Yên như vậy còn không tính là mỹ nhân? Phong hoa tuyệt đại như vậy, dáng vẻ hàng vạn hàng nghìn có một, dung nhan như tiên tử...Vậy mà ở Thiên Phạt sâm lâm vẫn chưa tính là mỹ nhân? Hơn nữa nghe ý tứ của Hồ Liệt Địa, còn có chút chê cười rằng

- Cưới Đại tỷ của ta, thật sự là người có mắt không tròng.

Nhưng các ngươi có biết hay không, người như đại tỷ các ngươi vậy, nếu là đi ra ngoài chọn rể thì chỉ sợ tất cả nam nhân Huyền Huyền có thể nộp đơn chất đầy Thiên Phạt sâm lâm.

Từ từ... Mai Tuyết Yên như vậy mà các ngươi có thể nói thành nữ nhân xấu như vậy, còn nói ta đây có mắt không tròng, không phải là đang nói ta cũng xấu xí không ai chịu sao.

Quân Mạc Tà ngạc nhiên một hồi lâu, rồi từ từ chuyển thành tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng chuyển thành trắng bệch, đầu hắn giống như bị người khác ném xuống đất, quay như dế, quăng qua quăng lại...

Trời ạ. Giết ta đi... Ta thật không còn mặt mũi nào để sống nữa.

Thì ra trong mắt đám huyền thú dị dạng này, ta lại là một vị mỹ nam tử, nhưng nàng thì không phải. Nói đúng hơn là...

Quân đại thiếu không biết nói gì thêm nữa. Thì ra tiêu chuẩn thẩm mỹ ở Thiên Phạt sâm lâm là như thế, so với đại lục thì hoàn toàn tương phản. Ông trời ơi, quả thật là trêu người a.

Ngay lúc này, Hùng Khai Sơn nghe tiếng đã đi tới, trừng mắt lên án mạnh mẽ Hồ Liệt Địa

- Ngươi, cái tên nhóc con này, nói nhăng nói cuội cái gì đó. Đại tỷ sao lại không xinh đẹp, tỷ phu sao lại có mắt không tròng, ngươi nói vậy có ý gì?

Hồ Liệt Địa há hốc mồm

- Tứ ca, ta đâu có ý gì đâu, ta nói về cách nhìn của chúng ta đối với đại tỷ thôi mà. Ngươi không thấy vậy...

Hùng Khai Sơn vỗ một chưởng vào đầu Hổ Vương, hét lớn một tiếng

- Ta đập chết tiểu tử ngươi bây giờ, còn ở đó nói bậy.

Nhưng ngay sau đó, hắn dùng một loại âm thanh nhỏ xíu nói

- Ngươi có phải hay không muốn phá rối hảo sự của Hoàng đại tỷ. Ngươi muốn tiếp tục để đại tỷ ở nhà, không thể xuất giá. Đại tỷ và tỷ phu hai người xứng đôi vừa lứa nhu vậy, ngươi đúng là tên vương bán đản, định giở trò xấu xa gì đây hả?

Hồ Liệt Địa hoàn toàn há hốc mồm

- Tứ ca, ta không có ý đó, thật không có ý đó. Ta ...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 65: Lửa Xém Lông Mày

Hùng Khai Sơn lại bổ ra một chưởng

- Ngươi thì biết cái gì? Ngươi chính là tên phá đám, nhanh chóng ngậm miệng lại cho ta. Nếu không, ngươi, toàn thân sẽ được chăm sóc cẩn thận.

Hổ Vương hoàn toàn hỏng mất, quả thực như muốn khóc.

Hùng vương tự cho rằng mình đã nói rất nhỏ, nhưng giọng nói của hắn so với người bình thường nói chuyện cũng không sai biệt lắm. Có thể giấu diếm được ai chứ, à, có thể dấu được huyền thú đây.

Một chút cũng không lọt ra ngoài, đều truyền tới lỗ tai của hắn, Quân đại thiếu gia cũng phải trợn tròn mắt lên. Ai nha, quả là khổ. Quả thật là Tiểu Tuyết của mình ở Thiên Phạt sâm lâm lại không được tính là mỹ nhân, lại còn không ai thèm dòm ngó. Đúng là không tưởng tượng nổi.

Hùng Khai Sơn liếc mắt một cái để ý tới sắc mặt của Quân đại thiếu gia, dường như có chút gì đó không đúng, hắn vội vàng nghĩ biện pháp xoay chuyển tình thế.

Dùng một loại phong thái chủ nhà, hai tay xoa vào nhau, hắn hắc hắc cười nói

- Tỷ phu, người đang suy nghĩ gì vậy, Hổ vương là tên chuyên phá đám, người đừng để tâm lời nói của tên vương bát đản đó, kỳ thật đại tỷ rất xinh đẹp. Người xem, lão bà của ta sợ cũng không bằng, nàng gọi là

...Gọi là gì nhỉ.. À Hùng Tiểu Vũ, xấu hổ quá, đúng rồi, lão bà của ta gọi là Hùng Tiểu Vũ cũng không đẹp lắm, cũng không phải là cái gì gọi là Thiên Phạt đệ nhất mỹ nữ.

- Tỷ phu, dù sao ta cũng là em vợ của ngài, lại vừa có lão bà, quà gặp mặt lão bà của ta ...

Hùng Khai Sơn chìa bàn tay to lông xù ra dáng như một chủ nợ

- Cho ngươi.

Nghe lời nịnh nọt của Hùng Vương, Quân đại thiếu rất sung sướng liền lấy ra ba khỏa đan dược đặt vào trong tay Hùng Khai Sơn. Hùng vương nhất thời choáng váng

- Tỷ phu, người không phải đang đùa giỡn với ta sao? Đây là giành cho cửu cấp đỉnh phong huyền thú, lão bà của ta an xong liền bịch một tiếng nổ banh xác, ta liền trở thành cô độc a...

- Ngu ngốc. Chỉ cần sử dụng có lựa chọn thì không có vấn đề gì, ngươi trước tiên cho nàng phục dụng Thiên Nguyên Đan, tăng lên năm mươi năm công lực tinh thuần, sau đó ngươi giúp nàng củng cố cảnh giới, như vậy không phải là cửu cấp đỉnh phong sao? Sau đó thì còn hai khỏa kia, có vấn đề gì nữa đâu. Quân Mạc Tà truyền âm dạy bảo tên đần độn Hùng vương này.

Hắn cũng buồn bực không kém vì không có chuẩn bị gì. Ai biết Hùng Khai Sơn thình lình lại có lão bà chứ. Tốc độ này cũng quá nhanh đi, cỡ tốc độ ánh sáng a.

- Tốt, tốt, tốt... Tỷ phu quả nhiên cao kiến. Người quả thật xứng đáng với đại tỷ của ta.

Bên ngoài các Thú Vương đều nhìn chằm chằm vào hắn. Lỗ tai dựng thẳng lên Hùng vương trừng mắt quát

- Nhìn cái gì! Các ngươi cũng không được thiếu. Nhanh chóng dâng quà gặp mặt cho lão bà của ta. Một chút cũng không được làm qua loa.

Oa, chỉ trong vòng nửa canh giờ liền kết hôn, đòi quà cưới, sau đó làm chuyện sanh tiểu hùng.

Hết chỗ nói, quả thật là mạnh mẽ.

Ngay sau đó, chỉ trong chốc lát, Quân Mạc Tà đem đan dược mới luyện chế phát một lượt sau đó liền vội vàng chạy trốn, không trốn không được a. Nhiều huyền thú như vậy, mỗi tên đều nhìn chằm chằm vào mình, ánh mắt nóng bỏng như thiêu đốt. Chỉ nghe thấy phía sau Hạc Trùng Tiêu trầm giọng nói:

- Đan dược này chính là bí mật lớn nhất của Thiên Phạt sâm Lâm chúng ta. Nếu bị tiết lộ ra ngoài thì chỉ sợ từ này về sau Thiên Phạt sẽ không còn ngày yên tĩnh nữa. Hơn nữa sẽ liên lụy đại tỷ cùng tỷ phu, cho nên tất yếu phải giữ bí mật, kẻ nào dám trái lệnh thì hắn chính là địch nhân của Thiên Phạt chúng ta.

Quân Mạc Tà cười cười, cả người chợt lóe lên trốn vào bên trong Hồng Quân Tháp lần thứ hai. Hắn chứng kiến một bóng trắng đang tung hoành bay nhảy qua lại nhưng lại tạo ra kình phong vù vù, khi thì hình thành gió xoáy, khi thì như đóa Lưu Vân, khi thì như vạn hoa nở rộ, khi thì thiên lôi đánh xuống.

Mai Tuyết Yên đang diễn luyện thân pháp mới của nàng. Quân Mạc Tà liền lẳng lặng đứng lại nhìn một lúc, lâu lâu lại hơi hơi nhíu mày.

Cũng khá lâu sau, Mai Tuyết Yên cũng đã phát hiện sự có mặt của hắn. Có chút ngượng ngùng sưu một tiếng rồi chạy đến bên gốc cây, hơi thở dồn dập.

Quân Mạc Tà cười ha ha, đi đến bên người nàng nhìn vào mắt nàng một hồi lâu không chớp mắt làm cho Mai Tuyết Yên xấu hổ quay đầu đi, sau đó lại cười hắc hắc, từ từ nói

- Nàng mấy ngày này học thật chăm... chiêu thức uy lực quả nhiên to lớn nhưng tốt nhất là nghiền ngẫm cho kỹ, đợi khi hóa thành hình người rồi lại tiếp tục tập luyện. Dù sao với thân thể hiện tại nếu luyện tập nhiều sẽ thành thói quen, sau này khi nàng sử dụng lại không phát huy ra uy lực lớn nhất của nó. Những lời này của ta nàng chắc hẳn cũng hiểu rõ phải không?

Mai Tuyết Yên trầm tư, cả người chấn động, hai mắt sáng ngời, quay đầu lại nhìn sâu vào mắt hắn, nhẹ nhàng nhẹ gật gật đầu.

Những lời này của Quân Mạc Tà đã giải khai chỗ nghi ngờ lớn nhất của Mai Tuyết Yên trong một thời gian dài.

Vì sao các triều đại tiền bối Thiên Phạt truyền xuống chiêu thức cao thâm, từ ấu thú bắt đầu luyện tập mà đợi cho tới khi bản thân có đủ năng lực thi triển thì lại phát hiện ra rằng uy lực thực sự so với trong điển tịch có chút không tương xứng. Tuy rằng không đến mức nói là râu ông nọ cắm cằm bà kia, uy lực vẫn rất lớn như trước nhưng lại có cảm giác thiếu thiếu cái gì đó.

Thì ra là như vậy. Vấn đề nằm ở chỗ này, khổ luyện từ thuở nhỏ, nguyên do chính là đây. Lúc các tiền bối tự nghĩ ra chiêu thức võ học cao thâm thì hầu hết đã là hóa thành hình người, cho nên chiêu thức khi đó đều lấy con người làm cơ sở. Tu luyện lúc đó mới đạt được kết quả tốt nhất.

Mặc dù họ là các bậc tiền bối trong Thiên Phạt nhưng cũng không có khả năng đem kinh nghiệm quý báu cả đời lưu cho ngoại nhân. Đương nhiên phải lưu lại trong Thiên Phạt sâm lâm. Trong khi đó, huyền thú vừa ra đời thì không thể có hình người liền được. Những huyền thú cấp cao thì có tư cách tu luyện công phu từ nhỏ, một đường khổ luyện mãi cho đến khi hóa hình.

Do khổ luyện để đạt hóa hình đã tạo thành thói quen trong việc sử dụng thi triển chiêu thức, vô hình chung lại là hạn chế lớn nhất trong việc phát huy uy lực của chiêu thức đến mức cao nhất.

Bởi vì thú hình và nhân hình cơ bản là hai khái niệm bất đồng, năm tháng dài luyện tập chiêu thức đã thành thói quen khó bỏ, mà chiêu thức lại dựa trên cơ sơ nhân hình như vậy thì sao có thể phát ra uy lực lớn nhất của chiêu thức đây?

Vấn đề đơn giản như vậy nhưng đeo đuổi Thiên Phạt bấy lâu nay. Mãi cho tới hôm nay, mới bị một câu nói vô thức của Quân Mạc Tà phá vỡ.

Ánh mắt Mai Tuyết Yên lung linh nhìn Quân Mạc Tà, tràn đầy ôn nhu, cảm kích.

Một hồi lâu sau, thân thể đáng yêu nho nhỏ đột nhiên nhanh như chớp chạy mất dạng, không lâu sau liền trở về mang theo một đống cát, rải lên trên bề mặt tảng đá, chính là chỗ mà Quân Mạc Tà hơn một lần ngồi đó.

- Nàng muốn nói điều gì với ta? Ai nha... Ta quả thật là ngu ngốc.

Quân Mạc Tà nhất thời tỉnh ngộ. Mai Tuyết Yên tuy bị đánh phải quay về dạng thú hình, mặc dù đánh mất năng lực nói chuyện nhưng cái này cũng không có nghĩa là nàng sẽ không biết chữ, không viết chữ, không nói được nhưng nghe thì vẫn được.

Mai Tuyết Yên liếc xéo, lườm hắn một cái, như cười cười khinh thường Quân Mạc Tà

- Việc nhỏ như vậy mà cũng để ta nhắc chàng mới nhớ, chàng thật là ngốc.

Mai Tuyết Yên tuy rằng không nói nhưng Quân Mạc Tà cũng hiểu rõ những lời này, không khỏi cười khổ.

- Ta nhắc chàng một việc

Mai Tuyết Yên chìa móng vuốt trắng tuyết tinh tế viết lên trên cát bắt đầu nói

- Chuyện gì?

- Chuyện về Thanh Hàn và Tiểu Nghệ.

Viết đến đây, Mai Tuyết Yên dừng lại tựa như phải suy nghĩ tìm câu chữ cho thích hợp... thật lâu sau nàng mới viết tiếp

- Thời gian trôi qua mau... Hồng nhan phai tàn.

- Thời gian trôi qua mau... Hồng nhan phai tàn. Có ý nghĩa gì?

Quân Mạc Tà cau mày tự hỏi

- Nàng muốn ta mau chóng cùng với các nàng thành thân?

- Không.

- Vậy nàng...

Lúc này Mai Tuyết Yên không dừng lại nữa, viếp liên tục, vô cùng lưu loát, đủ thấy nàng với chuyện này đã suy nghĩ từ rất lâu, rất chu đáo

- Tin rằng, chỉ cần cho ta thêm vài năm, ta có thể lấy lại phong độ, thậm chí đạt tới cảnh giới đỉnh phong siêu việt, Chàng có thể thấy, thực lực của ta tiến bộ từng ngày, nếu không muốn nói là một ngày đi ngàn dặm, lấy tu vi hai người chúng ta, sống đến ngàn năm cũng không có phải là chuyện lớn lao gì.

- Nhưng Thanh Hàn và Tiểu Nghệ, các nàng thì lại khác, nguyên lực của các nàng thật sự quá yếu, ngay cả chuyện sống lâu cũng không thể làm được càng không nói gì tới chuyện bảo trì dung nhan xinh đẹp không thay đổi. Mặt khác, đan dược dùng cũng có chỗ hạn chế. Xem hai người bọn họ, tư chất tuy rằng cũng coi như khá nhưng nói đến tu luyện tới Chí Tôn Thần Huyền thì chỉ sợ là xa vời, chí ít là trong vòng sáu năm cũng không thể đạt được.

- Lúc đó, sau vài năm, chúng ta như cũ trẻ trung như trước nhưng các nàng thì không được như thế, đến lúc đó, không quản chúng ta nói gì, các nàng cũng sẽ không tiếp tục lưu lại bên cạnh ngươi.

- Ngươi cũng biết dung nhan nữ nhân như hoa, thời gian đẹp nhất cũng chỉ khoảng mười năm, tới lúc đó, bất kể là đối với ngươi hay là đối với các nàng đều là đả kích trí mệnh, tàn khốc nhất.

Mai Tuyết Yên nghiêng đầu sang một bên, mắt trong suốt long lanh như pha lê nhìn Quân Mạc Tà, trong mắt biểu lộ hàng vạn hàng nghìn tình ý, sau đó cuối đầu viết tiếp

- Ta không hy vọng chàng phải nhận những đả kích như vậy. Bởi vì đó chính là sự ly biệt cả một đời người.

Mai Tuyết Yên viết đến đây rồi dừng lại. Nhưng Quân Mạc Tà cũng đã đờ người ra. Cho tới nay Quân Mạc Tà một mực lo lắng vấn đề thọ nguyên cho mọi người nhưng vẫn chưa giải quyết được.

Tuy nhiên hắn chưa bao giờ nghĩ qua điểm này, hắn chỉ nghĩ rằng chỉ cần có sinh mệnh lâu dài như vậy có thể giải quyết tất cả nhưng hắn không nghĩ tới trên đời còn có một vấn đề đó chính là dung nhan của nữ nhân. Nữ nhân, quan trọng nhất chính là dung mạo. Tin rằng đối với tuyệt đại mỹ nữ mà nói, dung mạo cùng sinh mệnh chính là lựa chọn hàng đầu. Nhưng nếu phải lựa chọn thì hắn là dung mạo chứ không phải sinh mệnh.

Tục ngữ thường nói: khi chết cũng phải xinh đẹp.

Coi như có thể có được sinh mệnh trường sinh bất diệt, vĩnh cửu trường tồn. Nhưng một vị tuyệt đại giai nhân lúc đó đã là đầu bạc tuổi già sức yếu mà người yêu của các nàng vẫn như cũ là Phong Thần tuấn tú như thuở niên thiếu. Đây chính là đả kích trí mệnh tàn khốc nhất.

Thanh xuân của nữ nhân, thời điểm tốt đẹp nhất chỉ có vài năm? Cho dù nói là năm mươi năm. Vẫn không đủ a.

Hắn Quân Mạc Tà có thể không già, Mai Tuyết Yên có thể như vậy nhưng Quản Thanh Hàn và Độc Cô Tiểu Nghệ thì sao đây? Còn mẹ của hắn nữa? Các nàng đều không thể.

Hiện tại Quản Thanh Hàn và Độc Cô Tiểu Nghệ chính là phong hoa tuyệt đại, là những đóa hoa mẫu đơn nhưng năm năm sau thì sao đây? Mười năm sau? Hoặc sáu năm, ba mươi năm? Lúc đó sẽ ra sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 66: Thất Thải Thụ, Linh Lung Liên

Một khi già đi, dung nhan phai tàn, dựa theo bản tính kiêu ngạo của Quản Thanh Hàn và Độc Cô tiểu Nghệ hai người bọn họ, lại nhìn thấy Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên vẫn là trẻ trung, anh tuấn, xinh đẹp thì bọn họ sao có thể chịu nổi? Nhất định là bi kịch a.

Ngay cả Quân Mạc Tà có thể không để tâm nhưng chính các nàng lại không có khả năng chấp nhận. Nhưng nếu thật các nàng rời đi Quân Mạc Tà sao có thể tiếp thụ được? Không tiếp thụ được nhưng cũng vô pháp ngăn cản các nàng. Bởi vì từ xưa đến này mỹ nhân như danh, không để nhân gian thấy bạc đầu. Đây là tuyệt thế hồng nhan, là phần để kiêu ngạo. Một khi phần kiêu ngạo này mất đi, như vậy thì tâm chẳng khác nào đã chết. Huống chi người trong lòng của mình lại đang trẻ trung như thời niên thiếu.

Nếu đợi cho các nàng tu luyện tới Thần Huyền sau đó mới dùng đan dược kéo dài sinh mệnh, dùng huyền công cao thâm giữ lại dung nhan nhưng trong thời gian dài như vậy đủ để nhan sắc của các nàng tàn phai theo năm tháng vì chuyện tu luyện cũng không phải một sớm một chiều là có thể làm được.

Mai Tuyết Yên trong lời nói cũng không có chút nào quá đáng, vừa rồi đã đưa ra thời gian, đã có chút rút ngắn, ít nhất cũng phải nửa con giáp, cũng chính là ba mươi năm thời gian, thời hạn này cũng chính là thời gian dài nhất dành cho Quân Mạc Tà, phải dùng nhiều dược vật trân quý cùng với sự trợ giúp may ra mới có thể hoàn thành.

Mai Tuyết Yên nói ra chuyện này cũng như đánh thức Quân Mạc Tà làm cho hắn chú ý tới vấn đề quan trọng, cấp bách cần giải quyết này.

Cái này cũng không được, cái kia cũng không được. Rốt cuộc là phải làm như thế nào mới được đây? Quân Mạc Tà nhíu mày, đứng dậy, chắp hai tay sau lưng, đi qua đi lại, trầm ngâm suy tư. Nhưng càng nghĩ, càng không tìm được cách nào. Trong lúc vô ý, hắn chợt nhìn qua Hồng Quân Tháp, trong đầu Quân Mạc Tà đột nhiên chợt nảy sinh ý tưởng

- Phương thuốc cổ xưa. Không sai, chính là phương thuốc cổ xưa. Hồng Quân Tháp lợi hại như vậy chắc chắn sẽ có phương thuốc lưu truyền lại hoặc sẽ có đan dược giữ dung nhan...

Kiếp trước trong tiểu thuyết thường xuyên có nhắc tới loại đan dược nào đó, không thể tăng công lực, không thể khôi phục nguyên khí, tăng tu vi, có vẻ như vô dụng nhưng lại có 1 công dụng đặc biệt đó là giữ gìn dung nhan hay còn gọi là trú nhan đan, đây không phải là cái mình đang tìm sao? Chính mình trước kia còn chê bai, không hiểu, một đơn thuốc không có công dụng gì hết mà sao hàng nghìn hàng vạn nhân sĩ hâm mộ, không tiếc bất kì giá nào mua được. Thì ra là như vậy.

Quân Mạc Tà giống như người chết đuối vớ được cọc cứu mạng liền lập tức hành động, hắn nhanh chóng tiến vào Hồng Quân Tháp để tìm phương thuốc luyện đan, hắn tìm từng loại từng loại một, đây cũng là lần đầu tiên hắn tìm kiếm một cách nghiêm túc như vậy.

không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc hắn cũng tìm ra một phương thuốc nhưng thà rằng không tìm thấy còn hơn vì kết quả tìm được càng làm cho hi vọng của Quân Mạc Tà nhanh chóng tiêu tan.

- Thái Âm Trú Nhan Đan, cấp bậc không có, dùng để giữ gìn dung nhan, trùng tu kinh mạch, tạo thành Thái Âm nữ thể, Bất Tử Bất Diệt, bất nhập luân hồi. Cấp bậc luyện chế: Hồng Quân Tháp tầng thứ chín. Dược thảo cần có: Ưu đàm thảo, bất lão căn, tam sinh đằng, hoa không rễ... Hạn chế: chỉ dùng cho nữ nhân. Hồng Quân Tháp tầng thứ chín.

Chính mình vất vả nhiều lần, không dễ dàng chút nào mới đột phá được Hồng Quân Tháp tầng thứ năm, với kinh nghiệm hiện tại, mỗi lần đột phá, lần sau đều gian nan vạn phần so với lần trước, thời gian cũng xa xôi diệu vợi hơn.

Hơn nữa, theo đơn thuốc, những loại dược liệu này ở trong Thiên Phạt sâm lâm hay trong bảo tàng của Cửu U đệ nhất thiểu một loại cũng không có. Nhưng cái này cũng chưa hẳn laà vấn đề lớn, mấu chốt chính là Hồng Quân Tháp tầng thứ chín.

- Ai... đây không phải là đùa giỡn với ta sao. Cái này mà gọi là hi vọng sao?

Quân Mạc Tà phát điên nhéo lên da đầu của mình

- Tầng chín. Cho dù là thần tiên cũng không đủ tài năng để trong vòng mười năm tu luyện tới tầng chín. A aaaaaa.

Thái Âm Trú Nhan Đan, giữ gìn tuổi thanh xuân, trùng tu kinh mạch, tạo thành Thái Âm nữ thể. Quân Mạc Tà cũng không biết Thái Âm nữ thể là cái đồ chơi gì nhưng chỉ đơn giản nhìn vào phần giới thiệu thì đan dược này cũng không phải loại tầm thường. Định nhan đan trong truyền thuyết tu chân cũng chưa chắc có thể sánh được.

Nhưng ta chỉ muốn có Định nhan đan, vì sao đường đường là Hồng Quân Tháp mà lại không có loại như vậy chứ. Bất Tử Bất Diệt, bất nhập luân hồi. Đây chẳng phải là ăn một viên thì sẽ thành tiên sao? Đan dược như vậy thì sao có thể dễ dàng luyện chế được chứ?

Mà trên thực tế, Thái Âm Trú Nhan Đan này trong các phương thuốc cổ xưa chỉ đứng sau đan dược xếp hạng đầu đó chính là cửu chuyển kim đan. Cửu chuyển thiên tâm an, cửu chuyển tạo hóa hàn, cửu chuyển cửu trọng thiên, quỳnh lâu vũ phiên phiên. (DG: không biết dịch sao cho hay đành phải dữ nguyên bản vậy)

Mai Tuyết Yên lẳng lặng nhìn Quân Mạc Tà thật lâu rồi thở dài, chậm rãi xóa dòng chữ trên cát, lẳng lặng viết tiếp

- Nếu mười năm không được thì năm trăm năm có được không?

- Năm trăm năm? Tuyết Yên, nàng có biện pháp khác phải không? Nàng biết làm như thế nào có phải không?

Quân Mạc Tà sửng sốt vội vàng hỏi

- Theo Thiên Phạt tiền bối từ xưa tương truyền, trong Phiêu Miểu Huyễn Phủ có một cây bảy màu, cây này kết trái cũng có bảy màu nên gọi là thất sắc Thánh quả. Mà trong Thiên Thánh cung ở Tam Đại Thánh Địa có một thiên thánh liên trì, trong đó có một gốc Linh Lung liên chín nhánh Nếu cùng ăn vào Linh Lung liên hoa sen chín cánh và Thánh quả thì có thể tăng năm trăm năm tinh thuần huyền lực, hơn nữa có có thể bảo trì dung nhan không thay đổi trong vòng năm trăm năm, bảo trì dùng mạo từ lúc ăn vào.

Mai Tuyết Yên viết hàng chữ này tựa như phải mất rất nhiều sức lực. Hơn nữa trong lúc viết còn bị gián đoạn bảy tám lần, tựa như không muốn viết ra nhưng cuối cùng thì nàng cũng viết.

Sau khi viết xong, Mai Tuyết Yên vội vàng nói

- Nếu chàng không có loại thân pháp thần thông quỷ dị thì ta cũng sẽ không nói cho chàng biết đâu. Nhưng chàng cũng nên biết rằng, hai địa phương này đều cực kỳ nguy hiểm, so với sự nguy hiểm trong Thiên Phạt lại cao hơn. Mà hai loại cây ở hai địa phương này cũng chính là trọng bảo, quý trọng hơn cả sinh mạng con người.

- Ta thật sự không hy vọng chàng mạo hiểm đi vào đó nhưng ta cũng hiểu được, các nàng ở trong lòng chàng quan trọng như thế nào, huống hồ còn có mẫu thân, gia gia, tam thúc ...Nếu không thì thời gian sau này chàng phải không ngừng đối mặt với sinh ly tử biệt. Sinh mệnh vĩnh hằng đến lúc đó lại là một gánh nặng to lớn, sợ rằng ngay cả ý chí sắt đá

cũng không thể chịu đựng nhiều hơn một lần bất lực nhìn cảnh sinh ly tử biệt. Kéo dài thêm một ngày thì cả tinh thần và thể xác của chàng sẽ càng mệt. Ta thật sự không mong có ngày đó.

- Nhưng ta cũng không muốn chàng phải mạo hiểm cho nên chàng phải đáp ứng với ta chỉ khi hoàn toàn nắm chắc nếu không thì không được thử. Chí ít thì cũng phải chờ ta khôi phục thực lực, Thanh Hàn muội muội và các nàng khác vẫn có thể chờ đợi vài năm, chờ ta khôi phục thực lực, sẽ cùng đi với chàng, cho dù kết quả thế nào, chúng ta ở cùng một chỗ thì ta cũng yên tâm hơn.

Viết xong mấy dòng chữ này, Mai Tuyết Yên ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn lại những gì mình đã viết, thật lâu sau mới từ từ quay đầu lại nhìn Quân Mạc Tà với anh mắt tràn ngập thâm tình, một bàn tay nặng nề viết tiếp

- Chàng đồng ý nhé!

Quân Mạc Tà hít một hơi thật sâu nói từng chữ:

- Ta hứa với nàng.

Ánh mắt Mai Tuyết Yên lộ ra thần sắc ngưng trọng, thở dài, viết tiếp

- Mặc dù không muốn nói nhưng hiện tại chúng ta cùng Tam Đại Thánh Địa đã ở vào thế không đội trời chung rồi, coi như không đến cướp Linh Lung liên cửu lễ thì bọn hắn cũng dồn chúng ta vào chỗ chết. Còn Phiêu Miểu Huyễn Phủ thì trước lúc Huyễn Phủ mê vụ thì bọn hắn đối với Thiên Phạt cũng là lòng lang dạ sói, song phương là địch không thể là bạn.

Quân Mạc Tà cười cười, bình tĩnh chậm rãi nói :

- Xem ra chúng ta cùng với hai địa phương đó ân oán không nhẹ, thật đúng là oan gia a. Cho dù không muốn phát động can qua cũng không thể được.

Hắn lẳng lặng nhắm mắt nói

- Năm trăm năm... vậy thì đủ rồi.

Hắn chậm rãi nắm tay lại, âm thầm nói

- Thất Thải Thụ và Linh Lung liên cửu lễ... ta phải có. Nhất định phải có.

Mai Tuyết Yên lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt lộ ra sự bướng bỉnh viết tiếp

- Các nàng đều là cô nương tốt, ngươi ngàn vạn lần không được phụ bạc các nàng. Mạc Tà, ta thấy vị Hàn nhị cô nương kia cũng rất có ý với chàng, còn có Linh Mộng công chúa, diễm phúc của chàng quả thật không nhỏ nha.

Quân Mạc Tà nhất thời xấu hổ nói :

- Kỳ thật ta thích nhất cũng chỉ có mình nàng thôi

Mai Tuyết Yên thân thể nho nhỏ đứng thẳng lên, rồi lại khoanh chân ngồi xuống, hai cái móng vuốt trắng muốt thu vào ngực, ngẩng đầu lên liếc xéo hắn một cái tỏ vẻ: ta hoàn toàn không tin, hai mắt đảo qua đảo lại

Nhưng nàng không biết, tư thế này lại đáng yêu tới cực điểm. Nhất là bộ dáng hiện tại kết hợp với động tác này, quả thực là làm chết người mà không cần bồi thường nè. Quân Mạc Tà, ánh mắt liền trợn tròn như mất hồn.

Đã từng chứng kiến rồi nên Mai Tuyết Yên cực kỳ hoảng sợ, hét lên một tiếng, cả người vô cùng chật vật, vung cả bốn chân bỏ chạy ra xa Quân Mạc Tà, miệng cười ha ha, nỗi u sầu trong lòng chợt hóa thành hư không.

Một hồi sau, Quân Mạc Tà lại đem thần thức của hắn chìm vào trong Hồng Quân Tháp tìm tòi phương phức cổ xưa khác, dù sao thì cũng chỉ mới đột phá tầng thứ năm, làm sao có thể luyện đan được.

Sau lúc lúc tìm kiếm, Quân Mạc Tà liền phát hiện, tầng thứ năm thích hợp để luyện ba loại đan dược gọi là Tam cực linh đan: Vô cực đan, huyền cực đan, Thiên Cực đan.

Cẩn thận nhìn lại hiệu quả của ba loại đan dược này cùng với điều kiện luyện chế, Quân Mạc Tà tim đập mãnh liệt mong muốn luyện chế ngay ba loại. Không thể không động tâm a, ba loại đan dược này hiệu quả thực sự rất mê người.

Vô cực đan, ở dạng lỏng, dùng để tu bổ kinh mạch trong cơ thể người, tăng độ mềm dẻo và khả năng mở rộng, nếu dùng đúng cách có thể sẽ mở rộng được đan điền. Theo suy nghĩ của hắn, phải có cảnh giới Thiên Huyền mới có thể dùng được. So với ba loại đan dược trước kia tiêu chuẩn để dùng dường như hạ xuống.

Huyền cực đan dùng để trị liệu bất cứ thương tổn gì về cơ nhục, xương, có thể cải tử hồi sinh, phục hồi sinh mệnh, thần diệu vô cùng, cho dù là nội hay ngoại thương, chỉ cần ăn vào trong vòng một khắc tất cả thương thế đều bình phục, phục hồi lại như ban đầu. Bất kể cấp bậc nhưng phải dùng hạn chế và vẫn lấy cảnh giới Thiên Huyền làm giới hạn.

Thiên Cực đan, cảnh giới trên Thiên Huyền đều có thể dùng được, dùng một viên gia tăng sáu mươi năm công lực tinh thuần, mỗi người dùng tối đa ba viên, mỗi lần cách nhau ba tháng. Nhưng đây chỉ tăng công lực, không tăng thần hồn cảnh giới.

Nói cách khác, chỉ cần một người ở cảnh giới Thiên Huyền trong thời gian chín tháng ăn vào ba viên Thiên Cực đan liền có thể tăng một trăm tám mươi năm huyền lực tinh thuần. Hơn nữa còn không phải chịu bất kỳ tác dụng phụ nào.

Quân Mạc Tà trợn mắt há hốc mồm. Đây quả thực là nghịch thiên đan dược a.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 67: Huyễn Hoàng Xuất, Phong Ấn Phá

Nhưng cái này cũng không thể tăng thần hồn cảnh giới, xem ra loại cảnh giới này vẫn phải do mỗi người tự mình tu luyện. Cũng không phải là một bước có thể lên trời

Nói cách khác, với loại đan dược này, một em bé ba tuổi dùng xong có thể đạt thực lực của người trưởng thành thậm chí siêu việt trưởng thành nhưng trí não vẫn giữ nguyên ở mức ba tuổi.

Tuy nhiên đối với cao thủ Thiên Huyền mà nói, cái này cũng không phải là chuyện gì ghê gớm, thần hồn cảnh giới, trong chiến đấu cũng có thể tăng lên.

Cẩn thận kiểm tra các loại dược vật, Quân Mạc Tà rốt cuộc cũng như trút được gánh nặng: luyện chế đan dược này cần mười loại dược vật nhưng toàn bộ đều có.

Trong đó vài loại đặc biệt có phẩm chất cao, dược vật do Thiên Phạt sâm lâm cung cấp mặc dù không có nhưng bảo tàng của Cửu U đệ nhất thiểu lại có, chỉ là niên hạn vượt quá xa mà thôi. Chẳng hạn dược vật yêu cầu cao nhất cũng chỉ có ngàn năm nhưng dược vật mà Cửu U đệ nhất thiểu để lại cũng từ vạn năm trở lên hoặc mấy vạn năm cũng không chừng.

Kỳ thật nếu nhìn bằng ánh mắt Tu chân giả, thì dược liệu mấy ngàn năm này đem dùng để luyện chế so với giá trị của đan dược chính là sự phung phí, không có bất kỳ chỗ tốt nào, trên thực tế linh dược cao cấp này dùng để cân bằng dược lực, làm cho người sử dụng không phải hứng

chịu tác dụng phụ nào, có thể nói là hoàn toàn lãng phí, nhưng Quân đại thiếu đối với thân nhân bằng hưu lực lượng còn thấp, dược vật cao cấp hơn cũng không thể dùng được, cũng may còn có 3 loại này có thể dùng, vì vậy Quân đại thiếu gia biết rằng luyện thuốc này sẽ có sự lãng phí nhưng cũng không đau lòng chút nào. Một là không làm, hai là làm tới luôn. Quân Mạc Tà quyết định lập tức bắt đầu luyện đan.

Tối thiểu, đan dược luyện ra phải đủ cho "Tàn Thiên Phệ Hồn" để có thể tạo ra đội quân vô địch sau này.

Không tiếc bất cứ giá nào để hoàn thành, tạo ra một đội quân đủ để kinh sợ thiên hạ, Tôn giả quân đoàn, thậm chí Thánh giả quân đoàn. Quân Mạc Tà càng nghĩ càng cảm thấy vinh quang này thật sự rất thích thú a.

Cho dù là Thất Thải Thụ và Cửu Tiết Liên , hai nơi đó là mục tiêu mà mình phải đi tới. Sau khi giải quyết chuyện Thiên Phạt xong ta sẽ đi tìm kiếm hai loại thần dược kia. Không cái gì có thể ngăn cản ta được.

Ba ngày sau, lúc Quân Mạc Tà đi ra liền thấy đám người Hùng Khai Sơn đang tụ tập ở ngoài Quân phủ, hơn nữa ánh mắt đều nhìn chằm chặp vào một nơi, phía Nam. Đó chính là Huyễn Phủ mê vụ

- Tại sao mọi người lại tụ tập ở chỗ này? Có chuyện gì sao?

Quân Mạc Tà thắc mắc hỏi

Lấy thần kinh thép của Thú Vương mà nói, nếu không phải là biến cố kinh thiên động địa thì sẽ không phát sinh loại chuyện như vậy.

- Tỷ phu, do người bế quan nên không biết, Huyễn Phủ mê vụ bên kia xuất hiện động tĩnh đã liên tục hai ngày nay, hơn nữa động tĩnh ngày càng lớn.

Hạc Trùng Tiêu thở phào một cái nói :

- Chỉ sợ là bên trong đã phát sinh biến cố gì đó.

Hắn còn muốn giải thích thêm một chút thì Quân Mạc Tà lại đột nhiên cảm giác được mặt đất dưới chân, "oanh", chấn động một chút. Cảm giác lông tóc dựng đứng chợt ập đến.

- Chính là loại chấn động này. Đây chính là Cửu U Thập Tứ Thiếu đang tấn công vào phong ấn.

Hạc Trùng Tiêu biểu tình nghiêm túc nói.

- Mấy năm nay luôn luôn có, mấy năm trước chỉ toàn chấn động nhẹ nhưng mấy năm gần đây tuy rằng phong ấn vẫn còn ổn định nhưng động tĩnh càng lúc càng lớn, hơn nữa chấn động càng lúc càng mãnh liệt. Nhất là năm nay trong khoảng thời gian này, chấn động càng thêm kịch liệt, càng lúc càng thường xuyên hơn.

- Không phải là Cửu U Thập Tứ Thiếu sắp sửa phá phong ấn mà ra sao?

Quân Mạc Tà ánh mắt sáng lên. Quân đại thiếu gia đối cái gọi là Cửu U chư thiếu rất là hứng thú, hứng thú này thậm chí còn vượt lên trên cả chiến tranh với dị tộc nhân. Thật ra thì Quân đại thiếu gia cũng không đem dị tộc để ở trong lòng, chỉ có Cửu U đệ nhất thiểu và nguồn gốc của Cửu U chư thiếu mới được đại thiếu gia hắn để mắt tới.

- Khả năng này rất lớn, tuy rằng phía trước vẫn còn nhiều chấn động nhưng cũng sẽ chưa chắc có chấn động mạnh như vậy. Coi như lần này may mắn miễn cưỡng qua khỏi nhưng những lần sau vị tất sẽ yên ổn.

Hạc Trùng Tiêu vẻ mặt vẻ lo lắng nói

- Cửu U Thập Tứ Thiếu nếu thật sự thoát ra thì chỉ sợ là không tránh khỏi một trường hạo kiếp, thiệt hại so với chiến tranh với dị tộc có thể thảm hại hơn cũng không chừng.

- Cái gì hạo kiếp. Cửu U chư thiếu bọn hắn như thế nào lại bị xem là hạo kiếp? Ta cũng đã nghe Tuyết Yên đề cập qua Cửu U chư thiếu, bọn

hắn tuy rằng thực lực kiên cường, mạnh mẽ, có dã tâm xưng bá Huyền Huyền đại lục nhưng cũng chưa bao giờ tàn sát bừa bãi, càng không có tàn sát muôn dân, bọn hắn chỉ là một đám kiêu ngạo có dã tâm mà thôi. Như vậy thì không thể so sánh với bọn dị tộc cầm thú kia được. Hơn nữa, trên đời này không có kẻ mạnh mẽ như vậy thì sẽ không có nhiều thú vị lắm đâu.

Quân Mạc Tà ánh mắt chớp động cười hắc hắc nói :

- Đi, chúng ta đi xem đi. Nói không chừng có thể thấy được Cửu U Thập Tứ Thiếu phá quan mà ra đó.

Mọi người đi tới Huyễn Phủ mê vụ phía trước, nơi này chấn động càng lúc càng kịch liệt. Huyễn Phủ mê vụ, cách Quân phủ ước chừng bốn năm trăm dặm đường, khoảng cách như vậy không tính là ngắn nhưng nếu Cửu U Thập Tứ Thiếu thật sự thoát ra, cùng với một nhóm Thú Vương phát sinh xung đột thì chỉ sợ Quân phủ bên này cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Dù sao loại chiến đấu này không thể diễn tả theo lẽ thường được. Theo lời Mai Tuyết Yên nói, cuộc chiến lần trước trong phạm vi mấy nghìn dặm, các ngọn núi nhỏ đều bị san bằng. Huống chi lần này khoảng cách chỉ có mấy trăm dặm đường.

Mặt đất liên tục phát ra chấn động phía trong, trên bề mặt xuất hiện nhiều đường nứt rất lớn, xung quanh những thân đại thụ bị chấn động mãnh liệt, cành lá hơn xuống đầy rẫy. Trên mặt đất rất nhiều loại đá lớn nhỏ bị bắn tung lên không trung rồi lại rơi xuống, cách đó không xa, một gò đất bị nứt làm đôi rồi tan thành từng mảnh nhỏ rồi từ từ biến mất khỏi mặt đất.

Quân Mạc Tà đứng ở bên ngoài Huyễn Phủ mê vụ, thân thể cảm thụ được chấn động, ánh mắt nhìn vào tầng sương mù bên trong Huyễn Phủ mê vụ, tựa hồ như nhìn thấy được bí ẩn bên trong.

Bên trong Huyễn Phủ mê vụ, không ngừng có tiếng gầm thét dài truyền ra, tựa hồ xa xôi nhưng lại gần trong gang tấc, xuyên thấu tới tận linh hồn.

Hạc Trùng Tiêu và đám người Hùng Khai Sơn thần tình đều nghiêm túc, trước màn quái dị này, sắc mặt lộ ra một mảnh lo âu.

Đột nhiên, sau một lần chấn động, một tiếng chim chợt vang lên, một con đại điểu sắc lông bảy màu bay ra từ bên trong Huyễn Phủ mê vụ, sải cánh dài tới chục trượng, thân thể tỏa ra quang mang nhiều mau thẳng hướng trời cao bay vút đi, trong nháy mắt liền biến mất

Nhưng dưới cặp mắt tinh tường của Quân Mạc Tà, hắn đoán được đại điểu đó không phải là đại điểu chân chính, có sinh mạng mà nó chỉ dùng để truyền tin, được đặc biệt tạo ra với một loại năng lượng đặc thù nào đó. Một khi hoàn thành sứ mệnh thì lập tức tiêu tán.

- Đây là vật gì? Huyễn Hoàng? Thật sự là Huyễn Hoàng sao?

Hạc Trùng Tiêu rên rỉ một tiếng.

- Nó rốt cuộc cũng đã xuất hiện rồi.

Các thú vương khác cũng lỗ vẻ kinh hoàng trên mặt, từ xưa đến nay trong lúc quan sát trận chiến, làm cho Thiên Phạt Thú Vương khiếp sợ như vậy cũng chỉ có biến cố kinh người mà thôi.

- Huyễn Hoàng? Đây là thứ đồ chơi gì? Không phải là sản phẩm của Thiên Phạt sao?

Quân Mạc Tà nhìn thấy Huyễn Hoàng biến mất liền nhẹ giọng hỏi

- Cái gọi là Huyễn Hoàng thực chất là năm đó do cao thủ Phiêu Miểu Huyễn Phủ ở trước phong ấn lưu lại một thứ, gọi là Huyễn Hoàng, các tiền bối lúc đó nói rằng nếu có một ngày phong ấn không thể áp chế Cửu U Thập Tứ Thiếu thì Huyễn Hoàng sẽ hóa thành một con Phượng Hoàng bay trở về Huyễn Phủ báo tin. Huyễn hoàng xuất, phong ấn phá.

Hạc Trùng Tiêu thần sắc trầm trọng trầm thấp nói

- Khi đó Huyễn Phủ cao thủ cũng sẽ trong thời gian ngắn nhất sẽ tới quyết chiến với Cửu U Thập Tứ Thiếu, nhất định phải giết chết hắn hoặc phong ấn hắn lần thứ hai.

- Nhưng trong bất kình tình huống nào, một hồi đại chiến kinh thiên động địa là không thể tránh khỏi. Phía Tây Thiên Phạt sâm lâm cũng không thể tránh khỏi tai ương. Sự tình này diễn ra ở đây, thì trận chiến cũng diễn ra ở đây.

Hùng Khai Sơn trong thần sắc có một loại mãnh liệt phẫn nộ

- Người tham dự trận đại chiến này trình độ kém nhất cũng phải ở mức Thánh Vương, thậm chí Thành Hoàng cũng phải có vài người. Chiến đấu ở mức độ này, nếu nói nghiêm trọng một chút chính là hủy diệt cả một nửa Thiên Phạt sâm lâm, cũng không có gì gọi là quá lời. Phiêu Miểu Huyễn Phủ lúc trước lừa Thiên Phạt tiền bối chúng ta phải canh giữ phong ấn trong Huyễn Phủ mê vụ trong suốt thời gian dài. Điều này cũng cho qua đi nhưng chẳng lẽ muốn hủy diệt cả nơi ở của chúng ta sao?

- Đúng rồi. Chắc là như vậy rồi.

Hạc Trùng Tiêu sắc mặt trở nên khó coi nhìn lên

- Xem ra Phiêu Miểu Huyễn Phủ trong lúc phong ấn đã tính tới chuyện này. Mục đích của bọn họ là không chỉ có phong ấn Cửu U Thập Tứ Thiếu mà còn muốn phá hủy cả Thiên Phạt sâm lâm. Thậm chí muốn lợi dụng chúng ta sống mái với Cửu U Thập Tứ Thiếu, rồi tới thu thập tàn cuộc, làm ngư ông đắc lợi. Đáng giận. Thật là đáng giận.

Thần sắc toàn bộ Thú Vương tức thì đều căm giận hết sức. Vấn đề như vậy, đoàn người suy nghĩ một hồi cũng nhìn ra chỗ lợi hại trong đó. Phiêu Miểu Huyễn Phủ rõ ràng đã dụng tâm hiểm ác, rốt cuộc cũng không thể nhịn được.

- Mọi người cũng không nên bi quan như thế, một trận chiến này chưa hẳn là không thể tránh được. Chúng ta có thể đem Cửu U Thập Tứ Thiếu tới nơi khác đánh nhau để tránh cho Thiên Phạt bị tổn thất được không?

Quân Mạc Tà sắc mặt cũng trầm trọng. Nếu thật sự là như thế, chính mình mới vừa dời nhà qua đây chẳng lẽ liền bị phá hủy? Hắn liền đưa ra đề nghị này, phương pháp này có thể khắc chế được phần nào âm mưu kẻ địch, nhưng trị phần ngọn không trị được tận gốc, tuy nhiên kết quả như vậy mà nói đối với Thiên Phạt là tốt nhất.

- Tỷ phu, Cửu U Thập Tứ Thiếu vừa mới thoát khỏi phong ấn, thực lực chính là yếu nhất. Bởi vì hắn phá vỡ phong ấn, tiêu hao cũng lớn. Cũng chỉ có khi đó mới là cơ hội tốt nhất để khắc chế hắn. Một khi kéo dài, cũng chỉ sợ nửa ngày công phu lấy khả năng nghịch thiên khôi phục năng lực của Cửu U Thập Tứ Thiếu mà nói, hắn cũng có thể khôi phục thực lực khủng bố, nhưng Tam Đại Thánh Địa và Phiêu Miểu Huyễn Phủ cũng chưa chắc đã nhẫn nhịn chịu.

Hạc Trùng Tiêu cắn răng nói.

- Bọn hắn không nhẫn nhịn thì làm thế nào? Chẳng lẽ bọn hắn không thể nhẫn nhịn, nhất định phải phá hủy nhà chúng ta? Bọn hắn đã không nhẫn nhịn thì chúng ta còn dung tha cho bọn hắn làm gì?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 68: Chén Ép Nhiều Mặt

Quân Mạc Tà hai mắt nhắm lại, hừ một tiếng

- Chưa nói tới Cửu U Thập Tứ Thiếu, chúng ta đối với Tam Đại Thánh Địa hoặc Phiêu Miểu Huyễn Phủ vẫn không phải là đối thủ, có phải hay không vẫn muốn diệt sạch toàn bộ bọn họ? Lời nói này hoàn toàn vô căn cứ. Cái này mà gọi là đạo lý à?

- Tỷ phu, chuyện này dù vô lý nhưng chúng ta cũng không còn biện pháp nào khác.

Hạc Trùng Tiêu chua xót nói

- Huyễn Hoàng đã bay đi, cũng có nghĩa là phong ấn chỉ có thể duy trì trong thời gian ngắn mà thôi, cao thủ chân chính đứng đầu Phiêu Miểu Huyễn Phủ và Tam Đại Thánh Địa sẽ dùng tốc độ nhanh nhất tới đây. Hơn nữa đều là cao thủ cấp bậc Thánh Vương, Thánh Hoàng. Nếu bọn ta không để bọn họ tiến vào, thì chúng ta sẽ biến thành kẻ thùng chung của nhân loại. Như vậy bọn hắn liền lấy cớ phối hợp đối phó với Thiên Phạt chúng ta, hơn nữa còn vừa hợp với "lẽ phải" của chúng. Nếu để bọn họ đi vào đánh một trận cho dù là có tổn thất thì chỉ cần vài năm tu dưỡng, Thiên Phạt vẫn là Thiên Phạt. Hơn nữa, nếu để bọn hắn tiến vào đối phó Cửu U Thập Tứ Thiếu, cũng vốn là vì thiên hạ muôn dân, vì hạnh phúc của lê dân, chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn, thậm chí càng phải ra sức giúp đỡ.

- Thối như cái rắm. Nói như vậy thì chúng ta chẳng phải là để mặc cho bọn chúng muốn làm gì thì làm sao? Bọn chúng đến nhà chúng ta

gây sự, hủy diệt nơi ở của chúng ta, chúng ta còn muốn phất cờ hò reo, trợ uy cho bọn hắn, còn muốn tươi cười chào đón? Đây quả là lời thừa mà.

Quân Mạc Tà hét to.

- Còn có nếu là cao thủ cấp Thánh Vương, Thánh Hoàng, chẳng lẽ khi tiến vào Thiên Phạt sâm lâm còn cần sự đồng ý của chúng ta. Trực tiếp tiến vào không phải nhanh hơn sao? Ai có thể ngăn cản được bọn hắn. Ngăn căn bọn hắn chính là kẻ thù chung của nhân loại. Ta muốn hỏi một chút, người trong thiên hạ có xem huyền thú là đồng bọn của họ sao? Bốn phía giết chóc huyền thú, kiếm lấy Huyền đan không phải là do nhân loại làm sao?

- Còn nói cái gì vì thiên hạ muôn dân. Cưu U thập tứ thiếu có nguy hại đến thiên hạ muôn dân sao? Cửu U Thập Tứ Thiếu muốn chinh phục chính là Tam Đại Thánh Địa và Phiêu Miểu Huyễn Phủ mà thôi. Cùng muôn dân có quan hệ gì? Càng không nói Cửu U Thập Tứ Thiếu có chủ động gây họa cho Thiên Phạt huyền thú các ngươi sao? Các ngươi vì cái gì mà phải trợ giúp những tên ngụy quân tử này đối phó với hắn. Các ngươi gọi cái này là lập trường sao?

Quân Mạc Tà sắc bén hỏi. Những lời vừa nói ra làm cho toàn bộ Thú Vương đều đưa mắt nhìn nhau.

Không sai, trước đó, đối phó với Cửu U Thập Tứ Thiếu chỉ có một khẩu hiệu: vì thiên hạ muôn dân. Mỗi người đều biết Cửu U Thập Tứ Thiếu là một tuyệt thế đại ma đầu. Một khi đi ra nhất định sẽ xảy ra một trường hạo kiếp.

Nhưng trên thực tế khi nghĩ kĩ lại thì từ lúc Cửu U chư xuất hiện, khẩu hiệu cũng rất rõ, dã tâm bọn hắn rất lớn, thống nhất thiên hạ, hiệu lệnh thế giới nhưng có vẻ như cùng với khắp thiên hạ muôn dân cũng không phát sinh bất cứ quan hệ gì. Cái gì là bởi vì muôn dân? Muôn dân chính là dân chúng. Bất kể dưới ách thống trị nào người dân đều như nhau, không có gì thay đổi.

Dân chúng yêu cầu đơn giản chính là cuộc sống. Chỉ cần có thể được ăn no, mặc ấm, có thể sống yên ổn thì đối với người thống trị là ai, dân chúng cũng không để ý. Trên đời có kẻ thống trị nào, kẻ đó là ai, đối với dân chúng mà nói không có ý nghĩa gì.

Mà bị bọn hắn uy hiếp cũng chỉ có tầng lớp cao cấp trên phiến lục địa này: Tam Đại Thánh Địa và Phiêu Miểu Huyễn Phủ.

Đem thiên hạ muôn dân làm đối tượng chính là khinh thường đám người Cửu U thiếu kiêu ngạo điên khùng này. Tương tự như khung long sẽ không quan tâm tới bọn kiến nhỏ. Chúng chỉ coi trọng những kẻ nào có đủ khả năng uy hiếp sự thống trị của bọn chúng.

- Tỷ phu, ý của người là ... Chẳng lẽ bọn chúng chỉ muốn lấy cớ mà thôi.

Hạc Trùng Tiêu mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt khó tin, niềm tin vạn năm nay trong nháy mắt bị phá vỡ, cho dù lại ai cũng không chịu nổi.

- Thiên hạ muôn dân, thiên hạ muôn dân... chuyện gì cũng có thể dùng thiên hạ muôn dân làm nguyên nhân. Bọn ngụy quân tử này.

Quân Mạc Tà phát hoả nói

- Vì sao bọn chúng lại không thành thật như vậy. Sao không nói thẳng là đàn áp kẻ khác, không cho kẻ khác trở thành kẻ thống trị bọn chúng? Như vậy không phải nhanh gọn hơn sao... như thế này thì không phải đã biến bọn chúng thành thánh nhân hết rồi sao?

- Lúc nào cũng phải có lý do, một lý do đường hoàng, chính đáng.

Hùng Khai Sơn ồm ồm nói.

- Lý do. Hừ.

Quân Mạc Tà ánh mắt lợi hại nhìn Huyễn Phủ mê vụ nói

- Một khi đã như vậy, các ngươi trước tiên lui xuống, chuẩn bị ngênh đón đám Thánh Vương tiến vào, ta ở trong này, ta không muốn đối mặt, nhìn thấy thấy bọn ngụy quân tử chó má đó.

Đám người Hạc Trùng Tiêu đều thở dài, hướng Quân Mạc Tà chào rồi cả bọn kéo nhau ra ngoài. Không bao lâu sau, nơi này chỉ còn lại một mình Quân Mạc Tà.

- Bất kể như thế nào ta cũng đã xem nơi cư trú của bọn huyền thú chất phác này làm quê hương rồi, quyết không thể để cho bọn người ngụy quân từ đó đến đây phá hỏng được.

Quân Mạc Tà trong lòng hung hăng nói

- Có lẽ các ngươi khi dễ Thiên Phạt, lợi dụng Thiên Phạt được nên rất là thỏa mãn, nhưng hiện tại tình huống bất đồng đã khác rồi. Bởi vì ta, Quân Mạc Tà bây giờ đang ở Thiên Phạt. Ta cũng không phải chỉ nghĩ đơn giản cho bọn huyền thú.

Quân Mạc Tà thần sắc trên mặt biến ảo tựa hồ đang lo lắng điều gì đó.

Thật lâu sau đột nhiên cắn răng một cái, trên mặt lộ ra thần sắc điên cuồng

- Quân Mạc Tà ta tuyệt không làm chó nhà có tang. Cho dù là Thánh Hoàng, Huyễn Phủ cũng không được.

- Ông trời, mỗi người đều có số phận, nếu ta phá được phong ấn của Cửu U Thập Tứ Thiếu trước khi bọn ngươi đến Thiên Phạt thì cũng đại biểu cho việc ông trời không khoan dung cho hành vi ti tiện ngụy quân tử của các ngươi.

Cả người Quân đại thiếu gia đang đứng thẳng đột nhiên chậm rãi biến mất, cái bóng khi đứng tạo thành cũng nhoáng lên một cái rồi biến mất. Trên mặt đất, chấn động càng lúc càng lớn. Dưới lòng đất lực chấn động

như muốn hủy diệt tất cả, càng lúc cũng càng mạnh. Giống như viễn cổ thần ma tùy thời đều có thể quay lại trần thế. Những tiếng gào thét bén nhọn trong Huyễn Phủ mê vụ vang lên.

Khi Quân gia chuyển đến Thiên Phạt sâm lâm, an bài bố trí cuộc sống mới trong vòng hai tháng, trong thời gian này, phiến đại lục hoàn toàn là một mảng yên tĩnh. Nhưng chỉ sau khi Quân gia đi vài ngày liền có rất nhiều người lạ mặt đi tới Thiên Hương thành, bọn hắn hỏi han lung tung, cái gì cũng hỏi.

Chỗ ở của Quân gia trước đây, khi lúc trời tối đều có người tiến vào xem xét, nhất là khu tiểu viện nghỉ ngơi của Quân Mạc Tà lại càng có nhiều người thần bí tiến vào, sau đó còn lầm bầm nói chuyện gì đó, qua một đêm lại càng có nhiều người đến xem xét, từng ngọn cây, cộng cỏ đều bị săm soi thăm dò.

Phàm là người hay vật có liên quan đến Quân gia đều bị điều tra không bỏ sót.

Đối với sự việc này, Thiên Hương quốc chủ Dương Hoài Nông áp dụng chính sách của Lý Du Nhiên là bỏ mặc, không hỏi qua, coi như hoàn toàn không biết.

Rốt cuộc, sau nửa tháng những thần bí nhân này sau một đêm đều biến mất không thấy tăm hơi, hoàn toàn không để lại dấu vết gì, giống như là trước giờ chưa từng xuất hiện.

Thậm chí ngay cả vật dụng trong nhà Quân gia cũng chưa từng động vào, từng ngọn cây cọng cỏ đều không bị hư hao gì.

Cùng lúc đó trên đại lục các đại thế gia đều bị rối loạn. Bởi vì, hai đại thế gia là Đoan Mộc, Tư Không đột nhiên trong vòng một đêm liền suy sụp, sinh ý của hai nhà trong một đêm bị chặt đứt.

Toàn bộ sinh ý, toàn bộ người làm ăn, hầu như là trong cùng một thời gian đều đoạn tuyệt lui tới với hai nhà.

Đây quả thực là không thể tưởng tượng. Bởi vì vô luận người nào âm thầm thao túng cũng sẽ không làm gọn gàng như vậy được, hơn nữa hoàn toàn không có thương vong.

Chuyện tình ly kỳ không tưởng như vậy nhưng thật sự đã xảy ra.

Hai đại gia tộc tự mình sản xuất ra đồ đạc, bất kể tinh tế như thế nào, hút hàng như thế nào, hết thảy trong vòng một đêm đều không người hỏi thăm. Cho dù lúc trước có bán với giá trên trời gì đó sau một đêm cũng trở thành một đống chó *** thối, không đáng một xu. Hàng hóa đọng lại, không có chỗ tiêu thụ. Mà toàn bộ con đường nhập hàng đều bị cắt đứt mà không hiểu lý do.

Hơn nữa bên trong gia tộc cũng xuất hiện rất nhiều vấn đề, không ít dòng đệ tử tự thân lập nghiệp, thoát ly khỏi gia tộc, mang đi không ít sinh ý nhưng kì lạ là bọn hắn chỉ mang đi chút sinh ý nhất định, hết sức bình thường, không gây đả kích gì lớn, cho dù là ngày hôm qua không có người hỏi thăm nhưng một khi thoát ly gia tộc tức khắc khôi phục địa vị, thậm chí sinh ý còn gia tăng phát triển. Hai gia tộc này, cũng chỉ trong một đêm liền như đi tới sơn cùng thủy tận. Hiện tại thứ duy nhất còn lại chính là vốn làm ăn ban đầu, ngoài ra hầu như không còn thứ gì khác.

Nhưng hai đại thế gia cũng không có tỏ vẻ bất mãn gì, chỉ yên lặng thừa nhận tất cả chuyện này.

Phong Tuyết Ngân Thành xây dựng các Thịnh Bảo Đường ở các quốc gia đại lục cùng lúc cũng cho thủ tiêu, nhân viên, đồ đạc toàn bộ đều bị điều động về Phong Tuyết Ngân Thành. Phong Tuyết Ngân Thành cũng không phản ứng gì, tựa như chuyện này là rất bình thường. Nhưng tương phản chính là Đông Phương Thế Gia đang tuyên bố quay trở lại nhân gian lại không bị chèn ép gì.

Nếu nói Quân gia là bởi vì nguyên nhân là Tam gia mà bị liên luỵ chèn ép thì Đông Phương Thế Gia lại rất thân cận với Quân gia, cũng thể hiện sự phát triển không ngừng. Nhưng chuyển gì đã xảy ra? Một tháng

sau khi Quân gia dời đi, Đông Phương Thế Gia tuyên bố trở lại. Huyền thú xuất động khỏi Thiên Phạt, Tuyết Sơn Kiếm Phong sụp đổ.

Lời thệ ước đã giải, Đông Phương Thế Gia mặc dù biết bây giờ không phải là thời cơ tốt để trở mình nhưng thệ ước đã giải trừ, toàn bộ thiên hạ đều nhìn mình. Không ra mặt cũng không được.Huống chi cũng không ít người đang thúc dục giờ chợi. Nhất là người trong Đông Phương Thế Gia cũng đã gấp gấp hơn ai hết. Suốt mười năm dài, mọi người trong Đông Phương Thế Gia đều chịu nhiều áp bức. Thực sự cần phát tiết. Cần dùng uy danh thích khách của Đông Phương Thế Gia để gây dựng lại huy hoàng ngày xưa của chính mình.

Đông Phương lão phu nhân thận trọng lo lắng, trải qua một tháng, cân nhắc kỹ lưỡng, cho dù bị Tam Đại Thánh Địa chèn ép, bất quá cũng chỉ là phong tỏa toàn bộ sinh ý, thì cũng giống như cuộc sống thoái ẩn trước kia của Đông Phương Thế Gia mà thôi, cũng chẳng phải chuyện to tát gì.

Dù sao lấy địa vị của Tam Đại Thánh Địa, làm ra chuyện chém giết lớn nhỏ như thế nào cũng đều là việc rất mất mặt. Suy đi nghĩ lại, và rất nhiều thành viên trong gia tộc yêu cầu mãnh liệt, lão phu nhân lâm vào thế khó xử, cuối cùng cũng tái nhậm chức, hướng toàn bộ đại lục tuyên cáo, gia tộc thích khách ngày xưa đã trở lại. Kế tiếp chính là sự tình ly kỳ nhất đã xảy ra.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 69: Nguy Cơ Của Đông Phương Thế Gia!

Tin tức từ Đông Phương thế gia truyền ra, Đông Phương lão phu nhân tuyên bố tiếp nhận lại đơn đặt hàng ám sát, cơ hồ truyền đi giống như tuyết bay đầy trời! Giống như toàn bộ người trên thế giới đều nhận được tin tức từ gia tộc thích khách! Mỗi một đơn đặt hàng, đưa ra giá cả, hầu hết đều là giá trên trời!

Ví dụ như, ám sát một vị cao thủ Địa Huyền, lúc trước giá cả chỉ là mười vạn lạng bạc! Nhưng hiện tại giá cả phổ biến là hai mươi vạn, thậm chí lên đến ba mươi vạn…giá cả đúng là tăng lên gấp bội! Chẳng qua, những đơn đặt hàng ám sát, cũng không có kẻ nào không phải là cao thủ!

Đơn đặt hàng như vậy, nếu mà chỉ có một hai phần, Đông Phương thế gia chắc chắn sẽ không e ngại, thậm chí còn cảm thấy kinh ngạc và vui mừng. Cho dù có nhiều thêm mấy phần nữa, cũng có đủ năng lực đảm đương. Nhưng…hiện tại lại là mấy trăm, hơn một ngàn…thậm chí mấy ngàn đơn đặt hàng! Trong đó, Thiên Huyền, Thần Huyền, hơn nữa còn có cả cao thủ cấp Chí Tôn! Hơn nữa Bát Đại Chí Tôn số lượng ít ỏi, trong này lại có bốn người trong danh sách ủy thác…

Cho dù Đông Phương thế gia năng lực mạnh mẽ, cũng không thể nào nuốt trôi! Nếu mà mạnh mẽ thực thi, như vậy kết cục duy nhất chính là: toàn bộ thích khách vĩ đại của Đông Phương Thế Gia, đều chết ở những nhiệm vụ này, thậm chí chính cả Đông Phương Tam Kiếm cũng không thoát nổi, cũng không một ai có thể sống sót! Đông Phương thế gia, hoàn toàn sụp đổ!

Nhưng, Đông Phương thế gia đã chính thức tuyên bố tái nhận nhiệm vụ, nếu mà lúc này tiếp lại thông báo từ chối…Như vậy, chẳng khác nào những nhiệm vụ này bị trả trở về! Nếu mà như vậy, đón đợi Đông Phương Thế Gia chính là trở thành trò cười vĩnh viễn trên toàn bộ đại lục! Từ đó về sau danh hào Đông Phương thế gia không còn tồn tại trên giang hồ! Nhưng nếu là tiếp nhận toàn bộ, kết quả của nó, duy nhất chỉ có thể là…bị tiêu diệt! Hiện tại Đông Phương thế gia, có thể nói tiến cũng chết, lui cũng chết! Tiến thoái lưỡng nan, muốn sống không có cửa!

Mỗi một phần đơn đặt hàng, đều có lý do, hơn nữa còn là lý do phi thường chính đáng, tất cả đều phù hợp với yêu cầu của Đông Phương thế gia; thậm chí trong đó có không ít đơn đặt hàng, ngay cả tiền đặt cọc cũng đã thanh toán hết…không thể nói là không có thành ý! Còn có tất cả đơn đặt hàng, đều phân tán, do từng nhóm đưa tới.

Đông Phương thế gia nếu đã tái nhận nhiệm vụ, như vậy, vốn người liên lạc ở các nơi, tự nhiên tiếp tục tản ra. Những người này đều đã ăn không ngồi rồi trong mười năm, một đám đúng là chịu không được sắp nổi điên đến nơi. Lần này có nhiệm vụ đi ra ngoài, người nào mà không muốn đại triển quyền cước một phen?

Cho nên người Đông Phương thế gia phái đi tại mười điểm liên lạc, trong cùng một thời gian đã khôi phục lại sức sống. Mà mỗi người liên lạc thu nhận đơn đặt hàng, cũng không phải là số lượng ít. Loại truyện này này mà ở ngày bình thường, căn bản đều thuộc nghiệp vụ lớn phạm trù, cho dù Đông Phương thế gia trong thời kì thịnh vượng cũng hiếm thấy. Cho nên từng người liên lạc cảm giác mình đã lập công lớn, nhất nhất tiếp nhận đơn ủy thác, rồi giao lên cho tổng bộ…

Một người đưa tới thì cũng không nhiều lắm, thậm chí được coi là thành tích xuất sắc, nhưng thành quả mọi người cộng lại, lại trực tiếp thay đổi, thành quả lớn như vậy cũng có thể đẩy Đông Phương thế gia vào thế tử vong…

Đông Phương phu nhân rõ ràng nhận thức được điều này, tất cả chuyện này, hiện rõ là hành động trả thù của Tam Đại Thánh Địa, phương thức trả thù bí ẩn nhất, lại cũng là phương thức trả thù trần trụi nhất! Bọn họ sẽ không trực tiếp ra tay, bởi vì, bọn họ không muốn tiếp nhận dư luận lên án của thiên hạ…nhưng dùng biện pháp này, đem Đông Phương thế gia bức đến chết!

Nhưng chỉ cần là người sáng suốt có ai không nhìn ra vấn đề chứ?!

Hoặc là…phải bức bách đến mức Quân Mạc Tà đã lui vào Thiên Phạt sâm lâm xuất hiện trở ra!

Bởi vì hết thẩy điều này, đều vì Quân Mạc Tà mà dựng lên!

Tại tổng bộ Đông Phương thế gia.

- Mẫu thân, có nên báo cho Quân Mạc Tà hay không? Nhiều đơn đặt hàng như vậy, hơn nữa thời gian đều rất cấp bách…chúng ta nhất định ăn không tiêu.

Đông Phương Vấn Kiếm cẩn thận hỏi.

Đông Phương lão phu nhân ngồi ngay ngắn trên ghế, trầm mặt lo lắng điều gì đó, vừa nghe thấy lời này, nhất thời giận tím mặt nói:

- Ngươi có xứng làm cậu không hả, lại không biết xấu hổ nói ra lời này! Việc này, không phải đều vì Tam Đại Thánh Địa muốn đối phó với ngoại tôn ngươi mới xuất ra âm mưu! Nếu ngươi thông tri cho Mạc Tà, chẳng phải là đúng ý bọn họ sao? Nếu Quân Mạc Tà trở về, bởi vì việc này mà xuất ra cái sơ xuất gì, ngươi như thế nào có thể đối mặt với muội muội ngươi?

- Đông Phương thế gia cho dù quả thật phải chết hết! Cũng quyết không để liên lụy đến ngoại tôn của ta!

Trong mắt lão phu nhân hàn quang lóe ra:

- Ai nếu trộm nói cho Mạc Tà…đừng trách ta ra tay vô tình! Tư Không thế gia cùng Đoan Mộc thế gia đã gặp phải đả kích như vậy, biết rõ là bởi vì Mạc Tà, nhưng hai đại gia tộc này lại lựa chọn yên lặng chịu trận, đều không có hướng Mạc Tà cầu viện, chẳng lẽ, chúng ta là bên ngoại của hắn, thân nhân của hắn, lại không bằng hai gia tộc kia bình thủy tương phùng sao? Vấn Kiếm, ngươi nói ra lời này, cũng không thấy xấu hổ sao!?

Đông Phương Vấn Kiếm thần tình nhất thời hổ thẹn. Bản ý của hắn, cũng chỉ là hỏi một chút thôi, không nghĩ tới bị mẫu thân răn dạy và quở mắng không chút lưu tình…

Đông Phương Vấn Tình thở dài, nói:

- Mẫu thân nói không sai. Bọn họ trong lúc đó bất động thanh sắc, đẩy mấy nhà chúng ta nên nông nỗi bực này, không ngoài chính là muốn chúng ta hướng Thiên Phạt sâm lâm cầu viện! Thậm chí ta còn khẳng định bọn hắn, nhất định chuẩn bị hậu chiêu vô cùng lợi hại! Chỉ cần một khi Mạc Tà xuất hiện, chờ đợi nó, tất nhiên là một kích lôi đình trí mạng! Sau khi tổn thất lớn như thế, bọn họ tuyệt sẽ không dung cho Mạc Tà đường sống, hơn nữa, cũng không thèm dùng đội hình thử dò xét…trong truyện này hung hiểm, thật sự là quá lớn..

- Nhưng điều này cũng minh chứng rằng! Mạc Tà đặt mình bên trong Thiên Phạt sâm lâm, vẫn còn an toàn! Bọn họ không dám đi vào mới xuất ra thủ đoạn bỉ ổi này! Thật không nghĩ tới, Tam Đại Thánh Địa lại đê tiện vô sỉ tới trình độ như vậy!

Đông Phương lão phu nhân sắc mặt âm trầm:

- Cho nên, bọn họ càng áp bách, chúng ta càng không thể hướng Thiên Phạt sâm lâm cầu viện! Nhớ kĩ, ở Đông Phương thế gia, ta nếu mà còn nghe thấy những lời như thế này, lập tức trục xuất vĩnh viễn khỏi gia môn, không chút lưu tình!

- Vâng!

- Như vậy, mẫu thân, đơn đặt hàng này làm như thế nào bây giờ? Chúng ta thế nào cũng phải có đối sách a!

Đông Phương Vấn Tình hỏi.

- Đơn đặt hàng kế tiếp, bọn họ tuyệt sẽ không cho thoái thác một cách đơn giản. Hiện tại cần phải làm là, thông tri cho bọn họ, bọn họ đưa ra giá cả không hợp lý! Theo giá cả trên văn làm! (Văn: kiểu như một loại hợp đồng thì phải)

Đông Phương lão phu nhân cơ trí cười cười:

- Toàn bộ nhiệm vụ, đều không cho tự tiện xuất động! Sau đó thông tri cho các nhân viên liên lạc, từ giờ trở đi, sẽ không cho phép tiếp nhận đơn hàng mới! Còn có "Những đơn đặt hàng đã nhận, vốn có giá trên cơ sở, tiếp tục tăng lên gấp ba! Làm cho bọn họ tinh tế đàm phán, thời gian càng kéo dài càng tốt…nếu không đáp ứng tăng giá, lập tức đơn độc chối từ đơn hàng!"

- Mẫu thân diệu kế!

Trong mắt Đông Phương Vấn Kiếm sáng ngời.

- Diệu kế ư? Bất quá chỉ là chi kế tạm thời thôi. Kế sách này, vị tất có thể tạo ra hiệu quả với rất nhiều người, nhiều nhất cũng chỉ có thể kéo dài thêm chút thời gian mà thôi. Nếu ta phỏng chừng không có sai biệt trong lời nói, chúng ta tuyên bố ra tin tức tăng giá, mọi người sẽ chọn tiếp tục đáp ứng…

Đông Phương lão phu nhân cau mày, nói tiếp:

- Cho nên thời gian cũng không kéo dài được bao nhiêu…mà uy danh Đông Phương thế gia, lại không thể bị hủy trong tay lão thân! Cho nên chỉ có thể đi từng bước tính từng bước. Một khi xác định được đơn đặt hàng, chúng ta phải xuất động…điểm này, các ngươi phải có chuẩn bị.

- Điều này không thành vấn đề, chúng ta bây giờ thiếu nhất chính là thời gian, chỉ cần có thời gian thoải mái, đơn hàng này vị tất chúng ta không có thể làm. Hơn nữa…nếu có thể đem đơn hàng này thịt hết, Đông Phương thế gia ta không những có thể tái hiện phong thái trước kia, càng có thể sáng tạo ra, càng sáng lạn huy hoàng!

Có diệu kế của Đông Phương lão phu nhân bên trong, Đông Phương Vấn Tình hiển nhiễn đối với viễn cảnh phát triển có chút lạc quan.

- Ngàn vạn lần không được chỉ vì đối phó được nhất thời mà mù quáng lạc quan, thế cuộc trước mắt với chúng ta vẫn tuyệt đối bất lợi! Tam Đại Thánh Địa, há lại có thể dễ dàng như thế! Ba người các ngươi biết ta hiện tại sợ nhất cái gì không?

Đông Phương lão phu nhân sắc mặt ngưng trọng, có vẻ có chút lo lắng.

- Ân, mẫu thân có gì băn khoăn sao? Chỉ cần chúng ta có đầy đủ thời gian, lấy chiến lực Đông Phương thế gia, thế nào cũng có thể giải quyết được những nhiệm vụ kia a! Chẳng qua chỉ là tập trung ưu thế binh lực giải quyết mà thôi…

Đông Phương Vấn Kiếm kinh ngạc hỏi.

- Ta hiện tại lo nhất chính là, người ủy thác chân chính đồng ý thu hồi đơn đặt hàng, hay hoặc giả là chỉ để lại một bộ phận đơn đặt hàng, chuyện này thật sự rất nghiêm trọng!

Lão phu nhân nói.

- Điều này không phải là tốt sao, nếu bọn hắn thu hồi đơn đặt hàng, hoặc là chỉ để lại một bộ phận đơn đặt hàng, đối với chúng ta đều có lợi a, tình thế như thế nào lại nghiêm trọng chứ?

Đông Phương Vấn Kiếm hiển nhiên càng thêm nghi ngờ, ngược lại là đại gia Đông Phương Vấn Tình lộ ra thần sắc ngưng trọng suy nghĩ sâu

xa, hiển nhiên là đang nghĩ tới điều gì đó…

- Đồ đần, nếu tình huống xoay chuyển đến dạng này, liền đại biểu cho Mạc Tà cùng Tam Đại Thánh Địa chân chính là kẻ thù không đội trời chung…ta lấy một ví dụ đơn giản nhất, chúng ta nhận được đơn hàng giá cả trên trời mà mục tiêu có thời hạn, mục tiêu có thực lực rất thấp, nhưng bên cạnh hắn lại ẩn phục Thánh Địa cường giả mà chúng ta không thể ứng phó, ngươi thử nghĩ xem, tình huống lúc sau diễn biến thành bộ dạng gì!

Lão phu nhân giọng căm hận nói:

- Ngươi chẳng lẽ lại ngây thơ đến mức…không nghĩ tới Tam Đại Thánh Địa không làm được đến bực này sao?

- Nếu là mục tiêu nhân vật vốn có vượt qua tư liệu trước đó, đây không phải trách nhiệm của chúng ta, chúng ta lại có lí do lớn để nói sự tình a!

Đông Phương Vấn Kiếm nói.

- Cái gì gọi là vượt qua tư liệu phạm trù? Ai quy định mục tiêu ngươi xuất thủ có thủ hạ, nào khách khanh, rồi cung phụng, đều nằm trong danh sách này! Mà Tam Đại Thánh Địa thuộc loại như vậy! Ngươi ngay cả điểm này mà cũng không hiểu rõ sao? Đây đúng là, chẳng khác nào đây là cái bẫy cửu tử nhất sinh đang chờ chúng ta chui vào!

Đông Phương Vấn Tình thở dài một tiếng nói:

- Mẫu thân lo lắng rất đúng, việc này đúng là không thể không đề phòng.

- Nếu là như vậy, chúng ta đại khái có thể bỏ nhiệm vụ a!

Đông Phương Vấn Kiếm cả giận nói:

- Biết chắc là cạm bẫy, chẳng lẽ chúng ta còn muốn chui đầu vào rọ sao?

Có thể buông sao? Chúng ta quả thật có thể buông, nhưng đó là những nhiệm vụ với giá trên trời, chúng ta một khi buông, phải bồi thường gấp vài lần, một nhiệm vụ chúng ta còn có thể gánh chịu được, nhưng nếu là mười hoặc một trăm nhiệm vụ? Chúng ta phải làm thế nào? Đông Phương thế gia làm thế nào bây giờ! Hiện tại Đông Phương thế gia, có thể gánh chịu nổi sao?

- Nếu thật sự là như thế, vậy có thể xong đời…nếu có thể làm như vậy, Tam Đại Thánh Địa kia vì cái gì không làm như vậy đây?

Đông Phương nhị gia nghĩ thông suốt vấn đề nghiêm trọng, không khỏi thận trọng lên.

Sự tình tự nhiên còn chưa tới mức này, nếu quả thật tới bước này, tình thế cũng đã đến thời điểm cuối cùng, cực chẳng đã hai bên đều không thể cùng tồn tại, nhất định phải hủy diệt đối phương, hiện tại bây giờ tình huống tuy rằng rất ác liệt, nhưng song phương vẫn bảo lưu nhẫn nhịn cuối cùng, chỉ cần Mạc Tà không ra khỏi Thiên Phạt sâm lâm, song phương đều có thể tạm thời ở thế bình an vô sự, đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu ta kiên trì không cho phép bất luận kẻ nào kinh động đến Mạc Tà!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 70: Ám Chiêu Liên Hoàn

Lão phu nhân chậm rãi nói:

Tam Đại Thánh Địa…bây giờ còn cần thể diện…nhưng phần thể diện này…chắc không tồn tai được bao lâu. Giả thiết của chúng ta, sớm hay muộn cũng sẽ xuất hiện.

- Cho nên chúng ta sau này lựa chọn nhiệm vụ, càng cần phải cẩn thận hơn. Lấy vài vị Chí Tôn làm đơn đặt hàng, hiển nhiên đã vượt quá phạm trù năng lực của chúng ta. Cho nên mấy đơn này dùng lí do trực tiếp này thoái thác là được!

Lão phu nhân nói tiếp:

- Đối tượng đàm phán. Thì bắt đầu từ đối tượng có cấp thấp nhất, sau đó tập trung lực lượng công hãm những mục tiêu cấp huyền khí cao hơn.

Lão phu nhân trong mắt lóe lên thần quang lợi hại:

- Lúc này đây, bọn họ muốn áp bách chúng ta, nhưng, điều này không phải là một cơ hội khiến Đông Phương gia tộc chúng ta phát triển lớn mạnh sao? Cái gọi là cầu phú quý trong hung hiểm, phàm việc có lợi đều ẩn chứa nguy cơ tiềm ẩn! Nguy cơ vị tất không thể hoán chuyển, cái loại mua bán không có bảo hành này. Cũng khó khăn mới sinh ra lợi tức…mà nguy cơ trùng trùng mai phục động một tí là lâm vào tình thế nguy hiểm dẫn đến diệt vong, mới mở ra cục diện có cơ hội! Nếu muốn huy hoàng, há không phải trải qua mưa gió sao? Ngay cả là diệt vong, nào có xá chi?

- Mẫu thân nói rất đúng! Tam Đại Thánh Địa muốn dùng phương thức như thế bức bách chúng ta, cũng bức bách Mạc Tà xuất hiện, nhưng, chúng ta cũng chẳng phải vô năng để cho bọn họ trộm gà thì cũng phải mất đi nắm gạo chứ? Chúng ta bây giờ chính là lấy yếu chống mạnh, thua không ai cười chúng ta, nếu chúng ta là người thắng, thành tích thật rực rỡ!

Đông Phương Vấn Tình cười cười đồng ý.

Nhìn theo ba con trai đi ra ngoài, thần sắc Đông Phương lão phu nhân thỏa thuê mãn nguyện trong nháy mắt biến mất vô tung, thay vào đó, một vẻ thần sắc lo lắng, lẩm bẩm: “Lấy yếu chống mạnh? Quả nhiên là lấy yếu chống mạnh, nếu lần này có thể chống đỡ qua tự nhiên là mọi sự đại cát! Mà Đông Phương thế gia, cũng bởi vậy mà sẽ đứng sừng sững mà không ngã, căn cơ tiếp tục không người nào có thể dao động! Nhưng… đây chỉ là lời nói mà thôi, lúc này đây cửa ải này Đông Phương thế gia, lại thật khó có thể vượt qua a…”

Đoan Mộc, Tư Không, Phong Tuyết Ngân Thành cùng Đông Phương thế gia dĩ nhiên đều khó khăn, hơn nữa ủy khuất vạn phần, nhưng Tam Đại Thánh Địa càng thêm ủy khuất tới cực điểm, ít nhất lúc trước cũng vạn phần ủy khuất khi chia binh làm hai đường, một đường hợp lực ba nhà có sáu trăm cao thủ ở Phong Tuyết Ngân Thành, đánh lén Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên cùng với chúng thú Thiên Phạt, lại khiến toàn quân gặp kết cục hết sức bi thảm!

Thậm chí một đệ nhất cao thủ, Mạc Tiêu Dao thân đệ cung chủ Độn Thế Tiên Cung Mạc Vô Đạo, cuối cùng cũng không may mắn mà tiễn biệt nhân gian! Kết quả như vậy, tổn thất to lớn như vậy, không thể nghi ngờ là bất luận kẻ nào cũng không nghĩ tới! Khi thời khắc nhận được tin dữ này, cung chủ Độn Thế Tiên Cung Mạc Vô Đạo luôn luôn văn nhã ổn trọng, núi sụp trước mắt cũng không hề biến sắc đã đương trường miệng phun máu tươi, hôn mê bất tỉnh!

Không nói sâu xa đây chính là thân nhân duy nhất của Mạc Vô Đạo, hai huynh đệ nương tựa vào nhau mà sống hơn bốn trăm năm! Phần tình cảm sâu nặng này, hiện giờ truyền đến tin tức mất mát lớn. Chẳng phải làm cho trái tim Mạc Vô Đạo tan vỡ sao!

Khi hồi tỉnh lại Tiên cung chi chủ đương trường liền muốn phát binh, san bằng Quân gia cùng Tư Không, Đoan Mộc mấy đại gia tộc; nhưng lại bị tiền bối cung phụng Thánh Vương trong cung ngăn cản! Vô luận Tam Đại Thánh Địa nhận lấy dạng gì tổn hại, nhưng xuống tay đối với nhân gia thế tục, lại làm sao có thể biện minh nổi!

Huống chi, còn có cửu đại Thánh Giả ở Thiên Hương, cỗ lực lượng này chính là đủ kinh thiên động địa làm quyết nghị Mạc Vô Đạo bị phủ xuống, thay đổi biện pháp, sửa đổi kế hoạch ban đầu thành đề nghị cửu đại Thánh Giả giết chết Mai Tuyết Yên cùng Quân Mạc Tà, báo thù cho đệ đệ! Đề nghị này cũng cũng chiếm được sự nhất chí cao.

Vô luận nói như thế nào, Mạc Vô Đạo cũng là cung chủ Độn Thế tiên Cung, nếu đề nghị của hắn ba lần bẩy lượt đều bị phủ quyết, vậy hắn đứng ở vị trí cũng chủ cũng không có ý nghĩa, như thế nào có thể phục chúng?

Cho nên mới phát sinh chuyện cửu đại Thánh Giả vây công Mai Tuyết Yên.

Nhưng, làm cho nhóm Thánh Vương như thế nào cũng không thể nghĩ ra chính là: Mai Tuyết Yên cố nhiên bị cửu đại Thánh Giả vây công vậy mà biến mất, hoặc có thể nói là thần hồn câu diệt! Nhưng, một kích trước khi chết của nàng, đúng là không khoan nhượng kéo theo tam đại Thánh Giả thuộc Mộng Huyễn Huyết Hải chôn cùng!

Đây là tổn thất to lớn không gì bù đắp nổi! Tông chủ Mộng Huyễn Huyết Hải – Hô Duyên Ngạo Bác giận tím mặt, cự kì đau lòng! Đối với cơn thịnh nộ của Mộng Huyễn Huyết hải, Độn Thế Tiên Cung và Chí Tôn Kim Thành cũng mơ hồ có chút vui sướng khi người khác gặp họa…

Bởi vì, chính mình tất cả Thánh giả đều không có chuyện, tối đa cũng chỉ bị vết thương nhỏ mà thôi, không ảnh hưởng đến toàn cục. Nhưng phía bên Mộng Huyễn Huyết hải lại thiếu đi ba vị Thánh Giả, sau này cạnh tranh giữa Tam Đại Thánh Địa một nhà này thực lực sẽ yếu nhất. Kết quả này cũng là không thể nghi ngờ!

Cho nên ba nhà ổn định tâm thần, lẳng lặng chờ đợi tin tức của sáu vị Thánh Giả còn lại kia. Nhưng chậm chạp không có tin tức gì truyền lại… làm cho mọi người không khỏi sốt ruột, Thánh Giả làm việc, cũng quá dây dưa sao? Mai Tuyết Yên cũng xong rồi, chỉ còn một mình Quân Mạc Tà có bao nhiêu năng lực tạo nên sóng gió đây?

Chờ đợi trong lo lắng, người của Tam Đại Thánh Địa còn sót lại ở Thiên Hương rốt cục truyền về tin tức lục đại Thánh Giả, không biết tại làm sao biến mất không chút tăm hơi.

Mà cả nhà Quân gia, lại dời khỏi đế đô Thiên Hương quốc…

Vài vị Thánh Giả kia, căn bản không cùng những người khác ở chung một chỗ, lại đi raa xa, cho nên bọn hắn xẩy ra chuyện, những người bên này ngược lại không biết…

Lâu không có tin tức lục đại Thánh giả, Tam Đại Thánh Địa cuối cùng thiếu kiên nhẫn. Phái người điều tra. Mà lúc này mới phát hiện, ở phía nam Thiên hương thành, từng phát sinh tranh đấu cực kì chấn động, tình huống quả thực là sơn băng địa liệt, nước chảy ngược dòng…

Mà sau trận chiến ấy, Quân gia cũng không có người nào thương vong, ngày hôm sau, toàn bộ Quân gia di chuyển, thối lui vào bên trong Thiên Phạt sâm lâm.

Khoảng thời gian người Tam Đại Thánh Địa phái ra tìm hiểu tin tức, đã ước chừng mười ngày sau khi sáu vị Thánh Giả xẩy ra chuyện, nên tra không ra chút dấu vết! Không biết sống chết ra sao…

Lại qua vài ngày sau, người Tam Đại Thánh Địa đóng tại Thiên Trụ Sơn phát ra tin tức: Ma Đồng Thánh Giả Lãnh Đồng, tâm tàn ý lạnh đi tới Thiên Trụ Sơn, tỏ vẻ muốn ẩn cư tại đây, yên tĩnh chờ đợi Đoạt Thiên chi chiến.

Nhóm đứng đầu Tam Đại Thánh Địa thế mới biết, ngoài Ma Đồng Thánh Giả Lãnh Đồng, còn lại toàn bộ Thánh Giả đã chết hết! Tất cả chết trong tay sư phụ Quân Mạc Tà…

Tin tức này, quả thực là chấn động như băng thiên liệt địa!

Khi nghe được tin tức này, mấy người đứng đầu Tam Đại Thánh Địa, cơ hồ tưởng như trời sập…

Sư phụ Quân Mạc Tà, lấy một địch năm, kết quả lại là…ngũ đại Thánh Giả đều mất mạng!

Cũng không biết Lãnh Đồng rốt cuộc nói như thế nào, dù sao toàn bộ tội danh đều đổ hoàn toàn trên đầu sư phụ Quân Mạc Tà. Lãnh Đồng rất thủ tín, bảo vệ bí mật này của Quân Mạc Tà. Nhưng là tỏ vẻ nản chí ngã lòng, không muốn tiếp tục trở lại Thánh Địa, tình nguyện ở lại Thiên Trụ Sơn, đợi chờ Đoạt Thiên chi chiến đến!

Theo tin tức đưa tới, Lãnh Đồng truyền đến vài lời, như là bốn câu hỏi, cũng là tự vấn con tim mình!

Mạc Vô Đạo đang đọc mấy câu đó, những lời chi tâm của Thánh Giả Lãnh Đồng. Cũng đem mấy câu đó triệt để tiêu trừ, không hề lưu lại chút nào.

Nhưng sau khi đã xem qua, nhóm Thánh Giả, có không ít người tự vấn trong lòng.

Mấy câu nói đó cũng như trống chiều chuông sớm, gõ vào trong lòng mọi người, sâu trong linh hồn…Thiên Phạt có tội gì? Đáng giá hay không? Đoạt Thiên chi chiến hay là tội ác chi nguyên?! Đại lục lâm

nguy, há chỉ là một cái cớ?! Thiên hạ muôn dân, có lúc nào trong lòng bọn ngươi?!

Chính là Mạc Vô Đạo lại không hề đem mấy câu nói đó để trong lòng.

Bởi vì trong suy nghĩ của hắn hiện tại, cũng chỉ có duy nhất hai chữ ‘báo thù’ mà thôi!

Vì thân đệ đệ Mạc Tiêu Dao mà báo thù!

Bất cộng đái thiên huyết hải thâm cừu!

Phong Tuyết ngân thành, còn có sáu trăm vong hồn! Phần cừa hận này, đồng dạng bất cộng đái thiên! Cửu đại Thánh Giả, chết mất tám người, còn lại duy nhất một người, nhưng lại không hề quay về bản môn; từ hàng vạn năm qua Tam Đại Thánh Địa chưa bao giờ gặp phải thất bại lớn thế này!

Nhưng thù này làm sao để báo?

Quân Mạc Tà trơn trượt như lươn đã trốn vào Thiên Phạt sâm lâm, cho dù có Thánh Hoàng tiền bối chịu ra tay…đơn độc đi vào cũng chịu thiệt thòi!

Huống chi, theo Thánh Giả này một bậc tiến giai, trên danh nghĩa tuy rằng vẫn là một phần lực lượng của Tam Đại Thánh Địa, nhưng đã không còn thuộc loại mà nhóm tông chủ Tam Đại Thánh Địa có thể nắm trong tay…

Mạc Vô Đạo cùng Hô Duyên Ngạo Bác và Chí Tôn Kim Thành thành chủ Toàn Nhược Trần thương nghị hồi lâu, ba người cũng đều có kế sách.

Hô Duyên Ngạo bác đề nghị: đem người Đông Phương thế gia Phong Tuyết Ngân Thành cùng Tư Không thế gia, Đoan Mộc thế gia toàn bộ

bắt lại, hoặc giết chết toàn bộ, như vậy có thể làm cho Quân Mạc Tà hiện thân.

Nhưng đối với đề nghị cực đoan đến cực điểm này, hai người còn lại đều không đồng ý! Nếu là thật sự làm tới, chỉ sợ Thánh Hoàng Cung khẳng định sẽ không tha bọn họ. Lực lượng siêu thế tục tàn sát thế tục, chuyện tình vô nhân tính bực này, tốt nhất là không làm.

Mạc Vô Đạo đã đưa ra một đề nghị khác, đó là tình huống hiện giờ với các đại thế gia, hoàn toàn không dùng vũ lực, lấy dương mưu bố trí đại cục, hoàn toàn trắng trợn lấy thủ đoạn mềm dẻo giết người, làm cho bốn thế gia không có biện pháp. Cũng không tin bọn hắn không tìm Quân Mạc Tà!

Hơn nữa đây là âm mưu liên hoàn, hậu chiêu vô cùng tận! Chỉ cần mấy nhà này vẫn còn tồn tại, Tam Đại Thánh Địa còn có vô số thủ đoạn, duy trì âm mưu này!

Chỉ cần Quân Mạc Tà chủ động ra khỏi Thiên Phạt sâm lâm, mọi chuyện nói đều tốt!

Mà Toàn Nhược Trần lại có tính toán khác…nhưng dưới tình thế này. Liền nhận ra đề nghị của Mạc Vô Đạo, phương thức ôn hòa hơn. Mặc dù… trong lòng vẫn ủy khuất, không thể thăng bằng.

Nhưng, đầu sỏ gây chuyện là Quân Mạc Tà cùng sư phụ của hắn, với người khác không có quan hệ.

Toàn bộ việc này, điểm duy nhất có thể an ủi ba vị đầu sỏ này là: Mai Tôn Giả đã chết rồi!

Còn có chính là…sư phụ Quân Mạc Tà đối phó cùng ngũ đại Thánh Giả, tuy rằng kết quả là năm vị Thánh Giả thân tử, nhưng tin tưởng sư phụ Quân Mạc Tà cũng tuyệt đối không thoải mái!

Trên đời này có người có thể chiến thắng được ngũ đại Thánh Giả phối hợp với nhau, Nhưng chắc chắn cũng phải trả giá thật lớn!

Nếu là sư phụ Quân Mạc Tà có thể dễ dàng đánh chết ngũ đại Thánh Giả. Mà hoàn toàn không có tổn thương…vậy Quân gia còn cần phải chạy sao? Cho nên, đây căn bản là chuyện rõ ràng!

Cho nên ba nhà đều chờ!

Chờ Quân Mạc Tà chủ động hiện thân…

Bởi vì Thánh Hoàng Cung đã chấp nhận: một khi Quân Mạc Tà rời khỏi Thiên Phạt sâm lâm. Lần thứ hai hiện thân ở cõi trần, liền cho phép Tam Đại Thánh Địa xuất động Thánh Giả, cho giết chết! Nếu Quân Mạc Tà cùng sư phụ hiện thân…thậm chí có thể xuất động nhiều vị cao thủ Thánh Vương cấp!

Phần mặt mũi này, không thể không đòi! Nếu không Tam Đại Thánh Địa làm sao còn mặt mũi mà tồn tại!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 71: Cửu U Thông Đạo

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Tư Không thế gia và Đoan Mộc thế gia tuy rằng trúng chiêu, hiện tại đang lâm vào cục diện khó xử, tiến thoái lưỡng nan những vẫn hết lòng chống đỡ, toàn bộ cũng không có nửa điểm cầu viện Quân Mạc Tà. Còn Phong Tuyết Ngân Thành thì hướng bên ngoài thông báo toàn bộ nhân viên đều rút trở về.

Phong Tuyết Ngân Thành mặc dù đang trong giai đoạn xây dựng lại, ngay lập tức có nhiều người trở về như vậy cũng là một loại gánh nặng, nhưng cũng đồng thời gia tăng sức lao động. Vì vậy Phong Tuyết Ngân Thành cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều.

Đông Phương Thế Gia rõ ràng là bị dồn tới sơn cùng thủy tận. Nhưng mọi người trong nhà đều thà rằng ngọc nát đá tan cũng không chịu thông tri Quân Mạc Tà.

Những biến hóa liên tiếp như thế xảy ra cũng làm cho phía Tam Đại Thánh Địa có chút tức giận, điều này làm cho Mạc Vô Đạo tự nghĩ xem ra vẫn là bức bách bọn hắn quá nhẹ. Mạc Vô Đạo đang muốn hạ lệnh tiến hành bước hành động tiếp theo thì biến cố xảy ra .

Bởi vì vừa lúc đó, Thánh Hoàng Cung nhận được lệnh triệu tập khẩn cấp từ Phiêu Miểu Huyễn Phủ liền lập tức cử cao thủ cấp Thánh Vương, Thánh Hoàng dùng tốc độ cao nhất chạy tới Thiên Phạt sâm lâm, hợp lực với Huyễn Phủ cao thủ ngăn cản Cửu U Thập Tứ Thiếu phá vỡ phong ấn.

Ngay lúc bốn vị Thánh Vương, hai vị Thánh Hoàng của Độn Thế Tiên Cung vửa mới bước ra cửa, Mạc Vô Đạo liền chắn trước một vị Thánh Hoàng nói:

- Triển tiền bối, lần này đi Thiên Phạt sâm lâm, vãn bối muốn ngài một việc.

Mạc Vô Đạo thần sắc ôn tồn phi thường cung kính nói.

- Chuyện gì?

Vị Triển tiền bối đang vội vã rời đi liền ngừng lại hỏi.

- Tiền bối lần này tiến đến Thiên Phạt chắc sẽ gặp tiểu tặc Quân Mạc Tà.

Mạc Vô Đạo mỉm cười nói:

- Thỉnh tiền bối chuyển một lời tới hắn: "Đông Phương, Đoan Mộc, Tư Không, Ngân Thành đã xong rồi"

- Đông Phương, Đoan Mộc, Tư Không, Ngân Thành đã xong rồi? Chỉ câu này thôi sao?

- Đúng vậy

- Được. Ta nhớ rồi, ta sẽ chuyển lời giúp tông chủ.

Vị Triển tiền bối nói xong nhảy vút lên biến mất trong màn trời xanh thẳm.

Mạc Vô Đạo áo bào trắng đón gió nhìn về phía chân trời trống trải, đột nhiên nở nụ cười

- Quân Mạc Tà, tiểu tặc ngươi lần này có chui vào cái động chuột cũng phải ngoan ngoãn bò ra nhận lấy cái chết đi. Giết đệ đệ của ta rồi nghĩ rằng có thể trốn làm rùa đen rút đầu, sống tạm bợ qua ngày sao? Trên đời này đâu có chuyện dễ dàng như vậy. Mạc Vô Đạo ta muốn cho

ngươi có biết trên đời này có những người ngươi không nên chọc đến, chọc đến chính là bồi thường tánh mạng cả nhà ngươi cũng không đủ.

Quân Mạc Tà toàn lực thi triển Âm Dương Độn pháp, không một tiếng động đi xuống bốn năm mươi trượng, liền cảm giác được tác dụng của Huyễn Phủ mê vụ đã giảm bớt.

Tiếp tục áp dụng phương pháp này, liền đi xuống thêm trăm trượng thì phát hiện mình đã thoát khỏi lớp sương mù, có thể tự nhiên quay lại.

- Xem ra Huyễn Phủ mê vụ này so với cấm chế của Cửu U đệ nhất thiểu ở Tuyết Sơn thấp hơn rất nhiều, không phải, căn bản là không thể so sánh.

Quân Mạc Tà cả người như ánh chớp, cấp tốc lao đi trong lòng đất, xuyên qua mấy trăm trượng liền cảm giác phía trước có một thứ quỷ dị đang dao động. Hơn nữa, càng đi tới càng cảm thấy xung quanh trở nên rắn chắc hơn, giống như là đi vào núi đá vậy, đất xung quanh cứng như tinh cương.

- Xem ra đây là cấm chế do Huyễn Phủ bố trí. Hoặc đây là nơi ra vào, cửa của Cửu U?

Quân Mạc Tà ngừng lại, hơi nhíu mày nghĩ.

Đúng lúc này, gần sát nơi Quân Mạc Tà đang đứng chợt vang lên một tiếng bạo rống. Tiếng rống to này lại giống như núi lửa bùng nổ, ầm ầm phun ra.

Đối mặt với tiếng rống bất thình lình này, Quân Mạc Tà cảm thấy như có tiếng nổ lớn trong đầu, vội vận lực lượng khai thiên tạo hóa tầng thứ năm bảo vệ toàn thân nhưng cũng không ngăn cản được sự xâm nhập của lượng sóng âm khủng bố này. Tức thì đầu óc choáng váng, mãi một lúc sau hắn mới hồi phục tinh thần, khi đó chỉ thấy toàn bộ tầng lớp đất đá xung quanh đều rung động kịch liệt.

- Vị Cửu U Thập Tứ Thiếu trong truyền thuyết quả nhiên thật mạnh, không hổ là nhân vật truyền kỳ.

Quân Mạc Tà không khỏi hoảng sợ. Vừa rồi chỉ là một chút hò hét điên cuồng nhưng Quân Mạc Tà nghe ra trong đó ẩn chứa sự không cam lòng và phẫn nộ cùng với sự quyết liệt không chịu buông tay.

Khoảng cách với nhân vật truyện kỳ gần trong gần trong gang tấc làm cho Quân Mạc Tà đột nhiên có ý nghĩ:

- Vạn nhất sau khi hắn ra khỏi thì tình hình sẽ ra sao?

Thả Cửu U Thập Tứ Thiếu ra, chuyện này cũng xem như là con dao hai lưỡi. Nghĩ không thông sẽ dẫn đến thương người hại mình. Thậm chí là chính mình sẽ bị ảnh hưởng đầu tiên sau đó lại là người khác. Đám hỗn đản Tam Đại Thánh Địa kia dĩ nhiên là đáng giận nhưng Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không giống bất cứ đại ma đầu nào từ trước tới giờ. Trước kia hắn không hại người vô tội nhưng cũng không có nghĩa là hiện tại và tương lai hắn không hại dân thường.

Tương tự như vậy, cũng không phải tất cả mọi người thọ ân sẽ báo. Sau khi được cứu ra lại xuống tay với ân nhân của mình, loại chuyện tình này nhìn đã muốn quen mắt. Quân Mạc Tà không thể không đề phòng.

Ai có thể biết được vị Cửu U Thập Tứ Thiếu này là loại người gì đây? Quân Mạc Tà yên lặng tính toán, hắn nhớ lại lá thư của Cửu U đệ nhất thiểu và lời của Mai Tuyết Yên về Cửu U Thập Tứ Thiếu lúc trước.

Vị Cửu U Thập Tứ Thiếu nếu quả thật thoát ra được, cố nhiên sẽ là tâm phúc đại họa của Huyễn Phủ và Tam Đại Thánh Địa. Nhưng kẻ này lại là duy ngã độc tộn. Hay nói một cách khác Thiên Phạt sâm lâm cũng là một trong những mục tiêu chinh phục của hắn.

Vạn nhất kẻ điên này thật sự không nói lý, thậm chí cắn trả lại chính mình thì bản thân mình tuyệt ko phải là đối thủ.

Quân Mạc Tà đang rơi vào thế khó xử. Đột nhiên vang lên câu nói của Hạc Trùng Tiêu: huyễn hoàng xuất, phong ấn phá.

Hắn như cảm thấy được ánh sáng, tìm ra được giải pháp cho tình thế hiện tại: dù có ta hay không thì phong ấn kia cuối cùng cũng bị phá, chi bằng thừa dịp này làm một người tốt, để lại cho hắn một cái nhân tình, vạn nhất có chỗ tác dụng thì tốt, nếu không thì với Âm Dương Độn pháp của mình cũng sẽ không gặp tai nạn gì, cùng lắm là lôi kéo hắn đuổi theo mình.

Nghĩ tới đây hắn rốt cuộc cũng tìm ra cái mình cần, có mục đích rồi, Quân đại thiếu rốt cục gia tăng tốc độ. Trong lòng có chút cấp bách: phải thật nhanh, nhất định phải tới trước khi tên điên kia phá phong ấn nếu không thì chuyến đi này của ta chẳng phải là trắng tay hay sao?

Mặc dù có Hồng Mông Tử Khí hỗ trợ Âm Dương Độn pháp làm hiệu suất tăng mạnh nhưng Quân Mạc Tà cũng phải mất sức của sức của chín trâu hai hổ mới chui vào được cái địa phương quỷ quái này.

- Oái.

Vừa mới đi vào Quân Mạc Tà nhịn không được thấp giọng mắng một câu.

Tại sao lạnh như thế, thật là lạnh quá đi. Ngay cả linh hồn cũng có thể bị đông cứng.

Đoán xem, đây có vẻ là một cái thông đạo chật hẹp, đen tối, sâu không biết tới đâu. Bên trong, độ lạnh so với Tuyết Sơn chỉ sợ rét hơn cả gấp mấy lần.

Từng luồng gió lạnh như những chuỗi dao găm lơi hai, mang theo dòng khí lạnh đáng sợ. Quân Mạc Tà vừa mới nghĩ tới đây đột nhiên kinh hãi phát hiện, lãnh phong hiện giờ tăng mạng, hơn nữa còn lóe ra hàn mang, như một thanh đao hiểm ác.

Đao phong vừa hẹp, vừa dài, vừa nhỏ nhưng không gì là không phá được. Càng vào sâu, tiếng gió càng lớn dần, "dao phong" xuất hiện càng ngày càng dày đặc, âm thanh phát ra như tiếng rống kinh thiên động địa.

Quân Mạc Tà không khỏi hoảng sợ.

Thời tiết quỷ quái như vậy mà Cửu U Thập Tứ Thiếu lại có thể ở trong này nhiều năm như vậy.

Đột nhiên.

- Oái. Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Cửu U hàn phòng cùng với Cửu U hàn đao sao lại xuất hiện nhiều như vậy. Ai đã gây ra chuyện này? Chẳng lẽ bên kia lại có vài tên tiểu tử tới đây? Bổn công tử còn chưa chết đâu. Sao lại có người tới đây chứ?

Sau đó là một tiếng gầm rú, Quân Mạc Tà rõ ràng chứng kiến một bóng người bay vọt tới với quỹ đạo vô cùng quỷ dị.

Đao phong lợi hại kia đâm vào người hắn nhưng chỉ phát ra âm thanh của kim loại va chạm với nhau, hoa lửa bắn ra tung tóe. Mà hắn thì cứ như một thoáng đã muốn biến mất khỏi tầm mắt Quân Mạc Tà hướng theo Cửu U Hàn phong lao tới.

Quân Mạc Tà lau mồ hôi lạnh.

Thực cố chấp. Đao phong dày đặc như vậy, cho dù là cường giả cấp thánh giả cũng tuyệt không dám đón đỡ nhưng người này cứ bình chân như vại mà đón lấy.

Đột nhiên có âm thanh phát ra trên mặt đất, Quân Mạc Tà nhìn lại rồi hít một ngụm hơi lạnh: Cửu U hàn đao bị gió cuốn rơi trên mặt đất, hắn thu một thanh cầm nơi tay, phát hiện ra lực đao đã hết. Thanh đao này rõ ràng thuộc vào loại siêu cường kim loại. Quân Mạc Tà phỏng chừng Cửu U hàn đao mức độ cứng rắn có thể so với đao kiếm do mình dùng Kim chi lực rèn luyện thành.

Nếu là ở Huyền Huyền đại lục, một thanh Cửu U hàn đao đều có thể xưng danh là thần binh lợi khí.

Cái khó chính là thanh đao này lại nhẹ như không.

Thanh thần binh sắc bén như vậy đâm vào người nhưng lại không gây thương tổn gì cho hắn, người này cũng thật là lợi hại, không hổ là Cửu U Thập Tứ Thiếu trong truyền thuyết. Nói đi cũng phải nói lại, ngoại trừ tên điên này ra cũng không có ai như vậy cả.

Bất quá đao này tuy rằng không gây tổn thương cho Cửu U Thập Tứ Thiếu chẳng lẽ lại không thể gây tổn thương cho người khác? Đây chính là bảo bối đó nha. Huống chi ta còn có thể lợi dụng Kim chi lực rèn luyện thêm một lần nữa, chỉ cần rèn được thì sẽ có kết quả vượt sức tưởng tượng, ít nhất so với mấy cái đao kiếm lúc trước thì tốt hơn nhiều. Hơn nữa nơi này tài liệu nhiều như vậy, đây chính là bánh từ trên trời rơi xuống, việc tốt, việc tốt.

Quân Mạc Tà cảm thấy rất thích thú, hai tay ra sức vơ vét, một đường chạy theo hướng gió, thu nhặt Cửu U hàn đao rơi trên mặt đất, hoặc đang bay trên không trung, hoặc đang găm trên vách động, càng ở nơi ít gió, thứ này càng nhiều.

Mỗi chuôi đều có độ mịn giống nhau, mỏng nhẹ, lóe lên hàn quang, cầm trong tay liền cảm nhận một luồng lẽo dâng lên.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 72: Phá Toái Hư Không

Bên trong Hồng Quân Tháp, Mai Tuyết Yên đang luyện công chợt nghe thấy một loạt âm thanh vang lên, liền mở mắt quan sát, chỉ thấy từng chuôi đao liên tục từ trên không rớt xuống giống như mưa đá từ trên trời rơi xuống vậy, chỉ trong chốc lát đã thấy chồng chất thành một đống lớn, lâu lâu lại rớt xuống tiếp.

Cẩn thận quan sát, Mai Tuyết Yên nhất thời ngây dại, khiếp sợ, trong đầu xuất hiện ý nghĩ: đây chẳng phải là Cửu U Hàn Nhận trong truyền thuyết sao? Nếu quả thật là Cửu U Hàn Nhận trong truyền thuyết thì Mạc Tà hắn đang ở chỗ nào?

Loại thần binh này, ở Huyền Huyền đại lục, chính là thần binh tối thượng không gì không phá được. Hơn nữa, Cửu U Hàn Nhận chưa bao giờ bị mất đi, cho dù là phải tàn phá tất cả cũng phải đem thu hồi cho bằng được.

Mai Tuyết Yên mặc dù chưa thấy qua lần nào nhưng đã từng nghe nói tới. Lúc này vừa thấy loại binh khí chói lòa, lạnh lẽo cổ quái thì chỉ cần liếc mắt liền có thể nhận ra được.

- Chẳng lẽ Mạc Tà hắn hiện giờ đi tới cấm địa trong Thiên Phạt.

Mai Tuyết Yên không khỏi lo lắng.

Quân Mạc Tà vừa đi vừa thu tiểu đao, không lâu sau liền có cảm giác mình đã thu được mấy ngàn chuôi đao rồi mà phía trước vẫn còn rất nhiều, phía sau hình như vẫn còn đao bay tới.

Càng đi về phía trước, con đường càng rộng lớn, trên vách động cũng mơ hồ có thể thấy được dấu vết sặc sỡ. Có thể là do Cửu U Thập Tứ Thiếu những năm gần đây tạo ra.

Ở bên trong này xem mới biết được, vách động này rất kiên cố, không thể phá nổi. Quân Mạc Tà thậm chí dùng Viêm Hoàng Chi Huyết dùng hết khí lực đâm thẳng vào nhưng cũng chỉ có thể tạo thành một vết xước nhỏ mà thôi.

- Đây rốt cuộc là chất liệu gì, sao mà cứng rắn như vậy, khó trách tên điên kia vẫn không thể nào ra được.

Quân Mạc Tà rốt cục hiểu ra vấn đề.

Phía trước mơ hồ truyền đến ánh sáng kỳ quái.

Quân Mạc Tà từng bước đi tới liền phát hiện ra chỗ này là một hang động rất kỳ quái, trên đỉnh hang động có một tầng ngũ sắc quang mang phát ra uy nghiêm vô cùng vô tận. Tựa hồ kiên cố không gì phá vỡ nổi hơn nữa còn tràn ngập một loại lực lượng thần bí.

Quân Mạc Tà nhìn có chút quen mắt, cẩn thận quan sát một phen rốt cuộc phát hiện ra đây chính là một loại trận pháp. Hơn nữa còn có nguồn gốc từ trận pháp kỳ diệu của Cửu U đệ nhất thiểu. Tuy rằng còn lâu mới bằng trận pháp do Cửu U đệ nhất thiểu tự thân bố trí nhưng uy lực của nó cũng rất khá.

Thật sự nghĩ không ra Phiêu Miểu Huyễn Phủ lại có thể dùng thủ đoạn của Cửu U đệ nhất thiểu để đối phó lại với Cửu U Thập Tứ Thiếu. Chuyện này nếu truyền ra ngoài thì thật là làm trò cười cho thiên hạ. Không biết như vậy có tính là Cửu U chư thiếu mang đá đập lên chân mình hay không đây?

Trong hang động này đầy Cửu U Hàn Nhận, đầy từng đống xếp bừa bộn. Nhìn sơ qua có thể ước chừng không ít hơn mười vạn chuôi đao. Hẳn là do tích lũy theo năm tháng. Xem ra vị Cửu U Thập Tứ Thiếu này

đối với những thứ này cũng không quan tâm lắm, chúng cũng không phải vật gì quý hiếm lắm.

Quân Mạc Tà hai mắt liếc nhìn xung quanh, tâm niệm vừa động thì chỉ trong chốc lát lặng yên không một tiếng động đã thu lấy gần phân nữa. Hắn thầm nghĩ Cửu U Thập Tứ Thiếu dù sao cũng không dùng những thứ này, mà có nhiều như vậy, còn không bằng để ta lấy một ít vì ta có chỗ cần dùng.

Bất quá, Quân Mạc Tà vẫn không ra tay quá mức, mỗi chỗ chỉ lấy một ít, cho dù là trong góc tối tăm nhỏ không ai thấy hắn cũng lấy một ít.

Sau khi đã thu xong, Quân Mạc Tà cảm thấy Cửu U hàn phong đột nhiên mạnh lên, sau đó một đạo hắc ảnh bay ra thì thầm mắng:

- Rõ ràng là kỳ lạ. Cái gì cũng không có, sao lại xảy ra chuyện khác thường như vậy. Làm hại bổn công ty chạy một chuyến.

Thế nhưng người tự xưng bổn công tử nhìn thế nào cũng không có vẻ gì là giống công tử cả.

Người này đầu tóc bù xù, mặt mày đen thui, hoàn toàn không nhìn ra người này rốt cuộc trông như thế nào, duy chỉ có đôi mắt là cực sáng. Toàn thân quần áo rách nát, hết sức thê thảm, đến nỗi chỉ sợ ăn mày thê thảm nhất trên thế giới này khi thấy hắn vẫn cảm thấy an ủi phần nào: thì ra so với ta hắn còn thảm hại hơn.

Đi vào trong hang động, ánh mắt nhìn lên ngũ sắc quang hoa, âm thanh hung dữ của hắn cất lên:

- Ta xem thứ đồ bỏ đi này còn có thể cản trở bổn công tử đến lúc nào.

Nói xong hắn liền như muốn bay lên.

Người này hoàn toàn không nhìn ra sự tồn tại của Quân Mạc Tà. Điều này làm cho Quân Mạc Tà cảm thấy yên tâm, xem ra Âm Dương Độn của mình quả là nghịch thiên nha.

Nhưng Quân Mạc Tà cũng không dám tiếp tục để cho hắn điên cuồng oanh kích. Không cần nói nhiều, chính mình đứng gần như vậy khó mà bảo toàn sẽ không bị chấn động đến hôn mê bất tỉnh, ngất đi vẫn còn là nhẹ, chỉ sợ chấn động kia sẽ làm cho lỗ tai mình sẽ bị điếc luôn.

Cửu U Thập Tứ Thiếu bên này vừa định bay lên thì nghe thấy một âm thanh vang lên, giọng có vẻ buồn bực

- Cửu U Thập Tứ Thiếu? Còn đánh đấm cái gì? Ngươi mấy trăm năm nay oanh kích vẫn chưa chán sao?

- Ai? Ngươi là ai, đi ra? Nhanh lăn ra cho bổn công tử.

Cửu U Thập Tứ Thiếu trong chốc lát cả người lông đều dựng đứng lên.

Hắn thậm chí cảm giác được trái tim của mình bỗng ngừng đập. Hai mắt như hai quang cầu lóe lên.

Hơn ba trăm năm, chính xác là ba trăm bảy mươi lăm năm. Mình, một người, sống ở chỗ này, không nói tới nhân loại,ngay cả con kiến, con giun cũng chưa từng gặp qua. Cô độc đã thành thói quen, tịch mịch trở thành một loại tiêu khiển, tâm Cửu U Thập Tứ Thiếu sớm đã chết rồi. Bất kể như thế nào nơi này đều sẽ không có người thứ hai xuất hiện.

Nhưng hiện tại lại ở bên cạnh hắn vang lên tiếng nói của người khác.

Thanh âm tuy rằng không lớn nhưng đối với Cửu U Thập Tứ Thiếu mà nói chẳng khác nào như sấm vang bên tai.

Sưu một tiếng, Cửu U Thập Tứ Thiếu thân mình xoay tròn thành một đoàn hư ảnh, từ gần đến xa từ xa đến gần, chỉ một thoáng trong động phủ tất cả đều đầy thân ảnh của Cửu U Thập Tứ Thiếu, một mảnh dài hư ảnh thế nhưng toàn bộ như hóa thành thực.

Thật giống như là ngàn vạn Cửu U Thập Tứ Thiếu đang đứng trong động.

Quân Mạc Tà cả người đổ mồ hôi lạnh.

Thi triển công phu lợi hại như vậy nhưng cũng dễ như tiểu tử ăn kẹo đường vậy.

Quân Mạc Tà đã qua không biết cao thủ, nhưng tuyệt không có ai có thể so được với Cửu U Thập Tứ Thiếu trước mặt. Ngay cả Mai Tuyết Yên của mình cũng không đạt được loại trình độ này. Trong mắt Quân Mạc Tà, tốc độ như vậy có thể so sánh với tốc độ ánh sáng a. Thật sự là quá nhanh đi.

- Đi ra. Người nào dám cả gan giả thần giả quỷ trêu đùa bổn công tử?

Cửu U Thập Tứ Thiếu ánh mắt lóe lên, lưu ý mỗi nơi, cẩn thận nhìn chung quanh, cắn răng gầm lên

- Nếu không ra, để bổn công tử bắt được ngươi sẽ không khách khí như vầy nữa đâu.

Ngươi ngay cả phát hiện ra ta cũng không làm được, lại còn léo nhéo muốn ta đi ra, thật sự là láo cá, ngươi chỉ đang hù dọa ma quỷ thôi. Quân Mạc Tà trong lòng oán thầm, sờ sờ cái mũi, buồn bực nói :

- Cửu U Thập Tứ Thiếu, quả nhiên là nói dối cũng không đỏ mặt nha, thật sự là bội phục bội phục. Ta muốn xem làm sao ngươi bắt được ta hiện thân. Ngươi nói vậy mà cũng nghe được àh?

- Đinh

Cửu U Thập Tứ Thiếu bị một câu nói này làm đầu tóc rối bù cũng phải dựng đứng lên. Song chưởng rung lên trong mắt bắn ra mấy luồng thần quang màu đen, cả người tràn ngập một loại khí thế kinh người, ngẩng đầu rống lên một tiếng.

Khi hắn vừa rống xong, Quân Mạc Tà liền cảm giác được không gian trong động phủ hoàn toàn biến thành một khối thủy tinh cầu vô cùng to lớn.

Không gian cô đọng.

Cửu U đệ nhất thiểu thậm chí còn có loại công phu kinh thiên động địa như vậy.

Đến Thiên Địa Tù Lung của Mai Tuyết Yên cũng không có khả năng so được. Thiên Địa Tù Lung bất quá là mượn dùng lực lượng thiên địa phong tỏa không gian trong phạm vi nhỏ. Nhưng Cửu U Thập Tứ Thiếu dùng chiêu thức ấy trực tiếp giam cầm thiên địa chi lực biến phiến không gian trở thành vật chết.

Loại lực lượng này tuy rằng bá đạo kỳ dị nhưng vẫn không thể ảnh hưởng đến thân pháp Âm Dương Độn, đến trong trạng thái ẩn thân của Quân đại thiếu gia. Quân Mạc Tà tuy rằng thấy được sự dị thường, thậm chí cũng rõ ràng cảm nhận được không gian tĩnh mịch chung quanh. Nhưng hắn chỉ cần không di động thì Cửu U Thập Tứ Thiếu không thể nào phát hiện ra hắn.

Dù là như thế nhưng Quân Mạc Tà dù sao cũng bị phong tỏa trong phiến không gian này. Đây là lần đầu tiên Quân Mạc Tà nhìn thấy có người có thể có người có thể hạn chế Âm Dương Độn của mình.

Mặc dù người này không chân chính nhìn thấy hắn.

- Còn không ra? Nếu không ra, bổn công tử chỉ còn ra chiêu tối hậu.

Cửu U Thập Tứ Thiếu âm trầm nói :

- Có thể ẩn thân trước mặt bổn công tử, quả nhiên là có bản lĩnh. Nhưng nếu ngươi đã đạt tới trình độ này thì ngươi cũng nên biết cái gì gọi là Phá Toái Hư Không chứ?

Hắn ngừng lại một lát như muốn cho kẻ ẩn thân đó chút thời gian suy nghĩ, rồi mới nói tiếp

- Bổn công tử nếu giam cầm không gian trở thành vật chết thì phá hủy không gian đối với ta cũng không phải là cái việc khó gì. Ngươi còn

không chịu đi ra? Vậy thì ngươi cũng đừng nên hối hận. Khi không gian bị phá hủy thì chính thức sẽ tan thành mảnh nhỏ. Nếu ngươi còn không ra, bổn công tử lập tức nghiền nát phiến không gian này, cho ngươi triệt để hôi phi yên diệt.

Vẫn là sự im lặng không có hồi âm.

Cửu U Thập Tứ Thiếu kiên nhẫn đợi, khóe miệng hàm chứa một tia tiếu ý, hết thảy mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay của hắn. Hắn nhận định kẻ ẩn thân tất nhiên nhận ra sự uy hiếp của mình. Bởi vì từ xưa đến không ai có thể không ai có thể trong không gian bị phá hủy mà có thể sống sót.

Kẻ ẩn thân này có thể rất cường đại nhưng chỉ cần hắn lên tiếng thì hắn còn là người. Chỉ cần là người thì sẽ không thể tránh khỏi chiêu này.

Nhưng một chiêu này cho dù là hắn cũng sẽ không dễ dàng vận dụng. Phá Toái Hư Không tiêu hao nội lực vô cùng lớn. Mắt thấy chỉ còn vài lần tấn công vào phong ấn là có thể phá tan nó, hắn cũng không muốn phí công lực vào việc vô ích. Nếu không phải để ý tới hậu quả một chiêu đó thì hắn cũng không muốn đợi lâu như vậy.

Thật lâu sau...

Cửu U Thập Tứ Thiếu không nhúc nhích, kẻ ẩn thân cũng không động đậy.

Lại một lúc sau. Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng thấy kỳ quái, chẳng lẽ kẻ đó dưới tình huống như vậy có thể rời đi hay sao? Không thể nào. Vì thế hắn hỏi dò.

- Tên kia... Ngươi còn đó không?

Một âm thanh kinh ngạc vang lên

- Còn... ta vẫn luôn ở đây. Ngươi không phải nói sẽ Phá Toái Hư Không sao? Ta người ngươi phá toái hư không đây? Sao ngươi còn chưa

ra tay? Chẳng lẽ tuyệt chiêu của ngươi cần thời gian chuẩn bị lâu vậy sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 73: Giúp Ngươi Đi Ra Ngoài Nhưng Phải Có Điều Kiện

- Thanh âm này vô cùng buồn bực, hư vô mờ mịt hơn nữa, cứ như chuyển động vòng vòng trong thạch thất. Căn bản là nghe không ra rốt cuộc là từ nơi nào truyền tới. Thanh âm có vẻ như không lớn nhưng trong đó lại có ý kinh ngạc giống như là tát một cái vào mặt của Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Cửu U Thập Tứ Thiếu nhất thời cảm giác được chính mình như bị ăn một tát.

Dương dương tự đắc đợi nửa ngày vốn định chờ đối phương cầu xin tha thứ kết quả không nghĩ tới lại là mình đang bị đối phương đùa bỡn.

Loại sự tình này, chỉ cần là người đều không thể nhịn được. Huống chi là Cửu U Thập Tứ Thiếu, kẻ mà mắt luôn cao hơn đầu, tự cao tự đại. Nếu ngay cả người này thu thập không được thì còn nói gì tới duy ngã độc tôn, quân lâm thiên hạ?

Cửu U Thập Tứ Thiếu hoàn toàn nổi giận.

- Phá.

Một tiếng phá này, Cửu U Thập Tứ Thiếu cuồng nộ rống lên.

Theo sau là một loạt thanh âm gầm lên. Quanh người Cửu U Thập Tứ Thiếu xuất hiện vô số hắc sắc quang mang đang ngưng tụ thành thực thể, hắc sắc quang mang này so với bầu trời lúc đêm tối còn muốn hắc ám

hơn, đoàn hắc sắc quang mang này dựng thẳng lên bay thẳng vào không trung.

Cảnh tượng giống như là sinh vật biển ở dưới đáy đại dương hoặc như một bầy rắn dữ tợn đang dựng đứng hướng vào cổ người đang chọc tức nó để cắn.

Trong mắt hắn không còn chút ánh sáng nào chỉ còn lại một màu đen thăm thẳm giống như hắc động vũ trụ vậy, cao thâm khó lường.

Đồng thời hắc khí nháy mắt tràn ngập khắp nơi, Cửu U Thập Tứ Thiếu song chưởng rung lên, hai tay đánh mạnh xuống dưới, một cơn lốc cuồng bạo theo tay hắn trong nháy mắt dâng lên. Hắn rõ ràng là đánh xuống, lòng bàn tay hướng xuống phía dưới nhưng cơn lốc kỳ dị này không ngờ là từ dưới điên cuồng dựng lên.

Két ...Két... Két...

Quân Mạc Tà rõ ràng nghe được không gian chung quanh phát ra âm thanh kỳ lạ. Rất giống như một món đồ sứ hoàn mỹ bị người ta gõ nhè nhẹ, sau đó là từng vết rạn rất nhỏ xuất hiện, vết rạn này càng lúc càng mở rộng từng bước lan ra toàn bộ món đồ sứ này, việc rạn nứt cứ diễn ra từng chút từng chút một. Càng về sau kết quả càng rõ ràng.

Quân Mạc Tà đều "thấy" rất rành mạch toàn bộ diễn biến này, từng điểm, từng điểm nhỏ một trong toàn bộ quá trình.

Mặc dù hắn không tận mắt chứng kiến nhưng hắn thật sự cảm giác được như chính hắn nhìn thấy vậy.

Không gian chân chính bị nghiền nát.

Hang động trong nháy mắt biến thành một cái hắc động cắn nuốt hết thảy mọi thứ.

Hoàn toàn bị ngăn cách. Có lẽ phá hủy không gian căn bản không tồn tại ở thế giới này mà là bị chuyển đi sang không gian ở thế giới khác,

như vậy thì có vẻ là hợp lý hơn cả.

Nhưng trong trạng thái hư vô của Âm Dương Độn, Quân Mạc Tà vẫn bình yên vô sự.

Phá Toái Hư Không.

Quả thật có thể hủy diệt hết thảy hết thảy thuộc về hư vô nhưng duy nhất không thể cũng chỉ có Hư vô.

Quân Mạc Tà thở dài một hơi nhẹ nhõm đồng thời cũng không khỏi cảm thấy hoảng sợ.

Đây chính là Phá Toái Hư Không cảnh giới trong truyền thuyết sao?

Nếu quả thật ngay cả không gian cũng có thể hủy diệt vậy thì cái gì là không thể hủy diệt.

Cửu U Thập Tứ Thiếu không hổ là nhân vật truyền kỳ làm cho cuộc sống hàng ngày của Tam Đại Thánh Địa và Phiêu Miểu Huyễn Phủ khó có thể bình an.

Lực lượng kinh thiên động địa khủng bố như thế mà hắn sử dụng lại không chút tốn hơi sức nào.

Cửu U Thập Tứ Thiếu nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhỏm, nhưng lại có chút hối hận. Đối với xúc động nhất thời vừa rồi của mình hắn cảm thấy có chút không đáng giá. Hao tổn công lực đại thương nguyên khí, còn nữa từ lúc hắn bị phong ấn đến nay, trước sau cũng đã mấy trăm năm, không ai cùng hắn nói chuyện. Trước mắt khó khăn lắm mới có một người, nhưng lại ba hoa chọc giận mình, sau đó lại bị mình nghiền nát.

Phá hủy không gian cho dù là ở trạng thái linh hồn cũng không thể thoát được. Người này có kỹ xảo ẩn thân cao tới đâu nhưng cuối cùng vẫn là người bằng xương bằng thịt, làm sao có thể vượt qua việc giết chóc lần này?

Cửu U Thập Tứ Thiếu thở dài cảm giác được lực lượng của mình vừa rồi theo một kích kia hao tổn không sai biệt lắm khoảng một phần ba thì không khỏi một trận buồn nản. Hắn thì thào nổi giận mắng

- Thật là cái đồ hỗn trướng không biết trời cao đất dầy. Ngươi cho là sử dụng Phá Toái Hư Không này dễ lắm sao? Làm hại bổn công tử tổn thất không ít nguyên khí. Vì một tên hỗn trướng điếc không sợ súng như ngươi làm cho bổn công tử phải bị vây ở đây thêm một thời gian dài, đúng là chết chưa hết tội mà.

Vừa dứt lời đột nhiên bên trong một mảnh tĩnh lặng, một thanh âm tò mò hỏi han

- Đây là cái gọi là Phá Toái Hư Không sao? Uy lực thật sự rất lớn, thiếu chút nữa thì có thể thương tổn được bổn tọa. Trước đó ta còn không nghĩ đến trên đời lại có thể có công phu kinh người bực này. Cửu U Thập Tứ Thiếu trước kia danh chấn Huyền Huyền đại lục, quả nhiên là danh bất hư truyền nha.

Cửu U Thập Tứ Thiếu chỉ cảm thấy toàn thân lông tơ lần thứ hai bị dựng thẳng đứng lên. Kẻ điên vô pháp vô thiên điên cuồng tới cực điểm ở một khắc này cũng có cảm giác hoảng sợ dâng lên từ tận đáy lòng. Từ lúc sinh ra tới giờ, chưa bao giờ có cảm giác sợ hãi, chưa có gì làm hắn phải để bụng.

Người nọ... thì ra vẫn còn ở quanh đây.

Hắn còn sống? Điều này sao có thể?

Nhưng lúc này đây, Cửu U Thập Tứ Thiếu không có cử động công kích gì nữa. Hắn hít vào một hơi thật sâu, sự yên tĩnh liền quay trở lại, phất ống tay áo rách rưới một cái, "xoạt, xoạt", không gian trong không trung vẫn còn dư lại như vài miếng thủy tinh liền bị hắn quét sang một bên.

Sau đó Cửu U Thập Tứ Thiếu liền ngồi xuống. Trong động phủ này, hắn ngồi như trong hư không của thế giới kia. Nhưng hắn vẫn tồn tại như trước.

Hắn cúi đầu, nặng nề nói:

- Các hạ nếu đến đây để đùa giỡn thì có thể đi được rồi. Bổn công tử còn có việc phải làm, không có hứng thú cùng người khác vui đùa. Nếu các hạ đến vì lí do khác thì hãy nói ra, bổn công tử xin lắng nghe.

Chỉ là một câu Cửu U Thập Tứ Thiếu liền lấy lại quyền chủ động.

Ngắn ngủi sau một lúc tức giận, Cửu U Thập Tứ Thiếu nháy mắt liền bắt được tử huyệt của Quân Mạc Tà.

Bởi vì nếu đã sẽ xuất hiện ở trong này mặc kệ bản thân tu vi nghịch thiên như thế nào, cũng đều có nguyên do mà đến.

Có mục đích, thì chính là vì bản thân mình. Cho nên Cửu U Thập Tứ Thiếu nháy mắt liền hiểu ra vấn đề.

Cũng chính là bởi vì như thế nên mới nói ra được lời lẽ hay như vậy, giành lại quyền chủ động về mình.

Mặc kệ người này rút cuộc là có ý gì, mục đích của hắn cuối cùng vẫn phải đàm phán với mình. Cho nên mình chỉ cần yên lặng theo dõi kỳ biến. Mặc dù đây không phải là tác phong của mình nhưng cũng không còn cách nào khác, mình không tìm ra được hắn ở chỗ nào a.

Cho nên hiện tại Cửu U Thập Tứ Thiếu mặc dù chiếm được thế chủ động nhưng trong lòng hắn ngược lại càng thêm buồn bực.

Đại danh đỉnh đỉnh Cửu U Thập Tứ Thiếu cứ như vậy ngồi yên lặng trong không gian thời khôngchờ đợi kẻ kia.

Hắn có thể lựa chọn chỗ ngồi nhưng Quân Mạc Tà lại không thể. Quân Mạc Tà không chút nghi ngờ gì khi chỉ cần mình thoát khỏi trạng

thái Hư vô của Âm Dương Độn thì lập tức sẽ bị không gian quỷ dị này cắn nuốt.

Như vậy lại là một kỳ xuyên việt khác sẽ bắt đầu.

Nhưng kết quả nào đi nữa thì không cần nói Quân Mạc Tà cũng sẽ không chấp nhận.

Dù sao cũng là phá toái hư không, ai biết sự tình chó má gì sẽ xảy ra? Chuyện này không thể mạo hiểm được.

Cho nên Quân Mạc Tà vẫn duy trì trong trạng thái hư vô Âm Dương Độn, chậm rãi tán thưởng một tiếng

- Cửu U Thập Tứ Thiếu, tâm kế của ngươi quả nhiên là nhất đẳng, bất phàm.

Cửu U Thập Tứ Thiếu hừ một tiếng nhưng không có lên tiếng. Thậm chí ngay cả mí mắt cũng không có động đậy.

Quân Mạc Tà cảm thấy hứng thú khi quan sát kẻ điên nhân vật truyền thuyết nổi tiếng khủng bố cả Huyền Huyền đại lục này, nhưng bất luận là hắn làm cách gì cũng không thể thấy mặt Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Ngay cả lúc Cửu U Thập Tứ Thiếu ngẩng đầu lên hắn có thể nhìn qua nhưng cũng chỉ là một mảng mông lung.

Cửu U Thập Tứ Thiếu làm thế nào có thể ngan cản sự quan sát đến từ các giác quan kể cả giác quan thứ sáu? Hay đây chỉ la một công pháp đặc biệt nào đó mà thôi?

- Ta chính là người thay mặt Thiên Phạt sâm lâm.

Quân Mạc Tà đương nhiên không muốn chờ đợi như vậy, nên nói ngắn gọn:

- Hôm nay đến đây là muôn cùng với thập tứ thiếu ngươi đàm phán vài giao dịch.

Cửu U Thập Tứ Thiếu ngồi yên không nhúc nhích thản nhiên nói :

- Nói tiếp. Nói cho hết luôn.

Không ngờ lại là một khẩu khí mệnh lệnh.

Quân Mạc Tà cũng không tức giận, vẫn giữ khẩu khí ngang hàng tiếp tục nói

- Phong ấn nơi này dưới sự công phá của các hạ càng ngày càng yếu, tin rằng chỉ cần vài ngày nữa thì các hạ hoàn toàn có thể phá nát phong ấn. Sau đó các hạ có thể thoát ra, từ đó về sau như Long như Hổ tung hoành thiên hạ. Nhưng có một việc ngươi không thể không đề phòng.

- Tại thời điểm ngươi bài trừ phong ấn cũng chính là thông đạo Cửu U thần kỳ biến mất. Điểm này hai ta đều rất rõ ràng. Cho nên ngay khi ngươi bài trừ phogn ấn cũng chính là lúc ngươi không còn đường lui nữa, không còn chút nào. Chỉ có thể ngạnh kháng.

- Nhưng để phá hủy phong ấn, ngươi cũng phải trả một giá rất đắt, hao tổn không ít công lực. Cho dù là với thần thông của thập tứ thiếu các hạ thì cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Theo ta phỏng đoán, sau khi bài trừ phong ấn, ngươi nhiều nhất chỉ có thể bảo lưu lại một phần ba thực lực thậm chí còn ít hơn nữa chỉ khoảng một phần mười. Nói cách khác lúc ngươi hủy được phong ấn này cũng chính là lúc ngươi yếu nhất.

- Ta tin rằng ngươi cũng biết, Tam Đại Thánh Địa và Phiêu Miểu Huyễn Phủ cũng sẽ không để cho ngươi ra một cách bình yên. Cho nên hiện tại ở ngoài đã có ít nhất hơn mười vị cao thủ cấp Thánh Vương Thánh Hoàng đang chờ sẵn đón tiếp ngươi.

Quân Mạc Tà nói tới đây đột nhiên tăng thêm khẩu khí trầm giọng nói

- Tất cả mọi người đều là người hiểu chuyện, ngươi cũng biết ta thực sự không phải là ở đây nói chuyện giật gân, ngay tại lúc ngươi phá phong ấn chính là lúc dễ dàng giết ngươi nhất. Mà trận chiến này thì tỷ lệ ngươi bi giết là trên tám phần. Ngươi nhiều nhất chỉ có nắm chắc hai thành, hoặc có thể nói là chỉ có cơ hội chạy thoát thì đã may mắn lắm rồi. Hơn nữa coi như là ngươi có thể chạy được thì cũng phải đối mặt với sự đuổi giết vô cùng vô tận. Mà với lực lượng còn sót lại của ngươi thì không đủ để đối phó tất cả chuyện này. Do đó hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Quân Mạc Tà chậm rãi nói xong câu sau cùng rồi im lặng.

Cửu U Thập Tứ Thiếu không vội hắn lại càng không gấp. Chẳng qua mọi người đều phải bị tổn hao. Sợ? Ca ca ta có Hồng Quân Tháp tốt như vậy còn phải sợ ngươi sao. Dù sao thì kết quả cuối cùng ta đã nói với ngươi rồi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 74: Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia

- Trên thực tế, đây cũng là vấn đề lớn mà Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng sớm đã ý thức được. Ai cũng là người hiểu chuyện. Quân Mạc Tà bất quá cũng chỉ là đem việc đó nói rõ ra mà thôi. Quan trọng là nội dụng phía sau câu chuyện nhưng Quân Mạc Tà nói đến đây thì lại không tiếp tục, hắn đá trái banh qua kẻ khác.

Hắn có thể chờ nhưng Cửu U Thập Tứ Thiếu lại không đợi được.

Cửu U Thập Tứ Thiếu tuy rằng tính tình nóng nảy nhưng tâm trí cũng như bao người khác, bao nhiêu năm tích lũy cũng không ít. Hắn tự hiểu được khi phá xong phong ấn thì cao thủ bên ngoài nhiều như mây nếu để cho bọn hắn ung dung bố trí, thậm chí gia cố thêm phong ấn thì Cửu U Thập Tứ Thiếu có thể phải ở lại chỗ này thêm mấy trăm năm nữa. Đây cũng là hắn chịu không được. Nếu có thể chịu được thì hắn cũng không tốn sức đánh vào phong ấn như vậy.

- Ngươi nói không sai.

Cửu U Thập Tứ Thiếu hừ một tiếng mang theo sự không cam lòng dữ dội và hậm hực, hắn cắn răng nói thêm:

- Ngươi nói tuyệt không sai nhưng chẳng lẽ bổn công tử không biết sao?

Bổn công tử mấy trăm năm trước đều rõ ràng rành mạch nhưng kẻ nói chuyện với hắn bây giờ lại không như vậy. Hắn không cam lòng. Bởi

vì cách nói chuyện đều bị Quân Mạc Tà chiếm tiên cơ trước, dẫn dắt đến đề tài, hắn muốn cũng không phản bác gì được.

Đây đối với sự cao ngạo cả đời của Cửu U Thập Tứ Thiếu, kẻ tự cho mình là lão tử đệ nhất thiên hạ mà nói quả là một sự sỉ nhục trắng trợn. Cho nên hắn hậm hực, mang cảm giác bị sỉ nhục. Chính vì lúc nào cũng tự cho mình là quý tộc, mở miệng một tiếng là bổn công tử nên Cửu U Thập Tứ Thiếu mới phải mang cảm giác không cam lòng và hậm hực to lớn này.

Tên gia hỏa này rất đáng giận, mặc dù lời hắn nói đều là thật nhưng là lời thừa

- Nói không sai, lời nói của ta đối với ngươi ngay cả một điểm hữu dụng cũng không có, nhưng đối vơi Cửu U Thập Tứ Thiếu các hạ mà nói vẫn có chút dùng được.

Quân Mạc Tà lại nói. Nếu không thể đem người này dồn vào thế hạ phong thì trận đàm phán này cũng vô dụng, ước nguyện ban đầu hoàn toàn không thể thực hiện được.

Cho nên Quân Mạc Tà sau khi nói ra vấn đề lại bắt đầu khích tướng.

Cửu U Thập Tứ Thiếu tất nhiên là ủy khuất, buồn bực nhưng Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia dễ để người khác coi thường vậy sao? Ta đã nói với ngươi rồi, ngươi không thấy được sự tồn tại của ta. Cho dù ngươi là Cửu U Thập Tứ Thiếu thì sao chứ? Bây giờ là ta sẽ giúp ngươi chứ không phải ngươi sẽ giúp ta. Có việc phải nhờ người mà còn dám để lão tử tự mở miệng, xem lão tử chơi đùa ngươi như thế nào? Cửu U Thập Tứ Thiếu thở ồ ồ càng ngày càng cấp, ngực phập phồng càng lúc càng kịch liệt, hắn mặc dù tu luyện mấy trăm năm, tâm trí được rèn luyện rất tốt nhưng kẻ gặp hắn sau một thời gian dài lại là một tên có mồm năm miệng mười, tâm cơ trí tuệ đều không kém hơn hắn chút nào, hơn nữa còn là một tên cực đoan vô lại. Quân Mạc Tà lời lẽ sắc bén, chỉ với công phu mấy câu nói là có thể đem người chết trong quan tài có thể thức dậy huống chi là kẻ không giao tiếp với thế giới bên ngoài tới mấy trăm năm

như Cửu U Thập Tứ Thiếu. Cửu U Thập Tứ Thiếu cảm giác mình như não mình đang bị thiếu máu

- Ý ngươi nói là ta không bằng một cái rắm. Ta không bằng một cái rắm phải không?

Cửu U Thập Tứ Thiếu đột nhiên điên cuồng hét lên một tiếng lòng tràn đầy phẫn nộ không thể tiết ra, sưu một tiếng, hắn thoát khỏi không gian cầm cố chạy ra hung hăng đánh một quyền vào vách động.

Một quyền hội tụ khí lực toàn thân cùng với phẫn nộ. Uy lực một quyền này quả thực được xưng tụng là chân chính bài sơn đảo hải, thạch phá kinh thiên. Một tiếng vang lên, cả Cửu U thông đạo đều vì vậy mà rung lên, sau đó là thanh âm kéo dài suốt thông đạo, tạo thành chấn động tích lũy, nặng nề phản hồi trở lại.

Lỗ tai Quân Mạc Tà thiếu chút nữa là bị chấn điếc, nhưng khi hắn thấy tình thế không ổn liền lập tức trốn vào trong không gian trong Hồng Quân Tháp, nếu không thì hắn thật sự bị kẻ này chấn nát não mất thôi.

Quân đại thiếu trong lòng bất mãn, cho dù ngươi không bằng một cái rắm cũng không cần phải lớn tiếng nói ra như thế chứ? Xem ngươi hưng phấn như vậy, cái này cũng đáng để khoe sao? Phẩm chất của ngươi làm sao thế nhỉ?

- Ta còn không bằng một cái rắm... Ta còn không bằng một cái rắm... Như một cái rắm... Một cái rắm.

Thanh âm của Cửu U Thập Tứ Thiếu như bài sơn đảo hải, gạn đục khơi trong truyền ra ngoài. Bên ngoài, vụ sương mù hoàng toàn vô ảnh vô tung biến mất không biết từ khi nào. Mười lăm mười sáu Bạch y nhân và nhiều đại hán áo quần rách rưới đều đưa mắt nhìn nhau. Mỗi người đều có chung ý nghĩ

- Chẳng lẽ người này bị giam trong đó mấy trăm năm, bây giờ sắp ra được nên kích động đến phát điên rồi sao? Hắn còn không bằng một cái

rắm, lời này có ý nghĩa gì? Đã xay ra chuyện gì sao? Nếu như ngươi thật không bằng một cái rắm thì chúng ta đáng giá như thế nào? Ngươi không bằng một cái rắm thì chúng ta bằng cái gì?

Cửu U chư thiếu quả nhiên đều là người phi thường, không thể phán xét theo lẽ thường được. Lời như vậy mà còn có thể hưng phấn kêu lớn như vậy, thật là bá đạo.

Thật lâu sau, động phủ mới an tĩnh lại lần nữa, Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng thoát khỏi không gian phá toái, huyệt Thái Dương của hắn nổi đầy gân xanh.

Quân Mạc Tà tức thời vọt ra Hồng Quân Tháp ho khan một tiếng nói

- Ài, kỳ thật ta cũng không có ý như vậy. Hãy tin ta, ta cũng không có nói ngươi không bằng một cái rắm.

- Câm miệng.

Cửu U Thập Tứ Thiếu thanh âm rất thấp nhưng đã tràn ngập một loại áp lực tới cực điểm như sắp bạo phát

- Ngươi còn nói hưu nói vượn thêm nữa thì cút đi cho lão tử. Lao tử không còn tâm tình càng không có hứng thú đàm phán với cái đồ hỗn trướng nhà ngươi.

- Ta đến chính là vì tương tai tươi sáng, ngươi nghe sao không hiểu tốt xấu gì hết vậy.

Quân Mạc Tà mới vừa nói câu xong, Cửu U Thập Tứ Thiếu đột nhiên ngẩng đầu trong mắt hắc quang điên cuồng, không khỏi cười khổ một tiếng

- Được, được, chúng ta vẫn là nói chuyện đứng đắn...

Hừ. Cửu U Thập Tứ Thiếu chậm rãi nắm tay rồi lại buông ra rồi lại tiếp tục nắm tay tiếp tục buông ra. Xương cốt hắn kêu lên răng rắc, hiển

nhiên là trong lòng đã muốn phẫn nộ tới cực hạn.

Ngươi quả thật là giống tên lưu manh trên địa cầu quá đi. Quân Mạc Tà trong lòng đầy sự khinh bỉ, nhưng vẫn vội vàng nói tiếp

- Đương nhiên nguy cơ của ngươi cũng không phải là không có biện pháp giải quyết, chỉ cần ngươi đáp ứng ta một điều kiện, ta sẽ giúp ngươi giảm bớt một phần ba lực cản của phong ấn để ngươi có thể thuận lợi trốn thoát, có hứng thú với giao dịch này không?

- Muốn ta làm chuyện gì? Ngươi thật sự có thể giảm bớt phong ấn lực lượng?

Cửu U Thập Tứ Thiếu thân mình chấn động một cái, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên.

- Điều kiện của ta rất đơn giản, sau khi ra ngoài sau khi ra ngoài không được khai chiến tại Thiên Phạt sâm lâm. Ngoài ra không được đối phó Thiên Phạt huyền thú, không được xâm phạm Thiên Phạt sâm lâm.

Quân Mạc Tà nói từng chữ từng chữ một

- Ngươi và Tam Đại Thánh Địa, Phiêu Miểu Huyễn Phủ thích đánh nhau thì cứ đánh nhau nhưng chiến trường bất luận như thế nào cũng không thể ở Thiên Phạt. Phải giữ Thiên Phạt sâm lâm này được yên tĩnh. Như thế nào? Nếu ngươi chịu đáp ứng, ta liền đem phong ấn phá đi, giúp ngươi giữ lại nhiều thể lực hơn, có nhiều cơ hội chạy thoát ra ngoài, tiêu diêu tự tại.

Cửu U Thập Tứ Thiếu rốt cục ngẩng đầu lên

- Ta vẫn chưa thắng được ngươi. Ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi cho là...ngươi giỏi lắm sao?

Quân Mạc Tà vô lực thở dài

- Quả nhiên là kẻ điên, thời khắc này lại có thể không lo ra ngoài nhanh một chút, rời khỏi địa phương quỷ quái này mà lại muốn cùng mình tranh cường háo thắng, muốn xem ai là ngươi mạnh hơn.

- Ta không có giỏi gì lắm, nhưng khi đến đây ngươi quen thuộc hoàn cảnh Cửu U thông đạo nhất nhưng ngươi không làm gì được ta. Thậm chí ngươi tung ra hết tuyệt chiêu cũng không phát hiện được tung tích của ta? Như vậy phân lượng của ta cũng không nói lên điều gì sao? Trên thực tế ngươi thật sự có tự tin chống lại rất nhiều cao thủ Huyễn Phủ và Tam Đại Thánh Địa không hơn là đánh lại một mình ta sao?

Quân Mạc Tà thản nhiên nói

- Lưu lại tên của ngươi, ta ít nhất phải biết tên của ngươi

Cửu U Thập Tứ Thiếu im lặng nửa ngày sau đó cũng chấp nhận sự thật này. Tuy rằng hắn tâm cao khí ngạo nhưng đủ tôn kính để uy hiếp cường giả như mình. Quân Mạc Tà lúc trước bày ra thủ đoạn ẩn thân thần diệu làm cho Cửu U Thập Tứ Thiếu dùng trăm phường nghìn cách cũng không tìm được. Cho nên lời nói của Quân Mạc Tà tuy rằng chói tai nhưng đều là sự thật. Kẻ ẩn nấp này quả là một đối thủ bí hiểm.

Chỉ cần là sự thật, Cửu U Thập Tứ Thiếu không phủ nhận, mặc dù trong lòng không thoải mái nhưng sự thật chính là sự thật, càng không thể phủ nhận.

- Ta không có tên, cho dù là trước kia có, ta cũng không nhớ rõ. Nhớ lại nhiều năm trước cùng người của Tam Đại Thánh Địa chào hỏi, ta cũng không có nói tên họ. Bởi vì ta thường nói về một gia tộc cho nên người Tam Đại Thánh Địa thường gọi ta là ...

Quân Mạc Tà bỗng nhiên dừng lại một chút, miệng cười tinh quái, nhưng thanh âm vẫn trầm ổn như trước.

- Cửu Tiêu đệ nhất gia.

- Cửu Tiêu đệ nhất gia.

Cửu U Thập Tứ Thiếu miệng thì thào nhắc tới một tiếng càng ngày càng cảm thấy cái tên này không dễ nghe chút nào. Chẳng lẽ ngoài Cửu U nhất mạch còn có địa phương khác có tên kì quái này? Cửu U? Cửu Tiêu? Một trời, một đất, hoàn toàn tương phản, đây là trùng hợp hay cố ý?

Trời và đất cũng còn được đi, ta đây là đời thứ mười bốn. Ngươi lại là thứ nhất, ta lại là thứ mười bốn, ngươi là đệ nhất gia? Cái này không phải là chiếm tiện nghi của ta sao?

- Giỏi

Cửu U Thập Tứ Thiếu nổi giận gầm lên một tiếng

- Rốt cuộc tên vương bát đản nào đặt cho ngươi cái tên xấu xa vậy.

- Ta cũng không có biện pháp, sau này ta mới biết được. Tam Đại Thánh Địa sở dĩ đặt ngoại hiệu này cho là chính là chuẩn bị một ngày khi ngươi đi ra liền hướng vào ta và ngươi, gây xung đột để hai bên đánh một trận sinh tử, không phải là chỉ nhắm vào một mình ngươi thôi mà là toàn bộ Cửu U chư thiếu, chỉ cần nghe thấy tên ta liền cùng ta phát sinh xung đột.

Quân Mạc Tà ăn nói lung tung lo lắng nói :

- Mà Tam Đại Thánh Địa này dụng tâm hiểm ác, việc ta xuất hiện ở đây cũng là một nguyên nhân, về điểm này hi vọng ngươi hiểu được. Còn một điều nữa phải nói rõ. Ta không sợ cùng ngươi đối địch nhưng không muốn làm cho lũ ngụy quân tử chiếm tiện nghi, điểm này ngươi nên hiểu.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 75: Phá Phong Ấn, Trốn Thoát

- Điều này thì ta có thể hiểu được, lấy tài năng của ngươi, nếu có ý cùng ta đối địch thì cũng không cần phải ra tay, chỉ cần ở chỗ này giằng co với ta để cho bên ngoài ung dung gia cố phong ấn là xong.

Cửu U Thập Tứ Thiếu khẩu khí có vẻ dịu đi một chút, có chút mơ màng nói.

- Bất quá đám hỗn tạp đó thủ đoạn thật hèn hạ, khiến kẻ khác phải chê cười. Vì để đối phó với bổn công tử mà gắn cho ngươi cái ngoại hiệu như vậy. Quả thật là muốn nhẫn cũng không thể nhẫn.

Cửu U Thập Tứ Thiếu nghiến răng nghiến lợi nói. Quả nhiên Quân Mạc Tà bịa ra Cửu Tiêu đệ nhất gia xuất phát từ việc Tam Đại Thánh Địa và Huyễn Phủ, đã làm cho hắn nổi giận.

- Đúng là như thế, hai hổ đánh nhau, tất yếu sẽ bị tổn thương. Kẻ thù của kẻ thù ngay cả không thể trở thành bằng hữu thì cũng không nên tùy tiện trở thành đại địch một cách mập mờ như vậy được.

Quân Mạc Tà dùng một loại giọng thấu tình đạt lý, nghiêm túc nói

- Chính vì vậy nên ta mới đến đây.

- Điều ngươi muốn ta thực hiện đối với bổn công tử mà nói căn bản không phải là vấn đề lớn. Đánh nhau ở đâu đều cũng giống nhau . Trước mắt nếu ngươi thật sự giúp ta một tay, với yêu cầu bình thường như vậy thì bổn công tử đáp ứng cũng chẳng mất mát gì.

Cửu U Thập Tứ Thiếu trầm tư nói :

- Còn nữa, giữa chúng ta còn thiếu một trận quyết chiến, chờ sau trận chiến đó, ta tính sổ với Thiên Phạt cũng không muộn. Nếu cuối cùng không thắng nổi ngươi, cho là ngươi không nói, bổn công tử cũng sẽ không bỉ ổi ra tay với Thiên Phạt tiểu bối.

Cửu U Thập Tứ Thiếu trong giọng nói để lộ sự tự tin to lớn, tựa hồ hắn đang thấy mình đang ở ngoài và trở thành thiên hạ chí tôn.

Quân Mạc Tà bĩu môi, nói một cách chắc chắn.

- Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Nhưng ta cho ngươi một kỳ hạn chính xác: vì hai ta đều là địch của Tam Đại Thánh Địa và Huyễn Phủ cho nên ngày Tam Đại Thánh Địa và Phiêu Miểu Huyễn Phủ bị tiêu diệt chính là lúc ta và ngươi quyết đấu. Khi đó hai chúng ta không cần phải lo lắng điều gì, có thể đánh nhau một cách thống khoái. Còn một điều nữa hãy để ta nói cho rõ luôn, ta không ra mặt dẫn ngươi đi ra, cùng nhau đối phó với bọn hắn bởi vì trên danh nghĩa ngươi vẫn là kẻ thù chung của đại lục, điểm ấy chắc ngươi hiểu. Ngươi có thể không quan tâm nhưng ta thì không thể như vậy.

Quân Mạc Tà dùng giọng điệu sầu khổ nói

- Điểm này ta thừa nhận không bằng ngươi, luôn ngẩng cao đầu.

- Ha ha, cái này thì càng lại là chuyện nhỏ, ngươi có việc của ngươi, ta có việc của ta. Cửu U Thập Tứ Thiếu ta muốn làm chuyện gì chẳng lẽ còn cần người khác phải hỗ trợ? Bất quá là gan ngươi cũng nhỏ quá, những người này làm ngươi sợ sao?

Cửu U Thập Tứ Thiếu trong lòng cười một trận thoải mái, cuồng ngạo cười lớn, dùng giọng điệu khinh thường, cực đoan nói:

- Tam Đại Thánh Địa, Phiêu Miểu Huyễn Phủ? Chỉ là bọn tiểu nhân ngụy quân tử mà thôi. Cái gì là Thánh Địa, Huyễn Phủ. Chỉ là một lũ chó

má, không chịu nổi một chiêu của ta.

- Ngươi chân thật nói lời ngay thẳng. Một khi đã như vậy, điều kiện kia giữa chúng ta không có vấn đề gì chứ?

- Đúng vậy. Ta đáp ứng. Bổn công tử từ trước đến nay lời hứa đáng ngàn vàng. Muôn đời không thay đổi.

Cửu U Thập Tứ Thiếu hừ một tiếng, trong thanh âm lộ ra một chút nóng nảy nói

- Nhưng ngươi... thật có thể giúp ta phá vỡ phong ấn? Ngươi có nắm chắc không?

- Phong ấn này đối với ta mà nói cũng đơn giản thôi.

Quân Mạc Tà chỉ chỉ ngũ thải quang hoa trên đỉnh đầu nói

- Chút nữa ta sẽ thi triển thần thông theo vị trí trung tâm đi ra ngoài, mà khi ta đi ra ngoài như vậy phong ấn tự nhiên sẽ có một lỗ thủng. Ha ha chỉ cần có lỗ hổng nhỏ đó, ngươi sau khi đi ra ngoài có thể tiết kiệm ít nhất là một phần ba công lực.

- Hơn một phần ba. Cửu U Thập Tứ Thiếu nhướng mí mắt đỉnh đạc vung tay lên

- Nếu nói đơn giản như vậy thì ngươi còn chờ cái gì? Nhanh chóng làm đi.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc nói :

- Vậy ngươi cần phải nhìn cho kỹ, ta cụ thể là từ chỗ nào đi ra ngoài.

Cửu U Thập Tứ Thiếu trong hai mắt màu đen quang mang chợt lóe nặng trĩu nói :

- Yên tâm... điểm này ta khác xa với người khác.

Quân Mạc Tà trong lòng cười thầm, xem ra người này trong vòng mấy trăm năm cơ hồ là đem phong ấn này sờ soạng không biết bao nhiêu ngàn vạn lần, chắc sớm đã thuộc lòng.

Dưới sự quan sát của Cửu U Thập Tứ Thiếu, chỉ thấy giữa không trung, một thân ảnh mông lung hư vô quỷ quái lóe lên một cái, sau đó bay tới vị trí trung tâm của phong ấn, dùng lại không động đậy, sau đó chậm rãi hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Mà một bộ phận của phong ấn kia, lại xuất hiện biến hóa vi diệu. Lực lượng trong phong ấn giảm từng chút một như đang bị ăn mòn, mỗi thời khắc đều sinh ra biến hóa tuy rằng rất nhỏ nhưng Cửu U Thập Tứ Thiếu đối với phong ấn này vô cùng quen thuộc, trình độ cứng rắn đủ làm hắn đau khổ mấy trăm năm.

Nhưng Quân Mạc Tà trong thời gian ngắn có thể làm phong ấn phát sinh biến hóa như vậy khiến cho hắn giật mình, khiếp sợ kèm theo chút không hiểu.

Liên tưởng tới lúc Quân Mạc Tà vừa mới xuất hiện tại đây, kẻ điên cuồng như Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không khỏi chép miệng than

- Thì ra người này ẩn thân ở gần ta như vậy. Việc này thật quá nguy hiểm. Bất quá cũng không có gì giỏi lắm, chẳng qua là thủ đoạn của bàng môn tả đạo mà thôi. Thực lực của hắn chưa chắc đã bằng với ta.

Những lời này không phải tự cao tự đại, mù quáng mà là có căn cứ. Quân Mạc Tà có thể ẩn thân là bởi vì hắn không có địch ý, lại càng không có sát ý. Chỉ cần hắn đối với Cửu U Thập Tứ Thiếu có chút bất lợi thì hắn sẽ có phản ứng.

Đúng lúc này trong hư không truyền đến âm thanh trầm ổn của Quân Mạc Tà

- Thấy rõ rồi chứ. Ta đi trước một bước đây, ngươi tự thu xếp cho ổn thỏa đi.

Sau đó không trung tựa hồ chấn động một chút, cái bóng mở hoàn toàn biến mất không còn thấy gì nữa.

Ngay lúc thân ảnh mơ hồ đó biến mất thì có một tiếng động rất nhỏ vang lên, giống như kim đâm vào quả bóng không lồ.

Phong ấn ngũ thải quang mang xuất hiện một cái lỗ hỗng cực nhỏ so với đầu kim còn muốn nhỏ hơn.

Một luồng không khí trong lành từ ngoại giới truyền vào. Cửu U Thập Tứ Thiếu tham lam hít lấy hít để, đã hơn ba trăm năm hắn mới được thở không khí trong lành đến vậy. Hai mắt hắn đột nhiên sáng ngời, cười ha hả, phi thân lên, cả người tỏa qua hắc quang cuồn cuồn, hét lớn một tiếng, như một tia chớp va chạm vào phong ấn phía trên.

Mấy trăm năm mới xuất hiện một cơ hội xoay chuyển cục diện như vậy. Giờ khắc này Cửu U Thập Tứ Thiếu không thể đợi thêm một phút giây nào nữa. Hắn thậm chí xem nhẹ thực lực bị hao tổn lúc nãy. Hắn đã rất rất muốn đi ra ngoài.

Oanh, một tiếng khủng khiếp vang lên. Bốn phía phong ấn chấn động kịch liệt.

Lỗ thủng nhỏ kia trên phong ấn nhiều màu bị phá thành một lỗ lớn hơn.

Chỉ một chút biến đổi nho nhỏ này cũng làm cho Cửu U Thập Tứ Thiếu tinh thần phấn chấn. Lần thứ hai gầm lên một tiếng, điên cuồng oanh kích.

Liên tục tiếng nổ vang không ngừng. Mỗi lần va chạm đều giống như Thiên Lôi đánh xuống. Bên ngoài, mặt đất chấn động kịch liệt, từng tảng đá ngàn cân bay vù vù lên không trung rồi rớt xuống đập vào mặt đất kêu bang bang, vô số cổ thụ ngàn năm lung lay sắp đổ, thậm chí là những nhánh cây to bằng người ôm cũng bị chấn động đến mức gãy luôn.

Cả Thiên Phạt sâm lâm giống như đang bị trận động đất mãnh liệt, một ý niệm của cái chết bao phủ toàn bộ huyền thú.

Âm thanh va chạm ngày càng kịch liệt. Bên cạnh đó còn kèm theo tiếng cười cuồng tiếu. Tất cả chuyện này đều đại biểu cho việc một ma đầu sắp thoát ra ngoài tạo ra phong ba trong thế gian. Những cao thủ của Tam Đại Thánh Địa và Phiêu Miểu Huyễn Phủ thần sắc nghiêm túc, mắt không rời khỏi phong ấn năm màu, mọi người đều cũng không nghĩ tới kỳ hạn của phong ấn lại hết sớm hơn dự tính, ai cũng lộ vẻ ngưng trọng trên mặt.

Một Bạch y nhân cau mày, liên tục nói vài câu, sau đó vung tay mấy lượt, sáu vị Tử y nhân lặng yên không một tiếng động ẩn thân về phía nam, sáu vị Bạch y nhân còn lại ân về phía động, ba vị Lam y nhảy lên ẩn thân vào ba cây cao nhất, thân cây mặc dù đang lung lay do chấn động nhưng trước mặt bọn hắn thì chút rung động đó cũng không có ảnh hưởng chút nào.

Còn lại chín vị quần áo lam lũ, trông giống những đại hán to cao, tráng kiện, vẻ mặt dũng mãnh, nhưng trong mắt thần quang có chút tán loạn giống như đang bị thương nặng.

Chín vị đại hán này chính là Thiên Phạt tiền bối Thú Vương. Phong ấn nhiều màu kia có tổng cộng chín phương vị. Hơn ba trăm năm qua, chín vị Thiên Phạt Thú Vương chính là ở chỗ này tận lực với chức trách mỗi người mỗi phương vị dùng toàn bộ công lực của mình phối hợp với phong ấn chống lại sự đánh phá của Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Nhưng rốt cuộc mấy năm gần đây cũng không thể tiếp tục chống đỡ, không thể tránh được bị nội thương cực kỳ nghiêm trọng. Nếu không thì Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không phá được phong ấn.

Mặc dù biết ý đồ xấu của Phiêu Miểu Huyễn Phủ, biết Cửu U Thập Tứ Thiếu sắp đi ra nhưng bọn họ vẫn kiên trì thủ tại chỗ này, không rời khỏi vị trí nửa bước.

Ở nơi xa, Hùng Khai Sơn và Hạc Trùng Tiêu khẩn trương nhìn Thiên Phạt Thú Vương trước một màn này.

Bạch y nhân nhìn chín người bọn họ, trong mắt có chút hổ thẹn, trầm giọng nói

- Cửu U Thập Tứ Thiếu một khi xuất hiện, cần phải xuất toàn lực giết chết. Tuyệt đối không thể để cho hắn chạy ra khỏi Thiên Phạt sâm lâm.

Chín vị đại hán nghe xong toàn thân chấn động, kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt lộ ra sự phẫn nột, một vị đứng giữa tiến lên một bước quát:

- Tào huynh, vạn lần không được. Nếu ở chỗ này khai chiến, Thiên Phạt chúng ta sẽ ra sao. Chẳng lẽ sẽ bị hủy trong một trận chiến này.

- Lộc huynh, không phải ở chỗ này, chẳng lẽ muốn chở cho Cửu U Thập Tứ Thiếu khôi phục lại sau đó quay lại giết chết chúng ta sao.

Vị Tào huynh hai tay ẩn trong áo, giọng u ám nói

- Lại nói, nơi này cách xa con người, đúng là địa điểm tuyệt hảo để giải quyết.

- Nhưng năm đó chúng ta đã nói rõ ràng, không thể ở Thiên Phạt khai chiến, bất kể lúc nào cũng không được. Cho nên chúng ta mới đáp ứng trông coi phong ấn, ngươi nghĩ rằng chúng ta không biết tác dụng của Huyễn Phủ mê vụ các người sao?

Đại hán kia phẫn nộ nói tiếp

- Hiện giờ chẳng lẽ ngươi không thèm để ý tới lời hứa năm xưa sao? Thiên Phạt ở xa con người, không sai, nhưng chúng ta là Thiên Phạt huyền, chẳng lẽ không phải là sinh mệnh? Chúng ta cũng đã thủ hộ đại lục một vạn năm.

- Thì sao...

Âm thanh người nọ còn chưa nói xong thì mọi người sắc mặt đại biến. Vị Tào huynh không kịp nói xong đã hét lớn một tiếng:

- Bày trận.

Cuối cùng thì...

!"

Một tiếng nổ vang trời, đất đá sụp xuống, phong ấn năm màu phân thành năm mảnh bay lên không trung rồi trong chớp mắt hóa thành hư ảo.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 76: Cuộc Chiến Kinh Hồn

Một bóng đen bay vụt ra, mang theo sự cuồng tiếu vô cùng tận, từ trong hang động sau kín bay thẳng lên trời.

Phía sau hắn, hang động đen ngòm kia đột nhiên vặn vẹo rồi biến mất một cách quỷ dị không còn thấy gì nữa.

Ngay khi bóng đen lao ra, trên mặt đất mười một người áo mặc bào đồng thời ra tay, mười một người theo bốn phương tám hướng từ dưới đất vọt lên trên trời, mỗi người giữ một khoảng cách nhất, tạo thành một chỉnh thể hoàn chỉnh.

Trên không trung, mười một người đồng thời hét lên

- Thiên địa chi lực. Tụ.

Nhất thời từ phía trên, bốn phương tám hướng, lực lượng tập hợp lại hình thành một không gian cầm cố to lớn, đem Cửu U Thập Tứ Thiếu đang phóng đi bao vây lại bên trong.

Sau đó, mười một người động tác không ngưng lại chút nào, điên cuồng lao vào. Quyền cước thi triển ra trong phút chốc tạo ra mười một cơn lốc có sức hủy thiên diệt địa, quyền phong tỏa sát khí hết sức mãnh liệt, cùng hướng về một vị trí.

Bọn hắn cũng không sử dụng binh khí. Bởi vì họ cũng biết, lúc này mà dùng binh khí thì không có chút tác dụng nào. Chỉ có lấy huyền lực

đánh bừa, làm tiêu hao lực lượng còn sót lại của Cửu U Thập Tứ Thiếu mới là phương pháp đúng đắn nhất.

Cửu U Thập Tứ Thiếu trong lòng có chút hối hận, chính mình vẫn là suy nghĩ không kỹ càng.

Bởi vì khi hắn phá tan phong ấn tuy rằng phong ấn uy lực đã giảm đi nhưng vẫn tiêu hao nội lực của hắn một lượng không nhỏ, hơn nữa lúc trước đã thi triển Phá Toái Hư Không với Cửu Tiêu đệ nhất gia làm cho công lực hao tổn không ít, cỡ khoảng một phần ba công lực bản thân. Hơn nữa liên tiếp không ngừng va chạm làm cho lục phủ ngũ tạng của hắn cũng khó mà chịu nổi. Trước mắt chân nguyên bị tiêu hao vượt xa hơn mức hắn dự đoán.

Nói cho cùng thì lúc trước ngàn vạn lần không nên thi triển Phá Toái Hư Không và bởi vì nóng lòng thoát khốn đã cầu người nọ phá phong ấn, căn bản không kịp điều tức khôi phục, lại càng không ngờ rằng Cửu Tiêu đệ nhất gia có thể trong chốc lát làm cho phong ấn xuất hiện khe hở, rồi chui qua khe hở đó ra ngoài làm cho mình không kìm chế được bản thân tấn công vào phong ấn, các sự kiện liên tiếp diễn ra sau đó làm cho Cửu U Thập Tứ Thiếu lại càng rơi vào cảnh họa vô đơn chí. Hắn thầm nghĩ, tình hình có vẻ so với việc hắn tự mình giải trừ phong ấn chưa hắn đã không tốt, phải tìm một chỗ dưỡng thương trước, không nên dây dưa với những kẻ này.

Nhưng bây giờ hắn muốn cũng không được.

Vì những kẻ trước mặt hắn, mỗi người đều có thực lực cường đại. Mười một người này cùng nhau ra tay tạo thành một dòng nước lũ thật to lớn. Nếu không cẩn thận đối phó thì bản thân mình với không đủ hai thành lực lượng còn sót lại, chỉ sợ là phải bị thương nặng.

Cửu U Thập Tứ Thiếu giận dữ.

Hắn ở giữa không trung tức giận hét lớn một tiếng

- Cút.

Cả người xoay tròn, một cơn lốc màu đen như thâm vụ chỉ thoáng chốc bao quanh người hắn. Điên cuồng tỏa ra xung quanh.

Bảy vị Thánh Vương, bốn vị Thánh Hoàng tề tâm hợp lực bố trí Thiên Địa Tù Lung nhưng thân mình hắn xoay tròn trong nháy mắt đã thoát ra được, sau đó, thân thể hắn tiếp tục bay lên cao, rồi đột ngột xoay trở lại, không một tiếng động, mười một luồng kình khí đồng thời công kích ra.

Nhanh như điện, sắc bén như búa Thiên lôi đánh vào núi làm núi phải sụp đổ.

Mười một người đồng thời thét vang, giữa không trung khép chặt vòng vây, những người này ra tay cực kỳ ăn ý, làm thành một vòng tròn cứng rắn, mạnh mẽ, chống lại công kích khủng bố của Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Oành, âm thanh va chạm kinh hoàng vang lên, mười một người đồng thời phun ra một ngụm tiên huyết, vòng vây tan rã, một người cao nhất trong bọ họ miệng vừa phun ra một ngụm máu tươi thì cả người cũng lao bổ về phía trước.

Máu tươi vừa phun ra thì thân thể hắn đã bổ đến trước người Cửu U Thập Tứ Thiếu. Máu tươi giống như lợi kiếm phun thẳng lên người Cửu U Thập Tứ Thiếu tạo thành một tiếng nổ vang, sau đó hai tay hắn ôm chặt người Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Cửu U Thập Tứ Thiếu ho một tiếng, quay đầu lại ánh mắt như điện, tay phải thu hồi, đẩy ra một luồng hắc quang. Phịch một tiếng, vị cao thủ Thánh Hoàng này cái té ngã từ trên không rớt xuống.

Một chiêu đả bại một vị Thánh Hoàng.

Nhưng dù sao hắn cũng cản trở được Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Mười người còn lại nháy mắt liền dựa sát vào nhau. Cửu U Thập Tứ Thiếu giận quát một tiếng, hai tay, hai chân kết hợp, mãnh liệt oanh kích. Nhưng trong lòng hắn vẫn còn nhớ lời hứa vừa rồi, một bên đánh, một bên không, nếu không khéo sẽ tạo thành mối nguy hại rất lớn cho Thiên Phạt sâm lâm.

Liên tục những tiếng kêu thảm thiết vang lên, mười thân ảnh cơ hồ đồng thời hướng về mười phương vị bất đồng rơi xuống. Mỗi người trong miệng máu tươi phun ào ạt. Rơi xuống được nửa đường, thân thể mới vang lên âm thanh vỡ vụn của khung xương.

Giữa không trung, Cửu U Thập Tứ Thiếu mặc dù ngạnh kháng mười tên cường địch, thành quả chiến đấu khả quan nhưng thân mình không khỏi run lên. "Oa" một tiếng, hắn cũng phun ra một búng máu màu sắc đen như mực. Máu của hắn không ngờ lại là màu đen.

Sau đó thân ảnh của hắn như lưu tinh vừa chuyển, trên không trung liền chuyển hướng, mang trọng thương hướng về phương Nam bỏ chạy.

Không thể đánh lâu, phải mau chóng rời đi. Đây chính là ý nghĩ của hắn.

Nhưng sự tình cũng không diễn ra theo ý của hắn.

Đúng lúc này trên bầu trời tử sắc quang mang chợt hiện, tổng cộng có sáu bóng người nhanh như lôi điện xuất hiện ngăn cản hắn, mỗi người đều ở tư thế như muốn đồng quy vu tận với hắn.

Sáu phương vị, công thủ đầy đủ. Hơn nữa, loại này phối hợp kỳ diệu dị thường như khẳng định nếu Cửu U Thập Tứ Thiếu tránh mặt chạy trốn thì sáu người này trong nháy mắt sẽ có thể cho hắn một kích trí mệnh.

Bởi vì một khi chạy trốn, mặc kệ hướng tả, hướng hữu hay hướng lên trên, xuống dưới đều không thể tránh né. Sáu người này ở sáu phương vị, đem mọi ngõ ngách khóa cứng.

Chỉ có cách đánh bừa mới có con đường sống.

Tiêu hao chiến. Đây đúng là tiêu hao chiến pháp do Tam Đại Thánh Địa đặc biệt nghiên cứu ra để đối phó với Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Cửu U Thập Tứ Thiếu là dạng người nào chứ, hắn trong nháy mắt đã phân tích rõ ràng thế cục trước mắt, hét lớn một tiếng, thân mình trên không trung đột nhiên bành trướng, quỷ dị chuẩn bị phóng lên cao, hắc khí trên người lượn lờ mạnh mẽ bành trướng nổ tung.

Thân mình trên không trung nháy hóa thành sáu Cửu U Thập Tứ Thiếu, mỗi một cái đều là chân thật rõ ràng, phân biệt chống lại sáu Tử y nhân. Phân thân Hóa Hình tức thời công kích.

Oanh, một tiếng vang lên!

Sáu gã Tử y nhân tuy có trận thế làm chỗ dựa nhưng vẫn không địch lại, song phương một khi tiếp xúc sáu người nhất thời cảm thấy cánh tay như bị bẽ gãy, ngực như bị cự chùy ngàn cân hung hăng nện trúng ngay cả kêu cũng không kịp thì người đã bị hất bay ra ngoài, trong đó có hai người, đang bay ra ngoài thì hai chân, tay, đầu như bị cắt rời khỏi cơ thể, hóa thành mưa máu rơi đầy trời.

Mà Cửu U Thập Tứ Thiếu sau một kích này cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi, hắn lại phun ra ba bốn ngụm máu đen, hắc quang trong mắt ảm đạm không ít, trên không trung lộn nhào mấy vòng, bị phản lực chấn bay về hướng đông bắc.

Hắn ở trên không trung căn bản là không cần chỗ mượn lực.

Mà ở hướng đông bắc, cao thủ vây công hắn đã sớm đặt ra cạm bẫy.

Sáu Bạch y nhân không nói lời nào bay vút ra, người chưa tới mà huyền khí tụ tập lại mãnh mẽ như sắp đánh tới.

Cửu U Thập Tứ Thiếu vốn sau khi phá tan phong ấn thì lực lượng dư lại không nhiều, vẫn chưa đầy một nửa nhưng lại liên tục luân phiên đại

chiến thảm như vậy, có lẽ đã là nỏ mạnh hết đà. Nhìn thấy sáu Bạch y nhân trong nháy mắt lao tới, hắn đột nhiên điên cuồng hét lớn một tiếng, song chưởng rung lên, đột nhiên tại trong hư không mạnh mẽ ổn định.

Cả người quần áo rách rưới bay lên bay lên phần phật, Cửu U Thập Tứ Thiếu hai mắt trong nháy mắt biến thành hai cái hắc động sâu không thấy đáy, không chút biểu cảm nhưng tỏa sát khí mãnh liệt. Khóe miệng lộ ra tia tàn nhẫn, trầm giọng quát

- Định.

Sáu người bên này mới vừa vặn bay lại gần thì người phía trước đột nhiên không thể động đậy, tư thế bảo trì như cũ. Trên mặt mỗi người đều hiện ra thần sắc bi ai, tuyệt vọng.

Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không chần chờ, ngay lập tức khi chữ "Định" vừa ra khỏi miệng của hắn thì hai tay liền lập tức chúi xuống, từng cơn lốc từ dưới bay lên, giống như vạn con Cự Long đột nhiên quay chung quanh thân thể Cửu U Thập Tứ Thiếu. Hắn tiếp tục quát lạnh

- Phá

Oanh.

Tại chỗ ba người Bạch y nhân, không gian đột nhiên vặn vẹo sau đó biến thành một cái hắc động ngay giữa ban ngày, rồi cả ba vị Bạch y nhân trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Hắc động vặn vẹo, chậm rãi biến mất... Phá Toái Hư Không.

Một vị Thánh Hoàng, hai vị Thánh Vương, cứ như vậy mà chết oan chết uổng.

Nhưng một kích này cũng rất rõ ràng có thể chính là một kích cuối cùng của Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Hắn buộc phải sử dụng tuyệt chiêu Phá Toái Hư Không cũng xem như là sử dụng toàn bộ lực lượng của bản thân. Thậm chí còn là ép buộc

bản thân sử dụng cạn kiệt chút tinh lực cuối cùng.

Hắn vốn là không muốn dùng.

Nhưng trước mặt sáu Bạch y nhân, lại thêm một trận pháp huyền ảo, nếu lại đánh bừa, tuy rằng thời gian ngắn ngủi nhưng cũng đủ làm cho mười một người dưới kia chạy tới.

Đến lúc đó chính mình thật có thể xong rồi.

Nếu lần này tiêu hao nội lực quá mức, chỉ sợ năng lực độn quang quay về hắc động cũng không có, mà bị bọn người này diệt sát tại chỗ.

Cho nên Cửu U Thập Tứ Thiếu không thể chần chừ, quyết định ra tay sử dụng tuyệt chiêu.

Phá Toái Hư Không hiệu quả cực kỳ, quỷ thần đều khóc. Ba người chết ba người lui.

Cửu U Thập Tứ Thiếu lần này có thể nói là dùng hết toàn bộ lực lượng còn sót lại, thân mình lướt ngang như tia chớp hướng ra phía ngoài chạy trốn, đồng thời khàn khàn giọng quát:

- Hơn ba trăm năm, các ngươi vẫn không đổi được đích thói quen đê tiện bực này. Khoản nợ này, bổn công tử sớm hay muộn cũng sẽ tính sổ với các ngươi.

Đúng lúc này, trên một cây to cách đó không xa, đột nhiên lại kích ra ba đạo kiếm quang huy hoàng sáng chói, giống như ba đạo cầu vồng bay trên trời, nhanh như Lưu Tinh, như tia chớp, kiếm quang chưa hiện mà kiếm phong đã tới. Ba thanh tuyệt thế phong đâm thẳng vào Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Đây mới là sát chiêu chân chính.

Phía trước toàn bộ bố trí đều là hy sinh, chỉ để tiêu hao lực lượng còn sót lại của Cửu U Thập Tứ Thiếu mà thôi, chân chính sát chiêu chính là

muốn ở thời khắc mấu chốt nhất một kích tuyệt sát. Một kích giết chết.

Ba kiếm này... Cửu U Thập Tứ Thiếu thật là đã muốn tránh cũng không thể tránh.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 77: Mạnh Mẽ Là Như Thế

Cửu U Thập Tứ Thiếu gào thét một tiếng, trong mắt hắc quang cuồng bạo, hắn chỉ kịp giơ tay phải tạo ra luồng hắc quang che kín thiên linh cái. Một đạo hắc khí nồng đậm bừng lên. Sắc mặt Cửu U Thập Tứ Thiếu cực kỳ phẫn hận nhưng cũng đành chịu.

Trong cơ thể của hắn, vụ khí màu đen bốc lên. Đây chính là phương pháp tàn phá thân thể của chính mình để thúc đẩy tiềm lực bên trong. Cho dù là năm đó một chiêu này hắn cũng không sử dụng. Nhưng hiện giờ lại bị dồn đến nông nỗi này. Tuy nhiên cũng không kịp, phi kiếm quá mau lẹ.

Một kiếm đã đâm xuyên qua ngực trái của hắn, mũi kiếm chói lọi xuyên thấu từ sau lưng tới trước ngực. Máu đen phun thành vòi.

Cửu U Thập Tứ Thiếu quát to một tiếng, thân mình hơi gập lại, gân cốt huyết mạch đều cứng lại như đồng, huyền khí trên thân kiếm chưa kịp nổ mạnh thì chuôi kiếm đã bị đứt đoạn. Thân thể hắn so với sắt thép còn muốn cứng rắn hơn. Mà hắn lại có thể mượn xung lực của thanh trường kiếm bay ra xa thêm hai mươi trượng.

Vẫn còn muốn chạy trốn. Giết.

Lại là một kiếm cũng là từ phía sau lưng của hắn đâm xuyên từ sau lưng ra trước ngực. Cửu U Thập Tứ Thiếu kịch liệt ho khan, thân mình hơi co lại lần nữa. Rắc, một thanh bảo kiếm khảm ngọc lại gãy ở trên người của hắn.

Đúng lúc này, kiếm thứ ba, một kiếm trí mạng cuối cùng lại tới.

Một kiếm này xuyên đi vào bụng của hắn, xéo thẳng ra tới vai phía trước, gần như là chiều ngang cả người hắn.

Ba kiếm, không có chỗ nào mà không phải là thương tổn trí mạng. Đều trúng mục tiêu.

Cửu U Thập Tứ Thiếu ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, cả người hắc khí đột nhiên nồng đậm đủ để che dấu toàn bộ cơ thể của hắn. Lại rắc một tiếng, chuôi bảo kiếm thứ ba cũng gãy.

Sau đó hắn hung hăng dùng bàn tay dính đầy máu đen nắm vào thanh kiếm thứ ba nhổ ra, khi nhổ gần ra thì vết máu đen đã biến thành đỏ tươi.

Mà vị cao thủ kia sau khi hắn rút được thành kiếm thứ ba thì đầu đã biến thành một khô lâu như trải qua ngàn vạn năm sương gió. Cả ngươi như lá rụng rơi từ trên cao xuống.

Sau đó Cửu U Thập Tứ Thiếu thét dài một tiếng trên người vẫn mang ba thanh trường kiếm lóe sáng dưới ánh mặt trời kim quang vạn đạo, thân mình lướt gần trăm trượng, chợt hạ xuống, rồi thân ảnh tiêu thất.

Từ đầu đến cuối hắn không đặt chân xuống đất, thân mình vẫn luôn ở trên không, không có bất kỳ vật gì chống đỡ, hoàn toàn Lăng Không đại chiến một hồi sau đó biến mất. Cứ như vậy hoàn thành xong hứa hẹn với Quân Mạc Tà. Cái giá phải trả là một thân mang thương tổn trí mạng. Lúc này, mười một người rơi xuống mặt đất nhảy vút lên. Nhưng đã chậm.

Mọi chuyện đều xảy ra trong chớp mắt. Có thể thấy được trận chiến đấu này nhanh đến thế nào. Chỉ trong mấy cái nháy mắt thời gian, gần ba mươi vị cao thủ trải qua chiêu đầu tiên, lớp chết lớp bị thương.

Lúc này mới thấm thía câu nói: Nháy mắt thương hải tang điền. Cũng chỉ có qua một trận chiến này người ta mới có thể chân chính minh bạch

hàm ý những lời phát từ rất xa trong không trung, thanh âm của oán độc của Cửu U Thập Tứ Thiếu truyền đến

- Các ngươi hãy chờ đó.

Quả không hổ là nhân vật truyền kỳ. Cửu U Thập Tứ Thiếu liên tiếp bị thương nặng, một thân công lực tiêu hao gần hết , cục diện vô cùng thảm bại nhưng hắn vẫn có thể chạy trốn. Những người được lệnh vây bắt hắn cũng đuổi không kịp. Thật không thể tưởng tượng được.

Một mực ẩn thân giữa không trung xem cuộc chiến, Quân Mạc Tà mắt thấy Thập Tứ Thiếu mấy bận lâm nguy, cũng định viện thủ, xem như lấy lòng hắn, dù sao thì trợ giúp Thập Tứ Thiếu cũng chính là chia sẽ áp lực từ Tam Đại Thánh Địa, suy cho cùng là lợi nhiều hơn hại.

Nhưng diễn biến của cuộc chiến cũng làm cho hắn trợn mắt há hốc mồm, cả người đổ mồ hôi lạnh. Không phải chỉ là sợ mà là kinh sợ, khiếp đảm.

Chính mắt thấy Cửu U Thập Tứ Thiếu chỉ dựa vào lực lượng chính mình dốc sức chiến đấu với hai mươi sáu vị cao thủ đứng đầu đương thời, làm địch nhân bị thương nặng, liên tiếp giết sáu người, cuối cùng mang theo một thân đầy thương tích thành công mà chạy, làm cho hắn xém chút nữa là cắn đứt đầu lưỡi. Hơn nữa từ đầu đến cuối, hắn luôn nhớ tới lời ước định của hai người, cuộc chiến đều diễn ra trên không, dù rằng có bị hại cũng không chịu rơi xuống đất.

Cái này... đúng là yêu quái hàng thật người thật, mình hiện nay so sánh lực lượng với Cửu U Thập Tứ Thiếu, cho dù là sư phụ không có thật của mình, căn bản là không đáng nhắc tới.

Liên quân Huyễn Phủ và Tam Đại Thánh Địa, giống như là thần tiên trong mắt người thường, cử ra ba mươi vị cao thủ đỉnh phong, tại nơi này tầng tầng bố trí, dốc tâm tính kế nhưng dưới tình huống như vậy vẫn bị hắn giết sáu người, làm bị thương bảy tám người, nặng nhẹ đều có.

Một đời người cũng sợ nhìn đủ các cường giả đỉnh phong như vậy, một đám người còn lại đưa mắt nhìn nhau, mỗi người trên mặt đều lộ ra vẻ khiếp sợ cực độ. Còn có sự mất mát khủng khiếp.

Nhiều cường giả đỉnh phong như vậy, bố trí chặt chẽ chu đáo là thế, mọi người đều quyết tâm, gạch ngói cùng tan, nhiều nhân tố như vậy tổng hợp lại vẫn không tiêu diệt được ma đầu kia, vẫn để cho hắn chạy thoát. Nhìn vết máu loang lỗ trên người, mọi người trong lúc nhất thời không nói được gì.

Đối mặt với công kích của tám vị Thánh Hoàng, mười tám vị Thánh Vương thay nhau ra trận, hợp lực chặn đánh, người mang ba vết thương trí mạng, nhưng vẫn có thể bẻ gãy trường kiếm, nghênh ngang rời đi. Thần công kinh thế hãi tục đến độ này quả là không thể tưởng tượng nổi. Thánh Hoàng mặc áo trắng thở dài một tiếng, hữu thủ phất lên, một đạo quang hoa chói mắt bay thẳng lên không, đạt đến độ cao vài trăm trượng liền nổ tung trên không. Lập tức, ở một nơi rất xa, cũng vang lên một tiếng nổ tương tự.

- Nhân lực bố trí bên ngoài chắc cũng đã nhận được tin tức. Bọn họ chắc chắn sẽ tiếp tục đuổi giết Cửu U Thập Tứ Thiếu. Lấy tình hình hiện tại của ma đầu nọ, vị tất có thể bình yên mà chạy.

Người này thản nhiên nói, đột nhiên nhíu mày, sắc mặt trắng nhợt, khóe miệng xuất hiện một vòi máu tươi chảy ra.

Việc tạo ra pháo hiệu cũng không phải là việc gì khó, nhưng phải ném nó lên độ cao mấy trăm trượng thì người thường cũng khó mà làm được. Hắn ném được hiển nhiên cũng phải tự áp chế nội thương.

- Tào huynh yên tâm, Cửu U Thập Tứ Thiếu tuy rằng cường hãn nhưng hao phí đại lượng công lực để đột phá phong ấn, lại cùng bọn ta đánh nhau một hồ, tất nhiên đã đến lúc dầu hết đèn tắt, tin rằng hắn sẽ không có thể sống sót được.

Một người đang ngồi xếp bằng dưới đất, vừa vận công chữa thương vừa nghiêm nghị nói:

- Không thể lạc quan mù quáng. Cửu U bộ tộc năng lực khôi phục đặc biệt cường hãn, hơn xa năng lực khôi phục của thánh giả chúng ta vài phần, chúng ta đều đã có người từng chứng kiến. Lần này tuy rằng thương thế nặng nhưng vẫn chưa đủ để đưa hắn tới chỗ chết.

Tào huynh cau mày thở dài. Hắn nghĩ nghĩ rồi nói:

- Tên quái vật lần này mạnh mẽ phá phong ấn, tuy rằng thời gian phá phong ấn trước hạn định nhưng công lực bản thân tất nhiên vẫn giảm mạnh, nhiều nhất là chỉ bằng thực lực lúc hắn quay về thành mà thôi. Hai mươi sáu người chúng ta cùng nhau ra tay, uy lực kinh người, tin rằng ngũ tạng của hắn phải chịu thương tôn cực kỳ nghiêm trọng. Hai chưởng kia của lão phu tự tin là đã cắt đứt vài cái xương sườn của hắn. Vừa rồi còn có chư vị Huyết Hải Thánh Hoàng chặn đánh cùng với trận pháp sáu người của Thánh Địa làm hắn phải sử dụng Phá Toái Hư Không, càng làm cho hắn hao tổn chút tiềm lực còn sót lại. Cuối cùng là ba kiếm...

Hắn vừa nói vừa khoa chân mua tay

- Ba kiếm đều trúng mục, hai kiếm nơi ngực, kiếm thứ ba xuyên từ bụng lên vai trước, đều là vết thương trí mạng. Nhưng dưới đã kích trí mạng như vậy mà hắn vẫn không mất mạng tại chỗ, hơn nữa còn có thể lợi dụng nhân cơ hội trốn thoát làm ta không đuổi kịp. Cửu U Thập Tứ Thiếu quả nhiên danh bất hư truyền. Gặp rồi quả nhiên không ngoa. Thực lực kinh thế hãi tục như vậy, ta thấy kiếp này bản thân không đạt tới được.

Một Tử y nhân ho khan một tiếng, hiển nhiên nội phủ bị chấn thương, khóe miệng xuất hiện tơ máu nói

- Không sai những thương thế này đủ làm cho ba vị Thánh Hoàng đồng thời chết tại chỗ, cho dù không nói tới thể chất đặc thù của đối thủ, nhưng tu vi như vậy ta thừa nhận còn lâu mới bì kịp.

- Càng không nói khi hắn sống mái đánh nhau với chúng ta, làm chết sáu người, hai vị Thánh Hoàng, bốn vị Thánh Vương. Phải biết rằng thực lực của hắn lúc nãy chỉ là nhiều lắm là một phần bốn thành lực lượng bình thường của hắn mà thôi.

Điểm qua mọi chuyện như vậy làm cho mọi người đều cảm thấy hít phải một ngụm khí lạnh tới phổi. Một luồng khí lạnh lẽo từ lòng bàn chân chạy lên đến tận xương sống.

Ma đầu này đã chạy thoát được. Người ở vòng ngoài có thể đuổi giết Cửu U Thập Tứ Thiếu được hay không. Mọi người tuy rằng đều đang an ủi đối phương nhưng trên thực tế trong lòng mỗi người đều hiểu rõ rằng xác suất thành công sẽ không quá lớn.

Lực lượng tinh nhuệ nhất đều đã tụ tập ở tại nơi này. Mọi người ở đây đều là tinh anh của Tam Đại Thánh Địa. Phiêu Miểu Huyễn Phủ ẩn dấu thực lực rốt cuộc như thế nào mọi người vẫn còn không biết nhưng đội hình Tam Đại Thánh Địa trước mắt chính là có bao nhiêu lấy bấy nhiêu chạy tới đây.

Trừ bỏ mỗi nhà có một vị tồn tại trong truyền thuyết thì Thánh Địa đã xuất ra lực lượng đỉnh cao nhất, Thánh Hoàng.

Người ở phía ngoài cho dù là may mắn gặp Cửu U Thập Tứ Thiếu nhưng cũng chưa chắc có năng lực ngăn cản. Nói không chừng còn muốn làm thức ăn tặng cho đối phương.

Cửu U Thập Tứ Thiếu không chết dễ như vậy được.

Chỉ có một phần tư thực lực mà Cửu U Thập Tứ Thiếu đã muốn khủng bố như thế, nếu để cho Cửu U Thập Tứ Thiếu khôi phục toàn bộ thực lực thì hậu quả sẽ như thế nào đây?

Tin rằng một khi hắn hồi phục, liền gây nên một mảnh Tinh Phong Huyết Vũ trước giờ chưa từng có, và đó cũng chính là ngày chấm hết của Tam Đại Thánh Địa.

Ai cũng chưa từng nghĩ đến, tập hợp nhiều người như vậy nhiều cường giả đỉnh phong như vậy. bố trí chu đáo chặt chẽ như vậy vẫn không thể giết chết được Cửu U Thập Tứ Thiếu không có đầy đủ thực lực. Nhìn hai mươi mấy người đang tụ tập ở đây, ai nấy đều mang vẻ mặt cười khổ. Đúng vậy, chính là cười khổ.

Trình độ cỡ bọn họ bây giờ, sinh tử đã không màng. Vừa rồi trong chiến đấu, đã chết đi sáu người, bọn hắn dĩ nhiên cảm nhận được mất mát hoặc chí ít là sự thương tiếc nhưng cũng không có cảm giác bi thương quá lớn. Sống hay chết, cũng không khác nhau mấy. Ai cũng phải chết dù sớm hay muộn mà thôi.

- Tào Thánh Hoàng, Tào đại nhân, ta cần ngươi cho Thiên Phạt cho chúng ta một cái công đạo.

Chín vị đại hán cao lớn, từng người bước ra, đầu báo, mắt ứng, lưng hùm, vai gấu, nhìn qua thật là dũng mãnh, nhưng trong mắt lại lộ ra sự phẫn nộ cực độ.

- Năm đó Tam Thánh Nhất Hung, nhất Huyễn Phủ, cùng lập thề ước, một là Đoạt Thiên, hai là diệt Cửu U Thập Tứ Thiếu. Câu nói ngày đó với chúng ta vẫn còn văng vẳng bên tai.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 78: Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt

- Thiên Phạt, bất kể như thế nào cũng không nên là nơi khai chiến. Trên đại lục nhân loại có thể tùy tiện du mục, chuyển nhà, rất tự do tự tại. Nhưng Thiên Phạt sâm lâm cũng chỉ có một nơi duy nhất. Nhân loại có mấy ngàn vạn gia đình nhưng Thiên Phạt huyền thú chúng ta cũng chỉ có một chỗ này mà thôi. Mọi người cùng đạt hiệp nghị, sau đó đám huynh đệ chúng ta không từ gian nan, vất vả trông coi phong ấn. Dĩ nhiên là vì an bình của đại lục, nhưng cũng là vì để Thiên Phạt có thể trở thành huyền thú nhất phương trong trời đất.

- Chúng ta đều nghĩ rằng chỉ cần chín người bọn ta toàn tâm toàn ý tận tực giữ phong ấn cho dù là phải trả giá đắt thì ít nhất có thể giữ cho Thiên Phạt ngàn năm an bình. Nhưng thật không ngờ, ngay lúc này đây, bọn ngươi đem mọi thứ lật ngược hết. Đây rốt cuộc là đạo lý gì? Chẳng lẽ lời thề son sắt ước định năm đó chẳng qua là rỗng tuếch sao? Chẳng lẽ huyền thú bọn ta là những con lừa hết sao?

Đại hán to cao đang nói sắc mặt cực kỳ tái nhợt, thần sắc cũng có chút uể oải nhưng lời nói hùng hổ doạ người, hai mắt thần sắc nổi giận tới cực điểm, lạnh lùng nhìn hai mươi người đối diện, giống như nếu một lời không hợp thì lập tức khai chiến không khoan nhượng.

Hiển nhiên đối phương không để ý an nguy của Thiên Phạt, khai chiến ngay trong Thiên Phạt đã chọc giận hắn.

- Lộc Thánh Hoàng hiểu lầm rồi, Cửu U Thập Tứ Thiếu mới là đại địch của chúng ta, người này một ngày chưa trừ diệt, nguy cơ của toàn bộ đại lục chưa hết, hi vọng Lộc Thánh Hoàng cũng biết, việc này bên

trong còn nhiều biến cố, không thể giải thích hết một lúc , dù sao lúc này tất cả mọi người đang bị thương, nên lập tức trở về chữa thương, việc nhỏ này, đợi lần gặp sau sẽ nói rõ hơn.

Vị Tào huynh thần sắc có chút xấu hổ miễn cưỡng cười nói.

- Việc nhỏ? Tào Quốc Phong, ngươi thật vô sỉ, chẳng lẽ việc Thiên Phạt ta, trong mắt ngươi đều là việc nhỏ hết sao? Ngươi lại có thể còn ở nơi này nói năng xảo biện, kéo dài thời gian. Ta không muốn nghe các ngươi giải thích mà cái ta muốn là một lời công đạo thật sự.

Đại hán kia thần sắc nghiêm túc, giọng bình ổn nói

- Nếu ngươi hôm nay không thể đưa ra một lời hợp lý, vậy thì hai mươi người các ngươi hãy tạm ở lại Thiên Phạt đi. Các ngươi tự cho mình là Thánh Hoàng cường giả thì có thể đổi trắng thay đen ở Thiên Phạt ta sao?

Vị Thiên Phạt Thánh Hoàng này tính tình thật đúng là thẳng thắn.

Quân Mạc Tà đang ẩn thân trong lòng âm thầm tán thưởng một tiếng, tuy rằng bọn người kia ý nghĩ đơn giản, tính cách trung thực, rất dễ bị mắc mưu, chịu thiệt thòi nhưng khi việc lớn xảy ra thì cũng không quan tâm cái gì là phong độ, tư cách nam nhi.

Tào Quốc Phong ha ha cười nói :

- Lộc huynh, nếu là hơn ba trăm năm trước, ngươi nói những lời này, ta thật đúng là cần phải lo lo lắng lắng một chút, nhưng.... Trải qua hơn ba trăm bảy mươi lăm cạn kiệt tiêu hao công lực, ngươi còn muốn giam hai mươi người chúng ta ở tại chỗ này... Ha ha ngay cả chúng ta bây giờ đều bị thương, nhưng cũng là không thể nào a? Trái lại nếu là nhóm ta liều mạng thì dù thương thế có tăng thêm, nhưng ngươi thử đoán xem hai bên, bên nào có cơ hội nhiều hơn đây?

Ở bên cạnh hắn, một tên cười hắc hắc nói :

- Lộc huynh, cái đó gọi là thế sự đã thay đổi, Thiên Phạt năm đó, nhất thánh bát tôn, uy hiếp thiên hạ, đã không còn nữa, tất cả mọi người đều biết, có chuyện gì sao không ngồi xuống cùng bàn bạc? Như thế nào lại muốn động võ? Một trận đánh không có ý nghĩa... Lực lượng Thiên Phạt các ngươi hiện giờ có làm nổi không?

Lộc Thánh Hoàng biến sắc, nhưng bình tĩnh nói

- Nói cho cùng, ý của ngươi là...Lúc trước thực lực của chúng ta mạnh mẽ, nên các ngươi chấp nhận nhờ chúng ta làm việc, bây giờ thực lực chúng ta không còn nữa, nên các ngươi ta hồ chà đạp bóp méo, bỏ mặc, không quan tâm?

Mặc dù mọi người đều có ý này nhưng có một số việc nói ra sẽ rất khó nghe, hắn nói rõ ra như vậy làm cho vài vị Thánh Hoàng và Thánh Vương mặt không khỏi nóng lên.

Dù sao chín vị Thiên Phạt Thánh Vương tận tâm tận lực trông chừng Cửu U Thập Tứ Thiếu nhiều năm như vậy, hơn nữa, rõ ràng chính là giúp bọn hắn chiếu cố, chuyện tình lúc trước chẳng những không làm được ngược lại còn vì bọn họ đã không còn giá trị lợi dụng thì liền muốn vắt chanh bỏ vỏ, việc như thế này thì sao có thể chịu nổi.

Cường giả Thánh cấp nhiều cũng không nhiều, nhưng chút sĩ diện vẫn còn muốn lưu lại.

- Nắm đấm lớn chính là đạo lý, hiện tại Thiên Phạt thực lực không bằng lúc trước là sự thật. Lộc Thánh Hoàng xưa nay quang minh lỗi lạc, chẳng lẽ không biết điểm này?

Bạch y nhân kia trầm mặc một lát đột nhiên từ từ nói

- Quy tắc giang hồ xưa nay đều như thế. Trong giang hồ còn nói gì đến tình nghĩa, Lộc Thánh Hoàng, ngươi nói vậy không sợ người ta chê cười sao?

- Họ Bạch, ngươi nói lời này chính là đại biểu cho Phiêu Miểu Huyễn Phủ?

Lộc Thánh Hoàng tiến lên trước một bước, thần quang trong đôi mắt nổ bắn ra, chăm chú nhìn thẳng vào mặt hắn, thần tình trở nên khẩn trương.

- Bạch mỗ bất tài, nhưng ở Huyễn Phủ nhưng cũng là một trong những người đứng đầu.

Bạch y nhân kia sắc mặt khẽ hơi do dự một chút những vẫn ngẩng đầu nói. Hắn nói những lời này không chỉ là chính thừa nhận mà còn là đại biểu cho lập trường của Huyễn Phủ.

- Tốt... Tốt... Tốt

Lộc Thánh Hoàng gật đầu liên tục nói liền ba tiếng, ánh mắt như thực chất nhìn về những người khác

- Tam Đại Thánh Địa, các ngươi cũng có ý này phải không?

Ánh mắt mọi người nhìn nhau, một hồi lâu vẫn không có người trả lời. Vị Phiêu Miểu Huyễn Phủ kia đã đem chuyện xấu nói huỵch toẹt ra, bọn hắn vốn là cùng tiến cùng thoái, nếu nói không phải thì chẳng khác gì là đắc tội Phiêu Miểu Huyễn Phủ, nếu nói phải thì đắc tội với Thiên Phạt sâm lâm.

Nhất thời liền rơi vào thế khó xử, trong lòng thầm mắng vị Bạch huynh kia, thật sự dồn bọn họ vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng mấy người này lại nghĩ tới thời điểm hậu bối bọn họ đuổi giết Thiên Phạt đương nhiệm thú hoàng Mai Tôn Giả, thù này hận này bất cộng đái thiên, hiện tại Thiên Phạt tiền bối xuất hiện, muốn giấu diếm căn bản chính là không có khả năng, ngược lại không bằng làm lưu manh may ra còn hay hơn.

Hơn nữa hiện tại Thiên Phạt sâm lâm thực lực đại tổn, chín vị Thú Vương vị tiền bối đều là gần như dầu hết đèn tắt, hậu bối Thú Vương thực lực yếu ớt.. Vậy cũng không cần băn khoăn quá mức.

Vừa nghĩ đến đây, đồng thời không nói gì, xem như là đồng ý.

Thấy mọi người trên mặt xuất hiện sự hổ thẹn, cũng không nói lời nào, Lộc Thánh Hoàng không khỏi bi phẫn, lạnh lùng cười rộ lên

- Tốt, tốt lắm, thật sự rất tốt. Huynh đệ chúng ta chín người đã vì một lời hứa mơ hồ, đã không quản cực khổ, gần bốn trăm năm, dưới sự va chạm của phong ấn, hiện giờ ngay cả nguyên thần bản thể đều chịu trọng thương, đều đã trở thành nỏ mạnh hết đà, điểm này không sai. Các ngươi, Tam Đại Thánh Địa và Phiêu Miểu Huyễn Phủ hiện tại đã không coi Thiên Phạt vào đâu, như vậy, bổn tọa cũng không muốn nói gì thêm. Một khi đã như vậy, chúng ta Thiên Phạt sâm lâm nho nhỏ cũng không hứng thứ dây dưa với những kẻ mặt lớn như các vị. Chư vị tạm biệt, Lộc mỗ không tiễn.

Hắn nói xong lời này, đột nhiên trừng hai mắt tiếp

- Từ nay về sau, mọi người ân đoạn nghĩa tuyệt. Thiên Phạt chúng ta cũng sẽ không tiếp tục tham dự vào bất cứ chuyện gì liên quan đến Huyền Huyền đại lục, Đoạt Thiên chi chiến kia cũng không liên quan tới chúng ta. Vạn năm tình nghĩa, qua lại từ này xóa bỏ. Từ nay về sau, sinh tử do người. Giao thiệp giữa Thiên Phạt và nhân loại từ đây chấm hết, sinh tử do mạng, phú quý tại thiên.

Hắn nói lời này cực kỳ quyết liệt, thậm chí vô cùng bi thương, đau xót tận đáy lòng không thể nghi ngờ. Hơn nữa ngụ ý cũng rất rõ ràng, từ này về sau, mọi người không còn là bằng hữu nữa, lại càng không phải là đồng minh, thậm chí còn là Địch nhân của nhau.

Sau lời nói này, năm đại thế lực lớn của Huyền Huyền đại lục đã không còn nữa.

Nhưng chuyện này không thể trách Lộc Thánh Hoàng quá xúc động mà gây nên.

Lộc Thánh Hoàng và tám vị huynh đệ của mình đều bi phẫn tới tột đỉnh.

Lời thề son sắt năm đó, bốn bên đều trịnh trọng hứa hẹn, bảo đảm chắc chắn Thiên Phạt sâm lâm bình an, lại càng đưa ra những điều kiện cực kỳ hậu đãi. Cho nên chín vị Thú Vương không tiếc hy sinh chính mình tiến nhập bố trí Huyễn Phủ mê vụ trận pháp, tận tâm tận lực trông coi phong ấn, toàn lực đối kháng Cửu U Thập Tứ Thiếu. Năm đó tiến vào cấm địa này, chín vị Thú Vương, tu vi cao nhất, Lộc Thánh Hoàng đã là Thánh Hoàng cấp một. Ngoài hắn ra, tám vị Thú Vương cũng đều là Thánh Vương cấp bậc. Trong đó ba người đã là Thánh Vương cấp hai.

Chỉ là trong bốn trăm năm qua, Cửu U Thập Tứ Thiếu cơ hồ là ngày đêm không ngừng gây sức ép, liên tiếp giằng co mấy trăm năm với chín người.

Vốn loại cường độ đối kháng cao này rất dễ làm thực lực tăng lên, nhưng do phải ở trong phong ấn này, không những không thể tăng lên mà còn có hại với thân thể, tổn hại thật lớn.

Công lực của chín vị Thú Vương, không lúc nào không bị phong ấn hấp thu lực lượng, để giữ cho phong vận hành bình thường Cho nên bọn hắn ngày đêm không ngừng luyện công, nhưng vẫn không đủ cung cấp cho phong ấn.

Nếu công lực bị hấp thu cũng không nói gì mà chính là Cửu U Thập Tứ Thiếu ngày đêm không ngừng tấn công vào phong ấn, tần suất ngày càng nhiều, nhất là vài năm gần đây, làm cho tinh thần bọn họ tổn hại nghiêm trọng.

Gần bốn trăm năm, chín vị huyền tiền bối không chỉ công lực không có bất kỳ tiến bộ nào mà còn bị thụt lùi rất nhiều. Thậm chí thương thế trên người lưu lại vĩnh viễn khó có thể bù đắp.

Loại tiêu hao này cũng chẳng khác gì thọ nguyên hao tổn, tinh thân hư hao.

Cho dù là dùng bất cứ linh dược hiện hữu trên Huyền Huyền Đại Lục cũng không thể bù đắp được.

Liên tục suốt ba trăm bảy mươi lăm năm.

Hậu bối Thánh Giả năm đó của Tam Đại Thánh Địa hiện giờ đã trở thành Thánh Vương. Thánh Vương cường giả năm đó chắc đã thành công tiến giai trở thành Thánh Hoàng. Nhưng huynh đệ chín người mất không ba trăm bảy mươi lăm năm, lại nhận được kết cục như thế này.

Thiệt thòi lớn như vậy. Nhưng càng không thể tưởng tượng được, sau khi phong ấn bị phá, Cửu U Thập Tứ Thiếu trốn thoát thì những người này lập tức trở mặt, vắt chanh bỏ vỏ.

Không chỉ không tuân thủ lời hứa năm đó mà còn ở Thiên Phạt khai chiến, hèn hạ, trả lời vô sỉ, lừa gạt, làm cho bọn hắn thất vọng cực độ, không có chút lí do thoái thác nào. Toàn bộ bọn Tam Đại Thánh Địa, Huyễn Phủ bất quá chính là rỗng tuếch, hứa suông, chuyện này đồn ra ngoài quả thật là thành chuyện cười cho thiên hạ. May mắn là khi Cửu U Thập Tứ Thiếu đi ra, không biết vì nguyên nhân gì mà luôn ở trên không trung chiến đấu, không rơi xuống đất, nếu không chỉ sợ mấy nghìn dặm quanh khu vực này đã trở thành một mảnh hoang tàn từ đầu đến cuối.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 79: Quân Mạc Tà Ở Đâu?

Phải biết rằng mấy nghìn dặm rừng này chính là nơi tinh hoa nhất của Thiên Phạt sâm lâm. Không chỉ có vô số linh thảo hơn nữa kỳ trân khắp nơi đều có, thiên địa linh khí cũng nồng hậu so với nơi khác rất nhiều lần. Ngoài ra chưa bao giờ từng có bất kỳ sự chặt phá nào, hoàn toàn là bảo tàng thiên nhiên hoàn chỉnh nhất.

Nếu không phải như thế thì thông đạo kỳ diệu Cửu U này cũng sẽ không trùng hợp xuất hiện ở nơi này.

Khó khăn nào cũng có thể giải quyết được, ít nhất thì cũng có một lời giải thích thỏa đáng nhưng lý do hiện giờ lại là Thiên Phạt quá yếu. Cũng có ý nói rằng Thiên Phạt không còn tư cách sánh ngang với bốn thế lực lớn còn lại.

Chuyện như vậy muốn nhẫn cũng không thể được. Cho nên nhóm Thú Vương quyết định ân đoạn nghĩa tuyệt.

Tào Quốc Phong thở dài một tiếng, muốn nói rồi lại thôi, rốt cục cuối cùng nói :

- Lộc huynh, một khi đã như vậy bọn ngươi tự thu xếp ổn thoả. Chúng ta đi, giang hồ sau này có ngày gặp lại.

Lộc Thánh Hoàng mặt không chút thay đổi nói :

- Xin cứ tự nhiên.

Đến lúc này, chín vị Thú Vương đối với Tam Đại Thánh Địa đã hết hi vọng. Tào Quốc Phong thân là nhân vật thống lĩnh đại quân củaTứ gia trong lần hành đồng này, đối với chuyện Thiên Phạt gặp phải tình huống này lại làm như không biết gì.

Có thể thấy được bốn thế lực lớn căn bản là không phải mới nảy lòng tham mà là sớm có dự mưu, thương lượng từ trước.

Đã đến lúc phải diệt trừ Thiên Phạt. Không thể không trừ.

- Nếu Lộc huynh có gặp Mai tiền bối xin cho lão phu gửi lời xin lỗi. Quốc Phong... Thực lòng xin lỗi lão nhân gia,

Tào Quốc Phong sắc mặt trầm trọng, những lời càng về sau vừa nói vừa thở dài.

Nhưng Lộc Thánh Hoàng cũng là bị những lời này làm cho tức giận cơ hồ hộc máu. Lạnh lùng nói

- Không dám, nếu Mai hoàng biết Tào hiện giờ uy phong như vậy cũng sẽ vui mừng không thôi.

Bọn hắn trong miệng gọi Mai tiền bối chính là vì hơn hơn bảy trăm năm trước, có một vị Thiên Phạt Thánh Hoàng tham gia Đoạt Thiên chi chiến ngàn năm một lần, trong lúc Tào Quốc Phong với thân phận là đệ tự hậu bối, suýt bị ngoại tộc giết chết thì Mai Thánh Hoàng ra tay cứu hắn, đó chính là đại ân cứu mạng.

Bởi vì có việc này cho nên hành vi Tào Quốc Phong hôm nay mới khiến cho Lộc Thánh Hoàng càng thêm giận không kiềm chế được.

Tào Quốc Phong thở dài một tiếng phất phất tay nói :

- Chúng ta đi thôi.

Bốn phía ngàn vạn huyền thú trơ mắt nhìn nhóm của hắn rút lui, trong mắt đều tỏ vẻ vẻ phẫn nộ. Nhưng không có mệnh lệnh, nên cũng không

có một tên nào tự tiện hành động.

Ngay sau khi người cuối cùng gần ra khỏi Huyễn Phủ mê vụ thì hắn đột nhiên xoay người lại thản nhiên hỏi

- Quân Mạc Tà ở đâu?

Người nói chuyện chính là cao thủ Tiên Cung cấp Thánh Hoàng, Triển Mộ Bạch.

- Quân Mạc Tà? Là ai?

Lộc Thánh Hoàng ngẩn ra.

- Quân Mạc Tà chính là con rể Thiên Phạt các ngươi. Ta lần này đến đây còn có một câu rất trọng yếu muốn chuyển tới hắn.

Triển Mộ Bạch lạnh lùng cười nói :

- Lộc huynh, Thiên Phạt thực lực quả nhiên không bằng trước kia, làm việc lại càng không đơn giản, có thể tìm được một con rể nhân loại. Triển mỗ thật muốn chúc mừng.

- Con rể nhân loại?

Lộc Thánh Hoàng nhướng mày, ánh mắt hướng về huyền nhìn lướt qua, cau mày quát:

- Là ai gả cho nhân loại? Tiểu Hạc, Tiểu Hùng, là ai gả cho nhân loại?

Hắn đảo mắt nhìn qua, nhất thời phát hiện thiếu một người, liền hỏi

- Tiểu Mai đâu?

Hạc Trùng Tiêu vội vàng đi ra cười nói

- Lão nhân gia... cái này... cái này... Quân Mạc Tà chính là, chính là... đại tỷ, chàng vì đại tỷ lúc trước bị thương, không thể phục hồi liền,

liền.... Cũng không biết....

- Nam nhân của Tiểu Mai?

Lộc Thánh Hoàng sắc mặt quái dị giật giật, đột nhiên lộ ra một nụ cười

- Nha đầu kia có thể lừa gạt một nhân loại đến Thiên Phạt. Bổn sự này thật không nhỏ. Tiểu tử đó đâu kêu đi ra ta xem.

Những lời này nói ra, không chỉ có đám người Hạc Trùng Tiêu hoảng sợ mà ngay cả vị Triển Mộ Bạch cả kia cũng lắp bắp kinh hãi.

Huyền thú cùng nhân loại kết hôn vốn là chuyện tối kỵ. Trong lúc nhóm Thánh Vương vắng mặt, Mai Tuyết Yên tự mình làm chủ, thì không ai dám có ý kiến nhưng hiện giờ các tiền bối nhóm người Lộc Thánh Hoàng đã ra ngoài, nghe kể lại chuyện này nhưng lại không có chút tức giận nào.

Thật đúng là quái lạ.

Lúc này hơn mười người phía trước ở rất xa cũng dừng lại.

- Tìm ta sao? Có chuyện gì?

Đàn huyền thú chậm rãi tách ra, một người từ từ đi ra, áo trắng như tuyết, mặt như ngọc, dáng người thon dài, hai mắt tựa đùa cợt nhìn Triển Mộ Bạch

- Không biết vị tiền bối Thánh Hoàng này đặc biệt nhắc tới vãn bối là có chuyện gì?

Sau lưng hắn chính là Hổ Vương Liệp Địa, bên phải là Xà Vương Thiên Tầm, bên trái là Sư Tử Vương Thạch Bất Sầu. Cách đó không xa, là một đoàn Hóa Hình huyền thú. Vóc dáng hắn cũng không tính là cao, dáng người lại càng không khôi ngô, có thể nói là không có chút hấp dẫn

nào. Nhưng không biết sao, khi hắn vừa ra tới, ánh mắt của mọi người không tự chủ được liền tập trung ở trên người của hắn.

Một người đặc biệt. Không lẫn với bất kỳ người nào khác. Tất cả cao thủ khi nhìn thấy Quân Mạc Tà đồng tử trong ánh mắt đều co rút lại.

Nhóm Thánh Vương và Thánh Hoàng nhãn lực cao minh. Liếc mắt một cái liền nhìn ra thiếu niên trước mắt này, tuyệt đối phi phàm. Hơn nữa tu vi thiếu niên này đã đến cấp bậc Tôn Giả.

Nhưng làm cho bọn họ giật mình vẫn chính là tuổi của hắn.

Thiếu niên này số tuổi tuyệt đối sẽ không quá 20.

Một người 20 tuổi đã đặt chân vào cảnh giới Chí Tôn, quả là thiên tài.

Huyền Huyền đại lục từ xưa tới nay thiên tài rất nhiều, nhưng 20 tuổi mà tu luyện tới cảnh giới Tôn Giả thì trước nay chưa từng có.

Thiếu niên này, tiềm lực phát triển sau này quả nhiên là không thể lường được. Nếu là lấy hiện tại mà nói, chỉ sợ trong vòng mười năm, hắn có thể trở thành Thánh Vương cao thủ. Trong vòng trăm năm tất nhiên có thể tấn cấp là Thánh Hoàng cường giả.

Đây cũng đủ để cho Thánh Hoàng cao thủ chân chính cảm thấy khủng bố.

Quân Mạc Tà xuất hiện làm cho chín vị Thú Vương hai mắt bắn hàn quang, nhất thời tập trung nhìn hắn. Đối với mười vị cao thủ Thánh Vương, Thánh Hoàng vừa mới xoay người trở lại khi nhìn thấy Quân Mạc Tà thì ánh mắt có thể nói là phức tạp đến cực điểm.

Khó trách được mệnh danh là tâm phúc chi họa của Tam Đại Thánh Địa. Hiện giờ xem ra, đâu phải chỉ là tâm phúc chi họa thôi, thậm chí còn là tai hoạ ngập đầu.

Cừu hận thâm sâu đã tới mức không thể hóa giải, mà chờ kẻ này một khi đủ lông đủ cánh thì chỉ sợ so với Cửu U Thập Tứ Thiếu lại càng khủng bố hơn.

Dù sao Cửu U Thập Tứ Thiếu chỉ muốn chinh phục, sẽ không lạm sát kẻ vô tội.

Thế nhưng Quân Mạc Tà hiển nhiên không phải giống Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Tiểu tử này chẳng những sẽ lạm sát kẻ vô tội mà còn giết người không gớm tay.

Đây chính là một tên sát thần đang ngày càng lớn mạnh, cho dù là vì mình hay vì Thánh Địa, đều nhất định phải hủy diệt. Nếu nhân tài như vậy thuộc Thánh Địa hoặc là các thế lực có liên quan, nhóm Thánh Vương cũng sẽ không đố kỵ, sẽ không băn khoăn, mà ngược lại có thể sẽ ra sức bồi tài. Dùng tất cả biện pháp, cho dù là trả giá thật lớn cũng muốn mời chào cho được vị thiên tài này.

Nhưng thực không may, một nhân tài như vậy không ngờ lại là cừu nhân. Hơn nữa còn là cừu nhân bất cộng đái thiên.

Cho nên kẻ này không thể không chết.

Những cao thủ của bốn thế lực lớn đồng thời lộ ra vẻ kiêng kị rõ rệt trong mắt, nhìn chằm chằm vào Quân Mạc Tà, trong lòng đang cân nhắc vài thứ.

Những người này cũng không phải là Thánh Giả, hay Tôn Giả bình thường của Tam Đại Thánh Địa nên nhìn nhìn thoáng qua liền phát hiện ra chỗ đáng sợ của Quân Mạc Tà.

Chín vị Thú Vương tiền bối cũng đang nhìn Quân Mạc Tà nhưng tâm tình lại khác hẳn những người của Thánh Địa. Trong mắt bọn lọ toát ra niềm vui mừng.

Tên này quả thật không tệ.

Nghĩ lại, trước khi Mai Thánh Hoàng mất tích một cách thần bí, từng nói qua một câu nói

- Thiên Phạt vạn năm, thành bại đều do một người.

Chính là ứng trên người này.

Cho tới nay, lời tiên đoán không đầu không đuôi của Thánh Hoàng lưu lại làm cho cả Thiên Phạt sâm lâm cao tầng đau đầu suy nghĩ mà vẫn không hiểu được. Thiên Phạt sâm lâm , tất cả đều là huyền thú, tại sao lại nói "Thiên Phạt vạn năm, thành bại do một người".

Nhưng ngay lúc này đây, chính thức nhìn thấy Quân Mạc Tà, chín vị Thú Vương vị tiền bối đồng thời hiểu ra ý nghĩa của lời nói này.

Người đó chính là thiếu niên trước mặt này.

Giá trị chân chính của Quân Mạc Tà, chín vị Thú Vương tiền bối trong chốc lát đã nhìn ra.

Thằng nhãi này quả thực là một sát thần đang dần dần lớn mạnh.

Càng đáng mừng hơn chính là hắn là con rể của Thiên Phạt sâm lâm. Hơn nữa là trượng phu của Tuyết Yên.

Có thể nói đây là người một nhà.

Chín đại Thú Vương vừa nãy nghe được Mai Tuyết Yên tự tiện cùng nhân loại đám hỏi, tuy rằng ngoài mặt tỉnh bơ nhưng trong lòng rất tức giận.

Thiên Phạt sâm lâm quy củ vạn năm, há có thể dễ dàng phá vỡ như vậy? Chẳng qua là bởi vì cường địch vẫn còn ở đây, không muốn làm trò cười cho kẻ địch nên mới không phát tác ra. Cho nên, khi Quân Mạc Tà chưa xuất hiện, bọn hắn đã nghĩ qua, nếu là nhìn không vừa mắt liền

đuổi đi ra. Hoặc là trực tiếp giết chết cho gọn lẹ. Quy củ của Thiên Phạt sâm lâm dù sao cũng không thể phá vỡ vì một tên nhân loại.

Nhưng lúc này, Quân Mạc Tà bình tĩnh đi ra, đập vào mắt chín đại Thú Vương làm cho họ ngay lập tức đổi ý: người này, tuyệt đối là kỳ ngộ của Thiên Phạt sâm lâm, là cứu tinh cho nguy cơ trước mắt. Bất kể như thế nào phải kêu gọi hắn ở lại Thiên Phạt, bảo trụ tính mạng của hắn.

Nhất là hiện tại, chín người mình trải qua hơn ba trăm năm tiêu hao nội lực, có lẽ đã dầu hết đèn tắt, không người kế tục, đúng là nguy cấp vô cùng. Không ngờ Thiên Phạt lại có một nhân tài như vậy.

Người như vậy một khi đủ lông đủ cánh, có thể bảo đảm Thiên Phạt thanh danh ngàn năm không suy suyển.

Cho nên khi toàn bộ cường giả nhân loại quay lại, chín vị Thú Vương tiền bối cũng di chuyển lên phía trước vài bước, rút ngắn khoảng cách giữa bọn hắn với Quân Mạc Tà. Chẳng khác gì là nói lên rằng bọn họ chín người sẽ bảo hộ Quân Mạc Tà. Trong trường hợp này, bọn họ đành phải phá lệ. Mỗi người rõ ràng trong lòng đều có tính kế nhưng không ai dám vọng động. Giữa sân chỉ có lại Quân Mạc Tà và Triển Mộ Bạch đối diện.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 80: Đê Tiện Đánh Lén

Nhưng đồng thời, chín đại Thú Vương cũng nén giận, không lộ ra

- Tiểu tử này, đáng nhẽ không nên đi ra.

Hiện tại nhóm người mình thực lực đại tổn, đối phương tuy rằng bị thương nhưng chiến lực so với chính mình mạnh hơn không chỉ một lần. Mà Quân Mạc Tà thực lực bây giờ lại thấp kém như thế. Nếu vạn nhất đánh nhau, chỉ sợ ngay cả chạy cũng chạy không được, mặt khác huyền thú số lượng tuy nhiều nhưng thực lực lại quá yếu, cũng khó có thể thay đổi cục diện.

- Ngươi chính là Quân Mạc Tà sao?

Triển Mộ Bạch ánh mắt trở nên sâu thẳm. Nhìn không ra hắn đang nghĩ cái gì.

- Là ta. Có chuyện gì cứ nói.

Quân Mạc Tà thản nhiên nói, cùng lúc đó trong lòng hắn dâng lên một loại cảm giác là không yên khó tả thành lời. Hắn mơ hồ đoán ra, vị Thánh Hoàng này sẽ nói cho mình chuyện nào đó mà chắc chắn sẽ có có quan hệ tới Đông Phương, Đoan Mộc, Tư Không gia tộc.

Cho nên Quân Mạc Tà mới nhanh chóng đứng ra Nếu là vì mấy nhà kia mà mình phải nhận lấy thương tổn không thể bù đắp lại thì Quân Mạc Tà không thể nhận. Nhưng tin tức này hắn cần phải biết.

Hơn nữa, lúc này đi ra, đối với các vị tiền bối Thiên Phạt Thú Vương mà nói cũng chẳng khác gì là công khai thân phận. Phải biết rằng nơi náo nhiệt như thế này, nếu Quân Mạc Tà không xuất hiện, thì sẽ làm cho người ta nghĩ rằng hắn sợ chết.

Huyền thú cơ bản là là không giảng đạo lý, nếu để cho bọn Thánh Địa chủ động như vậy, có thể gây bất lợi với Quân gia đang sống yên ổn trong Thiên Phạt sâm lâm.

Cho nên Quân Mạc Tà tuy rằng không nghĩ ra được cách gì hay nhưng cũng không thể không đi ra.

- Bổn tọa họ Triển đến từ Độn Thế Tiên Cung.

Triển Mộ Bạch dùng ánh mắt lợi hại xem xét biểu tình trên mặt Quân Mạc Tà, nặng nề nói

- Trước khi ta đến đây, tông chủ Mạc Vô Đạo ý đặc biệt dặn dò, muốn ta chuyển cáo cho ngươi một câu

Hắn nhìn chằm chằm vào mắt Quân Mạc Tà, gằn từng chữ

- Đông Phương Đoan Mộc Tư Không Phong Tuyết Ngân Thành. Bốn nhà này đã xong rồi.

Quân Mạc Tà trong lòng chấn động mãnh liệt, sắc mặt nhất thời tái nhợt. Hắn hít một hơi thật sâu, thản nhiên nói

- Vãn bối có chút không rõ, theo lời tiền bối, "Đã xong rồi" là có ý gì? Cụ thể là người đã xong? Hay là gia tộc đã xong?

Nói ra những lời này xong, hắn giống như bị vắt kiệt sức lực, nhưng âm thanh vẫn lạnh lùng, mang theo một tia lạnh lẽo, pha lẫn sát ý.

Sát ý này làm cho Triển Mộ Bạch ở phía đối diện cũng cảm giác được, làm hắn đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh. Điều này làm cho hắn thấy có mối nguy hiểm không hiểu được.

Hắn nghe xong câu hỏi của Quân Mạc Tà thì không khỏi cười cười khép hờ ánh mắt nói :

- Người xong rồi hay gia tộc xong rồi, hai cái này có cái gì khác nhau. Còn không phải giống nhau sao.

- Tiền bối chắc là ẩn cư quá lâu nên ngay cả lời nói dễ hiểu như vậy cũng nghe không rõ?

Quân Mạc Tà trợn hai mắt, không...chút nào né tránh, nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, dùng một loại khẩu khí ngưng trọng lạnh lùng nói:

- Người xong rồi có nghĩa là hoàn toàn chết sạch. Gia tộc xong rồi, cũng chỉ là cơ nghiệp suy bại, nhưng người chưa hẳn là chết hết.

Triển Mộ Bạch đồng tử co rút lại sắc mặt lạnh tanh, cũng cười quái dị, nói :

- Chuyện như vậy lão phu cũng không rõ ràng lắm, càng không có hứng thú biết. Nếu ngươi có hứng thú không ngại tự mình đi xem, tự mình tìm hiểu, như vậy không phải cái gì cũng đều rõ ràng sao.

Giờ khắc này hắn thật sự mới thật sự kiêng kị. Bởi vì hắn cùng với Quân Mạc Tà bốn mắt nhìn nhau, đối phương dưới thế công tinh thần cường đại của hắn vẫn không rơi vào hạ phong. Sự phát hiện này làm cho hắn lại càng có sát ý ngập trời.

Kẻ nguy hiểm này. Thà rằng hôm nay mất hết danh dự cũng phải trừ bỏ.

- Đa tạ tiền bối nhắc nhở. Vãn bối thật đúng là đã quên rằng ta còn có thể đi ra ngoài.

Quân Mạc Tà hiển nhiên là có chút trào phúng nói.

Triển Mộ Bạch bình tĩnh nhưng trong mắt hiện ra một tia giận dữ, nhưng liền nhanh chóng thu lại, hắn nhìn Quân Mạc Tà thản nhiên nói

- Ngoài lời của Mạc tông chủ, ta cũng có một câu muốn nói cho ngươi.

- Vãn bối chăm chú lắng nghe tiền bối dạy bảo

Quân Mạc Tà lãnh đạm nói

- Trần Trùng bị sư phụ của ngươi giết chết chính là đồ đệ của ta. Là đồ đệ duy nhất của bổn tọa, cũng là đệ tử cuối cùng. Người duy nhất được chọn kế thừa ta, truyền từ đời này sang đời khác, cũng đã được mấy trăm năm. Khi nào lão phu quy thiên, đạo của lão phu ở nhân gian sẽ do hắn kế thừa. Nhưng sư phụ ngươi lại giết hắn, đến thi cốt cũng không còn.

Triển Mộ Bạch trong mắt lóe ra một tia đau xót

- Đã hơn trăm năm, thầy trò như như cha con, những bây giờ đã không còn nữa. Cho nên ta muốn gặp sư phụ của ngươi.

Thần sắc của hắn cô đơn, mặt ngửa lên trời, trong mắt thần sắc mang vẻ bi thương, tiêu điều, vắng vẻ, nói tiếp

- Nhưng vị sư phụ kia của ngươi lại như một con rùa đen rút đầu, rút đuôi, trốn khắp nơi, không dám ra gặp mặt người khác. Cho nên ta muốn ngươi chuyển lời với hắn rằng ta muốn gặp hắn.

Quân Mạc Tà trong lòng cười thầm, vị sự phụ kia của mình... Chỉ là hư ảo, ngươi nói với ta chẳng khác nào nói với vị sư phụ kia. Trong lòng không khỏi cười nói

- Tiền bối có tìm qua gia sư sao? Gia sư chưa từng sợ hãi người nào trên đời. Chỉ là hắn gần đây có chuyện quan trọng cần làm nên không hiện thân mà thôi. Nhưng không biết tiền bối gặp có chuyện gì, chi bằng nói rõ, ta sẽ chuyển lời.

- Tốt.

Triển Mộ Bạch cười ha ha, tán thưởng một tiếng, nói :

- Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên. Thiên địa linh tỏa.

Ngay một khắc này, biến cố đột nhiên xảy ra. Ngón tay Triển Mộ Bạch trắng nõn rõ ràng đang chỉ hướng Quân Mạc Tà, một cổ lực lượng cường đại đem Quân Mạc Tà giam cầm lại.

Cổ lực lượng này có phạm vi bao phủ cũng không có bao nhiêu, chỉ dán chặt lấy thân thể Quân Mạc Tà, thậm chí có thể nói bằng với kích thước thân thể Quân Mạc Tà, nhưng chính vì như vậy mới biểu hiện sự không chế lực lượng chính xác tới cực điểm.

Đây là một loại lực lượng trong trời đất, vượt xa phạm vi của Thiên Địa Tù Lung.

Biến cố ngoài ý muốn này, bất luận kẻ nào cũng thật không ngờ. Quân Mạc Tà không nghĩ tới, nhóm Thú Vương cũng thật không ngờ. Thậm chí cao thủ Tam Đại Thánh Địa và Phiêu Miểu Huyễn Phủ cũng không nghĩ tới.

Bởi vì.. điều này không nằm trong suy nghĩ của mọi người.

Ai mà đoán được, song phương ngày lúc nãy còn nói chuyện bình thường, tự nhiên trở mặt động thủ. Hơn nữa còn là một vị Thánh Hoàng ra tay đánh lén hậu bối, đánh lén một người chỉ có tu vi Tôn Giả, một người vẫn chưa tới hai mươi tuổi.

Đây cũng không chỉ là đê tiện vô sỉ mà chính là mặt dày không biết xấu hổ, lương tâm đã bị chó ăn mất rồi.

Còn đâu là thể diện, danh dự của một vị Thánh Hoàng, một vị tiền bối ở đỉnh cao nhất của Huyền Huyền đại lục.

- Có trách thì đi trách sư phụ ngươi. Giết đồ đệ duy nhất của ta, hôm nay ta cũng giết đồ đệ duy nhất của hắn. Xem hắn còn có thể tiếp tục làm rùa đen rút đầu hay không?

Triển Mộ Bạch thét dài một tiếng, ngón trỏ tay phải chỉ về hướng Quân Mạc Tà, bốn ngón còn lại lúc này cũng mở ra, cả bàn tay sau đó khép lại, đẩy mạnh về phía trước.

Một chưởng mang cuồng phong như rồng đang giận dữ bay tới, mang theo khí tức hủy diệt, tử vong mãnh liệt bay tới ngực Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà hiện tại nếu vẫn ở trong trạng thái Âm Dương Độn thì đừng nói là một Triển Mộ Bạch, cho dù là một trăm, một vạn Triển Mộ Bạch, cũng không làm bị thương được Quân đại thiếu gia. Nhưng hiện tại Quân Mạc Tà trong nháy mắt đành bất lực. Ở bên ngoài đối phương trực tiếp dùng thiên địa tỏa giam cầm hắn.

Như lúc trước bị Mai Tuyết Yên dùng Thiên Địa Tù Lung, tuy rằng Quân Mạc Tà có thần thông khó lường nhưng một khi còn chưa thi triển Âm Dương Độn, nếu bị đối phương mạnh mẽ chế trụ thì cũng đành để mặc đối phương hành hạ.

Triển Mộ Bạch lúc này thi triển thiên địa linh tỏa, cao cấp hơn Thiên Địa Tù Lung một bậc.

Chín đại Thú Vương đồng thời gầm lên đánh tới nhưng lúc này đã trễ

Khi Triển Mộ Bạch đánh ra cổ chưởng phong sắc bén này, bên trong Thiên Phạt sâm lâm liền lập tức vang lên tiếng rít lợi hại đến cực điểm. Những nơi chưởng phong đi qua, ngay cả không khí cũng toát ra khói nhẹ.

Một chưởng này uy lực vô cùng lớn.

Quân Mạc Tà muốn tránh cũng không tránh được.

Vì hiện tại ngay cả lực nhúc nhích ngón tay hắn cũng không có.

Quân Mạc Tà trong lòng cười khổ một tiếng, không thể tưởng được Quân Mạc Tà ta lại có thể sẽ chết không minh bạch như vậy. Bất quá

cũng không có biện pháp, ai có thể đoán được, đường đường một vị Thánh Hoàng mà cũng bỏ qua mặt mũi đi đánh lén hậu bối.

Hắn một mực đề phòng chưa bao giờ thả lỏng. Nhưng nghe đến việc Triển Mộ Bạch chuyển cáo vài chuyện, hắn theo theo bản năng thả lỏng một chút. Bởi vì nếu chuyển lời cho Quân Mạc Tà thì cũng sẽ không xuống tay đối với hắn. Người chết làm sao có thể chuyển lời.

Nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, Triển Mộ Bạch nói xong câu đó liền lập tức động thủ. Quả là lòng dạ đê tiện, không thể lường được.

Nhưng vào lúc này đột nhiên vang lên một tiếng thét chói tai, thê lương. Quân Mạc Tà cảm thấy được một thân thể mềm mại nhào tới trước người mình, ôm chặt lấy hắn.

Một nhan sắc động lòng người thoáng hiện, một mùi hương thơm quyến rũ đập vào mắt, mũi của hắn. Hắn điên cuồng, quát một tiếng, đem luồng tinh khí tinh thuần tới cực điểm của bản thân không tiếng động lập tức truyền vào trong thân thể này.

Bởi vì hắn đã nhận ra người này.

Xà Vương Thiên Tầm

Trước mắt cũng chỉ có nàng là gần nhất, từ khi Quân Mạc Tà xuất hiện, nàng liền luôn ở bên người Quân Mạc Tà, yên lặng đứng không nói gì. Giờ phút này nàng cũng yên lặng không nói gì nhào tới người Quân Mạc Tà thay hắn nhận một kích trí mạng này.

Từ Ngân Thành trở về, Quân Mạc Tà ngày đó hướng thiên hướng thiên phạt huyền thú tuyên bố hôn sự cùng với Mai Tuyết Yên. Quân gia cũng chân thành cực kỳ chân thành tiếp nhận, Xà Vương Thiên Tầm sau đó cũng không nói chuyện với Quân Mạc Tà dù chỉ một câu.

Cả người của nàng như rơi vào trầm mặc, dù có ở cùng chỗ với nhóm Thú Vương, nhưng nói năng hời hợt, so với trước đây cách xa một trời

một vực.

Nhưng chính là nàng ngay một khắc nguy hiểm nhất, liên quan đến sinh tử này lẳng lặng lao ra.

Ngay lúc lao tới che trước ngực Quân Mạc Tà, nàng thậm chí còn cố gắng đưa lưng mình nhô ra phía sau, càng cách xa ngực của Quân Mạc Tà càng tốt vì nàng sợ dư âm chưởng lực kinh khủng kia sẽ lan đến hắn.

Ngay sau đó Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy người phía trước mình, Xà Vương Thiên Tầm, thân hình nhu nhược chấn động kịch liệt phun ra một ngụm máu tươi , sau đó một cỗ lực lượng không đình chỉ, xuyên thấu qua thân thể mềm mại từ sau lưng ra đến trước ngực, hung hăng đập vào trước ngực của mình.

Âm thanh răng rắc vang lên, xương sườn trước ngực Quân Mạc Tà bị chấn gãy thành bốn năm khúc, nội phủ bị chấn động mãnh liệt trước nay chưa từng có, hắn không nhịn được liền phun ra một ngụm máu tươi.

Một đầu cái đầu vô lực, như tấm chăn rơi xuống mặt đất, đè lên mặt hắn, sau đó chậm rãi tuột xuống. Thân mình Xà Vương Thiên Tầm cũng nhẹ nhàng tuột khỏi người hắn, cặp mắt to trong suốt kia không chút đau xót thống khổ, cũng không có chút ảm đạm nào, chỉ một mực yên lặng, lặng lẽ, bình tĩnh nhìn Quân Mạc Tà trước mặt.

Từ đầu đến cuối nàng cũng không có nói một câu một chữ hoặc một chút thanh âm gì, cũng chỉ sau khi nhìn xong nàng mới chậm rãi nhắm mắt lại.

Khóe miệng toát ra một nụ cười vô cùng ôn nhu, cũng rất an tâm. Tựa hồ nàng đã muốn nói với hắn đã không có việc gì nữa, hắn có thể yên tâm...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 81: Yêu Vì Cái Gì?

Trong khoảnh khắc này, Quân Mạc Tà cảm giác được lòng mình như hoàn toàn bị xé nát. Tay chân như bị co rút, run rẩy. Trong phút chốc, tâm hồn của hắn đau đớn, mê loạn cả lên.

Hắn thậm chí cũng không biết vì sao Thiên Tầm lại làm như vậy nhưng lúc này khi hắn nhìn thấy trong mắt lục y Xà Vương: hắn vẫn bình yên, điều này làm cho nàng yên tâm ra đi, hai mắt nhắm lại, cho dù sinh mệnh khí tức từ từ mất đi nhưng vẫn quan tâm đến sự an nguy của hắn.

Hồng Mông Tử Khí thành công giải thoát Quân Mạc Tà, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, lúc này hắn như bị sét đánh trúng.

Tại sao lại như vậy?

Vì yêu sao?

Cũng chỉ có thể là yêu mới làm cho một thiếu nữ quên cả sống chết bảo vệ hắn.

Đúng rồi. Vì sao ta lại hoàn toàn không biết gì nhỉ, sao ta có thể ngu ngốc như vậy.

Quân Mạc Tà ôm thân thể mềm mại kia vào lòng, đầu óc hắn hiện giờ không suy nghĩ được gì, chỉ làm theo bản năng, đem thiên địa linh khí bản thân điên cuồng trút vào người nàng. Thậm chí hắn hoàn toàn quên rằng người hắn cũng bị thương không nhẹ.

Ở bên trong Hồng Quân Tháp, đang dốc lòng khổ luyện, Mai Tuyết Yên kinh ngạc phát hiện tầng thứ năm của Hồng Quân Tháp đột nhiên mở ra, âm thanh oanh oanh vang vọng khắp nơi, sau đó cả thân tháp chậm rãi xoay tròn, vô số linh khí màu tím thần bí liên tục không ngừng dũng mãnh xuất ra ngoài nhìn như những luồng mây dài màu tím.

Xem ra Mạc Tà lại đang cùng người nào chiến đấu kịch liệt sinh tử đây, hơn nữa còn là địch nhân cực kỳ mạnh mẽ, nếu không thì cũng sẽ không điều động quy mô linh khí bên trong tháp như thế. Không biết đối thủ của hắn lúc này là ai đây, hắn có gặp nguy hiểm hay không? Mai Tuyết Yên thầm nghĩ. Nghĩ đến đây, nàng bỗng nhiên phát hiện ra một sự thật rằng: từ lúc Quân Mạc Tà xuất đạo tới nay, bất kỳ cuộc chiến đấu nào của hắn đều là chiến đấu vượt cấp.

Những kẻ cùng cấp độ, Quân Mạc Tà đều chưa đánh qua.

Thật đúng là quái thai. Mai Tuyết Yên nhíu mày tán thưởng, yên lòng, thầm nghĩ chờ hắn vào mình hỏi lại hắn là được.

Gần đây Mai Tuyết Yên luôn luôn dốc lòng tu luyện không chút lơ là, nên ý thức về nguy cơ có chút giảm xuống.

Quân Mạc Tà đang ở trong Thiên Phạt, ở ngay trong lãnh thổ của nàng đại chiến, lại nhờ uy lực của Hồng Quân tháp trợ giúp, tình hình chiến đấu tất nhiên nguy cấp mà giờ khắc này ở bên ngoài cũng đã phát sinh biến cố long trời lở đất.

Toàn bộ Hồng Mông linh khí từ Hồng Quân trào ra, Quân Mạc Tà dùng để kéo dài sinh cơ cho Thiên Tầm, điều dưỡng thương thế, hoàn toàn không giữ lại một chút nào để chữa trị cho bản thân vốn cũng đang bị thương trầm trọng.

Khi hắn thực hiện chiêu này, Hồng Mông Tử Khí ầm ầm xuất ra, thiên địa linh tỏa đã sớm bị phá vỡ. Tên vương bát đản không biết xấu hổ Triển Mộ Bạch cũng không tiếp tục đánh giết hắn, không phải là hắn từ tâm tha cho Quân Mạc Tà mà là vì hắn lúc này đang ở vào thế ốc còn

không mang nổi mình ốc vì chín đại Thiên Phạt Thánh Vương đánh cùng nhau tiến hành công kích trí mạng về phía hắn.

Nhưng Quân Mạc Tà lại không có thời gian nghĩ tới Triển Mộ Bạch, mối quan tâm duy nhất của hắn lúc này chính là một lòng một dạ trị thương cho nữ nhân đang nằm trong vòng tay của hắn.

Tại vì sao? Hắn hỏi mình một lần nữa.

Vì tình yêu?

Quân Mạc Tà không rõ ràng lắm về vấn đề này, Mai Tuyết Yên lại càng không, thậm chí chỉ sợ Xà Vương cũng không biết nốt.

Những điều trong lòng, nếu không nói ra thì về sau cũng có thể bị chôn vùi mãi mãi.

Yêu là vì cái gì. Không có lí do, không có nguyên nhân, yêu đơn giản chỉ là yêu. Có người lần đầu tiên gặp mặt đã yêu đối phương sâu đậm nhưng cũng không có bất cứ lý do nào.

Có lẽ Xà Vương từ trước cho tới bây giờ đều không ra khỏi Thiên Phạt sâm lâm, không gặp bất cứ cô gái nào ở tuổi mình, bên trong Thiên Phạt sâm lâm ngoài mình và đám Hóa Hình Thú Vương, còn lại đều là những kẻ cao lớn thô kệch, thô lỗ...

Nhưng từ khi Quân Mạc Tà xuất hiện, rồi theo Mai Tuyết Yên chọc phá, trêu cợt hắn dọc đường, về sau hóa thù thành bạn. Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên kết giao, yêu nhau rồi quyết định xe duyên, định chuyện cưới hỏi, nhưng bên cạnh đó, vẫn có một người luôn đứng nhìn, quan sát đó chính là Xà Vương.

Nàng theo dõi từ đầu đến cuối chuyện Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên hiểu nhau yêu nhau nên có thể kìm lòng không đặng, dù sao nam tử có có năng lực như Quân Mạc Tà, thế gian được mấy người, nữ tử nào lại không động tâm chứ.

Nhưng phần cảm tình này nàng cũng chưa từng biểu lộ. Quân Mạc Tà là một nam nhân xuất sắc làm nàng động tâm nhưng hắn cũng là nam nhân của đại tỷ. Mình không nên xen vào và cũng không thể xen vào.

Yêu một người chính là hi vọng người đó được hạnh phúc cho nên Thiên Tầm lựa chọn im lặng.

Cảm tình giống như là rượu ngon càng để lâu càng nồng.

Hoặc giả... Hoặc giả...hoặc giả là như chúng ta thường nói yêu chính là yêu, cho dù là trong tình yêu này, từ đầu đến cuối nàng cũng không nói ra. Không có người nào yêu giống người nào, thậm chí còn khác xa như mò ánh trăng dưới nước. Hơn nữa họ cũng không có lúc nào ở bên nhau, một phút cũng không.

Nhưng bởi vì tình yêu, nàng quyết định hy sinh tính mạng của mình mà vẫn không chút hối hận.

Yêu một người không cần phải đợt người đó báo đáp. Yêu chỉ là yêu.

Ngay lúc người nàng yêu gặp nguy hiểm, nàng không chút do dự, dùng tánh mạng của mình mà bảo vệ hắn. Nàng hoàn toàn không có thời gian nghĩ tới nếu ngăn không được thì sao? Kết quả mình sẽ như thế nào sau khi nhận một kích này?

Nàng bổ nhào về phía trước cũng giống như bản năng vậy. Nàng chỉ cần người nàng yêu không có việc gì là được rồi.

Bình sinh hắn sợ nhất chính là thiếu nợ, mà càng sợ hơn nữa đó là nợ của nữ nhân.

Trong lúc bất tri bất giác, hắn chợt nhận ra mình đã thiếu nợ khá nhiều. Quân Mạc Tà trong lòng quay cuồng nhất thời giật mình.

Bốn phía tiếng rống giận dữ vang lên rung trời. Chín Đại tiền bối Thú Vương đồng thời ra tay. Hùng Khai Sơn, Hạc Trùng Tiêu và đám Thú Vương nổi giận vọt lên không ngừng quát tháo, nào còn bận tâm thực lực

của mình quá nhỏ bé trước mặt cường giả thánh cấp. Huyền Thiên Phạt cấp cao đều lều mạng đánh về phía này.

Sau khi Triển Mộ Bạch đánh ra một kích thì đồng thời chín vị Thú Vương cũng ra tay. Hồng Mông Tử Khí phi thường thần diệu đột nhiên mạnh mẽ phá tan thiên địa linh tỏa của hắn làm cho hắn bị cắn trả. Bị tấn công từ nhiều phía như vậy làm thân thắn trọng thương nghiêm trọng.

Nhưng dù sao hắn cũng là cao thủ cấp bậc Thánh Hoàng, bản thân thực lực bản thân thực lực bất phàm, mà chín vị Thú Vương Tá tiền bối cũng đã đến nỏ mạnh hết đà chứ nếu không cho dù là thời kỳ toàn thịnh thì trăm ngàn lần hắn cũng không dám chống đỡ sự vây công của chín vị Thú Vương này.

Huống chi, lúc nãy cùng Cửu U Thập Tứ Thiếu mới đánh một trận, người đã bị nội thương. Vừa rồi lại thi triển thiên địa thiên địa tỏa khóa Quân Mạc Tà, đánh lén không thành, liền bị cắn trả, nên lúc này chính là bi kịch của hắn.

May mắn thay, mười vị cao thủ quay lại kịp thời tiếp ứng mới rồi mới miễn cưỡng cứu được cái mạng nhỏ của hắn.

Nhưng Thiên Phạt huyền thú hiển nhiên đã điên cuồng.

Một chưởng này trực tiếp khơi dậy địch ý cực mạnh của cả Thiên Phạt sâm lâm, vô số huyền bất kể là phi hành hay chạy dưới mặt đất đều hung hẵn không sợ chết vọt lên.

Trong nháy mắt, hai mươi vị cao thủ như một cái đảo nhỏ sắp chìm trong trong hải dương huyền thú.

Triển Mộ Bạch, mũi miệng không ngừng chảy máu tươi, thương thế rất nặng, nhưng vẫn không cam lòng, oán hận nhìn thoáng qua bên kia: Quân Mạc Tà và lục y Xà Vương, hai người đang ôm nhau ở cùng một chỗ, phủ phục trên mặt đất, không có chút động đậy nào.

Hắn rất là tự tin với một chưởng này của mình. Một chưởng như vậy, lại thi triển dưới tình huống thiên địa linh tỏa có thể đủ đánh gục hai vị tứ cấp Tôn Giả ngay tại đương trường. Tuy rằng lọt vào một cỗ lực lượng thần dị cắn trả ngoài ý muốn, nhưng hắn vẫn tin tưởng trăm phần trăm.

Lúc này đây, hắn không chút nghi ngờ rằng hai người bên kia đã gần đất xa trời rồi.

- Tiểu tử đó đã chết rồi. Chúng ta toàn bộ lui lại, không nên cùng đám súc sinh này tranh chấp làm gì.

Triển Mộ Bạch dồn dập hướng Tào Quốc Phong kêu lên.

Tào Quốc Phong quát lớn

- Tốt. Toàn bộ mọi người đi theo ta.

Quang hoa trong tay chợt lóe lên, một thanh trường kiếm hình thức cổ xưa xuất hiện trong tay hắn, như đón gió, mở ra, nhất thời kiếm quang phóng ra mưa to, đồng thời những tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, hắn như đầu tàu gương mẫu mở đường ở phía trước, hai bên có hai vị Thánh Hoàng bám sát theo sau, tốc độ như gió mở một đường máu đánh giết ra bên ngoài.

Hạc Trùng Tiêu giận tím mặt quát to

- Thiên Phạt huyền thú nghe lệnh. Không tiếc hết thảy, toàn bộ huyền thú xuất động. Phải giết chết hai mươi tên hỗn đản này.

Hắn đang ở trạng thái chiến đấu tức giận nên quên mất hiện giờ mình đã không còn là người cao nhất có thể ra lệnh.

Đúng lúc này bên tai Lộc Thánh Hoàng vang lên thanh âm thập phần ngưng trọng rồi suy yếu dần

- Không được đánh bừa. Thả bọn họ đi, ngàn vạn lần không được đánh bừa, mất nhiều hơn được.

Lộc Thánh Hoàng ngẩn ra, theo tiếng nói nhìn quay trở lại, thì thấy Quân Mạc Tà nằm trên mặt đất nhìn về phía mình chớp mắt, không khỏi nhẹ nhàng thở ra

- Tiểu tử ngu xuẩn này không chết, chỉ cần hắn không chết thì mọi thứ đều có thể bỏ qua.

Mà lúc này, cao thủ liên quân bốn bên đang phi thân nhảy lên trên cây, một đường thoát ra ngoài. Cả Thiên Phạt sâm lâm như sôi trào lên, cơ hồ mỗi một gốc cây đều có mấy chục độc xà thậm chí hàng trăm hàng ngàn, trên bầu trời các loại huyền phi hành kéo dài hơn mười dặm mà phạm vi còn liên tục tăng lên.

Hết thảy quên cả sống chết công kích tới. Dùng tất cả mọi phương thức có thể sử dụng, tấn công dồn dập.

Nhưng hai mươi vị cấp bậc Thánh Vương Thánh Hoàng chính là cao thủ đỉnh phong, bọn hắn xếp thành một đại trận tam giác, một đường, một kiếm, cước bộ không ngừng lại lao ra bên ngoài. Bọn hắn cũng không thèm để ý đả thương bao nhiêu địch thủ, chỉ cầu mong thoát thân.

Bọn họ toàn là đỉnh phong cường giả, Thiên Phạt dựa vào nhân lực cũng khó mà áp chế.

Mắt nhìn vô số huynh đệ tỷ muội con cháu mình đang cố gắng công kích vô ích, rồi sau đó trở thành thi thể trên đất. Lộc Thánh Hoàng lòng đau như cắt, do dự một chút nhưng vẫn quyết định làm theo đề nghị của Quân Mạc Tà. Hắn đề khí hét lớn một tiếng

- Chừa ra một con đường cho bọn họ đi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 82: Sống Chết Với Thiên Phạt

Tình thế bây giờ, mọi người ai cũng hiểu. Những người này không thể nghi ngờ đều là cao thủ nhưng mỗi người bọn họ đều bị nội thương. Cục diện bây giờ giống với lúc những người này đối phó với Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Cho nên dùng biện pháp đã sử dụng với Cửu U Thập Tứ Thiếu đối phó đối với bọn họ là hữu hiệu nhất.

Tiêu hao lực lượng địch.

Luận đơn đả độc đấu, Thiên Phạt sâm lâm không có ai là đối thủ của bọn họ nhưng nơi này cũng là huyền thú đại bản doanh của Thiên Phạt sâm lâm. Chỉ cần bất kể hy sinh đánh bừa, dùng chiến thuật thú hải, thì cho dù là cường giả thánh cấp cũng vẫn là người, nhân lực có hạn, sớm hay muộn cũng có thể giết chết bọn hắn. Ít nhất cũng có thể lưu lại một vài tên.

Phương pháp này có thể giành được thắng lợi cuối cùng, nhưng cái giá phải trả là mấy chục vạn thậm chí trăm vạn tánh mạng huyền thú. Có khi nhóm Thú Vương cũng phải chết chung với bọn họ.

Nhưng như vậy thì Thiên Phạt cũng không tốt bao nhiêu. Đương nhiên Huyễn Phủ và Thánh Địa cũng không gượng dậy nổi.

Cho nên Quân Mạc Tà sau khi lấy lại tinh thần lập tức phát hiện ra tình huống này nên hắn cảm thấy đau lòng liền lên tiếng khuyên bảo. Hiện tại trong lòng của hắn huyền thú giống như là thân nhân của mình

nên sao có thể trơ mắt nhìn bọn hắn trả giá nhiều như vậy được? Còn người của Huyễn Phủ và Thánh Địa thì để mình, Mai Tuyết Yên và những cao thủ khác, thậm chí có cả Cửu U Thập Tứ Thiếu đối phó.

Bây giờ nếu huyền thú hy sinh nhiều cũng không đáng giá. Huống chi trong lòng hắn còn có một ý tưởng mơ hồ: Nợ của mình phải do chính mình đòi lại.

Nhưng lúc hắn bảo với Lộc Thánh Hoàng chừa ra một con đường thì giao chiến song phương đã hỗn loạn vô cùng. Một đám phi ưng do Ưng Vương chỉ huy áp dụng phương pháp tự bạo tiếp tục đả thương địch thủ.

Mấy ngàn phi ưng kêu to lao tới, ngay khi tới gần hai mươi cao thủ liền đồng loạt tự bạo

Mấy ngàn Huyền Ưng thất cấp tự bạo uy lực này sao có thể bình thường được, rất kinh thiên động địa, tạo ra một khoảng trống lớn trong Thiên Phạt sâm lâm. Hai mươi vị cao thủ của bốn nhà dù có công lực cao siêu, phòng ngự chắc chắn nhưng cũng bị dư âm vụ nổ mạnh mẽ này chấn bay thẳng lên trời.

Trên bầu trời Ưng Vương cấp tốc bay lượn qua lại, la hét vang trời, thúc giục một đám Huyền Ưng triển khai một vòng công kích tự bạo mới.

Không thể không nói Ưng Vương là một người cực đoan tàn nhẫn, ngay từ đầu cuộc chiến, hắn hiểu rằng với lực lượng hiện tại mà không dùng sách lược tự bạo thì thương vong sẽ còn nhiều hơn.

Cho nên hắn quả quyết hạ lệnh bổn tộc Huyền Ưng triển khai công kích tự bạo. Làm như vậy tuy rằng nhìn có vẻ thảm thiết nhưng là phương pháp chính xác tiết kiệm tối đa chiến lực. Càng có thể bằng uy lực tự bạo hạn chế lớn nhất mức độ sát thương do địch nhân gây ra.

Nếu đơn thuần chỉ dựa vào thế công cuồng mãnh của huyền thú, căn bản không hề có ý nghĩa, đơn giản chỉ là chịu chết, ngay cả huyền thú

với số lượng đông đảo, cho dù là không chết, liên tục chiến đấu cũng sẽ không có hiệu quả. Không bằng dùng thủ đoạn tàn bạo, trước sau đều phải chết chi bằng tự bạo tiêu hao sinh lực địch hiệu quả so ra lại tốt hơn nhiều.

Hạc Trùng Tiêu thấy Ưng Vương bố trí chiến lược rất tốt, hai mắt sáng lên, lớn tiếng gào thét, liền có vô số cao giai huyền hạc học theo lao xuống, hướng vào giữa, không tấn công từ bên ngoài.

Lấy sinh mạng bản thân sống mái với cường giả của bốn thế lực lớn đại biểu cho nhân loại.

Rầm rầm rầm, thanh âm vang lên không dứt, nghe như băng lở, núi sập. Ở sâu bên trong Thiên Phạt sâm lâm giờ biến thành một hải dương máu lửa.

Mới vừa rồi còn nhàn nhã, hai mươi vị cao thủ hiện tại đã chật vật không chịu nổi, tiếp ứng không xuể, trên thực tế, cao cao thủ ở đây đều bị ảnh hưởng do huyền tự bạo không thể tránh né, nên thương thế càng thêm nặng.

Lấy tu vi của bọn hắn nếu như chỉ một hoặc hai con huyền thú tự bạo sẽ không để trong mắt, cũng không có nguy hại gì. Nhưng đối mặt với mấy ngàn huyền cùng tự bạo thì... ngay cả là Thánh Hoàng cũng vô pháp chịu đựng được trong thời gian dài.

Đúng lúc này từ nơi xa ánh lên quang mang, vô số người đang đứng cùng nhau hét lớn

- Dừng tay. Đều là người một nhà, có chuyện gì từ từ nói.

Hơn mười thân ảnh từ bốn phương tám hướng chạy lại. Đây chính là phục binh vòng ngoài của bốn nhà.

- Ai là người một nhà cùng các ngươi, các ngươi còn không bằng loài cầm thú, nói... nói... cái đầu mẹ ngươi.

Hạc Trùng Tiêu hai con mắt đã biến thành hai cái đèn lồng màu đỏ. Đang muốn hạ lệnh vô luận là ai đều chặn giết toàn bộ, đột nhiên trước mặt nhoáng lên một bóng người, Lộc Thánh Hoàng xuất hiện trước mặt hắn, lớn tiếng nói

- Mở ra một lối thoát thả cho bọn họ đi.

Lúc trước thanh âm hiệu lệnh của hắn rất ồn ào, Hạc Trùng Tiêu tuy rằng nghe thấy được nhưng giả vờ không nghe thấy. Nhưng lúc này Hạc tam gia cũng không dám giả bộ không nghe thấy, dương mắt lên hỏi

- Vì sao? Bọn hắn giết tỷ phu. Chúng ta nên vì tỷ phu báo thù.

- Đồ đần, tỷ phu ngươi chưa chết.

Lộc Thánh Hoàng đánh vào đầu hắn

- Ngươi, ngay cả mệnh lệnh của ta cũng không nghe sao.

Hạc Trùng Tiêu tức thì sờ đầu hỏi

- Thật sự là như vậy? Còn nha đầu Thiên Tầm kia thì sao?

Lộc Thánh Hoàng sắc mặt tối sầm lại, xem ra Quân Mạc Tà có thể may mắn thoát chết đã là một kì tích rồi, Xà Vương Thiên Tầm chỉ sợ là ... không có hi vọng.

Hạc Trùng Tiêu ánh mắt ảm đạm cụp xuống, đột nhiên nhỏ lệ, bi thương nói :

- Chúng ta một đời Thú Vương... Cũng chỉ có một người muội muội này, nàng cứ như vậy bỏ lại chúng ta mà đi

Lúc này người của bốn thế lức đã tụ tập lại với nhau, lúc trước hai mươi người chật vật không chịu nổi, cả người áo quần rách rưới , đầy vết máu, mặt mày tái nhợt, trong đó có hai người đứt tay, trên người đầy vết thương, thậm chí vài chỗ còn có thể nhìn thấy xương trắng.

Thiên Phạt trong thời gian thật ngắn đã tụ tập lại mấy trăm vạn huyền thú.

Trong không trung, vô hạn huyền thú, hầu hết là huyền phi hành, ánh mắt hung tàn, máu lửa nhìn lên đám người này, làm cho bọn họ trong lòng không tự chủ được nổi lên nỗi sợ hải khó hiểu.

Trên mặt đất lại càng đầy rẫy huyền thú, đếm không kể xiết. Nhiều nhất chính là Xà Tộc, độc xà những con có hình thể lớn leo lên đỉnh đại thụ, dương oai diễu võ.

Chứng kiến số lượng huyền thú khổng lồ như thế, người của bốn thế lực dù là cao thủ đỉnh phong cũng cảm thấy như hít phải một ngụm khí lạnh. Cảm giác không tự tin có thể còn sống rời khỏi Thiên Phạt sâm lâm.

Nhưng vào lúc này lại vang lên mấy tiếng gào thét bén nhọn cao ngất, đàn huyền thú đông đảo vẫn chừa ra một lối đi.

Một thân ảnh khôi ngô đứng trên lưng một con hạc trắng lớn, chính là Lộc Thánh Hoàng, chỉ thấy hắn lạnh lùng nhìn những người này rồi thản nhiên nói

- Các ngươi đi đi. Từ nay về sau Thiên Phạt thoát ly Huyền Huyền đại lục, tự tạo một trường phái riêng. Ngày sau gặp lại là địch không phải bạn. Mong rằng lúc đó các ngươi đừng tự làm mình mất mặt.

Đám người Tào Quốc Phong như trút được gánh nặng, vội vàng ôm quyền nói vài câu khách sáo, sau đó vội vàng bỏ đi

Nhìn thấy những người này rời đi, toàn bộ huyền thú trong mắt đều tức giận, thậm chí còn có chút bất mãn

- Bọn hắn giết tỷ phu và Xà Vương, vì sao lại thả họ đi. Chúng ta tuyệt đối có thể giết chết mấy tên vương bát đản đó, vì sao lại thả họ đi.

Hùng Khai Sơn sững sờ đứng dậy, mắt đỏ kè, đã khôi phục nguyên hình một con gấu to lớn, cả người đứng thẳng lên, chỉ tay vào Lộc Thánh Hoàng giận dữ nói :

- Chúng ta Thiên Phạt từ bao giờ trở nên yếu đuối như vậy? Vì sao? Vì sao?

Đối mặt với đông đảo Thú Vương đang bất mãn tự đáy lòng, Lộc Thánh Hoàng cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ giải thích nói

- Không biết là có giết chết được bọn hỗn đản đó không, nhưng Thiên Phạt chúng ta phải hy sinh rất nhiều sinh mạng, quan trọng nhất là tỷ phu các ngươi vẫn còn chưa chết, mà thả bọn hắn đi cũng là ý của hắn.

- Tỷ phu không chết? Phải vậy không?

Hùng Khai Sơn nhất thời kinh hỉ quát to một tiếng, cả người liền vọt đi

Lộc Thánh Hoàng cười khổ, xem ra người thiếu niên này phúc khí thật tốt, ngay cả tên đầu gấu này cũng phục hắn... Bất quá...Hả? Hình như tên này đầu gấu mới vừa rồi dám chất vấn mình... buộc mình phải giải thích... Lộc Thánh Hoàng chợt tỉnh ra, đang chuẩn bị tính sổ với hắn nhưng nhìn lại thì không còn thấy thân ảnh Hùng Khai Sơn đâu nữa.

Hắn đi vấn an tỷ phu sao? Vì sau khi nghe nói Quân Mạc Tà không chết, sầu muộn tiêu tan, nhanh như chớp chạy thoát, không còn tăm hơi.

Lão Hùng lau mồ hôi lạnh

- Đây chính là vương giả cao nhất của Thiên Phạt, là Thánh Hoàng đó. Ai ya, ta vừa rồi làm sao vậy, sao lại có can đảm chỉ vào mặt người mà chất vấn chứ. Ta lạy ông trời. Ca ta thật vất vả mới cưới được vợ, ngàn vạn lần đừng vì vậy mà để lão bà thành quả phụ nha.

Một đám Thú Vương nhất tề xúm lại thấy Quân Mạc Tà ôm Thiên Tầm như trước, nằm trên mặt đất thậm chí cả tư thế chưa từng thay đổi,

tay hắn luôn luôn đặt trên lưng Thiên Tầm không lấy xuống, nhìn đám Thú Vương đang xúm lại, hắn mở mắt nhìn như bảo rằng, mình bình an vô sự

- Tiểu tử kia, ngươi hiện giờ sao rồi? Thương thế như thế nào?

Lộc Thánh Hoàng thấy hắn không động đậy, tiến đến trước mặt khẩn trương hỏi

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng mà thở ra một hơi, cảm giác xương ngực đau đớn, cười khổ một tiếng nói :

- Ta không sao chỉ gãy vài cái xương sườn, điều dưỡng vài ngày sẽ khỏi thôi. Nhưng Xà Vương nàng thật sự có chút nghiêm trọng.

- Cái gì? Tiểu nha đầu này, vẫn chưa chết?

Đám người Lộc Thánh Hoàng hoàn toàn bị chấn động.

Đây chính là công kích toàn lực của cao thủ cấp Thánh Hoàng nha. Tuy rằng Triển Mộ Bạch bị thương cũng không xuất được toàn lực nhưng ít ra cũng hơn phân nửa thực lực lúc bình thường của hắn. Mà Xà Vương nhiều nhất cũng chỉ đạt tới cảnh giới Chí Tôn mà thôi, thậm chí còn chưa tới Tôn Giả bậc một.

Hai người chênh lệch khá xa, một chưởng kia không đem Xà Vương đánh thành một đống thịt nát cũng đã rất không tồi rồi. Bây giờ nghe Quân Mạc Tà nói... Nha đầu kia Thiên Tầm quả nhiên vẫn còn chưa chết. Điều này làm cho chín vị Thánh Vương tiền bối suy nghĩ đến nát óc cũng không hiểu

Chẳng lẽ tên vương bát đản kia hạ thủ lưu tình sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 83: Hoàn Toàn Nổi Giận

Lộc Thánh Hoàng nửa tin nửa ngờ, đưa tay xem mạch Xà Vương. Vận công xem xét, lập tức mở to hai mắt kinh ngạc

- Chuyện gì xảy ra? Tại sao nội tạng nha đầu kia cũng không bị vỡ vụn? Chấn động rõ ràng là vô cùng nghiêm trọng, điều này sao có thể, xương cốt sau lưng đã vỡ nát, nhưng nội thương lại rất nhẹ, không thể hiểu được.

Tám vị Thánh Vương khác cũng giật mình. Chuyện trước mắt làm bọn họ suy nghĩ đắn đo: Xem tư thế Triển Mộ Bạch lúc ấy cũng không phải là bộ dáng hạ thủ lưu tình, không những không hạ thủ lưu tình, mà quả thực là hận đến độ khí lực để bú sữa mẹ cũng muốn dùng hết.

Nhưng Xà Vương nho nhỏ này lại chịu một kích của vị Thánh Hoàng này mà không chết.

Rõ ràng khung xương sau lưng vỡ vụn, từ đây có thể suy đoán nội thương tất nhiên phải rất trầm trọng. Nhưng lục phủ ngũ tạng của Thiên Tầm mặc dù chịu chấn động mạnh lại không hề có dấu hiệu thương tổn, điều này có nghĩa là Thiên Tầm sẽ mãi mãi không cử động được nhưng tuyệt không ảnh hưởng đến tánh mạng. Điều này thật sự là quá mức tưởng tượng. Không thể giải thích được.

Quân Mạc Tà cười khổ

- Không chết thì tốt lắm sao? Lúc ấy có thể là hai người chúng ta hợp công lực lại với nhau chống lại công kích. Công lực của ca ca ta chính là

Hồng Mông Tử Khí đó. Có Hồng Mông Tử Khí giúp Thiên Tầm giữ mạng thì nàng chết mới là chuyện lạ, nhưng xương cốt vỡ vụn mới chính là phiền toái.

Lại nói tình hình lúc đó hung hiểm vô cùng. Nếu Xà Vương không lao lên, Quân đại thiếu gia hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng Xà Vương lao lên phía trước, che cho hắn. Mặt khác Quân Mạc Tà không để ý tánh mạng toàn lực thúc giục công lực đem Hồng Mông Tử Khí trong nháy mắt trút vào trong kinh mạch Xà Vương.

Đừng xem Quân Mạc Tà chỉ vừa mới tu luyện không lâu, tu vi tựa hồ không cao không thể so sánh với cường giả thánh cấp, với cảnh giới Tôn Giả, thực lực Quân đại thiếu tự nhiên không bằng nhưng Xà Vương chỉ mới có tu vi Chí Tôn, hơn nữa còn là vừa mới đột phá không lâu, căn cơ chưa ổn, do vậy, Hồng Mông Tử Khí do Quân đại thiếu toàn lực trút qua, vô luận là chất lượng hay số lượng đều vượt xa năng lực thừa nhận của nha đầu Thiên Tầm.

Với lượng linh khí lớn như vậy, Xà Vương căn bản không thể thừa nhận. Nếu không có một kích kia, chỉ sợ riêng Hồng Mông Tử Khí của Quân Mạc Tà cũng đủ làm cho Xà Vương nháy mắt nổ banh xác.

Nhưng đúng vào lúc này công kích lao đến, hai loại lực lượng này ở trong ở trong thân thể Xà Vương hung hăng va chạm.

Dù sao đó cũng là công kích của Thánh Hoàng mấy trăm năm khổ tu, rất cường đại. Hồng Mông Tử Khí của Quân Mạc Tà rất tinh thuần nhưng số lượng thì kém hơn nhiều, dĩ nhiên không phải là đối thủ. Nhưng Hồng Mông Tử Khí cũng có chỗ huyền ảo của nó. Mặc dù không đến nỗi quá kém nhưng bảo trụ cái mạng nhỏ của Xà Vương thì dư sức.

Nhưng cũng chỉ bảo vệ được cái mạng nhỏ mà thôi.

Sống lưng Xà Vương và toàn bộ khung xương đều bị một chưởng này đánh cho dập nát. Hơn nữa nội tạng cũng bị thương nghiêm trọng.

Thương thế như vậy so với tình hình Mai Tuyết Yên lúc trước còn nghiêm trọng hơn.

- Hừ. Nha đầu kia thương thế nghiêm trọng như vậy, tại sao còn không bị hóa thú trở lại.

Lộc Thánh Hoàng xem xét một phen phát hiện ra chuyện lạ, càng không khỏi kỳ quái.

Quân Mạc Tà cười khổ, chính vì sử dụng Hồng Mông Tử Khí bảo vệ toàn thân của nàng cho nên muốn nàng hóa nguyên hình thì phải trừ bỏ tử khí này đi.

Mặc dù vậy, trong mắt Lộc Thánh Hoàng, Thiên Tầm nhận một kích trí mạng như vậy mà chỉ bị thương nặng không chết đã là kỳ tích rồi. Phải biết rằng đây là một kích của một Thánh Hoàng có ít nhất tám thành công lực.

Nhưng trên thực tế thương thế Xà Vương vẫn rất nghiêm trọng, căn bản không có có bất kỳ động tĩnh nào. Tình huống trước mắt mà nói, Quân Mạc Tà dốc hết toàn lực thậm chí còn mượn dùng một lượng lớn Hồng Mông Tử Khí trong Hồng Quân tháp nhưng cũng chỉ có thể níu kéo một chút sinh cơ mà thôi, kết quả như thế nào cũng không thể nói trước được. Quân đại thiếu gia cũng không có quá nhiều tin tưởng lắm có thể cứu mạng nhỏ của Thiên Tầm trở về.

Lộc Thánh Hoàng vẫn đang còn kỳ quái với kỳ tích trước mắt thì một màn trình diễn kinh người lại xảy ra.

Mọi người đang đứng ở đây xem đều líu lưỡi, Quân Mạc Tà phất phất tay, Xà Vương trong lòng ngực của hắn đột nhiên biến mất.

Lộc Thánh Hoàng ánh mắt chớp chớp. Hắn tập trung nhìn người thiếu niên kia, cảm giác được, trên người thiếu niên tuổi còn nhỏ tuổi này ẩn chứa vô cùng vô tận bí ẩn.

Chỉ cần nháy mắt làm một người đang sống biến mất, bổn sự này chính mình cũng nhìn không thấu.

Bất quá lão cũng không nói gì thêm, chỉ nhìn Quân Mạc Tà đầy ẩn ý.

Đối với Lộc Thánh Hoàng mà nói, Quân Mạc Tà càng thần bí, nội lực càng càng thâm hậu thì thành tựu sẽ sau này sẽ càng cường đại. Mà hiện giờ hắn là người của Thiên Phạt sâm lâm nên Thiên Phạt sâm lâm càng có lợi.

Cho nên vị Thiên Phạt Thánh Hoàng sống gần ngàn năm này không hỏi gì nữa, hắn còn mong Quân Mạc Tà có càng nhiều bí mật càng tốt, càng mạnh càng tốt.

Hắn là con rể Thiên Phạt, là nam nhân của Tuyết Yên. Lý do này cũng đã đủ rồi.

Với lại, thời gian cũng không còn nhiều. Với tình hình trước mắt, Thiên Phạt sâm lâm có nhân vật như Quân Mạc Tà trấn thủ vậy là đủ rồi, ít nhất là trong lúc này.

Quân Mạc Tà trước mắt bao người thi triển ra thủ đoạn thần kỳ, kinh thế hãi tục. Không phải hắn muốn khoe khoang mà là không thể không làm, bởi vì hơi thở Xà Vương càng ngày càng mỏng manh. Nếu không đưa nàng vào Hồng Quân Tháp thì chỉ sợ hương vẫn ngọc tan. Nhân lúc Xà Vương không thể cử động, liền đem nha đầu Thiên Tầm vào thế giới Hồng Quân tháp điều dưỡng.

Lúc trước Mai Tuyết Yên mặc dù trọng thương tính mạng bị de dọa, tu vi mất hết, bị hóa thú nhưng ít nhất còn có thể bảo trì thần trí thanh tỉnh. Có được năng lực tự chủ nhưng Xà Vương hiện tại lâm vào trạng thái hôn mê, không có tri giác.

Trạng thái hiện tại của nàng So với người sống đời sống thực vật ở kiếp trước chỉ sợ còn tệ hơn. Ít nhất người sống đời sống thực vật còn có ý thức còn có thể có tiềm thức, hoặc mơ mộng nhưng Thiên Tầm ngay cả

điều này cũng không có. Tình huống của nàng hoàn toàn phải phụ thuộc vào ngoại lực bên ngoài để khôi phục. Bản thân nàng không có giúp được gì.

Cho nên Quân Mạc Tà mới đem nàng vào Hồng Quân Tháp, dùng thiên địa linh khí tinh thuần chậm rãi bồi bổ.

Đợi tới khi nàng khôi phục thần trí mới có thể tiếp tục chữa thương.

Còn thương thế của mình, Quân đại thiếu gia cũng đã xử lý xong.

Phương pháp xử lý thương thế của Quân Mạc Tà cũng làm cho vị Thiên Phạt Thánh Hoàng với kiến thức rộng rãi, Lộc Thánh Hoàng này lần nữa cả kinh. Hơi có vài phần khó có thể tin nhưng chính là mình tận mắt trông thấy. Giống như xem phải chuyện kinh dị.

Chỉ thấy Quân đại thiếu gia chậm rãi ngồi dậy, khung xương trước ngực gãy nhiều chỗ không ngừng vang ra từng đợt rắc rắc vang giòn. Nhìn là có thể thấy đau đớn như thế nào, cho dù là thân thể cường tráng, da dày thịt béo như Thiên Phạt huyền thú, nhưng khi thấy cảnh này cũng cảm thấy đau đớn thay cho Quân Mạc Tà.

Không ngờ Quân đại thiếu gia lại làm như không, mạnh mẽ hít một hơi thật sâu, thân thể bành trướng phình ra như bong bóng, Ngay dưới chỗ những xương sườn bị gãy, linh khí thần dị bên trong người hắn bay tới như đỡ phía dưới, dời những khúc xương gãy về vị trí cũ một cách huyền diệu khó giải thích. Chính bởi vì thân thể hắn đang phồng lên nên để đưa những khúc xương gãy về đến vị trí đúng cũng cần một khoảng cách.

Quân Mạc Tà cắn chặt răng, thân thể đang bành trướng tràn đầy linh khí đột nhiên thu lại, co rút về kích thước ban đầu, khung xương bên trong bắt đầu kín kẽ lại, va chạm vào nhau, sinh ra đau nhức mãnh liệt làm Quân đại thiếu gia đau muốn ngất đi

Nhưng đau đớn như vậy hắn vẫn cố gắng nhịn. Trên trán mồ hôi hạt to, nhỏ chảy như nước mưa rơi.

Sau đó, Quân đại thiếu gia cẩn thận thúc dục Hồng Mông Tử Khí đem xương gãy bó chặt lại. Sau đó đưa tay ra sờ phần eo, cảm giác một chút xác nhận lần đau đớn này đã qua, nếu không vận động mạnh thì mấy chỗ xương gãy này không có gì đáng ngại nữa.

Tuy rằng như thế, khuôn mặt tuấn tú của Quân Mạc Tà cũng trở nên tái nhợt, mồ hôi đổ ra như tắm, nhưng từ đầu đến cuối thần sắc của hắn lại hoàn toàn không có bất kỳ biến hóa nào. Vẫn bình tĩnh, lạnh lùng, thậm chí ánh mắt của hắn cũng không thay đổi chút nào.

Nhưng cũng bởi vì đau nhức này mà sát khí trong mắt hắn bắt đầu tỏa ra.

Bất kể là vì tập kích thình lình của Triển Mộ Bạch hay lời nói cổ quái của hắn, hết thảy cũng làm cho trong lòng Quân Mạc Tà nổi lên sát khí nồng nặc.

Lại là một món nợ máu.

Nợ máu phải trả bằng máu.

Triển Mộ Bạch đến đây nhắn gửi bởi vì Mạc Vô Đạo hi vọng sau khi mình nghe xong sẽ ra khỏi Thiên Phạt rồi thừa cơ đối phó với mình. Điểm này hắn là không có sai. Nhưng thình lình lại ra tay đánh lén thì nhất định là chủ ý của Triển Mộ Bạch.

Chủ ý này không sai.

Tuy rằng hy sinh thanh danh của một vị Thánh Hoàng nhưng có thể giết chết tai hoạ ngầm lớn lao của Tam Đại Thánh Địa vĩnh viễn.

Cuộc đánh đổi này được nhiều hơn mất. Thậm chí thanh danh của Triển Mộ Bạch cũng chưa chắc hư hao. Vì ít nhất thì hắn cũng vì truyền nhân địa y của hắn mà báo thù. Hơn nữa vì đại nghĩa hắn còn là vì Tam

Đại Thánh Địa, quyết định hy sinh thanh danh để diệt trừ đại họa này. Như vậy không chừng hắn còn được tôn vinh hơn trước.

Nhưng mà Quân Mạc Tà vẫn chưa chết.

Điều này làm cho sự hy sinh của Triển Mộ Bạch không có bất cứ ý nghĩa gì, lại càng bêu xấu thanh danh của hắn.

Nghiêm trọng nhất chính là lần đánh lén của Triển Mộ Bạch đã hoàn toàn khơi dậy lòng trả thù trong Quân Mạc Tà. Hắn thậm chí không biết chính vì lần đánh lén này của mình đã khơi dậy hoàn toàn tính cách sát thần diệt quỷ trong lòng Quân Mạc Tà, hoàn toàn chọc giận Quân Mạc Tà vốn đã là một tên vô pháp vô thiên.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 84: Dầu Hết Đèn Tắt? Mau Để Ta Xem

Mai Tuyết Yên vẫn còn trọng thương, chưa lành, Quân Mạc Tà từng nghĩ tới việc làm thế nào đối phó với Tam Đại Thánh Địa. Tuy rằng thực lực của hắn cũng không thể tạo thành hao tổn quá lớn đối với Tam Đại Thánh Địa. Nhưng bằng Âm Dương Độn vô thanh vô tức với Ngũ Hành nghịch thiên thì cũng có thể làm cho Tam Đại Thánh Địa nếu không phòng bị bị hủy diệt tông môn, làm cho bọn chó má nguỵ quân tử hả miệng là nói vì thiên hạ này trở thành chó nhà có tang.

Nhưng hắn lại nghĩ tới nguyện vọng cả đời của Mai Tuyết Yên là bảo đảm chắc chắn Đoạt Thiên chi chiến thắng lợi, Quân Mạc Tà không đành lòng làm hi vọng của nàng tan biến càng không hi vọng mình thật sự trở thành tội nhân phá hỏng an nguy của đại lục.

Cho nên Quân Mạc Tà lựa chọn ở ẩn, đem toàn bộ Quân gia dời tới Thiên Phạt, nhưng quyết định của hắn không được người ta xem như là thoái ẩn mà lại giống như rùa đen rút đầu trốn trong Thiên Phạt sâm lâm.

Đây hoàn toàn là hai khái niệm bất đồng.

Sự kiện tập kích của Triển Mộ Bạch chân chính làm Quân Mạc Tà nổi giận.

Chính mình suýt nữa chết, Thiên Tầm sinh tử không rõ, kiếp này không biết có phục hồi được hay không, hậu quả nặng như vậy làm hắn cũng không thể chấp nhận được.

Lúc đầu là Mai Tuyết Yên, sau đó là Thiên Tầm, nếu mình còn lùi nữa thì kế tiếp là ai đây?

Ta đã nhường, các ngươi vẫn không buông ta, truy đuổi đến cùng, vậy tại sao ta lại phải nhường nữa?

Đối phó với chó dữ, ngươi không đánh chết nó, nó liền điên cuồng cắn xé không buông. Chỉ có cách đánh cho nó chết hoặc đánh cho nó sợ bỏ chạy mới là cách tốt nhất.

Cho nên Quân Mạc Tà quyết định phản kích. Mà phải là huyết tinh phản kích.

Tất cả tâm tư này, hắn không biểu lộ ra, bề ngoài vẫn thản nhiên, cừu hận trong lòng đem đè nén xuống. Chuẩn bị tâm lý cho một thời khắc bùng nổ.

Cho đến lúc đó, Quân Mạc Tà quyết định sẽ không để cho người khác biết được.

Đây chính là tâm lý quyết tâm trả thù một cách mãnh liệt.

Tâm lý hiện giờ của Quân Mạc Tà giống như là Lang Vương đang săn mồi trên đại thảo nguyên, lẳng lặng chờ đợi đến thời cơ thích hợp nhất. Khi thời cơ chưa đến thì sẽ không lộ ra nanh vuốt của mình.

- Đi, đến chỗ của ta, chúng ta thương lượng một số việc sắp tới.

Quân Mạc Tà đứng dậy, nhẹ nhàng phủi bụi đất trên người, mỉm cười giống như là cũng không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng nhóm Thú Vương nghe những lời này của hắn thì từ tận đáy lòng dâng lên một cỗ hàn khí tựa như thấy núi thây biển máu sắp xảy ra mà chính là do thiếu niên này sắp đặt.

Đây cũng là thiên phú trực giác của huyền thú, trực giác cảm ứng nguy cơ sắp xảy ra mà nhân loại không thể nào hiểu được.

Chính là trực giác.

- Sự tình tại sao lại như vậy? Quả thực là khinh người quá đáng. Vừa rồi thà liều mạng cũng không để cho bọn hỗn đản đó toàn mạng đi ra. Nói chúng ta là cầm thú nhưng bọn hắn ngay cả cầm thú cũng không bằng.

Ở trong đại sảnh của Quân Mạc Tà, Lộc Thánh Hoàng từ miệng Hạc Trùng Tiêu biết được Thiên Phạt gặp chuyện gì trong những năm gần đây, không khỏi nổi giận lớn tiếng rống to.

Gần bốn trăm năm vất vả trả giá, kết quả cuối cùng chỉ là sự phản bội trắng trợn mà bất luận kẻ nào cũng không thể thừa nhận được. Nếu Lộc Thánh Hoàng tu vi còn như xưa thì chỉ sợ đã xuất mã giết tới tổng bộ Tam Đại Thánh Địa để đòi lại công đạo.

Đám người Hạc Trùng Tiêu đứng yên, một tiếng cũng không dám ho he.

- Tuyết Yên đâu? Nha đầu hiện đang ở chỗ nào? Thương thế của nàng khôi phục đến đâu rồi?

Lộc Thánh Hoàng nghiêm túc hỏi

- Tuyết Yên trước mắt xem như đã phục hồi tới huyền thú cấp bảy hoặc tám. Nhưng nếu muốn khôi phục toàn bộ thực lực thì phải cần một khoảng thời gian nữa.

Quân Mạc Tà thản nhiên nói

- Tuyết Yên nha đầu đúng là bị đánh trở về nguyên hình? Sao lại như thế được?

Lộc Thánh Hoàng khiếp sợ hắn, thực không thể tin được mình lại nghe những lời như vậy từ hắn, hắn tức đến độ giơ tay đập lên mặt bàn bằng đá khiến cho bàn đá cứng rắn như vậy nhưng dưới chưởng này của hắn lập tức nát thành bột đá.

- Tam Đại Thánh Địa quả nhiên lật lọng, khinh người quá đáng, lão tử thề không cùng bọn hắn đội trời chung.

Tám vị Thánh Vương khác tận đáy lòng đều căm phẫn.

Người khác có thể không biết nhưng bọn hắn sao không biết? Mai Tuyết Yên... chính là huyết mạch duy nhất còn lại trên đời của Thiên Phạt lão tổ tông Mai Thánh Hoàng. Cũng là huyết thống hoàng tộc duy nhất của cả Thiên Phạt sâm lâm. Đây cũng là bí mật lớn nhất của Thiên Phạt sâm lâm.

Thiên Phạt chư thú cho dù tu vi cao tới đâu, không kể là có đạt tới Thánh Hoàng cấp độ hay không cũng chỉ được xưng Thú Vương mà thôi, duy chỉ có con cháu nhất mạch của Mai Thánh Hoàng mới có tư cách xưng là Thú hoàng.

Nếu Mai Tuyết Yên thật sự xảy ra chuyện vậy thì người kế tục đời sau sẽ không còn nữa, chín người đều không thể tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra. Vạn nhất vị lão tổ tông kia biết được tức giận ra khỏi Thiên Phạt bí động thì không chỉ xảy ra một trường hạo kiếp đơn giản không thôi.

Một hồi lâu sau, bọn hắn mới bình tâm trở lại, liền hỏi Quân Mạc Tà

- Tiểu tử, ngươi là trượng phu của Tuyết Yên, ngươi có tính toán gì hay không?

Quân Mạc Tà đã biết vị này là Lộc Thánh Hoàng, tên thật là Lộc Truy Phong, là một trong bát đại Thú Vương đời trước

Ngoài ra còn có Hạc Thánh Vương, Hạc Mông Lung, Sư Thánh Vương Thạch Phá Thiên, Hầu Thánh Vương Hầu Chí Khí, Xà Thánh Vương Dư Long mẫu, Báo Thánh Vương Bao Bất Đồng, Hổ Thánh Vương Hồ Chấn, Hùng Thánh Vương Hùng Phích Lịch, Lang Thánh Vương Lang Khiếu Phong

Chín người này, năm đó thanh danh rất hiển hách là những đại nhân vật danh chấn Huyền Huyền đại lục.

- Ta có tính toán gì hay không để sau hãy nói, hiện tại mấu chốt chính là chín vị tiền bối có tính toán gì hay không?

Quân Mạc Tà trầm ngâm một lát vẫn không nói mà hỏi ngược lại. Một câu này mặc dù không nói rõ nhưng mỗi người đều hiểu được Quân Mạc Tà hỏi chín vị tiền bối xác định vị trí của mình như thế nào?

Quân không thể có hai tướng, nước không thể có hai vua.

Huyền thú cũng như thế.

Chín người này tất nhiên sẽ vì Thiên Phạt trợ lực rất lớn nhưng lại có thể làm ra phân chia quyền lực ở tầng trên. Việc xuất hiện hai tầng vương giả như vậy sẽ là một chuyện xấu.

Mấy trăm năm nay, Thiên Phạt đã đã hình thành hệ thống quản lý cực kỳ nghiêm khắc, Thú Vương mới nhậm chức thì trong tộc đàn có quyền uy vô thượng không cần phải bàn cãi. Nhưng hiện giờ, Thú Vương tiền bối ẩn cư đã xuất hiện, ảnh hưởng rất lớn tới tình hình hiện tại.

Việc này phải giải quyết trước tiên, phải định rõ vị trí. Nếu không có thể này sinh nguy cơ, hậu họa từ bên trong.

Để diệt thù ngoài, trước tiên phải ổn định nội bộ.

Quân Mạc Tà sẽ bắt đầu kế hoạch trả thù của mình nhưng hắn đương nhiên không muốn phía sau đại bản doanh xuất hiện nội chiến. Cho nên chuyện thứ nhất hắn muốn giải quyết chính là nguy cơ tiềm ẩn này.

- Ngươi hỏi chúng ta có ý định gì? Mấy lão già chúng ta nguyên khí đại thương thọ nguyên gần hết, cho dù muốn tiếp tục thống lĩnh huyền thú cũng là hữu tâm vô lực.

Lộc Truy Phong cười khổ một tiếng nói :

- Chúng ta chín người vừa rồi cũng đã thương lượng qua. Lần này đi ra, sẽ ở trong tộc đàn an dưỡng hết quãng đời còn lại, nhưng nếu có chiến đấu, thì chín lão bất tử chúng ta sẽ tiên phong đi đầu, lực chiến đấu của chúng ta tuy rằng thua xa trước kia nhưng để kéo địch nhân đi theo thì vẫn có thể làm được, từ nay về sau Thú Vương các tộc khi có chiến đấu phải tuân theo yêu cầu này, đây là yêu cầu duy nhất là của chúng ta.

Tám vị Thánh Vương còn lại sôi nổi gật đầu.

Những lời này vừa nói ra, Quân Mạc Tà và Hạc Trùng Tiêu trong lòng đều cảm động

Theo lời Lộc Truy Phong nói thì chẳng khác gì từ bỏ quyền lực địa vị tối cao của Thú Vương vương giả.

- Chư vị tiền bối quả nhiên cao thượng, Mạc Tà và Thú Vương huynh đệ sẽ khắc ghi trong lòng. Hiện tại, ta có điều khó hiểu, mong tiền bối giải thích.

Quân Mạc Tà nhíu mày nói :

- Lộc tiền bối, lúc trước chín người các vị tiến vào Huyễn Phủ mê vụ tu vi thấp nhất cũng là cấp bậc Thánh Vương. Nhưng sau hơn ba trăm năm, huyền thú đời sau cấp bậc cao nhất cũng chỉ tới Chí Tôn, duy nhất ngoại lệ là Tuyết Yên bất quá cũng chỉ tới mức Tôn Giả mà thôi. Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ đám người Hạc Trùng Tiêu và Hùng Khai Sơn không cố gắng tu luyện?

Lộc Truy Phong lần thứ hai lộ ra thần sắc phẫn nộ cực độ

- Đây cũng là do một tay bọn hỗn trướng kia an bày. Thiên Phạt có lệ, chỉ đến thời điểm truyền thừa thì Thú Vương mới có thể đem bí pháp truyền thừa của bổn tộc truyền cho Thú Vương mới quật khởi, và cũng chỉ có truyền miệng. Nhưng chúng ta chưa kịp tiến hành truyền thừa thì đã bị lừa vào Huyễn Phủ mê vụ. Hùng Khai Sơn và Hạc Trùng Tiêu là đám nhân tài mới xuất hiện sau này dĩ nhiên là không nhận được Thú

Vương truyền thừa nên không có kỹ thuật chiến đấu và tâm pháp thì làm sao có thể tiến xa được. Tiểu Mai có thể tu luyện tới Tôn Giả là bởi vì bản thân nha đầu là kỳ tài ngút trời, thiên tư hơn người. Đáng tiếc nàng lại bị đánh cho tới nỗi phải quay về bản thể. Chúng ta năm đó sao lại ngu xuẩn như vậy? Đi tin lời ngon tiếng ngọt của đám hỗn đản kia.

- Thì ra là thế.

Quân Mạc Tà và đám người Hạc Trùng Tiêu đều là tỉnh ngộ. Cũng chẳng trách được thì ra Thiên Phạt Thú Vương đời sau này thực lực lại suy nhược như thế, nguyên nhân thì ra là vì lí do này.

- May mắn thay, ở thời khắc mấu chốt có ngươi xuất hiện. Nếu không thừa dịp chúng ta vắng mặt, bọn hắn có thể càn quét cơ nghiệp của Thiên Phạt thì xem như Thiên Phạt sâm lâm xong rồi. Ta dù có xuống Hoàng Tuyền cũng không có mặt mũi nào gặp các Thiên Phạt tiền bối triều đại trước.

Lộc Truy Phong nói xong vẫn còn cảm thấy sợ hãi, đồng thời nhìn Quân Mạc Tà càng tỏ vẻ hài lòng.

- Các ngươi nói nguyên khí đại thương, thọ nguyên không còn nhiều? Có thể cho ta xem được không?

Quân Mạc Tà quan tâm hỏi

- Muốn xem cũng không sao nhưng cũng không có biện pháp nào cải thiện, chúng ta tuy rằng không còn để ý đến chuyện sinh tử nhưng nếu có thể không chết thì thật là tốt, nhất là trong thời buổi rối loạn như hiện nay, nếu mất lá chắn cuối cùng là những lão già chúng ta đây, và chỉ dựa vào những tiểu bối này thì thật là khó khăn...

Lộc Truy Phong mang theo ánh mắt áy náy và lo âu nhìn Hạc Trùng Tiêu, giọng không có nhiều hy vọng, ảm đạm nói

- Chỉ còn khoảng 15 năm nữa thôi, từ ngày ta bị phong ấn cắn nuốt đồng thời chịu đựng va chạm của kẻ điên như Cửu U Thập Tứ Thiếu, ngũ tạng lục phủ của ta gần như suy kiệt, tiềm lực tiêu tán hết sạch từ lâu, thậm chí cả tinh thần cũng bị thương nặng, phải chịu đựng liên tục trong một thời gian dài, còn thần thức hiện giờ tùy lúc cũng sẽ hỏng mất. Chúng ta hiện giờ chỉ còn chờ chết, không thể trông cậy vào ai được.

Lộc Thánh Hoàng càng nói ngữ khí càng ảm đạm, ý thức tựa hồ như sắp gục mất nhưng đột nhiên kinh ngạc nhìn Quân Mạc Tà, toàn thân hắn run rẩy.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 85: Vì Tuyết Yên

Lộc Truy Phong cảm giác được, từ hai ngón tay của Quân Mạc Tà truyền ra một cỗ lực lượng vô cùng thần kỳ tiến vào thân thể của mình, chạy dọc theo kinh mạch, tuy rằng chỉ chạy một vòng thôi nhưng hắn vẫn rõ ràng cảm nhận được kinh mạch trong cơ thể vốn đã khô kiệt và gần như không hoạt động thì dường như có dấu hiệu sống lại.

Ba trăm năm không ngừng ra sức nên cạn kiệt khiến cho thân thể hắn tựa như một gốc cây già sống qua vạn năm, đã đạt tới cực hạn; tuy rằng bề ngoài vẫn trông như bình thường nhưng bên trong lại hoàn toàn mục nát, điều duy nhất hắn có thể làm chính là chậm rãi chờ đợi lão hóa, rồi cuối cùng tan thành hư ảo.

Nhưng lực lượng kỳ diệu khó có thể hình dung bằng ngôn ngữ này lại làm cho thân thể gần như chết héo của hắn xuất hiện một chút sinh cơ, một chút sinh cơ khó hiểu.

Giống như một làn gió xuân chợt thổi qua. Tuy rằng không thật sự mang lại sinh cơ nhưng chỉ cần ngọn gió xuân này không mất đi, thì có thể làm cho mưa thuận gió hoà biến một phiến hoang vu thành ốc đảo đầy sức sống.

- Tình huống quả thật có chút nghiêm trọng bất quá cũng không đến mức không có cách cứu chữa.

Quân Mạc Tà thu tay, ánh mắt chợt lóe lên rồi nói

- Trước tiên hãy tĩnh dưỡng một thời gian, để ta sẽ luyện chế cho mọi ngườii mấy liều đan dược đặc biệt, làm cho sinh mệnh của mọi người cạn kiệt lần nữa, sau đó dùng một loại đan dược khác để điều tiết hao tổn thân thể, làm liên tục như vậy trong vòng một năm, tin rằng sau đó, cái gọi là nguy hiểm từ bên trong cơ thể khô kiệt sẽ hoàn toàn biến mất, lúc đó ta có lòng tin sẽ khôi phục hoàn toàn thực lực của mọi người lại như xưa, thêm vào đó lấy kinh nghiệm tích lũy mấy trăm năm nay sẽ làm cho các vị có thêm một bước tiến dài.

- Kỳ thật mọi người bị tổn hao nhiều nhất chính là Huyền đan lực lượng, bị cạn kiệt dẫn đến suy thoái. Thực ra cũng không phải là chuyện gì to tát.

Quân Mạc Tà hời hợt nói.

- Hoàn toàn khôi phục? Thậm chí là tiến thêm một bước? Thực sự không phải là chuyện gì to tát?

Lộc Truy Phong hoàn toàn ngây người. Huyền đan suy thoái, đây chính là kết thúc của huyền thú mà còn không phải là chuyện to tát gi?

Hắn không thắc mắc nữa mà trong lòng mừng như điên, tuy rằng có chút không hiểu về lực lượng thần kỳ của Quân Mạc Tà. Có thể khôi phục thân thể khỏe mạnh, kéo dài sự sống đã là việc đáng mừng rồi, bây giờ nghe ý tứ của Quân Mạc Tà thì thậm chí ngay cả thực lực cũng có thể khôi phục, hơn nữa còn có một bước tiến dài.

- Đúng vậy. Chỉ cần làm theo phương thức điều dưỡng của ta, lấy căn cơ của mọi người, còn có mấy trăm năm tích lũy, tuyệt đối có thể tiến một bước dài sau ba trăm bảy mươi lăm năm.

- Tuy rằng các vị phải trả một giá rất đắt, nhưng cố gắng của các vị so với cố gắng của người khác nhiều gấp bội, mặc dù công lực tu luyện ra đại bộ phận đều bị tiêu hao nhưng có một kết quả không thể chối cãi đó là kinh mạch của các vị trong hơn ba trăm năm khắc khổ tu luyện đã khuếch trương không biết bao nhiêu lần. Phong ấn tuy rằng hút hết công

lực các vị vất vả tích góp từng tí một nhưng lại không làm cho kinh mạch của các vị nhỏ đi. Vì vậy một khi khôi phục được tu vi khi xưa, các vị tu luyện sẽ càng nhanh chóng, làm ít hưởng nhiều. Trong thời gian cực ngắn, có thể bổ sung công lực tổn thất và tiến thêm một bước dài.

- Tuy nhiên điều kiện tiên quyết là phải bảo đảm chắc chắn thân thể chư vị tiền bối vô sự

Quân Mạc Tà cười cười, việc hắn đầu tư như vậy cũng đáng giá. Chín người này ai cũng là cường giả cấp Thánh Vương. Hơn nữa bất kể là vận mệnh hay lập trường đều gắn kết họ lại với nhau.

Khi nhóm người này nhận sự giúp đỡ của mình thì Quân Mạc Tà cũng sẽ nhận được sự ủng hộ hết mình từ bọn họ.

Bất quá Quân Mạc Tà vẫn còn tâm sự trong lòng. Lấy năng lực trước mắt của hắn, nếu dùng Hồng Mông Tử Khí để chữa thương cho các vị tiền bối Thú Vương thì bọn họ sẽ nhanh chóng hồi phục, hiệu quả cũng cao.

Nhưng sở dĩ hắn không làm như vậy bởi vì cũng không phải hắn kiêng kị gì mà là lúc này Quân Mạc Tà không có nhiều thời gian để lãng phí. Lấy thực lực bản thân chín vị Thú Vương, thời gian trị thương cho mỗi người ít nhất cũng phải mất bốn năm ngày, tổng cộng cũng cần hơn bốn mươi ngày, nhưng Đông Phương Thế Gia ở bên ngoài có thể không chờ đợi được.

- Việc điều trị này hơi tốn công phu, các vị tiền bối trước hết hãy trở lại tộc đàn tu dưỡng, có thể tận dụng khoảng thời gian này tiến hành Thú Vương truyền thừa mau chóng đề cao thực lực Thiên Phạt huyền thú. Mặt khác ta muốn mời Lang Thánh Vương tạm thời đi theo ta, ta sẽ luyện chế đan dược thích hợp trong thời gian nhanh nhất để Lang Thánh Vương mang về, vì bây giờ ta phải ra ngoài một chuyến.

Quân Mạc Tà trong mắt hiện lên một đạo hàn quang

- Có một số việc cần phải nhanh chóng giải quyết.

Quân đại thiếu gia sở dĩ lựa chọn Lang Thánh Vương đi theo là bởi vì hơn hơn ba trăm năm qua, lang tộc đã hoàn toàn xuống dốc cho dù Lang Thánh Vương muốn truyền thừa thì cũng tìm không ra đối tượng thích hợp.

- Sự tình này gấp như vậy sao? Ngươi có cần người giúp đỡ không?

Lộc Truy Phong vội vàng hỏi, người phấn chấn. U ám qua đi, trời quang quay lại, đâyđúng là càm giác bản thân đã khôi phục sức sống sinh tồn.

- Không cần. Chỉ cần Hạc vương và Ưng Vương kêu huyền thú phi hành, nhanh chóng liên lạc với các đại thế gia rồi đem tin tức cụ thể truyền về là tốt rồi.

Quân Mạc Tà nặng nhọc nói, nhấn mạnh câu cuối cùng

- Phải tiến hành việc này một cách nhanh nhất.

- Hiểu rồi.

Hạc Trùng Tiêu và Ưng Vương Ưng Toái Không tức thời truyền lệnh xuống. Bên ngoài vài đầu huyền phi hành cửu cấp lập tức bay lên trời rồi mất hút trong mây mù.

Lúc Quân Mạc Tà rời đi, Lộc Truy Phong đột nhiên gọi hắn lại thần sắc có chút khẩn trương, khó khăn lắm mới mở miệng nói ra được

- Quân Mạc Tà, ngươi có thể có rất nhiều năng lực thần kỳ, tiềm năng vô hạn, ta sống gần ngàn năm cũng không thấy ai hay một người nào có thể so được với ngươi. Nhưng... có một việc... Tuyết Yên hiện tại đã được ngươi an bài để chữa thương, ta chỉ muốn nói với ngươi...

Thanh âm của hắn có chút ngập ngừng, nói năng lộn xộn, giống như không biết nói như thế nào mới tốt, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Quân Mạc Tà không hấp tấp chút nào, lẳng lặng, kiên nhẫn nghe.

- Ngươi chắc cũng đã nghĩ tới, huyền chúng ta một khi Hóa Hình tất nhiên đều là mấy trăm tuổi. Nhưng đây là quan điểm sai lầm. Trên thực tế huyền thú chúng ta trước khi hóa hình nếu không có thể đột phá tất nhiên sẽ phải chết; nhưng một khi đã Hóa Hình sinh mệnh chẳng khác gì bắt đầu một lần nữa. Nói cách khác, tuổi sẽ được tính lại từ lúc hóa hình. Hơn nữa sau khi hóa hình thì có thể sống lâu hơn nhân loại, nhân loại sống một năm thì chúng ta có thể sống mười năm. Ta nói như vậy ngươi hiểu không? Cho nên Tuyết Yên... kỳ thật chỉ là tiểu nữ hài.

Lộc Truy Phong lắp bắp nói xong thì mồ hôi đã đầy trán, chuyện giải thích như vậy thật sự là ngoài khả năng của hắn.

- Ta hiểu.

Quân Mạc Tà trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp. Lộc Truy Phong sở dĩ khẩn trương như vậy cũng không phải hắn sợ mình hoặc hắn cầu mình điều gì mà là vì Mai Tuyết Yên. Vì hạnh phúc của Mai Tuyết Yên. Như một vị trưởng bối đang lo cho nữ tử của mình lấy chồng, đây là loại suy tính thiệt hơn, lo lắng sẽ bị bên chồng khi dễ, hoặc khinh thường. hoặc...

Mai Tuyết Yên có trưởng bối như vậy làm cho Quân Mạc Tà cảm thấy cao hứng thay cho nàng.

- Còn nữa... Huyền thú và nhân loại kết hợp, từ trước tới nay...

Lộc Truy Phong thở một hơi dài nhưng tiếp đó lại cà lăm, lần này chính hắn cũng không biết mình phải nói như thế nào, rốt cuộc là đang nói cái gì. Vì vấn đề luôn luôn là cấm kỵ của cả toàn bộ đại lục. Cho nên hắn nói ra liền nhận ra mình không biết phải nói thêm gì nữa.

Nhưng Quân Mạc Tà lại rất hiểu ý tứ của hắn.

Quân Mạc Tà thận trọng gật đầu, nghiêm mặt nói

- Ta hiểu được ý tứ của người. Tuyết Yên là thê tử của ta. Cả đời này đều là như vậy. Cho dù nàng vĩnh viễn không thể khôi phục hình người, ta cũng như cũ ôm nàng bái đường thành thân.

Hắn mỉm cười tiếp

- Có lẽ các ngươi không biết, thanh danh của ta ở phiến đại lục này thối tới tám vạn dặm rồi. Với ta mà nói cưới huyền thú làm vợ cũng không tính là chuyện gì ghê gớm.

Đám người Hạc Trùng Tiêu hiểu rõ nội tình bên trong đều phì cười không dứt.

Lộc Truy Phong cũng thở một hơi dài nhẹ nhõm, nói tiếp

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Như trút được gánh nặng, hạnh phúc của Mai Tuyết Yên đối với chín người bọn họ mà nói chính là việc lớn nhất. Bởi vì nếu Mai Tuyết Yên bị ủy khuất bọn hắn tất nhiên cũng sẽ không dễ chịu gì. Huống chi chín người này đều yêu thích cưng chiều Mai Tuyết Yên từ tận đáy lòng, cũng sẽ không cho phép nàng chịu ủy khuất.

Quân Mạc Tà lại có chút buồn bực. Lộc Truy Phong nói những lời cuối thật chẳng ra làm sao, vì sao vừa nghe nói thanh danh của hắn thối thì liền nói: Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi. Chẳng lẽ thanh danh thối thì tốt lắm sao.

...

Sau khi thu xếp xong mọi chuyện ổn thỏa, Quân Mạc Tà cũng không nghỉ ngơi, bằng tốc độ nhanh nhất đi tới vùng phụ cận Thiên Phạt sâm lâm, nơi "Tàn Thiên Phệ Hồn" đang đóng quân.

Khu vực này đã được Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân tu sửa bền chắc như thép. Từ xa có thể nghe thấy thanh âm luyện công cùng với thanh âm hô hào bên trong.

Bầu không khí nơi này so với nơi sâu nhất trong Thiên Phạt sâm lâm có vẻ còn nguy hiểm hơn.

Ngày ngày đêm đêm, huấn luyện tàn khốc không gián đoạn, thực lực mọi người tăng lên hàng ngày với tốc độ kinh người . Thành viên thuộc "Tàn Thiên Phệ Hồn" dù mới đóng quân nơi này không lâu nhưng thực lực bản thân so với lúc ở Thiên Hương thành tiến bộ không nhỏ.

Không nói hai lời, Quân Mạc Tà tiến vào mật thất, triệu tập toàn bộ đầu não, nhanh chóng thông báo tình huống mới nhất.

Không bao lâu, Ưng Bác Không Phong Quyển Vân, Bách Lý Lạc Vân Lãnh Ngạo, bọn bốn người trước sau tụ tập lại. Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân phụ trách huấn luyện "Tàn Thiên Phệ Hồn". Còn lại Bách Lý Lạc Vân và Lãnh Ngạo thì phụ trách huấn luyện kỹ năng sát thủ, huấn luyện sát thủ đỉnh cấp.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 86: Đề Cao Thực Lực

- Tình huống hiện tại như thế nào? Tiến triển thuận lợi không?

Quân Mạc Tà hỏi

Ưng Bác Không cười cười trên mặt hiện lên thần sắc tự hào nói :

- Tiến triển tương đối thuận lợi. Tàn Thiên Phệ Hồn ba trăm thành viên toàn bộ đạt tới Thiên Huyền cảnh giới. Trong đó năm người đã đạt đến Thiên Huyền đỉnh phong, nếu không có gì thay đổi thì tuy thời có thể đánh vào Thần Huyền cảnh giới.

- Nhanh chóng đến vậy sao?

Tin tốt lành ngoài ý muốn này cũng làm Quân Mạc Tà kinh hãi.

Đúng là ngoài ý muốn. "Tàn Thiên Phệ Hồn" những người này tất cả đều là lão binh nơi sa trường xuất ngũ, ngoài ý chí kiên nghị, và ý chí chiến đấu không ngừng, nhưng bọn hắn không có một người nào có tư chất, thật sự xuất sắc, hơn nữa đã bỏ lỡ thời gian tập luyện huyền khí tốt nhất lúc còn trẻ.

Sở dĩ có thể đạt được thành tựu hơn người trước mắt, ngoại trừ ý chí ý chí chiến đấu kiên cường, nguyên nhân chủ yếu là do tác dụng của đan dược do Quân Mạc Tà cung cấp và cường độ huấn luyện tàn khốc mà bọn hắn phải thực hiện.

Cơ hồ mỗi ngày đều là huấn luyện trong tử vong và sợ hãi. Thậm chí là huấn luyện giãy dụa trong làn ranh sinh tử, đẫm máu. Với những điều

kiện như vậy, "Tàn Thiên Phệ Hồn" mới có thể có thành tựu như ngày hôm nay.

Nhưng dù là như thế Quân Mạc Tà cũng không nghĩ bọn họ có thể tiến nhanh như vậy.

- Xem ra ngay cả ngươi cũng xem thường loại đan dược kia

Ưng Bác Không nhìn hắn một cái nói :

- Tạc cốt đan kia công năng nghịch thiên, tuy rằng đơn thuần chỉ có tác dụng với xương cốt nhưng ngươi không được quên đại bộ phận kinh mạch đều dựa vào khung xương để lưu chuyển, khung xương cứng cáp, uyển chuyển thì kinh mạch cũng sẽ thích ứng biến hóa theo. Đây chính là hỗ trợ cho nhau.

Phong Quyển Vân khuôn mặt từ trước đến nay luôn cứng nhắc cũng mỉm cười nói:

- Mỗi người bọn họ sau khi dùng Tạc cốt đan lại trải qua huấn luyện liều mạng, đây chính là phải xuất ra tiềm lực cực hạn của mỗi người, không ngại trả giá, gian khổ. Vô tình bọn họ không nhận ra được đã hoàn thành một lần tẩy cân phạt tủy. Cứ như vậy phương thức này giúp bọn họ thay da đổi thịt, làm cho chướng ngại về căn cốt thiên tư gây trở ngại tiến bộ của bọn hắn tuy không hoàn toàn tiêu trừ nhưng cũng giảm đi rất nhiều. Nếu ngươi kiểm tra tư chất của bọn họ lúc này sẽ thấy, tất cả đều đạt tới trình độ trung phẩm, thậm chí một số người đạt tới trình độ nhất đẳng. Vì vậy thành tựu hiện tại cũng là chuyện dễ hiểu.

- Thật sự là tin tốt lành. Bởi vì tư chất của bọn hắn có hạn chế, thành tựu có hạn nhưng lại có được kết quả của việc tẩy cân phạt tủy, thoát thai, hoán cốt, làm cho bọn hắn càng tiến bộ. Quả thật rất tốt, rất tốt.

Quân Mạc Tà rất vui mừng. Kết quả như vậy quả nhiên là ngoài dự liệu của hắn.

- Còn các ngươi? Tiến triển như thế nào?

Quân Mạc Tà nhìn Bách Lý Lạc Vân và Lãnh Ngạo hỏi

- Chúng ta lúc trước lựa ra tổng cộng một ngàn nhi đồng. Lúc còn ở Thiên Hương đã đào thải ba trăm. Trong khoảng thời gian huấn luyện này lại đào thải sáu trăm chín mươi lăm người. Có tư cách trở thành sát thủ cũng chỉ còn lại năm người. Ngoài ra tính thêmThiên Tàn Địa Khuyết. Tổng cộng là bảy người.

Lãnh Ngạo chần chờ một chút nói :

- Lạc Vân lúc trước ở Thiên Hương tuyển được vài người, nhưng ba đã bị phế trong lúc thi hành nhiệm vụ, xem như bị loại bỏ. Còn lại ba người, thêm cả hai người chúng ta cũng chỉ có mười hai người, phù hợp với điều kiện để trở thành sát thủ.

Quân Mạc Tà thản nhiên gật gật đầu, vui mừng nói :

- Mười hai người, nói cách khác, trừ bọn ngươi ra và Thiên Tàn Địa Khuyết thì có tám người đủ điều kiện. Quá tốt, quá tốt, trong một ngàn người, có thể chọn ra được tám sát thủ đã là thành công rất lớn rồi. Xem ra Lạc Vân và Lãnh Ngạo, hai người các ngươi chọn lựa sát thủ rất mát tay. Thành tích này ta rất hài lòng.

Bách Lý Lạc Vân và Lãnh Ngạo đồng thời nhìn nhau, có chút ngoài ý muốn.

Lãnh Ngạo lúc báo cáo, có chút chần chờ là bởi vì nhân số quá ít. Hai người này tính tình chặt chẽ cẩn thận, không vì số lượng mà bỏ qua chất lượng. Để lọt vào mắt của bọn họ thì cũng chỉ có chừng người này. Nguyên tưởng rằng Quân Mạc Tà bởi vì nhân số quá ít mà nổi trận lôi đình, dù sao thì "Tàn Thiên Phệ Hồn" mặc dù huấn luyện tàn khốc, sinh tử nhưng không mất người nào. Thật không ngờ Quân đại thiếu gia lại rất hài lòng.

Bách Lý Lạc Vân và Lãnh Ngạo tuy rằng đều là thiên tài một đời, tài hoa đầy người, thực lực mạnh mẽ, Lãnh Ngạo còn có một vị sư phụ là sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn nhưng lịch duyệt của bọn hắn vẫn chưa nhiều, khó có thể hiểu rõ đạo lý như Quân Mạc Tà.

Phải biết rằng sát thủ hai chữ này nói thì có vẻ dễ dàng nhưng sát thủ xuất sắc thì khắp Huyền Huyền đại lục có mấy người? Cái gọi là phương pháp đào tạo sát thủ là phải trải qua muôn ngàn thử thách mới có thể nắm giữ được.

Vô luận là do gia tộc, hay tâm tính, tính cách, thói quen, căn cốt... Mỗi phương diện đều phải phù hợp yêu cầu, giống như lông phượng và sừng lân, không lẫn vào đâu được,

Cũng không phải cứ biết giết người thì có thể trở thành sát thủ. Điều kiện để một người đủ tư cách làm sát thủ quả thực so với điều kiện các triều đại vua chọn lựa Trạng Nguyên còn muốn khó hơn.

Bách Lý Lạc Vân và Lãnh Ngạo thiên tư hơn người, tu vi cao cường, nhãn lực của bọn họ trong việc lựa chọn nhân tài dĩ nhiên sẽ rất hà khắc. Có thể lọt vào trong mắt hai người bọn họ nhất định là rất xuất sắc, có khả năng bồi dưỡng được.

Trong một ngàn người, chỉ được tám.

Tỷ lệ này đã là tương đối cao. Quân đại thiếu gia bản thân là sát thủ xuất sắc nhất, biết rõ tìm kiếm nhân tài khó như thế nào nên hắn rất hài lòng với kết quả hiện tại.

- Tám người này... cùng với hai người các ngươi, và Thiên Tàn Địa Khuyết, còn phải trải qua một đợt rèn luyện, đào thải một lần nữa.

Quân Mạc Tà chậm rãi nói :

- Để trở thành một sát thủ xuất sắc cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Trong mắt của hắn ẩn hiện thần quang, chậm rãi nói :

- Các ngươi biết sát thủ là gì không? Thế nào là một sát thủ chân chính?

Nghe xong câu hỏi này, Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân phì cười không dứt

Cười. Bách Lý Lạc Vân và Lãnh Ngạo lại vô cùng thận trọng.

Hai thiếu niên thiên tài xuất thân từ sát thủ này đều suy nghĩ tới hàm ý ẩn sâu trong lời nói này.

Quân Mạc Tà chắc sắp chỉ cho họ một bài học trọng yếu. Hai người đều biết, đây không phải là một câu hỏi đơn thuần mà là một loại chia sẻ kinh nghiệm. Bởi vì Quân Mạc Tà sẽ không cần bọn hắn trả lời.

- Tam Thiếu, ngươi chắc không biết rồi, theo lão phu, toàn bộ huyền giả đại lục đều là sát thủ. Còn như lão phu và Phong Quyển Vân đây thì có thể nói là sát thủ kiệt xuất.

Ưng Bác Không cười ha ha, quần ào bay phất phơ trong gió, giọng nói rất tự tin.

Nhưng sau khi hắn nói xong, Bách Lý Lạc Vân và Lãnh Ngạo đều nhìn hắn với ánh mắt kỳ quái, một ánh mắt buồn cười, khinh thường thậm chí không xem hắn là ngang bằng.

- Các ngươi làm sao vậy? Sao lại nhìn ta như thế? Hai tên tiểu tử các ngươi định làm phản sao?

Ưng Bác Không không khỏi giận dữ nhưng sau đó lại thấy chột dạ: Chẳng lẽ ta nói sai? Ta nói vậy mà sai à?

- Trong mắt của ta khắp Huyền Huyền đại lục chân chính đủ tư cách làm sát thủ tổng cộng cũng chỉ có hai người.

Quân Mạc Tà khẽ cười cười, nhìn Lãnh Ngạo nói :

- Một là sư phụ của ngươi, sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn.

- Người còn lại chính là ngươi.

Lãnh Ngạo có chút sùng bái nói. Những lời này không phải là nịnh nọt trước mặt Quân Mạc Tà mà là hắn nhớ tới lời sư phụ của hắn từng nói như vậy.

Trở về sau cuộc chiến ở Phong Tuyết Ngân Thành, Sở Khấp Hồn đã nói với đệ tử của mình như thế này

- Nhìn khắp thiên hạ, sát thủ chân chính chỉ có một, chính là người mà ngươi đang đi theo. Vi sư so với hắn cũng phải tự thẹn không bằng. Còn lâu mới bằng hắn.

Lúc ấy Lãnh Ngạo từng hỏi

- Sự phụ tại sao lại đánh giá người này cao như vậy? Ta chưa bao giờ thấy hắn hiển lộ tiềm chất của một sát thủ?

Sở Khấp Hồn cười lạnh một tiếng nói :

- Nếu bị ngươi nhìn ra thì hắn còn xứng làm một sát thủ sao? Huống chi là một vương giả sát thủ? Tiểu tử, lịch duyệt của ngươi còn kém lắm.

Sở Khấp Hồn sau khi nói xong hai câu liền nghiêm túc nhìn hắn

- Ngươi hãy để ý cho kỹ, bất cứ lúc nào, thời điểm nào, hắn cũng đều ở trạng thái phòng ngự một cách tự nhiên. Cho dù là chỗ an toàn nhất cũng như vậy, lúc nào cũng ở trạng thái phòng ngự, không phải là hắn cố ý mà là thói quen, một thói quen ngay cả chính hắn cũng không thay đổi được. Trừ khi bị cường giả giam cầm trong không gian cầm cố, nếu không thì bất luận kẻ nào cũng không có cách nào đánh lén được hắn.

- Còn một điều nữa, bất kỳ thời khắc nào, hắn đều có thể ra tay. Đây cũng là một dạng thói quen, một thói quen tự nhiên. Và chính hắn cũng không cách nào sửa được. Đây chính là chỗ đặc biệt của hắn, từ từ mà kiểm chứng đi.

Tiến công và phòng ngự, hai loại động tác tương phản này đồng thời xuất hiện ở trên một người, lại có thể thi triển mọi nơi mọi lúc, cách nói này không phải điên cuồng thì cũng chính là không cách nào thực hiện được, vì sao sư phụ lại nói như vậy nhỉ?

Cho nên, sau khi theo Quân Mạc Tà, chỉ cần có cơ hội tiếp xúc, Lãnh Ngạo cẩn thận quan sát, sau nhiều lần quan sát, Lãnh Ngạo kinh hãi phát hiện lời của sư phụ của mình là sự thật.

Rõ ràng là thống nhất động tác tương phản đã là khó rồi, mà lại có thể dung hợp hoàn mỹ, tùy thời tùy chỗ áp dụng chính xác nhất, lại còn dung nhập vào bản năng của mình, đây là kỳ tích bực nào!!!

Chẳng trách lúc trước, khi thực lực của hắn còn yếu, chính mình không tiếc hao tổn tinh thần thi triển tuyệt chiêu ám sát, trong lúc phòng vệ chung quanh hắn vô cùng chặt chẽ, vẫn không giết được hắn.

Quân Mạc Tà cười cười nói :

- Có người nghĩ rằng sát thủ là kẻ cao cao tại thượng, nhất cử nhất động phải có quy luật nghiêm khắc, lúc bình thường trên mặt vĩnh viễn không tỏ vẻ gì, hơn nữa lúc nào cũng có sát khí. So với một người bình thường, sát thủ là không có tình cảm, không có tình yêu, không có tình thân, không có bằng hữu... Điều này cũng là một ràng buộc dành cho sát thủ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 87: Bắt Đầu Huyết Tinh Báo Thù

- Tin rằng tuyệt đại đa số mọi người trên đời này đều cho rằng chỉ có những người như vậy mới xứng làm sát thủ.

Quân Mạc Tà dùng một loại khẩu khí kỳ lạ cười nói

- Trong mắt bọn họ, nếu sát thủ có hình thái khác thì bọn họ sẽ rất kinh ngạc, thắc mắc. Đây có phải là một sát thủ không?

Một câu cuối cùng, Quân Mạc Tà dùng một loại khẩu khí kinh ngạc, khoa trương cực độ, nói.

- Phàm là người thì ai cũng nghĩ như vậy.

Lãnh Ngạo cười bất đắc dĩ nói:

- Sát thủ chân chính làm sao lại có đức tính ngu ngốc như vậy? Nếu quả là như vậy thì không phải là lại ông tôi ở bụi này: ta là sát thủ, hãy đề phòng, mau đến bắt ta đi.

- Đúng vậy, hầu như ai cũng nghĩ như vậy. Trong mắt của bọn họ, cái gọi là sát thủ căn bản chính là giả bộ. Hơn nữa loại giả dạng như vậy chính là lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn.

Quân Mạc Tà cười một tiếng nói :

- Nhưng không thể phủ nhận trên đời này đã tràn ngập loại nhận thức cố chấp này. Cho nên sát thủ lại càng có cơ hội che dấu bản thân. Xác

xuất thành công lại càng cao hơn. Vì vậy chúng ta cần phải cảm tạ bọn người đó. Một đám người đáng yêu.

Nói xong, Quân Mạc Tà liếc Ưng Bác Không một cái, tỏ vẻ thương xót nói

- Đến nỗi có người còn tự cho rằng mình chính là sát thủ...Aiz, vậy mà cũng nói được.

Ưng Bác Không nhất thời mặt đỏ bừng, không phục kêu lên

- Vậy ngươi nói đi, rốt cuộc cái dạng gì mới được gọi là sát thủ?

- Sát thủ chân chính, chính là...dưới bất kỳ tình huống đều có thể hoàn thành mục tiêu, nhiệm vụ ám sát. Sát thủ khi đã ra tay thì người chết. Không có bất kỳ ngoại lệ nào.

Quân Mạc Tà sắc mặt trịnh trọng chậm rãi nói :

- Chúng ta thường nói, một kích không trúng, lập tức bỏ chạy. Đây vốn là tác phong của sát thủ chân chính. Nhưng cách nghĩ này cũng là một sai lầm chết người.

Hắn trầm thấp nói

- Một kích không trúng, an toàn trở ra, chạy xa ngàn dặm. Đó là thích khách, không phải là sát thủ.

- Vậy, như thế nào là một sát thủ?

Hắn nói tới đây ngay cả Lãnh Ngạo cũng có chút hồ đồ

- Sát thủ phải là một kích tất trúng, an toàn trở ra, chạy xa ngàn dặm.

Quân Mạc Tà thản nhiên nói

- Võ công của sát thủ không nhất định phải cao siêu, thậm chí có thể thua xa mục tiêu của nhiệm vụ. Nhưng phải nắm chắc thời cơ, nhất định

phải chuẩn xác, cực kỳ chuẩn xác. Nếu nắm chắc thời cơ, một Ngọc Huyền thậm chí có thể ám sát được một vị Thần Huyền và an toàn trở ra.

- Chính là thời cơ, lựa chọn thời cơ để ra tay.

Quân Mạc Tà nhướng mày nhìn Ưng Bác Không nói :

- Ưng lão, ngươi có thể không phục, công lực hiện tại của ngươi nếu so sánh với sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn thì không phân cao thấp. Nếu giao đấu trực diện, chỉ sợ ba ngày ba đêm cũng chưa chắc phân thắng bại. Nhưng ta dám đánh cuộc nếu Sở Khấp Hồn muốn giết ngươi thì một chiêu là đủ.

Ưng Bác Không thần sắc có chút xấu hổ than thở nói

- Lão tử không tin, lão tử tuy rằng so với đỉnh phong thì không thấm vào đâu nhưng cũng không bị tên Sở Khấp Hồn giải quyết trong một chiêu. Đánh chết lão tử cũng không tin.

- Vì sao lại không tin, ta thì tin vì ta có thể giải quyết ngươi bằng một chiêu duy nhất.

Phong Quyển Vân mặt lạnh nói :

- Ngươi lúc trời tối ngủ cùng nhà với ta, ta đều có thể giết ngươi trăm ngàn lần. Cái tật của ngươi là ngủ ngáy to đến nỗi huyền thú cũng có thể bị choáng váng. Vậy thì Sở Khấp Hồn chỉ cần tìm thời cơ tương tự xuống tay, một chiêu giải quyết được ngươi thì có gì lạ? Cái này chính là lựa chọn thời cơ mà Mạc Tà nói.

Mọi người đều cười to, rất thoải mái, sự thật rất đơn giản, thế gian vốn không có cái gì quá cao thâm, chỉ cần khám phá ra yếu điểm thì cho dù là cường giả cũng bị một người hoàn toàn không biết võ công giết chết.

- Cho nên các ngươi cần phải nắm chắc thời cơ. Muốn đủ tư cách trở thành sát thủ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Quân Mạc Tà nhìn Bách Lý Lạc Vân và Lãnh Ngạo nói :

- Mấy ngày nữa ta sẽ bố trí một vài nhiệm vụ ám sát cho các ngươi. Sát thủ, nhất định phải rèn luyện từ tính mạng và máu của ngươi khác.

Bách Lý Lạc Vân và Lãnh Ngạo tinh thần rung lên, ánh mắt lộ ra quang mang nóng rực.

Đúng vậy, không trải qua rèn luyện mưa máu thì sao còn gọi là sát thủ?

Cho dù bọn hắn có huấn luyện nghiêm khắc như thế nào thì cũng vậy.

- Đúng rồi, tám tiểu tử kia đạt được trình độ gì rồi?

Quân Mạc Tà đi thong thả bước hai bước rồi đột nhiên hỏi.

- Ngoài Thiên Tàn Địa Khuyết, sáu người bọn họ đã đạt tới Địa Huyền cảnh giới. Bởi vì bọn họ đều có một chút võ công cơ bản nhưng lại rất không đều, cho nên thực lực tăng lên cũng chậm. Thiên Tàn Địa Khuyết bọn hắn cũng đã đạt tói Ngọc Huyền đỉnh phong.

Lãnh Ngạo trên mặt lộ ra thần sắc sợ hãi

- Thiên Tàn Địa Khuyết hai tiểu tử kia huấn luyện bản thân đã khắc nghiệt không thể tưởng tượng nổi. Nếu người khác đều dùng thân thể của mình để huấn luyện thì hai người bọn họ chính là huấn luyện quên mình. Trình độ huấn luyện tàn khốc, đến ta và Lạc Vân cũng không dám nghĩ tới.

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong lòng nhớ tới thời gian huấn luyện thực tế của mình lúc thiếu niên, mỗi ngày đều huấn luyện đến thương tích đầy mình, đến nỗi cử động ngón tay cũng không được, bùi ngùi nói:

- Nếu không đem mình đặt bên bờ sinh tử thì làm sao có thể thành tuyệt đỉnh sát thủ chấn động thiên hạ?

- Những sát thủ nhỏ đó vẫn chưa đến lúc dùng tới. Cứ để đó.

Quân Mạc Tà ngẩng đầu nhìn Ưng Bác Không nói

- Nhưng thành viên "Tàn Thiên Phệ Hồn" đã đủ điều kiện. Tập hợp bọn họ, cho mọi người hai ngày thư giãn, dùng đan dược, củng cố cảnh giới, sau đó chuẩn bị làm đại sự.

- Dùng Thông Nguyên Đan, Tụ Nguyên Đan, và Thiên Nguyên Đan trong thời gian hai ngày?

Ưng Bác Không kinh ngạc nói

- Không chỉ ba loại này. Lúc này, mỗi người đều nhận được hai lần cơ hội nâng cao thực lực.

Quân Mạc Tà mỉm cười nhìn Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân nói :

- Không riêng gì bọn hắn, mà hai người các ngươi cũng có hai cơ hội. Dựa theo suy đoán của ta, sau lần tăng này, các ngươi tối thiểu cũng có thể đạt tới cảnh giới nhị cấp Tôn Giả.

Ưng Bác Không, Phong Quyển Vân, Bách Lý Lạc Vân và Lãnh Ngạo bốn người, nhất thời đều trừng mắt lên.

- Cái gì? Tại sao có thể có chuyện tốt như vậy?

Bách Lý Lạc Vân và Lãnh Ngạo ánh mắt thoáng lên vẻ ghen tị, Chỉ hận thực lực bản thân mình tăng lên quá chậm. Lần trước dùng tam đại đan dược mới đạt tới Thần Huyền cảnh giới. Xem ra, lúc này lại phải tụt một bậc rồi.

Lấy tuổi của bọn hắn mà nói, có thành tựu như bây giờ đã là khủng bố lắm rồi. Bọn hắn hâm mộ Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân thì chẳng lẽ Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân không hâm bộ bọn họ.

Còn trẻ như vậy đã có thể gặp Quân Mạc Tà. Thật sự là vận .... *** chó. Nếu là tài năng như chúng ta, ở tuổi bọn hắn gặp được Quân tiểu tử thì không phải bây giờ đã là thánh cấp cường giả rồi hay sao, thậm chí có thể cao hơn nữa...

Hai ngày sau, huyền thú phi hành mang tình hình tin tức của các gia tộc về. Quân Mạc Tà sau khi biết được sự tình bên ngoài liền thở ra một hơi: mấy nhà này đều lâm vào khốn cảnh nhưng an nguy tạm thời không có gì đáng nói

Nhưng nếu loại tình huống này kéo dài thì các gia tộc này thật sự xong đời.

Nhưng không sao, vẫn còn kịp.

Quân Mạc Tà nắm chắc thời gian luyện chế một lò đan dược chữa thương, đem phương pháp và cách thức sử dụng nói lại cho Thánh Vương Lang Khiếu Phong để hắn mang thuốc về Thiên Phạt sâm lâm cố gắng khôi phục thương thế của mình và những người khác.

Hai ngày sau đó, nơi này do vợ chồng Quân Vô Ý tiếp nhận công việc hiện tại. Còn Quân Mạc Tà thì mang theo đại bộ phận nhân mã, một lực lượng khủng bố, lặng lẽ rời Thiên Phạt sâm lâm.

Liên tục hai lần tăng thực lực, "Tàn Thiên Phệ Hồn" bây giờ thay đổi thật lớn. Sau khi dùng Thông Nguyên Đan, Tụ Nguyên Đan và Thiên Nguyên Đan, với nhiệt huyết nam tử hán trong người, bọn họ đã vọt tới Thần Huyền cảnh giới. Thậm chí có một số tên biến thái trực tiếp nhảy lên Thần Huyền tam phẩm.

Sau đó lại dùng Vô Cực đan và Thiên Cực đan, lần thứ hai này có sự thay đổi nhảy vọt.

Ba trăm người, thực lực yếu nhất cũng đạt tới Thần Huyền tứ phẩm. Đại bộ phận đều là Chí Tôn cảnh giới, còn một phần nhỏ, rõ là một bước lên trời, đạt tới Chí Tôn đỉnh phong.

Nhóm người này mặc dù công lực mạnh mẽ tăng lên, cảnh giới khó tránh không ổn định, hơn nữa thực lực tăng lên không biết sẽ xảy ra chuyện gì nhưng Quân Mạc Tà cũng không cần để ý nhiều như vậy.

Bởi vì hiện tại lửa đã cháy tới lông mày. Củng cố cảnh giới, để mọi người tự tăng trong chiến đấu đi. Còn có vấn đề gì thì chờ mình đột phá sẽ có thể luyện chế đan dược tốt bù lại cho bọn họ.

Khi đoàn người rời khỏi Thiên Phạt sâm lâm, Quân Mạc Tà lập tức chia ra chín đường, một đường do Ưng Bác Không suất lĩnh đi Tư Không thế gia, một đường do Phong Quyển Vân suất lĩnh đi Đoan Mộc thế gia, về Phong Tuyết Ngân Thành thì tạm thời không cần phái người đi, bộ phận lớn nhất năm mươi người theo Quân Mạc Tà đi Đông Phương Thế Gia.

Còn sáu đường kia Quân Mạc Tà cũng chỉ giao một cái nhiệm vụ duy nhất:

- Quấy rối, liên tục quấy rối. Phàm là thế lực, cơ sở của Tam Đại Thánh Địa, toàn bộ phá huỷ cho ta. Bảo tồn thực lực, tiêu diệt toàn bộ lực lượng thế tục của Tam Đại Thánh Địa. Nhưng tuyệt không được làm tổn hại lực lượng bên mình và càng không thể bại lộ thân phận.

Nhiệm vụ là như vậy, muốn làm như thế nào thì cứ làm. Đem đục trăm lỗ hổng trên trời cũng không có vấn đề gì.

Cao thủ đều đã được Tam Đại Thánh Địa chiêu mộ, dĩ nhiên là làm gia tăng thực lực của bọn họ nhưng lại tiện nghi cho Quân Mạc Tà bởi vì núi không còn hổ, Chí Tôn là vô địch mà Quân Mạc Tà cử ra hơn hơn ba trăm cao thủ cấp Chí Tôn.

Đợi khi Tam Đại Thánh Địa cử ra lực lượng của mình thì đội ngũ này tuyệt đối có thể quét ngang toàn bộ đại lục. Hơn nữa những người này đều mang theo người Huyền cực đan, cho dù thương thế cỡ nào cũng có thể hồi phục như cũ.

Huyết tinh trả thù của Quân Mạc Tà bắt đầu.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 88: Mai Phục? Giám Sát

- Tam Đại Thánh Địa các ngươi muốn chèn ép toàn bộ tam đại gia tộc liên quan tới ta sao? Ta đây cũng muốn làm cho một đám gia tộc phụ thuộc vào Tam Đại Thánh Địa các ngươi trở thành kẻ điếc người mù. Xem mèo nào cắn mỉu nào, ai chết trước còn chưa biết được.

Mạc Vô Đạo ngươi muốn Quân Mạc Tà ta biết trên thế giới này có người không thể trêu vào thì Quân Mạc Tà ta cũng muốn cho ngươi biết, trêu vào ta cái giá phải trả sẽ rất lớn, chỉ sợ Tam Đại Thánh Địa là các ngươi cũng chịu không nổi đâu.

Mà cũng chỉ là giết chóc thôi. Trên đời này ta cái gì cũng sợ, nhưng chỉ giết người là không sợ thôi.

Quân Mạc Tà híp mắt nhìn tám đội nhanh chóng mất hút trong tầm mắt, khóe miệng nổi lên một nụ cười tàn khốc

- Tam Đại Thánh Địa, Mạc Vô Đạo. Ta vốn không muốn sớm cùng các ngươi trở mặt nhanh như vậy nhưng mẹ nó chứ, các ngươi thật là quá đáng.

- Còn tên Triển Mộ Bạch nữa. Cao thủ cấp bậc Thánh Hoàng thì sao. Hắc hắc, tưởng giỏi lắm sao? Nếu không chơi chết các ngươi, thì ta không phải là Tà Quân. Ngươi chờ đó đi. Quân Mạc Tà chợt nhớ lại câu nói của Cửu U Thập Tứ Thiếu sau khi chạy trốn lưu lại: Các ngươi chờ đó.

Một câu lạnh lẽo kia phảng phất giống như một lời nguyền vậy. Nếu không phải là Quân Mạc Tà thì chỉ sợ ai cũng phải giật thót mình.

Một câu nói như vậy lại phát ra từ một tên điên trong lúc chiến bại bỏ chạy, mà người đó lại là Cửu U Thập Tứ Thiếu, thì khác hẳn người thường. Ít nhất khi hắn câu đó, hai mươi những cao thủ Thánh Vương thần sắc ở nên ngưng trọng thêm vài phần.

- Cửu U Thập Tứ Thiếu, Cửu U Thập Tứ Thiếu, chỉ mong ngươi có thể khôi phục thực lực sớm một chút, ngươi là nhân tố trọng yếu không thể thiếu trong kế hoạch của ta.

Quân Mạc Tà khóe miệng hàm chứa nụ cười xấu xa nói

- Lúc trước, Sở Khấp Hồn chịu hàm oan vì ta nhiều như vậy, nếu để cho hắn bị hàm oan nữa thì cũng chẳng hay ho gì. Trình độ của hắn hơi kém một chút, không đủ dùng. Nhưng ta đã có Cửu U Hàn Nhận, hoàn toàn có thể tạo ra một cái chết của một vị Thánh Hoàng một cách bí ẩn.. Ha ... ha.

Lãnh Ngạo luôn ở bên cạnh hắn nhưng khi nhìn thấy hắn tươi cười kỳ quái cũng cảm thấy rùng mình, ớn lạnh. Nụ cười này... thật sự rất tà ác.

Một đường thẳng tiến. Ba mươi sáu người giống như một thanh lợi kiếm màu đen, xuyên thẳng về phía trước rồi biến mất.

Hiện giờ đã là cuối mùa xuân đầu mùa hè. Khắp nơi đều là một màu vàng rực. Quân đại thiếu gia đi trên đường có thể nói là rất vui vẻ.

Quân Mạc Tà lúc này cũng không sử dụng huyền thú phi hành bởi vì Thiên Phạt huyền thú trong mắt Tam Đại Thánh Địa đã là sở hữu của Quân Mạc Tà. Nếu thấy huyền thú phi hành trên không trung thì chẳng khác gì làm mục tiêu chiếu sáng cho Tam Đại Thánh Địa, báo rằng Quân Mạc Tà đã ra khỏi Thiên Phạt.

Như vậy nhóm người mình chẳng khác gì làm bia sống cho người ta ngắm bắn.

Chớp mắt, đã ba bốn ngày trôi qua.

Trong mấy ngày này, đội quân của Quân Mạc Tà giống như con thoi luồn sâu vào trong vùng địch, những chỗ khác thì đang vang lên những huyết án thảm thiết.

Phân theo các phương hướng bất đồng, tiếp cận mười mấy thế lực Tam Đại Thánh Địa và quét sạch. Nhưng vẫn chừa lại chút lực lượng liên lạc ở bên ngoài.

Từ các địa phương khác nhau, huyết sắc nồng đậm bắt đầu tràn ngập khắp nơi.

Từ từ, toàn bộ đại lục gần như đã nhận ra này mùi huyết sắc này, hết thảy đều khiếp sợ.

Tám ngày sau đó, đám người Quân Mạc Tà đã tiến nhập vào phạm vi thế lực của Đông Phương Thế Gia, ở trong khu rừng rậm. Nhưng hiện giờ Đông Phương Thế Gia đã dời về nơi ở lúc trước khi thoái ẩn. Chỗ rừng rậm kia chỉ còn là nơi trống không, hoặc thành kho chứa đồ của Đông Phương Thế Gia.

Đối diện với cánh rừng rậm này chính là nơi ở hiện tại của họ.

Thấy nơi cần đến không xa, đoàn người đi từ từ lại, đang dẫn đầu cả đội, Quân Mạc Tà đột nhiên cảm thấy phía trước có khí tức dao động, hắn ngước nhìn ra xa thì thấy có từng làn khói nhẹ dâng lên ở sâu trong rừng rậm.

Quân đại thiếu gia tâm niệm vừa động, vô thanh vô tức ngừng lại, nhẹ nhàng vung tay lên. Phía sau hắn, đám người Lãnh Ngạo cũng đều là người cảnh giác. Tuy rằng so với Quân Mạc Tà thì không bằng nhưng bây giờ cũng phát hiện khác thường, mắt thấy Quân đại thiếu gia ra hiệu

liền đình chỉ cước bộ, sau đó chuyển hướng ẩn ấp, thoáng một cái không còn thấy tăm hơi.

Quân Mạc Tà cực kỳ cẩn thận, mở thần thức quan sát, dò xét bên trong liền thấy bốn cái bóng người đang vây quanh một đống lửa nướng đồ ăn, thần sắc hết sức yên tâm, nghĩ rằng chỗ này hoàn toàn yên bình, không có sơ hở.

Thần thức chuyển động quanh bốn người, Quân Mạc Tà lập tức nhận định: bốn người này, mỗi người đều có thực lực Chí Tôn đỉnh phong. Thực lực bực này bây giờ ở trong mắt mình thì chẳng có gì là ghê gớm. Nhưng lấy thực lực Chí Tôn để hiệu lệnh thế lực thế tục trong thiên hạ thì chính là vô địch. Thực lực bốn người này đủ để hủy diệt bất kỳ gia tộc siêu cấp thế nào.

Mà vị trí hiện giờ của bọn hắn cũng không xa so với nơi ở của Đông Phương Thế Gia.

Điều này không khỏi làm Quân Mạc Tà thắc mắc: Vô duyên vô cớ lại có tổng cộng bốn cao thủ ngồi đây nướng thịt uống rượu. Phải biết rằng chỗ này cách thành trấn gần nhất cũng có hơn ngàn dặm lộ trình. Mà bốn người này xuất hiện ở nơi này thì quả có chút kỳ lạ.

Nếu chỉ là một người thì có thể là đây là người lánh đời, thích cuộc sống an nhàn thế gian, ngao du sơn thủy, nhưng ở đây lại có tới bốn người, đồng thời là bốn cao thủ tuyệt đỉnh, sự trùng hợp này quả là khó giải thích.

Nếu không phải Tam Đại Thánh Địa phái người tới chỗ này thì còn ai vào đây?

Bọn hắn tụ tập tại đây hẳn là theo dõi Đông Phương Thế Gia để tùy thời hồi báo tin tức chuẩn xác nhất về cho Tam Đại Thánh Địa.

Lần này Đông Phương Thế Gia tái xuất giang hồ, gia tộc này không thua kém bất kỳ hậu gia thế tục nào, chiến lực lại càng đủ để ngạo thị

giang hồ, nhưng cái này cũng chỉ dừng ở mức độ thông thường mà thôi, nếu lấy cấp cao mà phán xét thì cao thủ đỉnh phong không có mấy ai. Đông Phương ba huynh đệ tuy rằng dùng đan dược đạt tới Chí Tôn đỉnh phong nhưng cũng chỉ là Chí Tôn đỉnh phong mà thôi, vẫn còn lâu mới được xem là cao thủ chân chính. Người duy nhất trong Đông Phương Thế Gia có thể lọt vào mắt Quân đại thiếu gia cũng chỉ có Đông Phương lão phu nhân mà thôi. Quân Mạc Tà cảm giác mình không thấy thực lực của lão thái thái tới mức độ nào.

Nếu dựa theo trận chiến ấy năm đó, lực lượng một người áp đảo Tiêu gia Hành Vân Bố Vũ, làm cho bọn họ cả đời dừng lại ở Thần Huyền tứ phẩm mà bản thân lại không bị thương như vậy thì Đông Phương lão phu nhân ít nhất cũng phải là cấp bậc Chí Tôn, cỡ Thần Huyền lục hoặc thất phẩm, ít nhất cũng phải tương đương với Ưng Bác Không lúc trước hoặc thậm chí còn cao hơn, cỡ trình độ Thạch Trường Tiếu, không hơn không kém.

Nếu từ đây tính tiếp thì sau mười năm tích lũy, Lão phu nhân lại dùng Thông Nguyên Đan, Tụ Nguyên Đan và Thiên Nguyên Đan, các loại đan dược nghịch thiên thì cũng có thể đạt tới Thần Huyền mười một, mười hai thậm chí là trình độ Tôn Giả bậc một cũng hoàn toàn có thể.

Nhưng trước mắt, Lão phu nhân cần nắm giữ toàn cục, không thể buông lơi, chỉ sợ thời gian xử lý sự tình trong phủ cũng không có mà Đông Phương Tam huynh đệ lại ở luôn bận rộn công việc từ trên xuống dưới. Như vậy bốn tên Chí Tôn cao thủ này ở đây tuy rằng không thể làm hại Đông Phương Thế Gia nhưng nhất cử nhất động của Đông Phương Thế Gia cũng không thoát khỏi mắt bọn họ.

Một khi có biến cố gì thì bọn hắn liền đem đem tin tức truyền ra, để người bên ngoài tiến hành bố trí nhắm vào Đông Phương Thế Gia.

Quân Mạc Tà nháy mắt đã nghĩ thông suốt tất cả chuyện này. Quân đại thiếu gia trong con ngươi lóe ra một đạo hàn quang lạnh băng, phất tay nhẹ nhàng lần nữa.

Cũng là một cái phấy tay bình thường nhưng thực ra là hai ngón tay đánh một vòng tròn, ý muốn nói: ta muốn bắt sống.

Phía sau Bách Lý Lạc Vân cũng vung tay lên, một hàng hơn sáu mươi người tức thời phân tán ra chậm rãi hướng về trước tiến tới.

Bốn người kia hiển nhiên không phát giác gì, trên thực tế bọn hắn từ lúc đến đây cho tới bây giờ cũng không gặp uy hiếp gì, dần dà cũng mất tính cẩn thận. Huống chi "Tàn Thiên Phệ Hồn" vốn am hiểu ẩn nấp, cho dù bọn hắn hết sức chăm chú cũng chưa chắc có nhiều tác dụng.

Một lão già râu dài đang nướng mấy món thịt vàng ươm, bốc mùi thơm phức, không chút để ý nói

- Nhiệm vụ lần này nói có vẻ rất nghiêm trọng kì thực lại rất thoải mái. Đông Phương Thế Gia bất quá chỉ là gia tộc thế tục hư danh mà thôi. Ta mấy lần nghênh ngang ra vào nhưng không có người nào phát hiện, thật sự là buồn cười.

- Lão Vương, ngươi lời nói này rất chí lý.

Một người khác cười một tiếng nói :

- Cũng chỉ có hai chữ- chí lý, ngươi quên rồi sao, Tam Đại Thánh Địa chúng ta thu hút toàn bộ nhân tài trong thế tục, nhân vật cỡ Chí Tôn là người mạnh nhất, ngươi chẳng lẽ cho rằng Đông Phương Thế Gia còn có thể sinh ra mấy người Tôn Giả Thánh Giả sao?

Một người khác nói :

- Cũng không nên nói vậy, Thánh Giả dĩ nhiên không có khả năng nhưng Tôn Giả thì chưa chắc. Hôm trước tới phiên ta dọ thám, lúc lén vào Đông Phương Thế Gia đã từng thấy Đông Phương Thế Gia gia chủ chính là Đông Phương lão phu nhân. Lão bà này không đơn giản, theo ta quan sát phán đoán, vị Đông Phương lão phu nhân này công lực tuyệt đối sẽ không dưới chúng ta. Thậm chí còn mạnh hơn, và rất là bí hiểm.

- Thì sao? Lão bà đó dù mạnh cũng sẽ không tự mình làm nhiệm vụ. Cái mà chúng ta muốn chính là thông tin về người đi làm nhiệm vụ. Những người mai phục bên các mục tiêu của chúng ta đối phó với Đông Phương Tam huynh đệ đang là Chí Tôn đỉnh phong thì quả là dư sức.

Vị lão Vương nói lúc ban đầu hừ một tiếng, tay trái tiếp tục lật qua lại nướng chín món chim quay, tay phải cầm ít muối trắng chậm rãi rắc lên, cười nói

- Kỳ thật hành động giết người diệt tộc lần này so với việc ăn thịt chim nướng cùng không khác nhau là mấy, chỉ cần làm từng bước, trước vặt lông, sau lấy nội tạng, bẻ củi, nhóm lửa, đặt lên kệ, sau đó là thêm gia vị...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 89: Đoán Thử Xem Ta Là Ai?

Hắn mỉm cười

- Giết người diệt tộc cũng giống như vậy. Chỉ cần theo từng bước, tinh tế tỉ mỉ chu đáo, tiến hành đả kích từng đợt từng đợt, vào những điểm mấu chốt của gia tộc, làm cho bọn họ không đánh mà thua. Đến cuối cùng ngay cả sức liều mạng không không có, vì sợ hãi quá độ mà chút lực hoàn thủ cuối cùng cũng mất đi bởi vì tinh thần của bọn hắn đã hoàn toàn sụp đổ. Đây mới là cảnh giới giết người cao nhất.

Nói được những lời này đã không phải là cao nhân tiền bối Tam Đại Thánh Địa gì rồi mà chính là ma đầu tà ác. Trên thực tế người nầy cũng chính là một ma đầu tâm ngoan thủ lạt, hiển hách một thời, Thiên Hồn Đồ Vương Vị Nhiên, trăm năm trước, tên này trẻ em nghe thấy liền phát khóc.

Ba người còn lại nhìn hắn có chút biến sắc, một người trong đó

- Vương huynh, cho dù là diệt tộc, thì một đao giết là xong, nhanh chóng giải quyết, tội gì cần tra tấn người như thế? Lao tâm lao lực nhiều, lại tổn hại âm đức?

Vương Vị Nhiên cười hắc hắc

- Chuyện nhân gian, thế nào là thống khoái các ngươi cũng chưa trải qua nhiều nên không biết trong việc tàn sát kẻ khác, loại hương vị kia tuyệt vời thế nào đâu.

Ba người kia đều rùng mình thầm nghĩ

- Chúng ta đều là người bình thường sao có thể so sánh với đại ma đầu không chuyện ác nào không làm như ngươi được.

Rồi lại nghe vị Vương kia nói

- Từ lúc gia nhập Bổn cung tới nay cũng đã không động tay động chân gì rồi, đối phó với đại gia tộc này thật sự có chút hơi quá, giống giết gà dùng đao mổ trâu vậy.

- Nhưng không biết các ngươi có chú ý không? Tông chủ lần này điều binh khiển tướng cũng rất lựa chọn. Mà lựa chọn này đã nói lên rằng tông chủ chính là không muốn làm cho mấy gia tộc này đơn giản bị diệt vong dễ như vậy, mà phải tận tình tra tấn chà đạp bọn chúng. Những lời này tuy rằng tông chủ không có nói ra nhưng... ha ha... ngụ ý cũng rõ ràng như thế.

- Hả? Vương huynh quả nhiên cao kiến.

Ba người còn lại nhất thời cảm thấy hứng thú với lời nhận xét của hắn.

- Hừ tông chủ lúc này đây phái người ra ngoài, hầu hết đều là bàng môn tả đạo năm xưa thậm chí là đồ đệ tiếng xấu còn xa hơn sư phụ. Như lấy Vương ta mà nói, ai nói ta là chính phái hiệp nghĩa nhân sĩ? Cho dù là tiến nhập Tam Đại Thánh Địa thì sao? Ta vẫn chính là ta thôi.

Vương Vị Nhiên cười rộ lên

- Nhưng tông chủ vì sao phải phái những người đi? Hơn nữa chỉ định ta làm chủ sự. Trong bốn người chúng ta, Vương mỗ ta tuy không coi nhẹ bản thân nhưng vô luận võ công tu vi hay trí tuệ đều không hơn người, vậy thì phải hiểu rằng ta có điểm khác hơn bọn ngươi, mà điểm ấy cũng không có gì khác ngoài kỹ xảo tra tấn người khác.

- Tông chủ vì sao không phái nhưng tên gia hỏa với tinh thần trọng nghĩa đến đây? Các ngươi có thể nghĩ ra không?

Vương Vị Nhiên hắc hắc cười lạnh

- Còn nữa, trước khi lên đường, tông chủ chỉ nói mấy câu rất đơn giản, cũng không có quy định cụ thể gì, hay nói đúng hơn là cho phép chúng ta tự mình làm chủ, tùy ý làm việc. Vô luận làm như thế nào cũng không có vấn đề gì.

- Chẳng trách, tông chủ chỉ nói là chỉ cần có cơ hội... Không nói gì thêm cụ thể kế hoạch chiến lược ra sao, làm chúng ta còn tưởng rằng đối phương là thế tục thế gia thực lực bạc nhược, không cần chiến thuật chiến lược gì, thì ra nguyên nhân lại là như vậy.

Ba người liền tỉnh ngộ.

- Hừ thân đệ đệ bổn tông chủ, Tiêu Dao Tôn Giả chết thảm ở Tuyết Sơn, còn có sáu trăm cường giả đứng đầu tam đại tông môn, vô luận là ai cũng không yếu hơn so với bốn người chúng ta, lại đều chôn xương nơi Tuyết Sơn. Còn có cửu đại Thánh Giả, may mắn có một vị Ma Đồng Tôn Giả còn sống sót. Cừu hận to lớn như vậy há một câu giết chết là có thể hả giận?

Vương Vị Nhiên dùng lời thâm ý nói

- Tông chủ muốn trút giận trong lòng nhưng cũng ngượng ngùng. Dù sao Tam Đại Thánh Địa năm đó thanh cao hàng đầu, hắn không muốn làm hỏng, rất cố kỵ. Nhưng chúng ta đây xử lý làm sao cho tốt mới là có lợi nhất, đây cũng gọi là hoa sống hay chết đều do người trồng.

- Nhưng nếu để người ta biết được tìm chúng ta tính sổ thì sao? Chúng ta chẳng phải thành sơn dương thế tội sao? Ngươi vừa rồi cũng nói, lúc trước cao thủ chết nhiều như vậy chứng tỏ thực lực của đối phương khẳng định cực kỳ cường đại, nếu lại có biến, tông chủ nhất định sẽ khoanh tay đứng nhìn, chúng ta chỉ là những tên tiểu tốt. Đến lúc đó

chỉ cần đem chúng ta đẩy ra thì tông chủ có thể vô tư nhưng chúng ta vạn kiếp bất phục.

Ba người tuy rằng hiểu được nhưng cũng nhíu mày băn khoan. Ai cũng sống hơn trăm năm, cũng đều không phải kẻ khờ.

- Truy cứu tính sổ? Ai sẽ truy cứu tính sổ? Có thể vì mấy thế tục thế gia dám can đảm trở mặt cùng Tam Đại Thánh Địa, vạn năm qua cũng chỉ có Quân Mạc Tà mà thôi. Hiện giờ tiểu tặc Quân Mạc Tà kia đã chết rồi. Còn có ai để tính sổ?

Vương Vị Nhiên xuy một tiếng nói :

- Vạn năm qua, có mấy người dám cùng Tam Đại Thánh Địa đối lập? Ngươi lo lắng không đâu rồi.

Bị hắn nhắc nhở, ba người trong lòng đều tỉnh ra

- Không sai, Triển Thánh Hoàng lúc trước không tiếc thanh danh, nắm thời cơ đánh chết Quân Mạc Tà diệt trừ một hậu hoạn lớn lao cho Tam Đại Thánh Địa chúng ta, hành vi bực này quả thực làm người khác kính nể. Phải biết rằng thanh danh so với sinh mệnh còn muốn trọng yếu hơn.

- Không sai. Từ xưa đến nay, phàm là cường giả đều quý trọng danh dự. Triển Thánh Hoàng nắm thời cơ, không tiếc thanh danh đánh lén giết chết Quân Mạc Tà đúng là trí tuệ đại dũng.

Bốn người cùng nhau tán thưởng. Tựa hồ chuyện vị Triển Thánh Hoàng kia bất chấp thân phận đánh lén một hậu bối lại là một sự tích anh hùng kinh thiên động địa, quỷ thần đều khiếp.

- Hôm nay đến lượt lão Tôn luân phiên canh phòng phải ko?

Vương Vị Nhiên nhìn Bạch y nhân bên cạnh nói

- Ăn chim nướng xong rồi sẽ lên đường. Cứ xem như là đến Đông Phương Thế Gia đi du ngoạn, hoạt động gân cốt, tiêu hoá cơm canh.

Bạch y nhân, lão Tôn, bên cạnh hắn, trên mặt có một nốt ruồi đen thật to nghe vậy cười cười nói :

- Không ngại. Tới Đông Phương Thế Gia không phải là lần đầu, tuy có hơi mạo hiểm nhưng ... Ba vị, lần này nếu có việc xảy ra, lão phu muốn dùng nữ thân quyến Đông Phương Thế Gia thái bổ một phen, đến lúc đó chư vị cần phải giúp lão phu bảo vệ bí mật này nhé.

- Lão phu thay phiên trực, thám thính tin tức, chuyện khác căn bản không biết, cũng không để ý.

Vương Vị Nhiên cười hắc hắc chớp mắt vài cái nói

- Không sai chúng ta cái gì cũng không thấy. Lão Tôn ngươi đi giải sầu đi, vận động đi, không sao đâu...

Hai người còn lại nói

- Đa tạ tình cảm sâu nặng của ba vị.

Lão Tôn nhất thời mừng rỡ

- Nói thật ở Thánh Địa mấy năm nay ta thật đúng là hỏng mất, mấy công pháp đều sắp không dùng được nữa rồi. Nếu sớm biết như thế lúc trước ta sẽ không đáp ứng lời mời.

- Ha ha

Bốn người cùng nhau cười to.

- Nghe các ngươi nói nãy giờ cuối cùng cũng có một câu có chút đạo lý, các ngươi quả nhiên là không nên đáp ứng lời mời của Tam Đại Thánh Địa. Bởi vì nếu đã đáp ứng thì sẽ phải dâng tặng tính mạng của mình ở lại nơi này.

Một thanh âm rất là tao nhã vang lên.

- Ai? Là ai?

Bốn người đồng thời nhảy dựng lên. Cái thanh âm kia rõ ràng gần bên tai nhưng bốn người mình lại không phát hiện, như vậy người này thực lực cường đại cỡ nào thì không cần suy nghĩ cũng phải biết.

Bốn người xoay lại thì thấy một thiếu niên áo trắng cẩm bào, vẻ mặt ấm áp tao nhã mỉm cười khoanh tay đứng cách bốn người chỉ có ba trượng, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào con chim nhạn bốn người đang nướng, chép miệng nói

- Thơm quá, bốn người các ngươi không đi làm đầu bếp quả là đáng tiếc, vì sao phải làm võ giả, giết chóc máu mé, nơi như vậy sao an toàn bằng chỗ bếp núc được.

Vương Vị Nhiên trong lòng chìm xuống. Đối phương có thể vô thanh vô tức tới gần mình ba trượng. Khoảng cách này đủ để ra tay giết người, là một khoảng cách cấm kỵ. Hắn thử thả thần thức dò xét đối phương một chút thì hoảng sợ vì hắn dò xét nhưng không phát hiện được gì. Đối phương rõ ràng đứng ở chỗ này nhưng thần thức dò xét lại như một mảng hư không.

Thảm rồi.

Vương Vị Nhiên thực lực vị tất đã cao nhưng giang hồ lịch duyệt cũng không tệ, đại khái hiểu biết rõ thực lực đối phương, trong lòng âm thầm kêu khổ, vội vàng đưa ra vẻ mặt tươi cười, chắp tay, cung kính nói

- Xin hỏi vị công tử này đi vào nơi đây có điều chi phân phó. Ha ha nếu cần giúp đỡ chuyện gì, huynh đệ bốn người chúng ta tuy rằng thực lực không cao lắm nhưng chỉ cần có thể giúp, nhất định sẽ không từ chối.

- Hả? Phải không?

Quân Mạc Tà nghiêng đầu, như cảm thấy rất thú vị nhìn hắn.

- Đương nhiên. Công tử có việc gì cứ phân phó là được.

Thái độ của Vương Vị Nhiên càng ngày càng cung kính, đối với bọn hắn, vốn là người trong tà đạo mà nói chỉ cần có thể giữ được tánh mạng cho dù là kêu ông nội, tổ tông, lão tử cũng liền kêu. Chỉ cần có thể thoát được hiểm cảnh, ngày sau chờ thời cơ trả thù, tánh mạng mới là trọng yếu nhất.

- Xin hỏi công tử tôn tính đại danh?

Nhưng vào lúc này, lão Tôn bên kia ánh mắt kinh nghi bất định hỏi một câu. Những lời này làm cho Vương Vị Nhiên trong lòng chửi ầm lên.

Ngu ngốc.

Đến bây giờ ngươi còn nhìn không ra người kia là ai sao? Giả bộ hồ đồ còn có một chút sinh cơ, hiện tại trực tiếp hỏi, quả thực là ngu không ai bằng, đúng là muốn chết. Coi như ngươi muốn tìm chết cũng đừng kéo theo lão tử chứ.

Vả lại ngươi không thấy lão tử ăn nói khép nép, không có hỏi tính danh sao? Người nầy ngoại trừ Quân Mạc Tà chẳng lẽ trên đời này còn có người thứ hai sao? Ngươi là heo à?

Nếu đúng là Quân Mạc Tà như lời hắn nói thì vì sao hắn lại không chết? Triển Thánh Hoàng rõ ràng nói đã đem hắn đánh chết tại chỗ. Hơn nữa lúc ấy còn có rất nhiều thánh cấp cường giả khác, đều tận mắt nhìn thấy.

Vương Vị Nhiên trong lòng nổi lên nghi ngờ nhưng nghi vấn của hắn không bao lâu liền có đáp án.

- Ngươi đoán không ra sao?

Quân Mạc Tà có chút buồn bực, nháy mắt mấy cái hỏi

- Chẳng lẽ tới giờ các ngươi còn không nhận ra ta sao?

Vẻ mặt của hắn có chút buồn bực, việc đối phương không nhận ra hắn là một chuyện tình không thể chấp nhận được.

Lão Tôn trên chóp mũi toát ra mồ hôi cũng kiên trì nói :

- Thỉnh công tử cho biết.

Hắn nói lời này nhưng trong lòng bồn chồn không yên, cầu nguyện hàng vạn hàng nghìn thiên thiên vạn vạn không phải là tiểu sát tinh kia.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 90: Quân Đại Thiếu Thăng Đường

- Nếu ta nói ta chính là Cửu U Thập Tứ Thiếu, ngươi tin không?

Quân Mạc Tà cười hắc hắc nói.

- Điều đó không có khả năng

Lão Tôn kêu lên.

- Àh. Ngươi cũng biết không có khả năng àh. Các ngươi không tin?

Quân Mạc Tà nháy mắt mấy cái

- Nếu ta nói ta chính là Mạc Vô Đạo đứng đầu Độn Thế Tiên Cung

- Ngươi...

- Àh... Nếu ta nói ta chính là ba ba của ngươi, ngươi thừa nhận không?

Quân Mạc Tà cười nói miệng lộ ra hai hàng răng trắng như tuyết.

- Ngươi. Quân Mạc Tà, ngươi không nên khinh người quá đáng.

Lão Tôn tức giận quát to một tiếng, hai mắt đỏ ngầu, giận đến nỗi kìm nén không được.

- Câm miệng. Ngươi quả thực là cố ý đi tìm nhân tình cho mẹ ngươi mà. Rõ ràng đã sớm nhận ra gia gia ngươi chính là Quân Mạc Tà ta đây, vậy mà còn ở trước mặt lão tử giả bộ, thế nào? Con nhỏ còn thiếu tình

thương của cha? Muốn bổn công tử giáo huấn ngươi một chút sao? Bổn công tử có thể tiện nghi cho ngươi một hồi, miễn cưỡng làm cha của ngươi nửa ngày.

Quân Mạc Tà trợn mắt mắng to một trận.

Quân Mạc Tà lúc trước nói này nói nọ mục đích là để kéo dài thời gian, để Bách Lý Lạc Vân hoàn thành việc bao vây bọn này. Đám người Bách Lý Lạc Vân đã vào vị trí, hơn hơn sáu mươi người, thấp nhất cũng là cao thủ Chí Tôn, đối phó bốn người trước mắt này cũng như ăn một bữa sáng, rốt cuộc không cần lo lắng bọn hắn chạy trốn. Quân Mạc Tà nào còn hứng thú cùng bọn chúng nói thêm gì nữa.

Còn tên tu luyện Thải Âm Bổ Dương, tà công âm độc hỗn đản này, Quân Mạc Tà càng không có nửa điểm hứng thú cùng hắn nói thêm câu nào nữa. Mắng hắn vài câu, Quân đại thiếu gia thấy mình đã cấp cho hắn mặt mũi lắm rồi, để thành nhi tử mình chính là khinh thường bản thân a, chỉ là tùy tiện nói đùa thôi.

- Ngươi, ngươi, ngươi...

Lão Tôn tức giận đến phun ra một búng máu. Không thể tưởng được mình hỏi một câu thiện ý lại bị đối phương vũ nhục chửi rủa đến cả cha mẹ, mắng chửi làm cho đầu óc choáng váng, còn cho rằng là tiện nghi cho mình.

Giận sôi máu.

Nhưng quay đầu nhìn thì phát hiện thần thái ba người còn lại có chút không đúng, ngước mắt nhìn xung quanh, hắn cảm thấy như bị dội một gầu nước lạnh từ đầu xuống chân, lửa giận trong lòng hắn chợt tắt ngấm, hơn nữa một luồng hơi lạnh lẽo chạy dọc từ đầu xuống chân hắn.

Bốn người vẻ mặt đều giống như nhau: cả người cứng đơ, miệng há hốc, hai mắt trừng như hai bóng đèn, tất cả đều sợ hãi...

Bốn phía, người nào người nấy vạm vỡ, mắt không biểu tình, ánh mắt lóe ra từng sợi tơ máu, từng bước một, chỉnh tề đi về phía trước. Mỗi bước tiến cũng làm mặt đất cũng rung lên một chút.

Bốn người nhìn thoáng qua liền hoảng sợ. Những người này tuổi cũng không phải rất lớn, chỉ độ ba bốn mươi tuổi nhưng thực lực rất mạnh. So với nhóm người mình, chỉ khoảng mười người là hơi yếu. Còn lại toàn bộ đều là cao thủ Chí Tôn đỉnh phong.

Những người này đều mang theo sát khí lạnh thấu xương, ánh mắt lạnh căm căm, làm cho người ta nghĩ đến bầy sói trong đêm tối trời đông giá rét. Hơn nữa thân thể cao to, cực kỳ khôi ngô, thần tình nghiêm chỉnh, tạo áp lực giống như núi lớn sắp sụp xuống, làm không khí ngưng trọng, khiến người khác khó thở.

Quân Mạc Tà rốt cuộc từ nơi nào tìm được nhiều cao thủ như vậy, hơn nữa tuổi cũng còn rất nhỏ? Vấn đề này, bốn người hiển nhiên không còn thời gian để lo lắng. Bọn hắn hiện giờ đã tràn ngập tuyệt vọng.

Dưới tình huống lực lượng khác xa nhau như hiện giờ, bốn người hoàn toàn không có bất kỳ ý hay nào. Thủ đoạn duy nhất chính là tự bạo.

Mà cũng chỉ có cách này mới có thể làm đối phương tổn thất một chút.

Nhưng mấu chốt nhất chính là bọn hắn không muốn chết. Bốn người như muốn khóc.

- Bắt hết cho ta.

Quân Mạc Tà vung tay lên, thân mình như một đóa Bạch Vân từ từ bay khỏi vòng vây.

Rống. Theo một tiếng hét lớn, đại hán dẫn đầu phóng người lên, thân hình thiết giáp bay từ trên không bay tới, tạo ra kình phong ép tới.

Chỉ có tiến công, không lui lại. Vừa ra tay liền như thế lôi đình vạn quân, hơn nữa không tiếc đồng quy vu tận.

Đại hán vừa ra tay liền giống như ngòi dẫn châm thùng thuốc nổ, năm sáu chục đại hán giống như những con sói nhìn thấy đám cừu non, liên tục hét lớn, trước sau thay nhau vọt lên.

Bốn người trong lòng đều kêu cha mẹ.

- Trời ạ, các ngươi nhiều người như vậy, đánh bốn người chúng ta, đã vậy, mỗi người còn xuất toàn lực ứng phó. Khi dễ người cũng không phải như vậy chứ. Ngay cả cơ hội đàm phán cũng không cho.

Nghĩ đến đây bốn người hoàn toàn như đưa đám: cùng tiểu tử Quân Mạc Tà đó đàm phán chính là bị mắng, nhận lấy sự lạnh lùng, nganh ngạnh của hắn mà thôi. Việc hôm nay, không thể có kết quả tốt rồi.

Lâm vào tuyệt cảnh, bốn người đồng tâm, đồng thời rống một tiếng, đao kiếm rút ra khỏi vỏ, quyền cước tung ào ào tiến lên đón đánh.

Phanh, tiếng bạo vang khắp nơi, hỗn chiến xảy ra một hồi.

Trận hỗn chiến này vừa mới bắt đầu đã khiến cho vài vị tà phái cao thủ Độn Thế Tiên Cung lãnh đủ.

Những đại hán này mỗi người đều không kém đối thủ, lại tinh thông thuật hợp kích, trong lúc đánh nhau, phối hợp không chê vào đâu được.

Song phương vừa tiếp chiến, bốn người kia tức thời luống cuống tay chân, liều mạng ngăn cản, cũng trúng không ít quyền cước nhất thời máu tươi từ trong miệng mũi văng khắp nơi.

- Quân Mạc Tà. Có bản lĩnh một đấu một. Lấy nhiều khi ít thì có gì hay. A...

Lão Tôn vừa nói những lời này liền kêu thảm một tiếng, một quyền đánh ngay vào miệng hắn, lập tức toàn bộ răng đều gãy vụn, quai hàm

cũng gãy nốt, răng rớt lã chã ra bên ngoài.

Vương Vị Nhiên khá gian xảo, thừa lúc hỗn loạn, ngạnh kháng vài công kích, sau đó đẩy đồng bọn về phía trước, còn mình bay người lên cây đại thụ bên cạnh, liều mạng chạy trốn.

Hai người bị hắn đẩy vốn là kém cỏi nhất, bị đánh đến thê thảm, tình hình bi thảm đến cực điểm, hiện giờ lại bị Vương Vị Nhiên thừa dịp không lúc phòng bị xô về phía trước, cả người lảo đảo.

Đương. Đao kiếm của cả hai liền bị đánh rơi, sau đó mười mấy nắm đấm đồng thời lao đến.

Hai người bi phẫn chỉ kịp hô lớn một tiếng sau đó bị đánh hôn mê bất tỉnh.

- Vương Vị Nhiên ngươi thật là vô sỉ.

Vừa mới bay lên lên ngọn cây, Vương Vị Nhiên cười lạnh nghĩ thầm

- Có thể được chạy thoát mới là chuyện trọng yếu nhất trước mắt, làm sao còn quản cái gì vô sỉ hay không? Mạng chỉ có một mà thôi.

Đang muốn chạy đi, thì phía trước đột nhiên tối sầm, mở mắt nhìn không thấy gì. Hắn không khỏi cả kinh, quát to một tiếng, cả người lông mao dựng đứng: một khuôn mặt anh tuấn kề sát với mặt của hắn, chóp mũi hai người gần như đụng nhau. Ngay cả thở cũng có thể nghe được.

Hắn đang muốn xoay người chạy trốn thì người nọ nôn khan một tiếng, tức giận mắng

- Con mẹ nó, miệng ngươi thối thật. Xém chút nữa chết ngạt ta rồi.

Nói xong vung tay lên, bùm bùm, bụp bụp, âm thanh liên tục vang lên, trong nháy mắt, tên Vương Vị Nhiên bị ăn mấy chục cái tát.

Vương Vị Nhiên trên không trung bị đánh như cái trống, đầu hắn quay mòng mòng, trông như cô gái đang múa một cách điên cuồng. Răng sút nữa phun cả ra ngoài.

Bị đánh nửa ngày sau thì hắn mới rơi xuống tới mặt đất, cả người nện xuống tạo thành một cái hố to, hắn sau đó cảm thấy trời đất quay cuồng, xung quanh đầy sao nhấp nháy. Một hồi sau mới khôi phục lại ý thức thì thấy một thanh trường kiếm sắc bén đã đặt trên cổ, vùng đan điền cũng bị người hung hăng đạp một cước.

Cách đó không xa một thanh niên áo trắng thuần khiết đang nôn tá lả

- Lão bất tử kia miệng thối so với hôi nách còn khó ngửi hơn, thật đúng là tội lớn, đúng là đáng chém mà.

Đây không phải là đại sát thủ Bách Lý Lạc Vân thì còn ai vào đây.

Lúc trước hắn âm thầm đốc chiến, cảnh giác cá lọt lưới, vừa nhìn thấy người này không để ý thể diện, vọng tưởng cướp đường chạy trốn, liền vô thanh vô tức thay đổi vị trí đón đường. Vương Vị Nhiên chạy trốn chưa được bao lâu thì Bách Lý Lạc Vân đã đuổi kịp, nhưng lại đụng phải đầu hắn.

Quân đại thiếu lúc trước thường dùng trò này để trêu đùa Độc Cô Tiểu Nghệ và Hàn Yên Mộng, làm cho hai nàng này sợ tới mức hoa dung thất sắc, la hét chói tai. Đám người Bách Lý Lạc Vân thấy được đều ôm bụng cười khoái trá.

Bách Lý Lạc Vân đang muốn học kỹ xảo này của Quân Mạc Tà, định mở miệng nói "chào ngươi" nhưng vừa mới mở miệng, kẻ đối diện liền liền giống như gặp quỷ, kêu thất thanh.

Hét to thì không sao nhưng Vương Vị Nhiên há miệng làm mùi hôi thối lan ra làm cho đại thiếu gia nhà ta nhức đầu, bị một mùi tanh tưởi khủng bố khó có thể hình dung đập vào mặt, hắn muốn che miệng nhưng cũng không kịp, chỉ cảm giác trong miệng mình mùi thúi vẫn còn đó ba

ngày có thể vẫn chưa hết. Chỉ sợ, mấy ngày tới sẽ không có cảm giác muốn ăn, không hết ba tháng thì không dám ăn thịt.

Bách Lý Lạc Vân có chút không hiểu:

- Vì sao Quân Mạc Tà từ trước tới giờ không gặp chuyện như vậy? Mình chỉ ngẫu hứng vui đùa một lần lại bị mùi thối xông suýt chết. Chẳng lẻ người chân chính thì không sao? Kẻ bắt chước như mình lại có tội?

Quân Mạc Tà nhìn thấy bộ dạng buồn bực của Bách Lý Lạc Vân trong lòng cười thầm

- Tuyệt kỷ trêu chọc của bổn công tử há lại có thể dễ dàng học được? Phải biết rằng bị bổn công tử doạ nạt, nếu không phải Quản Thanh Hàn, thì cũng là Độc Cô Tiểu Nghệ, hoặc là Hàn Yên Mộng. Ba người này đều là đại mỹ nhân, ngay khi cả hét la thất thanht hì mùi thơm tỏa ra cũng làm say lòng người. Ai lại như ngươi, tìm một cái miệng của một lão đại ma đầu đi trêu trọc, ngươi quả nhiên làm bổn công tử giật mình nha, chậm rãi hưởng thụ đi, hoặc nhớ lấy bài học hôm nay a.

Bốn người đều bị xách như bốn bao cát mang tới trước mặt Quân Mạc Tà.

Quân đại thiếu ho khan một tiếng khoanh tay uy nghiêm quát

- Thăng đường.

Uy ... uy. Một đám "Tàn Thiên Phệ Hồn" cũng thấy thú vị hùa theo tạo thành âm thanh quái dị, giống như âm thanh đưa con gái đi xuất giá.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 91: Đã Đến

Sau một lúc nghiêm hình bức cung, Quân Mạc Tà đã thuận lợi lấy được những tin tức về tình hình trước mắt. Đương nhiên, quá trình này đối với bốn người Vương Vị Nhiên mà nói, tự nhiên là thật không thoải mái a.

Bốn người bọn hắn trừng mắt, hoảng sợ đến mức sống không bằng chết, đủ biết quá trình này khinh khủng cỡ nào.

Bất quá đối với tà ma ngoại đạo, mấy tên hạ độc thủ, vô luận là Quân đại thiếu gia hay là thành viên của “Tàn Thiên Phệ Hồn” đều không cảm thấy áy náy, thậm chí nhiều ít còn có chút thỏa thích, dù sao cũng là giáo huấn bốn tên hỗn đản, bốn cái tên này không có năng lực gây nên tai họa nữa rồi...

Quân Mạc Tà hơi hơi nhíu mày, hắn đối với tình báo lấy được từ bốn tên kia, cũng cảm thấy áp lực. Theo như lời của bốn tên này, Mạc Vô Đạo sai người an bài không dưới hai trăm nhiệm vụ cùng mục tiêu, để người Đông Phương Thế Gia đi ám sát, thêm vào đó, mỗi một cái trong đều là nhiệm vụ khó khăn có thể phải liều chết!

Hơn nữa, bên người của mục tiêu còn mang theo cao thủ. Có cao thủ do Tam Đại Thánh Địa điều động! Hơn hai trăm mục tiêu, chí ít có hai ba mươi cá nhân là cao thủ! Tuy rằng số lượng không nhiều, nhưng đây cũng đã là một con số tương đối khủng bố! Trừ phi là Tam Đại Thánh Địa, nếu không cũng rất khó để điều động ra đông đảo cao thủ như vậy.

Mà trên thực tế, Tam Đại Thánh Địa có khả năng đem mỗi mục tiêu đều an bài hộ vệ, nhưng làm như vậy thì không tránh khỏi gây chú ý. Chỉ có an bài như vậy, đại bộ phận nhiệm vụ được hoàn thành, chỉ có một phần mười nhiệm vụ thất bại, như vậy mới không khiến người khác đem lòng sinh nghi! Hơn nữa, nếu chỉ tiến hành chậm rãi như vậy, không chỉ những lực lượng Đông Phương Thế Gia sẽ hao tổn toàn bộ, mà thế nhân sẽ tìm ra một chút khuyết điểm để lên án...

Đạo lý rất đơn giản, làm một tên thích khách, nếu không hoàn thành nhiệm vụ ngược lại còn bị giết, chỉ có thể nói rằng thực lực của ngươi không đủ , chỉ là chuyện rất là bình thường, sẽ không ai để ý đến, dĩ nhiên sẽ không biết Tam Đại Thánh Địa thao túng sau lưng.

Cho nên bất kể như thế nào, bất kể bên nào chết trước, đối với thanh danh của Tam Đại Thánh Địa, cũng sẽ không ảnh hưởng gì!

Về phần đại bộ phận nhiệm vụ thành công, tất nhiên cũng phải có tiền thù lao, nhưng... chắc chắn sẽ không phải tiền Tam Đại Thánh Địa bỏ ra, bởi vì có rất nhiều người sẽ vì Tam Đại Thánh Địa trả tiền, không những thế mà còn dành lấy cơ hội trả tiền này, thậm chí có người sẽ vì không được trả số tiền này mà hối hạn không thôi!

Hơn nữa, người Đông Phương Thế Gia lại có thể mang tất cả bạc thu vào tay sao? Cả nhà các ngươi đều chết sạch, có nhiều bạc hơn nữa thì cũng có ích lợi gì? Cuối cùng, Tam Đại Thánh Địa phái người đến giả mù sa mưa ra mặt, truy xét một phen, được xưng vì nhân gian chủ trì chính nghĩa, điều tra rõ ràng cuộc thảm sát diệt môn Đông Phương Thế Gia, chẳng phải là lại được cấp thêm mặt mũi hay sao? Khi đó toàn bộ của cải của Đông Phương Thế Gia, cuối cùng cũng sẽ rơi vào túi của Tam Đại Thánh Địa...

Còn nữa, đói phó với Tư Không thế gia cùng Đoan Mộc thế gia, thủ đoạn giống y hệt như đối phó với Đông Phương Thế Gia, căn bản là không gặp nhiều khó khăn, càng không phải nói, bọn hắn hiện tại cũng đã bị đè đầu cưỡi cổ không ngẩng đầu nổi...

Quân Mạc Tà nghĩ thông suốt những vấn đề này, không khỏi lắc đầu thở dài:

- Độn Thế Tiên Cung cung chủ Mạc Vô Đạo này, thật đúng là thiên tài am hiểu thủ đoạn a! Nếu làm theo phương án của hắn, cuối cùng chẳng những báo thù được, lại làm cho người ta phải nợ mình một món nhân tình, còn có thể trút giận, cuối cùng lại danh lợi song thu, kết cục toàn vẹn...

Tên này, con mẹ nó há chỉ hai chữ thiên tài có thể ca tụng?

Quân Mạc Tà vẫn cho rằng, Lý Du Nhiên cũng đã đủ hèn hạ, hơn nữa thủ đoạn cũng tương đối nham hiểm, đương thời chỉ sợ không người nào có thể sánh kịp, ngay cả mình nếu chỉ đấu tâm cơ, cũng không phải là đối thủ của hắn. Nhưng hiện tại hắn mới biết, thật sự là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, vị cung chủ đại nhân Độn Thế Tiên Cung này thật sự không nên cùng Mạc Tiêu Dao kết giao huynh đệ, người này cùng Lý Du Nhiên trực tiếp chính là một đôi song sinh mới đúng a, hơn nữa hắn còn phải là đại ca...

Bất quá, làm cho Quân Mạc Tà chân chính cảm thấy khó giải quyết chính là, bốn tên gia hỏa này mặc dù biết được kế hoạch lớn của Mạc Vô Đạo, nhưng lại không biết cụ thể đâu là mục tiêu bên người có cao thủ ẩn náu, bất quá cũng khó trách, dù sao những người liên lụy thật sự cũng rất nhiều, bọn hắn lại không thèm để ý điểm này, không có ấn tượng cũng hợp tình hợp lý, hơn nữa Mạc Vô Đạo cũng sẽ không để cho bọn hắn biết quá nhiều...

Trong lòng Quân Mạc Tà không khỏi cấp bách, không ngừng cầu nguyện, Đông Phương Thế Gia hiện tại ngàn vạn lần có thể đã triển khai hành động. Nếu là nói vậy, một khi có bất cứ tổn thất gì thì hậu quả sẽ rất đáng tiếc, nhất là ba người cậu của hắn, họ chính là người thân cận nhất của mẹ và cả chính mình.

Quân Mạc Tà sắc mặt âm lãnh đứng dậy, nói :

- Dùng tốc độ cao nhất lên đường, đi Đông Phương Thế Gia.

- Tuân lệnh!

Bách Lý Lạc Vân đáp ứng, hỏi:

- Vậy còn... Bốn tên này! Bọn hắn...

Hắn vừa hỏi, bốn người đồng thời lộ ra ánh mắt khẩn cầu, bọn hắn thật sự sợ chết.

- Việc này còn muốn hỏi? Ngươi còn là sát thủ sao?

Quân Mạc Tà bất mãn trách mắng một tiếng, áo bào trắng chợt lóe, thân ảnh đã tiêu thất, thanh âm xa xa truyền đến:

- Mau tiến hành, đừng để chậm trễ thời gian!

Bách Lý Lạc Vân vội vàng đáp ứng một tiếng, thản nhiên nói:

- Mang toàn bộ làm thịt! Nhanh chóng đuổi kịp công tử! Chớ để chậm trễ thời gian!

Hắn nói bình thản, giống như tuyên bố việc giết gà chọc tiết heo nhỏ nhoi, giống như ra lệnh giết không phải là bốn con người!

Bốn người Vương Vị Nhiên sắc mặt thảm biến, vừa muốn tức giận mắng thành tiếng, ít nhất mười thanh kiếm đã rút ra trong nháy mắt đâm xuyên thân thể của bọn họ!

Quân Mạc Tà đã đến nơi, Đông Phương Thế Gia đúng là có vẻ yên tĩnh lạ thường, không một tiếng động.

Sau khi tiết lộ thân phận, hắn liền gặp được tam gia Đông Phương Vấn Đao tự mình đi ra nghênh đón, hiển nhiên còn có chút trách cứ trong ý tứ:

- Mạc Tà, tiểu tử ngươi tại sao lại đến đây? Ngươi, đứa nhỏ này tại sao lại không hiểu chuyện như vậy? Mục tiêu của Tam Đại Thánh Địa vốn cũng chỉ nhằm vào một mình ngươi, ngươi lại xuất hiện đúng lúc này, không phải là cấp cho bọn hắn cơ hội trả thù sao? Nếu là vạn nhất xảy ra chuyện gì, ngươi cho rằng chúng ta làm cữu cữu như thế nào cho phải? Chúng ta còn có thể chịu được, nhưng bà ngoại ngươi, mẹ ngươi, họ làm sao chịu nổi?

Trong giọng nói tuy rằng tràn đầy ý tứ trách cứ, nhưng Quân Mạc Tà trong lòng lại thấy ấm áp, cố gắng tự mình ngăn chặn tình thân đột ngột cuồn cuộn lên trong lòng, Quân Mạc Tà thản nhiên cười:

- Cữu cữu bình tĩnh đi, con nếu đã dám ra đây, dĩ nhiên là có phần nắm chắc mới đến. Nếu không... Người cháu này chẳng lẽ là một tên lỗ mãng hay sao?

- Có nắm chắc cái quái gì?

Đông Phương Vấn Đao hừ một tiếng nói:

- Hồi ta còn bằng tuổi ngươi, ta còn nghĩ ta sắp có thể nhảy lên trời hái mặt trăng xuống! Ta còn nghĩ chỉ còn cách một chút thôi là ta đã hái mặt trăng xuống? Thật sự là ta có thể sao? Ngươi tuổi còn nhỏ, hỉ mũi chưa sạch, liền có thể khoác lác như vậy, tiểu tử ngươi đã trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn? Gặp qua bao nhiêu người nham hiểm? Có hiểu được cái gì là nắm chắc cái gì là cuồng vọng?

- Ặc!

Quân Mạc Tà cam bái hạ phong! Đã biết vị tam cữu thậtsự rất thẳng thắn, tuy nhiên, hắn không thể ngờ khi lớn như hắn rồi mà còn nghĩ muốn hái trăng trên trời xuống, chuyện này thật là… thật là….

Bất quá, trong lòng Đông Phương Tam Gia chỉ có ý tốt, điểm này, Quân Mạc Tà hiểu rất rõ.

Đông Phương Vấn Đao tuy rằng cũng biết Quân Mạc Tà trước mắt có được một bản lĩnh không tầm thường, cữu cữu này bản lính đã sớm không thể bằng hắn, nhưng phong ba lúc này đây so với lúc trước không thể so sánh với nhau được.

Ở Phong Tuyết Ngân Thành, Tam Đại Thánh địa tuy rằng thanh thế lớn, nhưng vẫn thuộc phạm trù có thể đối kháng, nhưng….

Trước mắt, thực lực chân chính của Tam Đại Thánh Địa đều xuất ra hết, hồng trần thế tục lại há có thể là đối thủ?

Ở trong mắt Đông Phương Thế Gia, vô luận tốc độ thăng tiến của Quân Mạc Tà nhanh đến cỡ nào, thực lực hiện tại khủng bố cỡ nào thì cũng làm sao có thể là đối thủ của Tam Đại Thánh Địa?

Lúc này, đám người Bách Lý Lạc Vân xuất phát hơi trễ một chút cũng đã đi tới tiền trang, Đông Phương Vấn Đao chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Nếu đã đến đây, vậy trước mắt ở chơi hai ngày, sau đó ba người chúng ta tự mình hộ tống ngươi trở lại Thiên Phạt hung, người trẻ tuổi thật đúng là không hiểu được thế nào là trời cao đất rộng...Hả?

Nói xong câu cuối cùng, đột nhiên hắn trừng lớn mắt, kinh dị không ngừng đánh giá sáu bảy mươi người phía sau Quân Mạc Tà, chợt hút một hơi khí lạnh, nuốt mấy ngụm nước bọt, khó khăn nói:

- Ngươi.. Ngươi ở đâu mời tới nhiều cao thủ như vậy? Sao lại nhìn quen mắt như vậy? Là các ngươi sao? Các ngươi.. Thực lực của các ngươi sao lại tăng lên nhanh như vậy?

Bằng nhãn lực của Đông Phương Tam Gia, tự nhiên nhìn ra được, sáu bảy mươi tráng hán trước mặt mình, ai ai thực lực cũng không thua thực lực của chính mình. Hơn nữa... Những người này căn bản không phải huyền thú, vẫn là những người mình quen biết!

Thật là kỳ quái, thành viên của “Tàn Thiên Phệ Hồn”, không ít người Đông Phương Tam Gia đã gặp qua, thậm chí lúc trước còn được ba huynh đệ bọn hắn chỉ điểm... Bất quá, khi đó thực lực một đám cũng chỉ là Địa Huyền Thiên Huyền,nhưng như thế cũng đã khiến cho ba huynh đệ khiếp sợ không thôi, hiện tại mới chỉ mấy tháng trôi qua, lại có thể một bước lên trời tiến đến cảnh giới này, mỗi người đều có thể cùng mình sóng vai, điều này sao có thể, đây cũng quá là thần tích đi a...

Đông Phương Tam gia trước mắt cảm giác như mình đang nằm mơ...

- Chỉ thế này mà cũng rất nhiều sao? Con không cảm thấy là nhiều a!

Quân Mạc Tà kinh ngạc nhìn lại!

- Con trước tiên chia thành chín đường, phân công nhau gấp rút tiếp viện... Ở đây cùng lắm cũng chỉ là năm sáu chục người, sao cậu lại cảm thấy là nhiều?

- Hơn nữa, tiến bộ của mấy tên gia hỏa này, thật sự là người khác không dám khen tặng…. Quá chậm! Cháu có chút không thể chấp nhận... Cậu lại còn nói nhanh? Cậu không nên trêu chọc người như vậy a!

Quân đại thiếu hỏi một cách ngạc nhiên!

- Gì? Chia làm chín đường? Nói cách khác là, ít nhất còn có tám đội khác chiến lực như thế này sao? Tốc độ thăng cấp này còn quá chậm sao?

Đông Phương Vấn Đao hoàn toàn hết nói nổi rồi! Đứa cháu này, còn nói tiếng người sao? Chỉ mấy tháng, công phu mỗi người đều tăng lên bảy tám cấp… Quá chậm?! Còn nói ta châm chọc hắn? Hắn là loại người gì a? Còn có để cho người ta sống hay không?

Đông Phương Vấn Đao lấy tay che trán, thân mình lung lay hai cái, rên rỉ, nói ra mấy chữ mơ hồnhư nằm mơ:

- Tùy tiện tiến vào a…

Hắn xoay người mang theo Quân Mạc Tà đi lên phía trước, đám người Bách Lý Lạc Vân đương nhiên theo sau.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 92: Nhân Năm Đó, Quả Hôm Nay!

Mới vừa tiến vào đình viện, nhìn thấy phía trước chính là phòng nghị sự của Đông Phương Thế Gia, Đông Phương Vấn Đao lúc này mới vỗ ót, xoay người nói:

- Đúng rồi... Tiểu tử ngươi cũng phải cẩn thận đại cữu ngươi, đừng nhìn thực lực tiểu tử ngươi tiến bộ như thế, đại cữu ngươi cũng sẽ “trêu đù”a với ngươi, tóm lại, lần này tiểu tử ngươi thảm!

Nói xong, khóe miệng hắn co quắp, cong cong một cách quái dị!

- Cái gì? Đại cữu làm sao?

Gần đây, Quân Mạc Tà quá nhiều việc, sớm đã quên trò đùa dai quái đản kia, lúc này vừa hỏi đến khiến hắn chân chính kinh ngạc.

- Ngươi còn hỏi làm sao vậy? Chuyện tốt do ngươi làm ra, ngươi còn giả bộ không biết sao?

Đông Phương Vấn Đao đột nhiên cười rộ lên, miệng rộng tới mang tai, cười vui nói.

- Một hai ba bốn, hai hai ba bốn, đổi tư thế, làm lại lần nữa…. Oa ha ha ha…

Ặc ặc… Quân Mạc Tà sau khi nhìn những động tác quái dị của tam cữu, hắn nghẹn một cái, tí nữa là té xỉu.

- Không thể không nói, tiểu tử ngươi thật sự là rất bỡn cợt ha ha ha. . . Không khoan nhượng cho cậu ngươi... Ha ha ha, nghiêm túc như vậy, thế nhưng mỗi lúc trời tối đều đứng không ngừng mà đổi tư thế… Vất vả cực kỳ… Cư nhiên còn con mẹ nó trồng cây chuối... Ha ha ha…

Đông Phương Vấn Đao vốn đang luôn luôn nỗ lực khắc chế, nhưng nhớ tới chuyện này cũng rốt cục ngăn không được muốn cười, càng cười càng to, càng về sau rõ ràng ôm bụng ngồi chồm hổm trên mặt đất, không ngừng xoa bụng cười ngặt nghẽo.

Quân Mạc Tà ha ha nở nụ cười, đột nhiên nghẹn họng nhìn trân trối, hiện tại mới nhớ tới, nơi có vẻ chính tay mình chôn xuống một trái bom a. . . Xem ra, vị đại cữu kia sớm đã phục hồi tinh thần lại, cần thu thập mình. . . Làm như thế nào cho phải đây?

Đám người Bách Lý Lạc Vân hiển nhiên không biết cháu cậu hai người đến cùng là cười cái gì, một đám thộn mặt đần thối ra, nghi hoặc nhìn nhìn.

Mà vừa mới đúng lúc này, một tiếng hét to cao ngất vang lên:

- Lão Tam! Ngươi ở nơi này nói hưu nói vượn cái gì đó!!!

Khẩu âm này rất nặng, hiển nhiên người này đang rất phẫn nộ rồi!

Theo tiếng hét lớn, một đạo thân ảnh khôi ngô cấp tốc xuất hiện ở trước mắt của mọi người, người tới dáng vẻ phi phàm, ba sợi râu dài bay lả tả tự nhiên trước ngực, mắt xếch, mũi thẳng mồm vuông, một thân uy nghiêm!

Đúng là đại cữu của Quân đại thiếu gia, chủ nhân Đông Phương thế gia, Đông Phương đại gia tới!

Chẳng qua hiện tại khuôn mặt của Đông Phương Đại lão gia bình thường trắng nõn thì giờ phút này đã thành một màu đỏ thẫm, hai mắt phún lửa, thở dốc phì phò, thoạt nhìn rất giống Quan Nhị Ca.

- Quân Mạc Tà! Tiểu súc sanh nhà ngươi! Tiểu tử ngươi tới vừa lúc, còn tưởng thằng nhóc ngươi sẽ ở Thiên Phạt hung trốn cả đời chứ! Cho dù ngươi không đến, lão phu cũng sẽ đích thân đi Thiên Phạt sâm lâm tìm ngươi! Hiện giờ ngươi tự động đưa tới cửa, lão phu khỏi phải lặn lội đường xa! Lão phu hôm nay nếu không hảo hảo giáo huấn cái đồ hỗn trướng nhà ngươi, chẳng phải thẹn cùng thiên lý sao!

Khuôn mặt Đông Phương đại gia từ đỏ hồng chuyển thành tím, một tiếng hét to, thanh như lôi chấn, uy mãnh cực kỳ!

Theo một tiếng này giống như bạo lôi, Đông Phương đại gia bước một bước dài tiến lên, hướng bàn tay to đùng như cái quạt hướng Quân Mạc Tà mà quạt tới!

Bách Lý Lạc Vân cùng Lãnh Ngạo đưa mắt nhìn nhau… Đây là tình huống cậu cháu gặp mặt trong truyền thuyết đây sao? Quá trình tại sao cổ quái vậy? Vị lão cữu cữu kia vừa thấy mặt thằng cháu liền ôm bụng cười đến đau bụng, lúc sau, lại một vị cữu cữu vừa thấy mặt thì đã thay đổi bốn năm loại xưng hô với cháu mình, lại còn vung tay vung chân? Quan hệ của nhà này phức tạp đến mức nào a????

Quân Mạc Tà hét thảm một tiếng, cất bước bỏ chạy!

Hiện tại tình thế đã thế này, hắn sao còn dám bị Đông Phương Vấn Tình bắt lấy? Đây chính là cậu mình a! Muốn đánh trả cũng không được, ngay cả đỡ cũng không được, duy nhất có thể làm chính là liều mạng già để trốn, nếu thật sự bị bắt chặt, như vậy sau một trận ngược đãi tàn nhẫn còn có thể chạy trốn được sao?

- Bà ngoại… Cứu mạng a… Cữu cữu muốn giết người, cứu người a…

Quân đại thiếu nhanh như chớp theo Đông Phương Vấn Tình chạy trốn ra ngoài, một đường thê thảm kêu to, rất giống đã bị người ngược đãi đến thân tàn ma dại...

- Thằng nhóc ngươi vô pháp vô thiên còn dám chạy! Đứng lại cho lão tử!

Đông Phương đại gia quả thực tức muốn nổ phổi, sải bước đuổi theo sát phía sau, trong phút chốc cháu cậu hai người liền từ trong viện đuổi ra đến đại sảnh, lại từ đại sảnh một đuổi một chạy phóng ra ngoài, Quân Mạc Tà một đường la to cứu mạng, âm lượng to lớn, đinh tai nhức óc, nhiệt náo cả Đông Phương Thế Gia làm gà bay chó chạy, vô số người thò đầu ra nhìn nhìn hiếu kỳ….

Thấy tình thế không ổn, Quân đại thiếu lập tức hướng về nội viện chạy trốn, tìm kiếm cứu binh.

Đông Phương đại gia nghiến răng nghiến lợi cấp bách đuổi theo. Bộ dáng không bắt được quyết không bỏ qua! Điệu bộ này, bởi vì cái gọi là: Ngươi lên trời ta sẽ truy ngươi đến Lăng Tiêu điện, ngươi xuống biển ta sẽ truy ngươi đến Thủy Tinh cung! Ngươi đào đất ta sẽ truy ngươi đến Diêm La phủ, ngươi Tây Phương ta sẽ truy ngươi thẳng đến Đại Hùng bảo điện!

Tóm lại cùng nhau xuống hoàng tuyền cũng dc, dù thế nào cũng phải xả cơn tức này!

Đông Phương đại gia cả đời này chưa từng bày ra bộ dạng xấu hổ như vậy! Nhưng vì nhiều năm qua không có hậu nhân làm cho hắn vô cùng cấp bách. Thật vất vả bắt tìm được một tia hi vọng, làm sao có thể buông tha? Bất hiếu có ba tội, không có hậu duệ là tội lớn nhất a…

Sau khi được Quân Mạc Tà cho bộ bí pháp sanh con dưỡng cái, Đông Phương đại gia trên căn bản là cẩn thận tỉ mỉ máy móc làm theo, nhất cử nhất động đều nghiêm khắc dựa theo bí pháp của Quân Mạc Tà mà chấp hành, không dám qua loa một chút nào (, nguy hiểm quá!)

Sau một thời gian tập luyện, thành tích có ngay. Mấy tháng sau, nhìn thấy bụng mấy thê thiếp của mình đều to ra, không cần phải hỏi cũng biết Đông Phương đại gia thoả mãn đến mức nào…

Lúc đó, nếu cho hắn gặp cháu trai Quân Mạc Tà, có khi hắn quỳ xuống mà dập đầu không chừng!

Chuyện khó vậy cũng có thể làm được, quản cái chó gì cao thấp tôn ti? Đây là ân huệ cứu vớt tôn nghiêm của nam nhân a!

Nhưng trong một lần hắn nói chuyện với Đông Phương Vấn Kiếm, hắn mới biết rõ chân tướng… Đông Phương đại gia giờ mới hiểu được: Kỳ thật Quân Mạc Tà lúc trước cung cấp cho hắn thuốc, đã chữa hết chứng bệnh này, căn bản không cần cái chó gì khẩu quyết, tư thế, cái chó gì loạn thất bát tao, không cần làm cũng có thể làm thê tử mang thai… (ai biểu ngu). Như vậy có nghĩ là thằng cháu trai quý báu của mình sau khi cứu với tôn nghiêm của mình, cũng thừa dịp chơi hắn một vố to!

Cái “scandal” này lại bị nhị đệ phát hiện ra! Càng làm cho hắn muốn chết muống sống là: Nhị đệ của hắn chính là một cái loa phóng thanh a! Kết quả là… tam đệ cũng biết, tiếp theo là….. (Biên: Mình mà là thằng này chắc mình tức đến hộc máu)

Đông Phương đại gia trong thời gian này cho dù đi đến đâu cũng đều có thể nghe thấy tiếng cười khúc khích, điều này làm cho đại gia có thêm một tật xấu: Vô cùng mẫn cảm với tiếng cười! Chỉ cần nghe thấy tiếng cười ở đâu là hắn nổi trận lôi đình ngay….

Nhưng trên đời này, ai không có chuyện buồn cười? Đơn giản ví dụ nói: Có người ở trước công chúng không cẩn thận phóng một cái cái rắm, còn có thể khiến cho một trận cười khoái hoạt… Lại càng không cần nói những chuyện như vậy xảy ra nhan nhản khắp nơi a….

Hiện giờ Đông Phương đại gia đều bị tiếng cười ảnh hưởng đến thần kinh, vừa nghe đến tiếng cười là phán ngay rằng đang nhằm vào mình!

Giờ phút này nhìn thấy đầu sỏ gây nên chuyện này đột nhiên xuất hiện, Đông Phương Vấn Tình quả thực đã có chỗ phát tiết! Bất kể như thế nào cũng không chịu buông tha, nói cái gì cũng không có thể buông tha, tuyệt đối không thể buông tha!!!

- Khụ khụ! Chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì sao? Tạo phản sao?

Đang lúc hai bên đang truy đuổi, một tiếng ho khan uy nghiêm vang lên, Đông Phương lão phu nhân khí định thần nhàn từ trong nội viện từ từ đi ra.

Bà vừa ra đã thấy cả viện đâu đâu cũng gà bay chó chạy!

Đông Phương Vấn Kiếm nhị gia núp ở phía sau hậu viện, tay che mồm nhịn cười, cả người rung rung như sắp bị động kinh!

Đại cứu tinh rốt cục đã đến, Quân Mạc Tà như được đại xá, nhanh như chớp trốn phía sau Lão phu nhân, vẻ mặt vô cùng ủy khuất:

- Bà ngoại… Cậu bị điên rồi, cậu tự nhiên muốn đánh chết con a…. Đây là tại sao a! Cứu mạng con bà ngoại ơi!

Đông Phương lão phu nhân bất đắc dĩ âm thầm liếc mắt mà nghĩ: “Đang êm đẹp ai lại đánh chết ngươi? Chắc tiểu tử ngươi lúc trước đã gây ra họa gì rồi? Tưởng ta già rồi lú lẫn hả?”

Nhưng lão nhân gia công lực bậc nào, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, đối với Đông Phương Vấn Tình mà trách mắng nói:

- Dừng tay! Các ngươi làm như vậy còn thể thống gì nữa! Xem hai người các ngươi một lớn một nhỏ đem khu vườn làm thành bộ dáng gì? Cho dù là Mạc Tà còn nhỏ ham chơi, chẳng lẽ ngươi lớn đầu cũng muốn chơi chung sao? Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Đầu đuôi ra sao kể khúc giữa ta nghe coi! (Biên: Cái này ta chế a)

Hai cậu cháu đánh nhau, Lão phu nhân đương nhiên là bênh cháu ngoại của mình, điểm này nhất định là không thể nghi ngờ.

Câu nói này nghe có vẻ tất công bằng, nhưng xém tí nữa làm cho Đông Phương đại gia ngất xỉu. Đầu đuôi ra sao nói cho rõ? Chuyện này còn có thể kể ra sao? Hắn cảm thấy khó khăn, ngón tay run rẩy chỉ vào Quân Mạc Tà:

- Tốt… tốt… tốt! Thằng nhóc nhà ngươi, ngươi… Ngươi chờ đó cho lão tử!

Quân Mạc Tà oan khuất kêu lên:

- Cữu cữu a, bà ngoại nói đúng, dù cho con thật sự làm sai cái gì, người cứ nói ra, mọi người cùng phân xử công bằng, nếu con thật sự sai lầm, con đây cho người đánh một trận hả giận cũng không còn gì… Nhưng nếu người chưa nói gì đã muốn đánh chết con thì con vô cùng ủy khuất a… Nói gì thì con cũng từ ngàn dặm xa xôi mà tới, vừa đến cửa nhà, ngay cả một miếng nước ấm còn chưa được uống, vừa đút đầu vô đã ăn đập thì ai mà chịu đựng được, con có gì làm không đúng, người cứ nói a… (Chính hiệu vừa ăn cắp vừa la làng)

Giờ phút này, nhìn vẻ mặt của Quân đại thiếu, tuyệt đối có thể so sánh vụ kỳ oan “Tuyết rơi tháng sáu” a! (Biên: Kỳ oan này là một điển cổ đã có chú thích ở quyển một, anh em chịu khó tìm lại ^^!)

Nhất khúc can tràng đoạn, thiên nhai hà xử mịch tri âm...

(Biên: Gan ruột tựa như tan vỡ, Chân trời cứ ngỡ không còn tri âm...)

Đông Phương đại gia trợn tròn tròng mắt, hai cái nhãn cầu cơ hồ lồi ra kho3i hốc mắt, tức giận đến lắp bắp, nhưng ngay cả một chữ cũng không thoát ra khỏi mồm được, cuối cùng sau cả ngày trời, đành ngậm bồ hòn làm ngọt ...

- Ha ha ha. . .

Ngay nơi cửa viện, vốn tam gia Đông Phương Vấn Đao đang ngồi bệt dưới dất mà nhịn cười đột nhiên phát ra một trận cười vang dội, cười đến quỳ rạp trên mặt đất, nước mắt giàn giụa, nắm tay lớn không ngừng đập đập trên mặt đất, cả người run rẩy co rút không ngừng, toàn thân kịch liệt giãy dụa, càng về sau càng khó thở vì cười....

Đông Phương Vấn Tình rốt cục chịu không nổi mà hét lớn một tiếng:

- Lão Tam, ngươi cười khùng cái gì đó! Còn có thể thống tí nào không!

Vừa nói, hắn vừa xông tới trước.

Đông Phương Vấn Đao nghe vậy bỗng nhiên thấy không ổn, tiếng cười vẫn không đình chỉ, cũng đã nhảy người lên muốn chạy trốn, nhưng sau khi hắn cười to một trận đã đời, cả người đã mệt mỏi, căn bản là chưa kịp chạy như điên liền đã bị đại ca của mình bắt được, tiếp theo giống như một cái bao cát, bị xách cổ đi ra ngoài, sau dó mọi người nghe vô số tiếng bốp bốp như tiếng pháo vang dội khắp nơi...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 93: Binh Đến Tướng Ngăn

- Tốt lắm. Lần này chính cậu ngươi đã thay ngươi thừa nhận rồi! Đủ rồi!

Lão phu nhân liếc Quân Mạc Tà một cái, lập tức phì cười không dứt:

- Tiểu gia hỏa này, tâm kế quả thật ngày càng nhiều, nói chuyện với ngươi phải thật cẩn thận đề phòng mới được, ngươi ngay cả cậu ruột của mình cũng dám tính kế, quả thật lá gan cũng quá lớn đi.

Quân Mạc Tà cười gượng hai tiếng, cười nói:

- Cũng không phải đâu… Chuyện này thật ra, chỉ là trùng hợp thôi. Trùng hợp thôi.

- Khẩu quyết kia cũng là trùng hợp sao?

Lão phu nhân trừng mắt liếc hắn một cái. Quân Mạc Tà ngay lặp tức cứng họng…

- Há há… Bà ngoại, ta nói về vấn đề chính đi, con vừa nghe nói ở nhà gặp nguy hiểm liền lập tức phi ngựa không ngừng nghỉ, một nắng hai sương, không ngủ không nghỉ, đoạn đường đến đây cũng thật sự vô cùng mệt mỏi hắc hắc…

Quân Mạc Tà không biết trả lời thế nào, liền nói về chuyện khác.

- Nguy hiểm... Đúng thật là có. Nhưng mà, cũng không cần ngươi phải trở về.

Lão phu nhân bình thản hừ một tiếng, bước chân di chuyển tới lui.

- Phong ba nho nhỏ này, dựa vào thực lực chính mình vẫn có thể ứng phó được.

- Nga? Chuyện Tam Đại Thánh Địa gần đây gây khó dễ, xem ra bà ngoại đã có kế sách ứng phó?

Quân Mạc Tà thật cẩn thận hỏi. Hắn cũng đã nhìn ra, trong cả thế gia, người có lòng tự trọng cao nhất, luôn tự bao che khuyết điểm của người nhà, cũng chính là lão thái thái trước mắt này.

- Tam Đại Thánh Địa thật sự rất là lợi hại, điểm ấy không thể nghi ngờ, nhưng Đông Phương Thế Gia của chúng ta cũng không phải chỉ có hư danh. Một thế gia chuyên ám sát, nếu không đi giết người, không chết người, còn xứng đáng ở trên giang hồ hay sao?

Lão phu nhân cười giễu một tiếng, nói tiếp:

- Không cần phải suy nghĩ nhiều! Binh đến thì tướng ngăn, đơn giản thế thôi. Ngươi ở đây thăm ta vài ngày, liền nhanh về đi, còn chuyện ở đây không liên quan đến ngươi, Đông Phương Thế Gia có khả năng ứng phó.

- Đương nhiên, với uy lực của bà ngoại, quét sạch thiên hạ là chuyện dễ dàng… Vài ngày sẽ xong thôi! Haha! Có ai mà không biết bà ngoài năm đó một mình một kiếm bước vào giang hồ, tung hoàng tứ hải danh chấn thiên hạ, thật là một người phụ nữ oai phong lẫm liệt, còn hơn cả đấng mày râu! Một kiếp khắp thiên hạ, khiến bao hán tử phải cúi đầu hổ thẹn, giống như câu: Thúc thủ mấy vạn người Tề, cũng không cần phải là nam nhi! Một đời phục trang màu đỏ, từ trước đên nay độc nhất vô nhị.

Quân Mạc Tà khua môi múa mép, vỗ mông ngựa không ngừng.

- Được rồi được rồi, chắc là gia gia Quân Chiến Thiên của ngươi thích ngươi tâng bốc, nhưng ta thì không thể chịu nổi!

Lão phu nhân sắc mặt ngày càng hồng hào, ánh mắt dịu dàng, hài lòng nói.

Bà đi trên đường cũng vang ra âm thanh, có vài phần hơi khí sát phạt!

- Quả thật! Đây cũng là những lời nói thật lòng, thật sự mà nói, ta bội phục bà ngoại nhất cũng ở điểm này, trong thiên hạ này, có ai lại không thích người khác nịnh nọt? Chỉ cần một đám người thổi phồng liền không biết mình là ai, tất cả những người có quyền có thế đều có cái tật xấu này! Nhưng bà ngoại là khác, hoàn toàn khác hẳn, tuệ nhãn như đuốc! Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, vẫn bình tĩnh cơ trí, trí tuệ như biển! Không nghe những lời người khác xu nịnh! Quả thực không thể đánh đồng với những người bình thường! Ta nịnh nọt vài câu nhưng tất cả đều là nói thật, đều xuất phát từ tận đáy lòng!

Quân Mạc Tà tiếp tục nói lời nói "vô cùng thật thà" của mình!

- Lời nói này rất có lý! Người a, đúng thật là không nên nghe nhiều lời khen tặng. Chính mình cần phải tự động não, phải lí trí, phải tự mình phán đoán mọi việc! Người có thân phận càng cao càng phải làm được như vậy, mới có thể đưa ra quyết sách chính xác! Ngươi, đứa nhỏ này thích nói thật, điểm ấy ta rất thích, thành thành mà nói, sống thành thật, đi đến đâu cũng không phải chịu thiệt thòi.

Lão phu nhân cười híp mắt, cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Trên mặt dường dư tỏa ra ánh sáng, rất giống một dạng "Trên đời nhơ bần, mình ta sạch, mọi người đều say, mình ta không", rất có ý tứ của một cao nhân.

Đông Phương Vấn Kiếm đứng phía sau lộ ra biểu tình không thể chịu nổi. Ngước mắt nhìn trời, muốn hét lên thật to. Trời ạ, những lời này còn nói ra được sao, thật là kinh khủng mà! Bất quá lời này hắn chỉ dám nói thầm trong lòng, nếu thật sự nói ra, thì toàn thân của hắn sẽ chịu quả báo ngay….

- Đúng a, giống như Tam Đại Thánh Địa lúc này đây, gặp phải một cao thủ như bà ngoại, nhất định là xui tám đời tổ tông của bọn hắn! Khi

con đến đây, còn gặp phải bốn tên cao thủ của Độn Thế Tiên Cung, bọn hắn lại có thể tính ra một cái gì gọi là “Độc kế”! Hắc hắc, quả thực là múa rìu qua mắt thợ!

Quân Mạc Tà đảo mắt, nhanh chóng quay lại đề tài cũ:

- Bọn hắn đã muốn như thế… Thực ra con cũng biết kế đấy đối với bà ngoại cũng không có chôỗ hữu dụng, bà ngoại đa mưu túc trí, kế kia chẳng qua chỉ là một trò cười, một khi khi gặp mặt, tất nhiên giống như nước sôi trên tuyết, thồi bụi trên tay, thái sơn áp đỉnh, tên lửa giết muỗi….

Sau khi vất vả giải thích độc kế của Tam Đại Thánh Địa, toàn thân Quân Mạc Tà gần như ngã quỵ.

Toàn thân hắn đổ mồ hôi lạnh. Nói đến câu sau cùng, lại còn nói lỡ miệng nhắc đến tên lửa… ( )

Nhưng biểu tình của lão phu nhân đã hoàn toàn ngưng trọng, căn bản sẽ không để ý đến những câu nói cuối cùng của Quân Mạc Tà.

Tâm ý của Quân Mạc Tà, lão phu nhân hiển nhiên nhìn ra được, ngoại tôn của mình trong khoảng thời gian này phải chịu rất nhiều áp lực và vất vả, cố ý đến đây để mình vui vẻ, cũng là một lòng hiếu thuận. Lão phu nhân tự nhiên vì mừng rỡ mà giả bộ hồ đồ, thoải mái nói chuyện cùng hắn. Nhưng khi bắt đầu bàn về vấn đề chính, lão phu nhân cũng không còn tâm tình để đóng kịch với hắn nữa.

Trên thực tế, khi Quân Mạc Tà nói ra thời điểm Tam Đại Thánh Địa bố trí độc kế, bà cháu hai người liền không tiếp tục nói nữa.

Lão phu nhân hoàn toàn thoải mái, bắt đầu tính toán mưu đồ, gần đến đại sảnh, đột nhiên hỏi:

- Lão nhị, kết quả đàm phán bên kia thế nào rồi?

Đông Phương Vấn Kiếm giật mình, vội vàng trả lời:

- Dựa theo dặn dò của mẹ, vẫn đang tiếp tục kéo dài thời gian. Con đã chỉ thị bọn hắn, không chỉ tính toán thực lực, ngay cả lộ trình, chi phí, cần phải đàm phán kĩ càng, phải từ từ cò kè mặc cả… Cho nên trước mắt song phương đã đàm phán đến mức vô cùng mệt mỏi…

Quân Mạc Tà cười một tiếng haha, đàm phán như thế, căn bản không biết đến bao giờ mới xong, bởi vì tùy lúc đều có thể tạo thêm một vấn đề mới. Hơn nữa thích khác làm việc, cần phải hiểu rõ lộ trình, từng chút từng chút cò kè mặc cả. Cái này không tra tấn người ta đền phát điên mới là lạ! Căn bản là muốn cự tuyệt, chỉ là khéo léo uyển chuyển, hi vọng đối phương biết khó mà lui thôi!

Bà ngoại này của mình thật sự làm thế nào có thể nghĩ ra được biện pháp bỡn cợt cổ quái mà lại phi thường hữu hiệu này. Sự tình bực này, quả thực từ cổ chí kim vô cùng hiếm thấy.

- Ân, nếu các ngươi không chịu nổi tính khí của chúng ta, vậy thì không cần phải bàn tiếp nữa. Đây không phải là chúng ta không nhận, mà là chính các ngươi chủ động không thuê nữa.

Dù sao quyền chủ động là ở trong tay Đông Phương Thế Gia… Chúng ta không làm cũng bởi vì điều kiện đàm phán không được tốt.

A, Chẳng lẽ đám người Tam Đại Thánh Địa các ngươi lại không giữ quy củ mà tấn công chúng ta sao?

Không cần phải nói gì thêm, một chiêu này dùng để đối phó với đám ngụy quân tử này, thật sự là tuyệt nhất!

- Ân, Những thứ khác cũng đã được mười phần. Chúng ta thủy chung vẫn muốn xuất thủ, cũng không thể kéo dài mãi như vậy.

Lão phu nhân khoát tay nói:

- Phải nhớ kỹ ba nguyên tắc không giết của chúng ta. Những chuyện còn lại, các ngươi làm chủ là được!

- Cái này… Nhưng mà…. Quân Mạc Tà vừa mới nói, Tam Đại Thánh Địa đã sớm bố trí nhân thủ a… Chúng ta nếu tùy tiện xuất động, chẳng là là tự mình chui vào lưới sao?

Đông Phương nhị gia giật mình.

- Trong nhà chúng ta, nhân thủ có thể xuất động không thiếu. Tuy rằng không có nhiều cao thủ cao giai, nhưng thích khách trung giai cũng không phải là ít.

Lão phu nhân cất bước, bước lên cầu thang:

- Lúc trước không thể không nhịn, bởi vì thực lực không đủ nên không thể làm, bây giờ tiền đã tới tay tại sao không nhận? Huống chi có thể Đông Phương thế gia nhờ dịp này mà danh tiếng lại tăng lên, đồng thời cũng làm suy yếu địch nhân! Một việc làm có thể thu được lợi ích cả hai phía, tại sao lại chê!

- Thực lực như thế là đủ rồi? Thực lực này làm sao lại có thể hài lòng?

Đông Phương nhị gia vẫn còn đôi chút không hiểu.

- Ngu ngốc a!

Lão phu nhân xoay người, nhìn đứa con thứ hai này, chỉ tiếc là rèn sắt không thành thép…

- Mạc Tà lần này đến đây mang theo ước chừng bảy mươi vị Chí Tôn cao thủ, chẳng lẽ những người này ngàn dặm theo hắn chỉ là đến xem trò vui hay sao? Bọn hắn còn không ra tay sao?

Đông Phương Vấn Kiếm đầu óc càng thêm choáng váng, khéo léo nhắc nhở:

- Mẫu thân, chỉ sợ là người đã nhầm lẫn… Những người đó không phải là thích khách của Đông Phương Thế Gia ta, cái này không tốt….

Quân Mạc Tà lấy tay bóp trán, không biết nói gì nữa….

- Ngươi là đồ đần độn! Ngươi tại sao có não mà không biết dùng?!

Lão phu nhân nhất thời phát hoả:

- Chỉ cần ngươi không nói ra, làm sao có người biết được, ai mà biết được những người đó từ đâu ra hả nhị đại gia? Tam Đại Thánh Địa có thể biết a? Cho dù bọn hắn có hoài nghi, chúng ta tại sao phải chân chính thừa nhận? Tại sao ngươi lại ngu ngốc giống như cha ngươi thế!

Đông Phương nhị gia vô cùng xấu hổ, rồi lại đột nhiên nói:

- Mẫu thân nói quá đúng!

Quân Mạc Tà thật sự là nhịn không được, "Ha" một tiếng nở nụ cười.

Lão phu nhân thở dài một tiếng, kéo tay Quân Mạc Tà, có chút thương tâm nói:

- Mạc Tà a, thật khiến cho ngươi phải chê cười, ngươi xem mấy người cậu này của ngươi, toàn là một đám ngốc, bà ngoại đây một đầu tóc bạc, toàn là do bị bọn hắn chọc giận… Tất cả đều đã lớn rồi, tại sao không có đứa nào ra hồn? Đến lúc nào mới có thể thông minh ra đây?

Khuôn mặt của Đông Phương Vấn Kiếm xạm đen lại, ngoài miệng không dám nói lời nào, nhưng trong lòng than thở: Cái gì là vì bị bọn ta làm tức giận? Rõ ràng là người vì chuyện tình của tiểu muội… Lão nhân gia vừa mở miệng, không ngờ lỗi lầm gì cũng đổ lên đầu ta…

Quân Mạc Tà cười haha, nói:

- Bà ngoại người cứ yên tâm, vài ngày nữa con đặc biệt vì người luyện chế ra một lô đan dược, bảo đảm người sẽ phản lão hoàn đồng, một ít tóc bạc này cũng không có gì đáng ngại, chỉ một thoáng thôi sẽ khôi phục lại như xưa, chính là tóc đen mặt đẹp tiêu chuẩn.

- Ngươi nói thật không hay là trêu chọc ta, ta đã già rồi… còn muốn tóc đen làm gì nữa? Bằng không người ta sẽ gọi ta là lão yêu quái. Bà ngoại vừa rồi cũng chỉ là thuận miệng mà nói vậy thôi, hiện giờ thế này cũng đã rất tốt rồi…

Lão phu nhân có chút cảm khái, thở dài một tiếng.

Quân Mạc Tà ha ha cười, không nói tiếp nữa, lại dứt khoát chuyển sang một đề tài khác:

- Đúng rồi bà ngoại, cái gì là ba nguyên tắc không giết a?

- Đó là gia quy của Đông Phương Thế Gia ta! Bình dân không giết, quan thanh liêm không giết, người tốt không giết! Trước khi chúng ta làm bất cứ việc gì, nhất định phải điều tra rõ ràng sự tình của mục tiêu, đó cũng chính là chứng cứ phạm tội! Nếu đến lúc chúng ta phát hiện ra điều không đúng sự thật, có quyền tự hủy hành động lần này, thậm chí sẽ quay ngược lại giết chính người thuê chúng ta!

Lão phu nhân mỉm cười.

- Thì ra là thế! Ba nguyên tắc không giết của Đông Phương Thế gia… Đúng là phải giữ vững a.

Quân Mạc Tà hơi hơi than thở một tiếng, nói:

- Bà ngoại, hành động lần này ngàn lần không được gạt bỏ con nha. Chúng ta chính là thích khách chính quy của Đông Phương Thế Gia!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 94: Cúc Hoa Thành, Cúc Hoa Trần Gia

Lão phu nhân suy nghĩ, trong lòng tính toán so sánh một chút thực lực của hai bên, đối phương ngay cả có mai phục bố trí, một mục tiêu cũng sẽ không có nhiều cao thủ tồn tại, mà mình mỗi một lần cũng chỉ nhận mười mấy nhiệm vụ, nếu phân chia xuống dưới, từng nhiệm vụ ít nhất có thể có năm sáu vị Chí Tôn Chi Thượng cao thủ đi theo, lực lượng này chắc cũng đủ.

Lão phu nhân lại xác nhận không còn sơ hở, lúc này mới hiền lành cười nói:

- Một khi đã như vậy, vậy ngươi tùy tiện tuyển một đội đi ra ngoài chơi đùa. Bất quá, tiểu tử ngươi phải chú ý an toàn, nếu có nguy hiểm gì thì ão thân không đáp ứng cho ngươi đi.

Quân Mạc Tà luôn miệng đáp ứng, trong mắt hiện lên một tia sảng khoái.

Không nghĩ tới lần này trả nợ máu, lại là ám sát, sát thủ gian đoạn đầu. Không phải là giấc mộng cuộc sống của mình sao.

Tam Đại Thánh Địa thiếu nợ máu, rốt cục ta tự tay đi đòi lại...

Ba ngày sau, Quân Mạc Tà, Đông Phương Vấn Tình mang hai mươi cao thủ Tàn Thiên Phệ Hồn cùng hai mươi người Đông Phương Thế Gia Thiên Cấp thích khách, từ cổng chính Đông Phương Thế Gia một đường hướng bắc mà đi.

Đoạn đường này cũng tiêu tốn mất năm ngày.

Hành động lần này, tổng cộng tiếp nhận mười lăm nhiệm vụ. Lão phu nhân không biết làm tại sao lại cải biến ý tưởng, trực tiếp chia ra ba đường. Mỗi một đường phụ trách một bộ phận nhiệm vụ.

Đông Phương Vấn Kiếm cùng đám Bách Lý Lạc Vân một đội, Đông Phương Vấn Đao cùng đám người Lãnh Ngạo một đội. Chẳng biết là cố ý hay trùng hợp, Quân Mạc Tà cùng đại cữu Đông Phương Vấn Tình lại chung một đội.

Điều này làm cho Quân đại thiếu buồn bực không thôi.

Nhưng Lão phu nhân nói rất rõ ràng:

- Nếu không muốn, có thể không đi. Lưu lại phụng bồi ta. Ta còn đang sợ tiểu tử ngươi có nguy hiểm gì xảy ra đấy.

Quân Mạc Tà sao dám nói không muốn? Hắn biết rõ Lão phu nhân kỳ thật chỉ mong sao hắn không đi. Vô luận Quân Mạc Tà thực lực có cao đến đâu, ở trong mắt Lão phu nhân, cuối cùng vẫn là đứa cháu ngoại duy nhất mà chính mình phải che chở, điểm này chỉ sợ thêm ba mươi năm, năm mươi năm, một trăm năm, thậm chí mãi mãi cũng không cách nào thay đổi…

Cho nên Quân Mạc Tà tuy rằng không tình nguyện cũng chỉ đành đáp ứng, cùng đi với Đông Phương đại gia thành một đội.

Trên đường…

Vó ngựa tung bay, thẳng hướng bắc, ven đường có hai mục tiêu, căn bản không đến lượt Quân Mạc Tà và Đông Phương Vấn Tình ra tay, tùy tiện phái ra hai gã đội viên Tàn Thiên, cộng thêm hai gã Thiên Cấp thích khách Đông Phương gia liền thuận lợi giải quyết.

Hai cậu cháu núp gần đó vừa quan sát động tĩnh, thuận tiện chờ đợi mục tiêu cao thủ thủ hộ, kết quả là ăn đủ nửa đêm sương gió, cũng không

thể tiếp tục chờ. Xem ra hai mục tiêu này căn bản không có Tam Đại Thánh Địa phái cao thủ thủ hộ.

Hiện tại, đoàn người đang trên đường đến mục tiêu thứ ba.

- Chưa đến một trăm dặm phía trước chính là mục tiêu thứ ba. Trong tất cả nhiệm vụ thì đây là cái khó khăn nhất.

Đông Phương đại gia ngồi trên lưng ngựa, roi ngựa chỉ phía xa, sắc mặt hơi có chút ngưng trọng.

- Nga? Con thật sự vô cùng có hứng thú muốn biết là nhân vật như thế nào, lại làm cho chính cậu của con cũng cảm thấy khó giải quyết? Là cao thủ bất thế lánh đời sao?

Giờ phút này Quân Mạc Tà ngồi trên lưng ngựa, bộ dáng thay đổi, thần sắc ngăm đen, mắt to mắt nhỏ, miệng còn hơi có chút nghiêng, giờ phút này đang vươn ngón tay lên móc lỗ mũi, sau đó duỗi ngón bắn ra, sưu một tiếng, bên trong bãi cỏ ven đường có một con thỏ rống lên rồi lăn ra chết.

Phía sau mọi người giả bộ hai mắt nhìn mũi, ra vẻ như không thấy.

Nếu là bình thường, săn thỏ trên đường đi có vẻ có chút mỹ vị. Nhưng những con thỏ này bị đánh chết bằng *** mũi của Quân Mạc Tà nên làm cho ai nghĩ tới cũng muốn ói….

Tuy cái thứ đó không thể xuyên qua thịt thỏ, nhưng dù sao cũng có bong ma trong lòng, bố ai mà dám ăn thịt mấy con thỏ đó.

- Mục tiêu này không phải là khó giải quyết, mà là rất, rất khó giải quyết! Tuy rằng cũng không gọi là cao thủ lánh đời, nhưng cũng khá là khó chơi!

Đông Phương Vấn Tình tức giận nhìn đứa cháu ngoại bảo bối:

- Ta nói Mạc Tà ngươi có thể hay không hơi... văn minh một chút? Tiểu tử ngươi nói như thế nào cũng là thế gia công tử, hậu nhân của danh môn, tại sao cứ không để ý hình tượng như vậy? Coi như ngươi không để ý đến thể diện của mình, thì ngươi cũng nên lo cho mặt mũi của Quân lão gia tử, thậm chí ngươi không để ý thể diện của Quân lão gia tử, ngươi cũng phải để ý mặt mũi của mẹ ngươi, bà ngoại ngươi, ít ra là người cậu ta đây chứ! Những gì ngươi làm nãy giờ, ta mà nói ngươi là cháu ta với bằng hữu cũng cảm thấy thẹn, quá dọa người mà? Coi như ngươi không sợ mất mặt, nhưng bản thân ta thì sợ a!

- Bộ dáng này của con còn không phải do kiệt tác của cậu sao?

Quân Mạc Tà lắc lắc cái cổ, phát ra loạt tiếng vang giòn của khung, lười nhác nói:

- Người bắt con hóa trang thành một tên xấu xí, lại còn muốn con văn minh? Nói thật, người có nên coi lại tay nghề hóa trang của mình hay không? Thật ra ý con không phải chê tay nghề của cậu, nhưng thật ra, hình tượng này… có chút không được… thanh nhã a!

Quân đại thiếu thật ra đang rất tức giận, mũi muốn thở ra lửa, Đông Phương đại gia vì muốn trả thù mà hóa trang hắn thành cái bộ dạng gớm ghiếc này, vừa nhìn bộ dạn này đã thấy “cậu không thương, bà ngoại không đau, quỷ không xót” rồi, điều này làm cho Quân đại thiếu chúng ta luôn chú trọng sạch sẽ hết sức bực bội, nhưng người này là cậu mình, lại đang tức giận, hắn chỉ có thể ngậm mồm mà hóa trang, không dám nói một tiếng, sau đó lại nuốt cục tức mà dối lòng nói to: “Con không sao, cậu cứ hóa trang tùy ý, cậu muốn làm gì thì làm a…”

Tuy nhiên, Đông Phương Vấn Tình vẫn cảm thấy biệt khuất, nên dọc đường đi hắn tìm mọi cách châm chọc, răn dạy, quở trách thằng cháu mình, tìm mọi cách trút nỗi hận trong lòng mình. Tuy nhiên, cháu trai hắn lại là một tên siêu nhân mặt dày, “heo chết không sợ nước nóng” a, mặc cho gió gào mưa thét, nước miếng văng tung tóe, hắn vẫn lù lù bất

động. Đông Phương đại gia mắng chửi mỏi cả mồm mà hắn vẫn cứ thờ ơ không them để ý.

Bởi vì Quân đại thiếu sớm biết rằng lần này xuất hành nhất định sẽ gặp phải sự trả thù tàn khốc bằng nước miếng thần công của Đông Phương đại gia, nên hắn trực tiếp đóng cửa hai lỗ tai lại... Mặc cho Đông Phương đại gia mắng nhiếc thế nào, nước miếng văng như súng liên thanh thế nào, hắn cũng không nghe lấy một chữ.

Cho nên Đông Phương đại gia càng mắng càng là cảm giác mình không còn khí lực, mồm cũng đau nhức. Cuối cùng, sau hai ngày, hắn cũng im luôn, không mắng nữa.

Đối với đứa cháu này, hắn thật sự bất lực... Vì thế hắn suy nghĩ ra cách trả thù mới: Tiểu tử ngươi không phải bộ dạng tuấn tú, tiểu bạch kiểm điển hình hay sao? Ta đây sẽ đem ngươi biến thành người quái dị! Nhìn ngươi còn cảm thấy dễ chịu hay không!

Hắn nào biết Quân Mạc Tà đối với tạo hình mới lại vô cùng bình thản! Không chỉ có như thế, hơn nữa hành vi cử chỉ cũng lập tức phù hợp.Trước khi dịch dung, Quân đại thiếu chính là một công tử tuấn tú, thiếu niên phong độ thời đại hỗn loạn đen tối, nhưng sau khi dịch dung, Quân đại thiếu mỗi lời nói hành động, tất cả đều thay đổi toàn bộ, trở thành một tên du côn vô lại hình dáng xấu xí….

• Với năng lực thích ứng thế này, dù là người trải qua bao sóng gió như Đông Phương Vấn Tình cũng phải tự thẹn không bằng, hơn nữa hắn thậm chí còn hoài nghi, biết đâu đây mới là bộ mặt thật của tên gia hỏa này a…

Móc lỗ mũi, bắn *** mũi tính ra cũng chỉ là chuyện nhỏ. Khi đêm đến, Đông Phương đại gia ngồi xuống bộ ghế trong phòng thì Quân Mạc Tà lại cởi giày rồi bắt đầu móc kẽ ngón chân, móc đã xong hắn lại cầm vào bình trà và tách, sau đó lại cầm mâm trái cây lên chơi…. Cuối cùng hắn leo lên giường trét trét hai tay hai chân lên mền và gối….

Trước khi ra khỏi phòng của ông cậu, hắn lại ho khan một tiếng.

Ba!

Một cục đờm bay thẳng ra dính lên tường, sau đó hắn bịt một lỗ mũi, lỗ kia lại hỉ mạnh, một thứ nước màu nâu nâu vàng vàng từ lỗ mũi lại bay ra đánh phẹt xuống đất một cái, âm thanh này trong căn phòng im ắng phát ra một tiếng hết sức là thanh thúy.

Vì thế, đêm nay quả là đêm bi kịch cho Đông Phương đại gia a, muốn uống miếng nước? Ấm hay tách nước đều bị tên kia gãi chân tay bẩn xong rồi chạm vào, còn dám uống sao?... Muốn ăn một chút sao? Lại càng không dám không ăn! Không ăn không uống ta cũng có thể ngủ chứ? Nhưng chăn đệm bị tên kia chùi chân tay lên rồi, làm sao mà ngủ a?

Phương đại gia tức giận đến nghẹn họng nhìn trân trối hết đồ ăn đồ uống lại đến cái giường, cũng không có biện pháp nào, tự gây nghiệt a, không thể sống a. Sau hôm nay cứ trời vừa tối là tắt đèn đi ngủ a. Đánh chết cũng cho thằng nhóc này vào phòng chơi nữa.

Nhưng nào có được như vậy, đang ngủ, giật mình tình dậy thì liền thấy thằng cháu đang ngồi ở bên giường giơ hai chân lên mà kỳ mà gãi, nói rầm rì:

- Cậu, thức rồi sao? Cậu nhìn coi, da trên chân con lột ra từng mảng này, tất cả đều là da chết a… Sự trao đổi chất của con người thật là hay a, nhất là khi còn trẻ, trẻ trung thật là sung sướng a… (Thằng cậu muốn điên luôn)

Bằng vào độn thuật cao cường của Quân đại thiếu gia, cái gì có thể ngăn được hắn đây?

Chứng kiến một màn rung động ngay trước mắt, Đông Phương đại gia lập tức cảm thấy trong bụng mình phiên giang đảo hải, cảm giác tất cả chỉ muốn trào ra khỏi miệng! Có ai nguyện ý mới sáng sớm, mở mắt ra liền chứng kiến một cái chân thối đang lột da ngay trước mặt mình a?

Hơn nữa cái chân kia còn đang dí sát vào mặt mình, sát đến nổi cảm nhận được cả sức nóng từ cái chân đó tỏa ra….

Cuối cùng, Đông Phương đại gia coi như sụp đổ. Hắn chỉ đành nhịn nhục thằng cháu mình mà thôi.

Khi gần đến nơi, hắn thở phào nhẹ nhõm, những ngày khủng bố nhất trong đời cuối cùng cũng sắp kết thúc a.

- Phía trước chính siêu cấp đô thị Cúc Hoa thành nổi tiếng trên đại lục! Mà mục tiêu của chúng ta, chính là Trần gia, thế gia to nhất của Cúc Hoa thành!

Đông Phương Vấn Tình cố nén không nhìn tới cháu trai có đức hạnh tồi tệ, mắt nhìn phía trước, mặt vô cùng diễn cảm mà nói.

- Cúc Hoa thành?

Quân Mạc Tà nghe được ba chữ kia, nhất thời cảm thấy choáng váng, không khỏi mở to hai mắt rồi nói:

- Tên này thật là dễ nghe a!

- Tên dễ nghe? Tên dễ nghe cái rắm! Cúc Hoa thành, ở trong phạm vi ngàn dặm, được xem như nhất phương bá chủ!

Đông Phương Vấn Tình hừ một tiếng rồi nói tiếp:

- Miêu hoa thành lý miêu hoa khai,

cúc hoa khai thì hoa uy hải;

cúc hoa hải lý trần thị tại,

cúc hoa nan tàn vĩnh bất bại.

Dịch tạm:

Mầm hoa trong thành mầm hoa nở,

Hoa cúc khai nở, uy tứ phương.

Bên trong Cúc Hoa có Trần thị

Hoa cúc khó tàn, mãi không phai.

Hắn thở dài một hơi, nói:

- Cúc Hoa Trần gia…Chính là khó dây vào a…

Quân Mạc Tà đột nhiên ôm bụng cười điên cuồng, cười đến chảy ra nước mắt:

- Thơ hay a! Thật sự là thơ hay a… Không biết là vị đại tài nào, vì Trần gia viết mộtbài thơ mà có thể thiên cổ truyền lưu? Thật đúng là cười đến người a...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 95: Phó Thác? Hay Là Khiêu Chiến?

- Thật sự rất đáng cười sao, mà lại đến nỗi như vậy?

Đông Phương Vấn Tình ngạc nhiên đáp lời, thế nào cũng không thể hiểu được thằng cháu này cười vì cái gì.

- Cúc Hoa Trần gia... Thật sự là một cái tên hay! Chẳng nhẽ cúc hoa cả nhà bọn hắn đều rất ngưu sao? Cũng không rõ là khi cúc hoa đó nở thì lớn hay là nhỏ nữa, hahaha...

Quân Mạc Tà cười ngặt nghẽo, thiếu điều muốn rớt khỏi lưng ngựa.

- Tiểu tử người cười cái rắm gì? Đối mặt với kẻ địch hùng mạnh như thế còn không lo suy nghĩ đối sách, mà lại ôm bụng cười, cười cái gì chứ?

Đông Phương đại gia đã nổi giận.

- Cường địch sao?

Quân Mạc Tà mắt láo liên, miệng nói cứng, cũng đã không còn cười nữa, vặn vẹo vươn vai xong mới cất giọng hung hăng:

- Chính là người còn mạnh hơn bốn mươi sáu tên bá vơ kia sao, tự xưng là cúc hoa không tàn phải không? Cậu cứ an tâm mà nhìn đứa cháu này làm cho cả nhà cái tên Cúc Hoa Trần gia kia đều phải hát vang một khúc cúc hoa rơi rụng thôi!

- Cúc Hoa này cũng không phải là dễ tàn! Cúc Hoa này cũng có thân phận không hề đơn giản!

Đông Phương Vấn Tình cũng không biết nên nói với đứa cháu này thế nào, cũng không hiểu rõ ràng ý nghĩa của hai từ trên, nhưng căn cứ vào thái độ và thực lực của hai bên thì cũng vuốt cằm nói tiếp:

- Mục tiêu của chúng ta là gia chủ Trần gia, Truy Vân Thủ Trần Khánh Thiên. Muốn lặng lẽ ra tay dưới trước mắt vô số hộ vệ, Trần Khánh Thiên lại trốn tránh, đã khó càng thêm khó.

Gia chủ Đông Phương gia lúc này mới lấy ra một cái quyển trục, đưa cho Quân Mạc Tà.

- Cái này chính là tư liệu đầy đủ của Trần Khánh Thiên.

- Muốn giết gia chủ của siêu cấp thế gia đương thời sao? Cậu à, quyết định hoang đường như vậy, lãnh đạo của Đông Phương gia sao lại đồng ý chứ?

Quân Mạc Tà tỉ mỉ nhìn một lượt, thu lại thái độ trào phúng khi nãy, có vẻ khó hiểu dò hỏi.

Cùng lúc đó trong lòng hắn dấy lên vô vàn nghi vấn, nếu như không có lực lượng mạnh mẽ của mình mới gia nhập vào, chỉ dựa vào tình hình thực tế lúc này của Đông Phương thế gia, nhận nhiệm vụ này rõ ràng là không chút nào phù hợp.

Như trong tình báo lưu lại, Trần gia dù rằng chỉ là một thế gia phàm tục nhưng nếu dựa theo thực lực mà xét thì hoàn toàn có thể xem như một siêu cấp thế gia. Theo như tình hình bên trong thì không hề yếu hơn Đông Phương thế gia, thậm chí ở một số mặt đã có vẻ vượt qua. Hơn nữa đây chỉ là tài liệu bên ngoài thu nhặt được, không biết sự thật còn như thế nào, lấy Đông Phương thế gia lần thứ hai xuất hiện sau nhiều năm yên lặng mà xét thì nhận một nhiệm vụ như thế này thật sự là thiếu đi vài phần khôn ngoan!

- Nguyên nhân là do ngươi !

Đông Phương Vấn Tình có vẻ cưng chiều nhìn đứa cháu. Tuy rằng mấy ngày nay hai người đấu khẩu không ngừng nhưng Đông Phương gia chủ đối với hắn vẫn rất thỏa mãn.

- Do con sao? Có ý gì đây?

Quân Mạc Tà khó hiểu, ngước mặt hỏi lại.

- Chừng một ngàn năm trước, khi lão tổ tông Trần gia vừa lập nên gia tộc, thì nó cũng chỉ là một gia tộc rất nhỏ mà thôi, mặc dù sau này cũng có phát triển nhưng cũng chỉ ở hàng thế gia tam lưu, cũng không có làm gì lớn chuyện, nhưng mà sau năm trăm năm, từ Trần gia lại xuất hiện một nhân vật tài năng xuất chúng như một truyền thuyết! Từ đó về sau Trần gia liền tiến thẳng mà không ngã, đến tận bây giờ hùng cứ một phương!

- Cái người kia chỉ dùng sức một mình hắn đã có thể làm Trần gia thịnh vượng đối với tiểu tử ngươi cũng không xa lạ gì, chính là Phong Vân Thủ Trần Trùng! Hắn ta từ lúc xuất đạo chỉ trong vòng vài tháng đã vang danh khắp đại lục Huyền Huyền.

- Sau đó hắn tập trung một mạch vào huyền công, chưa đến năm mươi tuổi đã gia nhập hàng ngũ Chí Tôn cường giả, thanh danh rất lớn, có thể nói là nổi bật nhất lúc bấy giờ, lúc đó trong hàng ngũ Chí Tôn là một truyền kỳ! Sau đó người này gia nhập Tam Đại Thánh Địa, trở thành Phong Vân Tôn Giả, rồi Thánh Giả, từ truyền kỳ đã trở thành truyền thuyết! Nhưng bây giờ thì cái truyền kỳ kéo dài mấy trăm năm của Trần gia, Phong Vân Thủ Trần Trùng lại rơi rụng trong tay sư phụ ngươi....

Quân Mạc Tà thở ra một hơi, hắn đã đại khái hiểu rõ nguyên do.

- Đã là Thánh Giả như Trần Trùng lại rơi rụng ngoài ý muốn như vậy, đối với Độn Thế Tiên Cung chính là tổn thất to lớn. Nhưng còn đối với

Trần gia luôn lấy hắn làm chỗ dựa vững chắc thì cái này chính là trời sập!

Đông Phương Vấn Tình mỉm cười, vẻ mỉa mai rõ ràng trên mép lão:

- Sau khi xác nhận Trần Trùng đã chết, Quân gia lại lui vào Thiên Phạt, Trần gia đã thề báo thù lại không tìm thấy mục tiêu, nhưng nếu nói lại thì ngay cả cường giả như Trần Trùng còn không thể chống lại thì một cái thế gia tục thế nho nhỏ như vậy làm sao trêu vào được. Cũng ngay đúng lúc này, Đông Phương thế gia vốn có quan hệ sâu xa với tiểu tử ngươi lại tuyên bố tái xuất giang hồ. Trần gia tất nhiên là đem tất cả căm phẫn trút lên đầu bọn ta! Tuyên bố dù có thế nào thì cũng muốn cùng chúng ta không chết không thôi!

Quân Mạc Tà khẽ lắc đầu, trong lòng có một cảm giác quái dị dở khóc dở cười. Xem ra bất luận chuyện gì có nhân thì sẽ có quả, xem như không tìm thấy con nợ, nhưng chỉ cần có tâm đòi nợ thì bất kể thế nào cũng có thể biến người liên quan trở thành mục tiêu.

Bất kể mục tiêu bị gán cho và mục tiêu lúc đầu quan hệ như thế nào, lý do liên quan buồn cười ra sao, thậm chí hoàn toàn là vô lý nhưng cũng bị một số người lấy đó làm cái cớ!

Ở trên đời này kiếm cớ lại có thể dễ dàng như thế! Giết người cướp của dưới cái cớ này liền trở thành một loại thủ đoạn...

Trần gia bây giờ chính là như vậy, bọn chúng không có gan cũng không có sức tìm đến Thiên Phạt Quân gia kiếm chuyện, lại phải cuốn lấy một nhà có liên quan, cách làm như vậy không khỏi khiến người khác khinh thường, mà còn là cực kỳ xem thường.

- Trần gia sau khi tuyên bố như vậy, phía bên này cũng ngay lập tức nhận được ủy thác.

Trong mắt Đông Phương Vấn Tình xuất hiện một tia trào phúng.

- Mà cái người ủy thác lần này lại chính là siêu cấp thế gia Triển gia. Chuyện trùng hợp như vậy thật sự khiến người ta buồn cười.

- Triển gia sao? Vì sao bọn chúng ủy thác lại buồn cười?

Quân Mạc Tà nhíu mày, cái chữ Triển này khiến hắn như nhớ ra gì đó, trong lòng nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp của Xà Vương, một chưởng kia của Triển Mộ Bạch như đang diễn ra trước mắt, trong mắt hắn không khỏi toán lên sát khí lạnh lẽo.

- Không sai! Chính là ủy thác của Triển gia, một cái ủy thác cực kỳ buồn cười. Nhiều năm trước trong Triển gia có một vị lão tổ tông gia nhập Độn Thế Tiên Cung thuộc Tam Đại Thánh Địa, tuy rằng chuyện cũng đã lâu nhưng xác thực là có việc này. Còn có hai nhà Triển Trần quan hệ luôn giao hảo. Vốn là quan hệ hỗ trợ lẫn nhau, cả hai cùng lệ thuộc vào Độn Thế Tiên Cung, đến bây giờ cũng không có mâu thuẫn gì. Quan hệ của hai nhà đang tốt đẹp như vậy bỗng dưng lại xuất ra một cái ủy thác giết chết gia chủ nhà kia, cái này thật không khiến người ta bật cười sao?

Đông Phương vấn tình cười lạnh:

- Ngoài ra, từ mấy trăm năm trước đã truyền ra một truyền thuyết chính là thiên tài Phong Vân Thủ Trần Trùng của Trần gia đã bái một vị cao thủ Triển gia đã tiến vào Tam Đại Thánh Địa làm môn hạ! Vậy nên trước giờ cả hai gia tộc luôn là cùng chung ý tưởng. Hiện giờ Triển gia lại phát ra lệnh ám sát gia chủ Trần gia, cái này rõ ràng chính là một cái bẫy! Không tránh khỏi coi Đông Phương thế gia chúng ta chính là thằng ngốc... vậy nên bà ngoại ngươi không hề lo lắng gì mà dứt khoát nhận nhiệm vụ lần này!

- Đây cũng không phải họ coi chúng ta thằng ngốc mà chính là hai gia tộc này hướng tới Đông Phương gia khiêu chiến!

Quân Mạc Tà cuối cùng cũng hiểu ra.

- Đông Phương thế gia lần này tái xuất giang hồ, đối với khiêu chiến trắng trợn như vậy, quả nhiên là bất kỳ kẻ nào cũng không thể lùi bước được nữa. Một khi lùi lại một bước hậu quả sẽ là thanh danh mất hết. Đó không còn lại một cái ủy thác nữa, mà chính là một lá thư khiêu chiến!

Đông Phương lão phu nhân lần này tự mình làm chủ nhận ủy thác lúc này chẳng khác gì đối mặt với hai siêu cấp gia tộc ứng chiến!

Thái độ của Đông Phương lão phu nhân như vậy xem ra lại rất cứng rắn, thiết huyết mà dứt khoát! Đối mặt với khiêu khích của hai đại gia tộc càng không do dự chút nào mà ngang nhiên tiếp chiến!

Thứ nhất, chiến thư lần này đề cập đến uy danh đệ nhất thích khách thế gia của Đông Phương gia, làm thế nào cũng không thể để người khác khinh thường, thứ hai chính là lão phu nhân muốn dùng hành động như vậy biểu lộ với toàn thiên hạ rằng bà hoàn toàn ủng hộ cháu ngoại Quân Mạc Tà!

Quân Mạc Tà trong nháy mắt đã thông suốt.

Hắn thậm chí còn biết rằng dù mình không tới đi nữa thì chuyện này Đông Phương lão phu nhân cũng sẽ làm! Lấy thực lực hiện giờ của Đông Phương thế gia mà nói, chống lại hai đại siêu cấp thế gia này chính là tự tìm đường chết không thể nghi ngờ! Nhưng lão phu nhân cũng không chút do dự mà làm như vậy. Bây giờ mình đã đến, giúp cho Đông Phương thế gia có thực lực chống lại đối phương, tất nhiên không thể bàn cãi chính là trợ giúp trong lúc hoạn nạn, nhưng ở một cách nhìn khác chính là thêu hoa lên gấm!

Quân Mạc Tà bỗng nhiên cảm thấy lo lắng trong lòng! Cái này chính là huyết mạch thâm tình! Cũng chỉ có người chí thân với mình mới có thể làm ra một hành động thiếu lý trí như vậy!

- Đông Phương thế gia và Triển gia nếu như xét về khía cạnh quốc gia, thì đều thuộc về Vũ Đường đế quốc. Nhưng hai nhà này chưa từng làm khó gì đế quốc, cũng không cho con cháu mình ra làm quan! Cả hai

gia tộc đều cố tình khai chi phân tán, đệ tử đời sau lại càng đông đúc, bất kể là vốn liếng hay thực lực đều vĩ đại danh xứng với thực! Tin tưởng rằng phía sau hai gia tộc đều đã chuẩn bị chu đáo! Vậy nên hành động lần này của chúng ta có thể nói là đường đầy gian lao, tương lai khó dò.

Đông Phương Vấn Tình nghiêm giọng.

- Mạc Tà, ngươi phải hiểu rõ trong lòng, chúng ta có thế khinh bỉ đối thủ, nhưng không thể khinh thường chúng mà bỏ qua cơ hội.

Quân Mạc Tà nghiêm túc gật đầu, đồng thời trong mắt cũng lóe lên vẻ tàn nhẫn!

Kể từ sau khi biết rõ nguyên nhân hậu quả của nhiệm vụ lần này, Quân Mạc Tà mơ hồ cảm giác được, lúc này không đơn giản như mình tưởng tượng. Thế lực của hai nhà Trần Triển cộng lại đương nhiên hơn xa Đông Phương thế gia, nhưng nếu muốn chém tận giết tuyệt thì cũng không thế làm được.

Tam Đại Thánh Địa nếu như muốn trả thù thì chỉ cần chớp lấy thời cơ sẽ phát ra công kích như sấm chớp! Chỉ cần tổ chim bị phá thì có trứng cũng vô dụng, ai lại cho phép xuất hiện cá lọt lưới chứ? Nhưng hai đại thế gia cũng không chuẩn bị được thực lực như vậy, thì...

Giải thích duy nhất chính là hai nhà đã giăng sẵn một cái bẫy, che dấu cho Tam Đại Thánh Địa phía sau!

Tiếc là trong cạm bẫy lần này lại có thêm một ẩn số là Quân Mạc Tà!

Tam Đại Thánh Địa bàn tính như vậy, nhất định không thể làm lớn chuyện! Quân Mạc Tà cười lạnh trong lòng.

Để xem cạm bẫy lần này sẽ chôn ai theo cùng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 96: Âm Mưu Bí Mật Của Trần Gia!

Quân Mạc Tà âm thầm quyết định : Nếu như nói chỗ này Tam Đại Thánh Địa đã che giấu một chiến trường thì chính hắn cũng muốn tranh thủ mà lợi dụng một chút!

Nợ máu trước kia, bây giờ cũng phải thu một chút lợi rồi!

Mà phần lợi tức này tất nhiên cũng phải do máu tươi trả lại!

Tiếng bước chân vang lên, hai mươi bốn người Quân Mạc Tà đã chậm rãi tiến vào thành!

Cúc Lạc thành, Trần gia.

Trên đại sảnh, gia chủ Trần gia Truy Vân Thủ Trần Khánh Thiên ngồi trên ghế chủ nhà, sắc mặt âm trầm, hai bên có hai lão già mặc áo bào trắng đang khép hờ mắt ngồi im bất động như hai pho tượng.

Ở phía dưới có hai hàng ghế dựa chừng bốn năm mươi cái, không ghế nào còn chỗ trống, im lặng không phát ra tiếng động nào.

Trên mặt mỗi người ngời đây đều có một vẻ mặt trầm trọng như mưa bão sắp nổi lên, kèm theo là một luồng chiến ý nhàn nhạt.

Bỗng vang lên một tràng vó ngựa, một thớt khoái mã đã từ xa phóng thẳng vào trong viện, tiếp sau đó là tiếng bước chân đi vào.

Đột nhiên hai lão già mặc áo bào trắng mở to mắt, từ trong ánh mắt lóe lên tia sáng!

- Vào đi!

Tất cả người trong đại sảnh cũng cơ hồ rung lên theo hai chữ này.

- Báo cáo gia chủ, người của Đông Phương thế gia đã vào thành Cúc Lạc!

Một người áo xanh bước vào sảnh, lớn tiếng bẩm báo.

Trần Khánh Thiên khẽ vuốt cằm, gằn tiếng hỏi:

- Sao? Người tới là ai? Tổng cộng có mấy người?

Người áo xanh đáp :

- Người cầm đầu lần này là kẻ đứng đầu Đông Phương thế gia Đông Phương Vấn Tình. Còn lại có hai mươi ba người, trong đó có hai thích khách Thiên Cấp, một người nghe nói là đệ tử hậu bối, cuối cùng là hai mươi tùy tùng, theo như quần áo cùng với phong thái cử chỉ mà đoán thì bọn người đó rất có thể là tôi tớ trong nhà của hậu bối đệ tử vừa nhắc tới kia.

- Ha ha, Đông Phương thế gia cũng quá sức coi thường ta. Chỉ một Đông Phương Vấn Tình cùng với hai gã thích khách Thiên cấp mà đòi lấy đầu Trần Khánh Thiên ta sao chứ? Chẳng lẽ ở ẩn lâu ngày rồi cũng chẳng còn biết trời cao đất dày nữa? Lại còn dám dẫn con cháu đi theo, hắn thực sự nghĩ rằng Cúc Lạc thành là nơi hắn muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?

Trần Khánh Thiên cười lớn, giọng nói lạnh lẽo.

- Ha ha, chỉ phái tới hai tên thích khách mạt hạng cùng một Đông Phương Vấn Tình. Với thực lực như vậy lại muốn ám sát gia chủ, thật là quá buồn cười, ha ha ...

Ở bên dưới sảnh, một gã trung niên áo xanh nở nụ cười vui vẻ:

- Gia chủ, Đông Phương thế gia này đã cuồng vọng như vậy, bổn hộ pháp đề nghị chúng ta phải hết sức giúp cho hắn ta nếm chút đau khổ, làm nhục hắn, sau đó lại lăng trì! Cuối cùng lại đem thi thể thê thảm của Đông Phương Vấn Tình trả cho Đông Phương thế gia, chính thức tuyên chuyến, tiêu diệt Đông phương gia!

- Không sai! Lý hộ pháp nói rất có lý! Đại ca, Đông Phương thế gia bày ra hành động lần này chính là không xem Trần gia ra gì, chuyện phẫn nộ như vậy chúng ta tuyệt đối không thế nhẹ nhàng mà nuốt trôi được!

Người vừa nói chính là kẻ ngồi ở vị trí thứ ba từ trên xuống, chính là tam đệ của Trần Khánh Thiên, Trần Khánh Vân. Lúc này trên mặt chỉ có tàn nhẫn như muốn uống máu người khác.

- Mọi người tuyệt không thể khinh thường! Đông Phương thế gia chưa bao giờ lấy giao đấu chính diện làm sở trường, mà đáng sợ là ám sát một cách quỷ dị! Thích khách Thiên Cấp của Đông Phương thế gia hoàn toàn có thể ám sát một cao thủ Thiên Huyền mà toàn mạng trở về, chính là một loại tồn tại lợi hại!

Một trong hai lão già áo trắng bên cạnh Trần Khánh Thiên mở miệng nói:

- Đông Phương Vấn Tình nguyên bản chỉ có tu vi Thần Huyền tam phẩm, gần đây lại không biết gặp được kỳ ngộ gì mà đem thực lực tăng lên vượt bậc! Lúc này chỉ sợ là hắn đã đến cấp bậc Chí Tôn, nếu như ...

Lão chậm rãi ngẩng đầu lên, điện quang lóe lên trong mắt vờn quanh một vòng đại sảnh âm u, tiếp tục nói:

- Nếu như coi thường hắn thì sẽ có thiệt thòi lớn!

Trần Khánh Thiên thần sắc nghiêm nghị đáp:

- Phú lão nhắc nhở rất đúng.

Trần Khánh Thiên là gia chủ tôn sư lại cung kính đối với lão già này như thế, phía dưới kia không ai tỏ vẻ kinh ngạc, mỗi người đều có một bộ dáng thản nhiên, rõ ràng đối với lai lịch của hai người này đã sớm biết rõ.

- Vừa rồi ngươi mới nói là trong đoàn người có một gã trẻ tuổi là đệ tử hậu bối của Đông Phương thế gia? Hắn ta bộ dáng ra sao?

Lão già áo trắng còn lại bỗng cất tiếng hỏi, hắn từ đầu đến giờ không nói lời nào, lúc này mở miệng lại có vẻ như đang hỏi việc nhỏ nhặt.

Người áo xanh đang quỳ bên dưới ngẩn ra, xong mới đáp:

- Người thanh niên này bên ngoài xấu xí cực kỳ, da mặt ngăm đen, miệng lại hơi méo, hai mắt to nhỏ không đều, cử chỉ thô bỉ, nhìn qua chỉ thấy giống một tên du côn vô lại, hoàn toàn không giống như người thừa kế thế gia đại tộc.

Người này được giao cho trọng trách thăm dò người của Đông Phương thế gia, tất nhiên là một người tinh tế nhanh nhẹn, hiện tại hắn đem từng người của Đông Phương thế gia miêu tả lại, trong lời nói không có một chút sơ hở nào. Nhất là bộ dạng của Quân Mạc Tà lại càng giống y như đúc, nhận xét lại sắc bén.

- Đông Phương thế gia chính là một thế gia thích khách tồn tại cả ngàn năm! Sao lại có loại đệ tử đáng cười như vậy.

Bạch lão đầu kia sắc mặt trầm xuống.

- Đời thứ nhất thì không rõ ràng, đời sau đã hiển lộ ra ngoài, đến đời thứ ba mà thanh danh chưa giảm thì trong xương cốt con cháu đã có cái gọi là quý khí. Gần ngàn năm nay, Đông Phương thế gia đâu chỉ có mười đời? Xuất hiện kẻ ăn chơi trác táng bực này cũng chỉ có một khả năng, là quá kiêu ngạo!

Hắn hừ mạnh một tiếng:

- Lại nói, Đông Phương Vấn Tình và Đông Phương Vấn Kiếm nhiếu năm nay đều không con nối dõi, chỉ có Đông Phương Vấn Đao là có hai người con trai, theo như tư liệu ghi lại thì một vừa trưởng thành, một vẫn còn nhỏ, nhưng tướng mạo tuy không dám nói là tuấn mỹ nhưng cũng gọi là xem được. Bây giờ lại xuất hiện một bộ mặt ngăm đen, thiếu niên thô bỉ này, từ đâu mà tới?

Trần Khánh Thiên nghiêm mặt. nói:

- Chẳng lẽ người này che dấu thân phận?

- Có lẽ là vậy!

Lão già áo trắng quả quyết.

- Hơn nữa người này nhất định là thân thủ cực kỳ hơn người! Lần này Đông Phương thế gia ra tay, tác dụng của người này hết sức quan trọng! Nói cho cùng thì Đông Phương Vấn Tình lần này gióng trống khua chiên đến đây lại không có uy hiếp quá lớn, nhiều nhất chỉ là một tấm bia thu hút chú ý bên ngoài, mấu chốt chính là nằm trên người thiếu niên kia.

Trần Khánh Thiên gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, quay lại phân phó:

- Lập tức phái người điều tra kỹ càng tên tiểu tử đó. Chú ý từng cử động của bọn chúng, nếu có gì khác thường, lập tức báo lại!

- Rõ!

- Lão Tam, ngươi giữ liên lạc với người của Triển gia, bảo họ sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể hành động!

- Rõ! Đại ca, người bên phía Triển gia đều đã sớm chuẩn bị kỹ càng, mặt khác, quân cứu viện ở ngay ngoại thành, ngay khi có chuyện liền có thể toàn bộ phối hợp.

Ngay lúc này, người trinh thám áo xanh lại lộ ra vẻ mặt muốn nói nhưng lại thôi, lão già áo trắng thấy vậy liền hỏi:

- Người còn gì muốn nói sao?

- Đúng vậy, nhưng chuyện này khá kỳ lạ, thuộc hạ không dám đoán chắc...

Gã trinh thám dừng lại một chút, lộ ra thần sắc suy tư, mang theo một tia mờ mịt, vẫn còn một chút chần chừ.

- Còn điều gì nữa?

Một người bên cạnh đã nóng vội hỏi.

- Thuộc hạ muốn nói tới hai mươi người mang quần áo thị vệ kia, hơi thở trầm ổn, bản thân thuộc hạ lại không thể nhìn thấu tu vi bọn chúng. Nhưng theo thuộc hạ quan sát lại phát hiện ra có chuyện cổ quái.

- Chuyện gì cổ quái?

Trần Khánh Thiên nhíu mày, ý tứ nghiêm trọng.

- Hai vị thích khách Thiên Cấp của Đông Phương gia tựa như rất e ngại hai mươi gã thị vệ này, mơ hồ còn thấy được sự tôn kính cũng như lấy lòng.

- Tất nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán cá nhân của thuộc hạ, cũng không có chứng cứ gì!

Gã trinh thám áo xanh mặt mày nhăn nhó trình bày.

Lời vừa nói ra thì trên mặt hai lão già áo trắng liên lộ ra vẻ suy tư nghiêm túc, nhìn nhau một cái, liền nghĩ tới một chuyện. Vẫn là lão già khi nãy từ tốn hỏi:

- Có phải là trên người những kẻ đó có một cỗ ý vị ngang ngược khó thuần? Bọn họ hình dáng cao lớn, lại vô cùng bưu hãn chăng?

Những lời này vừa nói ra, Trần Khánh Thiên cũng để tâm đến. Những người bên dưới nhất thời im lặng thẳng lưng, hết sức chăm chú nhìn vào

người trinh thám áo xanh. Trong lòng mọi người đồng thời nghĩ về một chuyện : Huyền thú Thiên Phạt hóa hình!

- Đúng vậy, đều cao lớn, cả bọn đều lưng hùm vai gấu, cả người nhìn có vẻ hung hãn! Nhưng cũng không có gì ngỗ ngược, lại còn kỷ luật phi thường. Cả hai mươi người từ bước chân đến động tác đều gần như nhau, biểu hiện như vậy có phần giống như quân nhân đã trải qua máu lửa, thuộc hạ dám chắc bọn họ không phải là huyền thú trong Thiên Phạt sâm lâm….

Người trinh thám áo xanh sau khi suy nghĩ đã khẳng định mà nói ra như vậy.

- Mặc dù tiểu nhân chưa từng gặp được Huyền thú cấp cao hóa hình, nhưng tiểu nhân từ nhỏ đến lớn trong phủ chăm sóc huyền thú, nên chuyện này có thể khẳng định!

- Chuyện này thật lạ….

Hai lão già áo trắng nhìn nhau, cùng lộ vẻ nghi hoặc, bọn họ vốn tưởng rằng huyền thú Thiên Phạt đến giúp, nhưng nghe tên thám tử kia nói lại hoàn toàn không giống, chẳng lẽ lại đoán sai rồi?

- Mặt khác thì hai mươi người kia đối với thiếu niên mặt đen nọ và Đông Phương Vấn Tình vô cùng tôn kính! Cho nên thuộc hạ nói nói bọn họ chính là tôi tớ của tên đệ tử hậu bối kia!

Thám tử sau khi nói xong, liền cúi đầu đứng nghiêm.

- Việc này phải thật thận trọng! Phải điều tra cho kỹ càng!

Hai lão áo trắng cùng quay lại nói với Trần Khánh Thiên.

Trần Khánh Thiên hít sâu một hơi, rõ ràng đã hạ quyết tâm.

Trần Khánh Vân đứng lên nói:

- Về chuyện của Triển gia, đại ca cứ việc yên tâm. Nhưng còn chuyện thăm dò lai lịch của tên đệ tử mặt đen kia, phải cho ai đi mới phù hợp?

Trần Khánh Vân cũng không ngu, lúc trước theo tin tức Trần Khánh Thiên điều tra được, đám người tiến đến cũng chỉ là những người bình thường, nhưng theo hai lão già kia tỏ thái độ, rõ ràng đã tăng mức độ quan trọng lên một tầng, không thể qua loa được. Một khi đã coi thường, nếu nhẹ thì hỏng việc, còn nặng hơn thì cả bàn cờ đều thua.

Trần Khánh Thiên trầm ngâm giây lát, mới quả quyết nói:

- Để Trần Thần đi! Cũng chỉ có hắn mới làm cho mọi chuyện được viên mãn mà không để lại dấu vết gì, mới khiến ta yên tâm!

- Đại ca, ngay trận đầu tiên đã muốn dùng tới Thần nhi sao? Không phải là quá mức đề cao tiểu tử kia sao?

Trần Khánh Vân ngạc nhiên hỏi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 97: Tứ Đại Công Tử, Âm Nhạc Thịnh Yến!

- Chèo chống cẩn thận có thể dùng thuyền vạn năm, lần này sự tình rất trọng đại, lần hành động này trực tiếp quyết định Trần gia chúng ta có thể tiến thêm một bước hay không, ngàn vạn lần không được khinh thường! Huống chi theo như tin tức tình báo, lực lượng phái tới lần này của Đông Phương thế gia khó lòng phân biệt, đoán cũng không ra. Nếu như cho người khác đi, một khi đánh rắn động cỏ, vậy là một chuyện rất tệ.

Trần Khánh Thiên trầm mặt, trong mắt lại lóe sáng.

Trần Khánh Vân tuy rằng khó hiểu, nhưng cũng không dám nhiều lời, xoay người bước ra ngoài truyền lệnh.

Trần Khánh Thiên thấy tam đệ bước ra cửa, trên mặt không có biểu tình gì, trong lòng lại nổi sóng, âm thầm tự nhủ: “Tam đệ ơi tam đệ, chuyện tình lần này quan trọng như vậy, chẳng lẽ chỉ để diệt Đông Phương thế gia thôi sao? Chúng ta phải làm chính là thay người đứng đầu Độn Thế Tiên Cung Mạc Vô Đạo báo thù! Lão tổ tông Trần Trùng hiện giờ đã quy tiên, Trần gia ở tại Thánh Địa đã không còn chỗ nào dựa vào, trước mắt thấy được đời sau lại bị các gia tộc khác đè ép. Hiện giờ ý trời lại đem chuyện của Tiên Cung phân phó xuống đầu hai nhà chúng ta, chẳng khác gì đã cho chúng ta một cơ hội không thể tốt hơn! Nếu như làm không xong chuyện này, chỉ sợ Trần gia ... ngày vui dài chẳng tày gang...”

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Khánh Thiên buồn vui lẫn lộn, ngay trong thời điểm nhạy cảm này lại là lần duy nhất Tam Đại Thánh Địa an

bài nhiệm vụ quan trọng xuống, nếu như có thể hoàn thành xuất sắc sẽ khiến cho Mạc Vô Đạo đứng đầu thánh địa kia hài lòng, đến lúc đó chỉ cần hắn tùy ý ban cho vài bộ công pháp hay chỗ tốt gì đó cũng đã đủ cho Trần gia hưởng dụng cả đời.

Nếu vậy thì tuy rằng Trần gia mất đi lão tổ tông Trần Trùng, nhưng chỉ cần có Độn Thế Tiên Cung làm chỗ dựa, thì tổng thể thực lực lại có thể trở lại đỉnh cao!

Còn nếu làm không xong, đối mặt với Trần gia không phải chỉ là sự trả thù của Đông Phương gia, còn có những gia tộc phụ thuộc Tam Đại Thánh Địa bỏ đá xuống giếng, chèn ép bài xích, tranh thủ cháy nhà mà hôi của. Thậm chí đồng minh Triển gia đến lúc đó cũng không còn chắc nữa, nếu như thật sự đến bước tồi tệ như vậy, Trần gia xem như hồn tiêu phách tán cũng không phải là chuyện gì khó đoán!

Vừa nghĩ tới hậu quả đáng sợ kia, Trần Khánh Thiên có chút lạnh run cả người.

Cho nên đối phó với Đông Phương gia chính là cơ hội lớn của Trần gia! Tuy nhiên, đây cũng chính là một lưỡi dao sắc có thể phá hủy cả Trần gia. Trần Khánh Thiên quyết không thể để bất cứ chuyện gì thất bại! Mặc kệ trả giá đắt như thế nào, chỉ được phép thành công, không được thất bại!

Vậy nên hắn tìm hiểu tin tức lần này cũng phái ra đứa con cả đáng giá nhất là Trần Thần!

Trên Huyền Huyền đại lục, anh tài trước giờ liên tục xuất hiện, nhưng tại thế tục thì mới chỉ xuất hiện được bốn người nổi tiếng nhất mà cả bốn đều là gia chủ tương lai, hợp lại xưng là Tứ đại công tử.

Tứ đại công tử này mặc dù một thân huyền công không tệ nhưng cũng không được xem là cao cường, mặt nhưng nếu luận cơ mưu tâm trí lại là thiên hạ khó gặp, không phân cao thấp!

Khiêm tốn, ấm áp như ngọc, chính là Bạch Ngọc công tử Ngọc Siêu Phàm.

Phiêu diêu quân tử, tự nhiên như gió, Du Nhiên công tử, Lý Du Nhiên.

Trúc xanh thâm thúy, tầm mắt xa tận chân trời, Thiên Nhai công tử, Đoạn Thiên Nhai.

Tri âm khó tìm, ruột gan đau khổ. Đoạn Trường công tử, Trần Thần.

Mà Trần Thần này, chính là Đoạn Trường công tử!

Trần Thần, thiên tài trong trăm năm qua của Trần gia! Cũng chỉ có hắn mới khác biệt cùng tam đại công tử, xem như khác người trong tứ đại công tử.

Bởi vì Trần Thần này văn tài võ lược, cả hai đều nổi trội. Trong việc tu luyện huyền khí có thành tựu rất khả quan, dù tuổi còn trẻ nhưng đã đạt đến cảnh giới Thiên Huyền trung giai, thiếu chút nữa là Thiên huyền đỉnh phong! Mà hắn ta năm nay chỉ mới hai mươi sáu tuổi!

Lấy tu vi của hắn, thậm chí còn có phần vượt trội nếu so với Bách Lý Lạc Vân vẫn được xem như thiên tài, mà cũng có thể nói nếu như Bách Lý Lạc Vân không gặp được Quân Mạc Tà, hai người chỉ cần qua một đoạn thời gian liền không cần phải so sánh nữa!

Trần Thần, được xem như là người trong năm trăm năm lại đây có thể tiếp cận truyền kỳ huyền công của tổ tiên Trần Trùng!

Trần Thần, kẻ mà không chỉ có huyền công cao cường, dung mạo xuất chúng, tâm cơ thâm trầm, lại càng thêm tinh thông âm luật, được xưng tụng là “Tam Tuyệt”, chính là cầm, tiêu, địch. Một khi đã thổi thì trằn trọc du dương, làm cho người ta trầm mê mà lưu luyến quên về. Hắn lại thở dài mà rằng tuy thiên hạ lớn lao lại không có một người nghe hiểu, nên lại có một biệt danh là “Tri Âm Hận”!

Hơn nữa người này một khi đã ra tay thì tàn nhẫn vô cùng, không hề dung tình, vậy nên có một câu ca dao nói rằng “Đoạn Trường công tử Tri Âm Hận, dứt nhạc ra tay mạng người tàn!”

Chính là một người không ai sánh nổi, ai cũng đánh giá nếu như Trần Thần cứ giữ tốc độ như vậy thì sẽ tiếp bước Trần Trùng, trở thành thánh cấp cường giả thứ hai của Trần gia! Thậm chí thành tựu Thánh Vương cũng chưa biết chừng!

Đây cũng chính là lý do lớn nhất khiến Triển gia cố ý giao hảo cùng Trần gia!

Còn có lý do là Trần Thần cũng có hôn ước với hòn ngọc quý trong tay gia chủ Triển gia, cũng là một kỳ tài huyền công, được xưng tụng là Vũ Đường đệ nhất mỹ nữ Triển Mộng Điệp. Nếu như lần này thuận lợi đối phó Đông Phương thế gia, thì sau chuyện này cũng là lúc Trần Thần chính thức cưới Triển Mộng Điệp, cột chặt hai nhà lên cùng một cỗ chiến xa!

Trần Khánh Thiên đã dám đem đòn sát thủ Trần Thần này ra có thể nói là đã cực kỳ coi trọng Đông Phương Vấn Tình!

- Mặt khác thỉnh bốn vị cung phụng trong gia tộc đi cùng đại công tử, nhất định phải đảm bảo an toàn cho đại công tử!

Trần Khánh Thiên trầm ngâm một hồi, cuối cùng vẫn ra quyết định này.

Trần Thần chính là hi vọng sau này của Trần gia, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện!

- Nếu như Trần Thần công tử tự mình xuất động, vậy hai người lão hủ sẽ âm thầm đi theo. Hai người lão hủ cũng rất có hứng thú nhìn xem nhân tài mới nổi của Đông Phương thế gia ra làm sao, thiếu niên mặt đen thần bí đó rốt cuộc là như thế nào. Cũng tranh thủ xin xem hai mươi thị vệ hung hãn kia ra sao, ha ha….

Lão già bên trái vuốt râu cười, khi nhắc đến bốn chữ “thị vệ hung hãn” thì lên giọng, lộ vẻ trào phúng.

- Đa tạ Lý lão chiếu cố!

Trần Khánh Thiên mừng rỡ, có hai người này đi theo, phần an toàn lại càng không chút sơ hở!

Cúc Lạc thành.

Khách điếm Kim Cúc.

Đoàn người Quân Mạc Tà chính là trọ tại nơi này. Đông Phương Vấn Tình vung ra một thỏi vàng, đã bao cả tòa khách điếm.

Đông Phương gia chủ khoa trương như vậy lại khiến cho Quân Mạc Tà khó hiểu. Thích khách sở trường chính là lén lút, tới bây giờ là càng lặng lẽ càng tốt. Hiện giờ Đông Phương Vấn Tình lại làm ngược lại, hắn cũng không rõ vì sao.

Khi Quân Mạc Tà hỏi, Đông Phương Vấn Tình cười khổ:

- Cúc Lạc thành chính là sân nhà của Trần gia, thế lực sớm đã len lỏi vào từng ngành sản xuất, tin rằng khi chúng ta còn cách mấy trăm dặm thì Trần gia đã biết hướng đi của chúng ta, thậm chí chi tiết cũng nắm được phần nào, nếu như chúng ta cố tình ẩn tàng tiếp nữa thì cũng chỉ làm hề cho người ta giễu. Chẳng thà rõ ràng quang minh chánh đại, đi bước nào tính bước đó.

Quân Mạc Tà bỗng cảm thấy dở khóc dở cười:

- Một khi đã như vậy, con ra ngoài mua sắm một chút, nhìn xem trong Cúc Lạc thành này có chỗ nào chơi vui không.

Đông Phương Vấn Tình yên lặng nhìn hắn, một lúc lâu sau mới nói:

- Xem ra ngươi đã hiểu rõ trong lòng, một khi như vậy thì ra ngoài nhìn ngó cũng tốt. Nhưng làm việc phải cẩn thận, ngàn vạn lần không được lộ ra thực lực, tránh phiền toái không cần thiết.

Hắn làm sao không biết mấu chốt của nhiệm vụ lần này nằm trên người Quân Mạc Tà. Đây cũng là dụng ý của lão phu nhân khi an bài Quân Mạc Tà bên cạnh mình.

Dọc đường đi, cả nhóm căn bản không hề che dấu chút gì, nên hiện tại thân phận của Quân Mạc Tà chính là nỗi băng khoăn lớn nhất của đối phương! Tin là Trần gia cũng đã sớm biết chuyện này. Mà một khi đã không nắm chắc được, thì bọn chúng tất nhiên sẽ điều tra chân tướng của Quân Mạc Tà.

Vậy nên lúc này Quân Mạc Tà ra ngoài chính là chuyện bắt buộc phải làm, còn phải tương kế tựu kế! Đông Phương Vấn Tình cũng tin rằng Quân Mạc Tà đã sớm có đối sách của riêng hắn nên hoàn toàn yên tâm.

Quân Mạc Tà cười cười, cũng không đem theo người, cứ như vậy nghênh ngang ra cửa.

- Các người không đi theo hắn sao? Nếu như có chuyện bất đắc dĩ phát sinh thì phải làm sao?

Đông Phương Vấn Tình mặc dù đối với Quân Mạc Tà hết lòng tin tưởng, nhưng thấy hắn cứ như vậy nhơn nhơn đi ra ngoài, cũng lắp bắp kinh hãi.

- Đông Phương gia chủ yên tâm, xét theo năng lực của công tử, tin rằng trong thế tục này nếu không gặp phải hơn mười Thánh Vương liên thủ lại hoặc cao thủ cấp bậc Thánh Hoàng, thì không có gì phải lo! Mục tiêu Trần gia lần này cũng chỉ là hạng tép riu mà thôi, trong lòng công tử tất nhiên là có ý khác, không thì việc phá hủy Trần gia cũng không nhọc lòng công tử làm gì, bản thân ta cũng làm được!

Một gã đội viên cười hắc hắc.

- Hả....

Đông Phương gia chủ bị câu nói cực kỳ cuồng ngạo này nói suýt nữa nghẹn họng mà chết.

Đúng là ông chủ cao ngạo bao nhiêu, nô tài liền kiêu căng bấy nhiêu, ngươi cho công tử ngươi là ai? Lại còn dám nói không phải hơn mười Thánh Vương liên thủ hoặc cao thủ Thánh Hoàng thì không cần lo lắng?! Đó đều là những nhân vật trong truyền thuyết, cho dù có nói khoác cũng không nên quá sức bạo miệng đi? Công tử nhà ngươi là thần tiên sao?

Gã đội viên này vừa nói như vậy, khiến cho Đông Phương gia chủ lòng đầy nghi ngờ một câu cũng không thèm hỏi, lập tức vào phòng đả tọa, lúc bước đi thùng thùng thiếu điều đem thang lầu đạp sập!

Quân Mạc Tà vừa bước ra khỏi cửa khách sạn liền dừng lại chốc lát, sau đó mới kéo vạt áo một đường ngang như cua hướng về phía mặt trời mọc đi thẳng, đường đi tốt như vậy, nhưng hắn lại chắn suốt từ nam sang bắc, từng bước mà đi, một mình thiếu điều chắn cả con đường!

Xem ra lưu manh kiêu ngạo cỡ nào cũng không có như vậy...

Trong lúc thần thức hắn dò xét, khi hắn từ trong khách điếm ra đường, có ít nhất mười mấy người theo phương hướng bất đồng mà túa ra, rõ ràng là đi thông báo tin tức.

- Bản thân lớn lên đẹp trai, cũng thật là bất đắc dĩ…

Quân đại thiếu gia đảo đều hai con mắt lớn nhỏ chênh nhau, miệng đã méo lại càng méo.

- Những người này nhất định là đi báo cho tiểu thư nhà bọn chúng, đến để chiêm ngưỡng phong thái tuyệt thế của bổn công tử!

Sau đó hắn lại nghiêng đầu phốc một tiếng nhổ một bãi nước bọt, tiếp tục bước đi như con cua, lung lay mà đi.

Chỉ một lúc sau đã nghe có tiếng người kêu:

- Nhanh chân lên, Trần đại công tử hôm nay ở Đạn Quan Lâu mở giới âm nhạc tụ họp thiết yến, đi trễ là hết chỗ đấy. Đây chính là sự kiện mấy năm mới gặp a….

Ngay tức thì vang lên một tiếng hoan hô, dân chúng túa cả ra đường, trên đường người người chen nhau, tựa hồ không bao giờ dứt...

Yến tiệc của giới cầm ca sao? Ta vừa tới đây thì liền mở tiệc sao chứ? Hơn nữa còn do Trần đại công tử mời khách?

Quân Mạc Tà hừ mũi lẩm bẩm, vươn tay bắt lấy một gia hỏa đang chạy gần đó, hất đầu hỏi:

- Đạn Quan Lâu ở đâu?

Người nọ tránh qua nhưng không thoát, chỉ cảm giác trên cánh tay đang kẹp một cái vòng sắt, nhịn đau nói gấp:

- Đạn Quan Lâu cũng không biết sao mà còn phải hỏi?

- Hử ! Nếu biết ta còn hỏi làm cái gì ? Nói ra lời này thối ơi là thối !

Quân đại thiếu gia giận dữ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 98: Đạn Quan Lâu!

Thấy bộ dáng hung thần ác sát của Quân Mạc Tà, người kia chỉ tự trách mình xui xẻo, vừa ra khỏi cửa liền gặp phải một đại gia hỏa xấu người xấu cả tính, mặt mày đau khổ đáp:

- Ở ngay phía trước, đi cùng bọn họ một lát nữa sẽ tới.

Quân Mạc Tà ồ lên một tiếng, buông hắn ra, liền nhanh như chớp biến mất trong dòng người, không thấy bóng dáng.

Quân Mạc Tà miệng mồm méo mó lầm bầm, nhanh chóng đi cùng đám người nọ.

- Chà, gã kia nói không sai, đi Đạn Quan Lâu lúc này cũng thật là tiện, biết bổn công tử đi về phía này, liền mời ta dự yến tiệc của giới âm nhạc gì gì đó, nếu như không đi chẳng phải phụ lòng tốt của người ta sao?

Vậy nên Quân Mạc Tà vì nguyên tắc luôn giữ niềm vui của người khác mà đi thẳng đến Đạn Quan Lâu.

Ở một phía khác, cửa thành phía Tây, cũng có một người nhằm ngay hướng Đạn Quan Lâu mà vọt tới.

Một đoàn người ngựa vừa vào thành Tây, nhìn thấy hướng đi của dòng người, lại nghe nói yến tiệc nhạc giới của Trần đại công tử, không khỏi ngẩn ra.

Trong đó có một người thân hình yếu điệu mang sa đen che mặt, ngồi trên lưng ngựa hừ một tiếng:

- Xem ra vị Trần đại công tử này lại rất có danh tiếng, vẫn còn chưa đánh đàn đã có nhiều người như vậy tranh thủ lại sớm để giữ chỗ….

Bên cạnh nàng, một lão già cẩn thận hỏi:

- Tiểu thử, chúng ta có cần tranh thủ đi xem không?

- Cũng được, không nghĩ tới ta vừa đến Cúc Lạc thành thì họ lại cho ta một trò vui. Để xem vị hôn phu của Triển Mộng Điệp này ra sao, Đoạn Trường công tử vang danh khắp Huyền Huyền đại lúc rốt cuộc là xé ruột xé gan cỡ nào ...

Cô gái kia hừ khẽ một tiếng, đôi chân ngọc thon dài đã thúc vào bụng ngựa, thớt ngựa từ từ đi tới, không ngờ lại cẩn thận tránh người người chen chúc nhau trên phố. Theo sau có một lão giả.

Trong mắt lão già hiện ra vẻ từ ái..

Hắn chính mắt thấy vị tiểu thư này lớn lên, trong mấy năm nay thật sự có cảm tình coi nàng như cháu gái mình vậy. Hôn ước trong năm nay cũng đã định, mà nàng vẫn chưa gặp qua Trần gia đại công tử.

Vậy nên hắn mới khuyến khích nên đi xem cho biết, xem xem vị Trần công tử này bộ dáng ra sao, xem tiểu thư có thể vừa mắt hay không? Quan trọng hơn là phẩm hạnh người này thế nào? Nếu như không đoan chính, bên ngoài lại tô vàng nạm ngọc, thì cũng sớm tính toán được...

Quát khẽ một tiếng, đoàn người ngựa hơn mười người gia tốc, đi theo cô gái kia, hướng thẳng đến Đạn Quan Lâu.

Người từ bốn phương tám hướng đều đổ về Đạn Quan Lâu, Quân Mạc Tà thẳng đường đi đến, phát hiện càng đến gần Đạn Quan Lâu lại càng im ắng, không còn ồn ào xôn xao như lúc đầu.

Tận đến khi lại gần, lại thấy càng nhiều người, mỗi người đều lộ vẻ chờ mong, không ai phát ra bất cứ tiếng động nào.

Giữa đám người là một kiến trúc to lớn, lầu cao bảy tầng, trước cửa có một tấm biển đề rõ: Đạn Quan Lâu! Sơn vàng, chữ lại to, trông qua rạng rỡ, hai bên lại có câu đối : Thiên hạ phong nhã so Tương Khánh, trần thế phong lưu tính Đạn Quan!

Ngay khi Quân Mạc Tà vào cửa, đột nhiên từ mái nhà vang lên một tiếng đàn như phá không mà ra, âm thanh linh hoạt thấu suốt như suối nguồn trên núi cao, tẩy luyện tâm tình, chỉ thoáng qua nhưng cả Đạn Quan Lâu đã lặng ngắt như tờ!

Quân Mạc Tà không khỏi khẽ cười, nghênh ngang đi về phía trước, ven đường đám người như bị sóng biển đánh ra, chính là từ kình khí của hắn, mà tách ra một con đường, ai nấy đều phẫn nộ nhìn theo bóng lưng hắn nhưng lại sợ huyền công mạnh mẽ, tức mà không dám nói. Nhìn thấy hắn ta xiên xẹo như say rượu bước thẳng vào Đạn Quan Lâu!

Ngay khi Quân Mạc Tà bước vào Đạn Quan Lâu, từ trên mái nhà vang lên từng đợt âm thanh dễ nghe, cho thấy vị Đoạn Trường công tử kia đã chính thức bắt đầu đàn, tiếng nhạc thanh nhã tự nhiên, không mang theo một chút hơi thở khói lửa nào, càng mơ hồ lộ ra tâm tình vui sướng, tựa hồ như có khách quý phương xa tới, không nhịn được niềm vui.

Chính là một khúc “Tri âm cận”!

Khúc nhạc này ở Huyền Huyền đại lục có thể nói không ai mà không biết, người học được lại càng đông, chỉ là học thì dễ mà thành thì khó, người có thể dạo nên khúc nhạc đến trình độ bình thường đã là hiếm có, còn như đạt đến trình độ tối cao như thế này, lại là vô cùng hiếm thấy!

Quân Mạc Tà trong lòng khẽ cười, ngay lúc tiếng đàn vang lên là lúc hắn bước một chân vào Đạn Quan Lâu, không sai sót chút nào, giống

như là cố ý phối hợp, xem ra vị Đoạn Trường công tử này là lấy lòng mình đây.

Mà ngay lúc này, Quân thiếu gia dùng thần thức mạnh mẽ đảo qua, phát hiện hơn mười cỗ thần thức tập trung trên người mình, nhưng chênh lệch lại khá lớn, trong có có mấy người tu vi thấp kém chỉ là Thiên Huyền tu vi, mạnh hơn một chút cũng chỉ là Thần Huyền nhất cấp, nhưng lại có thêm vài luồng thần thức mang theo hơi thở hùng hậu, quả nhiên là có tu vi Chí Tôn chi thượng.

Còn có hai đạo hơi thở khó hiểu, phập phồng trôi nổi, như ẩn như hiện, Quân Mạc Tà rùng mình, có thể che giấu tu vi như vậy, ít nhất cũng phải là Tôn giả, hơn nữa còn là nhị cấp Tôn giả!

Thật khó có thể tưởng tượng, Trần gia tại tục thế được xưng là siêu cấp thế gia lại có nhiều cao thủ như vậy! Thật quá sức tưởng tưởng! Chỉ riêng lực lượng trước mắt này thôi, nếu muốn áp đảo Phong Tuyết Ngân Thành lúc lực lượng tối cường thịnh cũng đủ sức!

Nhưng mà chỉ là thế tục thế gia, lực lượng sao lại quá mạnh như thế?

Như vậy, giải thích duy nhất chính là: Người phóng ra thần thức cường đại theo dõi hắn, phần lớn đều đến từ Tam Đại Thánh Địa!

Xem ra lần này, Tam Đại Thánh Địa đối với Đông Phương thế gia, chính là bắt buộc phải thắng!

Nhưng hắn lại cảm thấy buồn cười, Tam Đại Thánh Địa trước giờ đối phó hắn đều là thất bại mà về, đến tận bây giờ vẫn không hề xem trọng hắn, nên đều giao quyền chủ động tới tay chính mình để mình lật ngược thế cờ.

Hiện giờ cuối cùng cũng đã cảm thấy mình lợi hại, quyết định toàn lực ứng phó, gấp gáp khiến cho mình phải chết đi sống lại, rồi lại ma xui quỷ khiến từ miệng Triển Mộ Bạch lại truyền ra tin tức hắn thật sự đã chết.

Trong ngực Mạc Vô Đạo có một cỗ ức chế không thể phun ra, liền đối phó với nhà bên ngoại của hắn, căn cứ vào thực lực của Đông Phương thế gia mà bố trí kế hoạch, thật sự là trong đội hình lần này không chỉ đủ dùng, mà còn đủ để diệt hai Đông Phương thế gia cũng được, tiếc là may mắn làm sao, mình lại đến lần nữa!

Lấy thực lực của Trần gia lại thêm Tam Đại Thánh Địa hỗ trợ nếu như chỉ để đối phó Đông Phương thế gia tất nhiên là đủ, thậm chí còn dư nhiều, nhưng nếu lấy nó chống lại chính mình thì không thể nghi ngờ chút nào là lấy trứng chọi đá! Mà nhìn theo thế cuộc trước mắt thì tiện nghi này không chiếm quả thật là không được!

Trước sau vài lần hai bên giao tranh, mình và Mai Tuyết Yên đã hơn một lần đến Đông Phương thế gia, dọc đường bao vây đánh chặn, đại chiến liên miên, cũng chỉ xem như là bắt đầu mà thôi.

Lúc sau ở Phong Tuyết Ngân thành, vốn xem như là một trường quyết chiến, lại bị bản thân mình dùng một tòa Kiếm Phong chôn vùi đi, sau đó lại ở phía nam Thiên Hương thành đánh một trận, chính mình lại đấu với Lục đại thánh giả cùng liên thủ, đội hình đối phương không thế không nói là quá mạnh, nhưng cuối cùng cũng rơi xuống kết quả bi thảm, toàn quân đại bại, không ai trở về.

Trước đến giờ, tính luôn lần này trong Cúc Lạc thành, tạm xem như lần đại chiến thứ ba đi!

Dù sao thì đánh xong một trận, mình cũng không còn cách nào che dấu, chi bằng nhân cơ hội này mà dứt khoát, đem đối phương đánh bại, thậm chí tru sát toàn bộ, chính là cách đối phó hữu hiệu nhất!

Tam Đại Thánh Địa muốn tranh thủ ngay lúc thế cục mập mờ đem Triển Trần hai nhà liên thủ đối phó với Đông Phương thế gia, nhưng mình cũng có thể tranh thủ hai thế gia này làm mồi, dụ bọn chúng đến nhiều một chút, cũng giải quyết được càng nhiều địch thủ.

Quân Mạc Tà tỉnh bơ tiến vào Đạn Quan Lâu, sáng suốt nhận thấy xung quanh có hơn mười hơi thở chú ý đến mình cũng làm ra bộ dạng dường như không biết, đẩy đám người ra, bước lên cầu thang.

Đi thẳng một mạch đến lầu bảy trên cùng, tiếng đàn càng thêm vui mừng, Quân Mạc Tà ngẩng lên nhìn thì chỉ thấy ở lan can có một thanh niên áo trắng ngồi sau một cây cổ cầm, trước mặt bảy dây cổ cầm, mười ngón tay khéo léo lướt qua phát ra âm thanh dễ nghe, réo rắt như tiếng nước suối chảy, trong vắt động lòng người.

Thanh niên này mặt sáng như ngọc, mi thanh mục tú, khôi ngô ngồi ở bên kia, trong thần sắc lại lộ ra vẻ tịch mịch thê lương mệt mỏi, người ở ngay sân thượng, tám phương đều có gió, quần áo màu trắng theo gió phất phơ, tay áo khẽ lay, cả người như đang cưỡi mây vượt gió, tiêu sái phi thường không cách nào diễn tả.

Ở phía sau hắn, hai thiếu nữ áo xanh lẳng lặng đứng hầu, trước mặt có một lò hương đang khẽ bốc lên.

Mặc dù đang bị vạn người vây quanh, nhưng ngay tại chỗ này, cách bày trí làm toát lên một cảm giác yên tĩnh và ẩn mật.

Ngay khi Quân Mạc Tà vừa đi tới, năm ngón tay của thanh niên kia vẽ một cái, trên đàn liên phát ra từng tiếng vang lên, sau đó dừng lại. Thanh niên kia ngẩng đầu lên dùng một đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn Quân Mạc Tà mỉm cười.

Chỉ một động tác ngẩng đầu đơn giản vậy thôi cũng đã tràn ngập cảm giác tao nhã, phiêu dật.

Quân Mạc Tà tinh tế phát hiện trong ánh mắt Đoạn Trường công tử mặc dù đang mỉm cười nhưng trong lòng vẫn lãnh đạm vô tình, lại có một cỗ nhớ nhung khó hiểu, sâu trong đáy mắt còn kéo theo cảm giác bất đắc dĩ nhàn nhạt.

Nhìn hắn ngẩn đầu lên, Quân Mạc Tà bất giác nhớ tới một người: Lý Du Nhiên!

Lý Du Nhiên và người thanh niên trước mặt, cả hai người bất kể là phong vận hay khí chất đều rất giống nhau! Chính là khí chất của một thế gia siêu cấp tích súc lực lượng mạnh mẽ, ẩn giấu trong người phong độ của quý tộc!

Nhưng Quân Mạc Tà trong lòng chỉ có một chữ: Mệt!

Phong độ, khí chất tất cả đều có, nên có đều phải có, chỉ một thứ quan trọng lại không có: Bản thân mình!

Mỗi ngày đều sống như vậy, sao lại không mệt?

Ngươi rốt cuộc là sống cho mình, hay là sống cho phong độ, cho khí chất, cho quý tộc thân sĩ chứ?

Thế nên Quân Mạc Tà cảm thấy được cảm giác mệt mỏi từ tận đáy lòng, hắn tùy tiện đi vào ngồi xuống một cái ghế, bắt chân chữ ngũ thảnh thơi ngời đó, nghiêng cổ trừng mắt hỏi:

- Khách quý từ xa tới, ngay cả một tách trà tại sao cũng không có? Cái này là đạo đãi khách sao?

Thanh niên nho nhã kia ung dung nở nụ cười, mang theo dáng vẻ như một tuyệt sắc giai nhân, lại có chút thẹn thùng, vừa cười vừa đáp:

- Khách quý ở xa tới, tất nhiên phải rất vui mừng, trà tự nhiên phải có! Không chỉ có trà, mà còn có một phần tâm ý!

Nói xong, hắn nhẹ nhàng vỗ tay quát khẽ:

- Dâng trà! Loại thượng hạng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 99: Tiếu Ngạo Giang Hồ

Khi hắn vỗ tay, Quân Mạc Tà lập tức phát hiện ra ống tay áo của hắn rộng hơn của người bình thường nhiều lắm, cánh tay vừa giơ lên, ống tay áo cơ hồ rũ cả xuống mặt đất.

Chỉ trong chốc lát, một bình trà nóng hổi nghi ngút khói đã được mang lên đặt trước mặt Quân Mạc Tà. Ánh sáng màu xanh biếc không ngừng hắt lên từ những chiếc lá trà non khiến cho dưới mái lầu tĩnh mật có thêm chút thoải mái.

- Tại hạ Trần Thần, huynh đài chính là người của Đông Phương thế gia chăng?

Đoạn Trường công tử Trần Thần tiêu sái cười hỏi.

- Chỉ là không biết tôn tính đãi danh của quý hinh là gì? Có thể cho biết chăng?

- À, tên cũng chỉ dùng để phân biệt, sao lại không thể nói, ta tên gọi Đông Phương Đại Thư, là một đệ tử thuộc chi thứ Đông Phương thế gia.

Quân Mạc Tà nhẹ bưng chén trà tinh xảo lên, uống một hơi cạn hết, thở dài nói tiếp:

- Quả nhiên là trà ngon, hương vị rất thơm.

- Đông Phương Đại Thư? Tên của Đông Phương huynh đệ thật ra lại rất độc đáo.

Trong mắt Trần Thần như nhìn ra được cái gì đó, cười mà như không đáp.

- Đừng thấy tên của tiểu đệ có vẻ cổ quái, nói đến thì lai lịch cũng không nhỏ.

Quân Mạc Tà mỉm cười trả lời:

- Trước đây, trong đêm ngay trước lúc mẹ đệ sinh ra đệ, lại mơ thấy một quyển sách màu vàng to lớn không gì sánh nổi nên mới gọi tiểu đệ như vậy. Đại Thư, ha ha, thật là chê cười.

- Thì ra là vậy, nói như thế này thì Đông Phương huynh đúng là được trời ban cho tài năng.

Trần Thần tự mình cười to.

- Chính là như vậy! Trần huynh, đã gặp nhau tức là có duyên, nếu như vừa gặp đã thân thì cần gì xưng tên gọi họ xa lạ như vậy? Huynh cứ gọi thẳng đệ là Đại Thư chả phải gần gũi hơn sao.

Quân Mạc Tà nhiệt tình đáp lại.

Khóe miệng Trần Thần giật giật, thầm nghĩ bụng: “Đại Thư ... Đại Thúc? Tiểu tử nhà người chính là muốn trắng trợn chiếm lợi thế, bất kể gọi tên hay xưng cả họ thì bổn công tử đều mang thân phận vãn bối, thật là đáng ghét cực kỳ!”

Quân Mạc Tà bưng chén trà cười cười nhìn hắn, trong lòng không hiểu từ đâu dâng lên một niềm vui khi chọc ghẹo người khác. Đối mặt với người này cũng giống như với Lý Du Nhiên trước đây vậy, rất giống nhau, cảm giác sung sướng khi trêu đùa đối thủ không hề khác biệt.

Nhưng trước đây Lý Du Nhiên tuy rằng nguy hiểm, nhưng ít nhiều cũng có thu liễm lại. Còn cái vị Đoạn Trường công tử này, đừng xem bộ mặt hắn bình thản, giọng điệu nhẹ nhàng, giấu sau vẻ thanh thản này là

hơi thở hết sức hung mãnh, nhìn hắn so với nhìn một con rắn độc mạnh nhất cũng không hề khác nhau!

- Ha ha, Đông Phương huynh thật là người thẳng thắn.

Ngón tay thon dài của Trần Thần khẽ đông, hắn cúi đầu nhìn ngón tay mình, lại như vô tình nói tiếp:

- Bộ mặt hiện tại của Đông phương huynh có lẽ cũng không phải là diện mạo thực? Nếu như Đông Phương huynh đã nói là có duyên, không biết có thể dùng diện mạo thật gặp mặt được chăng? Thành khẩn đối đãi lẫn nhau, chảng lẽ lại có chuyện gì sao?

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng nở nụ cười:

- Trần huynh quả là mắt sáng như đuốc. Nhưng mà theo đệ thấy thì phải chăng đây cũng không phải diện mạo thật của huynh? Không biết huynh có thể dùng mặt thật gặp người không, hay là cũng có một câu chuyện trong đó?

Trần Thần ngẩn ra, hắn hiện giờ cũng không dịch dung, nhưng đối phương lại nói mình cũng không dùng tướng mạo thật để gặp người, cái này là ý gì? Cố ý giả ngu? Hay là một lời hai ý?

Hắn thoáng chần chừ, bất đắc dĩ tiếp lời:

- Thứ cho tiểu đệ ngu dốt, không biết lời ấy của Đông Phương huynh là có ý gì?

Quân Mạc Tà thoải mái ngồi trên ghế, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, thở dài đáp lời:

- Đệ thay đổi diện mạo cũng chỉ mới hai ba ngày. Còn Trần huynh thì cái mặt nạ này đã đeo ít nhất cũng hai mươi năm ròng, huynh không thấy phiền sao?

Trần Thần ngẩn ra, trong mắt tức thì thay đổi, không hẹn lại lộ ra một cỗ tịch mịch và bất đắc dĩ từ sâu trong lòng, thở dài một hơi, cúi đầu cụp mắt, hai tay lại lướt trên dây đàn, thanh âm du dương phát ra mang theo một chút ý tứ không rõ ràng, lại một khúc "Cảm quân hoài" được đàn.

Mái tóc đen đổ xuống che nửa mặt bàn, trong gió lại nhẹ nhàng tung bay.

Bên ngoài Đạn Quan Lâu, tiếng vó ngựa từ xa vang lên, ngày càng gần lại, cuối cùng dừng lại trước lầu, người phía dưới lại xôn xao tránh ra một bên, đoàn người lặng lẽ đi vào Đạn Quan Lâu. Chính là những người nhà họ Triển đitheo cô gái che mặt bằng sa đen dẫn đầu bước vào, nàng nghe thấy tiếng đàn réo rắt thì dừng lại, lẳng lặng lắng nghe.

Nhưng hai người trên lầu lại như không có giác quan, cứ một người đàn, một người nghe, đối với chuyện bên ngoài như chưa từng để ý.

Khúc nhạc này của Trần Thần ngắn ngủi qua mau, chỉ trong chốc lát đã hoàn thành, Trần Thần cũng không ngẩng đầu lên, cất giọng bùi ngùi:

- Hôm nay Đông Phương huynh tới đây đã cho Trần Thần cảm giác đã gặp được tri âm.

- Thực tình không dám giấu diếm, lúc trước bố trí đối với Đông Phương huynh thế này, trong lòng ta một chút cũng không muốn, ngay cả kiên nhẫn cũng không có nhưng khi lời vừa nãy của Đông phương huynh đã thốt ra, Trần Thần lại cảm giác được chuyến đi này không tệ!

Hắn chậm rãi ngước mắt lên, thành khẩn nhìn Quân Mạc Tà:

- Đông Phương huynh ánh mắt không hề lầm, không sai chút nào, thật sự ta rất mệt mỏi! Nhưng cái mặt nạ này không thể tháo xuống được, nếu nó rời khỏi mặt ta thì Trần Thần này chỉ trong một ngày đêm liền chỉ còn hai bàn tay trắng, vì vậy...

Từ lúc Quân Mạc Tà vào đây, Trần Thần lúc nào cũng vẫn duy trì khí độ thong dong tao nhã, lời nói tuy bình thản tự nhiên khiến người khác có cảm giác như tắm trong gió xuân, nhưng trong lòng luôn ẩn chứa địch ý mơ hồ. Còn ngay lúc này, khi hắn thốt lên những lời này thì chỉ có cảm xúc trong lòng, chính là tâm huyết tự đáy lòng.

Quân Mạc Tà cười đáp, trong lời nói mang theo vài phần đồng tình:

- Nói không sai, nói thật thì bất kể giả dối ra sao, một khi trong lòng đã che dấu suốt hai mươi năm thì nó cũng đã tự nhiên mà thành thói quen! Mặt nạ này vốn từ đầu đã quá nặng, muốn tháo xuống không mang nữa cũng là quá khó!

- Trên mặt nạ đính kèm đủ loại trách nhiệm, thị phi tán loạn, lại còn bao nhiêu khổ sở, nếu như không tự thân trải qua thì cũng sẽ không thực sự hiểu. Mà người đội loại mặt nạ này, có quyền có thế, có cả thực lực nhưng cũng phải trả một cái giá tương đối lớn, làm sao chỉ muốn gỡ bỏ là liền có thể được!

Trần Thần hít sâu một hơi dài, lại thở ra hết sức, sắc mặt biến đổi liên tục, tâm tình rõ ràng là đang nổi sóng, hai mắt nhắm nghiền sau khoảnh khắc im lặng trôi qua mới mở to , dùng giọng nói thành thật nhất mà hỏi:

- Đông Phương huynh, có thể vì ta mà đàn một khúc chăng?

Trong giọng nói của hắn tràn ngập khát vọng. Trong mắt hắn lại có một loại mâu thuẫn không nói nên lời, tựa hồ như có hai luồng suy nghĩ đang đấu tranh kịch liệt trong đầu. Hắn mời Quân Mạc Tà đánh đàn tựa hô như đang tự lý giải cho bản thân điều gì đó, như một lý do để hắn có thể tự chấp nhận!

Quân Mạc Tà nhướng mày, nghi ngờ nhìn hắn:

- Trần huynh ưu ái, đệ trước giờ chưa từng nói qua là có thể gảy được hồ cầm. Trần huynh, có thể ta thật sự không biết, thì sẽ như thế nào?

- Tri ân khó tìm! Nếu như có thế thì xem như may mắn! Chuyện giấu diếm tài năng không nhất thiết phải làm!

Trần Thần lẳng lặng cười, ổng tay áo vung lên, chiến giá đàn trước mặt không một tiếng động bay lên, trôi nổi nhẹ nhàng về phía Quân Mạc Tà.

Khi gần tới nơi, Quân Mạc Tà nhẹ nhàng đưa một tay ra đỡ lấy, giá đàn liền dừng trước mặt của hắn.

Hai mắt sáng ngời của Trần Thần bên phía đối diện nhìn hắn, trên mặt thật sự lộ ra vẻ khát vọng.

Quân Mạc Tà khẽ thở dài, xem tình hình thì vị Trần đại công tử này thật lòng yêu thích âm nhạc không chút giả dối. Hơn nữa, người này tuy rằng có chút tâm kế, tính khí có phần tàn độc, không kém Lý Du Nhiên chút nào, nhưng cũng có vài phần chân thành.

Xem như là cũng được đi.

- Vậy thì gặp mặt xem như có duyên, hôm nay đệ phá lệ đàn một khúc, vì chúng ta gặp nhau ở chỗ này, cũng là thân bất do kỷ!

Quân Mạc Tà một câu hai ý nói ra, trong lòng cũng đã khởi lên hào hùng! Người tại giang hồ, đang ở trong giang hồ, tâm cũng ở giang hồ! Như vậy làm sao có thể không lưu lại chút gì của mình lại trong nó? Đó chúng là mộng ước của thiếu niên Hoa Hạ trong giang hồ!

Tiếu ngạo giang hồ!

Quân Mạc Tà từ trên mặt hiện lên vẻ chua xót từ quá khứ, nặng nhọc thở ra một hơi, trí nhớ trước kia bỗng dưng rõ ràng trước mắt!

Hai tay xoa nhẹ lên dây đàn, gẩy hai cái, tiếng đàn đã phát ra, từ chậm đến nhanh, từ bình lặng đã hiện lên tầng tầng sát khí. Toàn bộ cũng không theo quy luật nào, nhưng nó đơn giản mà lại thuần túy phát ra hơi thở chốn giang hồ!

- Người trong giang hồ, thân bất do kỷ!

Trần Thần thì thào, từ trong mắt lóe lên vẻ khác lạ nhưng ngay lập tức lại giấu đi, thở gấp ra một hơi, trên mặt càng hoang mang, lẩm bẩm:

- Giang hồ, cái gì là giang hồ, nó thật ra là cái gì?

- Giang hồ chính là con đường không có lối về!!!

Quân Mạc Tà ngón tay khẽ điểm, như nước chảy mây trôi lướt qua từng dây đàn, tiếng đàn trong nháy mắt đã mang một khí thế thê lương nhưng ngập tràn áp lực, trong nháy mắt đã nhấn chìm cả Đạn Quan Lâu! Bất kể là lầu nào, khoảng cách bao xa, gần như cùng lúc đều cảm nhận được một hồi giống tố như đang nặng nề ập đến!

Theo tiếng đàn vang lên của Quân đại thiếu gia, Trần Thần từ trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê cũng bừng tỉnh, trong hai tròng mắt lại thêm lần nữa lóe ra vẻ khác thường, nhìn chăm chú Quân Mạc Tà, bởi vì hắn đột nhiên phát ra khúc nhạc dạo đầu đầy khí thế, từ trong tác phẩm đã tràn đầy khí độ kinh người, bất thần lại dừng lại!

Điều này khiến cho Trần Thần đã tuyệt vọng đột nhiên lại có một loại mừng vui không rõ!

Quân Mạc Tà từ từ nhắm mắt lại, trong thời khắc im ắng bốn bề, mười ngón tay lại liên tục múa trên dây đàn!

Một làn âm điệu cuồn cuộn, nhưng là sóng lớn tràn bờ, như bão tuyết ngàn trượng quét qua, chỉ trong nháy mắt như muốn che mờ nhật nguyệt! Khiến cho cả thiên đại trong thời khắc đó chỉ có trần ngập từng nốt nhạc mãnh liệt!

Máu lửa, tàn sát, tiêu sái tung hoành, ngẩn ra, bất đắc dĩ... đủ loại cảm xúc đều trong tiếng đàn mà bộc lộ không sót chút gì! Khúc nhạc này chỉ thuộc về giang hồ, chỉ thuộc về hào kiệt tung hoành!

Ngàn sông vạn núi mình ta bước, một thân một kiếm phá giang hồ, trí tỉnh tâm say chỉ trời mắng, tơ tình chặt đứt mộng hồng nhan!

Từ trong tiếng đàn mãnh liệt, Quân Mạc Tà cười dài, cất tiếng hát:

- Cười biển xanh rộng lớn... đôi bờ ngập sóng... nổi trôi cũng chẳng qua như sáng tối...

- Cười chê ông trời... cuộc đời như con sóng... ai thành ai bại cũng chỉ trời mới biết...

- Cười cả giang sơn ... mưa bụi phương xa... sóng cao sóng thấp... liệu tục thế ai có thể tỏ tường...

- Cười mưa gió cuộc đời ... cuối cùng tịch liêu... hào hùng còn đó... nhưng liệu ai còn nhớ về...

- Cười vạn dân trăm họ... chẳng có tịch liêu... hào hùng còn đó... chỉ là đang ngây ngốc cười dài... *

* (Biên: Đây là bài hát Tiếu Ngạo Giang Hồ của Nhậm Hiền Tề, ai muốn nghe thì click vào đây: Tiếu Ngạo Giang Hồ)

Không sai, biến xanh cười một tiếng! Một khúc nhạc ngạo thị giang hồ! Cũng chính là một trong những khúc nhạc Quân Mạc Tà hiểu rõ nhất! Một khúc nhạc này, không phải vì Trần Thần, cũng không phải vì sầu khổ, mà vì muốn hát ra, hay muốn nói muốn khoe cho thiên hạ thì cũng không sai!

Chính là muốn ở trong thế giới này lưu lại chút gì đó! Khúc nhạc này, trong thế giới này, chỉ mình ta có! Nhưng ta cũng hi vọng, bất cứ ai cũng có thể đàn ra được, lúc đó ta lúc nào cũng có thể cảm nhận được, có cảm giác như đang quay về nhà!

Quân Mạc Tà yên lặng ngẫm nghĩ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 100: Xem Thử Ta Làm Sao Mà Tiếu Ngạo Giang Hồ!

Tiếng đàn tràn ra như vũ bão, trong nháy mắt như đánh vỡ tâm linh người khác. Nhất là giang hồ trong đó. Mặc kệ là địch hay là bạn, mặc kệ lúc đầu ý nghĩ ra sao, mặc kệ thiện ác, trong một khắc tại thế giới này lần đầu tiên tâm tư của một nhân vật cười nhạo chốn giang hồ lại hiện lên rõ ràng trong khúc nhạc. Từ sâu trong lòng mỗi người đều có một cảm giác cộng hưởng kỳ lạ!

Mộng giang hồ!

Có chút gì đó hùng tráng, lại có chút gì đó cô đơn, thăm thẳm khôn lường, lại có vẻ bất đắc dĩ, lại càng không thiếu ân oán tình thù...

Không thiếu những gương mặt chăm chú lắng nghe, từ những đại hán thô hào, nhưng lãng khách thiết huyết, từ khóe miệng hiện rõ ý cười, sắc mặt dần ngưng lại. Có mấy phần khát khao, mấy phần hi vọng, tựa như trở lại thời trai trẻ ngây thơ ôm ấp mộng giang hồ, trong khóe mắt như lại ươn ướt...

Vung kiếm giữa thiên hạ, vươn tay lại bổ đao, ngửaa mặt lên trời mà thét, cười nhạo chốn thị phi!

Theo một âm thanh cao vút đến tận cùng, khúc nhạc cũng đến hồi kết! Tựa như một kiếm khách tuyệt thế đứng trên đỉnh núi cao, nhẹ rũ bỏ chiến bào...

Một đoạn kết cứ vậy phát ra, như muốn đem tất cả gạt bỏ, tất cả chỉ còn lại sự tĩnh mịch!

Cuối cùng vẫn là tịch mịch!!!

Mọi người đều trầm xuống, yên lặng theo đuổi ý nghĩ của bản thân mình...

Hai lão già áo trắng ngồi đối diện nhau trong một góc khuất ở Đạn Quan Lâu đã ngóng tai nghe đàn từ lúc nó mới vang lên, vừa nghe thì đã tập trung hết sức. Một hồi lâu sau khi tiếng đàn im bặt, hai người vẫn si ngốc ngồi ở đó. Làn điệu hùng tráng trào dâng bên tai, quanh quẩn không dứt, đúng là ba ngày cũng chưa tan đi!

Trên mặt hai người đều có một chút mê đắm. Sau một lúc nữa mới nghẹ nhàng thở ra một hơi. Một trong hai lão khẽ than thở:

- Giang hồ, haizzz……

Lão già áo trắng đối diện hơi mỉm cười, ngón tay khô quắt khẽ động, chợt từ trên má lão, một giọt nước mắt đục ngầu chảy xuống chòm râu, sau một thoáng yên lặng ở trên vạt áo đã hơi ướt, có giọt đã rơi trên mặt đất.

Miệng hắn thì thào:

- Cười vạn dân trăm họ ... chẳng có tịch liêu ... hào hùng còn đó ... chỉ là đang ngây ngốc cười dài... Ha ha, nhưng sao trong một câu chẳng có tịch liêu này lại bao hàm biết bao nhiêu tịch liêu?

Hào hùng còn đó ... nhưng người xưa lại ở chỗ nào rồi? Chỉ vì một giang hồ vô tình vô nghĩa, ta đã đánh mất những gì, lại bỏ qua những gì? Chúng ta chân chính lại đạt được những gì?

Sau một hồi tự cười tự giễu mình rồi lại lắc đầu phủ nhận, cuối cùng nhấc chén rượu trên bàn lên nhắm mắt uống cạn! Tựa như trong chén rượu kia cạn đi cũng như uống hết kiếp số giang hồ, đã không thể quay đầu trở lại…

Trên bậc thang, Triển Mộng Điệp mang khăn đen đang mê muội đứng đó, khi nàng vừa bước đến cầu thang thì đã nghe được tiếng đàn cùng lời ca mãnh liệt, không tự chủ được mà đứng đó, lặng yên lắng nghe đến tận bây giờ.

Đôi mắt phượng khép hờ, trên mặt nàng lộ ra vẻ cảm động từ sâu trong lòng.

Thật lâu sau đó, từ trong mộng tỉnh lại, nàng mới khẽ thì thào:

- Hay cho một khúc giang hồ! Một khúc đàn này đã đem cả ngọt bùi cay đắng hỉ nộ ái ố của chốn thị phi thiên hạ gom về một mối! Dư vị thật sâu sắc...

Lão già đã được phân nửa cái gọi là trăm tuổi bên cạnh nàng quay lại chỗ cũ, khẽ thở dài:

- Tiểu thư thật sự không phải là người trong giang hồ, tại sao lại có cảm xúc như vậy?

- Một bài hát tận cùng của mộng giang hồ, cũng đã dốc hết động tĩnh giang hồ mà ra. Ta trước giờ dù rằng không xông pha giang hồ nhưng vẫn có thể cảm nhận được cái hào hùng trong đó. Hay cho một bài ca tiêu sái, khúc nhạc lại hào hùng khí phách, tuy có nặng nề trong đó nhưng cũng chỉ là bất đắc dĩ. Huống hồ Triển gia của chúng ta cũng chẳng phải thân trong giang hồ sao?

Nàng ta thản nhiên đáp.

Lão già hơi ngẩn ra, rồi lại thở dài không nhắc lại nữa.

Triển Mộng Điệp ra chiều suy tư:

- Nếu đã gặp được đại hành gia về âm luật như vậy sao lại có thể bỏ qua, phải nhìn qua một chút để xem là ai mới có thể tấu lên một khúc nhạc vừa quang minh chính đại tràn ngập khí phách vừa thê lương tịch mịch như vậy!

Trên lầu cao, nét mặt Trần Thần đã không còn bình thản, nhẹ nhàng nữa! Tuy rằng nhạc đã dứt nhưng hắn vẫn đang chìm trong đau khổ, liên tục suy tư. Một tay hắn tựa hồ như đang khẽ gẩy nhịp, giống như tiếng đàn kia còn chưa dứt, mà vẫn còn vang vọng đâu đây.

Một lúc lâu sau, hắn mới hí hửng ngẩng đầu lên hỏi gấp:

- Đông Phương huynh, khúc này có tên là gì?

Quân Mạc Tà hít sâu một hơi, trong mắt lộ vẻ nhớ lại hồi ức, mới thản nhiên nói:

- Khúc nhạc này cứ gọi là “Tiếu ngạo giang hồ” chi khúc đi!

- Tiếu ngạo giang hồ! Tiếu ngạo giang hồ, hay cho một khúc tiếu ngạo giang hồ!

Trần Thần kích động lặp lại, trong mắt lại lộ ra sắc thái phức tạp.

- Cười biển kia, lại cười cả trời, cười giang sơn cười mưa gió, cười người trong thiên hạ, cười cả chốn giang hồ... Ha ha, từ xưa đến nay người trong giang hồ ai lại không muốn một lần cười nhạo giang hồ?

- Nhưng mà thiên hạ anh hùng có được ai có thể cười nhạo giang hồ?

Quân Mạc Tà lặng lẽ nói:

- Ai đủ tư cách chân chính cười nhạo giang hồ? Từ trước đến giờ đến một người cũng không có!

Trần Thần nhắm mắt lại, hồi lâu mới mở ra, nghiêng mặt đi, đáp lời:

- Hôm nay nghe được một khúc này cũng đã đủ thịnh tình. Ngươi đi đi, rời khỏi Cúc Lạc thành, đi càng xa càng tốt, đừng bao giờ trở lại! Vì trong Cúc Lạc thành này các người chắc chắn không có khả năng tiếu ngạo giang hồ. Còn nếu như lún vào quá sâu thì ngay cả cơ hội để cất tiếng cười cũng không còn nữa!

Hắn bỗng quay lại, chăm chú nhìn Quân Mạc Tà:

- Nghe được một khúc Tiểu ngạo giang hồ, Trần Thần ta thật sự không muốn cùng các ngươi đối địch! Nếu như các ngươi muốn rời đi, ta sẽ làm hết khả năng giúp cho các ngươi rời khỏi đây! Cơ hội chỉ có một, mong huynh đài trân trọng! Đông Phương huynh, lời này đã tận, mong huynh sớm quyết!

Quân Mạc Tà cười nhẹ, thầm than một tiếng, rồi lại nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn hắn tỏ vẻ thương hại, bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng đã nói qua, người trong giang hồ, mệnh không còn là của mình nữa!

- Người không thể làm chủ, ta cũng không thể làm chủ! Dựa vào lời Trần Thần huynh đài vừa nói, ta cũng cho huynh đài một cơ hội. Nếu như huynh đài lập tức rời khỏi Cúc Lạc thành, không quan tâm chuyện nơi này, huynh đài sẽ có cơ hội tiếu ngạo giang hồ! Ở trên đời này người đáng quý không nhiều, ta thật sự không muốn tự tay hủy đi một người như huynh đài!

Trần Thần ha hả cười khổ:

- Trên thế gian này chuyện không như ý quả nhiên là có rất nhiều. Giang hồ cũng vậy, triều đình cũng thế, cả trong gia tộc chỗ nào không phải chốn giang hồ? Số phận ta đã bất hạnh từ đầu! Ngay cả hôn nhân của mình cũng không thể làm chủ lại còn dám vọng tưởng cười nhạo giang hồ, người ngốc nói nhảm sao chứ? Ha ha ha ...

Càng nói hắn lại càng cười lớn, cười đến chảy nước mắt, xong lại lắc đầu:

- Nhìn bên ngoài ta oai phong vô hạn, nhưng cũng chỉ là một công cụ của gia tộc! Một công cụ mà thôi! Đông Phương huynh, trên đời này tri âm khó tìm, nếu như ngươi chết đi, ta lại thêm một phần tịch mịch!

Trần Thần chăm chú nhìn hắn.

- Tri âm? Ngươi xem ta là tri âm, chỉ tiếc rằng ta lại không phải tri âm của ngươi! Ngươi càng không phải là tri âm của ta! Bởi vì ta muốn làm gì thì sẽ làm nấy, đó mới chính là tiếu ngạo giang hồ !

Quân Mạc Tà bình tĩnh đáp lời.

Trần Thần vừa nghe được không khỏi ngẩn người ra. Ngay lúc này, một giọng nói thanh thúy vang lên:

- Xin hỏi người vừa tấu nhạc là ai?

Hai người cùng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở chỗ cầu thang bước lên có một cô gái che mặt đứng đó. Một đôi tròng mắt trong veo nhưng lạnh lùng khẽ đảo trên người cả hai.

Ngay lúc này, Quân Mạc Tà đã cảm giác được người bên ngoài đang tản đi, nhưng hơn mười cỗ thần niệm kia lại đang hướng nơi này mà tới.

Nhiệm vụ của Trần Thần đã thất bại!

Vì ban đầu, ý định của hắn chính là tìm hiểu tin tức của Quân Mạc Tà, nhưng Quân Mạc Tà lúc này lại quá tỉnh táo. Ngay khi hắn thay đổi thái đồ, thì nhiệm vụ lần này của hắn cũng đã thất bại.

Vậy nên kế hoạch âm thầm thay đổi, xem ra là muốn bắt người!

Quân Mạc Tà từ trong mắt lộ ra vẻ cười cợt”

- Nếu như ta đoán không lầm, thì quý cô nương chính là viên minh châu của Triển gia, tiểu thư Triển Mộng Điệp?

Trần Thần đứng đối diện lại lộ ra vẻ ngạc nhiên ngoài ý muốn. Hắn thật không ngờ vị hôn thê của mình lại bất ngờ xuất hiện ở chỗ này. Nhưng thần sắc trên mặt hắn lại nhanh chóng ảm đạm, hình như đang nghĩ đến chuyện gì đó….

Triển Mộng Điệp có vẻ bất đắc dĩ, nhìn chàng trai xấu xí trước mặt hỏi:

- Các hạ là ai?

Quân Mạc Tà mặc dù không nói rõ ràng, nhưng hắn lại đáp lời trước Trần Thần, chẳng khác nào xác nhận chủ nhân của khúc nhạc. Vẻ bề ngoài của hắn trong mất Triển Mộng Điệp thì khác xa những gì nàng tưởng tượng.

Trong lòng nàng cảm thấy người gảy được khúc nhạc vừa nãy phải là một trang thiếu niên tuấn tú, khí phách hào hùng lang bạt giang hồ, một người một kiếm chế nhạo quần hùng thiên hạ, là bậc hào kiệt cái thế! Tuyệt không thể là một gã có hình dáng đáng khinh trước mặt!

- Ta à? Ta là người của Đông Phương gia!

Quân Mạc Tà cười tà dị, đột nhiên đứng dậy hô lớn:

- Trà ngon! Đàn tốt! Tin rằng bố trí sau này cũng không tệ? Ta cũng phải đi rồi!

Trần Thần khẩn trương, bỗng nhiên bật dậy:

- Để tiểu đệ tiễn huynh ra ngoài! Một khúc tiếu ngạo giang hồ không nên chỉ được tấu có một lần!

Ngay lúc này, trên mái nhà, tiếng gió lướt ngang đã không ngừng vang lên. Có không ít hơn mười tên cao thủ đã đến!

Trần Thần sốt ruột, lúc này hắn thật sự quan tâm đến Quân Mạc Tà.

Bởi vì trước mắt hắn không có hi vọng gì, hắn không đành lòng nhìn người tri âm mình lại chôn vùi như thế!

Nếu như vị Đông Phương Đại Thư này chết trong tay người Trần gia, thì kết cục ra sao, Trần Thần chính là người hiểu rất rõ!

Hơn nữa trước mắt thì người làm chủ đã không còn là người Trần gia nữa. Một khi người này bị bắt thì mọi chuyện không còn trong tầm tay hắn nữa!

Vậy nên vị Đoạn Trường công tử luôn luôn lạnh lẽo này đã biểu lộ ra chân tình hiếm thấy!

- Nếu như ngươi xem ra là người tri âm, thì hãy sớm rời khỏi chốn giang hồ!

Quân Mạc Tà cười ha hả:

- Đạn Quan Lâu! Thật là một cái tên không sai! Ha ha…

Chước tửu dữ quân quân tự khoan,

Nhân tình phiên phúc tự ba lan.

Bạch thủ tương tri do án kiếm,

Chu môn tiên đạt tiếu đạn quan.

Thảo sắc toàn khinh tế vũ thấp.

Hoa chi dục động xuân phong hàn.

Thế sự phù khứ hà túc vấn.

Bất như cao ngọa thả gia xan. ***

*** (Biên: Thằng Quân Mạc Tà này đạo thơ trắng trợn luôn .Đây là bài thơ Chước tửu dữ Bùi Địch của Vương Duy, được mọi người gọi là Thi Phật, mọi người muốn tìm hiểu thì click vào đây Tiểu sử Vương Duy. Còn đây là bản dịch của Đông A:

Nâng chén mời anh anh tự khoan

Tình người tráo trở sóng giồi lan

Bạc đầu quen biết còn giương kiếm

Phú quý thành công diễu bạn quèn

Sắc cỏ toàn thường mưa móc đẫm

Cành hoa khẽ động gió xuân hàn

Mây trôi thế sự mong chi nữa

Sao chẳng nằm dài lại được ăn.)

Lúc này hắn vẫn là mày lệch mắt lé, bộ dáng đáng khinh, nhưng hắn đang có hứng, bộ dáng biểu lộ tinh tế vẻ tiêu sái chốn giang hồ!

Trong một khác này, trong mắt Trần Thần và Triển Mộng Điệp, Quân Mạc Tà như thay đổi, trở thành một thiếu niên phong lưu tiêu sái, đối mặt với kẻ địch hùng mạnh khinh thường không thèm ngó!

Phong thái lúc này của hắn lại khiến cho hai người luôn tâm cao khí ngạo nhìn đến mê mẩn cả người!

Đúng lúc này, Quân Mạc Tà lại thét một tiếng, phi thân lên trên, vút ra ngoài cửa sổ, chỉ nghe bịch một tiếng đã không còn bóng dáng. Từ giữ không trung truyền đến một tiếng cười khẽ, giọng nói nhàn nhạt vang lên:

- Một khi đã như vậy, thì hãy xem ra hôm nay tiếu ngạo giang hồ như thế nào!

Lời tác giả:

Hôm nay, ta cũng tiếu ngạo giang hồ, một ly rượu trắng, một ly rượu vang, hai chia bia. Đột nhiên lại muốn làm anh hùng cái thế! Uống rượu xong lại bắt xe về nhà, lấy ra hai mươi đồng, hào phóng tuyên bố:

- Không cần thối lại!

Lái xe lại đáp lời:

- Ta cũng không có tiền lẻ.

Hôm nay ngay canh đầu, ta đã mắt hoa mày choáng, say rượu mà gục ngả rồi, thôi vậy ... mai sẽ bù!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 101: Cuộc Chiến Đạn Quan Lâu

- Đã đến đây rồi cớ sao lại vội vã rời đi? Ở lại đây thêm một lát đi!

Một âm thanh buồn bực cất lên:

- Trần đại công tử, thân là gia chủ của nơi này, ngươi cũng cần cho ta một cái công đạo chứ!

Trần Thần hừ lạnh một tiếng nói:

- Cẩn thận!

Lời này hắn nói chính là hướng tới Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà vừa mới bay ra, trước mặt đã có hai thân ảnh đón đường!

- Cẩn thận?! Không cần phải cẩn thận, đại thúc ta đi!

Quân Mạc Tà thanh âm cười to, ngửa bàn tay ra, bang bang hai tiếng, hai đạo nhân ảnh giống như bóng cao su thông thường dội ngược lên trời, ở giữa không trung lần lượt phun ra hai ngụm máu tươi, mà thân ảnh Quân Mạc Tà đã muốn nhảy lên trên đỉnh lâu!

Kế hoạch đã được bày ra từ trước, lâm trận Trần Thần đột nhiên trở mặt, không những làm Tam Đại Thánh Địa và những người còn lại của Trần gia bất ngờ, tất cả đều nằm ngoài dự tính, thậm chí cả Quân Mạc Tà cũng có chút trở tay không kịp! Trần Thần phản bội, đối phương tất

nhiên đại loạn, nhưng Quân đại thiếu gia sớm vạch ra kế hoạch, cũng mặc kệ mà làm!

Cái gọi là ném chi lấy đào, báo chi lấy lý, Trần Thần nếu như đã thật tình chờ đợi mình, như vậy không thể làm cho hắn quá mức thái quá, nghĩ như vậy cần dựa theo kế họach vạch ra, thông qua Trần Thần chậm rãi dẫn Tam Đại Thánh Địa ở chỗ này dồn lực phòng thủ, sau đó lại từng bước từng bước ung dung tính toán theo ý mình, một mẻ hốt hết!

Bất quá Quân Mạc Tà cũng không có cảm giác ủ rũ, mất mát. Ngược lại, hắn lại thực sự cao hứng. Sự tình hôm nay, tuy nói là nằm ngoài dự đoán, nhưng lại làm cho Quân đại thiếu gia cảm giác chuyến đi này không tệ.

Tà Quân Quân Mạc Tà, vô luận kiếp trước hay kiếp này, cừu nhân thật sự là rất nhiều, nhưng bằng hữu thì đúng là quá ít, hai đời cộng lại, nhiều nhất bất quá cũng chỉ dăm ba người mà thôi, như hôm nay, một người có thể gọi là bạn, lại hiếm có hơn, lại là địch nhân. Cho dù là thuộc phe cánh của địch, chưa chắc không có người đáng quý! Hôm nay có Trần Thần, lần trước thì có Lãnh Đồng, người duy nhất trong lục đại Thánh Giả giả may mắn thoát chết!

Tuy rằng lập trường cùng thủ đoạn của Quân đại thiếu gia sẽ không bất luận vì kẻ nào mà thay đổi, nhưng Trần Thần lại khiến cho Quân Mạc Tà một loại cảm giác quái dị là không muốn giết chết hắn…

Cho nên Quân Mạc Tà rõ ràng bị một người thay đổi triệt để, làm một phiên dời sông lấp biển, dứt khoát đem mọi chuyện lớn nhỏ diệt sạch! Nếu không, chỉ cần tin tức truyền đi ra, cao thủ Tam Đại Thánh Địa sẽ liên tục không ngừng tiến đến!

Cứ như vậy thì kế hoạch lúc trước cũng không khác nhau là bao nhiêu!

Nhiều nhất chẳng qua là làm cho đám người Quân Mạc Tà gặp phải áp lực nhiều hơn một chút mà thôi!

Cho nên Quân Mạc Tà mới tại đây hét lớn, dứt khoát bắn ra một ít khúc tiếu ngạo giang hồ! Vì muốn hoàn thành tâm nguyện của Trần Thầnlại làm cho chuyện này trở nên phức tạp, làm cho tâm ý kiếp trước trong lònh hắn được phát tiết ra một lần!

Từ xưa đến nay có bao nhiêu người có thể chân chính tiếu ngạo giang hồ?

Ta! Ta muốn tiếu ngạo giang hồ!

Cúc Hoa thành, xem ra trước tiên phải tắm mưa máu! Vốn đang muốn đùa giỡn một hồi, xem ra không thể được nữa!

Quân Mạc Tà ở đây vừa mới nhảy lên nóc Đạn Quang Lâu, chung quanh đồng thời có bốn người phi thân mà lên. Chưởng phong vù vù. Tất cả đều hướng những chỗ yếu hại trên người hắn đánh tới! Những người này hiển nhiên là muốn bắt sống hắn, chiêu thức tuy rằng sắc bén nhưng lại không sử dụng binh khí, ít nhiều xem như là hạ thủ lưu tình.

Bị vây tứ phía, các đợt tấn công dầy đặc sắp tới gần, thân hình Quân đại thiếu gia lại như lông vũ quỷ dị bay lên, rồi sau đó đứng yên ở giữa không trung cao ngất! Trong nháy mắt hắn dừng lại, sau đó hai tay hai chân cùng ra đòn!

Đúng vậy, chính là xông ra ngoài ngay lập tức!

Giống như là sẵn có ý định, hơn nữa có thể tùy ý công kích, coi thường khoảng cách, coi thường không gian, coi thường phương hướng …

Bên phải một quyền đánh nát mặt phải vị Thiên Huyền cao thủ bằng tay phải rồi sau đó lao tới hoàn toàn không có gì trở ngại đánh thẳng vào trên ngực của hắn! Cả thân thể đang trong tư thế tấn công, đại hán kia trên mặt hiện ra một loại thần sắc quái dị, thậm chí còn chưa kịp kêu đau, cả thân thể liền bị xẻ ra thành năm mảnh, bay ra ngoài!

Chính là bay ra ngoài! Quân Mạc Tà dưới quyền kình bá đạo của mình, làm cho thân thể và đầu của đại hán kia “cách cách” phân ra làm sáu phần rơi xuống!

Trong lúc nhất thời, máu tười phun ra như mưa!

Một quyền phanh thây ngay sau đó, hai chân gần như đồng thời đá vào lồng ngực hai tên địch nhân, vài tiếng răng rắc thanh thúy phát ra của khung xương gãy vụn vang lên, hai cái bóng người khoa tay múa chân phun ra máu tươi, bị dội ngược trở về!

Quân Mạc Tà mượn lực của một cước này, tung người trên không một cái, lại bay vọt lên! Thân hình hắn giống như tên lửa, thẳng tắp hướng lên thiên không!

Mặt trời phía trên chiếu xuống một thân ảnh tóc đen bay lên thẳng tắp, thân hình cực nhanh, thậm chí phát ra một tiếng: Hưu! Áo bào tung bay như một làn khói nhẹ…

Hai nhân ảnh mặc áo bào trắng chia ra trái phải mà bay tới, lúc này đã ở ngay cạnh hắn! Bốn chưởng đối nhau, sau đó mượn lực phi lên trời đuổi theo!

Hai cái bóng trắng kia là hai lão già bạch y thực lực cực kì thần bí khó lường! Bọn hắn vốn đã tận lực đánh giá cao thực lực của Đông Phương Đại Thư này, lấy đội hình này, cho dù là đối phó chủ nhân Phương đại gia tộc Đông Phương Vấn Tình cũng có thừa, như thế nào cũng không ngờ rằng, hơn mười vị cao thủ cùng nhau ra tay thế nhưng ở trong nháy mắt bị đối phương lấy thực lực cường hãn đánh trả đến luống cuống tay chân!

Bọn hắn nguyên bản không muốn ra tay ,mà chỉ thờ ơ áp trận phía ngoài, tính toán này đã hoàn toàn thất bại, nếu hai người bọn hắn không ra tay thì tên này thực sự có thể thoát thân, như vậy thì mất mặt vô cùng!

Đáng tiếc cho dù hai người bọn có có tự mình ra tay cũng không thể khắc chế địch nhân! Hai người tuy rằng lao tới vô cùng nhanh nhưng vẫn bị Đông Phương Đại Thư ung dung tránh đi!

Vị Đông Phương Đại Thư này thật sự là rất sắc bén a!

Hai lão nhân áo trắng đồng thời hừ lạnh một tiếng, bay vút lên, chuẩn bị cho lần truy kích thứ hai!

Quân Mạc Tà thẳng tắp bay lên từ đầu đến cuối không dừng lại, tốc độ có thể nói là nhanh vô cùng, nhưng trong lúc đó, hai lão nhân áo trắng đồng thời cũng bay lên, tốc độ đã đạt tới cực điểm trong nháy mắt, Quân đại thiếu gia khóe miệng lại mỉm cười một cách quỷ dị cổ quái, thân mình lại đột nhiên bất động!

Cứ như vậy lơ lửng trên không trung!

Việc này đúng là ngoài dự đoán của mọi người! Càng làm trái ngược với nguyên lí cơ bản của võ học! Phải biết xu thế của bay vọt, quan trọng nhất là nhất cổ tác khí! Thời điểm mà tốc độ cao nhất, cho dù là bản thân muốn dừng lại cũng không có khả năng!

Cái gọi là tĩnh như xử nữ, động như tha thỏ. Hai loại trạng thái này hoàn toàn tương phản, nếu đang đứng yên mà tăng tốc cực nhanh, chỉ cần là cao thủ khinh công là có thể làm được, không chút khó khăn, nhưng nếu ngược lai, từ tốc độ cực cao mà đột ngột dừng lại thì chỉ có cao thủ khinh công đã đạt mức cực điểm thượng thừa, tu vi bản thân cũng đạt đến mức thu phát tùy tâm, tâm muốn là làm chí cảnh thì mới có thể làm được!

Lấy thực lực Huyền Huyền đại lục phân chia ra mà nói, không phải không ai làm được, nhưng ít nhất cũng phải là Thánh Cấp cường giả, lại phải là Thánh Giả cực kì am hiểu khinh công mới có thể làm được!

Dựa vào tình hình trước mắt mà nói, Quân Mạc Tà tại thời điểm mấu chốt này liều mạng dừng lại! Hai lão nhân áo trắng thực lực mặc dù cũng

rất mạnh nhưng muốn tiến tới Thánh Cấp lại còn có một khoảng cách cực xa, hai lão đang toàn lực truy kích phía dưới, cũng không thể nào có khả năng dừng lại! Hai lão nhân cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn thân hình của đối phương càng ngày càng gần, càng về sau hai người một trên một dưới bay đến hai bên Quân Mạc Tà thì vẫn duy trì tốc độ bay lên, thế nhưng lúc này Quân Mạc tà cũng không khách khí mà ra tay công kích!

Khóe miệng Quân Mạc Tà mỉm cười lạnh như băng, tay trái hung hăng đánh vào đỉnh đầu của lão già kia!

Hai lão nhân áo trắng không còn cách nào khác, cho dù đối mặt với thế cục tồi tệ vẫn có thể chấn nhiếp tâm thần, hét lớn một tiếng, song chưởng đồng thời đánh ra! Nhằm vào bụng Quân Mạc Tà đánh tới!

Quân Mạc Tà từ trên cao nhìn xuống, lão giả áo bào trắng suy nghĩ nếu muốn ngăn sát chiêu của Quân Mạc Tà thật sự là không thể vì đã ngoài tầm công kích, đành phải áp dụng chiến thuật vây Ngụy cứu Triệu. Nếu Quân Mạc Tà chỉ băn khoăn, sợ bị mình đánh về phía bụng hai chưởng, thu tay lại thì mình có thể né tránh một kích đánh vào đỉnh đầu!

Tuy rằng song chưởng của mình chắc chắn có thể dồn đối phương vào chỗ chết nhưng chính mình lại trúng một chiêu ở trên đầu thì hắn phải chết không cần nghi ngờ gì, nhưng chỉ cần Đông Phương Đại Thư trúng một chiêu của mình, bất kể như thế nào cũng sẽ chịu tổn hại tương đối, ngay lúc này kẻ địch xấu xa, cục diện tồi tệ, một khi sức lực chiến đáu không còn, tính mạng tất nhiên cũng sẽ không kéo dài!

Nếu không thành công, chính là cùng bại!

Hắn chắc chắn rằng Quân Mạc tà nhất định không muốn cùng mình liều mạng, biết rõ có thể lợi dụng điểm này, cũng không dám tiếp tục ra chiêu!

Nhưng thật sự lại hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hắn! Hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, Đông Phương Đại Thư có bản lĩnh đột nhiên thay đổi tư thế của cơ thể, đột nhiên tà tà bay lên!

Lão nhân áo trắng thân thủ như sấm, song chưởng tung ra. Phanh một tiếng đã đánh tới, Quân Mạc Tà mặc dù đứng ở trên không nhưng vẫn đột ngột bay lên. Giống như thân thể nhẹ như tờ giấy, thoải mái bay lên theo gió.

Mà Quân đại thiếu gia cũng chỉ có thân mình bay lên, chưởng phong vẫn như cũ nặng nề ép xuống! Lão nhân áo trắng sợ đến vỡ mật, lúc đó thân thể hắn còn đang bay lên, lại bởi vì vừa rồi liều mạng ra chưởng nên khiến cho xu thế bay lên mạnh hơn ba phần. lúc này giống như cố tình bay lên đưa đầu ra cho người ta đập! Trong lúc cấp bách, hắn nhanh trí lắc đầu né đi thì cảm thấy một luồng chưởng phong xẹt qua bên tai, sau đó như có cả ngàn cân thiết chùy nện thẳng vào vai phải của hắn!

Rắc một tiếng, xương vai hắn gãy vụn, lão nhân áo trắng trừng mắt một lúc không thể tin vào mắt mình, với tốc độ bay lên của hắn càng làm tăng thêm tốc độ đánh xuống. Giờ khắc này, hắn thậm chí quên đi đau đớn trên thân mình, trong lòng hoàn toàn không thể tin được!

Trong chưởng lực đánh tớinày, hắn cảm giác được, huyền lực của đối phương giống như là khoái đao cắt đậu hũ, lại đem huyền khí hộ thân trên người hắn chặt đứt như thế chẻ tre, cơ hồ hoàn toàn không có bất kì cản trở nào, liên tục đánh vào trên vai mình!

Tuy bản thân mình vội vàng ứng biến chống chiêu, nhưng dù sao mình cũng là một vị Tôn Giả cấp hai a!

Hộ thân huyền khí của Tôn Giả, lại bị một chưởng trước mắt đánh tan?!

Cho nên trong lúc hắn rơi xuống chỉ kịp kinh hô một tiếng: Tôn giả? Cấp ba?! Sau đó liền oanh một tiếng, nhanh chóng rơi thẳng và Đạn Quan Lâu, hắn như một tảng đá, nặng nề nện người xuống Đạn Quan Lâu tạo thành một cái hố to!

Nhưng một câu cuối cùng này của hắn, lại làm cho vị lão nhân kia sợ tới mức hồn bay lên trời!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 102: Đây Mới Chỉ Là Bắt Đầu

Trong khi đang công kích, tay kia của Quân Mạc Tà như đao chém về phía tên còn lại. Mà một vị lão giả áo bào trắng khác đang ở bên trong, cũng bị đối phương đánh trở tay không kịp.

Tâm niệm hắn chuyển động, miệng hét lên:

- Thiên địa tù...

Dưới tình huống như vậy quả thật chỉ có Thiên Địa Tù Lung mới có thể giải trừ tình hình trước mắt hoặc thậm chí dành chút chủ động.

Nhưng ngay lúc hắn đọc lên được ba chữ, lực lượng thiên địa đã bắt đầu như cuồng phong nhanh chóng tụ tập, thế nhưng hắn lại nghe được đồng bọn kinh hô bốn chữ:

- Tôn Giả cấp ba?

Bốn chữ đơn giản này lại làm cho hắn như thấy bị ngũ lôi oanh kích, cảm giác thất bại tràn ngập. Hắn liền đem Thiên Địa Tù Lung đang thi triển ra thu hồi về.

Thiên Địa Tù Lung chính là mượn thiên địa chi lực để sử dụng, làm cho địch nhân không thể động đậy tùy ý xâu xé, thuộc loại bá đạo hạng nhất, rất hay được sử dụng trong thực chiến.

Nhưng kỹ xảo mạnh mẽ và hiệu quả này có một điều kiện tiên quyết, đó là chỉ thích hợp dùng với đối thủ có cảnh giới công lực thấp hơn mình, nếu thi triển đối với đối thủ có công lực cao hơn mình thì Thiên

Địa Tù Lung không những không hiệu quả mà còn phải chịu sự cắn trả ghê gớm.

Bản thân sau khi thi triển ra Thiên Địa Tù Lung lại không có nửa điểm kháng cự lực lượng phản phệ.

Một khi bị cắn trả thì hậu quả tự nhiên là cực kỳ bi thảm, thậm chí có thể bị đánh nát linh hồn, vạn kiếp bất phục ngay tại chỗ.

Địch nhân cho dù không phải là Thánh Cấp cường giả nhưng ít nhất cũng là Tôn Giả cấp ba, nếu không đồng bọn hắn cũng sẽ không kinh ngạc như thế, cũng không đến mức bị bại nhanh chóng như thế. Một cường địch như vậy ở trước mặt thì bảo làm sao lão giả áo trắng lại không sợ hãi?

Nhưng chiêu Thiên Địa Tù Lung này đã hoàn thành xong một nửa bây giờ lại thu về, lực lượng cắn trả cũng không nhẹ. Vì vậy lão giả áo bào trắng này tình hình còn thảm hại hơn nếu so với người trước.

Chưởng lực Quân Mạc Tà còn chưa đánh tới mà cả người hắn đã run mạnh lên, khóe miệng tràn ra máu tươi, đến nỗi một chưởng này khi tới nơi thì hắn ngay cả huyền khí hộ thể cũng không kịp vận dụng, hoàn toàn lãnh đủ. Hắn chỉ cảm thấy ngũ tạng như bị thiêu đốt, miệng kêu lên một tiếng đau đớn, cả người như cục sắt rơi xuống đất. Thân mình còn chưa rơi xuống đất thì âm thanh gãy vụn của xương cốt đã vang lên, cả người đập mạnh xuống đất, bất tỉnh nhân sự, thương thế cực kỳ trầm trọng.

Trần gia hoàn toàn không hiểu, hai đại cao thủ cấp bậc Tôn Giả này sao lại bị đánh bại chỉ trong một chiêu. Hơn nữa còn là bị bại thê thảm đến cực điểm, khó mà tin lại được.

Quân Mạc Tà điều chỉnh thân thể vẫn trôi nổi trong không trung, thủy chung không đáp xuống đất, cứ như vậy giữa không trung cười một tiếng dài, lớn tiếng nói:

- Chút bổn sự ấy mà cũng đòi ngăn cản nhiệm vụ ám sát của Đông Phương Thế Gia ta. Ha ha ha... Trần Khánh Thiên, đối mặt với thực lực mạnh mẽ vượt trội thì âm mưu còn có nghĩa lý gì?

Sau đó Quân Mạc Tà phát ra một tiếng cười dài rung trời, thân mình dưới ánh mặt trời chợt lóe lên rồi biến mất không thấy gì nữa. Phía dưới chỉ còn lại một mảnh ồn ào.

Từ đầu đến cuối, Quân Mạc Tà đều không muốn giết người, nhất là hai vị nhị cấp Tôn Giả của Tam Đại Thánh Địa nhưng ai biểu các ngươi hiện thân làm gì...

Trong khoảng thời gian này, hắn không lúc nào là không muốn trả thù, điên cuồng trả thù. Nhưng hắn lại có cảm giác vung đại chùy đập lên đám bông.

Cao thủ cấp bậc Tôn Giả ở trong mắt người thế tục sớm đã là ăn trên ngồi trước, là tồn tại tối cao trong truyền thuyết rồi. Nhưng Quân Mạc Tà lại không có chút cảm giác chiến thắng nào, hoàn toàn không có ý nghĩa. Cho dù là đem giết đi cũng không có cảm giác như đang trả thù.

Cho nên Quân Mạc Tà xuất thủ chính là muốn câu dẫn đại nhân vật, làm cho những cao thủ Tam Đại Thánh Địa tập trung vào nơi này nhiều một chút, để ta có thể giết một cách thống khoái, đem bọn hỗn đản này đánh thật đau, làm cho chúng bị tàn phế hoặc giết hết.

Mặt khác chính là Ưng Bác Không, Phong Quyển Vân suất lĩnh "Tàn Thiên Phệ Hồn" tiến hành tàn sát bừa bãi trên toàn bộ đại lục có thể sẽ khiến cho Tam Đại Thánh Địa chú ý, cho dù thực lực bọn hắn có tiến bộ nhưng vẫn khó có thể ngăn cản. Vì vậy Quân Mạc Tà tự lấy thân làm mồi, ở chỗ này hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của Tam Đại Thánh Địa. Như vậy, các đạo nhân mã khác làm việc cũng thuận lợi hơn rất nhiều.

Quân Mạc Tà trong thời gian này luôn luôn cảm thấy áp lực. Hắn một mực bố trí kế hoạch trả thù, nhưng trong lòng tràn ngập lo lắng, hắn vẫn biết mình khó lòng qua cửa ải này. Hiện tại hắn thậm chí không dám tiến

vào Hồng Quân Tháp. Mỗi một lần tiến vào, Quân Mạc Tà đều có một loại cảm giác đau đớn như đao cắt. Mai Tuyết Yên vì mình bị thương, bị đánh trở về nguyên hình, suýt chút nữa là đi đời nhà ma. Mà bây giờ lại thêm Xà Vương Thiên Tầm.

Cho dù lấy tử sắc linh khí trong Hồng Quân Tháp trị liệu thì cũng chỉ có thể duy trì Xà Vương không chết, nhưng không thể làm nàng hồi phục. Nói cách khác, trong thời gian dài tới Xà Vương phải duy trì cuộc sống trong trạng thái hôn mê, hoàn toàn không có phương pháp nào có thể làm cho nàng tỉnh lại. Tệ hơn là đời này kiếp này nàng chỉ có thể sống như vậy, không có nửa điểm tri giác. Theo kiếp trước thì bệnh này chính là người sống đời sống thực vật.

Chuyện Mai Tuyết Yên bị thương thì có chút bất đắc dĩ. Nhưng lần này Xà Vương bị thương là bởi vì cứu mình, bởi vì mình chủ quan, không đề phòng. Mình lúc ấy căn bản là không nên xuất hiện, nhưng lại nghênh ngang đi ra. Tuy rằng lúc ấy xuất hiện là có lý do nhưng dù lý do gì thì cũng không thể thay đổi sự thật là Xà Vương bị thương là vì mình. Bởi vì sự xuất hiện của mình mới làm cho Triển Mộ Bạch nổi lên sát khí, cũng bởi vì chính mình nhất thời khinh thường buộc Xà Vương xả thân cứu mình, làm cục diện trước mắt trở thành thê thảm như vậy.

Thù này nếu không báo thì làm sao đối mặt với hai vị hồng nhan tri kỷ trong Hồng Quân Tháp, mà một người thì chưa khôi phục hình người, một người thì hôn mê bất tỉnh. Chỉ có giết chóc, chỉ có lấy máu tanh của Tam Đại Thánh Địa và Phiêu Miểu Huyễn Phủ để trả thù mới có thể làm cho mình an lòng một chút.

Ta mặc kệ các ngươi là vì cái gì, có sứ mệnh gì, nếu đã làm sai nhất định phải trả giá đắt. Động tĩnh hôm nay chỉ là mới bắt đầu thôi. Tam Đại Thánh Địa các ngươi tới đây đi. Ta chờ đây.

Người của Đông Phương thế gia với lực khủng bố đến cực điểm biến mất vô tung, làm cho lầu trên lầu dưới mấy trăm người ở nơi này ngơ ngác sững sờ.

Đây là lực lượng gì? Hai vị Tôn Giả cùng nhau ra tay nhưng lại bị đối phương ung dung đột phá, thuận tay chém giết thêm mấy người, rồi nhấc tay làm trọng thương hai Đại Tôn Giả, sau đó ung dung bỏ đi mà không tổn thất cộng lông sợi tóc nào.

Mọi người trong lòng đều chấn động. Siêu cấp cao thủ như vậy mà lại là địch nhân của chúng ta sao? Chúng ta sắp sửa đối mặt với đối thủ đáng sợ như thế sao?

Trần Thần áo trắng như tuyết ngơ ngác ngồi trên lầu, cũng chưa hề rời khỏi vị trí. Ngay lúc Quân Mạc Tà lao ra, hắn đang nhủ thầm trong lòng một câu: Bạch thủ tương tri do án kiếm, chu môn tiên đạt tiếu Đạn Quan!

Thật lâu sau hắn mới tự giễu cười cười, cảm thán, thở dài một tiếng, Đạn Quan lâu chính là của cải Trần gia, vốn là: Một người làm quan cả họ được nhờ. Nhưng với Quân Mạc Tà thì bài thơ này lại có ý tứ khác.

Bạch thủ tương tri do án kiếm, chu môn tiên đạt tiếu Đạn Quan! Há chẳng phải là trò cười cho thiên hạ?

Thật sự là đại tài. Trần Thần âm thầm tán thưởng không thôi.

- Vị Đông Phương này, không quản tên thật hay giả, kể chuyện ngẫu hứng vô cùng cao minh, quả là làm người khác phải thán phục.

Nhưng hắn không biết bài thơ này Quân Mạc Tà đạo văn một cách trắng trợn.

Triển Mộng Điệp lẳng lặng đứng cũng ở nơi này tự hỏi. Hắc sa bảo vệ trên mặt làm người ta nhìn không ra biểu cảm nhưng trong đôi mắt đẹp cũng ánh lên, biến ảo không ngừng, hiển nhiên trong lòng đã rất không bình tĩnh.

Đúng lúc này, trên mái nhà vang lên tiếng quát tháo, Quân Mạc Tà từ bên ngoài đã lao lên tầng trên, hai người này đang nhìn nhau còn chưa

kịp định sẽ làm gì thì đã nghe vài tiếng cười to, chiến đấu đã chấm dứt.

Thân ảnh Quân Mạc Tà trong tiếng cười nhảy lên không mà đi, phá vỡ mái nhà thành một lỗ lớn. Hai áo trắng lão giả trước mặt hai người, một người khuôn mặt ảm đạm khóe miệng rỉ máu, một người thì hôn mê bất tỉnh.

Trần Thần tức thời cực kỳ hoảng sợ. Hai người này không phải là hai đại cao thủ của Thánh Địa sao? Như thế nào lại dễ dàng bại trận như thế? Điều này sao có thể?

Trần Thần và Triển Mộng Điệp hai người nhìn nhau cùng thấy sự kinh hãi trong mắt đối phương.

Quân Mạc Tà lúc trước làm cho bọn họ khiếp sợ khâm phục, bài thơ làm cho bọn họ trầm tư không thôi nhưng vũ lực hiện tại lại làm cho bọn họ khiếp sợ tới cực điểm. Từ ngưỡng mộ đến bội phục rồi sùng bái, ba cung bậc tình cảm này lại xảy ra trong chớp mắt.

Đúng vậy, chính là sùng bái. Bởi vì tuổi tác của Quân Mạc Tà nhỏ hơn bọn hắn rất nhiều, cho dù là dịch dung cũng có thể nhận ra được. Nhưng thành tựu của hắn vô luận ở phương diện nào cũng không có người nào sánh được. Thúc ngựa cũng đuổi không kịp.

Trần Thần đột nhiên minh bạch ẩn ý trong câu nói lúc trước của Quân Mạc Tà: Nếu ngươi thật sự coi ta là tri âm thì hãy thoái ẩn, rút lui khỏi giang hồ, không khỏi cười khổ một tiếng, đối mặt với địch nhân như vậy thật sự là bất hạnh lớn của gia tộc, cho dù là cố gắng chống cự, Trần gia chỉ sợ cũng không chịu đựng được bao lâu. Chi bằng rút lui khỏi giang hồ.

Triển Mộng Điệp trong đôi mắt xinh đẹp lộ vẻ hoảng sợ, hốt hoảng hỏi:

- Người này là ai?

Trần Thần thở dài nói:

- Người của Đông Phương Thế Gia.

Hắn quay đầu nhìn Triển Mộng Điệp, trong mắt lộ ra vẻ giọng mỉa mai.

- Người này chính là lí do vì sao mà hai nhà Triển Trần cùng liên thủ, cũng chính là điều kiện tiên quyết.

Triển Mộng Điệp hít một hơi, u rũ nói:

- Trần Thần ngươi nói vậy là có ý gì?

- Không có ý gì.

Trần Thần nói lơ đảng:

- Lần này ta trở về sẽ cật lực khuyên bảo cha ta nếu có thể liền rời khỏi trường tranh đấu này. Đông Phương Thế Gia có người này thì chúng ta tuyệt không có khả năng đối phó, cho dù có Tam Đại Thánh Địa làm hậu thuẫn. Sự kiện lần này, vốn gia phụ vì tương lai của gia tộc nên cố gắng một bước nhưng theo hiện tại mà phán đoán thì chỉ sợ vị tất gia tộc có thể bước lên cao hơn mà tệ hại hơn chính là gia tộc sẽ bị diệt vong.

- Đây là việc của gia tộc, ta cũng không quan tâm. Trần Thần, ta chỉ là một nữ tử.

Mộng Điệp im lặng một hồi lâu mới nói:

Lúc ta tới đây, có nghe nói một việc. Tộc trưởng vốn không để cho ta tới nhưng ta không thể không hỏi. Trần Thần, chuyện này là về bản thân ngươi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 103: Sợ Hãi

Trần Thần kinh ngạc nói:

- Chuyện gì? Cô nương nếu không ngại hãy nói ra.

- Ta nghe nói ngươi cùng một vị thị nữ trong gia tộc.... Cũng là thị nữ mà ngươi vô cùng yêu mến, vì nàng không tiếc hết thảy hơn nữa ngươi còn vì nàng thề rằng sẽ không hai lòng. Chuyện này có đúng hay không?

Triển Mộng Điệp thấp giọng nói:

- Xin hãy yên tâm, ta thật sự không có ý tứ gì khác, ta chỉ cần biết sự thật.

- Ha ha.. Cho dù là thật thì sao?

Trần Thần bi thương cười ha hả:

- Chuyện này đã kết thúc rồi, hơn nữa chuyện này cũng không ai đồng ý. Cả gia tộc chỉ muốn ta thành hôn với cô. Bởi vì hôn nhân giữa ta và cô sẽ làm cho Trần gia lớn mạnh. Mà nàng lại không thể. Đem vận mệnh gia tộc ký thác vào sự kết hợp gượng ép của một nam một nữ, hai người khóc, tất cả mọi người còn lại đều cười. Cười sướng không?

- Quả thật rất sướng. Chỉ là... nếu bọn họ muốn cho chúng ta khóc thì vì sao chúng ta lại để cho họ cười? Chẳng lẽ ngươi chịu khuất phục như vậy sao?

Triển Mộng Điệp hai mắt nhìn hắn nói:

- Có thể thấy được ngươi không muốn nhận sự an bài này... mà ta cũng không muốn!

Trần Thần nhãn tình sáng lên:

- Ah, ý tứ của cô nương là?

- Chính như theo như lời người nọ vừa rồi. Ngươi sao không rời khỏi giang hồ?

Triển Mộng Điệp nghiêm trọng lộ ra một tia chấp nhất và đau xót:

- Ngươi có nữ tử mà ngươi thương yêu, mà ta Triển Mộng Điệp cũng có nam tử trong lòng, nếu đã như vậy mọi người cần gì phải miễn cưỡng đây?

- Rời khỏi giang hồ...

Trần Thần thì thào nhắc lại, hắn cũng không nói lời nào, sau một lúc lâu, trong mắt thần sắc dần dần kiên định, tựa hồ như vừa buông xuống cái gì, cả người thần thái dễ chịu, nói:

- Đây là việc sau này, Trần gia ngay cả không muốn rời khỏi cũng chỉ có thể thối lui ra khỏi mà thôi. Triển cô nương nói những lời này thật ra nhắc nhở ta, nột câu nói bừng tỉnh người trong mộng, đa ta cô nương đã chỉ điểm.

Hắn cười ha ha, thần sắc đã khôi phục như ngày xưa, tiêu sái, híp mắt cười nói:

- Triển cô nương quả nhiên là tâm tư mạnh mẽ, nhưng lại làm ta tỉnh ngộ. Nam tử có thể làm cho cô nương, người đẹp như tiên thương nhớ trong lòng thì không biết trông như thế nào? Trần mỗ có may mắn được biết tên vị đó không?

Triển Mộng Điệp sâu xa thở dài trong mắt lộ ra nét đau đớn, ảm đạm nói:

- Thân phận của hắn cũng không hơn so với thị nữ của ngươi là bao nhiêu. Hắn chỉ là người của tiểu gia tộc, hơn nữa lại không có địa vị. Chúng ta kết bạn trong một lần gặp gỡ ngoài ý muốn. Gia tộc của ta đồng dạng sẽ không cho phép chuyện này xảy ra. Cho nên chuyện này cũng là một trong những nguyên nhân đính hôn của chúng ta.

Trần Thần trong mắt lộ ra bất đắc dĩ, lắc đầu cười khổ:

- Nguyên lai ta cùng với cô nương có hoàn cảnh giống nhau, cùng phải xa người mình yêu thương. Không biết người trong lòng cô nương tên gọi là gì? Là người của gia tộc nào?

Trần Thần mặc dù sắc mặt dịu dàng, ngữ khí chân thành, thậm chí đáy lòng cũng là như thế nhưng trước mặt Triển Mộng Điệp, dù sao cũng là vị hôn thê trên danh nghĩa cùa mình, nếu nói là không để ý vị hôn thê của mình trong lòng có khác thì đó là lừa mình dối người dù rằng trong lòng mình cũng có người khác, đây chính là thói hư tật xấu hay xảy ra của nhân loại nói chung, dù là tâm cao khí ngạo như Trần Thần cũng có hứng thú muốn biết rốt cuộc là người nào có thể áp đảo mình đây?

- Hắn đã mất tích cho đến bây giờ. Hiện tại cũng không biết là chết hay sống.

Triển Mộng Điệp trong mắt lộ ra thần sắc thê lương, nhìn về phương xa, trên mặt nổi lên sự tưởng niệm sâu sắc. Mộng Điệp nói:

- Bách Lý gia... Bách Lý Lạc Vân!

Đêm xuống, Trần Thần trở lại Trần gia, cật lực khuyên phụ thân buông bỏ hành động lúc này nhưng Trần Khánh Thiên vẫn khăng khăng giữ nguyên ý định, ngược lại đem Trần Thần trách mắng một chút sau đó cấm túc trong nhà. Đến nửa đêm, Triển gia và Trần gia đều thả bồ câu đưa thư cầu viện. Nội dung đại để giống nhau: Đông Phương thế gia có thần bí cao thủ tương trợ, một thân tu vi sâu không lường được. Đám người Phong lão bị thua chỉ trong một chiêu. Lực lượng hiện tại không đủ đối địch, thỉnh nhanh chóng phái người đến trợ giúp.

Có Tam Đại Thánh Địa sừng sững đứng trong Huyền Huyền đại lục hơn vạn năm, thực lực cường hãn làm lá chắn, thế gian há có kẻ nào có thể chống lại? Đông Phương Thế Gia, cũng không phải ngoại lệ.

Buổi tối cùng một ngày, Quân Mạc Tà sau khi trở lại khách điếm liền tản mát thần niệm cường đại khủng bố đến cực điểm, chung quanh phạm vi công kích phàm là kẻ giám thị trinh thám, hết thảy đều bị Quân Mạc Tà quét sạch không lưu tình. Ngày hôm sau người của Trần gia liền phát hiện, hơn hai mươi người đến từ Đông Phương Thế Gia đột nhiên toàn bộ biến mất không thấy. Giống như chưa từng xuất hiện vậy. Giống như hóa thành sương khói lưu lãng trong hồng trần.

Nhưng tất cả mọi người Trần gia đều biết, người của Đông Phương thế gia vẫn còn đó, chỉ là chuyển từ sáng vào tối mà thôi.

Bọn hắn bây giờ như hoàn toàn hòa tan vào Hoa Cúc Thành, giống như một đám U Linh ẩn núp trong bóng tối, tùy thời có thể phát ra một kích đoạt mệnh. Không khí trong Hoa Cúc Thành theo việc người của Đông Phương Thế Gia biến mất trở nên nặng nề, đầy áp lực. Thậm chí không khí nặng nề còn làm người ta không dám thở, sợ há miệng thở sẽ bị sát thủ kề dao vào cổ.

Tình hình bực này quả là quỷ dị tới cực điểm.

Lúc Trần gia không để bọn họ vào mắt thì gióng trống khua chiêng mà đến, sau đó hiện lộ thực lực khiến cho Trần gia phải đề phòng và lúc này lại đột nhiên biến mất. Thủ đoạn quả thật khó lường, tình hình trước mắt cho dù đám người Đông Phương Vấn Tình thật sự rời khỏi thì từ nay về sau người Trần gia đừng hòng có giờ phút yên ổn nào. Chỉ cần Quân Mạc Tà và đám người Đông Phương Vấn Tình một ngày không chết, Trần gia sẽ có một ngày đi xuống, thảm bại thảm hại.

Một người có thể đánh bại hai Đại Tôn Giả chỉ trong một chiêu đang ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó chờ để giết mình. Cái này thật sự đáng sợ, làm cho Trần Khánh Thiên nghĩ tới không rét mà run.

Ác mộng đang phủ xuống, Trần gia ăn ngủ không yên, dù sao thì người của Đông Phương thế gia cũng làm ra động tĩnh thật là đáng sợ, thực lực quá kinh người, căn bản không phải là thế lực thế tục có thể đối kháng được.

Cả Trần gia từ trên xuống dưới chỉ cần là người có vị trí trong gia tộc đều không dám ngủ, nhất là mục tiêu lần này lại là Trần gia gia chủ, Trần Khánh Thiên... Nghĩ đến chỗ dựa vững chắc là hai Đại tôn giả thất bại trong một chiêu, ma chưởng kia tùy thời có thể đánh tới mình thì sao lại có thể không sợ?

Liên tiếp bảy ngày kế tiếp, không ngờ lại không có một điểm động tĩnh nào, cái này càng làm cho người ta thêm hoảng loạn. Hiện giờ mà nói, cả Trần gia từ trên xuống dưới đều muốn chết cho xong, ngươi nói Đông Phương Thế Gia đã có cường giả như thế trấn thủ thì sao không trực tiếp đem mục tiêu giết chết cho xong, sao lại còn treo lơ lửng như vậy?

Đừng nhìn Cúc Hoa Thành có vẻ như gió êm sóng lặng nhưng các địa phương đều liên tục có tin tức truyền đến, hơn nữa đều là những tin tức động trời.

Thì ra Trần gia đã nhận được tin tức từ Tam Đại Thánh Địa, Đông Phương Thế Gia có lẽ đã xuất ra cao thủ của gia tộc rồi, tin tức này đối với Tam Đại Thánh Địa thậm chí là Trần, Triển hai nhà không thể nghi ngờ là tin tốt lành, đúng như kế hoạch của bọn hắn lúc trước.

Nhưng trong bảy ngày này, lần lượt lại xuất hiện các tin tức. Vô luận là có hay không có cao thủ bảo hộ mục tiêu, tất cả đều không một ai may mắn thoát chết. Thích khách do Đông Phương Thế Gia phái ra hết thảy đều ám sát thành công.

Mỗi mục tiêu này, tùy tiện một người cũng có thanh danh lừng lẫy nhất phương, nhưng với thích khách do Đông Phương Thế Gia phái ra, tất cả đều biến thành tấm bia cho Đông Phương Thế Gia.

Nếu mục tiêu bị ám sát không có bảo hộ thì cũng không có gì là thần kỳ nhưng rõ ràng là có cao thủ Tam Đại Thánh Địa bảo hộ chặt chẽ nhưng không có mục tiêu nào may mắn thoát khỏi. Cái này cũng cho là được đi, cái đáng sợ hơn chính là thích khách Đông Phương Thế Gia sau khi đắc thủ đều toàn thân trở ra.

Con mồi bị giết, làm thực lực mình tổn hại, rồi lại phải trả tiền thuê sát thủ.. Đây quả là ủy khuất khỏi phải bàn cãi.

Trước sau cũng bất quá chỉ hơn mười ngày, cái tên Đông Phương Thế Gia lại danh chấn thiên hạ.

Ở ẩn mười năm, một khi tái khởi, quả nhiên là nhìn khắp thiên hạ không sợ kẻ nào, thế lực thậm chí còn mạnh hơn lúc trước.

Chỗ mà Đông Phương Thế Gia đến chỉ còn lại một mảnh gió tanh mưa máu.

Người ta truyền tai rằng, thích khách Đông Phương Thế Gia xuống tay gọn gàng linh hoạt đến cực điểm, thường thường là không thấy người đâu, mà mục tiêu đã mất đầu, quả thực là một kích giết chết, truyền xa ngàn dặm. Xuất quỷ nhập thần, vô hình vô ảnh, một kiếm ra tay tuyệt không quay về không.

Lúc mọi người bàn tán xôn xao thì trong trong chốn giang hồ bắt đầu nổi lên khẩu hiệu vang dội:

- Nhật xuất đông phương, duy ngã bất bại!

Khí thế mạnh mẻ bực này thật sự là cổ kim hiếm có. Thực lực hiện giờ của Đông Phương Thế Gia thật có thể xứng với tám chữ này. Bởi vì từ lúc Đông Phương Thế Gia tái khởi giang hồ tới nay chưa từng bại một lần, cũng không thất thủ lần nào.

Tin tức rung động này làm cho mọi người Trần gia trong Hoa Cúc thành đã đứng ngồi không yên nay càng thêm kinh hoàng, chỉ cách nhau

một thành nhưng người của Triển gia cũng cảm thấy bất an.

Hai nhà hợp mưu tính kế Đông Phương Thế Gia nhưng hiện giờ lại rơi vào thế nửa vời, tiến thoái lưỡng nan, cái chết có thể đến bất cứ lúc nào. Trước mắt Trần gia có thể thoát khỏi nguy hiểm hay không cũng khó đoán, kẻ đồng mưu như Triển gia làm sao có thể may mắn thoát khỏi. Đợt chiến đấu này sớm hay muộn cũng sẽ lan tới Triển gia. Điểm này là không thể nghi ngờ.

Mà tin tức thắng lợi từ các nơi càng chứng minh rằng Đông Phương Vấn Tình lần này tự mình tới Hoa Cúc thành là hoàn toàn đáng tin cậy. Mọi người đều biết, Đông Phương Vấn Tình chính là nhân vật chủ chốt cuối cùng của Đông Phương Thế Gia, cũng là nhân vật số hai trong Đông Phương Thế Gia sau Đông Phương lão phu nhân, hiện giờ nếu hắn tự mình đi tới Hoa Cúc thành thì phải nắm chắc tuyệt đối mới có thể làm việc gióng trống khua chiêng như thế.

Mà phương hướng tin tức rung động liên tục truyền đến càng chứng minh thêm thực lực kiên cường của Đông Phương Thế Gia. Nếu không Đông Phương Thế Gia sao lại có thể để nhân vật trọng yếu như Đông Phương Vấn Tình thân lâm hiểm địa làm nhiệm vụ khi không nắm chắc thành công.

Tin tức liên tiếp như vậy hoàn toàn làm phá sản kế hoạch ban đầu của Trần gia, Triển gia và Tam Đại Thánh Địa. Đông Phương Vấn Tình tự thân xuất mã, thực sự không phải là bước đường cùng, được ăn cả ngã về không, mà là đã nắm toàn cục trong tay. Trước mắt, Đông Phương Vấn Tình im hơi lặng tiếng, bất động càng chứng minh rằng hắn đã có kế hoạch từ trước. Cũng có nghĩa là hắn tuyệt đối nắm chắc có thể ung dung giết chết Trần Khánh Thiên rồi nhẹ nhàng rời đi.

Một trận chiến mấy ngày trước Đạn Quan lâu đã chứng minh cho phán đoán lúc này, hai nhị cấp Tôn Giả đều bại trong chiêu đầu tiên, huống chi là Trần Khánh Thiên, chỉ có thực lực Thần Huyền tứ phẩm.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 104: Gió Tanh Mưa Máu

Nhưng các tin tức hoạ vô đơn chí lại lục tục truyền đến. Những nơi có tin truyền đến tất cả đều là tin tức xấu, toàn bộ đại lục lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Tư Không thế gia và Đoan Mộc thế gia từ lần trước bị áp bức, sinh tồn gia tộc gặp phải cục diện tồi tệ sắp sụp đổ, một bộ phận trong đó bị những đệ tử lung lay ý chí phản bội mang theo sinh ý rời khỏi gia tộc, một bộ phận khác bị đối thủ cạnh tranh nắm giữ hoặc bị thế lực không rõ lai lịch chiếm cứ, tóm lại, trong tay hai nhà này, một cái cửa hàng, một chút sinh ý cũng không có, hoàn toàn lâm vào khốn cảnh, như tiến vào nơi sơn cùng thủy tận.

Cũng bởi vì là sơn cùng thủy tận nên khi có hi vọng lại càng phấn khích, ngắn ngủn ngày thời gian, mọi thứ dường như đã trở lại ban đầu.

Phàm là sinh ý ban đầu của hai đại gia tộc, lúc trước bị chiếm đoạt thì này đều bị thế lực thần bí hủy diệt hoặc đoạt lại. Kẻ nào dám can đảm chiếm lấy gia sản hai nhà này đều gặp cảnh đầu rơi xuống đất, không một ai may mắn thoát khỏi, không chút nương tay.

Từ lúc phát sinh sự việc, Tư Không, Đoan Mộc nhân vật đầu não hai nhà đều có nhân chứng vật chứng tuyệt đối không tham dự vào trận biến cố kinh thiên này. Nhưng khi vụ việc vẫn đang diễn ra thì những người người sáng suốt liếc mắt một cái là có thể đoán được lấy một chút thực lực còn sót lại của hai nhà, cho dù có lòng nhưng cũng không đủ sức. Thế lực xuống tay quả thật có chút ý tứ sâu xa.

Trong những thành phần bị hủy diệt bởi thế lực thần bí này, đệ tử phản bội gia tộc trong hai nhà này là thê thảm nhất, toàn bộ thi thể đều bị treo lên thị chúng, tuy không nói rõ nguyên nhân là gì nhưng một màn máu chảy đầm đìa cũng làm người ta khiếp vía.

Còn có những kẻ lúc trước kêu gọi không cho những người khác hợp tác buôn bán với hai đại gia tộc này, tất cả đều bị diệt môn. Chỉ ngắn ngủi hơn mười ngày, cái địa phương trên đại lục đều có án mạng bí ẩn, không tra ra được, liên tục không dứt. Mỗi nơi, mỗi ngày, mỗi chỗ đều có gió tanh mưa máu, mỗi một văn kiện đều ghi lại một món nợ máu, chất thành đống khiến người khác không đành lòng xem xét.

Thủ đoạn xuống tay tàn nhẫn, trước nay chưa từng có. Những kẻ xuống tay giết người cũng không nói rõ lý do, lại càng không nói rõ mục đích là gì. Một lượng lớn của cải, kim ngân tiền bạc châu báu chồng chất như núi nhưng trước mặt những kẻ đó cũng không có ý nghĩa gì, dường như chỉ biểu lộ một loại ý niệm: Ta thích giết người thì ta sẽ giết người. Ta muốn làm cái gì thì ta làm cái đó. Không có lý do gì, cũng không nên hỏi ta lý do, nguyên nhân mục đích, phát huy lớn nhất sức tưởng tượng của ngươi, tự mình suy nghĩ đi, hỏi làm gì...

Những người bị giết này đều có chung một đặc điểm đó là đều đã hãm hại, hoặc tham dự ít hay nhiều âm mưu nhằm vào Tư Không hoặc Đoan Mộc, hai đại gia tộc. Tuy hung thủ không nói gì nhưng khi những người này chết cũng đã nói lên mọi thứ.

Gần đây, những người xung quanh đột ngột thay đổi thái độ làm Tư Không thế gia và Đoan Mộc thế gia còn đoán già đoán non, không hiểu vì sao.

Chuyện là mấy tháng trước, gia tộc từ chỗ sa cơ thất thế không một người hỏi thăm, toàn bộ những người liên quan đến mình đều quay mặt, dứt khoát chặt đứt quan hệ, thậm chí còn chèn ép mình.

Còn bây giờ thì tình huống đã thay đổi một trăm tám mươi độ. Cũng không có lý do gì, cũng không hiểu vì sao, thậm chí cũng không thể

tưởng tượng được, rất nhiều đối tác làm ăn, thậm chí người không quen biết trong vòng một đêm đã tới thăm hỏi, đặt điều kiện hợp tác.

Đầu tiên là đưa lễ vật tỏ vẻ xin lỗi, sau đó đưa ra thỉnh cầu song phương hợp tác. Hơn nữa thái độ lại khiêm tốn cung kính, cho dù là so với thời gian hợp tác trước kia cũng không được như vậy, còn về điều kiện hợp tác buôn bán, căn bản chính là dâng lên một số tiền lớn.

Tất cả mọi người đều có một ý nghĩ rõ ràng: Tam Đại Thánh Địa không dễ chọc nhưng cũng không dễ dàng xét nhà, sẽ không giết người nhưng hiện tại với tên gia hỏa này, một lời không hợp chính là đầu rơi xuống đất. Nào có cái gì gọi là nặng nhẹ?

Một đám người đều xem sắc mặt hai nhà mà nói chuyện, một ít các thương nhân thế lớn hiện tại lại giống như con rùa rút đầu, cúi đầu khom lưng, thậm chí gặp người giữ cửa cũng kêu một tiếng ông. Chỉ e nếu không thể hiện sự tôn trọng, đắc tội với bọn họ, mà một khi đắc tội thì lập tức liền gặp tai hoạ ngập đầu.

Loại trường hợp này thật quỷ dị, mới một thời gian trước phải chịu đủ ủy khuất, thậm chí cả ra vẻ đáng thương, nay lại thay đổi hoàn toàn, làm cho người của hai nhà cảm thấy mở mày mở mặt, cảm giác đó quả thực là khoan khoái tới cực điểm.

Nếu ngươi không mất mát thì không biết quí trọng, không trải qua bần cùng thì không biết được của cải là không dễ dàng có được, không bị bỏ rơi sẽ không biết được cô đơn là thế nào.

Mà hết thảy mọi việc này, sau khi có được rồi mất rồi lại có. Cảm xúc như vậy quả thật giống như được sống lại khiến người ta tỉnh ngộ, làm cho tâm tính con người phát sinh biến hóa thật lớn.

Hai nhà hiện giờ chính là đang ở tình huống này. Nếu nói hai nhà này nguyên lai chỉ là một thế gia bậc trung, nhưng trải qua lần này lại như Phượng Hoàng niết bàn trọng sinh, hoàn toàn lột xác, trở thành siêu cấp thế gia.

Cũng bởi vì lần trước, trong gia tộc xuất hiện sâu mọt nhưng lại hoàn toàn được thanh trừ, lực lượng còn lại rất tinh thuần, càng ngày càng cường đại. Chỉ ngắn ngủi mấy tháng nghịch cảnh đã hiểu rõ lòng người. Lòng người ở đây chính là phú quý đến sau bần cùng.

Thứ hấp dẫn con người chính là của cải, mất nó thì người ta trở thành bần cùng. Hai thứ này chính là động lực phát triển lớn nhất của người ta. Hoặc nói bần cùng chính là của cải lớn nhất. (Có bần cùng mới có động lực tiến tới phú quý)

Một người hoặc một nhà bị bần cùng cũng không đáng sợ. Thậm chí là đại đại bần cùng cũng không đáng sợ, bởi vì nghèo khó đã thành một cái gì đó quen thuộc. Nhưng một khi cho ngươi có được phú quý, quyền thế, bản thân có được danh vọng đỉnh cao, huy hoàng, sau đó ngươi lại lâm vào cảnh bần cùng, chán nản thì đó mới là điều đáng sợ.

Hai nhà này đúng là đã trải qua nghịch cảnh như vậy, kiên cường đứng lên, lấy lại phú quý, có lại quyền thế, so với bất kỳ người nào, họ lại càng hiểu rõ, quý trọng những gì đang có. Từ đó về sau Tư Không và Đoan Mộc thế gia càng trở thành những thế gia cẩn thận, chặt chẽ, phát triển nhanh chóng nhất, và là hai siêu cấp thế gia đỉnh phong trong Huyền Huyền đại lục. Sau nhiều năm, Đoan Mộc thế gia, Tư Không thế gia và Đông Phương Thế Gia hoàn toàn quật khởi, chia làm ba nơi, trở thành nhất phương thế gia.

Bắc có Đoan Mộc, Nam có Tư Không và Đông Phương ở trung tâm cùng nhau dương danh. Có thể nói, sự kiện lúc này cũng chỉ xảy ra trong vòng một năm, nhưng sự thay đổi rõ rệt, biến hóa lớn như vậy đã biến họ trở thành tam đại gia tộc cự phách. Đương nhiên đây là chuyện sau này.

Cũng trong thời gian này, có người gặp may, có người không. Đó là những người tiếp quản sinh ý sau khi Quân gia rút lui, do tình thế bức bách, Quân gia tạm lánh rút lui, nhưng cơ nghiệp vẫn nắm giữ. Sinh ý của Quân gia vĩnh viễn đều thuộc về Quân gia. Sau khi Quân gia rút đi, những người nắm giữ sinh ý đều là người Quân gia tin cậy.

Nhưng một nhóm người, lại cho rằng Quân gia đã không thuộc về nơi này nữa, trong vòng một đêm tiến hành chiếm đoạt sinh ý của Quân gia. Thì bây giờ bọn họ gặp phải sự trừng phạt không thương tiếc, hoàn toàn bị tiêu diệt.

Chẳng hạn như người Hoàng gia Thiên Hương thành, dựa vào Mộng Huyễn Huyết Hải Hoàng Thái Dương mới trở thành gia tộc bậc trung, ngày đó bị Quân gia dụng độc thủ, nay thấy Quân gia rút lui liền nhảy ra chiếm đoạt sinh ý của Quân gia, lúc này bọn hắn trong lúc nhất thời có thể nói là phong quang vô hạn nhưng trong biến cố lần này, cũng hoàn toàn bị thanh tẩy. Tài sản bị tịch thu, gia tộc bị diệt, ngay cả chỗ ở cũng bị đốt thành một mảnh đất trống.

Còn những kẻ thôn tính Thành Bảo Đường của Phong Tuyết Ngân Thành cũng bị giết chết.

Một tháng ngắn ngủn. Cũng chỉ trong vòng một tháng, cả Huyền Huyền đại lục lâm vào một mảnh gió tanh mưa máu chưa từng có, mỗi người đều cảm thấy bất an.

Sau khi Quân gia rút lui, Vũ Đường đế quốc thừa dịp Thiên Hương đế quốc thay đổi, phát động chiến tranh, hai nước đang giao chiến say sưa thì lúc sau, Vũ Đường đế quốc bất chợt rút quân, bỏ lại toàn bộ thành trì đã chiếm lĩnh, gấp rút hành quân trở về lãnh thổ Vũ Đường một cách nhanh chóng. Thậm chí cả doanh trại cũng bỏ lại.

Phỏng đoán ban đầu chính là trong một tháng này, cũng không phải bị thích khách Đông Phương Thế Gia giết chết, cũng không phải bị báo thù, lại càng không phải cho chiến tranh giữa hai bên, nhưng không hiểu vì sao lại chết hơn hai vạn người.

Hai vạn người. Nói thì có vẻ là không nhiều lắm nhưng những người hy sinh đều là những hào kiệt. Trong những người này tu vi huyền khí thấp nhất cũng đạt tới Ngân Huyền đỉnh phong.

Toàn bộ thiên hạ từ nam đến bắc, từ đông sang tây, thì đây chính là một đại lễ rửa tội bằng máu tươi. Mà phần lớn hung thủ không ai là không có bối cảnh, hơn nữa còn tạo thành đội ngũ hoàn chỉnh, giống như một đàn châu châu bay ngang qua, ngoài việc giết chóc ra, ko cần phải nói gì thêm.

Nhóm này có đặc điểm chung là: Hành động nhanh như gió, xuống tay tàn nhẫn, một kích tất trúng, lập tức cao bay xa chạy. Người đến phía đông điều tra thì phía tây, phía nam, phía bắc đã xảy ra chuyện.

Đối mặt với biến cố huyết tinh như thế, Tam Đại Thánh Địa lập tức đồng thời động thủ ứng biến, liền sử dụng các thế gia phụ thuộc, nhưng có điều khi dùng những thế gia này cũng có nghĩa là bại lộ nhà này có quan hệ với Tam Đại Thánh Địa, vì thế khi điều tra rõ ràng thì gia tộc đã bị diệt!

Điều này đồng nghĩa với việc hung hăng tát vào mặt Tam Đại Thánh Địa. Hơn nữa không chỉ một cái, mà là nhiều cái, liên tiếp không ngừng. Bao nhiêu thế gia bị diệt chính là bấy nhiêu cái tát. Mặc dù đã chết nhiều người như vậy nhưng đông đảo hung thủ đều rất thần bí, vô luận điều tra như thế nào cũng không tra được tin tức gì chứ đừng nói tới bắt người. Chuyện này làm cho Tam Đại Thánh Địa vô cùng tức giận.

Mà vừa hay, cứu viện cho Hoa Cúc thành trùng hợp lại đến.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 105: Kẻ Điên Trên Chiến Trường

Trong Hoa Cúc thành xuất hiện cao thủ thần bí, thực lực cực kỳ kinh người, chỉ một chiêu liền đánh bại hai vị nhị cấp Tôn Giả và nhiều vị cao thủ Chí Tôn chi thượng liên thủ vây đánh. Trước mắt nhóm người này vẫn chưa rời khỏi Hoa Cúc thành.

Đây không thể nghi ngờ là một cái bia ngắm. Một cái mục tiêu bắt mắt nhất. Trước mắt nếu muốn điều tra, phải bắt tay vào tìm hiểu nguồn gốc từ nơi này. Cho nên, Tam Đại Thánh Địa đối với chuyện này vô cùng coi trọng.

Sau khi thương nghị cẩn thận, ba nhà đều nhất trí đưa ra kết luận: Có thể một chiêu đánh bại hai vị nhị cấp Tôn Giả, hơn nữa theo tình huống lúc ấy, tuyệt đối không có sử dụng thiên địa chi lực. Cảnh giới như vậy cho dù là Tôn Giả tứ cấp cũng không làm được.

Như vậy, người này ít nhất có tu vi cấp bậc Thánh Giả. Nhưng chưa hết, không phải chỉ có một người mà là hai mươi ba hai mươi bốn người. Nghe nói mỗi người đều không tầm thường. Tóm lại là có khoảng hơn hai mươi người, có ít nhất còn có một vị Thánh Giả cao thủ.

Nếu chỉ có một người thì làm sao dám chống đối với Tam Đại Thánh Địa? Hơn nữa còn ngang nhiên khiêu khích như thế?

Đương nhiên muốn đối phó với cao thủ như vậy nhất định phải thận trọng. Hiện giờ không chỉ đối mặt không thôi mà còn phải báo thù, thêm nữa, Tam Đại Thánh Địa cần lấy lại thể diện, và cũng cần phải lập uy.

Trải qua hàng vạn năm, Tam Đại Thánh Địa vốn đã không đi lại trên giang hồ, hiện giờ có người không biết tới sức mạnh của Tam Đại Thánh Địa, dám làm ra chuyện khiêu khích vuốt mặt không nể mũi như vậy.

Cho nên Mạc Vô Đạo xin chỉ thị Thánh Hoàng Cung, trong cung, các vị Thánh Hoàng cũng rất tức giận, liền đưa ra chỉ thị: Bất kể đối thủ là ai nhất định phải tiêu diệt.

Vì muốn tốc chiến tốc thắng, một kích đắc thủ, Tam Đại Thánh Địa lại bỏ ra đại khí, thỉnh một vị Thánh Hoàng, ba vị Thánh Giả, sáu vị Tôn Giả. Đoàn người tổng cộng ba mươi vị cao thủ, ngày đêm đi tới Hoa Cúc thành. Lấy khí thế áp đỉnh, đem đám gia hỏa không vừa mắt này toàn bộ tiêu diệt. Lấy bài học này răn đe kẻ khác, để không còn ai dám khinh thường uy danh của Tam Đại Thánh Địa.

Sở dĩ phái ra đội hình cường đại như thế vì cao tầng Tam Đại Thánh Địa cũng có lý do riêng lo nghĩ của mình: Đánh giá tình hình địch thủ, lần trước Mai Tuyết Yên đã cùng ba vị Thánh Giả Mộng Huyễn Huyết Hải đồng quy vu tận, hóa thành mây khói; Quân Mạc Tà cũng đã bị Thánh Hoàng Triển Mộ Bạch đánh chết ở Thiên Phạt cho dù có Xà Vương đỡ một phần. Nay cổ lực lượng trả thù này chỉ có thể đến từ Thiên Phạt, ngoài Thiên Phạt, trên thế gian này chỉ sợ không có lực lượng nào cường đại như thế nữa. Biến cố lần này càng có thể do vị sư phụ thần bí của Quân Mạc Tà suất lĩnh Thiên Phạt Hóa Hình huyền thú đến trả thù.

Hiện tại chỉ sợ...Hoa Cúc thành đã không còn là cạm bẫy mà Tam Đại Thánh Địa an bài cho Đông Phương Thế Gia mà ngược lại trở thành cạm bẫy của Thiên Phạt sâm lâm dành cho chính mình. Vì vậy, không thể không thận trọng.

Trên thực tế Tam Đại Thánh Địa trong nhận thức biết được duy chỉ có tinh nhuệ Thiên Phạt hung thú ra ngoài hết mới có thể tạo ra thành quả khủng bố trong thời gian ngắn như vậy. Nhưng bất kể thế nào, cũng không thể coi như không có. Càng không thể để tình huống trước mắt

làm rối loạn. Một đạo lý đó là địch nhân há lại sẽ đem toàn bộ thực lực bại lộ trước mặt người khác một lần duy nhất.

Huống chi, một cái thế hung nhân vẫn còn ẩn náu nơi tăm tối nào đó: Cửu U Thập Tứ Thiếu. Hắn mới chân chính là tâm phúc đại họa.

Tất cả mọi người không quên, cũng không dám. Tên điên Cửu U Thập Tứ Thiếu này sau khi phá phong ấn chạy ra từ Thiên Phạt đến nay vẫn không có bất cứ tin tức gì. Trước mắt, một trường phong ba trong thiên hạ đã bắt đầu, liên miên không dứt. Tam Đại Thánh Địa đang được xem là mục tiêu trả đũa, Cửu U Thập Tứ Thiếu là người trước giờ có thù tất báo, không ai dám cam đoan hắn sẽ không thừa cơ hội này mượn gió bẻ măng. Cho nên phái ra thực lực siêu cường như thế là việc cần thiết.

Thậm chí, thế lực không quan tâm thế sự như Phiêu Miểu Huyễn Phủ cũng phái ra một đội cao thủ thần bí phối hợp hành động với Tam Đại Thánh Địa. Nhưng đội nhân mã này lại tỏ rõ lập trường: Nếu Cửu U Thập Tứ Thiếu không xuất hiện thì sẽ không xuất thủ tham dự phân tranh của thế tục.

Tam Đại Thánh Địa Mạc Vô Đạo và đám người Hô Duyên Ngạo Bác đương nhiên đáp ứng, nếu Cửu U Thập Tứ Thiếu không xuất hiện, lấy thực lực của bọn họ cần gì phải cầu viện Phiêu Miểu Huyễn Phủ, nếu làm như vậy quả thật có chút mất mặt.

Bốn phương tám hướng, bốn mươi năm mươi vị cao thủ, thực lực đạt tới dậm chân một cái là có thể làm thiên hạ chấn động, đồng thời xuất phát, rời khỏi nơi trú ngụ. Giống như bốn mươi năm mươi mũi tên đoạt mệnh, xé gió vô thanh vô tức bắn về Hoa Cúc thành.

Khắp thiên hạ bày ra thiên la địa võng. Đồng thời đám người Mạc Vô Đạo có một loại cảm giác không sao hiểu được có là: Quyết đấu sắp xảy ra nhưng hoàn toàn không biết đối thủ là ai!

Thánh Hoàng Cung truyền ra tin tức: Chỉ còn một năm là tới Đoạt Thiên chi chiến, phải mau chóng giải quyết mọi việc trước mắt, sau đó

mọi người lập tức trở về để chuẩn bị chiến tranh Đoạt Thiên chi chiến. Vô luận thương vong, mặc kệ đúng sai. Tóm lại vì Đoạt Thiên chi chiến sắp tới, tiến hành một trận chiến cuối cùng.

Một trận này, chỉ có thể thắng không cho phép bại. Càng phải bảo tồn thực lực trở về. Trận chiến này nếu bại, với những cao thủ tổn thất ở Hoa Cúc thành, thực lực Tam Đại Thánh Địa ứng phó vói Đoạt Thiên chi chiến hoàn toàn không đủ. Đến lúc đó, chỉ sợ Tam Đại Thánh Địa vạn năm ca tụng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ, vĩnh viễn bị mang nỗi nhục suốt đời.

Cho nên, trận chiến này tuyệt không thể thất bại. Vì bảo đảm chắc chắn thắng lợi này, Thánh Hoàng Cung thậm chí âm thầm phái ra vài vị Thánh Hoàng tùy thời chú ý đến tình hình nơi Hoa Cúc thành.

Tam Đại Thánh Địa chẳng khái gì đã phái hết tinh nhuệ ra, phải lấy thế lôi đình vạn quân, nghiền nát địch nhân hủy diệt Thiên Phạt cao tầng, hoàn toàn giải trừ hậu hoạn. Sau đó, tiếp tục phát huy khí thế chiến thắng, tụ hội tại đỉnh Thiên Trụ, đuổi dị tộc nhân đi, cuối cùng là quay về vây hãm Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Lúc đó Tam Đại Thánh Địa đã ở vị trí cao nhất, giành lấy vương quyền sai khiến thế gian, lịch sử trước đây đều đem hủy hoặc sửa lại. Tên Thánh Địa từ nay về sau độc bá khắp thiên hạ, lưu danh sử sách.

Đã làm, phải làm đến cùng.

Chuyện như vậy, Cửu U đệ nhất thiểu đã làm một lần, Cửu U đệ nhất thiểu có thể làm thì Tam Đại Thánh Địa chúng ta cũng có thể làm. Huống chi chúng ta làm vì muôn dân thiên hạ. Chúng ta đã nỗ lực. Chúng ta là những anh hùng. Chúng ta là công thần. Chúng ta có quyền hưởng thụ quang vinh. Huống chi chúng ta là vì nhân loại. Đây là khẩu hiệu cao thượng, mục tiêu cao thượng. Chúng ta là những người được sùng bái nhất.

Đây là những ý nghĩ điên cuồng trong đầu bọn họ. Tam Đại Thánh Địa rốt cục đã dốc toàn bộ lực lượng. Vô số cao thủ tồn tại trong truyền thuyết, tiếp nhập giang hồ, mang theo sự cuồng nhiệt và lý tưởng.

Chiêng trống rùm beng. Hết sức căng thẳng.

Toàn bộ thiên hạ như lâm vào cảnh gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây. Không khí áp lực nặng trĩu bao phủ toàn bộ đại lục. Giông tố sắp kéo đến.

Có thể nói cao tầng Tam Đại Thánh Địa vì cám dỗ của danh lợi lớn lao và quyền lực cũng như mục tiêu công đức vĩ đại, mà có ý tưởng điên cuồng, nói thần trí họ hoặc đã mất phương hướng hoặc nặng hơn là đã bị điên một nửa rồi.

Đối thủ của bọn họ là Quân Mạc Tà, dưới áp lực bị kích thích, do cừu hận xui khiến, cũng cố chấp điên cuồng, cũng chẳng khác gì người điên một nửa.

Ngoài ra, còn có một kẻ điên đúng nghĩa, một mình một phương thế lực, Cửu U Thập Tứ Thiếu, lấy nhiệm vụ chinh phục đại lục làm nhiệm vụ của mình, kế thừa dã tâm của Cửu U đệ nhất thiểu. Hoàn toàn là một kẻ điên.

Toàn bộ thiên hạ một kẻ điên hoàn toàn thêm hai kẻ điên một nửa, làm thành chiến trường toàn kẻ điên. Tam Đại Thánh Địa đối với danh lợi nhất định phải có. Quân Mạc Tà vì cừu hận, dù chết cũng muốn báo thù. Cửu U Thập Tứ Thiếu, một kẻ điên muốn chinh phục đại lục.

Trong thời gian này, Quân Mạc Tà lại khá rảnh rỗi. Mà tình thế cũng không có gì đặc biệt. Căn bản chính là Quân Mạc Tà cố ý như vậy. Tình thế hắn mong muốn là một hồi quyết đấu oanh oanh liệt liệt.

Các ngươi Tam Đại Thánh Địa muốn vì muôn dân thiên hạ, vì lê dân bách tính. Ta biết, thậm chí còn có chút kính trọng. Nhưng ta mặc kệ các

ngươi vì lý do gì, hoặc các ngươi cao thượng như thế nào, các ngươi không có lý do gì để tổn thương ta.

Đoạt Thiên chi chiến đã gần kề, Quân Mạc Tà ta biết, ta cũng biết Đoạt Thiên chi chiến thất bại thì hậu quả nghiêm trọng như thế nào. Nhưng điều này không có nghĩa là ta phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Ngay cả người nhà, bằng hữu mà mình cũng không thể chiếu cố tốt thì còn nói gì đến chuyện thiên hạ? Có tư cách gì nói chuyện muôn dân?

Các ngươi luôn nói về sứ mạng vĩ đại của mình, lấy vinh quang của mình để làm xằng làm bậy, gây họa cho người khác, bổn công tử không thèm để ý, cũng không để trong lòng. Nếu các ngươi muốn tốt đẹp thì ta tốt đẹp. Nhưng nếu muốn phá hoại thì, con bà nó, không phải chỉ mỗi mình ta chịu chết.

Cái gì là vì đại cục, toàn là nhăng nhít. Người người đều vì đại cục thì thế giới này toàn là thánh nhân hết rồi.

Tam Đại Thánh Địa đang chuẩn bị chiến tranh còn bên này Quân Mạc Tà chuẩn bị chiến tranh xong rồi. Cũng có thể nói, khi hắn rời khỏi Thiên Phạt thì cũng là lúc chuẩn bị chiến tranh xong rồi.

Mọi sự đã chuẩn bị, hiện tại thứ còn thiếu chỉ là địch nhân mà thôi.

Quân Mạc Tà có một loại suy nghĩ cực kỳ đơn giản: Ta chỉ muốn sống tốt mà thôi. Ta không có bất kỳ tâm địa xấu xa nào. Ta chỉ cần được sống tự do tự tại, tiêu diêu ngày tháng, chỉ bấy nhiêu thôi. Ngươi để cho ta sống dễ chịu, ta tự nhiên bánh ít đi, bánh quy lại, cho ngươi nhiều chỗ tốt, nhưng nếu ngươi không cho ta sống dễ chịu thì mọi người đều không có cái gì tốt. Dựa vào cái gì mà ngươi không cho ta chỗ tốt nào mà lại muốn ta thân cận với ngươi. Ngươi quả thật là chiếm tiện nghi lớn. Con mẹ ngươi chứ, mỗi người cũng chỉ có một mạng giống nhau cả thôi.

Cường hãn biến thái như dị tộc nhân, hai thân thể liền cùng một chỗ kia cũng vậy thôi. Cũng chỉ có một, đâu phải chơi hái nấm đâu mà ăn cái nấm thêm một mạng! (Cái này là ta chém ^^! - C.R)

Chỉ cần khi sống mọi việc đều như ý. Chứ chết rồi thì hồng phúc tề thiên thì có ích gì?

Quân Mạc Tà ta chẳng sợ chết, dù sau khi chết các ngươi đem thi thể của ta đào bới lên, nghiền xương thành tro một vạn lần, ta cũng chẳng ngại. Nhưng chỉ cần ta còn một hơi thở thì cũng đừng ai nghĩ chiếm tiện nghi của ta.

Ngươi làm ta khó sống thì ta cũng sẽ làm cho ngươi không dễ chịu gì. Ta cam đoan các ngươi sẽ hối hận. Mẹ nó, cho dù là hủy diệt tinh cầu này, ta cũng tuyệt đối không hối hận, dù sao thì thế giới này cũng không phải của ta, lại càng không phải là địa cầu.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 106: Đã Lâu Không Gặp, Tuyết Yên!

Hiện tại Quân Mạc Tà đang ở một nơi rất bí mật, tay cầm tách trà, thảnh thơi ngồi trên ghế. Hắn đã khôi phục lại diện mạo sẵn có, cả người thả lỏng, rỗi rãnh tiêu sái, cho dù là trời có sập xuống thì hắn cũng không đổi sắc mặt.

Trái ngược với hắn chính là thần sắc lo lắng trên mặt của Đông Phương Vấn Tình, Đông phương lão đại, cũng là cậu của đại thiếu gia nhà ta. Giờ phút này Đông Phương Vấn Tình sớm đã quên ân oán giữa mình và tên cháu rồi, trong lòng chỉ còn nỗi lo lắng. Từ lúc Quân Mạc Tà trở về, đối với quyết định của mình, lão đại Đông Phương lại thở dài không thôi, thậm chí trong mơ cũng nghĩ tới, cũng than ngắn thở dài.

- Mạc Tà, ta nghĩ tới nghĩ lui chuyện này...quá mạo hiểm. Không đáng giá. Không đáng giá!

Đông Phương Vấn Tình vô cùng đau đớn nói:

- Coi như muốn trả thù đi, coi như là đòi lại công đạo cũng không cần quyêt liệt như vậy, phải biết lượng sức. Hiện tại thế trận đã diễn ra trên diện rộng, đây chính là lấy trứng chọi đá. Cho dù là chúng ta có tính kế kỹ càng, nhưng ta thật sự lo lắng.

Lão đại Đông Phương ưu sầu đến thúi ruột, hắn mắng mình không biết bao nhiêu lần: Ngươi thật là đáng chết, đáng chết mà! Để tiểu tử Mạc Tà này đi theo Vấn Đao, Vấn Kiếm có phải tốt hơn không, không nên để hắn đi theo mình. Trừ phi hắn không muốn trả thù, nếu không thì mình phải đâm lao theo tên tiểu từ này thôi. Sinh tử của mình còn chưa

biết, mà tên cháu trai của mình lại vô pháp vô thiên như vậy, sự tình này chỉ dám để trong lòng không cho người ngoài biết. Quả thật là rối rắm. Cứ đà này, cục diện đã diễn ra rộng khắp, một trận chiến sống còn là không thể nào tránh khỏi!

Mình có thể đi nói với ai đây? Nói với mẫu thân sao? Làm vậy khác nào làm cho lão thái thái từ này về sau không thể yên giấc sao? Thậm chí ngay việc mình và đứa cháu này đều phải mất mạng cũng có thể xảy ra. Còn nói với muội muội ư? Từ sau cái chết của muội phu, muội muội đã mất hết can đảm sống, nếu nói với nàng rằng đứa con còn lại đang liều mạng như chồng của nàng thì có trời mới biết muội muội có hay không lại ngã xuống lần nữa, lại hôn mê thêm mười tám năm nữa khi mà trận chiến sắp tới còn chưa biết thắng bại!

Hai người này là hai người duy nhất trên thế gian này có thể khuyên can Quân Mạc Tà nhưng đánh chết Đông Phương Vấn Tình thì hắn cũng không dám thông tri bởi vì hậu quả của việc này không ai có thể gánh vác nổi!

Cho dù là Đông Phương Vấn Kiếm và Đông Phương Vấn Đao, lão đại Đông phương không cần hỏi cũng biết phản ứng của hai người đó là gì: Tất nhiên là lông mày nhíu lại, cả người chấn động, sau đó thì mặt mày hớn hở, cười ha ha. Một người cười, một người đến nói: Cháu ta quả thật rất rốt! Không hổ là cháu của lão tử! Quả nhiên là anh hùng hảo hán! Cậu là hào kiệt, cháu dũng mãnh không kém! Nhưng hành động lớn như vậy sao lại thiếu ta được? Ngàn vạn lần không thể thiếu ta được, lão tử phải bồi tiếp cháu ta mới được, ai không để ta đi ta chơi chết người đó...

Nghĩ đến đây, Đông Phương Vấn Tình cảm thấy vô lực, cơ hồ muốn khóc. Thằng cháu này của ta thật đúng là yêu tinh chuẩn mực chuyên môn quấy phá mà. Lần này lại đem lão tử nướng trên lửa, con bà nó là con gấu, mùi vị này thật là khổ sở mà.

- Nào có mạo hiểm gì đâu? Cậu àh, người hãy thoải mái, thả lỏng tinh thần. Hãy ngồi xem cháu ngoại người đại sát tứ phương như thế nào, cứ xem đây là một màn trình diễn công phu cực kỳ phấn kích đi.

Quân Mạc Tà cười dài nói:

- Hơn nữa, tất cả mọi người đều chỉ có một mạng. Ai không sợ? Nếu không tới lúc chết thì dù nhảy xuống vực sâu vạn trượng cũng gặp kỳ ngộ thoát chết, còn nếu đến lúc chết thì cũng có thể bị sặc nước mà chết. Người không cần phải lo lắng nhiều, cái gì tới sẽ phải tới. Bà mẹ nó, làm tới thôi, sợ gì!

Lão đại Đông phương mấy ngày nay lo lắng gần chết, bây giờ nghe hắn nói suýt nữa nghẹn họng mà chết thật.

- Tên súc sinh này, sao ngươi có thể nói vậy được. Nếu lỡ tên hỗn đản nhà ngươi có gì không hay xảy ra thì bà ngoại ngươi mỗi ngày không lột da ta vài ba lần chắc mặt trời mọc từ hướng tây, còn mẹ ngươi không xem ta là kẻ thù mới là lạ. Lão tử còn bị bạn bè xa lánh. Cậu ngươi ngoài việc treo cổ tự tử thì cũng không còn đường nào khác. Ngươi, cái thằng oát con này, cái đồ hỗn trướng...

- Ai da, nói cho cùng thì người cũng đang lo lắng cho con. Người yên tâm, không có việc gì đâu. Ít nhất, người sẽ không có việc gì. Bà ngoại cũng không phải là không nói lý lẽ như người nói đâu. Con xem bà ngoại vẫn lo cho người đó thôi, không để cho người mất thể diện đâu.

Quân Mạc Tà cười híp mắt an ủi. Đông Phương Vấn Tình trừng mắt, muốn khóc quát:

- Oát con, ngươi thúi lắm, suy nghĩ cho ta? Giữ thể diện cho ta. Cậu ngươi đã hơn sáu mươi, mà năm ngày trước còn bị lão thái thái đánh trên đầu trên cổ, giữ thể diện cho ta như vậy đó, thể diện thật lớn a!

Quân Mạc Tà líu lưỡi, không thể tưởng được, cậu mình uy nghiêm như vậy mà vẫn phải bị ăn đòn như vậy. Xem ra Bà ngoại thật đúng là

dũng mãnh!

Đông Phương Vấn Tình than thở một hồi, rốt cục cũng dừng lại, cắn răng nói:

- Thôi thôi thôi, ta cũng không quản nhiều như vậy. Điểm này ta cũng hiểu, dù sao lão tử cũng muốn tại Hoa Cúc thành này điên cuồng một hồi. Không phải chỉ là liều mạng bồi quân tử sao, người chết sẽ lên trời, chỉ mong có một tia hy vọng, cho dù phải nộp cái mạng già này ta cũng muốn ngươi bình an trở về. Nếu thật sự là không được thì cậu cháu ta cùng lên trời. Ta lo lắng cái rắm gì nữa, con mụ nội nó, tới đâu hay tới đó...

Mắng chán rồi, hắn ũ rũ quay trở ra đi về phòng ngủ. Xem ra lão đại Đông Phương hiểu được.

- Ai, cuối cùng cũng chịu hiểu.

Quân Mạc Tà, hai tay vuốt mũi, nói một câu rồi sau đó thân ảnh lóe lên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hắn đã vào bên trong Hồng Quân Tháp.

Lần thứ hai tiến vào bên trong Hồng Quân Tháp, cảm thụ thiên địa linh khí nồng hậu, Quân Mạc Tà rung động không tự chủ được hai mắt, mở to.

Trước mắt Quân đại thiếu gia, thân thể Mai Tuyết Yên nhỏ nhắn xinh xắn, trắng như tuyết, đang nằm bất động, xung quanh người không ngừng truyền ra âm thanh xương cốt kêu răng rắc, kéo dài không dứt.

Cùng lúc đó Quân Mạc Tà kinh hỉ phát hiện, trên đỉnh đầu Mai Tuyết Yên đã hình thành một cái lốc xoáy nho nhỏ, một lượng linh khí to lớn trong Hồng Quân Tháp đang điên cuồng lao đến, thông qua vùng xoáy tiến vào thân thể nhỏ xinh kia.

Đúng là hấp thụ linh khí có thể thay đổi thể chất. Hình dạng trước mắt của Mai Tuyết Yên có thể nói có chút kỳ quái. Thân thể của nàng vẫn đang nằm, vẫn là hình dạng huyền thú. Nhưng lại dùng cách hấp thu địa linh khí của nhân loại, loáng thoáng xuất hiện thân ảnh yêu điệu, một thân ảnh phong hoa tuyệt đại.

Tâm trong trời đất, ý nắm càn khôn, gặp thần giết thần, gặp quỷ chém quỷ.

Đây đúng là dấu hiệu xuất hiện của Khai Thiên Tạo Hóa Công tầng hai.

Quân Mạc Tà thật không ngờ, Mai Tuyết Yên tiến cảnh nhanh chóng như vậy. Mình chỉ mới không vào có vài ngày, mà giờ đây lại gặp lúc Mai Tuyết Yên đột phá. Cái này cũng quá kinh người rồi.

Hơn nữa nhìn dạng này, quá trình đột phá cũng sắp kết thúc, sắp đại công cáo thành. Nhìn nàng hắn nghĩ tới lúc mình đột phá, quả thật không bằng. Quân Mạc Tà không khỏi than thở một tiếng. Hắn thật không ngờ, Mai Tuyết Yên sớm đã là tu vi tứ cấp Tôn Giả, cách Thánh Giả cũng chỉ có một bước mà thôi, hiện giờ lại đang tu luyện lại từ đầu, mà lại tu luyện công pháp nghịch thiên Khai Thiên Tạo Hóa Công, nếu tiến độ không mau thì thật đúng là không có thiên lý.

Mắt thấy Mai Tuyết Yên tiến bộ thuận lợi, cũng không có gì nguy hiểm, vốn đã kinh ngạc khi gặp cảnh giai nhân đột phá, nghĩ rằng nàng cũng sẽ chịu cảnh thống khổ nguy hiểm như mình khi còn ở Quân gia nhưng cuối cùng lại ko có nên hắn cũng an tâm một chút. Ngoài Tuyết Yên, cũng không còn vật gì nằm trong tầm nhìn của hắn ngoại trừ một thứ.

Vị trí mà Mai Tuyết Yên nằm trước đây chính là ở dưới Thiên Địa Linh Mạch, hiện giờ là thân thể Xà Vương đang nằm đó. Tâm tình đang vui mừng của Quân Mạc Tà nháy mắt trở nên trầm trọng. Hắn chậm rãi đi tới, ngồi xuống bên cạnh Xà Vương. Nhìn nàng ngủ say, hắn thở dài cúi đầu nói:

- Thiên Tầm... Ngươi... ngày đó sao phải làm vậy. Tình ý này làm sao bảo Quân Mạc Tà ta thừa nhận cho được... như thế nào báo đáp đây...

Xà Vương hoàn toàn không có phản ứng gì, chỉ lẳng lặng ngủ say. Hơi thở vững vàng, sinh mệnh không còn nguy hiểm gì, nhưng cũng không có chút dấu hiệu nào sẽ tỉnh lại.

Quân Mạc Tà ngồi ngơ ngơ ngẩn ngẩn dưới tàng cây, bên cạnh Xà Vương. Trên cây nhiều điểm tinh mang nhấp nháy rơi xuống trên người hắn và Xà Vương Thiên Tầm, tạo thành màn sương mù che trước mặt hắn, hắn hiện giờ cũng không biết mình đang suy nghĩ gì.

Trong lòng tựa hồ rất bình tĩnh nhưng lại có chút hỗn loạn. Muốn nghĩ lại chuyện cũ nhưng lại không được. Ở trong này, hắn có hai vị hồng nhan, một vì người nhà của hắn bị đánh đến nỗi phải quay lại hình dạng huyền thú, bây giờ vẫn đang phải cố gắng tu luyện. Một vì sự chủ quan nhất thời của hắn mà bị đánh đến nỗi bây giờ không tỉnh dậy được.

Tất cả chuyện này hết thảy cũng vì hắn mà ra.

Ở nhà còn có Độc Cô Tiểu Nghệ và Quản Thanh Hàn, ông nội và mẫu thân đang đợi hắn. Nghĩ đến cảnh mỗi ngày mọi người đều cầu nguyện cho mình, cầu nguyện mình có thể bình an trở về. Mỗi ngày đều vì an nguy của mình mà cảm thấy sốt ruột. Còn có thúc thúc và thẩm thẩm cũng đang chờ mình, giúp họ lên kế hoạch, một kế hoạch lớn giải cứu các tâm hồn trẻ nhỏ cô độc khắp thiên hạ, để cho bọn chúng có được một cuộc sống bình an.

Con người ta sống rốt cuộc là vì cái gì?

Quân Mạc Tà chợt đột nhiên nhớ lại vấn đề muôn thuở này. Mình trước khi đến đây cũng không có mục tiêu nhưng hiện tại Quân Mạc Tà cơ bản có thể xác định trên đời này có rất nhiều người sống chỉ là vì bản thân mình, đơn giản vậy thôi.

Nếu mình chết đi, địch nhân sẽ thoải mái cười to nhưng thân nhân của mình sẽ vì vậy mà đau thương. Đây là trách nhiệm mà mình cần phải hiểu và cũng chính là động lực để Quân Mạc Tà phải sống.

Tâm hồn của mẫu thân, trước mắt phân hai nửa, một nửa đã đi theo phụ thân, một nửa khác vì mình mà ở lại trần thế. Tên ương ngạnh Dạ Cô Hàn vì Mộ Dung Tú Tú mà sống, cũng vì Mộ Dung Tú Tú mà chết.

Còn có thẩm thẩm Hàn Yên Dao, kiếp nầy thề nguyện mãi chờ thúc thúc của mình.

Mai Tuyết Yên và Thiên Tầm cam tâm tình nguyện hy sinh vì mình.

Mình nhất định phải làm cho những người quan tâm lo lắng cho mình được vui vẻ, thoải mái. Còn kẻ địch thì phải cho hắn viễn vĩnh chôn vùi trong bóng tối. Ai khiến các ngươi làm địch nhân của Tà Quân ta?

Quân Mạc Tà thở ra một hơi thật dài, ánh mắt chuyển từ hoang mang đến phát ra quang mang, miệng lẩm bẩm:

- Từ đây về sau, ta sẽ không tiếp tục sống vì mình, cũng không sống vì thiên hạ. Ta chỉ sống vì những người yêu thương ta mà thôi!

Sau khi suy nghĩ thông suốt, thần trí đã khôi phục lại bình thương, Quân Mạc Tà chỉnh đốn lại tư tưởng một chút, trong lòng cảm thấy thoải mái rất nhiều. Đoạt Thiên chi chiến, liên quan tương lai Huyền Huyền đại lục, dĩ nhiên là trọng yếu. Bị ngoại tộc xâm lấn, tình hình rất nguy hiểm, hậu quả lại càng nghiêm trọng. Nhưng hiện giờ ta làm như vậy có đúng không, hay là...

Mặc kệ, ta quyết định như vậy là đúng. Ta đúng.

Tu thân, tề gia rồi sau đó trị quốc bình thiên hạ, nhà không vững thì thiên hạ hưng vong cũng chẳng quan hệ gì tới ta. Ta tới bây giờ cũng không phải là đại hiệp gì đó. Ta cũng chỉ tốt hơn một chút so với tiểu nhân thôi. Không hơn nữa!

Có câu, quan tham buộc dân làm phản, không thể không phản. Hoặc rất nhiều người có thể vì thiên hạ muôn dân cam tâm tình nguyện hy sinh bất kể hậu quả như thế nào. Nhưng tuyệt đối không phải là Quân Mạc Tà ta. Ta có thể chết trận trong Đoạt Thiên chi chiến nhưng không thể bị người giết vì lý do Đoạt Thiên chi chiến.

Ta không sai!

Quân Mạc Tà trầm giọng nói lớn, trong lòng hắn cảm thấy sung sướng. Vừa mới nói xong, hắn cảm nhận sự khác thường bên người. Quay qua nhìn thì thấy Mai Tuyết Yên đã đình chỉ vận công, đang ở trước mặt lo lắng nhìn mình.

- Ý, ta không sao, không có việc gì đâu. Ta vừa nghĩ thông suốt một việc nên bây giờ cảm thấy rất tốt.

Quân Mạc Tà kiên định, tươi cười ôn hòa. Hắn nói mấy câu đó có chút lặp lại nhưng khẩu khí càng ngày càng kiên định.

Mai Tuyết Yên ánh mắt chớp chớp, đột nhiên chìa móng vuốt viết xuống đất:

- Cho ta đan dược.

- Đan dược?

Quân Mạc Tà chấn động. Hắn nhìn Mai Tuyết Yên thật kỹ, kinh hỉ phát hiện, Hiện tại Mai Tuyết Yên đã đạt tới trình tự bát cấp huyền thú, nàng hiện tại cần đan dược hiển nhiên là muốn đột phát để có thể đạt tới cảnh giới hóa thân thành người.

Tổng cộng chỉ vài ngày không thấy nàng, không thể tưởng được Mai Tuyết Yên có thể làm ra đột phá lớn như vậy. Tuy rằng mắt thấy Mai Tuyết Yên đột phá nhưng một đường tu luyện huyền công, càng về sau đột phá càng khó, cho dù là trùng tu cũng vậy. Trong dự liệu của Quân Mạc Tà, ít nhất cần phải có một thời gian nữa thì Mai Tuyết Yên mới đạt

tới cảnh giới bát cấp huyền thú. Nhưng hiện tại nàng đã vượt qua giới hạn này, chỉ cần một tháng.

Mắt thấy Tuyết Yên lộ rõ sự kiên quyết và trong mắt có chút đau lòng, Quân Mạc Tà trong lòng chấn động, hắn chợt hiểu ra:

- Xà Vương bị thương, đối với mình là một đả kích lớn lao. Đối với Mai Tuyết Yên lại càng đả kích lớn hơn nữa. Chỉ sợ sau khi thấy Xà Vương bị thương, bị đã kích lớn như vậy, làm cho Mai Tuyết Yên luyện công ngày đêm không ngủ không nghỉ.

Nếu đổi lại là người khác, mượn đan dược mạnh mẽ để tăng thực lực không nghi ngờ gì sẽ bị tâm ma quấy nhiễu vì cảnh giới bản thân không đủ hoặc tệ hơn còn bị dược lực khổng lồ làm cho tan xương nát thịt, chết oan uổng.

Nhưng Mai Tuyết Yên lại khác, bởi vì Mai Tuyết Yên tu luyện Khai Thiên Tạo Hóa Công và hiện đang ở trong Hồng Quân Tháp và thứ ba là Hóa Hình huyền thú chỉ cần tâm cảnh đạt tới cửu cấp là được. Mai Tuyết Yên hiện tại công lực tuy rằng còn thiếu một chút bản thân có tu vi đạt tới Tôn Giả cấp bốn. Thậm chí lần trước liều chết dùng Thánh Vương đan ngắn ngủi đột phá tu vi tới Tôn Giả cực hạn, tiếp cận Thánh Giả cảnh giới. Thứ tư, kinh mạch trong cơ thể Mai Tuyết Yên từng được giải khai. Cho nên toàn bộ chướng ngại đều đã không có gì đáng ngại nữa.

Mai Tuyết Yên hiện tại đã khôi phục đến tu vi bát cấp đỉnh phong. Nàng có thể nhẫn nhịn đến bây giờ đã là không dễ dàng gì. Nếu không phải đột phá Khai Thiên Tạo Hóa Công tầng thứ hai chỉ sợ Mai Tuyết Yên cũng không dám làm như vậy.

Quân Mạc Tà gật gật đầu, từ trong người lấy ra mấy khỏa đan dược để Mai Tuyết Yên ăn vào, đầu tiên là Diệp Cốt đan, sau đó là Thiên Nguyên Đan, Tụ Nguyên Đan, Thông Nguyên Đan, Vô Cực đan và Thiên Cực đan.

Mai Tuyết Yên cũng không do dự, vận chuyển Khai Thiên Tạo Hóa Công thuận lợi hóa giải dược tính của đan dược Diệp Cốt đan, sau đó dùng tiếp Thiên Nguyên Đan...

- Mạc Tà, chàng giúp ta lấy bộ quần áo lại đây, rồi ra ngoài trước đi.

Quân Mạc Tà chợt nghe thấy âm thanh quen thuộc, mừng rỡ quay đầu nhìn lại chỉ thấy Mai Tuyết Yên vẫn còn nguyên dạng huyền thú nhưng đã mở miệng nói chuyện, đang trừng mắt nhìn mình, như ra lệnh.

Phải biết rằng Mai Tuyết Yên lúc này bị đánh trở về nguyên hình, quần áo đã bị hủy. Lần này không cần dùng hết kim đan, chỉ cần dùng Thông Nguyên, Tụ Nguyên và Thiên Nguyên tam đan đã có thể dễ dàng hóa hình. Vô Cực đan và Thiên Cực đan phải đợi khi Mai Tuyết Yên hóa hình xong, lấy hình thái con người sử dụng đan dược mới có công hiệu lớn nhất.

Nhưng lần trước lúc hóa thân hình người lại gặp phải tình trạng xấu hổ cho nên lần này Mai Tuyết Yên chuyện đầu tiên là muốn đuổi tên lưu manh này đi, bằng không thì hậu quả khó lường.

- Vì sao lại phải đi ra ngoài? Ta cũng không phải chưa thấy qua, chúng ta là phu thê, không cần phải khách khí như vậy chứ?

Quân Mạc Tà sờ cằm, cười một tiếng nói, ánh mắt lóe lên một chút háo sắc rồi khôi phục lại như cũ. Quân đại thiếu gia miệng lại ba hoa:

- Ngươi...Đi ngủ... Ta ngủ tiếp đây, dù sao ta cũng phải nghỉ ngơi. Mà xem ra công lực vẫn chưa đủ để hóa hình. Dục tốc bất đạt, nên cũng cố nhiều một chút sẽ tốt hơn, cũng không cần gấp gáp như vậy!

Mai Tuyết Yên có rất nhiều biện pháp đối phó Quân Mạc Tà. Câu nói đầu tiên làm cho Quân đại thiếu gia sốt ruột đứng lên.

- Nãi nãi của ta, vì chờ ngươi hóa hình lần thứ hai, ta trông mòn con mắt. Nàng bây giờ lại nói một câu không vội. Nàng không vội, nhưng ta

vội a!

- Được, quần áo của nàng đây, ta sẽ đi ra ngoài. Như vậy là được rồi chứ gì!

Quân Mạc Tà bất đắc dĩ phải làm theo, lòng thầm nhủ: "Tiểu cô cô, chờ ngươi hóa thành hình người, khi đó sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại".

Quân đại thiếu gia lấy ra bộ quần áo đặt một bên rồi quay người rời khỏi Hồng Quân tháp. Nhưng lúc rời đi, hắn liếc mắt nhìn liền cảm giác một trận mê muội. Trong mắt hắn, tại gốc cây thần bý đang chiếu hào quang, bao phủ bên trong linh khí nồng đậm là thân ảnh quen thuộc, lẳng lặng đứng đó. Một đôi mắt tuyệt đẹp mang theo khát vọng và thâm tình vô hạn, còn có chút lệ quang óng ánh, không hề chớp mắt nhìn Quân Mạc Tà.

Đã lâu rồi, Mai Tuyết Yên.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 107: Có Ngươi Ở Đây Thật Tốt

Quân Mạc Tà muốn cười một cái nhưng lại phát giác cơ mặt mình cứng ngắt, hắn muốn tiến lên nhưng lại phát hiện mình không thể cử động, cảm giác hạnh phúc sau khi mất rồi lại được trong phút chốc đã tràn đầy đầu óc.

Tuy sớm biết sẽ có ngày này, biết mình sắp gặp lại giai nhân, cảm giác được bản thân đã chuẩn bị kỹ càng để đón Mai Tuyết Yên trở về…

Nhưng đến lúc sự đáo lâm đầu Quân Mạc Tà vẫn chưa tiếp nhận nổi!

Thì ra cảm giác hạnh phúc cũng là một áp lực cực lớn!

Quân Mạc Tà cảm giác tiếng nói mình run lên, thậm chí để lên tiếng cũng vô cùng khó khăn… Cổ họng khô khốc, sống mũi bỗng cay cay…

Bên trong màn linh khí nồng đậm, thân ảnh màu trắng bỗng rung động dữ dội, lông mi nhẹ lay động, hay giọt nước mắt nhẹ nhàng nhỏ xuống.

(Lệ vô tình vì ai mà rơi)

Linh khí cùng sương mù mờ ảo, Mai Tuyết Yên khẽ run người, bước đến hai bước, sau khi trông thấy Quân Mạc Tà thì thân thể xinh đẹp nhỏ bé lại càng run rẩy, một nụ cười thê lương vang lên, sau đó đột nhiên nàng ngồi xổm xuống, hai tay bưng kín mặt…

Nước mắt theo đôi tay ngà ngọc tuôn trào…

Quân Mạc Tà khẽ gầm nhẹ, sau đó bước đến ôm chặt giai nhân vào lòng. Mai Tuyết Yên Lúc này cũng đã quên hết xung quanh, vừa khóc vừa ôm lấy hắn.

Trong khoảng thời gian này tuy hai người luôn gặp mặt nhưng khi Mai Tuyết Yên dưỡng thương hóa lại nhân hình, hai người lại cùng có một cảm giác như đã xa cách ngàn năm..

Phảng phất như đã qua lâu rồi kể từ lần gặp trước…

Hai người yên lặng ôm lấy nhau, cảm nhận được thân thể cùng linh hồn đối phương hòa quyện vào mình, một lúc sau Mai Tuyết Yên mới nhẹ nhàng rời khỏi lồng ngực Quân Mạc Tà, khuôn mặt kiều diễm ửng đỏ, nhẹ giọng:

- Thiếp… thay đổi rồi sao?

- Đã thay đổi rồi… Trước kia chỉ là đẹp như thiên tiên, lúc này chính là thiên tiên hóa người, càng đẹp hơn.

Quân Mạc Tà vừa tham lam ngắm nhìn gương mặt Mai Tuyết Yên vừa nói.

- Vẫn lém lỉnh như trước… Trước kia… Thiếp…

Nói được vài tiếng Mai Tuyết Yên lại khẽ run người, gắng gượng nhịn xuống rồi nhẹ nhàng:

- Cám ơn chàng…!

Mặc dù nàng nói vô cùng khó hiểu nhưng hai người đều biết rõ: Trong đoạn thời gian này chính là lúc Mai Tuyết Yên yếu nhất cả về thể xác lẫn tinh thần.

Tin rằng lúc đó chỉ cần Quân Mạc Tà lộ ra một chút dị thường cũng đủ cho Mai Tuyết Yên đi đến cảnh vạn kiếp bất phục.

Nhưng Mai Tuyết Yên đã không thất vọng.

Hết thảy đều như xưa!

Nhưng lần này mới chính là chân tình của nàng! Nói nhiều lời vô ích, đạo lí này cả Mai Tuyết Yên và Quân Mạc Tà đều hiểu được, chỉ có hành động là chứng minh được hết thảy!

Mai Tuyết Yên dốc lòng tu luyện mong sớm hồi phục, nhưng Quân Mạc Tà cũng luôn bên cạnh nàng dùng tâm cảnh chiến đấu, bảo trì ý niệm ngày xưa mới thực sự khó khăn!

Mai Tuyết Yên tu luyện thành công, tâm cảnh Quân Mạc Tà cũng phát triển một bước! Ích lợi này không thể nói là không lớn.

- Ngốc quá!

Quân Mạc Tà sao lại không hiểu ý tứ của Mai Tuyết Yên, hắn hít nhẹ, mỉm cười:

- Chúng ta là vợ chồng vốn một thể, nếu ta đánh mất bản tâm thì nàng cũng thất bại… Nhưng nếu nàng thất bại trước thì ta ra sao?

Hắn chìa tay, nhẹ nhàng ôm Mai Tuyết Yên vào lòng, hạnh phúc thở dài:

- Chúng ta… tuy hai mà một.

Mai Tuyết Yên cũng không dãy dụa, nhẹ nhàng nghiêng trán, rúc vào lòng Quân Mạc Tà, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc. Giờ phút này nàng không cần nói gì nữa, bất cứ lời nói gì cũng đều là dư thừa!

Đã không cần phải nói!

Hai trái tim cùng nhịp, thời khắc này như vĩnh cửu! Tử sắc linh khí nồng đậm từ Hồng Quân Tháp tỏa ra lấy hai người làm trung tâm nhẹ nhàng chuyển động tạo thành một màng hào quang kinh diễm..

Một lúc sau Quân Mạc Tà cười to phá vỡ yên lặng, tham lam hít lấy hương thơm từ người Mai Tuyết Yên, thỏa mãn nói:

- Nương tử, trước hết chúng ta tìm một viên phòng đi. Nàng có biết không, ta đã thật sự không nhịn được nữa rồi, bản thân như muốn nổ tung, không tin nàng có thể sờ…

Sắc lang thủy chung vẫn là sắc lang, mở miệng đã nói điều thô tục. Nhưng mà sắc lang này vừa lên tiếng đã phá vỡ sự xấu hổ…

Mai Tuyết Yên gắt khẽ, đẩy nhẹ hắn ra, vừa tức giận vừa buồn cười, người này quả là vô sỉ hết mức, lại còn muốn mình "sờ", có thể tùy tiện sờ sao? Thật là không biết xấu hổ, đáng giận đáng giận!

- Thế thì đi mà tìm Quản tỷ tỷ của chàng! Tìm ta làm gì vô ích!

Mai Tuyết Yên đỏ mặt hừ một tiếng, ra sức giãy khỏi lòng ngực hắn rồi phi thân, chỉ một động tác này cũng đã hiển lộ thân pháp cùng khinh công cao minh của nàng, không chút gì kém hơn so với trước.

Mai Tuyết Yên lúc này chỉ vừa hóa nhân hình đã có được khinh công không kinh khủng như thế, nếu hồi phục hoàn toàn thì tốc độ cùng thân pháp sẽ đạt đến cảnh giới nào!

- Trong khoản thời gian này không có nàng ta mệt chết đi.

Quân Mạc Tà than nhẹ, cũng không nói tiếp, chỉ yên lặng mà đứng, nhìn thấy thân ảnh Mai Tuyết Yên yểu điệu như thiên tiên, hắn lại than thở:

- Hiện tại nàng đã trở lại, thật tốt quá!

Mai Tuyết Yên dừng lại, cúi đầu đáp khẽ:

-Thiếp biết!

Mai Tuyết Yên nhìn đến Thiên Tầm, ánh mắt ảm đạm:

- Ngày đó thiếp thấy Thiên Tầm ở đây, thiếp đã biết… thế nên thiếp không hỏi, cũng không dám hỏi…

Nàng lại thâm tình nhìn Quân Mạc Tà, giọng điệu vô cùng tin cậy:

- Nhưng thiếp tin tưởng, chỉ cần có chàng thì Thiên Tầm sẽ tỉnh lại! Thiếp chẳng phải đã hồi phục rồi sao!

Quân Mạc Tà gật đầu:

- Thiên Tầm nhất định sẽ tỉnh lại!

Những việc Quân Mạc Tà làm trong thời gian này Mai Tuyết Yên cũng biết, cũng không cần hắn dài dòng thuyết minh. Hai người lẳng lặng đứng một hồi lâu, chỉ cảm thấy trong lòng có rất nhiều cảm giác phức tạp… Mai Tuyết Yên hóa hình thành công, hai người đều vô cùng vui mừng, cho dù dùng bất cứ lời lẽ nào cũng không thể diễn tả được sung sướng cùng kích động trong lòng.

Nhưng thương thế Xà Vương cũng chưa thuyên giảm khiến cho hai người tuy sung sướng nhưng vẫn còn điểm buồn phiền…

Đủ loại cảm giác trong lòng, hai người cảm thấy có ngàn vạn lời nói muốn nói với nhau, nhưng đều không thốt lên lời…

- Tuyết Yên, hiện tại nàng đạt đến cảnh giới gì rồi?

Quân Mạc Tà phá vỡ bế tắc.

- Thiếp ở đỉnh bát cấp, sau khi dùng ba viên đan dược khiến công lực cùng thể chất được tích lũy trực tiếp tăng lên cửu cấp hóa hình, cũng là cảnh giới Chí Tôn. Sau đó lại dùng Huyền Cực đan, Thiên Cực đan khiến thực lực lại tăng thêm một bậc… Hiện tại tuy rằng vẫn chưa được như cũ nhưng cũng đã ở khoảng trung giai Tôn Giả.

Mai Tuyết Yên có chút không vừa lòng, mặc dù tiến độ trước mắt đã là vô cùng nhanh chóng, nàng nằm mơ cũng không dám tưởng tượng

nhưng Quân Mạc Tà sẽ lập tức phải đối chiến với chủ lực của Tam Đại Thánh Địa, lấy chiến lực của nàng còn lâu mới đủ.

Nhưng Quân Mạc Tà đã vô cùng kinh ngạc, mắt chữ O mồm chữ U, cằm chỉ thiếu một chút là chạm đất.

Hắn nhớ rõ ràng, bản thân khi trước đột phá Tạo Hóa Công tầng hai chỉ là Ngọc Huyền, đột phá tầng ba cũng chỉ đến Thiên Huyền, so sánh với Mai Tuyết Yên thì quả là một trời một vực.

Sao có thể như thế?

Cho dù có thể có chênh lệch nhưng cũng không thể kém xa như thế!

- Ta sau khi đột phá tầng hai Tạo Hóa công chỉ đạt được đỉnh Địa Huyền, tiếp cận Thiên Huyền…

Mai Tuyết Yên lườm hắn một cái rồi cười nhẹ:

- Phải biết sằng sau khi đột phá thiếp lại tiếp tục dùng năm viên đan dược, so với tu luyện hai trăm năm còn muốn hơn… Chàng xem nhẹ việc này sao?

- Nhưng như vậy cũng quá nhanh đi!

Quân đại thiếu gia vẫn chưa tin tưởng, không cam lòng lên tiếng… Loại cảm giác thất bại này khiến hắn vô cùng buồn bực, lúc này hắn chỉ muốn bắt lấy mỹ nữ trước mắt vỗ mông vài cái thu lại lợi tức…

- Không ngờ rằng chàng còn có bản lĩnh này… Thật không ngờ nha.

Mai Tuyết Yên lại lườm hắn một cái.

Mai Tuyết Yên vừa nói, Quân Mạc Tà đã biết vấn đề chênh lệch thực lực là do đâu. Mai Tuyết Yên kinh nghiệm lịch duyệt sung túc, thực lực bản thân vốn đã vô cùng lớn... Còn Quân Mạc Tà thì ngược lại, tuy linh

khí Hồng Quân Tháp hấp thu rồi cung cấp to lớn nhưng hắn có thể chân chính sử dụng chỉ có một phần nhỏ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 108: Dò Xét

Hơn nữa Quân Mạc Tà là người đi đầu con đường này, Mai Tuyết Yên theo kinh nghiệm của hắn mà tiến nên tránh khỏi việc đi vòng , thiên phú thân thể của huyền thú so với nhân loại cao hơn nên tốc độ tu luyện của nàng mới kinh khủng như thế.

Chỉ có một điểm tiếc nuối duy nhất đó là ưu đãi dành được từ Hồng Quân tháp chỉ có Quân Mạc Tà độc chiếm, các bảo bối cùng kĩ năng ở đó chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Cho dù nàng tu luyện bên trong Hồng Quân tháp nhưng nàng vẫn không phải chủ nhân chân chính của nó.

Từ điểm này nên cho dù Mai Tuyết tu luyện cùng loại công pháp nhưng cũng không thể đạt hiệu quả như Quân Mạc Tà: Mở tầng một được Âm Dương Độn, tầng hai được Hỗn Độn hỏa và Tạo Hóa Lô….

Quân Mạc Tà nhíu mày sau nghĩ, sau đó trầm tư:

- Ta truyền thụ cho nàng khẩu quyết, nàng cố gắng ghi nhớ rồi tu luyện. Nhưng không nên miễn cưỡng, nếu tu luyện được thì tốt, không được cũng không sao.

Mai Tuyết Yên thấy thái độ hắn nghiêm túc nên cũng gật đầu.

- Thiên hữu càn khôn, Địa phân âm dương, âm dương luân hồi khiến vạn vật sinh sôi. Con người từ âm dương mà ra, tạo hóa từ âm dương mà

ra rồi lại biến vào âm dương, vạn vật đều có thể ẩn dấu, tùy ý di chuyển rồi trở về âm dương…

Đây chính là khẩu quyết của Âm Dương Độn.

Quân Mạc Tà đọc kĩ từng chữ.

Âm Dương Độn – công phu thần diệu độc nhất vô nhị! Chỉ cần luyện thành có thể khiêu chiến cao thủ vượt cấp, chỉ cần luyện thành thì dù là thực lực Ngân Huyền cũng có thể bình yên mà thoát khỏi cao thủ Thánh Hoàng.

Chiến đấu sau này chắc chắn sẽ vô cùng khó khăn, địch nhân thực lực càng cao nguy hiểm sẽ càng lớn. Cấp độ của Mai Tuyết Yên hiện nay tuy không thấp nhưng khi gặp Thánh Vương hoặc Thánh Hoàng vẫn rất khó để tự bảo vệ. Chỉ có khi nàng học được Âm Dương Độn mới có thể bảo trụ được sinh mạng!

Đối với Quân Mạc Tà bây giờ, tính mạng người thân là quan trọng nhất!

Quân Mạc Tà lúc trước đã từng truyền thụ công phu này cho Quân Vô Ý nhưng Quân Vô Ý lại không thể tu luyện được, có thể là do thiên phú khác nhau, cũng có thể chỉ có người luyện qua Khai Thiên Tạo Hóa Công mới có thể học được độn pháp thần kỳ này…

Đối với việc truyền thụ cho Mai Tuyết Yên, Quân Mạc Tà cũng chỉ ôm một tia hi vọng, nếu có thể học được nàng liền có một tấm hộ thân phù bảo mệnh cường đại…

Mai Tuyết Yên tập trung suy nghĩ, với trí nhớ cùng thiên phú của nàng học thuộc khẩu quyết là khá dễ dàng.

- Đây chính là khẩu quyết tu luyện công pháp độc môn Âm Dương Độn, sau khi luyện thành có thể ẩn thân vào hư không, chỉ cần có Kim,

Mộc, Thổ, Thủy, Hỏa liền có thể ẩn nấp, che dấu toàn bộ khí tức của bản thân, có thể nói đây là công phu thần diệu nhất thiên địa.

Quân Mạc Tà trầm giọng:

- Nàng cố gắng tu luyện, đây chính là công pháp bảo mệnh của ta từ trước đến nay!

Tuy ngữ khí hắn khá thoải mái nhưng Mai Tuyết Yên lại chấn động!

Có thể ẩn thân vào hư không…

Cuối cùng nàng đã hiểu rõ, Quân Mạc Tà có thể thi triển thân pháp thần kỳ chấn nhiếp mọi người lúc trước chính là nhờ công phu này.

Quân Mạc Tà lại khẳng khái truyền lại cho nàng khiến nội tâm nàng vô cùng ngọt ngào, cảm giác hạnh phúc ngập tràn! Cũng không phải do công phu trân quý mà chính là do tâm ý của Quân Mạc Tà, nếu là người khác có công phu thần diệu này, cho dù là vợ chồng cũng sẽ không truyền ra!

Nhưng Quân Mạc Tà lại khác!

Điều này cũng nói lên tâm ý của Quân Mạc Tà: Cho dù có chuyện gì xảy ra, ta vẫn luôn tin tưởng nàng!

Nhưng hành động so với lời nói, trọng lượng của hành động lại nặng hơn vạn lần!

- Mạc Tà, chàng sẽ không sao, thiếp cũng sẽ không sao…

Đôi mắt Mai Tuyết Yên đã hoe đỏ.

- Ngốc quá, hiện tại ta không dạy nàng thì tương lai cũng sẽ dạy cho con gái chúng ta, cò gì bí mật đâu, nàng suy nghĩ nhiều làm gì…

Quân Mạc Tà cười hắc hắc:

- Nếu nàng thật sự không yên lòng thì mau thoát y khiêu vũ cho ta xem! Chỉ cần như thế xem như không ai nợ ai, biện pháp này cũng không tồi chứ?

- Chàng…

Mai Tuyết Yên tức giận xuất cước… Tại sao nam nhân này luôn trong lúc mình cảm động mà…

Tiểu biệt thắng tân hôn, huống chi hai người là cửu biệt gặp lại, Quân Mạc Tà liền muốn cùng Mai Tuyết Yên thân mật. Tuy vẻ ngoài kháng cự nhưng trong lòng nàng đã muốn đồng ý, nhưng hai người đều không hẹn mà cùng kềm chế xúc động của bản thân, tiếp tục chờ đợi.

Tất cả chỉ vì một nguyên nhân: Xà Vương vẫn còn ở trong Hồng Quân Tháp.

Tuy Xà Vương đã mất hết tri giác nhưng nàng chính vì Quân Mạc Tà mà thụ thương, thương thế trầm trọng như thế sao lại không khiến Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên cảm động! Xà Vương tuy chưa từng biểu hiện bất cứ gì nhưng tình cảm sâu kín của nàng hai người đã rõ!

Nếu lập tức thân thiết, hai người đều cảm thấy vô cùng hổ thẹn!

Cho dù Thiên Tầm có biết được hay không, việc này đối với nàng vẫn vô cùng tàn nhẫn!

Mai Tuyết Yên tiếp tục lưu lại Hồng Quân Tháp tìm hiểu Âm Dương Độn. Quân Mạc Tà lại giúp Thiên Tầm vận hành một vòng Hồng Mông Tử Khí, giúp nàng lưu lại một tia sinh cơ, sau đó lắc mình đi ra.

Thời gian giúp Mai Tuyết Yên đột phá đã khá lâu, nếu Tam Đại Thánh Địa hành động mau lẹ, hiện tại không chừng đã đến Cúc Hoa thành.

Trận này phải đánh ra sao Quân Mạc Tà còn phải suy tính kỹ càng. Đừng thấy hắn vô cùng tự tin khi nói chuyện với Đông Phương Vấn

Tình, thực sự thắng lợi chỉ dành cho bên có chuẩn bị cẩn thận.

Quân đại thiếu gia thi triển Âm Dương Độn, vô thanh vô tức ẩn vào hư không tiến vào Cúc Hoa thành.

Vừa ra khỏi Hồng Quân Tháp Quân Mạc Tà đã cảm giác được rõ, chỉ vài ngày bộ dáng Cúc Hoa thành đã thay đổi, cảnh còn người mất!

Nếu chỉ nhìn từ bên ngoài, Cúc Hoa thành vẫn như thế, nhưng nếu dùng thần thức dò xét lập tức sẽ phát hiện ra vô số lực lượng thần niệm mạnh mẽ! Những thần niệm này đan xen nhau tạo thành một tấm lưới bao phủ lấy thành, giám soát toàn bộ Cúc Hoa thành!

Không ai có thể thoát ra!

Cảm thụ được đám thần niệm mạnh mẽ này, Quân đại thiếu gia âm thầm tặc lưỡi, xem ra lúc này Tam Đại Thánh địa đã dốc vốn, phái ra rất nhiều cao thủ đến đây!

Cẩn thận tránh khỏi thần niệm dò xét của đối phương, Quân Mạc Tà hiện thân, từ ngã tư đường theo dòng người tiến đến Trần phủ.

Càng đến gần hắn càng cảm giác được tầng lớp thần niệm bao phủ ngày càng dày đặc, cơ hồ có thể xem đám thần niệm xung quanh Trần phủ lúc này chính là tường đồng vách sắt!

Trong lòng Quân Mạc Tà cười giễu: Xem ra Tam Đại Thánh Địa quyết định chọn mục tiêu bảo vệ trung tâm đợt này là Trần gia rồi. Bọn hắn suy đoán mình sẽ ra tay với Trần gia để khơi mào cuộc chiến của hai bên.

Xét về thực lực và thân phận, Trần gia Trần Khánh Thiên không phải là một đại nhân vật, nếu là trước kia liếc qua một cái Tam Đại Thánh Địa cũng không rảnh, nhưng hiện tại nơi này đã thành trọng địa!

Quân Mạc Tà đã bố trí sẵn, âm thầm rao tin Tam Đại Thánh địa đã cho cao thủ bảo hộ Trần Khánh Thiên khắp thiên hạ. Mặc dù đa số đều

bán tín bán nghi nhưng nếu Trần Khánh Thiên thật sự bị giết, thanh danh của Tam Đại Thánh địa sẽ vứt đi!

Cho nên bọn bây giờ bảo hộ Trần gia một cách chặt chẽ là điều nên làm, cũng là điều không thể không làm!

Nhưng Quân Mạc Tà lại không có ý định này, hay là nói hắn chỉ ra chiêu nhử mồi mà thôi, xem Tam Đại Thánh Địa tuyển dụng ra sao.

Cái Quân đại thiếu gia muốn chính là hoàn toàn tiêu diệt Tam Đại Thánh Địa chứ không phải chỉ khiến thanh danh chúng bị tổn hao!

Theo Quân đại thiếu gia, cho dù hắn giết sạch bọn chúng, thiên hạ vẫn là của Tam Đại Thánh Địa!

Ta chỉ cần mạng! Các ngươi chết sạch ta mới thật sự vui vẻ!

Vì thế việc gia chủ Trần gia có chết hay không, hay chết lúc nào lại trở thành thứ yếu!

Cảm thụ được khí thế sâm nghiêm của Trần gia, Quân Mạc Tà cười lạnh, hắn đã nghĩ ra đối sách.

Quân Mạc Tà không chần chờ chậm rãi quay người lại, theo đám đông trở về.

Từ ngoài nhìn vào xem ra Quân Mạc Tà không hề khác biệt với những khách bộ hành khác, bước chân nặng nề, ánh mắt chậm chạp tựa như một người chưa từng biết đến võ công.

Nếu có thần niệm nào xẹt qua người hắn thì sau đó cũng chọn lựa bỏ qua mà thôi…

Quân Mạc Tà bình thản bước đi đột nhiên toàn thân chấn động!

Vì hắn vừa cảm nhận được một khí tức vô cùng khủng khiếp!

Đây là loại cảm giác vô cùng âm lãnh, đột nhiên xuất hiện trong lòng sau đó lập tức lan khắp toàn thân, lúc này thời tiết cuối xuân nhưng Quân Mạc Tà lại cảm giác được cái lạnh này khác xa so với cái lạnh của thời tiết!

Giống như trời không trăng không sao lúc nửa đêm mà một mình đi qua nghĩa địa, cảm giác có chút sợ hãi!

Cho dù là ở đỉnh Tuyết Sơn Quân Mạc Tà cũng không có cảm giác này, nhưng hiện tại hắn lại cảm nhận vô cùng rõ ràng!

Quân Mạc Tà nhớ rõ, con đường này lúc trước hắn đi qua không có vẻ dị thường này, nhưng khi hắn trở lại dù chỉ mới một khắc cũng tạo cho hắn một cảm giác khác!

Chỉ có linh giác thần thức siêu cường của hắn mới có thể phát hiện!

Đó là khí tràng của cao thủ đỉnh phong!

Nơi đây thật khác thường!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 109: Nơi Thì Im Ắng, Chỗ Thì Kinh Lôi!

Trước sau chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt, loại cảm giác quái dị này liền biến mất vô tung…

Quân Mạc Tà tỉnh bơ cúi đầu, nhưng trong đầu lại đem trọn quá trình vừa rồi nhanh chóng hồi tưởng lại một lần.

Người đi đường qua lại, dưới trí nhớ siêu cường của hắn, mọi người trong óc hiện qua một lần, đối chiếu với người đi đường hiện tại, lần lượt chọn lọc!

Thời gian trôi qua không lâu, người đi xa nhất, cũng chỉ bên ngoài trên dưới trăm trượng mà thôi! Hơn nữa vừa rồi nhân số tuy nhiều, tổng cộng lại cũng chỉ có khoảng mấy ngàn người! Lấy mật độ người đi lại như vậy, cũng coi như là nhiều!

Nhưng dưới thần thức dò xét thần diệu của Quân Mạc Tà, những người này hiện lên một cách rõ ràng. Sau một phen tra xét, Quân Mạc Tà đem mục tiêu tập trung lên bẩy người! Chỉ trên bẩy người này!

Bẩy người này, chính là vừa mới tiến vào trong phạm vi trên dưới trăm trượng mà thần thức của hắn dò xét!

Sau khi chọn lọc, Quân Mạc Tà rốt cục di chuyển nhẹ thân mình, chậm rãi quay trở về. Ở trước mặt hắn, có một vị thanh niên mặc hắc y không nhanh không chậm từ phía trước tiến tới, chân phải rất nhỏ hình như có chút khuyết tật, trên mặt không chút biểu tình, hai mắt đục ngầu,

mí mắt phù thũng, ánh mắt rũ xuống, nhìn vào chân, cước bộ phù phiếm, tựa hồ như có một bộ dáng yếu đuối…

Nhưng tại bản năng cảm giác của Quân Mạc Tà, phát hiện người này tất nhiên có vấn đề!

Bởi vì, Quân Mạc Tà mơ hồ cảm nhận thấy một tia âm tà!

Loại cảm giác âm tà này, vừa thấy xa lạ vừa thấy quen thuộc.

Hơn nữa, trong đó còn có loại cảm xúc quái dị làm cho Quân Mạc Tà sợ hãi…

Nếu như người này chính là cao thủ, như vậy, người này nhất định đã đạt đến thần thức nội liễm, cảnh giới cao thâm Phản phác quy chân!

Loại cảm giác này, cho dù là ở trên người Thánh Hoàng, Quân Mạc Tà cũng chưa từng cảm nhận qua!

Quân Mạc Tà thầm nhủ trong lòng, phương hướng người này một đường đi tới, đúng là chỗ mà thần thức của những cao thủ Tam Đại Thánh Địa kết lại yếu nhất! Theo cước bộ của hắn chệch một chút so với phương hướng quỹ đạo, loại cảm giác này càng ngày càng hiện ra rõ ràng.

Thần niệm của cao thủ Tam Đại Thánh Địa, bao phủ toàn bộ mọi người trong thành, nhưng chỉ bỏ qua riêng người này. Bởi vì, mỗi một lần bị thần thức dò xét, người này đều trước tiên tránh được…

Thật hiển nhiên, người này cũng tự mình thả ra thần thức để thăm dò, hơn nữa còn lấy làm căn cứ để mình kết luận cuối cùng xác định phương hướng hành tẩu, mà li kì nhất chính là, rõ ràng có vị Thánh Hoàng của Tam Đại Thánh Địa ở trong này tọa trấn, nhưng cũng không phát gác ra hắn!

Loại năng lực này, ngay cả hiện tại Quân Mạc Tà muốn làm cũng làm không được!

Thậm chí, nếu không phải trong nháy mắt vừa rồi đó linh quang chợt lóe, chỉ sợ ngay cả Quân Mạc Tà cũng không nhận thấy được thần niệm người này dao động!

Người này, trong hành động nhìn uể oải, nhìn như không có chút nào đặc biệt, nhưng Quân Mạc Tà lại mẫn cảm phát hiện, mỗi một lỗ chân lông trên toàn thân người này, đều ở trong trạng thái buông lỏng! Hắn hiện tại lộ ra tư thế tiêu sái, chính là không…mất tí sức lực nào, phương thức nhẹ nhàng nhất. Vô luận là cái vung tay hay nhấc chân, nhìn như đơn giản tự nhiên, nhưng rơi vào trong mắt Quân Mạc Tà, mơ hồ tương tự như không bàn mà hợp ý nhau, một loại đạo lí huyền ảo…

Nhìn theo bóng lưng hắc y nhân, khóe miệng Quân Mạc Tà chợt nhếch lên, đột nhiên lộ ra một nụ cười thần bí… là hắn sao?

Trong lúc Quân đại thiếu gia linh cơ nhất xúc, thời điểm mơ hồ nhận ra thân phận thần bí nhân kia, hắc y nhân kia lại đột ngột dừng thân hình lại, chậm rãi xoay người lại, đối mặt với Quân Mạc Tà, trong đôi mắt, tựa hồ lộ ra một tia tiếu ý, chậm rãi nói:

- Tiểu tử ngươi theo bổn công tử một đoạn đường, chẳng lẽ muốn mời ta một chén?

Quân Mạc Tà hơi sững sờ, tâm niệm vừa động, nói:

- Có gì không được chứ? Gặp nhau tức là hữu duyên, mời ngươi một chén thì đáng giá cái gì… Xin mời, xin mời, chỉ là ta không mang theo bạc, ngươi trả tiền trước, tí nữa ta trả lại cho ngươi.

Ngươi muốn chiếm tiện nghi của Quân ca, ngươi nghĩ sai rồi, bất quá nếu ta mời khách ngươi bỏ tiền thì còn được!

- Đúng là hữu duyên, quả nhiên là xảo hợp cực kì.

Hắc y nhân nhún vai một cái, nói:

- Ta cũng không mang theo bạc.

Nhưng ngay sau đó nhìn Quân Mạc Tà với ánh mắt kỳ quái:

- Cũng không biết không mang theo bạc có thể uống được rượu hay không đây?

Quân Mạc Tà học theo hắn nhún vai:

- Nếu không… chúng ta thử xem? Có lẽ có thể uống được đấy!

- Có ý tứ, có ý tứ…

Hắc y nhân ha ha cười, ánh mắt bình tĩnh nhìn Quân Mạc Tà, nói:

- Thử xem…vậy thử xem.

- Nếu như cả hai đều không mang theo bạc, ngươi còn nói để ta để mời ngươi một chén, cái này tự nhiên để ta làm chủ đi. Mời!

Quân Mạc Tà khẳng khái nói, duỗi tay ra làm tư thế mời.

- Nguyên lai không có bạc cũng có thể làm chủ… thế đạo này thật sự đã thay đổi.

Hắc y nhân lắc lắc đầu, rất cảm khái nói.

Hai người một đường đồng hành, thản nhiên hướng về phía trước mà đi, phía trước, chính là Đạn Quan Lâu.

Cũng là chốn cũ Quân đại thiếu gia trở lại.

Hai người mặc dù chẳng khác nào vai sóng vai, tiến cùng tiến, biểu hiện thoạt nhìn làm như bình tĩnh hài hòa, nhưng mỗi một động tác của hai người tuy nhiên cũng làm ra một tư thế quái dị.

Thời điểm Quân Mạc Tà tiến lên một bước, hắc y nhân vừa vặn sau khi Quân Mạc Tà nhấc chân, lập tức nâng chân mình lên, bước về cùng một phương hướng. Hắc y nhân này ở vị trí bên tay phải Quân Mạc Tà,

nhưng mỗi bước đi, vai phải Quân Mạc Tà vô tình hữu ý lại triệt thoái về phía sau một chút.

Cước bộ đi trước, bả vai lại xoay về phía sau, cái tư thế này không thể nghi ngờ là rất quái dị! Giống như có người phía sau dùng sợi dây vô hình kéo hắn lại mà hắn vẫn tiến về phía trước.

Mà hắc y nhân kia thì động tác lại ngược lại, Quân Mạc Tà mỗi khi cất bước, đều là chân hắn tiến lên trước; nhưng hắc ý nhân kia bả vai lại mơ hồ lộ ra xu thế tiến về trước, may mắn là đi cũng không nhanh, nếu không, giống như buồn bực quá trực tiếp lao đầu về phía trước. Bộ dáng rất không tự nhiên.

Tư thế hai người, đều hết sức đặc biệt; có thể khẳng định chính là, nếu như hai người vẫn tiếp tục duy trì bộ dáng trong lời nói, Quân Mạc Tà tất nhiên sẽ tự mình biến mình thành một cái bánh quai chèo (bó tay cái này. Biên: Ta cũng bó tay ^^!), đương nhiên, Quân đại thiếu gia duy trì không được sẽ chổng bốn vó lên giời, người áo đen thì cũng sẽ cắm đầu trên mặt đất, tặng một nụ hôn nồng nhiệt trên mặt đất!

Nhưng hai người vẫn duy trì tư thế cổ quái như vậy, trên mặt cư nhiên còn bảo trì bộ dáng nói cười vui vẻ, tựa hồ như vô cùng khoái chí.

Mỗi khi khoảnh khắc ánh mắt của hai người đánh sang, đối phương cơ bản khi thấy ánh mắt quét lên thân thể mình, liền đem bộ vị đó tiến lên hoặc lui lại nửa bước. Quyết định không chịu để cho ánh mắt dư quang ngắm đến vị trí tính toán!

Một đường đi tới Đạn Quan Lâu, có vẻ như thoải mái nhàn nhã của hai người, trên trán đều tuôn ra nhưng giọt mồ hôi trong suốt!

Tổng cộng chỉ trong vài chục trượng ngắn ngủi này, hai người âm thầm giao thủ, cũng đã không dưới vài trăm lần! Cơ hồ mỗi một cái nhấc chân, mỗi một cái vung tay, mỗi một lần cất bước, mỗi một lần đặt chân, đều là một lần giao phong! Tâm lực tiêu hao cực kỳ khổng lồ, có thể hiểu, so với một hồi kịch liệt đại chiến cũng không kém hơn là mấy!

Quân Mạc Tà tuy rằng thủy chung vẫn duy trì ưu thế cất bước tiến lên trước, nhưng trọng tâm thân thể hắn, từ đầu đến cuối cũng không có chắc chắn, vị tất đã chiếm được thế thượng phong, càng không nói đến ưu thế.

Cuộc chiến mạc danh kỳ diệu đối với Quân Mạc Tà mà nói, tung hoành qua hai kiếp sống cũng chưa bao giờ gặp qua biến cố khủng bố đến thế! Đại thiếu chính là trăm triệu lần thật không ngờ, ở thế giới này cư nhiên còn có người cùng tu luyện Khai Thiên Tạo Hóa Công cùng phản ứng của mình giống nhau, hoàn toàn không rơi xuống nửa điểm hạ phong! Cho dù chính mình giương mi, đảo đôi con mắt, hắc y nhân cũng lập tức áp dụng đối sách hoàn hảo, mà hắn lập tức dấu đi bộ vị, mà Quân Mạc Tà có thể tìm cách công kích đủ khả năng lấy được hiệu quả lớn nhất!

Nhìn thấu thân phận người nọ trong lòng Quân đại thiếu gia không khỏi xuất hiện một loại cảm thán “Thịnh danh chi hạ quả nhiên tịnh vô hư sĩ” (*). Bởi vì trong lòng hắn biết rõ mình chiếm tiện nghi lớn! Hiện tại hắc y nhân này cùng mình cân sức ngang tài, nhưng bị thương nặng, thực lực cơ hồ cạn kiệt! Hơn nữa vết thương nặng này nếu đặt ở trên người thường nhân ước chùng có thể chết đến một trăm lần!

(*) Đại ý: Kẻ có danh trong thiên hạ quả nhiên không phải là danh hão (thùng rỗng).

Nhưng dưới tình huống như thế, lại có thể như cũ bất động thanh sắc kìm chân Quân Mạc Tà!

Ta hôm may thật sự là may mắn!

Tư thế hắc y nhân tiến lên dù như bị động, thực tế mà nói lại duy trì thế chủ động tuyệt đối, cả quá trình sơ hở nhỏ duy nhất chỉ là khi bắt đầu đã bị Quân Mạc Tà chiếm mất tiên cơ, nhưng tuy rơi vào tình thế xuất phát phía sau, lại thủy chung không có cùng nhau so sánh.

Tuy rằng không rơi xuống hạ phong, lại ở trong trạng thái tình thế luôn luôn bị vây có vẻ như bị động phòng ngự! Tuy rằng hai người bây

giờ vẫn là cân sức ngang tài, nhưng đối với hắc y nhân luôn luôn tâm cao khí ngạo mắt cao hơn đầu tự cao tự đại mà nói, không chỉ là vô cùng nhục nhã!

Chính mình cư nhiên bị một cái hậu sinh tiểu tử cưỡi ở trên đầu, một đường mạnh mẽ dẫm lên đầu chính mình! Mỗi thời điểm khi mình muốn cất bước lên trước, luôn bị đối phương nhấc đầu giương mi quấy rối. Hơn nữa nếu mạnh mẽ tiến lên trước như lời nói, nhưng tất nhiên sẽ phải trả một cái giá thật lớn!

Con bà nó, mấy trăm năm không có đi ra ngoài, huyền công trên thế giới này tiến cảnh đúng là kinh người như vậy sao? Một cái mao đầu tiểu tử lại có thể biến thái như thế sao?

Phi, gọi hắn là mao đầu tiểu tử còn hơi lớn, người trước mắt căn bản là chưa dứt sữa, con nít chưa mọc đủ lông , thế nhưng cái con nít chưa đủ lông này vô luận là tinh thần, thần niệm hay là phản ứng, đều đạt tới toàn thân quán thể một khối tùy ý mà động, bát diện lai phong, siêu diệu cảnh giới!

Thiên thượng huyết ngục bất động nhãn,

Cửu u hận hải đạm hồi đầu!

Thử thân hóa tác thiên dữ địa,

Thử tâm linh lung nhâm tiêu du!

Đây chính là cảnh giới mà ước chừng mình tu luyện mấy trăm năm mới đạt tới a.

Nếu thế giới này nhiều tên biến thái như vậy, chính mình không còn chỗ lăn lộn trên giang hồ nữa rồi, đây cũng là điên cuồng quá đi?!

Một đường ngắn ngủi hơn mười trượng hai người này đi qua, tuy rằng giao phong không tiếng động, cũng không có sử dụng nửa điểm huyền công cự lực, nhưng chỗ hung hiểm, cũng đủ để kinh tâm động

phách! Nếu đổi lại là chiến nhau thật sự, nói hai người công lực tương đương, như vậy vô luận là người nào, chỉ sợ đều đã chết qua mấy trăm lần!

Có câu cách ngôn, gọi là: Vu vô thanh xử thích kinh lôi! Đoạn đường âm thầm tranh đấu này, đúng là như thế thuyết minh cho một câu nói đầy thực tế! Hơn nữa chỉ có hơn chứ không kém! Tin tưởng cho dù là chỗ cực kỳ yên tĩnh đột nhiên sấm rền chớp giật, cũng không có rung động như lần tranh phong vô thanh vô tức này!

Quá trình tranh phong mặc dù diễn ra nhanh, lộ trình đã đến cuối, hai người trong nháy mắt tiến vào Đạn Quan Lâu, giao phong chấm rứt, hai người có điều cố kỵ, cũng không dây dưa nhiều, tìm một bàn trống trên lầu, mặt đối mặt ngồi xuống; Trên mặt hắc y nhân vẫn như cũ hoàn toàn không có diễn cảm bộ dạng, nhưng quần áo sau lưng rõ ràng ướt đãm một khối. Phía trước giao phong chỉ trong chốc lát, nhưng tiêu hao tâm lực cũng thật lớn.

Quân đại thiếu gia lại càng không chịu nổi, hai tay của hắn đỡ eo, rất là bất nhã xoa nhẹ hai cái, đoạn đường này luôn luôn uốn a uốn éo , Quân đại thiếu gia cơ hồ cảm thấy cực nhọc quá mà sinh bệnh…Nếu mà đoạn đường dài thêm chút nữa, cứ như thế tiếp tục, làm cho bên hông sinh ra di chứng điều đó tuyệt đối không ngạc nhiên!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 110: Ngươi Khó Hầu Hạ Đến Vậy Sao?

Quân Mạc Tà lắc vòng eo rất nhiều, phất tay gọi tiểu nhị, không chút khách khí gọi rượu và đồ ăn, căn bản là không thèm để ý đến giá cả thế nào, trực tiếp gọi một bàn lớn, làm tiểu nhị mừng rỡ tung tăng chạy đến đưa lên một ấm trà thơm, sau đó phân phó nhà bếp nhanh chóng chuẩn bị.

Vừa nhìn mặt vị công tử tuấn tú này liền biết là kẻ có tiền a, chỉ cần một bàn này, là có thể kiếm lớn. Nhưng hắn nào có biết, vị công tử trước mặt này quả thật là danh không xứng với thực, rỗng ruột đại lão quan, gọi một chút đồ ăn không có tiền trả, gọi một bàn lớn đồ ăn càng không có tiền để trả!

- Ngươi tên là gì?

Hắc y nhân ngồi đối diện nhìn thẳng Quân Mạc Tà, ánh mắt vẫn ngưng trọng không một chút dao động. Quân Mạc Tà phát hiện, người này lại có thể tu luyện tới ngay cả ánh mắt cũng tùy thời có thể thay đổi hơn nữa còn có thể đạt tới trình độ quỷ dị!

- Nhất định phải hỏi tên sao? Tên chẳng qua chỉ là để gọi, phiền toái như vậy làm gì!

Quân Mạc Tà có chút bất đắc dĩ nhìn hắn:

- Thống khoái uống rượu thật tốt a? Uống rượu xong, ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta, chẳng phải vui sướng sao?

- Nhiều lời! Ngươi lại dùng thần thức thăm dò sau lưng ta, theo phía sau bổn công tử, chán ghét như ruồi bọ, chẳng lẽ chỉ vì muốn cùng ta uống chút rượu? Tưởng bổn công tử ngốc sao?

Hắc y nhân lạnh lùng nghiêm nghị quát lớn:

- Muốn cùng bổn công tử chơi đùa sao, có mục đích gì, thống khoái nói!

- Hảo hảo hảo, ta nói thật là được, cần gì phải giống trống khua chiêng như vậy, nói năng nặng nề.

Quân Mạc Tà có vẻ như thành khẩn cười rất tao nhã, làm ra một bộ dáng thành khẩn, thần sắc trên mặt lại trở nên cực kỳ đứng đắn.

Hắc y nhân tuy rằng lạnh lùng, cũng không khỏi bị hắn làm cho hứng trí, lạnh lùng hỏi:

- Nguyên nhân gì?

Quân Mạc Tà xuất phát từ nội tâm phế phủ nói:

- Kỳ thật nguyên nhân đúng là như thế này: Thời điểm ta nhìn thấy ngươi lần đầu tiên liền phát hiện, ngươi quả thực giống như là đom đóm trong bóng tối, phát ra ánh sáng hào quang lóa mắt trong màn đêm tăm tối, tuy rằng trong biển người mờ mịt thế sự như nước, nhưng một nam nhân xuất sắc giống như ngươi, vô luận đi đến nơi nào đều là hạc giữa bầy gà, một mình thật nổi bật; thật sự để cho ta khâm phục vạn phần… Tư thái của ngươi oai hùng làm cho ta có một loại cảm giác mê muội mãnh liệt, để cho ta cảm thấy, nếu như không thể mời ngươi uống bữa rượu này, quả thực chính là tội ác tày trời, tội nghiệt tày trời, cho dù trải qua tam sinh tam thế sâu sắc hối hận, cũng không thể bù đắp lại trong lòng ta một loại hối hận đến đứt ruột thắt gan, một loại nội tâm tiếc nuối đau đớn kịch liệt… Cho nên tuy ta không có tiền, nhưng ta vẫn như cũ dứt khoát không chút do dự mời ngươi uống…

- Ngừng!

Thần sắc trên mặt hắc y nhân rốt cục có biến hóa, trong ánh mắt cách biệt coi thường chúng sinh rốt cục cũng có chút dao động. Chỉ thấy hắn ngẩng đầu, đổi đôi con mắt hồi lâu trên trần lâu, một bộ dáng sắp ngất đến nơi, sau đó mới lắc đầu hai cái, mới đột nhiên vỗ bàn:

- Đồ hỗn trướng! Ngươi đang nói cái gì? Ngươi nói có phải tiếng người không?

- Chẳng lẽ ta nói vậy ngươi chưa đủ hiểu sao? Ý của ta kỳ thật nói đúng là…ngươi cùng ta hữu duyên! Chuyện duyên số đời người, đời nối đời, nếu ta làm nam, ngươi làm nữ…

Thần tình Quân Mạc Tà nghiêm trang, thâm tình và khẳng định nói, thần sắc trong mắt, tràn đầy một mảnh tha thiết chân tình:

- Ngươi chắc chắn là thê tử của ta!

- Con mẹ ngươi phóng cái rắm! Làm sao ngươi không chết đi a!

Ngàn năm hàm dưỡng của Hắc y nhân tức thì biến mất vô ảnh vô tung, khuôn mặt chỉ một thoáng đã biến thành đen như đít nồi, hai bàn tay đặt lên bàn, lấy mắt thường có thể nhận ra tốc độ nổi da gà, thân mình nguyên bản vững như núi lớn cũng có chút run rẩy lên, tựa hồ là gặp gió đêm, lạnh không chịu nổi…

- Ta biết ngươi có hoài nghi, nhưng đây là sự thật.

Quân Mạc Tà đau thương nói tiếp:

- Nếu ngươi vẫn không tin lời ta nói, thì có thể tự mình hỏi lòng xem, tuy rằng một đời thân nhân chúng ta đã mất, nhưng linh hồn có tồn tại hay không; ngươi nếu có thể hỏi, tin tưởng chắc chắn rằng bọn họ sẽ cho ngươi câu trả lời thuyết phục! Như vậy ngươi cũng nên tin đi?! Chuyện hữu duyên của chúng ta!

- Hỏi ai? Ta tự đem mình đánh chết sao sau đó đi hỏi sao?! Người hữu duyên? Hữu duyên cái chó má gì!

Gần như bị suy sụp tinh thần, hai tay hắc y nhân đè lên mặt bàn, rồi làm ra một bộ chống tay ngồi dậy, cắn răng, trong mắt tỏa ra ngọn lửa, ngay cả hơi thở cũng ồ ồ lên, có tiếng phì phò, gằn từng chữ một:

- Tiểu tử, ngươi cảm thấy bổn công tử rất vui vẻ có phải hay không? Tiểu tử ngươi biết chữ 'chết' viết như thế nào không?

Trong lúc hắn nói, gân xanh một bên trán cũng thình thịch nhẩy lên, trong mắt lại ẩn chứa sự nổi giận cuồng loạn!

Hơn một nghìn năm qua, hình như chưa từng có kẻ làm cho mình tức khí đến loại trình độ này, bất cứ lúc nào, thời đại hỗn loạn đen tối mình vẫn duy trì phong độ công tử nhàn nhã, ngay cả đối mặt với khắp thiên hạ đuổi giết, sắc mặt đều không đổi, vượt qua nhàn hạ, ngay cả là cửu tử nhất sinh, cũng tiêu sái ung dung, muốn làm gì thì làm; nhưng hôm nay gặp tên tiểu tử này, tại sao lại lâm vào tình trạng hiếm có bị hắn nói mấy câu liền phá tan tâm tình! Tâm cảnh của mình làm gì có chút nào không ổn chứ!?

Chỉ là, mấy câu hắn nói ra, cũng quá… ghê tởm! Có vẻ như ai cũng không chịu nổi?

- Ngươi xem lại mình đi…ta nói có mục đích gì chứ, ngươi như thế nào vẫn bắt ta nói, nhưng ta nói thật thì ngươi lại không tin!

Quân Mạc Tà vô tội buông buông tay:

- Ngươi sao khó hầu hạ vậy?

Nói xong hắn chớp chớp đôi mắt:

- Hơn nữa…coi như ta thật sự có mục đích, chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ bằng ngươi vừa hỏi ta sẽ nói cho ngươi sao? Ngươi có vẻ hơi ngay thơ một chút đó, tuy hơi khờ lại có chút đáng yêu, nhưng tại giang hồ

sóng gió liên tục này muốn sống sót có thể là một chuyện thực khó khăn, tuy rằng thực lực ngươi rất không tồi, nhưng cũng không đủ để ứng phó với giang hồ quỷ dị khó lường a, ngươi cần phải nghe lời ta…

Quân Mạc Tà lời lẽ sâu xa như dạy bảo.

Hắc y nhân đột nhiên "Hộc" phun ra một ngụm thở dài, một hơi này, thổi ước chừng khoảng năm phút đồng hồ, làm Quân Mạc Tà đang ở phía đối diện nói chuyện rất hăng máu ngưng hẳn lại, mái tóc bay bay, tay áo phất phơ, có thể nói người phía trước nén khí đã đến mức người thường không thể thừa nhận, càng không thể chống đỡ được trình độ đỉnh phong này…

Hắn lập tức vỗ bàn, quát:

- Tiểu nhị! Rượu và thức ăn sao còn chưa có mang lên? Chẳng lẽ các ngươi bây giờ mới đi chợ sao?! Nhanh lên cho lão tử! Có phải muốn tự tìm phiền phức hay không!

Hắn quay đầu sang hướng khác, cũng không thèm nhìn tới Quân Mạc Tà, e sợ cho chính mình phải nhìn thêm nữa tên mặt trắng đáng giận, không nhịn được thà rằng liều mạng tăng thêm thương thế, bại lộ hành tung, nguy hiểm lớn cũng phải ra tay mạnh mẽ, đem đầu lưỡi không xương hoạt bát làm người khác chán ghét của tên tiểu tử này cắt xuống!

Trong lòng hắn cũng có chút bất đắc dĩ: "Lão tử có lẽ sống ước chừng hơn nghìn năm, chưa bao giờ gặp được hạng người cực phẩm này! Thật sự là… rất con bà nó đáng giận thật!

Kiếp trước ngươi là nữ ta là nam, ngươi là thê tử của ta… chỉ bằng bổn công tử sống được hơn nghìn năm, cũng đủ để tiểu tử ngươi chuyển kiếp mười lần đấy?!

Hắc y nhân hữu khí vô lực nhướng mi mắt, đột nhiên cảm thấy được đi ra ngoài lúc này, thật sự là một sai lầm cực lớn! Nếu biết rằng sau khi

đi ra đụng phải cái dạng cực phẩm này, như vậy bổn công tử thà rằng ở lại trong phong ấn ngây ngốc năm trăm năm…

- Hắc hắc hắc…vị lão đệ này a.

Quân Mạc Tà cười hai tiếng kiểu âm thanh làm cho người khác lông tóc dựng đứng, vui tươi hớn hở nói:

- Xin hỏi cao danh đại tánh?

“Vị lão đệ này?” Trên mặt vị hắc y nhân nhanh chóng nổi lên tia hắc tuyến, như kẻ đau răng hít một hơi khí lạnh, nhe răng méo miệng nghiêng đầu, dùng loại khẩu khí như muốn khóc nói:

- Con mẹ nó, ngươi có thể hay không nói tiếng người, chính là tổ của tổ của tổ tông tám đời tổ tông tiểu bối nhi nhà ngươi…cũng không có tư cách gọi bổn công tử một tiếng lão đệ biết không! Hả?!!!!

- Ôi, hiểu được hiểu được, ta chính là kính trọng mà xưng, lại làm ngươi mất hứng…vậy…vị lão ca, ngài năm nay bao nhiêu niên kỉ?

Quân Mạc Tà lập tức cải biến xưng hô, làm ra phong thái rất biết nghe lời.

Hắc y nhân gục đầu xuống bàn, hai tay ôm lấy tóc, vò đầu hai cái, dùng một loại ngữ khí gần như hữu khí vô lực, thanh âm qua hơi thở mong manh, thống khổ rên rỉ nói:

- Ngươi con mẹ nó có thể im lặng hay không?! Không nói lời nào ngươi sẽ chết sao?!

- Không nói lời nào tất nhiên là có thể, cũng không ảnh hưởng gì đến sinh tử đại sự, chẳng lẽ xưng hô lão ca cũng không đúng ý, vậy tiểu đệ? Lão đệ? Lão huynh? Ngươi thích cái nào đây?

...

- Ngươi không cần dùng ánh mắt hung dữ như vậy nhìn ta, làm tim ta rung động a… Kỳ thật Đạn Quan lâu, chế biến rượu và thức săn cũng khá là ngon. Ta đã hơn một lần đến đây nếm thử, hương vị kia…thực thơm a… hơn một lần là người khác mời khách, được ăn uống xả láng, lần này đến phiên ta mời khách, lại không mang theo tiền…

một loại mặt mày hớn hở nói, như nhớ lại hương vị rồi chép chép miệng, đột nhiên nhanh chóng nói tiếp:

- Ồ…tuy rằng hôm nay ta đã nói làm chủ…nhưng ngươi…thật sự không mang tiền? Tiền, chính là vật bất li thân a, mà, hoàng kim cũng được…thật không có mang?

Đầu hắc y nhân gục ở trên bàn hơi nâng lên, rồi đập cạnh cạch xuống mặt bàn hai cái, phát ra một tiếng thở dài thê lương tới cực điểm!

- Không có việc gì, không có chuyện gì…không cần thống khổ như vậy…

một loại vỗ tay lên ngực an ủi:

- Yên tâm đi! Không phải chỉ là một bữa cơm sao? Hơn nữa không mang theo bạc cũng không phải là chuyện dọa người, hầu như mọi người đều trải qua kinh nghiệm này, ta đã nói mời khách, bọn họ sẽ không nói ngươi ăn quịt, ta đã nói với ngươi, hơn một lần ta đến…

Hắc y nhân lệ rơi đầy mặt ngẩng đầu lên, thất hồn lạc phách nhìn Quân đại thiếu gia, lại có điểm hương vị kính ngưỡng, đột nhiên nắm lấy hai tay một loại, loạng choạng dùng sức, khóc không ra nước mắt nói:

- Ca…ta gọi ngươi là thân ca ca được không? Cả đời ta…hơn một ngàn ba trăm năm, cho tới bây giờ chưa có bội phục qua ai, nhưng hôm nay, ta thật sự phục ngươi…ngài im lặng được không? Ngài câm miệng cho ta nhờ nhé?! Thân ca ca a!

Càng nói về sau, giọng hắc y nhân càng khàn càng rống lớn, một bên rống lớn một bên dùng đầu đập “cành cành” xuống mặt bàn…loại bộ dạng thống khổ này, làm cho ai nhìn thấy, đều sinh ra cảm giác đồng tình – Tại sao sự tình này lại toh61ng khổ giống như bị mấy trăm đầu huyền thú “bạo hoa cúc” () vậy trời? Thêm vào đó, mấy trăm đầu huyền thú này lại toàn là loại có cấp bậc “trâu bò” như gấu, hổ, sư tử, voi đực…. a!

Thanh âm thật sự là có điểm quá lớn, hơn nữa giờ phút này chính là thời điểm đúng bữa cơm, nhất thời mọi người trên Đạn Quan Lâu đều hướng về phía này nhìn, ánh mắt rực sáng, điều này có ý tứ gì, ca ca đệ đệ, chuyện gì xảy ra, mà động tĩnh lớn như vậy?

Quân Mạc Tà cười gượng hai tiếng, có chút hối lỗi ôm quyền, giải thích:

- Thật ngại, xin lỗi chư vị, vị huynh đệ của ta hơi bị khùng, ngày thường rất tốt, giống y như một người bình thường…

Một loạt âm thanh “A! Thì ra là vậy” giống như chợt hiểu ra vang lên khắp cả lâu!

- Ngươi mới bị khùng! Con mẹ nó cả nhà ngươi mới bị khùng!

Hắc y nhân vung tay dựng lên, cực kì bi phẫn hét lên một tiếng, mặt đầy giận dữ! Một thân run rẩy, giống như hoa cúc tàn trước gió…

Thật sự là tức giận đến khó thở rồi…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 111: Tìm Hiểu Xong: Tìm Cách Tham Ngộ Chân Ngã, Bản Nguyên!

Tin tưởng mọi người đều đoán được, vị hắc y nhân này chính là người làm cho Tam Đại Thánh Địa khi nghe đến tên đều biến sắc, Cửu U Thập Tứ Thiếu, người được phong thiên hạ đệ nhất cuồng nhân.

Hơn nghìn năm qua, ngay phút giây này đây thiên hạ đệ nhất cuồng nhân đang khóc không ra nước mắt, phiền muộn đến cực điểm.

Sau khi chuyện ở Thiên Phạt sâm lâm xảy ra, vị thiên hạ đệ nhất điên và cũng là đệ nhất cao thủ đương thời đã gặp phải sự oanh tạc điên cuồng của nhiều vị Thánh Giả và Thánh Hoàng, cơ hồ lấy đi chín phần mạng của vị đệ nhất cao thủ này! Thương thế trầm trọng đến mức ngay cả bản thân cũng khó có thể thừa nhận.

Ít nhất nếu muốn phục hồi trở thành như xưa trong thời gian ngắn cũng không chắc chắn làm được… Cho nên, đó là lý do mà dù hắn không cam lòng nhưng cũng chỉ có một con đường là trốn đi dưỡng thương với ý đồ sau này Đông Sơn Tái Khởi, chấn nhiếp giang hồ bốn phương!

Nhưng bất quá chỉ vừa mới hết một tháng, có một ca khúc lưu truyền ra toàn bộ đại lục một cách điên cuồng,hơn nữa, với tốc độ kinh người trong vòng vài ngày đã thịnh hành khắp cả Huyền Huyền đại lục!

Ân, quên không giới thiệu, vị này chính là Cửu U Thập Tứ Thiếu thiên hạ đệ nhất điên, cũng tự xưng danh là “Công Tử”, cũng là một tên mê đắm âm nhạc đến điên cuồng! Thậm chí, ngay cả binh khi bản thân,

hắn cũng dùng Cửu U Hàn Nhận phân giải ra rồi sau đó chính mình chế tạo ra một lọa vũ khí là một loại nhạc cụ quái dị, cầm không giống cầm, tranh không giống tranh, tiêu không giống tiêu, tóm lại đó là một thứ không ra hình dạng gì rõ ràng!

Chính hắn cấp cho khúc nhạc kia cái tên “Thần Khúc”!

Một khúc phổ rung động đến tâm can “Tiêu ngạo giang hồ”, hắn trong lúc vô tình nghe đượv khi khúc phổ này lan truyền khắp mọi nơi, nhưng không may khi lưu truyền thì lại là một bản khuyết thiếu. Thêm vào đó, lại thiếu đi vài phần ý vị nghệ thuật trong đó, điều này đối với một người tự nhận là đại gia về âm nhạc như Cửu U Thập Tứ Thiếu vô cùng buồn bực.

Sau một hồi nghe ngóng, cuối cùng cũng xác định được khúc nhạc xuất hiện lần đầu tiên ở Cúc Hoa thành! Đồng thời có một truyền thuyết: Có một vị bạch y công tử trong thời đại hỗn loạn đen tối, ở tại Đạn Quan Lâu cất tiếng hát vang, trong lúc đánh đàn cùng cái nhấc tay đã đánh bại hai cao thủ Đại tôn giả, sau đó ung dung vừa rời đi, vừa ca hát trên đường tiêu sái tựa thần tiên…

Liền chỉ trong vòng một đêm, vị thiếu niên áo trắng kia lập tức trở thành thần tượng của tất cả mỹ nữ trong thiên hạ.

Có vẻ như cũng đã trở thành thần tượng của Cửu U Thập Tứ Thiếu!

Nhưng vừa đúng lúc này, Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng đã hiểu rõ, Tam Đại Thánh Địa cũng nhân cơ hội xuất ra vô số cường giả đỉnh cấp đến Cúc Hoa thành tụ tập. Tuy thương thế của Cửu U Thập Tứ Thiếu đã có hơi chuyển biến theo chiều hướng tốt nhưng vẫn còn trầm trọng, căn bản không thể giao thủ, nhưng khi trải qua cân nhắc cẩn thận, hắn quyết định không từ gian khổ tìm đến từ ngàn dặm…

Tam Đại Thánh Địa đến đây chính là để đối phó với vị thiếu niên thần bí, nếu thật sự thành công thì một khúc tiếu ngạo giang hồ có thể trở thành độc nhất vô nhị!

Nói cách khác, từ đó về sau, có lẽ sẽ không bao giờ có thể nghe một khúc phổ đầy đủ được… Điều này đối với một người yêu nhạc thành si như Cửu U Thập Tứ Thiếu mà nói thì chẳng khác nào giết chết hắn!

Cho nên hắn quyết định đến đây!

Hơn nữa, Cửu U Thập Tứ Thiếu tự tin, chỉ cần bản thân không lộ ra hành tích, không tùy tiện phát động huyền công độc môn, thì như cho dù là toàn bộ các nhân vật tổ tông của Tam Đại Thánh Địa cùng Phiêu Miễu Huyễn Phủ xếp hàng trước mặt hắn, cũng không nhận ra được hắn!

Cho nên tuy rằng hắn không thể động thủ, nhưng đối với sự an toàn của bản thân thì cũng không cần phải lo lắng!

Hôm nay, chính là ngày đầu tiên hắn tiến vào Cúc Hoa thành! Hơn nữa, hắn mới đến với "Thánh Địa Âm Nhạc" chưa đến nửa canh giờ! Trong khi đi về hướng Đạn Quan Lâu, trong lòng hắn cũng đang suy nghĩ vị "Thần Tượng" có thể làm ra "Tiếu Ngạo Giang Hồ"… rốt cuộc là cái dạng gì…

Hắn không ngờ rằng thần tượng còn chưa được gặp. lại gặp ngay một tên "thượng hạng" thế này!

Cũng không biết người này lạ dạng gì, lại có thể cư nhiên dính luôn lên mình; giữ thì khổ nhưng vứt cũng không xong, sau khi đánh giá lại, Cửu U Thập Tứ Thiếu rốt cục cũng xác định được: Người này cũng không đơn giản, tạm gọi là có tư cách ngồi dùng cơm cùng bàn với mình!

Thứ hai là hắn đối với tiểu tử này cũng có chút tò mò: Hắn là ai vậy? Rốt cuộc là có mục đích gì? Nhưng điều quan trọng nhất là hắn có nhận ra thân phận chân chính của bản thân mình không? Vì sao liếc mắt một cái liền nhìn trúng mình? Chẳng lẽ mình còn tồn tại sơ hở gì sao?

Cho nên Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng biết thời biết thế tiếp nhận lời mời của người này, dù sao cũng là cùng muốn tới Đạn Quan Lâu, vừa

tiện đường, vừa có người mời khách, cớ sao lại phải từ chối? Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không tin mình bị lộ ở trước mặt người trẻ tuổi kia!

Nhưng bây giờ Cửu U Thập Tứ Thiếu thật sự hối hận! Hắn hiện tại cảm thấy bản thân nhận lời mời của người này chính là sai lầm lớn nhất trong suốt hơn một ngàn ba trăm năm qua!

Nếu thời gian có thể quay lại… coi như huyền công bổn công tử vẫn còn, dù cho có thể bị hắn đánh một chút cũng không cùng hắn ngồi cùng bàn ăn cơm… Con bà nó, ngồi cùng bàn ăn cơm nhưng chyện tiếp theo mới lại chuyện chính nhất: Tuyệt đối không được nói chuyện với hắn nói một câu!

Thật sự rất là… tra tấn người!

Nếu mình lỡ hỏi hắn một câu, chắc chắn sau đó sẽ xảy ra chuyện, lại sẽ làm làm cho mình nổi điên… nếu mà hỏi thêm vài câu nữa nữa… Cửu U Thập Tứ Thiếu nghĩ đến đây thì giật nảy mình sợ run cả người!

Khủng bố a…

Kinh khủng nhất chính là chính mình không thể vận dụng được một chút điểm huyền khí nào!

Hiện tại chính là đang ở bên trong Cúc Hoa thành, xứng danh với nơi thị phi, cao thủ Tam Đại Thánh Địa tập hợp. nếu đổi lại dĩ vãng, cho dù bị lọt vào quần công hắn cũng không sợ! Nhưng hiện thực lực của chính mình chưa khôi phục, cũng không dám tiết lộ tung tích!

Tam Đại Thánh Địa hiện tại đến đây vì muốn đối phó với thiếu niên kia, nhưng nếu cho bọn hắn lựa chọn tiêu diệt thiếu niên kia hay bản thân mình, chắc chắn mình sẽ là mục tiêu đầu tiên và cũng là duy nhất!

Nơi này thực lực mạnh nhất đã là cường giả Thánh cấp, đại bộ phận cùng với mình đã trở thành thế không chết không thôi từ lâu, hiện tại tin

tưởng chỉ cần lộ ra một chút khí tức, lập tức sẽ như bầy châu chấu bay qua, đem mình cắn nuốt, một chút xương cốt cặn bã cũng không còn !

Lấy năng lực hiện tại của bản thân, đừng nói là chiến thắng, chỉ sợ là ngay cả chạy trốn cũng là cả một vấn đề!

Nhưng nếu như muốn không sử dụng công lực, muốn đem tên phàm nhân ruồi bọ trước mặt mình vứt bọ….

Lấy năng lực hiện tại chính là mơ mộng hão huyền!

Đó là nguyên cớ bi kịch của Cửu U Thập Tứ Thiếu !

Hơn nữa còn là đại bi kịch!

Từ lúc sinh ra đến nay, tung hoành Cửu U , Huyền Huyền đại lục, hắn chưa bao giờ gặp đại bi kịch như thế này!

Cửu U Thập Tứ Thiếu rõ ràng có cảm giác bản thân như rồng sa nước cạn, hổ lạc đồng bằng, cảm giác đầy thất bại!

Biết đồ ăn đầy bàn, nhưng vị đệ nhất thiên hạ điên không có cảm xúc tí nào để mà ăn, nhìn thấy Quân Mạc Tà, ánh mắt hắn hiển nhiên là đang muốn ăn thịt người!

- Mời mời! Dùng đi, dùng đi! Đừng khách khí mà!

Quân Mạc Tà ân cần chiêu đãi khách, nếu đứng ở góc độ một chủ nhân hiếu khách thì Quân Mạc Tà được đánh giá tuyệt đối xứng với điểm mười, nhưng một câu cuối khiến cho Cửu U Thập Tứ Thiếu muốn lật ngay cái bàn ăn này xuống đất:

- Dù sao cũng không có tiền, tóm lại là ăn quịt! Ôi ôi, không ăn không trả tiền, ăn cũng không trả tiền, vậy thì nhanh miệng thì còn, chậm miệng thì nhịn a….

Cửu U Thập Tứ Thiếu cầm lấy đũa, mới vừa uống một ngụm rượu, tí nữa là phun ra, bất đắc dĩ nhìn lên Quân Mạc Tà nói:

- Bổn công tử ta rất tò mò, ngươi… thật sự ngươi không còn một chút liêm sỉ nào sao?

- Ngươi không nên nói bậy a, làm sao mà vô sỉ? Bổn thiếu gia hảo tâm mời ngươi ăn cơm, ngươi còn vu oan, con người ngươi thật là quá khó để sống chung! Bất quá ngươi đã hỏi tới thì Bổn thiêu gia có thể chỉ điểm ngươi một phần, vô sỉ không thể không có nhưng có làm sao chừng mực là một môn học vấn bác đại tinh thâm, đáng giá để chúng ta đem cả đời theo đuổi, nghiên cứu, chúng ta cần kiên trì không ngừng cố gắng, bền bỉ phấn đấu , nếu chúng ta không làm được những điều trên thì sẽ không bao giờ thấu hiểu được! Đương nhiên, bổn công tử vừa nói chính là đang nói cái chung, bởi vì bổn công tử vô sỉ như thế nào được!

Quân Mạc Tà dâng trào cảm xúc giống như vừa xuất khẩu thành thơ!

- Hài! Không cần nói nữa, ta nhìn thấy ngươi, cũng đã thấy được cảnh giới tri thức tối cao nhất của vô sỉ rồi! Tin tưởng tại môn học trên, ngươi chính là người vang dội cổ kim, vô tiền khoáng hậu…

Cửu U Thập Tứ Thiếu thống khổ thở dài cả một đời, ngẩng cổ uống rượu ùng ục ùng ục với nét mặt thể hiện loại tâm tình “Bi thương đến chết tâm hồn”. Tuy rượu, đồ ăn trên bàn toàn là món thượng hạng nhưng hắn hoàn toàn không có tầm tình động đến!

Hắn hoàn toàn không muốn ăn tí nào, cho dù miễn cưỡng đưa vào miệng cũng giống như ăn sáp đèn cầy, không mùi vị gì cả!

Quân Mạc Tà trong lòng lén cười trộm, nhưng thần trí lại chú ý chặt chẽ đến nhất cử nhất động của người đối diện, hơn nữa trong lòng hắn cũng muốn xác định một chuyện!

Hắn hiện tại sớm nhận thức được, người trước mặt chính là Cửu U Thập Tứ Thiếu không ai địch nổi! Hơn nữa cũng nhìn ra thương thế của

Cửu U Thập Tứ Thiếu còn chưa có khỏi hẳn, nếu không, Quân Mạc Tà làm sao dám ở trươc mặt hắn mà càn rỡ? Nếu vẫn còn mấy tầng thực lực, chỉ sợ rằng chỉ cần một chưởng đánh tới, bản thân mình sẽ biến thành bánh thịt! Quân đại thiếu gia tuy rằng không sợ trời không sợ đất, nhưng đối với vị Cửu U Thập Tứ Thiếu có thực lực kinh người này vẫn phải nể sợ.

Nhưng hiện tại không có phần băn khoăn cố kị kia, Quân Mạc Tà tự nhiên cũng sẽ không tự bại lộ thân phận của mình, một mặt thao thao bất tuyệt, một mặt thật ra là có mục đích khác. Nếu không, với tính cách của Quân Mạc Tà lại vì ham muốn nhất thời mà để lại một cái họa ngầm to lớn đến như vậy sao?

Nhưng qua lần tiếp xúc này, Quân Mạc Tà lại phát hiện. vị Cửu U Thập Tứ Thiếu này có vẻ như không có tàn bạo như trong truyền thuyết!

Trên người Cửu U Thập Tứ Thiếu , thật ra lại không có vẻ làm cao giá, lại càng không cố tỏ ra phong độ!

Kỳ thật Quân Mạc Tà cũng luôn luôn truy cầu một lọai cảnh giới!

Cũng chính là mục đích hắn cố thao thao bất tuyệt đầy vô nghĩa.

Bởi vì hắn đang tìm hiểu!

Trước mắt Cửu U Thập Tứ Thiếu, mỗi cái động tác cùng diễn cảm, đều đại biểu cho thành tựu của bản thân. Mà phần thành tựu này, cũng là một ấn chứng về cảnh giới mà Quân Mạc Tà đang muốn nghiên cứu sâu sắc!

Người, từ nghèo khó phấn đấu từng bước đi lên là một quá trình. Trừ trường hợp khí chất có sẵn, nếu không, bộ dáng sẽ không có. Tuy nhiên, một khi đã thành công, cho dù là loại người trầm ổn, cũng sẽ thay đổi theo thời gian.

Đây là bản chất của nhân tính, không gì đáng trách!

Vì vậy một số người theo đuổi khí độ vô nghĩa, phong độ bên ngoài, sau đó dần tìm thấy loại biểu lộ gọi là “nội hàm”!

Bât kể là bàng quan, đạm bạc, hoặc ngang ngược, kỳ thật đều là một loại biểu tượng giả tạo, cái gọi là khí độ quý tộc thì càng phải như vậy. Có thể theo đuổi cũng có thể từ bỏ nhưng không mất đi chân ngã của bản thân mình!

Chỉ có trong loại cảnh giới này mà nghiên cứu, đạt tới đỉnh thì mới bắt đầu nhận thức rõ ràng rằng mình muốn cái gì, mà cảnh giới này thường chính là tính tình thực của chính mình khi đối mặt với thiên hạ!

Muốn khóc thì khóc, muốn cười liền cười, hoàn toàn không có bất kỳ che dấu, không có chút gì làm ra vẻ giả tạo, đó là người trở lại phương diện nguyên trạng! Cùng võ học huyền công trở lại nguyên trạng hiệu quả như nhau!

Nhưng bản tính trở lại nguyên trạng thật ra chính là cảnh giới siêu nhiên chính thức! Cũng chỉ có loại tự nhiên của Cửu Ưu Thập Tứ Thiếu như trước mắt là loại cảnh giới cao nhất mà nãy giờ đề cập đến! Loại cảnh giới này nếu cùng võ học và huyền công triệt để dung hợp chính là cao thủ chân chính!

Mà dạng nhân vật như thế lại rất thưa thớt! Cả tinh cầu này, mấy ngàn năm qua ngoài hắn ra thì chưa ai làm được!

Vậy, đây mới chính là cảnh giới chân chính! Quân đại thiếu gia tự thấy cảnh giới bản thân mình cũng chưa đạt tới trình độ này

Bàn thân trở lại bản tính nguyên trạng, với sự hiểu biết của Quân thiếu gia, cũng chỉ có hai người, nhiều nhất cũng chỉ có hai người, một cái chính là Cửu U Đệ Nhất Thiếu mà tên còn lại chính là Cửu U Thập Tứ Thiếu trước mắt!

Quân Mạc Tà muốn xem xem, khi hắn đạt tới cảnh giới này thì suy cho cùng xảy ra tình trạng gì? Có hay không có thể một thân huyền công

chân chính dung hợp, tuy hai mà một. Mà với cảnh giới hiện ta của mình rốt cuộc còn cách cảnh giới trên xa không? Đã chạm tay vào rồi hay vẫn còn xa?

Từ khi nghe qua sự tích của Cửu U Thập Tứ Thiếu Quân đại thiếu gia liền mơ hồ một loại cảm ngộ, bởi vì bất kể là ai trong Cửu U chư thiếu, vô luận là ai cơ bản đều được đánh giá giống nhau.

Điên cũng tốt, cuồng cũng được, những người này sống đều là sống với bản tính chân thật nhất của chính bản thân mình!

Bởi vậy, Quân Mạc Tà một ngày nào đó đột nhiên nghĩ đến một chuyện: Có thể có hay không một pháp môn tu hành độc đáo? Cho nên hắn cũng có phần hiểu ra, Quân Mạc Tà muốn tự cho bản thân mình một cái kết luận!

Đây đúng là một loại cảnh giới!

Loại cảnh giới này gọi là chân ngã

Nếu ngay cả “Chân ngã” cũng không có… Thì còn nói gì đến chuyện tu đạo thành tiên? Còn nói gì đến chuyện Phá Toái Hư Không? Cho nên ở giữa đạo pháp còn có một cái gọi là “Căn nguyên”!

Mà Quân đại thiếu gia chính thức tiếp xúc được Cửu Ưu Chư thiếu, nếu từ bỏ vị tất có cơ hội gặp được Cửu Ưu Nhất Thiếu ở ngoài, cũng chỉ có Cửu U Thập Tứ Thiếu trước mắt!

Cho nên, Quân Mạc Tà hôm nay mới trăm phương ngàn kế khơi mào cảm xúc phản đối của Cửu U Thập Tứ Thiếu, dựa vào biểu hiện khí độ của Cửu U Thập Tứ Thiếu để tìm hiểu "Căn nguyên" của vhính bản thân mình !

Hiện tại, theo Cửu U Thập Tứ Thiếu cảm xúc càng ngày càng có vẻ có chút không thể khống chế, Quân Mạc Tà trong lòng cũng kĩnh ngộ được vô cùng nhiều. Thậm chí có thể nói sắp đột phá!

Chân ngã căn nguyên, thì ra là thế!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 112: Ngươi Là Thập Ngũ?

Nhắc đến việc này, Quân Mạc Tà còn phải muốn cảm ơn Tam Đại Thánh Địa!

Nếu không phải tất cả các cường giả Thánh cấp của Tam Đại Thánh Địa liên thủ kích thương Cửu U Thập Tứ thiếu, đồng thời tại Cúc Hoa thành có rất nhiều cường giả của Tam Đại Thánh Địa trấn thủ làm cho người này không dám hành động thiếu suy nghĩ, thì làm sao Cửu U Thập Tứ Thiếu lại ở chỗ này ăn thiệt thòi với mình được?

Nếu lần này không có cơ duyên xảo hợp hiểu ra được, nếu Quân Mạc Tà muốn tìm hiểu cảnh giới này không biết còn phải tốn bao nhiêu công phu mới được.

Chân ngã căn nguyên không phải là tùy tâm sở dục, không kiêng kị bất cứ thứ gì; bởi vì bất kể là tùy tâm sở dục như thế nào trước hết đều phải có một điều kiện: Phải có thực lực tuyệt đối! Ngươi có đủ thực lực thì mới có thể tùy tâm sở dục, thích làm gì thì làm không cần để ý đến cái nhìn của bất cứ kẻ nào.

Có điều bàn năng lại giống như một đứa trẻ con mới sinh ra vậy, cho dù là đối đầu với một con hổ dữ có thể ăn thịt mình, thì khi đói bụng vẫn cứ giãy dụa khóc rống lên muốn uống sữa mà sẽ không hề cảm thấy sợ hãi…

Đây mới là bản năng đích thực của con người ! Mà nếu như đem loại bản năng này phát triển lên, thì cho dù đến bất cứ nơi đâu, vào thời gian nào đều có thể chân chính gọi là phản phác quy chân!

Quân Mạc Tà liền thở dài một hơi trong lòng..

Hóa ra chân tướng là như thế!

Khó trách trên đời này lại ít người thành công như thế, nguyên nhân chân chính chính là ở trong này.

Mọi người luyện võ trên thế giới này cho dù là không phải theo đuổi lực lượng ngoài thân thì cũng là tu vi tâm cảnh thật cường đại đủ để gánh vác lực lượng ấy, nhưng lại cố ý hoặc vô ý xem nhẹ sự tồn tại của thân thể! Cũng chính là cái gọi là bản ngã, bản nguyên. Nhưng lực lượng của ngươi có thể tu luyện đến đỉnh, tâm thần tu vi đạt đến cực hạn thì làm thế nào nữa ?

Cho dù là lực lượng cường đại đến đâu cũng phải có điều kiện tiên quyết; ngoài việc phải có tu vi tâm cảng xứng với nó thì còn phải có một vật dẫn, một thứ có thể truyền tải được lực lượng cường đại này.

Mà vật dẫn này không ngoài thứ gì khác chính là thân thể mỗi người!

Như Phật gia thường nói, thân thể con người chính là một bảo tàng cho việc tu luyện!

Mà đại bộ phận những người theo đuổi lực lượng cường đại lại dần dần đi xa khỏi con đường này, càng đi càng xa. Đến cuối cùng thì đã đánh mất phương hướng của chính mình, mất đi cái bổn ý của chân ngã!

Người như thế thì không phải là sử dụng lực lượng, phát huy lực lượng nữa mà chính thân thể họ đã bị lực lượng sử dụng!

Như trong tiểu thuyết võ hiệp thường nhắc đến một loại biến hóa nguy hiểm, nhân vi binh dịch, nếu hiểu theo nghĩa rộng đến việc này, chính là nhân vì lực dịch!

Mà cứ lẫn lộn đầu đuôi như thế, chủ khách đổi chỗ, nếu còn có thể đạt được thành tựu cao hơn thì mới là lạ! Ngươi không tẩu hỏa nhập ma

đã là may lắm rồi, còn vọng tưởng đạt đến độ cao hơn nữa thì không gì khác ngoài cái gọi là thằng ngốc nói mê.

Quân Mạc Tà có điều sở ngộ, tâm thoáng linh cơ, tất nhiên là không thể buông tha được, tận lực suy tư. Nếu từ lúc bắt đầu cứ đồng bộ phát triển như thế thì kết quả sẽ thế nào đây nhỉ?

Không thể nghi ngờ, với Cửu U Thập Tứ Thiếu đang ở trước mặt thì Cửu U nhất mạch bọn họ thì từ nhỏ đã rèn luyện như thế này, cho nên mới có được thành tựu lớn như thế, có điều như vậy cũng có một điểm tai hại rất lớn đấy là quá tự tin về bản thân mình!

Tuy là tự tin, nhưng loại tự tin quá độ này cũng khiến cho bản tâm hữu ý hay vô ý trở nên cuồng vọng, điên cuồng! Bởi vì bọn họ trước đến giờ đều cho rằng: Dưới gầm trời này tuyệt đối không có chuyện gì mình không thể làm được, mình là cực mạnh, làm được hết thảy; mọi người đều phải phủ phục dưới chân mình, ngưỡng mộ và ủng hộ mình!

Mà cứ như vậy thì tai hại vô cùng nghiêm trọng!

Dù sao không phải ai cũng có thể đạt đến thành tựu như Cửu U Đệ Nhất Thiếu năm xưa, giống như tuyệt thế nhân vật kia mãi mãi cũng chỉ có một người mà thôi.

Từ Cửu U Đệ Nhất Thiếu cho đến sau nữa, tuy rằng mỗi người đều thuộc hạng kinh tài tuyệt diễm, nhưng khoảng cách đối với thực lực khủng bố không thể địch nổi như Đệ Nhất Thiếu dù sao vẫn có sự chênh lệch. Nếu sự tự tin hay cuồng vọng của ngươi lại không cân xứng với thực lực của ngươi thì kết quả cuối cùng cũng chỉ có một, đấy chính là bi kịch!

Đây cũng là lí do mà trong Cửu U Chư Thiếu, chỉ có Đệ Nhất Thiếu đạt được vô hạn huy hoàng, ngoài hắn ra Cửu U Chư Thiếu đều bị lịch sử chôn vùi! Kỳ thật cho dù là Cửu U Đệ Nhất Thiếu cũng đã gặp bi kịch đấy thôi? Tự tin đến cực điểm, cuồng vọng đến cực điểm, cuối cùng hắn cũng thua dưới tay tuyệt đại cường giả kia đấy sao! Cùng với các Cửu U

khác, chẳng qua là vận khí của hắn may mắn hơn một chút, trên Huyền Huyền đại lục chưa gặp được thế lực nào cường đại đủ để tiêu diệt thế lực của hắn mà thôi.

Quân đại thiếu gia từ đời nào đến giờ chưa bao giờ thiếu tự tin, nhưng cũng phải là kiểu tự tin một cách quá đáng như Cửu U chư thiếu!

Tự tin là tốt, có điều tự tin quá độ lại tuyệt đối là chuyện xấu, rốt cuộc phải làm thế nào để tìm được sự cân bằng giữa hai điều này đây?

Trong lúc Quân đại thiếu gia đang trầm tư thì Cửu U Thập Tứ Thiếu đang đối diện với hắn lại đang quan sát hắn một cách khá hứng thú.

Vừa rồi bị tên tiểu tử này chọc giân, cũng may là không bị tức chết, đến giờ thì Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng đã bình tĩnh trở lại. Hắn là người thông tuệ, nhãn lực sao lại không cao cho được. Lúc trước bị Quân Mạc Tà nói hươu nói vượn một hồi váng cả đầu, mới nói bừa, ai biết tự nhiên Quân đại thiếu gia tự nhiên im lặng, Cửu U Thập Tứ Thiếu trong nháy mắt liền bình tĩnh lại, lại ngưng thần chăm chú nhìn người trước mặt, tự nhiên giật mình nghĩ sao tên tiểu tử này lại đột nhiên im lặng, ngược lại trong nháy mắt tỏ ra như một vị tướng trang nghiêm, cao thâm. Cửu U Thập Tứ Thiếu cơ hồ cảm thấy tên nhóc trước mắt mình đã thay đổi thành một người khác, càng bí hiểm hơn, lại cảm giác được linh hồn dao động có vẻ quen thuộc…

Tên tiểu tử này lại có thể trong chớp mắt lâm vào trạng thái ngộ đạo??!

Vừa mới đùa giỡn với mình, chọc cho mình giận sôi máu lên, tự nhiên lại rơi vào trạng thái ngộ đạo ngay lập tức!

Điều này thật khiến cho bất cứ kẻ nào khó mà tiếp thụ nổi.

Cửu U Thập Tứ Thiếu thật là hoàn toàn không biết nói gì nữa!

Người này không biết còn có thể cực phẩm hơn nữa hay không đây? Hơn nữa loại ngộ đạo này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, như một tia sáng lóe lên vậy! Cho dù không phải là loại nói ngộ đạo một cái là ngộ đạo luôn, chuyện này trọng yếu đến mức nào chứ? Hắn lại ngay trong lúc uống rượu tán phét, đang muốn làm chuyện vô sỉ như ăn cơm không phải trả tiền… đột nhiên lâm vào ngộ đạo!

Khoan đã….

Loại trình tự dao động cổ quái như thực như hư này sao có vẻ quen quen, trước đây ta đã gặp ở chỗ nào rồi nhỉ? Cửu U Thập Tứ Thiếu nhíu mày suy nghĩ, suy nghĩ một lúc một lúc chợt nhớ ra: Này này này… Sao có thể như thế được?... Đây không phải là linh hồn trùng kích của bộ tộc Cửu U mình sao? Làm sao ở một nơi thế tục hồng trần như Huyền Huyền lại có thể xuất hiện loại dao động này được?!

Nghĩ đến đây, Cửu U Thập Tứ Thiếu lập tức chấn động!

Chẳng lẽ tên tiểu tử này là tộc nhân của Cửu U nhất tộc? Nếu như vậy thì việc hắn biết rõ thân thế của mình cũng có thể hiểu được. Có điều sao hắn nhận ra mình mà mình lại không biết hắn? Hơn nữa, loại linh hồn dao động của hắn sao quái dị như thế? Tuy rằng so với tâm pháp của bổn tộc cũng có chút tương tự nhưng vẫn có vài điểm bất đồng nhỏ, bất quá hiệu quả xem ra cũng như nhau.

Hơn nữa, mình bây giờ vẫn chưa chết, đang ở đây chuẩn bị tái chiến, tiểu tử này nếu như thuộc Cửu U bộ tộc thì hắn ra bằng cách nào? Tại sao mình hoàn toàn không cảm thấy gì cả? Chẳng lẽ hậu bối của Cửu U tộc thực lực tiến nhanh hơn cả mình đã tưởng tượng?

Một lúc lâu sau, Quân Mạc Tà động đậy trở lại, cuối cùng cũng tỉnh lại từ cảnh giới thần diệu này; duỗi lung mệt mỏi, dụi dụi mắt nói:

- Cảm giác vừa rồi thật là thoải mái quá, cũng đã lâu rồi chưa được ngủ thư thái như thế…

Lúc hắn ngộ đạo lại là lúc hắn ngủ? Cửu U Thập Tứ Thiếu đang trầm tư nghe được lập tức trên trán hiện lên một đạo hắc tuyến, cơn tức vừa áp chế lại bốc lên lần nữa!

- Tiểu tử, ngươi có phải là Tiểu Thập Ngũ không?

Cửu U Thập Tứ Thiếu lạnh lung hỏi.

- Tiểu Thập Ngũ?

Quân Mạc Tà ngẩn người:

- Tiểu Thập Ngũ là cái gì?

- Bớt nói nhảm đi! Bổn công tử đã nhìn thấu thân phận ngươi rồi, làm thế nào mà tiểu tử ngươi đến được đây?

Cửu U Thập Tứ Thiếu vỗ bàn cái rầm, giận dữ nói:

- Chẳng lẽ tên tiểu tử hỗn trướng nhà ngươi không biết cái gì gọi là kính lão tôn hiền sao? Cho dù là người trên thế giới này ngươi không xem ra gì thì đối mặt với lão tử ngươi cũng phải tôn kính một chút đi chứ? Thật không biết cha mẹ ngươi dạy dỗ ngươi như thế nào!

- Điều này… Thật sự là ta không hiểu ngươi đang nói gì, ngươi đang nói tiếng nước nào thế?

Quân Mạc Tà giả vờnghi hoặc lắc đầu, nhưng trong tâm lại rõ ràng vô cùng. Hóa ra người này lại tưởng nhầm ta thành Cửu U Thập Ngũ Thiếu… Lại còn giả vờ xem thấu thân phận của ta nữa chứ. Hơn nữa, cho dù là dùng con số để đặt tên thì cũng phải gọi là Cửu Tiêu đệ nhất gia, ta làm sao lại xếp sau ngươi được?

- Nhìn đây này tiểu tử!

Cửu U Thập Tứ Thiếu hung hăng liếc hắn một cái, chìa tay phải ra, đặt năm ngón tay thon dài trắng nõn trên bàn. Đột nhiên màu năm ngón

tay chậm rãi biến hóa thành màu đen, còn có một tầng sương mù màu trắng ngà bao phủ bên ngoài.

Cửu U Thập Tứ Thiếu mỉm cười, trong nháy mắt ngón tay lại trở về như cũ; quá trình này xảy ra rất nhanh, trừ hai người bọn họ thấy rõ ràng ra, không ai phát hiện ra cả.

Loại biến hóa kì lạ này là năng lực đặc trưng của bộ tộc Cửu U, không thể giả được!

Thật ra thì loại kĩ xảo này cũng không phải là cái gì giỏi giang, chỉ là một loại bí pháp ẩn giấu của hắc ám thế giới, nhưng đến thế giới này lại không có tác dụng gì. Bất quá loại độc môn thủ đoạn này lại là một phương pháp tuyệt hảo để nhận biết lẫn nhau…

Nhưng vào ngày hôm nay thì hành động vừa rồi của Cửu U Thập Tứ Thiếu đúng là như việc liếc mắt đưa tình với người mù, hoàn toàn chả có tác dụng gì!

- Ngươi thấy rõ chưa? Còn muốn giả vờ trước mặt ta nữa đi?

Cửu U Thập Tứ Thiếu nhìn Quân Mạc Tà nói một cách mỉa mai, ngồi tựa vào ghế, ánh mắt như nhìn vào một kẻ hậu bối, nói:

- Mọi chuyện rốt cuộc là thế nào? Nói ta nghe xem!

- Ta thấy rõ ràng rồi, chỉ có là không biết phải nói gì với ngươi! Vừa rồi ngươi lên cơn động kinh hay sao thế? Hiện tại ta thật sự hoài nghi…

Quân Mạc Tà buồn bực nói:

- … Không phải là ngươi bị thần kinh thật chứ?

- Tên tiểu tử chết tiệt!

Cửu U Thập Tứ Thiếu khẽ vươn tay bắt lấy mạch môn của Quân Mạc Tà, mà Quân Mạc Tà cũng không tránh né, để cho hắn bắt lấy, có điều

trong lòng thì cười đến mức ruột như lộn vào với nhau.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 113: Thỉnh Cầu Của Triển Mộ Bạch.

- Nguyên lai ngươi thật không phải là...

Cửu U Thập Tứ Thiếu thu tay về, có chút ngượng ngùng. Vừa rồi hắn phát ra một tia linh khí tiến vào kinh mạch Quân Mạc Tà dò xét, tinh tường cảm nhận được đối phương huyền khí cố nhiên tinh thuần hùng hậu, cũng tuyệt đối không phải năng lượng đặc thù của Cửu U bộ tộc, mà là một loại năng lượng khác hắn chưa từng gặp bao giờ, uyên thâm, công pháp mạnh mẽ siêu phàm...

Sự thật rõ ràng, mình quả lo lắng hơi xa

Bất quá tiểu tử này không trốn không né, tùy ý để chính mình bắt lấy mạch môn, cũng có một phần tín nhiệm... Cửu U Thập Tứ Thiếu trong lòng ấm áp. Hơn nghìn năm nay, đây vẫn là người duy nhất tín nhiệm ta như vậy... Tuy rằng hắn nói vậy nhưng chắc hắn còn không biết thân phận của ta...

Đúng lúc hai người đang đối mặt ở cửa Đạn Quan Lâu, đột nhiên có tiếng bước chân vang lên, hai người sánh vai cùng nhau đi đến. Ở phía sau hai người lại có bốn năm người theo đó kế tiếp nhau mà vào.

Quân Mạc Tà mỉm cười, lập tức khôi phục nguyên dạng, nhắc tới yến tiệc, chẳng hề để ý.

Cửu U Thập Tứ Thiếu thần sắc bất động, bình chân như vại.

Trong đầu hai người đồng thời dâng lên một ý niệm: Thật là trùng hợp! Lại tình cờ gặp người quen.

Hiện tại tướng mạo Quân Mạc Tà cố nhiên không phải tướng mạo nguyên bản, nhưng cũng không phải miệng méo mắt lé 'Đông Phương Đại Thư' kia! Còn Cửu U Thập Tứ thiếu cũngthì có quỷ mới biết tướng mạo của hắn là cái dạng gì...

Người vừa tiến đến quả nhiên là người quen, còn là người cả hai bọn họ đều quen!

Dẫn đầu đúng là Độn Thế Tiên Cung Thánh Hoàng cao thủ; Triển Mộ Bạch, một vị khác cũng là người ngày đó vây công Cửu U Thập Tứ Thiếu, đầu lĩnh Thánh Hoàng cao thủ, cao thủ Phiêu Miễu Huyễn Phủ Tào Quốc Phong!

Còn phía sau đi theo vào, cũng là những người của Phiêu Miễu Huyễn Phủ đi theo Bạch Thánh Hoàng!

Đối với những việc này, vô luận Quân Mạc tà hay Cửu U Thập Tứ Thiếu đều có ấn tượng sâu sắc.

Nhưng hai người đều không biểu hiện fị trạng gì.

Cửu U Thập Tứ Thiếu trước mắt trọng thương chưa lành, căn bản sẽ không có thực lực bảo vệ mình. Quân đại thiếu gia tuy rằng thần nguyên khí đủ, nhưng thực lực chân chính cũng không đủ, tạm thời còn không thể khiêu chiến, nếu thần sắc hoặc là khí tức một khi lộ ra điều gì sơ hở, chính là tự tìm đường chết!

Hiện tại ba phương thế lực thù địch nhau, lại có thể cùng gặp nhau một chỗ trong một buổi sáng, đây có thể gọi là vô cùng trùnhg hợp…

- Nơi này chính là Đạn Quan Lâu, Cúc Hoa thành , dù cho uống rượu hay thưởng thức ca múa, đây đều là nơi nhất đẳng!

Nhắc tới Triển Mộ Bạch, là Triển gia lão tổ tông, hắn tự nhiên là địa chủ Cúc Hoa Thành, chỉ nghe hắn nói với khẩu khí mang một tia mỉa mai:

- Tại nơi này mấy ngày hôm trước có một tên truyền ra ngoài một khúc tiếu ngạo giang hồ, chỉ mấy ngày ngắn ngủi đã lan ra khắp thiên hạ một cách nhanh chóng!

- Quả nhiên là nơi tốt.

Tào Quốc Phong nho nhã cười:

- Triển Huynh, hôm nay ngươi thân làm địa chủ, tiểu đệ tuy có việc nhưng phải có một bữa cơm no say. Hôm nay chỉ nói phong nguyệt, để ta thỏa sức say, được không?

Triển Mộ Bạch nở nụ cười:

- Tào huynh, ngươi cũng không cần chắn miệng của ta, phải biết rằng với tầng lớp chúng ta, một bữa cơm no không phải vấn đề, Nếu Triển Mộ Bạch ta thỉnh cầu chư vị đến nơi này, tất nhiên là có việc muốn nhờ.

Còn chưa chờ Tào Quốc Phong nói một câu nào, Triển Mộ Bạch liền đưa tay ra phía trước:

- Xin mời lên lầu.

Tào Quốc Phong đứng ở cửa, nói:

- Cần gì phiền phức, tất cả mọi người không bằng cứ ở đây đi, ta rời xa trần thế đã nhiều năm, cứ tại chỗ này tìm hiểu cuộc nhân sinh cũng hay, coi như là tu hành.

Triển Mộ Bạch cười ha ha, nói:

- Ở hồng trần thời buổi hỗn loạn, có thể biết được một chút đời sống chúng sinh cũng là một phần tu hành, liền theo ý Tào huynh.

Nói xong, mọi người liền ở trong đại sảnh tùy tiện tìm một cái bàn ngồi xuống.

Lời nói tuy là êm tai, nhưng Triển Mộ Bạch tận đáy lòng vẫn cảm thấy không vui, Tào Quốc Phong không chịu cùng mình lên nói chuyện riêng, tại đây trước mặt công chúng làm sao có thể trao đổi công chuyện cơ mật, cũng tương đương cự tuyệt lời thỉnh cầu của mình.

Phải biết rằng người ở đây đều là hỗn tạp, đàm luận sự tình trước mặt thường dân mà nói chắc chắn có nhiều bất tiện. Vốn dĩ là Thánh Giả, bất luận trong hoàn cảnh nào cũng đều không bị ảnh hưởng, truyền âm mật liền có thể dễ dàng giải quyết hết tất thảy vấn đề.

Nhưng Tào Quốc Phong cũng lợi dụng đặc thù hoàn cảnh trước mắt, lom khom nói nhỏ với Triển Mộ Bạch: Ngươi không có cách nào nói với ta chuyện kia, thì không cần nói nữa!

Là một lão hồ ly sống trăm năm, trí tuệ hạng siêu nhân, hắn cũng đoán được Triển Mộ Bạch yêu cầu mình chuyện gì, cho nên trực tiếp liền ngậm miệng, nếu nói ra sẽ khiến mọi người lúng túng, ẩn ý sâu xa này, triển Mộ Bạch cũng hiểu được.

Bọn hắn chọn lựa cái bàn này, may mắn thế nào lại ngồi gần bàn của hai người Quân Mạc Tà đang ngồi.

Quân Mạc Tà cùng Cửu U Thập Tứ Thiếu nhìn nhau, hai người đều miễn cưỡng xuất ra một nụ cười khổ.

- Ngươi nếu không phải đồng hương của ta, chẳng lẽ ta cùng ngươi có gặp qua sao? Nếu là chưa từng quen biết, vậy càng làm cho bổn công tử khó hiểu.

Cửu U Thập Tứ Thiếu hỏi.

- Chuyện này có thể giải thích như thế nào, hoặc là có thể nói rằng câu trả lời lớn nhất chính là ta và ngươi đa nghi giống nhau.

Quân Mạc Tà đem tu vi của chính mình đặt ở mức Ngân Huyền, không hề che dấu âm thanh nói chuyện của mình, nói giống như một người bình thường:

- Ta bởi vì đa nghi, gặp lại ngươi ở đây, có bộ dạng khà nghi đột nhiên xuất hiện, tự nhiên muốn gặng hỏi một phen. Mà ngươi cũng bởi vì đa nghi, tự nhiên cũng hiểu nhầm...

- Hảo một cái đều là bởi vì đa nghi!

Cửu U Thập Tứ Thiếu nở nụ cười:

- Không sai! Người a, khuyết điểm lớn nhất chính là quá đa nghi, chính bởi vì đa nghi, người ta bỏ lỡ rất nhiều thứ, thậm chí là hủy diệt hạnh phúc của mình cùng gia đình và sự nghiệp, nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, cũng chính bởi vì đa nghi cùng cẩn thận, rất nhiều người mới có thể có thành tựu! Đây là vì ta nghe được lời giải thích tốt nhất, chúng ta vì hai chữ đa nghi này cạn một chén!

- Hảo một cái đa nghi! Ha ha ha, từ xưa đến nay, đế vương cũng thế, tuyệt thế cao thủ cũng thế, lại làm gì có ai mà không đa nghi! Huynh đài lần này ‘Đa nghi luận’, nói được thật đúng là hợp khẩu vị! Uống cạn một chén lớn nào!

Bên cạnh truyền tới một tiếng cười sang sảng:

- Lão phu cũng cùng cạn một chén. Mời!

Tiếp lời nói chuyện tất nhiên là Tào Quốc Phong!

Cặp mắt hắn nhìn thấy Quân Mạc Tà cùng Cửu U Thập Tứ thiếu, trên mặt xuất hiện tràn đầy đồng cảm thần sắc. Ánh mắt của hắn nhìn Quân Mạc tà một lúc, đột nhiên dừng lại một chút, tiếp theo tinh quang trong mắt chợt lóe, không ngờ là cực độ khiếp sợ.

Hắn không để lại dấu vết gì, dụi dụi con ngươi, hồ nghi mang Quân Mạc Tà liên tục bắt đầu đánh giá, thần sắc trong mắt chuyển thành mừng

như điên.

Lời nói của Tào Quốc Phong tức thời khiến cho mấy vị cao thủ khác chú ý, Quân đại thiếu gia hai người đồng thời cảm giác được bảy tám đạo thần thức cường đại lướt quanh lấy trên thân, một số gần như chỗ nào trên người mình cũng đảo qua, thậm chí còn đảo qua đảo lại...

Quân Mạc Tà nhạy cảm thấy được, con mắt của Tào Quốc Phong dường như có điểm không đúng, chẳng nhẽ hắn đã phát hiện ra điều gì đó?

Hai người đều bảo trì thần sắc bất động, tựa hồ hoàn toàn không phát hiện những thần niệm tung hoành đan chéo nhau, mỉm cười vuốt cằm, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch.

- Tào huynh cũng thật hăng hái. Triển Mộ Bạch thần niệm vừa động, cũng đã hiểu rõ. Bàn hai người bên cạnh, người thiếu niên áo trắng kia, nếu như với ánh mắt thế tục mà nói, có thể tính là một người mới, tuổi còn nhỏ nhưng cũng có Ngân Huyền tu vi, hiếm có nhưng vẫn chưa đủ lọt vào pháp nhãn của đám cường giả thánh cấp bọn họ, chỉ là một người bình thường cũng không có chỗ gì thần kì.

Tào Quốc Phong đắc ý, mở miệng cắt đứt điều mà Triển Mộ Bạch đang nói. Điều này làm cho Triển Mô Bạch trong lòng cực kì khó chịu, thần niệm vừa động lập tức thu hồi, dứt khoát đem chuyện này làm rõ:

- Tào huynh, ý tứ của tiểu đệ, tin tưởng ngươi cũng biết, tiểu đệ tuy rằng sống lâu trên đời, nhưng vẫn là một người của Triển gia. Bình sinh tâm nguyện, chính là hy vọng gia tộc có thể phát triển không thôi, thành một thế lực vững chắc lâu dài. Hiện giờ, chẳng qua muốn trong đám con cháu bái Tào huynh làm sư phụ mà thôi, Tào huynh cần gì phải chấp nhất như thế? Mọi người nếu có thể cùng nhau kết bạn, cả hai bên đều có ích lợi!

Tào Quốc Phong thần sắc tức thì biến đổi, từ cười vui chuyển sang thận trọng, đem chén rượu chậm rãi đặt xuống, thở dài nói:

- Triển Huynh, ngươi đã đem lời làm rõ, vậy ra cũng cùng ngươi thẳng thắn một lần... Ngươi nên biết Triển gia các ngươi lệ thuộc Độn Thế Tiên Cung! Mà chúng tHuyễn Phủ chúng ta không thể thu nhận cướp đoạt người có tư chất của Tam Đại Thánh Địa... Nguyên nhân ở đây, ngươi biết, ta cũng biết. Đến tột cùng là ngươi đang ép buộc hay ta quá mức chấp nhất có ai không hiểu? Việc này... liên lụy đến việc di huấn kí kết của lão tổ tông, Triển huynh lần nữa bức bách, có phải là không hợp ước nguyện ban đầu chút nào?

- Nguyên nhân trong đó, tiểu đệ như thế nào lại không biết?

Triển Mộ Bạch thần sắc bất đắc dĩ đứng lên:

- Cũng không phải tiểu đệ hùng hổ doạ người, ép buộc, mà là việc này... mong Tào huynh có thể giúp đỡ. Vị hậu nhân kia của tiểu đệ lại có Huyền Âm kinh mạch; nhìn khắp đương kim thế gian, cũng chỉ có sư môn của Tào huynh độc đáo sáng tạo ra Ôn Dương huyền khí mới có thể chậm rãi điều trị, hơn nữa, cũng chỉ có bái nhập làm môn hạ Tào huynh mới hóa giải nguy cơ Huyền Âm kinh mạch, mới có thể đem Tiên Thiên Huyền Âm khí hóa thành tinh thuần Ôn Dương huyền khí, tạo ra một vị huyền công hoa tuyệt thế trước giờ không có, sau này cũng không có! Nếu Tào huynh không chịu hoàn thành, Huyên Âm khí trong cơ thể hắn không thể hóa giải, chắc chắn không thể sống quá ba mươi tuổi!

Tà Quốc phong bưng chén rượu, trầm mặc một lúc, mới nói:

- Triển huynh, quý tộc Triển gia ẩn cư, hiện tại cành lá rậm rạp, ít nhất cũng có mấy nghìn người, Triển huynh làm Triển gia tổ tông, lẽ ra phải bình đẳng, lại vì một thiếu niên như thế mà không ngại nợ một nhân tình? Không tiếc hạ mình nhờ vả Tào mỗ?

Triển Mộn Bạch cười khổ một tiếng:

- Năm đó Triển gia bất quá chỉ là một tam lưu tiểu gia tộc, Triển Mộn Bạch ta dù là người trong gia tộc, nhưng tuy cùng họ lại khác chi, chỉ là gia tộc ta quật khởi rất nhiều, mới giành được vị trí thống trị. Mấy trăm

năm qua, Triển gia phát triển cố nhiên là càng ngày càng lớn mạnh, nhưng trên danh nghĩa huyết mạch chính thức Triển gia tương truyền đến nay, cũng chỉ còn lại đúng một người! Nếu Tào huynh lúc này đây không chịu viện thủ giúp đỡ, chỉ sợ mười mấy năm sau, Triển gia mặc dù vẫn con cháu đầy đàn, nhưng một chi này của Triển mỗ sẽ bị hương khói đoạn tuyệt, không người kế tục...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 114: Không Linh Thể Chất

- Nguyên lai lại là như thế!

Tào Quốc Phong tỉnh ngộ. Sống đến cái cấp bậc tro cốt như những lão già này thì chỉ quan tâm tới huyết thống của mình mà thôi, quả thật nếu là người ngoài cuộc cũng có thể tưởng tượng được, cho nên Triển Mộ Bạch vừa nói, hắn cũng liền lập tức hiểu ra.

Nhưng chính bởi vì biết hế, trên mặt của hắn ngày càng hiện ra vẻ khó khăn.

Bất quá, nếu giúp, sẽ vi phạm Huyễn Phủ tổ huấn, nếu không giúp, Triển Mộ Bạch một khi không có người nối dõi, thì hắn sẽ đắc tội với Triển Mộ Bạch, từ này về sau chẳng khác gì là chính mình vô duyên vô cớ kết thù thêm một cường địch! Mặc dù không sợ, nhưng cũng là phiền phức lớn!

Vậy thì phải làm như thế nào mới được? Lựa chọn như thế nào cũng không đúng a!

Ở trước mặt công chúng cũng có lợi, toàn bộ lời nói của Triển Mộ Bạch trong thời gian này đều không đè nén thanh âm, cứ như vậy quang minh chính đại nói ra. Đang ngồi hầu hết mọi người cũng nghe được, điều này càng làm cho Tào Quốc Phong sớm đã không có đường lui.

Cơ duyên xảo hợp, nghe được lần đối thoại này, Cửu U Thập Tứ Thiếu cùng Quân Mạc Tà hai người cũng đã hiểu rõ. Hai người nhìn nhau, trong lòng không hẹn mà trong đầu đều có chút hả hê trên nỗi đau

của địch nhân, không thể tưởng tượng được Triển Mộ Bạch này đường đường là Thánh Hoàng cường giả, lại đứng trước nguy cơ không có người nối dõi...

- Sư môn ta truyền lại Ôn Dương huyền công, đúng là dùng Huyền Âm tử mạch làm căn cơ tu luyện, đúng là không thể bàn cãi...

Tào Quốc Phong khó khăn xử trí:

- Chính là, muốn có cơ sơ để hóa giải cần có quá trình, cũng cần theo Huyền Âm tử mạch dùng tiến cảnh từ từ hóa giải, hóa giải được nhiều, tiếp tục lấy độc môn tâm pháp đem thay đổi huyền khí bản thân. Để đưa toàn bộ Huyền Âm chuyển thành Ôn Dương... Ít nhất cũng cần một nửa thời gian hơn sáu thập kỉ, trong khoảng thời gian này cũng có chút buồn chán, thầy trò hai người đều trả một giá lớn...

- Bổn môn chính là bởi vì huyền công quá mức dị thường, luôn luôn chỉ có một con. Lão phu cho tới bây giờ trăm năm chưa từng thu đệ tử, đúng là do chọn lựa truyền nhân. Nếu trước đây, Triển huynh nói như vậy, tiểu đệ vô cùng khó xử như thế nào, nhưng chắc chắn sẽ đáp ứng, tuy nhiên, hiện nay….

Tào Quốc Phong bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, nói:

- Chuyện vứt bỏ di huấn của tổ tông không đáng nói nữa, quan trọng là lão phu lại còn phát hiện một kẻ có thể chất quái dị, đây cũng là truyền nhân mà bất cứ huyền công tông sư nào cũng tha thiết mơ ước.... Không Linh thể chất! Mà kẻ có được thể Không Linh thể chất, bây giờ đang đứng trước mặt của ta... Lão phu không thể không động tâm a...

- Không Linh Thể Chất? Quả nhiên là Không Linh Thể Chất? Là ai? Ở đâu?

Lần này không chỉ có Triển Mộ Bạch chú ý, toàn bộ Thánh Hoàng cao thủ cũng không nhịn được mà hỏi, mốt đám đều lộ ra thần sắc giật mình tới cực điểm, thậm chí có mấy người ánh mắt rực nóng lên.

Cũng không thể trách bọn hắn ngạc nhiên, đây là thứ gọi là Không Linh thể chất, thật sự là quá khó để có thể đạt được!

Người kia thật là thiên tài tu luyện, vô luận là bản chất khung xương hay là kinh mạch trên toàn cơ thể, đều là trạng thái Tiên Thiên linh hoạt kỳ ảo, hoàn toàn không có một chút tạp chất!

Mà dạng kì tài trời sinh thật sự chỉ có thể ngộ mà không thể cầu!

Bởi vì bất cứ người nào sinh ra, có bất kỳ lọa thể chất nào, nhưng chỉ cần qua một vài ngày, nếu hấp thu thức ăn hay là sau này lớn lên mà hít thở phải không khí bị ô nhiễm thì bất luận kẻ nào cũng không ngoại lệ.

Nhưng các huyền tông công sư cho dù canh giữ ở cửa của tất cả sản phụ, hơn nữa, cho dù là bọn họ chờ đợi một trăm vạn sản phụ cũng chưa chắc có thể gặp được một đứa trẻ nào có Không Linh Thể Chất a...

Cho nên những người thế này là một loại truyền thuyết, cả Huyền Huyền đại lục hàng ngàn năm chỉ xuất hiện có một! Chẳng qua là trong thư tay của Cửu U đệ nhất thiếu để lại có đề cập tới loại tư chất này, đương thời mới không có người nghi ngờ, rồi sau đó lưu truyền tới nay như một cái truyền thuyết hư vô mờ mịt...

Nếu hiện tại có một đứa trẻ có Thể chất Không Linh xuất hiện trước mặt các Thánh Hoàng cao thủ, chỉ sợ một khắc trước còn vui vẻ uống rượu cùng nhau, một lúc sau liền ta tay đánh nhau, tranh đoạt quyền sở hữu!

Cửu U đệ nhất thiếu đã từng nói rõ ràng là, chỉ cần dựa theo phương pháp bồi dưỡng đặc thù cho đến khi trưởng thành, như vậy, chỉ trong vòng năm mươi năm sẽ đạt đến trình độ thánh Giả!

Năm mươi tuổi đã là Thánh Giả! Việc này đã không thể dùng kỳ tích để hình dung, đây chính là thần tích!

Là dấu tích của thần!

Hơn nữa, thành tựu này mới chỉ là bắt đầu, thành tựu của người này trong tương lai hoàn toàn không thể biết đạt đên trình độ nào! Nói cách khác, chỉ cần kỳ tích thế này cũng đủ vang dội khắp bốn phương, hắn cũng là người có thành tựu lừng lẫy nhất xưa nay!

Điều này cũng làm rạng rỡ tổ tông, quang vinh muôn đời! Từ cổ chí kim, nếu ai thu được một đồ đệ như vậy, thì sư phụ cũng là đệ nhất cao thủ!

Đến lúc đó, Thánh Hoàng sẽ quang vinh đến mức nào?

Truyền thuyết này hư vô túc miểu, không có bằng chứng, sở dĩ không ai nghi ngờ phần nào chỉ vì chính Cửu U đệ nhất thiếu thừa nhận, chính hắn cũng là một kẻ có linh hoạt kỳ ảo thể chất Tu Luyện Giả!

Thành tựu của Cửu U đệ nhất thiếu là gì? Đây chính là đỉnh cao mà từ xưa đến nay chưa có một người nào đạt được, là đỉnh cao cực hạn, là thủy tổ của toàn bộ huyền giả trên Huyền Huyền đại lục! Mãi mãi là tồn tại mà toàn bộ huyền giả ngưỡng mộ!

Mọi người nháy mắt đều ồ lên, đôi mắt giống như đèn pha nhìn Tào Quốc Phong. Với tình thế hiện tại, nếu Tào Quốc Phong vẫn im miệng không nói, một khắc sau, mọi người sẽ cùng nhau tấn công...

Tạo Quốc Phong miễn cưỡng cười khổ, từ đáy lòng cảm thấy hối hận, hắn nhất thời sơ suất, mất hồn mất vía nói ra, giờ phút này thật sự có một loại cảm giác xúc động giống như muốn đâm đầu chết đi... Hắn gian nan nói:

- Các vị đang ngồi đây đều có truyền nhân từ đời này sang đời khác, tất nhiên sẽ không tranh đoạt cùng ta, hiện tại ta vẫn không thể nhận thức hoàn toàn, chỉ là phán đoán mơ hồ...

- Mơ hồ phán đoán? Rốt cuộc là ai? Là hài tử nào?

Triển Mộ Bạch mặt trướng lên đỏ bừng, hơi thở hổn hển hỏi. Người khác thì ngượng ngùng xấu hổ, nhưng Triển Mộ Bạch lại khác, toàn bộ để là truyền nhân họ Triển, tự nhiên tính là con cháu của mình, võ học gia truyền, không thể xem như giành đồ đệ chứ...

Nếu có một Không Linh Thể Chất thiên tài làm đồ đệ, chính mình sẽ có được vô thượng quang vinh... Loại sự tình này, Triển Mộ Bạch quả thực là suy nghĩ một chút cũng có thể hạnh phúc ngất đi! Nếu có thể có được quag vinh thế này, có hương khói đoạn tuyệt thì có tính vào đâu?

- Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt, người mang Không Linh Thể Chất này.... Chính là hắn!

Tào Quốc Phong nhìn thấy mọi người như muốn ăn thịt người, càng bất đắc dĩ. Phải hiểu rằng nếu không nói ra, chính là đắc tội cả bảy người đang ngồi đây. Hơn nữa bọn hắn cũng sẽ giám sát chính mình, nguyện vọng cũng không thể đạt được. Rơi vào đường cùng, chỉ đành dùng tay chỉ vào người đó.

Mọi người sôi nổi chú ý nhìn theo, khuôn mặt tức thời kinh ngạc một cách cực điểm, khiếp sợ tột cùng! Mọi người nhìn chăm chú, nháy mắt liền suy sụp xuống, biến thành một trái mướp đắng!

Một chỉ này của Tào Quốc Phong, không ngờ là... Quân đại thiếu gia!

Cửu U Thập Tứ thiếu ngẩn ra, đột nhiên ha ha cười, phốc một tiếng phun ra một ngụm rượu, văng lên mặt Quân Mạc Tà, khiến hắn đờ người ra.

Trong lúc nhất thời Quân Mạc Tà luống cuống tay chân, cơ hồ muốn đem tên gia hỏa này đánh đấm tơi bời đến chết – Quân đại thiếu gia ta đang mang theo mặt nạ, ngươi lại phun ra thế này? Nếu là bởi vậy mà lộ ra diện mạo thật của ta, ta đây há không phải là chết chắc rồi?

Vội vàng lau lau xoa xoa, rồi sờ sờ một cái để đề phòng a... dù mặt nạ chưa đến mức rơi xuống, chỉ cần không sát da, cũng là xong đời a...

May mắn chính là, loại tình huống hay xảy ra trong phim này không xảy ra, dù trước mắt, tình hình đã giống “trong phim” lắm rồi….

Nhưng mà may mắn sẽ không vĩnh viễn đi theo một người lâu dài, tình hình này so với “trong phim” còn căng thẳng hơn!

Ngay sau đó, bảy tám đôi bàn tay nam nhân to tướng đồng thời vươn tới, không đợi Quân đại thiếu gia phản ứng một chút nào, đã bị nhóm Thánh Hoàng này lôi lên đặt trên bàn, một đám mắt trợn tròn lên nghiên cứu.

Nhìn vào thân thể Quân đại thiếu gia tỷ như quan sát thượng hạng mỹ nữ! May mắn còn có quần áo chống đỡ, nếu không sẽ thành chuyện gì?

Tào Quốc Phong thực kinh hỉ, cũng rất ngạc nhiên! Hắn cũng trăm triệu thật không ngờ, tùy tiện đi ra xã giao cùng Triển Mộ Bạch, tùy tiện chọn một chỗ ngồi, tùy tiện đáp người ta vài câu nói, lại có thể phát hiện ra một bảo tàng, quả thực chính là quá may mắn!

Trong hai người đang nói chuyện, người mặc bạch y lại là một người trong hàng tỉ người có được Thể Chất KHông Linh trong truyền thuyết!

Vừa rồi một mắt lướt qua, Tào Quốc Phong lúc ấy cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình, sau đó lại tỉ mỉ dùng mắt dò xét, mới rốt cục xác định: Thật là! Mẹ nó, quả nhiên là sự thật…

Một khắc này, Tào Quốc Phong chút nữa máu dồn lên não! Trời cao a, đất dày a, đây rốt cuộc là vị thần tiên tỷ tỷ nào hảo tâm? Lại có thể mang một kỳ tích như vậy xuất hiện ở trước mắt mình!

Ít nhiều lão phu mấy năm này cũng không thu nhận đệ tử, nếu không... Sư môn mình chỉ có một truyền nhân duy nhất a, phi, cho dù có đồ đệ như thế nào, cùng lắm ta đem đồ đệ trước đuổi khỏi sư môn, chỉ cần để cho ta thu thập được người trước mắt làm đồ đệ, cho dù có trả một giá lớn cũng được...

Cho nên từ sau khi phát hiện vị siêu cấp thiên tài này, Tào Quốc Phong đầu có vẻ như không đủ dùng, nói chuyện cũng câu được câu không, trong lòng tính toán, làm thế nào mới có thể mang tên này khiến cho thần không biết, quỷ không hay, lại không làm cho người khác hoài nghi? Phải nói trên thế giới này, nhân tài rất hiếm, tiểu nhân thì có thừa... Cho dù là chính mình, chứng kiến người khác thu được một đồ đệ như vậy, chỉ sợ trong lòng cũng không cam...

Nhưng hắn không yên lòng, rốt cục lộ ra ngoài!

Triển Mộ Bạch lại nói chuyện về con cháu , Tào Quốc Phong không lo lắng, luôn miệng cự tuyệt, lại nhất thời sơ sẩy đem mấy chữ Thể Chất Không Linh này nói ra ngoài...

Mang mấy chữ này nói ra xong, Tào Quốc Phong cơ hồ có một loại cảm giác xúc động, muốn tự sát để tạ tội với liệt tổ liệt tông!

Ta... Ta vừa rồi nói gì đó a... Ta lại đem bí mật kia nói ra... Ta... Ta thật đáng chết a...!

Không bằng mình lén lút thu nhận đệ tử, mang về dốc lòng bồi dưỡng thật tốt? Phiêu Miễu Huyễn Phủ vồn cùng thế giới bên ngoài không có chút liên hệ nào, ở bên trong có rất nhiều nơi để phát triển! Đợi đến trăm năm sau, vị đồ đệ này chắc chắn là thiên hạ vô địch...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 115: Tuyệt Thế Kì Tài

Tào Quốc Phong đối với thọ hạn của bản thân rất có lòng tin, tự cho rằng, dựa vào huyền công Thánh Hoàng tam cấp, sống thêm qua ba trăm năm tuyệt đối không phải là vấn đề gì lớn!

Còn Không Linh thể chất, năm mươi năm có thể trở thành thánh nhân, như vậy.... Ba trăm năm? Dù nói như thế nào đều phải so với chính mình mạnh mẽ hơn. Nhưng nhìn khắp thiên hạ tổng cộng có thể có mấy người người dám nói so với ta mạnh mẽ hơn đây?

Giơ lên năm ngón tay nhiều khi còn phải cụp hai ngón xuống!

Nhưng trong lòng hắn vẫn hoảng hốt, không yên lòng dưới tình hình đó mà đến mức phải nói ra! Thanh âm hoàn toàn đã không còn giấu diếm. Lúc này, hắn không còn một chút gì cảm thấy có lỗi với Triển Mộ Bạch? Tào Quốc Phong quả thực buồn bực muốn đem Triển Mộ Bạch một phát đập chết! Cư nhiên còn muốn ta thay ngươi thu nhận không biết bao nhiêu cháu trai của ngươi làm đồ đệ?

Làm xuân thu đại mộng của ngươi đi đi. Người kia sau khi bị Huyền Âm khí mà chết thì nghiêm trọng lắm sao? Nguyện ý chết hay không, sớm chết sớm được đầu thai, thế nào mà còn không chết chứ! Sớm chết một chút đỡ phải liên luỵ người khác!

- Triển Mộ Bạch,ngươi …lão thất phu chết tiệt này. Giết! Tử hóa thiên đao!

- Ngươi ngươi ngươi chính là ngươi phá hủy nhiều chuyện của ta, lão Thiên phù hộ ngươi đoạn tử tuyệt tôn.

- Thay mặt cản phía sau…

Tào Quốc Phong thực sự nóng nảy hơi giống như bị kích động nhưng hắn còn muốn vì “đồ đệ tương lai“, trước mặt cần phải duy trì một ấn tượng tốt, miễn cưỡng tự mình đặt lên một bộ hình dạng là từ mi thiện nhật tiên phong đạo cốt, kỳ thực trong bụng cũng buồn bực cũng như ngay cả ruột đều phải chặt đứt...

- Trời ơi, không ngờ quả thật là Không Kinh Thể Chất trong truyền thuyết!

Có một vị Thánh Hoàng khiếp sợ kêu lên, tiếng kêu này quả thực giống như một cô gái thích mơ mộng chuyện tình yêu gặp được thần tượng của mình, lại giống như phật tử đột nhiên thấy Như Lai Phật Tổ ngay trước mặt!

Trên bàn đã sạch trơn, chỉ có Quân đại thiếu hai mắt vô thần ngồi trước mặt, giống như là một món ăn trên bàn, mặt hắn lộ lõ vẻ bất đắc dĩ.

Xung quanh tổng cộng là tám vị Thánh Hoàng, những tia sáng sắc bén ẩn chứa trong mười sáu đạo thần quang tập trung ở toàn thân của hắn kiểm tra, nói một câu so sánh cũng không quá, cho dù là một vị hoa mẫu đơn đại mỹ nữ cởi hết quần áo nằm trên bàn, cũng chưa chắc có thể làm cho Bát Đại Thánh Hoàng lộ ra ánh mắt vô cùng chuyên chú như vậy!

Quân đại thiếu đúng là người có mị lực a!

Tuy rằng trên người áo mũ vần chỉnh tề như cũ, nhưng Quân Mạc Tà lại có cảm giác sự trong sạch đã bị lột sạch, không khỏi khóc không ra nước mắt! Đây chính là bị tám lão yêu tinh sống không biết bao nhiêu năm nhìn thấu, thật sự là muốn chạy trốn a, mạng của ta tại sao lại khổ như thế này?

Lúc này, hắn mới đột nhiên hiểu được cảm giác lúc nãy của vị Cửu U Thập Tứ Thiếu lúc bị chính mình làm cho tức giận đến nổi trận lôi đình mà lại không thể làm gì được.... Thật sự là báo ứng đến thật nhanh a!

Không phải không báo, mà là thời cơ chưa tới, thời cơ vừa đến lập tức nhận quả báo ngay! Hơn nữa lại là loại quả báo kinh khủng như thế này a!Cứu mạng a!

Ai mà biết được, tình cờ tùy tiện ăn một bữa cơm như thế này, lại có thể làm ra loại phiền toái lớn như vậy?

Trước mắt đây chính là tám vị Thánh Hoàng, toàn bộ hiện tại đứng ở thiên hạ đều là chân chính tuyệt đỉnh cao thủ đỉnh phong! Cứ như vậy bình luận người khác giống như thịt heo, nhìn vào thân thể mình, một đám đều lộ ra đôi mắt tham lam a!

Ta kháo, cho rằng thịt ta là thịt Đường Tăng sao?

Kỳ thực những người này đều nhìn lầm rồi, Quân Mạc Tà tuyệt đối không phải là Không Linh thể chất gì hết! Từ bộ dạng của thân thể mà nói vốn nguyên bản Tà Quân trước kia không có thể chất này, còn không thể đạt tới tiêu chuẩn nữa kia, thân thể trước đây là đồ cặn bã bỏ đi, thậm chí cả hai chữ "Tư chất" cũng còn cách rất xa!

Không Linh thể chất quả thực hiếm thấy, từ xưa đến nay, có vẻ như cũng chỉ có một mình Cửu U đệ nhất thiếu mà thôi!

Nhưng những người này lại không biết, Quân Mạc Tà tuy rằng không phải là Không Linh thể chất, nhưng so với Không Linh thể chất còn khó có thể có được, thậm chí còn muốn vượt quá một bậc!

Có ai có thể sử dụng thiên địa linh khí thiên hạ đệ nhất tinh khiết cọ rửa thân thể? Thậm chí một ngày có thể dùng tới mấy mươi lần! Mẹ nó chứ! Có ai mỗi một ngày đều được tẩy gân phạt tủy? Mỗi một canh giờ đều thoát thai hoán cốt?

Có ai có thể sử dụng công pháp tu luyện đệ nhất từ cổ chí " thiên thượng địa hạ"? Có ai có thể sử dụng thiên hạ đệ nhất bảo bối Hồng Quân Tháp phụ trợ không ngừng suốt ngày đêm?

Càng thêm rung động, có ai lại có thể lấy vô cùng tận Hồng Mông Tử Khí? Đây chính là việc nghịch thiên đến cả thần tiên cũng khó có thể với tới!

Cứ như vậy năm rộng tháng dài dưới sự tẩm bổ liên tục, cơ thể Quân Mạc Tà sớm đã không thể dùng hai chữ "tư chất" để hình dung nữa rồi. Hắn hiện tại thậm chí so với thịt Đường Tăng quả thật còn đáng giá hơn nhiều!

Thân thể chính mình, Quân Mạc Tà vốn vẫn che giấu rất tốt. Nhưng hắn cũng không biết là vận khí quá xấu chính mình tự gây nghiệt không thể sống. Hắn ở nơi này không kiêng nể gì kích động Cửu U Thập Tứ Thiểu, cố sức tìm hiểu lĩnh ngộ về chân nguyên! Hắn ngộ ra căn nguyên bản ngã, làm cho tâm cảnh của hắn tăng lên rất cao, so với trước rất khác, thậm chí dao động lộ hắn ra ngoài.

Đến giờ khắc này ngay khi lĩnh ngộ xong, Triển Mộ Bạch liền mang theo đám người Tào Quốc Phong tiến vào! Nếu đổi lại là Thánh Hoàng khác, cũng chỉ có liếc mắt một cái mà đi qua, chẳng qua cho rằng hắn chỉ là tiểu thiên tài ở thế tục thôi.

Nhưng người tới lại chính là Tào Quốc Phong!

Công pháp tu luyện của sư môn Tào Quốc Phong chính là huyền khí biến dị, hơn nữa luôn luôn là nhất mạch truyền thụ!

Tào Quốc Phong đã đến trăm tuổi, nhưng cuối cùng vẫn không có tìm được một người đệ tử nào làm hắn thỏa mãn!

Vị Tào Thánh Hoàng này hiện tại đúng giống như là bị đói khát lắm rồi, mở to con mắt tìm kiếm những người gọi là thiên tài.

Bản thân Tào Quốc Phong, tư chất cũng ước chừng xem như là được, bằng không hắn cũng vô pháp tu luyện đến từ phàm nhân đến cảnh giới Thánh Hoàng, nhưng thể chất của hắn, vẫn không có đạt đến vài loại đặc biệt nhất của tiên thiên thể chất.

Tào Quốc Phong bản thân tu vi đã đến Thánh Hoàng, một bước này đã đến cuối cùng, tin rằng phần còn lại của cuộc đời, cảnh giới cao hơn thì hắn không cách nào đột phá nữa, so với hắn, sư phụ hắn cũng phải thấp hơn hắn mấy giai! Đây cũng là sự tiếc nuối lớn lao của cuộc đời hắn!

Đó là lí do mà Tào Quốc Phong từng thề, dù thế nào cũng phải tìm một người có tư chất tuyệt hảo có thể mạnh mẽ vượt qua hắn!

Tổ truyền y bát cho truyền nhân công pháp bản môn được truyền thừa tiếp xuống!

Hôm nay có dịp trùng hợp như thế đi tới Đoạn Quan Lâu, đúng là hạn hán gặp mưa dầm!

Cuối cùng đã thực sự nhìn thấy Không linh thể chất lưu truyền trong truyền thuyết, Tào Quốc Phong tự nhiên mắt cũng đỏ tâm cũng sôi trào, hiện tại Tào Thánh Hoàng đã quyết định: “Bất kể như thế nào, cũng phải thu nhận tên này làm đồ đệ môn hạ của chính mình ! Dù cho vì vậy cùng lão bằng hữu trở mặt tuyệt giao trở thành kẻ địch, cũng sẽ không tiếc!”

Trong tám vị thánh hoàng còn lại, cùng có chủ kiến giống Tào Quốc Phong ít nhất cũng có ba vị, Trong đó chắc chắn có Triển Mộ Bạch, Triển Thánh Hoàng, người từng đánh lén Quân Mạc Tà!

Chẳng qua hôm nay Triển Mộ Bạch nhất định không có cơ hội, bởi vì hắn lúc trước vì con cháu mình để Tào Quốc Phong thu vào làm đệ tử của Phiêu Miểu Huyễn Phủ, hôm nay bàn thân hắn ra mặt mời mọi người cùng tới.

Chỉ cần Tào Quốc Phong đáp ứng, sáu người khác Triển Mộ Bạch cũng đều chuẩn bị một phần lễ trọng, làm như vậy cũng không chỉ ngăn chặn bọn họ kêu la, cũng là vì cháu trai của hắn sau khi vào Huyễn Phủ có thể được giao tình tốt với mấy vị Thánh Hoàng này.

Nhưng hiện tại gặp được loại bánh từ trên trời rơi xuống này thì thật là chuyện tốt, Triển Mộ Bạch tuyệt đối thế đơn lực cô… đối phương chính là bảy người, bảy vị Thánh Hoàng, tất cả đều thuộc Phiêu Miễu Huyễn Phủ! Thực lực khác xa nhau là quá rõ ràng.

Quân đại thiếu gia lúc bịtám vị thánh hoàng giở trò “xem dáng” vốn định thi triển Âm Dương Độn lập tức chạy trốn, nhưng trong khoảnh khắc đó trong lòng hắn lại hiện lên một suy nghĩ mạo hiểm, ý nghĩ này đã ngăn trở Quân Mạc Tà bỏ trốn.

Mai Tuyết Yên lúc trước đã từng nói qua một câu nó vang lên trong đầu Quân Mạc Tà:

- Bên trong Phiêu Miểu Huyễn Phủ có một thất thải dị thụ. Cây thất thải dị thụ kia kết trái ra quả có thất sắc là Thánh Quả thất sắc .Hơn nữa, trong Tam Đại Thánh Địa Thiên Thánh Cung, có một chỗ gọi là Liên Trì Thiên Thánh (Hồ sen thiên thánh), trong ao có một Linh Lung Liên chín lá ....Thất thải quả mỗi màu một quả, cùng Linh Lung liên chín lá ngay cả cánh hoa, nếu ăn vào có thể tăng thêm ba trăm năm huyền lực tinh thuần. Hơn nữa có thể làm cho con người năm trăm năm dung nhan không thay đổi, vẫn giữ nguyên dung mạo khi ăn vào….

Quản Thanh Hàn cùng Độc Cô Tiểu Nghệ, còn có mẫu thân... Chuyện này luôn ở trong lòng Quân Mạc Tà không khi nào quên, nhưng... Phiêu Miểu Huyễn Phủ luôn luôn cực kỳ thần bí, đừng vội nói lấy trộm cây thất thải, ngay cả đi vào bên trong như thế nào cũng không có tì manh mối nào…

Có lẽ sự tình hôm nay chính là một cơ duyên? Phải xem bản thân làm sao sử dụng, nhưng bất kể như thế nào, nếu không cẩn thẩn thì tất cả sẽ tiêu tan trong nháy mắt!

Quân Mạc Tà trong lòng liền cảm thấy khẩn trương, lo lắng, tỏ ra xấu hổ khi bị nhiều người vây quanh xem xét…

- Sư phụ của ngươi là ai?

- Ngươi tu luyện với ai?

- Nhà người ở nơi nào?

- Trong nhà còn có người nào?

- Ngươi…

Vô số vấn đề được hỏi ra từ trong miệng của tám vị Thánh Hoàng về Quân Mạc Tà, trong lúc nhất thời đáp ứng trả lời không xuể, cũng không biết hắn trả lời vấn đề ai trước. Một phen trắc trở, thật vất vả sau một hồi suy nghĩ đối phó xong, lúc này mới thở dài một hơi.

Vì tính toán lâu dài cho tốt cho bản thân, lần nói dối này của Quân Mạc Tà đều làm cho tám vị Thánh Hoàng đều rất hài lòng:

- Một gã cô nhi. Thuở nhỏ bơ vơ không nơi nương tựa, sư phụ vốn là một Ngọc Huyền võ sĩ, sống dựa vào nhau …

Về phần thể chất của chính mình vì sao lớn như vậy mà vẫn duy trì được Không Linh thể chất, ánh mắt Quân Mạc Tà cũng hiện lên vẻ không sao hiểu được, nghe nói lúc nhỏ, là ở trong hang của lão hổ lớn lên, cái gì khác cũng không biết.

Một người lại hỏi:

- Trước đây ngươi đã từng ăn qua cái gì đặc biệt không?

Đáp:

- Khi xưa lúc còn ở trên núi nhìn thấymột tảng đá đột nhiên vỡ ra, bên trong có một ít nước, thế là tự mình đem nước kia uống, nghe nói hôn mê vài ngày mới tỉnh lại….

Ngay sau đó toàn bộ Thánh Hoàng tỉnh ngộ, mười sáu con mắt tinh quang sáng rực nhìn Quân Mạc Tà, cùng nhau mở miệng kinh hô:

-Trách không được à! Nguyên lai đó là linh thạch tiên nhũ trong truyền thuyết! Đúng là linh thạch tiên nhũ được tôi luyện trong năm triệu năm a! Nếu thế thì tất cả đều có thể giải thích!

Một đám người này nhìn Quân Mạc Tà, ánh mắt càng thêm háo hức...

Thật sự là... kỳ tích a!

Không Linh thể chất đáng lẽ đúng là cảnh giới khó có được, hôm nay người thiếu niên mang Không Linh thể chất này lại còn từng uống qua một thứ cũng tồn tại trong truyền thuyết: Linh thạch tiên nhũ!

Thiếu niên này chỉ cần bái được danh sư, sau này thành tựu quả thực là … Quả thực là … Không cách nào hình dung nổi! Oa!

Tám vị Thánh Hoàng nhãn cầu đồng thời chuyển sang màu lục, sau đó lại sang màu lam! ….

Đối với sư phụ Ngọc Huyền của vị thiên tài này, tám vị Thánh Joàng đồng thời đều mang ra mắng chửi trong lòng: Cái gì mà tiêu chuẩn đồ bỏ đi, quả thực đúng là phí của trời a! Thu một người làm đồ đệ dạy dỗ đã nhiều năm có thể chất mà toàn bộ thế giới từ cổ chí kim vẻn vẹn chỉ có một, lại có thể chỉ mới vừa vặn là tiêu chuẩn của Ngân Huyền.

Tám vị “sư phụ” trên trời rơi xuống này đang mắng chửi thầm torng lòng!

Tài liệu tốt như vậy há có thể làm hỏng như vậy? May mà tên kia còn chưa bị làm hỏng? Nếu như thực sự phá hủy tiên thiên thể chất, bát đại Thánh Hoàng tuyệt đối có thể đem vị sư phụ kia xét nhà diệt tộc một trăm lần a!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 116: Tranh Đấu.

Có vẻ như chỉ cần là sư phụ của Quân đại thiếu thì đều trở thành kẻ thù của cường giả Thánh Hoàng, vô luận là lúc trước hay lúc này.

Bi kịch a!

Quân Mạc Tà xuyên qua đám người nhìn về phía xa, quả nhiên đúng như dự đoán: Tên Cửu U Thập Tứ Thiếu kia bặt vô âm tín. Người này thật không có nghĩa khí, không thấy ta thảm như vậy, còn mình thì trốn chạy.

Tên gia hỏa này đem kế hoạch của ta làm rối loạn cả lên!

Quân đại thiếu khóc không ra nước mắt!

Thật vất vả mới gặp được Cửu U Thập Tứ Thiếu, với tình hình hiện tại thì hắn chính là cứu viện cuối cùng của Quân Mạc Tà!

Nhưng có một chuyện phải đề cập tới, đó là Quân Mạc Tà phát hiện một hiện tượng kỳ dị: Vô luận Cửu U Thập Tứ Thiếu đi tới chỗ nào thì thiên địa linh khí phụ cận tự động tụ tập xung quanh người của hắn.

Nói cách khác cho dù người nầy không vận công nhưng thời khắc nào cũng ở trong trạng thái chữa thương. Theo Quân Mạc Tà phỏng đoán, người này lúc trước tuy rằng bị thương rất nặng nhưng trước mắt hắn là đã khôi phục không ít. Tuy rằng hiện tại động thủ còn khó khăn nhưng chỉ cần mấy ngày nữa thì sẽ không gặp vấn đề lớn gì nữa.

Lấy tốc độ khôi phục khủng bố của hắn mà nói, thì chuyện này chỉ là vấn đề thời gian.

Phải biết rằng trong trận chiến ở Thiên Phạt sâm lâm đó, thấy Cửu U thập tứ thiếu bị thương, mọi người đều có thể giật mình: Vị trí tim ở ngực trái bị hai kiếm xuyên qua, kiếm thứ ba đem ngũ tạng lục phủ phá hủy. Ngoài ra hắn còn mang vô số vết thương, đối với người bình thường mà nói, chỉ cần một vết thương như vậy thôi cũng đã sớm đầu thai chuyển sang kiếp khác. Nhưng hắn vẫn có thể sống sót phá vòng vây mà chạy.

Thử tính xem, người nầy chỉ cần mấy ngày nữa là có thể phát huy chiến lực tương đối? Đến lúc đó, nếu bổn công tử ứng phó địch nhân không được thì sẽ giá họa cho ngươi, như vậy cũng tốt?

Trước kia, oan khuất đều do Sở Khấp Hồn gánh, hiện giờ ngươi sẽ nhận lấy, cũng rất tốt phải ko?

Đây cũng là kế hoạch lớn của Quân Mạc Tà. Nhưng kế hoạch hoàn mỹ này hiển nhiên đã chết từ trong trứng nước, ít nhất là trước mắt không dùng được. Tạm thời bất luận mình bây giờ có thể thoát thân được hay không, coi như mình có thể thoát ra được thì ở một nơi to lớn như Hoa Cúc thành này để tìm ra Cửu U Thập Tứ Thiếu thì đó là chuyện không tưởng.

Trừ phi hắn chủ động tìm mình. Nhưng chuyện tốt như vậy khó mà xảy ra.

Nhìn tám vị Thánh Hoàng trước mặt đang bị kích động, Quân Mạc Tà có một loại cảm giác không rõ lắm. Được rồi, nếu các ngươi muốn thịt Đường Tăng thì ta sẽ cho các ngươi một phen kinh hỉ.

Rốt cục tám vị Thánh Hoàng cũng cảm giác được đặt Quân Mạc Tà trên bàn quả thật rất chướng tai gai mắt, nên đã đặt hắn ngồi ở trên một cái ghế. Sau đó tám người đưa mắt nhìn nhau.

- Ta nói... Tiểu tử kia, lão phu thấy tư chất ngươi không tệ, ngươi có nguyện ý bái lão phu làm sư phụ hay không? Lão phu chính là tổ tông Triển gia gia chủ, là Thánh Hoàng cao thủ trong chốn giang hồ, chỉ cần ngươi theo ta thì ngươi muốn cái gì sẽ có cái đó, vinh hoa phú quý hưởng không hết.

Giằng co một hồi, vẫn là Triển Mộ Bạch da mặt dày nhất mở miệng trước. Tiên hạ thủ vi cường, không vội không được, đối với bảy người còn lại, mình chỉ có một người làm sao thắng được bọn họ.

- Tiểu tử này trước mắt vẫn là một người thế tục, nói không chừng dùng vinh hoa phú quý có thể cảm động được hắn, ít nhất có thể thử một chút, chỉ cần tiểu tử kia gật đầu một cái, mình sẽ mang hắn đi, cái khác đều không quan tâm.

Nhưng Triển Mộ Bạch chưa nói xong đã bị người khác cắt ngang:

- Cái gì, chỉ cần theo ngươi? Còn có vinh hoa phú quý? Ta nói Triển lão đầu ngươi đang đi tìm tiểu thiếp sao? Tiểu tử đừng nghe hắn, loại cám dỗ nơi hồng trần sao xứng với ngươi, lão tặc này háo sắc vô sỉ, đê tiện hạ lưu, chính là loại người vô lại đệ nhất đẳng. Chỉ có lão phu, năm đó được người đời xưng tặng Thánh kiếm thư sinh, thanh danh vang dội, hơn nữa một thân chính khí huyền công cao cường.

Người nói chính là Thánh Hoàng Huyễn Phủ họ Bạch, mới vừa rồi còn xưng hô Triển Mộ Bạch là Triển huynh, này vì xung đột ích lợi, thì Triển Mộ Bạch trong miệng hắn lại thành kẻ háo sắc vô sỉ, đê tiện hạ lưu đệ nhất đẳng.

Tâm tình thay đổi kiểu này quả thực là nhanh như chớp. Tâm tính biến hóa nhanh chóng, ngôn ngữ lại càng hoàn toàn hạ lưu, cũng không kỳ quái, thiếu niên trước mắt này với tư chất của hắn đã đủ nghịch thiên rồi. Chỉ nhìn một cách đơn thuần, trước mắt hắn chỉ mới đạt tới Ngân Huyền tu vi nhưng toàn thân kinh mạch tinh xảo đặc sắc, hoàn toàn không có tí trở ngại nào, điều này cũng nói lên rằng, từ nay về sau vô

luận là tu luyện huyền công gì, đối với hắn đều không có bất kỳ trở ngại nào, không gặp bình cảnh nào.

Đối với một người tập võ, ai lại không có bình cảnh? Ở đây tám vị tuy rằng đều là Thánh Hoàng cường giả nhưng tu vi bản thân có được là do tích lũy mấy trăm năm. Mà bọn hắn trong mấy trăm năm tu luyện thì có hai phần ba thời gian là dùng để đột phá bình cảnh.

Thiếu nên kia không có bình cảnh...thì hắn là dạng quái vật gì?

Mọi người ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ. Mặc dù có Cửu U đệ nhất thiểu là một ví dụ và mọi người chưa từng hoài nghi tính chân thật của nó nhưng dù sao mọi người ở đây đều có mấy trăm năm từng trải, người hoàn hảo nhất cũng chỉ là trong truyền thuyết mà thôi.

Nhưng hiện tại truyền thuyết lại trở thành sự thật. Trước mắt rõ ràng là một người thật bằng xương bằng thịt. Tư chất nghịch thiên như vậy chỉ cần đơn thuần tích lũy là có thể thuận buồm xuôi gió thẳng đến trình tự Thánh Hoàng. Đoạt thiên tạo hóa cỡ này, trong năm tháng dài đăng đẳng tuyệt đối chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Tám ông già đồng thời động lòng, ánh mắt tham lam nhất tề tập trung vào Quân Mạc Tà.

Quân đại thiếu lá gan nào phải nhỏ, nói là gan lớn cũng không phải là quá nhưng trong tình huống hiện tại cũng cảm thấy sợ hãi.

Nói thật dù là ai cũng phải sợ hãi, một chàng trai bị tám lão yêu quái ngoài trăm tuổi vây quanh, lòng tràn ngập chờ mong, ánh mắt tham lam quyết không buông tay, thử hỏi ai lại không sợ hãi.(DG: ku Tà sợ bị bạo cúc ....)

Tranh chấp một hồi, mọi người bất phân thắng bại, ai cũng không chịu buông tay. Kỳ tài như vậy, ai lại chịu buông xuôi.

- Được rồi, chúng ta đều là người có thân phận, tên tuổi, cứ tranh cãi như vậy còn ra thể thống gì nữa, còn muốn nhận truyền nhân, nhân phẩm cỡ này thì ma nó dám nhận. Chỉ tổ làm trò cười cho đám hậu bối.

Tào Quốc Phong nhíu mày nói:

- Một đám các ngươi đều không phải là có đồ tử đồ tôn cả rồi sao? Lão phu bây giờ vẫn còn cô độc, các ngươi phải biết xấu hổ nhường cho ta chứ. Lão phu tin tưởng chỉ có ta mới có thể chuyên tâm bồi dưỡng, tạo cơ hội tốt nhất cho hắn phát triển.

Mọi người mắt trợn trắng nhìn nhau, nếu là vài loại thiên tài thể chất bình thường thì chúng ta cũng không tranh chấp với ngươi làm gì nhưng đây chính là không linh thể chất đó. Ai mà không thèm thuồng đỏ mắt. Luôn mồm nói chúng ta phải giữ thể diện nhưng ngươi thì lại không làm. Chẳng lẻ chỉ có ngươi mới có thể chuyên tâm tài bồi? Đây quả là lời thừa, nếu có đệ tử như vậy thì ai lại không chuyên tâm bồi dưỡng, cho dù là bỏ qua các đệ tử trước đây cũng không tiếc.

- Tào huynh nói có lý, thiên tài như thế quả thật phải chuyên tâm dạy dỗ, Tào huynh mặc dù không có đệ tử nhưng ở Huyễn Phủ quyền cao chức trọng, bận rộn công việc không giống lão phu vị trí không cao, người luôn nhàn rỗi.. Ha ha... Lão phu cũng không có đệ tử thừa kế a.

Triển Mộ Bạch cười nói:

- Tào huynh, người nói câu này khiến cho tiểu đệ nhớ tới tài năng của Tào huynh, sau này khẳng định có thể tìm tới để nhờ vả. Tử tôn của ta kỳ thật cũng không tệ, trời sinh Huyền Âm tuyệt mạch, phù hợp với độc môn tâm pháp của Tào huynh. Người xem....

Tào Quốc Phong trợn trắng mắt, trực tiếp ngắt lời nói:

- Muốn nhờ vả? Triển Mộ Bạch, cũng không phải không được, ngươi chỉ cần tìm cho ta một người linh không thể chất thì lão phu lập tức giúp ngươi. Ngươi thật biết tính toán a, không những không giúp ta mà còn

muốn ta phí sức chữa căn bệnh quỷ quái của tôn tử ngươi. Ngươi làm việc quả là biết cân nhắc, chẳng lẻ chuyện tốt đều về phần ngươi cả sao?

Triển Mộ Bạch ngượng ngùng nói:

- Tào huynh chẳng lẽ ngươi lại thật sự làm việc không hợp với đạo làm người sao? Quên đi ngươi không thu tôn tử của ta làm đồ đệ thì thôi, ta sẽ không ép buộc. Hiện giờ lại còn tranh đoạt đồ đệ với ta? Tào huynh, làm người dù sao cũng phải nói đạo lý chứ? Ngươi không thể để cho lão phu tuyệt hậu cũng không có truyền thừa a.

Tào Quốc Phong cơ hồ chết ngất, cắn răng nói:

- Triển Mộ Bạch, lời nói của ngươi không ngờ vô sỉ như vậy. Lão phu làm sao lại không nói đạo lý. Thể chất tôn tử của ngươi không phải do ta mà là do cha mẹ của hắn. Lão phu nguyện ý thu tôn tử của ngươi hay không là chuyện bình thường, đây chính là đạo lý đó. Không nói đâu xa, Triển gia các ngươi cao thấp, ngàn miệng ăn, người nào không phải là truyền nhân của ngươi? Hiện giờ truyền nhân lão phu tìm kiếm hơn bảy trăm năm thì ngươi lại nói là của ngươi? Ngươi... Ngươi có xấu hổ hay không? Rốt cuộc là ai không giảng đạo lý, ngươi hỏi mọi người xung quanh xem.

- Nếu là người bình thường, lão phu cũng không cãi, nhưng thể chất tiểu tử này tuyệt không thua thứ yêu nghiệt như Quân Mạc Tà. Người như vậy, nói cái gì, lão phu cũng sẽ không buông bỏ. Tào huynh đừng nghĩ là dựa vào số đông người của Huyễn Phủ ở đây mà cưỡng chế lão phu thu đệ tử.

Triển Mộ Bạch bắt đầu xỏ lá, không những vu khống Huyễn Phủ lấy đông hiếp yếu mà còn trực tiếp đem Quân đại thiếu gia biến thành đồ đệ của hắn, thân phận biến hóa cực nhanh, quả nhiên là khác thường a.

Tào Quốc Phong trong lòng dao động:

- Chẳng lẽ yêu nghiệt Quân Mạc Tà cũng là linh không thể chất?

- Tiểu tặc Quân Mạc Tà kia rốt cuộc là cái thể chất gì thì chúng ta cũng không rõ, đơn giản là không có thời gian. Nhưng tiểu tử Quân Mạc Tà đã đạt cảnh giới nhị cấp Tôn Giả trước mười tám tuổi là sự thật, sự thật rõ như ban ngày. Tào huynh, cho dù hắn có danh sư nổi danh chỉ điểm nhưng tốc độ tiến bộ như vậy... Ngươi cho hắn có thể là cái thể chất gì?

Triển Mộ Bạch hừ một tiếng nói:

- Tiểu tử trước mắt này tuy rằng cũng cỡ mười tám tuổi nhưng bản chất vẫn là một khối vàng chưa luyện, cái thiếu duy nhất chính là danh sư mà thôi. Nếu trải qua một phen huấn luyện của lão phu, vị tất đã kém Quân Mạc Tà, thậm chí có thể mạnh hơn. Lão phu tuyệt đối có lòng tin, không chừng còn tạo ra một Cửu U đệ nhất thiểu thứ hai.

- Ngươi có lòng tin này chẳng lẽ lão phu sẽ không có? Các ngươi Tam Đại Thánh Địa tranh giành quyền lợi khiến cho chướng khí hồng trần mù mịt, nếu giao kẻ này cho ngươi quả thực là giày xéo hắn, ngươi ngay cả trời cũng có thể dối trá, do đó không cần phải nói nhiều nữa.

Tào Quốc Phong cũng quyết định, dù nói gì cũng không buông tha thiên tài thiếu niên này.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 117: Tiến Hành Âm Mưu

Quân Mạc Tà đã chết rồi, cho dù tư chất như thế nào cũng đã là chuyện cũ, mà tiểu tử trước mắt này có tư chất tuyệt vời cho dù là tìm khắp thế gian cũng không có người thứ hai. Tào Quốc Phong không thể nào để một nhân tài như vậy thoát khỏi tay mình chứ? Đây chính là đệ nhất cao thủ trong tương lai a!

- Tào Quốc Phong, ngươi thật sự là khinh người quá đáng. Ngươi dựa vào cái gì để dành người với ta?

Triển Mộ Bạch thẹn quá hoá giận, nói:

- Hôm nay, ngươi nên cho ta một lời hợp lý!

Hắn đã quyết định, cũng không quản gì nhiều, chỉ cần có cơ hội liền trở mặt, chỉ cần có thể cướp được tiểu tử nghịch thiên này thì giá nào cũng đáng, giỏi lắm là bỏ Độn Thế Tiên Cung, thậm chí cả Triển gia tìm địa phương bí ẩn chuyên tâm dạy đồ đệ. Đây chính là quang vinh cả đời, hy sinh cỡ nào cũng đáng giá.

Trước mắt, tuy còn có sáu người cũng có ý đồ giống nhau nhưng Tào Quốc Phong thủy chung vẫn là người cầm đầu trong lần hành động này của Phiêu Miểu Huyễn Phủ. Cho dù bọn họ có tranh chấp thì cũng cuối cùng cũng chỉ là tranh chấp giữa mình và Tào Quốc Phong mà thôi.

Tiên hạ thủ vi cường!

- Chư vị lão tiên sinh, có thể nghe vãn bối nói vài câu hay không?

Bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói yếu ớt, đúng là giọng nói của Quân đại thiếu gia. Bọn hắn đem mình ra làm mục tiêu đấu khẩu liên miên không dứt, Quân đại thiếu gia đảo mắt tới lui, cân nhắc, nhờ vào cục diện này mà mình sẽ có được ưu thế, chiếm chút tiện nghi.

- Ngươi nói đi!

Tào Quốc Phong và Triển Mộ Bạch đồng thời mở miệng, bọn hắn cũng cần tranh thủ lấy lòng của đứa đệ tử tương lai này.

- Ách... Gia sư từng nói cho vãn bối biết, lấy cách làm người của một gia sư, điều đầu tiên phải nói đến chính là tay nghề. Hai vị tiền bối tranh chấp nhau làm gì? Dù sao vãn bối cũng ở đây, không đi đâu được, nếu không bái vị này làm sư phụ thì cũng đầu nhập người kia làm đệ tử. Do đó nếu phải bái sư thì ta cũng muốn chọn người lợi hại hơn một chút. Không bằng hai vị thử bàn luận xem ai cao ai thấp. Người thua đương nhiên cũng không cần phải nói nữa?

Quân Mạc Tà co rúm lại, ngập ngừng nói:

- Hả?

Vừa nghe những lời này, hai người liền toan tính. Lời này rất có lý, kẻ nào bại thì cũng khỏi phải tranh dành nữa. Hai bên liền nảy sinh chiến ý, liếc mắt nhìn nhau, trong mắt cả hai bên đều lộ rõ quyết tâm.

- Không sai, không sai, thắng làm vua, toàn quyền làm chủ. Giải pháp này chính là biện pháp tốt nhất cho lần tranh chấp này. Sáu người còn lại đồng thời la lên, họ đối với Tào Quốc Phong cực kỳ có niềm tin. Tào Quốc Phong chính là Thánh Hoàng cấp ba còn Triển Mộ Bạch cũng rất bất phàm nhưng cũng chỉ đạt tới Thánh Hoàng cấp hai mà thôi. Đây chính là một chênh lệch tương đối lớn.

Phương thức luận võ quyết thắng thua, thu đồ đệ chẳng khác nào tạo ưu thế cho Tào Quốc Phong.

Triển Mộ Bạch toát mồ hôi, cắn răng nói mãi mới nên lời.

- Đánh thì đánh.

Một trận chiến này nếu quả thật phải đánh dĩ nhiên là mình thua chắc mà quan hệ giữa Tam Đại Thánh Địa và bọn người Tào Quốc Phong cũng bởi vậy mà tiêu tan.

- Nhưng việc này cũng không nên nóng vội. Tào huynh, kỳ hạn phải trở lại Huyễn Phủ của ngươi vẫn còn, hay là trong thời gian còn lại chúng ta cùng thử xem năng lực của tên tiểu tử này một chút rồi tính tiếp. Nếu tiểu tử này đủ tư chất nhưng không có ngộ tính thì không cần phải nói gì cả. Ai thu làm đệ tử thì việc này bàn sau, mọi người thấy như thế nào?

Triển Mộ Bạch quả nhiên là lão cáo già, nhanh chóng đưa ra lời nói hợp tình hợp lý.

- Cũng tốt.

Tào Quốc Phong cũng hiểu được hiện tại không nên cùng Triển Mộ Bạch trở mặt. Nếu quả thật trở mặt thì động thủ vẫn phải động thủ. Nhưng Triển Mộ Bạch nói năng mềm dẻo, nếu mình cứ khăng khăng thì quả thật không hay nên đành miễn cưỡng đáp ứng. Nhưng hắn cũng nghĩ đến việc Triển Mộ Bạch lần này trở về chắc chắn sẽ liên lạc nhiều vị Thánh Hoàng của Tam Đại Thánh Địa đến để gây áp lực với mình. Mình thế cô nên thời gian càng dài thì càng bất lợi cho mình.

Tâm niệm vừa nghĩ liền nảy sinh chủ ý, xoay người lại nhìn sáu vị Thánh Hoàng cùng đi với mình nghiêm mặt nói

- Sáu vị huynh đệ, chúng ta cùng nhau đi, cùng gặp tuyệt thế thiên tài này, nếu một mình ta chiếm tiện nghi này trong lòng cũng không yên tâm, ta cũng biết các vị huynh đệ đối với tiểu tử này cũng có chút vừa ý, không bằng như vậy. Nếu ngày sau Tào mỗ may mắn có thể đem kẻ này thu làm môn hạ thì ngoài việc hắn là truyền nhân của Tào mỗ thì hắn

cũng chính là đệ tử của sáu vị huynh đệ. Nói cách khác tiểu tử này không chỉ kế thừa y bát của ta mà còn là truyền nhân của bảy người chúng ta luôn. Sáu vị huynh đệ không biết các ngươi nghĩ thế nào?

Hắn nói những lời này, đứng ở góc độ người đứng đầu đã cho sáu người còn lại một nhân tình. Hơn nữa hắn cũng có nắm chắc sáu người cũng sẽ không cự tuyệt. Sao có thể cự tuyệt chứ, đây chính là sư phụ của cao thủ đệ nhất thiên hạ trong tương lai. Cho dù là hữu danh vô thực thì cũng là thành tựu và quang vinh lớn lao.

Quả nhiên sáu người kia khi thấy hai người tranh chấp đã có lòng nhường lại, xem như mọi việc không liên quan đến mình, nhưng lúc này nghe được Tào Quốc Phong nói như vậy thì vô cùng sung sướng.

- Tào huynh, lời này của ngươi là thật?

- Sao lại thật không, các ngươi không tin ta nguyện ý đem cao đồ cùng chia sẻ với mọi người sao?

Tào Quốc Phong cười khổ một tiếng:

- Trước mắt nếu chúng ta không liên thủ lại thì đồ đệ này chỉ sợ sẽ bị Tam Đại Thánh Địa đoạt đi. Vùng này dẫu sao cũng là địa bàn của họ,cường long khó áp địa đầu xà a. Nếu quả thật bọn hắn đắc thủ, thì nhiều nhất là hai trăm năm sau, địa vị đứng đầu của Phiêu Miểu Huyễn Phủ chúng ta khó mà giữ được. Bất kể là vì truyền thừa hay vì Huyễn Phủ, bảy người chúng ta nhất định phải hộ tống kỳ tài này quay về Phiêu Miểu Huyễn Phủ. Mặc dù Lão phu vẫn có lòng độc chiếm nhưng nói như thế nào thì cũng là một phần tử của Huyễn Phủ, cũng nên vì tương lai Huyễn Phủ mà tận lực.

Hắn dừng một chút nói :

- Đại trượng phu đã nói thì không nuốt lời, ta nếu nói bảy người chúng ta có cùng đệ tử thì từ nay về sau sẽ không thay đổi. Chỉ có một yêu cầu duy nhất về danh phận thì hắn chính là truyền nhân truyền từ đời

này sang đời khác của lão phu. Lão phu cũng chỉ có một yêu cầu này mong chư vị nhận lời.

Hắn nói như thế đủ thấy thẳng thắn thành khẩn, sáu người còn lại trong lòng đều cảm thấy hổ thẹn, thầm nghĩ mình đã xem nhẹ đại cục. Tuy nói đồ đệ này phải là truyền nhân danh nghĩa cảu Tào Quốc Phong truyền từ đời này sang đời khác hay không nhưng hắn cũng là đệ tử của sáu người mình, cái này cũng không khác biệt gì lắm, nên sáu người cùng đồng thanh:

- Điểm ấy Tào huynh cứ yên tâm đi, tuyệt không có vấn đề gì. Nếu là đệ tử của bảy người chúng ta thì Tam Đại Thánh Địa muốn đến đoạt đi thì huynh đệ chúng ta cũng không phải ngồi không mà nhìn.

Triển Mộ Bạch âm thầm kêu khổ, chiêu này của Tào Quốc Phong quả nhiên cực kỳ lợi hại, lập tức có được sáu trợ thủ thực lực cao thâm đáng tin cậy. Điều này càng làm cho kế hoạch của mình càng thêm khó khăn, cho dù dốc toàn bộ lực lượng của Tam Đại Thánh Địa cũng chưa chắc đã có thể xoay chuyển được tình thế.

Nhưng Triển Mộ Bạch cũng sẽ không bởi vậy mà buông tay. Phiêu Miểu Huyễn Phủ sợ Tam Đại Thánh Địa dùng kẻ này để áp đảo Huyễn Phủ sau hơn trăm năm thì mình cũng không hy vọng kẻ này làm nguy cơ trong tương lai đối với Tam Đại Thánh Địa.

Cần phải thoát khỏi cái bóng Phiêu Miểu Huyễn Phủ.

Không Linh thể chất, thể chất của Cửu U đệ nhất thiểu, thành tửu của Cửu U đệ nhất thiểu năm đó. Vừa nghĩ đến đây, tim của Triển Mộ Bạch kích động như muốn nổ mạnh. Bất kể như thế nào cũng không thể buông tay.

Hai bên đã thống nhất nên cơm cũng không ăn, sau khi thanh toán liền trở về Trần phủ.

Đến nỗi Quân Mạc Tà còn được bảy vị Thánh Hoàng Phiêu Miểu Huyễn Phủ vây quanh, tiền hô hậu ủng tiến về phía trước.

Thánh Hoàng mở đường, Thánh Hoàng áp trận, tả hữu cũng là Thánh Hoàng.

Quân đại thiếu gia giờ phút này được đãi ngộ cực kỳ cao, cho dù là Cửu U đệ nhất thiểu vạn năm phía trước cũng tự than không bằng.

Không ngờ, Triển Mộ Bạch, một trong tám vị Thánh Hoàng cũng đang kín đáo quan sát.

Bát đại cao thủ mắt thấy hắn dưới bầu không khí vây quanh bởi tám vị Thánh Hoàng mà thần thái vẫn tự nhiên, giơ tay nhấc chân cũng không ngại ngùng gì, thần tình trầm ổn, không lộ chút mất bình tĩnh nào.

Quả nhiên bất phàm. Không hổ là Không Linh thể chất. Các vị Thánh Hoàng đối với Quân đại thiếu gia đánh giá lại cao lên một bậc.

Phải biết rằng dưới hơi thở của tám vị Thánh Hoàng thì cho dù là ở bên trong Thiên Phạt sâm lâm cũng có thể cho làm cho vạn thú tránh né, đây là mạnh tới cỡ nào chứ? Lúc này tuy rằng vẫn chưa biểu lộ ra uy áp nhưng dưới khí thế lớn như vậy không phải ai cũng có thể thừa nhận được.

Tám người đều có mục đích riêng phải đạt được khi quay lại Trần gia. Quân Mạc Tà giả quỷ ăn thịt Đường Tăng và đám người Thánh Hoàng của Phiêu Miểu Huyễn Phủ được an bài trong một tòa nhà ở giữa một cái sân nhỏ do Trần gia chuẩn bị. Mà Tào Quốc Phong ở sát vách với phòng của Quân Mạc Tà.

Tào Thánh Hoàng đại nhân hiển nhiên rất muốn thu đồ đệ để truyền nghề nhưng chứng kiến biểu hiện bên ngoài của hắn: Tuy rằng cố gắng trấn định, trầm ổn, nhưng vẫn không dấu được một chút thần sắc bất lực, bàng hoàng. Tào Quốc Phong trong lòng không khỏi dâng lên chút yêu mến. Aiz, rốt cuộc vẫn là người của thế tục, tuổi quá nhỏ, chưa trải qua

cảnh đời, vẫn lịch lãm chưa đủ, nhìn thấy sự hoa lệ của Trần gia lại có thể xao động như vậy.

Nhưng cử để hắn từ từ thích ứng đi, ngày mai, lão phu sẽ triệu kiến Trần gia gia chủ đến, đến lúc đó mình biểu hiện địa vị siêu nhiên thì sẽ giải trừ được sự sợ hãi trong lòng hắn. Hắn chính là đệ tử tương lai của bảy người mình, chỉ là một Trần gia nho nhỏ thì tính là cái gì. Để cho bọn họ chiêu đãi mình thì đã phước đức lắm rồi.

Sau một hồi an ủi Quân đại thiếu gia, rồi lại nói về việc sinh hoạt hàng ngày, thái độ hoà nhã dễ gần làm cho Quân Mạc Tà cảm thấy dễ chịu, lại lấy vô thượng thần công trong lúc nói chuyện tạo ra không khí đặc biệt giúp cho Quân Mạc Tà thoát khỏi sự sợ hãi trong lòng.

Sau khi mọi việc hết thảy, thấy Quân Mạc Tà đã trở lại bình thường, thì bảy đại Thánh Hoàng mới trở về phòng đả tọa luyện công. Đến cảnh giới bực này thì bọn hắn có ngủ hay không cũng chỉ là việc nhỏ. Huống chi bảy người trong lòng tuyệt đối so với Quân Mạc Tà lại càng kích động hơn.

Nhưng bọn hắn không có phát hiện ngay sau rời đi, thì vị đồ đệ chuẩn này trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt và một loạt âm mưu. Đây đúng là cơ hội trời cho để châm ngòi ly gián giữa hai bên... Nếu mình để tên đồ đệ này chết đi thì sẽ như thế nào đây?

Quân Mạc Tà rất chờ mong....

Bảy vị Thánh Hoàng mặt ngoài thì nói là quay về phòng đả tọa nhập định nhưng thực tế thì lại bắt đầu truyền âm nhập mật tán gẫu nói chuyện với nhau. Bảy người càng nói càng hưng phấn. Thậm chí đã bắt đầu thảo luận sau khi trở lại Huyễn Phủ thì chuẩn bị như thế nào cho đồ đệ bảo bối này, đầu tiên thì dùng linh dược nào, sau đó dựa vào đặc điểm công pháp của bảy người, người nào dạy trước, người nào dạy sau, người nào sẽ tăng cường, người nào sẽ củng cố thực lực cho hắn.

Đợi hắn đạt tới trình độ nào thì dùng tiếp phương pháp gì... Thậm chí còn nói tới khi hắn đạt tới một trình độ nhất định sẽ dùng thiên địa kỳ bảo, quả Thất thải của Phiêu Miểu Huyễn Phủ, tiến hành tẩy kinh phạt tủy, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất tạo ra một cao thủ cái thế vô song.

Phải biết rằng đồ đệ tu vi càng cao xuất sư càng sớm thì vinh quang lại càng lớn.

Tin rằng có vị đồ đệ này, thì sau này Phiêu Miểu Huyễn Phủ muốn hoàn toàn áp đảo Tam Đại Thánh Địa thì căn bản không tồn tại vấn đề gì, thậm chí mạnh tay đàn áp cũng không phải là tham vọng quá đáng. Mục tiêu chính là phải cố gắng đạt được cỡ Cửu U đệ nhất thiểu, cái này cũng không phải là không thể.

Bảy người càng nói càng cao hứng phấn chấn, thậm chí đều tự vẽ ra một kế hoạch hoành tráng. Nghĩ tới tương lai tươi sáng, bảy người cũng không kìm được sự hưng phấn trong lòng.

Trong chốn giang hồ một thanh niên có tư chất tốt muốn kiếm thầy giỏi dĩ nhiên cần phải có cơ duyên. Nhưng một vị cao thủ tuyệt đỉnh muốn tìm một đồ đệ hoàn toàn hợp tâm ý là một chuyện vô cùng khó khăn.

Các vị Thánh Hoàng cũng không biết, không thể xác định trên đời có bao nhiêu thiên tài Không Linh thể chất. Nhưng Quân Mạc Tà lại biết, cái gọi là Không Linh thể chất từ vạn năm qua tuyết đối không phải chỉ có một mình Cửu U đệ nhất thiểu.

Thế giới này từ cổ chí kim không biết đã chôn vùi bao nhiêu thiên tài? Không một ai biết, nếu nói ra chì sợ cỡ quân đoàn trăm vạn người cũng không phải kém. Bao nhiêu thiên tài không có kỳ ngộ chỉ đảnh phải làm nông phu, thương nhân, thậm chí còn rơi vào cảnh bần hàn.

Không có Bá Nhạc thì làm sao có thiên lý mã. Hai yếu tố thiếu một cũng không được.

Thời gian lặng lẽ trôi. Bầu trời không trăng không sao, chớp mắt cũng tới gần sáng. Đúng lúc này bảy người Tào Quốc Phong đồng thời phát hiện dị thường.

Phải biết rằng bảy người này tuy rằng đang trao đổi bí mật nhưng mỗi người đều để tâm quan sát. Đây chính là linh không thể chất trong truyền thuyết, Triển Mộ Bạch thèm nhỏ dãi như vậy nếu không quan sát kỹ thì làm sao yên tâm được.

Không đảm bảo sẽ không có ai phá đám.

Cho nên bảy người dù nói chuyện với nhau rất nhiều nhưng luôn bảo trì cảnh giác. Mắt thấy một đêm sắp hết, trời sắp ló dạng nên mọi người định buông lơi cảnh giá một chút thì đúng lúc này dị biến phát sinh.

Một tiếng gió vi diệu tới cực điểm xẹt qua, cho dù cẩn thận lắng nghe cũng sẽ cho rằng tiếng gió tự nhiên thôi qua. Nhưng bảy người về điểm này lại rõ ràng hơn ai hết, ngọn gió tự nhiên này bỗng nhiên hiện ra, hơn nữa lại hướng tới tòa biệt viện mọi người đang ở.

Động tác thật mau lẹ.

Nếu là người bình thường há có thể giấu diếm được cao thủ Thánh Hoàng? Không nói tới gần gang tấc trong biệt viện mà xa trăm trượng cũng đã bị phát hiện.

Người này tu vi không thua gì một trong bảy vị Thánh Hoàng. Triển Mộ Bạch, lão nhân ngươi quả nhiên đến đây.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 118: Triển Mộ Bạch, Ta Và Ngươi Không Đội Trời Chung.

Tuy rằng không tin Triển Mộ Bạch với thân phận Thánh Hoàng sẽ làm ra sự tình bỉ ổi đến bực này nhưng cũng không thể không đề phòng. Giờ phút này, mắt thấy sự việc phát sinh, bảy người đồng thời trong lòng dâng lên sự phẫn nộ to lớn.

Triển Mộ Bạch, ngươi thật đúng là không biết lượng sức mình.

Bảy người không hẹn mà cùng đứng dậy, cấp tốc nhìn ra cửa phòng mình của mình thì chỉ thấy được một cái bóng người màu đen nhẹ nhàng, nhanh tới cực điểm. Trong tay như đang cầm cái vật gì, đang xông ra từ cửa sau phòng Quân Mạc Tà, người nhào lộn vài lần đã đi xa bảy tám trượng vượt ra khỏi bờ tường.

Vẫn vô thanh vô tức nhưng toàn bộ động tác của hắn đã lọt vào trong mắt của bảy người.

Người này dáng cao to, động tác giơ tay nhấc chân đều tạo ra tư thế tiêu sái phiêu dật. Đúng là thủ đoạn của Triển Mộ Bạch.

Bịch một tiếng, một vị Thánh Hoàng từ trong phòng Quân Mạc Tà vọt ra, người chưa xuất hiện đã kêu lên:

- Tào lão Đại, không tốt, người đã không còn.

- Triển huynh, thật sự đi vội vã như vậy?

Tào Quốc Phong trong lòng đã tức nổ phổi, thủ đoạn của Triển Mộ Bạch ngươi cũng quá đê tiện. Đã nói mọi người cạnh tranh công bình,

sao ngươi lại có thể đêm khuya tiến đến cướp người. Mặc dù là cười nói nhưng khẩu khí mang theo hàn khí tỏa ra xung quanh. Hiển nhiên trong lòng phẫn nộ tới cực điểm.

Đạo nhân ảnh kia tựa hồ ngừng lại một chút thế nhưng cũng không quay đầu lại, càng không để ý tới không để ý tới lời nói của Tào Quốc Phong. Hắn thấy hành tung đã bị tiết lộ, hai chân đột nhiên phát lực mạnh bắn người qua tường đi mất.

Lúc này hắn toàn lực nhảy đi nên không cần phải dấu diếm hành tung nữa bởi vì tốc độ quá lớn nên thân thể dù không ma sát kịch liệt với không khí nhưng phát ra một tiếng "Hưu". Đồng thời thân ảnh hắc y bên cạnh hắn cũng tỏa ra khói trắng, đồng thời mùi khét bốc lên. Thân thể kia do tốc độ quá nhanh, ma sát với không khí dẫn đến sự thiêu đốt đáng sợ như vậy.

Hắn giống như hắc sắc lưu tinh, như một tia chớp, vừa leo lên tường liền lóe lên rồi biến mất không thấy tăm hơi.

- Triển Mộ Bạch. Ngươi thật vô sỉ.

Tào Quốc Phong tức giận đến toàn thân run rẩy. Thật không ngờ Triển Mộ Bạch, tên tiểu nhân này khi hành tung đã bị mình phát giác lại có thể làm chuyện mất mặt ôm người mà chạy như vậy. Quả thực là vô sỉ.

Nhóm người mình quả nhiên là chủ quan. Người này lúc trước nghe phong phanh hắn không để ý mặt mũi, hạ độc thủ đánh lén một hậu sinh vãn bối, chính là kẻ thù chung của Tam Đại Thánh Địa, Quân Mạc Tà. Hành vi có thể nói là đê tiện vô sỉ đến cực điểm. Nhóm người mình dù vậy vẫn không để ý bình tâm đối đãi như không có gì xảy ra. Quả nhiên là tự mình gây nghiệt a. (DG: bọn họ tự trách mình chủ quan nên để chuyện xảy ra đây mà)

Một tiếng huýt sáo vang lên, bảy vị Thánh Hoàng tức giận giở hết sức bình sinh ra truy đuổi. Mỗi người nghiến răng nghiến lợi, hai tay xoa vào

nhau. Bao nhiêu năm không ra giang hồ, giờ Tam Đại Thánh Địa lại có thể hung hăng càn quấy đến như vậy sao?

Thậm chí ngay cả biết chúng ta là người của Phiêu Miểu Huyễn Phủ cũng dám coi thường một cách trắng trợn, không kiêng nể gì. Quả thực là không thể nhẫn được nữa, thúc thúc có thể nhẫn nhưn thẩm thẩm không có thể nhẫn. Không thể nhẫn nhịn liền sẽ dẫn tới bạo phát. Bà nội nó, không đánh ngươi thành dạng vạn hoa đào nở thì ngươi cứ tưởng rằng mình ngon lam sao.

Chỉ thấy người nọ phía trước chạy nhanh vô cùng, tốc độ nhanh như quỷ mị, tránh đông, lách tây, hòng thoát khỏi truy tung. Nhưng đám người Tào Quốc Phong đuổi theo không bỏ. Kẻ chạy phía trước dù sao cũng phải mang một người hơn trăm cân mà chạy nên cũng không có khả năng thoát khỏi sự truy tung của bảy đại Thánh Hoàng. Hắn đột nhiên cười khà một tiếng nói:

- Một khi đã luyến tiếc như vậy thì trả lại cho các ngươi.

Người nọ đột nhiên dừng lại, tay trái giơ kẻ mang theo bên người, hữu chưởng hung hăng vỗ xuống đỉnh đầu hắn.

- Đừng!

Tào Quốc Phong sợ đến vỡ mật, mắt trợn lên, toàn thân cảm thấy như lạnh cả người như rơi vào hầm băng.

Mọi thứ xảy ra trước mắt Tào Quốc Phong như chậm lại, nhất là bàn tay kia từ từ hạ xuống. Ba một tiếng vang giòn vang lên, cái đầu trong tay hắn như quả dưa hấu bị dập nát vụn. Huyết tương lập tức văng tung tóe giữa không trung tối đen.

Sau đó Hắc y nhân nhẹ nhàng buông tay, bị thịt kia liền rớt xuống, hắn tặng thêm một cước vào thân thể kẻ đó, làm hắn bay vù về phía Tào Quốc Phong, rơi trước mặt hắn.

Căn bản không cần tra xét, cả đầu đều dập nát thì cho dù là Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không thể sống được huống chi là một thiếu niên thực lực Ngân Huyền.

Bảy người đang bay trên không xém té rớt xuống đất. Nhìn thi thể đầm đìa máu tươi, mọi người đồng thời có một loại cảm giác như đang mơ. Bọn hắn như thế nào cũng không nghĩ tới Triển Mộ Bạch sẽ hạ sát thủ như vậy.

AAAAAAAAAAAA!

Tào Quốc Phong ngửa mặt lên trời kêu to, thanh âm như sét đánh, hai mắt như muốn nổ tung, hồng, oa, trong miệng liền phun ra một ngụm máu tươi.

Hắc y nhân ảnh tựa hồ hoảng sợ cất giọng khàn khàn nói

- Đã nói trả lại cho ngươi, ngươi không cần sao? Sao lại không lấy? Ngươi xem hắn chết chưa? Cái này cũng không nên trách ta. Thật sự là thiên ý trêu người, tuy rằng ta không chiếm được nhưng các ngươi cũng không có, mọi người đều hòa nhau, khỏi phải tranh chấp nữa.

Tào Quốc Phong đáp xuống đất, người cong lại, thỏ phì phò, hung hăng trừng mắt nhìn Hắc y nhân, nói:

- Triển! Mộ! Bạch!

Hắc y nhân khàn khàn giọng như cũ, tràn đầy kinh ngạc nói

- Ta chỉ sợ ngươi nhận lầm người. Ta là Quân Mạc Tà, đâu phải Triển Mộ Bạch.

- Quân Mạc Tà đã chết rồi, hơn nữa là do chính tay ngươi giết.

Tào Quốc Phong tức giận đến mức đầu hoa mắt choáng, cả người run rẩy vài lượt, suýt nữa thì lại ộc máu, cơ hồ dùng hết toàn bộ lực lượng hét lớn

- Triển Mộ Bạch, Đcm ngươi.

Hắc y nhân giận dữ quát:

- Tào Quốc Phong. Ngươi không nên khinh người quá đáng.

Hắn làm như dưới sự phẫn nộ quên mất việc che dấu âm thanh, một lời thốt ra, lại tức thời tỉnh ngộ lập tức ngừng miệng, cũng không tiếp tục nói chuyện. Nhưng thân thể cũng bay vút lên, ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm tiên huyết tựa hồ là dùng một loại bí thuật gia tốc nào đó, tốc độ trở nên kinh người, trong chớp mắt biến mất trong bóng đêm.

Bảy vị Thánh Hoàng tất cả đều sắc mặt xanh mét.

Tào Quốc Phong chậm rãi đi đến thi thể trước mặt, mong có chút hi vọng nào đó, khi nhìn thấy thì thân hình hắn lại run rẩy, rồi lại phun ra một ngụm tiên huyết, mặt ngửa lên trời than vãn.

Nào còn có chút hi vọng gì, cổ thi thể chỉ mặc áo ngủ bên ngoài, đầu đã không còn. Nhưng theo vóc người thì quả thật là một thanh niên không còn gì phải nghi ngờ.

- Tam Đại Thánh Địa. Triển Mộ Bạch. Ta và ngươi không đội trời chung!

Tào Quốc Phong thở phì phò, khóe miệng dính máu tươi, ánh mắt dữ tợn thét lên.

Sáu người khác cũng mặt mày trắng bệt, tức giận đến chết đi sống lại.

Bảy người bọn hắn mới vừa rồi còn hưng phấn đàm luận phải dạy dỗ đồ đệ ước mơ này như thế nào để tương lai có thể trở thành Cửu U đệ nhất thiểu thứ hai, hoành không xuất thế. Nhưng trong nháy mắt, đồ đệ mà bảy người mình đang chuẩn bị dốc hết sức lực bồi dưỡng đã trở thành một đống thịt nhão không đầu. Không thể cứu sống lại được.

Đây chính là Không Linh thể chất trong trong thuyết đó nha. Là thể chất của Cửu U đệ nhất thiểu.

AAAA!

Bảy người không nói một lời xoay người giống như là bảy ngọn núi lửa sắp bùng nổ hướng về tiểu viện Độn Thế Tiên Cung hiện đang ở lao tới. Trên thân người tản ra hơi thở nguy hiểm tới cực điểm.

Giờ khắc này bảy người quyết định cho dù là liều tánh mạng của cả bảy người cũng không thể cho qua cơn tức này được. Triển Mộ Bạch, ngươi nhất định phải trả giá đắt.

Triển Mộ Bạch kia mấy phen cố làm ra vẻ huyền bí để không ai biết nhưng ngụ ý lại rất rõ ràng: Ta không chiếm được thì các ngươi cũng đừng mơ tưởng. Hai bên đều không được, cũng tránh khỏi nguy cơ tương lai cho Tam Đại Thánh Địa chúng ta.

Chuyện như vậy, Triển Mộ Bạch đã làm một lần. Ở Thiên Phạt sâm lâm, đánh lén Quân Mạc Tà, không phải thế sao? Không để ý thể diện đánh lén gia hỏa hậu bối thì có chuyện xấu gì mà hắn không làm được chứ.

Quân Mạc Tà dù sao cũng là địch nhân của Tam Đại Thánh Địa. Ngươi đánh lén hắn tuy rằng bỉ ổi nhưng dựa trên kết quả mà nói thì cũng không có gì đáng trách. Nhưng đồ đệ của ta hiện tại chỉ mới Ngân Huyền, chờ hắn trưởng thành thì Triển Mộ Bạch ngươi xương cốt đều có thể nát thành bụi, ngươi rốt cuộc băn khoăn cái gì? Chẳng lẽ phát hiện thiên tài không thuộc về Tam Đại Thánh Địa các ngươi thì liền bóp chết hay sao?

Đây là cái gì đạo lý chó má gì. Huống chi ngươi đang bóp chết hi vọng tương lai của Phiêu Miểu Huyễn Phủ chúng ta.

Ba trăm năm, năm trăm năm, thậm chí một ngàn năm là có thể hi vọng so sánh được với Cửu U đệ nhất thiểu trong truyền thuyết.

Chuyện này cho dù là nói lại với Phiêu Miểu Huyễn Phủ thì cũng chỉ có kết cục không chết không thôi. Triển Mộ Bạch ngươi cho là ngươi cải biến thanh âm thì chúng ta không biết sao? Ngươi quả thật cho rằng mọi người chúng ta là một lũ ngốc sao.

Chỉ bằng tu vi cấp Thánh Hoàng, và hành vi xấu xa thôi. Nhìn quanh thế gian, trừ một Thánh Hoàng như ngươi ra, ai lại có thể làm được chuyện vô sỉ, hèn hạ, bỉ ổi như vậy. Ngoài ngươi ra thì còn ai vào đây?

Ở nơi khác, dù đang bị bảy đại Thánh Hoàng hận đến tận tim phổi, Triển Mộ Bạch rốt cục cũng cùng với những cao thủ của Độn Thế Tiên Cung, Mộng Huyễn Huyết Hải và Chí Tôn Kim Thành của Tam Đại Thánh Địa đạt được hiệp nghị. Hắn vốn là người phụ trách chuyện ra ngoài lần này của Độn Thế Tiên Cung, trả giá nhiều nhất, sau đó lại hứa hẹn nhiều điều, nhiều chỗ tốt, nên mọi người quyết định toàn lực trợ giúp Triển Mộ Bạch thu được đồ đệ này.

Triển Mộ Bạch lúc này mới yên tâm, tuy rằng phải trả giá đắt nhưng vẫn chân thành tỏ ý cảm tạ đối với mọi người. Sau khi mọi người ra về, Triển Mộ Bạch cũng trở lại phòng của mình, trầm ngâm suy nghĩ, tuy nói đã được tất cả cao thủ hứa hẹn nhưng Phiêu Miểu Huyễn Phủ quyết định sẽ không dễ dàng buông tay. Rốt cuộc như thế nào thì mới ổn thỏa đây, phải suy tính cho thật kỹ mới được.

Tóm lại, đồ đệ Không Linh thể chất này, lão phu nhất định phải có quyết không để cho người khác.

Cứ như vậy yên lặng suy nghĩ, mắt thấy trời đã sáng, đột nhiên bên ngoài truyền lại một tiếng kêu to phẫn hận:

- Triển Mộ Bạch. Con bà ngươi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 119: Trở Mặt Thành Thù! Không Chết Không Thôi!

Giọng nói kinh thiên động địa, thô tục như vậy, không kiêng nể gì. Phỏng chừng cả Cúc Hoa thành, mỗi người đều nghe thấy.

Âm thanh này có thể nói là cực kỳ phẫn nộ. Thậm chí mang một cảm giác căm giận đối phương tới tận xương tủy, lại còn gằn từng chữ một. Triển Mộ Bạch trong lúc nhất thời không nghe ra được là giọng nói của ai. Nhưng thực lực của người này khẳng định tuyệt không thua kém chi mình.

Con mẹ nó, ta trêu chọc vào ai chứ? Sao đang yên đang lành, lại dùng hết công lực mắng ta trong đêm khuya yên tĩnh như vậy chứ? Sợ người khác không nghe được sao?

Đây cũng là chuyện mà từ lúc mình thành danh tới giờ chưa gặp phải, Triển Mộ Bạch không khỏi giận dữ. Hắn định đi ra ngoài xem coi kẻ có thực lực không thua mình đó là ai mà lại không để ý thể diện lại mắng mình như vậy. Thì đột nhiên oanh một tiếng, tường bao quanh tiểu viện của mình bị một cái gì đó tông vào, sinh ra chấn động cực lớn. Lúc hắn phi thân ra lại nghe thấy Hưu một tiếng, một đạo âm thanh bén nhọn xé gió truyền đến. Triển Mộ Bạch tập trung nhìn thì thấy bộ hắc ý đang bay tới. Chẳng lẽ có người dùng y phục làm ám khí!

Ám toán ai? Chẳng lẽ chỉ bằng một bộ y phục là có thể muốn đối phó với ta sao? Điều này thật sự là rất khinh người a.

Thế sự không có cái gì là tuyệt đối, không ai nói một bộ y phục lại không thể đối phó được với cường giả Thánh Hoàng, thế sự cho tới bây

giờ thì chỉ có việc không thể tưởng được, chứ không có cái gì là không làm được.

Cảm thấy bị người miệt thị cực độ, Triển Mộ Bạch hừng hực giận dữ, một tay chộp lấy bộ quần áo, đang muốn nói gì thì lại cảm thấy nhớt nhớt, thì ra là máu, dính đầy trên quần áo, thậm chí còn có chút tương dịch màu trắng.

Triển Mộ Bạch đã xem xét khắp nơi nhưng không có phát hiện động tĩnh gì. Bộ hắc phục dính đầy này giống như từ trên trời rớt xuống vậy. Triển Mộ Bạch cũng là người tài trí, hắn cũng đoán được vài phần.

Không khỏi khinh thường cười nhẹ một tiếng, thầm nghĩ:

- Vừa rồi, kẻ đánh lén tính giá họa cho ta sao? Chỉ bằng một bộ hắc y phục dính máu là có thể vu cáo hãm hại Triển Mộ Bạch ta? Cái này cũng thiệt là quá quá coi thường ta rồi. Coi như ngươi vu cáo hãm hại thì ai làm gì được ta? Thật là nực cười!

Hắn cười ha ha nói:

- Bọn chuột nhắt phương nào lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy, quả nhiên là buồn cười.

- Có phải không? Triển Mộ Bạch, việc hôm nay rốt cuộc có đáng buồn cười hay không thì nên giải thích cho lão phu nghe một chút. Lão phu thật sự có hứng thú, quả thực rất có hứng thú!

Một âm thanh âm trầm, áp lực tới cực điểm vang lên từ bên ngoài. Với tu vi của Triển Mộ Bạch, nghe được câu này cũng không khỏi giật mình.

Tào Quốc Phong!

Tuy rằng người nói chuyện có chút kỳ quái, trạng thái thất thường, càng có ý tứ vặn hỏi. Nhưng Triển Mộ Bạch vẫn đoán được, người nói chuyện chính là Tào Quốc Phong.

Sắc trời đã sáng, ánh sáng ban mai chiếu khắp nơi., bảy cái bóng to lớn đang chậm rãi đi tới cửa lớn của tiểu viện. Ánh mắt đỏ ngầu, hiển nhiên đã phẫn hận tới cực điểm, một đám đi thẳng vào, nhìn Triển Mộ Bạch đang cầm bộ quần áo dính máu trong tay, bảy người đồng thời nghiến răng ken két.

Giờ phút này Triển Mộ Bạch đã mơ hồ cảm thấy được sự tình có chỗ kỳ quái. Nhưng vẫn không quá để ý vì hắn nghĩ đến chuyện gì cũng có thể thương lượng, tất cả mọi người đều có mấy trăm năm giao tình, chẳng lẽ nói trở mặt là trở mặt sao?

Tùy tay đem bộ hắc phục để qua một bên, hắn bước tới thân thiết cười nói:

- Tào huynh, sao lại qua đây sớm vậy? Ha ha chẳng lẽ là gấp gáp muốn thu thiếu niên Không Linh thể chất làm môn hạ, đến tìm lão phu thương lượng?

Triển Mộ Bạch nói những lời này liền giống như làm vết thương của Tào Quốc Phong lại rỉ máu lần nữa. Nhất là tiếng cười của hắn, lọt vào trong lỗ tai Tào Quốc Phong lại giống như là châm chọc vậy. Hơn nữa còn lại sự châm chọc dành cho kẻ gặp đại họa.

Như vậy chẳng khác nào nói: Ngươi nha, ngươi không muốn thu tôn tử của ta làm đồ đệ sao? Muốn nhận thiên tài Không Linh thể chất sao, hắc hắc, giờ thì ngươi thu đi, thu một đống thịt nhão làm đồ đệ đi. Coi như Triển Mộ Bạch ta không chiếm được thì Tào Quốc Phong ngươi cũng đừng vọng tưởng có được. Muốn làm sư phụ của thiên hạ đệ nhất sao, nằm mơ đi!

Nhất là cách hắn nói chuyện, bộ dáng cực kỳ to lớn, tiện tay đem bộ hắc phục quẳng sang một bên, qua nhiên ngay cả che dấu cũng không có. Cái này trong mắt Tào Quốc Phong và bảy vị Thánh Hoàng thì lại càng là khiêu khích trắng trợn.

Tào Quốc Phong và bảy đại cao thủ đang lúc tức giận thì chuyện như vậy khác nào đổ dầu vào lửa.

- Không Linh thể chất...Thu làm môn hạ...Tìm ngươi thương lượng!!!!

Tào Quốc Phong gằn từng tiếng, dùng một loại khẩu khí như đâm vào tim gan người khác thét lớn:

- Triển Mộ Bạch! Thương lượng cái đầu ông nội ngươi!

Triển Mộ Bạch biểu hiện trên mặt tức thì cứng ngắc. Hắn chẳng thể nghĩ tới Tào Quốc Phong lại nói tục như vậy, hoàn toàn không che dấu.

Sau khi Tào Quốc Phong mới mở miệng, Triển Mộ Bạch chợt nhớ ra, giọng khàn khàn chửi mình lúc nãy chính là của vị Tào Thánh Hoàng này.

Hai lần chửi mắng đều lôi dòng họ ra chửi. Ngày mai, e rằng mọi người đều biết Triển Mộ Bạch ta đúng là bị Tào Quốc Phong mắng.

Triển Mộ Bạch là ai? Đây chính là cường giả Thánh Hoàng. Không thể mắng trắng trợn, cho dù nói chuyện to tiếng cũng không được. Phải kiếm chỗ nào yên tĩnh nói chuyện chứ.

Mắng chửi thô tục, quả thực là không có nửa điểm tu dưỡng. Triển Mộ Bạch tức thì lửa giận bốc lên tận trời xanh. Coi như các ngươi là người của Phiêu Miểu Huyễn Phủ thì các ngươi cũng không thể ngông cuồng như vậy chứ.

- Tào Quốc Phong.

Triển Mộ Bạch quát một tiếng, trong hai mắt lóe ra hàn quang.

- Lão phu luôn luôn lấy lễ đối đãi, mấy trăm năm qua đối với ngươi đều nhường nhịn. Lão phu nhường nhịn ngươi cũng không có nghĩa là

lão phu sợ ngươi. Hôm nay ngươi nhục mạ ta như vậy thì nhất định phải cho ta một cái công đạo. Nếu không...

- Nếu không thì như thế nào? Ngươi dám làm gì?

Tào Quốc Phong nở nụ cười thê lương, tuy cười nhưng trên mặt lại đầy sát khí, một loại cảm xúc thê lương cùng với nỗi buồn muốn chết đi cho rảnh.

- Nếu không Triển Mộ Bạch ta cùng ngươi không chết không thôi.

Triển Mộ Bạch hung tợn nói ra. Khuôn mặt Triển Mộ Bạch cũng đã tức giận đến xanh mét. Hơn nữa hắn tự cảm thấy mình có lý thì sao lại phải nhượng bộ.

Lúc nay trời đã sáng, tất cả mọi người đã dậy. Hơn nữa Tào Quốc Phong hét lớn một tiếng như vậy, cơ hồ là là những cao thủ của Tam Đại Thánh Địa , quần áo dù không chỉnh tề, cũng đều vội vàng chạy lại đây.

Vừa tới nơi thì mọi người liền đờ người ra: Người chủ sự của Độn Thế Tiên Cung và Tào Quốc Phong của Phiêu Miểu Huyễn Phủ cùng bảy vị Thánh Hoàng đang giằng co.

Tám người như gà chọi hung hăng đối diện. Không khí nặng nề, ngưng trọng dị thường. Mỗi người trên mặt đều vô cùng bi phẫn. Đám người Tào Quốc Phong tức giận đến mặt mũi vặn vẹo, mắt trừng lên. Triển Mộ Bạch mặt mày xanh mét, toàn thân giận dữ.

Song phương giống như có thù có thù không đội trời chung vậy.

Rốt cuộc là chuyện gì mới có thể làm cho tám vị Thánh Hoàng bực tức tới cỡ này? Quả là không thể tưởng tượng được. Ngày hôm qua rõ ràng còn thấy bọn họ cười đùa ra ngoài uống rượu.

Nghĩ không ra chỉ sau một đêm, lại thay đổi bất ngờ, hai bên bây giờ giống như có thù bất cộng đái thiên vậy.

Hiện tại có nhiều người như vậy, Triển Mộ Bạch lại càng phải giữ thể diện, biết rõ không địch lại cũng phải gắng gượng. Nếu không sau này sao còn mặt mũi gặp người khác. Cho dù là Tào Quốc Phong cũng không thể buộc hắn bỏ qua thể diện được, bất quá là chết mà thôi.

Nghe xong lời nói hùng hồn của Triển Mộ Bạch, Tào Quốc Phong cười dài một tiếng thê lương:

- Không chết không thôi? Triển Mộ Bạch, ngươi quả thật biết cách giả bộ, ngươi cho là hiện tại Tào mỗ còn có thể cùng ngươi đứng chung trong bầu trời này hay sao? Rõ là vớ vẩn. Triển Mộ Bạch, sáu trăm năm, lão phu không phát hiện ra ngươi lại là loại người này!

Hắn bi phẫn nhìn Triển Mộ Bạch, dùng một loại khẩu khí giậm chân đấm ngực, vô cùng hối hận nói:

- Lão phu mắt bị mù a, lão phu mắt mù hơn sáu trăm năm qua. Triển Mộ Bạch, lão phu hôm nay mới rõ con người của ngươi. Không, ngươi không phải là người, ngươi căn bản chính là súc sinh, súc sinh không bằng không bằng cầm thú. Ngươi không phải cùng lão phu không chết không thôi sao? Lão phu thành toàn cho ngươi, hôm nay hai người chúng ta chỉ có một người có thể sống mà rời khỏi đây thôi!

- Đồ khốn!

Triển Mộ Bạch khẩu khí kiêu ngạo nói:

- Tào Quốc Phong, ngươi thật sự là khinh người quá đáng. Ngươi không thu chắt trai ta làm đệ tử, trơ mắt nhìn Triển Mộ Bạch ta tuyệt hậu, còn cố chấp giành đệ tử với ta, làm ta không có người kế tục. Điều này cũng cho qua, như ngươi nói, giúp người không phải là chuyện của ta, không giúp cũng không sao. Lão phu coi như hiểu rõ lòng ngươi sau sáu trăm năm làm bằng hữu. Nhưng giờ ngươi lại ngang nhiên chửi rủa ta. Ngươi còn dám nói Triển Mộ Bạch ta không phải là người. Tào Quốc Phong, ngươi nói thật là hay, đang tiếc ngươi không làm nghề đờn ca hát xướng.

Triển Mộ Bạch cực kỳ bi phẫn vì bị khinh khi quá đáng. Hắn hễ ăn hiếp vậy sao. Chưa từng gặp qua loại vô sĩ như vậy, không giúp đỡ mình thì thôi, quên đi; thấy thiên tài liền tranh dành, ta trở về còn chưa nghĩ ra đối sách gì, hơn nữa ngươi khăng khăng muốn, ta cũng cho ngươi ở gần thiên tài, ngươi còn muốn gì nữa?

Nửa đêm lại mắng ta. Triển Mộ Bạch ta tùy tiện để cho ngươi mắng vậy sao? Tào Quốc Phong ngươi cần thể diện chẳng lẽ Triển Mộ Bạch ta không biết xấu hổ? Thể diện Triển Mộ Bạch ta cũng đáng giá ngàn vàng. Ngươi tưởng cao hơn ta một bậc thì giỏi lắm sao. Chân chính đánh nhau xem, cho dù không địch lại thì lão tử cũng có thủ đoạn kéo ngươi theo cùng.

Mọi người trong Tam Đại Thánh Địa sôi nổi khuyên giải nhưng tám người giữa sân đều không nghe thấy, ánh mắt cừu hận ánh mắt cừu hận nhìn nhau, đại chiến là hoàn toàn có thể, hai bên đều không để ý tới lời khuyên xung quanh.

- Triển Mộ Bạch. Tiểu nhân đê tiện ngươi nạp mạng đi!

Tào Quốc Phong hét lớn, rốt cuộc chịu đựng không nổi, thân hình chợt lóe lên biến mất, khi hiện ra thì đã ở ngay cạnh Triển Mộ Bạch hung hăng công kích hơn mười chưởng.

Triển Mộ Bạch tức giận, cũng không tránh né, dùng chiêu đón lấy. Giữa sân tiếng nổ lớn bang bang vang lên, mặt đất lập tức nứt nẻ, tường vây quanh, phòng ốc nhanh chóng sụp đổ.

Bụi mù bay khắp nơi, hai người không hẹn mà cùng thay đổi sách lược, bay ngươi lên không trung, làm cho mọi ngươi chưa kịp hiểu rõ đầu cua tai nheo ra sao thì hai người đã đánh tiếp.

Hai vị Thánh Hoàng toàn lực đại chiến, người khác cho dù muốn cũng không dám nhúng tay vào chỉ còn cách theo ngẩng đầu theo dõi trận chiến.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 120: Kế Ly Gián Của Quân Thiếu Gia.

Sau hai tiếng thét dài, hai người chợt hợp rồi tan, trên không trung lưu lại từng đạo tàn ảnh, sau đó lại xông vào nhau, tốc độ càng lúc càng nhanh. Ở dưới, trong mắt mọi người, trên bầu trời như xuất hiện vô số Triển Mộ Bạch, cũng xuất hiện vô số Tào Quốc Phong, mỗi một thân ảnh đều chân thật, từng đôi chém giết.

Đợi khi tàn ảnh này tiêu tan thì nhiều tàn ảnh khác đã xuất hiện. Tốc độ của hai người đã đạt đến cực điểm. Đánh nhau với tốc độ nhanh như vậy thì mọi người tại đây thật ra cũng không xa lạ gì vì dù sao tu vi bọn họ cũng đã là Thánh Giả, cho dù thực lực không bằng hai người Tào, Triển nhưng cũng ở một mức gần bằng.

Mọi người đang xem cuộc chiến giữa hai người Tào, Triển đều sợ hãi than. Hai người đánh nhau, từng chiêu từng thức đều là hướng tới chỗ yếu hại của đối phương, không người nào hạ thủ lưu tình.

Trong hai người, chỉ cần hơi chút sơ sẩy liền gặp tai hoạ ngập đầu. Chiêu thức tàn nhẫn vô cùng, mọi người ở dưới xem đều lạnh cả người. Nếu những chiêu thức này dùng để công kích mình thì vị tất mình có thể đỡ được. Nếu mình đỡ không được thì kết quả sẽ như thế nào? Không hề nghi ngờ, một khi thất thủ tất nhiên bị chết thảm.

Từng là Thánh Hoàng chiến hữu, kề vai chiến đấu, giao tình lão bằng hữu hơn sáu trăm năm nhưng vẫn ra tay với nhau, một sống một chết.

Người khởi xướng, Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia đang ở không trung cực kỳ hưng phấn không thôi. Cấp bậc cường giả Thánh Hoàng đối

chiến chính là cơ hội quan sát học tập hiếm có.

Huống chi trước mắt là hai vị cường giả Thánh Hoàng đánh nhau không nương tay, toàn lực ứng phó, sinh tử như trong đường tơ kẽ tóc.

Tuy rằng chuyện này do mình gây nên nhưng Quân Mạc Tà không có nửa điểm áy náy. Cái này chỉ có thể nói lên rằng thuần túy là sự trùng hợp.

Ta cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới muốn trở thành thiên tài trong mắt các ngươi, lại càng không muốn trở thành truyền nhân truyền từ đời này sang đời khác của lão già các ngươi. Cũng chỉ là đi ăn một bữa cơm, dưới cơ duyên xảo hợp gặp người điên đệ nhất thiên hạ, mới chuẩn bị thi triển kế hoạch lớn trong lòng mình thì các ngươi xen ngang làm việc của ta thất bại.

Ta tuyệt không phải là Không Linh thể chất kỳ ảo gỉ đó, càng không có thể chất Tiên Thiên gì cả. Phải mỗi ngày luyện tập mới có thể chất tốt nhất. Mãi đến mười sáu mười bảy tuổi mới bắt đầu luyện tập thì còn gọi gì là thiên tài thế gian, đã trễ mất mười lăm mười sáu năm.

Hoặc phải nói ta là Hồng Quân Tháp thể chất, đã từng nghe nói chưa? Không nghe nói qua? Vậy là được rồi. Các ngươi mà nghe qua mới lạ!

Nói thật lòng, ta nhãn lực cực kỳ cao, các ngươi có tư cách gì mà thu ta làm truyền nhân đây? Công pháp của các ngươi có thể so sánh với Khai Thiên Tạo Hóa sao? Các ngươi có thể cung cấp linh khí vô tận như Hồng Quân tháp sao? Các ngươi có Hồng Mông Tử Khí sao? Không phải xem thường các ngươi nhưng những cái đó phỏng chừng các ngươi ngay cả nghe qua cũng chưa có cơ hội. Muốn nhận ta làm truyền nhân thì các ngươi tiếp tục tu luyện thêm vài ngàn năm nữa đi.

Chỉ bằng chút thực lực của các ngươi đã nghĩ cách thu ta làm đồ đệ. Ít nhất cũng phải có thực lực Cửu U đệ nhất thiểu mới miễn cưỡng đủ tư cách. Bất quá cũng chỉ là có tư cách thôi, vẫn còn chưa được chấp nhận đâu.

Tam Đại Thánh Địa người đông thế mạnh, Phiêu Miểu Huyễn Phủ đang thời thịnh vượng, mặc dù quyết chí thề đối địch nhưng tạm thời còn trêu chọc không nổi, cho dù đánh cũng đánh không lại.

Ta đang sầu muộn, tìm đồng minh khắp nơi, khi tìm được thì các ngươi lại đuổi hắn chạy mất. Đã như vậy các ngươi còn coi ta giống như một khối thịt Đường Tăng. Ta còn không tặng cho các ngươi một chút phiền toái thì chẳng phải có lỗi với các ngươi lắm sao.

Nếu các ngươi có phát hiện ra thì phiền toái đã đổ xuống đầu các ngươi rồi. Nếu không phát hiện được thì ta đây cũng chỉ có thể nói một tiếng xui xẻo. Dù sao ta cũng ở trước mặt các ngươi, nhưng các ngươi lại không phát hiện ra thì chỉ có thể trách là do các ngươi yếu kém, không thể trách ta được.

Cho nên Quân đại thiếu dọc đường đi đều tận sức biểu diễn kỹ xảo diễn kịch của mình, tái hiện một vị thiếu niên nơi hẻo lánh mới lên kinh thành, tỏ ra kinh ngạc khi gặp những cảnh xa hoa trong thành, rồi lại kể mình đã từng ăn một loại tiên nhũ linh thạch, và thể hiện sự khiêm tốn, tôn sư trọng đạo...

Hoàn toàn là đóng kịch tuy nhiên lại diễn như thật.

Chỉ bằng mấy câu nói đã làm cho mọi người vui mừng khôn xiết. Mấy lão gia hỏa này lại càng yêu thích hắn.

Xây dựng thành công phần quan hệ tình cảm tốt đẹp thì sau này làm việc gì cũng dễ dàng. Bất kể là có làm ra chuyện xấu gì, có mối quan hệ này thì hết thảy đều có thể thuận lý thành chương.

Một khi đã có tình cảm sâu đậm, dù là có vô tình làm sai hoặc cố ý làm sai thì cũng có thể năn nỉ ỉ ôi là qua chuyện. Còn chuyện hãm hại người khác thì lại càng ngựa quen đường cũ, nước chảy thành sông. Nhưng khi bị hãm hại thì lại có thể kích động sự căm giận to lớn của một vài người khác.

Cho nên sau khi các Thánh Hoàng Huyễn Phủ tiếp nhận hắn và thảo luận sôi nổi về tiền đồ của hắn, Quân đại thiếu thi triển Âm Dương Độn đi ra ngoài, tìm một người có cùng dáng người với mình trong Trần gia mang về. Chọn thời gian thích làm ra động tĩnh rồi mang tên thiếu niên xấu số bay ra cửa sổ.

Quân đại thiếu trong suốt quá trình cũng không làm gì nhiều ngoài việc phải chạy như điên, sau đó đem tên thiếu niên xấu số đánh vỡ đầu. Dùng giọng khàn khàn để nói chuyện, còn tác phong thì giả y hệt Triển đại Thánh Hoàng. Tuy nhiên Quân đại thiếu bắt chước cỡ nào cũng không thể giống y chang được.

Nhưng lại nói, nếu hắn bắt chước quá giống ngược lại sẽ làm cho người ta hoài nghi.

Theo Quân Mạc Tà phỏng đoán, sau vụ vu oan giá họa này, Phiêu Miểu Huyễn Phủ và Tam Đại Thánh Địa tất nhiên sẽ sẽ choảng nhau một trận, rồi chia tay trong buồn bã. Thậm chí liên minh tạm thời giữa Tam Đại Thánh Địa và Phiêu Miểu Huyễn Phủ tan rã. Địch nhân của hắn cũng chỉ còn lại Tam Đại Thánh Địa, áp lực đè lên người của mình sẽ giảm đi rất nhiều.

Nhưng Quân đại thiếu có vẻ như đánh giá chưa đúng hoặc không thừa nhận tầm quan trọng của một kỳ tài Không Linh thể chất. Mấy lão gia hỏa này không hành động như kế hoạch của hắn nghĩ ra, mà vừa mới gặp liền đánh nhau trí mạng.

Kết quả này vượt ngoài sự mong đợi của Quân đại thiếu gia, hình như còn hơi quá đáng thì phải?

Rất mãnh liệt! Rất kích động! Xem ra liều thuốc này rất mãnh liệt.

Hắn nào biết, có được kỳ tài Không Linh thể chất trong mắt Tào Quốc Phong cũng như kiếm được bảo bối. Trình độ càng thấp đối với lão mà nói thì càng tốt. Mắt thấy đồ đệ Không Linh thể chất, cũng là truyền

nhân truyền từ đời này sang đời khác trong tương lai của mình biến thành một đống thịt nhão, Tào Quốc Phong cảm thấy như đã chết.

Quân Mạc Tà như thế nào nghĩ ra, Tào Quốc Phong tìm kiếm truyền nhân như vậy đã năm sáu trăm năm. Hi vọng sau năm sáu trăm năm tan vỡ thì đau khổ cỡ nào đây? Nếu như Tào Quốc Phong đã từng gặp Quân Mạc Tà thì khi biết Quân Mạc Tà chết, hắn cũng chỉ cảm thán một câu đáng tiếc. Nhưng hiện tại lại, Tào Thánh Hoàng thu đồ đệ chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Tương lai viễn cảnh tươi sáng mà hắn nghĩ tới đột nhiên biến mất, thay vào đó là cảnh tượng của mười tám tầng Địa Ngục, cái này chẳng khác nào đưa Tào Thánh Hoàng từ thiên đường xuống thẳng Địa Ngục.

Cú sốc này thật sự quá lớn. Cho nên Tào Quốc Phong hoàn toàn trở nên điên cuồng, đồng thời làm tan biến phần nào lo lắng trong lòng Quân Mạc Tà.

Nhưng hiện giờ hắn lại lo việc khác, náo nhiệt như thế thì nên làm gì tiếp theo để trường ác đấu này có kết quả tồi tệ một chút nữa đây? Nếu nơi này, hơn một trăm người cùng đồng quy vu tận thì tốt biết bao.

Giữa không trung, hai đại Thánh Hoàng đánh nhau cũng tới hồi gay cấn.

Hai vị Thánh Hoàng cũng đã mang binh khí của mình ra, đánh giáp lá cà. Hai thanh trường kiếm như Giao Long bay lên không, xuyên qua giữa hai bóng người, như hóa thành ngàn vạn tàn ảnh, chém giết điên cuồng.

Trên mặt đất là sáu vị Thánh Hoàng biết rõ chuyện xảy ra, cộng thêm một đám đông đang xem từng đợt kinh hô, đổ mồ hôi lạnh

- Thánh Hoàng chính là Thánh Hoàng, xem lực công kích này, thật sự là cường hãn.

May mắn là hai người cũng ngang ngửa với nhau, cũng không đến mức phân biệt thắng thua, sinh tử trong một chiêu, việc phóng thích kình lực rất chuẩn xác, nếu không chỗ này trong Trần gia trang viên chỉ sợ sớm đã biến thành một đống hoang tàn.

Mộng Huyễn Huyết Hải, người đứng đầu đợt đi ra ngoài lần này Thánh Hoàng Hải Vô Nhai, một thân màu tím, bước tới sáu vị Thánh Hoàng Huyễn Phủ, cau mày nói:

- Các vị, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đang êm đẹp thì hai người bọn họ lại đánh nhau? Không phải muốn thương nghị việc thu kỳ tài Không Linh thể chất làm đệ tử sao? Xem bọn hắn đánh nhau cỡ này thì còn thương nghị cái nỗi gì?

Huyễn Phủ Thánh Hoàng Bạch Kỳ Phong, mặt xụ xuống nói:

- Đã làm Hải đại nhân lo lắng, việc thu đệ tử đã không cần phải thương nghị nữa rồi!

- Hả? Bạch huynh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại hạ xin rửa tai lắng nghe.

Hải Vô Nhai ngẩng lên nhìn cuộc chiến giữa không trung, không chút cảm tình, quay lại nhìn Bạch Kỳ Phong:

- Còn chuyện gì nữa chứ? Không phải là Triển Mộ Bạch kia đê tiện vô sỉ đến mức tuyệt đỉnh. Hải huynh, Tam Đại Thánh Địa các ngươi nhân tài cũng không ít. Cũng may Tào lão ra tay trước một bước, nếu lão Tào không ra tay thì lão phu cũng sẽ ra tay thôi. Đồ bỏ đi này thật là làm cho lão phu ngứa con mắt. Cỡ hắn mà cũng có thể trở thành trụ cột của Tam Đại Thánh Địa sao? Xem ra Độn Thế Tiên Cung quả nhiên là xuống dốc thật rồi.

Bạch Kỳ Phong một bụng oán khí, phất tay áo một cái, quay đầu không thèm nói nữa.

Tên đồ đệ kia, mình cũng có một phần... nhưng đã bị phế đi như vậy!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 121: Một Đoàn Hỗn Loạn.

- Hả? Việc này cũng liên quan đến Bạch huynh sao? Bạch huynh, ngài vẫn nên ăn nói cẩn thận một chút, Triển Mộ Bạch lại đê tiện vô sỉ như thế sao?

Lại một ngươi mặc áo đen tiến đến. Lần này là cao thủ Thánh Hoàng dẫn đầu trong Chí Tôn Kim Thành, Hà Tri Thu.

Bạch Kỳ Phong oán hận thở ra một hơi, buồn bực nói:

- Hôm qua bọn ta cùng nhau ra ngoài, đã phát hiện được một gã thiếu niên có Không Linh Thể Chất, các ngươi hẳn là cũng biết chứ?

Hai người đồng thời gật đầu.

Bạch Kỳ Phong nói:

- Bảy người chúng ta thỏa thuận, phải cùng nhau thu thiếu niên này làm đệ tử, mang về Huyễn Phủ dạy dỗ. Thật không ngờ... Trước đó nửa canh giờ, Triển Mộ Bạch cải trang thành hắc y bịt mặt lẻn vào, muốn đem thiếu niên này bắt đi, sau đó bị chúng ta phát hiện, Triển Mộ Bạch biết vô phương thoát khỏi sự theo dõi của chúng ta, liền nhẫn tâm một chưởng đánh chết thiếu niên kia tại chổ! Hành vi đó... Quả thực là hỗn đản vô sỉ! Chớ nói lão Tào không chịu buông tha hắn, sáu người bọn ta bất kể thế nào cũng không chịu buông tha hắn, sao hắn có thể hạ thủ được a, đây chính là người kế tục mà khó khăn lắm mới tìm được a! Không Linh Thể Chất a! Ta... Ta kháo!

Bạch Kỳ Phong cắn răng, nói tới đây, cơ mặt cơ hồ có chút co rút. Trong mắt hung quang bắn ra bốn phía, sau cùng, hắn không chịu nổi mất mát lớn trong lòng, điên cuồng chửi bới!

- Hả? Không thể nào?

Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu đồng thời kêu lên, đưa mắt nhìn nhau. Nếu đúng là như thế, đây thật sự là một chuyện lớn! Ai mà không biết rằng Tào Quốc Phong đã tìm kiếm đệ tử phù hợp từ trăm năm trước? Truyền nhân mà hắn coi trọng lại có thể bị khác một chưởng đánh chết. Huống chi lại là người có Không Linh Thể Chất!

Tên Triển Mộ Bạch này đúng là lớn mật, đổi lại là hai người bọn họ, trăm triệu lần cũng không dám!

Đây trực tiếp chính là sinh tử đại thù a! Mối hận này, đối với Tào Quốc Phong mà nói, quả thực so với mối hận giết cha đoạt thê tử còn muốn thâm cừu hơn!

Ánh mắt hai người đối với Triển Mộ Bạch nhất thời thay đổi. Giống như là nhìn thấy đỉnh núi cao ngất vậy... Có thể làm được chuyện này, quả thực Triển Mộ Bạch so với Cửu U Thập Tứ Thiếu còn muốn điên hơn.

- Chúng ta cùng nhau truy đuổi tới đây, các ngươi xem, còn có cả bộ hắc y nằm trên mặt đất kia kìa... Lúc chúng ta đến, Triển Mộ Bạch vừa mới cởi trên người ra... Tận mắt nhìn thấy, còn có thể giả hay sao?

Bạch Kỳ Phong mặt như lạnh như băng:

- Hơn nữa, vô duyên vô cớ vu cáo hãm hại một vị Thánh Hoàng của Tam Đại Thánh Địa các ngươi... Chúng ta cần gì phải làm vậy?

- Cái này... Cái này... Chẳng lẽ lại là sự thật? Lão Triển lại thực sự gây ra việc này?

Hai đại Thánh Hoàng nói.

Bọn hắn trố mắt đứng nhìn. Nằm mơ cũng không nghĩ ra Triển Mộ Bạch thật không ngờ lại bỉ ổi đến như vậy!

- Tin hay không thì tùy! Bạch mỗ không có hứng thú trêu chọc các người cho vui!

Bạch Kỳ Phong trừng mắt, như muốn phát hỏa.

Mặc dù đối mặt với hai người đều là cường giả bậc Thánh Hoàng, Bạch Kỳ Phong cũng không có vẻ sợ sệt, như thế này đã là cấp cho hai người họ thể diện lắm rồi, còn nếu phải đánh nhau với hai tên Thánh Hoàng thì có thế nào, hắn vẫn đang mang một bụng tức còn chưa có nơi phát tiết đây!

Mấy câu hắn nói, có thể nói là không chút khách khí, nhưng vào tai Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu, cũng tăng thêm vài phần có độ tin cậy!

Tào Quốc Phong thận trọng nhiều mưu, Bạch Kỳ Phong sắc bén như kiếm, hai người hợp lại luôn là một tổ hợp hoàn kim của Phiêu Miểu Huyễn Phủ, hai người này cũng không có lý do gì phải bịa chuyện, cố ý gây ra xích mích giữa Phiêu Miểu Huyễn Phủ và Tam Đại Thánh Địa vào lúc này.

Cho dù ngộ nhỡ có động thủ, người có khả năng ra tay phải là Bạch Kỳ Phong mới đúng, nhưng hiện tại người động thủ lại là Tào Quốc Phong xưa nay vốn trầm ổn nhất, mà trước đây Tào Quốc Phong cùng Triển Mộ Bạch cũng có ít nhất mấy trăm năm giao tình vững chắc! Tin chắc rằng nếu thật sự không có xảy ra chuyện gì thì vị Thánh Hoàng Tam cấp này sẽ không nói lời thương tâm như vậy, vị Thánh Hoàng này là người luôn luôn chú tâm đến đại cục, tuyệt đối không dễ dàng xúc động như vậy!

Chẳng lẽ Triển mộ Bạch thật sự làm ra sự tình này?

Nhưng... Bất kể như thế nào, cũng không thể giương mắt đứng nhìn Triển Mộ Bạch bị người của Phiêu Miễu Huyễn Phủ giết chết...

Hai người nhìn nhau, liếc mắt một cái, nhanh chóng có quyết định, đồng thời hét lớn:

- Hai vị dừng tay! Ta có chuyện muốn nói!

Lời còn chưa dứt, trên không trung vang lên một tiếng thật lớn, tiếp theo đó là một đạo nhân ảnh như lưu tinh lao xuống, trông giống như một tên vô tích sự, lao xuống mà không hề tự khống chế được, đâm đầu xuyên thấu mười mấy bức tường rút cục mới có thể dừng lại được, trên một bóng người mặt xám mày tro lồm cồm đứng dậy, hét lớn một tiếng cực kỳ bi phẫn, vù một tiếng nhảy ra, đây chẳng phải Triển Mộ Bạch thì còn là ai!

Mặt khác, thân ảnh Tào Quốc Phong cũng thất tha thất thểu đáp xuống, liên tục lùi mấy bước về sau, mỗi một bước lui không những đều dẫm nát hết mấy tảng đá cản dưới chân mà còn in hằn lên mặt đất một dấu chân thật sâu. Đá vụn bay đầy trời, chung quanh bốn phía không bức tường nào may mắn còn nguyên vẹn.

Hắn liên tục thối lui hơn ba mươi bước, đến lúc lưng đụng vào tường, bức tường “Oang” một tiếng, trong nháy mắt liền sụp xuống, nhưng Tào Quốc Phong rốt cục cũng đã ngừng lại, cả người liền đứng thẳng lại.

Râu bạc trắng tung bay, mắt như bắn ra tia lửa! Hắn gào lên một tiếng, liền nhào đến Triển Mộ Bạch, hiển nhiên vẫn còn muốn tiếp tục khai chiến!

Mọi người tại đây người nào cũng có ánh mắt quan sát tinh tường. Trận đấu này, Triển Mộ Bạch chật vật rơi xuống, cơ hồ ngay cả đứng cũng không vững, khóe miệng máu chảy ròng ròng, mà Tào Quốc Phong lại có chỉ lảo đảo vài bước, sắc mặt đỏ bừng mà thôi. Rõ ràng cho thấy Triển Mộ Bạch bị thương nặng! Tin tưởng nếu tiếp tục chiến đấu, chỉ sợ sẽ phải chết trong tay Tào Quốc Phong.

- Dừng tay!

Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu vội vàng xông lên phía trước, ngăn cản Tào Quốc Phong:

- Tào huynh, bình tĩnh một chút, chớ vội nóng nảy, ngàn vạn lần trước hết xin nghe huynh đệ ta nói một lời!

Tào Quốc Phong thấy họ đến ngăn cản mình, lại không ngăn cản Triển Mộ Bạch, trong lòng nhất thời giận dữ, hừ một tiếng:

- Ba người các ngươi muốn liên thủ sao? Hắc hắc, cho dù ba người các ngươi có cùng tiến lên, Tào mỗ lại lại sợ sao? Hôm nay không chết không ngừng!

- Tào huynh ngài hiểu lầm rồi.

Hải Vô Nhai miễn cưỡng cười khổ. Xem ra Tào Quốc Phong lúc này đã thật sự tức giận rồi. Không còn bình tĩnh suy xét trắng đen, cứ gây hấn lung tung!

Tào Quốc Phong bên này còn chưa kịp trả lời, chỉ nghe thấy thanh âm bang bang vang lên, ba người đồng thời quay lại, liền Bạch Kỳ Phong áo trắng tung bay, đã cùng Triển Mộ Bạch động thủ, một bên là nỏ mạnh hết đà, hơn nữa lại bị thương, một bên lại thần hoàn khí túc, súc thể ra quân, mà hai người kia nguyên bản vẫn là thực lực tương đương nhị cấp Thánh Hoàng.

Ai hơn ai kém, không hỏi cũng biết. Triển Mộ Bạch cơ hồ chưa kịp phản ứng, khắp người và mặt đã liên tục bị đánh vài cái một cách hết sức tàn nhẫn.

- Bạch Kỳ Phong! Ngay cả ngươi cũng tới cũng chống lại lão phu! Huyễn Phủ các ngươi đều là một lũ ngang ngược, vô pháp vô thiên sao?

Hiện tại Triển mộ Bạch có thể nói là không căm phẫn không được.

Thương thiên a, mặt đất a! Ta rốt cuộc là trêu chọc ai hay sao? Ta con mẹ nó trêu chọc ai hay sao? Con mẹ nó, cứ coi như các ngươi muốn khi

dễ người, cũng cần phải nói ra lý do chứ?

Các ngươi một đám đều là cường giả cấp Thánh Hoàng a, một người cũng như thế, hai người cũng như thế. Cứ như vậy không phân biệt trắng đen đi lên liền đánh, thêm giậu đổ bìm leo, ai mà chịu được? Cái này gọi là gì a, ta liên tiếp bị oan uổng, có còn thiên lý hay không a?

- Bạch huynh dừng tay! Xin dừng tay! Hạ thủ lưu tình a!

Hải Vô Nhai vội vàng đi tới khuyên ngăn, hắn cũng chỉ có thể lên tiếng khuyên ngăn chứ không dám ra tay ngăn cản, một khi ra tay có nghĩa là hiện tại chắc chắn sẽ bùng nổ cuộc chiến giữa ba người Tam Đại Thánh Địa và bảy người của Huyễn Phủ, ý nghĩa này rất khác a, trách nhiệm này, hắn không thể đảm đương nổi.

Nhưng cường giả bậc Thánh Hoàng có tốc độ cực kì nhanh, sau một câu này, sắc mặt Triển Mộ Bạch đã là một khối xanh tím, hai mắt thâm tím như mắt gấu mèo, khéo miệng rỉ máu, vẻ mặt thê lương, có thể nói cực kì chật vật!

Vừa rồi chiến đấu hơn cả nửa ngày, mặc dù tình hình hoàn toàn bất lợi và khá chật vật, nhưng trên mặt cũng không có bị thương, hình tượng vẫn còn giữ được, nhưng lúc này chỉ trong nháy mắt, Bạch Kỳ Phong liên tục nhằm vào mặt mà đánh, đem vị Triển Thánh Hoàng này đánh cho thành đầu heo, trong đầu đầy sao!

Hải Vô Nhai phi thân ra phía sau Bạch Kỳ Phong lôi hắn ra, Triển Mộ Bạch đã trúng hơn mười quyền, đầu óc choáng váng, liền ngã lộn nhào xuống đất...

Các cao thủ tại đây có liên quan đến Tam Đại Thánh Địa đều lộ ra vẻ không đành lòng, việc này cũng có chút quá đáng, mọi người đều là cao thủ tại sao phải hạ thủ nặng tay như vậy? Cho dù ngươi có muốn đánh chết hắn cũng không nên cứ đánh vào mặt như thế a. Khuôn mặt như thế chỉ sợ không dễ gì bình thường lại!

Mà lúc này người đứng đầu bên phía Tam Đại Thánh Địa, Hà Tri Thu, lại lưu ý đến biểu tình của năm vị cao thủ còn lại của Phiêu Miểu Huyễn Phủ, đúng là bộ mặt muốn tìm người trút giận, trong mắt mơ hồ hiển lộ sát khí, rõ ràng vừa rồi bọn họ chỉ là chưa kịp ra tay đã bị Bạch Kỳ Phong cướp mất cơ hội mà thôi. Nếu được, năm vị này chưa chắc sẽ không xuất thủ.

Hà Tri Thu bỗng cảm thấy kinh hãi, Triển Mộ Bạch rốt cuộc đã gây ra sự tình gì mà lại khiến cho bảy vị đại Thánh Hoàng này phải căm hận hắn như thế, nhìn ý tứ này, bảy vị đây quả thật là muốn cùng tấn công, đều có ý định phanh thây xẻ thịt hắn!

- Trong việc này chắc là có sự hiểu lầm! Các vị bình tĩnh một chút chớ vội nóng nảy, tất cả chúng ta cũng là huynh đệ suốt mấy trăm năm rồi, có việc gì mà không thể cùng nhau ngồi xuống bàn bạc.

Hà Tri Thu tuy trong lòng biết sự tình này ân oán không nhẹ, nhưng cũng không thể không mở miệng dàn xếp giúp Triển Mộ Bạch, dù nói thế nào Huyển Phủ cũng là người ngoài.

Tào Quốc Phong hung hăng xì một tiếng khinh miệt nói:

- Sự tình hôm nay không thể nào bình tĩnh được, Triển Mộ Bạch một chưởng giết chết đệ tử mà lão phu mất hơn sáu trăm năm tâm huyết tìm kiếm! Triển Mộ Bạch đố kị người tài, lòng dạ hẹp hòi, nếu không cho lão phu đây một lời giải thích thỏa đáng, cho dù lão phu có phải giết chết chủ nhân của Độn Thế Tiên Cung cũng muốn đòi lại một cái công đạo!

- Tào Quốc phong, tên hỗn trướng!

Triển Mộ Bạch vừa đứng lên, khắp người toàn là máu, cơ hồ nổi giận như muốn tự sát, thanh âm thê lương như quỷ khóc khàn giọng kêu lên:

- Tào Quốc Phong, ngươi hôm nay thật sự là khinh người quá đáng! Ngươi trước tiên là vô duyên vô cớ nhục mạ lão phu, rồi lại dẫn đầu công kích lão phu! Chẳng nhẽ Triển Mộ Bạch ta dễ dàng bị ngươi khi

dễ! Lão phu cả đời quang minh lỗi lạc, ngẩng đầu không thẹn với trời, cúi đầu không thẹn với đất, có khi nào lại lòng dạ hẹp hòi, đố kị người tài sao?

- Thả ngươi con mẹ nó cái rắm! Người như ngươi cũng dám tự xưng quanh minh lỗi lạc, ngẩng đầu không thẹn với thiên, cúi đầu không thẹn với địa sao? Mọi người ở đây ai mà chẳng rõ ràng lai lịch của ngươi? Xa xôi không nói, ngày đó ngươi ở Thiên Phạt sâm lâm vô sỉ đánh lén một hậu sinh vãn bối, một hành động tiểu nhân bỉ ổi như thế mà ngươi còn không biết xấu hổ nói cái gì là quang minh lỗi lạc, ngươi nói lời này chính ngươi tin hay sao? Quân Mạc Tà đối vơi Tam Đại Thánh Địa chính là không chết không thôi, ngươi mặt dạn mày dày nhưng cũng phải có một chút liêm sỉ chứ... Nhưng hôm nay ngươi lại có thể làm trò ngay trước mắt ta, xuống tay sát hại đồ đệ của ta! Triển Mộ Bạch, ngươi thật sự nghĩ Độn Thế Tiên Cung có thể bảo vệ an toàn cho ngươi sao? Ngươi cho rằng lão phu cũng không dám đánh đến Độn Thế Tiên Cung?

Tào Quốc phong lạnh lùng nói.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 122: Ta... Thật Sự Ta Không Làm A…

- Quân mạc Tà chính là mối họa lớn của Tam Đại Thánh Địa! Lão phu ngày đó bất đắc dĩ đánh lén, quả thật là thẹn với lương tâm, nhưng đối với bằng hữu của Tam Đại Thánh Địa mà nói, cũng là trừ đi một uy hiếp chí mạng! Lão phu tuy rằng mất thanh danh, mất quang minh, nhưng vẫn là không thẹn với lương tâm! Nếu có thể làm lại, lão phu vẫn sẽ chọn làm như vậy! Vì nghiệp lớn đời đời của Thánh Địa, lão phu không quan trọng một cái thanh danh, cuối cùng lại bị xem là gì?

- Nói cho cùng, ngay cả hành vi đê tiện đánh lén hậu bối cũng được ngươi coi là đại nhân đại nghĩa, Triển Mộ Bạch, ngươi vừa rồi nói rằng, chỉ cần là người uy hiếp được sự tồn tại của Tam Đại Thánh Địa, lập tức dùng bất cứ thủ đoạn nào diệt trừ? Cho dù là tiếp tục dùng thủ đoạn tàn nhẫn cũng không tiếc?

Bạch Kỳ Phong ở bên cạnh lạnh lùng nói.

- Không sai! Chẳng lẽ có cái gì không đúng sao? Chẳng lẽ ngươi thờ ơ đối với sự uy hiếp trực tiếp đến Huyễn Phủ ? Tất cả mọi người đều giống nhau, ngươi âm dương quái khí làm cái gì?

Triển Mộ Bạch phẫn nỗ nói, giống như cây ngay không sợ chết đứng.

Lời của Triển Mộ Bạch vừa nói ra, mọi người ở đây phàm là người của Tam Đại Thánh Địa đều chăm chú nhìn hắn bằng ánh mắt khâm phục, duy chỉ có Hà Tri Thu lại chú ý tới bảy vị đại Thánh Hoàng của Huyễn Phủ, ánh mắt họ lại lần thứ hai phát sinh biến đổi, nếu lúc trước

nói là ánh mắt ẩn hàm sát khí, thì bây giờ chính là hoàn toàn lộ rõ sát khí!

- Tốt, nói thật hay, Triển Mộ Bạch, ngươi cuối cùng cũng chịu thừa nhận đã dùng thủ đoạn thâm độc giết chết đồ đệ của bảy người chúng ta sao? Nói đến vậy thì đồ nhi kia quả nhiên đáng chết a, hắn chẳng nhẽ không phải là mối họa lớn đối với Tam Đại Thánh Địa hay sao, chỉ cần có thể giết hắn đi, Tam Đại Thánh Địa có thể không còn lo lắng gì nữa!

Bạch Kỳ phong thanh âm càng thê lương ác độc!

Triển Mộ Bạch ho khan liên tục, ánh mắt oán độc mà bi phẫn, thậm chí có chút mê loạn, nói tới đây, hắn đột nhiên mở to hai mắt nhìn, tựa hồ như vừa mới phục hồi tinh thần:

- Ngươi vừa nói cái. . . cái gì? Cái gì diệt trừ tâm phúc đại họa? Ngươi nói ta làm trò trước mặt ngươi đem đồ đệ của ngươi giết đi? Cái này... Cái này từ đâu mà ra? Ngươi rốt cuộc đang nói cái gì mà lộn xộn thế?

- Chuyện đã đến mức này, không phải đã quá rõ ràng rồi sao? Ngươi không phải vừa rồi đã nói rất rành mạch sao? Ngươi không phải là sợ đồ đệ kia của ta sau này trở thành tâm phúc đại họa của Tam Đại Thánh Địa đó sao?

Tào Quốc Phong bi phẫn cơ hồ muốn hộc máu:

- Lão phu tận mắt nhìn thấy, một đường đuổi theo ngươi đến vậy, tận mắt thấy ngươi cởi bỏ bộ quần áo dính máu, ngươi cư nhiên còn nghĩ có thể chối cãi được?

- Ta chối cãi? Ta chối cãi cái gì? Ta giết đồ đệ của ngươi? Ta giết lúc nào?

Triển Mộ Bạch ngẩng ra, trước bị chửi sau bị hành hung, hiện tại có chút vướng mắc trong lời nói, lời lẽ thật là có chút hồ đồ:

- Đồ đệ của ngươi? Ngươi ở đâu mà có đồ đệ?

- Còn đang giả ngu giả si sao? Chính là người có Không Linh Thể Chất!

Tào Quốc Phong giậm chân khàn giọng rống to, mắt thấy muốn lần nữa xông tới đánh một trận, nói đến bốn chữ Không Linh Thể Chất, Tào Quốc phong cảm thấy tim mình như bị dao cắt, suốt sáu trăm năm a, chỉ phát hiện được duy nhất một người như vậy a. . .

Bên này Tào Quốc Phong còn chưa xông lên, Triển Mộ Bạch đã khiếp sợ nhảy dựng lên, nhìn bảy cặp mắt rống to:

- Ngươi nói cái gì? Kẻ có Không Linh Thể Chất bị ta giết? Tào Quốc Phong, ngươi gặp ác mộng à, ngươi đang mơ sảng à? Tiểu Tử đó....

Nói xong rồi mới định hồn lại, giận dữ nói:

-Tiểu tử đó đã chết?

Bạch Kỳ hong cười lạnh nhìn vào hắn, lạnh lùng nói:

- Triển Mộ Bạch, ngươi còn giả bộ! Ngươi thật giỏi đóng kịch! Sao ngươi lại không đi làm đào hát đi? Lấy kỹ xảo của ngươi biểu diễn, tuyệt đối là vang danh, thành tựu dứt khoát vượt trên Thánh Hoàng!

- Ta giả bộ cái đầu mẹ ngươi!

Triển Mộ Bạch nổi giận lôi đình:

- Ta làm sao có thể giết hắn? Ta xem hắn là bảo bối còn không kịp, sao ta có thể xuống tay giết hắn được? Ngay tại đêm qua, lão phu còn đặc biệt tìm Hải huynh cùng Hà huynh thương nghị, hại vị đều bày mưu tính kế, lão phu trả giả hai gốc cây linh dược ngàn năm cộng thêm hai thanh thần binh lợi khí, mãi cho đến nửa đêm tới gần sáng Hải huynh mới đồng ý giúp đỡ, đang định tìm đến ngươi thương lượng xem tên đồ

đệ này sẽ thuộc về ai, làm sao có thể chỉ trong chớp mắt giết chết được hắn? Chuyện này là thế nào đây?

Hắn một mặt nói, một mặt Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu cũng liên tục gật đầu, trên mặt hơi hơi có chút xấu hổ. Hai người tuy rằng đáp ứng hỗ trợ nhưng cũng thu ưu đãi, hiện giờ sự ưu đãi bị Triển Mộ Bạch nói ra trước công chúng, không khỏi hổ thẹn trong lòng.

Nhưng bọn hắn cũng biết, Triển mộ Bạch hiện tại cũng là bất đắc dĩ, khẳng định phải đem sự thực bày ra, tuy rằng không thích, nhưng cũng là không có trách móc.

- Có Hải huynh, Hà huynh làm chứng, điểm này không thể nghi ngờ được, nhưng sau khi thương nghị, đồ hỗn trướng ngươi lại làm cái gì? Ngươi cho là ngươi cố làm ra vẻ huyền bí, cố làm ra Chướng Nhãn pháp, đã cảm thấy không sơ hở sao? Lúc sau ngươi thay đổi trang phục lặng lẽ lén vào, lại bị bọn ta phát hiện, cảm thấy không thể đào thoát, liền làm ra hành vi bỉ ổi bực này, không thể thu nhận đồ đệ, liền nhẫn tâm giết chết hắn, tránh ngày để cho hắn sau trở thành mối họa lớn của Tam Đại Thánh Địa! Chẳng lẽ như thế này còn chưa đủ chứng cớ, ngươi vẫn không chịu thừa nhận là mình có liên quan? Triển Mộ Bạch! Ngươi dám làm nhưng lại không dám chịu, ngôn từ xảo biện, thật sự là giấu đầu hở đuôi, bỉ ổi đến cực điểm!

Tào Quốc phong phẫn nộ nói, thân hình chợt lóe, đã nhặt lên bộ hắc y phục nằm dưới mặt đất:

- Triển mộ Bạch, huynh đệ chúng ta bảy người một đường đuổi theo đến đây, đuổi tới trong biệt viện, tận mắt nhìn thấy ngươi thay ra bộ hắc y phục này... Ngươi còn muốn chống chế! thật sự là khiến lão phu chê cười, lão Đại ta quả nhiên là mù mắt, lại xem ngươi là bạn thân....

“Hắc y phục... Hắc y phục...” Triển Mộ bạch ánh mắt đăm đăm, rốt cuộc cũng nhớ ra chuyện gì đã xảy ra, vừa rồi ở đây bỗng như có người ném mạnh bộ hắc y này sang đây, sau đó chính mình tiếp được. Rồi bọn người Tào Quốc Phong ngay lập tức xuất hiện vây lấy hắn…

Người âm thầm lén lút sau lưng sắp đặt mọi thủ đoạn thật sự tinh tế tới cực điểm, hắn làm cho mình không có bất kỳ cơ hội nào biện bạch, liền lập tức rơi vào âm mưu lớn này, trực tiếp làm cho vài vị Thánh Hoàng cao tầng trở mặt thành thù!

Triển Mộ Bạch run run một cái mạnh mẽ, nhảy dựng lên, ủy khuất cơ hồ muốn hộc máu:

- Quần áo này là của người khác vứt cho ta, đây là một cái bẫy, đây là người khác gài bẫy hãm hại ta! Ta làm sao có thể làm ra hành vi bỉ ổi đến mức này!

- Hãm hại ngươi! Ha ha ha

Tào Quốc Phong tức giận xong lại cười:

- Triển Mộ Bạch ngươi cũng không cần nhiều lời ngụy biện nữa! Là quân tử thì phải dám làm dám chịu! Tối nay, cho dù ngươi có nói gì cũng không thể thoát tội được nữa, đồ nhi của ta có linh thiên, mở mắt mà xem vi sư báo thù cho ngươi, ta phải cho tên tặc tử này nợ máu phải trả bằng máu!

- Việc này không phải ta làm!

Triển Thánh Hoàng cả người run rẩy, ánh mắt lo sợ, bi phẫn tới cực điểm, hơn nữa khuôn mặt hắn xanh tím, miệng mũi đổ máu, bộ dáng thê thảm, quả nhiên là thê lương tới cực điểm. Oan khuất đầy người, muốn rửa sạch nửa điểm cũng không được, đưa mắt nhìn bốn phía, lại hét lớn một tiếng:

- Việc này thật sự là ta không có làm a…

Bạch Kỳ phong hắc hắc cười rộ lên:

- Triển Mộ Bạch, vô luận ngươi xuất phát như thế nào, nhưng kết quả chính ngươi đã hủy đi hy vọng duy nhất của bảy người chúng ta, ngươi nói một câu không phải ngươi làm... là có thể chứng minh không phải

ngươi? Thật sự là buồn cười quá! Độn Thế Tiên Cung đổi trắng thay đen mọi chuyện, quả là hết sức lợi hại. Vậy mà ngươi còn dám tự xưng mình quang minh lỗi lạc, ngẩng đầu không thẹn với trời, cúi đầu không thẹn với đất! Lời này ngươi suy nghĩ thế nào mà lại nói ra được?

- Ngươi nói là ta làm? Chứng cơ đâu? Thi thể ở đâu? Bằng vào lời nói một phía của các người, đã nghĩ có thể định tội của ta sao? Lý do đâu? Ta vì sao phải giết đứa bé kia?

Triển Mộ Bạch âm thanh rống to, con ngươi cơ hồ muốn rơi ra khỏi hốc mắt, trán nổi gân xanh, nổi lên tận đỉnh đầu.

- Sự thật rõ ràng, người sáng suốt ai mà không nhìn ra? Lý do chính ngươi vừa rồi cũng đã nói, lý do lớn như vậy còn chưa đủ sao a, ngươi còn ở đây mà hỏi lý do? Chứng cớ chính là ở chỗ bộ hắc y phục này! Về phần thi thể?

Bạch Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, điềm nhiên nói:

- Lão lục, ngươi đi đem thi thể qua đây, để cho Triển Thánh Hoàng nhìn xem kiệt tác của hắn! Các huynh đệ còn lại chuẩn bị sẵn sàng, đây là báo thù, không phải luận bàn, nghe hiệu lệnh của ta, cùng nhau động thủ, đem tên vô sỉ Triển Mộ Bạch này đập chết! Nếu có ai dám ngăn trở, cũng chính là trở thành địch thủ của Huyễn Phủ, cũng là cùng bảy người bọn ta kết thù đến chết!

Một thân ảnh áo trắng nhảy ra, không bao lâu sau mang đã mang theo một cổ thi thể trở lại, thi thể này thoạt nhìn không có đầu, vô cùng thê thảm, chỉ còn lại một nửa bộ y phục, nhưng vẫn có thể phân biệt ra được đây là thi thể của một người trẻ tuổi, nhìn vào hình dáng cơ thể thì chỉ mới dậy thì, cỗ thi thể này, chắc chắn không vượt quá hai mươi tuổi!

“Phốc” một tiếng ném xuống đất, Bạch Kỳ Phong lạnh lùng nói:

- Hiện tại nhân chứng vật chứng đều đủ, Triển Thánh Hoàng quang minh lỗi lạc , ngài còn có lời gì muốn nói không?

Triển Mộ Bạch cả người run rẩy nhìn xuống, không thể tin được cổ thi thể vô cùng thê thảm này là của tên đồ đệ đó, ánh mắt dại ra, thân mình khẽ lay động.

- Động thủ!

Bạch Kỳ Phong vung tay lên, sáu bóng người đồng thời bay lên không trung, hình thành chiêu thức tuyệt sát!

Đột nhiên

- Dương nhi? A ~~~~ Dương nhi, Dương nhi của ta...

Ban đầu vốn chỉ đứng ở bên cạnh thờ ơ xem kịch, nhưng bỗng nhiên, Trần gia gia chủ Trần Khánh Thiên ánh mắt chăm chú nhìn vào cỗ thi thể này, lão lệ chảy dài, hét lớn một tiếng, không thèm quan tâm ở đây có rất nhiều cường giả siêu cấp, điên cuồng bổ nhào lao ra.

Vội vàng nâng cỗ thi thể này lên nhìn kĩ, đột nhiên “Oa” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, ngửa mặt lên trời, bật ngửa xuống đất, không run rẩy được...

Khi hắn lật thi thể lên, ở một bên của đầu gối chân trái, lại có một cái bớt rõ ràng! Lúc này cỗ thi thể này còn nằm trên mặt đất, cái bớt chỉ hé lộ một nửa, hiện tài chuyển người, tất cả đã hiển lộ ra.

Người này đúng là người con thứ hai của Trần gia, Trần Dương!

Ở đây thình lình xảy ra biến cố ngoài ý muốn, làm cho mọi người ở đây nhất thời hầu hết đờ người ra, toàn bộ động tác tất cả đều ngừng lại.

Ẩn thân ở trên không, Quân Mạc Tà cũng âm thâm kêu: Hỏng rồi! Mắt thấy trận chiến sắp thực sự nổ ra thì con mẹ nó thân phận của cổ thi thể này lại bị vạch trần! Đúng là ý trời a, lúc đầu đã để tâm rất nhiều, đến cả tuổi tác dáng người cũng không sai biệt, một chổ nhỏ cũng chú ý, con mẹ nó…

Thật lâu sau, Trần Khánh Thiên rốt cục mới từ từ tỉnh lại, lên tiếng khóc lớn, chạy về bảo người Trần gia nhất tề phân biệt, nhất là Trần phu nhân nhận ra ngay lập tức, sau đó còn thêm hơn mười vị thị nữ của Trần gia nhất trí khẳng định, cỗ thi thể này không phải là đồ đệ có Không Linh Thể Chất của Tào Thánh Hoàng, mà là người con thứ hai của Trần Gia, Trần Dương.

Thị nữ nhận ra được cỗ thi thể này rất nhiều, có đến năm sáu chục người, xem ra vị Trần nhị thiếu gia này bình thường được hưởng rất nhiều diễm phúc...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 123: Hiểu Lầm Trí Mạng.

Thị nữ nhìn về hướng đó, thần sắc mơ hồ lộ ra chút khoái ý, nhưng lại không dám biểu lộ rõ rệt.

Thì ra Quân đại thiếu đêm qua vội vàng đi ra ngoài, thị vệ bên trong nơi đó cũng trạc tuổi thiếu niên giống mình. Đang trong lúc cấp thiết lại nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng khóc bi thiết của cô gái, theo tiếng nhìn vào liền thấy một tên thanh niên vô lại trần như nhộng, miệng nở nụ cười dâm đãng, đang bức bách một người thị nữ. Quân Mạc Tà không thèm hỏi rõ nguyên do đã một chưởng đánh ngất thiếu niên kia, đem cô gái cứu ra, sau đó trở lại mang tên xui xẻo này đi.

Ngay cả Quân Mạc Tà cũng thật không ngờ, trong lúc vội vàng mình đã làm một chuyện tốt, đem một vị Nhị thiếu gia của Trần gia nổi tiếng phóng túng, hoa tâm tiễn về cực lạc.

Sự tình chuyển tiếp đột ngột làm cho mọi người, đặc biệt là Tào Quốc Phong và Triển Mộ Bạch đồng thời choáng váng. Nếu cổ thi thể này là nhị thiếu gia của Trần gia thì thiên tài Không Linh thể chất đã đi đâu?

Nhân cơ hội này, Triển Mộ Bạch lần nữa lặp lại ý kiến của mình

- Nếu thật là ta giết, ta há lại sẽ để lại bộ hắc y? Các ngươi đã từng điều tra, nếu lấy năng lực của Triển Mộ Bạch ta thì đừng nói là một bộ hắc phục, cho dù là trăm ngàn cái ta cũng hủy hết từ lâu rồi.

Ngoài người của người Trần gia, nhóm Thánh Hoàng Thánh Giả này ai lại để ý tới cái chết của nhị thiếu gia Trần gia. Tất cả mọi người đang

lo lắng vị thiên tài Không Linh thể chất kia đã đi đâu? Đây mới là điều quan trọng.

Nếu chuyện này là một âm mưu thì trận đại chiến giữa Tào Quốc Phong và Triển Mộ Bạch chẳng phải là cực kỳ oan uổng sao?

Tào Quốc Phong công lực tương đối cao, nói chung cũng không bị tổn hại gì nhiều. Nhưng Triển Mộ Bạch thì rất thảm, quần áo bị hủy gần hết, cả người bầm tím, mình đầy thương tích kể cả trên mặt, râu cũng bị cháy xém, hai con mắt biến thành hai mắt gấu, môi sưng lên như lạp xưởng, răng cửa cũng bị gãy hai cái, đây đúng là một cái đầu heo điển hình trên đời, chưa kể nội thương cũng không nhẹ.

Cho dù là người bình thường cũng không thể chịu đựng được huống chi đường đường là một vị Thánh Hoàng. Vô cùng nhục nhã.

Tào Quốc Phong và đám người Bạch Kỳ Phong đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời cũng không biết làm như thế nào cho phải. Ai dám nghĩ rằng tám vị Thánh Hoàng, cường giả đỉnh cấp thế gian lại bị người khác cho sập bẫy như vậy chứ? Nhưng trong lòng bọn họ lại thở phào nhẹ nhõm: Chỉ cần vị thiên tài kia không chết là tốt rồi, mặc kệ hắn tạm thời lọt vào tay ai, có ngày cũng sẽ tìm được.

Nhưng Triển Mộ Bạch thì thở phì phò, hai mắt như phun lửa nhìn đám người Tào Quốc Phong, giọng căm hận nói:

- Tào Quốc Phong. Ngươi là đồ chó má, lão tử cùng ngươi bất cộng đái thiên!

Dù chưa biết nỗi này oan khuất này có thể rửa sạch hay không, Triển Thánh Hoàng vẫn gào thét. Nhưng vì hắn nói to quá nên văng cả răng ra ngoài. Triển Mộ Bạch quả thực muốn chết cho rồi, vừa rồi dưới sự chứng chiến của bao nhiêu người, mình bị đánh như một bao cát.

Hơn nữa âm thanh vang chấn động khắp nơi, tin rằng cả Hoa Cúc thành này mỗi người đều nghe thấy. Chuyện này phải giải quyết sao đây?

Ta bỗng dưng trở thành người bị hại? Chuyện này làm sao ăn nói với người khác đây?

Triển Thánh Hoàng khóc, nước mắt như mưa. Triển Mộ Bạch trong cả đời trừ khi khóc khi mới ra đời thì chỉ khi xảy ra sự kiện đặc biệt ủy khuất, oan uổng thì hắn mới khóc. Hiện tại Triển Thánh Hoàng rơi lệ. Ta... ta quả thật bị oan mà. Nghĩ đi nghĩ lại, Triển Mộ Bạch chợt nghĩ tới một chuyện rất trọng yếu, trước mắt cổ thi thể này là giả, có thể thanh minh cho mình nhưng người thật ở đâu? Hắn cấp tốc suy nghĩ, càng nghĩ càng không ra bèn gạt sang một bên đi vào bên trong.

Đám người Tào Quốc Phong lục đục tiến ngay sau đó.

- Con mẹ nó, cho dù là bắt kẻ thông dâm, cũng không đúng lúc như vậy chứ. Rốt cuộc là ai đã hãm hại ta đây? Ngoại trừ Tào Quốc Phong thì ai nữa đây?

Triển Mộ Bạch đánh một quyền xuống mặt đất, lấy hết dũng khí rống to.

- Giỏi. Tào Quốc Phong. Ngươi mắng ta đê tiện, ngươi mới thật sự là đê tiện. Vì dành thiên tài Không Linh thể chất làm đồ đệ, ngươi có thể bày ra âm mưu này.

Từ lúc biết mình sai, Tào Quốc Phong luôn luôn ngượng ngùng, một bụng oán khí đã tiêu thoát từ lâu, hiện giờ cũng chỉ còn chút chột dạ. Nhất là chứng kiến lão bằng hữu mấy trăm năm, Triển Mộ Bạch, bị mình đánh cho người không ra người quỷ không ra quỷ, trong lòng lại càng hổ thẹn, xấu hổ vô cùng, muốn nói nhưng nói không nên lời.

Trước mắt, lão chỉ biết mình phải bồi tội rất nhiều, nhất định phải dạy dỗ trọng tôn tử lão bằng hữu thật tốt, dù không phải truyền nhân lý tưởng cũng phải đối xử như vậy. Giờ phút này, nghe Triển Mộ Bạch la hét to như vậy, không khỏi cười khổ một tiếng, hoàn toàn không có khí thế nói:

- Triển huynh, ngươi không cần phải hét lớn như vậy. Ta biết trong lòng ngươi không thoải mái, ta sẽ đền bù cho ngươi. Ngươi mang chắt trai của ngươi tới chỗ của ta, ta sẽ chú tâm dạy dỗ nó!

Triển Mộ Bạch nhảy dựng lên, nổi trận lôi đình, bước tới trước mặt Tào Quốc Phong, tay cầm bộ hắc y, mặt mày hung tợn kêu lên:

- Tên tặc tử lưu manh, ngươi còn dám nói, tất cả chuyện này không phải do ngươi bố trí sao? Phi. Ta thật sự là mắt mù rồi, thế nào lại cùng loại người như ngươi làm bằng hữu mấy trăm năm. Hiện tại âm mưu bại lộ, ngươi cho rằng bồi tội là xong sao? Ngươi còn muốn thu chắt trai lão tử làm vào môn hạ. Đã biết ngươi như vậy, lão tử còn dám đem chắt trai giao cho ngươi sao? Để ngươi đem hắn dạy dỗ thành tiểu nhân bỉ ổi sao?

Hắn nói đến nỗi nước miếng văng lên cả mặt Tào Quốc Phong. Tào Quốc Phong chật vật xoa xoa, thấp giọng quát nói:

- Ngươi đang nói hưu nói vượn cái gì? Đừng làm chuyện mất mặt như vậy. Đường đường là một Thánh Hoàng cũng nên để ý thể diện của mình một chút. Ta là thật tâm hướng ngươi bồi tội. Ngươi cũng nói chắt trai ngươi đã đến hiểm cảnh, sao bây giờ lại nói vậy?

- Thể diện?

Triển Mộ Bạch bi phẫn rống to:

- Thể diện của ta sớm đã bị ngươi ném vào nhà xí rồi. Mặt của ta sớm đã Tào Quốc Phong bị ngươi đem chùi đít rồi. Hiện giờ thấy âm mưu bại lộ lại muốn lấy chắt trai ta ra để áp chế lão tử sao? Lão tử nói cho ngươi biết, cho dù lão tử tuyệt tự thì cũng không cần ngươi. Tào Quốc Phong, mau đem đồ đệ của ta giao ra đây. Từ nay về sau chúng ta nước sông không xâm phạm nước giếng. Nếu không hôm nay hai chúng ta cũng chỉ có thể một người còn sống rời đi!

Tào Quốc Phong cười ha ha nói:

- Cái gì, ngươi nói cái gì?

Triển Mộ Bạch gầm lên giận dữ gầm lên giận dữ:

- Tên nhóc Không Linh thể chất là đồ đệ của ta. Tào Quốc Phong, ngươi thật sự là biết sử dụng thủ đoạn, biết rõ ta và ngươi đang cạnh tranh nhau, ngươi lại có thể đến đây tiên hạ thủ vi cường, treo đầu dê bán thịt chó, không những giết nhị tiểu tử của Trần gia mà còn chụp mũ, giá họa việc này cho ta, lại vừa đánh trống vừa la làng, vu cáo hãm hại ta, thu hút sự chú ý của mọi người, còn mình thì âm thầm đem đồ đệ của ta dấu đi, rốt cuộc có phải thế không?

Tào Quốc Phong trừng mắt xem líu lưỡi nhìn hắn. Thật sự không thể tưởng được, kẻ đối diện lại âm mưu xảo trá, miệng lưỡi ghê gớm như vậy, lại có thể hoàn toàn đem việc không có nói nói thành có, thậm chí còn trả đũa vu cáo hãm hại mình.

- Đồ khốn! Ngươi đang nói bậy bạ gì đó!

Tào Quốc Phong nổi giận:

- Chúng ta giao tình nhiều năm, lão phu mà là loại người này sao?

- Biến.. giao tình nhiều năm, ha ha. Chỉ vừa mới đây, lão phu không phải là giao tình với ngươi nhiều năm sao! Lão phu chẳng lẽ là loại người này sao? Ngươi chẳng phải đã đem lão phu ra để nhục mạ đó sao!

Triển Mộ Bạch mắt đỏ lên:

- Tào Quốc Phong, Tào Quốc Phong, lúc đầu ta còn đang nghi hoặc thiếu niên Không Linh thể chất đang ở chỗ các ngươi, có bảy đại Thánh Hoàng vây xung quanh, mà còn có người từ bên ngoài đến giết thì thử hỏi trên thế gian có ai có thần thông như vậy? Ha ha, ta thật là ngốc!

Hắn cư nhi ngửa mặt lên trời cười dài thê lương:

- Dưới sự bảo vệ chặt chẽ của bảy vị Thánh Hoàng, thế gian có ai có đủ khả năng giết người mà rời đi? Cho dù là Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không có khả năng đó.

- Sơ hở rõ ràng như thế, thế nhưng vừa rồi ta thật không ngờ, vẫn cố gắng giải thích, nhưng căn bản không nghĩ đến Tào Quốc Phong ngươi tự biên tự diễn vở kịch hay như vậy. Vì muốn độc chiếm thiên tài, bọn ngươi diễn trò vu không ta. Ta thấy bọn đạo chích Huyễn Phủ các ngươi biểu diễn kỹ xảo thật là tốt. Tào Quốc Phong, mục đích của ngươi, lão phu nếu còn không hiểu thì quả thật uổng công làm người.

Triển Mộ Bạch vừa nói như thế, những cao thủ Tam Đại Thánh Địa tức thời gật gù, kêu "Nga" một tiếng, chuyện này rất có khả năng.

Sự tình chính như lời Triển Mộ Bạch, hiện trên thế gian này, ai có thể dưới sự bảo vệ chặt chẽ của bảy vị Thánh Hoàng mà ung dung bắt người đi đây? Đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng được.

Đây là một bằng chứng rất hiển nhiên.

Thậm chí cũng không cần đến bảy vị Thánh Hoàng, chỉ cần một vị toàn tâm toàn ý bất kể sinh tử bản thân, toàn lực ứng phó, bảo hộ người kia thì trước khi hắn chết, người được bảo hộ nhất định là bình yên vô sự.

Đây chính là Thánh Hoàng cao thủ, hơn nữa lại là bảy đại Thánh Hoàng cùng nhau ra tay bảo hộ. Nếu ngay cả Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng làm không được thì tin rằng người khác cũng không thể làm được.

- Ngươi nói bậy. Ăn nói bừa bãi. Đổi trắng thay đen, cực kỳ hoang đường!

Tào Quốc Phong bây giờ hoàn toàn bị chọc tức đến cả người run rẩy, ngay cả râu đều run run. Hắn rốt cục cũng có thể cảm nhận được cảm giác khi bị vu oan lúc nãy của Triển Mộ Bạch.

Đồ đệ bị người khác cướp mất, vốn đã rất mất mặt, mà bây giờ lại bị Triển Mộ Bạch đổ oan cho cho mình. Mọi người xung quanh cũng nói thuận theo không buông tha, bàn tán sôi nổi. Như Hải Vô Nhai nói:

- Triển huynh, việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn. Thái độ làm người của Tào huynh luôn luôn chính trực, đợi mấy ngày nữa hắn nghĩ thông suốt, các ngươi tiếp tục thương nghị!

Hoặc như Hà Tri Thu nói:

- Triển huynh, việc này nhất thời không thể nóng lòng, vẫn phải từ từ xem xét lại cho thỏa đáng!

Hai người này nói đều có ý giống nhau, đều cùng quan điểm với Triển Mộ Bạch: Lấy tình huống trước mắt, thanh niên thiên tài kia tất nhiên là bị Tào Quốc Phong âm thầm bắt đi rồi, đây căn bản chính là kế thay mận đổi đào mà bảy đại Thánh Hoàng của Huyễn Phủ cùng nhau bày ra mà thôi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 124: Giả Mạo Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Mục đích của Phiêu Miểu Huyễn Phủ chính là muốn độc chiếm, hơn nữa muốn độc chiếm một cách im lặng. Tào Quốc Phong muốn làm cho thiên tài kia đột nhiên biến mất, bí mật bồi dưỡng trở thành vũ khí bí ẩn của Huyễn Phủ. Đợi tới khi thành công mới công bố thiên hạ.

Nhưng nào có chuyện dễ dàng như vậy?

Sự tình phát triển đến nước này thì Tào Quốc Phong vô luận che dấu như thế nào thì cuối cùng hắn cũng phải mang thiếu niên thiên tài kia về Phiêu Miểu Huyễn Phủ, chỉ cần luôn luôn đi theo hắn thì sớm muộn cũng phát hiện ra được. Còn Triển Mộ Bạch hiện tại bản thân bị trọng thương, không phải là đối thủ của người ta, nếu còn cố chấp tự mình ra tay thì chỉ tự rước lấy nhục.

Bạch Kỳ Phong đứng dậy lạnh lùng nói:

- Triển Thánh Hoàng, chúng ta thừa nhận, ban đầu là chúng ta không phải nhưng ngươi cũng không cần phải làm chuyện lúc trước bản thân bị thiệt thòi thì giờ đây nhân cơ hội quay lại cắn người. Sự việc phát sinh đêm đó, ngoài ta và Tào lão Đại, còn có mấy vị huynh đệ khác đều ở cùng một chỗ, tất cả mọi người có thể làm chứng cho nhau. Chuyện đê tiện, xấu xa như ngươi nói, người Huyễn Phủ chúng ta tuyệt không bao giờ làm.

- Làm chứng? Các ngươi làm chứng cái chó?

Triển Mộ Bạch hoàn toàn điên khùng:

- Các ngươi chẳng phải có quan hệ mật thiết với nhau sao? Các ngươi bảy người, đều là sư phụ của thiên tài thiếu niên kia, hắc hắc, bảy người đến từ một chỗ, cùng chung một mạch, lại còn nói làm chứng lẫn nhau. Các ngươi không nên quên, lúc các ngươi thương nghị cùng nhau thu đồ đệ, lão tử đứng ở một bên nghe được. Bạch Kỳ Phong, ngươi cho là chúng ta đều là những kẻ ngu ngốc sao? Nếu ta nói như ngươi vừa nói, ngay cả ngươi sợ cũng không tin, ta giờ hỏi lại ngươi một câu, ta nói ta có chứng cứ, ngươi tin không? Thật sự quá vô sỉ.

Tào Quốc Phong và Bạch Kỳ Phong vô cùng phẫn nộ. Tào Quốc Phong mới vừa rồi còn vì sự oan uổng của lão bằng hữu mà cảm thấy áy náy. Nhưng hiện tại thì chút áy náy đó đã biến mất, chỉ còn lại sự phẫn nộ vô tận trong lòng. Hắn lạnh lùng nói:

- Ngươi tin hay không là chuyện của ngươi. Sự thật là như vậy, không có là không có. Triển Thánh Hoàng, Triển Mộ Bạch, sự thật của việc hôm nay sẽ được thời gian chứng minh. Giờ ngươi muốn nói gì cũng được. Huynh đệ chúng ta cáo từ!

- Cáo từ? Tào Quốc Phong, ngươi nói nghe thực dễ dàng, ngươi sỉ nhục lão phu như vậy, hiện giờ bị ta vạch trần sự thật lại muốn vỗ mông ngựa bỏ chạy sao. Trên đời này đâu có chuyện dễ như vậy được!

Triển Mộ Bạch phẫn hận nói:

- Muốn đi cũng được, hoặc để đầu ngươi lại hoặc đưa trả đồ đệ cho ta. Hai sự lựa chọn, Tào Quốc Phong, ngươi tự liệu lấy!

- Lưu cái đầu ông nội ngươi!

Bạch Kỳ Phong nhổ nước miếng khinh thường nói:

- Triển Mộ Bạch, ngươi quả là không biết trời cao đất dày là gi? Bằng loại phế vật như người cũng muốn lưu đầu Tào lão Đại của chúng ta sao? Ngươi đúng là nằm mơ nói mộng! Có phải lão bà của ngươi ở nhà hầu hạ không tốt nên bây giờ định kiếm thêm thê thiếp?

Song phương đều trở mặt, nói móc lẫn nhau. Khẩu khí Triển Mộ Bạch nói chuyện tàn nhẫn cũng không chừa đường lui, Bạch Kỳ Phong càng nói càng chanh chua, lôi những vết sẹo của Triển Mộ Bạch nói ra.

Tào Quốc Phong thở dài một tiếng xoay người sang chỗ khác nói:

- Không cần nhiều lời nữa, chúng ta đi thôi.

Trước khi đi, Bạch Kỳ Phong cười lạnh, quay mắt nhìn về phía đám người Tam Đại Thánh Địa, đi lui vài bước, đối mặt với Triển Mộ Bạch, cười cười hết sức trào phúng, chìa ngón trỏ, lắc lắc, phe phẩy nhẹ nhàng, chậm rãi nói:

- Triển Mộ Bạch, làm việc phải coi khả năng của mình, lưu lão đại chúng ta lại? Bằng ngươi còn không xứng!

Nói xong, hắn mới xoay người rời đi, ngũ đại Thánh Hoàng còn lại mặt cũng lộ vẻ khinh thường, lãnh đạm và tàn khốc nhìn Triển Mộ Bạch trong chốc lát rồi lần lượt đi ra.

Triển Mộ Bạch bị mấy câu nói của Bạch Kỳ Phong làm cho tức giận đến nỗi hai mắt biến thành màu đen, gần như thở không nỗi, mãi một lúc sau mới thở ra một hơi, ho kịch liệt, sau đó điên cuồng lôi gia phả của bảy vị Thánh Hoàng Phiêu Miểu Huyễn Phủ ra chửi ầm lên.

Mọi người vây quanh đều gióng tai nghe, cảm giác được mở rộng tầm mắt. Chửi đổng thì mọi người tại đây đều từng nghe qua, cho dù là chửi đổng rất khó nghe và liên tục thì mọi người cũng trải qua. Nhưng Thánh Hoàng chửi đổng thì có mấy ai? Đây chính là lần đầu đó nha.

Trần Khánh Thiên một đường phẫn hận nhìn người Phiêu Miểu Huyễn Phủ rời đi, trong mắt giống như phun lửa. Trong lòng hắn, tự nhiên là tin phán đoán của Triển Mộ Bạch. Vài vị Thánh Hoàng Phiêu Miểu Huyễn Phủ này giết con của mình rồi tạo nên một vụ thay mận đổi đào, lừa dối trắng trợn.

Nhưng vừa rồi bị thần công cái thế của đám người Tào Quốc Phong chấn nhiếp làm hắn không dám nói gì. Bây giờ khi thấy bọn họ rời đi, lúc này lòng căm phẫn mới bùng lên, bùm, hắn quỳ gối trước mặt Triển Mộ Bạch, chưa nói được gì mà nước mắt đã rơi như mưa:

- Triển Thánh Hoàng, con trai của ta vô tội chết thảm dưới tay của Huyễn Phủ như vậy, ngài nhất định phải chủ trì công đạo cho ta!

Triển Mộ Bạch lúc nãy đúng là xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, đang muốn phát điên, giờ lại nghe Trần Khánh Thiên lải nhãi liền một cước đem hắn đá bay đi, đồng thời nổi giận mắng:

- Cút! Lão tử chủ trì công đạo cho ngươi, vậy ai chủ trì công đạo cho lão tử? Cút! Đừng làm phiền ta! Còn dám lên tiếng, chọc giận lão tử, ta diệt Trần gia các ngươi luôn!

Trần Khánh Thiên cả người như quả bóng da bay lên giữa không trung, cảm thấy buồn nản, ủy khuất, muốn tức chết: Các ngươi tới nơi này, ăn đồ của ta, ngủ ở chỗ của ta, dùng đồ của ta, chơi gái của ta, sai chúng ta như sai nô bộc, hơi một chút là chửi rủa. Giờ con ta bị giết, cầu ngươi chủ trì công đạo thì ngươi lại đối xử với ta như thế! Thiên lý ở chỗ nào? Công đạo ở chỗ nào?

Trước mắt hắn bỗng tối sầm, ngực bị đá đau nhức khó chịu, ngũ tạng như muốn nứt ra, "oa" tiên huyết phun trào như suối. Rầm, hắn rơi xuống đất, lăn hai vòng bất tỉnh nhân sự.

- Tên tiểu tử này, mới chút đã ngất rồi, đúng là không ra trò trống gì, cho dù ngươi chết thì cũng chẳng sao!

Mọi người Tam Đại Thánh Địa mắt thấy màn kịch đã hết liền lập tức giải tán. Triển Mộ Bạch nổi giận đùng đùng trở lại trong phòng, ngồi xếp bằng chữa thương, nhưng càng nghĩ càng tức giận, đầu hắn như muốn nổ tung, mãi cũng không thể nào bình tâm lại được. Đến qua trưa, tâm tình cũng không khá hơn được bao nhiêu, hắn nổi giận đùng đùng hét lên nước miếng văng tung tóe.

Người của Phiêu Miểu Huyễn Phủ buổi sáng cùng ngày liền rời khỏi Trần gia, tới ở trọ tại một khách sạn trong thành. Đương nhiên là bọn họ bị Tam Đại Thánh Địa Hải Vô Nhai và Hà Tri Thu, đồng bọn của Triển Mộ Bạch đi theo giám sát.

Đám người Tào Quốc Phong buồn bực đến độ muốn tự tử nhưng nói như thế nào thì mình cũng đuối lý, không dám đắc tội với hai người bọn họ, đành phải mắt nhắm mắt mở để yên cho bọn họ đi theo.

Không thu hoạch được gì, Hải Vô Nhai và Hà Tri Thu cũng kiếm chỗ ngủ lại trong khách điếm.

Tam Đại Thánh Địa tuy rằng ở mặt ngoài tranh giành cấu xé lẫn nhau nhưng cao thủ trình độ cấp Thánh Hoàng lại hiểu rõ Tam Đại Thánh Địa Trên thực tế chính là một nhà, cùng vinh cùng nhục. Tào Quốc Phong và Bạch Kỳ Phong giở trò vũ nhục Độn Thế Tiên Cung Triển Mộ Bạch cũng chẳng khác gì gián tiếp vũ nhục Mộng Huyễn Huyết Hải và Chí Tôn Kim Thành.

Trong lòng hai người làm sao có thể không tức giận? Hai người sớm hạ quyết tâm, cho dù không vì Triển Mộ Bạch cũng muốn tìm ra thiếu niên thiên tài Không Linh Thể Chất kia, đến lúc đó, nếu đám người Tào Quốc Phong còn không nhận lỗi thì cho dù phải mời lão tổ tông ra mặt cũng phải đem thiếu niên kia đoạt về.

Đây không phải là vấn đề về thiên tài Không Linh Thể Chất nữa mà là mặt mũi của Tam Đại Thánh Địa.

Phiêu Miểu Huyễn Phủ các ngươi tác phong làm việc cũng quá kiêu ngạo, dám đem Tam Đại Thánh Địa chúng ta ra đùa giỡn, sao có chuyện dễ như vậy được?

Hiện tại, mọi người đều nghĩ như vậy, chuyện này tất nhiên là do Tào Quốc Phong muốn chiếm đoạt vị thiên tài thiếu niên kia nên thế nào cũng giấu đầu lòi đuôi. Đến lúc đó chỉ cần tìm thấy thiếu niên đó, xem thử Tào Quốc Phong sẽ nói gì?

Ngươi có thể làm nhục Tam Đại Thánh Địa mà không hề suy tính thì chúng ta cũng có thể buộc ngươi phải tự sát! Chỉ cần nhân chứng vật chứng đầy đủ, đến lúc đó khắp thiên hạ đều rõ, dù Tào Quốc Phong ngươi có là Thánh Hoàng thì cũng phải đưa ra một cái công đạo. Đến lúc đó, công đạo chính là tánh mạng của Tào Quốc Phong ngươi!

Chớp mắt trời đã tối, Triển Mộ Bạch bên này rốt cục cũng bình tĩnh lại, bắt đầu vận huyền công chữa thương. Ngoại thương hắn tuy rằng thê thảm nhưng cũng chỉ là thương tổn mặt ngoài, lấy năng lực khôi phục kinh người của cường giả thánh cấp, thì điều tức một chu thiên sẽ khỏi hẳn. Nhưng nội thương do trúng phải chưởng phong của Tào Quốc Phong thì mới đáng ngại, phải cẩn thận điều tức mấy ngày may ra mới khỏi.

Trải qua một ngày, thái độ Trần gia lãnh đạm thấy rõ. Nhưng Triển Mộ Bạch không để trong lòng chút nào. Trong mắt hắn, loại tiểu gia tộc thế tục này thật sự là không đáng giá nhắc tới, nếu trong lòng không thoải mái thì nhấc tay diệt sát cả nhà cũng không sao.

Đêm khuya, Triển Mộ Bạch kết thúc vận công, lần thứ hai cảm thụ nội thương trong cơ thể, hắn lại oán hận thở dài. Tào Quốc Phong này xuống tay thật đúng là tàn nhẫn. Đúng lúc này, ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên âm thanh kỳ lạ. Triển Mộ Bạch nhướng mày, lạnh lùng nói:

- Cao nhân phương nào? Xin mời ra đây nói chuyện.

Một tiếng cười nhỏ vang lên "chà", một bóng người màu đen, tiến vào phòng. Cửa đang đóng kín nhưng không hiểu sao hắn lại vào được trong phòng, thong thả đi tới trước mặt Triển Mộ Bạch. Hắn dáng người cao to, một thân mang hắc y. Trên người bốc lên hắc khí âm trầm, đen như đêm ba mươi, cả người phảng phất bóng dáng hư ảo, hoàn toàn không có nửa điểm chân thật. Người này tuy một thân hắc y, trên mặt không đeo mặt nạ, nhưng Triển Mộ Bạch lại cảm giác được mặt của hắn rất mông lung. Cho dù mình dùng hết sức vẫn không thấy rõ bộ dạng của

hắn như thế nào. Người này hình dạng giống như là lệ quỷ đi thừa dịp đêm tối xuất hiện trong chốn nhân gian.

- Cửu U Thập Tứ Thiếu. Là ngươi. Đúng là ngươi!

Triển Mộ Bạch chấn động, trong người không khỏi nổi lên cảm giác mất mát:

- Có thể tức thời nhận ra bổn tọa xem ra nhãn lực của ngươi cũng khá!

Người này khẩu khí mang theo một cỗ lạnh lẻo, âm trầm dị thường nhưng miệng hắn như chưa từng cử động. Khi hắn nhìn Triển Mộ Bạch, trong mắt hắn, hai con ngươi quỷ dị toàn bộ biến thành màu trắng, sau đó toàn bộ lại biến thành màu đen, cuối cùng mới biến trở lại bình thường.

Vị Cửu U Thập Tứ Thiếu này đang cười thầm trong bụng. Nơi này làm gì có ai là Cửu U Thập Tứ Thiếu? Rõ ràng đây là do Quân đại thiếu gia lại một lần nữa đến giả thần giả quỷ.

Lúc này đây, hắn và Tam Đại Thánh Địa đã bắt đầu cuộc chiến tranh trong khi nhân vật mấu chốt lại ở đây giả dạng làm Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Triển Mộ Bạch cả người mồ hôi lạnh đổ xuống ròng ròng:

- Tên điên này. Vì sao không tìm người khác mà lại tới tìm mình chứ?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 125: Vì Cái Gì?

Triển Mộ Bạch tuy rằng cũng biết Cửu U Thập Tứ Thiếu lúc trước bị thương rất nặng, trước mắt vị tất có thực lực có thể giết chết mình, nhưng hắn được mệnh danh là người điên cũng không phải chuyện đùa, cây có bóng, người có danh, hắn cũng cảm thấy sợ hãi, hơn nữa mình bây giờ đang bị nội thương dù không nặng nhưng chiến lực cũng có hao tổn.

- Triển Thánh Hoàng, đúng không?

Cửu U Thập Tứ Thiếu khẩu âm mang theo tình tiết thản nhiên và cao ngạo tới cực điểm, hắn đang nói chuyện với Triển Mộ Bạch giống như là vua đang nói chuyện với thần tử vậy.

Triển Mộ Bạch trong lòng vốn nắm chắc tám phần người này chính là Cửu U Thập Tứ Thiếu nhưng giờ phút này khi hắn vừa mới mở miệng, tám phần này liền biến thành mười thành, hắn hoàn toàn khẳng định.

Ngoại trừ tên điên đó, trên đời này không có người nào dùng loại này khẩu khí này nói chuyện. Phải biết rằng người mà hắn đang nói chuyện là một vị Thánh Hoàng đó.

Triển Mộ Bạch tâm tình cũng ổn định lại, ở tình huống không thể làm gì hơn thì ngược lại hắn trở nên bình tĩnh. Chậm rãi đứng lên, hắn mỉm cười nói:

- Không biết tiền bối tới thăm, Triển mỗ không thể tiếp đón từ xa, xin thứ tội. Mộ Bạch hôm nay cùng người tranh đấu nên bị tổn thương, có

chút bất nhã khiến tiền bối chê cười.

Cửu U Thập Tứ Thiếu thành danh rất lâu trước hắn, hắn gọi một tiếng tiền bối cũng là chuyện đương nhiên. Ngoài ra Cửu U Thập Tứ Thiếu nổi danh với thực lực siêu phàm nhập thánh, còn nổi danh về sát phạt quả quyết, gọn gàng linh hoạt. Nếu hắn tới giết mình thì chỉ sợ không nói hai lời liền động thủ.

Giờ phút này hắn nếu vẫn không động thủ thì hắn nhất định không phải tới giết mình. Chỉ cần mình không chủ động khiêu khích tuyệt đại hung nhân này, thì sẽ tránh được một hồi sống mái với nhau, cũng không cần quá căng thẳng, tự hạ thân phận.

Với lại, từ lúc hắn bị trọng thương tới này chưa tới một tháng, cũng không thể khôi phục nhanh như vậy được, cho dù có đánh nhau thì mình cũng có thể ngăn cản một lát, chờ viện binh đến thì cũng không có vấn đề gì.

Triển Mộ Bạch trong lòng đã có quyết định, chỉ cần giữ được tánh mạng, còn lại đều không sao cả.

Triển Mộ Bạch trong lòng tính toán nhưng rất nhanh thần tình đã khôi phục lại như cũ. Cường giả Thánh Hoàng khí độ ung dung, ít nhất không hề giống lúc trước, hay nơm nớp lo sợ. Nhưng chỉ cần là người sáng suốt vẫn có thể nhìn ra nội tình bên trong. Kỳ thật cái này cũng không gì đáng trách vì một người đối mặt với tuyệt đại hung nhân đương thời có ai lại không sợ hãi. Cho dù là Quân đại thiếu gia ngày đó trong lòng cũng không tránh khỏi sự khẩn trương.

- Uhm, tiểu Triển, nếu không phải hôm nay ngươi bị thương thì bổn công tử cũng không tới đâu.

Vị Cửu U Thập Tứ Thiếu này liếc nhìn hắn rồi nói.

- Sao? Thỉnh Tiền bối giải thích thêm.

Triển Mộ Bạch nghe có chút quái dị. Vị Cửu U Thập Tứ Thiếu này xưng hô làm Triển Mộ Bạch dở khóc dở cười: Tiểu Triển! Tiểu Triển ta đây hơn bảy trăm tuổi rồi. Bất quá Tam Đại Thánh Địa sớm có lời đồn Cửu U Thập Tứ Thiếu ngoài miệng luôn tự xưng "Bổn công tử", nhưng là một tuyệt đại hung nhân đã ngoài một ngàn tám trăm tuổi. Hắn gọi mình tiểu Triển cũng không có gì sai.

- Hắc, hắc , hắc... Triển Mộ Bạch, ngày đó ngươi ở Thiên Phạt sâm lâm phóng ra một kiếm tổn thương ngực ta, xuyên từ trước ra sau, suýt chút nữa làm cho bổn công tử vạn kiếp bất phục, rất là uy phong đó nha.

Cửu U Thập Tứ Thiếu cười quái dị, đầy sát khí nghiêm túc nói. Những lời này nếu không tự mình trải qua, tuyệt đối không thể nói được như vậy.

Triển Mộ Bạch thản nhiên nở nụ cười nói :

- Tiền bối sao lại nói như vậy? Đừng nói ngày đó, cho dù là ngay lúc này, chúng ta vẫn là địch, trong giao tranh thì có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Mộ Bạch chỉ hận huyền công thấp kém không thể một kiếm giết chết người, bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở đến nỗi mỗi khi đêm về, nằm mộng vẫn còn cảm thấy tiếc nuối không thôi.

Cửu U Thập Tứ Thiếu lầm bầm cười nói :

- Ngươi thật là can đảm, dám ở trước mặt bổn công tử nói lời châm chọc. Ngươi quả thật thật không sợ sao?

Triển Mộ Bạch cười ha ha nói :

- Chỉ cần là người đều sợ chết. Nhưng nếu tiền bối thực muốn giết ta thì cho dù ta có châm chọc hay không, hoặc không sợ chết thì chẳng lẽ tiền bối có thể không hạ sát thủ sao?

Cửu U Thập Tứ Thiếu ngẩn ra lập tức cười quái dị, ha ha, hắc khí quay chung quanh người hắn bốc lên, quát lớn:

- Nói hay lắm, hay cho Triển Mộ Bạch, cũng chỉ phần can đảm, khí độ này cũng xứng đáng với cấp bậc Thánh Hoàng của ngươi.

Dừng một chút, hắn nói tiếp:

- Nhưng sao ngươi lại cho rằng ta không tới để giết ngươi? Hay ngươi cho là ta không giết được ngươi?

Triển Mộ Bạch nghe vậy ngẩn ra, vừa rồi Cửu U Thập Tứ Thiếu vẫn còn ở trước mặt nhưng lại biến mất cực kỳ đột ngột, cùng lúc đó một âm thanh xé gió bén nhọn vang lên, dường như có một lưỡi dao sắc bén phá không bay tới.

Triển Mộ Bạch cảm thấy hoảng hốt, điều chỉnh thân thể cấp tốc bay ra, thân hình nhẹ như tờ giấy, lăn mấy vòng trên mặt đất nhưng vẫn thấy phía sau có một chút đau đớn, hiển nhiên là đã bị binh khí nào đó đâm trúng. Nhưng hắn toàn lực né tránh thì chút thương tích này cũng chỉ là ngoài da. Quả không hổ là linh giác của cao thủ Thánh Hoàng.

Triển Mộ Bạch thầm nghĩ mình may mắn, nhưng không dám chậm trễ chút nào, mạnh mẽ xoay người một cái, trong nháy mắt đã thay đổi bảy tám loại thân pháp, biến ảo hình thái thân thể vài chục lần, toàn lực chạy trối chết.

Nhưng sau một kích kia, Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không tiếp tục ra tay. Triển Mộ Bạch cảm thấy cực kỳ kỳ quái. Song phương đã động thủ nhưng hung nhân kia tại sao không tiếp tục truy kích. Hắn liền xoay người lại xem tên điên đồng thời cũng chuẩn bị kêu cứu. Vì khi hắn kêu cứu cũng sẽ chọc giận kẻ điên này, vả lại xem hắn rốt cuộc muốn như thế nào rồi tính tiếp. Chỉ thấy Cửu U Thập Tứ Thiếu trong tay cầm một thanh binh khí cổ quái nhỏ hẹp dị thường, đang chăm chú cạ cạ lưỡi dao vào tay trái, ngay cả liếc nhìn Triển Mộ Bạch cũng không thèm.

Cửu U Hàn Nhận.

Tiếng cười ha ha vang lên, Cửu U Thập Tứ Thiếu cúi đầu tựa hồ rất là khoái hoạt nói:

- Ngày đó ngươi có phần hại ta bị trọng thương đến nay vẫn chưa khôi phục, cực kỳ buồn rầu. Hôm nay vốn định đến tìm ngươi giải quyết phần thù hận lúc trước. Bất quá thấy thái độ làm người của ngươi cũng xứng với bốn chữ quang minh lỗi lạc. Vả lại bổn công tử hôm nay đến đây quả thật có chút lấy lớn ăn hiếp nhỏ, thắng cũng không vẻ vang gì. Xưa nay bổn công tử đều là lấy ít địch nhiều, nếu hôm nay giết ngươi như vậy, trong lòng ngươi cũng không phục, nên để cho ngươi sống thêm vài ngày đi. Vừa rồi ta ra tay, cũng chỉ muốn nói cho ngươi biết nếu bổn công tử quả thực muốn lấy mạng ngươi thì tiểu bối như ngươi quyết không sống thêm được giờ nào nữa đâu.

Tiếng cười vừa dứt, sương mù quanh Cửu U Thập Tứ Thiếu càng lúc càng trở nên nồng đậm che cả thân người rồi "bụp" một tiếng, hoàn toàn biến mất. Cửu U Thập Tứ Thiếu biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Toàn bộ cửa sổ vẫn đóng chặt như trước. Bên trong cũng chỉ còn lại một người làTriển Mộ Bạch, thậm chí cả bài trí bên trong cũng không thay đổi, không có chút dấu vết nào là có người tiến vào.

Từ đầu đến cuối giống như một giấc mộng vậy. Nếu là ác mộng thì vừa rồi Triển Mộ Bạch đã chết, đây chính là sự kiện giết người thần bí nhất.

Triển Mộ Bạch kinh hãi ngơ ngác đứng một hồi bên trong, sau đó mới chậm rãi di chuyển thân thể gần như cứng ngắc, miễn cưỡng chuyển đến ngồi xuống trên một cái ghế, ngơ ngơ ngẩn ngẩn sửng sốt một hồi, sau đó mồ hôi rơi như mưa.

Thật đúng là Cửu U Thập Tứ Thiếu đã xuất hiện, Triển Mộ Bạch nhìn như trấn định kỳ thật trong lòng cũng sớm đã rối loạn, chỉ là cố gắng tỏ ra kiên cường mà thôi. Lúc trước mình và hai mươi vị Thánh Hoàng hợp lực đánh lén một Cửu U Thập Tứ Thiếu vừa mới phá tan phong ấn, nhiều

nhất chỉ có ba thành công lực so với thời kỳ toàn thịnh của hắn mà vẫn không thể giết chết hắn. Bây giờ đối phương một mình tìm tới mình thì hỏi sao mình không sợ.

Quay mắt về phía tuyệt đại hung nhân vừa biến mất, ngay cả việc gọi viện binh Triển Mộ Bạch cũng không dám, vì hắn sợ tiếng kêu đến tai đối phương.

- Thôi thì cúi đầu nhịn một chút cũng không sao.

Triển Mộ Bạch cố chấp vì sinh tử bản thân chậm rãi nói. Nhưng lúc đối phương ra tay, hồn vía Triển Mộ Bạch đã bay lên trời. Một chút phản ứng này thuần túy là bản năng, một loại bản năng tự vệ theo quán tính.

Nhưng mình vừa rồi không chết căn bản không phải là phản ứng của mình nhanh lẹ mà chẳng qua là đối phương không muốn giết mình mà thôi. Nhưng kỳ quái ở chỗ, tên điên kia chỉ nói mấy câu, liền ra tay xong rồi lại bỏ đi.

Vì sao?

Vì sao hắn không hạ thủ giết ta? Nếu không giết ta vậy hắn đến vì cái gì? Hắn nói những lời này chẳng lẽ thuần túy là vô nghĩa sao? Rốt cuộc là có ý gì?

Tên điên rã rời đi được một lúc, lấy khinh công của hắn chỉ sợ đã đi rất xa. Nhưng Triển Mộ Bạch nghĩ lại mà cảm thấy sợ, từng đợt cảm xúc dâng lên mãnh liệt, sắc mặt trong phút chốc trắng bệch, ngơ ngác ngồi ở trên ghế, cả người run rẩy, một cái ý niệm trong đầu chỉ còn lại một cái câu hỏi: vì sao?

Thật lâu sau, mồ hôi lạnh trên người mới ngừng đổ, Triển Mộ Bạch lấy lại bình tĩnh quát

- Người đâu? Có ai không?

Hắn hoàn toàn không phát hiện, thanh âm một tiếng quát này cực kỳ khàn khàn.

Cửu U Thập Tứ Thiếu giả mạo thi triển Âm Dương Độn chui xuống đất ra khỏi phòng Triển Mộ Bạch, nhanh chóng biến mất trong không khí, trong chớp mắt đã ly khai phạm vi củaTrần gia.

Quân đại thiếu dừng lại một chỗ vắng vẻ, hiện thân, không tự chủ được lau mồ hôi đổ trên người.

Vì sao Quân Mạc Tà không muốn giết Triển Mộ Bạch? Đại thù sinh tử như thế, chỉ cần có thể, hắn thậm chí không cam lòng để cho Triển Mộ Bạch sống nhiều hơn một giây đồng hồ. Nhưng vấn đề là hắn dù sao cũng là giả mạo Cửu U Thập Tứ Thiếu, không phải là Cửu U Thập Tứ Thiếu chân chính.

Cũng không phải là không muốn mà là không thể. Đơn giản là không giết được. Lấy công lực hiện tại của hắn thì vẫn không giết được , cho dù là Triển Mộ Bạch thân mang trọng thương, thực lực không đầy đủ.

Thánh Hoàng tuy rằng bị Cửu U Thập Tứ Thiếu đột nhiên đến dọa cho vỡ mật nhưng hắn dù gì vẫn là Thánh Hoàng, vẫn có bản năng phản ứng của Thánh Hoàng. Mà cũng vì như thế, đối mặt với tập kích bất ngờ, Triển Mộ Bạch tức thời đem huyền lực toàn thân tập trung phòng ngự. Quân Mạc Tà cầm Cửu U Hàn Nhận trong tay, một kiếm với bảy thành công lực thế nhưng không công phá được phòng ngự huyền lực của hắn.

Chỉ miễn cưỡng để lại trên người hắn một miệng vết thương nho nhỏ. Loại vết thương nhỏ này đối với Thánh Hoàng mà nói cũng sẽ không đáng nhắc tới. Cho nên Quân Mạc Tà nắm thời cơ lập tức rút lui.

Dù sao mục đích của hắn đã đạt được, giết hay không giết Triển Mộ Bạch thì kết quả cũng giống nhau. Chỉ cần Triển Mộ Bạch nhận định mình chính là Cửu U Thập Tứ Thiếu thì mục đích của mình đã thành công tốt đẹp.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 126: Tiếp Tục Phá Rối.

Nếu bởi vì mạnh mẽ muốn giết hắn, trái lại bị đối phương nhận rõ thân phận, như vậy lại có thể ảnh hưởng đến việc chính, đại sự hỏng rồi…

Mục đích của Quân Mạc Tà thật sự chỉ có một, chỉ cần tung ra một tin: Cửu U Thập Tứ Thiếu đang ở Cúc Hoa thành!

Nếu có thể thành công giết chết Triển Mộ Bạch, tất nhiên là quá tốt, trên thi thể lộ ra vết thương do Cửu U Hàn Nhận tạo thành, cũng chẳng khác gì đã chứng minh điểm này. Tuy rằng kế này không thành, nhưng việc này do chính miệng Triển Mộ Bạch nói ra, hiệu quả cũng tương đương, thậm chí còn tốt hơn…

Bất quá, sức phòng ngự của cường giả bậc Thánh Hoàng, cũng thật sự khiến Quân Mạc Tà mở rộng tầm mắt! Thật sự là quá cường hãn!

Chính mình tập trung bảy thành công lực tuyệt sát tập kích, không cần phải nói đâu xa, tin tưởng rằng cho dù có là Thánh Giả, chỉ sợ cũng phải ứng kiếm mà chết! Nhưng đối với Thánh Hoàng lại gần như không có chút hiệu quả, nhất là trong tình huống vị Thánh Hoàng này thân đang chịu nội thương, sức chiến đấu suy yếu!

Khoảng cách giữa Thánh Giả cùng Thánh Hoàng chênh lệch kinh người, đúng là nhìn thấy một lần đã hiểu.

Nhớ lại ngày đó Cửu U Thập Tứ Thiếu cơ hồ dễ dàng nhanh chóng giết chết một vị cường giả cấp Thánh Hoàng thực lực kinh người, Quân

đại thiếu có chút chán nản, thở dài một hơi: Mình so sánh với cường giả đứng đầu thế gian này, chênh lệch vẫn là quá lớn a…

Lần trước ở Tuyết Sơn chính mình thành công đột phá lên Tôn Giả nhị cấp sau một đoạn thời gian củng cố, bản thân tuy rằng lại đột phá Hồng Quân Tháp tầng thứ năm, nhưng công lực lại tựa như không có tiến triển gì quá lớn, cũng chỉ là thay đổi một hình thái hoàn toàn mới.

Cho tới giờ, bất quá cũng chẳng qua là Tôn Giả tam cấp mà thôi!. Mà Triển Mộ Bạch kia cũng là Thánh Hoàng nhị cấp đỉnh, cùng mình hơn kém mười mấy bậc…Nếu có thể bị chính mình giết chết, vậy mới chính là gặp quỷ…

Quân Mạc Tà đứng lên, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Nếu Triểu Mộ Bạch bên này đã có được tin tức, như vậy kế tiếp chính là bọn người Tào Quốc Phong cùng Hải Vô Nhai.

Bất quá bọn hắn cùng nhau ra khỏi Trần gia, trú cùng một cái khách điếm, khiến không gian hoạt động của mình ít đi rất nhiều…

Thân mình Quân Mạc Tà trong bóng đêm chợt lóe rồi biến mất.

Bất kể như thế nào, kế hoạch đã chính thức triển khai, vậy phải tiến hành đến cùng. Thừa dịp khuya hôm nay tất cả mọi người đều đang kích động, tại sao lại không bồi thêm một mồi lửa đây?

Cửu U Thập Tứ Thiếu nếu đã tới Cúc Hoa thành, không cấp cho hắn một chút việc để làm, vậy chẳng khác nào có lỗi với bản thân?

Khi đang phi hành, Quân Mạc Tà đột nhiên nghĩ tới một việc: Người Trần gia nhận ra được cỗ thi thể kia, như vậy chẳng phải nói cái thân phận “Không Linh Thể Chất thiên tài” như hắn sau này vẫn còn có thể lợi dụng được? Haha, bổn thiếu gia còn lo lắng làm thế nào có thể bù lỗ, bây giờ đã có sẵn biện pháp rồi, đúng là muốn gì được nấy mà…

Nghĩ đi nghĩ lại, trên miệng hắn nở một nụ cười, giống như nhìn thấy gốc cây Thất Thải trong sân kia đang hướng mình vẫy tay, còn thấy cả ao sen của Thiên Thánh cung, có cả Linh Lung Liên chín lá…

Nếu có nữ nhân bắt gặp Quân đại thiếu tươi cười như thế này, cũng không cần là mỹ nữ, tin rằng cho dù là một lão thái thái bảy tám chục tuổi, chỉ sợ cũng sẽ ngay lập tức co chân chạy trốn …

Chưa từng thấy qua ai gian xảo thế này a!

Trong khách sạn, đám người Tào Quốc Phong cùng Bạch Kỳ Phong đang tập trung trong một phòng, lòng đầy nghi hoặc.

- Người nọ nếu không phải là Triển Mộ Bạch thì có thể là ai đây? Lí do Triển Mộ Bạch giải thích tuy rằng đáng giận, nhưng lại không phải là không có đạo lý, nhìn quanh thế gian hiện nay, quả thật không có bao nhiêu người có thể ẩn nấp ở dưới lòng đất, chờ bắt người đi!

Tào Quốc Phong nhíu mày, nghĩ mãi vẫn không ra:

- Hải Vô Nhai dáng người không cao như vậy, Hà Tri Thu thân hình có chút béo, mà mấy vị Thánh Hoàng khác của Tam Đại Thánh Địa cũng chỉ vừa mới tiến nhập đến Thánh Hoàng, căn bản không thể nào qua mặt được thần thức của chúng ta để vào tiểu viện… Rốt cuộc là ai?

- Tào lão Đại, ngươi đừng xem Triển Mộ Bạch vẻ mặt ủy khuất, dù thế nào ta vẫn cho rằng việc này Triển Mộ Bạch và đám người Tam Đại Thánh Địa kia không tránh được có quan hệ.

Bạch Kỳ Phong đứng đó, lạnh lùng nói. Người này bất luận ở nơi nào, cơ hồ chưa bao giờ ngồi xuống. Hơn nữa tính khí lại nóng nảy, đắc tội hắn là phải chết, vừa mở lời đã đổ dầu vào lửa. Ngày đó ở Thiên Phạt sâm lâm, đúng là một câu nói của hắn kích được năm thế lực lớn tan rã.

Nhưng người hiểu rõ hắn cũng biết, cái kiểu nói chuyện cứ như một người đức hạnh, nhưng lại có một khuôn mặt trời sinh nhìn là muốn

đánh, thêm vào tính tình nóng nảy. Nếu có một ngày hắn nói chuyện mà không có ai tức giận mới là lạ.

- Lời này giải thích thế nào?

Tào Quốc Phong nhướng mày.

- Đạo lý rất đơn giản, tiềm lực của Không Linh Thể Chất, ngươi biết ta biết, Triển Mộ Bạch cũng biết. Bất kể như thế nào, hắn cũng không thể nào buông tha được.

Bạch Kỳ Phong cười lạnh một tiếng nói:

- Một người có căn cơ Không Linh Thể Chất chính là một kho báu to lớn! Triển Mộ Bạch không ngốc, tin rằng những người khác cũng không phải đồ ngốc. Bất luận là nhà nào trong Tam Đại Thánh Địa chiếm được người này, như vậy chỉ cần đợi tương lai hai ba trăm năm sau, có thể dùng người kia thì một nhà hoàn toàn áp đảo hai nhà khác, thậm chí có thể hợp ba thành một!

Bạch Kỳ Phong nói tới đây, Lục Đại Thánh Hoàng còn lại đều gật đầu công nhận:

- Một khi đã như vậy, sau khi Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu biết được chuyện lớn này… thật sự có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn sao? Đoạt được người này mang đến đưa cho Triển Mộ Bạch? Để đổi lấy vài món đồ chơi rách nát? Nếu là nhóm các ngươi, các ngươi có chịu không?

Bạch Kỳ Phong cười lành lạnh.

- Tất nhiên là không!

Trừ bỏ Tào Quốc Phong đang đứng ngoài lo lắng, năm người khác đồng loạt lắc đầu.

- Các người cũng không chịu, vậy dựa vào cái gì mà cho rằng Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu chịu làm như vậy? Triển Mộ Bạch chẳng lẽ là cha

bọn họ hay sao! Hình dáng không giống tính cái gì, ta tạm thời tự thay đổi hình có tốn chút công sức gì đâu? Chỉ là với người có thân phận cao như ta, ta không làm và cũng không muốn làm!

Bạch Kỳ Phong hắc hắc cười lạnh một tiếng, thanh âm hơi lớn hơn một chút.

- Nói nhỏ một chút!

Tào Quốc Phong vội vàng quát bảo ngưng lại.

Hắn đã nhận ra, hai vị Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu kia đã đi theo giám sát trên đường, thật sự sớm đã lửa giận vạn trượng, hiện tại chỉ muốn tìm hai người kia giáo huấn một trận.

Tào Quốc Phong vốn đã bày ra khí tràng, ở trong này nói chuyện, chỉ cần không phải quá lớn, người ở phía ngoài căn bản sẽ không nghe thấy, cho dù người ở ngoài là cường giả bậc Thánh Hoàng cũng không ngoại lệ. Nhưng Bạch Kỳ Phong một câu cuối cùng không những cố ý đề cao âm lượng mà còn vận dụng cả huyền lực.

Nếu là hai người kia đang lưu ý tin tức từ bên trong, câu nói này tuyệt đối có thể nghe được.

Đối với hai vị cao thủ cao cao tại tượng không cho phép khinh thường tôn nghiêm Thánh Hoàng mà nói, những lời này có thể trực tiếp dẫn đến chiến tranh, thậm chí là tử chiến, không chết không thôi!

Sự thật đúng là như thế, ngay tại vách phòng bên cạnh, nghe được một câu nói này của Bạch Kỳ Phong, Hà Tri Thu phẫn nộ hừ một tiếng, liền muốn phát tác, Hải Vô Nhai tuy rằng cũng là bộ mặt giận dữ nhưng lại chặn lại Hà Tri Thu:

- Dựa vào cái gì? Phiêu Miểu Huyễn Phủ như vậy thật sự là khinh người quá đáng, biết rõ chúng ta ở bên cạnh, lại như thế này chửi bới chúng ta, những lời này rõ ràng là khiêu khích, ngươi không chịu động

thủ còn chưa tính, chẳng lẽ còn muốn kéo ta cùng làm con rùa đen rút đầu sao!

Hà Tri Thu thấp giọng gầm lên.

- Lão Hà! Hết thảy lấy đại cục làm trọng! Huyễn Phủ có thể không để ý đại cục bởi vì bọn họ có rất nhiều đường lui, đến lúc đó bọn hắn chỉ cần trốn vào Huyễn Phủ, như Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không thể vào được, chúng ta có thể vào sao? Tình thế lúc này, chúng ta làm sao cũng phải nhịn, ta hữu thanh giả tự thanh!

Hải Vô Nhai ánh mắt thâm thúy, lời nói hiên ngang lẫm liệt, khóe miệng lại ẩn hàm cười lạnh.

- Hừ! Sớm hay muộn sẽ có một ngày, ta sẽ làm cho mấy lão thất phu này phải trả một giá thật đắt!

Hà Tri Thu óan hận thở ra một hơi, lần thứ hai ngồi xuống…

- Bạch huynh bọn hắn nếu cũng không chịu buông tay, vậy tại sao còn phải đáp ứng hổ trợ đây?

Một Thánh Hoàng dáng người thấp bé khó hiểu hỏi.

- Đa phần là muốn ngư ông đắt lợi thôi, nếu bọn hắn trực tiếp cự tuyệt lời yêu cầu của Triển lão nhị, thậm chí đòi quyền sở hữu đứa bé kia, bọn hắn chẳng phải cùng chúng ta trực tiếp đối đầu sao, ngược lại giả vờ chấp nhận lại có thể qua mặt được Triển lão nhi, thuận tiện hành sự.

Bạch Kỳ Phong thanh âm vẫn rất lớn như cũ:

- Điểm tâm cơ này ai lại nhìn không ra?

- Chỉ sợ tiểu hài tử năm sáu tuổi dùng mông cũng đều có thể nhìn ra được, chỉ là Triển lão nhi bị lợi ích làm mê muội tâm can, trong nhà chưa tỏ mà ngoài ngõ đã tường, hai tên hỗn tạp kia còn cho là mình thiết ra

diệu kế tuyệt thế vô song, chân chính là một chuyện cười. Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu, thật sự làm cho lão phu thấy ai mới thật sự là thằng ngốc!

Hai người ở phòng bên cạnh hô hấp càng ngày càng dồn dập, liên tục thở dốc, cũng càng lúc càng nặng nề, toàn thân tốc tốc phát run! Hai hàm răng cơ hồ cắn nát…

- Hiện tại tiếp tục suy đoán lung tung hoàn toàn không có ý nghĩa. Việc chúng ta cần bàn chính là… Rốt cuộc là ai cướp người, mà không phải Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu lập trường có vấn đề! Bạch Kỳ Phong, ngươi có chút lẫn lộn đầu đuôi, cần biết hiện tại không phải là lúc cho ngươi bốc đồng, Hải Vô Nhai, Hà Tri Thu lập trường có lẽ có điểm đáng ngờ, tuy bọn hắn là những người có thực lực, nhưng vẫn khó có thể vẫn tự nhiên chờ chúng ta quay lại, ta tin tưởng đêm đó người nọ không phải là một trong hai người này.

Tào Quốc Phong hừ một tiếng vội vàng cắt ngang. Nếu cứ để Bạch Kỳ Phong tiếp tục nói không kiêng nể gì, chỉ sợ khuya đêm nay cả Cúc Hoa thành cũng có thể bay lên trời.

- Hai lão gia hỏa kia quả thật không có bản lĩnh này, nhưng cũng chưa chắc có thể hoàn toàn thoát khỏi liên quan, chúng ta bên này tuy rằng chỉ có vài người, nhưng về phương diện Tam Đại Thánh Địa thì chưa chắc!

Bạch Kỳ Phong nói:

- Đến giờ việc cần phải biết là ngay cả khi ở Thiên Phạt Sâm Lâm đối phó Cửu U Thập Tứ Thiếu, Tam Đại Thánh Địa cũng chỉ cử ra ba vị Thánh Hoàng nhị cấp. Đến cả Thánh Hoàng tam cấp tứ cấp cao giai cũng không có một người tham gia. Thực lực của bọn hắn chắc chắn cũng không phải là nhỏ, nhưng cũng chưa hẳn không mượn dùng lực lượng mạnh mẽ của Huyễn Phủ chúng ta xuất ra. Đa phần cũng hi vọng rằng Huyễn Phủ chúng ta cùng Cửu U Thập Tứ Thiếu đồng quy vu tận, bọn hắn chỉ cần hảo hảo thu lợi ích còn lại. Điểm này, cũng ít nhiều nhờ Tào

lão đại nhìn xa trông rộng, nhất trí an bài, mới có thể tránh khỏi cục diện tồi tệ. Bằng không, Tam Đại Thánh Địa hiển nhiên là đứng ngoài quan sát để chiếm tiện nghi!

Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu ở phòng bên cạnh đưa mắt nhìn nhau: Điểm này tuy nói là điên cuồng tự đại nhưng thật ra một chút cũng không sai.

- Cũng là câu nói kia, ta vẫn cho rằng hai lão gia hỏa này lúc trước đáp ứng giúp đỡ Triển Mộ Bạch, tâm tư chưa hẳn là đơn giản. Như thế mới không thể là người thường, Tam Đại Thánh Địa khẳng định đều mơ tưởng, nhưng bọn hắn cố tình ở giữa cân bằng. Người này chắc hẳn sẽ tiến nhập vào bên trong Thiên Thánh Cung, có địa vị cực cao trong Tam Đại Thánh Địa, sẽ trở thành một người thủ hộ cực kì mạnh mẽ!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 127: Ta Cho Ngươi Trời Thu Mát Mẻ!

Bạch Kỳ Phong mắt chợt sáng lên, giọng châm chọc:

- Tuy rằng trước nay chưa từng có chuyện một thiếu niên có thể trở thành người thủ hộ của Thiên Thánh Cung, nhưng thiếu niên này lại là người có căn cơ Không Linh Thể Chất từ viễn cổ… Để có được người này, Thiên Thánh Cung tất nhiên sẽ nguyện ý phá lệ một lần, điểm ấy có thể tin chắc không thể nghi ngờ!

Ở phòng bên cạnh, Hải Vô Nhai cùng Hài Tri Thu ngơ ngác nhìn nhau.

Bạch Kỳ Phong này tuy rằng kiêu ngạo điên cuồng nhưng phân tích của hắn nửa điểm cũng không sai. Hai người đúng là có chủ ý này.

Nhưng chỉ nghe được đến đấy thôi, sau đó lại trở về trạng thái im lặng. Hiển nhiên, Bạch Kỳ Phong mắt thấy không còn hy vọng có thể khiêu thích, thành thành thật thật giảm thanh âm xuống, dù sao trong cuộc nói chuyện này cũng chứa không ít nội dung cơ mật của Huyễn Phủ, không nên để cho người của Tam Đại Thánh Địa biết được. Ở bên trong vòng khí tràng bao phủ cường đại của Tào Quốc Phong, hai người Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu tu vi không bằng vị Thánh Hoàng tam cấp Tào Quốc Phong này, cho nên không thể nghe thêm được gì…

- Tiếp tục suy đoán có thể thấy, Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu ngoài mặt tuy đáp ứng với Triển Mộ Bạch nhưng chắc chắn cũng sẽ lập tức báo về Thiên Thánh Cung!

Bạch Kỳ Phong cười hắc hắc:

- Tào lão đại, chỉ cần những người Tam Đại Thánh Địa tới, hay hoặc giả người Thiên Thánh Cung xuất hiện, suy đoán này liền có thể hoàn toàn xác định, coi như không phải mười phần cũng phải được bảy tám phần chính xác.

- Cuối cùng, có thể chính là cao thủ của Thiên Thánh Cung đã ra tay, cướp đi tiểu tử đó. Hơn nữa khả năng lớn nhất là có hai gã cao thủ ra tay. Một người theo một hướng khác ly khai, mà tên còn lại, thì mang theo con thứ hai của Trần lão gia dẫn dụ chúng ta rời đi, hơn nữa ở thời điểm mấu chốt một chưởng giết chết, cho Huyền Phủ chúng tay không còn hy vọng… Cho dù sau này tiền bối Huyễn Phủ có đến, bọn hắn cũng có thể một câu nói người đã chết, mọi chuyện chấm dứt.

- Có đạo lý!

Tào Quốc Phong nói:

- Hắn vốn tưởng rằng, người này đầu đã chém nát vụn, không còn cách nào nhận ra được, chỉ sợ cuối cùng Triển Mộ Bạch kia phải chịu nỗi oan này, thậm chí phải hy sinh Triển Mộ Bạch để làm dịu chuyện này cũng không tiếc, chỉ cần cuối cùng có thể giữ lại đứa bé kia, tất thảy đều đáng giá, nhưng Trần gia gia chủ lại có thể dựa vào một cái bớt để nhận ra thân phận của cổ thi thể kia, chuyện này chắc hẳn đã làm rối kế hoạch của bọn họ, ngược lại xuất hiện lỗ hổng, giúp chúng ta có thể phỏng đoán được thực sự đã xảy ra chuyện gì!

Hắn mặc dù miệng nói mọi chuyện chỉ là dự đoán nhưng lông mày càng lúc càng nhíu lại. Nếu đúng là như thế, đệ tử này của hắn, chỉ sợ thật sự không thể đến tay…

- Chưa hẳn là không thể cướp về!

Bạch Kỳ Phong nhìn thấu lo lắng của Tào Quốc Phong, cười hắn hắc nói:

- Đồ đệ của chúng ta, làm sao có thể dễ dàng để bọn chúng cướp đi được? Việc này chưa hẳn là không còn biện pháp.

- Còn có kế gì sao?

Mọi người đồng loạt hỏi.

- Phiêu Miểu Huyễn Phủ chúng ta xưa nay hình thành một thể, không giống như Tam Đại Thánh Địa tuy tồn tại lợi ích nhưng cũng tiềm tàng mâu thuẫn xung đột. Chỉ cần chúng ta báo lên trên, thỉnh phủ chủ ra mặt hòa giải đem tên đồ đệ này trở về. Đến lúc đó, chúng ta lại tiếp tục hướng phủ chủ thỉnh cầu, thu người đệ tử này làm môn hạ… Các người cũng biết rõ phủ chủ sẽ không để ý đến việc này, chỉ cần là người của Huyễn Phủ, hắn cũng không để ý cuối cùng là môn hạ của ai, chỉ cần là người ở Huyễn Phủ là không thành vấn đề, thậm chí nếu như phủ chủ cũng coi trọng đứa nhỏ này, khiến cho đứa bé kia bái thêm một vi sư cũng không có quan hệ gì, dù sao cũng tốt hơn so với việc đứa bé như một viên minh châu kia bị lưu lạc bên ngoài hay hoặc giả sau này trở thành đối thủ của chúng ta…

- Đây cũng là một biện pháp!

Tào Quốc Phong cau mày, cân nhắc xem việc này có khả thi không.

- Nếu như vậy, sau này Huyễn Phủ cùng với Thánh Địa tất nhiên sẽ nảy sinh mâu thuẫn. Nhưng…Kể từ hôm nay, mâu thuẫn giữa hai bên cũng đã không thể hòa giải. Cho dù đắc tội bọn họ thêm một lần nữa, cũng không ảnh hưởng đến đại cục, hơn nữa, tiền bối bọn họ vẫn tốt vô cùng. Hơn nữa, toàn bộ chuyện tình bên ngoài của Huyễn Phủ mấy năm nay đều do một mình Tào lão đại lãnh trách nhiệm, càng vất vả công lao càng lớn, phủ chủ như thế nào lại không cấp cho mặt mũi này, bằng không, chẳng phải muốn tâm can mọi người nguội lạnh sao? Càng khỏi nói, nếu đứa bé kia quả thật rơi vào tay Tam Đại Thánh Địa, tương lai chính là trở thành đại địch của Huyễn Phủ chúng ta!

Tào Quốc Phong càng nghe ánh mắt càng sáng, rốt cục vỗ tay một cái, nói:

- Không sai, quả đúng như thế! Vẫn là đầu óc của Kỳ Phong ngươi nhạy bén a, vừa rồi lão phu ta cơ hồ lo lắng không yên…

Bạch Kỳ Phong cười ha ha, nói:

- Lão đại ngài cũng giống như Triển lão nhi, trong nhà chưa tỏ mà ngoài ngõ đã tường, chính là suy nghĩ quá nhiều, ngược lại nhìn không thấu quan hệ phức tạp trong chuyện này. Mà ta thì lại khác, các người cũng biết ta luôn luôn là người không có tim không có phổi…

Mọi người đồng loạt nở nụ cười, mỗi người đều cảm thấy trong lòng thoải mái đi rất nhiều, đối với việc đoạt lại đồ đệ "Không Linh Thể Chất" này, một lần nữa dấy lên hi vọng.

Mọi người bắt đầu chuyển hướng thảo luận, xem làm thế nào tránh được Tam Đại Thánh Địa, nhanh chóng đem tin tình báo ở đây về báo phủ chủ, đợi một loạt sự tình tiếp tục như đã định, tự nhiên thanh âm cuộc bàn luận càng ngày càng nhỏ.

Việc này đích thực là cơ mật, nếu để ngoại nhân nghe được, chính là đã phá hỏng đại sự. Hai đại Thánh Hoàng ở bên cạnh tuy rằng tăng cường đề tụ công lực của bản thân, lại còn đem ngũ cảm, linh giác phát huy tới cực hạn, tưởng chừng như đem cái lỗ tai dựng đứng lên, nhưng nửa điểm cũng không thể nghe thấy được, không làm gì được.

Bảy vị Thánh Hoàng mặc dù cùng nhau hợp sức lập mưu, cùng nhau thương nghị, nhưng Bạch Kỳ Phong lại có tâm sự khác, hắn ngoài miệng không nói rõ, nhưng trong lòng lại là cảm thấy cực kỳ khó chịu. Thầm nghĩ, hảo đồ đệ hiếm có bực này nói bỏ liền bỏ, tuy rằng sau đó đem Triển Mộ Bạch kia hảo hảo đánh cho một trận, phát tiết ra không ít buồn bực, nhưng đúng là với tình thế hiện tại, Triển Mộ Bạch kia kỳ thật cũng là người bị hại, hai kẻ đầu têu chân chính Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu

tự nhiên còn đi theo dõi chúng ta, nhưng chúng ta vẫn không thể làm được gì… Xem như không có chuyện gì xảy ra? Chính là rất khó chịu!

Nếu không lấy lại mặt mũi, cơn giận này làm sao có thể trút bỏ, thật sự cố gắng nuốt vào cục tức này chẳng phải để cho bọn chúng thấy Huyễn Phủ chúng ta là người rất dễ khi phụ sao?

Tào lão đại tuy rằng nổi cơn thịnh nộ, nhưng thái độ làm người lão luyện thành thục, không thể tùy tiện chính thức vạch mặt, đem sự tình nói ra… Nếu cứ tiếp tục như vậy, cơn tức này làm sao mà trút ra? Bạch Kỳ Phong cúi đầu, ánh mắt lóe ra, trong lòng âm thầm quyết định, bọn hắn không phải từ chỗ Triển Mộ Bạch thu được chỗ tốt sao? Một lát nữa bổn Thánh Hoàng sẽ cho hắn biết tay!

Đúng lúc này, Quân đại thiếu thản nhiên ẩn thân bay đến, yên lặng như không, ở trên khách điếm hạ xuống. Hắn cũng không trực tiếp dừng ở trên nóc phòng, mà dừng lại trên không trung cách đỉnh một khoảng cách.

Mặc dù hiện tại hắn đang sử dụng Âm Dương Độn để ẩn thân nhưng bọn họ đều là cường giả cấp Thánh Hoàng, nếu trực tiếp dừng ở đỉnh, chỉ cần tạo ra một chút lưu động không khí bất thường, chắc chắn sẽ bị phát hiện, tin rằng mấy đại Thánh Hoàng Huyễn Phủ kia hiện giờ nhất định là cẩn thận đề phòng, lưu ý từng chút dấu vết để lại, nếu quả thật không cẩn thẩn để người ta bắt được thì thật hỏng bét, trộm gà không được còn mất cả nắm thóc.

Vẫn nên phải cẩn thận tránh hết mọi chuyện ngoài ý muốn, cẩn tắc vô ưu.

Mọi phòng bị hết thảy đều làm tốt, Quân Mạc Tà cũng không do dự nữa, tung thần thức ra!

Căn cứ vào quỹ đạo vận hành của thần thức, có thể không phải là tung sao!

Quân đại thiếu gia trước lệnh thần trí của mình hướng lên trên trời, sau đó ở giữa không trung đem thần thức phát tán, vô thanh vô tức bao trùm xuống dưới, đến khi rơi xuống khách điếm thì vô số thần thức đã tạo thành cự võng to lớn không gì sánh được, đem toàn bộ khách điêm bao phủ bên trong. Tuyệt không bỏ sót thứ gì.

Đây cũng là thủ pháp độc môn của Quân Mạc Tà, trên thực tế, chỉ có thần công Khai Thiên Tạo Hóa mới có năng lực biến hóa cường đại như vậy và không sợ bị người khác phát hiện tác dụng của thần thức, cho dù đó là cường giả bậc Thánh Hoàng cũng không ngoại lệ.

Cự võng thần thức vô thanh vô tức quay đầu chụp xuống, Quân Mạc Tà trong nháy mắt tập trung vào hai gian phòng. Không khỏi có chút kinh ngạc: Nhiều cao thủ Thánh Hoàng như vậy, không lẽ lại có thể ngủ chung giường sao?

Lén lút nhìn một chút mới biết những người của Huyễn Phủ đang họp, người Thánh Địa thì lại ở bên cạnh rình nghe lén, mắt thấy song phương đều là đại nhân vật đương thời, nhưng lại làm việc lén lút như thế, Quân đại thiếu gia nhất thời suýt ngất.

Mấy nhà này chính là đã thật lòng hợp tác cùng nhau suốt mấy trăm năm, cuối cùng lại vì hai ba chiêu của mình mà toàn bộ tín nhiệm trước kia đều sụp đổ.

Điều này làm cho Quân Mạc Tà nghĩ tới một câu danh ngôn: Không thể nói cái gì gọi là trung thành, sở dĩ trung thành đơn giản là chưa đủ lợi ích để phản bội! Ở thời điểm trước mặt có được lợi ích, cho dù đã trải qua mấy trăm năm tình nghĩa thâm hậu, cũng sụp đổ như thường!

Đương nhiên, từ xưa đến nay bọn hắn vốn bằng mặt không bằng lòng, đó cũng là một phần nguyên nhân. Sự kiện hôm nay tuy rằng cũng chiếm quan hệ không nhỏ, nhưng xét đến cùng, Thánh Địa cùng Huyễn Phủ kiêng kị lẫn nhau, đó mới là nhân tố rạn nứt chính.

Quân Mạc Tà đảo mắt, vô thanh vô tức bay vào một căn phòng trống, chỉ cần ở trong Âm Dương Độn thần bí, bất luận kẻ nào cũng không thể phát hiện, cho dù có là cường giả bậc Thánh Hoàng cũng không ngoại lệ!

Bảy đại Thánh Hoàng Huyễn Phủ tập trung ở bên trong phòng họp, còn Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu thì ở phòng bên phải nghe lén. Cũng có thể nói, bên phải, đó chính là phòng của những người Huyễn Phủ còn lại, Quân Mạc Tà đếm, vừa đúng sáu phòng, mà bên phải thì lại chỉ còn một phòng trống.

Trừ bỏ chín phòng ở ngoài và phòng của hắn không có liên quan. Thần thức thoáng đảo qua là hắn đã xác định.

Quân Mạc Tà tiến vào một phòng, đúng là phòng Chí Tôn Kim thành Hà Tri Thu.

Hà Tri Thu, có chút phong cách của người trí thức, thường than thở: Đời người là một giấc mộng lớn, việc đời như một giấc mộng mùa thu mát mẻ. Bi xuân tổn thương thu, rất có hương vị như một thi sĩ đa sầu đa cảm. Trước khi hắn trở thành Thánh Hoàng, lấy “Sắc thu Chí Tôn” làm tên, lúc sau là “Sắc thu Tôn Giả”, nhưng đến bậc Thánh Hoàng lại là “Tri Thu Thánh Hoàng”

Khi nào gió thu thổi [Diệp], [Tiêu Tiêu] khắp thiên hạ đều là thu!

Thu Phong kiếm, Thu Phong chưởng, Thu Phong thối, thu sắc thần công!

Thu Phong chuyển động dưới Càn Khôn, Thu Phong Chưởng ra quỷ thần lo sợ, sắc thu thần công lăng vũ nội, Thu Phong kiếm rít thiên hạ lui!

Vừa động thì nhân gian lo sầu, đúng là chiêu bài tuyệt vời của Hà Tri Thu! Tuyệt học “Vạn Lý Bi Thu” của hắn căn bản cũng nhờ hắn đã lĩnh ngộ được thiên địa chi lực!

Quân Mạc Tà bên này vừa mới bước một chân vào phòng đã biết ngay đây là phòng của ai. Bởi vì chỉ cần là phòng của Hà Tri Thu đã ở qua, tự nhiên sẽ tồn tại một dòng ý tiêu sát bi thương! Chỉ cần có người tiến vào phòng này, liền cảm nhận được thiên địa thẫn thờ, giống như nước chảy về hướng đông khó có thể quay về.

Quân Mạc Tà thầm nghĩ, nếu như mỗi ngày tên này đổi một phòng mà nói, phỏng chừng khách điếm khắp thiên hạ đều phải đóng cửa. Có người nào lại nguyện ý ở một gian phòng mà vừa bước vào đây ở liền cảm thấy đầy đau buồn xót xa? Đây mới chân chính là một quái nhân a!

Một là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, Quân Mạc Tà thuận tay quét qua, hành lý của Hà Tri Thu đặt ở đầu giường đã sớm bị quét vào trong Hồng Quân Tháp.

Bất kể như thế nào, hành lý của Thánh Hoàng, làm sao cũng phải có chút giá trị. Quân đại thiếu cảm giác mình cũng phải được bồi thường một chút, tuy rằng bản thân ta và gia đình căn bản là không thèm để ý đến những vật nhỏ này…

Nhưng bất kể như thế nào, chiếm được lợi ích rồi nói sau, đã có tiện nghi để sẵn mà không chiếm, là đồ đầu đất sao?!

Có vẻ như là một sự trùng hợp, trong nháy mắt Quân đại thiếu gia vừa mới đắc thủ, một động tĩnh rất nhỏ vang lên; Quân Mạc Tà không khỏi lắp bắp kinh hãi: Hai người kia không phải ở phòng bên cạnh trao đổi sao? Chẳng lẽ nghe trộm xong không cần bàn bạc? Chính mình đã rất cẩn thận rồi, chẳng lẽ còn bị người khác phát hiện!. Đành phải nín thở, ẩn thân trong góc tường không dám nhúc nhích.

Cửa sổ vô thanh vô tức mở ra, Quân Mạc Tà âm thầm lấy làm lạ: Vị Tri Thu Thánh Hoàng này đường bình thường không đi, lại muốn vào phòng mình bằng cửa sổ, quả nhiên là quái nhân a…

Đang suy nghĩ đã thấy bóng người chợt lóe, trong phòng vô thanh vô tức có thêm một người.

Quân Mạc Tà vừa thấy, suýt chút nữa hô lên kinh ngạc, chỉ thấy người này im lặng, lén lút, bộ dạng giống như kẻ trộm, dáng người cao to, gương mặt gầy gò, cũng chính là Huyễn Phủ Thánh Hoàng Bạch Kỳ Phong!

Bạch Kỳ Phong này là người thuộc dạng có thù tất báo! Mặc dù có cơ hội đánh Triển Mộ Bạch một trận, nhưng vẫn chưa xong, sau đó lại bị hai đại Thánh Hoàng giám thị… Tuy rằng người ta cũng chưa chắc là đến để giám thị, nhưng chính Bạch Kỳ Phong cũng không thèm lý giải, hơn nữa Bạch Thánh Hoàng còn nhận định, cục diện khó xử hôm nay chính là do hai lão gia hỏa này sắp đặt.

Cho nên, vị Bạch Thánh Hoàng này liền muốn cho bọn chúng biết tay.

Còn chưa tan họp, Bạch Kỳ Phong tìm một cái cớ chạy ra ngoài, biết chắc Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu đều đang ở bên cạnh nghe lén, Bạch Kỳ Phong tất nhiên muốn tới trước chỗ không có ai. Mục tiêu của hắn, đúng là vật gì đó mà Quân đại thiếu đã thu vào Hồng Quân Tháp: Bọc hành lý của Hà Tri Thu!

Các phòng cũng không nhiều lắm, đảo mắt qua cũng đã thấy hết, lại hoàn toàn không phát hiện thứ mình muốn tìm, Bạch Thánh Hoàng tức giận đánh vào không khí, thì thảo lẩm bẩm: Con mẹ nó, chẳng lẽ đi nghe lén còn mang theo hành lý bên mình? Hà Tri Thu này cũng quá là cẩn thận? Hay là hắn căn bản là không đem hành lý theo, để ở lại Trần gia sao?

Thì thào nói thầm hai câu, Bạch Thánh Hoàng hừ một tiếng rồi lại vô thanh vô tức nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Quân Mạc Tà thở dài nhẹ nhõm, chính là muốn di động một chút, lại thấy bóng người chợt lóe, Bạch Kỳ Phong lại trở lại. Vẻ mặt đắc ý, trong tay bưng một cái bồn lớn đầy đồ ăn thừa, có bột khiếm thảo, có xương cá, có rau quả, rơi đầy chăn, trong miệng đắc ý nói:

- Ta cho ngươi con mẹ nó trời thu mát mẻ!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 128: Quá Kích Thích, Quá Mức Kích Thích!

Quân Mạc Tà nghẹn họng nhìn trân trối:

- Này…này, bà mịa nó, đây là việc mà Thánh Hoàng làm sao? Đây chẳng khác nào hành vi của phường lưu manh?

Bạch Kỳ Phong vẫn không cam tâm, tìm kiếm khắp nơi; Quân Mạc Tà trong lòng khẽ động, bỗng chốc âm thầm nở nụ cười xấu xa: Ta đang lo làm thế nào lấy đi đồ vật này mà có thể khơi mào tranh chấp, ngài đến thật là đúng lúc!. Nghĩ là làm, tay phải vừa động, vô thanh vô tức bắn ra một luồng gió mạnh, "Phanh" một tiếng, đánh thẳng vào chiếc gương đồng trong phòng, đừng xem lần này kình lực không lớn, nhưng thanh âm lại vô cùng rõ ràng.

Bạch Kỳ Phong đang khom người tìm kiếm dưới gầm giường, nghe thấy âm thanh lạ cũng lấy làm kinh hãi, thân mình lui nhanh ra ngoài, không thèm liếc nhìn, xoay người một cái liền muốn từ cửa sổ bỏ chạy.

Đúng lúc này, ngay sau lưng truyền đến một thanh âm buồn bực:

- Để một mâm đồ thừa ở đây rồi muốn đi sao? Bạch Kỳ Phong, ngươi là như vậy sao? Chẳng lẽ người Huyễn Phủ chỉ có loại thủ đoạn này?

Bạch Kỳ Phong giận dữ, vụt xoay người lại, quát:

- Lão tử không có…

Hắn xoay người lại mới phát hiện căn bản sau lưng không có người, nháy mắt lưng áo toát ra mồ hôi lạnh, mồ hôi ướt cả áo, đến lúc nhanh

chóng muốn xoay người bỏ chạy nhưng đã trễ.

“Phanh” một tiếng, Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu một người từ cửa chính, một người từ cửa sổ, đồng loạt bay vào. Hai người ngay tại vách bên cạnh, toàn lực vận công nghe ngóng động tĩnh, không ngờ họa từ trong nhà, lại nghe được động tĩnh ở bên kia, tức thời chấn động vội vàng chạy về, vừa vặn đúng cửa sổ mà Bạch Kỳ Phong đứng chắn! Trong một thoáng ba người chỉ đưa mắt nhìn nhau, đúng là không biết nên làm gì lúc này! Dĩ nhiên đều cùng giật mình ngây dại. Bạch Kỳ Phong khiếp sợ, hơn nữa còn hết sức xấu hổ, mà Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu thì tất nhiên là lộ vẻ không thể tin được! Thánh Hoàng… làm trộm?

Trong phòng nháy mắt tràn ngập một cổ tử khí kì quái, dường như là mùi nước rửa chén cùng với mùi chua chua từ chăn bốc ra. Hà Tri Thu mặt lạnh như nước, hoàn toàn không có biểu cảm, động tác đầu tiên chính là từng bước từng bước xốc mạnh chăn mền lên, một đống thức ăn thừa lặp tức tràn ra, một cái đầu cá ăn dở dính đầy bột khiếm thảo nhanh như chớp lăn xuống dưới, xoay xoay đến dưới chân Bạch Kỳ Phong, ngước mắt nhìn trời.

Hà Tri Thu tiếp tục đảo mắt, sắc mặt lại biến đổi: Rõ ràng mình để bọc hành lý ở đầu giường, bây giờ lại không cánh mà bay! Bỗng nhiên hắn xoay người, nhìn thấy Bạch Kỳ Phong, trong miệng hắc hắc cười lạnh:

- Tốt! Thật là tốt! Tốt cho vị Bạch Thánh Hoàng, quả nhiên là quang minh lỗi lạc! Đúng là người của Phiêu Miểu Huyễn Phủ đều là nhân tài mà. Không chỉ đêm khuya đem đồ ăn thừa đến chiêu đãi khách, lại còn có hứng thú thay lão phu bảo quản hành trang. Haha, Bạch Kỳ Phong, tốt a, lão phu đây đa tạ.

Bạch Kỳ Phong đỏ bừng cả mặt, cứng họng, trong tay phải còn đang cầm nắm đồ ăn, quên cả bỏ xuống. Đến giờ hắn vẫn không hiểu tại sao trong phòng rõ ràng là không có ai khác mà chiếc gương đồng trên tường

lại phát ra một tiếng? Còn người vừa rồi nói chuyện là ai? Trong lòng mình buồn bực, chỉ muốn làm trò đùa quái đản này để vứt bỏ ác khí trong lòng, cũng không hẳn là có ác ý. Nhưng tình huống hiện tại biến hóa thế này xem ra cực kỳ không xong…

Nơi này động tĩnh không nhỏ, đám người Tào Quốc Phong cũng vừa xong hội nghị, trong nháy mắt sáu vị Thánh Hoàng toàn bộ đã chạy đến đây, vừa thấy tình hình như thế cũng đồng loạt giật mình, mỗi người đều đờ người ra! Với công lực cái thế của Bạch Kỳ Phong, vào đây làm chuyện mờ ám cư nhiên còn để người ta vừa vặn bắt được? Cái này…. Là chuyện gì đây?

Còn trong lúc này, Quân Mạc Tà đang ẩn thân lại âm thầm bỏ chạy, đương nhiên không có ý định bỏ đi, chỉ là lại đi đến phòng của Hải Vô Nhai; “hưu” một tiếng, bọc hành lý của Hải Vô Nhai lại vừa vặn bay vào Hồng Quân Tháp. Sau đó vô thanh vô tức trở lại, tâm trạng tràn trề hào hứng đi xem náo nhiệt.

Cái loại tiện nghi có sẵn bực này mỗi ngày làm tám mười lần cũng không chê nhiều a, lại càng nhiều càng tốt, người biểu diễn đều là cường giả bậc Thánh Hoàng, không cẩn thận thưởng thức một phen thì thật là đáng tiếc…

Vị này là người đầu têu, chân chính mới là kẻ trộm thần không biết quỷ không hay. Toàn bộ tội lỗi lại đổ lên đầu vị Huyền Phủ Bạch Thánh Hoàng sức đầu mẻ trán kia.Thủ đoạn gắp lửa bỏ tay người của Quân đại thiếu gia hiển nhiên lại tăng cấp đến mức này rồi!

Bên cạnh Bạch Thánh Hoàng đã thật sự sứt đầu mẻ trán…

- Tào Thánh Hoàng, chuyện tối này, Huyễn Phủ nên hay không cấp cho Hà mỗ một cái công đạo đây?

Hà Tri Thu mặt trầm như nước, chậm rãi nói.

- Trán…khụ khụ khụ… Kỳ Phong, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ngươi rốt cuộc đang nắm cái gì?

Tào Quốc Phong ra vẻ đạo mạo nói.

- Còn có chuyện gì khác, trước mắt chuyện này hết thảy đều đã bày ra hết còn phải nhiều lời sao? Hai vị cao nhân Thánh địa này xem chúng ta không vừa mắt, chẳng lẽ Bạch mỗ phải nhịn tức vì bọn họ sao?

Bị bắt tại trận, trái lại Bạch Kỳ Phong vẫn cứng họng cãi:

- Dù sao thì chuyện cũng đã rồi, các ngươi ai cũng thấy, ta làm đó, rồi sao?

Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu sắc mặt đồng thời trầm xuống.

- Bạch Kỳ Phong, tất cả đều đã cao tuổi, không còn là một đứa trẻ nữa, tự mình làm thì tự mình chịu! Ngươi thân là Thánh Hoàng, cường giả đương thời, làm ra thủ đoạn vô vị này, lại vẫn có thể không thấy xấu hổ? Vẫn ngang ngược như thế sao?

Hà Tri Thu trầm trần nói.

- Xấu hổ? Ngang ngược? Ha ha, Hà Tri Thu, ta lại hỏi ngươi, hai người các ngươi cấu kết với nhau làm việc xấu, lại vụng trộm nghe chúng ta nói chuyện, ngươi cũng không cảm thấy xấu hổ sao?

Bạch Kỳ Phong hừ một tiếng nói:

- Đối phó với quân tử ta tự nhiên dùng thủ pháp quang minh lỗi lạc, nhưng đối với hai người tiểu nhân như bọn ngươi, hắc hắc, vậy không cần phải nói chứ?

Hải Vô Nhai hừ lạnh một tiếng nói:

- Bạch Kỳ Phong ngươi tốt nhất là đem mọi chuyện nói ra rõ ràng.

Bạch Kỳ Phong nhún vai, nói:

- Nói rõ ràng thì sao? Không nói rõ ràng thì lại như thế nào? Ngươi bảo ta nói rõ ràng? Ngươi nghĩ ngươi là ai?

Hà Tri Thu khoanh tay ở phía sau, lạnh lùng nói:

- Chúng ta không là ai cả, cũng không cho là mình có thể dạy dỗ nổi một đại nhân vật. Nhưng, ta tự hỏi, bà thân ta không thể làm ra được hành động trộm gà bắt chó xấu xa bực này, càng sẽ không đổ xuống chăn mền người khác một chậu đồ ăn thừa! Bạch Kỳ Phong, Bạch Thánh Hoàng, ngươi nghĩ có đúng không?”

Bạch Kỳ Phong tím mặt, quát:

- Hà Tri Thu, bớt sàm ngôn đi, lão tử sớm nhìn ngươi không vừa mắt, “chơi” vậy đó, được không?

Hà Tri Thu cười cười coi thường, thản nhiên nói:

- Bạch Thánh Hoàng, muốn đánh nhau, có thể! Nhưng, có phải hay không trả binh khí lại cho ta trước? Chẳng lẽ người Huyễn Phủ đều như vậy mà đánh nhau sao? Trước tiên đem binh khí của người khác lấy đi?

- Binh khí? Cái gì binh khí, người nào lấy binh khí của ngươi?

Bạch Kỳ Phong ngẩn ra, mơ hồ cảm thấy không ổn.

- Ngươi…ngươi thật sự vô sỉ…

Hà Tri Thu khinh thường cười cười, nói xong khẽ vươn tay, “Chà” một tiếng, vạt áo bào không gió mà bay, sau đó cuộn lên nhập vào đai lưng.

- Chậm đã!

Bạch Kỳ Phong lớn tiếng hét:

- Lão tử dám làm dám chịu, đúng thật là có đổ đồ ăn thừa lên chăn ngươi, nhưng lão phu không có lấy cái binh khí chó má của ngươi! Việc

này phải làm cho rõ ràng!

Hà Tri Thu tức giận vô cùng nhưng lại cười, trong mắt hàn quang chớp động:

- Tốt lắm, ngươi không lấy, ngươi nói không lấy là không lấy sao? Trong phòng không người, bọc hành lý của ta vừa rồi để lại ở đầu giường, không phải lúc đó chỉ có một mình ngài Bạch Thánh Hoàng ở đây sao, sau đó bọc hành lý cùng binh khí của ta mọc chân mà chạy đi? Ngài là có ý này sao? Bạch Thánh Hoàng, ta nói như vậy ngày có hài lòng không?

- Bạch Kỳ Phong ta há phải cái loại tiểu nhân này! Hà Tri Thu ngươi không nên ở đây ngậm máu phun người! Ngươi đem đồ vật này đặt ở phòng Hải Vô Nhai lại quay đầu vu cáo hãm hại ta! Quả là vô sĩ!

Bạch Kỳ Phong chòm râu run run, cực kỳ căm phẫn, trong lòng cơ hồ tức muốn hộc máu.

- Thật không? Một khi đã như vậy, đi theo ta!

Hà Tri Thu thân mình phiêu động, đoàn người lại đi tới phòng của Hải Vô Nhai, Hà Tri Thu vẫn chắp tay sau lưng, phong khinh vân đạm:

- Thấy rõ chưa? Bạch Thánh Hoàng, trong gian phòng kín, chỉ có hành lý của Hải huynh, cũng không có của ta, ngươi còn lời gì để nói?

Hắn vừa mới nói tới đây đột nhiên Hải Vô Nhai hét lên kinh hãi:

- Bọc hành lý của ta đâu? Tại sao bọc hành lý của ta… cũng không thấy!”

Hải Vô Nhai bỗng nhiên xoay người, nhìn thấy Tào Quốc Phong cùng vài người Huyễn Phủ, đột nhiên cực kỳ phẫn nộ, cười lạnh một tiếng, nói:

- Tào Thánh Hoàng, nhiều người thật là tốt, phân ra một hai người đến làm việc, tất nhiên là chiếm được tiện nghi. Nhưng, Tào Thánh Hoàng không cảm thấy như vậy là quá sức vô sỉ sao? Phiêu Miểu Huyễn Phủ, quả nhiên không hổ chữ huyễn (mờ ám) a!

Hai người Hải Vô Nhai sắc mặt xanh mét! Trong túi không chỉ là binh khí bọn hắn mang bên người, còn có tạ lễ vừa nhận của Triển Mộ Bạch… Hiện giờ sự tình không thành, tạ lễ cũng không còn…

Đây không phải là nhục nhã sao?

Hai người đều không giận không được…

Tào Quốc Phong giận dữ nói:

- Hải Vô Nhai, các người thôi hay không? Bạch Kỳ Phong ban nãy chỉ muốn làm một trò đùa quái đản, mọi người mấy trăm năm giao tình, làm sao lại có thể làm tổn thương tình cảm, nhưng các ngươi lại không buông tha, lôi cả Huyễn Phủ vào!

Hắn trừng mắt tức giận:

- Trước là Độn Thế Tiên Cung Triển Mộ Bạch vu cáo hãm hại, sau Mộng Huyễn Huyết Hải cùng Chí Tôn Kim Thành lại không nói lý lẽ, chẳng lẽ các người nghĩ người Phiêu Miểu Huyễn Phủ chúng ta dễ dàng bị khi dễ như vậy sao? Mọi việc đều có mức độ! Một khi quá mức, liên lụy bản thân, hối hận thì đã muộn!

Hải Vô Nhai hắc hắc cười lạnh, nói:

- Cái khác ta không rõ lắm, ta chỉ biết Bạch Kỳ Phong vừa tiến vào, vừa đúng lúc đồ đạc của chúng ta cũng biến mất. Mà người Huyễn Phủ lại không bị mất gì cả, như vậy còn không đủ sao?!

Hắn vừa nói như thế, Tào Quốc Phong trong lòng đột nhiên cả kinh, quay đầu quát:

- Đi kiểm tra bọc hành lý của chúng ta một chút.

Một vị cao thủ Thánh Hoàng theo sau lên tiếng đáp, xoay người đi.

Hải Vô Nhai ngửa mặt lên trời cười dì, bộ dạng thật là vui vẻ, nói:

- Tào Quốc Phong, ngươi thật là diễn viên tuyệt vời, đến lúc này còn không quên diễn trò! Chẳng lẽ các bọc hành lý của cách ngươi cũng không thấy? Vào chỗ của cửu đại Thánh Hoàng, đem hành lý của cửu đại Thánh Hoàng trộm đi, chuyện lạ trong thiên hạ a!

Tào Quốc Phong mím môi, không nói một lời. Không bao lâu sau, vị cao thủ kia trở về, nhìn Tào Quốc Phong khẽ lắc đầu. Ý tứ mọi người rất rõ ràng: Bên Huyễn Phủ đồ đạc không bị mất! Ngay lập tức mặt Tào Quốc Phong đen lại. Trong lòng Tào Quốc Phong nghĩ, hai cái bọc hành lý thật sự là Bạch Kỳ Phong lấy đi. Nhưng Bạch Kỳ Phong lại là huynh đệ của mình, hiện tại quan hệ với Tam Đại Thánh Địa lại căng thẳng đến mức độ này, sao lại có thể trước mặt địch nhân xử phạt huynh đệ mình?

Không chỉ có Tào Quốc Phong minh bạch, ngay cả Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu cũng đã hiểu rồi.

Hai vị Thánh Hoàng tức giận đến cả đầu dựng đứng: Rõ ràng chính là các ngươi lấy, bây giờ còn làm bộ làm tịch đi kiểm tra, kiểm tra xong tự nhiên còn mở miệng nói không mất. Đây chẳng phải là mang hai chúng ta ra chơi đùa sao?

- Hải huynh, Hà huynh, việc này chỉ sợ là có hiểu lầm. Kỳ Phong quấy rối cũng nhất quyết không thể lấy binh khí mà hai vị mang bên mình; hoặc là… Hai vị nhớ lại xem, có khi hai vị cảm thấy không an toàn nên có để lại bọc hành lý ở chổ Trần gia không?

Tào Quốc Phong càng nghĩ càng thấy cảm thấy sự tình không hợp lí

Từ khi đến đây, chuyện tình dường như càng lúc càng lớn, càng khó có thể tưởng tượng được, thật sự là quá bất ngờ. Tóm lại, các Thánh

Hoàng tập hợp ở đây bị động tới cực điểm! Tựa hồ dường như bên trong có một cái gì đó khuấy động tất cả chuyện này.

Hai người Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu nhìn nhau, đồng thời cười lạnh một tiếng. Hai người đối với lời nói của Tào Quốc Phong hoàn toàn không để ý đến, trong mắt cả hai đều là phẫn nộ chiến ý!

- An toàn? Trên đời này còn nơi nào an toàn hơn là đặt ở bên cạnh hai chúng ta? Ta và binh khí cận thân lại để ở nơi khác sao? Phiêu Miểu Huyễn Phủ các người đều muốn làm sự tình đến tình trạng này, cư nhiên còn nói với chúng ta hiểu lầm gì sao? Tào Quốc Phong, trước kia ta còn cho rằng ngươi là người ngay thẳng, lão luyện thành thục, nhưng hiện tại xem ra, lời ngươi nói, thật sự còn không bằng một cái rắm! Cái rắm ít nhất còn có tiếng kêu đấy!

Hải Vô Nhai lắc lắc đầu.

- Nhiều lời vô ích, chỉ có một trận chiến mà thôi! Bên trong phố xá sầm uất, động thủ khó tránh gây tổn thương người vô tội, Tào Thánh Hoàng, mời!

Hà Tri Thu trên mặt phát ra vẻ cô đơn tịnh mịch như biểu tình của trời thu thê lương, trong lúc nhất thời, trời cao mây đạm, ngàn dặm phiền muộn, bay ra đầu tiên!.

- Đánh thì đánh! Chẳng lẽ lão phu sợ hai người các ngươi sao?

Bạch Kỳ Phong hét lớn một tiếng, liền theo ra ngoài, nhanh như thiểm điện. Đêm nay, vị Bạch Thánh Hoàng này liên tiếp bị oan uổng lẫn xấu hổ tột cùng, quả thực là khiến hắn suýt nổ tung, nếu không phát tiết ra chắc chắn hắn sẽ bị nội thương ngay.

Rất là mất mặt! Một đời Thánh Hoàng lại tự hạ thấp thân phận, đi ăn trộm còn bị người ta bắt được. Vừa nghĩ đến đây, Bạch Kỳ Phong liền lửa giận ba nghìn trượng! Đây rõ ràng là một cái bẫy, hơn nữa còn nhằm vào tính tình của ta mà bày kế! Vòng vòng đan xen, đem toàn bộ tội lỗi

đổ lên đầu lão tử, đưa lão tử đến tuyệt lộ oan uổng! Lão tử lại dễ dàng bị khi dễ như vậy sao? Mắt thấy hai người nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, Hải Vô Nhai hừ lạnh một tiếng, phẩy áo bước đi.

- Đi theo họ!

Tào Quốc Phong thở dài một tiếng, vung tay lên, sáu người nối thành một đạo quang ảnh, cùng bay đi ra ngoài. Một đạo hư ảnh trên không trung, chính là Quân đại thiếu thì đang bụm miệng nhịn cười, cả người co rút, cơ hồ rất kích thích, thật là quá mức kích thích a!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 129: Trai Cò Tranh Nhau, Ngư Ông Đắc Lợi.

Từ Trần gia đến đây, xảy ra nhiều hiểu lầm, song phương căn bản cũng chưa từng giải thích. Bởi vì, càng là cao thủ, một khi hiểu lầm, ngược lại càng khó giải quyết, chung quy đều là một đạo lý: Miễn là người có thân phận, đều tự cho bản thân mình là nhất!

Giải thích, chỉ có người thực lực kém cỏi mới làm việc đó! Thực lực chính là tất cả, thực lực mạnh cũng chính là đạo lý!

Cho dù có thật sự là hiểu lầm, trước mặt bao nhiêu người ở đây, ít nhất cũng phải giữ thể diện, không thể mở miệng trước!

Náo nhiệt, đã ghiền? Phần sau còn náo nhiệt hơn nữa! Vở tuồng này có lẽ còn chưa đến phần cao trào, Quân đại thiếu hiện ra, âm thầm đi theo, tuồng vui này nếu mà không xem trọn vẹn, Quân Mạc Tà tự biết mình sẽ ăn ngủ không yên…

Dù sao, chính mình là đạo diễn, bản thân cũng là người đầu tiên đánh trống bắt đầu vở tuồng đổ máu giữa Tam Đại Thánh Địa cùng Phiêu Miểu Huyễn Phủ, phải ở lại đến cuối để hạ màn chứ!

Một trận vừa rồi ở Trần gia so với hiện tại chỉ là tập thể dục, mức độ không thể cùng so sánh. Bởi vì sau đây, Phiêu Miểu Huyễn Phủ cùng Tam Đại Thánh Địa, tất cả những người đi theo đều đồng loạt động thủ rồi!

Ý nghĩa hoàn toàn bất đồng!

Hơn nữa lần này có thể là chân chính khó dàn xếp được mâu thuẫn!

Tại sao?

Đáp án rất đơn giản. Bất luận là Không Linh Thể Chất hay binh khí của Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu đều do Quân Mạc Tà lấy đi! Chỉ cần Quân đại thiếu không tự thú, mọi việc vĩnh viễn không thể sáng tỏ được, không gì có thể rửa sạch mâu thuẫn đã cao trào này!

Mà Quân đại thiếu sẽ tự thú sao? Câu trả lời không cần hỏi cũng biết! Này nha, trăm cay nghìn đắng, hơn nữa còn phải nhờ cơ duyên xảo hợp mới có được kết quả huy hoàng như thế này, làm sao lại có thể tự mình phá hủy đi dược?

Kết quả là vừa vặn mười vị Thánh Hoàng ở đây, tất cả đều gặp bi kịch.

Trên đời này, tất cả có được bao nhiêu vị Thánh Hoàng?

Tuy rằng không biết được chính xác số lượng người Huyễn Phủ, nhưng nhìn bên ngoài mà nói, cho dù tính cả bọn người Tào Quốc Phong, cũng quyết không vượt quá ba nghìn vị! Nhưng tất cả đều đã già lão!

Hiện giờ, chính là chiến tranh giữa mười vị Thánh Hoàng a… Chẳng khác gì một góc trời sụp đổ…

Thậm chí, bất luận trận chiến này có hay không có thương vong, mối quan hệ bấp bênh giữa Tam Đại Thánh Địa cùng Phiêu Miểu Huyễn Phủ đến đây là chấm dứt, hoàn toàn hủy bỏ, thậm chí trong một khoảng thời gian ngắn cũng khó mà có thể khôi phục.

Từ đó về sau, Tam Đại Thánh Địa là Tam Đại Thánh Địa và Phiêu Miểu Huyễn Phủ là Phiêu Miểu Huyễn Phủ.

Đây là kết quả mà Quân Mạc Tà tha thiết ước mơ! Bằng không, hắng hao tâm tổn trí an bài tất cả chuyện này làm cái gì?

Vì việc này, có trời mới biết Quân Mạc Tà đã trả giá bằng bao nhiêu tế bào não! Quan hệ giữa Tam Đại Thánh Địa cùng Phiêu Miểu Huyễn Phủ, ngay tại thời điểm ở Phong Tuyết Ngân Thành, lúc vị Tiếp Dẫn Sứ của Huyễn Phủ vừa xuất hiện, Quân Mạc Tà liền nhìn thấu được manh mối trong đó!

Bốn nhà này, xét đến cùng vẫn là cùng một tổ sư gia truyền xuống, một khi có chuyện, tự khắc bọn hắn vì vậy mà đoàn kết!

Mà Quân Mạc Tà chính là đắc tội với Tam Đại Thánh Địa, đối với Phiêu Miểu Huyễn Phủ lại không tạo thành mối uy hiếp trực tiếp! Với Tam Đại Thánh Địa thì dễ dối phó, còn Phiêu Miểu Huyễn Phủ lại tương đối khó khăn. Bởi vì chỗ kia thật sự rất thần bí, giống như hoàn toàn không thuộc về không gian này.

Mọi người đều biết sự tồn tại của nó, nhưng trừ những người của Huyễn Phủ, người ở ngoài ai cũng không thể vào được!

Từ xưa đến nay, chưa từng có ngoại nhân nào có thể tiến vào bên trong Phiêu Miểu Huyễn Phủ!

Không giống với Tam Đại Thánh Địa, căn cứ nằm ngay đó, không di chuyển được đi đâu!

Quân Mạc Tà chống lại Tam Đại Thánh Địa, kết quả này đã không thể tránh khỏi, tin chắc rằng chỉ cần Thánh Địa xuất hiện nguy cơ, Phiêu Miểu Huyễn Phủ dù không có lý do vẫn tuyệt đối không thể đứng nhìn Tam Đại Thánh Địa diệt vong! Mà chuyện Quân Mạc Tà sợ hãi lại chính là chuyện này.

Không đem liên minh tứ phía này phá vỡ, hắn dù có thế nào cũng sẽ không tùy tiện động thủ.

Bởi vì nếu lần này bốn nhà thật sự liên minh, hoàn toàn có khả năng Thiên Phạt sâm lâm sẽ bị hủy diệt vĩnh viễn!

Loại thực lực cường đại này, ngay cả Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng phải nuốt hận để bị phong ấn mấy trăm năm, huống chi hiện tại Quân Mạc Tà chỉ là cánh chim không gió.

Cho nên dù trước đó Quân đại thiếu muôn vàn thù hận vạn phần căm tức cũng không thật sự nhảy ra để trở thành bia ngắm! Chỉ dám đánh lén, nếu không được thì trực tiếp bỏ chạy, chưa bao giờ dám ngay trước mặt mà đối chiến!

Dù gì, Phiêu Miểu Huyễn Phủ này cũng là kiêng kị lớn nhất của mình! Đối với việc gì không biết, bất luận là kẻ nào Quân Mạc Tà cũng luôn luôn phải cẩn thận. Phần liên hoàn kế này, hắn nghĩ ra đã lâu, nhưng thủy chung vẫn không có cơ hội thực hiện.

Lần này, cuối cùng hắn cũng có được cơ hội! Hơn nữa còn là cơ hội trời cho ngàn năm một thuở!

Liên minh bốn nhà này, nếu thiếu Phiêu Miểu Huyễn Phủ… Hắc hắc, Quân đại thiếu thật sự không còn chỗ cố kỵ. Trời cao, thỏa sức bay; biển rộng, mặc sức bơi lội, thậm chí vào thời điểm mấu chốt lại có thể tiếp tục lợi dụng… nếu thật sự đánh không lại liền chạy vào Thiên Phạt sâm lâm mà trốn, Tam Đại Thánh Địa cũng chỉ có thể giương mắt đứng nhìn!

Đây là một việc cực kỳ dễ chịu a?

Kẻ thù của kẻ thù lại chính là bạn của mình.

Mà nếu bằng hữu lại trở thành địch nhân, trở mặt thành thù… Hạ thủ lại càng ác hơn!

Quân đại thiếu cả người thoải mái, tràn đầy đắc ý, cơ hồ ẩn thân bay thật nhanh về trước, thậm chí, ở một nơi che khuất tầm mắt của mọi người, còn có ý định lắc lắc cái mông, xoay liên tục không ngừng.

Khi hắn đến được nơi cách Cúc Hoa thành hơn trăm dặm, chỉ thấy giữa sân bốn người từng đôi đánh nhau sống chết, bừng bừng khí thế!

Thật ác liệt a! So với phim ảnh kiếp trước còn hoành tá tràng hơn nhiều, thật là quá hưởng thụ a!

Quân đại thiếu cẩn thận lựa chọn nơi quan sát thật tốt liền ngồi chồm hổm xuống, hít vào thật sâu không khí mát mẻ của buổi đêm, cảm giác hưởng thụ cực kỳ…

Ở đây, cục diện bốn người đúng là Bạch Kỳ Phong cùng Hà Tri Thu, Tào Quốc Phong cùng Hải Vô Nhai! Bốn người hai đôi đều là đấu tay không, đều không sử dụng binh khí. Bọc hành lý của Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu đều bị Quân đại thiếu gia lấy đi rồi, muốn dùng binh khí cũng không có mà dùng.

Còn Bạch Kỳ Phong với Tào Quốc Phong lại không muốn chiếm tiện nghi, phải biết là Tào Quốc Phong đã là Thanh Hoàng tam cấp, thực lực chân chính hơn xa mọi người ở đây, cho dù có đơn đả độc đấu cũng đã ngại lấy mạnh hiếp yếu, nếu còn lấy binh khí đấu với người ta tay không, thật sự có chút bỉ ổi.

Mặt khác năm vị Thánh Hoàng còn lại của Huyễn Phủ lại đang đứng bên cạnh xem cuộc chiến, cả đám đều nóng lòng muốn thử sức.

Theo cục diện trước mắt, hai người Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu tối nay chỉ sợ khó tránh khỏi bi kịch.

Quân đại thiếu thản nhiên đứng một bên xem chừng, hắn cho rằng lúc này đây, nghêu cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, chính mình nhất định có thể chiếm được một tiện nghi lớn!

Hai vị Thánh Hoàng giao đấu cùng bảy vị Thánh Hoàng, hơn nữa phía Huyễn Phủ lại có một người là thực lực vượt xa những người còn lại, Thánh Hoàng tam cấp. Thực lực quá cách biệt, kết quả căn bản đã xác định.

Đương nhiên nếu Thánh Hoàng muốn chạy trốn, cho dù là bảy vị Thánh Hoàng của Huyễn Phủ có đồng loạt liên thủ, chỉ sợ cũng khó mà

ngăn được. Nhưng vấn đề bây giờ là…chín người này đều đang giận điên lên!

Bọn hắn cần phát tiết! Hung mãnh phát tiết!

Cuộc chiến càng lúc càng kích thích, ý như không chết không thôi!

Trong lòng Quân đại thiếu lại rất là vui vẻ!

Nha nha, đợi các ngươi phát tiết xong rồi mới phát hiện ra, lúc đó cho dù không chết, ít nhất cũng thương tích đầy mình, thể lực hao tổn rất lớn! Hơn nữa mười phần nội lực bên trong cũng đã mất đi tám chín phần! Đến lúc đó, chính là thời điểm vị công tử Tôn giả tam cấp này phát huy.

Đương nhiên, nếu lúc đó chín người đều sức cùng lực kiệt… Như vậy đúng là đại hảo sự, Quân đại thiếu chỉ là suy nghĩ một chút thôi. Cũng không có đặt quá nhiều hi vọng chuyện này có thể thành sự thật, yêu cầu này quá cao đối với Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu, chính xác là không thực tế…

Giữa sân truyền đến chuỗi tiếng nổ ầm ầm không ngớt, cát đá bay loạn xạ, che hết tầm nhìn, Quân Mạc Tà ngồi xổm trên một gốc đại thụ cách đó không xa, giống như đang xem một bộ phim hành động kinh điển, miệng cười toe toét.

Tuy nhiên cũng có một thiếu sót, mấy tên gia hỏa đang đánh nhau điên cuồng kia lại có thể không mở miệng chửi bới tiếng nào, làm thiếu mất thanh âm, khiến cho Quân đại thiếu có cảm giác như đang xem kịch câm….

Hắn có loại ý nghĩ này thật sự vô nghĩa, cao thủ Thánh Hoàng còn vừa đánh vừa mắng chửi sao… Vậy còn có thể là Thánh Hoàng sao?

Mặc dù trận chiến này bất kể bắt đầu bằng nguyên nhân gì, đều không thể so sánh với quá trình!

Phanh!

Bỗng nhiên vang lên một tiếng, rõ ràng là âm thanh của hai bàn tay chạm vào nhau, tiếp theo lại vang lên tiếng gào thét chói tai dị thường, trong nháy mắt kình khí mạnh mẽ khuấy động khắp mọi nơi, giống như vô số mũi tên gió, đột nhiên tán ra bốn phương tám hướng.

Ngay sau đó hai tiếng kêu đau đớn đồng thời vang lên, Bạch Kỳ Phong cùng Hà Tri Thu hai người đồng thời bay ngược về sau, rồi đang bay ngược lại đồng thời thay đổi phương hướng, từ lui chuyển sang tiến, đối mặt nhau mà đến, có thể thấy tình hình cuộc chiến lại tiếp tục mở rộng!

Mà ngay trong nháy mắt này, trên không trung Hà Tri Thu thân thể giống như mũi tên phóng tới lại đột ngột chậm lại, hai tay hai chân đồng thời mở ra, trong nháy mắt khép lại, ngân nga nói:

- Thu phong quyết sinh tử, thiên địa lưỡng mang mang!

Sau những lời nói này, lặp tức cả không gian đang trong sắc xuân êm dịu lại dễ dàng biến đổi, vốn là gió xuân nhè nhẹ, trong khoảnh khắc đó đồng loạt tràn ngập vẻ đìu hiu ưu sầu, lạnh lùng nghiêm nghị của gió thu!

Hà Tri Thu phát tán huyền lực độc môn tràn ngập không gian, không cần biết xa hay gần, chỉ cần nó đi qua mặt cỏ vốn xanh biếc liền biến thành khô vàng, cạnh đó một mảnh tràn ngập sức sống, lá cây lay động đại thụ xanh um, lại đột nhiên giống như mùa thu đến, toàn bộ cành lá đều biến thành màu khô vàng, từ đầu cành dần dần tiến vào, vừa qua khỏi đầu cành thì vẫn còn chút sắc xanh, nhưng đến giữa trời đã hoàn toàn hoá kim diệp!

Nhìn vào thiên địa lúc này lá vàng bay múa, mặt đất một mảnh khô vàng, hết sức thê lương, bên trong sắc vàng ấy, một đạo nhân ảnh áo trắng như tuyết, một đạo nhân ảnh áo xám, thân pháp vô cùng nhanh chóng tiếp cận lẫn nhau…

Mắt thấy hình ảnh khác thường này, Quân Mạc Tà lại đột nhiên nhớ đến một câu thơ Đường, rung đùi đắc ý lặng lẽ thì thầm: “ Khôn cùng rơi mộc Tiêu Tiêu, vô cùng Trường Gian cuồn cuộn… thật sự là quá sức mạo hiểm…” (một khúc gỗ Tiêu Tiêu, lăn đều trên Trường Giang bất tận)

Tuy nhiên, phía bên trong vẫn bao hàm nồng đậm sát khí, sát ý kéo dài thê thương!

Vạn Lý Bi Thu!

Độc môn chiêu pháp của Hà Tri Thu!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 130: Nữ Tử Thần Bí.

Quân Mạc Tà ngay lập tức minh mạch: Hà Tri Thu "Vạn Lý Bi Thu", không chỉ mang cảm giác giống như sức hút siêu nhiên mà hắn còn có thể sử dụng "Vạn Lý Bi Thu" đồng thời hút đi toàn bộ sức sống của cây cối xung quanh chuyển vào cơ thể.

Cho nên có thể bổ sung thể lực và huyền lực bất cứ lúc nào, vì thế hắn lúc nào cũng ở trong trạng thái tốt nhất! Mà đối thủ của hắn lại không thể có được ưu thế này, coi như lúc đầu thực lực có tương đương nhau, nhưng chỉ cần so sánh về phương diện này, thắng bại tự nhiên đã rõ, cũng có thể nói, đánh nhau càng lâu, Hà Tri Thu càng chiếm được nhiều tiện nghi!

Bạch Kỳ Phong áo trắng bay lên, hét lớn một tiếng nói:

- Biện pháp hay! Diệu pháp! Hảo một cái Vạn Lý Bi Thu! Xem Vạn Chỉnh Lân Huyến của Kỳ Phong ta đây!

Bàn tay nhanh chóng vũ động, chỉ trong một thoáng vậy mà thân mình của Bạch Kỳ Phong đã biến mất trong cơn lốc, tựa hồ hoàn toàn tiêu thất bản thể, ngay sau đó đột nhiên trên mặt đất tứ phía, từng phiến núi nhỏ mạnh mẽ mọc lên, các ngọn tiểu sơn nhân tạo này đều lặng lẽ xoay chuyển, vách núi cắm vào nhau giống như vách tường, đồng thời giữa không trung vô số tảng đá lớn ầm ầm rơi xuống!

- Sắc thu ngàn dặm, phong quang vô hạn, như thế nào một mảnh núi đá là có thể che dấu? Đúng là không biết tự lượng sức!

Hà Tri Thu cười lạnh một tiếng, gió thu gào thét ầm ầm, thiên địa mênh mông, trước mắt chỉ còn lại đìu hiu!

Bạch Kỳ Phong tuy rằng kịp thời phát động độc môn huyền công của mình, bản thân càng lĩnh ngộ điểm độc đáo của dẫn động thiên địa chi lực, nhất thời tạo thành biến đổi lớn, nhưng trong trận chiến này, rõ ràng rơi xuống hạ phong!

Hà Tri Thu làm cho cảnh sắc mùa thu trải dài ngàn dặm, nhờ vào thuộc tính độc đáo của độc môn công pháp, rõ ràng chiếm được thượng phong, trong lúc nhất thời quả nhiên là "Phong quang vô hạn", hai người cũng đã giao tiếp trong nháy mắt, đồng thời tại đây đột nhiên thiên địa kỳ cảnh xuất hiện che kín bên trong, chỉ có sắc thu khôn cùng, vạn khe lân phiến của Bạch Kỳ Phong đã tan biến đi trong gió, trước mắt cũng chỉ là đau khổ chống đỡ mà thôi.

Điểm này, không chỉ riêng bản thân Bạch Kỳ Phong hiểu rõ, thậm chỉ các Thánh Hoàng bên cạnh cũng nhìn ra được.

Nơi đây còn có năm vị Thánh Hoàng của Huyễn Phủ, chỉ cần một người ra tay cũng có thể dễ dàng giúp Bạch Kỳ Phong xoay chuyển tình thế, thậm chí còn có khả năng chuyển bại thành thắng, bất quá chỉ là mấy chiêu, nhưng đây lại là cuộc chiến giữa các Thánh Hoàng, lại liên luỵ đến danh dự của bản thân, thanh danh, mặc kệ là gì cái gì, chỉ cần có người nhúng tay vào, bất luận là bên nào cũng sẽ không tiếp nhận! Nhất là phía đang thất thế, thà tử chiến còn hơn!

Thế cục bây giờ, tuy rằng Bạch Kỳ Phong rơi xuống hạ phong, nhưng chân chính thất bại lại còn kém một khoảng rất xa. Nếu cần xoay chuyển tình thế, trước mắt chỉ có một người duy nhất có thể nhúng tay, đó là Tào Quốc Phong, người cũng đang bị vây trong vòng chiến, những người khác đều không thể!

Quả đúng như thế, Tào Quốc Phong một tiếng thét dài, thanh chấn không gian!

Xưa nay hắn lão luyện thành thục, vừa rồi trong lúc giao thủ, hắn vẫn chưa phát huy toàn lực, tuy rằng liên minh Huyễn Phủ cùng Tam Đại Thánh Địa vì việc hôm nay mà sụp đổ, nhưng quan hệ song phương vẫn chưa đi đến mức phải đối lập như kẻ thù, cho nên vừa rồi Tào Quốc vẫn giữ cho cục diện cuộc chiến ngang ngửa nhau, nếu không lấy thực lực Thánh Hoàng tam cấp của hắn mà toàn lực phát huy, cho dù không thể ngay lập tức đánh bại Hải Vô Nhai cũng chiếm được ưu thế không thể nghi ngờ!

Thế nhưng trong một khắc, Bạch Kỳ Phong đã hoàn toàn bị Hà Tri Thu áp chế, mà Hà Tri Thu hiện tại lại hận Bạch Kỳ Phong tận xương tủy, chỉ cần có cơ hội, tuyệt đối sẽ không để Bạch Kỳ Phong sống sót!

Có thể nói, Tào Quốc Phong cùng Hải Vô Nhai mặc dù chiến đấu nhưng chỉ tương đương luận bàn, còn Bạch Kỳ Phong cùng Hà Tri Thu lại chân chính là cuộc chiến sinh tử!

Sinh tử chỉ trong tích tắc!

Tào Quốc Phong e sợ cho Bạch Kỳ Phong, bất đắc dĩ phải phát huy thực lực chân chính! Bởi vì chỉ có hắn nhanh chóng đánh bại Hải Vô Nhai mới có thể sang cứu viện Bạch Kỳ Phong ra khỏi khốn cảnh!

Ngay tại thời khắc Tào Quốc Phong bộc phát toàn bộ thực lực, cuộc chiến bởi vì Tào Quốc Phong lúc này đây bùng nổ lại xảy ra biến hóa kinh người! Có thể nói là trên cả biến hóa!

Cái này… không còn là khí thế chi tranh nữa, mà chân chính là cuộc chiến sinh tử! Cuộc chiến sinh tử giữa Huyễn Phủ cùng Thánh Địa!

- Hải huynh, đắc tội!

Tào Quốc Phong thét dài một tiếng, phong vân tức thời biến sắc, thân thể hắn lập tức lặng lẽ chuyển động, trong phút chốc khắp thiên địa đột nhiên tràn ngập bóng dáng Tào Quốc Phong! Mà từng đợt lại giống như

núi cao đè nặng, cảm giác áp bách chưa từng có, trong phút chốc làm cho Hải Vô Nhai ngay cả di chuyển thân thể cũng khó khăn!

Vào thời khắc này, Hải Vô Nhai từ cổ họng thét dài, bộc phát ra huyền lực công kình cực mạnh, thoát khỏi trói buộc, mà Hà Tri Thu đang chiếm thượng phong bên kia đột ngột phát ra tiếng ha ha cười sang sảng, hai người bỗng nhiên liên tục chớp động, nháy mắt tụ hội lại với nhau!

Hải Vô Nhai cười lớn một tiếng, châm biếm:

- Phiêu Miểu Huyễn Phủ, quả nhiên là muốn đưa hai người chúng ta vào chổ chết! Tào Quốc Phong, các ngươi cuối cùng cũng biểu lộ lập trường của Huyễn Phủ, hai người lão phu không thể tiếp tục phụng bồi. còn vài món binh khí kia, để lại cho các người chơi đi… Núi cao sông dài, chúng ta thế nào cũng có ngày gặp lại!

Trong tiếng cười, hai đạo nhân ảnh giống như ảo ảnh lóa vài cái, liền biến mất không thấy gì nữa, cùng lúc đó, chiến trường chính là bên cạnh một ao sen bỏ hoang, vậy mà “Oanh” một tiếng, tất cả đều bay lên trời… Tích tụ vô số nước bùn, làm thành một cái ô dị thường, ước chừng bao phủ trong phạm vị vài trượng không gian, như một cái lồng mây đen mà ụp xuống.

Toàn bộ những người ở đây, đồng loạt đối mặt với nước bùn phủ xuống toàn thân!

Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu đồng thời cười lạnh, sau đó im ắng không một tiếng động. Hiển nhiên, hai người là do hết sức ghê tởm đám người này nên phát động một kích cuối cùng, rồi lợi dụng nó để ẩn thân, nhanh chóng rút khỏi khu vực này!

Hai người họ dù sao cũng là những lão yêu quái sống suốt mấy trăm năm, sao lại dễ dàng hành động theo cảm tính, tùy tiện đánh một trận căn bản là không thể thắng? Chuyện này chỉ là một kế nhử, thử xem thái độ của Huyễn Phủ đối với Thánh Địa. Nếu Tào Quốc Phong cùng Bạch Kỳ

Phong thật sự hạ sát thủ, thì Huyễn Phủ quả là lòng muông dạ thú! Đến lúc đó, hai người liền bỏ hết tất cả đại giới phá vòng vây!

Bọn hắn thực sự nhìn xa trông rộng, ngay từ đầu đã chọn chiến trường tại đây, cũng đã dự phòng con đường lui như vậy, đúng là gừng càng già càng cay!

Lấy tâm cơ tính toán này mà nói, những người Phiêu Miểu Huyễn Phủ hàng năm vẫn ở ẩn hồng trần cũng phải kém xa rất nhiều!

Hơn nữa bọn hắn quyết định đột phá vòng vây, căn bản là do người Huyễn Phủ không có ý định tiêu diệt sạch. Ngay cả Bạch Kỳ Phong cũng chỉ là muốn hung hắn giáo huấn Hà Tri Thu một chút thôi, cũng không có nghĩ qua sẽ giết chết!

Nhưng bọn hắn đột nhiên ly khai, cuộc chiến chấm dứt, điều này cũng nói lên sự hiểu lầm giữa Thánh Địa cùng Phiêu Miểu Huyễn Phủ không còn cơ hội xóa bỏ!

Theo hai người rời đi, bốn thế lực lớn, hoàn toàn tan rã!

Đồng dạng thân ở phạm vi bao phủ của nước bùn, Quân đại thiếu gia bất ngờ phải đối mặt với sự kiện này, tức thời trợn mắt há mồm, đáy lòng hô to không xong rồi!

Đám mgười Tào Quốc Phong đều có huyền công sâu đậm hộ thể, cũng có thời gian thi triển khinh công né tránh, tất nhiên không có gì phải lo lắng, cũng không đến mức bị trúng phải nước bùn. Nhưng bên phía Quân đại thiếu gia thì lại khác, hắn hiện tại đang thi triển Âm Dương Độn để xem náo nhiệt, chỉ chờ một khi xuất hiện tình thế lưỡng bại câu thương, sẽ tìm cơ hội chiếm lợi cho mình.

Trận mưa bùn này, nếu hắn thi triển Khai Thiên Tạo Hóa Công hộ thể, cho dù cẩn thận như thế nào cũng không thể tránh khỏi sẽ bị đám người Tào Quốc Phong phát giác sự tồn tại của hắn, như vậy, kế hoạch sắp thành của hắn lại có nguy cơ hỏng bét, hơn nữa cũng do lo lắng an

nguy của bản thân, đây chính là bảy vị Thánh Hoàng cùng nhau vây giết a, cho dù hiện tại có là Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng chưa chắc có được kết quả tốt…

Cho nên hắn chỉ có thể lựa chọn chịu đựng!

Cảm thụ được mùi nước bùn cực kỳ tanh hôi bành bạch đánh lên người mình, Quân Đại Thiếu suýt nữa không chịu được phải nôn ra: Loại tích tụ nước bùn mấy trăm năm, hơn nữa còn có một hoa sen không biết đã mục nát hết mấy cuộc đời… Bên trong còn có một ít thi thể sinh vật thối rữa….

Hương vị này, chỉ cần nghĩ là biết!

Cho dù lấy tâm tình của Quân Mạc Tà, kiếp trước từng là sát thủ, vốn đã sớm trải qua rất nhiều biến cố dơ bẩn, nhưng cũng khó có thể gánh vác!

Quân đại thiếu từ cao hứng phấn chấn, thậm chí còn đang ở trong mộng đẹp chưa kịp tỉnh táo lại, liền tao ngộ việc này…Cứ yên như thế, ngay cả động cũng không dám động, chỉ có thể để mặc cho nước bùn tanh tưởng này tản ra khắp toàn thân… Trực tiếp khóc không ra nước mắt!

Kế hoạch lớn của ta…Ô…Hỏng rồi….

Mộng luôn luôn tốt đẹp, nhưng mộng mất đi, sự thật trước mắt lại đến, luôn luôn thật là tàn khốc, một tấn bi kịch to lớn a!

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, đến khi lần thứ hai Quân đại thiếu mở to hai mắt, mới phát hiện giữa sân không một bóng người. Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu tất nhiên bặt vô âm tín, đám người Tào Quốc Phong cũng biến mất không để lại dấu vết!

Cái này rất hợp lý, Tào Quốc Phong cùng bảy đại Thánh Hoàng vốn là hạng người sống an nhàn sung sướng, hai người kia đã rời đi, chẳng lẽ

còn ở lại chỗ này ngửi mùi hôi thối sao? Cũng vì may mắn đó, Quân đại thiếu mới có thể bò ra khỏi đám nước bùn ngoài ý muốn này, nếu bọn hắn ở lâu một lát, khi Quân đại thiếu bò ra bị phát hiện mới chân chính là bi kịch!

Đêm khuya yên tĩnh, chỉ có Quân đại thiếu gia một mình một người khoác đầy người nước bùn, ngồi chồm hổm trên tàng cây, rất giống một con hầu tử đầy bùn…

“Tại sao lại thành cái dạng này? Thật là xui xẻo a! Không chỉ không có cơ hội chiếm lợi ích, chính mình ngược lại còn biến thành một con khỉ đầy nước bùn, kế hoạch hoàn mỹ sao lại biến thành như vậy, đây gọi là chuyện gì a…”

Quân đại thiếu ngửa mặt lên trời thở dài, xác nhận lúc này đây trừ bỏ kế hoạch châm ngòi trọn vẹn thành công, có vẻ như tiếp tục cũng không thu hoạch được gì.

Mang theo vạn phần buồn bực theo cây kia trèo xuống, vận công đem nước bùn trên người toàn bộ chấn hết, nhưng cổ mùi này lại vương mãi không thôi, Quân Mạc Tà vừa mắng vừa nhanh như bay tìm kiếm con sông gần đây, bất kể như thế nào cũng muốn hảo hảo tắm rửa một cái!

Thật sự là quá khó ngửi!

Ca ca ta tẩy cân phạt tủy đẩy ra chất dơ bẩn, có vẻ như mùi vị cũng không thể so sánh mùi vị độc nhất này!

Cả đời này Quân đại thiếu gia làm việc thuận lợi, có vẻ như đây là lần đầu tiên hỏng bét!

Ước chừng chạy được bốn năm chục dặm đường cuối cùng mới nghe thấy phía trước có tiếng nước chảy, một con sông nhỏ trong trẻo ào ào chảy xiết về phía trước. Nước sông kia cũng không sâu, nói là sông nhỏ hoặc là dòng suối nhỏ càng thích hợp hơn, Quân đại thiếu tất nhiên là không chút do dự, cả người nhảy vào, ùm một tiếng lọt vào dòng suối.

“Oanh” một tiếng, trực tiếp hình thành ở đáy sông một hố to sâu cỡ năm ba trượng.

Quân đại thiếu chà chà vài cái nhanh chóng sạch sẽ cả người, đầu tiên vùi đầu vào trong nước, liều mạng tắm rồi lại giặt, nhưng trồi lên mặt mước vẫn cảm thấy bên trong mũi mình vẫn cảm nhận được cái mùi tanh tưởi khó chịu này…

Liên tục tắm giặt nhiều lần như thế, cuối cùng cũng cảm thấy được mùi có vẻ đã vơi đi rất nhiều, Quân Mạc Tà trần truồng nằm thẳng cẳng, lại thở hồn hển mấy hơi, trong lòng dâng lên cảm giác dở khóc dở cười.

Quần áo trên người đúng là không mặc không được, nhưng lại càng không được, chính là mùi vị kia…

Quân Mạc Tà tâm niệm vừa động, liền vào bên trong Hồng Quân Tháp lấy ra bộ quần áo khác, thấy quần áo mới bỗng nhiên nhớ ra: Ta kháo? Ta tại sao lại ngốc như vậy, mấy món di sản kia của Cửu U Đệ Nhất Thiếu, ôn ngọc tâm trù… Đến bây giờ còn chưa có đem ra ngoài!

Từ sau khi trở về, sự việc quả thực liên tục xảy ra, trực tiếp quên mất việc đại sự này, nếu sớm một chút đem bộ hộ thân bảo y kia phát ra ngoài, Xà Vương cũng sẽ không… Ai! Ta thật đúng là đầu óc bả đậu…

Bất quá thời điểm trước phát ra vài món bảo y kia, có thể có phần Xà Vương hay không? Nghĩ đến vậy, tự đáy lòng Quân Mạc Tà đột nhiên hổ thẹn…

Quân Mạc Tà tự trách một hồi, trần truồng tắm rửa dưới ánh trăng, cứ như vậy đi lên bờ, chậm rãi mặc xong quần áo, vừa mặc quần áo vừa suy tính bước tiếp theo.

Vừa mới mặc được một nữa, đột nhiên nghe thấy một thanh âm thản nhiên nói:

- Ngươi… chính là Quân Mạc Tà sao?

Cái thanh âm này, dường như là giọng nói của một vị nữ tử, dị thường lãnh đạm, không thể nghe ra được tuổi tác cụ thể.

- Ai?

Quân Mạc Tà đột nhiên nghe thấy thanh âm ngoài ý muốn này, thân mình cũng không chuyển động, không có biểu hiện ra một chút dị thường, vẫn giữ tốc độ cũ tiếp tục mặc quần áo lên người, cũng không ngẩn đầu lên hỏi.

Đây là phản ứng bình thường của hắn. Thân là vua sát thủ, điều quan trọng nhất chính là gặp biến không sợ hãi! Bất luận là chuyện gì, cũng không thể quấy rầy bản tâm của mình. Càng là tình huống ngoài ý muốn, càng không thể bối rối, nếu không… Hậu quả lại càng tệ hơn!

Trên một gốc cây đại thụ trên bờ sông, đột nhiên vang lên một tiếng hừ nhẹ.

Quân Mạc Tà ngửa đầu nhìn lại, đã thấy thân ảnh nữ tử thanh lệ lăng không đứng trên ngọn cây, dáng người thon dài, dáng vẻ mềm mại thướt tha, trên vai gầy tha thướt lộ ra một đoạn chuôi kiếm.

Chỉ là đứng trên một mảnh lá cây của ngọn cây cao nhất, thân mình nhẹ nhàng phập phồng! Tựa như Dao Trì tiên tử ngự phong mà đến, rồi lại không muốn đặt chân xuống trần gian, liền dừng lại trên ngọn cây…

Chỉ là một phiến lá cây mỏng, có thể chịu được sức nặng của cả người nàng, hơn nữa bộ dạng tự hồ trông rất nhẹ nhàng. Chỉ riêng trình độ khinh công này cũng đã siêu phàm nhập thánh, đủ khiến người xem mà than thở.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 131: Yêu Nữ Ngàn Năm?

Vì vậy nữ nhân này, thân thể hoàn toàn bất động!

Thấy Quân Mạc Tà nhìn sang đây, cô gái này ngửa mặt nhìn trăng tròn trên cao, lựa hồ lầu bầu nói:

- Đúng, trừ bỏ Quân Mạc Tà ra, trên thế gian này chỉ sợ không còn có thiên tài nào được như thế! Mười tám tuổi đã đạt tới Tôn Giả tam cấp… Quá nhiên là kinh ngạc đáng sợ, xem thế là đủ rồi!

- Xin hỏi vị cô nương đây là ai? Như thế nào nhận biết Quân mỗ?

Quân Mạc Tà mỉm cười, bình thản ngồi xuống đấy, thái độ nhàn nhã hỏi. Nhưng lại sớm âm thầm chuẩn bị kỹ càng, chỉ cần có bất cứ động tĩnh nào, liền lập tức trốn vào Hồng Quân Tháp!

Chỉ có an toàn, mới là quan trọng nhất!

- Cô nương? Ha ha…

Nàng kia nhẹ nhàng cười một tiếng, trong thanh âm tựa hồ mang vẻ thê lương, tà áo của nàng theo gió bay lên, lăng không mà bay, ánh trăng chiếu rọi, lộ ra vòng eo nhỏ nhắn hết sức đáng thương, tựa hồ như một trận gió hơi lớn, liền có thể nhẹ nhàng thổi gãy vòng eo nhỏ nhắn kia…

Bên trong giọng nói nàng vẫn là một mảnh lãnh đạm, không chứa bất cứ tia cảm tình nào:

- Vừa rồi, chín vị đại cao thủ Huyết Hải Kim Thành và Huyễn Phủ tranh nhau… Nhưng thật ra là do một tay ngươi đạo diễn phải không?

Cô nương nói thật hay nói giỡn, tại hạ làm gì có tài năng đó, cô cho rằng chính tại hạ thật sự có thủ đoạn có thể lệnh đến chín vị Thánh Hoàng trở mặt thành thù sao?

Quân Mạc Tà bất động thanh sắc, ha hả nở nụ cười, vừa cười vừa lắc đầu, tựa hồ đối với lời vừa nói nghe buồn cười đến mức nào.

Nhưng trong lòng Quân Mạc Tà lại cực kỳ kinh sợ! Cô gái này là ai? Vì sao dám nói ra một câu như vậy? Rắc rối rồi…

- Có lẽ ngươi không biết ta là ai!

Nàng kia lạnh lùng nở nụ cười, vẫn là đưa lưng về phía Quân Mạc Tà thản nhiên nói:

- Ở tám trăm năm trước, có người xưng ta là Tuệ Nhãn La Sát, một vài lần trong Đoạt Thiên chi chiến, dị tộc am hiểu ẩn thân thuật ở trước mặt ta thùng rỗng kêu to, cũng không một người ngoại lệ! Bọn họ ẩn thân, ngược lại giúp ta chẳng tốn hơi sức nào đã có thể giết chết.

Quân Mạc Tà đột nhiên một thân toát ra mồ hôi lạnh, người trước mắt nhãn lực thật kinh người, còn lại là…

Tám trăm năm! Tổ nãi nãi của ta! Dáng người thướt tha trước mắt, giống như một cô gái đang tuổi thanh xuân, lại là một lão quái vật sống nhiều năm như vậy sao? Chỉ sợ có xưng hô là tổ tổ nãi nãi cũng không lớn hơn không ít, ít nhất cũng phải là tổ con bà nó tổ nãi nãi mới miễn cưỡng chấp nhận được!

Nàng nếu như tám trăm năm trước tham dự Đoạt Thiên chi chiến, há không phải nói, lúc đó thân thủ nàng ít nhất cũng đã ở bậc Tôn Giả? Nói cách khác: Tám trăm năm… nàng hẳn đã hơn tám trăm tuổi?

Quân Mạc Tà trong lòng khẽ thở dài, chẳng lẽ đây là cái gọi là yêu nữ ngàn năm sao?

Bạch y nữ tử kia lại lặng lẽ nói tiếp:

- Ba trăm năm trước, cũng chính ở Đoạt Thiên chi chiến, dị tộc nhân Chí Tôn Thiên Nhẫn, trong tay ta trước sau chết mười lăm người. Phần kết quả chiến đấu này, trực tiếp làm cho dị tộc nhân chiến bại!

Nàng cười nhẹ ha ha hai tiếng nói:

- Thế gian cái gọi là ẩn thân thuật, ở trước mắt ta, tất cả đều không đáng một đồng! Ngươi cho rằng, kỹ xảo bé nhỏ kia của ngươi có thể che được pháp nhãn của ta sao? Quân Mạc Tà, hiện tại ngươi hẳn là hiểu được, vừa rồi ngươi phủ nhận, thật sự là một chuyện cười!

- Cô nương, người thật là vĩ đại! Ngài quá nhiên là đại công thần của nhận loại a… Ta sau khi trở về sẽ lập cho ngài một cái bài vị Trường Sinh! Ngày ngày đốt nhang cúng bái, chúc ngài trường sanh bất lão… Nhưng, chuyện kia thật không phải ta làm, ta cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ngày cũng không thể ăn nói bừa bãi như vậy, oan uổng cho ta a…

Sự việc liên quan đến kế hoạch lớn của mình, Quân Mạc Tà há có thể thừa nhận? Hơn nữa… Ngươi nói sống một nghìn năm là hơn một nghìn năm? Nếu ta nói ta chính là Cửu U đệ nhất thiếu, ngươi tin sao? Âm Dương Độn pháp từ hiện thế đến nay chưa từng có người phát hiện, ngươi bằng gì liền nói ngươi nhìn ra được? Xuất ra bằng chứng xem!

Cho nên Quân đại thiếu thề thốt phủ nhận:

- Bổn công tử vừa rồi cũng chỉ là tắm rửa một cái, chẳng lẽ việc này cũng sai sao? Cô nương, chẳng lẽ ta tắm một cái cũng phạm tội?

- Quả nhiên miệng lưỡi sắc bén! Quân Mạc Tà, ta trước giờ vẫn nghe nói ngươi tuy rằng làm việc cực đoan nhưng có thể xem là người dám

làm dám chịu, là một hảo hán quang minh lỗi lạc, hôm nay vừa gặp, thật là thất vọng! Bất quá lại còn là hạng người đạo chích!

Nàng kia khẩu khí lãnh đạm mơ hồ có vài phần ý thất vọng, thân âm cũng trở nên có chút thê lương.

- Cô nương lời ấy nói sai rồi! Nếu quả nhiên ta làm, bổn công tử chắc chắc sẽ không kiêng dè, nhưng không phải ta làm, bất luận là ai cũng không thể vô duyên vô cớ đổ lên đầu ta!

Quân Mạc Tà làm ra bộ dạng ủy khuất:

- Cũng không thể đem chuyện xấu đặt lên người ta, ta sẽ không thừa nhận a…Ta đâu phải là lưu manh, cô nương ngài nói đúng không?

- Quân Mạc Tà, dám làm lại không dám thừa nhận, ngươi rốt cuộc có còn là nam nhân hay không?

Nàng kia trầm mặc một hồi, hết sức trào phúng nói.

- Nói đến đây…Bổn công tử lại càng không thể không nói! Cô nương, vừa rồi ta tắm rửa đều là không mặc gì cả, ta có phải nam nhân hay không, còn không phải đã tự chứng minh rồi sao? Lớn như vậy, chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy? Nữ nhân có” vật kia” hay sao.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, tiếp tục chơi xấu, nếu ngươi là yêu nữ ngàn năm, bổn công tử chơi chiêu mặt dày, làm gì nhau?

- Ngươi…! Vô sỉ! (chính xác).

Nàng kia thân mình run lên, thanh âm cũng lớn hơn.

- Cô nương, chúng ta tuyệt không quen biết, cô như vậy vu oan giá họa cho người khác, đây chính là còn hơn vô sỉ ba cấp!

Quân Mạc Tà bất đắc dĩ, thầm nghĩ đối phó với Tam Đại Thánh Địa thì phải là đồ vô sỉ, nếu thật sự là một vị chính nhân quân tử, chỉ sợ giờ

phút này đã chết xương cốt đều biến thành tro bụi…

Nàng kia thân ảnh nhoáng lên một cái, đột nhiên từ ngọn cây nhẹ nhàng bay lên, sau đó bay phất phơ tựa như một sợi tơ không có chút sức nặng nào, bay xuống từ từ thong thả tới cực điểm. Đến khi đến lúc hai chân chân chính đặt trên mặt đất, là cả một quá trình nhưng chỉ diễn ra ước chừng trong một khắc đồng hồ! Hơn nữa, trong giai đoạn đó, toàn bộ hành trình của nàng luôn luôn ngưng lại trên không trung, động tác có thể nói là thong thả tới cực điểm!

Quân Mạc Tà co rụt ánh mắt lại, đối với lời nói của đối phương, lần đầu tiên có một chút tin tưởng.

Chỉ riêng phần này đã chứng minh là người có năng lực kinh người, chỉ sợ không phải cao thủ Thánh Hoàng có khả năng làm được!

Thánh Hoàng dĩ nhiên có thể dừng lại trên không trung một lát, cũng có thể dễ dàng lướt hơn mười trượng! Nhưng, trên không trung thong thả rơi xuống, hơn nữa trong thời gian đó còn có thể mở miệng nói chuyện, vạn lần không thể làm được!

Phải biết rằng bồng bềnh trên không trung, toàn bộ trong một hơi. Một khi mở miệng nói chuyện, khẩu khí liền thoát ra, như thế nào có thể tiếp tục duy trì?

Nhưng cô gái này lại làm được, hơn nữa lại làm một cách dễ dàng!

Ở thời khắc nàng tiếp đất,

Quân Mạc Tà rốt cục thấy rõ ràng trước mắt, điều này làm cho hoài nghi trong lòng Quân Mạc tà lại tăng lên vài phần.

Bởi vì trước mặt, rõ ràng là một cô nàng thanh lệ tuổi độ hai mươi, phong hoa tuyệt đại, mắt phượng hàm uy, quỳnh tị đứng thẳng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, khuông mặt trắng mịn, đầu đầy tóc đen, coi như muốn tìm một sợi tóc trắng cũng khó khăn vạn phần, vẻ đẹp quả thật cùng Độc

Cô Tiểu Nghệ ngang nhau, nàng chỉ cần đứng như vậy lại tự nhiên mà toát ra một cảm giác cao quý uy nghi.

Tựa hồ cao cao tại thượng, không cho bất cứ kẻ nào có chút khinh nhờn!

Chẳng qua trên mặt của nàng, lại có vài phần tự nhiên đỏ bừng, vô cùng khó chịu. Tựa hồ lúc trước thấy được Quân Mạc Tà tắm rửa nên phi thường ngượng ngùng… Tiếp tục đúng là nàng vô cùng thẹn thùng, làm cho nghi ngờ trong lòng Quân Mạc Tà tăng nhiều!

Một lão yêu quái ngàn năm, như thế nào lại có bộ mặt ngượng ngùng này?

Nhưng khi nàng tiếp đất đồng thời Quân Mạc Tà thối lui thân mình về sau mười trượng, thủy chung bảo trì khoảng cách ở hai mươi trượng! Đây cũng là một khoảng cách tương đối an toàn.

Ở ngoài khoảng cách này, chỉ cần trong lòng Quân Mạc Tà có đề phòng, tin chắc là bất luận kẻ nào, cũng tuyệt đối không có khả năng công kích hắn! Bởi vì ở khoảng cách này, chỉ cần hắn tâm niệm vừa động, liền có thể ngay lập tức trốn vào Hồng Quân Tháp!

Nữ tử này tướng mạo cực đẹp nhưng đối với Quân Mạc Tà mà nói lại hoàn toàn không chút động lòng! Thậm chí còn có một loại cảm giác muốn trốn tránh. Trong nhà mình còn một đống nợ tình, nếu ra ngoài tiếp tục gặp phải nợ tình… Thế chẳng phải là tự mình đi tìm phiền phức sao?

Theo biểu hiện bên trong của chúng nữ, Quân Mạc Tà có thể nhìn ra rõ ràng. Mặc dù ở thế giới này đàn ông có thể tam thê tứ thiếp, nhưng vài vị hồng nhan tri kỷ của mình vô luận là Quản Thanh Hàn, Độc Cô Tiểu Nghệ hay Mai Tuyết Yên, người nào cũng có ý muốn độc chiếm rất mạnh, dấm chua mùi quá nồng!

Mấy người phụ nữ này, bất luận là người nào cũng sẽ không ở ngoài mặt nói, nhưng trong lòng chưa hẳn là không thèm để ý. Chính là trong

hoàn cảnh riêng biệt, không tiện biểu lộ ra thôi.

Hơn nữa vài đoạn tình cảm này, đều không có lý do để từ bỏ, nên mới miễn cưỡng không có việc gì, càng ở bên cạnh nhau lâu, mỗi bên cũng tiếp nhận lẫn nhau!

Ngay cả như thế, Quân Mạc Tà cũng chỉ là dưới tình huống trúng xuân dược mới cùng Quản Thanh Hàn "thân thiết", sau đó, không có một người nào chịu "gần gũi" mình, căn bản không cấp cho Quân Mạc Tà cơ hội thể hiện hùng phong a….

Bởi vì cái gọi là, một hòa thượng nấu nước uống, hai hòa thượng nâng nước uống, ba hòa thường thì không có nước uống... Quân đại thiếu hiện tại vị vây trong cục diện khó xử, bởi vì trong nhà có nhiều hòa thượng lắm… Người bình thường trong nhà chỉ có một con cọp mẹ, còn trong hậu viện Quân đại thiếu đều là cọp mẹ còn lại là siêu cấp cọp mẹ cực kỳ hung hãn…

Nếu lúc này Quân Mạc Tà còn tiếp tục dẫn về một người nữa… có thể đoán được chính là một hồi hậu cung đại chiến không thể tránh né!

Cho nên vừa thấy được vị mỹ mạo nữ tẻ này, Quân đại thiếu có thể hoàn toàn không có suy nghĩ về phương diện tuổi tác của đối phương, ý nghĩ đầu tiên trong đầu là: Ngài có thể ngàn vạn lần không cần yêu ta, vạn nhất ngài xem trọng ta ở chôỗ nào, ngàn vạn lần phải nói cho ta, ta nhất định sửa!

- Quân Mạc Tà… tiểu tử ngươi quả nhiên vô lại!

Nàng kia mắt phượng mở ra, hai đạo ánh mắt lợi hại nhìn chằm chằm trên mặt Quân Mạc Tà, chậm rãi nói:

- Ngươi với sức lực một người, lấy cắp hành lý của Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu, sau đó đúng lúc phát ra tiếng động, hãm hại Bạch Kỳ Phong! Đáng thương cho ba tên gia hỏa kia, cứ như vậy bị ngươi đùa bỡn trong lòng bàn tay, càng vì vậy khiến cho Tam Đại Thánh Địa cùng Phiêu

Miểu Huyễn Phủ bất hòa! Hành động bực này quả là dụng tâm hiểm ác! Quân Mạc Tà, ta không muốn thương tổn ngươi, ta chỉ hy vọng… ngươi theo ta trở về, trước mặt mọi người nói rõ hết thảy, liền thả ngươi tự mình rời đi, như thế nào?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 132: Tuệ Nhãn Kiều Ảnh.

- Ngưng, nếu ngươi ở một bên nhìn thấy, vì cái gì không đứng ra ngăn cản? Chẳng phải quá dễ dàng sao, rõ ràng là muốn đem nổi oan này đổ lên đầu ta!

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, hoàn toàn không tin. Hơn nữa trong lời nói của cô gái này có chút mơ hồ, giống như một tiểu cô nương đang nói về một chuyện kỳ lạ…

Giải thích xong hết thảy, để ta tự mình rời đi? Lời nói này… có thể nói cực kỳ ngây thơ! Cho dù có dùng mông suy nghĩ một chút cũng biết chuyện này tuyệt đối không có khả năng! Quân Mạc Tà chắc chắc không thể trở về, còn đám Thánh Hoàng sau khi biết chuyện, càng không có khả năng để Quân Mạc Tà "tự mình rời đi"…

Giải thích? Còn muốn giải thích cái gì? Ngươi nếu thật sự khẳng định đã đứng một bên nhìn thấy, vậy thì chỉ cần ngay lúc ý bắt lấy ta, chẳng phải tốt hơn so với việc đi giải thích thế này không? Sao lại phải làm những chuyện vô ích?

- Vừa rồi ta không lập tức ngăn cản, tự nhiên có lý do của ta!

Nàng kia mặt hơi đỏ lên, bộ dạng tức giận nói. Khuôn mặt trắng mịn phồng lên, nhưng lập tức phát hiện mình giống như lại tái phát bệnh cũ, vội vàng ho khan một tiếng, lại khôi phục phong thái thanh nhã.

Phương pháp theo lời Quân Mạc Tà nói hiển nhiên là hữu hiệu nhất, nàng tại sao lại không biết? Chỉ là bởi vì có một ít nguyên nhân đặc thù,

làm cho nàng không dám ngay lập tức hành động, nhờ thế Quân Mạc Tà mới có thể tính kế được.

Lúc đó, hai bên bởi vì trận chiến này mà tổn thương hòa khí rất nhiều, thậm chí đã hoàn toàn tan rã, cho dù nàng có nhảy ra nói: Hai người các người đừng đánh nhau nữa, tất cả mọi chuyện đều là âm mưu của tiểu tặc Quân Mạc Tà kia… Thử hỏi, không bằng không chứng, ai tin? Huống chi, trong lòng mọi người, Quân Mạc Tà đã bị Triển Mộ Bạch giết hơn một tháng trước, một người chết có thể làm cái gì?

Một người đã chết từ lâu, hơn nữa chỉ dựa vào thực lực Tôn giả tam cấp mà trước sau tính kế với thập đại Thánh Hoàng, cách nói này thật quá hoang đường…

Cho nên nàng bất đắc dĩ phải im lặng.

Nhưng biểu tình kia của nàng ở trong mắt Quân Mạc Tà lại khác. Hóa ra đây chỉ là ý tưởng cổ quái của tiểu nha đầu này! Mà cũng chả trách tại sao Quân Mạc Tà nghĩ như vậy, biểu tình lúc này của nàng đích thực với một tiểu nha đầu bình thường không khác là bao nhiêu.

Cho nên Quân Mạc Tà càng ngày càng không tin những lời nói này của nàng, tâm niệm xoay chuyển rất nhiều, nhãn châu xoay động, chuyển sang trêu chọc nàng.

- Để ta nói lí do giúp cô, rõ ràng chính cô xem bọn hắn không vừa mắt, mới xếp đặt cho bọn họ đánh nhau một trận. Ta phát hiện cô không chỉ ăn nói khoác lác mà âm mưu này cũng là do cô bày ra, chính cô! Nhất định là cô! Duy chỉ có tuyệt đại cao thủ ba trăm, tám trăm năm tuổi mới có thể đem nhiều cường giả bậc Thánh Hoàng như thế đùa giỡn trong lòng bàn tay! Ta rốt cuộc hiểu rõ! Chân chính minh bạch rồi!

Quân đại thiếu vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, đột nhiên phẫn nộ nói:

- Nhất định là cô lấy trộm binh khí của Hà Tri Thu cùng Hải Vô Nhai, làm cho mâu thuẫn giữa bọn họ hoàn toàn trở nên gay gắt, làm cho bọn

họ đánh nhau! Cô thật sự là mưu mô hiểm ác, Cô tại sao phải làm như vậy? Vì cái gì?

Biểu tình của Quân đại thiếu đích thực vô cùng đau đớn.:

- Tam Đại Thánh Địa vì hòa bình đại lục, vì thiên hạ muôn dân, thủ hộ hồng trần bấy nhiêu năm qua! Bọn họ là anh hùng của Huyền Huyền đại lục! Bọn hắn chính là tấm gương của cả nhân loại. Mà cô lại đê tiện vô sỉ hãm hại bọn họ, cô rốt cuộc muốn gì? Có phải cô là người ủng hộ ngoại tộc, trăm phương nghìn kế phá hoại hòa bình của đại lục?!

- Độc Thanh Trúc Xà hay kim độc của ong, hai loại này vẫn không độc, độc nhất là lòng dạ đàn bà! Ta hôm nay xem như đã được chứng kiến, một bộ phim của tiểu nha đầu cô, hơn nữa là một tâm địa ác độc, âm mưu hãm hại anh hùng của Huyền Huyền đại lục chúng ta. Hành vi như vậy, thật khiến người giận sôi! Thật là “Lệnh nhân ách oản thán tức” (Thành ngữ của Trung Quốc, ý nói bóp chặt tay mà thở dài buồn bực)! Tại sao a? Văn háo giáo dục của thế gian suy đồi đến mức này sao, cuối cùng là tại sao mà cô có thể… Haizzz!

Quân đại thiếu rung đùi đắc ý, rất là cảm thán nói. Cuối cùng thở dài một hơi, lại càng vô cùng đau đớn…

- Ngươi…Ngươi ngươi ngươi…

Nàng xinh đẹp kia mắt mở thật to, tức giận đến mức miệng nói cà lăm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cứng miệng, không nói nên lời. Nàng sống đã hơn nghìn năm, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, trên thế giới này lại có được một người vô sỉ như vậy!

Rõ ràng đã bị mình bắt gặp, cư nhiên còn ngay lập tức cắn trả lại, không những đem toàn bộ tỗi lỗi của hắn đổ hết lên người mình, thậm chí còn bịa đặt thêm rất nhiều tội lớn áp đặt lên mình, chính hắn ngược lại thành người bảo vệ nhân loại! Đây rốt cuộc là loại người gì a?!

Vô sỉ…Cũng phải có một mức độ thôi chứ?

- Quân Mạc Tà, ngươi cũng không cần hao tâm tổn trí ngụy biện như thế!

Nàng hít sâu một hơi, rốt cục khôi phục tâm tình, nhưng vẫn còn tức giận ngực phập phồng kịch liệt, cố gắng giữ khẩu khí bình thường của mình, thản nhiên nói:

- Hết thảy quá trình nơi đây, ta đều tận mắt nhìn thấy, ngươi nói thêm cái gì cũng mặc kệ! Chỉ cần ta bắt được ngươi, tìm ra binh khí của bọn hắn trên người ngươi, tất cả hiểu lầm đều có thể rõ ràng chân tướng!

Quân Mạc Tà cười ha ha, cười đến chảy cả nước mắt, ngặt nghẽo nói:

- Ngài nói ngài sống trên một ngàn tuổi đúng không? Ngài kêu bọn người Hải Vô Nhai cũng là kêu tiểu tử kia, có phải hay không? Như vậy ta cũng có thể dễ dàng đoán được: Thực lực của ngài chắc hẳn là vượt rất xa vài vị Thánh Hoàng kia?

- Đó là hiển nhiên! Lấy đạo hạnh của bọn chúng làm sao có thể đánh đồng cùng ta?

Nàng kia hừ một tiếng hơi hơi ngẩn đầu, nói bằng một giọng mang cả kiêu ngạo lẫn một chút e dè, nàng nghĩ đến Quân Mạc Tà rốt cuộc hiểu rõ mình đáng sợ, không khỏi trong lòng thả lỏng, lại có chút đắc chí.

- Ngài đồng ý với suy đoán đầu tiên của ta, vậy ta đây mạn phép suy đoán tiếp lần thứ hai, bọn hắn đều là cường giả bậc Thánh Hoàng! Mà ta chỉ là một Tôn Giả tam cấp, ngài lợi hại hơn hẳn mọi người, lại đứng xem diễn biến do ta sắp đặt, tại sao lúc ấy không bắt lấy ta, vạch trần âm mưu của ta đây? Suy đoán thế này, ngài có ý đồ riêng gì a?

Quân Mạc Tà mỉm cười.

- Cái gì…Suy đoán! Tất cả đều sai! Nếu không phải tên khốn Cửu U Thập Tứ Thiếu kia trên đường đều chú ý ta, ta như thế nào lại không bắt lấy ngươi? Ngươi cho là kỹ xảo cổ quái kia thật sự hoàn hảo sao?

Nàng kia bị một câu của hắn chọc đến vết thương, không khỏi lông mày dựng lên, tức giận nói.

- Cửu U Thật Tứ Thiếu? Hắn cũng nhúng tay vào việc này sao?

Chuyện này, Quân Mạc Tà lại thực sự chấn kinh. Chẳng lẽ tên kia vẫn luôn luôn không có rời xa, vẫn luôn luôn theo sau mình?

Nàng kia hừ một tiếng, trên khuôn mặt xinh đẹp âm tình bất định.

Nữ tử này tên là Kiều Ảnh, những gì nàng nói, chân chính không có nửa điểm giả dối.

Nàng chính là trời sinh tuệ nhãn, cũng chính là cái mà người ta xưng tụng là “mắt âm dương” có thể thấy được hết thảy mọi tai họa, ở nàng về sau lại dần dần phát triển, nhất là tu luyện huyền công thành công, phần kỹ năng trời sinh này lại theo sự tiến bộ của huyền công mà dần dần thăng cấp, tinh tiến.

Một lần cơ duyên xảo hợp, một vị tiền bối của nàng đội nhiên phát hiện, Kiều Ảnh trời sinh tuệ nhãn, lại có thể có công dụng hữu hiệu, vì thế hắn liền bắt chước một chút độn thuật của dị tộc nhân, thử tiểu cô nương này ngay lúc đó!

Kết quả không cần nói cũng biết, nàng hoàn toàn có thể nhìn thấu được độn thuật của dị tộc nhân!

Vị tiền bối này mừng rỡ như điên!

Từ đó về sau, bắt đầu cuộc sống vô cùng vinh quang cũng cực kỳ đau khổ, cô độc của Kiều Ảnh!

Cũng chính bởi vì tuệ nhãn của nàng là vũ khí độc đáo dùng để đối phó với dị tộc nhân, cho nên, phía Thiên Thánh Cung đã sớm tiếp nhận nàng, trở thành người thủ hộ, thậm chí không tiếc vốn gốc, liền để nàng phục dụng một lần thất thải Thánh quả cùng Linh Lung liên, bảo trì sinh mệnh lực dồi dào cho nàng. Để nàng ứng phó Đoạt Thiên chi chiến! Đến

tận bây giờ đã một ngàn năm tuổi! Đúng thật là yêu nữ ngàn năm chân chính!

Có thể mỗi lần, mỗi năm trăm năm phục dụng một lần thất thải quả cùng Linh Lung liên, giữ vẻ thanh xuân vĩnh viễn, càng có thể nhờ thế gia tăng năm trăm năm huyền lực, cảnh giới hiện tại của nàng, người thường sớm đã không thể tưởng tượng nổi!

Đến thời điểm này, nàng trước sau đã phục dụng ba lần thất thải quả cùng Linh Lung liên, bản thân mình một ngàn năm tinh thuần công lực lại được thêm một ngàn năm trăm năm công lực, cộng cả thảy lại cơ hồ là hai ngàn sáu trăm năm công lực. Chỉ lấy riêng trình độ huyền lực thâm hậu mà tính toán, thật sự là người mạnh nhất thiên hạ! Cho dù là Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng sợ không thể bì kịp!

Nhưng có lợi thì cũng có hại, nàng mặc dù trời sinh có thể nhìn thấu độn thuật nhưng bản lĩnh kia cũng có một khuyết điểm rõ rệt, chính là trong thời gian nàng thi triển tuệ nhãn, cần tiêu hao gấp mười lần so với chiến đấu thong thường, sau mỗi lần sử dụng, phải điều dưỡng một thời gian rất dài!

Hai lần Đoạt Thiên chi chiến, nàng đều sử dụng kỹ năng tuệ nhãn cơ hồ đều là vượt qua khả năng chịu đựng, dẫn đến nguyên khí đại thương. Hơn nữa, công dụng của loại tuệ nhãn này, có thể nói là một loại năng lực hại người hại mình, nếu không phải vì Đoạt thiên chi chiến, chỉ sợ nàng đã sớm tự mình phế bỏ năng lực tuệ nhãn này!

Loại năng lực này, tất nhiên là vô cùng mạnh mẽ, nhưng mọi người đặt mình vào một hoàn cảnh khác suy nghĩ một chút sẽ biết. Tuệ nhãn, chính là có thể nhìn thấu tai họa! Có thể tưởng tượng, trong mắt người bình thường đây là một địa phương không một bóng người, nhưng trong mắt nàng lại nhìn ra nhốn nha nhốn nháo giống như đang họp chợ vậy!

Hơn nữa những người này vốn không nên thuộc về thế giới này! Bởi vì họ… tất cả đều là người đã chết!

Cái loại cảm giác này, quả thực suy nghĩ một chút cũng làm cho con người ta nổi điên, điều này làm cho một cô gái bình thường như thế nào chịu nổi? Càng không nói nàng đã sống như thế hơn một nghìn năm!

Có thể nói, cho tới bây giờ, Kiều Ảnh không phát điên, không suy sụp, thần kinh của nàng có thể coi là cực kỳ mạnh mẽ rồi!

Hơn nữa, vì tuệ nhãn, cũng vì Đoạt Thiên chi chiến, Kiều Ảnh đã đánh mất điều may mắn cơ bản nhất của một nữ tử bình thường, đó là: Thành thân, lập gia đình!

Nàng không thể!

Bởi vì, tuệ nhãn yêu cầu cơ bản chính là tuyệt đối bảo trì thân thể thuần âm, tuyệt đối thuần khiết! Một khi mất đi tấm thân xử nữ, như vậy, năng lực tuệ nhãn cũng vì thế mà triệt để biến mất!

Cho nên, nữ tử thông thường đều phải trả qua chuyện tình cảm, tình yêu, hoa tiền tập hạ khanh khanh ngã ngã (Biên: Một quyển tiểu thuyết nổi tiếng của tác giả Lý Hiểu Manh), đều bình thường nhất mà quyển sách này đề cập đến, đó là cảm giác chết đi sống lại vì tình yêu, Kiều Ảnh này lại không có cơ hội nếm trải…

Nàng chỉ có thể luôn luôn cô độc, vẫn duy trì một mảnh băng tâm!

Cơ hồ có thể nói, vì nữ tử tên gọi Kiều Ảnh này, là một người chân chân chính chính hi sinh vì Huyền Huyền đại lục, vì thiên hạ muôn dân! Là người phải hi sinh lớn nhất cho đại lục này!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 133: Tắm Rửa, Rình Coi…

Mắt nhìn thấy thân nhân của mình trải qua sinh lão bệnh tử, chính mình lại hoàn toàn bất lực, mắt thấy hậu bối nhiều đời sanh con dưỡng cái, sau đó an nhàn, yên tĩnh hưởng thiên luân, cuối cùng lại hóa thành một nắm đất vàng, như thế vòng đi vòng lại, luân hồi không ngừng…

Mà chính mình chỉ có thể vũng bền cùng thiên địa mênh mông, yên lặng, cô độc trải qua một ngày lại một ngày, một năm lại một năm… Thậm chí một đời lại một đời…

Chuyện này đối với một vị nữ tử xinh đẹp thế này mà nói là tàn nhẫn đến mức nào? Nhưng nàng, lại không thể không chịu được! Bởi vì Đoạt Thiên chi chiến cần nàng! Thiên hạ muôn dân cần nàng!

Đoạt Thiên chi chiến nếu không có Kiều Ảnh, không biết sẽ chết thêm bao nhiêu người, thậm chí có thể đã thất bại, mà không phải thất bại chỉ một lần!

Vì Kiều Ảnh có thể bảo trì tâm cảnh, nàng thông thường đều ở lại Thiên Trụ Sơn một mình lẳng lặng vượt qua một thời gian dài đáng kể! Mà ở mảnh đất cao hàn đó, cho dù là quỷ hồn cũng không đến được, năm rộng tháng dài, cứ như vậy cách biệt tại đây, tuy rằng là đã là một bà cô hơn ngàn năm tuổi nhưng tâm tình vẫn bình lặng như nước, thủy chung thuần khiết như xưa! Có thể…vị lão tiền bối hơn một ngàn năm tuổi này, về phương diện đối nhân xử thế, còn không bằng một tiểu cô nương lần đầu bước vào đời!

Bởi vì… thế tục trong trí nhớ của nàng, tổng cộng chỉ có vài năm ngắn ngủi, hơn nữa lúc đó nàng vẫn còn nhỏ, từ lúc trưởng thành nàng đã một mực ngăn cách ở địa phương đó yên ổn luyện công, sau đó tham gia Đoạt Thiên chi chiến, rồi lại trở về tiếp tục tu luyện…

Lúc này Thiên Thánh Cung cử người xuất thế, âm thầm tuần tra cũng là bảo hộ người Thánh Địa, cũng không hiểu tại sao, Kiều Ảnh luôn luôn không quan tâm sự đời bất ngờ chủ động xin đi trước giết giặc, hơn nữa thái độ dị thường kiên quyết!

Trước đó, nàng đã một mình ở trên Thiên Trụ Sơn nghĩ ngơi suốt bốn trăm năm!

Cũng là bất đắc dĩ, hơn nữa sớm biết Kiều Ảnh tu hành tuệ ảnh tinh tiến, hiện tại đã sắp tiến triển đến cảnh giới có thể thuần thục khống chế được tự nhiên, cho nên chấp nhận thỉnh cầu của nàng, nhưng cũng bởi vì việc này, lại vừa phái ra hai vị cao thủ đi cùng.

Kiểu Ảnh, đúng là tuyệt đối không thể có chuyện xảy ra!

Kiều Ảnh sau khi tới Cúc Hoa thành, nàng đơn giản, chỉ biết là nhất định phải làm tốt công việc của mình, cực kỳ tận chức tận trách. Cơ hồ thần thức luôn đi theo trên người vài vị Thánh Hoàng của Tam Đại Thánh Địa, cho nên phía bên này có chuyện dị thường, nàng ngay lặp tức chạy đến.

Thời điểm nàng đến, đúng là lúc Quân Mạc Tà trêu cợt Bạch Kỳ Phong rồi sau đó lại trộm đi bọc hành lý của Hải Vô Nhai! Nàng nhìn thấy rõ ràng không có bóng người ở đây, nhưng sực tình quỷ dị bực này, theo bản năng nghĩ tới kỹ xảo ẩn thân của dị nhân tộc, vì thể chuyển động tuệ nhãn!

Vừa vặn nhìn thấy được hành động lén lút của Quân Mạc Tà!

Âm Dương Độn dĩ nhiên là phương pháp thần công tuyệt đỉnh thiên hạ, nếu quả thật cảnh giới chưa đến mức cao thâm, cho dù là tuệ nhãn

cũng không thể nào phát hiện được, nhưng cấp bậc của Quân đại thiếu vẫn là quá mức yếu kém, đối mặt với Kiều Ảnh tu vi vượt qua haai ngàn năm trăm năm, kỹ năng tuệ nhãn cực kỳ mạnh mẽ, “tuyệt chiêu cực phẩm” chưa bao giờ thất thủ – Âm Dương Độn rốt cục cũng lần đầu thất thủ!

Kiều Ảnh hiểu rõ mấu chốt trong đó, nên chính mình phải ra mặt cảnh cáo, bóc trần gian mưu của Quân đại thiếu, đúng lúc đó, nghe được một thanh âm âm trầm:

- Ngàn vạn lần không được lên tiếng, nếu cô nương không cẩn thận phát ra một chút âm thanh, bổn công tử cũng chỉ phải lạt thủ tồi hoa! (Ra tay ác độc vùi hoa dập liễu)

Cùng lúc đó, một thanh lạnh lẽo Cửu U Hàn Nhận để ngang trên cổ nàng…

Cái thanh âm này vừa ra, Kiểu Ảnh tức thì đã biết, người này chính là họa lớn trong lòng Tam Đại Thánh Địa - Cửu U Thập Tứ Thiếu!

Kiều Ảnh nửa điểm cũng không nghi ngờ thân phận của người phía sau, bởi vì chỉ có Cửu U Thập Tứ Thiếu mới sử dụng loại Cửu U Hàn Nhận khác lạ nhất Huyền Huyền đại lục này, cũng chỉ duy nhất có Cửu U Thập Tứ Thiếu trên người mới có cực độ âm hàn Huyền Âm Khí bực này! Khiến nàng hết sức không thoải mái.

Mà ở đây còn có một điểm quan trọng hơn, lấy thực lực của Kiều Ảnh mà nói, ngoài Cửu U Thập Tứ Thiếu ra, thật đúng là hiếm có người có thể chế trụ nàng, cho dù đánh lén cũng không được, phần tự tin này Kiều Ảnh phải có…

Mà nàng hiện tại, hiển nhiên đã bị địch nhân lớn nhất khống chế…

Cái này cũng do kinh nghiệm giang hồ của nàng quá ít, nếu không, cho dù lấy thực lực lúc trước của Kiều Ảnh, Cửu U Thập Tứ Thiếu tuyệt đối không phải là đối thủ, thậm chí hai người cũng không có cùng một

cấp bậc, vốn dĩ bản thân Kiều Ảnh đã vượt qua hai ngàn năm công lực tinh thuần, tại sao bị người ta tiếp cận phía sau, cũng không có phát giác, càng không dễ dàng bị chế phục…

Thật sự là nàng nhìn thấy rất nhiều việc Quân Mạc Tà sắp đặt, lại thêm lúc ấy trong lòng lửa giận ngất trời, gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây, toàn bộ sự chú ý của nàng đã bị thu hút ở đây, trong lúc nhất giới không có để ý bên cạnh…

Hơn nữa nàng đối với hành vi hiểm ác của Quân Mạc Tà đã căm giận đến cực điểm, lúc này mới bị Cửu U Thập Tứ Thiếu dễ dàng như thế, không một chút tiếng động chế trụ…

- Đừng nhúc nhích, hảo hảo nhìn lên, một vở kịch khó như vậy, chính là ngàn năm hiếm có, nếu như bị ngươi phá rối mà kết thúc, thật sự rất là tiếc nuối!

Cửu U Thập Tứ Thiếu cứ thế mà nói.

Từ phía sau, nơi mà Kiều Ảnh không thể nhìn thấy, đôi mắt hắn nháy lên cực kỳ hứng thú, khen:

- Tiểu tử này thật là âm hiểm, cũng đủ tà, bổn công tử quả thực rất thích tiểu tử này, làm tốt lắm, giết chết bọn ngụy quân tử kia, bổn công tử làm sao lại không nghĩ ra biện pháp này…

Như Quân Mạc Tà suy đoán, xác thực Cửu U Thập Tứ Thiếu luôn đi theo sau Quân Mạc Tà, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một thiếu niên như thế, Cửu U Thập Tứ Thiếu lại há có thể hoàn toàn không có hoài nghi?

Hắn thật sự bất kể như thế nào cũng muốn tìm ra lai lịch của Quân Mạc Tà!

Lấy thực lực mạnh mẽ của Cửu U Thập Tứ Thiếu, cùng chênh lệnh lớn lao với Quân Mạch Tà, hắn tự nhiên đã trở thành một người duy nhất

trên thế gian, theo dõi Quân Mạc Tà nhưng lại không bị đại thiếu gia phát hiện….

Vì thế, Quân đại thiếu ở phía trước giở thủ đoạn đùa giỡn, mà Cửu U Thập Tứ Thiếu lại ở ngay phía sau tùy tiện đi theo sau mông hắn nhìn vào, càng xem càng thấy vui mừng, chỉ cảm thấy tiểu tử này âm hiểm cay độc, thật sự là đúng với khẩu vị của mình…

Sau đó hắn nhìn thấy Quân Mạc Tà không ít lần không hiểu sao lại biến mất, sau đó lại thành công lợi dụng cái gọi là “Không Linh Thể Chất” làm cho Triển Mộ Bạch cùng phía Huyển Phủ trở mặt thành thù, sau đó lại có thể khơi mào Hải Vô Nhai Hà Tri Thu cùng Huyễn Phủ hoàn toàn chấm dứt…

Nhưng việc làm ở trên, không khỏi làm Cửu U Thập Tứ Thiếu đối với tiểu tử này càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Tuy rằng trong đó có nhìn thấy hắn lợi dụng tên tuổi của mình đi dọa nạt Triển Mộ Bạch, nhưng Cửu U Thập Tứ Thiếu hoàn toàn không có ý vạch trần hắn, dọc đường đi giống như xem một vở tuồng thông thường, trong lòng cực kỳ thỏa mãn.

Còn nữa, thời điểm Quân Mạc Tà đột nhiên xuất ra Cửu U Hàn Nhận, Cửu U Thập Tứ Thiếu rốt cục xác định được một chuyện: Tiểu gia hỏa này, chắc chắn có quan hệ với “Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia” kia!

Điều này làm cho Cửu U Thập Tứ Thiếu rốt cuộc hiểu rõ, người này vì sao có khả năng như vậy, vì sao có thân pháp ẩn thân thần diệu như vậy, hết thảy phát sinh từ chỗ này, đều tại vị “Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia” kia!

Nhắc tới tên này, Cửu U Thập Tứ Thiếu cảm thấy có chút đau đau…

Lão tử bài danh thứ mười bốn, ngươi lại có thể dám xưng thứ nhất, ta là Cửu U, vốn là ngầm, ngươi lại là Cửu Tiêu, là bầu trời, ta là “Thiếu”

mà ngươi lại là “Gia”, con bà nội nó, quả thực là đã chiếm tiện nghi lớn của lão tử ….

Nhưng Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không thể làm gì được, bởi vì, Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia, tên này nghe nói là do người Tam Đại Thánh Địa “tặng cho”… Hơn nữa nguyên nhân căn bản nhất, lại là vì mình! Làm cho mình sau này nghe đến tên này liền tự động đi tìm Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia gây phiền phức…

Ta Thập Tứ Thiếu anh minh thần võ bực này làm sao có thể phạm sai lầm “cấp thấp” này? Cho nên Cửu U Thập Tứ Thiếu quyết định kiên quyết bỏ mặc! Cho dù là tính sổ cũng sẽ chỉ tìm bọn người Tam Đại Thánh Địa! Bọn hắn… mới chính là đầu sỏ gây nên….

Hơn nữa, Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia lần trước trợ giúp mình phá tan phong ấn, bất luận nguyên nhân hắn làm như thế là vì cái gì, như thế nào cũng có thể coi như mình đã nợ nửa điểm nhân tình, huống chi giữa hai người có có cái ước hẹn…

Mà tên tiểu bối trước mặt đang mượn dùng tên mình làm xằng làm bậy…Coi như là hậu bối của cố nhân….

Không nói cái khác, chỉ nói vở tuồng kinh điển này, giả mạo cũng quá hay!

Nếu vở tuồng như vậy có diễn ra vài lần… Thế thì có giả mạo ta thêm vài lần cũng không sao….

Hơn nữa, việc người này làm, cũng đúng với ý mình. Quan hệ Tam Đại Thánh Địa cùng Phiêu Miểu Huyễn Phủ tan vỡ hoàn toàn càng tốt, tốt nhất là sau đó Tam Đại Thánh Địa cũng triệt để tan vỡ một lần nữa, đây mới thật sự là đã ghiền…

Như vậy, chính mình có thể từng bước từng bước ung dung thu thập tàn cuộc…

Cho nên chuyện như vậy, Cửu U Thập Tứ Thiếu như thế nào cho phép Kiều Ảnh này phá hư?

Dĩ nhiên là không thể!

Trơ mắt nhìn Quân Mặc Tà quấy rối tứ phía, sau đó chín vị Thánh Hoàng trở mặt thành thù, đã muốn cùng đi ra ngoài quyết chiến một phen; Kiều Ảnh gấp đến độ phải nổi điên, cơ hồ không tiếc liều mạng phản kháng, Cửu U Thập Tứ Thiếu lại cùng lúc đó buông tay nàng ra, sờ sờ môi dưới nói:

- "Tà Quân uy vũ", thật không sai. Xem tiểu tử này diễn trò quả nhiên là một thú vui a, việc còn lại cơ bản bổn công tử không cần quan tâm, trở về, hay nhận tổn thương, thì xác định đi, chứ tên tiểu tử này mất công sức lớn thế, ta không thể để điều đáng tiếc xảy ra….

Nói xong, Cửu U Thập Tứ Thiếu lại đột nhiên biến mất bặt vô âm tín! Chỉ để lại một thân thể Kiều Ảnh gần như cứng ngắt, nghiến răng cơ hồ cắn nát cả răng!

Nàng nóng lòng muốn xoay chuyển tình thế, vội vàng ra khỏi thành tìm kiếm, đến thời điểm tìm thấy, vài vị Thánh Hoàng kia đã sớm đánh nhau xong. Kiều Ảnh đang do dự nên xử lý chuyện này như thế nào, lại phát hiện Quân đại thiếu mặt xám mày tro một thân tanh tưởi trên đường…

Vì thế Kiều Ảnh liền lặng lẽ theo sau, dự định tìm cho ra người chủ mưu, nàng như thế nào cũng không thể tin, tên thiếu niên miệng còn chưa dứt sữa này, tự mình có thể nghĩ ra sự kiện châm ngòi ác độc như vậy!

Nào biết đi theo người này một hồi, tiểu tử này lại có thể hoàn toàn không có bất kỳ lo lắng gì, thuần thục một hai cái công phu liền cởi sạch toàn bộ, mà trong lúc đó lại còn ngoáy ngoáy cái mông trắng hếu mấy cái mới nhảy xuống nước….

Kiều Ảnh luôn luôn đi theo phía sau hắn, mở to hai mắt cẩn thận truy tìm, Quân đại thiếu gia lại nhanh như chớp, Kiều Ảnh chính là như vậy nhìn thấy rành mạch rõ ràng….

Kiều Ảnh sinh sống đã hơn nghìn năm, rồi lại gặp qua trường hợp bực này? Chỉ một thoáng xấu hổ rồi cả khuôn mặt đỏ bừng, cả người phát sốt đành phải quay lưng không nhìn, trong lòng cũng mắng không ít câu: Không biết xấu hổ! Đăng đồ tử! Lưu manh! Đê tiện….

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 134: Nàng Yêu Ta Ở Điểm Nào? Ta Sẽ Sửa Để Không Yêu Ta Nữa!

Đừng vì tu vi cùng tuổi của nàng mà lầm tưởng nàng thật sự là lão yêu quái ngàn năm, ở phương diện khác định lực cũng bình thường, ngay cả so với một tiểu cô nương tầm thường cũng không hơn, thậm chí còn không bằng, đây cũng là do bối cảnh đặc biệt mà nàng đã trải qua gây nên, không phải do nguyên nhân gì khác!

Thật vất vả đợi cho cái tên gia hỏa vô cùng bẩn thỉu kia tắm rửa xong, nghe được tiếng hắn lên bờ, lại ngây người một hồi, Kiều Ảnh phỏng chừng lúc này hắn đã mặc xong quần áo, mới quay đầu lại nhìn nhìn.

Thế nhưng vừa nhìn không sao cả, liền đúng dịp trông thấy Quân đại thiếu trần truồng đứng ở bờ sông, đối mặt với ánh trăng, tự tin ngắm cảnh mà không thèm mặc quần áo….

Liên tục hai lần rơi vào trường hợp xấu hổ, hơn nữa hiện tại, Quân đại thiếu trước sau đối với nàng lại coi khỏa thân không tính là bí mật gì… Kiều đại mỹ nữ tức giận muốn phát điên lên…

Tiểu tử này, tại sao vô sỉ như vậy! Chẳng lẽ bị điên sao?

Nếu như nàng hỏi như vậy, Quân đại thiếu tất nhiên sẽ nói năng rất hùng hồn đầy lý lẽ: Làm sao? Trên người dơ bẩn, còn không cho tắm rửa sao? Nếu tắm rửa, chẳng lẽ không cởi quần áo? Tắm rửa xong, như thế nào cũng phải hong khô nước trên người chứ? Nếu không sao lại không mặc quần áo? Bây giờ đã hơn nửa đêm, ta trần truồng chỗ hoang vắng thế này thì có sao?

Ai mà biết đoán được, ở một nơi núi non hoang sơ này, đêm hôm khuya khoắt còn có một vị mỹ nữ đang rình ta tắm rửa?

Rốt cuộc là ai vô sỉ hơn đây?

Thật là nói đi cũng phải nói lại, với tính cách của Quân đại thiếu, nếu biết có mỹ nữ nhìn lén mình tắm rửa, chỉ sợ lại càng không chịu mặc quần áo, ta là một đại nam nhân, có nữ nhân, còn lại là một nữ nhân xinh đẹp nguyện ý thưởng thức thân thể ta, đây là việc không sai – hảo sự đến, bày ra cũng không có thiệt thòi…

Kết quả là, một bên cố ý, một bên vô tình, cuối cùng bây giờ sự tình lại tiến triển đến mức thực xấu hổ, tình cảnh hết sức tế nhị…

Ven sông, một nam một nữ ở đây mắt to trừng mắt nhỏ, đối mặt nhìn nhau. Quân đại thiếu gia thì đang suy nghĩ làm cách nào để thoát thân, Âm Dương Độn của mình đã bị người trước mắt phá giải, nếu có cử động nữa liền dùng Hồng Quân tháp thoát thân, những lá bài tẩy của mình không còn nhiều lắm, mà vị Kiều đại mỹ nữ kia, lại đang nghĩ rốt cuộc như thế nào mới có thể đem tiểu tử này trở về, thế nào mới có thể làm hắn thành thành thật thật cúi đầu nhận tội, chính mình lại không có chứng cứ…

Vừa mới mặc quần vào, thân trên còn lộ ra, Quân đại thiếu gia tâm tư đã thay đổi thật nhanh.

Nghĩ đến Cửu U Thập Tứ Thiếu lại trên đường đều theo sau mình, nhưng cũng không có làm gì… Như vậy ngoài chuyện tình mình đã đoán trước được, đối với kế hoạch kế tiếp của mình có thể có ảnh hưởng gì không đây?

Nghĩ đi nghĩ lại không khỏi có chút dở khóc dở cười, mình thì cáo mượn oai hùm, lợi dụng tên tuổi Cửu U Thập Tứ Thiếu trắng trợn, hết sức thêu dệt mọi chuyện, lại còn sử dụng hết mọi mánh khóe, đem tội lỗi đổ lên người Cửu U Thập Tứ Thiếu….

Nhưng bây giờ mới biết được, thì ra người mình luôn luôn muốn hãm hại kỳ thật lại luôn ở phía sau mình, nhìn thấy rõ rành rành mạch mọi bước hành động của chính mình…

Cái này là chuyện gì đây?

Người ta nhất định tự cao thực lực cao thâm, không để ý những chuyện này! Nhưng người ta không để ý là một chuyện, chính mình làm liên lụy người lại là một chuyện khác, cái này có vẻ như là một chuyện nhưng thật ra lại là hai chuyện, nếu Cửu U Thập Tứ Thiếu sau này tìm mình tính sổ, lấy thực lực của mình trước mắt, chỉ sợ không đủ a!

Quân Mạc Tà cười khổ một tiếng, thầm nghĩ chính mình hai đời xuyên việt đến nay, có vẻ như mọi thứ đều thuận buồm xuôi gió, đến mực khinh thường thiên hạ quần hùng, tối nay nhìn như mọi thứ hết thảy đều ở trong lòng bàn tay, kì thực đã có ba việc sai sót thật lớn…

Thứ nhất, chính mình đạo diễn toàn bộ vai võ phụ, Thánh hoàng chiến Thánh hoàng, Huyễn Phủ một bên lấy bảy địch hai, thực lực hơn xa, vốn tưởng rằng hai vị đại Thánh Hoàng kia tuyệt đối không thể chạy trốn, không nghĩ tới người ta tâm cơ hơn xa dự tính của mình, không những không rơi xuống hạ phong, còn lấy một chiêu”Mưa bùn” làm trên một khuôn viên lớn, thành công trốn thoát, thậm chí còn bao phủ luôn cả “đạo diễn” là hắn!

Thứ hai, phương diện Tam Đại Thánh Địa lại có một nhân vật như thế, lấy “Tuệ nhãn” trong truyền thuyết phá giải Âm Dương Độn chưa bao giờ thất thủ của mình, đặc biệt hơn lại còn hiểu rõ những việc mình làm trước đó!

Mà sai lầm lớn nhất, lại là điều thứ ba, chính mình lợi dụng danh nghĩ của Cửu U Thập Tứ Thiếu để đạo diễn ra vở tuồng này, lại không biết hết thảy những việc mình làm hắn đều thấy rõ hết cả, thậm chí nếu không có vị này giúp đỡ, chính mình sớm đã bị đối phương bắt quả tang rồi!

Nhìn như diễn xuất gần như hoàn mỹ, cẩn thận tính toán, đúng là sơ hở nhiều hơn, còn phải nhận của người ta một khoản lớn lao nhân tình, thất bại a!

Quân đại thiếu suy nghĩ rất nhiều về chuyện đã xảy ra, ánh mắt lại chuyển hướng sang Kiều Ảnh, lúc này mới phát hiện nữ nhân này vẫn đứng ở trên cao như vậy, chau mài, tựa hồ như nghĩ đến một chuyện tình không thể thông suốt, trên mặt khi thì hoang mang, khi thì ngẩn ra, hết thảy những biểu tình này, cái gì là thả hồn du ngoại, cái gì là mất hồn mất vía, chính là biểu hiện của vị lão tiền bối này, lại có thể tại thời điểm này chính bản thân rơi vào trạng thái xuất thần…

Quân đại thiếu vốn có điểm buồn khổ giờ lại không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười!

Lão tiền bối bản thân mình có vẻ đã gặp được không ít, nhưng lão tiền bối mơ mơ màng màng như thế này... vẫn là bình sinh lần đầu tiên nhìn thấy.

- Trán… vị cô nương kia, nếu không có chuyện gì để nói thì tại hạ muốn được cáo từ.

Quân Mạc Tà ho một tiếng, nữ nhân trước mặt này, chính mình cũng không thể dính vào.

Hơn nhau những mấy trăm tuổi, tuy rằng xưng hô như thế nhưng tính ra theo lời nàng nói thì so với các lão gia hỏa mấy trăm năm tuổi còn muốn lớn hơn, thậm chí có thể còn lớn hơn rất là nhiều… Nhưng cũng không biết đây có phải là sự thật không…

- Cáo từ? Ân, ngươi không thể đi!

Bị một câu của Quân Mạc Tà bừng tỉnh, Kiều ảnh lập tức phản ứng, phát hiện chính mình lại có thể ngay tại nơi quan trọng như thế này mà thất thần, không khỏi trên mặt nóng lên, vội vàng ho khan hai tiếng để che dấu, sau đó mới khôi phục lại tư thế trong trẻo nhưng lạnh lùng

thanh nhã, khuôn mặt lạnh lùng, ra dáng một cao nhân tiền bối, thản nhiên nói:

- Còn muốn chạy…Còn chưa được, ngươi không cho ta một công đạo hài lòng, như thế nào nói đi là đi?

Quân Mạc Tà để lộ ra bộ dạng hoảng sợ, hai tay run run:

- Cô nương, ta thật sự vô tội… Ta không làm cái gì với cô, dựa vào đâu cô bắt ta chịu trách nhiệm?

- Ngươi chính là người phải chịu trách nhiệm! Ngươi làm ra chuyện tình bực này, chẳng lẽ còn không chịu trách nhiệm sao?

Kiều Ảnh không chút nào phát hiện ra trong lời nói của Quân Mạc Tà có cạm bẫy, thấy Quân Mạc Tà sợ hãi chịu thua, không khỏi dương dương tự đắc, càng không bỏ qua cho hắn.

- Ta chỉ biết… Ta chỉ biết ta không thể lớn lên quá đẹp trai a…

Quân Mạc Tà im lặng nhìn trời, gần như bằng một giọng vừa kêu vừa gào, nói:

- Ông trời a, mặt đất a… Chẳng lẽ bộ dáng ta đẹp trai cũng là một loại sai lầm? Đây rốt cuộc là vì sao a? Thân thể làn da là do ba mẹ tạo ra! Ta thật sự không thể lựa chọn a! Thực sự không phải là ta muốn trưởng thành như vậy! Vì sao lại để cho ta mỗi ngày đều phải chịu cảnh nữ nhân đuổi theo buộc ta phải chịu trách nhiệm?

Kiều Ảnh một thoáng giận mình! Chỉ cảm thấy khuôn mặt của mình đỏ bừng lên, nóng như lửa đốt.

Tên đỗn đản này!

Quân Mạc Tà bộ dáng bi thương nhìn nàng, khóc lóc nói:

- Tỷ tỷ… ta thật không nghĩ tới, ta đã luôn hạ thấp như vậy rồi, từ một người vô cùng đẹp trai, cố tình làm ra mình là một người bình thường, vậy mà vẫn muốn ta phải chịu trách nhiệm, đến nỗi không tiếc chờ ta tắm ra, nhìn thân thể của ta, cô tại sao lại yêu ta… thật là ông trời trêu người, tạo hòa trêu người mà…. Ta, cảm ơn cô nương đã yêu ta, nhưng bây giờ ta không thể nhận tấm chân tình của cô… ta biết ta nói thẳng như vậy sẽ làm tổn thương cô… nhưng nếu sớm một chút cho cô biết rõ sự thật, bất luận là cho cô hay cho ta, đó đều là một chuyện tốt a !

- Ngươi…ngươi háo sắc! Ngươi đang ở đây nói bậy bạ gì đó…ai chờ ngươi tắm ra?

Thái độ giả vờ mạnh mẽ lãnh đạm của Kiều Ảnh chẳng biết đã sớm đi đâu mất, nàng tức giận đến mức cả người run rẩy, mặt mày u ám, nhìn tên vô sỉ trước mặt này, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm từng đợt…

- Cô nương! Ta thật lòng không lừa cô, ta thật ra đã có vợ rồi, lại không chỉ có một vợ, coi như cô không để ý, các nàng kia cũng sẽ để ý, đấu tranh sẽ không ngừng, tuy dây tình đã vướng thì khó gỡ, nhưng ta vẫn hi vọng cô nương có thể một đao cắt đứt nghiệt duyên này.

Quân Mạc Tà đột nhiên đặc biệt trịnh trọng nói, mang theo một loại khẩu khí tuyên bố, cả nước mắt cũng chảy xuống, hận như không thể không gặp nhau, gặp nhau thì đau khổ, ngang nhiên lẫm liệt mà nói.

Nói xong những lời này, hắn mặt liền biến sắc, tiếp theo trở thành bộ dạng khóc không ra nước mắt, giậm chân đấm ngực nói:

- Cô nương…cô nói cô yêu ta ở điểm nào? Ta sẽ sửa! Ta nhất định sửa, có được không?

- Sửa cái đầu ngươi!

Kiều Ảnh chỉ cảm lồng ngực bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung, lăng không bay lên, trong nháy mắt đến trên không nơi Quân Mạc Tà đang

đứng, hai tay ngọc thon thon, hướng về mặc Quân Mạc Tà hung hăng vỗ vào nhau.

Nếu mình còn không đem tên đáng giận trước mắt này đánh cho thành đầu heo, vị đại mỹ nhân này quả thực cảm thấy đây là một việc không thể tha thứ!

- A nha nha…

Quân Mạc Tà theo gó bay lên, gần như cùng một lúc bay ra vài chục trượng, hô to gọi nhỏ:

- Cô nương a, ta biết ta không chịu nhận tấm chân tình của cô là lỗi của ta, cô đối với ta có phần coi trọng, ái mộ ta, là ta may mắn! Nhưng thật sự ta không phải là người có thể hi vọng! Việc này thật sự không biết làm thế nào cho phải? Ta cũng biết đánh là thân, mắng là yêu…cô nương, cô xinh đẹp, quốc sắc thiên hương, nhưng trên đời này cóc ba chân khó tìm, nam nhân hai đùi lại rất hiếm… nàng tội gì phải đặt cảm tình vào một người đã có vợ như ta? Không đáng, không đáng a, cô hãy nghĩ thoáng một chút đi…

Kiều Ảnh mím chặt môi, đuổi lên theo sát, rõ ràng một câu cũng không nói. Nàng sợ rằng nếu mình mở miệng, liền sẽ không nhịn được lại vì cái loại này mà lần đầu tiên trong đời nàng sẽ nói qua một lần thô tục…

Gió to gào thét, che kín bầu trời, Quân Mạc Tà giống như cá gặp nước, vừa chợt đông vừa chợt tây, nhẹ nhàng né tránh, không ngờ lại không cảm thấy nửa điểm áp lực, không khỏi cảm thấy vị tiền bối này có chút hữu danh vô thực…

Bất quá, cô gái trước mắt này kình lực mỗi chiêu xuất ra, đều như gió to gào thét, như sóng dữ mênh mông, như sơn băng địa liệt! Hơn nữa, kình lực khổng lồ như vậy cũng chỉ ảnh hưởng ở trong phạm vi mấy trượng, bên ngoài mười trượng thậm chí ngay cả lá cây cũng không có nhúc nhích! Riêng phần công lực này, tuyệt đối là trên Thánh Hoàng,

thậm chí ngày trước ở phía dưới chứng kiến Cửu U Thập Tứ Thiếu, trình độ tuy rằng huyền diệu nhưng vẫn thua xa…

Nhưng vì sao có được huyền lực như vậy, các kĩ xảo sao lại kém như thế này đây?

Quân Mạc Tà vừa né tránh, trong lòng cũng rất là kinh ngạc.

Kiều Ảnh mắt lóe ra vẻ đắc ý, thầm nghĩ: Cho người một chút thời gian kiêu ngạo càn quấy đấy, chờ ta hoàn thành xong “Thiên la địa võng chường pháp” là có thể giam cầm ngươi, lúc đấy ngươi có mọc cánh cũng khó mà bay lên trời được!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 135: Thiên La Địa Võng Cũng Không Cản Nổi Ta Lách Mình Chạy Trốn!

Bộ chưởng pháp này của Kiều Ảnh, tên gọi là Thiên La Địa Võng, một chưởng cùng một chưởng trong đó có liên quan: Hơn mười chưởng xuất ra, liền hình thành ở trên không một vùng kín không có kẽ hở, cho dù là người giỏi tránh né thượng thừa ở trong vùng không gian này cũng vô dụng!

Kiều Ảnh tuy rằng có thể dựa vào "Tuệ nhãn" nhìn được chính xác nơi Quân Mạc Tà đang đứng nhưng cô cảm giác được, độn thuật của tên tiểu tử này có phần hơn cả dị nhân tộc, không chỉ hơn mà còn hơn rất nhiều, càng khó có thể đoán được.

Dị tộc nhân sau khi thi triển độn thuật, trong mắt mình nhìn thấy rõ ràng một thân người chân thực! Nhưng tên tiểu tử này sau khi thi triển độn thuật, chính mình nhiều nhất cũng chỉ có thể thấy được một bóng người lờ mờ mà thôi!

Nếu như muốn dùng không gian kỹ xảo có uy lực cường đại này, cũng cần phải tốn một khoản thời gian. Mà tiểu tử này tính cảnh giác thật sự quá cao, tin rằng chỉ cần mình khẽ động, hắn liền lập tức thừa dịp sơ hở này mà đào thoát, một kẻ giỏi khinh công, chính mình tuy rằng công lực vượt xa nhưng vẫn có phần không theo kịp, hắn lại còn am hiểu độn thuật, một khi tùy ý đi, chính mình chưa chắc có thể giữ hắn lại được.

Suy nghĩ tốt nhất, chính là tiến hành phương pháp ôn thủy nấu ếch, dùng thiên la địa võng chưởng, loại công phu bề ngoài có vẻ ôn hòa dày

đặc, chậm rãi để cho hắn buông lơi cảnh giác, đợi đến lúc hắn tỉnh ngộ, có muốn động cũng không động được, muốn chạy trốn thì đã trễ…

Thiên La Địa Võng chưởng pháp, chính là một vị tiền bối vì độn thuật của dị nhân tộc mà sáng tạo ra một bộ công pháp đặc thù, trong một lúc tức giận chưởng chưởng tương liên, có thể bao vây vị trí dị nhân tộc, kể cả ẩn thân biệt tích, đó cũng là dựa vào điều kiện khí cơ dẫn dắt, đánh vào địch nhân bị vây bên trong.

Nhưng mà loại chưởng pháp này yêu cầu cơ bản về huyền lực thật sự quá cao, cho dù là Thánh Hoàng, nếu muốn vận dụng Thiên La Địa Võng chưởng pháp mà nói, toàn bộ huyền lực nhiều lắm cũng chỉ đủ dùng trong một lần! Hơn nữa sau khi sử bụng, bởi vì kiệt sức, thông thường đều cùng địch nhân đồng quy vu tận, chẳng khác gì là một mạng đổi một mạng! Nhưng giờ phút này, Thiên La Địa Võng chưởng pháp ở dưới tay Kiều Ảnh, bằng vào căn cơ huyền lực thâm hậu tới cực điểm, đúng là hợp lại với nhau càng tăng thêm sức mạnh, không thấy một chút nào là quá sức, hết sức thuận lợi, thành thục!

Khóe miệng Kiều Ảnh lộ ra nụ cười lạnh, bàn tay trắng tuyết như ngọc tung chưởng, nhẹ nhàng bâng quơ vạch ra từng đạo hư tuyến, hơn nữa còn lưu lại một chưởng ảnh trắng như tuyết, kình lực khổng lồ kia, cứ như vậy chậm rãi dừng lại ở giữa không trung… Ngưng tụ… Dần dần hướng về trung tâm…

- Cô nương, cô rốt cục có mệt không vậy? Cô làm như vậy chính là hao phí công lực. Nếu mệt thì cô uống trước một ngụm nước đi?

Quân Mạc Tà một bên thoải mái né tránh, một bên nói không kiên nể gì.

Hắn đã nhìn ra, đối thủ trước mắt này, tuy rằng công lực thâm hậu đến mức không thể tưởng tượng nổi, nhưng căn bản lại không biết vận dụng, một chưởng lại một chưởng đều đánh vào chổ trống, cứ chiến đấu như vậy làm sao tiêu diệt được địch nhân? Hơn nữa, người này tự nhận

là một lão tiền bối sống hơn nghìn năm nhưng tâm tình so với một tiểu cô nương còn muốn trong sáng hơn, lại dễ dàng bị chọc giận…

Cho nên Quân Mạc Tà miệng lưỡi ba tấc không nát miệng lại phát huy công dụng… Sớm chọc giận cô ta, sau đó chính mình tìm thời cơ nhanh chóng chạy trốn. Bằng không, phía sau cứ có một vị lão yêu quái đi theo, còn có thể nhìn thấu được Âm Dương Độn của mình…Loại cảm giác này thật là đáng sợ!

Kiều Ảnh hừ lạnh một tiếng, động tác trong nháy mắt gia tăng thêm, nhưng vẫn không đánh trúng người!

Quân Mạc Tà ngửa người một cái, tránh thoát một chưởng, đang muốn mở miệng tiếp tục trêu chọc, nhưng ngay lúc đó bất ngờ phát hiện, không khí từ phía trong nháy mắt trở thành thực thể… Cảm giác này, giống như là trên trời dưới đất đều trở thành bức tường ngăn cách, đem chính mình vây ở giữa, tuy rằng không giống với Thiên Địa Tù Lung trực tiếp cấm cố, nhưng cũng có cùng một loại cảm giác là không gian cầm cố đặc biệt, hỏng bét rồi….

Quân đại thiếu gia miễn cưỡng né tránh thêm hai chưởng nữa, cuối cùng hắn hoàn toàn không thể nhúc nhích…

Kiều Ảnh rốt cục dừng tay, ngửa mặt cười lạnh:

- Quân Mạc Tà, Thiên La Địa Võng chưởng pháp của ta thế nào? Thật sự không tệ phải không? Ngươi không phải lúc nãy miệng lưỡi lợi hại lắm sao? Tiếp tục nói thêm hai ba câu nghe một chút a.

- Quả thật không tệ! Không thể tưởng tượng loại chưởng pháp rắm thối này lại phù hợp với nữ nhân như thế, lại còn lợi hại nữa….

Quân Mạc Tà toàn thân bị giam lại trên không trung, tuy giận điên người nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười, ngả ngớn nói:

- Tốn nhiều công sức như vậy chỉ vì thi triển một công pháp cùng loại với Thiên Địa Tù Lung hay sao, đúng là chịu khó a?

- Ngươi nói không sai, đây quả thật là cùng một dạng với Thiên Địa Tù Lung, đều mang ý tứ trăm sông đổ về một biển! Nhưng tù lung này lại hoàn toàn do huyền lực tạo thành, không có sử dụng đến nửa điểm thiên địa chi lực! Loại công pháp này, vốn đặc biệt nghiên cứu để đối phó với bọn quái vật dị tộc tinh thông ẩn thân thuật! Quân Mạc Tà ngươi hiện tại cũng được hưởng đãi ngộ tương đương với Chí Tôn Thiên Nhẫn của bọn dị tộc! Ngươi cũng có thể cảm thấy tự hào rồi!

- Không cần! Không cần đem ta đánh đồng với bọn chúng! Tự hào cái gì?

Quân Mạc Tà giận dữ nói:

- Cô, nữ nhân này thật sự đáng giận! Lại cả gan dám đụng đến kiêng kị lớn nhất trong lòng ta!

- Mạo phạm, thì làm sao nào?

Kiều Ảnh hừ một tiếng, trên mặt rốt cục hiện lên thần sắc muốn nhanh chóng được trút giận, thân ảnh nhẹ nhàng bay lên, ngọc chưởng giơ cao, hung hắng hướng về phía Quân Mạc Tà mà đánh tới, giữa chừng nói:

- Ngươi không phải là có thể chạy trốn sao? Sao không tiếp tục chạy trốn đi?

Quân Mạc Tà nhìn thấy bàn tay của cô, trong mắt không có chút biểu cảm nào.

Ở thời điểm khi đánh đến gương mặt, Kiều Ảnh có một chút do dự ngoài ý muốn, nói:

- Chỉ cần ngươi đáp ứng quay về giải thích với mọi người hiểu lầm này, ta liền có thể đáp ứng không đánh ngươi. Hơn nữa sau đó, liền thả

ngươi ra, cho ngươi an toàn trở về, như thế nào?

- Không thể!

Quân Mạc Tà trừng mắt nói:

- Thà chết cũng không khuất phục!

- Nhưng ta thật sự không muốn thương tổn ngươi! Ta trước giờ tay chưa từng dính máu tươi, trừ bỏ dị nhân tộc, ta không muốn thương tổn bất cứ sinh linh nào của Huyền Huyền đại lục!

Kiều Ảnh cắn môi, nói:

- Các ngươi không có thâm cừu đại hận với nhau, hơn nữa vừa rồi ngươi cũng nói bọn họ đều là anh hùng trong Đoạt thiên chi chiến… Mà ngươi hiển nhiên cực kì chán ghét dị nhân tộc… Mọi người vì sao không thể cùng nhau hợp tác đây? Chúng ta đoàn kết với nhau, bảo vệ người đời không tốt sao? Coi như sau này không ai nhớ rõ chúng ta, nhưng chúng ta cuối cùng cũng góp một phần sức lực cho đại lục này! Quân Mạc Tà, ngươi nghĩ một chút xem. Ta lấy lấy danh hiệu Tuệ Nhãn La Sát phát thệ, chỉ cần ngươi chấp nhận, ta tất nhiên bảo đảm tính mạng ngươi an toàn, cho ngươi toàn thân trở về! Tam Đại Thánh Địa, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ người nào dám đứng ra ngăn cản!

Dừng lại một chút, cô lại nói tiếp:

- Chỉ cần ngươi nhận lời, ngay cả lúc vừa rồi ngươi đắc tội ta, ta cũng có thể bỏ qua, coi như không có chuyện gì phát sinh, thế nào?

Nói xong, cô gắt gao nhìn chằm chằm Quân Mạc Tà, trong ánh mắt lộ vẻ mong chờ. Dị nhân tộc vốn am hiểu ẩn thân độn thuật, nếu lần này bên mình có thể xuất hiện một cao thủ đột thuật hơn hẳn bọn hắn, đối với Đoạt thiên chi chiến, quả là đại phúc!

Cho nên, Kiều Ảnh có thói quen sớm lấy đại cục làm trọng, vẫn quyết định hết sức cố gắng, thuyết phục Quân Mạc Tà cả tà quy chính!

- Cô thật sự quá vĩ đại, nhưng cũng quá sức ngây thơ rồi!

Quân Mạc Tà có chút cảm thán, nữ nhân trước mắt này, rõ ràng một lòng một dạ vì Đoạt Thiên chi chiến, toàn tâm toàn ý vì thiên hạ nhân sinh, hoàn toàn không vì công danh lợi lộc, có thể nói là khiến người ta khâm phục! Đúng là giống như Mai Tuyết Yên ngày trước, thậm chí còn có phần cực đoan hơn!

Nhưng bên trong Tam Đại Thanh Địa…. người như thế này được bao nhiêu?

- Nếu mọi người đều giống như cô, trên đời này căn bản không có cái gọi là Đoạt Thiên chi chiến

Quân Mạc Tà thản nhiên nói:

- Danh hiệu anh hùng cũng không phải một đặc quyền, một lý do, bảo vệ thiên hạ muôn dân, cũng không phải là cái cớ có thể tùy ý giết người! Đoạt Thiên chi chiến, càng không phải là một tràng danh lợi… Đáng tiếc, người Tam Đại Thánh Địa tuy rằng cũng xem Đoạt Thiên chi chiến là trách nhiệm lớn nhất, nhưng lớn nhất, lại là ham muốn đen tối của cá nhân bọn hắn, tàn sát vô tội, tàn bạo vô lương, Quân Mạc Tà ta tuy rằng cũng không phải là một người tốt đẹp gì, cũng nguyện hết sức vì Đoạt Thiên chi chiến, nhưng bất kể như thế nào cũng khinh thường không bắt tay với bọn chúng!

Kiều Ảnh sắc mặt tức thì trầm xuống, cô nhìn Quân Mạc Tà, trong mắt chậm rãi xuất hiện một vẻ thương xót, chậm rãi nói:

- Việc đã đến nước này, ta không còn cách nào khác, ta không thể bởi vì tán thưởng ngươi mà ngồi nhìn bốn thế lực lớn tan rã, thứ cho ta đắc tội!

Chưởng của nàng hóa thành trảo, nhằm hướng ngực Quân Mạc Tà chộp tới.

Quân Mạc Tà cười ha ha, trên mặt hiện ra vài phần dịu dàng, nói:

- Cô và nàng ta, thật sự giống nhau a! Lời cô vừa nói… ta nhận ra được, hoàn toàn xuất phát từ tận đáy lòng. Cho nên… ta cũng sẽ không khiến cô quá mức khó chịu… Cáo từ!

Thân ảnh hắn chợt lóe, đang bị bao vây trong lồng thiên la địa lõng được hình thành một cách hoàn hảo từ huyền lực tinh thuần, hắn đột nhiên biệt tung biệt tích!

Kiều Ảnh chấn động, vội vàng thi triển tuệ nhãn lần thứ hai, xem xét kĩ càng xung quanh, nhưng mà khắp nơi vắng vẻ, hoàn toàn không có một bóng người; Quân Mạc Tà giống như chân chính tiêu thất vào hư không… Kiều Ảnh rõ ràng trông thấy, lần này Quân đại thiếu gia rõ ràng không thi triển độn thuật, mà vẫn hoàn toàn biến mất một cách thần bí!

Rốt cuộc đây là công phu gì thế?

Hơn nữa, còn có một đều quái lạ, chính là mỗi lần thi triển tuệ nhãn nơi thế tục, nàng đều trông thấy vô số quỹ hồn lưu lạc, nhưng lúc này ở đây, không thấy một chút gì cả, chỉ thấy chung quang tứ phía sương mù dày đặc!

Chuyện gì xảy ra thế? Chẳng lẽ quỷ hồn ở thế gian này cũng hoàn toàn tiêu thất sao? Nghĩ đến đây, trong lòng nàng ta không khỏi thoải mái…

Tuy rằng huyền công của nàng ta cao cường, trên đời hiếm có, hơn nữa có thể nhìn thấy hết thảy mọi tai họa, nhưng trong lòng nàng vẫn là một nữ nhân! Chỉ cần là nữ nhân, tuyệt đại đa số trên đời này, đối với “những thứ đó” sẽ cảm thấy căng thẳng, sợ hãi… Nếu có thể từ nay về sau không nhìn thấy chúng nữa, Kiều Ảnh cảm thấy lòng mình thoải mái hơn rất nhiều. Dù thế nào tâm hồn vẫn dựa trên tinh thần là chủ yếu…

Kiều Ảnh đang đắn đo, tuệ nhãn lại phát hiện trên không trung có rất nhiều bóng người cùng hướng về phía này bay đến, mỗi người sắc mặt

hờ hững, có người không có đầu, có người không có thân, không có đầy đủ tứ chi, cứ như vậy ở trên không trung chậm rãi bay qua …

- A!

Kiều Ảnh kêu lên một tiếng kinh hoàng, vội vàng giải trừ tuệ nhãn, thân ảnh chớp động, cực kỳ sợ hãi hướng về Cúc Hoa thành bay đi…

Sau một trận tưng bừng không vui vẻ gì, Tam Đại Thánh Địa đối với Phiêu Miểu Huyễn Phủ chỉ còn lại địch ý, trong lòng tam đại Thánh Hoàng cũng toàn là tức khí, sau khi trở về, ba người lập tức dùng bồ câu đưa tin, thông tri lên cao tầng của Thánh địa! Sau đó tập hợp mọi người lại, tuyên bố việc này.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 136: Diệt Môn.

Mọi người của Thánh Địa đều la hét:

- Nhất định phải làm cho đám Huyễn Phủ hỗn tạp này trả giá. Cho dù ngọc nát đá tan cũng không thể nuốt trôi mối hận này được!

Với mâu thuẫn thình lình xảy ra này thì tin tức về Cửu U Thập Tứ Thiếu do Triển Mộ Bạch đưa tới cũng không hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Bọn họ hiện giờ đều đang chú tâm vào tranh chấp giữa Huyễn Phủ và Thánh Địa.

Trong đó có không ít Thánh Giả mới tiến giai, lòng đầy căm phẫn lập tức muốn tìm bảy người Phiêu Miểu Huyễn Phủ gây phiền phức. Cho dù là Huyễn Phủ thì thế nào? Thánh Hoàng thì làm sao? Chẳng lẽ có thể khi dễ người khác như vậy.

Trong lúc đó, Hải Vô Nhai và Hà Tri Thu lúc trước đánh nhau tuy rằng chưa rơi vào thế hạ phong nhưng trong lòng vẫn có chút buồn bực, thần binh mang bên mình hơn nửa đời người lại ra đi như vậy. Khi Triển Mộ Bạch chưa đến, đội ngũ của tam đại Thánh Hoàng đã muốn xuất phát.

Dù sao việc này đã báo cáo lên Thánh Địa cao tầng, sau này thế nào thì đã có cao tầng định đoạt. Hiện tại Huyễn Phủ khi dễ chúng ta như vậy, ngay cả binh khí của chúng ta cũng bị bọn họ dùng thủ đoạn bỉ ổi lấy đi. Việc này nếu để tiếp diễn thì chẳng khác gì: Chẳng lẽ lão phu cứ để cho bọn họ đè đầu cưỡi cổ mãi sao?

Kết quả là mọi người đều muốn đánh một trận.

Nhưng trong lúc nghìn cân treo sợi tóc thì đột nhiên xuất hiện hai người thần bí mạnh mẽ ngăn cản. Nếu không chỉ sợ Cúc Hoa thành tối nay thật sự sẽ trở thành Cúc Hoa tàn. Đám người này hoàn toàn có thể đem Cúc Hoa thành san thành bình địa chỉ trong chớp mắt. Ngồi một chỗ mà có thể thấy Cúc Hoa thành bay lên trời.

Lúc người thần bí đi tìm người của Huyễn Phủ thì lại phát hiện đám người Tào Quốc Phong đã vô thanh vô tức biến mất. Bọn hắn chắc hắn đã rời khỏi Cúc Hoa thành rồi.

Ngược lại còn nhận được tin tức Cửu U Thập Tứ Thiếu bây giờ đang ở Hoa Cúc thành làm cho hai người này quên mất trọng trách đang làm.

Bọn hắn rời đi cũng có nghĩa là hiểu lầm giữa Thánh Địa và Huyễn Phủ không thể cởi bỏ trong khoảng thời gian ngắn, hoặc sẽ có thêm vài tình huống xấu xảy ra.

Nhưng lúc này đây, người biết rõ nội tình, Kiều Ảnh lại đang giằng co với Quân Mạc Tà ở một nơi hoang dã. Đợi khi nàng quay lại thì có lẽ đã quá muộn. Hơn nữa chỉ cần Quân Mạc Tà không cùng nàng trở về thì cho dù nàng có giải thích đến mấy cũng chưa chắc có ai tin.

Trong Hoa Cúc thành tạm thời thành nơi đóng quân của Tam Đại Thánh Địa.

Lúc này đây, liên minh hơn mười vạn năm của hai thế lực lớn có thể nói đã hoàn toàn tan vỡ.

Một sự kiện làm cho người của Tam Đại Thánh Địa chịu không nổi đó chính là thái độ của Trần gia, càng ngày càng lãnh đạm.

Trần Khánh Thiên bị Trần Thần tác động. Hơn nữa trong lúc con thứ hai của lão bị chết thảm, thì lão còn bị Triển Mộ Bạch mắng. Tam Đại Thánh Địa chỉ xem gia tộc của mình như là một chỗ tiếp tế, hoặc một

con dê béo mà thôi, hơn nữa còn là một con dê béo có vị trí vô cùng thấp kém.

Điều này làm cho Trần Khánh Thiên luôn luôn dựa vào Thánh Địa hoàn toàn nản chí . Mà một sự kiện phát sinh càng làm cho Trần Khánh Thiên bi phẫn tới cực điểm: Lễ tang của con trai hắn không có một người nào của Tam Đại Thánh Địa tới dự.

Quả thật muốn nhẫn nhưng không thể nhẫn.

Con ta chết như thế nào? Còn không phải bởi vì các ngươi và cao thủ bí ẩn nào đó chém giết nhau? Chết không toàn thây, vô cùng thê thảm. Hiện giờ hắn đã chết mà lễ tang thì không thấy các ngươi đến nói một lời an ủi.

Cho dù là một vị Chí Tôn cũng xem như là cấp cho chúng ta chút thể diện.

Chuyện này nếu là trước kia, Trần Khánh Thiên cũng sẽ không để ý: Tam Đại Thánh Địa lần này tới người thấp nhất cũng là Thánh Cấp cường giả. Đây là cấp bậc nào chứ? Con của mình thì tính là cái gì? Người ta căn bản sẽ không để ở trong lòng.

Chỉ là tang lễ của một tên thiếu niên mà kinh động tới Thánh Giả thì khác nào chuyện bé xé ra to? Thậm chí, nếu Tam Đại Thánh Địa quả thực phái người đến thì ngược lại còn nơm nớp lo sợ vì sự quan tâm quá mức này.

Nhưng cũng sự kiện đó trong hoàn cảnh này thì lại khác hẳn.

Chẳng những không có một người tới dự tang lễ mà cũng không có bất cứ người nào đến an ủi mình một câu, một người cha đáng thương, người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Trần Khánh Thiên hoàn toàn nản lòng, thậm chí vô cùng buồn chán, không muốn sống nữa. Cảm giác cái mình nhận được sau mấy trăm năm

chỉ là một chuyện cười cho thiên hạ, chuyện cười không tốt đẹp gì.

Thấy tình cảnh của gia chủ lúc này, Trần gia từ trên xuống dưới làm gì còn tâm trí để xử lý việc trong gia tộc. Chính vì Trần gia bận rộn chuyện tang sự nên không có thời gian tiếp đón các cao nhân Tam Đại Thánh Địa. Mà các nhân vật này tuy rằng buồn bực nhưng cũng không biết làm sao, đành chỉ mong cho thích khách Đông Phương Thế Gia mau chóng xuất hiện để giải quyết mọi việc rồi nhanh chóng trở về.

Thế tục càng ngày càng xa lạ... Thật sự là bể khổ.

Đêm xuống, Trần gia gia chủ Trần Khánh Thiên cùng con lớn nhất của mình là Trần Thần bí mật gặp nhau tại thư phòng. Một đời gia chủ ngay cả cùng con trai ruột của mình nói chuyện cũng phải bí mật an bài. Gia chủ Trần Khánh Thiên quả là đáng thương.

- Thần nhi, hiện giờ Trần gia đã xong rồi!

Trần Khánh Thiên thốt ra câu nói đầu tiên làm cho Trần Thần kinh hãi hoảng sợ. Hắn ngẩng đầu nhìn phụ thân sắc mặt trầm trọng, một nỗi buồn khôn tả hiện ra trên nét mặt.

- Cho nên ngươi phải rời khỏi nơi này. Thần nhi ngươi là hy vọng duy nhất của Trần gia. Mau chóng rời xa cơn lốc xoáy này. Chỉ cần ngươi còn, Trần gia chúng ta còn có hi vọng Đông Sơn tái khởi.

Trần Khánh Thiên nản lòng ánh mắt nặng trĩu nói:

- Phụ thân, Trần gia chúng ta tình cảnh tuy rằng gian nan, so với siêu cấp thế gia tuy rằng không bằng nhưng cũng chưa tới nỗi bị diệt vong chứ?

Trần Thần khó hiểu hỏi.

- Hết rồi. Từ khi lão tổ tông Trần Trùng mất đi, Trần gia chúng ta xem như hết rồi. Nhiều năm qua, chúng ta dưới sự che chở của lão tổ tông được bình an vô sự nhưng nếu so với Triển gia thì kém hơn rất

nhiều. Chúng ta hoàn toàn phụ thuộc vào Thánh Địa, nhìn tuy cường đại nhưng chỉ cần Thánh Địa bỏ rơi chúng ta thì chúng ta không đáng một xu.

- Hiện tại lão tổ tông đã chết, Trần gia chúng ta đã thành một con mồi, mồi nhử hấp dẫn Đông Phương Thế Gia. Thần nhi, là con mồi... Ha ha, con nên biết con mồi có nghĩa là gì... Vô luận cá mắc câu hay là không mắc câu. Mồi câu đều dùng để bài trí, nếu cá mắc câu thì con mồi cũng đã bị nuốt rồi...

- Ta luôn luôn hi vọng, đây là cơ hội Tam Đại Thánh Địa dành cho chúng ta. Ngay cả hy sinh làm mồi câu thì Trần gia chúng ta cũng được Thánh Địa nhìn bằng con mắt khác. Nhưng ta sai rồi. Thánh Địa vĩnh viễn không để gia tộc chúng ta vào trong mắt. Cho dù là hy sinh toàn bộ, cho dù là hy sinh một trăm gia tộc thì đối với Thánh Địa cũng chẳng có gì khác. Những gia tộc này đã định là phải làm vật hy sinh rồi.

Trần Khánh Thiên sắc mặt trắng bệch thấp giọng nói. Trần Thần ngơ ngác nhìn cha của mình, trong lòng dâng lên những ngọn sóng lớn.

- Nhưng nếu con rời đi, chẳng phải làm cho người của Thánh Địa càng thêm hoài nghi phụ thân?

Trần Thần cau mày lo âu nói:

- Hoài nghi ta... Không đâu!

Trần Khánh Thiên cười ha ha bi thương nói:

- Ta từ lúc bắt đầu thì đã là người chết rồi. Con ở lại, ta cũng chết. Con không ở lại, ta cũng chết. Chẳng lẽ có gì khác nhau sao?

Nói xong câu đó, Trần Khánh Thiên đứng dậy, xoay người chậm rãi nói:

- Đi đi, mang theo nữ nhân của con. Nói cho nàng biết, từ giờ trở đi, nó chính là con dâu của Trần Khánh Thiên ta, là Trần gia chủ mẫu.

Vẫn quay lưng lại, hắn lấy từ trong người ra một cái hộp gấm, đưa về phía Trần Thần. Trần Khánh Thiên nói:

- Đây là tín vật của Trần gia chúng ta. Bên trong còn có trâm ngọc của mẫu thân con, cũng chính là lễ vật dành cho con dâu. Là do cha đã phản đối chuyện của các con làm cho Vân nhi đau khổ. Nói cho nó biết, đừng trách ta.

Hắn phất phất tay:

- Mai danh ẩn tích đi. Sau ngày hôm nay, nếu con có thể gầy dựng lại Trần Gia và trong tộc không có cao thủ cấp bậc Thánh Hoàng xuất hiện thì vĩnh viễn không cần đặt chân vào giang hồ.

- Phụ thân. Con...

- Nếu con không nghe, ta liền tự tay giết con rồi tự sát!

Trần Khánh Thiên quát lên:

Bóng dáng hắn thểu não nhưng âm thanh rất quyết liệt.

Trần Thần nước mắt như mưa. Biết rõ phụ thân đã hạ quyết tâm không thể sửa đổi. Hắn nghẹn ngào quỳ rạp trên mặt đất hướng về phụ thân chậm rãi dập đầu sau đó lui ra ngoài.

Trần Khánh Thiên lẳng lặng đứng cho tới khi Trần Thần ra khỏi cửa. Hắn chậm rãi nói:

- Thà làm nông gia còn hơn phụ thuộc vào người khác.

Trần Thần thân mình chấn động, gật đầu. Hắn cố nén khóc ra thành tiếng, thân mình cấp tốc lui về phía sau, biến mất trong bóng đêm.

Trần Khánh Thiên cả người đứng thẳng, trên mặt chậm rãi lộ ra một nụ cười an ủi. Chỉ cần Trần Thần có thể thoát đi ra ngoài, rời xa cơn lốc xoáy này. Như vậy mặc kệ hắn sống ở đâu thì Trần gia vẫn còn tồn tại.

Hắn ngồi tĩnh lặng trong thư phòng không nhúc nhích.

Rạng sáng, quản gia nhẹ nhàng gõ cửa tiến vào nói:

- Gia chủ, bài vị các triều đại tổ tiên ở Từ Đường đã biến mất.

Trần Khánh Thiên chấn động, trong mắt xuất ra một tia ấm lòng, phất phất tay nói:

- Biết rồi, ngươi lui đi!

Quản gia buồn bực nhìn hắn một chút, rồi lui ra ngoài, trong lòng đầy nghi hoặc: Gia chủ hôm nay sao lạ vậy? Bài vị tổ tông, chuyện đại sự như vậy mà bộ dạng vẫn thờ ơ. Lắc lắc đầu, hắn nghĩ mãi vẫn không hiểu.

Trong thư phòng, Trần Khánh Thiên thở ra một hơi nặng trĩu, lẩm bẩm:

- Tốt rốt, cục ta đã có thể yên tâm...

Buổi sáng ngày thứ hai, người của Thánh Địa biết tin Trần đại công tử Trần Thần đột nhiên mất tích.

Triển Mộ Bạch biết chuyện này liền lập tức phái người kêu Trần Khánh Thiên tới, còn tự mình gặp hắn. Ở trong nhà đối phương, tự mình tiếp kiến. Triển Mộ Bạch cho là mình đã cấp mặt mũi cho Trần Khánh Thiên rồi, dù sao mình cũng là tôn sư cấp bậc Thánh Hoàng.

Có thể cùng người có địa vị cao cao tại thượng nói chuyện, Trần Khánh Thiên hắn là hưng phấn vì được sủng ái mà lo sợ mới đúng. Cho nên Triển Mộ Bạch nói chuyện cũng không kiêng kị gì, trực tiếp hỏi:

- Con lớn của ngươi đi đâu rồi?

- Nghiệp chướng này...

Trần Khánh Thiên thở dài một tiếng:

- Một đoạn thời gian trước, hắn coi trọng một thị nữ trong gia tộc, muốn cưới nàng làm vợ nhưng lão phu không đồng ý. Vì thế luôn tức giận ta. Nhưng ta cũng không ngờ tới, nghiệp chướng này lại cùng thị nữ đó bỏ trốn. Thật sự là bại hoại nề nếp gia phong, lão phu hận không thể bắt hắn về xử theo gia pháp.

- Bỏ trốn?

Triển Mộ Bạch hừ một tiếng cười lạnh nói:

- Trần gia chủ, Trần gia các ngươi bỏ trốn đều cần mang theo bài vị tổ tông sao? Sớm không bỏ trốn, muộn không bỏ trốn, lại nhằm vào lúc này. Trần Khánh Thiên, ngươi cảm thấy bổn tọa dễ gạt lắm sao?

Khẩu khí Triển Mộ Bạch càng ngày càng trầm trọng, trên người của hắn một cỗ uy áp nồng đậm tỏa ra, âm thanh trở nên lạnh băng:

- Trần Khánh Thiên, ngươi tốt nhất là thành thật một chút. Lão phu còn có thể cho ngươi sống. Nếu không, lão phu làm cho Trần gia hóa thành tro bụi cũng dễ như trở bàn tay. Nói, ngươi rốt cuộc có mưu đồ gì? Muốn làm cái gì? Có phải sinh tà niệm với Thánh Địa ta? Ta cho ngươi biết, đó là tìm chết!

Triển Thánh Hoàng khẩu khí đằng đằng sát khí, không che dấu chút nào. Trong thời gian qua, nhiều chuyện không thuận lợi xảy đến với hắn, hết Phiêu Miểu Huyễn Phủ rồi đến Cửu U Thập Tứ Thiếu, mỗi chuyện đều như một cái tát vào mặt hắn, mà hắn vẫn chưa có dịp phát tiết, làm cho cảm xúc có chút không khống chế nổi.

Hơn nữa, lúc mình gặp chuyện, tên chết tiệt Trần Khánh Thiên này đã tận mắt chứng kiến, thể diện Thánh Hoàng bị tổn thất nặng nề. Đây mới là nguyên nhân chính làm cho Triển Mộ Bạch mỗi lần gặp Trần Khánh Thiên đều cảm thấy không vừa mắt. Cho nên mỗi lần hắn nói chuyện với Trần Khánh Thiên đều dùng khẩu khí muốn giết người diệt khẩu. Dám nhìn thấy lão phu bị mất mặt, đây quả là tội lớn.

Vì vậy Triển Mộ Bạch sớm đã nổi sát khí. Nhưng dù sao thì Trần Khánh Thiên đối với Thánh Địa vẫn lễ độ cung kính, chưa từng có chỗ lãnh đạm, vả lại lại hậu nhân của hắn sắp có nhân duyên với hậu bối của mình cho nên Triển Mộ Bạch cũng không tìm được lý do thích hợp để xuống tay.

Nhưng lúc này, thái độ Trần gia đối với Thánh Địa dần dần lãnh đạm làm cho Triển Mộ Bạch có một lý do thích hợp. Ngay sau khi Trần Thần bỏ trốn, Triển Mộ Bạch dứt khoát dựa vào chuyện này để kiếm chuyện, đồng thời cũng nhân sự kiện này mà đem toàn bộ người Trần gia giết sạch.

Trần Khánh Thiên nghe ra được sự uy hiếp từ trong lời nói có lẫn sự xúc phạm nặng nề, hắn không khỏi ngạc nhiên đồng thời trong lòng dâng lên sự phẫn nộ mãnh liệt.

Trần Thần sở dĩ bỏ đi hoàn toàn là do Trần Khánh Thiên an bài. Điều này không sai, nhưng Trần Khánh Thiên không nghĩ tới Tam Đại Thánh Địa sẽ có phản ứng với chuyện này. Thứ nhất, hắn không nghĩ quan trọng đến thế, thứ hai, hắn cũng hiểu được chuyện này không tới nỗi không chết không thôi. Trần Thần bỏ đi chỉ là để dự phòng trường hợp vạn nhất mà thôi.

Nhưng không nghĩ tới Triển Mộ Bạch thậm chí ngay cả hỏi cũng không hỏi đã gán cho mình tội danh nghiêm trọng như vậy.

- Lão tổ tông, lời này có ý gì? Trần gia chúng ta luôn luôn trung thành và tận tâm, hơn nữa gia tổ là đệ tử đích truyền của ngài thì sao lại có lòng mưu phản được. Thật đúng là oan uổng mà!

Trần Khánh Thiên cố giải thích.

- Có oan uổng hay không ngươi tự mình biết!

Triển Mộ Bạch trên mặt sát khí càng ngày càng đậm. Trần Khánh Thiên cuối cùng cũng hiểu rõ mình chỉ là một quân cờ không hơn không

kém, hắn cũng không biết nói gì hơn.

Hải Vô Nhai và Hà Tri Thu lúc biết được toàn bộ Trần gia bị hủy diệt, đến chó gà cũng không tha, đối với thủ đoạn độc ác của Triển Mộ Bạch, sáu vị Thánh Hoàng cùng đi với hắn cũng ngượng ngùng không biết nói gì, chỉ đành thở dài một tiếng: Giết thì cũng đã giết rồi, rồi cũng không có phản ứng gì.

Dù sao cũng chỉ là một gia tộc thế tục, dù có chết đi cũng không có việc gì lớn. Những gia tộc lệ thuộc như vậy, Tam Đại Thánh Địa trong vài năm ngắn ngủi đều có thể tạo ra vô số. Thật sự cũng không tính là chuyện gì lớn.

Ngươi duy nhất nổi giận chính là người thủ hộ Kiều Ảnh. Kiều Ảnh vừa về đến biết chuyện rất tức giận liền tìm Triển Mộ Bạch.

- Ngươi vì sao phải giết bọn họ?

Kiều Ảnh phẫn nộ, sắc mặt có chút trắng bệch.

- Kiều lão nguôi giận, việc này đều do Triển mỗ sơ ý, từ khi vào Cúc Hoa thành tới giờ, việc lạ xảy ra liên tục. Hơn nữa Cửu U Thập Tứ Thiếu vô thanh vô tức xuất hiện làm ta phải đề cao cảnh giác.

Triển Mộ Bạch sắc mặt trầm trọng nói:

- Sau khi điều tra ta mới phát hiện Trần gia không biết vì duyên cớ gì lại trở thành chỗ ẩn thân của Cửu U Thập Tứ Thiếu, ngay dưới thư phòng của Trần Khánh Thiên là một căn hầm bí mật. Bên trong còn có lưu lại hàn khí của Cửu U Thập Tứ Thiếu, hơn nữa còn có dấu vết chặt chém của Cửu U Hàn Nhận.

Hắn dừng một chút tiếp tục nói:

- Sau đó ta phát hiện, hôm nay trong cơm canh Trần gia bị hạ độc, chính là loại đệ nhất thiên hạ tán công độc dược, cực kỳ mãnh liệt. Cho dù là Thánh Hoàng, sau khi trúng phải cũng sẽ không vận nổi huyền khí.

Cái này rõ ràng là muốn giăng một mẻ lưới bắt trọn. Hành vi độc ác này làm người phẫn nộ. Nếu không giết thì sao phục chúng được?

Triển Mộ Bạch thần sắc từ phẫn nộ biến thành áy náy:

- Chẳng qua Triển mỗ quá tức giận nên ra tay hơi quá, xin Kiều tiền bối thứ tội. Triển mỗ cũng là vì nghĩa quên thân vì dù sao bọn hắn cũng là hậu nhân của đồ nhi ta. Đã xảy ra loại sự tình này, lão phu cũng không tránh khỏi liên quan trách nhiệm!

Giết cả nhà người ta nhưng theo miệng lưỡi của Triển Mộ Bạch thì mình chẳng qua là vì nghĩa diệt thân khiến người khác khó lòng trách hắn được.

Thần sắc Kiều Ảnh hơi nguội lại nhưng mặc dù thấy Triển Mộ Bạch nói rất có lý nhưng có chút gì đó không thỏa đáng nên cả giận nói:

- Một khi đã như vậy, ngươi giết Trần Khánh Thiên là được rồi. Vì sao còn giết chết nhiều người vô tội như vậy? Giết hại người vô tội nhiều như vậy có phải là tác phong người trong Thánh Địa ta sao?

Triển Mộ Bạch liên tục nhận sai, thần sắc có vẻ hổ thẹn không thôi.

- Triển Mộ Bạch, việc hôm nay ngươi tốt nhất không nên gạt ta. Nếu không, cho dù ngươi là Thánh Hoàng, ta cũng phải vì Trần gia chủ trì công đạo. Sự tình đã xảy ra rồi thì hãy lo xử lý hậu sự cho Trần gia đi.

Kiều Ảnh nói thêm một câu rồi xoay người rời đi. Triển Mộ Bạch nhìn theo hướng nàng rời đi, trong mắt hiện lên một tia phẫn nộ nhưng rồi lập tức biến mất.

Với địa vị của Kiều Ảnh thì Triển Mộ Bạch hắn không thể làm gì được. Cho dù phải hy sinh mười Triển Mộ Bạch đổi lấy Kiều Ảnh thì Thánh Địa cũng sẽ không chút do dự. Cho nên đối với Kiều Ảnh Triển Mộ Bạch căn bản không có biện pháp gì, huống chi thực lực của Kiều Ảnh cũng cao hơn hắn nhiều.

Khi xảy ra sự kiện Trần gia bị diệt môn, Quân Mạc Tà đang ở trong Hồng Quân Tháp, mồ hôi đổ ròng ròng. Vì sao ư? Vì sau khi hắn và Kiều Ảnh đánh một trận xong thì hắn liền trốn vào Hồng Quân Tháp. Mai Tuyết Yên thấy hắn có chút chật vật liền hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Có một nữ nhân bị điên thì phải, nhìn cô nương đó chỉ cỡ hai mươi tuổi nhưng cứ nói mình sống qua mấy trăm năm. Thật sự là dối trá, chẳng lẽ nàng ta là yêu quái thành tinh?

Quân đại thiếu nói luôn miệng nên không phát hiện sắc mặt Mai Tuyết Yên trong nháy mắt này liền biến đổi, giọng lạnh lùng nói:

- Hai mươi tuổi? Tiểu cô nương? Lão yêu quái?

- Đúng rồi. Nhưng cũng phải nói thật là huyền công của tiểu nha đầu này thật sự rất khủng bố.

Quân đại thiếu nói xong liền nhớ lại trận chiến mới vừa rồi. Nếu không phải mình còn có một chiêu bảo mạng thì đã thua rồi, cho dù là dùng Âm Dương Độn cũng trốn không thoát.

- Nàng đang châm chọc ta sao?

Quân Mạc Giao cảm thấy cái lỗ tai tê rần, thì ra là bị Mai Tuyết Yên nhéo tai.

Mai Tuyết Yên trong mắt lóe lên quang mang nguy hiểm, thản nhiên nói:

- Là một lão yêu quái? Chàng gần đây có nhìn thấy lão yêu quái xinh đẹp không ít nhỉ? Quân đại thiếu gia, chàng nói xem có ý gì đây?

Quân Mạc Tà trong lòng chợt hiểu đã động chạm tới điều cấm kỵ của Mai Tuyết Yên, vội vàng cười làm lành nói :

- Không không, ý của ta là... Nàng ta gạt người, trên thế giới này làm gì có lão yêu quái nào trẻ đẹp vậy chứ. Oách... Kỳ thật ta nói là ...ta...ta....

Quân Mạc Tà nói năng lộn xộn làm cho Mai Tuyết Yên càng lúc càng tức.

- Ta thật không phải nói nàng...

Quân Mạc Tà khóc không ra nước mắt nói:

- Hoàn toàn không phải ý đó.

- Chàng rốt cục thừa nhận ta cũng là một lão yêu quái!

Mai Tuyết Yên giận dữ, ngón tay bóp mạnh. Quân đại thiếu cảm thấy lỗ tai của mình sắp rớt xuống, nghiêng đầu kêu:

- Ta không phải.... Không phải. Người khác làm sao so được với Tuyết Yên của ta? Tuyết Yên mỹ mạo trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, so với trăng rằm còn đẹp hơn, ôn nhu, dịu dàng!

Quân Mạc Tà miệng nói thao thao bất tuyệt lời đường mật như sóng Trường Giang cuồn cuộn kéo dài không dứt. Nhưng hắn càng nói cái lỗ tai lại càng đau đến nỗi đổ mồ hôi, hiển nhiên lúc này Mai Tuyết Yên thật sự tức giận. Nhưng Khai Thiên Tạo Hóa Công cũng lợi hại, tai hắn chưa đến nỗi bị ngắt đứt. Quả nhiên tu luyện tới nơi tới chốn thì quả nhiên là tốt a!

Tốn nước miếng giải thích nửa ngày thì Mai Tuyết Yên mới rốt cục buông hắn ra sau khi chà đạp cái lỗ tai đến sưng phồng lên. tuy nhiên, cơn giận còn sót lại chưa hết, nàng tức giận ngồi xuống một bên.

Quân Mạc Tà vuốt cái mũi, ngồi xuống kế bên, mũi thở phì phò, mặt trơ ra nói:

- Tuyết Yên, người nàng thật là thơm a, hương thơm làm tâm hồn ta thật thoải mái, sảng khoái, hắc hắc...

- Ít nói nhảm đi, nói mau chàng gặp chuyện gì.

- Vi phu tuân mệnh.

Quân Mạc Tà vội vàng đáp ứng:

- Chán ghét. Ai thèm chứ.

Mai Tuyết Yên hờn dỗi một câu, đỏ mặt lên.

Quân Mạc Tà trong lòng rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi. Sau cơn mưa trời lại sáng, ta chắc có ngày chết yểu mất.

Quân đại thiếu cảm giác trong lời nói mình cũng không có chỗ nào sai sao lại đột nhiên đắc tội với nàng nhỉ? Xem ra nữ nhân tức giận thì không cần lý do.

Tâm thần trấn định lại, hắn bắt đầu kể lại lúc gặp Kiều Ảnh như thế nào.... Quân Mạc Tà chợ nở nụ cười cảm giác tiểu nha đầu này đó thật là ngây thơ a.

- Chàng nói nàng ta tên gọi là Kiều Ảnh?

Mai Tuyết Yên đột nhiên trừng mắt cắt ngang lời kể của hắn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 137: Gia Pháp Của Quân Đại Thiếu Gia

Dị Thế Tà Quân

- Đúng vậy, người đó tự xưng là yêu nữ ngàn năm Kiều Ảnh, nghe nói còn có ngoại hiệu là Tuệ Nhãn La Sát. Sao vậy? Nàng không tin lời ta nói sao?

Quân Mạc Tà khó hiểu hỏi:

- Xem ra lúc này chàng quả thật làm lớn chuyện, hiện giờ ngay cả người đó cũng xuất hiện!

Mai Tuyết Yên hít một hơi thật dài, trên mặt hiện lên thần sắc trịnh trọng trước nay chưa có nói:

- Theo lời kể của chàng , ta có thể đoán được, nữ tử này chính là Tuệ Nhãn La Sát Kiều Ảnh trong truyền thuyết, nổi danh với chưởng pháp Thiên La Địa Võng, cho dù là Thánh Hoàng cũng không thể thoát được!

- Chẳng lẽ người đó thật sự là nhân vật của nghìn năm về trước? Hix, một vị lão... lão tiền bối?

Quân Mạc Tà hai mắt tròn xoe, hắn cảm thấy chân mình như bị co rút, mình không kiêng nể gì trêu chọc một tuyệt sắc mỹ nữ, ai dè nữ tử này lại hơn ngàn năm tuổi rồi.

Trời ạ, thế giới này thật là quá điên cuồng.

- Tuệ Nhãn La Sát Kiều Ảnh, thật không nghĩ tới nàng lại hiện thân ở cõi trần gian!

Mai Tuyết Yên đứng dậy đi thong thả hai bước nói:

- Mạc Tà, chúng ta biết rõ người của Tam Đại Thánh Địa, miệng nói lời hay nhưng tâm địa xấu xa, thủ đoạn vô sỉ, khi hành động không từ bất cứ thủ đoạn nào. Nhưng trên đời bao giờ cũng có ngoại lệ, vị tiền bối Kiều Ảnh này là một trong những người luôn lánh đời của Tam Đại Thánh Địa. Ngươi luôn miệng mắng nhiếc họ xấu xa, bại hoại cũng được nhưng với Kiều tiền bối thì không được bất kính như vậy, cho dù là ngoài miệng hay trong lòng cũng không được. Kiều Ảnh tiền bối tuy là nữ nhân nhưng tâm địa cực kỳ lương thiện, làm việc lại càng quang minh lỗi lạc, không chịu luồn cúi trước ai!

- Hơn nữa, trong Đoạt Thiên chi chiến nàng lập được rất nhiều kỳ công, chém giết rất nhiều cao thủ ngoại tộc. Có thể xem là nhân vật truyền kỳ trong đời. Mà Tam Đại Thánh Địa cũng bởi vì tâm địa nàng thực sự quá thuần lương, e sợ cho nàng hành tẩu giang hồ sẽ nhiễm thói thư tật xấu nơi hồng trần nên mới không để nàng hiện thân ở cõi trần. Nhưng không hiểu vì sao lần này lại cho nàng tới đây!

Nàng cau chặt mày, suy tư một hồi rồi tiếp:

- Tam Đại Thánh Địa vô cùng coi trọng Kiều Ảnh mà Kiều Ảnh đột nhiên lại hiện thân ở đây như vậy sẽ có cao thủ đỉnh phong hộ vệ. Nếu không Thiên Thánh Cung sẽ không chịu để cho nàng đi ra ngoài một mình!

Mai Tuyết Yên vừa quay đầu nhìn Quân Mạc Tà, vẻ mặt kiên quyết nói:

- Mạc Tà, tình hình lúc này khá căng thẳng. Kiều Ảnh tiền bối vô cùng cường đại, tuệ nhãn kia lại càng vô cùng thần kỳ, có thể là khắc tinh lớn nhất đối với độn pháp thần diệu của chàng. Mặc dù với thái độ làm người của tiền bối, thì không cần e ngại tiền bối giết chàng, thậm chí

nàng cũng không có ý nghĩ đó. Nhưng cao thủ hộ vệ của tiền bối thì không phải là hạng người dễ chọc, thực lực bọn họ tuyệt đối vượt trên Thánh Hoàng. Bây giờ ta nhất định phải đi ra ngoài kề vai chiến đấu với chàng.

- Không được. Việc này không cần nói nữa!

Quân Mạc Tà quả quyết cự tuyệt nói:

- Đạo hạnh của nàng vẫn chưa đủ, đi ra ngoài sợ còn không đủ làm thức ăn cho người ta, ra ngoài làm được gì? Cùng ta kề vai chiến đấu? Ta sợ nàng không giúp gì được mà còn làm vướng chân bận tay ta thêm!

Quân đại thiếu gia đối với việc Mai Tuyết Yên tham chiến kiêng kị vô cùng, hạ quyết tâm thà rằng tạm thời đả kích nàng, nói lời khó nghe còn hơn là để nàng mạo hiểm ra ngoài, kề vai chiến đấu.

- Nhưng hiện tại thì khác!

Mai Tuyết Yên như thế nào lại không hiểu tâm tư Quân đại thiếu gia, nghe hắn nói như vậy, cũng không buồn phiền gì, ngược lại còn đắc ý cười nói:

- Từ khi bắt đầu tu luyện Khai Thiên Tạo Hóa Công, huyết mạch di truyền thú tộc trong ta đã thức tỉnh. Hiện tại ta đã nắm giữ được ba loại bí kỹ trong tộc. Ngoài ra ta đã đột phá tầng thứ ba của Khai Thiên Tạo Hóa Công, còn có âm dương độn pháp mà chàng truyền cho ta, ta cũng đã vận dụng thành thạo. Cho dù không thể khắc chế thắng địch nhưng để tự bảo vệ mình thì hoàn toàn nắm chắc. Vì vậy lúc này đi ra ngoài tuyệt đối là không có vấn đề gì.

Nàng mở to cặp mắt xinh đẹp rồi híp lại thành hình bán nguyệt nói:

- Chàng còn lo lắng ta làm vướng bận chàng hay sao? Ta mới là ngươi phải lo lắng chàng làm vướng bận ta thì có!

- Oách!

Quân Mạc Tà ngạc nhiên, sau một lúc lâu mới nói:

- Ta làm vướng bận nàng? Nàng thật là biết cách xảo biện. Nàng thử cho ta xem.

Mai Tuyết Yên hừ một tiếng nói:

- Xem ra trong một thời gian dài không giáo huấn chàng, ta phát hiện chàng ngày càng hung hăng càn quấy. Thiên Địa Tù Lung!

Quân Mạc Tà cười to:

- Nàng trước mắt tu vi công lực không bằng ta, lại muốn xài Thiên Địa Tù Lung....Oách?

Hắn mới nói một nửa thì phát hiện toàn thân mình không thể cử động, thậm chí cả nói cũng nói không nên lời, cứ như vậy đứng một chỗ, nghẹn họng nhìn trân trối, thật sự giống y như mùi vị cầm tù lúc trước kia.

Mai Tuyết Yên bay lên, đá một cước vào trên cặp mông đầy đặn của Quân Mạc Tà thần tình còn đang kinh ngạc. Quân đại thiếu gia cả người giống như bao cát bị đá văng ra lên không trung, không ngừng nhào lộn. Tuyết Yên hừ lạnh nói:

- Đây cũng là một trong số đó năng lực thần dị đặc hữu của bộ tộc hồ ly ta.

Nói xong, lại đá một cước đem Quân đại thiếu còn chưa rơi xuống đất văng lên không trung lần thứ hai. Sau đó lại nói:

- Ở cùng cấp bậc nhưng ta có thể phát huy ra thực lực gấp ba, ngoài ra còn có thể thao túng thiên địa chi lực biến thành hình thái tùy ý. Thiên Địa Tù Lung thông thường dĩ nhiên không đối phó được với chàng nhưng Thiên Địa Tù Lung của ta là loại biến dị, lại có thể căn cứ vào năng lực của đối thủ mà tùy cơ điều chỉnh. So với khắc tinh của chàng, chưởng pháp Thiên La Địa Võng của Kiều Ảnh tiền bối, còn lợi lại hơn nhiều.

- Giờ chàng đã biết chưa? Còn muốn cản ta không Quân đại thiếu gia?

Trong lúc nói nhiều như vậy, nhưng nàng cũng tặng cho hắn năm sáu cước, cước cuối cùng đá hắn văng ngược trở lại.

Phốc! Hắn rơi xuống đất, làm cho thiên địa linh khí xuất hiện lốc xoáy đồng thời Thiên Địa Tù Lung cổ quái trói buộc hắn cũng biến mất. Quân đại thiếu gia hai tay cấp tốc xoa loạn trên thân thể, vẻ mặt đau khổ đứng lên nói:

- Nàng đánh lén, ta căn bản còn chưa chuẩn bị xong.

Mai Tuyết Yên hừ một tiếng nói:

- Ai bảo chàng khinh thường ta còn nói ta làm vướng bận chân chàng.

Câu nói chưa dứt thì hình ảnh cao ngất của Quân đại thiếu vốn đang ở trước cặp mắt ôn nhu của nàng chậm rãi biến mất. Nàng nhất thời cảm thấy không ổn đang muốn phát lực tránh xa nhưng cả người đột nhiên mềm nhũn, một đôi tay cường tráng chặt chẽ ôm lấy mình. Ngay sau đó, cả người nàng khắp nơi đồng thời tê rần, không thể di động. Quân Mạc Tà với khuôn mặt cười cười xuất hiện trước mặt nàng, tay vuốt vẻ chiếc cằm mượt mà của nàng, dùng một loại khẩu khí lưu manh nói:

- Mỹ nữ, vừa rồi không phải hung hăng lắm sao, mau thử lại cho bản thiếu gia xem!

Mai Tuyết Yên vừa xấu hổ vừa nói:

- Mau thả ta ra. Chàng thật là lưu manh!

Quân Mạc Tà hừ hừ nói:

- Còn dám nói ta là lưu manh hả? Mỹ nữ lại có thể dám đánh lén ta. Nếu theo góc độ truyền nghề mà nói thì dù sao ta cũng là sự phụ của nàng. Đánh lén sư phụ thực là đại nghịch bất đạo, tội này phạt ba roi

đánh vào mông. Còn nếu nói theo đạo đức thì nữ tử phải có tam cương ngũ thường, nàng lại dám đánh trượng phu, còn đánh trên mông của ta nữa, tội càng thêm tội. Vì vậy phải phạt đánh vào mông của nàng mới được!

Nói xong hắn dùng lực, đem Mai Tuyết Yên nằm úp sấp trên đầu gối mình, cười ha ha, giơ tay phải lên đánh vào trên mông. Hắn cảm thấy bàn tay tiếp xúc với một nơi thật mềm mại, trơn trợt, trong lòng nhất thời nổi lên cảm giác sảng khoái khó tả, máu mũi sắp phun trào. Mai Tuyết Yên chợt thở nhẹ trên mặt trở nên đỏ bừng cắn răng nói:

- Chàng còn không buông ra người ta ra, người ta sẽ...

- Ngươi ta sẽ như thế nào?

Quân đại thiếu hừ một tiếng lời lẽ đanh thép nói:

- Cái gọi là tề gia trị quốc bình thiên hạ nếu gia pháp không nghiêm, thì sao sau này bình thiên hạ. Cái này phải đánh, không thể không đánh!

Hắn vừa rồi đã đánh một cái, đồng thời cũng lên cơn nghiện, bày đặt làm ra vẻ tề gia trị quốc thực chất là muốn lợi dụng một chút. Mặc dù sắc mặt hắn trông đứng đắn nhưng mục quang trong mắt lại bán rẻ hắn!

Mai Tuyết Yên cắn môi trong lòng âm thầm than không hay, sớm đã biết, tiểu tử này giảo hoạt như vậy mà vừa rồi mình lại không cẩn thận. Nàng cắn chặn răng, không nói lời nào, gối đầu lên trên đầu gối của hắn chờ đợi. Nhưng bàn tay kia lại không đánh xuống mà ngược lại một đôi ma thủ đang nhẹ nhàng vuốt ve những vị trí mẫn cảm của mình.

- Chàng...chàng, chàng làm gì vậy?.

Xem ra Mai đại mỹ nhân trở nên luống cuống.

- Ta đang chấp hành gia pháp!

Quân Mạc Tà hừ nói, bất quá hắn nói có chút lơ mơ:

- Càm giác rất tốt. Àh, vẫn còn có lớp quần áo, nếu lột ra thì không biết sẽ dễ chịu, sảng khóai đến cỡ nào, thật sự là không thể chờ đợi được!

Nghĩ đi nghĩ lại, ánh mắt mơ tưởng hảo huyền, cũng không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, đôi tay càng ngày càng bất hảo, càng lúc càng có khuynh hướng biến điều mong muốn kia thành sự thật.

- Dừng lại.... Thiên Tầm đang ở chỗ này!

Mai Tuyết Yên xấu hổ vội la lên.

Quân Mạc Tà rốt cục cũng bừng tỉnh, sắc dục bị đè nén xuống, không thi hành gia pháp, ngây ngô cười, tiện tay đem giải khai huyệt đạo cho Mai Tuyết Yên.

Mai Tuyết Yên lập tức đứng lên, mặt đỏ bừng, ngay cả cái cổ trắng nõn cũng đỏ lên, miễn cưỡng sửa sang lại quần áo một chút, hung hăng liếc Quân đại thiếu gia một cái rồi quay người đi, không nói thêm lời nào nữa.

Quân Mạc Tà cũng là bị nàng nhắc nhở một câu, liền nhìn Xà Vương Thiên Tầm đang nằm dưới tàng cây bao phủ trong những điểm sáng phía xa nói:

- Nói tới Thiên Tầm làm cho ta nhớ lại một sự kiện khác có thể làm cho Thiên Tầm sớm tỉnh lại. Lúc trước nàng có nhắc tới hai thần vật là Thất Thải Thánh quả và Linh Lung Ngọc Liên, không biết có thể làm cho Thiên Tầm tỉnh lại hay không?

Mai Tuyết Yên trên mặt hãy còn đỏ bừng nhưng cũng đã tinh tế suy nghĩ một chút, dù sao cũng là tỷ muội tình thâm nhiều năm, cảm tình giữa nàng và Xà Vương không giống bình thường. Trầm ngâm nói :

- Cũng không biết chừng có lẽ sẽ có tác dụng... Hai vật kia đều là tuyệt phẩm nhân gian, cho dù không có hiệu quả thì cũng không có tác

hại gì. Bất quá Mạc Tà, Thiên Tầm cứ phải giữ nguyên hình người như vậy sẽ không ảnh hưởng thương thế sao? Thông thường, huyền thú lúc bị thương nặng tuy không phải trở về nguyên thể ban đầu nhưng phải thừa nhận khôi phục nguyên hình bản thể cũng là phương pháp bảo vệ của huyền thú. Giữ nguyên hình dáng con người chắc hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng khi khôi phục nguyên hình bản thể thì sẽ không phải chết.

Đây cũng là chỗ bất đồng lớn nhất giữa huyền thú và nhân loại.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 138: Kim Tân Ngọc Dịch

- Điều nàng vừa nói ta cũng rõ, nhưng còn có một điều kiện quan trọng khác nữa, nếu muốn cứu chữa cho một người trong tình trạng này thì người đó ít nhất vẫn phải còn ý thức, cho dù thế nào cũng phải bảo trì thần trí thanh tĩnh… Nhưng hiện tại bản thân nàng ta đã gần như mất hết ý thức rồi, nếu vẫn giữ nguyên trạng thái hiện tại tuy có hao tổn năng lượng nhiều hơn nhưng so với việc biến trở về bản thể, khả năng cứu chữa vẫn nhiều hơn…

Quân Mạc Tà nhẹ giọng nói.

- Ân, nói như vậy, chẳng lẽ ngay cả chàng cũng không có cách gì sao…

Mai Tuyết Yên lo lắng nói.

- Tu vi hiện tại của ta vẫn còn quá thấp, thật sự không có biện pháp nào tốt cả. Nhưng biện pháp không phải là không có…!

Quân Mạc Tà nặng nề nói:

- Việc trước mắt ta có thể làm cũng chỉ là sử dụng Hồng Mông khí kéo dài tánh mạng cho Thiên Tầm, duy trì sinh cơ bất diệt, chỉ cần như thế thôi, tin rằng đến lúc ta luyện được đến tầng sáu tầng bảy… Chắc chắn sẽ có biện pháp ổn thỏa mọi thứ, nàng cũng đã tu luyện ở bên trong Hồng Quân tháp lâu như vậy rồi, không lẽ đối với bảo bối này nàng vẫn chưa thể tin tưởng sao?

Đối với Hồng Quân Tháp, có thể nói Quân Mạc Tà tuyệt đối tin tưởng, Hồng Quân Tháp này có chín tầng mà tầng đầu tiên đã có thể luyện chế ra đan dược mà ngay cả phàm nhân ăn vào liền có thể thoát thai hoán cốt, đạp đất thành tiên, khí cùng lực kiệt cũng có thể cải tử hồi sinh, thương thế này tuy rằng không nhẹ, nhưng trong mắt người tu tiên thì có đáng là gì.

- Được, ta tin chàng!

Mai Tuyết Yên nhẹ giọng nói:

- Nhưng tình thế hiểm ác trước mắt, chàng định giải quyết như thế nào?

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng bước đến trước mặt, xòe tay ra đặt lên lưng Thiên Tầm, lại một lần nữa truyền Hồng Mông Tử Khí vào cơ thể nàng, tiếp tục kéo dài sinh cơ, hắn cau mày suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nhoẻn miệng cười nói:

- Đối với cao thủ của Thánh Địa… ta chỉ có một chữ: Giết!

- Giết? Hiện tại chàng chỉ mới là Tôn Giả tam cấp, địch nhân lại lên đến ba bốn mươi người, vả lại thực lực thấp nhất cũng là Tôn Giả nhị tam cấp! Trông đó Thánh Giả cũng không ít, còn thêm ba vị Thánh Hoàng tọa trấn, nếu ta đoán không sai thì nếu Kiều Ảnh đã đến đây, hai vị trong ba vị thủ hộ nhất định cũng có mặt! Chàng muốn giết bằng cách nào? Bằng vào thực lực hiện giờ của chàng cho dù tất cả bọn họ đứng yên để cho chàng giết, chàng cũng chưa chắc có đủ khả năng để giết chết họ! Đây là sự thật không thể dối gạt!

Mai Tuyến Yên lo âu nói:

- Hiện giờ nhìn chung thực lực của chúng ta cũng đã tương đối, nhưng đem so với những người đó thì chúng ta vẫn còn quá yếu, chàng tuy đã thành công gây nên một trận phong vân, nhưng vẫn chưa đủ để

ứng phó với hậu quả sau này, theo ta thấy… trước mắt chúng ta phải tạm thời không xuất đầu lộ diện thôi.

- Không xuất đầu lộ diện?

Quân Mạc Tà vuốt cái mũi cười rộ lên:

- Ta tốn biết bao công sức bày ra tràng phong ba này. Hiện nay phong ba đang ác liệt, ta làm sao có thể không xuất hiện được? Nếu thế thì còn gì vui nữa.

- Vẫn là câu nói ban nãy, chàng có năng lực để ứng phó mọi chuyện sao? Thực lực đã chênh lệch nhau như thế rồi chàng còn muốn thế nào nữa? Còn có thể làm khác sao?

Mai Tuyết Yên liêc mắt một cái.

- Nếu đã không thể đánh nhau trực diện thì chúng ta có thể chuyển sang ám sát a!

Quân Mạc Tà mỉm cười:

- Nếu luận về ám sát, dưới Thánh Hoàng ta tự tin có thể nắm chắc khả năng giết chết bọn chúng! Còn từ Thánh Hoàng trở lên, cho dù không thể giết được, cũng không có nghĩa là không một ai có thể xử lý bọn chúng!

- Nhưng lời này nếu trước kia nói ra còn có chút ý nghĩa, nhưng hiện tại… Một vạn năm nay Tam Đại Thánh Địa luôn luôn bài trừ đối thủ, tất cả những thế lực có thể cùng bọn hắn phân định cao thấp toàn bộ đều đã bị giết sạch, ngay cả hậu nhân cũng không có, vậy thì trên thế gian này còn có thế lực nào, lực lượng nào có thể ra tay thu thập bọn hắn đây?

Mai Tuyết Yên khi nói ra câu này, cơ bản cũng chỉ vô tình nghĩ sao nói thế mà thôi, nhưng khi suy nghĩ lại thì chính bản thân nàng cũng bị lời nói này hù dọa, quả thật hiện giờ, Tam Đại Thánh Địa không còn một địch nhân nào!

Trong suốt một thời gian dài đó, toàn bộ địch nhân của Tam Đại Thánh Địa đều lần lượt bị tiêu diệt, cơ bản đều đã tan thành mây khói, ngay cả hậu nhân truyền thừa cũng không còn…

Một vạn năm! Suốt một vạn năm thời gian bài trừ dị đoan..... Mai Tuyết Yên bị chính lời nói của mình dọa cho dựng hết cả tóc gáy, vậy Thiên Phạt sâm lâm chẳng phải là cuối cùng sao, tiêu diệt xong thì không còn bất cứ thế lực nào có thể gây ảnh hưởng đến bọn chúng nữa? Đây có lẽ cũng chính là mục tiêu cuối cùng của bọn hắn?

- Việc đời không có gì là tuyệt đối cả, chỉ có không thể tưởng tượng ra nổi thôi, tuyệt đối không có gì không làm được, chỉ có không có lòng muốn làm thôi… Có thực lực là có tất cả…

Quân Mạc Tà vẫn không hiểu:

- Vậy còn… Cửu U Thập Tứ Thiếu thì sao?

- Ta biết chàng đang suy tính chuyện gì, nhưng Mạc Tà, ta muốn cảnh cáo chàng một câu: Cho dù có muốn làm cho Cửu U Thập Tứ Thiếu đại chiến cùng Tam Đại Thánh Địa cũng phải để bản thân hắn nguyện ý, bởi vì chúng ta căn bản không có tư cách so sánh với Cửu U Thập Tứ Thiếu, thậm chí ngay cả ngang hàng nói chuyện với nhau cũng không!

Khuôn mặt xinh đẹp của Mai Tuyết Yên bỗng nặng nề:

- Chẳng lẽ chàng nghĩ mọi chuyện lại đơn giản như thế sao, dễ giải quyết như vậy sao? Nếu quả nhiên như thế, ta sẽ tuyệt đối ủng hộ.

Quân Mạc Tà chợt ngẩn người ra, những lời này của Mai Tuyết Yên đã chạm đến nỗi đau khổ lớn nhất trong lòng hắn, hắn từ xưa đến nay đã sớm quen với thói quen chiến đấu với địch nhân vượt cấp, tu vi hắn dần dần tăng tiến thì đối thủ lại càng lúc càng cường đại! Điều này cũng ảnh hưởng ít nhiều đến cách ứng phó mọi chuyện của hắn, hoặc là giả dạng, hoặc kế vường không nhà trống, hoặc là hóa trang thành một người có thực lực cường đại, hoặc là vu oan giá họa…

Những thủ đoạn này dĩ nhiên mỗi lần sử dụng đều hữu hiệu, thậm chí còn thu hoạch rất nhiều, nhưng số lần chính mình trực tiếp đối chiến, được bao nhiêu? Nhưng nếu muốn trong thời buổi loạn thế này mà đứng ra không một người nào dám trêu chọc mình, thì tất cả phải dựa vào hai chữ: Thực lực. Chỉ có thực lực mới có thể làm nên một trận chiến oanh chấn thiên hạ a!

- Muốn bọn chúng sợ chỉ có một cách duy nhất là đánh bọn chúng một trận thật nặng, cho bọn chúng thật đau, chỉ có thế bọn chúng mới hiểu rằng khi trêu chọc vào chúng ta thì hậu quả sẽ như thế nào, nếu không, những việc chúng ta đã làm ở Cúc Hoa thành này cũng không có tác dụng gì!

Mai Tuyết Yên dừng lại một chút, nói:

- Hai người chúng ta thực lực bây giờ không phải là yếu kém, nhưng đem so với đối thủ ở bậc Thánh Hoàng vẫn là quá xa vời, trừ phi… Chúng ta có thể trong vòng một đêm vượt thật nhiều cấp! Nhưng loại sự tình này, từ xưa đến này chưa từng xảy ra.

- Ai nói là không có?

Quân Mạc Tà thản nhiên nói:

- Từ xưa đến nay không có, không có nghĩa là bây giờ không thể có! Ta đã nói rồi, trên đời này không có chuyện gì là không thể!

Ánh mắt hắn chậm rãi nhìn xuống Thiên Địa Linh Mạch đang nằm phía dưới, trong ánh mắt mơ hồ lóe ra một tia điên cuồng.

- Chàng có sao?

Mai Tuyết Yên không ngờ lời mình vừa nói thanh âm lại đến mức này, đến nỗi cách xa vạn dặm vẫn còn nghe được!

- Chúng ta quả thật có biện pháp có thể trong vòng một đêm thực lực tấn thăng vạn dặm, nhưng có thu hoạch thì phải có mạo hiểm, phương

pháp này nguy hiểm rất lớn! Nhưng cái thu được cũng không kém a!

Quân Mạc Tà chậm rãi nói, vừa nói vừa vuốt ve Thiên Địa Linh Mạch.

- Vật này ban đầu khi sinh ra vốn là rỗng ruột, nhưng đến khi trở thành Thiên Địa Linh Mạch thì lại khác, nó chỉ tồn tại ở những địa tầng trong lòng đất, đây vốn là một dạng khác của thạch nhũ.

Hắn hơi hơi mỉm cười nói:

- Thạch nhũ này có thể so sánh ngang với thần sâm hay thiên linh dược, người sử dụng liền có thể khởi tử hồi sinh, công lực đại tăng. Tuy nhiên, sau một thời gian dài mà không có ai phát hiện, khoảng trống giữa thạch nhũ này sẽ dần dần tích tụ lại, rồi đông cứng thành đá, kỳ thực ban đầu phía ngoài nó vẫn được bao bọc một lớp đá nhưng dần dần bị loại bỏ! Trải qua thời gian khoảng chừng vài vạn năm, sẽ hình thành Thiên địa tiên nhũ.

- Thiên địa tiên nhũ? Mai Tuyết Yên trong lòng chấn kinh, Thiên địa tiên nhũ, cái danh từ này trước giờ nàng chưa từng nghe qua. Bởi vì thứ này muốn hình thành phải trải qua muôn vàn khó khăn, một giọt liền đủ để một huyền giả gia tăng từ trăm năm công lực trở lên, không thể tưởng tượng được cao hơn thạch nhũ còn có Thiên địa tiên nhũ, quả là chấn động, thật sự chấn động!

Chấn động này còn chưa xong! Quân Mạc Tà chậm rãi nói tiếp:

- Mà vật này trải qua ngày rộng tháng dài, hình thành lại dựa trên thiên địa linh khí, nên dần dần nó cũng có thể so sánh với Tụ Linh Trận… nhưng khác ở chỗ, nó không có bị động trong việc hấp thu thiên địa linh khí, mà hoàn toàn chủ động điều động lực lượng dẫn động thiên địa linh khí tiến đến, linh khí ngày càng tăng thì chất lượng cũng càng tăng, đến khi nó đạt được một độ cứng nhất định thì sẽ không tiếp tục gia tăng độ cứng nữa mà sẽ chuyển sang gia tăng thể tích, nhưng cũng lại tiếp tục gia tăng từ bên trong, có thể nói nó sẽ bắt đầu bài xích tạp chất từ

trong ra ngoài, mà những tạp chất bị bài xích lại hình thành ra vật trước mắt này! Quân Mạc Tà vỗ vỗ vào Thiên Địa Linh Mạch, thanh âm có chút thán phục:

- Mà sau một thời gian dài như vậy, Thiên Địa Linh Mạch cũng đã bước đầu hình thành! Thứ này quả thật hết sức thần kỳ, bất luận là đặt nó ở đâu, cũng có thể trở thành một nơi tu luyện trong mơ của bất kỳ một người tu tiên nào! Chỉ cần một khối Thiên Địa Linh Mạch dài khoảng ba trượng liền có thể biến cả một dãi núi dài trở thành thắng cảnh thiên địa! Mà nếu để Thiên Địa Linh Mạch này tiếp tục hấp thu linh khí gia tăng phẩm chất, thời gian càng dài thì phẩm chất thu được lại càng cao, đến một giới hạn nhất định thì sẽ hình thành một thứ gọi là "Kim Tân Ngọc Dịch", tương truyền muốn sinh ra được Kim Tân Ngọc Dịch đòi hỏi Thiên Địa Linh Mạch phải dài ít nhất mười trượng.

Quân Mạc Tà trên mặt nở nụ cười khổ, dùng một tay còn lại đặt lên thân linh mạch, hỏi Mai Tuyết Yên:

- Mà Thiên Địa Linh Mạch đang ở trong tay chúng ta này, lại dài đến bốn năm mươi trượng, nàng có hiểu đây có ý nghĩa gì không?

- Cái gì?

Mai Tuyết Yên đột nhiên khiếp sợ đến cực điểm, vội cắt lời Quân Mạc Tà, lại còn thở phù một tiếng nhảy dựng lên, biểu hiện hoàn toàn không hợp với phong phạm thiên tiên của nàng, cả người hướng về Quân Mạc Tà hỏi dồn:

- Cái khối đá mà ta lúc nào cũng nằm lên ngủ… là Thiên Địa Linh Mạch? Hơn nữa bên trong còn có thần vật Kim Tân Ngọc Dịch…. Thiên Địa Linh Mạch?

Mai Tuyết Yên mắt mở thật to, nhìn chằm chằm vào Quân Mạc Tà, ngừng hô hấp, đợi câu trả lời của hắn.

- Đúng! Khối đá trước mặt này chính là Thiên Địa Linh Mạch, nhưng niên kỉ của Kim Tân Ngọc Dịch này còn vượt xa cái ta vừa nói, chỉ cần một giọt này… có thể khiến cho một phàm nhân chưa từng tu luyện qua huyền khí một bước thăng đến cấp Tôn Giả… thậm chí còn có thể hơn nữa!

Quân Mạc Tà trả lời Mai Tuyết Yên với khẩu khí hết sức bình tĩnh, nhướng mắt nói:

- Nếu không phải thì vậy thì nàng nghĩ làm sao trong một vỏn vẹn hai tháng mà tu vi lại gia tăng nhanh như vậy, gia tăng liên tục chưa bao giờ ngừng lại, liền một bậc lên đến Tôn Giả nhất cấp? Nếu luận về công pháp, cũng không thể nào có khả năng biến thái như vậy? Khai Thiên Tạo Hóa Công vốn chỉ là một phần nguyên nhân mà thôi, nguyên nhân chính cũng bởi vì ngay từ đầu ta đã đặt nàng ở trên tảng đá này, là vì ta muốn nó giúp nàng củng cố thân thể, thể chất của nàng cũng vì thế mà nảy sinh biến hóa! Nhất là khi nàng ngồi trên này luyện công, tác dụng cũng tăng lên gấp mấy lần!

Thân mình Mai Tuyết Yên chợt run rẩy, thở dài một tiếng, liền đưa tay bưng lấy trán…

- Bằng không, nàng nghĩ tại sao ta lại không đặt nàng lên đệm lên chăn? Ta lại không biết quan tâm vợ của mình như vậy sao?

Quân Mạc Tà đảo mí mắt, tiếp tục oán trách:

- Hiện giờ nàng tu luyện thành công rồi, việc đầu tiên lại là khi dễ ta, hung hăng đá ta, lại còn đá nhiều như vậy…

Quân đại thiếu lúc này lại cảm thấy vận khí của mình quả thật không tốt. Bản thân lúc bắt đầu tu luyện làm gì có thứ tốt như thế này, nha đầu này vận khí thật không tồi…

Nhưng khi hắn vừa mới nói xong, liền phát hiện Mai Tuyết Yên cúi đầu rên rỉ một tiếng liền mềm nhũn cả người, ngã lăn xuống đất hôn mê

bất tỉnh… Việc này quả thực hết sức vui mừng, đến nỗi Mai Tuyết Yên không thể nào chấp nhận nổi.

- Không phải chứ? Tại sao khả năng thích nghi lại kém như vậy!

Quân Mạc Tà ngạc nhiên nói. Nhưng Quân đại thiếu hắn cũng coi thường chuyện này quá mức rồi, có lẽ trên đời này chỉ có hắn chấp nhận nổi chuyện này, đổi lại là ai khác, thiết nghĩ bản thân có được thứ tốt như thế này không trợn mắt há mồm kích động phát điên mới là lạ…

Bởi vì, đây không phải là vậy mà người bình thường có thể gặp được! Thật sự là khắp cửu thiên thập địa cũng chưa chắc có!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 139: Đoạn Tuyệt!

Một lúc sau, Mai Tuyết Yên mới từ từ tỉnh lại, sau khi tỉnh lại, ánh mắt liền nhìn chằm chằm vào Thiên Địa Linh Mạch, chìa ra bàn tay bạch ngọc nhỏ bé, cực kỳ cẩn thận vuốt ve "Tảng đá" bằng đồng thật lớn này, giống như chỉ cần dùng sức một tí nó liền lập tức vỡ nát…

- Yên tâm đi, không có việc gì đâu, cho dù bây giờ nàng có vận dụng toàn bộ công lực công kích nó, cũng sẽ không thể nào phá vỡ được. Thậm chí ngay cả liên tục đánh vào một điểm trên đây cũng không có vấn đề gì.

Quân Mạc Tà vừa nhìn vừa cười, nhắc nhở một câu.

- Đừng nói chuyện!

Mai Tuyết Yên trừng mắt, tức giận trách mắng một câu, lại lập tức trầm ngâm. Chìm sâu vào niềm hạnh phúc to lớn, đôi mắt xinh đẹp mở thật to, như đang ở trong mộng, nói:

- Mạc Tà, để một khối Thiên Địa Linh Thạch có thể thành hình, phải mất bao nhiêu năm a?

- Bao nhiêu năm? Ta phải tính đã.

Quân Mạc Tà giơ tay lên đếm.

- Thông thường để hình thành được thạch nhũ, ước chừng cần khoản vạn năm thời gian… Từ một thạch nhũ bình thường biến đổi thành địa tiên nhũ, chỉ sợ phải cần thời gian hơn mười mấy vạn năm… Rồi phải ít

nhất một tỉ năm sau mới có thể hình thành nên linh mạch dài vài chục trượng có thể sinh ra Kim Tân Ngọc Dịch... Thạch nhũ trước mắt này dài chừng bốn năm mươi trượng... Chỉ sợ phải cần khoảng năm sáu tỉ năm trở lên?

- Năm... Năm sáu tỉ năm?

Mai Tuyết Yên cái miệng nhỏ nhắn há ra thật to, lập tức cảm thấy khó thở.

Nuôi dưỡng suốt năm sáu tỉ năm... Đó là một thời gian rất dài a?

Cái này... đúng là không thể tưởng tượng ra nổi...

- Nói không chừng, cũng có thể cần một khoản thời gian lâu hơn nữa, ta cũng chỉ là đoán tượng trưng thôi, chắc chắn sẽ có sai số, nhưng chắc hẳn cũng không sai số quá lớn, cũng chỉ hơn kém mười mấy vạn năm mà thôi!

Quân Mạc Tà âm thầm nói.

- Theo thuyết pháp mà chàng nói… Chẳng phải, chỉ cần cạo ra một ít bột phấn từ mấy thạch nhủ to lớn này, là có ngay thánh dược chữa thương?

Mai Tuyết Yên vội vàng hỏi.

- Ân, đúng vậy. Hơn nữa người bình thường không thể nào chịu được thần dược này, bởi vì cho dù chỉ là một ít bột phấn này cũng tương đương với linh nhũ cao cấp nhất, đây đã là cách nói bào thủ lắm rồi!

Quân Mạc Tà thành thành thật thật gật đầu thừa nhận, làm cái mặt quỷ.

- Trời ạ… Oa ha …

Giờ phút này, bộ dạng đoan trang, chững chạc của Mai Tuyết Yên thoáng chốc không còn chút bóng dáng, đột nhiên một phát túm lấy cổ áo Quân Mạc Tà, lay động điên cuồng, sau đó lại dùng sức đánh một quyền vào bụng Quân Mạc Tà, làm cho Quân đại thiếu vốn không hiểu chuyện gì đang xảy ra lại bị đánh bay ra ngoài, Mai đại mỹ nhân cũng không vì thế mà buông tha, tiếp tục đuổi theo, tay đấm chân đá, đánh không ngừng nghĩ, đánh một người vạm vỡ thế này, đúng là thống khoái nhất…. (e hâm mộ Mai đại ca quá T.T)

Quân đại thiếu canh trên thì bị đánh dưới, canh trước thì bị đạp sau, canh đầu thì bị đá đít, miệng không ngừng kêu thảm thiết….

Trong lòng lại càng hối hận không thôi: Cái này có thể gọi là gì đây a, một nữ nhân thoạt nhìn điềm đạm nho nhã, mà khi hưng phấn cực độ lại có thể nóng nảy đến mức này! Muốn bộc lộ nội tâm hưng phấn mà lại dùng phương pháp đánh người như thế này, may là công lực hiện giờ của mình so với nàng ta cao hơn, nếu không thì không biết sẽ bị đánh thảm hại đến mức nào? Hoàn toàn không có một chút giả dối, từng quyền đánh vào da thịt a, mẹ ơi, cho dù trong truyền thuyết cũng chưa từng có chuyện nào hơn thế này đâu…

Ngươi nổi giận muốn đánh người, muốn phát tiết lửa giận trong lòng, điểm ấy tuyệt đối có thể giải thích được, nhưng hiện giờ là đang cao hứng đến cực điểm mà cũng cần phải đánh người sao, biểu lộ vui sướng trong lòng a… Chuyện này không thể nào có thể tưởng tượng ra được a?

Quân đại thiếu che chắn khuôn mặt và hai mắt của mình, bảo vệ kín đáo nhưng khóc không ra nước mắt, một chỗ là để gặp mặt người khác, một chỗ là dùng nhìn ngắm người mình yêu thương, trừ hai chỗ này này ra, chỗ nào cũng có thể đánh, tùy “ngài” cao hứng đánh đấm tiếp đi (Tội nghiệp thằng nhỏ :-))

Cuối cùng, cảm xúc hưng phấn trong lòng Mai Tuyết Yên cũng từ từ bình ổn lại, tần suất động thủ cũng dần dần chậm lại, rồi dừng tay, lại còn ngượng ngùng nói:

- Á, Mạc Tà, cái đó, a… Không sao chứ?

Toàn thân không có chỗ nào không đau nhưng Quân đại thiếu vẫn cố nén xúc động không phát ra một tiếng khóc lớn, bỏ tay xuống, lộ ra khuôn mặt trông như nửa đầu heo, khóc lóc nói:

- Tỷ tỷ, ngài xem bộ dạng của ta thế này, có giống như không có chuyện gì không?

- Nhìn cũng không giống là có chuyện, ít nhất còn có thể mở miệng nói chuyện.

Mai Tuyết Yên hưng phấn nói:

- Mau, lấy thêm cái kia cho ta một chút… cái đồ chơi Kim Tân Ngọc Dịch kia công hiệu thực quá là kinh người…

- Không, ta mà đưa ra vạn nhất nàng lại đánh người a…

- Ta cam đoan không đánh người!

- Ta không tin…

- Vậy làm thế nào chàng mới có thể tin tưởng ta đây?

- Trừ khi khuya nay nàng động phòng với ta…

- Chàng… chàng… Đáng ghét!

Thình thịch a… Phanh a…

Sau lần hành hung này, Quân đại thiếu thế nào cũng chắc chắn thành một đầu heo thật sự.

Bất quá hai người đều biết chắc rằng đối với Quân đại thiếu này da dày thịt béo lại là người có công lực cao hơn, lần này Mai Tuyết Yên vì mừng rỡ như điên mà phát tiết lên người hắn, căn bản là không có chút đau lòng nào…

Một lúc lâu sau đó, cường độ vận động của hai người mới bình thường lại. Mai Tuyết Yên trên mặt có chút ngượng ngùng, thấp giọng hỏi:

- Mạc Tà, chàng có phải đang tính toán bắt nó mở ra hay không, sau đó chúng ta lại uống cái Kim Tân Ngọc Dịch kia, mượn vật này tăng cường thực lực, để ứng phó với cục diện tồi tệ trước mắt?

- Không sai, ta đúng là đang có ý định này. Chỉ là trong lòng còn có chút do dự.

Quân Mạc Tà xoa mặt, chỗ thâm tím xanh đỏ khi bị đánh nhanh chóng biến mất.

- Do dự cái gì? Chẳng lẽ muốn phí của trời cho?

Mai Tuyết Yên nói, nếu để lãng phí thần vật đến bực này, đúng thật là tội nhân thiên cổ!

- Không phải chuyện đó, thứ tốt chính là để sử dụng, cho dù lãng phí hết toàn bộ cũng đã có sao, nhưng ta hiện tại vẫn chưa thể xác định, lấy đạo hạnh của hai người chúng ta hiện giờ, tu vi có thể hay không chịu đựng được dược lực của một giọt Kim Tân Ngọc Dịch kia, thứ đồ chơi này dù sao cũng đã tích tụ hơn vài tỉ năm tinh hoa của thiên địa.

Quân Mạc Tà nhíu mày nói:

- Hơn nữa, Kim Tân Ngọc Dịch này, tuy là nói có thể trực tiếp sử dụng, căn bản không cần phải thông qua luyện đan, sử dụng trực tiếp là có thể phát huy toàn bộ công dụng. Nhưng cũng có thể lý giải theo một cách khác, đồ chơi này không cách nào sử dụng giống như dược vật, không có phân tán điều hòa được dược lực mạnh mẽ của nó, cho nên, đặc điểm bá đạo này cũng có thể nói là đệ nhất thiên hạ! Khi sử dụng rồi, nếu không thể chịu đựng nổi, chỉ có thể tan thành tro bụi, chắc chắn không có con đường thứ hai! Bất luận có sử dụng thêm linh dược gì, cũng không có nửa điểm tác dụng!

- Còn nếu có thể chịu đựng được? Thực lực sẽ tinh tiến một bước lớn sao?

Mai Tuyết Yên tò mò hỏi.

- Há lại chỉ là tinh tiến một bước dài, chỉ cần chúng ta có thể chịu đựng nổi dược lực của nó, thuận lợi luyện hóa được hết thảy, hấp thu xong, có thể trực tiếp một bước lên trời! Phỏng chừng tệ nhất, chúng ta cũng có thể từ cảnh giới Tôn Giả, trực tiếp vượt qua Thánh Giả tứ cấp, đạt đến cấp bậc Thánh Hoàng, thậm chí còn có thể cao hơn!

Quân Mạc Tà chậm rãi nói:

- Vật này, bản thân người dùng có thực lực càng mạnh, công dụng nhận được lại càng lớn! Cũng bởi vì bản thân hai người chúng ta đang tu luyện thiên hạ đệ nhất công pháp Khai Thiên Tạo Hóa Công, cho nên ta mới dám nảy sinh loại ý nghĩ này. Nếu đổi lại là những người khác, chỉ cần không phải là người tu tiên… ặc nhầm, không phải tu luyện loại công pháp này của chúng ta, cho dù có là cường giả Thánh Hoàng đương thời, sử dụng một giọt Kim Tân Ngọc Dịch, cũng sẽ lập tức nổ tan xác mà chết, tan thành tro bụi!

- Bá đạo như vậy sao!

Mai Tuyết Yên chấn kinh, mở to hai mắt.

Mắt thấy nàng có vẻ lại hưng phấn, Quân đại thiếu không khỏi có chút co rúm lại, lén lút dịch chuyển thân mình ra bên ngoài. Lúc này mới tiếp tục nói:

- Tất cả đều là phán đoán của cá nhân ta, nhưng đại khái có thể cũng không sai biệt lắm. Tiếc là hiện tại vẫn còn một vấn đề lớn nữa… Chính là Kim Tân Ngọc Dịch này, ít nhất cũng có hơn ngàn vạn giọt, mà hai người chúng ta nhiều nhất chỉ cần một người một giọt mà thôi! Sau khi mở ra, còn phải làm thế nào niêm phong cất lại? Nếu cứ để mặc kệ như vậy, chỉ sợ tất cả đều sẽ tan biến mất trong không khí, đây chính là hủy

diệt thiên vật a… Trước mắt, điều này mới chính là vấn đề nghiêm trọng nhất!

- Cho vào mấy bình ngọc được không?

Mai Tuyết Yên liếc mắt, tích cực suy nghĩ, bày mưu tính kế.

- Nếu có thể, ta còn phải lo cái gì nữa!

Quân Mạc Tà cười khổ một tiếng, nói:

- Ngay cả sử dụng Thiên linh ngọc làm bình cũng không thể chứa nổi Kim Tân Ngọc Dịch, đừng xem nó vững chắc, những chỉ cần qua vài khắc, liền tan biến mất, tất cả đều hóa khí…

- Vậy… Hay là để yên nó như thế đi, chờ sau khi chúng ta có phương pháp có thể xử lý ổn thỏa, rồi mới sử dụng.

Mai Tuyết Yên tuy rằng rất muốn thực lực bản thân tăng lên, nhưng nếu là vì muốn lấy một giọt ra phục dụng mà để mất đi ngàn vạn giọt còn lại… Mai Tuyết Yên cảm giác mình cho dù có tăng lên được đến bậc Thánh Hoàng cũng sẽ đau lòng chết mất.

- Thật ra cũng không phải hoàn toàn không có cách nào, chỉ ta là không có nắm chắc mười phần mà thôi…

Phương pháp Quân Mạc Tà nghĩ đến chính là lợi dụng Hỗn Độn hỏa, chỉ cần trong nháy mắt mở ra linh mạch, dùng Hỗn Độn hỏa bao bọc lấy Kim Tân Ngọc Dịch bên trong, cho dù có phải tổn thất một ít Kim Tân Ngọc Dịch, nhưng chỉ cần có thể tiếp tục bảo tồn, cũng đáng giá.

Nhưng vấn đề hiện tại chính là, Hỗn Độn hỏa có vẻ như cường hãn hơn một chút, không biết có đốt cháy hết Kim Tân Ngọc Dịch hay không? Còn nữa, niêm phong cũng chỉ là một suy nghĩ mà thôi, ai có thể cam đoan chắc chắn sẽ thành công, vạn nhất thất bại thì sao đây? Hai kết quả thất bại này, bất kể là cái nào, cũng làm Quân Mạc Tà đau lòng! Nhưng mà cục diện trước mắt, không cho phép lùi bước!

Khẽ cắn răng, Quân Mạc Tà vẫn quyết định thử một lần, việc do người làm, cho dù bị hủy thì đã có làm sao, nếu không thể đề thăng thực lực, ngay cả khi có được bảo vật như vậy cũng chẳng khác nào vào núi tầm bảo mà tay không quay về sao?

Quân Mạc Tà đứng dậy, giơ tay lên, trên tay hắn liền xuất hiện một thanh trường kiếm tỏa ra quang mang chói lóa cả mắt.Thần kiếm, Viêm Hoàng Chi Huyết!

Thanh kiếm này, hiện tại có thể hoàn toàn xứng đáng gọi là thần binh! Thậm chí, ở phương diện khác, trong truyền thuyết Tiên giới cũng khó có thứ nào tốt hơn.

Quân Mạc Tà vốn dùng sắt thường tạo thành thân kiếm, sau đó lại lấy tinh hoa của ngũ kim luyện hóa lại lần thứ hai, sử dụng hết cả ngàn cân hoàng kim, cuối cùng dung hợp thêm mấy trăm chuôi thần binh độc đáo Cửu U Hàn Nhận!

Có thể nói, chuôi kiếm này, căn bản chính là được đúc ra từ vô số tinh hoa kim thiết! Địa Cầu, Huyền Huyền, Cửu U… Từ ba thế giới đó, dung hợp thành thanh thần kiếm này!

Hiện tại một thanh kiếm này thoạt nhìn tổng thể như một trường kiếm nhỏ bình thường, nhưng trọng lượng không dưới năm trăm cân, người bình thường khó có thể dịch chuyển được nó! Chẳng qua chuôi kiếm này hiện nay cũng đã gần như sinh ra linh tính, hơn nữa lúc sau Quân Mạc Tà dùng máu huyết luyện đúc, cũng đã cùng quân Mạc Tà đạt được hiệu quả tâm ý tương thông.

Cũng chỉ khi ở trên tay hắn, mới có sức nặng của một thanh trường kiếm bình thường, còn tới trên tay người khác, chỉ sợ có là Hùng Khai Sơn cường tráng như vậy, cũng sẽ bởi vì khinh thường mà té ngã…

- Tuyết Yên, nàng trước tiên tránh sang một bên!

Quân Mạc Tà vung kiếm trên tay, vẻ mặt lộ ra vẻ cương quyết!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 140: Thí Nghiệm

Cho dù hủy diệt thiên vật thì sao, coi như không còn thứ gì trân quý thì thế nào, nếu ngay cả những hiểm nguy trước mắt cũng không thể ứng phó, thì còn nói gì đến tương lai!

Mai Tuyết Yên nghe lời bước lui sang một bên, vừa mới lách mình rời đi, liền nhìn thấy một đạo điện quang ầm ầm bổ xuống, thời điểm thân kiếm Viêm Hoàng Chi Huyết tiếp xúc với phía ngoài của Thiên Địa Linh Mạch, giống như một thanh đao nóng rực cắt vào miếng bơ!

"Chà" một tiếng, phía trên linh mạch quả nhiên xuất hiện một khối ngắn cỡ một bàn tay, phù một tiếng mới hạ xuống. Đây quả nhiên là một bộ phận tối ngoại, cho dù thô bạo cắt xuống, cũng không sợ sẽ tốn thương đến Kim Tân Ngọc Dịch ở bên trong.

Cho nên Quân Mạc Tà hoàn toàn không có lo lắng!

Quân Mạc Tà một là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, vung tay lên, phát động dị lực Ngũ Hành Thủy chi lực, linh khí Hồng Quân Tháp phía trên hắn trong nháy mắt ngưng chú, hình thành một dòng nước, từ trên không trung chảy xuống.

Đồng thời, Quân Mạc Tà lại dùng Viêm Hoàng Chi Huyết nhẹ đào ra một cái lỗ nhỏ ngay vị trí dòng nước chảy xuống, dòng nước hình thành từ linh khí không ngừng chảy vào, may sao vừa đủ.

Phải biết rằng rằng đoạn rơi xuống chỉ dài bằng một bàn tay nhưng mặt ngang lại đến chừng ba trượng. Mà cái lỗ nhỏ kia, cũng sâu chừng

vài thước, vừa đủ để Quân Mạc Tà làm thí nghiệm.

Mai Tuyết Yên trừng mắt trông thấy, đã thấy Quân Mạc Tà dứt khoát vung kiếm lên, lạnh lùng quát một tiếng:

- Hỗn Độn hỏa! Hiện!

Liền sau đó, từ đầu ngón tay của Quân Mạc Tà, một chùm lửa đen tuyền bay ra không chút tiếng động, nhẹ nhàng nhảy lên.

Quân Mạc Tà hít sâu một hơi, mạnh mẽ dùng lực thúc dụng Hỗn Độn hỏa, nhất thời oanh một tiếng, ngọn lửa cao lên mấy trượng, bùng cháy dữ dội. Sau đó, Quân Mạc Tà đem ngọn Hỗn Độn hỏa màu đen khí thế sét đánh không kịp bưng tai đó phóng đến cắt ngang trên mặt!

Mặt vết cắt của linh mạch trong nháy mắt hòa tan đi mất, đều hóa thành một mảng chất lỏng sáng trong, từ từ chảy xuống, chậm rãi rót vào trong cái động khẩu nho nhỏ…

Quân Mạc Tà thở dài một hơi nhẹ nhõm, tâm niệm vừa động, ngọn Hỗn Độn hỏa trên ngón tay hắn lần thứ hai biến mất. Vươn tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

Quân Mạc Tà làm sao có thể không khẩn trương!

Nếu là lần thí nghiệm này thành công, như vậy, Kim Tân Ngọc Dịch hiển nhiên trở thành bảo bối của hắn, bất luận lúc nào muốn dùng, chỉ cần từ đây trích ra một hai giọt là được. Sau đó dùng lại phương pháp cũ, như vậy mọi việc liền ổn thỏa!

Nhưng nếu lần thí nghiệm này thất bại, như vậy… Kế hoạch lúc này phải tạm thời xử lý thêm một chút trắc trở!

Mắt thấy khối linh mạch đã vơi đi một nửa, Quân Mạc Tà hít sâu một hơi, lại một đạo kiếm quang sáng như tuyết xuất hiện, chém rơi!

Kiếm hạ!

Đá mở!

Linh mạch tách ra làm hai đoạn, thiên địa linh khí màu bạc bạc chảy ra liền hóa thành chất lỏng trong suốt. Một giọt tiếp một giọt, tích tắc chảy ra, sau đó trong nháy mắt liền hóa thành linh khí mờ mờ ảo ảo, phiêu tán trong không trung…

- Thành công rồi!

Quân Mạc Tà liền hít thở sâu mấy hơi, hai mắt tỏa sáng.

- Thành công?

Mai Tuyết Yên tựa hồ vẫn chưa thể tin được:

- Thật sự không phải thất bại sao? Chàng khẳng định? Đây không phải là đồ vật tầm thường, nếu lỡ có gì sai…

- Không có lỡ như!

Quân Mạc Tà cắt ngang, phấn khởi nói:

- Thứ nước ta vừa biến hóa ra lúc nãy, không phải là nước bình thường, mà là hao tổn khí lực biến đổi linh khí thành nước, đó cũng là vì phòng bị cái lỡ như nàng nói! Phải biết rằng, cho dù có là Kim Tân Ngọc Dịch, cũng là thiên địa linh khí hóa thành chất lỏng mà thôi, mật đồ tuy rằng cao hơn linh khí bình thường rất nhiều, mức độ cũng vi diệu hơn… Nhưng bất kể có biến hóa như thế nào, hình thái bản chất thủy chung vẫn sẽ không thay đổi! Vậy nên, nó vốn là chất lỏng nên vẫn là chất lỏng!

Trong mắt Quân Mạc Tà phát ra hào quang cuồng nhiệt dị thường, nhìn Thiên Địa Linh Mạch thật lớn trước mắt, chậm rãi nói:

- Hôm nay thực nghiệm, thật sự hết sức có ý nghĩa! Thí nghiệm này cho thấy, Quân gia của chúng ta, từ nay về sau sẽ quật khởi, hơn nữa, vĩnh viễn không thể nào bị lật đổ!

- Bên trong Hồng Quân Tháp, linh khí nồng đậm hơn bên ngoài gấp nghìn lần! Thiên Địa Linh Mạch đem cất vào đây, tốc độ phát triển lại càng nhanh hơn! Số lượng Kim Tân Ngọc Dịch cũng vì thế mà ngày càng nhiều, với số lượng này dư sức cho con cháu của Quân gia chúng ta sử dụng đến thiên thu vạn thế! Chỉ cần tu vi đạt đến một trình độ tương đối, sử dụng một giọt Kim Tân Ngọc Dịch này, thực lực liền tăng lên nhanh chóng tăng lên bậc Thánh Hoàng, thậm chí còn có thể cao hơn…

- Đúng.! Chỉ cần chàng vẫn còn sống, Quân gia sẽ vĩnh viễn huy hoàng, chân chính thiên thu vạn tuế!

Mai Tuyết Yên đưa mắt nhìn mông lung, nhưng lại đưa ra một vấn đề sâu sắc:

- Quan trọng là, chàng thật sự có thể không? Ngoại trừ chàng, Quân gia còn ai có thể sử dụng chuôi kiếm này để khai mở Thiên Địa Linh Mạch, ai có năng lực điều khiển Hỗn Độn hỏa, còn thêm một thiếu sót đáng tiếc hơn, cho dù có người hội đủ cả hai điều kiện trên, nhưng bọn hắn có thể có được Hồng Quân Tháp này sao?

Quân Mạc Tà giật mình, một lúc sau hắn mới lẩm bẩm:

- Cũng đúng… Ta vừa rồi hưng phấn quá độ, lại quên mất vấn đề quan trọng nhất này, không lẽ… ta phải suốt đời ở yên một chỗ này, không thể không rời đi ngày nào!

Trong ý của Mai Tuyết Yên, chủ yếu là vấn đề sinh lão bệnh tử. Trong lòng nàng, trên đời này bất cứ nhân vật truyền kỳ nào, cũng có bất tử. Nàng chỉ đem sự khó hiểu trong lòng nói ra thôi.

Nhưng trong lòng Quân Mạc Tà, lại suy nghĩ đến một chuyện khác.

Tất nhiên, ở kiếp trước, hắn chưa từng tin tưởng trên thế giới này có cái quái quỷ gì gọi là thần tiên, cái gì là trường sanh bất lão, nhưng từ sau khi chiếm được Hồng Quân Tháp, hắn đã tin! Sự thật ở ngay trước mắt, làm sao có thể không tin!

Đến khi mình đạt được trình độ có thể dung nạp được lực lượng của cả ba thế giới làm một, chắc chắn là mình phải rời đi! Tin rằng Cửu U Đệ Nhất Thiếu ngày đó rời khỏi thế giới này, hiển nhiên là vì nguyên do này, cũng bởi vì lực lượng nhân tố trong thân mình quá mạnh mẽ!

Nhưng cũng có thể, bạch nhật phi thăng được tuyên truyền từ xưa đến này, căn bản là không tồn tại, cũng có thể là như thế chưa biết chừng!

Phá vỡ hai đoạn linh mạch, Quân Mạc Tà chọn từ giữa ra một khối, sau đó từ bên trong chọn ra một khối tốt nhất cỡ bằng bàn tay, đưa cho Mai Tuyết Yên:

- Một khối này, nàng giữ lấy. Sau này nếu trong lúc ta đi vắng không có ở cạnh nàng, nàng lại bị thương, thì cứ dùng đao cạo xuống một ít bột rồi hòa với nước bôi lên. Một khối nhuyễn ngọc êm dịu này, cũng chính là tương đương với tiên nhũ tốt nhất trong thiên địa!

Mai Tuyết Yên ừ một tiếng, nhẹ nhàng nhận lấy khối ngọc nhỏ bé này, rồi lại còn thật cẩn thận bỏ vào trong lòng.

Quân Mạc Tà xem bộ dáng nàng thận trọng như thế, không khỏi cảm thấy cực kỳ buồn cười:

- Cũng không cần quan trọng đến như vậy, đấy chỉ là một kế sách tạm thời thôi. Cũng chưa chắc sẽ xảy ra. Cho dù hai chúng ta có một hai ngày không ở cùng một chỗ, nàng cũng chưa chắc sẽ bị thương đâu.

- Trên đời này không có gì là tuyệt đối… chắc rằng sẽ có người bị thương. Trên thế giới này, sự sinh tồn là điều chúng ta không thể khống chế được, cho tới bây giờ, đây vẫn là tồn tại nguy hiểm nhất… Mỗi ngày lăn lộn ở bờ vực sinh tử, làm sao có chuyện không thể bị thương tổn?

Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cảm xúc có hơi buông lỏng được một chút, miễn cưỡng nở nụ cười:

- ….đó là quy luật của nhân loại chàng, và đó cũng là quy luật của huyền thú chúng ta. Chúng ta không thể nào thoát khỏi…

- Đúng a, việc đời chính là như thế!

Quân Mạc Tà cũng tràn đầy cảm xúc nói:

-… nhân loại… Đúng là một giống loài kỳ quái! Nhân loại trên thế gian này, trước đây vẫn luôn chỉ tuân theo một quy luật, vật cạch thiên trạch (Mọi vật tranh giành nhau sinh tồn). Quy luật sinh tồn chính là, cá lớn nuốt cá bé, tuy rằng hết sức tàn nhẫn nhưng cũng là công bằng nhất. Nhưng sau đó, lại bắt đầu tranh giành quyền lợi, tranh giành quyền lợi vì cái gì? Tiếp sau đó lại còn là vì muốn thống nhất hết thảy, vì cái chó gì chứ, đến lúc này thứ cần có đã xuất hiện, pháp chế ra đời… Ban đầu pháp chế xuất hiên, vốn là muốn làm cho mọi người lại ngang hàng với nhau, cũng là vì muốn quản lý tốt quốc gia… Nhưng càng về sau, pháp chế lại càng trói buộc, dân chúng thấp bé ở tầng thấp nhất, vẫn là kẻ yếu… Cũng chỉ những kẻ yếu đuối và gần với giới hạn ấy mới vẫn ngang hàng với nhau mà thôi…

Hắn thở dài một hơi thật sâu, tiếp tục nói:

- Ngược lại những người có quyền có thế lại không còn tuân theo điều luật cơ bản của pháp chế nữa, lần thứ hai trở về loại quy luật của ngày xưa. Kẻ nào mạnh thì sinh tồn, yếu đuối thì diệt vong… Cũng giống như Quân gia và Lý gia ngày xưa ở Thiên Hương Quốc tranh đấu, hay đơn giản là các đại thế gia khác trong kinh thành tranh đấu, pháp chế của vương quốc… thật sự có chút tác dụng gì sao? Mấu chốt vấn đề vẫn nằm trong tay các thế lực lớn mà thôi…

- Cũng giống như mối bất hòa giữa Thánh Địa và Thiên Phạt, hoàn toàn chính là sự phát triển của quy luật cá lớn nuốt cá bé! Nói cách khác, đã là con người, bất luận là bản thân đã có quyền lực đến mức nào, cũng sẽ vì lợi ích, vì quyền lợi mình sắp đạt được trước mắt, lại một lần nữa biến đổi bản thân, trở thành dã thú! Bản thân ta cũng cảm thấy hết sức kỳ quái, hi sinh vì trận chiến văn minh này, hoặc còn gọi là tranh giành

quyền lợi bình đẳng… Rốt cuộc là vì cái gì? Có chút ý nghĩa gì sao? Cuối cùng mọi thứ lại một lần nữa trở về luật rừng ngày xưa?

Mai Tuyết Yên nở nụ cười:

- Không thể tưởng được, chàng vẫn còn có nhiều cảm xúc.

- Cảm xúc chưa chắc là có, nhưng suy nghĩ hẳn là có, thật sự không thể giải thích được. Đáng tiếc, có vẻ như không ai có thể giải đáp nghi vấn này của ta!

Quân Mạc Tà cười khổ một tiếng nói:

- Nghĩ tới việc này, ta thật cảm thấy cuộc sống trên đời này giống như một kẻ phá hoại! Loại công bằng ai cũng mơ ước, khó mà có được, nhưng đến khi có lại vứt bỏ. Nàng nói có buồn cười không?

- Không buồn cười! Một chút cũng không!

Mai Tuyết Yên cười haha, nói:

- Kỳ thật trên thế gian này, chưa bao giờ có cái gọi là công bằng. Trước đây, từng có một vị đại hiền đã nói qua: Hoàng tử phạm pháp, cũng xử tội như thứ dân. Nhưng câu nói đấy cũng chưa hoàn toàn rõ ràng: Cái gì gọi là pháp, kỳ thật đều do con người quy định. Bất kể quy định có như thế nào, tùy người cũng sẽ được hưởng một chút đặc quyền, mà cũng có thể là nhiều hơn nữa! Đây là quy tắc! Mà loại quy tắc này, cũng giống như đối với các Thú Vương trong Thiên Phạt sâm lâm.

Mai Tuyết Yên cười quyến rũ, nói:

- Bên trong Thiên Phạt sâm lâm, cơ hồ mỗi ngày đều phát sinh ra chuyện cá lớn nuốt cá bé, mà những vương giả như chúng ta cũng chưa từng quản qua. Ở dưới cứ tùy ý tiến hành là được. Quy định chỉ có một: Trong tộc tuyệt đối không được phát sinh chiến tranh quy mô lớn! Ngoài ra, hết thảy mọi thứ đều không quản. Nhưng nếu giữa các vương giả nảy sinh mâu thuẫn, các tộc đàn có thể nói đánh là đánh, hai chuyện này

không đồng dạng với nhau… Luật pháp tất nhiên là có hiệu lực, nhưng phải xem người vi phạm luật pháp là ai! Chúng ta là những thú vương trong Thiên Phạt sâm lâm, hiển nhiên sẽ không để bản thân bị ước thúc bởi chính luật pháp do mình chế định!

Khuôn mặt thanh tú ngước nhìn Quân Mạc Tà một chút, nói:

- Kỳ thật, điểm khác nhau duy nhất giữa nhân loại và huyền thú, cũng chỉ là nhiều hơn và khu vực sống rộng lớn hơn mà thôi! Bất quá đặc quyền của Thú Vương chúng ta, đều được các huyền thú cam chịu công nhận, lực không bằng người, không có gì để nói! Hơn nữa, mỗi một đầu huyền thú, chỉ cần cố gắng, cũng có ngày có được địa vị, cho nên tất cả đều có hi vọng; mà nhân loại các người thì khác, đặc quyền của các tầng lớn quý tộc không được công khai thừa nhận mà thôi… Hoặc cũng có thể nói là, cũng chính bọn họ không thừa nhận đặc quyền của mình, đều tận sức khẳng định mình luôn tuân thủ pháp luật, nếu thừa nhận, chẳng phải là quá vô sỉ hay sao…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 141: Mạo Hiểm Tăng Thực Lực Lên!

- Ha ha ha… Nói rất hay! Nhân loại quả nhiên vẫn khác xa huyền thú! Thậm chí so với huyền thú còn kém xa, bọn hắn hoàn toàn không hồn nhiên chất phát như huyền thú, nếu có đi chăng nữa nhiều nhất cũng chỉ là những suy nghĩ trong đầu, còn tư tưởng hành động lại thập phần xấu xa!

Quân Mạc Tà cười to sảng khoái, nói:

- Quy luật! Hừ! Có quy luật tất có phá! Sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày, ta sẽ sáng lập một quy luật của riêng Quân Mạc Tà ta! Quy luật của ta đặt ra, quyết sẽ không bị ước thúc như quy luật này!

- Nếu như chàng có khả năng đặt ra quy luật như lời chàng nói, ta thật khó có thể tưởng tượng được thế giới này sẽ bị chàng đảo lộn đến mức độ nào?

Mai Tuyết Yên cười khổ một tiếng, nói:

- Đừng nói những chuyện viển vông như thế, hy vọng xa vời lắm, trước mắt phải ứng phó cho xong cửa ải này đã.

- Lời này của nàng nói thật là không có chút đạo lý! Có một số việc, ta phải trước tiên nói rõ ràng cho nàng minh bạch.

Quân Mạc Tà cười cười, đặt mông ngồi xuống, cười híp mắt nói:

- Chỉ cần trước mắt có thể thành công gia tăng thực lực, sau khi thực lực chúng ta tăng lên, lần thứ hai xuất thế, tin chắc rằng đối thủ tuyệt đối

cũng chỉ có Tam Đại Thánh Địa mà thôi! Mà đây, cũng có thể nói là một trận đại quyết chiến! Tin tưởng rằng sau trận quyết chiến này, bất luận là ai thắng ai thua, ai cao ai thấp, Tam Đại Thánh Địa chắc chắn sẽ phải tập trung chuẩn bị cho Đoạt Thiên chi chiến, tuyệt đối sẽ không gây phiền toái gì cho chúng ta nữa!

- Nếu trận chiến này chúng ta giành phần thắng, vậy có thể nói là Tam Đại Thánh Địa đấu với dị tộc trong Đoạt Thiên chi chiến, phần thắng ngày càng xa vời, thậm chí khả năng rơi vào thế hạ phong rất cao!

Mai Tuyết Yên lo âu nói:

- Trận chiến này… Nếu chúng ta thắng, thì tình hình chiến đấu ở Đoạt Thiên chi chiến gặp mối nguy lớn! Còn nếu chúng ta thua, thì vạn kiếp bất phục; cái này… thật hết sức mâu thuẫn!

- Mâu thuẫn? Thật sự không có phương pháp nào giải quyết mâu thuẫn này sao? Chưa chắc!

Quân Mạc Tà thả người nằm xuống đất, tay lót sao ót, vênh váo nói:

- Bây giờ đã không phải ngày xưa nữa, hiện tại các vị Thú Vương trong Thiên Phạt cơ bản đều đã đạt đến cấp bậc Tôn Giả, mà ta lại tiếp tục huấn luyện “Tàn Thiên Phệ Hồn”, tuy rằng cấp độ thấp hơn một ít nhưng tuyệt đối sẽ không thua nhiều lắm. Sau trận chiến, chỉ cần nàng đem bọn họ về Thiên Phạt sâm lâm, hòa bột phấn lấy ra từ linh mạch này vào nước suối cho bọn họ uống, tất nhiên thực lực bọn họ lại một lần nữa tăng vọt, tin chắc rằng sau khi tăng cấp một cách biến thái như vậy, thực lực bọn họ tuyệt không dưới bậc Thánh Giả, như vậy là đã có đủ tư cách tham gia Đoạt Thiên chi chiến!

Quân Mạc Tà cười cười:

- Nếu chúng ta thất bại, hiển nhiên sẽ không còn gì cả, điều này cũng không cần phải bàn đến. Nhưng nếu cuối cùng người thắng là chúng ta, Tam Đại Thánh Địa cũng bị chúng ta đánh cho tàn phế, như vậy, tương

lai người thay mặt Huyền Huyền đại lục đi tham dự Đoạt Thiên chi chiến chỉ có thể là chúng ta mà thôi! Cho dù là đối đầu cứng rắn, ta cũng có thể xuất ra một đám cao thủ, làm cho bọn dị tộc phải hoàn toàn diệt tộc! Từ đó về sau, trên phiến đại lục này không còn tồn tại cái sự kiện nào tên gọi là Đoạt Thiên chi chiến nữa! Sẽ không bao giờ cho phép bất cứ kẻ nào, quang minh chính đại dụng lý do này để làm điều xấu xa vô sỉ nữa!

- Huống hồ, đó cũng không phải là phương pháp duy nhất gia tăng thực lực! Ta còn có rất nhiều biện pháp!

Quân Mạc Tà hừ một tiếng.

- Chàng muốn trực tiếp đồ sát toàn bộ dị tộc!?

Mai Tuyết Yên ánh mắt tỏa sáng hỏi.

- Đương nhiên, cái loại bỏ đi như vậy, nếu không tiêu diệt chẳng lẽ lại tiếp tục lưu lại bọn hắn sao? Nàng không muốn sao?

Quân Mạc Tà buồn bực nói.

- Ta tại sao lại có thể không muốn, nếu có thể diệt đi toàn bộ bọn dị tộc nhân hèn hạ này, còn gì có thể nói nữa! Chàng đã tin tưởng nắm chắc phần thắng, lại còn quyết tâm như thế, vậy chúng ta cứ tiếp tục chơi đùa với bọn người Tam Đại Thánh Địa!

Mai Tuyết Yên cực kỳ hứng thú nói. Quân Mạc Tà nhức đầu một trận, bởi vì hắn biết trong lòng Mai Tuyết Yên vẫn có một chuyện lo lắng, đó là Đoạt Thiên chi chiến, vấn đề này đối với Mai Tuyết Yên mà nói, không thể dùng từ ý nghĩa trọng đại để hình dung nữa, mà là một vấn đề thâm căn cố đế, hoàn toàn không có khả năng xoay chuyển.

Cho nên Quân đại thiếu trước khi đến thời điểm bắt đầu đại chiến, phải cấp cho Mai Tuyết Yên một liều thuốc an thần, nhưng tiềm lực hiện tại mình vừa nói, cũng không phải hoàn toàn chỉ là mạnh miệng, bọn dị tộc hèn hạ cũng là người mà bản thân hắn ghét, thậm chí so với đám

người Tam Đại Thánh Địa còn cảm thấy ghét hơn, cho dù có giết sạch bọn chúng cũng không sao cả…

- Tuyết Yên, nàng chuẩn bị xong chưa?

Quân Mạc Tà nhấc thanh Viêm Hoàng Chi Huyết lên, trên thân kiếm, hàn quang mơ hồ đã bắt đầu phát tán.

- Chuẩn bị xong rồi!

Mai Tuyết Yên thận trọng gật đầu, trong mắt phát ra tinh quang.

- Khi thần kiếm của ta chém xuống. Nàng phải ngay lập tức lấy đi Kinm Tân Ngọc Dịch, sau đó phải lập tức tránh ra, không được chậm trễ! Ta cũng trong thời điểm đó sẽ đồng thời vận khởi Hỗn Độn hỏa, phong bế lại! Nếu trong giai đoạn này có chút chậm trễ, chắc chắn sẽ làm hao tổn một lượng lớn Kin Tân Ngọc Dịch, tin chắc rằng nàng hiểu rõ tầm quan trọng của Kin Tân Ngọc Dịch… cho nên nhất định không thể phát sinh sai lầm gì!

Quân Mạc Tà chậm rãi giơ trường kiếm lên, trên mũi thần kiếm, giống như sắp phun ra bạch sắc kiếm quang vài chục trượng!

- Yên tâm đi!

Ánh mắt Mai Tuyết Yên nhìn chằm chằm vào linh mạch chủ thể, tập trung tinh thần! Hai lòng bàn tay, một đoàn linh khí nồng đậm nổi lên, hai luồn linh khí này quay cuồng quanh bản thân, nàng lại tiếp tục vận công lực đè lên, cuối cùng hai bình ngọc nhỏ đã hình thành.

Sử dụng thiên địa linh khí tạo thành bình ngọc! Cũng chỉ vì trong chốc lát lưu trữ Kim Tân Ngọc Dịch kia!

- Chính là lúc này!

Quân Mạc Tà gào to một tiếng, bắt đầu điều khiển thanh kiếm!

Một kiếm này Quân Mạc Tà cũng đã vận dụng toàn bộ công lực của bản thân mình, tất cả đều ngưng chú lên trên thân kiếm, tiếp đó trường kiếm ầm ầm chém xuống, mơ hồ có một loại khí thế làm chao đảo thiên hà!

Kiếm hạ!

Ngay vết chém, từng giọt chất lỏng màu tím sáng chậm rãi chảy ra, không gian trong Hồng Quân Tháp tức thời tràn ngập một cỗ mùi thơm lạ lùng, hai người cũng chỉ vừa mới ngửi, liền cảm thấy cả người vui vẻ thoải mái, thư thái tới cực điểm.

Ngay trong nháy mắt Kim Tân Ngọc Dịch chảy ra, thân hình Mai Tuyết Yên bỗng hóa thành một đạo thiểm điện nhanh chóng lướt qua, không ngừng chạy trốn ra ngoài, trong miệng lẩm bẩm:

- Thành công!

Lời nói còn chưa dứt, một ngọn lửa màu đen đã nhanh chóng phủ kín linh mạch.

Trong quá trình hoàn toàn không phát ra một tiếng động, chủ thể Thiên Địa Linh Mạch nguyên bản vô cùng cứng rắn lại nhanh chóng hòa tan, chảy xuống, may mắn thế nào toàn bộ đều chảy vào tiểu động ban nãy!

Quân Mạc Tà khẽ cười một tiếng mãn nguyện, trường kiếm nháy mắt vào vỏ, lại lập tức biến mất không thấy bóng dáng.

Linh khí bên trong Hồng Quân Tháp, nháy mắt đột nhiên nồng đậm lên rất nhiều! Vừa rồi hai người họ tuy rằng phối hợp rất ăn ý, nhưng vẫn không tránh khỏi có hai ba giọt Kim Tân Ngọc Dịch trong Thiên Địa Linh Mạch rơi xuống trên mặt đất, nháy mắt hóa thành nguồn linh khí khổng lồ, tràn ngập trong Hồng Quân Tháp!

Mà lúc này, trong tay Mai Tuyết Yên, hai bình nhỏ được ngưng kết từ linh khí ban nãy cũng đã dần dần hòa tan. Mà hai giọt Kim Tân Ngọc Dịch trong đó dường như có linh tính, tử sắc quang mang ngày càng hiển lộ, bình nhỏ kia hiển nhiên không thể chống đỡ được áp lực to lớn đến mức này!

- Không được chậm trễ, càng không được chần chờ, lập tức phục dụng!

Quân Mạc Tà quả quyết. Ngay lúc nhận lấy bình nhỏ, liền không chút do dự, trực tiếp nuốt ngay vào bụng. Mà bên kia, Mai Tuyết Yên cũng làm ra một động tác tương tự!

Bình linh khí kia sau khi vào bụng, linh khí bên ngoài liền tức thời tiêu tán, Kim Tân Ngọc Dịch cũng ngay lập tức phát huy tác dụng, oanh một tiếng, Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng như sóng thần dâng lên từ dưới đan điền, hướng khắp thân thể! Cơ thể theo bản năng ngăn cản, thế nhưng không phát huy được chút tác dụng!

Gay go rồi!

Bản thân tuy rằng đã tận lực đánh giá cao linh lực kia, nhưng hiện tại xem ra, vẫn có lúc phán đoán không đúng, thiên địa tinh hoa trải qua ngưng kết trăm vạn năm quả nhiên là kinh người, thật sự là khổng lồ mà!

Quân Mạc Tà hét lớn một tiếng:

- Chúng ta bốn chưởng đối nhau, trái trước phải sau, huyền lực tuần hoàn, sinh sôi không ngừng, âm dương bổ khuyết, tự thành thiên địa!

Nói xong liền phi thân đến trước mặt Mai Tuyết Yên, khoanh chân ngồi xuống. Còn Mai Tuyết Yên, sau khi dược lực của Kim Tân Ngọc Dịch lan tỏa toàn thân, đang bàng hoàng vô kế, miễn cưỡng hiểu được ý tứ của Quân Mạc Tà, liền dùng một tia linh trí cuối cùng, chìa hai tay của mình ra, chạm vào hai tay của Quân Mạc Tà, hai người đồng thời khu động huyền lực…

Linh lực cơ hồ đầu tiên dung hòa thành một khối, hình thành một vòng đại tuần hoàn quang thân thể hai người, vòng tuần hoàn này lặp đi lặp lại, bắt đầu di chuyển từ tay trái của Quân Mạc Tà, tiến vào tay phải của Mai Tuyết Yên, linh lực trong người Mai Tuyết Yên cũng từ lòng bàn tay trái của nàng vận chuyển sang lòng bàn tay phải Quân Mạc Tà!

Rồi sau đó đan điền của hai người đồng thời "Oanh" một tiếng nổ mạnh, tựa hồ như xảy ra một vụ nổ tận dưới đáy lòng, cũng tựa như nổ ra trong óc, hai giọt Kim Tân Ngọc Dịch, công dụng rốt cục cũng phát huy toàn bộ! Lập tức từ trong cơ thể hai người bạo phát ra ngoài!

Khó có thể tưởng tượng được một lượng linh lực cực lớn như thế, tựa như sóng thần bất ngờ xuất hiện, từ trong đan điền không kiêng nể gì, bạo phát ra ngoài, cơ thể hai người cơ hồ chỉ trong chốc lát đã đạt đến cực hạn, linh lực tràn đầy, cơ hồ tùy lúc đều có thể phá hủy cơ thể mà ra!

Đây cũng chỉ mới là bắt đầu thôi!

Nhưng cũng chỉ vừa mới bắt đầu, mà cả hai người đều đã rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh!

Chỉ còn bốn bàn tay của hai người vẫn giữ nguyên như cũ, linh lực giống như nước sống trường giang, sóng sau cao hơn sóng trước tràn vào kinh mạch, sau đó tràn đầy thân thể hai người, sau đó di chuyển qua song chưởng, từ người này truyền qua người kia, do đó linh khí càng trở nên dữ dội. Chuyển đi rồi nhận về, cứ luân phiên như thế….

Hai người trước mắt sớm đã mất đi ý thức tự chủ, linh lực cuồn cuồn trong cơ thể chính là do bản năng tự chuyển động, nhưng sự chuyển động vô ý đấy lại càng khiến linh khí bạo phát mãnh liệt hơn…

Da của hai người sớm đã bị nguồn linh lực khổng lồ này đập vào trông như đã sắp nứt toác ra, da thịt càng lúc càng trương lên, gần như trong suốt, ngay cả mạch máu cũng đã chậm rãi dãn nở, từ màu xanh đen dần dần chuyển thành đỏ tươi.

Gân mạch cũng đã hiện rõ lên da… Mặt ngoài da thịt có dấu hiệu rách toách ra, tơ máu tinh tế, chậm rãi chảy ra…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 142: Bức Màn Được Vén Lên!

Sự phát hiện này cũng cho thấy, dược lực của vài giọt Kim Tân Ngọc Dịch này hai người căn bản không có khả năng hấp thụ hết được, thậm chí còn vượt xa giới hạn của cả hai người.

Tình huống hiện tại, không thể nghi ngờ là dị thường nguy hiểm, chỉ cần một trong hai người, có một người không chịu nổi cổ linh lực mạnh mẽ này, thì đồng thời người còn lại cũng ngay lập tức bạo liệt mà chết, tan thành tro bụi! Mà hiện tại, hai người bốn bàn tay đã hình thành một vòng xoay chân khí tuần hoàn, linh khí mạnh mẽ lưu động với tốc độ cao trong đó, cũng không thể nào tách rời được…

Đây quả là thời khắc cực kỳ nguy hiểm, nghìn cân treo sợi tóc!

Mà đúng lúc này, Hồng Quân Tháp đột nhiên phát ra hào quang rực rỡ, thất thải quang mang rạng rỡ chiếu xạ mà ra, sau đó một cỗ lực lượng mạnh mẽ phong cách cổ xưa từ từ tràn ra, bao bọc toàn thân hai người, bảo vệ hai người họ…

Dường như, có chút gì đó không tình nguyện…

Đây, chính là tâm nhãn của Quân Mạc Tà!

Hắn đã sớm nghĩ đến việc này, nếu cả hai người đều không chịu nổi, sắp đến thời khắc bạo phát mà chết, thế thì, Hồng Quân Tháp hiển nhiên sẽ bảo vệ cho chủ, mà cũng không chỉ bảo vệ riêng bản thân mình, nhất định cũng sẽ không để cho Mai Tuyết Yên phải chết!

Cho nên, khi hắn vừa mới cúi xuống, trong nháy mắt liền cảm thấy không ổn, liền ngay lập tức liên thể song tu cùng Mai Tuyết Yên, đem linh lực của hai người hợp thành một cái chỉnh thể!

Cứ như vậy, nếu Hồng Quân Tháp muốn cứu mình, nhất định phải cứu luôn cả Mai Tuyết Yên!

Còn nếu không cứu mình.. Nó dám sao?

Cho nên lần này Quân đại thiếu mới dám ngang nhiên thăng cấp như thế này, hoàn toàn bởi vì tin tưởng vào sự hậu thuẫn kiên cường của Hồng Quân Tháp!

Nếu không… ngay cả tiên nhân dùng một giọt Kim Tân Ngọc Dịch cũng không thoát được kết quả tự bạo mà chết, Quân Mạc Tà làm sao lại dám tùy tiện sử dụng? Hắn cũng không phải chán sống…

Đương nhiên, đối với Mai Tuyết Yên, hắn cũng không hoàn toàn nói hết sự thật, nếu không nha đầu kia chắc chắn sẽ không cho phép mình mạo hiểm. Mà nàng lại không rõ mình nắm chắc bao nhiêu phần…

Chỉ có thể trước tiên làm xong xuôi việc này, về sau thành công thì còn gì để trách…

Thời gian lặng lẽ trôi qua, từ lúc cả nhà Trần gia bị diệt cũng đã được tròn bảy ngày.

Cúc Hoa thành vẫn yên bình, không sóng không gió, vẫn là cảnh tượng phồn hoa như cũ. Cũng không phải hoàn toàn không có ai chút ý tới, từng là Trần gia ngang ngược không ai sánh nổi, không hiểu tại sao trong khoản thời gian này lại hoàn toàn mai danh ẩn tích, không còn phong ba nữa, nhưng khẳng định không ai có thể ngờ được, cả nhà Trần gia ở Cúc Hoa thành đã hồn lìa khỏi xác!

Hiện giờ, nhà cửa của Trần gia đã sớm bị đám người Triển Mộ Bạch chiếm cứ, một nơi trú ngụ yên tĩnh, cực kì thoải mái. Những người này

mấy trăm năm nay đều là sát phạt qua ngày, đối với việc giết chết vài người, miễn là vì tương lai của Tam Đại Thánh Địa, cũng chẳng khác nào là vì tương lai của nhân loại sau này. Vì tương lai của Huyền Huyền đại lục, hết thảy đều là chính nghĩa! Là quang minh lỗi lạc!

Giết vài người thì tính cái gì? Huống chi, chỉ là những gia tộc phụ thuộc? Giết thì giết thôi!

Còn việc sau khi giết người, vẫn còn ở lại địa phương của người chết, thì làm rất nhiều lần mãi thành thói quen, nếu nói có việc không thoải mái, đó chính là không có nô bộc để có thể tùy ý sai bảo, chuyện gì cũng phải tự mình động thủ, nhưng đối với những người đã là cao nhân "lánh đời" như bọn hắn mà nói, cho dù có một cuộc sống xa hoa cũng không có chút lưu luyến!

Dĩ nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đều cảm thấy thoải mái, còn có một người vẫn đang chịu tra tấn trong thời gian này, người ngoại lệ duy nhất ở đây, đúng là… Kiều Ảnh.

Vị Tuệ Nhãn La Sát đại nhân này tuy rằng huyền công thâm hậu, thực lực kinh người, nhưng trong bảy ngày này, cả người cũng gầy đi!

Những người khác tất nhiên có thể tự nhận bản thân mình là vì chính nghĩa nên rất thoải mái, muốn ăn liền ăn, muốn uống liền uống, muốn ngủ liền ngủ, hoàn toàn không có nửa điểm gánh nặng tâm lý. Nhưng Kiều Ảnh lại làm không được…

Cũng vì Kiều đại mỹ nhân có được tuệ nhãn thần thông, mà tuệ nhãn lúc này đây lại phát huy bản lĩnh càng thêm rõ rệt. Hơn nữa hình ảnh mang đến trăm phần trăm đều là tiêu cực.

Bởi vì, chỉ cần Kiều Ảnh mở to mắt ra, trong mắt chỉ nhìn thấy oan hồn cả nhà Trần gia cao thấp đều ở đây kêu khóc, chỉ trích, đổ máu rơi lệ. Mỗi đêm, có vô số u linh chạy đến Trần gia, tìm người trong thánh địa mà khiển trách.

Nhất là bên trong phòng của Triển Mộ Bạch, nhiều đến nỗi đã chật kín hết chổ.

Nhưng mà, cừu nhân của bọn hắn thật sự quá cường đại, khi làm người bọn hắn đã vô phương phản kháng, hiện giờ đã thành quỷ, cũng không thể làm gì, cường giả Thánh cấp có huyền lực cường hãn, huyền dương lực chính là khắc tinh của âm hồn, nếu tiến đến gần chắc chắn sẽ bị tan thành tro bụi!

Những người khác nhìn không thấy không có nghĩa là Kiều Ảnh nhìn không thấy! Thậm chí không phải chỉ thấy được mà còn nghe thấy rõ ràng! Nhưng nàng lại không có biện pháp gì để ứng phó, nếu nàng là một người nhẫn tâm, chỉ cần sử dụng huyền dương lực cường đại trên thân mình, liền có thế khiến các oan hồn này không thể tới được, cũng chính vì tâm địa thiện lương của nàng, nàng không thể làm được, hơn nữa chuyện này hoàn toàn là do Triển Mộ Bạch không đúng! Cho nên nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn vô số u hồn bay lượn xung quanh, gào khóc thống khổ….

Thực ra chỉ cần Kiều Ảnh không sử dụng đến Tuệ Nhãn, những cái kia dĩ nhiên sẽ không thể nhìn thấy được nữa, nhưng… Chỉ cần một lần nhìn thấy qua, nghe thấy được, làm sao có thể nhịn được? Càng xem trái tim lại càng băng giá, trái tim càng băng giá thì lại càng không thể không tiếp tục xem…

Mà trong khoảng thời gian này, thông qua việc quan sát oan hồn, Kiều Ảnh hoàn toàn biết rõ được nguyên nhân thật sự tại sao Trần gia cả nhà diệt vong, điều này càng làm cho nàng đối với phương pháp làm việc của Triển Mộ Bạch phẫn nộ không thôi!

Cho dù Trần gia đã làm ra tội ác tày trời đi chăng nữa, quá lắm cũng chỉ cần xử lí những người liên quan mà thôi, cho dù có tiêu diệt cả nhà này, nhắm mắt mà nhìn cũng thấy tôi tớ hạ nhân bình thường hoàn toàn không có quan hệ trong chuyện này… Nhưng Triển Mộ Bạch lại lòng dạ độc ác giết sạch toàn bộ, trảm thảo trừ căn…

Cho nên trong đoạn thời gian này, Kiều Ảnh không chỉ nói qua một lần phải chế phục Triển Mộ Bạch, nghiêm khắc trừng trị! Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền, dùng việc này để cảnh tỉnh người của Tam Đại Thánh Địa, không thể làm những việc thiếu suy nghĩ như vậy nữa, nhưng hai vị thủ hộ cùng đi với nàng lại không chịu đồng ý.

Dù nói thế nào, Triển Mộ Bạch cũng là cường giả bậc Thánh Hoàng của Tam Đại Thánh Địa, lại còn là đại công thần hộ vệ quốc của Huyền Huyền đại lục, có vị trí quan trọng trong Đoạt Thiên chi chiến.

Nếu như vì vài mạng người thế tục mà phải đền mạng…. Thiên hạ này còn đạo lý nữa hay sao? Đề nghị này quả thực hết sức buồn cười!

Kiều Ảnh trong cơn tức giận, tức thời rời khỏi Trần gia, một mình trở về khách điếm.

Thật lòng mà nói, trong khoản thời gian này, người của Tam Đại Thánh Địa trải qua một ngày dài bằng một năm: Sát thủ của Đông Phương Thế Gia, còn thêm vị cao thủ thần bí kia nữa, hiện giờ đang ở nơi nào? Tại sao đến nửa điểm động tĩnh cũng không có?

Cũng giống như xuất hiện làm ầm ĩ rồi không để chúng ta bắt được, chỉ để chúng ta biết các ngươi đã đến….

Bọn hắn sốt ruột, những người bên phía Đông Phương Vấn Tình đang ẩn nấp lại càng sốt ruột hơn, bọn hắn ngẩn ngơ ở địa phương bí ẩn đó cũng đã suốt hơn mười ngày, trừ bỏ vài ngày đầu Quân Mạc Tà còn xuất hiện ở ngoài, trong bảy ngày gần đây, căn bản không có chút tin tức gì, nếu nói khó nghe chính là sống không thấy người chết không thấy xác, hoàn toàn biến mất khỏi nhân gian rồi…

Mà mệnh lệnh cuối cùng của Quân đại thiếu gia lưu lại cũng chỉ có mỗi chữ: Chờ!

“Chờ! Chờ mãi, biết phải chờ đến năm nào tháng nào? Tiểu vương bát đản! Nó tính toán trêu chọc cái gì, đợi nó trở về, xem lão tử có đập

nát cái mông của hắn không!”

Đừng xem vị Phương đại gia này đang phẫn nộ cực kì, lời nói lại càng kích động, nhưng hắn hoàn toàn hiểu rõ tình hình trước mắt, ngàn vạn lần không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bởi vì ở đây không chỉ có một mình hắn, hắn có thể xúc động, có thể không quý trọng tánh mạng của mình, nhưng nếu vì xúc động mà gây rắc rối cho nhiều người, cùng nhau gặp phải nguy hiểm, hơn nữa những người ở đây không phải chỉ có riêng các cao thủ của Đông Phương Thế Gia… đây mới chính là nỗi băn khoăn của vị chủ nhân Phương đại gia này, cho nên, hắn không có cách gì khác, chỉ có thể ẩn nấp ở đây tiếp tục đợi…

Thời gian nhanh chóng trôi qua, tin tức lục tục truyền đến: Phía trước đã xác định được mục tiêu để xuống tay, trử bỏ những người ở đây, tất cả đều đã án sát thành công.

Đông Phương Thế Gia chính là một gia tộc chuyên ám sát, sớm đã tự phản hồi tình hình về Đông Phương Thế Gia. Đến cả các thành viên trong đội quân “Tàn Phiến Phệ Hồn” của Quân Mạc Tà cũng cùng với các đại sát thủ kia, chia thành từng tốp nhỏ, lục tục lẻn vào khu vực trăm dặm quanh Cúc Hoa thành.

Đông Phương Vấn Tình thậm chí còn biết, những người này hiện tại đều đã vào bên trong Cúc Hoa thành; nhưng cụ thể ở chỗ nào lại hoàn toàn không biết. Bất quả vị chủ nhân Phương đại gia cũng cảm thấy được việc này thật sự quá thần kỳ, Cúc Hoa thành này tuy rằng không phải địa bàn của mình, nhưng tin tức tình báo lại cực kì nhạy bén, tiếp đến những người này từ bốn phương tám hướng tiến vào, liền giống như giọt nước chảy về biển, nháy mắt vô ảnh vô tung biến mất, lại càng không phải chỉ có một hai người, mình ngay tại đây nhưng lại hoàn toàn như mơ mộng không phát hiện được gì… Đám người này đến bằng cách nào ta?

Cúc Hoa Thành tuy rằng không nhỏ, nhưng cũng không tính là lớn a… đám người Tam Đại Thánh Địa mỗi ngày đều dùng thần thức dò xét, như thế nào một người cũng không phát hiện được? Xem ra thủ hạ của

cháu trai mình cũng thật sự có bản lĩnh, hơn nữa kỹ năng ẩn thân còn cao gấp mấy lần Đông Phương thế gia!

Suy nghĩ đến tiểu tử Mạc Tà này, lại càng muốn hỏi, rốt cuộc mấy ngày nay tên tiểu tử đó đang làm cái gì? Thiệt là gấp chết lão tử ta!

Trước mắt không chỉ có chủ nhân Phương đại gia sốt ruộc, một người nữa cũng có ý tứ sốt ruột, chính là Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Vị đại nhân điên này mỗi ngày đều ngóng cổ len chờ: Thương thế của ta cũng đã khôi phục nhiều, thực lực cũng đã đạt đến ngang với lúc phá vỡ phong ấn ở Thiên Phạt, hoàn toàn có đủ khả năng để ứng phó với chiến cuộc, nhưng tại sao vị “gia” kia cũng không có nửa điểm tin tức đây?

Ngươi thật ra có tiếp tục làm nữa không a, ngươi thật vất vả mới đánh vỡ được liên minh của bọn họ, nhưng lại mai danh ẩn tích trong thời khắc quan trọng này? Ngươi rốt cuộc sợ cái gì? Không phải phía sau còn có ta sao?

Thật là làm cho người ta đau đầu, nguyên bản muốn chờ tên tiểu tử này đánh cho Tam Đại Thánh Địa một kích, đó đối với mình là một cơ hội cực tốt, nhưng tình hình bây giờ…chỉ có thể thở dài một tiếng….

Lại thêm hai ngày trôi qua…

Bây giờ đám người Thánh Hoàng của Tam Đại Thánh Địa có liên quan đều rất dễ dàng kích động.

Đêm đã khuya, cả Cúc Hoa Thành thành một mảng im ắng. Trong phòng gia chủ của Trần gia Trần Khánh Thiên, đèn đuốc lay động…

Hải Vô Nhai bưng tách trà nóng, nhíu mày nói:

- Chúng ta phải làm sao đây? Có thể bây giờ những người này đã không còn ở đây nữa, toàn bộ những chuyện vừa rồi đều là hư chiêu, hiện tại họ đã sớm rời đến địa phương khác rồi? Quan trọng hơn là,

những người này đến đây trên danh nghĩa là vì vị Trần Khánh Thiên kia, nhưng hiện giờ Trần Khánh Thiên đã chết, bọn hắn có hay không vì thế mà bỏ cuộc?

- Không đâu, nhất định là không!

Triển Mộ Bạch nói, chuyện tình mấy ngày qua, cũng làm cho vị Thánh Hoàng tiên phong đạo cốt, mặt mũi hiền lành này có chút thay đổi, khuôn mặt cơ hồ bao phủ một tia lệ khí:

- Bọn hắn nếu đã làm nên hành động lớn như vậy, hơn nữa còn trắng trợn tiến vào thành, chắc chắn sẽ không như vậy mà rời đi. Những người này chắc hẳn là đang ẩn núp ở một nơi nào đó, rắp tâm hiểm ác, mục tiêu chân chính của bọn họ ngay từ đầu đã không phải là Trần gia, mà là chúng ta! Hiện tại chúng ta vẫn còn ở đây, bọn hắn làm sao bỏ cuộc được?

- Triển huynh nói không sai! Trong khoản thời gian này, chúng ta đã khống chế chặt chẽ bốn phía tòa thành, mỗi ngày đều có Thánh Giả bí mật ở cửa thành canh gác, tuy rằng chỉ có vài người khả nghi tiến vào, nhưng chắc chắn không có người nào như vậy đi ra ngoài!

Hà Tri Thu trầm mặt nói:

- Cho nên, trước mắt bọn hắn vẫn còn ở trong thành! Chỉ là, không biết hang ổ của bọn chúng rốt cuộc là ở đâu thôi. Hiện tại chúng ta không cần phải làm gì cả, chỉ cần lẳng lặng chờ, đến khi bọn hắn không thể chờ được nữa, tự nhiên sẽ xuất hiện! Chúng ta lúc này cứ nghĩ ngơi dưỡng sức, thoải mái mà chờ đợi.

Hắn cười ngạo nghễ, nói:

- Lấy thực lực của chúng ta bây giờ, ngay cả việc nghỉ ngơi dưỡng sức hay thoải mái chờ đợi cũng đều là chuyệ không đáng kể, tin rằng cho dù bọn hắn dùng thủ đoạn gì, cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào! Lại càng không thể nào xuất hiện ra trường hợp ngoài ý muốn, chúng ta

bây giờ chỉ cần ngồi chờ đại chiến đến mà thôi. Sau khi qua trận chiến này, lại tiếp tục kiên nhẫn đợi đến Đoạt Thiên chi chiến. Tất cả cũng giống nhau cả thôi, yên lặng mà chờ… Còn không bằng so với hiện tại, ít ra cũng có việc để làm. Còn hơn phải chịu khổ trong hang ổ ở trên chân núi.

Triền Mổ Bạch cùng Hải Vô Nhai đồng thời nở nụ cười.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng thét thê lương đến cực điểm vang lên xé toang bầu không khí tĩnh lặng trong đêm tối!

Tại một nơi yên tĩnh vô tận như thế này, một tiếng thét thê lương đến cực điểm vang lên giống như một tia chớp xuất hiện giữa bầu trời đen tối, làm cho người ta lông tóc cả người dựng đứng! Tiếng kêu thảm thiết này chính là loại đau đớn tuyệt vọng, càng làm cho lòng người run lên!

Tất cả mọi người đều lạnh cả sống lưng! Chuyện gì đã xảy ra?

Hơn nữa, cho dù đây là tiếng kêu thảm thiết của một người sắp chết phát ra lời cuối cùng, nhưng thanh âm này cho thấy rõ ràng đây là một vị cao thủ! Hơn nữa còn là một vị cao thủ đương thời! Bởi vì, tiếng hét thảm thiết này, cả tòa Cúc Hoa thành đều có thể nghe thấy rõ ràng!

Công lực thâm hậu như vậy, kẻ này có thể là cường giả đã đạt đến bậc Thánh cấp!

Nhưng tiếng kêu này một khi đã phát ra, bất kể có là con gà hay một vị Thánh Giả, chắc chắn không có một cơ hội có thể sống sót!

Ba vị Thánh Hoàng Triển Mộ Bạch đồng loạt đứng lên, đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt thận trọng.

- Đó là thanh âm của Hạ Đông Đình!

Hải Vô Nhai đưa ra câu trả lời chắc chắn, cơ mặt giật giật, đồng tử mở to, bắn ra hai đạo hàn quang, hiển nhiên phẫn nộ trong lòng đã lên đến cực hạn!

Hạ Đông Đình, là cao thủ Thánh Giả của Mộng Huyễn Huyết Hải, một thân huyền công xuất thần nhập hóa, vậy mà bây giờ lại phát ra tiếng kêu thảm thiết này!

- Đi! Nhanh lên!

Cả người Triển Mộ Bạch vút một tiếng đã biến mất khỏi thư phòng, ngay lập tức Hải Vô Nhai và Hà Tri Thu cũng biến mất không thấy bóng dáng….

Trong thư phòng, nến đỏ vẫn lẳng lặng cháy, ngọn lửa ổn định. Ba người nhanh chóng rời đi, ngọn lửa kia thậm chí một chút cũng không lay động…

Sau một màn huyết tinh cực độ, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, vén lên bức màn giết hại cực kỳ tàn ác!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 143: Một Kiếm Khủng Bố!

Ba người nhanh như gió, cơ hồ trong nháy mắt đã đến địa điểm xảy ra sự cố. Phía ngoài, gần như toàn bộ cao thủ của Tam Đại Thánh địa đã tập trung nơi này, trên mặt mỗi người, đều là vô cùng bi phẫn!

Những người này mỗi người đã đạt đến cảnh giới cường giả nhất lưu đương thời, hơn nữa cơ bản đều ở cùng một chỗ, lúc nãy tiếng kêu thảm thiết kia phát lên cũng vẫn đang ở cùng nhau, nhất thời cùng nhau chạy đến.

- Sao lại thế này?

Hai Vô Nhai trầm mặt hỏi.

- Là… Hạ Đông Đình … Hạ Đông Đình “lên dĩa” rồi…

Trong đám người, một tử bào trung niên sắc mặt tái nhợt nhìn Hải Vô Nhai, thấp giọng nói.

- Tránh ra!

Hải Vô Nhai tái mặt, bước vọt về phía trước, mọi người nhanh chóng nhường đường, thẳng tiến tới cửa.

Hải Vô Nhai bước nhanh như gió vào cửa, đột nhiên toàn thân chấn động, cả người mềm nhũn như bùn, ngơ ngác đứng ở nơi đó, hai mắt bắn ra quang mang không thể tin được.

Đối diện với cửa vào phòng, Hạ Đông Đình một nửa mặt hướng lên trời, trên mặt vặn vẹo cực kỳ cổ quái, hai mắt mở to, lộ ra vẻ tuyệt vọng xen lẫn phẫn nộ, lại có vài phần sắc thái quái dị. Hai tay hình thành tư thế vô cùng quái lạ, tay trái vươn về phía trước, hình thành thủ trảo, tay phải vòng một vòng cung, hướng về phía sau bả vai.

Trên đầu vai hắn vẫn còn mang bội kiếm lẳng lặng nằm im trong vỏ bao, căn bản còn chưa ra khỏi vỏ! Thân mình vặn vẹo cực độ, miệng của hắn mở rộng lên, bên trong có máu tươi chậm rãi trào ra…Từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất…

Thân mình Hải Vô Nhai run rẩy, từ từ ngẩng đầu lên, nhắm hai mắt lại, chậm rãi hỏi:

- Ai là người đầu tiên đến đây? Đi ra đây trả lời!

Một tử bào nhân dị thường bi thương, chậm rãi từ trong đám người đi ra.

- Ngươi đến lúc nào?

Thanh âm của Hải Vô Nhai nặng nề nén xuống, bên trong ẩn chưa nỗi căm phẫn không thể kìm nén:

- Ngươi đã phát hiện ra điều gì?

- Đây là một vụ ám sát hoàn hảo!

Tử bào nhân kia thần tình trầm trọng, bi phẫn, nhưng cũng mang theo một tia hồi hộp khó nói cùng một nỗi sợ hãi mơ hồ:

- Hải đại nhân, ta cùng với Hạ huynh ở gần nhất chỉ cách nhau một vách tường, nhưng đối với quá trình ám sát vừa xảy ra này, lại hoàn toàn không nghe thấy tiếng vang nào, càng không phát hiện thấy nửa điểm dị thường! Động tĩnh duy nhất, cũng chỉ là một tiếng thét thảm thiết của Hạ huynh mà thôi; lúc ta chạy đến đây, sự việc vừa phát sinh quyết không quá nửa cái hô hấp, nhưng Hạ huynh đã ở tình trạng này!

Cơ thể người tử bào trung nhiên không kìm chế được run lên một cái, hiển nhiên là hắn bị chính lời nói của mình hù sợ!

Cũng không chỉ riêng mình hắn, thực tế, toàn bộ những người nghe được lời này, đều kìm lòng không nổi mà run rẩy. Những lời này, nghe có vẻ bình thường, nhưng ý tứ bao hàm lại đủ để khiến cho mỗi vị Thánh Hoàng ở đây đều cảm thấy bất an, trong lòng chấn động đến cực điểm!

Thành công ám sát, giết chết một vị cường giả Thánh cấp, một vị Thánh Giả khác ở cách một vách tường nhưng hoàn toàn không nghe được động tĩnh gì, thậm chí không phát hiện bất cứ một dị trạng nào… Việc này có thể nói, nếu người này nguyện ý xuống tay, hắn có thể tùy ý ám sát bất cứ vị Thánh Giả nào sao? Mà tuyệt đối sẽ không thất thủ? Tên thích khách kia thực lực phải khủng bố đến mức nào đây?!

Khiếp sợ sao? Chưa là gì đâu!

Bởi vì trong lời nói kế tiếp của tên tử bào kia càng làm cho người ta kinh ngạc, thậm chí càng không thể hiểu được.

- Vừa rồi, nói đúng hơn một khắc thôi, một khắc đồng hồ trước, ta còn cùng Hạ huynh ở trong phòng nói chuyện. Hạ huynh từng nói qua, tình hình trước mắt, địch nhân thực lực bí hiểm, bên ta cho dù có mạnh hơn, nhưng vẫn chưa thể hoàn toàn áp chế đối phương. Cho nên, bất cứ người nào trong chúng ta cũng không thể thả lỏng cảnh giác một giây phút nào, phải mang binh khí bên mình, càng phải luôn luôn đặt ở vị trí thuận lợi có thể lấy, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể ứng biến đối địch, bởi vì thực lực chúng ta mạnh hơn, đối phương nhất định sẽ áp dụng một ít quỷ kế, nhất định phải cực kỳ cẩn thận! Nhưng bây giờ….

Mọi người hít một ngụm không khí, xem thi thể Hạ Đông Đình trên mặt đất thì trường kiếm trên lưng hắn vẫn chưa được động đến là đã chết, trong mắt mỗi người, đều là một chuyện không thể tưởng tượng nổi!

Hạ Đông Đình nói như vậy, tin chắc bản thân hắn nhất định đã làm như vậy, nhưng tại sao trong trạng thái cảnh giác cao như thế mà tên thích khách kia vẫn có thể âm thầm ám sát được, như vậy là dù hắn có tâm đề phòng thế nhưng cũng không có nửa điểm tác dụng!

Ngay cả cẩn thận đề phòng địch nhân đến bực này cũng không có cơ may tránh khỏi, người khác còn có thể sống hay sao?

Một kích giết chết, một đời Thánh Giả, thậm chí ngay cả cơ hội rút kiếm ra khỏi vỏ cũng không có! Đây chính là cường giả Thánh cấp a! Trường kiếm đeo ngay trên người, đúng là vị trí thuận tay nhất đối với hắn, chỉ cần tâm niệm vừa động, căn bản là không cần dùng đến một khắc thời gian, nháy mắt là có thể rút kiếm ra khỏi vỏ công kích!

Nhưng, chuôi kiếm này lại mất đi cơ hội ra khỏi vỏ!

Như vậy, tốc độ ra tay của tên thích khách kia, rốt cuộc nhanh đến mức nào!?

- Thời điểm ta nghe được tiếng kêu liền lập tức chạy đến đây, Hạ huynh còn lưu lại được một hơi thở cuối cùng, nhưng lúc này hắn đã hoàn toàn không nói ra lời!

Tử bào nhân hít một hơi thật sâu, nói tiếp:

- Việc khiến người ta không thể tin được nhất là…vết thương kia… ngay vị trí ngực! Không nghiên lệch, một kiếm trúng ngay trái tim yếu hại!

Một trận xôn xao, ngay lập tức thảo luận sôi nổi! Miệng vết thương trước ngực, đây cũng có thể nói, vị thích khách hung hăn càn quấy này, không ngờ lại là trực tiếp mặt đối mặt ra tay ám sát!? Một vị Thánh Giả, dù cho là một vị Thánh Hoàng ra tay ngay trước mặt, cho dù có sợ hãi đi, thậm chí không biết đối thủ là ai, nhưng cũng tuyệt đối không uất ức đến mức ngay cả kiếm cũng không kịp rút ra!

Nhưng, sự việc khó có thể tin được này lại xuất hiện ngay trước mắt…Cuối cùng là có chuyện gì đã xảy ra?

- Giả sử vết thương này ngược lại là sơ hở, vết thương trí mệnh không thể nào là vết thương ở giữa trái tim này!

Lời nói vừa dứt, Triển Mộ Bạch theo sau vào, ánh mắt hắn lóe lên tinh quang, chậm rãi nói:

- Nếu quả thật là một kiếm ở giữa trái tim, như vậy, cho dù là cấp bậc Thánh Hoàng như ta, cũng không có cơ hội phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết! Chắc chắn lập tức mất mạng! Nếu đúng như thế, đó mới thực sự chân chính là một vụ ám sát hoàn mỹ!

Tất cả mọi người ở đây đều là võ đạo đại hành gia, tất nhiên đều thông thuộc mọi điểm yếu hại trên cơ thể con người, những lời này của Triển Mộ Bạch giống như đã tạt một gáo nước lên đầu mọi người, tất cả lập tức tỉnh ngộ. Mọi ánh mắt ngay lập tức tập trung vào thi thể Hạ Đông Đình nằm trên mặt đất.

Hải Vô Nhai hít sâu một hơi, ngồi xổm người xuống, đem xác Hạ Đông Đình để nằm ngang trên mặt đất, thấp giọng nói:

- Hạ huynh, mong huynh hiểu và bỏ qua. Vì muốn nhanh chóng bắt được hung thủ, tránh xuất hiện thêm người bị hại, cũng vì thay Hạ huynh trả mối huyết hận này! Chúng ta…không thể không mạo phạm!

Toàn bộ Thánh Giả vây xem cảm thấy trong lòng một trận run lên, những lời này của Hải Vô Nhai, rõ ràng biểu lộ hắn sắp sử dụng phương pháp giải phẫu thi thể, xem xét miệng vết thương! Chỉ có như thế, mới chân chánh biết được đáp án, lý giải được nguyên nhân thật sự của cái chết này. Hải Vô Nhai duỗi tay ra, trường kiếm trên lưng Hạ Đông Đình "Thương" một tiếng ra khỏi vỏ, tinh quang lóe ra. Chuôi kiếm này, rốt cục đã ra khỏi vỏ, nhưng lại không phải dùng để giết địch mà lại là dùng để giải phẫu chính thi thể của chủ nhân mình! Đây đối với Thánh Giả mà nói thì việc này nhục nhã đến bực nào! Nhưng hiện tại, bọn hắn chỉ có

thể chấp nhận mà nhìn vào, thậm chí có chút mong chờ. Kiếm quang chợt lóe, quần áo trên người Hạ Đình Đông từ giữa tách ra, lộ ra phần cơ thể phía trên, ở vị trí tim, ẩn náu một đạo hồng ngân cực kỳ nhỏ. Nếu không cẩn thận quan sát, có thể sẽ cho rằng đây bất quá trong lúc vô ý bị gai của cành cây cào một chút, ai có thể tin một đạo hồng ngân rất nhỏ như thế lại là nguyên nhân tạo nên vết thương trí mạng này?

Ngón tay Hải Vô Nhai nhẹ nhàng vặn chặt hai bên đạo hồng ngân nọ, đột nhiên dùng một chút lực, một đạo máu tươi bắn ra cao ngất, lực đạo dị thường mạnh mẽ, “Chà” một tiếng thẳng tắp bay lên, máu bắn thành một đóa hồng quyên rực rỡ.

Hải Vô Nhai nghiên đầu, để cho đạo máu tươi tùy ý xẹt qua bên tai trái mình. Ánh mắt hắn càng trở nên thâm thúy, mắt thấy chính mình bị một vết thương, đồng tử bỗng chốc co rút mạng, lẩm bẩm:

- Kiếm thật nhanh! Một kiếm thật ác độc! Một kiếm tuyệt hảo!

Triển Mộ Bạch vẻ mặt cũng ngưng trọng, chậm rãi gật đầu, chỉ có một kiếm nhanh như thế này, một kiếm nhanh đến tận cùng, mới có thể dùng một kiếm duy nhất mà đâm vào vị trí tập trung lượng máu huyết nhiều nhất, sau đó nhanh chóng rút ra, hoàn toàn không để lại bất cứ dấu vết gì, thậm chí cả máu tươi, cũng chỉ có thể ứ đọng lại ở khoang bụng, hoàn toàn không thể tiết ra ngoài!

Đạo lý như vậy, tất cả mọi người ở đây đều có thể hiểu được, hơn nữa mỗi người đều tự biết có thể làm được, thậm chí đại đa số đều đã từng thử qua! Nhưng, nếu một kiếm như vậy dùng để đối phó với cường giả, vả lại còn đạt đến hiệu quả bực này, những người ở đây một người cũng không có khả năng làm được! Từ trước đến này, sử dụng kiếm thuật đều là lấy mạnh hiếp yếu, chỉ khi sử dụng với người thấp cấp hơn mình mới có thể tiêu sái tự nhiên, một kích đắc thủ! Nhưng nếu sử dụng thủ đoạn này đối với người cùng cấp, thậm chí hơn mình rất cao, căn bản là một việc làm tự mình đi tìm cái chết!

Thánh Giả, có thể nói đã có thêm một sinh mệnh thứ hai tồn tại, con mẹ nó cường hãn, không cần nói cũng biết.

Thiên Huyền cao thủ bình thường cho dù trong tay có thần binh lợi khí liên tục chặc chém mấy ngàn lần, cũng chưa chắc có thể phá vỡ được huyền công phòng ngự của Thánh Giả!

Còn nữa, phản ứng của Thánh Giả cũng nhanh chóng kinh người. Kiếm đâm một nhát vào cơ thể, trong nháy mắt phát hiện không ổn, hoàn toàn có thể điều động cơ thể ép chặt vết thương, hơn nữa đồng thời thay đổi vị trí ban đầu của trái tim, để địch nhân một kiếm đâm vào nơi không yếu hại, càng có thể trong nháy mắt nhân lúc địch nhân thất thủ mà có thể lập tức phản công! Nhưng một kiếm này có thể gọn gàng phá hủy toàn bộ huyền công phòng ngự của Thánh Giả! Hết thảy không phát ra một chút phản ứng! Chỉ có thể bằng vào bản năng thông thường phát ra một tiếng kêu thảm thiết!

- Tin rằng mọi người đều rõ ràng, đây thật sự là vết thương trí mạng! Chính là một kiếm như vậy! Ngay cả Thánh Giả cũng không thể né tránh, thúc thủ vô sách! Điều này cũng chứng minh cho phán đoán của Hạ huynh, thực lực của địch nhân quả nhiên là bí hiểm, ở bên cạnh chúng ta, ẩn tàng một vị sát thủ thực lực kinh thiên động địa! Từ nay về sau, toàn bộ Thánh Giả cần bảo trì ba người một phòng, tăng cường đề phòng! Nếu có động, lập tức báo hiệu! Tuyệt đối không được có bất kỳ sự khinh thường nào!

Hải Vô Nhai nặng nề nói, mọi người tại đây đồng thanh đáp ứng, tất cả mọi người đều hiểu được, trong lời nói của Hải Vô Nhai hoàn toàn không phải đe dọa, nếu có chút khinh thường, chính mình rất có thể sẽ trở thành một Hạ Đông Đình thứ hai.

- Chậm đã! Việc này chỉ sợ không phải đơn giản như thế này thôi!

Triển Mộ Bạch hừ một tiếng, nói:

- Một kiếm này hàm ý chân chính, chỉ sợ còn hơn xa thế này. Rất có thể, hung thủ hướng chúng ta có ý thị uy!

- Thị uy?

Mọi người đều lộ vẻ khó hiểu.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 144: Mưu Tính.

“Một kiếm này nếu dựa theo lẽ thường, tất nhiên phải nhằm thẳng vào trái tim, nếu may mắn, Hạ Đông Đình nhiều nhất chỉ có thể phát ra được một tiếng thở dài cực nhỏ, tuyệt đối không thể to và thảm thiết như thế!”

Triển Mộ Bạch quả quyết nói: “Ta dám chắc, chỉ cần mở rộng vết thương ra tiếp tục xem xét, bên trong vết kiếm đó, nhất định có điểm quái lạ!”

Hải Vô Nhai nhướng mày, cân nhắc trong chốc lát, sau đó tay nâng kiếm rơi, chà một tiếng, xác Hạ Đông Đình nhất thời bị xé từ giữa ra.

Triển Mộ Bạch ngồi xổm xuống, cẩn thận mở vết thương ra, nói: “Hải huynh, ngươi đến đây xem.”

Không cần hắn gọi, Hải Vô Nhai cũng đã mở to hai mắt ra mà nhìn.

Đáp án hiển nhiên đã thấy rõ, một kiếm kia chuẩn xác đâm vào rất nhiều điểm yếu hại của tim, nhưng lại cố ý nghiên qua một bên, không phải thẳng vào tim, mà lại lệch sang một bên tim.

Một kiếm này rõ ràng có thể trực tiếp đâm vào trái tim, như thế mới là một vụ ám sát hoàn hảo, thậm chí một tiếng thét thảm thiết kia cũng không thể xảy ra, nhưng thích khách kia lại không làm như vậy,ngược lại còn cố ý làm thế để mọi người biết được tin Hạ Đông Đình chết!.

“Một kiếm này, mặc dù đâm trúng rất nhiều điểm yếu hại rồi mới lệch ra ngoài, những kết quả vẫn là phải chết, người nọ sắp xếp xong hết thảy, liền từ vị trí này vỡ bờ trái tim, phá hủy đan điền. Làm như thế, chỉ có duy nhất một tác dụng, đó là kẻ bị giết có cơ hội phát ra một tiếng hét thảm!. Nhưng sau khi phát ra tiếng kêu thảm thiết này, cũng liền tắt thở, hoàn toàn không có khả năng may mắn thoát chết.”

Triển Mộ Bạch đứng lên, vẻ mặt ngưng trọng, chậm rãi nói: “Đối thủ này của chúng ta, là một người điên!. Hắn đúng là cố ý để cho Hạ Đông Đình kêu lên một tiếng đó.”

“Dụng ý của hắn, chắc là cảnh cáo, hay nói đúng hơn là khiêu khích!” Hà Tri Thu luôn lẳng lặng đứng ở phía sau, giờ phút này lẳng lặng nói: “Ý hắn là muốn cho chúng ta biết, hẵn đã bắt đầu động thủ. Cho chúng ta biết rõ để chuẩn bị tốt hơn, tăng cường phòng bị!. Để cuộc chiến này càng kích thích thêm!”

Tất cả mọi người bị một câu nói này kick thích đứng lên! Quả thực là không thể tha thứ!.

Hải Vô Nhai trên mặt nổi lên sát khí lạnh thấu xương, cắn răng nói: “Đúng là tên kiêu ngạo khốn kiếp!”

Thân là cường giả bậc Thánh Hoàng, lại bị người ta coi khinh như thế, làm sao có thể nhịn được!

Hà Tri Thu mặt cũng âm trầm, ngữ khí càng lộ vẻ trầm thấp nói: “Quyền đầu lớn chính là đạo lý lớn, thực lực là tất cả, đây là điều mà ai cũng đồng ý!. Mà theo phương thức ám sát này, đối phương hoàn toàn có tư cách kiêu ngạo!. Thực lực ám sát đến mức này, dù là là những người thực lực như ta cũng không một ai có thể làm được!. Địch nhân lúc này đây, không những thực lực cường đại mà tâm kế cũng hơn xa người thường, cho dù nói là đa mưu túc trí hay lão gian cự hoạt e rằng cũng không đủ để hình dung!”

Hắn thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Đối mặt với địch nhân nguy hiểm đến trình độ này, chưa hẳn đã thấp hơn lúc giao đấu với Cửu U Thập Tứ Thiếu! Chúng ta phải xem trọng người này hơn, càng phải đặc biệt chú ý cẩn thận đề phòng, người này dùng thủ đoạn ám sát này để thị uy, cho dù thế nào, nếu lấy một địch tất cả, chưa hẳn là một kế hay!”

Càng bỉ ổi hơn là, một vị cao thủ như thế khi đối mặt với một người thực lực không bằng mình, lại dùng chiến thuật…ám sat!”

Câu nói sau cùng, Hà tri Thu vừa cắn răng vừa nói, cơ thịt ở quai hàm hắn nhảy lên thình thịch. Hiển nhiên, đã phẫn nộ đến cực điểm!

Lòi này vừa nói ra, tất cả mọi người đều đồng cảm.

Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng là một người điên, nhưng nhưng lại là một người điên làm việc ngông cuồng, ngạo man, sẽ không bao giờ làm những việc ám sát lén lút, hay nói đúng hơn là sẽ khinh thường không làm, Cửu U Thập Tứ Thiếu nếu là muốn chiến đấu, tất nhiên chỉ có thể là oanh oanh liệt liệt chiến một trận!. Quyết sẽ ra tay ở sau lưng!.

Nhưng người hiện tại đối mặt lại là một sát thủ vì kết cục cuối cùng mà không từ một thủ đoạn nào!.

Một địch nhân như thế, mới chân chính khiến người khác phải đau đầu!.

Khó đối phó như thế, quả nhiên là trên cả Cửu U Thập Tứ Thiếu!.

“Triển huynh, lời này của tiểu đệ thật không dễ nghe, ta đoán sát thủ này làm mọi việc này là do chính ngươi gây họa. Mục tiêu của đối phương, có thể chỉ là một mình ngươi mà thôi!” Hà Tri Thu trên mặt âm u, quay về hướng Triển Mộ Bạch, cười cười nhưng không giống cười.

“Ta? Tại sao lại là ta? Lời này là có ý gì, thỉnh Hà huynh nói rõ!” Triển Mộ Bạch khó hiểu hỏi.

“Nói thật, ta thật mong hi vọng phán đoán của ta là sai!. Nhìn quanh thế gian hiện tại, chưa từng nghe nói người nào có thủ đoạn ám sát như vậy, mà thủ đoạn này trước giờ cũng chưa từng có trên gian hồ. Mà giờ phú này, đột nhiên lại xuất hiện. Một khi xuất hiện, liền giết chết một vị Thánh Giả!” Hà Tri Thu ánh mắt u lãnh, chậm rãi nói: “Ta dự đoán, tựa hồ chỉ có một người mới có thủ đoạn như vậy.”

“Ai?” Hải Vô Nhai cùng Triển Mộ Bạch cùng hỏi.

Hà Tri Thủ thở một hơi thật dài, nó: “Chính là vị sư phó thần bí kia của Quân Mạc Tà! Triển huynh đánh lén đồ đệ của hắn, hẳn sẽ cùng dạng dùng thủ đoạn đánh lén để đối phó với chúng ta! Lão phu nghĩ đi nghĩ lại, đây chỉ có thể là giải thích hợp lí duy nhất.”

“Không sai!. Chắc chắn là như thế.” Hải Vô Nhai cùng Triển Mộ Bạch cùng tỉnh ngộ. Tam Đại Thánh Địa đã trải qua vạn năm lịch sử, hiện giờ trên đời căn bản không có địch nhân, càng không thể có một địch nhân cường đại đến mức này, không còn lời giải thích nào hợp lí hơn, thật sự không ai có khả năng ngoài hắn.

“Nhưng, người thủ hộ Kiều lão tiền bối rõ ràng đã nói qua, Quân Mạc Tà căn bản chưa chết. Nàng còn tận mắt nhìn thấy Quân Mạc Tà xuất hiện ngay tại Cúc Hoa thành”. Hải Vô Nhai lẩm bẩm: “Nếu Quân Mạc Tà đã không chết... Sư phụ hắn lại vì cái gì mà phát điên lên đối phó với chúng ta?”

“Tiểu tặc kia ngày đó đỡ một chiêu toàn lực của ta, lấy thực lực của hắn, có thể nào lại không chết!. Mà… Nàng ấy trước đó căn bản cũng chưa từng gặp qua Quân Mạc Tà, lại không biết rõ bộ dạng Quân Mạc Tà rốt cuộc ra sao. Chẳng lẽ nghe lời nàng ấy nói là được?. Đối với lời nói này, ta luôn luôn không hề tin tưởng!” Triển Mộ Bạch hừ một tiếng, đột nhiên bực mình nói.

Nàng trong lời nói của Triển Mộ Bạch, dĩ nhiên ám chỉ Kiều Ảnh. Rõ ràng, Kiều Ảnh ngày trước bất mãn với hành động của hắn, thậm chí

thiếu chút nữa đem Triển Thánh Hoàng nợ máu phải trả bằng máu, khiến cho vị Triểu đại Thánh Hoàng này cực kì bất mãn.

“Kiều tiền bối đức cao vọng trọng, tính tình cẩn thận, các tin tức, chưa hẳn là giả.” Hải Vô Nhai không xác định nói.

“Lòng dạ đàn bà, không phải đơn giản, lời đàn bà nói, thật không thể nghe!” Triển Mộ Bạch sắc mặt xanh mét, đảo cặp mắt trắng dã, nói: “Trừ khi tiểu tặc Quân Mạc Tà kia xuất hiện rành rành trước mặt ta, nếu không, tuyệt đối ta không tin hắn còn sống!”

Những người còn lại liếc mắt nhìn nhau, đều không nói gì.

Một lúc lâu sau, Hải Vô Nhai nói: “Đem thi thể Hạ huynh an bài ổn thỏa, cần phải mời thợ thủ công cao thủ khâu lại thân thể của Hạ huynh, đợi đến lúc quay về, để cho hắn lá rụng về cội. Những người còn lại, nâng cao đề phòng, tuyệt đối không được khinh thường, đối thủ lần này chúng ta phải đối mặt, nhất định không thể xem nhẹ.”

“Dạ!” Mọi người đồng thanh trả lời.

Bóng đêm thâm trầm, tiếng gió, tựa như càng trầm hơn.

Màn đêm không bến không bờ, cũng giống như cổ áp lực vô hình càng lúc càng tăng lên, càng làm cho bầu không khí mênh mông nữa trời thêm phần tiêu sát, lạnh lẽo thê lương!.

“Đây là một trận chiến không liên quan đến chánh nghĩa, mà là một cuộc chiến tà ác. Đồng thời đây cũng là một cuộc chiến chưa ai từng trải qua!. Ta sở dĩ làm như vậy, cũng không phải có cái lý do gì gọi là cao thương hay vĩ đại, ta làm như vậy, cũng bất quá là để cho thân nhân ta có thể tiếp tục sống!. Đây là mục đích chiến đấu duy nhất của ta! Chỉ thế thôi!”

Mạc Tà lẳng lặng đứng trên một cây đại thụ rậm rạp cách xa Trần gia.

“Trận chiến này không có khẩu hiệu, càng không có cái gì gọi là đại nghĩa công lý, chỉ có sinh tử tồn vong. Cho nên, trăm ngàn lần không được nương tay. Bất luận đối thủ là một tên lưu manh hay một thánh nhân; chỉ cần hắn muốn chúng ta chết, như vậy, việc duy nhất chúng ta phải làm, chính là để cho hắn chết trước ở ngay trước mặt chúng ta. Bất luận hắn là anh hùng hay thánh nhân, đối với chúng ta đều là địch nhân, chỉ có một tên gọi… địch nhân, như thế mà thôi.”

“Đạo lý này, ta hiểu được so với nhiều người ít nhất phải sớm hơn mấy trăm năm! Ngươi có thể làm chuyện này khắp nơi hay không? Không ngại phiền toái sao?” Mai Tuyết Yên nhăn mặt khó chịu. Trên nét mặt, lại có ý gần như phát điên.

Việc công tác tư tưởng dạng này, Quân Mạc Tà đã làm không mệt mỏi không biết bao nhiêu ngày. Mỗi ngày đều đồng dạng đem chuyện này ra nói vài chục lần…. Hiện tại, Quân Mạc Tà đã thuộc làu làu, Mai Tuyết Yên lại còn có thể đem những lời hắn muốn nói ra nói lại không sót một chữ nào!

“Ta chỉ là muốn nói cho ngươi…”

“Ngươi chỉ muốn nói cho ta, mặc kệ việc nó làm có phải hay không phải vì Đoạt Thiên chi chiến, lại có phải thật sự là vì thiên hạ muôn dân, nhưng bọn hắn muốn chúng ta chết, chúng ta trăm ngàn lần không thể lòng dạ đàn bà, đáng giết liền giết, nên chém liền chém, nên đê tiện liền đê tiện, nên thâm hiểm liền âm kiến…” Mai Tuyết Yên nghiến răng nghiến lợi đem một đoạn này nói ra.

“Thật thông minh, ý của ta quả đúng là ý này, nàng cuối cùng cũng lĩnh ngộ được, lòng ta thật rất được an ủi.” Quân Mạc Tà vỗ tay một cái, mỉm cười nói.

Mai Tuyết Yên có chút không biết nói gì.

Có thể không thông minh sao? Trong mấy ngày nay, đoạn hội thoại này đã nghe ít nhất cũng hơn một ngàn lần…Thiếu chút nữa bị đoạn hội

thoại này giày vò phát điên, nếu không thể nhớ đúng là không thể nói nổi, đừng nói nhớ kĩ, cho dù có nói đảo lại cũng không thành vấn đề…

“Mạc Tà, ta chỉ có chút điểm không rõ, ngươi rõ ràng có thể đem tên Hạ Đông Đình kia vô thanh vô tức giết chết, một kiếm giết chết, như vậy lần ám sát này chân chính hoàn mỹ, vì sao ngươi lại còn cố ý để hắn có cơ hội hét lên một tiếng?”

Mai Tuyết Yên nhíu mày nói: “Giết bọn hắn ta không phản đối, nhưng ta nhất định không tán thành việc hành hạ đến chết!. Người chết như đèn tắt, bất luận đã làm bao nhiêu việc ác, một kiếm cực kỳ đau khổ, chết rồi thì thôi. Cần gì phải làm một việc tàn khốc như thế?”

“ Không không không, nàng hiểu lầm rồi.” Quân Mạc Tà có chút cười cười: “Thứ nhất, nàng cần phải hiểu được lần này ta xuống tay không phải là dạng hành hạ đến chết. Nếu thật sự là dạng hành hạ đến chết, nàng còn chưa từng chứng kiến qua đâu, đợi đến thời điểm thích hợp, có điều kiện một chút, ta liền làm cho nàng xem. Đảm bảo sẽ làm cho nàng trợn mắt há mồm líu lưỡi mồ hôi đầm đìa thần kinh run rẩy tứ chi vô lực…”

“Còn thứ hai?” Mai Tuyết Yên cắn chặt răng, cố gắng không chấp nhặt với tính tình của tên tiểu tử này.

“Thông minh. Vậy mà biết ta còn có tầng dụng ý thứ hai” , một câu của Quân Mạc Ta suýt làm cho Mai Tuyết Yên hôn mê bất tỉnh. Trở mình mắt trợn trắng, mạnh mẽ kìm chế. Ngươi đã nói đệ nhất nếu ta không biết tiếp tục còn có đệ nhị đệ tam…vậy thật sự là quá ngốc đi?

“Thứ hai, mục đích của ta là muốn báo cho người của Tam Đại thánh địa, ta đã đến. Trò chơi báo thù chính thức bắt đầu rồi…Mọi người cần chậm rãi hưởng thụ trò chơi cho vui a…”

Quân Mạc Tà dương dương tự đắc nói: “Nàng phải biết rằng, những người ẩn hình khắp mọi nơi như chúng ta, mới có thể cấp cho địch nhân áp lực thật lớn. Màn đêm xuống, quỷ ảnh đồng đồng, từng bước nguy cơ,

nghi thần nghi quỷ, run run càn căng, thần hồn nát thần tính sợ cả cỏ cây… E rằng trong lúc hai người chúng ta đang thoải mái ngủ, bọn hắn lại phải bảo trì phòng bị cao nhất tuyệt không dám lơi lỏng…Như thế năm rộng tháng dài… Chậc chậc, đây mới là cảnh giới cao nhất của việc tra tấn người a.”

“Còn có đệ tam nữa sao?” Mai Tuyết Yên hừ một tiếng, nói. Nhưng trong lòng lại mắng một câu: thật là âm hiểm!

“Thứ ba tất nhiên là có.” Quân Mạc Tà hắc hắc cười, gãi gãi đầu, nói: “Tầng dụng ý thứ ba, mới là dụng ý chính của ta. Mượn dùng tiếng hét thảm này, nói cho hắn biết, ca ca ta đã tới, ca ca ta đã triển khai hành động. Nắm chắc thời điểm hành động thích hợp, ta ăn thịt cũng có thể ăn nó, nhưng hắn ngay cả canh cũng không thể uống ngon…”

“Thông báo cho một người? Là ai? Nha…” Mai Tuyết Yên vừa mở miệng hỏi lập tức thông suốt: “Là Cửu U Thập Tứ Thiếu?”

Mạc Tà thoải mái thay đổi tư thế, nói: “Đương nhiên, thực lực chúng ta hiện giờ tuy rằng đã mạnh mẽ thêm rất nhiều, nhưng…Tay sai miễn phí như thế làm quân tiên phong hà cớ sao lại không làm? Tai sai miễn phí như vậy, nhiều hơn nữa cũng không chê là ít, nếu có thể có tám mười người mới tốt chứ.”

“Tay sai miễn phí, còn tám mười người, ngươi suy nghĩ cái gid đâu, người này chói lọi…” Mai Tuyết Yên vừa bực mình vừa buồn cười, Cửu U Thập Tứ Thiếu danh chấn thiên hạ, ở trong miệng hắn lại thành một tên tay sai miễn phí?

“Sách viết, vui một mình không bằng cùng vui.” Quân Mạc Tà ngáp một cái, thân mình trường lại đây: “Đừng nhúc nhích, để yên cho ta nhắm mắt một hồi, ta đúng là bị vây khốc mệt muốn chết.” Nói xong, cứ như vậy gối đầu nằm lên đùi Mai Tuyết Yên. Thoải mái nhắm hai mắt lại.

Này vô lại!

Mai Tuyết Yên trừng mắt nhìn nửa ngày, đúng là vẫn không thể đem tên gia hỏa này đi.

Cũng không kỳ quá, mấy ngày nay, Quân đại thiếu gia thật là quá vất vả, quá mệt mỏi.

Nghĩ đến đây, Mai Tuyết Yên trong lòng một trận thoải mái, lại cảm thấy thêm một trận đau lòng khó hiểu.

Chỉ có mình nàng mới thực sự hiểu, mấy ngày nay Quân Mạc Tà thực sự đã làm gì. Hắn cơ hồ không có thời gian chợp mắt, bận tối mày tối mặt. Chính mình lúc ngủ hắn vẫn đang bận, đến lúc mình tỉnh ngủ vẫn còn thấy hắn đang bận…

Hắn, thật sự quá mệt mỏi…

Bây giờ, để cho hắn tự do một hồi, để cho hắn hảo hảo mà ngủ một chút đi.

Mai Tuyết Yên có chút trìu mến nhìn Quân Mạc Tà đang nhắm mắt lại, trên mặt hiện ra biểu tình an tâm tự đáy lòng, thậm chí có chút cảm giác điềm tĩnh, không khỏi trong lòng một trận ngọt ngào: cũng chỉ có ở trong lòng mình, hắn mới có thể thả lỏng như vậy…

Lúc này, Quân Mạc Tà nhắm mắt như là đã ngủ, mơ mơ màng màng nói: “Sách nói: hai đùi nữ nhân thật sự a…thật muốn sờ sờ cho hết…”

Câu nói này, mẫu tính trời sinh của mỗi nữ nhân, cảm giác muốn che chở cho nam nhân này, vừa le lói trong lòng Mai Tuyết Yên lại lập tức bốc hơi đi hết!. Cũng đem cái ý tưởng muốn len lén hôn lên đôi môi nam nhân này đánh lên chín tầng mây…

Mai Tuyết Yên tức giận sôi máu…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 145: Thiên Uy Khủng Bố!.

Bóng đêm càng lúc càng dày, ngay khi trời vừa sáng đã sắp phải đón nhận một con bão to lớn!

Ngày đó, Quân đại thiếu gia xuất ra hết mọi thủ đoạn, lợi dụng bản thân mình áp chế, khiến cho Hồng Quân tháp phát ra thiên uy hộ pháp cho hắn và Mai Tuyết Yên thành công hấp thụ được dược lực khủng bố của Kim Tân Ngọc Dịch cho mình dùng, dưới trợ giúp khủng bố của Hồng Quân tháp, hai người thuận lợi thành công tiến giai một cách hữu kinh vô hiểm.

Mà sau khi đã đột phá, cả hai vẫn không ly khai, tiếp tục lưu lại bên trong Hồng Quân Thấp, Mai Tuyết Yên tự củng cố lại cảnh giới của mình, ở trong Hồng Quân tháp là an toàn nhất, hết sức yên tĩnh, lại còn có rất nhiều tinh thuần linh khí, là nơi tốt nhất để củng cố cảnh giới, còn Quân Mạc Tà thì hoặc vội vàng luyện đan, hoặc bận việc linh tinh đến loạn cào cào, bận đến mức sức đầu mẻ trán.

Hai người lúc đi ra, cũng từng đi đến một địa phương không người ngoài thành ngây người một hồi lâu. Mục đích cũng bởi vì tu vi của mình tăng lên nên Thiên kiếp cũng nhanh chóng đến, nếu có thể trải qua được, đây mới thật sự là đại cát… Nhưng mọi người đợi mấy canh giờ, lại hoàn toàn không có phản ứng gì!

Đây cũng là điểm Mai Tuyết Yên không thể hiểu nổi!

Người thì có thể là sơ sẩy, điểm này không khó lý giải, nhưng đây là Thiên kiếp thiên chí sát khí a.

Chẳng lẽ cái này cũng có thể sơ sẩy?

Hai người đồng thời thăng cấp, vả lại đều là tăng một lần nhiều cấp, nói cách khác, hiện tại mỗi người đều tích lũy ít nhất năm sáu lần Thiên kiếp… Nhưng giờ lại có thể không có tí động tĩnh gì! Hai người suy đoán một hồi, vẫn không thể hiểu được, càng không thể cứ đứng ngây ngốc ở đây mà chờ! Trong đầu mang đầy nghi hoặc, hai người đành quyết định đi đến Cúc Hoa thành lần thứ hai, cũng chính là đêm ám sát Hạ Đông Đình!

Lúc trước thực lực không đủ, không thể chém giết, hiện giờ thực lực đã mạnh mẽ hơn rất nhiều, nếu vẫn tiếp tục không động thủ không phải là quá điên sap?!

Mục tiêu lúc này thủy chung vẫn là một vị Thánh Giả tam cấp, cho dù hiện giờ thực lực của Quân đại thiếu gia đã tăng lên nhưng nếu muốn có thể một kích giết chết thì cũng phải vận dụng toàn bộ thực lực của mình.

Cũng chính bởi vì như thế, trước đây hắn luôn ẩn giấu thực lực chân chính, nên thật lâu không có phản ứng Thiên kiếp…

Tuy nhiên, bất thình lình có phản ứng của Thiên Kiếp! Hơn nữa có vẻ như không chỉ là Thiên kiếp của một mình Quân đại thiếu gia, mà chính là Thiên kiếp đôi của hai người cùng nhau đến!

Cho nên khi hai người từ Trần gia thoát ratrên trời mây đen trên trời một mực hội tụ, gần như không ngừng không nghỉ… Tựa như các đám mây khắp thiên hạ, trong buổi sáng này, toàn bộ tụ lại một nơi!

Điện quang sớm đã không biết tích tụ bao lâu, dần dần tới gần, mây đen nồng đậm trên không trung chậm rãi hình thành một cơn lốc xoáy cực lớn, nhanh chóng tạo thành một hình dạng giống như một con mắt thật khổng lồ, giống như đột nhiên trên trời xuất hiện một đầu quái thú độc nhãn to lớn!

Sau khi một trận điện quang lóe ra, cũng không đánh xuống ngay lập tức, ngược lại che kín đi tròng mắt đó, hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Sau đó lại tiếp tục hội tụ thêm một lượng lớn mây đen, điện quang lấp lóe phía sau…

Cứ như thế đi lặp đi lặp lại!

Thời điểm rạng sáng, bầu trời trong thành tầng tầng mây đen nồng đậm, mây dày nghìn làm cho người ta có một cảm giác cực kỳ quỷ dị: Chỉ cần với tay là đến! Tựa hồ chỉ cần khẽ vươn tay, là có thể xé được một mảnh trong đám mây dày đặc kia!

Càng quá mức hơn, mấy cây cối cao to, đỉnh đã muốn đưa vào tận bên trong mây đen… Có thể thấy được ở thời khắc này mật độ mây đen đã đạt đến loại tình trạng nào!

Khí thế nồng đậm hơn cả thiên địa uy áp, càng ngày càng lộ vẻ nặng nề, ngay cả tiếng gió gào thét hàng ngày cũng có cảm giác không bay nổi, giãy giụa tại chỗ….

Trên bầu trời, đám mây hình con quái thú độc nhãn càng ngày càng to ra, thu hút hàng trăm đôi mắt hoảng sợ của mọi người!

Không có ánh chớp, cũng không có một tia sáng màu nào, chỉ có một màu đen tuyền! Đen… loại này đen này so với đêm tối còn đen hơn, dù cho chính mình đem một đầu ngón tay đặt ngay trước mặt cũng hoàn toàn không nhìn nhìn thấy gì!

Một mực chuẩn bị, một mực hội tụ, hoàn toàn không có hành động gì khác, nhưng như thế áp lực lại càng nặng nề hơn, càng làm cho mọi người không thể thở nổi!

Loại Thiêp kiếp này đến từ thiên địa áp lực kinh người, đối với người bình thường hay huyền giả cấp thấp mà nói, có cảm giác giống như bị đè nén là chuyện thường. Tuy nhiên, đối với các cao thủ gần như đã nắm

giữ được một bộ phận thiên địa chi lực mà nói, tình trạng này cũng làm cho bọn họ kinh sợ đến ngây người!

Trong vòng phạm vi ngàn dặm, toàn bộ cao thủ Chí Tôn, ở một khắc này, đều không dám động! Bất kể là Chí Tôn Chi Thượng hay là Tôn Giả, thậm chíThánh Giả, Thánh Hoàng, bất cứ người nào cũng đều hết sức cẩn thận, thậm chỉ ngay cả thở cũng không dám thở mạnh một tiếng, lại càng không dám nhúc nhích, hơn nữa ại càng không dám… sử dụng huyền lực, một tia cũng không dám điều động!

Bọn họ sợ là, chỉ cần mình vừa động, Thiên kiếp khủng bố không biết lai lịch trước mắt lại đổ lên đầu mình mất… Loại sự tình này không thể giỡn chơi, lại không phải là lo quá xa, mà thực sự có thể trở thành sự thật!

Thiên kiếp đã đến thì cố nhiên chỉ biết tìm đến người đã gợi lên lần thiên kiếp này mà đến… Nhưng nếu có người chủ động hỗ trợ, hoặc là đúng lúc tiến vào phạm vi bao phủ của lôi kiếp. Lôi kiếp liền tự tăng thêm cấp bậc, tăng gấp đôi thậm chí nhiều năng lượng hơn nữa. Đem những người có liên hệ đồng loạt đánh thành tro tàn!

Nhưng tình huống trước mắt này, loại lôi kiếp quy mô bậc này, quả nhiên là trước đây chưa từng gặp! Cho nên tất cả mọi người đều không dám manh động, cho dù là cường giả cũng không có ngoại lệ! Ai biết thứ đồ chơi này tìm đến ai? Vạn nhất ta vừa động thì Thiên kiếp lại vừa đến, ta mơ mơ màng màng thay người khác lãnh nợ… Như vậy không phải là chết oan quá sao?

Huống lần thiên kiếp này thật lớn! Một khi tiếp xúc, tuyệt đối không phải là cửu tử nhất sinh nữa, phải gọi là thập tử vô sinh, thậm chí là trăm tử vô sinh!

Cục diện khủng bố như vậy, tin tưởng cho dù là toàn bộ người của Tam Đại Thánh Địa tất cả kéo hết đến đây không chừa một mống, cho dù thiên kiếp hôm nay có ngoại lệ, không vì số người tăng lên mà gia tăng

cấp bậc… Phỏng chừng toàn bộ cũng sẽ biến thành một đống tro bụi, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi…

Quy mô như vậy, cho dù Cửu U Đệ Nhất Thiếu năm xưa gặp phải, chỉ sợ cũng phải giật mình! Từ xưa đến nay, mấy vạn năm qua, chưa từng xuất hiện qua loại tình huống quỷ dị như thế này, một lần cũng không có!

Tổng cộng có chín mươi chín đám mây hình độc nhãn ở trên bầu trời lằng lặng nhìn chằm chằm, năng lượng vẫn không ngừng tích lũy, nhưng vẫn không có động tĩnh gì!

Không thể nào có chuyện chín mươi chín vị cao thủ đồng loạt đột phá, đồng thời gặp phải lôi kiếp!

Nhưng… vì sao tia chớp lôi quang kia đến bây giờ còn không đánh xuống?

Chúng nó rốt cuộc đangchờ cái gì đây?

Vạn mộc vô thanh đãi vũ lai! (Cả vạn cây cối lặng im chờ mưa!)

Rốt cục! Đột nhiên tới!

Nhanh tựa ánh sáng!

Trong không khí, tiếng gió gào thét bén nhọn lạnh lẽo thấu xương tựa hồ bị một đao chém ngang, đột nhiên kịch liệt dừng hẳn lại!

Một khắc trước còn đang núi lở sóng thần, giờ khắc này tiếng châm rơi cũng có thể nghe được!

So sánh mãnh liệt như vậy, làm cho mọi người trong lòng rùng mình!

Đến rồi!

Quân Mạc Tà vẫn Mai Tuyết Yên vẫn như cũ chờ đợi ở trên đỉnh cây to, tựa hồ là e sợ lôi kiếp khó tìm thấy mình, cố tình đặt bản thân lên nơi

bắt mắt nhất…

- Mười chín, hai mươi…Ba mươi lăm… Bảy mươi bảy…

Hiện tại Quân đại thiếu đang nằm ở trên đùi mỹ nhân, ngón tay từng chút từng chút nghiêm túc đếm số lượng mây đen hình độc nhãn trên bầu trời. Càng đếm càng nhiều, không khỏi nhíu mày, kinh ngạc nói:

- Không đúng, số lượng này có vẻ không đúng!

- Cái gì không đúng?

Mai Tuyết Yên hỏi.

Con bà nó, loại đồ chơi này trong tình huống bình thường chỉ xuất hiện một cái mà thôi…

Quân đại thiếu gia chỉ lên dị tượng trên không mà nói:

- Đáng lẽ hiện giờ phải trải qua lôi kiếp rồi, ngay cả khi hai người chúng ta lúc này đây đều đồng loạt tăng lên nhiều cấp, kể cả hai người cùng nhau trải qua lôi kiếp, cũng không thế nào nhiều đến mức độ này… Đây không phải là ép người quá đáng sao?

Quân đại thiếu gia có chút tức giận, chỉ ngón tay lên bầu trời mà nói:

- Nàng xem, ta từ Tôn Giả tam cấp, vượt qua Tôn Giả tứ cấp, sau đó đột phá đến Thánh giả Tứ cấp, lại tiếp tục đột phá lên Thánh Hoàng tam cấp… Nhiều nhất cũng chỉ là thăng tám cấp mà thôi! Còn nàng, bởi vì khi chúng ta đột phát là cùng một khối, cho nên thực lực hai người chúng ta là giống nhau… Nói cách khác, hai người chúng ta cộng lại bất quả cũng chỉ là tăng cấp mười sáu lần, coi như hai người cùng nhau gặp lôi kiếp, dù có gấp đôi lên thì bất quá cũng chỉ là ba mươi hai đạo lôi kiếp… Cái thứ đồ chơi này lại có thể xuất hiện đến chín mươi chín đạo! Còn hơn cả gấp ba lần, cái này làm sao giải thích đây?!

Quân đại thiếu gia phẫn nộ nói:

- Đây không phải là đang đùa người thì là cái gì? Này lão tặc thiên, hồi nhỏ có đi học toán không?

Mai Tuyết Yên lấy tay che trán, buồn bã không nói gì:

- A? Nếu không thông suốt thì chàng đi tìm chúng nó mà lý luận?

- Nàng tưởng ta ngốc à? Ta không đi!

Quân Mạc Tà kiên quyết cự tuyệt:

- Bay lên trời tìm Thiên kiếp lý luận? Muốn chết mới đi làm như vậy a! Nàng muốn mưu sát chồng a!

Mai Tuyết Yên cười duyên khanh khách, cười run hết cả người.

Hai người phải đối mặt với Thiên kiếp khủng bố như thế, vẫn tuyệt nhiên không chút để tâm, vui cười tức giận, y như ngày thường…

Đột nhiên!

Trong thời khắc bầu trời im lặng đến cực điểm, màu đen cũng bao trùm đến cực hạn, đột nhiên từ trên tầng mây vang lên một trận gào thét kịch liệt, tiếp theo thiên địa đột nhiên hào quang sáng chói, trong vị trí trọng yếu nhất của mây đen chợt thành hình, sau đó mang theo tiếng sấm kinh thiên động địa, gầm rống mà đánh xuống!

Thẳng tắp, chuẩn xác bổ về phía hai người đang ẩn nấp ở cây đại thụ kia!

Cả mặt đất, cũng vì thế mà run lên một cách mãnh liệt!

Giờ phút này, bọn người Triển Mộ Bạch đang ở trong nội viện của Trần gia, cơ hồ khoảng cách rất gần với khu vực phát sinh lôi kiếp, mọi người đều cảm thấy không thể thở nổi… Đây rốt cuộc là dạng yêu nghiệt gì độ kiếp a? Lại có thanh thế khủng bố như thế?

Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên đồng thời triển khai Âm Dương Độn, cả hai người thân thể đều hoá thành một mảng hư vô!

Tia chớp giống như rồng vồ gào thét mà đến, cơ hồ trong khoảnh khắc vừa mới bắt đầu thành hình, liền che lấp hết khoảng trời phía trên đại thụ!

Đám người Hải Vô Nhai đứng xem mà líu lưỡi, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, im lặng như tờ, hoàn toàn hết hi vọng!

Mọi người đều không nghĩ tới, tên hỗn trướng phải độ kiếp kia không ngờ lại ở gần bọn họ như thế!

Xem ra hôm nay, chỉ sợ mọi người đều chạy trời không khỏi nắng!

Mỗi người đều hiểu được, kế tiếp nhất định sẽ là một tiếng nổ mạnh không gì có thể so sánh được. Hay là, sau một kích cuồng lôi này, trong phạm vi mấy trăm trượng, tất cả đều hóa thành một mảnh tro tàn, cứ như thế dần dần lan ra, cho đến khi lôi kiếp này tiêu hao hết toàn bộ năng lượng!

Chính là lấy phạm vi lôi kiếp lần này, thanh thế, năng lượng tích tụ, muốn có thể hoàn toàn vượt qua, căn bản là một chuyện không tưởng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 146: Ngươi Là Quái Vật!

Tin rằng lần lôi kiếp này đi qua, mọi người ở đây, bất luận là cao thủ đương thời hay bách tính bình thường, đều không thể may mắn thoát khỏi!

Thiên sát hỗn đản!

Tại ao lại có nhiều người tập trung ở đây độ kiếp đột phá?

Sao lại là lôi kiếp khủng bố như vậy!

Đây quả thực chân chính là tự mình liều lĩnh còn liên lụy người khác…

Lôi trụ ầm ầm bổ xuống, ngoài dự liệu của mọi người, chẳng có một tiếng nổ to nào vang lên cả. Tia chớp cự đại này, lại tựa nhưa một giọt nước rơi xuống hòa vào đại hải mênh mông, cuối cùng đúng là hoàn toàn không phát ra một chút tiếng động, âm thanh gì…

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Trong lòng mọi người đều đặt ra một dấu chấm hỏi to lớn.

Thanh thế của tia chớp kia rõ ràng không phải là giả, chấn động to lớn như thế, chẳng lẽ chỉ có cái vỏ thôi sao? Trước giờ chưa từng nghe qua chuyện này nha…

Tiếp theo, đạo thứ hai, thứ ba cũng như thế… Các đạo lôi điện tần suất ngày càng dày đặc, mà thể tích cũng ngày một lớn thêm, liên tục

đánh từ trên xuống một khắc cũng không dừng…

Khắp nơi trên mặt đất đều chấn động, run rẩy, trên mặt đất đá vụn bị tiếng sấm chấn bay như những cánh hoa bay nhảy trong gió…

Nhưng, tia chớp nhanh chóng đánh xuống, nhưng chỉ có thế, chẳng có âm thanh nào vang lên cả…

Trời ạ… đây là chuyện gì??? Chẳng lẽ tên đang độ kiếp có thể dùng thực lực của chính mình mà hóa giải những đạo lôi kiếp này sao? Điều này có thể xảy ra sao!

Hà Tri Thu trợn mắt há mồm đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn thấy hết thảy những chuyện này, suy nghĩ đã muốn ngưng trệ, có vẻ chỉ có cách giải thích duy nhất này mới có vẻ hợp lý, có thể…chuyện này thật sự có thể sao?

Trong thành, ở một nơi khác.

Trên đỉnh khách điếm, có ba bóng người sóng vai đứng thẳng nơi đó, ngưng mắt nhìn những tia chớp điên cuồng đánh thẳng xuống ở phía xa, vẻ mặt mỗi người đều hết sức ngưng trọng.

Ba người này, người ở giữa áo trắng bay bay, nhỏ bé và yếu ớt thướt tha, đúng là Kiều Ảnh, bên cạnh nàng là hai hán tử trung nhiên gầy yếu, bọn hắn cứ như vậy lẳng lặng đứng lặng người, không có sử dụng chút huyền khí nào, nhưng cả ba đềucó khí độ sừng sững như núi cao. Giống như nơi này mây đen đầy trời, bị cơ thể cao lớn của bọn hắn che khuất!

- Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Thật sự có người qua được lôi kiếp cỡ này sao?

Kiều Ảnh cuối đầu, thanh âm tựa như đang tự hỏi chính mình, lại tựa như đang hỏi hai người bên cạnh.

Hai người bên cạnh nàng, sắc mặt đồng thời trở nên phức tạp, liếc mắt nhìn nhau, nhưng không lên tiếng. Bởi vì, bản thân bọn họ cũng

không thể xác định ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Nếu nói thanh thế như vậy cũng có người qua được, lại còn là ung dung hóa giải, không lộ chút yếu kém nào… Vậy thực lực của người này, chỉ nghĩ đến thôi đã sởn cả tóc gáy!

- Hắn qua nổi không?

Trung niên bên trái chần chờ lên tiếng, nói bằng một khấu khí không chắc chắn, ánh mắt sắc như mắt chim ưng, giờ phút này cũng đã tràn ngập mê hoặc. Hắn nói ra những lời này nhưng trong lòng cũng chợt nghĩ đến một câu:

- Trời ạ, cuối cùng là người nào mà thanh thế lớn thế này?

- Nếu nói…loại thanh thế này, có người còn qua được..

Ánh mắt vị trung niên phía bên phải nhấp nháy lên một loại sùng kính cùng hoảng sợ:

- Người này có thực lực kinh khủng như vậy, so với Cửu U Đệ Nhất Thiếu của vạn năm trước…có thể không hơn nhưng tuyệt đối không kém quá xa!

- Những đạo lôi kiếp mà chúng ta đã trải qua… cho dù là lần nguy hiểm nhất bất quá cũng chỉ bằng một phần mười so với lần này!

Kiều Ảnh khiếp sợ kêu lên:

- Nếu là nói như vậy, thực lực của người này còn hơn chúng ta mấy lần, thế gian có người có thực lực như vậy, cho dù là Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng quả quyết không bằng, cường giả như thế, quả thật chỉ có Cửu U Đệ Nhất Thiếu của ngày đó mới có thể so sánh được, tuy rằng Cửu U Đệ Nhất Thiếu mạnh hơn một chút, nhưng nhìn quanh thế gian đương thời, vẫn là vô địch thủ!

- Không sai, nếu người này sống sót được, mà còn độ kiếp nhiều như vậy, thế thì thực lực của người này đương thời khó tìm được người có thể sánh bằng, danh hiệu đệ nhất thiên hạ, quả là không thẹn với người!

Hai người trái phải đều dùng một ánh mắt cuồng nhiệt nhìn về địa phương mà lôi điện đang đánh xuống, trên mặt chậm rãi kích động.

Kiều Ảnh ánh mắt xoay nhẹ, nhìn thấy hai người đi cùng mình trong mắt hiện ra quang mang không thể tin được, cái miệng anh đào nhỏ nhắn chậm rãi mở rộng, đờ người ra.

Đi cùng mình cũng là hai vị bảo hộ, cũng chính là hai tuyệt đại cao thủ đương thời? Đây là Phong Tâm Thiên Kiếm cùng Cẩu Thả Cuồng Đao? Việc này cũng quá mức khiến người ta có thể tin được?

Kiều Ảnh mơ hồ cảm thấy được, hai người kia hoặc cũng có thể là đồ giả mạo không chừng, nhất định là có người đang giả mạo Thiên Kiếm Tuyệt Đao đứng trước mặt mình!

Thiên kiếm, Tuyệt đao, hai Đại hộ pháp của Thiên Thánh Cung! Cũng là hai tuyệt đại cao thủ có thực lực không thua kém so với cung chủ của Thiên Thánh Cung!

Phong tâm thiên kiếm thành ngâm khiếu, túng ý cuồng đao khúc vật hồi!

Đây là hai truyền kỳ, hai trong sáu đại truyền kỳ của Huyền Huyền đại lục! Hai đại kiêu ngạo!

Hiện giờ, hai vị truyền thuyết lại cũng giống như người bình thường, dùng một loại thần sắc tràn đầy sùng kính, ánh mắt ngưỡng mộ, giống như là một học sinh tiểu học đột nhiên gặp được thần tượng mà mình tôn sùng, kích động nhìn về phía thiểm điện lôi minh (sấm sét vang dội)! Dùng một ánh mắt cung kính, phục sát đất!

Người đang độ kiếp dưới thiểm lôi kia, rốt cuộc là ai? Đến tột cùng là ai?

Rốt cuộc đây là người hay là quái vật?

- kể là người hay quái vật, cũng là thiên hạ đệ nhất không cần bàn cãi!

Tựa hồ như nhìn thấu được tâm tư của Kiều Ảnh, Khúc Vật Hồi thản nhiên đưa ra kết luận.

Trong bóng tối mịt mù, một thân ảnh lặng yên hiện ra, dưới ánh sáng nhàn nhạt của từng đạo lôi điện , người này tựa như là một bóng ma, tựa như xung quang được bao bọc bởi màn đêm vô tận, dung hòa thành một khối.

Thân ảnh người này, so với vị trí trung tâm lôi ảnh rơi xuống, không ngờ lại cách một khoảng chỉ mười lăm trượng. Đây là một khoảng cách cực kì nguy hiểm. Chỉ cần tia chớp mở rộng phạm vi một chút, hắn liền muốn chạy cũng không kịp!

Rốt cuộc đây là ai, lại có thể bản lĩnh đến gần nơi này, lại có can đảm tới gần nơi nguy hiểm này?

Nếu nói đương kim thế gia có ai có can đảm như thế, có bản lĩnh như thế, tựa hồ chỉ có một người. Cũng chỉ có duy nhất một người!

Cửu U Thập Tứ Thiếu!

Hiện tại, hắn cũng đang ở xa xa chăm chú nhìn vào thiểm điện lôi minh (sấm sét vang dội) ở trung tâm mảnh đất, toàn bộ lôi điện đều đánh vào một hướng, ảnh mắt phức tạp, miệng lẩm bẩm:

- Sau khi đột phá dẫn đến Thiên Phạt rồi lại còn ở đây cắn nuốt thiên địa chi uy, người này đến tột cùng là ai? Đương kim thế gian, rốt cuộc là ai có bổn sự như vậy?

Khả năng quan sát của Cửu U Thập Tứ Thiếu quả nhiên so với người khác càng sắc bén hơn rất nhiều! Người khác chỉ cảm thấy kì quái tại sao tia chớp oanh một tiếng đánh thẳng xuống liền không có động tĩnh gì, nhiều lắm cũng chỉ phỏng đoán được người đang độ kiếp dùng thực lực của bản thân hóa giải lôi kiếp, nhưng không thể nào nghĩ đến còn một khả năng khác! Hoặc là nói, căn bản là không dám nghĩ đến phương pháp kia!

Nhưng Cửu u Thập Tứ Thiếu nhìn từ cự ly gần, càng dễ dàng hiểu được. Những tia chớp kia hạ xuống, lập tức tiêu thất, không phải là bị người độ kiếp kia hóa giải, mà là… bị người nọ trực tiếp thôn phệ!

Đáng sợ hơn chính là, ngay tại khoảng cách gần như vậy, chính mình cũng không nhìn thấy rõ ràng bên torng đang có chuyện gì xảy ra!

Rõ ràng cũng chỉ là một cây đại thụ!

Cửu U Thập Tứ Thiếu nhìn với ánh mắt dị thường phức tạp, trận thiên địa chi uy này, làm đến mức này, quả thật là làm cho hết thảy mọi người đều tâm phục khẩu phục!

Cho dù người đó là ai, ta cũng không phải là đối thủ của hắn, ta nhận thua!

Loại suy nghĩ này càng lúc càng làm cho Cửu U Thập Tứ Thiếu muốn chết cho xong! Buồn chán đến tột đỉnh!

Bởi vì, hắn nhận thức được bản thân hắn không thể sử dụng thủ đoạn của người đang độ kiếp trước mắt!

Cho dù bản thân hắn mỗi lần độ kiếp, Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng chỉ là ngạnh kháng lôi kiếp, rời xa mọi người, tìm một ngọn núi, mỗi quan qua ải, đều là toàn thân đầy thương tích, mà ngọn núi ấy cũng vì thế mà hủy diệt!

Nhưng, cao nhân thần bí trước mắt lại có thể ung dung độ kiếp, càng có thể trong lúc này vô danh vô tức thôn phệ điên cuồng năng lượng của thiên địa!

Đây là sự chênh lệch cực lớn đến mức nào a?

Cửu U Thập Tứ Thiếu đứng ngơ ngơ ngẩn ngẩn, nhìn ngơ ngác đến xuất thần, nhìn chằm chằm vào lôi điện đang đánh xuống, quên luôn cả việc phải ẩn giấu thân ảnh.

Tia chớp bổ xuống trông như những con rắn đang khiêu vũ, thân ảnh Cửu U Thập Tứ Thiếu vừa cao to lại nổi bật một mình, cuối cùng cũng bị cao thủ của Tam Đại Thánh Địa phát hiện ra!

- Là hắn!

- Đúng là tên điên Cửu U Thập Tứ Thiếu!

- Đây là mục tiêu tối trọng yếu của chúng ta, cũng là cường đại nhất và đáng sợ nhất!

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, nhìn thân ảnh đang đứng ở bên cạnh mảnh đất mà lôi quang đang đánh xuống.

Nhưng lúc này thiên địa chi uy vẫn còn đang dày đặc, bất kể là người nào cũng không dám làm bừa.

Tất cả cao thủ ở đây, cho dù có chuyện gì đi chăng nữa, hết thảy đều hóa thành một pho tượng không thể di động. Mặc kệ là có thù oán gì với nhau, lúc này tất cả đều tạm thời gác lại!

Trong tai, tựa hồ như chỉ có tiếng sấm như muốn hủy diệt thiên địa, tia chớp lớn thì trực tiếp nổ vang, còn tia chớp nhỏ thì liên tục đứt gãy rơi xuống…

Một đạo tiếp một đạo, một đạo đón một đạo, dày đặc như mưa rào, cùng hướng về một hướng không ngừng nghỉ một chút nào, hướng về

phía vị cường giả thần bí kia, liên tục đánh xuống, điên cuồng đến cực điểm!

Mà mọi người vào giây phút này đều muốn giật mình nhảy lên, bất kể là Thành Hoàng Thánh Giả hay kể cả thủ hộ giả Thiên Thánh Cung, tất cả mọi người đều là miệng đắng lưỡi khô.

Nếu…Hiện tại tia chớp với uy lực kinh khủng đó.. đánh lên đầu mình…??

Loại ý nghĩ này, tất cả cao thủ quả thật nghĩ cũng không dám nghĩ đến, càng không hi vọng sẽ xảy ra, rồi lại nhịn không được trộm ảo tưởng hay nghĩ đến… mỗi lần dâng lên suy nghĩ này, đều mạnh mẽ dập tắt, đồng thời trong lòng dâng lên một cảm giác hưng phấn và run rẩy, toàn thân cũng sẽ run rẩy giống như bị điện giật vậy…

Trước mắt bao người, tiếng sấm trên bầu trời thanh thế thật lớn, năng lượng kinh người, nhưng cuối cùng cũng suy yếu đi một chút, kinh lôi tia chớp không ngừng tiêu thất, cuối cùng cũng dần dần yếu đi, rồi hoàn toàn biến đổi; rồi sau đó các đám mây trên trời lại có thể dễ dàng di chuyển, một lát sau liền sao lộ trăng sáng… Sau đó cuồn cuộn một trận hình thành tam đại độc nhãn ngay chính giữa đám mây đen cực to lúc nãy…

Sau đó liền hình thành một trận phong ba gió cuốn, lôi điện bổ xuống càng thêm mạnh mẽ, giống như một thác nước đang mạnh mẽ đổ xuống…

- Trời ạ… Ta điên rồi, thế giới này điên hết rồi?

Một vị Thánh Giả cả người run rẩy nói, hai con ngươi cơ hồ đã muốn rơi ra khỏi hốc mắt!

Những lời này, tất cả đều nói ra thành tiếng!

Chuyện khó có thể tin nhất chính là, sấm chớp lại đánh tiếp một lần nữa, đúng là liên tục từ rạng sáng đến trưa, sau đó vẫn tiếp tục đánh đến tối…Đến buổi tối! Đúng là đã đánh liên tục suốt một ngày!

Lôi quang điện trụ càng ngày càng to, cường độ cũng càng lúc càng mạnh, nhưng vẫn thủy chung không làm hỏng được bất cứ cái gì!

Liên tiếp những lôi kiếp tập trung vào vị trí trung tâm của cây đại thụ, nhưng nó vẫn đồ sộ đứng vững, hoàn toàn không có nửa điểm khác thường.

Mọi người đều đờ người ra, đứng ở đây nhìn suốt một ngày! Không ăn, không uống, không nháy mắt nhìn tròn một ngày!

Những người này chính là ba vị Thánh Hoàng Triển Mộ Bạch, Hải Vô Nhai, Hà Tri Thu, cùng hơn bốn mươi vị Thánh Giả, còn có thêm Kiều Ảnh, Thành Ngâm Khiếu, Khúc Vật Hồi; ngoài ra…còn có.. Cửu U Thập Tứ Thiếu!

Tất cả mọi người như là đang nằm mơ, biểu tình đồng dạng như đang mộng du vậy.

Cuối cùng, tiếng sấp dừng lại! Điện quang nháy mắt biến mất!

Trên bầu trời đang dày đặc mây đen, chỉ trong chốc lát đã tiêu tán sạch sẽ!

Mọi người ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện ra bầu trời… ngàn dặm không mây, trên trời đầy sao, trăng đã nhô lên cao!

- Trận lôi kiếp này, đúng là diễn ra liên tục suốt một ngày!

Thành Ngâm Khiếu rên rỉ nói một câu, đột nhiên thân mình chợt lóe, liền biến mất!

Trước mắt, hắn muốn đi chào vị tiền bối vừa độ kiếp kia.

Bây giờ, bất kể như thế nào, hắn cũng muốn được nhìn thấy vị tiền bối đã tu vi đạt đến cảnh giới Thông Thiên này trông như thế nào!

Mục đích chỉ có một, hoàn toàn không có chút ác ý, thậm chí cũng không có chút ý tứ muốn tìm lợi ích, trong đầu đơn thuần chỉ có một loại ý niệm này, hay nói một cách khác là lòng tràn đầy khát vọng: Ta muốn được gặp thần tượng một lần!

Chỉ thế mà thôi!

Có thể, ngoài cơ hội này, chỉ sợ sau này vĩnh viễn không còn cơ duyên nhìn thấy, thậm chí một chút tin tức của người này cũng không thể tìm được… Nếu bỏ qua, chắc chắn hắn sẽ hối hận cả đời!

Khúc Vật Hồi lập tức tỉnh ngộ, đi theo phía sau hắn, đuổi theo nhanh như gió. Trong mắt,chỉ còn lại niềm say mê cuồng nhiệt.

Mà sau lưng hắn, còn có Kiều Ảnh.

Đám người Triển Mộ Bạch, cũng điên cuồng hướng theo địa phương này mà chạy tới.

Nhưng, nhanh nhất vẫn là Cửu U Thập Tứ Thiếu!

Dù sao, nơi hắn đứng so với những người khác là gần nhất!

Khoảng cách chỉ hơn mười trượng!

Cơ hồ là thân pháp còn chưa triển khai, Cửu U Thập Tứ Thiếu đã tới dưới cây đại thụ.

Trống không!

Căn bản là ngay cả một bóng ma cũng không có.

Cửu U Thập Tứ Thiếu vươn tay, vuốt ve thân cây , ánh mắt cuồng nhiệt vô cùng.

Sưu sưu sưu…

Hơn mười cao thủ đến bên cạnh, xếp thành một vòng tròn bao quanh.

Lẳng lặng đến nơi này, cũng nhìn thấy Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Nhưng hiện tại, trong lòng mọi người, Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không phải duy nhất.

Diễn viên chính mất tích rồi…hoặc là nói…chẳng lẽ…

Căn bản chính là cái cây này độ kiếp sao??

Chẳng lẽ chính cái cây sống không biết bao nhiêu năm này độ kiếp???

Ngay tại lúc tất cả mọi người đều ngơ ngẩn không biết làm sao, Quân Mạc Tà đã sớm dắt Mai Tuyết Yên tiến vào bên trong Hồng Quân Tháp. Hắn không quên việc rất nhiều cao thủ đang ở đây, còn có một tuệ nhãn thần thông Kiều Ảnh.

Tuy rằng tu vi của mình đã có bước đột phá lớn, nhưng tột cùng vẫn chưa chắc có thể làm cho tuệ nhãn của đối phương mất đi hiệu quả. Việc này Quân Mạc Tà không có đến nửa điểm tin tưởng, huống chi coi như bản thân mình có thể miễn dịch, còn Mai Tuyết Yên chỉ là vừa mới luyện thôi, hơn nữa Khai Thiên Tạo Hóa Công có vẻ còn quá nông cạn, cho nên, Quân đại thiếu gia ngàn lần hoặc là không làm, nếu đã làm thì phải làm đến cùng, quay về Hồng Quân Tháp đánh một giấc…

Tên gia hỏa này khiến cho nhiều người rung động một hồi. Hơn nữa, Cửu U Thập Tứ Thiếu đã đến đây, nếu có thể để bọn hắn đánh trước một hồi, đó mới thật sự là hoàn hảo nhất. Cứ như vậy chờ đợi để chiếm được đại tiện nghi, ta ngàn lần không thể xuất hiện.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 147: Chủ Ý Của Ai

Cửu U Thập Tứ Thiếu khoanh tay đứng, tựa hồ không hề thấy cao thủ Tam Đại Thánh Địa đang dần tụ lại quanh mình, lại dường như không thèm để tâm tới bọn hắn. Hắn chỉ có một động tác, lặng lẽ ngửa mặt nhìn trời không, trầm mình suy tư thứ gì đó.

Toàn bộ việc trước mắt, tới cùng chuyện gì đã xảy ra!

Biến cố hiện tại, cuồng nhân này đã rơi sâu vào mênh mang mù mịt.

Dù rằng hắn đối diện tất cả, mặt ngẩng cao nhưng mọi người ở đây không một ai ngoại lệ, đều không trông rõ gương mặt hắn thế nào. Tựa hồ chỉ là một hư ảnh mờ ảo mông lung.

Kiều Ảnh bước vào trước tiên, mở ra tuệ nhãn thần thông nhìn Cửu U Thập Tứ Thiếu. Ma đầu này, nhất định phải tự mình nhìn rõ diện mạo vốn có của hắn!

Khó có được cơ hội nào tốt như vậy, có thể trong khoảng cách gần nhìn được chân diện mục. Nhưng nàng ta lại rơi vào thất vọng bởi trước mắt chỉ một màn sương mù dày đặc. Vốn nàng tự tin có thể dùng tuệ nhãn thần thông phá vỡ toàn bộ hư ảo, thế nhưng không sao thấu được Cửu U Thập Tứ Thiếu!

Phát hiện này khiến Kiều Ảnh không khỏi chấn kinh.

- Thập Tứ Thiếu, mọi người đã hơn ba trăm năm nay không gặp mặt, phong thái các hạ vẫn như trước, quả thật đáng mừng.

Thành Ngâm Khiếu yên lặng nhìn một lượt tất cả, ngẩng đầu, tao nhã cười với Cửu U Thập Tứ Thiếu, trong khẩu khí tựa như có khen ngợi lại cùng lúc xen lẫn tia cảnh giác.

So với người bên Tam Đại Thánh Địa coi Cửu U Thập Tứ Thiếu là sinh tử đại cừu mà nói, thái độ Thành Ngâm Khiến quả thực ôn hòa rất nhiều. Bởi hắn biết vị trí của Cửu U Thập Tứ Thiếu trong số địch nhân của toàn bộ Tam Đại Thánh Địa, vĩnh viễn xếp sau dị tộc nhân! Dù rằng mức uy hiếp của hắn còn lớn hơn cả dị tộc nhân nữa! Đây cũng là giác ngộ cao nhất của thủ hộ giả, song phương dù muốn quyết chiến hay đấu sinh tử cũng đều không phải vì cừu hận mà vì ý niệm bất đồng!

- Thành Ngâm Khiếu, ta nhớ rõ ngươi, bộ dạng lão tiểu tử ngươi cũng không thay đổi là bao, vẫn là cái dạng quỷ muốn chết không muốn sống.

Cửu U Thập Tứ Thiếu ngửa mặt nhìn trời, không xem Thành Ngâm Khiếu lại gọi ra được tên hắn.

- Còn có ta này, Thập Tứ Thiếu, ngươi không phải chỉ nhớ mỗi lão Thành mà quên mất ta chứ.

Khúc Vật Hồi cười híp mắt nói.

- Sao có thể quên được, Túng Ý Cuồng Đao Khúc Vật Hồi…Bổn công tử thật tiếc nuối, hơn ba trăm năm trước đây đã từng muốn cho ngươi người xứng với tên lại thất bại chỉ trong gang tấc. Mà để ngươi may mắn trở về…

Trong khẩu khí Cửu U Thập Tứ Thiếu có phần chế nhạo.

- Thúi lắm!

Khúc Vật Hồi rống to một tiếng, nhảy dựng lên:

- Lão tử không cẩn thận mới để ngươi thực hiện được quỷ kế… Nếu không, chúng ta hiện tại đánh một hồi!

- Có đánh lại mười trận ngươi cũng không phải đối thủ của ta.

Cửu U Thập Tứ Thiếu hừ hừ hai tiếng, nói:

- Thiên kiếm Tuyệt đao Thiên Thánh Cung, danh tiếng lão Đại, nhưng là hai kẻ vô lại. Bất quá, hai kẻ vô lại này so với hạ lưu còn cường đại hơn một chút, bổn công tử rất hài lòng.

Nói xong, Cửu U Thập Tứ Thiếu ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người Triển Mộ Bạch, ý khinh thường, không nói cũng hiểu!

Triển Mộ Bạch thân là một thế hệ Thánh Hoàng lại bị bức dưới ánh mắt Cửu U Thập Tứ Thiếu, cảm thấy hai mắt sinh đau, như bị cường quang thình lình chiếu lòa, đau xót như muốn rơi lệ.

Thành Ngâm Khiếu cười ha hả, nói:

- Chúng ta nếu chỉ là vô lại, vậy Cửu U Thập Tứ Thiếu ngươi có thể tuyệt đối coi là ác ôn rồi, mọi người như nhau, ai cũng không cần khách khí.

Cửu U Thập Tứ Thiếu cười vang, nói:

- Quả nhiên không giả ngụy. Các ngươi tới nơi này, ta cũng đến nơi này. Xem ra chúng ta đã sẵn sàng một trận. Chắc chắn là lúc này nơi này, hay là lựa chọn lúc khác đây?

Thành Ngâm Khiếu mỉm cười nói:

- Chả lẽ Thập Tứ công tử không nhịn nổi muốn đại khai sát giới một phen sao? Lão bằng hữu ngay trước mặt đây, lẽ nào cũng không coi trọng nửa điểm mặt mũi?

- Có một số người, nhất định không thể không chết!

Cửu U Thập Tứ Thiếu lạnh lùng nói:

- Cho dù toàn thiên hạ cả đống tới trước mặt ta, ta cũng phải giết hết! Huống chi, mặt mũi hai người các ngươi… cho tới bây giờ ta cũng chưa coi vào đâu!

- Xin hỏi mấy người kia cụ thể là ai?

Khúc Vật Hồi trầm giọng hỏi.

- Bình sinh ta khinh thường nhất nhữn kẻ ám toán sau lưng. Càng khinh thường hơn nữa loại thừa cơ ám toán lúc người ta nguy khó! Tiếp nữa là loại… thân ở nơi cao lại dùng tới thủ đoạn đánh lén, một kẻ ta cũng không bỏ qua!

Cửu U Thập Tứ Thiếu thản nhiên nói:

- Ta đã hiểu. Ngươi ý chỉ, chính là mấy tên Thánh Hoàng đánh lén ngươi sau khi phá giải phong ấn tại rừng Thiên Phạt.

Thành Ngâm Khiếu gật gù, tâm đã tỏ. Lại hỏi ngược lại:

- Thập Tứ Thiếu, cho ta hỏi… bọn hắn nếu không dụng loại biện pháp ám toán này, cùng ngươi quyết chiến một chọi một, liệu có mấy phần nắm chắc? Lại có mấy cơ hội sống còn?

- Vấn đề này thực quá nực cười! Nếu quyết chiến công bình, trong nháy mắt bổn công tử tuyệt đối có thể vặn gãy cổ bọn hắn được! Cùng ta đơn đả độc đấu, bọn hắn xứng sao?

Cửu U Thập Tứ Thiếu cất tiếng cuồng tiếu.

- Không sai! Bọn hắn thực không xứng!

Thành Ngâm Khiếu hừ một tiếng nói:

- Ngươi cũng biết bọn hắn giao chiến chính diện không phải đối thủ của ngươi, vậy ngươi còn yêu cầu bọn hắn quyết chiến đường đường chính chính mà không chọn phương thức ám toán sao? Mỗi người một

lập trường, ngươi muốn giết bọn hắn, ngươi có lý do của ngươi; bọn hắn muốn ám toán ngươi, hắn là có nguyên do. Thập Tứ Thiếu, ví như cả đám bọn hắn có thể chính diện đánh bại ngươi… Ngươi cho là ai phải lén lút tập kích? Chính bởi bọn hắn không đủ thực lực cùng người công bình chiến đấu lại có chút lý do nhất định phải giết chết ngươi, không tập kích ám toán còn có thể dùng thủ đoạn nào nữa!

Cửu U Thập Tứ Thiếu hừ lạnh nói:

- Lời này quả thực cũng không sai! Mỗi người có lý do riêng, nhưng sau khi chuyện xảy ra, cũng tự mình phải gánh trách nhiệm của mình!

- Nói như vậy được rồi… Ngươi muốn giết người, có thể! Nhưng không cần đưa ra cái mà ngươi gọi là lý do. Bởi lẽ vô luận lý do gì đều hoang đường đáng cười.

Khúc Vật Hồi cười lạnh:

- Trên đời này, vô luận lý do nào cũng có thể bị bác bỏ, bất kể nó con mẹ nó vô lý, dơ bẩn, ép buộc hay vô sỉ, lý do chính là lý do, là trốn tránh, là thứ rác rưởi đường hoàng nhất. Chỉ có thực lực mới là lý do tốt nhất, cũng là lý do chân chính!

Lão nhìn Cửu U Thập Tứ Thiếu, chậm rãi nói:

- Mà ngươi, nắm vững cái lý do chân chính ấy. Cho nên, đê tiện vô sỉ, không phải nguyên nhân bọn hắn phải chết, lý do chân chính là thực lực của ngươi, chỉ là thực lực của ngươi thôi!

Cửu U Thập Tứ Thiếu cười vang, nói:

- Nói rất hay! Quả thực nói rất hay! Bởi những câu nói này, hôm nay ta đây không động thủ với các ngươi. Cho bọn hắn sống thêm vài ngày, cũng cho ta trù bị một chút, phối hợp một chút, khà khà…

Bị hai người kia giáo huấn một trận, hắn không mảy may tức giận.

Nhưng Thành Ngâm Khiếu và Khúc Vật Hồi lòng nặng trĩu. Lấy công lực Cửu U Thập Tứ Thiếu, còn cần trù bị cái gì? Lại cần phối hợp với ai? Đây cũng là vấn đề lớn!

Hai người đưa mắt nhìn nhau nhưng không có hỏi tiếp, bởi họ biết Cửu U Thập Tứ Thiếu khẳng định sẽ không nói. Bọn hắn chỉ có thể sau này càng cẩn thận hơn.

- Thập Tứ Thiếu, ta muốn hỏi ngươi một việc khác.

Thành Ngâm Khiếu ánh mắt trở nên khẩn thiết, lúc này tạo nên bầu không khí nhìn thực hòa hợp, bởi đây là mộng tưởng của lão.

- Người ban nãy…là ai?

Thành Ngâm Khiếu bước lên một bước, nhìn đại thụ trước mắt, hỏi một lần nữa:

- Người ban nãy ở chỗ này, là ai?

Lão vừa hỏi, tất cả liền ra sức dựng thẳng lỗ tai. Khoảng cách mọi người tương đối xa, chỉ có Cửu U Thập Tứ Thiếu đứng gần nhất. Tuy người khác không thấy được, nhưng vị trí cùng bản lĩnh của Cửu U Thập Tứ Thiếu dám chắc phải nhìn thấy.

- Thật đáng tiếc, ta cũng không rõ lắm.

Ẩn trong mắt Cửu U Thập Tứ Thiếu có vẻ kỳ quái, tựa như kiêng kỵ lại tựa như bội phục, hắn thản nhiên nói:

- Ta nhìn quả thực rất lâu cũng không thấy nơi đây có nửa mống nào! Từ đầu tới cuối chỉ thấy thiểm điện liên hoàn đánh lên đại thụ này rồi biến mất…

Cười khổ một tiếng, hắn nói:

- Vừa rồi sau khi ta tới gần, thử vỗ lên mình đại thụ kia một phát, kết quả cây bị thủng một lỗ…

Nói xong, ống tay áo hắn phất một cái, bột phấn bay lên, trên thân cây già xuất hiện một lỗ lớn thông cả hai mặt trước sau…

Lúc này, toàn bộ hoài nghi của mọi người đều được giải trừ, nhưng nghi vấn trong lòng lại càng lớn. Rốt cuộc là ai?

- Bất luận là ai, người này tất là cao thủ tuyệt đỉnh thế gian, là cường giả vô địch, bổn công tử cũng phải tự thẹn không bằng.

Cửu U Thập Tứ Thiếu có chút mất mát buông tiếng thở dài.

Hai người Thành Ngâm Khiếu và Khúc Vật Hồi rất rõ trong tiếng thở dài của Cửu U Thập Tứ Thiếu hàm chứa cái gì. Cho tới nay, tất cả mọi người đều nhận định, nơi đây Cửu U Thập Tứ Thiếu chính là đệ nhất cao thủ trên đời. Ngay chính Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng cho rằng như thế!

Không ai cho hắn là cuồng vọng. Bởi tới giờ chưa từng ai có thể đánh thắng Cửu U Thập Tứ Thiếu, đây vốn là sự thực không thể tranh cãi! Cho nên xưa nay để đối phó với Cửu U Thập Tứ Thiếu mọi người đều hợp lực vây đánh! Hơn nữa không chỉ có một, hai người.

Nhưng hiện tại lại xuất hiện thêm một kẻ như vậy, đến Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng phải tự thẹn không bằng! Chỉ dựa vào một hồi lôi kiếp đã đẩy hắn khỏi bảo tọa đệ nhất. Có thể tưởng tượng giờ phút này đây tâm tình Cửu U Thập Tứ Thiếu buồn bực thế nào.

- Mới vừa thiên địa uy thế như vậy, bản thân ta tự tin có thể chống đỡ được.

Cửu U Thập Tứ Thiếu trầm trọng nói:

- Nhưng ta không thể làm được giống hắn. . . Vĩnh viễn không làm được!

Thôn phệ lôi kiếp. Bốn chữ này là dấu kết Cửu U Thập Tứ Thiếu lặng lẽ trong lòng thêm vào những lời trước.

Cửu U Thập Tứ Thiếu ngẫm nghĩ một hồi, đột nhiên ngẩng đầu lên, hỏi:

- Ngươi hỏi ta một sự kiện, ta trả lời, như vậy, ta hỏi ngươi một sự kiện, ngươi cũng phải trả lời.

Ánh mắt của hắn dần hung lệ, như hai đạo kiếm sắc tàn khốc, cắt ngang trời đêm!

- Chuyện gì? Chỉ cần ta biết, nhất định sẽ thành thật trả lời!

Khúc Vật Hồi nghe ra sự nguy hiểm trong lời nói của Cửu U Thập Tứ Thiếu, biết rằng vấn đề này chỉ e trả lời không nổi, tâm tình trở nên nặng nề. Vấn đề này có thể khơi mào lửa giận của Cửu U Thập Tứ Thiếu. Chỉ bằng điểm này thôi đã không phải một vấn đề đơn giản!

- Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia. . . Tên này rốt cuộc ai lấy được? Đây là chủ ý của ai?!

Cửu U Thập Tứ Thiếu hỏi dằn từng chữ. Hung quang trong mắt ngày càng đậm!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 148: Tà Chi Quân Chủ

- Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia?

Thành Ngâm Khiếu cùng Khúc Vật Hồi đưa mắt nhìn nhau, hai người lần đầu tiên nghe thấy cái tên quái dị này. Tuy bằng mấy trăm năm kinh nghiệm từng trải của hai người bọn hắn, trong thoáng chốc đã phán đoán được cái tên cổ quái ấy đối nghịch với Cửu U chư thiếu, nhưng nhất thời lại không hiểu rõ huyền cơ bên trong, đều ngạc nhiên khôn xiết!

- Rốt cuộc ai đã lấy tên này? Trả lời ta!

Cửu U Thập Tứ Thiếu có phần khinh thường Triển Mộ Bạch cùng cao thủ Thánh Hoàng của Tam Đại Thánh Địa, nhưng với người Thiên Thánh Cung cao hơn một bậc hắn vẫn khá tín nhiệm. Đạt tới cấp độ như Thành Ngâm Khiếu, Khúc Vật Hồi đã là tuyệt đỉnh đương thời, hai lão không có khả năng nói dối, lại càng không thèm nói dối, cho dù đối tượng là bản thân hắn - Cửu U Thập Tứ Thiếu!

- Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia là ai? Các ngươi từng nghe qua chưa?

Thành Ngâm Khiếu nhìn về phía chúng nhân, hắn tuy đoán ra Cửu U Thập Tứ Thiếu hỏi đến tên này, tất có chỗ cổ quái, nhưng từ lâu đã không màng thế sự, tất nhiên phải hỏi thuộc hạ rồi.

- Ha ha ha, cái tên Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia này, thực không sai.

Triển Mộ Bạch cười hai tiếng; hiện tại hắn đã không cần cố kỵ. Vừa rồi tuy Cửu U Thập Tứ Thiếu đã nói rõ, tuyệt đối sẽ không tha cho hắn,

hắn lại rất yên tâm, bởi chỗ này cùng lúc có cả ba đại cường giả Thiên Thánh Cung: Kiều Ảnh, Thành Ngâm Khiếu và Khúc Vật Hồi, nếu Cửu U Thập Tứ Thiếu phát giận ngay tại chỗ, hắn dù phần thắng không cao vẫn có thể tự bảo vệ mình.

Vậy nên tâm tình Triển Mộ Bạch lúc này thật sự thả lỏng, hắn dùng khẩu khí gần như trào phúng nói :

- Tên Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia sao? Tên rất hay! Cùng Cửu U Thập Tứ Thiếu thực đúng là tuyệt phối, thật sự rất xứng...

- Rất xứng đôi sao? Vậy ngươi nói xem, rốt cuộc xứng chỗ nào?

Cửu U Thập Tứ Thiếu điềm nhiên nói:

- Một cái là Cửu Tiêu (9 tầng trời), một cái là Cửu U (9 tầng địa ngục), cái trước cao cao tại thượng, thiên thượng chi thiên, cái sau thâm hãm tại địa hạ (hãm sâu dưới đáy lòng đất), địa hạ chi địa.

Triển Mộ Bạch ha ha cười:

- Thật sự là rất xứng. Một cái là nhất, một cái là thập tứ... Mặc kệ tôn ti lớn nhỏ, đều là đối lập tuyệt đối. Cuối cùng, một cái là thiếu... Một cái là gia! Ha ha...

Triển Mộ Bạch bỗng nhiên cười ngặt nghẽo như điên, cơ hồ đến cả nước mắt cũng chảy ra:

- Thiếu, là tiểu bối; Gia, là tổ tông! Vậy là chênh lệch vai vế rồi! Ít nhất cũng chênh ba hàng đấy, quả là thiếu (ít) quá, đâu cần nói đến khác biệt thiên - địa, khác biệt nhất - thập tứ, cũng đã thiếu hơn nhiều rồi, chênh gì quá lớn... Ha ha ha... Thật là mắc cười...

Đột nhiên!

Chát! Thanh âm đanh gọn vang lên, gương mặt Triển Mộ Bạch đã trúng một cái bạt tai hung hãn, một tát đánh ra làm thân thể hắn nhất thời

mất đi trọng tâm, nghiêng về phía sau lảo đảo... Nhưng ngay sau đó phát tát thứ hai đã đánh tới đẩy hắn trở về.

Cửu U Thập Tứ Thiếu đột nhiên xuất thủ, đám người Khúc Vật Hồi tuy đã toàn lực đề phòng, vẫn hoàn toàn không thể ngăn cản! Trơ mắt nhìn một cái lại một cái tát đánh vào mặt Triển Mộ Bạch, mà không kịp phản ứng!

Tốc độ mức này, thực có thể nói là Thiên Hạ Vô Song!

Triển Mộ Bạch muốn gầm lên giận dữ thì chợt cảm thấy yết hầu của hắn bị một bàn tay lớn bóp lấy, cả người hắn bị xách lên, hai chân nâng cao cách mặt đất.

Cùng lúc đó, một cỗ lực mạnh mẽ tràn trề khó mà cự lại, âm trầm u ám, giống yêu quỷ chìa răng nanh, thẩm thấu vào kinh mạch toàn thân hắn, trong nháy mắt đã khống chế được kinh mạch, vươn dài tới đan điền, tập trung tại chỗ hiểm, một thân huyền công đều bị khống chế. Đồng thời, toàn thân trên dưới của hắn mỗi một khớp xương đều chịu khống chế mạnh mẽ!

Chỉ trong chớp mắt, Triển Mộ Bạch từ một vị Thánh Hoàng cao cao tại thượng đã rơi vào tình thế cực kỳ chật vật, ngay cả sinh tử cũng không thể tự chủ.

- Thập Tứ Thiếu! Xin tạm thời dừng tay, chuyện gì cũng từ từ nói!

Thành Ngâm Khiếu cùng Khúc Vật Hồi đồng thời tiến lên. Hai người không kịp ra tay ngăn trở, trong lòng run sợ không ít. Giờ phút này chứng kiến thủ đoạn Cửu U Thập Tứ Thiếu tinh diệu như thế, chớp nhoáng đã khống chế toàn diện một vị Thánh Hoàng tam cấp, lòng không khỏi đại chấn!

- Đứng lại! Người nào bước qua đây một bước, ta sẽ huyết tẩy cả Tam Đại Thánh Địa!

Cửu U Thập Tứ Thiếu nhướng mày, cười lạnh một tiếng, đưa tay lên, bất ngờ vạch khoảng không phía trước thành hai nửa! Cũng chỉ một đường tay vô cùng đơn giản thế thôi, hắn và Triển Mộ Bạch đã tiến vào bên trong một không gian khác.

Khoảng cách từ hai lão Thành Ngâm Khiếu và Khúc Vật Hồi đến chỗ Cửu U Thập Tứ Thiếu không đến nửa trượng, chỉ cần vươn tay là có thể chạm được thân người Cửu U Thập Tứ Thiếu, nhưng ngay cả khoảng cách nửa trượng cũng thành chân trời xa xăm!

Quả là gần trong gang tấc mà cách tận chân trời!

Một đường ngón tay, hư không phá nát!

Đây không phải truyền thuyết, cũng không phải thần thoại bị thổi phồng lên, mà là sự thực phát sinh ngay trước mắt.

Thành Ngâm Khiếu cùng Khúc Vật Hồi nhất tề thở ra một ngụm hơi lạnh, chỉ chiêu thức thần thông ấy mà nói, công lực Cửu U Thập Tứ Thiếu ít nhất đã khôi phục tám phần trở lên! Công lực hồi phục tám phần của Cửu U Thập Tứ Thiếu, hai người đã không thể đối kháng, quả quyết vô phương đối kháng.

Hai người liên thủ, đột phá tấm chắn không gian của Cửu U Thập Tứ Thiếu không phải việc gì khó, nhưng ít nhất cũng cần tiêu hao thời gian nửa chén trà! Thời gian nửa chén trà có vẻ không nhiều, nhưng lúc đó, đối với Thập Tứ Thiếu, một cái chớp mắt cũng đủ gọi là quá lâu, chờ tới thời gian nửa chén trà, rau cúc vàng đã sớm lạnh rồi...

Huống chi, hai người nếu làm thực, bất kể là kịp hay không kịp, 'Huyết tẩy Tam Đại Thánh Địa' theo lời Cửu U Thập Tứ Thiếu, cũng thành chuyện ván đã đóng thuyền!

Lấy thực lực Cửu U Thập Tứ Thiếu, hắn hoàn toàn làm được! Hắn thuần túy chỉ là một kẻ điên, trong thiên hạ, không có chuyện gì hắn không dám làm!

Dù là uy hiếp trắng trợn, nhưng hai người hoàn toàn không có biện pháp, đành phải chịu khuất phục!

Hai người không hẹn mà cùng đình chỉ động tác, kêu lên:

- Thập Tứ huynh, xin hạ thủ lưu tình, hiện tại... cũng không phải lúc ngươi giết chết Triển Mộ Bạch!

- Ta chưa nói muốn giết hắn, ít nhất hiện tại sẽ không giết hắn.

Thần sắc Cửu U Thập Tứ Thiếu hết sức hờ hững, nói :

- Chẳng qua cũng muốn hỏi hắn mấy câu mà thôi. Yên tâm, có ba người các ngươi ở đây, nếu ta quả thực muốn giết người, cũng sẽ giết ba người các ngươi trước. Sao có thể tự hạ giá trị bản thân, sát hại cái thứ tạp nham này? Bằng hắn hiện tại, hắn còn không xứng! Quá mức không xứng!

Cửu U Thập Tứ Thiếu dùng một tay túm cổ Triển Mộ Bạch, khiến hai chân hắn cách mặt đất, điềm nhiên nói:

- Ngươi, tên khốn ngươi biết Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia?

Triển Mộ Bạch , một vị Thánh Hoàng, địa vị được tôn sùng, trước mặt Cửu U Thập Tứ Thiếu lại hoàn toàn không có chút lực kháng cự nào! Tựa như một đứa trẻ, bị người lớn nắm trong tay tùy ý lay động, tùy ý chi phối. Bị người cứ mở miệng lại một tiếng khốn, hai tiếng nạn... Phần khuất nhục này, không cần nghĩ cũng biết!

Hắn biết suy đoán của mình hoàn toàn sai lầm. Cửu U Thập Tứ Thiếu đã khôi phục... Hắn vốn tưởng rằng nội thương Cửu U Thập Tứ Thiếu vẫn chưa lành, muốn dùng miệng lưỡi lợi hại kích cho tâm thần hắn đại loạn, sau đó mọi người hợp nhau tấn công, có ba vị người thủ hộ ở đây nữa, có thể nói là cơ hội trời cho!

Thế nhưng ba vị người thủ hộ lại không ngăn Cửu U Thập Tứ Thiếu xuất thủ với hắn! Điều này khiến lòng Triển Mộ Bạch trong nháy mắt

nguội lạnh một mảnh!

Triển Mộ Bạch lâm vào khốn cảnh, vẫn có thể ổn định tinh thần, thở phều phào một cách khó nhọc, lại ha ha cười nói:

- Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia... Ta không biết tên này... Coi như ta biết, cũng sẽ không nói cho ngươi biết!

Ánh mắt Triển Mộ Bạch lộ ra một loại khoái ý điên cuồng, trước mắt bản thân chịu khổ sở thế này, đã không còn mặt mũi nào nữa, lúc này đã không thèm đếm xỉa đến sinh tử! Nhưng hắn vẫn nhìn ra, Cửu U Thập Tứ Thiếu rất để ý cái tên 'Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia'.

Nếu chỉ xét theo ý tứ mặt chữ, Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia cùng Cửu U Thập Tứ Thiếu chính là trời sinh tương khắc! Tên này, không thể nghi ngờ là cái gai trong lòng Cửu U Thập Tứ Thiếu! Triển Mộ Bạch sao có thể bỏ qua cơ hội làm địch nhân thống khổ?

Coi như ta đánh không lại ngươi, nhưng cuối cùng ta đã biết làm thế nào để chọc điên ngươi tới tức chết! Dù sao ta đã không còn hi vọng sống, sao phải cho ngươi được lợi? Trước khi chết, cũng chỉ có thể chọc điên ngươi vài câu!

- Tốt! Coi như ngươi có dũng khí!

Bàn tay Cửu U Thập Tứ Thiếu siết lại, một cỗ nhiệt khí to lớn nháy mắt chui vào kinh mạch Triển Mộ Bạch! Triển Mộ Bạch nhất thời thấy được, cả người hắn máu tươi đều sôi trào, ngay cả óc cũng phải sôi!

Đây là thống khổ không gì sánh nổi!

Hình phạt tàn khốc nhất trong thiên địa chỉ sợ cũng không hơn cái này!

Triển Mộ Bạch rốt cuộc không giữ vững được tinh thần, thất thanh kêu thảm một tiếng, người mềm nhũn hôn mê bất tỉnh. Nhưng ngay sau đó, cỗ khí lưu lại trong nháy mắt đổi thành hàn băng thấu xương, trực

tiếp đưa hắn đống tỉnh (lạnh rét buộc phải tỉnh), thần trí vô cùng thanh tỉnh, nhưng thân thể lại gần như đông cứng!

Máu đang cận kề đỉnh sôi trào, ngay lập tức rơi trở về điểm đóng băng!

Dùng mắt thường cũng có thể thấy tốc độ ngưng kết hình thành một tầng sương trắng thật dày trên người Triển Mộ Bạch!

- Ta chỉ cần biết, cái tên Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia, rốt cuộc là từ đâu ra!

Cửu U Thập Tứ Thiếu lãnh khốc nhìn hắn:

- Nói mau, ta tha cho ngươi!

- Thế gian... đã có Cửu U Thập Tứ Thiếu... ắt cũng sẽ có... Cửu Tiêu Đệ Nhất... Gia...

Triển Mộ Bạch ho khan, khóe miệng chảy ra tơ máu, lập tức đóng băng thành khối huyết sắc nổi bật, ngưng kết ở bên miệng, nhưng hắn vẫn cười ác độc:

- Là như vậy đấy... rất đơn giản...

Nhãn thần Cửu U Thập Tứ Thiếu liền ngưng trọng lại, khí tức toàn thân đột nhiên bộc phát, trong sát na, huyết dịch của Triển Mộ Bạch toàn bộ được giải băng, lập tức sôi trào lần thứ hai; sau đó lại từ đỉnh sôi trào nháy mắt nguội lạnh, tiếp tục chuyển thành Cửu U hàn băng! Cứ thế lặp lại, liên tục thay đổi vài chục lần!

Băng hỏa thay phiên nhau liên tục bên trong Triển Mộ Bạch, hắn chết đi sống lại, đau tới muốn chết. Đến cuối cùng, ngay cả gào thét cũng không phát ra được...

- Ta nói rồi... Hôm nay trước khi ta đả bại ba thủ hộ giả bọn hắn, sẽ không giết ngươi! Nhất định sẽ không bao giờ nuốt lời!

Cửu U Thập Tứ Thiếu cười lạnh một tiếng:

- Bất quá, chút lợi này vẫn phải lấy trước! Ngươi ngay cả sống, cũng phải sống không bằng chết!

Hắn ha ha cười to:

- Bất quá, vẫn là nên biết trân trọng! Ngay cả ngươi sống thế này, cũng chỉ được từ nay tới đêm thôi. Từ từ trở về chỗ cũ đi!

Nói xong, Cửu U Thập Tứ Thiếu tay rung lên, thân thể Triển Mộ Bạch rời tay bay vào đám người Tam Đại Thánh Địa, Hải Vô Nhai tiến lên vươn tay đỡ lấy, nhưng lúc tiếp được Triển Mộ Bạch, thân mình chịu chấn động mạnh, giống như bị thiết chùy nặng vạn quân (1 quân = 30 cân) tàn bạo đập lên ngực, chịu không nổi liên tục lui về sau vài chục bước, mỗi bước giẫm thành một hố lớn, mặt đất nứt rạn tới tấp.

Rốt cục lúc đứng lại, sắc mặt hắn đã trắng bệch, rồi chuyển sang đỏ bừng, oa một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra.

Cửu U Thập Tứ Thiếu phi mình lên, thân ảnh màu đen thẳng hướng trời cao, quát to:

- Phong Tâm Thiên Kiếm Thành Ngâm Khiếu, Túng Ý Cuồng Đao Khúc Vật Hồi, Tuệ Nhãn La Sát Kiều Ảnh! Đến đây cùng bổn công quyết chiến một trận!

Thân ảnh màu đen chớp lóe trên cao, vẫn thoáng hiện trăm ngàn bóng ảnh Cửu U Thập Tứ Thiếu phủ kín trời không, sống động như đến như đi, như còn như mất!

Nhưng bản thể Cửu U Thập Tứ Thiếu đã không còn tại nơi này!

Ba người Thành Ngâm Khiếu nhìn nhau, đều cười dài nói:

- Hiếm khi Thập Tứ Thiếu có nhã hứng vậy, ba người chúng ta đương nhiên liều mạng bồi quân tử rồi!

Ba người đều không có ý sợ hãi, thân ảnh nhất tề chợt lóe, đuổi theo phương hướng Cửu U Thập Tứ Thiếu!

Cửu U Thập Tứ Thiếu không tiếp tục truy vấn chuyện Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia, mà đưa luôn lời khiêu chiến. Ý tứ của hắn rất rõ ràng: Đánh bại ba người này trước, sau đó hắn liền lập tức trở về, giết chết Triển Mộ Bạch!

Bất kể thế nào, hắn tuyệt không cho phép Triển Mộ Bạch tiếp tục sống sót!

Về chuyện Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia, Cửu U Thập Tứ Thiếu thấy được, những người trước mắt này thật sự không biết. Triển Mộ Bạch tuy mượn tên này nói lời ác độc liên tiếp đả kích hắn, nhưng Cửu U Thập Tứ Thiếu biết, nếu thật sự có người như thế, Triển Mộ Bạch nếu biết, lời của hắn tuyệt đối sẽ còn khó nghe hơn so với bây giờ!

Xem ra chỉ sau khi giải quyết sự tình hôm nay mới có thể tiếp tục bắt tay vào điều tra thêm. Nếu vẫn không rõ ràng, đành phải tự mình trực tiếp tìm vị 'Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia' kia, hỏi hắn xem trò giả dối này tới cùng có dụng ý gì!

Về phần ba người bọn Thành Ngâm Khiếu cùng Khúc Vật Hồi, đã bị rơi vào thế bất đắc dĩ phải đối chiến; Cửu U Thập Tứ Thiếu đã nổi giận đưa ra tuyên chiến, lấy thân phận địa vị bọn hắn, dù biết rõ không địch lại, biết rõ hắn phải chết, cũng phải phó ước!

Còn về cảnh ngộ Triển Mộ Bạch vừa rồi, bất kể thế nào, thành công hay không là một chuyện, nhưng có làm hay không, lại là một chuyện khác!

Bằng không thanh danh Tam Đại Thánh Địa lúc này đây sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Cho nên ba người bọn họ không còn lựa chọn nào khác!

Bốn bóng người giống như sao băng xẹt qua bầu trời đêm, biến mất, không biết tới nơi nào...

Những cao thủ còn lại của Tam Đại Thánh Địa, thấy Triển Mộ Bạch bộ dạng người không ra người như thế nằm trong lòng Hải Vô Nhai, vẻ mặt người nào cũng phẫn nộ!

Cửu U Thập Tứ Thiếu trước mặt mọi người làm nhục một vị Thánh Hoàng!

Hơn nữa còn là trước mặt nhiều cao thủ Tam Đại Thánh Địa như vậy tùy ý hành động, có khác nào trắng trợn ngoan độc đánh cả tập thể Tam Đại Thánh Địa một cái tát vang dội!

Nếu hắn không đi, dù biết rõ không địch lại, mọi người cũng sẽ hợp sức tấn công! Lấy tánh mạng của mình, vãn hồi tôn nghiêm của Thánh Địa!

Đúng lúc mọi người đang tức giận bất bình, một trận kinh hô đột nhiên nổi lên, ánh mắt người nào cũng trợn tròn! Trong mắt tràn đầy kinh ngạc!

Một chuyện càng khó thể tin hơn dần xuất hiện trước mắt mọi người.

Trên mặt đường trống trải phía trước, cao không đến một trượng; một bức tường đất dâng lên chậm rì rì lại chao đảo nhưng cao tới cực điểm!

Chưa từng có việc xuất hiện thế này! Khối đất này giống như đột nhiên có được sinh mệnh, sinh trưởng vô tận...

Tường đất chậm rãi lên cao, mặt hướng về phía chúng nhân trở nên giống một tấm bia đá thông thường, bằng phẳng bóng loáng, cuối cùng biến chất thành hình cao năm trượng, rộng chừng ba trượng.

Đang lúc chúng nhân nghẹn họng nhìn trân trối, trên mặt tường đất rộng lớn có biến hóa mới.

Từng chữ từng chữ rồng bay phượng múa xuất hiện!

Giống như có một vị thần vô hình ung dung vẩy mực ở phía trước.

Bốn chữ phía trên xuất hiện lần lượt, tuy là nét bút thanh thoát rồng bay phượng múa, nhưng xem ra cũng nặng tựa núi cao, như một đạo thiểm điện, nặng nề mà oanh tạc vào lòng chúng nhân, tầm mắt chúng nhân:

Bốn chữ to hết sức kiêu ngạo!

TÀ, CHI, QUÂN, CHỦ!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 149: Chiến Thư Của Tà Quân.

Đám người Hải Vô Nhai nhìn thấy mấy chữ quỷ dị xuất hiện ở trước mắt, hoang đường hơn là mấy chữ này từ từ xuất hiện, trước một màn này ai cũng đều trợn mắt há hốc mồm. Tất cả bọn hắn đều là lão quái vật, lão yêu tinh đã sống mấy trăm năm, nhưng cũng chưa bao giờ nhìn thấy việc này, bốn chữ này, rốt cuộc là có ý gì?

Tà Chi Quân Chủ!?

Chỉ nhìn một cách đơn thuần mấy chữ này giống như là tên tự hoặc là biệt hiệu của người nào đó, nhưng lại có vẻ như chưa ai từng nghe nói qua cái tên này đại biểu cho vị tiền bối nào trước đây.

Rốt cuộc là ai đây?

Thế gian, tà, tự nhiên là ẩn ý, nhưng, từ xưa đến nay, có ai có thể tự xưng quân chủ?

Nếu thật sự ;à có một vị quân chủ như vậy, há có thể không có tiếng tăm gì? Chẳng phải đã sớm vang danh thiên hạ?

Đến tận ngày hôm nay, tên của vị Tà Chi Quân Chủ đột nhiên xuất hiện ở nơi này, có dụng ý gì đây? Chẳng lẽ người độ kiếp lúc trưa, chính là Tà Chi Quân Chủ?

Lập tức trong lòng mọi người đều kín đáo cảnh giác, bốn chữ to trên tường đất này đột nhiên xuất hiện cho người chứng kiến! Bốn chữ này

vừa xuất hiện ở trên tường đất, nhưng trong nháy mắt biến thành bốn chữ màu vàng chói lọi!

Mặc dù nơi này tối đen như mực nhưng bốn chữ kia vẫn sáng lạn huy hoàng dị thường!

Hải Vô Nhai cùng một đám người trừng mắt líu lưỡi:

- Cái này... còn có thể biến hóa như vậy? Chẳng lẽ trên thế giới này thật sự có quỷ thần? Hay là người vừa rồi độ kiếp thực lực quá mức cường hãn. Thiên địa cũng phải vì hắn mà đứng ra chứng minh?!

Loại biến hóa này khác thường không thể tưởng tượng nổi. Hiển nhiên đã được mọi người ở đây thừa nhận.

Nhưng, kế tiếp, lại là một trận kim quang lóe ra! Chữ viết lần thứ hai dần dần biến hóa. Những cao thủ Tam Đại Thánh Địa kinh ngạc đến cực điểm, sau đó cũng phẫn nộ! Phẫn nộ tột cùng!

Một dòng chữ triện đột nhiên xuất hiện, bắt đầu từ trung tâm mà lan ra!

Nhân gian vạn tà, ta là vua! Quét ngang thiên hạ! Tà Quân đã đến, thần sầu quỷ khốc; cười ung dung đối mặt kim cổ!

- Thật sự là khẩu khí rất lớn.

Hà Tri Thu nặng trĩu hừ một tiếng, vị này không biết lai lịch, đem mấy chữ “Tà Chi Quân Chủ” hù thiên hạ! Trong lòng mọi người đứng đây, đều có chút đồng cảm.

Dòng chữ này, thật sự là quá cuồng vọng, hắn cho rằng hắn là ai vậy?

Nhưng tất cả mọi người biết, tình huống quỷ dị này đột nhiên xuất hiện, đối phương hiển nhiên không phải vì khoe thực lực của chính mình, chỉ dựa vào thực lực vượt qua lôi kiếp vừa rồi, cũng đã có thể nói

rõ hết thảy. Hiện tại tiếp tục thay đổi mấy chữ này, tất nhiên là có mục đích khác.

Trước mắt vẫn phải chờ đợi.

Quả nhiên, những chữ tiếp theo, đã chứng minh dự đoán của mọi người.

Thánh Địa Vô Lương, hình phạt của Tà Quân: Tiêu diệt Thánh Giả, là bước đầu tiên!

Mọi người ồn ào một trận, nguyên lai Hạ Đông Đình bị thần bí ám sát, dĩ nhiên cũng do vị Tà Chi Quân Chủ này hạ thủ!

“Quyền đánh Độn Thế Cung, cước sút Chí Tôn Thành, trong lúc rảnh rỗi, một chưởng đánh Huyết Hải! Nhân gian ngụy quân tử chết không toàn thây; Thánh Địa nhiều ác nhân, cuồn cuộn mọc lên, thiên hạ phẫn nộ, ra tay bình định, chỉ mình Tà Quân ta, tự xứng anh hùng!”

- Thật cuồng vọng! Hảo kiêu ngạo! Hảo hỗn trướng! Thật đáng chết!

Hà Tri Thu phẫn nộ mắng.

Tất cả mọi người cũng đều xôn xao; Vị Tà Chi Quân Chủ này khẩu khí quả thực là điên cuồng vô hạn! Mặc dù có thực lực kinh người, nhưng lại có thể đứng vững trước Tam Đại Thánh Địa lãnh đạo tối cao ngàn năm của Huyền Huyền đại lục sao?

“Người trong thánh địa, nếu có gan, sáng sớm ngày mai, hẹn nhau ở thành nam. Một trận quyết chiến sinh tử, giải quyết tư thù! Bình minh ngày mai chính là lúc người của Thánh Địa phơi thây nơi đất khách!”

Tà Quân xin đợi đại giá, đặc biệt tặng chư vị vài câu trước khi lên đường đến hoàng tuyền, Sinh Tử Môn mở ra, chư vị nên cẩn thận, chớ lãng phí thời gian, nếu thời cơ qua đi, thì khó tránh thành cô hồn dã quỷ!

Văn tự trên tường đến đây mới chấm dứt.

Những cao thủ Tam Đại Thánh Địa có thể nói là tức điên bụng!

Thế gian này, đối mặt với Tam Đại Thánh Địa, cư nhiên còn có người kiêu ngạo như vậy!

“Ngày mai sáng sớm! Tà Chi Quân Chủ quyết chiến!” Hải Vô Nhai chậm rãi nhớ kỹ mấy chữ này, so sánh với những người khác, hắn ta đúng là có lý trí hơn nhiều, bình tĩnh hơn mấy phần. Đối mặt với tường đất cổ quái này, Hải Vô Nhai vô cùng khiếp sợ và tức giận, cảm nhận được càng sâu, trái tim càng thêm băng giá! Đối phương nếu không nắm chắc, như thế nào lại hạ ra chiến thư như thế?

- Không sai

Hà Tri Thu đã từ phẫn nộ trở nên bình tĩnh, trấn định lại, chậm rãi nói:

- Việc này, tất nhiên sẽ là một hồi ác chiến! Kết quả của trận chiến này, thật sự là...

- Vị Tà Chi Quân Chủ này chọn thời gian cũng thật là đúng lúc...

Hãi Vô Nhai quái lạ cười khổ một tiếng nói:

- Cao thủ phía chúng ta tiến đến Cúc Hoa Thành, trước mắt đã muốn phân tán hơn nửa, có thể nói là đang đứng trước thực lực yếu kém nhất, có thể hắn cố tình chọn thời điểm mấu chốt này mà quyết chiến! Điều này làm cho lão phu cảm thấy bất an, tựa hồ rất bất ổn!

- Không chỉ là không ổn, căn bản chính là rất bất lợi!

Hà Tri Thu ngưng trọng nói theo.

Hà Tri Thu thất thanh nói:

- Mà chúng ta, hiện tại còn hoàn toàn không biết vị Tà Quân chủ này…

-... Rốt cuộc là thần thánh phương nào! Thậm chí trước đây, ngay cả nghe nói đến cũng không có... Trận chiến này, quả thực là không giải thích được! Nếu hắn thật sự là người vừa độ kiếp kia, bọn ta đúng thật là không còn bao nhiêu thời gian!

Điều này mọi người đều rất rõ ràng! Hải Vô Nhai cười khổ:

- Giống như ba vị thủ hộ đại nhân không thể không nhận lời khiêu chiến của Cửu U Thập Tứ Thiếu, chúng ta cũng không thể không nhận lời khiêu chiến của Tà Chi Quân Chủ!

- Vì Thánh Địa vạn năm thành danh không đổ, quyết định không lùi nửa bước! Chúng ta thà rằng chết tại chiến tuyến, cũng không thể lùi bước!

Ánh mắt Hà Tri Thu nhìn màn đêm xa xăm nặng trĩu nói.

- Lưu lại hai người chiếu cố tốt Triển huynh, những người còn lại, cùng nhau xuất chiến!

Hải Vô Nhai nói:

- Đối phương tuy thân thủ rất mạnh, nhưng chưa hẳn đã là vị tiền bối vừa độ kiếp kia! Còn nữa, mặc dù mạnh đến đâu, hắn cũng chỉ có một người, bất kể như thế nào cũng sẽ không so sánh được với kinh nghiệm chiến đấu được tích lũy của Tam Đại Thánh Địa. Chưa hẳn là hoàn toàn không có phần thắng nếu như chúng ta cùng nhau tấn công! Chiến pháp dùng để đấu với Cửu U Thập Tứ Thiếu ngày trước chưa chắc không thể sử dụng với người này!

Hà Tri Thu ngẩn ra, gật đầu đồng ý.

- Ta...Cũng đi!

Một thanh âm yếu ớt truyền đến. Hai người nhìn lại, người vừa nói đúng là Triển Mộ Bạch. Hai người chứng kiến bộ dạng hiện tại của Triển

Mộ Bạch, đều không khỏi hoảng sợ và kinh hãi! Hải Vô Nhai thậm chí cả người đều có chút run lên...

Giờ phút này Triển Mộ Bạch, có thể nói là đã cực kì thê thảm.

Từ khuôn mặt trở xuống mãi cho đến hai chân, nửa người trái nóng như lửa, nửa người còn lại thì hiện lên một tầng hàn khí, thân hình đều là băng hỏa đối xứng. Mà chỉ qua nửa canh giờ sau, nửa bên phải nóng, nửa bên trái băng hàn, cứ như thế lặp đi lặp lại...

Cửu U Thập Tứ Thiếu đúng là người thủ đoạn, quả nhiên cực kì ác độc! Đây cũng là thủ đoạn độc môn của hắn. Cửu U liệt hỏa cùng Cửu U hàn băng là hai loại thần công thủ pháp hoàn toàn bất đồng, đồng thời xuất hiện trên người Triển Mộ Bạch, mỗi nửa canh giờ sẽ đến giờ thay đổi một lần, loại thần công này đã có danh tiếng hàng đầu, gọi là: Âm Dương Luyện Hồn!

Loại Âm Dương Luyện Hồn này, thi triển một lần, có thể liên tục kéo dài một ngày một đêm công phu! Nằm một ngày một đêm trong cơ thể quả thực là giống như vừa đi qua tầng mười tám tầng địa ngục, chính là hình phạt tàn khốc đệ nhất đương kim thế gian!

Muốn sống tất nhiên không được, nhưng cầu chết... Lại cũng không thể!

Cửu U Thập tứ Thiếu lúc trước thả Triển Mộ Bạch, căn bản không phải là chân chính buông tha Triển Mộ Bạch, mà có ý định tra tấn hắn! Triển Mộ Bạch hiện tại chịu tất cả thống khổ, cho dù chỉ là một câu nói, đều phải chịu đựng thống khổ tột cùng!

- Bộ dáng của ta hiện nay, cho dù tiếp tục chịu đựng cũng không qua được ngày mai...

Triển Mộ Bạch run rẩy, tàn nhẫn nói:

- Bị Cửu U Thập Tứ Thiếu dùng thủ đoạn cổ quái đùa chết, bản thân ta tình nguyện cùng vị Tà Chi Quân Chủ kia liều mạng, còn có thể có vài phần tác dụng... Hai vị huynh đệ, trận chiến sáng sớm mai, ta dĩ nhiên bất lực, nhưng các ngươi phải giúp ta một việc... Giúp ta khởi động băng huyết túy thể thần mộc! Để cho Triển mỗ ta... Chết có thể diện một tí...

“Băng huyết túy thể thần mộc “! Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu như nghe thấy tiếng sấm, đồng thời ngây người

- Triển huynh, huynh biết rõ, chỉ cần huynh chịu đựng qua được một ngày một đêm, tu vi của huynh có thể khôi phục... Vì sao phải dùng hạ sách này!

Triển Mộ Bạch cười thảm:

- Triển mỗ lần này hạ sơn, đã gặp rất nhiều chuyện tình... Mà rất nhiều người chứng kiến, hai vị huynh đệ cho rằng, Triển Mộ Bạch ta còn có mặt mũi sống trên đời này sao? Không cần nói đến Cửu U Thập Tứ Thiếu kia luôn uy hiếp giết ta chết, chỉ cần nhìn mặt mũi Triển mỗ mà nói….

Nói tời đây, hắn đột nhiên khàn giọng hét lớn một tiếng:

- Triển Mộ Bạch ta thật sự là... Sống không bằng chết!

Huyền công của Triển Mộ Bạch lúc này sớm đã cạn kiệt, những lời này, hoàn toàn là lấy lực lượng thân mình rống lên, thanh âm khan khan, lại tràn đầy tuyệt vọng, nhục nhã.

Triển Mộ Bạch trong lòng sớm đã có ý liều chết!

Hải Vô Nhai cũng chỉ biết ngơ ngác đứng nhìn, trong lòng nặng nề. Hai mặt nhìn nhau.

Nhưng nói không ra lời...

Bóng đêm lặng lẽ trôi qua...

Rạng sáng, đoàn người Hà Tri Thu và Hải Vô Nhai lẳng lặng đi ra cửa nam Cúc Hoa thành.

Giữa đoàn người có khiêng một cỗ kiệu, phía trên đang mang theo Triển Mộ Bạch.

Bên trái mặt đỏ bừng, bên phải mặt trắng bệch, thân mình khống chế không nổi, run rẩy lên, cả cơ thể đã run rẩy từng chút một nhưng đầu tóc Triển Mộ Bạch vẫn rất chỉnh tề, quần áo cũng không nhiễm một hạt bụi, trong mắt tràn đầy sát khí đoạn tuyệt!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 150: Đó Là Quân Mạc Tà!.

Tam đại thủ hộ cùng Cửu U Thập Tứ Thiếu quyết chiến sớm đã di chuyển đến địa phương khác... Hà Tri Thu cũng để lại cho bọn họ một lá thư! Loại thư quan trọng nhất của Tam Đại Thánh Địa!

Người tự thân viết bức thư cuối cùng này chính là Triển Mộ Bạch:

- Thánh Địa vinh quang từ muôn đời nay, không người nào có thể khinh nhờn, Triển mỗ nguyện lấy cái chết bảo vệ vinh hạnh đặc biệt này! Ngàn năm gặp nhau, cuối cùng cũng phải chia ly, Mộ Bạch hôm nay xin từ biệt!

Kiệu êm lung lay, Triển Mộ Bạch từ từ nhắm mắt lại, lại thấy kiếp này chỉ ngắn ngủi như một câu truyện ngắn, theo mắt nhắmchặt mà chậm rãi hồi tưởng, người xưa có nói: Đến thời điểm người sắp chết, sẽ hồi tưởng lại thời gian mình còn sống, quya ngược thời gian như một vở kịch ngắn, sau đó là kết thúc một đời người…

Triển Mộ Bạch, xuất thân cũng không phải là con của vợ cả Triển, hắn vốn chỉ là con của thứ thiếp sinh ra; thời niên thiếu, hắn luôn bị khinh thường; may mà hắn vừa có thiên phú lại vừa cố chấp, một đường ẩn nhẫn, nhận nhục chịu đựng, đến mười tám tuổi, cuối cùng tại buổi luận võ của gia tộc đỗ trạng nguyên, bỗng nhiên nổi tiếng.

Tiếng tăm của Triển Mộ Bạch dần dần lan rộng, đồng thời chiếm được sự coi trọng của tộc trưởng, nhưng lại khiến cho dòng chính của Triển gia căm thù, lại luân phiên hãm hại, khiến cho phụ mẫu hắn đều mất sớm, càng chịu khuất nhục bao nhiêu, trong lòng hắn lại nhẫn nhục

bấy nhiêu, may mắn thoát khỏi Triển gia. Lúc sau cơ duyên xảo hợp gặp được danh sư, sớm chiều khổ luyện, hai mươi năm sau, đã đạt Thần Huyền tam phẩm chi cảnh. Triển Mộ Bạch quay về Triển gia, báo thù rửa hận; đem những người hãm hại phụ mẫu của hắn năm đó giết sạch! Một người cũng không buông tha!

Nghĩ đến đây, mặc dù bị cực hình Âm dương Luyện Hồn tra tấn cực độ, tuy hắn thống khổ nhưng khóe miệng vẫn lộ ra một nụ cười khoái ý!

Nhớ tới bọn người hãm hại mình nhà tan cửa nát năm đó từ từ chảy máu đến chết, hắn cảm thấy vô cùng thống khoái… Nhớ lại nữ nhân mà tên đầu não sủng ái nhất rên rỉ thống khổ dưới hạ thân hắn, da thịt tuyết trắng kia, khuôn mặt đầy nước mắt kia sau đó bị một đao của mình cứa đứt cổ, máu huyết phun ra như suối dưới anh mắt khó tin….

Cảm giác này thật là sung sướng….

Trong nháy mắt, Triển Mộ Bạch cơ hồ quên hết toàn bộ đau đớn trên người!

Thời gian ngắn ngủi kia, đúng là hắn được mở mày mở mặt một lát trong đời! Cả Triển gia, tất cả đều câm như hến, Triển Mộ Bạch dựa vào thực lực bản thân, thủ đoạn tàn khốc, đã chiếm được quyền uy tuyệt đối, trở thành gia chủ tuổi còn trẻ nhất trong các triều đại của Triển gia tới nay!

Rồi sau đó, Triển Mộ Bạch dẫn Triển gia liên tục chiến đấu khắp bốn phương, từng bước một phát triển lớn mạnh, đưa Triển gia thuận lợi trở thành gia tộc lớn mạnh nhất lúc đó. Sau đó, hắn được Độn Thế Tiên Cung mời, đưa hắn vào Độn Thế Tiên Cung ẩn tu.

Có được sự hậu thuẫn của Tam Đại Thánh Địa, Triển gia càng lúc càng phát triển, từ mấy trăm năm trước kéo dài tới hôm nay, Triển gia sớm đã làm vua một phương! Mà chính Triển Mộ Bạch, sau đó cũng trở thành Tôn Giả, rồi Thánh Giả, cuối cùng là Thánh Hoàng, trở thành thành viên cao cấp của Thiên Thánh Cung!

Cả đời vinh quang, cả đời chói lọi, cả đời tự cho mình là nhất!

Có một số việc, chứng thật là mình làm sai, nhưng... dù là sai thì thế nào? Thế giới này chính là như vậy, cá lớn nuốt cá bé, không gì nói trước được! Chỉ cần biết cuộc đời này hắn lăn lộn không lỗ vốn, vậy là đủ rồi!

Triển Mộ Bạch thống khổ mỉm cười... Hắn nằm trên giường êm, tùy ý để giường êm nâng đỡ thân mình, từng bước một đi đến điểm kết thúc của kiếp này. Hắn hiện tại không suy nghĩ vtập trung hồi tưởng những điểm nhấn trong cuộc đời mình…

Cũng như lần gần đây nhất, giết chết cả nhà Trần gia, bản thân phải chăng đã sai lầm? Không sai! Có trách cũng chỉ trách Trần gia căn cơ thật sự quá yếu, mà một gia tộc yếu như vậy, sao có thể nhìn thấy sự mất mặt của một Thánh Hoàng như hắn! Như vậy mà không đáng chết thì thế nào mới đáng chết? (Biên: Thằng này tự kỷ nặng quá)

Chỉ tiếc…. Đoạt thiên chi chiến a! Đoạt thiên chi chiến của lịch sử nhân loại trong mộng tưởng của ta mấy trăm năm nay a, đủ để lưu danh ta là anh hùng trong sử sách. Danh tiếng truyền mãi sáu trăm triệu năm, cuối cùng muôn đời lưu danh! Triển Mộ Bạch ta... khó có thể tham gia rồi….

“Có lẽ đây chính là điều tiếc nuối nhất trong cuộc đời ta a….”

Thành nam rộng tám mươi dặm, bắt đầu từ một tòa núi nhỏ. Lướt qua tòa núi nhỏ, tiếp tục đi lên phía trước, chính là một tòa núi lớn.

Trước núi, một mảnh rừng trúc xanh biếc. Ngọn trúc đong đưa, cả rừng trúc phía trước, cũng được đặc biệt tu sửa, phía sau đó là một khoảng đất trống.

Chính giữa chỗ đất trống, có một tấm bia đá cao mười trượng, trên mặt có khắc: “Ba mươi lăm vị cao thủ Tam Đại Thánh Địa được mai táng tại đây! Tên tuổi anh hùng trường tồn, bất diệt!”

Mọi người cơ hồ đều dừng lại cùng một lúc, đi bộ tiến về phía trước, trong mắt đều phun ra lửa giận nồng đậm!

Lần này tới, không nhiều không ít, vừa đủ ba mươi lăm người!

Xem ra đối phương đối với mình nắm chắc hành tung! Thậm chí, còn sớm biết Triển Mộ Bạch nhất định đến đây!

Rừng trúc vắng vẻ không một bóng người.

Đối phương còn chưa đến?

Hà Tri Thu ha ha cười lạnh một tiếng nói:

- Tấm bia đá này, quả nhiên là thật tức cười!

Hắn cười lơn một tiếng, thả lỏng người, không hề nhúc nhích, vận khởi huyền công, sửa lại dòng chữ trước mắt: “Tà Chi Quân Chủ chôn xương tại đây!”

Suy nghĩ một chút, lại ở dưới hàng chữ khắc thêm một hàng chữ nhỏ: “Tà Chi Quân Chủ, thật vô sỉ, không tự biết thân biết phận, to gan lớn mật, khiêu chiến Thánh Địa huy hoàng, chỉ với thủ đoạn quỷ tặc, không có thực lực, cuối cùng thân bại danh liệt, vốn làm trò cười ngàn đời, gây cười vạn năm”.

Khắc xong, Hà Tri Thu trầm giọng quát, huyền công tiếp tục chuyển, hai tay vận công, tấm bia đá to lớn kia được nhấc lên xoay một vòng, mặt vừa được viết xoay ra ngoài, mặt cũ bị xoay vào trong!

- Ha... Không sai, trò cười thiên cổ, Tà Chi Quân Chủ, gây cười vạn năm! Hà huynh, ngươi sáng tác ra đoạn này thật sự hả lòng hả dạ a! Bất quá muốn đem những lời này hủy diệt? Ngược lại tốn nhiều công phu như vậy?

Hải Vô Nhai ha ha nở nụ cười, ngoài hắn ra, những cao thủ Tam Đại Thánh Địa, cũng nhất thời cảm thấy tinh thần phấn khởi, sôi nổi trầm trồ

khen ngợi.

Hà Tri Thu thản nhiên cười nói:

- Hôm nay quyết chiến, vốn là một cuộc chiến sinh tử, lúc trận chiến này kết thúc, cũng chỉ có một bên có thể rời đi. Ta làm như vậy, để tỏ rõ khi còn sống rời đi….

- …chính là lúc đem tên mình xóa đi trên mặt bia đá! Nếu như hiện tại hủy đi mấy chữ kia, sẽ giống như chúng ta không nắm chắc phần thắng... Cứ để lại, đến lúc chũng ta đánh thắng xong rồi tiếp tục xóa đi cũng không muộn.

- Không sai không sai! Hà huynh nói rất đúng!

Hải Vô Nhai cười ha ha:

- Trận chiến lúc này đây, chúng ta không thua! Để cho vị Tà Chi Quân Chủ ở chỗ này nhận lấy quả đắng của chính hắn đi!

Những cao thủ Tam Đại Thánh Địa không ngừng đồng ý, sỹ khí dâng cao!

Cuối cùng những mảng tối cuối cùng của đêm đen cũng hoàn toàn biết mất!

Bình minh đã bắt đầu xuất hiện, ánh rạng đông sáng sớm nhanh chóng hiện ra!

Bây giờ đã là lúc mắt trời bắt đầu mọc ở phía đông!

Hiện tại, chính là thời điểm vị Tà Chi Quân Chủ kia nói đến, về phía người Tam Đại Thánh Địa cũng đang chờ đợi giờ khắc này. Qua thời khắc này, toàn bộ nỗi băn khoăn đều sẽ có lời giải!

Tên địch nhân thần bí kia, cuối cùng cũng sẽ lộ ra diện mục thật của hắn!

Không cần biết tên địch nhân thần bí có thực lực cao cường kia là vị cao nhân mới độ kiếp, hay là một người khác đều sẽ được xác định!

Cho nên, tất cả bọn hắn đều lẳng lặng chờ đợi. Những người này ai cũng là lão tướng thân kinh bách chiến sa trường! Tất nhiên bọn hắn có thừa kiên nhẫn! Bọn hắn không có chút nôn nóng, biểu hiện vô cùng vân đạm phong khinh! Dù trước mắt là sinh tử, bọn hắn sớm đã chuẩn bị tinh thần!

Thậm chí cả Triển Mộ Bạch, bản thân luôn luôn ở trạng thái thống khổ cực độ, ở thời khắc mặt trời sắp lên này, cũng mang một vẻ mặt ung dung, dù một ít ung dung khi hiện lên khuôn mặt nửa đỏ nữa trắng của hắn nhìn khá buồn cười! Nhưng cũng cho thấy Triển Thánh Hoàng quyết tâm liều chết!

Từng ánh mắt sắc bén như chim ưng cả đều lẳng lặng nhìn chăm chú vào rừng trúc trước mắt.

Ngoài ra, các phương hướng khác, mọi người không cần quan tâm.

Bởi vì không cần phải nhìn!

Ánh rạng động sáng sớm ở rốt cục xuất hiện!

Hàng loạt tiếng bước chân vang lên, chỉnh tề mà nhanh nhẹn.

Phía bên phải rừng trúc có hai đạo nhân bã tiến đến, nhanh và nhẹ nhàng, giống như hai làm khói nhẹ thổi ngang mặt đất mà đến rừng trúc.

Mỗi một đội, đều là ba mươi sáu người, hai đội tổng cộng là bảy mươi hai người!

Bọn hắn đều chỉnh tề đi tới, nhìn không chớp mắt, cho thấy đội quân này rất nghiêm minh kỷ luật!

Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu nhìn thấy bảy mươi hai người này, nhưng sắc mặt vẫn trầm xuống một chút. Bọn hắn không nhìn sắc mặt

của nhau, chỉ biết trong lòng của nhau khiếp sợ không gì sánh kịp!

Thì ra đối phương không phải chỉ là một người, thế lực cũng có chút đồ sộ, hơn nữa...

Những người đến đây, tất cả đều là cao thủ, nhất đẳng cao thủ!

Bảy mươi hai người này, người có thực lực yếu nhất cũng đạt Tôn Giả cấp ba! Tôn Giả cấp bốn có mười chín người, Thánh Giả cấp một có ba mươi mốt người, Thánh Giả cấp hai, thậm chí có gần hai mươi người!

Về phần hai người dẫn đầu, không ngờ là Thánh Giả cấp ba cường đại!

Chỉ bảy mươi hai người này, cũng đã là vô cùng khả quan, lực lượng khổng lồ vô cùng!

Hiện thời lại có thế lực như thế tồn tại! Bọn hắn làm sao mà giấu được tai mắt của Tam Đại Thánh Địa? Thậm chí, ngay cả toàn bộ thiên hạ, bọn hắn cũng luôn dấu giếm!

Lực lượng như vậy, không phỉ là một năm hai năm là có thể đào tạo ra! Việc này cần tích lùy thời gian rất dài, ít nhất cũng hai ba trăm năm, mới có thể đào tạo ra một lực lượng như vậy!

Bọn họ làm thế nào mà lại được như vậy?

Trong lúc nhất thời, những cao thủ Tam Đại Thánh Địa có mặt ở đây cùng đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều khiếp sợ nói không ra lời, nếu đối thủ chỉ là một người, kể cả người nọ có thực lực cực cao, cùng lắm là thực lực cao hơn Cửu U Thập Tứ Thiếu, hoặc là tuyệt thế cường giả vượt qua lôi kiếp kia, mọi người tất nhiên sẽ kinh sợ, nhưng cũng chưa chắc sẽ chấn động như thế!

Trên thế gian xuất hiện một cỗ thế lực có nhiều cao thủ đỉnh phong như vậy từ lúc nào? Tại sao lại giống như từ trên trời rơi xuống, Tam Đại Thánh Địa không có một chút tin tình báo nào cả?

Điều này sao có thể? Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra!

Trước mắt bao người, bảy mươi hại vị cao thủ kia đi vào phụ cận, dưới một hiệu lệnh trầm thấp, đều nhịp nhàng biến hóa thành một đội ngũ hình tam giác. Mỗi người đều cung kính đứng thẳng, ở giữa mở ra một cái thông đạo tương đối rộng lớn. Tựa hồ đang đợi một cái gì đó.. Vị trí này, cũng chính là vị trí trung tâm!

Chẳng lẽ chủ nhân còn chưa đến?

Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu nhìn nhau liếc mắt một cái, đều cảm giác trong lòng bàn tay nắm đầy mồ hôi!

Trong lòng cực kì nặng nề cùng khẩn trương, mặc dù hai người vô cùng từng trải, thế nhưng cũng không thể kềm chế được!

Rầm rập rầm rập, một loại tiếng bước chân lại lần thứ hai vang lên, nơi phía xa, cơ hồ cùng một lúc lại xuất hiện thêm tám đội ngũ.

Mỗi một đội đều ước chừng có hơn ba mươi người, đang cấp bách tiến về phía song phương đối chọi!

Khi tám đội ngũ kia tiến vào rừng trúc vẫn duy trì đội hình vô cùng chỉnh tề, không một chút tán loạn, bối rối! Giống như tám mũi tên xé gió bay đến nơi này!

Chốc lát bọn họ đã đi tới trước mắt.

Một người quát khẽ:

- Dàn trận!

Gần ba trăm người cùng một lúc biến hóa đội hình nhanh đến hoa ca mắt, cùng với hai tiểu trận hình tam giác hoàn mỹ lúc nãy hợp lại thành một thể, sau đó từ từ biến hóa thành hai đại trận hình tam giác, vẫn theo đội hình cánh nhạn!

Hai người, một người áo đen như mực, một người áo trắng hơn tuyết.

Thảo nguyên ưng thần Ưng Bác Không, cuồng phong kiếm thần Phong Quyển Vân!

Chẳng qua, hiện tại hai người này, đã đều thăng cấp lên tứ cấp Thánh Giả đỉnh phong, khoảng cách thăng cấp lên Thánh Hoàng cũng chỉ còn cách một bước!

Bọn hắn mang tới đây tám đội ngũ, tu vi của ai cũng giống như hai đội nhân mã đã đến lúc trước.

Tính cả đầu lĩnh bên trong, tổng cộng ba trăm lẻ tám người!

Tam Đại Thánh Địa cao thủ nhìn sang Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu, một số gần như sụp đổ: Đám người này hầu hết đều đã là Tôn Giả! Trong đó Thánh Giả cấp bốn hai vị, Thánh Giả cấp ba sáu vị, Thánh giả cấp hai chín mươi vị, Thánh Giả cấp một có đến một trăm bảy mươi vị. Tôn Giả cấp bốn ba mươi ba người, Tôn Giả cấp ba bảy người!

Đây quả thực chính là chuyện tình không thể tin!

Chẳng lẽ tất cả chúng ta đều đang ở trong cơn ác mộng đáng sợ nhất sao?

Cho dù là Tam Đại Thánh Địa, cũng không có nhiều người thực lực đồng đều đến mức này! Thực lực khủng bố cường đại cỡ này, đã muốn đủ để quét ngang Huyền Huyền đại luc, thậm chí... Nếu Thiên Thánh Cung không ra tay, cỗ lực lượng này đã đủ quét ngang Tam Đại Thánh Địa! Việc này thực sự uy hiếp quá mức, thậm chí hơn cả ngoại tộc!

Dù sao, toàn bộ Thánh Hoàng cao thủ, đều lệ thuộc Thiên Thánh Cung!

Thế gian, lúc nào thì có một lực lượng lớn như vậy?

Những cao thủ Tam Đại Thánh Địa, mỗi người đều cảm thấy có chút ngu muội!

Những người này vẫn đang chờ đợi, chờ đợi người chủ tướng đến! Nói cách khác, những người này, toàn bộ đều do một người an bài! Cả đám cao thủ trước mắt chính là thủ hạ của người này!

Nhóm người Thánh Hoáng Thánh Giả Tam Đại Thánh Địa mỗi người đều cảm thấy lạnh giữa sống lưng! Người này ẩn nhẩn như vậy, thực lực như vậy... Tam Đại Thánh Địa nguy rồi!

Rốt cuộc bọn hắn chờ đợi ai?

Bất kể là ai, đều là một vị trí dũng kiệt xuất có một không hai!

Theo một tiếng cười khẽ, hai người đột nhiên xuất hiện trong rừng trúc, một nam một nữ, một đôi thần tiên hiệp lữ, hai người đều áo trắng hơn tuyết, nam anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, nữ phong hoa tuyệt đại, như tiên tử hạ phàm!

Hai người từ từ bước ra khỏi rừng trúc.

Hai người đi vào khoảng trống ở giữado hai đội ngũ kia tạo thành, áo bay bay trong gió nhìn vô cùng tiêu sái tự nhiên.

Giống như một đôi kim đồng ngọc nữ!

Hơn ba trăm cao thủ xếp hàng hai bên, khi nhìn thấy hai người kia, trên mặt đồng thời lộ ra thần sắc cung kính, giống như là thấy được vị thần trong lòng bọn hắn vậy!

Đột nhiên Triển Mộ Bạch đang ngồi ở trên giường liền lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, giống như gặp quỷ mà kêu lên:

- Quân Mạc Tà! Đó là Quân Mạc Tà!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 151: Điều Ta Mong Muốn, Chính Là Hủy Diệt!

Tất cả cao thủ của Tam Đại Thánh Địa tất cả đều kinh hãi la lên, đơn giản bởi vì có hai người từ hướng rừng trúc bước tới làm bọn họ tiếp tục nói không nên lời.

Hai người kia - một nam một nữ, rất có ấn tượng với đám người Tam Đại Thánh Địa, chính bởi bọn họ từng là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Tam Đại Thánh Địa! Nhất định phải bị diệt trừ mới có thể yên tâm ngủ ngon được.

Đã từng có một quãng thời gian, Tam Đại Thánh Địa với hai cái tai họa này rất ư là yên tâm, cũng không có gì kì quái. Đã cấp cho bọn họ cái uy hiếp khủng bố, hai người này chắc chết không còn nghi ngờ gì nữa. Một người đã bị Thánh Giả vây công đến chết, cùng với ba vị Thánh Giả đồng quy vu tận. Kẻ kia thì chết ngay tại đại bản doanh ở Thiên Phạt Sâm Lâm, đích thân Thánh Hoàng Triển Mộ Bạch tự mình ra tay đánh lén giết đi, còn thêm một Xà Vương Thiên Tầm táng thân theo nữa cơ mà!

Tóm lại, hai người kia đã trở thành người chết, đã trở thành quá khứ. Tính ra Tam Đại Thánh Địa đã phi thường an tâm nhàn nhã quên đi trong vòng ba tháng qua, nhưng hiện tại, ngay tại thời điểm này, tựa hồ tất cả đều đã bị phá vỡ. Đã từng là một việc quan trọng, bản thân muốn cho nó trở thành quá khứ lại hiện ra sờ sờ ngay trước mắt!

Hơn nữa tu vi lại còn đại tiến!

Là kẻ trong cuộc làm sao Triển Mộ Bạch có thể nào không kinh ngạc? Làm sao có thể không rung động, hắn nhìn thấy gương mặt của người trẻ tuổi giờ phút này lần thứ hai chợt hiện lên trước mặt, trong lòng hắn trùng trùng tâm sự nặng nề, đầu hoa mắt choáng! Ngay cả cái bề ngoài tự nhiên gắng gượng mà có trong nháy mắt cũng tan thành mây khói, chẳng biết đi đâu!

- Triển Mộ Bạch, Triển thánh giả, lão nhân gia ngài có phải đang rất ngạc nhiên, già cả rồi, cho dù gặp chuyện gì ngoài ý muốn đi nữa thì ngàn vạn lần cũng không nên như vậy chứ . Dù sao cũng là một Thánh Hoàng cường giả cao cao tại thượng, biểu hiện của ngài thật là mất phong độ đó nha!

Quân Mạc Tà áo trắng phiêu phiêu, từ trong đám người kia bước ra mở miệng trêu chọc, khóe miệng lại hằn lên một thia lạnh lẽo, lạnh lùng nghiêm nghị mà nói.

- Quân Mặc Tà, chẳng lẽ ngươi chính là Tà Chi Quân Chủ kia sao?

Hải Vô Nhai hít một hơi thật sâu, sau đó bước lên một bước mà hỏi.

Trong lòng hắn chỉ còn lại sầu não, có chút không phục, hắn chỉ muốn nói: Thật sự là quá thất sách rồi!

Cùng với thể chất của người trẻ tuổi Không Linh thể chất trong truyền thuyết kia, nếu so với thiếu nhiên trước mắt này thì có tính là gì?

Nếu Không Linh thể chất có thể làm cho vài vị Thánh Hoàng tranh nhau đến cảnh đầu rơi máu chảy, thì người trẻ tuổi trước mặt này hoàn toàn có thể làm cho các cường giả có cảm giác muốn tự tử chết đi cho xong.

- Tôn giá chê cười.

Quân Mặc Tà mỉm cười:

- Tôn Giá là người của Mộng Huyền Huyết Hải? Hải Vô Nhai Hải Thánh Hoàng?

- Không sai, chính là Hải mỗ.

Hải Vô Nhai nhìn hắn, sau đó lại nói:

- Quân Mặc Tà, lão hủ hôm nay mạo muội hỏi ngươi một câu... Ngươi hiện tại phải chăng đã là Thánh Hoàng?

Quân Mặc Tà phất ông tay áo, tiêu sái cười nói:

- Bổn công tử từ trước đến nay thể chất cũng không tồi, cũng không biết tại sao tu vi lại tiến nhanh cỡ này, đại khái là may mắn thôi, không dám so sánh cùng với lão tiền bối cần cù khổ tu, ta chỉ dám nói một tiếng hổ thẹn mà thôi.

Những lời nói này của hắn rất khách khí, nhã nhặn, khiêm tốn.

- Tuổi còn nhỏ mà có tu vi kinh hãi thế tục như thế này há có thể trông chờ ở may mắn hay sao? Lẽ ra, chân chính hổ thẹn chính là đám lão gia hỏa chúng ta, so với tốc độ tu luyện của Quân công tử, lão hủ thật hổ thẹn vô cùng!

Hải Vô Nhai chua xót cười nói:

- Theo lão hủ biết, Quân công tử năm nay mới vừa tròn mười tám tuổi? Mười tám tuổi đã là một Thánh Hoàng.... Từ cổ chí kim duy chỉ có một mình công tử có được thành tựu như vậy. Từ xưa đến nay, vô số người phong lưu, vang danh thiên cổ, nhưng với thành tựu của công tử chỉ sợ sau này không có ai có thể đạt được. Tin tưởng cho dù là Cửu U Đệ Nhất Thiếu cũng lắc đầu lè lưỡi hoảng sợ tự thẹn không bằng.

Quân Mặc Tà vẻ mặt trầm mặc xuống, nói:

- Hải Thánh Hoàng quá tán thưởng rồi, vốn thành tựu của bổn công tử cũng không tầm thường nhưng so với Thánh Địa thì ta lại hận không

bằng, Tam Đại Thánh Địa các ngươi nhân tài đông đúc, thực lực cường đại, không gì sánh kịp. Bổn công tử ba phen, bốn bận liều mạng chạy trốn, mấy lần thập tử nhất sinh mới may mắn thoát khỏi mà thôi... Nghĩ lại, đúng thật là rất nguy hiểm nhưng cũng thật là hưng phấn, suốt đời khó quên a!

- Trước đây, ta thật là đã tính toán sai rồi, vô duyên vô cớ cùng với công tử kết thù, đây cũng là sai lầm lớn nhất trong vạn năm tồn tại của Tam Đại Thánh Địa.

Hải Vô Nhai thở dài một tiếng, thần sắc lộ ra vô vàn hối hận lắc đầu ảm đạm nói:

- Nếu như có thể có một cơ hội quyết định lại, với nhân tài kiệt xuất như công tử, lão hủ sẽ đem toàn lực ngăn cản Tam Đại Thánh Địa đi đối phó với công tử. Lão hủ sẽ toàn lực ứng phó, bất chấp tất cả cùng công tử giao hảo một phen...

Lão nói ra những lời này, vô luận là ngữ khí hay giọng điệu tất cả đều làm cho tất cả những người nghe được đều tin tưởng. Mấy câu nói đấy thật sự là lời tâm huyết của lão.

Quân Mặc Tà im lặng nói:

- Chỉ tiếc... Việc trên đời không có loại “nếu như” nào cả! Cái gọi là “nếu như”, chỉ là một cách nói không có tí giá trị gì!

- Không sai, công tử nói những lời này rất có đạo lí.

Hải Vô Nhai nghiêm túc ngẩng đầu nói:

- Lão hủ tiềm tu trong Thiên Thánh Cung ba trăm năm, không nghĩ tới vừa xuất cung lại trêu chọc một đại nhân vật, huyền công cái thế, xưa nay không có người thứ hai có thể đạt được như công tử. Công tử tuổi tác tuy còn nhỏ nhưng tu vi đã sánh ngang cùng với lão phu. Lão phu giữ

mặt mũi mấy trăm năm nay, hôm nay muốn mặt dày nói với công tử một câu….

Hải Vô Nhai chưa nói xong nhưng vẫn dừng lại hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt lại rồi từ từ mở ra, tựa hồ dùng hết lực lượng toàn thân, từng chữ từng chữ nói:

- Nếu Tam Đại Thánh Địa hướng tới phía công tử giải thích, bù đắp cho những sai lầm trước đây, không biết công tử có thể hiểu mà bỏ qua cho Tam Đại Thánh Địa chăng? Có thể biến chiến tranh thành hòa bình, chấm dứt trận chiến giết chóc này hay không? Hai bên liệu có thể xoay chuyển tình thế không?

Hải Vô Nhai trầm giọng nói, lấy thân phận của hắn ở Tam Đại Thánh Địa nói ra những lời này đã thấp giọng hạ mình lắm rồi...

- Liệu có thể xoay chuyển tình thế hay không?

Quân Mặc Tà từ đầu đến giờ chăm chú lắng nghe cuối cùng thản nhiên cười, trong nụ cười có chút ý tứ trào phúng, chậm rãi nói:

- Hải lão tiền bối, những lời này của ngài ta tin tưởng không phải do ngài quá lo sợ mà nói ra. Đổi lại, chỉ bằng ngài nói những lời này đã làm ta càng tôn trọng ngài, bởi ngài có thể vì Đoạt thiên Chi Chiến mà hạ mình nói những lời tâm huyết này, tuy ngài không nói rõ nhưng ta có thể hiểu được, cũng vô cùng kính nể ngài!

Quân Mặc Tà thành thực nói:

- Chính là, thật đáng tiếc, tất cả đều là ý trời, ta tin tưởng Hải tiền bối đã rõ. Ngay từ đầu, Quân Mặc Tà ta cho tới bây giờ chưa từng có ý nghĩ cùng với Tam Đại Thánh Địa tranh phong. Thật sự một chút cũng chưa từng nghĩ... Trước kia không cần nói, chỉ cần nói một năm trước, ta còn không biết cái gì gọi là sự tồn tại đỉnh phong của Tam Đại Thánh Địa….

- ….Nhưng hiện tại, ngay giờ phút này ta đã không thể quay đầu lại!

Quân Mặc Tà thở dài một tiếng, trầm thấp nói:

- Hiện giờ khi mọi việc đã dễ dàng giải quyết đối với ta, không thể có chuyện các người có hướng ta phục tùng hay không, mà căn bản là ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi! Trận quyết chiến hôm nay không thể tránh khỏi!

Hải Vô Nhai tha thiết nói:

- Trên đời không có việc gì là tuyệt đối, trên đời này không có ân oán nào không thể cởi bỏ được!

Quân Mặc Tà vì những lời nói của Thánh Hoàng của Mộng Huyễn Huyết Hải này mà có cả trăm cảm xúc lẫn lộn, lại có chút cảm động. Hải Vô Nhai tiến lên trước từng bước, vẻ mặt kích động nói:

- Mọi việc chúng ta đều có thể làm chủ! Mặc kệ có thù hằn gì,chúng ta đều đều có thể bỏ qua tất cả, lấy Đoạt Thiên Chi Chiến, lấy thiên hạ chúng sinh làm trọng!

- Nếu như nửa năm trước... không, chỉ cần ba tháng trước các ngươi hiểu và ngưng hẳn việc này, bỏ qua cho ta thì đã là một chuyện toàn vẹn cho cả đôi bên. Nhưng thật đáng tiếc, hiện tại không được, vẫn là câu nói kia, vật đổi sao dời, mọi việc đều có thể thay đổi! Chuyện này, Thiên Thánh Cung các ngươi đã không còn làm chủ được nữa!

Quân Mặc Tà tiếp tục cười cười nói:

- Bây giờ có thể làm chủ, có thể quyết định không phải là Tam Đại Thánh Địa các ngươi mà là ta! Cũng chỉ có ta mà thôi! Hơn nữa, nếu ta thực làm theo lời các ngươi nói, chỉ sợ ba trăm người ở đây trong vòng nửa năm đều biến thành thi thể trên đất hết, không có ngoại lệ. Lời nói của ta tin tưởng rằng các ngươi có thể hiểu được, các ngươi truyền tin khắp nơi muốn hủy diệt ta, đấy cũng là điều hiện tại ta muốn làm, cùng với các ngươi giống nhau! Điều ta mong muốn, chính là hủy diệt!

Hải Vô Nhai thở dài một tiếng, còn muốn nói tiếp nhưng lại nghe một thanh âm cuồng tiếu nổi lên:

- Quân Mặc Tà, ngươi thật sự quá cuồng vọng, ngươi chỉ vì sự đắc ý trước mắt mà nói năng lộn xộn như vậy sao? Nói cho ngươi biết, mặc kệ ngươi hiện tại có thành tựu như thế nào, mặc kệ thế lực của ngươi ra sao, trước mặt Tam Đại Thánh Địa ngươi vẫn chỉ có một con đường chết, hôm nay hươu chết về tay cũng còn chưa biết!

Kẻ nói chuyện kia chính là Triển Mộ Bạch.

- Triển huynh!

Hải Vô Nhai nghĩ trăm phương ngàn kế thuyết phục Quân Mặc Tà, tự dưng có kẻ đi ra phá hoại không khỏi nổi giận khẽ trần giọng quát lên một tiếng.

- Lời nói của Triển huynh có chút không thỏa đáng, nhưng lại có chút đạo lí. Hải huynh, giữa chúng ta và Quân Mặc Tà đã không thể cùng sống hòa bình được nữa,hai bên bây giờ chỉ có thể không chết không thôi…

Hà Tri Thu cắn răng thở dài một tiếng nói tiếp:

- Quân gia đã bị chúng ta ép đến đường cùng, Thiên Phạt Sâm Lâm vì chúng ta đã không còn như xưa nữa. Trong chuyện này, còn có biết bao nhiêu người liên quan phải ngã xuống, nợ máu này chỉ có máu mới có thể giải quyết... Thậm chí cả Quân Mặc Tà trước mặt, tuy rằng may mắn sống sót, nhưng quá trình thoát thân của hắn cũng là cửu tử nhất sinh. Hiện giờ lại bảo đối phương suy nghĩ lại, cho dù Tam Đại Thánh Địa có đồng ý bồi thường, thì phải bồi thường thế nào đây, làm sao tính toán cho rõ mà bồi thường đây! Thêm vào đó, Tam Đại Thánh Địa cũng mất đi cả ngàn nhân mạng vì chuyện này, khoản nợ này ai có thể trả cho chúng ta?

Hà Tri Thu nặng nề thở dài nói:

- Đám người chết đi này, người có tu vi thất nhất cũng là Chí Tôn Chi Thượng, huống chi trong đó còn có em ruột của Độn Thế Tiên Cung cung chủ, Mạc Tiêu Dao! Tin tưởng cho dù Thiên Thánh Cung ra mặt hòa giải thì mối thù này chỉ sợ cũng không thể hóa giải được.

Quân Mặc Tà nhe răng cười, răng trắng như tuyết nhưng lại rất giống với một đầu viễn cổ mãnh thú lộ ra đôi răng nanh dữ tợn. Hải Vô Nhai đứng thẳng như cũ, rất lâu sau cũng không nói năng gì cả. Trong lúc đó thần sắc đầy vẻ lo âu, một hồi lâu sau mới mạnh mẽ cắn răng nói:

- Thật đáng tiếc! Người phi thường như Quân công tử, chắc chắn không có cửa ải nào làm khó được công tử, nhưng với tính tình của công tử, chắc chắn phải có một trận tử chiến, nếu lão phu không trừ mối họa này, nhiều nhất là trong vòng năm năm, chỉ sợ Tam Đại Thánh Địa sẽ không còn tồn tại trên cõi đời này nữa! Điểm này lão phu có thể chắc chắn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 152: Chẳng Lẽ Là Âm Mưu?

Hải Vô Nhai cười chua xót, nói:

- Lần trước lúc ở Thiên Phạt Sâm Lâm, hắn vẫn chỉ mới là Tôn Giả tam cấp, tuy rằng đã làm ta phải kinh ngạc, nhưng với thực lực đấy vẫn chưa đủ khiến ta để vào mắt… Còn hiện giờ, thực lực của hắn đã gần ngang bằng với chúng ta, mà trước sau cũng chỉ có thời gian hai tháng! Chư vị lão hữu, các người thật sự không rõ chuyện này có nghĩa gì sao?

Hà Tri Thu mặt không đổi sắc nói:

- Là thiên tài nhưng cũng là địch nhân, nên chúng ta chỉ có thể là đối thủ. Và cũng vì là một thiên tài, chúng ta càng nhất định phải trừ khử, nếu không sợ sau này lại còn hại nhiều thêm! Vì vậy, chỉ có thể tùy cơ ứng biến!

Hải Vô Nhai đột nhiên thở dài một tiếng, xoay người hướng về Quân Mạc Tà, nặng nề nói:

- Quân công tử, đối với kết quả hôm nay, lão hủ thật sự rất tiếc nuối, xem ra cuối cùng hôm nay cũng khó tránh khỏi một trận chiến, lão phu trong lòng có một câu muốn nói, tuy có khó nghe nhưng…

- Ngài cứ nói.

Quân Mạc Tà thản nhiên nói, Quân đại thiếu đối với những người trước mắt này vẫn còn vài phần kính ý.

- … Trận chiến này, phía ta sẽ không tiếc sử dụng bất cứ thủ đoạn nào cũng quyết phải tiêu diệt công tử. Nếu vẫn còn để công tử sống, trên thế gian này sẽ không có ai có được cuộc sống yên ổn nữa! Đối với Tam Đại Thánh Địa mà nói, lại càng không thể tồn tại!

Hải Vô Nhai khổ sở nói:

- Tự tay hủy diệt một tuyệt thế thiên tài, chuyện tình này không ngờ lão phu phải tự mình làm ra, thực sự khiến lão phu cảm thấy rất buồn.

- Đúng vậy, điều Hải lão nói không phải là ta không biết.

Quân Mạc Tà nói:

- Bổn công tử cũng giống như Hải lão tiền bối, đều sẽ đem toàn lực ứng phó, không tiếc bất cứ thứ gì để có được chiến thắng cuối cùng. Cuộc quyết chiến này, sinh tử do trời, điểm này cũng không thể bàn cãi…

Hắn cười hắc hắc, nói:

- Hải lão thẳng thắng như vậy cũng làm cho bổn công tử đây vui mừng trong lòng, trong thánh địa, người gian xảo đê tiện thì nhiều, còn những người anh hùng cương trực đối với đối thủ của mình cũng không có chút dấu diếm, thực khiến người ta bội phục. Hán tử khí khái hào kiệt, Thánh Địa cũng có rất nhiều a….

- Nga? Có thể khiến công tử phải bội phục, hôm nay quả thật phải chết ta cũng thấy an lòng.

Hải Vô Nhai có chút hứng thú trả lời.

- Ông trời không nói đạo lý, khi xưa, trận chiến tại núi tuyết với Tiêu Dao Tôn Giả Mạc Tiêu Dao, Mạc tiên sinh, ta nhận ra hắn cũng là một vị địch nhân đáng tôn kính…

Quân Mạc Tà trên mặt hiện lên một tia tưởng nhớ, nói tiếp:

- Có thể những người ở đây thủy chung vẫn chưa minh bạch vì sao khi vừa gia nhập Thánh Địa, mọi chuyện đều không cần biết đúng sai, đều đặt lợi ích của Thánh Địa lên trên hết, dần dần quen với ý niệm này, về sau không tự hỏi nữa, mọi việc chỉ làm theo thói quen thôi.

Những lời này của Quân Mạc Tà có chút cơ tiếu, thậm chí còn có phần châm chọc. Nhưng lọt vào tai Hải Vô Nhai lại khiến trong lòng hắn lại vang lên một tiếng kình lôi!

Hải Vô Nhai đang đứng thẳng người, bỗng nhiên chấn động, vẻ mặt đại biến, lén rút lui vài bước. Quân Mạc Tà vô ý nói ra một câu lại có thể khiến hắn thông suốt được một khúc mắc đã nhiều năm, một bức bình phong vô hình nhưng rõ nét, cuối cùng phải chăng Thánh Địa muốn chiêu dụ hết thảy các cao thủ cấp bậc Chí Tôn trở lên. Rồi trong thời gian mỗi người ở Thánh Địa, tiếp xúc với những người củaq Thánh Địa cao cao tại thượng, chênh lệch với bản thân họ vô cùng to lớn, từ thân thể cho đến tinh thần… Mỗi phương diện không ngừng bị tàn phá, tập cho bọn họ - những người kiêu ngạo thành tính nơi thế tục quen dần với cuộc sống của một cao nhân, một danh hùng chính nghĩa đối với người thế tục, buồn cười là, sau đó Thánh Địa tạo cơ hội cho những người này, sau khi cảm thấy mình thua sút người khác quá nhiều, vì vậy sau cơn kích này đã “tỉnh táo” lại, lại lần thứ hai điên cuồng tu luyện, cố gắng gia tăng thực lực bản thân, cho nên thực lực của Thánh Địa mới có thể một bước tăng trưởng nhanh như vậy.

Nhưng cũng có nhiều người không thể chấp nhận được đả kích này, nghĩ sẽbuông xui, trực tiếp bộc lộ ra bản chất nguyên thủy của bản thân, ngày xưa ở thế tục được ca tụng là đại hiệp anh hùng, còn bây giờ lại mất đi hết thảy tự tin, kiêu ngạo, tôn nghiêm, trở thành một kẻ lưu manh hèn mọn…

Mỗi một năm, bất luận là cấp bậc gì, nếu không có đột phá, nhất định sẽ bị loại bỏ, giáng cấp trở thành lực lượng bên ngoài của Tam Đại Thánh Địa. Những người này không cần biết là cấp bậc gì. Cũng chính là vật si hinh của Tam Đại Thánh Địa!

Niết sào trọng sinh, trước khi thành công phải vượt qua thử thách này, hiển nhiên là rất cần và hiệu quả cũng khá cao. Chỉ có vượt qua được cửa ải này, mới có thể chân chính trở thành một cường giả thực thụ, một cửa ải cực kì quan trọng! Cũng chính bởi vì như thế, con mẹ nó chứ vạn năm nay có ai nghi ngờ chuyện này? Nhưng hiện giờ cũng đã cho thấy đây không phải là phương pháp duy nhất. Bởi vì đã xuất hiện một phương pháp mới cũng làm được chuyện tương tự.

Loại phương pháp này, đối với một người đang chịu đả kích lại càng nguy hiểm, rất dễ dàng bị thay đổi bản chất, trở thành một người yếu hèn. Cũng giống như làm cho một vị phú hào phá sản, sau đó lại viện trợ giúp hắn gầy dựng sự nghiệp, cũng không có được bao người! Đơn giản như thế nên đừng nói là một người bình người, ngay cả một tên trộm cắp cũng có thể một bước lên trời. Bọn hắn chỉ cần ở đây đợi các tiền bối trợ giúp, một người có quyết tâm sao lại không cố gắng?

Như vậy căn bản lớn nhất không phải cái gọi là “niết bàn trọng sinh” thất bại rồi mới thành công, mà là… Đánh vỡ hoàn toàn sự tự tin cao ngạo vốn có của đám người này, rồi khắc sâu vị trí của Tam Đại Thánh Địa vào linh hồn của bọn hắn, có thế sau này mới vĩnh viễn đặt lợi ích của Thánh Địa làm trọng!

Huống chi, còn có thêm một bức bình phong cực lớn, họ vì chính nghĩa, vì sự tồn tại của thiên hạ muôn dân, vì tương lai của nhân loại, đó là Đoạt Thiên Chi Chiến! Cho nên, mọi người đều cam tâm tình nguyện, tuyệt không oán trách.

Kiêu ngạo đã không còn, tự tin cũng mất hết, chẳng khác gì người sống đem xương cốt vứt đi hết, đến cả đường lui cuối cùng cũng chặt đứt luôn! Như thế về sau lại chẳng phải càng dễ dàng hơn sao, muốn nắn muốn bóp thế nào tùy ý? Cho nên các vị tuyệt đại cao thủ, các vị cao nhân một thời, một khi gia nhập vào Thánh Địa, thì con mẹ nó hoàn toàn thay đổi, giống như cái xác không hồn!

Nghĩ đi nghĩ lại, Hải Vô Nhai cảm thấy lông tóc dựng đứng hết cả lên, cảm thấy kinh sợ với mục đích thật sự này… Cái này, đúng thật là hết sức đáng sơ, nếu… Trong truyền thuyết của Tam Đại Thánh Địa, người có thực lực cao nhất ở Huyền Huyền đại lục chỉ cần một chiêu đã có thể lấy đi tính mạng người khác, quả là một bi kịch cực kỳ tàn ác! Chắc hẳn sẽ không chỉ vì mỗi lợi ích của Tam Đại Thánh Địa mà thôi.

Như vậy, lợi ích của Tam Đại Thánh Địa, rốt cuộc là cái gì vậy?

Chẳng lẽ, trong chuyện này còn có một âm mưu to lớn khác? Không đơn giản chỉ có thế này…

Suy nghĩ chỉ trong chốc lát nhưng lại là một hồi lâu, Hải Vô Nhai giật mình cả kinh, mạnh mẽ ngẩn đầu lên, đã thấy Hà Tri Thu đứng chắn ngay trước mặt mình rồi.

- Làm sao thế?

Hà Tri Thu nhìn sâu vào mắt hắn, ánh mắt phức tạp:

- Hải huynh, trận quyết chiến này bất luận là có chuyện gì, khi trở về hẵng nói sau… Nơi này còn có hơn ba mươi người, tính mạng của họ, sống hay chết đều đè nặng trên vai của hai người chúng ta.

Trong lòng Hải Vô Nhai lập tức chấn động, nhất thời tỉnh táo lại, từ từ bình tĩnh lại, trong đầu chợt nảy ra một ý nghĩ: Nếu lão phu có thể may mắn sống sót, nhất định sẽ điều tra rõ ràng ngọn nguồn mọi chuyện trong truyền thuyết của Tam Đại Thánh Địa, tuyệt đối không để có thêm người nào trở thành công cụ nữa.

Quân Mạc Tà nhìn ánh mặt trời tươi cười, nghiên đầu về hướng Mai Tuyết Yên khẽ nói gì đó. Mai Tuyết Yên vẻ mặt ngưng trọng, không ngừng gật đầu.

- Quân công tử, nếu như hôm nay quyết chiến, như vậy, hôm nay Quân công tử đã mang người đến đây chắc hẳn cũng đã chọn ra được

chiến pháp, mời công tử nói.

Hà Tri Thu cất giọng nói.

Trong thời gian hắn nói câu này, thiên địa chậm rãi ngưng tụ thành một bầu không khí thê lương dị thường, thần sắc Hà Tri Thu cũng trở nên một màu đìu hiu thê lương, trên bầu trời vốn đang là cảnh sắc mùa xuân dịu dàng, trong nháy mắt trở nên lạnh lùng thê lương, khung cảnh buồn bã này lại dần dần khuếch tán.

Vạn Lý Bi Thu.

Cuộc quyết đấu còn chưa bắt đầu, Hà Tri Thu muốn nắm giữ cục diện không ngần ngại sử dụng tuyệt kỷ thành danh của hắn, toàn diện triển khai công pháp độc đáo của mình! Tuy rằng song phương còn chưa hình thành trạng thái chiến đấu, nhưng từ giờ phút này cũng đã toàn tâm toàn lực chuẩn bị chiến đấu, tùy thời đều có thể toàn lực xuất thủ!

Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên liếc mắt nhìn nhau, Mai Tuyết Yên nhỏ giọng nói:

- Ngươi muốn giao chiến thế nào thay phiên nhau đánh hay là hỗn chiến? Muốn chiến liền chiến…

Quân Mạc Tà cười cười, nói:

- Bên ta thực lực mạnh hơn, lấy nhiều đánh ít chính là thượng sách, nhưng…

- …Bởi vì bọn Lạc Vân đều nhờ vào chi lực của Linh thạch tiên nhũ, mạng mẽ đề thăng thực lực, khó tránh khỏi cảnh giới không ổn định, cuộc chiến hôm nay lại là một cơ hội cực kì tốt để mài giũa bọn họ, trước mắt các ngươi giúp ta mài dao đi. Cho nên, không thể sử dụng hỗn chiến, cho dù có là hỗn chiến, cũng phải xuất hiệ nvào thời điểm cuối cùng mới được. Nếu dùng phương pháp hỗn chiến, đó là vì muốn phá vòng vây

chạy trốn, tất nhiên bên ta sẽ phải chịu tổn thất cực lớn… Phần này chúng ta không muốn, và cũng không thể để xảy ra.

- Nga? Không lẽ chàng định một đấu một?

Mai Tuyết Yên khẽ chau mày:

- Tuy rằng thực lực của đội “Tàn Thiên Phệ Hồn” đã mạnh mẽ đề thăng đến mức độ này, nhưng với kinh nghiệm chiến đấu chỉ bấy nhiêu đây thật sự không đủ, nếu một chọi một, khó tránh cái chết… Như vậy, không những không thể mài dao mà còn ngược lại tổn thương thực lực chính mình… Đây cũng không phải là mục địch của cuộc chiến lần này.

- Điểm này ta tự có biện pháp.

Quân Mạc Tà chớp mắt, nói:

- Nàng cứ chờ mà xem.

Nói xong, Quân Mạc Tà xoay mặt về phía Hà Tri Thu, nói:

- Hà Thánh Hoàng, trận chiến hôm nay, số lượng người bên ta nhiều hơn, nếu lấy nhiều địch ít thì khó tránh khỏi việc thắng mà không vinh! Và các vị có thua cũng không phục. Cho nên, bổn công tử suy tính một chút, đã nghĩ ra được cách thức quyết chiến này…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 153: Ba Điều Kiện, Ta Muốn Linh Lung Liên!

- Không biết là phương pháp gì?

Hà Tri Thu trên mắt lộ ra ý thưởng thức. Lúc trước hắn cũng chưa từng qua lại với Quân Mạc Tà, nên chưa rõ thiếu niên trước mắt là dạng người gì. Giờ phút này mắt thấy Quân Mạc Tà cử chỉ tao nhã, phong thái nhẹ nhàng, tiêu sái tự nhiên, tuy là một đại thiên tài nhưng lại không hề có biểu hiện kiêu ngạo, tận đáy lòng mơ hồ có ý tứ tán thưởng.

Cho nên, nội tâm theo đó cũng không bài xích thiếu niên Quân Mạc Tà phong thái như ngọc này. Thậm chí còn không ngừng tán thưởng: Thiếu niên này quả nhiên là long phượng trong loài người. Nhưng mà thế sự thật trêu người, song phương lại phải đứng ở thế đối địch, lập trường lại không chết không thôi, thật khiến người ta phải thở dài tiếc nuối…

Nếu vị đại Thánh Hoàng này biết được người trước mắt này đang ôm một bụng ý xấu tính kế cho hắn, hơn nữa còn là một kế ngoan độc đê tiện đến cực điểm…Thì vị Hà Tri Thu này cũng không cần đợi quyết chiến, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, tức chết cho xong…

Gia hỏa Quân Mạc Tà này một bụng đầy ý đồ xấu xa, làm sao lại có thể đưa ra một chiến thuật bất lợi với mình? Huống chi, Tàn Thiên Phệ Hồn là đội ngũ hắn dồn hết tâm lực đào tạo, cũng là đội ngũ hắn có cảm tình nhiều nhất! Lại càng là đặc trưng át chủ bài của Quân gia! Hắn tuyệt đối không cho phép đội ngũ này có bất kỳ một thương tổn nào!

- Bên phía Thánh Địa hôm nay, đội ngũ tham chiến gồm ba mươi lăm người, cấp bậc từ Tôn Giả đến Thánh Hoàng đều có đủ, bổn công tử suy nghĩ thế này. Nếu theo phương thức một chọi một thật sự quá lãng phí thời gian. Ta muốn thương lượng với hai vị Hà Thánh Hoàng cùng Hải Thánh Hoàng thay đổi một chút về cách thức chiến đấu. Theo ta, cũng nên cấp ra thứ tự chiến lực, Tôn Giả đấu với Tôn Giả, Thánh Giả đấu với Thánh Giả, Thánh Hoàng đấu với Thánh Hoàng, như vậy là quyết chiến công bằng, bất kể sinh tử như thế nào, đấu đến lúc đối phương hoàn toàn thất bại mới thôi! Lấy người sống bắt đầu, lấy người chết kết thúc. Hà Thánh Hoàng, ý ngài thế nào?

Quân Mạc Tà mỉm cười, lời nói ra bình thản nhưng lại là một quyết định tàn khốc cực điểm; ‘Lấy người sống bắt đầu, lấy người chết kết thúc’! Đồng thời, cũng tạo nên một áp lực cực lớn cho Hà Tri Thu!

Bởi vì đội hình hiện tại của Tam Đại Thánh Địa, ba mươi lăm người này nhất định không thể bị tổn hại! Một khi tổn thất, sẽ làm cho Đoạt Thiên chi chiến cũng thất bại theo!

Toát một phen mồ hôi lạnh, Hà Tri Thu thở dài một hơi nhẹ nhõm. Đối phương đưa ra biện pháp này, quả thực đúng theo ý Tam Đại Thánh Địa. Phương thức chiến đấu như thế, đối với cao thủ phía Tam Đại Thánh Địa, tuyệt đối là có lợi, thậm chí là chỉ có thắng chứ không thể bại!

Bởi vì các cao thủ Tam Đại Thánh Địa phái ra, các cấp bậc đều thống nhất với nhau, và cũng đều đã trải qua mấy trăm năm sống chung, hiển nhiên là vô cùng ăn ý, có thể đã đến mức mơ hồ tâm linh tương thông. Nếu liên thủ cùng đánh, uy lực chắc chắn có thể tăng lên gấp đôi!

Thánh Địa phái người đi, hầu hết đều phái ra tổ hợp người.

Còn bên phía Quân Mạc Tà, những người phái ra thực lực tuy cao nhưng rõ ràng đã sử dụng một phương thức nào đó mạnh mẽ tăng trưởng tu vi, thực lực cao nhưng tâm cảnh vẫn khó tránh còn điểm thiếu sót,

người sáng suốt nhìn qua đã thấy, Quân Mạc Tà lực chọn phương pháp chiến đấu này, có khác gì tự đâm đầu vào chỗ chết!

- Tốt! Quân Công tử, người chân thật nói lời thẳng thắng, một lời đã định!

Hà Tri Thu cũng không cần nhìn lại, bởi vì cấp bậc của những cao thủ này sớm đều đã ở trong đầu của hắn. Hắn nhanh chóng tính toán ra được, nói:

- Bên ta tổng cộng có ba mươi lăm người. Trong đó Tôn Giả tứ cấp ba người. Thánh Giả sơ cấp năm người, Thánh Giả nhị cấp bảy người, Thánh Giả tam cấp tám người, Thánh Giả tứ cấp chín người, Thánh Hoàng ba người.

Hà Tri Thu cười cười nhưng lại cười với vẻ mặt sắc thu thê lương, nói:

- Nếu thế, có thể đấu sáu trận. Bất quá trận đấu Thánh Hoàng cuối cùng, Hà mỗ hi vọng có thể cùng Quân công tử đơn đả độc đấu. Hảo hảo thỉnh giáo một chút tuyệt nghệ vô song của Quân công tử!

- Không có vấn đề gì, cứ quyết định như thế!

Quân Mạc Tà xúc động đáp ứng, có vẻ như hưng phấn cực kỳ.

Đến lúc này, những người bên phe Tam Đại Thánh Địa, tuy rằng sau khi nghe hai người này nói chuyện nét mặt không chút thay đổi nhưng trong ánh mắt của mỗi người lại ẩn chứ một tia kích động.

Chúng ta đã hiểu nhau mấy trăm năm, sớm đã tạo thành chiến thuật hoàn hảo cùng nhau, Quân Mạc Tà, ngươi đây chính là tự đem thủ hạ của mình đẩy vào chỗ chết! Đừng trách tại sao chúng ta không hạ thủ lưu tình.

Đám người Tàn Thiên Phệ Hồn sau lưng Quân Mạc Tà giống như từng khối đá, ánh mắt không có nửa điểm thay đổi, tuy không hiểu thế

nào nhưng cỗ chiến ý vẫn dâng cao, càng ngày càng trào dâng mạnh mẽ.

Quyết chiến ngày hôm nay, thứ nhất ta vì nhóm người Tam Đại Thánh Địa phải làm hạ sách này. Thứ hai, nếu quyết chiến có chỗ tốt tại sao lại không chiếm! Thật lòng, đó mới là mục đích cuối cùng của ta. Thắng, đáng như thế nào? Nếu là thất bại, thì làm sao?

Hà Tri Thu nhíu mày, thầm nghĩ những lời nói này có chút vô sỉ. Tiểu tử ngươi căn bản nghĩ rằng thực lực chúng ta phân tán, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn nên mới đưa ra đề nghị quyết chiến để chiếm tiện nghi, nhưng cuối cùng lại bị Tam Đại Thánh Địa đưa đến đường cùng…

Bất quá Hà Tri Thu tự nghĩ đã nắm chắc phần thắng trong nay, cũng không để ý. Hơn nữa, cho dù Quân Mạc Tà không đề cập đến điều kiện này, chính mình cũng sẽ đề nghị. Vừa hay Quân Mạc Tà đã nói, đỡ cho mình phải nói lời tiểu nhân, tất cả đều nằm trong kế hoạch của mình!

- Đương nhiên, song phương quyết chiến làm sao có thể không có điều kiện. Thỉnh Quân công tử nói rõ.

Lão hồ ly Hà Tri Thu bày ra bộ mặt tựa như tươi cười, thầm nghĩ: Tên tiểu tử còn chưa dứt sữa này, cuối cùng lại tự động rơi vào bẫy của ta!

Gừng càng già càng cay nha…

Quân Mạc Tà ở đối diện cũng mỉm cười tương tự, lão hồ ly này, rốt cục lại rơi vào bẫy của ta! Cây ớt tuy nhỏ nhưng vẫn đủ vị a…

Hai con hồ ly một già một trẻ đều đứng đây tính kế với đối phương, người nào trong lòng cũng nắm chắc thắng lợi trong tay, dương dương tự đắc. Đều nhìn về đối phương, cười tươi rực rỡ vô cùng.

- Nếu là người của ta thắng, Tam Đại Thánh Địa phải không được xuất hiện ở thế tục, đối phó Phong Tuyết Ngân Thành, Tư Đồ thế gia, Đoan Mộc thế gia, Đông Phương thế gia, hơn nữa về sau các nhà này

không chịu sự kìm chế của Thánh Địa nữa, thống nhất thành một thế lực mới. Đây là điều kiệt thứ nhất.

Quân Mạc Tà cười cười.

- Điều này là đương nhiên, nếu nhóm người các ngươi cuối cùng dành được chiến thắng, Tam Đại Thánh Địa chúng ta cũng không còn thể diện mà tiếp tục!

Hà Tri Thu khẽ cười. Thầm nghĩ tiểu tử ngươi vẫn còn quá non, ngay cả điều kiện cũng nghĩ không tốt…

- Điều kiện thứ hai, nếu nhóm người của ta thắng, như vậy từ giờ đến lúc Đoạt Thiên chi chiến diễn ra, Tam Đại Thánh Địa không được ra tay với phía của ta!

Quân Mạc Tà cười gian xảo. Hắn chỉ nói Tam Đại Thánh Địa không được phép ra tay với mình, nhưng cũng không nói mình không được phép ra tay với Tam Đại Thánh Địa… Đây cũng là một cạm bẫy.

Hà Tri Thu hằng năm đều ở Thiên Thánh Cung khổ tu, làm sao có thể nghĩ nhiều được như Quân Mạc Tà tâm địa gian giảo? Nghe như vậy liền không nghĩ ngợi gì, trả lời ngay:

- Đây cũng là hiển nhiên. Nếu ngươi thắng, tất nhiên thù cũ lúc trước hoàn toàn xóa bỏ, từ nay về sau nhất tiếu xóa ân cừu.

Quân Mạc Tà trong lòng xì một tiếng khinh miệt, thầm nghĩ nhất tiếu xóa ân cừu? Chỉ có ngươi nghĩ thế thôi! Ngươi cân nhắc, ngươi nguyện ý, còn ca ca ta thì không muốn a!

- Điều kiện thứ ba, nếu nhóm ta thắng, ta muốn có Linh Lung Liên bên trong Thiên Thánh Cung. Cửu Tiết Liên Hoa - loại cây không thua kém gì Linh Lung Liên, một gốc!

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, đưa ra điều kiện mà bản thân mình rất muốn có, đồng thời điều kiện này cũng là một quả bom nặng cân.

- Điều này không được!

Hà Tri Thu không cần suy nghĩ, trực tiếp mở miệng cự tuyệt.

- Linh Lung Liên chính là trấn cung chi bảo vạn năm nay của Thiên Thánh Cung, không nói đến cả gốc Linh Lung Liên đã thành hình, cho dù là một cánh hoa sen, cũng tuyệt đối không được. Cái này, ngươi đổi điều kiện khác được không?

- Nếu lời nói có thể đổi lại, ta cũng không đổi.

Quân Mạc Tà điềm nhiên nói:

- Hà Thánh Hoàng, tin tưởng ngươi nghe ra cũng hiểu, điều kiện này không thể nào giống với hai điều kiện trước, chiến pháp của ta đã mang lại rất nhiều bất lợi, tất cả cũng chỉ vì muốn có được điều kiện cuối cùng này, nếu ngay cả điều kiện này cũng không thể đáp ứng, vậy ta và ngươi hôm nay quyết chiến, cũng không có đến nửa điểm thỏa mãn! Ta rốt cuộc hoàn toàn chịu thiệt thòi nha… Chẳng lẽ Hà Thánh Hoàng ngay cả điểm quyết đoán này cũng không có sao?

Hà Tri Thu nhíu mày, trong lòng tức giận mắng hai tiếng, người này cũng quá sức vô sỉ mà? Cái gì gọi là hai điều kiện trước có cũng như không? Lão phu cũng đã đáp ứng hai điều kiện trước rồi…Ngươi đã nói đến bực này chẳng khác nào ép buộc người khác…

Hắn bất đắc dĩ nói:

- Nhưng Linh Lung Liên vốn là chí bảo của Thiên Thánh cung! Lão phu đã ở Thiên Thánh Cung mấy trăm năm, bất quá chỉ gặp được có hai lần mà thôi. Căn bản là lão phu không thể làm chủ được, Quân công tử nói như vậy, chẳng phải là làm khó người khác sao?

- Ép buộc cũng được, nhờ vả cũng được, mặc kệ ngươi ăn trộm hay cướp về, ta nhất định phải có! Điểm ấy không thể thương lượng!

Quân Mạc Tà ngang ngược nói:

- Nếu Hà Thánh Hoàng không chịu đáp ứng, vậy cuộc chiến hôm nay sẽ trở thành một chiến cục hỗn loạn! Ta vừa rồi có nói, tin tưởng Hà Thánh Hoàng có thể nhìn ra được, thực lực song phương chúng ta chênh lệch cực lớn! Nhân số vượt hơn gấp mười lần, nếu không vì điều kiện cuối cùng kia, ta sẽ cam nguyện tiến hành cuộc chiến này sao? Nếu hỗn chiến xảy ra, ta có thể cam đoan cho dù Hà Thánh Hoàng có công lực thông thiên, hay những người khác của Tam Đại Thánh Địa ở đây hôm nay, cũng không thể thoát chết mà rời khỏi đây!

Hà Tri Thu nghe vậy hừ lạnh một tiếng, hai mắt hàn quang chợt lóe, nói:

- Quân công tử, ngươi đang uy hiếp bổn tọa sao?

Quân Mạc Tà cười lạnh nói:

- Uy hiếp? Ta cần phải huy hiếp ngươi sao? Ta chẳng qua nói thẳng sự thật, một sự thật khách quan mà thôi! Hà Thánh Hoàng, ngươi dẫn người đến đây cũng có nghĩa vụ phải bảo đảm an toàn cho họ! Ta đã nói cho ngươi biết phương pháp bảo toàn thực lực, thành công hay thất bại đều ở trong một ý niệm của ngươi. Ta có cái gì có thể uy hiếp? Ngay cả khi ngươi không đáp ứng, ta có tàn sát hết thảy những người ở đây rồi sau đó cũng sẽ như cũ tìm đến Thiên Thánh Cung bàn lại điều kiện! Bất kể như thế nào, Linh Lung Liên, Quân Mạc Tà ta nhất định phải có!

Hà Tri Thu ngưng trọng nhìn hắn một hồi, rốt cục thở dài một tiếng, lại dùng thần thức nói chuyện với Hải Vô Nhai hai câu, xoay người lại, thần sắc trở nên kiên quyết, chuyển bị mở miệng trả lời. Lại nghe thấy một thanh âm từ giữa không trung:

- Tốt ! Điều kiện này, lão phu đáp ứng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 154: Trận Chiến Đầu Tiên, Cuộc Chiến Của Tôn Giả !

Đúng vào lúc này, xoạt một tiếng, ba bóng người bất ngờ xuất hiện ngay trong rừng. Hoàn toàn không phát ra một chút tiếng động, trước đó dĩ nhiên không có bất cứ người nào phát hiện ra.

Người đến chính là ba vị thủ hộ của Thiên Thánh Cung, Tuệ Nhãn La Sát Kiều Ảnh, Phong Tâm Thiên Kiếm Thành Ngâm Khiếu, Túng Ý Cuồng Đao Khúc Vật Hồi, cùng lúc xuất hiện tại đây!

Kiều Ảnh có chút rối loạn, sắc mặt trắng toát, còn hai người Thành Ngâm Khiếu cùng Khúc Vật Hồi áo bào đều vỡ vụn, khóe miệng hình như còn vương vết máu, khuôn mặt vàng vọt, rõ ràng là bị nội thương không nhẹ.

Nụ cười trên mặt Quân Mạc Tà liền cứng đờ. Trong lòng liền mắng Cửu U Thập Tứ Thiếu không ngừng: Thật là vô dụng! Như vậy mà còn để bọn họ đầy đủ ba người sống sót trở về, như vậy mà cũng không thể lưu lại một người nào? Cho dù chỉ là giữ chân bọn hắn cũng được. Hiện giờ mọi thứ đảo ngược, lão tử bên này đúng là triệt để bị động! Dù hiện giờ thực lực của bọn hắn bị suy yếu nhưng cũng là một uy hiếp lớn a!

- Ngươi đáp ứng? Nói như vậy, ba vị thủ hộ của các người, cũng muốn tham gia vào trận quyết chiến này?

Quân Mạc Tà cố tình ngạc nhiên hỏi.

- Không, bọn họ không tham gia. Bọn họ cũng không rảnh mà tham dự vào, việc họ làm chỉ là đứng làm nhân chứng cho trận chiến này mà

thôi! Cũng giống như bọn chúng, bổn công tử cũng chỉ là một nhân chứng đứng xem trận chiến này thôi

Một âm thanh âm trầm từ xa truyền đến ‘giống như vừa gần lại xa’ phiêu phiêu quân quân, giọng nói mang theo một cỗ quỷ khí dày đặc…

Lại thêm một bóng người chợt lóe, một bóng đen tự nhiên rơi xuống mặt đất, người nọ rõ ràng đã đứng ở chỗ này nhưng cả người lại phiêu phiêu bay bay, hoàn toàn không giống với người bình thường.

Với phương thức hiện thân quái đản như thế này, ngoại trừ Cửu U Thập Tứ Thiếu còn có người nào khác!

- Quy mô cũng lớn quá đó!

Quân Mạc Tà trong lòng thầm nói, đột nhiên có một cảm giác giống như nhân vật nổi tiếng thời hiện đại. Trận quyết chiến này, lại có thể có ba vị thủ hộ của Thiên Thánh cung cùng cao thủ đệ nhất thiên hạ Cửu U Thập Tứ Thiếu đồng thời đến làm nhân chứng!

Bất luận trận chiến này ai thắng ai thua, đều làm chấn động thiên hạ. Nếu Quân Mạc Tà thắng, liền có thể trực tiếp thay đổi cục diện trên thế giới này! Vượt ra ngoài sự thống trị của Tam Đại Thánh Địa, hơn nữa còn trở thành một vị Tà Chi Quân Chủ!

Tà Quân phủ!

Cửu U Thập Tứ Thiếu trên người vẫn chỉnh tề, quần áo hắc bào, vẫn là bình bình chỉnh chỉnh, dường như cả một nếp may dư thừa cũng không có, còn ba người đối phương vẻ mặt lại vô cùng căm hận. Bốn người này sau một trận đại chiến, kết quả không cần hỏi cũng biết, cao thấp đã quá rõ ràng.

Quân Mạc Tà trong lòng chắc chắn, cười nói:

- Nếu đã như vậy, ta cũng thật sự yên tâm.

- Tiểu tử ngươi không phải lo, nếu bổn công tử không đến, ngươi cùng hơn ba trăm người ở đây chẳng khác gì đưa dê vào miệng cọp, khẳng định chắc chắn sẽ bị ba vị thủ hộ ăn sạch sẽ. Đừng thấy ba người kia giống như con khỉ hiền lành, thu thập người ở đây thì vẫn dư sức, ngươi cân nhắc xem làm thế nào cảm tạ bổn công tử đây?

Cửu U Thập Tứ Thiếu cười nói.

- Cảm tạ tất nhiên là phải cảm tạ, còn phương thức cảm tạ.. chi bằng tống cho ngươi một khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ trọn vẹn, ngươi thấy thế nào?

Quân Mạc Tà mỉm cười nói.

- Nga? Là ngươi? Nguyên lai là ngươi!

Cửu U Thập Tứ Thiếu trong mắt hắc quang đại uy, nhìn thấy Quân Mạc Tà, ánh mắt lộ ra vẻ dị thường hứng thú.

- Có thể không phải là ta.

Quân Mạc Tà mỉm cười. Thầm nghĩ, cho dù ngươi không đến, ta cũng quyết không để cho Tam Đại Thánh Địa tùy ý xâu xé, nếu không đánh lại, lão tử liền vận dụng Hồng Quân Tháp, tất cả đồng loạt biến mất, sau đó chính mình cũng tiến vào, cho dù có là Cửu U Đệ Nhất Thiếu cũng tìm không ra! Nếu không có chuẩn bị đường lui, lão tử làm sao dám xuất ra con mẹ nó thần mã? Làm bia ngắm sao?

Lão từ là thằng ngốc sao?

Bất quá, người này đã tự động đến đây cũng coi như mình đỡ phải tốn công, vậy cứ dùng ca khúc yêu thích cũ dụ dỗ, lão tử đây còn có thật nhiều ca khúc, tuyệt đối có thể lợi dụng con người rảnh rỗi này một trăm lần a…. Một trăm lần….

Thành Ngâm Khiếu từ khi đến đây, ánh mắt của hắn cùng Khúc Vật Hồi đều chăm chú vào ba trăm người phía sau Quân Mạc Tà.

Càng xem càng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, càng xem trong lòng càng chấn động khó hiểu!

Tu vi hai người này, sớm đã đạt đến mức siêu việt, cũng đủ khả năng đạt đến tầng lớp lãnh đạo tối cao, con mắt nhìn người càng thêm lợi hại, chỉ cần nhìn qua đã thấy rõ mức độ giá trị của Tàn Thiên Phệ Hồn!

Ba trăm người trước mắt này, chiến lực tuy rằng cao cường, nhưng vẫn chưa đủ để lọt vào mắt hai vị đại thủ hộ cao nhân, nhưng sau lưng bọn họ lại tồn tại phương pháp gia tăng thực lực thần kỳ như thế, bất luận là ai cũng không thể bỏ qua được sức hấp dẫn cường đại này!

Hai người nhìn nhau, đều thấy được sự hứng thú trong mắt đối phương. Nếu quả thật có tồn tại phương pháp gia tăng thực lực nhanh chóng như thế, quả là phúc lớn đối với toàn bộ nhân loại! Thậm chí có thể trực tiếp tổ chức đại quân, giết qua Thiên Trụ Sơn, đem bọn dị tộc nhân chết tiệt trực tiếp diệt tộc, diệt trừ hậu hoạn vĩnh viễn, nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả, về sau thoải mái)!

- Quân Mạc Tà, vừa rồi hình như chỉ có ngươi đưa ra điều kiện, chúng ta cũng đã đáp ứng toàn bộ, nhưng nói qua cũng phải nói lại, đó chỉ là điều kiện chúng ta cấp cho ngươi nếu thua, nhưng vẫn chưa hẳn là ổn thỏa, nếu như cuối cùng người thua là ngươi… thì như thế nào?

Thành Ngâm Khiếu cười dài nói:

- Không thể để cho một mình ngươi ra điều kiện, cũng phải để chúng ta đưa ra yêu cầu chứ?

- Ta có thể làm thế sao? Điều kiện của các ngươi là gì, cứ thoải mái nói ra! Bổn công tử ở đây chăm chú lắng nghe.

Quân Mạc Tà mỉm cười, nhìn thấy ánh mắt hai vị Thiên Kiếm Tuyệt Đao đang xoáy vào nhóm người mình, tuy rằng không rõ điều kiện của bọn hắn là gì, nhưng chắc hẳn cũng có liên quan đến việc này?

Quản nhiên hắn nghe Khúc Vật Hồi nói:

- Điều kiện của chúng ta chỉ có một. Nếu như chúng ta thắng, ngươi cùng các thuộc hạ của ngươi, đều phải gia nhập vào Thiên Thánh Cung, trở thành lực lượng trực tiếp lệ thuộc vào Thiên Thánh Cung, thế nào?

Thành Ngâm Khiếu mỉm cười:

- Không cần phải lo lắng sự an toàn của các ngươi, chỉ cần các ngươi trở thành người của Thiên Thánh Cung, bất luận là người nào trong Tam Đại Thánh Địa cũng sẽ không tiếp tục đối phó với các ngươi. Bởi vì đối phó với các ngươi, cũng chẳng khác nào là đối phó với Thiên Thánh Cung, cho dù có là Mặc Vô Đạo, hắn cũng không dám! Như thế, cũng chính là giúp bọn ngươi tiêu trừ hết mọi chướng ngại, từ nay về sau không phải lo gì cả!

- Được! Ta đáp ứng!

Quân Mạc Tà không chút do dự, trực tiếp một lời đáp ứng. Mình biết chắc chắn sẽ không thua, như vậy một lời đáp ứng thì có làm sao.

Quân đại thiếu gia vui vẻ đáp ứng, trái lại khiến cả Thành Ngâm Khiếu lẫn Khúc Vật Hồi hai người đều lắp bắp kinh hãi, quá thực có chút không dám tin vào lỗ tai của mình. Cái này… đáp ứng?

Chẳng lẽ hắn thật sự có thể nắm chắc phần thắng?

Ngay cả Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không khỏi ngạc nhiên, kinh ngạc liếc mắt nhìn Quân Mạc Tà một cái.

Với nhãn lực của hắn, hiển nhiên nhìn ra được, nếu đơn giản luận về thực lực, phe cánh bên trong song phương, cấp bậc cường giả, vẫn là bên phía Tam Đại Thánh Địa chiếm ưu thế hơn, bởi vì công lực thâm hậu hơn, tâm tình ổn định hơn, hơn nữa hầu hết đều đã trải qua muôn ngàn thử thách, mỗi người đều là thân kinh bách chiến.

Trái lại bên phía Quân Mạc Tà, tuy rằng chiến ý dâng cao, mỗi người đều hung hãn không sợ chết, kỷ luật nghiêm minh, sát khí ngút trời, điểm này quả thật hơn xa người phía Thánh Địa, nhưng công lực có chút không tinh thuần, hơn nữa sau khi mạnh mẽ đề thăng thực lực, toàn bộ vẫn còn chưa hòa hợp, khó tránh khỏi cảm giác khó chịu…

Giao đấu như vậy, chỉ sợ số trận chiến bại sẽ chiến đa số, thế nhưng tại sao Quân Mạc Tà lại đáp ứng không chút do dự?

- Hảo! Quân công tử quả nhiên là hào khí can vân!

Thành Ngâm Khiếu khen:

- Lần này bất luận là thắng bại như thế nào, đối với sự sòng phẳng của Quân công tử, Thành mỗ quả thật bội phục! Ngày hôm nay một đường sinh tử thắng bại. Tất cả đều phó mặc cho số phận! Ở đây có tam đại thủ hộ của Thiên Thánh Cung cùng với đệ nhất cao thủ của đại lục Cửu U Thập Tứ Thiếu tự mình chứng kiến ‘song phương’ không được nuốt lời.

- Nếu không, nhất định sẽ bị bốn người chúng ta liên thủ đuổi giết!

Cửu U Thập Tứ Thiếu ánh mắt chợt lóe, có chút không vui. Hắn đã khẳng định chính mình không phải thiên hạ đệ nhất cao thủ… Thành Ngâm Khiếu lại hết lần này đến lần khác nói hắn cái gì mà đệ nhất cao thủ, rõ ràng là kích động hắn... Huống chi, chưa thông qua hắn đã tự ý nói ‘liên thủ đuổi giết’… cái này càng lại là ý của riêng hắn! Nghĩ thế, hắn liền lầm bầm, ngươi đã không tự mình giáo huấn, bổn công tử nhiều nhất chỉ hướng các ngươi lén hạ thủ vài lần… Nghĩ là làm, thân ảnh Cửu U Thập Tứ Thiếu phiêu động, đi đến bên sân, tùy tay vung lên một trảo, ‘phốc’ một tiếng trên mặt đất liền nhả lên trên khảm đại thạch cao nhất, cứ ngồi lên trên đó. Tư thế nhàn nhã thanh sái, giống hệt như chỉ là đến xem náo nhiệt…

- Quyết chiến sinh tử, chỉ cầu thắng bại! Thắng sinh bại vong, vong oán không hận!

Thành Ngâm Khiếu sắc mặt chợt lạnh xuống, nói:

- Trận chiến đầu tiên! Tam Đại Thánh Địa xuất chiến: ba vị Tôn Giả tứ cấp!

Nói xong lời này, Thành Ngâm Khiếu chờ ba người ở sau bay đến liền nhanh chóng ra ngoài. Khoảng không ở giữa chính là sân đối chiến.

- Ba vị Tôn Giả tứ cấp sao…

Quân Mạc Tà cười cười nhàn nhạt, quay sang nói với Ưng Bác Không:

- Ưng lão, trận chiến này, mời lão an bài người xuất chiến!

Ưng Bác Không ha ha cười, thần sắc lập tức chuyển sang lãnh khốc, lạnh lùng nói:

- Tôn Giả bên phía Thánh Địa đã ra, còn = Tôn Giả bên ta, ai đồng ý nghênh chiến?

Tiếng bước chân vang lên, toàn bộ hơn ba trăm người trong đám người có tu vi Tôn Giả tứ cấp đồng thời bước về phía trước! Khí thế chợt ngưng trọng, mặt đất dưới chân ầm ầm run lên!

Ưng Bác Không nhìn chằm chằm vào ba người đầu tiên, nói:

- Ba người các ngươi lên đi, Xuất chiến!

Ba người ầm ầm đồng ý.

Ưng Bác Không lớn tiếng nói:

- Bất luận người nào ra đấu, yêu cầu của lão phu yêu cầu chỉ có một: Chỉ có thể thắng không cho phép bại! Thắng chính là sinh, bại chính là tử! Nếu bị đánh bại cũng không cần phải trở về nữa, trực tiếp ngay trong sân mà tự vẫn tạ tội đi!

Ba người đồng thanh quát:

- Nếu bị đánh bại, ta cũng không còn mặt mũi mà trở về gặp công tử! Chỉ có thể tự sát tạ tội!

Ba người thần sắc nghiêm túc, đồng thời bước ra.

Theo chân ba người bước ra, chính là một cỗ sát khí sắc bén, tựq như một thanh lợi kiếm thẳng hướng phía đối phương mà vọt lên! Chỉ có ba người xuất chiến nhưng khí thế kia lại giống như là có cả thiên quân vạn mã! Một cỗ sát khí đậm mùi huyết tinh lặng lẽ dâng lên!

- Ba trăm người này, quả thật không tầm thường chút nào!

Thành Ngâm Khiếu ánh mắt vẫn tập trung trên người một đội viên của Tàn Thiên, đột nhiên thở dài một tiếng.

- Không sai! Thế gian… nơi nào lại có một số lượng thiên tài nhiều như thế này?

Khúc Vật Hồi sắc mặt ngưng trọng nói:

-Trừ bỏ hai người đang đứng phía trước, những người khác niên kỉ đều không vượt qua bốn mươi tuổi! Thành huynh, cảnh tượng này… nếu không phải ta tận mắt nhìn thấy, có chết cũng không thể nào tin được!

Thánh Ngâm Khiếu liếc nửa mắt, nói:

- Như thế nào lại không tin? Quân Mạc Tà kia không đầy hai mươi cũng đã đạt đến cảnh giới Thánh Hoàng, không phải càng đáng sợ hơn sao, càng khiến người khác khó lòng tin tưởng! Tin tưởng trong tay hắn hoặc là vị sư tôn thần bí của hắn chắc chắn có một bí quyết nào đó có thể nhanh chóng đề thăng thực lực. Hơn nữa còn không có bất cứ di chứng nào… Phát hiện này, không phải là nhỏ!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 155: Thiên Địa Nhân, Tam Tài Tuyệt Sát Trận.

Ba vị Tôn Giả phía Tam Đại Thánh Địa lần này phái ra đều xuất thân từ Độn Thế Tiên Cung, ba người này liếc mắt nhìn nhau, tiêu sái cười, áo trắng phiêu phiêu, đồng loạt nghênh đón. Mặc dù là đến để chiến đấu nhưng vẻ mặt lại hết sức nhàn hạ, giống hệt như đang đi dạo trong sân, tuy đối diện đối thủ khí thế hung lệ như thế nhưng dường như nửa điểm cũng không để trong lòng.

Một bên gươm tuốt vỏ, nỏ vương dây, một bên phong khinh vân đạm, một bên áo trắng như tuyết, bên còn lại hắc y như mực, đúng là tối sáng tương phản.

Hai bên giống như là đối thủ trời sinh, đối mặt với nhau mà đứng!

- Theo ngươi nghĩ, trận chiến này bên nào có phần thắng cao hơn?

Kiều Ảnh nhíu mày, nói:

- Đây chính là cuộc chiến sinh tử, bại, chẳng khác nào chết a… Thánh Địa chúng ta muốn bồi dưỡng cao thủ cũng không phải là dễ dàng, động một tí liền tiêu phí trăm năm thời gian trở lên. Những người này, hầu hết đều là lực lượng nòng cốt của Đoạt Thiên chi chiến, nhưng tại đây phát sinh một cuộc chiến vô nghĩa cũng chính bởi vì quyết định sai lầm của Mạc Vô Đạo… làm cho ta thật sự đau lòng!

- Quyết sách của Thánh Địa, tuy rằng chúng ta địa vị cao cao tại thượng nhưng cũng không có quyền hỏi đến. Các quyết sách của cung

chủ các đời trước đều như vậy, có trách cũng chỉ trách vận khí của Mạc Vô Đạo quá xấu, gặp phải một tiểu quái vậy khó xơi như thế này thôi.

Khúc Vật Hồi thản nhiên nói:

- Bất quá trận chiến này cũng có thể yên tâm!

Thành Ngâm Khiếu gật đầu đồng ý, nói:

- Ba người đối phương mặc dù chiến ý rất cao, cộng thêm một thân dũng mãnh đằng đằng sát khí, loại sát khí này, nếu gặp địch nhân bình thường chỉ sợ vừa gặp toàn thân liền cứng đờ, khoanh tay chịu thua. Nhưng cái này bọn hắn cũng không thể tùy tâm sở dụng mà khống chế, khi gặp tình huống cần thu liễm đi cũng không thể tự thân làm được. Một khi chiến đấu với cao thủ, loại sát khí này của bọn họ, hiển nhiên sẽ làm bại lộ vị trí của bọn hắn.

Hắn vui mừng cười cười, tiếp tục nói:

- … Phải biết rằng, bình thường trong chiến đấu, có rất nhiều tình huống bởi vì quyết đấu trong cường đột cao và tốc độ di động của đối phương quá nhanh, mắt thường căn bản không thể nào thấy được rõ ràng. Chỉ có thể dựa vào cảm giác để cảm ứng khí thế phát ra từ đối thủ. Khí thế của đối phương phát ra kinh người, nhưng cũng trực tiếp làm bại lộ nhược điểm trí mạng của bọn hắn. Trái lại ba người bên ta lại vô cùng ung dung, nên không thể nào xuất hiện tình huống đấy. Trận chiến này, chưa bắt đầu nhưng kết cục cũng đã định! Không cần phải suy nghĩ nhiều.

Lúc này, trong sân ba người của Tam Đại Thánh Địa đứng song song với nhau, khí thế trên người lay động, chắc hẳn đã chuẩn bị xuất thủ.

- Xem ra ba người bọn họ đã nhìn ra được nhược điểm của đối phương, tin chắc rằng ngay từ đầu liền muốn đánh nhanh thắng nhanh, hoàn toàn phá vỡ nhịp bước của đối thủ. Đây chính là phương pháp ứng đối chính xác nhất.

Khúc Vật Hồi vừa ý gật đầu:

- Trận chiến này, thương tổn bên ta chắc chắn sẽ không quá nghiêm trọng, còn ba người đối phương, hiện tại ta đã có thể tuyên bố kết cục phải chết không thể bàn cãi!

Thành Ngâm Khiếu gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Vẻ mặt ba người, đồng thời có chút thoải mái. Tuy rằng đây chỉ là trận chiến đầu tiên, nhưng bắt đầu tốt luôn luôn là dấu hiệu tốt, tất nhiên sĩ khí sẽ đại tăng!

Đúng lúc này, ba vị đội viên của Tàn Thiên Phệ Hồn đột ngột thay đổi trận thế, người ở giữa bước về phía trước hai bước, người bên trái lui ra sau hai bước, mà người bên phải lại bước xéo sang một bước!

Cứ đơn giản tiền lùi mấy bước như thế, ba người liền hình thành một trận thế cổ quái hình tam giác!

Nhưng thế trận này, cũng không phải là hình một tram giác mũi nhọn bình thường, mà ở trong đó lại mơ hồ tồn tại một ít sinh khí. Người đứng đầu ưỡn ngực, thân hình vạm vỡ, dáng đứng thẳng đỉnh thiên lập địa! Người đứng sau lưng người này thân hình lại hơi hơi cúi xuống, giống như tư thế của một con tiểu báo đang chuẩn bị săn con mồi. Mà người bên phải chân cũng bất binh bất bát, nghiêng người mà chống đỡ, sát khi quanh thân lại vô hình trung nhạt đi rất nhiều.

Đây quả là một thế trận dị thường kỳ lạ!

Chiến trận như thế, trên thế giới này chưa từng xuất hiện qua!

- Thế trận này rất quái lạ, thật sự rất là cổ quái…

Thành Ngâm Khiếu nhíu mày, nhưng cũng lập tức nói:

- Bất quá, đối với cục diện chiến đấu hiện tại cũng chưa thể tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

Kiều Ảnh cùng Khúc Vật Hồi hai người đồng thời gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

Trong chiến đấu, quan trọng nhất vẫn là thực lực của cường giả trong chiến cuộc, quân trận căn bản cũng không có tác dụng gì. Tất cả đều căn cứ vào tu vi bản thân của hai bên, bất luận là trận thế xảo diệu như thế nào, trong tình huống này, thế trận lập ra với một cường giả mà lại chỉ hình thành trong chốc lát, cuối cùng sẽ chỉ là một trò cười thôi.

Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên khẽ cười, đưa mắt khinh thường nhìn về phía ba vị thủ hộ đang phân tích tình hình chiến trận, cười hắc hắc nói:

- Bộ ba ngu ngốc!

Mai Tuyết Yên cười một tiếng, như hoa mai nở rộ…

Thế sự không có chuyện gì tuyệt đối, từ trước đến nay chưa có trận thế nào đủ sức ảnh hưởng đến cục diện trận đấu, trước mắt không có không có nghĩa là tương lai cũng không có!

Mấy vị thủ hộ này còn không biết, chiến trận hình tam giác cực kỳ quỷ dị này chính là Quân Mạc Tà lấy ra từ bên trong Hồng Quân Tháp có tên gọi ‘Thiên địa nhân tam tài tuyệt sát trận’!

Một khi trận chiến này được triển khai, trận pháp này ngoài việc bảo vệ ba người một cách hoàn mỹ còn đề thăng thực lực họ lên rất nhiều, ngoài ra mọi người lại tuy ba mà một, tâm ý tương thông, thực lực một người cũng giống như thực lực của ba người hợp lại! Nói cách khác, ba người này thực lực chồng lên nhau, sau đó đồng thời ra tay, uy lực lúc này chẳng khác gì đã tăng lên chín lần so với ban đầu!

Thế trận như này há phải loại tầm thường?

- Mời!

- Mời!

Hai tiếng khiêu chiến âm trầm vang lên, sáu người đột nhiên xoay nhanh như gió làm thành một đoàn!

Chiến cuộc ngay từ lúc bắt đầu đã rơi vào trạng thái giằng co. Cuộc chiến sinh tử, mọi người ra tay chính là tuyệt sát, bất cứ ai cũng quyết không hạ thủ lưu tình!

Bóng trắng bay tán loạn, ba vị Tôn Giả của Thánh Địa đồng loạt ra tay, mỗi người cũng đã xuất ra ít nhất cũng hơn mười chiêu, sau đó người liền nhào lên, lập tức triển ngay cận chiến càng thêm hung hiểm!

Còn phía ba đạo hắc y thân ảnh lại không có hành động tiếp chiến nào mà lại đột nhiên liên tục thay đổi phương vị khiến người khác hoa cả mắt, nhìn giống như quạt gió đang xoay tròn, tuy rằng ba người đều di chuyển nhưng điểm dừng chân thủy chung không thay đổi, vẫn những điểm đó bất quả chỉ là thay đổi người mà thôi.

Âm thanh thình thịch vang lên không ngớt, giữa sân đột nhiên bụi bay mù mịt!

Cửu U Thập Tứ Thiếu ánh mắt chợt lóe, đột nhiên lầu bầu nói:

- Trận pháp này… Thực cổ quái… Quả thật có điểm thú vị…

Lại thấy trong sân, ba gã đại hán áo đen xoay tròn không ngừng, nhưng bất luận là biến ảo như thế nào, điểm dừng chân của ba người vẫn thủy chung không thay đổi, vẫn là ba phương vị ba người đứng ban đầu, còn công kích từ tam đại Tôn Giả của Thánh Địa, thường bị một người mạnh mẽ đánh trở về, còn hai người khác liền thừa dịp này điên cuồng đánh vào một vị khác!

Ba vị đại hán áo đen trong lúc chuyển động cũng giống như đã bố trí lên người lẫn nhau một đạo cự võng vô hình chu đáo, chính một đạo cự võng vô hình này đã đem công lực ba người dung hợp hoàn hảo, rồi lại tiếp tục hoàn hảo phân phối ra ngoài, phân phối lên thân thể ba người trong chiến trận, uy lực càng lúc càng lớn…

Chiến cuộc từ đầu cho đến giờ bất quá cũng chỉ trong nháy mắt, vậy mà có thể chủ động chuyển thành cục diện cân bằng với các Tôn Giả của Thánh Địa, tiếp sau đó lại còn có thể làm cho họ dần dần rơi vào thế hạ phong!

Tình thế, càng ngày càng trở nên ác liệt!

- Không ổn!

Thành Ngâm Khiếu ánh mắt ngưng trọng, buột miệng nói:

- Đây là chuyện gì? Trận chiến này, tại sao lại trở thành bộ dạng như thế? Chẳng lẽ trận thế cổ quái của ba người kia, thật sự có một huyền cơ to lớn sao?

- Việc lạ năm nào cũng có, nhưng năm nay lại đặc biệt nhiều, một trận chiến vốn nắm chắc phần thắng lại có thể trở thành bộ dạng như vậy? Quả nhiên không hổ danh là nơi cường thế nhất Huyền Huyền đại lục a, quả nhiên là không thể so sánh với người bình thường a!

Thanh âm âm trầm vang lên còn mang theo ngữ khí cố tình đùa cợt. Thành Ngâm Khiếu theo nơi phát ra tiếng quay đầu lại nhìn, mà thật ra căn bản không cần phải nhìn, ở nơi này mà thanh âm có thể nói ra với ngữ khí này, lời nói đùa cợt trắng trợn như vậy, ngoại trừ Cửu U Thập Tứ Thiếu ra, còn có ai khác?

Đưa mắt nhìn tới, quả nhiên nhìn thấy Cửu U Thập Tứ Thiếu vô thanh vô tức đi đến cách chỗ mình đứng khoảng ba trượng, đang đưa mắt chăm chú xem trận chiến đấu kịch liệt trong sân.

Khoảng cách như thế, đối với cường giả đã ngoài Thánh Hoàng mà nói, căn bản là không có gì đáng nói, nếu cả ba người Thành Ngâm Khiếu đồng loạt đánh lén hạ độc thủ, cho dù là Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng khó tránh được, nhưng người này lại còn cố tình đến đây, phần này khí độ, có thể hình dung là kẻ tài cao gan càng lớn!

Quân Mạc Tà trong lòng kêu gào: Con bà nó, cái gì là kẻ tài cao gan cũng lớn, căn bản đây là một người điên hung hăng càng quấy đến cực điểm, hoàn toàn không đem ba vị cường giả này đặt ở trong mắt, thậm chí còn chờ bọn hắn ra tay trước, bổn công tử trước mắt không có thực lực như hắn, nếu có thực lực kia, bổn công tử còn có thể hung hăng càn quấy hơn nữa… Đúng, kẻ tài càng cao, gan cũng càng lớn!

Thành Ngâm Khiếu lại giống như hoàn toàn không để ý đến lời nói châm biếm của Cửu U Thập Tứ Thiếu, vẫn chăm chú nhìn vào giữa sân, nhíu mày nói:

- Bất luận là thực lực cá nhân, sức chiến đấu tổng thể, hay là sự phối hợp lẫn nhau, ba vị Tôn Giả của phía Thánh Địa xuất ra đều biểu hiện hết sức hoàn hảo, vượt xa đối phương, cho dù là tự mình ra tay, xét về thực lực cá nhân cũng có thể chiến thắng bọn hắn! Không lẽ… phối hợp nhịp nhàng ăn ý như thế, cũng vẫn bị đối phương lấn áp? Chuyện này, làm sao có thể giải thích! Nghĩ thế nào cũng không thông a!

- Thiên Thánh Cung càng ngày càng tệ, quả nhiên là rất là thương cảm. Người thủ hộ thực lực được xưng là hơn xa bậc Thánh Hoàng nhưng lại không tinh mắt, quả thật hết sức đáng buồn đáng tiếc. Xem ra Thiên Thánh Cung đã xuống dốc rồi, đã sắp hết rồi!

Cửu U Thập Tứ Thiếu khoanh hai tay lại, vẫn nói bằng âm thanh chế nhạo.

- Lão phu cho đến bây giờ cũng chỉ nhìn ra, chỗ đứng của ba người kia, tựa hồ có điểm gì đó rất là cổ quái, ngoài ra thực không nhìn ra thêm điều gì; Thập Tứ huynh pháp nhãn hơn người, thỉnh huynh vui lòng chỉ giáo.

Khúc Vật Hồi cũng không có điểm nào tức giận, ngược lại còn khiêm tốn thỉnh giáo.

Rất mực khiêm tốn, cũng là tác phong của một đời cao nhân.

- Ba người của Thánh Địa kia, kết cục đã xác định rồi, tất nhiên là chết không thể nghi ngờ!

Cửu U Thập Tứ Thiếu trong mắt hắc quang chợt lóe, thản nhiên nói:

- Bổn công tử nói các ngươi tầm nhìn không đủ, chẳng lẽ là nói sai, các ngươi cũng chỉ nhìn ra được có điểm cố quái, lại hoàn toàn không phát hiện ra cổ quái ở chỗ nào…

- Các ngươi chỉ cần cẩn thận quan sát một lúc, mỗi lần ba vị hắc y nhân kia phóng ra, có thể nói là thay đổi, đây cũng chính là làm cho ngươi xem không nhìn ra được nhân tố quan trọng nhất. Bọn hắn xoay chuyển chiến trận quả thật biến ảo vô cùng, nhưng thực lực của bọn hắn cho dù có hơn ta nhưng thân pháp và ngay cả kỳ huyễn cũng khó tránh khỏi được pháp nhãn của ta, chỉ cần đủ thời gian, vẫn có thể tìm ra được dấu vết, bổn công tử cũng nhờ thế mà phát hiện ra được chổ ảo diệu của chiến trận này…

- Ảo diệu chỗ nào?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 156: Cạm Bẫy Tuyệt Sát!

- … Bất luận là ba người bên phía Tam Đại Thánh Địa có sử dụng phương thức công kích mãnh liệt như thế nào, thủy chung vẫn chỉ có thể tạo nên một chút tổn thương bên ngoài mà thôi, còn ba người đó lúc này, một người công kích cũng có thể ngang bằng với lực công kích của ba người hợp lại, còn phương hướng phòng thủ lại là vị trí tam giác! Vị trí này, trong chiến đấu bình thường vốn là một vị trí tấn thuận lợi, nhưng trong trường hợp này, lại là phòng thủ.

Ba người tập trung quan sát, bọn hắn đều là những vị võ học đại thành, Cửu U Thập Tứ Thiếu đã chỉ ra rất nhiều điểm mấu chốt, trong chốc tất cả liền hiểu rõ biến hóa của chiến trận, lập tức tỉnh ngộ.

Cửu U Thập Tứ Thiếu trầm giọng nói:

- Thoạt nhìn trận pháp của ba người đối phương, mỗi một lần chỉ có một người ngăn cản tấn công, tuy rằng phải hao tổn rất nhiều, nhưng theo biến ảo của trận pháp, lần ngăn cản tiếp theo đã thay đổi thành tên còn lại, vì thế mà có thời gian nghỉ, thay nhau ngăn cản, mỗi người đều có hai lần cơ hội khôi phục, ung dung hồi khí, tuy rằng không thể nào hoàn toàn không chút tiêu hao gì, nhưng mức độ cũng cực kỳ nhỏ bé!

- Không sai, đúng là như thế!

Thành Ngâm Khiếu biến sắc nói:

- Ba người bọn họ không có chút hao tổn khí lực, nhưng ba người phía Thánh Địa lại liên tục tiêu hao…

Cửu U Thập Tứ Thiếu có chút cố ý nói:

- Không chỉ thế! Tại thời điểm tiến công, lại là hai người đồng thời xuất thủ! Hơn nữa mục tiêu chỉ có một người. Nói cách khác, bọn hắn một lần tiến công, chẳng khác gì là hai đánh một!

- Đối mặt với thế trận kỳ dị này, phía ba người của Thánh Địa, hai người tấn công nhưng tác dụng chỉ là một người, ít nhất sẽ có một người vô tình lâm vào tình huống nhàn rỗi, có thể chân chính triển khai tấn công, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có được một người mà thôi! Còn đối với đợt phản kích vừa rồi, ba người đồng loạt xuất thủ, hợp tác công kích cùng một mục tiêu! Cho dù thực lực của bọn họ hợp lại không bằng ba người của Thánh Địa, nhưng bọn hắn lại chiếm thế chủ động, mà bây giờ lại dần dần hình thành ưu thế. Ưu thế càng dồn, thì sẽ trở thành thắng thế! Đợi đến lúc thắng thế được hình thành hoàn chỉnh, thì không thể nào xoay chuyển cục diện được nữa, chỉ có thể nghểnh cổ chờ chết mà thôi!

Hắn nói đến đây, sắc mặt ba người Thành Ngâm Khiếu, Khúc Vật Hồi, Kiều Ảnh đồng thời biến đổi!

- Khoan hãy kinh ngạc, điều phải thật sự kinh ngạc còn nằm ở phía sau, ta nghĩ thế trận này chỉ sợ còn có chổ ảo diệu khác nữa, cũng giống như có công lực chồng xu thế, tuy rằng trước mắt chưa biết hiệu quả cụ thể thế nào…

Cửu U Thập Tứ Thiếu hai mắt sắc bén, tập trung vào tình hình chiến cuộc, như đang có suy nghĩ gì.

- Theo Thập Tứ huynh, trận chiến này xác định là thua sao? Không có cách nào xoay chuyển cục diện sao?

Kiều Ảnh lo lắng hỏi.

- Không sai! Cầu thắng nhất định là vô vọng, dựa vào tình huống hiện tại mà suy đoán, chỉ có một cách, nhưng cũng chỉ có thể thủ hòa mà thôi!

Cửu U Thập Tứ Thiếu hai mắt chợt lóe hắc quang, cười một tiếng quái dị.

- Biện pháp gì?

Khúc Vật Hồi suy nghĩ nửa ngày, vẫn không nghĩ ra biện pháp gì có thể nghịch chuyển, vừa nghe thế không tránh khỏi tò mò hỏi.

- Lập tức tự bạo, cùng địch nhân đồng quy vu tận! Như vậy liền lập tức tạo thành cục diện ngang tay! Đối phương tuy rằng chiếm ưu thế lớn lao, nhưng chắc chắn không thể nào chịu nổi uy lực của ba vị đại Tôn Giả tự bảo, liều một cái chắc hẳn có cơ hội cùng nhau đồng quy vu tận!

Cửu U Thập Tứ Thiếu giọng nói âm trầm, lộ ra một tia tàn nhẫn, châm chọc nói:

- Đáng tiếc, hiện tại ba vị Tôn Giả của Thánh Địa kia chỉ mới bị vây vào thế yếu, còn chưa đến tuyệt cảnh, cho nên tin chắc rằng bọn hắn không thể nào chịu bỏ đi tính mạng, vẫn còn hi vọng vào một chút may mắn. Nhưng nếu đợi đến khi đối phương tạo thành thắng thế, bọn hắn ngay cả muốn tự bạo, liều mạng đồng quy vu tận cũng không có cơ hội!

Khúc Vật Hồi ba người đồng thời im lặng không nói gì, bọn hắn đều là tuyệt thế cường giả đương thời, đạo lý nào làm sao có thể không rõ, phàm là ai nếu còn thấy được một tuyến sinh cơ, làm sao lại chịu ngọc đá cùng tan. Dục vọng bản thân không thể nào xem nhẹ được!

- Ngoài ra, bọn hắn còn phạm thêm một sai lầm nữa.

Cửu U Thập Tứ Thiếu cười lạnh nói:

- Trận chiến này, ngay từ đầu ba vị hắc y nhân kia không dùng đến binh khí, giống như là chỉ lấy quyền cước mà quyết chiến, vậy mà ba vị đại ngốc của Thánh Địa các ngươi cũng có thể không sử dụng binh khí theo họ… Nếu như bọn hắn vận dụng binh khí tiến công, tuy rằng chưa chắc có thể thay đổi chiến cuộc, nhưng kết quả cũng sẽ…

Cửu U Thập Tứ Thiếu cười lạnh liên tục:

- Bổn công tử xem hết sức buồn bực, trận chiến này rõ ràng lúc khai chiến đã nói rõ là song phương đấu sinh tử chiến, không chết không ngừng, hai bên chỉ có thể có một bên giữ được mạng sống của mình, hiển nhiên là có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn nào, cho dù có tồi tệ đến mức nào cũng được! Đừng nói sử dụng binh khí, có là ám khí hay độc dược cũng được cho phép, thế mà bọn hắn trường kiếm lại giắt bên hông, là trang sức à? Thật là ngu không ai bằng!

Cửu U Thập Tứ Thiếu vừa nói đến đây, đột nhiên giữa sân vang lên tiếng "Ầm ầm", tình thế trong nháy mắt liền thay đổi! Một ánh đao sáng như tuyết phóng lên cao ngất, bầu không khí rung động đến cực điểm, một tiếng rống to rung động mặt đất chợt vang lên:

- Giết!

Thật không ngoài dự liệu của Cửu U Thập Tứ Thiếu, quả nhiên có người vận dụng binh khí. Mà người này cũng chính là một trong ba vị đội viên của "Tàn Thiên Phệ Hồn". Dao sắc vung lên, bất thình lình trong nháy mắt hoàn toàn phá hủy phòng tuyến cuối cùng của ba vị Tôn Giả bên phía Thánh Địa!

Ba người này, kể từ khi xuất thủ, liền ngay lập tức nhân đao hợp nhất, đao xuất tùy người, đại chiêu cuối cùng uy lực ngút trời, còn có thể phát ra uy thế bực này. Sử dụng chiêu này vẫn là theo chiến thuật lấy mạng đổi mạng lưỡng bại câu thương!

Chiêu thức liều mạng đến độ này cũng giống như "Đánh bị thương ba nghìn địch thủ, tự làm tổn thương tám trăm phía mình", mức độ cũng chỉ xếp sau mỗi phương thức tự bạo thôi!

Khí thế oanh liệt như vậy, chỉ trong một thoát đã quét hết cả sân, làm cho mọi người ở đây trong chốc lát đều có chút đông cứng lại!

Một lúc sau, người bên phía Tam Đại Thánh Địa nhao nhao mắng chửi!

- Đê tiện!

- Vô sỉ!

- Hết sức vô sỉ!

Ở đây có rất nhiều cao thủ Thánh Địa phẫn nộ đến mức hai mắt đỏ bừng, cả người run rẩy. Tức giận chỉ tay mắng chửi, có thể nói là giận đến mức sùi bọt mép!

Chỉ riêng có ba người Kiều Ảnh tương đối im lặng, Cửu U Thập Tứ Thiếu cười rộ lên:

- Chính mình vẫn giữ khư khư cái tác phong thối nát, đối phương sử dụng chiến thuật chính xác nhất để giành thắng lợi thì lại chửi người ta vô sỉ… Tam Đại Thánh Địa quả nhiên là danh môn chính phái! Tác phong hết sức tốt đẹp, không thể không phục a!

Bên phía Quân Mạc Tà mặc dù nghe được đối phương tức giận chửi đổng lên như những mụ đàn bà chanh chua không những không buồn không giận ngược lại còn cười đến mức cả người run run, quay đầu nhìn Mai Tuyết Yên nói:

- Đấu với bọn người Thánh Địa ngốc nghếch này, thật đúng là hết sức hứng thú! Có lợi thì cao hứng phấn chấn, thiệt thòi liền mở miệng mắng người, nhưng lại mắng cái kiểu đấy, đúng là ngu ngốc mà… Tuyết Yên a, nàng trước kia tại sao lại phải chịu thiệt thòi với cái bọn đấy? Ta thật là khó hiểu a….

Mai Tuyết Yên đỏ mặt, lườm hắn một cái, nói:

- Bọn người Thánh Địa tuy rằng có vô sỉ một chút, nhưng trình độ vô sỉ này mà muốn so với chàng… cũng không thể nào cùng cấp bậc! Chàng xem bọn người “Tàn Thiên Phệ Hồn”, lúc đầu vốn là một nam nhi

thiết huyết thẳng thắn, là một mãnh sĩ trên sa trường, vậy mà sau khi qua tay chàng dạy dỗ, lại trở thành một đám âm hiểm chỉ giỏi đánh lén người khác, có khác gì bọn thổ phỉ hay không….

- Lời này của nàng sai rồi, đây là quyết chiến sinh tử, không chết không ngừng! Tự nhiên là phải dùng hết bất cứ thủ đoạn nào! Bọn hắn muốn chơi phong độ, chúng ta phải dựa vào đấy biến bọn chúng thành một đám ngớ ngẩn… Cái mạng quan trọng hơn hay phong độ quan trọng hơn? Thật là làm bổn công tử không biết nói gì nữa. Hành động này không cần đến ta dạy dỗ, không tin nàng cứ hỏi bất kì một thành viên nào trong "Tàn Thiên Phệ Hồn", trên chiến trận, quan trọng nhất là chiến thắng, để làm được thì việc gì quan trọng hơn, đơn giản như thế có ai mà không rõ, còn cần ta phải dạy dỗ sao?

Quân Mạc Tà khinh thường nói.

Tình thế giữa sân lúc này có thể nói đã triệt để biến hóa một bước lớn, ba vị Tôn Giả của Thánh Địa đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong!

Lâm vào tình huống đối phương điên cuồng công kích như thế này, cái gì ăn ý, cái gì thế trận, hết thảy đều không còn chút gì nữa, bọn hắn lúc này chỉ là bối rối đỡ, tránh né, ngay cả cơ hội lấy binh khí sử dụng cũng không có!

Hoàn toàn đúng như những lời Cửu U Thập Tứ Thiếu nói, hiện tại, tất cả đều đã muộn!

Thắng bại sớm đã rõ ràng! Kết cục đã định!

Ba tiếng rống giận dữ vang lên, ba hắc y thân ảnh mang theo ánh đao sắc bén sáng như tuyết tung người nhảy lên, nhằm vào ba thân ảnh màu trắng đang thất tha thất thểu lui về phía sau, đi đứng không xong, giống như người say rượu, trên người đầy vết thương, toàn thân đầy máu…

Đao mang chợt lóe, ba người lần thứ hai hạ xuống. Mà nhân sơ hở này, ba vị Tôn Giả của Tam Đại Thánh Địa có cơ hội rút trường kiếm của

mình ra, ba người không hẹn mà cùng một động tác, ba tiếng vang lên, trường kiếm ra khỏi vỏ, nằm trong tay, tinh thần không khỏi rung lên!

Các cao thủ Thánh Địa trong doanh phía sau đồng loạt thờ dài nhẹ nhõm! Cuối cùng cũng có được một tia hi vọng, hiện tại đã rút được kiếm ra, dù sao so với tay không đấu kiếm cũng hơn được nhiều lắm!

Cửu U Thập Tứ Thiếu buồn bực nhíu mày, hồ nghi nhìn sang Quân Mạc Tà ở bên kia. Hắn thật sự không rõ, đã ở trong tình huống chiếm thế thượng phong như vầy, tại sao lại còn trêu chọc như vậy? Tại sao lại cho đối phương cơ hội rút ra trường kiếm? Cái này không phải là tự tìm phiền toái sao?

Bên phía đối diện, trên mặt Mai Tuyết Yên lại lộ ra một vẻ mặt thương hại tự đáy lòng, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Quân Mạc Tà hắc hắc cười xấu xa, thấp giọng nói:

- Vở kịch hay, rốt cục cũng bắt đầu! Ha ha…

Ở phía sau hắn, hơn ba trăm vị đại hán áo đen, trong mắt mỗi người đều bắn ra quang mang nhiệt huyết dị thường.

Nói thì chậm, nhưng mọi thứ diễn ra lại rất nhanh!

Ba thân ảnh áo đen từ trên không trung lướt xuống, trong tay cầm thanh đại đao uy thế kinh thiên động đía, khiến người ta thấy liền cảm thấy sợ hãi, hoàn toàn khóa chặt toàn bộ đường né tránh của ba vị Tôn Giả của Thánh Địa, gần như không nói đạo lý, chỉ cần chém thẳng xuống!

Ba người Thánh Địa không hẹn mà lại đồng thời đưa kiếm nghênh đón, dùng hết sức lực còn lại mà chống đỡ! Trong lòng âm thầm nãy sinh ý nghĩ độc ác, chỉ cần chắn được một đao này, liền lập tức xuống tay giết chết ba vị đại hán áo đen!

Bởi vì ba vị này từ trên nhảy xuống, trông uy thế, khí thế to như vậy nhưng bản thân cũng tự để lộ ra sơ hở, chỉ cần một kích này không thể đánh chết địch nhân, nhuệ khí sẽ lập tức sụp đổ, tất nhiên sẽ khiến chính bọn hắn lâm vào kết quả phải chết!

Chẳng lẽ bọn hắn thật sự nắm chắc phần thắng? Ba vị thủ hộ từ trên nhìn xuống không chớp mắt, trong lòng đều dâng lên một nỗi lo lắng.

Sát…

Ngay khi thanh âm của các thanh binh khí vang lên, Khúc Vật Hồi hỗn hển dậm chân:

- Không xong rồi! Bọn hắn sử dụng là thần binh! Binh khí của cả ba người bọn hắn đều là thần binh! Hắn con bà nó thật là hèn hạ!

Binh khí ba người đối phương cầm, không ngờ lại là ba thanh thần binh lợi khí, chém sắt như chém bùn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 157: Đánh Cuộc Bên Ngoài Chiến Trường!

Nguyên lai, đây thuần túy là một cạm bẫy lớn. Cho ngươi hi vọng, cho ngươi một chút thở phào nhưng rồi trong nháy mắt lại đẩy ngươi từ trên núi xuống thẳng mười tám tầng Địa Ngục, không chừa một đường sống nào!

Dưới ánh mắt khó tin của hàng ngàn người, đao và kiếm giao cứ như bông tuyết gặp lửa mạnh, trường kiếm của Thánh Địa tam Đại Tôn Giả thậm chí không ngăn lại được một phần trăm giây, theo một âm thanh vang lên liền gãy nát!

Đại đao chém vào trên trường kiếm vang lên một tiếng cứ như chém vào một mảnh gỗ, hầu như không gián đoạn chút nào chém thẳng xuống!

Huyết quang văng lên!

Giữa tiếng kêu gào thê lương, ba gã đại hán liền giơ tay chém xuống, trong nháy mắt chém ra ba đao!

Đao thứ nhất: Chém gãy trường kiếm, lại còn chém trực tiếp vào bả vai của Thánh Địa Tôn Giả, gần như sâu vào tận thắt lưng. Sau đó đao thứ hai vung lên, nhắm thẳng vào bả vai bên kia, vừa bổ xuống liền mang thêm một nửa người bên kia kèm theo cánh tay văng ra xa mấy trượng!

Đao thứ ba chém xuống, đầu mình mỗi thứ một nơi! Ba cái đầu văng lên quay tròn giữa không trung!

Kiều Ảnh lập tức nhắm hai mắt lại!

Người trongTthánh Địa, một đám đều trợn mắt, há hốc mồm ngây ngốc nhìn ba cái đầu còn quay cuồng giữa không trung, mất đi khả năng suy nghĩ!

Vừa rồi rõ ràng là nhìn thấy ba người bên ta tìm được sơ hở, kiếm đã nắm sẵn nơi tay, chuẩn bị ra tay. Đối phương lại đang lo trêu chọc, sơ hở lộ ra rất nhiều, mắt thấy chiến thắng đã gần đến thế mà trong nháy mắt không hiểu tại sạo lại binh hủy nhân vong, tất cả đều mất hết? Sao có thể thế được? Chuyện gì đã xảy ra?

Giữa sân, ba đại hán uy vũ thuộc Tàn Thiên Phệ Hồn đều đang cầm đao đứng đấy, thân đầy máu tươi, trên mặt đất nằm lăn lóc ba cỗ thi thể không trọn vẹn!

Một tiếng “thương” đồng thời vang lên, ba thanh trường đao đồng thời được tra vào vỏ, ba đại hán ánh mắt lạnh lẽo dị thường nhìn một mảnh cao thủ ở đối diện, đồng thời xoay người đi nhanh về trận doanh!

- Trận chiến đầu tiên!Tà Chi Quân Chủ thắng!

Khúc Vật Hồi cắn răng tuyên bố, lúc này thắng bại đã rõ ràng, cho dù không muốn mở miệng nhưng hắn thân là công chứng viên cũng đành tuyên bố kết quả trận đấu này!

Về phía phe Thánh Địa, mỗi người mắt đỏ bừng, thở gầm ghè, một đám đều cắn răng canh cách, bất quá không ai mở miêng nói gì. Tất cả đều ý thức được một điều: Cuộc chiến hôm nay chính là quyết chiến sinh tử, chỉ phân sống chết, bất kể thắng bại, khôn thì sống, dại thì chết, không chết không thôi. Ở đây thủ đoạn cho dù có đê tiện, vô sỉ đến đâu cũng có thể vận dụng. Thất bại thân vong chỉ có thể tự trách mình không bằng đối phương!

Chết oan uổng ư? Thế thì chỉ có thể trách ngươi không cẩn thận! Trách chính bản thân ngươi không sử dụng tuyệt chiêu trước! Trách

ngươi không đủ đê tiện! Nhưng cho dù có oán trách đến thế nào đi nữa thì cũng không thể oán địch nhân một điểm nào!

Còn chưa đợi bốn vị tuyệt đỉnh thiên hạ nói chuyện thì bên kia năm bạch y nhân đã chậm rãi đi ra!

Năm vị Thánh Giả cấp một!

Khúc dạo đầu của trận thứ hai chính thức bắt đầu!

Năm người này mặt đầy sát khí, tay đè lên chuôi kiếm, chậm rãi bước ra, khí thế toàn thân cứ lên cao dần! Bọn hắn chậm rãi đi tới, nhưng cả chéo áo cũng không nhúc nhích chút nào, cả tay áo đang rủ xuống cũng không hề rung động.

Đội hình này gồm hai người từ Độn Thế Tiên Cung, một người từ Chí Tôn Kim Thành, hai người còn lại từ Mộng Huyễn Huyết hải, hợp lại xuất chiến lần này!

- Quân Mạc Tà, phái người của ngươi ra chiến với bọn ta một trận!

Thánh Giả cầm đầu nhìn thẳng vào mặt Quân Mạc Tà, nặng nề nói.

Năm người này, tin rằng sẽ không phạm lại sai lầm của ba người trước. Còn chưa động thủ thì đã muốn rút kiếm, trận chiến này so với trận trước còn muốn hung hiểm hơn rất nhiều!

Vài vị nhị cấp Thánh Giả thừa lúc này liền nhanh chóng vào sân thu thập thi thể của ba người trước. Nhìn thấy mấy người lúc trước còn ở đó, lúc này đã trở thành mấy cỗ thi thể không trọn vẹn, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ ảm đạm, đồng thời cũng có một cảm giác bi phẫn.

- Quân Mạc Tà! Có giỏi thì phái tiếp người ra chịu chết đi! Chỉ biết dùng âm mưu quỷ kế thì giỏi giang gì? Dùng ám chiêu mà may mắn thắng được một trận đã cho là đại cục đã định rồi sao?

Thấy Quân Mạc Tà vẫn đủng đỉnh đứng nói cười với Mai Tuyết Yên, vị Thánh Giả kia không khỏi giận tím mặt, gầm lên một cách giận dữ.

Quân Mạc Tà có vẻ hơi kinh ngạc một chút quay sang nhìn, mỉm cười, nói:

- Cổ nhân thường nói: 'Ai binh tất thắng' (Quân mà càng đau thương thì càng có khả năng vùng lên để chiến thắng), các vị, các ngươi cứ bi thương thế đi, không khéo trận này có khả năng chiến thắng đó. Ta không vội vàng phái người xuất chiến chẳng khác gì cho các vị thêm thời gian sống thêm trên đời, thế mà các người không thèm cảm kích ta chút nào lại còn…

Ngừng một chút, Quân đại thiếu gia cười lạnh một tiếng mới nói tiếp:

- Thế nào, còn định giả bộ khóc nhè như con nít để dọa ta sao? Con mẹ nó, từ trước đã nói đây là sinh tử quyết chiến cơ mà, người phe các ngươi không có năng lực, chết là đúng rồi, còn muốn gì nữa? Hay là không chấp nhận được? Hả?

Năm người đang đứng đối diện tức giận kịch liệt, ngực phập phồng, gắt gao nhìn hắn, hận không thể nhổ nước bọt vào cái mặt đáng giận kia. Cuối cùng một người giọng căm hận nói:

- Sinh tử quyết chiến, ta cũng hiểu rồi, không cần ngươi nhắc lại! Đồng môn chết trận, lão phu có nghĩa vụ vì hắn báo thù rửa hận, đòi nợ máu!

- Ài, thiếu niên tử đệ giang hồ lão, oan oan tương báo đến khi nào…

Quân Mạc Tà giọng trách trời thương dân, thảm thiết nói:

- Thù oán giang hồ, thật đúng là hại người vô cùng a… Từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu gia đình đang hạnh phúc mỹ mãn, chỉ vì một hồi giết chóc vô nghĩa mà bị hủy hoại trong chốc lát… Năm vị Tôn Giả cùng với những người vừa chết tình nghĩa thâm hậu đến thế, đành

lòng không chia lìa như thế, sao không tự tay rút kiếm tự tử, lại có thể gặp lại họ? Sao còn muốn báo thù làm gì? Sao còn chưa rút kiếm, chẳng lẽ các ngươi không muốn tái kiến mấy đồng môn sao? Đừng do dự nữa, nhanh nhanh rút kiếm, liền có thể lại gặp lại họ, sảng khoái vô cùng!

Lời vừa nói ra, vẻ mặt mỗi người đều quái dị vô cùng; cho dù cả người tu vi sâu xa, tâm tình siêu nhiên như tam đại thủ hộ cũng đều trừng mắt, líu lưỡi nhìn Quân Mạc Tà, không thể tưởng tượng được trên thế gian này lại có người da mặt dày đến thế, vô sỉ như thế…

Lại có thể đứng dưới góc độ trượng nghĩa khuyên người đến báo thù tự sát, thế mà còn có thể nói đàng hoàng đến như vậy. Cứ như thể không tự sát thì đúng là thật xin lỗi trời đất, có lỗi với người nhà mình, với cả chính bản thân mình…

- Ha ha…

Cửu U Thập Tứ Thiếu cất tiếng cười to, khen:

- Tiểu tử này quá vô sỉ, đúng như phong phạm của Tam Đại Thánh Địa! Đúng là trò giỏi hơn thầy! Dùng thủ đoạn như thế đối phó Tam Đại Thánh Địa, thật đúng là làm cho bổn công tử thoải mái vô cùng! Thật là con mẹ nó thống khoái!

Thành Ngâm Khiếu cũng làm vào tình thế dở khóc dở cười…

Này này, ngươi thổi phồng Quân Mạc Tà thì kệ ngươi, còn lôi Tam Đại Thánh Địa vào làm chi? Thánh Địa tuy cũng có thời điểm làm một số chuyện xấu xa, nhưng chung quy lại thì làm việc vẫn tương đối quang minh chính đại, đâu có vô sỉ hạ lưu như thế chứ?

Năm vị Thánh Giả ở phía đối diện người run lên, cơ hồ muốn nổi điên. Quân đại thiếu gia lại tiếp tục dạy bảo:

- Hơn nữa, đây đâu có phải là nơi để báo thù, nơi đây chính là nơi để song phương đổ đấu, sinh tử chiến trường! Các ngươi đi ra chính là đại

biểu việc một tràng quyết chiến khác sắp diễn ra, một bên vào… Báo thù ư? Đầu ngươi không có não à? Vốn đang định cho các ngươi sống lâu thêm một chút, giờ thì không cần nữa, làm người tốt cũng thật khó à. Đợi trận tiếp theo hẳn sẽ có người khác đến báo thù cho các ngươi nữa đấy! Các ngươi không cần lo đường xuống suối vàng buồn bã một mình rồi!

- Quân công tử, cho dù miệng lưỡi có lợi hại hơn nữa thì cũng không phải là điểm mấu chốt phân thắng bại.

Hải Vô Nhai trầm giọng nói, vị Hải Thánh Hoàng này mặt đen lên, hiển nhiên là trong lòng cũng không hề vui chút nào.

- Miệng lưỡi lợi hại đúng là không thể quyết định thắng bại, nhưng đổi trắng thay đen cũng không phải là độc quyền của Tam Đại Thánh Địa!

Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng, lúc này mới trầm giọng nói:

- Địch quân xuất ra năm vị Thánh Giả nhất cấp, bên ta người nào muốn xuất chiến, trảm địch dưới đao đây?

- Ta!

Một trăm bảy mươi vị Thánh Giả nhấp cấp đồng thời tiến lên trước, trong mắt chiến ý bốc lên cuồng nhiệt! Những đội viên của Tàn Thiên Phệ Hồn- này, trong một năm cơ hồ thực lực tăng trưởng như trong mơ, sau đó lại điên cuồng gặt hái sinh mệnh, vô luân là thân thể hay linh hồn thì cũng đã bị Quân Mạc Tà rèn thành một đám cỗ máy giết người!

Chiến đấu đối với bọn họ đã sớm là thú vui không biết mệt, là cảnh đẹp nhân sinh! Nhất là dưới tình huống quyết chiến chính diện, chém giết Thánh Giả… Sự tình như thế này liệu cả đời người gặp được bao lần? Thế nên tất nhiên mỗi người đều anh dũng tranh lên trước!

Quân Mạc Tà cũng không quay đầu lại mà lạnh lung hạ lệnh:

- Tiểu đội số chín của Tàn Thiên, năm người sau cùng bước ra khỏi hàng! Chiến!

- Dạ!

Năm hắc y nhân đồng thời sải bước đi ra, mỗi bước đều như dẫm lên sinh tử, bước từng bước như phát ra từng âm thanh tử vong chấn động! Mười con mắt không hề biểu cảm nhìn vào năm vị Thánh Giả đối diện, cứ như là đang nhìn vào năm người chết!

Tay năm người đều đã đặt lên chuôi đao ở bên hông, giống như đối phương, đều đã chuẩn bị tùy thời xuất đao.

- Trận chiến này sẽ như thế nào?

Kiều Ảnh hỏi.

Chiến cuộc chưa bắt đầu nhưng không khí sát phạt đã lăn khắp toàn trường, dự đoán sẽ là một trận chiến tàn khốc!

- Theo tình huống trước mắt thì vẫn chưa nhận định được. Có điều so thực lực đôi bên, cơ hồ là giống nhau. Bên ta vẫn chiếm ưu thế lớn, hơn nữa trận chiến này sẽ không có ai khinh địch nữa… Theo lý mà nói thì khả năng thắng khá cao, nhưng không biết thế nào, lão phu vẫn cảm thấy khó xác định!

Thành Ngâm Khiếu cau mày nói.

- Làm gì có chuyện không thể xác định nữa! Ta vừa rồi luôn chú ý đến ba người vừa trở về kia. Ba người kia hoàn toàn dựa vào trận thế quỷ dị cùng với bội đao không gì không phá được, thế nên mới chiến thắng trận đầu … Hiện tại, binh khí của ba người kia vẫn đang ở bên hông chúng, cũng chưa rút ra mà chiến đấu…

Khúc Vật Hồi thoải mái cười nói:

- Bảo đao thần binh chém sắt như bùn như thế, có được một một thanh cũng đã là trân vật thiên hạ khó tìm, hôm nay đồng thời xuất hiện ba thanh cũng đã là cực hạn; lão Thành, chả lẽ ngươi cho là cả ba trăm đại hán áo đen đều có một thanh bảo đao thần kiếm chém sắt như bùn thế ư? Đây đúng là chuyện buồn cười nhất lão phu nghe được suốt ngàn năm này…

Cửu U Thập Tứ Thiếu mắt liếc thấy hắn, cười nghẹ nói:

- Nga? Khúc Vật Hồi, ngươi cho rằng trận chiến này Thánh Địa các ngươi sẽ dễ dàng chiến thắng sao? Nếu quả thật là chắc chắc như thế, chúng ta đánh cuộc một lần xem sao?

- Đánh cuộc? Cuộc cái gì?

Khúc Vật Hồi nheo mắt lại, cảnh giác nhìn Cửu U Thập Tứ Thiếu.

- Rất đơn giản, ta cá là bên hắc y nhân sẽ thắng, bản thân ngươi lại bảo là bên Thánh Địa các ngươi thắng.

Cửu U Thập Tứ Thiếu hừ một tiếng, nói:

- Nếu ai thua thì đứng ngay đây, không được nhúc nhích, không được dùng huyền lực, không được dùng tinh thần lực, hoàn toàn chỉ dùng lực lượng thân thể, đào cho đối phương một ngàn con giun! Thế nào?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 158: Ngũ Hành Trận Hiển Uy!

- Đào giun? Làm thế thì có ích lợi gì, coi như đối với ngươi có chút tác dụng cổ quái gì đi chăng nữa nhưng đối với ta một chút hữu dụng cũng không.

Khúc Vật Hồi cảnh giác nói. Con người này đang suy tính cái gì đây? Tại sao lại đòi phải đặt cược cái thứ cổ quái này?!

- Đối với ta con giun đấy cũng không có nửa điểm hữu dụng! Cái này chỉ đơn thuần là vật đặt cược mà thôi… Ta chỉ là muốn nhìn bộ dạng đức hạnh của ngươi phải mân mê đào giun mà thôi.

Cửu U Thập Tứ Thiếu hời hợt nói:

- Chẳng lẽ ngươi không muốn nhìn thấy cảnh ta đào đất tìm giun hay sao?

- Tốt! Lão tử ta hôm nay đồng ý đánh cược với ngươi!

Khúc Vật Hồi cắn răng nói:

- Ta không tin tên gia hỏa ngươi vận khí tốt như thế, lại có thể liên tiếp thắng hai trận! Nhưng phải nói trước, Thập Tứ huynh, nếu ngươi thua, nhất định không được ăn quỵt đấy!

- Ai chơi xấu chính là nhi tử vương bát đản của ô quy!

Cửu U Thập Tứ Thiếu cười hắc hắc…

- Một lời đã định! Nếu ai chơi xấu thì người đó chính là nhi tử vương bát đản của Ô quy!

Khúc Vật Hồi nghiến răng nghiến lợi nói.

- Đánh nhau thì lão tử ta không bằng ngươi, nhưng chẳng lẽ đến cả đánh cuộc cũng phải chịu thua ngươi sao? Thập Tứ Thiếu, ngươi hãy đợi mà chổng mông đào giun đi!

- Ta cũng mở to mắt chờ xem cuối cùng ai là người phải chổng mông đào giun!

Cửu U Thập Tứ Thiếu khoanh tay, nói như trong lòng đã tính trước hết mọi chuyện.

Kiều Ảnh cùng Thành Ngâm Khiếu ở bên cạnh dở khóc dở cười: Đây là cao thủ đệ nhất thiên hạ trong truyền thuyết, cuồng nhân Cửu U Thập Tứ Thiếu sao? Đây là người thủ hộ của Thiên Thánh Cung Túng Ý Cuồng Đao Khúc Vật Hồi sao? Hai cái người to lớn này đem so với con nít có khác gì nhau đâu.

Trong lúc hai người này đang nói chuyện, ở giữa sân hai đội nhân mã đã cuốn lấy nhau thành một đoàn. Cơ hồ bất cứ lúc nào cũng có thể xông vào đánh nhau, đao kiếm đều đã lộ ra khỏi vỏ, lóe sáng khắp nơi!

Nhưng bỗng nhiên mọi người lại thấy, năm hắc y nhân kia lại cất bước di chuyển, phía trước có, phía sau có, hơn nữa còn dần dần phân tán nhưng vẫn duy trì với nhau một khoảng cách tương đối. Nếu cẩn thận xem xét năm người này, liền phát hiện ở bốn phương vị Đông Tây Nam Bắc đều có một người chiếm cứ. Mà khoảng cách mỗi người lại hoàn toàn giống nhau, không sai lệch một chút nào!

Thế trận trong nháy mắt đã hoàn thành, sau đó năm người đồng thời thét lên một tiếng, cất bước chạy như điên, trừ một người đứng ở giữa vẫn giữ nguyên vị trí, bốn người đứng ở Đông Tây Nam Bắc đồng loạt di chuyển thật nhanh ra ngoài! Mà bọn hắn cũng không phải là chạy về phía

trước mà lại chạy xoay quanh thành vòng tròn, mà tâm chính là người đang đứng bất động ở giữa kia!

Lúc này mọi người đều hết sức kinh ngạc, trường kiếm của năm vị Thánh Giả áo trắng này cùng hòa nhập tạo thành một đạo giống như dòng nước đang chảy xiết, cuồn cuộn đổ ngược về đây!

Ở bên cạnh, Khúc Vật Hồi há to miệng, lẩm bẩm:

- Không ngờ đây lại là một thế trận cổ quái! Chẳng lẽ…

Hắn chắc chắn rằng phía trước có điểm cổ quái nhưng giờ phút này lại nói thầm trong lòng!

Không một ai nhìn thấy lúc này khóe miệng Cửu U Thập Tứ Thiếu bỗng xuất hiện một nụ cười cổ quái, có ý như mọi chuyện vừa xảy ra quả nhiên không vượt ngoài suy đoán của hắn.

Đinh đinh đang đing, trong nháy mắt một chuỗi âm thanh vang lên, bốn gã hắc y nhân bên ngoài liên tục ra sức chiến đấu, nhưng vẫn duy trì được phong thái tiêu sái, còn bên phía đám cường giả Thánh Địa thì rõ ràng vừa mới đỡ một kiếm của người ở phương vị phía Đông, còn chưa kịp thu kiếm thì đối thủ ở phương vị phía Nam đã xuất hiện ngay trước mắt, đại đao trong tay hắn đã hóa thành một đạo thiểm điện mạnh mẽ đánh xuống, vừa mới ứng phó với người trước mặt thì nháy mắt một người khác đã vung đao chém xuống!

Năm vị Thánh Giả này của Thánh Địa, mỗi người đều cảm giác được dường như bản thân mình trong cùng một thời điểm phải ứng phó với bốn tên địch nhân điên cuồng vây công! Rõ ràng bọn hắn đang hơn về số lượng, lấy năm địch bốn, nhưng vì sao nhóm người của mình đều phải tự bản thân toàn lực ứng chiến, hơn nữa còn có cảm giác là một mình chống đỡ bốn địch nhân?! Đồng đội của bên mình đâu hết rồi?

Chiến trận của quân địch giống như là một vòng cung khổng lồ, hoàn toàn không có sơ hở,

Càng xem, sắc mặt của Khúc Vật Hồi càng lộ vẻ khó coi, bởi vì hắn chợt phát hiện, năm vị Thánh Giả của Tam Đại Thánh Địa đang dần rơi xuống thế hạ phong! Còn bên phía đối phương, bốn tên ở bốn phương vị bên ngoài kể cả tên ở vị trí trung tâm, từ đầu đến cuối hoàn toàn không có nửa điểm thương tổn!

Đây là mơ sao! Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng thế cuộc trước mắt là bên mình lấy năm người đấu với bên họ bốn người, vì cái gì mà lại rơi xuống hạ phong?!

Quân Mạc Tà bên này mỉm cười, sắc mặt Mai Tuyết Yên hoàn toàn thoải mái, hai người này đều lộ bẻ hoàn toàn an tâm.

Trận pháp này, quá nhiên là hết sức kỳ diệu! Cho dù bản thân thực lực yếu hơn, muốn dùng nó để đối phó với cường giả cấp bậc cao hơn mình, hiệu quả cũng không chút suy yếu, cũng có thể phát huy ra uy lực khó có thể tưởng tượng được!

Ngũ Hành trận!

Đó chính là tên gọi của trận pháp mà năm người này đang sử dụng! Năm phương vị kia phân biệt ra ở giữa Đông Nam Tây Bắc, Ngũ Hành lực Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ; trận pháp này hiện tại chỉ là vừa mới khởi động, hoàn toàn chưa sử dụng chút năng lượng nào của Ngũ Hành thiên địa; nếu để cho trận pháp này vận dụng thêm một khoảng thời gian nữa, linh khí tích lũy đến một mức độ nhất định là có thể dẫn động Ngũ Hành lực trong không khí, tương sinh hoặc tương khắc, tất cả đều dung nhập vào chiến cục…

Năm bóng đen chuyển động đều đều dần dần hình thành một mảng tối, còn năm vị áo trắng bên phía Thánh Địa tuy rằng thực lực vượt xa đối thủ nhưng hiện tại giống như hổ lạc đồng bằng, hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể bị động phòng thủ, tâm trạng buồn bực không thôi!

Ai mà có ngờ trận chiến này lại có thể lên đến trình độ này, chiến cuộc này, quả thực có thể so với một trận đấu đỉnh cấp!

Khúc Vật Hồi mặt mày ủ ê, mắt thấy mình có khả năng phải đi đào giun rồi? Miệng lẩm bẩm:

- Ngu ngốc a, ở trên mặt đất đấu không được tại tại sao không biết bay lên trời mà đánh? Khinh công các ngươi tu luyện chỉ để trang trí thôi sao? Thật sự là ngu ngốc hết sức mà…

Cửu U Thập Tứ thiếu nghe thấy liền liếc mắt nhìn hắn, linh thức quét qua trận chiến bên dưới, đột nhiên trên mặt lộ ra thần sắc kỳ quái, nhưng lập tức biến mất, rồi lại bình tĩnh không nói câu nào.

Kiều Ảnh là người mẫn cảm nên biểu tình vừa rồi của Cửu U Thập Tứ Thiếu không thoát khỏi mắt nàng, thản nhiên nói:

- Thập Tứ huynh, ngươi vừa phát hiện ra điểm nào khác lạ sao?

Cửu U Thập Tứ Thiếu lắc đầu, khổ sở suy nghĩ một phen, nói:

- Quả thật có phát hiện được một chút, bất quá… không nghĩ ra a, không nghĩ ra…

Kiều Ảnh vẫn còn muốn hỏi tiếp, liền nghe thấy một trận kinh hô của mọi người, ngước mắt quan sát, lập tức hiểu được ý tứ vừa rồi của Cửu U Thập Tứ Thiếu: Bởi vì chính nàng cũng đã phát hiện ra vấn đề, nhưng cũng không nghĩ ra..

Nguyên lai là vừa rồi, năm vị Thánh Giả của Thánh Địa mắt thấy cục diện bất lợi, đồng thời hét dài một tiếng, quả nhiên đúng như suy nghĩ của Khúc Vật Hồi, năm vị đều có ý tưởng giống nhau là phi thân lên trời: Vừa bay lên lập tức liền nhân kiếm hợp nhất, mặc dù thân đang mang trọng thương nhưng cũng quyết liều mạng phải chém năm tên gia hỏa trước mặt này thành thịt vụn!

Nhưng, mọi chuyện không được như ý, thậm chí còn không thể tưởng tượng được mọi chuyện tiếp theo phát sinh như thế….

Trong lúc bọn hắn bay lên thì năm người đối phương cũng hành động tương tự, tuy rằng cả người đã vọt lên không trung nhưng trận thế vẫn không phát sinh chút biến hóa, đối phương giống như không cần dùng sức cũng có thể cùng nhau bay lên…

Mắt thấy năm người này vẻ mặt tràn đầy ngạc nhiên, Quân Mạc Tà ở đối diện cực kỳ đắc ý: Đồ ngu, tình thế này là do khí cơ của chính các ngươi kéo bọn hắn lên, bất luận là các ngươi cử động như thế nào, bọn hắn cũng có thể mượn lực mà theo kịp. Hoàn hảo dụng lực của các ngươi để đả thương chính bản thân ngươi!

- Bất kể là ở mặt đất hay trên bầu trời, kết quả cũng giống như nhau! Trên mặt đất các ngươi còn có thể dựa vào mặt đất, nhưng hiện tại treo mình trên không trung lại khác… Năm người thuộc “Tàn Thiên Phệ Hồn” hoàn toàn dựa vào sức lực của các ngươi, căn bản không cần ra tí sức nào, nhưng các ngươi lại khác, vừa lo cho người vừa lo cho mình! Nếu trận chiến này tiếp tục diễn ra trên không trung, thì càng chấm dứt nhanh mà thôi! Toàn một lũ ngu ngốc!

Quả nhiên, càng lên cao, uy lực của Ngũ Hành trận cũng dần dần triển khai, ép năm vị Thánh Giả của Thánh Địa đến mức không thể thở nổi, đừng nổi chi đến việc thi triển tuyệt chiêu liều mạng!

Bất thình lình, thế trận ở trên không chung nảy sinh biến hóa, nguyên bản bốn người cùng di chuyển liên tục trông như một dòng nước lũ, nhưng đột nhiên có một người thoát ly ra khỏi, toàn thân phát ra một màu vàng rực rỡ, ngay sau đó, người thứ hai cũng vậy, nhưng toàn thân lại phát ra màu xanh lục, người thứ ba thì cả người màu xanh lam còn người cuối cùng thì toàn thân hóa đỏ, trông như một ngọn lửa đang cháy trên không trung!

Còn người cuối cùng ở giữa thì toàn thân một màu vàng sáng lóa, sáng chói cả mắt!

Cả năm người sau toàn thân đều bao bọc một màu sắc khác nhau, cuối cùng cũng triển khai động tác tiếp theo!

Ngũ Hành Tề, thiên địa động; trận tâm ra, quỷ thần khóc!

Bất ngờ, ở giữa đạo hoàng quang kia, đột nhiên xuất hiện một đạo đao mang bay ngược trở ra. Lúc đó, một vị Thánh Giả áo trắng đang toàn lực ứng phó tình cảnh bốn người vây công, đột nhiên phải nhận một đao đột ngột này, hắn kinh hãi rút lui, nhưng chung quanh đều là người tức giận đang chém giết thành một khối, hắn có thể đào thoát chỗ nào đây?

Hắn vừa lui bước, ngược lại liền đem lực công kích của cả năm người tập trung lên một mình mình, trong phúc chốc năm chuôi đao từ các hướng Đông Tây Nam Bắc đồng thời bổ xuống!

Lúc này hắn chỉ còn kịp phát ra một tiếng thét thảm thiết thì năm thanh đao kia đã đồng loạt chém lên thân người!

Một thân thể áo trắng ngay lập tức trở thành mười phần không trọn vẹn, máu phun tung tóe nhuộm đỏ cả một bầu trời xanh thẳm, từ trên cao dần rơi xuống!

Trong lúc thân thể hắn rơi xuống, năm màu sắc này cũng không chút ngừng lại, hóa thành một đạo cầu vồng chói mắt, đồng thời hướng về bốn người còn lại! Núi đao tầng tầng lớp lớp bổ xuống, giống như thủy triều của sống Trường Giang vậy!

- Giết!

Năm người đồng loạt rống to. Máu tươi hóa thành một đoàn trên không trung, giống như ánh lửa bập bùng trên bầu trời tiết nguyên tiêu vậy. Nhưng ánh lửa này chính là sinh mệnh của cường giả Thánh cấp đang bị thiêu đốt!

Trận chiến đến lúc này, thắng bại đã định!

Bên phía Tam Đại Thánh Địa có tiếp tục cũng không thể xoay chuyển chiến cục!

Khúc Vật Hồi sắc mặt xám xịt!

Cái giá này quả thật bi thảm…

Theo những thanh âm bành bạch không ngừng vang lên, Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu hai người cơ hồ đồng loạt nhắm hai mắt lại, cơ mặt co lại… Đây chính là thanh âm của thi thể cao thủ Thánh Địa biến thành thịt nát từ trên không rơi xuống!

Đám người đứng ngoài xem bỗng lặng ngắt như tờ. Trận chiến đầu tiên, đối phương không có chút thương tổn, có thể giải thích vì bọn hắn sử dụng âm mưu quỷ kế, thêm vào đó có thần binh lợi khí hết sức lợi hại. Nhưng trận chiến thứ hai này… Bên ta cũng chiến bại như thế, chẳng lẽ còn cần tìm lý do sao?

Đây, chính là cao thủ Thánh Giả của Thánh Địa! Muốn lên được cấp bậc Thánh Giả, phải hơn năm trăm năm khổ tu a…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 159: Thất Tinh Trận, Canh Bạc Sống Còn.

Nam tên hắc y Tàn Thiên Phệ Hồn cùng đáp xuống đất, quỵ một gối xuống hành lễ với Quân Mạc Tà:

- Công tử, năm người thuộc hạ may mắn không nhục mệnh.

- Cực khổ rồi. Các ngươi đối với trận chiến vừa rồi có thu hoạch không ít, vào trận mà từ từ lĩnh ngộ.

Quân Mạc Tà mỉm cười an ủi.

- Vâng!

Năm người cùng đứng lên, trở vào trận, nét mặt đều bình tĩnh. Quân Mạc Tà ở lại cũng không phát ra tiếng hoan hô vui mừng nào, tựa như thành quả mà năm người làm ra được chỉ là một thứ quá đỗi bình thường, chỉ là chyện nhỏ không đáng nhắc đến.

- Trận thứ ba, bảy vị nhị cấp Thánh Giả!

Sát khí của Hải Vô Nhai trong trận không cách nào ngăn cản, phát ra tầng tầng lớp lớp! Trận thứ ba này dù bất cứ giá nào cũng phải thắng, theo lời của hắn ta, bảy lão già áo trắng bước ra. Quân Mạc Tà nhìn chăm chú một hồi phát hiện ra cả bảy người bộ dạng đều tương tự nhau, không khỏi ngẩn ra, có khi nào đây lại là bảy huynh đệ ruột thịt ?

Quân Mạc Tà đoán không sai, bảy tên Thánh Giả Nhị cấp này cùng đến từ tông hệ Kim Thành. Hơn nữa còn là bảy anh em ruột, thất sát trận

của họ năm đó tung hoành tàn sát khắp thiên hạ như một truyền kỳ đầy máu!

Bảy người này một khi hợp lực lại, cho dù hơn bốn cấp cũng không dám có tí xíu nào khinh thường! Thậm chí nếu đối mặt với Thánh Hoàng, bảy huynh đệ này cũng có sức chiến một trận, tuy rằng khó thắng nhưng cũng không đến nỗi bỏ mạng!

Bảy huynh đệ tâm ý tương thông, ăn ý như một thể lại còn được trận hình thất tinh trợ giúp, càng như hổ thêm cánh!

Trận chiến này, phía Thánh Địa nắm chắc phần thắng không thể nghi ngờ, Quân Mạc Tà nhìu mày. Bất kể là thần thái hay hành động, cả bảy người đều tương tự nhau đồng nhất như một khối thống nhất không thể tách ra, xem ra trận chiến này chính là một hồi ác chiến! Trước trận chiến ác liệt như vậy, kết quả ai được ai thua lúc này rất là khó nói.

- Đối thủ là bảy người anh em tâm ý tương thông, ta xem ra đó vừa là điểm mạnh nhất vừa là điểm yếu nhất!

Mai Tuyết Yên thận trọng nhìn về phía bảy người đối phương, thấp giọng hỏi:

- Tại sao ?

Quân Mạc Tà nhìn Mai Tuyết Yên, nhẹ nhàng mỉm cười rồi mới đáp:

- Đạo lý này thật ra rất dễ hiểu, huynh đệ họ bảy người sống cùng nhau mấy trăm năm nên tình cảm hẳn nhiên rất sâu đậm không thể tách rời. Ta tin rằng trong lúc cần bàn luận, họ không cần mở miệng mà một người chỉ cần liếc mắt thì những người còn lại cũng hiểu được! Trận pháp như vậy không thể nghi ngờ chính là đáng sợ nhất nhưng cũng tồn tại một điểm yếu trí mạng, đó chính là khi tình cảm quá tốt, đến mức độ thiếu đi một người cũng không được.

Trong mắt Mai Tuyết Yên lóe lên một tia sáng trí tuệ, từ tốn nói:

- Một người bị thương thì như cả bảy người cùng bị, tâm lý sẽ bị ảnh hưởng, đến lúc đó thì ...

Không chờ nàng ta nói xong, Quân Mạc Tà đã vỗ mạnh tay, trong mắt hiện lên sự tính toán, vui vẻ nhỏ giọng nói tiếp:

- À, hiểu rồi! Ha ha, Tuyết Yên, nàng không hổ danh là vợ của ta.

Mai Tuyết Yên trong lòng ngọt ngào, có thể giúp được Quân Mạc Tà thì cho dù đó chỉ là một việc nhỏ xíu nàng cũng có cảm giác hài lòng. Có đôi khi nàng cũng cảm thấy kì quái vì đó cũng không phù hợp với tính cách vốn có của nàng, từ khi vướng vào lưới tình thành ra như vậy, nhưng nếu chọn lại lần nữa thì nàng cũng sẽ cam tâm tình nguyện.

Mai Tuyết Yên thầm nghĩ trong lòng, có khi đây chính là điểm yếu chí mạng của phụ nữ...

Quân Mạc Tà bỗng xoay người, ra lệnh:

- Phệ Hồn đội thứ năm, toàn đội bày trận ...

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, rồi quả quyết:

- Thất Tinh Bắc Đẩu trận!

Bảy gã đại hán áo đen tiến lên trước mặt, Quân Mạc Tà bước lên khẽ thì thầm phân phó, ánh mắt cả bảy người chợt lóe lên, nhìn nhau bàn tiếp đôi câu rồi cất bước tiến tới. Thất Sát trận ở phía đối diện nhìn lại bên này, một chút khởi động cũng không có, trong mắt chỉ có một vẻ khinh thường! Thất Sát trận từ ngày thành lập tới nay đã giết chết vô số đối thủ đồng cấp, thậm chí là vượt năm mười cấp, hay nếu như đối thủ đồng cấp có nhiều hơn bảy người đi nữa thì bọn họ cũng tự tin có thể diệt sạch mà không tổn hao gì. Bây giờ Quân Mạc Tà lại chỉ phái ra bảy tên nhị cấp Thánh Giả, thực lực còn kém hơn huynh đệ bọn hắn. Trong mắt bọn chúng thì bảy người đó chỉ là tội phạm đã trói gô ngoài pháp trường chờ chém! Không có chút khiêu chiến nào!

Nhìn thấy hai bên đằng đằng sát khí tiến lại, Cửu U Thập Tứ Thiếu nghiêng đầu sang một bên, nói với Khục Vật Hồi mặt đang vàng như đất:

- Như vậy chúng ta chơi tiếp đi? Bây giờ ai thua phải đem một ngàn con giun nuốt vào bụng, sao đây? Chơi không?

Nếu như lúc trước chỉ xem như trò đùa, thua nhiều lắm chỉ mất chút mặt mũi làm trò cho thiên hạ, thì bây giờ, người thua phải ăn giun nhiều như vậy, đã có một thái cực khác.

Kiều Ảnh nghe vậy thì sửng sốt, nôn ọe một cái. Ăn giun sao? Cái thứ đó ăn được sao? Lại còn ăn sống! Trời ạ, ý tưởng ghê tởm chết người như vậy mà cũng nghĩ ra được! Vừa tưởng tượng, trong đầu nàng lại hiện ra hình tượng một đàn giun không ngừng nhúc nhích, vặn vẹo…

Kiều Ảnh tuy rằng tu vi dọa người nhưng tâm tính vẫn rất ngây thơ, không nôn ngay tại chỗ đã là hay lắm rồi.

Khúc Vật Hồi trợn trắng mắt, trong lòng lại có chút lo lắng.

- Có cần phải tranh thủ dịp này gỡ hòa hay không? Hay là ... Đây rõ ràng là một cơ hội tốt, Cửu U Thập Tứ Thiếu có lẽ không biết Thất Sát trận lợi hại, dám đặt cược lớn như vậy rõ ràng là do thấy tiểu tử Quân Mạc Tà thắng hai ván, lại toàn sử dụng trận pháp cổ quái, kế hay tất nhiên là nhiều. Nhưng lại không biết được Thất Sát huynh đệ cũng có trận pháp uy lực cực kỳ lớn, bảy người liên thủ có thể so sánh với một vị Thánh Hoàng, trận chiến này thật là không có chút thiệt thòi nào!

Lại nghĩ đến cảnh Cửu U Thập Tứ Thiếu nuốt giun sống, khóe miệng Khúc Vật Hồi không tự chủ lộ ra vẻ cười hả lòng mát dạ.

Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, Khúc Vật Hồi lại cố ý làm ra bộ dánh do dự như muốn từ chối, trầm giọng:

- Thập Tứ huynh, lúc này ngươi thật có chút quá đáng rồi đó, bây giờ ai cũng biết tiểu tử Quân Mạc Tà là một tên lão luyện về trận pháp cổ

quái, trước đây ba người dùng trận đã cao minh thì hẳn nhiên bảy người lại càng không kém, chẳng lẽ đã bắt lão phu đào giun giờ lại bắt lão phu ăn luôn sao? Thập Tứ huynh lần này quá đáng như vậy chẳng phải có chút không ổn sao?

Củu U Thập Tứ Thiếu hừ một tiếng, mắt trợn tròn:

- Có gì mà không tốt, làm gì có lần bài bạc nào mà không phân thắng thua, cái này chính là tự các ngươi không có lòng tin... Không thì ta cá Tam Đại Địa thắng, ngươi cứ việc chọn tên tiểu tử họ Quân kia đi!

Khúc Vật Hồi nhất thời có cảm giác lửa đốt sau mông, nhảy dựng lên văng tục:

- Thập Tứ huynh, cái này không phải quá bức ép sao, lão phu đường đường là thủ hộ của Thánh Thiên Cung, làm sao có thể không ủng hộ mà còn theo phía đối địch? Hơn nữa chúng ta từ đầu đã chọn phe của mình, lão phu là Thánh Địa, còn người chỉ có thể theo phía của Tà Chi Quân Chủ, sao lại nửa đường thay đổi? Lập trường không kiên định, lão phu dù bất cứ giá nào cũng phải đổ ván này với Thập Tứ huynh, không phải chỉ là một ngàn con giun thôi sao?

Cửu U Thập Tứ Thiếu nga một tiếng, nghiêng đầu nói:

- Sao ? Không phải ngươi bảo tên tiểu tử kia rất cao cường về trận pháp sao? Bổn công tử đã thành toàn cho thì lại đổi kèo sao ? Ngươi thật là khó chiều mà! Mà ý ngươi nói thì lão phu chỉ có thể chọn Tà Quân thắng sao? Chà, ngươi biết rõ đối phương có trận pháp còn cố chấp cá cược như vậy, vậy thì làm sao mà thắng được chứ...

- Thế gian không có chuyện tuyệt đối, lão phu xem ra hai bên thực lực như nhau, lực lượng cũng như nhau, tất nhiên đối phương lắm mưu nhiều kế nhưng chúng ta chắc gì đã thua, xem như thua thì ta cũng muốn ủng hộ phe của mình...

Khúc Vật Hồi ra sức che dấu, hiện giờ hắn chỉ sợ Cửu U Thập Tứ Thiếu ngang ngược bất chấp hắn có đồng ý hay không cũng mặt dày chọn bên Thánh Địa... Vậy thì thảm cho hắn rồi!

- Ta vẫn thấy không ổn lắm, ngươi thua cũng nhiều rồi, để lần này cho ngươi chiếm tiện nghi, để ta chọn phe Thánh Địa vậy.

Củu U Thập Tứ Thiếu âm trầm nói tiếp:

- Khúc Vật Hồi, quyết định vậy đi, ngươi muốn hay không muốn gì cũng phải chọn.

Khúc Vật Hồi nổi trận lôi đình, đỏ mặt tía tai phản bác:

- Ngươi thối lắm, làm gì có cá cược nào như vậy? Cho dù có cưỡng gian thì cũng không có cưỡng đổ, lão phu là người của Thánh Địa, chết cũng làm ma Thánh Địa, chỉ chọn phía Thánh Địa, tuyệt đối không chọn cái khác!

- Vậy ý của lão tiểu tử ngươi là vẫn theo Tam Đại Thánh Địa?

Cửu U Thập Tứ Thiếu nhíu mày.

- Không sai! Chính là ý này!

Khúc Vật Hồi ra vẻ bất khuất không sợ chết.

- Được! Cược thì cược! Ta cược chưa bao giờ thua! Lần này lại chiếm tiện nghi của ngươi rồi!

Cửu U Thập Tứ Thiếu nói tiếp:

- Trận chiến này nếu Thánh Địa thắng, ta sẽ ăn hết một ngàn con giun, còn nếu Tà Quân thắng thì ngươi ăn đó!

- Một lời đã định!

Khúc Vật Hồi vui mừng nhướng mày, đột nhiên cảm giác mình dùng kế di hoa tiếp mộc như vậy cũng thật là đã, nghĩ tới người điên nhất thiên hạ ăn sống giun do chính mình cung cấp, cha chả, cứ nghĩ tới bộ dáng khó xử của Cửu U Thập Tứ Thiếu thôi thì họ Khúc đã có cảm giác toàn thân bay bổng, cứ như là thành tựu chân chính cả đời của y vậy.

Có vẻ như sau cùng thì nó cũng thực sự trở thành sự tình đáng nhớ nhất trong đời Khúc Vật Hồi, nhưng theo chiều hướng như thế nào thì để sau này hẵng nói.

Cửu U Thập Tứ Thiếu cười lạnh, trong lòng thầm mắng gã kia ngu ngốc, sau đó lại nói:

- Tiểu tử họ Quân kia, tới đây, yên tâm là đến lúc ngươi chiến còn lâu lắm, qua đây chúng ta nói vài câu.

Quân Mạc Tà ngẩn người, nháy mắt với Mai Tuyết Yên một cái:

- Tiền bối đã có lời mời thì làm sao ta dám không nghe đây.

Hắn cứ vậy mà ung dung bước tới, Thành Ngâm Khiếu nhìn thấy thế bỗng nhiên cười:

- Quân Mạc Tà, lá gan của ngươi cũng không nhỏ, trước mắt dù rằng ngươi có thực lực Thánh Hoàng nhưng ba người chúng ta ngươi cũng không chút đề phòng sẽ bất nhờ ra tay sao? Nếu như ba chúng ta toàn lực xuất kích thì cho dù Cửu U Thập Tứ Thiếu ngay cạnh cũng chỉ sợ không kịp phản ứng. Ngươi thật không sợ sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 160: Thất Tinh Chiến Thất Sát!

Quân Mạc Tà mỉm cười nói:

- Nếu là những người khác từ Tam Đại Thánh Địa ở đây vào lúc này, vãn bối tất nhiên cần cẩn thận đề phòng ám toán hoặc đánh lén. Nhưng nơi đây là Thành, Khúc, Kiều Tam tiền bối. Nếu ba vị thủ hộ Thiên Thánh Cung ngay cả mặt mũi cũng không cần… Vậy vãn bối dù thực sự có mất đi cái mạng nhỏ này, thì cũng không phải là chuyện gì lớn.

- Hảo tiểu tử! Ha ha...

Thành Ngâm Khiếu trong lòng cực kì vui mừng.

Câu nói kia của Quân Mạc Tà rất phù hợp thực tế, cùng là thể hiện sự tín nhiệm của hắn đối với ba vị thủ hộ. Để đạt được sự tín nhiệm của địch nhân là khó khăn nhất, nên Thành Ngâm Khiếu nghe xong trong lòng thoải mái, không khỏi mặt mày hớn hở.

Cửu U Thập Tứ Thiếu nhìn Quân Mạc Tà, nói khẽ:

- Tiểu tử họ Quân, bổn công tử lần này chính là cá cược trên người ngươi. Ngươi cũng không nên làm bổn công tử thua cuộc. Trận chiến này, ngươi nắm chắc được bao nhiêu phần?

Quân Mạc Tà ngạc nhiên nói:

- Tam Đại Thánh Địa nhân tài xuất hiện lớp lớp, thực lực bí hiểm. Hai trận trước phe ta thắng được cũng là có chút may mắn. Hiện giờ cuộc chiến trận thứ ba còn chưa bắt đầu, ta làm sao biết là nắm chắc được bao

nhiêu phần? Trái lại, chúng ta ở bên kia liều mạng, các người lại ở trong này đem sinh tử của chúng ta đánh bạc? Cái này … thực sự là không còn gì để nói nha!

- Có cái gì mà không thể đánh cuộc. Chả qua cũng chỉ là mấy cái tính mạng thôi mà, có gì mà không thể đem ra đặt cược? (ND: đồ điên, bà đem JJ của mi ra đặt cược có đc ko)

Cửu U Thập Tứ Thiếu hừ một tiếng nói:

- Nếu đã là chiến đấu sinh tử, vậy tất nhiên phải chuẩn bị cho việc tùy lúc sẽ bị người ta đánh chết! Mà cũng chỉ là chết vài người … có gì đáng giá đâu! Hơn nữa, chúng ta cược chỉ là thắng bại, cũng không phải cụ thể chết bao nhiêu người… Mấy cái tính mạng này, trong mắt bổn công tử, thật chưa chắc có tư cách đem làm vật cá cược!

Quân Mạc Tà trên mặt cười khổ, nhưng trong lòng lại nổi lên chút nghi ngờ: Từ lúc Cửu U Thập Tứ Thiếu hiện thân tới giờ, mỗi tiếng nói, cử động của hắn dường như đều là giúp đỡ chính mình, thậm chí có xu hướng làm chỗ dựa cho mình … Đây là vì cái gì? Chẳng lẽ hắn nhận ra ta?

- Quân Mạc Tà, thủ hạ của ngươi vận dụng mấy cái phương pháp chiến trận kia thật là kì diệu đó …

Khúc Vật Hồi hừ hai tiếng, nói:

- Chiến thuật hợp kích của những người này, đều là do ngươi một tay huấn luyện dạy dỗ ra?

Quân Mạc Tà lộ ra nụ cười xấu hổ, cười hắc hắc nói:

- Tiền bối thật coi trọng vãn bối, vãn bối nào có bản lĩnh cao như vậy…?

- Hả? Vậy thì cao nhân phương nào có thể thiết kế trận pháp cao cường như thế này?

Thành Ngâm Khiếu mở miệng hỏi:

- Đương nhiên là một người khác hoàn toàn.

Quân Mạc Tà cố tình nhìn hướng khác, nói:

- Không biết các vị tiền bối đặt cược cái gì vậy?

- Mặc kệ là đặt cược cái gì, trận chiến này người chắc chắn sẽ thua!

Khúc Vật Hồi hiển nhiên đối với việc Quân Mạc Tà chuyển hướng đề tài có chút bất mãn, cho hắn cái liếc mắt coi thường, quay đầu đi.

- Giờ phút này thắng bại chưa phân, làm sao chắc chắn bên ta sẽ thua? Nếu tiền bối chắc chắn như vậy, vãn bối thật không khỏi mỏi mắt mong chờ. Nhưng mà, có vẻ như bên vãn bối đã thắng hai trận, nếu trận chiến này lại tiếp tục thắng, Linh Lung Liên kia chẳng khác nào đã nằm một nửa trong tay ta.

- Ngươi yên tâm, nếu ba người chúng ta đã tán thành, vậy có thật sự thua cho ngươi, cũng không ăn quịt của ngươi!

Thành Ngâm Khiếu thản nhiên nói:

- Chúng ta đều sống hơn nghìn năm, một chút uy tín như vậy vẫn phải có, ngươi không cần phải lo lắng.

- Ta đương nhiên không lo lắng …

Quân Mạc Tà lộ ra nụ cười châm chọc:

- Đáng tiếc, bên trong Tam Đại Thánh Địa, có thể những người có danh dự như vậy cũng là đếm được trên đầu ngón tay, hầu như không có mấy …

- Vừa rồi tiểu tử ngươi cũng nói, giờ phút này thắng bại chưa phân, nói đến tiền đặt cược có tác dụng gì! Ngươi nghĩ miệng lưỡi lợi hại của ngươi có thể giúp ngươi xoay chuyển chiến cục sao?

Khúc Vật Hồi hừ một tiếng, nói:

- Tiểu tử, nói thật cho ngươi biết, bảy thuộc hạ kia của ngươi đã bước nửa bước chân vào Âm ty! Ngươi bớt ở đây khoác lác đi, nhanh chóng chuẩn bị quan tài mới là việc đúng đắn.

- Sinh tử do mệnh, phú quí tại thiên! (sống chết có số, giàu sang nhờ trời). Vừa rồi Thập Tứ Thiếu tiền bối nói thật hay, nếu đã là chiến đấu sinh tử, phải giác ngộ được là sẽ có lúc bị người giết chết, điểm này thuộc hạ của ta đã thông suốt, không biết người của Thánh Địa thì như thế nào?

Quân Mạc Tà lạnh lùng cười, lời nói không chút nào nhượng bộ, có xu hướng đối chọi rất gay gắt.

Trong thời gian mọi người ở đây nói chuyện, giữa sân, mười bốn người đã bắt đầu chiến đấu. Thất Sát trận ban đầu biểu hiện ưu thế áp đảo cường đại. Thế trận bảy người liên thủ hình thành uy thế cường đại, đè nặng lên bảy tên đội viên Tàn Thiên Phệ Hồn. Mới vừa tiếp xúc, cục diện liền trở nên cực kì tồi tệ! Đến nỗi những người đang xem cũng gần như nghẹt thở.

Chỉ nhìn thoáng qua, Khúc Vật Hồi đã cười đến không thể ngậm miệng. Tình thế trước mặt thật sự là quá tốt, tuyệt đối nắm chắc thắng lợi trong tay. Nếu ưu thế đến như thế này mà không thể thủ thắng mới thật là gặp quỉ nha! Cửu U Thập Tứ Thiếu, lão phu thừa nhận thực lực không bằng ngươi, đánh nhau cũng đánh không lại ngươi, nhưng nếu có thể làm cho ngươi ăn giun sống, còn là ăn một lần một ngàn con, lão phu nằm mơ cũng sẽ cười ….

Cửu U Thập Tứ Thiếu đưa mắt nhìn bụi đất bay giữa sân, trên mặt hiện ra vẻ ngưng trọng hiếm thấy. Khúc Vật Hồi nhìn thấy, lại càng mở cờ trong bụng, miệng cười toe toét nói:

- Thập Tứ huynh không cấn sốt ruột, ngươi cũng không có nói đánh cuộc chưa chắc đã thua sao? Cuộc chiến trước mắt vừa mới bắt đầu, nói

không chừng bảy hắc y nhân kia còn có cách xoay chuyển tình thế.

Cửu U Thập Tứ Thiếu bỏ qua cái thái độ vui sướng khi người khác gặp họa không thèm để ý mà nói:

- Nói không sai, chỉ cần còn chưa tới phút cuối, thắng bại còn chưa phân…

Cửu U Thập Tứ Thiếu cười như không cười nhìn hắn một cái, lên giọng dạy dỗ:

- Nếu ngươi có thể đem cái tâm trí đâm bị thóc chọc bị gạo của ngươi toàn bộ dùng trong tu luyện, không phải dùng trong tranh đấu võ mồm, thành tựu của ngươi chưa biết chừng có thể vượt qua bổn công tử…

Khúc Vật Hồi hơi chững lại, hậm hực xì một tiếng khinh miệt, quay đầu quan sát cuộc chiến. Không thể nghi ngờ, đây là một cuộc chiến hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ những người ở đây, về trình độ, so với hai trận trước, chỉ có hơn chứ không có kém! Cửu U Thập Tứ Thiếu chân mày hơi nhíu lại, quan sát một hồi, nhận ra điều gì đó, không khí âm trầm bao phủ toàn thân cũng dường như hòa hoãn lại…

Thành Ngâm Khiếu luôn chú ý đến thần thái của Cửu U Thập Tứ Thiếu. Hắn biết rằng trong số những người ở đây, nhãn lực cao minh nhất chính là Cửu U Thập Tứ Thiếu, điểm này không có ai hoài nghi. Giờ phút này, hắn cảm nhận một cách mẫn cảm thần thái của Cửu U Thập Tứ Thiếu dường như đột nhiên có chút dấu hiệu thả lỏng, trong lòng không khỏi căng thẳng, hỏi:

- Thập Tứ huynh có đôi mắt tinh đời, theo Thập Tứ huynh, trận chiến này ai có thể thắng?

Cửu U Thập Tứ Thiếu liền cười, lắc đầu nói:

- Trận chiến này kết cục phi thường cổ quái!

- Cổ quái?

Mấy người còn lại đều đưa mắt nhìn hắn. Trong lòng có chút kì quái: Trước mắt rõ ràng kết cục là Thánh Địa đang thắng thế, vì sao hắn nói là cổ quái? Còn có cái gì là cổ quái đây?

- Trận chiến này, Thất Sát trận chiếm ưu thế tuyệt đối, đem bảy tên hắc y nhân dồn vào một vòng tròn, ngay cả việc xê dịch né tránh cũng có chút khó khăn. Nếu chỉ phân tích theo điểm này, Thánh Địa dường như đã nắm chắc thắng lợi trong tay …

Cửu U Thập Tứ Thiếu cười cười:

- Vỗn dĩ bổn công tử xem ra đã thua, nhưng giờ lại chưa chắc!

- Làm sao ngươi thấy được?

- Trận chiến này hiện tại có ba điểm đáng ngờ, nhưng không thể giải thích, ngay cả bổn công tử cũng chưa hiểu rõ, cho đến giờ vẫn vậy.

Cửu U Thập Tứ Thiếu như suy nghĩ cái gì đó, nhìn sang Quân Mạc Tà một chút, rồi không nói gì nữa.

- Ba điểm đáng ngờ?

Ba người Thành Ngâm Khiếu lộ ra vẻ mặt căng thẳng, lần thứ hai ngưng thần nhìn về phía giữa sân. Nhưng chỉ thấy giữa sân bạch quang rực rỡ, kiếm khí bốc lên ngùn ngụt, Thất Sát trận một bên bảy thanh trường kiếm đan vào thành một mảnh lưới lớn rậm rạp, đem đối thủ bao phủ trong đó. Bên Quân Mạc Tà, vòng tròn bảy tên hắc y nhân đã bị ép thành một đoàn, tựa như bất cứ lúc nào đều có nguy hiểm bị giết chết, tựa như con thuyền nhỏ giãy dụa trong biển cả mênh mông, tuy rằng cực kì nguy hiểm, nhưng lại thủy chung duy trì không bị sóng lớn cắn nuốt. Khúc Vật Hồi nhìn một lúc lâu, lúc này mới đột nhiên vỗ trán một cái, nổi giận nói:

- Con bà nó! Thế trận này thật là cổ quái! Vừa rồi là tam nhân trận, ngũ hành trận, giờ lại là lung tung trận (ND: ổng sao bít tên thế trận của

anh Tà nhà ta chứ), làm sao có thể như vậy?!

Nghe hắn nói, Thành Ngâm Khiếu cũng Kiều Ảnh cũng bắt đầu nhìn ra huyền cơ trong đó.

Bên Quân Mạc Tà, bảy người kia cho dù là tránh né, đỡ đòn, đều duy trì một thế trận cổ quái. Bảy người tung hoành, bay qua bay lại, nhưng vẫn thủy chung ở bảy điểm cố định. Bảy chỗ đứng quái dị như vậy, trước đây chưa từng gặp.

Nhìn thoáng qua đội hình dường như rất tán loạn, nhưng cẩn thận suy nghĩ, vẫn là từ đầu đến cuối đều tiếp xúc với nhau, hỗ trợ lẫn nhau, phối hợp chặt chẽ giống như một khối. Cho dù không có khả năng tấn công, nhưng phòng thủ lại kín kẽ vô cùng, không chê vào đâu được!

Nhìn thấy tình trạng này, vẻ mặt mọi người đều có chút nghiêm trọng. Mấy người đều là những người có nhãn lực hàng đầu, sao có thể không biết phòng thủ hoàn hảo cũng giống như đứng ở vị trí bất bại.

- Điểm đáng ngờ thứ nhất, trận chiến này từ lúc bắt đầu đến giờ, hai bên đều cầm những bảo đao sắc bén vô cùng, lại sớm thể hiện đây là cuộc chiến sinh tử, hơn nữa phạm vi giao chiến di chuyển trước mặt vô cùng nhỏ hẹp, vậy mà thủy chung không có bất cứ người nào bị thương! Điểm này quá sức cổ quái!

Cửu U Thập Tứ Thiếu nhìn cuộc chiến kịch liệt giữa sân, giơ ngón tay tỏ ý tán thưởng, nói:

- Dưới chiến đấu kịch liệt như thế, hai bên đến lông tóc đều không tổn hại… Kết quả như vậy, đổi lại là giao chiến giữa chính bọn người chúng ta… chưa chắc đã làm được…

Thành Ngâm Khiếu cùng Khúc Vật Hồi chậm rãi gật đầu, nhíu mày, suy nghĩ một lúc.

- Lại đến nghi vấn thứ hai, cũng thực sự rất cổ quái… Hai bên từ lúc khai chiến đến giờ, lại không có bất kỳ tiếng binh khí giao nhau nào vang lên! Nói cách khác… Mỗi người ở đây đều đã tung ra ít nhất mấy trăm chiêu, binh khí trong tay ít nhất cũng chém ra mấy ngàn nhát, nhưng lại không ai tiếp xúc được với binh khí của đối thủ!

Cửu U Thập Tứ Thiếu âm trầm cười lạnh:

- Đây chả phải việc kì lạ nhất trên đời sao? Cái gì là cổ quái, sự việc hiện tại còn chưa đủ yêu dị sao?

Cửu U Thập Tứ Thiếu vừa nói vậy, ba vị thủ hộ cũng nhất thời nhận ra có điểm không đúng, sắc mặt lập tức đại biến!

Đây chả phải là điểm gì tốt, sự im lặng kì dị như vậy, thật giống như khoảng lặng trước khi phong ba bão táp ập tới! Chỉ cần bắt đầu, chính là cuồng phong bão tố, sấm sét dội vang! Mà trận chiến này, chỉ sợ cũng là như thế. Một khi có tiếng binh khí giao nhau vang lên, sẽ không xuất hiện người bị thương, bởi vì lúc đó người đã chết!!!

Hai bên tựa như đang chuẩn bị thế công cực mạnh! Một khi phá vỡ cục diện giằng co trước mắt, lập tức là gió tanh mưa máu!

- Đến điểm nghi vấn thứ ba… giống như là trong an có nguy, trong nguy có an, chủ động và bị động, chủ khách đổi chỗ… trận chiến này, thật sự có ý tứ nha!

Cửu U Thập Tứ Thiếu nhìn sang Quân Mạc Tà mà nở nụ cười quái dị.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 161: "Bảo Mẫu" Buồn Bực!

- Chủ động - bị động, chủ khách đổi chỗ... hả..

Khúc Vật Hồi hít một hơi, trừng mắt nhìn chằm chằm vào vòng chiến, nói giọng không thể tin:

- Sao có thể như vậy? Điều này sao có thể? Thật sự gặp quỷ sao?

Bị vây khốn giằng co trong Thất Sát trận, tựa như sóng biển dâng trào, như thủy triều lên xuống, sóng sau cao hơn sóng trước, vậy mà trong phạm vi nhỏ hẹp tạo thành một hình dạng cổ quái, bảy tên hắc y nhân vẫn tung hoành ngang dọc, giống như là đá ngầm trên bờ biển, thủy chung lù lù bất động!

Hoặc phải nói là, càng giống như một ngọn núi lớn thật đặc biệt, bị vô tận sóng biển vậy quanh, nhưng thủy chung có một góc nhọn cứng rắn lộ ra ngoài, thủy chung chưa bao giờ bị bao phủ hoàn toàn!

Nhưng nếu nhìn kỹ, lại có thể nhìn ra được, tuy rằng Thất Sát trận quả thật chiếm chín phần ưu thế công kích, giống như là đem đối phương ép tới hết hơi, tùy lúc có thể bao phủ thế trận liên hợp của bảy người, nhưng đối phương lại thủy chung vững như Thái Sơn! Căn bản là không gặp nửa điểm nguy nan.

Hơn nữa, Thất Sát trận là không tấn công gián đoạn, trong khi Thất Tinh trận bảy người công kích thường đều là tấn công địch nơi yếu hại, làm Thất Sát trận mới chỉ tung ra một nửa chiêu số liền phải lui về phòng ngự…

Nhưng đối phương lại cố tình không thừa dịp xuất hiện khe hở mà tấn công, cứ bình thản phòng thủ, dường như có ý định cứ như vậy tiếp tục kéo dài sự hoảng sợ…

Cứ như vậy hai bên đều công kích chỗ yếu hại của đối phương, rồi lại cùng phòng thủ; đúng là làm cho bảy thanh đại đao cùng bảy thanh trường kiếm từ lúc khai chiến đến giờ còn chưa có tiếp xúc với nhau một cách lạ lùng.

Nhưng nếu quả thật cẩn thận quan sát tiếp, sẽ làm người ta hoảng sợ mà phát hiện: Chiếm thế chủ động, dường như không phải là đòn tấn công bão táp của Thất Sát trận, mà là của bảy người chiếm cứ những vị trí cổ quái, tạo thành một trận hình cổ quái của bảy tên hắc y nhân!

Hoặc phải nói là như vầy, lúc mới bắt đầu, Thất Sát trận tấn công mãnh liệt, thực sự chiếm thế chủ động. Nhưng tới khi Thất Tinh Bắc Đẩu trận của đối phương chậm rãi triển khai, cục diện trở thành ngang hàng, rồi sao đó theo chiến cuộc biến hóa, vị thế chủ động lại bất tri bất giác rơi vào tay đối phương…

Chỉ là đối phương lại chưa từng triển khai tấn công, chỉ là cố thủ tại vị trí, làm cho mọi người sinh ra cảm giac sai lầm… Cho nên nói về kết quả này, trận thứ ba cũng vẫn là hoàn toàn giống hai trận trước, đều là không thể thua, chuyển bại thành thắng, hoàn toàn giống hệt, không có cái gì mới!

Cửu U Thập Tứ Thiếu nhìn Quân Mạc Tà, cười hắc hắc nói:

- Tiểu tử họ Quân, rốt cuộc tiểu tử ngươi từ nơi nào có thể học được trận pháp cổ quái bậc này? Bổn công tử đoán là do vị được gọi là thần bí sư phụ kia truyền thụ cho ngươi phải không?

Lời nói vừa thốt ra, liền làm cho ba vị thủ hộ lâm vào khiếp sợ, lại thực sự lấy làm kinh hãi!

- Thập Tứ huynh, chẳng lẽ ngươi biết sư phụ hắn là ai? Hoặc nói là ngươi quen biết sư phụ hắn?

Ánh mắt Thành Ngâm Khiếu chợt lóe lên, thản nhiên hỏi.

Sư phụ của Quân Mạc Tà luôn là một bí ẩn thật lớn. Cho dù là một thiên tài đi nữa, cũng không thể cái gì cũng biết, thần thông đến trình độ này.

Sư phụ Quân Mạc Tà tất nhiên là một nhân vật kinh thiên động địa. Mọi người đều biết điểm này, nhưng mỗi người đều muốn nghĩ tới vỡ đầu cũng không nghĩ ra, vị nào lại biết luyện chế đan dược thần kì, lại có thể dạy dỗ ra một kì tích đệ tử như vậy, bây giờ lại là người có được trận pháp thần kì như thế này… Đây rốt cục là vị toàn năng nào chứ?

Trong khoảng thời gian này, Thiên Thánh Cung hầu như lấy hết tư liệu về cao thủ từ ba nghìn năm trở lại đây đều phân tích một lần, tuy nhiên mọi người đều không thể xác định được, chỉ biết vị này vô cùng cường hãn, cường hãn đến độ hoàn toàn không có ai đủ khả năng sánh đôi…

Giờ phút này nghe giọng điệu Cửu U Thập Tứ Thiếu, tâm trí lại thực sự muốn biết, ba người không thể không nổi lên lòng hiếu kỳ thật lớn!

Cửu U Thập Tứ Thiếu cười như không cười, thản nhiên nói:

- Sư phụ của đứa nhỏ này… làm ta nợ hắn một món nợ ân tình to lớn, vậy mà không tìm được cơ hội hoàn trả cho hắn, thật là buồn bực a, loại tồn tại có thể làm cho bổn công tủ buồn bực, ngươi nghĩ hắn là loại gì chứ…

Ba người cùng hít một ngụm hơi lạnh: Có thể làm cho Cửu U Thập Tứ Thiếu thiếu nợ ân tình, còn là loại không thể bồi hoàn… Rốt cuộc đây là hạng người gì chứ? Nhìn cách Cửu U Thập Tứ Thiếu` nói không tỉ mỉ, rõ ràng là bộ dạng không muốn nhiều lời, lòng hiếu kì của cả ba người lại càng bùng cháy mạnh.

- Thập Tứ huynh, sư phụ của vị Tà Chi Quân Chủ này… Không biết có thể đạt tới mấy thành của Thập Tứ huynh, so sánh với mấy người chúng ta thì như thế nào?

Khúc Vật Hồi cẩn thận chọn lựa từ ngữ hỏi.

Nhưng vừa hỏi, lại làm cho Cửu U Thập Tứ Thiếu do dự, lần trước vì quá vội vàng, ngay cả hắn cũng không thấy được vị "Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia" kia thực lực rốt cuộc đạt tới trình độ gì, nhưng có chút khẳng định, thực lực tuyệt không thua kém chính mình!

Hắn trầm ngâm một lúc lâu mới nói:

- So với mấy người các người thì khẳng định là mạnh hơn, về phần so sánh với ta thì đúng là khó nói. Người kia thực lực bí hiểm, thâm sâu khó dò… Ta còn thực không đủ tự tin là có năng lực thắng hắn! Cho dù là quyết đấu sinh tử, không chết không thôi… ta cũng đồng dạng không nắm chắc giết được hắn!

Cửu U Thập Tứ Thiếu thực sự là nói thật, điểm này ba người cũng nghe ra, những lời hắn nói tuyệt đối là lời tâm huyết.

Nhưng chính là bởi vì như thế, ba vị thủ hộ Tam Đại Thánh Địa sắc mặt lại càng hoảng sợ!

Loại tồn tại mà Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không tin tưởng có thể chiến thắng sao… Đây chẳng phải là nói người này có thực lực so với Cửu U Thập Tứ Thiếu còn muốn mạnh hơn? Hơn nữa tay nghề luyện đan của hắn, còn có những trận pháp thần kỳ hôm nay nữa, đây là dạng cao nhân gì a?

Cái này… Thế gian lại có nhân vật như thế này sao? Tại sao chúng ta đều sống hơn một nghìn năm nhưng lại chưa từng nghe nói tới?

Chẳng trách tốc độ tu luyện của Quân Mạc Tà thăng tiến như bay vậy, hóa ra là thật sự có một vị sư phụ nghịch thiên đến thế!

Mà hết lần này tới lần khác Cửu U Thập Tứ Thiếu cứ kiên quyết không chịu nói ra tên đích danh của vị cao nhân thần bí kia, lại càng tăng thêm tính huyền bí cho vị sư phụ của Quân Mạc Tà!

Đúng lúc này, Quân đại thiếu lại hỏi một câu:

- Tiền bối, người biết sư phụ ta? Ngươi đã gặp qua người?

Cửu U Thập Tứ Thiếu hừ lạnh một tiếng nói:

- Chỉ là gặp qua thôi sao, tên sư phụ khốn kiếp của ngươi để lại cho ra một đống lộn xộn, ta còn chưa tìm hắn tính sổ đó! Giả thần giả quỷ, ra vẻ thần bí, vẽ hoa lá cành! Bổn công tử khinh! Lại càng xem thường hắn! Thật là xấu hổ! Nói thật với ngươi, bổn công tử gặp được tên sư phó xui xẻo của ngươi, coi như cắn phải môi chảy máu! Thực sự là con mẹ nó xúi quẩy, hừ…

Cửu U Thập Tứ Thiếu nói xong tỏ vẻ căm giận ngút trời, thậm chí còn có chút tư vị u oán… Hiển nhiên chính là thái độ buồn phiền vì không trả được nợ… Nhưng hắn nói vậy, Quân Mạc Tà lập tức hiểu người này có vẻ như hiểu lầm… Đem vị Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia kia cho là sư phụ mình, lại càng không đoán được bí mật của mình.

Đây là loại hiểu lầm tuyệt vời! Đây chính là truyền thuyết ‘sai lại càng sai’, toàn bộ mọi việc như chó ngáp phải ruồi, đánh bừa mà trúng!

Thông qua trao đổi lần này, Quân đại thiếu gia trong nhát mắt hiểu rõ tại sao oán khí tồn tại trên người Cửu U Thập Tứ Thiếu… Trên thực tế, Cửu U Thập Tứ Thiếu từng theo dõi Quân Mạc Tà, đối với thân pháp xuất quỷ nhập thần của hắn đương nhiên là rất quen thuộc. Vì thế sau đó tìm hiểu nguồn gốc, đương nhiên liền liên tưởng đến vị Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia thần bí.

Hơn nữa tuổi tác Quân Mạc Tà thực sự quá trẻ, tu vi bản thân cũng khó lọt vào mắt Cửu U Thập Tứ Thiếu. Trong mắt người điên này. vị ‘Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia’ kia trình độ đại khái phải ngang với mình, thậm

chí còn thuộc về nhóm mười người mạnh nhất thế gian, chí ít phải đạt tới tu vi Thánh Hoàng.

Kết quả là theo lẽ thường, Quân đại thiếu được cho là đồ đệ của vị cao nhân thần bí kia.

Nhưng thực ra mà nói, nếu dựa theo cách suy nghĩ thông thường, điều này rất hợp với tính toán logic. Nói như vậy, một vị sư phụ như thế phải có hàng nghìn hàng vạn môn đồ, truyền thừa không thể chỉ có một người… Nhưng Quân đại thiếu trời sinh là một quái thai, chính là một người duy nhất trong hàng tỷ người !

Đây đúng là một sự hoàn mỹ tuyệt vời… Quân Mạc Tà nhất định không có ý định giải thích … Hiểu lầm ư? Vừa đúng lúc! Dù nói thế nào, vị ‘'Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia kia ngày đó cũng tính là đã giúp giúp Cửu U Thập Tứ Thiếu một đại ân, đây chính là một phần ân tình rất lớn a!

Đối với một người cực kì kiêu ngạo như giúp Cửu U Thập Tứ Thiếu, việc nợ ân tình một người thực sự là việc rất khoc chịu … Tuy vậy, nếu giúp Cửu U Thập Tứ Thiếu gặp được ‘Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia’, ngay cả là có ân với hắn, nói không chừng cũng phải cùng hắn tranh luận phải trái việc cái tên có hàm ý ‘trên cơ’ kia…

Nhưng với Quân Mạc Tà thì lại không được, Quân Mạc Tà lại là bậc tiểu bối … Hơn nữa còn là đồ đệ của ân nhân mình, nói gì thì nói cũng không thể nhìn thấy hắn chịu khi dễ trước mặt mình, cho dù có là mẹ mình đi chăng nữa cũng không thể, hơn nữa địch nhân của tiểu tử này có vẻ cũng trùng với địch nhân của mình…

Cho nên mới có việc hôm nay Cửu U Thập Tứ Thiếu làm chỗ dựa cho Quân Mạc Tà một chút… Hơn nữa, điều càng thú vị là, một khi có hiểu lầm nặng như thế này, Cửu U Thập Tứ Thiếu quan tâm tới Quân Mạc Tà ngược lại lại là một chuyện vô cùng hợp lý, theo lẽ thường ai cũng làm… Chuyện chiếu cố này, bản thân mình nói ra còn cảm thấy xấu hổ không dám khoe công, không chiếu cố thì sau này trong lòng mình lại

cảm thấy áy náy, cho dù ngày sau có gặp lại ‘'Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia ‘ sợ cũng không dám ngẩng đầu lên…

Cho nên Cửu U Thập Tứ Thiếu liền đảm đương một lần làm ‘bảo mẫu’ giấu mặt. Đương nhiên nếu hắn biết chân tướng, Quân Mạc Tà chính là cái người được gọi là ‘Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia’ kia mà nói, đảm bảo sẽ ngay lập tức đem tiểu tử Quân Mạc Tà này đánh thành đầu heo! Nhưng thật đáng tiếc, hắn không biết, cả đời này cũng chưa chắc có thể biết…

Đương nhiên, nếu đến khi Quân đại thiếu gia cảm thấy thực lực của mình đã ngang với trình độ của Cửu U Thập Tứ Thiếu, không chừng hắn sẽ nói ra chân tướng. Bởi vì vào thời điểm đó, Quân Mạc Tà đã không còn sợ việc chính mình bị đánh thành đầu heo…

Cửu U Thập Tứ Thiếu đương nhiên là uất ức gia tăng, dù không tình nguyện nhưng vẫn phải tận sức… Chỉ Quân Mạc Tà là trong lòng thầm sảng khoái cùng vui vẻ sung sướng, lại càng bình tĩnh như Thái sơn!

Lại nói trong thời gian hai người nói chuyện, ba vị thủ hộ sắc mặt ngày càng khó coi. Cũng không có gì kì quái, đơn gian là thế cục trong sân đang dần thay đổi theo hướng bất lợi nhất về phía Thánh Địa …

Cửu U Thập Tứ Thiếu nhìn Khúc Vật Hồi, rốt cục tâm tình khá hơn một chút. Khúc Vật Hồi giờ phút này không còn tìm thấy vẻ mặt đắc ý hả hê mà sớm trở nên đen như đít nồi!

Nuốt sống giun, lại là một nghìn con, hơn nữa những con giun này đều là do mình trực tiếp đào ra. Trời ạ! Nghĩ đến việc đặt cược này, Khúc Vật Hồi có chút cảm giác sống không bằng chết, khóc không ra nước mắt.

Quân Mạc Tà nhìn về phía giữa sân, trong lòng cũng thoáng hiểu ra. Tình huống hiện tại, vẫn là Thất Sát trận một bên chủ công, mà bảy tên đội viên Tàn Thiên Phệ Hồn kia lại sở hữu Thất Tinh Bắc Đẩu trận vận chuyển một các thuần thục tự nhiên, hơn nữa mỗi lần tránh né xê dịch

trong chớp nhoáng cũng có ánh sáng mờ mờ tỏa ra, thân ảnh ngày càng trở nên hư ảo…

Hiển nhiên, quyết định thắng bại, mấu chốt sinh tử là một kích sắp tới đây!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 162: Diệt Thất Sát.

Thế cục trước đây hoặc sau này sau khi trận chiến kết thúc đã không còn quan trọng nữa.

Hiện giờ, bảy người "Tàn Thiên Phệ Hồn" vận dụng Thất Tinh Bắc Đẩu trận tuy rằng chiếm được ưu thế nhưng cho dù là ưu thế lớn hơn nữa cũng không dễ dàng dành thắng lợi, lại càng không nói tới thắng lợi tuyệt đối. Mà Quân Mạc Tà cần chính là toàn thắng, không phải là thắng thảm. Nhưng trước mắt là cuộc đấu giữa các Thánh Giả nhị cấp, hai bên đều có sinh mệnh lực cực kỳ mạnh mẽ.

Cho dù là bị vây khốn trong nghịch cảnh, chỉ cần quyết tâm cũng có thể tạo ra thế cục lưỡng bại câu thương.

Quân Mạc Tà sở dĩ có thể một kiếm diệt sát Thánh Giả là bởi vì thứ nhất hắn ẩn thân đánh lén, xuất kỳ bất ý, thứ hai lúc hắn ra tay, công lực đã vượt xa Hạ Đông Đình nên mới có thể một kích đắc thủ, lại dùng huyền khí cao hơn mấy bậc của mình thiêu huỷ kinh mạch đối phương, không cho hắn một cơ hội nào để giãy chết.

Bằng không, lấy thực lực mạnh mẽ Thánh Giả ba cấp của Hạ Đông Đình cùng với năng lực chữa trị cường hãn thì tuyệt không thể bị chết vô thanh vô tức như vậy được.

Chỉ cần không bị phân thây đương trường cho dù là có bị đâm trúng tim, thậm chí đã cho dù là trái tim bị bạo chấn vỡ nát thì Thánh Giả vẫn có thể dùng huyền khí mạnh mẽ của mình che lồng ngực, đình chỉ sự

tuần hoàn máu, duy trì tình trạng đó ít nhất được một ngày chứ không đến mức phải chết liền tại chỗ.

Trước mắt, bảy người "Tàn Thiên Phệ Hồn" chính là đang gặp phải cục diện nguy hiểm như vậy.

Đối mặt với đối phương là bảy người huynh đệ tình thâm, nếu đối phương bộc phát ra hết sức chiến đấu, đồng thời liều mạng tử chiến, hoàn toàn có thể kéo Thất Tinh trận chôn cùng với họ, cùng nhau đi xuống U Minh tuyền.

Cho nên Quân Mạc Tà ngay từ đầu đã sắp xếp chiến thuật: Tổn thương mười ngón tay không bằng một chiêu chặt đứt.

Vào trận liền chủ động tiến vào trạng thái phòng thủ nghiêm mật và phản kích, tuyệt không chủ động tấn công. Chậm rãi khống chế cục diện, tích tụ ưu thế, sau đó đem ưu thế chuyển sang thắng thế tuyệt đối; rồi đột ngột tấn công, chấp nhận bị thương, bảy người lao lên đồng thời đối phó một người. Cố gắng dưới một kích đem tên đó loạn đao phân thây, diệt sát đương trường.

Chỉ có giết một người trước, phá Thất Sát trận do bảy người liên thủ mới khiến thế công của đối phương không còn phát huy đến trạng thái mãnh mẽ nhất; cho dù đối phương bởi vì cái chết của huynh đệ mà phát động công kích điên cuồng nhất để trả thù thì chỉ cần bên ta tiến vào trạng thái phòng thủ chặt chẽ thì sẽ không phải lo lắng điều gì, chờ đến lúc thế công đối phương giảm xuống thì có thể tiến hành phản kích hàng loạt.

Đương nhiên, tình huống lý tưởng nhất là đối phương vì một người đã chết, sáu người còn lại vì cái chết của huynh đệ đồng tâm mà đau xót, chiến lực không còn, từ đó có thể thừa thắng xông lên đem toàn bộ sáu người giết sạch.

Chiến cuộc bây giờ đang phát triển theo phán đoán của Quân Mạc Tà. Kiếm quang như mưa to trút xuống, mỗi người trong Thất Sát trận vẫn

khí định thần nhàn, tuy rằng từ lúc khai chiến cho tới bây giờ luôn luôn là do bọn hắn chủ công hao tổn thể lực nhưng bọn hắn thủy chung không nóng không vội.

Thực lực của đối phương quả nhiên nằm ngoài dự đoán nhưng nhóm người bọn họ đã trải qua mấy trăm năm sống chung, chiến đấu, đối với cục diện giằng co như vậy cũng không xa lạ gì, chỉ cần thế công vẫn do mình nắm trong tay thì cho dù là quyền chủ động của cuộc chiến có nằm trong tay đối phương cũng không có gì đáng ngại.

Thủ lâu tất mất chính là một đạo lý không có gì xa lạ đối với người luyện võ. Nhóm người mình có sức chiến đấu liên tục rất mạnh, lúc trước không phải là không có người định dùng chiến thuật tiêu hao bảy huynh đệ bọn họ nhưng cuối cùng lại bị tổn hao ngược lại. Hơn nữa, bảy người đối phương luận tu vi, công lựcđều yếu hơn nhóm mình, sao có thể ngoại lệ trong cuộc chiến này?

Ánh đao giống như một tấm màn che phủ, mưa gió không lọt, bảy hắc sắc thân ảnh tốc độ càng ngày càng nhanh, trong đó phương vị thay đổi cũng càng ngày càng thường xuyên, một người nhảy lên, vị trí chưa ổn định thì sáu người còn lại cũng theo thứ tự nhảy lên, cho dù là thay đổi giữa không trung nhưng ánh đao như áo trời thủy chung không đứt đoạn.

Bỗng nhiên ở giữa không trung lộ ra một luồng bạch quang, hắc sắc thân ảnh hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại một dòng ánh sao đang uốn lượn, bay qua lại giữa sân.

Với tốc độ cao, nương theoThất Tinh Bắc Đẩu, Thất Tinh trận thành công mượn lực lượng của thiên không, đem bản thân biến ảo thành một đạo ánh sáng kỳ diệu.

Mọi người vây quanh thấy vậy đều đều kinh hô, đao mang điên cuồng phát ra, tạo thành ánh sáng bảy màu rực rỡ chói mắt. Ánh đao giờ khắc này giống như bầu trời bị bùng cháy giữ dội, không thể nhìn bằng mắt.

- Đê tiện!

Trong trận chiến truyền ra một tiếng mắng tức giận sau đó là tiếng kim loại va chạm tạo nên những tiếng nổ lớn.

Bảy người trong Thất sát trận khi vừa nhìn thấy cảnh này thì toàn bộ đã hoàn toàn tập trung chú ý đề phòng. Nhưng bọn hắn trăm triệu lần cũng không ngờ đối phương dựa theo thứ tự lướt tới, tay vung đao đâm thẳng.

Giờ khắc này, đại đao trong tay bọn họ không ngờ giống như trường kiếm đâm thẳng tới.

Đây không thể nghi ngờ là chiêu cổ quái nhất. Hơn nữa song phương rõ ràng còn còn cách nhau hơn một trượng, chẳng lẽ bọn hắn sẽ xông tới. Ý nghĩ này chợt lóe lên đúng thời khắc Thất sát trận nghênh đón đợt xông tới đầu tiên của đối phương, điều này quả làm bọn họ không thể tin, chiêu thức có vẻ ti tiện nhưng đột nhiên xuất hiện biến cố: Bảy thanh đao trên tay bảy đại hán áo đen đột ngột đồng thời bắn ra một đạo đao mang như lưu tinh hướng về bảy người đâm tới.

Đao trong đao, quỷ thần đều khiếp đảm. Xưa nay, vô độc bất trượng phu, chém hết cừu nhân chớp mắt.

Đúng là một đao quỷ thần khó lường.

Bảy người đồng thời hoành kiếm đón đỡ nhưng đối với lực đạo của cú ném này thật sự quá lớn, làm cho hổ khẩu bảy người mơ hồ run lên. Đúng lúc này, thất đao hợp thành một tòa núi đao, ầm ầm hướng về vị trí trung ương trong Thất sát trận, đồng thời bổ xuống.

Giờ khắc này ánh đao thê lương mà diễm lệ dị thường, thế nhưng xa xa vượt ra khỏi ánh đao lóe lên, người sáng suốt vừa nhìn liền biết bảy chuôi đao vừa ra khỏi vỏ này tuyệt đối cổ quái.

Đây mới là sát thủ chân chính.

Đao trong đao, đúng là thần binh lợi khí chưa hề lộ diện. Thần binh lợi khí như vậy, cũng không phải chỉ có ba thanh mà là hơn ba trăm, mỗi người được trang bị một thanh.

Thắng bại trận chiến được quyết định ở một đao này.

Thất Sát trận trong thời khắc này phạm phải ba sai lầm trí mạng. Thứ nhất, không ngờ tới đối phương trong đao còn có đao. Thứ hai, không ngờ đao của đối phương là thần binh lợi khí. Thứ ba, thật không ngờ đối phương sẽ tiến công vào tâm trận.

Vô luận công kích đầu hoặc đuôi so với trung tâm trận đều dễ hơn không ít. Cho nên bọn hắn một mực chú ý đối phương phản kích, đã phòng thủ kín kẽ. Nhưng ngay lúc này, bọn hắn phát giác ra mình hoàn toàn sai lầm.

Ánh đao như lửa, sáng như tuyết, như ác ma trong Địa Ngục há hốc miệng, lộ ra răng nanh dữ tợn.

Ở tâm trận Thất Sát, lão đại dùng hết công lực toàn thân, phóng ra, vượt lên trước đón đánh. "Keng", đao thứ nhất như sấm sét hung hăng chém xuống thân kiếm của hắn.

Một kích này, đối phương chuẩn bị không biết bao lâu, một đao toàn lực không hề giữ lại. Nhất đao tất sát.

Thế nhưng hắn lại vội vàng ứng phó.

Kiếm trong tay hắn tuy rằng cũng xem như lợi khí hiếm thấy nhưng so với thần binh do Quân Mạc Tà dùng tiên pháp rèn nên thì kém hơn không chỉ là một cấp bậc. Sau khi huyền khí va vào nhau thì một đao một kiếm chính diện tiếp xúc, một tiếng vang nhỏ, trường kiếm đã bị đao chặt gãy.

Đại đao hoàn toàn không dừng lại tiếp chém xuống.

Huyết quang phụt ra.

Một đao này chém vào bả vai Thất Sát lão Đại, thế đao mạnh mẽ, cơ hồ bổ tới lồng ngực. Đồng thời, lực đao mạnh mẽ đem cả người của hắn đè ép xuống, cả người lún xuống dưới đất tới đầu gối.

Hắn điên cuồng hét lên một tiếng trở bàn tay đánh ra, "Phanh", trúng ngay ngực của hắc y nhân, dưới huyền khí phản kích mạnh mẽ của hắn, người áo đen kêu lên một tiếng đau đớn, trường đao mang theo một dãy huyết quang theo hắn bị đánh bay ra ngoài, hai người đồng thời phun ra một ngụm tiên huyết.

Gần như ngay lập tức, đao thứ hai chém vào bả vai trái của hắn, xương bả vai nhất thời bị chặt đứt, thế đao chém thẳng vào tới gần vị trí ngực. Thất sát lão Đại điên cuồng hét lên một tiếng, một cước đá trúng bụng người áo đen này, đem cả đao và người hắn đá bay ra ngoài. Trên người đầm đìa máu tươi, huyền khí điên cuồng vận chuyển, nháy mắt bay ra khỏi cơ thể hướng về phía vai trái như muốn kéo lại, giống như đang muốn tự động hàn gắn. Nhưng trên mặt của hắn chỉ còn lại một nỗi tuyệt vọng.

Bởi vì đao thứ ba và đao thứ tư đã tới, chuẩn xác bổ vào vị trí của đao thứ hai.

"Phập", vai trái chưa kịp khép lại thì đã bị chém bay ra ngoài.

Cái này cũng tính là xong, đao thứ năm, thứ sáu cũng như tia chớp chém vào vị trí đao thứ nhất. Lúc này Thất sát lão Đại không còn lực chống đỡ, ngửa mặt lên trời kêu thảm thiết hoàn toàn không giống tiếng người, giương mắt nhìn nửa người với cánh tay phải bay ra ngoài, tay phải còn nắm chặt thành trường kiếm.

Ánh mắt của hắn nhìn trường kiếm lộ ra vẻ không cam lòng. Hai bên thân thể hắn đều lộ ra nội tạng.

Máu tươi đầm đìa... Nóng hổi!

Nhưng hai chân hắn còn đang lui. Hắn chẳng phải không biết mình đã không thể sống sót nhưng hắn là lão Đại, thân là lão Đại phải có trách nhiệm. Hắn biết nếu mình đương trường chết tại chỗ sẽ tạo thành đả kích lớn như thế nào đối với huynh đệ của mình. Cho nên, cho dù là phải chết, hắn cũng muốn lưu lại một hơi cuối cùng.

Ít nhất cần phải nói một câu. Một câu nói kia có khả năng giúp đỡ sáu huynh đệ hắn tìm lại một con đường sống.

Đáng tiếc, trời không chiều lòng người, hắn vĩnh viễn mất đi cơ hội này.

Người thứ bảy, đao thứ bảy đã tới. Theo lỗ hổng trên thân bên phải đâm thẳng vào, xông thẳng ra phía bên kia, lộ ra mũi đao sáng lóa, biến lục phủ ngũ tạng và đan điền của hắn thành một đống hỗn độn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 163: Nguy Cơ Của Tam Đại Thánh Địa.

Hắn muốn gọi, hắn muốn nói "Đừng lo cho ta" hoặc là "Báo thù cho ta". Chỉ cần có thể nói ra thì các huynh đệ của hắn có thể phục hồi tinh thần lại như cũ, không đến mức lâm vào bi thương quá độ, hoặc sẽ không phải trả một cái giá quá đắt.

Nhưng khi hắn há miệng ra thì một thanh trường đao sáng như tuyết như tia chớp cắm vào cổ họng của hắn làm cho miệng và yết hầu của hắn đồng thời dập nát, ngay cả đầu lưỡi nháy mắt hóa thành một đống thịt vụn, đồng thời lại có một thanh đao chặt ngang người hắn, làm cho thân thể hắn hoàn toàn tách rời.

Lại một ánh đao chợt lóe, một cái đầu không trọn vẹn bay lên.

Giữa không trung, cái đầu này còn hung hăng trừng mắt, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng và lo lắng. Bởi vì hắn thấy các huynh đệ vì cái chết của mình đã hoàn toàn mất kiểm soát. Mỗi người đều ngơ ngác nhìn mình, trong lòng đau như cắt, sớm quên mất mình đang ở chỗ nào. Đầu hãy còn chuyển động trên không trung, mắt hắn vô lực đảo mấy vòng, như hướng tới huynh đệ lộ ra thần sắc cầu xin: Không cần đau buồn. Giờ phút này các ngươi phải chú ý địch nhân trước mắt!

- A a a a a....

Như đã lâm vào bi ai thống khổ vô tận, sáu huynh đệ của hắn, ai cũng không để ý đến ánh mắt như lời nhắn gửi dặn dò của hắn.

Rốt cục Thất Sát lão Đại mang theo phẫn hận vô hạn cùng vướng bận lúc này chỉ còn lại cái đầu mất đi thân thể tiếp tục chuyển động vô lực, hai ánh mắt phản chiếu hình ảnh như lửa óng đã trở nên cứng nhức không còn thần sắc!

Tất cả chuyện này nói có vẻ dài dòng nhưng trên thực tế, từ lúc Thất Tinh trận chủ động phản công, bắn ra vỏ đao đến lúc chém bay đầu lão đại Thất sát lên không trung, toàn bộ thời gian nhiều lắm cũng chỉ nửa cái hô hấp, thậm chí là so với một phần tư hô hấp cũng còn ngắn hơn.

Trong thời gian nháy mắt này lại xảy ra chuyện, còn là chuyện tàn khốc tới cực điểm!

Thất Sát lão Đại, vị Thất Sát đứng ở vị trí trung tâm trận này, cả người đang nguyên vẹn thì đột nhiên bị phân thây biến thành thịt nát đầy trời, đầu, thân, tứ chi chia lìa!

Mọi người bên Thánh địa không hẹn mà cùng ngây dại!

Tất cả mọi người phát hiện cuộc chiến đã xảy ra ngoài dự đoán mọi người nhưng bất luận kẻ nào cũng không nghĩ tới chuyển biến lại diễn ra nhanh và lại tàn nhẫn như vậy!

Phía trước, hai mảnh thân thể bay trên không trung, giờ này vẫn còn chưa chạm đất thì một cái đầu đầy máu cũng bay lơ lửng trên không. Tất cả mọi người đều lâm vào trạng thái ngây ngốc, trong số sáu vị huynh đệ của hắn, một vài người gần như không muốn sống, bổ nhào về phía Thất Sát lão Đại.

Nhưng, Thất Tinh Bắc Đẩu trận vẫn tỉnh táo. Không những tỉnh táo, mà bọn hắn nhân cơ hội địch nhân lâm vào bi thống lập tức phát động tiến công càng thêm sắc bén, càng thêm trí mạng, ngoan độc.

Trong bọn họ có hai người bởi vì ra tay giết Thất Sát lão Đại đã bị đánh văng ra ngoài, nội thương, ngoại thương đều nghiêm trọng, dù sao

dưới một kích toàn lực của một nhị cấp Thánh Giả thì đâu có nhẹ. Nhưng bọn hắn vẫn tạo thành trận thế lại như cũ, như hổ điên, toàn lực lao tới.

Thất Sát sáu người cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình, sớm chiều ở chung cả đời trước sau năm sáu trăm năm cũng chưa từng tách biệt. Mọi người cùng một mẹ sinh ra, nhưng lão đại phút chốc đã bị phanh thây.

Đây là đả kích lớn tới cỡ nào.

Chỉ một thoáng, mỗi người trong mắt lộ rõ một mảnh đỏ ngầu, trong đầu chỉ còn lại sự trống rỗng. Lòng co rút, đau đớn tựa hồ như chết. Chỉ còn bản thân mỗi người! Bọn hắn cơ hồ quên hết thảy, tựa hồ đang ở thế giới khác, một khắc tĩnh lặng.

Bọn hắn kêu thảm, điên cuồng hét tên đại ca, hướng về phía đống thịt nát. Hoàn toàn không có chút nào chú ý tới ánh đao hoa mỹ của địch nhân đang tiến gần tới mình. Hà Tri Thu và Hải Vô Nhai phe Thánh Địa đồng thời vận công hô to:

- Cẩn thận!

Hai vị Thánh Hoàng công lực kinh người nhưng Thất Sát lục huynh đệ lại tựa hồ như hoàn toàn không nghe thấy, cho dù là thân hình bị âm thanh chấn động ép xuống, mặt đất bị run lên nhưng nhưng bọn hắn vẫn không tỉnh lại.

Giờ khắc này, trong đầu bọn hắn đã đã không còn gì khác, thậm chí .... ngay cả tư tưởng báo thù cũng chưa có, trong lòng chỉ tràn ngập đau xót mà thôi.

Đau xót đến cực điểm!

Ngay lúc này, bảy chuôi đao, mang theo tiếng gió gào thét, điên cuồng chém xuống. Nhanh như mưa rào!

Huyết vũ phun tung toé! Không lưu tình chút nào! Nhưng cho dù vậy sáu người thoáng như chưa tỉnh, ngay khi ánh đao tới mình thì bọn hắn cũng chỉ giương mắt, ngơ ngác đứng nhìn thậm chí cũng không vận dụng huyền công hộ thân.

Hải Vô Nhai hét lớn một tiếng:

- Dừng tay!

Thân hình vừa động, như bay lướt đến, người chưa tới nhưng một thanh trường kiếm đã bay tới, tỏa ra muôn vạn kiếm quang. Nếu quả thật bị kiếm quang của hắn đánh trúng thì cho dù là bảy vị Thánh Giả cũng khó tránh khỏi có người bị thương nặng, thậm chí, sẽ có người chết tại đương trường.

Dù sao bọn hắn đã chiến đấu trong thời gian dài như vậy, huyền lực sớm đã hao hụt một nửa, càng không nói tới những người bị thương.

Quan sát trận chiến, Mai Tuyết Yên áo trắng như tuyết, một thân như đóa bạch vân bay ra, một thanh trường kiếm khí thế như vương giả bay vút ra vung lên giữa không trung, thản nhiên nói:

- Hải Thánh Hoàng, đây là quyết chiến sinh tử. Ngươi nhúng tay vào không khỏi làm mất mặt thân phận Thánh Hoàng của ngươi.

Kiếm quang của Hải Vô Nhai sáng lạng như tinh quang nhưng kiếm quang của Mai Tuyết Yên lại như tuyết trắng che lấp mặt trời, đủ để che hết mọi tinh quang.

Trong chớp mắt, hai người đã giao thủ ngay giữa không trung, tinh quang, bông tuyết bay đầy trời. Boong boong, vài tiếng vang nhỏ vang lên, hai người đều một thân áo trắng nhưng giữa không trung lại như tạo thành một mảng tuyết lớn.

- Dừng tay!

Khúc Vô Hối nổi giận hét lớn.

Trong không trung, trường kiếm của hai người cuối cùng va vào nhau, Hải Vô Nhai bị đánh bật trở về, vẫn lăng không mà đứng. Nhưng Mai Tuyết Yên vẫn như cũ, mắt nhìn về phía Hải Vô Nhai, trường kiếm trực chỉ, ánh mắt tập trung lên người hắn, thân mình mềm mại, áo trắng phiêu phiêu bay trong gió, tóc đen nhánh bay lất phất, trên chiến trường thê thảm này chợt thoáng hiện chút nhu tình uyển chuyển.

Giao thủ ngắn ngủi, không ngờ Mai Tuyết Yên lại chiếm thượng phong.

- Thắng chính là thắng, bại chính là bại. Hải Vô Nhai, ngươi ngay cả chuyện này cũng không hiểu sao?

Khúc Vật Hồi hai mắt có chút đỏ, lớn tiếng hét lên:

- Đây vốn là cuộc chiến sinh tử, ngươi không nhịn được cũng phải nhịn. Người chết sạch hết cũng phải nhịn. Trận chiến này chính là thể diện của Tam Đại Thánh Địa. Ngươi tự tiện ra tay can dự có biết gây nên chuyện gì không? Danh dự vạn năm của Thánh Địa để cho các người giày xéo sao?

Hải Vô Nhai cắn răng bi phẫn nói:

- Chỉ là... bọn họ thật sự quá độc ác!

- Độc ác? Ngoan độc là bổn phận của đối thủ. Cuộc chiến sinh tử vốn là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ngoan độc mới là thứ cần phải có!

Khúc Vô Hối hừ một tiếng nói:

- Vừa mới bắt đầu, song phương đã định qui tắc, cho đến khi một bên chết hết thì mới kết thúc trận chiến. Đây cũng là lấy người sống bắt đầu, lấy cái chết để kết thúc. Ngươi chẳng lẻ không hiểu? Người của Thánh Địa chết, lão phu cũng rất khó chịu. Nhưng khó chịu cũng phải chịu, quy củ chính là quy củ. Mạng có thể không cần nhưng mặt mũi phải giữ!

Khúc Vô Hối nói mà sắc mặt giận dữ, râu tóc dựng đứng.

Hải Vô Nhai chậm rãi đáp xuống đất, nhìn tình cảnh bi thảm giữa sân nhịn không được mà lệ rơi lã chã.

Ngay một khắc này, trong sân sáu vị nhị cấp Thánh Giả của Thánh Địa, một người cũng không sống sót, có vài người hoàn hoàn bị giết mà không hoàn thủ, cho đến chết trên mặt vẫn là một mảnh bi thống.

Quân Mạc Tà nhìn giữa sân, yên lặng thở dài, trong lòng vang lên lời nói của Mai Tuyết Yên: Thân huynh đệ sớm chiều chung sống mấy trăm năm, chưa từng bỏ nhau, phối hợp ăn ý đã đạt tới đỉnh điểm... Nhưng tình thâm cố nhiên là tốt cũng chính là thứ có sức hủy hoại lớn nhất. Một người thương tâm, sáu người thương tâm, một người chết, sáu người chết theo.

Huynh đệ bảy người này quả nhiên là như vậy!

Lúc này, Khúc Vật Hồi có thể nói là có chút thương tâm, lại có chút phẫn nộ.

Khi hắn thấy Hải Vô Nhai đột nhiên ra tay can dự, quả thực chính là cực kỳ mất mặt. Không chỉ có hắn mất mặt mà phe Tam Đại Thánh Địa cũng muốn hổ thẹn.

Hơn nữa hắn vừa mới thua cuộc hai bàn, tâm tình đúng là buồn bực vô cùng nhất thời đem toàn bộ buồn bực trong lòng phát tác.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân chủ yếu khác đó chính là vị Cửu U Thập Tứ Thiếu ở bên kia làm chứng. Nếu hắn mượn cớ phát tác thì chỉ sợ Hải Vô Nhai và bảy người này đang nằm giữa sân đều có kết quả giống nhau. Kiều Ảnh và Thành Ngâm Khiếu thì sắc mặt cũng không tốt hơn bao nhiêu. Có Thánh Địa tầng cao nhất, ba vị thủ hộ Thiên Thánh cung, lại còn có thiên hạ đệ nhất điên Cửu U Thập Tứ Thiếu làm trọng tài mà còn phát sinh loại chuyện mất hết uy tín như vậy. Nếu như mình không ra tay thì đám người kia sẽ không kiêng nể nang gì tung đủ loại tin đồn...

Cửu U Thập Tứ Thiếu thờ ơ lạnh nhạt lạnh lùng nói:

- Hơn vạn năm nay, một mình một cõi, Tam Đại Thánh Địa đã sớm mục nát đến cực điểm. Chỉ biết làm việc mình thích, chỉ biết bảo vệ lợi ích của mình, ngoài ra mọi thứ khác trong mắt các ngươi chỉ là đổ bỏ. Cái gì là một phương chính nghĩa, cái gì là việc chính nghĩa thì không câu nệ tiểu tiết. Một màn trước mắt này chính là chứng cứ rõ ràng nhất.

Hắn âm trầm cười một tiếng nói:

- Nếu thân là người thế tục, việc coi thường pháp luật và kỷ cương thì đã sớm bị giam vào trong đại lao hoặc chém đầu thị chúng, bị xử với mức phạt cao nhất. Nhưng giang hồ lại là một chỗ tương đối rộng. Chỗ rộng đó có nghĩa là thiếu người chấp pháp trong chốn giang hồ. Một câu "Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ" đã nói lên hết thảy. Mỗi người làm theo ý mình, vô pháp vô thiên. Nhưng tổng lại thì cũng có vài quy tắc từ xưa truyền lại, người khác đều không dám khinh thường. Cho dù là hạng người tội ác tày trời cũng phải cố kỵ

Hắn thở phào nhẹ nhỏm, nói tiếp:

- Nhưng hiện tại Tam Đại Thánh Địa, sau vạn năm tiêu diệt đối thủ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ở thế gian sớm đã không có đối thủ. Một khi đã không có đối thủ thì cũng sẽ không có chế ước. Cho nên Tam Đại Thánh Địa đã hoàn toàn biến chất. Làm việc càng ngày càng kiêu ngạo, sớm không đem cái gọi là đạo nghĩa quy củ giang hồ để ở trong mắt. Nếu bắt gặp kẻ khác xung khắc với lợi ích của mình thì cái gọi là đạo nghĩa giang hồ cũng như tờ giấy bị xé nát. Nếu ai cũng như các ngươi, có suy nghĩ như vậy thì các ngươi so với dị tộc nhân còn nguy hại hơn. Dị tộc nhân dù sao cũng không phải nhân loại chúng ta, cho dù có tiến vào Huyền Huyền đại lục thì chờ đợi bọn hắn cuối cùng cũng chỉ có thể là cái chết mà thôi. Còn các ngươi đang huy diệt bầu trời này mà còn to mồm nói là thủ hộ thiên địa.

Cửu U Thập Tứ Thiếu nhìn Hải Vô Nhai chằm chằm:

- Người như ngươi, thân là người giang hồ nếu ngay cả quy củ giang hồ, chữ tín đều không để trong mắt, không ghi khắc trong lòng thì vô luận là gánh vác bao nhiêu sứ mệnh vĩ đại đều là loại người không thể không trừ. Trên bỏ mặc, dưới thôi nát. Tam Đại Thánh Địa đã thối nát vạn năm rồi. Khúc Vật Hồi, ba người các ngươi cũng có thể coi là gần bùn mà chẳng hôi tăng mùi bùn (Dịch: ta dịch hơi văn chương tí), thật đáng mừng!

Cửu U Thập Tứ Thiếu nói lời này nói xong thì Kiều Ảnh, Thành Ngâm Khiếu, Khúc Vô Hối ba người đột nhiên giật mình.

Mồ hôi đầm đìa khắp người.

Vạn năm qua, Tam Đại Thánh Địa luôn tận sức cho cuộc chinh phạt ích kỷ, mục đích cuối cùng chính là duy ngã độc tôn. Mà Tam Đại Thánh Địa cũng vốn là người thủ hộ Huyền Huyền đại lục, gánh vác việc chính nghĩa, tự nhiên không kiêng nể kiêng dè bất cứ ai, bất cứ thứ gì.

Mà Thiên Thánh cung cũng chưa từng cảm thấy Tam Đại Thánh Địa làm việc có cái gì không đúng. Mà ngược lại, nếu bọn hắn gặp khó khăn còn an ủi, thậm chí trợ giúp, mong có một ngày Thánh Địa chân chính nắm trong tay thiên hạ, đó chinh là ngày báo tin vui khắp thiên hạ.

Tuy nhiên nếu cách đây vạn năm trước, theo tiêu chuẩn của Tam Đại Thánh Địa, hoặc năm sáu ngàn năm trước, Tam Đại Thánh Địa nói như vậy không phải là không có đạo lý. Nhưng không để tình trạng một nhà hôi phi yên diệt xảy ra. Tam Đại Thánh Địa rốt cục cũng đi tới đỉnh cao quyền lợi trên phiến đại lục này, hơn nữa còn tự mình phong mình.

Kiều Ảnh, Thành Ngâm Khiếu, Khúc Vật Hồi ba người trong lòng cũng thấy được, thành tựu của Tam Đại Thánh Địa hiện giờ thật sự là trước giờ chưa từng có, trong lòng vui mừng không hết. Nắm trong tay đại lục, quân lâm thiên hạ, Thánh Địa một nhà không ai dám tranh phong. Đây không thể nghi ngờ là đỉnh quang vinh.

Nhưng ba người hiện tại bị Cửu U Thập Tứ Thiếu đánh thức, lúc này mới hoảng sợ phát hiện: Nếu như thật không có đối thủ, một nhà một đường, bây giờ thì đã thấy cốt lõi của mình đã thay đổi. Hoàn toàn biến chất!

Người luôn hiếu chiến, cùng địch nhân tranh đấu, giãy dụa trong thời khắc sinh tử sẽ kích thích ý chí chiến đấu của con người, lần lượt phát triển lên tầng cao mới nhưng nếu đã không có địch nhân thì sao đây?

Trời đất bao la mà địch nhân không có thì nạn a dua nịnh hót xảy ra khắp nơi.

Người tự nhiên vì vậy mà thay đổi.

Còn có một vấn đề nghiêm trọng đó là, nếu thật sự đã không có địch nhân thì còn có thể đấu với ai? Vì thế chỉ còn cách chiến đấu với bản thân, đấu tranh cùng danh lợi tư tưởng trong lòng nhưng chiến thắng cuối cùng có mấy ai? Vì thế mọi người đều bị danh lợi che mắt, vì thế bắt đầu đấu tranh nội bộ, tranh giành quyền lợi. Tam Đại Thánh Địa bề ngoài thì hòa hợp nhưng thật ra là thùng rỗng kêu to. Bên ngoài thì tỏ vẻ hợp tác nhưng bên trong lại lục đục với nhau. Thậm chí bên trong cùng một thánh địa cũng muốn tranh giành.

Trải qua thời gian dài còn có ai sẽ để ý tới quy củ giang hồ? Còn có ai tuân theo đạo nghĩa giang hồ? Bởi vì giang hồ vốn là do những người này chế định. Ai sẽ để vào mắt những chuyện đó? Đã không có quy củ cùng đạo nghĩa giang hồ thì làm gì còn cái gọi là giang hồ?

Càng nghĩ tiếp ba người lại càng thấy sợ hãi: Cứ thế này mãi, Tam Đại Thánh Địa không có địch thủ thì hỏng mất.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 164: Nhận Thua? Không Được!.

- Thập Tứ huynh ... lời cảnh tỉnh của huynh hôm nay thật sự làm chúng ta giác ngộ.

Khúc Vô Hồi cung kính hướng về Cửu U Thập Tứ Thiếu hành lễ, chân thành nói:

- Nếu Thánh Địa còn tồn tại trong tương lai ... tất cả đều do lời nói Thập Tứ huynh ban tặng hôm nay. Chúng ta mặc dù đối địch nhưng phần nhân tình này lão phu vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng. Cho dù có một ngày phải tự tay giết Thập Tứ huynh, cũng phải khắc tên Thập Tứ huynh trên bia tưởng niệm ở Thiên Thánh cung.

Cửu U Thập Tứ Thiếu dở khóc dở cười nói:

- Chỉ bằng Tam Đại Thánh Địa các ngươi bây giờ, muốn giết ta... Có thể sao? Khúc Vật Hồi, ngươi đang mơ một giấc mơ đẹp sao. Còn nữa, ngươi đừng vũ nhục đại danh của bổn công tử, ngươi tưởng khắc tên bổn công tử trên bia hiền tài là cảm tạ ta sao? Ngươi làm vậy chính là vũ nhục bổn công tử đó, có biết không?

- Nằm mơ hay không, sau này sẽ rõ.

Khúc Vô Hồi ha ha cười nói, cắn răng, dậm chân một cái, giọng cương quyết:

- Vì buổi nói chuyện hôm nay của Thập Tứ huynh, một ngàn con giun ... lão phu ...

- Sao? Ngươi tính ăn quịt à?

Cửu U Thập Tứ Thiếu nhìn hắn từ trên xuống dưới ... ý tứ sâu xa nói:

- Quả nhiên không hổ xuất thân từ Tam Đại Thánh Địa, ngay cả đánh cuộc với bổn công tử cũng dám quịt. Cái gì gọi là thượng bất chính, hạ tắc loạn hôm nay mới chân chính nhìn thấy.

Khúc Vô Hồi mặt già đỏ lên, nhất thời cười trừ. Kiều Ảnh và Thành Ngâm Khiếu cũng hướng Cửu U Thập Tứ Thiếu hành lễ, cảm kích lời giáo huấn của hắn.

Cửu U Thập Tứ Thiếu thở dài:

- Không thể tưởng được bổn công tử trong lúc vô tình nói chuyện lại có thể thành toàn cho đối thủ của mình.

Mọi người ha ha cười, nhưng Khúc Vật Hồi ba người trong lòng vô cùng nặng nề: Lời của Cửu U Thập Tứ Thiếu chính là sự thật. Hơn nữa, hiện giờ quả thật cũng đã rất tồi tệ, rốt cuộc phải làm thế nào đây?

Ba người cau mày suy nghĩ nửa ngày nhưng cũng không nghĩ ra được gì.. không khỏi thở dài một tiếng.

Khúc Vô Hồi vẻ mặt phờ phạc tuyên bố:

- Trận thứ ba, Tà Quân Chi Chủ thắng.

Quân Mạc Tà cười ha ha, vẫy bảy thuộc hạ trở về, quay đầu hướng về Khúc Vô Hồi cười nói:

- Khúc tiền bối, đa tạ, đa tạ, Linh Lung Liên kia... một nửa đã thuộc về vãn bối rồi.

Hắn nói những lời này hiển nhiên là để nhắc lại lời của Khúc Vô Hồi lúc trước. Nhưng hiện tại Khúc Vô Hồi không có lời nào để nói, còn có thể nói cái gì nữa?

Miễn cưỡng chống chế thì càng mất mặt Tam Đại Thánh Địa, thậm chí ảnh hưởng đến cả thể diện của Thiên Thánh cung. Tổng cộng phải đánh sáu trận, đối phương trước sau toàn thắng ba trận. Hắn nói tiền đặt cược đã tới tay một nửa thì chẳng có gì là không đúng.

Kiều Ảnh lo lắng, lòng nặng trĩu, đột nhiên nói:

- Quân Mạc Tà, đánh cuộc lần này không cần tiếp tục nữa. Cuộc chiến này bên ta bỏ cuộc. Thánh Địa chúng ta nhận thua. Thua cuộc thì tiền đặc cược là Linh Lung liên nhất định sẽ đưa ngươi đúng hẹn, không sai lời. Hai bên bỏ qua mọi chuyện, ngươi thấy thế nào?

Kiều Ảnh cũng là người thông minh, suy nhĩ nhanh nhạy, cứ nhìn ba trận chiến vừa rồi sẽ thấy một loại các sự kiện tương tự nhau, trận chiến hôm nay thật sự có chút quỷ dị. Thánh Địa cử ra ba người, Quân Mạc Tà cử ra ba người với trận pháp chờ sẵn, với năm người thì hắn cũng có trận pháp năm người để đối phó, bảy người thì kết quả cũng y hệt.

Tuy rằng còn ba trận chưa đánh nhưng tam đại thủ hộ đã mất hết lòng tin. Quân Mạc Tà thực lực thực sự quá dị thường. Người của hắn trong ba trận trước thực lực bản thân từng người rõ ràng không bằng người của Thánh Địa, thậm chí còn kém hơn không chỉ một bậc, vô luận là tu vi, huyền công hay tâm tình, tất cả đều không bằng.

Nhưng lại có thể dựa vào ba trận pháp thần bí để chuyển bại thành thắng, hơn nữa mỗi trận đánh đều thắng tuyệt đối, người an toàn trở ra.

Chỉ cần ngẫm lại kết quả thì cũng không khó gì mà kết luận: Nếu Quân Mạc Tà có thể có trận pháp ba người, năm người, bảy người thì cũng có thể có trận pháp thần bí cho nhiều người hơn nữa.

Cho dù Thánh Địa cử ra mười người, thậm chí hai mươi người thì chỉ sợ Quân Mạc Tà vẫn có trận pháp đối ứng, hơn nữa uy lực có thể càng ngày càng mạnh, thậm chí mạnh tới cực điểm. Hơn nữa, trận cuối cùng là trận giữa Hà Tri Thu và Quân Mạc Tà, dựa theo cuộc đối đầu giữa Hải

Vô Nhai và Mai Tuyết Yên mà phán đoán thì Hà Tri Thu căn bản không có chút hy vọng nào.

Cho nên Kiều Ảnh lập tức đưa ra quyết định ngưng chiến.

Không thể nghi ngờ, quyết định này của nàng là chính xác, cực kỳ sáng suốt. Việc này Thành Ngâm Khiếu và Khúc Vô Hồi không phải là không nhận ra nhưng với thân phận của mình bọn họ cảm thấy ngượng ngùng khi nói ra mà thôi. Kiều Ảnh nói thì không có gì đáng trách cả. Bởi vì Kiều Ảnh vốn là nữ tử, ở phương diện này đương nhiên có ưu thế. Nam nhân cố nhiên không thể không thủ tín nhưng nữ nhân thì có thể. Nữ nhân trời sinh vốn có đặc quyền này, cho dù thân phận của nàng cực cao hoặc tuổi của nàng đã hơn một ngàn nhưng nàng vẫn cứ là nữ nhân, mà đã là nữ nhân thì có được đặc quyền này.

Đương nhiên hai vị đại nam nhân tuy mặt dày nhưng cũng có chút ửng đỏ. Tuy nhiên, so với mười cái mạng đang phơi xác trên sân với đầy máu tươi thì chẳng thấm vào đâu.

- Ngưng trận chiến này? Nhận thua? Đưa Linh Lung liên cho ta, các vị thật muốn như vậy?

Quân Mạc Tà giật mình, nhưng nét mặt vẫn không có gì thay đổi.

Giờ khắc này hắn như đang mộng du, lo suy nghĩ đến một sự kiện khác: Người chấp pháp trong giang hồ. Cửu U Thập Tứ Thiếu trong lúc vô tình nói ra năm chữ này làm Quân Mạc Tà trong lòng nhảy dựng lên. Đây chính là một từ hoàn toàn mới a, không nghĩ tới Cửu U Thập Tứ Thiếu có được giác ngộ bực này. Hoặc cũng có thể là người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Nghe được năm chữ này, Quân Mạc Tà bất chợt dao động.

Ta chưa từng nghĩ rằng mình sẽ là quân lâm thiên hạ, cũng không muốn làm chúa tể muôn dân nhưng ta phải đặt ra một quy tắc.

Nếu đã có quy tắc vậy nhất định cần người chấp pháp.

Người chấp pháp trong giang hồ!

Người này phải ở trong giang hồ nhưng thế lực phải siêu nhiên vượt trên giang hồ.

Quy tắc này một khi chế định thành công thì so với vị trí cao cao tại thượng của Thánh Địa còn muốn cao hơn.

Mà điều kiện tiên quyết chỉ có một: Hoặc khuất phục Tam Đại Thánh Địa hoặc hủy diệt hoàn toàn.

Khi hắn đang suy nghĩ về chuyện này thì đúng lúc Kiều Ảnh đưa ra yêu cầu ngưng chiến. Điều này làm cho đầu óc của hắn trong lúc nhất thời không xoay chuyển kịp, ánh mắt nhìn Kiều Ảnh mà không nói được gì.

Nhưng trong mắt người ngoài thì đôi mắt sáng lung linh của Kiều Ảnh lại có sức hút, làm người khác ngây ngất. Cho nên nàng vừa nói ra điều gì đều làm đối phương nhanh chóng đáp ứng nhằm lấy lòng mỹ nhân. Đừng nói người khác không nhận ra, cho dù là Mai Tuyết Yên thấy bộ dạng lưu manh đang đùa giỡn này của hắn cũng không nhịn được muốn vặn đứt cái lỗ tai của hắn. Ngươi nha, thấy mỹ nữ là mắt cứ sáng rỡ, thật là xấu hổ.

- Tốt! Nếu Quân công tử không có dị nghị gì thì việc này quyết định cứ như vậy, quyết chiến lần này dừng tại đây.

Kiều Ảnh dùng một giọng chân thật đáng tin nói.

Nhưng nàng vừa nói xong thì phong ba liền ập xuống.

- Chờ một chút, sao lại nói ta sẽ không có ý kiến? Vừa rồi ta có nói đồng ý sao?

Quân Mạc Tà vẻ mặt buồn bực. Cho dù là nữ nhân thì cũng không nên già mồm lấy quyền hạn át lẽ phải, cũng không thể tùy tiện thay ta kết

luận như vậy được. Ngươi mặc dù là nữ nhân nhưng không phải là nữ nhân của ta.

- Quyết đấu không chết không ngừng; trước mắt chỉ mới một nửa, tại sao lại dừng lại? Để cho Thánh Địa các ngươi sau đó lại bày binh bố trận quay lại phản công sao.

Cửu U Thập Tứ Thiếu hiển nhiên rất là bất mãn. Mắt thấy người của Tam Đại Thánh Địa đổ máu phơi thây, trong lòng đang khoái trá. Đây chính là một phần hưởng thụ khó mà được, sao lại hủy bỏ như vậy được. Hắn dĩ nhiên là không chịu bỏ qua cơ hội tốt này.

- Không sai! Chúng ta vẫn chưa thua. Quyết chiến trước mắt chỉ mới được một nửa, chúng ta vẫn còn một nửa cơ hội, chưa chắc là không thể chuyển bại thành thắng, hơn nữa trận quyết chiến giữa ta và Quân Mạc Tà tuyệt không thể hủy bỏ được. Ta phản đối đề nghị này.

Hà Tri Thu mặt đỏ bừng, trong đôi mắt lộ ra thần sắc căm hận tới cực điểm. Ba trận trước thảm bại, mười lăm cao thủ xuất chiến đều hy sinh, lại còn bị giết ngay trước mắt mình. Còn đối phương ngay cả một người cũng không chết. Cuộc chiến thất bại tới lúc này thì thử hỏi lòng sao chịu nổi.

Tam Đại Thánh Địa uy danh Huyền Huyền đại lục hơn vạn năm, chưa khi nào đại bại như bây giờ. Lúc này tự dưng mọc đâu ra một tên Ta Chi Quân Chủ, chèn ép Tam Đại Thánh Địa. Nếu theo lời Kiều Ảnh ngừng cuộc chiến thì khác nào nói rằng mình sợ; cao thủ Thánh Địa xưa nay tâm cao khí ngạo trong mắt không coi ai ra gì làm sao có thể chịu được.

Còn nữa, Thiên Thánh cung luôn luôn coi Linh Lung Liên như chí bảo trấn cung, nếu cứ như vậy thua cuộc... chuyện như vậy truyền ra ngoài chẳng phải làm mình và đám người Hải Vô Nhai mất hết mặt mũi sao. Xem như là có thể sống mà rời đi thì sau này khi ra ngoài cũng chỉ sợ đều phải đem mặt mình giấu vào trong đũng quần.

- Hà Tri Thu, chẳng lẽ... Ngươi muốn đem toàn bộ chiến lực của Thánh Địa nơi đây chôn vùi, toàn bộ biến thành thi thể thì ngươi mới bằng lòng nhận thua sao?

Kiều Ảnh lạnh lùng nhìn Hà Tri Thu lớn tiếng quát hỏi:

Hà Tri Thu bị kiềm hãm quá mức nên chợt quát lên:

- Thì ra người thủ hộ là bởi vì sợ hao binh tổn tướng nên mới đưa ra hạ sách này sao? Lão phu hôm nay cho dù có chết ở đây thì trận chiến này cũng tuyệt không nhận thua.

Thân thể của hắn có chút run rẩy, khàn giọng nói :

- Đây chính là chí bảo trấn cung... Linh Lung liên mà. Thiên Thánh cung ta không thể tồn tại mà không có nó.

- To gan, ba người chúng ta chẳng lẽ không biết rõ hơn ngươi sao?

Khúc Vật Hồi lạnh lùng thốt:

- Hà Tri Thu, ngươi bây giờ chỉ cần phục tùng mệnh lệnh. Chuyện khác không cần ngươi quan tâm. Thiên Thánh cung vẫn không tới lượt hậu bối như ngươi làm chủ.

Khúc Vô Hồi nói những lời này rất nặng nề làm Hà Tri Thu nhất thời nghẹn lời:

- Hắc, nội bộ các ngươi dường như không đoàn kết a... hơn nữa đương sự chính là ta đây vẫn còn chưa đồng ý đâu.

Quân Mạc Tà có chút buồn bực. Tại sao... lại dừng lại. Nếu dừng lại thì ta sao tiếp tục luyện binh đây, làm sao tìm được đối tượng ưu tú như thế này để bồi dưỡng người của ta nữa đây.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 165: Viêm Hoàng Chi Huyết! Ma Kiếm!

- Quân công tử, lời ngươi vừa nói khi nãy xem như đã ngầm đồng ý, bây giờ phủ nhận cũng không có ý nghĩa nữa.

Thành Ngâm Khiếu thản nhiên nói:

- Cho dù ngươi vẫn muốn tiếp tục quyết chiến, cũng không có đối tượng để mà đánh. Chẳng lẽ ... Các ngươi định tổ chức người của mình tự đánh lẫn nhau? Nếu là như vậy bên ta cũng không ngại ở lại thưởng thức bí kỹ trận pháp huyền bí của các ngươi.

Quân Mạc Tà trừng mắt lên, hắn như muốn hét lớn, thật sự là không nghĩ ra, vị thủ hộ đại nhân này nói chuyện vô sỉ như thế. Đây có phải là tồn tại truyền kỳ, tiền bối trong truyền thuyết không vậy?

- Ba vị thủ hộ đại nhân, coi như mấy trận sau chúng ta không chiến và nhận bại nhưng ta này còn có một tràng ước hẹn với Quân công tử.

Hải Vô Nhai nói:

- Chỉ là... không cần biết thắng hay bại, lão hủ đều phải cùng Quân công tử luận bàn một trận. Chuyện này... Xin ba vị đại nhân hãy thành toàn.

- Luận bàn?

Kiều Ảnh ba người nhìn nhau, có chút lay động. Chỉ cần không phải là sinh tử chiến thì ba người cũng có thể chứng kiến thực lực đích thực của Quân Mạc Tà. Đây cũng là một ý không tồi.

Cho dù là Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng phi thường kích động. Dựa vào trận chiến này, có thể chứng kiến độc môn công phu của Quân Mạc Tà, đệ tử vị Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia kia. Mà chính mình cũng có một cuộc ước hẹn với vị Cửu Tiêu Đệ Nhất Gia, nếu bây giờ có thể thấy được một chút công phu thì cũng tốt.

Mắt thấy, bốn lão yêu tinh sống trên ngàn hoặc ít cũng là tám trăm năm dùng ánh mắt hứng thú đang nhìn mình, Quân Mạc Tà cười khổ một tiếng:

- Có vẻ như ta chưa đáp ứng, các ngươi tính giỏi quá, cái này không phải đều tiện nghi cho Thánh Địa các ngươi sao?

- Quân công tử nói gì vậy, đây không phải là chúng ta đang thương lượng với ngươi đó sao.

Thành Ngâm Khiếu nói :

- Nếu ngươi không chịu đáp ứng, ta và Khúc Vật Hồi cùng hai người trẻ tuổi các ngươi luận bàn, hai người chúng ta dù sao cũng là người của Thánh Địa, cũng không tính là phá hỏng chuyện ước hẹn lúc trước.

Thành Ngâm Khiếu quả là xỏ lá.

Thật là! Cái này cũng chưa tính là phá hỏng ước định? Quân đại thiếu gia bị những lời này làm cho hoảng sợ, thầm nghĩ ngày đó chỉ có một mình Kiều Ảnh mà mình chống đỡ không được, bây giờ cả hai người cùng lên thì chẳng phải là luận bàn mà chính là tự mình tìm tai họa.

Bất quá Linh Lung Liên xem như đã tới tay, nếu mình kiên quyết không buông tha cuộc chiến này thì chỉ sợ ba người kia sẽ không bỏ qua cho mình, chuyện này chưa chắc đã là chuyện tốt.

- Trận chiến này, nếu lấy luận bàn là chính thì cũng không cần phải tới mức sinh tử. Ba người các ngươi rốt cuộc là do ai xuất chiến? Hà Tri Thu, là ngươi sao?

Khúc Vô Hồi hỏi lại.

- Trận chiến này không cần phiền tới Hà huynh, lão phu cùng vị Tà Chi Quân Chủ này luận bàn một chút.

Một người bên trong phe Thánh Địa chậm rãi đi ra.

Chính là Triển Mộ Bạch.

Lúc này tinh thần hắn rất sung mãn, mặt mũi hồng hào, nào còn bộ dáng chật vật lúc trước?

Triển Mộ Bạch nói "Luận bàn một chút" nhưng âm điệu lại trầm trọng cực kỳ.

Một loại áp lực nặng nề.

Cửu U Thập Tứ Thiếu mắt nheo lại, cẩn thận quan sát Triển Mộ Bạch. Lúc trước hắn hạ cấm chế Âm Dương Luyện Hồn, tự tin trên đời không ai giải nổi, nhưng hiện tại Triển Mộ Bạch lại có thể xem như không có, làm sao bảo hắn không kinh hãi được.

Tiếp tục cẩn thận nhìn một hồi Cửu U Thập Tứ Thiếu ánh mắt chợt lóe lên, thì thầm nói:

- Thì ra là thế!

Trên người Triển Mộ Bạch, hơi thở dao động cực kỳ mãnh liệt, cái này không nên xuất hiện trên người một vị cường giả Thánh Hoàng. Xem ra người này đã dùng phương pháp tà môn cực kỳ cường đại nào đó đem thương thế lúc trước đè nén lại. Đồng thời cũng đem cấm chế của Cửu U Thập Tứ Thiếu ép xuống.

Mà loại biện pháp tà môn từ trước tới nay được lưu truyền trong Thánh Địa cũng chỉ có một loại: Băng Huyết Liệt Thể. Đây cũng là một loại thủ đoạn là cực đoan nhất, một khi sử dụng thì người này nhất định sống không quá một thời ba khắc.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn này, cho dù là có bị thương nặng tới đâu, thực lực có thể lập tức khôi phục, đồng thời còn có thể tăng gấp đôi. Quan trọng nhất đó là ... Loại phương pháp này một người tuyệt đối không thể tự làm. Nhất định phải có người ngoài hỗ trợ, phối hợp với mình thì mới thành công được.

Xem ra giờ phút này Triển Mộ Bạch trong lòng đã muốn chết... Chẳng lẽ hắn tính lôi kéo Quân tiểu tử cùng vào tiểu lộ sao? Cửu U Thập Tứ Thiếu ánh mắt lóe lên một cái, không khỏi trầm ngâm

- Cũng tốt. Bổn công tử cũng đang có hứng thú cùng Triển Thánh Hoàng luận bàn một chút.

Quân Mạc Tà khóe miệng lạnh như băng, mỉm cười, nói một câu đáp trả.

Hắn đồng dạng đem bốn chữ "luận bàn một chút" nhấn mạnh!

Triển Mộ Bạch ở Thiên Phạt sâm lâm đánh lén một chưởng suýt nữa làm cho Quân Mạc Tà vạn kiếp bất phục. Không chỉ vậy, hắn còn đả thương Xà Vương Thiên Tầm, làm nàng tới giờ vẫn chưa biết sống chết ra sao. Cừu hận thấu xương như vậy, làm Quân Mạc Tà không có lúc nào là không để ở trong lòng. Lúc này hắn lại tự chui ra nạp mạng, có lý do gì mà lại bỏ qua cơ hội tốt này nên gật đầu nhanh chóng đáp ứng.

Hai người mặt đối mặt mỉm thản nhiên cười nhưng trong lòng lại nổi lên một loại sát khí.

Đám người Kiều Ảnh và Khúc Vô Hồi thấy thế đều lắc đầu thở dài, hai người kia ngoài miệng luôn nói "Luận bàn" nhưng thực tế chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra được trước mắt sẽ là một cuộc chiến sinh tử.

Triển Mộ Bạch lúc trước từng bất chấp thân phận đánh lén Quân Mạc Tà, điểm này tất cả mọi người đều biết. Quân Mạc Tà rất hận Triển Mộ Bạch, điểm ấy tất nhiên là không gì đáng phải nói. Nhưng tại sao Triển

Mộ Bạch lại mang cừu hận đối với Quân Mạc Tà? Chẳng lẽ ngươi đánh lén người ta, chiếm đại tiện nghi còn muốn tức giận? Cái này cũng có sao? Nếu Quân Mạc Tà nói không sai thì nhân phẩm Triển Mộ Bạch quả là tồi tệ bỉ ổi đến cực điểm.

- Trận chiến này ngươi có thể không tiếp nhận.

Cửu U Thập Tứ Thiếu nặng nề nói. Ngụ ý có điều muốn nhắc nhở.

- Đúng, ta có thể không tiếp nhận. Ta cũng biết Triển Mộ Bạch nhiều lắm cũng chỉ có thể sống một thời ba khắc nữa thôi. Nhưng ta lại không cam lòng để hắn cứ như vậy chết đi. Nếu Triển Mộ Bạch phải chết thì hắn nhất định phải chết trong tay của ta. Chết trong tay người khác tuyệt đối không được!

Quân Mạc Tà âm u nói :

- Đó là hắn chưa chết, cho dù hắn chết, ta cũng muốn lôi hắn ra khỏi Địa Phủ rồi giết hắn lần nữa. Cho dù hắn không thù oán gì ta thì ta cũng tìm hắn tính sổ vì hắn nợ ta, nợ nàng ấy!

Quân Mạc Tà hít một hơi thật sâu nói từng chữ một:

- Trận chiến hôm nay không thể tránh được. Đây là ta đòi lại công đạo cho mình, cũng là đòi công đạo cho nàng.

Bóng người chợt lóe, thân ảnh Quân Mạc Tà cao to tuấn tú xuất hiện ở giữa sân.

Cửu U Thập Tứ Thiếu và đám người Kiều Ảnh, Thành Ngâm Khiếu đều có chút trầm mặc.

Trong đó người bối rối nhất là Kiều Ảnh, nàng bị những lời nói cuối cùng của Quân Mạc Tà làm cho nổi da gà. Người khác không biết nhưng nàng lại biết rõ ràng, quỷ hồn vốn có thật.

Nghĩ đến câu nói kia của Quân Mạc Tà "Cho dù hắn chết, ta cũng muốn lôi ra hắn ra từ Địa phủ rồi giết hắn một lần nữa", cả người nàng không khỏi lông tóc dựng đứng.

Oán khí đáng sợ cỡ này, cừu hận đến tận xương tủy, quả thật nghe mà rợn cả người.

Giữa sân, gió thổi ào ào, hai người không nói một lời, thế nhưng đã muốn động thủ.

Ngay cả lời dạo đầu cũng tiết kiệm không nói.

Bởi vì đối với Quân Mạc Tà cùng Triển Mộ Bạch mà nói, điều này không hề có ý nghĩa. Triển Mộ Bạch không có nhiều thời gian, từng phút từng giây còn lại đều trân quý. Mà Quân Mạc Tà lại kinh thường những lời vô nghĩa như vậy.

Nhưng mục đích của hai người này lại giống nhau: Nhất định phải giết chết đối phương!

Cho nên Triển Mộ Bạch vừa lên liền giở ra tuyệt kỷ của mình. Thậm chí còn chưa ra tay, không gian xung quanh đã bị hắn phong tỏa, Thiên Địa Tù Lung và huyền công Viêm Dương độc đáo cũng đã xuất ra.

Huyền công Viêm Dương vừa hiện, thiên địa xung quanh đột nhiên nóng lên càng ngày càng oi bức. Thậm chí mấy cổ thi thể trong sân đã bắt đầu nóng lên, rồi bốc cháy, mùi khét nồng nặc tràn ngập trong không khí.

Liệt diễm hừng hực, mọi người xung quanh trên mặt đều lộ ra thần sắc thận trọng.

Trận chiến này đối với Quân Mạc Tà có thể nói là rất bất lợi. Triển Mộ Bạch thi triển Băng Huyết Liệt Thể tuy rằng làm cho hắn chết nhanh hơn nhưng công lực của hắn lại tăng lên gấp đôi, thực lực bản thân đạt tới gần Thánh Hoàng cấp bốn, thậm chí mơ hồ có thể đột phá cấp năm.

Bộ dạng Quân Mạc Tà hiện tại nhiều nhất cũng chỉ là trình độ Thánh Hoàng cấp ba. Thực lực sai biệt một trời một vực như vậy thì lấy gì mà chống đỡ?

Quân đại thiếu gia làm mọi người ở đây lo lắng nhưng trong sân Quân Mạc Tà lại triển khai công kích trước.

Trước mắt bao người, Quân Mạc Tà đột nhiên cả người lo lửng bay vút lên, giống như một con chim ưng màu trắng vỗ cánh bay lên trời, chợt lóe liền tới phía trên đầu Triển Mộ Bạch.

Kiếm quang lạnh lẽo lóe lên, một cổ hơi thở huy hoàng cao ngạo lan tỏa khắp thiên địa. Giống như là một vị viễn cổ đế quân đang ngủ say đột nhiên mở mắt tản mát ra khí thế quân lâm thiên hạ, duy ngã độc tôn.

Viêm Hoàng Chi Huyết. Thần kiếm rời khỏi vỏ!

Lúc xuất thế đã muốn tắm máu của một vị Thánh Hoàng có tu vi cao nhất. Tuy rằng vị Thánh Hoàng này có thái độ làm người thập phần xấu xa nhưng tu vi hắn lại rất cao.

Thần kiếm vừa xuất, cũng chỉ mới xuất ra mà kiếm quang khắp trời, bầu trời trong nháy mắt lột xác biến thành một mảnh huyết sắc. Huyết sắc dày đặc, đem sức nóng Viêm Dương huyền công của Triển Mộ Bạch đè nén xuống.

Cái này mới chỉ là lực lượng của bản thân thần kiếm phát ra. Quân Mạc Tà vẫn còn chưa thi triển huyền công của bản thân để phối hợp.

Bên ngoài, Cửu U Thập Tứ Thiếu lần đầu tiên cảm giác thở không ra hơi. Hai mắt không khỏi trợn lên, trên mặt lộ ra vẻ chấn kinh chưa từng có từ hơn hơn một ngàn ba trăm nay.

- Điều này sao có thể? Thần kiếm, Ma kiếm...

Cửu U Thập Tứ Thiếu buột miệng nói:

- Rút linh hồn, thôn thiên phệ... Chẳng lẽ truyền thuyết lại là sự thật, trong thế gian này quả thực có thần linh?

Ba người Kiều Ảnh, Thành Ngâm Khiếu và Khúc Vật Hồi thần sắc đều rung động tới cực điểm, vẻ mặt đã tràn ngập sự khó tin, hy vọng rằng những gì mình đang thấy không phải là sự thật.

Triển Mộ Bạch sau khi chuẩn bị xong, khí thế tỏa ra liền chiếm thượng phong tuyệt đối. Nhưng Quân Mạc Tà chỉ mới xuất kiếm, chỉ bằng uy thế của chuôi thần kiếm này đã đem tình thế đảo ngược.

Chuôi kiếm này hiển nhiên không thể dùng trên ý nghĩa bình thường về "Thần binh lợi khí" để hình dung. Theo như lời Cửu U Thập Tứ Thiếu, đây chính là thần kiếm linh thông. Quân Mạc Tà thét dài một tiếng, chân chính lăng không đánh xuống. Viêm Hoàng Chi Huyết ngâm lên một tiếng như rồng ngâm phượng hót. Sát khí dày đặc, toát ra một loại khát vọng khát máu kinh hoàng.

Sát khí Quân Mạc Tà xuất theo kiếm, tức thời cùng sát khí của Viêm Hoàng Chi Huyết hoàn mỹ dung hợp làm một, trong thoáng chốc đã hình thành một loại sát thế thiên địa kinh sợ ,Thần Ma vương giả. Chính là sát thế! Sát khí một khi đã hình thành với số lượng đủ lớn liền phát sinh biến đổi. Đây cũng là cái gọi là Sát thế trong mắt đám người Kiều ảnh. Quân Mạc Tà hiện tại rõ ràng đã biến thân thành đế vương cầm trong tay Thần kiếm linh thông, quyền thế vô thượng, ngạo nghễ trong trời đất, đối với bề tôi của mình không cho phép cự tuyệt, không cho trốn tránh, một kiếm không thể phản kích.

Mọi người đang theo dõi đều có cảm giác, một kiếm này giết người chính là việc thiên kinh địa nghĩa. Mặc kệ đối mặt là ai, đều bị chém giết. Nếu phản kháng chính là đại nghịch bất đạo. Đối mặt với một kiếm này chỉ có phục tùng. Và cũng chỉ có phục tùng mà thôi. Tam đại thủ hộ hoảng sợ thất sắc. Cửu U Thập Tứ Thiếu nhìn một kiếm này của Quân Mạc Tà, trong mắt lóe lên tinh quang. Một kiếm này thực sự nói lên ý nghĩa to lớn của "Thế". Từ xưa đến nay, có bao nhiêu người có thể phát

ra một kiếm như thế. Người làm được đều là tuyệt thế chi hoa, tuyệt thế thiên tài. Chính giờ phút này, vô luận là ai cũng cảm thấy chuyến đi này không tệ, được chứng kiến sự kiện hi hữu này. Giờ khắc này, Quân Mạc Tà đã chứng minh một điều Viêm Hoàng Chi Huyết chính là: Độc Tôn Kiếm!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 166: Ngàn Vạn Lần Không Nên Chọc Ta!

Cảm thụ sâu sắc nhất vẫn là Triển Mộ Bạch!

Bình thường đều nói ngoài cuộc rõ ràng trong cuộc u mê nhưng tình hình lúc này thì trong cuộc hay ngoài cuộc đều rõ ràng!

Triển Mộ Bạch cảm giác trước mặt mình lúc này chính là một chúa tể vô thượng! Chúa tể này không những nắm giữ được tính mạng mà còn nắm giữ cả linh hồn của hắn! Đừng nói là toàn lực chống đối, dù cho lúc này trong lòng hắn dâng lên một tia phản kháng đi nữa hắn cũng sẽ thấy có lỗi với lương tâm!

Đôi mắt vốn tràn ngập chết chóc và sát ý của hắn lúc này chỉ còn lại nét hoảng sợ, toàn thân vô lực, hắn nhiều lần cố gắng súc tích huyền khí nhưng đều vô ích! Thanh kiếm trong tay giờ nắm vững cũng còn khó khăn chứ đừng nói đến chuyện múa may!

Trong thiên hạ lại có kiếm pháp bá đạo, công pháp thần dị thế sao!

Đây là kiếm pháp gì? Là công pháp gì?

Kiếm quang lại lóe lên, mặc dù lúc này Triển Mộ Bạch đang ở trong cục nhưng đầu óc vẫn còn giữ lại một tia thanh minh, dưới tình huống sống chết hắn cắn mạnh đầu lưỡi một phát, phun ra một ngụm máu, cảm giác đau đớn nổi lên khiến hắn khôi phục thần trí. Trường kiếm giương lên, kiếm khí sắc bén bức người xuất ra, toàn thân bay lên cao đón đỡ!

Giờ phút này Quân Mạc Tà không còn lưu thủ, tâm tư đùa giỡn cũng mất hẳn. Hắn không cho phép Triển Mộ Bạch chết do bị bí pháp cắn trả! Triển Mộ Bạch chắn chắn phải chết, nhưng phải chết trong tay Quân Mạc Tà! Quân Mạc Tà vốn bình tĩnh nhưng ánh mắt lúc này lại đỏ lên, nhất định bản thân phải lấy thủ cấp lúc hắn còn thở, như vậy mới giải được mối hận trong lòng, mới lấy được công đạo cho Thiên Tầm!

Trận chiến này có thể nói là trận chiến đường hoàng nhất của Quân Mạc Tà từ lúc xuất đạo đến giờ! Quân Mạc Tà cần phải dùng mọi thủ đoạn, tấn công cuồng bạo, chỉ trong một thời gian ngắn phải tiêu diệt Triển Mộ Bạch, tự thân xác lập danh hiệu Tà Quân Chi Chủ!

Tà Quân xuất thế, trận chiến đường hoàng đầu tiên!

Lại là đối mặt với một cường giả Thánh Hoàng!

Keng một tiếng, hai kiếm cuối cùng đã giao phong! Quân Mạc Tà từ trên ép xuống, Triển Mộ Bạch từ dưới lăng không lên!

Ầm một tiếng, từng đạo kiếm khí xoáy tròn bắn ra đem đất đá xung quanh san phẳng sau đó lao vút lên không trung tựa như cơn lốc khổng lồ xóa tan màn tuyết, cả không gian trong khoảnh khắc như bị tan vỡ. (Đoạn này mấy bác xem yaiba lúc nó đánh với momaru là hiểu)

Mặt đất ở bốn mươi trượng xung quanh lấy Triển Một Bạch làm trung tâm khẽ nứt ra như rễ cây, từng vết nứt thật sâu lan ra khắp nơi! Toàn bộ thủ đoạn của Triển Mộ Bạch là không gian Viêm Dương, sau một kích sống mái này nháy mắt đã tan thành mảnh nhỏ!

Uy thế đến mức này làm cho tất cả các cao thủ đang quan chiến đều bị dao động tâm linh!

Bọn hắn sớm đoán vị Tà Chi Quân Chủ Quân Mạc Tà này tất nhiên sẽ rất mạnh, bằng tuổi này mà dám lực hoành không xuất thế, ngạo thị thiên hạ, làm sao là loại người không chịu nổi một kích?

Tuy nhiên, đoán là một chuyện, tận mắt chứng kiến lại là chuyện khác, hơn nữa không ai có thể ngờ, vị Tà Chi Quân Chủ này có thể mạnh đến mức biến thái như vậy! Lấy công lực của Thánh Hoàng tam cấp áp đảo một vị Thánh Hoàng tứ cấp đỉnh, hoàn toàn chiếm hết thượng phong!

Hơn nữa sau lưng hắn lại còn một vị sư phụ thần bí.

Đồ đệ đã như thế, sư phụ sẽ ra sao? Cấp bậc kinh thiên động địa đến thế nào?

Chỉ trong một thoáng sắc mặt Thành Ngâm Khiếu và Khúc Vật Hồi đều thay đổi.

Quân Mạc Tà khẽ rên một tiếng, nương theo phản chấn bắn thẳng lên trời.

Triển Mộ Bạch lại gào lên đau đớn, từ chân đến đùi cơ hồ đã bị vùi vào trong đất. Hắn rống to một tiếng, các vết nứt xung quanh vỡ vụng, bản thân lại phóng lên truy kích Quân Mạc Tà!

Tại lần liều mạng này, bảo kiếm theo Triển Mộ Bạch mấy trăm nay đã bị thủng một lỗ thật to, gần như đã bị mất đi một nửa!

Thanh kiếm này chính là Chiến Hồn kiếm vô cùng nổi danh!

Kiếm này vô kiên bất tồi, chém sắt như chém bùn, độ rắn chắc cũng có thể gọi là đệ nhất đại lục!

Triển Mộ Bạch nhờ cơ duyên xảo hợp mới có được thanh kiếm này, sau đó nhờ nó mà tung hoành thiên hạ! Có thể nói thành tựu một đời của hắn, thanh kiếm này chiếm một phần không nhỏ!

Nhưng không ngờ thanh kiếm này chỉ chịu một đợt oanh kích của Viêm Hoàng Chi Huyết đã gần như mất một nửa! Thanh kiếm của Quân Mạc Tà là thần binh bực nào?

Nhưng cũng phải nghĩ lại, nếu đổi là một thanh binh khí tầm thường khác sao có thể chịu nổi một nhát toàn lực của Viên Hoàng Chi Huyết hợp với Quân Mạc Tà? Đương kim thế gian số binh khí có thể chịu được đếm không quá một bàn tay! Chiến Hồn Kiếm đón đỡ thành công mà chỉ bị thủng một lỗ, như thế đã không phụ uy danh của nó rồi!

Lúc này Triển Mộ Bạch cũng không còn thời gian để đau lòng! Đáy mắt hắn lúc này chỉ còn hình ảnh đại cừu nhân Quân Mạc Tà mà thôi! Tuy rằng hắn có lỗi với Quân Mạc Tà nhưng trong lòng hắn, Quân Mạc Tà không thể không chết!

Lão già yêu nghiệt đáng chết! Lần trước là do Quân Mạc Tà không đề phòng cũng như không có thực lực để phản kháng. Lúc này Quân đại thiếu gia không những tiến bộ kinh người mà bản thân cũng luôn theo dõi nhất cử nhất động của Triển Một Bạch. Quân Mạc Tà cười to, xoay người lại chém một nhát đánh nát chưởng phong của Triển Một Bạch.

Keng một tiếng, hai kiếm lại giao nhau giữa không trung!

Đoạn kiếm như có sinh mệnh, đột nhiên gia tốc quay ngược lại, tốc độ hơn xa lúc đầu bắn về phía Triển Mộ Bạch như chính vị chủ nhân này mới là thủ phạm đánh gãy nó!

Chưởng phong bị đánh nát, kiếm khí của bản thân lại bị Quân Mạc Tà ép cho quay ngược trở về, Triển Mộ Bạch lúc này vô cùng khó chịu, bản thân đã muốn hộc máu, cùng lúc đó nửa đoạn kiếm lại như lôi đình xuất hiện trước mặt hắn!

Hắn vung nửa đoạn kiếm còn lại lên đánh bay đoạn kiếm kia, nhưng lúc này trường kiếm của Quân Mạc Tà cũng đã đánh tới. Kiếm khí dày đặc khiến da gà Triển Mộ Bạch nổi hết lên.

Triển Mộ Bạch lúc này đã không còn quan tâm sinh tử bản thân, đối mặt với một kiếm như cuồng phong bạo vũ của Mạc Tà vẫn há miệng cười to, tay cầm nửa đoạn kiếm phóng vào ngực Quân Mạc Tà!

Thân thể hắn giữa không trung cũng đồng thời điên cuồng đánh tới, mỗi quyền mỗi kích đều mang theo huyền lực toàn thân! Đối diện với đoạt mệnh kiếm đang đến Triển Mộ Bạch đã chọn đấu pháp liều mạng!

Hơn nữa mục đích của hắn vô cùng rõ ràng: Đồng quy vu tận!

Nhưng thân thể Quân Mạc Tà đột nhiên biến mất! Chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi mà thôi, giống như Mạc Tà hoàn toàn tiêu thất rồi trở lại vị trí cũ, nhưng chính trong cái nháy mắt này đoạn kiếm đã xuyên qua tàn ảnh của hắn bắn vào không trung.

Từ ngoài nhìn vào thật giống như đoạn kiếm xuyên qua thân thể hư ảo của Quân Mạc Tà rồi tiếp tục tiến tới…

Thành Ngâm Khiếu và Khúc Vật Hồi đồng thời nhìn về phía Kiều Ảnh, dù sao ở phương diện này nàng mới chính là đại hành gia! Ẩn Thân thuật!

Kiều Ảnh khẽ lắc đầu:

- Mặc dù hắn dùng ẩn thân thuật, nhưng ẩn thân thuật theo giải thích bình thường chính là khiến cho đôi mắt không thể phân biệt được, nhưng bản thể vẫn tồn tại và không thể tránh né được công kích. Kỹ xảo này của Quân Mạc Tà lại hoàn toàn thoát khỏi công kích, chính bản thân ta lúc này cũng chưa thể lý giải được!

Vẻ khiếp sợ trên mặt hai người càng đậm!

Họ xoay đầu lại tiếp tục theo dõi thì chỉ thấy từ lưng Triển Một Bạch một mũi kiếm mang theo máu tươi xuyên qua!

Không biết từ lúc nào Quân Mạc Tà đã chuẩn xác đâm vào tim Triển Một Bạch!

Nhất kiếm đoạt mệnh, một kiếm này không khách khí từ tim xuyên hắn ra phía sau Triển Mộ Bạch

Thân thể Triển Mộ Bạch chấn động, hung quang đại thịnh hoàn toàn không để ý đến bản thân, song chưởng toàn lực đánh về phía Quân Mạc Tà! Quân Mạc Tà cười lạnh, nhẹ nhàng rút kiếm rồi thần hình lóe lên tránh khỏi công kích của hắn.

Một kiếm vừa rồi của hắn tuy xuyên qua thân thể Triển Mộ Bạch nhưng hắn cũng không trực tiếp phát động Khai Thiên Tạo Hóa Công phá hủy tâm mạch Triển Mộ Bạch. Tuy chính hắn muốn Triển Mộ Bạch phải chết, nhưng hắn cũng không để Triển Mộ Bạch được chết dễ dàng.

Làm sao có loại tiện nghi như thế!

Kiếm quang lóe lên rồi biến mất, Quân Mạc Tà bỏ kiếm dùng chưởng, quát lên:

-Triển Mộ Bạch! Chuẩn bị trả nợ đi!

Song chưởng hoàn toàn không biến hóa, từ không trung đánh thẳng xuống, khí thế như thái sơn áp đỉnh!

Triển Mộ Bạch tất nhiên không ngồi yên chịu chết, cố chấp vận huyền khí vung tay xuất chưởng đánh trả. Bốn chưởng giao nhau, Triển Mộ Bạch la thảm, cổ họng không chịu được phun ra một ngụm máu tươi, vết thương cũ cũng theo huyền lực mà nổ tung, trước sau hai lỗ máu đồng thời phun ra!

Hắn là vội vàng xuất chưởng, sao có thể đọ với một chưởng toàn lực của Quân Mạc Tà?

Thân thể Triển Mộ Bạch rơi xuống, tay chân vẫn không ngừng giãy dụa, ánh mắt thù hận không cam lòng.

Quân Mạc Tà vẫn không buông tha tiếp tục xuất chưởng, uy thế không giảm mà tăng, từng chưởng từng chưởng liên tục đánh xuống, từng đạo thanh âm không ngừng vang lên…

Từ đầu là song phương đối chiến, càng về sau chỉ còn một bên đánh và một bên chịu đòn. Tiếng xương cốt vỡ vụn từ không trung không ngừng truyền xuống. Mọi người nghe thấy thanh âm này mà khẽ rùng mình, không biết lúc này thân thể Triển Mộ Bạch còn được đoạn xương nào lành lặn hay không…

Một tiếng thét dài vang lên, Quân Mạc Tà một thân bạch y bắn thẳng lên không trung ba mươi trượng, ha hả cười:

-Triển Mộ Bạch! Có nợ phải trả, đây chính là kết cục của loại tiểu nhân đê tiện như mi!

Trong tay hắn là một thân thể mềm oặt! Cánh tay Quân Mạc Tà khẽ rung, khối thân thể kia lại co giật! Đúng là Triển Mộ Bạch!

Sinh mệnh của Thánh Hoàng quả nhiên phi phàm. Lúc này đầu Triển Mộ Bạch lại như bột phấn tan vỡ sau đó hòa vào không khí!

Sắc mặt đám người Tam Đại Thánh Địa phía dưới vô cùng âm trầm, ánh mắt trừng lên không ngừng nghiến răng!

Quân Mạc Tà làm thế không khác gì tát thẳng vào mặt Tam Đại Thánh Địa!

Nhưng bọn hắn lại không thể không nhận cái tát này.

Ở đây có Cửu U Thập Tứ Thiếu, lại còn có Tam Đại thủ hộ giả, bọn hắn cũng không muốn làm miếng mồi cho tất cả xâu xé.

Thân thể mất đầu của Triển Mộ Bạch từ không trung rơi xuống được một đoạn, đột nhiên một làn khói trắng từ cổ hắn thoát ra hóa thành một thân thể nhỏ chưa đầy một thước nhưng lại có đầy đủ tứ chi ngũ quan, đây rõ ràng là một Triển Mộ Bạch thu nhỏ!

Linh loại!

Đây cũng là tình huống chỉ có thể xuất hiện ở tu vi Thánh Hoàng. Một khi Thánh Hoàng tử vong sẽ hình thành linh loại, mà linh loại này lại không giống với Nguyên anh trong giới tu chân, linh loại này chính là một tồn tại hữu hình vô chất.

Nếu linh loại có thể may mắn trốn thoát, có thể tìm một nhà nào đó trọng sinh đầu thai chờ ngày xuất thế. Linh loại sau khi đầu thai còn có thể giữ lại trí nhớ của kiếp trước! Quan trọng nhất linh loại có thể miễn nhiễm với huyền khí!

Cũng chỉ có tứ cấp Thánh Hoàng trở lên mới có thể có linh loại, tỷ như đám người chết dưới tay của Cửu U Thập Tứ Thiếu thì không thể…

Linh loại nhoáng lên một cái, khuôn mặt lộ vẻ kinh hoảng sau đó lập tức lao xuống muốn trốn. Quân Mạc Tà ngạc nhiên cười một tiếng:

- Ồ, còn có thứ đồ chơi hay như vậy à.

Hắn tiện tay vung ra một chưởng ý đồ tiêu diệt nốt, nhưng không ngờ linh loại kia lại không tổn hao gì, ngược lại còn lợi dụng chưởng phong thoát xa hơn.

Đôi mắt bé liếc nhìn Quân Mạc Tà, ánh mắt tràn đầy thù hận cùng một vẻ khinh miệt không thể che dấu…

Kiều Ảnh lướt ra nghênh đón. Ý đồ của nàng tất nhiên muốn giữ lấy linh loại này, sau đó dùng phương pháp đặc thù bảo dưỡng rồi tìm một gia đình thích hợp cho linh loại đầu thai. Sau đó Thánh Địa sẽ cho người thủ hộ đợi đứa trẻ xuất thế liền đón về tiếp tục giúp đỡ tu luyện.

Dù sao linh loại này cũng vô cùng khó tìm. Nếu là Thánh Hoàng hết thọ mệnh mà mất đi sẽ không xuất hiện linh loại này.

Một người nếu như bản thân có đầy đủ kinh nghiệm tu luyện từ kiếm trước, hơn nữa còn có thiên phú dị bẩm tốc độ tu luyện tất nhiên kinh

người! Chỉ cần qua một thời gian là một cao thủ tuyệt thế sẽ lại xuất hiện, thành tựu có thể còn lớn hơn kiếp trước!

Linh loại nhìn thấy Kiều Ảnh khuôn mặt hiện lên vẻ vui mừng, hắn lúc này đã có chổ dựa, khuôn mặt lại quay về phía Quân Mạc Tà làm một thủ thế cổ quái, ánh mắt hư ảo tràn đầy oán độc! Quân Mạc Tà bật cười, hắn làm sao không hiểu được ý tứ của thủ thế này: Hãy đợi đấy!

Hiển nhiên Triển Mộ Bạch muốn Quân Mạc Tà chờ hắn quay lại báo thù!

Quân Mạc Tà cười hắc hắc:

-Ngươi nghĩ ngươi còn cơ hội đó sao? Thật là nằm mơ!

Tay phải khẽ lật, một đạo hắc sắc hỏa diễm xuất hiện, ngón tay lại bắn ra, vụt một tiếng ngọn lửa bay về phía linh loại. Linh loại kia như bị một cổ lực lượng thần bí khống chế không tự chủ được đón chào hỏa diễm!

Lúc này khoảng cách giữa linh loại cùng Kiều Ảnh còn chưa đến năm trượng!

Hắc sắc hỏa diễm trước mắt chúng nhân tiếp xúc với linh loại. Khuôn mặt linh loại lúc này tuy hư ảo nhưng vẫn lộ ra vẻ thống khổ, hỏa diễm kia đã từ hai chân cháy dần lên, nhẹ nhàng từ từ lan ra toàn bộ thân thể…

Toàn bộ cường giả, kể cả Cửu U Thập Tứ Thiếu đều lui về phía sau, khuôn mặt không tự chủ được hiện lên vẻ kinh sợ, ngọn hỏa diễm nhỏ bé đó không ngờ lại mang đến cảm giác nguy hiểm, ngay cả Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng cảm giác lông tóc dựng đứng.

Đây là loại hỏa diễm gì? Ngay cả linh loại cũng có thể gây thương tổn… Việc này đã vượt quá nhận thức của mọi người ở đây!

Kiều Ảnh ngừng thân, phẫn nộ quát lên:

-Quân Mạc Tà! Ngươi muốn gì? Triển Mộ Bạch cũng đã chết rồi sao ngươi còn không buông tha, cả linh loại cũng muốn diệt sát?

Quân Mạc Tà thản nhiên trả lời:

-Triển Thánh Hoàng thật sự chết sao? Ngươi không thấy điệu bộ của linh loại kia sao, lại còn thủ thế bảo ta chờ hắn? Ta không rảnh chờ hắn mấy ngàn năm đâu, một lần giải quyết cho xong, bớt một việc còn hơn thêm một việc!

Kiều Ảnh tức giận không nói ra lời, bộ ngực ba động mãnh liệt một hồi, khuôn mặt đỏ bừng nghiến răng:

-Quân Mạc Tà! Thủ đoạn của ngươi thật quá cay độc! Ngay cả linh loại cũng không buông tha! Nó cùng với trẻ con khác gì nhau đâu? Ngươi… ngươi thật không có nhân tính!

-Trẻ con? Ngươi nói là trẻ con? Ngươi chẳng lẽ không biết tên “trẻ con” này sau khi lớn lên lại trốn ở một nơi bí mật nào đó tu luyện rồi trả thù thì Quân gia của ta sẽ có bao nhiêu người chết trong tay nó?

Quân Mạc Tà mỉm cười, trào phúng nhấn mạnh hai chữ trẻ con:

-Một mạng của hắn đổi lấy vô vàn mạng sống quý giá của người nhà ta, tại sao lại không làm?

Nói đến đó tay lại khẽ vung lên, ngọn lửa đã vây lấy thân thể linh loại lại chầm chậm bốc cháy…

Tay Quân Mạc Tà lại rung lên, ngọn lửa đen bay về ngón tay hắn sau đó biến mất vô ảnh vô tung.

Một trận thở dốc dồn dập vang lên, một đám người Tam Đại Thánh Địa hai mắt đỏ bừng, thần tình phẫn hận đồng thời lao tới!

-Giết tên ác ma này! Tiểu tử này đã hóa cuồng mất hết nhân tình rồi! Giết hắn!

-Giết hắn báo thù cho Triển Thánh Hoàng!

-Vì các huynh đệ báo thù!

Khúc Vật Hồi hét lên một tiếng:

-Toàn bộ ngừng tay!

Thanh âm Khúc Vật Hồi chấn động khắp nơi nhưng hiện tại mọi người đã phát cuồng, căn bản chẳng còn ai nghe lệnh hắn.

Khuôn mặt Quân Mạc Tà trở nên lạnh băng:

-Báo thù? Đến hay lắm, tất cả đến đây, thiếu gia ta vô cùng hoan nghênh, không thu tiền vé đâu, cứ đến đây, càng nhiều càng tốt!

Hắn vung tay lên thét to một tiếng:

-Rơi xuống cho lão tử!

Một tiếng ầm vang lên, một hố to khoảng mười trượng đột nhiên xuất hiện, phải nói là một huyệt động không đáy đột nhiên xuất hiện! Toàn bộ đám cao thủ tiến tới kể cả hai tên Thánh Hoàng cũng không ứng phó kịp toàn bộ bị hút xuống!

Quân Mạc Tà cuồng tiếu, khuôn mặt hiện lên vẻ tàn nhẫn, tay phải vung lên, đạo hỏa diễm khủng bố lại xuất hiện.

Vừa rồi thiêu hủy linh loại hắn chỉ dùng một nắm nhỏ, nhưng hiện tại đạo hỏa diễm này đã gần hai trượng, ánh mắt Quân Mạc Tà lóe lên, quát lạnh:

-Tới!

Hắc sắc hỏa diễm bay ra, tán thành một đám lửa đen tạo thành một tấm lưới phủ toàn bộ huyệt động rồi chậm rãi úp xuống!

Tự như thiên y vô phùng, không ai có thể thoát!

-Dừng tay! May dừng tay!

Thành Ngâm Khiếu cùng Khúc Vật Hồi thấy thế cùng lúc rống lên, sau đó phi thân lướt tới. Nhưng Quân Mạc Tà cũng như đám cao thủ lúc nãy hoàn toàn không để ý đến lời bọn hắn. “Đám người này dám khai chiến với hắn, kết cục chỉ có tử vong”, hắn căn bản không có ý định buông tha đám người này!

Bây giờ cơ hội đã đến, hắn sao chịu dừng tay?

Nếu đổi lại, vị trí bản thân lúc này là bọn Triển Mộ Bạch, còn Quân gia đang ở dưới huyệt động liệu chúng có dừng tay? Đáp án này không nói cũng biết!

Mềm lòng với địch nhân chính là tàn ác với chính mình!

Quân Mạc Tà chắc chắn sẽ không làm việc ngu ngốc như thế!

Hàng loạt thanh âm thảm thiết vang lên, thanh âm này phát ra do đau đớn từ linh hồn, nếu không tận tai nghe được chắc chắn không ai có thể tưởng tượng ra đám người dưới huyệt động đang nhận phải khổ hình gì…

Huyệt động này tuy không nhỏ nhưng cũng không quá lớn, cho dù sâu không thấy đáy nhưng thật sự có thể sâu được bao nhiêu?

Chẳng lẽ thật sự có thể vây được cả Thánh Giả lẫn Thánh Hoàng? Nhưng mọi người chờ một lúc lâu vẫn không ai có thể đi lên.

Đám cao thủ trong huyệt có thể nói là gặp xui xẻo lớn!

Sở dĩ bọn hắn xông lên bỏ qua cả mệnh lệnh của Khúc Vật Hồi, đầu tiên có thể nói do phẫn nộ trước cái chết hình thần câu diệt của Triển Mộ Bạch, thứ hai là bọn họ cảm thấy ngọn hắc diễm kia quá lợi hại, trong lòng đều cùng sợ hãi: Nếu để Quân Mạc Tà này còn sống chỉ sợ tất cả đều không được một ngày an tâm, ngay cả linh loại miễn dịch với huyền công còn bị tiêu diệt, con người này quả thực vô cùng đáng sợ!

Tốt nhất là nhân cơ hội tiêu diệt hắn trước! Người này tuyệt không thể lưu!

Vì thế bọn hắn đều không hẹn mà cùng đồng loạt ra tay trừ hậu hoạn!

Hiện tại Quân Mạc Tà vừa trải qua một trận đại chiến, công lực ít nhất cũng đã giảm hơn một nửa, khoảng cách giữa hắn với Tam Đại Thánh Địa gần hơn so với đội ngũ, trời cho một cơ hội như thế đám cao giai Thánh Giả, còn có hai cường giả Thánh Hoàng sao có thể bỏ qua!

Nên tất cả như ong vỡ tổ đồng loạt lao lên!

Nhưng bọn hắn ngàn vạn lần không nghĩ đến Quân Mạc Tà lại đáng sợ đến mức này! Chỉ nâng tay một cái đã tạo một huyệt động kì bí, hơn nữa hắn còn có khả năng điều khiển ngọn hắc diễm to lớn hơn xa lúc trước…

Nhìn ngọn hắc diễm từ từ phủ xuống, tất cả các cao thủ đều xuất chưởng ý đồ thổi tắt hắc diễm, nếu không thì đánh bay đi cũng tốt rồi. Nhưng không ngờ dù cho dùng bao nhiêu khí lực, đánh ra bao nhiêu lần thì ngọn hắc diễm kia vẫn không tổn hao, vẫn nhẹ nhàng rơi xuống…

Theo đà rơi xuống, khe hở giữa các ngọn lửa ngày càng nhỏ, vốn lúc đầu một người có thể miễn cưỡng lọt qua, lúc nay ngay cả nửa người cũng không thể qua lọt…

Cuối cùng cũng có một vị Thánh Giả không chịu được nhiệt, cởi hắn trường bào xông lên ngọn lửa… Tất cả đám người còn lại đều ngưng thần theo dõi con chuột bạch này…

Theo ánh mặt bọn họ, thân thể Thánh Giả kia từ từ tiếp xúc với hắc diễm…

Thân thể Thánh Giả như một quả cầu tuyết bình thường, theo ngọn lửa dần tan rã…

Mà giữa không trung còn vô số hắc diễm đang không ngừng rơi xuống…

Hải Vô Nhai cùng Hà Trì Thu may mắn còn chưa bị hỏa diễm lan đến lúc này biến sắc, hoảng sợ đưa mắt nhìn nhau tìm ý kiến. Đột nhiên linh cơ Hà Tri Thu chớp động, hắn quát to:

-Đào! Mau theo động nào đào ra một con đường để thoát!

Hải Vô Nhai tỉnh mộng, hai vị Thánh Hoàng hợp lực, cũng không biết là dùng bao nhiêu chân khí cùng xuất chưởng… Ầm một tiếng, trước mặt bọn hắn đã xuất hiện một cái động lớn vài chục trượng, hai người cũng không khách khí lập tức chui vào…

Tiếp theo có hai vị tứ cấp Thánh Giả chạy theo… Còn những người khác hầu hết đã tiếp xúc với hắc diễm, tất cả đang không ngừng lăn lộn khóc thét… Một Thánh Giả đã bị thiêu đốt hơn nửa người đột nhiên phát cuồng liều mạng chạy theo, lại bị Hà Tri Thu chưởng một phát bật trở lại…

Ngoài Hà Tri Thu cùng Hải Vô Nhai còn có hai vị Thánh giả khác khuôn mặt xám tro nhìn khung cảnh này hai mắt dại ra.

Đám người Cửu U Thập Tứ Thiếu đều đã tụ lại xung quanh huyệt động để quan sát, nhìn thấy hành động vị Thánh Giả kia bị Hà Tri Thu đánh bay ngược ra… Giờ phút này tất cả đều nhìn hắn với ánh mắt khinh bỉ…

Bất kể xuất phát từ lí do gì, lâm trận bỏ rơi bằng hữu vĩnh viễn đều bị người khác xem thường!

Tình cảnh trong huyệt động lúc này khiến mọi người không rét mà run. Một đám cường giả huyền công cao cường chỉ còn lại nửa phần thân thể.

Khuôn mặt co quắp, miệng không ngừng kêu thảm, mà ngọn lửa vẫn nhẹ nhàng cháy dần lên…

Khuôn mặt Kiều Ảnh trắng bệch, đột nhiên giậm chân sau đó thân hình lóe lên hướng về phía huyệt động.

Nàng không đành lòng nhìn những người này chịu đau khổ, dứt khoát giúp bọn hắn ra đi thanh thản…

Nhưng… sự tình lại phát sinh.

Đất đá xung quanh đem huyệt động nhồi lên sau đó chợt lõm sâu xuống sau đó vô ảnh vô tung biến mất, tất cả chỉ còn thấy từng đạo hắc diễm đang nhẹ nhàng thiêu đốt…

Bên trong đã không còn thanh âm thảm thiết, chỉ còn lại từng khối thân thể không toàn vẹn….

…sắp bị thiêu đốt hết.

Bốn người đồng thời xoay người, ánh mắt khiếp sợ nhìn Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng cưỡi gió lướt nhẹ, áo trắng tung bay, anh tuấn khôi ngô ngọc thụ lâm phong, nhìn như một công tử thiếu niên hào hoa.

Nhưng lúc này tứ đại cao thủ thấy ánh mắt của hắn lại như nhìn thấy ác ma! Thậm chí cả thiên hạ đệ nhất cuồng nhân Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không ngoại lệ!

Hắn cuối cùng là người hay là ác quỷ?

Quân Mạc Tà thản nhiên cười, chỉ vào bốn người còn sống mà nói:

-Tam Đại Thánh Địa bọn người tốt nhất không nên chọc đến bọn ta, tính nhẫn nại của ta có giới hạn! Nếu còn tiếp tục các ngươi tự chịu hậu

quả…

Hắn khẽ cười, thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Ha ha, ta vốn không muốn giết bọn chúng, nhưng con người ta lại vô cùng sợ phiền toái. Nếu ta không giết các ngươi lại cho rằng ta dễ mềm lòng, rồi chuyện này còn có thể phát sinh lần hai lần ba… Để tránh phiền toái này ta đành phải chứng minh cho các ngươi thấy, ngàn vạn lần đừng nghĩ rằng Quân Mạc Tà ta dễ bị hiếp đáp. Thật sự giết các ngươi chẳng khác gì giết gà hay chó!

Hoàn toàn yên tĩnh!

Hiện tại tất cả đều không hoài nghi lời nói của Quân Mạc Tà!

Nhất là bốn người đi ra từ huyệt động, ánh mắt nhìn Quân Mạc Tà chỉ còn lại sự sợ hãi!

Cảnh tượng như địa ngục này cho dù chết bọn hắn cũng không muốn phải trải qua lần thứ hai.

Quá đáng sợ!

Gan bọn họ đã nhỏ lại, tim cũng đã lạnh!

Thậm chí tam đại thủ hộ lúc này nhìn ánh mắt Quân Mạc Tà cũng có chút ý vị.

-Hay! Hay lắm! Quân Mạc Tà! Quả nhiên rất hay!

Cửu U Thập Tứ Thiếu chậm rãi vỗ tay, ánh mắt đầy ý cười nhìn Quân Mạc Tà, thận trọng nói:

-Tuy lúc này ngươi còn là thiếu niên nhưng ta không thể không công nhận ngươi đã đủ tư cách làm đối thủ của ta. Loại hắc diễm quỷ dị kia nếu không cẩn thận bị đánh trúng… chỉ sợ cho dù là bổn công tử cũng không may mắn thoát khỏi!

Trong tay Cửu U Thập Tứ Thiếu không biết từ đâu xuất hiện một thanh kiếm, từ mũi kiếm một ngọn hỏa diễm đang nhẹ nhàng nhảy múa thiêu đốt dần xuống… lưỡi kiếm cũng không bị hòa tan hay nóng chảy mà lặng lẽ tiêu thất vào hư vô…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 167: Công Đạo? Công Đạo Cái Gì?!

Cửu U Thập Tứ Thiếu khẽ động, chuôi kiếm liền cắm xuống mặt đất, hắc hỏa hoàn toàn không có dấu hiệu bám vào đất nhưng đất đai xung quanh lại lập tức bốc cháy, càng lúc càng cháy mạnh hơn…

- Quả thật… bất luận cái gì cũng có thể thiêu đốt…

Cửu U Thập Tứ Thiếu thở dài một hơi:

- Bổn công tử quả thật cảm thấy khiếp sợ …

Quân Mạc Tà cười ha ha, khiêm tốn nói:

- Chút tài mọn này quả thật khiến người chê cười, hổ thẹn hổ thẹn.

Mọi người đứng xem xung quanh không khỏi một trận bỉu môi: Loại công phu biến thái như thế này mà còn dám nói là chút tài mọn? Vậy đối với ngươi công phu thật sự chẳng lẽ là muốn tiêu diệt luôn cả ông trời?

Những lời này cũng không hẳn là sai, nếu Quân Mạc Tà có đầy đủ linh lực chống đỡ Hỗn Độn hỏa, cho dù dùng nó thiêu hủy cà trời, thậm chí thiêu hủy toàn bộ thế giới… Chuyện này cũng không phải là không có khả năng, nếu có cũng không phải là lạ…

- Quân công tử quả thật xứng với danh xưng Tà Chi Quân Chủ, một chữ “Tà” danh xứng với thực, chiêu thức này đúng là hết sức ngoan độc, đủ độc đủ tà đủ lạt! Nhưng mà…

Thành Ngâm Khiếu hai mắt âm u nhìn Quân Mạc Tà, thản nhiên nói:

- Hôm nay, ngươi ở đây thản nhiên đồ sát những người trong Thánh Địa bọn ta! Ngươi nhất định phải cấp cho ba người chúng ta một cái công đạo!

- Công đạo? Công đạo gì? Các ngươi muốn ta cấp cho công đạo gì cứ nói thẳng đi!

Quân Mạc Tà hết sức kinh ngạc, nở nụ cười:

- Bốn đại cao thủ các ngươi vốn là tự đến đây đòi làm trọng tài… Bổn công tử có mở miệng nhờ các ngươi làm không? Các ngươi dù sao cũng có thể gọi là tiền bối của ta, đã tự mình đến đây ngỏ ý muốn làm trọng tài, bổn công tử ta từ xưa đến nay vốn tôn trọng người già, thế nên cũng mắt nhắm mắt mở đồng ý, vậy mà…. Thân là trọng tài thì mọi chuyện đều phải suy xét công bằng, công chính đúng không? Điểm này, ta nói có sai không?

- Đó là lẽ đương nhiên, đã làm trọng tài thì phải làm cho đúng bổn phận! Công bằng công chính đó là nghĩa vụ của những người làm trọng tài như chúng ta!

Cửu U Thập Tứ Thiếu vừa nói vừa bày ra bộ dạng hết sức đạo mạo, thế nhưng thanh âm cực kỳ u ám, đem so với dáng vẻ đạo mạo của hắn lại không có chút gì liên quan.

- Nếu Thập Tứ Thiếu tiền bối đã nói như vậy thì bổn công tử đây cũng nói thẳng, vừa rồi Thành tiền bối quay sang ta đòi cấp cho hắn một cái công đạo! Ta đây không biết phải cấp cái gì nữa. Ngược lại ta muốn hỏi Thành tiền bối một chút, hay là hỏi hết cả các tiền bối của Thiên Thánh Cung là…

Quân Mạc Tà bi phẫn nói:

- Cách đây chưa được bao lâu, lúc cả đám người vây công ta thì bốn vị trọng tài các ngươi ở đâu! Hơn nữa đó còn là lúc đám trọng tài các ngươi đang tuyên bố lần quyết chiến này đã chấm dứt! Sự thật này khiến

ta không biết nói gì nữa! Cuối cùng lời của trọng tài các ngươi có còn chút uy lực nào không? Nếu vừa rồi người tuyên bố kết quả là Thập Tứ Thiếu ta cũng không nói, nhưng rõ ràng vừa rồi người tuyên bố kết quả là Khúc tiền bối người? Ta xin hỏi một câu rốt cuộc các người đứng ra làm trọng tài có chút tác dụng gì không?

Ba người bên phía Thành Ngâm Khiếu nhất thời im lặng, sự thật rành rành ngay trước mắt họ, làm sao họ có thể gạt bỏ lương tâm mà nói chuyện được!

- Tiểu tử ngươi chỉ giỏi nói hươu nói vượn!

Đúng là ngoài dự đoán, người đầu tiên mở miệng giải vây lại là Cửu U Thập Tứ Thiếu, bộ dạng hắn hết sức nghiêm túc nói:

- Tại sao lại nói chúng ta là đám trọng tài không có trách nhiệm? Chẳng phải vừa rồi chúng ta cũng đã lên tiếng ngăn cản rồi sao!

Nói xong hắn lại vui vẻ cười to hai tiếng, bộ dạng cực kỳ thích thú khi thấy người khác gặp họa.

Ba người Thành Ngâm Khiếu vừa nghe Cửu U Thập Tứ Thiếu nói câu đầu, cứ tưởng rằng hôm nay tên điên này lại đột nhiên thay đổi tính tình trờ thành người tốt, nếu quả thật hôm nay hắn mở lời nói giúp ba người mình thì quan hệ hai bên nhất định sẽ tốt lên nhiều lắm, nhưng sau đó nghe tiếp, rõ ràng, cái này mà gọi là đỡ lời sao, gọi là giải vây sao? Cái này căn bản là cố ý đổ thêm dầu vào lửa, căn bản còn làm mọi chuyện đã tệ càng tệ thêm!

- Vừa rồi là vãn bối lỡ lời, cũng là Thập Tứ Thiếu tiền bối có lý hơn cả, quả thật là lúc đám người đó bổ nhào sang vây công vãn bối, vãn bối quả thật có nghe thấy loáng thoáng thanh âm ngăn cản của hai vị tiền bối… Thậm chí còn là quát tháo không ngừng…

Quân Mạc Tà xin lỗi một tiếng liền lập tức quay sang hùng hồn mạnh mẽ nói:

- Nhưng chính vãn bối cũng không thể hiểu được, dù sao ba vị đây thân phận trong Tam Đại Thánh Địa cũng không phải là thấp, đường đường là ba vị thủ hộ của Thiên Thánh Cung, vậy mà lời nói không có một chút uy hiếp gì sao? Mệnh lệnh của ba vị thủ hộ đối với những người trong Thánh Địa mà nói không có chút tác dụng, toàn bộ không ai thèm để ý! Ta thật sự cảm thấy hết sức kinh ngạc, nga, vãn bối vừa rồi có chút kích động, tuyệt đối không có ý khinh thường ba vị, mong ba vị hiểu cho…

Ba người nhất thời khuôn mặt đỏ đến tận mang tai!

Ba người mình cùng với tên Thập Tứ Thiếu tự động đến làm trọng tài, vậy mà đến lúc kết thúc lại để xảy ra sự tình này, loại chuyện một người bị cả đám người khác vây công, nghĩ thế nào cũng không thấy có chút đạo lý, hơn nữa ba người chúng ta bình thường ở Tam Đại Thánh Địa vốn được bao nhiêu người tôn sùng, vậy mà ở đây muốn lên tiếng ngăn cấm cũng không được.

Quân Mạc Tà chỉ một lời đã đánh thẳng vào nội tâm của cả ba người này, nhất thời khiến bọn hắn đỏ mặt tía tai, không còn lời gì để nói…

Ba người nhịn không được hung hăng trừng mắt nhìn về phía hai người may mắn còn sống sót là Hải Vô Nhai và Hà Tri Thu, ánh mắt có chút bất thiện!

Cửu U Thập Tứ Thiếu lạnh lùng nói:

- Những lời nói này quả thật cũng không phải là nói hươu nói vượn! Thật ra… Bổn công tử ta cũng có vài chuyện muốn nói! Ta đây dù sao cũng mang tiếng là một trong bốn vị trọng tài, nhưng cuối cùng lại để phát sinh sự việc phá hủy chữ tín tồi tệ đến mức này, đám hậu bối của các ngươi không coi lời nói của các ngươi ra gì ta cũng không quan tâm, nhưng ta còn ở đây mà bọn hắn lại có thể làm như vậy, có xem bổn công tử này trong mắt không! Chuyện này đối với bổn công tử mà nói là một việc ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự của ta! Việc này tuyệt đối

không thể dễ dàng bỏ qua được! Cho dù Quân tiểu tử đây không truy cứu nữa nhưng không có nghĩa bổn công tử ta sẽ bỏ qua!

Ba người nhất thời sắc mặt hết sức khổ sở, vừa rồi chỉ lo để ý đến tên tiểu tử Quân Mạc Tà này, tại sao lại quên mất tên điên kia… Cái này phải làm thế nào cho phải? Tên điên này bình thường đã không dễ đối phó, huống chi hiện tại bên mình còn đuối lý, thật là phiền toái…

Quân Mạc Tà nói tiếp:

- Đúng a, đúng vậy a, coi như không nói đến vấn đề thể diện của Thập Tứ Thiếu tiền bối thì sự an toàn tính mạng của thiếu gia ta cũng là một vấn đề đấy! Ba vị thủ hộ tìm ta để đòi công đạo ta cũng có thể lý giải được, dù sao người chết cũng nhiều như vậy… Nhưng nếu lúc ấy bọn hắn nhào đến công kích ta mà bổn thiếu gia ta không phản kháng, chỉ sợ trong nháy mắt đã tan thành trăm khối dưới tay bọn hắn, chẳng lẽ… Các ngươi nghĩ ta phải khoanh tay chịu chết như thế mới đúng sao?

Hai người cứ thế kẻ xướng người họa, từng bước từng bước ép ba vị thủ hộ nghẹn lời, khuôn mặt tím tái như gan heo…

Quân Mạc Tà bĩu môi:

- Hay hoặc là, trong nhận thức của ba vị thủ hộ đây, chỉ có chuyện người của Thánh Địa đi đánh người khác, tuyệt đối không cho phép ta có chút hành động phản công nào? Các người đánh lén người khác, đã vậy còn nhiều người hợp sức vây công, tình huống nguy hiểm đến mức đó nhưng ta vẫn may mắn sống sót được, vậy mà các người còn ở đây lớn tiếng… Ba vị thủ hộ đại nhân, chẳng lẽ các người Thiên Thánh Cung các người đều vô lý như vậy sao, thua không nổi sao? Ba vị tiền bối, các người có nên cân nhắc một chút đạo lý này hay không?

Nói xong, hai tay Quân Mạc Tà hé ra, từng đóa đóa màu đen đột nhiên xuất hiện trên mặt đất, chậm rãi dung hợp thành một ngọn lửa, sau đó từ từ bay trở về bàn tay của Quân Mạc Tà, chập chờn xoay xung quanh rồi lại biến mất không thấy gì nữa…

“Thua không nổi”! Ba từ vừa rồi Khúc Vật Hồi dùng để chỉ trích Hà Tri Thu, bây giờ Quân Mạc Tà lại dùng nó tặng lại cho ba người bọn họ.

- Tiểu tử ngươi thúi lắm! Ba người chúng ta tại làm sao lại thua không nổi!

Thành Ngâm Khiếu gầm lên, lúc này đây ba vị thủ hộ của Tam Đại Thánh Địa đều đã thực sự phẫn nộ! Có thể vì bọn hắn không có biện pháp gì khác, thậm chí một chút lý do để phản bác cũng không, bởi vì lúc này bọn họ đã hoàn toàn đuối lý, không phải thua không nổi vậy là cái gì?

Trong lòng ấm ức khó chịu, Khúc Vật Hồi hướng về bọn người Hải Vô Nhai lớn tiếng quát:

- Bỉ ổi, còn không mau cút đi, ở đây chờ cái gì nữa?

- Đi? Coi như thật sự muốn đi cũng phải đợi bổn công tử ta cho phép mới được cút!

Cửu U Thập Tứ Thiếu hừ lạnh một tiếng nói:

- Ta chưa mở miệng cho phép, các ngươi tên nào dám chạy?

Thành Ngâm Khiếu mạnh mẽ nén tức giận, thở hổn hển một lúc mới khó khăn nói:

- Việc này là do bên ta không đúng, xin Thập Tứ huynh thứ lỗi, đại nhân đại lượng bỏ qua việc này, không cần làm cho bọn tiểu bối này khó xử.

Bên mình một đám người bị giết sạch sẽ, chính mình không thể mở miệng đòi lại công đạo ngược lại còn phải hướng về người khác giải thích… Thành Ngâm Khiếu trong lòng lúc này hết sức khó chịu, chỉ cần là người biết suy nghĩ cũng có thể thấy được!

Nếu quả thật là lỗi của Quân Mạc Tà, như vậy ba người Thành Ngâm Khiếu cho dù phải liều cái mạng già cũng nhất định sống chết cùng Cửu U Thập Tứ Thiếu, càng nhất định không bỏ qua cho Quân Mạc Tà.

Nhưng… Sự việc này bắt đầu cũng là do bên phía Thánh Địa mình khởi xướng! Thủ đoạn quả thật cũng hết sức bỉ ổi, một đám người vây công một tiểu tử hai mươi tuổi, chuyện này nói ra cũng có chút khó nghe!

Không thể tưởng tượng nổi sự việc này là do bên phía mình đánh lén người ta, vậy mà cuối cùng lại mất mạng gần hết, hơn nữa lại còn là tự mình đến nạp mạng! Chuyện này phải gọi là thế nào a!

Không muốn mất mặt cũng đã mất mặt! Con mẹ nó, chuyện đến nước này còn quan tâm đến mặt mũi hay sao?

Thành Ngâm Khiếu cùng Khúc Vật Hồi cắn răng, trong lòng liền nảy sinh ý nghĩ ác độc: Đám tiểu tử các ngươi chờ đấy, đợi đến lúc trở về Thánh Địa, một tên ta cũng không buông tha! Nhất định phải hảo hảo thu thập bọn ngươi!

- Nga? Nếu Thành huynh đã mở miệng nhận sai thì chuyện lần này bổn công tử ta cũng sẽ rộng lượng bỏ qua… Cứ quyết định như vậy đi.

Cửu U Thập Tứ Thiếu nói với giọng điệu hết sức khoan hồng độ lượng:

- Hiện tại các ngươi có thể cút đi rồi!

Ở xa xa, hai người Hải Vô Nhai cùng Hà Tri Thu ánh mắt cơ hồ muốn phun ra lửa, nhưng hai người Khúc Vật Hồi nghiêm khắc trừng mắt nhìn bọn hắn, liền sau đó một câu cũng không nói, xoay người rời đi, không bao lâu sau, hoàn toàn biến mất…

Chỉ có Kiều Ảnh từ lúc đầu đến tận bây giờ không có tham gia tranh luận, chỉ đứng đây ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn cái sân trước mặt, ở đây đã

ngã xuống ước chừng ba mươi cao thủ vị nhất đẳng… Ba mươi người này muốn đào tạo ra cũng không phải là chuyện dễ, vất vả tài bồi bấy lâu nay vậy mà chỉ trong nháy mắt, tất cả đều táng thân tại đây!

Những người này, đều là nhân lực chủ chốt chuẩn bị cho Đoạn Thiên Chi Chiến! Trong một lúc mất đi nhiều như vậy, tất nhiên sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến Đoạt Thiên Chi Chiến, chỉ thế này thôi cũng đã đủ ảnh hưởng đến đại cục! Nếu không có sự giúp đỡ nào khác, với thực lực hiện tại của Thánh Địa, kết quả của lần Đoạt Thiên Chi Chiến sắp tới, chưa đấu cũng đã xác định!

- Chuyện này, dừng ở đây!

Khúc Vật Hồi chớp ngay cơ hội này, trầm giọng nói:

- Quân Mạc Tà, ngươi đã thắng được Linh Lung Liên, bây giờ ngươi muốn đi theo chúng ta lấy? Hay là để chúng ta phái người mang đến Thiên Phạt sâm lâm?

Quân Mạc Tà nhíu mày, Khúc Vật Hồi đưa ra hai sự lựa chọn, cái nào cũng không phải là cách tốt.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 168: An Bài Của Quân Mạc Tà

Đợi bọn hắn mang đến Thiên Phạt Sâm Lâm? Cái này… Không khả thi một chút nào, bọn hắn chỉ cần tùy tiện bịa ra một lý do là không cần giao ra Linh Lung Liên nữa! Hiện tại Quân Mạc Tà đối với nhân phẩm hết sức "cao quý" của Thánh Địa có thể nói là nửa điểm cũng không thể tin tưởng, làm sao có thể ngồi chờ bọn hắn mang đến? Cho dù bọn hắn không giở trò đi chăng nữa thì nhất định cũng sẽ kéo dài không biết bao nhiêu năm tháng nữa, như vậy cũng đủ làm cho người ta sốt ruột không thôi!

Còn… Tự mình đến Thiên Thánh Cung lấy? Lựa chọn này thì lại hết sức gian nan. Bây giờ trên danh nghĩa mình là người thắng cuộc hiển nhiên có tư cách đến để lấy vật đánh cược, nhưng tự mình đi đến Thiên Thánh Cung, làm sao có thể chắc rằng mấy tên gia hỏa này có trở mặt hay không? Ai mà biết được ở nơi đấy đang có bao nhiêu lão bất tử đàn chờ mình? Ai mà biết được bọn hắn sẽ bày ra thủ đoạn quái lạ gì để đối phó mình?

Trở mặt thì trước đây Thánh Địa cũng đã làm không chỉ một lần… Cho nên Quân Mạc Tà luôn luôn cảnh giác đối với những chuyện như thế này, có thể nói là không thể tin tưởng bọn chúng được…

Quân Mạc Tà tuy rằng tự phụ, nhưng cũng chưa cuồng vọng đến mức nghĩ rằng một mình bản thân có thể chống đỡ được hết thảy cả Thiên Thánh Cung! Ngay cả sau này thực lực có tăng tiến thêm nữa cũng vậy. "Nhưng mình đã thắng, chẳng lẽ không thể lấy vật đặt cược sao?"

Cửu U Thập Tứ Thiếu âm trầm nói:

- Quân tiểu tử, ngươi cũng không cần do dự như vậy, bổn công tử ta dù sao cũng là trọng tài của cuộc chiến hôm nay, tất nhiên sẽ cùng ngươi đến Thiên Thánh Cung để lấy Linh Lung Liên kia, để hoàn tất canh bạc này! Bổn công tử cũng muốn mở to mắt ra xem bọn hắn có dám không giao ra không!

Từ nãy đến giờ hắn vẫn luôn tỏ vẻ thờ ơ lạnh nhạt, nghe thấy những lời Khúc Vật Hồi vừa nói, bề ngoài có vẻ vô công bằng nhưng rõ ràng bên trong cũng có vài phần ngụ ý, trong lòng hắn liền tức giận không thôi, dù sao Quân Mạc Tà vốn cũng là hậu bối của cố nhân, nên bây giờ có vì tên tiểu tử này mà nhúng tay vào chuyện này cũng không có vấn đề gì, hơn nữa với lập trường hiện tại của hắn, nhúng tay vào có thể nói là hoàn toàn đúng.

Quân Mạc Tà cảm động nói:

- Thập Tứ Thiếu tiền bối thật sự đã quá tốt với vãn bối. Bất quá… Lấy thân phận hiện giờ của njgười mà đi đến Thiên Thánh Cung, chỉ sợ… có chút khó xử…

Dù sao từ trước đến nay Cửu U Thập Tứ Thiếu vốn là đại địch của Thiên Thánh Cung, nếu bây giờ hắn đến, há chỉ khó xử không thôi? Chỉ sợ đến lúc đấy Thiên Thánh Cung lại dốc ra hết toàn bộ lực lượng để lưu lại vĩnh viễn tên người điên này!

Quân Mạc Tà vốn không thích nợ nhân tình của người khác, làm sao lại có thể tùy tiện đồng ý cho vị Cửu U Thập Tứ Thiếu này vì mình mà mạo hiểm?

- Thôi được, dù sao cũng là do ngươi chọn. Bổn công tử ta… quả thật là có chút không tiện.

Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng hiểu rõ ý tứ của hắn, cũng không có ý cưỡng cầu nữa:

- Bất quá, theo ta biết, với danh tiếng của Thiên Thánh Cung, chắc hẳn cũng sẽ không nuốt vật đánh cược với một tên tiểu bối như ngươi.

Quân Mạc Tà mỉm cười gật đầu, quay sang Khúc Vật Hồi nói:

- Nếu Thập Tứ Thiếu tiền bối đã nói như vậy, ta sẽ theo các ngươi đến Thiên Thánh Cung!

Khúc Vật Hồi giơ ngón tay cái lên, nói:

- Hảo! Có can đảm! Hảo hán tử!

Quân Mạc Tà trong lòng cười thầm, đối với ta muốn toàn thân trở ra tuyệt đối không có chút vấn đề gì, ta vốn cũng chẳng phải người can đảm đến vậy, càng tuyệt đối sẽ không tùy tiện đem tính mạng của mình ra đặt cược xem các ngươi có tuân thủ lời hứa hay không…

Hắn chậm rãi quay trở về đứng trước đội ngũ “Tàn Thiên Phệ Hồn”, nhìn Mai Tuyết Yên nói:

- Tuyết Yên, ta đi lấy Linh Lung Liên, sau đó tiện thể đi lo liệu thêm một số chuyện khác… Nàng đã rời khỏi Thiên Phạt quá lâu rồi, bây giờ cũng đã đến lúc phải trở về… Nàng cứ về trước đi.

- Ân, vậy chàng… nhất định phải cẩn thận.

Mai Tuyết Yên lo lắng nhìn hắn.

- Yên tâm, nàng còn không hiểu quá rõ về ta rồi sao? Chỉ cần ta muốn đi… Còn ai có thể lưu lại được ta?

Quân Mạc Tà thấp giọng nói, còn thuận tiện khẽ mở trừng hai mắt.

Mai Tuyết Yên liền nhớ đến tòa tháp thần kỳ kia, trong lòng liền cảm thấy thoải mái, mỉm cười gật gật đầu.

- Lần này trở về, nàng phải tận dụng triệt để thời gian giúp tất cả mọi người trong nhà nhanh chóng gia tăng thực lực… Ta đã đưa cho nàng hai

khối linh mạch, đến lúc cần dùng cứ sử dụng theo cách của ta, dùng lưỡi dao nhẹ nhàng cạo xuống một ít bột phấn, hòa vào nước là có thể phục dụng. Cái này tuy không phải là Kim Tân Ngọc Dịch nhưng nó cũng là tinh hoa của linh thạch tinh nhũ, ngàn vạn lần nếu sử dụng cũng không được lấy nhiều quá, một khi sử dụng quá nhiều cũng chính là tự mang nguy hiểm đến cho bản thân mình.

Quân Mạc Tà nói.

- Ta hiểu rồi, ta sẽ chú ý.

- Còn nữa, sau khi trở về nhất định phải làm cho ông nội và tam thúc nhanh chóng gia tăng thực lực. Bằng mọi cách phải đuổi cho kịp với mọi người, phải chắc chắn rằng trong gia tộc trừ nàng ra ông nội và Tam thúc phải là người mạnh nhất trong Quân gia! Còn đan dược, cứ tùy nàng phân phối…

- Ân, ta hiểu rồi.

Mai Tuyết Yên thận trọng gật đầu. Những gì Quân Mạc Tà dặn dò, nàng cũng có thể lý giải được. Thực lực hiện giờ của Quân Chiến Thiên cùng Quân Vô Ý tuy ở thế tục cũng đã có thể gọi là rất mạnh, nhưng so với Thiên Phạt hay các thế lực khác, thực lực của bọn họ không đáng là gì cả. Mà bọn họ sau này chắc chắn sẽ là những nhân vật chủ chốt của Quân gia, nếu cứ tiếp tục duy trì tình trạng hiện tại, cho dù Quân gia có Quân Mạc Tà trấn áp thì đây cũng không phải là kế sách có thể sử dụng lâu dài…

Cho nên, trước mắt việc cấp thiết nhất là phải tập trung đề thăng thực lực hai người Quân Chiến Thiên cùng Quân Vô Ý! Hơn nữa một khi tu vi của bọn họ tăng lên cũng đồng nghĩa với việc thọ nguyên của họ cũng sẽ được kéo dài thêm.

- Nói thật, hiện giờ ta cũng thấy rất nhớ hai nàng Tiểu Nghệ và Thanh Hàn, còn có mẫu thân nữa…

Mai Tuyết Yên đỏ mặt, thấp giọng nói.

- Yên tâm, nếu nói đến uy vọng thì ở Quân gia so với ta nàng còn có phần cao hơn nữa… Lần này nàng trở về chắc chắn các nàng kia sẽ quấn quít lấy nàng, làm phiền nàng mãi không thôi, để xem đến lúc đấy nàng có còn thấy nhớ nhung gì nữa không…

Quân Mạc Tà mỉm cười hết sức cổ quái.

Những lời này cũng không phải là vô căn cứ, thật sự sau lần Mai Tuyết Yên xả thân cứu giúp, trong Quân gia ai ai đều nhất nhất phục tùng với vị thiếu phu nhân tương lai này, địa vị của Mai Tuyết Yên ở Quân gia có thể nói là tuyệt đối được mọi người ủng hộ…

An bài xong, Quân Mạc Tà vừa định xoay người rời đi thì thấy Bách Lý Lạch Vân bu lại mè nheo, há miệng thở dốc, muốn nói lại thôi.

Hiếm khi nhìn thấy vị đại sát thủ có bộ dạng xấu hổ thế này, Quân Mạc Tà hỏi:

- Lạc Vân, có chuyện gì?

- Hồ hồ… Là thế này, công tử, hiện giờ, ta có việc cần xử lý ở Cúc Hoa thành, mất khoảng vài ngày… Là việc tư, cho nên mới hướng công tử xin phép.

Bách Lý Lạc Vân ngập ngừng ấp úng.

- Tiểu tử này, nhìn bộ dạng này, đã động lòng xuân rồi à!

Lãnh Ngạo đứng bên cạnh cười ha ha một tiếng hết sức quái dị. Bách Lý Lạc Vân nhất thời mặt đỏ tới mang tai.

- Wow! Thật a?

Quân Mạc Tà kinh hỉ kêu lên một tiếng, đột nghiên khoác tay qua cổ Bách Lý Lạc Vân, bộ dạng hết sức gian xảo, bắt đầu tra hỏi:

- Đây đúng là chuyện tốt a, nói rõ ràng cụ thể ta nghe nào? Tên gì? Dung mạo thế nào? Béo hay gầy? Cao hay thấp? Nhà ở đâu? Cân nặng bao nhiêu? Số đo ba vòng? Đã … được gì chưa?

Bách Lý Lạc Vân nhất thời chật vật không biết trả lời thế nào. Luôn miệng xin tha, nói:

- Công tử, người nhanh thả ta ra…

- Nàng họ Triển…

- Người của Triển gia?

Quân Mạc Tà khẽ nhíu mày. Trong lòng chợt nhớ đến ngày xưa lúc mình còn dùng tên là là Đông Phương Đại Thư, dường như đã gặp qua nữ nhân này một lần, thật sự rất đẹp… Nhưng, mình vưa giết chết lão tổ tông của Triển gia, đối tượng của Bách Lý Lạc Vân lúc này cũng lại là người của Triển gia, mặc dù mình không để ý, nhưng với đối phương…

- Xin công tử yên tâm, ta biết phải làm sao.

Bách Lý Lạc Vân khuôn mặt tuấn tú vốn vẫn đang xấu hổ bẽn lẽn chợt hiện ra một tia thống khổ, vẻ mặt run rẩy:

- Ta nhất định sẽ nói thật với nàng ngay từ đầu, nếu nàng chọn lựa gia tộc, chọn là địch nhân của công tử… Ta cũng sẽ không miễn cưỡng, cả hai xem như là người xa lạ… Nhưng nếu nàng chọn ta…

Trên mặt Bách Lý Lạc Vân mồ hôi chậm rãi rơi xuống, thấp giọng nói:

- Nếu cuối cùng nàng chọn ta… thì xin công tử… hãy thành toàn cho chúng ta!

- Yên tâm đi! Tu trăm năm mới được ngồi cùng thuyền, tu ngàn đời mới cùng chăn gối, nếu nàng là lão bà của ngươi thì nhất định sẽ là lão bà của ngươi… Triển Mộ Bạch tuy là lão tổ của Triển gia, nhưng thủy

chung đã là một nhân vật từ mấy trăm năm trước, Triển Mộng Điệp chắc gì đã có tình cảm yêu mến gì với hắn?

Quân Mạc Tà vỗ vỗ vai Bách Lý Lạc Vân, khích lệ hắn:

- Lạc Vân, việc do người làm! Ngươi đừng nên nghiêm trọng hóa mọi việc như thế! Lão bà, nếu cần cũng có thể cướp về được!

- Bất kể nàng có nguyện ý hay không, một khi gạo đã thành cơm… Xem bụng nàng nhô cao lên thế rồi còn muốn chạy trốn đi đâu!

- Hắc hắc, nếu không phải vì ta đánh không lại với cả không muốn sử dụng vũ lực, không chừng ta đã sớm…

Vừa nói đến đây đột nhiên lỗ tai tê rần rần, bàn tay Mai Tuyết Yên đang nắm lỗ tai hắn, khuôn mặt đỏ bừng, dùng thanh âm hết sức đe dọa, thấp giọng hỏi:

- Chàng sớm làm cái gì? Cái gì đánh không lại, còn muốn dùng vũ lực à?

Quân Mạc Tà không ngớt cầu xin tha thứ, nhe răng nói:

- Ý ta là… ta đã sớm… đã sớm…

Con mắt chợt đảo mất vòng, trong cái khó chợt ló cái khôn:

- Ta đã sớm thích nàng, chính là thích nàng lợi hại như thế này, ta không dám nói ra, ta sợ nàng lại đánh ta! Có phải cảm động lắm không! Hì hì… a…. A a…

Một trận cười vang lên.

Sau khi mọi người cười to một trận, trong lòng Bách Lý Lạc Vân cũng thoải mái đi không ít.

- Lạc Vân, ngươi đi đi. Tất cả chúng ta ở đây đều ủng hộ ngươi! Không cần phải lo sợ gì cả, hạnh phúc của mình phải do chính mình nắm

lấy!

Mai Tuyết Yên ôn nhu nói.

- Đa tạ… Thiếu phu nhân!

Bách Lý Lạc Vân cảm kích nói. Một tiếng gọi Thiếu phu nhân này lại khiến Mai Tuyết Yên mặt đỏ tai hồng, còn Quân Mạc Tà lại mở cờ trong lòng…

- Nếu cần ngươi cứ mang theo vài người đi. Bọn người Lãnh Ngạo này, rồi tuyển thêm một ít đội viên trong Tàn Thiên cũng được.

Quân Mạc Tà lớn tiếng nói:

- Ai dám cùng ngươi tranh giành lão bà, cứ trực tiếp đánh hắn tàn phế cho ta!

Mọi người đổ một trận mồ hôi đầm đìa, vị công tử gia này, đúng là điển hình của bọn thổ phỉ chuyên chặn đường cướp cô dâu, quả thật là đệ nhất quần là áo lụa, danh xứng với thực…

Sau khi giải quyết xong chuyện này, mọi người tiếp tục thương nghị thêm một số việc nữa, cuối cùng mọi chuyện cũng kết thúc.

Quân Mạc Tà đứng yên nhìn bóng dáng đám người Mai Tuyết Yên dần dân đi xa, mà bên kia, Bách Lý Lạc Vân cũng dẫn theo một vài người quay đi về hướng ngược lại, hướng vào thành mà đi.

Mới vừa rồi ở đây còn là chiến trường máu bay tán loạn, trong thoáng chốc đã trở lại khung cảnh tịch mịch mênh mông như xưa.

Quân Mạc Tà xoay người, liền thấy Cửu U Thập Tứ Thiếu đang đứng chắp tay sau đít, còn Kiều Ảnh cùng Thành Ngâm Khiếu thì lại là bộ dạng đứng một bên xem náo nhiệt, mà Khúc Vật Hồi vẻ mặt lại hết sức biệt khuất, vểnh mông ngồi chồm hổm trên mặt đất, cố sức đào đất, trông như đang tìm kiếm cái gì đấy…

- Đây là… đang làm gì thế?

Quân Mạc Tà nhìn thấy bên đấy đã đào ra được hai ba mươi con gì đó đang bò lúc nhúc trên mặt đất, hết sức kinh ngạc.

Nghe thấy hắn hỏi, khuôn mặt Khúc Vật Hồi liền đỏ lên, cũng không nói một lời, vẫn như cũ nghiến răng nghiến lợi ra sức đào đất, khuôn mặt lại là bộ dạng muốn khóc nhưng khóc không ra nước mắt, sống không bằng chết…

Cho dù là bị một trăm đầu huyền thú vây công thì cũng không thể khiến vị thủ hộ này có bộ mặt như thế, trong lòng Quân Mạc Tà hết sức khó hiểu.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 169: Đào Giun Và Ăn Giun...

- Trận đấu của các ngươi đã kết thúc được một lúc rồi, nhưng vụ cá cược của chúng ta vẫn chưa giải quyết xong... À, vừa rồi chúng ta trong trận chiến của năm người đã cá cược một ván. Người thua phải đào ra một nghìn con giun mà không được sử dụng huyền lực... Hắn thua cuộc, vậy nên hiện tại phải thực hiện cá cược đấy.

Cửu U Thập Tứ Thiếu không ngại phiền liền giải thích một hồi.

- Hả... đánh cược là đi đào giun... Mặc dù là không dùng huyền lực, chổng mông lên đào giun khá là xấu hổ một chút, nhưng nơi đây đất đai phì nhiêu, hơn nữa vừa rồi động tĩnh thật lớn, tất nhiên sẽ làm giun ở nơi đây bị kích động, tin tưởng là đào một nghìn con cũng không phải là việc gì khó khăn a... Tại sao hắn lại có bộ dạng sầu não khó coi vậy? Nếu là Kiều Ảnh, thân là nữ nhân vốn sợ hãi, ghê tởm mấy cái này thì còn có lý, Khúc Vật Hồi hắn lại là một đại lão gia, vậy sợ cái quái gì?

Quân Mạc Tà vừa buồn cười nhưng đồng thời lại có chút không hiểu.

- Cái này là tiểu tử ngươi chưa có biết...Tại thời điểm ván thứ ba trận chiến bảy người của các ngươi, chúng ta lại đánh cuộc lần nữa. Nếu ai thua cuộc, sẽ phải đem tất cả chỗ giun đào được ăn hết. Rất không may, hắn lại thua cuộc. Vốn hắn có cơ hội chiến thắng, ta đã rất rộng rãi ưu tiên cho hắn quyền lựa chọn rồi mà...

(ND giả mèo khóc chuột, mềnh thik:88:)

Cửu U Thập Tứ Thiếu giọng hả hê, một hơi giải thích chiến tích của mình...

Quân Mạc Tà cười ha ha:

- Như vậy, Khúc tiền bối thật đúng là quá xui xẻo! Cũng đáng! Ai bảo ngươi đối với ta không tin tưởng? Đem lợi thế đặt ở trên người địch nhân của ta, ngươi không thua mới là lạ!

Khúc Vật Hồi rên rỉ một tiếng, một câu cũng không nói, nhướng mí mắt, tiếp tục đổ mồ hôi như mưa vung tay đào đất.

- Con giun đó! Ta muốn giun đen, hồng là không được. Được rồi, chính là cái loại trông buồn nôn nhất ý...

Cửu U Thập Tứ Thiếu đứng một bên, nghiêm khác giám sát, có chút không đồng ý...

Trên mặt đật, giun ngày càng nhiều... Một đám to quấn lại một chỗ, thỉnh thoản thân, đầu, đuôi lại lộ ra, chậm rãi ngọ ngoạy...

(ND: ọe, Ruồi ca thật ác, bắt dịch cái này à:(( )

Quân Mạc Tà đột nhiên nghĩ tới, mấy cái thứ kinh tởm này còn bị Khúc Vật Hồi nuốt sống vào bụng... Không khỏi nôn khan một tiếng... Mặt trắng đột nhiên tái mét!

(ND: em buồn nôn lắm rồi đấy:(( )...

Cái tình cảnh này có vẻ quá kinh khủng!

Dương như nơi đây đất đai thực sự phì nhiêu, tuy rằng Cửu U Thập Tứ Thiếu có nhiều yêu cầu, nhưng chỉ một buổi là đào đủ một nghìn con giun đen thui, đúng là loại giun trông buồn nôn nhất.

Hoàn thành công việc, Khúc Vật Hồi sắc mặt như tro tàn, khắp người toàn là bùn đất như từ trong hầm bò lên, bộ dạng đau khổ muốn chết,

mang theo một tia hi vọng cuối cùng, cầu xin:

- Thập Tứ huynh...

Khúc Vật Hồi trên mặt tỏ vẻ hết sức a dua nịnh nọt tươi cười, đứng trước mặt Cửu U Thập Tứ Thiếu, trông thật cực kì đáng thương, đâu còn chút gì phong thái của một tuyệt đỉnh cường giả...

- Cái gì nữa?

Cửu U Thập Tứ Thiếu mũi hếch lên trời, ngông nghênh hỏi.

- Thập Tứ huynh, huynh xem, ta đào đủ một nghìn còn giun, ta không phải là muốn trốn tránh trách nhiệm…

Khúc Vật Hồi giọng lấy lòng nói.

- Không muốn chối bỏ thì nhanh ăn đi, nhắm mắt lại, tạm thời ngừng hắn hô hấp qua đường mũi, sẽ giải quyết nhanh thôi!

Thanh âm âm trầm của một người vang lên.

- Cái này... ta gần đây khẩu vị không có tốt… Ta có thể không...

Khúc Vật Hồ itỏ vẻ nịnh nọt, cười nói.

- Không được. Đã đánh cuộc là phải chấp nhận bị thua!

Cửu U Thập Tứ Thiếu cứng rắn, nói như đinh đóng cột.

- Ngươi! Ngươi đừng có khinh người quá đáng!

Khúc Vật Hồi trong lòng bắt đầu nổi giận.

- Ta khinh người quá đáng như thế nào? Đúng là cao thủ tối cao của Thánh Địa, những lời đổi trắng thay đen mức này cũng nói ra được. Ngươi nói ta khinh người quá đáng sao, ta có khinh người quá đáng sao? Đây là ngươi tự mình đánh cuộc thua, muốn ăn quịt sao?

Cửu U Thập Tứ Thiếu nhăn mũi hừ một tiếng

- Ta không có ăn quịt, ta không phải đã đào một nghìn con giun rồi nha, đều là tuân theo yêu cầu của ngươi đào lấy toàn giun đen...

Khúc Vật Hồi đỏ mặt tía tai nói, nhưng câu tiếp theo lại hạ thấp thanh âm, nắm lấy cánh tay Cửu U Thập Tứ Thiếu lắc lắc:

- Thập Tứ huynh...

(ND: what the..., độc chiêu của Hồ ly ta mà thằng cha này cũng học được... hu hu)

Giọng mềm mại dịu dàng, quả thực như một thiếu nữ hướng tới người yêu ngúng nguẩy...

Quân Mạc Tà ở bên cạnh liền thấy rùng mình, cho dù Quân đại thiếu gia trẩm ổn bình tĩnh nhưng dường như cũng chịu không nổi...

Bên kia Kiều Ảnh cùng Thành Ngâm Khiếu cũng dựng đứng tóc gáy, dù có hơn nghìn năm công lực nhưng cũng không đỡ nổi...

- Cho dù ngươi có gọi Thập Tứ ta là Thập Tứ gia gia cũng vô dụng! Tự nguyện đánh cược, thua phải chịu. Cho dù là ông trời thì ngươi cũng phải ăn! Một con cũng không được thiếu!

Khúc Vật Hồi tuy rằng người mềm như bông, có vẻ dịu dàng lắm. Nhưng Cửu U Thập Tứ Thiếu lòng như sắt đá, không bị lay động chút nào!

- Ngươi... ngươi... ngươi đây là ép ta chết...

Khúc Vật Hồi dậm chân rống to, không ngờ trong thanh âm lại có chút nghẹn ngào, mắt ngân ngấn nước, thân mình run rẩy.

- Khóc? Ngươi khóc a? Ngươi thực sự khóc... Ngươi nếu là thực sự khóc lên, ta liền tha cho ngươi một mạng! Sao ngươi còn không khóc đi!

Cửu U Thập Tứ Thiếu cáo già nói. Hắn đoán chắc Khúc Vật Hồi là một tuyệt đỉnh cao thủ bậc này, tất nhiên phải để ý đến thân phận, hơn nữa hiện tại bên cạnh còn có người khác, cũng có cả tiểu bối ở đây, tuyệt đối không thể khóc lóc trong bộ dạng như vậy.

Hơn nữa, ăn giun cũng không phải là chuyện gì lớn, bổn công tử trong thời gian phong ấn cũng từng ăn...

(ND: ôi mẹ ơi, đúng là điên mà)

Tuy rằng không dễ ăn, nhưng không có độc a. Nếu không phải từng trải qua, bổn công tử làm sao đặt cược bằng cái này? Chuyện gì cũng phải lo ngộ nhỡ vạn nhất chứ...

Nhưng hắn vốn là hoàn toàn đánh giá thấp việc “ăn sống giun” đối với người thường kinh khủng như thế nào...

(ND: đúng là Cửu U Thập Tứ Thiếu là thằng ko bình thường mà :110:)

Cửu U Thập Tứ Thiếu còn chưa dứt lời, chỉ thấy Khúc Vật Hồi bỗng nhiên ngồi phịch xuống đất, miệng lão ngoác ra, đập tay xuống đất, dậm chân bình bịch, cất tiếng khóc lớn lên, nước mắt cuồn cuộn chảy xuống, trông thật bi an thảm thiết tới cực điểm...

Tiếng khóc đến nao lòng, bi ai muốn chết, khóc đến long trời lở đất, khóc đến nước mắt nước mũi giàn dụa...

Thập Tứ Thiếu, Quân Mạc Tà, Kiều Ảnh, Thành Ngâm Khiếu bốn người đều có biểu cảm giống nhau: trợn mắt há mồm, vẻ mặt kinh hoàng, tám con mắt hầu như muốn lồi ra rớt trên mặt đất...

- Ta... Ta… con bà nó…. đại gia ngươi… Ngươi đúng là thực sự khóc...

Cửu U Thập Tứ Thiếu hổn hển nhìn hắn, buột miệng mắng một câu. Việc này thật sự ngoài ý muốn... Đây chính là người thủ hộ Thiên Thánh

Cung a…

- Khóc hai tiếng liền có thể tránh được việc ăn giun, ta vì sao lại không khóc? Ngươi cứ đi hỏi mấy người chỗ này xem họ sẽ làm thế nào?

Khúc Vật Hồi tạm dừng tiếng khóc, ngước mắt vẫn nhòa nước nhìn Cửu U Thập Tứ Thiếu:

- Nói đi, ngươi còn muốn làm ta khóc như thế nào? Là đứng khóc hay là ngồi khóc? Là nằm sấp khóc hay ngửa lên trời khóc? Là vừa chạy vừa khóc hay vừa nhảy vừa khóc? Cho dù là vừa lắc mông khiêu vũ vừa khóc lão phu cũng không tiếc giá nào mà làm... Chỉ cần không ăn giun là được!

- Thế gian người bình thường giữ thể diện đều quan tâm đến bộ mặt bên ngoài, mà các ngươi cao nhân Thánh Địa dù là vẻ bên ngoài hay bản chất bên trong, đều là đem một lớp da áp lên hết bên này đến biên kia, cứ như vậy một bên biến thành một loại trơ trẽn, một bên thì không biết xấu hổ, như thể là năng khiếu vậy, vãn bối như ta đúng là theo không kip. Vốn tưởng chỉ có bọn người Triển Mộ Bạch, Hải Vô Nhai mới như vậy, nhưng thì ra là tiền bối mới thực sự là nhân tài kiệt xuất trong đám người đó, vãn bối bái phục!

Quân Mạc Tà làm động tác cúi sâu người, vẻ mặt khâm phục nói.

Thực sự là không phục không được a, quá kinh người, lại còn làm bộ dạng như trước mặt nữa!

- Mà thôi, cùng với người như ngươi trao đổi nghiêm túc, bổn công tử đúng là nằm mơ hão huyền! Tiếp tục giao tiếp với người vô sỉ cỡ ngươi, vô duyên vô cớ lại làm ảnh hưởng tới mặt mũi bổn công tử.

Cửu U Thập Tứ Thiếu thở dài một tiếng, dở khóc dở cười lắc đầu, đột nhiên thân mình bay lên, hưu một tiếng liền biến mất không còn thấy bóng dáng, chỉ có một câu nói lướt tới:

- Quân tiểu tử, ngươi yên tâm lớn mật đi lấy Linh Lung Liên đi. Nếu ngươi xảy ra chuyện gì, bổn Công tử làm trọng tài nhất định vì ngươi đem chuyện này ra truy cứu, liền đem Tam Đại Thánh Địa hoàn toàn chém tận giết tuyệt! Đối với ta, đó cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn, ha ha...

Dư âm lượn lờ, luẩn quẩn trên không trung, còn về Cửu U Thập Tứ Thiếu đã hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Nhưng một câu hứa hẹn trước khi đi của Cửu U Thập Tứ Thiếu có ý nghĩa hơn tất cả! Có câu nói này, chẳng khác gì cho Quân Mạc Tà một cái bùa hộ mệnh cực kì an toàn! Cho dù Thánh Địa muốn ăn quỵt, hoặc là muốn đối phó Quân Mạc Tà, vậy cũng không dám!

Tuy rằng Quân Mạc Tà hoàn toàn tin tưởng chính mình sẽ không có việc gì, nhưng nghe được những lời này, vẫn thấy có chút cảm động. Cửu U Thập Tứ Thiếu, cuồng cũng được, điên cũng thế, dường như... Tuyệt đối là một người trọng tình! Là một người đáng để kết giao bằng hữu!

Thánh Địa ba vị thủ hộ sắc mặt đều có chút thay đổi. Cửu U Thập Tứ Thiếu đe dọa là có khả năng, cũng không phải là nói đùa...

Mắt thấy kiếp nạn cuối cùng cũng qua, Khúc Vật Hồi nhanh chóng bò dậy. Cửu U Thập Tứ Thiếu đã đi rồi, hắn đương nhiên không thể tiếp tục khóc. Hai mắt hung hăng nhìn Kiều Ảnh, Thành Ngâm Khiếu, vẻ mặt hung ác nói:

- Hai người các ngươi cười cái gì? Nếu có bản lĩnh... Các ngươi thử đi ăn sống giun xem?

Thành Ngâm Khiếu cười ha ha nói:

- Ăn cái gì? Hai chúng ta vừa rồi không có đánh cuộc a!

Khúc Vật Hồihừ một tiếng, chuyển hướng sang Quân Mạc Tà:

- Quân tiểu tử, chuyện ngày hôm nay, không cho phép tiết lộ ra ngoài nửa điểm! Bằng không ta không tha cho ngươi!

Quân Mạc Tà vẻ mặt thật thà chất phác, nói:

- Khúc tiền bối, ngài nói chuyện ngày hôm nay, cụ thể là nói về phương diện nào đây? Là phương diện đánh nhau? Hay là phương diện công đạo? Hay là sợ vãn bối đem nói với những người khác Thánh Địa thua lớn như thế nào, lại muốn làm chuyện bội tín bỉ ổi? Ngài phải nói cụ thể rõ ràng a, ngài không nói rõ, vãn bối làm sao biết ngài tận cùng là nói về chuyện gì đây?

- Ngươi... tiểu tử ngươi dám giả bộ hồ đồ trước mặt lão tử!

Khúc Vật Hồi xấu hổ quá hóa khùng, xắn tay áo, bộ dạng hung ác, rất có bộ dạng một lời không hợp liền ra tay.

- À à à, vãn bối hiện tại đã hiểu rồi. Ngài chính là nói chuyện ngài khóc !

Quân Mạc Tà làm ra bộ dạng bừng tỉnh, tấm tắc tán thưởng nói:

- Không thể không nói, vừa rồi tiếng khóc của tiền bối, quả nhiên đầy nhịp điệu, trầm bổng du dương, dư âm lượn lờ, dù qua ba ngày dư vị vẫn còn đọng lại... Có thể khóc tới trình độ này, vãn bối bội phục còn không kip, như thế nào lại... làm gì chứ?

Khúc Vật Hồi khuôn mặt trương thành màu gan heo, không nói một lời nào. Mà bên kia Kiều Ảnh và Thành Ngâm Khiếu lại nở nụ cười.

- Chúng ta đi thôi!

Thành Ngâm Khiếu nhìn thoáng qua Quân Mạc Tà:

- Nói như vậy, Quân công tử đã không thể đợi được để lấy Linh Lung Liên kia.

- Không vội, ta gần đây thực sự rãnh rỗi, vẫn có tương đối thời gian. Coo dù là cùng ba vị ở nơi này nói chuyện phiếm cho tới sang năm... Ta cũng có đủ thời gian để tiếp. Có thể hướng mấy vị thỉnh giáo, cũng là điều tốt.

Quân Mạc Tà cười híp mắt nói.

- Ngươi có thời gian… Nhưng chúng ta lại không có thời gian!

Khúc Vật Hồi tức giận nói. Bất ngờ vung lên một chưởng, phía sân bên cạnh, một khối bia đá thật lớn cách vài chục trượng, đột nhiên toàn bộ không một tiếng động hóa thành bột đá trên mặt đất.

- Để cho bọn họ được yên lặng chôn cất ở chỗ này... Đừng làm cho người ngoài đến quấy rầy bọn họ.

Khúc Vật Hồi thở dài, nhìn lại một mảnh hỗn độn trên mặt đất, xoay người rời đi...

Quân Mạc Tà sờ sờ cái mũi, thầm nghĩ: Ngươi nha, hủy diệt tấm bia đá ly kỳ ta đã mất bao công sức mà chế tạo ra, lại còn không thèm hỏi qua ta một tiếng. Có lý nào như vậy chứ, vẫn là nắm tay to chính là đạo lý lớn a, cm nó...

Không có cách nào, hắn liền nhanh chóng lên đường đuổi theo phía sau ba người Khúc Vật Hồi…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 170: Thiên Thánh Cung

Thân pháp bốn người đều thuộc hạng siêu việt, thẳng một đường theo hướng Đông Nam mà đi, tổng cộng chỉ mất mấy ngày đã băng qua vài ngàn dặm.

Trong mấy ngày này, bốn người đều không nói một lời nào.

Thành Ngâm Khiếu cùng Khúc Vật Hồi hai người so ra trông còn khá hơn một chút, nhưng Kiều Ảnh dọc đường luôn mang nỗi lo nặng nề, lo lắng đến sự thành bại của Đoạt Thiên chi chiến, trong vài ngày thậm chí đã tiều tụy đi rất nhiều. Vốn lẽ với thành tựu công lực của nàng thì hoàn toàn không đến mực này, nhưng đầu óc chất chứa lo âu, thật sự khó mà xóa bỏ.

Một nhóm bốn người càng lúc càng xa, dần dần rời xa nơi có dân cư, càng chạy cảnh quang càng lộ vẻ hoang vắng. Cứ như vậy tiến lên phía trước vài ngày, leo lên một đỉnh núi cao nhất, phóng tầm mắt ra xa, phía trước lại là một rặng núi dài liên miên, giống như thẳng đến chân trời.

Ngoảnh lại nhìn, giang sơn như vẽ, mơ hồ vẫn còn thấy được thành trấn tương đối gần, tuy nhiên cũng đã mờ nhạt rồi.

- Quân Mạc Tà, tên của ngọn núi này được gọi là Nhân Gian! Có ý là ngọn núi này phía bắc chính là thế gian của người thường, còn phía nam lại là một mảnh hoang vu!

Kiều Ảnh ngưng mắt nhìn về phía bắc, nơi có dân cư mờ ảo, thảnh nhiên nói.

- Nhân Gian? Cái tên thật cổ quái.

Quân Mạc Tà đối đáp qua, trong lòng âm thầm suy nghĩ, Kiều Ảnh dọc con đường vẫn lạnh nhạt đối với mình, hiện tại lại bất ngờ tìm mình nói chuyện, chuyện này là sao?

- Ngươi thấy sao? Núi này hướng bắc, phía bắc là nơi dân cư đông đúc. Mà truyền thừa của đa số loài người đều tập trung nơi đó, sau mấy vạn năm phát triển sinh sôi, mới rốt cục hình thành sự phồn thịnh ngày nay.

Kiều Ảnh lạnh lùng nhìn lên Quân Mạc Tà:

- Mà cái bảo đảm cho tất cả những chuyện này chính là Đoạt Thiên chi chiến! Thấy được chưa, từ nơi này hướng tới phía nam, xa nhất chính là ngọn núi Thiên Trụ Sơn! Mà Đoạt Thiên chi chiến sẽ tiến hành ở nơi đó!

Quân Mạc Tà dõi mắt nhìn về nơi xa, chỉ mấy một đám mây bay lượn lờ quanh một ngọn núi hùng vĩ cao thẳng tắp như đột ngột từ mặt đất mọc lên, thẳng tới trời cao, trên những tầng mây, vẫn còn thấy hình dáng ngọn núi… thậm chí nhìn không thấy được đỉnh núi ở đâu, giống như đâm thẳng về phía chân trời!

- Đoạt Thiên chi chiến nếu cuối cùng thất bại, dị tộc sẽ quấy nhiễu nhân gian, mấy vạn năm phồn hoa của nhân loại, một khi gặp phải liền sẽ bị hủy hết! Mọi thứ phồn hoa trước mắt, đều sẽ hóa địa ngục trần gian. Thậm chí nhân loại cũng vậy, đều sẽ trở thành nô lệ hoặc thức ăn của dị tộc nhân!

Kiều Ảnh lạnh lùng, nặng nề nói:

- Mà chỉ mấy ngày trước thôi, ngươi tự tay giết đi ba mươi người, đó chính là những người mang nhiệt huyết vì nhân loại vứt đi sinh mạng, cao thủ tham gia vào Đoạt Thiên chi chiến! Ngươi có biết những người đó chết sẽ mang ý nghĩa gì không?

- Mang ý nghĩa như thế nào?

Quân Mạc Tà nghiêng đầu về một bên hỏi.

- Ý nghĩa là lần Đoạt Thiên chi chiến này bên Huyền Huyền đại lục đã cầm chắc thất bại! Việc dị tộc nhân xâm lấn trở thành kết cục không tránh khỏi, trở thành sự thật! Đại lục trăm họ lầm than, thảm cảnh đó đã gần ngay trước mắt!

Kiều Ảnh nặng nề nói, trong mắt bốc lên ánh lửa:

- Mà đầu sỏ gây gây nên tất cả những chuyện này, cũng là vì ngươi phát động trận chiến ấy! Quân Mạc Tà, chả lẽ ngươi không cảm thấy được lương tâm cắn rứt sao?

- Lương tâm hổ thẹn? Ta vì sao phải cảm thấy lương tâm hổ thẹn?

Quân Mạc Tà thản nhiên nói:

- Ngươi nói cái gì đó … cái gì mà trăm họ lầm than, ngoại tộc xâm lấn … cái đó … liên quan gì tới ta chứ?

- Ngươi…

Kiều Ảnh cho dù thế nào cũng không lường trước được kẻ nắm trong tay lực lượng cường đại như thế, thiếu niên anh hùng, vậy mà có thể nói ra những lời vô trách nhiệm đến thế, tức giận tới mực mặt trắng bệch, một lúc lâu sau vẫn không nói nên lời.

Quân Mạc Tà cũng không để mắt tới sự thất vọng của Kiều Ảnh, vẫn quay mặt, tiếp tục nói một cách vô tình:

- Cái gì an nguy của thiên hạ muôn dân đại lục, ta đã sớm nghe thấy chán rồi! Sau này cũng không muốn bất cứ kẻ nào tiếp tục nói đến tám chữ này, nhất là nhắc tới trước mặt bổn thiếu gia, bởi vì ta vừa nghe liền cảm thấy đau đầu! Lại càng không cần đem những thứ oai phong lẫm liệt

vớ vẩn này đặt cùng một chỗ với bổn thiếu gia, những thứ vớ vẩn đó với bổn thiếu gia căn bản không có chút quan hệ gì hết!

- Ngươi nói ngươi không muốn nghe? Nhưng ngươi lại làm tổn hại đến lợi ích của muôn dân thiên hạ!

Kiều Ảnh lạnh lùng nói:

- Đoạt Thiên chi chiến sắp thất bại chỉ vì một mình ngươi! Trăm họ sắp trở nên lầm than chỉ vì một mình ngươi! Ngươi không giết bá tánh, nhưng bá tánh lại bởi ngươi mà chết! Ngươi có tư cách gì nói ngươi không muốn nghe? Sao lại không có quan hệ gì với ngươi? Ngươi có biết chỉ vì một mình ngươi, thiên hạ có bao nhiêu sinh linh vô tội phải chết?

- Bốc mùi quá! Sinh linh thiên hạ vì ta mà chết? Sự tình gì cũng có nguyên do, không có lửa làm sao có khói. Ta sở dĩ giết người, chẳng qua cũng vì có người muốn giết ta!

Quân Mạc Tà phẫn nộ nói:

- Lão tử từ trước tới nay chưa hề chủ động đi trêu chọc Tam Đại Thánh Địa các ngươi! Lão tự thậm chí không làm gì có lỗi với các ngươi! Vậy mà các ngươi con bà nó toàn ra vẻ đạo mạo làm chuyện nam trộm nữ **, cứ lần lượt không ngừng tìm ta gây phiền phức, như thuốc cao bôi trên da vứt mãi không xong! Hiện tại lại còn có mặt mũi đến chất vấn ta? Coi như thực sự có nhiều người vì vậy mà chết, cũng là trách nhiệm của mấy con chó Thánh Địa các ngươi, cùng lão tử có quan hệ chó má gì!

- Lão tử vốn là Công Tước trong Thiên Hương thành, khi đó vinh hoa phú quí, cẩm y ngọc thực cả đời. Nhưng mà sinh ý bị đám người các ngươi diệt sạch, không thể không vứt đi cơ nghiệp, lui về bên trong Thiên Phạt sâm lâm, làm bạn với hàng vạn hàng nghìn huyền thú!

- Lão tử đã nhượng bộ tới mức này, các ngươi vẫn không chịu từ bỏ ý đồ, nhất quyết không tha, đối phó với thân nhân của ta, đối phó với bằng hữu của ta! Hễ là người có quan hệ với Quân gia ta, các ngươi một mực truy đuổi… Thậm chí còn muốn vào bên trong Thiên Phạt sâm lâm ám sát ta, nếu không phải lão tử có chút bản lĩnh, còn có lá bài chưa lật ra hết, sớm đã bị đám hỗn đản các ngươi tính kế chết đến tám trăm lần rồi! Đây quả thật là lũ khốn!

- Cái gì thần bảo hộ đại lục? Bên trong Tam Đại Thánh Địa tất cả đều là một đám vô liêm sỉ! Chính là ba người các ngươi cũng ở trong đó! Hiện tại lại còn không biết xấu hổ đi nói với ta về đạo nghĩa, nói chuyện thiên hạ muôn dân? Các ngươi tự hỏi bản thân đi, các ngươi xứng sao?! Giết không được ta ngược lại bị ta giết, lại có thể đến trách cứ ta hại chết thiên hạ muôn dân? Trên đời còn có cách tính toán này sao?

- Các ngươi nếu đối với ta động sát cơ, hạ sát thủ, ta sẽ đi trước một bước thủ tiêu các ngươi! Sự việc chính là quan hệ đơn giản như vậy. Cho dù các ngươi thực sự vì thiên hạ muôn dân thì sao? Cho dù các ngươi vì vũ trụ hòa bình, là cây cột chống trời của thế gian, giết các ngươi trời liền sập… chỉ cần các ngươi muốn giết ta, ta vẫn sẽ đuổi giết không tha! Chẳng qua là hai bên cùng chết, mọi người cùng nhau xong đời!

Quân Mạc Tà cười một cách lạnh lùng, nói:

- Tất cả mọi người đều chỉ có con mẹ nó một cái mạng, người chết chôn xuống đất, không chết tiếp tục gây tai vạ! Trăm họ lầm than thì như thế nào đây? Việc vớ vẩn như thế không nằm trong lòng lão tử, muốn lão tử hiên ngang lẫm liệt mà chết, không có khả năng! Lão tử cho tới giờ cũng không cho mình là cái gì anh hùng hào kiệt, nhân tâm nghĩa sĩ, cùng lão tử nói chuyện cái gì thiên hạ muôn dân, ngươi nghĩ lầm rồi! Cho dù phiến đại lục này quả thật sụp đổ thì đã sao! Qua mấy vạn năm mấy mươi vạn năm lại không có một thế giới mới sao! Nhưng cho dù là ai, xin đừng tự cho mình là đấng cứu thế. Cái đó thật là ghê tởm!

Quân đại thiếu gia ác độc cười đểu, nhìn vào Kiều Ảnh:

- Có từng nghe qua thành ngữ về vượn đội mũ người chưa! Một con khỉ, đội vương miện liền cho mình là quốc vương sao? Ngươi nói Tam Đại Thánh Địa các ngươi có buồn cười không? So ra mà nói, các ngươi nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là một đàn khỉ tương đối mạnh mà thôi, dựa vào cái gì đại biểu cho thiên hạ? Dựa vào cái gì tự xưng là đấng cứu thế? Được, coi như các ngươi tự xưng là đấng cứu thế cũng không có vấn đề gì, nhưng các ngươi không cần lúc trước tự cho mình là cao thượng, lúc sau lại đem phần cao thượng đó ra đả kích người khác! Các ngươi không có loại tư cách này! Vẫn là câu nói kia, các ngươi không xứng!

Quân Mạc Tà nói ra một cách trôi chảy, nhưng chính mình lại hoàn toàn không phát hiện ra….

- Lui lại một vạn bước, các ngươi có thể bởi vì chính mình làm một việc, mà tự nâng mình lên thành đấng cứu thế thần thánh, cái này cũng không ai can thiệp, nhưng các ngươi lại muốn trông chờ vào người khác sẽ báo đáp, cảm kích các ngươi! Ba vị đều đã lớn tuổi, chắc hẳn có thể phân biệt được con người chủ động với bị động khác nhau như thế nào! Các ngươi làm những việc kia, là vì các ngươi tự mình nguyện ý, dường như không có ai đem dao kề cổ các ngươi buộc các ngươi đi hi sinh đi! Các ngươi hoàn toàn có thể không làm! Cái này không phải nghĩa vụ của các ngươi… hiểu không?! Nói cho ngươi biết, thế giới này thiếu ai, cũng sẽ không có bất cứ ảnh hưởng gì! Coi như không có Tam Đại Thánh Địa các ngươi, dị tộc nhân cũng chưa chắc là cái loại gì nghiêm trọng. Biết không?! Thật sự là tức cười!

Thao thao bất tuyệt một tràng, Quân Mạc Tà mắng một lèo sung sướng tràn trề.

Nhưng khi hắn nói đến lúc sau, lại phát hiện ba người bên kia đều không có lên tiếng, ngược lại vẻ mặt nặng nề như có gì suy nghĩ.

Đứng ở đỉnh Nhân Gian Sơn này, một lúc lâu sau, Khúc Vật Hồi mới thở dài một tiếng, nói:

- Đi thôi, từ nơi này đi về phía trước, lộ trình còn phải đi ba ngày…

Lần lượt từ vẻ mặt tức giận, rồi chuyển sang vẻ mặt ngưng trọng, Kiều Ảnh cũng không tiếp tục chỉ trích Quân Mạc Tà, bốn người yên lặng chạy như bay, như bốn đạo lưu tinh xẹt qua …

Nhìn núi thì gần mà có thể làm ngựa chạy đến chết, những lời này quả nhiên không sai. Từ đỉnh Nhân Gian đã có thể nhìn thấy Thiên Trụ Sơn, nhưng cho dù lấy sức chạy của bốn vị tuyệt đỉnh cao thủ, ước chừng toàn bộ lực bay phải mất hai ngày, lại còn chưa tới được chân núi …

Quân Mạc Tà cảm thấy rất kì quái, còn cách mấy nghìn dặm đường, sao có thể nhìn thấy Thiên Trụ Sơn? Coi như nhãn lực của mình tốt, cũng không thể đến trình độ nhìn được như vậy đi? Dù sao thì khoảng cách cũng quá xa…

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Quân Mạc Tà, Khúc Vật Hồi mỉm cười nói:

- Chờ đến lúc ngươi tới, sẽ hiểu thôi.

Nói ra cũng thật kì quái, từ khi Quân Mạc Tà chửi đổng cũng như nói ra những lời khó nghe, thái độ của ba người đối với Quân Mạc Tà ngược lại thay đổi khá nhiều, điều này làm Quân Mạc Tà trong lòng có chút nghi hoặc: Chẳng lẽ ba người này thiếu nợ mình một trận mắng chửi? Hay căn bản chính là loại người thích bị ngược đãi trong truyền thuyết? Điển hình là thích bị người khác đánh đập mà không phản kháng, lại còn muốn nữa? Vậy là muốn hay không muốn bổn thiếu giá điên cuồng mắng cho một trận nữa? Cũng chỉ là để miệng hoạt động thôi, cũng không có gì!

Đang lo lắng xem ý nghĩ này có khả thi không, đột nhiên phát hiện Khúc Vật Hồi ba người đều dừng lại. Trong lòng hắn khẽ động, cũng tức thì dừng bước, chỉ nghe thấy giọng nói Kiều Ảnh mang âm điệu thả lỏng từ đáy lòng:

- Trên núi phía trước, chính là chỗ ở của Thiên Thánh Cung …

Trong giọng nói mang theo niềm vui sướng được về nhà.

Quân Mạc Tà ngước mắt nhìn, chỉ thấy phía trước hơn mười dặm, một ngọn núi lớn nguy nga đột ngột từ mặt đất mọc lên, trên đỉnh núi, trong tuyết trắng ngần có thể thấy mờ mờ ảo ảo vài căn nhà. Càng đi tới gần, Quân Mạc Tà đột nhiên phát hiện ra, đây rõ ràng là hơn mười gian nhà cỏ tranh! Vài cái thân cây xanh tươi rậm rạp dùng làm bộ phận chủ chốt, vẫn còn phát triển, trên nóc nhà tràn đầy dây leo …

Kiến trúc này thật không thể sơ sài hơn!

- Đây là Thiên Thánh Cung trong truyền thuyết?

Quân Mạc Tà ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn, bất chợt cảm thấy không thể tin được và có chút hối hận. Trong lòng hắn, Thiên Thánh Cung trong truyền thuyết vốn phải lộng lẫy vàng son, giống như hoàng cung vậy, làm sao nghĩ đến cảnh tượng rách nát trước mặt?

Kiều Ảnh kiêu ngạo cười nói:

- Đây chính là Thiên Thánh Cung!

- Bội phục!

Quân Mạc Tà nói ra tự đáy lòng. Bản thân là người mạnh nhất đại lục, lại cam tâm ở lại vùng đất như thế này, cho dù là vì cái gì, đều đủ để khiến người ta bội phục!

- Đa tạ!

Kiều Ảnh thản nhiên cười, đối với những lời này của Quân Mạc Tà, cảm thấy rất thỏa mãn.

Nàng cũng có thể nghe ra được, câu “Bội phục” này của Quân Mạc Tà là lời nói tự đáy lòng, ấn tượng xấu với Quân Mạc Tà cũng có chút

thay đổi. Liền vừa chỉ vừa nói:

- Lấy Thiên Thánh Cung làm chủ, về phía Đông ba trăm dặm là đỉnh núi, địa phương của Độn Thế Tiên Cung. Tiếp theo nghiêng về bên trái một nghìn dặm là Chí Tôn Kim Thành. Còn về phía Tây khoảng chừng hai nghìn dặm là Mộng Huyễn Huyết Hải. Thiên Thánh Cung nằm ở ngọn núi này, được Tam Đại Thánh Địa tôn sung là Thiên Thánh sơn. Mà về phía nam Thiên Thánh sơn gần một nghìn dặm chính là nơi quyết định vận mệnh đại lục: Duy nhất một Thiên Trụ Phong. Ngọn Thiên Trụ Phong có một chỗ bị sụp đổ tạo thành một vùng bao la! Đoạt Thiên chi chiến là ở chỗ đó tiến hành!

- Ra là ở chỗ này... Nơi này quả thật khó tìm!

Quân Mạc Tà chép chép miệng, hỏi:

- Ba cái địa phương kia cũng có bộ dạng như Thiên Thánh Cung này sao?

Kiều Ảnh trên mặt hiện ra chút xấu hổ, lắp bắp nói:

- Ba cái địa phương kia… khụ khụ, so với nơi này… có tráng lệ hơn một chút.

Quân Mạc Tà có chút ý tứ sâu xa, a lên một tiếng nói:

- Hơi tráng lệ hơn một chút sao? Cách nói này là tính như thế nào! Lại có thể để lão tổ tông của mình ở tại địa phương sơ sài như thế này, nếu bản thân bọn hắn cũng mộc mạc như thế thì cũng được, đáng tiếc, sự thật tất nhiên là không thể…

- Cần cù tiết kiệm, chính là truyền thống luôn có tại Thiên Thánh Cung!

Thành Ngâm Khiếu bên cạnh thản nhiên nói một câu.

Có vẻ như là vặn lại.

- Thật sự là một truyền thống tốt… Không có làm các ngươi chết đói chết rét, thực sự không dễ dàng. Ít nhiều một thân huyền khí a… Huyền khí thật sự là thứ tốt hả! Ít nhất sẽ không có người chết đói!

Quân đại thiếu cảm thán nói.

Sắc mặt ba người bất chợt tối sầm lại….

- Hóa ra cần cù tiết kiệm thực sự là như vậy a!

Quân Mạc Tà rốt cục lên tới Thánh sơn, thao thao nói:

- Con mẹ nó, cần cù tiết kiệm như vậy, lão tử nằm mơ cũng muốn! Các ngươi có thể con bà nó không tỏ ra đạo đức giả hay không! Đại gia, như thế này còn gọi là cần cù tiết kiệm! Ta cần cù tiết kiệm cái mặt mốc của các ngươi! Ta chúc cả nhà các ngươi đều phú quý!

Quân đại thiếu gia rốt cục ở cự ly gần đã hoàn toàn nhìn rõ nhà tranh của Thiên Thánh Cung… không khỏi tức giận không kiềm chế được, bố khỉ, lừa lão tử chân thành kính nể một hồi, hóa ra lại có chuyện thế này.

Khắp đỉnh núi đất được san phẳng, linh khí nồng đậm gần như hình thành thực chất, tuy rằng không thể so với linh khí tinh thuần và dày đặc như trong Hồng Quân Tháp, nhưng lại nhiều hơn một phần thảo mộc tinh hoa khí tươi tốt!

Thiên Thánh Cung, tổng cộng có khoảng trên dưới một trăm gian phòng tạo thành, mỗi một nhà có cột trụ đều là một cây đại thụ đang còn phát triển! Mà nhìn cây gỗ, Quân Mạc Tà nhận ra ngay: Huyền Linh mộc!

Huyền Linh Mộc, loại thụ linh có thể đạt tới vạn năm trở lên, đem đẽo gọt thành phiến gỗ đeo trên người, có thể giúp ngưng thần tĩnh tâm vô cùng hiệu quả, trải qua trăm năm cũng không hỏng. Sống trong thân cây gỗ Huyền Linh, giống như một loại Tụ Linh Trận loại nhỏ, có thể tự thu gom thiên địa linh khí!

Nhìn mỗi gian nhà này, đều cần ít nhất sáu gốc Huyền Linh Mộc trở lên … Ở trong hoàn cảnh như vậy mà tu luyện huyền khí, vĩnh viễn không cần lo lắng tâm thần rối loạn, tẩu hỏa nhập ma!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 171: Ngươi, Rốt Cuộc Là Ai?

Về phần bức tường của nhà tranh thì đều là một loại cây là Thanh Tịnh Trúc, được ghép lại một cách chặt chẽ, tạo thành vách tường. Loại Thanh Tịnh Trúc này không phải là vật khó tìm, bản thân cũng không có tác dụng gì quá lớn, nhưng, chỉ cần có cái đồ chơi này ở đây, mấy loại độc trùng gì đó ở xung quanh, hoàn toàn không dám đi qua nơi này.

Mà cái đồ chơi này còn có một cái lợi lớn nhất là đông ấm hè mát, là công cụ điều hòa tự nhiên! Hơn nữa quanh năm lại tỏa ra một mùi hương thanh khiết sâu lắng, phối hợp với Huyền Linh Mộc ở đây, một gian nhà tranh này, chính là thiên đường tu luyện.

Cái con mẹ nó so với nhang muỗi, vợt điện còn hữu dụng hơn nhiều!

Quân đại thiếu gia ganh tị trong lòng, trắng trợn ganh ghét!

Sau khi nhìn thêm đám dây leo quấn quanh bên trên nóc phòng Huyền Linh Mộc, con mắt của Quân đại thiếu gia đã muốn biến thành mắt sói rồi! Toàn một màu xanh lục! Phượng Vĩ Đằng, Triêu Thánh Đằng; Tử La Đằng, Thủ Ô Đằng... Bát Bảo Chi, Trường Sinh Mạn...

Quân đại thiếu gia nhức răng hít một hơi thật sâu... Những thứ này đều là thiên tài địa bảo hiếm có a! (NV: hãn kiến hãn văn = ít được nhìn thấy, ít được nghe thấy). Mẹ nó, các ngươi quá tiết kiệm rồi đó...

Hiện tại lão tử có thể nói là giàu có nhất thiên hạ, cũng không giám xa xỉ như vậy a... Đám vương bát đản Thiên Thánh Cung này, ở đây trồng nên chỗ thần tiên khó cầu, lại còn ở trước mặt mình ra vẻ giản dị,

nói cái gì mà -Cần Kiệm, chính là truyền thống tốt đẹp của Thiên Thánh Cung-, kiệm cái con bà nhà ngươi! Các ngươi nó thế không biết xấu hổ hay sao, sao các ngươi không chết đi a...

Lời này, cũng quá trái với lương tâm rồi!

- Làm sao vậy? Quân công tử, nhà cửa đơn sơ, xin đừng trách thất lễ.

Khúc Vật Hồi cẩn thận nói.

Quân Mạc Tà run rẩy, hai mắt bỗng nhiên rưng rưng nắm lấy tay Khúc Vật Hồi:

- Khúc lão tiền bối, cần kiệm giản dị chính là đức tính tốt đẹp nhất của con người, ta...ta..... con mẹ nó cũng muốn học tập các ngươi, tiết kiệm như thế này, cũng là hồi ức ngọt ngào.... Để cho tang mang đi mấy gian nhà tranh ở đây..... không cần nhiều, năm sáu cái là được, để cho vãn bối noi theo một chút mỹ đức của tiền bối a....

- Cút! Tiểu tử nhà ngươi nghĩ hay quá nhỉ!

Khúc Vật Hồi liền mở miệng mắng, tên này cũng quá tham lam rồi! Vừa mới mở mồm đã là năm sáu gian..... Hắn coi đây là gì? Độn Thế Tiên Cung Mạc Vô Đạo cầu mấy trăm năm cũng chỉ muốn vài cọng mà thôi, vừa mới nhìn thấy đã muốn cho hắn hơn một nửa.....

- Kiều Ảnh.... ngươi trở về rồi hả? Ân, còn có khách quý cũng đã đến àh? Sao còn không vào?

Một thanh âm ôn hoàn khoan thai vang lên, không mang theo chút bực bội nào.

Vẻ mặt ba người hơi trịnh trọng, thấp giọng đáp:

-Vâng!

Lúc này mới nói với Quân Mạc Tà:

- Quân công tử, xin mời!

- Vậy thì bản thiếu gia không khách sáo nữa.

Quân Mạc Tà cười, cất bước đi đằng trước, tò mò hỏi:

- Ở đây có tổng cộng một trăm ba mươi sáu gian phòng, nhưng không biết là có phải đều đã có người ở?

-Đều có người ở? Làm sao có thể!

Khúc Vật Hồi Lắc Đầu, nói:

- Khoảng chừng một nửa là không có, trải qua vạn năm, chỉ có người tấn cấp Thánh Hoàng thành công, mới có tư cách vào ở nơi này! Lúc trước, ở bên trong Thiên Phạt sâm lâm lại hao tổn nhiều người, lần này còn bị ngươi giết một đám! Trước mắt ở đây, cũng chỉ còn không đến sáu mươi người thôi....

- Sáu mươi người! mươi người Thánh Hoàng hoặc là trên Thánh Hoàng cường giả....

Quân Mạc Tà hít một hơi lạnh. Nhe răng nhếch miệng mà hỏi:

- Hai vị tiền bối ở đây, đại khái có địa vị gì?

- Hai người lão phu là Tả Hữu hộ pháp, chỉ là một cái hư danh, thực lực..... Đại khái cũng là mười người nổi danh. Không đáng nhắc đến!

Tuy ngoài miệng Khúc Vật Hồi nói là -không đáng nhắc đến- nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ đắc ý ai cũng nhìn ra được.

- Bội phục, bội phục, đúng là thần tượng của ta.

Vẻ mặt Quân Mạc Tà tỏ ra ngưỡng mộ, Khúc Vật Hồi hiện tại chính là đối tượng mà Quân Mạc Tà lựa chọn khinh bỉ nhiều nhất, chỉ cần nhớ đến bộ dáng lão già này nước mắt nước mũi ròng ròng, khóc như bò rống thì ráng giữ cho không nôn mửa đã khó khăn lắm rồi!

Vừa nói chuyện, bốn người vừa đi đến trước của một gian nhà cỏ lớn nhất ở chính giữa, gian nhà cỏ này chiếm diện tích khoảng năm sáu trượng, so sánh Huyền Linh Mộc và Thanh Tịnh Trúc cùng với linh hoa dị thảo bốn phía hiển nhiên là có độ tuổi lớn hơn, xem ra chính là vị trí trung tâm của Thiên Thánh Cung.

- Vào đi!

Từ bên trong truyền ra một âm thanh nhẹ nhàng thân thiết.

Mà theo âm thanh này vang lên, cách cửa căn nhà cỏ đột nhiên mở ra..... Với tu vi của Quân Mạc Tà cũng không cảm thấy được một chút chấn động của huyền khí.

Ba người còn chưa nhấc chân, đã nghe thấy từ bên trong bông nhiên truyền đến một tiếng kinh ngạc:

- Ồ?!!

Âm thanh cực thấp, nhưng ý kinh ngạc trong đó lại rõ ràng.

Thành Ngâm Khiếu, Khúc Vật Hồi và Kiều Ảnh sắc mặt đột nhiên đại biến! Đây là thanh âm của cung chủ!

Đã hơn một nghìn năm rồi, chưa có gì làm cho cung chủ kinh ngạc, nhưng hôm nay, lại đột nhiên phát ra loại thanh âm này!

Chẳng lẽ lại liên quan đến Quân Mạc Tà hay sao?

Sau đó trầm mặc trong phút chốc, liền thấy được bóng người phiêu hốt, đến khi ba người đi tới, nhìn thấy trong phòng bày ra mười cái ghế phân ra hai bên, trong đó cũng có ba cái ghế trống, những cái khác đều đã có người ngồi.

Độ cao chỗ này so với mặt biển, theo phán đoán của Quân Mạc Tà, kiểu gì cũng phải bảy tám ngàn mét, nhưng lại không hề có cảm giác thiếu dưỡng khí, bên ngoài tầng băng mọc lên san sát như rừng, tuyết

phủ trắng xóa, từ trước đến nay không thay đổi, nhưng trong đại sảnh này, không ngờ lại ôn hòa như xuân!

Bốn người đi vào hết, tám người mười sáu ánh mắt trong phòng đều không hẹn mà cùng tập trung vào trên người Quân Mạc Tà.

Từng ánh mắt vừa ấm áp, vừa lạnh nhạt, lại vừa giống như đèn pha, Quân Mạc Tà cảm thấy mình giống như đang trần truồng cho người ta nhìn.

Nhưng hắn vẫn bình tĩnh, dù sao cũng là nam nhân, xem thì xem đi, xem thoải mái đi, không sao cả, 'tiền vốn' ta hùng hậu, chỉ cần các ngươi xem xong không tự ti là được... Đương nhiên, nếu như các ngươi tự ti thì ta cũng chịu, ai bảo các ngươi không có 'tiền vốn' tốt như bản thiếu gia đây....

Kiều Ảnh và ba người kia chẳng biết đã ngồi xuống từ lúc nào, ba cái ghế còn trống kia đúng là để cho bọn hắn, Quân Mạc Tà chú ý một chút, Kiều Ảnh ngồi ở vị trí giữa năm cái ghế bên trái, còn Thành Ngâm Khiếu cùng Khúc Vật Hồi ngồi ở sát rìa hai bên, mỗi bên một người.

Chẳng trách mà được gọi là hộ pháp, hóa ra là như vậy... Đúng là thời này, vẫn không có một nữ nhân có địa vị cao...

Quân đại thiếu gia trắng trợn oán thầm. Hắn cũng không biết, Kiều Ảnh bời vì nguyên nhân tuệ nhãn, Tại Thiên Thánh cung có địa vị rất đặc thù, địa vị cũng chỉ kém Thiên Thánh Cung chủ mà thôi, còn Thành Ngâm Khiếu, Khúc Vật Hồi mặc dù địa vị ở đây không cao, nhưng trong mọi người ở đây, dù là Tam đại thánh địa thành chủ nhìn thấy bọn hắn, cũng phải cung kính có thừa, kính thì có ba phần, nhưng sợ phải đến bảy phần!

Người đang ngồi, áo trắng như tuyết, đều là nhân vật trăm năm trước, không có một ai là lão nhân tóc trắng đầy đầu cả, đưa mắt nhìn lên, mấy người này đều là cường tráng khỏe mạnh, mỗi người tóc đen đầy đầu, da thịt như ngọc, bề ngoài tất cả đều là trung niên mỹ nam tử...

Quân Mạc Tà oán thầm một tiếng: Trung niên mỹ nam tử, ta nhổ! một đám lão yêu quái, muốn lừa bản thiếu gia sao?!

Quân Mạc Tà vẫn còn nhớ, đám trung nhiên nhân trước mắt này, tùy tiện một người cũng phải một nghìn tám trăm tuổi rồi. Nhất định là một đám lão yêu quái trăm phần trăm.

Từng ánh mắt sắc bén, giăng khắp trên người Quân Mạc Tà, lại không có ai mở miệng nói chuyện trước, vì thế trong phòng cực kì yên tĩnh, sắc mặt mọi người ở đây, dần dần đều lộ ra vẻ thận trọng....

- Người này thế nào?

Vẫn là thanh âm nhẹ nhàng gần gũi lúc trước.

Trong lòng Quân Mạc Tà không khỏi có phần kinh ngạc, vừa rồi tuy ánh mắt mọi người đều ở trên người hắn, nhưng hắn chỉ cảm thấy có mười sáu ánh mắt, mà cũng không phát hiện ra còn có người khác.

Bây giờ giọng nói này lại vang lên, Quân đại thiếu gia mới phát hiện ra, ở i diện mình, có một người đang mỉm cười nhìn mình, bây giờ tuy đã xác nhận người kia tồn tại, nhưng vẫn còn một cảm giác chưa rõ ràng.

Người này rõ ràng ở ngay trước mắt, nhưng Quân Mạc Tà lại cảm thấy như là hư ảo, tựa như một hư ảnh đến từ một thời không khác....

Loại cảm giác này, cũng chỉ có trên người Cửu U Thập Tứ Thiếu mới gặp qua! Không hề nghi ngờ, cảnh giới của người này hiển nhiên cũng đã đạt tới phá toái hư không siêu diệu cảnh giới! Chỉ sợ cách cái gọi là Phá Toái một bước cuối cùng, cũng chỉ chênh lệch có một bước mà thôi!

Đã nhận ra như vậy, không khỏi làm cho Quân Mạc Tà rợn cả tóc gáy! Không ngờ một phương thánh địa, lại có siêu cường nhân như vậy tồn tại!

Đã có cường nhân như thế.....Vậy thì tại sao bọn họ vẫn để cho Cửu U Thập Tứ Thiếu hoành hành nhiều năm như vậy? Một đánh một thì vẫn

chưa địch lại, nhưng hai bên sớm đã thù hận ngập trời, trong tình huống cảnh giới tương đương, chỉ cần nhiều hơn vài tên có thực lực, cảnh giới đủ để trợ lực đánh một trận, đủ để chế địch liều mạng, thậm chí cơ hội Cửu U Thập Tứ Thiếu thoát thân đào mạng là cực kỳ nhỏ bé!

Trong khi Quân Mạc Tà đang suy nghĩ, chỉ nghe thấy người thứ nhất bên phải thanh nhã nói:

- Kẻ này... Chắc chắn là thiên tài có một không hai từ cổ chí kim!

Người thứ hai bên trái than thở một tiếng, nói:

- Đúng vậy,nếu để hắn phát triển, chắc chắn thành tựu tương lại của người này chưa chắc đã kém hơn Cửu U Đệ Nhất Thiếu năm đó, thậm chí còn cao hơn!

Hai người này vừa mở miệng liền đề cao Quân Mạc Tà!

Mọi người sau khi nghe hai người này nói xong, nhao nhao gật đầu. Người thứ tư bên phải có một cái bớt nhàn nhạt, hắn nói:

- Tuổi người này rất trẻ, theo quan sát của lão phu, lông tóc của hắn chưa biến chất, cơ thịt trên mặt cũng là tự nhiên, không có dấu vết khi phản lão hoàn đồng, bên má còn có tóc mai còn xanh.... Ta có thể xác nhận, số tuổi thực sự người này, chắc chắn chưa đến hai mươi tuổi.

Những người còn lại thêm lần nữa gật đầu tán thành.

Người thứ nhất bên trái mắt sắc bén như ưng, mắt nhìn Quân Mạc Tà thật lâu, thản nhiên nói:

- Trừ những lời vừa mới nói ra, càng đáng quý là: Nếu là một thiếu niên bình thường, cho dù cá tính có vững vàng đến mức nào đi chăng nữa thì tâm tư tự cao tự đại cũng sẽ không bất đồng với những thiếu niên khác! Nhưng kẻ trước mặt đây lại không giống như thế! Kẻ nào nghe chúng ta khích lệ, thì vui mừng sẽ lộ rõ trên nét mặt, mặt mũi dương dương đắc ý, thật là hết sức giả tạo!

Hắn nhẹ nhàng hừ một tiếng, nói:

- Trong mắt có ý cười, thậm chí có một chút kiêu ngạo, nhưng đó chỉ là bề ngoài mà thôi, trong mắt lại chân chính là thần quang, ẩn giấu lúc có lúc không, trầm ổn ngưng trọng. Khi xưa, lúc lão phu đạt tới cảnh giới Thánh Hoàng giống người này, cảnh giới tinh thần của ta lúc đó còn kém rất xa cảnh giới của hắn hiện giờ!

- Lời ấy cực kỳ có lý! Tính tình người này rất kiên nghị, thành tựu trước mắt tất nhiên là vô cùng cao, nhưng lại không tự thỏa mãn chút nào, tấm lòng cầu tiến vẫn hừng hực, hắn mặc dù trên mặt hiện lên vẻ khoan thai, vui vẻ, nhưng bờ môi cùng đôi má cũng chỉ hơi nhếch lên, cái này là do hậu thiên hình thành, không phải là tướng mạo tiên thiên (tiên thiên là do bẩm sinh, vừa sinh ra đã có, hậu thiên là do sinh hoạt bình thường tạo nên). Điều này nói lên tâm tính người này tàn nhẫn dứt khoát, vô tình lãnh khốc, đối đãi địch nhân tất nhiên là không từ thủ đoạn! Trong lòng mỗi một người vô luận như thế nào đều tồn tại một chút tâm tình thương cảm, ít có ngoại lệ, nhưng trong nội tâm người này, lại không còn chút nào! Đây chính là một người có tâm tư cực đoan tàn khốc, sự kiên nhẫn của cường giả!

Người thứ hai bên phải thận trọng quan sát, từ từ rút ra kết luận.

Người thứ ba bên phải đang ngồi ngay ngắn, thân hình thẳng tắp như cây thương, lời vừa nói ra giống như vàng sắt đập vào nhau:

- Đúng thế! Hôm nay, hắn tựu đứng ở chỗ này, mặc chúng ta xoi mói, nhưng biểu hiện trên mặt vẫn giữ nguyên không thay đổi, thậm chí thần sắc trong con ngươi cũng không có bất kỳ chấn động, áo bào vững vàng, hai tay hai chân đều không có một chút động tác, nhưng lại rất tự nhiên!

- Cũng có thể nói, hắn tuyệt đối có thể chạy trốn! Điều này lại làm cho người ta khó hiểu, thực lực người này nếu chỉ dùng tuổi để luận, đúng là vừa nghe đã rợn cả người, không thể tưởng tượng, nhưng vẫn không phải là đối thủ của chúng ta, hắn có thể tin tưởng toàn thân trở ra hay sao? Cùng đối mặt với mười một người chúng ta, dù là Cửu U Thập

Tứ Thiếu cũng không còn đường sống, nhưng ta hoàn toàn nhìn thấy lòng tin của hắn, đó là sự tự tin từ tận đáy lòng, tự tin không ai có thể dao động!

- Kẻ này, rất đáng sợ! Thật sự đáng sợ!

Đây là sau khi sáu người nói chuyện xong, đồng thanh đưa ra chung một kết luận!

Quân Mạc Tà mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm (Ý chỉ người không liếc mắt nhìn ngang dọc.), điềm đạm mỉm cười, dường như không để ý chút nào, nhưng trong long rung động vạn phần! Mấy người này, quả nhiên là mắt sáng như đuốc, chỉ sợ trên người mình có mấy cái tóc gáy cũng khó có thể thoát khỏi mắt bọn họ, quả nhiên không hổ là lão yêu tinh trong truyền thuyết, sức quan sát cẩn thận đến mức độ như vậy!

Chỉ tiếc, tuy bọn hắn nhìn ra lòng tin của mình, lại không thể nhìn ra át chủ bài thực sự của mình. Ngoại trừ Cửu U Đệ Nhất Thiếu, trên thế gian này chẳng ai biết, át chủ thực sự của mình là cái gì!

- Các ngươi vẫn còn không để ý một điều, là điều quan trọng nhất.

Lúc này người áo trắng ngồi trên cùng lại nói tiếp, hắn nói chuyện đều nhẹ nhàng thân thiết, như suối mát trong núi, thấm tận ruột gan:

- Vừa rồi mười một người chúng ta cùng quan sát người này, xem xét tại đây, mọi người không quan sát kỹ, sẽ hữu ý vô ý phóng xuất ra khí tức đặc biệt của mỗi người. Ngay cả là do vô tình để lộ một chút, nhưng mười một người gộp lại, cho dù là là các ngươi đứng vào vị trí của hắn, cũng chưa chắc có thể chịu đựng được, nhất định phải phóng xuất ra khí thế của bản thân mới có thể tương đối chống lại, chỉ có như vậy mới có thể cam đoan trong tâm thần không lưu lại sơ hở!

- Nhưng hắn vẫn không có! Hoàn toàn không phát ra chút khí tức nào!

Người ngồi trên chỗ cao nhất nhẹ nhàng nói, nhưng câu nói kia lại làm cho mấy người ở dưới đồng thời biến sắc!

Người đứng đầu kia nhẹ nhàng cười, nhẹ nhàn ngẩng đầu, nhẹ nhàng liếc nhìn Quân Mạc Tà.

Nhưng cái nhìn này, lại là cho Quân đại thiếu gia cảm thấy con mắt mình như bị hai cái cương châm nung đỏ ép xuống, tròng mắt Quân Mạc Tà bất giác hơi híp, lập tức hai đạo hàn quang chói mắt phóng ra, chống lại ánh mắt lãnh đạm kia.

Đây cũng là lần đầu tiên sau khi Quân Mạc Tà đi vào đây mà chủ động làm ra động tác.

Ánh mắt hướng về phía dưới, đôi mắt của người kia, tựa như biển lớn mênh mông, thần quang sắc bén nhìn Quân Mạc Tà làm cho hắn cảm giác như nhìn vào tinh không rộng lớn, vũ trụ vô tận!

Nhưng bất kể là biển sâu nhường nào, tinh không thần bí vô nhai, nhưng ánh mắt của Quân Mạc Tà vẫn tựa như hai thanh kinh thiên trường kiếm, thẳng tắp, cứng rắn, bắn ra theo phương hướng của mình, không hề có chút do dự mà vẫn tiến tới!

Mười người còn lại đang ngồi, đồng thời cảm nhân được một luồng sát khí tựa như kinh đào hãi lãng!

Cỗ sát khí này đối với mọi người ở đây mà nói tuy không phải là rất mạnh, nhưng lại cực kỳ sắc bén! Luồng sát khí sắc bén này, cho dù dù đối mặt Chư Thiên Thần Phật cũng có thể kiên định thẳng tiến cực kỳ rắn rỏi, tung hoành ngang dọc.

Mười người còn lại, đồng thời chấn động!

Đây cũng là một phương thức đọ sức quá khác thường!

Đối chiến tinh thần lực!

Tuy nhiên, mười người này cũng không nhớ ra là, không biết từ lúc nào, trên đời này đã không có ai dám đọ sức với lão đại! Lại còn là khiêu chiến tinh thần lực mà lão đại am hiểu nhất, cho dù là loại công phu khác thì cũng gần như không có ai dám khiêu chiến!

Hiện nay, còn có tư cách đọ sức tinh thần lực với lão đại cũng chỉ có ba người mà thôi: Một người tất nhiên là Cửu U Thập Tứ Thiếu, người nữa là lão tổ của Phiêu Miểu Huyễn Phủ La Phù vân, về phần người thứ ba, lại là đệ nhất thống lĩnh, thủ lĩnh thần bí khó lường của dị tộc nhân Sang Thượng Bắc Đảo, nhưng mà dị tộc nhân ghê tởm kia chính là liên thể nhân, có được gấp đôi tinh thần lực so với người thường, coi như là trường hợp đặc biệt, không thể xem như thực lực bản thân thật sự.

Dù thế nào cũng không nghĩ ra, hôm nay lại xuất hiện thêm một người, một thiếu niên coi trời bằng vung như thế!

Lập tức trong mắt mười người lộ ra vẻ tiếc hận, một thiên tài thiếu niên như vậy, e rằng sẽ hoàn toàn mất phương hướng trong 'Mê Ly Tinh Không' của lão đại, nếu tinh thần bị thương, trọn đời sẽ dừng bước tại đây a! Kết quả như vậy đúng là hơi đang tiếc, nhưng kết quả này tựa như đã được mười một người xác định!

Hai người chỉ cách nhau bốn năm trượng nhìn nhau.

Cảm giác của Quân Mạc Tà: Mình bỗng nhiên xông vào lĩnh vực của người khác!

Dường như, vô tận tinh không kia đều là địa bàn của người khác, mà mình chỉ là chỉ là một người xâm nhập, nhưng cho dù là tinh thần lực có như thế nào, cũng phảicó điểm cuối! Cũng giống như ngươi vẽ một đại dương, tuy toàn bộ đều là hình bóng của đại dương, nhưng thực ra bản chất của nó, cũng chỉ là một bức tranh, giới hạn của một bức tranh, cũng là một giới hạn của bản thân mà thôi!

Cũng chỉ như thế mà thôi!

Cho nên Quân Mạc Tà không thèm để ý, vẫn hướng thẳng đến phía trước! Cho dù trước mặt đúng là một vùng trời xanh, ta cũng thoát ra được!

Thời gian lẳng lặng trôi qua, đã gần một nén nhang, biểu hiện trên mặt của mười người xung quanh đã chuyển từ tiếc hận đổi thành kinh sợ! Kinh hãi đến cực điểm!

Thiếu niên này, chẳng lẽ là yêu quái hay sao? Không ngờ dưới công kích tinh thân lực của lão đại vẫn thể trụ được, mà còn ngang nhiên đánh trả, cho đến tận lúc này vẫn không lâm vào thế hạ phong! Chuyện này đúng là không thể tưởng tượng!

Phần chiến tích này đúng là làm cho người khác khó tin!

Thân niệm của Quân Mạc Tà chọc thủng một vùng trời, một vùng biển, lại từ trong một đám nghìn vạn huyền thú xuyên ra, sau đó lại đột phá một biển lửa.....

Những thứ này, tất nhiên đều là ảo cảnh do đối phương bố trí, cho nên Quân Mạc Tà cũng không để ý, liền chọn xông vào đột phá, mục tiêu của ta tại đầu bên kia, tuyệt đối không dừng lại giữa đường!

Thời gian trôi qua, trên mặt Quân Mạc Tà cũng đã hơi tái, trên trán, vài giọt mồ hôi cũng đã lặng lẽ chảy ra, thời gian qua đi, tạo thành một giọt lớn trên chóp mũi... sau đó lẳng lặng rơi xuống!

Mồ hôi rơi xuống đất vang lên tí tách!

Quân Mạc Tà bỗng nhiên cảm thấy mình chạm đến một bức tường rất dày nào đó, đang muốn mặc kệ tất cả để đột phá như trước, lại cảm thấy không còn gì ở đó, lập tức không còn chỗ phát lực, hóa ra mình đã ra khỏi thức hải của đối phương!

Mở mắt ra, liền nhìn thấy trung nhiên nhân đối diện trên mặt mỉm cười nhìn mình rất bình thường, giống như tất cả mọi chuyện vừa rồi chỉ

như một giấc mộng mà thôi!

Trước mặt mình, trước mũi chân, chỉ có một vũng mồ hôi.

- Ngươi là ai?

Trung niên nhân đối diện mỉm cười, hỏi Quân Mạc Tà.

Hắn tuy nói cười như thường, ngay cả thần thái giọng điệu cũng không chút thay đổi, nhưng mấy người xung quanh cũng đã sống cùng hắn gần ngàn năm, sao lại không nhìn ra manh mối trong đó, bọn họ đều thấy rõ trong mắt lão đại lóe lên một tia hồi hộprồi biến mất!

Trong giây lát, mọi người đều tâm thần chấn động!

Hôm nay đúng là một thời điểm đặc biệt, từng cái chấn động nối tiếp nhau!

- Ta? Ta là Quân Mạc Tà!

Quân Mạc Tà cười hờ hững.

- Lão phu tất nhiên biết rõ ngươi là Quân Mạc Tà. Ngay lúc các ngươi vừa mới đến Thiên Thánh sơn, ta đã biết. Nhưng ta hỏi chính là...

Biểu lộ trên mặt trung niên nhân kia trở nên ngưng trọng, nói từng chữ:

- Ngươi... Đến tột cùng là ai?!

Đã biết rõ người trước mắt là Quân Mạc Tà, lại vẫn còn cố ý truy vấn ngươi đến tột cùng là ai, điều này hình như rất mâu thuẫn, nhưng mười người ở đây lại đứng thẳng lưng lên, mười ánh mắt, đồng thời trở nên đặc biệt nghiêm túc!

- Ta không phải ai.

Quân Mạc Tà cười cười quỷ quái, nói:

- Ta hiểu ngươi cái ngươi hỏi là gì... Nhưng ta thật sự là Quân Mạc Tà! Không phải ai khác!

Khi hắn nói câu 'Ta là Quân Mạc Tà' thì có năm sáu người lông mày trợn lên, có vẻ không tin. Bọn hắn đã sớm nghe thấy Tam Đại Thánh Địa đụng phải một đối thủ cực kỳ khó chơi, một người tên là Quân Mạc Tà, nhưng bây giờ mới rõ, Tam Đại Thánh Địa đụng phải một tên quái thai như thế nào!

Trong lòng bọn hắn không khỏi mang đám thủ lĩnh của Tam Đại Thánh Địa ra mắng mười vạn lần: Biến thái như thế này, các ngươi rỗi hơi lại chọc hắn làm gì? Cái này không phải là tự chuốc lây khổ hay sao? Nghe nói tên này còn một vị sư phụ thần bí, đồ đệ đã có thực lực như thế, sư phó có lẽ còn đáng sợ hơn!

Nhưng hôm nay khi bất ngờ nghe thấy một câu 'Ta thật sự là Quân Mạc Tà! Không phải ai khác!' như thế, mười người cùng kinh ngạc mở to hai mắt, người thứ tư bên tay phải thốt lên:

- Điều này là không có khả năng!

Những người khác mặc dù không nói nhưng ý tứ trong ánh mắt cũng rõ ràng là ba chữ 'không thể nào'!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 172: Bơi Móc Vết Thương? Nói Về Nhân Tình Hay Có Mục Đích Khác?

- Chẳng lẽ thật sự ngươi không phải một vị tiền bối linh loại chuyển thế hay sao?

Trung nhiên nhân có bớt trên mặt trừng mắt nhìn Quân Mạc Tà, nói:

- Chắc ngươi cũng rõ, ngươi còn chưa đến hai mươi tuổi, mà đã đến Thánh Hoàng Tam cấp đỉnh phong! Nhưng có một điều mà ngươi không biết, đó là... Nếu như ngươi không phải linh loại chuyển thế, cho dù thế nào, cũng không có tốc độ như vậy.

Hắn âm trầm nói thêm một câu:

- Cho dù từ khi ngươi sinh ra được mười một người chúng ta quán đính thâu công giúp ngươi (giống như là truyền công lực), liên tục dùng thêm thiên tài địa bảo tối thượng thừa, một chút sai sót cũng xảy ra, chắc chắn cũng sẽ không đạt được thành tựu như vậy khi mới có hai mươi tuổi! Thế nào, ngươi còn chối cái gì?

- Nhưng thực sự ta không phải là linh loại chuyển thế! Tiền bối không tin ta cũng hết cách, mà ta cũng xin hỏi lại một câu, cái gọi là 'Linh loại chuyển thế' thực sự có thể đạt tới thành tựu giống như của ta hay sao?

Quân Mạc Tà nhún vai, mặt tỏ vẻ vô tội.

Trung niên nhân có vết bớt trên mặt nghẹn họng, bởi vì cho dù là linh loại chuyển thế, cũng không thể nào đạt tới thành tựu trước mắt của

Quân Mạc Tà, dù linh loại chuyển thế, cho dù có trí nhớ kiếp trước, cảnh giới, nội tình, coi như là chưa ra khỏi trong bụng mẹ đã bắt đầu tu luyện, cũng thật khó có thể đạt được thành tựu như Quân đại thiếu gia trước mắt.

Tuy linh loại chuyển thế có thể cung cấp cho người chuyển thế hoàn cảnh tu luyện tốt nhất, nhưng cũng có giới hạn, như Quân đại thiếu gia đây, làm sao sức người có thể cung cấp được!

- Người này nói thật, hắn hoàn toàn không phải linh loại chuyển thế!

Vị bạch y nhân ngồi ghế chủ trì mệt mỏi thở dài một hơi, nói ra đáp án long trời lở đọa:

- Vừa rồi chúng ta thần thức tương giao, ta điều tra xong, toàn bộ thần trí của hắn toàn vẹn thành một khối, tuyệt đối không có sự ghép nối thần trí nào! Thực sự không phải là thần trí của hai người ghép lại với nhau!

Một câu kia nói ra, sắc mặt của mọi người đều thay đổi!

Thần thức trọn vẹn, không hề ghép nối!

Ý nghĩa của những lời này, mọi người ở đây đều rõ ràng.

Phàm là là linh loại chuyển thế, nhất định phải tìm kiếm một nữ tử mang thai sắp sinh, sau đó mượn thân thể trong bụng mà trọng sinh. Nhưng tình huống như thế sẽ làm cho thân thể thai nhi đã thành hình có thêm một linh hồn khác!

Nếu như muốn cướp lấy thì phải giết chết linh hồn gốc! Sau đó, mới có thể dùng thân thể này mà sống lại. Bởi vậy, bản thân tất nhiên là trùng sinh, vả lại còn chưa sinh ra đã có thể dựa vào trí nhớ mà tu luyện từ lúc còn là bào thai, con đường tu luyện đương nhiên sẽ thuận lợi bằng phẳng. Nhưng phàm là chuyện có lợi thì cũng có hại, linh chủng chuyển thế thực sự có một nhược điểm rất lớn: Thần thức bị ghép nối!

Người chuyển thế linh loại giết chết tinh thần của bào thai chính là giết một tiên thiên linh hồn! Giết chết tiên thiên linh hồn còn thừa kia, chiếm được thần thức thế giới, bời vì không phải là thân thể của mình, cũng chỉ có thể làm quen từ từ rồi chuyển hóa! Nhưng dù có chuyển hóa tới trình độ nào, vẫn tồn tại một phần sai lệch vĩnh viễn!

Đây cũng là cửa ải cuối cùng và nguy hiểm nhất của đỉnh phong tu luyện giả: Tâm Ma Bách Luyện Trọng Chú Hồn!

Tương truyền, người tu hành nếu như vượt qua cửa ải này, có thể tự do phá toái hư không, mở ra cánh cửa của trời đất, tùy ý qua lại, nhưng nếu như không vượt qua được một cửa tâm ma cuối cùng, hậu quả tất nhiên là thần hồn câu diệt, bất kể kiếp trước hay kiếp nầy, cũng đều hóa thành hư vô!

Độ khó của cửa ải này, so với thiên kiếp còn nguy hiểm hơn nhiều!

Từ cổ chí kim, hoàn toàn chưa có ai vượt qua!

Phá toái hư không, mở ra cánh cửa của trời đất, tự do qua lại giữa các vị diện...

Trọng vạn năm của Huyền Huyền đại lục, cũng chỉ có Cửu U Đệ Nhất Thiếu làm được! Không chỉ có hắn đi,mà hắn còn mang theo một trăm lão bà (vợ) cùng xuyên qua...

Cái gọi là tương truyền, thực ra là do Cửu U Đệ Nhất Thiếu lưu lại mà thôi! Cũng là cửa ải cuối cùng của huyền công mà hắn truyền thụ cho thế giới này.

Nhưng không ai biết, Cửu U Đệ Nhất Thiếu sở dĩ có thể làm được, bởi vì hắọakhông phải là linh loại chuyển thế, mà đám vợ của hắn, bọn họ cũng như thế, cho nên hoàn toàn không bị 'Tâm Ma Bách Luyện Trọng Chú Hồn ' nguy hiểm này.

Về phần hậu nhân không phải linh loại chuyển thế mà tự thân tu luyện đến đỉnh phong.. Mười vạn năm qua, đến tận bây giờ cũng không xuất hiện một người!

Trung niên đứng đầu trước mặt là một Thủ Hộ Giả sau khi chết đi, trở thành linh loại chuyển thế, tương tự như hắn, còn có năm người đang ngồi! Mà sáu người này cũng chính là sáu người có tu vị cao nhất của Thiên Thánh Cung!

Những người khác tuy cũng không kém, nhưng so thực sự tu vi với sáu người bọn họ cũng đã khác một trời một vực!

Hôm nay, không ngờ có một tên quái thai, không phải linh loại chuyển thế, chưa đến hai mươi tuổi đã tu luyện đến Thánh Hoàng tam cấp đỉnh phong! Điều này trước kia mọi người có nằm mơ cũng mơ không ra!

Nếu muốn làm rõ thành tựu vô cùng cao của Quân đại thiếu gia trước mắt, người chuyển thế linh loại cũng đã là đáp án duy nhất mà bọn họ có thể nghĩ đến, nhưng giờ đây, cái đáp án duy nhất này đã bị vài lời bác bỏ hoàn toàn!

Bọn họ tất nhiên không biết, tuy Quân Mạc Tà không phải là linh loại chuyển thế, nhưng bản chất cũng không phải là ở đây, cũng là một linh hồn khác, nhập vào một thiếu niên không phải là bào thai, chắc chắn hắn không phải là thân thể tiên thiên... nhưng vì hắn có Hồng Quân Tháp trên người, đã sớm xóa sạch tất cả dấu vết của linh hồn cũ, cái gì mà thiên kiếp, tâm ma, hắn hoàn toàn không đặt vào trong mắt!

- Tuy ngươi không phải là linh loại chuyển thế, nhưng trong thân thể của ngươi lại có rất nhiều lực lượng của linh dược! Có thể nói chính những thứ đó đã tạo nên thực lực mạnh mẽ của ngươi như hiện nay!

Trung niên nhân kia vẫn mỉm cười, nhưng lại có ý khuyên bảo:

- Có điều, mọi chuyện đều có tốt xấu! Ngươi phải đặc biệt chú ý, bởi vì điều này đối với ngươi cũng không phải là việc tốt. Tuytrong thời gian ngắn có thể có được lực lượng khổng lồ, nhưng về lâu dài mà nói, chắc chắn sẽ để lại di chứng không nhỏ. Đến thời điểm ngươi đột phá, cần phải tĩnh tâm, tốt nhất là tiêu hóa hoàn toàn những lực lượng này để đột phá tiếp, nếu không, cứ hăng hái nóng vội tiến đến cửa ải cuối cùng thì sự hung hiểm mà ngươi sẽ gặp phải nếu so với sáu người chúng ta còn khó khăn hơn rất nhiều!

Quân Mạc Tà chăm chú nhìn hắn, nói:

- Đa tạ!

Quân Mạc Tà hoàn toàn có thể nghe ra, mấy câu nói đó của bọn họ là đang chỉ điểm cho mình, chính là thành tâm. Mặc dù mình có Hồng Quân Tháp nên không cần lo lắng cửa ải cuối cùng, nhưng với tâm ý của bọn họ, vẫn làm cho nội tâm của hắn rất thoải mái!

Nghe thấy trong cơ thể đối phương có "rất nhiều" lực lượng của linh dược, sắc mặt mấy người liền hòa hoãn lại một chút, nhưng vẫn khó tưởng tượng, nhưng có vài lời giải thích thế này lại làm cho người ta dễ chấp nhận hơn, dù sao trên thế gian vẫn có nhiều điều chưa biết, có thể trên thế gian này có loại siêu cấp nghịch thiên linh dược, mà thân thể Quân Mạc Tà vô tình có thể chịu được, dưới cơ duyên xảo hợp mới tạo nên truyền kỳ này.

Nếu không... so sánh với Quân đại thiếu gia, mấy lão quái vật ngàn năm liền đập đầu chết đi cho xong, điều này quá đả kích người rồi!

- Quân Mạc Tà, tuy vị trí của ngươi bây giờ là địch nhân của Thánh Địa, nhưng mấy người lão phu cũng không muốn làm ngươi khó xử. Hôm nay ngươi theo ba người Khúc hộ pháp đến đây, chắc chắn là có chuyện muốn nói?

Trung niên nhân kia mỉm cười, vẻ mặt lại trở nên lãnh đạm, thân thể dần dần trở lại trạng thái kỳ dị hư không như lúc trước.

Nghe thấy lão đại nói như thế, những người còn lại đều thở dài một hơi.

Quân Mạc Tà còn trẻ mà tu luyện đến tình trạng như thế, đúng là một đại kỳ tích trên thế gian này! Cho nên khi lão đại vừa nhìn thấy hắn lập tức gọi bọn họ đến đây, bọn họ đồng thời có cùng một suy nghĩ:

- Với tốc độ như vậy, e rằng tiểu tử này trong thời gian cực ngắn sẽ tiến tới đỉnh phong, thậm chí là đỉnh của đỉnh phong!

Nếu như người này có thể trước mắt mọt người vượt qua Tâm Ma Bách Luyện Trọng Chú Hồn, thì tác dụng tham khảo đối với mọi người sẽ rất tuyệt vời!

Nhưng hiển nhiên lúc này lão đại đã bỏ đi cái ý nghĩ mê người này!

Nhưng bọn họ lại không biết, lão đại Thiên Thánh Cung đang tiếp xúc với Quân Mạc Tà, ý nghĩ này không những không biến mất, mà càng thêm mãnh liệt! Chỉ có điều hắn là người thức thời, tiếp xúc với Quân Mạc Tà đã hiểu rõ tình của Quân Mạc Tà,thấy người này không dễ lôi kéo, tính tình như con lừa, vừa thối lại vừa bướng!

Nếu như nói thẳng yêu cầu với người ta, chắc chắn là so với lên trời còn khó hơn! Mà với thân phận của chúng ta, không thể cúi mặt cầu người!

May mà người như vậy còn có một điểm yếu, đó là sợ nợ nhân tình! Cho nên trước mắt chỉ có tận tâm giao hảo với hắn, từ từ mà tiến, được một bước tính một bước! Vả lại, trong lần giao đấu vừa rồi, hắn đã nhận ra tinh thần lực của bản thân Quân Mạc Tà mạnh mẽ, so đấu với mình, dường như còn chưa xuất toàn lực! Nếu hắn thực sự dùng toàn lực xuất kích, mình có tiếp nổi hay không còn chưa biết!

Điều này, làm cho hắn cực kỳ hoảng sợ! Nhưng hắn lại không biết, thực ra Quân Mạc Tà đã xuất toàn lực!

Còn sức mạnh cường đại ẩn giấu không rõ kia, chính là sức mạnh của Hồng Quân Tháp, vì thế, hắn không hề cảm giác sai chút nào, nếu như có sai, thì chỉ sai về việc hắn đánh giá lực lượng kia quá thấp. Nếu như Quân Mạc Tà và Hồng Quân Tháp thật sự dung hợp, sau đó dùng toàn lực xuất kích, lại còn là loại công kích thần thức đơn thuần kia thì cho dù tất cả mọi người trong căn phòng này liên thủ với nhau cũng không thể chống đỡ nổi! Sức mạnh của Hồng Quân Tháp thì con người làm sao có thể chống lại!

Trở lại vấn đề chính, Khúc Vật Hồi mới vội vàng đứng dậy, nói rõ ràng mọi việc lại một lần.

Đến khi nghe được chiến dịch lần này tổng cộng có hơn ba mươi vị Thánh Giả bỏ mình, thậm chí cả Thánh Hoàng cường giả Triển Mộ Bạch cũng chết, vẻ mặt tám người trong phòng (trừ ba người dẫn Quân Mạc Tà đến là còn tám người) cũng không thay đổi chút nào.

Chỉ có một tiếng thở dài rất nhỏ, không biết phát ra từ đâu, mờ mờ ảo ảo, mang theo một nỗi phiền muộn không tên.

- Hóa ra ngươi cần Linh Lung Liên kia...

Trung niên nhân cầm đầu hai mắp khép hờ, thản nhiên nói:

- Không hề gì! Đã đánh cuộc thì phải biết chấp nhận thua cuộc, ta sẽ đưa cho ngươi!

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây đều nhìn nhau ngạc nhiên.

- Xin đa tạ! Trong Thánh Địa rốt cuộc cũng còn có một người có thể tin tưởng!

Quân Mạc Tà cười nhạt, nhướng mày hỏi:

- Xin hỏi tục danh của tôn giá?

Những lời này, dù có vẻ kính cẩn, nhưng thực chất bên trong lại có vài phần không cung kính, thân phận hai biên khác nhau ra sao? Quan Mạc Tà đứng đó, tu vị giữa hai phe tuy chênh lêch rất lớn, nhưng trong mắt mọi người, khí độ hiện tại của Quân Mạc Tà không ngờ lại tỏ ra ngang bằng với lão đại của mình!

Mà trung niên nhân kia dường như vẫn đợi Quân Mạc Tà nói ra những lời này, nghe thấy thế liền mở mắt ra cười cười, có phần không biết làm sao mà nói:

- Lão hủ tên là gì ư...dường như ta đã quên mất... Hiện tại, hình như ta được gọi là.... Cổ Hàn! Thời điểm ba ngàn năm trước, ta mang họ Vu, Vu Sơn Vân chính là tên của ta hồi đó...

Câu nói kia của Quân Mạc Tà dường như đã làm cho hắn nhớ lại điều gì đó, ánh mắt vốn mờ mờ ảo ảo, tựa hồ vụt qua một nỗi buồn vô cớ... Không biết từ nơi nào phát ra trong hư không, một tiếng thờ dài nhẹ nhàng vang lên, một hơi này, dường như chứa đựng ba ngàn năm tuế nguyệt, ba ngàn năm sinh ly tử biệt và thăng trầm.

Ba ngàn năm trước... lần này Quân Mạc Tà thật sự kinh ngạc rồi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 173: Trả Lại Sự Trong Sạch Cho Ta!

Trong phút chốc, mọi người tức thì khôi phục tinh thần sau hồi ức, mới phát hiện rõ ràng trên mặt nhiều người đã đẫm lệ!

Mà giữa sân, những người lớn tuổi tu vi thâm sâu sớm đã quên cảm giác rơi lệ, hôm nay mắt cũng ươn ướt, thì ra chính mình cũng chưa thực sự quên thế nào là rơi lệ!

Mọi người nhìn Quân Mạc Tà với ánh mắt có chút phức tạp, có chút kì dị.

- Các vị, tu hành chi đạo xưa nay giản khổ, chính là cuộc chiến với bản thân. Chiến đâu với chính mình, nhưng quan trọng nhất là chiến đấu với tình cảm của mình!

Quân Mạc Tà cười nói:

- Cửa khó phá, trước giờ là tâm ma! Là chỗ điên cuồng nhất. Từ xưa đến nay vô số anh hùng đều thất bại ở đó.

- Cũng không phải nói các người vì tình yêu nam nữ thì cần phá Tình quan, chặt đứt tình cảm. Chuyện này chỉ cần trải qua liền không nhìn thấu, càng chưa nói đến cắt đứt! Trong các người một số đã lớn tuổi, các ngươi hãy hồi tưởng lại! Áp lực các ngươi càng lâu thì càng cảm thấy khó chịu. Mà tâm ma trong tu hành cũng sẽ càng khó qua! Hơn nữa lúc đột phá hoặc thời gian độ lôi kiếp lại càng là trí mạng!

Vẻ mặt mọi người vẫn đẫm lệ, nhưng ai cũng đang thầm tự hỏi.

- Hiện giờ các ngươi tu luyện, chẳng khác gì tu luyện tâm ma! Thực lực càng mạnh thì tâm ma cũng càng mạnh hơn! Các ngươi cứ như vậy thì vĩnh viễn không thể vứt bỏ tâm ma. Sớm hay muộn sẽ có một ngày bị tâm ma phản phệ, thần hồn câu diệt!

Quân Mạc Tà thản nhiên nói.

- Cái này… Rốt cục phải làm sao bài trừ tâm ma?

Người đầu tiên bên phải ngẩng đầu lên, mắt vẫn ươn ướt:

- Tình quan… rốt cuộc làm sao qua đây?

Năm đó người này tình cảm rất tốt với thê tử, lúc thê tử chết dường như đã muốn vứt bỏ sinh mạng đi theo. Nhiều năm như vậy, mỗi khi nhớ tới trong lòng vẫn canh cánh, hắn nhìn Quân Mạc Tà chán nản nói:

- Nếu cần vượt tình quan mà cần phải bỏ người mình yêu ra khỏi lòng. Vậy ta thà lựa chọn thần hồn câu diệt!

- Tình quan làm sao vượt qua, đều tự có biện pháp. Thích hợp với ta, chắc gì thích hợp với các ngươi!

Quân Mạc Tà thản nhiên cười nói:

- Nhưng vượt tình quan cũng không phải quên đi áp lực! Cho nên các vị cần thuận theo tự nhiên!

- Thuận theo tự nhiên…

Một đám tu sĩ vẻ mặt hoang mang.

- Từng có người dùng nước mắt vượt tình quan…

Quân Mạc Tà nói:

- Đến khi hắn vượt qua lôi kiếp, mắt vẫn đẫm lệ nhớ về thê tử. Người này tình cảm sâu sắc…Suy nghĩ là có thể hiểu!

- Dùng lệ vượt tình quan?

Đột nhiên mọi người nghe thấy, đều cảm thấy có chút khó tưởng tượng.

Nhưng suy nghĩ kĩ càng, lại cảm thấy không phải không có lí. Nhưng rốt cục đạo lí ở đây lại không ai nói ra được.

- Các vị, ta trinh trọng tặng mọi người một câu, liền xem như hôm nay báo đáp ân tình các vị.

Quân Mạc Tà ha ha cười nói:

- Mà ta còn muốn lấy ở đây một đồ vật, mong chư vị không lấy làm phiền lòng!

- Không sao cả, nếu có gì cần, mặc kệ là vật gì, ngoài Linh Lung Liên chỉ có thể cho ngươi một gốc ra, ngoài ra cái gì cần cứ việc lấy!

Mọi người dường như trăm miệng một lời. Thầm nghĩ tiểu tử này có thể lấy gì đây? Linh Lung Liên đã đáp ứng cho ngươi một gốc rồi, còn vật gì khác tốt chứ, coi như mấy cái thiên tài địa bảo đều sinh trưởng dưới đất ngươi cũng không mang được hết… Chẳng thà cứ hào phóng đi…

- Vậy thì vô cùng cảm tạ!

Quân Mạc Tà cười quỷ dị:

- Kỳ thực những lời này là lời quan tâm lo lắng… Mọi người luôn sợ tâm ma như sợ cọp, nhưng… nếu coi tâm mà trở thành một trợ lực thì sao….

Câu cuối cùng, Quân Mạc Tà nói cực kì thâm sâu, sau khi nói xong, mọi người liền cố sức suy ngẫm.

- Tâm ma.. vì sao không thể trở thành trợ lực của bản thân…

Cả đám hít sâu, nhíu mày, dường như tìm kiếm gì đó, lại như chẳng hiểu ra điều gì, nhất thời cảm thấy khó chịu…

- Cửa đang ở trước mắt các vị, tin rằng trải qua lần này mọi người đều tự có lĩnh ngộ. Vừa rồi tiểu tử mạo muội dùng bí pháp rót vào thanh âm, khơi lên tình cảm mấy ngàn năm, nếu có gì mạo phạm thỉnh các vị tiền bổi hiểu và bỏ qua.

Quân Mạc Tà mỉm cười một chút, chậm rãi nói.

Sắc mặt Quân Mạc Tà trắng bệch, đồng thời thôi miên nhiều cao thủ như vậy, hắn dùng tinh thần lực hoàn toàn từ Hồng Quân tháp trợ giúp, nhưng bản thân hắn cũng tốn sức vô cùng.

- Đừng khách khí! Quân tiểu hữu, buổi nói chuyện của ngươi đưa chúng ta ra khỏi sương mù, vạch ra lối đi, chúng ta cảm kích còn không kịp, sao lại trách móc? Nói sao thì trong chuyện này chúng ta cũng có ý phối hợp, nếu không…. Ha ha, hôm nay ôn lại chuyện mấy ngàn năm dúng là cảm xúc đan xen… Xem ra chúng ta cần phải lập tức bế quan vài ngày…

Người đầu tiên bên phải nhẹ nhàng nói, nhìn Quân Mạc Tà vô cùng cảm kích.

Những người khác cũng sối nổi làm theo. Ánh mắt cực kì nhu hòa.

- Đa tạ!

Quân Mạc Tà nói:

- Nếu các vị tiền bối cần bế quan tìm hiểu, vậy thì đến tối ta sẽ lấy Linh Lung Liên, sau đó có thể ở thêm một ngày liền rời đi.

- Không ngại, chỉ cần ngươi thích ở thêm vài ngày cũng được.

Âm thanh của Cổ Hàn đầy tiếu ý nói:

- Quân tiểu hữu… Có một câu lão phu muốn hỏi tiểu hữu!

- Thỉnh tiền bối nói!

- Quân tiểu hữu, Tam Đại Thánh Địa đối địch với ngươi. Bọn chúng gây tội phải chịu cũng chẳng thể trách ai, nếu ngươi muốn trả thù chúng ta cũng không bao che… Nhưng xin Quân công tử nể mặt Thánh Địa thủ hộ đại lục vạn năm. Nếu có thể hạ thủ lưu tình xin cân nhắc một chút…

Sắc mặt Cổ Hàn nặng nề, giọng thổn thức.

- Thù hận giữa ta và thánh địa… Ha ha, cho tới giờ ta cũng không tốt lành gì, nợ máu phải trả bằng máu….

Quân Mạc Tà cười:

- Dù là ai chết trước mặt ta, nên giết thì ta chưa bao giờ nương tay. Việc này xin tiền bối thứ lỗi!

Đối mặt với người dường như là thiên hạ đệ nhất cầu tình. Quân Mạc Tà vẫn không chút nhượng bộ.

Cổ Hàn thở dài, không nhắc lại nữa, chỉ liếc Quân Mạc Tà một cái nói:

- Kiều Ảnh, ngươi mang Quân tiểu hữu đi lấy Linh Lung Liên, chúng ta không đi. Truyền lệnh ta, nếu Quân tiểu hữu ở trên núi cần gì cũng tận lực đáp ứng, dù ai cũng không được ngăn trở.

Nói xong liền quay qua với Quân Mạc Tà:

- Quân tiểu hữu nếu có việc thì có thể tự mình rời đi. Đám lão phu nóng lòng bế quan, thất lễ!

- Tiền bối không cần khách khí!

Quân Mạc Tà vội vàng nói. Trong lòng thầm nói các lão bất tử này nhanh bế quan đi, mệnh lệnh cách ngươi không ai ngăn cản được, đến

lúc đó đám thiên tài địa bảo này còn không phải ta mặc sức lấy? Nếu không bổn công tử cần gì tốn sức thức tỉnh các ngươi, lại thôi miên cả loạt, làm cho các ngươi nóng lòng bế quan sao?

Không thể nghi ngờ đây mới là mục đích chính của Quân Mạc Tà.

Chính là thiên tài địa bảo ở Thánh Sơn này! Chỉ có nơi này có loại những loại linh dược này, nơi khác không có! Phải biết các vị thuốc này đều là loại mà Quân Mạc Tà rất cần sử dụng khi đột phá tầng sáu, bảy và tám của Hồng Quân Tháp, những loại này có vẻ như năm đó ngay cả Cửu U đệ nhất cũng không thu thập được, mà sự thực đã chứng minh, năng lực cá nhân mạnh đến mức đủ vô địch thiên hạ nhưng vẫn không thể thắng thế lực khổng lồ.

Mắt Quân Mạc Tà lóe lên, có lẽ đã xỏ mũi được cả đám này rồi!

Đối mặt với số lượng dược liệu khổng lồ, chất lượng còn vượt qua cả tiêu chuẩn tối ưu, nếu là ngươi thì ngươi không vội sao?

Quân Mạc tà kìm nén, cáo biệt một cách thân thiết các vị đại lão, cười nói nho nhã lễ độ, sau một hồi lưu luyến không rời, sau đó tạm biệt những người thủ hộ này… Cuối cùng cũng đuổi đi xong….

Quân Mạc Tà thở dài một hơi, lau mồ hôi rồi vặn mình cực kì bất nhã nói:

- Ta kháo, cùng đám lão phu tử này nói chuyện mệt muốn chết, suýt nữa bổn công tử bị nội thương, tí nữa là toi cái mạng già….

Kiểu Ảnh phía sau kinh ngạc, vừa rồi công tử còn phong thái nhãn nhặn đáng kính, sao chỉ trong nháy mắt đột nhiên biến thành du côn như vậy, nàng trợn mắt há mồm đứng nhìn…

Ta phi, hiển nhiên không biết xấu hổ mỉa mai chúng ta, tiểu tử này căn bản là người hai mặt, thần cũng là hắn, quỷ cũng là hắn!

- Linh Lung Liên của các ngươi ở chỗ nào?

Quân Mạc Tà vội vàng hỏi.

- Đi theo ta liền thấy ngay!

Kiểu Ảnh tức giận lườm hắn, hít thật sâu quay đầu sang chỗ khác để khỏi phải nhìn khuôn mặt có thể đeo cả trăm cái mặt nạ, trở mặt như trở bàn tay của Quân Mạc Tà, nàng ta cố nén cảm giác để khỏi phỉ nhổ vào mặt hắn….

Quân Mạc Tà cười hắc hắc đi theo sau.

Không thể không nói trước mặt là một vị mỹ nữ dáng đi rất đẹp mắt. Làn hương thơm thoảng qua mũi Quân Mạc Tà làm lòng hắn say mê…

Vì thưởng thức toàn góc độ, Quân Mạc Tà vô thanh vô tức rơi lại phia sau, sau đó tỉ mỉ thưởng thức càng thấy tấm lưng thon của vị mỹ nữ kia phong tư không chê vào đâu được…

Không khỏi tặc lưỡi thầm khen vài tiếng, sau đó lại thở dài. Mỹ nữ quốc sắc thiên hương như vậy mà nhiều năm giữ thân trong trắng thực sự là phí của trời a! Quân Mạc Tà ngửa mặt lên trời thở dài, tuệ nhãn quan trọng như vậy sao? Đúng là đồ ngốc, đồ ngốc này hi sinh hơn ngàn năm mặc dù nàng cũng không muốn, trước nàng cũng không ai có tuệ nhãn không phải cũng thắng Đoạt Thiên chi chiến sao?

Trên thế giới này thiếu một ai đó thì mặt trời sẽ thay đổi sao? Thực sự là đồ ngu xuẩn mà!

Kiều Ảnh đi phía trước nghe Quân Mạc Tà thở vắn than dài, không biết hắn lo lắng chuyện gì nên thản nhiên nói:

- Quân công tử tuổi trẻ tài cao, vì sao còn thở dài như thế?

Quân Mạc Tà mê đắm nhìn vòng eo mảnh của nàng, vóc người yểu điệu của nàng miệng thở dài nói:

- Ngoại tộc chưa diệt, dã tâm chưa chết, Đoạt Thiên chi chiến lửa xém lông mày, nghĩ đến muôn dân thiên hạ bị chà đạp, ta… ta thực sự cảm thấy đáng tiếc…

Câu cuối cùng cũng thực sự là trong lòng tiếc hận, thực sự là tiếng cảm thán từ trong lòng, mỹ nữ như vậy mà phải… thật đáng tiếc a…

Kiều Ảnh nghe vậy liền thay đổi cách nhìn về hắn ngay, thầm nghĩ vị Tà Chi Quân Chủ đến Thiên Thánh Sơn này, quả nhiên đã bị cảm hóa. Giọng nói cũng dịu dàng đi một chút:

- Quân công tử lo lắng làm gì, nếu với thực lực đám người dưới trướng Quân công tử, tiếp tục kết hợp lực lượng của Thiên Phạt, còn có Thánh Địa, chúng ta liều chết, chẳng lẽ đại lục chưa chắc không có cơ hội!

Quân Mạc Tà mất hồn mất vía thở dài:

- Khó khăn a, nếu muốn thay đổi quan điểm nói thì dễ, việc làm phá hoại này thực sự làm ta đau lòng không thôi, trừ khi…

- Trừ khi cái gì?

Kiều Ảnh nhất thời cảm thấy lòng mừng khấp khởi, nàng vì Đoạt Thiên chi chiến, tình nguyện giữ thân như ngọc hơn ngàn năm, bảo trì tuệ nhãn đối phó độn thuật dị tộc. Tuy chỉ là một phụ nữ, có thể hy sinh như vậy đã cảm động trời đất, nàng sớm coi Đoạt Thiên chi chiến là ý nghĩa sống cònduy nhất của mình. Lúc này đại lục suy thoái, với thực lực mà nói thì khả năng thắng ít bại nhiều, giờ phút này nghe Tà Quân Chi Chủ nắm giữ thực lực hùng hậu nói vậy thực sự hưng phấn không thôi. Nếu với thực lực Quân Mạc Tà chịu tham gia Đoạt Thiên chi chiến, vậy thì tất cả dễ dàng rồi!

Trong lòng nàng vui vẻ liền dừng bước nói:

- Quân công tử có điều kiện gì?

Đột nhiên nàng cảm thấy sau lưng một cỗ hơi thở nam nhân ấm áp cực kì mãnh liệt dán vào người mình… Cũng do Quân Mạc Tà hồn vía lên mây, cứ máy móc bước theo nàng, nàng dừng lại Quân Mạc Tà cũng chưa tỉnh ra, đầu chạm vào đầu nàng, chỉ cảm thấy mùi thơm cùng sự mềm mại, ma xui quỷ khiến hắn dán chặt thân thể vào…

Tiện nghi có sẵn, có ngu mới không chiếm a…

Kiều Ảnh thở mạnh, chỉ cảm thấy tim đập loạn nhịp, gương mặt như lửa đỏ lên, nàng vì tuệ nhãn, từ khi còn nhỏ đi lên Thiên Thánh Sơn, chưa bao giờ tiếp xúc với đàn ông, nên giờ phút này liền cảm thấy tâm hoảng ý loạn.

Quân Mạc Tà híp mắt kêu một tiếng, thích ý dán chặt vào lưng nàng, thân mình giống như không xương, rên rỉ nói:

- Cô… cô… cô tại sao dừng lại?

Nói xong khuôn mặt còn uốn éo trên vai nàng, trong lòng sảng khoái nói: Thật sướng…

- Ngươi…Mau lùi xa ra!

Kiều Ảnh chỉ cảm thấy thân thể mình mềm nhũn, nhất thời ngây dại.

- Ta…Ta không đi nổi… Không biết tại sao đột nhiên cả người ta xương cốt mềm nhũn… Cô nương mau mau đẩy ta ra, đẩy đi… Chúng ta cứ như vậy thì còn ra thể thống gì nữa!!!

Quân Mạc Tà rên rỉ vặn lại, một bên đem trọng tâm ở chân chuyển lên thân, chẳng khác gì đè cả người lên thân nàng ta.

Kiều Ảnh xấu hổ, không biết lấy lực lượng ở đâu, vụt một cái liền trốn ra ngoài, chỉ thấy thân thể Quân Mạc Tà nghiêng về trước quá bốn mươ lăm độ, đang ở một tư thế cực kì quái dị. Vây mà hắn không hề ngã…

- Ngươi…Vô…

Một câu “vô sỉ” đầy phẫn nộ còn chưa kịp thốt ra, Quân Mạc Tà thản nhiên đứng thẳng dậy, vẻ mặt sợ hãi nói:

- Thiên Thánh Sơn quả nhiên thần kì, vừa rồi đột nhiên thân thể ta không còn điều khiển được… Suýt nữa tổn hại danh dự cô nương, thực sự tội đáng chết… Nói thực thì nơi này rất thần kì… Định lực của ta bình thường không tệ, nhưng vừa rồi ý loạn tình mê thiếu chút nữa đã cởi quần…

Kiều Ảnh chán nản vô cùng. Gặp kẻ vô sỉ đến mức này thì đây chính là lần đầu, nghe còn chưa bao giờ nghe. Nếu nói về da mặt dày, người trước mắt tuyệt đối có thể nói là vô tiền khoáng hậu, khoáng cổ tuyệt kim!

Lời không biết xấu hổ như vậy mà cũng nói ra, lại còn làm trò trước mặt một vị cô nương! Kiều Ảnh dậm chân nói:

- Quân Mạc Tà! Ngươi, ngươi.. Sao ngươi có thể như vậy?

- Cô nương nói rất đúng. Ta có tội!

Quân Mạc Tà đau khổ dùng thái độ thành khẩn nhận tội, tự mình kiểm điểm:

- Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, nhưng ta không nên áp vào người cô nương khi cô đột nhiên dừng lại, quá đột ngột nên ta không chú ý… Nhưng đây không phải lí do! Cũng không đúng! Dù thế nào hôm nay ta rất giống lưu manh… Ai… Ta… Ta thuần khiết như thế… thân thể ta trong sạch như thế…

Kiều Ảnh xém nữa bất tỉnh.

Hắn nói gì chứ? Vốn nói có lí, nhưng càng về sau lại thành chính mình làm vấy bẩn thân thể trong trắng ngọc ngà của hắn?

Kiểm điểm một lúc, đột nhiên Quân Mạc Tà hai mắt đẫm lệ càng nói càng ủy khuất, âm thanh nghẹn ngào bi phẫn nói:

- Cô nương! Cô phải trả sự trong sạch cho ta!

Thân hình Kiều Ảnh lay động hai cái, đột nhiên phục hồi tinh thần giận giữ không kiềm chế được quát lên:

- Quân Mạc Tà! Ngươi muốn cố tình gây sự đến khi nào đây?

- Ách? Khụ khụ….

Quân đại thiếu gia ho khan một tiếng, đột nhiên nghiêm mặt nói:

- Cô nương, đi tới phía trước được chưa? Ta biết Linh Lung Liên chính là chí bảo ở Thánh Địa, nhưng cô cũng không nên mang ta đi vòng vèo…

- Ai mang ngươi đi vòng vèo chứ?

Kiều Ảnh thở hổn hển:

- Phía trước kìa! Ngươi không có mắt sao?

Nói xong liền chỉ phía trước.

Còn dám hoài nghi chữ tín của bổn cô nương, quả thực là không thể nhịn được nữa! Kiều Ảnh tức giận. Nhưng lại không phát hiện, liên tục bị người này ngắt lời, cuối cùng làm nàng quên mất kẻ này vừa chiếm tiện nghi của mình, còn phải tìm hắn tính sổ…

- A! Phía trước là…

Quân Mạc Tà kêu lên một tiếng, xông lên phía trước không kìm chế được hô:

- Thật xinh đẹp!

Phía trước là một mảnh linh vụ trong sương mù, một cái ao phạm vi mấy trượng hiện ra trước mắt, nước trong thấy đáy, thoạt nhìn có ánh sáng huỳnh quang lờ mờ, giống như trên mặt ao phủ một vòng sáng thần thánh vậy.

Đi đến gần mới phát hiện, trong nước có vô số vật trắng muốt che kín cả cái ao, ở vị trí trung tâm có bảy tám phiến lá cây nho nhỏ, không ngờ là vô sắc, nếu không nhìn kĩ thực khó thấy.

Một cái dây trong suốt tinh tế trôi nổi trên mặt lá cây, ngoài ra không có vật gì khác.

- Cô…cô đừng đùa ta… Đây là Linh Lung Liên?

Tay Quân Mạc Tà chỉ chỗ lá cây trong suốt, kinh ngạc quay đầu vẻ mặt đầy nghi ngờ hỏi.

- Đúng, đây là thánh vật của Thánh Địa!

Vẻ mặt Kiều Ảnh trinh trọng, cực kì trân trọng nhìn đám lá cây trong ao:

- Cửu Chuyển Linh Lung Liên!

Quân Mạc Tà có chú tức giận, ngón tay run run:

- Thứ vớ vẩn này… Dù kết xuất ra Linh Lung Ngọc thì ta có thể có bao nhiêu? Cái này, mẹ nó không phải chơi nhau à? Bên ngoài ta có mười mấy người chờ ăn…

- Mười mấy người chờ ăn?

Kiều Ảnh làm bộ muốn ngất xỉu:

- Vậy ngươi đợi thêm mấy ngàn năm đi! Cửu Chuyển Linh Lung Liên năm trăm năm mới kết quả môt lần, mà một gốc Linh Lung Liên chỉ kết thành một viên ngọc trắng.

Quân Mạc Tà xém ngất đi, lúc này cảm giác chỉ hận không thể đập đầu vào tường, cuối cùng ôm hi vọng cuối cùng hỏi:

- Vậy, một hạt đủ vài người ăn không?

- Gần đủ một người dùng một lần.

Kiều Ảnh dùng ánh mắt như đang muốn xem kịch vui hướng về Quân Mạc Tà.

- Không đùa chứ? Đây là ông trời đùa ta a, dù cắt thành lát cũng ít nhất phải được vài miếng chứ? Gần đủ một người ăn? Cô nói đùa gì thế?

- Nói đùa? Ngươi cho rằng đài sen chỉ to bằng vài đầu ngón tay có thể kết xuất ra hạt sen to mấy xích sao?

Kiều Ánh liếc mắt xem thường:

- Vậy mà còn muốn thái mỏng? Một hạt nhỏ xíu như thế, làm sao ngươi thái mỏng đây?

- Nhỏ đến vậy sao?

Quân Mạc Tà tuyệt vọng, giận dữ nói:

- Vậy thì còn nhỏ hơn cả con muỗi, có thể làm cái rắm gì? Vậy mà Thiên Thánh Cung các ngươi coi như bảo bối, muốn dọa người chắc? Đào bới hết lên đi…

- Ngươi dám!

Kiểu Ảnh hoảng sợ, âm thanh sắc bén:

- Đây là trấn cung chi bảo của Thiên Thánh Cung! Ngươi dám lộn xộn ta liền cam đoan Quân gia của ngươi bên trong Thiên Phạt sâm lâm sẽ không ai còn sống!

Lúc trước câu kia của Quân Mạc Tà vốn vừa nói vừa cười, cũng không có ý làm thực, nhưng những lời Kiều Ảnh nói ra chạm phải vảy ngược của Quân Mạc Tà, khơi dậy hung tính của hắn, đột nhiên hắn xoay người ánh mắt sắc bén nhin Kiều Ảnh, thâm trầm nói:

- Cô dám uy hiếp ta?

- Ta đang nói sự thực…

Kiều Ảnh hoảng sợ, bị ánh mắt sắc bén của hắn nhìn qua liền cảm thấn thân thể lạnh toát, giọng cũng hạ xuống:

- Nhưng Cửu Chuyền Linh Lung Liên là chí bảo của Thiên Thánh Cung, thà rằng Thiên Thánh Cung bị mất chứ Linh Lung Liên thì không thể mất! Quân công tử, ta nói như vậy ngươi nên biết tầm quan trọng của Linh Lung Liên chứ?

- Cô nói vậy còn được, nhưng… ta nhắc cô nhớ kĩ, tốt nhất đừng nên uy hiếp ta! Hơn nữa…

Giọng Quân Mạc Tà càng thêm u ám:

- Chớ dùng người nhà của ta uy hiếp ta. Cho tới giờ ta không bao giờ chấp nhận bị uy hiếp, bởi ta sẽ đem tất cả khả năng có thể thương tổn người nhà ta bóp chết từ trong trứng nước!

- Cho dù là mỹ nữ tuyệt thế cũng không ngoại lệ! Ta… chưa bao giờ biết thương hoa tiếc ngọc!

Lúc nói những lời này, hai mắt Quân Mạc Tà nhìn sâu vào trong mắt Kiều Ảnh.

Một cảm giác cực kì nguy hiểm dâng lên trong lòng Kiều Ảnh, tuy trước mặt nàng là hậu bối Quân Mạc Tà tu vi còn lâu mới bằng nàng, nhưng Kiều Ảnh lại cảm nhận thấy áp lực như bị một tòa núi lớn đè ép lên người!

Nàng kinh hãi lùi về sau từng bước!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 174: Linh Lung Liên Tới Tay.

Ánh mắt Quân Mạc Tà giờ khắc này giống như quân vương ăn trên ngồi chốc, là chúa tể nắm vận mệnh của mình! Khiến trong lòng nàng có cảm giác không thể chống cực được, cảm giác bất lực.

- Nói đi, Linh Lung Liên này ta cầm đi hết! Được thì nói một câu!

Quân Mạc Tà tạo sức ép liền vội vàng thừa cơ truy kích.

Hắn cực kì gấp vì trong nhà có nhiều người mong ngóng Linh Lung Liên, nếu trăm năm mới một lần kết hạt vậy thì rau cúc vàng đều hỏng! Trở về không chỉ không đạt mục đích mà còn kích phát mâu thuẫn, chỉ một hạt thì ai lấy ai đừng?

Hắn lập tức sát phạt quyết đoán, nhanh chóng đề cập đến chuyện này là để Kiều Ảnh không có thời gian phản ứng.

Tuy rằng làm vậy có chút đê tiện nhưng Quân Mạc Tà vì lo cho hạnh phúc của mình, cũng không nghĩ nhiều được như vậy…

- Được… Á, không được, không được!

Kiều Ảnh cả kinh suýt nữa đồng ý, vội vàng thốt ra liên tục ba câu không được:

- Quân công tử, làm người cần có chữ tín, chúng ta nói là chỉ một gốc vậy thì nhất định không thể lấy thêm! Đây là vấn đề nguyên tắc, không thể có chút nhượng bộ!

Nàng ngừng một chút rồi nói:

- Hơn nữa… Thiên Thánh Cung chúng ta từ vạn năm cũng chỉ từ một gốc phát triển thành tám gốc mà thôi…Có thể thấy được nuôi lớn mấy thứ này khó khăn bao nhiêu! Nói thật cho ngươi một gốc này cũng lãng phí. Ngươi căn bản không biết chăm sóc ra sao thì sao mà trồng, làm sao mà che chở, nó cần gì, ghét gì. Cái này một cái không làm được, trong nháy mắt là chết queo! Cái này cũng không phải là đe dọa.

- Hả? Xin vểnh tai nghe.

Quân Mạc Tà lập tức trở nên biết nghe lời, làm ra bộ chăm chú nghe dạy bảo.

- Ngươi thực là vô lại!

Kiều Ảnh bất đắc dĩ lắc đầu. vẫn cẩn thận giải thích:

- Linh Lung Liên này thứ nhất phải có Tiên Thiên tịnh thủy, tốt nhất là linh khí hóa thủy sau đó lại ở nơi có linh khí đặc biệt nồng đậm mới có thể đảm bảo điều kiện sinh tồn cơ bản.

Quân Mạc Tà a một tiếng, ánh mắt xoay động thầm nghĩ không thành vấn đề, chỗ lão tử linh khí so với ở đây nhiều hơn chứ không kém. Nhiều ngày như vậy sống trong linh khí ở trong nồng đậm, cũng không tin không nuôi được một gốc Linh Lung Liên.

- Thứ hai, ngươi có nghe không thế? Riêng cái ao này chính là ba vạn khối Tiên Thiên linh ngọc, nóng lạnh đan xen tạo thành độ ấm cân bằng tuyệt đối, Tiên Thiên linh ngọc này gần như đã tụ tập toàn bộ linh ngọc thiên hạ, ngay cả Phiêu Miểu Huyễn Phủ cũng phải góp vào một phần mới đủ! Cái này căn bản là khiến bất kì kẻ nào cũng có gánh nặng của cái thật lớn, cũng chỉ như vậy mới thúc đẩy Linh Lung Liên thoải mái sinh trưởng!

- Ba vạn khối Tiên Thiên linh ngọc?

Lưỡi Quân Mạc Tà líu lại, đừng nói ba vạn khối, một khối mình cũng chả có. Trong lòng thầm quyết định thực sự không được ta sẽ đem cả cái ao này đi!

Nghĩ đến đây đột nhiên, hắn linh cơ vừa động nói:

- Ôn Nhuyễn Ngọc vạn năm có thể thay thế Tiên Thiên linh ngọc không?

- Ôn Nhuyễn Ngọc vạn năm chỉ có ôn nhuyễn công, không có hiệu quả hàn, tuy rằng quý không kém Tiên Thiên linh ngọc nhưng lại không thể nuôi dưỡng Linh Lung Liên.

Kiều Ảnh nhìn hắn kinh ngạc, dường như hoài nghi hắn có đồ tốt như vậy.

- Thực là khó khăn!

Quân Mạc Tà cau mày thăm dò:

- Nếu có Thiên Địa Linh Mạch không biết sẽ thế nào?

- Ngươi đùa à?

Kiều Ảnh nghẹn ngào cười khẽ:

- Dùng Thiên Địa Linh Mạch bồi bổ Linh Lung Liên tự nhiên phải mạnh hơn Tiên Thiên linh ngọc nhiều. Hơn nữa cũng có thể xúc tiến Linh Lung Liên sinh trưởng cực lớn, thời gian thành thục ngắn lại, nếu có Thiên Địa Linh Mạch như đã nói chỉ cần linh khí hóa thủy, ở trong linh mạch hình thái cái ao thì không cần nói gì nữa, tốc độ sinh trưởng Linh Lung Liên sẽ tăng vài lần, hơn nữa sẽ rất hiệu quả. Nhưng thứ kia luôn tồn tại trong truyền thuyết, chìm sâu trong lòng đất, hơn nữa theo đại lục biến đổi còn có linh khí loạn lưu nên vị trí luôn thay đổi. Ai có thể phát hiện ra chứ?

Kiểu Ảnh bĩu môi, đối với ý nghĩ của Quân Mạc Tà cực kì khinh bỉ:

- Dù biết nơi nào có Thiên Địa Linh Mạch nhưng công trình lớn như thế ai có sức mà làm? Dọn sạch một ngọn núi lớn? Lấy linh mạch trọn vẹn? Cái này căn bản là chuyện không thực thế!

Quân Mạc Tà thở dài nói:

- Cái này thực là phiền não!

Tuy nhiên, trong lòng dường như suýt nữa đã nhảy lên, con mẹ nó, lão tử có! Hơn nữa còn là loại thượng hạng mười mấy vạn năm!

- Thứ ba, sinh trưởng nhất định…

Kiều Ảnh nói xong, Quân Mạc Tà không nghe lọt tai một chữ, chỉ là phấn chấn mất tự chủ, trong lòng thầm tính toán làm tốt chuyện này như thế nào.

Dù trong lòng mừng như điên nhưng vẻ mặt vẫn ủ ê chán nản, quả thực kĩ thuật này đã đạt đến độ khó cực cao. Cũng may Quân Mạc Tà đã luyện tập nên mới biểu diễn không chê vào đâu được. Ngoài mặt vẫn u ê nhưng trong lòng sướng như điên…

So sánh với Thiên Địa Linh Mạch mà nói, những thứ phương pháp đào tạo chỉ là cái rắm!

Trong lòng Quân Mạc Tà âm thầm tính kế, trong tay mình có một cái Thiên Địa Linh Mạch, có lẽ đủ để tạo thành môt cái ao hoa sen nhỏ ở giữa, tối thiểu thì to hơn cái trước mặt bảy tám lầm không thành vấn đề.

- Vậy hạt giống Linh Lung Liên có bao nhiêu? Ta cũng không thể lấy một gốc Linh Lung Liên trở về, sau đó lại mang mấy hạt giống bày ra.

Quân Mạc Tà làm ra bộ mặt điềm đạm đáng yêu nhìn Kiều Ảnh:

- Dù vạn nhất có hi vọng còn tốt hơn là không có… Kiều đại tỷ, cô có thể thỏa mãn tâm nguyện nho nhỏ của một kẻ đáng thương không…

Ánh mắt này làm Kiều Ảnh có cảm giác nếu mình không cho quả thực là chuyện tình táng tận lương tâm cực kì bi thảm.

- Linh Lung Liên năm trăm năm kết bạch ngọc một lần, mỗi gốc cũng chỉ có vài hạt giống. Những năm gần đây thực ra cũng có hạt giống, hơn nữa tích cóp từng tí nhưng nuôi dưỡng khó khăn so với trực tiếp đào tạo Linh Lung Liên, phải chậm hơn mấy chục lần!

Kiều Ảnh khó xử nói:

- Nếu giao cho ngươi, ngươi không làm được ngược lại sẽ lãng phí thiên tài địa bảo!

- Không sao cả, ta muốn thử một lần…

Quân Mạc Tà sốt ruột vội nói:

- Hơn nữa ta không cần nhiều lắm, chỉ cần cho ta khoảng một trăm hạt cũng đủ rồi…

- Khoảng trăm hạt?

Ánh mắt xinh đẹp của Kiều Ảnh mở thật to:

- Cả Thiên Thánh Cung tích góp từng tí mấy ngàn năm mới được năm, sáu chục khỏa, ngươi mở mồm là muốn cả trăm hạt! Ngươi đúng là mạnh mồm!

- Vậy ta cần năm mươi hạt là đủ rồi!

Quân Mạc Tà cười ha hả bày ra bộ mặt thuần chân vô hạ nói:

- Dù sao cô có nhiều cái thành hình như vậy…

- Không được!

Kiều Ảnh quả quyết cực tuyệt, lo lắng nói:

- Nhiều nhất cho ngươi năm khỏa! Điều này đã vượt qua năng lực cực hạn của ta!

- Đại tỷ, ngài đúng là rao giá trên trời trả tiền dưới đất, năm khỏa, vậy mà cũng nói được!

Quân Mạc Tà kêu lên:

- Vừa rồi Cổ Hàn cũng đã nói, chỉ cần không phải Linh Lung Liên thành hình, còn lại thì ta muốn gì cô cũng phải rộng lòng mà đáp ứng. Cô không thể keo kiệt như vậy chứ?

- Tám hạt!

- Quá ít, cùng lắm bốn mươi hạt!

- Quân Mạc Tà, rõ là ngươi cố tình gây sự! Mười hạt, không thể nhiều hơn!

- Ba mươi hạt… Ta cũng chào giá cuối, ít hơn từng này thì ta cảm thấy đến một chuyến vô ích, những gì Cổ Hàn nói, đúng là nói được mà không làm được… Mất công ta chỉ điểm giúp các ngươi đại ân, ngươi ngay cả chút xíu lợi ích cũng không thể cho ta, làm vậy mà coi được sao? Làm sao lại không biết xấu hổ? Làm sao mà yên lòng chứ?

Cò kè mặc cả kịch liệt một phen, Kiều Ảnh sao địch nổi Quân Mạc Tà giương cung bạt kiếm? Cuối cùng định giá hai mươi hạt, Quân Mạc Tà thở dài nhẹ nhõm, kỳ thực hắn tính toán có hơn mười hạt đã là không tồi, có thể kiếm được hai mươi hạt thực sự là niềm vui ngoài ý muốn…

Kiều Ảnh cười khổ, cảm giác như mình đang mơ, tại sao cứ u mê lùi lại, binh bại như núi đổ rồi đáp ứng cho hai mươi hạt chứ? Là chính lời mình nói sao?

Nàng không biết, thứ nhất tuy rằng nàng lớn tuổi nhưng không tiếp xúc thế tục, kinh nghiệm xã hội ít đến đáng thương, thứ hai miệng lưỡi Quân Mạc Tà lợi hại, đương thời tự xưng thứ hai thì chả ai dám xưng thứ

nhất, quan trọng là thứ ba, Quân đại thiếu trong quá trình đàm phán cũng sử dụng rất nhiều tâm lực để thôi miên.

Để tránh việc Kiều Ảnh phát hiện, Quân Mạc Tà khẽ khàng thôi miên một cách chậm rãi. Nhưng hai người tranh cãi nảy lửa, dù Kiều Ảnh không chút phân tâm cũng chẳng thế phát hiện, vì vậy mới khiến kẻ gian dễ dàng đạt được mục đích.

Lúc này trong lòng hắn đang dương dương tự đắc, quả nhiên ngực lớn thì không có đầu óc, ta thấy nha đầu kia ngực cũng không nhỏ a! Một bàn tay cũng không chụp hết, ít nhất hai tay mới nắm chắc, đến tột cục là mức nào cần phải tay đo thì mới nói rõ được…

Quân đại thiếu đạt được mục đích suýt nữa hưng phấn dùng hai tay đo bộ ngực Kiều Ảnh lớn nhỏ ra sao, may là không làm thực nếu không Kiều đại mỹ nhân dù thịt nát xương tan cũng phải đánh chết tên lưu manh này…

Nếu đã bàn xong thì kế tiếp theo là chuyện giao dịch.

Kiều ảnh về chỗ của mình lấy ra hai mươi hạt giống cho Quân Mạc Tà, nhưng đối với Linh Lung Liên thành hình thì làm sao mang đi, liền hỏi:

- Quân Mạc Tà… ngươi làm sao mang đi?

- Cô đào ra đi, ta tự nhiên có cách mang đi!

Quân Mạc Tà nói mặt không biến sắc.

Kiều Ảnh chán nản, thầm nghĩ kẻ này thực sự qua cầu rút ván, giờ chưa qua cầu hắn đã bắt đầu muốn trở mặt như vậy…

Trong lòng nghĩ vậy liền muốn trực tiếp nhổ lên ném cho hắn. Nhưng nghĩ lại vẫn ngượng ngùng, không chỉ không làm được mà chính nàng chăm sóc Linh Lung Liên nhiều năm như vậy, cảm tình sâu đậm, nếu do

mình mà Linh Lung Liên héo chết, Kiều Ảnh sẽ không tha thứ cho bản thân…

Nghĩ nửa ngày vẫn nhẹ nhàng đào một gốc, mang theo một khối bạch ngọc thật lớn rồi bỏ vào một cái hộp linh ngọc nho nhỏ, bên trong có linh khí hóa thủy, cẩn thận đưa tới tay Quân Mạc Tà…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 175: Ngàn Vạn Lần Đừng Khách Khí!

Kiều Ảnh nghiêm túc nói:

- Quân Mạc Tà, ta không có nói khoa trương, thật lòng ta trịnh trọng nhờ ngươi, ngươi nhất định… Nhất định phải… phải chiếu cố nó cho tốt! Cho dù ngươi không thể nuôi trồng, chỉ cần để yên những hạt này ở trong hộp, rồi đặt ở một nơi có linh khí sung túc, nó không có đòi hỏi gì quá khó đâu. Nhưng nếu ngươi thật sự không có đủ điều kiện… Thì đem nó trả về cho ta, được không?

Câu nói sau cùng, giọng điệu của Kiều Ảnh gần như đã là cầu khẩn van nài. Thái độ này, trông giống y hệt với lúc một vị mẫu thân tiễn đưa con gái thân yêu của mình về nhà chồng…

Quân Mạc Tà cảm nhận những lời này của nàng hoàn toàn là thật lòng, sắc mặt trở nên nghiêm túc, đưa hai tay nhận lấy, nói với một khẩu khí hứa hẹn:

- Yên tâm, ta có thể đảm bảo với cô, lần sau cô gặp lại nó, nó sẽ hoàn toàn khác xa hiện giờ!

Linh Lung Liên ở trong tay nàng, những lá cây nhỏ nhỏ trong suốt khẽ lay động, tựa như đang chào tạm biệt Kiều Ảnh; trong lòng Kiều Ảnh hết sức đau xót, nước mắt cứ thế mà chảy xuống.

Quân Mạc Tà mẫn cảm phát hiện, trong ao sen, nơi mới lấy Linh Lung Liên ra, giống như có một cái bát vô hình đặt bên trên vậy, mặt

nước trông như bị cái gì đè nén, ngay cả phụ cận cũng không có tí nước dâng lên.

Một lúc sau mặt nước mới khôi phục được vẻ bình lặng như gương.

- Cái này…dường như là linh dịch ở thế rắn…

Trong lòng Quân Mạc Tà lại dấy lên một tham muốn, xem dạng này, quả thật là thứ tốt nha, một thứ tốt như vậy làm sao lại để cho bọn người Tam Đại Thánh Địa độc chiếm… Chính mình làm sao có thể để cho bọn hắn một mình hưởng lợi? Như thế chính là phạm tội nha!

Xung quanh đây lúc này, chỉ có mỗi một mình Kiều Ảnh, đúng là cơ hội trời cho a, có cơ hội tốt như thế này mà không biết chiếm tiện nghi thì thật là không phải a…

Nghĩ thế, Quân Mạc Tà liền đảo mắt, tuy khuôn mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng lãnh đạm nhưng đầu hơi ngẩng lên, nhìn về phương xa nói:

- Linh khí ở nơi đây, quả là khiến người ta phải hâm mộ, nồng đậm đến mức trông cứ như sương mù dày đặc, tu luyện ở một nơi thế này… chậc chậc… Thiên Thánh Cung các người quả là làm cho ta phải ngưỡng mộ a…

Kiều Ảnh theo bản năng nhìn theo hướng hắn vừa nói, không khỏi khẽ cười một tiếng:

- Quân công tử đã nhầm rồi, đó không phải là thiên địa linh khí, chỉ là sương mù bình thường lúc hoàng hôn mà thôi, sắc trời cũng đã tối rồi.

Quân Mạc Tà thừa dịp nàng vừa quay đầu đi liền âm thầm khởi động Hồng Quân Tháp, vận dụng Thủy chi lực, sưu một tiếng, linh thủy trong ao đã vô thanh vô tức vơi mất một phần ba…

Hắn làm vẻ mặt xấu hổ, ngượng ngùng sờ sờ đầu, khịt khịt mũi, cười hắc hắc nói:

- Nha? Có thật không? Ta quả thật nhìn nhầm rồi ha ha a…

Cười như là vô cùng xấu hổ.

Kiều Ảnh khẽ cười, vô cùng thông cảm cho chuyện xấu hổ này của hắn, trong lòng cũng chợt động: Nguyên lai thiếu niên này cũng còn trẻ con. Trông cái bộ dạng vừa rồi hắn cười xấu hổ cũng thật là đẹp…

Trộm được vật này khiến Quân Mạc Tà hết sức hài lòng. Trong lòng vui mừng, lúc này mới chú ý quan sát Linh Lung Liên trong tay, thận trọng nhìn kĩ thực vật nhỏ bé này, phía dưới có vô số rễ nhỏ như tơ nhện. Ở giữa có một mảng non nớt trắng như ngọc. Mảng trắng này quả thật là cực kì nhỏ, phỏng chừng to bằng hạt đậu, cũng không có bất cứ một mùi hương gì, nhưng cầm ở trong tay tự nhiên tinh thần lại cảm thấy sảng khoái…

Quân Mạc Tà vung tay một cái, Linh Lung Liên ở trong tay bỗng dưng biến mất không thấy đâu nữa, hiển nhiên đã bị thu vào bên trong Hồng Quân Tháp. Kiều Ảnh ở bên cạnh trông thấy, đưa mắt ngạc nhiên nhìn hắn, Quân Mạc Tà nhún vai, bày ra vẻ mặt vô tội. Chớp chớp mắt nói:

- Bí mật!

Kiều Ảnh hừ một tiếng, trong lòng nàng lúc này mới có chút yên tâm: Quân Mạc Tà này xem ra cũng rất thần bí, không biết chừng hắn thật sự có khả năng nuôi dưỡng Linh Lung Liên này…

Lúc này, Quân Mạc Tà hắn mới bắt đầu lộ ra vẻ cáo già của mình, bởi vì đám người Vu Sơn Vân từng hứa hẹn rằng linh dược ở trên Thánh Sơn này hắn cần gì có thể tùy ý lấy!

Mà từ trước đến nay hắn cũng chưa từng khách khí với ai bao giờ, trong lòng nghĩ rằng trên đời này muốn đến được đây đâu phải là dễ, lần này rời khỏi không biết bao giờ mới có cơ hội thứ hai? Hơn nữa bảo tháp

trong tay hắn cơ hồ có thể mang đi hết mọi thứ ở đây, để tránh muộn phiền về sau, đương nhiên là có thể lấy cái gì thì phải lấy cho thỏa mãn.

Linh dược trên Thánh Sơn này có cái gì mà không là thiên tài địa bảo. Hắn cũng đặc biệt chọn các linh dược sinh trưởng càng lâu càng tốt, không buông tha cho bất cứ loại nào. Những thứ hắn chọn, đều buộc một mảng vải đỏ nho nhỏ làm kí hiệu.

Vu Sơn Vân ban đầu đáp ứng với hắn cũng bởi vì người này cả người không mang theo gì cả, cho dù có cho hắn thêm mấy cái bao tải, cũng chả lấy được bao nhiêu? Cho nên chỉ ra vẻ hào phóng thôi…

Nếu Vu Sơn Vân từ đầu mà biết hắn mang trong mình bảo bối biến thái như thế này, làm sao có thể giả vờ ra vẻ hào phóng như thế, đánh vỡ đầu bọn hắn cũng không dám đáp ứng.

Cho nên hiện tại những thứ Quân Mạc Tà chọn được, trước tiên đều được cột một mảnh vải đỏ làm kí hiệu, sau khi chọn xong chỉ cần phất tay một cái thu vào mà thôi…

Cho nên có thể khẳng định, sau khi Quân Mạc Tà rời đi, Vu Sơn Vân nhất định tức đến hộc máu…

Những người trên núi đều chăm chú quan sát xem hắn sẽ hung hăng càn quấy được đến mức nào, tất cả đều dùng thái độ đến đây chỉ là xem náo nhiệt, một thân cây sống trên vạn năm, thì đã thâm căn cố đế đến mức nào rồi, có cây cả thân dính sâu vào vách núi, ngươi muốn lấy à? Ý tưởng thật hay nhưng ngươi làm được sao?

Còn tất cả những linh dược kia đều đã cắm rễ sâu thật sâu dưới nền đất, muốn bứng lên mang đi cũng phải hết sức cẩn thận, há có phải nói muốn là muốn? Tên tiểu tử này tại sao lại chỉ toàn có những ý nghĩ kỳ lạ như thế.

Cho dù ngươi có cột thêm mảnh vải đỏ thì làm sao? Những gốc cây này vốn sinh trưởng trên Thánh Sơn này đã rất lâu rồi! Đừng nói là một

mảnh vải, cho dù ngươi có dùng vải đỏ quấn hết thân cây, cũng là phí công thôi!

Quân Mạc Tà làm mọi việc mất hết hai ngày, mỗi ngày những người này đều thờ ơ quan sát hắn, nhìn hắn bận tối mặt tối mũi, làm mãi không biết mệt, đứng bên ngoài nhìn có cảm giác như đang xem một trò vui. Ngẫu nhiên còn có người hỏi hắn một câu:

- Quân tiểu tử, ngươi nhìn trúng được bao nhiêu rồi?

Mỗi lúc như thế, Quân Mạc Tà luôn luôn tươi cười thật thà phúc hậu, trà lời:

- Ta nhìn trúng được rất nhiều thứ tốt. Nơi này thứ tốt thiệt nhiều nha…

- Cứ việc thoải mái lấy ha ha ha ha… Đừng khách khí, có thể lấy bao nhiêu cứ lấy bây nhiêu… Có để ở đây cũng là lãng phí.

Sau đó Quân Mạc Tà lại vờ ra vẻ nhức đầu, vẻ mặt trông như hết sức buồn bực, nói:

- Nếu ta thật sự lấy hết chúng đi, chẳng khác nào gián tiếp hủy hết không ít nhà cửa của các ngươi, các ngươi thật sự không thấy lo lắng sao?

- Haha cứ lấy đi? Ngươi cũng thật là biết nói đùa…

Người này cười híp mắt nói:

- Nếu ngươi có thể lấy đi, ta cũng không nói tiếng nào….

Cứ thế lại có thêm một cuộc đánh cược…

Hai ngày sau, sáng sớm Quân Mạc Tà liền bắt đầu kết hoạch di dời cực lớn của mình.

Các vị tài tử trên Thánh Sơn, sau một thời gian uống cạn tuần trà, tất cả đều hoa mắt choáng váng!

Ta gọi lão thiên a!

Quân Mạc Tà bước ra khỏi phòng ngủ, trịnh trọng cáo từ mọi người, trừ những người đang bế quan bên trong, cơ hồ tất cả mọi người đều ra đây tiễn hắn, ai cũng mong muốn nhìn thấy bộ dáng buồn cười của hắn lúc này, những người trên Thánh Sơn này, đã lâu rồi không có chuyện nào vui sướng như vậy… Lúc này đây, Quân Mạc Tà khuôn mặt đã đỏ tươi. Nhưng hắn vẫn không có ý định nghỉ ngơi. Thất tha thất thểu bước vài bước, đến trước mặt một cây đại thụ.

Ba gốc cây liền biến mất, oanh một tiếng cả gian nhà tranh đổ sụp xuống. Quân Mạc Tà lại khàn giọng rống to vài tiếng, đến những dây linh thảo trên nóc nhà cũng thu vào…

Này này này… Mọi người hết thảy đều trợn mắt há hốc mồm.

Quân Mạc Tà vừa uống rượu vừa dạo quanh một vòng, đặt mông ngồi xuống, phất phất tay, đoạn tuyệt nói:

- Bất kể ai cũng đừng khuyên ta! Ta hôm nay, nhất định… nhất định phải mang nó đi! Mẹ nó, nói sao cũng không thể nuốt được cục tức này! Quân Mạc Tà ta cả đời này chưa bao giờ bị người ta khinh thường như thế!

Mọi người bỗng dưng hết thảy im lặng không ai lên tiếng: Ai mà có hứng thú đi khuyên ngươi? Ngươi thật sự mệt chết mới tốt a! Hiện giờ ngươi làm đến mức này, ai còn dám khuyên ngươi…

Nhìn thấy sau mỗi bước đi của Quân Mạc Tà, một gốc cây lại mốt gốc cây, hết thảy đều biến mất… Cứ sau một khắc thì mặt hắn lại khó coi hơn, mệt mỏi hơn một chút, tựa hồ chỉ một giây sau là hắn sẽ ngã xuống ngất đi. Tuy nhiên, chờ mãi cũng không thấy hắn ngã xuống!

Hơn nữa, mỗi lần một gốc cây biến mất lại có một căn phòng sụp đổ… Một căn rồi lại một căn… Nhà cửa trên Thánh Sơn này trong phút chốc bỗng biến thành một mảnh đất trống…

Quân Mạc Tà trưng ra vẻ mặt đau khổ, nhưng trong bụng cười suýt ngất: Vui vẻ kinh khủng! Lần thu hoạch này thật là lớn a… Một gốc cây, hai gốc, ba gốc, bốn gốc… bảy mươi gốc… chín mươi gốc… Ha ha…

Quân Mạc Tà làm sao lại không biết mình làm thế này là có chút quá phận? Linh dược trên Thánh Sơn chính là phải tích lũy từ vạn năm a! Cho dù Vu Sơn Vân có hứa với hắn, nhưng… tuyệt đối không phải là đến mức này.

Một khi việc làm của hắn khiến cho nhiều người tức giận, như vậy kế hoạch của hắn cũng thất bại! Nhưng mấy thứ này chính là nhà của bọn họ a… nếu muốn từ chỗ những tuyệt thế cao thủ này vô thanh vô tức lấy đi… Còn khó hơn là lên trời!

Những chuyện khác sau này tính… Bây giờ lấy hay không lấy cũng khó tránh sau này bọn chúng trả thù! Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên có thể không sợ sự trả thù của bọn hắn, nhưng như thế không có nghĩa là những người khác cũng không sợ…

Cho nên lần này Quân Mạc Tà diễn trò cũng không đơn giản chỉ là trêu đùa… Thứ nhất, làm cho bọn họ đều phải trơ mắt đứng nhìn, cho dù bọn hắn có chờ mình lên đường rồi ngăn cản… Như vậy bản thân mình cũng đã thu được một nửa rồi, bọn hắn lúc này chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt!

Thứ hai chính là… đợi đến khi bọn hắn phát hiện ra mình bị trúng kế, mọi việc đều nằm trong suy tính của mình… Ngay từ đầu mình đã nói rõ, cá cược này không cho phép trả thù, nói thế chẳng khác nào tự mình gánh hết toàn mọi tội lỗi này. Bọn hắn tất cả đều là một lũ tâm cao khí ngạo, chắc chắn sẽ tự tìm mình để đòi lại danh dự, chắc chắn sẽ không lạm sát kẻ vô tội!

Hiện tại khi Quân Mạc Tà trêu đùa bọn hắn càng ngoan độc thì hắn càng chắc chắn bọn họ sẽ không xuống tay với người khác! Mà bản thân Quân Mạc Tà căn bản cũng không sợ bọn hắn trả thù! Nếu đấu không lại chỉ việc trốn vào bên trong Hồng Quân Tháp… Đến lúc đấy thần tiên cũng không tìm ra mình!

Sau chuyến này, tài liệu luyện đan có lẽ đã góp nhặt được chín phần mười! Hơn nữa… Đem bọn chúng vào trong Hồng Quân Tháp, linh khí bên trong sung túc hơn cả trăm ngàn lần, được tiếp tục sinh trưởng trong một hoàn cảnh tốt như thế, tất nhiên tốc độ phát triển sẽ cực kì nhanh chóng! Cũng có thể là sinh trưởng liên tục không ngừng…

Không vốn vạn lời a!

Nếu có hao tổn gì cũng chỉ là da mặt bản thân mà thôi.

… Mà trước đến nay, bổn thiếu gia đây có lúc nào quan tâm đến vấn đề thể diện?

Trước mắt bao nhiêu người, Quân Mạc Tà đã thủng thỉnh thu thập được gần hết tám phần mười…

Cuối cùng, các cao thủ Thánh Sơn ở đây cũng phát hiện ra điểm không đúng: Ta kháo! Tên tiểu tử này đã phá hủy hơn phân nửa nhà cửa của chúng ta, còn mấy trăm loại linh dược vạn năm cơ hồ cũng bị lấy đi hết…

Người này… Còn bày ra cái bộ dạng dở sống dở chết! Này này… Không phải là hết sức trêu người sao?

- Dừng tay!

Một lão giả đầu tóc bạc trắng lớn tiếng hét. Sắc mặt âm lạnh nói:

- Quân Mạc Tà, ngươi giở thủ đoạn này với chúng ta, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ hay sao? Thiên Thánh Sơn tích lũy linh dược trong suốt cả vạn năm nay, cứ như vậy dễ dàng bị hủy trên tay ngươi sao? Quân

Mạc Tà, ngươi thật sự quá đáng! Ngươi lập tức dừng tay, giao trả lại những gì ngươi vừa lấy được ra đây!

Hắn vừa nói xong, mọi người còn đang há hốc mồm hoảng sợ liền bừng tỉnh, trừng mắt nhìn Quân Mạc Tà!

- Giao ra?

Quân Mạc Tà thở phì phò nói:

- Này bạn hiền, ngươi đang nói cái gì buồn cười thế? Cái này là do chính các ngươi hứa, cho dù ta có đem tất cả linh dược ở Thánh Sơn này đi cũng không có vấn đề gì mà! Đây không phải là tất cả mọi người đều đồng ý hứa hẹn hay sao a? Hiện tại lại có ý muốn lật lọng? Các ngươi làm người tại sao lại có thể vô sỉ như vậy?

Linh dược gần như đã thu được vào trong túi, bây giờ đối phương lại trở mặt đòi lại. Quân Mạc Tà tức giận đến mức ngày cả hai tiếng tiền bối cũng không xưng nữa, trực tiếp trở thành “bạn hiền”!

Nét mặt của các lão già nua này bỗng chốc đỏ bừng, nói thì nói như vậy nhưng ai có ngờ… tên tiểu tử này lại hết sức biến thái như thế? Từ xưa đến nay có ai mà làm được chuyện này đâu. Có ai đã thấy qua đâu? Con mẹ nó, tiểu tự này thật sự quá mức âm hiểm…

- Hừ, chúng ta chỉ đáp ứng cho ngươi lấy đi một phần thôi, có ai hứa cho ngươi lấy đi toàn bộ? Một lời nói đùa mà ngươi làm thật sao?

Lão già kia giận tím hết cả mặt, già mồm nói:

- Không lẽ chúng ta bảo cho ngươi lên trời lấy trăng… Ngươi cũng làm sao?

- Nhưng mà ta làm được!

Quân Mạc Tà liếc mắt nói:

- Cho nên bây giờ các người liền không còn biết xấu hổ sao? Các người Tam Đại Thánh Địa như thế cũng không đáng trách, dù sao cũng là một lũ ngụy quân tử, bây giờ đến cả các người Thiên Thánh Cung ngươi cũng có thể làm ra hành động này, đúng là làm thiếu gia ta kinh ngạc không thôi, nguyên lai bọn ngươi da mặt cũng dày thật, dày đến mức độ không thể tin được!

- Quân Mạc Tà, ngươi, không ngờ ngươi mồm miệng cũng lợi hại như vậy, ngươi xem ở đây chúng ta có nhiều người thế này… Ngươi đảm bảo có thể an toàn mà đi sao?

Lão già kia hừ một tiếng nói:

- Ta khuyên ngươi hãy thức thời, trả lại đám linh dược kia đi. Chúng ta chắc chắn sẽ không gây hại gì cho ngươi… Hơn nữa ngươi cũng có thể lấy một phần mang đi, chỉ là nếu muốn mang đi hết tất cả thì tuyệt đối không được!

- Đằng Sùng Kiệt, làm như thế cũng được sao?

Kiều Ảnh nhíu mày nói:

- Quân Mạc Tà hắn làm Thiên Thánh Cung trở dành bộ dạng này, ta cũng hết sức đau lòng phẫn nộ… Nhưng dù sao chuyện này từ đầu cũng là do mọi người đồng ý đáp ứng, hiện giờ thấy người ta làm được thì lại muốn lật lọng… Loại chuyện ám muội như thế này nếu mà truyền ra ngoài thì còn gì là thể diện của Thiên Thánh Cung?

- Chuyện này khác, không liên quan gì đến Thiên Thánh Cung cả, nếu có mất cũng chỉ mất thanh danh mặt mũi của lão phu ta thôi…

Lão già kia vẻ mặt run rẩy, cắn răng nói:

- Nếu thật sự để hắn mang đi toàn bộ linh dược trên Thiên Thánh Cung này, muốn phục hồi nó tuyệt không dưới mấy ngàn năm! Trách nhiệm này lão phu không thể tự mình gánh nổi, kể cả cô cũng vậy!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 176: Phất Áo Bỏ Đi

- Cho dù có vì lý do đó cũng không nên làm ra hành động đê tiện vô sỉ như thế này!

Kiều Ảnh tức giận đỏ bừng mặt, lạnh lùng nói:

- Nếu đã không muốn nhận trách nhiệm thì ngay từ đầu đừng có ăn nói khoác lác, tại sao lúc nãy khi các ngươi vừa đến đây thì không nói vậy đi, lại còn trưng ra cái bộ dạng vui vẻ khi người khác gặp họa nữa? Còn giờ thì sao, thấy luyến tiếc rồi à?

- Sợ? Kiều Ảnh, chẳng lẽ ngươi không biết đây vốn không thể tính là chuyện của riêng một cá nhân nữa? Chuyện này có quan hệ trọng đại đến tương lai của cả Thiên Thánh Cung! Hơn nữa chuyện này, ngọn nguồn cũng là do tên tiểu tử Quân Mạc Tà này đê tiện vô sỉ trước! Hắn sớm đã có âm mưu này, lại còn giả ngây giả dại, làm ra đủ mọi chuyện giả dối, dụ dỗ lão phu sập bẫy.

Đằng Sùng Kiệt lớn tiếng nói:

- Hắn cứ thế mà đem chúng ta ra trêu đùa, làm sao lão phu có thể yên lặng mà không ra mặt đòi lại công đạo!

Hắn đỏ mặt, nặng nề nói:

- Nói thế nào… mọi chuyện diễn biến đến mức độ này nguyên nhân bắt nguồn từ ân oán của ta và tên tiểu tử Quân Mạc Tà kia! Cũng không có liên quan gì đến Thiên Thánh Cung cả! Kiều Ảnh, nếu ngươi còn thừa

nhận mình là người của Thiên Thánh Cung thì ngươi đừng nhiều lời nữa, lão phu lần này ra tay loại bỏ cái ân oán cá nhân này, tuy là tự mình hạ thấp thân phận, phải mang tiếng là ỷ lớn hiếp nhỏ nhưng cũng đành phải vậy!

Kiều Ảnh bị hắn làm cho tức giận đến mức mắt trợn cả lên, cơ hồ không nói ra lời.

- Ha ha ha…

Quân Mạc Tà đột nhiên cười lên ha hả:

- Ân oán cá nhân… Những lời này của ngươi quả thật cũng khá êm tai a! Ta cuối cùng cũng thấy rõ người của Tam Đại Thánh Địa vô sỉ đến mức độ nào rồi! Quả nhiên không ngoài thượng bất chính, hạ tắc loạn, cường giả bậc Thánh Hoàng đã thế thì những người khác chắc hẳn cũng không thể khá hơn! Đằng Sùng Kiệt … hôm nay ngươi thật đúng là làm cho Quân Mạc Tà ta phải mở rộng tầm mắt!

- Bất luận thế nào! Hôm nay nếu ngươi nhất quyết không chịu đem bảo vật lưu lại thì đừng mong có thể sống sót rời khỏi Thiên Thánh Sơn!

Sau câu nói này của Đằng Sùng Kiệt, tất cả những người ở đây đều đồng loạt tiến lên từng bước, tập trung mọi sự chú ý vào Quân Mạc Tà, giống như nguyên một đàn hổ đang rình mồi vậy!

Mắt thấy thế cục đã rơi vào tình thế hết sức căng thẳng và nguy hiểm!

- Ta xem ai dám động thủ!

Kiều Ảnh nhẹ nhàng đến chắn trước người Quân Mạc Tà, lời nói đầy vẻ phẫn nộ.

Trong lòng nàng lúc này đan xen giữa sự đau lòng và phẫn nộ, còn thêm cả vài phần xấu hổ!

Đau lòng vì những linh dược đã bị lấy đi, còn phẫn nộ là vì những con người vô sỉ trước mắt này…

Không thể tin được những người này lúc bình thường sinh sống trên Thiên Thánh Sơn, tránh xa sự đời, lúc nào cũng ra vẻ ta đây là cường giả tối cao đương thời, thế nhưng bây giờ lại có thể làm ra sự tình vô sỉ bỉ ổi như vậy.

Đã lật lọng, đã không giữ lời hứa thì thôi, lại còn dùng vũ lực áp chế, lấy mạnh hiếp yếu… Tuy rằng Quân Mạc Tà cũng chiếm quá nhiều tiện nghi, hắn đã lấy đi nhiều linh dược như thế, cũng là quá sức tham lam đi, nhưng… Nếu đã đáp ứng rồi thì tuyệt đối không được đổi ý, càng nên đổi ý!

Làm người mà không giữ chữ tín, làm sao có thể ngẩng mặt nhìn trời?

- Ha ha…

Quân Mạc Tà mỉm cười, một tay đẩy Kiều Ảnh ra, lắc đầu nói:

- Sự việc lần này, cô tốt nhất đừng nên nhúng tay vào! Cô tốt nhất nên đứng ở giữa thì hơn!

- Chuyện đến mức này quả thật chư vị không muốn để cho ta con đường sống… Các ngươi thật sự làm ta thấy thất vọng! Quân Mạc Tà ta tuyệt đối không ngờ… lời hứa của các ngươi không đáng một đồng xu! Ta vốn tưởng rằng Thiên Thánh Cung trong truyền thuyết cho dù có không đồng ý cho ta lấy đi một lượng linh dược lớn như này thì tình hình có lẽ cũng không tồi tệ đến thế… Nhưng, nguyên lai không có gì khác, vẫn là cá mè một lứa mà thôi!

Quân đại thiếu gia lại dừng một chút, cực kỳ trào phúng nói:

- Ta còn định đi lấy tiếp linh dược, tuy rằng vẫn chưa thu xong hết thảy nhưng thôi những thứ còn lại đó ta sẽ để lại cho các ngươi, coi như

là đánh dấu, nhắc nhở các ngươi nhớ tới vụ cá cược vậy… Với da mặt của các ngươi, ta nghĩ chắc hẳn lời nói ban đầu bây giờ cũng sẽ không thực hiện, ha ha, một khi đã như vậy, bản thiếu gia ta cũng không ép buộc, ta xin cáo từ… Các vị, núi xanh vẫn còn, nước biếc vẫn chảy, tương lai còn dài, sẽ còn cơ hội gặp lại!

- Ngươi vẫn còn muốn chạy?!

Đằng Sùng Kiệt vừa nói xong câu này, đột nhiên hai mắt mở to đầy vẻ khiếp sợ; Quân đại thiếu khuôn mặt anh tuấn vẫn còn mang vẻ giễu cợt khinh bỉ tận đáy lòng vốn đang đứng trước mặt hắn đột nhiên trong nháy mắt thân thể từ từ biến mất vào hư vô, hoàn toàn hòa vào không khí, biến mất không còn thấy gì nữa.

- Người đâu? Người đâu rồi?

Mọi người lập tức thả thần thức ra dò xét xung quanh, lấy thực lực cường đại của những người ở đây ra mà nói, tin chắc rằng trong thiên hạ này không có bất cứ cường giả nào có thể dễ dàng bỏ chạy như thế, cho dù có là Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không ngoại lệ, nhưng hiện tại trước mắt lại không phát hiện chút gì, mọi người không khỏi cảm thấy cực kỳ hoảng sợ.

- Kiều Ảnh, ngươi vận dụng tuệ nhãn ngay, xem tên tiểu tử kia rốt cuộc đang núp ở chỗ nào?! Nếu cứ để hắn cứ thế mà đi… Thiên Thánh Cung của chúng ta quả thật hết sức mất mặt…

Đặng Sùng Kiệt cắn răng khẽ nói.

- Thánh Cung của chúng ta không phải ngay từ đầu đã hết sức mất mặt rồi sao? Sao lại không cảm thấy xấu hổ? Bây giờ còn dùng thủ đoạn này làm gì?

Kiều Ảnh thở dài một tiếng, sắc mặt lạnh lùng như sương, xoay người đi. Trong lòng đột nhiên cảm thấy cực kỳ thất vọng, trong đầu đột nhiên có một suy nghĩ: Bản thân mình đã sống cả nghìn năm ở Thánh

Cung này sao? Đây là nơi thủ hộ Huyền Huyền đại lục trong truyền thuyết sao? Tại sao… Tại sao lúc này ta lại thấy xa lạ thế?

Tuy rằng Kiều Ảnh không để ý mọi chuyện ở đây nữa, quay lưng bỏ đi, nhưng những người còn lại đều đã từng thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú hơn người, lập tức có không ít người tản ra bốn phương tám phương, đứng gác ở những vị trí trọng yếu, cũng có một số người chạy đi chặn đường xuống núi, ngăn chặn đường lui.

Chỉ cần Quân Mạc Tà còn trên núi, cho dù hắn có ẩn tàng bí mật đến mức độ nào thì có chấp cánh cũng khó mà thoát được!

Đằng Sùng Kiệt nhìn bóng lưng Kiều Ảnh, phẫn nộ nói:

- Bây giờ còn ra vẻ làm cái gì? Nếu Thiên Thánh Cung xảy ra chuyện gì, ngươi có thể có được kết cục tốt đẹp hay sao?

Kiều Ảnh xa xa nghe được câu nói này của hắn, chẳng những không có chút phản ứng nào mà trên mặt còn lạnh lùng hơn. Thẳng một đường đi về gian phòng của mình, hoàn toàn không có chút tiếng động…

Lúc này ở trên Thánh Sơn, có thể dùng một từ “loạn” để hình dung… Lúc Vu Sơn Vân xuất quan, hắn suýt tí nữa ngất đi.

Nhưng sau khi hắn nghe rõ đầu đuôi sự tình, lại phi thường hờ hững, chỉ nói một câu:

- Hắn lấy được cứ lấy… Lấy càng nhiều… càng tốt.

Từ đó về sau không nói thêm gì nữa, giống như đối với việc làm lần này của Quân Mạc Tà, hắn hoàn toàn không có chút đau lòng nào. Hơn nữa, nhìn có vẻ giống như là… thở phào nhẹ nhỏm.

Hắn cuối cùng cũng lấy đi…

Kiểu phản ứng này quả thật hết sức cổ quái, thật sự làm cho mọi người ở đây phải mở rộng tầm mắt. Tất cả mọi người đều không thể

tưởng tượng được, một người lúc nào cũng xem những thứ ấy là quan trọng nhất, vậy mà sau khi trải qua sự kiện này lại còn có thể bình tĩnh như vậy?

Chẳng lẽ đã tức đến hồ đồ rồi sao?

Những vị trưởng lão khác sau khi bế quan ra thấy tình trạng này cũng hết sức tức giận, nhưng sau đó cũng lại tan biến đi hết, chuyển thành lãnh đạm hờ hững…

Cái này, đúng là lạ!

Quân Mạc Tà sau khi rời khỏi Thánh Sơn, cũng chưa lập tức rời đi mà lại còn dạo quanh vài lần, nhất là nơi ở của Tam Đại Thánh Địa, lại càng tinh tế xem xét một hồi.

Sau đó hắn lại đi tiếp, đi lên Thiên Trụ Phong.

Sau này Đoạt Thiên Chi Chiến sẽ diễn ra ở đây, Quân Mạc Tà làm sao lại không đi lên xem xét một chút.

Đi gần đến hắn mới phát hiện nơi này núi non quả thật hết sức hùng vĩ. Hơn nữa núi đá ở đây có điểm khác lạ, nó phát ra một loại ánh sáng cực kỳ đặc biệt, ánh huỳnh quang ẩn ẩn bên trong, nhìn vào đây rõ ràng không phải đá cũng chẳng phải ngọc, nhưng lại cực kỳ cứng rắn.

Quân Mạc Tà thuận tay nhặt lên một hòn đá, bóp thử nó trong lòng bàn tay, không khỏi líu lưỡi, đá ở Thiên Trụ Sơn, mức độ cứng rắng thật sự không thể tưởng tượng nổi! Với thực lực hiên tại của hắn, phải dùng đến năm phần linh lực mới có thể bóp nát nó!

Mà cũng chỉ là nát lớp bên ngoài thôi, hòn đá này không biết đã phong hóa bao nhiêu năm tháng! Lớp bên ngoài đã cứng rắn như vậy, không biết bên trong còn đến mức độ nào…

Ngước mắt nhìn về phía xa, tận cuối chân trời cũng không thấy được đỉnh núi! Hơn nữa, chỉ vừa nhìn như vậy mà lại có cảm giác như đang có

một cỗ lực lượng rất lớn đè xuống, làm cho người ta không kềm chế được, trong lòng dâng lên một loại cảm giác lo sợ…

Loại cảm giác khác thường này khiến Quân Mạc Tà cảm thấy hết sức kỳ quái.

Nơi này dù sao cũng chỉ là một ngọn núi mà thôi, chẳng lẽ ở đây cũng giống như cao thủ nhất lưu tự mình có thể phát ra khí tràng thế hay sao? Quân Mạc Tà quyết định phải tìm hiểu cho rõ, cứ thế cả người nhẹ nhàng bay lên với một tốc độ kinh người.

Càng lên cao áp lực lại càng lớn, chỉ mới lên thêm được sáu bảy ngàn mét đã có chút lực bất đồng tâm, giống như đang phải đối mặt với một vị thần vậy, còn vị thần này đang mạnh mẽ phát ra thần lực, ngăn cản người tiến lên.

Quân Mạc Tà đã bay lên được năm sáu nghìn mét nhưng nhìn lên vẫn không thấy đỉnh núi ở đâu… Mà vị trí này so với chân núi ít nhất cũng đã cách cả vạn mét…

Quân Mạc Tà cười khổ một tiếng:

- Hình như Everest cũng chỉ có tám nghìn mét hơn, còn Thiên Trụ Sơn này leo suốt cả vạn mét cũng chỉ mới đến được giữa sườn núi… Thật sự là biến thái mà…

Nhưng đúng lúc này, Quân Mạc Tà cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân tại sao tòa Thiên Trụ Phong này lại kì lạ như thế: Những tảng đá trên ngọn núi này không chỉ vô cùng cứng rắn mà còn mơ hồ phát ra ánh sáng, loại ánh sáng này có thể mang lại hiệu quả phóng đại, giống như là có hàng tỉ tỉ tảng đá cùng chất chồng lên nhau … Cho nên, mới có cảnh tượng kỳ lạ trước mắt này…

Tiếp tục đi xuống chân núi, Quân Mạc Tà còn phát hiện ra thêm một việc: Ở Thiên Trụ Sơn này, Âm Dương Độn của hắn không thể sử dụng được, năng lực này giống như hoàn toàn biến mất …

Các dãy núi tại Thiên Tru Sơn giống như tạo thành một loại cấm chế pháp bảo… Phát hiện này, khiến cho Quân Mạc Tà hết sức hoảng sợ!

Đến tột cùng là ai mới có thể có năng lực nghịch thiên như vậy?

Hơn nữa, ngọn núi này… cũng thật to nha!

Quân Mạc Tà vốn còn định tiến lên, nhưng lại phát hiện bản thân không thể đi lên được nữa, không khỏi thở dài một tiếng: Chẳng trách từ trước đến nay chưa từng có ai có thể bay qua Thiên Trụ Sơn, nguyên lai là vì cái này… Năng lực của mình lúc này vẫn còn hạn chế, trước mắt chỉ biết được bấy nhiêu thôi… Bất quá bí mật này, sau này phải tìm cho được đáp án…

Quay đầu xuống núi, Quân Mạc Tà nhằm hướng bắc mà đi… Rời Thiên Hương thành cũng đã rất lâu rồi, đã đến lúc phải trở về… Mình hiện tại đã không còn như xưa, không cần phải lo sợ hay để ý cái gì cả…

Ân, còn Thất Thải Thánh Quả ở Phiêu Miểu Huyễn Phủ… Mình nhất định phải lấy cho bằng được, nhưng trước mắt chỉ có thể đi từng bước tính từng bước, khi nào lấy được tin tức từ nhóm người Tào Quốc Phong thì mới có thể quyết định.

Quân Mạc Tà cân nhắc một chút, rồi lại sải bước đi về hướng bắc.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 177: Đại Lục Sôi Trào.

Lần này Quân Mạc Tà không lựa chọn dùng hai chân chạy đi nữa. Từ mảnh rừng này ra ngoài cũng phải tới mấy vạn dặm lộ trình, cho dù dùng khinh công với tốc độ tối đa, hay đổi thân pháp cao cấp hơn của Mai Tuyết Yên, đến nơi cũng mất vài ngày. Quân đại thiếu hiện giờ thiếu nhất là thời gian, không thể lãng phí được.

Vấn đề mấu chốt nhất là Đoạt Thiên Chi Chiến sắp đến rồi!

Mặc dù phe của mình cùng với Tam Đại Thánh Địa vào thế nước lửa bất dung, khó có thể cùng tồn tại!

Mặc dù Quân đại thiếu đã từng nói không chỉ một lần: “Thiên hạ muôn dân không ảnh hưởng đến chuyện của ta”. Nói đoạn tuyệt là như vậy, nhưng lại không ảnh hưởng gì tới sự chán ghét cực độ đối với dị tộc của Quân Mạc Tà!

Không có lý do nào cả, nếu có thì chẳng qua là sự chán ghét tận trong xương tủy từ kiếp trước, chứ thật ra Quân Mạc Tà đối với dị tộc nhân hoàn toàn không có lý do thống hận.

Cho nên, coi như Tam Đại Thánh Địa có mặc kệ cho Dị tộc tiến vào Huyền Huyền đại lục, Quân Mạc Tà cũng tuyệt không cho phép! Không chỉ phải dành thắng lợi ở Đoạt Thiên Chi Chiến, hơn nữa sau đó Quân Mạc Tà còn muốn giết đến hang ổ của dị tộc nhân, đem những sinh vật này đuổi tận giết tuyệt. Tru diệt bằng sạch. Tổ chim bị hủy thì làm sao còn có trứng!

Đây đúng là một kế hoạch cực độ điên cuồng!

Cho nên Quân đại thiếu phải tranh thủ từng phút từng giây! Thời gian còn lại cũng không đến nửa năm thời gian, có thể nói là hết sức căng thẳng, lửa xém lông mày! Vô luận là Tàn Thiên Phệ Hồn cùng với đoàn sát thủ của Lãnh Ngạo và Bách Lý Lạc Vân,đề thăng thực lực tất nhiên là vì bảo vệ mình, nhưng bảo vệ mình chỉ là điều kiện đầu tiên, mục tiêu sau cùng nằm ở Đoạt Thiên Chi Chiến!

Đoạt Thiên Chi Chiến lần này, trong mắt Quân Mạc Tà, đã muốn lột xác biến tướng thành một trò cười, hay thành công cụ để cho một số người tranh đoạt danh dự, lợi ích!

Biện pháp chân chính tốt nhất là: Nhất lao vĩnh dật (Làm một mẻ, khỏe một đời!). Vĩnh viễn giải quyết phiền toái!

Dị tộc nhân ư? Trảm thảo trừ căn, đây mới là vương đạo!

Tuy bản thân Quân đại thiếu cũng không phải mang tâm yêu nước thương dân, càng không phài yêu thương thiên hạ. Nhưng lúc này đây, tại thời điểm này chính mình bất kể thế nào đều phải làm một chuyện mình nhất định phải làm!

Quân Mạc Tà trực tiếp tiến nhập trạng thái Âm Dương Độn, phát huy cực hạn một lần, đem tốc độ bản thân tăng lên cảnh giới “Thần Tốc“, không đến một ngày liền bằng mấy ngày vất vả lúc trước khi tiến đến Thiên Thánh Cung, lướt qua Nhân Gian Sơn, về tới hồng trần thế tục. Quân Mạc Tà chợt phát hiện ngắn ngủn trong vài ngày thời gian, nơi đây đã xảy ra biến cố cực lớn!

Trở thành một nơi xa lạ đối với mình!

Cơ hồ toàn bộ mọi người tại thế gian này đang xôn xao đến cực điểm!

Đặc biệt là những võ giả tu luyện huyền khí, cả đám đều nói chuyện rất say sưa.

Phải nói là mọi người mặt mày hớn hở, mỗi người nước miếng bay tung tóe.

Tà Chi Quân Chủ hoành không xuất thế! Trong vòng mấy ngày làm toàn Huyền Huyền đại lục chấn kinh!

Nghe nói vị Tà Chi Quân Chủ này suất lĩnh thuộc hạ, quuyết chiến với lực lượng mạnh nhất của Tam Đại Thánh Địa và dành thắng lợi, cái này cũng chưa tính, phe Tam Đại Thánh Địa xuất chiến, ngoại trừ một ít người may mắn, số còn lại toàn bộ đều "lên dĩa"!

Đây cũng chính là một cái tát thật đau dành cho Tam Đại Thánh Địa luôn ăn trên ngồi trước cả vạn năm nay, đây không phải là chuyện mà người thường có thể làm được.

Quân Mạc Tà thu hồi trạng thái Âm Dương Độn, hiện ra thân hình, chậm rãi đi vào thành nhỏ. Khoan thai đi tới một tửu lâu ven đường, trong mấy ngày nay, không phải là món ăn dân dã thì cũng là lương khô. Quân Mạc Tà cũng có chút chịu không nổi.

Hôm nay được hưởng dụng, tự nhiên là phải ăn thoải mái một phen.

Khoảng cách từ đây đến Thiên Hương Thành bất quá chỉ gần ngàn dặm lộ trình, đối với người bình thường mà nói, khoảng cách này xa xôi dị thường, nhưng với trạng thái Thần Tốc Âm Dương Độn của Quân Mạc Tà thì cũng chỉ mất nửa canh giờ là tới nơi.

Cho nên hiện tại hắn không muốn vội vã chạy đi, trước tiên thỏa mãn cái bụng một chút đã, đốn củi không uổng công mài đao, nghỉ ngơi rồi lao động kết hợp nhau mới là vương đạo!

Huống chi trên đường đi Quân đại thiếu đã phát ra mệnh lệnh cho toàn bộ Thiên Phạt phi hành huyền thú tìm kiếm nơi hạ lạc của đám người Phiêu Miễu Huyễn Phủ, dù sao tìm kiếm cũng mất thời gian chờ đợi. Vừa vào đến tửu lâu, âm thanh ầm ĩ xém chút làm Quân Mạc Tà ngã ngửa, trong lòng bỗng có cảm giác khó nói khi trở về thế tục. Hắn tuy

độc lai độc vãng đã thành thói quen, nhưng trong khoảng thời gian này, một mực di chuyển trong khoảng núi rừng mênh mông, ngước mắt lên chỉ thấy màu xanh của núi rừng, xung quanh không một tiếng động.. Lần này trở về lại thấy nhân gian phồn hoa, không khỏi nảy sinh chút cảm giác thân thiết.

Vừa ngồi xuống ghế bỗng nghe sau lưng một âm thanh mang đầy cảm xúc nói:

- … Không thể không nói, vị Tà Quân Chi Chủ này quả thật rất là ngưu! Đối thủ chính là Tam Đại Thánh Địa trong truyền thuyết, mọi người biết đó là cái gì chứ? Đó là nơi đại biểu cho thế lực đỉnh phong của Huyền Huyền đại lục, tồn tại từ vạn năm trước chưa một ai có thể vượt qua… Thế nhưng thế lực đỉnh phong như vậy lại bị vị Tà Quân Chỉ Chủ kia đánh cho hoa rơi nước chảy, gần như toàn quân bị diệt! Ha ha ha, rất mãnh liệt, thật sự là rất mãnh liệt!

Tên còn lại nói:

- Đúng vậy, vị Tà Quân này không thể nghi ngờ là một nhân vật tài giỏi, Lục huynh, một khi ngươi đã tôn sùng hắn như vậy, chắc ngươi phải biết hình dáng của hắn ra sao chứ? Tiểu đệ nghe nói vị Tà Quân này chính là Quân Tam Thiếu Quân Mạc Tà, Thiên Hương thành Quân gia, không biết có phải sự thật hay không?

Người mang tên là Lục huynh khẽ mỉm cười, rồi ra vẻ như biết rõ nội tình dương dương tự đắc nói:

- Vương huynh đệ, Tà Quân Chi Chủ là nhân vật bậc nào? Quân Mạc Tà kia là nhân vật ra sao? Ngươi phỏng đoán lung tung như vậy, coi hai người là một khác gì khinh nhờn coi thường Tà Quân?

Hắn dừng lại một chút, lạnh lung nói:

- Vương huynh đệ, mọi người đều là anh em tốt, những lời như vậy ngươi chỉ có thể nói trước mặt ta, ta sẽ làm như không nghe thấy, còn

nếu ở địa phương khác.. không phải nói nữa, có thể tùy thời làm ra họa sát thân đó, vạn nhất là người hâm mộ Tà Quân nghe được, ăn đòn là chuyện không tránh khỏi, dù là giết chết ngươi cũng không ai nói gì!

Hắn vừa nói xong, vị huynh đệ họ Vương kia cổ co rụt lại, cẩn thận nhìn xung quanh, thấp giọng nói:

- Đa tạ Lục huynh nhắc nhở, tiểu đệ lỡ lời thôi, Quân Mạc Tà kia chỉ là hạng tôm tép, làm sao đánh đồng được với Tà Chủ lão nhân gia chứ!

- Vương huynh đệ nói rất hay, tên “Tà chủ” này gọi rất hay, nhìn khắp thế gian, chỉ có ngài mới xứng được với hai chữ Tà Chủ này thôi!

Vị Lục huynh tán đồng nói. Quân Mạc Tà ngồi một bên, nghe thấy vậy há hốc mồm. Tên của đại thiếu ta từ lúc nào đạt tới trình độ làm thiên hạ kinh sợ như vậy? Hơn nữa trong mắt người khác lại tự nhiên lên tới cấp bậc “Lão nhân gia “rồi? Rút cục là như thế nào đây?

“Điều đó cũng đành thôi, điều kì quái nhất ở đây chính là: Tại sao vị Tà Quân Chi Chủ này lại không thể là Quân Mạc Tà?” Quân đại thiếu nghĩ tới đó thiếu chút thì ngất. Hắn xoa nhẹ hai má, xoay người lại, mặt nặn ra nụ cười khả ái, chắp tay khẽ nói:

- Xin hỏi vị huynh đệ này!

- Mời công tử, xin hỏi có điều gì chỉ bảo?

Thấy Quân Mạc Tà khuôn mặt tuấn nhã, khí độ bất phàm, cử chỉ cao quý, hai người này cũng không dám lãnh đạm, vội vàng chắp tay đáp lễ.

- Chỉ bảo thì tại hạ không dám nhận, chỉ là vừa rồi nghe đến hai vị nói về Tà Chi Quân Chủ, Tà chủ, tại hạ trong lòng có chút tò mò, bèn mạo muội quấy rầy nhị vị, mong hai vị giải đáp dùm nghi vấn, tại hạ cảm kích vô cùng.

Quân Mạc Tà nho nhã lễ độ nói.

- Ha ha, thì ra là chuyện này, công tử hỏi đúng người rồi đó, Lục mỗ trên giang hồ được mọi người đặt tên là “Mật thám“, cái tên này cũng không phải tùy ý là có được. Về chuyện giữa Tam Đại Thánh Địa và Tà chủ, Lục mỗ vừa vặn biết không ít nội dung. Bất quá công tử mới vừa nói đến Tà chủ lão nhân gia ông ta, lại dùng từ không đủ tôn kính, chúng ta là hậu sinh vãn bối, đối với tiền bối cũng phải nên tôn kính, hơn nữa Tà Chủ lão nhân gia lại là tuyệt thế cường giả!

Vị Lục huynh vừa mân mê râu như đuôi chuột của mình, híp mắt cười nói.

- Lão nhân gia? Vậy sao? Huynh đài xem ra biết không ít tin tức đó nhỉ?

Quân Mạc Tà hào hứng nói:

- Vậy huynh có thể nói rõ ràng được không?

- E hèm, khụ khụ khụ, Cổ họng tại hạ có chút khô rát!

Nói xong vị Lục huynh này cười cười sờ túi, ánh mắt nhìn về Quân Mạc Tà có vẻ như muốn nói: “Không có rượu thì để sau hãy nói nhé!”

- Ấy chết, huynh đài cứ nói, xin huynh giải đáp dùm ta chút nghi hoặc, bữa tiệc này ta sẽ mời! Tiểu nhị, nhanh mang thức ăn ngon kèm hai bình hảo tửu lên đây!

Quân Mạc Tà hào khí phất tay, trong lòng có chút buồn bực. “Mình muốn nghe truyền thuyết về mình còn bị người khác vòi tiền! Chuyện này mà lộ ra ngoài không biết mọi người có cười đến chết không? Bất quá, tên này nói hắn biết không ít tin tức, không biết rút cục là tin tức như thế nào? Chính mình tại sao lại mang danh ‘Cao nhân tiền bối‘ và ‘lão nhân gia‘ như vậy?

- Ha ha.. Công tử quá khách khí rồi. Một khi như vậy, tại hạ sẽ nói cho công tử chuyện cũ từ đầu đến cuối của Tà chủ lão nhân gia!

Vị Lục huynh nhất thời hào sảng, cười ha ha …

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 178: Truyền Thuyết Về Tà Chủ.

- Mời nói, tại hạ xin chăm chú lắng nghe!

- Chuyện kể rằng, vị Tà Chi Quân Chủ kia cũng là thiên tài vạn năm khó gặp của Huyền Huyền đại lục ta. Quả nhiên là kinh thái tuyện diễm, tuyệt đại thiên kiêu, hơn nữa tâm cơ trùng điệp, lòng dạ thâm trầm, đa mưu túc trí, anh dũng vô địch…..

Vị Lục huynh kia mở miệng là phun ra một tràng. Quân Mạc Tà nghe vậy, mặt mày rạng rỡ, ba vạn sáu ngàn cái lỗ chân lông trên người nở tung ra, toát ra vẻ thư thái, sung sướng đến cùng cực.

Thật sự thoải mái mà! Tuy hắn nói đều là sự thật, nhưng ít nhiều hắn nói còn hơi thiếu, còn có chút dùng từ không được thỏa đáng. Cái gì mà ‘lão mưu thâm toán‘, bổn thiếu gia đang tuổi thanh xuân, hào hoa phong nhã thế này. Lão làm sao được mà lão..

“Lại nói đến vị Tà Chủ này, võ công xem ra còn thâm hậu hơn chính bản thân mình nữa.”

- Kỳ thật, Tà chủ vốn đã vô địch thiên hạ từ nhiều năm trước, nhưng vì bồi dưỡng thế lực của mình, hắn ẩn nhẫn hơn năm trăm năm.. Không nói đâu xa, chỉ riêng khoản ẩn nhẫn tận năm trăm năm này, Tà chủ lão nhân gia quả nhiên là nhân vật trầm ổn làm cho người ta phải kính phục. Ẩn nhẫn ngàn năm, ra tay như chớp giật, một bước lên trời! Rốt cục trận chiến đầu tiên đã làm cho Tam Đại Thánh Địa mất hết mặt mũi.

- Chờ một chút, Lục huynh. Huynh vừa nói.. Vị Tà chủ này sớm đã vô địch thiên hạ, rồi ẩn cư năm trăm năm?

Quân Mạc Tà trợn tròn mắt:”Ta kháo, lão tử lúc nào ẩn cư năm trăm năm? Chính ta còn không biết? Còn sớm thiên hạ vô địch, ta mà có bản lãnh đó, sao phải trốn chạy như thế này?”

- Cao nhân làm việc sao chúng ta có thể hiểu được! Chuyện này vô cùng xác thực, không giả dối một chút nào! Ta có thể lấy mạng mình ra đảm bảo! Tà chủ đại nhân cao minh, tuyệt đối là thiên hạ đệ nhất nhân!

Lục huynh ngửa đầu vỗ ngực cam đoan.

Quân Mạc Tà khóe miệng khẽ giật giật, thầm nghĩ: ”Chẳng lẽ hắn nói không phải là ta mà là một vị Tà Chi Quân Chủ nào khác?”. Sau đó hắn miễn cưỡng cười, cực kì gian nan nói:

- Vậy mời huynh nói tiếp…

- Hắc hắc, hiện tại có nhiều người cứ cho rằng Tà Chủ lão nhân gia và Thiên Hương thành Quân gia Quân Tam Thiếu là một người, ha ha ha!

Lục huynh cười to, tự đáy lòng tỏ vẻ hắn không đồng ý với tin tức này.

- Cách nói này quả là hoang đường bậc nhất! Năm đó Quân Mạc Tà đại náo Thiên Hương thành cũng có thể coi là một nhân vật phong vân... Bất quá đem hồng trần thế gia công tử so với Tà chủ lão nhân gia, quả thật là còn kém xa… xa lắm!

- Không đúng, như vậy vẫn chưa đủ, chênh lệch của hai người phải nói như là trời và đất, căn bản không thể so sánh!

Đánh giá xong khoảng cách giữa hai người, Lục huynh nhất thời lại có cảm giác mình nâng cao Quân Mạc Tà quá liền bỏ thêm một câu:

- Quân Mạc Tà là cái thứ gì chứ? Cũng chỉ một tên công tử có chút tài năng, làm sao so sánh được với Tà chủ lão nhân gia chứ? Hắn xách giày cho Tà chủ còn không xứng! Đem hai người so sánh với nhau, đây là sự vũ nhục lớn lao với Tà chủ! Lão tử không thể chấp nhận được!

Quân Mạc Tà nhất thời chả biết nói gì, mặt mũi xám xịt lại.”Tên này vừa tâng bốc mình, đồng thời cũng chửi thẳng vào mặt mình… Nên xử không nhỉ?”

- Tà chủ lão nhân gia tiên phong đạo cốt, người cao ba trượng, eo rộng tam tấc, mắt mũi hiền hòa, hòa ái thân thiện như trăng tròn dịu dàng….

Lục huynh nói đến mức nước miếng văng tung tóe.

- Ách … Hai vị cứ dùng bữa tự nhiên, tiểu đệ đột nhiên thấy đau bụng… Tiểu đệ xin phép chút!

Quân Mạc Tà ôm bụng có cảm giác như mình sắp bị nội thương. Tình huống như vậy so với tẩu hỏa nhập ma còn kinh khủng hơn.

“Lão tử coi như đối diện với tất cả cao thủ Tam Đại Thánh Địa cũng chưa từng bị nội thương. Vậy mà hôm nay …. Thật là lợi hại nha!”

Tùy ý ném thỏi bạc tại bàn, Quân đại thiếu ôm bụng chật vật chạy đi, cả cơm cũng không muốn ăn nữa.

Phía sau, vị Lục huynh còn hét với theo:

- Uy, công tử. Ta còn chưa nói xong, tin tức này liên quan đến Tà chủ lão nhân gia, tin độc nhất vô nhị đó, nhất định ngươi sẽ có hứng thú…

“Hứng thú cái đầu bà ngoại ngươi!”Quân Mạc Tà thầm mắng trong lòng. Trong nháy mắt liền không thấy tung tích. Chỉ còn vị Lục huynh cầm thỏi bạc trên bàn ngây ngô cười:

- Phát tài rồi! Ha ha ha! Lần này trúng lớn, được một thỏi bạc to như vậy, ha ha ha!

Chưa kịp ăn uống gì đã phải vội vã chạy đi, Quân Mạc Tà đương nhiên không cam lòng để bụng trống không như vậy, lập tức tiến vào tửu lâu khác, phát hiện thấy hai bên giống hệt nhau, cơ hồ mỗi người đều ba hoa khoác lác, cả đám đều vỗ ngực tự xưng ta đây biết nhiều tin tức nhất. Quân Mạc Tà lần này rút kinh nghiệm, tùy tiện ngồi xuống bàn trống, gọi rượu và thức ăn, làm đầy bụng mới là quan trọng, tai vẫn vểnh lên lắng nghe.

Mới ăn được một nửa, đột nhiên nghe tiếng bước chân ở cầu thang, một lão đầu đi lên, tay mang hồ cầm. Chỉ nghe hắn kéo hai cái rồi dừng lại, cúi người làm lễ rồi nói:

- Thường nói, ở nhà cậy nhờ cha mẹ, ra đường dựa vào bằng hữu. Tiểu lão nhi sống bằng nghề kể chuyện, đến chỗ này xin mọi người chiếu cố. Mong các vị đại gia nghe kể chuyện, có tiền thì cho chút ít, không tiền cũng không sao… Chuyện hôm nay kể về: Tà Chi Quân Chủ nổi giận lôi đình, Tam Đại Thánh Địa giáo gãy mất hút.

Có người kêu lên:

- Lão nhân, chuyện này chúng ta đều biết, ai cũng có thể kể được. Ngươi tốt nhất là kể chuyện gì mới mẻ hơn đi!

Người khác lại nói:

- Nghe lại một lần cũng không sao, mỗi lần nghe là một lần nhiệt huyết sôi trào, thành nghiện mất rồi, mau kể đi!

Lão nhân kể chuyện hãnh diện cười, nói:

- Mọi người ở đây có điều biết điều không, chuyện hôm nay ta kể tuyệt đối là là tin nội bộ, không phải như tin lung tung của các vị! Xin mọi người đừng nóng nảy…

Nói xong liền kéo hồ cầm hai tiếng rồi bắt đầu kể với giọng êm tai.

Quân Mạc Tà ở một bên nghe thấy toàn thân nhiệt huyết sôi trào, chuyện xưa của vị Tà chủ này được kể ra từ miệng của người chuyên nghiệp có khác, thật là kinh tâm động phách, các cuộc chiến mạo hiểm khôn cùng, xen vào trong đó ân oán tình cừu, từng bước từng bước được vạch trần…

Quân Mạc Tà nghe đến xuất thần: ”Nghe lão nhân này kể chuyện mới thấy Tà chủ quả nhiên là quang minh nam tử, đại trượng phu… Quả là thần tượng của mọi người a!”

Mọi người mê mẩn theo tình tiết câu chuyện, hiển nhiên đã coi mình là diễn viên chính trong chuyện kia, Là Tà Chi Quân Chủ vĩ đại.

Kỳ thật cũng không thể trách Quân Mạc Tà, từ miệng lão nhân này kể ra những hành động của Tà Chi Quân Chủ. Vô luận thế nào cũng là xa lạ tới cực điểm với Quân Mạc Tà.. Giống như đang nghe một câu chuyện về một người hoàn toàn khác… Kể chuyện thu hút như thế, ai mà không mê mẩn. Từ đầu đến cuối ngoài vài chuyện then chốt, còn lại toàn bộ tình tiết đều không phải do Quân đại thiếu của chúng ta làm ra!

Không riêng gì Quân đại thiếu, tất cả mọi người đều nghe đến nhập thần, đúng lúc này:

- … Tà Chi Quân Chủ nghe được như vậy liền giận tím mặt. Xuất ra một quyền làm bầu trời vỡ ra một lỗ thủng cực lớn. Sau đó quát to: “Tam Đại Thánh Địa các ngươi khinh người quá đáng! Ta, Tà Chi Quân Chủ thề sẽ không bỏ qua!”. Vì thế liền hạ mệnh lệnh cho toàn quân xuất chiến. Nhất long, nhị phượng, tam hổ, tứ báo, ngũ hùng, lục sư, thất lang, bát hạc, cửu xà, tập hợp ba mươi sáu đội Thiên Lý, bảy mươi hai đội Địa Sát, tổng cộng là một trăm linh tám đội ngũ cùng với ba trăm sáu mươi lăm cao thủ Chí Tôn, sau đó toàn bộ vào vị trí, hướng Tam Đại Thánh Địa mà phát ra thư khiêu chiến. Thế cục lúc đó hỗn loạn, vô cùng căng thẳng, trời đất như “thiên sầu địa thảm, nhật nguyệt vô quang”…(Chơi Hán Việt cho nó máu)

- …Tam Đại Thánh Địa sau khi bị khiêu chiến cũng không cam lòng tỏ ra yếu thế, vì thế viết một là thư: “Ngươi muốn chiến, ta liền chiến. Song phương quyết định ngay tại XX vào ngày ba tháng ba năm XYZ lúc mặt trời cao ba sào, lấy ba mươi ba trận chiến quyết định thắng bại! Tới ngày quyết chiến, mưa giông chớp giật, máu chảy thành sông, xương cao như núi! Có thơ rằng:

“Tà Chi Quân Chủ nộ trùng thiên.

Tam Đại Thánh Địa tâm chẩm cam?

Tam thập tam thiên địa động,

thì chí như kim phong diệc hàn! “

(Tà Chi Quân Chủ nổi lôi đình

Tam Đại Thánh Địa sao phải kinh?

Ba mươi ba trận trấn thiên địa

Mưa gió hôm nay bỗng nhiên cuồng!!) (Biên: Chém tẹt ga nha anh em)

- Muốn biết sau đó thế nào, hồi sau sẽ rõ… (Kể chuyện mà cũng câu chữ)

Kéo hồ cầm thêm hai tiếng, rồi lão nhân kể chuyện lấy ra một cái mâm nhỏ, đi tới trước mặt mọi người, khom người xin tiền ”Công tác phí”..

Mọi người đang nghe hết sức chăm chú, thấy hắn ở ngay đoạn gay cấn nhất lại dừng lại, mọi người đều khó chịu trong lòng, tiện tay ném ra vài đồng tiền, vội giục:

- Nói tiếp đi, lão già chết tiệt này, tại sao lại dừng ngay lúc này? Nhanh kể tiếp đi, mau lên!

Lão già mỉm cười, cúi đầu khom lưng nói:

- Dạo này cuộc sống vất vả quá mà…

- Khụ khụ, nếu mọi người đã có thịnh tình như vậy.. Lão hủ cũng không tiện chối từ, hôm nay ngoại lệ nói thêm một đoạn vậy…

Lời còn chưa dứt, trong mâm liền có thêm mười hai đĩnh bạc thật lớn. Đại hán mặc cẩm bào hất hàm nói:

- Kể nhanh đi, nếu kể hết trong hôm nay thì đại gia sẽ trọng thưởng thêm cho!

Lão già mừng rỡ, luôn miệng cảm tạ, đi một vòng rồi mới thong dong về chỗ, kéo hồ cầm rồi nói:

- Lúc nãy đang nói đến …

Sau khi nghe tiếp, Quân đại thiếu tí nữa là ngất xỉu đương trường. Thì ra “tin tức nội bộ” của lão giả kể chuyện lại là: Hồng nhan tri kỷ của ão nhân gia Tà Chi Quân Chủ bị người bức hôn ra sao, trốn tránh ngàn dặm thế nào, sau đó toàn bộ gia tộc bị bắt, lý do là vì lão đại của Tam Đại Thánh Địa yêu điên yêu cuồng vị hồng nhan tri kỷ của Tà Chi Quân Chủ nên đành bắt gia tộc của nàng mà ép buộc!!!!

Thế nên Tà Chi Quân Chủ mới vì hồng nhan mà giận dữ…

- Hóa ra là thế!

Mọi người đều ra vẻ mà ai cũng biết là cái gì đấy, tấm tắc gật gù. Riêng Quân Mạc Tà thì nhớ lại chuyện lần trước khi Sở Khấp Hồn nổi danh. Giang hồ truyền thuyết cũng kể rằng do Tam Đại Thánh Địa cướp lão bà của họ Sở nên mới bị hắn trả thù vô cùng độc ác!

“Ta kháo, có thể thay đổi cốt truyện khác được không?”

“Hơn nữa, cái lão già Vu Sơn Vân đã sống không biết bao nhiêu tuổi kia, nếu theo câu chuyện lão giả vừa kể, không biết những năm gần đây rốt cục hắn cướp lão bà của bao nhiêu người a? Về “phương diện” kia hắn còn có thể “hoạt động” được sao? Hơn ba ngàn năm, cái “đồ chơi” kia còn dùng được hay sao? Dù sao cũng là đồ cổ à nha, hơn ba ngàn năm đó... thứ này có thể đem ra đấu giá được rồi…

Quân đại thiếu nghĩ đến đây thì cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Hắn đành nốc nốt chén rượu, rồi ra vẻ như say rượu, loạng choạng đi ra khỏi tửu lâu. Tất nhiên lấy tửu lượng của hắn, dù không dùng huyền khí áp chế thì tí xíu rượu ấy cũng chả làm gì được hắn. Chủ yếu là do lão kể chuyện kia làm cho hắn muốn hôn mê mà thôi…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 179: Trở Về Thiên Hương Thành!

Trên đường trở về Thiên Hương Thành, Quân Mạc Tà vô tình nghe được thêm bảy tám câu chuyện, mỗi chuyện đều nói hắn nặng tình với hồng nhan, thích mỹ nhân như ngọc, lại còn nói hắn là anh hùng can đảm, trùng quan giận dữ…

Cuối cùng đến vùng phụ cận Thiên Hương thành lại nghe thêm một câu chuyện, câu chuyện này hoàn toàn khác nhưng lại khiến Quân đại thiếu không khỏi giận dữ mắng thầm trong lòng: “Đám người của Tam Đại Thánh Địa cũng quá vô sỉ! Nói ta thích mỹ nữ cũng chả sao, tại sao đến chuyện trộm bạc vụn cũng vu khống cho ta! Lại còn lấy đó làm lý do dẫn đến trận chiến kinh thế hãi tục kia…”

Tuy nhiên trong tất cả các câu chuyện đó đều có một điểm chung, đó là: Vị Tà Chi Quân Chủ này không phải là Quân Mạc Tà của Quân Gia, chỉ cần có một người dám nói như vậy liền bị đám người cuồng nhiệt xung quanh phun nước miếng không ngừng, bị thế là còn nhẹ, nếu vận khí xấu hơn không khéo còn ăn phải một trận đòn nên thân a…

Cuối cùng đi đến cửa thành phía nam của Thiên Hương thành, đột nhiên làn sóng người đang điên cuồng trước mắt trong nháy mắt chợt tách ra thành một con đường, một đội binh lính giáp trụ tươi sáng bước đi chỉnh tề ra khỏi cửa thành, xếp thành một hình cánh nhạn, sau đó một loạt các loại cờ rầm rầm dựng lên, ngay ngắn chỉnh tề bay múa trong gió, trong một thoáng mang đến cảm giác cả thiên địa cũng đang lay động!

Đội ngũ đứng phía sau chính là hai đội nhân mã vừa tách ra khỏi đám người kia, đại kỳ Kim Hoàng Sắc cao ngạo sừng sững bay giữa không

trung, mang hình một con Kim Long giơ vuốt đón gió, quân lâm thiên hạ! Không thể ngờ được chính là hoàng đế bệ hạ đích thân đến đây!

Tất cả mọi người đều nhanh chóng tránh sang một bên, trong nháy mắt chỉ còn mỗi Quân Mạc Tà một mình đứng giữa đường, đầu óc mờ mịt, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Chín tiếng pháo vang lên rung động trời cao, long liễn chậm rãi tiến đến, xung quanh còn có thêm văn võ bá quan tiền hô hậu ủng, hoàng đế bệ hạ của Thiên Hương đế quân hiện tại chính là Bình Đẳng Vương gia Dương Hoài Nông ngày trước, đang cùng thái tử bước xuống từ long liễn, vẻ mặt tươi cười chào đón.

- Vạn tuế!

Mọi người đang đứng ở cửa thành động loạt quỳ xuống chỉnh chỉnh tề tề.

Nguyên lai đây là đến đây nghênh đón mình?

Quân Mạc Tà sờ sờ đầu, đột nhiên được đón tiếp bằng nghi thức long trọng như thế này quả thật có chút không quen…

Mắt thấy hoàng đế bệ hạ của Thiên Hương đế quốc nhiệt tình chào đón mình, Quân Mạc Tà cũng chỉ còn có thể nỗ lực nở ra một nụ cười nhiệt tình tương tự, người ta đã cấp cho mình mặt mũi, đến cả vua của một nước cũng tự mình ra tận cửa thành nghên đón, mặc dù cái danh “Tà Chi Quân Chủ” chỉ là hữu danh vô thực nhưng cũng phải ra dáng một chút chứ!

Hơn nữa mình làm thế này cũng là giúp phụ tử hai người vừa lên ngôi tạo uy thế. Nếu tin tức truyền ra rằng vị Tà Chi Quân Chủ hiện tại đang uy danh hiển hách được đích thân bệ hạ của Thiên Hương đế quốc ra nghên đón, lại còn vô cùng thân mật cùng nhau tiến vào Thiên Hương thành, vô tình cũng khiến cho các quốc gia khác đang có âm mưu xâm lược phải sợ hãi mà hủy bỏ âm mưu!

Chỉ cần Tà Chi Quân Chủ không sụp đổ, tuyệt đối có thể để Dương Hoài Nông ngồi trên ngai vị hoàng đế một cách vững vàng! Đây đối với việc Thiên Hương đế quốc vừa thay đổi hoàng đế mà nói là một việc cực kỳ tốt. Còn nếu Dương Hoài Nông không biết nắm lấy cơ hội tốt này, vậy hắn cũng không có tư cách để làm hoàng đế…

Mọi người hàn huyên tâm sự một lúc, liền tay nắm tay tiến vào thành, cửa thành thủy chung vẫn không phải là một nơi thích hợp để ôn lại chuyện cũ. Quân Mạc Tà qua vài cuộc trò chuyện đơn giản, hắn cũng cảm thấy được phụ tử Dương Hoài Nông và Dương Mặc đối với mình là sự cảm kích tự đáy lòng, bọn hắn biết rõ nếu không có Quân Mạc Tà thì phụ tử bọn hắn tuyệt đối không thể có được vị trí như ngày hôm nay.

- Dạo này thế nào? Hiện giờ còn có ai dám khi dễ ngươi không?

Quân Mạc Tà vỗ vỗ đầu Dương Mặc đang dựa bên cạnh mình, mỉm cười hỏi.

Tiểu Dương đang đứng yên nghe vậy liền nở nụ cười, tinh ranh nháy mắt vài cái, nói:

- Hiện giờ đương nhiên không có người nào dám khi dễ ta nữa, có Mạc Tà ca ca ở sau lưng làm chỗ dựa cho ta, làm sao có ai dám động đến một sợi tóc của ta.

Quân Mạc Tà cười ha ha, Lý Du Nhiên ở bên cạnh vừa đi vào, mỉm cười hỏi:

- Tam Thiếu, hiện tại toàn bộ những người trong thiên hạ đều bàn tán xôn xao về Tà Chi Quân Chủ, người này chính là ngươi phải không?

Tuy hỏi nhưng câu nói này cũng đã ngầm khẳng định, thậm chí còn thêm vài phần ý trêu chọc.

- Nga?

Quân Mạc Tà thú vị nhìn hắn, nói:

- Người khắp thiên hạ đều một mực khẳng định không phải ta, vì sao ngươi dám chắc chắn như thế? Chẳng lẽ ta thật sự giống với người đó sao?

Lý Du Nhiên mỉm cười, chậm rãi nói:

- Người trong thiên hạ nói thế nào ta không quan tâm, bọn hắn chưa từng tiếp xúc qua Tam Thiếu ngươi làm sao rõ ràng được! Chỉ có những người từng biết qua ngươi, từng đánh nhau với ngươi mới có thể hiểu được… Quân tam thiếu đáng sợ thế nào, thâm sâu ra sao! Chuyện này, ta có thể chắc chắn trừ ngươi ra, trên đời này tuyệt đối không có người thứ hai có thể điên cuồng như vậy!

- Ta thật sự vô cùng điên cuồng hay sao? Có thể so với cuồng nhân Cửu U Thập Tứ Thiếu không? Hay là… so với sự điên cuồng của ngươi thì sao?

Quân Mạc Tà nhíu mắt, nhìn kẻ thù trước đây từng một mất một còn với mình, không khỏi cười cợt một câu.

Lý Du Nhiên cười, lắc đầu, thản nhiên nói:

- Sự điên cuồng của ta… so với Tam Thiếu ngươi hoàn toàn khác nhau. Mục tiêu của hai chúng ta cũng bất đồng.

- Ngươi nói cũng đúng.

Quân Mạc Tà gật đầu, hỏi:

- Bàn tử hiện giờ thế nào?

- Đường đại thiếu hiện tại có thể nói là thật sự giàu to rồi!

Lý Du Nhiên nói với giọng điệu hết sức hâm mộ:

- Người này, hiện tại có thể nói là một vị vua không ngai tại Thiên Hương đế quốc, tuy hắn không có dã tâm nhưng cho dù là bệ hạ cũng

không dám đắc tội với hắn… con đường sau này của hắn chắc chắn sẽ hết sức thuận lợi…

Nói xong, Lý Du Nhiên lại bắt đầu than khổ:

- Bất quá, cái tên mập mạp này mỗi ngày đều vơ vét của ta một ít, hắn nói cái gì ngày trước ta khi dễ hắn suốt mười mấy năm, hiện tại cần phải mang về một chút tiền lời, như thế mới là hợp tình hợp lý… Tam Thiếu, ngươi nói xem lời này Đường bàn tử nói có quá vô lương tâm không…

Quân Mạc Tà cười ha ha:

- Làm sao lại không có lương tâm, nếu là ta thì còn hơn thế nữa! Ai bảo ngày trước ngươi sai khiến người khác làm chúng ta khổ sở đến thế? Ngươi hại bàn tử suýt chút nữa thua cả lão bà, hiện tại hắn trả thù như thế cũng đúng thôi…

Lý Du Nhiên cười khổ nói:

- Hắn ban đầu vốn muốn tự đến đây đón ngươi, nhưng bệ hạ nói với hắn muốn xin cơ hội này cho hoàng thất… Đường bàn tử miễn cưỡng đáp ứng với bệ hạ nhưng cũng không quên đòi bồi thường bằng một bức tranh chữ và mười vò rượu ngon…

Quân Mạc Tà không biết nói gì nữa, bàn tử thật có can đảm, đến cả hoàng đế cũng dám gõ trống khua chiêng…

Thật sự dũng cảm a…

Ăn xong ở hoàng cung một bữa cơm, Quân Mạc Tà cùng Lý Du Nhiên trở về Quý Tộc Đường. Tuy rằng nói là các lão bằng hữu ôn lại chuyện cũ nhưng lại không có dẫn Tiểu Dương theo, làm cho tiểu tử nãy suýt chút là khóc lóc ầm ĩ…..

Nhưng lúc này đây Quân Mạc Tà cũng đã mang lại ảnh hưởng rất lớn giúp cho phụ tử bọn hắn ở Thiên Hương đế quốc, nhất là đối với các cựu

thần còn mang trong lòng một chút không phục, sau lần này tất cả giống như bị một thanh kiếm chặt đứt, hoàn toàn không còn nữa!

Chỉ cần Quân Mạc Tà bày tỏ thái độ của mình, bằng vào thủ đoạn trước giờ của Quân Mạc Tà, tuyệt đối sẽ không có ai dám lộn xộn! Ít nhất là trước khi Quân đại thiếu gia mất đi, trăm triệu lần không dám vọng động, đối với bọn hắn mà nói, nắm giữ vương quyền càng lớn càng có tác dụng lớn lao, thậm chí còn mang tính quyết định!

Cho nên mấy ngày nay Quân Mạc Tà đến đây, đối với phụ tử bọn họ càng phải tranh thủ thời gian!

Bên này Quân Mạc Tà còn cách thật xa mới đến cửa vào Quý Tộc Đường, đã thấy một đống thịt sừng sững trước cửa, thịt nung núc dậy sóng nhộn nhịp hắn lên, một bóng người vừa lùn vừa to đang cố gắng duỗi thẳng cổ nhìn qua bên phía bên này.

Mà tại đó… bên cạnh hắn còn có một thân ảnh yểu điệu thướt tha làm bạn, trong một góc tối, có thêm vài bóng người đang ẩn náu chăm chú nhìn về phía bên này, Quân Mạc Tà có thể cảm nhận được trong góc tối đấy chính là hai người đối với mình cực kỳ tôn kính: Hải Trầm Phong và “đồ đệ” Tống Thương của hắn.

Đột nhiên nhìn thấy nhiều người quen thuộc như vậy, trong lòng Quân Mạc Tà chợt có một cảm giác thật vi diệu. Mặc dù bản thân mình rời khỏi đây chưa phải là lâu nhưng loại cảm giác thân thiết này cũng làm cho lòng Quân Mạc Tà cảm thấy ấm áp, mắt thấy Quân Mạc Tà ở xa xa đang đi tới, Đường Nguyên chợt hú lên một tiếng quái dị, chạy về hướng Quân Mạc Tà, Quân Mạc Tà rên lên một tiếng, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn hắn, vỗ trán nói:

- Ông trời của ta ơi… Bàn tử, ngươi lại mập lên rồi… Lúc trước ta bỏ ra bao nhiêu tâm huyết mới có thể làm cho ngươi gầy đi được, hiện giờ ngươi không biết tự mình cố gắng thì thôi lại còn để cho trở thành bộ dạng thế này, thật làm cho ta không biết phải nói gì nữa…

Trên khuôn mặt béo nung núc của Đường Nguyên chợt hiện lên một biểu cảm yêu mến tự đáy lòng, chạy như bay đến, sau đó liền ôm lấy hắn, dùng sức vỗ vỗ lên sống lưng Quân Mạc Tà, trong lòng có nhiều điều muốn nói, thế nhưng lúc này lại không thể nói thành lời, đôi mắt lại đỏ hoe…

Quân Mạc Tà bị thân hình to lớn của hắn ôm lấy, trông giống như bọt biển trên đại dương. Giãy dụa một hồi mới thoát ra được, cười mắng:

- Ta nói bàn tử ngươi a, khó khăn lắm ta mới có thể trở về, ngươi lại muốn dùng cái thân thể đầy thịt của ngươi đè chết ta a…

Đường Nguyên cười cười, xoa xoa tay, hồi lâu mới nói:

- Tam Thiếu.. Trong khoảng thời gian nay ta đặc biệt lo lắng cho người… Cho đến mấy ngày gần đây ta mới nghe được tin tức ngươi đại chiến với Thánh Địa chiến thắng trở về, lão tử ta thật sự là cao hứng mà hét to lên!

Quân Mạc Tà trong lòng một trận ấm áp, vỗ vỗ bả vai hắn, nói:

- Bàn tử… Ngươi tốt lắm!

Đường Nguyên ha ha nở nụ cười, đột nhiên hoa chân múa tay hết sức vui sướng, hét lớn:

- Nói với nhà bếp, lão tử hôm nay muốn uống rược! Muốn say! Oa ha ha ha…

Tiểu Mỹ đừng ở một bên mỉm cười, nhìn thấy hai người bọn họ lâu ngày gặp lại, lại dùng phương pháp thế này bộc lộ niềm vui, trong lòng chợt dâng lên một trận chua xót: Nguyên lai giữa nam nhân và nam nhân cũng có một loại tình cảm thế này, thật khiến cho người ta cảm động đến rơi lệ…

Trong bóng tối truyền ra thanh âm hết sức ai oái của Hải Trầm Phong:

- Tam Thiếu, từ khi ngươi đi rồi, chúng ta thật sự khổ không còn gì để nói, tên mập mạp này mỗi ngày đều phái chúng ta đi xung quanh thu thập tin tức của ngươi… Có ngày không thu thập được gì hắn còn cư nhiên mắng chúng ta một trận… Mập mạp này thật sự can đảm. Ngài nói xem làm sao mỗi ngày đều có thể thu thập thật nhiều tin tức để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của hắn được… Thật là làm cho chúng ta chịu không nổi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 180: Quyết Định Ảnh Hưởng Tới Hậu Thế Của Đường Nguyên!

Đường Nguyên hừ một tiếng nói:

- Chẳng qua là bảo các ngươi hỏi thăm tin tức thôi mà, các ngươi không thấy sốt ruột sao? Ta chỉ là thành toàn giúp các ngươi mà thôi. Bây giờ lại quay sang tố cáo với Tam Thiếu là ta khiến các ngươi chịu không nổi…

Lại thêm một thanh âm vang lên:

- Sư tôn, đệ tử nguyện làm chứng, bàn tử từ hôm đó đến nay hành hạ bọn ta hết sức thê thảm, bất luận cái gì cũng sai khiến, đối với chúng ta thật sự khổ không thể tả, mặc dù sư tôn đã phân phó, đây cũng là bổn phận mà đệ tử phải làm, nhưng… tóm lại là một lời khó mà nói hết được…

Một tiếng gọi "Sư tôn" khiến Quân đại thiếu gia giật mình sửng sốt, chợt nhớ tới Tống Thương, bạn nối khố của Hải Trầm Phong không phải là đồ đệ của mình sao? Tuy rằng trên "Tửu đạo" có quan hệ sư đồ, nhưng đến lúc này Quân đại thiếu đã không còn quan tâm nữa, vậy mà vị lão đồ đệ này vẫn hướng về mình gọi một tiếng sư tôn, cho đến bây giờ vẫn không sửa được.

Một tiếng gọi "Sư tôn" này lại khiến Quân đại thiếu gia nhớ lại chuyện cũ, trận mưa kia, rượu, cuộc cá độ, hết thảy như hiện ra trước mắt, vô cùng ấm áp.

Đó chính là khoảng thời gian mà mình ở thế giới này vẫn còn là một kẻ yếu đuối…

Mọi người cất tiếng cười to, cùng nhau tiến vào bên trong, nhìn thấy Tôn Tiểu Mỹ yên lặng đi theo phía sau, Quân Mạc Tà chợt nảy ra một ý nghĩ xấu, quay sang hỏi:

- Oa, bàn tử, hiện tại ngươi tiền đồ đã rộng mở… Chắc hẳn, không tiếp tục thua mất lão bà một lần nữa chứ a…

Đường Nguyên nghe xong khuông mặt thoáng cái trông như trái mướp, khóc không ra nước mắt nói:

- Tam thiếu… Ngươi muốn chơi chết ta à? Ta đây vừa mới ổn định được có vài ngày… Á… Đau chết ta…

Tôn Tiểu Mỹ vừa nghe thấy liền hung hăng cấu véo trên lưng hắn một phen, giận dữ nói:

- Bàn tử, ngươi giỏi lắm, người cứ chờ đó!

Sau đó hừ một tiếng, quay đầu đi.

Đường Nguyên nhất thời lúng túng, liền chạy đuổi theo, cầu xin tha thứ:

-Lão bà… Ta thật sự là không biết sao ta lại làm thế… Ta ta ta… Nàng phải tin tưởng ta a…

Nhìn thấy bàn tử cúi đầu khom lưng, khóc lóc một phen nước mắt nước mũi chảy dài, trông như vừa dập đầu vừa chạy theo giải thích với Tôn Tiểu Mỹ, mọi người xung quanh lại hết sức vui sướng khi thấy bàn tử gặp họa. Quân Mạc Tà nở nụ cười, ở Thiên Hương thành chỉ mới được hai ngày đã nhận được tin tức của đám người Phiêu Miểu Huyễn Phủ.

Bởi vì trong hai ngày này, Quân Mạc Tà chính là bị Đường Nguyên phiền đến mức kêu trời không thấu kêu đất không hay, xem như chính bản thân cũng đã cảm nhận được nỗi khổ của hai người Tống Thương. Cũng không biết người này rốt cuộc là tìm ở đâu ra thật là nhiều câu chuyện đồn đãi về Quân Mạc Tà, ôm đến một xấp dày thật dày những câu chuyện kể lại cuộc chiến giữa Tà Chi Quân Chủ và Tam Đại Thánh Địa….

Chỉ ngắn ngủn có hai ngày mà Đường Nguyên lại có thể thu mua được hết sáu mươi bản cùng nói về câu chuyện này, lại còn trực tiếp tự biên soạn thành sách, mỗi ngày đều lôi kéo Quân Mạc Tà đến xem. Càng về sau, Quân Mạc Tà chỉ cần nhìn thấy Đường Nguyên vô cùng hứng thú ôm một cuốn sách chạy đến, lập tức liền cảm thấy như mình sắp mất mạng, chỉ còn thiếu gào lên kêu cứu mạng nữa thôi…

Bên này vừa nhận được tin tức của đám người Phiêu Miểu Huyễn Phủ Tào Quốc Phong, Quân Mạc Tà cơ hồ bỏ chạy trối chết trốn ra khỏi Thiên Hương thành, thậm chí nói khó nghe có thể gọi là chạy trốn muốn tè ra quần…

Nhìn quanh trên thế gian hiện giờ, người có khả năng hù dọa Tà Chi Quân Chủ Quân Mạc Tà đến mức độ này chỉ có duy nhất một người đó chính là Đường Nguyên Đường đại thiếu gia, đây có thể nói là một người duy nhất, tuyệt đối không thể có người thứ hai!

Bất quá, trong hai ngày này, Quân Mạc Tà cũng tặng cho Đường Nguyên cùng Công Tôn Tiểu Mỹ, và thêm cả Hải Trầm Phong Tống Thương mỗi người một phần đan dược.

Phải đề thăng thực lực của bọn họ lên. Đường Nguyên tuy rằng căn bản không có chút hứng thú gì với huyền khí, hiện tại tu vi rất kém, không đạt được đến bậc Kim Huyền nữa, nhưng Quân Mạc Tà vẫn đưa phần đan dược của hắn cho Tôn Tiểu Mỹ, vạn nhất khi hắn đột nhiên muốn tu luyện cũng có đan dược mà dùng.

Đưa đan dược cho đám người bàn tử cùng Tống Thương và Hải Trầm Phong… mới thật sự là mục đích của Quân Mạc Tà về đây.

Hơn nữa Quân Mạc Tà cũng vì bàn tử mà để lại một ít đan dược cấp thấp để hắn buôn bán kiếm tiền… Tuy rằng chỉ cần ăn vào một viên liền có thể củng cố một chút ít, nhưng Quân Mạc Tà nghĩ theo bản tính của bản tử, chỉ sợ thà lấy đan dược đem bán quy đổi thành bạc chứ không bao giờ chịu sử dụng…

Quân Mạc Tà cũng tính toán đến việc sau này luyện chế ra đan dược có tác dụng như Tẩy Tủy Đan, trước tiên để cho bàn tử phục dụng. Bằng không… ngắn ngủi vài chục năm nữa bàn tử sẽ qua đời, thiếu bàn tử thế giới này sẽ nhàm chán biết bao a…

Sau khi hắn rời đi, Đường Nguyên liền hạ một mệnh lệnh: Lập tức toàn lực thu mua tất cả những thứ có liên quan đến Tà Chi Quân Chủ, cho dù là chuyện thêu dệt cũng không có vấn đề gì. Sau đó biên soạn thành một bản thống nhất đem về thư phòng cho hắn… Bởi vì bàn tử cảm thấy, việc này hắn cảm thấy rất thú vị, bất kể như thế nào, chỉ cần nhìn sơ liền có thể cười không dứt, điểm tiếc nuối duy nhất chính là nhân vật chính của câu chuyện này lại là bạn tốt của mình Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia… Bách khoa toàn thư có cao quá không, tên tiểu tử đó tốt như vậy sao?

Sau đạo lệnh của Đường Nguyên, các loại kỳ văn dị sự có liên quan đến Tà Chi Quân Chủ mọc lên như nấm sau mưa, nhanh chóng truyền đi hết thảy địa lục, liên tục không ngừng… Lần thu mua này có thể trực tiếp làm cho vị Tà Chi Quân Chủ này có thể được người đời sau nhắc đến như một vị anh hùng trong truyền thuyết, mà câu chuyện của mỗi người mỗi khác, dần dần trải qua thời gian, câu chuyện về vị Tà Chi Quân Chủ này lại càng mang thêm hương vị mờ ảo huyền bí, đương nhiên trong đấy có bao nhiêu phần đúng, mỗi người một ý, không thể nói được…

Hiện giờ, trong một mảnh rừng rậm, Tào Thánh Hoàng Tào Quốc Phong đang trầm mặc đi đi lại lại, từ khi rời khỏi Cúc Hoa thành, hắn luôn luôn biến đổi khuôn mặt, tâm tình hiển nhiên rất nặng nề. Sáu người còn lại cũng biết tâm tình hắn đang không tốt, nên cũng không tìm hắn nói chuyện. Bảy người cứ thế trầm mặc suốt mấy ngày liền…

Bọn họ muốn đi tìm người.

Mọi người đã ở ngọn núi này lục soát vài lần, bởi vì lúc trước nghe nói tông tích của người nọ ở đây nhưng bảy người đã lật tung ngọn núi này không biết bao nhiêu lần, vậy mà một chút phát hiện cũng không, Tào Quốc Phong cùng Bạch Kỳ Phong là hai người dẫn đầu nên tâm tình càng buồn bực hơn, tin tốt gần đây nghe được chỉ là tin đồn nói rằng Tam Đại Thành Địa đại chiến với một vị tên gọi "Tà Chi Quân Chủ" đại bại, tổn thất nặng nề, cơ hồ toàn quân bị diệt, mấy người này sau khi nghe thế liền cười thoải mái một trận. Đã lâu rồi không được cảm thấy vui sướng khi người khác gặp họa, nhưng sau đó lại nặng nề như trước…

Nhìn khung cảnh yên lặng trước mắt, một chút dấu vết cũng không có, Tào Quốc Phong cuối cùng cũng xác định người bọn hắn muốn tìm không có ở địa phương này, quyết định buông tha.

Tào Thánh Hoàng cực kì buồn bực, một chưởng chụp lên gốc cây bên cạnh, chán nản nói:

- Lúc này thật sự quá xui xẻo mà! Đi tìm người thì tìm không thấy, còn thêm đám người hỗn đản của Tam Đại Thánh Địa nữa! Thật vất vả mới tìm được một người có tư chất tốt, thỏa mãn đầy đủ yêu cầu, có thể trở thành truyền nhân đời sau, vậy mà không hiểu ra làm sao lại biến mất không thấy chút bóng dáng…

Bạch Kỳ Phong thở dài một tiếng, hết sức đồng cảm nói:

- Tìm được người thiếu niên có Không Linh Thể Chất… không biết phải mất bao nhiêu vạn năm a, cứ như vậy biến mất… Đáng tiếc! Đáng tiếc a…

Mấy người còn lại đồng loạt lắc đầu thở dài, vừa nhắc đến chuyện này nỗi thống hận với đám người Tam Đại Thánh Địa liền lập tức trào dâng! Nếu không phải vì Triển Mộ Bạch ở giữa làm khó làm dễ, tại sao vô duyên vô cớ lại để mất đi một nhân tài tuyệt thế như vậy?

Nhưng hiện giờ có nói gì cũng không còn tác dụng, cho dù có đi tìm Triển Mộ Bạch tính sổ cũng không được nữa. Bởi vì vị Triển Thánh Hoàng kia đã chết thảm dưới tay vị Tà Quân Chi Chủ, hắn đã thần hồn câu diệt, vạn kiếp bất phục!

Điều này làm cho Tào Quốc Phong bây giờ muốn phát tiết cũng không có nơi để trút ra, buồn bực trở về nhà!

- Xem ra lần này là tin tình báo sai, căn bản người chúng ta cần tìm không có ở địa phương này.

Tào Quốc Phong cười khổ môt tiếng, ủ rủ nói:

- Lần này ra đi, không những không tìm được, ngay cả việc cung chủ giao phó cho chúng ta hợp sức với Tam Đại Thánh Địa để đối phó với Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không làm được, chúng ta thật là thất bại… Bảy người huynh đệ chúng ta, quả nhiên là không hay ho chút nào…

Bạch Kỳ Phong thản nhiên nói:

- Lần này chúng ta phí công là bởi vì tin tình báo sai… Còn nữa bọn người Tam Đại Thánh Địa kia có cái đức hạnh gì? Như thế nào mà muốn cùng chúng ta hợp tác? Chúng ta không bóp chết bọn hắn đã là rộng lượng lắm rồi. Đại ca thật là suy nghĩ quá nhiều rồi, tin chắc rằng bất cứ người nào trong Huyễn Phủ chấp hành mệnh lệnh này cũng sẽ làm như chúng ta thôi, đại ca có thể khống chế mọi chuyện như thế này đã rất là giỏi rồi.

- Nhưng… mặc kệ là nguyên nhân gì, chúng ta cũng phải làm nốt một việc còn lại.

Tào Quốc Phong nghiêm mặt nói:

- Bất cứ chuyện gì thất bại đều có nguyên nhân của nó, nhưng không được đem nguyên nhân này ra làm lý do để thoái thác trách nhiệm! Việc mình đã nhận thì mình phải chịu trách nhiệm đến cùng.

- Ta hiểu!

Bạch Kỳ Phong ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nói:

- Huynh yên tâm, trách nhiệm lần này, sáu người chúng ta nguyện ý cùng gánh chịu với đại ca!

- Lời này sai rồi, việc này do ta phụ trách, trách nhiệm làm sao để các ngươi chịu cùng?

Tào Quốc Phong không vui, lại thở dài, nói:

- Kỳ thật việc ta lo nhất, là một việc khác.

- Chuyện gì?

- Tà Chi Quân Chủ, nói không chừng chính là Quân Tam Thiếu Quân Mạc Tà, ta nghĩ chuyện này mọi người cũng không còn gì thắc mắc; nhưng Quân Mạc Tà lúc này đây quật khởi, thế lực ngày càng mạnh mẽ, làm cho ta cảm nhận được đây là một nguy cơ có thể ảnh hưởng đến tương lai của Huyễn Phủ.

Tào Quốc Phong trầm giọng nói:

- Quân Mạc Tà tuy rằng sau khi đối phó với Tam Đại Thánh Địa thực lực cũng đã hao tổn rất lớn. Nhưng nếu Thiên Thánh Cung không ra tay tiêu diệt Quân Mạc Tà, ta tin chắc rằng chỉ cần để hắn tu luyện thêm vài năm nữa đến lúc đó Thiên Thánh Cung có muốn nhúng tay vào cũng không còn cơ hội! Người như thế mới là người đáng sợ, đáng sợ ở chỗ tốc độ tu luyện hết sức khủng bố của hắn! Đây cũng là điều làm cho các thế lực hiện giờ chú ý đến hắn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 181: Tặng Các Ngươi Một Truyền Nhân!

- Huyễn Phủ chúng ta tuy rằng cao thủ đông đảo, thực lực hùng hậu. Nhưng phần lớn đều đã trên mấy trăm tuổi, nếu so với tên tiểu tử Quân Mạc Tà có tốc độ tu luyện hết sức biến thái này, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ không còn khả năng đối đầu với hắn! Quân Mạc Tà hiện giờ còn chưa đến hai mươi tuổi mà đã có khả năng giết chết Triển Mộ Bạch. Tiếp đó trong cuộc đại chiến Thánh Hoàng lại một lần nữa thể hiện bản lĩnh một mình giết hơn hai mươi vị cao thủ Thánh Địa. Điều này đã hoàn toàn chứng tỏ thực lực hiện giờ của hắn đã đạt đến trình độ nào? Khả năng tiềm tàng của hắn ra sao? Lão phu có thể khẳng định hắn chưa đến ba mươi tuổi sẽ dễ dàng tiến cấp đến cảnh giới cao cấp nhất!

- Đến lúc đó, cho dù chúng ta có là Huyễn Phủ, cũng khó mà chống đở nổi Quân Mạc Tà!

Tào Quốc Phong trầm giọng, thở dài một hơi:

- Quân Mạc Tà không có hứng thú đối với Huyễn Phủ chúng ta thì còn dễ xử lý, nhưng vạn nhất nếu hắn quả thực nảy lòng tham với Huyễn Phủ chúng ta, như vậy… hậu quả vô cùng khó lường!

- Ý của đại ca có phải muốn… hiện giờ sớm loại bỏ Quân Mạc Tà? Nhất lao vĩnh dật? Loại bỏ hậu họa về sau?

Bạch Kỳ Phong nhíu mày, thâm trầm hỏi.

- Cũng không hẳn là thế, việc loại này nếu là người trong Tam Đại Thánh địa hoặc là người khác thì may ra có thể. Nhưng người Phiêu

Miễu Huyễn Phủ chúng ta thì tuyệt đối không thể làm. Càng không dám làm! Mọi người phải nhớ kỹ, nếu bởi vì lòng ganh tị của bản thân mà đi hại người khác, như vậy đã chứng tỏ rằng bản thân chúng ta không bằng hắn, đây là một điều tối kỵ! Cho dù chúng ta có thành công giết được hắn hay không, thì từ đấy về sau hắn vẫn mãi mãi trở thành một tâm ma trong tâm trí của chúng ta. Khiến cho chúng ta từ đó về sau, cả đời không thể tiến triển thêm tấc nào nữa.

Ánh mắt Tào Quốc Phong đầy lo lắng, nói:

- Nếu không có Quân Mạc Tà, Huyễn Phủ chúng ta có thể không cần lo lắng, nhưng hiện tại có hắn nên chúng ta càng phải nhanh chóng tìm cho được một truyền nhân có tư chất thật tốt. Việc này vô cùng cấp bách, nhất thiết phải làm! Bởi vì chắc chắn sau này phải cần có người thay thế chúng ta bảo vệ Huyễn Phủ!

Bạch Kỳ Phong tỉnh ngộ, khuôn mặt lộ vẻ tức giận, nghiến răng nói:

- Người truyền nhân lý tưởng vốn dĩ chúng ta đã tìm ra rồi… chỉ đáng tiếc là bị bọn người Tam Đại Thánh Địa phá vỡ cả! Lão phu hiện tại quả thực hận không thể diệt hết tất cả bọn chúng!

Một người khác cẩn thận nói:

- Nói như vậy… Nếu lỡ sau này có một ngày Huyễn Phủ chúng ta bị hủy dưới tay Quân Mạc Tà, há chẳng phải nguyên nhân cũng từ đám người Tam Đại Thánh Địa sao?

- Nói không sai!!!

Bạch Kỳ Phong hai mắt chợt lóe tia sát khí. Âm trầm nói tiếp:

- Cho nên ta mới nói không thể quá tiện nghi cho bọn chúng…

Nói xong hắn liền nhìn về hướng Nam. Đúng vậy, chính là phương hướng của Tam Đại Thánh Địa!

- Chuyện đã đến nước này, nói những lời này cũng vô dụng, hoàn toàn vô nghĩa. Hiện giờ mấu chốt chính là phải tìm cho được một người có tư chất và cả tâm tính có thể đối trọng với Quân Mạc Tà. Bằng không thì vạn năm truyền thừa của Huyễn Phủ, quả thật không còn nhiều nữa rồi!

Tào Quốc Phong cau mày, thở một hơi thật dài.

Sáu người còn lại lúc này cũng đã nghĩ thông, đồng loạt thở dài.

Đúng lúc này, bỗng từ đâu vang lên một tràng cười hết sức thống khoái. Mà thanh âm này rõ ràng là phát ra từ một nơi cách đây không xa. Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn nhau, Tào Quốc Phong lúc này mắt lóe lên một đạo thần quang, trầm giọng hỏi:

- Cao nhân phương nào xin xuất hiện, đừng giả thần giả quỷ nữa!

Đám người Bạch Kỳ Phong sắc mặt nghiêm trọng. Từ khí lực của tiếng cười phát ra, thực lực của người này tuyệt đối không dưới bất kỳ ai ở đây. Thậm chí còn có phần nhỉnh hơn nữa! Nếu người này thực sự là địch nhân, thì e là một kình địch đáng sợ!

Cả đám người bọn họ tất cả đều im lặng, chú tâm lắng nghe động tĩnh, sẵn sàng chiến đấu.

Đợi một lúc lâu sau, thanh âm kia chậm rãi nói tiếp:

- Các người không phải là đang tìm kiếm một truyền nhân có tư chất tốt hay sao? Lão tử thấy các người tìm kiếm vất vả, thấy tội cho cái thân già nua của các ngươi. Thời gian cũng không còn nhiều, lão tử tặng cho cắc người một tên. Thấy lão tử tốt không?

Thanh âm vô định, lúc mờ lúc tỏ, khi thì ở phía trước khi thì ở phía sau, lúc ở bên trái, lúc lại ở bên phải. Có khi lại như lơ lửng trên không trung. Mơ hồ nam bắc, khoảnh khắc động tây động đông. Cho dù Thất Đại Thánh Hoàng của Huyễn Phủ thực lực siêu phàm nhập thánh nhưng

cũng hoàn toàn không thể nghe ra được phương hướng đang phát ra thanh âm này, lại càng không thể biết được nơi mà người này đang ẩn nấp.

Người kia vừa dứt lời, bảy người hiện tại gương mặt đồng thời biến sắc. Người này đã nghe được toàn bộ nội dung mà nhóm người Huyễn Phủ bàn luận từ nãy giờ. Mà bọn họ lại không hề phát hiện một tý gì về y…

Đây chẳng phải nói… Thực lực của người này còn trên bảy người người ở đây một bậc sao?

Hơn nữa giọng điệu của người này lại không có chút gì khách khí, hiển nhiên không phải là người có thiện ý rồi!

Nơi núi rừng hoang dã, làm thế nào lại xuất hiện một địch nhân mạnh mẽ như vậy?

Bầu không khí đang cực kỳ tĩnh lặng đột nhiên vang lên một tiếng thét thảm thiết, tiếng hét thảm này thanh âm lại hết sức non nớt, người này quyết không quá hai mươi tuổi, sau đó lại nghe thấy một thanh âm hết sức đắc ý:

- Đến đây, các ngươi mau đến đây nhận lấy đồ đệ của mình đi, ha ha ha… Không Linh Thể Chất a. Khó tìm lắm đấy…

Đột nhiên một bóng trắng lờ mờ xuất hiện xoay cuồng giữa không trung hai vòng, như thể có người dùng kình lực ném đi. Từ bóng trắng bắn ra một ngụm máu tươi, huyết quang bắn xung quanh vô cùng đẹp. Sau đó “huỵch” một tiếng rơi thẳng xuống đất. Không gian xung quanh vẫn còn máu huyết bay tán loạn.

- Lão tử đi đây, ha ha ha….

Thanh âm lần này lại tựa như vọng lên từ dưới nền đất mọi người đang đứng, rồi sau đó lập tức biến mất không còn chút dấu vết, bốn bề

bây giờ cũng không còn chút âm thanh gì.

- Phía trên!

Bạch Kỳ Phong quát một tiếng liền nhảy lên.

- Kỳ Phong! Có chừng có cạm bẫy!

Tào Quốc Phong khẽ quát một tiếng, rồi cũng bật người lên không trung hơn mười trượng, sau đó liền rút kiếm ra cẩn thận quan sát bốn phía. Y ở vị trí này, vô luận xung quanh có động tĩnh gì, y cũng có thể lập tức viện trợ huynh đệ xung quanh, mà từ trên cao nhìn xuống sẽ dễ dàng quan sát, tránh bị địch nhân đánh lén ra đòn trí mạng với hắn!

Đây cũng do bảy người họ đã kề vai sát cánh cùng nhau suốt một thời gian dài nên mới có thể tạo nên sự ăn ý như vậy. Căn bản không cần phải nhiều lời, vào thời điểm đối địch, mỗi người cứ như vậy đứng đúng phương vị của mình, tạo thành một thế trận tốt nhất. Và cũng đồng thời có thể bảo hộ tốt nhất cho những người khác!

Tào Quốc Phong lơ lửng trên không, toàn bộ tinh thần cật lực đề phòng động tĩnh xung quanh, đột nhiên nghe thấy thanh âm lo lắng của Bạch Kỳ Phong:

- Đại ca, người mau đến xem này… Đúng là thiếu niên có Không Linh Thể Chất! Mau tới đây a!

Tào Quốc Phong nghe vậy tinh thần tức thời chấn động, cả người đang lơ lửng giữa không trung chợt rơi xuống tựa như sao băng, lộn một vòng đã đến ngay bên cạnh Bạch Kỳ Phong. Y nhìn xuống dưới, không khỏi giận tím người!

Trước mắt y là một người nằm trên mặt đất.

Người này toàn thân nhuộm đỏ máu tươi, toàn thân da bong thịt tróc, đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh… Hiện tại chỉ có thở ra mà không có chút hít vào nào….

Xem ra người lúc nãy vừa nói dứt lời đã một chưởng đánh vào thiếu niên này. Sau đó lại còn tiếp tục bị ném từ trên cao xuống, bây giờ còn được một chút hơi thở xem ra vận khí đã tốt lắm rồi.

Tào Quốc Phong đến gần nhìn kỹ, đưa tay bắt mạch, liền tức giận nói:

- Thiếu niên này kinh mạch toàn thân gần như đã bị hủy! Hắn bây giờ chẳng khác nào là một phế nhân!

Thiếu niên này có gương mặt tuấn tú. Hai hàng lông mày chau lại, gương mặt vô cùng thống khổ. Hai mắt nhắm nghiền… Đây không phải là người có Không Linh Thể Chất mà ngày trước mình nhìn trúng hay sao?

Không thể ngờ là thanh niên này lúc trước bị người ta bắt đi ở Cúc Hoa thành, hiện giờ xuất hiện trở lại với tình trạng thê thảm đến mức này. Lúc này, Tào Quốc Phong cảm thấy ruột gan đau đớn, tuy đã miễn cưỡng cố gắng định thần lại nhưng tay y cơ hồ đang run rẩy. Tào Quốc Phong nhắm mắt hỏi:

- Còn cứu được không?

Với một người như Tào Quốc Phong, khi có thể nói ra những lời này thì xem ra vị thiếu niên kia đối với hắn vô cùng quan trọng.

Bạch Kỳ Phong thở dài một tiếng nói:

- E rằng rất khó …

Kỳ thật Tào Quốc Phong làm sao lại không biết vị thiếu niên này hiện giờ khó mà cứu được, trình độ Bạch Kỳ Phong làm sao bằng được Tào Quốc Phong.

Tào Quốc Phong cả người chấn động. Cơ hồ chỉ trong khoảnh khắc, y đã già đi thêm chục tuổi…

- Kỳ thực, cũng không phải là hoàn toàn không có cách.

Bạch Kỳ phong do dự nói:

- Chẳng qua là… Chẳng qua là… xem có đáng làm hay không…

- Biện pháp gì?

Tào Quốc Phong xoay người, hai mắt sáng quắc nhìn Bạch Kỳ Phong.

- Bảy người huynh đệ chúng ta luân phiên sử dụng huyền khí của bản thân truyền vào cơ thể đứa bé này để bảo vệ kinh mạch cho hắn. Sau đó lập tức trở về Huyễn Phủ lấy Thất Thải Thánh Quả, nếu đến lúc đó tiểu tử này vẫn còn có thể cầm cự đến lúc đó, thì vẫn còn chút hi vọng cứu chữa… Nếu không, cũng hết cách…

Bạch Kỳ Phong nói:

- Nhưng xem tiểu tử này, hiện giờ… muốn hắn cầm cự đến lúc đó… Khó lắm! Thật sự là rất khó!

- Bất kể thế nào, đây cũng là tia hi vọng cuối cùng!

Tào Quốc Phong quả quyết nói:

- Hiện tại cứ quyết định như vậy! Chúng ta lập tức khởi hành, chạy về Huyễn Phủ! Tiểu tử này có thể chất xuất chúng. Hắn có liên quan trực tiếp đến tương lai Huyễn Phủ của chúng ta. Nhất quyết không thể để mất y! Đầu tiên, để ta truyền khí cho hắn…

Nói xong, Tào Quốc Phong hai tay vươn về trước, quát một tiếng. Huyền khí liên tục trào ra không ngừng. Vút một tiếng, torng không trung đột nhiên xuất hiện một chiếc giường vô hình hoàn toàn sử dụng huyền khí để ngưng kết thành!

Hắn hất tay một cái, thiếu niên đang nằm trên mặt đất lập tức bay thẳng đến chiếc giường bằng huyền khí, nằm gọn trên đó không có một chút động đậy, giống như là lọt vào một đám mây vô cùng thư thái vậy.

Hai tay Tào Quốc Phong mang theo luồng huyền khí dày đặc, phất ra một cái.

Vết thương trên người thiếu niên lúc này bằng mắt thường vẫn có thể thấy được nó đang dần dần khô một cách nhanh chóng, rồi đóng vảy; mới đây vẫn còn thấy nó chảy máu không ngừng vậy mà trong phút chốc đã lành đi hơn phân nửa!

- Hồi Xuân Thuật, đại ca, huynh điên mất rồi!

Bạch Kỳ Phong chấn động nói:

- Chẳng lẽ huynh không muốn sống nữa hay sao?

Hồi Xuân Thuật, cái tên nói lên tất cả, là một là huyền thuật chữa thương cổ quái, chính là lấy sinh mệnh của người thi thuật để trị thương, làm giảm mạnh tổn thương của người bị thương! Chẳng cần biết tình trạng kẻ bị thụ thương nặng nề như thế nào, chỉ cần trị thuật này xuất ra, chắc chắn sẽ có chuyển biến tốt đẹp!

Nhưng ở trong Huyễn Phủ, bí thuật là lại là một điều cấm kỵ!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 182: Băn Khoăn!

Cũng không có gì kỳ lạ, thực hiện Hồi Xuân thuật, vô luận là cuối cùng có thể cứu kẻ bị thụ thương hay không, thì người thi thuật vẫn bị hao tổn một lượng thọ nguyên rất lớn, thậm chí có thể vì nguyên nhân đó mà dẫn đến tử vong.

Tào Quốc Phong mỉm cười nói:

- Lão phu đã sống qua hơn một nghìn năm, tuy nhiên lại vẫn thấy chưa đủ, nhưng tuyệt cũng không vì thế mà trơ mắt nhìn một tuyệt thế thiên tài bị hủy hoại trước mắt lão phu! Tam Đại Thánh Địa có thể đố kị người tài, vì phòng ngừa rắc rối mà có thể ngay bây giờ xuất hiện, hạ sát thủ với lão phu, nhưng lão phu cũng sẽ không để tâm. Kẻ ham sống chưa chắc là đã sợ chết!

Nói xong, y liền nắm lấy cổ tay thiếu niên, đem huyền khí tinh khiết nhất của bản thân liên tục chảy vào người thiếu niên, không chút nào giữ lại….

Vị thiếu niên có thể chất Không Linh này, dĩ nhiên là Quân Mạc Tà, Quân đại thiếu gia. Ngay lúc này đây, trong lòng Quân đại thiếu đang có trăm mối cảm xúc lẫn lộn.

Tào Quốc Phong này thật sự là toàn tâm toàn ý bảo hộ cho mình, y làm cho Quân Mạc Tà cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Bởi vì Tào Quốc Phong đích thực là không hề quan tâm đến sinh mạng tồn vong của bản thân, mà Quân Mạc Tà lại lấy điểm đó mà lợi

dụng y.

Tuy rằng mục đích của Tào Quốc cơ bản vẫn là vì Phiêu Miểu Huyễn Phủ, nhưng Quân Mạc Tà vẫn cảm thấy hành vi của mình rất đê tiện.

Thời điểm Tào Quốc Phong thi triển Hồi Xuân Thuật, Quân Mạc Tà rõ ràng cảm nhận được sinh mệnh y trôi qua rất nhanh chóng, trong lòng Quân Mạc Tà âm thầm thở dài, âm thầm nghịch chuyển Khai Thiên Tạo Hóa Công, đem sinh mệnh lực của Tào Quốc Phong truyền ra, dùng một phương pháp kỳ lạ truyền ngược lại vào cơ thể y.

Sau khi nhận được sinh mệnh lực, hắn dùng Khai Thiên Tạo Hóa Công bao bọc lại lực lượng đó, rồi rót ngược vào cơ thể Tào Quốc Phong.

Tuy rằng tốc độ có chậm một ít, so ra thì kém tốc độ chuyển vận của Tào Quốc Phong, nhưng vẫn ổn thỏa, không lo bị y phát hiện.

Hơn nữa, quá trình Tạo Hóa Công xử lý sinh mệnh nguyên lực, sau đó truyền ngược lại, vô tình làm cho chất lượng của sinh mệnh lực lại tăng lên, Tào Quốc Phong tuy thi triển cấm thuật nhưng lại nhận được ưu đãi, thọ nguyên lại kéo dài thêm một chút.

Quân Mạc Tà trong lòng thoáng an tâm: “Ít nhất cũng coi như ta có sự bù đắp cho ngươi. Không đến mức cho ngươi phải tay trắng…”

“Tương lai có là bằng hữu hay thù địch, thì chuyện đấy nói sau, ta cố gắng không làm thương tổn đến ngươi lúc này cũng không sao…”

Quân Mạc Tà nhắm hai mắt, tự nói với bản thân.

“Vì hai người Độc Cô Tiểu Nghệ và Quản Thanh Hàn, ta cũng không còn cách nào khác…

…Bởi vì nếu ta trực tiếp yêu cầu, các ngươi tuyệt đối sẽ không chấp nhận, cái ta cần chính là số lượng….

…Xin cho ta ích kỷ một lần! Xin thứ lỗi!”

Quân Mạc Tà trước giờ đều lấy bản thân làm trung tâm, chuyện ích kỷ, sớm đã làm không ít, nhưng chỉ riêng lúc này, thấy Tào Quốc Phong không chút do dự dùng tính mạng của bản thân hắn mà kéo dài sinh mệnh của mình, Quân Mạc Tà cảm thấy chấn động từ tận đáy lòng.

Nếu giữa cuộc chiến trực tiếp mà giết chết Tào Quốc Phong, Quân Mạc Tà tuyệt không có nửa điểm ấy náy, dù cho Tào Quốc Phong là thánh nhân, cũng tuyệt đối không hối hận…

Dù cho hắn có bị trọng thương, cũng có thể chấp nhận trả giá để giết Tào Quốc Phong, nhưng hiện tại…

Hắn không bị thương chút nào…

“Lương tâm con người, thật đúng là một thứ gì đó kỳ diệu. Ta đây là một kẻ máu lạnh, lại có thể sinh ra một cảm xúc phức tạp đến thế…”

Quân Mạc Tà cười khổ một tiếng, âm thầm nói. Trước mắt thấy Tào Quốc Phong không hề gián đoạn việc chuyện vận huyền khí, trên đầu bốc lên một làn khí trắng không ngừng, Bạch Kỳ Phong không khỏi nhíu mày, nói:

- Đại ca, chuyện này cần nên cân nhắc, đúng là có được một truyền nhân Không Linh Thể Chất như thế thì thực sự là khó, nhưng tên tiểu tử trước mặt chúng ta bộ dạng thế này, mà chúng ta vì hắn mạo hiểm lớn như vậy, e là không đáng giá đâu! Địch nhân khiến hắn nửa chết nửa sống thế này đem đến nơi đây, chưa chắc không có âm mưu quỷ kế gì! Vạn nhất kẻ đưa hắn đến đây đã phá hủy thần trí của hắn, coi như thân thể thì có thể dựa vào chí bảo của bản phủ để cứu, nhưng tâm trí chưa chắc có thể cứu vãn! Vậy thì người chúng ta cứu sống lại là một kẻ ngu si, coi như hắn có được Không Linh Thể Chất, nhưng rồi sao? Điều này cũng không thể không đề phòng!

Ra vẻ bị tổn thương, Quân đại thiếu gia trong lòng thầm mắng: “Vương bát đản, ngươi mới là kẻ ngu, cả nhà ngươi đều là kẻ ngu!”

“Đợi bổn thiếu gia ra tay, nhất định sẽ cho lão tiểu tử ngươi trở thành kẻ si ngốc, dám suy nghĩ về thiếu gia nhà ngươi như vậy!”

Tào Quốc Phong mỉm cười, thản nhiên lắc đầu, không nói một tiếng.

- Đại ca, ngoại trừ những gì ta vừa nói, có thể bọn hắn còn có âm mưu chờ huynh hao tổn hết huyền khí vì tên tiểu tử này…. Nếu địch nhân chuẩn bị mai phục giữa đường rút của chúng ta, không chỉ huynh khó mà giữ được tánh mạng, mà còn sợ liên quan đến cả huynh đệ bảy người chúng ta, khả năng bảy huynh đệ chúng ta táng mạng giữa đường rất có thể xảy ra… Ván bài này, có phải chúng ta đang cược quá lớn?

Bạch Kỳ Phong nói liên tục nhưng y vẫn bất động thì càng thêm lo lắng. Những điểm đáng ngờ trong chuyện này không phải là ít, Bạch Kỳ Phong nói hoàn toàn có lý. Thử nghĩ, Thể Chất Không Linh khó khăn cỡ nào mới xuất hiện một người, đâu phải loại muốn là có ngay?

Nhưng địch nhân lại có thể nhẫn tâm đem người có thể chất này quăng tại đây…

Nếu không phải là có mưu đồ, tại sao chuyện này lại xảy ra?

Nếu đây là một cạm bẫy… Dễ dàng nghĩ ra hậu quả sẽ to lớn đến mức nào!

- Ngươi nói một câu cũng không sai!

Tào Quốc Phong rốt cuộc cũng chậm rãi nói:

- Trước mắt, tất thảy đều là một cạm bẫy! Chuyện này, lão phu vừa rồi cũng đã suy nghĩ cẩn thận. Nhưng cạm bẫy này, một trong chúng ta không thể không nhảy vào nó! Coi như biết rõ kết quả sau đó là một phần sống, chin phần chết… thậm chí là chỉ có chết chứ không thể sống, chúng ta cũng phải nhảy vào!

Y thản niên cười cười, nói:

- Phiêu Miểu Huyễn Phủ tồn tại từ ngàn vạn năm nay, nhân tài đông đảo, người tu luyện mới tới mỗi ngày phải nói là vô kể, nhưng mà một kẻ có được Không Linh Thể chất thì chưa bao giờ có. Việc này dẫn đến việc hạn chế sự phát triển cực đại của Huyễn Phủ chúng ta… Mà hiện tại, bên ngoài lại xuất hiện một người như thế, đó là Tà Chi Quân Chủ Quân Mạc Tà! Kỳ Phong, chúng ta là người đồng lứa, cho dù hung tâm vẫn còn, nhưng lại khó mà che dấu sự thật là già cả rồi, còn có thể hi vọng gì vào chúng ta? Nhưng Huyễn Phủ vẫn phải tồn tại, hơn nữa phải tồn tại thiên thu vạn thế, trường tồn mãi mãi!

Tào Quốc Phong nói đến đây, Bạch Kỳ Phong vốn đang muốn khuyên nhủ y thêm nữa, nhưng rốt cuộc lại không nói gì, chỉ cúi đầu thở dài một tiếng.

- Mà thiếu niên trước mắt chúng ta, đúng là hi vọng cho tương lai của Huyễn Phủ! Tiềm lực của Không Linh Thể Chất phải nói là vô cùng khủng bố, vốn không có gì sánh kịp, ta càng tin tưởng thiếu niên này khi còn nhỏ đã gặp qua kì ngộ, mới có thể bảo trì thân thể Không Linh Thể Chất từ nhỏ đến tận giờ. Vì thế, nếu không có danh sư chỉ điểm, thể chất Không Linh chắc chắn đã tan biến từ khi còn nhỏ xíu, mà sư phụ hắn thì sao có thể gọi là danh sư được! Hơn nữa, thiếu niên này còn có huyến khí cơ bản vững chắc, điều này nói lên được gì? Trong lòng chúng ta ai cũng tự hiểu rõ! Thiếu niên này có vận khí cực lớn, sự phát triển trong tương lai sắp tới là bất khả hạn lượng! Chưa chắc gì đã thua tên Quân Mạc Tà kia!

Tào Quốc Phong lần thứ hai tăng tốc độ truyền huyền khí vào, ngẩng đầu lên nói:

- Hiện giờ thù trong giặc ngoài, đều trong thời gian tế nhị, mà chúng ta lại một lần nữa có một thiên đại cơ duyên thế này, làm sao có thể động một chút là bỏ? Dù cho lần này cả bảy chúng ta có chết ở chỗ này, cũng không thể bỏ! Chỉ cần có một tia hi vọng, cũng phải đem tên thiếu niên

có Không Linh thể Chất này quay về Huyễn Phủ! Lần này, chúng ta không thể không mạo hiểm!

- Nếu đám người chúng ta vì sự an nguy của bản thân mà bỏ rơi tên thiếu niên này, như vậy sau này nhỡ Huyễn Phủ có gặp họa, một khi bị diệt, như vậy hết thảy nguyên nhân đều là do chúng ta cả! Lúc đó, chhúng ta chính là tội nhân hiên cổ làm cho Huyễn Phủ bị diệt vong!

Trào Quốc Phong âm trầm nói.

- Đại ca suy nghĩ sâu xa, lo xa nghĩ rộng, lời nói cực kỳ chính xác, vừa rồi tiểu đệ quả thực là suy nghĩ không chu toàn.

Bạch Kỳ Phong trên mặt hiện lên tia xấu hổ, nói:

- Huyễn Phủ đối với Bạch mỗ có thể nói là ân trọng như núi, nếu hiện tại có bỏ lại tính mệnh của Bạch Kỳ Phong ta tại đây, ta cũng cố mang hắn an toàn trở về!

Năm người còn lại khí sắc kính nể thập phần, ngưng trọng gật đầu, tràn đầy vẻ quyết ý! Tào Quốc Phpmh vui mừng cười, nói:

- Nếu đã như vậy, chúng ta cũng phải nhanh lên đường! Lão phu tự đánh giá công lực tương đối cao, cho nên đoạn đường thứ nhất này, do lão phu toàn quyền bảo vệ, đến khi nào mệt mỏi thì ngưng, sau đó các ngươi cứ theo thứ tự mà làm, dựa theo phương pháp của lão phu, cần phải cho tên tiểu tử này không bị một chút chấn động nào, tránh sự cố ngoài ý muốn!

Bạch Kỳ Phong ưng thuận gật đầu, đến trước mặt Tào Quốc Phong, nói:

- Ta đi trước mở đường…

Nói xong liền đi trước. Tào Quốc Phong ôm Quân đại thiếu gia thân thể bị “trọng thương” kia, chạy theo sát phía sau Bạch Kỳ Phong, mặt khác năm người còn lại thì chặt chẽ vây quanh Tào Quốc Phong, bảy

người, giống như là hợp thành một trận thế nghiêm mật, tức tốc xông ra ngoài!

Bảy bóng người nhanh như chớp tiến về phía trước, tuy rằng đang trong rừng rậm, thế nhưng lại không gây ra bất cứ một tiếng động nào!

Rõ ràng họ đều là cao thủ trình độ Thánh Hoàng nổi danh. Nhưng lúc này, cả bảy vị cao thủ ai ai cũng lộ rõ thái độ như lâm đại địch, thần thức tràn ra bao phủ thiên địa. Họ đều cùng dò xét bầu không khí xung quanh trong vòng mười dặm. Một đường đi thẳng đến, trong lòng lúc nào cũng chuẩn bị gặp phải mai phục khủng bồ, thế nhưng suốt đoạn đường vẫn không có bất cứ động tĩnh gì. Sự tình quá bình thường chắc chắn sẽ có biến, bảy người hết thảy đều là hạng túc trí đa mưu, chẳng những không thả lỏng một chút nào, mà ngược lại càng nâng cao tinh thần cảnh giác đề phòng!

Địch nhân đã bày ra cạm bẫy, há có thể có thể cho ta thoát đi dễ dàng, bảy người trong lòng cùng có chung suy nghĩ này. Sau khi đi được một đoạn khá xa, Tào Quốc Phong đột nhiên cảm thấy thân thể có chút kì lạ:

Tuy huyền khí của mình có cao hơn mọi người một chút, nhưng vừa rồi mình hao tổn một lượng thọ nguyên rất lớn vì Hồi Xuân Thuật, theo đạo lý mà nói thì thân thể sẽ thua sút hơn bình thường, nhưng bây giờ lại hoàn toàn bình thường. Thêm vào đó, huyền khí toàn thân cũng không có dấu hiệu mệt mỏi sụt giảm gì, thậm chí tinh thần còn có chút thoải mái…

Loại hiện tượng kỳ lạ này, tuyệt đối khác xa loại “Hồi quang phản chiếu” bình thường, khiến cho Tào Quốc Phong cảm thấy mừng rỡ, chẳng lẽ hôm nay tâm trạng của mình bộc phát, tuy hao tổn lượng lớn thọ nguyên để thi triển bí thuật, nhưng lại giúp mình đạt được trạng tháti đỉnh phong một khoảng thời gian ngắn?

Đúng thực là kỳ lạ mà!

Nhưng bất luận thế nào, tình huống xuất hiện trước mắt này là chuyện tốt, không phải chuyện xấu! Chỉ cần mình bảo tồn được thực lực, ngay

cả gặp phải địch nhân cũng chưa chắc đến mức hung hiểm!

Thậm chí nếu trạng thái này có là “hồi quang phản chiếu” đi chăng nữa, chỉ cần có thể duy trì trở về Huyễn Phủ, coi như cũng đáng một mạng, cũng là giá đáng phải trả!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 183: Tuyệt Cảnh!

Phía trước là hai ngọn núi, giữa hai ngọn núi này là một khe núi nhỏ và sâu, ánh nắng mặt trời không thể xuyên thủng, từ xa nhìn lại giống như một con độc xà đang uốn éo nằm sát mặt đất. Bạch Kỳ Phong đang đi trước đột nhiên vung tay lên, bảy người đồng thời dừng bức, hắn nhìn thẳng phía trước mà nói:

- Nếu địch nhân thiết lập mai phục tại vùng núi này, đây chắc chắn là nơi hung hiểm nhất, là nơi phục kích tốt nhất! Mọi người chuẩn bị cho đại chiến trước mắt đi!

Sáu người còn lại đồng thời gật đầu, nhìn khe núi trước mắt sâu và dài, bọn họ vô thức đặt tay lên binh khí bên hông! Ai cũng cảm thấy tay mình đang đổ mồ hôi lạnh!

Những người này, bất kỳ một người nào cũng là loại người sống trên lằn ranh sinh tử cả ngàn năm nay, sớm đã thành tinh, cáo đến không thể cáo hơn, cho dù đao kiếm nhập thân, sinh tử trong khoảnh khắc cũng chưa từng làm họ nhíu mày suy nghĩ, nhưng khi đối diện với khe núi này, bọn họ lại có vẻ lo lắng không thôi! Mọi người sợ hãi không phải vì bản thân mình, mà là vì trên vai bọn họ đang gánh một trách nhiệm vô cùng lớn! Tương lai của Huyễn Phủ đang nằm gọn trong lồng ngực của Tào Quốc Phong! Người này tuyệt đối không thể chết!

Bọn họ chỉ biết một điều duy nhất là có một địch nhân cường đại ẩn thân một nơi bí mật nào đó, lúc nào cũng có thể tung ra một kích trí mạng. Còn người này có lai lịch gì, vì sao phải nhắm vào Huyễn Phủ,

hắn là người của thế lực nào? Thực lực của thế lực đó ra sao? Tất cả những điều này, mọi người không ai biết!

Chính bởi vì sự thần bí này nên bảy người càng cảm thấy áp lực trong lòng gia tăng!

Bảy người cẩn thận sử dụng thần thức cường đại của bản thân quét qua quét lại khe núi kia nhưng không có bất cứ phát hiện gì! Tuy nhiên, chính vì không phát hiện gì nên mọi người lại càng khẩn trương!

Nhân loại, đối với những việc mà bản thân mình không hiểu rõ có một nỗi sợ vô hình bẩm sinh trong tiềm thức, cho dù là cường giả Thánh Hoàng cũng không có ngoại lệ! Không phát hiện được gì thì chỉ có hai loại khả năng. Một là khe núi kia thực sự không có mai phục. Còn lại chính là thực lực đối phương quá cao, vượt hơn hắn nhóm người bọn hắn. Tuy nhiên, địch nhân đã bố trí chặt chẽ một kế hoạch tàn khốc như thế, làm sao không mai phục tại nơi tốt thế này cho được?

Nếu nói khe núi kia không có ai mai phục, bảy đại Thánh Hoàng của Huyễn Phủ có chết cũng không tin!

Khe núi chỉ rộng khoảng bốn năm trượng mà thôi, nhưng đá núi hai bên dốc đứng, có vẻ như lúc nào cũng có thể đổ ập xuống! Mà chỗ kỳ lạ nhất của khe núi này là nó đều đặn như một đường hầm do người làm ra...

Bạch Kỳ Phong cau mày một hồi rồi nói:

- Ta đi trước dò thám, nếu có biến xảy ra, các ngươi lập tức đi đường vòng, không cần tìm ta! Nơi này thật sự quá cổ quái và hung hiểm!

Tào Quốc Phong ngẩng đầu nhìn Bạch Kỳ Phong, trong mắt tràn ngập cảm kích:

- Kỳ Phong, ngươi ngàn vạn lần phải cẩn thận, một khi có biến thì phải lập tức lui về, không cần mạo hiểm biết chưa!

Năm người còn lại cũng toát ra vẻ lo lắng mãnh liệt. Nếu lúc bình thường, huynh đệ bảy người thà đồng sanh cộng tử, tất cả cùng xông vào, nhưng hiện tại lại không thể...

Dù biết chắc chuyến do thám này của Bạch Kỳ Phong là cửu tử nhất sinh, cơ hội sống sót vô cùng nhỏ, nhưng hành động do thám này bắt buộc phải làm! Nếu Bạch Kỳ Phong không đi, người khác cũng phải đi, vấn đề là chọn ra người đi mà thôi.

Bạch Kỳ Phong gật gật đầu, thân hình hắn chớp động phóng tới phía trước. Sáu người phía sau đều chăm chú nhìn vào bóng lưng của hắn, trong mắt lộ rõ thần thái khẩn trương.

Bạch Kỳ Phong trong nháy mắt đã đến trước khe núi, chỉ thấy áo trắng của hắn phiêu phiêu trong gió, thân mình đột nhiên hơi ngừng lại, sau đó hắn xoay đầu lại một chút, có vẻ như hắn muốn nhìn sáu huynh đệ của mình lần cuối. Tuy nhiên, hắn suy nghĩ thế nào lại quyết định không quay đầu lại, ngược lại còn gia tốc, bóng trắng lóe lên, nháy mắt đã tiến vào khe núi!

Khi thân mình của Bạch Kỳ Phong tiến vào khe núi, tâm thần của mấy người còn lại đều có chút đau đớn, giống như có cảm giác đây là lần cuối mình nhìn thấy bóng dáng của hắn, từ nay về sau không còn cơ hội gặp lại nữa...

Chỉ trong một thoáng, bóng trắng lại chớp lên, Bạch Kỳ Phong mau chóng bay ra, trên mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên. Lúc này tâm tình của mọi người mới thả lỏng, Tào Quốc Phong thở hắt ra cười mắng:

- Chẳng lẽ không có ai mai phục làm ngươi thất vọng lắm sao? Còn bày ra cái bộ dạng láo toét đó nữa!

Bạch Kỳ Phong cười hắc hắc rồi nói:

- Đại ca, huynh khoan hãy mắng ta, nơi này chính là nơi mai phục tốt nhất, thế nhưng lại không có ai bố trí mai phục... Nếu qua khỏi nơi này

thì chính là biển rộng cho cá vùng vẫy, trời cao lồng lộng cho chim tung cánh, phía trước là đồng bằng rồi, muốn tại nơi bình nguyên chặn giết Thánh Hoàng, đây là nói mơ sao? Vì thế ta mới hơi bất ngờ vì điều này!

Tào Quốc Phong nói nhẹ nhàng:

- Nếu đã không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa! Nếu đã không có mai phục, chúng ta liền nhanh chóng vượt qua khe núi này đi! Nếu cuối cùng chúng ta có thể bình an trở về Huyễn Phủ, đây không phải là một việc đáng để vui mừng sao!

Sáu người còn lại đáp ứng, cảm giác lo lắng trong lòng cũng biến mất, ai cũng hưng phấn mà bay vọt vào khe núi!

Đừng nghĩ khe núi này nhìn có vẻ ngắn, thật ra vì nó uốn éo nên cũng khá dài, sau khi bảy người vừa nhìn thấp ánh sáng mặt trời le lói phía cuối cùng của khe núi, Tào Quốc Phong đột nhiên lông tóc dựng đứng, vội vàng hét thật lớn:

- Tất cả dừng lại!

Tiếng hét này giống như sấm sét giữa trời quang, vang vọng tận mây xanh. Thêm vào đó, trong khe núi kín bưng, tiếng quát lại vang vọng vô cùng, làm cho sáu người còn lại đầu óc cũng muốn ong ong.

Sáu người đồng thời giật mình mà dừng bước, cùng nhìn về phía cửa ra của khe núi tràn ngập ánh mặt trời. Cảnh giới của bọn họ không kém Tào Quốc Phong bao nhiêu, nhưng bọn hắn không phát hiện được bất cứ sự bất thường nào. Vì thế, tất cả đều nhìn Tào Quốc Phong với ánh mắt kinh ngạc.

Tào Quốc Phong đứng trong bóng tối của khe núi, hai mắt như muốn nhìn xuyên qua đó, trầm giọng quát:

- Người ngay thẳng không làm chuyện mờ ám, nếu đã có ý muốn làm khó dễ, tại sao phải dấu đầu lòi đuôi trốn tránh? Xuất hiện một cách sảng

khoái đi!

Những lời này vừa nói ra, tâm thần của sáu người còn lại đều trùng xuống!

Đúng là cảm giác này rất khó chịu đựng, mặc dù biết chỉ cần tiến đến một chút là một con đường bằng phẳng đang chờ, nhưng bản thân lại bị vây trong hắc ám, hắc ám này lại chỉ cách ánh sáng có vài bước chân mà thôi!

Lúc này đây, đang trong khe núi, vách núi vừa dày vừa cứng, nếu phá vách núi thì một là quá dày, hai là có khả năng đá núi sẽ đổ ập lên đầu, hoàn cảnh này nếu bị địch nhân mai phục hai đầu thì đúng là lên trời không đường xuống đất không cửa... Hậu quả khó lường vô cùng!

Đúng lúc này, một tiếng thét dài từ bên ngoài chợt vang lên, một thanh âm nhã nhặn vang lên:

- Quả nhiên không hổ là Tào Quốc Phong Tào Thánh Hoàng, thật lợi hại! Ta tự nhủ bản thân mai phục rất kín kẽ, không ngờ khoảng cách xa như thế mà Tào Thánh Hoàng cũng có thể phát hiện ra ta, quả nhiên là danh bất hư truyền!

Theo tiếng nói kia vang lên, ngay lối ra của khe núi đột nhiên xuất hiện mười mấy bóng đen, xếp hàng nghiêm chỉnh.

Bảy vị Thánh Hoàng của Huyễn Phủ trùng xuống, thậm chí còn có chút hỗn loạn, theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Người nọ chậm rãi cười nói:

- Các vị không cần quay lại nhìn đâu, bởi vì khi các vị tiến vào xong, cửa vào đã bị người của ta phong tỏa rồi. Lần này chúng ta xuất động gần một trăm cao thủ phục kích tại đây, ha ha ha, Tào Quốc Phong, thất đại Thánh Hoàng của Huyễn Phủ, hôm nay chính là ngày chết của các

ngươi! Khe núi này khá u ám, tịch mịch, nếu các ngươi táng thân nơi đây thì cũng coi như có một mộ phần tốt a!

Tào Quốc Phong hiểu rằng tình huống trước mắt, phe mình đã lâm vào tuyệt cảnh rồi! Nhưng hắn chưa bao giờ ngừng truyền huyền khí vào người Quân Mạc Tà. Hắn chỉ bình tĩnh mà nói:

- Các hạ rốt cuộc là ai? Nếu nghĩ bọn ta chắc chắn phải chết, tại sao lại không dám lộ dung mạo thật với chúng ta? Để chúng ta có thể minh bạch chúng ta chết trong tay ai, bảy huynh đệ chúng ta không có chút hối tiếc nào nữa!

Thì ra, tất cả cao thủ mai phục khe núi này đều mặc hắc y, lại còn che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt sáng lấp lánh, nghe xong câu nói của Tào Quốc Phong, người cầm đầu cười to nói:

- Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương (Thành ngữ: Côn trùng một trăm chân, khi chết vẫn còn ngo nghoe, ý nói tuy rằng người đã mất thế nhưng không có nghĩa người này đã hết nguy hiểm)! Tào Thánh Hoàng, thực lực bảy huynh đệ các ngươi, ta đã sớm nắm rõ, lúc này, tuy chúng ta nắm chắc tuyệt đối địa lợi, nhân lực cũng có ưu thế tuyệt đối, nhưng ta cũng chỉ nắm chắc được chín phần sẽ giết sạch tất cả bảy người các ngươi mà thôi!

Hắn buồn bực cười khan:

- Nắm chắc chín phần, tuy đã rất cao, nhưng cuối cùng vẫn không phải mười phần! Phòng ngừa có biến, trước khi các ngươi chết, thân phận của chúng ta không thể bị tiết lộ!

Hắn nhìn Tào Quốc Phong nói một cách cực kỳ ác độc:

- Đương nhiên, huynh đệ chúng ta nhất định sẽ không để cho loại nhân vật đại danh đỉnh đỉnh như Tào Thánh Hoàng chết như một con quỷ hồ đồ. Vì thế, lúc Tào Thánh Hoàng đã nằm đó không còn chút lực

phản kháng, chỉ còn sót lại hơi tàn cuối cùng, huynh đệ ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng này của Tào Thánh Hoàng!

Người này cười cực kỳ quỷ dị rồi nói tiếp:

- Đến lúc đó, không chừng Tào Thánh Hoàng lại vô cùng vui mừng mà ngậm cười nơi chín suối thì sao!

- Vui mừng hay hoan hỉ thì chưa chắc!

Tào Quốc Phong hừ một tiếng nói:

- Chuyện trong thiên hạ đều theo ý của các ngươi sao? Các hạ còn chưa chắc có cơ hội làm cho Tào mỗ nhìn thấy mặt mà vui mừng mà!

- Đúng thế, bởi vì nguyên nhân này nên ta mới chưa nói rõ thân phận của ta vào lúc này! Cái này gọi là cẩn tắc vô áy náy a, cẩn thận một chút thì tốt hơn!

Ngoài dự đoán của mọi người, tên cầm đầu thản nhiên thừa nhận những lời của Tào Quốc Phong.

Trong lòng Tào Quốc Phong càng thêm cảnh giác, đối diện với người cầm đầu không kiêu ngạo, không nóng nảy, tâm tính vững vàng, âm mưu thâm trầm, hắn tự nhủ đây quả thực là một kình địch!

Đám người Huyễn Phủ rơi vào hoàn cảnh tồi tệ thế này, có thể nói lỗi hoàn toàn thuộc về Bạch Kỳ Phong, vì hắn do thám bất cẩn, làm mọi người phải lâm vào tuyệt cảnh, trước không đường, sau không lối, đúng là tính huống thập tử vô sinh!

Tuy nhiên, sáu người còn lại không hề mở miệng nói một câu nào, giống như hoàn cảnh này xảy ra là do quyết định của cả bảy người, sáu người này không lộ ra bất cứ sự trách móc nào. Tuy nhiên, Bạch Kỳ Phong lại cảm thấy vì mình mà mọi người lâm vào tình thế này, nên hắn tức giận hét lên một tiếng, rút kiếm xông ra ngoài.

Tuy các vị huynh đệ vì tình nghĩ lâu năm không mở miệng oán trách, nhưng Bạch Kỳ Phong lại cảm thấy bản thân hắn có chết một trăm lần cũng không thể thay đổi hoàn cảnh tuyệt vọng này! Bởi vì chính sai lầm của hắn mà đưa cả bảy huynh đệ lâm vào tuyệt cảnh!

Còn có cả tương lai của Huyễn Phủ cũng phải chôn cùng bọn hắn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 184: Phá Vây!

Hiện tại Bạch Kỳ Phong đã không muốn sống nữa rồi!

Mong muốn duy nhất của hắn chính là liều mạng!

Liều mạng mình, nhưng sáu huynh đệ còn lại có thể thể thoát thì cũng đáng!

Đây là ý tưởng duy nhất trong đầu hắn!

Nhưng Tào Quốc Phong sớm đã chú ý đến hắn, hắn vừa động, Tào Quốc Phong đã chắn trước mặt, lạnh lùng nhìn hắn, sau đó hung hăng vung tay tát hắn một cái. “Bốp!”, một tiếng động thanh thúy vang lên!

Bạch Kỳ Phong vuốt mặt mình, nhất thời có chút ngơ ngẩn. Mấy ngàn năm nay, chưa ai dám tát tai hắn, nhưng hôm nay, hắn lại bị trúng một cái tát rất mạnh trước mắt bao nhiêu người!

Tuy nhiên, trong tim hắn lại không hề có tí oán hận nào!

- Bình tĩnh lại chưa?

Tào Quốc Phong lạnh lùng nhìn hắn:

- Ngươi chắc chắn hiểu rõ, điều những tên này mong muốn nhất chính là một mình ngươi xông lên, vậy ngươi nghĩ thử có thể đột phá được không? Ngươi có biết nếu ngươi xông ra thất bại, tính mạng sáu huynh đệ còn lại, kể cả tương lai của Huyễn Phủ cũng chôn vùi theo

ngươi? Ngươi có biết nếu ngươi lao ra liều chết, sáu người chúng ta dù có cơ hội đào tẩu cũng sẽ không bỏ ngươi mà chạy trốn?

- Bạch Kỳ Phong, tại sao ngươi lại trở nên ngu xuẩn như thế?

Trên mặt Bạch Kỳ Phong hiện lên từng trận run rẩy, khuôn mặt đỏ bừng, hắn gầm lên:

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì cả! Ngươi muốn liều chết vì đã đưa huynh đệ vào tuyệt cảnh đúng không?

Tào Quốc Phong cắt đứt lời hắn, cũng gào to:

- Việc đã đến nước này, ngươi lao ra như thế có ích gì? Khoản nợ này của ngươi, tất cả mọi người sẽ nhớ kỹ, khi nào về đến Huyễn Phủ, mọi người sẽ cùng tính toán với ngươi rõ ràng! Chưa gì ngươi đã muốn đi chết? Làm gì có chuyện dễ dàng như thế?

- Không sai! Bạch nhị ca, khoản nợ huynh thiếu mọi người, mọi người sẽ từ từ tính sổ với huynh, chắc chắn sẽ không ai buông tha huynh! Dùng cái chết để chuộc tội sao, thế thì quá dễ dãi cho huynh rồi!

Năm người còn lại đồng thời nở nụ cười, cười một cách vô cùng thoải mái.

Trong thời khắc sinh tử này, những người này lại có thể vứt bỏ tất cả lo âu, sự hào hiệp dâng trào trong lòng.

Sau khi Bạch Kỳ Phong ổn định tâm thần, hắn trịnh trọng gật đầu, sau đó cũng không nói lời nào, ánh mắt đã trở nên bình tĩnh.

- Bốp bốp bốp....

Một loạt tiếng vỗ tay vang lên, thanh âm quái dị kia nói:

- Ha ha ha ha, đúng là tình nghĩa huynh đệ thật tốt a! Phiêu Miểu Huyễn Phủ quả nhiên nhân tài đông đúc, danh bất hư truyền! Tuy nhiên, có "người" da mặt thật là dày, nếu ta phạm phải sai lầm như "người đó", lại còn liên lụy tất cả huynh đệ của mình, chắc ta đã sớm rút kiếm tự tận cho xong, lấy cái chết mà chuộc tội. Không ngờ "hắn ta" lại có thể mặt dày, nghênh ngang trước mặt các huynh đệ! Da mặt của người này chắc đã đạt đến mức thiên hạ vộ song, khoáng tuyệt cổ kim, ta thật là được mở rộng tầm mắt, bội phục bội phục a!

Bạch Kỳ Phong hừ một tiếng, đang muốn mở miệng nói chuyện thì đột nhiên giật mình, nói to:

- Đại ca, chúng ta mau chóng tiến công, tên này cứ luôn mồm nói chuyện mà không động thủ, chính là vì chờ viện binh từ cửa vào của khe núi chạy tới, triển khai giáp công chúng ta! Nếu còn chậm trễ...

Tào Quốc Phong sợ hãi cả kinh liền nói:

- Không sai! Các huynh đệ, theo ta giết ra ngoài!

Tên thủ lĩnh đối diện cười to rồi nói:

- Hiện tại mới nghĩ ra thì đã quá muộn!

Phía sau đám người của Tào Quốc Phong, vài chục thanh âm cười ha ha vang lên. Lúc này, địch nhân đã đuổi đến nơi!

Tào Quốc Phong không thèm quay đầu lại, quát to:

- Bạch Kỳ Phong dẫn đầu, năm người còn lại giáp công phụ trợ cho hắn, mọi người toàn lực ứng phó! Thành hay bại chính là thời khắc này!

Bạch Kỳ Phong điên cuồng hét lên một tiếng, áo trắng của hắn tung bay phần phật, hắn dẫn đầu đoàn người xông tới trước, tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, lúc sắp đến cửa của khe núi, áo bào trắng của hắn đột nhiên bốc ra một làn khói nhẹ!

Không ngờ lúc tuyệt cảnh như thế này, trong lòng vô cùng khẩn trương, mà Bạch Kỳ Phong lại có thể đột phá hạn chế của bản thân, phát huy khả năng lớn nhất của mình từ khi lọt lòng mẹ đến giờ!

Sáu người còn lại đều theo sát hắn, bảy thanh lợi kiếm sáng chói như muốn xé toang hắc ám, chạy về phía ánh sáng vô tận phía trước!

Giờ phút này, vô số tiếng hét từ phía sau cũng từ từ dồn tới!

Bạch Kỳ Phong dẫn đầu, lấy tốc độ sét đánh mà xông ra, trường kiếm “ông” một tiếng ra khỏi vỏ, hóa thành một đạo bạch quang sáng loáng mênh mông cuồn cuộn, đâm đến cực nhanh!

Trong nháy mắt khi thanh kiếm đâm ra, ánh mắt của Bạch Kỳ Phong biến thành một mảnh đỏ như máu, bộ tóc dài tung bay, kiếm quang đầy trời, kiếm khí bắn ra bốn phía, bao vây không gian ba trượng xung quanh, trong bóng tối của khe núi, kiếm quang như ngọc, phát ra ánh sáng đẹp mắt vô cùng!

Lúc này, thế kiếm đã xuất, giống như một quả boom hạt nhân phát nổ trong bóng tối vô tận!

Thế kiếm tiến tới địch nhân trong nháy mắt, sau đó, phía sau Bạch Kỳ Phong mới vang lên một tiếng "oanh...." khủng bố!

Tốc độ và khí thế của kiếm này, không ngờ cao hơn tốc độ âm thanh gấp mấy lần!

Nhân kiếm hợp nhất hết sức khủng bố!

Lúc này đây, Bạch Kỳ Phong đã hoàn toàn phát huy đến cực hạn của nhân kiếm hợp nhất!

- Mọi người cẩn thận, đồng thời ra tay nào! Hợp lực thu thập tên điên này đã!

Địch nhân đối diện hét lớn một tiếng, mười mấy người đồng thời rút vũ khí xông tới, từng đạo kiếm quang như cầu vồng bắn thẳng đến đón đầu Bạch Kỳ Phong!

Lúc này, công kích của năm người phụ trợ bên phía Huyễn Phủ cũng đã đến!

Theo sát một kiếm của Bạch Kỳ Phong, lục đại Thánh Hoàng bắt đầu ra tay toàn lực!

Một kích thành bại là đây!

Nếu một kích này bị ngăn cản, vẫn không thể phá vây, bảy người Huyễn Phủ nắm chắc rơi vào tuyệt cảnh trước sau đều bị giáp công! Bảy đại Thánh Hoàng lúc đó khó mà bảo toàn mạng sống!

Trong mắt của đầu lĩnh đám hắc y đầy vẻ lo lắng, hắn quát to một tiếng:

- Không xong...

Hai chữ này còn chưa nói xong, kiếm quang hai bên đã va chạm vào nhau!

Một tiếng "ầm" thật lớn vang lên như tiếng boom, từng trận nổ to vang lên trong lòng núi nối liền nhau không dứt, từng tảng đá lớn rơi xuống ào ào như một cơn mưa đá, rơi thẳng xuống đầu mọi người!

Đám người Bạch Kỳ Phong dù sao cũng nắm thế chủ động tiến công, mà cả bảy người đều hoàn toàn không lưu thủ, bọn họ toàn lực phóng ra nên khí thế vô cùng to lớn, đủ làm cho vạn quân phải lui lại!

Trong lúc kiếm quang va chạm, cả hai bên đều cảm nhận thấy thực lực của đối phương mạnh mẽ vô cùng!

Kiếm quang của Bạch Kỳ Phong tuy bị chặn nhiều lần nhưng vẫn vọt mạnh tới, hắn lấy lực lượng của một mình hắn mà mạnh mẽ đón đỡ hơn

một nửa thế công của đối phương, trong đầu của Bạch Kỳ Phong hiện tại chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Nhất định phải mang tất cả các huynh đệ lao ra ngoài!

Trên bộ áo bào trắng của hắn không ngừng xuất hiện vết thương và vết kiếm. Trong thời gian một cái nháy mắt, trên người hắn đã có hơn trăm đạo vết thương chi chít!

Tên hắc y nhân cầm đầu toàn lực công kích, sau đó lại bị bức lùi lại, kiếm phong của Bạch Kỳ Phong tung bay khắp nơi làm cho hắc bào trên người của tên này bị cắt nát ra, bay lả tả như những con bướm đen lượn lờ trong không trung!

Trong lúc này, Tào Quốc Phong khẽ liếc mắt nhìn vào chỗ rách trên áo bào của tên hắc y nhân, hắn nhìn thấy một đoạn đai lưng màu tím lộ ra ngoài một ít. Hắn bi phẫn rống to một tiếng:

- Thì ra là các ngươi!

Trong thanh âm của hắn đã tràn ngập sự phẫn nộ và ngạc nhiên!

"Loại thắt lưng mà Tử Kim hộ pháp của Độn Thế Tiên Cung chuyên dùng chính là loại này, mà Mộng Huyễn Huyết Hải cũng ăn mặc tương tự như thế! Thì ra đám người đánh lén bảy người chúng ta là người của Tam Đại Thánh Địa!"

Tào Quốc Phong cảm thấy phẫn nộ đến mức tí nữa là ngất xỉu! Lúc nãy hắn chỉ có chút hoài nghi mà thôi. Tuy nhiên, sự thật trước mắt đã là chứng cớ vô cùng xác thực, không còn nghi ngờ gì nữa!

"Các ngươi phá hỏng chuyện tốt của bọn ta, sau đó lại khiêu khích bức chúng ta phải thoát khỏi Cúc Hoa thành, bây giờ lại tranh thủ phục kích bọn ta?"

Dưới gầm trời này lại có loại người làm chuyện không biết xấu hổ thế này!

Chẳng thể trách bọn họ lại có thể ra tay tàn nhẫn với thiếu niên có Không Linh Thể Chất kia như vậy, bọn chúng muốn giá họa cho gã Tà Chi Quân Chủ kia! Khó trách bọn hắn lại mặc những bộ hắc y mà chỉ có thủ hạ của Tà Chi Quân Chủ mới mặc... Đúng là kỹ xảo đổi trắng thay đen, gắp lửa bỏ tay người a!

Quả thực là vô cùng bỉ ổi!

Hắc y nhân cầm đầu kia nghe vậy liền cả kinh, hắn đảo mắt nhìn liền phát hiện trang phục của mình đã lộ ra sơ hở, cơ hồ lấy tay che bên hông theo bản năng, ánh mắt có chút ngoài ý muốn, quát to:

- Ngươi nói cái chó gì thế! Nói chuyện mà như đánh rắm! Cái gì mà "các ngươi, chúng ta" ở đây!

Tuy miệng hắn nói vậy, nhưng sự giật mình đã thể hiện rõ ràng, trận hình của bọn họ nãy giờ vô cùng chặt chẽ, lúc này đây đột nhiên xuất hiện sơ hở! Bạch Kỳ Phong gần như không quan tâm đến thân thể đầy huyết nhục của mình mà tung kiếm xông vào khe hở này!

Ầm một tiếng, toàn thân Bạch Kỳ Phong tràn đầy máu tươi đã xuất hiện dưới ánh mặt trời, sáu người còn lại cũng theo sau hắn mà thoát ra! Tào Quốc Phong hét lớn một tiếng:

- Không cần suy nghĩ gì nữa, toàn lực bỏ chạy cho ta!

Bảy người này đều là người từng trải, ngay cả đầu cũng không quay lại một tí nào, lấy tốc độ nhanh nhất của bản thân mà bay đi!

Bất kể như thế nào, hôm nay cũng không phải là thời điểm để tử chiến!

Lúc này, núi đá phía sau không ngừng ầm ầm đổ xuống, tiếng chửi rủa không ngừng vang lên:

- Thật đáng giận, không ngờ lúc này lại xảy ra đá lở! Con bà nó xui quá!

Trời không tuyệt đường con người, đúng là do lở núi đã cản trở bọn hắn. Trong lòng Tào Quốc Phong thở phào một tiếng, ôm Quân Mạc Tà vào lòng mà phi đi nhanh như chớp. Trong lòng hắn phẫn uất cực kỳ: "Tam Đại Thánh Địa, khoản nợ này, nếu lão tử ta không đòi lại thì ta không phải là người!"

Tào Quốc Phong chỉ suy nghĩ trong đầu như thế, nhưng Bạch Kỳ Phong thì trực tiếp mắng to:

- Bọn Tam Đại Thánh Địa hỗn tạp nghe đây! Khoản nợ này, lão tử ta sẽ nhớ kỹ, ta và các ngươi từ nay về sau bất cộng đái thiên, không chết không ngừng!

Năm người còn lại ai cũng mang thương tích đầy mình, trong lòng cũng phẫn nộ đến tột đỉnh, chưa chắc ít hơn Bạch Kỳ Phong!

Bọn họ hồi tưởng lại cuộc chiến diễn ra ngắn ngủi kia, trong lòng mỗi người vẫn còn cảm thấy sợ hãi!

Vừa rồi, nếu bọn họ chỉ chần chờ nửa giây một giây nữa thôi, e rằng bảy người đã rơi vào kết cục bi thảm! Trận chiền này tuy vô cùng ngắn ngủi, cả quá trình giao thủ chỉ vài chiêu, nhưng sự hung hiểm trong đó không cần phải bàn. Bọn họ tự nghĩ, sự hung hiểm trong cả cuộc đời bọn họ gộp lại không tính là ít, nhưng cũng không bằng cuộc chiến vừa rồi!

Khoảnh khắc ngắn ngủi mà kiếm quang tiếp xúc nhau, bất kỳ một ai trong bảy người bọn họ cũng đã dạo chơi vài vòng trước cửa quỷ môn quan!

Lúc nãy trong cuộc chiến, trong đầu bọn họ chỉ suy nghĩ làm mọi cách để sống sót mà thôi. Hiện tại, sau khi mọi việc đã xong, bọn họ hồi tưởng lại mà lòng cảm thấy run rẩy, toàn thân đầy mồ hôi lạnh. Trên con đường trống trải không bóng người, gió lạnh thổi hiu hiu càng làm cho bọn họ run lên... Thù hận này, làm sao có thể bỏ qua dễ dàng?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 185: Trước Cửa Huyễn Phủ.

Mắt thấy bảy vị Thánh Hoàng của Huyễn Phủ càng lúc càng xa, nhóm hắc y nhân này rốt cục đình chỉ hành động, nhìn nhau, cười ha ha, một người trong đó nói:

- Trải qua việc hôm nay, Tam Đại Thánh Địa và Phiêu Miểu Huyễn Phủ từ nay về sau sẽ không chết không thôi. Kế này của công tử quả nhiên là hiểm độc.

- Không dễ như vậy đâu. Dù sao, cao tầng hai bên đều có ước định với nhau; nhưng cho dù không phải là không chết không thôi thì song phương cũng không thể tiếp tục hợp tác như lúc trước được nữa.

Một tên sờ sờ cằm nói:

- Mà bảy vị Huyễn Phủ Thánh Hoàng kia thực lực quả nhiên là cực kỳ mạnh mẽ, thân lâm vào hiểm cảnh như vậy, đồng thời đối mặt với mười người chúng ta hợp lực chặn đánh, thế nhưng vẫn có thể đối phó, mạnh mẽ đột phá, làm cho chúng ta có không ít người bị trọng thương. Thánh Hoàng Huyễn Phủ uy danh quả nhiên là danh bất hư truyền.

Hắc y nhân nói xong liền tháo lấy tấm che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt lạnh như ngọc. Nếu Tào Quốc Phong nhìn thấy chắc chắn sẽ bật thốt lên: Sao lại là ngươi?

Người này chính là Cuồng phong kiếm thần Phong Quyển Vân.

Không cần nói những người khác dĩ nhiên cũng là người của Quân Mạc Tà.

Lần chặn đánh này vốn là một kịch bản trong kế hoạch của Quân Mạc Tà, không thể bỗng dưng có chuyện dễ dàng đoạt được kỳ tài Không Linh thể chất. Nếu không thì trong kế hoạch lúc sau làm sao khiến kẻ khác tin được chuyện tốt bánh bỗng dưng từ trên trời rơi xuống?

Cho nên Quân Mạc Tà tỉ mỉ an bài hành động chặn giết lần này. Đương nhiên đây chỉ là giả, cuối cùng bất kể như thế nào cũng phải thả họ đi. Nếu đem bảy vị Thánh Hoàng kia toàn bộ đều làm thịt thì kế hoạch của Quân Mạc Tà sao có thể thành công?

- Không sai, chúng ta dù sao cũng có mười một vị Thánh Hoàng.

Đám người đang thảo luận sôi nổi kia, thì ra là mấy vị Thánh Hoàng của Thiên Phạt từng trông coi phong ấn của Cửu U Thập Tứ Thiếu trước kia!

Lúc này, đám người mai phục phía sau cũng đã ra ngoài, số lượng tuy nhiều nhưng trong chiến đấu với Thánh Hoàng thì số lượng chẳng có tác dụng là bao: Những người này tất cả đều là thành viên "Tàn Thiên Phệ Hồn", trong bọn họ thực lực cao nhất chỉ là Thánh Giả cấp bốn, thực lực cỡ này đã rất mạnh nhưng đối phó với đám người Tào Quốc Phong cấp bậc Thánh Hoàng thì vẫn còn xa mới đủ. Một khi chân chính đối mặt thì chỉ có chịu chết.

Nên bọn họ chỉ ở đằng xa, điên cuồng gào thét mà không có hành động nào khác. Đây cũng có thể xem như là có đảm lược lắm rồi.

- Tốt lắm, nhiệm vụ đã hoàn thành. Đi, lão tử mời mọi người uống rượu.

Đây là âm thanh của Ưng Bác Không, hắn vung tay lên, hùng hổ nói.

- Tiểu tử ngươi bao nhiêu tuổi mà dám xưng lão tử trước mặt bọn ta? Ngươi còn nhỏ lắm a.

Lộc Thánh Hoàng cất tiếng, chỉ thấy hắn đảo mắt nhìn Ưng Bác Không, tỏ vẻ rất không hài lòng.

Ưng Bác Không rụt rụt cổ, đối với vị đang kêu hắn là tiểu tử cũng không dám có ý kiến gì. Người ta ít nhất cũng đã sống hơn nghìn năm, mình mới sống có sáu bảy mươi tuổi, trước mặt bọn họ mà tự xưng lão tử quả thật là làm trò cười mà. Người ta kêu mình là tiểu tử cũng không oan.

- Để trừng phạt tiểu tử ngươi, khi uống rượu, lão phu sẽ dùng hình dạng thật của mình.

Lộc Thánh Hoàng dương dương tự đắc tuyên bố, mấy vị Thánh Hoàng khác của Thiên Phạt sâm lâm cũng sôi nổi phụ hoạ, xoa tay, thề phải uống thống khoái, không say không về.

Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân nhìn nhau, cả hai gần như ngây ngốc, không khỏi cười khổ một tiếng: Nếu bọn hắn hiện nguyên hình, thân thể cực kỳ to lớn thì bọn hắn uống hơn mấy vạn cân rượu may ra mới say.

Ba ngày sau đó Ưng Bác Không vuốt vuốt túi tiền nhẹ tên của mình, khóe miệng run rẩy....

- Rốt cục cũng đã gần tới rồi. Chỉ cần qua ngọn núi phía trước kia thì tới cửa Huyễn Phủ rồi.

Bạch Kỳ Phong chỉ về phía trước, vẻ mặt thả lỏng. Lúc trước hắn bị thương tuy không nhẹ nhưng trải qua mấy ngày điều dưỡng đã không có gì đáng ngại nữa rồi. Năng lực tự chữa trị cường hãn của Thánh Hoàng quả thực có hiệu quả.

Từ trận chiến hôm ấy, đoàn người vẫn đứng vững trước áp lực, thoát ra khỏi khu rừng. Bạch Kỳ Phong rốt cục cũng không thấy áy náy lắm nhưng vẫn còn có chút ngượng ngùng. Mọi người cũng đều biết nhưng lại không nói ra, để khỏi làm hắn xấu hổ.

Lúc này, Quân Mạc Tà vẫn do một vị Thánh Hoàng ôm trong lòng, vẫn trong trạng thái hôn mê bất tỉnh. Trong suốt đoạn đường này, mọi người đã thay phiên nhau bế hắn.

Đối với sinh mệnh lực cường hãn của tiểu tử này, bảy vị Thánh Hoàng cũng cảm thấy kỳ lạ. Mỗi người đều cảm thấy hắn có thể tắt thở bất cứ lúc nào nhưng lại không tắt thở, một đường kiên trì tới giờ, nếu hắn qua được giai đoạn này thì tiền đồ vô lượng.

Có vẻ như truyền huyền khí vào cơ thể hắn cũng không ăn thua, không có chuyển biến tốt đẹp nhưng cũng không có dấu hiệu xấu đi. Lúc đầu, mọi người còn lo lắng tiểu tử này ngàn vạn lần đừng có cố gắng đến lúc này rồi lại ô hô ai tai, nhưng giờ thì lại rất yên tâm. Xem dạng này thì hắn nhất định là không chết được.

Quân Mạc Tà mấy ngày nay cũng đang lo lắng: Mẹ nó chứ, bọn người này tại sao đi chậm như vậy? Mỗi ngày phải nằm trên tay các ngươi, các ngươi tưởng dễ chịu lắm sao? Cái mông của ta rộp lên hết cả rồi. Thật vất vả, rốt cục cũng gần tới cửa rồi. Quân Mạc Tà thở ra một hơi. Xem như cũng sắp xong rồi. Đợi đến lúc gặp lang y của Huyễn Phủ, ta nhất định sẽ cho hắn nở mặt nở mũi... Chỉ cần một liều thuốc ta sẽ nhanh chóng tỉnh lại.

Nhưng việc tốt thường không suôn sẻ, cổ nhân nói quả không sai.

Nhóm Thánh Hoàng đang lúc cao hứng phấn chấn thương lượng việc sau khi về Huyễn Phủ thì đột nhiên:

- Bảy người các ngươi cư nhiên còn vọng tưởng về tới Huyễn Phủ sao?

Một thanh âm buồn bực vang lên:

- Phàm là người làm bổn công tử bị thương thì sao có thể trốn thoát chứ? Nếu không để lại chút phí tổn thì còn đâu là thể diện của bổn công tử?

Thanh âm lạnh như băng cao ngất vang lên. Một bóng người vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Người đó một thân hắc y, giống như bóng ma đột nhiên xuất hiện. Mặc dù hiện giờ đang là ban ngày, mọi người vừa gặp hắn liền cảm giác giống như đang thấy quỷ.

Người trước mắt một đầu tóc đen thui, tóc dài xõa từ trán xuống tận vùng eo, dáng người cao to, hai chân thon dài (DG: Móa, thằng này giống con gái quá), tuy rằng gần trong gang tấc nhưng không thấy rõ bộ dạng hắn cho lắm; duy chỉ có cặp mắt sáng như điện, lóe ra sát khí âm hàn vô tận. Mọi người nhìn hắn có cảm giác như thấy một ngọn núi cao trước mắt.

Không thể so sánh.

Không thể đánh bại.

Người hiện thân này dĩ nhiên là Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Thanh âm kia vừa mới vang lên thì bên này Quân Mạc Tà đang mắng loạn trong bụng: Con mẹ nó, Cửu U Thập Tứ Thiếu ngươi sao lại tìm người ở chỗ này chứ? Tại sao lại xuất hiện ngay lúc này? Nếu ngươi phá hỏng kế hoạch của ta thì xem tương lai ta chà đạp lão bất tử ngươi như thế nào.

Lúc này đây, khi nhìn thấy Cửu U Thập Tứ Thiếu, bảy người Tào Quốc Phong đều có một cảm giác kinh ngạc: Hắn đã thay đổi. Lúc trước Cửu U Thập Tứ Thiếu tuy rằng tàn nhẫn đoạn tuyệt, nhưng cũng không đáng sợ như bây giờ.

Giờ nhìn thấy Cửu U Thập Tứ Thiếu như thấy Địa Ngục. Cả người mơ hồ, nhìn không thấu.

Không hề nghi ngờ, thương thế lúc trước của hắn đã hoàn toàn đã khôi phục. Phong ấn lực lượng qua nhiều năm và toàn bộ nội thương, ngoại thương đã khỏi hẳn. Cửu U Thập Tứ Thiếu hiện tại chính là đang ở giai đoạn đỉnh cao nhất.

Bảy người Tào Quốc Phong nhìn nhau trong lòng đều không hẹn mà cùng nghĩ tới điều này.

Nhưng cũng chính vì vậy mà bảy người tự đáy lòng nổi lên sự tuyệt vọng. Lúc trước bảy người Phiêu Miểu Huyễn Phủ và người của Thiên Thánh cung, Tam Đại Thánh Địa, tổng cộng hơn hai mươi vị Thánh Hoàng vây công Cửu U Thập Tứ Thiếu sau khi đột phá phong ấn chỉ còn hai ba thành công lực còn bị hắn giết mất mấy người, làm trọng thương mấy người, sau đó thân mang trọng thương trốn thoát.

Hiện giờ, hơn hai mươi vị Thánh Hoàng lúc đó cũng chỉ còn lại có bảy người đối mặt với Cửu U Thập Tứ Thiếu ở trạng thái đỉnh phong. Có thể đánh một trận sao?

Tào Quốc Phong mặt xám như tro tàn, bước tới trước nhóm của mình, thản nhiên nói:

- Nếu Thập Tứ huynh đã tìm tới cửa đòi nợ, thân mang nợ, chúng ta tự nhiên sẽ không trốn tránh. Ngươi muốn như thế nào cứ nói thẳng ra. Thân tại giang hồ, sớm hay muộn cũng chịu một đao. Huynh đệ Tào mỗ bảy người đối với sự tình hôm nay sớm có chuẩn bị, cũng chờ mong đã lâu. Có thể chết dưới tay Cửu U Thập Tứ Thiếu danh chấn thiên hạ so với chết bệnh trên giường tốt hơn rất nhiều. Mời!

Cửu U Thập Tứ Thiếu cười quái dị một tiếng nói:

- Ngươi cho là làm ra bộ dạng thấy chết không sợ, dõng dạc ung dung chịu chết, bổn công tử có thể vì anh hùng gặp anh hùng sẽ cho ngươi một

con đường sống hay sao? Nói cho ngươi biết, hôm nay mặc kệ các ngươi quỳ xuống cầu xin tha thứ hay liều chết chiến đấu hay thúc thủ chờ chết thì cũng chỉ có một kết quả thôi. Trên thế gian này, không có ai có thể cứu được các ngươi nữa đâu.

Hai mắt của hắn trừng lên, âm trầm quát:

- Bảy người các ngươi, hôm nay bổn công tử không thể không giết!

Bọn hắn đều giận dữ ra mặt. Dù nói thế nào thì cũng đều là Thánh Hoàng cao thủ, há có thể để cho người khác vũ nhục? Chết thì chết cũng chỉ trách bản thân kém cỏi mà thôi.

Cửu U Thập Tứ Thiếu hai mắt hàn mang lóe ra, không chút cảm xúc, cả người nhẹ nhàng tiến tới. Đúng lúc này một âm thanh nhỏ như muỗi kêu truyền đến tai Cửu U Thập Tứ Thiếu:

- Trời ạ, có phải không vậy, sao ngươi lại chơi ta như vậy... Thật vất vả ta mới lừa được bọn hắn đưa ta vào Huyễn Phủ, ngươi lại đến quấy rối, ta và ngươi có thâm cừu đại hận lớn như vậy sao?

Cửu U Thập Tứ Thiếu nhất thời ngẩn ra. Ánh mắt lạnh lẽo không để lại dấu vết nhìn về hướng truyền ra âm thanh liền phát hiện Quân Mạc Tà đang nằm giống như cái bánh bao thiêu trên tay Tào Quốc Phong. Trong lòng hắn đột nhiên cười khổ:

"Con mẹ nó, tại sao lại là tiểu tử này? Lão tử còn phải trả lại nhân tình cho thầy trò ngươi tới bao giờ đây, thật là làm cho bổn công tử buồn bực đến chết!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 186: Tiến Vào Huyễn Phủ.

"Không được. Hôm nay bổn công tử nhất định phải xử lý mấy tên khốn này. Nếu không thì còn gì là mặt mũi của ta nữa."

Cửu U Thập Tứ Thiếu thật sự là lửa giận ngút trời truyền âm nói:

- Sao thầy trò các ngươi cứ bám theo ta mãi thế? Bổn công tử chẳng liên quan gì tới các ngươi cả, dựa vào cái gì phải nghe ngươi an bài, cho dù là thiếu các ngươi nhân tình thì cũng không thể khiến bổn công tử mất đi tự chủ. Ta định làm gì cũng bị các ngươi ngăn cản, cái này còn để cho ta sống không hả?

- Ta kháo! Ngươi ngươi... Ngươi đơn giản chỉ nói hai chữ "Nhân tình" thôi sao? Ngươi quả thực là đồ vong ân bội nghĩa, uổng phí nổi khổ tâm của sư phụ ta, không tiếc hao tổn tu vi bản thân thậm chí là mạo hiểm tánh mạng đem ngươi cứu ra. Sư phụ ta là người tốt, lòng dạ ngay thẳng, đối với ngươi càng có thể nói là hết sức chân thành, nói là có ân tái tạo cũng không sai. Ngươi giờ đến phá hư thế cục mà chúng ta cất công bố trí lâu nay. Ngươi ngươi... Rốt cuộc còn có chút lương tâm hay không, còn có khí độ làm người hay không, ngươi tự hỏi mình xem, người làm như vậy có được không, ngươi còn biết chữ "Nhân" viết như thế nào hay không...

Quân Mạc Tà nổi trận lôi đình, truyền âm tức giận mắng.

Quân Mạc Tà cũng rất gấp. Nếu Cửu U Thập Tứ Thiếu khăng khăng không đi thì chuyện mình an bày, binh bố trận bấy lâu không phải thành công dã tràng sao? Hao phí không biết bao nhiêu tâm lực, vật lực. Nếu

biết sớm như vậy ta không bằng đi tán gái còn hơn, ít ra trên người vẫn còn dính chút mùi thơm.

- Con mẹ nó! Tiểu tử ngươi phóng cái rắm gì thế, bổn công tử làm sao lại vong ân bội nghĩa, chính ngươi tự nghĩ lại đi, bổn công tử giúp tiểu tử ngươi còn ít sao? Còn dám vu bổn công tử tội thiếu nhân phẩm, bổn công tử trước hết đem ngươi bóp chết, ngươi nói ta có dám hay không?

Cửu U Thập Tứ Thiếu hiển nhiên cực kỳ buồn bực, gần như phát điên.

- Nếu như Thập Tứ Thiếu đúng là người tốt, có khí khái thì hãy đi đi, đây chính là chứng cứ tốt nhất, ta sẽ tự nhận tội vu cáo.

Quân Mạc Tà xỏ lá nói.

- Muốn bổn công tử đi cũng được, nhưng ngươi phải đáp ứng bổn công tử một điều kiện. Nếu không, hôm nay bảy tên này phải chết là chuyện không thể thay đổi. Cho dù ngươi nói bổn công tử vong ân bội nghĩa cũng đành vậy.

Cửu U Thập Tứ Thiếu người vững vàng như núi, một mặt dùng khí thế trấn áp bảy vị Thánh Hoàng đang đứng trước mắt, mặt khác dùng thần thức truyền âm.

- Điều kiện gì? Ngươi nói xem, chỉ cần ta có thể làm được, ta sẽ làm hết sức.

Quân đại thiếu gia là ai chứ, lời từ miệng nói ra đều chừa lại đường lui, chứ nếu không Cửu U Thập Tứ Thiếu ra điều kiện quá khó thì sao mà làm nổi.

- Ta tin rằng ngươi tốn công tốn sức cố làm ra vẻ huyền bí tiến vào Phiêu Miểu Huyễn Phủ chắc cũng chẳng làm việc gì tốt. Ngươi chỉ cần làm thêm một chút việc thôi.

Cửu U Thập Tứ Thiếu vẫn giữ giọng cao cao tại thượng nhưng Quân Mạc Tà nghe khẩu khí lại đáng khinh làm sao:

- Binh khí mang bên mình của bổn công tử năm đó bởi vì một vài duyên cớ mà mất trong Huyễn Phủ. Đã nhiều năm qua rồi nhưng ta cũng không có hứng thú rèn một kiện khác, cho dù có thì cũng không bằng cái cũ đã quen dùng, ngươi chỉ cần đáp ứng giúp ta lấy nó ra, điều kiện đơn giản vậy thôi.

- Vũ khí tùy thân?

Quân Mạc Tà ngây người ra.

- Đúng, bổn công tử năm đó từng dùng Cửu U âm hỏa rèn một thanh "Thần khúc", trong một lần đại chiến bổn công tử bị Tam Đại Thánh Địa, Phiêu Miểu Huyễn Phủ và Thiên Phạt thú hoàng hợp lực vây công, Thần Khúc bị thất lạc ngoài ý muốn, bổn công tử cũng bị bọn hắn phong ấn trong Cửu U thông đạo và Thần Khúc cũng rơi vào trong tay cao thủ Huyễn Phủ.

- Đây chính là sự nhục nhã nhất trong cả đời bổn công tử.

Cửu U Thập Tứ Thiếu nói:

- Chỉ cần tiểu tử ngươi hứa giúp bổn công tử lấy nó ra và đem đưa tận tay bổn công tử, bổn công tử hôm nay sẽ đại nhân đại lượng buông tha bảy tên kia một con đường sống.

Quân Mạc Tà tỉnh ngộ, khó trách, lúc trước thấy Cửu U Thập Tứ Thiếu chiến đấu nhiều lần, thậm chí trong tình huống nguy hiểm ở Thiên Phạt sâm lâm hắn cũng không sử dụng binh khí, thì ra là vì vậy. Binh khí tùy thân bị mất chẳng trách hắn mang oán khí lớn như vậy.

- Điều kiện này không thành vấn đề. Không phải chỉ là một thanh binh khí thôi sao? Ta nhất định giúp ngươi lấy nó ra.

Quân Mạc Tà phóng khoáng nói.

Hắn thầm nghĩ, mục tiêu chính là của chuyến đi này chính là thất Thải Thánh Quả, nếu luận trình độ trân quý thì tuyệt đối so với cái Thần Khúc gì kia của ngươi cao hơn nhiều lắm. Đã làm Mùng Một còn sợ gì Rằm. Quân đại thiếu trong lòng đã quyết định nhưng ít nhiều cũng không nắm chắc.

Đối với Cửu U Thập Tứ Thiếu mà nói, Tam Đại Thánh Địa hoặc Thiên Phạt hung bất quá chỉ là mục tiêu chinh phục mà thôi. Phiêu Miểu Huyễn Phủ mới là địch nhân lớn nhất của Cửu U Thập Tứ Thiếu. Bất quá đối với Quân Mạc Tà mà nói, hắn cảm giác Phiêu Miểu Huyễn Phủ đoàn kết, mạnh hơn Tam Đại Thánh Địa rất nhiều.

Bởi vì đến bây giờ Phiêu Miểu Huyễn Phủ cũng chỉ phái ra bảy vị Thánh Hoàng nhưng bảy người này có tình cảm rất tốt, làm cho Quân Mạc Tà rất cảm động. Đây mới chính là bằng hữu thật sự.

Trong bảy người này, lão đại Tào Quốc Phong là người trầm ổn, nhưng vị thứ hai Bạch Kỳ Phong thì tính tình lại gay gắt, cực đoan, khư khư cố chấp, hơn nữa làm việc thường không lo lắng hậu quả, đôi khi mang lại cho cả nhóm rất nhiều phiền phức ngoài ý muốn.

Bất kể là lúc trước đổ đồ ăn thừa vào trong chăn mền của Hà Tri Thu hay là xung đột với Triển Mộ Bạch, hoặc lúc này đây đảm nhận việc dò đường nhưng cuối cùng lại dẫn cả đám lọt vào cạm bẫy tử vong.

Đây đều là những việc làm cho người khác tiêu tan ý chí. Thậm chí, mỗi một việc đều gây hậu quả nghiêm trọng. Những người này tu luyện có được ngày hôm nay không phải là dễ dàng gì. Nhưng sáu người còn lại vẫn không có một câu oán hận.

Cũng có lúc bọn hắn tranh cãi, nhưng không sao, chỉ cần lúc có khó khăn thì phải đoàn kết nhất trí, cả nhóm cùng đối mặt giải quyết. Mặc kệ phiền toái này rốt cuộc là do ai, vì sao lại có, chỉ cần một câu: Nỗi lo lắng của huynh đệ cũng là lo lắng của bản thân.

Những lời này thì bọn hắn chẳng ai nói ra nhưng lại dùng hành động để chứng minh. Đây mới chính là chỗ đáng quý.

Thậm chí Quân Mạc Tà lúc nhìn bảy người bọn hắn trong lòng đều cảm thấy một tia ấm áp. Hắn không hẹn lại nghĩ đến Đường Nguyên. Nếu có một ngày mình gặp phiền toái thì cái tên mập mạp kia tuyệt đối sẽ ra mặt, hắn cũng sẽ không để ý mình có làm được hay không nhưng hắn sẽ vì mình mà ra mặt. Cho dù hắn có phải bớt đi một phân thịt mỡ thì hắn cũng sẽ toàn lực ứng phó.

Tên đó trong mắt thế nhân là kẻ quần áo lụa là, đáng khinh, không có chí lớn, nhưng lại là một người như vậy.

Cái tên mập mạp kia là bằng hữu của mình, bằng hữu duy nhất trong kiếp này cũng như kiếp trước, một bằng hữu duy nhất.

Đối với loại tình cảm này, Quân Mạc Tà rất quý trọng, thậm chí là cảm động. Mà đối với những người có tấm lòng với với như vậy, Quân Mạc Tà cũng không muốn làm gì thương tổn tới họ, thật sự không muốn. Còn đối với Tào Quốc Phong, hắn thà rằng hy sinh thọ nguyên bản thân cũng muốn trị thương cho mình để kéo dài sinh cơ. Đây cũng là một nhân tình rất lớn.

Mặc dù bản thân mình không bị thương, nhưng việc chữa thương kia là thật, mặc dù việc bị thương kia chỉ là một trò bịp bợm từ đâu đến cuối. Tuy Tào Quốc Phong làm thế là tương lai Phiêu Miểu Huyễn Phủ, vì thân phận giả của mình!

Nhưng phần tình cảm toàn tâm toàn ý này thật sự đã xảy ra trên người mình, mình rõ ràng có thể cảm nhận được!

Mặc dù là dưới cơ duyên xảo hợp lừa gạt bố trí toàn cục để có được sự bảo vệ như vậy nhưng Quân Mạc Tà cũng không muốn thương tổn Tào Quốc Phong. Không phải bởi vì bánh ít đi, bánh quy lại mà chỉ đơn giản là một phần chân tình. Quân Mạc Tà cũng không hy vọng Tào Quốc Phong vì vậy mà tổn hao thọ nguyên!

Cho nên hắn không tiếc khi nghịch chuyển Khai Thiên Tạo Hóa Công, bồi thường phần tiêu hao sinh mệnh cho Tào Quốc Phong, trong khi đó lại vô tình làm cho hắn mạnh hơn, kéo dài thọ nguyên.

Cho nên khi Cửu U Thập Tứ Thiếu người đầy sát ý xuất hiện, Quân Mạc Tà khẩn cấp ngăn cản Cửu U Thập Tứ Thiếu. Bởi vì hắn không thể thấy những người này chết trước mặt mình được.

Cũng không phải vì Thất thải Thánh quả đang gần trước mắt. Mà chỉ vì lương tâm của mình.

Quân Mạc Tà có thể lừa gạt, có thể hãm hại, thậm chí có thể hoàn toàn không để ý tới cái gọi là nhân nghĩa đạo đức. Nhưng có một điều kiện tiên quyết: Khoái ý ân cừu, không thẹn với lương tâm, không làm chuyện lương tâm mình cắn rứt.

Chỉ cần lương tâm bình an, cho dù là giết người phóng hỏa cũng có thể làm.

Cùng đối nghịch với Tam Đại Thánh Địa, thậm chí trở thành kẻ thù không đợi trời chung chỉ bởi vì Tam Đại Thánh Địa mưu tính sát hại mình trước. Cho nên Quân Mạc Tà có thể giết chóc mà không bị ảnh hưởng tâm lý. Cho dù mỗi người của Tam Đại Thánh Địa đều là thánh nhân thì Quân Mạc Tà muốn giết cứ giết, không chút áy náy.

Nhưng đối mặt với Phiêu Miểu Huyễn Phủ lại hoàn toàn khác.

Huyễn Phủ đối với Quân Mạc Tà mà nói lại là một địa phương cực kỳ xa lạ. Người trong Huyễn Phủ cho tới bây giờ cũng không chủ động xâm phạm lợi ích của Quân Mạc Tà. Hơn nữa lần này chính Quân Mạc Tà chủ động xuống tay với Huyễn Phủ chẳng qua là bởi vì "Thất phu vô tội, hoài bích có tội"; Cũng bởi vì trong Huyễn Phủ có Thất Thải Thánh Quả có thể giữ mãi tuổi thanh xuân.

Mà Quân Mạc Tà hiện tại thực sự vô cùng cần quả đó. Lý do này đối với Quân Mạc Tà mà nói hiển nhiên là đủ, nhưng đối với Phiêu Miểu

Huyễn Phủ mà nói lại chính là tai bay vạ gió. Nếu nói bằng lời thì Phiêu Miểu Huyễn Phủ nhất định sẽ không cho. Chính chỗ này đã hình thành mâu thuẫn giữa hai bên.

"Nếu Phiêu Miểu Huyễn Phủ không phản ứng quyết liệt thì ta có thể dựa vào Hồng Quân Tháp tạo ra Thất Thải Thánh quả, rồi bồi thường gấp đôi lại cho bọn hắn. Mặc kệ bọn hắn nhận hay không nhận, ta cũng không còn lựa chọn nào khác. Cũng chỉ có cách này mà thôi. Còn Thiên Thánh cung.. cũng phải làm tương tự vậy thôi!"

Quân Mạc Tà trong lòng cười khổ một tiếng, tự nói với mình.

Ngươi thật tình với ta, ta cứu các ngươi bảy tánh mạng. Tuy rằng các ngươi không biết nhưng ta thanh thản là được. Không quản gì nhiều.

Những chuyện như vậy dù nói bản thân mình ích kỷ nhưng nếu để cho Quân Mạc Tà giống như mấy lão gia hỏa kia trong Thiên Thánh cung, mấy trăm năm qua, hồng nhan tri kỷ đều hóa thành một đống xương khô, một mình cô độc sống hơn một ngàn năm, thậm chí mấy ngàn năm thì Quân Mạc Tà tuyệt đối làm không được.

Cho nên trong chuyện này, Quân Mạc Tà hoàn toàn vì lợi ích riêng tư mà làm.

Nếu ngay cả thân nhân của mình mà còn lo không xong thì còn nói gì chuyện gì muôn dân thiên hạ? Những lời này dù có chút bất công nhưng cũng không phải là không có lý.

Nghe được Quân Mạc Tà đáp ứng, Cửu U Thập Tứ Thiếu hừ một tiếng nói:

- Tiểu tử, ngươi đã đáp ứng bổn công tử thì ngàn vạn lần không nên quên. Nếu không cho dù là ngươi được sư phụ ngươi che chở, bổn công tử cũng sẽ giết ngươi.

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, tự nhủ nói: "Lão tử cho dù là quên thì làm sao? Ngươi làm được gì ta?"

Đám người Tào Quốc Phong tự biết mình hẳn phải chết, thần tình lộ vẻ tuyệt vọng, bi tráng. Đối mặt với Cửu U Thập Tứ Thiếu đã hoàn toàn khôi phục mười thành thực lực thì trừ khi là toàn bộ Thánh Hoàng cao thủ của Huyễn Phủ và Thánh Địa cộng thêm vài vị lão tiền bối đồng thời ra tay thì mới có thể áp chế hắn một lần nữa.

Trước mắt cũng chỉ có bảy người mình, thực lực thật sự quá chênh lệch, nhóm người mình chỉ sợ muốn làm Cửu U Thập Tứ Thiếu phun một nhúm máu cũng không thể làm được.

Bảy đại Thánh Hoàng đang đứng ở bờ vực tuyệt cảnh thì lại thấy Cửu U Thập Tứ Thiếu từ lúc xuất hiện liền bày ra bộ dạng oai phong nhưng lại đứng ở nơi đó không nói một lời.

Mẹ nó chứ, muốn giết cứ giết, muốn chém cứ chém, làm nhanh một chút không được sao? Đem giam chúng ta lại ở đây định làm gì đây? Chơi trò mèo vờn chuột sao? Vài vị Thánh Hoàng trong lòng mắng thầm.

Kẻ điên!

Đang đứng yên thì đột nhiên Cửu U Thập Tứ Thiếu nhướng mày, ngẩng đầu nhìn về phía ngọn núi phía xa, dùng một loại khẩu khí hết sức buồn nản, có chút tức giận mắng:

- Con mẹ nó, chuyện gì nữa đây? Tại sao lại đi ra giờ này...

Hắn nói xong thì cả người vọt đi, trong nháy mắt đã bặt vô âm tín. Thậm chí cả một câu công đạo cũng không lưu lại, liền vội vã rời đi.

Đây là chuyện khó hiểu nhất trong mắt bảy vị Thánh Hoàng, rõ ràng là hắn xuất hiện định tiến hành chém giết nhưng kết quả là một cái đánh rắm cũng không có, cứ vậy mà rời đi?

Quả nhiên là kẻ điên! Không thể giải thích theo lẽ thường được, nhưng kết quả như vậy lại tốt nhất, ít nhất họa sát thân trước mắt tạm thời được giải trừ, chỉ cần điều này thôi cũng tốt rồi.

- Mọi người đi nhanh lên, kẻ điên này rõ ràng là bị chuyện khác tạm thời hấp dẫn, chúng ta nhất định phải nhân cơ hội này tiến vào Huyễn Phủ trước khi hắn quay về. Nếu không thì tánh mạng chúng ta phải để lại chỗ này thôi. Nhanh không được chậm trễ!

Tào Quốc Phong là người đầu tiên khôi phục tinh thần, thấp giọng hấp tấp nói. Tay ôm lấy Quân Mạc Tà, cả người như tia chớp dẫn đầu lướt đi.

Mọi người cũng lập tức tỉnh ngộ, nhanh chóng di động, Bạch Kỳ Phong là người đi sau cùng cản hậu.

Đây cũng là sự ăn ý của bọn họ: Một khi gặp nguy hiểm, lão Đại thực lực cực mạnh làm người mở đường, lão Nhị thực lực đứng thứ hai đi sau cản hậu. An bài như thế quả là hợp lý, nếu phía trước có trở ngại thì với thực lực cực mạnh của Tào Quốc Phong hoàn toàn có thể đột phá xông qua. Nhưng nếu ngay cả hắn cũng không có thể xông qua, người khác lại càng không thể.

Mà Bạch Kỳ Phong đi sau cản hậu, thì cho dù là Cửu U Thập Tứ Thiếu đuổi theo thì dù phải hy sinh tánh mạng cũng có thể kéo dài chút thời gian để cho các huynh đệ có cơ hội tiến vào nơi an toàn là Huyễn Phủ.

An bài hợp lý như vậy làm Quân Mạc Tà cũng phải tán thưởng.

Nếu là một nhóm bình thường thì phần lớn đều bao bọc hộ vệ cho lão Đại ở bên trong, còn các huynh đệ khác thì để mặc xông pha bên ngoài, bản thân thì ngồi mát ăn bát vàng. Những nhóm mà lão đại luôn đi đầu mạo hiểm thì ít thê thảm.

Cảnh vật trước mắt là một tửu quán nhỏ. Nếu Quân Mạc Tà có thể mở mắt nhìn tất nhiên sẽ nhận ra chỗ này mình đã từng đi qua, đó chính là nơi hắn dừng chân nghỉ ngơi trên đường trở về sau khi đón mẫu thân hắn. Cũng chính nơi này, hắn lần đầu tiên gặp sát thủ Chí Tôn Sở Khấp Hồn.

Bảy người vẫn chưa dừng lại, xuyên thẳng qua tửu quán, rồi lại đi ước chừng vài dặm đường, đi vào một khe núi bị tuyết che phủ. Mọi người liền đi xuống khe núi, Tào Quốc Phong vung tay lên, tuyết đọng trên mặt đất bị thổi bay lên, lộ ra một cơ quan kỳ quái trên vách núi đá.

Mọi người nhìn nhau, đồng thời thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Tào Quốc Phong và Bạch Kỳ Phong hai chưởng chạm vào nhau, rồi cùng quát một tiếng, vận khởi tất cả công lực của mình, hai cổ huyền khí tinh thuần tức thì bạo phát ra. Theo sau đó, một mảnh sương mù vô thanh vô tức bốc lên, ngay sau đó hóa thành nanh vuốt rồng, xẹt, bắn thẳng vào cơ quan kỳ quái trên vách đá.

Huyền khí chui vào trong cơ quan, trong không khí chợt sinh ra một trận chấn động, một cánh cổng vô thanh vô tức xuất hiện.

Nếu nói là ở trên vách đá khởi động cơ quan làm mở cánh cửa thì chẳng có gì lạ. Nhưng cánh cửa đột ngột xuất hiện này không nằm trên vách đá mà xuất hiện trong một phiến hư vô. Quân Mạc Tà trên đường tới đây, đều dùng thần niệm quan sát những phát sinh xung quanh, khi gặp phải loại tình huống này cũng cảm thấy kỳ lạ.

Xem ra người lúc trước tạo ra không gian Huyễn Phủ cũng là một kỳ tài.

Quân Mạc Tà hoàn toàn có thể cảm giác được huyền khí do Tào Quốc Phong và Bạch Kỳ Phong hợp lực tạo ra tuyệt đối không phải là huyền khí bình thường, so với huyền khí sinh ra trong chiến đấu hoàn toàn khác biệt.

Có thể đây là lực lượng đặc biệt để mở cửa Huyễn Phủ, hắn đang tự hỏi mình thì liền thấy bản thân như đang được bế lên, rồi đi vào không gian hư vô phía sau cánh cửa. Phải một lúc lâu sau, cảm giác đang được Tào Quốc Phong ôm mới trở lại với hắn.

Phiêu Miểu Huyễn Phủ... Ta rốt cục cũng đã tới được chỗ trong truyền thuyết này rồi.

Trước mắt, thời gian tới Đoạt Thiên chi chiến còn năm tháng lẻ mười ngày.

Quân Mạc Tà nhắm mắt tự hỏi, phe mình đã có mười một vị Thánh Hoàng cao thủ: Mai Tuyết Yên, Ưng Bác Không, Phong Quyển Vân, và tám vị Thiên Phạt lão Thánh Hoàng; tính cả mình là mười hai người. Nhưng tám vị thú hoàng này dù sao cũng là Thiên Phạt tiền bối, ảnh hưởng đối với Thiên Phạt sâm lâm có thể nói là thâm căn cố đế, mình muốn khống chế cũng không phải là chuyện dễ. Hơn nữa mình cũng không nghĩ phải khống chế bọn họ, quan hệ hiện tại cũng tốt lắm rồi.

Chờ khi phục dụng linh thạch tiên nhũ thì Hùng Khai Sơn, Hạc Trùng Tiêu và vài vị Thú Vương cũng sẽ tiến vào Thánh Hoàng cảnh giới. Sau khi mình trở về có thể dùng đan dược giúp bọn hắn tăng thực lực lên một lần nữa. Sau đó mình sẽ đề cao thực lực của "Tàn Thiên Phệ Hồn". Tất cả mọi chuyện này cần phải hoàn thành trước khi Đoạt Thiên chi chiến xảy ra. Đến lúc Đoạt Thiên chi chiến xảy ra thì đã không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng, đánh giết thẳng qua Thiên Trụ Sơn, đem bọn dị tộc nhân ghê tởm kia chém tận giết tuyệt, diệt cỏ tận gốc.

Kế hoạch trước mắt...cũng chỉ có thể là như vậy thôi.

Mà điều kiện tiên quyết cũng cũng có một: Lần hành động ở trong Phiêu Miểu Huyễn Phủ nhất định phải thành công, hơn nữa còn phải hoàn thành nhanh một chút. Như vậy mới có thể chuẩn bị những thứ khác. Hay nói cách khác, Thất Thải Thánh quả của Phiêu Miểu Huyễn Phủ và Thần Khúc của Cửu U Thập Tứ Thiếu nhất định trong hai tháng tới phải lấy cho bằng được, sau đó rời khỏi nơi này quay lại Thiên Phạt.

Thời gian quả nhiên là gấp đến cực độ.

Quân Mạc Tà trong lòng tinh toán, không khỏi thở dài một hơi... Phải giành giật từng phút từng giây, phải tranh thủ thời gian thôi.

Bảy người Tào Quốc Phong bảo vệ xung quanh Quân Mạc Tà một đường thẳng tiến. Quân Mạc Tà dựa vào thần thức thấy rất rõ ràng, bọn hắn chính là đang tiến về một tòa đại điện.

Hai bên đường là từng dãy nhà của lão bá tánh, sống lâu lên lão làng, hơn nữa không trung thì rất kỳ lạ, như có thứ gì đó ngăn cản. Hai bên truyền đến từng loạt âm thanh, thì ra là âm thanh từ chợ. Quân Mạc Tà trong lòng như muốn thét lên: Oa, mẹ nó chứ.

Phiêu Miểu Huyễn Phủ này, so với bên ngoài thì không khác biệt gì.

Trong khi Quân đại thiếu buồn bực thì đám người Tào Quốc Phong đã tiến vào đại điện.

- Cung chủ! Phiền người xem dùm đứa bé này, khẩn cầu người hãy cứu hắn. Đứa bé này chính là Không Linh thể chất trong truyền thuyết!

Tào Quốc Phong vội vôi vàng vàng nói. Lúc này trong đại điện đang nhốn nha nhốn nháo, không ít người đều đang nói chuyện, nhưng trong nháy mắt đột nhiên lặng ngắt như tờ.

Ngay sau đó, rất nhiều người xông tới hai mắt nhìn chăm chằm kẻ đang hôn mê Quân Mạc Tà, như đang nhìn một món đồ trân bảo hiếm thấy.

Không Linh thể chất!

Cũng chỉ có bốn chữ nhưng cũng quá đủ để trấn áp tất cả mọi người trong đại điện.

Đây chính là thể chất trong truyền thuyết mà chỉ Cửu U Đệ Nhất Thiếu mới có được. Nếu không có được thể chất tốt thì cho dù là ngâm

trong giếng nhân sâm cũng chưa chắc có thể tạo ra thể chất đặc thù để kích phát tiềm lực cực đại được.

Một bàn tay nắm lấy cổ tay Quân Mạc Tà, một đạo lực lượng từ từ đi vào trong thân thể hắn, đi hết một vòng. Quân Mạc Tà rõ ràng cảm nhận được cổ lực lượng ở trong thân thể của mình bị chấn động một cái, rõ ràng là người này bị đã kích không nhỏ.

Tào Quốc Phong kinh hô:

- Cung chủ, người... người coi thường ta quá. Đứa nhỏ này quá hư nhược rồi không tiếp nhận nổi huyền lực đâu.

Quân Mạc Tà tự nhiên là rất biết phối hợp, thân hình run lên, ho khan một tiếng, khóe miệng lại chảy ra máu tươi.

Đạo lực lượng nọ lập tức thối lui ra khỏi thân thể hắn, cặp mắt sáng như sao nhìn Quân Mạc Tà, âm thanh có phần kinh hỉ nói:

- Quả nhiên là kinh mạch Hư Không Nhược Trúc, tu vi chưa tới Thần Huyền nhưng thân hình thật hoàn hảo, đan điền lại trống rỗng. Quả nhiên là Không Linh Thể Chất trong truyền thuyết. Trời ạ... Mau mau mau mang Thất Thải Thánh Quả tới...

Một người vội vàng chạy ra ngoài.

Những người còn lại hưng phấn vây quanh Quân Mạc Tà, hay tay xoa vao nhau, xuýt xoa bàn tán. Quân Mạc Tà có thể nghe được, sự ma sát giữa hai bàn tay và âm thanh kích động đến cùng cực.

- Không Linh Thể Chất.... Đúng là Không Linh Thể Chất. Liệt tổ liệt tông chứng giám, Phiêu Miểu Huyễn Phủ chúng ta rốt cục cũng có thể quật khởi. Kỳ tài Không Linh Thể Chất này, lão phu nhất định phải thu làm môn hạ, tự mình dạy dỗ. Nếu để đi lạc đường thì chẳng phải là đáng tiếc lắm sao?

Đám người Bạch Kỳ Phong đưa mắt nhìn nhau, Tào Quốc Phong đột nhiên trợn mắt há hốc mồm.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 187: Dùng Thánh Quả

- Cung chủ đại nhân, đứa nhỏ này là đồ đệ của ta…

Tào Thánh Hoàng trừng mắt nói

- Đồ đệ của ai cũng không phải đều giống nhau sao? Dù sao mọi người cũng là vì tương lai của Huyễn Phủ, với tư chất này, hắn cần có một sự phụ tốt.

Cung chủ ra vẻ đạo mạo nói.

Tào Quốc Phong yên lặng.

Những lời này vốn là do hắn muốn nói, không ngờ lại bị người khác giành mất.

- Cung chủ…. Hắn đã muốn bái ta làm sư. Người người…. Người không thể cưỡng đoạn đi. Này… này…

Tào Quốc Phong cơ hồ tức giận muốn xì khói trên đầu.

- Không sao, chờ hắn bình phục. Ngươi đem hắn khai trừ khỏi sư môn. Chuyện nhỏ này ta sẽ không để ý cho lắm…

Cung chủ cao hứng nói.

Hả??? Ngươi sẽ không để ý? Ngươi nhất định sẽ không để ý, nhưng chính ta sẽ để ý, bảy huynh đệ chúng ta sẽ để ý…

Bạch Kỳ Phong tiến lên trước một bước, nói nhanh:

- Bẩm cung chủ, lần này vì mang về thiếu niên có Không linh Thể chất, Tào đại ca không tiếc thân mình, trở mặt cùng Tam Đại Thánh Địa. Cùng Triển mộ bạch tranh chấp một hồi, cùng Hà tri Thu và Hải Vô Nhai ác chiến, còn có… Ở nữa đường, chúng ta còn trúng mai phục của Tam Đại Thánh Địa, không có Tào đại ca tọa trấn, chắc hắn là toàn quân bị diệt. Không kể đến, thiếu niên Không Linh thể chất này bị thương nặng, sinh mệnh mong manh. Nếu không có Tào đại ca không tiếc sinh mạng lực, thi triển Hồi Xuân Thuật thì giờ này chắc hắn đã là cổ thi thể…

Bạc Kỳ Phong càng nói càng kích động:

- Còn nữa, cách đây không lâu, khi cách Huyễn Phủ không xa, chúng ta lại bị Cửu U Thập Tứ Thiếu chặn giết, nếu không phải sát tinh đó có đại sựu phải rời đi, bọn ta đã sớm chết oan uổng! Cung chủ, Tào đại ca vì thiếu niên này trả giá thật sự nhiều lắm. Hơn nữa, người này còn là đệ tử duy nhất mà Tào đại ca chấm trúng trong suốt mấy trăm năm qua!

Hắn không nói lời vô nghĩa, nhưng câu nói cuối cùng lại rất nặng nề. Ý tứ rất rõ ràng: “Ngươi không thể cướp đoạt người của Tào đại ca! Ai cũng không thể cùng hắn cướp đoạt! Cung chủ người cũng không ngoại lệ”! Trên gương mặt gầy yếu của Bạch Kỳ Phong, tràn đày một vẻ xúc động, phẫn nộ. Người khác cũng không dám nhìn vào ánh mắt của hắn bây giờ.

Nhìn bộ dạng Bạch Kỳ Phong thở hổn hển, người khác đều tin rằng nếu cung chủ vẫn còn tiếp tục tranh đoạt gã thiếu niên này, Bạch Kỳ Phong sẽ thật sự làm loạn một hồi.

Mọi người đều im lặng, nhưng trong thâm tâm họ không thể ngờ Tào Quốc Quốc Phong vì thiếu niên có Không Linh Thể Chất này trả giá nhiều như vậy. Trong đại điện tức thì lâm vào cảnh im lặng. Một lát sau, đột nhiên có một thanh âm bén nhọn vang lên:

- Bạch Kỳ Phong! Sao ngươi dám nói như vậy? Chú ý thái độ của ngươi! Thái độ của ngươi là đang cùng cung chủ nói chuyện sao? Quả

thực là không có phép tắc. Ngươi có còn biết đến tôn ti trật tự hay không!

Bạch Kỳ Phong nghe vậy càng thêm giận giữ. Xoay người lại, đối mặt với người vừa lên tiếng, ý muốn tranh luận tiếp…

Cung chủ bất ngờ ra hiệu cả hai im lặng, mỉm cười nói:

- Bạch Thánh Hoàng nói vậy là có ý tứ của mình, nếu Tào Thành Hoàng vì kẻ kia trả giá nhiều như vậy, bổn tọa không nên tiếp tục cướp đoạt cùng hắn. Vậy coi như hắn là môn hạ do Tào Thánh Hoàng thu nhận. Còn nữa, Bạch Thánh hoàng tuy vừa rối có hơi lỗ mãng nhưng cũng là vì nghĩa huynh, lời nói hết sức chân thành. Không cần trách cứ hắn! Huyển Phủ có một nhân tài hết sức chân thành như vậy, không khen ngợi thì thôi, sao lại trách phạt?

- Vâng, cung chủ nói đúng, là do chung ta nóng nãy!

Mọi người cúi đầu hành lễ.

Cung chủ lại tiếp tục:

- Nóng nãy gì? Mới vừa rồi không phải chứng kiến người ta thu được đồ đệ tốt nên ghen tị sao. Kỳ thật ta cũng đã nghĩ thông rồi. Bất kể là môn hạ của ai, cũng không phải là do Huyền Phủ chúng ta hợp sức dạy dỗ sao? Tào Thành Hoàng vì kẻ kia mà vào sinh ra tử, không tiếc sinh mạng lực thi triển Hồi Xuân Thuật, không phải vì chính bản thân hắn, mà hết thẩy đều là vì địa vị của Huyền Phủ. Lòng dạ của Tào Thành Hoàng mới thực là đáng khâm phục!

Tào Quốc Phong nghiêm nghị nói:

- Cung chủ quá khen!

Chuyến đi gian khổ này, thật là kinh tâm động phách. Chính mình đã sống mấy trăm năm, từng trải nhiều chuyện sinh tử nhưng cũng không rung động bằng chuyến đi này.

Cung chủ cười sảng khoái:

- Nếu mọi người đều là vì Huyễn Phủ ra sức, thì cần gì tranh cãi nữa? Như thế này… Kẻ kia sẽ nhận Tào Thánh Hoàng làm sư phụ, xem như là truyền nhân của Tào Thánh Hoàng. Bất quá, bình thường ngoại trừ Tào Thánh Hoàng dạy dỗ, các vị có tuyệt kỹ độc môn gì cũng không nên dấu diếm. Không Linh Thể Chất là kỳ tài ngút trời, ta tin chắc sẽ có một ngày hắn đem Huyễn Phủ phát dương quang đại. Không biết ý kiến của chư vị như thế nào?

- Cung chủ anh minh. Đề nghị rất đúng, chúng ta đông ý.

Mọi người đông thanh nói.

Vừa đúng lúc này, một tiếng bước chân vọng tới. Tiếng bước chân nghe còn ở xa, mà thoắt cái đã ở ngay trước cửa đại điện. Hiển nhiên, người thủ hộ Thất Sắc Thánh Quả đã trở lại.

Đồng thời với tiếng gió, vài thân ảnh tiến vào, một âm thanh già nua vang lên:

- Nghe nói quý phủ tìm được một thiếu niên có Không Linh Thể Chất?

Tiếp đó lại là thanh âm ồn ào. Đa phần là thanh âm lo lắng cùng bất ngờ. Dù sao tin tức cũng truyền đi quá nhanh!

Kẻ nói chuyện đã hiện ra trước mắt. Dù là Huyễn Phủ đã tồn tại mấy trăm năm, cùng hàng ngàn tu sĩ nhưng cũng không thể tránh được áp lực! Ngay sau đó, bảy tám Trưởng lão đã tập trung nhìn vào Quân Mạc Tà. Cả đám như đang thưởng thức một món đồ nghệ thuật tuyệt mỹ, ánh mắt mê luyến nhìn tới nhìn lui trên thân thể của Quân Mạc tà, giống như xem xét một bảo vật cực kỳ hoa mỹ. Cùng lúc là bảy tám cánh tay xem xét cả thân thể của hắn…

Nếu không bị thương, Quân Mặc Tà tựa hồ muốn nhảy lên. Trời đất a, ta lại bị mấy lão gia hỏa này xâm phạm, ta thật sự muốn chết…: Ta rốt cuộc hiểu được cảm giác của ca kỹ bán thân là như thế nào rồi…

- Quả nhiên là…. Quả nhiên là Không Linh Thể Chất trong truyền thuyết…

Các lão đầu ngơ ngơ ngẩn. Thứ chỉ có trong truyền thuyết giờ lại hiện ra trước mắt mình. Ở đây, rất nhiều cao nhân cảm thấy kích động.

- Thiên tư kỳ lạ đến mức này, quả nhiên tự cổ chí kim có một. Ta không lo người kế tục nữa rồi…

- Hắn đã bị thương tổn đến mức này, sao còn không chữa trị?

Một vị trưởng lão gầm lên, vò đầu bức tay giận dữ:

- Nếu như bất hạnh qua đời thì phải làm sao?

Mọi người điều lộ vẻ mặt quái dị: “Nếu không phải đợi các vị trưởng lão các ngươi xác nhận tiểu tử này quả thật là Không Linh Thể Chất mới có thể quyết định tiếp tục thì Thất thải Thánh Quả đã sớm đưa cho tiểu tử này phục dụng nãy giờ, đến lúc này thì thương thế của hắn đã tốt, khởi tử hồi sinh từ lâu…

….Hiện tại các người lại quay sang trách cứ chúng ta?”. Cung chủ ho khan hai tiếng:

- Sư thúc… không cần vội, tạm thời không cần lo lắng tính mạng của thiếu niên này.

- Làm sao không cần lo lắng? Tiểu tử người thật là có ánh mắt đó? Lão tử xem ra hắn rất nguy kịch đó! Các người xem…. Nơi này đều biến thành màu đen, ngay cả đầu lưỡi cũng trở nên cứng ngắc, lúc nào cũng có thể biến thành một khối thi thể! Ngươi lại nói không vội! Đầu óc ngươi có vấn đề à...

Lão nhân nhảy dựng lên mà hét!

Nước bọt hắn bay tứ tung, quả thật là giận dữ vô cùng. Nếu không phải hắn có địa vị lớn, về vai vế lại là trưởng bối, thì không ai có thể cũng Cung chủ nói năng như vậy.

Cung chủ không ngừng ho khan, bèn phân phó:

- Lấy thánh quả ra!

Hắn hạ quyết tâm, không tiếp tục để ý tới lời của mấy lão đầu này nữa. Nếu tiếp tục cãi nhau với họ sẽ không biết đến khi nào mới xong mà sợ đến khi cãi xong thì vị thiếu niên Không Linh Thể chất này đã đi đời nhà ma.

Chiếc hộp được mở ra, một mùi hương kỳ lạ nhẹ nhàng tản ra trong đại điện. Người nào ngửi đc cũng đều có cảm giác thoải mái trong lòng, tinh thần trở nên phấn chấn.

Cung chủ tự mình cầm Thánh Quả, đi đến trước mặt Quân Mạc Tà. Ngón tay khẽ động, một cỗ linh dịch từ trong Thánh quả chảy ra.

Kế đó, Quân Mạc tà cũng cảm giác khoái cảm từ từ lan ra khắp thân thể mình. Một dòng chất lỏng lạnh lẽo từ miệng vào đến yết hầu: “Ngọt, thực ngọt, rất ngon…” đó là ý nghĩ của hắn hiện giờ!

Quân đại thiếu xoay người về chỗ cũ, mong được thương thức tiếp cái vị ngọt ngào đó. Trái cây ngon lành như thế, ăn suốt mấy ngàn năm cũng không đủ!

Tiếp theo là một cảm giác khác truyền đến. Cũng là một cổ lạnh lẽo, Quân Mạc Tà chờ được hưởng thụ tiếp, nào ngờ lần này là một hương vị khô khan đến cực điểm từ đầu lưỡi truyền đến.

Hắn cơ hồ muốn lập tức nôn ra, nhưng Quân đại thiếu gia nhớ đến tình trạng của mình hiện giờ: “Thân bị trọng thương, không thể cử động” nên đành phải cố gắng nuốt xuống…

Rốt cục đây là Thất Thải Thánh Quả hay là sen đắng đây? Ta kháo, khó uống như vậy? Cho dù là sen đắng còn dễ uống hơn.

Hắn đang miên man suy nghĩ, lại có một dòng chất lỏng khác xâm nhập. Lần này nếu không phải Quân Mạc Tà có Khai Thiên Tạo Hóa Công, có thể không chế được thân thể của chính mình thì sợ là đã bị cay đến chết đi sống lại. Kế đó là một vị chua xâm nhập cơ thể. Quân đại thiếu chỉ có cảm giác là ngâm mình trong một vò axít, một vò axít cực kỳ đậm đặc…

Hắn còn chưa cảm nhận đủ thì vị mặn đã tiến đến…

Tổng cộng có bảy miếng Thánh Quả theo thứ tự chui vào miệng của Quân Mạc Tà. Hắn cảm giác ở đan điền của mình đang có một ngọn lửa bùng cháy, rồi lan ra khắp nơi trong cơ thể.

Sau một hồi tản ra khắp cơ thể, ở đan điền lúc này hình thành một dòng nước xoáy không lồ.

Sau đó, dòng nước xoáy này dùng một loại tốc độ chậm rãi dị thường, chầm chậm, kiên định chảy về kỳ kinh bát mạch của hắn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 188: Kỹ Năng Diễn Xuất Sắc!

Lúc này, chỗ vết thương trong nháy mắt đã khôi phục sức sống vốn có. Mặc dù vết thương là giả tạo nhưng xét về mức độ tổn hại cơ thể thì không kém vết thương thực thụ tí nào. Bằng không làm sao có thể giấu diếm các cao thủ ở đây?

Nhưng vết thương nặng nề như vậy, sau khi trải qua phục dụng Thánh Quá, trong nháy mắt, chỗ thương tổn đã được phục hồi hoàn toàn. Công dụng của Thất Thải Thánh Quả thật là quá biến thái!

Cảm nhận được điều này, Quân Mạc Tà cảm thấy mừng thầm trong lòng. Bởivì hắn phát hiện được một điều…

Ngoại trừ khả năng dùng để liệu thương, thì nó còn có một hiệu quả khác là dược lực của nó phát huy hết sực chậm rãi và an toàn. Đối với cơ thể người dùng cực kì bổ dưỡng, hoàn toàn không có tác dụng phụ nào cả.

Nói cách khác, cho dù là thường nhân chưa từng kinh qua tu luyện, chỉ cần phục dụng qua Thánh Quả thì có khả năng chống lão hóa, bệnh tật… Chỉ riêng phần hiệu quả này đã hơn rất nhiều thiên tài địa bảo trong truyền thuyết. Thậm chí có phần hơn cả đan dược có được từ Hồng Quân Tháp.

Nếu có loại Thánh Quả này, thì chuyện tình kia không phải là…..

Quản Thanh Hàn và Độc Cô Tiếu Nghệ có hy vọng dùng loại Thánh Quả này rồi….

Mà cả quá trình trị liệu, không cần bất cứ trợ lực nào từ bên ngoài. Hết thảy là do dược lực của Thánh Quả trị liệu. Đám người Cung Chủ cứ đứng một bên nhìn không chớp mắt. Mặt khác, nghe Bach Kỳ Phong kể lại hành trình lần này.

Dược lực của Thánh Quả vận hành một cách chậm rãi, kiên định, xâm nhập vào cả cở thể của Quân Mạc Tà khiến hắn cảm nhận được dòng khí xuyên qua huyệt Đàn Trung ở ngực. “Đã đến lúc mình phải tỉnh lại rồi…”! Quân Mạc Tà nghĩ thầm…

Nếu không tỉnh lại sợ rằng sẽ bị cho là hết thuốc chữa, đối xử như một cỗ thi thể. Dù coi như không chết thì cũng sẽ bị nghi ngờ đã trở thành “người đần độn”….

Kết quả, Quân đại thiếu cúi đầu rên rỉ một tiếng từ từ tỉnh lại. Hắn giương đôi mắt vô thần xoay xoay nhìn hơn mười gương mặt đang bao vây thân thể mình, tự nói một cách “thống khổ” và “mơ hồ”:

- Ta… Ta đang ở đâu? Ta… ta không phải đã chết sao?

Không thể không nói, biểu lộ trên mặt của Quân đại thiếu lúc này có thể dùng để tranh giải Oscar điện ảnh. Trên mặt là sự mệ hoặc sợ hãi, ánh mắt thì hỗn loạn, trốn tránh. Cái cảm giác xa lạ, nói không nên lời này đều giống diễn viên chuyên nghiệp y chang.

Cho dù lúc này đây, một người nào đó có bị thương thật sự cũng chỉ có thể có biểu tình như thế này là cùng…

Tuyệt đối không thể tốt hơn biểu lộ của Quân Mạc Tà lúc này…

Giờ khắc này Quân đại thiếu tuyệt đối có thể đi vào lịch sự điện ảnh, trở thành ví dụ tiêu biểu cho sách giáo khoa về “kỹ năng biểu diễn xuất sắc”!

- Nơi này là Phiêu Miêu Huyễn Phủ! Tiểu tử, ngươi đã tốt hơn chút nào chưa?

Một lão đầu cười hắc hắc hỏi hắn.

- Phiêu Miễu Huyễn Phủ là sao? Có phải là Ẩm Phủ dưới địa phủ không?

Quân đại thiếu gia có vẻ như rất rụt rè. Hai con mắt mở to:

- Xin hỏi ngài có phải là Ngưu Đầu hay Mã Diện trong truyền thuyết? Ta ở dương gian cũng không có làm chuyện gì xấu….ô ô, ta oan uổng lắm a…..

- Mã Diện đại nhân?

Lão nhân lộ vẻ mặt cổ quái. Các lão nhân còn lại lập tức muốn phì cười nhưng nhờ có định lực tốt nên kìm nén kịp thời.

Năm đó, lão nhân này có ngoại hiệu là Mã Diện Thiên Vương, cũng bởi vì gương mặt dài thuỗn của hắn. Giờ này nghe tiểu tử này gọi lão là "Mã Diện đại nhân", mấy lão già ngoài mặt thì nghiêm chỉnh nhưng trong bụng thì đang cười đau cả ruột…

- Khoan? Ngài nói ngài không phải là Mã Diện? Ngài thật sự không phải là Mã Diện? Vậy chắc cũng không phải là Ngưu Đầu?

Quân Mạc Tà nhìn hắn cực kì buồn rầu:

- Có thể…. Ngưu Đầu cũng không có bộ dạng giống ngài…

Trên mặt hắn biểu lộ ra vẻ suy tư:

- Tối thiểu Ngưu Đầu có hai cái sừng trên đầu…

- Hi hi…

- Há há há hắc hắc…

Rột cuộc mọi người xung quanh không ai kiềm nén nổi nữa. Một trận cười lan rộng ra xung quanh.

Gương mặt của Mã Diện Thiên Vương từ đỏ chuyển sang tím, thở hỗn hến nói:

- Lão tử không phải Mã Diện! Cũng không phải Ngưu Đầu! Tiểu tử ỗn trướng! Lão tử là người!

- Xin lỗi…

Quân Mạc Tà lên tiếng, tỏ vẻ vô tội:

- Ân nhân, ngài nói ngài là người? Đúng là nhìn ngài có vài phần giống người, nhưng âm phủ làm sao có người được? Chẳng lẽ ngài là phán quan? Nghe đồn phán quan có hình dáng rất giống con người! Nhưng nếu ngài là phán quan thì sách sinh tử và phán quan bút của ngài đâu…? (Thằng này chửi người thật độc)

- …

Mã Diện lão nhân lập tức muốn hộc máu đương trường. Hắn trừng to mắt nói không nên lời, lại có tiếng nói vang lên:

- Ha ha ha ha ha trẻ con vô tư, không biết nói dối!

Một trận cười to vang lên

Gần hai ngàn năm rồi, xác trưởng lão không được vui vẻ như vậy, nhưng hôm nay lại được cười rất sảng khoái.

Tên tiểu tử này thật sự là rất biết đùa. Nhất là cái biểu tình sợ sãi cũng như vô tội của hắn, thật khiến cho người khác phì cười. Mọi người ở đây không muốn cười cũng khó có thể kìm nén được.

Sau đó, Quân Mạc Tà thuận thế thành chương ở lại trong Huyễn Phủ. Ai cũng nghĩ hắn bị chấn thương quá nặng trở nên mơ mơ màng màng, đem Phiêu Miễu Huyễn Phủ biến thành Âm Tào Địa Phủ…

- Hơn nữa…. Mã Diện Thiên Vương lại trở thành đầu trâu mặt ngựa rồi lại thành phán quan…

Chủ đề này khiến cho mọi người Huyễn Phủ bàn tán khá lâu, đồng thời cũng gây ra không ít phong ba nho nhỏ trong Huyễn Phủ. Ngày thứ ba kể từ khi Quân Mạc Tà vào Huyễn Phủ, hắn đã hoàn toàn khôi phục.

Điều này làm cho Tào Quốc Phong cực kỳ vui mừng. Công hiệu của Thất Thải Quả quả nhiên phi phàm. Đồng thời cũng do Không Linh Thể Chất hơn hẳn thường nhân!

Nhưng nguyên nhân thực tế là Quân đại thiếu gia không muốn nằm một chỗ nữa…. Nếu không, với mức độ của "vết thương" thì dù có Thánh Quả cũng phải cần mười ngày, nửa tháng mới có thể khôi phục như bình thường…

Quân Mạc Tà thậm chí cảm giác được cái mông mình nằm đến độ hoại tử luôn rồi…..

Ngoài ra, trong ba ngày hắn nằm giả bộ cũng không có được một phút nào yên ổn. Cơ hồ mỗi ngày điều có người đến thăm vị thiêu niên có Không linh Thể Chất trong truyền thuyết này. Gần đây nhất là một lão già rụng răng gần hết, bộ dạng cực kỳ đáng khinh, cứ sờ xoạng xem xét cơ thể của hắn hồi lâu. Đối với hắn thì việc xem xét này đã diễn ra hằng ngày, làm mãi cũng thành quen.

Nhưng không chỉ vậy, lão gia hỏa này lại lột trần truồng Quân Mạc Tà hoàn toàn. Sau khi nhìn tiểu đệ của hắn thì lại tỏ ra hoảng sợ, không ngừng liên thuyên:

- Không hổ là Không Linh Thể Chất! Thiện địa ơi! Đây không phải là "Nhất trụ kình thiên" trong truyền thuyết sao, quả nhiên…..

Quân Mạc Tà cơ hồ muốn một cước đá vào cái gương mặt dày đáng khinh này…. Kiểm tra Không Linh thể chất thì cần gì phải kiểm tra cả hàng họ người ta?

Đây là chỗ riêng tư cá nhân mà!!!! Thật không biết lão còn giữ lại điểm đạo đức nào nữa không….

Hiện tại, Quân đại thiếu gia đang ngồi trên một chiếc xích đu trong sân, thảnh thơi ngắm trời đất.

Đây là khu vườn thuộc phủ của Tào Quốc Phong.

Từ khi đến đây đến giờ, hắn chưa bao giờ bước chân ra khỏi phủ.

Chủ yếu là do mới đến, mọi người vẫn còn chú ý vào Không Linh Thể Chất, nên hắn cũng không dám tùy tiện. Tất nhiên, còn do vị Tào Thánh Hoàng này cực kỳ quan tâm đến hắn. Mỗi ngày điều đến phòng hắn năm, sáu lần, giống như chăm lo cho trẻ con.

Bên ngoài nhìn vào không giống như là thu đồ đệ mà là mang về một vị tổ tông. Mối ngày cung phụng, còn xem đó là lẽ thường, cam tầm tình nguyện phục vụ, không hề biết mết mỏi…

Nếu Quân đại thiếu nửa đêm bỏ trốn, Tào Thánh Hoàng phát hiện tâm can bảo bối đã biến mất….. hắn không lên cơn tim chết bất đắc kì tử mới là lạ!

Còn có huynh đệ vừa cũng hắn trở về Bạch Kỳ Phong và lục đại Thánh Hoàng nữa chứ, mấy ngày nay cũng trở thành khách quen trong phủ của Tào Quốc Phong. Mỗi ngày điều uống rượu đến khuya, rồi sáng sớm lại thấy xuất hiện…

Các Thánh Hoàng cũng có dụng ý tốt:

- Một người suốt ngày nằm một chỗ ít nhiều sẽ có chút cô đơn a….

Cho nên chúng ta muốn bồi tiếp hắn…

Đây không phải là tam bồi mà tứ bồi, ngũ bồi, lục bồi….

Nhưng bọn hắn không biết, sự quan tâm của bọn hắn đã làm cho vị Không Linh Thể Chất của chúng ta gần như phát điên….

Hít thở không khí thoải mái này, Quân Mạc tà có cảm giác không khí ở Huyễn Phủ cũng không có gì khác biệt với không khí ở Huyền Huyền đại lục!

Tào Quốc Phong giờ phút này thấy Quân Mạc Tà ở bên mình, suốt ngày cảm thấy vui vẻ. Tuy rằng tạm thời chưa bái sư, nhưng nếu tiếp tục như bây giờ cũng là quá tốt rồi. Nơi này là Huyễn Phủ, ngươi muốn trốn là trốn sao? Ai dám đến đây cướp người?

Đến Cung chủ cũng chưa chắc có thể cướp ngươi đi, thì người khác…. cứ năm mơ đi!

- Nơi này là Huyễn Phủ trong truyền thuyết sao? Sao lại khác với trong tưởng tượng của ta?

Quân Mạc Tà rãnh rỗi không có việc làm, bèn bắt đầu nói chuyện phiếm.

- Huyền Phủ, chính là một không gian độc lập. Tuy rằng nó cùng với Huyền Huyền đại lục thuộc hai không gian khác nhau nhưng về bản chất thì không hề khác nhau!

Tào Quốc Phong cao hứng giới thiệu, chỉ cần cùng đồ đệ bảo bối nói chuyện, trong lòng hắn đã có một cổ khoái cảm, một cảm giác nói không nên lời…

- Năm đó, Cửu U Đệ Nhất Thiếu tiền bối sau khi dạo chơi trở về, tự lấy thần thông quảng đại của bản thân, mở ra không gian này, người tính toán mở ra không gian này rồi kết nối với tất cả các không gian khác….

Trên mặt Tào Quốc Phong hiện rõ vẻ tôn kính Cửu U Đệ Nhất Thiếu. Lần đầu tiên Quân Mạc Tà thấy vẻ mặt tôn kính người khác của hắn.

Tào Quốc Phong lại nói tiếp:

- Nhưng sau đó ngài lại phát hiện, không gian này ngoại trừ kết nối với không gian của Huyền Huyền đại lục thì không còn kết nối với không gian nào khác…. Kết quả là không dùng được. Thế là nó biến thành chỗ ngài cấn giữ những đồ đạc cả nhân. Trấn phủ chi bảo Thất Thải Thánh Quả, vốn là do lão nhân gia trồng xuống….

Quân Mạc Tà ừ một tiếng, thầm bĩu môi. Cửu U Đệ Nhất Thiếu này nhất định là đã đến Địa Cầu, phát hiện pháp bảo trữ vật liền mê tít, đến khi trở về liền muốn tạo cho mình một cái.

Còn về phần Thất Thải Thánh Quả rất có thể là chuẩn bị cho lão bà hắn, dù sao đó là lão bà đã đi theo hắn đến tận cùng. Trong đó có mấy người thực lực rất mạnh, nhưng không phải ai cũng đều như vậy. Cho nên Thất Thải Thánh Quả chắc là dùng để chuẩn bị cho các lão bà đó, dựa vào dược lực kinh người của nó để cải thiện thể chất….

Có vẻ như đây là là chỗ duy nhất có thể trồng loại quả này. Thoạt đầu, hắn tạo ra không gian này, sau đó không ngừng bằng vào pháp lực bản thân mà tu bổ nó. Chờ đến khi moi thứ ổn định liền tạo nên Hỗn độn, rồi trọng khai địa hỏa thủy phong, âm dương ngũ hành. Cuối cùng là hình thành nhật nguyệt luân phiên, tạo nên trật tự cho thế giới này….

Nghe nói Huyễn Phủ cung chủ đời thứ nhất chính là đệ tử của Cửu U Đệ Nhất Thiếu. Nguyên lai truyền thuyết có điểm sai sót, cung chủ đời thứ nhất là hắn mới đúng…..

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 189: Siêu Cấp Đãi Ngộ.

Chỉ có điều từ lời tự thuật của Tào Quốc Phong, Cửu U đệ nhất thiếu cỏ vẻ như rất điên cuồng, lại có suy nghĩ mở rộng không gian bên ngoài, còn muốn coi đây là khởi điểm thông đạo tiến thêm một bước ra ngoài, làm thật a…Quân Mạc Tà đối với mặt hàng vạn năm trước kia thật bội phục sát đất.

Tóm lại ở phương diện này cùng Huyền Huyền đại lục lúc ban đầu không có nhiều khác biệt lắm, Huyễn Phủ có thể gọi là một thế giới khác! Có lẽ diện tích so với Huyền Huyền đại lục nhỏ hơn, nhưng chắc chắn không nhỏ hơn nhiều lắm!

Tào Quốc Phong mỉm cười nói:

- Cho nên thế nhân gọi Phiêu Miễu Huyễn Phủ, cảm giác nơi này không lớn chỉ giống như một cái phủ đệ… thì thật là cực kỳ sai lầm! Phiêu Miễu Huyễn Phủ chúng ta… làm sao Tam Đại Thánh Địa có thể so sánh được.

Tào Quốc Phong nói những lời này rất có vẻ ngạo nghễ đắc ý, nhưng Quân Mạc Tà nghe được lại cảm thấy đúng theo lẽ thường.

Chính mình nắm trong tay một thế giới khổng lồ Phiêu Miễu Huyễn Phủ, Tam Đại Thánh Địa ngươi có không?

- Mấy ngày nay ngơ ngẩn đến cực khổ, ta muốn đi ra ngoài một chút, có được không?

Quân Mạc Tà nói ngắn gọn.

- Không vấn đề!

Tào Quốc Phong sảng khoái đáp ứng:

- Nhưng thân thể ngươi chưa được tốt lắm, cũng đừng có đi lại quá xa, ta phái hai người đi theo ngươi, ra ngoài tản bộ một hồi đừng để thân thể mệt nhọc, nhớ rõ đi sớm về sớm nhé.

- Đã biết.

Quân Mạc Tà thuận miệng đáp, nhưng trong lòng lại nghĩ: “Không biết nơi này các quốc gia phân chia như thế nào? Ra ngoài tản bộ một chút, coi như đi du lịch….”

- Đúng rồi, nhớ một chút…Chủ Cung Huyễn Phủ kia, tạm thời đừng có tiến đến.

Tào Quốc Phong trịnh trọng dặn dò:

- Chính là địa phương sau khi ngươi khỏi bệnh, cũng là chỗ ở của ta trong Phiêu Miễu Huyễn Phủ, bên trong có vô số kỳ trân dị bảo, đều là di sản năm đó Cửu U Đệ Nhất Thiếu lưu lại; nhưng cũng có vô số nguy cơ rình rập!

Hắn trịnh trọng thông báo:

- Chỉ cần phát hiện người có ý đồ tiếp cận nơi này, hoặc là muốn phá hư…mặc kệ là ai, giết! Cho dù ngươi là đồ đệ của lão phu, hay là kẻ có Không Linh Thể Chất, người thủ hộ chắn chắn hạ thủ không lưu tình. Ngươi mới tới không hiểu quy củ, vạn nhất xảy ra tai họa gì, thì ai cũng không cứu được ngươi.

- Ặc, Chủ Cung Huyễn Phủ, có phải là nơi sinh ra loại trái cây kia phải không?

Quân Mạc Tà ngây thơ hỏi:

- Loại trái kia cũng thật khó ăn! Còn không bằng quả táo, ngửi thì rất thơm, mà ăn vào thấy buồn nôn, cái đồ vứt đi ấy chẳng lẽ còn có kẻ thèm muốn sao?

- Xú tiểu tử! Ngươi nói bậy bạ gì đó!

Tào Quốc Phong bị dọa cho hoảng sợ:

- Loại quả kia chính là trấn phủ chi bảo, không biết có bao nhiêu người ước mơ tha thiết, ngươi thế mà dám nói khó ăn? Lão phu ở trong này thời gian tám trăm năm dài, cũng chưa được nếm qua đó! Ngươi đừng có phúc mà không biết hưởng…

Tào Thánh Hoàng dừng một chút, mới lại nói:

- Nhưng quả đó cũng không ở trong cung điện…

- …Ngươi không biết là phải ở trong núi sao? Trong cung điện cây cối làm sao có thể sinh trưởng được?

- Nhưng trong cung cũng có hậu hoa viên mà, đây là nơi đáng thưởng thức a..

Quân Mạc Tà nói.

- Cái gì thưởng thức, ngươi biết cái mja gì! Chỉ là hoa viên sao có thể có linh quả thần dị! Người nào lại đem gốc cây cổ thụ chọc trời trồng trong hoa viên chứ?

Tào Quốc Phong dở khóc dở cười trách mắng.

- Ặc, hóa ra cái cây kia rất to a.

Quân Mạc Tà tiếp tục giả bộ.

- Nói nhảm! Nó sống đến vạn năm có thể nhỏ được sao? Cho dù nhân sâm trải qua vạn năm, cũng thành hình người có linh tính rồi! Huống hồ qua tử trải qua mấy vạn năm hấp thu linh khí chứ?

- Trải qua hơn mười vạn năm, quả chín rơi xuống đất tạo thành cây mới, trải qua thời gian vạn năm như vậy, hiện tại thế nào cũng phát triển thành một vườn trái cây rộng lớn chứ? Vì sao thân phận ngài cao như vậy còn chưa được chén? Cái này không thể hiểu được a!

Quân Mạc Tà quanh co vòng vèo nói.

- Ngươi cho rằng đây là cây táo núi sao? Nếu được chăm sóc tốt liền thành một ruộng sao! Mãi cho tới bây giờ mới thành công tạo ra hai gốc cây mà thôi, mà cũng chỉ miễn cưỡng sống, cuối cùng có kết quả hay không còn chưa biết được…Về phần kết trái, cũng chỉ có cây đầu tiên mà thôi. Nhưng mà năm trăm năm mới kết trái một lần… mỗi một lần cũng chỉ có mười bốn quả! Nói cách khác, sau khi chia bảy ra, năm trăm năm này cũng chỉ có hai quả mà thôi! Năm trăm năm tích lũy, một lần liền dùng một nửa trên người ngươi, ngươi vẫn còn nói nọ nói kia!

- Ít vậy sao? Như thế nào lại ít như vậy chứ?!

Quan Mạc Tà kinh ngạc kêu lên. Lúc này không thể giả được! Năm trăm năm mới được hai quả… hiệu suất này có vẻ quá thấp? Nhâm sâm quả của Trấn Vô đại tiên còn hơn ba mươi quả… càng không nói đến đào của Vương Mẫu nương nương…

Hai quà… thế làm sao mà đủ? Mà thôi hiện tại hình như cũng chỉ thừa một quả.

- Thiên tài địa bảo như vậy, ngươi cho rằng có thể có bao nhiêu?

Tào Quốc Phong tức giận nói:

- Hơn nữa gần hai ngàn năm qua, kết quả còn phải cung ứng cho Tam Đại Thánh Địa một quả. Lại cung ứng cho Đoạt Thiên chi chiến…vậy

nên mỗi lần năm trăm năm chỉ có thể dư ra một quả! Tích góp mấy ngàn năm cũng chỉ được ba bốn quả mà thôi, ngươi gần nhất xơi một quả, còn muốn thế nào nữa?

Quân Mạc Tà nghẹn họng trân trối nhìn Tào Quốc Phong, trong đầu suy nghĩ đen tối bốc lên:

“Nếu là như vậy…ta đến đây cũng có cái rắm gì dùng chứ? Cho dù có vơ vét hết… cũng chỉ có ba quả… chắc chắn không đủ chia phần, lại còn gặp phải sự đuổi giết không ngừng của Huyễn Phủ nữa…”

Nếu Tào Quốc Phong biết hắn có loại suy nghĩ này, tất nhiên sẽ giận tím mặt, dủ vừa mới thu môn hạ coi như đồ trân bảo cũng sẽ lập tức sẽ tống cổ ngay!

“Ngươi tưởng đây là cơm tập thể sao? Lại còn muốn được chia đều …”

- Đi tản bộ giải sầu đi, ngươi từ nay về sau, còn phải ở lâu trong Huyễn Phủ, dưới tình hình thông thường, nếu tu vi của ngươi chưa đến Thần Huyền sẽ không cho phép ra ngoài thí luyện. Cho dù muốn ra ngoài, cũng phải cẩn thận dấu đi thân phận…

Tào Quốc Phong cười cười, nói:

- Thật ra ở nơi này, cùng đại lục Huyền Huyền cũng không khác nhau nhiều lắm, cũng tồn tại giang hồ. Có một chi tiết ngươi phải nhớ, ở Huyễn Phủ dưới cường lực áp chế, tất cả mọi người không dám tùy tiện càn dỡ thôi.

- Lại còn thế nữa!

Quân Mạc tà rất tò mò hỏi:

- Vậy trong Huyễn Phủ có tổng cộng bao nhiêu người?

- Cũng không làm công tác thống kê chính xác, nhưng chắc khoảng mấy trăm vạn người.

Tào Quốc Phong nói:

- Đúng rồi, khi ngươi đi ra ngoài nhất định phải nhớ một điểm. Có vài người mà ngươi không thể trêu chọc, ít nhất thực lực ngươi chưa đến đại thành, thì không thể trêu chọc.

- Không thể trêu chọc?

Cặp lông mi Quân Mạc Tà dựng ngược lên, nói:

- Đối phương là ai vậy? Sau lưng bọn họ có thế lực lớn sao?

- Ngay cả lão phu cũng không thể trêu chọc, sau lưng tự nhiên có thế lực vô cùng lớn. Trong đó xếp vị trí thứ nhất, là một thiếu niên mặc quần áo mầu đen, kẻ này họ Chiến, tên Chiến Ngọc Thụ. Tên này chính là chắt nội dòng chính của đại trưởng lão Huyễn Phủ Chiến Thiên. Có thể nói trong Huyễn Phủ Chiến lão có vị trí đức cao vọng trọng, huyền công lại càng trác tuyệt hơn, sớm đã vượt qua trình độ Thánh Hoàng tầm thường. Nhưng lão này có tật xấu nhất chính là bao che khuyết điểm, hơn nữa rất thương yêu đứa chắt trai này, cho nên Chiến Ngọc Thụ ở trong Huyễn Phủ, cực ít người dám trêu chọc, cho dù bị chọc đến cũng không vì một việc nhỏ gây ra phiền toái lớn, bởi vì không đáng…

Tào Quốc Phong than nhẹ một tiếng:

- Kỳ thật, không riêng gì Chiến Ngọc Thụ, bất kỳ người nào trong Chiến gia, người Huyễn Phủ đều không dễ dàng trêu chọc, điều này cũng làm cho Chiến gia - ngoài cung chủ Huyễn Phủ ra, thuộc những kẻ đứng đầu Huyễn Phủ. Thực ra Chiến lão ngoài khuyết điểm bao che ra, bản thân hắn là một tiền bối không tệ…

Quân Mạc Tà gật gật đầu, nói:

- Chiến Ngọc Thụ, thiếu niên hắc y, ta nhớ kỹ rồi.

Tào Quốc Phong cực kỳ vui mừng, cho rằng ái đồ nhớ lời mình dặn dò, chắc chắn sẽ không trêu chọc đến Chiến Ngọc Thụ. Nhưng hắn nào biết, Quân Mạc Tà biết Thất Thải Thánh quả tổng cộng chỉ có vài quả, sớm đã tức giận trong lòng, hơn nữa buồn thảm đến cùng cực. Nếu không thể phát tiết một lần há lại có thể hết được buồn bực? Nói không chọc là ta không động đến sao?

“Phi! Lão tử ngay cả Huyễn Phủ cũng dám trêu chọc, mà còn đang thúc đẩy quá trình trêu chọc đây, chỉ là một Chiến Ngọc Thụ thì sợ cái dắm chó gì?”

- Mới vừa rồi ngài nói mấy người, vậy còn những người khác sao!

Quân Mạc Tà hứng thú hỏi. Vẻ mặt rất nghiêm cẩn, cũng rất khiêm nhường. Tựa hồ muốn nhớ kỹ, kiên quyết không đi trêu chọc.

Mà trên thực tế ở địa phương này trong lòng hắn chắc chắn nhớ kỹ, có thể trêu chọc tự nhiên phải đi trêu chọc, cho dù không trêu chọc được cũng phải tìm kiếm cơ hội kiên quyết đi trêu chọc!

Náo động cho long trời, sau đó trực tiếp xông ra…

- Thật ra còn một người, người này cũng là một thiếu niên, so với Chiến Ngọc Thụ thấp hơn một ít, cho nên xếp vị trí thứ hai. Nhưng tên này so với Chiến Ngọc Thụ lại tàn nhẫn hơn gấp nhiều lần. Mặc dù ít khi ra tay, nhưng đã ra tay thì vô cùng tàn nhẫn, hơi một tí là đả thương tính mạng, hơn nữa kẻ này háo sắc thành tính, cho nên ngươi đối với người này càng phải thêm chú ý, đặc biệt ở phương diện nữ sắc, tận lực đừng xảy ra xung đột cùng hắn! Ngươi đang tuổi thiếu niên huyết khí phương cương, ở phương diện này dễ xảy ra vấn đề nhất, nhưng ngươi phải nhớ mục tiêu của ngươi, chính là tuyệt thế đỉnh phong, chứ không phải là kiều thê mỹ thiếp! (TN: Vợ ngon, bồ đẹp)

Tào Quốc Phong dùng một giọng điệu kỳ quái nói, tự hồ đối với cái này rất là phiền:

- Ngươi có được Không Linh Thể chất trong truyền thuyết, điểm này người trong Huyễn Phủ đều đã biết. Ngoại giới khẳng định cũng rất chú ý đến ngươi.

- Một đám lão gia chúng ta biết tiềm lực của ngươi, nhưng một ít thiếu niên cùng lứa, trước kia đều được coi là thiên chi kiêu tử, ngươi đột nhiên giỏi hơn, áp đảo bọn họ, tự nhiên bọn họ sẽ không phục. Hơn nữa…bởi vì tư chất của ngươi, tin tưởng rằng có rất nhiều cô gái có ý đối với ngươi.

Tào Quốc Phong nói những lời này vẻ mặt cùng biểu tình, tràn ngập tự đắc và kiêu ngạo tựa hồ như nhìn nhi tử không khó để kiếm một cô vợ:

- Ngươi có thể lựa chọn, cũng có thể không chọn. Phải biết rằng mấy ngày qua bởi vì ngươi trọng thương mới khỏi, cho nên tống khứ không ít khách đến tìm hiểu, nếu không những người muốn ngươi làm con rể đã xếp dài ngoài cửa rồi.

Quân Mạc Tà trợn mắt há mồm, chỉ là một Không Linh Thể Chất thôi, cho dù tiếp theo có nghịch thiên, cũng chỉ là một thể chất đặc thù thôi mà? Giống như nhóm máu trên địa cầu, không khác gì nhau. Nhưng ở nơi này lại như một miếng bách thơm rơi xuống ruộng cạn…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 190: Ba Người Không Thể Trêu Chọc.

Điều này làm cho người khác không thể tưởng tưởng được!

Lại còn không ít người mang nữ nhân đến cửa để tặng… đây rõ ràng là đãi ngộ cấp hoàng đế a! Đến hoàng đế cũng chưa chắc có cấp đãi ngộ này, ít nhất hoàng đế bị thương cũng không có người chủ động đưa lên Thất Thải dị quả này!

- Thế nào? Cảm thấy rất kỳ quái sao?

Tào Quốc Phong cười cười:

- Thấy đãi ngộ như vậy liền kinh ngạc, chỉ cần ngươi có thể biểu hiện ra thiên phú cùng tiến cảnh luyện công hoàn mỹ, thì không bao lâu nữa đến khi ngươi thêm vài tuổi, cung chủ sẽ đích thân cho ngươi chủ trì Bách Hoa Hội.

- Bách Hoa Hội?

Quân Mạc Tà ngây người hỏi. Không biết Bách Hoa Hội là cái loại đồ chơi gì.

- Bách Hoa Hội… chính là sẽ từ toàn bộ phạm vi Huyễn Phủ, vì ngươi mà tuyển tú! (tú ở đấy chắc là tú nữ rồi)

Tào Quốc Phong nói tiếp:

- Hơn nữa còn đủ một trăm cô gái vừa đến tuổi, từ những cô gái nổi tiếng nhất, để cho ngươi chọn ra người chung thân bầu bạn. Theo lệ lựa

chọn thông thường, có thể chọn ra bảy người. Cũng chính là theo lẽ thông thường tam thê tứ thiếp… Đương nhiên, nếu ngươi muốn nhiều hơn cũng có thể. Thậm chí toàn bộ thu lấy, cũng được phép!

- Còn có chuyện tốt đến bực này sao?

Quân Mạc Tà thật sự kinh hãi rồi! Tập trung mỹ nữ ưu tú nhất vào một phủ, để cho ta tùy ý lựa chọn? Ông trời a, đại địa a, mãn thiên thần phật a!

Tin tức này cũng quá rung động rồi!

- Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là tiểu tử ngươi phải có tiền đồ mới được.

- Ngươi nếu không đạt được tiêu chuẩn, thì không nói đến tuyển tú, đến gió tây bắc còn không có!

Tào Quốc Phong hứng thú quan sát hắn, thấy vẻ mặt của hắn liền nói:

- Tiểu tử, ngươi tưởng cái tiêu chuẩn kia dễ đạt được sao? Ta cho ngươi biết, cả Huyễn Phủ từ xưa đến nay có thể được hưởng đãi ngộ này, tổng cộng cũng chỉ có hai người mà thôi!

- Mười vạn năm, mà chỉ có hai người sao?

Quân Mạc Tà hơi chút kinh ngạc, nhưng sau đó liền tỉnh táo lại, đãi ngộ ngất ngưởng như vậy, cho nên điều kiện đầu tiên khẳng định cũng phải cao tới trình độ không tưởng!

- Hai người kia, thể chất cũng không tệ.

- Hai người bọn họ cũng đều là thần dị thể chất trong truyền thuyết, tuy rằng kém Không Linh Thể Chất của ngươi, một người trong đó là Không Huyền Thể Chất, còn một người là Thanh Linh Thể Chất, người đầu ở bảy ngàn năm trước cùng Cửu U Thất Thiếu đơn đả độc đấu, cuối cùng đồng quy vu tận! Người sau vào năm nghìn năm trước, trong cuộc

chiến với Cửu U Cửu Thiếu liều mạng, kết quả lưỡng bại câu thương, cuối cùng thương thế không trị được, thế là hỡi ôi buông tay từ giã cõi trần!

Hai mắt Tào quốc Phong sáng quắc nhìn Quân Mạc Tà:

- Hãy suy nghĩ xem trình độ Cửu U Thập Tứ Thiếu hiện nay khủng bố như thế nào là có thể hiểu được, hai người cao nhân kiađến trình độ nào?

Quân Mạc Tà trợn mắt há mồm. Trên đời này, đã từng xuất hiện qua nhân vật mạnh mẽ đến thế sao!

Cửu U Thập Tứ Thiếu trâu bò đến mức độ nào? Một hai phần mười công lực, có thể chống đỡ được sự vây công của hơn hai mươi vị Thánh Hoàng! Hơn nữa trong cuộc chém giết nhiều người như vậy, hắn chỉ mới bị trọng thương! Hiện giờ công lực đã hoàn toàn khôi phục, chẳng khác gì xứng với danh thiên hạ đệ nhất nhân a!

Cửu U Thất Thiếu cùng Cửu U Cửu Thiếu nếu có thể theo Cửu U đến nơi này, như vậy, có lẽ còn kém Cửu U Đế Nhất Thiếu năm đó, nhưng chắc chắn hiện tại so sánh Thấp Tứ Thiếu cũng kém không nhiều!

Người trong Huyễn Phủ chỉ lấy thực lực một người đơn đả độc đấu hơn nữa còn có thể liều mạng cùng đồng quy vu tận, lưỡng bãi câu thương! Thực lực cường hãn đến bực này, tưởng tưởng là liền biết!

Tào Quốc Phong ý vị thâm trường nhìn hắn:

- Vừa rồi vi sư đề cập đến Không Huyền Thể Chất cùng Thanh Linh Thể Chất, tuy rằng đều thuộc loại thể chất thần dị trong vạn người có một! Nhưng so với Không Linh Thể Chất của ngươi, còn thua kém nhiều lắm!

- Luyện huyền công, đầu tiên là tư chất, thứ hai là ngộ tính!

Tào Quốc Phong nói như đúng rồi:

- Chỉ có nghị lực cùng dũng khí, chưa chắc đã thành công! Chăm chỉ thì dưới Thần Huyền, miễn cưỡng còn có thể. Nhưng nếu xông lên tầng thứ cao hơn, trở thành đỉnh cao tồn tại, vậy thì tuyệt đối không có khả năng.

- Cho nên ngươi có Không Linh Thể Chất, mới được bản phủ coi trọng như vậy!

Tào Quốc Phong tình ý sâu xa nói:

- Huyễn Phủ có thể cấp cho ngươi hoàn cảnh tốt nhất, tài nguyên tốt nhất, thậm chí cả thượng đẳng đệ nhất mỹ nhân! Nhưng… điều kiện tiên quyết là phải làm cho Huyễn Phủ hài lòng!

- Nỗ lực lên tiểu tử. Vi sư rất xem trọng ngươi a!

Tào Quốc Phong ha ha cười nói.

- Như vậy, hai vị tiền bối kia bọn họ được chọn Bách Hoa Hợp vào lúc nào?

Quân Mạc Tà tò mò hỏi.

(TN: chưa làm đã nghĩ đến chén rồi)

- Hai người bọn họ a, đúng là hai tên cực đoan.

Khóe miệng Tào Quốc Phong nhếch lên:

- Trong đó Phong Sương Thiên Vương Thành Phong Sương Chọn hết một trăm nàng! Lại còn chê chưa đủ!

Mắt Quân Mạc Tà trợn ngược trắng dã:

- Cái này cũng quá ngưu đi, hắn có thể chịu được sao? Cho dù là hoàng đế, cũng chỉ có tam cung lục viện, nhiều hơn nữa thì có bảy mươi hai phi tần, cũng chưa đến trăm người a! Vị tiền bối này chọn đủ một

trăm người còn chê thiếu, hắn không sợ cái gì tinh… thân vong sao?! (TN: tẫn)

- Việc này thì ta cũng không rõ nữa…

Mặt già của Tào Quốc Phong đỏ lên. Dù sao thảo luận vấn đề này cùng đồ đệ có điểm không được hay ho lắm.

- Vậy, còn một người nữa thì sao?

- Một người nữa là Băng Sương Đao Khách Độc Cô Phiêu Linh…

- …Không ngờ một người cũng không chọn, mãi đến khi trọng thương trở về Huyễn Phủ an dưỡng tuổi già, từ đầu tới cuối cả đời không gần nữ sắc, cả đời tuổi già cô độc!

Trên mặt Tào quốc Phong lộ ra vẻ tôn kính cùng thành kính:

- Đây mới là võ giả thực sự! Cả đời hắn, không có bằng hữu, không có thân nhân, làm bạn duy nhất của hắn, cũng chỉ có đao của hắn!

- Kiên định, thật là kiên định, nhưng mà cũng quá cực đoan đi, người như vậy có vẻ như cực kỳ không thú vị. Nhân sinh một đời, bản thân mình luôn luôn truy cầu, nửa điểm thất tình lực dục cũng không có, thật sự rất nhạt nhẽo mà!

Quân Mạc Tà bĩu môi.

- Cả đời kiên định không phải là một loại truy cầu! Thậm chí là dốc lòng cố chấp truy cầu!

Tào Quốc Phong nghiêm túc nói:

- Chính vì Độc Cô tiền bối kiên định không ngừng, coi đỉnh cao võ học là mục tiêu duy nhất. Cho nên mới đạt được thành tựu như vậy! Ngươi phải hướng tới hắn học tập điểm này!

- Thế nhưng vị Phong Sương Thiên Vương đó nhiều lão bà như vậy, cũng đạt được trình độ tương đương đúng không? Còn có cường nhân vô địch trong truyền thuyết, Cửu U Đệ Nhất Thiếu, hắn không phải cũng có rất nhiều lão bà sao?

Quân Mạc Tà phản pháo ngay tức thì.

“….”

Sắc mặt Tào Quốc Phong trầm xuống:

- Ngươi không phải là muốn đi ra ngoài tản bộ giải sầu sao? Sao còn chưa đi? Vậy thì ngồi đây phụng bồi lão phu đi.

Lại có chút thẹn quá hóa giận…

Vấn đề cá nhân này thật sự là khó trả lời mà.

Chuyện Cửu u Đệ Nhất Thiếu trong truyền thuyết, lão bà hắn nhiều ít không đếm được, nhưng Phong Sương Thiên Vương chân chính có nhiều nữ nhân như vậy, điểm này không phải là bí mật gì ở Huyễn Phủ, chẳng lẽ lại nói cho hắn biết, võ công vị Phong Sương Thiên Vương kia luyện chính là thái bổ thuật thượng thừa, hơn nữa công phu trên giường lại lợi hại, càng nhiều lão bà càng sắc bén? Nếu vậy, vạn nhất tiểu tử cũng yêu cầu đồng dạng như vậy thì làm như thế nào? Đây không phải là chuyện có thể nói đùa được!

Trước mắt tiểu gia hỏa này đúng là thiếu niên ôm ấp tình cảm, sao biết hắn muốn gì? Thiếu niên nào mà không ôm mộng tình trong lòng?

- Không nói nữa, ngài đừng tức giận a…đứng rồi, ngài còn chưa cho ta biết, người thứ ba không thể trêu chọc tới là ai, có thứ nhất thứ hai, vậy còn có thứ ba thứ tư sao!

Quân Mạc Tà thật biết cách xoay chuyền đề tài.

- Cũng chỉ có ba người không thể trêu chọc, về phần vị thứ ba không thể trêu chọc…vị thứ ba không thể trêu chọc…

Tào Quốc Phong lộ ra vẻ mỉm cười:

- Người thứ ba này mới tính chân chính không thể trêu chọc! Người này là một thiếu nữ, là cháu gái của phủ chủ Huyễn Phủ bây giờ. Cũng là cháu gái duy nhất, có thể nói là hòn ngọc quý trong Huyễn Phủ! Tiểu tử ngươi đối với nàng, tốt nhất kính nhi viễn chi cho ta nhờ. Bởi vì vô luận mức độ trêu chọc thế nào… đều được hưởng mức đãi ngộ lột da rút gân! Cho dù ngươi có Không Linh Thể Chất cũng không ngoại lệ!

- Nghiêm trọng vậy sao?

Đầu lưỡi Quân Mạc Tà thè ra.

- Nghiêm trọng? Làm sao hai chữ ‘nghiêm trọng’ có thể lột tả hết được!

Tào Quốc Phong lo sợ tên đệ tử Không Linh Thể Chất này sinh lòng hiếu kỳ, không biết nặng nhẹ đi trêu chọc khuê nữ nhà người ta mà mang họa sát thân, nên tận tình khuyên bảo:

- Ta khuyến mãi cho ngươi thêm một bí mật nữa, ngoại trừ ngươi thì tiểu nha đầu này là người gần ngàn năm nay có cơ duyên phục dụng Thất Thải Thánh Quả, hơn nữa trấn cung chi bảo Cửu Chuyển Lung Linh Liên của Thiên Thánh Cung cũng được phục dụng.

- Về phần nguyên nhân có thể phục dụng đồng thời hai loại trấn cung chi bảo, cũng không phải bởi vì thân phận đặc thù của nàng… mà chính là thể chất của nàng ngàn năm khó gặp Huyền Âm Nữ Thể! Chỉ nói Huyền Âm Nữ Thể chắc rằng ngươi không biết, cho dù vi sư có nói tường tận, nhưng trong đó đề cập đến nhiều tri thức huyền bí sâu xa cùng nhân thể khí mạch, ngươi tạm thời còn chưa tiếp thu được, ngươi chỉ cần biết thể chất của nàng không kém hơn bao nhiêu so với Không Linh Thể Chất của ngươi! Cho nên, nữ nhân này ngươi không được trêu chọc!

“Huyền Âm Nữ Thể…”

Ánh mắt Quân Mạc Tà chợt lóe lên, trong đầu lập tức hiện lên thiên văn tự giới thiệu bên trong Hồng Quân Tháp có ghi chép cùng đánh giá: “Huyền Âm Nữ Thể, thân thể nữ tử chí âm, trong vạn người có một. Nếu nam tử đạt được thành tựu Huyền Công có thể cùng hợp tịch song tu, thì năng lực tuy thấp cũng sẽ đạt thành tụ gấp trăm lần…

Ghi chú: tấm thân xử nữ, vị phá chi hưu, tình đậu sơ khai, khuynh tâm tương tòng (*); là điều điện tất yếu để song tu, một cái cũng không thể thiếu, nếu ép buộc, không những vô ích, ngược lại còn bị Huyền Âm phản phệ (cắn trả), nam nữ đều nguy.

(*) Giải thích ở đoạn dưới

Tấm thân xử nữ, vị phá chi hưu, điều kiện này tin rằng mọi người đều có thể lý giải. Về phần tình đậu sơ khai… nói vậy thì nhất định phải là mối tình đầu của nha đầu kia, ân, chắc là đại khái như thế… về phần khuynh tâm tương tòng, hình như muốn nha đầu kia nhất nhất phải theo nhà trai à…

Phần hợp tịch song tu điều kiện cơ sở, khởi điểm không thể nói rằng không cao…

Quân Mạc Tà không khỏi nghĩ đến ngơ ngơ ngẩn ngẩn… hợp tịch song tu? Có vẻ như chuyện buôn bán, thôi, chuyện này để sau hẵng nói vậy… Cho dù là mỹ nữ, còn phải xem thiếu gia có đói không đã, trừ phi thật thuận mắt, nếu không nhất định sẽ không chịu cố đấm ăn xôi; nếu đối phương như khủng long xổng chuồng, vậy cũng không cần nhắc tới chuyện suy xét…

- Trước khi ngươi tới, nàng chính là chỗ ký thác hy vọng lớn nhất từ vạn năm nay của Huyễn Phủ - trùng kích hư không dạo chơi thái cổ! Đây cũng là mục tiêu duy nhất mười vạn năm nay, Huyễn Phủ luôn luôn theo đuổi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 191: Mặc Quân Dạ.

- Vì vậy người không thể có chuyện, mà nàng cũng không thể có chuyện! Hơn nữa do nàng là tiểu công chúa của Huyễn Phủ nên so với thân thế Không Linh Thể Chất của ngươi thì còn quan trọng hơn một chút.

Tào Quốc Phong hừ lạnh một tiếng, tựa như đối với người có thể trấn áp đệ tử của mình một chút cũng không muốn nhận, làm ra vẻ như không biết.

- Điều quan trọng nhất là nếu như ngươi đắc tội nàng ta xong lại phủi tay bỏ đi thì đừng hòng có thể nếm được chút Thất Thải thánh quả nào!

Tào Quốc Phong cảnh cáo.

- Vì cha mẹ của nàng ta chính là sứ giả quản lý dược viên của Huyễn Phủ chúng ta.

- Hả?

Quân Mạc Tà giật mình, trong lòng thầm than, hai người không thể đắc tội thì ta quyết định đắc tội rồi, nhưng người cuối đúng là không thể đắc tội được…

- Phải rồi, ngài còn chưa nói cho ta biết vị nữ tổ tông còn lại kia tên gọi là gì? Hình dáng bên ngoài ra sao? Phải nắm vững mọi chuyện thì trong lòng ta mới hiểu rõ được!

Quân đại thiếu gia tranh thủ thời cơ hỏi luôn sự tình của cô gái kia.

- Nữ tổ tông? Tên tiểu tử bại hoại này. Ta sẽ cho ngươi biết tên họ, nhưng mà dùng tên để hình dung nha đầu kia xem như cũng chuẩn!

Tào Quốc Phong vừa cười ha hả vừa liên tục lắc đầu!

- Ngài không phải đã nói không ai đủ khả năng trêu chọc nàng ta sao! Đây không phải lão tổ tông thì còn là cái gì, nàng ta rốt cuộc như thế nào, xấu đẹp ra sao? Ta cũng không thể cứ nhìn thấy bất cứ cô nương nào cũng phải trốn chứ, như vậy hóa ra ra có tật giật mình sao.

Quân Mạc Tà đại thiếu gia hiện tại rõ ràng là có hứng thú với vị “nữ tổ tông” kia.

Cái tên Linh Dược Viên này quả thật tràn đầy chất thơ, nhưng quan trọng chính là bên trong tồn lại Thất Thải Thánh Quả, hơn nữa không chỉ có một quả. Cái này chính là bảo bối nghịch thiên mà.

Nói đến trước đây Quân đại thiếu gia vốn đã cảm thấy rất thất vọng, nhưng...

Hắn ta đột nhiên lại nhớ tới thần thông độc môn chỉ mình hắn có: Ngũ hành lực!

Nhất là khi chính bản thân hắn chưa từng dùng qua Mộc lực!

Trong lòng vừa nghĩ đến yếu tố thời gian. Quân đại thiếu gia thiếu điều muốn ngửa mặt lên trời mà cười! Thất Thải Thánh Quả trong tay người khác cần phải có năm trăm năm mới có thể nở hoa kết quả. Nhưng trong tay bổn thiếu gia thì chỉ cần có thiên địa linh lực dồi dào hậu thuẫn, trong một tháng lão tử có thể khiến nó ra hoa kết quả ba trăm sáu mươi lăm lần!

Nếu như vậy thì Thất Thải Thánh Quả cũng chỉ là một loại trái cây bình thường, mỗi ngày đều có trong mâm tiếp khách cũng không thành vấn đề! Vẫn câu nói cũ, trên thế gian này chuyện lạ không phải không có

mà chỉ là chưa có thôi, không phải chính bản thân đã chứng minh rồi sao?

Vậy nên vườn thuốc quý này mình nhất định phải tới. Hơn nữa chỗ đó tất nhiên là phòng vệ vô cùng nghiêm mật, dù sao cẩn thận vẫn hơn, nếu như đắc tội vị nữ tổ tông này sẽ sinh ra nhiều chuyện rắc rối không cần thiết. Kiếp trước hay kiếp sau này cũng vậy, chỉ cần là phụ nữ thì rất hiếm có người lòng dạ rộng rãi, cùng lắm chẳng qua có một số ít có hình dáng quyến rũ mà thôi.

Nếu như đắc tội nàng ta lại phát sinh lắm điều phiền toái, việc này mất nhiều hơn được!

Vậy nên có thể nói là, chỉ cần cô bé kia bộ dáng không tệ lắm thì bổn thiếu gia có thể hi sinh, cùng lắm là một chút nhan sắc của tấm thân này. Tuy rằng có chút khó tiêu, cũng có thể nghe lời đàm tiếu, nhưng khó nuốt cũng phải nuốt xuống, ai bảo ta là nam nhân, tuy cứng rắn nhưng nếu cứng không được thì cũng có thể mềm.

- Nha đầu kia gọi là Miêu Tiểu Miêu, cả năm chỉ mặc áo màu vàng. Nàng ta không những thiên phú cực cao mà hình dáng lại càng tuyệt hảo, có thể nói là để nhất tiểu mỹ nhân của Huyễn Phủ! Nhưng phải cái tính cách lại có chút quái dị, khó tiếp cận. Nhưng mà như vậy cũng tốt, có thể tránh được những phiền toái không cần thiết.

Khi Tào Quốc Phong nhắc tới Miêu Tiểu Miêu, trên mặt tràn ngập một nét cười trìu mến, rõ ràng rất yêu mến nha đầu kia. Thái độ như vậy tựa như Quân đại thiếu gia không tồn tại.

- Miêu Tiểu Miêu, đệ nhất mỹ nhân...

Quân Mạc Tà đột nhiên nghĩ đến một khả năng: Không biết bổn thiếu gia lần này có khả năng tài sắc kiêm thu không đây? Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, Quân đại thiếu gia vốn đã lâu không được “giải tỏa” trực tiếp tru lên như sói, nước miếng trào ra bên mép, lẩm bẩm:

- Nếu thực sự xinh như vậy thì ta sẽ thu xếp thời gian xử lý nàng, nếu không...

Tào Quốc Phong nghe được thì nổi giận, nhéo lỗ tai hắn thét lên:

- Tiểu tử, nếu như người dám đụng đến nàng ta, lão phu đảm bảo không cần đến một canh giờ nhà ngươi sẽ bị toàn bộ lão tiền bối Huyễn Phủ hành hạ thê thảm!

Quân đại thiếu gia không ngờ bản thân trong lúc vô ý lại nói ra, phen này thảm rồi. Hắn hiện tại giả vờ trọng thương, không tiện né tránh, liền bị Tào Quốc Phong ôm chặt lấy, nhéo chỗ nào không nhéo lại nhè ngay chỗ hiểm của hắn.

Trong lòng tràn ngập oán khí lại nghe được một câu hung tợn kia của Tào Quốc Phong, Quân thiếu gia chợt lạnh người, có cảm giác cái mông như căng ra, đường ruột run rẩy, cả người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Bao nhiêu vọng tưởng trong lòng toàn bộ bị dọa chạy sạch.

Đột nhiên Tào Quốc Phong như nảy ra ý gì, hỏi:

- Nhà ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?

Quân đại thiếu gia ngượng ngùng đáp:

- Năm nay mười tám, thường nói mười tám tuổi như một đóa hoa, chẳng lẽ ngài muốn tổ chức Bách Hoa Hội cho ta ngay sao?

- Cút!

Tào lão vừa giận vừa tức cười, sút vào mông Quân thiếu gia một cước. Quân Mạc Tà ai ui một tiếc, thừa thế chuồn ra ngoài.

Tào Quốc Phong nhìn bộ dáng hắn, lẩm bẩm:

- Mươi tám tuổi, lại còn nhỏ hơn nha đầu kia một tuổi, cỏ lẽ cũng được. Ta cũng vui vẻ chứng kiến chuyện này. Nhưng hai vị kia sao lại có

thể từ bỏ ý đồ đã nhiều năm? Đồ đệ ơi, ngươi muốn chơi cứ chơi, có chút phiền toái gì cũng được, miễn đừng chọc đến đại họa kia, cái này ngay cả ta cũng không thể giải quyết.

Từ trong tiểu viện bước ra, Quân đại thiếu gia liền cảm thấy cả người thoải mái, thiếu bóng mấy lão già kia giám sát, không có cảm giác thần thức vây quanh liền có cảm giác như rồng về biển rộng, hổ chốn núi rừng, có một cảm giác tự do thoải mái.

Giống như bản năng vốn có, Quân Mạc Tà không tự chủ bước bảy tám bước, trong miệng lại ngâm nga mấy câu kinh kịch.

- Nhớ ngày xưa, chuyện tình bi thảm, thân ta đây cá chậu chim lồng, có cánh cũng đừng hòng bay thoát, cũng giống như hổ rời xa núi, cả đời cô đơn, tựa như chim nhạn phương nam, lạc đàn tan tác...

Vừa ngâm nga vừa tự nhiên bước ra khỏi cửa, hai tay chắp sau lưng, rung đùi đắc ý, phong thái giống y trước kia: Thiên Hương đệ nhất quần là áo lụa.

Phía sau có hai hán tử trung niên bám theo, mặt không lộ sắc, mắt dõi mục tiêu.

Hai người kia chính là ký danh đệ tử của Tào Quốc Phong. Trọng trách rõ ràng là bảo hộ cho Quân Mạc Tà. Mà Quân thiếu gia lúc này đã thay tên đổi họ, họ Mặc, tên Quân Dạ.

Mặc Quân Dạ, Quân Mạc Tà, còn có một hàm ý khác, chính là Ma Quân.

Có thể thấy được vị tà quân này vẫn không thay đổi được tà khí trong lòng.

Từ từ một đường thẳng mà đi, rời khỏi những con đường mòn hẻo lánh, trước mắt ngày càng phồn hoa, quán rượu san sát, tiếng đàn hát

nhốn nháo theo gió lan tới, lần trong đó còn có tiếng rao hàng, cảnh sắc không chút thua kém Thiên Hương Thành hay Cúc Lạc Thành.

- Phía trước là thành thị sao? Còn có một cái chợ nữa?

Quân Mạc Tà quay đầu hỏi hai gã thị vệ.

Hai người nhìn hẳn, mặt không đổi sắc, đáp lời:

- Bên trong Phiêu Miễu Huyễn Phủ có bảy tòa thành, theo thứ tự là Mê Huyễn Thành, Huy Huyễn Thành, Tử Huyễn Thành, Kim Huyễn Thành, Huyết Huyễn Thành, Thiên Huyễn Thành, Tâm Huyễn Thành. Địa phương chúng ta vừa đến chính là trung tâm của Tâm Huyễn Thành, không giống bình thường. Từ nơi này đi về phía trước vài dặm chính là nơi ở của người thế tục. Những thứ cần thiết trong nội cung Huyễn Phủ cũng được mua từ nơi này.

Quân Mạc Tà than nhẹ một tiếng.

Người còn lại tiếp lời:

- Công tử vốn từ ngoài mà đến, chắc chắn không rõ tập tục ở đây. Chủ cung của Huyễn Phủ mặc dù thực lực vượt lên tất cả, nhưng không phải người dân đều là loại hèn kém, các công tử tiểu thư con nhà thế gia cũng rất hay đến đây du ngoạn, thậm chí còn tập trung phần lớn ở đây, chính vì ở đây là nơi sầm uất nhất của Huyễn Phủ.

Trong lời nói hàm ý nhắc nhở, có lẽ do Tào Quốc Phong dặn dò, ngàn vạn lần không được để cho mình xảy ra chuyện.

- Ta hiểu, đa tạ vị đại ca nhắc nhở.

Quân Mạc Tà cười cười.

- À mà trước đây ta có nghe Tào lão đề cập tới vườn linh thảo của Huyễn Phủ, phải chăng cấm địa đó ở trong tòa thành kia?

Hán tử liếc đôi mắt trong suốt nhưng lạnh lùng nhìn hắn:

- Linh thảo viên này, tốt nhất là người không nên biết.

Hắn lại dừng một chút, tựa như cảm thấy có chút nặng lời, khẽ tiếp:

- Linh thảo viên cũng không phải ở trong một tòa thành. Thậm chí có thể nói là khu vườn đó không tồn tại ở trong không gian Huyễn Phủ!

Quân Mạc Tà trố mắt ra!

Ta kháo!

Nói như vậy là sao? Không có trong huyễn phủ? Chẳng lẽ lại ở Huyền Huyền đại lục? Vậy ta đến đây để làm gì chứ? Đi dạo ngắm cảnh sao?

- Không có trong phủ? Không lẽ ở thế giới bên ngoài? Chẳng lẽ ở trong Huyền Huyền đại lục?

Quân Mạc Tà bóp nhẹ nắm tay, hỏi tiếp.

- Tất nhiên là ở trong Huyễn Phủ, nhưng cũng không phải ở trong không gian này.

Thị vệ đó nhìn hắn một lúc mới cẩn thận đáp.

- Ở trong Huyễn Phủ, nhưng lại không ở trong không gian này! Là ý gì đây?

Quân Mạc Tà trầm tư.

- Không lẽ trong Huyễn Phủ còn có nhiều không gian đặc thù, trong đó chỉ có một cái chứa linh thảo? Cái không gian đó chính là Linh Dược Viên?

- Đại khái như vậy, công tử quả nhiên sáng suốt, không hổ là kỳ tài có được Không Linh Thể chất.

Hai người thản nhiên khen một câu, nhưng Quân Mạc Tà nghe được trong ngữ điệu bọn họ không có chút nào tán dương.

“Xem ra hai tên này đối với ta vẫn còn bất mãn.” Quân đại thiếu gia thầm nghĩ. “Có vẻ do ta vừa giành lấy vị trí của bọn họ, nên đương nhiên là không phục, nhưng dù sao cũng chỉ dám để ở trong lòng. Hiện giờ lại lộ ra ngoài, rõ ràng là tự chuốc lấy khổ mà. Nếu việc này để cho Tào lão biết, chắc chắn bọn họ sẽ không có kết cục tốt đẹp.”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 192: Quản Thành?

Vừa tiến vào nơi này, Quân Mạc Tà cơ hồ cho rằng bản thân đã trở về Thiên Hương Thành, còn muốn đến thăm Quý Tộc Đường.

Nơi này cùng ngoại giới hầu như không có gì khác biệt.

Hai thị vệ theo sau hắn liếc nhìn nhau, khóe mắt hiện lên sự khinh bỉ. Đây là kẻ mang Không Linh thể chất sao? Ta khinh! Vừa nhìn qua đã hắn là một tên nhà quê lần đầu lên thành thị, căn bản chưa biết qua mùi đời. Không Linh thể chất lại rơi vào đầu một tên thế này, thật sự là ông trời có mắt như mù, người tài không được coi trọng, quá là phung phí…

Lại còn liếc ngang liếc dọc…củ cải, cà rốt…. ta kháo, chẳng lẽ rau quả đồ ăn ngươi còn chưa thấy qua?

Nơi đây đã là con đường chính trung tâm của Huyễn thành, hai bên đường có rất nhiều tiểu sạp, trong đó không thiếu hàng mỹ nghệ, điêu khắc, còn có vài mẻ rau dưa, đồ chơi … Hàng hóa vô cùng phong phú muôn màu muôn vẻ.

Vô số cờ hiệu quán rượu không ngừng tung bay theo gió, vừa nhìn qua vô cùng khí thế, trên lầu hoa hương vị son phấn thỉnh thoảng lan ra, ngẫu nhiên còn có tiếng cười duyên của nữ tử vang lên khiến không khí càng thêm phần ý vị.

Tùy ý liếc mắt cũng có thể thấy được dòng người ra vào không ngớt, vẻ mặt thỏa mãn say sưa, tửu điếm lúc nào cũng đông người, mùi rượu lan ra tỏa khắp con đường…

“Quả là phồn hoa”.Đáy lòng Quân Mạc Tà tán thưởng, nơi đây còn hơn Thiên Hương thành vài phần.

Tiện tay ném vài đồng tiền, Quân Mạc Tà vừa đi vừa ăn một cây kẹo hồ lô, bọt đường dính đầy miệng cũng không thèm lau ngay.

- Ngọt! Ngọt thật, ăn ngon quá, cho ta một cây nữa!

Hai người phía sau lại đưa mắt nhìn nhau, đi theo tên này quả thật mất mặt chết người. Nghĩ đến đây là kẻ được Huyễn Phủ coi trọng, hơn nữa còn được Tào Quốc Phong coi như lão tổ tông… hai người nhất thời tràn đầy chua xót!

Ông trời ơi, thần phật ơi…. Các ngài trợn mắt lên mà nhìn đi, mau cho sét đánh chết hắn đi…

Thật là chịu không nổi mà…

Vùa lúc này đột nhiên có một đội nhân mã xuất hiện, tám người thần tình dữ tợn nghênh ngang bước tới, ánh mắt vô cùng hung hăng.

- Quản thành đến rồi, nguy hiểm chạy lẹ…

Cũng không biết ai khởi đầu, cả con đường lập tức ầm ầm như ong vỡ tổ.

- Quản thành?

Quân Mạc Tà trợn mắt lên, ta khinh, nơi này còn tân tiến như thế? Đã có quản lí đô thị, à không, quản thành..

Thấy hắn ngó nghiêng, nhất thời một tên trông thấy:

- Nhìn gì? Chưa thấy ai đẹp trai hơn ta à? Còn nhìn à, lão tử không có hứng thú với đàn ông đâu!

Quân Mạc Tà suýt ngã, bọn người này quả thật dũng mãnh, ngay cả mình cũng dám trêu chọc. Hắn nào biết hình tượng bản thân lúc này

chẳng khác gì một tên nông dân vào thành, làm sao người khác có thể nhận ra.

Lúc này đã thấy vài tên bắt đầu vung gậy đuổi người, còn có một tên thẳng chân đá ngã một tiểu thương không kịp chạy trốn, miệng không ngừng chửi mắng, kéo tên tiểu thương lại lấy tiền cho vào lồng ngực.

Sau đó tiếng đánh đập, la mắng không ngừng vang lên:

- Ngươi buôn bán cả ngày mà chỉ có chừng này tiền sao? Láo à? Dám lừa lão tử, ngươi không biết chết là gì sao?

Tiểu thương kia ôm đầu, cuộn tròn người lại, miệng không ngừng kêu thảm cầu xin tha thứ, trong chốc lát toàn thân đã đầy máu…

Phía bên kia còn có một vị quản thành đang say đắm tươi cười bắt chuyện cùng một nữ tử thanh lâu, thần tình dâm đãng vô cùng đáng khinh, một tay không ngừng xoa nắn bộ ngực sau đó rút về đưa lên mũi cười dâm:

- Thơm, thơm quá...

Kỹ nữ kia rên lên một tiếng, cười duyên đáng yêu một cái, tên quản thành kia lại không cố kị ôm chầm lấy, tiếng cười rộ lên…

Một tên nhìn thấy màn này khuôn mặt lộ vẻ ghen tị, khó chịu rống to sau đó đạp đổ bàn ghế, quầy hàng xung quanh, nhìn qua không khác hung thần ác sát.

- Thu tiền bảo hộ! Mau lên, mẹ nó, không muốn đưa à? Trả giá à? Có tin ta cho quầy này đóng cửa không? Nộp tiền mau lên!

Lão bản nặn ra một nụ cười, cúi chào quản thành, vốn lúc đầu đã đưa một túi bạc sau đó lại khẽ nhét vào tay tên quản thành một ít nữa…

Khuôn mặt tên quản thành lúc này mới dãn ra, đổi giận thành vui bước ra cửa tiệm, tiếp tục vơ vét…

- Rốt cuộc bọn chúng là gì thế? Có thể bá đạo thế sao?

Quân Mạc Tà nhìn thấy hình ảnh quen thuộc này đã há hốc mồm, hai chân có chút run rẩy, bản thân cảm giác mình lại một lần nữa xuyên việt…

Hai thị vệ chưa kịp trả lời thì một tên quản thành cách đó không xa đã cảm giác khó chịu, xoay tay bước tới:

- Muốn gì? Tiểu tử không biết đại gia là ai sao?

Vừa nói hắn vừa đạp ngã một người đi đường đang run rẩy, chân dậm mạnh lên ngực:

-Nói cho tên tiểu tử kia biết ta là ai!

Người này vốn vô cùng sợ hãi, đang muốn né tránh lách người khỏi tên quản thành không ngờ lại ăn phải tai bay vạ gió, hét thảm một tiếng nước mắt giàn dụa:

-Đại gia, đại gia chính là quản lý của Tâm Huyễn thành, đối với chúng tiểu nhân đại gia chính là trời…

Đại hán kia thỏa mãn hừ một tiếng đưa chân ra khỏi người tên kia, người nọ như được đại xá lẩn nhanh như chuột, đầu cũng không dám quay lại. Lúc này tên quản thành liếc mắt nhìn Quân Mạc Tà:

-Tiểu tử mi đã biết đại gia là ai chưa? Biết khôn thì đến đây quỳ xuống xin đại gia tha tội, còn không… À còn không ngươi chính là gian tế, đại gia ta phải bắt lấy xét xử!

- Ta là gian tế?

Quân Mạc Tà suýt bậc cười:

- Ngươi biết sao?

Vị “Quản thành” đại nhân này quả thật là tuệ nhãn như đuốc nha, chỉ cần liếc qua đã biết ta là gian tế… rất nhiều cường giả Thánh Hoàng cũng không thể biết chuyện này a…

Đúng thế, thiếu gia là gian tế đây, ngươi làm gì được ta?

- Ngươi vốn không phải là gian tế!

Tên quản thành cười như điên:

-Ngươi tuy không phải là gian tế nhưng ta nói ngươi là gian tế thì ngươi phải là gian tế? Hiểu không? Còn dám chọc giận ta nữa ta sẽ lập tức giết ngươi! Cho dù lão tử giết ngươi ngay tại đây cũng không ai dám nói gì!

- Ta đã hiểu…

Ánh mắt Quân Mạc Tà lạnh dần, không nghĩ đến dù đã xuyên việt cũng còn gặp phải cảnh này… Một nơi thái bình như Huyễn Phủ cũng không ngoại lệ!

Hai thị vệ phía sau khoanh tay đứng nhìn, vẻ mặt thờ ơ. Tên này mặc dù thiên tư kinh người, lại có Không Linh thể chất nhưng nhìn qua rõ ràng chưa tu luyện gì nhiều, chưa chắc có thể ứng phó nổi tình huống này. Chỉ cần chờ hắn lên tiêng xin giúp đỡ hai người ra tay cũng không muộn.

Nhưng mà việc xảy ra sau đó lại khiến hai người hối hận vô cùng…

- Hai ngươi lại đây, giết chết tên cặn bã này cho thiếu gia!

Quân Mạc Tà hất hàm ra lệnh, có người sai vặt thì hắn sẽ không mạo hiểm tự mình ra tay để bại lộ thân phận.

-Mau lên, không thôi ta sẽ báo với sư phụ các ngươi đứng nhìn ta bị khi dễ lại còn chế diễu ta! Ngươi nghĩ sư phụ sẽ tin ai? Còn nếu ta thật sự bị thương ngươi nghĩ sư phụ sẽ chăm sóc hai ngươi ra sao?

Hai người đưa mắt nhìn nhau, không ngờ tên tiểu tử nhà quê kia lại còn chơi ngón này, quả thật nếu hắn trở về khóc lóc một phen, bất kể là thật hay giả thì hai ngươi nhất định gặp chuyện!

Phải biết rằng sau lưng tiểu tử này không chỉ có Tào Quốc Phong, còn có sáu Thánh Hoàng lúc nào cũng xem hắn như bảo bối tâm can!

Nếu hắn làm thật… tiền đồ của hai người xem như xong!

Nếu hắn bị trầy da một chút cũng không chắc các vị tiền bối có đem bọn họ ra xé làm đôi hay không! Chuyện đó cũng không phải là không thể xảy ra!

Tính ra hai người này cũng là cao thủ Chí Tôn, tu vi bọn họ so ra cũng không dưới Ưng Bác Không lúc trước, trong lòng đều có sự cao ngạo, lúc trước không thể phác tác với Quân Mạc Tà, lúc này liền quay sang vị "Quản thành" kia.

"Ba" một tiếng, một cái tát thẳng vào mặt tên quản thành kia, nửa bên mặt của quản thành đã răng môi lẫn lộn, thân thể thì như con quay quay liên tục vài vòng, mồm còn không ngừng phun máu nhìn vô cùng mỹ lệ.

Tên còn lại nhảy lên, đứng giữa không trung hét to:

- Đám vương bát đản này có mắt như mù! Lập tức tập trung đến đây cho lão tử, trong vòng mười khắc không có mặt thì cũng không cần đến nữa!

Sự thật đã chứng minh, phong phạm cao thủ Chí Tôn dù ở nơi nào cũng có lực chấn nhiếp vô cùng lớn! Đám quản thành vốn như hung thần ác sát vừa thấy cảnh này lập tức run sợ, tay chân đều mềm nhũn…

Bọn hắn vạn lần không nghĩ tới trong lúc đi làm việc lại chọc phải đại nhân vật…

Mười khắc? Không cần đến năm khắc tất cả đã có mặt, tập trung thành một hàng. Hai tên thị vệ không nói một lời điên cuồng run rẩy một

trận, trong lòng tràn đầy ủy khuất: Bản thân là Chí Tôn cao thủ, ở Phiêu Miểu Huyễn Phủ tuy không phải là đại nhân vật, cũng không phải là cao thủ gì nhưng lại ra tay đánh người thường… thật là mất mặt…

Hai người xuống tay tuy rất nặng nhưng trong lòng đều rõ: Giáo huấn thì có thể nhưng không thể đánh chết! Dù sao quản lý thành thị còn cần bọn này, không chừng sau này chúng còn có thể là trụ cột của Huyển Phủ thành…

Nhưng sau khi ngừng tay hai người lập tức choáng váng!

Tám người trên mặt đất lúc đầu còn quằn quại kêu to nhưng đã im lặng dần, một lúc sau thất khiếu chảy máu, hai măt trợn lên, tất cả đã nghỉ thở!

Chết sạch! Một tên cũng không còn sống!

Sao thế này? Vừa rồi tuy dùng sức nhưng vẫn có chừng mực, không hề xuất huyền công, nhiều lắm chỉ như người bình thường đánh nhau, sau có thể chết người được a….

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 193: Chiến Ngọc Thụ

Lúc này thì từ đám đông xem đàn mới phát ra tiếng kêu sợ hãi:

- Tai nạn chết người rồi, giết người rồi...

Cũng không biết được âm thanh phát ra kia là do sợ hãi hay vui sướng khi thấy người gặp họa, dù sao thì theo tiếng thét kinh hãi này thì mọi người cũng dần giải tán. Cả lão bản lẫn tiểu nhị hai bên đường lúc này mặt mày đều trắng bệch, nhanh chóng đóng sầm cửa tiệm lại, không khí trở nên vô cùng hỗn loạn.

Đánh chết hộ vệ thành, quả thật là chuyện lớn rồi. Tốt nhất là cứ trốn bên trong nhà tránh liên lụy tới mình.

Tiếng vó ngựa vang lên, vài thiếu niên cưỡi ngựa cùng tùy tùng chạy đến, người dẫn đầu chợt gượng cười nhìn tình hình trước mặt, hứng thú mở lời:

- Chà, đây không phải là hai đại sứ giả của Tào Thánh Hoàng sao chứ? Vậy sao hôm nay lại có nhã hứng đem hộ vệ thành ra làm trò đùa như vậy? Đường đường có tu vi Chí Tôn như vậy lại có nhã hứng hành hạ những hộ vệ này cho đến chết, thật sự là rất oai phong...

Sắc mặt hai gã thị vệ nhất thời tối sầm.

Quay đầu lại tìm Quân Mạc Tà thì đã thấy tên tiểu tử kia biến mất tự bao giờ. Bây giờ bình tĩnh xét lại thì người vừa rồi hô to giết người kia có vẻ như chính là hắn. Chả trách nghe ra sao lại hưng phần đến như vậy.

- Nguyên lai là Chiến công tử, huynh đệ ta có lễ.

Đối phương tuy rằng tuổi tác không lớn nhưng bối cảnh sau lưng lại vô cùng lớn, hai gã thị vệ nhủ thầm không trêu chọc nổi, tất nhiên là nửa điểm cũng không dám vội.

May mắn làm sao, vị thiếu niên công tử trước mặt này chính là người mà Tào thánh hoàng Tào Quốc Phong trước kia luôn dặn dò Quân Mạc Tà không thể trêu vào.

Chiến Ngọc Thụ, Chiến gia!

Cũng không cần phải nói đến con người Chiến Ngọc Thụ ra sao, chỉ cần những gã tùy tùng sau lưng hắn cũng đều là công tử trong các đại gia tộc, bất luận trong đó chọn ra người nào thì cũng không phải người mà hai vị ca ca này có thể trêu chọc nổi.

Tuy rằng bản thân Tào Quốc Phong đối với các thế lực xung quanh không chút lo lắng, nhưng bình thường cũng sẽ không phát sinh xung đột. Mọi người ai cũng ngoài lạnh trong nóng nhưng đều xử sự một cách êm thấm.

Nói một cách khác thì nếu đây là đích thân Quân đại thiếu gia ra tay đối địch với bọn thế gia công tử thì Tào Quốc Phong đương nhiên sẽ vì vậy mà ra mặt, thậm chí nếu có ra tay thì cũng không lấy gì làm lạ. Nhưng nếu bọn chúng chọc vào đám công tử này thì Tào Quốc Phong sẽ tuyệt đối không vì bọn họ mà ra mặt, thậm chí còn xử phạt nghiêm khắc, hay tệ hơn là đuổi khỏi sư môn, phế võ công. Cái này chính là đồng nghiệp nhưng không đồng mệnh, sự tình không thể tránh được!

- Vương Năng, Lý Kiệt, nghe nói hiện giờ hai người có nhiều hơn một chủ nhân?

Chiến Ngọc Thụ khẽ vuốt cằm, ánh mắt híp lại, dùng một thái độ từ trên cao nhìn xuống lũ sâu kiến dưới đất đối với hai người.

- Nghe nói còn có cái gì Không Linh thể chất? Nghe qua thì thật là trâu nha, phải thế không?

Hắn liên tiếp nói vài lần chữ “nghe” đồng thời nhấn mạnh thanh âm, tăng thêm tính khinh thường. Mấy thiếu niên sau lưng hắn cũng nhịn không được bật cười ngặt nghẽo, trợ hứng rất lớn.

Một người trong đó mở miệng:

- Cái gì mà Không Linh thể chất, cũng chỉ là phường xỏ lá ba que mà thôi, ai biết từ đâu sinh ra chứ. Cái loại đó nếu như so với Chiến đại ca của chúng ta, thì chỉ là một đống phân mà thôi.

Một tên khác nói:

- Nói một đống phân là tôn trọng hắn rồi, bổn công tử đọc đã nhiều sách, mặc dù không dám nói là từ thiên văn địa lý đến tam giáo cửu lưu cái gì cũng biết nhưng trước đây cũng chưa từng nghe nói trên đời có cái gì gọi là Không Linh thể chất. Một cái đồ ất ơ không biết từ đâu chui ra lại dựa vào một thứ trước bay chưa từng xuất hiện lại muốn chúng ta phải cúi đầu quy thuận, thực sự là quá vọng tưởng mà! Có Chiến đại ca ở đây, trong Huyễn Phủ làm gì có ai dám nhận mình là đệ nhất Huyễn Phủ? Không biết tự lượng sức mình, ếch ngồi đáy giếng, đến từ đống phân mà cứ tưởng mình là sao trời!

Chiến Ngọc Thụ gượng cười, trên gương mặt trắng lộ ra vẻ dương dương tự đắc, nhưng nếu nhìn kỹ lại thì sẽ thấy từ trong sâu thẳm đôi con người đang hiện lên vẻ bình tĩnh lạnh nhạt, cứ nhìn chăm chú vào hai người trước mặt, không buông tha chút nào, ánh mắt lại liếc khẽ về sau, quan sát từng người trong bọn ở sau lưng.

Nếu như lúc này Quân Mạc Tà ở đây, nhất định sẽ nhìn ra được vị công tử Chiến gia trong truyền thuyết này không phải là một cái túi cơm vô dụng! Tiếc thay hắn đang lang bạt chốn nào cũng chỉ có trời mới biết.

- Chiến công tử nói không sai.

Vương Năng thoáng đổi sắc mặt, đáp:

- Tào Thánh hoàng đại nhân quả có thu nhận một vị đệ tử sở hữu Không Linh thể chất. Chúng tôi chính là hộ tống vị công tử kia đến tham quan Huyễn thành một vòng.

Chiến Ngọc Thụ cẩn thận ghi nhớ sắc mặt Vương Năng, cười híp mắt:

- Nếu nói như vậy, hai người các người cố sức chờ tám mươi năm chả phải đã như công dã tràng sao? Đáng tiếc, thật là đáng tiếc!

Ngoài miệng hắn tuy nói đáng tiếc, nhưng trong giọng điệu lại đầy vẻ vui mừng khi thấy người khác gặp nạn.

Hắn vừa nói xong những lời này, Vương Năng và Lý Kiệt cùng đổi sắc mặt.

Nhưng Chiến Ngọc Thụ vẫn không chịu bớt lời, tranh thủ tận dụng tối đa sự hung hăn càn quấy của lời nói:

- Ha ha, nhớ tới trước đây hai người cấu xé lẫn nhau để tranh thủ chức vị đệ tử của Tào Thánh hoàng hết bao nhiêu tâm lực. Giờ nghĩ lại thật khiến bổn công tử không nhịn được cười, ha ha ha, mấy chục năm bỏ công tốn sức đều trở thành nước chảy mây trôi, trong lòng hai vị phải chăng bây giờ rất thoải mái?

Sắc mặt Lý Kiệt ngày càng xấu đi, rõ ràng là tức mà không dám nói, cười khổ:

- Chiến công tử nói đùa rồi, hai người chúng ta năm đó nếu không được Tào thánh hoàng hết lòng chỉ điểm thì sao có thể đạt được chút thành tựu nho nhỏ ngày nay. Ước vọng cả đời của Tào thánh hoàng chính là có thể tìm được đệ tử ưng ý kế thừa y bát, hiện giờ lão nhân gia ngài đã tìm được thì cả hai người chúng ta chỉ có lòng đầy vui sướng, chưa từng có bất kỳ ý tưởng không an phận gì. Mạc công tử thân thể

Không Linh, có thể nói là kỳ tài ngút trời. Thể chất như vậy trong vạn năm qua cũng chỉ có huyền công thủy tổ Cửu U Đệ Nhất Thiếu mà thôi! Có thể nói là duy nhất trong thiên hạ, mãi không có người sánh được, bây giờ ý nghĩ trong lòng ta chỉ có tâm phục khẩu phục mà thôi! Những lời như vậy mà Chiến công tử cũng có thể nói ra được, trong lòng hai người ta cũng đã cảm thấy rất thoải mái!

Chiến Ngọc Thụ thản nhiên cười lạnh, lời của đối phương tuy khiêm tốn giữ lễ, khi đáp lại cúi người, nhưng ngụ ý hoàn toàn khác. Hơn nữa, mấy vị bằng hữu bên cạnh mình khi nãy ca tụng tư chất mình ra sao thì những lời này rõ ràng đã quay ngược lại đâm mình một giáo! Châm chọc bản thân tư chất không bằng người, dù rằng có nói thể nào, cố ra sao cũng không có cửa, cố chấp nói ra như vậy khác nào tự nhận lấy cái xấu.

Nghe Lý Kiệt nói xong, lòng Lý Ngọc Thụ cũng trầm xuống.

- Còn nhiều lời sao! Hai tên rác rưởi, theo người vài chục năm vẫn chỉ là phận người hầu lót đường! Ỷ vào thực lực Chí Tôn khi dễ thường dân, tàn sát hộ vệ thành, còn dám cười nhạo bổn công tử sao?

Chiến Ngọc Thụ trở lạnh sắc mặt:

- Người đâu, bắt lấy hai người bọn họ, giao cho Sở Hiến Vệ, chờ xử lý!

Lệnh vừa phát ra, mấy tên thị vệ sau lưng hắn nhất thời xông tới.

Trong đôi mắt Chiến Ngọc Thụ lộ ra vẻ lạnh lùng nghiêm nghị như lang sói, liếc nhìn hai người Vương Năng cùng Lý Kiệt, lạnh lùng nói tiếp:

- Hai người các ngươi vừa rồi trong mắt không có Huyễn Phủ, khiêu chiến nhân viên chấp pháp, lại dùng đủ loại thủ đoạn mà giết chết tám người thủ vệ, máu tràn đầy đường, thủ đoạn tàn nhẫn cay độc, tâm địa quá ư ác hiểm! Điều này chính ta tận mắt nhìn thấy, có thể làm chứng! Chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, ta vì dân ra tay, mang lòng hiệp

nghĩa, trợ giúp cho nha môn bắt giữ hai gã hung đồ này! Nếu như kháng cự, giết không tha, chỉ có công chứ không có tội!

Vương Năng và Lý Kiệt lùi ra phía sau, sắc mặt tái xanh:

- Chiến công tử, tất cả đều là đồng môn với nhau, cần gì tuyệt tình không chừa đường lui như vậy?

Chiến Ngọc Thụ phì một tiếng:

- Chỉ bằng hai người hỗn tạp các người còn muốn có quan hệ với bổn công tử sao, đừng nói chúng ta không quen không biết, cho dù có thì đã làm sao? Hai người các người không coi luật pháp ra gì, lại còn giết người vô tội, giết chết thủ vệ, bổn công tử chính là thay trời hành đạo, ra tay bất kể thâm tình.

Trong mắt nhìn thấy năm sáu vị Chí Tôn cao thủ từ phía sau Chiến Ngọc Thụ nhe răng bước lại, Vương Năng lẫn Lý Kiệt sắc mặt trở trắng, trong lòng tuyệt vọng, trong lòng thầm nguyền rủa Quân Mạc Tà.

- Chiến công tử, đầu đuôi việc này chính là do gia hỏa kia trêu chọc công tử nhà chúng ta mà ra, sở dĩ chúng tôi ra tay cũng là nghe lệnh làm việc, có nỗi khổ bất đắc dĩ! Chiến công tử, trong lòng ai cũng đều có tính toán, mọi người đều rõ, nếu xảy ra án mạng nghiêm trọng thì chúng tôi sao lại chờ người ra giải quyết chứ? Cần gì phải bao biện làm gì! Nói lại thì người chết bất quá chỉ là tám gã thủ vệ, không phải cái gì to tát! Sao cứ nhất định phải đem chuyện bé xé to ra, khiến cho mọi người khó xử.

- Công tử nhà các người? Là cái gã họ Mặc ba que xỏ lá kia sao? Là kẻ có Không Linh thể chất? Hắn cũng tới?

Chiến Ngọc Thụ xoay tròn tròng mắt, tức thời đem lực chú ý dồn lên người Quân đại thiếu gia.

Vương Năng vội vàng xác nhận, trong lòng thầm oán: “Vừa rồi rõ ràng chúng ta đã nói là cùng hắn đi ngắm cảnh, da mặt dày nhà ngươi cứ

giả như không biết...”

- Nói với quản sự của thành, chuyện này bổn công tử tạm quản, bọn họ không cần truy cứu nữa.

Chiến Ngọc Thụ khẽ trầm ngâm, trong khóe mắt khẽ hiện hàn quan:

- Trước tiên đem hai người bọn họ đến Phiên Hương lâu. Báo cho vị Mặc Quân Dạ công tử kia đêm nay giờ Tý tự mình đến nhận người! Nếu như hắn không đến, hai người này ta sẽ xử theo luật pháp! Giết người đền mạng! Khỏi nói nhiều!

Ai nấy vâng dạ làm việc, ngay cả Vương Năng, Lý Kiệt cũng thở dài một hơi. Mấy vị công tử sau lưng Chiến Ngọc Thụ ai nấy đều lộ thần sắc hưng phấn, đều nghĩ đến sau khi vị Mặc Quân Dạ kia đến thì làm sao xử trí.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 194: Hoàng Y Thiếu Nữ

Về phần cái chết của vài tên quản thành kỳ thật cũng không có gì đáng nói, chẳng qua cũng chỉ là chuyện vặt, không đáng nhắc tới mà thôi. Mà có lúc nào nổi hứng đem toàn bộ các tên quản thành diệt hết cũng không phải là chuyện không thể.

Những tên quản thành đó cũng là một lũ lưu manh du côn, chết rồi thì thôi, cũng không có ý nghĩa gì hơn. Vương Năng cùng Lý Kiệt nhìn nhau, cảm thấy là đều hiểu rồi, thì ra mục tiêu thật sự của Chiến Ngọc Thụ là vị Mặc Quân Dạ kia chứ không phải mình. Tự bản thân xui xẻo làm quân cờ cho họ xung đột mà thôi.

Sở dĩ hắn quanh quẩn như vậy chỉ là vì càng muốn làm lớn chuyện, để cho Mặc Quân Dạ càng thêm khó mà thôi.

Nhưng mà bọn họ cũng không lo lắng, ngược lại còn thở dài một hơi nhẹ nhõm. Chỉ cần cuối cùng mình có thể thoát ra là được rồi, còn cái tên Mặc Quân Dạ gì gì kia, ai có hứng quản hắn sống hay chết?

Thậm chí hắn lập tức bị Chiến Ngọc Thụ tàn bạo giết chết thì cũng là đúng với tâm ý, mất đi một cái gai trong mắt. Cá tên quê mùa đó chết càng nhanh càng tốt. Cho nên hai người cùng phối hợp theo sát như là thủ hạ của Chiến Ngọc Thụ mà tiến về Phiêu Hương lâu, quyết tâm phối hợp diễn xuất tới cùng.

Mà chuyện này Tào Quốc Phong dù biết cũng không có cớ gì, vừa rồi đúng là Mặc Quân Dạ hạ lệnh động thủ, người chết đương nhiên là do hắn gây ra, cũng không phải là nói vô căn cứ, đây là sự thật, sự thật a.

Chiến Ngọc Thụ nhướng hàng lông mi, híp mắt lẩm bẩm:

- Mặc Quân Dạ... Ma quân dã, vị công tử này có cái tên cũng thật thú vị! Bổn công tử thật muốn xem rốt cuộc vị Mặc Quân Dạ này là thế nào, là ma quân như thế nào? Ngươi không đến thì thôi, đã đến thì bổn công tử sẽ cho người biết Chiến Ngọc Thụ ta lợi hại ra sao, đảm bảo cả đời ngươi sẽ không quên được! Cái gì là thể chất kỳ ảo, nói miệng chơi sao.

Lúc này trên một con đường khác, Quân đại thiếu gia đang nghênh ngang rời đi thật thoải mái, tiêu sái.

Hắn không có hứng thú quản chuyện này, cũng không muốn để hai người kia thành công trong việc gây phiền toái, Quân đại thiếu gia đã nhanh chân bỏ trốn.

Mấy tên quản thành đột nhiên chết bất đắc kỳ tử lúc nãy cũng là do Quân đại thiếu gia âm thầm giết chết. Thật ra hắn cũng rất rõ ràng rằng Vương Năng cùng Lý Kiệt cam đoan là sẽ không tự ra tay giết người, dù sao cũng là ở trên đường cái giết quản thành cũng là hành động nghiêm trọng.

Trên thực tế, cho dù là nghiêm trọng hay không nghiêm trọng, Vương Năng cùng Lý Kiệt sẽ không cam tâm tình nguyện, không oán thán mà thực hiện mệnh lệnh của mình. Nhưng Quân Mạc Tà chính là xem những người này không vừa mắt, cũng để vào mắt những tên quản thành này.

Cho nên lúc hai người Vương Lý xuống tay, Quân đại thiếu gia đã âm thầm đem linh lực lặng lẽ truyền vào chỗ vết thương mà xuống tay, chặt đứt toàn bộ tâm mạch của bọn quản thành. Lấy thực lực của Quân đại thiếu gia mà nói, đừng nói là những tên quản thành không có thực lực này, ngay cả Vương, Lý cũng không có đường sống.

Thần không biết, quỷ không hay!

Cái loại sâu mọt ác bá này, để chúng lại làm chi (DG: anh Tà đã có lòng nghĩ đến muôn dân sao). Cứ coi như đem công lao giữ gìn trị an cho

Huyễn Phủ ra cũng không rửa hết tội.

Đối với loại người này, cho dù là kiếp trước hay kiếp này, Quân Mạc Tà tuyệt đối sẽ không nương tay.

Nhưng mà hắn giết quá cũng không còn thấy hứng thú. Bây giờ hai cái tên kia cũng không theo đuôi, Quân Mạc Tà cũng thấy rất thoải mái, nói thoải mái cũng là không đủ diễn tả. Hắn vừa đi vừa nhìn đông nhìn tây, nhưng thần thức cũng thầm thăm dò, cẩm thận xem xét xem phương hướng nào có linh khí nồng đậm hơn, hướng nào có linh khí dao động nhiều hơn, còn có hướng nào có cao thủ...

Tìm một lát Quân Mạc Tà không khỏi lắp bắp kinh hãi, ở trung tâm Huyễn thành, linh khí nồng đậm nhất, lại nói thần thức của hắn vừa thả ra, vậy mà làm cho vô số thần thức cường đại chú ý. Dù là rải rác nhiều chỗ, nhưng là tạo thành các phương hướng khác nhau đem trung tâm Huyễn Thành vây lại. Bất quá cũng là chuyện hợp lý, chỗ của cường giả Thánh Hoàng sao không phải là vị trí quan trọng nhất được. Một Phiêu Miễu Huyễn Phủ, thế lực ở vị trí trung tâm, há lại thiếu cường giả trấn thủ, đây cũng là đạo lý hiển nhiên như một với một là hai.

Quân Mạc Tà cảm thấy thầm phục trong lòng, quả nhiên không hổ là Phiêu Miểu Huyễn Phủ trong truyền thuyết, nơi đây mật độ cao thủ cao hơn ngoại giới không chỉ gấp trăm lần, lực lượng như vậy, nếu tập trung lại mà nói chỉ sợ đã khôi phục đến trang thái đỉnh, cho dù Cửu U Thập Tứ Thiếu tự mình đến, chưa chắc đã có thể chiếm được ưu thế. Chẳng trách không có trực tiếp chém giết xảy ra ở Huyễn Phủ, mang theo binh khí trên người đến được chỗ này chắc cũng chỉ có mình Quân Mạc Tà đem trộm, thì ra là có điều cố kỵ.

Quân đại thiếu gia đang hết sức suy tính ở trong lòng, đột nhiên cảm giác được một cỗ thần thức cường đại dị thường hướng về mình, trong nháy mắt đã đến nói, đồng thời mùi thơm ngào ngạt thanh nhã theo làn gió bay tới xộc vào mũi, làn hương thanh nhã còn mang theo một chút sát khí, lặng yên mà đến, giống như có người đang dùng thần thức cường

đại giám sát mình. Trong lòng Quân Mạc Tà hừ lạnh một tiếng, này cỗ thần thức này dù cường đại nhưng vẫn không được Quân đại thiếu gia để vào mắt, nhưng hiện tại việc tìm kiếm thất sắc thánh thụ là việc chính, chuyện vớ vẩn này không chọc vào là tốt nhất, nhất là loại chuyện vớ vấn cũng không làm cho hắn thấy hứng thú. Quân Mạc Tà liền xoay người xoay người rời đi.

Hắn mới quay đầu thì đã thấy một tiểu cô nương mắt ngọc mày ngài mặc hoàng sam đang tiến đến đây, đứng trước mặt mình chăm chú nhìn đánh giá mình, cất âm thanh trong trẻo hỏi:

- Xin hỏi có phải công tử là truyền nhân của Thánh Hoàng Tào Quốc Phong, là Mặc Quân Dạ Mặc công tử?

Tiểu cô nương này không mập không cao, dáng người cân xứng, trên má có hai lún đồng tiền ẩn hiện, một đôi mắt sáng ngời mở lớn, ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, trên đầu có hai búi tóc. Tiểu cô nương hơi nghiêng đầu, khóe miệng như hiện ra một nụ cười. Quân Mạc Tà ngẩn ra, ôn nhu nói:

- Cô nương là...?

Quân đại thiếu gia thuộc loại con lừa ưa mềm không ưa cứng, sợ nhất người cung kính, người kính hắn một thước, cho dù không đổi lại thành một trượng thì ít nhất cũng phải là một thước.

- Quả nhiên là gặp được Mặc công tử, tiểu tỳ ra mắt công tử.

Tiểu cô nương nói xong liền cúi người thi lễ, xấu hổ cười:

- Mặc công tử, tiểu thư nhà ta mời công tử quá bộ qua gặp, không biết công tử có hạ bước ghé qua không? Có thể dời quý bước?

Nàng nói xong, bàn tay nhỏ bé chìa ra, vẻ mong chờ nói:

- Tiểu thư nhà ta đang chờ ở bên kia chờ công tử giá đáo.

Quân Mạc Tà vuốt mũi cười khổ, nói:

- Tiểu cô nương thật là lợi hại, cô làm cho ta không đáp ứng không được, còn hỏi gì nữa, phải dời gót quý gặp tiểu thư nhà cô thôi.

Tiểu nha đầu này nói chuyện cực kỳ khách khí, cũng không thành vấn đề, nhưng vấn đề là ngón tay của nàng chìa ra làm cho Quân Mạc Tà hoàn toàn mất đi lý do chống chế. Bởi vì nơi ngón tay chỉ ấy có một tiểu thư đang đứng chờ mình.

Nếu không đi là đắc tội đó nha!

Mình mới tới đã kinh động đến người ta, người ta đã nhận ra mình, tất nhiên là có lai lịch lớn, phỏng chừng thuộc dòng chính của cao tầng Huyễn Phủ. Thậm chí nhìn quần áo của vị cô nương này Quân Mạc Tà có thể phán đoán ra vị tiểu thư kia rất có khả năng người thứ ba không thể trêu chọc, đứa cháu yêu nhất của cung phủ Huyễn Phủ Miêu Tiểu Miêu.

Hai tay buông thõng, thần tình bất đắc dĩ của Quân Mạc Tà khiến nha đầu cảm thấy hắn trông rất buồn cười, lại không tránh khỏi bật cười một tiếng.

- Tiểu nha đầu, tên cô là gì?

Quân Mạc Tà vừa đi vừa hỏi.

- Có biết xấu hổ không vậy, công tử ngài cũng chưa chắc lớn hơn tiểu tỳ, lại kêu người ta là tiểu nha đầu.

Cô nương kia làm mặt quỷ nói:

- Tiểu tỳ tên là Tiểu Đậu Nha (Mầm đậu đỏ), đây là tên tiểu thư đặt cho nô tỳ.

- Tiểu Đậu Nha...

Quân Mạc Tà dừng chân lại, cẩn thận đánh giá một phen:

- Quả nhiên là tên thú vị, xem cách ăn mặc của cô nương này, không phải là mầm đậu đỏ, mà phải là mầm đậu vàng mới đúng.

- Công tử nói đùa... Tiểu Đậu Nha đỏ mặt lên, người vặn vẹo tỏ ra không đồng ý, mang Quân Mạc Tà hướng về bên trái mà đi.

- Cố Phi Vũ, ngươi xem người này như thế nào?

Ở cách đó không xa, trên tửu lâu đã có một gã cùng một thiếu nữ thanh lệ đang ngồi một mình ở phía cửa sổ, một chỗ thuận lợi cho việc ngắm cảnh, ngọc thủ nhẹ vuốt đôi má, ánh mắt xinh đẹp trong trẻo lộ vẻ suy tư, thản nhiên hỏi.

Thiếu nữ này mang một mạng che mặt, mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt, cả người là châu ngọc như không thuộc về thế gian này, giờ phút này mặc dù phố xá sầm uất nhưng nhìn nàng cô độc giống như một đóa tuyết liên, không nhiễm một hạt bụi trần! Không bị thế tục vấy bẩn!

Giống như tất cả thế gian có là vũng bùn lênh láng thì nàng vẫn yêu kiều xinh đẹp tinh khiết sạch sẽ như thường. Mà ở bên cạnh nàng là một thiếu niên vận thanh y (áo xanh) đứng đó, câu hỏi nàng vừa hỏi chính là hỏi người này.

Người thiếu niên này cũng đang chú ý về hướng Quân Mạc Tà đang tới, trong mắt không kiềm chế được lộ ra một tia đề phòng cũng một cỗ sát khí, giống như là phát hiện ra cừu nhân sẽ cướp đoạt đồ vật trân quý yêu thích của mình.

Thiếu niên mày kiếm, mắt tinh anh này có tướng mạo rất tuấn mỹ, dáng người cao to, ngọc thụ lâm phong, giơ ngón tay, liếc mắt nhìn cũng làm người khác không nhịn được tán thưởng: thực là một vị trọc thế công tử, mỹ nam tử.

Nhưng cái ánh mắt cùng hàng lông mày đầy hàn ý kia cũng phá hoại mất cái cảm giác tốt đẹp của hắn. Cặp mắt dài nhỏ, trong mắt mơ hồ hàm chứa một vẻ phong lưu, hai má gầy, xương gò mà cao khiến cả người toát ra một vẻ ngoan kình tàn bạo. Ở hông hắn có một thanh binh khí có cán khắc chữ cổ xưa.

Trên mặt thiếu niên này lộ vẻ tự tin và cao ngạo, hiển nhiên trong Huyễn Phủ cũng là người có địa vị lớn, nhưng trước mặt thiếu nữ này cũng không dám ngồi xuống, hoặc là hắn khinh thường không muốn ngồi, hoặc có lẽ hắn không dám ngồi. Nhưng bất kể vì nguyên nhân gì, hắn đang đứng, chỉ đứng. Giờ phút này nghe được câu hỏi của thiếu nữa liền vội vàng cười nói:

- Tiểu Miêu muội thấy sao?

Cô gái áo vàng nhíu mày, thản nhiên đáp:

- Ta đang hỏi ngươi mà.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 195: Hai Lần Không Thể Chọc, Vẫn Chọc!

- Vâng, à...

Thiếu nhiên kia không ngớt đáp lại, vừa cẩn thận nhìn từ đầu đến chân của Quân Mạc Tà nói:

- Mặc Quân Dạ này nhìn qua tu vi huyền khí căn bản cũng chỉ là miễn cưỡng đáp ứng tiêu chuẩn, không có gì xuất sắc, lấy tu vi như thế không khỏi không xứng với danh Thể Chất Không Linh trong truyền thuyết. Ngoài này người này hẳn là chưa từng gặp qua cái gì phồn hoa cao quý trong đời, cũng không có xuất thân, có khả năng lớn là được dã thú trong núi nuôi lớn, nên mới có bộ dạng đầu đất như vậy, diện mạo cũng nhếch nhác, hèn mọn, tổng thể mà nói ta không thích người này, nếu chiếc áo bào trắng của Huyễn Phủ mà khoác lên mình hắn thì có thể nói là xỉ nhục, lãng phí.

Cô gái áo vàng nhíu mày nói:

- Cố Phi Vũ, trước nay ngươi cùng hắn chưa gặp mặt, tại sao lại hạ thấp hắn như vậy? Muốn biết người tốt xấu thì không thể xét qua diện mạo được, cũng giống như Cố Phi Vũ nhà ngươi, ở bên ngoài không phải là một công tử nho nhã sao, nhưng ai có thể biết trong bóng tối ngươi lại có chuyện ác nào không thể làm, bụng tràn đầy nam đạo nữ xướng (nam thì là đạo tặc, kẻ cướp, nữ thì lẳng lơ). Trước mặt ta ngươi hạ thấp hắn là có ý gì?

Cố Phi Vũ muốn dở khóc dở cười nói:

- Tiểu Miêu muội muội, vi huynh há là cái kẻ kinh khủng kia sao?

Cô gái áo vàng gật đầu khẳng định, chậm rãi nói:

- Có thể là ta dùng từ không chính xác, bởi vì ngươi so với lời ta nói có vẻ còn quá ít, hoặc phải nói là quá sức kinh khủng không biết chừng.

Cố Phi Vũ hoàn toàn không nói gì, không không cũng không biết nói như thế nào cho tốt. Đúng vào lúc này, có tiếng bước chân vang lên ở cầu thang, Quân Mạc Tà cùng Mầm Đậu nhỏ đã kẻ trước người sau đi lên. Quân Mạc Tà vừa lên liền hiểu vì sao mình bị người ta liếc mắt là nhận ra, vì tại trước mặt cô gái áo vàng có để một tờ giấy vẽ chân dung nửa người. Tuy chỉ là nửa người nhưng tỉ lệ giống như người thật. Khuôn mặt trên bức tranh tự nhiên là tướng mạo hiện giờ của hắn. Bức họa này cũng rất sống động, giống như Quân Mạc Tà đang đứng ở trong tranh, thậm chí cả thần thái diễn cảm của ánh mắt cũng đều giống như đúc, cùng bản thân cũng không có nửa điểm khác biệt.

Mà ở quyển phía dưới có một hàng chú thích nhỏ: Mặc Quân Dạ, năm nay mười tám tuổi, người Huyền Huyền đại lục, nơi sinh không rõ, cha mẹ không rõ, lai lịch không rõ, sư thừa không rõ, thân là Thể Chất Không Linh trong truyền thuyết, là người tu luyện thiên tài! Được Tào Quốc Phong dẫn vào Huyễn Phủ. Người này có vẻ như trung hậu, nhưng lòng dạ cũng rất mơ hồ, bên ngoài cũng rất đôn hậu, tâm thì cơ biến cực kỳ linh hoạt, không có điểm nào nghi ngờ, là một người được giáo dục tốt, xứng đáng trở thành niềm hi vọng của Huyễn Phủ, nhưng nếu vì mưu đồ mà đến thì...

Quân Mạc Tà vừa nhìn đến đây thì toàn bộ bức họa lớn cùng quyển trục bị thu vào, sau đó một âm thanh êm ái vang lên:

- Mặc Quân Dạ, Mặc công tử! Tuyệt thế thiên tài Thể Chất Không Linh, tiểu nữ cung kính có lễ!(DG: nguyên văn là đứng dưới mái hiên, tiểu nữ xin có lễ. Dựa theo câu: Đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu).

Quân Mạc Tà giương mắt nhìn lên, lập tức nhận ra nữ tử đang nói chuyện chính là cô cháu gái yêu nhất của người đứng đầu Huyễn Phủ, là nhân vật bài danh thứ ba trong Huyễn Phủ, trên thực tế là người người không nên trêu chọc nhất chính là vị nữ tổ tông kia: Miêu Tiểu Miêu! Một thân mỹ nhân mặc chiếc áo vàng thanh nhã nhưng thanh lãnh cô ngạo, cao quý thoát tục, lại toát lên một vẻ thanh khiết tựa không thể chạm tới. Đằng sau chiếc mạng mỏng che mặt là một đôi mắt sáng ngời, đang lẳng lặng chăm chú nhìn mình, trong áh mắt cũng không toát lên vẻ tò mò, cũng không có khinh bỉ, càng không thể nói là thân cận, giống như lãnh đạm không một chút liên hệ, tựa hồ người đang đứng trước mặt sống chết thế nào cũng không có quan hệ. Chẳng qua là nàng vì một nguyên nhân nào đó mà ngước lên, liếc mắt nhìn một cái, như thế thôi. Còn người thanh niên mặc áo xanh bên cạnh kia, Quân Mạc Tà liếc mắt một cái liền nhận ra, người này tất nhiên là người mà Tào Quốc Phong luôn luôn căn dặn là người đầu tiên của Huyễn Phủ không thể trêu chọc. Ẩn bên ngoài cái vẻ anh tuấn là cái vẻ dâm tà nồng nặc, hai mắt đầy hàn ý âm độc, người như vậy lại có tư cách theo bên Miêu Tiểu Miêu, trừ khi.. Hắn không phải là người thứ hai không nên trêu chọc chứ.

- Tại hạ bất tài đúng là Mặc Quân Dạ, xin hỏi danh tính của cô nương? Tìm ta có chuyện gì? Tại hạ được tiền bối coi trọng dẫn vào đến tận đây, ngay cả có dùng hết sức lực, cũng chưa chắc có thể làm được?

Trong thần sắc Quân Mạc Tà mang theo một vẻ khẩn trương, một chút nhút nhát, rồi lại làm như là cố gắng làm ra vẻ tự nhiên, muốn nói mà chẳng nói tới đầu tới đũa, một câu nói cuối cùng kia, chí lớn nhưng tài mọn, không đảm đương được, cũng nói rõ hoàn toàn.

- Tiểu nữ tử tên là Miêu Tiểu Miêu, còn hắn là Cố Phi Vũ.

Trong con ngươi trong trẻo của Miêu Tiểu Miêu lộ ra vẻ thất vọng, thầm nghĩ thì ra người này cũng chỉ là may mắn trời sinh ra có thể chất thần dị, bên trong thuần phác, có vài phần phúc hậu, nhưng cũng khó có thể bước lên chỗ thanh nhã. Không tệ, Miêu Tiểu Miêu vẫn lế phép giới thiệu bản thân, lại thản nhiên nói:

- Trước đây nghe trưởng bối của ta kể rằng Mạc công tử có khả năng thiên phú, tiểu muội cảm thấy có chút tò mò, nên mời đến đây. Lúc nãy vừa thấy Mặc huynh ở cách đây không xa xem xét phong cảnh, không biết bản phủ có cảnh sắc nào đáng để Mặc huynh đến ngắm cảnh.

Mặc Quân Dạ trước mặt này cũng không có gì giỏi giang, nhưng nói cho cùng thì hắn có Thể Chất Không Linh thần dị, chỉ cần được dạy dỗ đàng hoàng, tương lai thành tựu cũng là vô hạn lượng, cho nên Miêu Tiểu Miêu cũng ngoại lệ sử dụng chữ tiểu muội. Nàng cũng vì tương lai vô hạn định của người này mà cảm thấy mình lấy lễ đối đãi cũng không có gì không ổn, không ngờ Cố Phi Vũ ở bên cạnh nghe vậy tức thời trong mắt lộ ra vẻ ghen ghét. Lấy tính cách cao ngạo của Miêu Tiểu Miêu mà nói, lấy bối cảnh của nàng mà nói thì nàng chưa bao giờ tự xưng hai chữ tiểu muội, cái tên nhà quê này sao có tư cách nhận hai chữ tiểu muội, cùng giai như thế?

- Không dám, không dám.

Quân Mạc Tà lại làm ra vẻ tên nhà quê, đột nhiên nhìn thấy quan to ở tỉnh giá lâm, lại làm ra vẻ gãi đầu gãi tai, cười hì hì nói:

- Địa giới Huyễn Phủ rất lớn, rất được, khụ khụ.. người cũng rất được, cô nương Tiểu Miêu.... rất nhiều điều hấp dẫn.

Nói xong, còn đỏ mặt, bộ dạng rất lúng túng.

- Huyễn Phủ... đúng là rất lớn?

Thanh âm âm dương kỳ quái này, đúng là Cố Phi Vũ, trong khẩu khí mang theo một cỗ đố kị nồng đậm, cùng mang theo ý tứ xấu xa.

- Ừ, quả thật rất lớn.

- Xem được không?

- Ân, đúng là xem được.

- Chưa từng thấy qua?

- Ha ha, quả thật trước kia chưa từng tiến vào.

- Haha, chưa từng thấy qua?

- Ân thật chưa từng thấy qua.

- Vậy ngươi hãy nhìn đi, được được, học một ít! Được được... đi nhiều để người đầy bùn đất, sẽ biết thôi?

Cố Phi Vũ ngâm nga, dùng thái độ chẳng thèm ngó mắt tới vị Mặc Quân Dạ này không kiêng nể gì châm chọc, mang theo vẻ đầy đố kỵ.

- Đúng, đúng, chờ ta bỏ đi thân bụi đất này liền cùng ngươi giống nhau.

Vẻ mặt Quân Mạc Tà hâm mộ nhìn lên Cố Phi Vũ: Nhìn xem vị Phi Vũ này có điều không giống người thường nha, chờ ta bỏ đi một thân bụi đất này, lúc ấy có người ăn phải dấm chua, so với ăn bánh chẻo dính dấm chua còn muốn hơn, thực hơn à.

- Ngươi!

Cố Phi Vũ vỗ bàn, lạnh lùng nói:

- Mặc Quân Dạ, chớ có cho là vận khí ngươi tốt, có được cái Thể Chất Không Linh chó má, cả Huyễn Phủ đều đem ngươi coi là bảo vật, ngươi cho là không có gì phải kiêng sợ, hoành hoành không sợ ai sao! Cần phải biết rằng trong Huyễn Phủ này còn có rất nhiều người mà ngay cả sư phụ ngươi cũng không thể trêu vào.

- Thật sao? Cũng không biết những vị này là ai, có ai ở đây không vậy?

Quân Mạc Tà rất từ tốn hỏi. Nhất thời Cố Phi Vũ nghẹn họng. Tuy rằng Cố Phi Vũ mang hung danh bên ngoài, bị liệt vào ba người không

nên trêu chọc, hắn chính là người thứ hai. Nhưng dù sao hắn là người trẻ tuổi, thực lực có hạn, nếu vứt bỏ cái bối cảnh đằng sau hắn, thì hắn làm gì được như vậy. Hắn nào dám nói tam cấp thánh hoàng Tào Quốc Phong không thể trêu chọc vào mình?!

Cường giả thánh hoàng há lại có thể so với kẻ thường. Nếu như Tào Quốc Phong thực sự muốn trở mặt gây thù với gia tộc của hắn, song phương thắng bại cũng là thực khó đoán trước được. Mà Tào thánh hoàng nào phải thân cô thế cô, còn có sáu anh em kết nghĩa đều là cường giả thánh hoàng, nếu thực sự muốn đối phó với gia tộc của Cố Phi Vũ, coi như là thế lực không tầm thường cũng chịu không nổi. Tào thánh hoàng lúc trước luôn luôn mãi dặn dò Quân Mạc Tà không nên gây chuyện, lại cũng chẳng phải sợ cái gọi là những hậu bối mang danh "ba kẻ không thể trêu", bất quá thái độ làm người của Tào Thánh Hoàng rất nhân hậu, không muốn vô duyên vô cớ khiêu khích nên sự phân tranh trong Huyễn Phủ, hao người tổn thực lực. Hiện giờ đối diện với chuyện hỏi ngược của Mặc Quân Dạ, Cố Phi Vũ nhất thời lặng yên.

- Tại sao không nói? Hay là ngươi nói chính ngươi đang ở đây?

Quân Mạc Tà làm bộ thật thà nói:

- Ta xem vừa rồi ngài thật "ngưu" (DG: hung hăng càn quấy ấy mà), ngài thực làm ta nghĩ không có gì đáng để trong mắt ngài, ta quả thực hoài nghi ở chỗ Huyễn Phủ này, ngài chính là lão đại rồi. Thì ra là vậy, cả Thánh Hoàng cũng không dám trêu chọc, kỳ thật đúng là ngài làm cho ta kinh ngạc nha. Nếu không phải chính là ngài, như vậy xin hỏi ngài hung hăng cái gì? Hoặc phải nói ngài có cái gì để hung hăng?

Cố Phi Vũ giận dữ cũng cũng không dám lên tiếng nữa, cái tên nhà quê này dung mạo không có gì đặc sắc, lời nói cũng bình thường không có gì lạ, lại không nghĩ đến mỗi câu hắn nói đều ẩn ý, cạm bẫy, chỉ cần mình giẫm vào, như vậy đảm bảo ngày mai mình sẽ trở thành mục tiên cho tiểu bối của Huyễn Phủ công kích, càng là làm trò cười cho các tiền

bối, thậm chí liên lụy đến gia tộc cũng vì mình mà hổ thẹn. Loại chuyện trâng tráo như vậy, những đệ tử thế gia như hắn không làm được.

Miêu Tiểu Miêu cũng thấy có hứng thú xem hai người tranh cãi, nhưng mà thật không ngờ kẻ rơi xuống hạ phong cuối cùng lại là tên mỏ nhọn độc địa nổi danh Cố Phi Vũ, đôi mắt đẹp không khỏi liếc qua Quân Mạc Tà một cái. Vị Mặc Quân Dạ có Thể Chất Không Linh này lại không giống vẻ ngoài thật thà phúc hậu nha. Tiểu tử này luôn thuận theo ý Cố Phi Vũ, lại làm ra vẻ để Cố Phi Vũ chiếm hết thế thượng phong trong toàn bộ thời gian, thời khắc mấu chốt lại đột nhiên đưa ra một kích bén nhọn, trực tiếp làm Cố Phi Vũ á khẩu không trả lời được. Hơn nữa, câu sau lại mang thâm ý cay độc hơn câu trước, cạm bẫy trùng điệp, khả năng ly gián, châm ngòi chiến sự quá được, ngay cả tài ăn nói của Cố Phi Vũ cũng không dùng được, chỉ có thể nghiến răng nuốt hận, không có chút phản bác gì nhiều, căn bản là không dám phản bác. Từ sự kinh ngạc, trong nháy mắt cái nhìn của Miêu Tiểu Miêu đối với vị có Không Linh Thể Chất này có sự đổi khác: Người này có chút thật thà thành thật, nhưng cũng không hề đơn giản, thậm chí không dễ chọc!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 196: Ta Cho Ngươi Mượn Thêm Lá Gan, Ngươi Dám Giết Ta Sao?

Cố Phi Vũ xửng sốt một hồi, đột nhiên âm lãnh nói:

- Ta tuy là không có gì giỏi giang, nhưng....

- Ngươi nếu đã biết mình không có gì tài giỏi thì còn đứng trước mặt ta "nhưng, nhị" cái gì?

Quân Mạc Tà cắt đứt lời hắn thay bằng một loại khẩu khí bễ nghễ thiên hạ, nhìn Cố Phi Vũ:

- Ta tuy bất tài nhưng ta lại mang Không Linh Thể Chất! Cả vạn năm nay, ngoài Cửu U Đệ Nhất Thiếu thủy tổ của huyền công ra, chỉ có một mình ta mà thôi! Bản thân ta không có gì giỏi, nhưng thể chất của ta thì rất giỏi a!

Quân Mạc Tà mỉm cười nhìn Cố Phi Vũ:

- Ngươi đã không có gì tài ba, ta so với ngươi giỏi hơn một điểm, cho nên ta tài ba hơn ngươi, kiến giải này của ta ngươi đồng ý chứ?!

Trong mắt hắn lộ ra thần sắc trào phúng:

- Cho nên ngươi trước mặt ta không có tư cách nói cái gì. Hiểu không? Sau này thỉnh ngàn vạn lần nhớ kĩ nha!

- Thể chất là do thiên sinh! Không phải là thứ ngươi cố gắng mà đạt được, có gì đáng để khoe chứ?

Cố Phi Vũ thiếu chút nữa giận điên lên, cuồng nộ gào lên.

- Vì cái gì lại không thể khoe? Chính là bởi vì ta có hai vị phụ mẫu tài ba, cho nên ta mới có được Không Linh Thể Chất “tuyên cổ hãn kiến” này (từ xa xưa đã hiếm có). Cũng bởi điểm này mà ta xuất sắc hơn ngươi! Sao lại không đáng để khoe ra! Ngươi bị ngu ngốc à?

Quân Mạc Tà nhìn giống như là mèo vờn chuột cười nói:

- Cố công tử, ngài nói như vậy có phải hay không cho rằng cha mẹ của chính mình quá vô dụng?

Cố Phi Vũ vừa muốn nói ta không có như vậy, nhưng uất hận không nói ra lời.

Quân Mạc Tà cảm thán một tiếng, tiếc hận lắc đầu, dùng một loại ánh mắt đáng thương nhìn Cố Phi Vũ:

- Ta tuy tài sơ học thiển cũng biết được hai câu nói công cha như núi, nghĩa mẹ như biển, cha mẹ ngươi chịu nhiều đau khổ sinh hạ ngươi, càng trăm cay ngàn đắng mới nuôi nấng ngươi thành người. Ngươi, ngươi lại có thể vì thể chất không bằng người khác, liền cho rằng phụ mẫu mình là đồ bỏ đi? Cố Phi Vũ, làm sao ngươi có thể có bộ dạng này?

Quân Mạc Tà vô cùng đau đớn nói:

- Bách thiện hiếu vị tiên (trong trăm điều thiện thì hiếu đứng đầu)! Ngươi nếu có loại ý nghĩ này chính là bất hiếu! Vô cùng bất hiếu!Chính là đại nghịch bất đạo! Chính là tà đạo! Nếu bất hiếu thì lấy gì mà nhắc đến chữ “trung”? Cho nên ngươi, người này nhất định là bất trung. Đối với phụ mẫu, thượng cấp tâm còn có oán hận thì đối với bằng hữu sao có thể là kẻ thật tình? Thế nên ngươi đồng dạng cũng là kẻ bất nhân bất nghĩa! Cố Phi Vũ! Hạng người bất trung, bất hiếu, bất nghĩa như ngươi, mà cũng còn mặt mũi sống trên đời này? Mà lúc này các hạ còn có thể ở nơi này dương dương tự đắc, tự cho mình là giỏi giang khi phụ người

khác.... Ngươi, ngươi, ngươi... Ngươi còn có nửa điểm liêm sỉ hay không?

Tiểu Đậu Nha đứng một bên, ánh mắt không khỏi toát ra thần sắc sùng bái đến cực điểm, trời ạ, vị công tử có Không Linh Thể Chất này thật đúng là vô cùng lợi hại, trình độ mắng người đến mức lô hỏa thuần thanh, lúc trước người ta chưa từng nói qua hắn trời sinh đã có Không Linh Thể Chất đều do may mắn, thế mà qua hai ba câu thôi, lại có thể trực tiếp quy kết cho người ta tội danh bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, vô sỉ…

Bổn sự gán ghép bậc này, có vẻ như cả Phiêu Miểu Huyễn Phủ không ai bì nổi! Giỏi cho một tài ăn nói a, quả nhiên không hổ là Không Linh Thể Chất trong truyền thuyết, miệng lưỡi mắng chửi người thật vô cùng lưu loát.

Miêu Tiểu Miêu nhìn Quân Mạc Tà, nhãn thần trong trẻo nhưng lạnh lùng rốt cục cũng biến sắc. Người này tuyệt đối là kẻ với địch nhân không có một chút lòng nhân từ nào. Đuổi tận giết tuyệt, dậu đổ bìm leo, bỏ đá xuống giếng, chính là sở trường của hắn trong trò hay này!

Người như vậy, tuyệt đối không phải lọai tốt lành gì

Cố phi Vũ giận dữ muốn điên lên, trong họng có tiếng gào khàn khàn, đột nhiên cất bước, “thương” một tiếng trường kiếm bên hông đột nhiên xuất ra xé gió đâm tới vị trí yết hầu của Quân Mạc Tà! Trong một khắc thân kiếm tựa như thủy lóe ra hàn ý không ngừng, khiến cho hầu kết của Quân đại thiếu gia không tự chủ mà nổi lên một tầng da gà.

Quân Mạc Tà không hề đổi sắc, vẫn bất động, ngược lại dùng một loại nhãn thần trào phúng, khiêu khích nhìn Cố Phi Vũ, khinh thường nói:

- Cố Phi Vũ, đã động kiếm như thế nào lại không trực tiếp đâm tới a, ngươi can đảm đâm tới đi! Nếu bản thân ngươi lá gan không đủ, ta có thể

cho ngươi mượn thêm một lá nữa, để xem ngươi thực có đủ to gan dám giết ta hay không?

Nói xong Quân đại thiếu gia lại hoàn toàn không để ý đến trường kiếm ngay trước yết hầu, ngược lại bước từng bước tiến đến.

Cố Phi Vũ ánh mắt gắt gao, khuôn mặt đỏ bừng, trên trán từng giọt mồ hôi rỉ ra, cổ tay thậm chí có chút run rẩy, theo cước bộ của Quân Mạc Tà đi tới, hắn không tự chủ lui về sau một bước dài. Vừa rồi kề sát ngay vị trí yết hầu, nhưng bởi vì hai người bước từng bước, một bước dài ngược lại khiến cho lệch khỏi quỹ đạo nguyên bản.

Cổ tay Cố Phi Vũ do khẩn trương mà một mảng gân xanh phồng lên. Hiển nhiên là để duy trì tư thế một kiếm này, hắn đúng là phải cố sức vạn phần, thu kiếm thì không cam lòng, nhưng nói đến đâm xuống thì trăm triệu lần hắn cũng không dám!

Mặc cho gân xanh trên cổ tay dày đặc nhưng một kiếm này ngàn vạn lần hắn cũng không dám đâm xuống!

Nhãn thần của Cố Phi Vũ, bởi vì giằng co mà tròng mắt lòi ra, che kín tơ máu…

Cố Phi Vũ có thể ở trong Huyễn phủ khá nổi danh, trừ bỏ vì bối cảnh xuất thân của hắn vô cùng lớn, mà còn vì hắn là người khá thông minh, hắn biết rõ rằng, kẻ đứng trước mặt mình có được Không Linh Thể Chất vô cùng hiếm có, toàn bộ Huyễn Phủ trưởng lão đều coi trọng vô cùng!

Thâm chí trong lòng các vị trưởng lão, bọn họ tình nguyện chết thay, cũng không hi vọng vị Không Linh Thể Chất này xảy ra việc ngoài ý muốn! Nếu một kiếm này của mình đâm xuống, chỉ sợ là không chờ đến ngày mai, mình và cả gia tộc của mình bởi vì liên can mà sẽ hứng chịu nộ hỏa của các vị trưởng lão này mà bị truy đuổi, cho dù là xuống âm phủ thì họ cũng rượt theo!

Đâm một kiếm này, chẳng khác nào tự sát, mà đại giới phải trả chính là gia tộc bồi táng theo vì việc này, nhưng cứ như vậy thu kiếm thì cơn tức này khó mà nuốt trôi, giống như là có cái gì mắc nghẹn trong cổ họng "Muốn phun không được mà nuốt cũng chả xong". Cảm giác này, khỏi nói có bao nhiêu khó chịu …

Chỉ là trong lòng Quân đại thiếu trong lòng chắc chắn vạn phần, chính mình hiện tại đang nắm át chủ bài trong tay, há lại có thể không lợi dụng mà nhục mạ, đùa bỡn tiên vương bát đản trước mặt này? Cho dù tên Cố Phi Vũ này bởi vì kích động mà xuất thủ, lấy thực lực trước mắt đã tiếp cận tứ cấp thánh hoàng của Quân đại thiếu, cho dù một kiếm kia đâm xuống, thậm chí có trúng mục tiêu, mà chỉ dựa vào công lực thần huyền tầng ba của Cố Phi Vũ thì cũng tuyệt đối không thương tổn được đến bản thân!

Cho nên bất luận từ phương diện nào thế lực hay thực lực, Quân đại thiếu gia đều có thế nắm chắc tiếp tục trêu đùa tên này theo kiểu nguy hiểm như thế. Quân đại thiếu nháy mắt có thể giết chết tên Cố Phi Vũ này, cần gì phải lo sợ!

Quân Mạc Tà vẻ mặt cười lạnh, không ngờ vẫn từng bước tiến đến, để cổ của mình kề với mũi kiếm đã lệch khỏi quỹ đạo, nhìn Cố Phi Vũ đang chật vật liên tiếp thối lui, châm chọc nói:

- Như thế nào? Không dám sao? Nếu không... ngươi vừa rồi rút kiếm làm gì? Hả? Chẳng lẽ đây là đồ chơi? Ngươi cho ngươi vẫn là một tiểu hài tử? Gì? Muốn hay không ta tìm giúp cho ngươi một vú em?!

Nếu như vẻn vẹn chỉ cần đối phó với Cố Phi Vũ, với thực lực trước mắt của Quân đại thiếu gia, phỏng chừng chỉ cần chìa một đầu ngón tay út ra cũng đủ nghiền hắn thành cám. Chỉ là... tình hình hiện tại vô cùng khó xử, không thể bạo phát ra thực lực chân chính của mình, tránh để bại lộ thân phận.

Thứ hai, Quận Mạc Tà muốn tận lực làm lớn chuyện này một chút, nhìn xem điểm mấu chốt của Huyễn Phủ này đến tột cùng là như thế nào.

Thứ ba, bên cạnh mình vẫn còn có Miêu Tiểu Miêu!

Đủ loại nguyên nhân trên đây, vô luận là thời gian địa điểm nhân vật cũng đều tương đối khó xử, đặc biệt lại còn có mặt hai đương sự ở chỗ này, Miêu Tiểu Miêu và Tiểu Đậu Nha, có vẻ như đều không có cách nào mua chuộc, tốt nhất vẫn là tránh gây ra vấn đề lớn.

Phụ thân của Miêu Tiểu Miêu đang chưởng quản Linh Dược Viên, mục đích cuối cùng mình đến nơi này! Mà địa phương kia, hình như là một cái không gian độc lập phi thường thần bí, coi như cho dù mình có khả năng thông thiên triệt địa, dưới tình huống không đủ tin tức thì cũng tuyệt đối không có cơ hội tiến vào…

Ngay cả thân phận như Tào Quốc Phong cũng không cho phép tiến vào Linh Dược Viên, có thể thấy được địa phương kia phòng vệ sâm nghiêm đến bực nào!

Cho nên phải cùng với “nữ tổ tông” Miêu Tiểu Miêu này quan hệ tốt. Không những hữu hảo, càng phải coi đây là cơ hội, xem xem có thể mượn thời cơ này, trà trộn vào bên trong Linh Dược Viên hay không. Việc này liên quan đến việc thành bại của mục đích tiến vào Huyễn Phủ lần này, phải vô cùng cẩn thận mới được…

Mà nói đến việc cùng vị Miêu đại tiểu thư này đặt quan hệ. Bước đầu tiên, không ngoài việc trong tâm nàng lưu lại một ấn tượng khắc sâu, càng khó phai mờ càng tốt. Làm cho nàng biết mình không thể khinh thường, quyết không phải là hạng người tầm thường nhỏ bé, làm cho nàng xác định mình có được tiền đồ vô lượng, siêu cấp giá trị!

Chỉ có như thế mới khiến cho Miêu Tiểu Miêu chú ý, và chủ động kết giao với mình. Nếu đơn thuần chỉ có được Không Linh Thể Chất, bản thân cũng chỉ giống như một tên hai lúa, bất quá cũng chủ là một tên ngốc tử phi thường may mắn mà thôi, tương lai cũng sẽ biến thành một tên si cuồng tu luyện không biết đạo lí đối nhân xử thế, dù cho tương lai hắn có thành thiên hạ đệ nhất, cũng sẽ bị tùy ý lợi dụng, suy nghĩ của mình sẽ không lọt vào trong mắt bọn hắn.

Bởi người như vậy, người hữu tâm tuyệt đối có rất nhiều thủ đoạn có thể tiến hành chế ngự. Ngay cả thiên hạ vô địch mà không có đầu óc, không có tư duy của bản thân thì cũng chỉ có thể là một kẻ giống như công cụ chiến đấu để người khác thao túng mà thôi.

Cho dù có thể bày ra vũ lực tuyệt thế mà không đủ sáng suốt, chung quy cũng sẽ chỉ là một bi kịch lớn mà thôi. Điểm này, Quân Mạc Tà kiếp trước xem Tam Quốc Diễn Nghĩa đã thấm thía, tam quốc đệ nhất chiến lực không thể nghi ngờ chính là Lữ Bố, mà vị đệ nhất chiến lực này không có đầu óc, bị người khác thao túng cả đời, sau cùng còn bị người khác bắt sống, phải giống như chó vẫy đuôi mừng chủ cầu sống mà không được, cuối cùng bị chém đầu. Rất nhiều người thâm độc đều đem hắn lợi dụng, hoặc là vu oan giá họa hoặc là lợi dụng vũ lực cùng cảm xúc của hắn mà đạt được một vài mục đích, thời điểm cần mới nhớ tới hắn, nhưng chẳng ai chân chính quan tâm đến người này. Cho dù hắn có thể nói là người mạnh nhất lúc bấy giờ….

Cho nên Quân Mạc Tà trước mắt đã biểu hiện ra tiềm lực của mình, phói hợp với cả tư chất của bản thân. Sau đó thể hiện ra bản thân cũng đủ kiên trì, lộ ra ý chí cao vút, thần thái kiệt ngạo, thể hiện mình là một nhân vật không phải dễ dàng để người khác khống chế, thậm chí là một kẻ cực độ nguy hiểm …

Chỉ có nhân vật như thế mới khiến cho kẻ khác không nguyện ý trêu chọc.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 197: Ấn Tượng Đầu Tiên Thay Đổi Bốn Lần!

"Hiện tại mình có một lá bùa hộ thân an toàn vô cùng, vì mình là tương lai của cái không gian khác thường này, bảo đảm cho nó tồn tại sau này!"

Bởi vì Huyễn phủ vô luận thế nào cũng sẽ không để vị mang Không Linh Thể Chất này rơi rụng! Cơ hồ có thể khẳng định, trong tương lại không xa, người này sẽ có được thực lực tuyệt đối, hơn nữa lại còn có trí tuệ và chính kiến riêng của bản thân, tuyệt đối sẽ không chịu để bất luận kẻ nào an bài: Tồn tại như thế tự nhiên sẽ thành đối tượng mà mọi người không nguyện ý trêu trọc. Nếu ai không cẩn thận mà chọc phải hắn, chỉ sợ là cả ngày lẫn đêm đều không an ổn được!

Đây mới thực sự là chuyện kinh khủng nhất!

Đối mặt với một nhân vât nguy hiểm như vậy, ai lại không muốn kết giao? Nếu như đã không có cách nào đặt quan hệ, lại không thể trước tiên diệt sát hắn, vậy thì bản thân cũng chỉ còn cách chịu thiệt thòi mà kiêng kị hắn mà thôi, bởi vì đây đã là cách làm tốt nhất….

Trong nhất thời, Miêu Tiểu Miêu nhìn ánh mắt của Quân Mạc Tà, suy nghĩ trong lòng nàng đã thay đổi: "Mặc quân Dạ này không phải là một tên nhà quê, hắn là một tên có thù tất báo, lại to gan lớn mật, không chút băn khoăn! Người thế này cực kỳ đáng sợ và khó chơi, nếu không cần thiết thì không nên trêu hắn, thậm chí nếu phải va chạm với hắn, thì phải nắm chắc một chiêu giết chết, nếu không, có thể tránh đắc tội thì nên tránh ngay. Với tiềm lực của hắm mà nói, tương lai sau này chắc chắn hắn sẽ là một trong những nhân vật trọng yếu nhất của Huyễn Phủ…"

Quân Mạc Tà trước mặt Miêu Tiểu Miêu, từ câu nói đầu tiên cho tới bây giờ, một câu cũng không hề nhắc đến, thậm chí dư quang cũng không thèm nhìn nàng, nhưng trong lòng Miêu Tiểu Miêu, suy nghĩ về Quân đại thiếu gia đã nhanh chóng thay đổi tận bốn lần!

Từ ấn tượng một kẻ quê mùa cho đến hình ảnh một nhân vật trọng yếu, vô cùng nguy hiểm, cả quá trình cũng chỉ diễn ra trong nháy mắt! Loại tốc độ chuyến biến ấn tượng này, có thể nói là thần tốc!

Hết thảy chỉ trong một đoạn hội thoại, Quân Mạc Tà đã triệt để phá vớ ấn tượng ban đầu của bọn họ!

Trường kiếm của Cố Phi Vũ vẫn dựng thẳng, mắt đầy tơ máu, tuy hiện tại hắn vẫn đang chỉ kiếm vào yết hầu của Quân Mạc Tà, rõ ràng hắn đang chiếm hết thế thượng phong, nhưng nhìn hắn giống như một con gà mắc mưa, thảm hại vô cùng. Thân thể hắn nhìn như đứng thẳng, kì thực là đang nhẹ nhàng run rẩy, trong ánh mắt tràn đầy sự mê loạn cùng cuồng dã, một thân tán ra sát khí cơ hồ là thực chất, ngay sau đó trong nháy mắt lại tán loạn, sau đó lại ngưng tụ rồi lại tán loạn. Trong qúa trình tuần hoàn lặp đi lặp lại này, mồ hôi trên trán của Cố Phi Vũ giống như từng dòng suối không ngừng chảy xuống!

- Ngươi không nên ép ta! Không cần tiếp tục bức ta, không nên ép ta giết ngươi!

Cố Phi Vũ môi run run, dùng ánh mắt tàn nhẫn nhìn Quân Mạc Tà, nhưng hiện tại ánh mắt hắn bất kể hung ác thế nào nhưng trong mắt người xung quanh chính là đang cầu xin!

Ánh mắt bình tĩnh của Quân Mạc Tà càng thêm thâm thúy, không một chút giao động khác thường, cứ như vậy lẳng lặng nhìn Cố Phi Vũ, nhưng ánh mắt dị thường bình tĩnh này, ở trong mắt Cố Phi Vũ lại càng làm hắn hốt hoảng, càng làm hắn mất bình tĩnh. Nhãn thần lãnh tĩnh của đối phương giống như là hai mũi tên nhọn trực tiếp chiếu vào trong tâm linh của bản thân. Làm cho hắn từ trong đáy lòng triệt để tan vỡ.

- Ta chính là đang bức ngươi đó, làm sao ngươi còn chưa động thủ, động thủ giết ta đi! Tên phế vật! Ngươi giết đi... ngươi là đồ đần, như thế nào, khó phải không, ngươi lại chưa từng giết người hay sao? Thế sao lại không dám xuống tay? Tên nhát gan phế vật!

Quân mạc Tà cười lạnh, không hề kiêng sợ trêu chọc vị đệ nhị nhân không thể dính vào.

Ánh mắt hắn đột nhiên trở lên sắc bén như đao, gắt gao dán chặt vào ánh mắt của Cố Phi Vũ:

- Ngươi nói ngươi còn có chút hữu dụng sao! Ngươi chỉ là kẻ bất lực! Như thế nào? Chỉ biết ghen tức? Không dám giết người? Ha ha ha...

Một chuỗi thanh âm cười dài, châm biếm trào phúng liên tiếp vang lên…

- A….

Cố Phi Vũ hét lớn một tiếng, thân hình càng thêm run rẩy, trong mắt hận ý lan tràn, cơ hồ ngưng tụ thành thực chất. Nghiến răng, nghiến lợi, trường kiếm nắm chặt trong tay…

Thân hình Quân Mạc Tà thẳng đứng, lần thứ hai tiến tới từng bước. Cánh tay Cố Phi Vũ tiếp tục thu lại nhưng lại phát hiên ra mình căn bản là không thể lui được nữa, khủy tay cùng với cơ thể cơ hồ đã tạo thành một hình tam giác, rốt cục cũng không còn chỗ để thu về, bất đắc dĩ dưới chân đành phải lui từng bước.

Chỉ một bước thối lui này, bỗng nghe thấy một tiếng “bộp”, Cố Phi Vũ phát giác lưng mình đã chạm vào tường. Một mặt hắn kinh hãi một mặt hắn phát hiện ra mình trong lúc bất tri bất giác đã bị tên Mặc Quân Dạ trước mắt này dồn đến chân tường! Không còn chỗ để thối lui.

Nếu vẫn miễn cưỡng lui lại phía sau nữa, nói không chừng đành phải đem vách tường tửu tiếm trực tiếp đánh xuyên qua…

- Mười bảy bước!

Miêu tiểu Miêu khiếp sợ nhìn hai người trước mặt, tròng lòng thầm nghĩ:

- Tên Mặc Quân Dạ này thật lợi hại, hắn tùy ý để trường kiếm người khác dán chặt trên yết hầu, nhưng lại có thể từng bước từng bước đem kẻ kia bức lui mười bảy bước! Chẳng lẽ hắn không muốn sống nữa hay sao? Hay hắn thực sự nắm chắc như vậy? Cho dù hắn nắm chắc cũng không nên từng bước tiến sát như thế, bức người đến mức ép sát vào chân tường! Phải biết rằng sức chịu đựng của con người là có hạn. Vạn nhất Cố Phi Vũ không chịu nổi mà tinh thần tan vỡ, không quản chuyện gì đâm xuống một kiếm cũng không có gì lạ. Đây chưa chắc là chuyện không có khả năng, chưa nói đến phương diện Cố Gia và Cố Phi Vũ cuối cùng sẽ bị trừng phạt ra sao, nhưng trước mắt hắn đã không thể bảo toàn mạng sống!

- Người này chẳng lẽ là một tên côn đồ liều lĩnh, không hề đem tính mệnh của mình đặt ở trong lòng? Thiên hạ lại thật sự có hạng người như thế sao?

Miêu Tiểu Miêu trong lòng hồ nghi nhìn vào Quân Mạc Tà.

Không thể nghi ngờ Miêu Tiểu Miêu là người thông minh, đáng tiếc cho dù thông minh như nàng nhưng cũng xem nhẹ, vị “Mặc Quân Dạ” này. Mặc đại công tử trước mắt này thực lực bản thân đã sớm siêu phàm nhập thánh, căn bản sẽ không đem việc bảo kiếm đang dán chặt vào yết hầu này là một việc đại sự. Chỉ là khả năng này quá mức khó tưởng tượng, cho nên xem nhẹ cũng là chuyện thường tình!

Chỉ là một loạt sự tình đang phát sinh trước mắt này quả thực là vô cùng dị thường khó thể tưởng tượng được!

Từ lúc bắt đầu, ít nhất là việc “Vạn niên tuế nguyệt bất tằng xuất”(cái này ý chỉ một vật vạn năm chưa từng xuất hiện) “Không Linh thể chất” đột nhiên tái hiện trần thế, lại trực tiếp xuất hiện trước mắt Tào

Quốc Phong, Tào Thánh Hoàng, cho đến việc Thánh Hoàng của Tam Đại Thánh Địa không quản mạo hiểm, nữa đêm tập kích làm cho Mặc Quân Dạ mất tích ngoài ý muốn, sau đó lại đem Mặc thiếu gia trong tình trạng trọng thương có thể chết bất cứ lúc nào vứt trở lại, bố trí sát cục tính kế Tào Quốc Phong và thất đại thánh hoàng, thậm chí sự việc ngày hôm nay một tên quê mùa thực lực thấp kém lại có thể hoàn toàn xem nhẹ việc bị người chỉ kiếm vào yết hầu, thậm chí còn tạo áp lực ngược lại cho kẻ khác, mỗi sự việc trên sao có thể là chuyện bình thường được cơ chứ?

Giờ phút này Cố Phi Vũ chỉ còn càm giác vô cùng xấu hổ!

Chính mình đường đường là thần huyền tam phẩm cường giả, đại biểu cho đại biểu xuất sắc nhất của lớp thanh niên đồng lứa trong Huyễn Phủ, lại trước mặt một kẻ quê mùa bị dồn đến nông nỗi này!

Nhất lại là ánh mắt xem thường của Miêu Tiểu Miêu, càng làm cho hắn cảm nhận được sự nhục nhã tự tận đáy lòng!

Từ năm năm trước, Miêu Tiểu Miêu mới mười bốn tuổi, hắn đã bắt đầu theo đuổi nàng, kéo dài cho đến hiện tại. Có thể nói rằng ánh mắt của người khác hắn hoàn toàn không để ý, cho dù là cả Huyễn Phủ khinh bỉ thì hắn cũng chẳng bận tâm. Nhưng nếu đến từ Miêu Tiểu Miêu thì cho dù là một chút thôi cũng đủ làm cho hắn sống không bằng chết!

Tại trước mặt người mình yêu mến nhất, cũng chính là nữ nhân mình đang theo đuổi, bị người khác lăng nhục! Tin tưởng là bất luận kẻ nào cũng không thể chịu đựng nổi! Càng không cần phải nói đến kẻ có tâm cao khí ngạo như Cố Phi Vũ!

Vừa bắt đầu hắn còn tính toán, muốn lăng nhục Mặc Quân Dạ như thế nào, nhưng không ngờ chưa làm được gì đã bị đối phương nắm thóp, một đường áp bức, thậm chí làm cho hắn không kịp nghĩ ra cách đối phó, chỉ biết rằng đối phương là kẻ mang Không Linh Thể Chất, có thể dùng lời nói đả kích, thậm chí lăng mạ hắn, nhưng tuyêt đối không thể gây tổn thương chứ đừng nói đến giết hắn. Nếu quả thực giết hắn thì cả Cố gia cũng bởi vì việc này mà diệt vong!

Nhưng đến thời điểm này, bị Quân Mạc Tà bức lui mười bảy bước hắn gần như đã đánh mất lí trí!

Rất uất ức! Thật sự là vô cùng uất ức!

Mà đúng lúc này hắn ý thức được Miêu Tiểu Miêu đang có mặt bên cạnh!

Hành động mất thể diện của bản thân đều rơi vào trong mắt giai nhân!

Trong nháy mắt, máu trong người hắn dường như sôi lên! Điều này làm cho thần trí căng thẳng của hắn đang ở bờ vực của sự nứt vỡ, trong nháy mắt đã hoàn toàn tan vỡ!

Quân Mạc Tà từ đầu tới cuối tuy rằng hung hăng bức bách nhưng thủy chung vẫn lưu lại đường lui, không đến mức để cho hắn đương trường sụp đổ bởi vì Cố Phi Vũ cho dù sụp đổ cũng không sao nhưng bản thân mình sẽ phải hiển lộ thực lực!

Nhưng ánh mắt của Miêu Tiểu Tiểu rốt cục cũng trở thành giọt nước cuối cùng trong một ly nước đã quá đầy!

Giờ phút này Cố Phi Vũ chỉ còn một ý niệm trong đầu, đó chính là báo thù, báo thù kẻ đứng trước mặt này, hắn rống lớn một tiếng:

- Ngươi muốn chết!

Đột nhiên trong ánh mắt hắn lóe ra thần sắc dữ tợn điên cuồng, liều mạng mà đâm xuống!

Giờ khắc này, tinh thần của Cố Phi Vũ đã triệt để tan vỡ! Rốt cuộc cũng bất chấp hậu quả, thậm chí chẳng cần biết hậu quả là cái gì, hắn chỉ còn một mục đích duy nhất là đem tên khốn đáng giận trước mắt này giết chết!

Cho dù trước mắt là phủ chủ của Huyễn Phủ hắn cũng sẽ một kiếm đâm ra! Không cần quan tâm đến hậu quả nữa!

Ngay tai thời điểm mũi kiếm đâm ra, trong một phần vạn của một cáinháy mắt, tên Mặc Quân Dạ vẫn hùng hổ bức người lúc trước đột nhiên quỷ dị lui lại hai bước, thoát li phạm vi mũi kiếm của hắn. Vẻ mặt thập phần vô tội, nhún nhún vai mang theo một loại mỉm cười khoan hồng độ lượng thật thà nói:

- Ách.. Cố công tử nếu ngài đã không có đảm lượng giết ta, ta đây cũng không phải là kẻ mặt dày nói thêm cái gì nữa, không cần thiết ép buộc, việc ngày hôm nay đã có Miêu cô nương làm chứng, mọi người cũng không có thâm cừu đại hận gì, chuyện này ta chủ động lui lại hai bước, mọi người đều vui vẻ, như thế nào?

Bởi vì ngay lúc này, Quân Mạc Tà đột nhiên cảm nhận được hai cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ quét tới, mục tiêu đúng là tòa tửu lâu này!

Một cỗ trong đó Quân Mạc Tà vô cùng quen thuộc. Đúng là Tào Quốc Phong. Lão đầu này quả nhiên vẫn không yên lòng việc mình đi ra ngoài, tự mình âm thầm bám đuôi đuổi tới.

Cho nên Quân Mạc Tà trong nháy mắt cải biến ý tưởng. Kẻ còn lại không biết là ai, nhưng đã hướng tới địa phương này, mục tiêu chuẩn xác như vậy, tất nhiên là cùng sự việc ngày hôm nay có quan hệ!

Nhưng hắn lại không phải là một trong sáu Thánh Hoàng có quan hệ cùng Tào Quốc Phong. Như vậy hắn là ai chỉ cần suy nghĩ là có thể biết! Cho nên hiện tại đã không phải là thời điểm để bản thân hăm dọa người khác, cần nhất chính là...hắc hắc…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 198: Người Này Thật Đáng Sợ!

Quân Mạc Tà lùi lại một bước, cũng không có hành động gì. Thế nhưng khi nghe thấy những lời này của hắn, thần chí của Cố Phi Vũ trong nháy mắt sụp đổ, bị lửa giận thiêu đốt! Cơ hồ muốn phun ra một búng máu:

- Không có thâm cừu đại hận gì? Ngươi vừa mới đem cả tám đại tổ tông nhà ta mắng một lần, cơ hồ bức ta sắp phát điên, hiện tại còn nói như thế?

Cố Phi Vũ thở phì phò, tròng mắt cơ hồ lồi ra, khuôn mặt tuấn tú vặn vẹo giống như ác quỷ Địa Ngục, hắn điên cuồng hét lên, nước bọt bay tán loạn:

- Mặc Quân Dạ, việc đã đến nước này rồi có nói gì cũng vô ích, mặc ngươi khua môi múa mép thế nào, lưỡi có nở hoa sen, hôm nay ta cũng nhất quyết giết ngươi! Cho dù ngươi có thể chất Không Linh thì sao, hôm nay cũng khó thoát khỏi cái chết!

Quân Mạc Tà cười khổ một tiếng, thái độ lại càng khó coi, cực kỳ ủy khuất nói:

- Cố công tử, ngài không nên làm nhục sư phụ Tào Thánh Hoàng của ta, tại hạ sao dám đối nghịch với ngươi? Trốn tránh còn không kịp nữa là, hôm nay ta đã tỏ thái độ nhượng bộ rồi, có thể nói là đã cấp đủ mặt mũi cho ngươi, tại sao còn không thuận theo mà không buông tha... Chẳng lẽ Phiêu Miểu Huyễn Phủ này là địa phương mà người ta không muốn nói lí lẽ?

Vừa rồi Cố Phi Vũ chỉ nói là trong Huyễn Phủ còn có rất nhiều người mà ngay cả Tào Quốc Phong cũng không thể trêu vào! Thế nhưng đây cũng là sự thật, cũng không phải lời khoác lác gì. Thần thái tuy cao ngạo, thế nhưng thật sự căn bản không có vũ nhục của Tào Quốc Phong!

Quân Mạc Tà vừa mở miệng, đã chụp mũ cho hắn ngya lập tức, vì….

…Có hai cỗ hơi thở của cường giả đang tới từ phụ cận…

Giờ phút này thần trí của Cố Phi Vũ có thể nói là đã mất một nửa, lửa giận công tâm, dưới sự dẫn đạo của Quân đại thiếu gia, hắn không thèm lựa lời, mắng:

- Ta mắng Tào Quốc Phong thì thế nào? Ngươi nghe không quen à? Tới đây! Tới đây ta cùng ngươi liều mạng! Không phải lá gan của ngươi rất lớn hay sao? Tào Quốc Phong kia là lão tạp chủng! Lão vương bát đản! Lão chó chết... Vì cái gì mà ta không thể mắng?

Khi bị Quân đại thiếu hướng đạo, Cố Phi Vũ chỉ cảm thấy: “Dù sao mắng thì cũng đã mắng, mắng tiếp vài câu thì có quan hệ gì? Nếu như có thể khiến cho tên tiểu vô liêm sỉ này tức giận, tiến lên liều mạng với mình, bản thân mình vừa vặn có thể trong phút chốc giết chết hắn!”

Đang mắng thống khoái lâm li, càng cảm thấy mắng chửi như vậy mới sảng khoái. Ngươi vũ nhục tổ tông của ta, ta liền mắng sư phụ của ngươi! Con mẹ nó, chẳng lẽ bản thiểu gia không thể mắng chửi ngươi hay sao?

Chỉ có Miêu Tiểu Miêu dị thường khiếp sợ nhìn Cố Phi Vũ, lại nhìn qua Quân Mạc Tà, trong đôi mắt lộ ra thần sắc cổ quái vừa bực mình vừa buồn cười lại không biết phải làm thế nào!

Quân Mạc Tà đỏ mặt, ấp úng phẫn nộ nói:

- Cố công tử, tại sao ngươi có thể như vậy, ngươi có thể mắng ta, ta cũng không hề để ý, thế nhưng tại sao ngay cả Tào Thánh Hoàng cũng

mắng? Còn chửi khó nghe như vậy, chẳng lẽ huynh đệ bảy người bọn họ đều có lỗi với ngươi hay sao? Ngươi chỉ là một kẻ hậu sinh vãn bối, tại sao lại có hành vi như vậy? Là trưởng bối nhà ngươi giáo dục ngươi như vậy hay sao?

Lại một lần nữa dẫn hướng! Mắng chửi đi, mắng chửi đi, ngay cả bảy người đều bị mắng...

Cố Phi Vũ cũng không phụ sự kỳ vọng của Quân Mạc Tà, lại một lần nữa mắng to:

- Phi, lão tử chửi cũng đã chửi rồi, ngươi muốn làm gì nào! Hỗn đản! Đồ hỗn trướng! Huynh đệ bảy người bọn họ thì thế nào? Ỷ vào nhiều người để dọa ta à? Nói cho ngươi biết, bảy người bọn họ cho dù là Thánh Hoàng thì sao! Con mẹ nó tại trong mắt Cố gia chúng ta, ngay cả cái rắm cũng không bằng! Tất cả đều không bằng một phát rắm!

Miêu Tiểu Miêu thoáng cái bưng kín mặt!

Lúc Cố Phi Vũ tức giận, sau lưng hắn bỗng có hai thân ảnh mang vẻ mặt đầy giận dữ, không biết bọn họ đến từ lúc nào, hắn là đã đứng đó một hồi. Với tu vi ẩn nấp khí tức cường hãn của bọn hắn, tuy bọn họ đứng đó, thế nhưng nếu không quay đầu nhìn lại, cũng không ai có thể cảm giác được nơi đó có hai người đang đứng, ít nhất thì loại Thần Huyền tam phẩm như Cố Phi Vũ khẳng định không thể cảm ứng được.

Một trong số đó mang khuôn mặt bạch diện chữ điền, ba chòm râu bồng bềnh trước ngực, mũi thẳng mồm vuông, không giận mà uy!

Không phải Thánh hoàng tam cấp Tào Quốc Phong thì còn ai vào đây!

Về phần người còn lại mặt như quả táo, hai mắt dài nhỏ, dưới hàm là bồ râu đen rủ xuống đến bụng, người này chính là ông nội của Cố Phi Vũ Cố Vân Dương!

Giờ phút này hai người đều tức giận đến nỗi khuôn mặt xanh lè!

Miêu Tiểu Miêu đều thấy được hai người kia, Quân Mạc Tà cũng thấy được, thậm chí Tiểu Đậu Nha cũng lưu ý thấy. Duy chỉ có Cố Phi Vũ là không thấy được bọn họ.

Chính là bởi vì Miêu Tiểu Miêu thấy được hai người kia, cho nên trong lòng bất chợt dâng lên con sóng lớn! Nàng chính là một nữ tử thông tuệ, trong nháy mắt đã cẩn thận suy nghĩ về sự thay đổi thái độ đột ngột của vị Mặc Quân Dạ này.

"Nguyên lai, hắn đã tính được hết thảy! Hắn đã sớm biết như vậy, bằng vào tu vi của mình căn bản không phải đối thủ của Cố Phi Vũ, thế nhưng hắn một mặt nhượng bộ, bản thân chỉ có thể tự rước lấy nhục. Cho nên hắn đơn giản lợi dụng thể chất của mình, hung hăng áp chế Cố Phi Vũ..."

"Thế nhưng Cố Phi Vũ lại có tu vi Thần Huyền, nếu không phải một mực có thể áp chế xuống, một khi tinh thần phục hồi lại, kẻ bị hại chính là hắn. Cho nên hắn không tiếc mạo hiểm tánh mạng, làm ra một bộ dáng liều mạng, một mực làm người gây sự! Chính là không cho Cố Phi Vũ chút thời gian phản ứng nào. Cho nên dưới tình huống cổ họng bị lưỡi kiếm dí vào, hắn vẫn còn đem Cố Phi Vũ bức lui mười bảy bước! Đây là dạng đảm lược gì?"

"Nguyên lai hắn căn bản không phải muốn liều mạng, hoàn toàn là mưu đồ của hắn.... Thế nhưng... Không đúng! Mặc dù như vậy, nếu như không có người tới, chẳng phải hắn sẽ chết hay sao?...."

Miêu Tiểu Miêu cau mày nghĩ tiếp, đột nhiên chân mày giãn ra: "Đúng rồi! Thì ra là thế! Không thể tưởng được hắn cũng có thể tính ra chuyện này, bởi vì hắn có thể chất Không Linh, vào Huyễn Phủ tất nhiên phải cầm bảo vật theo. Hắn một mình đi ra, đương nhiên không ai yên tâm, thế nên sẽ có người theo sau dám thị... Chỉ cần hắn làm lớn chuyện này lên, lập tức sẽ có người chạy tới xử lý! Mà hắn thì thật sự đang muốn đám người này tới."

Nghĩ tới đây, trong lòng Miêu Tiểu Miêu đột nhiên khiếp sợ đến tột đỉnh: Một thiếu niên, nhìn có vẻ còn nhỏ hơn mình một hai tuổi, làm sao có tâm cơ thâm trầm như vậy?

"Còn nữa, đến cuối cùng Cố Phi Vũ đột nhiên sụp đổ... Là xảy ra chuyện gì? Tuy hắn một đường ép sát, thế nhưng tuyệt sẽ không quá khẩn trương. Ngược lại, ngoại trừ ngay từ đầu chỉ trừ mũi nhọn đặt trên cổ họng hắn, cuối cùng mỗi lần hắn tiến thêm một bước Cố Phi Vũ lại lùi lại một bước, mũi kiếm cách cổ hắn càng lúc càng xa... Tuy đuổi theo hắn không buông, thế nhưng thủy chung không có chân chính đặt hắn trong nguy hiểm. Lẽ ra Cố Phi Vũ không nên sụp đổ, nhưng hắn vẫn suy sụp, là chuyện gì vậy?"

Trong lòng Miêu Tiểu Miêu điên cuồng tự hỏi: "Đúng rồi, là bởi vì ta. Bởi vì ta lúc đó đã liếc mắt nhìn Cố Phi Vũ. Hắn căn bản đã xấu hổ và giận dữ muốn phát điên, trong lòng vẫn rất để ý đến ta, cho nên khi ta liếc mắt, ngược lại làm cho tinh thần của hắn sụp đổ!"

"Nếu như không phải tại ta, hôm nay chỉ sợ tên Mặc Quân Dạ này sẽ bị áp chế tới thời khắc cuối cùng!”

"Hắn tuy một mực không có nhìn ta, nhưng lại vẫn rất lưu ý tới ta. Cho nên ta thoáng đảo mắt, Mặc Quân Dạ lập tức biết Cố Phi Vũ sắp suy sụp. Cho nên ngay lúc đó hắn chính thức lùi về phía sau, thoát khỏi nguy cơ! Tên Mặc Quân Dạ này đã hiểu thấu đáo nhân tính cùng tính cách của Cố Phi Vũ! Khi nào thì tiến, khi nào thì lùi, trật tự rõ ràng, không một tia phân tán! Thật là lợi hại!"

"Một cái liếc mắt của ta đã làm rối loạn tâm tư của hắn, nhưng mà đúng vào lúc đó Tào Thánh Hoàng cùng Cố lão gia chủ lại tới, mà tên Mặc Quân Dạ này lập tức thối lui tới cực hạn, càng lợi hại hơn là vừa lui nhưng vẫn có thể kích khởi lửa giận của Cố Phi Vũ, khiến hắn mất đi lý trí, lại dùng ngôn ngữ dẫn dụ khơi mào mâu thuẫn, mà hắn...Ở trong mắt người ngoài nhìn lại, lại chính là kẻ không có tội, chịu đủ khi dễ của một

phương! Ai có thể đoán được người chính thức chịu mọi chà đạp lại là Cố Phi Vũ, kẻ đang không ngừng mắng to kia?"

"Ừm, dù sao cũng đã trực tiếp đối mặt với Cố Phi Vũ, không còn có hi vọng hòa giải, không bằng dứt khoát đắc tội! Hôm nay quyết liệt trước mặt đám cao tầng, càng đem chính mình đặt ở địa vị người bị hại... Mà Tào Quốc Phong bảy người lúc này... xem ra Cố gia sắp gặp tai nạn lớn rồi!”

Miêu Tiểu Miêu nghĩ thông suốt hết thảy, rốt cục mới thở phào nhẹ nhõm. Ánh mắt nhìn về phía Quân Mạc Tà càng thêm hoảng sợ: Người này quả thực là một quái vật! Tuyệt đối không thể đắc tội! Nếu không bản thân cũng không biết vì sao mình chết....

Tình hình phức tạp như vậy, trong thời gian ngắn hắn đã đưa ra đối sách như vậy, phản ứng chính xác, công lực thấp hơn nhiều so với đối phương, lại không hề loạn chút nào. Chỉ với lực lượng của một người đã lật ngược cục diện trở thành nghiêng hẳn về một bên...

Miêu Tiểu Miêu tự hỏi lòng, nếu như đặt chính mình vào vị trí của Mặc Quân Dạ, mình tuyệt đối không thể làm được như vậy! Rất đơn giản, đối phương cơ hồ là vô ý thức áp dụng phương pháp chính xác nhất để tự bảo vệ mình. Mà bản thân mình một mực mắt thấy hết thảy sự việc phát triển, đến lúc cuối cùng rốt cuộc mới căn cứ vào chuyện đã phát sinh mà dự đoán được hết thảy!

Chênh lệch trong chuyện này quả thực là như khoảng cách giữa trời và đất!

"Trêu chọc phải một người như vậy, Cố Phi Vũ xong rồi! Thậm chí Cố gia cũng sẽ gặp xui xẻo a."

Thần sắc của Miêu Tiểu Miêu trở nên ngưng trọng, đôi mắt đẹp lại nhìn về phía vị Mặc Quân Dạ có công lực tu vi kém xa mình, không ngờ trên mặt mang theo một tia kính sợ! Cùng hiếu kỳ!

Cái này, đến tột cùng là dạng người gì? Tài trí như vậy, cho dù tung hoành thiên hạ cũng vẫn dư dả! Cái này... Thật sự là quá... Đáng sợ!

Nhìn bộ dáng chật vật mà không biết chuyện gì sắp xảy ra của Cố Phi Vũ, trong lòng Miêu Tiểu Miêu trong lòng nổi lên một hồi thoải mái: Những năm qua dây dưa cùng Cố Phi Vũ quả thực làm cho nàng phiền chán tới cực điểm... Nếu như nhờ vào tên Mặc Quân Dạ này thoát khỏi Cố Phi Vũ, đối với chính mình mà nói cũng là một chuyện tốt...

Miêu Tiểu Miêu lại không biết, tuy phen dự đoán này của nàng hợp tình hợp lý, thế nhưng cũng chỉ có một phần nhỏ là đoán trúng. Chuyện thực chân chính là Quân đại thiếu gia đã tài cao mật lớn trộn lẫn trong đó một tia tinh thần điều khiển nho nhỏ...

Chỉ có điều kết cục đều giống nhau, trêu chọc phải Quân Mạc Tà, Cố Phi Vũ không thể nghi ngờ đã gặp kết cục cực kỳ đáng thương và xui xẻo...

Mà hiện tại Cố Phi Vũ đáng thương xui xẻo vẫn quay mắt về phía Quân Mạc Tà, chẳng những không nhận ra sau lưng có người tới, hơn nữa càng mất đi lý trí mắng to:

-... Tào Quốc Phong là cái thứ gì? Cũng xứng đem ra dọa ta? Con mịa nó, Cố gia chúng ta, Cố gia! Tiểu tử, ngươi có biết Cố gia không? Nói cho ngươi biết! Nam nhân của Cố gia ta có thể ép chết Tào Quốc Phong dễ như nghiền chết một con kiến vậy! Thiệt thòi cho ngươi còn tưởng có chỗ dựa gì! Ngươi đúng là một kẻ hai lúa tưởng hắn là thần tiên! Ta nói thật cho ngươi biết, năm đó ông nội ta luận võ cùng Tào Quốc Phong, Tào Quốc Phong bị đánh bại phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, cuối cùng khiến ông nội ta mềm lòng, lúc đó hắn mới may mắn thoát chết, kéo dài hơi tàn cho tới bây giờ, vấn đề này chắc hẳn ngươi cũng không biết đúng không? Ha ha ha...Đúng là buồn cười! Hai lúa, hiện tại đã biết sư phụ ngươi là loại người gì rồi chứ?

Nguyên bản sắc mặt của Tào Quốc Phong Tào Thánh Hoàng cùng vị lão nhân mặc thanh y ở phía sau lưng hắn đang tái nhợt, lúc này trực tiếp

đổi thành màu đen như đít nồi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 199: Vết Thương Cổ Quái!

Ba trăm năm trước, Tào Quốc Phong cùng Cố Vân Dương xác thực có một trận ước chiến, hai người kịch chiến một ngày một đêm, cuối cùng bất phân thắng bại. Sau đó hai người ước định việc này được giữ kín trong lòng hai người, cho dù là ai cũng không thể tiết lộ. Nếu như trong hai người có một người có đột phá, lúc đó sẽ hẹn nhau tái chiến!

Tào Quốc Phong xưa nay là người cẩn mật, một mực không hề kể lại bất cứ chuyện gì, hôm nay lại cư nhiên từ trong miệng tôn tử Cố Vân Dương của mình nghe được chuyện này! Hơn nữa chiến quả ngang sức ngang tài cư nhiên biến thành chính mình quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, còn đau khổ cầu khẩn mới có thể kéo dài hơi tàn, đây là chuyện hoang đường gì vậy? Nếu chuyện này mà được truyền đi, ta còn sống nổi hay không?

Hắn không khỏi quay đầu dùng ánh mắt trào phúng nhìn Cố Vân Dương.

Khuôn mặt già của Cố Vân Dương đỏ lên, nói:

- Tào huynh ngươi ngàn vạn lần không nên hiểu lầm! Nào có việc này!? Đều là tiểu súc sanh nói bậy lung tung mà thôi....

Tào Quốc Phong là ai, là hạng người qua vô số lịch duyệt, vừa thấy thái độ của Cố Vân Dương liền sáng tỏ vài phần, đã biết chuyện ước chiến giữa hai người sớm đã được Cố Vân Dương khoe khoang với tiểu bối nhà mình, chiến quả cho dù không đến mức như Cố Phi Vũ nói, thế nhưng thực sự không tốt để nhắc đến.

Khuôn mặt hắn không khỏi lạnh như băng liên tục gật đầu:

- Tốt! Tốt! Tốt! Hảo huynh đệ! Hảo bằng hữu! Dạy con cháu rất hay! Tốt tốt tốt... Tào Quốc Phong ta sống mấy trăm năm tuế nguyệt vô ích, hôm nay mới chân chính kiến thức qua... Thật sự không ngờ Cố gia trong Huyễn Phủ lại lợi hại như vậy, qua nhiều năm như vậy lão phu thật sự là đã cổ hủ, chân chính biến thành ếch ngồi đáy giếng rồi....

Trên mặt Vân Dương đột nhiên hiển hiện vẻ quẫn bách từ đáy lòng, nhắc tới chuyện này hắn quả thực có chút khoa trương, câu chuyện bí ẩn bực này cũng chỉ có chính mình cùng Tào Quốc Phong hai người trong cuộc là biết, nhưng tôn tử của mình sao cũng biết?

Tào Quốc Phong người ta quả quyết không thể nào tiết lộ, cho dù có tiết lộ cũng không thể tự khinh nhờn mình như thế, vấn đề tất nhiên là ở trên người mình rồi, nhưng trong ấn tượng của chính mình, bản thân không hề kể cho bất cứ kẻ nào nghe a!

Việc này nói tới cũng thật trùng hợp, trong một buổi tiệc rượu, lão trong lúc vô tình đã nhắc tới năm đó bản thân đã đại chiến cùng với Tào Quốc Phong, ở trước mặt đám hài tử, lại đang say rượu, Cố lão gia tử tự nhiên nói khoác chiến quả của mình lên một chút, từ ngang sức ngang tài biến thành bản thân chiếm thế thượng phong.

Đáng tiếc, lọt vào tai người thứ ba lại khác, đám bọn hậu bối cư nhiên lại một lần nữa thổi phồng lên, càng thêm khoa trương, cuối cùng thành cái tình trạng như hiện tại! Cũng là bởi vì nhầm lẫn như vậy Cố Phi Vũ mới cho rằng chỗ dựa của Mặc Quân Dạ chỉ là Tào Quốc Phong - bại tướng của gia gia hắn, cho nên hắn không thể động vào mình, vì thế hắn mới dám tìm Quân đại thiếu gia gây phiền toái. Hắn nghĩ cho dù cuối cùng Tào Quốc Phong xuất đầu tìm tới, đã có lão gia tử nhà mình làm tấm chắn, như vậy há còn phải để ý tới lời cảnh cáo của Quân đại thiếu gia!

Mắt thấy Tào Quốc Phong giận đến không kềm chế được! Tự biết bản thân đuối lý, Cố Vân Dương ôm một bụng tức giận, cho nên kẻ găp

xui xẻo chính là tôn tử của mình, thân thể hắn lóe lên, ba một tiếng, hung vả cho Cố Phi Vũ một bạt tai:

- Nghiệp chướng! Tên súc sinh này, lời nói vô liêm sỉ như vậy mà cũng dám thốt ra à! Còn không mau hướng tới thầy trò Tào Thánh Hoàng bồi tội!

Lời này của hắn rõ ràng là đang giáo huấn chính tôn tử của mình, cho nên ra tay rất hoành tráng, thanh thế to lớn, thế nhưng trên thực tế hắn căn bản cũng không dùng nhiều sức. Nói là giáo huấn, thật ra chỉ là diễn tuồng mà thôi, để cho song phương hòa hoãn một chút.

Thế nhưng tất cả mọi người không ngờ chính là, theo thanh âm "ba" giòn tan kia, thần sắc bất cần của Cố Phi Vũ đột nhiên trở thành đờ đẫn, tiếp đó là dữ tợn tái nhợt, hắn hơi ngửa đầu" Phốc" một tiếng phún ra một ngụm máu tươi lớn!

Máu tươi như khói như sương rơi lả tả, lập tức bao phủ không gian cơ hồ rộng tới một trượng, tiếp đó là oa một tiếng, một đoàn huyết quang diễm lệ phun ra, ngửa mặt lên trời mà phun, phù một tiếng, cỗ máu tươi này có lực đạo rất mạnh, phun thẳng lên mái nhà, cuối cùng văng ra tứ tán!

Miệng phun đầy máu, thân thể Cố Phi Vũ lại kiệt lực run rẩy, lung lay hai cái, cả thân thể đột ngột ngã ngửa ra. "Phanh" một tiếng nặng nề mà té trên mặt đất, hai chân dạng ra, máu trong miệng vẫn không ngừng chảy ra.

Hắn đã hôn mê bất tỉnh!

Phút chốc còn đang diễu võ dương oai, Cố đại công tử không ai bì nổi lúc này sinh mệnh trước mắt cư nhiên lại bị đe dọa.

Biến cố đột nhiên xuất hiện quả là ngoài dự liệu của mọi người, hai lão đầu cũng bất chấp đang cãi nhau kịch liệt, Cố Vân Dương lập tức

bước tới ôm lấy tôn tử, thử bắt mạch, một lát sau hắn không khỏi hoảng sợ!

Kinh mạch trong thân thể Cố Phi Vũ dị thường cổ quái, lúc mạnh lúc yếu, lúc giống như chuông đồng vang dội, lúc lại yếu như tơ nhện khó có thể dò xét, khí huyết rõ ràng là đã tổn thương nặng nề, chỉ sợ còn có khả năng toàn thân phún huyết mà chết.

Từ đỉnh đầu đến gót chân, kể cả trên đan điền dưới đan điền, tất cả huyền khí đều hỗn loạn tới cực điểm, giống như một đống đay rối đặt dưới chân con lừa bị nó dẫm ba ngày, rất khó mà gỡ.

Bệnh trạng quỷ dị bực này, đừng nói tới cao thủ tu luyện huyền khí có thành tựu, cho dù là người không tu luyện qua huyền khí, thậm chí đã tới tình trạng nguy kịch đe dọa tính mạng thì cũng không thể rối loạn tới tình trạng như vậy!

Cho dù luyện công bị tẩu hỏa nhập ma lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục tựa hồ cũng không thảm bằng tràng cảnh lúc này của Cố Phi Vũ, mặc dù có tu vi Thánh Hoàng cũng không thể cứu chữa...

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nghĩ tới nghĩ lui, nhưng trong đầu đều là một mảnh trống rỗng, vẫn là trăm mối vẫn không có cách giải, thậm chí càng nghĩ càng loạn.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Cố Vân Dương thì thào tự hỏi, đột nhiên ý thức được cái gì đó, hắn ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Miêu Tiểu Miêu và Quân Mạc Tà, giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!

Hai câu hỏi hoàn toàn khác nhau, nhưng câu trước là nghi vấn, nhưng câu thứ hai lại mang sự giận giữ khó kềm chế, mà đối tượng chính là một nam một nữ trước mắt hắn. Cố lão gia tử hiển nhiên nhận định, trong tửu

lâu này, trước khi hai lão già bọn họ đến, khẳng định đã có người xuống tay âm độc với Cố Phi Vũ...

Theo suy nghĩ cá nhân của hắn, tên kia mặc dù có thể chất Không Linh, nhưng tu vi lại yếu một cách đáng thương. Mặc dù hắn là người liên quan trực tiếp đến chuyện này, nhưng với chiêu thức âm độc cổ quái kia, nếu không phải cao thủ thì tuyệt đối không thể ra tay như thế. Tên tiểu tử họ Mặc này không thể có tài năng như thế, vậy đối tượng hiềm nghi còn lại chính là Miêu Tiểu Miêu.

Tiếp tục suy luận theo hướng đó, cháu mình nhiều năm qua đã bám riết không tha, dây dưa với Miêu Tiểu Miêu, đây là quả là chuyện hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, Cố Vân Dương đương nhiên hiểu rõ. Chẳng lẽ nha đầu kia cuối cùng chịu không nổi sự quấy rầy này, cuối cùng nổi lên sát tâm? Nhân tiện hôm nay lộn xộn, đã ra tay hạ sát chiêu, lại dẫn dụ tên tiểu tử họ Mặc kia, làm cho Tào Quốc Phong cũng bị cuốn vào vòng thị phi này, cuối cùng dẫn đến mâu thuẫn thù hận giữa Cố gia và bảy đại Thánh Hoàng phía Tào Quốc Phong, còn nàng ta thì khoanh tay đứng nhìn không thèm đếm xỉa?

Chẳng lẽ là như vậy sao?

Cố lão gia tử suy nghĩ một lúc, càng nghĩ càng thấy đúng, ánh mắt nhìn về phía Miêu Tiểu Miêu càng lúc càng không tốt, nếu không phải vì Miêu Tiểu Miêu có bối cảnh đặc thù, có chỗ dựa vững chắc, Cố Vân Dương đã sớm tiến đến bắt giữ!

Miêu Tiểu Miêu ngẩn ra, nàng là một người thông minh, trong nháy mắt đã hiểu ánh mắt của Cố Vân Dương, thậm chí những suy nghĩ trong đầu của Cố Vân Dương từ nãy đến giờ, nàng cũng toàn bộ hiểu rõ, vì thế, nhìn thấy ánh mắt hung hăng của Cố lão gia tử, nàng có chút kinh hãi nhưng không bất ngờ tí nào.

Đây đúng là kiểu "đóng cửa ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống"! Chuyện này thì ta có liên quan gì a? Rõ ràng là cháu của ngươi

mỗi ngày cuốn lấy ta, làm ta phiền muộn không biết bao nhiêu, ta còn chưa nói gì, giờ hắn bị thương thành thế này lại muốn đổ lên đầu ta?

Chỉ một thoáng, Miêu Tiểu Miêu đã cảm thấy tức giận vô cùng, nhưng trên mặt nàng vẫn thản nhiên mà nói:

- Câu hỏi của Cố lão thật lạ, hai người bọn ta cũng không biết xảy ra chuyện gì a. Lúc nãy Cố công tử còn hùng hổ doạ người, mắng chửi người vô cùng có thanh thế, đột nhiên lại biến thành thế này! Cuối cùng là chuyện gì xảy ra a?

Miêu Tiểu Miêu nói mấy câu này cũng giống như chưa nói, nói thế cũng chẳng giải thích được gì, nhưng lại đem vấn đề mà Cố Vân Dương đang hỏi ném ngược về phía hắn!

Quả thật là nàng chưa ý thức được tình huống của Cố Phi Vũ hiện tại là loại động nhẹ một cái là chết ngay. Kỳ thật, nếu không vì Cố Phi Vũ đang trong tình trạng cực độ nguy hiểm, Cố Vân Dương chắc hẳn không dám đối đãi với Miêu Tiểu Miêu như thế!

Vì thế, trong tình trạng hai bên đang bế tắc thế này, Miêu Tiểu Miêu lại dùng một chiêu Thái Cực vân thủ, đem vấn đề lão hỏi, hỏi ngược lại lão, điều này làm cho Cố Vân Dương tức giận đến mức muốn chết đi sống lại, nhưng lão vẫn e ngại thân phận của đối phương nên còn chưa dám phát tác, chỉ nặng nề mà hừ một tiếng, toàn lực vận chuyển huyền khí chữa thương cho tôn tử của mình. Thật ra, khi nàng thấy Tào Quốc Phong và Cố Vân Dương, nàng vốn muốn đem tất cả mọi chuyện kể rõ ràng từ đầu đến cuối, nhưng lúc này, nhìn thấy sắc mặc của Cố Vân Dương như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, trong lòng nàng đột nhiên dâng lên một cỗ phản cảm mãnh liệt!

"Hừ, Cố lão đầu, uy phong thật to, ngươi dựa vào cái gì mà dám chất vấn ta? Bất luận là thân phận hay địa vị của ngươi đều không có tư cách chất vấn ta!". Nghĩ đến đây, nàng ta bực tức đem tất cả những gì muốn nói nuốt ngược vào bụng...

Đồng thời, trong nội tâm của nàng có chút nghi hoặc: "Lúc nãy Cố Phi Vũ vẫn trong tình trạng rất tốt, tại sao đột nhiên lại trở thành như vậy, nhìn vẻ mặt của Cố Vân Dương thì có vẻ là thương thế nghiêm trọng đe dọa tính mạng a! Biến hóa như thế cũng quá kỳ lạ! Chỉ vì vô cùng tức giận, rồi nhận thêm một cái tát, tình huống không thể nào lại trở nên nghiêm trọng như vậy chứ....

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 200: Đổi Trắng Thay Đen.

Trước đây hắn bị Quân Mạc Tà chọc giận, sát khí bao trùm nhưng do còn ngại tư chất nghịch thiên cùng thân phận dọa người của Quân Mạc Tà nên không thể xuống tay được, chỉ có thể mạnh mẽ thu hồi sát khí. Nhưng đã đến nước này thì lại không khác gì trong cơ thể đang kịch liệt tranh đấu. Tuy rằng không tổn hao gì nhưng tâm thần vẫn chấn động, nguyên khí không được như trước.

Quân Mạc Tà vẫn không nhanh không chậm bám sát theo, Cố Phi Vũ mặc dù có một thân huyền công cao gấp mấy chục lần Mặc Quân Dạ kia nhưng lại không thể nào ra tay!

Lúc này lại càng uất ức hơn. Rõ ràng chỉ cần dùng một đầu ngón tay là có thể nghiền chết hắn nhưng suy đi tính lại thì nếu hậu quả nghiêm trọng như vậy có chết cũng không dám ra tay.

Kết quả là Cố Phi Vũ cứ vừa dâng tràn sát khí ra bên ngoài thì lại phải nuốt vào.

Hắn bị Quân Mạc Tà chèn ép đã mười bảy lần! Sát khí của hắn cứ ra rồi vào tuần hoàn quanh người hắn lặp đi lặp lại mười bảy lần, nếu như thân thể hắn là chiến trường thì lần này có thể nói là đã phát sinh chiến tranh kịch liệt mười bảy lần rồi!

Đã vậy, có những lúc phẫn nộ trong lòng gần như là không thể kiềm chế nổi.

Bị sát khí của người khác xâm nhập, thì còn có thể chủ động buông bỏ, dù sao thì cũng còn thân thể ngoại giới bảo hộ.

Nhưng sát khí của chính mình phát ra rồi lại quay về, chính là thứ không thể đề phòng.

Tình hình như vậy, làm thế nào có thể không chịu thương tổn chứ?

Kinh mạch con người có thể có bao nhiêu cứng cáp? Không phải ai cũng như Quân đại thiếu gia biến thái như vậy!

Dù cho Cố Phi Vũ có được tu vi Thần Huyền tam phẩm thì vẫn nuốt xuống không nổi, nếu như hắn mạnh mẽ ép mười bảy lần đó xuống mà vận công điều tức thì sau khi trở về dù cho có bị di chứng, huyền công cũng sẽ thụt lùi nặng nề, nhưng tính mạng thì không có gì nguy hiểm!

Nhưng mà sau lần thứ mười bảy, tinh thần của hắn đã gần như hỏng mất, Quân Mạc Tà vừa lui lại đã tạo nên một khoảng trống ngắn ngủi.

Điều này cũng bình thường, đối với ai cũng sẽ thấy như vậy. Một lão hổ đang hung ác dọa người bỗng trở thành một đầu cừu non mặc người xẻ thịt, loại tương phản mãnh liệt này cho dù là người có thần kinh cứng cỏi bao nhiêu rồi thì cũng sẽ sững sờ một lúc.

Tuy rằng thời cơ này vô cùng nhanh chóng, chỉ chưa tới một phần mười thời gian của một cái nháy mắt, nhưng cũng đủ khiến cho Quân Mạc Tà nắm lấy cơ hội, lập tức phát động tinh thần khống chế!

Thừa dịp Cố Phi Vũ lơi lỏng trong chốc lát, nhanh chóng chế ngự thần thức của hắn, đúng lúc sát khí trào ra, toàn bộ công lực đang dồn ép lại chuẩn bị tung ra một đòn trí mạng! Trong kinh mạch vẫn còn đang sôi trào!

Lúc này không khác gì sát khí cùng với huyền khí trên người cùng mất đi không chế, lực lượng phòng hộ kinh mạch hoàn toàn biến mất, giống như chuyện tất nhiên, trong kinh mạch của hắn bị quét qua tàn phá

một lần! Kinh mạch toàn thân Cố Phi Vũ trong nháy mắt nổ tung thành từng mảnh, tứ phân ngũ liệt.

Vốn nếu chỉ do huyền khí tự mình cắn trả thì cũng không đến mức này, cho dù là sát khí chảy ngược cũng không tồi tệ như vậy! Nhưng bởi vì hai loại đấu đá lẫn nhau tứ phía lại lặp đi lặp lại đến mười bảy lần nên đã tạo thành một loại thương thế cổ quái cho Cố Phi Vũ!

Cực kỳ cổ quái! Đúng là cực kỳ cổ quái!

Tổn thương như vậy trước giờ chưa từng xuất hiện trên thế giới này. Bởi vì từ xưa đến nay toàn bộ người tu luyện tới cảnh giới thần huyền ai lại có thể uất ức như Cố Phi Vũ hôm nay?

Thành tựu này của Cố Phi Vũ rất đáng kiêu ngạo, bởi vì hắn hôm nay đã điền tên mình vào lịch sử, với tư cách là người có thương thế cổ quái nhất! Tuy rằng không phải danh tiếng gì lớn nhưng cũng đủ để lưu tên sử sách, không bị quên lãng! Xem như là một truyền thuyết bất diệt!

Thậm chí Thánh Hoàng ba cấp như Cố Vân Dương cũng không tìm ra được lý do vì sao cháu mình lại có thương thế như vậy!

Kỳ thật đừng nói tới hắn, ngay cả người tạo ra một màn này là Quân đại thiếu gia cũng chưa chắc có thể đoán ra được kết quả này!

Quân Mạc Tà than thở, ài, sao lại như vậy, tuy rằng căn nguyên là do ta, quá trình cũng do ta nhưng không biết được kết quả lại như vậy, đáng tiếc!

Cố Vân Dương mạo hiểm đưa vào một ít huyền khí bản thân để thăm dò lại phát hiện ra trong cơ thể cháu mình rối như bòng bong, xem như muốn duy trì tính mạng cũng phải rất mất công tốn sức, ít nhất cũng phải đem kinh mạch của hắn duỗi thẳng ra một lần, lại dùng linh dược đặc chế mới hi vọng cứu được, thương thế nặng như vậy lại còn cổ quái như vậy!

Nhưng hiện tại thì ở đây cũng không phải là nơi thích hợp để chữa thương.

Chưa kể thậm chí nếu có thể chữa khỏi thì cả đời Cố Phi Vũ cũng không thể trông mong thêm chút tiến bộ nào! Thậm chí còn có thể thụt lùi lại phía sau, vì kinh mạch của hắn phải do ngoại lực làm thẳng lại, không khác gì định hình lần nữa! Không còn cơ hội mở rộng nữa! Một người thừa kế đầy kỳ vọng như vậy xem ra đã hoàn toàn bị phế đi!

Cố lão gia tử một tay ôm tôn tử, chậm rãi đứng lên, trầ gmiọng hỏi:

- Hôm nay rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Khi nói những lời này, hắn không nhìn bất kỳ ai, nhưng ai cũng có cảm giác được mình đang bị tra khảo!

Hắn từng lời nói ra mang theo khí thế dạt dào, trên người Cố Vân Dương như đang nổi lên từng đợt phong ba biến động, dào dạt từng cơn!

Ở xa xa kia, Tiểu Đậu Nha thân hình mềm mại khẽ run, đôi môi trắng bệch không chút huyết sắc, đôi tròng mắt vốn to tròn giờ đây cũng ngây dại. Bộ quần áo màu vàng trên người Miêu Tiểu Miêu không gió mà tự bay, như do khí thế kia mà ra không cách nào khống chế, trong mắt lại vẫn một mảnh bình tĩnh như giếng nước.

Bóng người lóe lên, Tào Quốc Phong đã chặn trước người Quân Mạc Tà, ngăn hơi thở bạo lệ kia, lạnh lùng nói:

- Cố Vân Dương, sao đây, hôm nay lại ỷ lớn hiếp nhỏ bức cung tiểu bối sao?

- Tra tấn bức cung thì chưa đến, nhưng chuyện hôm nay lão phu cần phải làm rõ chân tướng!

Cố Vân Dương lạnh lùng cười:

- Kết lại thì cũng một trong ba người trước mắt này, Tào lão không phủ nhận chứ?

Một phần là vì tình thân, nhưng chân chính mà nói thì người được như Cố Phi Vũ trong thế hệ đồng lứa cũng chỉ có vài người, mà xét trong những người đó thì cháu của hắn không xếp nhất cũng xếp nhì!

Có thể nói ở độ tuổi đôi mươi mà đạt được Thần Huyền ba cấp thì ngoại trừ đan dược bồi bổ cũng phải xét đến tư chất xuất chúng, nếu không thì dù có bao nhiêu linh đan diệu dược cũng bằng thừa!

Nên biết rằng một đại gia tộc của Huyễn Phủ ít nhất cũng một hai ngàn người.

Mà cả đại gia tộc như vậy chọn ra được người xuất sắc nhất lại bị phế ngay chỗ này!

Cố Vân Dương phẫn nộ ra sao không cần nghĩ cũng biết.

- Cố Vân Dương, ngươi dù sao cũng là bậc tiền bối, bình thường quan hệ với ta không tồi, cũng xem như có qua lại, nhưng lão phu ngàn vạn lần không ngờ ngươi là người như vậy!

Tào Quốc Phong thở dài, đau lòng nói:

- Chúng ta thề ước lúc đó cho dù ngươi không nhớ nữa thì cũng không sao, nhưng ngươi lại đem chuyện đó thổi phồng trước mặt con cháu, nếu chỉ nói quá lên một hai phần ta còn chấp nhận… Đằng này, ngươi lại để bọn tôn tử ngươi bên ngoài rêu rao ta quỳ xuống cầu xin ngươi, mà ngươi lại hoàn toàn không thèm ngăn cản…

Tào Quốc Phong nhìn hắn, trong mắt toát ra vẻ thất vọng:

- Chuyện đã tới nước này, đến đẳng cấp như chúng ta, tất cả hư danh cũng chỉ như mây gió thoáng qua, tiếp tục cũng chẳng được gì. Lão phu mặc kệ ngươi nói dối để nổi danh, cũng không phải vấn đề gì to tát! Nhưng hiện giờ ngươi vì cháu của mình mà coi thường tương lai của

Huyễn Phủ! Tự mình phóng thích kình khí bức bách một đệ tử có Không Linh thể chất, lại còn có cháu gái của chủ nhân Huyễn Phủ. Cố Vân Dương, chẳng lẽ chỉ vì một tên cháu nội không nên thân mà ngươi không quan tâm hết thảy sao?

Nói đến câu cuối, Tào Quốc Phong râu tóc dựng đứng hết cả lên, hai đạo thần quang trong mắt lóe lên, hung hăng nhìn chằm chằm vào Cố Vân Dương.

Thần tình trên mặt Cố Vân Dương dịu đi vài phần.

- Tào Thánh Hoàng nói quá lời, lão đầu tử ta cũng chỉ muốn mọi chuyện rõ ràng mà thôi, chẳng lẽ Tào Thánh Hoàng lại muốn chụp cho lão phu một tội danh phản phúc như vậy? Tiểu Miêu cô nương nói hay không thì cũng thế. Hôm nay có nhiều người nhìn thấy như vậy, chẳng lẽ mãi mãi không lộ chân tướng sao?

Tào Quốc Phong hừ lạnh.

- Nói dễ nghe nhỉ.

Lúc hai người đang giằng co, Miêu Tiểu Miêu nhẹ thở ra một hơi, muốn mở miệng nói chuyện, nàng không muốn thế cục náo nhiệt trước mắt càng ngày càng trầm trọng, nếu như mình chịu lên tiếng, ai cũng có bậc thang để xuống đài.

Nhưng Quân Mạc Tà thấy thế cục như vậy sao có thể để nàng lên tiếng? Nhanh chóng bước lên một bước, nói:

- Nếu Cố lão tiền bối muốn biết chân tướng sự việc thì vừa lúc vãn bối trong lòng cũng đang hoài nghi, để ta kể lại có được không? Hai vị cô nương đây nếu thấy tiểu bối nói có gì không phải thì có thể đứng ra vạch trần ta.

Cố Vân Dương đảo mắt, đáp:

- Được, ngươi nói đi!

Cố lão gia tử cảm thấy rõ ràng là do Miêu Tiểu Miêu ra tay, tất nhiên là không muốn nghe chính nàng ta nói, giờ thấy Quân thiếu gia chủ động lên tiếng, càng cảm thấy nên nghe Quân Mạc Tà trình bày!

“Bề ngoài tiểu tử này cũng có vẻ thật thà phúc hậu, có lẽ không nói dối”. Cố Vân Dương nghĩ thầm.

- Mọi chuyện là vầy, vãn bối bệnh nặng mới khỏi, đi dạo xung quanh, trong lúc vô tình đến đây, ngay lúc vị cô nương này đến mời, nói tiểu thư của nàng ta muốn gặp mặt làm quen…

Quân Mạc Tà thản nhiên nhìn Tiểu Đậu Nhi một chút rồi lại nói tiếp.

Sự tình vừa bắt đầu thì Tào Quốc Phong và Cố Vân Dương liền hiểu được: Có vẻ như mọi chuyện đều bắt đầu do Miêu Tiểu Miêu mời Mặc Quân Dạ, khiến Cổ Phi Vũ ghen tức, hơn nữa Mạc Quân Dạ gần đây dựa vào thể chất thiên phú Không Linh của hắn, dù tu vi chỉ là Ngân Huyền nhưng bỗng nhiên trở thành người đứng đầu trong đám tiểu bối của Huyễn Phủ!

Cố Phi Vũ nhất định trong lòng không phục, lại thêm các yếu tố khác, tự nhiên muốn kiếm chuyện đấu đá, đem vị thiên tài mới nổi này làm nhục một phen!

- Lúc đó tiểu tử ta cảm thấy rất sợ hãi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 201: Giải Thích?

Nghe xong những lời này, Cố Vân Dương cùng Tào Quốc Phong liền hiểu rõ, chỉ sợ trọng tâm của trận tranh chấp ngày hôm nay đều là do những lời này dựng lên. Bình thường mà nói, những lời này cũng chỉ là lời mắng chửi, không đáng để trong lòng thậm chí cũng không tính là làm nhục Tào Quốc Phong. Nhưng ý khinh thị trong đó, không cần nói ra ai cũng hiểu rõ.

Người nào có thể bảo trì được bình thản khi đối phương nói về sư phụ mình như vậy? Nếu vẫn có thể bảo trì được bình tĩnh, đó chính là đồ bất tài!

Quả nhiên, Quân Mạc Tà lòng đầy căm phẫn, nói:

- Tào Thánh Hoàng có ơn tri ngộ với ta, cũng đã cứu ta một mạng, có ân tái sinh ta. Vãn bối thực sự không quên sự dạy bảo của ngài, nhất thời không nhịn được muốn hỏi Cố công tử một câu, phải chăng trong những người mà Tào Thánh Hoàng không đụng vào có cả bản thân hắn?

Lập tức, sắc mặt Cố Vân Dương tối sầm lại. Còn gương mặt đang có chút âm trầm của Tào Quốc Phong trong nháy mắt biến thành mỉm cười vuốt râu, cảm thấy thật vui mừng. Mình trả giá nhiều như vậy, quả nhiên không uổng phí. Hai người đều có thể tưởng tượng, sau khi nghe những lời này Cố Phi Vũ sẽ phẫn nộ như thế nào!

Đây chính là chính diện sỉ nhục, trắng trợn sỉ nhục a! Bằng vào tu vi của Cố Phi Vũ, làm sao có thể là nhân vật mà Tào Quốc Phong không thể trêu vào??

- Sau đó, dường như Cố công tử còn muốn giáo huấn ta, rút ra trường kiếm, chĩa vào cổ họng ta. Tuy rằng không có đâm vào, nhưng là trường kiếm kê vào cổ ta…Lúc ấy quả thật rất đau, ta còn tưởng rằng cổ họng của ta đã bị đâm xuyên qua…

Vẻ mặt của Quân Mạc Tà lúc này chính là nghĩ lại mà sợ.

Tào Quốc Phong nặng nề hừ một tiếng, sắc mặt trở nên khó coi. Tuy rằng hiện giờ Quân đại thiếu gia đang hoàn hảo đứng trước mặt mình, nhưng nghĩ lại tình cảnh trường kiếm chĩa vào cổ vừa rồi, làm sao có thể không lo lắng đây!

Mà sắc mặt Cố Vân Dương cũng thay đổi, thiên phú của con mình không bằng người ta, liền ghen tức, sau đó lại còn vũ nhục sư tôn của đối phương, bị người khác nói rất nhiều nhưng còn không biết nhục, vẫn rút kiếm uy hiếp, chửi ầm lên… Hành vi này quả thật có chút hơi quá đáng! Có thể nói là đê tiện, vô sỉ, bỉ ổi cũng không quá đáng!

Tình huống như thế, cho dù đối phương có nổi điên lên, một đao giết chết hắn chỉ sợ cũng không thể trách người ta

Miêu Tiểu Miêu ở một bên cau mày, mơ hồ cảm thấy lời nói của vị Mặc Quân Dạ trước mặt này có chút không thật. Nhưng điểm không thích hợp trong lời nói của hắn nàng cũng không thể xem rõ ràng, bởi vì lời hắn nói hoàn toàn dựa theo tiến trình lúc đó, không có một chút sai lầm, thậm chí cũng không cắt giảm đi tình tiết nào …

Kỳ thật lời hắn nói là không có cắt giảm, chỉ là trắng trợn cắt giảm mà thôi… Từ đầu tới cuối, Mặc Quân Dạ, Mặc đại thiếu gia đều không nói tới lúc ấy mình làm những gì, nói những gì. Trên thực tế, tiêu điểm chân chính của mâu thuẫn lại chính là lời nói lúc đó của Mặc Quân Dạ. Những lời này lại bị tiểu tử gian xảo dùng một cái xuân thu bút pháp làm cho biến mất, làm cho hắn hoàn toàn vô tội …

Lại phối hợp với vẻ mặt trung hậu thành thật cộng thêm nghĩ lại mà sợ của hắn bây giờ, cùng với tình cảnh thập tử nhất sinh của hắn vừa rồi,

ai cũng không thể nghĩ ra thiếu niên này hoàn toàn ở thế hạ phong lại có thể đem một vị Thần Huyền tam phẩm cường giả đánh cho nội thương nghiêm trọng ngay tại đương trường

Tuy chỉ là lời nói từ một phía, nhưng cũng lấy được hiệu quả tương đối. Chỉ thấy Tào Quốc Phong càng ngày càng tức giận mà Cố Vân Dương lại ngày càng đuối lý, lúc sau quả thực có chút ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn Tào Quốc Phong…

- Lúc ấy, ta thực sự quá sợ hãi, sợ rằng Cố công tử sẽ một kiếm đâm chết ta, nhưng… Nếu ta cầu xin tha thứ, chỉ sợ sẽ bị vũ nhục, nặng hơn còn có thể ảnh hưởng đến uy danh của Tào Thánh Hoàn! Dĩ nhiên ta rất sợ chết, nhưng nếu để liên lụy đến uy danh của Tào Thánh Hoàng, ta dù chết trăm lần cũng không rửa được tội!

Quân Mạc Tà nói tới đây, Cố Vân Dương cùng Tào Quốc Phong đều gật đầu, hai người cũng biết, nếu dưới tình huống như vậy cầu xin tha thứ… kế tiếp chính là nhục nhã không gì sánh bằng!

Thậm chí, Tào Quốc Phong sẽ trở thành trò cười cho cả Huyễn phủ, bởi vì hắn nhặt được một người thể chất không linh, bình thường xem như bảo bối lại chỉ là một con gấu sợ chết mà thôi… Đây là điều không thể nghi ngờ!

- Vì thế, tâm ta bộc phát, liền tiến thêm một bước! Nói, ngươi dám giết ta sao? Nếu ngươi dám, liền giết ta đi!

Quân đại thiếu nói xong, liền bắt chước lại tình cảnh lúc đó, từng bước tiến lên phía trước. Cố Vân Dương thở dài, nhìn tôn tử vẫn còn đang hôn mê trong lòng, lòng báo thù đột nhiên phai nhạt dần. Hơn nữa trong lòng còn dâng lên một loại cảm xúc bất đắc dĩ. Thiếu niên này có được thể chất không linh, lại đang ở trong thời kì mấu chốt, tự nhiên ngươi lại đi gây chuyện với hắn làm gì? Trèo cho cao làm gì, đến khi muốn xuống cũng không xuống được…

Tào Quốc Phong tưởng tượng tới cảnh Cố Phi Vũ cầm kiếm đặt trên cổ họng Quân Mặc Tà, cùng với bộ dạng chết sống không dám đâm của hắn, lòng lo lắng vừa rồi liền chuyển thành vui mừng dị thường, không khỏi mỉm cười.

Giết một người có thể chất Không Linh? Đừng nói là lúc đó Cố Phi Vũ không dám, cho dù là hiện tại có Cố Vân Dương ở đây, trăm vạn lần hắn cũng không dám động thủ!

- Cũng không biết Cố công tử suy nghĩ như thế nào, lại không có đâm tới. Lúc ấy ta thật sự sợ hãi, sợ làm liên lụy đến Tào Thánh Hoàng, chỉ có thể cố gắng chống đỡ. Nhưng là Cố công tử vẫn bất động, cứ như vậy, kể từ đó vậy vãn bối cùng Cố công tử đều giằng co tại nơi đó… Hai người chúng ta đều đã đâm lao thì phải theo lao, muốn ngừng cũng không được…

Trên mặt Quân Mạc tà hiện ra một cái biểu tình ủy khuất, nói:

- Cho nên, ta nghĩ một hồi liền tiến thêm một bước, bởi vì ta biết nếu ta không tiến tới, thì phải….

- Ngươi không cần nói nữa, chuyện tình lúc sau chúng ta cũng đã minh bạch rồi!

Cố Vân Dương cắt đứt lời của hắn, kế tiếp chính là nói đến tôn tử của mình điên cuồng mắng Tào Quốc Phong, liền nhanh chóng đình chỉ:

- Lão phu chỉ hỏi ngươi một câu, tổng cộng ngươi đã tiến mấy bước, Phi Vũ đã lùi lại mấy bước?

- Điều này…

Quân Mạc Tà ngượng ngùng gãi đầu:

- Khi đó trong đầu vãn bối trống rỗng, động tác cơ hồ chỉ là theo bản năng, hiện tại cũng không nhớ nổi số lượng cụ thể.

Cố Vân Dương gật gật đầu, nhìn về phía Miêu Tiểu Miêu.

Miêu Tiểu Miêu nghĩ nghĩ, khẳng định nói:

- Mặc công tử tổng cộng tiến lên mười bảy lần, mười bảy bước! Từ vị trí kia, luôn luôn bức Cố công tử đến góc tường này. Mà Cố công tử... Cũng liên tục lui mười bảy lần! Mỗi một lần, Cố công tử đều thực phẫn nộ, đều muốn cố gắng dùng kiếm đâm tới, ngay tại bước thứ mười bảy, hai người đã tới...

Lời nói của Miêu Tiểu Miêu lúc này lại vừa lúc chứng minh lời nói lúc trước Quân Mạc Tà, tất cả đều là sự thật!

Mà Quân Mạc Tà đương nhiêncố ý để ra một lỗ hổng như vậy, làm cho Miêu Tiểu Miêu giải thích... Vừa vặn chứng minh lời nói của mình!

- Mười bảy lần! Phù...

Cố Vân Dương cùng Tào Quốc Phong đồng thời hít vào một cổ không khí! Ánh mắt Cố Vân Dương nhìn về phía Quân Mạc Tà lần thứ hai thay đổi. Ánh mắt đã trở nên đã tràn ngập cảnh giác, thận trọng!

Thiếu niên này, mới nhìn qua chỉ là một người thành thật thật, phúc hậu, lại có thể lấy cổ họng, vị trí yếu hại này gánh vác lên trường kiếm bước đến từng bước, đem đối phương bức lui mười bảy lần, mười bảy bước!

Chuyện này nghĩa là gì?

Đám người Miêu Tiểu Miêu đều còn trẻ, không biết rõ lợi hại của chuyện này, nhưng trong lòng Cố Vân Dương cùng Tào Quốc Phong đều hiểu rõ, cần phải có lòng can đảm, thấy chết không sờn mới có thể làm được. Cho dù là liều chết chống đỡ, cho dù động tác chỉ theo bản năng, cũng là tuyệt đối khó khăn!

Phải biết rằng, trong thời gian mười bảy bước chân nàu, bằng vào thực lực của Cố Phi Vũ, ít nhất có thể ung dung giết chết hắn một ngàn

bảy trăm lần! Tiểu tử này, chẳng khác gì một người phong bế công lực sau đó đùa giỡn trước mũi đao, đi đi lại lại ở trước Diêm La điện, đi ra lại đi vào đi vào lại đi ra...

Tào Quốc Phong đột nhiên tỉnh ngộ, nói:

- Cố Vân Dương, nghĩ đến hiện giờ ngươi cũng có thể minh bạch rồi, tử tổn ngươi bị thương, vốn là do chính bản thân hắn tự tạo thành! Nói cách khác, chính là hắn đem chính mình bức thành trọng thương!

Cố Vân Dương ngẩn ra, lập tức tỏ vẻ đồng tình, yên lặng gật đầu...

Phẫn nộ chi cực đã rút ra, trên thân kiếm liền súc tích đầy huyền lực, nhưng cỗ huyền lực này lại không thể phát động ra được, chỉ có thể đánh trở lại thân thể, tạo thành cắn trả! Mà nghe lời nói của Miêu Tiểu Miêu, trong mười bảy bước này, mỗi bước Cố Phi Vũ đều muốn giết người, như mỗi lần hắn đều mạnh mẽ nhịn xuống!

Đây chính là bị huyền khí của chính mình cắn trả, trong thời gian ngắn ngủi, bị liên tiếp cắn trả mười bảy lần!

Cùng với phẫn nộ, sát khí cùng không cam lòng, biệt khuất, tất cả hợp lại tạo thành thương thế cổ quái như vậy, cũng là việc hợp tình hợp lý…

Cố Vân Dương im lặng không nói gì, thần tình chua sót. Sự thật ngay tại trước mắt, chính mình muốn tìm ai tính sổ? Tìm ai cũng không thích hợp!

Rất rõ ràng, căn bản chính là tôn tử của mình chủ động khiêu khích, lại mắng chửi người, cũng là người rút kiếm, tạo thành tình cảnh tồi tệ như hiện tại. Vừa rồi Cố Phi Vũ mắng người, quá phận đến cỡ nào, hai người đều là chính tai nghe thấy được. Điểm này, còn có thể nói cái gì đây?

Tìm Mặc Quân Dạ tính sổ? Có vẻ như đối phương chính là người bị hại...

Tìm Miêu Tiểu Miêu tính sổ, đối phương lại càng vô tội, có vẻ như chỉ là một trong những người đứng xem. Ai cũng không thể tính sổ, chuyện này cứ như vậy quên đi sao?

- Cố Vân Dương, lão phu muốn nói cho ngươi một câu, ngươi rất may mắn. Bởi vì ít nhất tôn tử của ngươi hiện tại còn chưa chết!

Tào Quốc Phong âm u nói:

- Nếu là hắn hiện tại không chịu trọng thương như này, ngươi nói lão phu có tìm ngươi cho ta một câu công đạo! Thanh danh của lão phu như thế nào, một người đầy tớ nho nhỏ cũng có thể vô duyên vô cớ vu tội sao? Lúc đó, tôn tử của ngươi nếu không chật vật như bây giờ, thì mạng của hắn có bảo toàn không lão phu cũng khó cam đoan!

Vốn là Cố Vân Dương còn đang giận dữ, đột nhiên cảm thấy buông lỏng, thử hỏi:

- Tào huynh ý tứ của ngươi, chẳng lẽ là không định truy cứu chuyện này?

Tào Quốc Phong hừ một tiếng, nói:

- Tôn tử ngươi đã đến tình cảnh như hiện tại, lão phu còn có thể truy cứu cái gì? Bất quá, Cố Vân Dương ngươi cũng thiếu lão phu một cái công đạo! Lão phu cũng không biết thì ra trong mắt cái tiểu bối Cố gia của các ngươi lại có thể nghĩ lão phu như thế! Công đạo, chắc chắn ngươi phải cấp cho lão phu!

Cố Vân Dương thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói:

- Tào huynh bớt giận, tất nhiên lão phu sẽ cho huynh có một cái công đạo. Nếu ngoại giới tiếp tục có bất kỳ một câu nói xấu về Quan lão huynh, lão huynh cứ tính lên đầu lão phu!

Nói xong, hắn ngửa đầu tận lực suy tư một hồi, thở dài một hơi thật sâu, quay đầu nói với Miêu Tiểu Miêu:

- Tiểu Miêu cô nương, sự việc hôm nay, quả thật là Phi Vũ không đúng, vừa rồi là do lão phu thương cháu, đắc tội cô nương, liền hướng Tiểu Miêu cô nương trịnh trọng xin lỗi. Sau này nếu Phi Vũ may mắn có thể bình phục, lão phu cũng sẽ trông nom hắn cẩn thận, quyết không để cho hắn tiếp tục đi quấy rối sự thanh tịnh của Tiểu Miêu cô nương.

Miêu Tiểu Miêu vội vàng đáp lễ lại, nói:

- Cố gia gia nói như vậy, thật đúng là làm cho Tiểu Miêu xấu hổ vô cùng.

- Không ngại!

Cố Vân Dương miễn cưỡng cười cười, nói:

- Chính là... Tình trạng của Phi Vũ như vậy, nếu không nhanh chóng trị liệu, chỉ sợ cả đời hắn thật sự xong rồi. Cho nên, lão phu muốn thỉnh Miêu cô nương giúp một việc, như thế nào?

- Việc gì vậy?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 202: Cười Là Phải Như Vậy Nè!

- Lão phu muốn gặp lệnh tôn đại nhân!

Cố Vân Dương chua sót nói. Vừa rồi hắn đã suy nghĩ qua tất cả biện pháp một lần. Hiện giờ cũng đã biết nơi phát ra thương thế, có thể đúng bệnh hốt thuốc, muốn giữ được tánh mạng cho Cố Phi Vũ, thậm chí làm cho hắn bình phục hẳn cũng không phải việc gì khó khăn. Nhưng hậu quả chính là công lực không thể tiến bộ được nữa, đây mới chính là vấn đề mà Cố Vân Dương đang suy nghĩ.

Mà biện pháp duy nhất có thể làm cho Cố Phi Vũ bình phục mà không lưu lại di chứng, thậm chí làm cho công lực của hắn có thể tăng tiến thêm một bước, chỉ có Thất Thải Thánh Quả! Những biện pháp khác, không một cái nào có thể tạo ra hiệu quả như vậy!

Cho nên Cố Vân Dương không tiếc cúi người hướng Miêu Tiểu Miêu bồi tội, xuất ra điều kiện.

Tào Quốc Phong hừ lạnh một tiếng, nói:

- Cố Vân Dương, ngươi muốn dùng Thất Thải Thánh Quả cho tôn tử ngươi trị thương? Ngươi thật đúng là lão hồ đồ, chẳng lẽ ngươi cho là Thất Thải Thánh Quả là cải trắng trong gia viên nhà ngươi sao?

Đương nhiên, Tào Quốc Phong rất sốt ruột!

Hiện tại, trong Huyễn Phủ, có tư cách Thất Thải Thánh Quả, cũng chỉ có hai người. Một người là Mặc Quân Dạ, một người là Miêu Tiểu Miêu.

Mà Thất Thải Thánh Quả năm trăm năm mới kết quả một lần, một lần chỉ kết được hai quả!

Hai người, mỗi người một quả. Nếu bị Cố Vân Dương đoạt đi một quả... Như vậy, trong năm trăm năm tiếp theo trong hai người kia sẽ có một người không có gì để ăn!

Như vậy liền phải chờ năm trăm năm! Quay đi quay lại, chính là ngàn năm tuế nguyệt a!

Miêu gia đã lãnh đạo Huyễn Phủ từ cổ chí kim, mà Miêu Tiểu Miêu, chính là thiên tài của Miêu gia, cũng là hòn ngọc quý của cả Miêu gia! Đến lúc đó, cho ai, không để cho ai, chuyện tình này cũng không cần phải bàn cãi rồi!

- Tào Quốc Phong, tính toán trong lòng lão phu, ngươi còn chưa có quyền hỏi đến!

Cố Vân Dương lạnh lùng nói:

- Đến việc phủ chủ có cho lão phu mặt mũi hay không, lại càng không quan hệ tới ngươi!

Trong lòng Cố Vân Dương cũng rất mâu thuẫn, hắn không muốn đắc tội với Tào Quốc Phong, đối phương dù sao cũng là Thánh Hoàng cường giả. Hơn nữa quan hệ của hai người cũng coi như khá tốt, nhưng sự việc đã tới mức này, cũng đành phải vậy. Nếu Thể Chất Không Linh không được phục dùng Thánh quả, tiến độ tu luyện sẽ rất chậm, trong tương lai có thể ảnh hưởng đến đại cục của cả Huyễn Phủ... Nhưng tôn tử của mình cũng rất trọng yếu!

- Thỉnh Cố gia gia thứ lỗi, chuyện này ta không thể làm chủ được.

Miêu Tiểu Miêu cẩn thận hồi đáp:

- Bất quá, sự tình ngày hôm nay, sau khi trở về, ta sẽ nói tường tận cho cha cùng ông nội ta.

Cố Vân Dương thở dài một tiếng, nói:

- Một khi đã như vậy, vậy liền mặc cho số phận đi.

Hắn ôm lấy tôn tử, thân mình nhoáng lên một cái, liền từ cửa sổ bay ra ngoài, trong nháy mắt liền vô ảnh vô tung!

Trước khi đi, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng!

Lời nói của Miêu Tiểu Miêu có thể nói hàm chứa một ý vị rất sâu xa. Nàng chỉ nói sẽ đem sự tình ngày hôm nay kể cho cha cùng ông nội, nhưng đến tột cùng là kể tranh chấp ngày hôm nay? Hay là sự tình Cố Vân Dương cầu Thánh Quả vừa rồi? Nếu như là sự việc trước, cho dù là nói tường tận đến mức nào, cũng đều không có ý nghĩa a! Cũng không nhất thiết phải nói tường tận a!

Cho nên, những lời nói này, chính là nàng đã tỏ vẻ cự tuyệt Cố Vân Dương rồi!

Cố Vân Dương là nhân vật như thế nào? Người đa mưu túc trí như hắn lại có thể không hiểu sao? Cho nên, Cố lão gia tử không thể tự làm mình mất mặt, ôm lấy tôn tử, lập tức hồi phủ. Dù sao, càng sớm bắt tay vào trị liệu, tổn thất càng nhỏ, di chứng cũng sẽ bớt đi vài phần. Có Miêu Tiểu Miêu làm khó dễ, đã không thể hi vọng Thất Thải Thánh Quả nữa rồi!

Tào Quốc Phong cười ha hả, hết nhìn Quân Mạc Tà, lại nhìn Miêu Tiểu Miêu, càng nhìn lại càng cảm thấy thích ý, nói:

- Nếu không có chuyện gì, lão phu cũng nên đi rồi. Quân Dạ, ngươi chơi một lúc, liền nhanh trở về. Lần này đi ra ngoài, đã dặn ngươi không nên gây ra phiền toái, không thể tưởng được ngươi vẫn chọc phải phiền toái...

Nói xong, chỉnh sắc nhìn về phía Miêu Tiểu Miêu, nói:

- Tiểu Miêu tiểu nha đầu, đồ đệ ta vừa mới tới, còn chưa quen thuộc Huyễn Phủ, nếu con không có chuyện gì khác, liền mang đồ đệ của ta đi vòng quanh một lát tham quan đi.

Miêu Tiểu Miêu đối với Quân Mạc Tà tràn đầy tò mò, cũng đang muốn bỏ chút thời gian điều tra kĩ lưỡng gia hỏa này một lần, nghe vậy liền lập tức đáp ứng.

Tào Quốc Phong vừa muốn đi, đột nhiên phát hiện quên cái gì, nghĩ một lúc mới nói:

- Đúng rồi, Vương Năng và Lý Kiệt đâu rồi?

Quân Mặc Tà hàm hồ đáp:

- Hai người bọn họ …Ách… cũng không biết đã đi đâu rồi…

Hắn nghĩ trộm không biết hai con hàng kia hiện tại đang bị thưa kiện ở đâu, ngài đừng đi tìm a….

Tào Quốc Phong giận dữ, nói:

- Chờ hai người này trở về phải trách phạt bọn hắn! Giao cho bọn họ trọng trách như thế, lại còn có thể chỉ lo bản thân mình! Hai tên vô dụng!

Lão lắc đầu, xoát một tiếng liền bay đi, vô ảnh vô tung…

Mắt thấy hai đại thánh hoàng không vui bỏ đi, trong tửu lâu chỉ còn ba người Miêu Tiểu Miêu, Tiểu Đậu Nha cùng Quân Mạc Tà. Ba người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không có ai mở miệng nói chuyện trước. Quân Mạc Tà sờ sờ cái mũi, thầm nghĩ, cô nàng này thần thần bí bí, dùng khăn che đi nửa khuôn mặt nhìn kĩ đến đâu cũng không rõ ràng được dung mạo của nàng, thật sự là ngắm hoa trong mây mù… Trầm mặc cũng không phải là việc hay, quên đi, vẫn là bổn công tử có tu dưỡng, mở miệng đánh vỡ cục diện bế tắc này vậy.

- Ách, hai vị cô nương, không biết hai vị đưa tại hạ tới đây, rốt cục là có chuyện gì?

Lúc này, Quân Mạc Tà mới nhớ tới, hai cô bé này đem mình đi theo tới đây, chuyện gì cũng chưa kịp nói. Đầu tiên là một trận giương cung bạt kiếm, sau đó lại đến việc Cố Phi Vũ hôn mê bất tỉnh trở về…

Gợi ra chuyện này quả thật có chút cứng ngắc, bất quá, cuối cùng cũng tìm ra một lý do để có thể mở miệng.

- Kỳ thật cũng không có đại sự gì lớn.

Lúc này, Miêu Tiểu Miêu nói chuyện đều trải qua suy nghĩ thật lâu, cân nhắc thật kĩ, thận trọng muốn chết. Trước mặt Mặc Quân Dạ, Mặc đại thiên tài này, tuy vẻ mặt của hắn rất trung hậu thành thật, nhưng trên thực tế trong bụng đầy âm mưu quỷ kế. Một khi đắc tội với hắn nhất định không phải chuyện đùa giỡn. Nói không chừng một lúc nào đó hắn mãnh liệt cắn ngươi một ngụm, không cắn tới mức da tróc thịt bong tuyệt đối không dừng lại. Nếu có thể không trêu trọc vào hắn tốt nhất là không nên trêu trọc.

Lại nói, không thể nhìn bề ngoài mà đoán được một người.

- Kỳ thật tiểu nữ tử nghe nói Mặc công tử là bậc kỳ tài ngút trời, đi tới Huyễn Phủ chúng ta, làm cho Huyễn Phủ lại nhiều thêm một vị thiếu niên anh kiệt tiền đồ vô lượng. Mấy ngày nay nghe các vị tiền bối nói, liền sinh ra ý tứ muốn kết bạn cùng công tử, không ngờ phong ba nổi lên, không hợp ước nguyện ban đầu, cũng có chút ngoài ý muốn.

- Ha ha ha, quả thật cô nương quá ưu ái tại hạ rồi…

Quân Mạc Tà cười khan một tiếng nói:

- Kỳ thật tại hạ cũng không có điểm gì đặc biệt hơn người, cũng chỉ là một con người bình thường, cũng có một cái miệng, một cái mũi cùng hai con mắt. Chính là có điểm đẹp trai một chút, dễ nhìn một chút mà

thôi. Bị đánh chắc chắn sẽ đau, bị đao chém nhất định phải chết. Lúc này cô nương nhìn đến ta, tin tưởng trong lòng cô đang rất thất vọng phải không?

Miêu Tiểu Miêu mở to đôi mắt đẹp, nhìn thấy hắn một hồi lâu mới cà lăm nói:

- Không... Không có thất vọng.

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Quân Mạc Tà thở dài nhẹ nhõm, tự giễu nói:

- Ta còn tưởng rằng hai ngày này không còn đẹp trai như trước… Nguyên lai mị lực của ta vẫn vậy, lòng ta cũng có chút an ủi.

Tiểu Đậu Nha ở bên cạnh cười ra tiếng, Miêu Tiểu Miêu nghe được Quân đại thiếu gia khoe khoang tự đề cử, cũng không nhịn được buồn cười, đưa tay lên che miệng cười trộm một tiếng. Quân đại thiếu lắc lắc đầu nói:

- Nhìn hai người các cô cười như vậy, thật sự mệt chết đi! Muốn cười thì cười thôi, cần gì phải che miệng, nhìn ta cười này, phải cười như này mới đủ sảng khoái, ít nhất cũng đủ thoải mái sung sướng.

Nói xong, hắn ngẩng đầu, vận khí vào đan điền, cất tiếng cười lớn:

- Ha! Ha! Ha! Ha…

Lực sát thương của tiếng cười này thật lớn a!

Hai tiểu la lỵ cũng không nhịn được nữa, song song ôm bụng lảo đảo, cười đến rua rẩy:

- Tại sao các cô vẫn còn cười như thế? Xem ra kiểu cười của ta đối với các cô vẫn có chút khó khăn.

Quân đại thiếu nghiêm trang cau mày, tựa hồ tận lực suy tư một hồi, nghiêm mặt nói:

- Hoặc là các cô có thể thử cười như thế này xem, dường như cũng rất thích hợp với các cô...

Nói xong, hắn ngẩng đầu lên, nhíu nhíu lông mi:

- Ha ha ha ha...

Động tác cùng thanh âm này là bắt chước đầy đủ bộ dáng của Tinh Gia (ai rành bọn ngôi sao Trung Quốc vào chỉ cái, không biết con này là ai luôn ^^!), vừa cười, bả vai vừa thẳng lên. Nụ cười tổng cộng chỉ có bốn tiếng, cũng là một tiếng phát ra bốn âm thanh, đầy đủ trầm bổng, diễn cảm phong phú…

- Ha ha ha ha……...

Rốt cuộc hai cái tiểu la lỵ cũng bất chấp mất tự nhiên, vỗ bàn cười lên ha hả, cười đến đỏ bừng cả khuôn mặt, cái miệng nhỏ nhắc mở rộng hết cỡ, mơ hồ có thể thấy được đầu lưỡi hồng hồng bên trong….

- Nhìn xem, như vậy có phải thực thích, thực thoải mái không? Cảm giác được thân thể thả lỏng không? Đặc biệt thống khoái!

Quân Mạc Tà nghiêm mặt nói:

- Như vậy mới có thể đem bản tính thật sự của cô bộc lộ! Muốn cười liền cười thật lớn, tận tình cười, cười thật tiêu sái, tự nhiên. Cười chính là trong khoảnh khắc sung sướng mới có thể cất lên. Nếu là trong khoảnh khắc đó còn muốn khống chế bản thân, tuân theo quy củ, như vậy nụ cười còn có ý nghĩa gì đây?

Quân Mạc Tà đột nhiên nói:

- Nhân sinh trên đời này, vốn cũng chỉ một kiếp sống mà thôi, đau khổ lẫn lộn, khó có được những khoảng thời gian vui sướng. Vô luận là

sinh ly tử biệt hay yêu hận tình cừu, đều khiến cho người ta cảm thấy ảm đạm. Cho nên, chúng ta phải nắm chặt mỗi một lần, mỗi một thời gian khoái hoạt, tận tình vui vẻ. Không biết tới lúc nào, mới lại có thể cười vui vẻ như vậy…

Hắn nói những lời này, âm điệu trầm thấp, lại làm dấy lên sự đồng cảm trong lòng hai nàng.

Miêu Tiểu Miêu hơi hơi thở dài một tiếng, cúi đầu nói:

- Không sai... Nhân sinh có thể cười vui như vậy, thật sự quá ít. Mà ưu sầu khốn khổ, tại sao lại nhiều như vậy... Những lời này của Mặc huynh, quả nhiên là nói đúng bản chất của nhân sinh a.

Lúc trước, nàng luôn gọi Quân đại thiếu gia là “Mặc công tử”, thế nhưng lúc này lại vô thức cải biến xưng hô thành “Mặc huynh” hiển nhiên quan hệ của hai bên đã gần hơn một bước.

Quân Mạc Tà ha ha cười, nói:

- Xin hỏi Miêu tiểu thư, trước hôm nay, lần cuối cùng cô cười là khi nào? Còn nhớ rõ sao?

Miêu Tiểu Miêu trong ánh mắt lộ ra vẻ suy tư, chậm rãi lại trở thành sầu não từ đáy lòng, trầm lặng nói:

- Ta không nhớ rõ, cũng nhớ không được...

Quân Mạc Tà yên lặng thở dài một tiếng, nói:

- Nhân sinh cũng chỉ như một giấc mộng, chỉ trong trong chớp mắt mà thôi. Hôm qua tóc còn đen, sáng nay đầu đã bạc trắng. Hãy vui vẻ mà đi qua cuộc sống này, nếu không, chẳng phải là cô phụ tuổi thanh xuân ngắn ngủi này sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 203: Hà Nhân Vân Đoan Khởi Vũ?

Tiểu Đậu Nha cười khúc khích, nói:

- Lời này của Mặc công tử cũng sai rồi, tuổi thanh xuân của tiểu thư nhà ta không phải ngắn ngủi như vậy. Tiểu thư đều đã phục dùng Linh Lung Liên và Thất Thải Thánh Quả, dung nhan của nàng có thể giữ lại ít nhất là năm trăm năm cũng không có già đi.

- Tiểu Đậu Nha im miệng!

Miêu Tiểu Miêu thấp giọng quát, hướng Quân Mạc Tà có chút áy náy nói:

- Tiểu Đậu Nha tuổi còn nhỏ. Vẫn có nhiều chuyện còn chưa hiểu thấu đáo, thỉnh công tử không cần lưu tâm.

- Ngây thơ, chính là điều tốt nhất ở nhân sinh này, ta hâm mộ còn không kịp, sao còn có thể lưu tâm? Thật ra a còn có phần ghen tị với nàng ta mới đúng a!

Quân Mạc Tà tiêu sái cười, càng thuận thế trêu chọc một câu.

- Công tử có thể nói ra điều này mà không cố kỵ gì, đủ thấy tấm lòng công tử rộng lớn như nào, Tiểu Miêu mạn phép xin hỏi công tử một câu, lần cuối cùng công tử tận sức cười là khi nào?

Miêu Tiểu Miêu hỏi ngược lại một câu.

- Lần trước? Có vẻ như chính là hôm qua! Nếu không tính trận cười ngày hôm nay!

Quân Mạc Tà hơi hơi nở nụ cười nói:

- Ta thường tự nói với bản thân mình, thiên hạ bây giờ chính là như thế, ta còn có thể thở, còn có thể sống, đã là một chuyện rất may mắn rồi, đây đã là một chuyện khiến cho ta có thể cười lớn rồi. Không những vậy, ta còn thường làm cho người khác có thể cùng cười với ta…

Quân Mạc Tà cười cười nhìn nàng:

- Mỗi ngày cười một cái, không biết có thể quên đi bao nhiêu phiền não! Bất kể là đúng hay sai, ta đều tin đó là sự thật!

- Tấm lòng công tử thật rộng rãi, Tiểu Miêu thật hâm mộ, ghen tị không thôi!

Đôi mắt Miêu Tiểu Miêu toát ra vẻ say mê, nhưng chỉ chợt lóe qua một lát, sau đó lại khôi phục bình tĩnh, nói tiếp:

- Hiện giờ công tử đã tới Huyễn Phủ, chắc cũng biết được tầm quan trọng của Thể Chất Không Linh đối với Huyễn phủ chúng ta, không biết sau này công tử có tính toán gì chưa?

Nói xong, nàng chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn thẳng vào mắt Quân Mạc tà, nói:

- Chỉ biết công tử có tư chất siêu cường, không ngờ hôm nay lại thấy được tâm tư nhạy bén của người, xử sự quả quyết, nhưng không biết về văn chương công tử có khả năng gì?

- Vậy.. cô hi vọng ta có tài văn chương xuất chúng? Hay hi vọng ta chỉ là một bao cỏ mà thôi?

Quân Mạc Tà mỉm cười.

- Công tử nói đùa.

Mặt Miêu Tiểu Miêu có chút đỏ hồng, trong mắt xẹt qua một tia xấu hổ, nói:

- Công tử có thể làm một bài thơ về chí nguyện của người? Để tiểu nữ tử đánh giá một chút được không?

Quân Mạc Tà thầm nghĩ lợi hại. Nếu là lấy thơ để bộc lộ ý nguyện, quả thật rất khó khăn, tất nhiên những lời này không thể nói dối được mà phải là lý tưởng chân thật của mình… Bởi vì, thơ vốn là tiếng lòng, trong lúc vội vàng như vậy, tin tưởng rằng cho dù là ai đi nữa cũng không thể nào đem những thứ không thuộc về lòng mình ra để có thể niệm thành thơ!

Tóm lại, yêu cầu thứ nhất của nha đầu này chính là tài văn chương của mình, thứ hai nàng cũng muốn biết lý tưởng thực sự của mình. Bởi vì sợ chính mình thuận miệng nói qua loa mới làm ra phương pháp gây khó dễ như vậy.

Bản thân vốn đã có Thể Chất Không Linh, nhanh trí xuất sắc, còn làm việc quả quyết, xuống tay tàn nhẫn, đây chính là ấn tượng của nha đầu này đối với mình. Nhưng nếu chỉ có vậy, còn có thể căn cứ nhược điểm về tính cách của mình mà bố trí sách lược. Tuy nhiên, nếu lại có thêm tài năng về học vấn văn học, như vậy thì càng đáng sợ…

Một khi đã như vậy, ta cũng không ngại mà cho ngươi một cái bất ngờ!

Quân Mạc Tà trầm ngâm trong chốc lát, ngân nga ngâm:

- Thuận lòng trời, vị tất đã tồn tại

- Nghịch lại thiên, cuồng tiếu khắp non sông

- Hỏi thế gian, ai giống như ta vậy

- Một kiếm đưa lên, chỉ khắp cõi nhân gian!

Hắn ngâm đến chỗ này, ngừng lại một chút, mới ngâm tiếp:

- Nhật nguyệt trong lòng ta.

- Mình ta độc chiếm chăng?

- Mũi kiếm tùy tay ra khỏi vỏ

- Hỏi có ai dám cùng ta bước tới tận chân trời?

- Một khoảnh khắc hào hùng cùng thiên cổ.

- Cuồng phong thổi, cát vàng bay phấp phới.

- Giữa gió tanh mưa máu, người đứng đó bất động, một kiếm chỉ khắp giang sơn.

- Từ thiên cổ, đã là anh hùng, phải dũng cảm giương kiếm, cả đời này, quyết không thể cúi đầu.

- Trong đám mây, có ai đang nhảy múa

- Để cho ta, nhìn thấu tận chân trời

- Gan ruột ta như đứt lìa từng khúc

- Trong lòng ta, chỉ còn tuyết mà thôi

- Một kiếm cuồng nộ, chém lên chín tầng trời

- Một tiếng cười, vang vọng suốt ngàn năm

- Riêng mình ta, tiêu dao khắp đất trời

Tiếng nói vang vang, có lúc giống như những tiếng sát phạt trong chiến trận, lại có lúc giống như những tiếng mời ly rượu tiễn biệt trước khi xuất chinh.

Dù chỉ là một khoảnh khắc nhỏ nhoi, cũng đã cảm thấy được nhiệt huyết sôi trào, cảm khái vô hạn.

Quân Mạc Tà ngâm xong, lại nhìn chủ tớ hai người, đều đã ngây dại. Miêu Tiểu Miêu trăm ngàn lần cũng không tưởng được, người trước mắt mình, lại là một cái văn võ toàn tài, hơn nữa lại thông minh tuyệt đỉnh. Một thiếu niên ưu tú như vậy, đừng nói Huyễn Phủ, cho dù cả thế giới này, liệu có mấy người đây?

Có mấy người có thể chỉ trong vài bước đi, liền làm ra một bài từ có khí thế hào hùng, hay đến như vậy? Không nói tư chất, không nói đảm lược, không nói tiềm lực… Chỉ bằng bài từ này thôi, hắn đã có thể làm cho người khác nhìn hắn bằng cặp mắt khác xưa!

Bất quá, lời từ này… dường như có chút quá điên cuồng rồi.

Trong đám mây, có ai đang nhảy múa

Để cho ta, nhìn thấu tận chân trời

Gan ruột ta như đứt lìa từng khúc

Trong lòng ta, chỉ còn tuyết mà thôi

Miêu Tiểu Miêu thì thào đọc lên, trí nhớ của nàng rất tốt, dù Quân Mạc Tà chỉ đọc một lần nàng cũng đã nhớ kỹ toàn bộ. Nhưng giờ phút này, khi nàng đọc lại, bỗng nhiên thấy thoáng qua một chút cảm xúc hào hùng, ăn sâu vào xương tủy. Miêu Tiểu Miêu càng ngẫm lại, càng cảm thấy được hàm ý ảm đạm, tiêu hồn ẩn chứa trong một câu này… Một câu này thôi, không ngờ lại làm cho người ta càng suy nghĩ, trong lòng lại càng day dứt không thôi…

Người nhảy múa trong đám mây, còn mình lại đang ở dưới đất, mỏi mắt chờ mong nhưng lại không có cách nào gặp được, trong lòng chỉ có sầu khổ mà thôi, cũng như những bông tuyết đang rơi vậy, trắng xóa một mảnh, vô tận, lạnh lẽo…

Thật lâu sau, Miêu Tiểu Miêu mới thở ra một hơi, cười cười nói:

- Mặc huynh đã xuất khẩu thành thơ, quả nhiên là văn hay… Tiểu muội tự nhận không bằng!

Quân Mạc Tà cười nói:

- Ta cũng chỉ là một con côn trùng nhỏ mà thôi, làm sao có thể xứng vào nơi thanh nhã được. Chỉ ít ỏi vài câu, cũng miễn cưỡng để cho cô nương nghe lọt tai. Đây cũng là do may mắn, vài năm trước, ta cũng đã theo học một vị lão giả trên núi học văn tự, nếu không, lúc này đã xấu mặt trước Miêu cô nương rồi…

Lần này Quân đại thiếu gia nói là thật tâm, bởi vì toàn bộ bản lĩnh văn chương của hắn đều là học từ vị sư phụ sát thủ ở kiếp trước… Đến tận bây giờ, khi nghĩ tới lão nhân kia Quân Mạc Tà vẫn còn cảm giác được mông mình có chút đau đớn.

Còn về bài từ này, cũng là một bài từ ở kiếp trước mà cổ nhân từng làm, nhưng rốt cuộc là của ai, hắn cũng quên tên rồi. Sở dĩ còn nhớ rõ nó, lại là bởi vì Quân Mạc Tà thực thich khí phách hào hùng trong đó, cho nên dụng tâm nhớ kĩ. Không nghĩ tới lại có lúc dùng đến, cũng chỉ thêm một chút biến hóa, đổi mấy câu mà đọc ra, quả nhiên có hiệu quả thật lớn!

Giờ phút này, ánh mắt Tiểu Đậu Nha nhìn về phía Quân Mạc Tà đã hoàn toàn biến thành sùng bái! Quá đẹp trai! Quá lợi hại! Quá tài tình! Nếu ta có một vị hôn phu như vậy…. Ai nha nha, ta đang suy nghĩ cái gì a, mắc cỡ chết người…

- Mạc huynh khiêm nhường rồi!

Miêu Tiểu Miêu nhướng mi cười nói:

- Lão giả dạy công tử văn chương, hắn là rất uyên bác, nổi danh đương thời, một đời đại nho! Hơn nữa còn kiếm đảm cầm tâm, nhu trang

hiệp cốt, khí khai bừng bừng... nhân vật như vậy, thật làm cho người ta rung động….

Miêu Tiểu Miêu ngượng ngùng khen ngợi Quân Mạc Tà, những lời khen ngợi như vậy, sẽ dễ bị người khác hiểu lầm, vì thế liền cải biến thành khen ngợi sư phụ của hắn.

Quân Mạc Tà giật mình, không có nửa điểm giả dối, là thật sự giật mình.

Hắn vạn lần không ngờ tới, tại thế giới này còn có người tôn sùng lão già chết tiệt kia như vậy! Hắn chính là một đao phủ, một đồ tể chân chính! Tâm địa hắn lạnh đến mức có thể đóng thành băng, ngoan độc tới mức người nào thấy hắn đều có thể bị dọa chết…

Lại có thể thành một vị thi sĩ uyên bác? Một đời đại nho? Hơn nữa còn kiếm đảm cầm tâm, hiệp cốt nhu tràn, khí khái bừng bừng

Ta khinh! Những từ này để khen ta còn được! Tại sao lại có thể để hình dung cái lão chết tiệt kia, quả thực là giày xéo những chữ này a…

Bất quá, nhiều năm không gặp, cũng thực cảm thấy nhớ lão già kia… Đang lâm vào suy nghĩ, trước mắt Quân Mạc Tà tựa hồ xuất hiện hai lưỡi đao, một đôi mắt lóe lên sát khí lạnh lẽo, môi mỏng, khuôn mặt gầy yếu, thân người đìu hiu đang nhìn mình:

- Thằng nhãi con! Lại muốn nhàn hạ sao! Xem lão tử sửa chữa ngươi như thế nào!

Theo một tiếng này, tựa hồ lại có một tiếng lưỡi đao quen thuộc, xé gió bay tới…

Quân đại thiếu đột ngột run rẩy cả người, lúc này mới bất tri bất giác phát hiện vành mắt mình đã có chút ươn ướt…

Đã thật lâu rồi… Duy nhất… Nghiêm khắc rồi lại dịu dàng… Lão nhân, ở bên kia, nếu ông đột nhiên nghe được tin ta bị nổ tới thi cốt vô

tồn (không còn thân xác, banh xác) không biết ông có rơi lệ không?

Nhớ lại có một lần mình bị thương, lần đó là bị đạn bắn trúng bả vai, xuyên qua, đi vào phổi, có thể nói là vết thương khá nặng. Mà trước đó, mình luôn oán hận lão nhân luôn luôn đánh mình, mắng mình! Cho dù chỉ là một động tác sai lầm khi uống rượu cũng sẽ đánh mình một trận tối tăm mặt mũi. Phẩm rượu cho dù chỉ có một chút sai lầm cũng sẽ là cuồng phong bạo vũ chờ đón…

Khi đó, Quân Tà đã cho rằng lão nhân chính là cừu nhân lớn nhất cả đời hắn! Thống hận vô cùng!

Đáy lòng hắn cũng phát ra vô số lời thề, chỉ cần mình có đủ năng lực, hoặc có cơ hội thích hợp, nhất định phải lấy lại tự tôn, đem lão giả kia lột da, róc xương, bầm thây vạn đoạn, nghiền xương thành tro. Không như thế không thể nào giải được mối hận trong lòng mình!

Nhưng lần đó bản thân mình bị thương, thương thế trầm trọng mắt thấy sẽ nguy hiểm tới tính mạng, lão nhân mang theo mình, suốt đêm điên cuồng chạy như bay tám trăm dặm, tiến vào bệnh viện tốt nhất trong nội thành. Còn nhớ, sắc mặt lão nhân vẫn như trước, không có một tia biểu cảm nào, thâm trầm như một khe vực sâu thẳm, nhưng tốc độ của hắn luôn luôn ở mức cao nhất có thể, thủy chung không có một điểm ngừng lại.

Cho tới bây giờ, chưa có lúc nào sát thủ lại chủ động tìm đến bệnh viện, cho dù là bị súng đả thương. Mấy ngày Quân Tà nằm trong bệnh viện, hắn cũng không nhìn thấy lão nhân, trọng thương đe dọa tính mạng, thần trí hắn cũng lâm vào trạng thái nửa hôn mê, hắn cũng chỉ nhớ lão nhân đã nói qua một câu:

- Ngươi hãy nhớ kỹ, ở trên bờ cát này, khi ngươi bị đạn bắn trúng, ngươi chỉ là một đứa trẻ yếu đuối, là một cô nhi mà thôi!

Thẳng đến khi ra viện, hắn cũng không nhìn thấy lão nhân xuất hiên. Một tháng sau, lão nhân kia lại mang theo một thân đầy thương tích trở

về.

Lão đầu tử vượt ngục trở về!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 204: Nhân Sinh Trường Hận Thủy Trường Đông

Để Quân Tà có thể sống sót, nhận được sự chữa trị tốt nhất, lão nhân nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa thì làm đến cùng) đưa hắn đến y viện, vì thế mà bị điều tra, đương nhiên, sau đó liền bị tống vào ngục.

Quân Tà có thể được người kia nói dối mà qua được, lão nhân lại không thể. Trên người lão chi chít các vết thương, tản mác khí chất lạnh lẽo chỉ mình hắn có. Đây thật sự là một vấn đề, nó đã vô hình chung làm bại lộ thân phận của hắn.

Đến khi lão đầu tử vượt ngục thành công, lão lại nhất quyết không nhắc tới một chữ về chuyện đó…

Giống như căn bản không phát sinh sự tình gì! Huấn luyện vẫn nghiêm khắc như cũ, chỉ cần không làm tốt huấn luyện là nhận ngay một loạt câu chửi tiểu vương bát đản, tiểu tạp chủng, kèm theo một trận đòn nên thân!

Nhưng trong lòng Quân Tà rõ ràng, lão nhân này mới chính thức là người mình có thể dựa dẫm.

Có những lời mà nam nhân không cần nói, vì những chuyện đó, chỉ cần làm!

Miêu Tiểu Miêu không biết vô tình hay cố ý nói ra một câu làm Quân Mạc Tà dấy lên kí ức về chuyện xưa từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng. Đó cũng là chuyện cũ duy nhất mà bình sinh hắn chỉ cần nghĩ tới liền thấy ấm áp!

Quân Mạc Tà ngồi im, đôi mắt lờ mờ hiện ra vẻ tưởng niệm, trên mặt hắn phảng phất ý cười thản nhiên, trông như mộng ảo, giống như trong nháy mắt, hắn đã tiến nhập vào trong thế giới của riêng hắn.

Ánh mắt trong suốt của Miêu Tiểu Miêu lẳng lặng nhìn chăm chú Quân đại thiếu gia, từ từ, ánh mắt nàng liền trở nên ấm áp, nàng ngồi đó thật lâu, cũng không lên tiếng quấy rầy để Quân Mạc Tà tự nhiên chìm trong hồi ức của hắn.

Một lúc sau, Quân Mạc Tà ngẩng đầu lên, ánh mắt mông lung cũng ngưng tụ lại phía Miêu Tiểu Miêu, hắn thản nhiên cười một chút:

- Mới vừa rồi vô ý nhớ lại chút chuyện cũ, thất thố rồi! Đã khiến cô nương chê cười.

- Chân tình biểu lộ, là bản năng từ lúc mới sinh ra, nếu như đã là tâm tình thực sự của công tử, có gì thất thố đâu, chắc là công tử nhớ tới một số chuyện tình đáng nhớ lúc xưa phải không?

Phía trên lớp khăn che mặt, ánh mắt Miêu Tiểu Miêu hiện lên một chút ôn nhu, nàng nhẹ nhàng hỏi.

Quân Mạc Tà hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Đúng vậy! Nhân sinh, nói chung có một số sự việc vĩnh viễn không thể nào quên được. Nhưng lúc nghĩ lại những chuyện tình mà chính mình thường cho là đáng nhớ ấy lại làm người ta khó chịu, nhưng rồi sau đó lại vĩnh viễn không muốn quên.

Miêu Tiểu Miên im lặng lắng nghe, một lúc lâu không nói gì, cuối cùng, nàng nhẹ giọng cười nói:

- Dù sao, trong lòng có một hoặc một vài người, một vài chuyện như thế cũng là hạnh phúc. Người đáng thương nhất, có lẽ là người sống cả đời cũng không gặp được chuyện như vậy, lúc nghĩ lại cũng không có chuyện gì để nhớ, đó mới là chuyện đáng thương nhất….

- Lời này thật đúng!

Quân Mạc Tà cười cười:

- Xin hỏi Miêu cô nương cũng có những cảm xúc như vậy chăng? Cô nương có chuyện điều gì đáng nghĩ tới hay đáng nhớ lại? Hoặc là... Ai đó?

Ánh mắt Miêu Tiểu Miêu lẳng lặng dừng lại trên khuôn mặt hắn một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi rời đi, hướng về một điểm hư không ngoài cửa sổ. Nàng im lặng một lúc, sau đó mới từ từ nói:

- Không… Có!

- Thú vị, thú vị! Cô nương nói như thế làm tại hạ cảm thấy có chút khó nắm bắt a. Ha ha... Trước nói không, sau nói có, rốt cuộc là không, là có, hay là không có? (Dịch: Vật vã lắm với câu này, nhưng không biết chuẩn chưa nữa) Ha ha...

Quân Mạc Tà cười lớn.

Ánh mắt Miêu Tiểu Miêu không có nửa ý cười. Nàng quay đầu lại nhìn hắn, sau đó lại quay về mà sâu kín thở dài một hơi.

- Lâm hoa tạ liễu xuân hồng,

Thái thông thông,

Vô nại triêu lai hàn vũ vãn lai phong,

Yên chi lệ,

Lưu nhân túy,

Kỷ thì trọng,

Tự thị nhân sanh trường hận thủy trường đông... (**)

- A...!

Quân Mạc Tà ngâm một bài từ rồi tự giễu mà cười nói:

- Cô nương hắn là thích thể loại thơ văn "bi xuân thương thu" uyển chuyển hàm xúc, còn loại từ giống như ta vừa lung tung ngâm loạn chắc là có chút quá trầm trọng rồi, cô nương cũng không cần để tâm đến.

Miêu Tiểu Miêu khẽ nhíu mày, thân hình có chút giật mình run rẩy, có ý muốn phản bác vài câu. Miêu Tiểu Miêu ta cũng không phải hoàn toàn giống nữ tử khác, họ một bực thích xuân sầu thu tư, ta chưa chắc thích.

“Văn thơ hay dở ta tự phân biệt được, bài từ trước đã mang khí phách chừng ấy mà còn muốn tự khiêm (khiêm tốn) nói rằng lung tung làm ra để ứng phó, thật là quá mức! Chẳng lẽ hắn không biết khiêm nhường quá sẽ thành ra dối trá sao...”

Nhưng nghe lại Quân Mạc Tà ngâm bài từ thứ hai, trong lòng nàng chậm rãi hồi tưởng một lần, thế nhưng không có dũng khí nói ra những phản bác vừa rồi...

Bài từ này... Thật là...

Chỉ là để trong lòng cân nhắc một phen, đã khiến người ta cảm giác được ý cảnh sầu bi, bất đắc dĩ, mờ ảo, khó nắm lấy, rồi lại như một mảng sương mù, quanh quẩn trong đầu che khuất đôi mắt, che khuất cả đất trời, một mảnh mông lung làm cho người ta như say, như dại, như chìm vào mộng ảo...

- Lâm hoa tàn liễu xuân hồng, thái thông thông, vô nại triêu lai hàn vũ vãn lai phong...

Miêu Tiểu Miêu nhẹ nhàng ngồi xuống, đôi lông mi xinh đẹp có chút mở lên, trong ánh mắt mông lung như sương mù.

- Tự thị nhân sanh trường hận thủy trường đông... Haizzz!

Miêu Tiểu Miêu nhắm mắt lại, trong lòng chua xót vô hạn, chính mình lại không biết tại sao trong lòng lại khó chịu như vậy, chẳng lẽ một bài bài thủ thi ngắn ngủn thế này lại có thể nói hết những bất đắc dĩ khó miêu tả nhất của nhân sinh, còn dẫn ra tâm tình mình đã giấu thật sâu trong nội tâm bấy lâu nay?

Chính mình chẳng phải là một đóa tiên hoa xinh đẹp đang nở rộ, nhưng thân tại chốn hồng trần thế tục, nhật nguyệt như thoi đưa, năm tháng như nước chảy, vô số đăng đồ tử (kẻ xấu) âm thầm trù mưu, mắt nhìn chòng chọc, thậm chí chính gia tộc mình cũng chưa từng chân chính vì hạnh phúc của mình mà tính toán, dù mình có là một người có thiên phú dị bẩm cũng không hơn gì một công cụ trao đổi lợi ích cho gia tộc.

Thế nhân đều biết ta quyền cao chức trọng, là con gái của phủ chủ Huyễn Phủ, nhận được hết thảy sủng ái. Họ cho rằng ta chắc sẽ rất rất tiêu dao khoái hoạt, nhưng nào có ai biết được những bi ai của người sinh trong thế gia?

Thật giống như "vô nại triêu lai hàn vũ vãn lai phong". Tại hoàn cảnh như thế, đóa hoa xinh đẹp ấy liệu có bao nhiêu khả năng sinh tồn đây? Một khi hoa kia tàn, dung nhan kia héo rũ, tự dưng thấy được thế nào là "nhân sinh trường hận thủy trường đông"...

Mặc Quân Dạ này chẳng lẽ là cố ý khiến ta rơi lệ? Tại sao sau khi nghe hắn nói khóe mắt ta liền ẩm ướt, đầu mũi ta khẽ ê ê, thậm chí có chút không khống chế được tâm tình, để mình suy nghĩ mông lung đến tận đây?

Trước mắt, ta đã đạt đến cảnh giới Chí Tôn chi thượng, chỉ kém nửa bước là có thể tiến vào cảnh giới Thánh Giả, có thêm công hiệu của Linh Lung Liên và Thất Thải Thánh Quả, tâm thần vốn ổn định, vạn sự không để tâm. Ta vốn sớm có thể tự do khống chế cảm xúc của mình, thế nhưng tại sao bây giờ trước mặt ngươi lại mất khống chế như thế?

Lông mi của Miêu Tiểu Miêu có chút hạ xuống, có chút loạn động, nàng cảm thấy tâm loạn như ma. Căn bản ngay cả bản thân nàng cũng

không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, hoàn toàn không rõ nguyên do, chỉ là cảm thấy khó chịu một cách không hiểu được.

- Hai vị tiểu thư, hôm nay sắc trời đã không còn sớm, nếu hai vị đã không còn gì chỉ giáo, tại hạ xin cáo từ.

Quân Mạc Tà cơ trí thế nào chứ! Mắt thấy hôm nay cũng đã đủ thu hoạch, hắn muốn chờ thời cơ chín muồi, không muốn tiếp tục khoe khoang nữa nên cất mông muốn bỏ đi. Cứ liên tục phô trương như thế cũng không đáng giá.

- Chậm đã! Mong Mặc huynh chậm lại!

Ánh mắt của Miêu Tiểu Miêu liền khôi phục bình tĩnh, nhưng Tiểu Đậu Nha bên cạnh không biết đã múa bút thành văn tự lúc nào, đem hai bài từ vừa rồi của Quân đại thiếu ghi chép không sót một chữ.

Quân Mạc Tà nghiêng người nhìn thoáng qua liền thấy cánh tay nhỏ bé trắng nõn của tiểu la lị này đang cầm ống bút, vận bút như bay, những hàng chữ nhỏ được viết rất chỉnh tề, trông thấy đã có vài phần hỏa hầu.

- Miêu cô nương còn có chuyện gì muốn chỉ giáo sao?

Quân Mạc Tà đứng lại, nhìn Miêu Tiểu Miêu. Hắn sớm biết rằng cô nàng này tìm hắn tuyệt đối không phải vì cái gì đơn giản là "làm quen", chắc chắn phía sau còn có chuyện khác. Nhưng đối phương không chịu nói rõ, hắn hiển nhiên cũng không hỏi, nếu chính mình chủ động nhắc đến không phải liền rơi xuống hạ phòng sao, như thế càng lâm vào thế bị động.

Chuyện tình lợi người hại mình như thế Quân Mạc Tà hắn đời nào lại đi làm chứ?

Miêu Tiểu Miêu chớp mắt vài cái, cuối cùng ngưng trọng lại, khôi phục sự thanh minh trước đó. Nàng tựa hồ quyết tâm làm gì, ngẩng đầu lên nhìn hắn:

- Mặc huynh chớ trách Tiểu Miêu giao thiển ngôn thâm (quá quan tâm tới một người mới quen), xin hỏi Mặc huynh có đắc tội ai không? Và lại không biết huynh đắc tội bao nhiêu người rồi?

- Đắc tội với người nào sao? Ta từ lúc mới đến đây cũng chỉ mới quen người quen đất, có thể đắc tội được ai?

Quân Mạc Tà gãi gãi đầu, hắn bị một câu này khiến cho có chút bất ngờ, nói:

- Nếu nhất định nói ta đắc tội ai thì chỉ có thể là Cố công tử thôi, hôm nay chả phải đã đắc tội với Cố Phi Vũ công tử rồi đó sao? Nhân tiện còn đắc tộ cả Cố gia, đúng là khá nhiều...

- Tiểu muội không nói chuyện của Cố Phi Vũ mà là nói trước lúc huynh đến đây!

Miêu Tiểu Miêu nói.

- Vậy... Thì không có! Tuyệt đối không có! Tại hạ xưa nay không thích gây chuyện, cũng chả có vốn liếng để gây chuyện, làm gì trêu chọc được người nào!

Quân Mạc Tà lắc đầu khẳng định, hắn vốn muốn nói tới mấy tên quản thành, nhưng nghĩ lại, tên đó cũng không phải mặt hàng cao cấp gì, làm sao có thể khiến Miêu Tiểu Miêu chú ý chứ?

Nhưng trừ lần đó ra, đúng là chính mình cũng chả đắc tội ai mà!

- Nguyên lai Mặc huynh thật sự không biết!

Miêu Tiểu Miêu nghi hoặc nhìn hắn một lúc, cuối cùng xác định được người này thật sự là không biết được sự kiện kia. Nàng không thể không cười khổ, chậm rãi nói:

- Tin tức Mặc huynh hôm nay ra khỏi nội thành Huyễn Phủ đã truyền khắp các gia tộc!

- Nga?

Quân Mạc Tà nhíu nhíu mày.

Những lời này của Miêu Tiểu Miêu có thể coi là một nhắc nhở. Quân Mạc tà tự nhiên hiểu rõ một điểm: Bên cạnh Tào Quốc Phong có người lén thả tin tức ra ngoài! Nếu không phải thế, quyết định kia cũng không thể nào "truyền khắp các gia tộc" được. Ân, vì vậy mà liền có nhiều vị công tử đồng thời hành động, cơ hồ trong cùng lúc tất cả đều tụ tập tới trung tâm của Huyễn Thành.

Miêu Tiểu Miêu mấp máy miệng, mỉm cười.

- Trách không được hôm nay ta vừa tới liền "đúng dịp" gặp hai chuyện không may, thì ra là thế. Ta nói vận khí của ta cũng không tốt như thế, hóa ra có người ở phía sau thao túng bày bố hết thảy.

Quân Mạc Tà cắn răng hít một hơi.

- Nói vậy Mặc huynh cũng không biết rằng nguyên bổn trong Huyễn Phủ có qui định trong thời gian gần nhất chọn từ trong tất cả các thanh niên tài tuấn vài người nổi bật. Những người được chọn này sẽ được đưa vào nội phủ để nhận chuyên môn bồi dưỡng, trở thành người lĩnh quân đời tiếp theo của Huyễn Phủ. Nói cách khác, Huyễn Phủ hiện tại đang chuẩn bị cho tương lai! Mà lúc Mặc huynh vừa đến, thể chất Không Linh của huynh hoàn toàn làm rối loạn tất cả.

(*) Nhân sinh trường hận thủy trường đông: Đời người ắt sẽ có những việc không như ý, giống như dòng nước ắt phải chảy về phía đông (sông ngòi Trung Quốc phần lớn đều chảy từ tây sang đông, mọi người cầm bản đồ nhìn cái là thấy)

(**) Bài từ tên gốc là "Tương Kiến Hoan" của Lý Dục. Nhờ một bạn trong 4vn nói cho. Nguyên tác là:

Lâm hoa tạ liễu xuân hồng,

Thái thông thông.

Vô nại triêu lai hàn vũ,

Vãn lai phong.

Yên chi lệ,

Tương lưu tuý,

Kỷ thời trùng.

Tự thị nhân sinh trường hận,

Thuỷ trường đông.

Dịch thơ của Nguyễn Thành Ân:

Xuân hồng liễu tạ hoa rơi

Lòng nghe rối những bời bời

Cứ để mưa lạnh buổi sớm mai

Gió về lệ đỏ mắt gầy

Lại tuôn ròng rã cơn say chập chờn

Từ đây ôm mối hận trường

Chỉ còn sông nước lẽ thường xuôi đông.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 205: Cái Đích Cho Mọi Người Công Kích.

Miêu Tiểu Miêu khẽ cười rồi nói:

- Trong nhóm người này, có người đang có khả năng trở thành thành chủ của thành Tâm Huyễn, có người tương lai sẽ là chủ nhân của Linh Dược Viên, cũng có người sẽ là thành viên của Trưởng Lão Các, có người sẽ là phủ chủ của Huyễn Phủ, thậm chí có người sẽ trở thành đệ nhất cao thủ trong tương lai, Huyễn Phủ thủ hộ thần!

- …Nhưng sự có mặt ngoài ý muốn của huynh đã làm rồi loạn cục diện vốn đang bình ổn!

Miêu Tiểu Miêu thận trọng nhìn Quân Mạc Tà, chậm rãi nói.

Nàng nói tuy chậm, nhưng Quân Mạc Tà lại hiểu rõ ràng cái này ẩn chứa điều gì! Thì ra chính mình đã tiến vào một thùng siêu cấp hỏa dược, trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích!

- Huynh có được Không Linh thể chất, thiên phú đó chính là thần tích vạn năm mới có một lần, huynh gia nhập vào Huyễn Phủ vốn là tin vui của chúng ta, sự thật này thì không có kẻ nào có thể phủ nhận! Thậm chí tất cả tiền bối của các thế hệ trước đã đem huynh trở thành đối tượng số một chống đỡ cục diện của Huyễn Phủ trong tương lai!

- Nói một cách khác, huynh cũng đã trở thành người cạnh tranh mạnh mẽ nhất của tất cả các thế lực, đứng về phía đối lập với tất cả mọi người, nhất là những người trẻ tuổi. Bọn họ thừa nhận thiên phú của huynh là

một chuyện, nhưng có tán thành địa vị của huynh hay không lại là chuyện khác!

Thân thể mềm mại của Miêu Tiểu Miêu thẳng tắp một cách dị thường, từ hướng Quân Mạc Tà nhìn lại, thân thể của nàng bây giờ giống như một pho tượng bằng ngọc không chút tì vết, mỗi một phương diện đều hoàn mĩ đến cực điểm!

Tin rằng giờ này cho dù là một nghệ thuật gia khó tính nhất đối mặt với nàng cũng tuyệt đối không chỉ ra được một cái khuyết điểm nào. Thế nhưng từng câu từng chữ của nàng lại như gõ vào nội tâm của Quân đại thiếu gia:

- Từ ngày huynh tới đây, ta cũng đã hiểu được một việc. Đó là mặc kệ huynh làm chuyện gì đều sẽ có rất nhiều người nhìn chằm chằm vào huynh, tuyệt đối không cho huynh hoàn thành công việc một cách dễ dàng.

- Chỉ có đem huynh giẫm xuống, những người khác mới có cơ hội trèo lên cao! Nếu không, con đường của bọn hắn tất nhiên sẽ bị huynh chắn ngang. Trước khi huynh tới Huyễn Phủ, loại sự tình này không chỗ nào không có, cũng không phải xa lại gì!

Miêu Tiểu Miêu trầm giọng nói.

- Trước khi nói chuyện sau này, ta nói về chuyện trước mắt đã. Vì chuyện huynh hôm nay đi ra, tin rằng hầu như tất cả thanh niên tài tuấn của các thế gia cao tầng trong Huyễn Phủ chỉ cần chạy tới kịp đều tập trung tại đây, bên trong Huyễn Thành. Đến ngày mai, ta tin còn có thể có thêm nhiều người hữu tâm đến nữa!

Miêu Tiểu Miêu không biết có ý gì mà cười cười nói:

- Nói một câu không giấu diếm, trong số này có cả ta!

- Ta tuy cũng là người hữu tâm, nhưng cũng không phải là có ý xấu, ta sẽ không cùng huynh tranh cái gì cả. Nếu là ta cố tình muốn thứ gì đó, cho dù là Mặc công tử huynh cũng không thể đoạt được. Hẹn ước hôm nay chỉ là xuất phát từ ý tốt cho công tử mà thôi. Ta cũng muốn xem người vừa xuất hiện liền khiến cho các cao cấp thế gia chú ý, trở thành cái đích cho mọi người công kích rốt cuộc là nhân vật thế nào!

Nói xong, không biết ma xui quỉ khiến thế nào mà Miêu Tiểu Miêu giải thích thêm một câu.

Giải thích xong nàng mới nghĩ đến: Ta sao giải thích a? Như thế nào lại có chút giống như hướng về hắn mà ráng giài thích, tựa hồ như mình cố ý dùng phương pháp này để tỏ vẻ siêu nhiên của bản thân, tỏ ra rằng ta cùng hắn đứng trong cùng một phía...

Nhưng... Ta đây rõ ràng là sợ hắn hiểu lầm a! Ân! Ta sao lại sợ hắn hiểu lầm chứ, ta rốt cuộc là đang nghĩ gì đây? Nàng càng nghĩ càng loạn, trên mặt tự nhiên cũng đỏ lên.

- Thì ra là thế! Trách không được tại sao thành Tâm Huyễn hôm nay lại náo nhiệt như thế! Ngày mai có thể còn náo nhiệt hơn hôm nay sao?

Quân Mạc Tà bật cười. Trong lòng hắn có chút tự đắc, thầm nghĩ rằng nhân vật phong tao chính là nhân vật phong tao, xem ra bổn thiếu gia có đi tới nơi nào cũng sẽ trở thành tiêu điểm của mọi người a! Vừa mới tới nơi đã xúc tiến dòng chảy ngầm nơi đây, thật là bội phục chính mình! Cái gì gọi là năng lực? Đây không phải là năng lực sao?

- Lấy cơ trí của Tào Thánh Hoàng mà nói, hắn tuyệt đối không nghĩ ra rằng công tử sẽ đi ra vào hôm nay.

- Nhưng Tào lão cũng không có ý ngăn cản huynh xuất hành!

Miêu Tiểu Miêu nói:

- Bởi vì Tào lão rõ ràng, huynh sớm muộn gì cũng muốn ra ngoài, sớm hay muộn cũng sẽ phải gia nhập vào cuộc sống của Huyễn Phủ. Thế thì không bằng cho huynh sớm tiếp nhận, hoàn cảnh có thể sẽ tốt hơn một chút. Không trải qua mưa gió thì sao thấy được cầu vồng! Chuẩn bị sớm một chút thì tương lai sẽ khỏi phải không kịp trở tay. Vì thế mà ngài ấy mới lựa chọn đi theo sau huynh chứ không ra mặt.

- Nói như thế thì ngài ấy bây giờ đã trở về, nhưng còn nhiều chuyện chưa giải quyết còn lại thì sao? Có nhiều người xem ta không vừa mắt như vậy, mạng nhỏ này không phải sẽ rất khó bảo trụ?

Quân Mạc Tà nói một cách ngạc nhiên.

- Công tử cứ nói đùa, bài danh thứ hai của Huyễn Phủ cũng đã thất bại trước thủ hạ của huynh. Một người còn có nhiều chuyện phải lo như Tào Thánh Hoàng thì có gì phải lo chứ? Hơn nữa, dù sao thì những người đó nhiều nhất cũng chỉ là thông qua một vài phương thức làm nhục huynh, chứng minh bọn hắn mạnh mẽ hơn huynh chứ nhất định không dám giết huynh! Tào Thánh Hoàng hiển nhiên là có thể phóng tâm trở về rồi!

Miêu Tiểu Miêu tiếp tục nói chuyện, mà mặt nàng cũng ngày càng hồng.

Nguyên nhân Tào Quốc Phong trở về cũng có nguyên nhân là hắn an tâm với tên đệ tử này, nhưng điều chính yếu là do Quân Mạc Tà đang ở cùng Miêu Tiểu Miêu, Miêu Tiểu Miêu quả quuyết sẽ không để Quân đại thiếu gia thân mang hiểm cảnh mà một mình rời đi.

Bởi vì nàng đã bị phụ thân cùng gia gia giao cho nhiệm vụ trọng yếu là dò xét vị siêu cấp thiên tài chưa từng có này. Cái gọi là "dò xét" đó cũng không phải là đi dò xét tư chất mà là tìm hiểu về tâm tính, cách đối nhân xử thế... Nói chung là toàn bộ tố chất của một cá nhân. Về phần tư chất của hắn đã sớm được khẳng định, chả cần dò xét lại làm gì!

Chuyện "dò xét" này mới chính là mục tiêu của Miêu Tiểu Miêu trong lần ước định hôm nay.

Mà Mặc Quân Dạ đang cùng Miêu Tiểu Miêu ngốc ngốc ở chỗ này hiển nhiên là có lợi có hại. Cái hại chính là những ai vốn nhìn hắn không vừa mắt giờ lại càng thêm không vừa mắt, đã muốn an bài kế hoạch độc ác hơn nữa để gây khó dễ cho hắn, thậm chí nếu có thể lôi kéo thêm nhiều người khác nhìn hắn gai mắt cùng đối đầu. Nhưng chỗ tốt thì cũng không nhỏ, việc kết giao cùng Miêu đại tiểu thư không nghi ngờ chính là một tấm bùa hộ thân.

Hơn nữa, có Miêu Tiểu Miêu ở đây, mặc kệ kẻ đối đầu có căm hận kẻ có được thể chất Không Linh này đến đâu, trước đó có sắp đặt cái ám chiêu gì thì nhiều nhất cũng chỉ có thể ở một nơi bí mật gần đó mà sử dụng thôi, nếu bị lôi ra ngoài sáng, bị Miêu Tiểu Miêu trở về cáo trạng thì bất luận là ai cũng ăn không trôi!

Dựa vào thủ đoạn lúc trước Quân Mạc Tà dùng để đối phó với Cố Phi Vũ, Tào Thánh Hoàng cũng cảm giác được ở Huyễn Phủ này không có mấy người có thể làm khó được vị tiểu gia này. Chúng vì thế mà hắn mới an tâm phóng về nhà ngủ.

- Nếu huynh muốn tạo ra địa vị chính thức ở Huyễn Phủ, một cửa trước mắt này nhất định phải vượt qua, mà phải dùng chính thực lực của mình mà vượt qua. Nếu mượn tay người khác mà hoàn thành, thủy chung vẫn là nhờ vào ngoại lực, những người đó sẽ không bao giờ buông tha!

Miêu Tiểu Miêu chăm chú nói.

- Ơ? Còn phải dựa vào thực lực của bản thân? Đây là muốn chết a! Vậy cũng không biết những danh môn công tử kia đã chuẩn bị cho kẻ nhà quê ta đây bữa tiệc lớn gì đây?

Quân Mạc Tà hứng thú hỏi.

Miêu Tiểu Miêu thần bí nói:

- Ta cũng không có ý định nói cho Mặc công tử huynh đâu! Dù sao thì hỏi thăm tình báo từ ta cũng tính là mượn ngoại lực. Đằng nào thì đến lúc đó huynh cũng sẽ biết. Bất quá, ta có thể nhắc huynh một chút, địa phương kế tiếp có thể nói chính là nơi đàn anh hội tụ. Cố Phi Vũ được xưng là kẻ thứ hai không thể động vào ở Huyễn Phủ bất quá cũng chỉ là do mọi người tâng bốc, hơn nữa hắn cũng chỉ là một người, tính cách thì có nhược điểm rất rõ ràng, đem hắn đánh bại cũng không tính là sự tình khó khăn gì. Còn những người huynh sắp phải đối phó lại là một thế lực đoàn thể có chút thực lực. Nhân số của họ đủ mọi loại người tam giáo cửu lưu (1), cũng không thiếu những cao thủ cầm kì thi họa hay huyền công võ nghệ!

- Huynh muốn lấy thế lực cá nhân đánh bại bọn hắn thì thì cơ hội hầu như bằng không!

Không biết tại sao giờ này chính mình lại không muốn hắn bị xấu mặt, càng không muốn nhìn thấy hắn bị người khác làm nhục! Chỉ cần nghĩ đến những cảnh tượng đó liền cảm thấy trong lòng không thoải mái…

Loại cảm giác này thoắt đến thoắt đi một cách đột ngột, thậm chí chính nàng của cảm thấy ngoài ý muốn khi trong lòng mình lại dâng lên loại ý nghĩ này. Nàng cảm thấy sợ hãi từ đáy lòng! Nàng không rõ chuyện gì đã xảy ra, tại sao bản thân vốn xưa nay tỉnh táo lạnh nhạt lại có thể vừa cười vừa nói với một nam tử xa lạ.

- Phiền toái như vậy sao? Thật sự ta nhất định phải đánh bại bọn hắn sao? Ta đánh bại bọn hắn làm gì chứ?

Quân Mạc Tà khinh thường bĩu môi:

- Ta cũng không phải nhàn rỗi không có chuyện gì làm a! Dựa vào cái gì mà ta vừa phải cố gắng đánh bại bọn hắn, chưa nói đến hao tâm tổn sức, còn phải đắc tội với một đám người, lại không được chút chỗ tốt

nào? Ta đời nào lại đi làm chuyện tình ngu xuẩn như thế? Ta trông ngốc lắm sao?

Tiểu Miêu Miêu giật mình một cái!

Trong nhận thức của nàng, chỉ cần người khác đưa ra khiêu chiến, mặc kệ là xuất phát từ tôn nghiêm của huyền giả hay là chỉ vì để phóng ra một hơi khẩu khí, đối phương đều không có lý do né tránh, không thể không nghênh chiến!

Nhưng nàng lại không thể nào nghĩ tới con người có thể chất Không Linh này lại có thể cự tuyệt một cách dứt khoát như thế!

Một câu cự tuyệt liền làm rối loạn hết thảy!

Mà lời này cũng không sai a…

Miêu Tiểu Miêu lập tức mở to hai mắt, nàng đột nhiên cảm giác được lần này Mặc Quân Dạ tị chiến (tránh chiến đấu) không những không tổn hao uy danh mà ngược lại, còn là một hành động sáng suốt.

Nếu đám người kia bị vị công tử trước mắt này cho “leo cây” thì chuyện này sẽ náo nhiệt lắm đây.

(1) tam giáo cưu lưu: Ba giáo phái là Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là: Nho gia, Đạo gia, âm Dương gia, Phật gia, Danh gia và Mặc gia, Tung Hoành gia, Tạp gia, Nông gia. Từ này dùng chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 206: Tư Cách Để Tiến Vào Linh Dược Viên.

Miêu Tiểu Miêu trong lòng kỳ thật cũng hiểu được lần này quyết định của hắn là hoàng toàn đúng đắn, nhưng nếu từ chối, hậu quả có chút mất nhiều hơn được!

- Ngoài ra, ngươi còn phải lo cho tính mạng của ngươi nữa. Cho nên lúc này, dù biết rõ có rừng gươm biển lửa đang đợi sẵn, ngươi vẫn phải xông về phía trước, nếu không hậu quả ngươi phải chịu còn nặng nề hơn!

- Lý do nào khiến ta không thể không đi?

Quân Mặt Tà nhăn mặt nhíu mày hỏi:

- Lý do cụ thể là gì? Thỉnh tiểu thư nói rõ!

- Ngươi còn nhớ hai gã hộ vệ đi cùng với ngươi không? Đấy chính là hai ký danh đệ tử của Tào Thánh Hoàng! Lúc trước ngươi ra lệnh cho họ giết tám gã quản sự trong thành, cuối cùng bây giờ nó lại trở thành cái cớ cho Chiến Ngọc Thụ đuổi giết hai người đó. Cho nên nếu giờ ngươi không đi, cao tầng Huyễn Phủ sẽ gộp tội đó và lần này đổ hết lên đầu cả ngươi lẫn họ, và chắc chắn các ngươi sẽ lập tức bị xử lý ở mức phạt cao nhất!

Miêu Tiểu Miêu lo âu nói:

- Bất kể nói thể nào, hai người kia trước đây thủy chung là người của ngươi. Nhưng mà dù cho không có ngươi ở đây, hai người này xảy ra

chuyện tin chắc rằng Tào Thánh Hoàng có đến đây cũng khó mà đòi lại công đạo được.

- Ân? Đây là cách nói gì đây? Ta chưa từng bảo bọn họ phải giết ai cả? Cái này căn bản là vu oan giá họa mà! Ta hoàn toàn không hạ bất cứ lệnh nào, bọn họ vì chuyện cá nhân mà đi giết người, cuối cùng tội lỗi lại đổ lên đầu của ta, ta có liên quan gì đâu?

Quân Mạc Tà vui vẻ nở nụ cười:

- Chuyện giết người phải đền mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền, đây vốn là việc thiên kinh địa nghĩa! Huyễn Phủ cũng là nơi có luật pháp. Mà cô nương cũng nói sai rồi, với năng lực hiện giờ của ta, ta hoàn toàn không có bổn sự mà đi tìm rắc rối, với lại ta cũng không dại gì đi làm việc gây trở ngại công bằng luật pháp.

- Ai cũng biết cho dù có là hoàng tử mà phạm tội thì cũng đồng tội với thứ dân! Bây giờ Tào Thánh Hoàng có đến đòi công đạo làm sao có thể so được với công đạo luật pháp của Huyễn Phủ? Nhân danh sự công bằng của luật pháp, đây là việc làm hoàn toàn đúng đắn a, Tào Thánh Hoàng cũng là người hiểu đạo lí, làm sao còn đến đây mà mở miệng đòi lại công đạo cho được. Không lẽ các thế gia trong Huyễn Phủ vốn có thói quen phớt lờ luật pháp sao?

Quân Mạc Tà lớn tiếng dạy dỗ một phen, lại còn đưa ra thêm nhiều lý lẽ thuyết phục, trực tiếp đặt ra nghi vấn rằng các thế gia ở Huyễn Phủ có ý đồ muốn chụp mũ hắn!

Chuyện này rốt cục là thế nào a, chẳng hiểu tại làm sao mọi chuyện từ trong miệng đại thiếu gia nói ra trong phút chốc lại hoàn toàn đảo ngược, trăm triệu lần không thể tưởng được Chiến Ngọc Thụ ban đầu vốn định lấy việc bắt được hai tên sát thủ để đối phó với Quân Mạc Tà, ai mà ngờ được lại hoàn toàn vô dụng! Đã thế lại còn bị mang thêm tiếng coi thường luật pháp và có ý đồ chụp mũ lên đầu hắn! Những lời này cũng thật quá sắc bén mà, rất là bá đạo a?!

Còn nữa, người này cũng thật quái lạ… Hai gã hộ vệ sống chết thế nào chẳng lẽ hắn một chút cũng không để trong lòng sao? Hai người kia dù sao cũng là đồng môn sư huynh đệ của hắn mà…

Chẳng lẽ người này trời sanh tính đã lãnh đạm đến vậy ư?

Hai người kia tuy nói rằng chỉ là ký danh đệ tử của Tào Quốc Phong nhưng cũng đã đi theo hầu hạ bên người lão suốt mấy chục năm, chịu không ít vất vả cực khổ, vậy mà nghe khẩu khí của người này dường như hắn hoàn toàn không chút để tâm đến sinh tử của họ, thậm chí còn hắn còn có vẻ hi vọng họ bị Huyễn Phủ xử lý nữa!

Trong phút chốc, đột nhiên trong lòng Miêu Tiêu Miêu dâng lên một cảm giác thất vọng, chua xót đến cực điểm, hơn nữa còn cảm thấy việc làm này của Quân Mạc Tà thật sự không thể tha thứ được! Tại sao? Tại sao có thể nhẫn tâm đến mức này…

Miêu Tiểu Miêu khuôn mặt vẫn đang tươi cười bỗng chốc đỏ bừng, nổi giận đùng đùng nói:

- Mặc huynh, chẳng lẽ sinh tử của hai vị huynh đệ kia… Không đáng để ngươi để tâm sao? Ngay cả cho dù sự việc này không có liên quan đến ngươi, hoặc hai người họ hoàn toàn không chút quen biết gì ngươi đi chăng nữa, nhưng dù sao nói thế nào họ cũng là đệ tử của Tào Thánh Hoàng, là đồng môn sư huynh đệ với ngươi! Vậy mà ngươi vẫn quyết định mặc kệ bọn họ xảy ra chuyện, ngươi… ngươi nhẫn tâm vậy sao?

Quân Mạc Tà ngạc nhiên nhìn nàng, nói chuyện có chút nhẹ nhàng hơn:

- Miêu cô nương, nàng làm sao vậy… Nàng dường như… kích động quá?

Miêu Tiểu Miêu ngẩn người, lúc này mới phát hiện ra vừa rồi mình thật thất thố! Chuyện của người ta mình quản làm gì, có liên quan gì đến mình đâu? Chính mình từ trước đến giờ chưa từng thế này mà, hơn nữa

càng không có chút giao tình gì với hai gã hộ vệ nọ, chẳng hiểu bị làm sao mà lại nóng giận thế này?

Nhất thời khuôn mặt nàng chợt đỏ bừng lên, không biết phải nói gì liền cúi thấp mặt xuống, ấp a ấp úng, nhưng liền sau đó lại ngẩng đầu lên, ánh mặt lộ vẻ thất vọng nhìn Quân Mạc Tà.

Bình thường Miêu Tiểu Miêu với thân phận và kinh nghiệm của mình vốn đã xem mọi chuyện diễn ra trước mắt chẳng là gì cả, cho dù có là vương tôn công tử hay cao thủ chí tôn đi chăng nữa, đối với nàng cũng chẳng khác gì.

Thực tế, nếu việc này xảy đối với người của nàng, nàng có thể sẽ vì bảo vệ danh dự mà bỏ qua họ, vậy mà hôm nay hành động và lời nói của Quân đại thiếu gia thế này, lại có thể khiến nàng phải nổi giận, điều này thật khó hiểu quá! Miêu Tiểu Miêu giờ phút này vẫn chưa phát hiện ra, hiện tại nàng không cần biết đó là chuyện gì cũng có thể tức giận được! Tuy thế nhưng nàng lại có một loại cảm giác, cơn giận của nàng có liên quan đến Quân Mạc Tà, không cần biết hắn chọn cái nào và làm cái gì, cũng có thể khiến nàng nổi giận. Nếu Quân Mạc Tà vừa nghe xong chuyện này lập tức kích động muốn xông vào đòi lại công đạo, Miêu Tiểu Miêu trong lòng nhất định cũng sẽ hết sức thất vọng, chắc chắn cũng sẽ ngăn cản hơn nữa còn trách mắng rằng đây là nơi đầm rồng hang hổ, ngươi không rõ nội tình lại lổ mãng xông vào, cuối cùng lại tự rước nhục vào thân, cái đồ hữu dũng vô mưu! (DG: haizzz, con gái yêu rồi vậy đó người ơi)

Nhưng hiện tại Quân Mạc Tà dứt khoát cự tuyệt, trong lòng Miêu Tiểu Miêu lại cảm thấy không thoải mái, hơn nữa còn là cực kỳ không thoải mái. Mà nghĩ kĩ thì có thế nào trong lòng mình cũng cảm thấy không thoải mái, rốt cục hắn phải làm sao mới đúng đây, cuối cùng trong lòng mình hi vọng hắn sẽ quyết định ra sao? Tự hỏi bản thân mình, nhưng cũng không có đáp án, cách hắn giải quyết vấn đề này rõ ràng là hoàn toàn có đạo lý, nhưng tại làm sao ta lại không thoải mái đây? Đơn giản chỉ vì tâm tính hắn lãnh đạm hay sao?...

Đây cũng giống như đột nhiên chợt nhìn thấy vết nứt trên món đồ bảo bối của mình vậy… Cảm giác này… là một cảm giác hết sức đau lòng…

- Hai người nọ… Trên danh nghĩa đúng là đồng môn sư huynh đệ với tại hạ, nhưng bây giờ ta vì bọn họ mà quyết chiến, còn bọn hắn lại…

Quân Mạc Tà nghĩ nghĩ, rồi lại tiếp tục nói tiếp:

- Bọn hắn lại hận không thể ngay lập tức giết chết ta! Ta mặc dù đủ nhiệt huyết cùng dũng khí để tiến vào cứu bọn hắn, nhưng suy đi nghĩ lại, mạo hiểm vì những người đối với mình như thế quả thật không đáng chút nào. Cho nên ta mới quyết định không đi!

- Tại sao lại thế? Ngươi là tuyệt đại thiên tài lại có thêm Không Linh Thể Chất trong người, là một đệ tử mà Tào Thánh Hoàng tha thiết mơ ước muốn có được…

Miêu Tiểu Miêu chỉ mới nói ra được nửa câu, đột nhiên a một tiếng, tỉnh ngộ nói:

- Ta hiểu rồi. Nếu đúng như ngươi nói, bọn họ quả là không đáng để ngươi mạo hiểm.

Quân Mạc Tà mặc dù úp úp mở mở không nói rõ ràng, nhưng hai người kia vài chục năm nay luôn kề cận Tào Quốc Phong và luôn hy vọng được trở thành truyền nhân của vị Tào Thánh Hoàng này, việc này ai ai cũng rõ. Vậy mà giờ phút này lại lọt ra tên Quân Mạc Tà, cướp lấy vị trí mà hai người hằng ao ước, đập tan mọi hi vọng của cả hai người, nếu nói hai người này không có chút nào oán hận… bản thân Miêu Tiểu Miêu nhất định cũng sẽ không tin. Miêu Tiểu Miêu lườm hắn một cái, trong lòng lại chợt dâng lên một cảm giác ấm áp lạ thường, thậm chí còn xem lẫn một chút thoải mái nữa. Miêu Tiểu Miêu dùng bàn tay thon ngọc tự nhéo chính mình, thầm nghĩ: chỉ là một câu giải thích bình thường, hơn nữa giọng điệu hắn nói còn có ý trêu đùa ngươi nữa, ngươi cao hứng cái gì? Ta… tại sao hôm nay ta lại kỳ lạ thế này, tâm tình cứ dao động liên tục như thế là sao!

Nhưng mà… cái cảm giác ấm áp dạt dào này, bản thân mình cũng không khống chế được, nó xuất phát tự ra tự đáy lòng… Căn bản là bản thân mình cũng không thể khống chế được…

- Vậy ngươi định tiếp theo sẽ làm gì?

Miêu Tiểu Miêu cố gắng áp chế tâm tình của bản thân, nhưng vẫn không thể khống chế được.

- Tiếp theo phải làm gì ư? Cái gì cũng không cần nữa a. Du ngoạn xong rồi thì bây giờ đương nhiên là về nhà ngủ!

Quân Mạc Tà ngạc nhiên, mở to mắt:

- Chuyện này căn bản là không có liên quan gì đến ta, ta đến đó để tìm phiền phức sao a?

Miêu Tiểu Miêu dở khóc dở cười, Huyễn Phủ mấy hôm nay vì hắn mà thay đổi không biết bao nhiêu rồi… Bây giờ hắn còn dám ở đây mở miệng nói câu chẳng có chuyện gì liên quan đến hắn? Những lời này mà cũng nói được sao… Một câu của hắn làm cho người ta suýt bật cười…

Chẳng hiểu tại sao tâm trạng của mình cứ liên tục dao động thế này, nó cứ liên tục thay đổi, nhanh đến nỗi so với sự thay đổi trong cả một tháng à không thậm chí một năm cũng không bằng, cứu mạng a, ta ta bị làm sao thế này?!

- Mặc huynh làm việc thật bí hiểm, khó có thể đoán được, tiểu muội đây thật không biết nói gì nữa.

Miêu Tiểu Miêu không còn cách gì đành cười cười nói:

- Một khi huynh đã quyết, thì tùy huynh vậy. Bất quá lúc này tiểu muội muốn nương nhờ huynh mà chiếm một chút tiện nghi, mong huynh hiểu cho.

- Nàng muốn chiếm tiện nghi của ta?

Quân Mạc Tà khẩn trương nhìn trên nhìn dưới quan sát kiểm tra tổng thể mình một phen, nói tiếp:

- Ta không biết Miêu tiểu thư đây muốn chiếm tiện nghi gì trên người tại hạ?

- Chuyện là thế này, ta và mười người kia có một cái đánh đố, nếu Mặc huynh đã quyết định không đi, vậy thì tiểu muội đây có hi vọng may mắn chiến thắng rồi.

Miêu Tiểu Miêu mỉm cười nói tiếp, cơ hồ như hoàn toàn không nghe thấy mấy câu trêu đùa của Quân đại thiếu gia.

- Đánh đố? Đánh đố cái gì? Đánh cuộc với phương pháp nào? Cụ thế ra sao?

Quân Mạc Tà hiếu kỳ hỏi.

- Năm ngày tới, chính là ngày Linh Dược Viên mỗi trăm năm mở cửa một lần. Đến lúc đó tất cả các vị tiền bối trong Huyễn Phủ đều có thể tiến vào. Cũng chỉ có duy nhất ngày này các vị tiền bối mới có thể tùy ý tìm kiếm linh dược mình cần trong dược viên. Thêm nữa là Thất Thải Thánh Thụ trong Linh Dược Viên này, trăm năm mới ra cành, năm trăm năm mới nở hoa kết quả. May mắn sao lần này lại trùng hợp là ngày Thất thải thánh quả nở hoa kết trái, thế nên toàn bộ Thánh Hoàng trong Huyễn Phủ đều tập trung lại, định là tập trung thật nhiều linh khí vào trong Linh Dược Viên để thử nuôi cấy ấu cây.

Miêu Tiểu Miêu thản nhiên nói.

- Mà lúc này, sẽ có cơ hội cho một người trẻ tuổi đi vào theo. Mà đây phải người được sự thừa thận của Thánh thụ. Nếu điều kiện phù hợp thì người này liền chính thức trở thành chủ nhân tiếp theo của Linh Dược Viên. Còn nếu không phù hợp thì người này trong vòng một trăm năm cũng có tư trách hàng năm tiến vào linh dược viên một lần.

- Mà hiện giờ chỉ còn hai người có đủ tư cách cạnh tranh, đó là ta và Đại công tử của Chiến gia, Chiến Thanh Phong.

Miêu Tiểu Miêu cười cười nói:

- Chúng ta cũng đã ước hẹn, ai thua sẽ buông bỏ cơ hội tiến vào Linh Dược Viên lần này, và đồng thời phải nhường phần cơ hội đấy cho đối phương!

- Thì ra là thế!

Quân Mạc Tà hít một hơi thật sâu, ánh mắt liền trở nên hết sức thận trọng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 207: Thất Thải Thánh Thụ Thần Bí

- Mà ta cược là, nhất định kế hoạch lần này của bọn họ sẽ thất bại.

Miêu Tiểu Miêu cười cười:

- Nếu ngươi quyết định không đi, vậy thì trăm mưu ngàn kế bọn họ bày ra cũng không có đối tượng mà thi triển. Cho nên, chỉ cần ngươi không tới là chúng ta thắng rồi! Hơn nữa lúc ta và Chiến Thanh Phong đánh cuộc thì có rất nhiều người chứng kiến, hắn sẽ không dám trở mặt đâu, sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội này! Mà trong trăm năm, ta sẽ có một trăm cơ hội hằng năm tiến vào Linh Dược Viên, bây giờ coi như không được Thánh thụ chấp nhận thì ta vẫn có trong tay ít nhất một trăm lần cơ hội!

- Cho nên, ngươi quyết định không đi, ta tuy thất vọng một chút nhưng vẫn phải cảm tạ ngươi thật nhiều.

Miêu Tiểu Miêu nói xong những lời này, liền chuẩn bị cáo từ.

- Chậm đã! Quân Mạc Tà nghe những lời nói này thì kích động, nhảy dựng lên nói:

- Ai nói ta không ứng chiến? Bọn hắn giờ đang ở đâu? Dẫn ta đến đó!

- Hả?

Miêu Tiểu Miêu trợn mắt đôi mắt đẹp nhìn hắn. Tên này bị phát cuồng à, tự dưng lại phát điên cái gì thế?

- Với tài cán của bổn công tử thì sao có thể bại trong tay bọn chúng? Dẫn ta đến đó xem! Xem ta giết bọn họ dễ dàng như thế nào! Ta sẽ không để Miêu tiểu thư thất vọng đâu a!

Miêu Tiểu Miêu bị lời nói này của hắn làm cho tức giận đến mức cả người lảo đảo.

Rốt cuộc hắn bị sao đây, có nghe hiểu tiếng người không vậy? Nàng thật là á khẩu với đại thiếu gia này!

Đã nói cho hắn ngọn nguồn, bây giờ hắn chỉ cần về nhà và ngủ một giấc, không cần quan tâm đến cái ước hội, vậy là nàng liền quan minh chính đại chiến thắng. Không phải đây là ý định ban đầu của hắn sao, hiện tại sao lại thay đổi quyết định?

Nhất thời trong lòng Miêu Tiểu Miêu có chút tiếc nuối, đồng thời xen lẫn thêm một chút vui sướng. Cảm thấy vị Không Linh Thể Chất này có đảm lược, lại biết văn chương, tài ăn nói cũng khéo léo, rốt cuộc con người hắn còn ẩn chứa những bí mật gì nữa?

Trong ấn tượng của nàng, toàn thân Mặc Quân Dạ này như được bao phủ một lớp sương mù, càng tìm hiểu thì càng thấy hắn là một người thâm sâu khó lường, những bí mật dần hé lộ ra đều khiến nàng ngạc nhiên, sợ hãi, kinh hỉ.

Trong Huyễn Phủ này không có người thứ hai có thể mang lại cho mình cảm giác này! Vị Mặc Quân Dạ này xuất hiện, chính thức khiến cho Miêu Tiểu Miêu phải thừa nhận bốn chứ: Tuổi trẻ tài cao!

Nhất là lúc hắn chỉ thuận miệng xuất khẩu thành thơ, mỗi câu mỗi ý đều hết sức sâu sắc, khiến người nghe trầm ngâm, đắm chìm vào trong đó không tự thoát ra được.

Thậm chí còn sản sinh ra một loại ảo giác hết sức vi diệu, nếu như có một buổi chiều, và một ly trà thơm mát, lẳng lặng ngồi dưới gốc cây, ngắm nhìn mây trôi, giống như câu thơ tuyệt hảo của Mặc Quân Dạ kia,

tuy chỉ là những lời miêu tả, nhưng lại khiến cho người nghe cảm thấy rất thật.

Thật sự quá đẹp, nhưng lại hết sức thê lương, tuy vậy lại hết sức phù hợp với các thiếu nữ a…

Nếu không có ước hẹn này, mình nhất định sẽ tìm mọi cơ hội để đào bới càng nhiều bí mật của hắn càng tốt, thật là đáng tiếc.

Còn vui sướng chính là nếu vạn nhất hắn thật sự ứng chiến, ở nơi đó không chỉ có riêng Chiến Ngọc Thụ, hơn nữa đám người bọn họ đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cả rồi, bây giờ hắn tuy là tài hoa xuất chúng nhưng thủy chung vẫn chỉ lẻ loi một mình, hơn nữa cấp độ huyền khí lại còn không cao. Những người đó nếu cùng nhau bày mưu hạ nhục hắn, làm sao hắn có khả năng chống đỡ. Lúc đấy, không biết bản thân mình sẽ lo lắng đến mức nào đây.

Nếu hắn không đi, thì chắc chắn sẽ tránh được tiết mục nhục mạ này, đối với hắn mà nói, kết quả này mới chính là tốt nhất!

Miêu Tiểu Miêu tuyệt đối không muốn thấy cảnh hắn bị một đám quần là áo lụa hợp lực nhục mạ tra tấn, cho nên dù thế nào nàng cũng hi vọng rằng Mặc Quân Dạ sẽ quyết định không đi.

Hơn nữa nếu hắn không đến, Chiến Ngọc Thụ liền thua cuộc đổ ước với Miêu Tiểu Miêu, từ đó nàng liền có trong tay cơ hội trở thành chủ nhân của Linh Dược Viên, đây có thể nói là một mũi tên trúng hai cái đích!

Vậy mà bây giờ, người này lại đột nhiên thay đổi quyết định, làm đảo lộn hết mọi kế hoạch!

Đấy lại còn là lúc mình đang hết sức vui sướng nói cho hắn biết chỉ cần hắn không đi là mình có thể nắm chắc trong tay một trăm cơ hội hàng năm có thể tiến vào Linh Dược Viên, thế mà hắn còn có thể thay

đổi quyết định vào thời khắc này! Hoàn toàn không có một điềm báo trước! Cái này gọi là gì đây a!

Biến cố xảy ra bất ngờ này khiến Miêu Tiểu Miêu không khỏi nghiến răng bực bội!

Chẳng lẽ hắn vì nghe những lời khuyên nhủ lúc này của mình mà đổi ý sao?!

Ta phi, có đánh chết Miêu Tiểu Miêu nàng cũng không tin khả năng này sẽ xảy ra!

Ta dám chắc rằng con người này căn bản không để tâm đến việc ta thắng hay không?

Nghĩ thế nàng không khỏi khó chịu, hung hăng nói:

- Ngươi muốn đi tìm chết sao?

Quân Mạc Tà dương dương đắc ý nói:

- Xem ra cô nương rất coi trọng đám công tử thế gia kia, nhưng trong mắt ta thì bọn hắn chỉ là hạng giá áo túi cơm, có tư cách gì làm khó dễ được ta? Ngay cả tư cách tranh cao thấp cùng ta cũng không có! Chẳng qua những lời vừa rồi của cô nương đã khiến ta thay đổi quyết định, nếu chỉ mình nàng tiến vào bên trong Linh Dược Viên kia, xung quanh lại chỉ toàn các lão đầu tử. Cô nương đây lại xinh đẹp như hoa vậy, cả ngày chỉ toàn đối mặt với mấy lão già đó, thật là hết sức nhàm chán a, vì thế ta quyết định ta sẽ vào đó cùng cô!

- Cái gì? Ngươi nói muốn vào đó cùng ta?

Miêu Tiểu Miêu hết sức kinh ngạc. Hắn làm sao biết được trong Linh Dược Viên vô cùng rộng lớn và hoang vắng? Đã thế còn nghĩ đến việc vào đấy cùng nàng.

- Đúng a, ta định vào đấy cùng với nàng, nếu có chuyện gì cũng có thể tiếp ứng lẫn nhau, ít nhất cũng không cảm thấy buồn! Còn nói đến cái Linh Dược Viên kia, ta từ trước đến giờ thích nhất là linh dược, ngày trước cũng đã từng tìm hiểu về dược liệu. Mỗi lần tìm hiểu về nó, ta lại thấy đặc biệt vui vẻ thoải mái.

Quân Mạc Tà cố tình ăn nói lung tung, vì muốn Miêu tiểu thư tin tưởng sẽ bày ra bất cứ thủ đoạn nào, dù cho có tồi tệ đến mức nào đi chăng nữa.

- Ý định này của ngươi cũng được, có một vị đại tài tử như ngươi ở bên cạnh bồi tiếp ta, quả thật có thể làm vơi đi không ít buồn rầu, nhưng… Linh Dược Viên còn có một yêu cầu, ta đã nói với ngươi rồi, đối với những người còn trẻ tuổi, mỗi lần chỉ có duy nhất một người có cơ hội tiến vào thôi.

Miêu Tiểu Miêu lo lắng nói:

- Quan trọng là điều kiện để được Thánh thụ lựa chọn thập phần nghiêm khắc, đầu tiên là niên kỷ phải dưới hai mươi, khí tức trên người phải mang vẻ tươi mát của thiên nhiên, như thế mới có thể có tư trách xét tuyển. Nếu không, chắc chắn sẽ bị Thánh thụ loại bỏ…

Quân Mạc Tà tinh thần lập tức phấn khởi, nói:

- Theo lời nàng nói, chẳng lẽ gốc cây Thất Thải Thánh Thụ này đã có linh thức rồi sao? Đã trở thành… Linh vật?

- Đúng thế! Bất quá thần trí của Thất Thải Thánh Thụ này phát triển rất chậm, theo gia gia của ta nói, ba ngàn năm trước Thất Thải Thánh Thụ đã khai mở linh trí. Vậy mà đến giờ linh trí của nó chỉ tương đương với một hài tử năm sáu tuổi, chỉ mới tự nhận thức được một số việc, hơn nữa còn chưa thể tự vận động. Đôi lúc khi đã kết thành Thánh quả, nếu kẻ không thích đến hái thì nó còn dám đem Thánh quả giấu đi… tựa như là tiểu hài tử bày trò vậy…

Miêu Tiểu Miêu nhắc đến Thất Thải Thánh Quả thì khẩu khí liền trở nên dịu dàng, như nhắc đến một tiểu hài tử bướng bỉnh quen được nuông chiều vậy.

Những người trong Huyễn Phủ trước đây muốn vào Linh Dược Viên hái linh dược thì không được phép vào phạm vi trăm dặm gần Thất Thải Thánh Quả! Nếu không toàn bộ linh dược trong phạm vi đấy sẽ đồng loạt khô héo!

- Khi nào muốn tiến vào, cần tập trung toàn bộ các tiền bối trong Huyễn Phủ trao đổi huyền lực với nó, được nó đồng ý thì mới có thể tiến vào mà không gặp trở ngại gì, nhưng người tiến vào vẫn phải là người trẻ tuổi và phải được Thánh Thụ quan sát, nếu may mắn đạt được yêu cầu thì người này có thể tự do hái dược liệu trong vòng một trăm dặm ấy. Đương nhiên vẫn phải nằm trong tầm kiểm soát của Thất Thải Thánh Thụ, không có ngoại lệ…

- Thật là thần kỳ. Quân Mạc Tà trợn mắt há mồm nói:

- Trông nó chỉ giống như một cây cổ thụ bình thường thôi! Không ngờ lại bá đạo như vậy?!

- Đúng a, nếu không làm sao Huyễn Phủ chúng ta lại tôn sùng nó là cây thần thánh được?

Miêu Tiểu Miêu thở dài một hơi.

- Nhưng cái điều kiện mỗi lần chỉ được phép có một người trẻ tuổi tiến vào, quy định này rốt cuộc là do ai lập ra a? Không thể có ngoại lệ sao? Quân Mạc Tà trầm tư hỏi.

- Từ trước đến nay chưa từng có ngoại lệ, theo sách ghi chép lại, Huyễn Phủ ngày xưa cũng đã có lần phái ra hai người trẻ tuổi làm sứ giả, nhưng như thế đã làm Thánh thụ nổi giận, trực tiếp đuổi đi không thương tiếc! Sau lần đó, Linh Dược Viên bị phong tỏa, trong suốt một ngàn bốn trăm năm chưa từng có ai tiến vào, mãi đến hơn trăm năm trước, phụ

thân ta cơ duyên xảo hợp có thể tiếp quản Linh Dược Viên. Trong Huyễn Phủ, đây là nơi duy nhất mà những người cao tầng cũng không có tư cách chỉ định người quản lý! Nếu không được Thánh Thụ đồng ý thì bất cứ ai cũng không được phép tiến vào. Không cần nói đâu xa, ngay cả phụ thân ta, với tư cách là chủ quản của Linh Dược Viên nhưng cũng không thể tùy ý lấy bất cứ cành cây cọng cỏ nào trong đó cả!

- Lại còn thế nữa… Vậy trước đây lệnh tôn làm sao đạt được yêu cầu của nó? Quân Mạc Tà càng nghe càng cảm thấy việc này hứng thú!

- Đây cũng chẳng phải là chuyện cơ mật gì, bất cứ lão nhân nào trong Huyễn Phủ cũng biết, gia phụ ta năm đó tư chất rất yếu, ở Huyễn Phủ ai cũng xem là đồ bỏ, căn bản là vô phương tu luyện đến cấp cao, cho dù là tới cấp bậc Chí Tôn thấp nhất.

Trên mặt Miêu Tiểu Miêu chợt lộ điểm thống khổ, tựa hồ như cảm nhận được nỗi bi ai mà cha mình năm đó phải chịu đựng:

- Năm đó gia gia ta kỳ vọng vào phụ thân, nhưng cuối cùng cũng không thay đổi được gì, dần mất hết hi vọng… Nhưng đột nhiên năm đó phụ thân ta bị một căn bệnh ngoài ý muốn. Mắt thấy không chịu đựng nổi nữa thì lại là lúc Linh Dược Viên suốt một ngàn bốn trăm năm không có ai nhập chủ, linh khí bên trong đã tích tụ rất nhiều, vô cùng nồng đậm, gia gia ta vì cốt nhục thân tình nên mới dùng chức quyền của mình, thỉnh cầu các vị trưởng lão cho người mang phụ thân của ta vào, muốn dùng linh khí của Linh Dược Viên để chữa bệnh. Và do suốt một ngàn bốn trăm năm, không ai có đủ tư cách thông qua khảo sát của Thánh Thụ, khi ấy mọi người đều gần như đã hoàn toàn tuyệt vọng, duy chỉ còn gia gia ta đặt niềm hy vọng vào nơi ấy…!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 208: Cự Tuyệt? Hay Đồng Ý?

Miêu Tiểu Miêu nói:

- Ta chỉ biết sau đó, vận mệnh phụ thân đột nhiên thay đổi hoàn toàn, từ kẻ bị mọi người khinh thường là phế vật bỏ đi nháy mắt trở thành đối tượng mà mọi người tranh nhau đến nịnh bợ. Hơn nữa thể chất phụ thân cũng tốt hơn rất nhiều, cuối cùng cũng có thể cùng mẫu thân thành thân. Đến tận bây giờ, phụ thân vẫn rất cảm kích Thánh thụ, người luôn cho rằng, nếu không có Thánh thụ thì nhà chúng ta sẽ không bao giờ được như ngày hôm nay!

Miêu Tiểu Miêu nhẹ nhàng mỉm cười, nói:

- Tự nhiên cũng sẽ không có... Ta.

- Lệnh tôn thật sự là ở hiền gặp lành.

Quân Mạc Tà đại khái đã đoán được: Chắc bởi vì Thất Thải thánh thụ này sống quá lâu nên dần dần có ý thức. Nhưng mà loại tính tính kỳ lạ như vậy cũng là thuần phát đến mức ngu ngốc, yêu ghét rõ ràng, nhưng mà người thì vẫn là người, dù có là kẻ ngốc thì cũng là kẻ ngốc đã sống lâu, đầy kinh nghiệm..... Hơn nữa từ trước tới giờ hắn không có ai chỉ dạy, làm gì cũng là theo ý mình, dần dần trở thành một kẻ hơi cực đoan...

Còn về phụ thân của Miêu Tiểu Miêu, Quân Mạc Tà đoán đó là chắc là sự thông cảm với kẻ yếu của cái cây kia mà thôi.

- Linh Dược Viên từ đó mở lại bình thường, Huyễn Phủ một lần nữa lại lấy được quyền sử dụng linh dược. Hơn nữa từ bốn ngàn năm trước đến nay đã không còn ai rõ được tình hình trong đấy hiện giờ như thế nào, cho nên lần này vào Linh Dược Viên, tuyệt đối sẽ không đưa nhiều người ùng vào! Cho nên ý tưởng hai người chúng ta cùng có cơ hội đi vào đấy của ngươi chắc chắn không thể thực hiện được!

Miêu Tiểu Miêu thở dài nói.

- Thật ra cũng chưa chắc đã tuyệt vọng như vậy, chuyện đời không có gì là tuyệt đối, ta tin là thánh thụ chưa hẳn sẽ không cho phép nhiều người cùng nhau đi vào, trước đây nó đóng cửa, chẳng qua là vì có vài kẻ trong đám người đi vào khiến nó không thích mà thôi. Chúng ta có thể thử đi vào vài người. Tiếp đó, sau một khoảng thời gian thích hợp thì chỉ để một người tiếp theo đi vào. Nếu người này không vào được, người kia khác liền tiếp tục tiến vào. Như vậy, chẳng phải là có nhiều cơ hội hơn ư!

Quân Mạc Tà nói.

- Huynh nói cũng có lý...

Miêu Tiểu Miêu do dự nói:

- Bất quá, chuyện này phải được cao tầng Huyễn Phủ đồng ý mới được! Theo ý ta, cao tầng Huyễn Phủ chưa chắc đã chịu mạo hiểm như vậy!

- Đây là chuyện mà Chiến gia phải lo!

Quân Mạc Tà định liệu trước nói:

- Mà lần này ta quyết định nghênh chiến, cũng vì muốn cướp lấy cơ hội này!

Hắn nhìn Miêu Tiểu Miêu, nói:

- Nếu ta không ứng chiến nhất định sẽ bị xem là kẻ yếu kém. Nếu bọn hắn hao hết tâm tư đẩy chuyện khó cho ta, sao ta lại không cho bọn hắn chút chuyện khó chứ? Bọn hắn muốn làm nhục ta, cùng ta tỷ thí, ta cũng cho bọn hắn một cơ hội! Nhưng ta cũng cho bọn hắn một điều kiện! Bọn hắn nhất định phải chấp nhận điều kiện này của ta, ta mới chịu cùng bọn chúng tỷ thí một phen. Cơ hội là của cả hai, ta dễ gì giúp bọn hắn toại nguyện!

- Nếu ta thắng, cô dĩ nhiên có thể được như ý, tiến vào Linh Dược Viên, mà việc này lại sẽ là do Chiến gia thực hiện thay ta. Ta tin tưởng với địa vị gần như là đệ nhất thế gia ở Huyễn Phủ hiện nay của Chiến gia, điều kiện này sẽ không đến nỗi quá khó với bọn hắn!

Quân Mạc Tà cười hắc hắc:

- Như vậy, không phải tất cả đều vui vẻ sao?

- Tại sao huynh chỉ cân nhắc hướng đó, nếu huynh thua thì sao?

Miêu Tiểu Miêu trừng mắt xem thường hắn, vẻ mặt này lại toát lên vẻ xinh đẹp không nói nên lời. Quân Mạc Tà nhìn thấy mà rung động, đột nhiên nhớ tới Độc Cô Tiểu Nghệ, hắn thầm nghĩ không ngờ dáng vẻ xem thường người khác của nha đầu này lại có thể đáng yêu như thế, không kém gì Tiểu Nghệ nhà ta.

- Nếu ta thua... Đương nhiên sẽ bị bọn hắn vũ nhục một phen. Hơn nữa, dựa theo ước định trước đây, nếu ta bị thua chẳng khác nào cô cũng thua. Hai người chúng ta đều mất cơ hội vào Linh Dược Viên!

Quân Mạc Tà hì hì cười, nói:

- Nếu thật sự xui xẻo như vậy, cũng chỉ có thể xem như ta làm liên lụy cô một lần.

Sắc mặt hắn đột nhiên chuyển sang trịnh trọng dị thường, chầm chậm hỏi:

- Miêu cô nương, cô... nguyện ý bị ta liên luỵ một lần không? Hoặc nói là cô nguyện ý tin tưởng ta không?

Miêu Tiểu Miêu đỏ mặt lên, nói:

- Lời này của huynh nói thật sự quá nhẹ nhàng, nếu là huynh thắng, tự nhiên là tất cả đều vui vẻ! Nhưng nếu huynh bất hạnh thua... Thì tư cách của ta cũng mất đi... Điều này bằng với việc hạnh phúc cả đời ta bị huỷ! Khoản tiền cược này, chính là ta dùng cả cuộc đời tar a đánh cuộc, nhưng huynh lại chẳng tổn hại gì nhiều.

- Đánh cược cả đời cô? Sao lại cược cả đời cô chứ? Cô nương nói quá rồi đó!

Quân Mạc Tà kinh ngạc nói.

- Chúng ta có duyên quen biết, có một số việc huynh sớm muộn gì cũng sẽ biết, bây giờ ta nói thẳng luôn. Hiện giờ thế lực của Miêu gia chúng ta, ở Huyễn Phủ đã từ từ suy yếu, liên tục mấy đời, đều không xuất hiện một nhân tài kiệt xuất nào! Tuy rằng trong thế hệ trước, đến giờ vẫn còn không ít tiền bối Miêu gia vẫn được Huyễn Phủ thờ phụng, nhưng tuổi tác của họ đều đã cao... Cho nên, thế hệ chủ chốt tiếp theo của Huyễn Phủ, chỉ sợ sẽ không rơi vào Miêu gia ta. Trên thực tế, nếu không phải hơn trăm năm trước cha ta cơ duyên xảo hợp được thánh thụ xem trọng, trở thành chủ của Linh Dược Viên, Miêu gia ta sợ đã sớm xuống dốc từ lâu!

Miêu Tiểu Miêu từ từ thở dài, trong mắt hiện ra vẻ lo lắng:

- Nếu quả thật bị gia tộc khác đoạt đi chủ vị Huyễn Phủ, thì để duy trì thế lực cân bằng của Huyễn Phủ, nhất là để thanh danh Miêu gia ta không sụp đổ, trưởng bối bổn tộc sẽ phải đem ta gả cho người thừa kế có tiềm lực nhất trong gia tộc kia! Để đạt tới cục diện song phương vừa quản chế lẫn nhau vừa cùng có lợi... Yên lặng chờ đợi cơ hội Đông Sơn tái khởi...

- Ta hiện giờ tuy bề ngoài giống như được mọi người sủng ái cưng chiều, nhưng nếu đi tới bước kia... Thì cũng chỉ có thể trở thành vật hi sinh của gia tộc.

- Nếu muốn tránh cục diện đó, ta phải tiếp nhận được chức vị hiện giờ của phụ thân, trở thành viên chủ nhân tiếp theo của Linh Dược Viên. Chỉ có cách đó, mới có thể thoát khỏi số mệnh này! Hoàn toàn là người tự do, tuy rằng vẫn không thể lập gia đình như trước, nhưng mọi thứ mình muốn làm đều có thể làm, so với phải gả cho một kẻ mình không vừa ý mà thống khổ cả đời thì tốt hơn nhiều!

Miêu Tiểu Miêu u buồn thở dài, trong ánh mắt hiện lên vẻ cô đơn.

- Ta không muốn trở thành vật hi sinh cho gia tộc.

Miêu Tiểu Miêu nói khẽ.

- Nhưng ta cũng không muốn nhìn thấy Miêu gia cứ như vậy suy sụp... Ta cuối cùng vẫn là nữ nhân Miêu gia. Để có thể vẹn toàn đôi bên, chỉ có... Trở thành chủ của Linh Dược Viên! Đến lúc đó, coi như cả Huyễn Phủ, cũng không ai dám đụng đến ta cùng Miêu gia! Phụ thân hiện tại tuy mang danh nghĩa là chưởng quản Linh Dược Viên, nhưng khởi điểm lại quá thấp, nội lực rất yếu, thành tựu kiếp nầy đạt tới Chí Tôn chi thượng đã là cực hạn! Mà cực hạn đó nghĩa là: thọ nguyên phụ thân lạc quan mà nói cũng chỉ có hai ba trăm năm mà thôi.

Giọng của Miêu Tiểu Miêu rất trầm trọng:

- Ta chỉ là một nữ nhân, ta vốn không nên nói phụ thân mình như vậy. Nói như vậy, không thể nghi ngờ là đại bất hiếu! Nhưng, đây cũng là sự thật, là sự thật không thể tranh cãi! Tư chất của ta, nói một cách không khoe khoang, từ ngàn năm trở lại đây chính là người xuất sắc nhất trong Miêu gia! Miêu gia chúng ta, không đợi nổi một ngàn năm nữa... Vạn nhất... Như vậy, thậm chí không cần đợi thêm một ngàn năm, Miêu gia rất có thể biến mất khỏi Huyễn Phủ... Một khi ta được gả đi, thì hi vọng của Miêu gia từ đó đoạn tuyệt! Ngay cả dùng thủ đoạn đám hỏi chính trị

cũng chỉ miễn cưỡng kéo dài được mấy trăm năm thôi... Nhưng chung quy không phải kế lâu dài! Đối phương chắc chắn sẽ không nguyện ý để Miêu gia chúng ta quật khởi lần thứ hai!

- Nhưng một khi ta trở thành chủ mới của Linh Dược Viên, lấy tư chất của ta, hiện tại đã sắp đạt tới thực lực cấp độ Tôn Giả, thêm vào linh khí nồng nàn trong Linh Dược Viên, ta nhất định có cơ hội đột phá đến Thánh Giả, Thánh Hoàng, mọi thứ tuyệt không còn là vấn đề khó khăn nữa. Kể từ đó, tuổi thọ của ta, ít nhất sẽ hơn ngàn năm, thậm chí hai ngàn năm! Ba ngàn năm! Nói cách khác, chính ta có thể bảo trụ Miêu gia chúng ta mấy ngàn năm không suy sụp! Và, ta cũng không cần hy sinh cuộc sống của mình.

Quân Mạc Tà thở một ngụm trọc khí thật dài.

- Hiện giờ, yêu cầu của huynh chẳng khác gì là lấy cuộc đời của ta đi đánh bạc! Chẳng khác gì cầm tiền đồ của Miêu gia chúng ta, vận mệnh mấy nghìn người đi đánh bạc!

Miêu Tiểu Miêu nhìn Quân Mạc Tà, trong ánh mắt nàng không biết hàm xúc gì, hàm răng cắn nhẹ môi, sóng mắt nhấp nháy biến ảo không ngừng. Vừa như u buồn vừa như vui vẻ, vừa giống bực tức vừa như phẫn nộ...

Quân Mạc Tà nhất thời im lặng.

Quyết định này của mình, với mình mà nói, không ngoài một hồi trò chơi, thậm chí là một trò chơi hoàn toàn không có kích thích, cực độ chán nản, nhưng với Miêu Tiểu Miêu mà nói, lại là quyết định rất lớn, ảnh hưởng sâu sắc đến cuộc đời nàng.

Tuy rằng Quân đại thiếu gia tuyệt đối nắm chắc, lấy trình độ cùng kinh nghiệm của hắn, hắn tự tin dù tên gia hỏa này có trù tính, làm khó dễ, bày mưu tính kế như thế nào, mình cũng chắc chắn có thể dễ dàng thắng được! Đám gia hỏa trong Huyễn Phủ này vô luận có kiệt xuất bao nhiêu, vô luận mình ngu ngốc thế nào, nhưng tóm lại bọn hắn không thể

thắng nổi năm nghìn năm văn minh rực rỡ của Trung Hoa trên địa cầu to lớn của ta!

Quân Mạc Tà nắm chắc thắng lợi trong tay!

Nhưng hiện tại thân phận Mặc Quân Dạ của hắn lại không khiến người ta có cảm giác an toàn! Dù hắn có nói mình chắc chắn, người khác cũng sẽ cho rằng hắn đang khoác lác!

Dù ngươi là kẻ có thể chất linh hoạt kỳ ảo, thiên phú hơn người, nhưng điều kiện tiên quyết là thực lực của ngươi vẫn chưa đạt đến mức khiến người khác phải để ý tới, ngươi có tư cách gì để người ta cho phép ngươi dùngcả đời, thậm chí là vận mệnh cả nhà ra đánh bạc?

Quân Mạc Tà ha ha cười, nói:

- Đúng là ta đã quá nghĩ cho ta rồi. Xin cô nương chớ trách, coi như ta chưa nói gì. Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Ta không biết chắc những công tử thiếu gia kia bố trí cái thế cục khó hiểu gì, vạn nhất bị thua lại càng bẽ mặt! Ta trực tiếp về nhà ngủ vậy.

Hắn cười gượng hai tiếng, muốn cáo từ.

Quân Mạc Tà nói xong, lại không cảm thấy có...chút nào tiếc nuối.

Chuyện này vốn là ý nghĩ viển vông trong lúc cao hứng của mình. Nếu mình quả thật dùng hạnh phúc cả đời của cô nương cùng vận mệnh gia tộc người ta làm tiền đặt cược, thì dù cuối cùng thắng được ván bài này, thậm chí nhờ vậy mà lấy được Thất Thải Thánh Quả, thì hậu quả của nó ai cũng không thể chấp nhận nổi! Bởi vì sau vụ đánh cược này, Miêu Tiểu Miêu có thể coi đã là người cùng thuyền với hắn! Điều này là không thể phủ nhận!

Lúc đó, Miêu Tiểu Miêu phải làm sao bây giờ? Vậy chẳng khác gì là hủy diệt Miêu Tiểu Miêu!

Làm vậy lương tâm mình có thể thoải mái được sao? Mình cả đời hành sự, từ trước đến giờ đều khoái ý ân cừu, không thẹn với lương tâm! Nhưng lúc này, mình cũng không dám nói là mình không thẹn với lương tâm!

- Chậm đã!

Miêu Tiểu Miêu hít sâu một hơi, quả quyết quát.

- Tiểu thư! Người muốn gì?

Hắn giật mình, cực kỳ hoảng sợ kêu lên.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 209: Phiên Hương Lâu

Miêu Tiểu Miêu yên lặng liếc Quân Mạc Tà một cái, đột nhiên cười tươi như hoa:

- Ta tất nhiên không muốn đem cuộc đời mình ra cùng huynh đánh bạc! Ta cũng sẽ không đem vận mệnh gia tộc cùng huynh được ăn cả ngã về không! Nhưng mà... Chuyện công tử muốn đi phó ước hay không hình như không có bất cứ quan hệ nào với ta cả. Công tử cần gì phải hỏi ta, cần gì phải dựa theo ý ta mà làm chứ?

- Ý của cô là?

Quân Mạc Tà nhìn nàng, thực sự không đoán được ý nàng.

- Ý của ta là... Huynh muốn đi vậy huynh cứ đi! Huynh không muốn đi, vậy cứ không đi! Bất kể cuối cùng huynh quyết định đi hay không, chuyện này, cũng không liên quan gì đến ta.

Mắt Miêu Tiểu Miêu lóe ra một tia bướng bỉnh.

- Nhưng mà theo lời nàng thì nếu ta thua, nàng cũng sẽ thua Chiến Thanh Phong trong vụ đánh cuộc trên thuyền kia mà!

Quân Mạc Tà nhíu mày:

- Tuy rằng nói là không liên quan đến nàng, nhưng kết quả có gì khác nhau đâu! Nàng tội tình gì phải làm vậy? Ta dù không đánh cuộc nhưng cũng sẽ không đem điều quan trọng nhất của người khác đi mạo hiểm!

Vẻ mặt Quân Mạc Tà thật sự rất nghiêm túc, hắn nói từng chữ một:

- Vô luận thắng bại, ta không thể gánh nổi hậu quả này! Với ta mà nói, Miêu gia các ngươi không quan trọng gì, nhưng với một vị cô nương trẻ tuổi ương bướng, ta tự nhận không đánh cuộc nổi! Phần nhân tình này, ta không gánh nổi, càng không trả nổi.

Lời nói của Quân Mạc Tà cũng là điều hắn nghĩ.

Trách nhiệm này, thật sự hắn không gánh vác nổi!

Nếu thua, cả đời Miêu Tiểu Miêu cứ như vậy chôn vùi, tuy rằng Quân đại thiếu gia tin chắc mình không thua, nhưng nếu thắng, kết quả với Miêu Tiểu Miêu cũng chưa chắc sẽ tốt hơn. Mình chính là kẻ địch của Huyễn Phủ, lúc thân phận mình bị vạch trần rất có thể chính là lúc Miêu Tiểu Miêu, thậm chí cả Miêu gia bị liên luỵ!

Huống chi, còn có khả năng sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của nàng!

Phần nhân tình này, muốn trả, e rằng trả cả đời cũng không hết nổi!

Mặc dù trong lòng Quân Mạc Tà cho rằng vị Chiến Đại công tử đánh cuộc với Miêu Tiểu Miêu kia, chưa chắc sẽ thực hiện cam kết. Hơn phân nửa e rằng Miêu Tiểu Miêu sẽ không dễ dàng thắng lợi như vậy, nhưng hắn cũng không muốn miễn cưỡng...

- Nhưng nếu huynh quả thật không đi... Thì cuộc sống sau này của huynh ở Huyễn Phủ, mỗi bước đều khó khăn! Tiền đồ của huynh, chắc chắn rất tăm tối!

Miêu Tiểu Miêu nhìn hắn:

- Kỳ thật... Vụ đánh cuộc giữa ta và Chiến Thanh Phong, chỉ cần ta nghĩ ra biện pháp hủy bỏ, huynh sẽ không phải gánh mấy cái trách nhiệm đó!

Hủy bỏ?

Quân Mạc Tà nhăn mày:

- Vụ đánh cuộc này, làm sao hủy bỏ được?

- Sơn nhân tự có diệu kế, chỉ cần Mặc công tử phối hợp với tiểu nữ, tạm thời biến mất một canh giờ, vụ đánh cuộc này tiểu nữ sẽ có cách hủy bỏ.

Miêu Tiểu Miêu thần bí cười cười:

- Thậm chí ta còn muốn bắt Chiến Thanh Phong nợ ta một món nhân tình thật lớn!

- Ha ha...

Quân Mạc Tà là một người thông minh, hiển nhiên liền minh bạch ý tứ của nàng, không khỏi bật cười ha hả, lắc đầu nói:

- Diệu kế, quả nhiên là diệu kế!

- Thỏa thuận xong, chúng ta bây giờ lập tức chia nhau hành động đi, Phiên Hương lâu tái kiến!

Miêu Tiểu Miêu nháy mắt, tinh quái cười cười. Quân Mạc Tà cười lớn, nói:

- Trí tuệ cô nương thật là hơn người, tại hạ tự phụ cơ trí vô song, nhưng cô nương lại tìm ra biện pháp giải quyết vẹn toàn đôi bên trước ta, làm tại hạ thật lấy làm xấu hổ!

- Vừa rồi Mặc huynh chính là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, cái gọi là suy nghĩ nhiều quá sẽ bị loạn, băn khoăn quá nhiều, tự nhiên thiếu sót, cho nên mới nhất thời không nghĩ ra. Ta tin tưởng với trí tuệ của công tử, chỉ cần bình tĩnh, thì có thể dễ dàng nghĩ thông suốt toàn cục.

Ánh mắt Miêu Tiểu Miêu lộ ra ý cười, thoáng một tia xấu hổ, nhưng lập tức biến mất, hiển nhiên nàng đang rất khoan khoái, nói:

- Xin hỏi Mặc huynh, lời huynh vừa mới nói “Cuộc đời của một vị cô nương, ta tự nhận không đánh cuộc nổi!” Những lời này ta có thể lý giải, nhưng câu tiếp theo: “Khoản nhân tình này, ta không gánh nổi, càng không trả nổi.” là có ý gì?

- Chỉ là nhất thời cảm khái thôi, không có ý gì khác.

Quân Mạc Tà xấu hổ cười nói. Nếu hắn nói ra, chẳng phải là mình tưởng ai cũng mê mình?

Miêu Tiểu Miêu không biết nghĩ tới điều gì, trên mặt một trận đỏ bừng, tiếp đó lại biến thành một trận tái nhợt, cắn môi nói:

- Vậy... Mặc huynh, hẹn gặp lại ở Phiên Hương Lâu.

- Phiên Hương Lâu gặp lại.

Quân Mạc Tà mỉm cười chắp tay:

- Trước khi đi ta tặng cô nương một câu: cái gọi là đánh cuộc, thông thường phải dưới tình huống tuyệt đối công bình mới có thể bắt đầu. Nhưng với rất nhiều người chỉ dưới tình huống đối phương quá sức cường thế mới chịu nhận thua. Miêu cô nương không cần coi trọng vụ đánh cược này quá...

- Ta biết. Nhưng với thân phận thế gia của những người này, có cần phải làm đến mức ấy không?

Miêu Tiểu Miêu không chắc lắm nói.

- Có vài người nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng cũng có người dù có thề cũng chỉ như đánh rắm mà thôi, điều này cũng chẳng có gì lạ.

Quân Mạc Tà ha ha cười:

- Ta chỉ thuận miệng nói, trong lòng cô nương chắc nhiều rõ hơn ta nhiều.

- Mặc huynh khách khí rồi. Dù sao, ta vẫn cám ơn lời nhắc nhở của ngươi.

Miêu Tiểu Miêu mỉm cười đi xuống, mang theo Đậu Đỏ Nha xuống lầu. Đang bước xuống cầu thang thì dừng một chút nhưng không quay đầu lại.

Bóng dáng nàng mỏng manh thướt tha, tà váy bay nhẹ, một thoáng rồi biến mất, chỉ để lại một làn gió thơm, thật lâu cũng không tan hết đi.

Lúc Miêu Tiểu Miêu xuống lầu đi thẳng ra đường cái, nàng rõ ràng nghe được trên lầu truyền đến “Ba” một tiếng, thật là thanh thúy vang dội. Giống như tiếng một bàn tay đánh lên mặt người nào đó, đôi mắt nàng đỏ lên, bước nhanh rời đi.

Động tĩnh trên lầu kia chính là do Quân Mạc Tà hung hăng tát mình một cái!

Hắn buồn bả đứng một hồi, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Thì ra ta thật sự rất vô sỉ!

Hắn thở dài một hơi thật dài, trong ánh mắt hiện ra sự bứt rứt trước nay chưa từng có, thân hình nhoáng lên một cái, nháy mắt đã hoàn toàn biến mất ...

Ở nơi khác, Phiêu Hương Lâu, nơi xa hoa, tráng lệ nhất trong thành Tâm Huyễn, giờ phút này cả sảnh đường đều đã đông nghẹt người.

Tửu lâu vốn hết sức xa hoa giờ này lại càng thêm long trọng.

Nơi này vốn là một dãy phòng, không ngờ hiện tại đều được làm thông với nhau! Bốn phương thông suốt, hình thành một gian đại sảnh cực lớn, ít nhất cũng có thể chứa hơn một ngàn người.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy tóc đen tung bay, từng gương mặt tuổi trẻ lẫn với nhau.

Trên mặt mỗi người đều đầy vẻ không phục, trong con ngươi mỗi người đều tràn đầy sự hưng phấn cùng tâm trạng nóng lòng muốn thử.

Chỉ cần tên có Không Linh Thể Chất kia xuất hiện, mọi người liền lập tức hợp nhau tấn công! Dù cho tư chất của hắn có xuất sắc thế nào thì hôm nay ở Phiên Hương Lâu, cũng quyết phải khiến hắn mặt mày ủ ê, gào khóc trở về!

Ở giữa đại sảnh, có một nhóm công tử trẻ tuổi đang ngồi quây tròn, mỗi người đều tuấn lãng, anh tuấn khôi ngô, thanh niên tài tuấn, không người nào có vẻ không đứng đắn cả!

Mà ngoài cái vòng của đám công tử trẻ tuổi này, là hộ vệ các gia tộc đang đứng tốp ba tốp năm, mặc dù không gần sát chủ tử nhà mình, nhưng cũng cách xa lắm. Ở trong này chắc sẽ không có hung hiểm gì, nhưng với trách nhiệm là hộ vệ bọn hắn vẫn không dám xem thường.

Dù sao, theo tin tức cực kỳ chấn động vừa mới truyền đến, Cố Phi Vũ Cố đại công tử cũng bởi vì khinh địch, một mình nghênh chiến, tuy rằng không rõ quá trình cụ thể như thế nào, nhưng hiện giờ hắn đã bị kẻ có Không Linh Thể Chất kia đánh đến mức sinh tử không rõ, ngay cả ông nội hắn, Cố Vân Dương tự mình ra tay cứu, cũng không có hiệu quả gì, nghe nói hiện tại đã lâm vào thảm cảnh nửa chết nửa sống...

Tin tức kinh người như thế xuất hiện, khiến bọn hắn đều hiểu, lần gặp gỡ hôm nay quyết sẽ không đơn giản như trước, chỉ cần sơ hở một chút là có thể gặp nguy hiểm... Nếu dưới sự hộ vệ của bọn hắn mà ông chủ nhỏ xảy ra điều gì ngoài ý muốn, thì bọn hắn ngoài việc lập tức treo cổ cũng không còn cách nào khác...

Dĩ nhiên, cũng có ngoại lệ, hai vị Chí Tôn cao thủ Vương Năng với Lý Kiệt giờ này đang đứng dựa vào cây cột ngoài hành lang, mặt mày ủ

ê. Thời gian chầm chậm trôi qua, có lẽ tên tiểu tử đó đã sợ hãi sẽ không đến...

Nếu vậy, hai người mình chẳng phải thành sơn dương thế tội sao? Thành mục tiêu để các thiếu gia công tử này trút giận sao? Tiểu tử kia mà không đến, đám công tử kia thiết hạ trận thế lớn như vậy mà không có đối tượng để công kích, thì lửa giận kia tất phải phát tiết lên hai người chúng ta thôi! Nguy hiểm chết người!

Thời gian ngày càng muộn, mà vẫn không thấy có người.

Cơ sở ngầm của mấy vị thế gia công tử đã bố trí đầy đường rồi!

Với đội ngũ nhân lực cường đại như thế, dĩ nhiên là không ngừng có tin tức mới truyền tới.

- Bên kia hình như Miêu tiểu thư đang đàm phán với Mặc Quân Dạ.

- Miêu tiểu thư cố gắng thuyết phục Mặc Quân Dạ cùng lại đây phó ước.

- Miêu tiểu thư cùng Mặc Quân Dạ vẫn còn nguyên tại chỗ không hề động, nhưng Miêu tiểu thư thoạt nhìn vô cùng tức giận, tựa hồ bởi vì Mặc Quân Dạ nói phải về nhà ngủ, không nguyện ý quan tâm đến sự chết sống của hai gã thủ hạ...

- Miêu tiểu thư đã xuống lầu, nhưng tên Mặc Quân Dạ không đi xuống... Vẫn ở trên lầu...

- Trước mắt trên lầu không còn ai, tiểu tử đó không biết đã đi đâu...

- Phía đông không có.

- Phía tây cũng không có.

- Không có…

Theo từng tiếng hồi báo, mặt các vị thiếu niên công tử dần trở thành cuồng bạo! Hắn lại dám coi thường chúng ta như vậy! Phải biết rằng, Huyễn Phủ, chỉ một kẻ có Không Linh Thể Chất thôi mà cũng không chống đỡ nổi, mà những người chúng ta chính là đại biểu cho bộ phận nòng cốt tương lai của cả Huyễn Phủ!

Ngươi lại dám cho bọn ta leo cây!

Nếu các đại gia tộc cùng chung sức làm khó làm dễ, thì cho dù có là phủ chủ Huyễn Phủ cũng không chịu nổi áp lực khổng lồ này! Mặc Quân Dạ, ngươi không muốn sống nữa sao? Bọn ta vốn chỉ muốn chơi với ngươi một chút coi như xong, mà ngươi lại không thức thời. Cho dù hôm nay ngươi thoát được, bọn ta muốn xem ngày sau ngươi trốn như thế nào, chúng ta nhiều thế lực như vậy liên hợp lại, nhất định phải đùa chết ngươi!

- Đại ca, chỉ sợ là tiểu tử đó đã chuồn mất rồi.

Người ở Huyễn Phủ được xưng là kẻ mà trong đám thiếu niên đồng trang lứa không ai dám chọc đến, Chiến Ngọc Thu, đang ngồi ngay ngắn trên ghế, hướng về thanh niên ngồi chính giữa nói:

- Nếu hắn thật sự làm rùa rút đầu, không đến đây, vậy huynh thua vụ đánh cuộc với Miêu cô nương rồi. Chẳng lẽ huynh thật sự cam tâm chắp tay dâng cơ hội đi hay sao? Quả thật không đáng giá chút nào!

Tên thanh niên mặt mày anh tuấn khuôn mặt hình dáng rõ ràng, đôi mắt trầm tĩnh sâu hút, đúng là thiếu niên anh tài nhất của Chiến gia hiện nay, và cũng là huynh trưởng cùng một mẹ với Chiến Ngọc Thụ, Chiến Thanh Phong.

Hắn nghe vậy khẽ cười cười, nói:

- Hiện giờ thời gian vẫn còn sớm, giờ Tý còn chưa tới, ngày cũng chưa tính đã qua, tại sao lại nói Mặc công tử hắn sẽ không đến đây! Vụ đánh cuộc giữa ta với Miêu tiểu thư là chuyện giữa chúng ta, ngươi gấp

cái gì? Ngọc Thụ, nói đến việc giữ bình tĩnh, ngươi còn phải luyện tập nhiều. Tinh thần không vững, nôn nóng dễ giận, chính là điều tối kỵ của chúng ta!

Dừng một chút, Chiến Thanh Phong nói thêm:

- Xét theo thủ đoạn hắn dùng đối phó với Cố Phi Vũ thì người này quyết không tầm thường, tính tình lại càng là người có thù tất báo, vả lại tâm địa hết sức ngoan độc, giỏi về việc tận dụng mọi cơ hội có thể lợi dụng! Thật không thể coi thường. Bất quá, thủ đoạn hắn đối phó Cố Phi Vũ tuy rằng hoàn hảo, nhưng đã làm bại lộ một nhược điểm của hắn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 210: Không Tới

- Nhược điểm? Vậy nhược điểm của hắn là gì?

- Nhược điểm của Mặc Quân Dạ kia, kỳ thực cũng đều giống các ngươi, bệnh chung của thiếu niên nhân, rất dễ bị kích động a.

Chiến Thanh Phong cười cười, nhướng mày nói:

- Sở dĩ dễ kích động, đều do tâm khí cao ngạo! Mà người như vậy sẽ không cho phép mình không đánh mà lui. Cho nên ta phán đoán dù hôm nay hắn biết gặp khó, hắn cũng sẽ đến phó ước!

- Ngay cả khi biết rõ có thể chịu nhục, cho dù đầu rơi máu chảy, chật vật tới cực điểm, hắn cũng không bao giờ lùi bước!

Chiến Thanh Phong mỉm cười nhìn mọi người:

- Nến hắn thật sự đến, ngàn vạn lần đừng kêu hắn ngu xuẩn, bởi vì, có can đảm đối mặt với hết thảy, chính là phẩm chất quan trọng nhất nếu muốn trở thành một đời tuyệt thế cường giả! Nhất là hiện tại, cho dù đám lão gia của chúng ta cũng không nắm chắc có dám ra tay với hắn hay không, chính hắn cũng biết như vậy, nếu đã không có nguy hiểm thực chất, dù sao không dám đến? Nhưng nến hắn dám đến đây, sỉ nhục ngày hôm nay chỉ sợ sẽ khiến hắn cả đời khó quên, cả đời này chỉ sợ là không dám ngẩng mặt làm người! Chúng ta thực hiện việc này, ngay cả ta là bố trí, suy ngẫm một chút cũng phải rung mảnh, chẳng lẽ hắn lại có thể can đảm tiến đến thừa nhận tất cả chuyện này?

Chiến Ngọc Thụ mờ mịt nhìn vào đội hình phô trương ở bên cạnh, hơi cân nhắc một chú rồi nói:

- Đương nhiên! Nếu hôm nay hắn không đến, như vậy sau này cũng không đáng để chúng ta đề phòng nữa! Bởi vì đấy chính là hạng người chưa đánh đã chạy! Đối với người thường thì không phải là chuyện gì to tát, nhưng đối với một kẻ tu luyện giả lấy cực hạn làm mục tiêu, nhất định sẽ để lại tâm ma vinh viễn! Mỗi lần gặp khiêu chiến chỉ sợ sẽ đều nhớ lại!

- Nếu hắn đến đây, bất quá cũng chỉ phải chịu nhục nhã nhât thời, hơn nữa không chừng còn biến thành động lực thúc đẩy hắn khổ tu, nhưng nếu là lùi bước, có lẽ chuyện này sẽ trở thành chuyện nhục nhã mà cả đời hắn khó thể rưa sạch! Cả đời, không quên!

Chiến Thanh Phong bình tĩnh nói:

- Cho nên, hắn nhất đinh sẽ đến! Không thể không đến.

- Bởi vậy, đổ cục giữa ta và Miêu cô nương, lúc này vẫn chưa phải là chân chính bắt đầu! Tự nhiên cũng không liên quan đến việc đạt được danh ngạch hay không.

Chiến Thanh Phong mỉm cười nói:

- Các ngươi cần giữ vững tinh thần, hôm nay chúng ta sẽ phải cùng một vị có linh thể chất kỳ ảo hiếm có giao thủ. Mặc kệ là thắng hay bại, nhưng tuyệt đối sẽ là một hồi ức đặc sắc.

- Không sai, được chứng kiến một vị không linh thể chất bị hành hạ đếm thảm thương quả là một mĩ cảnh.

Chiến Ngọc Thụ cười to.

- Vị tất! Hôm nay trước khi đi, gia gia đã từng nói qua: kẻ có được không linh thể chất tới lúc này trên thế gian đều là thiên tài trong thiên

tài! Mặc kệ là làm gì hay học cái gì, đều phi thường nhanh! Cho nên , gia gia nói cho ta biết một chuyện.

Đám thiếu niên nháy đều ngưng thở chờ đợi.

- Câu nói này chính là: bất luận trên người kẻ này phát sinh sự tình gì, các ngươi cũng đừng kinh ngạc! Bởi vì…hắn là người có được không linh thể chất! Nếu làm ra sự việc không khiến kẻ khácc giật mình mới là chuyện tình đáng kinh ngạc!

Chiến Thanh Phong nói:

- Vị Mặc công tử kia tuyệt đối sẽ là một đối thủ cường đại!

Các ngươi vạn lần không được xem thường!

- Đại ca nếu tiểu tử đó thực sự qua cửa, cái kia…..chẳng lẽ huynh định nhường cho hắn?

Chiến Ngọc Thụ dè dặt hỏi.

- Nhường! Sao lại không? Bất quá chỉ là một cái danh ngạch mà thôi, chẳng lẽ chúng ta thực sự để ý hay sao?

Chiến Thanh Phong hừ một tiếng nói:

- Nam tử hán đại trượng phu, nói là làm! Thua phải chịu, làm người phải giữ chữ tín, chúng ta sao có thể nói không giữ lời, nếu không làm sao có thể sống được trong trời đất này?

- Nhưng…nha đầu kia, nếu thực sự tiến nhập vào Linh Dược viên… vạn nhất trờ thành chủ dược viên…. Vậy….. ta lại càng không có hi vọng a.

Chiến Ngọc Thụ nhìn đại ca mình khẩn cầu:

- Đại ca, danh ngạch trân quý như vậy, huynh để cho ngoại nhân không bằng trực tiếp tặng cho đệ đệ ta đi…Hoặc là chúng ta kiếm đại

một lí do thoái thác cái đổ ước ban đầu kia không được sao. Hà tất phải như thế? Danh ngạch trong yếu như vậy, huynh sao lại lấu ra làm vật cá cược cho cái đổ ước vớ vẩn này, cái này cũng quá hoang phí đi!

- Ngươi thúi lắm! Đổ ước này sao lại là vớ vẩn?

Chiến Thanh Phong cả giận nói:

- Chẳng lẽ ngươi chắc chắn rằng ta sẽ thua sao?

Nói xong, hắn thở dài một hơi nói:

- Trong mắt ngươi chỉ có mĩ sắc, mà không thấy chuyện khác. Ngươi nha ngươi nah… khi nào mới biết lo đến đại cục, chân chính trưởng thành đây.

- Đại cục?

Chiến Ngọc Thụ nghi vấn nói.

- Hiện giờ, hậu bối Miêu gia tuy đã có xu hướng suy thoái, nhưng các cao thủ thế hệ trước, Miêu gia như cũ vấn chiếm tương đối trong Huyễn phủ.

Chiến Thanh Phong âm trầm nói:

- Những người này chẳng những có thực lực kinh người, lại vô cùng nhẫn nại.

Chiến Ngọc Thụ cười ha hả. Hắn cũng phải bội phục ngôn từ của đại ca, rõ ràng chửi đám người kia là những lão bất tử, lại hết lần này đến lần khác nói người ta nhẫn nại.

Cái này quả thực là thóa mạ người mà không thô tục a.

- Nói chuyện đến lúc này, thắng thua tuy rằng chưa biết. Nhưng tỉ lệ chiến thắng của bọn hắn cực cao, chí ít cũng có chín thành!

Ngón tay của Chiến Thanh Phong mở ra, cong một đầu ngón tay lên, còn chín ngón tay còn lại thẳng tắp về phía trước, cứ như vậy nhìn ngón tay trắng nõ của mình chậm rãi nói:

- Nhưng nếu là hắn không đến, cũng là tương đương với chuyện tỷ thí kia không có. Tự nhiên là đánh cuộc không thành!

- Thì ra là thế, đại ca hành sự thận trong, quả thực vô cùng cao minh! Tiểu đệ vạn phần bội phục!

Chiến Ngọc Thụ tỉnh ngộ.

Vừa vặn đúng lúc này,ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận rối loạn, sau đó ngay lập tức yên tĩnh trở lại. Thanh âm lấy lòng chợt vang lên:

- Thì ra là Tiểu Miêu muội muội đại giá quang lâm, mau mời vào!

Thanh âm của Miêu Tiểu Miêu truyền đến:

- Không cần khách khí, để tự ta vào.

Ngay sau đó là một làn hương thanh nhã truyền vào bên trong, Miêu Tiểu Miêu dáng người yểu điệu chậm rãi bước vào đại sảnh, vừa nhìn thấy bộ dạng nơi này, không khỏi buồn cười nói:

- Tại sao phải khua chiêng gióng chống như vậy? Quả thực không khỏi có chút chuyện bé xé ra to chứ? Cho dù là đổ ước kia, cũng không cần làm cho mọi người tổn hao tâm huyết như vậy chứ!

- Cùng với kẻ có được không linh thể chất vạn năm khó gặp giao đâu, tự nhiên là muốn lựa cho một tràng đấu tốt nhất! Tin tưởng bất luận người nào đều sẽ cẩn thận như vậy.

Chiến Thanh Phong ôn hòa cười nói:

- Mặc kệ kết quả của đổ cục này là thua hay thắng, đây chính là cơ hội hiếm có có thể được giao thủ cùng người có được không linh thể chất! Qua vạn năm, cũng chỉ có hai người có được thể chất này mà thôi.. Tiểu Miêu muội muội, vị thiên tài không linh thể chất đang ở đâu? Nghe nói lúc trước không phải đang ở cùng một chỗ nói chuyện phiếm với muội hay sao? Không phải không dám tới chứ?

- Chiến huynh đoán cũng gần đúng rồi đó, nghe được tin các ngươi bày ra trận thế hoan nghênh lớn như vậy, làm cho người kia sợ tới mực trực tiếp không dám tơi đây. Vừa rồi ta cơ hồ phải cứng rắn dẫn theo hắn đến, chỉ là tiểu từ này sống chết không theo, kiên trì phải về nhà ngủ, hắn không đến, ta lại không dám a, dù sao nơi này nghi thức hoan nghênh như vậy, thực khiến ta cảm thấy hứng thú.

Nói xong, vươn tay chỉ bốn phía trong đại sảnh, mỉm cười nói.

Hành động này hiển nhiên có ý chính là các ngươi chuẩn bị một hồi vô ích, coi như chuẩn bị vô số thủ đoạn, nhưng không có đối tượng thực thi, còn ý nghĩa gì sao?

- không tới.

Mặc dù mọi người đang suy đoán xem vị có được không linh thể chất kia có hay không bởi nhận lực tụ tập nơi này thế lực quá mức không lồ mà sợ đến mức không dám tới, thậm chí trong lòng mọi người đều đã có câu trả lời, thành thật mà nói, hôm nay phô trương như vậy, nghẫm từ mình mà ra, nếu đổi thành bản thân mình chắc chắn cũng sẽ không đến, quả thực rất hung hiểm a! Nhưng lúc này khi nghe được Miêu Tiểu Miêu chính thức xác nhận tinh tức này, mọi người cũng không nhịn được mà bức xúc

- Khốn nạn! Tên hỗn đản này! Lại có thể không tới, hắn rốt cục có phải là nam nhân hay không.

Trong mắt Chiến Ngọc Thụ lệ quang chợt lóe, âm u nói:

- Chúng ta nhiều ngươi như vậy ở chỗ này chờ hắn, hắn không hợp ý là không tới, hắn cho rằng chúng ta là gì? Là đối tượng mặc cho hắn đùa bỡn sao?

Những lời này của Chiến Ngọc Thụ, lập tức khơi dậy oán hận chung của mọi người! Cho dù bọn hắn đều hiểu rõ thế cục trước mắt, thậm chí trong lòng hoàn toàn có thể lý giải được lựa chọn của Mặc Quân Dạ, nhưng nhân sinh vốn là như thế, bản thân có thể hí lộng người khác, nhưng đến khi mình bị người khác hí lộng, vô luận lập trường thế nào, đều bị vứt lên chín tầng mây.

- Không thể như thế được! Tên Mặc Quân Dạ chết tiệt này tự phụ có được không linh thể chất, lại có thể không đem mấy người chúng ta để ở trong mắt! Việc hắn sỉ nhục ta ngày hôm nay, cả đời ta sẽ không quên, quyết không thể dễ dàng tha cho hắn!

Một tên thiếu niên lục y nói:

- Coi như hắn hơn người có được không linh thể chất thì sao? Bằng thứ rác rưởi như thắn, cho dù tư chất suất xắc như thế nào, nhưng thủy chung trụ cột quá yếu, trong vòng trăm năm hắn quyết không cản nổi chúng ta! Nói cách khác, chúng ta có ít nhất một trăm này để có thể chà đạp hắn.

Một tên thiếu niên áo trắng, phe phẩy cây quạt, ngâm nga hai tiếng, cười như không cười nói:

- Coi như hắn có được không linh thể chất, nhưng trong vòng một trăm năm này, hắn cũng sẽ phải sống cuộc đời một ngày dài tựa một năm, từng giây từng phút đều phải thận trọng! Hết một trăm năm sau, mọi người ở đây đều đã có được địa vị, hắn coi như muốn trả thù, cũng phải cân nhắc nặng nhẹ, coi như hắn có can đảm liều lĩnh trả thù, cũng không có thế lực chịu ủng hộ hắn! Mặc Quân Dạ này, coi như có thể tránh hôm nay, ngày mai, từ nay trở đi, chẳng lẽ vĩnh viến trốn như vậy sao? Sự việc ngày hôm nay thực sự đã đắc tội với toàn bộ thanh niên tài tuấn trong huyễn phủ, có thể nói là vô cùng ngu xuẩn a!

Chiến Thanh Phong cúi đầu, hơi nhíu này, lẩm bẩm:

- Hắn sao lại không đến? Không có lý nào a, hắn sao lại có thể không đến đây? Chuyện này quả thực kì quá… Chẳng lẽ, hắn không sợ gieo xuống tâm ma, sau này tu hành có thể bị cản trả? Cái này quả thực không thể lí giải a, chẳng lẽ hắn không có tâm háo thắng sao..?

Bình thường mà nói, phán đoán của Chiến Thanh Phong không sai chút nào, tu vi bình thường, Mặc quân dạ bởi vì run sợ mà không dám tới, thực sự sẽ gieo xuống tâm ma, ngay cả khi có không linh thể chất làm trụ cột, tiến cảnh trong đời tất nhiên sẽ gặp rất nhiều chông gai vô cùng gian nan.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 211: Vì Lợi Thất Tín

Nhưng điều kiện tiên quyết chính là cần phải căn cứ vào tu vi của Mặc Quân Dạ. Chiến Thanh Phong nào có biết hiện giờ tu vi của Quân đại thiếu gia nhà chúng ta đã sớm đến mức mà thường nhân khó có thể tưởng tượng được nông sâu, cũng không có đem bọn hắn – những thiếu niên được xem là anh tuấn tài cao để trong mắt chút nào. Sự tình này vượt quá dự tính của Chiến Thanh Phong.

Bởi vì cho dù ai có không nghĩ ra thì thoạt nhìn huyền công sơ giai ban đầu của hắn chỉ là đồ bỏ đi. Nhưng thực chất thì bên trong hắn chính là một siêu cấp cao thủ.

- Cái này, còn có lý do gì mà không thể lý giải? Chiến đại ca, ngài luôn lo lắng vấn đề quá mức đó. Nếu theo mức độ lý trí mà phân tích thì lúc này đây hiển nhiên là Mặc Quân Dạ này có chút độc đáo nên mới như thế a.

Hắc y thiếu nhiên kia đột nhiên nở nụ cười.

- Độc đáo? Chỉ giáo cho?

Mọi người cùng nhau đặt câu hỏi.

- Ta đoán, không linh thể của hắn chính là một thiên tài. Bởi vì tự thân hắn là một tên bỏ đi nên bây giờ hắn căn bản không biết rằng cái gì được gọi là tâm ma đâu a. Làm sao mà có thể sợ tâm ma cắn lại?

Hắc y thiếu niên nháy mắt, nói:

- Tâm ma, chính là một khi ngươi tu luyện tới một trình độ nhất định thì nương theo thực lực cường đại của bản thân mình thì sẽ xuất hiện theo đó một chướng ngại mới. Mà hiện tại tiêu chuẩn huyền khí của hắn.

Hắn nhíu mày, làm ra một bộ dạng khó hiểu. Nghiêng đầu buồn bực nói:

- Không biết hắn rốt cục là Kim Huyền? Vẫn còn là Ngân Huyền? Hay hoặc giả là đã lên tới trình độ thất phẩm? Bát phẩm? Hay là cửu phẩm?

Hắn vừa nói xong thì trực tiếp ôm bụng mình mà cười.

Mọi người trên lầu nhất thời đều cười ha hả. Hiển nhiên đều là vui vẻ đồng ý.

- Không bình thường một chút nào. Nhất định là có điều gì mờ ám ở đây.

Chiến Thanh Phong ngẩng đầu suy tư nói:

- Cứ coi như hắn không biết thực lực chân chính của mình đi, Tào Thánh Hoàng lẽ nào lại không biết? Lấy tu vi hiện giờ của lão, gặp một đồ đệ có thể chất không linh ngàn năm hiếm có truyền thụ y bát không phải dễ, lẽ nào hắn lại để cho tâm ma làm cản trở bước tiến của truyền nhân mình. Hơn nữa, tại đây còn hai đồng môn của hắn. Nếu hắn nói không đến thì đến lúc đó tính mạng của đồng bọn hắn chỉ chờ bọn ta động thủ. Thế nhưng chỉ vì không hợp nhau mà không tới thì chuyện này khó có thể giải thích được. Trong đó tất còn có nguyên do khác.

- Còn về mấy cái nguyên do vớ vẩn đó ta không có hứng thú đoán. Bất quá, Chiến đại công tử. Trước mắt cá cược của chúng ta cũng nên kết thúc đi thôi.

Tiểu Miêu lạnh lùng nói.

Nàng hiện tại cũng không biết làm sao, nhìn thấy tài tử Huyễn phủ này đột nhiên trong lòng cảm thấy rất là chán ghét. Thấy một người ghét một người, ai cũng không ngoại lệ. Thậm chí càng ngày nàng càng có cảm giác, những người này sao lại nông cạn như thế? Cùng đem so sánh với Mặc Quân Dạ thì hoàn toàn là một trời một vực.

- Đánh cuộc?

Chiến Thanh Phong ở giữa đang suy tư, đột nhiên nghe thấy nàng nói chuyện, không khỏi ngẩn ra một chút rồi mới ngẩng đầu lên.

- Không sai. Lúc trước nội dung chúng ta đánh cuộc chính là các ngươi làm nhục hắn sẽ không thành công. Hiện giờ hắn chưa tới nơi này, vô luận là do bất kể lý do gì, kết quả như thế nào cũng đồng nghĩa với việc là các ngươi thất bại. Một khi đã như vậy thì hiển nhiên là ta thắng cuộc.

Miêu Tiêu Miêu khóe miệng khẽ mỉm cười, thản nhiên nói.

- Tiểu Miêu muội muội, những lời muội nói nghe cũng có vẻ khá thú vị. Lần đánh cuộc này cho tới bây giờ hình như là chưa có chính thức bắt đầu. Tại sao ngươi lại nói là ngươi thắng.

Chiến Thanh Phong còn chưa kịp mở miệng thì Chiến Ngọc Thụ ở sau đã cười lạnh nói:

- Lại nói, hôm nay nếu như Mạc Quân Dạ lỡ hẹn thì sao? Đó không phải là chúng ta chơi xấu. Tiểu Miêu muội muội bây giờ nói thắng cuộc e rằng vẫn còn quá sớm.

- Lỡ hẹn?

Miêu Tiểu Miêu cười lạnh một tiếng:

- Ta không biết “Lỡ hẹn” trong miệng Nhị công tử hai chữ đó rút cuộc từ đâu mà đến? Trong số các ngươi cùng hắn trước đó có hẹn gặp hắn? Có vẻ như các ngươi ngay cả mặt mũi hắn còn chưa từng gặp qua

nữa thì nói gì tới chuyện hẹn gặp hắn? Việc hôm nay, nói cho cùng là do các ngươi một bên ở đây triển khai trận thế. Hiện giờ đối phương chưa thấy, sao lại có thể trở thành lỡ hẹn được? Trên đời này sao lại có loại đạo lý như thế?

Miêu Tiểu Miêu khinh thường nhìn Chiến Ngọc Thụ:

- Chiến Ngọc Thụ! Những chuyện tình như thế này ngươi có vẻ quen tay đó. Không phải là thường xuyên đều đi làm những việc như thế này đó chứ?

Chiến Ngọc Thụ mặt đỏ tía tai, lớn tiếng nói:

- Bất kể như thế nào, chỉ bằng một trận chưa hề xảy ra mà phân định thắng bại mà muốn ra một quyết định quan trọng như thế. Vội vàng quyết định người thắng cuộc thì thật sự là một trò đùa thái quá. Chúng ta cũng không phải là chơi xấu, nhưng lần này chưa hề có bắt đầu cho nên chúng ta chờ đến lần đánh cuộc sau đi? Như thế thì mới công bằng cho cả hai bên.

Miêu Tiểu Miêu cười rộ lên:

- Ta hỏi ngươi một câu, Chiến Nhị công tử. Theo lời công từ thì “Đánh cuộc lần sau”? vậy thì khi nào mới bắt đầu đánh cuộc? Chiến Ngọc Thụ lời này mà ngươi cũng nói được thì quả thực là buồn cười. Cho tới bây giờ mà đối phương không tới, thì cơ hội làm nhục hắn của các ngươi đã qua. Cứ cho là các ngươi không buông tha hắn thì vẫn phải tìm cơ hội khác để làm nhục hắn. Mà cơ hội thì có thể là ngày mai, ngày mốt cũng có thể là tháng sau. Nếu mà không đúng thời điểm thì cũng có thể là sang năm. Mọi chuyện không có gì là không thể xảy ra cả. Nhưng mà ta cùng đại ca ngươi đánh cuộc, phần thưởng chính là quyền được đi vào L:inh Dược Viên năm ngày sau đó. Chiến Ngọc Thụ, chẳng lẽ ngươi muốn ở đây quyết định thắng bại để bỏ lỡ quyền được tiến vào Linh Dược Viên trăm năm có một sao?

Chiến Ngọc Thụ đỏ bừng cả khuôn mặt, ấp úng không nói một lời.

Chiến Thanh Phong cười cười giải vây cho đệ đệ, nói:

- Tiểu Miêu muội muội! Lần đánh cuộc này cố nhiên là trọng yếu. Vi huynh cũng sẽ không chơi xấu. Nhưng cứ như vậy phán định người thắng thua thì ngươi không cảm thấy có chút bất công sao?

Miêu Tiểu Miêu đột nhiên giật mình, nhìn mặt Chiến Thanh Phong lộ ra vẻ ôn hòa, hiền hậu tươi cười, đột nhiên trong lòng cảm thấy ớn lạnh.

- Cái gọi là đánh cuộc này, tự nhiên phải phân thắng bại theo nguyên tắc. Nhưng giờ này song phương vẫn chưa khai chiến, ngươi nói muốn quyết định người thắng cuộc … Ha ha, Tiểu Miêu muội muội, vi huynh tuy rằng xưa nay hào phóng , nhưng cũng chưa hào phóng đến mức này nha.

Chiến Thanh Phong cười khổ một tiếng, nói.

Miêu Tiêu Miêu bỗng nhiên cảm thấy phẫn nộ rồi đứng lên.

Không nghĩ tới, cái kết quả này quả thật đúng như sở liệu của Mạc Quân Dạ.

Lúc này đây, tuy rằng chủ ý ban đầu của nàng là đến đây để hủy bỏ lần đánh cuộc này. Đối với ngần này người, nàng đã không mang nhiều lắm hi vọng kết quả như mình mong muốn. Tuy rằng có chút tiếc nuối, nhưng mơ hồ cũng có chút vui mừng.

Sở dĩ nhắc tới lần đánh cuộc lần này cũng chỉ là một câu chuyện mà thôi. Sau đó mượn mọi người nói vài câu, chủ động đưa ra lời giải thích. Nhường Chiến đại thiếu gia nợ mình một chuyện. Cho dù là xem như không có thì người một nhà đây cũng chỉ xem như là một trò chơi để giải trí mà thôi.

Nhưng nàng trăm vạn lần không ngờ, chính bản thân mình còn chưa kịp nói ra, đối phương đã bắt đầu chống chế.

Bằng với thân phận đệ nhất công tử Phiêu Miểu Huyễn Phủ này à lại có thể cư nhiên quỷ biện không công nhận kết quả.

Hơn nữa còn có thể giờ trò đúng tình hợp lý như thế, thì trong mắt của hắn, thậm chí còn không nhìn ra một điểm có dấu hiệu biết xấu hổ.

Một đôi mắt trong suốt, bừng sáng chính nghĩa.

Hắn há có thể là người như vậy? Hắn như thế nào lại là một kẻ như vậy?

Chẳng lẽ, lời nói ra khỏi miệng lại cũng có thể thu hồi? Tự mình nuốt lời hứa, cư nhiên lại có thể nói năng hùng hồn đầy lý lẽ!

Miêu Tiểu Miêu trong lòng cực kỳ thất vọng. Nàng hiện tại không khỏi nhớ tới vị Mặc Quân Dạ kia lúc trước khi mình đi tới đây liền nói với mình một câu:

- Cái đó gọi là đánh cuộc thua. Thắng thua do trời định. Đều là những lời nói suông mà thôi. Kỳ thật thắng bại mấu chốt chính là ở đối phương mức độ cường thế ra sao hoặc giả thì chính là trên cơ sở ưu thế tuyệt đối. Thắng thua rõ ràng chính là nhận thức được thất bại của mình. Nhưng nếu trong đó liên quan tới lợi ích đủ để ảnh hướng tới một vài đại nhân tố khác thì song phương đánh cuộc tất có tất tín bội nghĩa cũng không phải là không thể xảy ra. Cho nên tại hạ xin khuyên Miêu cô nương không nên quá coi trọng lần đánh cuộc này. Càng coi trọng nó thì thất vọng càng nhiều. Nhân sinh trên đời mọi việc đâu có thể như ý, thập toàn thập mỹ hết. Nếu như quá lưu tâm đến nó thì cũng không có gì là vui vẻ cả.

Dường như lúc đó chính mình cũng cười nhạt một tiếng liền vội vàng rời đi. Trong lòng Miêu Tiểu Miêu nghĩ đến, vị Mặc công tử này văn chương quả thật không tầm thường. Ở trước mặt mình nói một đằng, trong lòng lại nghĩ một nẻo, chửi bới Chiến Thanh Phong, loại nhân phẩm này quả thật không chịu được … Khiến nàng đối với hắn không khỏi có chút xem thấp vài phần, càng có ý tứ thất vọng. Dù sao thì một

người lòng dạ hẹp hòi, cho dù hắn có là một kẻ tài hoa tuyệt thế cũng không đủ để kết giao.

Bây giờ với tình hình này thì xem ra câu nói kia của hắn quả là có đạo lý.

Sự tình trước khi đi có vẻ như là Mạc Quân Dạ gièm pha ghen tị Chiến Thanh Phong nhưng sự thực là đúng như những gì hắn dự kiến trước.

Trước mắt, tình hình thắng bại đã rõ như ban ngày nhưng Chiến Thanh Phong lại như dự đoán không chịu thừa nhận thất bại. Như vậy, thì nàng tin tưởng Mạc Quân Dạ có thể đem tất cả bọn họ đánh bại thì bọn họ cũng sẽ không bao giờ chịu nhận thua. Chính như lời Mặc công tử nói. Đứng trước lợi ích trước mắt thì không có cái gì gọi là đạo nghĩa, hứa hẹn còn không bằng một tờ giấy.

Huống chi là Linh Dược Viên quan hệ tới tương lai gia tộc sau này. Ảnh hưởng tới ngàn năm hưng thịnh cho cho cháu sau này. Cái này tuyệt đối là một lợi ích lớn lao.

Nhưng hiện tại, Chiến Thanh Phong thua. Hắn có khả năng lấp liếm, chống chế. Chính mình cũng không biết làm sao. Nhưng nếu như trường hợp mình thua, bọn hắn cũng sẽ bám lấy không tha sẽ tuyệt đối vận dụng hết tất cả các khả năng, thủ đoạn để bức bách mình đi vào khuân khổ. Mình chỉ là một cô nương liễu yếu đào tơ. Nếu chỉ tính riêng về nhân số từng này thì mình cũng không có khả năng cãi lại.

Miêu Tiểu Miêu thậm chí có thể đoán được. Nếu như đối phương thực sự làm thế thì tất nhiên sẽ mượn việc này bức mình phải gả cho Chiến Ngọc Thụ. Nếu như bọn hắn đã có gan làm những chuyện như thế này thì những chuyện khác thì còn có thể ôm ảo tưởng, hi vọng gì đối với bọn hắn nữa.

Miêu Tiểu Miêu thản nhiên nở nụ cười. Không biết làm sao nhưng vào giờ phút này trong lòng nàng cũng không có nhiều cảm xúc phẫn nộ

cho lắm. Nhưng trong đầu nàng lại hiện lên khuân mặt bình thường không có vẻ gì nổi bật của Mặc Quân Dạ. Trong lòng nói thầm: “Là ngươi đúng. Ta hiểu nhầm ngươi, là ánh mắt của ta thấp kém”

(yêu rồi)

Mặc Quân Dạ đối với những sự tình như thế này lại càng rõ ràng, lại không tiếc chân thành đưa ra lời khuyên đối với người không hề thân thiết với mình. Mình tự nhiên lại hiểu nhầm hắn, Miêu Tiểu Miêu đột nhiên cảm thấy mất mát… Khó trách lúc ấy Mặc công tử nói chuyện nhưng ậm ừ như có gì muốn nói nhưng lại thôi. Hắn tự nhiên là nghĩ tới phản ứng của ta. Nhưng sau khi cân nhắc hắn vẫn nói ra ….

Nếu không phải được hắn nhắc nhở trước để trong lòng mình còn có ít nhiều chuẩn bị thì chỉ sợ chính mình bây giờ đã giận tới mức tím mặt rồi.

- Chiến đại công tử quả nhiên là đa mưu túc trí. Suy nghĩ chu đáo. Cho dù đi một bước cũng nghĩ đường lui sau này. Có thể tiến thoái tự nhiên như thế, thì lần đánh cuộc này tiểu muội cũng là quá mức khờ dại a.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 212: Ngươi Tính Hay Quá Ha?

Chiến Thanh Phong dưới sự châm chọc của Miêu Tiêu Miêu vẫn duy trì thái độ ôn hoà, bình tĩnh nói:

- Tiểu Miêu muội muội quá lời rồi, thật ra chuyện đánh cuộc này vẫn không có bắt đầu nên tất nhiên là không có kết thúc, nếu Tiểu Miêu muội muốn từ bỏ thì ngu huynh đây sẽ đành thỏa mãn ý của muội vậy, tránh để tổn thương hòa khí giữa chúng ta.

Hắn từ đầu đến cuối giảo hoạt nói rằng: " Đánh cuộc vẫn chưa bắt đầu ...", những lồi này có ý rất rõ ràng chính là nếu đánh cuộc chưa từng bắt đầu thì hắn cũng không tính là xảo trá lật lọng.

Chuyện này tuy chỉ là ước định qua miệng thôi nên cũng không thèm tính toán với hắn, nhưng hắn lại còn trâng tráo nói vậy y như bán cho Miêu Tiểu Miêu một cái nhân tình, để nàng có thể hủy bỏ chuyện đánh cuộc. Nếu người ngoài không biết nhìn vào chắc hẳn sẽ tưởng hắn vô cùng khoan hồng độ lượng, tuy rằng nắm chắc thắng lợi trong tay nhưng nhẹ nhàng buông tha.

Quả nhiên là mặt dày vô đối mà.

Khóe miệng Miêu Tiểu Miêu cũng lộ ra một nụ cười khó hiểu, nàng nói:

- Chiến đại công tử quả nhiên cao thượng, tiểu muội đa tạ công tử đã hạ thủ lưu tình. Nếu lần sau Chiến đại công tử nếu có cơ hội cùng Mặc

công tử tỉ tỉ thí thì tiểu muội này xin chúc Chiến công tử giành được thắng lợi.

Khuôn mặt tuấn tú của Chiến Thanh Phong vốn đang ôn hòa như xuân phong bỗng xẹt qua một tia căm tức, với tài trí của hắn, lại không nghe ý châm chọc trong lời nói của Miêu Tiểu Miêu sao. Tuy thế nhưng hắn vẫn im lặng, chuyện này bản thân hắn đã đuối lý, chơi xong rồi quịt nợ, hiện tại bị nàng ta nói như vậy thì cũng đành nén khó chịu trong lòng, nếu không thì sẽ càng mất mặt hơn.

Trong lòng kìm nén bực bội, hắn thầm nghĩ:

- Con nhóc kia miệng lưỡi sắc bén lắm, hiện tại bổn công tử nhịn, cho ngươi càn quấy. Chờ sau này ngươi gả vào Chiến gia thì lúc đó xem thử bổn công tử sẽ trừng trị ngươi như thế nào!.

- Đánh cuộc xem như bị hủy bỏ, vậy tiểu muội đành cáo từ.

Miêu Tiểu Miêu lắc đầu thở dài:

- Tưởng rằng đến đây có thể chứng kiến một vở kịch hay, không nghĩ đến lại xảy ra kết quả khiến người ta mất hứng. Bao nhiêu năm rồi mới có một lần tâm tình vui vẻ như thề này, ai ngờ giờ đây bị phá sạch.

Giọng nói Miêu Tiểu Miêu lộ ra vẻ vô cùng thất vọng, ai nghe cũng cảm nhận được sự thất vọng trong đó.

Bao nhiêu năm nay nàng vẫn cho rằng cái vị công tử Chiến gia này tuy ăn chơi trác táng, nhưng dù gì cũng là đệ nhất thiếu gia của Chiến gia. Nàng cứ tưởng vị Huyễn Phủ đệ nhất công tử - Chiến Thanh Phong này khác biệt so với những kẻ tầm thường khác, không ngờ thấy hắn lại hành xử như vậy, thế mà bấy lâu nay nàng lại thật lòng xem hắn như đại ca trong nhà.

Thậm chí nàng coi chuyện đánh cuộc này cũng bất quá là chuyện vui đùa, vồn không ảnh hưởng bao nhiêu…..

Nhưng hôm nay, trước “lợi ích tuyệt đối” thì Chiến Thanh Phong nho nhã trước kia lại đột nhiên trở nên xa lạ vô cùng, làm cho những ai quen biết hắn đều không nhận ra!

Có điều giờ đây mới chính là bộ mặt thật sự của Chiến Thanh Phong.

Từ trước đến nay tất cả hành động của hắn đều là thủ đoạn để hắn che dấu mà thôi, trong lòng hoàn toàn không hề có chút thành ý nào!

Miêu Tiểu Miêu cảm thấy đau lòng vô cùng, trong lòng nàng lúc này vô cùng khó chịu. …

Nàng không ngờ rằng một người nàng luôn xem như ca ca lại có thể vì lợi ích trước mắt mà quay ngược hoàn toàn như thế này. .

Nữ nhân là động vật cảm tính, ngay cả những nữ nhân thông minh, sắc sảo hay có trái tim băng giá thì thủy chung vẫn chạy không thoát cài vòng lẩn quẩn giữ lý trì và tình cảm. Trừ phi chính mình đã trải qua những kinh nghiệm như vậy, nếu không thì vĩnh viễn không thể nhận thức được mùi vị bị phản bội như vậy!

Hôm nay tuy Miêu Tiểu Miêu không thắng được tiền cược nhưng nhờ đó lại có thể thấy được bộ mặt thật của một người, lại nếm trải được trái đắng trong tình cảm, chuyện này rốt cục là tốt hay xấu thì không ai có thể biết được!

Chiến Thanh Phong vẫn giả vờ nói một hai câu giữ lại nhưng thấy Miêu Tiểu Miêu kiên trì muốn đi. Mà Chiến đại công tử lại thấy bản thân mất hết thể diện nên cũng không hề cố giữ nàng lại. Nhưng vừa lúc Miêu Tiểu Miêu xoay người lại, thì một âm thanh tràn ngập vui sướng vang lên:

- Ai da, nghe nói các vị công tử tại chỗ này tổ chức tiệc để mừng tiểu đệ, tiểu đệ sợ thất lễ nên về nhà thay quần áo rồi chạy liền tới đây ngay. Thật không ngờ lại có thể chứng kiến chuyện này, chuyến đi này quả là không tệ, không tệ…. quả nhiên là không uổng công đi một chuyến này!

Tiếng nói kia phát ra từ người có được “Không linh thế chất” trong truyền thuyết, Mặc Quân Dạ. Lúc này Mặc công tử đầy vẻ tươi cười trên mặt, vẻ mặt được sủng ái mà lo sợ bước vào đại sảnh. Một bên vừa xoay đầu đánh giá cách bài trí bên trong, một bên tỏ vẻ ngượng ngùng nói:

- Ai da, nơi này sao mà quy cách quá vậy, quả thật là rất long trọng, các vị công tử, các vị huynh đệ ahahaha kỳ thật chỉ cần tâm ý thôi, không cần phải làm như thế này đâu??? Cài này…, các vị huynh đệ làm như vậy thật là khiến trong lòng ta không an tâm nha. !

Trong ánh mắt Chiến Thanh Phong bắn ra hai đạo hàn quang khiếp người, thiếu chút nữa là không kềm chế được cơn giận!

Ngươi nếu đến sớm hơn một chút thì ta cần gì phải đứng trước mặt Miêu Tiểu Miêu và mọi người làm trò hề chứ?. Càng không trở thành kẻ xảo trá dám chơi không dám chịu như thế này!

Với lại có thể lợi dụng việc thua trận của Miêu Tiểu Miêu để làm chủ Dược Viên, lại có thể đem vị mỹ nhân đệ nhất Huyễn phủ này đưa vào hậu cung, sau này càng có thể thâu tóm toàn bộ thế lực của Miêu gia.

Cũng vì tên hỗn đãn này đến muộn, khiến tất cả mọi ý định đều tan thành mây khói.

Hiện giờ tên này còn dám đứng trước mặt mọi người ở đây bày ra vẻ mặt được sủng ái mà lo sợ, thật đúng là tiện nghi còn khoe mẽ.! Chuyện gì có thể nhịn nhưng chuyện này thì không thể nhịn được nữa.!

- Ngươi chính là Mặc Quân Dạ ? Ta là Chiến Thanh Phong, đại công tử của Chiến gia! Ta cũng là người khởi xướng việc chào đón ngươi.!

Chiến Thanh Phong thay đổi từ khí chất tao nhã đầy phong độ sang lạnh lùng, thần tình ôn hoà mỉm cười với Miêu Tiểu Miêu khi nãy nháy mắt đã biến thành lạnh lùng như băng! Khiến cho cái không khí trong phòng ấm áp như xuân giờ đã biến thành mùa đông lạnh lẽo đầy bão tuyết rồi!

Ánh mắt của Chiến Thanh Phong lúc này mang đầy căm phẫn, gắt gao hướng về trên người Quân Mạc Tà, giống như một con hổ thấy được con mồi của mình vậy.

Ngoài hắn ra thì các công tử, cậu ấm khác cũng đam thầm đánh giá kẻ được xem là có “Không linh thể chất” trong truyền thuyết, tất cả đều có chung một cảm giác như nhau là " Nghe danh không bằng gặp mặt"

Tên này, diện mạo quá sức bình thường, loại người này nếu cho vào đám đông thì bảo đảm không ai có thể nhận ra. Người như thế này lại có được “Không linh thể chất” sao ? Thật giống với câu nói :”Nghe danh không bằng gặp mặt, gặp rồi thì thấy thà không gặp còn hơn”.

Chỉ trong chốc lát, đám người lại tăng thêm vài phần coi thường đối với hắn. Còn những ai đã lỡ “khinh thường” thì càng khinh thường hắn thêm 1 bậc.

Miêu Tiểu Miêu trông thấy thần sắc Chiến Thanh Phong dường như lại thay đổi, xung quang người hắn lúc này nhiệt độ cũng giảm xuống vài phần thì không khỏi lạnh lòng: không biết kẻ được xem là Huyễn Phủ đệ nhất công tử này rốt cục có mấy bộ mặt ? Một nỗi sợ hãi khẽ dâng lên trong lòng nàng.

Nữ hài tữ trừ bỏ cảm tính thì còn có một đặc điểm khác, đó là tư tưởng của các nàng luôn luôn trực quan, thậm chí có thể nói là chủ quan. Các nàng nếu thấy một một người có thái độ xử sự vô cùng tốt trong một khoản thời gian dài thì người ta có làm gì đi nữa vẫn thấy cái tốt.

Nhưng bỗng dưng có một ngày người nọ lại đột nhiên thay đổi, khiến ấn tượng của các nàng phát sinh biến hóa, như vây mọi cố gắng trong nháy mắt sẽ biến mất. Sau này dù người nọ có làm gì tốt thì các nàng cũng cảm thấy vô cùng chán ghét. Tựa như nhìn thấy bãi *** chó vậy!

Thậm chí có nàng sẽ hoài nghi mọi chuyện trải qua trước kia phải chăng chính là trò lừa bịp của người nọ?

Cho nên một số huynh đệ đột nhiên lại thất tình là vì thế, có khi sau này gặp lại thì đối phương có thể còn xem mình như cừu nhân, thậm chí là vô cùng khinh thường. Một số cảm thấy rất khó hiểu vì hoàn toàn không biết bản thân đã làm gì đắc tội với người mà mình từng yêu.

Thật ra chuyện này vô cùng bình thường.

Lòng dạ của phụ nữ đôi khi bản thân các nàng cũng không rõ thì huống chi là nam nhân.

Giờ phút này, Miêu Tiểu Miêu nhìn vị Mặc Quân Dạ, Mặc đại thiếu gia kia đang mang vẻ mặt được sủng ái mà lo sợ, hết sức lo sợ thì thiếu chút nữa cười ra tiếng. Người này diễn trò quả thật là giống như đúc. Giả rồng thì giống rồng, giả cọp thì y hệt ông 30, quả là một thiên tài diễn xuất…..

Nhìn cài vẻ mặt của hăn hiện giờ kìa, giống hệt như một người nông dân quê mùa đột nhiên đi vào thành phố lớn, vẻ mặt vừa đắc ý lại vừa hèn mọn giống như vừa được một đại nhân vật khen ngợi, kỹ xão diễn kịch phải nói là xuất thần nhập hóa.

- Dạ, dạ, tại hạ… hừm ..... ca đây chính là Mặc Quân dạ, là người có “Không linh thể chất”! Là truyền thuyết trong lòng các ngươi đây! Mọi người không cần phải hâm mộ như vậy, mà dù hâm mộ thì cũng không có được.!

Vị Mặc Quân Dạ này giống như lúc đầu muốn bày ra điệu bộ của kẻ thấp nhưng không biết vì sao nửa chừng lại đổi chủ ý giống như cảm giác được bản thân cùng những người này đã ngang vai vế, thậm chí còn cao hơn đôi chút nên không khỏi dương dương đắc ý, lập tức sữa chữa” sai lầm” của mình, không những tăng khẩu khí mà còn tự xưng là ca nhưng đến khúc cuối lại nói năng có chút lộn xộn, thậm chí còn càn quấy….

Các vị công tử tại đây nghe xong những câu nói đó liền trở nên tức giận, may81 mũi như trợn ngược hết lên!

Kẻ ngưu thì mọi người cũng đã thấy qua, nhưng con mẹ nó một thằng ngưu đến vậy thì... Mặc Quân Dạ tên này quả thật là một ngưu tử!

Không thể tin được “Không linh thể chất” trong truyền thuyết lại có thề rơi vào loại người này, quả thực là ông trời không có mắt mà!

Nhưng Mặc đại công tử lại nói tiếp một câu khiến Chiến Thanh Phong suýt nổi điên.

- Có điều…. Chiến Thanh Phong, không là Chiến đại công tử, việc này...

Hắn bày ra một vẻ mặt khó khăn.

- Chuyện gì ?

Chiến Thanh Phong đè nén cơn giận trong lòng .

- Chiến đại công tử, có phải ngài cảm thấy dạo này lăn lộn trong Huyễn Phủ có chút khó khăn không? … ta có thể thấy được, lúc người nói ra tên của mình, lúc đó người giống như vô cùng tự hào, cảm giác như bản thân mình vô cùng nổi tiếng…... Kỳ thật ta có thể hiều được nỗi lòng của người.

Mặc đại công tử co rùm người lại, mang chút ngượng ngùng nói tiếp:

- Ta từ khi đến Huyễn Phủ, đã gặp qua tất cả các nhân vật trọng yếu, Tào Thánh Hoàng lão nhân gia cũng nhắc đến một số đại nhân vật để ta có thể ghi nhớ….. Nhưng ta nhớ là vẫn không nghe thấy tên tuổi của Chiến đại công tử trong đó….. Xem ra Chiến đại công tử cũng giống như ta lúc còn lăn lộn ở bên ngoài, tuy yếu nhưng lại thích thể hiện, haizzz dạo này chuyện đời khó đoán, muốn lăn lộn kiếm miếng ăn cũng không dễ mà!

..Cho nên ta thật sự rất đồng cảm với ngươi, thật sự đó! Ta hiện tại thoát ra khỏi hoàn cảnh như vậy rồi nên hiện nay ta hoàn toàn có thể bảo vệ cho ngươi được rồi, người có thể hiểu được tâm ý của ta không !?

Chiến Thanh Phong chỉ cảm thấy có một thứ gì đó đang xông lên cổ họng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 213: Ca Chính Là Truyền Thuyết Trong Lòng Mọi Người!

Hắn ban nãy nói chuyện bằng một giọng điệu cực kỳ tự phụ, giới thiệu tên mình bằng khẩu khí của người cao cao tại thượng, trong đó còn xen lẫn thêm khí thế cường đại của mình, mục đích dĩ nhiên là muốn chơi đòn phủ đầu đối với kẻ mang "Không linh thể chất" này! . Đây cũng có thể xem là một loại chiến thuật "không cần đánh mà vẫn thắng" thường được sử dụng.

Chỉ cần đối phương lộ ra vẻ bất ngờ hay giật mình thất sắc thì Chiến Thanh Phong sẽ ngay lập tức dựa vào đó để đả kích đối phương!

Nhưng người tính không bằng trời tính, đối phương lại chưa hề nghe đến tên của mình! Thậm chí hắn còn cho rằng mình là kẻ lăn lộn đầu đường xó chợ nên ra mặt an ủi mình, lại còn dùng một thái độ của người đứng trên cao tỏ vẻ thông cảm với mình. Biến cố này khiến Chiến Thanh Phong cảm thấy như vừa đánh một quyền vào khoảng không, đường đường là đại công tử của Chiến gia lại cần người khác phải thương hại sao?. Chiến Thanh Phong lúc này rất muốn muốn xé xác kẻ có "Không linh thể chất" trước mắt này thành từng mảnh nhỏ!. Bộ dạng của Quân Mạc Tà lúc này đầy vẻ vô tội, nhưng đối với Chiến Thanh Phong đây cũng là một đòn công kích ác độc nhất.

Miêu Tiểu Miêu thật muốn cười to, nhưng rốt cuộc vẫn phải cố kìm nén lại.

Nàng nhận thấy vị Mặc Quân Dạ công tử này nếu không đả kích tất cả đám người này khiến cho họ thương tích đầy mình thì sẽ không rời đi!

- To gan! Ngươi là thứ gì mà lại dám nói như vậy với Chiến đại ca !?

Một lục y thiếu nhiên bước ra chỉ tay vào Quân Mạc Tà mắng.

- Oạch, ta làm sao ? Ta thật sự thấy vị Chiến huynh đệ này vô cùng thuật mắt nên mới đáp ứng bảo vệ cho hắn mà?. Ừm, nhưng không biết vị công tử này là ai đây ?

Quân đại thiếu gia nhìn đối phương đầy thú vị, đột nhiên ra vẻ hâm mộ nói:

- Oa... Quần áo của vị huynh đài này quả nhiên thật đẹp nha, bộ quần áo màu xanh này thật sự vô cùng đẹp, vị công tử này vừa bước ra thì khiến ta như thấy được một ngọn núi trúc, thật sự là khiến không khí thêm tươi mát mà.

Nói đến đây, đột nhiên Quân Mạc Tà ra vẻ vô cùng tiếc nuối:

- Có điều,…. Đáng tiếc là vị công tử này tuy toàn thân được khoác lên một màu xanh biếc nhưng lại có một chút không hoàn hảo.

Hắn nhìn từ trên xuống dưới để đánh giá.

- Chỗ nào không hoàn hảo ?

Lục y thiếu niên hầm hừ hỏi.

- Chỗ không hoàn hảo chính là tóc ngươi lại mang màu đen, haizzz, nếu trên đầu của công tử có thể đội một chiếc mũ trùng màu thì sẽ giống như vẽ rồng điểm mắt, tuyệt đối mang lại hiệu quả không tưởng, thậm chí chỉ cần qua một đêm là có thể làm náo động cả Huyễn Phủ, trở thành một truyền thuyết bất tử a! Chỉ thiếu có một chút, một chút thôi, đáng tiếc thật!

Lục y thiếu niên lúc này đã minh bạch hàm ý trong lời nói của đối phương, tức giận đến cả người rung rẩy, hận không thể tiến đến bóp chết

tên khốn trước mặt mình. Đội một chiếc mũ cùng màu sắc ?? Màu áo ta chính là màu xanh, vậy đội nón trùng màu thì .... Ặc!

Ngươi mới phải đội nón xanh! Cả nhà ngươi đều đội nón xanh!. Con mẹ nó! Tưởng lão tử nghe mà không hiểu gì sao ?

(NBV: Anh Tà dùng thành ngữ tiếng Trung = Đái lục mạo - dài lủ mào: đội mũ xanh. Chỉ người bị cắm sừng (Do vợ ngoại tình))

- Ta tin mọi người đều biết ta là kẻ có “Không linh thể chất”!.

Vị Mặc công tử lúc này lại tiếp tục mở miệng nói tiếp khiến mọi người xung quanh tức đến nổ phổi.

- Ta cũng có thể hiểu được, ca chính là truyền thuyết trong lòng của mỗi người mà!.

Hắn bày ra bộ dang dương dương đắc ý, lắc lắc tay áo, lắc đầu một cái, cổ cũng quay một vòng, sau đó ngồi rung đùi đắc ý nói:

- Ca tuy rằng đã vắng bóng giang hồ nhưng trong giang hồ nơi nơi đều ca ngợi truyền thuyết của ca!. Haizzz , Nổi danh đó! Nổi danh thật sự là rất mệt, ca kỳ thực vô cùng bận rộn, thật sự là rất bận rộn.

(NBV: Câu “Ca chính là truyền thuyết” này cũng rất nổi tiếng, là câu cửa miệng của con rồng trong Lãng tích hương đô)

Mọi người tất cả đều không hẹn mà cùng có một cảm xúc muốn hộc máu.

Người này bộ dáng vô cùng đắc ý, dương dương tự đắc không cần biết cân lượng của mình nặng bao nhiêu. Tựa hồ như nếu không ai ngăn cản thì tên gia hỏa này sẽ có thêể trực tiếp đằng vân giá vũ phi thăng lên mặt trăng quá.

Lúc này cả đám người người nào người nấy đều thở phì phò, tất cả đều muốn xông lên vật ngã cái tên không biết xấu hổ này xuống đất, sau

đó bạo cúc rồi lại bạo cúc sau nữa cũng là bạo úc, cứ thế xoay vòng làm liên tục trong vòng trăm năm.

Tên này thật quá là vô sỉ!.

- Mặc công tử nói không sai, bây giờ ngươi đúng là một truyền thuyết của Huyễn phủ! Truyền thuyết duy nhất!

Chiến Thanh Phong hít sâu một hơi nói :

- Bất quá, mỗi người chúng ta đều có chung một đặc điểm, đó là cần bằng chứng cụ thể, chúng ta đều không tin vào truyền thuyết. Như vậy, nếu có ai tự cho mình là truyền thuyết, không ai sánh bằng, muốn áp đảo chúng ta mà đứng trên….. Như thế thì dù cho vị truyền thuyết này có bản lĩnh thần thông thông thiên triệt địa sao đi nữa thì chúng ta đều muốn lĩnh giáo một phen.

- Chỉ khi nào khiến tất cả mọi người phục, thì lúc ấy mới có thể trở thành một truyền thuyết, một truyền thuyết bất diệt, thì đương nhiên cũng phải là người số một trong những người trẻ tuổi ở Huyễn Phủ này!

Chiến Thanh Phong từ tốn nói, trong khẩu khí mang theo sự nặng nề:

- Mặc công tử, những lời ta nói, ngươi đã có thể hiểu chứ, ngươi có đồng ý như vậy không ?

- Đồng ý! Tất nhiên là đồng ý rồi! Ngươi nói rất đúng .

Vị thiên tài “Không linh thể chất” này liền tươi cười, gật đầu liên tục nhưng sau đó lại gãi gãi đầu hỏi lại:

- Tuy nhiên, Chiến công tử vừa rồi nói cái gì mà truyền thuyết này, truyền thuyết nọ,…. rốt cục là muốn nói cái gì vậy? Èo…, thật xin lỗi, ta kỳ thật không biết nhiều chữ…, nhưng tin ta đi tuy ta không biết chứ nhưng ta là người có tài trí hơn người, kiến thức sâu rộng. Nhưng… mà Chiến đại công tử ngài vừa nói cái gì mà nghe thì hay nhưng mà lung

tung cả lên, không có thứ tự gì cả, làm ta nghe mà không hiểu gì cả, nếu không phiền thì Chiến công tử có thể nói lại lần nữa không? Hahaha

Miêu Tiểu Miêu lúc này thật sự không nhịn được mà bật cười ra tiếng. Hiện giờ hắn đang trêu đùa mọi người ở đây nhưng vẻ mặt lại y chang thật…..

Quả thật là thiên tài a.

Ảnh đế a, nếu thế giới này thật sự tồn tại một người như vậy.

(NBV: Ảnh đế là từ chỉ diễn viên điện ảnh giỏi nhất thế giới, tương đương diễn viên nam đoạt giải Oscar vậy)

- Nghe không hiểu? Vậy còn nói cái gì mà tài trí hơn người, kiến thức sâu rộng! Để ta giải thích cho ngươi nghe, đại ca của ta muốn nói rằng hiện tại trong Huyễn Phủ có một tên ngốc, là một tên bỏ đi nhưng không ngờ lại có vận cứt chó, ông trời cho hắc một cái thân thể vô cùng tốt, nhưng hắn lại không biết trời cao đấy dày, cuồng vọng tự đại muốn dùng cái thân thể cứt chó ấy để áp đảo chúng ta mà đứng lên trên, làm ột thằng không biết trời cao đất dày, cuồng vọng tự đại!. Chúng ta đương nhiên muốn giáo huấn cho hắn một trận!

Chiến Ngọc Thụ đi tới, dùng một loại khẩu khí nguy hiểm nói.

- Éc! Người nọ là ai vậy? Dựa vào cái thân thể bỏ đi như vậy mà có thể to gan như thế.

Vị công tử Mặc Quân Dạ vẻ mặt đầy căm phẫn, xòe bàn tay ra phun vào đó một bãi nước bọt rồi xoa xoa tay, đằng đằng sát khí nói:

- Đánh chết cái thằng kia đi!, Hắn lại dám xem thường Chiến huynh đệ của ta! Quả thật không thể tha thứ…..

Nóng xong hắn bước lên trên hai bước, đến trước mặt Chiến Thanh Phong, vẻ mặt thông cảm vỗ vai Chiến Thanh Thanh Phong, nói giọng thổn thức:

- Chiến huynh đệ, ta hiểu mà, ta hiểu được hoàn cảnh của ngươi lúc này, quả thật rất bi thảm!. Đến một kẻ ngốc cũng có thể khinh thường người,…. có thể thấy được tình trạng của ngươi thật sự là, là , là, là….”

(NBV: Tranh thủ trét nước bọt lên vai Chiến Thanh Phong)

Nói xong Mặc đại công tử vỗ vỗ ngực mình, hào khí can vân nói:

- Nhưng không sao!, tất cả mọi chuyện đã thành quá khứ rồi.! Ta tin rằng chuyện như thế sẽ không còn xảy ra nữa,… hahahha, bởi vì đã có ta!. Ta, Mặc Quân Dạ, lấy tư thế của vương giả trong truyền thuyết, đã có mặt.! Từ đây về sau, ngươi cứ theo ta lăn lộn giang hồ! Ta sẽ bảo vệ ngươi, ăn nóng uống cay gì cũng có, thậm chí còn sẽ cho ngươi thật nhiều tiền tiêu vặt!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 214: Chúng Ta Không Phục!

- Chúng ta không phục! Cả Huyễn Phủ không thể chỉ lo cho một mình ngươi, dù cho người có ""Không linh thể chất" trong truyền thuyết cũng không được.!

Chiến Ngọc Thụ ăn nói rõ ràng, sắc mặt bình tĩnh, phân tích rõ lợi và hại, không có chỗ nào là sai! Điều đó cho thấy thái độ kích động chửi rủa vừa rồi củahắn chỉ là giả vờ mà thôi.

Hắn không chỉ vạch rõ mâu thuẫn mấu chốt giữa mọi người với Quân Mạc Tà, mà còn dùng một phương thức cao siêu, âm thầm khơi gợi cảm xúc của mọi người!

Muốn đem những oán hận từ trong lòng của những gã công tử bột này đều rút ra, đạt tới cực hạn, sau đó tập trung lại cùng nhau làm khó dễ!. Nếu chỉ với thế lực của một người hay một nhà thì không thể lay động địa vị của kể có ""Không linh thể chất" trong truyền thuyết được, nhưng nơi này đã tập trung được những kẻ trẻ tuổi của các gia tộc trong Huyễn Phủ. Vậy thì các cao tầng của Huyễn Phủ sẽ vì một người mà đắc tội với các trụ cột tương lai của các gia tộc hay sao ?

- Trong chúng ta có người có khả năng tu luyện huyền khí tiến bộ thần tốc, có người đa mưu túc trí quyết thắng ngoài ngàn dặm! Có người tinh thông âm nhạc, đàn sáo đều là thiên hạ vô song! Có người tinh thông tín toán, tài làm toán đạt đến mức vô cực.! Có người giỏi về đánh cờ, chưa biết thua là gì! Cũng có người giỏi về thơ ca, ba bước làm 1 bài thơ, mở miệng làm thơ, tinh thông mọi văn trơ kim cổ. Có người giỏi vẽ, tài cầm bút một khi đã ra tay thì non xanh nước biếc, mỹ nhân như ngọc

thế nào đều cũng có thể vẽ ra được cả. Có người giỏi về quản lý, … Có người giỏi về chiến đấu…… đều là kỳ tài trong ngàn người có một.

Chiến Ngọc Thụ càng nói càng nhanh, vẻ mặt càng thêm chân thật. Đại sảnh lâm vào tình trạng cực độ yên tĩnh, mọi người đều nhìn hắn với đôi mắt tỏa sang như ánh sao, tâm tình kích động kịch liệt, hơi thở trở nên dồn dập.

Chiến Ngọc Thụ đột nhiên hét lớn một tiếng :

- Nơi này có rất nhiều nhân tài, không có người nào không phải là người có kỳ tài ngút trời ?! Người nào không phải là trong ngàn người mới có một!? Người nào không phải là người được lão Tổ tông mình xem trọng?! Thử hỏi trong mắt các vị đại nhân vật Huyễn phủ này, ở đây có người nào là kẻ bỏ đi hay không?”

- Dựa vào cái gì mà một kẻ vừa mới đến , căn bản là không có … không có một chút kiến thức lại có thể dễ dang như trở bàn tay mà nhận lấy hết những thứ mà chúng ta muốn?. Thậm chí, nhiều bảo vật như vậy còn muốn tự tay đưa cho hắn?. Hắn chính là kẻ ngồi mát ăn bát vàng, không cần cố gắng gì cả? Hắn dựa vào cái gì ?

- “Các ngươi nói cho ta biết!, Các ngươi phục sao? Các ngươi cam tâm sao?”

Chiến Ngọc Thụ bỗng nhiên hướng mắt về phía mọi người, lớn tiếng hỏi.

- Chúng ta không phục.! Chúng ta không cam lòng.!

Mọi người đồng lòng hét lớn! Thanh âm to, vang xa vài dặm. Giờ phút này Chiến Ngọc Thụ không còn bình tĩnh nữa, giọng nói khan khan , hai mắt đỏ bừng. Nhưng Quân Mạc Tà lại thấy hết sức rõ ràng, hắn thuần túy chỉ là giả vờ mà thôi!

Muốn mọi người hướng mũi dùi chỉ trích vào ta hay sao…. Muốn kêu trời trách đất hả! Bổn thiếu gia thật sự không có hứng thú với phản ứng của các ngươi. Nếu không phải vì mục tiêu của mình thì đại gia ta đâu có rảnh mà tới đây chơi với các ngươi chứ? Các ngươi rảnh quá ha?

Quân Mạc Tà vẫn như cũ hơi cười cười , sắc mặt bình thường, không có chút dao động, yên lặng nhìn một số người trẻ tuổi xung quanh đang đỏ hai mắt lên, còn có một số người thì thân thể vì kích động mà rung lên. Ánh mắt nhìn về phía Quân Mạc Tà, tựa như muốn phún lửa!

Trong đó có một số trông bộ dạng vô cùng kẻ xúc động, phẫn nộ đó là những người mặc đồ cũng không gọn gàng, một hai người còn mặc áo bào cũ kĩ, mục nát, hiển nhiên là gia đình không khá giả lắm

Quân Mạc Tà liếc mắt một cái liền nhận ra, kẻ sắp tỷ thí với mình có thể là một số hàn vi đệ tử (Đệ tử nhà nghèo)! Cũng chỉ có bọn hắn mới có thể chân chính trả giá bằng mọi cách để được Huyễn Phủ chấp nhận, cho nên cũng chỉ có bọn họ mới nghĩ kẻ có “Không linh thể chất” trong truyền thuyết kia đang đoạt lấy “những thứ vốn thuộc về của họ”. Vì vậy họ mới có thể phẫn nộ, bức xúc, không phục đến như vậy…

Quân Mạc Tà trong lòng không khỏi có chút thương hại : đám người ngu ngốc! Các ngươi nghĩ rằng nếu không có ta thì các ngươi có thể có được những thứ các ngươi muốn hay sao ? Phải biết rằng trên thế giới này luôn bất công!. Đời không như là mơ! Trên thế giới này nếu có kẻ nào muốn tìm kiếm công bằng thì kẻ đó là người đáng thương nhất.

Kỳ thật, những kẻ đối xử bất công nhất với các ngươi chính là những người mà đang ra vẻ căm giận nhưng trong lòng thì đang chuẩn bị xem chuyện vui. Khi cần, họ sẽ đem các ngươi làm công cụ, nhưng khi bọn hắn không cần thì các ngươi sẽ được xem là cái gì đây ?

Tô tông, cha mẹ của bọn họ đã xây dựng, tích góp từng chút một để có cơ nghiệp như hiện tại nên bọn họ dễ dàng có được mọi thứ. Nếu nói Quân Mạc Tà là do tư chất trời sinh nên không làm mà hưởng thì bọn nhị thế tổ như bọn hắn dựa vào cái gì để có thể tài trí hơn người, còn không

phải dựa vào phúc khí của tổ tiên, gia tộc hay sao, nói cách khác cũng là cùng một ý nghỉa không làm mà hưởng hay sao.?

So với Tà Quân như hắn lại càng vô sỉ hơn!. Nếu nói những hàn vi đệ tử nào ghen ghét Quân Mạc Tà mà không căm hận, ghen ghét bọn nhị thế tổ đó thì kẻ chính là kẻ ngu dốt.

Những người xuất thân hàn vi có thể làm huyện quan, làm tiểu lại nhưng ngoại trừ là khai quốc công thần thì có mấy ai trong lịch sử có thể trở thành biên cương Đại tướng, trung thần của triều đình ?

Tất cả đều là phải trải qua giai đoạn tích lũy từ đời này sang đời khác, một kẻ không có chỗ dựa nếu không ngừng cố gắng thì cả đời mới có thể leo lên tới chức Huyện nha. Nếu con của hắn cũng không chịu thua kém, cả đời tiếp tục cố gắng hơn nữa, cùng với sự tích lũy quan hệ của đời trước thì có thể tiến cao hơn một chút, có thể leo lên chức Phủ đề. Còn nếu cháu nội hắn cũng tiếp tục cố găng và nhờ vào sự tích lũy từ đời ông nội trước nữa thì có thể, có thể leo lên chức tuần phủ…..

Đó là nếu có vận khí tốt, tình huống thuận lợi nhất thì mới có thể đi tới một bước này.!

Nếu hắn lại có chắt trai, thì mới có cơ hội tiến vào trong nội đường, đó đều là những kẻ như phượng mao long giác. Nhưng đến lúc đó thì thằng chắt trai kia liệu có còn gọi là hàn vi đệ tử hay không?

Hoặc đơn giản mà nói là từ lúc hắn có ông nội là huyện nha thì cũng không còn là hàn vi đệ tử nữa rồi!

Điều này tuy không phải là “cha truyền con nối “ nhưng nó càng thể hiện rõ bản chất “cha truyền con nối”. Bất kể là xã hội nào thì hiện tượng nàyvĩnh viễn không bao giờ thay đổi được cả!

“Lão tử anh hùng, nhi hảo hán” – Cha làm anh hùng con cũng là hảo hán!

(NBV: Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh)

Những lời này chính là thiên chân vạn xác!. Nếu ngươi muốn con ngươi trở thành hảo hán thì nhất định phải có một điều kiện tiên quyết, đó chính là ngươi phải trở thành một người anh hung.

Cho nên đám hàn vi đệ tử tập trung tại chỗ này chịu sự sai khiến của đám người Chiến Ngọc Thụ đối phó với mình, cũng là do bọn chúng cam tâm tình nguyện! Đợi đến khi xong chuyện rồi, lúc cái tên ““Không linh thể chất” kia bị đàn áp xuống rồi, thì còn mấy người có thể nhớ đến những kẻ đứng ra đại chiến với tên ““Không linh thể chất”” kia đây?

Đối với đám người Chiến Ngọc Thụ kia mà nói, nhớ đến đám nhà nghèo kia làm gì cho lãng phí tế bào não hả! Nếu có chuyện gì xảy ra với cái tên ““Không linh thể chất”” kia hoặc lỡ tay làm cho hắn chết yểu đi nữa, thì đám người này không phải là con dê thế tội tuyệt vời nhất hay sao ?

Dù cho không phải làm con dê thế tội, thì sau này bọn họ nhất thời cao hứng tùy tiện ném cho những người này một số đồ vật vứt đi mà chúng cảm thấy không cần thì cũng xem như thưởng công rồi! . Như vậy giống như một kẻ vô quán cơm, ăn cơm xong thì ném cho con chó hoang bên đường mấy cục xương mà mình gặm không nổi, vậy cũng được xem như là làm phúc rồi còn gì!

Cũng một đạo lý đó, nếu lấy vài thứ bỏ đi mà đổi với cái mạng của kẻ có ““Không linh thể chất”, là cái tên Mặc Quân Dạ được xem như con cưng của Phiêu Miễu Huyễn Phủ kia thì sao? Chuyện này tất nhiên là không cần tính toán nữa, chỉ có thằng ngu mới không làm….

Nhưng đối với những người này mà nói thì dù cho đó có là một khúc xương thì cũng xem như một cơ hội khó gặp!

Do vậy, tuy đây chỉ là cuộc đối đầu giữa đám người Chiến Ngọc Thụ và mình nhưng lại quan hệ đến tiền đồ cả đời của những người này.

Vì thế nên bọn hắn tuy rằng không hề có thù hận gì với mình, nhưng vẫn muốn đối chiến đến cùng với “Cục cưng của Huyễn Phủ” !

Những kẻ công tử ca này sinh trưởng trong nhà quyền quý nên đối với những việc này thì khả năng ứng biến đã đạt đến xuất thần nhập hóa, bọn hắn từ nhỏ đã được dạy dỗ cách để khiến người khác trung thành với bản thân, ra sức vì mình, làm cách nào để sai khiến kẻ khác,… làm thế nào để tốn ít sức lực nhất nhưng hiệu quả lại cao nhất….. Bọn hắn được học cách đứng ở sau màn nhưng lại hoàn toàn có thể điều khiển, biến đây thành trò chơi, bọn hắn có thể đứng phía sau mà quan sát, vỗ tay……

Mặc cho người chơi phải đánh nhau sống chết, liều mạng đi nữa thì bọn hắn cũng cứ bình tỉnh ngồi xem. Cho dù lửa cháy ngập trời miễn là đừng cháy đến chỗ mình là được rồi….

Quân Mạc Tà thở dài trong lòng.

Những kẻ này thật đáng thương hại, đời lắm khi có chuyện bất đắc dĩ!.

Chiến Ngọc Thụ đứng thao thao bất tuyệt, khiến mọi người xung quanh càng lúc càng kích động. Bây giờ cả đám người giống như một ngọn núi lửa có thể phun bất kì lúc nào.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 215: Công Đạo Là Cái Gì!

Miêu Tiểu Miêu đang lẳng lặng đứng nhìn từ đằng xa. Trong mắt nàng, thế cục trước mắt đang phát triển theo hướng ngày càng bất lợi cho "Mặc Quân Dạ". Phương hướng phát triển, quĩ tích vận hành, hết thảy đều nằm trong tầm khống chế của hai anh em Chiến gia, trong mắt nàng cuối cùng đã lờ mờ hiện ra nét lo lắng!

Nàng rất rõ ràng, chuyện hôm nay sợ rằng không phải đơn giản chỉ là để làm nhục! Sợ rằng thứ bọn hắn muốn chính để lại một dấu ấn thất bại không thể tiêu trừ trong lòng người thanh niên có "không linh thể chất" này!

Mục đích duy nhất chính là đem kẻ có "không linh thể chất" này hủy diệt hoàn toàn!

Cho dù không thể hủy diệt, bọn hắn cũng muốn đánh tan hết thảy cơ hội tiến vào trung tâm Huyễn Phủ dành cho kẻ kia! Nhiều người đồng thời gây khó dễ như thế, trong đó không thiếu những người đa tài đa nghệ, cho dù hắn có thiên tài đến mức biến thái đi chăng nữa thì cũng không thể nào chiến thắng! Chưa nói đâu xa, chỉ riêng tu vi Huyền Khí của hắn đã coi như là thấp nhất trong số những người ở đây……

Cho dù là bỏ qua chuyện Huyền Khí thì nếu có là Cửu U Đệ Nhất Thiếu vạn năm trước đến đây cũng sẽ tuyệt đối không thể đem tất cả những người ở đây đánh bại trong lĩnh vực họ am hiểu nhất!

(NBV: Chuẩn đó em, Anh Mạc Tà của chúng ta siêu cấp biến thái mà)

- Chiến nhị công tử! Ngươi ở đây nói nhiều như vậy, ta còn không biết ngươi còn lắm mồm hơn cả đại ca mìh…. Thống khoái nói một câu đi, rốt cuộc người muốn thế nào? - Quân Mạc Tà cuối cùng nhịn không được mà nói.

- Dụng ý của chúng ta rất đơn giản, đó chính là muốn từ ngươi, một thiên chi kiêu tử (đứa con được trời cao ưu ái), tìm về một cái công đạo!

Chiến Ngọc Thụ ngời ngời chánh khí mà quát to:

- Chúng ta tuyệt đối không thể để một kẻ từ đâu chạy đến tùy ý cướp lấy những gì vốn thuộc về chúng ta! Chúng ta muốn đoạt về! Đoạt về quyền lợi của chúng ta, đoạt lại mục tiêu theo đuổi của cả đời chúng ta!

- À! Ta nghe ra rồi, thì ra là đố kị vì các tiền bối của Huyễn Phủ coi trọng ta, sớm nói ra không phải tốt sao? Còn vòng vèo như thế là gì! Ha ha ha ... Như vậy, các ngươi chuẩn bị làm gì để đoạt lại đây?

Quân Mạc Tà nở nụ cười, trong mắt hiện lên vẻ hứng thú, nhìn thấy vẻ mặt đỏ bừng vì kích động của Chiến Ngọc Thụ đây đúng là một hội diễn, mà giờ sợ rằng đã đến giờ biểu diễn, cũng là lúc thể hiện kĩ xảo diễn xuất đây ...

Nhìn về phía Chiến Thanh Phong đang mang theo vẻ mặt âm trầm, bình tĩnh ngồi ở đằng kia, hắn nghĩ thầm trách không được Chiến gia * lại có thể chiếm được một phần đất ở Huyễn Phủ, quả nhiên là có người kế tục rồi. Nhìn hai anh em Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ trước mặt đây, không ai là đèn cạn dầu a! Hai người dù nói về thông minh tài trí, tâm cơ lòng dạ đều có thể coi là thuộc về hàng nhất lưu.!

((Dịch: bản TT ghi là "Thành" nhưng đệ nghĩ chắc do đánh máy nhầm giữa "Chiến" và "Thành" hai chữ khá giống nhau

NBV: Thành gia ở đây có nghĩa là từ một nhà phát triển thành một thế gia chứ không phải họ "Thành")

Chỉ tiếc rằng bọn họ không đem những khả năng đó của mình đi theo chánh lộ mà lại hứng thú với việc minh tranh ám đấu tranh giành quyền lợi!

Nếu nói Huyễn Phủ sẽ bị hủy hoại trong tương lai thì nguyên nhân gây nên chắc chắn là bắt đầu từ Chiến gia!. Cả hai huynh đệ này đều mang dã tâm bừng bừng, đều là bậc kiêu hùng!. Hai hổ trong một núi thì làm sao có thể sống chung?

Ngồi xem chung quanh còn có năm sáu người thanh niên, mặc dù biểu hiện có vẻ tràn ngập xúc động phẫn nộ, nhưng ánh mắt lại bình tĩnh, không một gợn sóng ...

Các thiếu gia của thế gia, quả nhiên không ai là đơn giản!

- Mặc đại thiên tài thật chân thật thẳng thắn! Ngươi đã thống khoái như thế chúng ta cũng không làm khó ngươi. Người vừa mới tới đây, tu vi Huyền Khí cũng không cao, chúng ta tất nhiên cũng sẽ không so vũ lực với ngươi bởi thế đơn giản là thuần túy khi dễ ngươi rồi, không công bằng. Mà chúng ta cũng không hạ mình làm chuyện không có phẩm vị như vậy!. Cho dù ngươi thua, cũng sẽ để ngươi thua tâm phục khẩu phục!

Chiến Ngọc Thụ mang theo vẻ mặt tràn trề chính khí, ra vẻ thông tình đạt lí nói:

- Nhưng ở ngoài phương diện Huyền Công, chỉ cần chăm chỉ nhất định sẽ có thành tựu tương đương. Ngươi nhìn thử những người đang ngồi ở đây, vô luận là ai cũng đồng lứa với ngươi, cùng lắm thì hơn ngươi vài tuổi. Trong các lĩnh vực, bọn họ cũng phát triển tới một trình độ khá cao, thậm chí có người đạt đến trình độ đại tông sư, thành tựu có thể nói là vô cùng nổi bật!

Hắn nói tới đây, tựa hồ cho rằng những người đang ngồi đều hiện lên một nét kiêu ngạo cùng tự hào.

Nhưng đám người đó lại một mặt bình tĩnh, cứ như không phải đang nói về bọn hắn, tình thế trở nên rất mất tự nhiên ...

- Thiên phú của bọn họ đúng là xa xa không bằng ngươi, một kẻ có được "Không linh thể chất", nhưng bọn hắn lại có được thành tựu trước mắt, thế thì ngươi vốn được gọi là thanh niên kiệt xuất, có được Không linh thể chất, tin tưởng là không có lí do gì không làm được phải không? Ngươi lại dễ dàng đoạt đi địa vị mà bọn họ phải phấn đấu cả đời! Thế nên, chúng ta muốn cùng ngươi tỉ thí! Loại tư vị này đã làm chúng ta ủy khuất quá rồi ...

Quân Mạc Tà mắng to trong lòng một tiếng: Con mẹ nó, nếu không phải là lão tử xuyên qua chẳng phải là bị ngươi đùa chết? Đúng là bọn hắn đều có thành tích không tầm thường ở lĩnh vực của mình, nhưng đó cũng là do chuyên tâm một việc!. Vài chục năm chỉ làm một việc, tin rằng chỉ cần không phải ngu như heo thì đều sẽ có điểm hiệu quả.

Nhưng ngươi muốn ta một mình đấu với nhiều người như vậy, hơn nữa lại là tỉ thí trong lĩnh vực họ am hiểu nhất, đó không phải là nói giỡn sao? Thế này không gọi là khi dễ thì thế nào mới gọi là khi dễ người?

Ngoài Quân Mạc Tà là người xuyên việt, mang theo kiến thức văn minh nghìn năm, sợ rằng cho dù tìm bất cứ một ai cũng sẽ không thể làm được!. Coi như là Cửu U đệ nhất thiếu, kẻ chân chính có được "Không linh thể chất", tự mình sống lại đối mặt với đông đúc chủng loại khiêu chiến như thế nà cũng chỉ bó tay không làm gì được.! Đương nhiên, nếu quả là Cửu U đệ nhất thiếu trước kia, sợ rằng khả năng lớn nhất chính trực tiếp tát một cái đem toàn bộ mọi người đánh ngã. Không phục? Tiếp tục tát một cái cho phục!

Chiến gia gảy bàn tính thật tốt a! Miêu Tiểu Miêu cơ hồ tức giận tới mức mắng ra tiếng. Ngươi ngàn vạn lần đừng có đáp ứng nha….! Một khi đáp ứng chính là vạn kiếp bất phục….

Chiến Ngọc Thụ vừa nói tới đây, Chiến Thanh Phong đang ở một bên nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Chiến Ngọc Thụ đang nói chuyện lập tức

đem hai chữ "bọn họ" vừa tới miệng đổi thành "chúng ta"

Biến hóa này rất nhỏ bé, cơ hồ tuyệt đại bộ phận người có mặt ở đây không để ý đến. Nhưng trong mắt Miêu Tiểu Miêu chợt lóe lên một cái khác thường, miệng Quân Mạc Tà cũng lầm bầm, nét cười như ẩn như hiện ...

Miêu Tiểu Miêu có chút cảnh giác nhìn hai anh em này, sự đề phòng trong lòng nàng càng đậm, chỉ riêng sự ăn ý ngầm của hai anh em này cũng đã khiến người ta không thể khinh thường!

Người ta thường nói một núi không thể có hai hổ, một nước không thể có hai vua. Hai anh em Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ đều là những kẻ kiêu hùng, nhưng lại có thể phối hợp như châu liên bích hợp, thiên y vô phùng! Hiển nhiên tình cảm giữa hai anh em vô cùng tốt.

Chuyện này thoạt nhìn thì đơn giản, anh em như tay chân, tình cảm sâu nặng vốn là vô cùng hợp lí, nhưng trên thực tế lại rất khó xảy ra.

Hơn nữa, trong một gia tộc đại phú đại quí, gần như không thể xay ra chuyện như vậy!

Đệ tử thế gia lúc tranh đấu thậm chí không thua kém gì hoàng tộc, tàn huynh thí phụ (hại anh, giết cha) cũng không phải là chuyện gì ngạc nhiên…

Chỉ nhìn riêng điểm này, Chiến gia đã cao hơn những nhà khác một bậc. Chuyện này sau khi trở về phải nói lại với gia gia mới được!

Nhưng lúc này, Quân Mạc Tà lại nghĩ đến một chuyện khác: Nguyên lai mục tiêu của hai anh em này trong Phiêu Miểu Huyễn Phủ là không giống nhau! Chỉ có như thế mới có thể hoàn toàn không có xung đột!

Tại một đại gia tộc như thế vẫn tồn tại tình thân huynh đệ, quả thật là chuyện ngàn lẻ một đêm nha!

(NBV: Thiên phương dạ đàm = chuyện ngàn lẻ một đêm chứ không phải đầm rồng hàng hổ!)

Có được điều đó là do mục tiêu của hai người khác nhau, một người nhắm vào quyền lợi cai trị Phiêu Miễu Huyễn Phủ, kẻ còn lại thì đặt mục tiêu vào chính Chiến gia.

Đây là chính là điều duy nhất mà Quân Mạc Tà có thể nghĩ ra! Thậm chí hắn có mười thành nắm chắc là mình đoán không sai! Chiến gia, đúng là có dã tâm thật lớn!

Mới có thể khiến Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ lui xuống mà tính chuyện tiếp theo…. Chiến gia… thật sự ngưu soa sao ...

Ý niệm của Quân Mạc Tà thay đổi thật nhanh, trong nháy mắt hắn đã đem điều đó nghĩ thông suốt. Nhìn về hướng hai người Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc, trong ánh mắt có thêm một tia cẩn thận.!

Chỉ cần cẩn thận liền có thể đi khắp thiên hạ, bằng không thì dù có là anh hùng cái thể cũng khó tránh được chuyện lật thuyền trong mương! Mặc dù Quân Mạc Tà biểu hiện ra ngoài luôn cuồng ngạo, thậm chí nhìn chúng sinh bằng nửa con mắt, nhưng nếu nói về suy nghĩ tinh tế thì cũng khó có người so sánh được ...

Trong thời gian này, Chiến Ngọc Thụ cũng cuối cùng cũng đã thao thao bất tuyệt nói đến điều kiện tỉ thí:

- Sau khi người cùng chúng ta tỉ thí một lần, không kể thành bài, chúng ta đều sẽ khâm phục ngươi là một hán tử, cũng sẽ thừa nhận địa vị của ngươi ở Huyễn Phủ!

Thừa nhận địa vị? Ngươi đang lừa gạt quỉ à? Ngươi nói lời này mà bản thân ngươi có tin sao? Quân Mạc Tà trong lòng cực kì khinh bỉ hắn!

Trách không được Chiến gia các ngươi lại để tâm nhiều như thế đến kẻ có được ““Không linh thể chất”” này, thậm chí không ngại mạo hiểm

lớn mà đi bày biện bố cục tính kế Mặc Quân Dạ, thì ra là đại thiên tài người ta cầm phải thứ đồ mà các ngươi nhìn trúng, hoặc là cản trở chuyện tốt của các ngươi.

Dù sao thì một khi tồn tại một kẻ có "Không linh thể chất" chẳng khác gì có một quả bom hẹn giờ, không biết khi nào sẽ đột nhiên phát nổ, trở thành tồn tại uy hiếp đến mọi người.

Hiện tại, cuối cùng Quân Mạc Tà cũng đã đợi đến lúc tìm ra động cơ khiêu khích của Chiến gia.

Quân đại thiếu gia thậm chí còn suy luận ra rằng lúc này Chiến gia còn mục đích khác, ngoài chuyện khiêu khích lần này còn có mục đích tìm từ trong những đệ tử hàn môn những đối tượng đáng để đầu tư, đem kéo vào phe cánh của Chiến gia, trở thành lực lượng tư nhân của bọn hắn!

Sau sự tình hôm nay, những người ở đây cũng đã hoàn toàn đắc tộ với vị thiên tài Mặc Quân Dạ có "Không linh thể chất" này, thậm chí đắc tội với thánh hoàng Tào Quốc Phong ở sau lưng hắn, liên can tới cao tầng Huyễn Phủ, hơn nữa, Chiến gia lại uy bức lợi dụ, muốn thu nạp bọn họ vào dưới trướng quả thật là một chuyện tình dễ dàng!

Chuyện này tưởng như chỉ là 1 trò khiêu khích nhàm chán, thế nhưng bên trong lại ản chứa một kế sách tuyệt diệu một đá ném mấy chim! Hơn nữa toàn bộ lợi ích đều thuộc về Chiến gia bọn họ! Loại mưu mô này, không thể nói là không chu toàn ….., Nếu đổi lại đúng là một người thực sự vừa mới đến, kế hoạch của Chiến gia đúng là không có sơ hở! Tuyệt đối không thể thất bại!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 216: Âm Mưu Cùng Điều Kiện

Chỉ tiếc, bố cục chặt chẽ như thế nhưng lại gặp phải vận mệnh thất bại, tất cả chỉ vì Chiến gia hết lần này đến lần khác gặp phải tên hàng giả Quân Mạc Tà này! Hơn nữa, hàng giả này lại có năng lượng vô cùng tận.

Chiến gia khổ tâm chuẩn bị kế hoạch tuyệt diệu như thế, giống như một dòng nước đang cuồn cuộn chảy xiết không gì cản nổi lại đột ngột gặp phải Thiên Trụ Sơn (núi chống trời) cao nhất thiên hạ….

Cái này là bi kịch a!

Điều này giống như câu nói: Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên ! Quân Mạc Tà càng ngày càng cảm thấy những lời nói của lão tổ tông con mẹ nó thật có đạo lí **, chuyện tình trên thế giới này thật sự là con mẹ nó kì diệu và buồn cười rồi!

* NBV: (Người tính không bằng trời tính)

** (Dịch: Cái này là tác giả viết chứ không phải em thêm đâu

NBV: Ta hiểu, nên ta để nguyên)

- Thật sự chỉ tỉ thí một lần là được? Chỉ đơn giản như vậy sao? - Quân Mạc Tà bất động thanh sắc mà hỏi lại.

- Đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy - Chiến Ngọc Thụ lộ ra một nụ cười mà hắn tự cho rằng sáng lạng giống như ánh mặt trời rồi nói:

- Kì thật không có chuyện gì lớn, như thế này đi, đã có tỉ thí thì có đánh cuộc. Phần đánh cuộc này chính là cái chúng ta chân chính muốn đạt được!

- Đánh cuộc sao? Các ngươi đã bảo ta tỉ thí mà còn đưa ra điều kiện? - Quân Mạc Tà hỏi lại.

- Tự nhiên là có điều kiện, nếu không có lợi, chúng ta lãng phí nhân lực vật lực nhiều như thế chẳng phải là lãng phí thời giờ sao? Không có đặt cược tương đương cũng là có lỗi với Mặc đại thiên tài "Truyền thuyết" như ngươi rồi.

Chiến Ngọc Thụ điều chỉnh sắc mặt, dùng một loại thái độ trịnh trọng cùng chăm chú từ từ nói:

- Điều kiện cũng rất đơn giản, vô luận tại phương diện nào, nếu ngươi bị thua thì từ nay về sau không bao giờ nhúng tay vào bất cứ chuyện gì, vô luận là chức vị hay vật chất, ... Vâng vâng ...

-Ví dụ như nếu ngươi thua lúc vẽ tranh, thế thì cả đời này ngươi không được nhắc lại hai chữ hội họa. Các phương diện khác cũng tương tự!

Chiến Ngọc Thụ cười cười, nói:

- Trừ điều đó ra, ngươi còn phải đáp ứng với chúng ta ba điều kiện. Ngươi phải đáp ứng chúng ta ba yêu cầu, không được cự tuyệt bất cứ chuyện gì, nên nhớ là bất cứ chuyện gì!

-Nếu ngươi không có thắc mắc gì, chúng ta có thể lập tức kí một bản hiệp ước, những người liên quan đều tự mình kí tên, điểm chỉ và lấy danh tự linh hồn tổ tông ra thề, cả đời không được phản bội lời thề!

Sắc mặt Chiến Ngọc Thụ trở nên lạnh lẽo:

- Đương nhiên, nếu Mặc đại thiên tài ngươi không có can đảm thì cứ nói, cứ việc rời đi, tỉ thí cũng không cần. Bất quá, ta muốn trịnh trọng

tuyên bố với ngươi một điểm, nếu lúc này tỉ thí thuận lợi, vô luận kết quả cuối cùng thế nào chúng ta cũng sẽ không làm khó ngươi! Nhưng nếu ngươi trốn tránh, Chiến Ngọc Thụ ta lấy danh nghĩa Chiến gia ra thề, từ nay về sau trong Phiêu Miễu Huyễn Phủ tuyệt đối không có nơi để Mặc Quân Dạ ngươi sống yên ổn!

- Ngay cả ngươi có Không linh thể chất cũng là giống như thế!

Chiến Ngọc Thụ cười hắc hắc:

- Khi đó, ngươi chỉ có hai con đường. Thứ nhất, biến thành phế nhân hoặc trực tiếp vẫn mệnh, hóa thành tro bụi trong Huyễn Phủ! Thứ hai, ngươi tiếp tục trở lại xin cơm ở ngoại giới! Khôi phục thân phận ăn mày của ngươi. Chắc ngươi cũng không ngu, thực lực của Chiến gia ta thế nào thì tin rằng ngươi chưa thấy cũng đã nghe qua!. Chọn lựa ra sao thì ngươi tự mình cân nhắc đi!

- Chiến Ngọc Thụ! Ngươi quả nhiên rất hèn hạ! - Trong lòng Miêu Tiểu Miêu trở nên khẩn trương! Điều kiện như vậy, đâu phải chỉ muốn hủy hoại Mặc Quân Dạ?. Quả thực còn muốn cột lên người Mặc Quân Dạ ba đạo gông xiềng trọn đời không giải được!

Điều kiện này một khi được định xuống, nếu Mặc Quân Dạ thua thì chẳng khác nào đã bị biến thành gia nô của Chiến gia.

Ngươi ngàn lần vạn lần không được đáp ứng hắn!

- “Hai anh em Chiến gia này quá âm hiểm rồi!”

Quân Mạc Tà cười thầm trong lòng. Lão tử mới không sợ điều kiện của các ngươi, chỉ sợ các ngươi không đề cập tới điều kiện! Quả nhiên, cuối cùng cũng đã lộ cái đuôi hồ li ra ngoài!

“Chiến gia bố cục như thế quả thật có thể nói là lo xa nghĩ rộng, không những đánh chủ ý vào Miêu gia, Miêu Tiểu Miêu, Linh Dược Viên, chức vị phủ chủ Huyễn Phủ, hôm nay còn đánh chủ ý vào các đệ tử

hàn môn tham gia tỉ thí…. thậm chí còn muốn đánh vào Mặc Quân Dạ, đệ nhất cao thủ tương lai của Huyễn Phủ!

Quả là rất ngưu nha!

Ngay cả điều kiện được hay không được tham gia vào mấy thứ linh tinh kia cũng chỉ là thủ đoạn che mắt của Chiến gia. Tin rằng bất cứ ai có Không linh thể chất thì mục tiêu của hắn cũng sẽ là tăng cấp độ tu vi Huyền khí, mấy thứ cầm kì thi họa, từ ca phú kia đối với hắn chẳng có ý nghĩ gì hết. Coi như có cho phép hắn tham gia thì hắn cũng sẽ không có hứng thú gì!

Đây chẳng qua là thủ đoạn mua chuộc lòng người, thà có ít còn hơn không mà thôi!

Chính thức điều kiện chính là ba điều sau: Vô luận bất cứ khi nào, ở đâu, điều kiện gì cũng không được cự tuyệt! Đây mới là nút thắt của vở diễn!

Hơn nữa, Chiến gia sẽ không bao giờ nói ra ba điều kiện này ngay bây giờ mà sẽ đầu tư dài hạn. Đợi đến khi kẻ có được Không linh thể chất này có được tu vi tương đương, hiến lộ ra tiềm lực, phong phạm tuyệt thế cao thủ nhưng còn chưa chân chính đến đỉnh cao mới có thể nói ra.

Nói ra sớm, tu vi người ta chưa đạt thì chưa chắc có năng lực ứng phó; nói ra chậm thì hắn đã siêu việt hết tuyệt thế cao thủ, hoàn toàn có khả năng không quan tâm đến tồn tại của Chiến gia, lúc đó thì coi như có huyết thư cũng chả làm nên chuyện gì, trực tiếp diệt khẩu cả Chiến gia là được. Tại thế giới mà ai có nắm tay lớn thì có đạo lí này những chuyện như thế cũng thường xảy ra.

Chỉ có tại thời khắc không cao không thấp nói ra mới là thích hợp, mới dễ dàng khống chế”

Quân Mạc Tà đem chính mình đặt tại vị trí của Chiến gia mà suy nghĩ một chút liền không khỏi lông tóc dựng đứng: Nếu là mình, điều kiện đầu tiên hắn là muốn người có Không linh thể chất kia đánh chết một nhân vật trọng yếu của Huyễn Phủ, khiến Huyễn Phủ hỗn loạn, thậm chí khủng hoảng; chuyện thứ hai chính là đánh chết phủ chủ; bước thứ ba, phỏng chừng chính là gia nhập liên minh của Chiến gia ...

Ba bước này, có thể nói là từng bước từng bước phát triển, đan xen nhau. Trước tiên giết một nhân vật trọng yêu bình thường không hòa thuận, song phương lúc này tự nhiên là sảng khoái hợp tác.

Nhưng như vậy liền khiến Chiến gia bắt được nhược điểm của hắn, rồi việc thứ hai không thể không làm. Sau bước thứ hai, hắn đã không còn đường rút lui, trừ gia nhập liên minh Chiến gia, sợ rằng cả Huyễn Phủ đã không còn chỗ dung thân nữa, sau này cho dù Mặc Quân Dạ có trở thành tồn tại vô địch cũng chỉ có thể thành thật không thể cắn trả Chiến gia.

Từ đó, Chiến gia không chỉ có thể thu được một người có người tương lai có khả năng lớn trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ, lại có thể đem cả Huyễn Phủ nắm chắc trong tay, thiên thu vạn tuế truyền thừa xuống...

- Hèn hạ? Điều này chẳng qua là đánh cuộc mà thôi. Lựa chọn là quyền của Mặc huynh, Mặc huynh có thể lựa chọn đáp ứng, cũng có thể là không! Quyền quyết định không phải ở trong tay ta, ta hèn hạ chỗ nào chứ? Dù là đánh cuộc rồi cũng chưa chắc thua mà, không khéo Mặc đại thiên tài còn có thể thắng, ngươi không nghe huynh ấy nói chính mình là một truyền truyết sao?

(Dịch: Kháo, cái này làm ta nhớ đến con rồng vô sỉ Tiểu Kim

NBV: Ừm, ai muốn làm quen hắn thì đọc Lãng Tích Hương Đô vậy)

Chiến Ngọc Thụ mỉm cười như đang tắm gió xuân, nói:

- Tiểu Miêu muội muội, thủ đoạn làm việc thế nào cũng không trọng yếu, mấu chốt chính là kết quả. Những kẻ trong mắt thế nhân gọi là hèn hạ, thủ đoạn, chắc gì hắn chưa từng làm việc quang minh chính đại; mà một số thủ đoạn quang mình thường thường chính là che mắt cho những mục đích hèn hạ…. Về chuyện huyền bí này, trừ chính đương sự ra, những người khác không thê biết đúng sai...

Đang lúc hắn nói tới đây, Chiến Thanh Phong ho khan một tiếng, ám chỉ hắn không nên nói quá nhiều với Miêu Tiểu Miêu.

- Hừ, ngươi nghĩ ta không biết được mục đích của ngươi sao? Chiến Ngọc Thụ, ngươi dùng thủ đoạn như vậy đối phó với người có Không linh thể chất được các vị tiền bối của Huyễn Phủ coi trọng, chẳng lẽ Chiến gia ngươi không sợ khiến cho mọi người phẫn nộ sao? Đến lúc đó các ngươi có thể gánh chịu được lửa giận của các vị tiền bối sao? - Miêu Tiểu Miêu nhìn Chiến Ngọc Thụ, trong đôi mắt luôn bình tĩnh của nàng đã tràn đầy phẫn nộ một cách hiếm thấy.

- Chiến gia chúng ta một lòng vì Huyễn Phủ, cho dù là định ra lần đánh cuộc này cũng xuất phát từ chuyện không có gì là thương thiên hại lý. Điểm này ta có thể thề với trời! Hơn nữa, Tiểu Miêu muội muội, trận tỉ thí này chẳng qua là các tiểu bối chúng ta đánh cuộc với nhau mà thôi, lúc trước chả phải ngươi cũng đã tham gia một lần thế này rồi sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi có thể đánh cuộc ít mà ăn nhiều sao? - Chiến Ngọc Thụ hừ lạnh, tựa như cười như không nói.

Miêu Tiểu Miêu lâm vào chán nản, vừa muốn nói chuyện đã thấy Quân Mạc Tà đang trầm tư ngẩn đầu lên, buồn bực nói:

- Chiến nhị công tử, ngươi nói ta cũng nghe rõ rồi, nhưng là điều kiện này có vẻ không công bình a. Từ đầu đến cuối chỉ có nói khi ta thất bại sẽ đáp ứng các ngươi chuyện gì, vậy ngươi vì sao không nhắc đến chuyện nếu như ta thắng thì làm thế nào? Chẳng lẽ chỉ có điều kiện nếu các ngươi thắng, còn ta thì coi như phí công một hồi sao?

- Đánh cuộc tất nhiên là công bình, Mặc huynh nếu có thể thắng, hiển nhiên là có thể đề điều kiện!

Nhìn bộ dáng của Chiến Ngọc Thụ rõ ràng là đang chê cười, mà mọi người xung quanh cũng là ha ha cười lớn.

Mặc Quân Dạ này cũng thật quá buồn cười rồi, đối mặt một lúc với nhiều nhân tài hàng đầu các ngành nghề mà hắn còn muốn thắng lợi toàn bộ? Thật sự là không biết trời cao đất rộng!

- Tự nhiên là có điều kiện - Quân Mạc Tà chăm chú nói - Hơn nữa điều kiện ta cũng đã nghĩ tốt rồi. Điều kiện của các ngươi ngặt nghèo như thế, vật thì điều kiện của ta cũng không thể dễ dàng, ngươi nói có phải không?

- Ồ? Ngươi có điều kiện gì, nói nghe thử xem!

Chiến Ngọc Thụ cố bày ra vẻ mặt tươi cười nhưng trong lòng đầy khó chịu. Tên nhà quê này quả thật không biết sống chết là gì!

- Mặc huynh, ngươi phải cẩn thận, hai anh em Chiến gia này nuốt lời mà lớn, không phải là lần đầu tiên đâu –

Miêu Tiểu Miêu nhìn thấy Quân Mạc Tà có ý muốn đáp ứng không khỏi khẩn trương, bất chấp rụt rè hay hoàn toàn đắc tội với Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ mà dứt khoát nói lớn.

- Miêu Tiểu Miêu! - Một thời gian dài không mở miệng, Chiến Thanh Phong nghiêm khắc hô một tiếng:

- Những lời này của ngươi là có ý gì?

- Như thể nào? Chẳng lẽ các ngươi làm rồi lại không cho ta nói sao? - Miêu Tiểu Miêu không chút nào yếu thế, ánh mắt như hai đạo lãnh điện bắn tới.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 217: Lời Thề Ác Độc

- Uổng công ta coi ngươi như em gái ruột của mình! Không ngờ ngươi lại làm tổn thương ta như thế! Còn chưa bắt đầu đánh cuộc, ngươi đã nói rằng ta nhờ nuốt lời mà sống sao?

Chiến Thanh Phong mang theo ánh mắt bi thương nói:

- Tiểu Miêu muội muội, ngươi nói như thế làm sao vi huynh chịu nổi?

- Chiến đại công tử…. ta đã không còn là tiểu hài tử không biết sự đời như trước kia nữa rồi!

Miêu Tiểu Miêu thàn nhiên đáp:

- Mà ngươi cũng đã không còn là Chiến đại ca trước đây nữa! Giờ nói lại chuyện lúc đó, ngay sau khi xảy ra chuyện kia, ta đã tận mắt thấy các ngươi tiến hành âm mưu.,,, Ngươi cho rằng ta còn có thể tin tưởng ngươi sao?

- Tốt! Tốt!

Chiến Thanh Phong thở dài một hơi, không còn nói chuyện nữa.

- Mong Miêu cô nương thoải mái một chút, mặc dù ta không dám ba hoa rằng mình tinh thông mọi thứ, nhưng tam giáo cửu lưu, chư tử bách gia, cầm kì thi họa, thi từ ca phú cũng coi như có học qua, thông thạo một chút. Mặc dù còn chưa đến ba năm, nhưng ta cảm giác được mình còn có thể ứng phó. Ngươi không cần lo lắng cho ta, bọn họ nói ra ba

điều kiện kia, ta cũng sẽ ra, nhìn thấy ngươi quan tâm ta như thế, nếu ta thắng thì phân cho ngươi một điều kiện, thế nào?

Khi Quân Mạc Tà nói xong những lời này thì hầu như tất cả mọi người liền cười lên không ngừng.

Tên này hóa ra còn có thể chém như thế, thế này cũng quá không biết trời cao đất rộng đi. Kẻ cuồng ngạo cũng đã gặp qua, nhưng cuồng đến mức không giới hạn như thế này thì đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Tiểu tử này só với Quân Mạc Tà cùng Cửu U Thập Tứ Thiếu còn là muốn điên cuồng hơn a!

- Vậy thì xin Mặc huynh nói qua điều kiện của ngươi một chút, không chừng huynh thật sự có thể chiến thắng cũng nên.

Chiến Ngọc Thụ quệt miệng, cố nén xúc động muốn cười điên lên của mình, khóe miệng co quắp mà nói.

- Vừa rồi ta có nghe nói, Miêu cô nương từng cùng Chiến đại công tử đánh cuộc, bây giờ xem ra vụ đánh cuộc ấy đã bị hủy rồi. Điều kiện của ta cùng Miêu cô nương có chút giống nhau, cũng có điểm không giống.

Quân Mạc Tà ngẩn người lên nói:

- Điều kiện đầu tiên chính là ta muốn có được tư cách tiến vào Linh Dược Viên, muốn Chiến gia các ngươi đảm bảo ta nhất định có thể vào.

Nếu chỉ bằng hứa hẹn, các ngươi không tin ta, ta cũng không thể tin được các ngươi. Ta muốn hai anh em ngươi cùng nhau viết huyết thư lập thệ kí tên, lấy danh nghĩa liệt tổ liệt tông cùng tôn tử hậu đại Chiến gia các ngươi ra thề!. Không tiếc bất cứ thứ gì, không quản phải sử dụng phương pháp hay thủ đoạn gì, chỉ cần ta thắng, các ngươi sẽ đảm bảo ta có thể tiến vào Linh Dược Viên!. Điểm quan trọng là nó không ảnh hưởng đến danh ngạch của Miêu cô nương,… bởi vì lần này ta muốn bồi nàng cùng nhau đi vào.!

Trừ cái đó ra, ta muốn mỗi người ở đây viết chứng kiến thư! Nếu có ai không tuân thủ lời hứa, tổ tông tám đời sẽ vĩnh viễn ở địa ngục chịu khổ, đời đời kiếp kiếp không được siêu thoát luân hồi, con cái sau này nam thì làm thiếp đồng (giống như trai bao hiện nay ý) , nữ là gái điếm, truyền xuống đời đời không dứt!

Quân Mạc Tà cười hắc hắc nói ra điều kiện đầu tiên của mình, hơn nữa còn quy định lời thề thật ác độc!

Điều kiện này của hắn thoạt nhìn thì đơn giản, nhưng so với Chiến Ngọc Thụ thì hạn chế trong đó còn muốn nghiêm khắc hơn!

Nghe thấy lời thề độc ác như thế, mặt mày mỗi người ngồi ở đây đều trở nên biến sắc.!

Khong chỉ có liên lụy đến tiền bối, còn muốn nguyền rủa chính tử tôn đời sau của mình,… đây quả thật là lời thề mà không có kẻ nào dám vọng động mà phát ra!. Một khi đã hạ xuống, liền không dám đi ngược lại lời thề.!

Tới cấp bậc này của họ, tất cả đều biết trong bóng tối có rất nhiều chuyện tình không thể giải thích được, nhiều chuyện tình mình không tưởng tượng ra.!

Như nói đến quỷ hồn, chưa chắc đã là không có! Mà lời thề trở nên ứng nghiệm cũng không phải là cái gì hiếm gặp!

Hai anh em Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ nhìn nhau, cùng thấy được trong mắt đối phương mâu thuẫn, lo lắng cùng một tia nổi giận không thể ngăn lại được.!

- Một cái lời thề đảm bảo lợi ích của đôi bên mà các ngươi cũng không dám phát ra sao? Sao lại chần chờ như thế?

Quân Mạc Tà liếc nhìn hai anh em bọn hắn:

- Là chính các ngươi tìm ta đầu tiên, muốn cùng ta tỉ thí, không cho ta lùi bước, còn đưa ra nhiều điều kiện ngặt nghèo như vậy…. Sao rồi, sao lúc ta ra điều kiện các ngươi liền trở nên câm điếc thế? Không phải đánh cuộc cũng cần công bằng sao?

- Tuy điều kiện có chút gian nan nhưng cũng không có gì là không được. Chỉ là lời thề kia của ngươi không phải có chút quá ác độc sao?

Chiến Thanh Phong cau mày, khẩu khí rất ác liệt:

- Hơn nữa, ngươi muốn tiến vào Linh Dược Viên làm gì?

- Không có gì, chỉ là ta nhất thời rảnh rỗi không làm gì, hơn nữa lại không muốn đưa ra một cái điều kiện không tốt, đâu thể mưu tính sâu xa, lo xa nghĩ rộng như các ngươi có chuẩn bị trước!. Giờ sao đây, bản thiếu gia nghe nói địa phương đó có thứ hay ho, muốn vào đùa chơi một chút không được sao? Chả lẽ Chiến gia các ngươi làm không được?

Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng:

- Về phần lời thề…., gặp hạng người nào thì phải nói như thế thôi, nếu ta gặp quân tử thì cần gì thề thốt? Chỉ cần mở miệng ước định là đủ yên tâm rồi sao?.

Hắn nghiêng người nhìn Chiến Thanh Phong cùng Chiến Ngọc Thụ:

- Nhưng đối với các ngươi,… ta không thể tin tưởng! Nửa điểm cũng không thể tin tưởng được!. Ngay cả một cô gái như Miêu cô nương các ngươi còn có thể chơi xấu thì huống chi là ta, ta chỉ cần một cái cam đoan thôi!

Hai anh em kia cùng hừ một tiếng!

Nhưng bọn hắn đối mặt với chất vấn của Mặc Quân Dạ cũng không thể có biện pháp gì. Chiến Ngọc Thụ vừa rồi đưa ra điều kiện cũng toàn là có lợi cho Chiến gia, đã sớm bỏ qua những người khác rồi. Nhưng thiếu niên các gia tộc khác ở chung quanh hiện đều nhìn hai người với

chút hả hê, xem thử hai bọn hắn làm sao trả lời thuyết phục, còn đám hàn môn đệ tử kia, càng không thể có tư cách chen vào.

Không biết hai anh em hắn có dám đáp ứng danh ngạch tiến vào Linh dược viên này hay không? Chuyện bọn hắn làm khó dễ Mặc Quân Dạ đều bị mọi người nhìn ra. Trừ một số kẻ ngu bị anh em Chiến gia dụ dỗ, các công tử thế gia khác phần đông là đến xem náo nhiệt.

Đã xem náo nhiệt thì còn sợ gì lớn chuyện, chuyện càng náo nhiệt thì càng tốt!

Trước mắt, thế lực ủng hộ vị có Không linh thể chất này không phải là điều đáng ngại, nhưng tương lai, không gian phát triển của hắn lại vô hạn nên bọn họ thật không muốn đắc tội đến. Mà thế lực Chiến gia tại Huyễn Phủ cũng như mặt trời giữa trưa, bọn họ cũng không nghĩ đến chuyện đắc tội, thậm chí là đắc tội không nổi rồi.

Vì thế, tuy bề ngoài những người này có vể rất oán giận, nhưng bọn hắn cùng tuân thủ một điểm: Thần sắc có thể làm, tư thái cũng có thể bày ra, nhưng bọn hắn sẽ không nói một câu nào tránh để chính thức đắc tội với Mặc đại thiên tài.

Chỉ cần giữ vững lập trường, vô luận cục diện hôm nay có thể phát triển đến mức nào, chỉ cần chuyển mình liền có thể gây tình cảm với Mặc Quân Dạ hoặc Chiến gia.

Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ bây giờ đúng là có chút tiến thoái lưỡng nan. Cho dù là Phủ chủ cũng không thể nói cho ai thì cho danh ngạch vào Linh Dược Viên được, huống chi là Chiến gia bọn hắn!

Còn có nếu quả thật hôm nay trước mặt nhiều người cùng lập huyết thư như thế hạ xuống huyết thệ, nhiều người chứng kiến liền khiến sau này không thể đổi ý! Vạn nhất, ... Vạn nhất sau này bị thua liền đại biểu cho việc động đến toàn bộ thực lực của Chiến gia, kể cả một ít quân cờ đã sắp đặt mấy trăm năm cũng phải lôi ra đồng thời phát lực mới có thể

tranh thủ được tư cách tiến vào Linh Dược Viên cho Mặc Quân Dạ, hơn nữa đó cũng chỉ là có khả năng mà thôi!

Nhưng nếu đã vận dụng tất cả lực lượng, kết quả vẫn là Chiến gia chả được chỗ tốt nào cả. Trừ việc bại lộ thực lực khổng lồ của mình ra ngoài, ngay cả một văn tiền cũng không thu được, hơn nữa cũng không có dính chút ân tình nào với Mặc Quân Dạ, vì đó vốn là các ngươi thua cuộc mà…

Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ mặc dù là nhân vật đại biểu cho lớp người trẻ tuổi, địa vị coi như là có chút phân lượng, nhưng chuyện này liên hệ tới tiền đồ của cả Chiến gia, coi như bọn hắn cũng không có dũng khí lén hứa hẹn như vậy!

Lần hứa hẹn này tuyệt đối không giống với đợt đánh cuộc lúc trước cùng Miêu Tiểu Miêu, không thể chống chế, sơ sót một tí là kéo theo vô số biến cố. Không tính tiềm lực cá nhân của Mặc Quân Dạ, chỉ nói riêng thánh hoành Tào Quốc Phong cùng sáu đại thánh hoàng phía sau hắn cũng không có một ai là dễ đối phó.!

Hai anh em này không khỏi mắng thầm Mặc Quân Dạ thật sự là một yêu tinh hại người, lại nghĩ ra điều kiện khiến người khác khổ sở như vậy. Tình thế trước mắt vốn rất tốt đẹp, tự nhiên trong lúc tiểu tử này nói xạo vài câu liền biến thành cục diện cười hổ khó xuống.

Nhưng lúc bọn hắn bức bách Mặc Quân Dạ chính là dùng thủ đoạn như thế này, bây giờ đối phương lấy đạo của người trả lại cho người, chính là kế gậy ông đập lưng ông, thật cao mình.

Quả là thế sự vô thường!

Mục đích của Chiến gia có thể nói là rất rõ ràng, nhưng đối phương cũng tỏ rõ rằng hắn khinh thường danh ngạch tiến vào Linh Dược Viên này, chỉ bì Chiến gia muốn nên người ta mới tranh thủ vào bên trong vui đùa một chút….

Cái “lí do” tùy ý nhặt ra này quả thật làm người ta hộc máu!

Càng huống chi vì là thứ Chiến gia muốn nên hắn mới tranh thủ ...

Vì thế mà đến lúc Quân Mạc Tà hỏi đến lần thứ ba, hai anh em Chiến gia vẫn không dám tùy tiện đáp ứng. Việc này là sự tình rất lớn, ai dám đáp ứng thì người đó chính là kẻ không có đầu óc!

Nhưng nếu không đáp ứng thì cũng không phải biện pháp, nếu không chịu thì tỉ thí liền không thể tiến hành.!

Như vậy thì bố cục Chiến gia bày ra hoàn toàn bị phá rồi, cả hậu chiêu coi như là đổ sông đổ biển.

Trầm trọng hơn nữa, vì chuyện hôm nay mà bọn hắn đã hoàn toàn đắc tội Mặc Quân Dạ cùng thế lực sau lưng hắn, đắc tội với cao thủ cực mạnh tương lai của Huyễn Phủ, lại không có điều gì chống chế, coi như nghĩ đến liền nhức đầu. Nhưng nếu đáp ứng ... Thì hậu quả nghiêm trọng như thế ai dám tùy tiện!

Thật đúng là làm khó chết người ...

- Như thế nào rồi? Tại sao còn chưa thề đây, chỉ cần các ngươi phát thệ, tỉ thí liền tùy ý mà tiến hành. Quyền lựa chọn là ở các ngươi mà, nếu các ngươi đồng ý, ta hiền nhiên là yên tâm tỉ thí, trái lại, ta thật không có hứng thú kí kết cái gì mà huyết thư với người không đáng tin cậy. Sao lại do dự, chỉ cần các ngươi sau này không đi ngược lại lời thế liền chả có vấn đề gì cả, cho dù có thề độc một chút thì có sao đâu? Chẳng lẽ từ đầu các ngươi đã không có ý định tuân thủ lời hứa sao?

Quân đại thiếu gia lạnh lùng hỏi.

- Ngươi nói bậy, bằng địa vị cùng thân phận của chúng ta làm sao có thể làm ra chuyện tình xấu xa như thế chứ, chỉ là do lời thề của ngươi quá ác độc, không chỉ liên quan đến một người, lời thề thế này ai dám dễ dàng hạ xuống chứ! Còn có ngươi đưa ra điều kiện cũng quá hà khắc rồi,

thế sự không có tuyệt đối, làm gì có chuyện tình chắc trăm phần trăm! Mặc huynh làm việc quá bá đạo, anh em chúng ta quả thật khó có thể chấp nhận!

Chiến thanh phong đáp.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 218: Huyết Thệ!.

- Tại sao cứ phải ở đây tranh cãi, chỉ cần sau này không làm trái lời thề, sợ gì lời thề ác độc! Còn nữa, điều kiện của ta thật sự hà khắc sao? Ta đã nói ra điều kiện của mình rồi, mà điều kiện của các ngươi, đến lúc các ngươi cần mới nói ra, và ta lại không được phép cự tuyệt! Vậy hỏi thử xem, mọi người ở đây đều là người sáng suốt, suy nghĩ một chút là biết điều kiện của ai mới hà khắc! Vừa rồi Nhị đệ ngươi nói cái gì, hắn không phải lấy danh dự của Chiến gia ra thề, nếu ta không đồng ý cuộc chiến này, từ đó về sau những người Phiêu Miểu Huyễn Phủ tuyệt đối sẽ không cho ta có ngày tháng yên ổn sao! Nói đến bá đạo, ai mới là người ba đạo hơn?

Quân Mạc Tà tiếp tục công kích.

- Ta, lời vừa rồi của ta không phải có ý đó, ta vừa rồi chỉ sợ Mặc huynh không chịu nghênh chiến, mà nhất thời nói sai, Chiến gia ta trên có trưởng bối, dưới có huynh trưởng, Chiến Ngọc Thụ ta có tư cách gì mà đại biểu cho Chiến gia, tuyệt đối không có ý tứ áp bức Mặc huynh. Nhưng mà, chiến cuộc hôm nay có liên quan đến cả gia tộc Chiến gia ta, và cũng có quan hệ đến tương lai của các nhân tài Huyễn Phủ, nếu huynh không có ý tránh né cuộc chiến này thì không cần phải nói lời tiểu nhân như thế!

Chiến Ngọc Thụ cũng coi như nhạy bén, nháy mắt đã thay đổi chủ đề.

- Tiểu nhân? Ai là tiểu nhân, tin chắc rằng các vị ở đây cũng đã sớm rõ ràng! Ta cũng chỉ nói lại một lần nữa, chỉ cần các ngươi đáp ứng điều kiện ta vừa đưa ra, lần tỷ thí này lập tức có thể bắt đầu, vẫn là câu nói đó,

quyền quyết định vẫn trên tay huynh đệ các ngươi, ta cũng hiểu các ngươi chậm tỏ thái độ, chỉ vì các ngươi tự biết bản thân mình không đủ trọng lượng, cũng tự hiểu mình không có khả năng này…

Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng:

- Ta nói hai ngươi ở Chiến gia cũng chỉ là những tên tiểu tốt mà thôi, các người lại không chịu thừa nhận; lại còn nói ở Chiến gia thế này thế nọ… Bây giờ lại đứng ở đây la ó, ta chỉ yêu cầu tư cách tiến vào dược viên, vậy mà hai vị công tử đây lại không dám lập tức đáp ứng… Các ngươi còn đứng ở đây khoác lác làm gì! Ta thật sự hoài nghi những lời lúc nãy các ngươi hứa hẹn liệu có bao nhiêu thứ có thể thực hiện! Ta thật sự là … hứ…

Giờ phút này Quân đại thiếu làm sao có thể buông tha, dùng một loại ánh mắt khinh bỉ đến cực điểm nhìn hai người này, giống như là thấy được mấy thằng lưu manh khố rách áo ôm lăn lóc giữa đường:

- Hai huynh đệ các ngươi còn muốn nói điều kiện với ta sao? Các ngươi xứng à? Các ngươi hướng tới một ngươi có Không Linh Thể Chất hiếm có này mà ra điều kiện à, chẳng lẽ các ngươi không cảm thấy nhục nhã sao? Các ngươi vọng tưởng dễ dàng chiếm được tiện nghi trên người một đại thiên tài sao? Quả thật chính là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga! Ta thật sự nhìn lầm các ngươi rồi! Ta khinh haha ta khinh haha ta khinh…

Tức thì vang lên một trận xôn xao, hai huynh đệ Chiến gia mặt đỏ tía tai, thúc thủ vô sách, không biết nói gì nữa.

Chuyện bây giờ cũng đã rất rõ ràng, bọn hắn đưa ra điều kiện chính là làm khó dễ người ta, nhưng người ta cuối cùng cũng đã đáp ứng rồi! Vậy mà ngược lại điều kiện của đối phương bọn hắn lại không dám đáp ứng, cũng có thể là không có tư cách để đáp ứng… Vậy các ngươi vẫn còn muốn tỷ thí với người ta, còn muốn tăng thêm điều kiện hà khắc, đây không phải là chuyện cười thì còn là gì nữa, quả là đúng với câu “Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga”…

- - - -- - - - -- --

Trên lầu tửu lâu đối diện, có hai lão giả đang lẳng lặng ngồi trong phòng đối mặt nhau, một lò trầm hương đang chầm chậm thiêu đốt, khói nhẹ nhàng lượn lờ bay thẳng lên trên, sơ với phía bên kia đang ồn ào, nơi đây hoàn toàn là một bầu không khí tĩnh lặng!

- Tên tiểu tử có Không Linh Thể Chất kia, quả nhiên không phải một nhân vật bình thường. Bây giờ chuyện đã đến mức này, chỉ sợ Ngọc Thụ cùng Thanh Phong có chiếm được chỗ tốt gì ở trong tay hắn không đây…

Một trong hai lão giả khẽ liếc mắt, nhẹ nói.

- Mấy năm nay quả thật huynh đệ bọn hắn làm việc gì cũng hết sức thuận lợi, tự nhiên không thể tránh có lúc kiêu ngạo, đây cũng là cơ hội tốt để tôi luyện bọn chúng.

Lão giả còn lại khoanh chân ngồi ngay ngắn, mí mắt cũng không mở lên, chậm rãi đáp.

- Nhưng với điều kiện này, theo ý người thế nào? Rốt cuộc đáp ứng hay không đáp ứng?

Lão giả ngưng mắt nhìn sang phía đối diện, người kia vẫn tiếp tục ở trước mặt hai vị huynh đệ Chiến gia tiếp tục lớn tiếng chửi bới, cái gì khó nghe đều tuôn ra cả, còn hai người kia sắc mặt cũng hết sức khó coi nhưng lại không thể phát tác…

- Điều kiện này, kỳ thật có đáp ứng cũng không sao.

Lão giả kia vẫn tiếp tục khoanh chân ngồi đó, mắt vẫn nhắm lại:

- Hai huynh đệ kia sở dĩ không dám đáp ứng bởi vì việc lần này liên lụy quá lớn, cho nên không thể tùy tiện đáp ứng. Phải biết rằng vấn đề này, chỉ có một người có thể quyết định.

- Nhưng nếu xét theo phương diện khác, điều kiện này có đáp ứng cũng chẳng sao cả, chỉ cần chúng ta chiến thắng thì cái lời thề đấy có ảnh hưởng gì, với lại tên tiểu tử này tuyệt đối không có hi vọng thắng chúng ta!

Lão giả thản nhiên nói:

- Cho nên giờ phút này coi như phải phát thệ, thì có làm sao? Chờ một lúc nữa thắng bại đã xác định, sẽ còn ai nhớ rõ chuyện này? Cho dù có người nhớ, chỉ cần hai huynh đệ Ngọc Thụ Thanh Phong thật sự là người có đảm lược, điều kiện như thế này cũng dám đáp ứng! Đây đối với bọn hắn, ngược lại mới là có lợi.

- Nhưng nếu vạn nhất thua thì làm sao đây?

Lão giả đầu tiên lo âu nói:

- Mọi chuyện đều có khả năng xảy ra a.

- Tuyệt đối không có khả năng thất bại!

Lão giả khoanh chân kia rốt cuộc cũng có biểu cảm, khóe miệng của hắn khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười chết nhạo:

- “Hơn nữa, cho dù có thua, cũng chỉ phải để hắn tiến vào dược viên một lần mà thôi, Chiến gia chúng ta lẽ nào không kiếm được 1 suất sao? Thậm chí nếu hắn may mắn tìm chiếm được sự ủng hộ của thánh thụ, thì tính ra Miêu gia sẽ bị mất thế độc quyền, coi như cũng là chuyện tốt. Bởi vậy Miêu gia cũng có thể sẽ trở mặt với tên tiểu tử đó!

- Cho dù tương lai có phải trở mặt, nhưng hiện tại ít nhất trong vòng 300 -500 năm, thực lực hắn vẫn chưa đủ để áp đảo chúng ta! Cho nên một khi phát hiện điểm không thích hợp, Chiến gia chúng ta muốn loại bỏ hắn không phải là chuyện quá dễ dàng sao?

- Mục tiêu trước mắt của chúng ta là Huyễn Phủ, cũng không phải là Không Linh Thể Chất! Điểm này, cũng phải nói cho rõ ràng. Nếu ngay

cả điểm ấy cũng không nhận ra, làm sao có thể làm chuyện đại sự!”

- Đúng! Ngài nói rất đúng!

Hai lão giả này trông có vẻ tuổi tác không sai biệt lắm, nhưng thái độ của một lão già lại cung kính dị thường với lão kia.

Trông giống như bộ dạng cung kính của một tiểu bối trước mặt trưởng bối của mình…

- Bất quá vị này tuy có Không Linh Thể Chất, nhưng tuyệt đối không phải tu luyện giống như một vị thiên tài bình thường! Phái tăngcường sự không chế đối với hắn.

Lão giả kia nói xong những lời này, liền nhắm hai mắt lại.

Lão giả bên cạnh suy nghĩ một lúc liền khẽ nhúc nhích môi, truyền âm sang cho Chiến Thanh Phong.

- Được! Điều kiện này, chúng ta đáp ứng!

Chiến Thanh Phong ở bên phía đối diện liền lập tức làm ra bộ dạng tức giận, đứng phắt dậy, quát:

- Ngươi còn lại hai điều kiện, dứt khoát nói hết ra đi! Kéo dài thời gian làm gì, ta xem ngươi định giở trò gì nữa!

Trong lòng hắn cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nguyên lai lão tổ tông hôm nay cũng đến đây… Như vậy, xem như hôm nay mọi việc chắc chắn như núi Thái Sơn rồi. Bất quá trong lòng cũng có chút buồn chán: biểu hiện vừa rồi của ta, lão tổ tông cũng đã trông thấy hết rồi, không biết lão nhân gia có vì thế mà cảm thấy thấy vọng với ta không?

- Quyết đoán lắm!

Quân Mạc Tà vỗ tay nói:

- Kỳ thật điều kiện thứ hai lại càng đơn giản hơn. Chính là, nếu ta thắng, huynh đệ các ngươi chỉ cần hướng về ta khấu đầu mười cái, gọi ta mười lần ông nội, đơn giản thôi mà!

- Ngươi!

Chiến Ngọc Thụ tức giận đến mức lập tức gào to lên:

- Cái này mà gọi là điều kiện à? Cho dù tu vi hiện tại của ngươi không cao, nhưng dựa vào việc bản thân ngươi có Không Linh Thể Chất , hiện tại ở Huyễn Phủ có thể gọi là một nhân vật có chút tiếng tăm! Tại sao lại đưa ra một điều kiện bỉ ổi như vậy!

Chiến Thanh Phong cắt ngang lời Chiến Ngọc Thụ, hai mắt chằm chằm nhìn Quân Mạc Tà, hung hăng nói:

- Chỉ cần ngươi có thể thắng là được, điều kiện này tuy rằng làm khó ta nhưng tại sao ta lại không dám đáp ứng!

- Thống khoái! Điều kiện thứ ba cũng đơn giản lắm, ta cũng sẽ giống các ngươi, nếu ta thắng liền có thể hướng Chiến gia tùy ý đưa ra một yêu cầu, bất kể là yêu cầu gì các ngươi đều phải đáp ứng! Nhất định phải làm! Hơn nữa yêu cầu này cũng không có ước định ngày giờ, khi nào ta muốn thì ta nói! Nếu không muốn thì các ngươi có lạy lục cỡ nào ta cũng không nói!.

Quân Mạc Tà hành văn lưu loát, liên tục nói ra ba điều kiện có thể nói là cực kỳ hà khắc nhưng miệng vẫn luôn bảo đơn giản, cực kỳ đơn giản.

- Điều kiện này không được, hiện tại ngươi chỉ có một mình, còn bên phía Chiến gia chúng ta nếu có chuyện gì sẽ liên lụy đến vô số người, nếu ngươi muốn tất cả những người trong Chiến gia ta đồng loạt tự sát, chẳng lẽ chúng ta cũng phải nghe theo?

Chiến Ngọc Thụ chớp mắt, lập tức kêu lên.

- Coi các ngươi sợ chết như vậy, cho dù ta đưa ra yêu cầu đó cũng không hữu dụng a.

Quân Mạc Tà lắc đầu nói:

- Ngươi thấy ta giống loại người ngu xuẩn vậy không?

“Không phải giống, mà ngươi chính là người như thế!” - Huynh đệ hai người trong lòng đồng thời mắng to!

Điều kiện cũng đã bàn xong, kế tiếp chính là tìm người làm chứng, mà người làm chứng cũng có sẵn rồi. Huyễn Phủ có 8 đại thế gia, hậu nhân của 6 gia cũng ở chổ này, hơn nữa còn có Miêu Tiểu Miêu, bảy vị nhân chứng như vậy được chưa!

Bảy người này, bất cứ người nào tu vi cũng không thấp, hầu hết đều là Chí Tôn hoặc là trên cấp Chí Tôn, tuy rằng tu vi này trong mắt cường giả chân chính không đáng là gì, nhưng với độ tuổi này của bọn hắn, cũng có thể nói là đáng quý!

Hơn nữa sau lưng bọn họ còn có các thế lực hết sức khổng lồ, nhưng người này ra làm nhân chứng, không có chút nào quá đáng!

Để tỏ vẻ hoàn toàn công bằng, Miêu Tiểu Miêu đặc biệt truyền lệnh lập tức mời các vị lão đại trong các nghành các nghề đến đây chứng kiến, để tránh việc sau này những nhân chứng ở đây bị cho là đã bị Chiến gia mua chuộc, Miêu Tiểu Miêu nhanh chóng mời thêm mười người nữa!

Làm cho trận chiến này lập tức trở nên long trọng, trông cứ như là trận chiến giữa những tên quần là áo lụa… Có đến mười bảy nhân chứng! Hơn nữa tùy tiện một người cũng không thể bỏ qua…

- Hừm hừ…

Chiến Ngọc Thụ nhìn Quân Mạc Tà, đắc ý ngâm nga vài tiếng.

- Hắc hắc hắc…

Quân Mạc Tà nhìn thấy huynh đệ Chiến gia cười cười, cũng âm thầm cười hai tiếng.

Song phương đều tự tin thắng lợi này nằm chắc trong tay, tất nhiên là đều âm thầm đắc ý.

Mọi người trong đại sảnh đều hồi hộp chờ đợi: vở kịch hay, rốt cục cũng đã bắt đầu!

Tiếp theo, liền có người mang giấy bút văn phòng tứ bảo đến, điều kiện ban nãy hai bên bàn bạc đều được Miêu Tiểu Miêu ghi lại trên giấy, Chiến Ngọc Thụ và Chiến Thanh Phong có thể nói là hết sức gấp gáp, ngay lặp tức lăn dấu tay vào.

Sau khi vị Mặc đại công tử Không Linh Thể Chất điểm chỉ vào bức huyết thư, nhất thời không khí trở nên âm trầm, lập tức trở thành tình huống gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 219: Toái Tâm Ngâm!.

Ai cũng biết trận chiến này có quan hệ trọng đại đến tiền đồ sau này của những người này! Bất luận là bên nào thua thì từ đó về sau trong mắt đối phương, mình ngay cả con chó cũng không bằng!

Thậm chí, từ nay về sau ở trong Phiêu Miểu Huyễn Phủ muốn ngóc đầu lên cũng không được!

Cá cược, còn viết huyết thư làm chứng!

Hơn nữa khi bức huyết thư này được lập, còn có thêm tổng cộng là mười bảy vị chủ chốt của các nghành nghề cùng các người thừa kế của các đại thế gia tương lai ở đây chứng kiến!

Song phương đã không còn cơ hội đổi ý nữa!

Không ai có thể ngờ trận chiến này cuối cùng lại liên lụy đến nhiều việc to lớn như thế! Chiến gia tìm đến mấy người này… tất cả đều là những người tài giỏi, hiện tại đã cảm thấy hối hận, bọn họ nếu đã có khả năng thành công trong một nghành nghề thì hiển nhiên đều không phải là những kẻ ngu dốt, sớm biết mọi chuyện sẽ nghiêm trọng như vậy thì đã không nói cái gì cũng không cần biết a! Chỉ vì một chút xúc động phẫn nộ, bị người ta làm giận đến mức choáng váng đầu óc, thế nên huynh đệ Chiến gia càng dễ dàng quăng mồi dụ họ sập bẫy, đến lúc bừng tỉnh thì mọi chuyện đã xong rồi…

Xem ra hôm nay thật là tiến thoái lưỡng nan.

Nếu thắng, tất nhiên không thể tránh khỏi việc đắc tội với vị Không Linh Thể Chất này, nhưng dù sao thực lực của hắn lúc này vẫn còn yếu, cũng không có chuyện gì nghiêm trọng quá, quan trọng hơn chính là… họ đã đắc tội luôn cả Miêu Tiểu Miêu!

Đắc tội với Miêu Tiểu Miêu thì cũng chẳng khác gì đã đắc tội với gia tộc Miêu gia sau lưng nàng! Hậu quả kinh khủng này, bọn hắn không đảm đương nổi.

Nhưng nếu thất bại, người mình đắc tội lại chính là Chiến gia! Chỉ sợ đến lúc đó cả nhóm người mình chết cũng không có đất chôn thây, "Chẳng lẽ đúng là tiến thối lưỡng nan hay sao, tiến cũng chết, lùi cũng chết?"

Trong lúc Quân Mạc Tà điểm chỉ vào huyết thư kia, Miêu Tiểu Miêu lo lắng truyền âm hỏi:

- Có nắm chắc không?

Miêu đại tiểu thư trong lòng cũng đã có chủ ý, nếu như hắn không nắm chắc, như vậy mình chỉ liền lập tức đại náo nơi này, trực tiếp đánh cho những người ở đây một trận… Cho dù có phải mang tiếng cố tình gây sự cũng nhất định phá hỏng chuyện này…

Quân Mạc Tà nhìn nhìn nàng, nói nhỏ:

- Mười phần!

Hai chữ này làm cho Miêu Tiểu Miêu tức giận dậm chân mấy cái, trong lòng mắng hắn không thôi: "Đồ ngốc! Đồ kiêu căng!"

(NBV: Sao nghe giống tiếng mắng yêu thế hả)

Nhưng cũng không còn biện pháp, chỉ có thể ở đây lo lắng cho hắn, còn tên gia hỏa này vẻ mặt lại còn hết sức thoải mái đắc ý !

Cũng không hiểu tại sao trong lòng lại cảm thấy có chút bình yên, giống như chắc chắc rằng tên ngu ngốc trước mắt này có đủ thực lực ngăn cơn sống dữ này, cái này… làm sao có thể?

Trong đại sảnh, lập tức xuất hiện mười bảy cái bàn! Đó là dành cho mười bảy vị nhân chứng, và Miêu Tiểu Miêu ngồi ở giữa đấy.

Tiếp đó, những ai không liên quan liền bị đuổi cách ra mười trượng, trông giống như khán giả đang vây quanh vậy! Trong đó kể cả Chiến Ngọc Thụ cũng không ngoại lệ, người duy nhất được phép ở lại chỉ còn một mình Chiến Thanh Phong.

Mà đám người tài tử kia hiện tại lại đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng sẽ là ai mở màn đây, việc này cũng cần phải cân nhắc cẩn thận a. Trận chiến đầu tiên, chiến thắng thì không nói gì, nhưng nếu thất bại… Vậy thì chẳng khác nào ngay lập tức cái mạng nhỏ của mình bị người ta đem ra để đòi công đạo…

Càng nghĩ càng không có ai dám nhận trách nhiệm này.

Nhìn vào giữa sân thì lại thấy cái vị Không Linh Thể Chất kia đang thảnh thơi ngồi đấy, mọi người hầu như ai cũng cảm thấy thực tức nghẹn họng.

Dựa vào cái gì chúng ta tất cả đều phải đứng, còn ngươi lại có thể ngồi?

Bất quá người ta một mình phải ứng phó với bấy nhiêu người chúng ta, hơn nữa người ta chiến đấu vì bản thân hắn, nhóm người mình lại vì cái gì?

- Mặc công tử, tại hạ là Lâm Thanh Âm, nguyện là người đầu tiên lãnh giáo Mặc công tử, coi như là đem gạch ra thử so với ngọc. Xin Mặc công tử vui lòng chỉ giáo!

Trong lúc mọi người vẫn còn đưa mắt nhìn nhau không biết quyết định thế nào thì một thanh niên áo xanh phía sau lẳng lặng đi ra, hướng về Quân Mạc Tà nói.

- Lâm Thanh Âm… Tên thật lịch sự tao nhã. Xem ra Lâm huynh hẳn là xuất thân từ khúc nghệ thế gia rồi; không tồi không tồi, Lâm huynh đây muốn cùng ta đánh giá thử một khúc nhạc sao?

Quân Mạc Tà cười như không cười nhìn hắn nói.

- Không sai, thật xấu hổ, tại hạ chưa từng tu luyện qua công pháp huyền khí, trước giờ chưa có được chút thành tựu gì, nhưng đối với âm nhạc có thể nói là cũng có chút tâm đắc.

Lâm Thanh Âm bình tĩnh nói:

- Lúc này phải ứng phó với Mặc huynh đây, quả thật trong lòng thứ nhất cũng có vài phần không muốn, thứ hai cũng không có lý do gì… Bây giờ chúng ta đấu một trận với nhau, bất luận là thắng hay bại, Lâm Thanh Âm ta hứa cả đời này sẽ không bao giờ tái kiến Mặc huynh nữa. Nếu không, những bứt rứt trong lòng, quả thật hết sức khó chịu…

Quân Mạc Tà mỉm cười nói:

- Xem ra các hạ đúng là tâm có điều cố kỵ? Phải biết rằng vui vẻ thật sự phải được phát ra từ tận đáy lòng, còn nếu dùng tâm dựng lên thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa, không cần phải miễn cưỡng làm như thế, trước mắt lúc này việc kết giao chưa hẳn là không thể, ít nhất đối với ta là thế!

- Hay cho câu “vui vẻ thật sự phải được phát ra từ tận đáy lòng”, Lâm mỗ vừa nghe đã biết Mạc huynh vốn là người vui vẻ rồi, quả là người cùng lý tưởng, chỉ đáng tiếc rằng hiện giờ hai chúng ta không cùng chiến tuyến, thật đáng tiếc!

Lâm Thanh Âm cười chua xót, sau đó đột nhiên điều chỉnh sắc mặt, nói:

- Không cần nói những lời vô ích nữa, tại hạ ngày trước ngẫu nhiên phối được một khúc nhạc tên là “Toái Tâm Ngâm”, thỉnh Mặc huynh chỉ giáo!

Nói xong, từ trong ống tay áo của Lâm Thanh Âm chợt xuất hiện một cây sáo ngọc màu xanh thẫm, hắn cúi đầu nhẹ nhàng vuốt vuốt cây sáo, nói:

- Thanh Âm ta tuy xuất thân từ âm nhạc thế gia được truyền vừa ngàn năm, nhưng từ trước đến nay, đối với ta, chỉ có sáo ngọc là quen thuộc nhất; từ lúc ta biết thổi sáo đến nay ít nhất cũng đã hai mươi sáu năm! Suốt cuộc đời này ta chỉ dành tình cảm chân thành cho mỗi cây sáo này thôi! Và đó cũng là mục tiêu theo đuổi duy nhất của cuộc đời ta! Còn những thứ khác, đối với ta không là gì cả!

- Nói cách khác, ngươi chỉ biết thổi sáo thôi? Ngoài ra, không biết đàn bất cứ một loại nhạc cụ nào khác à?

Quân Mạc Tà hỏi.

- Không sai! Ta vừa rồi cũng đã nói, ngoài sáo ra, ta không quan tâm gì cả!

Lâm Thanh Âm ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt.

- Ta thật sự bội phục huynh! Học rộng hiểu nhiều, biết hết mọi thứ cũng chưa bằng với việc toàn tâm toàn ý nghiên cứu duy nhất một lĩnh vực! Đáng tiếc đạo lý này hiện tại rất ít người có thể hiểu được! Lâm huynh có thể làm được như thế thật sự khiến ta từ giờ phải nhìn huynh bằng cặp mắt khác, xem ra lần này ta phải đánh giá lại rồi, trình độ đến mức này thật sự vượt quá dự đoán của ta!

Quân Mạc Tà thần sắc bắt đầu có chút thận trọng.

- Mặc huynh quả nhiên là người tri âm với ta.

Lâm Thanh Âm ánh mắt sáng ngời, nhìn hắn thật lâu.

Sau đó lại quay sang nhìn thoáng về phía Chiến Ngọc Thụ, nói:

- Chiến công tử, trận chiến này bất luận ta thắng hay bại cũng xin công tử giữ đúng lời hứa, không tiếp tục làm khó xử Lâm gia chúng ta nữa! Như thế ta mới có thể thoải mái biểu diễn, thỉnh công tử nhận lời!

Những lời này vừa nói ra, mọi người ở đây không khỏi một trận ngạc nhiên!

Không thể ngờ Lâm Thanh Âm là bị Chiến Ngọc Thụ uy hiếp bắt đến đây!

Chiến Ngọc Thụ hừ một tiếng, nói:

- Chiến gia ta từ xưa đến nay hành sự mọi chuyện đều quang minh lỗi lạc, ta đã đáp ứng thì tuyệt đối sẽ không đổi ý, ngươi cứ yên tâm đi! Chẳng lẽ ngươi còn muốn ta lập ra huyết thệ thư ngươi mới tin sao?

Lâm Thanh Âm nói:

- Không dám, hi vọng Chiến nhị công tử nói lời giữ lời, Lâm Thanh Âm ta hết sức đa tạ, trận chiến này kết thúc Lâm mỗ sẽ lập tức rời đi, hộ tống tất cả người nhà rời khỏi đi, từ giờ đến hết đời vĩnh viến không bao giờ trở lại Tâm Huyễn thành nữa, Chiến công tử cứ yên tâm!

Chiến Ngọc Thụ hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa, việc này tuy là ảnh hưởng đến danh dự của Chiến gia, bất quả nếu cuộc tỷ thí này chiến thắng, hết thảy những tổn thất này đều đáng giá!

Miêu Tiểu Miêu thở dài một hơi, Miêu đại tiểu thư kỳ thật rất muốn mở miệng can thiệp, tuy rằng nàng không biết rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra, nhưng Chiến Ngọc Thụ sử dụng thụ đoạn đê tiện này để ép Lâm Thanh Âm đến đây là không đúng, việc này không thể chối cãi! Quả thật không thể tưởng tượng Chiến gia lại có loại người có thể làm ra chuyện tình như thế…

Tin chắc rằng chỉ cần mình mở miệng hứa có thể bảo vệ được an toàn tính mạng cho cả nhà Lâm Thanh Âm, chắc chắn có thể ảnh hưởng đến cục diện của trận đấu này, thậm chỉ thắng thua đều có thể nắm trong lòng bàn tay, nhưng nàng đắn đo suy nghĩ một lúc cuối cùng cũng không có mở miệng, chính mình thật sự có thể bảo vệ được tính mạng của cả nhà Lâm Thanh Âm sao?

Nếu Miêu gia của mình đứng ra thì có thể làm được, nhưng hiện giờ gia tộc Chiến gia đang như mặt trời ban chưa, Miêu gia chắc chắn sẽ không ngu ngốc đến nỗi đi đắc tội với họ, cho dù Chiến gia có đê tiện, vô sỉ, bỉ ối như thế nào đi chăng nữa, cái gọi là thắng làm vua thua làm giặc, đạo lý này có ai mà không hiểu, chỉ cần hôm nay Chiến gia chiến thắng, tuyệt đối sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào để ém nhẹm chuyện này, kẻ chiến thắng chính là anh hùng!

Lâm Thanh Âm sau khi nghe Chiến Ngọc Thụ khẳng định lại câu trả lời một lần nữa, biết rõ với thân phận hiện giờ của đối phương, còn có thêm nhiều người chứng kiến nữa, nhất định họ sẽ không dám trở mặt nuốt lời! Lúc này hắn mới yên tâm quay đầu sang hướng Quân Mạc Tà thi lễ, nói:

- Mặc huynh, tại hạ xin phép sử dụng cây sáo ngọc này tấu lên một khúc nhạc, Mạc huynh có gì xin cứ chỉ giáo.

- Mời!

Lâm Thanh Âm áo bào bay bay, đứng ở giữa sân, ngay lúc này vẫn chưa bắt đầu diễn tấu, đứng bất động thật lâu, một lúc rất lâu sau trong mắt hắn từ từ dâng lên một cảm giác bi thương, sắc mặt lại hết sức bình thản, chầm chậm nâng cây sáo trong tay lên, càng nâng cây sáo lên cao, ánh mắt hắn lại càng thêm bi thương.

Đến khi tiếng sao đầu tiên nức nở vang lên, sắc mặt Lâm Thanh Âm vốn đang hết sức bi ai bỗng nhiên trở thành cô đơn tĩnh mịch.

Tiếng sáo hết sức du dương từ từ vang lên từ đại sảnh, tiếng sáo da diết lay động lòng người, mặc kệ họ có hiểu nhạc lý hay không, trong lòng cũng không thể kiềm chế được, chợt dấy lên cảm giác hết sức nặng nề, không hiểu áp lực này từ đâu ra, tựa hồ như có một người mà mình quan tâm nhất đã vĩnh viễn rời xa mình, dù có tiếc nuối thế nào đi chăng nữa cũng không thể bù đắp được…

Một nỗi niềm chua xót khó có thể mà diễn tả thành lời!

Bất kể là kẻ có huyền công cao hay thấp, tâm tình vững chắc như thế nào thì cũng bị khúc nhạc này hấp dẫn. Cái này không thể so sánh với nhiếp hồn thuật hay các công pháp huyền lực khác, đây chỉ thuần thúy là sức mạnh của âm nhạc mà thôi.

Âm nhạc, đây có thể nói là một thứ hết sức kỳ diệu, nó có thể khơi gợi lên rất nhiều cảm xúc được che dấu từ tận đáy lòng… Từ trong tiếng sáo này, Quân Mạc Tà nghe ra được nội tâm của vị Lâm Thanh Âm này hết sức sầu bi, có thể nói từ trong âm nhạc hắn có thể cảm nhận được rõ ràng vị công tử thế gia này đã gặp phải một chuyện gì đó…

Trong các vị giám khảo ở đây cũng có một vị là nhạc sĩ nổi tiếng đương thời, nhưng giờ phút này nghe khúc ca hết sức bi thương này, trên mặt cũng không giấu được thần sắc cực kỳ ảm đạm, lại còn thở dài không ngớt, Miêu Tiểu Miêu ngồi ở giữa, vẻ mặt nàng khó mà nhìn ra được biểu cảm cụ thể, những thoáng trong đó cũng có vài phần lo lắng, môi nhẹ nhàng mấp máy, nếu cẩn thận quan sát sẽ có thể nhìn ra, Miêu Tiểu Miêu đang khe khẽ đọc:

Lâm hoa tạ liễu xuân hồng,

Thái thông thông.

Vô nại triêu lai hàn vũ,

Vãn lai phong.

Yên chi lệ,

Tương lưu tuý,

Kỷ thời trùng.

Tự thị nhân sinh trường hận,

Thuỷ trường đông.

Một khúc nhạc này, khiến cho hầu hết những người ở đây lặng lẽ rơi lệ!

* NBV: Đây là bài Tương Kiến Hoan của Lý Dục

Lâm hoa tạ liễu xuân hồng,

Thái thông thông.

Vô nại triêu lai hàn vũ,

Vãn lai phong.

Yên chi lệ,

Tương lưu tuý,

Kỷ thời trùng.

Tự thị nhân sinh trường hận,

Thuỷ trường đông.

--Bản dịch của Nguyễn Thành Ân:--

Xuân hồng liễu tạ hoa rơi

Lòng nghe rối những bời bời

Cứ để mưa lạnh buổi sớm mai

Gió về lệ đỏ mắt gầy

Lại tuôn ròng rã cơn say chập chờn

Từ đây ôm mối hận trường

Chỉ còn sông nước lẽ thường xuôi đông.

--Bản dịch của Nguyễn Chí Viễn:--

Rừng xuân tàn tạ thưa hồng,

Rối lung bung.

Không cản ban mai mưa lạnh,

Gió chiều dông.

Đỏ ngầu lệ,

Say tuý luý,

Lại tuôn ròng.

Từ đây kiếp người trường hận,

Nước xuôi đông.

Lý Dục 李煜 (937-978) tự Trùng Quang 重光, hiệu là Chung Ẩn 鐘隱, người đời quen gọi là Nam Đường Hậu Chủ. Ông là người nhân huệ minh mẫn, văn hay hoạ khéo, biết âm luật. Ông tự hiệu là Chung Nam ẩn sĩ. Phủ khố Giang Nam có thu tàng tác phẩm thư hoạ của ông rất nhiều.

Nam Đường bị nhà Tống diệt, phong ông làm An mệnh hầu, sau lại bị Tống Thái Tổ cho uống thuốc độc chết. Miền Giang Nam được tin Hậu Chủ chết, các phụ lão đều thương khóc.

Hậu Chủ lúc chưa mất nước sinh hoạt rất hào hoa nên từ cũng rất uỷ mị hoan lạc. Sau khi mất nước, bị đưa về nhà Tống, ngày ngày rửa mặt bằng nước mắt. Từ của ông lúc đó cũng rất thê thảm bi ai, đúng là vong quốc chi âm.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 220: Chơi Xấu?

Một lúc sau, Lâm Thanh Âm vẫn đứng ngơ ngác tại chỗ, sắc mặt không chút biến đổi, chỉ có đôi mắt lộ vẻ mờ mịt, ngọc tiêu vẫn để trên môi như đang thổi tiêu, sự bi thương không chút tiêu tán.

Một khắc lặng như tờ!

Thật lâu sau, Lâm Thanh Âm buông tay xuống, tựa như mất hết can đảm nói với Quân Mạc Tà:

- Mặc huynh, trận đầu này ta không yêu cầu Mặc huynh cùng ta tỷ thí tuyệt kĩ thổi tiêu, chỉ muốn hỏi huynh, khúc Toái Tâm Ngâm của ta thế nào? Khuyết điểm ở đâu? Vì sao lại thế? Nếu có thiếu sót làm sao để bổ khuyết đây? Sau này ta phải đi con đường nào?

Lúc Lâm Thanh Âm nói ra “không yêu cầu Mặc huynh cùng ta tỷ thí tiêu kĩ”, lúc nói ra thần sắc Chiến Ngọc Thụ căng thẳng, trong mắt lóe lên vẻ âm tàn,nhưng nghe đến câu sau thì liền khựng lại.

Khi hắn nghe tới mấy vấn đề này của Lâm Thanh Âm thực là cố ý làm khó dễ, trong lòng ai cũng đều có chuyện xưa, nhất thời tức cảnh sinh tình, linh cảm ùa tới mới có thể sáng tác.

Một khúc mới vừa nghe qua liền hỏi khúc này vì ai mà làm? Trước kia Mặc Quân Dạ cũng chưa từng gặp Lâm Thanh Âm, sao hắn biết làm vì ai? Không phải làm khó thì là gì?

Ngay cả khuyết điểm ở đâu… làm sao bổ khuyết, càng nói càng vô căn cứ. Chiến Ngọc Thụ tự xưng là tuổi trẻ tài cao, với nhạc lý cũng rất có kiến giải, tự thấy một khúc này hay nhất trong đời mình, đã như vậy còn muốn hỏi khuyết điểm ở đâu?

Nếu nhất định phải hỏi khuyết điểm, ngoài người biên soạn ra, những kẻ khác căn bản tâm cảnh không hợp, thứ này tâm tình hơi thiếu một chút đã cách biệt một trời, Mặc Quân Dạ làm sao mà biết chứ?

Còn cả câu sau cùng, sau này đi con đường nào… Đây lại càng khó. Bản thân chuyên tâm học âm nhạc, con dường chẳng lẽ còn không rõ? Giống như "giờ phút này hỏi ra, lại tựa như không muốn tiếp tục…trong lĩnh vực này càng thêm đắc ý.

Như vậy thì con đường sau này càng khó nói.

-" Xem ra người này còn chưa quên lời cảnh cáo của ta! Ta xem thử ván này Mặc Quân Dạ làm thế nào."

Chiến Ngọc Thụ có chút đắc ý trong lòng.

Kỳ thực không riêng Chiến Ngọc Thụ nghĩ như vậy, ngoài hắn ra thì những người trong nghề cũng đều nghĩ theo lối đó. Nhất thời nhìn Lâm Thanh Âm với ánh mắt khâm phục, tên này mới chân chính là chó biết cắn người, không cần biết sủa bậy, chỉ cần lúc trước thì giành cảm tình thật tốt, sau đó mới cắn một phát, cái này cũng đủ trí mạng…

Sai đó quay nhìn vị Mặc đại thiên tài Không Linh Thể Chất vẻ mặt suy tư, tất cả mọi người cảm thấy vui sướng khi có kẻ gặp họa. Vả lại còn muốn xem hắn trả lời ra sao. Thậm chí còn có chút tiếc nuối, tràng diện lớn như vậy mà một ván trực tiếp liền xong, không thể xem náo nhiệt!

Vị giám khảo nhạc lý ngồi trên đài hiện ra vẻ mặt tươi cười. . .

Những người này không biết, ván này nhìn như Lâm Thanh Âm làm khó, kì thực đã xuống nước, người không chìm đắm trong âm nhack sẽ không rõ. Bởi vì toàn bộ khúc nhạc đều theo tiếng tiêu nói cho Quân Mạc Tà!

Quân Mạc Tà nghe được gì, chỉ cần nói ra liền vượt qua…

- Khúc nhạc Toái Tâm Ngâm này, thực không tồi, quả thực là hiếm có. Nếu chỉ một khúc mà nói hoàn toàn không có sai lầm. Một khúc đoạn trường, thiên địa tìm đâu ra tri âm! Có thể nói là hoàn hảo đến tận cùng!

Quân Mạc Tà chậm rãi nói:

- Chỉ là, nếu theo ý cảnh của tác phẩm thì hận đời bất công khiến người trong lòng mãi mãi đi xa."

Quân đại thiếu gia nói đến đây, sắc mặt mấy vị giám khảo đều thay đổi, ánh mắt sáng rực nhìn Quân Mạc Tà, không hề chớp mắt sợ lọt mất câu câu nào của hắn.

- Cái gọi là khúc nhạc, chỉ do chúng ta diễn tấu theo tình cảm người ta gửi vào. Không kể bi thương khoái hoạt, thậm chí giận như điên, chém giết chiến trận đều có thể dùng nhạc khúc để giải thích. Chỉ là, diễn tấu tác phẩm âm nhạc ngoài biểu đạt tình cảm của người đó, còn có cả những người nghe qua khúc nhạc này! Khúc nhạc chân chính là vui vẻ mà không dâm loạn, buồn bã nhưng không uỷ mị. Làm cho người nghe có thể phóng thích thể xác và tinh thần, cảm thấy thoái mái, ngay cả khúc bi thương cũng gợi ra cảm giác đồng cảm trong lòng, do đó làm giảm bớt áp lực tâm linh… Mà khúc nhạc này của Lâm huynh, bi thì có bi, nhưng nghe xong áp lực không giảm, nghe một khúc này càng dâng lên cảm giác tuyệt vọng. Khác một trời một vực so với âm nhạc chi đạo! Tuy không phải đi ngược nhưng cuối cùng sẽ đi vào lối rẽ!

Quân Mạc Tà mỉm cười:

- Có thể nói chỗ thành công nhất của khúc nhạc, nhưng cũng là lỗ hổng lớn nhất!

- Nói thật hay!

Trên ghế giám khảo, lão đầu nhi kia hưng phấn thốt lên ủng hộ, những người khác cũng khẽ gật đầu. Nói như vậy không chỉ là vừa lòng mà còn là nói trúng tim đen, một câu trọn nghĩa!

Lâm Thanh Âm trầm tư, khẽ gật đầu nói:

-Vậy… Một khi đã như vậy nên bổ khuyết làm sao?

- Bổ khuyết? Đơn giản mà lại rất khó khăn!

Quân Mạc Tà thản nhiên nói:

- Cũng không phải là ta nói mâu thuẫn, chỉ vì khúc này là tiếng lòng, vừa rồi ta cũng nói nhạc khúc đã đạt hoàn hảo đến tận cùng, cũng không có gì sơ hở, vấn đề chân chính lại là tâm tình của ngươi. Một khúc ai oán như vậy, sắc mặt của ngươi không chút biến đổi, có thể thấy ngươi chỉ mong thổi xong khúc nhạc này, cái tên Toái Tâm Ngâm cũng đại biểu cho dụng ý của nó. Cái gọi là bổ khuyết cũng chỉ là thay đổi tâm tình của ngươi, tâm tình thay đổi thì cảm quan nghệ thuật liền khác đi. Nếu ngươi không thay đổi tâm tính thì chẳng còn ý nghĩa, đây cũng là lời ta vừa nói, dễ mà lại khó!

- Ngươi nói nếu cứ giữ nguyên tâm tình liền mất đi ý nghĩa của khúc nhạc, nhưng ta lại muốn hỏi một câu, nhân sinh thực sự tuyệt vọng như vậy sao? Sao không thử nhìn ở góc độ khác? Thử đem tuyệt vọng đổi thành tưởng niệm. Hẳn sẽ tốt hơn. Ta tin rằng người có thể làm cho ngươi toàn tâm toàn ý làm ra khúc nhạc này, tất nhiên quan hệ rất lớn với ngươi, hơn nữa người đó và ngươi có rất nhiều kỷ niệm đẹo với nhau.

- Hồi ức mới là của cải quý giá nhất với ngươi, dù là ai cũng khó mà chiếm đoạt. Nếu ngươi thổi mà nhớ đến chuyện cũ, thậm chí hòa cùng

tác phẩm thì tin rằng tuyệt đối sẽ có sự khác lạ. Khi đó chúng ta nghe sẽ chỉ là bi thương hoài niệm chứ không phải tuyệt vọng! Chỉ như thế Toái Tâm Ngâm mới như bạch ngọc không tì vết! Đưa hình ảnh người trong lòng ngươi vào trong hồi ức vĩnh cửu, vậy khúc nhạc này mới thật sự trở thành bất hủ!"

Lâm Thanh Âm nghe xong thì ngơ ngẩn, đôi mắt đã ươn ướt.

- Chỉ khi nào đạt được mức này…. Lúc đó huynh sẽ tự hiểu những lời của ta.. Lâm huynh, nếu là tại hạ không đoán sai, khúc nhạc này huynh vì hồng nhan mà sáng tác."

Quân Mạc Tà ấm áp nhìn hắn nói:

- Mà vị hồng nhan của ngươi hắn là qua đời ngoài ý muốn… Cũng không phải thương tâm có người khác ôm ấp, nếu không hắn là bên trong nhạc khúc sẽ có hận ý, đã không có thì kết luận chỉ có…

Lâm Thanh Âm thở dài, ánh mắt lay động, như tỉnh như mơ đáp lời :

- Không sai! Mặc huynh nói không sai, dù khúc nhạc hoàn mỹ thì sao! Một khúc đoạn trường, kiếm tri âm nơi nào! Tiểu Liên, Tiểu Liên của ta sẽ không còn gặp lại.

Hắn nhắm mắt lại, đột nhiên như trong không trung bỗng lộ ra khuôn mặt tươi như hoa, ánh mắt thân thiện đáng yêu, đột nhiên thành bi ai đẫm lệ… Vẻ mặt tiều tụy trên giường bệnh.

Trong nháy mắt, tinh thần Lâm Thanh Âm hốt hoảng, dường như nhớ lại trước kia mình cùng ý trung nhân thề non hẹn biển, đồng sinh cộng tử, ngồi đối diện dưới ánh trăng, cùng nghe tiếng gió cùng ngắm mưa rơi!

- Tiểu Liên

Lâm Thanh Âm thở dài, mắt đẫm lệ.

Quân Mạc Tà trầm mặc, khẽ ngâm:

-“Tương kiến thì nan biệt diệc nan

Đông phong vô lực bách hoa tàn

Xuân tàm đáo tử ti phương tẫn

Chá cự thành hôi lệ thủy kiền. .”

- Lâm huynh thâm tình khiến người ta khâm phục. Nếu vị Liên cô nương kia mà nghe được bài nhạc này hắn sẽ hiểu rõ được nỗi đau trong lòng huynh . ."

Bài thơ này không hổ là ẩn chứa tình cảm ngàn năm, tuy rằng chỉ có một nửa nhưng giờ phút này nghĩ đến từng chữ đều thực xúc động! Miêu Tiểu Miêu cẩn thận nghiền ngẫm chỉ thấy miệng đầy dư hương, tâm hồn say đắm, chuyện đẹp như vậy… Sao từ miệng hắn, câu nào câu nấy đều khiến người nghe khắc cốt ghi tâm như vậy…

(NBV: Yêu rồi mà)

Đột nhiên trong lòng căng thẳng, nếu không tự mình trải nghiệm sao có thể viết nên câu thơ xúc động nhân tâm như vậy? Chẳng lẽ hắn đã trải qua… Nghĩ đến đây trong lòng Miêu Tiểu Miêu tràn đầy cảm xúc kì lạ, tựa như đau lòng vì hắn… Mà lại buồn cho chính mình…

- Xuân tàm đáo tử ti phương tẫn

Chá cự thành hôi… lệ, thủy ,kiền. …

Lâm Thanh Âm mất hồn thì thào, đột nhiên nói:

- Xin hỏi Mặc huynh, sau này ta nên làm gì?

- Làm theo tiếng lòng! Làm theo tâm mách bảo!

Quân Mạc Tà hơi thương xót kẻ đa tình trước mắt:

- Lâm huynh có con đường của mình. Tự biết mình nên làm gì, không thể làm gì. Đa tình không phải chuyện xấu, nhưng chớ để nó thành nhà tù của chính mình, thoát khỏi gông cùm, thiên hạ to lớn nơi nào không thể đi.

- Đa tạ Mặc huynh chỉ điểm!

Lâm Thanh Âm vái tạ, vẻ mặt cảm kích, tâm phục khẩu phục nói:

- Lĩnh ngộ âm nhạc chi đạo của Mặc huynh quả nhiên hơn ta rất nhiều! Tại hạ cam bái hạ phong, ha ha " Khúc nhạc chân chính là vui vẻ mà không dâm loạn, buồn bã nhưng không uỷ mị" …Thanh Âm sẽ luôn ghi nhớ lời dạy của Mặc huynh! Chỉ tiếc hôm nay từ biệt sẽ khó gặp lại, Thanh Âm chúc Mặc huynh gặp dữ hóa lành sớm thành bá nghiệp!

- Đa tạ lời tốt đẹp của Lâm huynh!

Quân Mạc Tà mỉm cười.

Theo lời Lâm Thanh Âm "Gặp dữ hóa lành" là dụng ý chỉ hiểm cảnh trước mắt, đem lời chúc phúc của hắn hiểu ra, hắn là ẩn ý nguyền rủa huynh đệ Chiến gia, cái này sao Quân Mạc Tà không hiểu.

Lâm Thanh Âm ha ha cười, cầm ngọc tiêu trở về chỗ cũ.

Trận chiến đầu tiên, MẶc đại thiên tài có được Không Linh Thể Chất toàn thắng! Các giám khảo đồng loại hướng về Quân Mạc Tà đưa thẻ "Thắng". Mà vẻ mặt Chiến Ngọc Thụ là một mảng âm trầm.

(NBV: Vậy là xong sao? Chưa đâu)

- Tỷ thí này là âm luật chi đạo! Nhưng Quân Mạc Tà chỉ nói mấy câu liền qua, còn chưa biểu hiện chút nhạc lí, làm sao lại thắng được? Chỉ có hắn diễn tấu một khúc hay hơn Toái Tâm Ngâm của Lâm công tử. Như vậy mới khiến chúng ta tâm phục khẩu phục!

Một âm thanh vang lên, tức thời một đám hùa theo

NBV: Đây là bài thơ không tên của Lý Thương Ẩn (Lý Thương Ẩn (tiếng Trung: 李商隱; 813-858) là một nhà thơ lớn của Trung Quốc sống vào đời Đường. Ông là một nhà thơ nổi tiếng với phong cách trữ tình, lãng mạn.)

Vô đề - Tương kiến thì nan biệt diệc nan

Tương kiến thì nan biệt diệc nan,

Đông phong vô lực bách hoa tàn.

Xuân tàm đáo tử ty phương tận,

Lạp cự thành hôi lệ thuỷ can.

Hiểu kính đãn sầu vân mấn cải,

Dạ ngâm ưng giác nguyệt quang hàn.

Bồng lai thử khứ vô đa lộ,

Thanh điểu ân cần vị thám khan.

Gặp nhau đã khó ly biệt lại càng khó (Người dịch: Trần Trọng Kim)

Khó thay khi hợp khi tan,

Gió đông yếu ớt để tàn trăm hoa.

Con tằm đến chết hết tơ,

Sáp cây chảy cạn, lệ đà ráo ngay.

Sáng soi mái tóc đổi thay,

Đêm ngâm dưới nguyệt, mới hay lạnh lùng.

Một đường đi đến non Bồng,

Chim xanh đưa đón cậy lòng dò thăm

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 221: Một Khúc Nhạc Tan Nát Cõi Lòng!.

Cái này thật sự là quá càn quấy, vừa rồi nhân vật chính là Lâm Thanh Âm cũng đã mở miệng nhận thua, các vị trọng tài cũng đã ra kết quả. Vậy mà còn mở mồm làm loạn như vậy thì cũng thật quá đáng. Giờ bắt Quân Mạc Tà đàn một khúc nhạc cao hơn khúc Toái Tâm Ngâm thì lại càng vô sỉ. Vừa rồi Quân đại thiếu gia nhà ta mới nói rõ rằng khúc nhạc này đã đến cảnh giới tận thiện tận mỹ rồi, chỉ vướng mắc ở chỗ tâm cảnh của người biểu diễn chưa đủ tầm nên còn chút sai sót mà thôi. Giờ có thằng mở miệng yêu cầu Quân Mạc Tà biểu diễn một khúc cao cấp hơn nữa thì rõ ràng là ép người quá đáng!

- Thắng bại rõ ràng, các ngươi chẳng lẽ còn muốn quấy rối sao?"

Lông mi Miêu Tiểu Miêu đã dựng ngược, trong đôi mắt phượng tỏ ý như muốn giết người, biểu hiện rằng cô nàng đã giận đến mức khó mà nhịn nổi!

- Ngay cả nhạc cụ hắn cũng chẳng sờ đến, sao có thể nói là thắng bại đã rõ ràng được?

Cái giọng nói kia một lần nữa lại vang lên không bỏ qua.

Thần niệm của Quân Mạc Tà đã sớm phát hiện ra cái thằng khốn nạn kia rồi. Thằng khốn kia chui lủi trong đám đông, dấu đầu sau lưng một người khác, vừa cúi đầu vừa gân cổ lên rống.

Thông thường những lời này phải do một nhân vật đường hoàng bước ra, sau đó gân cổ lên đỏ mặt tía tai bức xúc phẫn nộ nói ra. Có điều bộ

dáng của thằng khốn này rõ ràng đang chột dạ, e sợ người khác phát hiện ra hắn.

Khuôn mặt Chiến Thanh Phong cũng chẳng thay đổi gì, nhưng trong mắt hắn hiện rõ vẻ đắc ý. Tên khốn kia là do hắn an bài trước, lỡ như Mặc Quân Dạ mà thắng thì kiếm bằng được cái lý do nào đó mà phá đám, bới lông tìm vết, trứng cũng phải tìm ra xương, cỡ nào cũng phải hoàn thành nhiệm vụ lật ngược vấn đề đối với Mặc Quân Dạ!

Thần niệm của Quân Mạc Tà quét qua một lần là đã hiểu rõ ràng mọi chuyện. Trong lòng Tam thiếu nhà ta đang cười lạnh, thầm nghĩ không biết một khi bọn chúng biết cái khúc tiếu Ngạo Giang hồ mà vị Đông Phương Đại Thư kia biểu diễn ở Đạn Quan Lâu trong Cúc Hoa thành là do Tam thiếu nhà ta biểu diễn thì …. Chỉ sợ tuyệt đối sẽ không vội vội vàng vàng mà dâng cơ hội biểu diễn cho mình như vậy. Toái Tâm Ngâm quả thật coi như là gần đạt mức tận thiện tận mỹ, nhưng cái Hoàn mỹ kia cũng phân làm ba bảy loại khác nhau…..

- Có cái gọi là lẽ phãi nằm trong lòng mình, nếu đã có người đưa ra nghi ngờ, vậy thì ta cũng biểu diễn thêm cho mọi người một khúc vậy. Miễn cho có người tìm xương trong trứng, bám dai như đỉa thì không hay ho gì! Ngươi thấy ta nói như vậy có được không, Chiến đại công tử?

Quân Mạc Tà cười như không cười hỏi Chiến Thanh Phong

- Đương nhiên là vậy, muốn có thắng lợi tất phải thể hiện thực lực chân chính áp đảo mới được!

Chiến Thanh Phong khẽ cười nói:

- Muốn biết rõ thắng thua cũng không phải nhờ vào mấy câu cửa miệng là được.

- Đúng vậy, nhưng nếu muốn đổi bại thành thắng cũng không phải nhờ vào miệng mồm là được.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc nói:

- Càng không có khả năng dựa vào một ít thủ đoạn mờ ám, dùng mấy thằng không dám lộ mặt ra với đời để làm. Vị nhân huynh vừa mới nói chuyện kia, đã có gan mở miệng sao lại không dám đứng ra đây. Ta dám cam đoan, ta tuyệt đối sẽ không truy cứu, vô luận là lời ngươi nói là ý kiến cá nhân hoặc là do người khác muốn ngươi nói thay!

Những lời này vừa thốt ra, Miêu Tiểu Miêu đã bật cười khúc khích. Lấy thực lực của nàng tự nhiên cũng đã phát hiện ra thằng khốn kia. Mà Quân Mạc Tà cùng Chiến Thanh Phong giương thương múa kiếm cũng làm cho nàng nhìn thấu hết mọi việc đang xảy ra.

Từ lúc đến chỗ này đến giờ cũng không thấy Chiến Thanh Phong cùng tên khốn kia nói với nhau 1 câu gì, xem ra thằng khốn kia quả nhiên là do Chiến Thanh Phong bố trí sẵn. Không thể tưởng tượng được hắn quả thật là người lo xa nghĩ rộng, suy nghĩ chặt chẽ tới tận bước này. Chưa tính đường thắng mà đã lo sắp xếp sẵn trước sao cho mình không thua rồi.

Nhưng cũng vì vậy mà lòng phòng bị của nàng đối với Chiến Thanh Phong càng sâu hơn! Có thể thấy được những gì trước đây hắn làm, những hành động khiến mình cảm thấy ấm áp kia chẳng phải đều là do hắn tỉ mỉ sắp xếp sẵn hay sao?

Hắn khổ tâm sắp sếp mọi chuyện như vậy đối với mình, rốt cuộc là hắn muốn cái gì? Hoặc là…. Chiến gia muốn làm cái gì?

ở trong suy nghĩ lúc này của Miêu Tiểu Miêu, lần đầu tiên đem vấn đề này nâng cao tới tầm cả một gia tộc Chiến gia, trong lòng nàng bất giác đã nổi sóng!

(NBV: Người ta nói yêu là ngu đi, ai ngờ cô nàng này lại bắt đầu “khôn ra”)

- Lâm huynh, tiểu đệ vốn không nghĩ tới sẽ có buổi gặp mặt hôm nay nên cũng không mang theo nhạc cụ bên mình, đành phải mượn cây ngọc tiêu của huynh dùng một lát vậy!

Quân Mạc Tà mỉm cười vươn tay ra.

Lâm Thanh Âm cũng cười đáp, lấy ra ngọc tiêu rồi cực kỳ cẩn thận lau sạch một lượt. Sau đó dùng lụa trắng nâng ngọc tiêu đưa tới tay Quân Mạc Tà.

Hành động như vậy, trong Huyễn phủ chính là một sự tôn kính lớn nhất đối với một người yêu âm nhạc.

Vốn trong giới âm nhạc thì Lâm Thanh Âm cũng là người có thân phận, vốn hắn cũng thuộc loại khăng khăng giữ vững lập trường, tuyệt đối không có khả năng đem nhạc cụ tùy thân diễn tấu của mình cho người khác mượn. Nhưng hành động của Lâm Thanh Âm lần này đã khiến mọi người cảm thấy được một bầu không khí đặc biệt khó tả.

Có nghĩa là, một khi Mặc Quân Dạ đã hướng tới Lâm Thanh Âm mượn ngọc tiêu để diễn tấu âm nhạc, thì chính là vinh hạnh của Lâm Thanh Âm cũng như là vinh hạnh của cây ngọc tiêu kia!

Quân Mạc Tà nhận lấy cây ngọc tiêu, trên tay cảm thấy nhẹ như không khiến hắn cũng cẩm thấy giật mình bật thốt:

- Tiêu tốt!

Cây ngọc tiêu này cầm trong tay mà không cảm thấy có chút nặng nào. Chất ngọc như vậy tin rằng chỉ có loại ngọc nhẹ mà thế gian này cực kỳ hiếm thấy mới có thể tạo ra.

- Tiêu tốt, thì cũng phải xứng với người dùng mới được. Thanh ngọc tiêu này ở trong tay ta, lại thành thứ đồ bỏ. Hiện tại ta chỉ gửi gắm hy vọng vào Mặc huynh, hi vọng nó ở trong tay huynh có thể phát ra thanh âm tuyệt vời nhất.

Nụ cười của Lâm Thanh Âm mang theo chút cô đơn lạnh lẽo, sau đó lui về sau.

- Lâm huynh cũng thật là quá khiêm nhường.

Quân Mạc Tà thản nhiên nở nụ cười, sau đó nhìn nhìn vào cây ngọc tiêu rồi nhẹ giọng:

- Khúc nhạc ta sắp thổi này, vốn là một vị nữ tử sáng tác, tính ra đã truyền cho đời sau được mấy trăm năm rồi…… Hoặc là do trời ghét phận má hồng, vị tuyệt đại phấn hồng, khuynh quốc giai nhân này cả đời đều mặt ủ mày chau, thân thể gầy yếu. Không đầy 20 đã sớm rời khỏi nhân gian, một đời hồng nhan khuynh thành cũng trở về cát bụi khiến người ta không thể không thở dài tiếc nuối. Có điều bởi vì chúng ta ở một nơi hẻo lánh nên khúc nhạc này chưa từng truyền lưu. Ngày đó ta cũng là do nhân duyên trùng hợp mới có may mắn học được khúc tiêu này; hôm nay liều thổi một phen để cùng chư vị bình phẩm.

Quân tam thiếu gia nhà ta vừa mới nói xong, hầu hết các vị giám khảo đều dựng đứng lỗ tai lên mà ngóng. Hiển nhiên đây chính là một khúc nhạc mà mọi người chưa từng nghe bao giờ.

Hơn nữa còn là do một vị nữ tử sáng tác!

- Vị cô nương này có dung nhan khuynh thành, lại vì thân thể gầy yếu nên quanh năm nằm triền miên trên giường bệnh, cực ít đi ra ngoài; Thú vui lớn nhất của nàng cũng chỉ là ra trước sân ngắm hoa nở hoa tàn, nhìn mây bay lơ lửng giữa trời. Ngày đó trong vườn trăm hoa đua nở, nàng ngắm hoa suốt cả một ngày rồi lại cảm thấy trong lòng cực kỳ ưu lo, tính rằng ngày mai lại đến ngắm tiếp! Nhưng tối hôm đó lại nổi gió to, rồi mưa như trút nước khiến hàng ngàn hàng vạn đóa hoa tươi đang nở rộ kia chỉ một đêm mà tiêu điều.

Quân Mạc Tà nói tới đây, Miêu Tiểu Miêu không kìm lòng được mà bật thốt lên một tiếng. Thầm nghĩ nếu mình là cô gái kia tất sẽ thương tâm đến cực điểm; hơn nữa vị nữ tử này hàng năm đều nằm triền miên

trên giường bệnh, tâm mạch tất nhiên rất yếu, đột nhiên bởi vì biến cố này mà phá hủy niềm vui vốn ít ỏi kia của nàng, chẳng phải là càng thêm khó có khả năng tiếp nhận?

Quả nhiên chỉ nghe Quân Mạc Tà nói tiếp:

- Tối đó nàng nghe tiếng gió tiếng mưa kia cũng cảm thấy lo lắng không thôi. Đợi đến ngày sau, khi trời tờ mờ sáng nàng liền vội vàng chạy tới vườn hoa để nhìn những bông hoa mà nàng thích nhất. Nhưng trước mặt nàng giờ đây chỉ là những cánh hoa rơi đầy đất vô cùng thê lương….

- Nàng rất đau lòng, ngày hôm qua vẫn là những đóa hoa tươi muôn hồng nghìn tía, hôm nay lại điêu linh thành dạng như vậy. Nhưng lòng nàng lại càng không nỡ, không nỡ nhìn những đóa hoa cứ bị vùi dập trong bùn đất như vậy. Vì vậy nàng nhặt từng cánh hoa rơi, lau hết bụi đất rồi bỏ vào túi hương, sau đó mới đem chúng chôn xuống. Ngay lúc nàng mai táng những đóa hoa tươi đó, lại đột nhiên nghĩ đến chính mình. Chính mình hiện giờ cũng không phải như những đóa hoa này, nhưng bệnh lâu năm đã quấn chặt vào thân, chắc cũng không còn nhiều thời gian ở trên nhân thế này nữa. Như vậy, hôm nay mình có thể chôn cất những đóa hoa tươi, vậy ngày mai ai sẽ là người mai táng mình đây?

- Hoặc là thấy cảnh thương tình, hoặc là do trái tim mách bảo nên vị nữ tử này ngẫu hứng làm ra một bài thơ tên là “Táng Hoa Ngâm”. Mà hôm nay ta thổi một khúc này, chính là do nàng đích thân sáng tác. Mà vị nữ tử kia, 3 ngày sau khi sáng tác khúc nhạc này cũng đã vĩnh biệt cõi đời…”

- Nghe mặc huynh nói như thế, tiểu muội quả thật không thể không chờ mong nghe một khúc Táng Hoa ngâm này.

Ánh mắt Miêu Tiểu Miêu tràn đầy ve mong mỏi, giọng nói mang theo niềm hứng thú:

- Có điều trước khi Mặc huynh thổi khúc nhạc này, có thể đọc bài thơ này trước không không?

- Miêu cô nương đã mở miệng yêu cầu, tự nhiên là có thể!

Quân Mạc Tà tỏ ra rộng rãi đáp.

Miêu Tiểu Miêu phất tay lên, giấy và mực đã được đưa ra trước mặt nàng, nàng mỉm cười:

- Mặc huynh cứ thoải mái ngâm, còn chuyện ghi chép lại thì để tiểu muội hoàn thành vậy.

- Như vậy càng tốt.

Quân Mạc Tà hiểu được ý tứ của nàng, một lúc sau có thể còn phải tỷ thí ở mặt Thư pháp (Viết chữ), tạm thời không cần lật ra con bài tẩy thì càng tốt.

Hai người diễn một khúc song ca như vậy, chàng một câu nàng một câu cũng không cần coi nét mặt người khác. Không khí nhờ vậy mà như được hâm nóng lên, một khúc Táng hoa ngâm kia chưa được thổi lên mà danh tiếng đã hoàn toàn xâm nhập vào lòng người.

Trước tiên là kể lại một câu chuyện xưa động lòng người, giợi lên sự đồng cảm trong lòng mọi nguời. Rồi sau đó lại đem ca từ viết ra, đem ra trước cho mọi người biết, rồi cuối cùng mới chính thức thổi khúc nhạc này. Việc này không thể nghi ngờ rằng đã đem uy lực của khúc nhạc nâng đến mức không thể đo lường được

(NBV: Có gì hot! Quả là một thủ đoạn PR rất tuyệt)

Nhìn Miêu Tiểu Miêu đưa bút chấm vào nghiên mực, Quân Mạc Tà lại nhẹ nhàng ngâm. Một bài Táng hoa ngâm này một thời cũng đã phổ biến khắp địa cầu, cơ hồ già trẻ trai gái ai cũng đã đọc làu làu bài thơ bất hủ của tác phẩm Hồng Lâu Mộng…..

Không ngờ ở thế giới này, rốt cuộc nó cũng có thể một lần nữa phát ra hào quang độc đáo!

"Hoa tạ hoa phi phi mãn thiên, hồng tiêu hương đoạn hữu thùy liên?

Du ti nhuyễn hệ phiêu xuân tạ, lạc nhứ khinh triêm phác tú liêm.

Khuê trung nữ nhi tích xuân mộ, sầu tự mãn hoài vô xử tố; thủ bả hoa sừ xuất tú nhuận, nhẫn đạp lạc hoa lai phục khứ.

Liễu ti du giáp tự phương phỉ, bất quản đào phiêu dữ lý phi; đào lý minh niên năng tái phát, minh niên khuê trung tri hữu thùy?

Tam nguyệt hương sào dĩ lũy thành, lương gian yến tử thái vô tình.

Minh niên hoa phát tuy khả trác, khước bất đạo nhân khứ lương không sào dã khuynh.

Nhất niên tam bách lục thập nhật, phong đao sương kiếm nghiêm tương bức; minh mị tiên nghiên năng kỷ thì, nhất triêu phiêu bạc nan tầm mịch.

Hoa khai dịch kiến lạc nan tầm, giai tiền sầu sát táng hoa nhân; độc ỷ hoa sừ thâu sái lệ, sái thượng không chi kiến huyết ngân.

Đỗ quyên vô ngữ chính hoàng hôn, hà sừ quy khứ yểm trọng môn; thanh đăng chiếu bích nhân sơ thụy, lãnh vũ xao song bị vị ôn.

Quái nô để sự bội thương thần? Bán vi liên xuân bán não xuân; liên xuân hốt chí não hốt khứ, chí hựu vô ngôn khứ bất văn.

Tạc tiêu đình ngoại bi ca phát, tri thị hoa hồn dữ điểu hồn?

Hoa hồn điểu hồn tổng nan lưu, điểu tự vô ngôn hoa tự tu: nguyện nô hiếp hạ sinh song dực, tùy hoa phi đáo thiên tẫn đầu.

Thiên tẫn đầu, hà xử hữu hương khâu?

Vị nhược cẩm nang thu diễm cốt, nhất hoài tịnh thổ yểm phong lưu; chất bản khiết lai hoàn khiết khứ, cường vu ô náo hãm cừ câu.

Nhĩ kim tử khứ y thu táng, vị bặc y thân hà nhật tang?

Nhĩ kim táng hoa nhân tiếu si, tha niên táng quyện tri thị thùy?

Thí khán xuân tàn hoa tiệm lạc, tiện thị hồng nhan lão tử thì; nhất triêu xuân tẫn hồng nhan lão, hoa lạc nhân vong lưỡng bất tri!"

(NBV: Đây là bài "Táng hoa ngâm" của Lâm Đại Ngọc - Hồng Lâu Mộng. Ta tạm dùng bản dịch của Nguyễn Quốc Hùng - Nhà xuất bản Chiêu Dương – 1969:

Hoa tàn, hoa bay đầy trời, hoa rụng đầy đất, hương sắc đã phai tàn, còn ai là người thương tiếc. Hoa rụng quanh nhà, hoa rơi bên rèm, người thiếu nữ trong phòng khuê nhìn hoa rụng mà tiếc cho mùa xuân chóng tàn, bèn lấy tay nâng niu những cánh hoa rơi, đâu nỡ dẫm lên xác hoa.

Những cây liễu còn xanh tươi đâu có để ý gì đến những cánh hoa tàn, những cánh hoa đào hoa lý bay theo gió. Hoa đào hoa lý sang năm lại nở, nhưng sang năm, người ngồi trong phòng khuê sẽ là ai ? Tiết tháng 3, những tổ ấm của loài chim yến đã tàn tạ xiêu vẹo, hết mùa xuân, những con chim yến kia sẽ về đâu?

Một năm, có ba trăm sáu mươi lăm ngày, nhưng hầu hết chỉ toàn là sương và gió như những ngọn đao lưỡi kiếm tàn phá loài hoa và cả lòng người, khoảng thời gian ấm áp tươi sáng phỏng được bao lâu.

Hoa nở ra, rồi rơi rụng, biết đâu mà tìm.

Ngoài thềm, mối sầu đang giết dần tâm hồn của người yêu hoa, cầm xác hoa mà giọt lệ chan hòa .

Mùa hè tới, với tiếng đỗ quyên vang lên từ lúc hoàng hôn, với những bên sen nở đầy. Trong đêm vắng, ngọn đèn chiếu bóng người soi lên vách mà lấy làm lạ tại sao người lại sầu thương.

Sầu vì thương xuân, vì tiếc xuân. Thương xuân sao tới mau thế, tiếc xuân sao đi mau thế. Đến cũng như đi, không thấy một tiếng nói gì. Hôm qua nghe tiếng hát, tưởng như tiếng nói của muôn loài hoa. Hoa đã tàn rồi, hồn hoa cũng không ở lại nữa.

Ước gì có đôi cánh để cùng hồn hoa bay tới muôn nẻo trời xa.

Nay đem chôn những cánh hoa tàn mà lòng càng thấy xót xa. Nhìn xuân đi hoa rụng, chợt nghĩ đến lúc tàn tạ của kiếp hồng nhan.

Một ngày nào đó, mùa xuân của cuộc đời đi qua, nhan sắc về chiều. Hoa rụng, người không còn, ai sẽ thương ai?”

Theo lời ngâm mang đầy nhớ nhung của Quân Mạc Tà, Miêu Tiểu Miêu viết liên tục. Mọi người hầu hết đầu đắm chìm trong những câu thơ bi thương buồn bã nhưng đầy tao nhã, thậm chí một lòng nhắm vào Quân Mạc Tà của hai anh em Chiến Thanh Phong cùng Chiến Ngọc Thụ kia, giờ phút này cũng không nói nỗi một câu.

Trong thiên hạ lại có thể có được những câu thơ có ý cảnh mỹ lệ như vậy! Hơn nữa mỗi câu mỗi chữ lại sắc sảo, gần sát với những từ ngữ trong cuộc sống. Sự bất đắc dĩ rồi lại chuyển thành thàn nhiên đối mặt với chuyện sinh tử, “Lấy hoa tươi để so sánh với sự thanh cao và cô độc của bản thân….

Trên thế gian thì ra đã từng có một kỳ nữ lan tâm tuệ chất như vậy.

NBV: Dịch thơ - Phóng tác một chút bài Táng Hoa Ngâm

Phấn rơi trên bãi trăm hoa

Trong lầu chim én phôi pha hương tàn

Từng đoàn cầu đã bay sang

Phất phơ phiêu bạc hoang mang phận người

Luyến lưu gì chuyện phong lưu

Cỏ cây cũng vướng u sầu bấy lâu

Xuân xanh đã nhuốm bạc đầu

Than rằng được mất kiếp nầy đã thông

Đón xuân cưỡi ngọn đông phong

Một đi đi mãi cũng không nhớ gì

==========

Bài từ chôn hoa (Người dịch: nhóm Vũ Bội Hoàng).

Hoa bay hoa rụng ngập trời,

Hồng phai hương lạt ai người thương hoa?

Đài xuân tơ rủ la đà,

Rèm thêu bông khẽ đập qua bên ngoài.

Kìa trong khuê các có người,

Tiếc xuân lòng những ngậm ngùi vẩn vơ.

Vác mai rảo bước bước ra,

Lòng nào nỡ giẫm lên hoa thế này?

Vỏ du tơ liễu đẹp thay,

Mặc cho đào rụng, lý bay đó mà.

Sang năm đào lý trổ hoa,

Sang năm buồng gấm biết là còn ai?

Tháng ba tổ đã xây rồi,

Trên xà hỏi én quen người hay không?

Sang năm hoa lại đâm bông,

Biết đâu người vắng, lầu hồng còn trơ?

Ba trăm sáu chục thoi đưa,

Gươm sương dao gió những chờ đâu đây.

Tốt tươi xuân được mấy ngày,

Chốc đà phiêu dạt, bèo mây thêm sầu.

Nở rồi lại rụng đi đâu,

Người chôn hoa những rầu rầu đòi cơn.

Cầm mai lệ lại ngầm tuôn,

Dây trên cành trụi hãy còn máu rơi.

Chiều hôm quyên lặng tiếng rồi,

Vác mai về đóng cửa ngoài buồn tênh.

Ngả người trước ngọn đèn xanh,

Ngoài song mưa tạt, bên mình chăn đơn.

Mình sao vơ vẩn từng cơn?

Thương xuân chi nữa lại hờn xuân chi?

Thương khi đến, hờn khi đi,

Đến lừ lừ đến, đi lỳ lỳ đi.

Ngoài sân tiếng khóc rầm rì,

Chẳng hồn hoa đấy, cũng thì hồn chim.

Hồn kia lảng vảng khôn tìm,

Chim càng lặng lẽ, hoa thêm sượng sùng

Thân này muốn vẫy vùng đôi cánh,

Nơi chân trời liệng cánh hoa chơi!

Nào đâu là chỗ chân trời,

Nào đâu là chỗ có đồi chôn hoa?

Sẵn túi gấm đành ta nhặt lấy,

Chọn nơi cao che đậy hương tàn.

Thân kia trong sạch muôn vàn,

Đừng cho rơi xuống ngập tràn bùn nhơ.

Giờ hoa rụng có ta chôn cất,

Chôn thân ta chưa biết bao giờ.

Chôn hoa người bảo ngẩn ngơ,

Sau này ta chết, ai là người chôn?

Ngẫm khi xuân muộn hoa tàn,

Cũng là khi khách hồng nhan về già

Hồng nhan thấm thoắt xuân qua,

Hoa tàn người vắng ai mà biết ai!

==========

Dịch lời bài hát tiếng Việt

Bài hát chôn hoa

Hoa rụng hoa bay bay khắp trời

Hồng phai hương tắt ai người xót thương!

Phất phơ sợi tơ mềm buộc hương bay rụng

Lạc sợi bông chạm khẽ bức mành thêu

Một năm ba trăm sáu mươi ngày

Gươm gió sương chờ, đều lo tránh

Đẹp tươi liệu được bao lâu

Một mai phiêu bạt biết tìm đâu !

Hoa nở dễ thấy, rụng khó tìm

Trước thềm, nỗi sầu thắt lòng người chôn hoa

Một mình cầm cuốc hoa, thầm rơi lệ

rơi trên cành trụi thấy còn dấu máu

Ước gì sườn ta mọc ra đôi cánh

theo hoa bay tới tận chân trời

Nơi chân trời ở đâu có đồi hương ?

Thôi thì lấy túi gấm thu nhặt xác hoa tươi đẹp

Một chén đất che yên ổn hoa đẹp khỏi gió cuốn trôi

Khi đến bản chất trong sạch, vẫn trong sạch lúc ra đi

Chẳng chịu rơi vào nơi cống dơ rãnh bẩn

Nay hoa chết ta đi thu nhặt chôn cất

Chưa đoán biết thân ta ngày nào sẽ mất

Bây giờ ta chôn hoa bị người cười si ngốc

Biết là ai sẽ chôn ta sau này ?

Nơi chân trời chỗ nào có đồi hương ?

Thử xem xuân tàn, hoa dần rơi rụng

Rồi hồng nhan cũng tàn tạ, ngày nào già sẽ chết đi .

Một sớm mai xuân muộn, hồng nhan về già

Hoa rơi, người bận, cả hai chẳng biết nhau !

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 222: Thiếu Niên Kỳ Vương! (Vua Cờ).

Về phần Miêu Tiểu Miêu, mỗi câu thơ hiện ra trước mắt nàng khiến nàng không khỏi ngây ngốc….

"- Nhất niên tam bách lục thập nhật, phong đao sương kiếm nghiêm tương bức;

minh mị tiên nghiên năng kỷ thì, nhất triêu phiêu bạc nan tầm mịch.

……

Thiên tẫn đầu, hà xử hữu hương khâu?

Vị nhược cẩm nang thu diễm cốt, nhất hoài tịnh thổ yểm phong lưu; chất bản khiết lai hoàn khiết khứ, cường vu ô náo hãm cừ câu.

Nhĩ kim tử khứ y thu táng, vị bặc y thân hà nhật tang?"

Một năm, có ba trăm sáu mươi lăm ngày, nhưng hầu hết chỉ toàn là sương và gió như những ngọn đao lưỡi kiếm tàn phá loài hoa và cả lòng người, khoảng thời gian ấm áp tươi sáng phỏng được bao lâu.

…….

Sầu vì thương xuân, vì tiếc xuân. Thương xuân sao tới mau thế, tiếc xuân sao đi mau thế. Đến cũng như đi, không thấy một tiếng nói gì. Hôm

qua nghe tiếng hát, tưởng như tiếng nói của muôn loài hoa. Hoa đã tàn rồi, hồn hoa cũng không ở lại nữa.

“Y kim táng hoa nhân tiếu si, tha niên táng y tri thị thùy? Thí khán xuân tàn hoa tiệm lạc, tiện thị hồng nhan lão tử, thì; nhất triêu xuân tẫn hồng nhan lão, hoa lạc nhân vong lưỡng bất tri!”

- Nay đem chôn những cánh hoa tàn mà lòng càng thấy xót xa. Nhìn xuân đi hoa rụng, chợt nghĩ đến lúc tàn tạ của kiếp hồng nhan.

Một ngày nào đó, mùa xuân của cuộc đời đi qua, nhan sắc về chiều. Hoa rụng, người không còn, ai sẽ thương ai?

Từng chữ viết ra, đôi mắt Miêu Tiểu Miêu lúc này đã ngấn lệ, tựa như trước mặt nàng là một cô gái gầy yếu bệnh tật, cố gắng dùng thân thể gầy yếu của mình nhặt từng cánh hoa rơi trong đất. Sau đó lại đem từng cánh từng cánh hoa rửa sạch rồi đặ vào trong túi hương, rồi nhẹ nhàng chôn hoa vào trong lòng đất, cuối cùng nàng cũng hóa thành một mảnh hương hồn……..

Trong lúc này, Miêu Tiểu Miêu lờ mờ nhận thấy cô gái kia chính là bản thân nàng:

- Ta mặc dù không bệnh tật như nàng, nhưng sinh sống trong Huyễn phủ này không lúc nào thoát được cảnh đấu đá quyền lực, khó đảm bảo được một ngày nào đó phải sa vào chuyện cưới hỏi vì lợi ích của gia tộc, bị bắt gả cho một kẻ mình hoàn toàn không thích, thậm chí là cực kỳ chán ghét….

Nếu là như vậy, thật đúng là không bằng :

Vị nhược cẩm nang thu diễm cốt, nhất hoài tịnh thổ yểm phong lưu; chất bản khiết lai hoàn khiết khứ, cường vu ô náo hãm cừ câu.

(Nay đem chôn những cánh hoa tàn mà lòng càng thấy xót xa. Nhìn xuân đi hoa rụng, chợt nghĩ đến lúc tàn tạ của kiếp hồng nhan.)

Đang lúc mọi người đắm chìm vào trong không gian nghệ thuật đẹp đẽ của những câu thơ, đột nhiên một tiếng tiêu tựa như từ chân trời truyền đến, nhẹ nhàng mà mênh mông….

Táng hoa ngâm!

Một khúc Táng hoa ngâm, trăm người cùng cảm thấy thương tâm.

Tiếng tiêu nức nở như vừa khóc vừa kể lại, kể lại cảnh đẹp muôn hồng nghìn tía, trăm hoa khoe sắc mang đến ngàn loại cung bậc cảm xúc khác nhau. Từng cơn gió cứ lướt qua, để lại trong lòng người xem chút vấn vương rồi lại vô tình bay đi. Cuối cùng mọi thứ trở thành hư vô, đều từ từ tan biến.

Khúc nhạc kết thúc đã một hồi lâu, nhưng không một ai lên tiếng nói chuyện. Tựa hồ như tiếng tiêu tuyệt vời kia vẫn đang lượn lờ quanh đây, thật gần mà cũng thật xa xôi diệu vợi.

- Ôi….., khúc nhạc này……

Một vị nhạc sỹ kìm lòng không đặng đưa tay lên xoa xoa đôi mắt của mình, trong đôi mắt ấy rõ ràng đã ngân ngấn nước mắt:

- Quả thật quá tuyệt vời, giống như khúc nhạc ở trên trời vang xuống. Những con người tầm thường như chúng ta cả đời có thể nghe được một lần, cũng có thể nói sống không uổng kiếp người!

- Đúng vậy…

Thần trí Miêu Tiểu Miêu như còn phiêu diêu trong tiếng nhạc, âm thanh có chút mơ màng phụ họa. Trong mắt nàng lúc này chỉ thấy một mảng mông lung, tựa như vô thức trả lời:

- Trong cuộc đời ta, đây là khúc tiêu dễ nghe nhất….

- Thập toàn thập mỹ? Không, đây là một khúc nhạc hoàn mỹ. Một khúc nhạc này của Mặc huynh mới khiến cho Thanh Âm rốt cuộc biết được cái gì mới thật sự là âm luật! Cái gì mới thật sự là con đường âm nhạc! Hôm nay nghe được một khúc nhạc này, Thanh Âm đột nhiên cảm thấy được những gì mình đã học trước đây quả nhiên thật sự không đáng nhắc tới. Ha ha, uổng cho ta còn tự coi mình là thiên tài hạng nhất trong đám thanh niên cùng lứa ở Huyễn phủ. Thật buồn cười, lại thật không ngờ là cái âm nhạc chân chính này, ngay cả vành biên ta còn chưa từng chạm đến được.

Lâm Thanh Âm lúc này như si như say, thật lòng khâm phục nói.

Nghe được những lời này, ngay cả Chiến Ngọc Thụ cũng cầm lòng không được mà gật đầu đồng ý. Hắn cũng coi như là người tinh thông âm luật, giờ phút này cũng không muốn gạt bỏ lương tâm mà nói ngược lại. Nhưng ngay lập tức mới phát hiện được điều này không hợp với lập trường của mình, vì thế lại lắc đầu. Nhưng hắn lại thấy lắc đầu như vậy là làm cho lương tâm của mình xấu hổ, nên lại gật gật đầu…..

(NBV: Mệt, hắn mỏi cổ hay không ta không biết, nhưng ta gõ mỏi cả tay)

Táng Hoa ngâm, từ lời đến nhạc không có một kẽ hở! Giai điệu tuyệt đẹp, đời người quả thật hiếm thấy!

Cái ưu thương bất đắc dĩ kia khiến người nghe cảm thấy thê lương không dứt, cùng với cái cao ngạo ẩn trong đó lại khiến trái tim người nghe cảm thấy nhói đau…..

Nghe được một khúc nhạc hoàn mỹ như thế, mọi người đều cùng trầm trồ khen ngợi. Thậm chí cả đám người Chiến Thanh Phong cũng không thể bới móc được chút khuyết điểm bên trong khúc nhạc này! Có thể nói Quân Mạc Tà lấy ưu thế áp đảo để giành thắng lợi trong trận này!

Mà mọi người cũng không nhắc lại khúc Toài Tâm Ngâm. Bởi vì nếu đem cả hai so sánh với nhau khác nào so trời với đất…. cần gì phải so

nữa chứ….

- Mặc huynh, xin hỏi họ tên của vị tài nữ này?

Lâm Thanh Âm hỏi với giọng nói cực kỳ khiêm nhường, trong mắt củng toát lên vẻ khát khao. Tuy rằng Quân Mạc Tà đã nói vị nữ tử kia đã mất cách đây mấy trăm năm, nhưng sau khi Lâm Thanh Âm nghe được khúc Táng hoa Ngâm này xong lại cảm thấy như có một cô gái thân thể yếu đuối bệnh tật đang cố gắng nhặt từng cánh hoa rơi ngay trước mắt mình…..

Khiến mình hận không thể ở đó cùng nàng, để mình có thể an ủi được vị tuyết thế hồng nhan mà số khổ kia.

- Nói ra củng quá mức trùng hợp, nàng cũng họ Lâm, chính là cùng họ với Lâm huynh.

Quân Mạc Tà than nhẹ một tiếng, nói:

- Nàng tên Lâm Đại Ngọc.

Quân Mạc Tà có chút cảm thán, từ lúc xuyên qua thế giới này đến giờ, hắn càng lúc càng thấm thía sự việc: Ưu thế của người xuyên việt như hắn, thật sự là quá lớn!

Không nói đâu xa xôi, chỉ cần học qua cấp độ tiểu học ở trên địa cầu rồi xuyên qua một thế giới khác như vậy, mang theo một bộ phận của văn hóa Trung hoa 5000 năm lịch sử, nhất là những tác phẩm thơ văn âm nhạc do người xưa để lại như vậy cũng đã là vô địch trong thế giới khác rồi.

(NBV: Mặc dù hơi tự sướng kiểu TQ một chút, nhưng không thể phủ nhận rằng hầu hết tác phẩm xuyên việt đều phải có yếu tố này mới làm nổi bật NVC lên được).

-Thì ra trong họ ta cũng đã từng xuất hiện một vị tuyệt đại giai nhân lan tâm huệ chất như vậy!

Lâm Thanh Âm nhẹ nhàng thở dài rồi thốt lên.

- Mặc huynh, khúc phổ của khúc Táng Hoa Ngâm này, có thể … có thể cho ta chép thêm một bản không?

Miêu Tiểu Miêu mang theo một ý xấu hổ, ngượng ngùng hỏi khẽ.

- Tất nhiên là được! Có thể ra sức vì Miêu cô nương, Mặc mỗ cảm thấy hết sức vinh hạnh

Quân Mạc Tà đương nhiên đáp ứng ngay.

- Được Mặc huynh tặng một khúc nhạc xúc động như vậy, Tiểu Miêu chân thành cảm tạ.

Miêu Tiểu Miêu thẹn thùng cười, sóng mắt lưu chuyển tựa hồ có chút dịu dàng thoáng qua.

Bên này trong ánh mắt 2 anh em Chiến Ngọc Thụ và Chiến Thanh Phong đều lóe lên vẻ ghen ghét mãnh liệt ! Ánh mắt nhìn Quân Mạc Tà càng lúc càng trở nên tàn nhẫn.

Lấy thần thức của Quân đại thiếu gia tự nhiên cảm giác rõ ràng hai cỗ oán niệm dị thường kia. Nhưng ngay khi hắn liếc mắt nhìn qua thì trong lòng lại chợt động: Nhìn bên ngoài thì tựa hồ là Chiến Ngọc Thụ đang theo đuổi Miêu Tiểu Miêu, Chiến Thanh Phong chỉ đóng vai phụ giúp cho đệ đệ của mình mà thôi. Nhưng nếu chỉ như vậy thì làm sao trong mắt Chiến Thanh Phong lại cũng có thần sắc như thế?

Chẳng lẽ Chiến Thanh Phong cũng có dã tâm đối với Miêu Tiểu Miêu? Lúc trước sở dĩ tiếp cận Miêu Tiểu Miêu kỳ thật cũng không phải đơn thuần là mai mối giúp đệ đệ mình?

Nếu sự thật là vậy, vậy thì sợ rằng đến giờ Chiến Ngọc Thụ cũng chưa biết gì hết! Hoặc là tất cả chuyện này chỉ có Chiến Thanh Phong là kẻ hiểu rõ đầu đuôi nhất. Như vậy, mình có thể lợi dụng việc này để thử một chút hay không?

Tin chắc rằng chỉ cần một chút chuyện này, nếu lợi dụng tốt cũng có thể gây mâu thuẫn nội bộ, thậm chí có thể dẫn đến tan vỡ mối quan hệ giữa 2 anh em Chiến gia! Làm nam nhân thì có 2 chuyện tuyệt đối không thể nhẫn nhịn! Chuyện thứ nhất là người anh em mình tin cậy nhất lại phản bội mình. Còn chuyện thứ hai là chuyện quyết không để thằng cha nào khác nhòm ngó nữ nhân của mình được!

Mà hiện tại hình như Chiến Thanh Phong đã hội đủ 2 điều kiện trên!

Một khi đã đem bí mật này làm ngòi nổ giữa 2 huynh đệ chúng…. Đoán chừng sẽ rất náo nhiệt, hoặc có thể còn náo nhiệt hơn cả chuyện ngày hôm nay nữa.

Quân Mạc Tà âm thầm tính toán mọi chuyện trong lòng, nhưng trên mặt cũng không chút thay đổi gì.

Kết quả trận đầu rất rõ ràng, người có được Không linh thể chất là Mặc đại thiên tài đã toàn thắng!

Kết cục khiến người nào cũng không có ý kiến bất đồng, không có cách nào chen ngang phá rối được. Nếu còn tiếp tục nhảy ra nói bậy thắc chắn kẻ phá rối sẽ bị mọi người chửi cho đến chết!

Trận thứ nhất mặc dù kết thúc, nhưng trong canh bạc này thì coi như chỉ là một đoạn mở đầu làm nóng mà thôi. Tiếp theo là trận thứ 2. Vốn nguyên bản kế hoạch là trận tiếp theo sẽ lập tức tiến hành ngay, không để cho vị thiên tài này có thời gian tạm nghỉ. Nhưng hiện tại với một khúc Táng Hoa Ngâm lại khiến mọi người chưa kịp lấy lại tinh thần. Bởi vậy tình hình hiện giờ là không có người đứng ra xuất chiến.

Con người nguyên bản là vậy, đối với người giỏi hơn mình một chút thì đã tràn ngập ghen tị cùng không phục. Nhưng nếu quả thật so với mình cao hơn nhiều lắm thì sẽ hình thành một loại khâm phục cùng sùng bái.

Tỉ như một nhà kiếm được 10.000 nguyên mà so với nhà kiếm được 100.000 nguyên thì sẽ cho rằng tên kia may mắn hơn mình một chút mà thôi, nếu ta máy mắn hơn một chút thì cũng kiếm được nhiêu đó. Nhưng nếu đem bọn họ so sánh với Lý Gia Thành, thì dù cho anh 10.000 hay anh 100.000 cũng đều vô cùng sùng bái…. Bởi vì đối tượng so sánh kia chính là truyền thuyết, cùng một truyền thuyết sống so sánh, thiếu não sao?....

(NBV: Lý Gia Thành, sinh ngày 29 tháng 7 năm 1928 , tỉ phú người Triều Châu, Trung Quốc, là một trong những người giàu nhất thế giới và nổi tiếng về tính nhạy bén trong kinh doanh. Ông được coi là nhà đầu tư có tầm ảnh hưởng lớn nhất Châu Á. Vào thời điểm 6 tháng 3 năm 2007, tạp chí Forbes đã xếp ông vào vị trí thứ chín trong danh sách những người giàu nhất thế giới, với tài sản khoảng 23 tỉ USD.)

Hiện tại tình hình của Quân Mạc Tà chính là như vậy! Ở trận tỉ thí trước, MẶc đại thiên tài chính là “Truyền thuyết” trong số các thiên tài, hiện tại hắn đã thật sự chân chính trở thành một đại thiên tài. Cảm giác của mọi người tự nhiên sẽ khác xa lúc trước!

Trên thực tế, những thiên tài tới đây muốn tỉ thí với Quân đại thiếu gia thì nguyên nhân chủ yếu là do những hứa hẹn, ưu đãi của Chinế gia đối với họ. Một nguyên nhân khác, thì cũng là do bị ép buộc phải đến như trường hợp của Lâm Thanh Âm vậy….

Nhưng là trước khi đến đây, trong đáy lòng bọn họ cũng không chút khâm phục vị Mặc thiên tài này! Bọn họ cũng có những thành tựu tương đương ở lĩnh vực của mình, tuy rằng chưa đến mức gọi là công thành danh toại nhưng cũng có không ít kẻ ở trong Huyễn phủ này thanh danh truyền xa, thanh thế cực kỳ lớn….

Tuổi trẻ lại có chút tiếng tăm, ai lại không kiêu ngạo?

Nhưng vị Không linh thể chất này vừa mới đến đã đoạt đi hết toàn bộ lực chú ý của những trưỡng lão, cao tầng trong Huyển phủ! Cho dù bọn chúng có chiếm được thành tựu cỡ nào, so với cái Không linh thể chất

chỉ có trong truyền thuyết kia thì họ cũng biến thành chuyện nhỏ không đáng nhắc tới!

Hơn nữa vấn đề thể chất là do trời sinh, cũng chẳng quan hệ đến sự nỗ lực bản thân của vị Mặc Quân Dạ này. Chính vì điều này nên nhiều ngời mới cảm thấy không công bằng.

Nhưng những gì họ thấy hôm nay, nhất là sau khi nghe được khúc nhạc Táng hoa ngâm thì mọi người đều đã thu lại cái thói kiêu ngạo trong lòng mình lại! Trong lòng bọn hắn cũng thật sự là có kiêu ngạo, cũng muốn nhân chuyện hôm nay để giành lấy cho mình sự nổi tiếng hoặc ưu đãi khác. Nhưng mặc khác bọn họ lại không thể mở miệng nói những điều trái với lương tâm được….

Trình độ âm nhạc của đối phương có thể đạt đến cấp độ thâm hậu như vậy, riêng chỉ điểm này thôi cũng đủ khiến người khác cứng lưỡi mà nhìn, huống chi hắn còn là kẻ có được Không linh thể chất?

Dù cho có tư chất tự nhiên hay không, hắn cũng đã là người kiệt xuất!

- Trận thứ hai này để ta đấu với Mặc huynh được không?

Rốt cuộc cũng có người đứng ra. Người này chỉ là một thiếu niên, dáng người gầy nhưng trầm ổn, trên mặt hiện rõ nét tự tin. Mơ hồ có cảm giác hắn là một kẻ chuyên đứng sau lưng bày mưu nghĩ kế, có cảm giác nắm được cả thiên hạ trong lòng bàn tay….

(NBV: Y như Lý Du Nhiên ^___^)

Hai mắt hắn lấp lóe tinh quang, nhưng tinh quang này không nhờ vào tu luyện Huyền khí để cóđược. MÀ hai mắt hắn trời sinh đã linh động, nhìn rất là có thần.

Tuổi của than hniên này không lớn nhưng khí độ cực kỳ trầm ổn. Quân Mạc Tà liếc mắt một cái liền nhìn ra, thiếu niên này ở mặt định lực

thì chỉ có một số ít lão đầu có nhiều kinh nghiệm mới có thể so sánh với hắn.

-"Các hạ là ai?"

Quân Mạc Tà hỏi hắn.

- Mặc huynh, vị này chính là thiếu niên kỳ vương trong Huyễn phủ chúng ta, Tề Vạn Kiếp!

Miêu Tiểu Miêu giới thiếu:

- Tề Vạn Kiếp học đánh cờ từ nhỏ, 9 tuổi thành danh, sau 13 tuổi đã là vô địch thủ trong huyễn phủ! Những giải đấu cờ gần đây hắn không cần tham gia nên mọi người chỉ tranh nhau hạng 2 mà thôi! Danh hiệu Kỳ vương, từ khi Tề Vạn Kiếp thành tài tới nay thì liên tục 12 năm không ai có thể cướp được.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 223: Bàn Ngoại Chiêu!

"Nguyên lai là Tề huynh, thất kính thất kính."

Quân mạc Tà hơi chắp tay lại:

“Kỳ đạo vốn là vô biên vô tận, một chút tài hèn mà thôi, để hun đúc cho cả thể xác lẫn tinh thần tự nhiên là không ảnh hưởng đến đại cục, nhưng nếu dụng tâm tranh cường háo thắng thì sẽ rơi xuống tiểu thừa….. Một khúc rung động lòng người của Mặc huynh, quả nhiên là nhân vật cực kỳ tao nhã, có hay không có thể cùng ta đánh một ván cờ, không màng thắng bại chỉ cần toàn lực ứng phó.”

Tề Vạn Kiếp khẽ cười nói.

Tên của hắn vốn là “Tề Vạn Kiệt” nhưng sau khi thành danh, liền đổi tên bản thân thành “Tề Vạn Kiếp”, đổi từ chữ “Kiệt” sang chữ “Kiếp”, để biểu thị bản thân chính là đang ở trong kì cục (thế cờ), thiên biến vạn hóa, bách chiết vạn kiếp, khiến người vô pháp nhìn thấu, đương nhiên trong đó cũng hàm chứa ngạo ý…

Quân Mạc Tà không khỏi trong lòng cười lạnh, xem hắn người này chính là chủ lực đối phó với mình, hơn nữa thái độ làm người của tên này chính là luôn tính kế người khác, tính cách vô cùng giả dối…

Cũng chỉ là từ bên trong một câu nói vừa rồi, đã biểu lộ không bỏ sót những lời trên.

Ngươi luôn mồm nói “nếu là dùng tâm tranh cường háo thắng, như vậy không khỏi rơi xuống tiểu thừa”, nhưng lại yêu cầu ta cùng ngươi đánh một ván, tự nhiên lại “không màng thắng lợi chỉ cần có thể toàn lực ứng phó”!

Nếu đã là tranh đấu, nếu không có tâm muốn giành thắng lợi, như thế nào còn có thể thắng được? Hơn nữa đạo cờ vây, cần một chữ “tranh” (chắc ý chỉ tranh đấu) làm gốc, so đo từng tí, mới có thể trên bàn cờ tính ra vị trí của bản thân, tính ra ưu thế cùng với tình thế xấu, sau đó mới có thể tiến hành thay đổi, tuổi còn trẻ như vậy không ngờ lại có thể hư ngụy đến như thế, coi như cũng là nhất tuyệt a!”

Người này là một gã ngụy quân tử, bản thiếu gia gặp phải những tên ngụy quân tử cũng không ít, không nói đến ai khác, chỉ cần Lý Du Nhiên đạo hạnh cùng ngươi cũng cao hơn gấp bội!

-“Đây là tự nhiên, Tề huynh nói tuyệt không sai, khiến ta vô cùng bội phục a! Đao đánh cờ, ngay cả nghiên cứu đến điểm sâu nhất, bất quá cũng chỉ là đang ở trong một thước vuông mà đảo quanh, chút tài mọn, quả nhiên là danh xứng với thực, thực tề với danh”

Tất nhiên trong lòng Quân Mạc Tà không phải nghĩ như vậy. Trò chơi cũng phải có tài mới chơi giỏi được. Tuy vậy tên này dựa vào chút tài mọn mà bày đặt nói vẻ vang như chuẩn bị công thành đoạt đất, nhưng thích thì chiều, cứ cho hắn ta hồ mà nổ đi. Bởi vì khi nhín thấy kiểu cười híp mắt này của hắn, Quân Mạc Tà đã cảm thấy bực bình

Ngươi chính là đang giúp Chiến gia huynh đệ đối phó ta, thì cứ quang minh chính đại mà làm, thế nhưng lại còn ra vẻ đạo mạo cái rắm chó gì….”Nếu không hảo hảo đả kích ngươi há có thể xứng với một phen giả bộ này của ngươi?”

“Tề Vạn Kiếp… con mẹ ngươi sao không trực tiếp đổi thành “Tề Hoàn Kết” đi, sau đó trực tiếp “Hoàn Kết” ở chỗ này luôn…..

Dám cùng lão tử chơi đùa, xem lão tử có hay không đùa chết ngươi!

- Chỉ tiếc rằng, kì nghệ của tại hạ cũng không phải là thực thông, chẳng qua lúc trước chỉ có học qua mấy tháng mà thôi. Nếu Tề huynh đã nói là chỉ có chút tài mọn, như vậy thì ta sẵn lòng phụng bồi cùng Tề huynh, dù sao cũng chỉ là hun đúc tinh thần không quan trọng thắng hay bại, tại hạ cho rằng mình vẫn có thể đảm nhiệm.”

Quân Mạc Tà ngầm chế giễu hắn.

- Mặc huynh quả thật là dí dỏm. Nếu Mặc huynh cũng nói kì đạo có chút tài mọn, như thế Mặc huynh cũng chớ có trách ta hạ thủ không lưu tình”

Tề Vạn Kiếp trong mắt hàn quang chợt lóe, nhưng vẫn như cũ duy trì phong độ, thản nhiên nói.

- Đối mặt với người như Mặc huynh, tin tưởng bất luận kẻ nào cũng sẽ hạ thủ bất lưu tình”!

Quân Mạc Tà chỉ lẳng lặng nở nụ cười chế giễu.

Tề Vạn Kiếp đã có chút kìm nén không được, tên Mặc Quân Dạ này quả thực là vô cùng đáng ghét! Vừa rồi là ta chỉ khiêm tốn mà thôi, thế nhưng ngươi lại có thể đạp lên trên mặt mũi của ta….

- Đúng không? Tề huynh nói những lời này khiến ta cảm thấy vô cùng không thoải mái a, ngươi là kì vương tôn sư, phong độ tài trí hơn người là lẽ đương nhiên, cho dù không quang minh lỗi lạc thì cũng không đến mức không giữ lời hứa chứ, lại không ngờ rằng ngươi nói lời chẳng khác gì phóng rắm sau đó lại có thể nuốt trở lại… Phần công lực này, quả nhiên là đệ nhất thiên hạ, Không hổ là kì vương danh bất hư tryền a , quả là đệ nhất thiên hạ, đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt lại càng thêm bội phục, đúng là ta tự thẹn không bằng, cam bái hạp phong a!”

Quân Mạc Tà đã gần thành công làm rối loạn tâm cảnh của hắn, tự nhiên là thừa thắng xông lên. Đạo kì nghệ, tâm cảnh là tối trọng yếu, một

khi tâm cảnh đã bất ổn, ngay cả tuyệt thế kì thủ quốc gia cũng có thể sơ suất mà thất bại trên tay một đứa trẻ. Cái này tuyệt đối không phải lầ sự tình thần kì gì!

- “Mặc Quân Dạ”

Trên mặt Tề Vạn Kiếp rốt cục cũng xuất hiện vẻ phẫn nộ, nói:

- “Đến cùng xem hôm nay xem ai sẽ bị đánh cho tơi bời hoa lá, đến một manh giáp cũng chẳng còn!”

Quân Mạc Tà dùng một loại khẩu khí trịnh trọng nói:

- Tuy rằng ngươi tuổi còn nhỏ, nhưng tại hoàn cảnh này, nếu thua khóc, thật là không có dễ nhìn đâu…”

Sắc mặt Tề Vạn Kiếp đã có chút trắng bệch, hừ lạnh một tiếng. Lúc này, tùy tùng đứng phía sau hắn đã đem bàn cờ bày ra hoàn hảo, hắn không hề đáp lời Quân Mạc Tà, thẳng hướng bàn cờ đi tới.

Hiện nhiên đối với việc có thể đánh bại người được Không linh thể chất này trên bàn cờ khiến hắn đã không chờ đợi them được nữa! Ta không cần biết ngươi có được cái gì không linh thể chất, nhưng nếu đã đắc tội với ta, ta cũng sẽ không lưu lại chút mặt mũi nào cho ngươi.

Hơn nữa, chiến nhị công tử còn hứa hẹn tặng ta một đại trạch viên, cùng với vị trí huyễn phủ kì viện kì tôn, mặt khác còn có bốn vị mĩ nữ thị thiếp… Những thứ này ta nhất định phải có được!

Ta muốn có, ta muốn thành công! Nhất định phải lên trên thân ngươi mà tiến đến ! »

Chuẩn bị trở thành hòn đá đặt chân của ta đi, đại thiên tài trong truyền thuyết!”

Đừng nhìn Quân Mạc Tà trên mặt đầy vẻ bình tĩnh chấn định, kì thật trong long hắn bây giờ cảm thấy có chút long lắng, cái đồ chơi cờ vây

này, lúc hắn sơ huấn, cũng chỉ là lướt qua mà thôi; tuy rằng, là có thể nhận thức được, thực lực cũng không kém, nhưng cũng chỉ là không kém mà thôi, còn xa mới đạt tới trình độ tuyển thủ.

Lấy tài nghệ thực sự của Quân đại thiếu gia, đặt ở trong giới cờ vây mà nói, nhiêu nhất cũng chỉ đạt tới tiêu chuẩn nghiệp dư bảy tám đoạn, thực lực này ứng phó với tuyệt đại đa số trường hợp thì không có vấn đề gì, nhưng cùng cao thủ cờ vây chân chính giao thủ, cơ hội thủ thắng tuyệt đối là xa vời. Đây cũng là nhờ lão già kia ép hắn tập cho đến chết không ngừng mới có thể coi như là có chút thành tích. Còn chuyện "Sát thủ đủ tư cách" thì yêu cầu của lão đặt lên một mức quá biến thái, yêu cầu tất cả các kỹ năng mà con người biết đến thì hnắ phải thông thuộc toàn bộ, đối với trí thức thì phải giỏi hơn "Bách khoa toàn thư"…. Tóm lại mọi hành động phải đạt đến mức hoàn mỹ thì mới có thể che dấu chính mình, im hơi lặng tiếng xử lý mục tiêu….

Nhưng loại yêu cầu này căn bản là chuyện tình nhân loại khó có thể làm được.

Bởi vì kiếp trước Quân Mạc Tà trên thực tế cũng không có hoàn thành toàn bộ, nhiều nhất cũng chỉ hoàn thành được 70% hạn mục huấn luyện mà lão đầu tử quy định.

Nguyện vọng lớn nhất của lão là đào tạo ra một sát thủ thần thoại! Cho dù có một ngày cái tên "Thần thoại" kia không làm sát thủ, buông dao đồ tể thì cũng có thể đến bất cứ trường đại học nào mà dạy cho mấy tên đang học tiến sỹ….

Tin tưởng bất cứ người nào nghe được đều cũng phải lặng người trước cái kế hoạch điên cuồng, biến thái một cách đáng sợ như vậy!

Cầm, kỳ, thư, họa, thi, tửu, trà, tam giáo cửu lưu, y bặc tinh tượng, nông điền thủy lợi, bát đại học thần, vật lý hóa học……..

Thậm chí, Quân Mạc Tà hiện giờ hồi tưởng lai nhất thời cũng có cảm giác đầu to như cái đấu!

Chỉ là, thời điểm đi tới cái thế giới này,Quân Mạc Tà ngoài cảm giác đầu to như cái đấu đồng thời còn có vô hạn cảm kích cái huấn luyện tàn khốc năm đó.. Nếu không phải lúc trước lão đầu tử bắt mình học này nọ, bản thân tuyệt đối không thể tiêu dao giống như bây giờ, cho dù có siêu cấp Hồng quân tháp phụ trợ, nếu thiếu cơ sở, coi như là cho dù ngươi có được tuyệt thế võ công, như vậy khi gặp chuyện cũng sẽ lâm vào hoàn cảnh lúng túng…

Ít nhất hiện tại cũng có chút hối hận: năm đó sao mà mình không để tâm học tập thêm một chút về cơ vây đây?

Chỉ cần có thể đạt được đến cấp 5, cấp 6 chuyên nghiệp thì hiện giờ cũng không lâm vào hoàn cảnh nước đến chân mới nhảy, ván cờ hôm này có vẻ như tương đối khó khăn a….

Đối mặt với kẻ đang nổi danh Huyễn Phủ Thiếu niên kỳ vương mày, chính mình như thế nào mới có thể đánh bại hắn?

Trình độ của kẻ này, cho dù là tại thế giới lạc hậu này thì cũng phải tương đương với trình độ chuyên nghiệp? Bằng vào thực lực chân chính của mình cơ hội thắng cuộc là tương đối xa vời a!

Quân Mạc Tà đột ngột nhớ lại lão đầu năm đó thường nói một câu: Cái đồ chơi cờ vây này trong cục có hữu chiêu, ngoài cục cũng có hữu chiêu, không khỏi trong lòng vừa động .

Nhìn thấy Tề Vạn Kiếp đã ngồi nghiêm chỉnh phía trước bàn cờ, Quân Mạc Tà đột nhiên cười quỷ dị nói:

-Tề huynh ngươi đã chuẩn bị xong rôi sao? Đánh cờ vốn là việc tao nhã, các hạ là đương đại kì vương của Huyễn phủ, nếu là cuối cùng bất hạnh thua dưới tay của ta một tên vô danh tiểu tốt, quả thực là chuyện phi thường khó coi đấy..Việc này đối với uy danh của ngươi..ha ha ha. Một đời anh hùng tên tuổi, thoáng chốc biến thành bọt nước”

-Không cần ngươi bận tâm!”

Tề Vạn Kiếp âm u nhìn Quân Mạc Tà một cái nói:

- Tin tưởng thanh danh của Tề mỗ cũng không phải là thứ mà loại tiểu miêu tiểu cẩu có thể lay động được.”

- Đúng thế sao? Tề huynh ngươi cũng thật có tự tin a? Ngày đó, ta cùng một đời kì thánh của Huyền Huyền đại lục Hoa Thác đánh cờ, Hoa kì thánh từng có nói qua một câu, khiến cho trong hồi ức của ta đến nay vẫn còn mới mẻ.

- Cái gì? Ngươi từng đánh cờ cùng Hoa Vô Thác? Hắn nói cái gì?”

Tề Vạn Kiếp thần tình lập tức trịnh trọng hẳn lên, không hề để ý thấy rốt cục trên khuôn mặt rốt cục cũng hiện lên vài phần khẩn trương

Hoa Vô Thác, một đời kì thánh của huyền huyền đại lục, thiếu niên thành danh, tung hoành hơn hai trăm năm, chưa từng bại một lần! Nếu như nhắc đến Cửu U chính là nhắc đến đệ nhất huyền công của huyền huyền đại lục, mà người còn lại, chính là huyền huyền đại lục kì nghệ truyền thuyết.

Là một cao thủ cờ vây, Tề Vạn Kiếp cho dù là tiếp tục cuồng vọng, nhưng đối với vị kì thánh này cũng không dám có chút vọng ngữ (lời nói điên cuồng) nào. Hiện tại nghe được kẻ có được Không linh thể chất này thế nhưng đã từng cùng Hoa Vô Thác đánh cờ, không khỏi trong lòng có chút trầm xuống. Chẳng lẽ vị Mặc Quân Dạ này thật sự thông hiểu kì đạo? Như vậy trận đấu cờ của hắn sẽ ra sao? Một người có đủ tư cách đánh cờ cùng Hoa Vô Thác là kẻ tuyệt đối không thể khinh thường

Đến tận đây, Tề Vạn Kiếp xem như triệt để thu hồi lòng khinh thường mà chiến ý tăng lên như chưa từng có. Ánh mắt hắn nhìn Quân đại thiếu gia đã khác hẳn:

- Sao? Ta nói là ta từng cùng Hoa Vô Thác đánh cờ, Tề huynh nghe vậy liền tin liền hay sao? Vạn nhất ta nếu là cố ý lấy tên của hắn để dọa ngươi thì sao?"

Quân Mạc Tà híp mắt nói

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 224: Trời Tạo Bàn Cờ, Sao Làm Quân.

Hắn nếu như không thốt ra những lời kia, Tề Vạn Kiếp tuy rằng cảnh giác nhưng cũng không đến nỗi! Tuy rằng rành rành là nghi ngờ nhưng Quân Mạc Tà lại nói ra như vậy, khiến cho lòng nghi ngờ của Tề Vạn Kiếp tuy vơi đi chín phần nhưng băn khoăn lại tăng thêm cũng chín phần!

Chỉ là một người chơi cờ bình thường thì giá nào cũng không dám tùy tiện đem Đại tông sư của kỳ đạo lên miệng, cũng như là một cao thủ huyền công tuyệt đỉnh không ai dám bất kính như Cửu U đệ nhất thiếu. Quân Mạc Tà khi nhắc đến Hoa Vô Thác ngữ khí rất bình thường, xem ra nguyên nhân chỉ có một, nếu không phải Quân Mạc Tà thực sự không quan tâm đến Hoa Vô Thác thì ít nhất cũng không cho rằng Hoa Vô Thác là tồn tại không thể vượt qua!

Nếu như sự thật là vậy thì sẽ như thế nào? Chẳng lẽ thực lực của Mặc Quân Dạ khủng bố như vậy?!

- Tề mỗ tin tưởng Mặc huynh không phải là người nhàm chán như vậy.

Ngữ khí của Tề Vạn Kiếp trong nháy mắt yếu đi ít nhất là ba phần!

Mà sự hổ thẹn lại tăng thêm 3 phần

- Tề huynh cũng không cần đánh giá ta cao như vậy, kể ra cũng thật xấu hổ! Năm đó ta và Hoa Vô Thác có thử tài trong ba ván,.. Ha ha, nhưng lại thua mất một con cờ,… Sức cở của Hoa Vô Thác quả nhiên

không hổ danh kim cổ đệ nhất! Thật sự là không ai bằng! Ta say mê kỳ đạo, ít khi thất bại, thường thì không có đối thủ nhưng khi gặp được cao thủ chân chính liền không tránh khỏi thất bại một lần! Hôm nay có thể may mắn gặp được Kỳ vương hiện tại của Huyễn phủ, rất mong Tề Huynh cũng như Vô Thác huynh ban cho ta thêm một lần thua cuộc nữa!

Quân Mạc Tà dùng một loại ngữ điều như đang nhớ lại từ từ nói.

Tuy Tề Vạn Kiếp không nói gì nhưng thần sắc đề phòng trong mắt hắn ngày càng đậm!

Hắn thế mà đã từng cùng Hoa Vô Thác đánh đến ba ván mới phân ra thắng bại! Hay nói cách khác chính là hắn ít nhất đã từng thắng được Hoa Vô Thác một ván! Ta mặc dù chưa từng gặp qua Hoa Vô Thác, cũng chưa từng phân cao thấp nhưng tất cả sách dạy đánh cờ của hắn ta đều đã xem qua, nghiên cứu tuy không dám nói toàn bộ, nhưng cũng là mười phần nắm rõ.

Thực lực của Hoa Vô Thác đã đành là bí hiểm, nhưng nước cờ của hắn, vừa đường hoàng như sư vương cất bước, lại đĩnh đạc như vó ngựa ba quân, lo nghĩ sâu rộng, tuyệt đối không cần đi nước hiểm để cầu may, khí thế bên trong thế cục tinh thế. Nếu không như vậy làm sao lại trở thành một thần thoại bất bại, ta mặc dù tự phụ nhưng cũng biết rằng mình không sánh kịp người này!

Mà Mặc Quân Dạ trước mặt lại có thể cùng Hoa Vô Thác giằng co ba ván, tuy thua nhưng cũng chỉ kém một quân nửa nước. …. Nói cách khác thì thực lực của hắn tương đương Hoa Vô Thác, nếu có chênh lệch đi nữa thì cũng không lớn…. Nói vậy thì bản thân ta đối đầu với cao thủ như vậy liệu có còn được bao nhiêu cửa thắng?

- Ngày hôm đó, Vô Thác Huynh khi kết thúc ván cờ đã rất cảm khái mà nói rằng ...

Quân Mạc Tà cười gượng gạo, đối với vị kỳ thánh chưa từng gặp mặt kia cũng từ Hoa lão mà trở thành Vô Thác huynh.

- "Thiên thu vạn tái tổng thị không, cổ kim thiên hạ nhất cục kỳ!"

(NBV: Ngàn năm gió thoảng mây bay

Xưa nay nhìn lại ván cờ khác chi

Hahaha, ngẫu nhiên dịch thành 1 câu thơ cho vui thôi !)

- Thiên Thu vạn tái chỉ là không, cổ kim thiên hạ tựa ván cờ!

Tề Vạn Kiếp khẽ lặp lại, chợt mồ hôi đổ như tắm, ánh mắt vốn đang bình tĩnh bỗng trở nên mơ hồ. Nguyên do vì hắn từ trong thơ mà suy ra, thấy rõ ràng lòng dạ rộng rãi cũng như khí thế của vị kỳ thánh Hoa Vô Thác kia!

Đạo chơi cờ, cùng lòng dạ con người vốn có không ít liên hệ với nhau. Nếu như không đủ rộng lượng, chỉ thấy cái lợi trước mắt thì vĩnh viễn trong giới cờ vây cũng sẽ không có được thành tựu gì to tát, nhưng nếu chỉ chú tâm tới toàn cục mà xem nhẹ lợi hại trước mắt thì cũng sẽ không bao giờ chiến thắng được……

Chỉ có đem hai cái này kết hợp lại một cách hoàn mỹ, mới có thể trở thành một cao thủ chơi cờ chân chính!

Tề Vạn Kiếp tự hỏi bản thân còn lâu mới đạt đến trình độ như vậy!

Thiên hạ xưa nay cũng chỉ là một bàn cờ! Hào khí lớn thế nào mới có thể thốt ra lời như vậy!

- Lòng dạ của Hoa tiền bối, Tề mỗ tự nhận không sánh được. Tề Vạn Kiếp thở dài, có cảm giác như bản thân là tường đồng vách sắt vốn tràn đầy tự tin, nhưng không biết vì sao lại xuất hiện một vết rách, đối phương như một dòng suối nhẹ nhàng rỉ qua vết rách đó, từ từ khoét sâu.

- Lúc đó sau khi Hoa tiền bối thở dài lại cười ha ha nói tiếp : Tiểu Mặc à, lão phu đột nhiên nghĩ đến một vế đối, hôm nay thấy ngươi nên cũng muốn thử ngươi một chút, sao?

Quân Mạc Tà thấy Tề Vạn Kiếp tâm cảnh đã lung lay, trong lòng khẽ mừng nhưng ngoài mặt vẫn tỉnh bơ như không tiếp tục giáng đòn.

- Xin hỏi vế đối đó là gì?

Tề Vạn Kiếp không kiềm được hỏi.

Không riêng gì hắn tò mò, mọi người ở đây ai cũng dựng lỗ tai lên lắng nghe. Quân Mạc Tà có thể nói là bậc thầy kể chuyện, vốn dĩ chưa từng xảy ra, nhưng qua mồm mép của hắn thì lại trở nên cực kỳ sống động, khiến cho tất cả người ở đây đều không thể bỏ qua được.

Bất kể là ai, đêu có thể cảm thấy đây là chuyện thật! Trong lòng họ đều giống với Tề Vạn Kiếp, lúc đầu hoàn toàn không tin, rồi từ từ hơi tin một chút, trở thành nửa tin nửa ngờ, đến lúc này thì hoàn toàn tin rằng đó là sự thực.

(NBV: Tất nhiên, chuyên gia tán gái mà, thần tượng của biết bao độc giả 4vn chúng ta)

- Lúc đó ta cũng hỏi Vô Thác huynh như vậy : Vế đối ra sao?

Quân Mạc Tà làm ra vẻ mặt khâm phục.

- Hoa huynh mới đáp : “thiên tác kỳ bàn tinh tác tử, hà nhân năng hạ?' “

(Trời là bàn cờ, sao là quân, ai có thể tính?)

- Vế đối là như vậy!

Quân Mạc Tà nói xong nhìn thấy toàn sân là một mảnh yên tĩnh, mọi người đều đang nhíu mày suy nghĩ.

- Trời là bàn cờ, sao là quân, ai có thể tính?! Bực nào khí phách chứ ...

Tề Vạn Kiếp thở dài, im lặng suy tư. Hắn luôn tự cho bản thân rất cao, mục tiêu cả đời chính là đuổi kịp cũng như vượt qua tiền bối kỳ thánh Hoa Vô Thác. Bây giờ, Hoa Vô Thác ra đề, hắn tự nhiên là muốn đối lại. Chỉ có điều nếu như đối không được thì xem như đời này không còn hi vọng đuổi theo Hoa Vô Thác nữa sao?

Đến nước này, tuy rằng hắn ta ngồi trước bàn cờ nhưng trong lòng không còn lấy nửa điểm hi vọng chiến thắng, thậm chí trong lòng hắn lúc này không còn tâm trí vào trận đấu nữa, tất cả tập trung trong vế đối kia!

Tề Vạn Kiếp không giống như Lâm Thanh Âm, bản thân là kỳ vương của Huyễn Phủ mặc dù quyền thế ngập trời như Chiến gia cũng không thể sử dụng vũ lực nhưng hắn cũng có nhược điểm riêng của hắn, Chiến Ngọc Thụ cho hắn rất nhiều lễ vật, hứa hẹn cũng không ít, chỉ cần hôm nay hắn trợ giúp Chiến gia thắng được kẻ có Không Linh thể chất là Mặc Quân Dạ, vậy thì tất cả ưu đãi đều thuộc về hắn, đó cũng vốn là ước mơ cháy bỏng của hắn.

Quyền thế, địa vị, mỹ nữ, tiền tài, chỉ cần hôm nay hắn chiến thắng, Chiến Ngọc Thụ cam đoan sẽ hai tay dâng cho hắn!

Hắn!

Đây đều là những thứ mà người bình thường có phấn đấu cả đời cũng không có được! Tề Vạn Kiếp tất nhiên là muốn!

Nhưng nếu như nói đến điều mà hắn khát khao nhất, lại chính là cơ duyên được khiêu chiến Hoa Vô Thác, chiến thắng Hoa Vô Thác mới chính là mục tiêu cũng như lý tưởng cao nhất đời này của hắn!

Giữa hai việc hày, hoàn toàn không có gì để đánh đồng!

Ở đây không thiếu nhân tài, trong đó không ít các thiếu niên tự cho mình là xuất chúng, thậm chí trong mười vị giám khảo kia đi nữa, tất cả đều nhăn trán, thần thái than thở, vế đối kia nếu xuất phát từ một đời kỳ thánh thì có thể thấy được ẩn bên trong chính là khí thế thâu tóm núi

sông, rầm rộ khiến người ta có thể cảm nhận được trong lồng ngực mình hào khí bốc lên, tràn ngập cảm khái!

Ván cờ của trời lấy sao làm quân, ai có thể tính?

Đề ra như vậy, tuyệt đối như vậy, ai có thể đối lại được chứ?

Tề Vạn Kiếp thần hồn lơ đãng không quan tâm xung quanh, bất tri bất giác trên trán toát ra một lớp mồ hôi mỏng, sắc mặt tái đi. Trong số những người này, khẳng định người quan tâm câu đối này nhất chính là hắn!

Bởi vì cái đề hóc búa kia đến từ Hoa Vô Thác.

Ngay lúc này, chợt nghe Mặc Quân Dạ từ phía đối diện thở dài.

- Đáng xấu hổ chính là Hoa huynh cho ta vế đối đó, đến tận hôm nay vẫn chưa thể đối lại được, có thể là cả đời này không chừng.

Đoạn lại thở dài, trong giọng nói đầy vẻ mất mát.

Tề Vạn Kiếp tinh thần rung lên, trong khóe miệng lộ ra một vẻ cười, thầm nghĩ : nếu như người có thể đối thì cần gì đến ta? Chỉ khi ngươi đối không ra mà ta đối được, lúc đấy mới chứng minh được ta mạnh hơn ngươi một bậc! Mới chứng minh được trình độ của ta và Hoa Vô Thác là tương đương nhau, còn ngươi chỉ là chiếu dưới….

Hoa Vô Thác, người đời gọi ngươi là kỳ thánh, ta xin phép không phục! Ngươi đã ra đề, thế nào ta cũng phải cố đáp được, cũng như cái tên được người đời tôn vinh là kỳ thánh, sớm muộn cũng có một ngày thuộc về ta, Tề Vạn Kiếp!

Tề Vạn Kiếp vắt óc nghĩ đi nghĩ lại, cố hết sức tìm cách đối được vế trên.

Đang trong lúc hắn huy động bộ não đến tận cùng, đột nhiên nghe thấy một tiếc gõ khẽ trước mặt, Mặc Quân Dạ đã lên tiếng.

- Tề huynh, ngươi còn muốn khiến ta chờ tới bao giờ? Ván cờ này khi nào mới bắt đầu?

Tề Vạn Kiếp mơ màng mở to mắt, lúc này mới thấy được là bản thân đang ngồi trước bàn cờ. Đối diện với hắn chính là vị thiên tài có Không Linh thể chất đang ngồi nghiêm chỉnh nhìn hắn chằm chằm với ánh mắt sắc bén.

Trong tay hắn, vẫn đang cầm một quân, rõ ràng là chờ mình đi cờ.

- Sao?

Tề Vạn Kiếp mơ màng hỏi, giờ phút này hắn từ chìm đắm trong suy nghĩ làm sao đối tỉnh lại.

Đang đắm chìm trong câu đối, hắn vẫn chưa thật sự tỉnh dây.

- Ngươi đoán trước, ngay cả điều này cũng không hiểu sao?

Sắc mặt Quân Mạc Tà khẽ hiện lên vài nét tà quái, trong lòng cười ra tiếng : Xem ra hồn lìa khỏi xác rồi.

- Đoán trước ?.. Đúng rồi, đoán trước.

Tề Vạn Kiếp tựa chừng như là theo bản năng nhặt một con cờ đặt lên bàn.

Quân Mạc Tà từ từ buông tay, quân cờ trong tay khẽ đặt xuống bàn, trong miệng lẩm bẩm.

- Một đôi, hai, ba đôi, vừa đúng sáu quân, xem ra là ta thắng, Tề huynh, đa tạ.

- Ừ.

Tề Vạn Kiếp vẫn còn đang nghĩ về vế đối kia, làm sao mới có thể đối được đây? Có cái gì có thể so sánh với trời cùng sao cơ chứ? Sao khắp tầng trời, trời lại chính là bàn cờ, làm sao đối chứ?

Bên tai đột nhiên vang lên một tiếng cách giòn giã, nhìn lại bàn cờ, lúc này đã có thêm một quân đen, đang nằm ở góc trên bên phải.

Đối phương đã ta tay rồi!

Tề Vạn Kiếp trong đầu chớp động, tựa như không cần nghĩ đặt xuống một quân ở góc dưới bên trái.

Cách một tiếng nữa, lại một quân đen được đặt xuống góc trên bên trái!

- Mở màn kiểu gì vậy?

Nửa đời Tề Vạn Kiếp gắn với bàn cờ, nhưng trước giờ chưa từng thấy qua mở màn kỳ lạ như vậy, vị trí đó nếu như thủ góc thì xa quá, nếu muốn bao vây trung tâm thì cũng không phải, còn muốn chiến biên lại càng không đúng.

Một đạo cờ vây, từ trước đến nay chỉ có góc – biên – trung tâm vừa kể trên, lúc này đối phương lại tấu khúc hoa rơi tán loạn, phá vỡ hoàn toàn kinh nghiệm trước đây của Tề Vạn Kiếp.

Hắn không hề biết rằng cách chơi đó chính là do trái đất suốt mấy trăm năm gần đây nghiên cứu ra trung hòa cả ba cục diện, chính là thủ đoạn tốt nhất!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 225: Kỳ Chiến Tâm Chiến!

Tề Vạn Kiếp nhìn nửa ngày, nhưng vẫn có chút không hiểu. Những vị trí quân cờ này so với hiểu biết của hắn thật sự là 1 trời 1 vực. Nhưng thủy chung hắn vẫn là 1 thế hệ cờ vương, dù gì thì cũng có nghề trong tay. Tuy rằng giờ phút này cũng không rõ dụng ý chân thực của đối phương, nhưng vẫn nhìn ra được hai quân cờ xa xa phía trên của đối thủ ẩn ẩn khả năng thành công. Cao thủ so chiêu, sai một ly, đi một ngàn dặm. Tề Vạn Kiếp không dám chậm trễ, lập tức thăm dò vị trí trung tâm của hai quân cờ kia. Ý muốn uy hiếp song phương, ít nhất có thể liên tiếp chặt đứt được đối thủ.

Sau đó lại xem Quân Mạc Tà bước tiếp theo như thế nào đối phó. Không ngờ đối phương lại hoàn toàn bỏ qua, vẫn ở vị trí góc phải phía dưới bàn cờ đặt thêm 1 quân nữa. Tề Vạn Kiếp càng cảm thấy do dự hơn, thủ pháp bắt đầu của đối phương cổ quái dị thường nhưng bên trong lại ẩn hàm chí lý. Quả nhiên không hổ là cao thủ kỳ đạo có thể cùng Cờ Thánh Hoa Vô Thác giao thủ, nên hắn lại cảm thấy cảnh giác thêm vài phần.

Do nghênh chiến cẩn thận, cứ như thế 2 bên người tới ta đi, trong nháy mắt bàn cờ đã rơi xuống mấy chục quân, hắc bạch giao nhau, chằng chịt hấp dẫn. Song phương lực lượng đại khái là ngang nhau. Quân Mạc Tà ra cờ cực nhanh như đang chơi khúc Liên Hoa Lạc. Mỗi khi đánh xuống 1 quân cờ, tựa như có gió táp mưa sa, khí thế như sấm sét vang dội làm cho Tề Vạn Kiếp ở đối diện có cảm giác nhìn không kịp một cách kỳ lạ. Giống như tốc độ của đối phương càng lúc càng nhanh, phảng phất ý nghĩ và tất cả ý đồ của mình đều đã bị đối phương tính toán

trong kế hoạch, vậy nên mới có thể đánh mà không cần nghĩ ngợi như vậy.

Vì Quân đại thiếu cường thế kéo nhanh tốc độ, Tề Vạn Kiếp không cam lòng tụt lại phía sau nên tốc độ cũng nhanh hơn một ít. Quân Mạc Tà trong lòng thở dài một tiếng : đối phương tuy tâm hồn lơ lửng trên mây, nhưng kiến thức cơ bản vẫn không có mất đi mà đánh cờ gần như dựa vào phản xạ của bản năng. Hơn nữa hắn còn hoàn toàn không quen lối đánh cờ hiện đại của ta vậy mà còn có thể làm cho cục diện hai bên không sai biệt nhiều lắm, thậm chí còn bao hàm ẩn ẩn lực phản kích cực hùng hậu, cực ương ngạnh.

Bất quá để chính thức phân cao thấp thì còn chưa tới.

Trong những chiêu nội cục này, cơ bản đã phát huy cực hạn khả năng của chính mình rồi, khó có thể tiến triển thêm nữa. Hiện tại chính thức có thể tạo được tính quyết định lại là ngoại cục chi chiêu, hơn nữa nhắm đến phía trước, những chiêu bên ngoài này có thể phát ra hiệu quả cực kì lý tưởng!

Tề Vạn Kiếp sức cờ cao minh, nhưng nhược điểm của hắn lại nằm trong lòng bàn tay ta.

Theo “cộp cộp” tiếng vang không ngừng, mọi người xem cờ tại đây cũng có vẻ ngày càng khẩn trương. Xem biểu hiện hai người này đánh cờ, so với dự đoán trước đó của mọi người thật đúng là khác nhau rất lớn. Vốn là bọn họ cho rằng ván cờ này Mặc Quân Dạ thua là điều chắc chắn không thể nghi ngờ. Nhưng hiện tại tràng diện lại…..

Vị đại thiên tài có được Không Linh Thể Chất kia vẫn giống như trận đấu trước, lại lần nữa chiếm lấy chủ động tuyệt đối, mỗi một chiêu đánh xuống đều như lôi đình vạn quân, mà kỳ chiêu lại tầng tầng lớp lớp, hoàn toàn ra khỏi phạm trù các thế cờ nhân gian vốn có, lại vô cùng tinh diệu. Trái lại thiếu niên kỳ vương Huyễn Phủ, lại như trong lòng đang nơm nớp lo sợ, cẩn thận vô cùng, một mặt ứng phó một cách bị động. Tuy bề ngoài cỏ vẻ thế cục vẫn đang cân sức ngang tài, nhưng dù sao cũng làm

cho mọi người đều xem nhẹ Tề Vạn Kiếp đi vài phần. Đối với cái cục diện rất là ngoài ý muốn này, thật đúng là làm cho mọi người mở rộng tầm mắt!

Chẳng lẽ trên đời này lại thật sự có loại thiên tài mọi thứ đều tinh thông? Chẳng lẽ Không Linh Thể Chất đúng là có thể biến thái tới trình độ này?

Ở trong hoàn cảnh tương đối xấu, Tề Vạn Kiếp mắt nhìn thế cờ, rốt cục cũng đã xem trọng. Một mặt phải theo sau ứng phó, lại không thể dùng nước cờ nào để tiến công, thật đúng là làm cho hắn thật sự nghẹn khuất chết đi được! Cũng chính là như vậy làm cho hắn đột nhiên tỉnh ngộ, nhìn đối phương đại thế đem thành, Tề Vạn Kiếp trầm ngâm một hồi lâu, lại dứt khoác không dây dưa ở góc trái nữa, đột ngột ra một quân cờ nhảy vào bên trong khoảng trống bên phải của đối phương!

Một chiêu này lại như thiên ngoại phi lai, vừa thấy như là một chiêu vô lý, nhưng suy ngẫm lại, chính là tấn công buộc địch phải cứu! Chính mình tuy rằng toàn bộ bỏ qua góc trái, nhưng đối phương vẫn thiếu tam thủ vây giết, mới có thể hoàn toàn khống chế thế cục. Nhưng nếu bị mình dùng hai quân cờ tại trong khoảng trống này, vốn là cục diện hình thức tốt sẽ hoàn toàn bị mình triệt để phá hỏng. Vô luận là lấy hay bỏ, đều rất là khó lựa chọn.

Quân cờ vừa hạ, hình thức liền tức thời biến đối. Những người biết đánh cờ xung quanh cũng phát ra một hồi thở dài tán tưởng tự đáy lòng…

Quân Mạc Tà trong lòng cười lạnh một tiếng: “rốt cục đã tỉnh ngộ lại rồi sao? Bất quá bây giờ mới tỉnh ngộ đúng là có chút chậm”

Quân cờ đen vẫn bay như hí khúc Liên Hoa Lạc, đã không để ý đến ba bước vây giết ở góc trái cũng không thèm ứng phó với quân cờ ở giữa khoảng trống, ngược lại thiết nhập vào điểm đại long trong quân cờ trắng của đối phương, phóng ra cường thế.

Tề Vạn Kiếp nếu như tiếp tục công kích vào khoảng không bên phải của đối phương, thì căn cơ đại long của hắn có nguy cơ toàn quân bị diệt. Còn nếu như là buông bỏ, quay về cứu viện cho căn cơ đại long, như vậy đối phương chỉ cần vỏn vẹn một quân cờ đã có thể dây dưa đại long của mình ít nhất năm sáu con đường sống. Hơn nữa, chỉ cần một khi buông lỏng vậy thì hậu quả thiết tưởng không thể chịu nổi. Dù sao thì đối phương đi trước hí khúc Liên Hoa Lạc, đã chiếm được thời cơ mấu chốt.

Tề Vạn Kiếp thân thể run lên, quân cờ đã giơ lên nhưng thật lâu cũng không thể nào hạ xuống. Hiện tại thế cờ đã tới hồi trung cuộc, mỗi một quân cờ đều có quan hệ trọng đại, bất luận một chiêu gì, cho dù chỉ tính toán hơi sai lầm một chút thì phải rơi vào tình thế vạn kiếp bất phục!

Giờ phút này Tề Vạn Kiếp có thể nói là rất thống khổ! Hắn hoàn toàn không nghĩ tới cuộc chiến hôm nay lại gặp phải một đối thủ quấn chặt lấy mình mà đánh! Nói rõ ra chính là: ta thà rằng hi sinh, cũng phải cắn của người một miếng thịt. Người đánh mắt ta, ta tựu sẽ bóp chết yết hầu nhà ngươi. Ngươi công kích hai chân ta, ta liền chạy tới giết trái tim của ngươi!

Muốn chết như thế nào thì sẽ như thế đó, không quản là có lý hay vô lý!

Bưu hãn!

Tất cả chiêu thức của Tề Vạn Kiếp đều trở nên vô ích, bởi ngay từ đầu đã bị đối phương chiếm cứ chủ động tuyệt đối. Hắn hiện ở vào trong giai đoạn bị động, vô luận thử như thế nào đối phương đều là đối chọi gay gắt hoặc bỏ mặc. Ngươi ra tay độc ác thì ta đây cũng xuất sát chiêu.

Trực tiếp chính là tú tài gặp phải binh, có lý không nói được!

Tề Vạn Kiếp trong mắt nổi lên một cổ ý quyết tuyệt, ánh mắt dần dần rậm rạp tơ máu. Vì kế này, trước tiên chỉ có thể đem thắng bại ném ra ngoài tay, sau đó làm cho cục diện trở nên hỗn loạn, tiếp theo dựa vào

khả năng tinh tế tỉ mỉ cường hãn của mình mà tính toán thay đổi cục diện. Không mạo hiểm như thế thì không thể thủ thắng được!

Nghĩ đến đây, không hề chần chờ nữa, tay cầm quân cờ hạ xuống. “Pặc” một tiếng, mọi người đồng thời đều dại ra.

Một quân cờ này của Tề Vạn Kiếp, cũng chính là đánh vào điểm đại long mà Quân Mạc Tà hạ lạc.

Hai bên trước mắt không ngờ lại giống như dân cờ bạc thua đỏ mắt. Về sau không có bạc lại dùng đao kiếm trong tay tàn sát lẫn nhau. Ngươi chém ta một đao ta không đề phòng, nhưng ta cũng sẽ đồng dạng muốn đâm ngươi một kiếm!

Như vậy xem ai có thể chống đỡ đến cùng!

Quân Mạc Tà nhíu mày, ngẩng mặt lên thở dài một hơi. Hắn nãy giờ đều là chăm chú vào bàn cờ, không để ý xung quanh, hiện tại đột nhiên ngẩng đầu. Tề Vạn Kiếp không khỏi cũng là ngẩng đầu nhìn lại. Thấy Quân Mạc Tà vẻ mặt như tràn đầy hồi ức, trong lòng không khỏi chấn động: lúc này không phải là hắn nên chú ý thế cờ sao chứ? Vậy rốt cục hắn đang nghĩ cái gì? Trước mắt có chuyện gì có thể quan trọng hơn thắng bại ván cờ này?

Đang chần chờ suy đoán, lại nghe thấy Quân Mạc Tà thở dài nói :

- “Chuyện đời đúng là huyền bí, hai ván cờ lại có thể y như nhau. Ngày đó kết quả ta cũng đánh như vậy, Vô Thác huynh đánh cờ như đường đường chi sư, đánh đâu chắc đó, không thấy cấp bách chút nào, tuyệt không mạo hiểm mà cầu may mắn, cuối cùng lại đem tất cả thế công của ta đều hóa thành hư ảo. Hôm nay thay đổi đối thủ, cũng là sát phạt đầy trời, nhưng phần này tâm tình lại không giống với lúc trước, cuối cùng ta cũng không phải gặp cái thế cục mà mình cực kỳ ghét kia, tốt, chưa biết hươu chết về tay ai.”

Tề Vạn Kiếp trong lòng run rẩy :

- “Xem ra ta quả nhiên không bằng Hoa Vô Thác, hắn có thể bình tĩnh đối mặt, ta lại muốn ẩu đả sống chết như thế, cũng chỉ là phần này tâm tính, đã rơi xuống tầm thường”

Lại nghe đối diện thanh âm Mặc Quân Dạ thở dài, trầm thấp nói :

- “thiên chỉ bàn cờ tinh chỉ tử. Ai có thể hạ? Lấy trời làm bàn cờ, sao làm quân cờ, chi chít như sao trên trời, như thế nào có thể hạ được? Vế đối thật hay, quả nhiên là một vế rất hay, ai có thể đối được? Nếu có thì thành tựu này của y chắc không kém hơn cờ thánh Hoa Vô Thác! Nhưng vế đối tuyệt như thế, lại có ai có thể đối được đâu?”

Tề Vạn Kiếp trong lòng chấn động nặng nề, giống như có người cầm đại chùy hung hằng mà nện trong lòng mình, chỉ vừa mới hồi phục thần trí lại trở nên hỗn độn!

Cái vế trên kia ta còn không đối ra được, hiện tại sức cờ của ta xa xa vẫn là không bằng Hoa Vô Thác. Mặc Quân Dạ rõ ràng chính là nói ta không bằng Hoa Vô Thác, ý khinh thị bên trong khẩu khí rõ rành rành, đúng là nói ta không bằng hắn, nhưng sức cờ của hắn rõ ràng cũng không cao lắm, nhưng vì cái gì trong quá trình ta cùng hắn giao thủ, lâu như vậy vẫn ở thế hạ phong. Chẳng lẽ ta từ bước đầu tiên đã rơi vào bố cục hắn tính toán, ký thực hắn chỉ muốn xem ta đến tột cùng sẽ đánh như thế nào, mới cùng ta đấu đến tận đây?

Chẳng lẽ người này đúng thật là cao minh như thế?

Chẳng lẽ ta thật sự không bằng hắn?

(NNN: dĩ nhiên r` cưng, sao cưng bằng Mạc Tà ca ca đc

NBV: Đúng đó muội, tên nhóc kia chưa đánh đã bị vô tròng rồi mà file:///C:/DOCUME%7E1/WINDOW%7E1/LOCALS%7E1/Temp/msohtml1/01/clip_image001.gif)

Ý niệm bất chợt này một khi bắt đầu xuất hiện , không ngờ lại không thể áp chế xuống.

Tề Vạn Kiếp bất lực nhìn bàn cờ, trong lòng cảm thấy phần thắng như vô vọng, trải qua một thời gian dài kiêu ngạo, trong nháy mắt lại bị đả kích. Đúng lúc này, một thanh âm vang lên "Pặc", Quân Mạc Tà đánh ra một quân nữa, vẫn là công kích như cũ, còn là công kích cướp đại long, tiểu tiêm!

Tế Vạn Kiếp nghe thấy âm thanh giòn vang này, nhưng hiện tại tâm tư hắn đang hốt hoảng, lại nghe như bên ngoài vạn dặm, hơn nữa còn như trăm ngàn năm trước, có cảm giác như thời gian, không gian hoàn toàn sai lệch, rất mãnh liệt không chân thực.

-"Ngươi rốt cục là đang suy nghĩ cái gì? Có thể nhanh một chút không? Là thắng hay thua người thật ra rất rõ a, luôn kéo dài thời gian như vậy có ý tứ sao? Chỉ là đánh cờ, lại không phải nữ nhân sanh con, giống như đàn bà lề mà lề mề vậy đúng là làm ta không thể chịu đựng được. Danh hiệu kỳ vương này người rốt cục làm sao mà có được vậy?"

Đối diện Quân Mạc Tà không lưu tình chút nào quát lớn.

Tề Vạn Kiếp trong lòng lập tức chấn động, giống như người trong mộng đột nhiên bừng tỉnh, ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn Quân Mạc Tà, trong ánh mắt đã mơ hồ, còn có sợ hãi. Hiện tại nhìn lại thế cục bàn cờ, chỉ cảm thấy tình cảnh của mình đã như hiểm cảnh chồng trứng sắp đổ, chỉ cần đối phương tùy tiện nhanh một chút, chính mình sẽ hoàn toàn không có bất kỳ đường sống nào..

Tưởng tượng như vậy, ngược lại lại thấy đối phương khoan hồng độ lượng, không có đối với mình đuổi tận giết tuyệt, cho mình giữ lại một cơ hội "hết thảy đều là do chính mình không cảm thấy được mà lại kéo dài thời gian thôi…"

Tâm cảnh của hắn bây giờ, đã triệt để rối loạn….

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 226: Song Hoàng!

Hiện tại Tề Vạn Kiếp không cần nói tới việc có tiếp tục cùng Quân Mạc Tà chơi cờ hay không, tin tưởng cho dù đổi lại bất cứ kì thủ nào trong Huyễn Phủ, Tề Vạn Kiếp cũng sẽ chắc chắn thất bại

Hắn lại gục đầu xuống, nhìn vào bàn cờ các quân cờ hắc bạch đan xen chằng chịt trong nhất thời mất hết can đảm!

Tùy tiện đẩy bàn cờ một cái, sau đó cúi đầu thật sâu, giọng nghẹn ngào nói:

- Ta…….. nhận thua

Những lời này vừa nói ra, toàn trường đều lâm vào khiếp sợ!

Ngay từ đầu ván cờ, Quân Mạc Tà đã chèn ép Tề Vạn Kiếp, Tề Vạn Kiếp từ đầu tới cuối buộc lòng phải đỡ công, không có chút lực hoàn thủ nào! Đến lúc này thế cờ đã vào quỹ đạo, hơn nữa song phương cũng đều tung ra toàn bộ kỳ chiêu

Lúc này đây không phải cá chết chính là lưới rách!

Sinh tử thắng bại, sắp rõ ràng!

Nhưng Tề Vạn Kiếp lại đúng lúc này nhận thua!

Nhìn kĩ thế cục trên bàn cờ, chứng thật là quân đen chiếm ưu thế tương đối lớn, hơn nữa đang toàn diện công kích, nhưng quân trắng vẫn một mực phòng thủ, căn cơ thâm hậu, cho dù cầu thắng là việc xa vời,

nhưng nếu tiếp tục cố thủ, chờ đợi cơ hội, vị tất hoàn toàn không thể lật ngược tình thế.

- Không ngờ Tề Vạn Kiếp lại chịu thua đúng lúc này, chẳng lẽ hắn đã tính ra toàn bộ các nước cờ cho đến hồi kết? Cho nên mới nhận thua trước?

****

Tề Vạn Kiếp mờ mịt ngẩng đầu, ánh mắt trống rỗng, đột nhiên trầm thấp nói:

- Ta quả thực không phải đối thủ của hắn, ván cờ này vốn không nên mở, bởi vì còn chưa bắt đầu, ta đã bại rồi! Mang tham niệm để chời cờ, chính là điều tối kị của một kỳ thủ! Tâm tình bất ổn, ván cờ sao có thể hoàn mĩ! Mặc huynh thật cao minh, tại hạ cam bái hạ phong! Thua tâm phục khẩu phục!

Quân Mạc Tà khẽ thở phào một hơi, ván này thắng được quả thực không dễ dàng, tâm lực hao phí so với một hồi đại chiến còn lớn hơn mấy lần. Bất quá, hết thảy vẫn có thể nói là ở trong dự liệu.

Từ khi Quân Mạc Tà bắt đầu kể cố sự kia, Tề Vạn Kiếp vẫn không hề cắt ngang, có thể nói kết cục của hắn đã được chú định rồi! Nhưng hắn vẫn gắng gượng dựa vào kiến thức uyên thâm mà ương ngạnh tham gia ván đấu

Quân Mạc Tà cố ý nói ra vế trên, lại chính mình thừa nhận đối không ra vế dưới, chính là gieo xuống tâm ma trong lòng Tề Vạn Kiếp

Ngay từ lúc Tề Vạn Kiếp mới xuất hiện, Quân Mạc Tà đã nhận rõ bản chất của người này, đã có thể vạch ra phương án đối phó với hắn như thế nào!

Người này, hám danh! Hơn nữa, hư ngụy

Tính cách như vậy, hơn thua rất nặng!

Nói đến Tề Vạn Kiếp cũng là thiên phú dị bẩm, trên kỳ đạo lại càng đạt đến đỉnh điểm, thiếu niên đắc chí, tự nhiên khó tránh có chút tự cao kiêu ngạo, cái này vốn là bệnh chung của thiếu niên nhân không có gì đáng trách, nhưng cũng bởi vậy mà tạo cho hắn cá tính mắt để cao quá đỉnh đầu

Trên thế gian này, nếu nói còn có một người khiến Tề Vạn Kiếp sinh kính ý, như vậy chỉ có Kỳ thánh Hoa Vô Thác mà thôi!

Những người khác, coi như Cửu U Đệ Nhất quay lại thế gian cũng chưa chắc có thể khiến hắn động dung!

Bởi vì Tề Vạn Kiếp căn bản là chưa từng tu huyền khí.

Cho nên, Quân Mạc Tà tuy rằng chỉ biết được cái tên của kỳ thánh, nhưng cái này cũng không cản trở hắn bịa đặt ra một cố sự vạn phần phấn khích, dùng thanh danh của Hoa Vô Thác trong kì đạo, để dọa tên Thiếu niên kì vương của Huyễn Phủ này!

Cái này cũng chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch mà thôi, một khi thành công chặn được ngạo khí của Tề Vạn Kiếp, để cho hắn nhận thức được giữa hắn và kỳ thánh chênh lệch là bao nhiêu, sao đó thừa cơ tiết lộ bản thân cùng kỳ thánh từng đánh cờ, vả lại thực lực gần như là ngang sức ngang tài..tự nhiên lại càng thêm đả kích vào lòng tự tin của hắn!

Tiếp nữa, đúng lúc lại tung ra vế đối kia, chờ lúc Tề Vạn Kiếp toàn tâm toàn ý lo lắng đối vế dưới như thế nào, đột nhiên bắt đầu!

Khi đó, Tề Vạn Kiếp sớm đã ngồi đối diện bên kia bàn cờ, người ngoài nhìn vào cũng không tính là đột ngột, nhưng đối với bản thân Tề Vạn Kiếp mà nói, chính là bất ngờ tới cực điểm. Giống như là đang lúc phiêu du tại cõi thần tiên hữu hư, đột nhiên bị kẻ khác lay tỉnh. Tiếp theo phải toàn tâm đầu nhập vào bên trong một ván cờ kịch liệt. lại phải ứng phó với vô số kì chiêu chưa từng gặp qua

Tâm tình như thế, thể trạng như thế, làm sao có thể không thua? Huống chi đúng lúc kịch liệt nhất, thần kinh Tề Vạn Kiếp đã căng như dây cung, Quân Mạc Tà chợt nhắc lại vế đối kia

Mặc dù chỉ là bản thân cảm thán, nhưng Tề Vạn Kiếp đã tới cực hạn rồi. Vì thế, cái thuận miệng thở dài một tiếng kia, lại hoàn toàn áp đảo Tề Vạn Kiếp, khiến cho hắn hoàn toàn sụp đổ, một cây rơm cuối cùng đè chết con lạc đà !

Từ lúc bắt đầu gặp mặt, Quân Mạc Tà đã bắt đầu từng bước từng bước thiết đặt cạm bẫy, để Tề Vạn Kiếp mắc phải, cho đến khi rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

Nói đến kỳ lực của Quân Mạc Tà, đương nhiên là không cao minh như Tề Vạn Kiếp dự đoán, nhưng kì lực của bản thân Quân đại thiếu gia, cùng với tri thức về cờ vây cũng mang đến rất nhiều hiệu quả trọng yếu, bởi vì trong quá trình đấu cờ chính thức, nếu không thể thi triển ra diệu chiêu lớn nhỏ siêu việt hơn thời đại này năm nghìn năm lịch sử, cũng khó có thể khiến Tề Vạn Kiếp tin tưởng, bản thân có thực lực cùng kỳ thánh Hoa Vô Thác tranh phong trong một ngày dài! Tầng tầng lớp lớp bẫy rập như vậy, đổi lại là bất luận kẻ nào cũng khó lòng phòng bị

Thậm chí coi như Tề Vạn Kiếp may mắn có thể ngăn được phần tâm ma này, Quân Mạc Tà vẫn còn sát chiêu tối hậu khác.

Độc môn bí chiêu tinh thần thao khống của Quân Đại Thiếu gia, hoàn toàn có thể khu sử Tề Vạn Kiếp một kẻ phàm nhân chưa từng tu luyện qua tinh thần lực, muốn hắn làm gì hắn sẽ làm cái đó… không có nửa điểm tà đạo! Mặc dù thủ đoạn này có thể để lại dấu vết, dễ dàng bị huyền công cao thủ phát hiện ra manh mối, nhưng thủ thắng thì vẫn không có vấn đề!

Ván thứ hai, Mặc Quân Dạ thắng!

Miêu Tiểu Miều như chút được gánh nặng công bố kết quả này, mọi người đều lâm vào trầm mặc

Ván đầu tiên, ván thư hai, đều là Chiến gia xếp đặt bên trong, phần thắng hai ván này rất lớn, nhưng dưới sự cường hãn của đối phương, kết cục lại lâm vào bại trận

Kế tiếp so cái gì?

Đang có chút mong chờ được tỉ thí cùng người tài hoa, trong lúc nhất thời Quân Mạc Tà vô ý chợt thối ra một câu " tương kiến thời nan biệt diệc nan" , trực tiếp đả kích vào tinh thần bọn họ! Có ai có thể nắm chắc làm ra được một cái thiên cổ tuyệt cú như vậy?

Vạn nhất vừa mới xuất tràng muốn tỉ thí, Quân Mạc Tà lại phun ra một câu: người chỉ cần giống như ta, thuân miệng làm ra một đối liên không sai biệt lắm, coi như người thắng… cái này chẳng phải là rơi vào tình huống khó xử sao, không những tự rước nhục vào thân còn xấu hổ vô cùng

Miêu Tiểu Miêu ánh mắt cười cười, nhìn Quân Mạc Tà, giờ phút này nàng không còn lo lắng như lúc đầu nữa, trong lòng lại càng ngày càng cảm thấy vị Không linh thể chất này rất hợp khẩu vị của mình

Nhớ lại câu "Nhân sinh trường hận thủy trường đông" lại kết hợp với "Tương kiến thời nan biệt diệt nan", trong tai tựa hồ vang lên triền miên nhu tình, bất đắc dĩ rồi lại tiêu sai. Tâm tình của Miêu Tiểu Miêu vô cùng rung động. Giờ phút này cũng không còn ai chú ý tới vị thiếu niên kỳ vương kia mặt xám xịt rời ghế mà đi, tựa hồ kẻ đã từng lấy kỳ nghệ làm chấn kinh huyễn phủ thiếu niên kỳ vương kia, bây giờ đã không còn đáng một xu. Mắt thấy trận thứ ba còn chưa bắt đầu, mà đã lâm vào lãnh tràng, huynh đệ Chiến Thanh Phong cùng Chiến Ngọc Thu hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng đều có chút sốt ruột

Đặt mình trong hoàn cảnh đó, huynh đệ hai người đều cảm thấy , nếu đổi lại là hai người chuẩn bị tỉ thí cùng hắn, có lẽ trong lòng cũng sinh ra sợ hãi, kẻ kia, quả thực là vô cùng biến thái

Tựa hồ thiên thượng địa hạ, không có cái gì hắn không biết, không tinh thong, đây rốt cuộc có còn là người không, ngươi nói ngươi có được muôn đời hiếm có không linh thể chất, tại sao không biết quý trọng, hảo hảo tu hành huyền công, lại đi hao phí tâm lực vào mấy việc này, cầm kì vô cùng tinh diệu, càng bởi vì cái thiên cổ tuyệt cú kia mà không kẻ nào dám xuất tràng thi thố, ngươi đến tột cùng có phải là người hay không vậy? Nhìn đám hạ nhân đang nhanh chóng thu thập những quân cờ cùng bàn cờ, Chiến Ngọc Thu linh cơ chợt động, than thở, nói:

- Lúc trước đã nghe qua đại danh Huyền Huyền đại lục một đời ky thánh- Hoa Vô Thác, theo truyền thuyết, người này một đời toán kỳ, chưa bao giờ tính sai! Mà cả đời, làm chuyện gì đều là tận lực mạch lạc rõ rang, tự ràng buộc vô cùng nghiêm nghị! Cho dù nổi danh, vẫn như thế, thiên hạ thực sự hiếm thấy. Hôm nay lại được Mặc huynh thuật lại cố sự kia lại càng thêm sùng kính…Hoa Vô Thác không hổ là Hoa Vô Thác, quả nhiên là kỳ thánh!

Lúc này hắn quả thực vô cùng giống với một oán phụ trong khuê phòng, mạc danh kỳ diệu triển khai một trận, dường như là mười năm chưa biết đến mùi “thịt”, ngồi tại song cửa bi xuân thương thu mà dường như vô tình rơi xuống xuân sầu, tự xử.

Quân Mạc Tà cũng không tiếp lời, bởi vì hắn biết, Chiến Ngọc Thụ làm ra vẻ như vậy, chính là đang chờ, chờ bản thân hắn đáp lại. Nhưng Quân đại thiếu dường như là không cho hắn cơ hội này! Liên mặc kệ ngươi đơn phương làm trò, xem ngươi rốt cục muốn làm cái gì

- Đúng vậy, kỳ thánh uy chấn thiên hạ, quả thực không hổ là một đời cao nhân

Không người trả lời, Chiến Ngọc Thụ tự nhiên xấu hổ, Chiến Thanh Phong hết cách, lại không biết đệ đệ mình muón làm cái gì, đành phải kiên trì đứng dây cùng đệ đệ mình kẻ tung người hứng

- Không sai, trận tiếp theo chính là muốn cùng Mặc huynh tỉ thí vắn tài, đề mục cũng đã nghiên cứu kỹ, nhưng tiểu đệ hiện tại lại cải biến chủ

ý

Chiến Ngọc Thụ vẻ mặt tươi cười, nhìn Chiến Thanh Phong nói

Người khác không ai để ý đến hắn, chỉ có hai hảo huynh đệ này tiếp tục diễn trò. Giờ phút này hai người tuy rằng vẻ mặt tươi cười như tắm gió xuân, nhưng trong lòng lại vô cùng xấu hổ. Cảm thấy hai huynh đệ hắn giống như là hai con khỉ đang diễn trò trên sân khấu vậy

- A, Ngọc Thụ, đệ lại cải biến ý tưởng gì?

Thoáng đợi một hồi, vẫn không có ai truy vấn. Chiến Thanh Phong đành phải tự mình tiếp tục hóa trang lên sân khấu, trong lòng đã sớm chửi đến mười tám đời tổ tong của mấy tên tùy tòng: thân nô tài lại hoàn toàn không hiểu ánh mắt sắc mặt của chủ nhân, sau này trở về phải chặt đứt chân toàn bộ đám này!

- Đúng vậy, vừa rồi nghe được nhã sự của kỳ vương, nếu chúng ta vẫn tiếp tục đấu thi từ, chẳng phải là quá mức rơi vào khuôn sáo cũ sao? Lại liên tưởng đến cố sự mà Mặc huynh thuật lại, tiểu đệ linh cơ chợt động, nghĩ được một cái tuyệt diệu chủ ý

Chiến Ngọc Thụ da mặt hơi dày, vẻ mặt tươi cười nói.

- Ồ ? Lại có chuyện này? Ngọc Thụ nói nhanh lên, rốt cuộc là có ý kiến tuyệt diệu gì?

Mắt thấy vẫn không kẻ nào tham dự, Chiến Thanh Phong dứt khoát tự mình đóng vai kẻ mặt dầy, đứng lên, một bộ ai dám nói ta?

Huynh đệ bọn hắn không hề biết rằng, đám tiểu đệ cùng tùy tòng của bọn hắn cũng không phải mắt mù như vậy, lại càng không phải không muốn mở miệng, mà là bởi vì Quân đại thiếu muốn xem bọn hắn hai huynh đệ làm trò, cho nên vận dụng tinh thần thao khống, khống chế toàn bộ đám người này!

Trước mắt, bọn hắn đừng nói tới việc mở mồm nói chuyện, chỉ sợ ngay cả thở cũng thực sự khó khăn. Chẳng qua mỗi người chỉ là hoài nghi: Vì sao ta lại không thể mở miệng được vậy, thật là quái lạ?

Giờ khắc này, chỉ sợ đơn giản nói ra một câu : “đúng vậy a” cũng sẽ khiến Chiến gia huynh đệ cảm kích. Nhưng quả thực không mở miệng được, quái sự a?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 227: Rốt Cuộc Ai Gãi Đúng Chỗ Ngứa!

- Vừa rồi Mặc huynh cũng đã từng nói qua, trong quá trình đối dịch, tiền bối kì thánh đã từng tặng vị huynh đài này một bộ vế đối trên, dù sao thì cũng không có đề mục nào tốt, chúng ta hay là mượn vế trên này của kỳ thánh tiền bối, cùng Mặc huynh tỉ thí, nếu Mặc Huynh có thể đương trường đối được vế trên, trận này coi như chúng ta thua? Như vậy chẳng phải là gọn gàng sao?

Chiến Ngọc Thụ vô cùng hùng hồn nói:

- Ngọc thụ chủ ý của đệ tuyệt lắm

Chiến Thanh Phong liên tục gật đầu:

- Cứ như vậy đi

Huynh đệ bọn hắn kẻ xướng người họa, người ngoài không có một lời, cũng chỉ có hai người bọn hắn tự quyết định, không ngờ lại có thể sắp xếp đề mục của trận thứ ba!

Bao gồm cả Quân Mạc Tà cùng Miêu Tiểu Miêu bên trong, tất cả mọi người đều có cảm giác trợn mắt há hốc mồm: cái này cũng quá vô sỉ đi? Vô sỉ đến mức này quả thực đã không còn là cảnh giới nữa mà đã trực tiếp biến thành lĩnh vực!

Việc có đối được hay không chưa nói đến, vế trên này là người ta nói ra, các ngươi lúc này lại mượn vế trên để làm khó người ta? Cái này cũng thật quá tài tình đi

- Làm sao có thể như vậy được!

Miêu Tiểu Miêu mặt đỏ bừng:

- Vế trên vốn là do Mặc huynh nói ra, nếu hắn lấy vế này làm đề mục để thi cùng các ngươi, còn có thể chấp nhận được, hiện giờ các ngươi không ngờ lại dùng đề mục này để tỉ thí cùng hắn… Chiến Ngọc Thụ ngươi còn biết hai từ nhục nhã viết như thế nào không?

- Tiểu Miêu muội muội lời ấy sai rồi

Chiến Thanh Phong mỉm cười nói:

- Cái này vốn là kỳ thánh lão nhân gia lấy làm đề mục cho Mặc huynh, chúng ta chính là đang hoàn thành tâm nguyện của lão nhân gia, mong đợi Mặc huynh có thể sớm đối được mà thôi, lúc này lấy ra làm đề mục, bất quá cũng chỉ làm Mặc huynh tặng thêm ba phần động lực, tin tưởng rằng Mặc huynh có thể hiểu được tâm ý của huynh đệ chúng ta….

- Hmm, nói như thế các ngươi chính là đang làm chuyện tốt? Kỳ thánh Hoa Vô Thác với cả Mặc huynh hắn là còn phải cảm tạ hai huynh đệ các ngươi? Thật sự là lẽ nào lại như vậy!

Miêu Tiểu Miêu giận quá hóa cười.

- Vị tất! Cảm kích, chúng ta không cần. Chỉ cần Mặc huynh đối ra vế dưới là được, hoàn thành tâm nguyện của kỳ thánh lão nhân gia, coi như chúng ta tiếp tục thua một ván cũng không có vấn đế gì

Chiến Ngọc Thụ cười hắc hắc, mặt trơ trán bóng nói

- Không ngờ ngươi lại có thể vô sỉ đến mức này, coi như là để cho ta mở rộng tầm mắt một lần! Quả nhiên nhân chí tiện (người vô cùng hèn hạ), chính là thiên hạ vô địch !

Miêu Tiểu Miêu vô cùng khinh bỉ nói:

- Huyễn phủ Chiến gia, từ nay về sau chính là danh chấn huyễn phủ. Quả nhiên là đáng mừng

Khi Chiến Ngọc Thụ nói ra phương pháp tỷ thí kia, Quân Mạc Tà cơ hồ bật cười

Mẹ nó, các ngươi thật sự là…! Ta nói không đối được, các ngươi liền thực sự tin tưởng?

Vế đối trên, nhìn thoáng qua chứng thật tuyệt đối không phải giả, nhưng bản thân ta mang theo năm nghìn năm lịch sử Trung Hoa, nhân tài xuất hiện lớp lớp, kỳ thật sau khi có vế trên, không bao lâu sau đã có người đối được, thậm chí nếu không vội vàng, suy ngẫm thật kỹ, quả thực cũng không hề làm khó người ta! Các ngươi hai cái bổng chủy! Lại tự cho là đắc kế bổng chùy(ặc câu này ý nghĩa là nó ngu mà còn tỏ ra nguy hiểm đó)

Quân Mạc Tà bĩu môi:

- Lại có thể dùng vấn đề trong cố sự tại hạ thuật lại, hôm nay mới lãnh giáo được sự nhanh trí của nhị vị, quả là tuyệt diệu, có lẽ thiên tài cũng không nhịn được mà phải viết một chữ phục, quả thực là tâm phục khẩu phục, vô cùng bội phục.

Chiến Ngọc Thụ đỏ cả mặt, dứt khoát mặt lạnh, ngang ngược nói:

- Trận thứ ba chúng ta chính là muốn so đối câu đối! Ngươi chỉ cần đối ra vế trên của chúng ta, coi như ngươi thắng, nếu không chính là ngươi thua! Chính là đơn giản như vậy! Nghe đây vế trên của chúng ta chính là: “ Thiên tác kì bàn tinh tác tử, thùy nhân cảm hạ?”. Thỉnh Mặc đại thiên tài đối vế dưới đi!

- Nói hưu nói vượn, ta vừa mới đã nói qua, ngày đó lúc Hoa Vô Thác ra vế trên, ta nhất thời đối không ra vế dưới. Hôm nay, các ngươi hết lần này tới lần khác dùng cái này để làm khó dễ ta, là có dụng ý gì? Hơn nữa vế đối trên này từ khi nào lại biến thành của các ngươi? Ta nói với mấy

vị Chiến gia huynh đệ này, các ngươi cũng đừng có vô liêm sỉ như vậy chứ? Các ngươi còn có cay không vài điểm khí độ của thế gia

Quân Mạc Tà bộ dáng “lòng đầy cằm phẫn”, tức giận chỉ trích

Nhìn thấy vị Không Linh Thể chất, kẻ trước đó luôn luôn bình tĩnh, bộ dạng gấp gáp, Chiên Ngọc Thụ không nhịn được có chút hạnh tai nhạc họa. Thầm nghĩ, may mắn là ngươi đưa đến cho ta một cái đề mục tốt như thế, thiên cổ tuyệt đối như vậy, làm có có thể trong lúc nhất thời đối ra được, bản thân của hắn cũng phải thừa nhận không thể đối ra vế dưới, đúng là pháp môn làm khó dễ người tốt nhất: “ Bằng không ta còn thật không biết người khác còn làm khó được ngươi đấy. Lần này, cho ngươi tự cầm đá đập chân của mình. Nện đến khi nào chân gãy thì thôi, cảm giác này thật sự là sung sướng.

- Ta không tiếp nhận ván tỉ thí này!

Quân Mạc Tà không quan tâm nói:

- Các ngươi, căn bản chính là cố ý gây sự!

- Như vậy, Mặc đại thiên tài chuẩn bị nhận thua

Chiến Thanh Phong buồn bực hỏi.

- Nực cười! Ta như thế nào sẽ nhận thua? Ta như thế nào sẽ thất bại?

Quân Mạc Tà lộ ra thần sắc nghiêm túc nói:

- Chẳng qua ta cần chút thời gian để suy ngẫm kĩ một chút

- Vậy ngươi cứ từ từ mà ngẫm đi, chỉ cần hôm nay ngươi nghĩ ra là được! Chúng ta cũng không vội, đỡ phải người khác nói chúng ta khi dễ ngươi! Thời gian vô cùng dư giả!

Chiến Ngọc Thụ rất đắc ý. Đối liên này ngươi trước đó đã suy ngẫm đến vài năm, còn không đối được, như thế nào bây giờ nửa ngày là có

thể đối ra?

Song phương trở nên tĩnh lặng, đột nhiên Quân Mạc Tà chợt nói:

- Ặc, ta vẫn cảm thấy chuyện này rất bất công! Các ngươi lại dùng đề mục của ta để làm khó ta. Đây là chuyện vô cùng nực cười!

Quân Mạc Tà cau mày:

- Hơn nữa, lại không có nửa điểm ưu đãi, ai sẽ đổ với các ngươi? Đây chính là ngoài định mức!

- Xin hỏi Mặc đại thiên tài muốn như thế nào?

Chiến Ngọc Thụ hắc hắc cười lạnh:

- Điều kiện tùy ngươi đặt ra, chỉ cần ngươi đối được ra vế dưới! Tất cả đều không thành vấn đề!

Vì sao phải màu mè như vậy, cái này không phải là rõ rang ngươi vô vọng đối được ra vế dưới, cho nên muốn chơi xấu hả, nói đến chơi xấu, ta chính là đại hành gia, tất nhiên lý do để ngươi xuống đài đều bế tắc, ngươi nói cái gì ta ứng cái đó, dù sao khẳng định ngươi đối không ra vế dưới, cho dù nhiều điều kiện hơn nữa thì như thế nào!

- Quả thực điều kiên là do ta đặt ra hả? Vậy thì tốt quá, kỳ thực điều kiện của ta rất đơn giản, tin tưởng hai huynh đệ ngươi đều có thể dễ dàng hoàn thành, ta chính là muốn biết các ngươi như thế nào lại có thể khống chế Lâm Thanh Âm, có thể lệnh cho một thanh cao nhã si như vậy, tham gia thi đấu cho các ngươi, còn có Tề Vạn Kiếp các ngươi cấp cho hắn ưu đãi gì? Nếu như ta có thể đối ra vế dưới, ta muốn các ngươi đứng trước mặt toàn bộ mọi người nói ra toàn bộ quá trình, không được có nửa phần giấu diếm, đương nhiên điều kiện tiên quyết chính là phải phát xuống huyết thệ, bảo đảm cho tính chân thật, điều kiện không hề khó khăn, chắc là các ngươi làm được!

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, cấp cho Chiến gia huynh đệ một cái điều kiên “ đơn giản” chỉ có thể nghe mà không thể nhận

Quân Mạc Tà vốn không nghĩ tới việc tham dự vào mấy sự tình tông phái này. Mục đích trong chuyến đi này của hắn, xét đến cùng chỉ vì thất thải thánh thụ mà thôi, quản chi việc Chiến gia dã tâm tiếp tục bành trướng, cùng hắn vốn không có chút quan hệ nào! Chiến gia nhân tài nhiều hơn nữa, bọn hắn cũng không có năng lực thâm nhập vào Thiên Phạt sơn lâm! Chiến gia mặc dù ở huyễn phủ mặc sức hô mưa gọi gió, nhưng ở trong mắt Quân Mạc Tà vẫn chưa có nhiều phân lượng !

****

Huyễn Phủ nội loạn, cùng hắn cũng không có chút quan hệ. Thậm chí Huyễn Phủ của ngươi càng loạn thì càng tốt, càng loạn thì càng không có thời gian rảnh mà tiến vào Huyền Huyền đại lục gây sự. Chết hết thì càng tốt

Nhưng từng bước từng bước cho tới ngày hôm nay, Chiến gia đã hết lần này đến lần khác không hề biết chữ liêm sỉ viết như thế nào, hùng hổ dọa người, khiến Quân Mạc Tà vô cùng phiền lòng! Hết lần này đến lần khác, hắn vẫn không thể trực tiếp bộc lộ thực lực, hơn nữa cho dù có bộc lộ thực lực thật sự của bản thân, hiện tại mấy việc Chiến gia huynh đệ gây nên, bề ngoài mà nói chẳng qua cũng chỉ là hành vi cá nhân mà thôi, vị tất có quan hệ với tất cả người của Chiến gia, còn chưa tới mức trong cơn tức giận sẽ đồ sát toàn thành

Thứ hai , cũng phải thong cảm cho Miêu Tiểu Miêu. Từ lúc gặp mặt đến này, nữ nhân mang sa mỏng che mặt này vẫn một mực trợ giúp hắn, từng bước giúp hắn có chỗ dựa, hôm nay nếu không có mặt nàng ở nơi này, chỉ sợ ngay cả cái gọi là công bằng, công chứng trước đó cũng sẽ không có!

Miêu Tiểu Miêu thân là nữ nhi, không thân cũng chẳng quen với hắn, tương giao không lâu, lại không tiếc xuất đầu lộ diện, tận tâm tận lực

giúp hắn, Quân Mạc Tà trong lòng há có thể không có một chút xúc động?

Hiện tại Huyễn Phủ, chính là do Miêu gia quản lý, Chiến gia nếu có dã tâm, như vậy mục tiêu thứ nhất cần nhắm vào tất nhiên là Miêu gia, chỉ có lật đổ Miêu gia, Chiến gia mới có thể thượng vị!

Quân Mạc Tà tự cảm thấy mình nếu đã tiệp nhận việc Miêu Tiểu Miêu trợ giúp lần này, nếu đối với âm mưu của Chiến gia vẫn không quan tâm, quả thức là trong lòng nuốt không nổi, không hợp với tám chữ trong tâm khoái ý ân cừu, vấn tâm vô khôi

Bất quá muốn làm nhưng lại không có cớ, vừa vặn Chiến Ngọc Thụ lại mặc cho hắn đặt ra một cái điều kiện, tự nhiên hắn sẽ thuận thủy thôi chu một phen, cũng chính là nguyên nhân chính mà lúc đầu Quân Đại Thiếu gia giả ngu

Trên thực tế, Quân đại thiếu gia cũng không có hi vọng Chiến gia huynh đệ thật sư sẽ đem toàn bộ thủ đoạn của bọn chúng nói ra, Quân Mạc Tà cần, kỳ thực chỉ là muốn bọn hắn “ đáp ứng” mà thôi, chỉ cần thắng trận này, vô luận Chiến gia huynh đệ có nói ra toàn bộ thủ đoạn hay không, kết quả cũng sẽ không thay đổi

Bởi vì chỉ cần kết hợp sự tình ngày hôm nay, lúc sau khi Miêu Tiểu Miêu trở về nói ra, tất nhiên sẽ khiên cho cao tầng Miêu gia đối với Chiến gia sẽ chú ý cực độ!

Lúc đó, những âm mưu quỷ kết của Chiến gia còn muốn vô thanh vô thức tiến hành, tin tưởng cũng sẽ có chút khó khăn

Nhưng phàm là nhưng lão bất tử nắm quyền lực trong tay, ai chả là bạch cấp, làm gì có kẻ nào là kẻ đèn cạn dầu? Mấy lão bất tử này, kẻ nào lại chưa từng lăn lộn trong chốn âm mư quỷ kế mà trưởng thành

Cho nên Quân Mạc Tà mới đưa ra cái điều kiện đối với bản thân không có chút nào quan hệ, nhưng đối với Chiên gia cùng Miêu gia lại

cực kì trọng yếu!

Chiến Thanh Phong cùng Chiến Ngọc thụ đồng thời sửng sốt. Hắn vì sao lại đặt ra điều kiện này? Đến tột cùng là hắn phát hiện ra cái gì, hay là cố ý muốn làm khó dễ để tránh cái đề mục này?

Mà điều kiện này trên thực tế cũng chẳng có ý nghĩa gì, chớ nói ngươi căn bản đối không ra vế dưới, coi như ngươi may mắn đối được, đến lúc đó chúng ta thề thốt phủ nhận, căn bản không thừa nhận uy bức lợi dụ hai người kia, ngươi có khả năng làm khó được ta sao? Cho dù trong đó có cái gì cổ quái thì sao? Hiện tại, việc duy nhất cần lo lắng, ngược lại chính là cái huyết thệ kia chẳng lẽ lại cần phát thệ?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 228: Địa Vi Tỳ Bà Lộ Vi Huyền, Thắng!

Chiến Ngọc Thụ bụng đầy hồ nghi nhìn thoáng qua Quân Mạc Tà đột nhiên cười lạnh nói:

- Mặc Quân Da, ngươi đang cố ý phải không? Ngươi biết mình đối khôn ra vế dưới của câu đối này, có phải muốn làm bậy phải không, không đối được, lại muốn dùng âm mưu quỷ kế, muốn gì hả? Muốn hất nước bẩn lên trên người Chiến gia chúng ta sao?

Quân Mạc Tà hừ nói:

- Hất nước bẩn? Nào có, các ngươi đưa ra điều kiện, ta tự nhiên cũng muốn đưa ra điều kiện! Các ngươi đáp ứng chính là đáp ứng, không đáp ứng chính là không đáp ứng, cần gì phải lươn lẹo lảng tránh? Sảng khoái một câu, đừng đề cho ta khinh thường mấy kẻ thế gia đệ tử các ngươi!

Chiến gia huynh đệ nhìn nhau, Chiến Ngọc Thụ nhỏ giọng nói:

- Đại ca, ngươi xem?

Chiến Thanh Phong ánh mắt chớp động, nói:

- Cái điều kiện “đơn giản” này lại không bình thường chút nào. Cái điều kiện này của đối phương, nhìn như cùng bản thân hắn không có chút quan hệ nào, nhưng trên thực tế lại bắt được trúng chỗ yếu hại của chúng ta. Một khi chúng ta đáp ứng, vạn nhất đối phương đối được, như vậy, những người chúng ta tìm đến ngày hôm nay, lập tức tiền đồ mất sạch! Hơn nữa từ nay về sau, Chiến gia chúng ta còn muốn làm sự tình

gì, có thể sẽ gặp phải khó khăn… cho dù phải chặt đứt đám nhân tài mình bồi tài ra, bởi vì bất luận kẻ nào cũng không muốn dung những kẻ tuy thời sẽ đem chủ tử ra bán đứng

- Ta cũng lo lắng như thế. Chỉ là vạn nhất, lần này Mặc Quân Dạ căn bản vốn là không đối được, có ý nghĩ ra thủ đoạn làm khó dễ chúng ta? Chúng ta nếu dễ dàng buông tha ván này, mấy trận sau chỉ sợ phần thắng lại càng thêm xa vời, nếu bởi vậy mà thua trận, toàn bộ công sức bố trí lúc trước sẽ tan thành mấy khói, còn nếu đáp ứng điều kiện này của hắn.. đồng dạng thanh danh của của chúng ta cũng có thể sẽ mất sạch

Chiến Ngọc Thụ lo âu nói.

Huynh đệ hai người chau mày thương nghị. Đột nhiên, Chiến Thanh Phong cắn răng một cái, nói:

- Ngọc Thụ, loại sự tình này không thể không đáp ứng, nhưng đáp ứng rồi, chẳng may đối phương đối được, nói không chừng chúng ta cũng chỉ có thể “ thí xe giữ tướng”, Ngọc thụ ngươi tuổi còn trẻ, tiền đồ rộng lớn, không cần quản chuyện này, vạn nhất hắn đối được, để ta đứng ra nói rõ rang chuyện này, sau đó thừa nhận toàn bộ việc này đều là chủ ý của ta cùng ngươi không có quan hệ, cùng với gia tộc lại càng không có quan hệ. Hi sinh bản thân ta để thành toàn đại cục, cũng không thành vấn đề!

- Đại ca huynh nói cái gì vậy? Việc này vốn là do tiểu đệ tiến hànhm sao có thể để đại ca gánh trách nhiệm

Chiến Ngọc Thụ dù sao tuổi vấn còn trẻ, chưa đủ kinh nghiệm, giờ phút này nghe thấy đại ca hiên ngang lẫm liệt như thế, nhất thời trong ngực nóng lên, nhiệt huyết sôi trào, bật thốt lên:

- Cần có kẻ gánh tránh nhiệm thì cũng phải là do ta thừa nhận! Cùng huynh có quan hệ gì?

- Như thế… cũng tốt (chết vì ngu)

Chiến Thanh Phong chẳng qua do dự một chút lập tức đáp ứng, thở dài nói:

- Chỉ là… ủy khuất cho đệ rồi, bất quá, vi huynh cũng tin tưởng phán đoán của ngươi, thủ đoạn gian trá này của Mặc Quân Dạ kia chính là chứng minh, hắn căn bản là đối không được. Hắn từ năm ấy đến bây giờ vẫn đối không ra, chẳng lẽ tại đây chỉ trong nhất thời lại có thể làm được

Chiến Ngọc Thụ vừa rồi nhất thời xúc động tùy tiện một lời thốt ra, giờ phút này trong lòng đã hối hận không ngờ rằng đại ca ruột thịt của mình ngay cả do dự cũng không do dự, lập tức giống như là hận không thể đem hết thảy toản bộ đổ lên trên đầu mình vậy!

Trong lúc nhất thời, Chiến Ngọc Thụ có cảm giác giống như là rời vào bẫy vậy. Thật giống như là đại ca của hắn đào sẵn một cái hố để chờ hắn tự mình nhảy xuống. Sau đó lại nhanh chóng vứt bỏ chính mìn, người này chẳng lẽ chính là vị đại ca mà mình vẫn luôn ngưỡng mộ tôn trọng sao?

Trong nháy mắt, Chiến Ngọc Thụ cảm thấy giống như là nuốt phải một con chuột chết vậy, trong lòng giống như là sụp đổ vậy

- Mặc Quân Dạ, điều kiện của ngươi ta đáp ứng, ta cũng sẽ lập tức hạ xuống huyết thệ

Chiến Thanh Phong cười lạnh nhìn thấy Quân Mạc Tà:

- Hiện tại có phải hay không nên biểu diễn một chút tài văn chương có một không hai của ngươi?

Quân Mạc Tà hoảng sợ, chậm chạp nói:

- Ta xxx, điều kiện hà khắc như vậy mà các ngươi lại có thể đáp ứng? Các ngươi không sợ sẽ làm mất sạch thanh danh của Chiến gia?

Chiến Thanh Phong cười lạnh nói:

- Nếu có thể trả một cái giá lớn để đổi lấy sự thất bại của một vị đai thiên tài có được không linh thể chất, chúng ta cảm thấy là đáng giá! Mặc Quân Dạ chẳng lẽ ngươi còn muốn kéo dài thời gian sao? Đưa ra vế dưới đi!

Huynh đệ hai người Chiến Thanh Phong nhất thời lại càng thêm khẳng đinh: kẻ này không xong rồi! không khỏi đắc ý cười rộ lên

- Thiên tác kỳ bàn tinh tác tử, thùy nhân năng hạ?

Chiến Ngọc Thụ nhất thời không nhanh không chậm, dương dương tự đắc nói ra, đầy nhịp điệu " Cực phú vận luật"

- Thiên tác kỳ bàn tinh tác tử. . . Thiên tác kỳ bàn tinh tác tử. . . Ai. . .

Chân mày càng ngày càng nhăn sắc mặt càng ngày càng đen

Miêu Tiểu Miêu nhất thời trở nên khẩn trương: ngươi ngàn vạn lần phải vượt qua đó, đề mục này nếu đối không được, rất có thể sẽ thất bại đó, tất cả thành quả chiến đấu lúc trước sẽ tan thành mây khói, hậu quả vô cùng khó lường

Mọi người tại đây thấy được ánh mát của vị Không linh thể chất này, hết thảy đều có chút đồng tình: " Bất thế thiên tài vạn sự đều thong, đã qua vạn năm cũng chưa chắc có được một người, hiện giờ lại tự lấy đá đập vào chân mình. Chính mình thuật lại một cái cố sự, lại có thể đem bản thân cuốn vào trong tử lộ

Kết quả này, quả nhiên là khiến người ta thở dài a. Quân Mạc Tà thong thả đi hai bước, dừng lại, ngửa đầu trầm tư, sau đó lại lắc đầu, trong miệng lẩm bẩm:

- Bất hành, bất hành nhất nhất nhất..

Sau đó lại lắc đầu, tiếp tục dạo bước trầm tư. Trên mặt Chiến Ngọc Thụ cùng Chiến Thanh Phong vẻ tươi cười càng ngày càng đậm, cơ hồ giống như là muốn cười thành tiếng, chứng kiến ánh mắt của vị Không

linh thể chất này, cũng giống như là một vụ thợ săn đang nhìn con mồi dần dần rơi vào cạm bẫy. Đột nhiên Quân Mạc Tà thốt:

- Có rồi!

Quân Mạc Tà kêu to một tiếng, giả bộ vuốt mồ hôi lạnh nói:

- Suýt nữa thì gấp đến nỗi mắc phải sai lầm rồi, cuối cùng cũng đã thông suốt rồi. Kỳ thực cũng không có gì, đã nghĩ thông suốt điểm mấu chốt rồi! Ta lúc đó sao lại không nghĩ tới nhỉ, quả thực là đáng tiếc!

- Đối được sao? Vế dưới kia, nội dung cụ thể là như thế nào, nói mau. Mặc Quân Dạ ta nói cho ngươi biết

Chiến Thanh Phong cười hắc hắc, bỏ thêm một câu, gia tăng áp lực tâm lý

- Ngươi nói vô nghĩa quá rồi đó, vế đối phải tuân thủ niêm luật, thiên đối địa, vũ đối phong, đại lục đối trường không, điểm mấu chốt này, ta hoàn toàn hiểu rõ, nghe đây này, vế dưới sẽ là

Quân Mạc Tà kéo dài thanh âm, từng chữ nói:

- Địa vi tỳ bà lộ vi huyền, na cá cảm đạn?

Ầm

Trong đại sảnh mọi người nhất thời rúng động cả lên, tuyệt! Quá tuyệt rồi!

Thiên tác kỳ bàn tinh tác tử, thùy nhân năng hạ?

Địa vi tỳ bà lộ vi huyền, na cá cảm đạn?

Thiên đối địa, kỳ bàn đối tỳ bà, tinh đối lộ tử đối huyền…. Thùy nhân năng hạ? Na cá cảm đạn?

Mỗi một ký tự đều được đối vô cùng chính xác, quả thực không chê vào đâu được, diệu đến tộ đỉnh!

Vế trên vế dưới, đồng dạng đại khí, đồng dạng cuồng ngạo, đồng dạng. . . Bễ nghễ nhìn chúng sinh!

Câu đối như vậy mà còn chưa hoàn hảo, như vậy trên thế gian này chỉ sợ là không còn mấy câu đối tinh tế nữa…

Trong lúc nhất thời, mọi người đều nhìn Quân Mạc Tà bằng ánh măt phức tạp, đây rốt cuộc còn là người hay không? Quả thực là yêu nghiệt, kỳ tích a….

Ánh mắt của Miêu Tiểu Miêu lại càng tỏa ra ánh sáng kỳ dị, chăm chú nhìn vào Mặc Quân Dạ, trong lòng nhất thời chỉ cảm thấy vui sướng cùng kích động (kết rồi), trong lúc nhất thời không thốt lên lời. Lúc hắn đối chưa được, bản thân cực kỳ lo lắng, hiện giờ hắn đối được, mà mức độ tuyệt vời của vế dưới cũng khiến cho mình trực tiếp khiếp sợ! Khiếp sợ không gì sánh kịp!

Cái này, hắn thực sự đối được sao? Ta không phải đang phát mộng chứ? Hắn sao lại lợi hại như vậy? Oa… ta..ta… Miêu đại tiểu thư nhịn không được, mặt phát sáng giống như ngàn sao

Quân Mạc Tà lau mồ hôi, giống như là trong lòng vẫn còn sợ hãi, rồi lại dương dương tự đắc nói:

- Vế trên này đã gây khó dễ cho ta trong nhiều năm, chưa từng bao giờ đối được, không ngờ chính như lời nói của hai vị Chiến gia công tử, vào trường hợp đặc thù ngày hôm nay, dưới cực đội áp lực, thế mà lại đột phá! Nói vậy, ta thực sự cầm đa tạ hai vị chiên công tử một chút ha, thật sự là may mắn

Những lời này vừa nói ra, sắcc mặt mỗi người ở đây đều vô cùng quái dị

Nếu nói đây là chiếm được tiện nghi còn đi khoe mã, có vẻ như là không giống, quả thực là vô cùng quái dị: tóm lại loại cảm giác này quả thực vô cùng khó diễn tả

Chiến gia huynh đệ, vẻ dương dương tự đắc đã sớm không còn sót lại chút gì, mặt sám như tro tàn, liếc mắt nhìn nhau

Trong lúc nhất thời áo tang nhược tử!(buồn nản giống như muốn chết)

Vừa rồi còn ở chỗ này hạnh tai nhạc họa, dương dương tự đắc, cho rằng kẻ này đang tự lấy đá đập chân mình, hiện tại xem ra, rốt cuộc là ai mới lấy đá đập chân của mình? Huynh đệ hai người khóc không ra nước mắt

Xin hỏi, ta đối như vậy có được không? Hẳn là xem như phù hợp với niêm luật đi?

Quân Mạc Tà "khiêm tốn" hỏi.

Chiến Thanh Phong cứng ngắc gật gật đầu. Về phần Chiến Ngọc Thụ, thì khí lực gật đầu cũng đã mất sạch, cả người rời vào thất hồn lạc phách:

- Như vậy, hiện tại tại hai vị Chiến công tử có phải hay không đem việc ta mới hỏi, nói ra toàn bộ chân tướng?

Quân Mạc Tà quỷ dị cười, nhắc nhở nói:

- Thỉnh hai vị ngàn vạn lần chơ quên, vừa rồi các ngươi chính là lấy mười tám đời tổ tong, cùng hậu thế phát xuống lời thề độc đó. Lời thề này vô cùng hiệu nghiệm. Nói không chừng lại ứng nghiệm thì sao? Đương nhiên các người cũng có thể hoàn toàn không quan tâm, cũng có thể không thực hiện lời hứa hẹn!

- Chúng ta biết rõ!

Chiến Ngọc Thụ sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, mấy lần muốn chống chế, nhưng loại độc thệ này lại lập ra trước mắt nhiều người như vậy, làm sao có thể chống chế? Một khi chống chế, chính là không đem liệt tổ liệt tông cùng hậu thế không để ở trong mất, nếu mắc phải tội danh này thì ngay cả Chiến gia, mình cũng không có chỗ dung thân

- Gia tộc Lâm Thanh Âm, vốn là chúc âm nhạc gia, mặc dù là đại hành gia trong lĩnh vực nhạc lý, cũng cần có sinh ý để duy trì cuộc sống, hiện tại gia tộc lại có xu thế xuống dốc, mà Chiến gia chúng ta không sai biệt lắm, trước mắt đã thu mua một nửa nhạc quán, bọn hắn muốn sống, đương nhiên là phải nghe theo mệnh lệnh của bổn công tử. Bổn công tử chỉ gây một ít khó dễ đối với tộc nhân của bọn họ trong nhạc quán, khiến cho bọn họ không thể từ chối thế là tốt rồi…

Lời nói của Chiến Ngọc Thụ, quả thực là khiến người khác ba đào dậy sóng

Chiến Ngọc Thụ cắn răng một cái:

- Chuyện này từ đầu tới cuối đều là chủ ý của mình ta, trừ ta ra, tất cả mọi người trong Chiến gia đều không biết. Nếu không cho dù ngay cả gia tộc, cũng sẽ không dung ta.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 229: Kiếm Tẩu Thiên Phong!

Dị Thế Tà Quân

Tác giả: Phong Lăng Thiên Hạ

Quyển 5: Đoạt Thiên Chi Chiến

Chương 229: Kiếm tẩu thiên phong!

-Về phần Tề Vạn Kiếp thì lại càng đơn giản. Tề Vạn Kiếp ham mê danh lợi, mặc dù đã có địa vị kỳ vương nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ. Ta chỉ cần hứa hẹn cho hắn một cái vị trí kỳ tôn của Huyễn Phủ, thêm cho hắn một tòa đại trang viên ở trung tâm Huyễn thành, cộng với bốn vị tuyệt sắc thị nữ, cùng với mười vạn lượng hoàng kim! Cũng cam đoan sẽ mang vị tiểu thư Lý phủ mà hắn yêu say đắm, đưa đến quý phủ trở thành vợ của hắn…. Hắn thấy vậy liền chấp nhận ngay, còn hứa hẹn đảm bảo nhất định sẽ đánh bại được Mặc Quân Dạ rồi mới nhận thù lao…”

Chiến Ngọc Thụ hít sâu mội hơi, ra vẻ cố nhớ lại mọi chuyện rồi nói.

Trong đám người, Tề Vạn Kiếp sắc mặt như tro tàn, môi run rẩy. Chứng kiến ánh mắt xem thường truyền đến từ bốn phía. Tề Vạn Kiếp đã rõ ràng: vận mệnh của mình, theo những lời nói này của Chiến Ngọc Thụ đã bị cải biến toàn bộ.

-Mình xong rồi!

Đủ loại cố gắng trong dĩ vãng, từng vô hạn quang vinh, từ giờ khắc này cùng mình đã hoàn toàn không có một chút nào quan hệ, tất cả đều

là quá khứ, đều đã hóa thành lịch sử! Thiên địa đối với hắn trong lúc này dường như xụp đổ! Tề Vạn Kiếp sắc mặt trắng bệch, đột nhiên oa một tiếng, phun ra một ngụm lớn máu, lập tức hôn mê bất tỉnh….

Tất cả mọi người ở chỗ này cũng không quản đến vị Kỳ vương Tề Vạn Kiếp này ra sao, bởi vì bọn họ còn đang khiếp sợ ngây người trước sự thật mà Chiến Ngọc Thụ nói ra!

Y như Quân Mạc Tà tiên đoán lúc trước, Chiến Ngọc Thụ quả nhiên đem hết thảy mọi chuyện tự mình gánh vác. Hoàn toàn phủ nhận có quan hệ cùng Chiến gia, thậm chính ngay cả Chiến Thanh Phong cũng đem gạt bỏ, tâm tính người này, coi như là rất cao minh, chỉ riêng mỗi việc tự thuật, lại khiến cho người khác cảm giác được toàn bộ đều do hắn một mình gây nên, cùng gia tộc hắn không có chút quan hệ nào!

Dưới tình huống như vậy còn có thể làm được việc này! Không thể nghi ngờ quả thực là không dễ dàng, quả thật không ngờ được!

Mà ở một bên, Chiến Thanh Phong sắc mặt cứng đờ, nhìn thân đệ đệ mình, không biết là đang có tư vị gì!

Đột nhiên, Chiến Thanh Phong vậy mà xông tới, giáng một cái tát nặng nề lên trên mặt Chiến Ngọc Thụ giận dữ thét:

- Ngươi, tên súc sinh này! Ngươi lại có thể làm ra chuyện bỉ ổi đến bực này, chuyện này sao có thể làm ra được? Thanh danh trăm ngàn năm của Chiến gia chúng ta, cứ như vậy bị tên súc sinh ngươi hủy diệt rồi! Ngươi rốt cuộc có biết ngươi đang làm cái gì hay không? Làm sao ngươi có thể làm ra chuyện bỉ ổi vô sỉ đến bực này?

Lại tiếp tục một cái tát! Bên miệng Chiến Ngọc Thụ nhất thời chảy ra máu tươi! Cả người cũng bởi vì hai cái tát bất thình lình này mà té ngã trên mặt đất

Chiến Thanh Phong làm bộ lòng đau như cắt quát mắng, trán đầy gân xanh lòng tràn đầy lửa giận, không kiềm chế được! Một hồi sau, rốt cục

thở dài một tiếng nói:

- Gia môn bất hạnh! Thật là gia môn bất hạnh! Chiến Ngọc Thụ, ngươi làm bại hoại gia phong Chiến gia, làm ô uế danh dự của Chiến gia, ta sẽ không tha thứ cho ngươi. Tuy rằng ta không có quyền xử trí ngươi, nhưng ngươi sẽ không trốn thoát khỏi sự trừng phạt của gia pháp. Đợi đến khi về lại gia tộc rồi, bản thân ta muốn nhìn ngươi như thế nào đối mặt với chấn vấn của phụ thận cùng lão tổ tổng! Chiến gia gia pháp tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ con cháu Chiến gia nào làm bại hoại gia phong của gia tộc!

Miêu Tiểu Miêu thờ ơ lạnh nhạt chứng kiến tất cả chuyện này, mắt thấy đệ đệ xuất đầu đem tất cả tội lỗi gánh chịu thì ca ca liền mạnh mẽ lên án đệ đệ. Thần tình hiên ngang lẫm liệt, tỏ vẻ giận không kiềm chế được, nàng đột nhiên cảm thấy việc này giống như là một màn hí kịch vậy. Vừa mới bắt đầu thì khiếp sợ, đến lúc này thì buồn cười, biến hóa tâm tình vi diệu đến bực này, ngay cả chính nàng cũng không cảm giác được.

Thủ đoạn như vậy. Lừa gạt người thường còn không được huống chi ở đây đều là những nhân vật thông tuệ tuyệt đỉnh? Cho dù không có đương trường xé toạc. Kì thực có mấy người lại không rõ nội tình trong đó! Cho rằng thiên hạ toàn người ngu, chỉ có huynh đệ hai người các ngươi thông minh sao?

Nếu không có Chiến gia sau lưng toàn lực ủng hộ, Chiến Ngọc Thụ bỏ qua cái danh hiệu Chiến gia thiếu gia, thì cũng chỉ là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, ngay cả vài phần thực lực cũng không có, lấy gì ra để uy hiếp một cái thế gia? Càng không thể hứa hẹn cấp cho Tề Vạn Kiếp nhiều đồ như vậy? Tất cả việc này đều vượt quá phạm trù năng lực của Chiến Ngọc Thụ!

Nhưng mà sự thật rõ ràng lại như thế. Chiến gia hai huynh đệ còn trước mặt diễn vở tuồng này.

Bởi vì tất cả mọi người biết là một chuyện, thái độ của Chiến gia lại là một chuyện khác, Chiến Thanh Phong trước mắt bày ra bộ dáng công chính liêm minh hiên ngang lẫm liệt. Cho dù đóng kịch như thế nào, thậm chí mặc kệ mọi người ở đây tin cũng được, không tin cũng tốt, vở kịch này vẫn phải diễn cho đến cùng!

Bởi vì, mặc dù tuyệt đại đa số mọi người tất nhiên sẽ không tin tưởng lời nói của Chiến Ngọc Thụ cái gì mà tự chủ trương….Nhưng cũng chưa chắc sẽ đương trường xé toạc ra sự thực. Thậm chí còn có không ít người tâm thuật bất chính sẽ phồng mang trợn mắt lên chứng minh những điều này là sự thật. Hành vi của Chiến nhị Thiếu gia đều là hành vi cá nhân, cùng Chiến gia hoàn toàn không có chút quan hệ nào…

Nhưng Miêu Tiểu Miêu hiện tại lại nghĩ: Chiến gia quả nhiên là nhìn xa trông rộng, chỉ là một tên Chiến Ngọc Thụ cũng có thể điều động tư nguyên lớn như vậy. Vì Chiến gia, hết thảy đều không cảm thấy đáng tiếc…Tâm tính như vậy…Quyết đoán như vậy..Quả thực không phải là nhỏ! Trái lại, Miêu gia có được bao nhiêu người như vậy?

Chiến gia có thể thu mua Tề Vạn Kiếp, uy hiếp Lâm Thanh Âm… Như vậy có thể hay không uy bức lợi dụ những người khác? Lấy phương pháp làm việc không từ thủ đoạn để đạt được mục đích này của bọn hắn. Nếu là….

Tin tức như vậy, có lẽ bằng ta vẫn chưa thể thông thấu, càng không nói tới việc thể ngộ hoàn toàn, nhưng chuyến này sau khi ta trở về. Nhất định phải hướng tới gia gia cùng phụ thân bẩm báo. Tin tưởng lấy lịch duyệt của bọn họ, tất nhiên là có thể nhìn ra sự ảo diệu ở trong đó, thậm chí….tiến thêm một bước phân tích được nguy cơ che dấu ở bên trong….

Ván thư ba chiến gia bại, Mặc đại thiên tài sở hữu không linh thể chất lần thứ hai toàn thắng. Hơn nữa ngay sau đó còn đem một trong những kẻ phát khởi Chiến gia nhị thiếu gia Chiến Ngọc Thụ đương tràng phế đi phân nửa

(NBV: Từ giờ là do ta dịch, văn phong có hơi khác 1 chút nên độc giả thông cảm)

Kết quả này làm cho những kẻ lúc nãy còn đang hăng máu muốn nhảy ra so tài nay phải rụt đầu lại, y như ve sầu mùa đông vậy.

Hiện tại tất cả mọi người đều nhìn ra được cái vị Mặc Quân Dạ có được Không Linh Thể Chất này không chỉ là một thiên tài thật thụ, mà còn là một kẻ rất độc, không dễ chọc vào! Mới đến thì hắn ra vẻ dân đầu đường xó chợ, tựa như một thằng du côn ở quê lên thành phố. Vậy mà chỉ cần kẻ khác chọc hắn 1 câu thì hắn lập tức nắm ngay điểm yếu hại của kẻ đó! Mà một khi để hắn nắm được điểm yếu của ngươi thì chúc mừng ngươi. Ngươi xong đời rồi!

(NBV: nguyên văn luôn)

Có vẻ như hắn có một tính cách đặc biệt. Đó là có thù tất báo. Nói đơn giản một chút là kẻ lòng dạ hẹp hòi. Ai công kích hắn. Hắn liền công kích lại! Hơn nữa thủ đoạn phản kích lợi hại đến nỗi những người xung quanh chỉ xem thôi cũng đủ lạnh người!

Từ đầu đến giờ hắn chưa từng chủ động khiêu khích ai mà chỉ một mực phản kích! Trước tiên hắn ung dung hóa giải mọi thế tiến công của ngươi, sau đó dùng thủ đoạn sắc bén nhất để phản kích lại!

Một kích tất trúng!

(NBV: One hit you die!)

Hơn nữa là đánh tất trúng. Trúng tất tuyệt. Mỗi một lần ra tay, chắc chắn sẽ có kẻ trúng chiêu rớt ngựa!

Cho dù là hai huynh đệ Chiến gia . Cũng không có ngoại lệ!

Như vậy hắn chẳng phải có sự tự tin cường đại cùng với tính tủi mỉ sao? Thậm chí nhiêu đó cũng chưa đủ, còn phải có thêm năng lực quan sát phi thường, khả năng tính toán chi li và cực kỳ quyết đoán ….

Chỉ thiếu một thứ cũng không được!

Người này. Không hổ là kẻ có Không Linh Thể Chất trong truyền thuyết !

Đối mặt với một tên biến thái đến cỡ này thì làm sao mà chơi nổi đây?

Có vẻ như căn bản sẽ không có người dám lên trước để thử nữa rồi!

Vấn đề này không chỉ là suy đoán của ban giám khảo, mà đám người Chiến Thanh Phong cũng nghĩ như vậy

Từ trước đến giờ mọi người chỉ nghĩ là người có Không linh Thể chất trong truyền thuyết thì dĩ nhiên là chỉ có thể chất thích hợp cho việc tu luyện huyền khí mà thôi. Hoặc có thể nói trình độ tu luyện huyền khí của hắn sẽ tương đối biến thái hơn một chút, chứ những phương diện khác thì không thể tận thiện tận mỹ được. Con người há có thể hoàn mỹ được sao….

Càng thêm không có khả năng có kẻ “không gì không biết không chỗ nào không hiểu” như vậy!

Nhưng sự thật trần trụi trước mắt đã cho những người ở đây một bài học, hiểu rõ một sự thật vô cùng khủng bố!

“Bọn họ đang gặp một cái quái thai. Mà cái quái thai này còn có thực lực bí hiểm đến cực điểm”

(NBV: Ta thích câu này)

Mặc Quân Dạ, người nầy thân là kẻ có được Không Linh Thể Chất mà huyền khí tu vi cũng thường thường, nghe nói hắn còn ít được cho đi học. Vậy mà hắn có thể tinh thông mọi thứ, không, phải nói là uyên thâm mới đúng… .

Đối với người tu luyện huyền khí thì mục tiêu hàng đầu là tu luyện, mấy cái trò thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa thì chỉ là mấy thú vui lúc rảnh rỗi mà thôi.

Vậy mà người trước mắt này thì ngược lại, phương diện âm nhạc có thể xưng là đại gia, phương diện đánh cờ thì mạnh hơn danh thủ quốc gia, tài văn đủ để cười nhạo mọi người, chưa nói đến sự nhanh trí không kém hơn bất kỳ kẻ nào!

Một đám người ở dùng âm mưu quỷ kế nhằm vào hắn. Thế nhưng hắn lại đồng dạng lấy âm mưu tính kế âm thầm đánh ngã một đám người!

"Người này, quả nhiên như lời trưởng bối nói, thật sự không thể dây vào”.

Mặt của Chiến Ngọc Thụ đã sưng vù, trong lòng hắn mặc dù có oán hận nhưng lúc này hắn càng quan tâm đến sự thắng bại nhiều hơn! Hắn lùi về ghế của minh, ngồi thu lu giống như một kẻ mang tội. Nhưng trong lòng hắn vẫn không nản, vẫn âm thầm cúi đầu nhẹ giọng thì thầm với đại ca mình:

- "Người này rất có cân não lại nhanh trí, hơn nữa, đối với những thứ tạp học này hắn hiểu biết thật nhiều. Chúng ta nếu lại đưa ra một số phương pháp chính thống để đấu với hắn chỉ sợ lại rơi ngay vào bẫy của hắn. Giờ chỉ còn cách dùng thế “kiếm tẩu thiên phong!” thử xem sao!

(NBV: kiếm tẩu thiên phong == nét bút nghiêng, kỳ chiêu, đường khác với lệ thường. Hoặc dân gian thường hay nói “chơi đường tà đạo”)

-"Kiếm tẩu thiên phong?" Chiến Thanh Phong lẩm nhẩm lại câu này, đột nhiên hai mắt hắn như bừng sáng lên.

- Tên này xuất thân bần cùng khốn khổ, vẫn chưa kết bạn với những kẻ đại phú đại quý! Người như vậy tấ là kẻ siêng năng ham học, chỉ thích

những thứ vui tao nhã, tuyệt đối không biết đến những trò ăn chơi trác táng của đại gia đâu!....

Ánh mắt hắn liếc sang, sau đó dùng thanh âm nhỏ nhẹ dặn dò em trai mình. Nhưng những lời Chiến Thanh Phong dù nhỏ nhẹ mà qua tai Chiến Ngọc Thụ vẫn cảm thấy sự lạnh lùng tàn nhẫn trong đó:

- Dùng thủ đoạn bình thường không thể thắng được hắn. Vậy thì chơi những thứ mà hắn cả đời chưa được biết đến đi nào!

- Ví dụ như là….?

Hai mắt Chiến Thanh Phong rực sáng.

- Ví dụ như….

Như những trò mà mấy thiếu gia công tử hay chơi…. Mà cái thứ nghèo khổ như hắn cả đời chưa từng biết đến! Mấy thứ mà dân công tử ăn chơi trác táng hay chơi thì không ngoài trò chọi chó, ra vô lầu xanh….

Chiến Ngọc Thụ hừ một tiếng. Nói tiếp :

- Nói cách khác là chơi đánh bạc… hoặc là chơi gái… hoặc là đấu …..

"Đổ - phiêu - đấu?"

Chiến Thanh Phong trong lòng rộng mở.

(NBV: Đổ = Đánh bạc. Phiêu = phao, hoặc chơi gái. Đấu = Đánh cược vào cuộc thi nào đáo, như cá độ, cá ngựa….)

-"Chơi gái. . . Cái trò này tự nhiên là không thể lấy ra để so sánh "

-". Nhưng là bài bạc lại không sao cả. Những thứ gì chọi gà, chọi chó, chọi rắn, chọi dế, chọi huyền thú đều có thể dùng được! Hơn nữa thắng dễ chứ không thể thua. Chúng ta không có thiên phú như hắn nhưng

những thứ kia thì phải học mới biết được sao?. Chẳng lẽ vận khí còn so ra kém hắn? Chẳng lẽ hắn có thể may mắn một đời sao?

Chiến Ngọc Thụ cười lạnh hai tiếng.

- Sớm định ra 7 ván đấu. Cầm, kỳ, thư, họa, thi, tửu, trà. Mình đã thua 3 ván rồi. Giờ có đấu thi (thơ) đi nữa thì khỏi so cũng biết kết quả, thậm chí khỏi cần so thư pháp luôn…. Hắn có tài học như vậy thì thư pháp chắc cũng là hạng danh gia. Một khi đã như vậy…. Không lẽ thi vẽ thanh hay uống rượu sao? Vậy thì không bằng thi đánh bạc?

Chiến Thanh Phong hoang mang hỏi lại.

- Không! Khỏi cần thi vẽ tranh cùng uống rượu làm gì! Xem hắn đối đáp đúng âm đúng luật như vậy tất nhiên sẽ tinh thông thi từ, mà thư pháp cũng không xa lạ gì với vẽ tranh… Chỉ cần là người đọc sách chuyên chú một thời gian là biết. Còn chuyện hắn có nhận thức gì về rượu hay không thì ta cũng không nắm chắc…. Không bằng trực tiếp bỏ luôn mấy trò đó, thay bằng những trò mà chúng ta nắm chắc mới được”

Chiến Ngọc Thụ nói tiếp:

- 2 ván tiếp theo, đầu tiên là đánh bạc, sau đó là chọi huyền thú!!"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 230: Thiên Tài May Mắn!

Chiến Ngọc Thụ không khỏi đắc ý cười :

-“ Tên này vốn dĩ là một kẻ nghèo hèn, nếu đụng vào cá cược, thì với tâm tính và trình độ của hắn khẳng định không theo nổi. Thậm chí là cho hắn gặp may mắn mà qua được thì vẫn còn trường đấu thú cuối cùng. Mấy trò đá gà đấu chó, chỉ là trò tiêu khiển ăn chơi trác táng, cứ để bình thường đi không cần lo lắng gì. Đấu thú thì cứ trực tiếp dùng Huyền Thú đi!”

-“ Hai trận quyết thắng thua. Bài bạc, đấu huyền thú? Cách hay lắm!”

Tinh thần Chiến Thanh Phong không khỏi hưng phấn.

Cách này của Chiến Ngọc Thụ không khỏi có phần quá đáng.

Ai mà chẳng biết. Cầm kỳ thư họa thi từ ca phú vốn dĩ là những thứ thanh nhã, chan chứa tình càm. Mà cờ bạc, với đá gà đấu chó chọi dế lại là những thứ ăn chơi. Mà phải là những kẻ ăn chơi trác táng lắm mới thạo được mấy trò này, và thường những tên này chả biết gì về mấy thứ cầm kỳ thi họa. Mà đa số những người cho mình thanh cao, gia giáo nghiêm khắc thì cơ bản chẳng có cơ hội nào để tiếp xúc với những trò đỏ đen mờ ám này.

Đây vốn gì là hai thứ thuộc về hai thế giới khác biệt.

Mà nghe đồn, Mặc Quân Dạ vốn dĩ xuất thân chẳng giàu có gì, có thể học được nhiều thứ như vậy. Tin chắc đã lấy hết khả năng của hắn ra rồi,

nếu có thể qua được mấy trò ăn chơi này của con nhà giàu. Thì là chuyện không thể xảy ra được.

Đây tuyệt đối là chuyện không thể nào!

Trên đời này, nước và lửa không thể hòa vào nhau, thiện ác chẳng thể ở chung nơi, một người không thể thứ gì cũng biết được ?

Trong lòng đã quyết ý. Nụ cười trên mặt Chiến Thanh Phong nở một cách nhẹ nhõm.

Hắn liền đứng dậy, cười nói :

-“ Mặc huynh quả là kỳ tài ngất trời. Liên tục đều chiến thắng. Chiến mỗ không khỏi bái phục sát đất. Tiếp theo, tại hạ cũng không muốn làm lãng phí thời gian của Mặc huynh nữa, nên chúng ta cứ lấy hai trận tiếp theo quyết thắng thua đi. Trong hai trận cuối, nếu Mặc huynh thắng thì đưa ra điều kiện gì chúng ta cũng chấp nhận. Nếu như Mặc huynh thua, thì cũng phải làm tương tự như thế. Được chứ? Về phần đánh cuộc thì cũng tính y như những trận trước. Như thế nào?"

-“ Đấu hai trận? Cụ thể là đấu cái gì?” Quân Mạc Tà không khỏi nghiêng đầu suy ngẫm, vừa nhìn cái bộ dáng không lộ ra vẻ gì của thằng này, không biết lại chơi chiêu gì đây?

-“ Trận đầu, chúng ta đánh bạc!” Chiến Thanh Phong vừa nói ra những lời này khiến mọi người choáng váng muốn ngã. Một vị Chiến đại công tử văn vẻ phong lưu, khiêm tốn nhã nhặn, hôm nay lại có thể lấy đánh bạc ra để quyết thắng thua.

….Ta đang nghe lầm sao? Ta đang nằm mơ sao, hôm nay sao gặp toàn những việc kỳ lạ chấn động thế này!

(NBV: Đảm bảo hơn nửa số độc giả cũng té ghế khi nghe vụ này)

Miêu Tiểu Miêu có chút ngoài dự tính. Nhưng nàng chỉ thoáng liên tưởng, đã biết rõ ý đồ của huynh đệ Chiến gia. Lông mày nàng không

khỏi dựng lên. Căm hận mà chửi một tiếng :

-“ Đê tiện!”

-“ Đánh bạc?” Quân Mạc Tà nhíu mày : “thằng này không phải là nhìn ra chân thân của mình. Giờ lại chuyển qua bợ đít ngựa cho mình sao? Mình rành cái gì nhất hắn lại chuyển qua đấu cái đó là sao? Thật sự là trúng tủ mà, lúc nãy, mình thật sự sợ tên tiểu này khiến ta cùng so thư pháp với người khác. Tài nghệ của anh chỉ là thượng thừa thôi, còn xa mới là đại gia….”

“..Tiểu tử kia nếu thực sự có não sao không gọi một tên thợ may đến cùng ta so thêu thùa may vá. Hay là tìm một nữ nhân đến cùng so sanh con với ta..Vậy chẳng phải là anh đây phải xấu hổ cuối đầu nhận thua sao? Tại sao hết lần này đến lần khác lại trong lĩnh vực ta giỏi nhất mà khiêu chiến chứ. Rốt cục, là ngươi ngu xuân hay muốn cùng ta diễn Song Hoàng (hát đôi,một người biểu diễn động tác, người kia ở bên trong sân khấu hát hoặc nói) đây? Anh không nhớ là đã từng mua chuộc tên tiểu tử kia mà!”

-“ Đúng. Chính là đánh bạc! Do hai người chúng ta cùng đánh. Mỗi người chúng ta để ngân phiếu một trăm ngàn lượng làm mốc. Lấy hai mươi ván làm giới hạn, đến cuối người nào có số ngân lượng nhiều hơn sẽ thắng!” Ánh mắt Chiến Thanh Phong không khỏi chăm chăm nhìn chặt vào mặt Quân Mạc Tà, không bỏ sót bất kỳ biểu hiện nào của hắn. E sợ là lại chọn phải lĩnh vực mà đối phương am hiểu. Mặc dù việc này không có khả năng xảy ra.

Mặc dù vậy khả năng này thật sự không. …

Sau một hồi chú tâm quan sát, Chiến Thanh Phong cuối cùng cũng tạm yên lòng : “vẻ kinh ngạc trên mặt đối phương xem ra không phải là giả, mà đề nghị này của mình quả nhiên là khác xa ngoài dự liệu của gã.”

Xuất chiêu một cách bất ngờ như vầy quả thật rất tốt. Chiến Thanh Phong thoáng nở một nụ cười tàn nhẫn. Bản thân mình đã bày ra nhiều

tầng mưu kế. Thậm chí ở ngoài cuộc cá cược, bản thân cũng đã bày một nước cờ khác. Ván này chắc thắng.

Nhưng hắn không hay. Vẻ bất ngờ ngoài ý muốn của Quân Mạc Tà lúc này là thật nhưng thật sự không phải vì không biết đánh bạc mà là hắn đối với chuyện này rất tinh thông.

Như Chiến Thanh Phong mong muốn, trận này ai thắng ai bại có lẽ đã chú định rồi!

-“ Cụ thể đánh cuộc ra sao ?” Quân Mạc Tà lộ ra vẻ gà mờ hỏi:

-“ một người một bài trở bài so lớn nhỏ à?”

Chiến Thanh Phong không khỏi cười thành tiếng, quả nhiên là một tên gà mờ.

-“ Không! Chúng ta so điểm, lấy tổng điểm để phân định thắng thua.” Chiến Thanh Phong dùng một giọng thâm trầm, nghiêm túc nói :

-“ Tổng cộng so hai mươi ván, một ván lấy một trăm vạn ra để cá, ai thua thì mất sạch.”

-“ Cái này cũng đơn giản, không phải là giống như ném bóng tròn thôi sao, ta đồng ý.” Quân Mạc tà xoa xoa tay :

- “ Thật sự nhiều năm không chơi lại thứ này. À đúng rồi, mà ta nói cho Chiến đại công tử biết ta có vận may đặc biệt, loại tiền bạc trên trời rớt xuống như vậy là thứ mà ta thích nhất. Nên vạn lần đừng để ta ăn sạch mà khóc nhé! Ở đây nhiều người nhìn như vậy, thắng hay thua cũng thật sự dọa người mà. Mà một ván một trăm vạn, ta không có tiền để cược. Ta khi nào lại có nhiều tiền như vậy. Hay để ta về Tranh gia tìm Tào Thánh Hoàng để mượn.”

-“Ta cho ngươi mượn! ,”

-“Ta cho ngươi mượn! ,” Một câu này đồng thời xuất phát từ miệng của hai người. Theo thứ tự là Chiến Thanh Phong và Miêu Tiểu Miêu. Khác biệt duy nhất là, khẩu khí của Chiến Thanh Phong lộ ra mười phần vui sướng vì con mồi mình rơi vào bố cục mình bày ra, còn của Miêu Tiểu Miêu lại là sự lo lắng khó nói nên lời.

-“ Nếu Miêu tiểu thư đã tín nhiệm ta như thế, thì ta sẽ tạm thời mượn tạm Miêu tiểu thư một trăm vạn lượng. Sau đó nếu thắng thì tự nhiên là trả lại gấp đôi.”

Nếu đã thiếu Miêu Tiểu Miêu nhiều thế, Quân Mạc Tà cũng không ngại thiếu thêm chút nữa. Dù sao phần nhân tình này cuối cùng hắn cũng sẽ trả lại gấp bội.

-“ Cũng xem như giúp Huyễn phủ các ngươi nguy cơ trong tương lai, xem như là ta bánh ít đi bánh quy lại, trả lễ ngươi.”

Mắt mình con xúc xắc trên bàn. Mọi người ở đây không khỏi hóa đá.

Một lúc lâu sau, Chiến Thanh Phong mặt đờ đẫn nhìn trước mặt bàn trống trơn của mình. Lại nhìn sang phía đối diện, trước mặt Quân Mạc Tà là một chồng ngân phiếu thật dày. Chiến Thanh Phong lúc này muốn điên lên. Giống như lời tiên tri Quân đại thiếu gia vừa nói. Hắn thật sự muốn khóc.

Hắn còn không biết mình cuối cùng đã thua ra sao nữa!

Chiến Thanh Phong chỉ cảm thấy trong đầu mình hoàn toàn trống rỗng.

“Mấy trận đầu, chẳng phải là mình hoàn toàn thắng lợi sao. Khiến đối phương chỉ còn lại hai trăm vạn lượng, thắng liên tục tám trận. Thắng lợi sáng lạng ở trước mắt. Mà bản thân mình lúc đó còn cười nhạo cái tên

này, cái vận may trong truyền thuyết của gã sao giờ lại mất linh. Tiền từ trên trời không rớt xuống mà lại muốn lấy hết tiền của hắn.”

“ Chỉ hai trận nữa là có thể hát bài ca khải hoàn rồi, nhưng sao hai trận cuối lại xảy ra thay đổi đến bất ngờ như vầy chứ!”

Thua hai trận liên tục, trong lòng hắn còn đang khó chịu không biết sao tên này lại gặp được vận may như chó ngáp phải ruồi thế này. Thì mười sáu ván kế tiếp, bản thân hắn một ván cũng không thắng được. Hơn nữa, mấy ván sau, bản thân hắn vì chuyển bại thành thắng mà tăng lớn số tiền đặt cược lên, nhằm một ván quyết ăn cả, nhưng hoàn toàn vô dụng, u u mê mê làm sao lại đem đống ngân phiếu của mình ném đi vèo vèo. Là năm trăm vạn lượng đó!

Mà cũng quái lạ, hai người ngồi gần nhau như thế, lại có không ít người ngồi bên cạnh quan sát trận đấu. Mà mỗi người ở đây ai cũng chẳng phải là hạng xoàng. Nên dù một vị thánh hoàng ở đây dùng huyền khí làm loạn cũng sẽ bị nhận ra.

Chuyện này không thể nào xảy ra được.

Như vậy, nghĩa là trong mấy trận đấu này chắc chắn không có người dùng huyền khí làm loạn.

Nhưng sao đối phương lại thắng liên tục như chẻ tre thế kia.

Mà động tác ném xúc xắc của người này cũng thật sự rất vụng về.. Nhưng hắn tùy tiện ném xúc xắc ra một cái, lại có thể ra điểm lớn hơn mình.

Có một lần thậm chí ném ra 6- 6 – 5, (17 điểm) này cơ bản liền thực gần như là lớn nhất rồi. Ai mà ngờ tên kia quăng đại một cái lại ra 3 con 6 (6-6-6 =18 điểm). Ăn sạch cả bàn!

“ Chẳng lẽ là có quỷ. Hay là đối phương thật sự có vận may mang tài lộc đến ? »

-“ Ngươi thua!” Mặc Quân Dạ ngồi đối diện có chút hưng phấn nói. Rồi hắn liền tung tăng ôm đống ngân phiếu hướng về Miêu Tiểu Miêu mà đến :

- “ Miêu cô nương, thiếu ngươi một trăm vạn lượng, may mắn không bêu xấu. Lúc trước, ta đã từng nói qua, nếu thắng sẽ trả lại gấp đôi. Đây còn có cả tiền lãi là ba trăm vạn lượng. Mời Miêu cô nương đếm lại đi, ha ha..”

Thật sự là trả lại gấp đôi. Ngoài tiền vốn là một trăm vạn ra, còn thêm vào đó là ngân phiếu hai trăm vạn lượng. Thật sự là đại thủ bút, mà đây cũng chỉ là một nửa trong tổng số tiền đánh cược. Chiến đại công tử kia vì cầu thắng mà đặt rất nhiều. Cuối cùng tổng cộng là thua chừng năm trăm vạn lượng ngân phiếu. Với Miêu Tiểu Miêu cho mượn một trăm vạn, thì bây giờ đang có một nửa là ba trăm vạn lượng. Còn Quân Mạc Tà lại đang giữ một nửa còn lại.

Ba trăm vạn lượng, con số này thật sự khiến người ta khiếp sợ, mọi người ở đây không khỏi kinh hãi thầm than. Lại day dứt nuối tiêc tại sao lúc nãy bản thân lại không chủ động hỗ trợ một số bạc lớn chứ. Mất một chút công sức là có hai trăm phần trăm lợi nhuận à nha.

(NBV: Theo các tình của TQ thì 1, Thập =10, Bách = 100. Thiên = 1000, Vạn =10.00.

Như vậy 1 vạn = 10.000. 100 vạn = 1.000.000 -Một triệu)

-“ Mặc huynh… Người thật sự làm cho ta không biết phải nói sao nữa.” Miêu Tiểu Miêu không khỏi cười khổ, mặt lộ ra tâm tình phức tạp khó nói nên lời.

-“ Thật sự vừa nãy ta cũng một phen toát mồ hôi hột, ngươi không thấy ta lúc đầu thua sao? Thiếu chút nữa là mất trắng, may mắn mà vận may của ta trở lại đúng lúc. Tự nhiên là đại sát tứ phương rồi…. Nói nhỏ cho ngươi biết, thật sự ta không biết đánh bạc như thế nào đâu, chỉ vì may mắn mà mọi thứ đều như ý.”

Những lời này của Quân Mạc Tà thiếu chút nữa khiến cho Chiến Thanh Phong đang đứng ở phía sau nổi điên.

Nhưng hắn vẫn nghĩ mãi không ra được, tại sao mình thua ở đâu.

Nhìn cách nào đi nữa, thì thủ pháp của tên gia hỏa này thật sự chẳng ra sao, nhất cử nhất động đều giống như một tên gà mờ. Vậy mà hắn lại có thể thắng.

Hắn lại có thể thắng!

“ Bản thân mình không biết phải trải qua bao thử thách, tôi luyện tâm tính, có thể nói là thường xuyên đến sòng bạc. Dù là che dấu hành tung mà đi. Nhưng vẫn hay thắng lợi trở về. Đổ thuật của mình, cho dù so với thứ gọi là thần cấp cũng chẳng kém bao nhiêu.

Tin chắc là những người ở đây hôm không một ai cao tay hơn mình.

Nhưng kết quả lại thực sự không thể tin nổi, hắn lại bị một gã hoàn toàn dựa vào vận may đánh bại.

Vận may phát tài ? Chẳng lẽ lại có thứ này thật sao ?”

Nhưng dù Chiến Thanh Phong có nghĩ ngợi đến đâu đi nữa, kết quả hắn vẫn là kẻ thua cuộc. Mà còn không biết đã thua ra sao. Lại thua mất một khoảng lớn là năm trăm vạn lượng.

Nhưng sau cùng, vẫn còn một nửa hy vọng.

Hiện tại, hắn bất chấp tất cả mọi giá, đều đem tất cả hy vọng đặt vào một ván cuối cùng.

Đấu huyền thú!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 231: Rốt Cuộc Ai Mới Là Kẻ Nắm Chắc Thắng Lợi Trong Tay!

- Cuộc thứ năm, đổ đấu thú! Đấu huyền thú!

Chiến Thanh Phong cơ hồ lấy âm thanh nghiến răng nghiến lợi nói ra những lời này! Hiện tại đã là trận quyết chiến cuối cùng, hắn cũng bất chấp cái gì mặt mũi hay không mặt mũi!

Nếu như thua …

Phần hậu quả này, mặc dù là huynh đệ hai người bọn hắn cũng chịu không nổi! Nào còn suy nghĩ cái gì mặc mũi với không mặt mũi chứ!

Hiện tại, duy nhất chỉ có thể trông cậy vào vị Quân Mặc Dạ này cũng không hiểu được những cách ăn chơi của bọn công tử, coi như hiểu được cũng không nên tinh thông, bởi vì huynh đệ chúng ta thật sự thua không nổi mà…..

Bất quá, đấu huyền thú cũng cần có nhiều kỹ xảo khống chế trong đó. Cho dù là gian lận làm càn, cũng phải đem lại thắng lợi trong ván cuối cùng này mới được!

- Đấu huyền thú?

Khóe miệng Quân Mạc Tà khẽ nhếch. Thiếu chút nữa mở miệng cười to!

“Này huynh đệ, suy cho cùng tính toán cái gì vậy? Coi như bán đứng gia tộc của mình có vẻ như cũng không cần làm quá đáng như vậy chứ,

tới mức trực tiếp chính mình cũng đem đi bán luôn chứ!”

“Ngươi cư nhiên để cho ta một vị vương giả của Thiên Phạt sâm lâm, người mang trong mình thứ toàn bộ huyền thú đều thèm nhỏ dãi “Khai Thiên Tạo Hóa Công” đi đấu huyền thú cùng các ngươi? Trong thiên hạ còn có chuyện tình tốt như vậy dâng tới cửa sao?”

- Không sai! Chúng ta muốn đấu huyền thú!

Chiến Thanh Phong trong mắt đã thấy tơ máu ẩn hiện! Liên tiếp bốn đổ cuộc, thật sự là thua rất uất ức, vừa rồi y đã cố kiềm nén bản thân mình không nổi điên lên: Rõ ràng là đã nắm chắc thắng lợi ở các trận đó. Nhưng không hiểu sao ngược lại còn bị đối phương phản kích? . Cuối cùng lại lỗ vốn nặng…

Hắn thậm chí có một loại trực giác khó thể tin được: Vô luận chính mình muốn âm mưu gì cũng đều nằm trong dự liệu của đối phương, đều bị đối phương đùa bỡn trong lòng bàn tay! Cái này cũng không giống mình bố trí âm mưu mà ngược lại giống như mình đang lao đầu vào cạm bẫy Quân Mặc Dạ bày sẵn!

- Đấu huyền thú ta cũng không phản đối… Bất quá huyền thú đấu như thế nào đây? Còn nữa, ta không có huyền thú a…

Quân Mạc Tà lúc này thật sự không hiểu nhiều lắm.

Quân đại thiếu gia quả thực trên thực tế là vương giả Thiên Phạt sâm lâm không ngoa. Nhưng đối với cái gọi là đấu huyền thú quả thực là dốt đặc cán mai!

- Ta sẽ cho người đem huyền thú lại đây. Yên tâm, chúng ta so thể hình cùng kỹ xảo, huyền thú chỉ có phẩm cấp khá thấp, nếu là phẩm cấp cao, chỉ bằng khí thế là có thể so thắng bại căn bản không cần phải so đấu…

Chiến Thanh Phong nói:

- Về phần huyền thú tham gia so đấu huyền thú. Toàn bộ đều đến từ đấu thú trường. Cũng không phải do ta và ngươi nuôi nấng, nếu không cũng mất đi tính công bình…

- Nói như vậy, Quy tắc chung là ta và ngươi đều cùng tự chọn lựa một con, để chúng tiến hành quyết đấu một trận?

Quân Mạc Tà hỏi.

- Không sai!

Chiến Thanh Phong cười lạnh nói:

- Chớ có trách ta không nhắc nhở ngươi. Chọn lựa huyền thú cũng là một môn học vấn. Nếu thua cũng chỉ có thể trách mình ánh mắt không tinh. Nếu ngươi có thắng, cũng chỉ là do vận khí. Bởi vì huyền thú một hồi mang tới phần lớn có bộ dạng giống nhau như đúc, kích thước lớn nhỏ như nhau, phẩm cấp cũng y hệt như nhau. Thậm chí, ngay cả màu lông cũng giống y như vậy. Ta thật sự vô cùng muốn biết vận hạn của Mặc đại thiên tài có hay không mãi mãi may mắn a!

- Vận may có tỏa sáng hay không tự nhiên lát nữa sẽ biết. Ta hiện tại chỉ muốn biết, cái gọi là đấu huyền thú thủy chung như thế nào mới phân rõ thắng bại đây?

Quân Mạc Tà thoáng cau mày.

- Khi song phương xác định đã chọn lựa xong, sau đó ở trên đầu hai huyền thú phân biệt bôi lên hai vòng tròn màu sắc bất đồng, luật thi đấu rất đơn giản: thắng thì sống bại thì chết. Ai thắng ai thua, tự nhiên vừa xem là hiểu ngay!

Chiến Thanh Phong nói.

Hắn một mặt lên tiếng giải thích, một mặt trong lòng cũng chậm rãi buông lỏng xuống hơn nữa cũng mừng thầm. Xem ra tên Quân Mặc Dạ

này đích thực là không biết bí quyết đấu thú rồi. Bằng không hắn sẽ không thể ngay cả quy định cơ bản dễ hiểu vậy cũng không biết!

Ván này xem ra là sẽ chân chính thống khoái nắm chắc thoát khỏi số phận bốn ván liên tục bại trận, thậm chí ván thứ tư rõ ràng là thua khi chiếm cứ ưu thế lớn lao dưới tình huống đối phương lâm vào tuyệt địa, trước mắt Chiến Thanh Phong quả thật là thua mãi nên có chút sợ sệt. Ngay trong tình huống trước mặt xem như đã nắm chắc. Trong lòng cũng thấp thỏm không yên….

- Thì ra là thế! Ta hiểu rồi!

Quân đại thiếu gia gật đầu.

Nhân tiện trong khoảng thời gian này. Sớm đã có người ra roi thúc ngựa tiến đến đấu trường an bài thủ tục. Muốn đám người đem huyền thú vận chuyển đến bên này.

Ở đây có nhiều đại nhân vật như vậy đến xem, chẳng lẽ muốn tất cả bọn họ đều phải lặn lội mà đi bộ?

Cái này cũng không khỏi có điểm không hợp lý….

Hơn nữa, các công tử thiếu gia ở đây tùy tiện cũng có một ít gia thế, muốn trường chủ nghe mệnh lệnh nhường một cái đấu thú tràng nho nhỏ thật sự là một việc quá dễ dàng, bất quá chỉ là tiểu sự tình thôi(việc nhỏ).

Trong thời gian ở đây chờ đợi. Miêu Tiểu Miêu gấp gáp khó dằn nổi lôi kéo Quân Mạc Tà qua một bên giải thích cho hắn một ít yêu cầu cùng quy củ. Mặc dù thời gian cấp bách nhưng lâm trận mới mài gươm. Bất quá chỉ mong gấp gáp tìm một tia hy vọng chiến thắng.

Chiến Thanh Phong làm ra vẻ không quan tâm nhìn qua giả vờ rộng lượng không để bụng, nhưng trong lòng lại âm thầm buồn cười. Cái trò đấu huyền thú này cũng là một môn đòi hỏi kỹ xảo học vấn phi thường, những con huyền thú này chiến đấu chỉ dựa vào khí thế bản thân chứ

thực lực không sai biệt lắm, chủ yếu là đấu thú nhân ở bên ngoài vòng đấu chỉ huy. Ngoài ra còn phụ thuộc vào sự khiêu khích của địch thủ….

Những cái này đều đòi hỏi kỷ xảo đặc biệt. Không có vài năm thời gian hun đúc, không ném ra từng bó bạc lớn làm học phí quyết không thể đạt được. Thật là khó học vô cùng a…..

Quân đại thiếu gia không biết ở ngoài đấu thú trường có người vì thua sạch tiền tài, mất hết can đảm sống mà giơ đao tự sát? Những người đó, có khi cả đám đều là tiền bối đấu thú một thời đầy tài năng a. Nếu không phải là cao thủ trong làng đấu thú, không nắm chắc chiến thắng cũng sẽ không đem bản thân và tính mạng gia đình lên đổ thú a…

(NBV: Anh em có lỡ ghiền cá độ thì chơi nho nhỏ thôi, đừng đổ hết vào đó mà …)

Lại nói Chiến Thanh Phong có cảm giác tự tin nắm chắc thắng lợi mười phần trong tay bởi vì tại Chiến gia ngoại trừ bí tịch võ công tu luyện còn cất giữ một quyển sách cổ lưu truyền từ thời cực thịnh của tổ tiên, vốn dĩ năm đó Cửu U Đệ Nhất Thiếu đốt toàn bộ bí kíp tu luyện trong thiên hạ. Nhưng tiểu đệ tử của hắn, cũng chính là chủ nhân Huyễn phủ đời thứ nhất lén trộm giấu đi mấy quyển công pháp tu luyện đặc thù, quyển sách cổ này cũng là một trong những quyển pháp quyết tu luyện đặc thù đó.

Cho đến đời sau, khi dựng nên bát đại thế gia kế nghiệp, vị lão tổ tông kia vì tăng thực lực của người mình, để giúp cho thế lực hậu nhân mình vững như bàn thạch mà mang những quyển bí kíp trân quý đưa ra. Nhượng cho bát đại thế gia tự mình lựa chọn.

Lúc bấy giờ cuốn “huyền thú bí quyết” cũng không chỗ hữu dụng mà y như gân gà vậy. Bởi vì nó dù sao cũng là một pháp môn tu luyện. Có điều không thể dùng trong việc giao đấu giết địch mà thôi.

(NBV: Sự tích “gân gà” từ Tào Tháo thì chắc ai cũng biết,đại khái là bỏ thì tiếc mà giữ lại cũng chẳng để làm gì)

Nhưng vào thời đó Chiến gia trong Huyễn phủ là một gia tộc bé nhỏ miễn cưỡng đươc nhập vào trong bát đại gia tộc mà thôi, cũng không còn cách nào chỉ đành chịu gượng vui cầm lấy một quyển có giá trị thấp nhất trong đó, chung quy dù sao cũng không thể so sánh với những thế lực mạnh mẽ khác. Nhưng qua mấy ngàn năm sau, tình trạng này đã phát sinh biến đổi mãnh liệt!

Chính bởi vì có được bản huyền thú phổ này, người Chiến gia tu luyện tuy rằng chậm chạp, nhưng lại có được năng lực thân cận gần gũi với huyền thú. Tuy rằng bởi vì nội dung quyển cổ thư không đầy đủ nên cũng chỉ có thể có hiệu quả đối với bát cấp huyền thú trở xuống, nhưng như vậy cũng đã mang lại cho Chiến gia vô số tài nguyên !

Mà Chiến gia đúng là dựa vào quyển bí kíp huyền thú có vẻ như là gân gà này mà ở Huyễn phủ từng bước quật khởi mãi đến hôm nay, đạt được địa huy hoàng, nhất cử nhất động đều có sức ảnh hưởng cực lớn !

Phải biết rằng: Kinh tế, vô luận ở thế giới nào cũng đều chiếm một vị trí chủ đạo !

Có tiền, liền có thể làm được tuyệt đại đa số chuyện tình người khác thậm chí cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến !

Chiến gia, chính là nắm trong tay hào quang của dồng tiền !

Có được kỹ năng thần dị như vậy, cho nên Chiến gia ở Huyễn phủ sở hữu toàn bộ huyền thú, tất cả các phương diện có liên quan đến huyền thú đều chiếm ưu thế tuyệt đối! Trò đấu thú này đương nhiên có một phần quan trọng là sản nghiệp Chiến gia

Cho dù là một ít huyền thú hơi yếu. Chỉ cần được Chiến gia dạy dỗ một thời gian cũng có thể chiến thắng kẻ địch hùng mạnh hơn một bậc! Chính vì chiếm ưu thế vượt trội như vậy, Chiến Ngọc Thu mới đề xuất kiến nghị làm cơ sở cho trận chiến thứ năm!

(NBV: Tóm lại Chiến gia là một gia tộc mafia chuyên nghề cá độ mà phất lên)

Mà loại tình huống này bên trong Huyễn phủ cố nhiên cũng là một bí mật không lớn không nhỏ. Nhưng thân là cháu gái của phủ chủ, Miêu Tiểu Miêu tự nhiên là biết được, cho nên nàng mới càng thêm lo lắng Quân Mặc Dạ không biết điều này. Hiện tại Chiến gia lại có ưu thế tiên thiên lớn như vậy, thật nàng không tìm được kế hay nào giúp hắn lấy yếu chống mạnh, lấy nhỏ chống lớn đây chứ…..

Trong nhất thời, Miêu Tiểu Miêu quả thật trăm mối tơ vò, bởi vì nàng lần này chân chính nhìn không ra Mặc Quân Dạ có thể lấy đâu ra nửa diểm hy vọng chiến thắng!

Lần này có thể hoàn toàn bất đồng so với những lần trước. Những lần trước có thể lợi dụng tỉ mĩ tình huống, thậm chí là dựa vào vận khí để giành thắng lợi. Nhưng hiện tại, coi như tiếp tục có vận khí thiên đại may mắn đi nữa chỉ sợ cũng uổng công. Đối phương chín là có được thực lực tuyệt đối a…… Miêu Tiểu Miêu âm thầm thở dài một hơi tiếc nuối.

- Miêu cô nương, ngươi làm sao vậy?

Quân Mạc Tà lơ đãng nghe nàng giảng giải, giờ đột nhiên thấy nàng thở dài ai oán, không khỏi theo tiềm thức hỏi một câu.

- Chiến gia quả thực là bỉ ổi….ngươi cư nhiên lại không biết gì hết…

Miêu Tiểu Miêu tức khí lên, nhịn không được đem chuyện này từ đầu tới cuối nói ra một lượt, cuối cùng nhíu mày than thở :

- Trận cuối cùng này, có thể nói là một chút phần thắng cũng không có a….

- Không thể nào, chẳng lẽ Chiến gia có thể lợi hại như vậy, huyền thú như nhau trong tay bọn họ đều có thể biến đổi như thế sao?? Điều này sao có khả năng chứ!

Quân Mạc Tà ngạc nhiên nghi ngờ hỏi.

- Đây là sự thật. Sự tình trên thế gian này từ xưa đến nay chỉ có chuyện con người không tưởng tượng được, nhưng không có chuyện gì không làm được! Chiến gia quả thật là có loại bổn sự này!

Miêu Tiểu Miêu ưu sầu than thở:

- Muốn tại trận này tiếp tục nhờ vào vận khí mà thắng lợi căn bản chính là không có bất kỳ khả năng nào! Chiến gia tại trận cuối cùng đưa ra đề nghị này, chính là vì muốn xua tan hết thảy may mắn của ngươi, muốn bằng thực lực tuyệt đối của bản thân triệt để đả bại ngươi đó!

- Chưa chắc, chưa chắc.

Nếu là chuyện Quân Mạc Tà còn có thể thúc thủ nhận thua. Nhưng là đấu huyền thú thì hắc hắc….Quân đại thiếu gia mà nói mình đứng đệ nhị, chỉ sợ dù là Cửu U Đệ Nhất Thiếu có đích thân quay lại cũng chưa chắc dám nói mình là đệ nhất!

Đối với ván đấu cuối cùng này Quân Mạc Tà có trăm triệu lần nắm chắc, nhất định sẽ giành thắng lợi.

“Chiến gia có thể làm nhiều nhất cũng chỉ là tác động tới cảm xúc của huyền thú mà thôi, không thể nào hơn được nữa. còn bổn thiếu gia lại có thủ đoạn làm cho huyền thú trong nháy mắt trực tiếp tiến giai…Dám so với ta? Chiến gia xem như là gặp vận *** chó a? Giỏi lắm là đem bản thân nhảy vào hố phân, càng vùng vẫy càng thối, hãy xem bản thiếu gia ta chơi đùa hắn thành tàn phế luôn nha!”

- - ----- ----------

Trong khi chờ đợi. Chúng nhân cũng ồn ào sôi nổi thảo luận. Ngay cả các giám khảo trong đấu thú trường cũng đều cho rằng Chiến gia lúc này tất thắng không thể nghi ngờ! Tuyệt đối sẽ không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra!

Chiến Thanh Phong vốn thần sắc như sắp phát hỏa rốt cục cũng bộc phát điên cuồng.

Dù cho ngươi là Không Linh thể chất trong truyền thuyết thì như thế nào chứ. Coi như ngươi thắng cả bốn trận thì như thế nào đây? Chỉ cần ngươi thua trận cuối cùng này, ngươi vẫn sẽ xong đời!

Người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 232: Kiếp Này Không Thay Đổi!

Tất cả mọi người đều đang trông ngóng, chỉ có Quân Mạc Tà là nửa nằm nửa ngồi trên ghế nói chuyện với Miêu Tiểu Miêu :

- Miêu cô nương, nàng mang theo khăn che mặt không cảm thấy khó chịu sao ? ---- Quân Mạc Tà nói.

- Không khó chịu. Không hề a. Tại sao ngươi lại hỏi như vậy ?

Miêu Tiểu Miêu kỳ quái nhìn hắn.

- Ta cảm thấy rằng khó có thể đeo khăn che mặt trong thời gian dài được. Nàng thử nghĩ xem, bây giờ là mùa xuân, bão cát lớn đeo khăn che mặt thì vẫn có tác dụng nhưng cũng không thể mỗi ngày đều như vậy, làm như thế ngược lại không tốt cho da mặt. Dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn là do trời cao ban ân nhưng cũng cần phải trải qua mưa nắng tuyết sương ma luyện mới có thể bày ra phong thái động nhân chân chính a ...

- Quân huynh nói tất nhiên là có lý, tuy nhiên cái khăn che mặt ... Một lời khó nói hết.

Miêu Tiểu Miêu thở dài một tiếng rất nhỏ nói.

- Nga ... Ha hả. Chẳng qua nhìn dáng vẻ của cô nương cũng đã làm điên đảo lòng người. Nếu như có một ngày Quân mỗ có thể thấy gương mặt như hoa như ngọc của nàng thì thật là may mắn à.

Quân Mạc Tà sờ sờ mặt, thấy nhìn đối phương không muốn đàm luận vấn đề khăn che mặt hắn cũng không mặt dày tiếp tục nên chỉ đành khen tặng một câu rồi định câm miệng.

Nhưng một câu khen ngợi của hắn vừa thốt ra vừa ra khỏi miệng chỉ thấy nhãn thần Miêu Tiểu Miêu đột nhiên trở nên xấu hổ tránh né,, cho dù cách một tấm lụa nhưng vẫn cảm nhận được. Có thể cảm nhận được khuôn mặt của Miêu Tiểu Miêu đằng sau tấm lụa trắng đang ửng đỏ, thậm chỉ cả cái cổ xinh xinh kia cũng đang đỏ lên.

Mà mấy người nghe được câu này của hắn liền nhìn Quân Mạc Tà với ánh mắt như nhìn thấy quái vật. Có vài người trẻ tuổi giận dữ nhìn Quân Mạc Tà giống như trông thấy kẻ thù giết cha vậy, muốn lao vào hung hăng giáo huấn hắn một phen.

- Ách ... Đây là thế nào? Ta nói sai điều gì sao ?

Quân Mạc Tà nhức đầu có chút không hiểu. Hắn chỉ là khen nàng một câu tại sao mọi người lại kích động như vậy.

- Xin hỏi Quân huynh từ lúc vào trong Huyễn Phủ đã từng nhìn thấy một nữ hài tử nào chưa ?

Miêu Tiểu Miêu không trả lời thẳng thắn vấn đề hắn thắc mắc mà lại hỏi ngược lại.

Tuy nàng vẫn xấu hổ như cũ nhưng giọng nói đã bình thường trở lại.

Quân Mạc Tà ngẩn ra, nhất thời nhớ tới bản thân vẫn không chú ý thay đổi bất thường lớn nhất này.

Từ khi đi vào bên trong Huyễn Phủ hắn vẫn chưa nhìn thấy một nữ hài tử nào cả.

Nguyên lai từ lúc hắn vào trong Huyễn Thành thì ngoại trừ Miêu Tiểu Miêu trước mặt thì chưa hề nhìn thấy một nữ nhân trẻ tuổi nào khác.

Lẽ nào nữ hài tử ở Huyễn Phủ không đi ra ngoài mà chỉ ở nhà sao?

Nếu trên đường có gặp nữ nhân thì cũng chỉ toàn là mấy bác gái nhiều tuổi mà thôi.

Đây là có chuyện gì?

Trông thấy ánh mắt nghi hoặc của Quân Mạc Tà, Miêu Tiểu Miêu cười rộ lên:

- Vốn công tử không phải là người bản phủ nên không biết nguyên nhân trong đó cũng phải. Ở trong Huyễn Phủ chúng ta việc nam nữ nhìn thấy mặt nhau cực kỳ nghiêm trọng. Nữ tử chưa có hôn phối đều không được phép ra khỏi cửa... Cho dù có ra khỏi cửa thì cũng phải mang khăn che mặt, mà có ở nhà thì khi gặp khách nhân chưa quen thuộc cũng phải mang khăn che mặt.

- Một vài gia đình còn bắt nữ tử từ mười ba tuổi đã phải mang khăn che mặt rồi. Ngay cả thân sinh phụ thân của mình cũng không được nhìn thấy. Chỉ có tìm được bạn đời của mình, sau khi thành thân mới có thể cởi khăn che mặt trước mặt trượng phu rồi từ đó về sau không cần mang khăn che mặt nữa...

- Ách ách...

Quân đại thiếu gia hiếm hoi lắm mới cảm thấy xấu hổ như bây giờ, tốt xấu thế nào cũng không nghĩ tới bản thân thuận miệng nói một câu vậy mà liên quan đến trực tiếp đến chung thân hạnh phúc cả đời của con gái nhà người ta.

Cái này thật đúng là...

- Huyễn Phủ chúng ta có truyền lưu một câu thơ...

Trong ánh mắt Miêu Tiểu Miêu đột nhiên xuất hiện vẻ mông lung, trầm ngâm một lúc rồi đọc:

"Nhị bát nữ nhi tư phinh đình,

như tuyết bạch sa nhất thế hoàn tất tu;

Kim sinh kim thế bất nhị cố,

lương nhân khán thì đính tam sinh!”

(NBV: Dịch nghĩa thôi, thời gian gấp gáp không kịp dịch thơ:

Cô gái đôi tám thước tha duyên dáng.

Tựa như tấm lụa, cả đời trắng như tuyết.

Kiếp này không cần quay đầu nuối tiếc.

Chàng muốn nhìn mặt thì làm lễ tam sinh – ăn hỏi!

)

Hai con ngươi Quân Mạc Tà mở to hết cỡ, cảm giác như mình biến thành một đầu heo vậy. Người ta mang khăn che mặt là việc của người ta mắc mớ gì đến mình mà lại mở miệng thắc mắc. Chỉ một câu nói mà đem đến phiền phức lớn, có khi chết cũng không biết tại sao mình lại chết.

Ý tứ bài thơ này tự nhiên Quân đại thiếu gia hiểu được. Cái này gọi là phong tục, điều này hắn cũng không lạ gì bởi vì truyền thuyết của các dân tộc thiểu số trên thảo nguyên chính là như vậy.

Thanh âm Miêu Tiểu Miêu như mộng như ảo truyền đến, nhẹ nhàng nói:

- Hầu như toàn bộ nữ nhân Huyễn Phủ chúng ta đều mong ước bản thân mình có thể mang lụa trắng tìm đúng ý trung nhân của mình rồi trở thành tân nương. Đó chính là điều hạnh phúc nhất. Còn ngược lại thì chính là ác mộng buông xuống.

Nàng nói xong liền nhìn thẳng vào mắt Quân Mạc Tà, trong ánh mắt mang theo một mảnh ôn nhu và chờ mong cũng như các cô gái khác trong Huyễn Phủ đều luôn mang theo mộng tưởng của mình. Luôn chờ mong ý trung nhân và mặc sức tưởng tượng về người bạn đời của mình.

- Quân huynh ...

Đột nhiên nhãn thần Miêu Tiểu Miêu trở nên nóng cháy, lấy tâm tình dũng cảm không sợ gì mà cắn răng nói:

- Nếu Quân huynh thật lòng muốn nhìn thấy khuôn mặt của Tiểu Miêu, vậy ...

Trong lòng Quân Mạc Tà giật thót một cái, nhất thời cảm thấy miệng khô lưỡi khốc.

- "Mẹ ơi, lẽ nào lại gặp đại phiền toái thật. Hiện tại nên làm thế nào bây giờ ? Nói ta không nên nhìn? Đánh chết ta cũng không nhìn? Vậy khẳng định sẽ bị Miêu đại tiểu thư ghi hận cộng thêm thương tâm cả đời, thậm chí sợ rằng sẽ bị cả Miêu gia truy sát. Cục diện mình vất vả lắm mới tạo ra được trong Huyễn Phủ nhất định sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.”

-“Vậy nói là muốn xem ? Vậy cũng không được. Cô nương, ta không cố ý a. Chuyện này không phải nói một câu là được. Càng không thể đáp ứng không có trách nhiệm được. Ta cũng không phải súc sinh a!”

-“Làm thế nào bây giờ. Đáp ứng cũng không được mà không đáp ứng cũng không xong. Cứu mạng a."

(NBV: Chết anh chưa, cho anh chừa cái tội ẩu)

Trong lòng Miêu Tiểu Miêu bây giờ giống như một chú nai nhỏ đang nhảy loạn lên. Nàng tự nhiên là không biết vị Quân tiên sinh này hỏi điều đó là có ý gì ? Thật sự hắn không biết Huyễn Phủ có phong tục này hay là mượn cơ hội để thổ lộ tấm lòng với mình đây.

-“Nếu là hắn thật không biết ... Ta nên làm cái gì bây giờ? Nếu quả nhiên là hắn chiến thắng Chiến gia huynh đệ rồi nhân đó biểu lộ với ta. Một khi ta chối từ ... có thể tạo thành đả kích đối với hắn hay không? Cơ hội cũng không có nhiều lần.”

Càng nghĩ trong lòng Miêu Tiểu Miêu càng thấy băn khoăn. Trong lúc nhất thời nàng cũng không biết bản thân đang suy nghĩ cái gì nữa, chỉ cảm thấy trong đầu có hàng trăm hàng ngàn luồng suy nghĩ rối như tơ vò.

Nàng nghĩ đến việc các đại thiếu gia trong Huyễn Phủ nàng đều đã gặp qua thế nhưng cũng không hề có một tí cảm giác nào. Nếu như phải giao chung thân cả đời cho những người đó thì thà cả đời không lấy chồng còn hơn.

Mà người trước mắt mình chính là Quân Mạc Tà đại danh đỉnh đỉnh, từ khi đến đã làm cho cả Huyễn Phủ oanh động. Chẳng những bề ngoài anh tuấn mà một thân tài học cũng hơn người. Ngoài ra khí chất của hắn lại càng làm cho người ta yêu thích. Hơn nữa trên người hắn mơ hồ có chứa một cổ mùi vị tươi mát tự nhiên khiến người ta vừa nghe tới liền cảm thấy thoải mái tự đáy lòng.

Tuy mới gặp nhưng nàng có thể cám nhận được hắn tuyệt đối là đáng giá để bản thân giao phó cả đời.

- “Người như vậy mà còn không chấp nhận. Tiểu Miêu à Tiểu Miêu, vậy ngươi còn muốn người thế nào nữa ? Ngươi còn suy nghĩ điều gì nữa ? Cơ hội ngay trước mắt nếu mà bỏ qua thì cả đời này sẽ phải hối tiếc.”

Lại nói bản thân ngày càng lớn lên, số lượng người đến nhà mình cầu thân ngày càng nhiều. Nếu không vì việc tuyển người vào Linh Dược Viên không có kết quả, nói không chừng chuyện hôn sự bản thân cũng bị trưởng bối trong nhà định đoạt. Nếu là vạn nhất ngày nào đó trưởng bối trong nhà vì lợi ích gia tộc mà hi sinh hạnh phúc của mình vậy thì ...

Nếu như vậy chẳng bằng thừa cơ hội này tự quyết định chung thân đại sự của mình.

Nếu người nhà có tự ý an bài, mà bản thân mình đã có ý trung nhân thì cũng có lý do để từ chối. Ngay cả cuối cùng không thể cùng một chỗ với hắn, nhưng với hồi ức kinh tâm động phách ngày hôm nay chẳng lẽ cả đời này mình còn có thể để ý nam nhân khác sao ?

Mặc dù mới quen nhau còn không quá hiểu rõ về nhau nhưng dựa vào trực giác nữ nhân nàng hoàn toàn có thể chắc chắn rằng tuyệt đối hắn là người tốt. Hơn nữa hắn lại có thể nổi danh khắp thiên hạ, cùng Chiến gia tạo thành thế thuỷ hoả không dung. Sợ rằng chỉ bằng vào Tào Quốc Phong hắn chẳng có thể ...

Vừa nghĩ tới khả năng Quân Mạc Tà có thể thân vẫn dưới âm mưu của Chiến gia, trong lòng Miêu Tiểu Miêu lại cảm thấy cực kỳ đau đớn.

Cảm giác đau đớn này khiến Miêu Tiểu Miêu kiên định với lựa chọn của mình.

Nàng chuyển ánh mắt nhìn về phía Quân Mạc Tà thì thấy vẻ mặt hắn đang rất khẩn trương. Hai mắt có chút dại ra, trên đầu toát mồ hôi lạnh. Đang ngơ ngác nhìn mình, chờ đợi câu trả lời của mình... Tựa hồ đối với việc đó đặc biệt chờ mong, vừa bất đắc dĩ lại vừa khát vọng ...

Hoá ra Mạc Tà lại để ý tới ta như vậy. Miêu Tiểu Miêu cảm thấy như vừa được tắm bằng mật ngọt vậy, nhất thời hai má lại nóng lên.

Bảo vật dễ cầu, tình lang như ý khó kiếm.

Đúng là Quân Mạc Tà đang rất mong chờ câu tiếp của Miêu Tiểu Miêu, nhưng suy nghĩ trong lòng hắn thì ngược lại hoàn toàn suy nghĩ của nàng.

Trong lòng Quân đại thiếu gia đang rất bồn chồn, cô nãi nãi nàng cũng không cần phải im lặng đến nửa câu cũng không nói chứ. Rốt cuộc

nàng muốn gì, có ý tứ gì a ... cho dù có giết ta nhưng cũng đừng làm ta kích động như vậy a ...

-"Chỉ là một cái khăn che mặt thôi mà, trong nhà ta có một bình dấm chua cực lớn đó ... Ta còn muốn sống khi quay về nữa ... nhất là công phu của Tuyết Yên không thua kém gì ta ... cho dù nàng ta muốn ngược đãi thì ta cũng không dám hoàn thủ a ...”

-“Ta có bao giờ làm chuyện thất đức đâu ... lão thiên van cầu ngươi buông tha ta đi... Thần phật thiên địa a, các ngài rủ lòng tư bi bỏ qua cho tiểu nhân đi ..."

Trong lòng Quân đại thiếu gia âm thầm khấn vái. Rốt cục Miêu Tiểu Miêu cũng mở miệng. Tuy nhiên vừa rồi nàng cúi đầu một lúc Quân Mạc Tà có thể nhìn rõ vị mỹ nhân đệ nhất Huyễn Phủ này đã xấu hổ đến đỏ bừng mặt và cổ. Thanh âm của nàng nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Thật ra Tiểu Miêu muốn nói với Quân huynh ... nếu như Quân huynh muốn ... muốn ... muốn nhìn thấy ... chân diện mục ... của muội ... vậy ... vậy ... vậy sau khi huynh chiến thắng đổ ước ... muội ... muội ... muội ... sẽ cho .. huynh xem ...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 233: Quyết Định Thắng Bại!

Quân Mạc Tà cả người chấn động, đờ người ra, dùng đầu lưỡi liếm liếm môi, lúc này mới nhận ra môi đã hoàn toàn khô khốc, khổ sở nói:

- Cái… Cái gì?

Trong lòng hắn lúc này thầm kêu khổ, cái cái này không phải là thật chứ… Muốn ta sao, chuyện này phải làm sao đây? Đây chẳng phải là muốn lấy cái mạng nhỏ của ta sao?

Nhưng vẻ mặt cùng động tác lúc này của hắn, trong mắt Miêu Tiểu Miêu lại nhìn ra là hắn đang hết sức kinh hỉ nên mới có biểu hiện hết sức thất thố này, xem hắn kia, vì một câu đáp ứng của ta mà hắn đã vui đến mức không nói nên lời rồi… Vừa rồi lúc hắn đại chiến cùng Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ, tài năng ăn nói lưu loát đến bực nào a….

Miêu Tiểu Miêu ngẩng đầu, thẹn thùng lườm hắn một cái, rồi lại vội vàng quay mặt đi, nhẹ nhàng xoay xoay đầu ngón chân dưới mặt đất, vô tình lại vẽ thành hình mẫu tử, cúi đầu sẳng giọng nói:

- Đồ ngốc, ngươi đúng là tên ngốc nhất…..!

Nàng làm sao biết được, lời này vừa nói ra trong nháy mắt lại khiến Quân đại thiếu xúc động một trận!

Chiến gia phải huy động toàn bộ nhân lực lại còn hao tổn thêm rất nhiều tâm huyết mới có thể miễn cưỡng làm được chuyện tình này, vậy

mà Miêu đại tiểu thư chỉ cần nhẹ nhàng phân phó vài lời là gần như đã có thể làm được!

Lúc này đây, có thể nói Quân đại thiếu gia của chúng ta chính thức biến thành kẻ ngốc rồi…

Ánh mắt vô hồn, bộ dạng thẫn thờ, thật sự bị dọa cho khiếp sợ đến mức mất hồn mất vía rồi a…

Chẳng lẽ đây là cái mà trong truyền thuyết gọi là nghiệp chướng hấp dẫn mỹ nhân hay sao? Giờ phút này Quân đại thiếu cơ hồ đã lâm vào tình trạng khóc không ra nước mắt…

Ta có tội tình gì cơ chứ, ta đâu phải là muốn đến đây để mở rộng hậu cung đâu, mục đích của ta chỉ muốn lấy được Thất Thải Thánh Quả thôi mà. Hiện tại tuy ta có nổi một chút lòng tham, muốn có hẳn một gốc cây Thất Thải Thánh Quả, nhưng ta chỉ muốn nhiều nhất đến đấy thôi, tuyệt đối không muốn thêm gì nữa.

Không lẽ vẽ cọp lại ra chó rồi sao, ngàn ngày đánh nhạn, rốt cục bị nhạn mổ vào mắt. . .

(NBV: Nguyễn văn là vi "Hợp" tự nhi biến thành "Bần" >> Cách chơi chữ viết chữ Hợp không thành thành ra viết chữ Bần. Thành ngữ tương ứng là Tính già hóa non, vẽ rắn thêm chân, vẽ cọp ra chó…)

Không biết hiện giờ Quân đại thiếu gia có ý định tiếp tục chiếm tiện nghi hay là ở đây khoe mã tiếp đây?!

Ngay tại thời điểm Miêu Tiểu Miêu đang say đắm nhìn chằm chằm Quân Mạc Tà, cũng chính là lúc hắn lộ ra vẻ cực kỳ lúng túng…

Nhưng, cuối cùng cứu tinh của hắn cũng đã xuất hiện…

- Mặc Quân Dạ, Mặc đại thiên tài, các đầu huyền thú đã được vận chuyển đến! Ngươi còn muốn kéo dài thời gian đến bao giờ nữa?

Một câu nói này của Chiến Thanh Phong cũng đủ để Quân Mạc Tà vịn vào mà thoát thân, làm cho hắn hết sức xúc động, suýt tí nữa đã hung hăng ôm chầm lấy Chiến Thanh Phong hôn một cái cảm tạ… Ông trời thật hết sức thương mình mà, cuối cùng cũng có người đến giải vây…

Hai huynh đệ Chiến Thanh Phong cùng Chiến Ngọc Thụ trong thấy bên này một nam một nữ tình tình tứ tứ trong lòng đều hết sức ghen tị, nhất là Chiến Thanh Phong, có thể nói là tức giận suýt tắc thở!

Hắn đã để ý đến Miêu Tiểu Miêu từ lâu rồi! Người khác có thể không biết dung mạo dưới lớp khăn che mặt của Miêu Tiểu Miêu trông như thế nào, thế nhưng hắn lại là một ngoại lệ, đương nhiên vị Đại công tử của Chiến gia này cũng không biết dung mạo hiện giờ của nàng ra sao, nhưng tận sâu trong ký ức của Chiến Thanh Phong, tám năm về trước, lúc ấy Miêu Tiểu Miêu cũng chỉ vừa mới được mười một tuổi nhưng dung mạo đã có thể nói là xinh đẹp kinh người!

Vẻ đẹp của Miêu Tiểu Miêu khi đó cũng đủ khiến người khác kinh nhạc! Tuy rằng khi đó còn hết sức non nớt, nhưng Chiến Thanh Phong tin chắc rằng tương lai sau này ở Phiêu Miểu Huyễn Phủ, tuyệt đối sẽ không có một thiếu nữ nào có thể so với vẻ đẹp của Miêu Tiểu Miêu!

Thậm chí lúc này Miêu Tiểu Miêu lọt vào danh sách thập đại mỹ nữ của Huyễn Phủ cũng bởi vì năm đó sau khi Chiến Thanh Phong trông thấy được dung mạo của nàng mà truyền tin ra ngoài…

Hiện tại Miêu Tiểu đã hoàn toàn trưởng thành, dựa vào dáng người cùng ánh mắt kia cũng đủ để xác nhận điều này, quả là một vị quốc sắc thiên hương, nhan sắc khuynh nước khuynh thành, đảo lộn chúng sanh!

Còn việc tại sao ở Huyễn Phủ Miêu Tiểu Miêu cũng bị liệt vào một trong ba người không thể đắc tội đến cũng không phải hoàn toàn bởi vì thế lực sau lưng của nàng, Miêu gia, tuy rằng đấy cũng là một phần nguyên nhân, nhưng chủ yếu lại là do bản tính của nàng, một khi đã bị người khác trêu chọc đến thì tuyệt đối không thể nào đơn giản bỏ qua được… Một khi bị chọc tức giận thì Miêu đại tiểu thư nhất định sẽ có

một trong hai loại phản ứng, hoặc là hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến nữa, hoặc sẽ tận dụng mọi cơ hội để báo thù, tuyệt đối sẽ làm cho cái người xấu số đó sống không bằng chết, thậm chí đến cả thân nhân hay cả một gia tộc cũng không buông tha, tất cả đều có cùng một số phận, tiêu diệt sạch sẽ…

Công chúa của Huyễn Phủ làm sao có thể giống người bình thường? Một người xinh đẹp như thế làm sao có thể để vuột vào tay người khác được? Không thể! Tuyệt đối không thể!

Tuy rằng Chiến Thanh Phong trong nhà sớm đã có một đàn thê thiếp, thậm chí còn có cả nữ nhân hầu hạ dưới gối, nhưng cũng không ngăn được dã tâm của hắn đối với Miêu Tiểu Miêu, mặc dù hắn vẫn không ngừng theo đuổi nhưng tuyệt đối không bao giờ để lại tí dấu vết gì, có thể nói đã hết sức thành công rồi…

Hơn nữa, Miêu gia hiện giờ tuy rằng bề ngoài vẫn là cội nguồn của nhiều nhân tài trong Huyễn Phủ, nhưng tình hình thật sự thì đã dần dần xuống dốc rồi, Chiến gia nếu có ý định muốn thôn tính thì với thế cục hiện giờ, tất cả chỉ là vấn đề thời gian.. Đến lúc đó, đối với hắn, Miêu Tiểu Miêu chẳng phải là muốn lúc nào chẳng được sao?

Chiến Thanh Phong lúc này trong lóng đã hừng hực ngọc lửa ghen tuông, cho nên, vừa nghe được tiếng xe ngựa từ xa vang lên là lập tức tóm lấy cơ hội cắt đứt cuộc trò chuyện giữa Miêu Tiểu Miêu và Quân Mạc Tà. Tuy hành vi này có thể nói là cực kỳ vô lễ nhưng hiện giờ hắn không có tâm trí suy nghĩ nhiều đến vậy…

Hắn đã sớm xem Miêu Tiểu Miêu là người của hắn, bất luận kẻ nào có ý định với nàng, hắn đều xem người đó là cừu địch có cơ hội chụp mũ xanh lên đầu mình, kể cả nhị đệ Chiến Ngọc Thụ của hắn cũng vậy, bây giờ xuất hiện thêm tên Mặc Quân Dạ này, đối với cừu địch loại này, chỉ có một biện pháp xử lý duy nhất, diệt trừ hậu hoạn để sau này không phải lo nghĩ nữa! Hoặc ít nhất cũng phải chặt đứt toàn bộ cơ hội để hắn có thể tiếp tục tiến triển với Miêu Tiểu Miêu!

- Nga, đã đến nhanh như vậy sao? Chiến Đại công tử hiệu suất làm việc quả thật cao a. Quân Mạc Tà cực kỳ phối hợp xoay người lại, khuôn mặt lại lập tức hồi phục như trước.

Lúc này, ở cửa vào đại sảnh truyền đến một thanh âm:

- Đại công tử, số huyền thú người cần đã được đưa đến. Cho tiểu nhân hỏi bây giờ có phải lập tức chuyển chúng vào không?

- Chúng ta đợi lâu muốn phát điên rồi, còn không lập tức lăn đến đây!

Chiến Thanh Phong cau mày quát, phải cùng lúc chịu nhiều áp lực như thế này đã khiến vị Đại công tử bình thường có gặp biến cố gì cũng không sợ hãi nay đã không còn chút bóng dáng, với tình hình bây giờ thì hắn làm sao còn có tâm tư lo lắng đến cái gì gọi là khí chất phong độ nữa.

Liền sau đó, liền nghe thấy một trận âm thanh ồn ào, mấy chiếc xe ngựa nườm nượp tiến vào bên trong Phiên Hương lâu. Một người trung niên mỉm cười đi đến trước mặt Chiến Thanh Phong, cúi đầu khom lưng cung kính nói:

- Chiến công tử, ha ha, tiểu nhân không biết ngài cần cụ thể loại huyền thú nào cho nên đã đem mỗi chủng loại năm sáu con, đây đều là những đầu thú tam tứ giai đầy đủ yêu cầu của ngài, hi vọng lão nhân gia ngài vừa ý.

- Ân, làm thế cũng được, bất quá ta cũng không cần nhiều đến vậy. Chỉ cần lưu lại toàn bộ huyền thú Miêu Thân Hổ tứ cấp là được!

Chiến Thanh Phong trong mắt lóe lên tinh quang, thản nhiên phân phó.

- Miêu Thân Hổ?

Quân Mạc Tà nhíu mày. Hắn cũng đã có khoảng thời gian sinh sống ở Thiên Phạt không ngắn, nhưng từ trước đến nay chưa từng nghe đến loại

huyền thú tên gọi “Miêu Thân Hổ”, chẳng lẽ đây là loại huyền thú chỉ có riêng ở Phiêu Miểu Huyễn Phủ?

- Mặc huynh là người bên ngoài vào, không rõ tình hình ở Huyễn Phủ cũng chẳng có gì lạ, không biết con Miêu Thân Hổ này cũng là bình thường, để ta giải thích cho Mặc huynh hiểu, cũng giúp cho huynh có một cái nhìn mới với loại huyền thú này.

Chiến Thanh Phong mỉm cười nói:

- Miêu Thân Hổ, là một loại huyền thú bề ngoài trông hết sức đáng yêu, và nó cũng là loại huyền thú độc đáo mà chỉ duy nhất Huyễn Phủ mới có. Đừng bị bộ dáng vô hại như mèo con của nó lừa gạt, nó có trong người đầy đủ đặc tính ưu điểm của loài hổ, hung tàn, thích máu, hơn nữa lại còn phát triển rất mạnh về mặt ý thức. Tuy rằng chỉ có thể tiến giai đến tứ cấp nhưng dựa vào bản tính hiếu chiến trời sinh, năng lực của nó vượt xa các huyền thú thông thường, ví dụ nếu đều là huyền thú tứ cấp, thì chắc chắn con “Mèo con” này sẽ dễ dàng khắc chế tất cả…

- Thì ra là thế, đa tạ Chiến công tử đã chỉ giáo.

Quân Mạc Tà gật gật đầu, bề ngoài tuy thập phần lễ phép nhưng trong lòng lại tự nói với mình, đối với ta thì Miêu Thân Hổ, Cẩu Thân Hổ hay cái quái gì thì cũng là huyền thú giống nhau cả.

Sau khi Chiến Thanh Phong ra lệnh liền thấy vài người thân hình vạm vỡ mang mấy cái lồng sắt đi đến, đặt ở ngay giữa sân, tổng cộng có sáu cái lồng sắt nhỏ, mà bên trong mỗi cái lồng sắt chỉ có một con huyền thú màu lông sặc sỡ, trông giống hệt như một con mèo bình thường vậy.

Ngay khi cả bầy được đặt cùng một chổ, bọn chúng vốn vẫn đang nằm uể oải trong lòng sắt, bộ dạng lại hết sức ngây thơ, nhưng sau khi cảm nhận được có đồng loại bên cạnh, trong nháy mắt bọn chúng liền thay đổi hoàn toàn! “Xoạt” một tiếng đứng lên, trong mắt bắn ra quang mang hết sức hung chiến, răng nanh lộ ra cả bên ngoài, ô ô gầm nhẹ vài

tiếng, rõ ràng là đang ra sức thị uy, tựa hồ như chỉ cần có người tiến vào lãnh địa của bọn chúng thì bọn chúng sẽ lập tức tấn công ngay!

Mỗi con Miêu Thân Hổ này nhiều nhất chỉ nặng đến mười cân, nhưng lớp lông trên trán lại mọc thành hình chữ “Vương”, rất bắt mắt! Thân hình tuy nhỏ nhắn, nhưng lại toát lên khí độ vương giả rất rõ ràng!

(NBV: Ở Trung Quốc, cân cũng là đơn vị đo khối lượng cổ, ngày nay bằng 500 gam. Trong lịch sử, một cân ở Trung Hoa có thể có giá trị khác, ví dụ như 600 g (16 lạng) nên mới có câu nói dân gian "kẻ tám lạng người nửa cân" (ý nói hai bên bằng nhau))

- Quả nhiên không hổ danh là huyền thú tứ cấp hung hãn nhất, quả đúng là danh xứng với thực.

Quân Mạc Tà nói.

Tự đáy lòng hắn cũng cảm thấy một chút kinh ngạc.

- Để cho công bằng, mời Mặc huynh chọn trước.

Chiến Thanh Phong lớn tiếng nói. Kỳ thực sức chiến đấu của mỗi con Miêu Tiểu Miêu so với nhau cũng không sai biệt lắm, ai chọn trước cũng không có ảnh hưởng nhiều lắm đến kết quả, điểm mấu chốt là Chiến Thanh Phong nắm giữ độc môn công pháp, bất luận hắn chọn phải con huyền thú nào đi chăng nữa, chỉ cần đến lúc quyết đấu hắn đứng sau lưng con Miêu Tiểu Hổ này rồi vận dụng bí quyết tâm pháp rót linh lực vào nó, lúc đó sức chiến đấu của nó liền lập tức tăng lên gấp hai lần!

Sau khi năng lực được đề thăng lên gấp hai lần, Miêu Thân Hổ tứ giai liền lập tức tiến lên ngũ giai, chênh lệch hắn một bậc, lúc này thì kết quả không cần nói cũng biết!

Đây mới là điểm mà Chiến Thanh Phong, hay nói đúng hơn là tất cả những người trong Chiến gia ở Huyễn Phủ cảm thấy tự tin, và đây cũng là năng lực đặc biệt nhất để khống chế huyền thú!

- Chiến huynh đã khiêm nhường như thế. Ta đây nếu còn từ chối thì quả thật bất kính.

Quân Mạc Tà cười cười, chậm rãi tiến tới.

Đám Miêu Thân Hổ trong lòng sắt thấy có người đi đến, lại bắt đầu gầm gừ dữ dội hơn, nghiến răng nghiến lợi, giống như là đang cảnh cáo kẻ đang tiến tới, nếu còn tiếp tục xâm chiếm địa bàn của chúng thì phải trả giá rất lớn.

Thực tế, tuy bọn huyền thú Miêu Thân Hổ này nổi tiếng hiếu chiến, nhưng trong mắt "Mặc đại thiên tài" thì đám này bất quá cũng giống như một đám huyền thú bình thường, hắn hoàn toàn không để vào mắt, còn Chiến Thanh Phòng bề ngoài ra vẻ hết sức hào phóng, nhường Mặc Quân Dạ thoải mái chọn lựa trước, hiển nhiên cũng không phải tốt lành gì, hắc chỉ muốn có kịch hay để xem thôi, nếu Mặc Quân Dạ không cẩn nhận sẽ rất dễ bị đám thú Miêu Thân Hổ túm lấy, đây mới là chuyện vui chính a!

Đáng tiếc Quân Mạc Tà không bị đám thú Miêu Thân Hổ này dọa cho sợ hãi, ngay từ đầu đã trực tiếp đến chọn một con gần mình nhất.

Hắn liếc sơ qua, nói:

- Con này đi, ta nhìn nó cũng thấy thật đáng yêu, thật giống với đám thú cưng ở nhà của ta, nếu thực lực đã tương đương nhau vậy thì hơn thua chỉ dựa vào vận khí, ta tin vào trực giác của ta, hơn nữa hiện giờ vận may của ta đang rất cao mà!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 234: Miêu Thân Hổ!

Hắn vừa dứt lời, mọi người ở đây liền xôn xao một trận. Đấu thú làm sao có thể so với đá gà đua chó bình thường được, cả hai thứ này khác biệt rất nhiều, đặc biệt cái gọi là "thực lực cơ bản đều tương đương nhau, vận khí là quan trọng nhất" lại càng bậy bạ!

Những người ở đây đều là người có kinh nghiệm, liếc mắt một cái đã nhìn ra vị Mặc đại thiên tài Không Linh Thể Chất kia bằng trực giác đã "chọn" trúng một con Miêu Thân Hổ bé nhất trong bầy, nó trông đã bé như thế nhưng thể trọng so ra còn ít hơn nữa.

Một cân, so với các loại huyền thú khác có thể nói không đáng là gì.

Nhưng đối với loại huyền thú như Miêu Thân Hổ khi trưởng thành cùng năm chỉ có thể nặng đến mười cân mà nói, cái con số bé đi kia có ý nghĩa rất lớn a! Vị Mặc Quân Dạ Mặc đại thiên tài lần này không muốn chiến thắng nữa hay sao? Vừa nãy rõ ràng Miêu đại tiểu thư đã gọi hắn đến chỉ điểm một lúc rồi, vậy mà điểm tri thức quan trọng này cũng không nói đến cho hắn biết sao!

Đương nhiên ở đây cũng có một số người biết Chiến gia có nắm giữ một bí quyết khống chế huyền thú riêng, nhưng nhìn tình hình hiện tại Mặc Quân Dạ chọn phải con thú kém cỏi nhất trong bầy, bại thế càng rõ ràng hơn. Mà cho dù hắn có may mắn chọn trúng một con Miêu Thân Hổ cường tráng hơn cũng chẳng đủ để xoay chuyển tình thế, kết quả đã được xác định rồi!

- Mặc công tử quả nhiên thẳng thắng, ta đây cũng không lựa chọn nhiều nữa, ta chọn con gần ta nhất.

Chiến Thanh Phong cười với vẻ hết sức đắc ý. Ở đây những người bình thường nghe câu này cũng không biết trong đó có ý tứ gì, nhưng những người biết rõ nội tình trong Chiến gia lại thầm bĩu môi: “ngươi còn phải lựa chọn à? Ngươi có bí pháp trong người rồi cho dù có chọn trúng con nào thì kết quả cũng giống hệt nhau thôi…”

Sau khi cả hai đã chọn xong huyền thú, Chiến Thanh Phong liền tung một mảnh vải đen trùm lên cái lồng đang chứa con Miêu Thân Hổ của hắn, sau đó liền thò tay vào, ngay lặp tức âm thanh phẫn nộ gào rít của con Miêu Thân Hổ dần dần biến mất, từ từ chuyển thành giọng điệu hết sức thân thiết. Mà Quân đại thiếu gia bên này lại còn biến thái hơn, lần thứ hai làm cho những người ở đây phải mở rộng tầm mắt, trước mặt bao người, Quân đại thiếu mỉm cười mở bung cửa lồng ra, thậm chỉ còn không sử dụng huyền khí để bảo vệ bản thân nữa, hoàn toàn không có chút phòng bị nào.

Mọi người trông thấy thế đều vô cùng kinh ngạc, ai ai cũng biết rằng móng vuốt và răng của con Miêu Thân Hổ này là một vũ khí hết sức sắc bén! Một người bình thường có tu vi thấp, nếu không cẩn thận phòng bị thì chắc chắn sẽ dễ dàng bị con Miêu Thân Hổ một phát cắn trúng ngay, thậm chí còn có thể bị cắn đứt cả bàn tay… Chuyện này cũng đã từng xảy ra rồi…

Hơn nữa, còn thêm Chiến đại công tử đang ở đây bày mưu muốn Mặc Quân Dạ phải chịu xấu hổ ở đây, dù biết khả năng hắn hiện giờ chưa đủ để thoải mái khống chế Miêu Thân Hổ nhưng vẫn không mở miệng ra cảnh báo.

Vậy mà vị Không Linh Thể Chất này lại còn không thèm để ý, cứ thế mở ra…

Đây mới thật sự là người không sợ trời không sợ đất, quả là dũng cảm.

Sự việc diễn ra tiếp theo còn bất ngờ hơn, suýt tí nữa làm cho mọi người ở đây rớt cả tròng mắt xuống.

Chỉ thấy Miêu Thân Hổ ở bên kia đầu hơi ngẩng lên một chút, tựa hồ có chút nghi hoặc nhìn người thiếu niên trước mắt, sau đó vươn vai vặn eo một cái, rồi chậm chậm bước ra khỏi cái lồng sắt, động tác y hệt như một con mèo nhà bình thường vậy, từ từ thông thả đi đến cạnh Quân Mạc Tà, cái đầu nhỏ cọ cọ vào chân hắn trông hết sức thân mật, cọ cọ một lúc liền hết sức ngoan ngoãn nằm im dưới chân hắn, lại còn xoay người đưa cái bụng trắng lòa lên trời, lăn lăn một vòng…

- Cái… cái chuyện gì đang xảy ra thế này????

Trong đám người đứng xem, có một vị thiếu niên đang há miệng trợn tròn mắt, cơ hồ như vừa trông thấy một việc tuyệt đối không thể có thể xảy ra. Trên tay hắn còn vài vết thương chưa lành, nhìn kỹ thì rõ ràng đây là vết trảo của Miêu Thân Hổ lưu lại, cũng chỉnh vì lẽ đó mà hiện giờ hắn mới cảm thấy khiếp sợ như vậy…

Hơn nữa, ai ở đây cũng biết, đối với động vật phần bụng chính là vị trí phòng ngự yếu nhất, cũng là nơi nguy hiểm trí mạng của bọn chúng. Một khi bọn chúng ở trước mặt một người hay một động vật khác mà có thể hoàn toàn phơi bày vị trí này, điều này chứng tỏ bọn chúng đã hoàn toàn tin tưởng và thần phục người trước mắt!

(NBV: Các độc giả hiểu vì sao chó với mèo nhà mình hay lăn qua lăn lại, ngửa bụng lên khi mình giỡn với chúng rồi chứ)

Mà Miêu Thân Hổ lại còn là một loại huyền thú hiếu chiến, ngay từ lúc sinh ra thì tính đề phòng đã cao đến mức thái quá rồi, bất luận là ai, cho dù là đồng loại với nó cũng không thể nào có được sự tin tưởng của chúng! Đến khi bọn chúng trưởng thành rồi thì ngay cả trước mặt là ba mẹ của bọn chúng cũng không ngoại lệ… Nhưng tại làm sao mà trước mặt vị Không Linh Thể Chất này lại có thể thập phần tin tưởng như vậy? Chẳng lẽ thể chất kỳ dị trong truyền thuyết còn có thêm khả năng đặc biệt này sao?

Những người đứng xem xung quanh lại được thêm một phen ngạc nhiên trợn mắt há mồm khi thấy Quân Mạc Tà mỉm cười ôn hòa đứng lên nói:

- Này nhóc, ngươi lại đây cho ta hảo hảo mà quan sát kỹ ngươi.

Nói xong liền ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng ôm Miêu Thân Hổ vào lòng, tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng của Miêu Thân Hổ, động tác hết sức nhẹ nhàng.

Còn con Miêu Thân Hổ này miệng chỉ kêu lên hai tiếng cô cô rồi lại cuộn tròn nằm vào trong lòng Quân Mạc Tà, cực kỳ dịu dàng ngoan ngoãn, nằm đấy cho hắn tùy ý vuốt ve, thỉnh thoảng còn phát lên vài tiếng nghe như tiếng ngáy, bộ dạng trông hết sức thoải mái…

- Ông trời a, ta nhất dịnh là đang nằm mơ a… Đây… Đây mà là Miêu Thân hổ sao?

Vị thiếu niên lúc nãy còn hết sức bất ngờ, bây giờ thì cả người run rẩy, không nhịn được thốt lên:

- Không! Đây căn bản không phải là con Miêu Thân Hổ, chỉ là một con mèo bình thường thôi!

Miêu Tiểu Miêu mở to đôi mắt đẹp, đối với mọi chuyện đang diễn ra trước mắt này nàng cũng không sao hiểu được.

Nhãn lực của nàng dĩ nhiên hơn xa vị thiếu niên kia, nàng đã sớm dễ dàng phân biệt được chổ khác nhau giữa một con Miêu Thân Hổ và một con Tiểu Miêu bình thường, đương nhiên nàng cũng nhìn ra hiện tại trong lòng Quân Mạc Tà xác thực là một con Miêu Thân Hổ hàng thật giá thật… Nhưng còn việc tại sao mọi chuyện lại diễn ra kỳ quái thế này thì nàng không sao giải thích được, từ trước đến nay Miêu Thân Hổ chưa bao giờ tỏ ra thái độ ngoan ngoãn đến bực này, hơn nữa lại còn thân mật với người khác đến mức không đề phòng một tí gì cả…

Lúc này nàng so với người khác cũng không minh bạch hơn được bao nhiêu…

Mọi người ở đây lúc này chính thức rơi vào trạng thái khiếp sợ, từ nãy giờ không ai để ý đến đám Miêu Thân Hổ còn lại ở bên ngoài, rõ ràng ban đầu bọn chúng vẫn tràn đầy địch ý với nhau, vậy mà giờ phút này tất cả bỗng nhiên im lặng, bầu không khí hết sức yên tĩnh, cả bầy đều tập trung nhìn chằm chằm vào con Miêu Thân Hổ đang được Quân Mạc Tà ôm trong lòng, nếu quan sát kỹ một chút thì chắc chắn dễ dàng nhận ra ánh mắt của mấy con Miêu Thân Hổ này hoàn toàn không còn chút ý tứ căm thù nào, càng không phải là chán ghét mà đã chuyển thành… hâm mộ, ghen tị!

Đúng vậy, bọn chúng hết sức ganh tị, tại sao tên kia lại có được diễm phúc như thế, tại sao người được người kia ôm vào lòng lại không phải là mình…

“Nếu được như thế thì hạnh phúc biết bao, chuyện tốt như vậy, vì cái gì mà không đến với ta“

Quân Mạc Tà mỉm cười, trong lòng bàn tay âm thầm vận chuyển ra một tia thiên địa linh lực, vừa vuốt ve vừa từ từ truyền vào trong thân thể con Miêu Thân Hổ này…

Con Miêu Thân Hổ hết sức kinh ngạc, kêu lên một tiếng “Meo Meo”, hai mắt liền mở to hết sức kinh hỉ, nó rõ ràng cảm giác được có một nguồn năng lượng hết sức đặc biệt đang được truyền vào cơ thể nó, càng lúc càng được truyền vào nhiều hơn, trong nháy mắt luồng năng lượng đó đã dễ dàng giúp nó đột phá bình cảnh nó vướng phải bấy lâu nay, bình cảnh này nó cứ tưởng cả đời này cũng vĩnh viễn không có cơ hội đột phá được, vậy mà không ngờ mọi việc lại chỉ diễn ra trong nháy mắt…

-“Mình vẫn không hiểu sao lại đặc biệt cảm thấy thân thiết với nhân loại này, hóa ra là hắn lại có bổn sự lớn như vậy, Khí tức trên thân thể hắn chính là thứ mà bản thân mình hết sức thích thú và mong ước”,

Quân Mạc Tà mỉm cười, vẫn duy trì tốc độ truyện linh lực, thậm chí còn thừa hơi nhìn sang Chiến Thanh Phong ở phía đối diện, tựa hồ như tò mò quan sát xem Chiến Thanh Phong sẽ làm cách nào để huấn luyện huyền thú của hắn.

Bộ dạng lúc này của Quân Mạc Tà trông hết sức vô tội, tựa hồ như chỉ đứng một chổ ngẩn ngơ, ôm và vuốt ve Miêu Thân Hổ, bất cứ người nào cũng không thể ngờ được hắn lại cả gan trước mặt bao nhiêu người ở đây mà thi triển thủ đoạn…

So với những từ như "vô song, không gì sánh được" thì tác dụng của linh khí này còn có chút khoa trương hơn, làm sao có thể hình dung được đây?

Đột nhiên con Miêu Thân Hổ trong lòng Quân đại thiếu gia chợt run run, hai mắt mở to, ngửa đầu lên trời kêu lên vài tiếng cô cô…

Âm thanh liên tục phát ra, càng lúc càng to và rõ…

Nó rống to lên một tiếng, mấy con Miêu Thân Hổ bị nhốt ở trong lòng gần đất tự nhiên tứ chi run rẩy, sao đó liền phủ phục xuống trong lòng, đầu rụt sâu vào trong lòng, bộ dạng đáng thương vô cùng, vừa nãy đây vẻ mặt ánh mắt còn tràn ngập hâm mộ, ghen tị, vậy mà giờ đây đã chuyển sang sợ hãi, sợ hãi tự đáy lòng…

Nghe con Miêu Thân Hổ thét lên một tiếng, Quân đại thiếu gia liền nhẹ nhàng dừng tay, con Miêu Thân Hổ "phốc" nằm yên bình thường trở lại, quay đầu nhìn Quân Mạc Tà, trong mắt toát ra vẻ hết sức lưu luyến xen lẫn cảm kích, Miêu Thân Hổ này phẩm giai vẫn còn quá thấp, không đủ sức chịu được nhiều thiên địa linh khí như thế, Quân Mạc Tà chỉ nhẹ nhàng truyền vào cơ thể nó một tia linh khí rất nhỏ mà thôi, nhưng chỉ bấy nhiêu cũng đã quá đủ rồi!

Mà bản thân Quân Mạc Tà cũng không sao ngờ được, thiên địa linh khí hắn vận dụng lúc này lại chính là Hồng Mông Tử Khí được tinh luyện lại từ bên trong Hồng Quân Tháp.

Cho nên lúc này một tia linh khí rất nhỏ hắn truyền vào cơ thể Miêu Thân hổ đây cũng là loại Hồng Mông Tử Khí này!

Hồng Mông Tử Khí, có thể nói đây là tuyệt đại chí bảo ở trong thiên địa! Bất cứ Tu Luyện Giả nào ở trên thế gian này cũng đều cực kỳ thèm muốn có được nó, đối với thứ này có thể gọi là tha thiết ao ước mà không thể có được!

Tuy rằng chỉ một tia linh khí nhưng kết cục trận chiến này cũng đã rõ ràng trước mắt! Có một tia Hồng Quân Khí này trong người, con Miêu Thân Hổ trước mắt ngoài mặt vẫn còn là tứ cấp huyền thú nhưng hiện tại đối mặt có là Miêu Thân Hổ ngũ lục cấp cũng không phải là đối thủ của nó!

Hơn nữa, một tia Hồng Mông Tử Khí trong người Miêu Thân Hổ này sẽ vĩnh viễn có ích cho nó, nói cách khách nó có thể thoải mái tiến giai mà không gặp bất cứ trở ngại gì…

Bây giờ bất luận là một con Thú Hoàng bình thường ở Thiên Phạt hay hoặc giả là một vị Thánh Hoàng mà biết được Quân đại thiếu gia có thể lãng phí một thứ trân quý như thế lên trên người một con tứ cấp huyền thú, cho dù có là một con Miêu Thân Hổ tứ cấp cũng sẽ cảm thấy hâm mộ lẫn ghen tị!

Tin chắc rằng Quân Mạc Tà có nằm mơ cũng không thể ngờ được hôm nay ở đây hắn chỉ vô tình cao hứng vui đùa một chút mà mấy ngàn năm sau lại có thể tạo thành một vị hoàng giả huyền thú, hơn nữa theo chủ nhân của nó, thực lực của nó hết sức khủng bố, nhấc tay thôi cũng có thể tạo nên một trường mưa máu, một tai nạn khủng bố… Đương nhiên, chuyện này lại thuộc về một câu chuyện khác…

(NBV: Muốn biết truyện gì, hãy tìm đọc tác phẩm khác của lão Phong lăng nha, ta cũng lười PR quá)

Miêu Thân Hổ nằm thoải mái trong lòng Quân Mạc Tà, bộ lông toàn thân hết sức sặc sỡ, trong một khắc này mơ hồ ánh sáng phát ra còn vượt

qua cả bình thường, điều này thoạt nhìn trông nó có vẻ bình thường nhưng khí phái và thần bí hơn rất nhiều….

- Nhóc à, ngươi có tên chưa?

Quân Mạc Tà nói chuyện giống như nói với bạn bè bình thường, vẻ mặt hết sức ôn hòa:

- Hôm nay ngươi gặp ta cũng là hữu duyên, ta sẽ chọn cho ngươi một cái tên, từ nay về sau ngươi gọi là “Tiểu Tử”, như thế nào?

Miêu Thân Hổ ở bên kia đang lẳng lặng ngồi chồm hổm trên mặt đất, nghe xong lời nói này của Quân Mạc Tà vẻ mặt giống như là nghe hiểu lời hắn nói, cái đầu nhỏ ngẩng lên tỏ vẻ hết sức vui mừng, kêu lên một trận cô cô cô, sau đó đắc ý đánh đánh xuống mặt đất, tựa hồ như đang chúc mừng bản thân mình rốt cục cũng có tên…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 235: Hiện Tượng Quỷ Dị.

Quân Mạc Tà đương nhiên biết con mèo thân hổ này sau khi nhận tử khí Hồng Mông của mình, đối với lời nói của mình nó hoàn toàn có thể nghe hiểu, đây cũng là vì tử khí thần dị mà sinh ra tâm linh tương thông . Nhưng những người ở đây nhìn thấy một màn vô cùng huyền huyễn này, đều kinh ngạc đến không nói nên lời.....

Chẳng lẽ "Không linh thể chất" trên người vị Mặc Quân Dạ này, là vô cùng vô tận sao? Hay là thần may mắn không lúc nào không chú ý hắn, chẳng lẽ ván này đã biết trước là thắng cũng bị hắn lật ngược lại sao?

Giờ phút này trong mắt đẹp của Miêu Tiểu Miêu xuất hiện một tia sáng kỳ dị chớp liên tục, đúng là trong lòng đã có vài phần say mê. Lúc trước nàng đồng ý giúp vị Mặc Quân Dạ này, đầu tiên là vì để vị"Không linh thể chất" này không bị Chiến gia khống chế, sau này sẽ trở thành một thế lực khó đối phó, thứ hai, trong lòng cũng có chút ý thương người tài.

Nhưng lúc này đây, trong lòng nàng đã ra một quyết định, chỉ cảm thấy mỗi cử động mỗi lời ăn tiếng nói của vị Mặc Quân Dạ này đều rất thuận mắt mình.

-"Lựa chọn của ta, tuyệt đối không có sai lầm! Tuyệt đối không sai!" Miêu Tiểu Miêu ở trong lòng tự nói với bản thân, khuôn mặt sau bức khăn che mặt càng hiện lên nét kiên định.

-"Tiểu Tử, cuộc so tài này, ta toàn nhờ cậy ngươi đấy, ngươi trăm ngàn lần đừng để ta mất mặt nha. Ngươi hiểu không?" Quân Mạc Tà nói

với Tiểu Tử, Tiểu Tử dựng cái đuôi lên, dùng sức vẫy vẫy hai cái, đôi mắt to tràn ngập sự thông minh nhếch lên nhìn Chiến Thanh Phong, vô cùng kiêu ngạo ngẩng đầu kêu vài tiếng, lộ ra một bộ dáng rất khinh người.

Nếu Quân Mạc Tà nghe hiểu, sẽ biết Tiểu Tử là đang nói:

- ‘’Bổn miêu bây giờ đã là vua của loài mèo thân hổ rồi, sao có thể cùng loại người yếu ớt này đánh nhau chứ, thật sự là có chút tổn hại danh giá của ta mà ! Thôi vậy, vì báo đáp cậu, ta sẽ đem cái tên bên kia hành hạ một trận,... Đành chịu vậy, xác thật đúng là hạ thấp giá trị của ta mà. »

Lúc này, đứng đối diện Chiến Thanh Phong cũng đã huấn luyện xong con mèo thân hổ ra chiến đấu của mình, trên khuôn mặt tuấn tú đã đầy mồ hôi, cả người mệt mỏi nhưng trong mắt cũng hiện lên sự vui sướng kỳ lạ, ánh mắt nhìn Quân Mạc Tà cũng trở nên vô cùng tàn khốc.

Lúc này, thật sự rất thuận lợi! Lúc trước khi vận hành huyền thú bí quyết chuyển hóa huyền lực rót vào thân thể huyền thú, cũng sẽ chịu một chút chống cự, ít nhất không có khả năng dung hòa hoàn toàn, trong quá trình ít nhất cũng phải lãng phí trên dưới một nửa năng lượng.

Nhưng bây giờ, con mèo thân hổ của mình cũng không biết xảy ra chuyện gì. Sau khi đi vào bức vải đen không lâu, lúc đi ra ngoài liền trở nên vô cùng dịu ngoan phối hợp chủ nhân, cho dù là trong quá trình chịu rất nhiều đau đớn, vậy mà cũng không kêu một tiếng nào cả.

Sự phối hợp không thể tin khiến hắn bây giờ cảm thấy bí quyết huấn luyện huyền thú trở nên vô cùng dễ dàng, mà hiệu quả lại rất kinh ngạc, ít nhất có chín phần lực lượng hoàn mĩ thả vào bên trong cơ thể con mèo thân hổ đó.....

Xác suất thành công này, cho dù xem hết toàn bộ lịch sử Chiến gia cũng rất ít gặp!

Trước khi quyết chiến có thể gặp được một chuyện tốt đến vậy, Chiến Thanh Phong tất nhiên là vô cùng mãn nguyện!

Đúng là ông trời cũng giúp ta mà.

Hắn lại không biết, con mèo thân hổ của mình sở dĩ nghe lời phối hợp, là bởi vì con mèo thân hổ bên kia sau khi tiếp nhận tử khí Hồng Mông của Quân Mạc Tà, trong phút chốc lộ ra phong thái vua chúa! Loại khí độc đáo này của huyền thú, tuy nhân loại không phát hiện ra nhưng đồng loại lại có thể cảm nhận rất rõ ràng. Cho nên trong phút giây đó nó bị loại khí đó áp đến muốn cử động cũng không dám động, thậm chí kêu cũng không dám kêu, đúng là đã bị vây trong phút giây sợ hãi nhất "Đời thú".

Linh lực huấn luyện truyền đến bởi Chiến Thanh Phong cũng trở nên vô cùng thoải mái dễ dàng. Chuyện như vậy trong phủ Phiêu Miểu Huyễn cũng chỉ diễn ra có một lần, vì vậy Chiến Thanh Phong tự nhận phút giây này đã khắc sâu trong lịch sử trăm ngàn năm của Chiến gia. Chỉ có con mèo thân hổ của hắn sau khi hoàn thành huấn luyện, giờ phút này cảm giác phiền đến chết đi được.

Nguyên nhân rất đơn giản!

« Trời ạ, cái con bên kia đúng là vị vua vừa mới sinh ra, vậy mà lại là đối thủ mà ta phải giết lúc này. Trời ơi, đất hỡi, để ta chết đi cho rồi..... Đám người Chiến gia thật không có nhân tính mà, chọn ai không chọn vì sao cố tình chọn trúng ta chứ. Để cho một con mèo thân hổ bình thường như ta đi đấu với vua của mình..... đây chẳng khác nào kêu một người dân bình thường trong huyễn phủ đi khiêu chiến với phủ chủ của mình? Còn đường sống nào cơ chứ..... Đây căn bản không thuộc cùng một cấp chiến đấu a, đại ca, cầu ngài tha ta đi..... Từ xưa đến nay không có kiểu đùa mèo như thế này đâu… »

-"Mặc huynh, nhìn bộ dạng thong dong của huynh, chắc là chuẩn bị tốt rồi phải không!?"

Chiến Thanh Phong hả hê nhìn Quân Mạc Tà, khóe miệng giương lên một nụ cười đã thực hiện được âm mưu.

-“Chuẩn bị tốt? Còn..... còn cần chuẩn bị gì nữa?”

Quân Mạc Tà ngạc nhiên nói:

-“Không phải một người chuẩn bị một con mèo, để tụi nó đánh nhau à? Còn muốn chuẩn bị gì nữa?”

-“Ha ha ha.....”

Chiến Thanh Phong rốt cuộc nhịn không được phát ra một trận cười điên cuồng, dùng ánh mắt giống như mèo vờn chuột nhìn người có “Không linh thể chất” đối diện, cư nhiên có chút giống như đùa giỡn một tên hề vậy:

-“Đã như vậy, chúng ta bây giờ bắt đầu được chưa?”

-“Được, có thể, lúc nào cũng được.”

Quân Mạc Tà đần độn gật gật đầu.

-“Vậy, con mèo thân hổ của huynh đâu..... Ách?”

Chiến Thanh Phong lúc này mới phát hiện, dưới chân của Quân Mạc Tà có một con vật nhỏ lông có những vết đốm đốm, đang lăn qua lộn lại đùa giỡn, khi thì vô cùng thân thiết dùng đầu cọ cọ chân đối phương, khi thì thầm thì kêu hai tiếng.

Trong chớp mắt, tròng mắt Chiến Thanh Phong như muốn trực tiếp bắn ra khỏi hốc mắt. Con vật nhỏ đang chơi đùa vui vẻ bên kia quả thực rất giống một con mèo nhà đáng yêu dịu ngoan, nào có một chút dáng vẻ của một con mèo thân hổ hiếu chiến thành tính, đối loài người chưa bao giờ cho chút cảm tình chứ?

« Mặc Quân Dạ rốt cuộc đã làm như thế nào? Hắn rốt cuộc đã làm gì? Chuyện gì đang xảy ra vậy? »

Chiến Thanh Phong còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, vì Quân Mạc Tà đứng đối diện đã nói:

-“Tiểu Tử, ngươi xem bên kia kìa? Đối diện người kia là người muốn so tài với ta, đối thủ của ngươi là con mèo thân hổ hắn đã chọn kia, ngươi phải cố gắng lên đấy, đừng thua người ta nha.....”

Theo lời của Mặc đại thiếu gia, Tiểu Tử ngạo mạn quay đầu lại, mí mắt rũ xuống nhìn nhìn Chiến Thanh Phong, bỗng nhiên chạy đến trước mặt Chiến Thanh Phong, sau đó quay người lại, nâng mông lên, dùng một chút sức, ‘Phốc’ một tiếng, từ phía sau phun ra một màn khí màu vàng nhạt.....

Cư nhiên dám đem toàn lực thả một cái rắm.....

Sau đó Tiểu Tử vô cùng khoái hoạt gầm lên hai tiếng, nhanh như chớp chạy về bên chân Quân Mạc Tà, nó xoay xoay hai ba vòng, bộ dạng đắc ý vui sướng giống như đã hoàn thành nhiệm vụ, chỉ còn chờ chủ nhân khen thưởng.

-“Hừ, con mèo nhỏ nhà ngươi cách ta xa một chút! Ngươi thật không có văn hóa mà? Cư nhiên trước mặt bao người thả rắm? Nhìn ngươi đem Chiến đại công tử xông thành bộ dạng gì kìa, ngươi còn làm vẻ mặt dương dương tự đắc à?”

Quân Mạc Tà bịt mũi trách mắng:

-“Tuy rằng nói rắm đã ở trong bụng chẳng lẽ không thể phóng thích sao? Nhưng ngươi cũng không nghe hai câu sau sao? « Người phóng rắm vẻ mặt vui vẻ, người nghe rắm ủ rũ không vui »..... Đi đi đi, đã thả rắm thì đừng cọ đi cọ lại dưới chân ta..... miễn cho mùi của ngươi lây bệnh ta, ngươi còn cọ.”

Tiểu Tử gầm hai tiếng, giơ một chân lên quơ tay múa chân, sau đó ủ rũ kêu hai tiếng, tiếp đó quay đầu lại nhìn Chiến Thanh Phong, lại cong cong cái mông có chút oan ức ‘Ngao’ một tiếng. Nó tựa hồ như muốn nói: « Tên kia là đối thủ của cậu, ta trêu cợt hắn là đang giúp cậu đó… Cậu lại trách ta? Người như cậu đúng là không phân rõ phải trái mà? »

Người xung quanh đầu tiên là đờ người ra, sau đó cười lớn. Ngay cả Miêu Tiểu Miêu cũng lấy bàn tay nhỏ nhắn che miệng cười, đôi mắt to cười đến biến thành vầng trăng non.

Còn Chiến đại công tử lúc này vẻ mặt muốn cười cũng không cười nổi. Chiến Thanh Phong mở miệng, giương mắt lên, đầu óc trực tiếp tạm dừng trong giây lát.

Ai có thể đoán được một con mèo thân hổ có thể làm một hành động nhân tính hóa đến vậy, như thế nào có thể làm một hành động lại đến vậy? Không, điều này quả thật so với người còn nhân tính hóa hơn... Nó vẫn là một con mèo thân hổ à? Hơn nữa, cái chỗ nho nhỏ gì đó, phóng ra thứ gì đó..... cũng thúi ư?

Chiến đại công tử mở rộng miệng ngơ ngác nửa ngày, cơ hồ là theo bản năng đem mùi hôi kia đều hít sâu vào bụng, lúc này mới tỉnh người lại, cảm thấy mùi hương thật khó ngửi, ngũ tạng lục phủ gần như bị mùi hôi lấn át hết.

“Phi phi phi..... phi phi... nôn.....” Chiến đại công tử ói nửa ngày, chỉ cảm thấy trong bụng khó chịu cực kì, giống như là đang đào núi lấp biển vậy. Nó đến tột cùng là một con mèo thân hồ hay là một con chồn vậy? Thứ này cũng quá hôi rồi?

Lần đầu tiên, Chiến Thanh Phong đối với huyền thú có điềm xấu. Những chuyện kì lạ xảy ra trên người đối phương, thật sự là quá mức tưởng tượng, hoàn toàn vượt qua tầm thừa nhận của những người ở đây…….

-“Có thể bắt đầu chưa? Chiến đại công tử?”

Quân Mạc Tà ung dung chớp chớp mắt nhìn.

-“Bắt đầu!”

Chiến Thanh Phong cắn răng, có chút kiêng dè nhìn cái con thú đối diện. Rốt cuộc đã đưa ra lệnh bắt đầu, lập tức có người đưa tới một cây bút, Quân Mạc Tà vẽ một vòng tròn lên đầu Tiểu Tử, um, màu đen.

Bên kia Chiến Thanh Phong cũng vẽ một vòng tròn lên đầu con mèo thân hổ của mình, màu trắng. Nhưng, trong mắt Quân Mạc Tà, trên đầu của con mèo thân hổ bên kia nhìn thế nào cũng giống như cắm một cây cờ trắng.....

Quân Mạc Tà còn chưa kịp ra mệnh lệnh gì, chỉ thấy vật nhỏ dưới chân nhanh như chớp chạy ra ngoài, đi vào giữa sân. Diễu võ dương oai ‘Ngao ô’ một tiếng trong trẻo rõ to.

Sau đó không nhanh không chậm dùng “Miêu bộ” chính thống, gióng trống khua chiêng đi vòng quanh sân, giống như là một vị vua, đang tuần tra lãnh địa của mình vậy.....

Ngược lại con mèo thân hổ được Chiến Thanh Phong tâm huyết truyền hết linh khí hắn sở hữu, được Chiến Thanh Phong nhận định là con vật thành công nhất từ trước đến nay của Chiến gia, dáng vẻ khí thế nhìn thế nào cũng không tự nhiên.

Không chỉ rụt rè sợ hãi, bước đi run rẩy, còn tiến lên một bước, lại lùi hai bước, không ngừng quay đầu nhìn Chiến Thanh Phong.

“Cô ~ cô cô” kêu không ngừng, bộ dáng kia phải nói là cực kì đáng thương.

Cầu ngài tha ta đi, đừng để ta lên đấu a..... Ta lên cũng chỉ bị hành hạ..... Người kia quá mạnh, mà ta và vị kia cũng không cùng một cấp, ngài đừng đùa nữa được không?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 236: Không Có Chiến Thắng Nào Mà Không Lo Lắng Cả!

Chiến Thanh Phong trong lòng giận dữ, hoàn toàn không hiểu Mèo thân hổ lâu nay hiếu chiến thành tính tại sao hôm nay cả hai con đều thay đổi bộ dạng vậy? Chuyện hôm nay rất kỳ lạ, nhưng nếu mày không thể tiến lên, ta như thế nào giành được kết quả, đối mặt người nhà ta trả lời như thế nào đây? Chiến đại công tử quát lớn một tiếng, một tay xách lên mèo thân hổ lập tức ném qua bên kia, miệng lộ răng nanh rống lên một tiếng:

-"Cắn chết nó cho ta! Cào chết nó!"

Con mèo thân hổ nếu có thể hiểu, ước chừng đã khóc thành tiếng nói:

- "Đại gia, kính nhờ ngài cũng không cần đùa kiểu này chứ, ngài xác định ngài không phải là đang nói chuyện cười chứ?"

Phịch một tiếng, con mèo thân hổ bên Chiến gia rốt cuộc ngã xuống đất, rụt rè ngẩng đầu lên, liền thấy đồng loại đối diện của mình, và cũng là vua của loài mèo thân hổ. Đôi mắt lạnh như băng của Tiểu Tử đang vô tình nhìn chằm chằm nó. Giật mình một cái, con mèo thân hổ bên Chiến gia cảm thấy mình bỗng thấp xuống nửa cái đầu, gầm một tiếng, trong phút chốc trở nên sốt ruột, nhanh nâng chân trước lên luống cuống khoa tay múa chân, tiếp đó lẩm bẩm nói gì đó.....

Đoán chừng, mấy con mèo thân hổ còn lại trong lồng sắt đều thoải mái nằm úp xuống xem kịch vui, dùng ánh mắt vô cùng thương hại nhìn vị đồng loại kia. Trong mắt mỗi con đều hiện lên ý nghĩ giống nhau:

- “ **! Gặp phải vua của chúng ta ở sàn đấu thú, ngươi lại có thể làm bộ đáng thương, giải thích lý do? Thật sự là cái đầu mèo của ngươi hư mất rồi! Đây chỉ có thể trách vận mệnh của ngươi rất rất không tốt..... Nhóc con à, nhận mệnh đi!”

Ngoài dự đoán của mọi người là hai con mèo thân hổ gặp nhau giữa sân đấu thú lại không phải cắn xé điên cuồng lẫn nhau, ngược lại giơ lên chân trước, một mặt giống như đang bắt tay nhau, một mặt lại kêu nhỏ vài tiếng giống như đang..... nói chuyện với nhau?

Hai con này rốt cuộc là bị gì vậy? Chẳng lẽ là cùng một mẹ sinh ra xa cách lâu ngày giờ gặp lại trên sân đấu thú sao? Nếu không..... phải giải thích như thế nào đây? Đấu thú cho tới bây giờ đều chỉ chọn con đực tham gia thi đấu, đây cũng là tránh cho những chuyện tình yêu xấu hổ bất ngờ xuất hiện trên chiến trường huyền thú.

Trong phút chốc mọi người giống như đang nằm mơ, nhìn hai con mèo thân hổ giữa sân, chỉ cảm thấy thế giới này tràn ngập màu sắc huyền huyễn khó có thể nói nên lời.....

-“Đại ca..... Ô ô..... tiểu nhân là bị bắt buộc, thật sự.....”

Con mèo thân hổ trên đầu có vòng tròn trắng nói.

-“Không cần giải thích, ta có thể hiểu ngươi.....”

Sự trầm lắng tràn ngập uy nghiêm của vua, đến từ Tiểu Tử.

-“Ô ô..... Đại ca, ngài nói đi, tiểu nhân nên làm như thế nào? Ngài muốn tiểu nhân làm gì, tiểu nhân liền làm đó!”

-“Ta cũng không có cách nào khác a, đã ở đây, khẳng định phải phân được ai thắng ai bại.”

-“Ô... nhưng tiểu nhân sao dám cùng ngài phân thắng bại a? Ngài xem, tiểu nhân sợ tới mức đuôi đều cụp xuống, hơn nữa, đấu với ngài không gọi là phân thắng bại, mà là trực tiếp bị ngài hành hạ đến chết.....”

-“Lời này rất có lý, nhưng chuyện này thật sự không còn cách nào a.”

-“Ô ô, tiểu nhân thật đáng thương, rất đáng thương..... Tên Chiến gia khốn khiếp kia, không biết nghĩ gì xấu xa, *** hắn..... Quả thực không có tính người mà.....”

-“Nói thừa, nhà hắn không hề có một người tốt là điều mà ở huyền thú giới ai trong chúng ta chẳng biết.....”

-“Ô ô ô.....”

-“Hừ! Thằng nhóc, ngươi rốt cuộc đánh hay không đánh? Ngươi ra tay trước đi ta không muốn ra tay trước.....”

-“Ô ô ô.....”

“Ta đánh đấy! Ta thật sự đánh đấy!”

-“Ô.....”

-“Không quan tâm nữa, đấu võ! Đây là trận đầu tiên của chủ nhân ta, phải chiến thắng! Nhóc con, ngươi liền nhận mệnh đi, ai bảo ngươi không tốt số bị đám ngu ngốc kia chọn trúng, khà khà khà.....”

-“Ô ô ô.....”

-“Khóc! Ngươi khóc cái gì? Bây giờ ngươi khóc rách họng cũng vô dụng, đánh trước đi.....”

-“Đại ca, ngài trăm ngàn lần phải nương tay a..... Trăm ngàn lần đừng đánh chết tiểu nhân a……”

-“Ta cố hết sức, sức mạnh khổng lồ mới tăng lên này có vẻ khó khống chế lắm.”

-“Cứu mạng, cứu mạng a, đại ca ngài cố gắng khống chế a, số ta sao lại khổ thế này chứ?!”

Dưới sự chờ mong của hai người, hai con mèo thân hổ rốt cục nói chuyện xong, giống như là hai vị cao thủ võ lâm quyết đấu, dùng ánh mắt thận trọng nhìn đối phương, chậm rãi di động bước chân, đi một vòng một vòng, hiện ra phong thái cao thủ, ừ, là hiện ra phong thái “cao thú” mới đúng.....

-“Đây..... đây cũng quá phong cách rồi? Hôm nay đúng là nhìn thấy chuyện hiếm lạ!”

Một vị công tử trong đám người kinh ngạc không hiểu kêu lên, tròng mắt vị công tử này giống như rơi ra ngoài hốc mắt, vẻ mặt không thể tin, một ngón tay chỉ vào giữa sân kích động đến mặt đỏ bừng.....

-“Cô.....”

Tiểu Tử nhảy lên, hóa thành một tia sáng, ý là:

« Ta đến đây! Ta thật sự phải ra tay! »

Trước mắt bao người, hai con mèo thân hổ thay phiên nhau lăn qua lăn lại! Ngươi tới ta đi, chẳng phân được ai thắng ai bại.....

Có cảnh này cũng là do Tiểu Tử cố ý nương tay, nếu không đã trực tiếp giết nhanh gọn lẹ, không có một giây dừng lại.

Cuộc chiến càng ngày càng dữ dội, trên bầu trời đã có vài cọng lông rơi lả tả xuống, giống như lá liễu vậy.

-‘Ngao ô!~’ -gầm lên một tiếng, Tiểu Tử nhảy lên, hai móng sắc bén lóe ra ánh sáng kim loại, từ nơi chân xuất hiện.....

-‘Ngao ô..... cô cô.....’ -Con mèo thân hổ kia cũng gầm một tiếng:

-« Đại ca nhớ lời hứa, trăm ngàn lần đừng giết chết ta a..... »

Theo tiếng ngao ô ngao ô, thắng bại đã phân rõ ràng.....

Trên người Tiểu Tử không hề có vết thương, nghênh ngang kiêu ngạo từ trên người đối thủ đi xuống, đi một vòng sân, đắc ý dào dạt hiện ra phong thái của một vị vua. Tiểu Tử nhìn góc tường, con mèo thân hổ kia cũng không có chết nhưng cả người run rẩy, trên mặt đất..... sách, cả người đầy vết thương..... dưới thân thể cũng là một vũng máu. Còn may là Tiểu Tử nhớ rõ ra tay lưu tình không có thương tổn đến nội tạng và xương cốt của nó, chỉ là bị thương ngoài da mà thôi, nhưng cũng vô cùng thê thảm rồi.

Trong mắt bất cứ ai, đều biết con mèo thân hổ này đã bị đánh bại, hơn nữa cũng không còn sức để đấu tiếp nữa!

Thắng thua đã rõ ràng, vòng tròn màu đen trên đầu Tiểu Tử sáng lên cũng nói rằng Quân Mạc Tà đã thắng!

Chiến Thanh Phong mặt xám như tro tàn!

Xong rồi!

Hết thảy đều xong rồi!

(NBV: Chết vì bán độ)

-“Trận đấu đến đây là kết thúc, chính thức chấm dứt! Mặc Quân Dạ Mặc công tử liên tiếp thắng năm trận, Mặc Quân Dạ thắng, Chiến gia thua!”

Theo giọng nói thanh thúy của Miêu Tiểu Miêu công bố kết quả, trên quán trà lầu trên đối diện, có hai ông lão Chiến gia đồng thời thở dài một hơn, vô cùng mất mát gục đầu xuống. Tình hình trận đấu đã quá rõ ràng, cho dù là thần tiên, cũng không có khả năng thay đen đổi trắng được.

-“Lão gia người xem..... kết quả này..... trong đó.....”

Một trong hai người cẩn thận lên tiếng.

Người còn lại nhắm mắt lại, hồi lâu không trả lời, rất lâu sau mới nói:

-“Trận đấu hôm nay, thật sự là không thể tin được! Không phải lỗi của Chiến gia! Điều này có thể chứng minh một chuyện, người có được “Không linh thể chất” kia,cũng không phải chỉ là một nhân vật đơn giản như tưởng tượng lúc ban đầu. Một người bình thường, cho dù là có tư chất tuyệt vời đến đâu cũng không có khả năng hiểu nhiều như vậy, biết nhiều như vậy..... nhất là trận đấu cuối cùng kia, biểu hiện của mèo thân hổ, tuyệt đối có cái gì đó không đúng.....”

-“Đúng vậy, mèo thân hổ như thế nào chỉ trong chốc lát có được chỉ số thông minh cao như vậy chứ? Hơn nữa rõ ràng cũng chỉ mới đưa tới sân đấu thú, tuyệt đối không phải là do người nuôi dưỡng..... A.....”

Ông lão nói đến đây, đột nhiên như hít phải một ngụm khí lạnh.

Ông lão đang ngồi trong mắt cũng lóe lên hai tia sáng lạnh như băng:

-“Ngươi hoài nghi người của sân đấu thú và bọn họ có thông đồng? Ừ…. Cũng không phải chuyện không thể xảy ra..... Ra lệnh xuống dưới, lập tức tiến hành điều tra toàn diện người của sân đấu thú, nếu phát hiện ra có chút nghi ngờ gì, không cần thông báo cho bất kỳ ai, trực tiếp xử lý!”

-“Vâng!”

-“Ngoài ra, nhanh chóng phái người bắt lấy con mèo thân hổ kia, đưa tới đây cho ta. Lão phu muốn nhìn xem rốt cuộc trong đây có điều ảo diệu gì.”

“Vâng!”

-“Còn có Mặc Quân Dạ người này, lúc trước chỉ biết là Huyễn phủ Tào Quốc Phong tìm được truyền nhân là một người có “Không linh thể chất”, người này ở phương diện tu luyện huyền khí là một thiên tài. Bây

giờ xem ra..... Không đơn giản như vậy, thông qua trận đấu hôm nay, có thể nhìn ra được, Mặc Quân Dạ người này..... Thật sự rất nguy hiểm.”

Ông lão kia im lặng suy nghĩ, dường như đang tổng lại các ý trong lòng:

-“Người này rất bình tĩnh, suy nghĩ kĩ càng, tùy cơ ứng biến lại là có một không hai. Hơn nữa tính tình người này rất dũng cảm, thủ đoạn độc ác, vô luận là trận đấu như thế nào, trong lòng đều nắm chắc thắng lợi, lại còn phải đẩy Thanh Phong và Ngọc Thụ vào góc chết mới chính thức thi đấu..... Từ lúc này trở đi, hai huynh đệ liền hoàn toàn mất đi đường sống....., thủ đoạn độc ác như vậy, tâm tư kín đáo như vậy..... Còn có, người này rất giỏi về âm luật, tinh thông thi từ, kỳ thuật, cũng có thể nói là danh thủ quốc gia! Thậm chí ngay cả kỹ thuật đánh bài, cũng là tinh thông mọi thứ… người như vậy, cho dù là ở bất cứ nơi đâu, trong một thời gian ngắn cũng có thể tiếng tăm bay lên trở thành truyền kì của một thế hệ, cho dù là ở Huyễn phủ của chúng ta, cho dù không có chút huyền khí cũng sẽ không là một cái vô danh tiểu tốt! Nhưng chúng ta chưa từng nghe qua có một người như vậy? Hoàn toàn giống như từ trên trời rơi xuống, đây cũng là điểm đáng ngờ lớn nhất.”

-“Ý của người là.....”

-“Lập tức phái người ra Huyễn phủ, tra rõ việc này! Hễ có thứ gì liên quan hay người nào quen Mặc Quân Dạ, đều phải ghi lại, điều tra kĩ càng! Ta thật muốn nhìn, Mặc Quân Dạ người này rốt cuộc là một kẻ như thế nào?”

-“..... Nhưng nếu làm như vậy, thời gian năm ngày chỉ sợ là không đủ.”

Ông lão bên cạnh cau mày nói.

-“Năm ngày? Ngươi quan tâm cái năm ngày đó làm chi? Ta có hạn định thời gian sao?”

-“Nhưng năm ngày sau, chính là ngày chính thức đi vào Linh dược viên! Dựa theo đánh cuộc, Chiến gia chúng ta phải dành một chỗ đi vào Linh dược viên cho Mặc Quân Dạ..... chẳng lẽ, một chỗ này thật sự cho hắn sao?”

-“Ngu ngốc! Đương nhiên là phải cho hắn một chỗ! Nếu không cho, ngươi có thể che đậy hết sao?! Đây chính là dùng Chiến gia liệt tổ liệt tông và thế hệ sau lập lời thề máu, lời thề như vậy sao có thể vi phạm chứ?”

-“Vâng…”

-“Hơn nữa, Mặc Quân Dạ người này lại là người trong truyền thuyết có được “Không linh thể chất”, nếu hắn tiến vào Huyễn phủ là có ý khác, vậy, mục đích là gì? Ngộ nhỡ là Linh dược viên thì sao? Như vậy, một nkhi hắn bước vào Linh dược viên, ngược lại trở thành điều kiện tốt nhất để vạch trần hắn rồi! Không cần quên, ở nơi đó, tất cả thủ đoạn âm mưu quỷ kế đều không chỗ che giấu....”

-“Lão gia quả nhiên cao kiến!”

-“Chuyện hôm nay, kết thúc ở đây. Lão phu phải về trước. Còn Thanh Phong và Ngọc Thụ..... nói với chúng nó, trận đấu này coi như một bài học, hai huynh đệ chúng nó cũng cần trải qua rèn luyện. Là do quyết sách sai lầm của gia tộc, không trách chúng nó, chỉ cần nhớ kĩ trận đấu này đối với tương lai chúng nó sẽ có chỗ tốt.”

-“Vâng!”

Gió nhẹ thổi lên, một tiếng ‘sưu’ xẹt qua tai, cửa sổ hơi hơi mở, nhưng ông lão áo trắng trong phòng đã biến mất vô tung vô ảnh.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 237: Khóc Lóc Om Sòm, Cũng Phải Trả Nợ!

-"Lão gia đúng là lão gia, đến không ảnh đi cũng không bóng, quả nhiên là bản lĩnh thần tiên."

Một ông lão khác tràn đầy sùng kính nhìn nhìn cửa sổ, lẩm bẩm nói. Nói xong, liền chậm rãi bước xuống lầu.

Trong một góc kín đằng sau Phiêu Hương lâu, một mảnh vải nhẹ nhàng nhô lên một chút, sau đó trượt xuống lộ ra một người tóc đã bạc phơ, lúc này bên trong mắt người đó lộ ra sự nghi hoặc vô cùng.

-"Chiến gia muốn làm như vậy, mục đích cuối cùng là gì? Còn có lão bất tử của Chiến gia kia, hôm nay như thế nào lại tới coi trận đấu nhàm chán đó? Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì? Còn nữa, người có được Không Linh thể chất kia cũng rất là thú vị, Mặc Quân Dạ người này, đến tột cùng là muốn làm gì? Lão phu tự nhận mình thông minh lanh trí một đời, tại sao hôm nay nhìn không ra mục đích của hai bên chứ? Việc này, bên trong nhất định có huyền cơ. Lão phu phải về thông báo cho gia tộc mới được. Tiểu Miêu bây giờ rõ ràng đã muốn động tình với Mặc Quân Dạ. Chuyện này lại nên giải quyết như thế nào? Mặc Quân Dạ người này, cuối cùng có thể trở thành lực lượng trợ giúp cho Miêu gia không? Thật sự là một chuyện vô cùng đau đầu a."

Bên trong không tiếng động, người này cũng nhẹ nhàng nhảy lên, xoạt một tiếng đã không thấy bóng dáng, xa xa, một tia sáng chậm rãi biến mất, xem phương hướng biến mất, cũng là hướng đi về Miêu gia.

Trong Phiêu Hương lâu, lỗ tai Quân Mạc Tà nhẹ nhàng rung lên, khóe miệng giương lên một nụ cười sáng lạn. Chiến Ngọc Thụ và Chiến Thanh Phong ngơ ngác nhìn con mèo thân hổ còn ở giữa sân diễu võ giương oai kia, trong lòng hai người, đã là một màn đêm thăm thẳm! Tất cả, như vậy liền xong hết rồi sao?

Nhưng, chúng ta rõ ràng đã chuẩn bị đến không còn kẽ hở nào, chuẩn bị thu phục người có Không Linh thể chất này trở thành thuộc hạ cho Chiến gia ở Huyễn phủ sau này, thậm chí còn dự tính rất nhiều rất nhiều kế hoạch sau này. Từ khi biết người có Không Linh thể chất này đến Huyễn phủ, chúng ta đã bắt đầu chuẩn bị. Chuẩn bị rất lâu, thậm chí, chúng ta còn lấy toàn bộ lực lượng bên ngoài của Chiến gia để thực hiện..... Bây giờ lại thua trong tay một tên nhà quê sao? Thậm chí còn vì điều này mà phải tính lại nữa?

-"Ta nói, huynh đệ hai người đứng ngẩn ra đó làm gì? Có phải hay không đã đến lúc thanh toán tiền đặt cược lúc ban đầu đã nêu ra?"

Quân Mạc Tà rung đùi đắc ý nói:

-"Ta nhớ rõ điều kiện đầu tiên là Chiến gia các ngươi đồng ý cho ta một chỗ tiến vào Linh Dược Viên. Điều này, các ngươi sẽ không nuốt lời đấy chứ?"

-"Dám cược dám chung, ngươi yên tâm! Chúng ta Chiến gia cho dù xảy ra chuyện gì, cũng nhất định sẽ làm được điều kiện này."

Trên trán Chiến Thanh Phong mồ hôi rơi như mưa, nhưng bây giờ không phải lúc để hắn lùi bước.

-"Tốt! Rất sảng khoái! Ta chờ năm ngày sau sẽ tiến vào Linh Dược Viên. Chuyện quan trọng nhất mà các ngươi phải nhớ kĩ, ta muốn tiến vào nhưng chỗ của Miêu tiểu thư cũng không thể sơ sót."

Quân Mạc Tà vỗ tay một cái:

- “Điều kiện thứ ba là, ta có thể hướng Chiến gia của các ngươi đưa ra một yêu cầu, tất nhiên, điều kiện này ta chưa nghĩ sẽ thực hiện bây giờ..... Cho nên để sau.”

Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ nghe như vậy, chẳng những không thở một hơi thả lỏng, ngược lại càng buộc chặt thân thể.

Hắn nói như vậy, dù là ai cũng đều nghe hiểu, thứ hắn muốn bây giờ, khẳng định là phải thực hiện điều kiện thứ hai! Ngay tại chỗ này, dập đầu mười cái, gọi mười tiếng ông nội.

-“Hai việc đã xong, còn điều kiện thứ hai cũng không khó khăn, có vẻ rất đơn giản, hai người các ngươi đều ở đây thì chẳng bằng ngay tại đây làm luôn cho rồi.”

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng thoải mái nói, ánh mắt âm u ác độc:

-“Bây giờ các ngươi đã thua, dựa vào ước định lúc trước, huynh đệ các ngươi dập đầu mười cái đối với ta, gọi ta mười tiếng gia gia!”

Lời vừa nói ra, toàn trường kinh ngạc!

Tuy rằng lúc trước đã đánh cuộc, nhưng cũng không ai ngờ tới, vị Mặc Quân Dạ Mặc đại thiên tài này lại có thể to gan lớn mật đến vậy! Lại có thể ra một điều kiện khiến người ta muốn chết cũng phải thực hiện!

Nếu hắn hôm nay không chịu buông tha, chỉ sợ từ nay về sau toàn bộ Chiến gia cũng đều hận hắn đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không có khả năng giảng hòa!

Bất cứ người nào muốn phát triển trong Huyễn phủ này, cũng sẽ không làm việc này, là kẻ thông minh sẽ không làm.

Vì..... Trong Huyễn phủ này nghiêm trọng đắc tội Chiến gia, căn bản là cùng một loại với tự sát!

-“Ngươi!”

Khuôn mặt hòa nhã ôn nhu dịu dàng ngày thường của Chiến Thanh Phong đã sớm bay đến nơi nào rồi, hai mắt đỏ ngầu nhìn hắn, cắn chặt răng phun ra từng chữ từng chữ một:

-“Mặc Quân Dạ! Ngươi không cần quá khinh người!”

-“Sao, không làm?”

Quân Mạc Tà cười lạnh nói:

-“Nhưng đó là dùng liệt tổ liệt tông và hậu thế sau này của Chiến gia các ngươi để lập lời thề máu đó! Cho dù ta buông tha các ngươi, Chiến gia cũng không đồng ý phải không?”

Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ trong phút chốc không nói nên lời.

Chiến gia hai huynh đệ sở dĩ trả lời một cách mỉa mai như vậy đại khái là vì chuyện dập đầu, kêu gia gia quá sức chịu đựng. Lấy thân phận địa vị của hai người mà nói, nếu thật sự giữ đúng lời hứa, từ nay về sau chắc không còn mặt mũi mà nhìn người nữa. Sỉ nhục này sao có thể chịu được chứ, cho nên theo bản năng mà phát ra câu kháng nghị. Nhưng đột nhiên nghe lời cảnh cáo của Quân đại thiếu gia lúc này mới giật mình nhớ tới, bây giờ kết quả trận đấu đã được xác định, tiền đặt cược lúc trước bây giờ đã có hiệu lực, nếu bản thân không làm theo ước định ban đầu dập đầu kêu gia gia thì dựa theo ước định đã đánh cuộc chẳng khác nào tự mình nguyền rủa liệt tổ liệt tông và đời sau!

Ngay cả khi hiểu được tình hình, nhưng nếu hai huynh đệ ở đây trước mặt bao người hướng tên bình thường quê mùa này dập đầu..... Vậy từ nay về sau như thế sống nữa chứ? Thậm chí sau này có thể ngồi lên cái ghế chưởng môn Chiến gia, thất bại ngày hôm nay và cả sỉ nhục sáng nay nữa đều là những chuyện rất khó xóa bỏ!

Chỉ trong thoáng chốc, gân xanh trên trán hai người đã muốn vỡ ra, giờ phút này hai người quả đúng là lùi không được tiến cũng không xong, cho dù trong lòng muốn nói lời biện bạch nhưng một câu cũng không dám nói ra khỏi miệng.

-“Đã có gan đổ, vậy cũng có gan chịu. Thiếu nợ phải trả tiền, rất công bằng!”

Quân Mạc Tà từ từ nói:

-“Cũng không thể..... để tất cả lợi ích đều thuộc về hai người các ngươi, lại đem tất cả điều kiện khó khăn đều ném lên đầu người khác, một khi các ngươi thất bại thì tự mình biện bạch, nói dối chính mình và người khác? Khoan thứ đối với bản thân, nghiêm khắc đối với người khác, đây là điều kị nhất trong cách đối xử đấy!”

Giờ phút này, trong mắt Mặc đại thiên tài chỉ có một mảnh băng, một tia kiên quyết. Những người nhìn vào mắt hắn đều biết rất rõ, chuyện hôm nay không thể không thực hiện! Lấy thái độ trước mắt của Mặc Quân Dạ hiển nhiên là phải buộc hai huynh đệ Chiến gia dập đầu đủ mười cái, kêu đủ mười tiếng gia gia mới được.

Chuyện này, nếu muốn giải quyết cho vẹn toàn đôi bên kỳ thật rất đơn giản. Chỉ cần vị Mặc đại thiên tài người có Không Linh thể chất này buông chuyện này, tốt bụng nói một câu:

-" Kỳ thật chuyện vừa rồi chỉ nói giỡn thôi, dập cái gì đầu chứ, mọi thứ đều ổn cả!"

Như vậy, huynh đệ Chiến gia cũng mượn cái thang này mà xuống, mọi người cùng vui mừng thì xong chuyện chứ gì, cứ như vậy quên chuyện này đi..... Không phải huynh đệ chúng ta không muốn thực hiện ước định, mà là người ta tốt bụng không để ý, chúng ta cũng không thể mạnh mẽ thực hiện được.....

Nhưng ngoại trừ Quân Mạc Tà, không có ai đủ tư cách, đủ quyền lợi nói lên lời này!

Giờ phút này quyền chủ động đều nằm trong tay Quân đại thiếu gia, nhưng trên mặt hắn lại hiện lên câu chữ "đừng tới gần". Những người kiên trì muốn giảng hòa, nhìn đến vẻ mặt của hắn đều biết điều xua tan ý nghĩ đó trong đầu, cũng đừng nói đến những người có vẻ quen biết Mặc Quân Dạ, cho dù là có, nếu muốn tiến lên khuyên ngăn cũng chỉ nhặt lấy xấu hổ mà thôi.

Rốt cuộc, khi toàn trường đều chìm vào sự tĩnh lặng thăm thẳm, một ông lão tóc bạc phơ híp mắt ra giảng hòa, ha ha cười nói:

- “Mặc công tử, công tử xem, người làm chứng cũng đã xác định công tử thắng, trận đấu cũng kết thúc tốt đẹp, có phải hay không nên..... Ha ha, trận đánh cược này coi như là vui đùa..... cứ như vậy quên chuyện này đi, dù sao công tử cũng đã được xác định là một trong những người tiến vào Linh Dược Viên rồi..... Không bằng.....,”

Mọi người vừa thấy, cơ hồ là không có người nào không biết ông lão này, ông lão cũng coi như có vài phần trí thức nhưng phẩm hạnh lại không ai chịu nổi, luôn luôn dựa vào Chiến gia, dựa vào hơi thở của Chiến gia mà làm việc, giờ phút nay ông ta mạnh mẽ đứng ra giảng hòa mọi người cũng không cảm thấy bất ngờ.

-“Ông là ai? Dựa vào cái gì đứng ở đây xen vào chuyện này?”

Quân Mạc Tà lắc lắc đầu, ánh mắt tăm tối nhìn ông ta:

-“Ta cùng hai huynh đệ Chiến gia đánh cuộc ông xen vào làm gì? Đánh cuộc mà coi như vui đùa? Chuyện này đùa giỡn được sao? Ông có tham gia trận đấu này sao? Ông tính là cái gì chứ? Chẳng lẽ lời của ông có thể đại biểu toàn bộ Chiến gia à?”

Ông lão nghe vậy lập tức ngẩn ra, khuôn mặt lập tức biến thành màu đỏ tía. Từ trước đến nay ông ta luôn cậy già mà lên mặt, sống lâu lên lão

làng mà. Cho dù có người khinh thường việc ông ta làm nhưng nếu không phải chuyện to tát gì, đại đa số tình huống đều coi như bán chút mặt mũi cho ông ta đi. Dù sao ‘kính lão trọng hiền’, cho dù là thế giới nào đi nữa đây cũng là một cái đạo đức làm người.

Ông lão này tuy còn xa mới với tới chữ ‘Hiền’, thậm chí cùng chữ ‘Hiền’ căn bản không liên quan gì nhau, nhưng nhờ mái tóc trắng xóa kia cũng coi như miễn cưỡng dính đến chữ ‘Lão". Cho nên hôm nay ông ta mới có thể ra mặt, ý đồ giảng hòa giúp hai huynh đệ Chiến gia xuống dưới sân khấu.

Trong suy nghĩ của ông ta, bản thân mình là người lớn tuổi, cho dù ra mặt có chút xấu hổ nhưng dù sao cũng là giúp hai nhà giảng hòa, cũng là giúp Chiến gia một ân tình lớn. Coi như đây là một cơ hội cùng người mạnh nhất của Huyễn phủ lôi kéo quan hệ cho nên mới mạo hiểm đứng ra giảng hòa, nhưng ông ta không ngờ hôm nay lại đụng tới một tên cứng đầu đến vậy, không hề cho ông ta chút sĩ diện gì,ngược lại còn đâm đầu vào tình cảnh xấu hổ muôn lần.....

-“Lão phu tự nhiên là không thể đại biểu Chiến gia, nhưng.....”

Ông lão tính nói câu gì để bỏ qua đề tài này, sau đó nghiêm khắc phản công, dùng toàn lực công kích người này trước mặt mọi người "như thế không hiểu cái gì gọi là kính lão tôn nghiêm, quả thực đúng là người thiếu khuyết đạo đức mà, cần phải học tập nhiều hơn nữa". Nói để thằng nhóc này xấu hổ không thôi, cũng để cho hắn biết hậu quả khi đắc tội lão phu. Cho dù không thể thuyết phục thằng nhóc này, cũng phải khuấy đục nước trong để hai vị công tử Chiến gia có cơ hội xuống sân.

Nào biết ông ta sắp bắt đầu nói liên miên cằn nhằn, đã bị Quân Mạc Tà đánh gãy:

- “Ông già này, ông không thể đại biểu Chiến gia thì ông ra làm quái gì chứ? Chẳng lẽ ông tự cho mình là ** rất đức cao vọng trọng sao? Lão tử dựa vào cái gì để ý mặt mũi ông chứ? Không thể đại biểu Chiến gia

ông cũng dám ra đây chít chít kêu réo, ông ăn no không việc làm à? Đúng chứ? Hay vì ông tưởng nơi này là lầu xanh, *** động dục?”

Ông lão bị Quân đại thiếu gia mắng đến ngực phồng lên xẹp xuống liên tục, chỉ có thể gầm lên một chữ:

-“Ngươi ngươi..... ngươi ngươi.....”

(NBV: ** là để nguyên văn bản chữ Hán, không dịch)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 238: Dập Đầu

-“Ngươi cái gì mà ngươi? Nhanh lên cút sang một bên giùm ta đi! Lại nói thêm hai câu nữa, lão tử trực tiếp rút đầu lưỡi ông cho chó ăn! Thực xui xẻo, có một đầu tóc bạc phơ thưa thớt liền tự nhận mình là ông tổ à..... Nhìn ông chắc chưa đến một trăm tuổi thì tóc đã trắng rồi, điều này nói rõ ông đó, là một tên vô dụng! Không có bản lĩnh còn muốn đứng ra nói chuyện? Ông dựa vào cái gì đứng ra nói chuyện, chỉ bằng cái miệng của ông thôi à. Ông không biết xấu hổ ta cũng xấu hổ thay ông đấy.”

Quân Mạc Tà hung dữ nói.

Mọi người đồng thời chấn động!

Thằng nhóc này trong trận đấu thoạt nhìn còn không to tiếng qua, nhưng bây giờ mới thấy, cái mồm lanh lẹ ấy nếu chỉ nói về mắng chửi người thôi, phỏng chừng toàn bộ Huyễn phủ cũng không người là đối thủ của hắn, thật sự rất sắc bén.....

Trải qua vụ ‘Ông lão bị bĩu môi’ này, cho dù là hai huynh đệ Chiến Thanh Phong đưa ánh mắt xin giúp đỡ về người nào đó, cho dù là có qua lại hay không qua lại, qua lại nhiều hay qua lại ít đều là quay đầu làm bộ như không thấy. Không thấy ông già kia lên đều bị mắng đến máu chó đổ lên đầu sao? Chúng ta đi lên cũng bị mắng như vậy, vậy mai mốt còn mặt mũi nào gặp người nữa a.....

Ta thật sự là không chống nổi người nọ a, người ta là nhân vật có được Không Linh thể chất trong truyền thuyết, ngay cả Chiến gia các ngươi cũng chỉ có thể nhịn hắn, cũng không dám giết hắn giữa ban ngày

ban mặt, chúng ta tính là cái gì chứ? Chúng ta đứng ra khuyên ngăn? Chúng ta đứng ra nói gì đó, chẳng những không dung hòa được còn trực tiếp bị đẩy sang mặt trận đối lập với đại thiên tài, bộ coi chúng ta là đứa ngốc sao?.....

Mục đích của Quân Mạc Tà không thể nghi ngờ là đã đạt được.

Bây giờ, huynh đệ Chiến gia rơi vào tình huống xấu hổ, quanh người không kẻ thân thích.

Cuối cùng vẫn là Miêu Tiểu Miêu, cứ mãi châm chước trước sau, cũng đi lên một bước, thấp giọng nói:

-“Mặc công tử, chuyện hôm nay dừng ở đây đi, có chừng có mực thì vẹn toàn đôi bên hơn. Nếu đắc tội toàn bộ Chiến gia, đối với tương lai của ngươi không có lợi.”

-“Hai bên đều có lợi? Hay là nói chỉ có hai huynh đệ Chiến Thanh Phong mới có lợi thôi! Ta có lợi ích gì chứ? Chẳng lẽ cô nương nghĩ rằng, trải qua chuyện hôm nay chúng ta còn có thể chung sống hòa bình với nhau sao? Cho dù hôm nay ta rộng lượng tha bọn họ chẳng lẽ huynh đệ bọn họ hoàn toàn không hận chuyện hôm nay, và chẳng lẽ Chiến gia cũng vì vậy mà dưới tay lưu tình với ta, không hề mang thù sao?”

Quân Mạc Tà kinh ngạc hỏi.

-“Không thể.”

Miêu Tiểu Miêu lập tức liền nghĩ thông, quả nhiên bản thân lý tưởng hóa quá mức vấn đề.

Dù sao bây giờ Mặc Quân Dạ đã đắc tội toàn bộ Chiến gia, vì vậy cho dù càng đẩy xuống sâu hơn cũng không có mất mát gì cả. Đúng là tình huống đã phát triển đến độ nghiêm trọng không thể nghiêm trọng hơn nữa rồi, kết quả cũng giống nhau thôi. ‘Nợ hơn không lo, rận hơn không ngứa’, kỳ thật chính là đạo lý này.....

-“Chúng ta.....”

-“Hai người các ngươi, nhanh lên, mọi người đều rất bận..... Muốn kéo dài thời gian đến khi nào đây?”

Quân Mạc Tà không kiên nhẫn nói với Chiến Thanh Phong:

-“Chỉ là một chuyện rất đơn giản, cũng không phải kêu các ngươi đi tự sát, còn cần suy nghĩ tốn sức đến vậy không? Chỉ là mười cái dập đầu, mười tiếng gia gia thôi? Chuyện này có gì ghê gớm chứ, đầu gối khuỵ xuống, miệng mở ra thì đã xong thôi..... Nhìn các ngươi kéo dài thời gian như thế nào giống như đàn bà con gái thế?”

Tất cả mọi người đều cười ngất!

Cũng ‘chỉ là’ mười cái dập đầu, mười tiếng gia gia?

Còn chữ ‘thôi’ nữa, ngài có cần nói nhẹ nhàng đến vậy không?

Đổi là ngài, ngài có làm không?

-“Mặc Quân Dạ, ngươi thật sự muốn làm chuyện này đến cùng ư? Thật sự muốn đưa cừu hận giữa hai bên lên đến mức vĩnh viễn không thể hóa giải được sao?”

Chiến Ngọc Thụ vẻ mặt rất thê lương.

-“Chiến nhị công tử nói đùa, giữa chúng ta có cừu hận gì chứ, không phải là một cuộc cá cược hai vị thua sao? Vừa rồi đã sớm nói có gan làm có gan chịu, làm trái với điều kiện đã đưa ra hai vị cũng hiểu sẽ có hậu quả gì mà, quyền lựa chọn vốn là ở trong tay hai vị đó thôi?..... Nhưng, nhị công tử đã hỏi vậy ta cũng không muốn nhiều lời vô nghĩa, chỉ hỏi lại một câu, nếu như năm trận đấu cá cược kia ta không thắng một trận nào, thua tiền đặt cược, vậy ba điều kiện kia hai vị có buông tha không? Thứ mình không muốn, thì đừng cho kẻ khác! Mình làm mình chịu, liên quan gì đến người khác!”

Quân Mạc Tà trào phúng nhìn hắn:

-“Chiến nhị thiếu gia, ta cho ngươi một lời khuyên, trăm ngàn lần đừng chỉ tưởng trên thế gian này chỉ có ngươi là thông minh nhất, xem tất cả mọi người đều là ngu ngốc có thể tùy ý ngươi sắp xếp..... Với chỉ số thông minh bây giờ của ngươi, ta thật sự rất tiếc phải nói với ngươi.....”

-“Không sai! Trong thiên hạ này, người thông minh cũng không hiếm! Người dám giả heo nuốt cọp cũng rất nhiều. Người có dụng tâm ý xấu cũng không thiếu!”

Một giọng nói đột nhiên vang lên, theo giọng nói, một ông lão áo trắng xuất hiện trong sân:

-“Mặc công tử tự nhiên là một người thông minh trác tuyệt đã sớm nhìn thấu mọi chuyện ở đây, hết thảy mọi chuyện từ đầu đến cuối đều đã nằm trong lòng bàn tay của công tử, không biết lão hủ nói có đúng hay không?”

-“Chiến Băng Phong! Trưởng lão cấp cao được thờ cúng của Chiến gia, cũng là đệ đệ của gia chủ tiền nhiệm Chiến gia! Không ngờ ông ta lại tự mình đến đây!”

Miêu Tiểu Miêu cấp tốc truyền âm cho Quân Mạc Tà, nhắc nhở hắn thân phận người mới tới.

Huynh đệ Chiến Thanh Phong nhìn thấy ông lão này tới, trong mắt xuất hiện một tia sáng chói lọi, ‘Cứu tinh đến rồi!’, y hệt như một người rơi xuống sông không biết bơi đột nhiên thấy trong tay có thêm một khối gỗ vậy!

-“Cấp cao còn được thờ cúng! Không cần thiết đi.” Quân Mạc Tà trong lòng cười thầm, tin tưởng với tình huống trước mặt đối với Chiến gia bất quá chỉ là một tình huống nhỏ nhoi thôi; Hơn nữa, Chiến gia đang rơi vào thế tuyệt đối bất lợi, người xuất hiện trong lúc xấu hổ này cho dù

địa vị ở Chiến gia không thấp, nhưng tuyệt đối không phải trưởng lão cấp cao của Chiến gia.....

Xem ra vị trưởng lão cấp cao trước mặt này cũng chỉ là một người giả mạo, nhưng, vị 'Trưởng lão cấp cao được thờ cúng' này sức mạnh cũng không thể khinh thường, cư nhiên là thánh hoàng cấp hai, đủ cùng nhị sư phó trên danh nghĩ của mình Bạch Kỳ Phong đấu sàn sàn nhau.....

-"Xin hỏi lão nhân gia đột ngột xuất hiện lúc này, chẳng lẽ là muốn giúp huynh đệ Chiến gia trốn tránh sao?"

Quân Mạc Tà cười dài nói, trong giọng nói không hề có chút khách khí gì cả!

-"Chiến gia chúng ta có thể cam đoan luôn luôn có gan làm có gan chịu, như thế nào có thể trốn tránh chứ?"

Chiến Băng Phong quang minh chính đại nói:

-"Hơn nữa, hai tên nghiệt súc này không có được sự đồng ý của gia đình đã tự ý quyết định một chuyện lớn như vậy, cho dù công tử không muốn đòi thực hiện điều kiện, lão phu cũng không bỏ qua cho bọn họ!"

-"Giỏi cho câu có gan làm có gan chịu, điều kiện cá cược ta khẳng định sẽ không buông tha dễ dàng vậy."

Quân Mạc Tà cẩn thận nói:

-"Cho dù Chiến gia các ngươi hôm nay không thừa nhận bọn họ, nhưng hai vị Chiến công tử vẫn mãi mãi là con cháu Chiến gia, dùng tổ tông tám đời và đời sau để lập lời thề máu! Điều này, những người ở đây hôm nay đều có thể làm chứng, có trời đất chứng giám."

Vừa nghe đến bốn chữ 'Trời đất chứng giám' này, trong lòng Chiến Băng Phong rục rịch, biết ý đối phương khẳng định không buông tha.

Nhưng, Chiến Băng Phong có địa vị như ngày hôm nay, cũng không phải dễ đối phó, mỉm cười nói:

- “Mặc công tử xin hãy an tâm, cái gọi lời nói gió bay, cho dù có lời thề máu kia hay không trận đấu này Chiến gia cũng không bác bỏ. Bây giờ, lão phu kêu hai tên súc sinh này thực hiện điều kiện!”

Nói xong, ông ta tiến lên một bước, đứng trước mặt Quân Mạc Tà, quay đầu lại, lạnh lùng nói:

-“Hai tên súc sinh này! Đã có gan làm thì phải có gan chịu, đừng làm mất mặt Chiến gia, làm hỏng danh dự Chiến gia, còn không lại đây quỳ xuống! Thực hiện điều kiện các ngươi đã đưa ra!”

Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ hai người vẻ mặt xám như tro bụi, bùm một tiếng đồng thời quỳ trên mặt đất. Quả nhiên rất ngoan ngoãn dập đầu mười cái, cung kính kêu mười tiếng gia gia. Sắc mắt Miêu Tiểu Miêu lập tức thay đổi.

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, nói:

-“Hai vị công tử đang làm gì đấy? Các ngươi phải quỳ phải gọi là ai vậy?”

Chiến Băng Phong cả người oai phong lẫm liệt, nhưng cả người đều chắn trước mặt Quân đại thiếu gia, dáng người cao lớn cũng che lại Quân đại thiếu gia, Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ hai người dập đầu cũng tốt, kêu gia gia cũng tốt, giống như tất cả đều hướng về phía Chiến Băng Phong.

Mà Chiến Băng Phong vốn là thúc gia của hai người. Cách thực hiện điều kiện này..... phải nói là thay đen đổi trắng mới đúng!

Nhưng Quân Mạc Tà hỏi một câu này, bọn họ đều không thể trả lời được. Câu hỏi này căn bản không có cách nào trả lời được cả, người thông minh đều biết hai người bọn họ dùng chiêu thức gàn dở biến đổi

cách trốn tránh. Cho nên nguyên nhân là vì muốn trốn tránh, nên mới không có cách nào trả lời được. Chẳng lẽ muốn họ trước mặt mọi người thừa nhận, ‘chúng ta không phải kêu ngươi’ sao!

-“A! Mặc tiểu bằng hữu, chuyện hôm nay là Chiến gia chúng ta thua cuộc, ừ, có gan làm có gan chịu. Mặc tiểu bằng hữu yên tâm, số người tiến vào Linh Dược Viên, đợi năm này sau Linh Dược Viên mở ra, lão phu lấy danh dự Chiến gia cam đoan sẽ có tiểu bằng hữu một phần! Về điều kiện mà Mặc tiểu bằng hữu đưa ra, lúc nào hướng Chiến gia ra điều kiện cũng được, Chiến gia chúng ta nhất định tuân theo!”

Chiến Băng Phong cười lớn một tiếng, nói:

-“Hôm nay, mặt mũi Chiến gia đều bị hai tên súc sinh này phá hỏng hết, bổn tọa phải trở về từ đường Chiến gia dùng gia pháp xử phạt hai tên này. Cáo từ.”

Đột nhiên cúi người xuống, hai tay nắm lấy Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ, sưu một tiếng từ cửa sổ bay ra ngoài, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Cũng không dám để đám người Quân Mạc Tà có cơ hội mở miệng, bỏ của chạy lấy người.....

-“Mẹ nó! Xấu! Trẻ xấu, già đi ra cũng xấu! Chiến gia quả thực là một gia đình xấu! Khốn khiếp mà, cái gì mà trưởng lão cấp cao chứ, ta phi! Chó má trưởng lão cấp cao!”

Quân Mạc Tà chỉ có thể hổn hển mắng, chửi ầm lên.

Nhưng hắn mắng thì mắng, tuy mọi người ở đây ai cũng biết Chiến gia là kẻ xấu, nhưng mười cái dập đầu cuối cùng kia cũng là sự sỉ nhục không bao giờ rửa sạch của Chiến gia! Cho dù Chiến Băng Phong che trước người Quân Mạc Tà, cũng giống nhau thôi!

Vì, tất cả mọi người đều biết, mười cái dập đầu kia là vì ai mà dập.....

Mọi người ở đây đều câm như hến, cũng không ai dám lên tiếng, giống như mấy ngàn năm qua, không hề có người dám ở trước mặt mọi người công khai mắng Chiến gia, bây giờ chỉ có mình Mặc đại thiên tài lên tiếng, nếu chính mình không cẩn thận phát ra thanh âm, bị Chiến gia hiểu lầm, nếu sau này bị tính toán sổ sách, chính mình không phải hoàn toàn thiệt thòi sao.”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 239: Quá Trình Chuẩn Bị Cướp Của Giết Người.

Mắt thấy người của Chiến gia đều đã rời khỏi, những người khác đều tiến lên, tự nhiên là muốn nói chuyện làm quen với Quân Mạc Tà. Tuy nói người có Không Linh thể chất này chắc chắn đã đắc tội toàn bộ Chiến gia nhưng tương lai không thể đoán trước được, khả năng bị Chiến gia trả thù tuy rất lớn nhưng nếu như may mắn không chết, thật sự dần dần trưởng thành..... Chỉ bằng biểu hiện ngày hôm nay, rồi sẽ là một nhân vật mạnh của một thế hệ!

Làm quen trước cũng có chỗ lợi của nó.

Cho dù người nay tráng niên sớm thệ, còn trẻ mà đã chết, đối với mọi người cũng không có tổn thất gì..... Quân Mạc Tà thoáng nói đôi ba câu ứng phó, liền lập tức rời khỏi. Ngày hôm nay, hắn cảm thấy việc mình làm coi như đã thành công.

Ít nhất chỉ cần bản thân tiến được vào Linh Dược Viên là xong, mục đích chuyến đi này có thể có hy vọng hoàn thành, bước phát triển thực rất lý tưởng!

Sau khi thuận lợi..... Sau khi thuận lợi mình lập tức rời khỏi chỗ này, còn quan tâm cái gì là phủ Phiêu Miểu Huyễn nữa chứ? Không chỉ không có lòng dạ nào mà thời gian bây giờ cũng rất gấp gáp, có vẻ từ đây đến Đoạt thiên chi chiến cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa!

Tiểu Tử luôn luôn ở bên cạnh nhìn thấy Quân Mạc Tà muốn rời khỏi, cô một tiếng nhảy đến, kéo ống quần hắn lại, ngẩng đầu nhìn Quân Mạc Tà, trong mắt tràn đầy sự thân thiết và không muốn.

-"Tiểu Tử a, trời đất của ngươi không phải là ở đây, cũng không ở trên người ta, ngươi vẫn là trở về rừng núi đi"

Quân Mạc Tà ôn hòa ôm nó:

– "Nơi này không phải là lãnh địa của ngươi. Đi đi, Tiểu Tử, nếu có duyên với nhau, chúng ta sẽ gặp lại."

Nói xong, nhẹ nhàng đặt nó xuống đất.

Tiểu Tử cô cô kêu hai tiếng, không bỏ được nhìn nhìn hắn, tựa hồ như hiểu được điều gì đột nhiên kêu lên một tiếng thê lương. Sau đó mở miệng ra, tê một tiếng, một mảnh vải trên áo Quân Mạc Tà bị xé xuống, lưu luyến ngậm trong miệng, ngẩng đầu nhìn Quân Mạc Tà một cái, bốn chân mở ra, ở trước mặt hắn lăn một vòng, sau đó đứng dậy, quay đầu đi chậm hai bước, meo meo ô kêu một tiếng, lập tức như tia chớp phóng ra ngoài..... Cuối cùng ở trong đại sảnh nhốn nháo rộn ràng này biến mất không bóng không hình!

Trước khi đi nó cắn xé một mảnh vải, rõ ràng là đang nói:

- "Cho dù lúc nào đi nữa, ta vẫn sẽ nhớ kỹ mùi của cậu. "

Còn một vòng lăn dưới đất kia, cũng là đang nói:

- "Cho dù lúc nào đi nữa, cậu vẫn là chủ nhân của ta!"

Huyền thú tuy nhỏ, nhưng lại hiểu tính người. Sự lưu luyến lúc sắp đi khiến Quân Mạc Tà cũng nhịn không được đau đớn trong lòng.....

(NBV: Thế là hết phần diễn xuất Miêu thân hổ tên Tiểu Tử này, quý độc giả muốn gặp lại nhân vật đáng yêu này xin gặp lại trong bộ truyện khác của lão Phong Lăng nha)

Mắt thấy Mặc đại thiếu gia sắp đi, Miêu Tiểu Miêu vội vàng hướng mọi người nói tiếng rất xin lỗi, dẫn Tiểu Đậu nha đuổi tới. Nhưng đợi chủ tớ hai nàng ngoài cửa lại chỉ là cảnh người tới kẻ đi tấp nập trên

đường mà thôi, Mặc Quân Dạ vừa mới đi ra đã hoàn toàn không còn thấy bóng dáng, bước chân của người này có vẻ cũng quá nhanh rồi..... Mắt thấy trên đường vẫn tấp nập người đi kẻ về, Miêu Tiểu Miêu ngơ ngác đứng nhìn, chỉ cảm thấy buồn bã trong lòng rất lâu.....

-"Tiểu thư, Tiểu Đậu nghĩ chắc Mặc công tử đã về chỗ Tào thánh hoàng. Lấy bước đi của công tử hẳn là đi không được xa, chúng ta lập tức tìm kiếm trên đường khẳng định có thể tìm thấy công tử."

Tiểu Đậu nha đề nghị.

-"Nói rất có lý! Huống chi bây giờ ta cũng phải nhanh về nhà nói chuyện xảy ra hôm nay cho gia gia biết".

Miêu Tiểu Miêu ổn định tâm trạng, chủ tớ hai người liền đi về nhà, đi có chút gấp gáp.

Chờ bóng dáng hai nàng biến mất ở góc khuất, Quân Mạc Tà mới hiện ra ngay chỗ các nàng vừa đứng. Mắt thấy bóng dáng người kia đi xa, Quân Mạc Tà yên lặng nói:

- "Xin lỗi..... Ta không thể."

Bên kia, trưởng lão cấp cao của Chiến gia Chiến Băng Phong mang hai huynh đệ Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ ra khỏi Phiêu Hương lầu, mới rời khỏi trung tâm Huyễn thành không xa đã đem hai huynh đệ ném xuống đất. Một lời cũng chưa nói, trực tiếp hung dữ ra sức đánh hai người sau đó mới mắng chửi một trận, còn giao cho hai người nhiệm vụ lập tức về nhà đóng cửa tự suy xét, sau đó nghênh ngang mà đi.

Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ hai người mặt xám như tro ngồi trên mặt đất nhìn nhau, đều chỉ nhìn thấy hận ý sâu đậm trong mắt đối phương!

-"Cừu này không báo, thề không làm người!"

Chiến Thanh Phong dữ tợn đánh một quyền vào tảng đá bên đường, trong mắt như muốn ứ máu.

-"Ta nhất định phải giết hắn! Ta nhất định phải giết hắn! Giết tên Mặc Quân Dạ kia!"

Chiến Ngọc Thụ dữ tợn lẩm bẩm nói:

- "Từ nhỏ đến lớn, không có người nào dám vũ nhục ta như vậy! Ta cùng hắn không đội trời chung! Đại ca, tiếp theo, ca tính làm thế nào?" – Chiến Ngọc Thụ cắn răng hỏi.

-"Nếu muốn loại bỏ hắn, hôm nay là cơ hội tốt nhất! Bỏ qua ngày hôm nay, chỉ cần để hắn bình an trở về sẽ không còn cơ hội nào nữa. Mai sau muốn giết hắn ít nhất cũng phải qua được Tào thánh hoàng bảy người huynh đệ, chúng ta có lòng như không có lực. Thậm chí chuyện hôm nay đến tai bảy đại thánh hoàng, họ cũng sẽ biết ý đồ của chúng ta, chúng ta cũng sẽ không được ích lợi gì vì chúng ta không có trong tay nhược điểm của Mặc Quân Dạ. Tóm lại, tình hình bây giờ đã hoàn toàn không khống chế được, cơ hội duy nhất lấy lại tất cả, cũng chỉ còn lần duy nhất trước mắt này thôi..."

Chiến Thanh Phong chậm rãi đáp.

-"Không sai, tin chắc những người có mặt hôm nay, đều nghĩ rằng chúng ta bị mang về gia tộc, nếu Mặc Quân Dạ có xảy ra chuyện gì, chúng ta là người bị tình nghi nhiều nhất, nhưng vì chúng ta bị nghi ngờ nhất, ngược lại sẽ vì vậy mà không hoài nghi chúng ta. "

Trong mắt Chiến Ngọc Thụ hiện lên nét độc ác vô cực.

- "Ngọc Thụ! Chuyện này liền từ đệ dốc toàn lực ra tay đi, phải làm thật sạch sẽ!" – Ánh mắt Chiến Thanh Phong chợt sáng lên, nói – "Chuyện này một khi để lại manh mối, chúng ta không thể gánh không nổi trách nhiệm đâu."

-"Không! Đại ca, nếu phải làm, vậy cả hai huynh đệ chúng ta đều phải hợp sức ra tay!" – Chiến Ngọc Thụ nếm qua một lần mệt nhọc thì đã học ngoan, nghe vậy lập tức bác bỏ, nói – "Chuyện này nếu chỉ bằng sức của mình đệ, chỉ sợ không đủ. Chỉ khi có sự trợ giúp của đại ca, mới có thể bảo đảm không ra sai lầm!"

Chiến Thanh Phong ngẩn người, nghiêm túc nhìn đệ đệ, đột nhiên nở ra nụ cười chua xót, nói:

- "Ngọc Thụ..... đệ trưởng thành."

Chiến Ngọc Thụ im lặng không nói, thầm nghĩ:

"Nghĩ muốn đem ta làm bia đỡ đạn sao? Ngộ nhỡ thất bại, cũng lấy ta làm kẻ chết thay? Hừ! Cho dù là anh ruột của ta, cũng không được!"

Huynh đệ hai người sau khi bắn ra một tín hiệu đều trở nên tương đối im lặng, hai người đều biết rât rõ, có một cảm xúc không rõ ràng mà trước đây chưa bao giờ gặp đang từ từ nảy mầm trong lòng hai người..... Hai người đều rất rõ, giữa huynh đệ hai người không bao giờ có khả năng khôi phục sự hài hòa như trước kia, nhưng hai người ai cũng không có mở miệng nói trước..... Cứ để cho loại cảm xúc không rõ ràng này ngày càng trở nên dày đặc trong lòng hai người, cho đến khi sắc trời chậm rãi trở nên tối đen.....

Bây giờ, đã là hoàng hôn.....

Miêu Tiểu Miêu chủ tớ hai người từ lúc rời khỏi Phiêu Hương lầu, đến giờ sắc trời đã chuyển thành màu đỏ hồng, mặt trời đang từ từ xuống núi. Mà trên con đường về này, cho đến lúc xuống núi, cả bầu trời chỉ còn một mảnh sáng mơ hồ nơi phương xa. Dường như cả ngọn núi đều chìm vào trong màn sương trắng đục..... Cả đường đi, Miêu Tiểu Miêu tâm sự nặng nề, miên man bất định, tự nhiên là đi không nhanh.

Ngay lúc chủ tớ hai người chậm rãi đi về phía trước, đột nhiên đằng sau có hai bóng dáng nhanh chóng vượt qua các nàng, như tia chớp lao

về phía trước.

Xem bóng dáng đó chắc là hai gã hộ vệ của Mặc Quân Dạ, cũng là hai đệ tử trên danh nghĩa của thánh hoàng Tào Quốc Phong, Vương Năng và Lý Kiệt.

Sau khi Quân Mạc Tà đạt được thắng lợi, bè lũ Chiến gia đã đi không còn một người, hai người bọn họ cũng tự nhiên đạt được tự do, nhưng tìm tới tìm lui cũng không thấy Quân Mạc Tà đành phải chạy nhanh về báo cáo Tào Quốc Phong.

Bọn họ vì sao lại bỏ rơi Quân Mạc Tà một mình trở về?

Trong lòng Miêu Tiểu Miêu còn đang kinh ngạc buồn bực, lại nghe thấy rất xa phía trước truyền đến một tiếng trầm đục, một tiếng kêu rên.

Chẳng lẽ đã có chuyện xảy ra? Nhưng rốt cuộc là ai to gan lớn mật, dám ở đây gây sự? Bộ không muốn sống nữa sao?

Đôi mắt đẹp của Miêu Tiểu Miêu trở nên lạnh lẽo, cổ tay nhẹ nhàng cử động lấy ra một dải lụa sắc màu rực rỡ vô cùng xinh đẹp, sau đó lấy ra một con dao nhỏ hướng ngón tay mình cắt một đường, lập tức có vài giọt máu tươi rơi xuống dải lụa. Dải lựa trong phút chốc bị ánh sáng rực rỡ bao phủ, lúc ẩn lúc hiện, dải lụa đột nhiên lớn ra, cuối cùng biến thành một mảnh vải lớn. Miêu Tiểu Miêu cũng không dám chậm trễ, đem dải lụa màu sắc rực rỡ đã được phóng to trùm lên người mình và Tiểu Đậu nha, lập tức xảy ra biến hóa ly kỳ, thân hình chủ tớ hai người biến mất trên đường.

Dải lụa màu sắc rực rỡ này, đúng là bảo vật kỳ lạ của Huyễn phủ!

Ẩn thân y!

Nó là một trong những bảo vật phòng thân của Cửu U năm xưa truyền lại. Chỉ cần dùng máu của mình khởi động, sau đó trùm lên

người, cơ thể lập tức biến mất, cho dù là cao thủ mạnh đến đâu cũng không phát hiện ra.

Miêu Tiểu Miêu chủ tớ hai người lấy trạng thái ẩn nấp thần kỳ này, không tiếng động bay đến chỗ xảy ra chuyện lạ..... Lúc nàng đang bay trên trời lại hoàn toàn không chú ý đến, cách nàng khoảng một trăm mét, Quân Mạc Tà đang thoải mái đi tới..... Miêu Tiểu Miêu và Tiểu Đậu nha hai người một đường ẩn hình bay về phía trước, chỉ thấy ở ngã ba đã bị một tảng đá lớn chặn lại. Trên đó, còn có một vật hôi thối, mùi hôi đánh thốc vào mũi.

Chỗ này có một ngã ba, ba đường đều thông nhau, cho dù bị chặn cũng không có việc gì, bên cạnh vẫn còn nhiều đường nhỏ nữa, như cũ có thể vòng qua đi tiếp.

Mà tiếng kêu đau đớn lại như ẩn như hiện từ một con đường truyền đến, Miêu Tiểu Miêu không hề nghĩ ngợi mà bay theo tiếng kếu.

Bay theo tiếng kêu, lại quẹo hai khúc quặt, chiếu vào mắt là một con đường nhỏ hẻo lánh, mà tình hình trên con đường này lại khiến Miêu Tiểu Miêu chấn động.

Tổng cộng có sáu người mặc áo đen bịt mặt ngăn lại Vương Năng và Lý Kiệt, xem tình hình hai người này đã bị người ta khống chế!

Tiếng nói chuyện đứt quãng từ người áo đen truyền đến, rất xa nên không nghe rõ ràng lắm. Miêu Tiểu Miêu trong lòng quyết đinh, lại gần một chút. Rốt cuộc có thể nghe rõ.

-"Này… Các hạ có thể yên tâm, chúng ta nhất định sẽ làm được."

Đây là lời của Vương Năng. Bọn họ dường như yêu cầu gã làm chuyện gì vậy? Miêu Tiểu Miêu trong lòng đột nhiên dâng lên một ý tưởng không tốt.

-"Không sai, chỉ cần các hạ giơ cao đánh khẽ, buông tha chúng ta, muốn xử lý cái tên vô dụng Mặc Quân Dạ, còn không phải chuyện dễ dàng sao. Hắn cũng chỉ bằng cái miệng lanh lẹ của hắn chiếm lợi ích thôi, nếu nói về tu vi của hắn, cho dù có huyền lực Huyền Ngọc cũng có thể dễ dàng giết chết hắn!"

Lý Kiệt nói.

Miêu Tiểu Miêu quá sợ hãi!

Thì ra người những người này muốn đối phó là Mặc Quân Dạ sao!

Nhưng hắn chỉ mới đến đây mấy ngày, sao có thể đắc tội những người này chứ?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 240: Hiểu Lầm A.....

Miêu Tiểu Miêu tức giận trong lòng, cho dù nói như thế nào đi nữa Mặc Quân Dạ là đệ tử đích truyền của sư phụ các ngươi, các ngươi còn có nhiệm vụ bảo vệ người này trong người, cũng đừng nói đến việc hắn vừa mới cứu các ngươi thoát khỏi tay đám người Chiến gia, nếu không nhờ hắn các ngươi hiện tại gặp phải chuyện gì đó cũng là chuyện khó nói.....

Các ngươi không biết cảm ơn thì thôi, cư nhiên gặp phải nguy hiểm thì lập tức nghĩ muốn bán đứng hắn! Lương tâm ở đâu? Công lý ở đâu?

Nhìn những người mặc áo đen bịt mặt, trong lòng Miêu Tiểu Miêu chợt lóe lên tia sáng, thầm nghĩ:" Chẳng lẽ những người đó là người Chiến gia?"

-"Các ngươi tin bản thân, nhưng ta lại không tin các ngươi! Lại đây, nuốt cái này, chỉ cần nuốt cái này, ta tự nhiên sẽ tin các ngươi."

Một người bịt mặt duỗi tay ra đã đè hai người ngồi xuống, lập tức búng tay, một viên thuốc màu đen bay thẳng vào miệng hai người. Ngay ở giữa, tuy cách khá xa, nhưng Miêu Tiểu Miêu vẫn ngửi được mùi vị tanh hôi đặc biệt nồng đậm truyền đến từ viên thuốc màu đen kia.

"Thất độc đan! Đây tuyệt đối là mùi vị của thất độc đan! Mấy tên áo đen kia, sao trong tay lại có loại thuộc cấm kỵ mà Huyễn phủ rõ ràng đã ra lệnh cấm sử dụng chứ!"

Đúng như dự đoán, người áo đen thấp giọng cười quái dị nói:

-"Các ngươi coi như có nghe qua, vậy cũng đã biết đây là loại thuốc cấm kỵ của Phiêu Miểu Huyễn phủ, "Thất hỉ đan"! Sau khi ăn, trong vòng hai canh giờ không có được thuốc giải toàn thân sẽ thối rữa mà chết. Ra ngoài khoảng thời gian trên, cho dù có ăn đúng giải dược cũng tìm không về tính mệnh. Nhưng chỉ cần hai người các ngươi trong vòng hai canh giờ, hoặc giết chết Mặc Quân Dạ, hoặc dụ hắn đến đây, ta liền cho các ngươi thuốc giải! Còn về việc như thế nào nắm chắc cơ hội sống sót, là chuyện bản thân các ngươi."

Vương Năng và Lý Kiệt cả người run rẩy lẩy bẩy đứng lên. Lập tức, tay người áo đen phất lên, lạnh lùng nói:

-"Các ngươi có thể đi."

Tiếp theo, chỉ thấy Vương Năng và Lý Kiệt khôi phục khả năng hành động, nhưng lại giống như cái xác không hồn đi về phía trước. Bọn họ chỉ mới đi hai bước, đã nghe người áo đen sau lưng lạnh lùng nói:

-"Động tác tự nhiên một chút, nếu bị lộ ra..... Hừ hừ, xui xẻo chính là các ngươi đấy!"

Vương Năng và Lý Kiệt hai người toàn thân chấn động, trong mắt cả hai đều toát lên nét sợ hãi nhưng tư thế đi đường cũng lập tức trở nên thoải mái hơn. Cho đến khi đi đến góc đường, cũng đã khôi phục bình thường.

Bây giờ phải làm sao đây? Miêu Tiểu Miêu trong lòng vội vàng hỏi bản thân. Sáu người áo đen bịt mặt này, tùy tiện chọn một cái cũng là người có trình độ tu vi là tôn giả! Người yếu nhất cũng có sức mạnh của tôn giả cấp một!

Mặc dù trong Huyễn phủ không có gì ngoài các gia tộc lớn, nhưng dựa vào sức bọn họ cũng không thể có một đội hình phô trương như vậy. Các thế lực nhỏ, bình thường có được một cao thủ cấp bậc tôn giả vậy cũng có thể xem như bá chủ một phương..... Nhưng bây giờ, đối phố với

một người có Không Linh thể chất bây giờ không có danh phận địa vị gì lại phải phái ra sáu cao thủ có cấp bậc tôn giả!

Nguyên nhân là vì đội hình phô trương trước mắt, cũng có thể xác nhận người điều khiển đằng sau màn là như thế nào muốn giết người đó! Cũng có thể đoán được, người này hận Mặc Quân Dạ, đã như thế mãnh liệt, và cũng như thế gấp gáp!

Rốt cuộc phải làm sao mới có thể để Mặc Quân Dạ tránh khỏi một kiếp này đâu?

Miêu Tiểu Miêu cơ hồ tuyệt vọng!

Sức mạnh đối phương phô bày ra thật sự quá mạnh mẽ, ngay cả bản thân mình ra mặt nhiều lắm cũng là bổ sung thêm cái mạng mình, không giúp ích gì. Giờ phút này chỉ có thể về xin cầu viện, nhưng viện binh lại quá xa, không thể tới kịp.....

Một hồi lâu trôi qua, lại từng phút nữa trôi qua.....

Ở phương xa truyền đến tiếng bước chân chậm rãi, Miêu Tiểu Miêu nghe tiếng nhìn lại, cơ hồ gấp đến độ nước mắt cũng sắp chảy ra. Cách đó không xa, Mặc Quân Dạ đang kéo lê bước chân, từng bước từng bước thoải mái đi tới, hoàn toàn không nhận ra nơi này ẩn chứa một nguy cơ vô cùng lớn!

Có kẻ thù!

-"Ngươi..... người này cũng quá sơ suất đi? Vì sao lại tự tìm đường chết mà đi a!"

Miêu Tiểu Miêu đang muốn dùng truyền âm báo cho hắn, thậm chí đã muốn dùng khinh công trực tiếp bay đến chỗ hắn, không cần nói gì cả mà đem hắn mang đi, có thể cầm cự bao lâu hay bấy lâu. Nhưng đã thấy chợt lóe lên bóng người, Vương Năng và Lý Kiệt đã xuất hiện trước mặt Mặc Quân Dạ.

Xa xa, cũng không biết Vương Lý hai người nói cái gì, chỉ thấy trên mặt Mặc Quân Dạ là nụ cười mê hoặc, liên tục gật đầu, sau đó đi theo Vương Năng và Lý Kiệt đến bên này. Nhìn dáng dấp của hắn, hoàn toàn không hề bố trí phòng thủ.....

Miêu Tiểu Miêu rốt cuộc hoàn toàn tuyệt vọng!

Tên khốn khiếp này, không phải sau trận đấu ngươi còn nói hai người bọn họ không hề có ý tốt với ngươi sao? Như thế nào bây giờ ngươi lại một chút nghi ngờ cũng không có nghe lời bọn họ chứ?

Rốt cuộc nhịn không được nữa, ngưng tụ thần niệm, dày đặc hướng Quân Mạc Tà truyền âm nói:

-“Mặc huynh, ở đây có người mai phục muốn đối phó huynh! Chạy nhanh lên..... Nguy hiểm!”

Bây giờ khoảng cách hai bên đã rất gần, nếu muốn mạnh mẽ dùng khinh công mang Mặc Quân Dạ rời khỏi đây đã không còn khả năng. Vậy còn lại cách duy nhất là dùng tính mạng của mình, quyết định không nghĩ nhiều nữa. Bây giờ chỉ hy vọng Mặc Quân Dạ lập tức quay đầu, bản thân mình đi sau, dùng mảnh vải này trùm lên người cùng nhau ẩn nấp thôi, vậy mới có hy vọng tránh được kiếp nạn này. Nhưng Miêu đại tiểu thư như thế nào cũng không nghĩ tới, cái tên ngốc Mặc Quân Dạ nghe được lời mình mạo hiểm truyền âm đến, đột nhiên ngẩng đầu nghi hoặc nhìn nhìn trời, gãi gãi đầu, nói:

-"Không lẽ ta đang nằm mơ sao? Sao lại xuất hiện tiếng nói vậy?"

Cư nhiên tự cười bản thân hai cái, ngược lại càng bước nhanh hơn, chặt chẽ đi theo sau Vương Năng và Lý Kiệt.

"Thật sự là ngu ngốc! Ngu ngốc! Đồ ngu!"

Miêu Tiểu Miêu cơ hồ cuống cuồng:

"Chưa thấy ai có đầu óc ngu như con heo....."

Bây giờ Miêu Tiểu Miêu chỉ có thể vừa tức vừa vội, cơ hồ muốn xông đại ra bắt vị Mặc Quân Dạ Mặc đại thiếu gia, người có Không Linh thể chất này đánh một trận. Nhưng, nàng không thể, tự bản thân đã trở thành hy vọng cuối cùng của Mặc đại thiên tài, xúc động chỉ khiến mình tự cắt đứt hy vọng cuối cùng.

"Gần....."

"Rất gần....."

"Đến gần hang hổ rồi, làm sao bây giờ, ô ô ô ô..... Ta thật sự không muốn hắn chết a....."

Một tiếng cười quái dị âm trầm đột ngột vang lên, sáu người áo đen bịt mặt đồng thời bước ra. Xung quanh, hoàn toàn ngăn lại tất cả các con đường chạy trốn của vị đại thiên tài có Không Linh thể chất này.

-"Mặc Quân Dạ Mặc công tử, cửu ngưỡng đại danh."

Người áo đen bịt mặt cầm đầu ngoài cười trong không cười nói.

-"A? Các ngươi..... các ngươi là ai? Các ngươi muốn làm gì? Đánh cướp sao? Ta không có tiền!"

Mặc Quân Dạ tựa hồ bị kinh sợ hét lớn. Cũng khó trách, bất ngờ không kịp đề phòng bị sáu người ngay cả mặt đều bịt lại đột ngột xuất hiện trong bóng tối ngang nhiên chặn đường, là ai cũng phải kinh ngạc.

-"Bọn ta không phải cướp, cũng không muốn tiền của công tử…. Thứ bọn ta muốn là mạng của công tử kìa."

Người áo đen bịt mặt kia rất kiên nhẫn nói lý do, trong mắt tràn đầy ý muốn mèo vờn chuột.

-"Thật sự xin lỗi, vì công tử đắc tội người không nên đắc tội! Cho nên bọn ta mới phải đến đây, cũng là thân bất do kỷ a, mong Mặc đại thiên tài tha lỗi."

-"Tha..... Tha lỗi..... Ta đương nhiên tha lỗi."

Quân Mạc Tà thật sự bị dọa sợ, giọng run rẩy nói:

– "Chỉ cần các ngươi chịu nhường đường, ta liền tha thứ các ngươi, ta nhất định sẽ không để trong lòng....."

– "Thật sự xin lỗi, bọn ta rất cảm kích lòng rộng lượng của Mặc đại thiên tài, nhưng nếu muốn bọn ta nhường đường, bọn ta làm không được."

Người áo đen cầm đầu dường như tiếc hận nói:

– "Thật xin lỗi, Mặc công tử, có người muốn chúng tôi giải quyết công tử ở đây, hơn nữa, còn muốn công tử tự lựa chọn một kiểu chết đau khổ nhất..... chậm chạp nhất..... chúng tôi thật sự chỉ là tiểu nhân vật không làm chủ được hoàn cảnh thôi……"

– "Chậm nhất? Đau đớn nhất Thật sự để ta tự lựa chọn kiểu chết sao?"

Quân Mạc Tà vui sướng hỏi.

Đang núp sau tảng đá nên Miêu Tiểu Miêu hận không thể đi ra đánh hắn hai cái:

– " Người ta bất quá chỉ đang đùa ngươi thôi, ngốc..... Nhìn ngươi bình thường rất thông minh, sao bây giờ lại ngốc như vậy....."

– "Đúng, Mặc công tử thấu tình đạt lý như vậy, ta liền cho công tử một cơ hội lựa chọn kiểu chết. Công tử muốn bị thiêu sống..... hay muốn bị nước dìm chết..... hay muốn ta tự mình ra tay, đem thịt trên người công tử từng miếng từng miếng cắt xuống hết?"

– "Ta không chọn mấy cách trên được không? Không phải muốn chậm nhất, đau khổ nhất sao?"

Quân Mạc Tà đáng thương hề hề nói:

– "Nếu để ta chọn kiểu chết chậm nhất mà lại đau khổ nhất, vậy thì tìm cho ta không dưới một trăm mỹ nữ, tất cả đều cởi sạch nằm trên giường, sau đó ta từng người đều..... Cuối cùng là mệt chết, hoặc tinh tẫn nhân vong, như vậy mới là kiểu chết đau khổ nhất, cũng là chậm nhất..... Như vậy được không?"

(NBV: Đảm bảo hơn một nữa độc giả té ghế vì lý do này, nếu ai còn ngồi nguyên được chắc trong đầu cũng đang lựa chọn giống anh Tà : 303:)

– "Hừ!

Miêu Tiểu Miêu trong lòng vô cùng tức giận xì ra một tiếng khinh miệt:

– "Người như ngươi sắp chết đến nơi, cư nhiên trong đầu toàn là những thứ bậy bạ....."

– "Kiểu chết này, quả thật rất chậm..... Nhưng cũng là một kiểu chết hạnh phúc, cùng đau khổ không dính líu gì nhau..... Mặc công tử, thật có lỗi không thể dùng."

Người áo đen bịt mắt thật sự rất kiên nhẫn.

Hắn cũng rất trung thực thực hành triệt để mệnh lệnh Chiến Ngọc Thụ:

– " Để hắn nhận hết mọi đau khổ khiến hắn không còn muốn sống, lại vẫn cho hắn một tia hy vọng có thể thoát, cuối cùng tươi sống tra tấn hắn đến chết....."

– "Các ngươi thật sự muốn giết ta....."

Quân Mạc Tà run rẩy nói:

– "Vì sao? Rốt cuộc vì sao vậy? Ta chỉ mới đến nơi này thôi!"

– "Kỳ thật cũng không vì lý do gì."

Người áo đen bịt mặt tiến về phía trước một bước, trên người tỏa ra áp lực nặng nề, trấn áp Quân Mạc Tà:

– "Vì công tử đáng chết thôi! Công tử không chỉ đắc tội người không nên đắc tội, hơn nữa còn khiến Miêu cô nương động tâm..... Ha ha ha, chẳng lẽ công tử không biết, Miêu cô nưỡng sớm đã là tiểu thiếp mà người kia muốn nhiều năm rồi không?"

Miêu Tiểu Miêu lần này rất giật mình. Bản thân cư nhiên bị người ta muốn nhiều năm..... Cư nhiên lại là..... tiểu thiếp? Rốt cuộc là tên nào to gan lớn mật? Trong phút chốc, Miêu Tiểu Miêu cơ hồ quên nguy hiểm bản thân, thiếu chút nữa nổi điên xông ra ngoài nói chuyện phải trái với người kia, "ta chỗ nào giống tiểu thiếp chứ, tên kia, đầu ngươi căn bản là hỏng rồi, ngươi si tâm vọng tưởng, mơ giữa ban ngày, ý nghĩ viển vông, cóc nhái mà muốn ăn thịt thiên nga!"

– "Tiểu thiếp?"

Quân Mạc Tà thương tâm nói:

– "Một cô nương xinh đẹp như vậy, sao có thể làm tiểu thiếp người khác chứ? Người kia sao có thể thiếu đạo đức như vậy? Quả thực chính là cóc nhái mà đòi ăn thịt thiên nga!"

Một câu này của hắn khiến lòng Miêu Tiểu Miêu cuối cùng cũng thoải mái một chút, nào biết câu tiếp theo suýt nữa khiến Miêu Tiểu Miêu giận đến tức chết:

– "..... Nếu có làm tiểu thiếp..... Cũng chỉ có thể làm tiểu thiếp của ta, người khác có ai xứng đáng chứ....."

Trong lòng Miêu Tiểu Miêu đã muốn tức đến điên…. "Giỏi người một cái Mặc Quân Dạ! Nếu hôm nay ngươi không chết..... Bổn cô nương

thề sẽ tra tấn ngươi cả đời, cho người khóc....."

(NBV: Đó, chửi thì chửi, cũng tính đến chuyện "cả đời" rồi đó nha)

– "Thời gian đã không còn sớm nữa, Mặc công tử ngài cũng nên đi thôi, đường hoàng tuyền còn xa, phải bảo trọng."

Người áo đen bịt mắt nho nhã lễ độ nói:

– "..... Nếu ngài vẫn còn chưa chọn được muốn chết kiểu nào, vậy tại hạ mạo muội giúp công tử chọn một cái vậy!"

– "Khoan đã!"

Quân Mạc Tà lui ra phía sau một bước, hét lớn một tiếng, sau đó thương tâm năn nỉ nói:

– "Các ngươi vì lý do gì đến giết ta..... Ngươi còn chưa nói nguyên nhân chính a..... Kỳ thật ta biết, việc đó đơn thuần là hiểu lầm..... Thật sự là một hiểu lầm thôi, các nươi phải hiểu mới đúng."

– "Hiểu lầm? Hiểu lầm gì?"

Đến đây, đến phiên người áo đen bịt mặt khó hiểu, thằng nhóc này muốn nói gì vậy, cái gì cùng cái gì a?

– "Thật sự, chuyện năm đó..... Thật sự không phải lỗi của ta."

Quân Mạc Tà vội vàng giải thích:

– "Kỳ thật mẹ ngươi năm đó..... Không phải ta cưỡng gian nàng..... Nếu ngươi không tin lời ta có thể về hỏi một chút mẹ ngươi, nếu đúng như lời ta nói, ngươi như thế nào khôi ngô như vậy, chỉ nhìn dáng người hoàn toàn có thể nhận ra, thật sự....."

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 241: Ma Kiếm? Ngự Kiếm Thuật

- "Khốn kiếp!"

Hắc y nhân bịt mặt hổn hển hét lớn một tiếng. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra, tiểu tử này sợ tới mức ngay cả nói cũng nói bậy bạ lại có thể nói ra một câu kinh thiên động địa như vậy. Trong lúc nhất thời, hắn cơ hồ không tin mình vào tai mình nữa.

- Tốt hơn là sớm giết tiểu tử này đi để tránh đêm dài lắm mộng.

Người nói chuyện này không ngờ là Vương Năng.

Quân Mạc Tà xoay người hỏi"

- Các ngươi là cùng một bọn.?

Vương Năng có chút xấu hổ quay sang giọng lạnh như băng đáp

- Mặc Quân Dạ, kỳ thật ngươi không nên tới Phiêu Miểu Huyễn Phủ, ngươi đến làm tất cả mọi người đều không vui.

- Ta hiểu

Quân Mạc Tà cúi đầu xuống, tỏ vẻ mất hết hy vọng.

- Chậm đã.

Mắt thấy mấy người này sắp động thủ, Miêu Tiểu Miêu rốt cuộc chịu không nổi, tháo ẩn thân y đang mặc ở trên người xuống sau đó nhảy ra ngoài. Giờ khắc này, trong lòng của nàng đột nhiên dâng lên một ý tưởng

rất kỳ quái: "Cho dù là không thể gả cho hắn nhưng có thể chết cùng một chỗ thì cũng là chuyện tốt."

Cho nên nàng không hối hận, đứng một bên Quân Mạc Tà, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào tám người trước mặt

- Chỉ cần các ngươi mở ra một lối đi, ta cam đoan sẽ không truy cứu sự tình hôm nay.

- Đây có phài là Miêu đại tiểu thư không? Truy cứu? Truy cứu cái gì?

Gã hắc y bịt mặt cầm đầu giận quá hóa cười

- Ngươi nghĩ ngươi là ai? Nếu Huyễn Phủ hoặc Miêu gia cao thủ các ngươi tập hợp lại thì ngươi dĩ nhiên là tiểu công chúa tôn quý nhất, không người nào dám đắc tội với ngươi. Nhưng đây là chỗ hoang vắng, căn bản không có bất luận kẻ nào có thể tìm đến nơi đây, ngươi nghĩ rằng mình vẫn còn là Huyễn Phủ thiên kim tiểu thư vênh mặt hất hàm có thể sai khiến bao nhiêu người sao. Ngươi tới đúng lúc lắm, ta sẽ bắt ngươi mang về dâng cho công tử nhà ta, hắn đối với ngươi trông mong lâu lắm rồi. Hôm nay mong ước thành hiện thực chắc chắn sẽ rất cao hứng.

- Công tử các ngươi là Chiến Thanh Phong hay Chiến Ngọc Thụ?

Miêu Tiểu Miêu nghe vậy cũng không tức giận, bình tĩnh hỏi

- Ah, đúng rồi, Chiến gia công tử thường có ba gã bảo tiêu, các ngươi nơi này có sáu người, chắc chắn là Chiến Thanh Phong và Chiển Ngọc Thụ cùng nhau ra tay phải không? Như vậy sau khi các ngươi bắt được ta thì sẽ dâng cho ai đây?

Tên hắc y bịt mặt trong mắt bắn ra quang mang cực độ, cười hắc hắc nói :

- Miêu cô nương, điểm ấy nàng không cần quan tâm, chờ tới lúc ngươi bị cởi sạch quần áo đợi sủng hạnh đi rồi sẽ biết công tử gia chúng

ta là ai. Nói không chừng, công tử gia chơi ngán thì chúng ta đây cũng có thể nếm thử mùi vị tiểu công chúa của Huyễn Phủ, không biết so với mùi vị của kỹ nữ trong thanh lâu có khác gì không nhỉ? Để xem khi ngươi bị chúng ta chơi chán rồi còn giữ được vẻ cao quý không đây? Ha ha ha ha

- Vô sỉ! Các ngươi quả thực là chết cũng chưa hết tội!

Miêu Tiểu Miêu giận tím mặt

- Không sai, bọn hắn thật sự chết cũng không có gì đáng tiếc!

Một âm thanh thanh âm lạnh lùng vang lên, vô thanh vô tức, không biết xuất phát từ hướng nào. Trong lúc nhất thời, mọi người chung quanh đều ngạc nhiên, nhưng không ai có thể phát hiện chủ nhân của âm thanh này ở đâu.

Không hề nghi ngờ, người tới tất nhiên là cao thủ. Hơn nữa là cao thủ thực lực rất khủng bố.

- Không còn kịp rồi, mau ra tay giết bọn họ!

Một tên hắc y bịt mặt hét lớn một tiếng, trường kiếm vọt lên.

- Hắc hắc hắc hắc

Một tiếng cười lạnh vang lên, sau đó trong không trung chợt xuất hiện huyết sắc quang hoa. Một đạo kiếm khí uy phong hoành không xuất thế.

Một thanh bảo kiếm tThần dị quang hoa chói mắt xuất hiện ở không trung.

Xuất hiện ở trước mặt Quân Mạc Tà.

Thanh kiếm này xung quanh tỏa ra quang mang chợt ẩn chợt hiện như thể đang phun ra nuốt vào, giống như ánh mắt tử thần đang nháy mắt trong trời đêm làm cho người khác cảm thấy lạnh lẽo.

Không thể nghi ngờ đây chính là một thanh bảo kiếm kỳ dị, trên người nó tỏa ra hào quang màu trắng nhưng lại bắn ra quang mang làm cho cảnh sắc xung quanh trở thành màu đỏ như máu, trông cực kỳ khủng bố.

Trước mắt tuy rằng chỉ là một thanh kiếm nhưng mọi người lại cảm giác giống như một vị ma thần tung hoành ngang dọc trong trời đất xuất hiện. Bản thân thanh kiếm này khi xuất hiện đã tỏa ra phong thái duy ngã độc tôn trong trời đất.

Ma kiếm.

Miêu Tiểu Miêu cũng cảm thấy ngây người.

Kiếm giống như thế này cũng xuất hiện rất nhiều rồi nhưng cũng chỉ có thanh kiếm này là có thể tỏa ra sát khí khiếp sợ, trấn áp toàn bộ địch nhân ở đây.

Miêu Tiểu Miêu có một loại cảm giác khác thường: "Trước mặt thanh kiếm này, hàng nghìn hàng vạn sinh linh trong thiên hạ cũng chỉ như con kiến mà thôi."

Kiếm quang chợt lóe, đang yên lặng bỗng nhiên gào thét chém xuống, tốc độ nhanh tới cực điểm. Chỉ trong chốc lát Vương Năng và Lý Kiệt ngay cả tiếng thét cũng không kịp kêu, hai cái đầu bị chém bay lên trời. Nhưng kỳ lạ là không có máu tươi bắn ra.

Hai cổ thi thể này cũng trở nên khô quắt!

Bởi vì ngay lúc bị chém bay đầu, chuôi kiếm này đã hấp thu toàn bộ máu trong thân thể bọn hắn. Bảo kiếm dính máu tươi quang hoa vẫn như cũ nhưng một cỗ sát ý càng lúc càng lớn.

- Giết!

Một âm thanh lạnh lẽo tới cực điểm không biết từ nơi nào thoát ra, tràn ngập sự khủng bố. Toàn bộ đám người hắc y bịt mặt khi nghe được

âm thanh này đều thất thần trong chốc lát.

Nhưng cũng chỉ trong cái nháy mắt này, ma kiếm này lần thứ hai mang theo nụ cười tử thần lại lao xuống. Lại thêm hai tên hắc y đầu bay lên trời.

- Ma kiếm! Ngự kiếm thuật!

Gã hắc y cầm đầu hét lên

- Mọi người chạy mau.

Ngự kiếm thuật đại biểu cho tu vi đã đạt tới Thánh Hoàng hoặc hơn. Cũng chỉ có Thánh Hoàng mới có thể nắm bắt được cảnh giới kiếm đạo cuối cùng này.

Trong Huyễn phủ, có thể đạt tới cảnh giới này cũng không vượt quá năm người. Mà trong năm người này, tùy tiện bất kỳ một người nào cũng đều không phải là người mà mấy tên hắc y nhân này có thể ứng phó.

Tu vi Tôn Giả ở trước mặt ngự kiếm thuật căn bản chính là không chịu nổi một kích. Ngay cả năng lực chống đỡ cũng không có.

Bọn hắn hiện tại muốn chạy thì cũng đã muộn!

Kết cục đã định rồi.

Thần kiếm lần thứ hai phát ra kiếm quang thê lương, vút lên không trung, để lại phía sau một quầng sáng đỏ như máu. Chợt trái, chợt phải, linh động, bá đạo. Thân pháp con người cho dù là xảo diệu đến đâu trước mặt chuôi kiếm này đều vô ích, đều thành cát bụi.

Kiếm quang lóe lên, lại là hai gã hắc y bịt mặt lảo đảo, té trên mặt đất.

Hai người ngã xuống đất, một chạy hướng Đông, một chạy hướng Tây nhưng cả hai lại đồng thời ngã xuống đất, đồng thời mất đầu, đồng

thời hóa thành thây khô.

Kiếm quang lại lóe lên, một tên chạy xa nhất cũng ngã xuống, phát ra một tiếng bịch.

Sau đó chuôi kiếm này, bay vòng vòng trên không trung, bay đến trước mắt gã hắc y cầm đầu, dừng trước mặt hắn không ngừng lóe ra ánh sáng lạnh lẽo.

Ý tứ rất rõ ràng: Quay lại.

Chiến gia hai huynh đệ phái ra sáu gã cao thủ cấp bậc Tôn Giả, giờ chỉ còn lại tên bịt mặt cầm đầu. Hắn lúc trước còn trêu đùa Quân đại thiếu gia, nhưng giờ nhìn xung quanh thì lại thấy thi thể của đồng bọn kể cả Vương Năng, Lý Kiệt, tổng cộng bảy người đều biến thành thây khô hình thù kỳ quái, lại nhìn thấy thanh kiếm này giống như thấy ma quỷ, cả người không khỏi run rẩy. Cường giả cấp bậc Tôn Giả tâm tình kiên nghị nhưng vào lúc này không ngờ không còn chút nào.

Từ đầu đến cuối, chủ nhân tuyệt thế ma kiếm này vẫn chưa hiện thân. Toàn bộ quá trình đều là ở từ xa điều khiển thần kiếm làm hết thảy mọi việc, nhưng kết quả lại vô cùng khủng bố, rợn cả người.

Hắn hoàn toàn không chút nghi ngờ, chỉ cần mình hơi lộ chút ý tứ phản kháng thì thanh kiếm này sẽ xuyên qua thân thể của mình, đem mình biến thành thây khô giống như đồng bọn.

Hắn run rẩy, bước lùi lại, trong mắt tràn đầy sợ hãi, đột nhiên quát lên:

- Ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi rốt cuộc là ai?

Thanh âm dường như đang đe dọa nhưng đã hoàn toàn mất đi hi vọng, giống như bệnh nhân tâm thần đang gào thét.

Nhưng cũng không có người trả lời.

Lúc hắn lui về phía sau một bước, thanh kiếm cũng di chuyển theo hắn, duy trì trước mặt hắn ba tấc, tạo cho hắn cảm giác lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Kiếm quang lóe lên, lúc này tên hắc y bịt mặt cầm đầu hoàn toàn có thể cảm nhận được chuôi kiếm này đang truyền ra một loại ý tứ cười nhạo hắn. Chê cười hắn nhát gan!

Nhưng hắn không có biện pháp!

Bị một thanh ma kiếm thần dị uy hiếp, hắn mất đi toàn bộ ý chí chiến đấu!

Đây cũng là chỗ hỏng của đại gia tộc.

Quân Mạc Tà nhìn thấy vị cao thủ cấp bậc Tôn Giả hoàn toàn không có ý chí chiến đấu này mà tự đáy lòng cảm thấy buồn thay. Người này tư chất có chút bất phàm thậm chí tâm trí cũng coi như khá tốt, nhưng so sánh với cao thủ lớn lên trong chiến đấu, chém giết sinh tử, Tinh Phong Huyết Vũ thì còn thiếu rất nhiều ý chí.

Người này tuy rằng có thực lực cấp Tôn Giả nhưng đem so sánh với cao thủ cùng cấp về khả năng chiến đấu thì thua xa. Đối với một cao thủ được rèn luyện trong sinh tử chiến thì khi gặp địch nhân ý nghĩ đầu tiên là có thể thu phục người này dùng cho mình hay không, nếu không thu phục được thì lợi dụng có được không? Nếu cả hai cái đều không được thì tập trung lực lượng tiêu diệt, hủy diệt tận gốc. Cuối cùng mới là ý nghĩ đánh không lại thì chạy, chạy trối chết, không luyến tiếc thứ gì.

Thậm chí nếu chạy trốn không được thì lựa chọn cái chết oanh oanh liệt liệt.

Thà rằng bị đánh chết chứ không thể bị hù chết!

Cho dù bị đánh chết cũng phải làm kẻ thù đổ máu.

Đây mới là khí phách của người trong giang hồ.

Nhưng kẻ trước mắt này tuy rằng có thực lực Tôn Giả, tu vi của hắn cũng đạt tới trình độ tương đối nhưng trong lòng lại hoàn toàn không có ý chí chiến đấu, quyết tâm. Hắn hiện tại thậm chí cả tâm tư chạy trốn cũng không có, chỉ còn lại sự khuất phục và tham vọng được sống.

Đây cũng là hậu hoạn mà cuộc sống sung sướng từ xa xưa tới nay mang đến: Bọn hắn căn bản là không có nhuệ khí của người trong giang hồ.

Người như vậy chỉ thích hợp giữ nhà, đã không còn thích ứng bước chân vào giang hồ nữa rồi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 242: Ngươi Nhảy Ra Đây Làm Cái Gì?

Chính là dựa vào điểm này mà Quân Mạc Tà mới có thể không ngừng rèn luyện "Tàn Thiên Phệ Hồn", tùy ý để mặc bọn hắn sống chết trong lúc ma luyện, trong gian nan, khốn khổ thậm chí giết địch uống máu. Chỉ có như thế mới có thể có được thực lực chân chính.

Lão hổ trong vườn thú cho dù là thể hình lớn, thậm chí có thể gấp đôi so với lão hổ trong núi rừng nhưng một khi giao thủ, kết quả chiến đấu tất nhiên sẽ ngược lại chính là vì lý do này.

Hắc y nhân bịt mặt hiện tại đã lui về phía sau ước chừng hai mươi bảy bước. Lúc này thanh phi kiếm thần bí mới chịu lui về phía sau một chút, cách xa ánh mắt của hắn một chút. Mà khoảng cách này cũng ở ngay trước người Quân Mạc Tà và Miêu Tiểu Miêu.

Phát sinh trước mắt hết sức quỷ dị làm cho Miêu Tiểu Miêu kinh hãi không sao hiểu nổi.

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Đây là thanh kiếm gì?"

"Ma kiếm thần dị như vậy thì chủ nhân của nó sẽ như thế nào?"

Nàng quay đầu nhìn Quân Mạc Tà, phát hiện vị Linh Không thể chất này trên mặt cũng là một mảnh khiếp sợ và hoang mang tự đáy lòng. Hiển nhiên vị thiên tài cũng là hoàn toàn không biết hiện tượng quỷ dị trước mắt là do đâu.

Lấy lại bình tĩnh, Miêu Tiểu Miêu cung kính hướng về thanh kiếm kia khom mình hành lễ

- Không biết là vị tiền bối nào xuất thủ cứu hai người vãn bối, xin hãy vui lòng hiện thân, Tiểu Miêu cảm kích khôn cùng.

Đêm dài vắng vẻ, hoàn toàn không có ai trả lời.

Duy chỉ có kiếm quang chợt lóe, phù một tiếng đâm tới huyệt Khí Hải của hắc y nhân bịt mặt, sau đó mang theo một dãy huyết quang xuyên ra phía sau lưng Hắc y nhân. Trên mũi kiếm lại có một viên huyết sắc hình cầu nho nhỏ, màu sắc ảm đạm dần dần.

Hắc y nhân bịt mặt hét lớn một tiếng, nội tâm vô cùng đau đớn. Đó chính là chỗ hội tụ tinh hoa cả đời của hắn. Nhưng giờ lại bị thanh kiếm này nuốt mất hơn nữa còn phá hủy luôn đan điền của hắn.

Bây giờ hắn chẳng khác gì phế nhân.

Việc này quả thực so với giết hắn càng làm cho hắn khổ sở hơn. Thân bị trọng thương cộng thêm tinh thần bị đả kích nghiêm trọng, hắn chỉ kịp phát ra một tiếng hét thảm liền hôn mê bất tỉnh. Một ý niệm cuối cùng trong đầu hắn là: Hoàn toàn hết rồi.

Ma kiếm quỷ dị ở trong không trung xoay quanh một vòng, quang hoa tạo thành một tác phẩm vĩ đại, một loại tà mị chi khí cao ngất khó nói thành lời, trong nháy mắt như gió thổi qua thảo nguyên, nhưng nơi nào nó đi qua đều bị cổ tà mị chi khí này ăn mòn, toàn bộ cây cỏ xanh tươi trong phạm vi chừng mười trượng đều biến thành khô héo.

Sau đó, thanh kiếm này lần thứ hai khôi phục khí độ vương giả đường hoàng, lơ lửng giữa không trung lóe ra quang hoa dịu dàng, giống như ánh trăng sáng tỏ trong bầu trời đêm, thần bí tao nhã, mông lung, cao cao tại thượng, chiếu sáng khắp nơi, chiếu rọi nhân thế.

Trong trong đôi mắt đẹp của Miêu Tiểu Miêu lóe ra sự yêu thích tự đáy lòng.

Thần kiếm xuất sắc như vậy ai lại không thích chứ.

Ngay lúc Miêu Tiểu Miêu nghĩ đến vị thần bí cao thủ kia hiện thân thì thanh kiếm chợt phát ra thanh âm, kiếm ngân vang trầm thấp, mũi kiếm hướng lên trên giống như chuẩn bị bay lên xé rách bầu trời.

Ở độ cao vài chục trượng, thanh kiếm lại phát ra thanh âm một lần nữa.

Bầu trời lại đen tối như cũ, thanh kiếm đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Xung quanh âm thanh côn trùng kêu vang cũng hoàn toàn khôi phục trong nháy mắt, thiên địa lại tràn ngập sinh cơ lần nữa.

Tựa hồ nguyên khu vực này chưa phát sinh ra việc gì.

Trước sau đã chết bảy người, sớm đã giống như Tu la địa ngục, nhưng lúc này lại hoàn toàn không có bất kỳ một chút mùi máu tươi nào.

- Chúng ta được cứu rồi, có một thần bí cao thủ đã cứu chúng ta.

Miêu Tiểu Miêu trên mặt lộ nụ cười, thần sắc sùng kính một cách khó hiểu, lẩm bẩm nói

- Chờ sau khi ta trở về nhất định phải nói cho ông nội nghe, ta nghĩ lão nhân gia nhất định vị tiền bối này là ai. Ta nhất định phải hảo hảo cảm tạ vị lão tiền bối thần bí này mới được.

Trong lòng Miêu Tiểu Miêu, có thể dùng thủ đoạn quỷ thần khó lường, thi ân không mong báo đáp, diệt sạch bọn xấu, hành tung thần bí, chắc chắn là một vị cao nhân ẩn sĩ đức cao vọng trọng hoặc có thể là lão tổ tông thần long thấy đầu không thấy đuôi của Huyễn Phủ cũng không chừng.

Quân Mạc Tà thần sắc lộ ra vẻ phức tạp, rồi lại lâm vào trạng thái sợ hãi như trước, vẻ kinh hoàng vẫn chưa hết.

- Ta nói ngươi bây giờ mới biết sợ sao? Lúc trước ta truyền âm cho ngươi, ngươi chẳng lẽ không nghe thấy sao? Biết rõ bên này gặp nguy hiểm, ngươi còn u mê xông vào.

Miêu Tiểu Miêu nhìn Quân Mạc Tà từ xa, phồng miệng lên, oán giận nói:

- Ngươi có biết tình hình lúc nãy nguy hiểm như thế nào không? Còn dám cùng kẻ bịt mặt kia nói bốc nói phét, cò kè mặc cả. Vạn nhất vị cao nhân thần bí kia đến chậm một bước, chúng ta có thể sẽ rất thê thảm.

Nói tới đây liền nghĩ tới lời nói của tên bịt mặt lúc bắt được mình, nghĩ tới cảnh đó, nàng không giỏi giật nảy mình, mặt đang cười liền trở nên trắng bệch.

- Ah, vậy mà cũng trách ta được, tại nơi địa phương hẻo lánh này lại có thể nghe thấy thanh âm của ngươi, ta còn tưởng mình đang nằm mơ.

Quân Mạc Tà cười giải thích. Nhưng hắn lại nghĩ thầm: "đừng nói là sáu Tôn Giả, cho dù là sáu Thánh Hoàng có đến đây cũng chưa chắc có tác dụng gì. Vậy thì có gì phải sợ."

"Nếu bản thiếu gia mà ứng phó không được thì cho dù ngươi có cảnh báo cũng đâu có ý nghĩa gì. Nhưng lời này nhất định là không thể nói ra được. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người đi mạo hiểm chính là nha đầu ngươi đó, nơi này không có việc của ngươi, chuyện ở đây cũng tốn không ít tâm tư sắp xếp của ta đó, dĩ nhiên lời này cũng không thể nói ra được."

- Nằm mơ? Ngươi đúng là tên to đầu.

Miêu Tiểu Miêu vừa thẹn vừa giận, ánh mắt long lanh, hờn dỗi dậm dậm chân. Chẳng lẽ hắn đang nghĩ ... tới ta. Bằng không thì sao lại vừa

nghe thấy tiếng của ta liền nghĩ mình đang nằm mơ?

Tâm tư vừa chuyển, cảm giác kinh động khủng khiếp vừa rồi chợt quay lại, Mặc Quân Dạ thì vẫn cứ thờ ơ như cũ, Miêu Tiểu Miêu chợt cảm thấy phải phá vỡ sự bế tắc này liền sẳng giọng nói:

- Ngươi nói ngươi không có bản lãnh đối phó bọn hắn thì sao vẫn dùng ngôn ngữ đả kích, mắng chửi bọn hắn, vạn nhất nếu không có cứu tinh tới thì người làm sao? Nếu vị tiền bối kia đến chậm nửa bước thì mạng nhỏ của ngươi không phải đã xong rồi sao?

Quân Mạc Tà kinh ngạc, tròn mắt nói

- Vì sao không thể mắng? Chính bởi vì ta không phải là đối thủ của bọn họ cho nên mới cho nên hung hăng mắng một trận để trút giận, chẳng lẽ ngươi cho là một khi bọn hắn đã có dự mưu tổ chức chặn đường ta như vậy, ta không mắng bọn hắn, bọn hắn có thể buông tha ta sao? Ta không mắng bọn hắn thì kết quả cuối cùng đều không phải là chết sao? Đều là phải chết thì thà mắng bọn hắn cho sướng miệng cũng là một cách hay.

Miêu Tiểu Miêu nhất thời nghẹn lời.

Tên Mặc Quân Dạ này vô luận nói cái gì, làm chuyện gì, tựa hồ cũng đều có bộ dạng ngụy biện. Bộ dạng ngụy biện của hắn nghe thì không đúng nhưng cũng khó mà bắt bẻ. Tóm lại chính là làm cho người ta nghe cảm thấy không đúng nhưng lại tìm không ra sơ hở, cũng giống như lúc này, rõ ràng là chết đến nơi rồi mà còn nói bốc nói phét, nhưng lí lẽ của hắn thì mình lại không phản bác được.

- Ngươi không cần nói gì nữa, vị tiền bối khi nãy cứu chúng ta thật là lợi hại. Chắc rất là đẹp trai.

Miêu Tiểu Miêu cảm giác quả thực khó phản bác được tên đại thiên tài này, nháy mắt liền đổi đề tài, nhưng nàng tỏ vẻ rất hưng phấn.

- Trời ạ, đó là ngự kiếm thuật nha. Đời này ta cũng chỉ nghe nói qua, cũng chưa thấy tận mắt. Hôm nay lại thấy, thật sự là...

Nghĩ mất nửa ngày Miêu Tiểu Miêu cuối cùng cũng không nghĩ ra từ thích hợp để hình dung, nhưng cái này cũng không gây trở ngại sự hưng phấn của nàng.

- Ngươi biết không? Trong cả Phiêu Miểu Huyễn Phủ, có thể thi triển ra thủ đoạn như vậy tuyệt đối sẽ không vượt qua mười người. Hơn nữa tất cả đều là lão tiền bối lánh đời đã lâu... Ai, còn có, thanh kiếm đó, thật sự là quá đẹp.. Rất tiêu sái. Ta ước gì có được một thanh kiếm như vậy.

Nói xong, ánh mắt nàng trở thành mông lung, dường như lâm vào mơ màng vô tận.

Tâm tư của phụ nữ ngươi ngàn vạn lần đừng đoán mò, lúc này còn nói chuyện bình thường, ngay sau đó liền chuyển sang chuyện khác, thực là khó hiểu.

(NBV: biết mà, tự dưng khen vị tiền bối nọ đẹp trai, rồi nhảy sang khen thanh kiếm đẹp… hiazzzzzzz)

Quân Mạc Tà nhìn tên hắc y nhân bịt mặt, trong lòng định không nói gì nhưng rốt cục mở cũng miệng nhắc nhở:

- Miêu cô nương, người này hình như còn chưa có chết, chúng ta có nên cứu tỉnh hắn rồi thẩm vấn một chút không? Đây là một nhân chứng sống đó.

"Ý ta là...cô nương đừng có đứng đó mà cảm khái nữa. Người mà nàng đang mến mộ cảm kích giờ phút này đang đứng trước mặt nàng đây, con mẹ nó, ta vẫn phải tỏ ra đứng đắn một chút mới được..."

- À... Chúng ta không thích hợp thẩm vấn hắn, ta sẽ đem hắn về, sẽ có người thích hợp thẩm vấn hắn.

Miêu Tiểu Miêu đối với chuyện này đã sớm có chủ ý, khi nói đến chính sự, nàng rốt cục cũng thu hồi vẻ mặt cảm thán, nghiêm mặt nói:

- Mặc kệ tên Hắc y nhân này rốt cuộc là thuộc hạ của ai, hoặc giả là người của đại gia tộc nào, sự tình hôm nay đều không thể cho qua được. Chúng ta thủy chung vẫn là hậu sinh vãn bối, có rất nhiều chuyện vị tất có thể giải quyết chu đáo, nếu chúng ta tự ý xử lý thì ngoài việc bản thân không đủ lực còn sợ rằng sẽ có sơ hở hoặc mắc sai lầm không thể bù đắp được. Chi bằng đem vấn đề này để gia tộc giải quyết, dù thế nào đi nữa thì các bậc tiền bối cũng rãnh rỗi không có chuyện gì làm...

Quân Mạc Tà không thể tưởng được nha đầu này đầu óc thật linh hoạt, không cần chờ mình nhắc nhở, nàng ta cũng đã nghĩ tới bước này, xem ra quả thực là thông minh, tâm tư nhạy bén.

(NBV: Thích nhất câu nói cuối của tiểu Miêu)

Nếu Miêu Tiểu Miêu đã đưa ra đề nghị hợp tình hợp lý như vậy, Quân đại thiếu gia tự nhiên không có ý kiến. Tâm niệm vừa chuyển, hắn lại nghĩ tới vấn đề khác:

- Miêu cô nương, ta đi trên đường này cũng là chuyện bình thường, còn nàng vì sao cũng ở chỗ này?

Nói đến chuyện này, Miêu Tiểu Miêu nhất thời có chút bẽn lẽn, đầu ngón chân cọ chấm đất, nghiêng đầu không nói.

- Ngươi ở đây thì cũng không sao, nhưng lúc nguy hiểm như vậy ngươi nhảy ra làm cái gì? Sự thật rõ ràng nếu không có cứu tinh xuất hiện thì ta dĩ nhiên chết chắc rồi ... Nhưng ngươi lại xuất hiện, có vẻ như là tốt nhưng không làm thay đổi cục diện được.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 243: Nếu Có Kiếp Sau Xin Đừng Quên Nhau?

Quân Mạc Tà đối với điểm này quả thực không hiểu. Hắn nghĩ Miêu Tiểu Miêu xuất hiện thì ngoại trừ làm rối tung mọi thứ và làm tăng mức độ nguy hiểm của bản thân nàng ra thì một chút tác dụng thực tế cũng không có.

- Ngươi cho là ta không biết suy nghĩ hả? Bởi vì ta còn nợ ngươi một việc. Khi đó nếu không xuất hiện thì chỉ sợ sau này sẽ không còn cơ hội.

Miêu Tiểu Miêu xoay người đi, ánh mắt có chút hoang mang nhìn đám sương mù dày đặc ở vùng hoang vu này, than thở nhẹ một tiếng.

- Nợ ta một việc?

Quân Mạc Tà nhăn mày

Quân đại thiếu gia không phải làm ra vẻ không biết mà quả thật hắn không biết Miêu đại tiểu thư nợ mình chuyện gì?

- Lúc trước ta từng nói qua, nếu ngươi thắng tỷ thí ngày hôm nay ta sẽ cho ngươi xem diện mục thật của ta, ngươi lúc đó có vẻ không tin nhưng lời ta nói là thật.

Miêu Tiểu Miêu lời nói ôn nhu, làm cho người nghe cảm giác giống như đang trong giấc mộng.

Nhưng Quân Mạc Tà nghe xong lời ấy trong lòng chấn động mãnh liệt.

- Khi ta hiện thân, cho dù là cả hai cùng phải chết nhưng ta cũng sẽ giữ lời hứa, trước khi chết nhất định sẽ cho ngươi xem khuôn mặt thật của ta.

Miêu Tiểu Miêu nói rất tự nhiên, tựa hồ không cố ý đè nén tình cảm gì cả

- Ngay cả cứu không được, và cả hai chúng ta đều chết hết, ta vẫn hi vọng... Nếu có kiếp sau, ngươi có thể nhớ bộ dạng của ta.

- Nếu có kiếp sau, chúng ta nhất định không được quên nhau.

Miêu Tiểu Miêu thân thể mềm mại có chút run rẩy, nàng đột nhiên xoay người lại, trong hai mắt lệ quang bắn ra, nhìn Quân Mạc Tà.

Nếu có kiếp sau, chúng ta nhất định không được quên nhau.

Quân Mạc Tà đột nhiên cảm thấy được tâm thần rung động kịch liệt.

Nhìn lại ánh mắt cố chấp của Miêu Tiểu Miêu, hắn cảm giác tâm của mình trở nên mềm mại một chút. Lúc này, bên tai của hắn tựa hồ nhẹ nhàng vang lên một ca khúc, đó là giai điệu ở kiếp trước: Ta cảm thấy ta nên thay đổi cách thức chúng ta gặp nhau. Cho dù kiếp này không thể ở cùng một chỗ, ta nguyện ý chờ đến ...kiếp sau cùng chàng gắn bó. Chàng là tình yêu của ta... Ta sẽ lặng lẽ cầu trời đất để có thể tìm được chàng. Cho dù chàng có ra bộ dạng gì, cho dù ở nông thôn xa xôi hay đô thị lớn... Ta liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra chàng. Phần tình cảm chân thành tha thiết này làm sao ta có thể nhận được.

(NBV: Nguyên văn

Ngã giác đắc ngã ứng cai hoán chủng phương thức dữ nhĩ tương ngộ

"Na phạ thị kim sinh bất năng tại nhất khởi

"Ngã nguyện ý đẳng đáo. . .

Lai thế dữ nhĩ tương ôi tương y,

"Nhĩ hội đối ngã đầu nhập tân đích cảm tình. . .

Ngã hội mặc mặc đích kỳ đảo thương thiên tạo vật đối nhĩ dụng tâm

"Bất yếu nhượng nhĩ biến liễu dạng tử, bất quản tại diêu viễn hương thôn huyên nháo đô thị. . .

Ngã nhất nhãn tựu năng cú phát hiện nhĩ"

""Giá phân chân chí đáo cực điểm đích thâm hậu tình ý, nhượng ngã như hà thừa thụ!)

Lúc này trong lòng Quân Mạc Tà trở nên nặng trịch, dường như đang gánh một cục chì to lớn, áp lực làm cho khó thở.

Quân Mạc Tà ngửa đầu lên trời, chậm rãi thở ra một loại áp lực tình cảm, hắn cảm thấy cổ họng chát ngầm. Mẹ nó chứ, lòng người thật phức tạp. Đối mặt với tấm chân tình của Miêu Tiểu Miêu với ánh mắt cố chấp đó, đối mặt với nữ tử này lúc nguy hiểm nhất sẵn sàng xông ra không hối hận cùng mình đồng sanh đồng tử, đối mặt với chuyện biết phải chết nhưng lại cầu nguyện kiếp sau gặp lại không được bỏ lỡ...

Quân Mạc Tà tâm loạn như ma.

- Cái khăn che mặt của ngươi...Ta mở không nổi.

Quân Mạc Tà quay đầu, chua xót nói:

- Diện mục thật của ngươi... Ta cũng không xem được...

- Lúc trước hãy còn tự xưng là thiên tài cái thế, thiên hạ chỉ có một người như ngươi, sao lúc này lại tự hạ thấp mình như vậy? Sao lại khinh thường chính bản thân ngươi? Mặc đại thiên tài?

Nghe được người trong lòng mình từ chối, Miêu Tiểu Miêu nở nụ cười thê lương, trong bóng đêm nàng giống như là tinh linh ưu buồn, gió

đểm cuồn cuộn nổi lên thổi tay áo của nàng bay phất phơ.

Trong màn đêm, gió thổi, tà áo tung bay, Miêu Tiểu Miêu nhẹ nhàng di chuyển, giống như sợ giẫm phải ánh trăng, từng bước tới gần tiến lại gần Quân Mạc Tà, khoảng cách hai người dần thu hẹp tới mức gần như tiếp xúc với nhau, đến mức cả hai đều có thể cảm nhận được hơi ấm áp từ trên người đối phương.

- Nhìn ta! Nhìn ta.

Trong ánh mắt Miêu Tiểu Miêu lóe lên ý tứ cháy bỏng khó nói thành lời.

Quân Mạc Tà cực kỳ bị động ngửa người ra, cố gắng gia tăng khoảng cách giữa hai người xa hơn một chút. Lúc này hắn mới ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt sáng ngời mà gần trong gang tấc.

- Ngươi nói ngươi cởi khăn che mặt của ta không nổi, không xem diện mục thật của ta được... Nhưng ngươi biết không?

Miêu Tiểu Miêu trong ánh mắt lóe ra một tia chua xót

- Ngươi đã sớm thấy được khuôn mặt của ta rồi, diện mục thật của ta trừ ngươi ra, không người nào có thể thấy được.

Quân Mạc Tà tức thì nghẹn lời, chỉ cảm thấy trong lòng trở nên yếu ớt.

- Nữ tử Huyễn Phủ chúng ta, một đời người, khăn che mặt cũng chỉ có thể được một người vén lên mà thôi.

Ngữ khí Miêu Tiểu Miêu trở nên kịch liệt, mang theo một loại kiên quyết liều lĩnh

- Mặc Quân Dạ, giúp ta mở ra đi.

Quân Mạc Tà giật mình.

Hắn có thể đối mặt với hàng nghìn hàng vạn địch nhân mà không biến sắc chút nào, ngay cả khi hắn mới chỉ là Thiên Huyền, Thần Huyền yếu đuối, trước mặt Tam Đại Thánh Địa cũng có thể ung dung tự nhiên, quả quyết sát phạt, càng có thể một lần tàn sát giết vạn người mà tâm bất động, tay không chùn.

Nhưng giờ phút này, đối mặt với một đôi mắt trong suốt trước mắt này và một cái khăn che mặt mỏng manh tùy thời có thể bị gió thổi bay thì hắn lại lúng túng ra mặt.

Ánh mắt của hắn lần đầu tiên có ý trốn tránh.

Hắn không dám, chân chính không dám, sao có thể nhận phần tình cảm này được, càng làm cho lương tâm hắn cắn rứt. Quân Mạc Tà đến nơi đây vốn là vì Thất thải Thánh quả, có thể nói mục đích rất không tốt. Thậm chí hiện tại tướng mạo cũng không phải là bộ mặt thật của hắn.

Giờ phút này nếu thật sự nhận chuyện tình cảm với Miêu Tiểu Miêu thì hắn không khác gì đang lừa gạt cảm tình.

Quân Mạc Tà cả đời làm việc chỉ cầu không thẹn với lương tâm, nhưng lúc này sao có thể không thẹn với lương tâm được?

Một ngày nào đó trong tương lai, bởi vì Thất thải thánh thụ, hắn và Huyễn Phủ sẽ đối địch. Đến lúc đó, Miêu Tiểu Miêu sẽ như thế nào đây?

Phần cảm tình này, Quân Mạc Tà tự hỏi không dám nhận.

Nhưng...Miêu Tiểu Miêu cố chấp, dám yêu dám hận lại nằm ngoài dự liệu của hắn.

- Mở nó đi.

Miêu Tiểu Miêu cắn môi, mắt không hề chớp nhìn Quân Mạc Tà, không lùi bước nào ngược lại càng tiến tới.

Quân Mạc Tà không tự chủ được lui ra phía sau từng bước.

- Chàng không chịu mở nó phải không?

Miêu Tiểu Miêu mắt lóe lên một mảnh kiên quyết

- Tốt lắm. Chàng đã không chịu mở thì ta sẽ tự mở. Quân Mặc Dạ, chàng nhất định phải nhớ kỹ Miêu Tiểu Miêu ta. Chàng là nam tử đầu tiên và cũng là người sau cùng nhìn thấy mặt ta. Cả đời này, ta đã định cùng với chàng rồi. Sống làm người chết làm ma, ta nhất định là người của chàng.

Quân Mạc Tà cứng họng, vẻ mặt bối rối muốn ra tay ngăn cản nhưng Miêu Tiểu Miêu tay trái như tia chớp duỗi ra, khăn che mặt kia liền rơi xuống. Chiếc khăn hình tam giác nằm gọn trong tay Miêu Tiểu Miêu.

Miêu Tiểu Miêu sắc mặt tuy bình tĩnh nhưng tay trái dùng quá sức tháo khăn che mặt mà mệt đứt hơi.

Quân Mạc Tà cảm thấy một trận cháng váng, nhưng vẫn nhịn nhắm mắt lại.

Bởi vì xuất hiện trước mặt hắn là khuôn mặt tinh xảo tuyệt sắc.

Hai hàng lông mày đẹp như ánh trăng mờ trên cao nguyên trong bóng đêm này, hai mắt trong như làn thu thủy, mũi nhỏ nhô cao, lông mi thật dài, da trắng như ngọc, đôi môi đỏ thắm, cằm nhỏ nhắn xinh xắn.

Nếu như nói Mai Tuyết Yên đẹp lộng lẫy, hơi thở khoan thai; Quản Thanh Hàn trong trắng nhưng lạnh lùng, cao không thể chạm; Độc Cô Tiểu Nghệ là Tinh Linh xinh đẹp tuyệt trần, thông minh đáng yêu thì Miêu Tiểu Miêu chính là một tác phẩm tinh xảo. Tinh xảo đến hoàn mỹ.

Tin tưởng cho dù là văn nghệ sĩ theo đuổi sự hoàn mỹ tuyệt đối cũng sẽ không tìm ra một chút tì vết nào từ khuôn mặt này. Khuôn mặt này tuyệt đối là hoàn mỹ. Ngũ quan phối hợp hết sức hài hòa, mặt Miêu Tiểu Miêu chậm rãi ửng hồng, như thoa thêm một lớp phấn hồng mỏng, ánh mắt trở nên mông lung, mang theo một loại ngượng ngùng về cả thể xác

và tinh thần không sao hiểu được, lông mi thật dài chớp loạn, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói :

- Đồ ngốc, chàng nhìn đủ chưa, chàng còn muốn nhìn tới khi nào...

- Ta... Ta không có nhìn!

Quân Mạc Tà vội vàng nhắm hai mắt lại, liên tục lắc đầu.

- Ta cũng không nhìn thấy gì cả! Thật sự không thấy!

- Chàng đã thấy rồi. Chính chàng cũng biết rõ như vậy.

Giờ phút này Miêu Tiểu Miêu rốt cuộc bất chấp thân phận nữ nhi, vừa bực mình vừa buồn cười, thẹn thùng dậm chân một cái, sẳng giọng nói

- Mặc Quân Dạ, chàng đừng có chối. Cho dù chàng có chối thì hôm nay chàng đã nhìn thấy ta rồi, cả đời này ta đã sẽ là người của chàng. Sống là người của Mặc gia, chết là ma của Mặc gia.

Quân Mạc Tà trong cổ họng rên rỉ một tiếng, gần như khóc lóc

- Ta, ta sẽ bị đánh chết, ta nhất định sẽ bị đánh chết, ta xong rồi, ta thật sự xong rồi...

- Ai dám!

Miêu Tiểu Miêu lấy hữu khí thế quát một tiếng nói :

- Ai dám đánh chàng, ta sẽ đánh kẻ đó.

Nói xong nàng ngượng ngùng cười cười trộm nhìn mặt Quân Mạc Tà một chút nói :

- Tướng công, chàng yên tâm, ông nội và phụ thân hiểu rõ ta nhất, nếu ta không có ý trung nhân thì sẽ vì lợi ích của gia tộc đem gả ta đi. Nhưng nếu ta đã... ta đã... Bọn họ mười phần sẽ đồng ý hai người chúng

ta, huống chi chàng vẫn là trụ cột tương lai của Huyễn Phủ, ta tin rằng ông nội và phụ thân đều vui khi thấy chúng ta bên nhau.

- Cái gì, ta đâu có lo lắng về gia gia hay cha của nàng đâu

Quân Mạc Tà nhếch nhếch miệng, thiếu chút nữa khóc lên

- Ta đang lo về mẹ của ta.

Lời vừa nói ra thì chợt nhớ người mà mình không cần phải lo lắng lại chính là mẹ mình.

Đông Phương Vấn Tâm chính là ước gì Quân Mạc Tà có thể cưới nhiều vợ một chút: Đối loại sự tình này nàng tuyệt đối là vui mừng, thậm chí còn trợ giúp. Người mà hắn lo lắng chính là Mai Tuyết Yên và Quản Thanh Hàn hai nàng.

Hắn vừa nghĩ tới đó liền liên tưởng đến một người lạnh lùng như núi băng, một người thì như nữ vương vô cùng bá đạo. Quân Mạc Tà có cảm giác như đang ngoại tình thì bị bắt tại trận, toàn thân nhất thời lông tóc dựng đứng, không rét mà run.

- Cho ta chút thời gian, được không?

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng ôn nhu nói.

- Được chứ.

Miêu Tiểu Miêu hiện tại mới cảm giác được mặt mình nóng như lửa, đầu cuối xuống, ánh mắt cũng không dám nhìn Quân Mạc Tà, cái cổ trắng ngần thả lỏng ra, âm thanh nhỏ như muỗi kêu, nỉ non nói

- Tướng công, chỉ cần có chàng, ta nhất định chờ chàng.

Quân Mạc Tà trong lòng thở dài một tiếng, hắn cảm giác trong lòng chợt yếu đuối, và đau thương.

Gió đêm như nhàng thổi

Hai người đứng mặt đối mặt với nhau, cùng cuối đầu không nói gì.

Lúc này Quân Mạc Tà có thể nói là tâm loạn như ma mà Miêu Tiểu Miêu trong lòng cũng cảm thấy xấu hổ, nhưng hoan hỉ vì vừa làm xong một chuyện đại sự, cả người thả long, cảm giác vô lực tràn ngập khắp cơ thể... đồng thời lại có cảm giác hư thoát vi diệu.

(NBV: ghê chưa, con gái khi yêu, mở lời thú nhận tình yêu xong liền nghĩ ngay đến hôn nhân. Anh Tà nhà ta không sợ mới là lạ)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 244: Bá Vương Ngạnh Thượng Cung!

Có vẻ như chỉ nói nói mấy câu mà thôi nhưng cảm giác nếu so với đem hết toàn lực đại chiến một hồi còn muốn mệt hơn, toàn thân mệt mỏi, tứ chi không cử động nổi. Khi nãy hoàn toàn không để ý, nói hết tâm ý của mình, thậm chí còn có một chút bức bách đối phương chấp nhận. Bây giờ nguyện vọng đã đạt được, Miêu Tiểu Miêu liền cảm giác xấu hổ vô cùng, chuyện cũng đã xảy ra rồi nhưng nàng vẫn cảm thấy kỳ quái: "Ta sao lại có dũng khí lớn như vậy."

Cắn môi nhìn Quân Mạc Tà đang đứng đối diện, trong lòng nàng mắng thầm: "Đồ ngốc này, người ta đã nói rõ ràng như vậy rồi tại sao ngươi còn chưa chịu hiểu, còn không tới an ủi người ta một tiếng, rồi nhẹ nhàng ôm một cái cũng được". Nàng vừa nghĩ đến đây liền đỏ mặt: "Phi phi, ta đây đang suy nghĩ gì vậy chứ, sao lại là không biết xấu hổ như vậy. Nhưng nếu bị hắn ôm vào trong lòng thì sẽ có cảm giác làm sao nhỉ?"

- Chàng đang suy nghĩ gì đấy?

Miêu Tiểu Miêu im lặng nửa ngày, lấy hết dũng khí định nói nhiều thứ nhưng khi mở miệng lại trở thành câu này.

- Ta đang nghĩ... Rốt cuộc thì ta nên làm cái gì bây giờ?

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng.

- Làm cái gì bây giờ a. Yên tâm đi, chàng là linh không thể chất trong truyền thuyết, tiền bối Huyễn Phủ đều rất coi trọng chàng, chỉ cần chàng

cố gắng tu luyện, thành tựu sẽ nhanh chóng có được, rất nhanh thôi. Trước mắt mặc dù chàng không có cơ sở gì nhưng trong tương lai chàng sẽ phát triển rất nhanh mà không ai có thể theo kịp. So với ta thì thân phận của chàng cũng không thấp hơn đâu. Ta thật không biết chàng rốt cuộc băn khoăn cái gì, đã có đảm lượng đắc tội với Chiến gia, lại có thêm quan hệ với ta, chàng không cần phải tự hạ thấp mình.

Miêu Tiểu Miêu an ủi nói.

Trong lòng của nàng nghĩ rằng Quân Mạc Tà chắc là bởi vì lo lắng thân phận của mình, hắn cho rằng mình không xứng ở nơi này hoặc không xứng với nàng. Cho nên nàng mới tìm lý do an ủi hắn, quyết không để hắn hạ thấp bản thân, khinh thường chính bản thân mình.

- Ta không lo lắng chuyện này, ngươi không biết đâu!

Quân Mạc Tà than thở một câu, miệng lẩm bẩm:

- Còn nữa, ta vẫn chưa rõ vì sao ngươi lại kiên quyết như vậy.

- Cái này cần phải có lý do sao?

Miêu Tiểu Miêu nghịch ngợm hỏi lại hắn, sau đó, cặp mắt tuyệt đẹp lóe lên sự chắc chắn, nàng trầm tư nói :

- Từ lúc mới gặp chàng, chàng tạo cho ta cảm giác khác thường. Cả người lộ vẻ quê mùa nhưng khi đối diện với Cố Phi vũ, loại công tử gia tộc lớn này, lại từng bước dồn hắn tới hạ phong và cuối cùng là làm hắn trọng thương hộc máu. Chàng lúc đó ... chỉ cần Cố Phi Vũ dùng một ngón tay thôi cũng đủ giết chàng rồi, nhưng chàng lại có thể làm được chuyện như vậy, thật khiến cho ta ngưỡng một.

Quân Mạc Tà vuốt cái mũi cười khổ: "Ngươi cũng quá coi trọng Cố Phi Vũ rồi đó. Hắn có thể dùng một ngón tay giết ta sao? Còn nữa, ngươi cũng thấy đó, trên thực tế, ta có thể dùng một đầu ngón tay là nghiền chết hắn, ta sao có thể không tự tin chứ?"

- Còn nữa chàng chỉ thuận miệng mà đọc ra bài thơ, mỗi câu trong đó đều làm say lòng người, Miêu Tiểu Miêu biết chàng là một người học vấn uyên thâm.

Miêu Tiểu Miêu giương mắt lên, hai mắt tràn đầy khâm phục, ái mộ tự đáy lòng.

"Đại tỷ, ngươi đánh giá cao ta quá đó, tất cả đều là lấy của người khác thôi."

Quân Mạc Tà trong lòng bất đắc dĩ nghĩ thầm.

- Rồi sau đó, chàng ung dung đối mặt với thách thức, nghênh đón khó khăn, hầu như kết cục đều nằm ngoài dự doán của mọi người. Hơn nữa, còn làm cho đối thủ không chỗ có dung thân, thắng tuyệt đối, trong lĩnh vực âm nhạc cũng vậy, chàng làm cho người ta kinh hỷ không thôi. Thì ra bình thường chàng tỏ ra không biết gì nhưng cái gì cũng biết. Chàng biết đó, những chuyện như vậy đối với nữ nhân mà nói, có lực lực hấp dẫn không sao cưỡng nổi.

"Toàn là chôm chỉa của người khác thôi, sao ta lại nổi bật như vậy nhỉ, chẳng lẽ thật sự là tự mình gây nghiệt ...tất phải chịu hậu quả?"

Quân Mạc Tà rên rỉ một tiếng

- Khi đó ta hứa với chàng: Nếu chàng có thể giành thắng lợi, ta sẽ cởi khăn che mặt xuống. Kỳ thật khi đó trong lòng ta còn có chút lo lắng, cân nhắc.

Miêu Tiểu Miêu nở nụ cười tự giễu

- Rồi đến thời khắc chàng bị chặn giết, đối mặt với sinh tử, lúc nào cũng có thể chết, ta phát hiện trong lòng mình rất đau đớn.

Miêu Tiểu Miêu thản nhiên nở nụ cười.

- Khi đó ta tự hỏi mình, nếu chàng chết thì ta làm sao bây giờ? Ta nghe được lời từ trái tim nói với ta rằng, nếu chàng chết ta cũng không muốn sống nữa, cho nên ta hiện thân. Kỳ thật đến bây giờ ta cũng không biết rốt cuộc là vì cái gì mà lại làm cho ta quyết tâm như vậy.

- Còn nữa, chàng khi đối mặt với địch thủ mạnh hơn mình vẫn vui vẻ, tức giận như bình thường, không đem địch nhân để ở trong mắt, cũng không đặt nặng an nguy sinh tử của mình, loại tiêu sái và độ lượng này đủ làm cho lòng ta xao xuyến.

Quân Mạc Tà rốt cục thở dài một tiếng, thầm nghĩ: "Vì sao? Vì ta có thể nắm chắc thắng lợi, nha đầu ngốc à, vì ta còn có con bài tẩy chưa lật, giúp ta quyết định thắng lợi". Quân Mạc Tà không nói gì, thật không ngờ, chuyện nhỏ như vậy mà lại chiếm được tâm hồn của cô nàng thiếu nữ xinh đẹp này.

Quân đại thiếu gia mặc dù là người của hai thế giới, trí tuệ siêu phàm, nhưng dù là người của hai thế giới hắn cũng không hiểu lòng thiếu nữ mới lớn, chuyện ôm ấp tình cảm vốn là mộng ảo, không thể nắm lấy, một nam, một nữ sớm chiều chung sống nhiều năm vị tất có thể sinh ra lòng ái mộ nhưng có thể sinh ra lòng yêu thương thù hận suốt đời.

Tâm tư của nữ nhi vốn là thứ khó nắm bắt nhất trên thế giới này.

(NBV: Chính xác, câu nói quá kinh điển)

- Ta cảm thấy thời gian chúng ta quen biết nhau.... Thật sự là quá ngắn ngủi.

Quân Mạc Tà cân nhắc nói.

- Miêu cô nương, ta khuyên nàng nên suy nghĩ lại. Dù sao chỉ trong chừng ấy thời gian, chúng ta hiểu biết nhau không nhiều, cho dù là biết thì cũng không thể được.

Miêu Tiểu Miêu kinh hô một tiếng, nàng lúc này mới như ngươi mơ tỉnh lại đáp:

- Chàng không nói thì ta cũng quên mất. Đúng là chúng ta chỉ mới gặp nhau thôi nhưng sao trong lòng ta lại cảm thấy chúng ta đã quen nhau lâu lắm rồi.

Nói tới đây, nàng đột nhiên có chút bối rối

- Chàng có cho ta là ...nữ nhân tuy tiện không?

- Không đâu.

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng, rồi nói một câu an ủi.

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Miêu Tiểu Miêu như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra, quay lại chuyện lúc trước, cái miệng nhỏ nhắn của nàng chợt nói:

- Biết nhau lâu hay mau thì nói lên được điều gì? Ta biết hai người Chiến Ngọc Thụ và Chiến Thanh Phong đã lâu rồi... nhưng rồi sao? Không phải đến hôm nay mới biết rõ mặt thật của huynh đệ bọn họ sao?

Quân Mạc Tà hoàn toàn không biết nói gì, chẳng lẽ đây là nữ nhân đang yêu trong truyền thuyết sao? Sao có thể mù quáng như thế...

Kỳ thật Miêu Tiểu Miêu cũng cảm thấy thấp thỏm không yên, từ cách Mặc Quân Dạ nói chuyện cho đến cách làm việc tuyệt đối là mẫu thanh niên mà các thiếu nữ tha thiết ước mơ, đáng để trao thân gửi phận.

"Nhưng Mặc Quân Dạ này lại tựa hồ có một khuyết điểm lớn hay nói cho dễ nghe hơn đó là: Người khác thấy mỹ nữ thì thèm chảy nước miếng hoặc đứng nhìn bất động nhưng tên Không linh thể chất này ngày thường thì mồm miệng ba hoa, nhưng đến lúc gặp chuyện thì nhìn thẳng cũng không dám, thậm chí còn từ chối. Người như vậy, nếu trông cậy

vào một ngày hắn chủ động mở miệng thổ lộ thì chỉ sợ hoa đã héo tàn hết rồi.

Chẳng lẽ muốn nữ nhân như ta phải chủ động sao? Thật mắc cỡ chết đi.

Nhưng, nam nhân tốt như vậy nếu mình buông xuôi, không chủ động thì chỉ sợ một ngày kia kẻ khác nhanh tay phổng mất. Hôm nay khăn che mặt mình cũng đã lấy xuống rồi, tiếp tục chủ động một chút cũng không sao."

Miêu Tiểu Miêu bề ngoài tuy rằng ôn nhu điềm tĩnh nhưng bên trong lại là một nữ tử dám yêu dám hận. "Mình thích ai thì sẽ tận lực tranh đoạt, một lòng tiến tới. Bởi vì đây chính là hạnh phúc của cả đời mình, người khác không thể can thiệp được."

Đối với bề trên Miêu Tiểu Miêu sẽ rất cẩn thận, e dè nhưng vì hạnh phúc cả đời của mình nàng lại rất lớn mật. Cũng bởi vì hoàn cảnh bắt buộc không cho phép Miêu Tiểu Miêu chọn lựa, thời gian cũng không có nhiều.

Nếu mình vẫn không thể hạ quyết tâm thì từ nay trở đi mình sẽ trở thành vật hi sinh vì lợi ích của gia tộc.

Nhất là lúc này, khoảng cách tới ngày linh dược viên mở cửa cũng chỉ còn lại năm ngày, nếu đến lúc đó thất thải thánh thụ không chọn mình thì mình sẽ phải đối mặt với vấn đề hôn nhân.

Cái này thì không cần phải nghi ngờ. Cái gọi là kỳ ngộ trăm năm bất quá chỉ là ý tưởng ngây thơ của mình, hoàn toàn chẳng có nghĩ gì cả.

Cho nên Miêu Tiểu Miêu căn bản không muốn kéo dài thời gian...

Trên thực tế nếu lúc nàng vừa mới bắt đầu, Quân Mạc Tà liền đồng ý thì Miêu Tiểu Miêu nói không chừng sẽ hoài nghi lựa chọn của hắn.

Nhưng Quân Mạc Tà càng cự tuyệt, Miêu Tiểu Miêu ngược lại càng thêm quyết tâm.

Đây cũng là một loại tâm lý kỳ quái, kỳ thật cũng không chỉ có Miêu Tiểu Miêu mà chỉ cần là người ít nhiều đều có tâm lý này: Càng bị cự tuyệt, lại càng cố, thứ gì mình chưa đạt được bao giờ cũng muốn có.

Hiện giờ, những lời từ đáy lòng muốn nói đã nói hết, Miêu Tiểu Miêu cũng hoàn toàn yên tâm.

Nghĩ lại vừa rồi mình giống như đang bức hôn liền không khỏi xấu hổ đỏ mặt. Quả thật vừa rồi mình rất giống ác bá cướp đoạt con gái nhà lành, như Bá Vương ngang ngược. Nàng nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu chợt xuất hiện một ý nghĩ: Mặc kệ chàng đồng ý cũng tốt, không đồng ý cũng thế, dù sao ta đã nhìn trúng chàng thì chàng nhất định là người của ta. Chàng không đồng ý cũng phải đồng ý.

Tinh thần nàng trở nên hốt hoảng, không biết mình rốt cuộc đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy cả người như lạc vào trong sương mờ, nghĩ gì nói đó, nói ra lời từ tận trái tim.

- Mặc kệ chàng đồng ý hay không đồng ý, ta đã nhìn trúng chàng rồi thì dù chàng không đồng ý cũng phải đồng ý.

Nói xong thì nàng như người mơ tỉnh mộng, không khỏi xấu hổ đến kêu lên một tiếng, hay tay che kín mặt, xấu hổ muốn chết. Ta sao lại nói ra những lời như vậy chứ? Lời này để trong lòng là được rồi, sao lại nói ra chứ, lại còn để hắn nghe thấy.

Lúc này Quân Mạc Tà đang trợn mắt há hốc mồm!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 245: Tâm Hoang Mang!

Trực tiếp nghe tuyệt sắc thiếu nữ này nói chuyện lại giống như nữ lưu manh, Quân đại thiếu suýt chút nữa bị chập mạch: "Đây là Miêu Tiểu Tiểu dịu dàng làm người khác rung động lòng người sao? Nàng rốt cuộc là loại người nào? Sao hung hãn thế?"

Trong nháy mắt, Quân đại thiếu hốt hoảng, cảm giác nữ tử đàng hoàng ở trước mặt mình giống như một Đại vương trên núi, không kiêng nể gì, tuyên bố an bài vận mệnh của hắn.

Thế giới này thật sự là kỳ diệu a. Quân đại thiếu cười khổ xoa nhẹ cái mũi. Hắn phát hiện ra từ lúc mình đến Phiêu Miểu Huyễn Phủ, số lần hắn sờ sờ mũi nhiều hơn trước.

- Cũng không còn sớm nữa... Chúng ta nên về thôi.

Quân Mạc Tà thương hại nhìn tên hắc y bịt mặt vẫn đang hôn mê, một thân máu tươi chảy từ trước ra sau, thương tổn tuyệt đối là không nhẹ

- Sao hắn hôn mê lâu vậy rồi mà cũng không tỉnh, cho dù một tiếng rên rỉ cũng không có, chắc ta phải đi kiếm một con lừa dưới chân núi ... Ngươi nha, ngay cả không - cảm giác thống khổ cũng không có sao?

Quân Mạc Tà quả thực bất đắc dĩ. Xem bộ dạng Miêu Tiểu Miêu tựa hồ là đã quên mất chứng cứ sống quan trọng này rồi. Nếu đợi cho Miêu Tiểu Miêu nhớ tới, chỉ sợ tên này sớm đã mất máu đến chết.

Hắn bí mật búng ngón tay, một đạo kình phong chậm rãi phong bế vết thương đang chảy máu của tên hắc y bịt mặt, nếu cứ để chảy máu như vậy, hắn nhất định là không sống được.

- Hướng nào đây?

Miêu Tiểu Miêu vẫn hai tay che mặt, lặng lẽ nói. Nói xong, nàng mới nhảy dựng lên.

- Ai da, bay giờ đã trễ quá rồi... Ta nếu không quay về thì chỉ sợ người trong nhà lo lắng.

- Đúng vậy, nàng mau trở về đi.

Quân đại thiếu như trút được gánh nặng vội vàng nói

Lời nói tỏ vẻ sự thoải mái, còn có chút hối thúc.

Miêu Tiểu Miêu đứng lên, mắt mở to bất mãn nhìn Quân Mạc Tà, trên mặt hiện lên vẻ không vui. Quân Mạc Tà không hiểu vì sao, không tự chủ được, nhìn vào ánh mắt của nàng, quan sát một chút.

- Chàng mong ta đi sớm như vậy sao? Vậy ta sẽ không đi.

Miêu Tiểu Miêu giận dỗi, hai mắt liếc hắn một cái.

- Ặc, ta làm sai gì sao...

Quân Mạc Tà cảm giác đầu của mình chợt to như cái đấu.

- Ta sẽ cho tha cho chàng nhưng khi chàng trở về phải trả lời cho ta một chuyện

Miêu Tiểu Miêu cực kỳ thông minh, nàng cũng biết hiện tại không phải là lúc làm nũng

- Hôm nay lúc thi câu đối, cái vế trên kia chàng thật sự chưa từng có cách đối lại hay sao? Hiện tại ta nhớ lại thì thấy tựa như chàng đã lặng lẽ

đặt cái bãy trước rồi thì phải? Tuy câu đối kia mặc dù gọi là "Thiên cổ tuyệt đối" nhưng nếu chú ý tìm hiểu thì cỡ nào cũng sẽ có câu đối lại. Cho dù câu đối lại có thể không so sánh bằng nhưng sẽ có lúc đối lại thỏa đáng, cũng không phải là quá khó khăn. Điều khó khăn duy nhất chính là thời gian hạn chế vô cùng ngắn ngủi, vội vội vàng vàng thì mới khó!

Ha ha. Nhớ tới Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ tỏ vẻ khôn ngoan, định dời tảng đá đập lên chân mình, Quân Mạc Tà có chút tức cười nói

- Miêu cô nương quả thực thông minh, sự thật đúng là như thế, ..., cũng không tính là cái gì lớn, thậm chí còn có chút nông cạn. Cho dù nhất thời đối không được nhưng thời gian trôi qua cũng giải quyết được thôi. Hai cái tên Chiến gia ngu ngốc kia cứ tưởng là ta không đối được.

- Kỳ thật hai huynh đệ Chiến gia cũng thật là ngốc, bày ra một cạm bẫy dụ chàng vào, nhưng ai dè bọn hắn cũng phải vào theo.

Miêu Tiểu Miêu mở to hai mắt.

- Bất quá, chàng nói câu đối này chẳng có gì sao? Khẩu khí của chàng cũng lớn nhỉ, vế trên hùng tâm vạn trượng, khí phách hào hùng không coi ai ra gì, nếu chỉ để đối cho thỏa đang thì cũng không khó nhưng để đối với loại khí thế lớn lao này cũng khó như lên trời, sao có thể dễ hiểu được?

Nói xong, Miêu Tiểu Miêu nhẹ nhàng thì thầm

-: "Thiên tác kỳ bàn tinh tác tử, thùy nhân năng hạ? Vế đối nay thật là tuyệt vời. Có điều câu đối lại của chàng cũng quá hợp. "địa vi tỳ bà lộ vi huyền, na cá cảm đạn? " Ha ha.

(NBV: 2 câu đối này ta đã giải thích từ mấy chương trước rồi)

- Vẫn là câu nói kia, chỉ cần hiểu rõ mấu chốt trong đó, muốn đối lại vế trên cũng không khó. Còn nữa, vế dưới không chỉ có một.

Quân Mạc Tà lại xoa nhẹ cái mũi, thầm nghĩ chắc ta bị viêm mũi rồi.

- Không chỉ có một?

Miêu Tiểu Miêu ánh mắt mở to

- Ta nghĩ rất lâu cũng không tìm được một vế đối xứng với vế trên, chẳng lẽ chàng có thể tìm được nhiều cách đối hay sao?

- Tỷ như... Lôi vi chiến cổ điện vi kỳ, hà nhân cảm chiến?"

(NBV:Lôi vi chiến cổ điện vi kỳ, hà nhân cảm chiến? Lấy sấm làm trống trận, lấy chớp làm cờ trận, có kẻ nào dám chiến đấu cùng ta?)

Quân Mạc Tà cười cười nói :

- Cái này mới chính là khí thế to lớn, nhìn chúng sinh bằng nửa con mắt.

- Lôi vi chiến cổ điện vi kỳ, hà nhân cảm chiến? Hay. Thật sự rất hợp.

Miêu Tiểu Miêu cúi đầu đọc lại, thần sắc càng lúc càng sáng, ánh mắt nhìn Quân Mạc Tà càng lúc càng nhu tình:

- Tướng công, chàng thật tài ba nha.

Quân Mạc Tà lại xấu hổ một trận... Đây cũng là đạo văn, ta không ngờ những thứ này lại dùng được lúc này.

- Hỏng rồi, Tiểu đậu còn đang ở bên kia, nha đầu đó đang bị điểm á huyệt.

Miêu Tiểu Miêu chợt sực nhớ, sợ hãi kêu một tiếng, nhanh chóng lao qua, ôm lấy Tiểu đậu, cởi bỏ ân thân y, giải huyệt cho Tiểu Đậu.

Tiểu nha đầu vừa mở mắt liền hô lớn:

- Tiểu thư nguy hiểm ngươi không nên đi.

Hiển nhiên thần trí của nàng vẫn còn ở thời điểm Miêu Tiểu Miêu hiện thân.

Mở tròn mắt nhìn Miêu Tiểu Miêu và Quân Mạc Tà trước mặt, cả người không khỏi ngây dại, một lúc sau mới lắc lắc cái đầu nhỏ, đáng yêu nói :

- Tiểu thư, Mặc công tử, các ngươi sao có thể sống được? Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ ta đang nằm mơ sao?

Hai người đồng thời nở nụ cười

- Trời cũng khuya rồi, các ngươi sớm trở về đi.

Quân Mạc Tà cười nói

- Tương lai còn dài... cần gì phải vội?

- Không sai. Quả thật tương lai còn dài.

Miêu Tiểu Miêu ánh mắt ôn nhu, thâm tình nhìn Quân Mạc Tà

- Ta đi đây!

- Ừ

Quân Mạc Tà gật gật đầu.

Tiểu đậu giờ mới phát hiện, khăn che mặt của Miêu Tiểu Miêu đang nằm ở trong tay nàng, không khỏi cả kinh, sau đó lại kinh hỉ nói :

- Tiểu thư... Người... Người... Chúc mừng người đã đạt được tâm nguyện.

- Cái gì đạt được tâm nguyện... Tiểu nha đầu ngươi đang nói hươu nói vượn cái gì đó.

Miêu Tiểu Miêu nhất thời cả khuôn mặt đỏ bừng, nhẹ nhàng nhéo mặt Tiểu Đậu, gắt giọng ra vẻ tức giận.

Nói xong mới phân phó Tiểu Đậu ôm hắc y nhân bịt mặt trên mặt đất, hướng về Quân Mạc Tà nói :

- Tướng công, chàng còn thiếu ta khúc nhạc phổ Táng hoa ngâm đó. Ngày mai ta đi tìm chàng để đòi. Chàng không được trốn đó.

Quân Mạc Tà cười khổ đáp ứng

Chợt một bóng trắng lóe lên, một mảnh lụa trắng bay tới trước mặt hắn, Quân Mạc Tà theo bản năng đưa tay bắt lấy, lúc này chỉ còn nghe thanh âm của thẹn thùng của Miêu Tiểu Miêu vang lên từ phía xa

- Chàng đã cởi nó thì nó là của chàng.

Chỉ thấy Miêu Tiểu Miêu và Tiểu Đậu thân ảnh đã đi xa chỉ còn lại hai chấm đen nho nhỏ.

Quân Mạc Tà cười khổ một tiếng thầm nghĩ, tại sao là ta cởi, rõ ràng là chính nàng cởi mà. Nhưng trong tay cầm một mảnh lụa trắng, hắn vẫn không tránh khỏi tâm loạn như ma, lụa trắng mềm nhẹ nằm trong tay hắn, cảm giác mềm mại làm cho người ta dễ chịu, trên mảnh lụa trắng còn tản mát ra mùi thơm tươi mát của nữ nhân, đúng là mùi thơm trên người Miêu Tiểu Miêu.

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng, thầm nghĩ khoản nợ tình cảm này thật không biết nên kết thúc như thế nào? Hắn trầm ngâm một chút rồi đem lụa trắng thu vào trong lòng, sau đó vận khởi Âm Dương Độn, hướng về phía Miêu Tiểu Miêu rời đi, ẩn thân đuổi theo.

Dù sao nơi này vẫn là nơi hoang vắng, chủ tớ hai người Miêu Tiểu Miêu chỉ là hai nữ tử, cho dù tu vi Tiểu Miêu không tầm thường nhưng

nơi đây người có dã tâm thì nhiều, tu vi cao thâm cũng không ít, khó tránh sẽ không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, cẩn thận là hơn.

Từ xa nhìn thấy Miêu Tiểu Miêu và Tiểu Đậu đang nhẹ nhàng đi trước, trong tai vang lên tiếng chủ tớ hai người đối thoại

- Tiểu thư...Người thật lợi hại, công tử Mặc Quân Dạ xem chừng đã bị người bắt được rồi.

- Cái gì, gọi là bắt sao? Nha đầu kia ngươi nói lung tung gì đó!

- Tiểu thư, người rốt cuộc là làm như thế nào vậy? Công tử Mặc Quân Dạ vừa thông minh vừa cáo già đồng thời rất tài hoa, lại có thiên phú Không linh thể chất, tiền đồ có thể nói là vô cùng tận. Chính là một phu quân lý tưởng.

Tiểu Đậu nói những lời này làm Quân đại thiếu đang ẩn thân suýt té ngã: "Trời ạ quả nhiên còn cò người nói ta vừa thông minh vừa cáo già.. Đánh giá thật rất khác người a."

Rất lâu sau, âm thanh Miêu Tiểu Miêu mới vang lên:

- Ta xem trọng không phải là tiền đồ của chàng mà là chính bản thân chàng.

- Mặc công tử cái gì cũng tốt, chỉ là bộ dạng hơi xấu xí, không xứng với tiểu thư, nhưng không có ai là người toàn vẹn cả.

Lời Tiểu Đậu lại làm Quân Mạc Tà choáng váng.

- Nói bậy, Mặc công tử xấu xí chỗ nào? Ta thấy rất đẹp!

Miêu Tiểu Miêu âm thanh chợt nhỏ lại, theo có thể đoán được, mặt Miêu Tiểu Miêu nhất định đỏ bừng.

- A, ta không chê nữa là được chứ gì? Chẳng qua, người nói chuyện này với lão gia như thế nào đây, chuyện này cũng hơi khó nói mặc dù

thân phận Mặc thiếu gia không tầm thường.

Âm thanh của Tiểu Đậu mang chút lo lắng.

- Ai... Đi một bước tính một bước thôi.

Miêu Tiểu Miêu thở dài, sau đó chủ tớ hai người nhẹ nhàng tiến vào một cái cửa lớn, trước cửa là tấm biển to lớn viết hai chữ khí thế to lớn: Miêu phủ.

Quân Mạc Tà bùi ngùi dừng lại, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn đại môn thế gia có quyền thế nhất trong Huyễn Phủ, trong lòng cảm thấy nặng trịch, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ được ra cái gì.

Ta nên làm nên như thế nào? Ngươi sẽ như thế nào đây?

Tương lai... Ta phải làm thế nào? Ngươi sẽ như thế nào đây?

Đứng dưới bầu trời đêm đây sao, Quân đại thiếu gia suy nghĩ quay cuồng, trong lúc nhất thời khó có thể nghĩ được mình nên làm thế nào cho tốt.

Suy nghĩ lung tung như vậy thì đây là lần đầu cho dù hắn là người của hai thế giới.

Kiếp trước, tung hoành ngang dọc, có thể nói cho dù ở trong muôn hoa hắn cũng không phải lo lắng gì, gặp dịp thì vui chơi chỉ vì nhu cầu, thiếu đi chân tình nhưng cũng vì vậy mà hắn không có bất kỳ phiền não nào.

Kiếp này, thân đang ở chế độ phong kiến, là Thiên đường của nam nhân. Nam nhân, nhất là nam nhân thành công, ba thê bảy thiếp là chuyện bình thường, thậm chí, nữ nhân trong đầu cũng đã nằm lòng quan niệm này.

Lão bà ngươi thiếu chỉ có thể nói là do ngươi không có bổn sự hoặc là bị cọp cái trong nhà hàng phục, nếu không thì càng nhiều càng tốt,

như mẫu thân Đông Phương Vấn Tâm hiện giờ của Quân đại thiếu gia và trượng phu Quân Vô Hối. Dĩ nhiên là yêu cầu nhi tử cưới càng nhiều lão bà càng tốt về sinh con đẻ cái, sinh nhiều con trai, con gái.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 246: Bắt Đầu Rối Loạn!

Nữ nhân bên cạnh Quân Mạc Tà cũng không tính là nhiều, nhưng mỗi người đều là khuynh quốc khuynh thành như hoa như ngọc, trước có Độc Cô Tiểu Nghệ, sau là Quản Thanh Hàn, hắn hoàn toàn không phải lo lắng điều gì. Cho dù là chuyện lần trước ở ngoài Thiên Phạt Sâm Lâm bị Độc Cô Tiểu Nghệ hạ xuân dược ngoài ý muốn, mà lại được tấm thân nguyên vẹn của Quản Thanh Hàn, trong thâm tâm hắn cảm thấy có lỗi, có chút thương xót nhưng cũng tuyệt đối không phải là chuyện lớn lao gì. Đến hôm nay, thì chuyện này đã được giải quyết tốt đẹp, mọi việc đều thuận lý thành chương.

Bởi vì trong thâm tâm của Quân đại thiếu gia, Quản Thanh Hàn chính là nữ nhân của mình, Độc Cô Tiểu Nghệ cũng vậy.

Đã xem như người của mình, thì trong tương lai đều ở cùng một chỗ, có một số việc xảy ra trước hay sau cũng không có gì khác biệt! Ít nhất là không có tâm lý gánh nặng hoặc cảm thấy tội lỗi!

Bởi vì, hắn nhận trách nhiệm chăm sóc những nữ tử này cả đời và cũng có năng lực bảo vệ những người con gái hắn yêu cả đời này.

Sau này khi gặp Mai Tuyết Yên, cũng là chính là mưa thuận gió hòa, nước chảy thành sông. Còn nguyên nhân trong đó, hoàn toàn không có gì đáng nói...Thậm chí…Cho dù là việc gặp Hàn Yên Mộng, hắn cũng biểu lộ như không có hảo cảm, chỉ chăm sóc tiểu nha đầu khả ái này theo bình thường nhưng rốt cuộc mầm mống tình yêu trong nàng bắt đầu cắm rễ. Nhưng này hết thảy, Quân Mạc Tà để mặc kệ nó, thuận theo tự nhiên.

Nếu trong tương lai mấy nữ nhân này đột nhiên có người khác trong lòng và lựa chọn rời đi thì đại thiếu gia trong lòng tuy khó chịu, nhưng cũng không phải không thể tiếp nhận, thậm chí còn có thể chuẩn bị của hồi môn phong phú cho từng nàng đi xuất giá. Đương nhiên, nếu chúng nữ lựa chọn ở lại bên hắn, Quân Mạc Tà cũng không thể mạnh miệng đuổi đi được.

Nhưng khi tiến vào Huyễn Phủ, đại thiếu gia lại thật sự cảm giác được sự mâu thuẫn và thất bại!

Huyễn Phủ mặc dù khác xa so với Tam Đại Thánh Địa, so với mình địch ta rõ ràng, cũng có phần trong việc tính kế Thiên Phạt Sâm Lâm, song phương ngoài mặt vẫn xem như cừu địch; nhưng trên đoạn đường đi về, Tào Quốc Phong bảy người bọn họ đối với mình rất trân trọng là điều không thể nghi ngờ! Mặc dù, hết thảy đều chỉ là dựa trên thân phận giả, có thể chất siêu nhiên làm điều kiện tiên quyết nhưng phần cảm tình này lại làm cho Quân Mạc Tà cảm động!

Chính mình vì lợi ích bản thân lừa gạt người khác nhưng cuối cùng lại thừa nhận tình cảm chân thành từ địch nhân!

Điều này làm cho Quân Mạc Tà trong lòng có chút không yên tâm, mặc dù từng ra tay bù đắp cho Tào Quốc Phong khi đánh mất thọ nguyên cũng như chân nguyên, cảm giác áy náy trong lòng Quân Mạc Tà cũng vẫn chưa giảm bớt bao nhiêu, đối phương chính là xuất phát từ chân tâm, nhưng mình là cố ý, đạo lý cao thấp hơn kém ở đây thì không cần phải nói!

Mà sau khi đến Huyễn Phủ, mình tự biên tự diễn che dấu thân phận và thoáng cái trở thành người được ân sủng nhất Huyễn Phủ, nhất là các lão nhân tiền bối đức cao vọng trọng, kỳ vọng của mọi người đối với mình đều có thể nói là tình cảm chân thành thắm thiết.

Những người này, mặc dù mục đích cuối cùng của bọn họ đều là vì tương lai Huyễn Phủ! Nhưng phần tình cảm này cũng chính là dành cho Quân Mạc Tà.

Bởi vì hắn là người có Không Linh Thể Chất trong truyền thuyết! Là hy vọng tương lai của Huyễn Phủ!

Quân Mạc Tà hoàn toàn có thể tưởng tượng được, nếu một ngày nào đó thân phận mình bại lộ, vô luận khi đó có hay không có lấy trộm Thất thải thánh thụ trốn thoát, kết quả đều giống nhau, những người này tất nhiên khó mà thừa nhận, rất thất vọng và nổi giận!

Mỗt khi nghĩ đến ngày này đó, Quân Mạc Tà đều có cảm thấy hỗ thẹn trong lòng!

Còn có phần tình cảm của Miêu Tiểu Miêu!

Miêu Tiểu Miêu tuy là hậu duệ của Miêu gia, tuổi trẻ kiệt xuất nhất, thông minh cơ trí, huyền công thâm hậu, nhưng nàng vẫn là một nữ nhi với mối tình đầu ngây thơ trong trắng. Hôm nay, nàng chủ động bảy tỏ tấm lòng cùa mình với hắn! Dù đối mặt với tuyệt cảnh, cũng hiện thân cùng mình đồng sinh cộng tử, cho dù chết cũng muốn cùng mình chết chung một chỗ! Phần tình nghĩa này bảo mình làm sao thừa nhận đây? Làm sao mà trả được?

- Nếu có kiếp sau, chàng hãy nhớ kỹ khuôn mặt và hình dáng của ta, chúng ta sẽ đến với nhau!

Những lời nói chân tình và đầy quyết tâm này thì sao Quân Mạc Tà có thể không chút động lòng đây?

Cho dù tâm ngươi có cứng rắn như đá khi nghe được lời như vậy, ngươi thật có thể không động lòng sao?

Huyễn Phủ nữ tử, cả đời một đời chỉ yêu một người! Khăn che mặt kia của Miêu Tiểu Miêu đã rơi trên mặt đất, thì khẳng định Miêu Tiểu Miêu đã không thể quay đầu lại rồi! Cái cô gái si tình này, nàng đem cả đời mình giao cho Quân Mạc Tà!

Ách, Hay nói đúng hơn là giao cho Mặc Quân Dạ!

Tình yêu này là mù quáng sao? Không! Không đúng một chút nào! Nếu Mặc Quân Dạ thật sự chỉ là một người có Không Linh Thể Chất và Miêu Tiểu Miêu lựa chọn Mặc Quân Dạ thì chuyện tình yêu này sẽ tốt đẹp, chắc chắn thành công.

Hơn nữa, kết cục cuối cùng có thể là rất là mĩ mãn, hạnh phúc, thậm chí còn có thể trở thành một giai thoại trong dân gian!

Nhưng, Mặc Quân Dạ lại là Quân Mạc Tà!

Nếu tới một ngày nào đó thân phận mình bị bộc lộ, những cái khác không nói nhưng nữ hài này... Nàng có thể sống tiếp được hay không?

Người yêu lừa gạt, xung quanh ai cũng xem thường, người nhà chỉ trích, nội tâm mất mát, thương tâm, tuyệt vọng... Điều này thì một cô gái nhu nhược làm sao chịu được? Làm sao có thể chấp nhận?

Quân Mạc Tà có thể đoán được đến lúc mình ra đi thì, mỹ nữ tuyệt sắc này sẽ điêu đứng vì tình. Nhưng mình có thể không đi sao?

Không thể!

Điều này, không thể nghi ngờ chính là một mâu thuẫn vô cùng to lớn! Không cách có thể giải quyết được!

Ngày đó không biết khi nào sẽ tới, có thể thật lâu, nhưng cũng có thể ngay ngày mai. Không ai nói trước được.

Quân Mạc Tà cảm thấy một mảnh mờ mịt, khó có thể gỡ rối!

Chẳng lẽ, vì hạnh phúc của người thân mình mà phải tạo ra một bi kịch sao bên ngoài hay sao?

Hoặc biện pháp có khả năng nhất đó là khi mình bỏ trốn sẽ đem Miêu Tiểu Miêu theo. Nhưng, nàng có chịu theo mình không?

Còn những người Huyễn Phủ này đã yêu thương mình thì sao, mình nên làm như thế nào?

Chẳng lẽ thật sự phải vong ân phụ nghĩa, dùng phương thức này để báo đáp lại hay sao?

Như vậy thì còn đâu là một Tà Quân "Khoái ý ân cừu, không thẹn với lương tâm” sao?

Từ nay về sau, tâm hắn làm sao có thể bình yên được?

Tâm sự trùng điệp, làm cho Quân Mạc Tà tâm loạn như ma, hắn cứ đi trong trạng thái này chẳng mấy chốc đã về tới biệt viện.

May mắn hắn vẫn ở trong trạng thái Âm Dương Độn thần kỳ, không cùng một giới với trần thế, nếu không thật không biết sẽ va chạm với bao nhiêu thứ gặp phải trên đường!

Khi vừa bước qua cổng, Quân đại thiếu gia cuối cùng cũng tỉnh lại, giương mắt nhìn lên, đúng lúc nhìn thấy các vị sư phụ trên danh nghĩa của mình, Tào Quốc Phong và năm vị Thánh Hoàng đang ở trong sân chờ mình, duy chỉ có Bạch Kỳ Phong là không thấy bóng dáng.

Tào Quốc Phong thấy hắn với bộ dáng hồn vía lên mây, vội vàng hỏi xảy ra chuyện gì sau khi mình rời đi. Quân Mạc Tà đang mang tâm sự buồn bực, lại nói Quân đại thiếu gia đối các thế gia trong Huyễn Phủ duy nhất không có hảo cảm cũng chỉ có Chiến gia mà thôi, nên hắn liền kể lại mọi chuyện, bắt đầu từ Phiêu Hương Lâu rồi các trận đấu hắn trải quả, tất cả kể lại chi tiết một lần.

Còn chuyện "Đắc tội với người" mà trêu chọc đến sáu sát thủ cấp Tôn Giả, hắn lại càng kể chi tiết hơn nữa, có bao nhiêu kể bấy nhiêu, thậm chí còn thêm mắm thêm muối nói ra cho bằng hết.

Nửa đầu câu chuyện đều hoàn hảo, đại thiếu gia mặc dù là bị người bắt buộc tham gia trận đấu, nhưng chiến tích lại vô cùng huy hoàng,

chiếm hết tiện nghi. Nhưng khi mọi người nghe có người tại nửa đường chặn giết Quân Mạc Tà, Tào Quốc Phong sáu người nhất thời giận dữ!

Lại nói khi nghe kể sáu gã thích khách toàn bộ đều có tu vi Tôn Giả lúc, thì sáu người cơ hồ đồng thời ra toát mồ hôi lạnh! Mấy lão già mình thật sự là sơ suất quá. Nguyên tưởng rằng Không Linh Thể Chất chính là hy vọng của toàn bộ Phiêu Miểu Huyễn Phủ, tất cả mọi người đều là người Huyễn Phủ, đều có cùng mục tiêu, nhất định không để cho hắn xuất hiện bất cứ điều gì ngoài ý muốn, có thể có chút rắc rối, nhưng không tới nỗi nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng mọi người vạn lần thật không ngờ, trong Huyễn Phủ cũng đồng dạng bắt đầu khởi động sóng ngầm!

Hoặc có thể nói người Thế hệ trước hy vọng thiếu niên có được Không Linh Thể Chất này phát triển bình yên, nhanh chóng trở thành trụ cột của Huyễn Phủ, nhưng đồng thời cũng có những kẻ không hy vọng hắn sống trên đời này.

Sau khi nghe Quân Mạc Tà đem toàn bộ quá trình thuật lại, Tào Quốc Phong Tào Thánh Hoàng cảm thấy may mắn vì truyền nhân y bát của mình gặp nguy nhưng có quý nhân cứu giúp, rồi lại thương tâm, phẫn nộ!

Vương Năng cùng Lý Kiệt hai người kia mặc dù không phải đệ tử chính thức của hắn nhưng hắn cũng hết lòng dạy dỗ tài bồi hơn mười năm qua, vạn lần không nghĩ tới, lúc nguy nan lại không chút do dự lựa chọn bán đứng Quân Mạc Tà!

Bán đứng hy vọng cả đời của mình!

Giờ khắc này, Tào Thánh Hoàng không nhịn dậm chân tức giận mắng. Nếu Vương Lý hai người còn chưa chết mà hiện tại ở trước mặt hắn thì sợ rằng Tào Quốc Phong sẽ nổi giận không chút do dự xé hai người bọn họ thành mảnh nhỏ!

Bất quá sáu Đại Thánh hoàng nhất tề thở phào nhẹ nhõm nhưng cũng có chút buồn bực vì không biết người cứu Quân Mạc Tà là thần bí cao nhân nào. Nếu xét về khả năng khống chế ma kiếm quỷ dị của nhân vật thần bí kia mà nói, thì phải có danh tiếng mới đúng, nhưng có vẻ như trong Huyễn Phủ không nghe nói có người nào như vậy. Một bóng người chợt lóe, Bạch Kỳ Phong đã trở về, xa xa cười ha ha nói:

- Thì ra tiểu tử này đã quay về rồi, hại ta chạy một chuyến kiếm hết toàn bộ các dãy núi lớn.

Nguyên lai Bạch Thánh Hoàng thấy Quân Mạc Tà đi lâu không về, vừa khéo hắn là một người thiếu kiên nhẫn nhất, liền đi tìm...

- Các ngươi không biết đâu, Miêu gia tựa hồ xảy ra đại sự gì đó, lão Miêu tử kia thình lình nổi giận lôi đình, cơ hồ rung động toàn bộ Huyễn Phủ.

Bạch Kỳ Phong mặt tươi như hoa, mang theo một cái nhìn có chút hả hê:

- Cũng không biết người nào đắc tội với hắn, bất quá xem ra có trò vui để xem.

- Trò vui này chỉ sợ cần ngươi tự mình diễn xuất mới được.

Tào Quốc Phong âm trầm trầm nói.

Bạch Kỳ Phong lúc này mới phát hiện mấy huynh đệ sắc mặt đều rất khó coi, trong lòng không khỏi rùng mình, hỏi:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Tào Quốc Phong thở dài một tiếng, đem chuyện tình kể vắn tắt lại một lần nữa.

- Ta ***…! Ai dám to gan như vậy? Con mẹ nó, nhất định là đám vương bát đản Chiến gia ! Lão tử phải đi tìm bọn họ mới được! Dám xúc

phạm người có quyền thế, lão tử không để cho bọn họ biết Mã vương gia có ba con mắt, lão tử không gọi là Bạch Kỳ Phong!"

Bạch Kỳ Phong nghe xong nhất thời nổi giận, nhảy dựng lên, miệng la hét không dứt.

Mắt thấy Bạch Kỳ Phong định lao đi, Tào Quốc Phong vội vàng giữ tay hắn lại:

- Ngươi cứ bình tĩnh!

- Xúc động như vậy thì làm được gì. Ngươi là Thánh Hoàng mà dễ mất bình tĩnh vậy sao! Ngươi nói Chiến gia làm thì đó là Chiến gia sao? Ngươi có chứng cớ sao? Cứ như vậy không có bằng chứng tìm tới cửa người ta đánh một trận sao? Lại nói về thực lực của Chiến gia, ngươi cho rằng ngươi có thể chiếm được tiện nghi sao? Coi chừng bị bọn họ phản đòn, đem vu ngươi trở thành đồng lõa với những kẻ xấu kia. Khi đó không quyết được việc gì mà chỉ sợ còn làm cho toàn bộ Huyễn Phủ đều phải đại loạn một trận.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 247: Cuộc Họp Kín Của Cao Tầng Chiến Gia!

Bạch Kỳ Phong trừng mắt ánh mắt quát:

- Chẳng lẻ đành ngậm bồ hòn làm ngọt? Lão tử không phục! Nếu không làm cái gì thì sao có thể dạy dỗ thằng nhóc Mặc Quân Dạ được chứ, ngươi không lo lắng sao?"

- Ngươi la hét cái gì?

Tào Quốc Phong cũng hét lớn một tiếng nhất thời trấn áp hắn, Tào Quốc Phong vừa thở hổn hển vừa nói:

- Vừa rồi ngươi cũng nói, lão Miêu bên kia đang giận tím mặt, nói vậy nguyên nhân hắn nổi giận chắc cũng bởi vì chuyện này, phải biết rằng bị tập kích cũng không chỉ có Mặc Quân Dạ, còn có bảo bối Miêu Tiểu Miêu, ái nữ của hắn. Chuyện này, ta thấy không bằng ngươi và ta đến Miêu gia một lần. Nghe Mặc Quân Dạ nói, lúc đó có tên còn sống, bị Miêu Tiểu Miêu giải về, cũng không biết hiện giờ thẩm vấn ra được điều gì hay chưa, nếu có khẩu cung của nhân chứng, vậy thì mọi việc sẽ rõ ràng hơn.

- Đúng đúng, lời này rất phải, việc này không nên chậm trễ! Chúng ta lập tức đi ngay.

Bạch Kỳ Phong tính tình nôn nóng liền kéo Tào Quốc Phong đi. Trong nháy mắt, hai đại thánh hoàng đã không còn thấy bóng dáng.

Những vị thánh hoàng khác liền kêu Quân Mạc Tà an tâm nghỉ ngơi, bọn họ cũng không có rời đi, trực tiếp ở lại trong này. Kỳ thật cũng không có gì lạ, vài đại thánh hoàng thay nhau bảo hộ nghiêm mật phòng của Quân Mạc Tà không chút lơi là. Mọi người đều sợ vạn nhất lại có kẻ đến ám sát hắn thì sao?

Lúc này đây chuyện Mặc Quân Dạ bị ám sát làm cho vài vị thánh hoàng thất kinh, chỉ sợ sắp nổi lên một trường phong ba. Bọn họ hy vọng không có phát sinh thêm chuyện ngoài ý muốn nào nữa, nếu không sẽ không biết xảy ra việc gì nữa.

Trong khi Tào Quốc Phong bên này kích động, Miêu gia bên kia nổi giận, Chiến gia giờ phút này cũng là một mảnh người ngã ngựa đổ.

Chiến Thanh Phong cùng Chiến Ngọc Thụ hai người tại an bài Lục Đại tôn giả cấp sát thủ tiến đến ám sát Mặc Quân Dạ lúc sau, hai người vì tị hiềm, sớm địa về tới trong nhà, bị trưởng bối nghiêm khắc huấn, xích một phen lúc sau, giao trách nhiệm diện bích tư qúa.

Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ hai người sau khi sắp xếp 6 vị Tôn giả làm sát thủ ám sát Mặc Quân Dạ, nhưng khi về tới nhà liền bị trưởng bối nghiêm khắc giáo huấn huấn, bắt diện bích sám hối.

(NBV: Diện bích = Ngồi quay mặt vào tường)

Hai kẻ mang tâm ý xấu, thỉnh thoảng nhìn thời gian, suy nghĩ giờ phút này... Không Linh thể chất Mặc đại thiên tài hiện tại đã biến thành một đống Không Linh thể chất thịt nát hay chưa?

Hai huynh đệ đang ngồi thẫn thờ chờ tin tức dài cả cô nhưng chẳng có tin gì, chớp mắt bóng đêm phủ xuống, hai tên này đều không khỏi lo lắng trong lòng: "chẳng lẻ có chuyện gì ngoài ý muốn sao?"

Nếu nói là có chuyện ngoài ý muốn thì hai người bọn hắn đều không tin! Lần này xuất động là 6 Đại tôn giả cùng nhau ra tay, thực lực như vậy đối phó với một người có thực lực chưa tới Kim Huyền thì không

phải là dễ như giết con kiến hay sao, như thế nào lại có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?

Cái này chính là lấy dao mổ bò để giết gà! Lấy đá đập trứng! Cho nên đến giờ phút này vẫn không tin báo về, điều này có nghĩa là mấy tên đó vẫn đang thực thi mệnh lệnh của mình, đang từ từ sửa trị Mặc Quân Dạ, làm cho hắn sống không bằng chết. Mặc Quân Dạ kia hắn là phải chết không nghi ngờ, không ai có thể cứu hắn!

Nhưng đợi đến nửa đêm cũng không có chút tin tức nào truyền về, làm hai tên công tử đợi dài cổ. Bọn họ đối với hộ vệ của mình cũng tương đối tin tưởng, mấy tên này làm việc khá lão luyện, cũng hiểu được đạo lý đêm dài lắm mộng, cho dù nhất thời muốn đùa bỡn Mặc Quân Dạ, cũng sẽ không kéo dài quá lâu. Tính tới lúc này cũng nên sớm trở về. Thậm chí cho dù có một hoặc hai kẻ gặp chuyện thì cũng không có khả năng sáu người toàn bộ cũng gặp chuyện.

Khó có khả năng này.

- Đại ca, ngươi xem, việc này có thể xảy ra chuyện gì hay không?

Chiến Ngọc Thụ có chút bất an đi tới đi lui, sắc mặt có vẻ lo lắng.

- Quả là không bình thường, chẳng lẻ thật xảy ra chuyện.

Chiến Thanh Phong lúc vừa rồi cũng cảm giác có gì đó không thích hợp, chính là trong lòng đang suy nghĩ nhiều thứ nên cũng không nói ra.

- Nếu là xảy ra chuyện thì chắc là chuyện lớn rồi.!

Chiến Ngọc Thụ có chút nôn nóng nói.

- Lúc này huyễn phủ cao tầng đối với Mặc Quân Dạ thập phần coi trọng, nếu có người nào biết hai người chúng ta bày ra chuyện này, thì cho dù là chúng ta có chỗ dựa từ gia tộc cũng chỉ sợ không gánh nổi!

Lúc này tên đầu sỏ Chiến Thanh Phong mặt âm trầm đi tới đi lui, trong mắt đột nhiên bắn ra hai đạo hàn mang:

- Lấy cước bộ của bọn họ mà phán đoán, từ nơi này đến đỉnh núi, nhiều nhất cũng chỉ mất nửa canh giờ mà thôi. Bây giờ đã hơn ba canh giờ rồi mà vẫn còn chưa trở về, khẳng định là đã xảy ra chuyện! Đã vậy... Ngọc thụ, chúng ta phải chuẩn bị chu đáo ..."

- Chuẩn bị chu đáo?

Chiến Ngọc Thụ khó hiểu nhìn hắn.

- Chúng ta hiện tại phải đi gặp phụ thân, nói cho người chuyện này là chúng ta làm. Nhờ người nghĩ biện pháp.

Chiến Thanh Phong trong lòng kiên định nói:

- Nếu việc này thành công, Mặc Quân Dạ đã chết, cái chết của một thiên tài, huyễn phủ dĩ nhiên sẽ truy cứu nhưng cũng chưa chắc tìm được gì; tin rằng phụ thân đại nhân cũng sẽ giữ bí mật cho chúng ta, chúng ta sẽ không gặp phiền toái gì lớn. Nhưng nếu việc này bị bại lộ, tay chân chúng ta bị người bắt thì cũng có thể sớm an bài một chút! Ít nhất cũng phải có sự chuẩn bị.

- Cho nên, hai người chúng ta nhất định phải đứng ra chuẩn bị gánh vác trách nhiệm lần này!

Chiến Thanh Phong nhìn Chiến Ngọc Thụ.

- Nằm mơ đi!

Chiến Ngọc Thụ cả người run rẩy:

- Chuyện này một khi bại lộ, vô luận là ai gánh vác, kết cục cũng nhất định là vạn kiếp bất phục! Đại ca, ngươi đừng mơ tưởng muốn ta một mình gánh vác trách nhiệm này! Chúng ta là huynh đệ, có phúc cùng

hưởng, có họa cùng chia! Hay là huynh nguyện ý thay tiểu đệ gánh vác trách nhiệm nặng nề này?

- Nằm mơ? Cũng không hẳn đâu! Chỉ sợ đến lúc đó, chưa biết là ngươi hay là ta phải gánh vác chuyện này. Việc này không phải chúng ta quyết định là được.

Chiến Thanh Phong cười âm trầm:

- Việc này một khi bại lộ, gia tộc tuyệt đối không tán thành có hai người cùng chủ mưu việc này, vì như vậy kết quả chỉ tệ hơn mà thôi, ta muốn một trong hai ta gánh vác toàn bộ sự tình. Kết quả rất rõ ràng hoặc là ngươi hoặc là ta! Mà chuyện này, đã có trưởng bối trong tộc quyết định, hiện tại vận mệnh của ta và ngươi đã không còn thuộc về chúng ta nữa rồi! Cho nên ta nói cho ngươi biết, chính là muốn ngươi có chuẩn bị mà thôi.

Chiến Ngọc Thụ giống như gà trống bại trận gục đầu xuống, hắn cũng không phải ngu ngốc, tự nhiên có thể hiểu được lời của Chiến Thanh Phong là thật.

Bên trong thư phòng, Chiến Trường Tùng, phụ thân của hai người Chiến Thanh Phong, căng thẳng nghiêm mặt sau khi nghe xong hai con trai của mình nói chuyện, đứng sững tại chỗ, sau một lát mới lảo đảo ngã người xuống ghế phía sau!

Tuyệt đối không ngờ, hai con trai mà mình kỳ vọng lại gây họa lớn như vậy!

Chiến Trường Tùng không còn lòng dạ nào ở đây trách mắng hai con trai, lập tức phái cao thủ trong gia tộc, đến địa phương theo lời hai huynh đệ Chiến Thanh Phong thăm dò tình hình. Đồng thời lập tức phái người đem chuyện này thông tri cho Chiến gia gia chủ đương nhiệm Chiến Vũ Vân.

Chỉ trong chốc lát, tiếng chuông trầm thấp chậm chạp vang lên bên trong Chiến phủ, .

Đây cũng là tín hiệu triệu tập tất cả Chiến gia cao tầng tiến vào mật thất bàn việc trọng đại!

Ngay khi tiếng chuông vang lên, Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ đều vô cùng hoảng sợ! Bọn họ tuy đã cho rằng chuyện này rất nghiêm trọng, nhưng vẫn không ngờ, sự tình lại nghiêm trọng tới nông nỗi này!

- Chuyện này đã làm cho tất cả Chiến gia cao tầng đều phải tập hợp lại cùng nhau thương nghị. Đã bàn chuyện ở mật thất thì có gì nói đó, không được dấu diếm bất cứ điều gì, cũng không được nói quá điều gì.

Chiến Trường Tùng trừng mắt nhìn hai con trai, thở dài một tiếng:

- Việc đã tới nước này ta cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, vì vậy vận mệnh của hai người các ngươi ….. nên phó mặc cho số phận đi!

Nói xong Chiến Trường Tùng bước ra ngoài. Có điều trước đây hắn luôn luôn bước đi với dáng người thẳng tắp nhưng giờ đây lưng hắn như còng xuống, bước đi từng bước mệt nhọc! Đó chính là biểu hiện của sự vô lực và bất đắc dĩ, làm cho vị phụ thân này, một câu cũng không nói nên lời. Bởi vì hắn biết, giờ phút này mình có nói cái gì đi nữa đều là dư thừa.

Hắn biết tánh mạng và vận mệnh của hai con trai đã không thể do mình làm chủ nữa rồi!

Từ đầu đến cuối, hắn thậm chí một câu trách móc cũng không nói! Nhưng hai người Chiến Thanh Phong, tự đáy lòng đều cảm nhận được tính nghiêm trọng của sự việc lần này!

Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ nhìn nhau, sắc mặt trắng bệch!

Bên trong mật thất của Chiến gia, không khí ngưng trọng chưa từng có.

Bên trong bí thất, ước chừng có năm mươi sáu người, ngồi xung quanh một cái bàn hình chữ nhật lớn. Ở chính giữa, ngăn cách tầm mắt mọi người phía đối diện là một miếng vải đen dày buông thõng xuống. Không ai biết phía sau miếng vải đen này, có người nào nữa hay không?

Gia chủ Chiến Vũ Vân ngồi ở vị trí thủ tọa trên cao, nhìn qua tuổi chừng bốn mươi năm, sắc mặt hồng nhuận, nhưng tất cả mọi người biết, thoạt nhìn trông rất trẻ nhưng kỳ thật vị gia chủ này đã có hai trăm hơn tuổi...

- Lần này triệu tập chư vị là vì Chiến gia chúng ta đã xảy ra chuyện lớn.

Chiến Vũ Vân nghiêm mặt, nói một cách ngắn gọn.

Mọi người ở đây sắc mặt đều bình tĩnh, không có chút biểu hiện nóng nảy hoặc mất bình tĩnh, cũng không có thần sắc tò mò, thể hiện rõ đại đệ tử gia tộc gặp biến không sợ hãi.

Hơn nữa, những người Chiến gia đang ngồi đây, đều là những nhân vật hết sức quan trọng, nắm trong tay những lĩnh vực quan trọng trong cả huyễn phủ bên! Những người này nắm giữ quyền lực khổng lồ, cũng rất ít khi gặp phải việc có thể xem như là đại sự!

Chiến Vũ Vân cũng không nói nhiều lời, vỗ vỗ tay, liền có người dẫn Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ hai huynh đệ đi vào.

- Hai người các ngươi đem toàn bộ sự viêc kể lại một lần đi.

Những người ngồi ở đây, tùy tiện một người cũng đều là các tiền bối trong Chiến gia, là lực lượng đáng tin cậy, đúng nghĩa là người một nhà! Hoàn toàn không cần lo lắng chuyện để lộ bí mật!

Chiến Thanh Phong nghiêm mặt, bắt đầu kể từ lúc thuận theo chỉ thị trong gia tộc, thiết lập thế cục đối phó Mặc Quân Dạ, nhưng sau cùng lại bị lật thuyền trong mương, hai người bị mọi người xung quanh chửi rủa, lăng nhục. Sau đó, trong lúc cáu giận, hai người đã phái 6 Đại tôn giả ám sát Mặc Quân Dạ, nhưng đến giờ vẫn chưa có chút tin tức nào truyền về.

Bên trong mật thất hoàn toàn là một mảnh yên tĩnh.

Chờ hai người nói xong toàn bộ câu chuyện, trong mật thất lại ồn ào lên như một nồi nước sôi.

- Nói như vậy, Chiến gia chúng ta chẳng những mất tư cách vào Linh Dược viên, thua thêm một cái điều kiện không thể không thực hiện? Thậm chí, bây giờ còn bị người khác bắt được nhược điểm?

Một trung niên có gương mặt phúc hậu nhăn mày nói:

- Chuyện này, hai người các ngươi làm rất tốt, phá hoại rất tốt phải không? Chiến gia Chúng ta từ khi nào vứt bỏ hết thể diện như vậy? Quả thực là bồi phu nhân lại chiết binh mà.

(NBV: Điển tích "Đã mất phu nhân còn thiệt binh" trong Tam quốc. Nôm na là mất cả chì lẫn chài.)

- Hai tiểu tử các ngươi rốt cộc là muốn làm cái gì đây? Chẳng lẽ các ngươi không điều tra chút tư liệu nào sao? Tùy tiện động thủ như vậy, rồi dễ dàng bị người ta phá cục, và rồi mọi chuyện tốt đều bị hai tiểu bối các ngươi phá sạch.

Một loạt chỉ trích đồng loạt vang lên.

Thùng thùng.

Một người nhẹ nhàng gõ hai tay lên bàn. Thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng hoàn toàn truyền ra một sự uy nghiêm !

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 248: Chiến Luân Hồi!

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, liền thấy thủ hạ của gia chủ Chiến Vũ Vân, một Lục Y thanh niên sắc mặt trắng bệch đang vươn ngón tay dài nhỏ nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, ánh mắt đang nhìn xuống bất chợt nhìn lên, lóe ra một mảnh tinh quang làm mọi người đang chỉ trích nhất trở nên im lặng.

Vị trí này trong gia tộc là một vị trí nhiều người vô cùng thèm muốn nhưng một người thanh niên hơn ba mươi tuổi không ngờ lại có thể yên ổn ngồi ở trong này, và mọi người lại không có bất kỳ dị nghị gì!

Lục Y thanh niên âm trầm nghiêm mặt, nhàn nhạt nói:

- Các vị, xin hãy chú ý! Hiện tại không phải là lúc các vị chỉ trích bọn họ, cũng không phải là lúc hậu sự giáo huấn tổng kết kinh nghiệm. Mà chính là lúc muốn tiếp thu ý kiến của mọi người, mọi người hãy suy nghĩ chuyện này rốt cuộc là nên giải quyết như thế nào! Các vị hiện tại dù mắng chết bọn họ, đánh chết bọn họ thì sự tình cũng đã xảy ra. Có nói gì đi nữa cũng là vô ích! Cho nên chuyện hai người bọn họ làm sai đã có chấp pháp đường của gia tộc xử trí, không cần tới các vị nói vào.

Lời nói của vị thanh niên này hoàn toàn không chút khách khí, khẩu khí lại lạnh như băng làm cho người ta vừa nghe trong lòng liền nổi lên cảm giác không thoải mái cực độ. Nhưng mọi người đang ngồi đây lại không có một người nào có dị nghị, thậm chí mọi thanh âm lúc này đều im bặt, mọi người đều trực tiếp ngậm miệng!

Nguyên nhân không chỉ chỉ vì thân phận của người này, mà hắn còn là một người có địa vị vô cùng đặc thù trong Chiến gia! Nếu nói Không Linh thể chất chính là hy vọng tương lai của cả Phiêu Miểu huyễn phủ, thì người này chính là hy vọng cùng cuối của Chiến gia cũng là con bài tẩy chưa lật!

Người này, mới chính là thiên tài thứ nhất trong lớp trẻ của Chiến gia!

Ngay cả tên của hắn đều do hắn tự chọn, Chiến Luân Hồi!

Chiến Luân Hồi nhìn chỉ khoảng ba mươi tuổi nhưng đã có tu vi thánh giả tứ cấp, chỉ kém một bước là có thể tiến vào cấp bậc thánh hoàng! Có thể nói là không thua kém gì các đại thiên tài! Càng đáng quý chính là, người này chưa từng bái sư nhưng một thân sở học cổ quái đến ngạc nhiên, làm cho lão tổ tông Chiến gia có bối phận cao nhất cũng vì đó thán phục!

Thậm chí, cũng chỉ với vài lời nói của Chiến Luân Hồi, vài vị Chiến gia lão tiền bối đã lâu không thể đột phá cũng đột phá ngoài ý muốn!

Thực lực của Chiến Luân Hồi, chỉ có vài người am hiểu nội tình bên trong là có thể biết được!

Chiến Thanh Phong, Chiến Ngọc Thụ hai thân sinh huynh đệ trên danh nghĩa là Chiến gia trẻ tuổi tài cao, hai người thường xuyên biểu hiện sự cạnh tranh lẫn nhau. Nhưng bọn hắn lại cùng ngưỡng mộ vị huynh trưởng tuổi cũng không lớn so với bọn hắn bao nhiêu này và tuyệt không nửa điểm tranh hùng, bởi vì bọn họ sớm biết, bọn họ so với Chiến Luân Hồi căn bản là không ở cùng một bậc, căn bản là không thể so sánh, chênh lệch thật sự rất xa!

- Không Linh thể chất, tương truyền từ ngàn đời chính là thể chất để tu luyện huyền công tốt nhất! Tương truyền rằng từ xưa đến nay cũng chỉ có lão tổ huyền công Cửu U đệ nhất thiếu mới có được loại thể chất thần

dị này! Mà Mặc Quân Dạ này là người thứ hai trong lịch sử huyền huyền đại lục có được Không Linh thể chất!

Vẫn là Chiến Luân Hồi đang nói, âm thanh của hắn đều đều như vậy, không có nửa điểm phập phồng, nhưng tất cả mọi người đều gạt bỏ cơn tức giận lắng nghe, không ai dám nói tiếp nữa.

- Tương truyền rằng chỗ tốt lớn nhất ở Không Linh thể chất đó là vô luận tu luyện công pháp gì cũng không tồn tại bình cảnh! Không Linh thể chất sở dĩ được xưng là Không Linh thể chất, bởi vì tính chất đặc biệt này; kinh mạch bên trong hắn có tồn tại mà như không, toàn bộ là một mảnh Không Linh! Hoàn toàn không có gì tạp chất nào gây bế tắc. Như chúng ta tu luyện đến một lúc sẽ gặp một giai đoạn gọi là chướng ngại bình cảnh, cũng là một cái giai đoạn khó nhất để đả thông kinh mạch!

- Trong truyền thuyết người có được Không Linh thể chất, có thể nói là con cưng của thiên địa, tốc độ tu luyện huyền khí một khi đi vào quỹ đạo, cho dù là người có mấy ngàn năm kinh nghiệm hoặc là người do linh loại chuyển thế cũng còn xa mới bằng! Hơn nữa tới mức độ tu luyện cao tầng hiệu quả lại càng rõ ràng! Người thường khi vượt qua hậu kỳ tiến cảnh càng chậm, nhưng hắn lại không bị hạn chế này, chỉ cần có đủ thời gian tuyệt đối có thể trở thành tồn tại vô cùng khủng bố khó có thể tưởng tượng, nếu kẻ đó có đầu óc thông minh, thành tựu sẽ càng thêm kinh người!

- Mà Mặc Quân Dạ, chính là người như vậy! Lấy tài trí thông minh của người này, chỉ cần cho hắn đủ thời gian và không gian, người này trong tương lai vị tất đã thua Cửu U đệ nhất thiếu!"

- Nếu ta là người chủ sự trong huyễn phủ, con cháu Chiến gia phạm phải sai lầm không thể tha thứ thì chỉ sợ liên hệ tới cả Chiến phủ, hoàn toàn có thể gặp tai ương! Cho dù là máu chảy thành sông cũng muốn lấy chuyện này răn đe mọi người, tuyệt đối không được tái phạm gây chuyện phiền toái đối với người có được Không Linh thể chất! Bởi vì, người này chính là trụ cột tương lai của huyễn phủ!

Chiến Luân Hồi nói tới đây làm cho Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ bàng hoàng trên đầu mồ hôi chảy ròng ròng, sắc mặt nhất thời trở thành vàng như nghệ.

- Cho nên chuyện này tuyệt đối không thể để liên lụy đến Chiến gia! Ta nói lời này, tin tưởng rằng tất cả mọi người có thể hiểu được."

Chiến Luân Hồi hừ một tiếng, ánh mắt như tóe ra tia lửa điện nhìn Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ, lạnh nhạt nói:

- Hai người các ngươi, chết không có gì đáng tiếc! Hiện tại Chiến gia chúng ta hết thảy cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ ta thực lực hoàn toàn khôi phục cũng chính là thời khắc có thể độc tôn huyễn phủ. Nhưng các ngươi lại làm ra chuyện lớn như vậy!

Nếu Quân Mạc Tà ở trong này, từ lời nói của Chiến Luân Hồi có thể phán đoán Chiến Luân Hồi này hoàn toàn là một linh loại của cao nhân chuyển thế! Bởi vì lời nói của hắn đã nói lên điều đó.

- Như vậy chuyện này rốt cuộc phải giải quyết như thế nào?

Chiến Vũ Vân lúc đối mặt nói chuyện với Chiến Luân Hồi đều dùng một bộ dạng và khẩu khí cung kính.

- Sở dĩ mời mọi người đến đây chính là có việc phải làm! Chuyện này toàn bộ phải đổ lên hết trên đầu sáu người kia, không quản bọn họ hiện giờ còn sống hay đã chết, trách nhiệm này cũng phải để cho bọn họ gánh chịu! Thứ nhất, nhanh chóng tìm cho ra gia quyến của tất cả sáu người sau đó sai người tung tin nói sáu người này vì phạm sai lầm nên đã bị Chiến gia trừng phạt. Chiến gia quy củ nghiêm minh, trừng phạt nghiêm khắc vì vậy họ đối với Chiến gia sinh lòng cừu hận muốn trả thù. Chúng ta phải xử lý hết tất cả gia quyến của bọn chúng. Tuy nhiên, đối với hậu nhân thì hứa hẹn những điều tốt đẹp, đợi đến khi mọi việc qua đi thì sắp xếp lại cuộc sống cho bọn chúng.

- Chuyện này nói thì rất đơn giản, nhưng thực tế khi bắt tay vào làm sẽ rất phức tạp! Bởi vì gia quyến bọn chúng cũng có mặt khắp nơi bên trong các lĩnh vực của Chiến gia. Gia quyến của sáu tôn giả cũng không phải là một số lượng nhỏ. Cho nên, cần tất cả người đang ngồi đây cùng nhau hành động dùng tất cả thủ đoạn suy nghĩ ra một tội danh cao nhất, tội danh khi sư diệt tổ, hãm hại gia chủ. Cũng chỉ có tội danh này mới có thể đem bọn chúng loại trừ khỏi Chiến gia! Đây là phương pháp giải quyết duy nhất! Cũng không để lại hậu hoạn!

(NBV: Thí xe giữ tướng. Chiêu này mấy chương trước anh em Chiến Thành Phong cũng dùng rồi. Xem ra đây là “truyền thống” của Chiến gia)

- Người làm đại sự, thì không câu nệ tiểu tiết! Chuyện này tuy có chút tàn nhẫn, nhưng sự tàn nhẫn này lại có thể bảo toàn cho Chiến gia!

Chiến Luân Hồi từ từ đứng dậy, sắc mặt trắng bệch, lúc ánh sáng của nến chiếu lên khuôn mặt hắn trông có vẻ giống như yêu quái:

- Còn một điều quan trọng nữa, ngàn vạn không được xem nhẹ, các ngươi tổng cộng cũng chỉ có buổi tối nay để làm xong mọi việc, khi trời sáng nhất định phải hoàn thành! Nếu không được thì... các ngươi cùng nhau tự sát đi!.

Nói xong Chiến Luân Hồi chắp hai tay sau lưng tiêu sái đi ra ngoài, không ngờ cũng không quay đầu lại một lần nào.

Cho đến khi đi tới cửa hắn mới dừng một chút, nói:

- Còn Thanh Phong và Ngọc Thụ, hãy đưa hai người đến Cửu U Luyện Hồn đi, xem như là sự trừng phạt dành cho bọn chúng; nếu có thể vượt qua được thì Chiến gia chúng ta cũng có thêm hai cao thủ tiền đồ vô lượng! Cứ quyết định như vậy đi.

Nói xong thì thân ảnh của hắn cũng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ hai người sắc mặt tức thì trở nên trắng bệt. Hai chân của mỗi người giống như hai dây dàn tỳ bà rung rung. Bọn họ đã hiểu vận mệnh của mình sắp tới như thế nào , tiếp nhận "Cửu U Luyện Hồn" chính là sống không bằng chết, vô cùng thống khổ, so với được chết thống khoái thì còn tệ hơn. Nhưngvận mệnh hai huynh đệ bọn họ cũng đã được quyết định, chính là do Chiến Luân Hồi quyết định như vậy!

Cả Chiến gia ngay sau đó toàn bộ đều bận rộn.

Mọi người vô cùng khẩn trương giống như là đang tẩu thoát kiếm đường sống sót.

Từ bên ngoài nhìn vào, Chiến phủ vẫn như cũ, toàn bộ không có gì khác thường, nhưng không ai biết được bên trong mỗi người đều đem hết khả năng ra để làm việc.

Chiến gia có việc phải làm, Miêu gia có việc phải làm, bọn người Tào Quốc Phong cũng có việc phải làm.

Tâm điểm trong chuyện này Quân Mạc Tà, ngược lại thành người nhàn rỗi nhất trong một buổi tối bận rộn này.

Nhưng Quân đại thiếu gia cũng đám người kia một chút giống nhau là tối nay hắn cũng không ngủ!

Nếu có người tiến vào hắn phòng xem xét, lập tức sẽ phát hiện cái chăn trên gường đang phủ kín một cái gối, mà bản thân hắn sớm đã biến đi đâu mất.

Nếu như Ngũ đại thánh hoàng đang bảo hộ xung phát giác, tất nhiên sẽ hét lên như đang gặp quỷ. Dưới sự hộ vệ toàn lực của năm người bọn họ, hắn lại có thể mất tích!

Kỳ thật cũng không đến mức nghiêm trọng như vậy, giờ phút này Quân đại thiếu gia đang ở bên trong Hồng Quân tháp!

Viêm Hoàng Huyết lóe sáng, lơ lửng bên người Quân Mạc Tà, thỉnh thoảng lại phát ra một tiếng kiếm ngân vang to rõ.

Tối nay đánh giết đám người đó chính là thần kiếm, Viêm Hoàng Huyết!

Mạc Tà vô thanh vô tức triệu hồi thần kiếm xuất hiện, sau đó cũng không phí bao nhiêu công sức đã đem sáu địch nhân tiêu diệt. Mà Viêm Hoàng Huyết sau khi hút máu tươi của cường giả, sát khí cũng càng ngày càng tăng.

Chuôi kiếm nầy nhờ Quân Mạc Tà không ngừng lấy tâm linh của mình để rèn luyện nên linh tính càng ngày càng phát triển, cơ hồ đã có được ý thức của chính mình! Nếu như lúc trước, thần kiếm hút máu kẻ địch chuyển hóa thành sức mạnh của nó nhưng bây giờ lại không giống, nó còn có thể phát ra tà khí.

Hiện tại, Viêm Hoàng Huyết đã thành hình !

Viêm Hoàng Huyết trước mắt hắn cũng chỉ có tắm trong máu tươi vô cùng vô tận mới có thể thành phi kiếm đúng nghĩa!

Để một kiếm bay ngàn dặm tung hoành thiên hạ thì người thao túng phải có tu vi ở mức cao thâm mới có thể có thể phát huy được!

Mà lúc này đây, Viêm Hoàng Huyết tự thân hoàn toàn có thể phát ra uy lực kinh người!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 249: Đại Lượng Chế Tạo!

Hiện tại mới là những ngày đầu tiên, tuy rằng Viêm Hoàng Chi Huyết còn một khoảng cách nữa mới phát triển hoàn toàn trọn vẹn thế nhưng Quân Mạc Tà đối với Viêm Hoàng Chi Huyết đang phát triển vẫn rất hài lòng.

Dù sao hiện tại Quân Mạc Tà chưa đến lúc cần thiết sẽ không đại khai sát giới. Chỉ để thỏa mãn Viêm Hoàng Chi Huyết mà giết chóc quá độ để đề cao thần kiếm, như vậy đối với khống chế thần kiếm trái lại sẽ không có hiệu quả.

Viêm Hoàng Chi Huyết một khi biến chất thành Phệ Huyết Tà Binh như thế sẽ không được như ý định ban đầu.

Chỉ khi nào ở lúc bất đắc dĩ (không thể không giết) mới có thể xuất kiếm.

Khi đó lúc xuất kiếm mới khống chế kiếm theo ý đồ của mình mà không phải bị kiếm khống chế.

Đây là điểm khác biệt về bản chất.

Như thế khi bồi dưỡng ra kiếm mới chân chính thuộc về mình mà không xuất hiện nguy hiểm không thể khống chế.

-Viêm Hoàng… Ngươi cũng đã biết trong lòng ta có mâu thuẫn?

Quân Mạc Tà vẫy tay một cái, Viêm Hoàng Chi Huyết dừng lại ở trong tay hắn, đối mặt với kiếm phong lóe lên, Quân Mạc Tà ngữ khí dị

thường trầm thấp nói.

Viêm Hoàng Chi Huyết trầm thấp “Ong” một tiếng tựa hồ đáp lại.

Quân Mạc Tà cảm nhận thấy được thần kiếm đang hậm hực không khỏi nở nụ cười nói:

-Bây giờ, cũng chỉ có ngươi hiểu được tâm ý của ta… chuyện này đối với ta mà nói thật sự vô cùng khó khăn, không như trước kia tự nhiên tiêu sái…

Thần kiếm bỗng “hưu” một cái, quang hoa chợt lóe, sát khí lẫm liệt hiện lên.

-Ngươi muốn đem mọi người giết chết sao?

Quân Mạc Tà cười khổ :

-Làm gì dễ dàng như vậy được? Trong chuyện này khó khăn nhất chính là tình cảm chứ không phải ở thực lực của địch nhân a… Nếu như là trong Huyễn Phủ toàn bộ là địch nhân của ta, như vậy ta làm cái gì đều không đến nỗi phức tạp như vừa rồi…”

Viêm Hoàng Chi Huyết uể oải bay lên “Thương” một tiếng liền chui vào vỏ, hiển nhiên đối với Quân Mạc Tà nó thực không nhẫn nại được, với lại nó cũng không hiểu, như vậy cứ sảng khoái tự mình đi ngủ luôn….

-#$@%

Quân Mạc Tà cười mắng:

- Nuôi kiếm nuôi kiếm, cư nhiên còn nuôi ra tính tình đến như vậy..."

(NBV: Chủ nào tớ nấy, chửi nó làm gì tội nghiệp anh Tà ơi http://.4vn/images/smilies/0%20%2871%29.gif)

Mang theo suy nghĩ lo lắng, Quân Mạc Tà tiến đến linh mạch bên kia xem xét trạng thái của Xà Vương Thiên Tầm.

Chỉ thấy lục sắc giai nhân trước mặt mình vẫn đang ngủ say, nhớ tới cảnh nàng bỗng nhiên nhào tới trước mặt mình thay mình ngăn trở một kích trí mạng, trong khi đó trên mặt còn mang theo thần sắc mơ hồ thỏa mãn, Quan Mạc Tà lại đột nhiên cảm thấy trong lòng một trận rung động không nói nên lời.

Từ khi Xà Vương nằm ở trong này, hắn cơ hồ mỗi ngày tiến vào vài lần nói chuyện với nàng, hay là vì nàng vận chuyển linh khí, xoa bóp toàn thân nàng để bảo đảm cơ thể nàng sẽ không bị héo rút, cơ xương không bị xơ cứng…

Cứ cách một khoảng thời gian, một ngày ba lượt đem linh quả ép thành nước cho nàng uống để đảm bảo cho nàng không mất tia sinh cơ cuối cùng…

Thời gian trôi qua, Quân Mạc Tà càng ngày càng hiểu vì sao khi đó Xà Vương lại liều lĩnh lao vào trên người mình, chính vì lý giải được điều đó nên hắn càng ngày càng cảm thấy đau lòng…

Chỉ vì một chữ: Yêu

Hơn nữa lại là yêu đơn phương, yêu trong vô vọng.

Không thể ở bên chàng, thôi thì đành vì chàng mà chết!

Bởi vì chàng là người yêu của đại tỷ Mai Tuyết Yên mà mình vô cùng sùng kính….

-Thực sự đáng giá sao? Nàng cứ nằm yên như vậy không nói câu nào, nhưng nàng có biết cảm giác của người còn sống khi nhìn nàng như thế này không?

Quân Mạc tà thì thào nói:

-Mau tỉnh lại đi, Thiên Tầm ta sẽ không để cho nàng tiếp tục thương tâm, nàng sẽ lấy được thứ mình muốn có…”

Khóe miệng Xà Vương Thiên Tầm có một tia ôn nhu thỏa mãn thản nhiên cười yếu ớt…

-Haizzz

Quân Mạc Tà ảm đạm thở dài một tiếng:

-Ta nhất định sẽ sớm làm cho nàng tỉnh lại, ta sẽ mang nàng theo đi khắp danh sơn xem hết cảnh đẹp thế gian… Bất luận sử dụng phương pháp nào, ta sẽ làm cho nàng tỉnh lại. Thiên Tầm yên tâm, ta sẽ không để cho nàng tuyệt vọng, nàng có thể có được mọi thứ nàng mơ ước…”

Cuối cùng lưu luyến nhìn lại giai Nhân tuyệt sắc kia lần nữa, Quân Mạc Tà thở dài hướng phía bên kia đi đến…

Phía Thiên Địa Linh Mạch bên kia là một cái ao sâu tầm nửa người, vì dùng để tạo Linh Lung Liên, sau đó Quân Mạc Tà lại sợ Kim Tân Ngọc dịch thoát hết ra ngoài nên cũng chỉ đào nửa thước…

Thiên Địa Linh Mạch tuy không rộng lớn bằng cái ao bên trong Thiên Thánh cung nhưng chiều dài cũng không kém, khoảng mười trượng, đủ để đám Linh Lung Liên này phát triển không ngừng.

Hiện tại nó cũng đã như một cái ao nho nhỏ với sương mù mờ mờ ảo ảo bao quanh.

Đây cũng không phải sương mù bình thường mà chính là thiên địa linh khí tinh thuần nhất.

Nước trong ao chính là tinh hoa của thiên địa, là thiên địa linh khí tinh khiết nhất tạo thành. Cho dù cả Thiên Thánh cung dốc hết sức ra liên thủ cùng Phiêu Miểu Huyễn phủ cũng không thể tạo được một giọt.

Chính giữa mặt nước vài phiến lá sen trong suốt lặng lẽ bập bềnh, bên cạnh những chiếc lá sen là những nụ sen đang chờ thời gian nở rộ.

Đám lá sen phiêu phù trên mặt nước hầu hết đều to khoảng một nắm tay, hơn nữa nhìn độ dày cũng đoán được chúng chưa hoàn toàn phát triển, còn có thể lớn hơn nữa…

Phải biết rằng ở Thiên Thánh cung, lá của Linh Lung Liên phát triển hoàn toàn cũng chỉ lớn bằng đầu ngón tay, mà của Quân đại thiếu chưa phát triển hết đã to bằng quyền đầu… nếu "chuyên gia trồng Linh lung liên" là Kiều Ảnh mà thấy được nhất định sẽ vui mừng vô cùng!

Chỉ cần một chiếc lá nhỏ nhất cũng đã to bằng ngón giữa. So với nguyên bản cũng đã to gấp 4 , chỉ sợ ngươi cho dù phải lấy thân báo đáp cũng muốn đến nơi này của ta… ha ha

Ở trong ao cách đó vài thước còn có vài chiếc lá trong suốt nho nhỏ đang phập phù, đám l á này mới thật sự to khoảng một đầu ngón tay…

Tất cả gom lại vừa đủ hai mươi gốc sen.

Đúng là hai mươi hạt giống mà Quân Mạc Tà theo Kiều Ảnh thu thập được.

Dưới năng lực cường hãn của Hồng Quân tháp, hai mươi hạt giống này sinh trưởng với tốc độ cùng sinh cơ vô cùng kinh khủng.

Hoặc có thể nói thế này, đối với thế tục hay đám người Tam Đại Thánh Địa thì Linh Lung Liên chính là vật chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, nhưng ở trong Hồng Quân tháp thì đám Lung Linh Liên này chỉ xem như là một chút trân quý mà thôi, muốn nuôi thì nuôi, không nuôi thì cứ quăng nó qua một bên cũng tự sống được…

Lúc này Quân Mạc Tà thỏa mãn chắp tay sau lưng ngắm nhìn hết thảy, tựa như bác nông dân nhìn mảnh ruộng đang chờ thu hoạch của mình…

Đột nhiên linh cơ Quân Mạc Tà chớp động: Hắn muốn dùng Ngũ Hành khí đề cao Thất Thải thánh thụ, giờ áp dụng vào Linh Lung Liên này thì kết quả sẽ ra sao?

Nghĩ là làm, Quân Mạc Tà đến một gốc Lung Linh Liên, một tay chìa ra giữ chặt phiến lá sen rồi âm thầm vận khởi Mộc lực.

Một luồng ánh sáng xanh biếc từ người hắn lóe lên, sau đó tỏa sáng dần dần thành hình con rồng xanh. Con rồng xanh từ nhỏ dần dần trở nên lớn hơn, quấn quanh thân người của hắn, sau đó càng lúc càng to lớn, càng linh hoạt như muốn vượt ra khỏi thân thể hắn.

Sau đó luồng ánh sáng này chậm rãi theo tay hắn truyền vào thân Linh Lung Liên

Thân thể Linh Lung Liên đột nhiên chuyển động…

Phần lá lúc đầu chỉ khoảng đầu ngón tay lập tức phát triển, giãn dần ra thành một tán rộng khoảng hai bàn tay, không chỉ ở lá mà phần rễ cũng trở nên to lớn mang theo toàn bộ thân thể nâng lên khỏi ao.

Trước mắt Quân Mạc Tà một cây Linh Lung Liên cao vút xuất hiện, một nụ hoa nhẹ nhàng nở rộ, khắp không gian tràn ngập mùi thơm ngào ngạt, nhưng ngay sau đó tất cả lại chậm rãi khô héo, màu sắc cả đài sen cũng dần ảm đạm…

Mà ở đáy nước đám gốc rễ lại trở nên tráng kiện…

Cuối cùng, trong phạm vi ba thước đám lá sen, gốc sen… đều phát triển lớn lên khoảng cánh tay.

Không ngờ kết quả lại hơn cả Kiều Ảnh ở Thiên Thánh cung đã làm, trực tiếp phóng đại lên bảy tám chục lần.

Quân Mạc Tà kinh hỉ không ngừng hoa chân múa tay sung sướng.

Không ngờ.. lại dễ dàng như thế.

Nhưng kế tiếp hắn lại cảm giác kì lạ, tại sao đám lá sen này lại phất phơ như thế…

Nước… nước đâu hết rồi?

Quân Mạc Tà lúc này mới phát hiện, tịnh thủy vốn tràn đầy ao hồ lúc này đã khô kiệt không còn một giọt..

Để phát triển một cây Linh Lung Liên lại hao phí nhiều năng lượng như thế sao?

Quân Mạc Tà hoảng hồn.

Không ngờ thứ này lại lãng phí tiền vốn như thế.

Cơn kinh ngạc qua đi, Quân Mạc Tà nhanh chóng xuất Ngũ Hành Lực:

-Thủy chi lực, thiên địa linh khí nghe ta điều khiển, tất cả hóa thành thủy chi lực!

Quân Mạc Tà giơ tay trái toàn lực phát động Thủy chi lực…

Một đoàn lam quang từ người Quân Mạc Tà phát ra…

Nếu đám bảo bối này chỉ vì thiếu nước mà chết thì… Quân đại thiếu muốn chết cũng không có nơi để tự sát… Bên trong Hồng Quân tháp, thiên địa linh khí chuyển động, từ đỉnh đầu Quân Mạc Tà một cơn lốc linh khí đã xuất hiện, tần suất ngày càng mạnh, sau đó một âm thanh vang lên, một dòng nước từ đó nhẹ nhàng trôi xuống…

Cuối cùng ao cũng đã được lấp đầy nước…

Hoặc là không làm, hoặc là làm đến cùng, Quân Mạc Tà tiếp tục vận dụng Thủy chi lực khiến Hồng Quân Tháp chuyển hóa linh khí, sau đó tiến đến cây Linh Lung Liên thứ hai hét lớn một tiếng, tay phải lại phát ra mộc lực… tình cảnh lúc nãy lại xuất hiện…

(NBV: Quá trình sản xuất số lượng lớn bắt đầu http://.4vn/images/smilies/0%20%2886%29.gif)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 250: Sự Kiện Bất Ngờ

Không có gì bất ngờ, lại một luồng sáng vút lên, cùng nổi bật y như với sắc xanh trước đó, không gian nhất thời như chia ra bảy màu chiếu rọi khắp nơi, giờ phút này bên trong Hồng Quân Tháp toát ra cảnh đẹp thật mê người!

Mà trong cảnh sắc tráng lệ đó, gốc Lung Linh Liên thứ hai cũng lấy một tốc độ khó tưởng tượng mà lớn dần lên.

Dòng nước kia cũng xuôi theo từ không trung đổ xuống. Tất cả hình thành nên một vòng tuần hoàn hoàn mỹ.

Gốc cây thứ ba, rồi gốc thứ tư...

Mạc Tà cơ hồ không biết mệt mà liên tục hoạt động, từ khi xảy ra chuyện ở Tuyết Sơn, sau khi hấp thu toàn bộ tinh hoa ngũ hành do Cửu U Đệ Nhất Thiếu bỏ lại thì ngũ hành lực trong cơ thể hắn đã sớm đạt tới trạng thái bão hòa!

Vì vậy nên lúc này mặc dù liên tục sử dụng nhưng vẫn không có chút cảm giác thiếu hụt nào.

Mãi đến tận gốc cây thứ mười ba, Quân Mạc Tà mới có cảm giác thân mình như nhẹ đi, một cỗ lực lượng khó hiểu như đang tác dụng lên người mình, từ trong Hồng Quân Tháp tràn thẳng đến chỗ mình.

Đây là chuyện gì đang xảy ra ?

Trong lòng buồn bực, hắn vẫn cứ một tay giữ Thủy chi lực, tay kia là Mộc chi lực tuy rằng đã sẵn sàng để kết thúc công việc bất cứ lúc nào, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt như vậy, ánh sáng hai màu cùng lúc phát tán ra giữa bầu trời đêm như sao chổi chợt lóe lên thần dị!

Trên bầu trời đen thẳm không một gợn mây bất chợt mưa lại trút xuống.

Tựa hồ như cùng lúc đó, trong vườn của Tào Quốc Phong, cây cỏ như bỗng thành tinh! Một gốc cây nhỏ lại có thể nháy mắt trưởng thành,

Trong chớp mắt đã cắm rễ sâu xuống, nhanh chóng lan tràn ra cả khoảng sân. Mặt đất vốn cứng rắng, nhiều chỗ vốn là đá lớn từng tảng nặng nề nằm đó, bây giờ đã hoàn toàn bị đội lên do một thảm thực vật sinh trưởng thần tốc.

Trong sân cái sân trống trải, chỉ trong chớp mắt đã rậm rạp như rừng rậm ngàn năm.

Biến cố xảy ra bất thình lình tới nỗi người gây ra là Quân Mạc Tà cũng phải trợn mắt há mồm, nghẹn họng nhìn đăm đăm không thốt được lời nào, càng không nói đến những người khác.

Một vị thánh hoàng đang điềm nhiên đả tọa trong sân, tâm thần đang tập trung cao độ hòa nhịp với cảnh đẹp xung quanh, chợt đột nhiên bị mưa tưới ướt sũng cả người, hơn nữa cây cối rậm rạp nhanh chóng vây quanh, thậm chí do chúng sinh trưởng quá nhanh, có cành cây còn cắm vào mũi hắn, thậm chí dưới mông cũng không ngoại lệ.

(NBV: Bạo cúc trong truyền thuyết http://.4vn/images/smilies/0%20%2871%29.gif)

Kinh động thế này hoàn toàn không phải bình thường!

Hắn thả người phóng lên không trung, trường kiếm đã xuất ra, phẫn nộ hét lớn :

- Bọn chuột nhắt phương nào, dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy ám toán người khác! Có gan thì xuất hiện cùng bổn đại gia chiến một trận!

Sau khi nói xong mới chợt phát hiện ra hiện tượng kỳ quái trong viện, chợt cảm thấy khiếp sợ. Một hơi khí tức nhất thời bị chặn lại, liền bùm một tiếng từ trên không rơi thẳng xuống đất.

Đặt mông xuống đất nhưng tâm trạng vẫn không ổn định lại được, lại không hề cảm thấy đau đớn trừng mắt hô to :

- Đây là chuyện gì ? Sao lại có thể xảy ra ? Vậy ...

Bốn vị thánh còn lại cũng tự nhiên liên tưởng đến kẻ địch, nhất thời cấp bách tay lăm lăm trường kiếm phá cửa mà ra, nhưng khi họ cùng nhìn thấy hiện tượng kỳ lạ này đều ngây người cả ra.

Một người trong đó khẽ ngây người, sau đó liền vút lên không trung chừng hai mươi trượng, xem xét xung quanh một phen sau đó mới mờ mịt hạ xuống, ngây ngốc nói :

- Đúng vậy, rõ ràng là sân của Tào đại ca, sao chỉ trong vài cái nháy mắt thì liền trở nên hoang vắng như vậy? Quả thực giống y như Thiên Phạt sâm lâm...

- Chẳng lẽ chúng ta đã trúng kế kẻ khác, trong một khắc này kỳ thật đã qua vài năm, thậm chí vài chục năm ?

Một vị thánh hoàng liền đưa ra suy nghĩ khác.

- Đúng vậy! Tiểu tử đó có còn ở đó hay không ...

Oanh một tiếng, phòng Quân Mạc Tà xuất hiện năm cái lỗ lớn từ bốn phía cùng cửa sổ, cả năm người ngay tức thì xuất hiện trong phòng.

(NBV: Y như anh em nhà Dalton vượt ngục, cũng đào 4 cái lỗ cho 4 người http://.4vn/images/smilies/69.gif)

Quân Mạc Tà giả như kinh hãi, từ trong chăn mơ màng lộ ra cái đầu, ra vẻ sợ hãi thực sự.

- Sao vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?

- À, không có việc gì.

Một vị thánh hoàng ngượng ngùng đáp.

- Quân Dạ, lúc này không rõ là khi nào nữa, không biết hôm nay là ngày thắng năm nào rồi?

Mạc Tà gần như cười đến muốn ngất đi...

Khi hắn cho họ câu trả lời, cả năm người trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu không cách lý giải, sau đó cả đám cùng nhau than thở bước ra ngoài.

- Quân Dạ, ngươi có cần tìm một phòng khác không, cái này đổ nát cả rồi.

Một vị thánh hoàng chấp sự ngượng ngùng nói.

Căn phòng này hiện giờ của Quân Mạc Tà rõ ràng là tám phía đều có gió lùa vào, tất nhiên là phải bỏ đi rồi….

“Có điều bổn thiếu gia còn ngạc nhiên hơn….”

“Vì sao ta đang ở trong Hồng Quân Tháp lại bị tống ra ngoài ? Có vẻ như bản thân mình cũng đâu có muốn ra.”

Hắn tự nhiên không biết được, phần lớn linh khí trong Hồng Quân Tháp bị hắn hóa thánh nước. Mức độ biến thái như vậy thì cho dù là đệ nhất linh bảo cũng có cảm giác ăn không tiêu…, không coi nhà thì không biết củi gạo quan trọng…., đây chính là thiên địa linh khí tinh thuần nhất mà….

“Cái này cũng không phải hỗn độn linh khí bên ngoài, nếu như dùng làm gì thì không nói, lại đem đám linh khí chế tạo thành một đống nước

vô dụng, cái này phải nói làm sao mới phải ...

Dù rằng ta có nhiều, nhưng cứ bị tên phá của như hắn phá hoại như vậy thì dẫu sao cũng đau lòng, chỉ còn cách đá đít hắn ra khỏi mà thôi ...”

Kết quả là trong cơn tức giận đó Quân đại thiếu gia liền bị một cước đá văng ra ngoài.

(NBV: Hahahahah, đây là lời của Hồng Quân Tháp nói, ta để y nguyên luôn http://.4vn/images/smilies/0%20%2886%29.gif)

Đừng nói là những vị thánh hoàng ngây thơ kia, kỳ thật Quân thiếu gia cũng không khá hơn bao nhiêu, chỉ đành mơ mơ màng màng tiếp nhận phát hiện trước mắt.

Anh Tà dẫu sao cũng không phải loại đần độn, sau khi cẩn thận suy nghĩ một hồi, đoán rằng do bản thân sử dụng linh khí trong tháp toàn bộ để ngưng thành nước, chế tạo ra số lượng lớn Linh Lung Liên đã khiến cho Tháp đại gia tức giận…

Lại nói, lần này một lúc tạo ra Linh Lung Liên có hơi nhiều một chút, đừng nói có thể thỏa mãn nhu cầu của người nhà, thậm chí có dư để xào lên ăn như rau, có khi đầy bàn toàn món đó cũng không sao….

“Phi, dám rủa ta lòng dạ hẹp hòi ? Nếu như ngươi chân chính đem linh khí của bổn đại gia dùng trên thứ gì quý giá thì cũng chả sao, đằng này tên tiểu tử ngươi lại có thể đem linh dịch quý báu như thế cho thứ rác rưởi như vậy, đã đáng giận như vậy mà ngươi còn dám mắng ta lòng dạ hẹp hòi. Tại sao lại không tư rủa rằng mình mắt mù không nhận được hàng chứ ?” Hồng Quân tháp oán hận.

- Xem ra thì hàng lần này cũng không tệ.

Quân đại thiếu gia lẩm bẩm, rất ư là chuyên nghiệp dựng thẳng ngón giữa lên rồi lại nhanh chóng rút về. Lặng lẽ khinh bỉ Hồng Quân tháp.

Ặc, hắn liền rút ngay tay lại. Lại còn như thế nào, tháp đang ở trong chính thân thể của hắn, chả nhẽ lại dựng ngón giữa tự chỉ vào mình, Quân đại thiếu gia còn chưa có cái ham mê tự ngược cổ quái như vậy.

Nhưng trước mắt vẫn là tạm thời không thể lui vào Hồng Quân tháp, nghe thấy năm vị thánh hoàng xì xào bàn tán, hiển nhiên là đối với sự tình tối nay đối với họ hoàn toàn khó mà hiểu được.

Thật ra cũng không phải bọn họ thiếu kiến thức, mà là do chuyện này quá sức ly kỳ đi! Tin chắc rằng họ có nghĩ mãi cũng không ra!

Tại sao một toà đình viện tao nhã lại tự nhiên biến thành rừng rậm như vậy chứ?

Nhất là lão Thất vốn đả tọa ở trong sân đang văng nước bọt thuật lại sự tình kinh khủng mà mình gặp phải, sắc mặt cực kỳ khẩn trương, lại còn mang theo bộ dáng sợ hãi.

- Các người không biết đâu, lúc ấy ta đang ngồi thiền nhập định, là thời khắc quan trọng tam hoa tụ đỉnh ngũ khí triều nguyên, chợt đột nhiên một con mưa to bất chợt dập xuống! Ngay lập tức toàn thân liền ướt đẫm, lão phu cả kinh thiếu chút nữa là tẩu hỏa nhập ma!

- Ngay sau đó, trong lúc ta đang thu gom chân khí đang chạy toán loạn để mạnh mẽ áp chế xuống thì có một gốc cây nhỏ bỗng nhiên to ra “xoạt” một tiếng chui vào mũi của ta, tệ hơn là dưới mông cũng có, Tào lão đại à, những mầm cây đó hại lão phu đến khổ, không nói tiếng nào liền chọc vào, không to không nhỏ lại lạnh lẽo ẩm ướt, thật sự là muốn mạng già ta mà.

- Ha ha ha..

Đám đông Thánh Hoàng cười phá lên, cười đến loạn thành một đoàn, chuyện tình như vậy, nếu không phải xem nhau như huynh đệ thì chắc chắn sẽ không nói.

Mặc dù trong phòng Quân đại thiếu gia loáng thoáng nghe được cũng khó kiềm chế mà nở một nụ cười : “Khó trách lão thở dồn dập như thế, nguyên lai là bị cành cây làm chuyện bỉ ổi, quả thật rất xui xẻo.”

Lão nhân kia thần tình bực bội trách.

- Các ngươi còn cười, mẹ nó chứ, nếu không phải lão phu nhanh chân nhảy lên, có thể các ngươi đã thấy trong miệng lão phu có trúc mọc ra rồi...

- Lão thất, cảm giác ra sao ? Có phải thích thú cực kỳ không?

Lão Tứ cười lớn tiếng nhất, cả lông mi cũng rung theo chòm râu.

- Ngươi không thèm lấy vợ, thế nhưng bây giờ ngược lại để một mầm trúc phá thân ...

Bốn vị thánh hoàng cùng cười, nước mắt cũng ứa ra.

Ngay sau đó cả bốn lại cùng trầm mặc, sau khi cười chán chê bắt đầu tự tìm hiểu nguyên nhân. Chuyện phát sinh ngoài ý muốn đến như vậy ngay cả cường giả thánh hoàng cũng không phát hiện được gì, thậm chí khi dị biến tới gần như là dính đòn, nếu như địch nhân tận dụng cơ hội này mà đánh lén, hậu quả không cần nghĩ cũng biết. Nhưng mất cả nữa ngày tra xét thì vẫn không phát hiện được gì.

Mạc Tà nhìn lại căn phòng rộng rãi của mình ban đầu, trong lòng cảm thán, chất lượng nhà ở của Huyễn Phủ thật là tốt, vậy mà vẫn không sập xuống…..

(NBV: 4 vách tường có 4 lỗ, trần nhà thêm 1 lỗ bự nữa http://.4vn/images/smilies/0%20%28152%29.gif)

Khẳng định bản thân ngủ không được, hắn đành mặc lại quần áo dựa vào khung cửa, nhìn thấy cả năm lão nhân trong viện đều cùng cau mày trầm tư.

Một lúc lâu sau….

- Các ngươi cùng nhìn xem, đây là cái gì?

Lão Ngũ tựa hồ như có phát hiện gì đó, trong tay là một hạt giống màu đen, đứng trước một gốc cây run lên.

- Các vị huynh đệ, chúng ta tại chỗ này quả thực xuất hiện thần tích! Các ngươi nhìn xem, gốc Hồng Ngọc nhân sâm này không phải mười năm trước lão đại mang tới đây sao, lúc đó cùng lắm cũng chỉ là hai mươi tuổi, bây giờ lại nhìn xem cũng đã ra hoa rồi, lại còn phát sinh những cây con xung quanh, điều này chứng minh cái gì chứ ?

Bốn vị thánh hoàng lập tức tập trung lại, ánh mắt gắt gao nhìn vào hạt giống màu đen đó, trong nháy mắt đều trợn tròn mắt không nói được câu nào!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 251: Thần Tích

Hồng Ngọc nhân sâm vốn là nhân sâm biến dị cực kì hiếm thấy, nhưng phải cần một trăm năm thời gian mới trưởng thành, lúc đó mới có thể sử dụng. Nhưng cũng chính vì cần một trăm năm mới có thể làm ra thuốc gia tăng huyền lực. . Tào Quốc Phong đã di dời nó đến tiểu viện của mình, trong những lúc rãnh rỗi nhàm chán mà nuôi dưỡng, dù sao thánh hoàng cường giả thọ nguyên lâu dài cũng chờ được đến lúc thu hoạch. Bình thường hắn cũng không để tâm lắm, dù sao trước mắt chỉ là Hồng Nguyên nhân sâm mười năm , muốn sử dụng ít nhất cũng phải chờ bảy tám chục năm sau. Nhưng ai ngờ được, chỉ trong nháy mắt nhân sâm đó đã biến thành nhân sâm tám mươi năm, trực tiếp trưởng thành. Chứng kiến cảnh này, cả năm người như hóa đá.

Lão Tam bị kích động đến 2 mắt sáng lên nói:

- Mau mau…mau đào lên xem có phải trưởng thành hay không?

Hồng Ngọc nhân sâm trong mắt bọn hắn cũng chẳng phải là bảo bối quý giá gì, nhưng là Hồng Ngọc nhân sâm trưởng thành vẫn là hơi khó được, nếu thật là trưởng thành, bọn hắn cũng cố chiếm chút tiện nghi.

Lão Thất là người đầu tiên đứng lên, hắn cẩn thận đem chổ đất bên cạnh đào ra. Ngay cả Thánh Hoàng cao thủ lúc đào bới gốc Hồng Ngọc nhân sâm này cũng vạn phần cẩn thận bởi vì Hồng Ngọc nhân sâm còn có một đặc thù khác, trong quá trình đào bới một khi làm tổn thương đến nó thì dù chỉ là thương tổn nhỏ như cây kim cũng làm cho toàn bộ linh khí trên nó toàn bộ mất hết.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà bọn hắn phải coi trọng, dù sao cũng chỉ là một gốc Hông Ngọc nhân sâm sinh trưởng niên hạn không lâu.

Hồng Ngọc nhân sâm rút cuộc cũng bị đào ra, lúc này trên mặt đất cũng để lại một cái hố thật lớn. Không Đại Nhất rất tập trung đem phần đất còn xót lại trên đó bóc đi, lộ ra một màu hồng sáng, có vài chổ trên thân hình nó gần như trong suốt. Năm vị Thánh Hoàng đúng lúc này như thừ người ra.

- Này, …cái này là sự thật! Hồng Ngọc nhân sâm này không những là trưởng thành mà là hoàn toàn trưởng thành! Hơn nữa, phẩm chất tuyệt đối là trên nhất phẩm, thượng hạn Hồng Ngọc nhân sâm.

Sau phút cả kinh, huynh đệ năm người lập tức tỉ mỉ tìm tòi bên trong tiểu viện, không bao lâu sau…

- Oa ha ha, xem gốc cây Thanh Tinh, quả nhiên cũng đã đủ năm rồi…

- Nơi này còn có gốc cây Tử Chi, lại có thể trưởng thành…

Năm người trực tiếp đem nơi này biến thành nơi vui chơi tầm bảo, thỉnh thoảng lại có tiếng kêu kinh hỉ truyền tới…Chỉ là một tòa đình viện nhỏ, hơn nữa bản thân Tào Thánh Hoàng cũng không phải là người trông dược thảo, gieo trồng cũng có chút giới hạn nên năm người rất nhanh đã nơi này tìm tòi xong. Lại nhìn một mãnh đất hỗn độn phía trước năm vị Thánh Hoàng đều cảm thấy rất hối hận. Bọn hắn tự nhiên sẽ không vì tình huống bi thảm của đình viện mà lo lắng, lấy thân phận của bọn hắn cho dù có giày xéo một trăm cái đình viện cũng có người sau đó giải quyêt hậu quả, cùng lắm là mất một ngày nơi này sẽ sữa chửa xong. Bọn hắn chân chính hối hận là vì biết rằng.

- Nếu biết sớm như vậy, đã đem toàn bộ linh dược trồng ở trong này…Loại thần tích này cũng không biết bao nhiêu năm mới có một lần …Thần kỳ dị tượng như vậy lại có thể tẩm bổ cho đám cỏ dại và măng tre sao, thật sự là quá lãng phí, quả thật là phung phí của trời mà…

Năm người bọn họ than thở, chính là vừa rồi còn thấy chúng không vừa mắt giờ thì đã biến thành muốn nhổ non đem đi nấu canh cho rồi

Đường đường từ một cái đình viện đẹp, không ngờ trải qua biến cố vừa rồi lại trở thành một mảnh rừng trúc. Ngay cả những thứ chung quanh cũng biến thành vô cùng duyên dáng đẹp đẽ, trên mặt đất, vô số măng chồi nảy mầm, mạnh mẽ lật đá vươn lên.

Bọn hắn tự nhiên là có cẩn thận tra xét qua, trừ bỏ động tĩnh vừa rồi ở cái nhà này thì ở bên ngoại cũng không có bất cứ hiện tượng gì. Xem ra thần tích vừa rồi chỉ phát sinh ở đây thôi.

- Nguyên lai là trời cao chiếu cố a. .

Lão thất có chút tự sướng: “dù sao cũng hiếm có, ở trên đời này có ai có thể có được thần tích bạo cúc như vậy? Lão phu chính là người đầu tiên, chuyện này hoàn toàn có thể ghi vào sử sách” cứ như vậy Lão thất cảm thấy mông của mình thật quý giá.

Gần đến sáng sớm Tào Quốc Phong cùng Bạch Kỳ Phong rút cuộc cũng mệt mỏi quay trở về, mới vùa vào đến cửa hai người không hẹn mà cùng lặng đi một lúc, sau đó bọn hắn xoay người nhìn lại còn tưởng mình đi nhầm nơi.

Bạch Kỳ Phong ngao ngán nói:

- Thường ngày cứ nói ta mơ hồ, Lão đại ngươi nhìn xem ngay cả nhà mình cũng không tìm thấy!

Hai người cùng nhau lui ra ngoài thật xa, ở xung quanh đánh giá một chút rút cuộc nhìn thấy một sân đầy cỏ dại, một đình viện đầy cây trúc, trên tường thì dây bò thành mấy chục tầng…

Tào Quốc Phong triệt để chấn kinh rồi.

Lại nhìn trong viện phía tây còn có một cái hố... Căn phòng Quân Mạc Tà ở trong đình viện cũng trở thành tám mặt gió lùa mát mẻ. Tào

Thánh Hoàng con mắt trắng bệt lồi ra như bị ai đó bóp chặt yết hầu mấy cái ách ách rút cuộc mới rống lên:

-Này… đây rút cuộc là có chuyện gì?

Nhìn thấy cảnh tượng này, hắn cũng phải sửng sốt. Trước mắt là những một rừng cây, nếu không tính đến những cái hố ở dưới đất và phòng ốc bị hư hỏng Tào Thánh Hoàng tất nhiên sẽ nghi ngờ Quân Đại thiếu gia gặp bất trắc rồi!

Vừa nghe thấy hai người trở về năm vị Thánh Hoàng nhanh như chớp hướng chổ này chạy đến vây quanh hai người mà vung tay múa chân thuật lại sự việc làm hai người bọn hắn choáng váng cả đầu óc. Phải mất nửa ngày sau hai người Tào – Bạch mới hiểu rõ mọi chuyện, không thể tưởng tượng nguyên lại nơi này đêm qua lại xảy ra Thần tích.

- Ta hiện tại không quản ngươi là thần mã thần tích hay cái chó gì, Mau đem thằng nhóc kia ra đây, hiện tại hắn thế nào rồi, đã bình phục chưa?”

Bạch Kỳ Phong hiển nhiên đối với cái gọi là Thần tích không có hứng thú, hắn chỉ quan tâm đến mỗi tên bảo bối mà hắn phải chịu trăm nghìn cay đắng mới đạt được.

-Ách…hắn không có chuyện gì?

Năm người vội vàng trả lời.

Vùa nghe nói không có chuyện gì Bạch Kỳ Phong hai người mới xem như chân chính yên tâm. Nhìn mặt đất bừa bãi, lại nhìn năm huynh đệ bọn hắn trong tay cầm không ít linh dược, tính ra cũng hơn mười hai mười ba loại, hơn nữa mỗi loại đều xem như cũng là thiên tài địa bảo.

-Ta nói lão Đại , chuyện này có chút cổ quái à!

Bạch Kỳ Phong sờ sờ cằm thần sắc có vẽ suy nghĩ sâu xa nói:

-Ngươi xem, Cái được gọi là thần tích kia sớm không đến muộn không đến cố tình dừng ở nơi này một đêm, thần tích kia đã tới rồi. . . lão đại. . . nếu hắn không phải đồ đệ của thần tiên thì thật là một chuyện thúi lắm, nhất nhất thúi.

- Như thế nào có thể?

Mọi người cùng nhau truy vấn.

- Không giống bình thường chứ sao…

Bạch Kỳ phong dương dương tự đắc, đây là mấy ngày trước hắn từ Quân Mạc Tà mà học được câu nói này, nhanh như vậy liền có thể sử dụng, lúc này nói ra quả nhiên là “Không giống bình thường”…

Mọi người như tỉnhh ngộ, Tuy Bạch Kỳ Phong nói lời vô căn cứ nhưng cũng không phải là không đúng sự thật. Tào Quốc Phong ở trong đình viện này cũng được mấy trăm năm thời gian, đừng nói là thần tích mà một chút hiện tượng cổ quái cũng chưa hề phát sinh ở đây… sự tình hôm nay hiển nhiên không dùng lẽ thường để giải thích được. Trong nháy mắt bảy vị Thánh Hoàng càng thêm kiên định, có được không linh thể chất như Mặc Quân Dạ trong tương lai hiển nhiên sẽ là một đại nhân vật.

Theo truyền thuyết từ xa xưa, phàm là đại nhân vật tất nhiên sẽ có dị tượng làm bạn!

Xem ra việc vừa rồi là ông trời cấp ra để nhắc nhở chúng ta…không để cho đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì, trong nháy mắt ánh mắt mọi người ở đây đều thay đổi…

Đêm qua, bên trong Phiêu Miễu Huyễn Phủ là một sự hỗ loạn chưa từng có

Mặc Quân Dạ, người có được không linh thể chất, ngay tại một ngọn núi phía trước cửa Huyễn Phủ gặp phải ám sát, suýt nữa thì gặp bất trắc!

Mà người gây ra việc này là sáu gả thị vệ của Chiến Gia công tử, là 2 người vừa thất bại thảm hại trong trò đánh cược với Quân Mặc Dạ.

Vì vậy chuyện này khiến mọi người ở đây vô cùng coi trọng.

Mà chuyện thứ 2, cũng đồng thời liên quan đến người có được Không linh thể chất như Mặc Quân Dạ. Ngay trong cái đêm hắn gặp nạn, trong tiểu viện hắn ở chợt đột nhiên xảy ra Thần tích không thể tưởng tượng !

Toàn bộ cây cối trong vòng một đêm vượt qua hơn một trăm năm thời gian phát triển, toàn bộ trưởng thành! Hai chuyện này quản thực là làm cho Huyễn Phủ chấn dộng cả đêm. Sáng hôm sau phủ chủ Phiêu Miễu Vân tuyền lệnh xuống Huyễn Phủ bát đại thế gia lập tức đến nghị sự tại đại sảnh. Đồng thời còn mời cả Thánh Hoàng Tào Quốc Phong.

-"Chiến gia lúc này tuyệt đối là muốn chịu không nổi rồi. ~ Đám khốn kiếp Chiến gia kia, lão phu đã sớm xem bọn hắn không vừa mắt rồi"

Bạch Kỳ Phong ngồi ở trong tiểu viện của Tào Quốc Phong đích, thần sắc rất là hân hoan nói. Hắn giờ coi tiểu viện đó chẳng khác gì nhà mình, thậm chí cả chăn nệm đều chuyển qua, rất có ý tứ muốn thay thế luôn chủ nhân ở đây…..

Hơn nữa thái độ của Bạch Thánh hoàng giờ đây cũng đã thu liểm hơn xưa nhiều. Trước kia hắn ta mở miệng là 'Lão tử " nghe rất chói tai…. Nhưng giờ thì đã có một đệ tử yêu quý như bảo bối kế bên mình, vậy ăn nói phải cẩn thận một chút, nếu không lỡ miệng dạy hư thiếu niên thì sẽ không tốt chút nào:

(NBV: Ta thì sợ ngược lại, anh Tà phải cố gắng đừng “dạy hư”mấy lão già này nha http://.4vn/images/smilies/0%20%2871%29.gif)

Trên thực tế điều kiện này là của Tào Quốc Phong đưa ra, hắn muốn được ở lại đây cũng phải chấp nhận nó. Nếu không tuân theo thì lập tức

phải cút ra ngoài, mà Bạch Thành hoàng vì muốn gần gũi đồ đệ bảo bối nên đành phải chấp thuận điều kiện này…..

Trên bàn đá bên trong tiểu viện bày ra các loại đặt sản linh quả do Huyễn Phũ làm ra. Sáu vị Thánh Hoàng cùng Quân Mạc tà ngồi ăn bửa sáng.

Xung quanh trúc xanh quyến rũ, quả là một cảnh đẹp nhơ mơ.

- Ta nghĩ chưa chắc!

Quân Mạc Tà mĩm cười nói

- Đêm qua đã xác định là người của Chiến gia động thủ ám sát nhưng lại không hề có đệ tử trực hệ của Chiến gia tham gia. Bọn hắn có lẽ đã tính toán kĩ lưỡng điểm này, lần này chỉ sợ không làm gì được, cùng lắm chỉ là bị khiển trách một chút. Sau đó làm ra vẻ phát lệnh giới nghiêm không cho đám đệ tử này làm xằng làm bậy, phải lo trông giữ thuộc hạ của mình cẩn thận. Chuyện cứ như vậy thì “cứt trâu để lâu hóa bùn”, cũng chẳng ai muốn đào bới sâu thêm được nữa….

- Oh, chuyện này có thể như vậy sao?

ánh mắt Bạch Kì Phong có chút hứng thứ nhìn vào Quân đại thiếu gia:

- Ngươi tiểu tử này thật là thâm tàng bất lộ nha… nói như vậy sự tình đêm qua chỉ khi bắt được Chiến Thanh Phong cùng Chiến Ngọc Thụ tại chổ mới có thể định tội Chiến Gia?

- Cho dù như thế cũng chưa chắc có thể!

Quân Mạc Tà thản nhiên nói .

-Chỉ cần Chiến Gia bên kia nắm bắt thời cơ, tuyên bố việc này là do hai kẻ bất tài Chiến gia tự mình làm ra, đồng thời đem hai người đó trục xuất khỏi gia môn, thâm chí có thể ngay tại đương trường mà xử tử.

Muốn lợi dụng chuyện này để triệt tiêu Chiến gia là không có khả năng! Dù sao, Chiến gia vẫn là Huyễn Phủ đệ nhất gia, căn cơ hung hậu, nội tình kinh người, không thể tùy tiện động thủ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 252: Đại Lão Tụ Tập

Nói đến nhóm đại Thánh hoàng Bạch Kỳ Phong, huyền khí tu vi tuy cực cao nhưng vĩnh viễn chỉ có thể độc hành hiệp chứ không quan hệ sâu sắc trong gia tộc. Như thế tu vị của bản thân họ có thể đề cao vô cùng nhanh, nhưng bọn họ vĩnh viễn cũng không có được cái nhìn sâu xa coi mọi chuyện là bàn cờ như trưởng lão của đại gia tộc.

Đó là 1 loại chính trị!

Huyễn Phủ trên thực tế chính là một loại quốc gia khác biệt. Một khi dính đến vấn đề về chính trị, như vậy trừ khi là tội danh phản quốc, tạo phản nếu không thì tuyệt đối không thể đem một gia tộc tồn tại gần 1 vạn năm triệt để tiêu diệt ngay được!

Trên thực tế, xem như là người cai quản Huyễn Phủ cũng chưa chắc chịu để cho Chiến gia biến mất như vậy, bởi vì một thế lực lớn bỗng nhiên biến mất tất sẽ đánh vỡ sự ràng buộc cân bằng quyền thế mấy ngàn năm. Như vậy Huyễn Phủ sẽ cần thời gian rất lâu để khôi phục lại trật tự ban đầu. Thậm chí vì biến cố lần này mà dẫn đến việc quyền lực chuyển dời cũng không phải là chuyện không thể xảy ra..

Chỉ là những điều này, chỉ có những lão giả ở giai cấp thống trị cao tầng mới xét đến. Còn đối với đám người đại thánh hoàng Bạch Kỳ Phong, những điều này có quá thâm ảo 1 tí thì cũng là việc hợp tình.

Sau khi ăn xong cơ hồ là thời điểm mặt trời đã lên cao, Tào thánh hoàng Tào Quốc Phong cuối cùng cũng mang mặt dày đi đến xem xét ra sao.

Sự tình lần này cũng không lấy được hiệu quả gì.

-“Mấy cái lão vương bát đản Chiến gia! Thật tức chết ta rồi! hèn hạ vô sỉ bỉ ổi hạ lưu xấu xa đến cực điểm! Rõ ràng đem tất cả trách nhiệm đều thảy lên trên người bọn thị vệ hành thích. Bảo là mấy tên thị vệ khốn kiếp không phục sự quản thúc của Chiến gia, bị Chiến gia nghiêm trị, hành động lần này đều do nội tâm bất mãn mà tự ý chủ trương, âm mưu giết Mặc Quân Dạ rồi giá họa cho Chiến gia, đạt tới mục đích trả thù”

-“Nói như thế nào nghe phủi tay sạch sẽ vậy, bọn hắn nghĩ sao mà nói như thế? Cái loại này giải thích, chuyển biến nhanh chóng trực tiếp đã thành người hoàn toàn vô tội, thậm chí còn là người bị hại. Lời như thế mà tin được à?”

Tào Quốc Phong thở dài 1 hơi, tay vuốt chòm râu dài thẳng tắp :

-“Lẫn lộn phải trái, đổi trắng thay đen, chỉ hươu bảo ngựa, cả nhà lại có thể đạt tới cảnh giới vô sỉ siêu cấp như vậy thật là mở rộng tầm mắt. Khó trách có thể trở thành đệ nhất thế gia của Huyễn Phủ!”

-“Thật là con mẹ nó phóng cái rắm!”

Bạch Kỳ Phong lập tức liền bộc phát

-“Nếu thật là mấy tên thị vệ kia không phục quản giáo, bọn hắn còn dám đem hai tên là đệ tử trọng yếu nhất trong gia tộc của chính mình cho mấy người bọn chúng bảo vệ sao? Sáu người kia toàn bộ là cao thủ cấp tôn giả, tất cả đều không nghe quản thúc à? Cái loại chuyện ma quỷ này, con mẹ nó tin a! muốn lừa gạt con nít 3 tuổi sao?”

-“Nhưng sự thật quả là như thế, bởi vì Chiến Hàn thừa nhận dạy dỗ không nghiêm, quản lí sơ sài, thế nên mới ra chuyện lớn như thế. Nay Phủ chủ giao cho Chiến Vũ Vân sau khi trở về phải thẳng tay chỉnh đốn, quản giáo nghiêm ngặt người trong nhà, đến cuối cùng như vậy cũng chả giải quyết được gì”

Tào Quốc Phong quả là vô cùng phiền muộn, bựcmình vỗ đùi một cái.

Bạch Kỳ Phong càng oán giận hơn. Hậm hực mà nói:

- “Bây giờ ta đi tìm Phủ chủ phân xử! Chuyện này không thể cứ như vậy là xong xuôi. Không để cho chúng ta một cái công đạo thỏa mãn. Ta sẽ trực tiếp xông vào chỗ ở của Chiến Hàn. Xem không vừa mắt, chẳng lẽ không thể đánh người sao?”

(DG:ba gai quá = =

NBV: Nhưng ta thích http://.4vn/images/smilies/0%20%2886%29.gif)

- “Ngươi bình tĩnh xem nào, nếu người làm như thế thật, chúng ta có lý cũng sẽ trở thành không có lý rồi. Kỳ thật Phủ chủ cũng có đền bù tổn thất cho chúng ta, cho phép Tiểu Mặc có thể tiến vào bên trong Tàng Thư Các 2 lần mỗi tháng. Mặt khác, khi Tiểu Mặc thắng cược được tư cách vào Linh Dược Viên, không cần đợi Chiến gia yêu cầu Phủ chủ cũng đã đồng ý, còn cho phép cả 7 huynh đệ chúng ta cùng vào… Ngoài ra, còn bắt Chiến gia xuất ra 1 thanh thần binh lợi khí bù đắp cho Tiểu Mặc với danh nghĩa là an ủi tinh thần”

Nói xong Tào Quốc Phong quả thật có chút vui vẻ.

-“Những thứ đó vốn là người có không linh thể chất nên được tặng! Như thế nào được xem là đền bù tổn thất? Chỉ có 1 điểm tốt duy nhất là 7 người chúng ta đều được tiến vào Linh Dược viên. Lão tử thà rằng không vào, địa phương đó có gì tốt chứ? Rõ ràng còn xem như quý lắm. Thật là biết đùa, bọn tạp chủng Chiến gia kia không ra gì, Phủ chủ cũng không phân biệt thị phi, hắn thực làm mất lòng người”

Bạch Kỳ Phong tức giận nói.

-“Ngươi làm sao biết a! Phủ chủ cũng không phải dễ dàng gì! Kỳ thực trong chuyện này người chính thức xui xẻo nhất còn không phải là chúng ta. Mặc Quân Dạ của chúng ta tốt xấu còn chiếm được vài phần tiện nghi. Cả nhà Phủ chủ so với chúng ta còn phiền muộn thêm vài phần”

Tào Quốc Phong thở dài

-: “Chúng ta đều đã nghe Mặc Quân Dạ kể qua rồi, đêm qua gặp phải ám sát cũng không phải chỉ có một mình Mặc Quân Dạ, còn có hòn ngọc quý trên tay Miêu lão đầu cũng “may mắn” gặp phải, không hoảng sợ ít hơn Mặc Quân Dạ bao nhiêu. Nhưng nha đầu kia cái gì cũng không có được, thậm chí cũng không được đem ra nhắc đến”

-“Không dễ dàng cái rắm! Hắn còn có thể tự bạc đãi cháu gái hắn sao?”

Bạch Kỳ Phong trừng mắt lên, lộ ra 1 thân khí chất lưu manh:

- “Đại ca, đầu óc huynh cũng quá…ngốc đi a? Phủ chủ nói cái gì thì huynh tin cái đó sao? Không chừng có nhiều thứ tốt vốn thuộc về Mặc Quân Dạ lão già kia giữ lại sau đó cho cháu gái của mình rồi. Lòng người khó đoán. Huynh….”

-“Nói bậy! Im miệng cho ta!”

Tào Quốc Phong nổi gân xanh trên mặt

-“Những lời này mà ngươi cũng nói được? Phủ chủ há có thể là loại người đó! Hơn nữa….tiểu tử kia còn câu dẫn khuê nữ nhà người ta, làm cho Phủ chủ đại nhân cũng không biết làm sao, Miêu gia bên kia hiện tại cũng đang gà bay chó chạy. Đâu có còn tâm trí mà hướng Chiến gia đòi bồi thường”

-“Câu dẫn khuê nữ nhà người ta? Miêu Tiểu Miêu? Chính là đệ nhất mỹ nhân trẻ tuổi trong Huyễn Phủ sao?

Bạch Kỳ Phong con mắt trừng càng to hơn, nhìn Tào Quốc Phong đen mặt gật đầu nhẹ, hơn nửa ngày mới cười 1 tràng, vỗ vai Quân Mạc Tà.

-“Hảo tiểu tử! Mới đến vài ngày đã đem cháu gái Phủ chủ nắm trong tay rồi. Loại này tốc độ không hổ là không linh thể chất a!”

Quân Mạc Tà mặt giăng đầy hắc tuyến : “loại chuyện này cùng không linh thể chất có quan hệ gì? Hơn nữa ta đã làm cái gì đâu, căn bản là chiêu gì cũng chưa sử dụng a! Còn nữa, là ta nắm nàng ta sao? Căn bản chính là nàng đem ta nắm lấy.Ta có nguyện ý sao? Một phần ủy khuất này nói với ai đây?”

(NBV: Ta hiểu, lần này anh Tà thật sự là bị oan mà http://.4vn/images/smilies/0%20%28152%29.gif)

-“Được rồi được rồi, mấy người các ngươi tranh thủ thời gian dọn dẹp đi, Phủ chủ cùng các vị gia chủ thế gia nghe nói nơi này phát sinh thần tích muốn đích thân sang đây xem. Phỏng chừng lúc này cũng đã tới rồi”

Tào Quốc Phong tranh thủ thời gian phân phó.

Kỳ thật hình dạng mặt đất bây giờ cũng không còn có thể dọn dẹp được nữa rồi. Trong sân ngoại trừ rừng trúc cố ý chừa ra, những thứ khác đã sớm bị mấy huynh đệ giẫm nát.

Bất quá, hiệu quả của cái thần tích kia bên ngoài hình như còn chưa hết. Không biết lúc nào trên mặt đất sẽ vèo 1 tiếng toát ra 1 cây măng, vạn nhất có người ngồi trên mặt đất lúc đó…..vậy thì náo nhiệt thật rồi.

(DS: =]] bạo cúc 100%)

Qủa nhiên không quá 1 khắc, một đám lão già áo trắng bồng bềnh như mây đã dắt tay nhau đến. Miêu gia. Chiến gia, Lý gia, Cố gia, vu gia, Khâu gia, Vân gia, Trương gia. Gia chủ bát đại thế gia của Huyễn

Phủ, tính cả Phủ chủ Huyễn phủ Miêu Kinh Vân, tổng cộng là 9 người, cộng vời 7 đại thánh hoàng ở đây, chỗ ngồi ở tiểu viện này xem như chật ních.

Miêu Kinh Vân là người của Miêu gia, nhưng hắn đang đảm nhiệm Huyễn Phủ phủ chủ nên không thể kiêm nhiệm luôn Miêu gia gia chủ, thậm chí không tiện cho mình cái danh nghĩa là người Miêu gia. Lúc này Miêu gia gia chủ là 1 người khác.

Nhìn thấy mấy vị thánh hoàng lấy ra các loại cây quý, mọi người đều là tấm tắc kêu kỳ lạ. Trong bọn họ tùy tiện 1 người cũng là người biết xem hàng. Nếu là có sự tác động bên ngoài dĩ nhiên là không thể qua mắt được bọn họ. Nhưng hôm nay bọn người Tào thánh hoàng lấy ra những thiên tài địa bảo này tất cả đều là đồ tốt, không dễ dàng gì có được.

Xem lại trong nửa mảnh sân nhỏ, rất nhiều đại lão trong mắt đều toát ra sự hâm mộ thèm thuồng. Bực này phong cảnh, cũng không phải là nhân loại có thể gieo trồng được.

Nói đến 9 lão nhân này, người nào cũng từng đến nơi đây đi dạo vài vòng, đối với tiểu viện này của Tào Quốc Phong cũng không xa lạ gì. Nhiều lão còn tưởng rằng Tào Quốc Phong cố ý khoa trương, có được đồ đệ bảo bối không linh thể chất nên xuất ra cái “thần tích” gì để tạo thanh thế cho đồ đệ. Nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy đã tin tưởng hoàn toàn.

Bởi vì tin chắc rằng cho dù là ai cũng không thể làm cái sự tình vốn là 1 vài cây trúc trong 1 đêm phát triển trở thành 1 rừng trúc. Chỉ cần cái này là sự thật, cũng đủ cho người ta tin phục. Huống chi những cái kia còn là thiên tài địa bảo hiếm có.

Chứng cứ không chỉ có bấy nhiêu, những dây leo trên tường xung quanh trong 1 đêm lại tăng thêm vài tầng.

Tiểu viện của Tào Quốc Phong vốn có tường viện trơn láng, quyết không cho phép những loại này tồn tại. Dù sao cũng quá chướng mắt đi.

Nhiều chứng cứ như vậy đều đã chứng minh ngay tại đêm qua nơi này đúng là đã nhận được thần ân chiếu cố.

Sáng tỏ được điều này, thần sắc trên mặt của 3 lão đầu lập tức trở nên phức tạp. Một người trong mắt lộ tinh quang, ánh mắt đang nhìn Quân Mạc Tà ẩn ý tứ mâu thuẫn, người này chính là gia chủ Chiến gia Chiến Vũ Vân.

Một ánh mắt phức tạp khác nhìn Quân Mạc Tà từ trên xuống dưới, vóc người không khác Chiến Vũ Vân là bao nhiêu, chỉ có nếp nhăn nơi khóe mắt thì hơn rất nhiều. Lần này chính là Cố gia gia chủ Cố Vân Dương, ông nội của người đã bị Mạc Tà ca dập trọng thương bằng lời nói- Cố Phi Vũ. Cũng xem như trước đây có từng gặp mặt Quân đại thiếu 1 lần. Tuy nhiên cái duyên phận kia cũng không thể xem là thiện duyên.

Về phần người cuối cùng kia, có 1 đầu tóc dài đen nhánh phiêu lịch, thần sắc phiêu dật, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, không giận mà uy. Đơn giản ở chỗ vừa đứng, tựu như nhật nguyệt sông núi đều ở dưới chân, thiên địa vạn vật đều trong tay. Loại khí thế này từ xưa tới nay chỉ có ở người địa vị cao, một thân tuyệt đỉnh công phu trong tay nắm quyền sinh sát mới có thể hun đúc được khí thế như vậy.

Người này tất nhiên là đương kim Phiêu Miễu Huyễn Phủ chi chủ, ông nội của Miêu Tiểu Miêu, Miêu Kinh Vân.

Giờ phút này, Miêu Kinh Vân ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú vị không linh thể chất này, rốt cục cũng không rõ ràng trong lòng mình là loại cảm giác gì.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 253: Luận Chứng Thần Tích

Miêu Kinh Vân cùng Quân đại thiếu gia cũng coi như có duyên gặp mặt một lần, bởi vì khi Quân Mạc Tà vừa tiến vào Huyễn phủ thì Miêu Kinh Vân làm chủ cho hắn ăn một trái Thất Thải Thánh Quả. Tới hôm nay, hai người mới gặp nhau lần thứ hai.

Miêu Kinh Vân trong lòng cũng rất phức tạp.

“ Tên tiểu tử này sở hữu không linh thể chất với thiên phú siêu nhiên nhưng lại gây nên những chuyện sóng to gió lớn như vậy. Hắn chỉ đi ra ngoài lang thang một ngày thì đã phế đi một truyền nhân ưu tú của Cổ gia, đồng thời lại khiến cho Chiến gia phải sứt đầu mẻ trán khó có thể thu xếp. Chỉ hai việc này đã khiến cho cả Phiêu Miểu Huyễn phủ gà bay chó chạy.

Tuy rằng hai việc này không do chủ ý của hắn nhưng nói cho cùng vẫn là do hắn mà ra, bắt đầu từ hắn mà ra.

Thậm chí những việc do hắn mà phát sinh vẫn chưa hết, cùng ngày phát sinh hai việc này thì có vẻ như tên tiểu tử cũng đồng thời trộm đi trái tim của cháu gái mình. Đây quả thật là tên yêu nghiệt chuyên gây rắc rối.

Những việc này liệu người thường có thể gây ra được? Tuyệt đối không làm được. Chỉ có thiên tài có được không linh thể chất siêu phàm mới có thể làm ra được! Cho nên nếu đánh giá “ Họa tinh” còn là đánh giá thấp hắn. Tiểu tử này trực tiếp là căn nguyên của tai họa mà!

Hiện tại, ngoài sáng thì sự việc chỉ liên lụy Cổ gia cùng Chiến gia hai nhà, nếu là lại truyền ra chuyện trai tim cháu gái mình hướng về hắn…! Vậy thì người này ngay lập tức sẽ trở thành đích ngắm của giới trẻ Huyễn phủ. Dù rằng hiện tại hắn hầu như đã là mục tiêu công kích.

Cơ hồ mọi người đều biết, Huyễn phủ bát đại gia tộc không thiếu thế gia đệ tử theo đuổi cháu gái mình. Hiện giờ, hắn vừa tới được năm sáu ngày, lại có thể đạt được mục tiêu mà mọi người trương kỳ phấn đáu mà không đạt được. Có thể không có người hâm mộ, ghen tị sao?”

Miêu Kinh Vân thở dài liếc nhìn tiểu tử này, lại đã thấy hắn thần tình hời hợt, đối với phiền phức sắp tới hoàn toàn không có nửa điểm giác ngộ… Thậm chí thấy mình nhìn, hắn cư nhiên còn nhếch miệng cười lộ ra hàm răng trắng bóng.

“Ngươi cho là răng ngươi rất trắng sao?”

Miêu Kinh Vân quả thực có chút tức khí nghĩ thầm:

“Cười cái gì mà cười? Lão phu sắp bị ngươi làm cho đau đầu sắp chết biết không?

Người nếu thật có bản lĩnh siêu nhân, Thánh Giả tu vi, thì cũng thôi đi. Thế nhưng với thành tựu huyền khí hiện tại của ngươi, tùy tiện phái ra một thế gia đệ tử đều có thể giết chết ngươi bằng một ngón tay. Một kẻ như vậy lại có thể mê được Tiểu Miêu, có vẻ như cũng không phải là do vẻ bề ngoài mặt trắng của hắn đâu, thật không hiểu được đến cùng là Tiểu Miêu vừa ý hắn ở cái gì đây?...”

Trong lúc mọi người ở đây đang bàn tán thì Miêu Kinh Vân, ngoài dự liệu của mọi người hướng về Quân Mạc Tà vẫy vẫy tay:

-“Mặc Quân Dạ, ngươi lại đây.”

Quân Mạc Tà thầm nghĩ, chẳng lẽ lão nhân này lại muốn tính sổ với mình sao? Nhưng thật sự ta không có làm gì tôn nữ của ngươi a, ta mới

là bị động a, ta…

Đừng nói lời này Quân đại thiếu gia không nói ra, cho dù là nói ra thì sẽ có người tin sao?

-“Đối với chuyện đêm qua, ngươi có cái nhìn như thế nào?”

Ra ngoài mọi người đoán trước, Miêu Kinh Vân hỏi vấn đề đầu tiên không ngờ là vấn đề này. Vấn đề này nếu đổi là người khác thì câu trả lời thật dễ dàng.

-“Thần tích a, còn có thể là thế nào?”

Nhưng vấn đề này hỏi hắn thì câu trả lời không được tốt cho lắm. Hiện tại, mọi người đã nhất trí nhận định ở trong viện tử này có người sở hữu không linh thể chất mới có thần tích lần này. Người khác có thể nói như vậy nhưng Quân Mạc Tà lại không thể. Đối người khác đó là thần thoại nhưng nếu chính mình tự nói đó là thần thoạithì không ổn chút nào. Nhưng không nói như vậy, còn có thể nói thế nào?!!! Thật sự tiến thối lưỡng nan a!!!

-Ách! Bẩm phủ chủ đại nhân, kỳ thật đêm qua ta cùng lệnh tôn nữ chỉ nói chuyện phiếm còn lại không có làm gì. Mẹ nó chứ, không tin ngài có thể hỏi nha hoàn Tiểu Đậu Nha bên người Tiểu Miêu tiểu thư, cô nương đó có thể làm chứng cho chúng ta a.

Quân Mạc Tà vô ý thức hồi đáp, bất quá, rõ ràng là đầu óc nhất định chạy lệch, trực tiếp cấp ra câu trả lời trống đánh xuôi, kèn thỏi ngược.

Câu trả lời vừa ra khỏi miệng, các vị thế gia gia chủ cùng Tào Quốc Phong thất huynh đệ mật đều run rẩy.

“Cũng chỉ hàn huyên nói chuyện phiếm, còn gì cũng không làm. Con mẹ nó chứ, ngươi còn muốn làm gì?”

(NBV: Ý mấy ổng là ABC thôi chưa đủ, phải tới mức XYZ kìa http://.4vn/images/smilies/0%20%28152%29.gif)

Miêu Kinh Vân dù cơ trí thế nào, đa mưu túc trí thế nào, lão luyện thành thục thế nào, cũng tuyệt đối không có khả năng nghĩ đến chính mình có thể nghe thấy một cái đáp án thái quá như vậy. Nghe trả lời như vậy, cái mũi cơ hồ lệch ra.

Quân đại thiếu nhìn thấy vẻ mặt của hắn, rốt cục trong lòng cũng xác định một việc:

“Thường xuyên nghe người ta nói tức đến lệch mũi …Trước kia còn tưởng rằng đó chỉ là sự so sánh một cách khoa trương, tuyệt không có người bởi vì tức giận mà mũi cũng sai lệch. Nhưng bây giờ nhìn vị Huyễn Phủ phủ chủ này lại vừa lúc nghiệm chứng diểm này: nguyên lai khi người ta tức giận, cái mũi đích xác sẽ lệch ra…”

-“Lão phu không hỏi ngươi vấn đề này!”

Miêu Kinh Vân mặt uy nghiêm sạm lại như đáy nồi nói. “Tên tiểu tử này, phí công mình còn muốn thay hắn che dấu, kết quả lại có thể tự mình không đánh đã khai, trực tiếp nói ra. Vốn tưởng hắn còn có chút đầu óc, hiện tại xem ra căn bản chính là một tên đầu đất.”

-“ Vậy ngài hỏi chính là …?”

Quân Mạc Tà ngơ ngẩn, thầm nghĩ nguyên lai chính mình hiểu sai, vội vàng bổ cứu:

-“Đúng vậy a đúng vậy a, sự tình đêm qua thật sự là nguy hiểm, đều là ta không tốt, lung tung đắc tội với người, thiếu chút nữa liên lụy Miêu tiểu thư cũng gặp nạn, toàn bộ là ta không phải”

Mọi người lại là một cái trố mắt:

- Thằng này lại đang nói cái gì?

Nghe rồi mọi người mới hiểu, nguyên lai hắn nói chính là chuyện đêm qua.

-“Đêm qua, đột nhiên có sáu người bịt mặt hiện thân ngăn ta lại… Toàn bộ đều là cao thủ a! Nói là ta đắc tội với người, cho nên muốn giết ta, ta thực buồn bực, ta mới đến đây không đến vài ngày, người quen chỉ đếm được trên đầu ngón tay, ở nơi này cũng không có đắc tội với ai. Thế nhưng bọn chúng cũng không muốn nghe ta giải thích, muốn xuống tay, cục diện lúc đó thật là nguy hiểm a. Chính mình cũng thấy lần này thật là bi kịch a”.

Quân Mạc Tà thao thao không dứt.

- “Ngừng”

Miêu Kinh Vân hổn hển quát bảo ngưng lại:

- “ Lão phu cũng không hỏi chuyện này!”

Lão thầm nghĩ “chuyện này Chiến gia hiện tại vẫn chưa hay biết gì, chuyện Huyễn phủ có thần bí cường giả khác, lão phu cũng không định thuyết minh, không nghĩ tới tiểu tử ngươi thiếu chút nữa lộ ra. Bất quá, liên tiếp hai lần cắt ngang, cũng khiến cho hình tượng của lão phu tổn hao không nhỏ, tiểu tư ngươi thật đáng giận…”

-“Lão phu là hỏi : thần tích đêm qua, ngươi có cái nhìn như thế nào?”

Miêu Kinh Vân rõ ràng trực tiếp mặt đối mặt, nếu cứ đi quanh co lòng vòng, ai biết hắn lại sẽ nói ra cái gì không nên nói.

“-Thần tích? Ách…Nguyên lai ngài hỏi chuyện này a.”

Quân Mạc Tà tỉnh ngộ nghĩ thầm, “ngươi nói sớm như vậy chẳng phải dễ hiểu sao? Cứ hàm hồ như vậy làm sao mà lão tử chẳng hiểu lầm…Còn tưởng rằng ngươi là vì tôn nữ đòi công đạo gi đó…”

Kỳ thật cũng không thẻ trách Quân Mạc Tà không nghĩ tới việc này, mà là bởi vì việc này vốn là hắn gây ra. Trong mắt Quân đại thiếu, chuyện này căn bản là không đáng giá. “Đợi sau còn muốn tìm cơ hội

chuẩn bị thúc đẩy sinh trưởng thất thải thánh quả, thúc đẩy mấy cây trúc tính là cái gì? Đáng bao nhiêu vấn đề chứ?”

Cho nên, từ đầu Quân Mạc Tà luôn không hướng theo phương diện này suy nghĩ mới tạo thành cục diện khó xử trước mắt. Hơn nữa bởi vì hắn có tật giật mình, vừa thấy Miêu Kinh Vân liền theo bản năng nhận định lão đầu này nhất định là vì cháu gái hắn tới tìm ta hưng sư vấn tội, bất kể đến Bá Vương ngạnh thượng cung, bức ta cưới cháu gái hắn …

-“Không là chuyện này, còn có thể là chuyện nào?”

Miêu Kinh Vân cưỡng chế lửa giận trong lòng, cố gắng duy trì uy nghiêm Huyễn phủ phủ chủ, nhưng mình cũng có cảm giác sắp cố không được, tùy thời đều có thể giận sôi máu…

-“ Kỳ thật, trong mắt ta, chuyện lạ ngày hôm qua chỉ là một thứ trùng hợp thôi”

Quân Mạc Tà cũng yên lòng, chậm rãi mà nói:

-”Từ khi có Huyền Huyền đại lục tới nay, trên đại lục thần tích liên tiếp xuất hiện, nhiều địa phương truyền lưu vô số truyền thuyết, thậm chí còn có truyền thuyết, Chiến trường Đoạt thiên chi chiến - Thiên Trụ Sơn là do thần linh tạo lên…"Mà ở dân gian đã từng lưu truyền câu truyện có tiên nhân hạ phàm, cho tới bây giờ cũng không có thiếu nhà cung phụng thiên thần bài vị, hi vọng thiên thần có thể phù hộ một nhà bình an, ngũ cốc được mùa, mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an. . ."

-“Tương truyền ở Thiên Hương từng có câu truyện xưa nói về thiên thần,…”

-“Mà ở đại thảo nguyên cũng thờ phụng Lang thần, thần tích tổng cộng có…”

-"Thậm chí quan lớn trong triều đình cũng có không ít người thờ thần, trong đó càng truyền lưu không ít kỳ văn dị sự, ví dụ..."

-"Mà ngay cả lịch đại đế vương, cũng thế. . . Nói thí dụ như. . ."

Nơi đây tổng cộng có mười sáu lão đầu, hôm nay xem như được đại khai nhãn giới. Một đám ánh mắt ngây ngốc nhìn chằm chằm Quân Mạc Tà nước miếng đang văng khắp nơi, nói bốc nói phét từ viễn cổ tới hiện tại, từ Thiên hương nói tới thảo nguyên, từ đại lục nói tới dị tộc nhân, từ bá tánh bình dân nói tới quan lớn trong triều, thậm chí là việc các triều đại thay đổi hoàng đế,…

“Thực con mẹ nó là thông kim bác cổ a!”

“Thực con mẹ nó có học a!”

“Nhưng chúng ta hôm nay tới chẳng lẽ là đến nghe ngươi giảng truyền kỳ truyền thuyết sao?”

Mười sáu lão đầu, chính là nhóm người Tào Quốc Phong, hận không đem tiểu tử này đập cho một trận! Tiểu tử này cứ há miệng là thao thao bất tuyệt như vậy sao?

-Tổng kết loại chuyện thần tích này mà nói…

Quân Mạc Tà đang thao thao bất tuyệt, rút cục nói đến chính đề.

Chúng lão đều tinh thần chấn động thầm nghĩ: “Tiểu tử ngươi rốt cục cũng nói vào chính đề. Thật muốn nhìn tiểu tử ngươi làm sao mà giải thích chuyện đêm qua.”

Nhất thời, một đám vui sướng khi người khác gặp tai họa, đều dựng lên lỗ tai, nhất là Chiến Vũ Vân và Cổ Vân Dương lại thể hiện biểu tình đang xem kịch vui, …

-“ Kỳ thật mọi chuyện đều kỳ ảo, cũng khó nắm bắt, lại chẳng thể đoán trước. Ngài hỏi cái nhìn của ta, thì ta cũng không rõ ràng lắm cuối cùng là đã xảy ra truyện gì. Câu trả lời của ta chỉ có như vậy, nếu có gì không đúng….”

Quân Mạc Tà khiêm tốn gật đầu, rất có phong phạm đại gia mỉm cười nói:

-” xin mọi người chỉ giáo nhiều.”

Tập thể lão đầu nghe vậy choáng váng!

(NBV: Ta cũng choáng váng http://.4vn/images/smilies/0%20%2871%29.gif)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 254: Rung Động Trước Mặt!

"Thật không ngờ, chúng ta một đám lão già lọm khọm lại nghe ngươi nói linh tinh gần một canh giờ, kỳ thật toàn bộ là phế ngôn, không thể phế ngôn hơn thế? Ngươi có hay không thấy vô sỉ? Thật là to gan lớn mật! Lại có can đảm trả lời phủ chủ như thế này."

Quân Mạc Tà cũng là bất đắc dĩ:

"Lão phủ chủ hỏi vấn đề này, thuần túy là đang chọc cười bổn thiếu gia! Nếu là nói cùng ta có liên quan vậy khẳng định mọi người sẽ nói ta tự cao tự đại, không có chút khiêm tốn, thậm chí là khoe khoang chẳng biết xấu hổ,…Tương lai dù có chút thành tựu thì cũng cực kỳ hữu hạn.

Nhưng nếu nói cùng ta không quan hệ, vậy thì cũng có thể nói ta không có chút tự tin nào, về sau vị tất đã có tiền đồ hơn.

Tu luyện giả cả đời đều theo đuổi đỉnh cao, không có tự tin thì sao được?"

Quân Mạc Tà cơ hồ có thể dự đoán được, nếu mình dựa theo suy nghĩ của mọi người mà trả lời thì ngay lập tức sẽ gặp một phen công kích. Bởi vì cái này căn bản là một cái vỏ che đậy âm mưu, dù trả lời thế nào cũng không được! Theo ánh mắt bất hảo của Miêu lão đầu, liền có thể dễ dàng đoán ra…

Bằng trí tuệ của bổn thiếu gia, sao có thể làm ra việc này?

Cho nên Quân đại thiếu nấy việc thông kim bác cổ, trích dẫn kinh điển mà hồ thuyết một hồi. Cuối cùng, theo những dẫn chứng đã nói, đưa ra được kết luận:

-“Thần tích, cũng không có cách nào giải thích!”

“Ừm, ngươi có thể giải thích, vậy ngay tại chỗ ngươi có thể giải thích cái gì, bổn thiếu gia không phụng bồi…”

Tất cả mọi người lường trước được, Miêu Kinh Vân tất nhiên sẽ giận dữ.

Nhóm Tào Quốc Phong cùng Bạch Kỳ Phong đều một phen mồ hôi lạnh, tiểu tử này thật là lớn mật.

“Mặc dù vấn đề này đối với ngươi mà nói, đúng là làm khó ngươi, khó có thể trực diện hồi đáp. Nhưng ngươi cứ như vậy, liều lĩnh trả lời một cách trêu ngươi .. vạn nhất Miêu lão phân phó một câu xuống dưới, chẳng phải tiền đồ huy hoàng của ngươi nửa đường đứt gãy…”

Không ngờ, Miêu Kinh Vân sau khi nghe câu trả lời của Quân Mạc Tà, sắc mặt âm trầm đột nhiên nhoẻn miệng cười, nói:

-“Hảo tiểu tử…Thật là khéo mồm khéo miệng.”

Cười ha ha vài tiếng tỏ vẻ việc này rõ ràng là không giải quyết được gì rồi. Kết quả này thật khiến cho tất cả các đại thế gia gia chủ được mở rộng tầm mắt. Kế tiếp, mọi người liền tiếp tục hàn huyên. Sau khi Quân Mạc Tà nho nhã, lễ độ mà trả lời các vị tiền bối, liền thức thời cáo lui, trở về phòng mình, không tham dự cuộc tụ hội của các lão gia hỏa này nữa.

Nhưng mà Quân đại thiếu gia lại phát hiện, dù đã về phòng nhưng có cỗ thần niệm vẫn gắt gao tập trung theo dõi mình. Tựa hồ như quan sát từng tiếng nói, hành động, thậm chí kể cả từng biểu lộ, từng động tác cơ

thể, chi tiết đến tận cùng… Bởi vì từ những cái nhỏ bé nhất đó có thể tìm ra bản chất được che dấu.

Quân Mạc Tà cũng không hứng trí để ý bọn họ, tuy nhiên, trong lòng lại cười lạnh: “các ngươi sử dụng những thủ đoạn này đối với bổn thiếu gia đều là trò cũ rồi. Các ngươi đã quan tâm bổn thiếu gia như vậy, ta dứt khoát cấp cho các ngươi môt cái kinh hỉ nữa…”

Chủ ý đã quyết định, Quân Mạc Tà liền khoanh chân ngồi xuống, ngũ tâm triều thiên, nhắm mắt lại, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, đi vào trạng thái tu luyện. Mấy vị gia chủ kinh nghi nhìn nhau, trong ánh mắt còn chút kinh ngạc cùng tán thưởng:

“ Lại có người vừa trải qua câu hỏi của Huyễn phủ phủ chủ, mà có thể bảo trì bản tâm không chút nổi sóng gì mà tiếp tục tu luyện? Cái này căn bản là chuyện không thể! Thế nhưng kẻ có được không linh thể chất này lại hình như không thèm để ý chút nào, vừa quay về phòng là có thể nhập định. Riêng phần trầm ổn này cũng vượt ra khỏi cái gọi là thanh niên ưu tú Huyễn phủ vài phần.

“Quả nhiên không hổ là người có được không linh thể chất a, chỉ cần xem khí độ sủng nhục bất kinh cũng đã là phong phạm đại gia a…”

Đám người Tào Quốc Phong mặt mũi lại càng sáng nên, cảm thấy vô cùng có mặt mũi.

Đồ đệ cố gắng thì sư phó tự nhiên là vui vẻ rồi…

Miêu Kinh Vân khóe miệng tười cười chứa đựng một tia thú vị, mang theo biểu tình suy nghĩ sâu xa, liên tục nhìn Quân Mạc Tà nhưng không biết trong lòng lão đầu này rốt cuộc suy nghĩ cái gì…

Mọi người cứ như vậy ngồi tán gẫu trong rừng trúc, không ai có ý rời đi, hiển nhiên đám người này có ý định ở lại làm bữa cơm trưa rồi…

Nơi này chính là nơi xuất hiện thần tích, theo lý thì nên chúc mừng.

Tào Quốc Phong đối với vấn đề này cũng sớm có chuẩn bị, phất phất tay an bài hạ nhân chuẩn bị. Đúng lúc này, đột nhiên có một đạo ngân quang xuất hiện. Đồng thời, bên trong tia ngân quang có một đạo kim quang chói mắt đường đường hoàng hoàng bắn ra. Mà phương hướng kim quang bắn ra đúng là gian phòng của Quân đại thiếu gia.

Tào Quốc Phong cùng Bạch Kỳ Phong tức thì sắc mặt đại biến, xoát một tiếng lướt tới. Một đám đại lão cũng trong lòng chấn động, liền nhao nhao đi theo xem xét.

Cho tới khi tới gần nhìn kỹ hiện tượng, mỗi người đều là trong lòng chấn động, trên mặt lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Tại thân trên của vị có không linh thể chất kia, một nửa là ngân quang sáng lạn, nửa kia ngân quang đang chuyển biến thành kim sắc.

-” Đây là tình huống xuất hiện khi đột phá Ngân huyền đến Kim huyền”

Tào Quốc Phong chà xát hai tay:

- “ Như thế nào lại đột phá vào lúc này…cái này, kia, này…Có điểm không đúng”

Mắt thấy Tào thánh hoàng biểu lộ bộ mặt hổn hển mà bên ngoài sáu vị thánh hoàng cũng là bộ mặt ngạc nhiên cùng lo lắng…

Các vị gia chủ nội tâm lại càng khiếp sợ. Nguyên lai, đây là lúc kẻ có được không linh thể chất đột phá, trước đó ngay cả Tào thánh hoàng cũng không biết. Nói cách khác, đây là tự nhiên đột phá!

Chỉ môt thoáng, mọi người sắc mặt đều biến đổi. Phải biết thời diểm khi Mặc Quân Dạ tới, thực lực thấp kém chỉ được Ngân huyền trung phẩm mà thôi. Khoảng cách tới Kim huyền còn Ngân huyền thượng phẩm và Ngân huyền đỉnh phong hai cấp độ. Cho dù đạt tới Ngân huyền

đỉnh phong, muốn đột phá Kim huyền cũng cần lĩnh ngộ, cần cơ duyên tương đối…

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, tiểu tử này ngắn ngủi trong năm sáu ngày lại đã nhất cử đột phá đến Kim huyền cấp độ! Loại tốc độ tấn thăng này nghe cũng thật rợn người a!

Tuy rằng lúc trước hắn có ăn qua Thất Thải thánh quả, nhưng dược lực của Thất Thải thánh quả nếu không có Linh Lung Liên kích phát thì thủy chung cũng chỉ là tồn tại trong kinh mạch, tẩm bổ thân thể mà thôi, cũng không có đặc hiệu trực tiếp tang trưởng công lực…

Hơn nữa, thời điểm hắn mới tới còn ở trạng thái trọng thương đang hấp hối, mặc dù được Thất Thải thánh quả đem cái mạng nhỏ của hắn kéo lại, nhưng cũng cần phải tốn thời gian an dưỡng. Ai lại nghĩ tới, có thể trong vòng năm sáu ngày đột phá cảnh giới? Năm sáu ngày trước còn đang hấp hối, năm sáu ngày sau lại là một bước nhảy vọt về chất. Loại sự thật kinh người này đã vượt ra khỏi nhận thức của mọi người.

Mỗi người đều rơi vào tình trạng há mồm ngây ngốc, líu lưỡi xấu hổ. Mọi người ở đây đều là cường giả cấp độ Thánh hoàng, càng có không ít nhất gia chi chủ, có thể tới cấp độ này có ai không phải là thiên tài trong thiên tài? Nhưng dù cho có là thiên tài thế nào thì cũng chưa hề nghe qua tốc độ tu luyện thần dị như vậy a. Chân chính yêu quái mà!

-” Trong mấy ngày này, các ngươi không phải cho hắn ăn qua cái gì chứ!”

Miêu Kinh Vân ánh mắt thận trọng nhìn Quân Mạc Tà, nghiêng đầu hỏi Tào Quốc Phong.

- “Không có.Tuyệt đối không có ăn qua cái gì đại bổ. Chúng ta cân nhắc: hắn trọng thương mới khỏi, thân thể trống rỗng không thể quá bổ sẽ phản hiệu quả, điểm thường thức ấy mọi người còn không rõ…”

Tào Quốc Phong xoa xoa tay, mặt mũi vẫn tràn đầy lo lắng. Hiện tại đúng là trong lúc đột phá, hết thảy đều chỉ dựa vào chính hắn!

Khó trách Tào thánh hoàng hoảng lên như thế. Nếu là trước kia hoặc giả sau này còn có thể trợ giúp một tay, nhưng chỉ riêng giờ phút này lại nhất định không được!

-“Ah, không có ăn cái gì!”

Miêu Kinh Vân thở dài một hơi, Trước mắt bao người, toàn bộ ngân quang trên người Quân Mạc Tà chuyển toàn bộ thành kim quang sáng lạng. Tiếp theo, kim quang mạnh mẽ lóe nên một cái rồi hoàn toàn biến mất, toàn bộ đều chui vào thân thể, không còn chút ánh sáng nào… Cái này chính là hiện tượng đột phá thành công.

Một không có sư phó hướng dẫn, hai không có chuyện từ từ tích lũy, ba không có làm gì đặc biệt chuẩn bị, có vẻ như càng không có phục dụng cái gì hiệp trợ trùng quan linh dược hay thiên tài địa bảo. Thiếu niên này lại có thể chính mình đột phá ở tình huống quỷ dị này !

Mạc danh kỳ diệu mà đột phá!

Hơn nữa còn là sự đột phá hoàn thiện nhất, đột phá ở mức độ lớn nhất!

Toàn bộ các gia chủ đều quay đầu gắt gao nhìn chầm chằm Tào Quốc Phong cùng Bạch Kỳ Phong thất đại thánh hoàng, trong ánh mắt không che dấu chút nào hâm mộ, ghen tị! Dựa vào cái gì mà mấy người Tào Quốc Phong gặp được đệ tử tốt như vậy chứ? Quả thực là rau cải trắng bị heo ăn mất mà! Nếu chúng ta là người gặp hắn trước thì tốt biết bao?

Duy có Miêu Kinh Vân Miêu lão gia tử không có biểu hiện hâm mộ , ghen tị mà trong ánh mắt lại ẩn ẩn có một tia vui mừng. Bất quá, lão sành sỏi quay đầu hướng Tào Quốc Phong nói:

-” Ta nói lão Tào a, giờ là lúc nào rồi, chúng ta khó khăn lắm mới tới một lần, ngươi sẽ không để cho mấy lão ca phải đói bụng rời đi đấy chứ? Ngươi vừa rồi phân phó cơm trưa, hiện nay chuẩn bị được như thế nào rồi? Lão phu thật có chút đói bụng, chẳng lẽ một bữa cơm còn có thể đem ngươi ăn chết sao? Nhanh chóng dọn cơm đi!”

Lấy tu vi của Miêu lão gia tử, không chỉ nói không ăn một bữa, cho dù là mười ngày không ăn cơm cũng sẽ không cảm thấy đói khát. Rất rõ ràng, hắn thực sự không đói, bất quá muốn mượn đề tài này dời đi lực chú ý của đoàn người mà thôi.

Tào Quốc Phong rõ ràng cảm nhận được thái độ của phủ chủ đối với mình, có vẻ như tùy tiện lại như tán thành, một loại coi trọng, còn có … thân cận!

Tào thánh hoàng tự biết thực lực của chính mình cũng coi như khá cao, đã đạt tới thánh hoàng cấp ba chi cảnh, nhưng phần thực lực này lại không đáng nhận được mức đối đãi như thế của phủ chủ. Duy có thể giải thích tất cả là việc đột phá thành công của đồ đệ bảo bối!

Tào Quốc Phong đột nhiên cảm thấy thực kích động! Không hoàn toàn vì Miêu Kinh Vân thân thiết mà càng nhiều hơn là vì đệ tử của mình!

Quả nhiên không chịu thua kém a!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 255: Gia Chủ Của "Nón Xanh Thế Gia"

Trước mắt bao người, Quân đại thiếu rốt cục xem như cũng đủ đẹp đẽ rồi, phỏng chừng mấy tên gia hỏa này cũng đã đủ chấn động. Lúc này mới chầm chậm thu công, trong lòng rõ ràng còn có chút chưa đã ghiền :

"Sức thừa nhận của đám người này thật quá kém đi. Bổn thiếu gia mỗi lần đột phá đều là nhảy hơn mười cấp, hiện tại chỉ mới nhảy có ba cấp kỳ thực so với đám thuộc hạ của ta còn kém hơn, chỉ với tiến độ này vậy mà rõ ràng rung động được ánh mắt của những lão già này. Vốn ta còn tính toán nếu như là các ngươi không kinh ngạc, ta cứ tiếp tục đột phá, nội trong một canh giờ, lại đột phá lên Ngọc huyền…Địa huyền….Thiên huyền… bất quá xem tình hình trước mắt, ý định này tạm thời không dùng được rồi. Sau này đến lúc tìm được thời điểm thích hợp ta lại đột phá vậy"

Hai tay xoay quanh, thu công mở mắt ra, Quân đại thiếu nhìn thấy một loạt ánh mắt nóng rực xung quanh mình, rất là "ngu ngơ" mà nói :

-"Sao thế? Vì cái gì chư vị tiền bối lại nhìn ta như vậy? Hôm nay ta có rửa mặt a! ân, hôm qua ta cũng đã tắm rửa rồi, trên người không có mùi lạ a!"

Nói xong còn cố tình làm bộ dáng nâng cánh tay lên ngửi ngửi (=)))

Mọi người nhìn trừng trừng vị thiên tài có Không Linh thể chất này, nếu ở đây không phải đều có mấy trăm năm tu vi, định lực trầm ổn, phỏng chừng tất cả đều đã lảo đảo, liên tiếp té xỉu.

Thằng này tâm tình lại còn hồ đồ như thế!

- “Tiểu tử ngươi vừa rồi đã đột phá bình cảnh của bản thân, chẳng lẽ chính ngươi cũng không biết à?”

Chiến Vũ Vân ánh mắt kỳ dị nhìn Quân Mạc Tà, có thể nói là cực kỳ phức tạp.

-“Đột phá sao?”

Quân Mạc Tà gãi gãi đầu:

- “Không có cảm giác gì a, so với luyện công ngày thường cũng không có khác biệt gì!”.

Mọi người ở đây tuy đã có mấy trăm lịch duyệt, cũng khó mà thừa nhận được, nhất thời đều cảm thấy choáng váng đầu óc.

-“Tốt nhất vẫn là đừng hỏi nữa, Không Linh thể chất trong truyền thuyết vốn là như vậy, trong cơ thể của hắn căn bản vốn không tồn tại bình cảnh hay chướng ngại gì, như thế nào lại có cảm giác!”

Miêu Kinh Vân im lặng lắc đầu, cho ra một câu giải thích đúng trọng tâm :

- “Ngươi hỏi hắn hắn cũng không biết, nếu như là có cảm giác gì, ngược lại là không phải chuyện tốt..”

-“Ân, quả là như thế, Phủ chủ nói rất có lý!”

Mọi người như bừng tỉnh đại ngộ, chỉ là ánh mắt nhìn vị thiếu niên thiên tài có Không Linh thể chất này càng nóng rực hơn. Vốn chỉ mới nghe nói qua còn không biết là như thế nào, nhưng bây giờ sự thật đúng là đã xảy ra trước mắt làm sao lại có thể thờ ơ được?

-“Lão Tào, đồ đệ nhà ngươi đã tìm vợ chưa?”

Trương gia gia chủ miệng cười rộng toe toét, một tay ôm vai Tào Quốc Phong, liếc mắt nói :

- “Lão phu có một cháu gái, năm nay vừa mới 18, dung mạo xinh như hoa, cùng lệnh đồ tuổi tác tương đương, có thể nói là trai tài gái sắc, lương duyên trời định a!”

Ta không có vận khí tốt tìm được một đồ đệ như vậy, nhưng không ngại dùng một phương pháp khác để tạo mối quan hệ a!

Tào thánh hoàng Tào Quốc Phong rụt rè kéo tay Trương gia chủ ra khỏi vai mình, lấy hơi kéo dài nói :

-“Không nên thân thiết như thế a, ta và ngài đâu có quen thuộc như vậy. Trèo cao không nổi, trèo cao không nổi.”

Ở đây đều là gừng càng già càng cay, làm sao lại không hiểu rõ lời nói của Tào Quốc Phong. “Trèo cao không nổi” chính là bao hàm 2 ý nghĩa. Thứ nhất là uyển chuyển từ chối khéo, thứ hai cũng là cự tuyệt cao ngạo, đồ đệ của ta là ai cơ chứ? Chỉ bằng vào cháu gái của ngươi mà có thể với tới sao?

Tuy Trương gia gia chủ bị đánh bật trở về, nhưng lại mang đến một ý nghĩ khác cho mấy vị gia chủ kia : “chúng ta có thể cùng thiên tài kia quan hệ thông gia a! đây mới là phương pháp hữu hiệu nhất! Nếu như thành công, vị Không Linh thể chất này sẽ có thể như một nửa người trong nhà, chưa chắc lại kém hơn so với quan hệ thầy trò!”

Kết quả là mấy lão đầu nhao nhao bắt lấy 7 huynh đệ Tào Quốc Phong, mỗi người hầu hạ một người, chỉ một lát đã ồn ào như cái chợ bán thức ăn. Chỉ có Bạch Kỳ Phong lão ca là nhàn rỗi nhất. Chư vị gia chủ ai cũng biết thằng này chính là cái pháo, nói chuyện không xuôi tai nhất, làm việc lại chẳng đáng tin cậy, vì thế nên chẳng có ai dám tìm hắn thương lượng.

Cũng không phải là sợ hắn không đáp ứng, đây không phải là sự tình ngoài ý muốn gì, sợ nhất chính là thằng này há mồm nói ra những lời mình không thể nào chịu nổi, ở đây lại có nhiều người như vậy, thật đúng là khó khăn rồi!

Cố Vân Dương ghé vào trước người Tào Quốc Phong, đưa mặt dày ra lôi kéo làm thân, đại khái là hai người đã trải qua nhiều năm tình nghĩa, tựa như hai lão bằng hữu bao nhiêu năm…blah blah..

Tào thánh hoàng Tào Quốc Phong kinh nghiệm lịch duyệt mấy trăm năm, bề ngoài giống như chưa từng trải qua sự việc xấu như thế này, ở phía dưới bị mọi người vây quanh, đầu đầy mồ hôi cực kỳ chật vật. Nếu chỉ như vậy thì cũng không nói đi, nhưng hắn còn cảm thấy được ánh mắt giống như hai đường kiếm sắc mang theo cảnh cáo nghiêm khắc dán trên lưng mình, lại càng thêm đầm đìa mồ hôi.

Hai tia nhìn kia chính là đến từ Huyễn Phủ phủ chủ Miêu Kinh Vân. Lão Tào rất rõ ràng ý tứ ẩn chứa trong mắt Miêu Kinh Vân : “Tào lão đầu, chuyện đồ đệ ngươi cùng với cháu gái của ta…..lại còn hứa hẹn lung tung.., cháu gái ta lại đối với đồ đệ ngươi như vậy, nếu như ngươi dám chia rẽ uyên ương, lão phu liền biến người thành thịt kho tàu.”

Đang tại thời điểm mọi người đang huyên náo, ồn ào, một thanh âm đột ngột vang lên làm tất cả đều dừng lại, dở khóc dở cười.

-“Cái gì? Ngươi đừng có đùa! Người trong nhà các ngươi đều không đứng đắn, lại không biết xấu hổ dám có ý với đồ đệ bảo bối của lão tử. Chiến Vũ Vân lão tiểu tử nhà ngươi nếu không phải là uống nhầm thuốc thì là quên uống thuốc đi? Nói thế nào nghe như mê sảng vậy?”

Một câu mà hai nghĩa nói ra thật lớn tiếng, người nói chuyện đúng là Bạch Kỳ Phong - Bạch lão ca. Tất cả nhìn theo tiếng nói thì thấy Chiến gia chủ Chiến Vũ Vân mặt giống như đít khỉ đỏ bừng bừng, vừa tức vừa trừng trừng mắt nhìn chằm chằm vào Bạch Kỳ Phong.

Nguyên lai là Chiến Vũ Vân suy tính cả buổi, cảm thấy nếu có thể mượn quan hệ thông gia mà lung lạc được vị Không Linh thể chất thiên tài tiến cảnh cực nhanh cũng là một chủ ý không tệ! Không sai! Càng có thể mượn cơ hội hóa giải thù hận hai bên, thậm chí có thể lôi kéo được bảy đại thánh hoàng vị Chiến gia mà trợ lực, đúng là mua bán một vốn bốn lời!

Sau khi hạ quyết tâm tất sẽ đi nói chuyện, nhưng lúc này sáu vị thánh hoàng đang bị những người khác dây dưa, mình mà đi qua không thể nghi ngờ chính là tự rước lấy nhục. Dù sao lập trường song phương vẫn còn đang rất tế nhị.

Vừa vặn lúc đó Bạch Kỳ Phong lại nhìn thấy hắn tự tại đứng một bên, nên sải bước đi tới chuẩn bị thanh toán nợ cũ với hắn. Chiến Vũ Vân nhìn thấy Bạch Kỳ Phong đi đến gần mình quả là gãi đúng chỗ ngứa, một tay giữ chặt lấy hắn, cực kỳ nhỏ giọng biểu lộ ý tứ, tỏ vẻ sẽ lựa chọn một vị cô nương tướng mạo xinh đẹp gả cho Mặc đại thiên tài, hai nhà từ chiến tranh biến thành tơ lụa, từ cừu nhân mà kết thành thông gia.

Chủ ý này của Chiến Vũ Vân cũng xem như là tốt, dựa vào thế lực của Chiến gia mà nói hành động này cũng không phải là một phía chiếm tiện nghi của Mặc Quân Dạ cùng bảy đại thánh hoàng, hai bên xem như cùng có lợi, cùng hợp tác.

Nhưng mà vấn đề chính là Chiến gia chủ đã tìm nhầm đối tượng để thương lượng! Nếu như tìm được Tào Quốc Phong hay hoặc giả là năm đại thánh hoàng khác, tin chắc rằng sáu lão ca này đều sẽ cân nhắc một ít, không cự tuyệt ngay lập tức, tối đa cũng sẽ nói nhưng lời dịu dàng để đùn đẩy. Nhưng Chiến gia chủ tìm tới lại đúng là người nhàn rỗi nhất- Bạch Kỳ Phong - Bạch đại thánh hoàng!

Bạch Kỳ Phong một bụng bực mình, đến bây giờ cơ hồ đã đến mức muốn nổ tung, cho dù không phải do Chiến Vũ Vân nói đúng chuyện thông gia mà là đem tặng cái gì cho Mặc Quân Dạ. Bạch Kỳ Phong cũng sẽ trực tiếp phóng một cái rắm mà quay đầu đi.

Đã chịu một hồi nhục nhã, Chiến Vũ Vân mặt đỏ lên, còn không tìm được đường xuống đài, chưa kịp suy nghĩ nên nói cái gì, lại nghe thấy Bạch Kỳ Phong :

- “Sao? Bây giờ nhìn thấy đồ đệ của ta tiền đồ sáng chói vô hạn, biết sợ rồi sao? Đưa ra một nữ nhân là vọng tưởng muốn hóa giải, trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Hơn nữa nữ nhân của Chiến gia ngươi ai dám lấy, nguyên một đám không phải là cọp cái thì là sư tử Hà Đông, lại còn có tiếng “hồng hạnh vượt tường”…thật giống như lúc trước, tiểu tử vô dụng Chiến gia chẳng phải đã bị cái nón xanh đè chết sao? Mặt hàng như vậy mà ngươi cũng không biết xấu hổ dám đem ra nói?”

(NBV: “hồng hạnh vượt tường” = hồng hạnh xuất tường, ám chỉ người vợ ngoại tình. “Nón xanh” ám chỉ ông chồng bị vợ cắm sừng)

Chiến Vũ Vân cơ hồ như không thể nhịn nổi nữa, hai mắt trừng trừng, tay chỉ vào Bạch Kỳ Phong, gầm nhẹ như muốn thổ huyết :

-“Bạch Kỳ Phong! Ngươi…ngươi nói hưu nói vượn cái gì!”

-“Ta nói hưu nói vượn? Ta như thế nào lại nói hưu nói vượn? Ngươi thử hỏi những người ở đây xem có ai là không biết? Ngươi còn không biết xấu hổ cho rằng ta nói hưu nói vượn. Nói thật với ngươi, hôm nay nếu không phải là dính đến đồ đệ của ta, những nữ nhân nhà các ngươi ta nói đến đều sợ dơ miệng.”

Bạch Kỳ Phong không hề e ngại, tay chống hông mà ngông nghênh nói.

Các vị lão đầu đồng thời lại muốn cười không ngớt.

Muốn nói đến chuyện này, đúng là chuyện nghe thấy từ Chiến gia. Nhân vật chính bị gièm pha chính là một vị khuê nữ sinh ra ở Chiến gia, sau khi đã chọn rể lại dám cùng hạ nhân làm bừa, kết quả làm cho vị hôn phu cực kì tức giận. Trong đêm tân hôn còn yêu đương vụng trộm trong

kho củi. Gian phu dâm phụ bên cạnh nhau còn chưa xong việc, đột nhiên nghe thấy động tĩnh bên ngoài liền xem qua khe hở cánh cửa. Bất ngờ thấy vị lang quân đội mũ xanh kia treo cổ bngay cái cây trước kho củi. Kết quả bọn họ sợ hãi la lên, từ trong phòng củi trần như nhộng chạy ra ngoài.

Mà ngay lúc đó, vừa vặn lại gặp đội thị vệ tuần tra Chiến gia…..

Sau đó, cơ bản là có thể nghĩ được rồi…..

Chuyện này tuy Chiến gia đã cố gắng giấu giếm nhưng bởi vì cái gọi là ‘chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đồn xa ngàn dặm”, không biết tại sao lại bị truyền ra ngoài, chính thức trở thành chuyện lạ đáng chê cười nhất Huyễn Phủ. Chiến Vủ Vân quả thực bị mọi người cười nhạo nhiều lần, có người biết chuyện còn đặt cho Chiến Vũ Vân thêm một cái ngoại hiệu, gọi là “nón xanh thế gia gia chủ”. Chiến gia thân là một đời gia chủ sao lại có thể chịu được việc này, càng về sau ra tay ác độc với những ai đã từng biết mới không có người dám nhắc lại chuyện này. Dù sao thế lực của Chiến gia hùng hậu, giỡn chơi còn có thể, nếu như thật sự liên lụy tới tôn nghiêm của nhất gia chi chủ thì chính là chuyện trọng đại rồi.

Chiến Vũ Vân không lâu sau đã đem tên gian phu tử hình ngay tại chỗ, sự việc mới xem như chính thức được dập tắt. Tại nơi này vết thương có sẹo kia lại bị Bạch Kỳ Phong vạch trần máu chảy đầm đìa. Chiến Vũ Vân sao lại có thể không tức giận cho được.

Không đợi Chiến Vũ Vân bộc phát cơn giận dữ, Bạch Kỳ Phong lại nói thẳng đến:

-“Nếu thực sự là quan hệ thông gia như lời ngươi nói, khuê nữ Chiến gia các ngươi sau khi gả vào cửa rồi lại vượt tường tìm chuồng bò kho củi mà làm ra một ít sự tình không giống người. Lúc đó chúng ta đi đâu mà tỉm nơi treo cổ đây….Hơn nữa, người Chiến gia các ngươi gả đến, anh em chúng ta gánh không nổi đây. . ."

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 256: Có Thù Có Thù Tất Báo Quân Mạc Tà!

-"Bạch Kỳ Phong! Lão hỗn đãn ! Cái miệng này của ngươi quá thúi mà. Lão phu cùng ngươi liều mạng! "

Chiến Vũ Vân không kềm được cơn giận. Nhanh chóng tiến lên.

-"Tới thật tốt! Lão tử chờ lão tiểu tử ngươi lâu rồi!"

Bạch Kỳ Phong không chút nào yếu thế. Nhanh chóng động thân nghênh tiếp.

-"Con mẹ nó, Chiến gia khuê nữ các ngươi làm được,. Người khác ngược lại không thể nói trước à... Xem lão tử giáo huấn ngươi ra sao nón xanh thế gia gia chủ! "

"Nón xanh thế gia gia chủ" mấy chữ này vừa ra tới. Chiến Vũ Vân liền tái mặt.

Chỉ một thoáng, hai người ở đánh thành một đoàn, hai luồng bóng trắng nhanh chóng quấn lại sau đó không hẹn mà cùng bay lên, một đường quyền cước nảy ra. Thẳng tắp bay lên giữa không trung…

Tào Quốc Phong không ngớt lời quát bảo ngưng lại, nhưng bên hai người mắt điếc tai ngơ sống mái với nhau.

Bạch Kỳ Phong sớm cũng bởi vì đồ đệ bảo bối gặp phải ám sát nên trong nội tâm một đoàn lửa giận không chỗ phát tiết. Giờ phút này lại bắt được cơ hội tốt trời ban há có thể không hảo hảo mà hả giận?

Chiến Vũ Vân càng cảm thấy căm tức. Chính mình rõ ràng cái gì cũng không làm, thiệt tình hóa giải thù hận hai nhà, không duyên cớ gặp phải loại tai bay vạ gió, ở trước mặt mọi người bị vạch trần vết sẹo như thế này thật tức muốn chết.

“Con mẹ nó, các ngươi không phải là chỉ thu được đồ đệ có không linh thể chất sao? Chẳng lẽ vì vậy mà có thể tùy tiện khi dễ người sao? ? Người khác hoặc là kiêng kị bảy Đại Thánh hoàng các ngươi, nhưng Chiến gia chúng ta cũng không sợ!”

Tuy tạm thời song phương còn không có đạt tới trình độ một sống hai chết nhưng cũng là đều đánh ra thực lực của bản thân !

Hết lần này tới lần khác hai người đều là nhị cấp Thánh hoàng, đúng là thực lực ngang nhau lực lượng ngang nhau!

Mắt thấy hai người trên không trung di chuyển, đem bầu trời đánh nát.

Trời phảng phất không có một âm thanh cơn gió nào ảnh hưởng đến phía dưới. Hiển nhiên hai người đánh nhau kịch liệt phía trên. Vẫn là có chút cẩn thận khống chế khí kình đổ xuống...

-"Đủ rồi!"

Miêu Kinh Vân mặt trầm như nước bỗng gào to một tiếng!

Toàn bộ đình viện theo một tiếng "OANH" mà run lên một cái. Thậm chí, trong không khí cũng tựa hồ nổi lên một tầng rung động có thể thấy được rõ ràng!

Quân Mạc Tà tâm thần chấn động ngưng mắt nhìn lại.

Vị này Huyễn Phủ Phủ chủ này thực lực không giống người thường, tu vị tuyệt đối ở cấp độ phía trên Thánh hoàng! Chỉ riêng cái tiếng gào này đã bao hàm một loại lực lượng thuộc về cấp độ nghiền nát không gian !

Hơn nữa cái này ngắn ngủn hai chữ, lại rõ ràng biểu đạt một loại cảm giác vi diệu khiến cho mọi người đều muốn cúi đầu nghe lệnh!

Một tiếng gào to phía dưới làm cho Bạch Kỳ Phong cùng Chiến Vũ Vân hai người dừng tay, đồng thời rơi xuống.

-"Hai người các ngươi còn nhỏ sao? Còn hành động theo cảm tình như thế? Mọi chuyện dừng ở đây!"

Miêu Kinh Vân từ từ nói:

-"Vừa rồi một trận phát tiết cũng nên đủ rồi! Nếu còn tiếp diễn chuyện này đừng trách lão phu không lưu tình nể mặt! Cho dù là có giao tình với lão phu, cũng không thể nhờ vào nhân tình mà thoát khỏi Phủ quy đấy!"

Ở đây tất cả mọi người tinh tường, nếu Miêu Kinh Vân ngay từ đầu ngăn cản hai người kia căn bản là không dám đánh. Nhưng hai người kia đều là một cái bụng nóng tính, nếu không phải làm cho bọn họ phát tiết đi ra chỉ sợ ngày sau khó tránh khỏi sinh thêm sự cố!

Cho nên Miêu Kinh Vân dứt khoát lựa chọn làm cho bọn họ thống thống khoái khoái mà làm một trận rồi nói sau!

Đây cũng là một loại thủ đoạn!

Quân Mạc Tà nhạy cảm mà nắm lấy điểm này, trong nội tâm đối với vị gia gia này của Miêu Tiểu Miêu lại đặc biệt tăng thêm vài phần coi trọng!

(NBV: Cũng đáng để học tập lắm đó)

Đoàn người dùng xong cơm trưa, các vị gia chủ tự giác liền nhất tề đứng dậy cáo từ, chỉ có tại tại lúc ra cửa Miêu Kinh Vân một mình đối với Quân Mạc Tà cười nói:

-"Mặc tiểu tử, ba ngày sau,là đại thọ 500 tuổi của lão phu! Đến lúc đó... Tiểu tử ngươi cũng tới nha!”

Lời này vừa nói xong, tất cả gia chủ đều quay lại nhìn Quân Mạc Tà, tự đáy lòng tăng thêm vài phần phân lượng!

Huyễn Phủ Phủ chủ rõ ràng chính miệng mời một vị trẻ tuổi tham gia thọ yến của chính mình!

Cái này là bực nào quang vinh sủng ái!

“Đại thọ 500 tuổi... Nguyên lai lão này rõ ràng đã 500 tuổi, cháu gái mới mười chín..."Xem ra già mà còn gân dữ”...” Quân Mạc Tà cảm thấy cũng là khẽ giật mình. Thầm nghĩ, cái này lão làng cũng không hổ thẹn. Hiển nhiên rõ ràng đã bắt đầu muốn thọ lễ rồi... Đây là trần trụi hối lộ... Đáng thương của cải bổn thiếu gia vốn mỏng "...

(NBV: Xem ra cũng là lão đến xinh đẹp >> Cái này có nghĩa là già mà còn gân, hoặc già mà vẫn phong lưu)

Nếu là các vị các gia chủ biết rõ ý nghĩ trong lòng Quân Mạc Tà chỉ sợ muốn một người một ngụm nước bọt dìm hắn đến chết! Huyễn Phủ Phủ chủ Miêu Kinh Vân là hạng người gì ? Người ta sao lại vì cái thọ lễ tiểu bối ngươi? Ngươi còn có thể xuất ra vật gì tốt sao?

Nói trắng ra là bọn họ chẳng biết gì về tính cách của Quân Đại Thiếu gia cả. Nếu xet theo tính cách của Quân Đại Thiếu gia nhà chúng ra thì mấy cái trò yến tiệc này chẳng lạ lùng gì. Với lại thân phận hiện tại của Quân Mạc Tà thì trên thế gian này không hiếm kẻ muốn mời mọc… Có điều chuyện này mấy người ở đây làm sao biết rõ được

Sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục của Quân Mạc Tà, Miêu Kinh Vân thoả mãn gật gật đầu. Lại phân phó Tào Quốc Phong rằng buổi chiều muốn thương nghị sự tình với bảy người, yêu cầu bọn họ đi Huyễn Phủ chủ cung tìm mình. Lúc này mới mỉm cười rời đi, tất cả gia chủ cũng lập tức không thấy bóng dáng...

Qua ánh mắt chú ý tới bảy Đại Thánh hoàng, Quân Mạc Tà lập tức biết rõ không xong, đám lão già này khẳng định phải hỏi sự tình chính mình đột phá vừa rồi. Quân Mạc Tà là người nào! Nhướng mày một cái là nảy ra ý hay ngay. Đột nhiên hắn ngáp một cái , sau đó lập tức biểu hiện ra một sắc mặt buồn ngủ lim dim, hàm hồ nói:

- "Thật sự là mệt muốn chết... Đêm qua cũng ngủ không ngon... "

-"Cái kia tiểu tử ngươi còn không tranh thủ thời gian đi ngủ"

Bảy vị Thánh hoàng cùng một lúc ân cần rống giận. Quân Mạc Tà nhanh như chớp mà trở về phòng.

Rõ ràng thủ đoạn bỏ đi cũng có thể mang lại hiệu quả....

Gian phòng hiện tại của Đại thiếu sớm cũng không còn dùng được. Do Quân Mạc Tà mạnh mẽ yêu cầu nên đành thay đổi một gian khác, hơn nữa còn có một lý do rất có lợi: vì hấp thu thiên địa linh khí rất tốt.

Cho nên gian phòng mới của Quân đại thiếu được thiết trí ở giữa, xung quanh là đình viện, rồi đến bên tường ngoài...Cái này tự nhiên là để Quân đại thiếu gia dễ dàng làm việc.

Bên cạnh phòng của Quân Mạc Tà còn có một cánh cửa phòng khác, phía bên kia cũng có một căn phòng như vậy. Tào Quốc Phong bọn người ân cần dặn dò Quân Mạc Tà ngàn vạn không muốn tùy tiện đi ra ngoài. Rồi sau đó phân phó nhóm nô bộc, yêu cầu bọn họ về sau hầu hạ hắn cho cẩn thận. Lúc này mới cẩn thận đi đàm luận...

Lần thương nghị này đề tài thảo luận rất rõ ràng. Nhất định là về tương lai phát triển của Quân Mạc Tà kẻ có được không linh thể chất, với tư cách sư phó thì bảy người đều phải trình diện...

Mắt thấy bảy người rời đi. Quân Mạc Tà phân phó người hầu một câu mình buồn ngủ, nếu không chuyện quan trọng bất luận kẻ nào không

được làm phiền. Sau đó liền trở lại trong phòng, dùng Âm Dương Độn nhanh như chớp giống như bay trốn ra ngoài.

Ánh mặt trời chiếu rọi, nhưng Quân Mạc Tà như "U Linh" một đường thông suốt!

Biết làm sao được, Âm Dương Độn bậc này thần thông thật sự quá nghịch thiên!

Cấp tốc chạy như bay một hồi. Quân Mạc Tà tựa hồ có thể đã nghe được kiếm linh “Viêm Hoàng chi huyết” đang khát máu kêu lên.

Cái này để lại sát cơ ẩn nấp trong lòng hắn, càng giấu càng nặng!

Chiến Thanh Phong cùng Chiến Ngọc Thụ ba phen mấy bận mà tính toán hại hắn. Với tính cách của Quân Mạc Tà có thù tất báo thì như thế nào chịu được? Hắn có thể nhịn đến bây giờ đã là một việc không dễ dàng rồi.

Hiện tại có thể nói mọi sự đã chuẩn bị!

Trước kia, bất quá là cân nhắc đến việc muốn thông qua đánh cuộc với Chiến gia mà đạt được tư cách tiến vào Linh Dược Viên! Do vậy mới cưỡng ép chịu đựng ức hiếp không có động thủ!

Hiện tại, tư cách tiến vào linh Dược Viên cũng đã lấy được... Quân Mạc Tà còn có cái gì cố kỵ hay sao?

Tự nhiên là muốn không kiêng nể gì làm một phen cho đã tay rồi!

Chỉ cần không bạo lộ thân phận của mình thì vô luận làm cái gì cũng không có vấn đề gì!

Cho nên Quân Mạc Tà quyết định không hề lại để cho Chiến Thanh Phong cùng Chiến Ngọc Thụ hai cái huynh đệ Chiến gia này sống sót! Trêu chọc bổn thiếu gia nhất định phải trả giá một cái giá lớn tương ứng!

Gia tộc các ngươi cấm túc hiển nhiên không thỏa mãn được yêu cầu trừng phạt của bổn thiếu gia đối với các ngươi!

Lại vừa nghĩ tới hai tên khốn kiếp này rõ ràng có ý nghĩ biến thái đối với Miêu Tiểu Miêu. Quân Mạc Tà có cảm giác mình không thể ngồi xem!

Quản các ngươi là ai, giết không tha.

(NBV: Hình như đây mới là lý do chính của anh Tà thì phải, dân gian người ta hay nói là “ghen ngầm” đó mà)

Đoạn đường này chạy như bay một hồi, vị trí thân hình tiến đến càng cao. Dần dần đã lên tới trên tầng mây, tầm mắt cực kỳ trong sáng. Quân Mạc Tà đúng là muốn nhờ cảnh từ trên cao cẩn thận quan sát hết thảy phía dưới.

Phóng mắt nhìn lại chỗ Huyễn Phủ chủ cung kia là tòa núi lớn nhưng lại một ngọn núi chính.

Xung quanh là tám ngọn núi hơi nhỏ, rất rõ ràng là cho Huyễn Phủ bát đại gia tộc mỗi nhà chiếm cứ một tòa. Thành xu thế sao quanh trăng sáng quay chung quanh ngọn núi chính.

Quân Mạc Tà ở trên không cẩn thận nhìn xem, nhịn không được một hồi kinh ngạc, bởi vì hắn ngoài ý muốn phát hiện vị trí chín ngọn núi lại là bố trí dựa theo cái gọi là Cửu Cung phương vị.

Cửu Cung chi trận, có thể nói bứt giây động rừng!

Toàn bộ Huyễn Phủ chủ cung cùng tám ngọn núi, cấu thành một chỉnh thể cực kỳ hoàn thiện!

Mà cũng chỉ có ở trên không mới nhìn ra được, tại mặt đất lại là hoàn toàn không có thể cảm giác được. Quân đại thiếu gia không khỏi oán thầm, cái này ngoài ý muốn phát giác Cửu Cung bố cục sẽ hay không là của mình độc đắc bí mật thì sao?...

Còn có ngoại trừ chủ cung chỗ ngọn núi chính phát ra một cổ đường đường chính chính cùng uy nghiêm khí thế. Những ngọn núi khác, cũng không tồn tại cảm giác như vậy! Mặc dù vậy, nhưng ngọn núi chính vẫn có thể cùng với khác ngọn núi hình thành hỗ trợ lẫn nhau. Cửu Phong liên hoàn, đồng khí liên chi, hữu ý vô ý cấu thành một bố cục tự nhiên phong thuỷ to lớn!

(NBV: Cửu Phong liên hoàn, đồng khí liên chi >>> Chín gọn núi nối nhau tựa như môi với răng)

Từ nơi này ngồi nhìn bố cục phong thuỷ có thể nhìn ra được, mặc dù tám ngọn núi khác biến dời như thế nào, ngọn núi chính thủy chung bất động ! Chỉ cần ngọn núi chính bất động, như vậy Huyễn Phủ tựu vĩnh viễn không tiêu vong!

Hết thảy ở trước mắt, không phải sức người có thể đụng, nhưng tự nhiên tình huống mặc dù trùng hợp, thực sự khó có thể trùng hợp như thế mà làm ra như vậy bố cục. Duy nhất khả năng, chín ngọn núi này chính là do có người có ý chí bố trí. Bực này đại thủ bút bề ngoài giống như Cửu U đệ nhất thiếu kiến tạo cái không gian này, mà một phần suy nghĩ độc đáo lí thú cũng đủ làm cho người thán phục!

Do hiểu rõ cách bố cục bên ngoài Huyễn Phủ Cửu Phong Cửu Cung , Đại thiếu còn có phát giác ngoài ý muốn, bảy tòa thành thị cũng ẩn chứa Huyền Cơ!

Tuy nhiên giờ phút này không có nghiệm chứng. Nhưng tất cả đều có thể đoán được. Vị trí phân bố bảy tòa thành thị, tất nhiên cũng là hô ứng lẫn nhau. Không phải xếp đặt theo Bắc Đấu Thất Tinh mà sắp xếp theo 7 hướng khác nhau. Vốn các trận hình đa số là dùng Bắc Đấu Thất Tinh xếp đặt, nay xếp đặt như vậy có thể làm cho ngọn núi chủ cung lại trở thành Cửu Cung hạch tâm, đồng thời Bắc Đấu Thất Tinh dựa theo Bắc Cực tinh mà tồn tại!

Trách không được Phiêu Miểu Huyễn Phủ so ngoại giới Tam đại thánh địa còn cường thịnh rất nhiều, nguyên lai trong chuyện này. Lại có

nhiều như vậy Huyền Cơ. Dùng như thế bố trí cách cục vi nội tình, như vậy Huyễn Phủ số mệnh lâu dài không suy yếu..

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 257: Trời Cao... Thật Sự Có Tồn Tại Hay Không?!

Tán thưởng xong, Quân Mạc Tà cẩn thận quan sát tám ngọn núi xung quanh. Tuy Đại thiếu đang giận nhưng vẫn tìm ra được vị trí cụ thể của Chiến gia! Bát đại gia tộc, khí thế khác lạ, tin tưởng không khó tìm kiếm.

Tuy hiện tại Chiến gia có thể nói là Huyễn Phủ đệ nhất thế gia, nhưng vẫn có xu thế thần cường chủ nhược, điểm này không khó nhìn ra được.

(NBV: thần cường chủ nhược = Kẻ dưới mạnh hơn kẻ trên.)

Dựa vào phương pháp xử lý ghi trong điển tịch của Hồng Quân Tháp , Quân Mạc Tà nheo nheo con mắt, tinh tế nhìn lại.

Đầu tiên là ngọn núi mặt đông chỗ vị trí Miêu gia. Hiện tại khí thế Miêu gia rõ ràng đã từ từ suy thoái; tám ngọn núi bên trong cơ hồ mỗi một cái ngọn núi đều có một hồng quang chói mắt xông thẳng đi lên, cùng khí thế ngọn núi chính ở cùng một chỗ. Duy chỉ có cổ khí thế của Miêu gia là yếu hơn rất nhiều, nhưng lại có vài phần đứt gãy bên trong

Hiện tại thì vẫn tốt, nhưng về lâu dài thì không bằng thế gia khác.

Bất quá, chuyện này có thể đoán trước được. Phải biết Huyễn Phủ luôn là Miêu gia chủ sự, tuy trải qua thời gian dài nhưng Miêu gia vẫn thịnh vượng. Thế nhưng, Huyễn Phủ chủ cung mỗi đời luân chuyển quyền lực, mặc dù là tiến hành bên trong Miêu gia nhưng sẽ ảnh hưởng thật lớn đến số mệnh bản thân Miêu gia.

Cho đến hôm nay, vận số Miêu gia có thể nói đã đi đến cực điểm, nói cách khác là tràn đầy nguy cơ!

Một khi chủ cung thay chủ, cái thế gia khác cũng chịu ảnh hưởng nhưng không quá lớn, chỉ có Miêu gia, sẽ đem một điểm số mệnh cuối cùng toàn diện hao hết, vận số đã tận, mọi thứ đều đánh mất!

Mặt khác thế lực Chiến gia lớn nhấ , ý tứ dĩ nhiên rõ ràng, so sánh ra số mệnh Miêu gia tự nhiên hôm nay không bằng hôm qua.

Tám ngọn núi khác lại cùng ngã về mặt tây ngọn núi kia, sắc hồng đã muốn xông thẳng tới trời, thậm chí đã ảnh hưởng đến ngọn núi chính tạo ra một cổ khí thế hùng hổ dọa người .

Hiển nhiên, đây chính là vị trí của Chiến gia.

Chẳng qua, Quân Mạc Tà lại thấy khí tượng địa phương này có chút không thích hợp.

Tại hướng hồng quang bên trong kia ẩn chứa một loại cảm giác cực độ không hài hòa, mặc dù thập phần mịt mờ nhưng vẫn hết sức rõ ràng, thậm chí lại để cho hắn cảm thấy từ sâu trong đáy lòng sởn hết cả gai ốc...

-"Cái này hồng quang cũng quá mức một tí, quả thực chính là muốn khách át quyền chủ rồi..."

Quân Mạc Tà âm thầm nói thầm:

- "Làm sao lại có chuyện như vậy? Ngay cả là ngầm chiếm hết toàn diện, cũng không có khả năng một nhà có thể độc chiếm cục diện như vậy, khó có thể lý giải. . ."

Như là đã cảm giác được chỗ quái dị, Quân đại thiếu gia dứt khoát lại bay cao hơn một chút cẩn thận xem xét. Lại bay lần nữa lên không phía trên tầng mây đến hồng quang số mệnh Chiến gia, thẳng đến vị trí trung

tâm cẩn thận xem xét, Quân Mạc Tà này mới chính thức phát hiện, tại đây trung tâm vị trí hồng quang ẩn chứa một cổ khí âm tà rất mạnh !

Đúng là một cổ khí âm tà này đã lặng lẽ chui xuống, mạnh mẽ cắt đứt liên hệ của ngọn núi Miêu gia cùng ngọn núi cao nhất. Càng quá phận chính là, không ngờ cũng không biết lợi dụng một phương pháp gì đem nguyên bản số mệnh Miêu gia chuyển đến trên người Chiến gia, hai số mệnh tối cường đại hợp lại làm một, lúc này mới biến thành một nhà độc chiếm đại cục. . .

-"Thì ra là thế!"

Quân Mạc Tà nhướng mày:

-"Xem ra bên trong Chiến gia không ngờ có người hiểu được phong thuỷ? Hắn y là một đại hành gia mới có thể làm ra loại sự tình như vậy .Nếu là như vậy, chỉ sợ âm mưu Chiến gia ít nhất đã đã tiến hành qua mấy thế hệ ... Thật đúng có thể nói là đa mưu túc trí, bố cục sâu đậm..."

Quân Mạc Tà hừ lạnh một tiếng:

-"Dùng thế cục trước mắt mà nói, Huyễn Phủ vững vàng thì đối với Miêu gia,…. đối với bảy Đại Thánh hoàng Tào Quốc Phong mà nói thì là cục diện có lợi nhất. Ta sẽ đem nguy cơ lớn nhất này của Huyễn Phủ triệt để loại bỏ, mượn lần này để báo đáp một mảnh nhân tình với người trong Huyễn Phủ "

Nghĩ tới đây, tốc độ Âm Dương Độn đột nhiên tăng lên tới trình độ cực hạn, "Xoạt” một tiếng cấp tốc phóng thẳng xuống dưới! Đối với Chiến gia số mệnh tràn đầy, Quân Mạc Tà như một thanh lợi kiếm không hề chùn bước đâm thẳng xuống dưới đất!

Không quản các ngươi Chiến gia là cái gì đầm rồng hang hổ, ta hôm nay tới rồi, muốn phá các ngươi một trận long trời lỡ đất!

Tính toán ta, vậy phải thừa nhận lửa giận cùng trả thù của ta!

Giờ phút này, Chiến gia gia chủ Chiến Vũ Vân đã về tới Chiến gia, đang tại trong mật thất cùng thành viên Chiến gia quan trọng trao đổi.

Bên trong mật thất, tổng cộng cũng chỉ có sáu người! Mà trong đó bốn người cũng không xuất hiện ở thời điểm gia tộc mật nghị. Về phần hai người khác, ngoại trừ gia chủ Chiến Vũ Vân chính là Chiến Luân Hồi.

Những người khác, ngồi vào vị trí trung tâm chính là là một gã xanh xao vàng vọt giống như cương thi, toàn thân không có chút thịt, hiển nhiên là một bộ da người treo lên một bộ khô lâu. Người này cũng là nhân vật lão tổ tông của Chiến gia, gọi Chiến Thiên Cơ. Thì ra là nhân vật truyền thuyết hơn ba nghìn năm trước của Phiêu Miểu Huyễn Phủ 'Thiên Cơ tử' .

Bên phải là một người sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, nhìn qua nhiều nhất cũng chỉ khoảng 50~60 tuổi, mặt mũi hiền lành, vẻ mặt hòa ái. Cho dù là không nói lời nào trầm nghiêm mặt, cũng là hình dáng một mặt cười. Cái này là do trời sinh, tên hắn là Chiến Nhất Tiếu. Chớ xem người này diện mạo hiền lành, nhưng lại là hạng người khẩu phật tâm xà, miệng nam mô bụng một bồ dao găm, có một tên đồ tể mặt cười, trình độ hung tàn của hắn khó có thể tưởng tượng được.

Bên trái là một người tương phản với Chiến Nhất Tiếu, thần tình lạnh như băng , một thân lạnh lùng cự người ngàn dặm. Mà ánh mắt người này hung tàn giống như sói đói, chính là độc tâm lãnh kiếm, Chiến Đồ!

Phía ngoài cùng là một người trung niên mang bộ dáng thương nhân, một thân hòa khí sinh tài, sắc mặt bình thường, mặt béo tròn giống như nhà giàu không có chút nào nổi bật, xem tướng mạo hoàn toàn hắn thì ném vào trong biển người sẽ không tìm thấy hắn .

Nhưng người này chính là người đáng sợ nhất!

Theo ghi chép, trong một đêm hắn đã từng giết ba ngàn người !

Thậm chí mặt không đổi sắc, sáng sớm về đến nhà, trên người rõ ràng không có lưu lại bất kỳ sát khí!

Tên của hắn không chút nào đặc biệt : Triệt ĐịaThủ, Chiến Tiêu Tiêu. Chỉ là nghe tên của hắn, phảng phất giống như một nữ tử, ai sẽ tin tưởng một người như vậy lại là người đáng sợ nhất trong Tứ đại hung ác?

Nhưng bình thản như vậy, mới thật sự là nhất chỗ đáng sợ!

Chiến gia bốn người này, tùy tiện cũng đều là tồn tại sâu không lường được!

Nhưng hiện tại ngồi ở chỗ nầy, chỉ là chiếm cứ một bên mà thôi!

Gia chủ Chiến Vũ Vân chiếm cứ một bên khác.

Ngồi ở vị trí chính giữa , dĩ nhiên là Chiến Luân Hồi!

-"Hôm nay ngươi cũng nhìn được không linh thể chất, có cái cảm thụ cụ thể gì không?"

Chiến Luân Hồi khuôn mặt trắng bệch, dưới ánh sáng ngọn đèn dầu tại mật thất càng hiện ra một loại sắc thái yêu dị, có thể so với khí tức âm lãnh của người chết.

Chiến Vũ Vân thật sâu hít một hơi, mới kính cẩn mà nói:

-"... Rất mạnh! Tiềm lực... Thật lớn! Hôm nay ta chính mắt thấy Mặc Quân Dạ đột phá từ Ngân huyền đến Kim huyền... cái này, không thể làm giả được."

-"Nơi đó thật sự phát sinh thần tích sao?"

Chiến Luân Hồi tròng mắt như tro tàn, tại thời điểm hắn nhìn Chiến Vũ Vân, Chiến Vũ Vân cũng cảm thấy khắp người đổ mồ hôi lạnh .

-"Vâng! Để cây cối lập tức phát triển, loại chuyện này quyết không thể làm bộ."

Chiến Vũ Vân thành thành thật thật trả lời

-" nói như vậy... Mặc Quân Dạ, người này thật sự giống như nhân tài từ trời cao giáng xuống?"

Khẩu khí Chiến Luân Hồi tràn đầy kinh hỉ:

-" Giữa thiên địa, rõ ràng vì hắn mà xuất hiện dị tượng! Như thế nói đến..."

Hắn nói đến đây không có tiếp tục nói thêm gì nữa, nhưng trong ánh mắt tinh quang chớp động cũng rốt cuộc không phải sắc tro tàn, ngược lại là tràn đầy hi vọng cùng ước mơ. Chiến Nhất Tiếu bốn người nhìn thoáng qua, như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu.

Chỉ nghe Chiến Luân Hồi chậm rãi mà nói:

-"Khó... Cái kia trong truyền thuyết, thật sự có tồn tại không?”

Trời cao! Thật sự tồn tại! Những lời này, để cho Chiến Vũ Vân triệt để thông suốt! Bởi vì hắn rốt cuộc hiểu rõ, vị này Chiến gia lão tổ tông đến tột cùng là muốn cái gì!

-"Bất quá, mặc kệ hắn là không linh thể chất trong truyền thuyết cũng tốt, trời cao chỉ định cũng thế! Nhưng tu vi bây giờ của hắn cũng giống như con sâu cái kiến! Hừ hừ, chúng ta tùy thời cũng có thể tại giơ tay nhấc chân xuống để cho hắn tan thành mây khói! Vũ Vân, ngươi chủ động hướng bọn hắn lấy lòng, bọn hắn có phản ứng gì?"

Chiến Luân Hồi gãy nhẹ ngón tay xuống mặt bàn , động tác rất chậm chạp.

Hắn mặc dù là một người tuổi còn trẻ, nhưng động tác này lại thuộc về lão làng hàng thật giá thật!

-"Bọn hắn không đồng ý! Thậm chí, Bạch Kỳ Phong còn hướng Chiến gia chúng ta gièm pha, nhục nhã ta một trận. Ta nhất thời lửa giận

công tâm, cùng hắn đánh một hồi."

Nhắc tới chuyện này, Chiến Vũ Vân một bụng uất giận đáp.

-"Hừ hừ, thật sự cho rằng có được không linh thể chất đồ đệ là có thể quyết định hết thảy rồi hả?"

Ánh mắt Chiến Luân Hồi bắn ra một đạo hàn quang:

-"Vũ Vân, không linh thể chất thật là là vạn năm truyền kỳ, chúng ta không thể đánh bạc! Một khi chính thức lớn lên thì dù là bất luận kẻ nào cũng khó kiềm chế! Đã không thể cho chúng ta sử dụng, vậy thì hủy diệt hắn!"

-" Tương lai Phiêu Miểu Huyễn Phủ, toàn bộ phải nắm giữ ở trong tay Chiến gia chúng ta! Chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể lợi dụng ngọn núi chính thần bí mở ra con đường thông thiên trong truyền thuyết!"

Ánh mắt Chiến Luân Hồi hung ác nham hiểm nhìn về phía trước hư không, chậm rãi mà nói:

-" Sự tình Lão tổ tông Cửu U đệ nhất thiếu có thể làm được, hậu nhân chúng ta chưa hẳn làm không được? Đồng dạng công pháp, chẳng lẽ chúng ta thật sự không thể đạt tới đỉnh phong truyền thuyết kia sao?' '

-"Thật sự muốn hủy diệt không linh thể chất?"

Ngoài dự kiến, Chiến Vũ Vân hắn thật chưa từng có động tâm tư này, dù sao tiến cảnh của không linh thể chất đối Chiến gia mà nói, hoặc giả là toàn bộ Huyễn Phủ, cũng không thể tính là một chuyện xấu.

Hiện tại, Chiến gia thay thế Miêu gia trở thành Huyễn Phủ chi chủ, cơ bản cũng không sai biệt lắm. Không linh thể chất thuộc về Huyễn Phủ hay thuộc về Chiến gia đều không khác nhau quá lớn.

Hắn là tiến cảnh càng nhanh càng tốt mới đúng, vì sao lại muốn hủy diệt?

Đây chẳng phải là thật là đáng tiếc sao? Thật sự là phung phí của trời!

"Ngươi vẫn không rõ? Ta đây đối với ngươi thật sự quá thất vọng rồi! Ngay cả là bên trong một cái thế gia có loại không nghe lời tồn tại, vô luận hắn có bao nhiêu tiềm lực, cái gì thiên tài cũng phải thanh lý nhanh một chút! Vì quyền lực, cốt nhục tương tàn, phụ tử tương tàn, chẳng lẽ ngươi chưa thấy qua sao? Huống chi là Phiêu Miểu Huyễn Phủ có thể ảnh hưởng đại cục toàn bộ nhân gian? Ngươi muốn làm Huyễn Phủ phủ chủ, chẳng lẽ người khác không nghĩ tới ?"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 258: Lẻn Vào!

Chiến Luân Hồi lạnh lùng nhìn Chiến Vũ Vân:

-"Ngươi bây giờ chỉ có thấy được thiên tài không linh thể chất lớn lên, về sau có khả năng trở thành thần hộ mệnh Huyễn Phủ, tự nhiên cũng là thần hộ mệnh Chiến gia tương lai; nhưng ngươi có nghĩ tới hay không, trải qua chuyện ngày hôm qua, về sau, không linh thể chất Mặc Quân Dạ hoặc là đã nhận ra địch ý của Chiến gia chúng ta. Nếu là ngươi, ngươi có thể hay không chịu được 1 kẻ thực lực chính mình rõ ràng cao hơn so tất cả mọi người, nhưng mà bởi vì đại cục mà phải chịu cừu nhân của mình chỉ huy kiềm chế?"

-"Không được!"

Chiến Vũ Vân trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống.

-"Vậy còn luyến tiếc sao? Phải biết rằng, kẻ có được không linh thể chất nếu thật như trong truyền thuyết, thời điểm trưởng thành chính là tồn tại vô địch, có khả năng triệt để hủy diệt toàn bộ Chiến gia chúng ta!"

Chiến Luân Hồi hừ một tiếng, nói:

-"Tuy loại chuyện này chỉ là suy đoán, thậm chí cũng chỉ là "có thể " nhưng chúng ta vẫn không thể mạo hiểm! Cơ nghiệp vạn năm của Chiến gia quyết không thể gửi hi vọng vào may mắn, phải đem cái "có thể" này toàn bộ tiêu diệt!"

Chiến Luân Hồi dừng một chút, tiếp tục nói:

- "Nhất là ngươi hôm nay nói sự tình hắn đột phá tại chỗ, càng làm cho ta khẳng định, người này không linh thể chất chính là là chân chính hàng thật giá thật! Điểm ấy đã không cần hoài nghi! Chính là bởi vì như thế, cho nên chúng ta mới nhất định phải bỏ hắn! Nhưng bắt tay vào tiến hành lại phải nhanh một chút!"

Quân Mạc Tà tuyệt đối thật không ngờ, một hồi chính mình đột phá tại chỗ lại trở thành lý do mà Chiến Luân Hồi muốn hủy diệt mình!

Hắn sở dĩ lựa chọn ở trước mặt mọi người đột phá, tự nhiên không là đơn thuần vì khoe khoang.

Thứ nhất, tiến vào Linh Dược Viên danh ngạch đã có được cho nên Quân Mạc Tà muốn tiếp tục gia tăng lợi thế của chính mình. Bày ra một phen mình vốn có 'Tuyệt đại thiên phú" chính là vì tiến vào linh Dược Viên làm thêm một bước đệm về sau.

Về phần cái nguyên nhân thứ hai, ở trước mặt nói cho Miêu Kinh Vân, thuận tiện cũng nói cho những chủ nhân bát đại thế gia kia là không cần có cái gì ảo tưởng đối với hắn. Nhân vật thiên tài mà Huyễn Phủ phủ chủ cũng phải tự mình nhận định này không muốn đùa nghịch với các ngươi. Cho ta một cái không gian, không cần quấy rầy bất cứ chuyện gì của ta...

Với hai điểm mong muốn này, theo thời điểm mọi người rời đi cũng có thể thấy hiển nhiên đã đạt đến hoàn mỹ tinh khiết.

Lý do thứ ba, tuy mọi việc đều thuận lợi, ta mặc dù là thiên tài, cũng có thiên phú không ai bằng cùng tốc độ tiến cảnh luyện công, nhưng hiện tại ta cũng chỉ có được thực lực Kim huyền... Đường tương lai giống như còn rất lâu, cho nên... Hiện tại các ngươi nên thương lượng nịnh nọt ta như thế nào mới phải. Cái này có thể nói cũng là một điểm trọng yếu, đối với việc đi lại bên trong Huyễn Phủ của hắn tương đối có lợi.

Thậm chí, là vì để thuận lợi rời đi, hắn cũng đã chuẩn bị tốt bước đệm...

Có thể nói, Quân Mạc Tà mục đích đạt thành, hơn nữa là rất hoàn mỹ. Nhưng mà, thế sự như quân cờ hay thay đổi, Quân đại thiếu gia như thế nào cũng không nghĩ ra, với ánh mắt đầ dã tâm của Chiến gia thì hắn hiển lộ thiên phú, ngược lại trở thành lý do đáng chết. Có điều "hươu chết về tay ai " thì cái này cũng không ai biết.

Dù sao không linh thể chất Mặc Quân Dạ chỉ là ngụy trang, chứ thực lực trước mắt Quân đại thiếu gia rất chi khủng bố!

(NBV: Giả heo ăn thịt cọp là nghề của chàng mà)

-"Tiêu Tiêu, ngươi từ việc lần trước đã không còn có xuất hiện ở trước mặt người khác, tin tưởng hiện nay trong Huyễn phủ ấn tượng về ngươi đã rất lạ lẫm. Cho nên nhiệm vụ giết chết tên không linh thể chất này, ta có ý định giao cho ngươi hoàn thành."

Khuôn mặt Chiến Luân Hồi hiện ra một tia tàn nhẫn.

-"Nếu là bọn người Tào Quốc Phong cản trở, không ngại cùng lúc làm sạch!"

Chiến Luân Hồi nói.

-"Tốt, ta sẽ hết sức nỗ lực."

Chiến Tiêu Tiêu cười giống như khuôn mặt Di Đà, lộ ra một tia ngưng trọng.

Giết một Kim huyền, rõ ràng cần xuất động một vị Thánh tôn cường giả!

Cái này nếu để cho bất luận kẻ nào biết, chỉ sợ đều cười đến rụng răng.

Nhưng Chiến Tiêu Tiêu chính mình lại biết, phần nhiệm vụ này không dễ thực hiện

Bởi vì, thủy chung đó là kẻ có được không linh thể chất! Tương lai của kẻ có được không linh thể chất, mặc dù là một cái Thánh tôn cường giả cũng là không thể không cân nhắc. Huyễn Phủ đối với không linh thể chất vô cùng coi trọng, chỗ đó ngoại trừ bảy Đại Thánh hoàng bên ngoài tất nhiên còn sẽ có cao thủ che dấu bảo vệ!

Cho dù là nhiệm vụ không thành thậm chí mất mạng cũng không phải là không có khả năng

Cho nên Chiến Tiêu Tiêu cũng không có chủ quan khinh thường, càng không dám khinh thường!

-"Đã quyết định giết hắn, vậy thì lập tức ra tay! Quyết định thật nhanh, đó mới là thủ đoạn sấm chớp! Cái gì mà “đối thủ khó cầu, " Tự mình bồi dưỡng đối thủ”, căn bản chính là ngu không ai bằng, tự chui đầu vào rọ!"

Chiến Luân Hồi tựa hồ nhớ ra cái gì đó, khóe miệng co lại, lạnh lùng khẽ hừ.

Kế tiếp, hắn ngẩng đầu lên suy nghĩ thật lâu, chậm rãi mà nói:

-"Thiên Cơ, trong khoảng thời gian này địa mạch có thể có cái gì khác thường ?"

Chiến Thiên Cơ thần sắc nghiêm túc, lập tức trả lời nói:

-"Cũng không có chút nào khác thường! Miêu gia địa mạch như cũ chậm chạp chảy về hướng Chiến gia, hết thảy bình thường. Tin tưởng chỉ qua một thời gian ngắn sẽ hoàn toàn dung nhập bổn gia bên trong, lúc đó cho dù có phong thuỷ đại sư khác phát giác cũng bất lực rồi!"

-"Nhưng ta vẫn là cảm thấy có chút không ổn."

Chiến Luân Hồi híp mắt, nói:

-"Hoặc là bởi vì sự tình quá mức thuận lợi ngược lại để cho trong nội tâm của ta cảm thấy bất an. Hiện tại ta phi thường hoài nghi sư phụ ta có còn khoẻ mạnh hay không, nếu là còn khoẻ mạnh …"

. Nói đến đây, Chiến Luân Hồi bắt đầu có chút bực bội, phất phất tay nói:

-"Các ngươi đi ra ngoài đi! Tiến hành chuyện các ngươi nên làm."

Sau đó hắn xoay người sang chỗ khác, một mình đối mặt với vách tường đen kịt, chỉ chừa cho mọi người một cái bóng lưng.

Tuy hắn không nói thêm gì nữa, nhưng nửa câu nói lúc trước của hắn lại làm cho năm người đều là trong lòng nặng nề chấn động!

Sư phụ của Chiến Luân Hồi!

Miêu Khuynh Thành!

Người kia còn khoẻ mạnh hay không ? Tại sao phải có hỏi như vậy ? Chẳng lẽ "Miêu Khuynh Thành…!

Miêu gia tổ tiên!

Cũng chính là chủ nhân Huyễn Phủ đời thứ nhất!

Cửu U đệ nhất thiếu quan môn đệ tử!

Cửu U đệ nhất thiếu khai sáng Huyễn Phủ, nhưng Miêu Khuynh Thành lại đơn thương độc mã đem Phiêu Miểu Huyễn Phủ phát dương quang đại! Thẳng cho tới quy mô hôm nay, có thể nói,toàn bộ Phiêu Miểu Huyễn Phủ bên trong đều tràn đầy dấu vết của Miêu Khuynh Thành

Miêu Khuynh Thành phát triển Huyễn Phủ về sau, thu tám người đệ tử!

Ngay tại lúc này bát đại thế gia tổ tiên!

Chiến Luân Hồi, rõ ràng là một trong bát đại đệ tử thân truyền của Miêu Khuynh Thành! Khó trách Chiến gia đối với hắn như thế cung kính. Mà Miêu Khuynh Thành bây giờ đang ở trong Huyễn Phủ đã là thuộc về truyền thuyết, gần với Cửu U đệ nhất thiếu truyền thuyết, chẳng lẽ “Hắn” vẫn còn sống?

Mấy người nhìn thoáng qua, đều là cảm giác được loại ý nghĩ này quả thực là vô căn cứ nhàm chán tới cực điểm! Gật đầu đáp ứng một tiếng, năm người vừa muốn đi ra...

Đột nhiên Chiến Luân Hồi chợt đứng lên, khuôn mặt trắng bệch đột nhiên bắn ra hai đạo thần quang màu xanh lá, trầm thấp nói:

-"Có người xông vào lòng đất Chiến gia! Lập tức đi thăm dò!"

-"Có người xông vào? Làm sao có thể?"

Chiến Vũ Vân ngạc nhiên, chính là khiến cho mọi người đều không thể tin được.

Chiến gia từ khi có dã tâm làm Huyễn Phủ chi chủ đến nay, lòng đất Chiến gia chính là một bí mật, ngoại trừ dòng chính Chiến gia có huyết mạch thuần khiết ra thì bất luận kẻ nào cũng không thể đi vào! Phần công tác giữ bí mật này, có thể nói là đã làm được cực hạn!

Những thế gia khác thậm chí còn không biết Chiến gia có một thế giới dưới lòng đất ! Mà ở ngay cả Chiến gia, biết rõ thế giới dưới lòng đất cũng là tuyệt đối không cao hơn hai mươi người đấy!

Địa điểm trọng yếu như thế làm sao còn có người ngoài xông tới?

-"Cái này là linh hồn lực lượng! Sinh ra hương vị! Cảm giác của ta không có lầm, quả thật có ngoại nhân xông gần đây rồi!"

Chiến Luân Hồi âm u nói, khuôn mặt trắng bệch lộ ra vẻ tàn độc:

- "Còn không mau đi! Tra rõ toàn diện cho ta!"

Quân Mạc Tà ỷ vào công năng tàng hình nghịch thiên tới cực điểm của Âm Dương Độn nên không kiêng nể gì cả mà từ trên cao một đường xông thẳng xuống, ngông nghênh xông thẳng vào bên trong Chiến gia như vào chỗ không người. Hắn tiện tay bắt lấy mấy người, trực tiếp triển khai nhiếp hồn đại pháp cộng thêm thuật thôi miên, ép hỏi ra nơi ở của 2 huynh đệ Chiến Thanh Phong cùng Chiến Ngọc Thụ.

Lại nói Chiến gia người tuy không ít, nhưng đạt đến "Cao tầng" cũng không nhiều lắm, biết rõ nơi ở của 2 huynh đệ Chiến gia kia lại càng ít.

Thẳng đến liên tục hỏi mười mấy người về sau, Quân Mạc Tà mới từ trong miệng một "Cao tầng" rốt cuộc biết, huynh đệ xui xẻo này đều đã bị an bài đến một chỗ "Cửu U Luyện Hồn"... Mà về phần chỗ đó địa điểm xác thực giống như không ai biết, duy nhất một điểm manh mối chính là trong lòng đất.

Quân đại thiếu gia kẻ tài cao gan lớn, dựa vào Âm Dương Độn thần kỳ, hơn nữa chính mình giống trống khua chiên đến cũng không thể không có thu hoạch trở về. Kết quả là tiếp tục đi xuống, dùng tốc độ kinh người cơ hồ là từ trên mặt đất đào thẳng xuống thế giới dưới lòng đất hết sức cơ mật của Chiến gia!

Thế giới dưới lòng đất của Chiến gia, đối với bất luận kẻ nào trên đời này mà nói đều là chỗ tuyệt mật! Tin tưởng như Cửu U Thập Tứ Thiếu tự mình đến cũng chưa chắc có thể tiến thối tự nhiên; nhưng đối với người mang năng lực biến thái "Thổ lực" cộng thêm Âm Dương Độn như Quân thiếu gia mà nói, giống như là đi dạo tại chính hậu hoa viên nhà mình, tùy ý nhàn nhã dạo chơi!

Chiến gia xử sự quá sức nghiêm cẩn, hầu như tất cả những ai liên quan đến thế giới dưới mặt đất này cả đời không được ra ngoài một bước! Có người vi phạm giết không tha, thậm chí đại đa số những người này căn bản chính là từ nhỏ sinh ra dưới mặt đất, đến khi lớn lên cũng hoàn toàn chưa có tiếp xúc qua ánh nắng!

Cho nên nguyên một đám giống như cương thi sắc mặt trắng bệch, toàn bộ không một chút huyết sắc. Quân Mạc Tà còn cho rằng mình đã lạc đến trên thế giới người da trắng nên kinh ngạc vạn phần, nguyên một đám khuôn mặt so với hàm răng của ta còn trắng hơn! Coi như là kiếp trước là người da trắng nhưng bề ngoài cũng không trắng đến như vậy, trắng đến nỗi giống như không phải là người...

Lần này tương đối đơn giản, chỉ bắt hai người, dùng Sưu Hồn Đại Pháp trực tiếp tìm ra Cửu U Luyện Hồn, vẫn là "Người địa phương" tương đối quen thuộc hoàn cảnh ah. Hơn nữa Đại thiếu lúc này đây, cũng không cần sử dụng nhiếp hồn đại pháp cùng thuật thôi miên, vì đến bây giờ đã không cần thiết phải che dấu cái gì!

Mấy nô bộc Chiến gia bị hắn sử dụng qua Sưu Hồn Đại Pháp đều biến thành người thực vật, tánh mạng thần hồn sớm đã phá thành mảnh nhỏ, khó có thể phục hồi trở lại!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 259: Vạn Quỷ Phệ Hồn Trùng!!

Lần này hắn ra tay như vậy, lý do rất đơn giản, Quân Mạc Tà cần tạo thành một loại biểu hiện giả tạo!

Hắn muốn làm cho người ta nghĩ đến Chiến gia trêu chọc đến một vị đối thủ cực kỳ cường hãn mà tâm ngoan thủ lạt rất đáng sợ . Mà thủ đoạn của vị đối thủ cơ hồ là vượt qua tưởng tượng của mọi người . Không những hung tàn ngoan độc, còn có thể làm cho người khác muốn sống không được, muốn chết không xong. .

Mà cách làm như thế, mục đích cuối cùng tự nhiên không ngoài việc để mọi người hoài nghi mọi chuyện xảy ra ở đây có liên quan đến vị Mặc Quân Dạ kẻ có "Không linh thể chất" kia!

Tuy răng tàn nhẫn nhưng Quân Tà lại đắc ý, trong lòng không có nửa điểm thương hại! Đối với người nhà Chiến gia, làm như vậy Quân đại thiếu đã cảm thấy nhân từ lắm rồi.

Ngay lúc đại thiếu đi từng bước mạnh như vũ bão về phía Cửu U Luyện Hồn, vùng đất đồng thời đột biến, dường như ngay cả Quân Mạc Tà cũng ko nghĩ tới, địa phương hắn vừa đi qua lại ẩn dấu một gian mật thất, trong nhà trên tầng cao nhất có 6 người đang tập trung nghị sự.

Mà lão gia hoả Chiến Luân Hồi này không biết rốt cuộc đã luân hồi bao nhiêu lần, quả nhiên có chút đạo hạnh, lại có thể lợi dụng tinh thần cảm ứng độc đáo của chính mình nhận ra khí tức của Quân Mạc Tà! Tuy rằng phát hiện rất nhỏ bé, nhưng dù chỉ một chút cũng đã nhận định ra sự việc!

Quân Mạc Tà đang dùng tốc độ cao nhất bay vút vào bên trong, đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng ‘’Ông’’ kì lạ, dường như là âm thanh của chiếc chuông kì lạ, dù chỉ trong một sát na, âm thanh quái dị đã truyền khắp lòng đất.

Tức thì mọi người ở thế giới dưới lòng đất đều gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây, thần hồn nát thần tính mà đứng lên cả.

Đã bao nhiêu năm, thế giới dưới lòng đất người ngoài đều ko thể xông vào! Vậy mà hiện giờ đã có địch nhân xông vào! Đây chính là quan hệ đến chiến gia tối đại bí mật, người chiến gia lại há có thể ko kinh hoảng? Nếu quả thật để cho người vừa tới chạy thoát ra ngoài, chỉ sợ chiến gia tối đại bí mật trong vòng một đêm truyền khắp cả Huyễn Phủ!

Như vậy các đại thế gia tất nhiên sẽ lập tức cảnh giác, bởi vì dạng bí mật này căn bản không thể nào che dấu, chiến gia sau này muốn làm chuyện gì thì khó khăn có thể gia tăng thêm vài lần,

Một quân cờ đặt sai, cả bàn đều thua!

Cho nên đối với chiến gia mà nói, đây là chuyện lớn kinh thiên động địa! Mỗi người đối với chuyện này nhất định phải đề tỉnh tới cao độ!

Nhất định phải bắt được kẻ xông vào để xử tử! Mới có thể làm cho mọi người đang căng thẳng như tên đã giương cung buông lỏng ra được.

Trước mặt Quân Mạc Tà giờ đây lả cả một đám người áo đen. Sau đó lại có thêm năm sáu tên hắc bào nhân nhanh chóng xuất hiện, nháy mắt về tới đây tụ cùng một chỗ.

“-Các ngươi có phát hiện gì sao?”

-“ Không có! Cái tên tặc tử kia thập phần giảo hoạt, toàn bộ không có một chút dấu vết nào lưu lại, duy nhất có thể xác định, tặc tử kia vẫn dang ở tại thế giới dưới lòng đất còn chưa có rời đi, xem như trong bất hạnh còn có đại hạnh!”

-“Không có rời đi là tốt rồi, các ngươi tiếp tục lục soát! Nhất định phải lục soát! Quyết không thể để hắn rời đi!”

5 đạo nhân ảnh “xoát” một tiếng phân ra năm phương hướng cấp tốc phi thân ra ngoài.

-“Chiến gia bên trong quả nhiên hùng hậu. Năm người này mỗi người đều có được tu vi Thánh Giả! Thực lực tối đa cũng chỉ hơi kém Thánh Hoàng cường giả một bậc mà thôi, bởi vậy có thể thấy được mưu đồ của Chiến gia nhất định không nhỏ!”

Quân Mạc Tà ành mắt thâm thuý nhìn lên năm người lướt đi trên thông đạo, trong long âm thầm cân nhắc.

-“Sao năm cao thủ thế này lại có thể thời gian dài ở trong lòng đất làm “bạch nhân”, … vậy mưu đồ của Chiến Gia nhất định rất kinh khủng đây?”

Đúng lúc này, lại có mảnh tiếng chuông dị thường dồn dập vang lên, toàn bộ người của chiến gia đang lục soát khắp nơi trong thế giới dưới lòng đất đều không một chút chần chờ, đột nhiên cấp tốc lui về trong mật thất như thuỷ triều rút đi vậy!

“Bang bang thanh” âm thanh liên tiếp vang lên không ngừng, cửa đá của mỗi cái mật thất đều đóng lại rất nhanh! Trong chốc lát tất cả thông đạo đều trống rỗng!

-“Đây là có chuyện gì?”

Quân Mạc Tà tất nhiên là hoài nghi. Vì sao đang khẩn trương, rồi lại triệt để buông lỏng? Hoàn toàn không hề làm gì hay lục soát sao? Đang tính thủ đoạn gì? Chẳng lẽ thật sự muốn thả ra sao?

Đang đầy một bụng hồ nghi, bỗng nhiên vù vù một loại âm thanh ào ào vang lên, từ các lối vào thông đạo tuôn ra vô số cổ quái phi trùng tựa

như là ong mật, vẫy đôi cánh trong thông đạo rồi phi hành lên, một mảnh đông nghìn nghịt nhìn qua ít nhất cũng có mấy ngàn con…

-“ Chẳng lẽ dùng mấy con sâu nhỏ tìm tung tích ta? Những con sâu nhỏ này có thể có tác dụng gì?”

Quân Mạc Tà hiện tại thân vẫn ở trong trạng thái Âm Dương Độn, dưới trạng thái Âm Dương Độn chẳng khác nào ẩn thân Hư Không, vạn pháp bất xâm. Đại thiếu cảm thấy thật sự yên tâm, toàn bộ không một chút sợ hãi. Nhiều nhất cũng có vài phần nghi hoặc mà thôi, xem ra, những thứ phi trùng này là một loại thủ đoạn lục soát hiệu quả hơn của chiến gia.

“Đáng tiếc gặp phải bổn thiếu, các ngươi nhất định thất vọng rồi”

Quân Mạc Tà trong lòng cười lạnh một tiếng rồi tiếp tục đi tới. Hắn dựa theo kế hoạch sớm định ra, mà tiếp tục tìm kiếm nơi ở của 2 huynh đệ Chiến gia kia. Nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn đột nhiên nhìn thấy những con tiểu phi trùng theo lối vào thông đạo bay thẳng về phía mình!

Hơn nữa, mỗi một con có vẻ như đều xác định rõ mục tiêu.

-“Chẳng lẽ những con sâu nhỏ này lại thật sự có thể cảm nhận được sự tồn tại của ta?”

Quân Mạc Tà nhíu mày nhìn chăm chú vào những con tiểu phi trùng bay càng lúc càng gần này, âm dương độn này chưa bao giờ thất thủ, chẳng lẽ hôm nay lại bị một ít con sâu nhỏ phá vỡ sao?

Đại thiếu suy đoán không sai, loại sâu nhỏ này thân mình cơ hồ không có bất kì một chút lực công kích nào. Trong một lần Chiến Luân Hồi rơi vào hiểm cảnh nhưng vẫn toàn mạng thoát ra bên ngoài thì vô ý phát hiện ra một loại trùng kì lạ.

Loại côn trùng này sống tập trung tại nơi có người chết, bởi vì chúng cần một lượng thi khí nồng đậm mới có thể sinh tồn, sinh sản. Loại sâu

này mặc dù không có bao nhiêu lực công kích nhưng lại có được năng lực cắn nuốt linh hồn người chết kì dị, đây là dị năng thiên phú cho nên chúng nó đối với linh hồn vô cùng mẫn cảm.

Chiến Luân Hồi sau khi lấy được thứ này cảm thấy thứ đồ chơi này mặc dù không có cái gì gọi là uy lực thực chất nhưng lại là một trợ thủ phòng ngự truy tung tuyệt hảo liền đem về bồi dưỡng, lại đặt tên là 'Vạn quỷ phệ hồn trùng'. Từ trước đến nay hắn dùng loại vật này để truy tung hoặc là tìm nơi ẩn nấp của địch nhân thì có thể nói là hiệu quả rõ rệt, chưa bao giờ thất thủ. Hôm nay hắn thấy tất cả mọi người chiến gia đều xuất thủ cũng không thể tìm được tông tích của tên đột nhập kia, liền đem vạn quỷ phệ hồn trùng thả ra.

Quả nhiên hiệu quả rõ rệt, Vạn quỷ phệ hồn trùng vừa ra tới liền phát hiện tung tích Quân Mạc Tà!

Quân Mạc Tà tuy rằng trong trạng thái ẩn thân thì tất cả mọi người đều không nhìn thấy hắn, nhưng loại trùng này cũng không phải dùng mắt để nhìn mà. Lại nói hắn dù là ẩn thân hư không, nhưng bản thân linh hồn dao động vẫn là thực tế tồn tại.

Đương nhiên, lúc này Quân Mạc Tà công lực vẫn còn thấp chưa thể chân chánh dùng Âm Dương Độn tới mức như ý. Hiện tại vẫn chỉ là mức nửa hư nửa thực, trạng thái như có như không này bị loại tiểu trùng đối với linh hồn cực kì mẫn cảm này phát giác cũng là phải đạo thôi!

Nhưng giờ Quân Mạc Tà làm sao có được hiểu biết thấu đáo như vậy. Nên giờ hắn cực kì hoảng sợ, hắn như thế nào không nghĩ tới thiên hạ này lại có sinh vật kì quái như thế! Chẳng lẽ quả thực có pháp có phá, mấy con côn trùng bé nhỏ này lại thật sự có thể phá Âm Dương Độn pháp chưa bao giờ thất thủ của chính mình?

Vốn tại thời điểm loại côn trùng này xuất hiện, đại thiếu cũng cảm giác được một cỗ vô cùng âm tà chi ý.

Hơn nưã trong không khí cũng nhất thời tràn ngập lên một cỗ thi khí, mùi thúi làm cho người ta nghe thấy đều muốn nôn mửa!

Điều này làm cho Quân Mạc Tà đối với thứ phát ra loại vật này liền có chắc chắn, trong lòng cũng nổi lên một cỗ cảm xúc chán gét mãnh liệt. Bởi vì lúc trước khi quan sát chiến gia khí cũng đã cảm thấy có ác cảm với vẻ âm tà …. .

Đúng lúc này, cách chỗ Quân Mạc Tà ước chừng bốn năm trượng đột nhiên xuất hiện một người trung niên có vẻ mặt tươi cười. Người trung niên này vừa xuất hiện liền dùng khuôn mặt béo tốt như của phú ông tươi cười chân thành hướng về phía Quân Mạc Tànói :

-“Thân thủ các hạ quả là cao siêu, mà đã đến nơi đây còn không hiện thân đi ra để cho chiến gia chúng ta tỏ tình địa chủ. Mọi người cầm lên chén rượu để nói chuyện một chút, từ nay về sau biến chiến tranh thành tơ lụa, kết giao bằng hữu chẳng phải là rất tốt sao? “

“Hmm” Quân Mạc Tà cũng không đáp lời, Âm Dương Độn tuy rằng ngoài ý muốn bị phá nhưng trong lòng hắn vẫn không một chút khiếp ý. Mếu là muốn thoát thân chỉ cần một cái độn thổ có thể dễ dàng bặt vô âm tín, vấn đề an toàn có thể nói không có gì lo lắng. Nếu vẫn có nhiều con bài chưa lật nơi tay, làm sao lo lắng rời đi chứ? Nửa chừng bỏ dở cho tới bây giờ cũng không phải là tính cách của đại thiếu!

Hơn nữa có vẻ như cũng chỉ là những con côn trùng này phát hiện ra mình mà thôi, những người này nhiều nhất cũng chỉ có thể căn cứ phản ứng côn trùng để phán đoán đại khái phương vị của mình, điều này có tác dụng gì lớn đâu chứ?

Khàn khàn cười, Quân Mạc Tà dùng một loại giọng nói dị thường quỷ dị đáp lại:

-“Chiến gia tiểu bối, chẳng lẽ các ngươi nghĩ đến bằng bọn côn trùng này là có thể bắt được lão nhân gia ta, có thể sao? Như vậy các ngươi cũng có chút ngây thơ rồi”

Lời còn chưa dứt, phía sau một thanh âm băng lãnh đáp:

-”Chúng ta đối với việc bắt được ngươi không có hứng thú! Bởi vì ngươi nếu đến được nơi này liền nhất định không cách nào sống sót rời đi!”

Quân Mạc Tà nhìn lại, chỉ thấy mảnh côn trùng còn cách phía sau mình bảy tám trượng, một gã hắc y nhân cầm tiêu thương đứng vững, cả người đứng thẳng, làm cho Quân Mạc Tà nghĩ đến một thanh lợi kiếm xuất vỏ!

Tựa hồ người này, thân mình đúng là một thanh kiếm sắc bén vô cùng! Từ phía sau trên thân người này đã có lãnh ý lành lành, sát khí liên tục như sóng triều tuôn ra!

Quân Mạc Tà lặng yên phóng ra thần thức cường đại của mình để thăm dò, bất ngờ phát hiện, hai người trước mắt kia, mỗi người đều là siêu cấp cao thủ! Hơn nữa thực lực vượt rất xa cấp độ Thánh Hoàng!

Bằng mình bây giờ, nếu là quả thật trực tiếp đối chiến mà nói, cho dù là đơn thuần đối một người trong đó cũng tuyệt đối không là đối thủ! Hiện giờ còn là tiền hậu giáp kích cả hai người!

Trước mắt cục diện có vẻ như có chút tồi tệ!

Quân Mạc Tà khàn khàn nói:

-” Những lời này nói được quả nhiên à buồn cười! Lão nhân gia ta luôn luôn coi thường cái chết, từ khi đi vào cái thế giới này chưa từng nghĩ tới phải sống trở về!”

-“Nói bậy! Đã chết đến nơi mà còn muốn hồ ngôn loạn ngữ, vây lão phu theo ý trời cho ngươi một cái chết để ngươi khỏi phải chịu cảnh “sống không bằng chết này!”

Hắc y nhân nói xong lại đột nhiên động, theo xuất thủ của hắn, trước người hắn vạn quỷ Phệ Hồn trùng liền chia ra bay lên, ngay sau đó liền

có gần một trăm kiếm khí sắc bén từ mọi phía lao đến

Quân Mạc Tà hừ lạnh một tiếng, thân mình ở phiến hư vô bên trong liên tục tránh né, ngay sau đó đột nhiên bàn tay vừa lộn, một đoàn hoả diễm nóng cháy dị thường đột nhiên theo trong tay bắn ra, trong phút chốc bao phủ cả lối đi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 260: Vạn Thi Quật Khủng Bố!!

Liệt hỏa hừng hực, cả một lối đi tức thì rợp một trời sắc lửa, một cổ nhiệt khủng bố bức người tràn ngập toàn bộ thế giới dưới lòng đất của Chiến gia.

Trước sau hai người đều lập tức bị dìm trong một biển lửa.

- "Thật hèn hạ! Cư nhiên dám phóng hỏa".

Một cổ kình lực băng hàn dị thường cường đại lập tức tuôn ra, xoát một tiếng khí tức băng hàn theo thông đạo tràn thẳng qua bên kia. Liệt hỏa đều bị diệt, thậm chí hai bên trên tường đá cũng đồng thời ngưng kết một tầng sương trắng.

Vốn là Liệt Hỏa nóng hừng hực chỉ một thoáng đã biến mất không còn gì nữa, thân ảnh hai người trước sau lần lượt hiện ra, lông tóc không một chút tổn thương nhưng sắc mặt xem ra lại khó coi tới cực điểm!

Bởi vì theo một đoàn Liệt hỏa này, tuy bọn hắn không hề bị tổn thương nhưng toàn bộ Vạn Qủy Phệ Hồn Trùng trong thông đạo đều bị đốt sạch sẽ.

Đúng là một con cũng không còn sót lại!

Trong thông đạo bây giờ không chỗ nào không tràn ngập một mùi vị cháy khét quái dị, còn có một loại mùi thơm của đồ nướng.

Nguyên lai mục đích thần bí nhân này phóng hỏa cũng không phải để đối phó hai người bọn họ mà là muốn đem những Phệ Hồn Trùng này

tiêu diệt sạch sẽ, để hắn có thể tiếp tục dùng thân pháp tàng hình của mình mà không còn cố kỵ gì nữa!

Đối mặt biến cố lớn như thế, mặc dù ẩn thân một góc bí ẩn gần đó quan sát, Chiến Luân Hồi cũng trợn mắt há hốc mồm, hai tay run nhè nhẹ một thoáng, ánh mắt bắn ra thần sắc không thể tin nổi.

-"Điều này sao có thể!"

Một câu cơ hồ suy yếu phát ra.

Người khác không biết nhưng Chiến Luân Hồi sao lại có thể không biết? Vạn Qủy Phệ Hồn Trùng này nếu quả thật bị chết cháy dễ dàng như vậy thì cũng không đáng cho Chiến Luân Hồi coi trọng như thế. Trước đó hắn đã từng thử qua nhiều lần, loại Phệ Hồn Trùng này căn bản không hề sợ lửa.

Cho dù là thiêu đốt liên tục một canh giờ trong nhiệt độ cao nhất, những côn trùng này cũng có thể lông tóc không tổn hại từ trong lửa bay ra, căn bản không có bất kỳ ảnh hưởng gì!

Nhưng trước mắt lại có một màn ngoài ý muốn như thế, khiến một kẻ đa mưu túc trí như Chiến Luân Hồi hoàn toàn không thể chấp nhận việc hơn 3 nghìn con Vạn Qủy Phệ Hồn Trùng mình khổ tâm đào tạo đều hóa thành tro tàn tại một lớp hỏa diễm cổ quái .

Nếu ngọn lửa kia đúng thật có cổ quái, như thế nào lại bị chưởng lực băng hàn tức thì chôn vùi?

Hết thảy đều lộ ra điểm kì quái, không thể tưởng tượng được!

Trên thực tế, bất luận kẻ nào cũng sẽ không nghĩ tới. Bởi vì trong thông đạo này không có bất kỳ thứ gì để chiếu sáng, đều là một mảnh đen tối cho nên ai cũng không để ý. Kỳ thực ngay khi Liệt Hỏa dấy lên, trong nháy mắt có một mảng hỏa diễm màu đen yên lặng bốc cháy lên dung hợp cùng với thông đạo hắc ám này.

Trên thực tế, sau khi hỏa diễm màu đen kia bắt đầu thiêu đốt, đại hỏa chôn vùi cả cái thông đạo mới ầm ầm chính thức bốc lên.

Tuy quá trình giữa hai thứ này có thể nói cực kỳ gần, nhưng thủy chung trước sau vẫn có khác. Mà ở thời điểm đại hỏa dấy lên, những côn trùng kia cũng bị hỏa diễm màu đen hóa thành tro tàn, mà khi đại hỏa tiêu thất thì hỏa diễm cũng thành công lui thân, lặn yên thanh mất. Kết luận mà nói, hỏa diễm đi sau thanh thế to lớn, cũng chỉ là Chướng Nhãn pháp mà thôi!

(NBV: Ý nói là dùng lửa đen đốt sạch côn trùng, sau đó dùng lửa đỏ bừng bừng để che mắt mọi người!)

Nếu không cho dù có băng hàn chưởng lực kia thì cũng có thể có chuyện gì chứ?

Trước mắt, Liệt hỏa tiêu hết, trong thông đạo quay về một phiến hắc ám. Chiến Nhất Tiếu cùng Chiến Đồ tức giận hừ một tiếng, hai người đồng thời động thủ, hướng về chỗ thần bí nhân phát ra thanh âm triển khai điên cuồng tấn công, lại kinh hãi phát hiện huyền khí của bản thân đều đánh vào không khí, không có chỗ chịu nửa điểm lực, cho dù có cũng là huyền khí không khống chế được bắn trúng thạch bích bên ngoài mà thôi!

Dĩ nhiên địch nhân đã bỏ đi không một dấu vết. Hai tuyệt đỉnh cao thủ thấy địch nhân đã đi, liền không công kích vô dụng nữa, không hẹn mà cùng dừng tay, liếc nhìn lẫn nhau, chứng kiến sự hoảng sợ sâu sắc trong mắt đối phương!

Người này là ai vậy?

Rõ ràng có thể chịu sự công kích toàn lực của hai vị cường giả cấp thánh tôn, còn bảo trì tàng hình thậm chí càng tự nhiên thong dong mà đem hơn ba nghìn con Phệ Hồn Trùng tiêu diệt, sau đó mới phiêu nhiên biến mất.

Lưỡng đại thánh tôn rõ ràng trong toàn bộ quá trình hoàn toàn không thấy được cái chéo áo của địch nhân. Mà địch nhân lại trước mắt hai người bọn họ lấy được chiến quả huy hoàng khó có thể tưởng tượng.

Chuyện như vậy mà nói ra thật cũng chưa chắc có người chịu tin tưởng, quả thực là nghe rợn cả người!

Bọn hắn càng không nghĩ tới, Quân đại thiếu gia kỳ thực cũng không có thấy tốt mà lấy, chính thức ly khai. Hắn chỉ là áp sát cả người vào bức tường đá để nấp mà thôi.

Hắn vốn cũng có ý định dựa vào ưu thế tàng hình của mình, tăng thêm phong duệ Viêm Hoàng Chi Huyết cùng dặc dị Khai Thiên Tạo Hóa Công bất ngờ đánh lén, xử lý hai người kia hoặc chỉ một trong hai người cũng là tốt.

Nhưng hắn lập tức phát hiện mình hiện tại tuy nhiên đã đạt đến thánh hoàng cấp ba, dựa vào thực lực bản thân mà nói đã ở trên Tào Quốc Phong, nhưng nếu so sánh với hai người trước mắt này chênh lệch vẫn rất lớn! Hơn nữa hai người này đều toàn lực đề phòng, nếu mình tùy tiện ra tay quả quyết không lấy được hiệu quả gì mà ngược lại vì vậy mà bại lộ thân phận chính mình.

Cho nên Quân Mạc Tà đành nhịn xuống cái ý niệm mê người này trong đầu.

Thừa dịp hai người này còn ở đây nghi thần nghi quỷ, đánh trước đánh sau. Quân Mạc Tà lại thi triển thổ lực, đi xuyên qua thạch bích hướng về mặt khác. Đại thiếu thi triển thổ lực, cùng nham thạch dinh làm một thể, tức thì đã phát giác được thạch bích lần này lẻn vào so với mấy cái thạch bích mình mới xuyên qua đều dày hơn rất nhiều. Những cái thạch bích trước độ dày nhiều lắm cũng chỉ hơn một trượng mà thạch bích này độ dày cũng phải hơn mười trượng. Chính mình rõ ràng đã bơi qua khoảng cách ngoài mười trượng mà vẫn không đến được mặt kia.

Nên biết, Chiến gia kiến tạo thế giới dưới lòng đất có thể nói cực kì khổng lồ, tầng dưới nham thạch cơ hồ đều bị đả thông, như thế nào lại xuất hiện một thạch bích dày hơn mười trượng mà không có tác dụng gì. Phía sau thạch bích này, tất nhiên có giấu một cái bí mật to lớn!

Quân Mạc Tà tiếp tục hướng bên kia mà đi, dù sao có Âm Dương Độn, lại dựa vào ngũ hành thần thông, trong thiên hạ có nơi nào lại không thể đi?

Sai khi lại xuyên qua khoảng bảy tám trượng, hai mắt tỏa sáng, đột nhiên liền có một cổ tanh tưởi khó có thể nói đập vào mặt. Trong chốc lát, Quân Mạc Tà thậm chí có cảm giác buồn nôn mãnh liệt.

(NNN: Ọe… = =”)

Đại thiếu tập trung nhìn vào, không khỏi giận tím mặt!

Đập vào mắt là một không gian rộng lớn, nói đúng hơn nơi đây chính là một cái hố sâu, trong hố sâu này thi thể đặt chằng chịt đếm cũng không xuể, từng tầng chồng chất lên, chỉ xem xét sơ sơ đã có thể đoán được có ít nhất hơn một vạn thi thể trong này.

Mấy tầng phía dưới, rất nhiều thi thể dĩ nhiên đã thối rửa lộ ra xương trắng. Mà mấy tầng phía trên nhất diện mục thi thể lại như sinh thời, hiển nhiên là vừa mới chết đã bị ném vào.

Vị trí của Quân Mạc Tà chính là thạch bích phía trên vạn thi hố này.

“Phốc, phốc” thanh âm vang lên, mấy đạo tơ máu rơi vãi, lại có mười thi thể bị ném xuống dưới.

Sau đó một thanh âm kính cẩn cực điểm nói :

-“Lão tổ tông, đây là ba trăm cổ thi thể hôm nay toàn bộ giao đủ, ngài còn có dặn dò gì không? Nếu chưa đầy đủ vãn bối lập tức bắt tay an bày”

- “Ừm…lần này làm được không tệ, không sai”.

Một thanh âm u ám thỏa mãn nói.

-“Chỉ có một chuyện, ngàn vạn không nên quên, ngày mai cần ít nhất 500 thi thể, nhất định phải là thi thể còn tươi mới, không thể để xảy ra sai sót gì”.

Quân Mạc Tà theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên bệ đá cao cao một lão đầu thân thể toàn da bọc xương như khô lâu ngồi đó, trong tay cầm một cái gì hình thù kỳ quái. Trước mặt lão nhân kia, có một pho tượng lô đỉnh toàn thân đen nhánh, bên trong không ngừng có khói đen phiêu dật bay lên. Phía dưới lô đỉnh lại phân ra chín đầu ống màu đen kéo dài về hướng phía dưới vạn thi quật.

-“Vâng….lão tổ tông….”

Thanh âm kia dường như có chút sợ hãi, có ý muốn nói mà lại không dám, nhiều lần tự nhủ mới lúng túng mà nói:

-“Bổn gia phụ cận người đã giết được không sai biệt lắm….nếu là giết chóc số lượng lớn như vậy, chỉ sợ sẽ có người để ý, trên thực tế, hiện tại đã có Miêu gia, Trương gia….đến khi các đại gia tộc điều tra người mất tích…nếu là như vậy, tiểu nhân chỉ e…..”

-“Tiểu tử ngươi sợ cái gì?”

Thanh âm u ám kia nói :

- “Chỉ cần hành động bí mật, đừng nói giết vài trăm người, coi như giết vài ngàn người lại tính là cái gì? Mấy cái này toàn là dân chúng bình dân giống như con sâu cái kiến, ai sẽ chính thức quan tâm. Nếu là trong này thật sự không đủ người có thể bên trong Tâm Huyễn Thành ra tay, càng nhiều càng tốt”

-“Vâng! Chính là đến xin chỉ thị một lần, hết thảy theo đúng tiến độ ngài muốn .Nhưng nếu muốn đi đến Tâm Huyễn Thành vơ vét, đường xá cũng xa hơn một chút, còn có lão tổ tông lần này cần số lượng quá mức

khổng lồ, chỉ sợ phải tăng thêm nhiều nhân thủ, nếu chỉ bằng chúng ta chừng này….chỉ sợ không có đủ lực lượng, ảnh hưởng đại sự của lão tổ tông”

-“Ừm ngươi nói cũng có lý, ngươi đi tìm Chiến Vũ Vân đi, để hắn an bài cụ thể một chút, đặc biệt nói cho hắn biết chỗ này của ta đã đến thời khắc mấu chốt. Ngàn vạn lần không thể gián đoạn! Một khi chặt đứt sinh linh tế dưỡng chỉ sợ sẽ nguy hiểm, kiếm củi ba năm thiêu một giờ”

-“Vâng! Tiểu nhân xin cáo lui!”

Một đại hán mặt mũi dữ tợn cung kính cúi đầu, sau đó chầm chậm lui ra ngoài.

Quân Mạc Tà theo thạch bích chậm rãi bay lên, ngưng mắt nhìn lão đầu khô gầy trên bệ đá kia, trong lòng sát ý không ngừng nổi lên.

Rất rõ ràng, hết thảy trước mắt tất nhiên là Chiến gia muốn tiến hành âm mưu nào đó, mà âm mưu kia đúng là cần dùng không biết bao nhiêu thi thể để làm tế phẩm mới có thể từ đó tiến hành chắt lọc tử tinh lực lượng đạt tới mức nào đó. Lão đầu này coi nhân mạng như cỏ rác, loại hành vi này đã không thể đơn thuần dùng tàn nhẫn độc ác để hình dung, hoàn toàn chính là mất hết nhân tính, trực tiếp chính là phản nhân loại, phản xã hội!

(NBV: Tội ác diệt chủng)

Quân Mạc Tà sát cơ đại thịnh, bàn tay vừa mới giơ lên, đang chuẩn bị ra tay, đột nhiên ở cửa có bóng người lóe lên.

Chỉ nghe người đến nhàn nhạt mà hỏi:

-“Thế nào? Hôm nay tiến triển ra sao?” .

Vừa thấy người này đến, Quân Mạc Tà đúng là ngoài dự kiến.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 261: Động Thủ! Đột Biến!!

Người đến hóa ra là một người thanh niên ước chừng mới 30 tuổi, một thân lục y, mặt trắng bệch thậm chí ngay cả con mắt cũng tự hồ đều là màu trắng.

Vốn Quân Mạc Tà tưởng rằng, có thể phát ra khẩu khí loại này sẽ là một lão yêu quái như bộ xương biết nói chuyện, dù thế nào cũng phải là hình ảnh một lão nhân chứ không thể ngờ tới hắn cư nhiên lại trẻ đến vậy!

Quả thật quá bất ngờ!

Lão quái ngàn năm kia vừa mới đứng lên, vẫn chưa kịp đáp lời thì người trẻ tuổi kia đột nhiên nhíu mày, bụng đầy hoài nghi nhìn về phía thạch bích nơi mà Quân Mạc Tà đang ẩn thân...

Hay là hắn phát hiện ra rồi?

Quân Mạc Tà cảm thấy chấn động, bỗng linh cơ chợt lóe, Âm Dương Độn tiếp tục biến hóa đem thân mình triệt để hòa tan vào vô tận thi khí nơi này.

Người trẻ tuổi kia thần sắc ngờ vực, cẩn thận xem xét một phen thủy chung vẫn không phát hiện ra có gì dị thường, rốt cuộc nhàn nhạt nói tiếp:

-” Người xông vào đây hôm nay huyền công có thể nói là sâu không lường được, hơn nữa thủ đoạn lại có điểm thần dị xuất quỷ nhập thần,

đến giờ cũng không thể xác định liệu hắn có còn ở đây nữa không hay là đã đi rồi. Mà cho dù hắn đã đi đi chăng nữa đối với chúng ta cũng là một hồi tai nạn, nếu mà còn chưa có rời đi, nhìn vào công phu ẩn thân kì dị kia đối với Chiến gia chị sợ rằng chẳng có bị mật nào là còn giữ được....”

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp:

-” Mà đáng sợ hơn là, nếu người này đã rời đi, bất luận hắn là ai một khi ra ngoài hắn liền biết các bí mật của Chiến gia, cũng đủ để Chiến gia sớm không giữ được! Cho nên người nhất định phải trong thời gian ngắn nhất ngưng tụ ra lượng lớn thi khí, mạnh mẽ đem Miêu gia địa mạch hoàn toàn chặn lại, làm cho số mệnh của Miêu gia trong vòng 3 ngày toàn bộ chuyển vào Chiến gia địa mạch, chỉ có như thế mới có thể giúp Chiến gia tránh được kiếp nạn này!”

-“ Không cần lo chuyện các thế gia sẽ phản ứng thế nào, nếu để hoàn toàn ngăn chặn chúng ta thì cũng phải cần ít nhất ba ngày! Đây chính là thời gian của chúng ta!”

Khô gầy lão nhân thân mình chấn động, gian nan nói:

-” Ta cũng hiểu được tình thế nghiêm trọng trước mắt, nhưng nếu thực sự làm như vậy, chỉ sợ…. quá mức gấp gáp sợ sẽ tạo thành sơ hở.... Lão tổ, việc này ngài cũng là đại hành gia, nên biết loại chuyện như thế này tối kỵ là nôn nóng làm ẩu! Chúng ta bày ra vốn là nghịch thiên pháp môn, nếu quả thật có xuất hiện sơ xuất thì muốn cứu vãn sẽ khó khăn vô cùng...”

Người trẻ tuổi điềm nhiên nói:

-” Tình hình này ta tự nhiên là biết. Nhưng hiện tại việc này đã không cho phép chúng ta chậm chễ nữa, chỉ có thể tiếp tục tiến tới! Bí mật ở nơi này đã bị lộ rất nhiều, nếu sự tình không thể hoàn thành đối với Chiến gia sẽ là một hồi tai họa ngập đầu, sẽ chẳng có đường sống nào cho chúng ta! Chiến gia ta thực thực tuy mạnh mẽ nhưng một mình đối

mặt với sự liên thủ của Phủ chủ và thất đại thế gia thì tuyệt đối không thể có phần thắng!”

-“Nhân lực có hạn, thế sự vô thường, việc này ngoài ý muốn xuất hiện, tại sao chúng ta không thuận theo tự nhiên”

Người trẻ tuổi sắc mặt âm trầm, ngẩng đầu gầm lên:

-” Mẹ kiếp là ai xông vào! Rốt cuộc là ai? Bất luận hắn là ai, nếu lần này Chiến gia không cách nào thoát được, ta nhất định phải kéo cả nhà hắn chôn cùng!”

-“ Việc đã đến nước này, ta đây liền lập tức dốc toàn lức ứng phó chuyện này!”

Khô héo lão giả đắn đo nửa ngày mới dùng một loại khẩu khí nghiêm nghị hồi đáp, thần tình có chút bi tráng tựa như làm xong chuyện này bản thân sẽ phải hy sinh một cách anh dũng...

-“ Yên tâm, chuyện này sau khi làm xong, những thọ nguyên mà ngươi bị tổn thấ, ta tự có biện pháp khôi phục, nhiều nhất chỉ cần một năm, thậm chí còn có thể tịnh tiến hơn trước!”

Người trẻ tuổi đúng là Chiến Luân Hồi, giờ phút này khẩu khí của hắn cũng là vô cùng nghiêm túc.

-“ Đa tạ lão tổ!”

Khô gầy lão giả tự nhiên là Chiến Cơ tử, Chiến Thiên Cơ.

Hắn nghe vậy không khỏi có chút yên tâm. Hắn làm việc này chính là nghịch thiên mà làm, mặc dù là phong thủy thuật nhưng cần phải dùng máu huyết bản thân để dẫn, nếu không hắn đâu có gầy trơ xương thế này, ngay cả Khô Lâu cũng thẹn không bằng hắn....

Chiến Luân Hồi nói xong cũng không dừng lại, lập tức đi ra khỏi thạch thất.

Mắt thấy Chiến Luân Hồi rời đi, Chiến Thiên Cơ đứng tại chỗ bất động cân nhắc hồi lâu, lúc này mới thở ra một hơi, cuối cùng rốt cục cũng khoanh chân ngồi xuống, hít một hơi thật sâu, hai tay mạnh mẽ giơ lên. Đột nhiên, toàn bộ phía trên thạch thất sáng lên.

Sau đó, Trong hố lớn chứa đầy thi thể ở trước mặt Chiến Thiên Cơ đột nhiên vang lên âm thanh xoẹt xoẹt...

Ngoài cửa, Chiến Luân Hồi lặng lặng đứng đó, nghe được âm thanh này thì cực kì vừa lòng, hắn cười cười, lúc này mới thực sự rời đi...

Quân Mạc Tà ngẩng đầu nhìn lại, thấy trên trần thạch thất có khắc một bộ tranh vẽ rất tỉ mỉ, nội dung đúng là Huyễn Phủ Cửu Phong!

Nhìn trong bộ tranh từng ngọn núi nối tiếp nhau rất giống đường kinh mạch của cơ thể, nhưng lại ẩn ẩn hiện lên ánh sáng lưu động.

Thi khí trong hầm chậm rãi bốc lên, giữa không trung ngưng kết lại dần dần ngưng tụ thành một đoàn tà khí tím đen, xoát một tiếng rơi vào trong cái lô đỉnh trước mặt Chiến Thiên Cơ, mà trong cái đỉnh lô kia, chín cái ống đột nhiên mãnh lệt bạo phát..

Ngay sau đó, một đạo ánh sáng màu tím đen theo đỉnh lô bay lên vọt thẳng vào dãy núi của Miêu gia trong bức tranh, trong nháy mắt sắc thái biểu thị Miêu gia ảm đạm dần xuống...

Một cái hô hấp sau đó, Chiến Thiên Cơ dường như đem toàn lực hét một tiếng

-” Đi!”

Một đạo khí ảm đạm từ trên bay xuống, hưu một tiếng hướng về góc trái thạch thất bay đi, trên thạch bích vẫn hư ảo mông lung... Về phần luồng khí xám kia bay đi đã biến mất không thấy, mà nơi nó biến mất trùng hợp lại đúng là nơi địa mạch của Miêu Gia!

Mạc Quân Tà thậm chí đã có thể xác định, luồng khí xám kia chắc chắn sẽ rơi xuống nơi tiếp giáp giữa Chủ Phong và Miêu gia địa mạch.!

Làm xong hết thảy, sắc mặt Chiến Thiên Cơ lập tức đỏ bừng, hắn gắng sức ho khan, tham lam há mồm hít lấy một ngụm không khí, tựa hồ không hề phản ứng với mùi hôi thối của thi khí dày đặc nơi này...

Một lúc lâu sau, sắc mặt Chiến Thiên Cơ lại tiếp tục trở nên trắng bệch dị thường, lớp da trên mặt dường như mỏng đi vài phần... Hai mắt đục ngầu, hắn lặng lặng ngồi đó cấp tốc vận công.

Dường như hắn muốn trong đoạn thời gian ngắn ngủi này mau chóng khôi phục khí lực bản thân, mà cái lô đỉnh trước mặt hắn vẫn không đình chỉ động tác, chín cái vòi ở lô đỉnh vẫn không ngừng rung động, còn đống bạch cốt thi thể phía dưới thỉnh thoảng lại phát ra từng đợt run rẩy rất nhỏ....

Không lâu sau, lại có một luồng thi khí nồng đậm dần dần ngưng kết bay lên!

Lập tức, có một đám sương mù màu đỏ lại lần nữa theo góc phải thạch thất chậm rãi tràn vào, vẫn như lần trước chậm rãi quay quanh rồi biến mất không thấy gì nữa...

Trình độ phong thủy thuật coi như có vài phần tạo nghệ, Quân Mạc tà rốt cuộc cũng hiểu rõ huyền cơ trong đó!

Chiến gia mặc nhiên lấy đi vô số tính mạng con người, ở nơi này lấy ra thi khí, từ đó hút ra nồng đậm oán khí, tích lũy lâu dài hình thành thi chướng. Sau đó sử dụng trận thế Huyễn Phủ Cửu Phong để cường ngạnh cản lại sự vận chuyển của Miêu gia, đồng thời cố gắng làm cho thông đạo của Miêu gia thêm bế tắc, đem toàn bộ số mệnh của Miêu gia chuyển sang cho Chiến gia bên này!

Chỉ cần nhìn hầm Bạch Cốt này cũng có thể hình dung ra đã có mấy vạn người không duyên cớ bị chết nơi này rồi!

Mà mỗi ngày có khoảng ba trăm cỗ thi thể, nhiều lắm cũng khoảng 500 cỗ, theo thứ tự tăng dần, nếu là lúc mới bắt đầu, số lượng tuyệt đối sẽ ít hơn... Như vậy, âm mưu này của Chiến gia không biết đã tiến hành từ bao lâu rồi?

Nhưng bất kể nó là như thế nào, đối với hành vi tàn khốc như vậy Quân Mạc Tà tuyệt đối là căm thù đến tận xương tủy!

Ta cũng từng là ... dân thường!

Chúng ta mặc dù không có bản lãnh gì, cũng chẳng so sánh được với tầng lớp cao hơn, nhưng vĩnh viễn không cam lòng để vận mệnh của mình trở thành tế phẩm cho những cái gọi là đại nhân vật tranh quyền đoạt lợi!

(NBV: Ta thích câu này, dịch bộ DTTQ này lâu lâu lại học được vài câu rất có cảm xúc của lão Phong Lăng)

Tay của Quân Mạc Tà đã liên thông với không gian Hồng Quân Tháp, gắt gao cầm lấy chuôi kiếm Viêm Hoàng Chi Huyết!

Trong lòng, sát khí chậm rãi ngưng tụ dần dần tăng lên đến cực hạn!

Chiến Thiên Cơ nghỉ ngơi một hồi, thoáng đã phục hồi vài phần nguyên khí, việc này không nên chậm chế, tuyệt đối không được lơi lỏng, liền lập tức bắt tay vào vòng tế luyện tiếp theo!

Mắt thấy một đoàn khí màu tím đen lại lần nữa hình thành, Chiến Thiên Cơ trên khuôn mặt khô héo hiện ra vẻ tươi cười hiếm có, mặc dù trông rất khó coi nhưng cuối cùng cũng là một nụ cười.... Lại thấy theo hướng tay hắn chỉ, đoàn khí màu tím đen dừng ở trong đỉnh lô, sau đó một trận quay cuồng rồi một đạo ánh sáng màu tím đen bắn lên...

Ngay sau đó, cũng lại chính là thời điểm bản thân Chiến Thiên Cơ suy yếu nhất, đồng thời cũng là thời khắc tâm tình hắn thoáng buông

lỏng! Bởi vì tiếp sau, toàn bộ trận pháp hoàn toàn tự động không cần hắn phải động thủ nữa....

Nhưng đây chính là thời điểm hắn ngay cả thở cũng rất là tốn sức! Mặc dù hắn đã là Thánh Tôn cường giả nhưng hiện tại suy yếu, trông rất là rõ ràng! Mặc dù là cường hãn nhân, tự tiện bóp méo số phận, nghịch thiên đoạt vận vẫn phải bỏ ra một cái giá khổng lồ!

Mà Quân Mạc Tà đã chờ thời điểm này để động thủ!

Hắn tại hư không chỉ nhấc một bước cũng đã vượt qua khoảng cách hai mươi trượng, nháy mắt đi tới trước mặt Chiến Thiên Cơ! Tốc độ như vậy, cũng đã vượt qua tốc độ cực hạn của nhân loại rồi!

Ngay sau đó, một đoàn kiếm khí lăng lệ đột ngột bạo phát tràn ngập! Tựa như toàn bộ không gian trong thiên địa giờ phút này đều lâm vào sụp đổ! Một luồng ánh sáng chói lòa với nhiệt độ cực nóng lao thẳng vào trong mắt Chiến Thiên Cơ!

Một tình huống dị biến xuất hiện đột ngột, làm cho vị Thánh Tôn cường giả lập tức trợn mắt, chật vật hoảng loạn!

Chiến Thiên Cơ hoàn toàn không có bất kì phòng bị nào!

Nơi này là địa phương trọng yếu của Chiến gia, cũng là nơi có sự phòng hộ nghiêm ngặt nhất!

Tinh tưởng toàn bộ Phiêu Miểu huyễn phủ, ngoại trừ Linh dược viên ở ngoài, địa phương không thể ngờ nhất chính là chỗ này!

Hắn ở trong này, hoàn toàn không bao giờ nghĩ đến sẽ gặp phải công kích của địch nhân!

Ngay cả hôm nay có nghe nói ở phía ngoài nơi này có thần bí cường địch xông vào nhưng Chiến Thiên Cơ vẫn như cũ xác định, nơi này tuyệt đối là địa phương tuyệt mật, chẳng có kẻ nào có thể xông vào được!

Bởi vì trong nơi này của hắn, đã đặt không biết bao nhiêu là cấm chế! Nếu không được bản thân cho phép, ngay cả Chiến Luân Hồi cũng không thể tùy tiện tiến vào!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 262: Giết Ngươi, Cho Ngươi Thần Hồn Câu Diệt!

Chiến Thiên Cơ đối với bản lãnh của mình luôn luôn rất tự tin, hắn luôn cho rằng: Ở nơi này của mình nhất định là nơi an toàn nhất! Ngay từ lúc chào đời tới nay, từ trước đến giờ không có bất cứ kẻ nào có thể thành công tính kế bản thân minh!

Bởi vì hắn là Thiên Cơ tử!

Đãthuộc loại trong truyền thuyền thuyết từ lâu , Thiên Cơ tử truyền kỳ!

Nhưng hiện tại, giờ phút này sự việc tuyệt đối ngoài ý muốn lại chân chính xuất hiện!

Hơn nữa, càng thêm ngoài ý muốn là cuối cùng phải trả giá bằng chính tính mạng của Chiến Thiên Cơ!

Kiếm quang như thể tung hoành thiên địa, mang theo khí thế ngạo nghễ muốn hủy diệt tất cả, ầm ầm hạ xuống!

Chiến Thiên Cơ chỉ kịp tư duy một điều: lọt vào mắt của hắn là ba mũi trường kiếm!

Mà trên thế giới... Tại sao lại có thể xuất hiện loại kiếm này!

Còn chưa kịp suy nghĩ gì khác, thanh kiếm kia, đã ngập sâu vào trái tim của Chiến Thiên Cơ!

Chiến Thiên Cơ kêu lên một tiếng tê tâm phế phổi!

Thanh âm tuy khàn khàn, nhưng âm lượng lại là kinh thiên động địa!

Hắn giờ phút này cho dù đã mù đôi mắt nhưng cũng tự biết mình đã bị trọng thương trí mạng, hơn nữa hiện tại đã suy yếu hơn trước nhiều, cuối cùng chẳng còn có nhiều Huyền khí để hắn có thể sử dụng nữa. Tuy nhiên, Chiến Thiên Cơ thủy chung vẫn là một vị Thánh Tôn cường giả!

Bị thanh trường kiếm bất ngờ đâm thẳng vào tim, trên thân kiếm mang theo đại lượng sát khí tung hoành sau đó nháy mắt bùng nổ, hoàn toàn phá nát trái tim hắn, xông nát đan điền hắn! Hơn nữa, Huyền khí mạnh mẽ kia trong chớp mắt cứ như là xông vào lục phủ ngũ tạng hắn nghiền nát hết thảy!

Nhưng đối với Thánh Tôn cường giả mà nói, thương thế như vậy cũng không phải là chí mạng!

Nói cách khác, Chiến Thiên Cơ vẫn còn có hi vọng sống sót!

Chỉ cần hắn có thể tranh thủ được một cơ hội cuối cùng, vẫn có thể có một đường sinh cơ!

Gặp phải tuyệt cảnh, Chiến Thiên Cơ tranh thủ cướp lấy một đường sinh cơ cuối cùng, hết sức đánh cược một lần. Hai tay khô gầy lại lần nữa giơ lên, lòng bàn tay đột ngột hiện lên hai thanh đoản kiếm sáng lòa! Song kiếm xuất hiện như Độc Long vọt lên mặt nước, đâm nhanh về phía trước!

Đoản kiếm xuất hiện, mang trên mũi kiếm một ánh sáng lạnh lẽo phóng đi cực nhanh! Đây chính là một kích liều mạng cuối cùng của vị Thánh Tôn cường giả Chiến Thiên Cơ! Hai đạo kiếm khí này cho dù là cấp độ như Tào Quốc Phong, một khi dính phải cũng nháy mắt mất mạng! Có khi còn có kết cục là thần hồn câu diệt!

Trên thực tế, Chiến Thiên Cơ cũng không hi vọng là giết được địch nhân phía trước! Hắn cũng không có hi vọng xa vời đến vậy!

Ý tưởng đó quả thật quá xa xỉ, hoàn toàn không thực tế!

Đối phương có thể thành công đánh lén bản thân như vậy thực lực của đối phương tuyệt đối không quá yếu, tối thiểu cũng cùng một trình độ với bản thân mình! Thậm chí, có nhiều khả năng là... mạnh hơn nhiều so với chính mình! Nếu không, chắc chắn chẳng thể làm mình không cảm nhận được điều gì!

Nguyện vọng của Chiến Thiên Cơ bây giờ rất đơn giản mà quả thực hài hước đến cực điểm, hiện tại hắn chỉ hi vọng đối phương có thể tránh khỏi đường kiếm này!

Đúng thế, cũng chỉ cần tránh ra là tốt rồi!

Mặc dù không rút thanh kiếm trong cơ thể mình ra nhưng chỉ cần đối phương bỏ tay ra khỏi chuôi kiếm, bản thân có thể tranh thủ được phút giây ngắn ngủi, lập tức sử dụng Hóa Hồn Đại Pháp mang toàn thân tu vi gồm cả linh hồn lực lượng chuyển hóa thành Thánh Anh thoát thể mà ra, chỉ cần có thể thành công hóa Anh. Thậm chí chẳng cần thêm thời gian nữa là có thể trong nháy mắt thoát ra khỏi thạch thất này!

Sau khi thoát được rồi, tự nhiên là chọn lấy một bộ thân thể của đệ tử Chiến gia tương đối tốt, chỉ cần hơn trăm năm tu luyện là có thể lần nữa khôi phục lại trình đô hiện tại !

Đối với cấp độ Thánh Tôn cường giả mà nói, một bộ phận thân thể chỉ coi là một bộ túi da mang theo linh hồn mà thôi! Đổi một cái khác thực sự cũng không có gì quá ghê gớm!

Có thể mong muốn này cũng quá đơn giản đi, đối phương thực sự tránh ra rồi!

Chiến Tiêu Tiêu mặc dù hai mắt vẫn không nhìn thấy gì, nhưng với cảm giác của một vị Thánh Tôn cường giả hắn có thể cảm giác được rõ ràng, tay của đối phương đã buông lỏng chuôi kiếm mà tránh ra chỗ khác!

Chiến Thiên Cơ sung sướng!

Hắn lập tức vận công, “Bụp” một tiếng, theo tiếng tan vỡ của đan điền, mặc dù thân thể vẫn còn cắm thanh trường kiếm nhưng thanh kiếm lúc này với hắn đã chẳng còn uy hiếp nữa!

Bởi vì hắn đã thuận lợi ngưng kết ra Thánh Anh!

Cho dù chuôi kiếm kia có chém tan nát khối thân thể này, chỉ cần Thánh Anh có thể chạy ra ngoài thì Chiến Thiên Cơ hắn vẫn là Chiến Thiên Cơ!

Sở dĩ hắn có tự tin như vậy bởi vì với tốc độ của Thánh Anh, trong thiên hạ chẳng ai có thể so sánh được!

Nhưng lập tức Chiến Thiên Cơ lại tuyệt vọng!

Mặc dù tốc độ Thánh Anh thực sự không ai bằng, cũng không có nghĩa là không có ai hay vật gì không thể gây tổn thương cho nó!

Tại thời điểm Chiến Thiên Cơ thành công ngưng kết ra Thánh Anh, có thể nói trong lòng mừng phát điên nhanh chóng lao ra khỏi thân thể bị tàn phá! Nhưng hắn lập tức phát hiện, tốc độ bản thân có vẻ không được nhanh như từng nghĩ? Hắn nhìn kĩ lại mới phát hiện ra, trên thân thể nho nhỏ của Thánh Anh rõ ràng cắm một thanh trường kiếm sáng quắc!

Mà trên thân kiếm lập lòe ánh sáng, truyền ra một cảm giác đùa cợt rất nhân tính hóa.”

Đúng vậy, cảm giác của hắn rất chính xác!

Chính thanh kiếm này hiện tại đang chế diễu bản thân hắn!

Chiến Thiên Cơ trong phút chốc ù ù cạc cạc, Thánh anh không phải vô hình vô tung hay sao chứ? Vốn chẳng có ai có thể phát hiện ra sự tồn tại của Thánh anh cơ mà?

Bây giờ tại sao lại có thanh kiếm cắm lên lên thế này!

Chiến Thiên Cơ bỗng thất kinh, hắn lại phát hiện ra sự tình khủng bố tuyệt vọng khác! Thanh kiếm cắm trên thân Thánh Anh, bỗng đột nhiên phát ra một cỗ hấp lực đáng sợ! Giống như là cá voi hút nước đem toàn thân tu vi cùng linh hồn lực của hắn mới ngưng tụ ra Thánh Anh toàn bộ cắn nuốt một cách nhanh chóng!

Trong nháy mắt sau đó, hắn lại phát hiện có một hắc y thiếu niên lẳng lặng đứng yên trước mặt hắn không xa, hai tay trống trơn, khóe miệng nhếc lên vẻ tươi cười lãnh khốc đang lặng yên nhìn mình....

-“ Không! Ta không muốn chết! Van cầu ngươi! Buông tha cho ta đi. Ta là Huyền thuật truyền kì, Thiên Cơ tử ta nguyện ý vì ngài làm trâu làm ngựa! Nguyện ý vì ngài làm bất cứ chuyện gì, buông tha cho ta...”

-A!

Chiến Thiên Cơ dốc hết sức cầu xin tha thứ, thân thể nho nhỏ của Thánh Anh khoa chân múa tay cầu xin, trên mặt đầy vẻ sợ hãi... Thậm chí, lệ lão tung hoành khắp nơi. Thế nhưng hắc y thiếu niên kia vẫn như cũ bất động, vẫn như cũ thờ ơ, ánh mắt có nhìn thì cũng chỉ là nhìn về phía thanh kiếm kia mà thôi, mà chuôi kiếm tà dị này vẫn không ngừng nghỉ hấp thu năng lượng của Thánh Anh!

-“ Đừng thế mà”

Chiến Thiên Cơ kêu lên một tiếng tê tâm phế liệt cuối cùng, thân thể nho nho của Thánh Anh mà hắn khó khăn lắm mới ngưng kết được lần nữa hóa thành hư vô. Toàn bộ năng lượng đã bị thanh kiếm kia cắn nốt không còn! Toàn bộ chuyển thành lực lượng tinh thuần nhất của Viêm Hoàng Chi Huyết kiếm!

Chiến Thiên Cơ, cả đời hắn đều đối chiến lại Thiên Cơ, mặc dù tại thời khắc cuối cùng của sinh mệnh hắn vẫn có ý đồ bóp méo Thiên Cơ,

nghịch thiên cải mệnh! Nhưng vô thượng Thiên Cơ làm sao sức người có thể chiến?? Thiên cơ khó lường, làm sao sức người có thể thay đổi?

Cho nên, Chiến Thiên Cơ cuối cùng cũng chết tại chính thủ đoạn bóp méo Thiên Cơ của mình!

Mà Thiên Cơ vẫn là Thiên Cơ.

-“ Tranh” một tiếng, Viên hoàng chi huyết phát ra một tiếng ngân vang mỹ mãn, sau khi được tẩm bổ nó đã lấy được rất nhiều lợi ích!

Toàn bộ lực lượng của một vị Thánh Tôn cường giả, chẳng nhẽ lại kém!

-“ Lần này có thể ăn đã nghiền chưa

?”

Quân Mạc Tà mỉm cười, lại có chút mùi vị oán giận

-” Lần này thực sự là... có tiện nghi nào đều bị ngươi chiếm hết, ta đây chẳng gặp may gì cả”.

Viêm hoàng chi huyết Ngao một tiếng thanh thúy, tràn đầy hân hoan bay vòng vòng quanh người hắn!

Sau đó, Quân Mạc Tà vươn một ngón tay, Viêm hoàng chi huyết bay ra quét một vòng, “Oanh” một tiếng, cái đỉnh lô vốn ở trên đài cao kia ầm ầm bạo nổ, vật thể màu tím đen bên trong văng tung tóe khắp nơi....

Tiếp sau nữa, Viêm hoàng chi khí vẫn không dừng lại, tiếp tục bay lên đi thẳng tới phía đỉnh của thạch thất, chém Xoát một tiếng, bức tranh Huyễn phủ Cửu phong lập tức vỡ nát, ầm ầm rơi xuống....

Bên ngoài lúc này, âm thanh xé gió đột nhiên dồn dập vang lên.

Quân Mạc Tà đảo mắt, tay phải lóe sáng nhấn một cái xuống dưới. Oanh một tiếng, toàn bộ mặt đất của Thạch thất vỡ vụn, bùn đất ầm ầm

trào ra đem tất cả thi để đều vui lấp hết!

Dù gì cũng nên để cho bọn họ nhập thổ vi an trước đã!

Làm xong sự tình này, lập tức Quân Mạc Tà lại ẩn thân lần nữa.

Sau đó, hắn tiếp tục chỉ huy Viêm hoàng chi huyết hướng về phía trái thạch thất hung hăng chém một kiếm, một luồng khí vụ quỷ dị vù vù xông ra, dần dần tiêu tán, lại tiếp tục chui ra rồi tiếp tục tiêu tán.

Quay sang góc phải bổ thêm một kiếm, lần này là vô số vụ khí màu đỏ bay ra, thoáng một cái tiêu tán không thấy.

Chiến gia sắp đặt âm mưu không biết đã kéo dài biết bao nhiêu năm tháng, trước sau hi sinh không biết bao nhiêu tính mạng để hoàn thành âm mưu quỷ kế, lần này bị Quân đại thiếu gia mãnh liệt phá tan, hoàn toàn phá sản! Thậm chí, số mệnh của Chiến gia theo việc này cũng bị phá hư không ít...!

Làm việc gì cũng có ông trời chứng kiến, trời tạo nghiệt có thể cứu, người tự gây nghiệt không thể sống!

Nếu Chiến gia mà biết nguyên nhân gây ra chuyện này chỉ vì Chiến Thanh Phong cùng Chiến Ngọc Thụ trêu chọc Quân Mạc Tà nên dẫn tới đại họa này, chắc chắn sẽ vô cùng hối hận, lúc trước ma xui quỷ khiến thế nào lại nhằm vào tên không linh thể chất mà trêu chọc...

Trông thấy nơi này rốt cuộc không còn hi vọng khôi phục lại, xem ra muốn bố trí lại tất cả chắc chắn phải làm lại từ đầu. Quân Mạc Tà thu hồi Viên hoàng chi huyết, “Xoạt” một tiếng, một lần nữa phát động Âm Dương Độn ẩn thân trốn vào bên trong thạch bích!

Tiếng bước chân hỗn loạn vang lên.

Người đầu tiên xông vào vẫn là Chiến Luân Hồi!

Khi hắn mới trở lại phòng tĩnh tu của mình, liên tục những thông tin hồi báo làm hắn càng ngày càng giận giữ!

-“Vẫn không có phát hiện bóng dáng của kẻ xâm nhập!”

-“ Mặt phải cũng không có phát hiện”,

-” Mặt trái không có phát hiện, kẻ xâm nhập có thể đã yên lặng rời đi...”

Càng nghe được hồi báo, Chiến Luân Hồi thần sắc ngày càng lộ ra vẻ hung ác nham hiểm. Chiến gia từ khi nào trở nên vô năng đến vậy? Ngay cả khi có người xông vào trọng địa của gia tộc, tập chung toàn bộ nhân lực mà vẫn không thể tìm thấy tung tích của đối phương!

Hay là thực sự kẻ nó đã bỏ đi rồi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 263: Tiêu Tan.

Chắc là kẻ đó đã đi thật rồi, bởi vì ngay cả vạn quỷ Phệ hồn trùng của mình vừa đối mặt với hắn liền bị hủy diệt!

Đối với Chiến Luân Hồi mà nói, đây là điều vô cùng nhục nhã khó có thể rửa sạch được !

Mặt mũi âm trầm, Chiến Luân Hồi lặng lặng ngồi tọa tại phòng âm thầm triển khai thần hồn tỉ mỉ tìm tòi, nhưng vẫn y như cũ không có bất cứ phát hiện nào. Sau đó, Chiến Đồ, Chiến Nhất Tiếu và Chiến Tiêu Tiêu trở về cũng đều nói không có phát hiện gì, Chiến Luân Hồi rốt cuộc thở dài một hơi không nói gì thêm nữa.

Hắn không có nói thêm điều gì, nhưng mặt mũi lại thâm trầm dị thường làm cho người khác trong lòng bất an càng tăng.

Chiến Đồ là Thánh Tôn cường giả cấp ba mà ngay cả thở mạnh trước mặt hắn cũng không dám. Cho dù Chiến Luân Hồi lúc này cũng chỉ là Thánh giả cấp 4 mà thôi, so sánh với ba người trước mặt thì ai cũng hơn hắn cả mười cấp nhưng ba người vẫn như cũ không có nửa điểm không cung kính!

Bơi vì người trước mắt này chính là Chiến gia chân chính lão tổ! Nếu không có hắn thì trong Phiêu Miểu huyễn phủ này tuyệt đối không có bất cứ ai mang họ Chiến!

Lại nói tiếp, thực lực hắn hiện tại chính là do kết quả của việc cố ý áp chế, mục đích là muốn có được trụ cột thật là chắc chắn để chuẩn bị cho

tương lai sẽ đánh sâu vào cấp bậc trong truyền thuyết, nếu không như vậy thực lực chân chính đã sớm vượt qua nhóm ba người này rất nhiều....

Thánh anh chuyển thế, sao có thể đơn giản!!

Ngay tại thời điểm Chiến Luân Hồi sinh khí ủ dột, Chiến Nhất Tiếu ba người chịu đựng áp lực, bỗng có cảm giác từ xa truyền đến một đợt chấn động! Đồng thời một tiếng gầm điên cuồng vang đến....

Chiến Tiêu Tiêu chấn động thốt:

-” Đó là chỗ ở của Chiến Thiên Cơ...”

Lời còn chưa kịp nói hết, thì đã thấy ba người đã phóng ra ngoài, Chiến Tiêu Tiêu vội vàng triển khai thân pháp bám theo.

Bốn người cùng tiến vào Vạn Thi Quật, bị cảnh tượng trước mặt làm kinh ngạc tới trợn mắt há mồm! Ngay cả tâm cảnh thâm hậu của Thánh Tôn cường giả vào lúc này cũng hoàn toàn hỏng mất!

Trước mắt chỉ còn một đống lộn xộn, Vạn thi quật đã sớm không còn như cũ, bị phá hủy không còn bộ dáng. Chiến Luân Hồi tất nhiên quan tâm nhất là việc trận pháp chuyển hoán số mệnh, hắn là người đầu tiên ngẩng đầu nhìn lên phía trên

Sự thật trước mắt làm Chiến Luân Hồi suýt nữa thì phun ra một ngụm máu tươi. Thạch bích ở phía trên đỉnh đầu lúc này hiển nhiên là trụi thù lủi chẳng còn cái gì nữa cả...

Thạch thất phía trên bên trái lộ ra một cái động lớn, góc bên phải cũng đồng dạng là một cái động lớn! Lô đỉnh ở trên đài cao thì đã tan thành từng mảnh, còn ở phía trước là thi thể rách nát vô cùng thê thảm của Chiến Thiên Cơ!

Chiến Luân Hồi thân thể lung lay hai cái, ánh mắt ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt, đột nhiên mất hết can đảm!

Mưu đồ nhiều thế hệ tiến hành, ngàn năm khó khăn bố trí, trước mắt chuẩn bị thật lớn, tại thời điểm sắp thành công tới nơi rồi thì bị người ta phá hủy tan nát!

Mà lại còn là phá hủy hoàn toàn! Chẳng chừa lại chút nào!

Trước trước sau sau mấy ngàn năm xây dựng thế giới dưới lòng đất, mục đích chính chẳng phải là chỗ này sao? Hiện tại thế giới dưới đất đã hoàn thiện, nhưng mà nơi này... nơi có ý nghĩa trọng yếu nhất lại bị hủy hoại trong chốc lát!

Như thế này thì mấy ngàn năm cố gắng còn có ý nghĩa gì nữa?

Mấy ngàn năm qua có không biết bao nhiêu đệ tử ưu tú của Chiến gia sinh ra ở nơi này, phát triển trong này, tâm lực cả đời đều ở tại chỗ này, cuối cùng chết già tại đây, cả đời còn chưa từng biết tới mặt trời là thứ gì!

Mấy ngàn năm đánh mất lương tâm, không ngừng tàn sát bách tính bình dân vô tội, thựa nhận rất nhiều sự lên án của lương tâm. Đến giờ, mắt thấy đại công sắp cáo thành, tại thời điểm mấu chốt của thành công...

Tất cả chuyện này cuối cùng lại biến thành bọt nước!

-“ Lão tổ...”

Nhìn thấy sắc mặt Chiến Luân Hồi có vẻ không thích hợp, Chiến Nhất Tiếu bất an kêu lên.

Sắc mặt Chiến Luân Hồi đột nhiên trở nên đỏ bừng, thân hình lay động kịch liệt một trận. Phụt một tiếng, một ngụm tinh hồng máu tươi phun ra! Nhãn thần của hắn không có nổi giận, không có tức giận, thậm chí là tĩnh lặng, bĩnh tĩnh một cách quỷ dị!

Sau khi phun ra được một ngụm máu tươi Chiến Luân Hồi đã ngay lập tức khôi phục bình thường, hắn chậm rãi đi lại phía thi thể của Chiến

Thiên Cơ, hai tay khép lại, sau đó đánh ra một loạt thủ thế dị thường cổ quái, từng đoàn khí vụ trắng ngà bốc lên từ tay hắn chui vào thi thể của Chiến Thiên Cơ....

Nhưng một lúc lâu sau, vẫn thủy chung không thấy có bất cứ một chút phản ứng nào!

Chiến Luân Hồi rốt cục thu tay lại không hề làm gì thêm, dùng một loại thanh âm bình tĩnh nhưng làm cho trái tim người khác muốn hóa băng nói:

-” Thật ác độc, thủ đoạn thật tuyệt hảo, thật độc ác! Chẳng những là hủy diệt, hơn nữa còn hủy diệt cả mầm mống tinh thần củaThiên Cơ ! Thậm chí, ngay cả Thánh Anh cũng chẳng thể chạy thoát! Trực tiếp đánh cho thần hồn câu diệt! Bây giờ Thiên Cơ đã vạn kiếp bất phục...”

-“Cái gì!”

Vốn tràn đầy hi vọng nhìn Chiến Luân Hồi xuất thủ, ba người đồng thời phát ra một tiếng kinh hô cực điểm khiếp sợ!

-“ Người xâm nhập thực sự tâm ngoan thủ lạt! Hơn nữa... thực lực của hắn chỉ sợ đã không phải là khả năng mà các ngươi có thể ứng phó”

Chiến Luân Hồi chậm rãi đứng lên, mái tóc dài màu đen đột nhiên không gió mà bay, phần phật bay múa trong không trung.

-“ Tìm cho ta một căn mật thất, ba người các ngươi làm hộ pháp, ta muốn trong thời gian ngắn nhất hồi phục công lực tới trình độ cao nhất! Chiến gia bây giờ đang cần nhất chính là một siêu cường giả chứ không còn hi vọng đánh sâu vào trình độ truyền kì nữa rồi!”

Chiến Luân Hồi kiềm chế cực điểm nói ra.

- Là Sát cơ! Toàn bộ thành viên của Chiến gia phát động! Phải hết sức tra ra sự tình hôm nay, rốt cuộc là thế nào! Một khi tìm ra người này,

không tiếc trả giá hết thảy đem tiêu diệt, đem cả nhà hắt giết sạch! Nếu cần, ta tự mình ra tay!”

-“ Phá hủy đại kế mấy ngàn năm của Chiến gia ta! Hành vi như vậy chỉ… có… chết!”

Chiến Luân Hồi gằn từng chữ phát ra. Ánh mắt của hắn khi nói lời này đột ngột phụt ra một đạo thần quan xanh biếc bức nhân, cơ hồ là sắp ngưng thành thực chất, nhìn về hư không phía trước!

-“Lão tổ yên tâm! Thù này! Chiến gia chúng ta nhất định phải báo!”

Chiến Tiêu Tiêu cùng Chiến Đồ nhãn thần dày đặc sát khí đồng thời hiện lên, hung hăng nói:

-” Tất cả mọi người bất kể cao thấp toàn bộ cho dù có chết hết! Thù này, nhất định phải báo! Đời đời kiếp kiếp, đều phải đem điều này ghi nhớ ở trong lòng! Khắc vào linh hồn! Bất luận kẻ này là ai, chỉ cần điều tra ra, cả nhà già cả lão ấu, thân bằng cố hữu, một người cũng không thể lưu!”

Chiến Luân Hồi không có lên tiếng, trầm mặc nhìn thoáng qua đống đổ nát nơi này nhàn nhạt nói:

-” Lập tức bắt tay vào việc đem phong kín toàn bộ nới này! Hơn nữa phải đem xung quanh toàn bộ phá hỏng! Không cho phép lộ ra bất cứ dấu vết gì!”

Sau đó Chiến Luân Hồi xoay người đi ra không một chút lưu luyến.

Nhưng cước bộ hắn càng nhanh thì càng có thể nhìn ra được là tâm tình của Chiến Luân Hồi tuyệt không bình tĩnh như thể hiện mặt ngoài như vậy!

Lúc đi tới cửa Chiến Luân Hồi dừng lại một chút, sau đó thở dài một hơi trầm trọng bước ra ngoài.

Trên mặt đất khi hắn đi qua, có một giọt nước rơi xuống, vang lên tiếng” tích” thanh thúy, chậm rãi thấm xuống...

Hắn có một câu không có nói ra:

-” Vạn năm hi vọng quật khởi... vậy mà bị hủy hoại trong chốc lát”

Nếu biết sớm như thế này, ta việc gì phải trở về nơi này?

Nhìn bóng dáng tiêu điều của Chiến Luân Hồi khi đi ra, đám người Chiến Nhất Tiếu cảm thấy trong lòng trầm trọng như bị một ngọn núi đè lên!

Một loạt tiếng bước chân dồn dập, Chiến gia chủ Chiến Vũ Vân giống như cơn cuồng phong lao vào, khi nhìn thấy tình cảnh thê thảm trong thạch thất, đột nhiên ngẩn ngơ, sắc mặt tím tái, mồm há hốc, không ngừng phát ra thanh âm “ ách, ách...” trong vô thức, đột nhiên phun ra một ngum máu tươi, ngửa mặt lên trời ngã xuống!

Đả kích khổng lồ như vậy, làm cho Chiến Vũ Vân không cách nào chịu nổi trực tiếp ngất tại đường trường... Sau khi hôn mê, trong mắt mới để lại hai hàng lệ... Tất cả hi vọng, tất cả cố gắng... toàn bộ tan thành bọt nước!

Điều này làm cho kẻ làm Chiến gia chủ như hắn không cách nào chịu được. Vốn là ước mơ cả đời cũng là kỳ vọng lớn nhất của hắn.

-“ Chúng ta cũng đi thôi!”

Bộ dáng luôn tươi cười của Chiến Nhất Tiếu cũng biến mất, thay vào đó là khuôn mặt bi thương. Hai người kia trầm mặc gật đầu, sau đó ba người ôm lấy thân thể của Chiến Vũ Vân dắt tay nhau ra ngoài....

Bọn họ cũng không có nghĩ tới, vì lời thề phát ra khi phẫn nộ ngày hôm nay, thật sự ứng nghiệm về sau này....

-“Tất cả mọi người bất kể cao thấp toàn bộ cho dù có chết hết! Thù này, nhất định phải báo!”

Một lời thề quả là có khí phách! Nhưng bọn hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, nửa câu đầu của lời thế “Tất cả mọi người bất kể cao thấp toàn bộ cho dù có chết hết!” thực sự đã xảy ra....

Nhưng nửa câu sau” Thù này, nhất định phải báo”... không thể thực hiện được...

-“Sẽ như các ngươi mong muốn, ta nhất định sẽ làm cho Chiến gia các ngươi hoàn toàn biến mất... Bất quá, về phần có thể báo thù được hay không các ngươi không nên có hi vọng xa với, dù sao đó là chuyện rất không thực tế...”

Ẩn thân ở trong hư không , Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng, mắt thấy mấy đại cự đầu Chiến gia tức giận biến mất tại cánh cửa đá bên ngoài, sau một tiếng” Ầm” vang lên, cánh cửa thạch thất đóng lại, bên trong lập tức mất đi ánh sáng, dần dần tối đen.

(NBV: Kinh nghiệm rút ra là đừng bao giờ thề thốt phải giết NVC bằng bất cứ giá nào)

Một lát sau đó, có rất nhiều đá tảng như bạo vũ rơi vào lấp đầy khoảng không...

Bên ngoài, hơn trăm cao thủ Chiến gia cùng nhau tiến hành, đem một lượng lớn đất đá ném vào...

Một lượng lớn đất đá không ngừng rơi xuống, bụi mù bốc lên bốn phía, vốn không gian rất trống trải nhưng sau đó theo mắt thường có thể thấy được tốc độ biến mất, cuối cùng gian phòng minh chứng cho sự tà ác rốt cục bị lấp triệt để, bất kì thế lực nào cũng khó có thể tìm được một nửa điểm chứng cớ nào....

Về phần Quân đại thiếu gia, khi gian thạch thất bị lấp đến chín phần mười mới nhích người ly khai nơi này.

Vốn Quân Mạc Tà cũng không có chủ ý muốn dùng nơi này để lấy làm chứng cớ làm gì! Những gì xảy ra là đủ để hủy diệt Chiến gia, căn bản không cần gì chứng cớ! Muốn giết liền giết, còn cần gì chứng cớ?

Cái gọi là chứng cớ cũng chỉ là cái cớ để thể hiện sự công chính của bản thân, cấp cho thiên hạ xem thôi, đối với Tà Quân mà nói điều đó hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì cả!

Người không tin cũng chả làm sao, chỉ cần bản thân ta muốn làm là được rồi!

Ngược với sự điên cuồng điều tra hung thủ của Chiến gia, Quân đại thiếu gia bên này lại rất thong dong tiếp tục xâm nhập thế giới ngầm của Chiến gia! Thứ nhất là do mục đích cơ bản còn chưa có đạt được, thứ hai là còn có một số việc cần làm tuần tự.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 264: Cửu U Luyện Hồn Đường!

Phá hủy hoàn toàn địa phương tà ác của Chiến gia, ngăn lại hành vi đê tiện chuyển hoán phong thủy của Chiến gia, đối với Huyễn phủ và Miêu gia mà nói đây thực sự là đại hảo sự, Huyễn phủ nếu không có hỗn loạn thì từ nay về sau Miêu gia cũng sẽ yên ổn...

Hành động của Quân Mạc Tà hôm nay có thể nói là vì Phiêu Miểu huyễn phủ làm ra một cái đại hảo sự giống như là ân tái tạo. Nhưng trong lòng Quân đại thiếu vẫn không có nhiều cảm giác hài lòng. Bởi vì... việc tốt bằng trời này đối với hắn mà nói cũng chỉ là chuyện nhỏ, cũng chỉ là tiện nay làm mà thôi.

Hành động đó bất quá là do cơ duyên xảo hợp, dù sao mục đích thực sự đến đây của Quân đại thiếu vẫn còn chưa hoàn thành.

Liên tục thẩm tra mấy người, Quân Mạc tà cuối cùng đứng trước một nơi có chút thần bí.

Trước mắt đâu đâu cũng tràn ngập bầu không khí quỷ dị, âm u, hắc ám, tiếng quỷ khóc nỉ non làm cho người ta lông tóc dựng ngược.

Tối tăm thiếu Ánh sáng không làm ảnh hưởng tới thị lực của Quân đại thiếu gia, hắn đã sớm để ý tới phía trên mặt thạch bích phía trước có khắc năm chữ to: Cửu U Luyện Hồn đường.

Nơi này giống như vùng đất chết không có một chút sinh cơ, cả năm chữ to kia cũng là màu tro tàn tràn ngập cảm giác âm u.

Xem ra, nơi này chính là nơi Chiến gia đặc biệt thiết kế ra dùng để rèn luyện tinh thần và tâm chí cho những đệ tử trẻ tuổi, gọi là Cửu U Luyện Hồn.

Quân Mạc Tà cũng không cậm chễ, nhẹ nhàng bước vào.

Dọc theo thường đi có vố số những cảnh quan tràn ngập cảm giác âm trầm khủng bố, Quân Mạc Tà vẫn ung dung bước tới. Những bố trí xung quanh hắn cơ bản chỉ cần liếc mắt một cái là có thể biết nó dùng cái gì làm ra, nói khó nghe một chút, nếu mang tới tiền thế cũng chỉ là món đồ chơi trong cái gọi là “công viên thế giới vong linh” mà thôi...

Ví dụ như quỷ ảnh lập lờ phía trên kia, cho đến âm thanh gào thét sắc nhọn làm khiếp đảm tâm thần, kì thật là lợi dụng hiệu quả của nguyên lý chiết xạ quang học mà làm ra, sau đó trên thạch bích động tạo ra một khe hở nhỏ để cho gió từ nới đó lùa vào hình thành nên địa điểm sinh ra âm thanh đặc dị, có thể thêm vài miếng vật liệu đặc thù vào để sinh ra âm thanh bén nhọn hơn mà thôi liền có hiệu quả như vậy...

Bất quá, những bạch cốt tản mát ra Ma trơi ở chỗ này không phải là nhân tạo mà là hàng thật giá thật xương cốt của người chết...

Nơi này, toàn bộ con đường từ trên xuống dưới hầu như đều có cơ quan bẫy rập, hơn nữa vượt qua ải trước thì gặp ải sau càng khó khăn hơn, càng âm trầm khung bố hơn trước. Chỉ cần không cẩn thận chạm vào cơ quan nào đó, chờ đón ngươi chính là công kích có thể làm cho ngươi ngay lập tức sẽ bị chạm vào các cơ quan khác....

Phi đao, loạn thạch, khói độc, bẫy dập, câu liêm, cùng với cảm giác quỷ khóc ngay bên cạnh...

Mỗi cửa ải đều làm cho người ta lâm vào khốn cảnh cửu tử nhất sinh, hoàn toàn không có chút nào nương tay lưu thủ, chỉ có thể sau khi thông qua được cửa ải tới cửa tiếp theo mới có cơ hội duy nhất để nghỉ ngơi hồi phục sức lực.

Nhưng ngay cả tại một nơi cố định nghỉ ngơi cũng không được vượt quá nửa canh giờ, một khi nghỉ ngơi vượt quá nửa canh giờ thì lối đi này sẽ trở nên hung hiểm hơn bất kì nơi nào khác...

Người của Chiến gia làm ra bố trí của Cửu U Luyện Hồn đường này hiển nhiên là một nhân tài, nhưng cũng là một kẻ âm ngoan thủ lạt. Những bố trí này đối với Quân đại thiếu gia tất nhiên là không có hiệu quả, thực tế không hoàn toàn nhờ vào trạng thái hư không của Âm dương độn mà còn là kết quả của việc trải qua quá trình tra tấn rèn luyện tâm lý của kiếp trước, những cái trước mắt với hắn cũng chỉ như trò trẻ con chẳng thèm ngó tới.”

Nhưng không phải ai cũng như Quan Mạc Tà trải qua quá trình rèn luyện như vậy.

Nếu một người bình thường mà gặp phải thì có thể hình dung được... Nếu không phải chết tới mười lần thì chí ít cũng muốn cửu tử nhất sinh, không cần tới cơ quan giết chết thì trước đó cũng đã bị bầu không khí ma quỷ nơi này hù chết.

Quân Mạc Tà xông qua ba cửa ai một cách nhanh chóng, lúc này mới mơ hồ nghe thấy phía trước truyền đến tiếng nói chuyện nho nhỏ.

Xem ra hai huynh đệ Chiến gia kia coi nhu tương đối có nghị lực, mới có thể xông được xa như vậy.

Quân Mạc Tà bĩu môi, tiếp tục đi tới.

-“ Đại... Đại ca, địa phương quỷ quái này cũng thật đáng sợ, rốt cuộc làm sao tạo ra được như vậy a...”

Tại nơi tối tăm, Chiến Ngọc Thụ hai tay đang ôm ngực, cả người run rẩy, ánh mắt tràn ngập sợ hãi. Vị này vốn là cậu ấm ăn chơi, bây giờ quần áo đã tả tơi, tóc tai thì bù xù, bộ mặt xanh lét, thoạt nhìn cả người so với quỷ lệ còn muốn đáng sợ hơn một ít...

“ Giữ vững tâm thần, nơi này mặc dù âm trầm khủng bố, kinh tâm động phách nhưng cũng chỉ là một loại khảo nghiệm, chân chính khó khăn chính là những cơ quan kia, những thứ khác không cần để ý đến sẽ không có gì đáng sợ cả”

Thanh âm của Chiến Thanh Phong vang lên, đừng thấy hắn thuyết giáo đạo lý lớn lao mà nhầm, tuyệt đối có thể nghe ra được lúc này tiểu tử này bất quá là cố gắng trấn định mà thôi, thanh âm của hắn cơ hồ đã run run.

Từ khi đi vào nơi này, hai huynh đệ đồng tâm hiệp lực cố gắng xông được tới cửa ải thứ năm, trước sau cũng chỉ mới trải qua một ngày đêm công phu. Nhưng ở nơi này một ngày đêm, hai người đã sớm vô số ngấp nghé bờ vực sụp đổ, nếu không có hai huynh đệ có thể hỗ trợ cho nhau, cùng nhau cổ vũ phỏng chừng đã sớm triệt để tan vỡ...

Điều này cũng có chút hợp lý khi Chiến gia có vài phần coi trọng với hai nhân tài mới xuất hiện này, cùng không có bắt họ một mình đi vào mà là cùng vào hỗ trợ lẫn nhau. Nếu là để đơn độc tiến vào nơi này mà nói... tin tưởng hai huynh để vốn sống trong an nhàn sung sướng này vô luận là ai thì tinh thần cũng sớm hỏng mất...

-“Chuyện này của chúng ta, xét đến cùng cũng đều bởi vì cái tên Mặc Quân Dạ kia. Nếu ta có thể vượt qua cửa ải này, lại thấy được ánh mặt trời, nhất quyết cùng hắn không thôi”

Chiến Ngọc Thụ nghiến răng nghiến lợi nói. Hiển nhiên, hắn đối với Quân Mạc Tà thống hận không thôi, thế nhưng sau đó lại làm hắn trong nháy mắt lại sinh ra mãnh liệt sợ hãi đối với sự khủng bố của Cửu U Luyện Hồn đường.

-“ Ngọc Thụ, ta đã nghĩ đi nghĩ lại, chuyện tình này thật sự vô cùng cổ quái”

Chiến Thanh Phong đồng dạng bị hắn khơi gọi lên sự thống hận đối với vị Không linh thể chất kia, hắn dùng một loại trầm tư thanh âm nói:

-” Có thể bởi lúc đó sự việc đột nhiên diễn ra, trong lòng tràn ngập cảm giác thất bại, khuất nhục, cho nên cũng không nghĩ sâu được cái gì. Nhưng hiện giờ hồi tưởng lại, ngày đó mỗi ngày mỗi đêm, mỗi một sự việc, trong lòng ta lại tái hiện vô số lần, ta lại phát hiện dường như có chỗ không phù hợp”

Lúc này, bọn họ vừa mới thông qua cửa ải thứ năm, đúng là đang nghỉ ngơi bên trong. Ngày từ đầu lúc nói chuyện thanh âm hai người không có che dấu được sự mệt mỏi, nhưng hiện tại rõ ràng đã có lực hơn nhiều, thậm chí thanh âm cũng đã bình ổn...

-“ Cổ quái, không thích hợp?. Đại ca, người có thể nói cụ thể là cái gì không thích hợp không?”

Chiến Ngọc Thụ nghiến răng ken két:

-” Vẫn là câu nói kia, chỉ cần ta có thể đi ra ngoài, Mặc Quân Dạ tên vương bát đản này ta nhất định phải làm cho hắn sống không được chết không xong. Còn có con tiểu tiện nhân Miêu Tiểu Miêu kia nữa, ta nhất định phải làm cho nàng rơi vào tay ta, trở thành nô lệ của ta, cho con tiện nhân kia sống dở chết dở. Ta sẽ dùng mọi thủ đoạn tàn khốc nhất, nhục nhã nhất, làm cho nàng biết Chiến Ngọc Thụ ta không phải là người mà nàng có thể đắc tội. Hừ, không thể ngờ lại trong vòng một ngày liền cùng cái tên đáng chết Mặc Quân Dạ thân nhau, nếu sớm biết con tiện nhân bừa bãi như thế, ta đã sớm đem thu phục dưới khố. Suốt ngày mang mạng che mặt làm như Thánh nữ trinh tiết, nguyên lai bản chất rõ ràng là một con hàng lẳng lơ.”

Nghe giọng điệu của Chiến Ngọc Thụ, hắn phẫn hận Miêu Tiểu Miêu cư nhiên còn vượt quá Mặc Quân Dạ.

Điều này làm cho người ta khó tưởng được, thật sự là rất không có đạo lý...

Trong bóng tối, Chiến Thanh Phong tự hồ nhíu nhíu mày, thanh âm có chút không vui:

-”Ngọc Thụ, ý nghĩ của người có vẻ quá cực đoan, Miêu Tiêu Miêu cũng không có gì là không đúng. Ngươi đối với nàng ngày đêm mong nhớ, tha thiết ước mơ ta tự nhiên biết, nhưng nàng cũng không có làm gì sai cả, người đem tội danh áp lên người nàng như vậy không khỏi...”

-“ Không có làm sai cái gì sao? Nàng thích Mặc Quân Dạ chính là một cái sai lầm lớn nhất”

Chiến Ngọc Thụ điên cuồng gào lên, trên cổ gân xanh chằng chịt, ở địa phương hoàn toàn hắc ám này, Chiến Ngọc Thụ rốt cuộc bộc phát ra những dục vọng độc ác đè nén trong lòng:

-” Nàng chỉ có thể là của ta, chỉ xứng với ta, chỉ có thể ở trên giường của ta một mình ta sử dụng, bất kì nam nhân nào dám đụng tới ngón tay của nàng đều không thể tha thứ được, bất kì kẻ nào cũng không ngoại lệ”

-“ Câm mồm, ngươi cầm mồm cho ta”,

Chiến Thanh Phong điên người quát.

Trong bóng tối, không khí nhất thời tĩnh lặng, sau hồi lâu, tiếng cười đầy châm chọc của Chiến Ngọc Thụ ha ha truyền ra:

-“ Đại ca, ngươi rốt cuộc nhịn không được? Nghe ta đây khinh nhờn Nữ Thần trong lòng ngươi, rốt cuộc nhịn không được phải nổi giận sao? Ha ha ha...”

Hắn điên cuồng cười to hai tiếng nói:

-” Ngươi vẫn có dã tâm với Miêu Tiểu Miêu, người cho rằng ta thực sự hoàn toàn không biết hay sao? Có lẽ ngươi che dấu quả thực rất tốt, nhưng ngươi mỗi lần nhìn thấy Miêu Tiểu Miêu, mặc dù mặt ngoài đứng đắn như lão phu tử nhưng một khi Miêu Tiểu Miêu quay người sang chỗ khác, ánh mắt của ngươi lại giống như muốn lột trần nàng ra... Đại ca, ngươi mỗi một ngày đều cật lực khắc chế, dối trá như vậy ngươi có mệt hay không hả? Ngươi có mệt hay không..?”

-“ Hơn nữa, mệt nhất chính là... ngươi còn sợ ta biết, sợ mọi người biết ngươi đối với Miêu Tiểu Miêu có dã tâm... Nhưng ngươi biết không, kỳ thật mọi người đều biết, ha ha... Thật sự hài hước. Hiện tại hai huynh đệ chúng ta có thể nói là cùng nhau phiêu bạt nơi này, ngươi lại vẫn còn phải che dấy, ngươi thực sự không không mệt sao”

Chiến Ngọc Thụ tận tình châm chọc người đại ca luôn tôn kính, bộ dáng điên cuồng.

-“ Hai huynh đệ này đúng là hết thuốc chữa...”

Quân Mạc Tà âm thầm lắc đầu, đã đến hoàn cảnh này, hai huynh đệ cư nhiên còn tranh giành tình nhân với nhau... Mà đối tượng tình nhân họ tranh dành lại là người nữ nhân đã yêu người khác...

Quân Mạc tà không thể không bội phục, sự ích kỉ của nam nhân, quả thực cường đại cô cùng...

(NBV: Y như anh em nhà họ Võ trong Thần điêu hiệp lữ)

-“ Con mẹ ngươi đánh rắm, ta thích nàng thì thế nào? Ta muốn có nàng thì làm sao? Thế là sai à? Nàng chính là Nữ thần trong lòng ta, ngươi dám tiếp tục nhục mạ nàng ta sẽ giết chết ngươi”

Thanh âm của Chiến Thanh Phong thập phần kích động, trầm thấp rít gào.

-“ Rốt cục đã chịu nói thật sao? Thích ai là quyền tự do của ngươi, nhưng ngươi tuyệt đối không nên ở mặt ngoài thì giống như là tạo cơ hội cho ta, tỏ vẻ mình không cần...chính là...”

Chiến Ngọc Thụ dồn dập thở dốc hai tiếng, rốt cục bùng nổ:

-” Mà ngươi đừng có giả mù sa mưa làm như vì ta tạo cơ hội, nhưng cuối cùng lại biến thành cơ hội của ngươi... Người mặt ngoài làm như thành toàn cho ta, nhưng ngấm ngầm lại đem ta làm bàn đạp, ngươi cho rằng ta là ngốc tử a? Ngươi cho rằng ta thực sự không biết sao? Nói ta

nhục mạ nàng, chân chính nhục mạ nàng là ta sao? Phải nói chính là ngươi mới đúng”

Hai người này thật không thẹn là thân huynh đệ cùng mẹ sinh ra, bây giờ mở miệng mắng nhau một tiếng “ngươi” hai tiếng “ hắn”... Hơn nữa còn là mắng rất là độc địa...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 265: Mặc Quân Dạ? Quân Mạc Tà?

-”Không đánh nữa!”

Thanh âm Chiến Thanh Phong âm trầm ảm đạm, theo thanh âm này gầm lên, trong thông đạo đã không có tiếng nói mà chỉ còn lại tiếng hơi thở hổn hển.

Thật lâu về sau, Chiến Thanh Phong mới ngưng giọng:

- “Nếu là lúc này có thể đi ra ngoài, nếu là kế hoạch gia tộc thành công, Miêu gia cuối cùng bại vong, ta sẽ cùng ngươi triển khai cạnh tranh công bằng.”

-“Cạnh tranh? Cạnh tranh cái gì?”

Chiến Ngọc Thụ cũng tựa hồ quên sự tình vừa rồi, trong thanh âm đột nhiên biến thành một loại điên cuồng:

-“Đại ca, ngươi đến bây giờ còn không biết sao, ngươi còn cho nữ nhân kia là nữ thần sao? Xu thế bại vong của Miêu gia dĩ nhiên không thể tránh. Miêu Tiểu Miêu sớm muộn cũng sẽ rơi vào trong lòng bàn tay của chúng ta. Hai huynh đệ ta cần gì phải cạnh tranh chứ? Chỉ là một nữ nhân ti tiện, như vậy hai ta sao không cùng hưởng thụ?”

-“Cùng hưởng thụ?”

Chiến Thanh Phong vừa mới nghe được câu này đã tức giận muốn mắng lên tiếng, nhưng không biết tại làm sao sau khi ba chữ kia nói ra

miệng đột nhiên cảm thấy một loại vui thích biến thái trước kia chưa từng có, thậm chí còn rất hưng phấn, tự hồ như bản thân rất chờ mong.

Ý nghĩ kỳ dị này có bực nào hão huyền, làm cho hắn nhất thời hoàn toàn không biết trả lời như thế nào. Bên kia Chiến Ngọc Thụ thấy hắn không nói lời nào trong lòng biết hắn đã ngầm đồng ý, không khỏi hưng phấn mà bàn luận chuyện sau này sẽ ngược đãi, đùa bỡn vị Huyễn Phủ đệ nhất mỹ nhân này như thế nào..

-"Vẫn là không chỉ nên nói những cái này…trước mắt địch nhân lớn nhất của chúng ta vẫn là tiểu tử kia, trước hết phải phân tích tên Mặc Quân Dạ này một chút mới là đúng đắn."

Chiến Thanh Phong trong lời nói rất do dự, còn có vô lực..nhưng Chiến Ngọc Thụ lại cũng không nói…

Quân Mạc Tà trước mắt đã tìm được phương vị cụ thể của hai tên này, nghe được hai người bọn chúng có ý định khinh nhờn Miêu Tiểu Miêu như thế trong nội tâm nổi lên một sự phẫn nộ khó nói nên lời! Cơ hồ muốn ra tay đánh chết hai tên khốn này ngay lập tức. Đột nhiên nghe được bọn chúng nói đến mình không khỏi sựng lại, thầm nghĩ : "tiễn đưa bọn này chẳng qua là tiện tay mà thôi, cứ nghe bọn chúng nói về ta như thế nào."

(NNN: nhiều chuyện mà còn ngụy biện! =))

NBV: Anh đồng ý với muội))

-"Ân, ngươi vừa mới nói. Mặc Quân Dạ có cổ quái, đến cùng là cổ quái về cái gì? Cụ thể là có chỗ nào không đúng đâu?"

Chiến Ngọc Thụ giờ phút này mới đem cái đề tài này lên, trong thanh âm tựa hồ như buông lỏng, dĩ nhiên vừa rồi mới phát tiết đối với thân thể của hắn có chút hữu ích.

Mặc dù là dâm ý….

(NNN: con bà nó md!)

-“Mặc Quân Dạ, mười tám tuổi, xuất thân nghèo khổ, phụ mẫu đều qua đời khi còn nhỏ, trương truyền khi còn nhỏ đã ăn thiên tài địa bảo nào đó ở trong núi mới may mắn có thể một mực bảo trì Không Linh Thể Chất chi thân. Bái một tên địa huyền huyền giả làm sư phụ. Về sau đến Cúc Hoa Thành được Tào Quốc Phong tình cờ phát hiện, vì là nhân tài hiếm có nên đã khiến cho Huyễn Phủ cùng Tam đại thánh địa diễn một hồi “Thánh hoàng đại chiến ác liệt”, bất quá lại ngoài ý muốn mà mất tích, vừa vặn lúc Tào Quốc Phong sắp trở về Huyễn Phủ lại phát hiện Mặc Quân Dạ đang trọng thương, hơn nữa còn bị địch nhân lợi dụng Mặc Quân Dạ bố trí bẫy rập muốn một lần chặn giết bảy đại Thánh hoàng, bọn người Tào Quốc Phong chém giết đẫm máu mới may mắn mà đem được tên này về Phiêu Miễu Huyễn Phủ, về sau được Phủ chủ dùng Thất Thải Thánh quả cứu hắn…”

Theo lời Chiến Thanh Phong, chính là tư liệu của Mặc Quân Dạ mà Huyễn Phủ ghi lại.

-“Đúng vậy, đúng là như thế a. Nhưng trong đó có chỗ nào không đúng đâu?”

Chiến Ngọc Thụ lớn tiếng hỏi.

-“Cái gì mà đúng là như thế? Ngươi hãy hảo hảo mà suy nghĩ một chút. Thời điểm tiểu tử kia cùng chúng ta tỷ thí, vô luận là cầm kỳ thi họa hay là thần sắc tư thái, có chỗ nào giống với một kẻ “xuất thân cùng khổ, là một thằng quê mùa ?”

Chiến Thanh Phong trong mấy ngày này, đối với tình cảnh ngay lúc đó vẫn là nhớ mãi không quên. Một mực tự hỏi, rốt cuộc cũng phát hiện ra cái gì đó…

-“Cái này cũng không đại biểu cho điều gì a!”

(NNN: thằng này ngu như bò)

Chiến Ngọc Thụ nói :

- “Hoặc là hắn theo sư phụ hắn học được cũng chưa biết chừng”

-“Sư phụ hắn chỉ là một huyền giả!”

Chiến Thanh Phong hừ một tiếng, nói:

- “Một huyền giả mà ngay cả bản lĩnh thông thiên cũng không có lấy vài phần. Ngọc Thụ, ta và ngươi ở trong một đại gia tộc như Chiến gia mà lớn lên, cơ hồ từ lúc bi bô tập nói đã bắt đầu tiếp xúc với những thứ này, nhưng thử hỏi bản thân mình so với Mặc Quân Dạ thì như thế nào? Thử hỏi bản thân có thể vượt qua hắn?”

-“Cái này có gì kỳ lạ đâu. Người ta có được Không Linh Thể Chất! Thiên tư tự nhiên phải cao hơn một chút”.

Chiến Ngọc Thụ nhếch miệng.

-“Không Linh Thể Chất mặc dù đúng là thể chất thần dị trong truyền thuyết, nhưng vẫn là diều kiện tu luyện huyền khí của thiên tài, nhưng không có nghĩa là không gì không làm được. Coi như là Cửu U đệ nhất thiếu vạn năm trước theo điển tịch ghi lại cũng tuyệt đối không đa tài đa nghệ bằng Mặc Quân Dạ hiện tại được!”

Chiến Thanh Phong âm trầm mà nói :

-“Nhưng Cửu U đệ nhất thiếu lúc ấy là bao nhiêu tuổi? Mà Mặc Quân Dạ mới có mười tám tuổi! Có thể nói hắn đã vượt qua phạm trù của thiên tài. Căn bản chính là một cái toàn tài!”

-“Nói như vậy, đại ca chính là hoài nghi thân phận của hắn à?”

Chiến Ngọc Thụ hồ nghi mà nói.

-“Hắc..hắc..cái này có thể cũng không phải là mình ta hoài nghi”

Chiến Thanh Phong cười hắc hắc nói:

-“Toàn bộ Huyễn Phủ, người hoài nghi thân phận của vị Không Linh Thể Chất này tin rằng tuyệt đối không phải ít. Ta thậm chí còn nghĩ là có rất nhiều người đã phái người đi ra ngoài điều tra rồi…”

Quân Mạc Tà nghe đến đó nội tâm không khỏi động, thầm nghĩ việc làm ngày hôm qua của mình quả nhiên vẫn là biểu hiện thái quá rồi. Một kẻ có được Không Linh Thể Chất trong truyền thuyết lại có thể cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, thậm chí đánh bạc đều toàn tài. Thật đúng là không có cách nào làm cho người ta không nghi ngờ.

Nhưng lúc ấy huynh đệ Chiến gia ra độc chiêu, hùng hổ dọa người, nếu là mình lùi bước mà nói..không nói đến hậu quả có chút nghiêm trọng, căn bản cũng không phù hợp với tính cách của mình. Xét đến cùng cũng tại hai tên khốn kiếp này gây ra phiền toái!

-“Đoạn thời gian trước, trên đại Huyền Huyền đại lục từng nghe nói xuất hiện một thiếu niên thiên tài không thể tưởng tượng nổi. Người nọ cho đến hiện tại thực sự chỉ mới mười bảy mười tám tuổi đã có thể khiêu chiến Tam đại thánh địa không chỉ một lần. Tung hoành toàn bộ Huyền Huyền đại lục. Hơn nữa dùng sức một người thu phục Thiên Phạt sâm lâm, lại ở giữa Thiên Phạt làm tư nhân đại bản doanh. Mấy hôm trước tự xưng Tà Chi Quân Chủ, suất lĩnh mấy trăm thánh giả, tôn giả quyết chiến tam đại thánh địa, hơn nữa chiến quả lại là toàn thắng! Đáng sợ nhất chính là : phương diện liên quân Tam đại thánh địa tất cả toàn quân bị diệt!”

Chiến Thanh Phong trong ánh mắt lóe lên sâu kín hàn quang, nói:

- “Nghe nói đây cũng chỉ là thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, thực lực đã vượt qua thánh hoàng cấp ba. Đánh chết tại chỗ thánh hoàng cấp hai Triển Mộ Bạch của Độn Thế Tiên Cung, dù tên kia thi triển bí chiêu bản thân hắn cuối cùng toàn thân trở ra lông tóc không tổn thương…”

Chiến Ngọc Thụ cũng nhịn không được miệng lưỡi có chút phát khô, lè lưỡi liếm liếm môi, chậc lưỡi mà nói :

- “Đại ca….ngươi không phải đang nói đến vị kia Quân Mạc Tà?”

-“Ân, đúng là Quân Mạc Tà!”

Chiến Thanh Phong cười lạnh nói:

-“Niên kỷ như vậy, chiến tích như vậy tự cổ chí kim đến nay cũng chỉ có một mình hắn. Ngay cả Cửu U đệ nhất thiếu năm đó, lúc hắn bằng tuổi Quân Mạc Tà chỉ sợ muốn xa xa không kịp! Qủa nhiên là thiên hạ đệ nhất! Phần thành tựu này không những là chưa từng có, ta tin tưởng cũng là sau này cũng không người nào có thể làm được như vậy!”

Chiến Ngọc Thụ uể oải thở dài, nói:

- “Người ta thành tựu cao tới đâu, cũng là người ta có bản lãnh như vậy. Giờ phút này ngươi nói đến hắn làm cái gì? Đại ca, không phải là ta tự xem nhẹ bản thân, hai người chúng ta thành thật là khó có thể cùng người này đánh đồng!”

Tuy Chiến Ngọc Thụ tự phụ mình cũng là thiên tài, nhưng cùng vị Tà Chi Quân Chủ biến thái tới cực điểm này so sánh, cảm giác được thật sự mình rất là không đủ xài. Cái này cảm xúc ghen ghét cũng không có, chỉ có một cổ thất vọng, lần này mới có thể nói ra lời tự đáy lòng như vậy.

“-Lời của ngươi nói chính là sự thật, tự nhiên là không thể nghi ngờ. Nhưng ngươi lại không biết rõ, vị Tà Chi Quân Chủ Quân Mạc Tà kia, ngoại trừ bản thân huyền công sâu xa, tu vi kinh thiên, vẫn còn là một người đa tài đa nghệ. Thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, tam giáo cửu lưu đủ loại không chỗ nào không thông, không chỗ nào không biết!”

Chiến Thanh Phong ánh mắt lập lòe:

-“Trước đây không lâu, tại đô thị nổi tiếng Cúc Hoa Thành, hắn đã từng dùng tên giả Đông Phương Đại Thư, tại chỗ sáng tác một khúc, chính là khúc mà bình thường ngươi thích nghe nhất…”

“Tiếu ngạo giang hồ chi khúc! Nguyên lai khúc này chính là hắn làm hay sao?”

Chiến Ngọc Thụ rung đùi đắc ý nói.

-“Mà Mặc Quân Dạ…lần thứ nhất xuất hiện cũng là tại Cúc Hoa Thành”

Chiến Thanh Phong theo suy luận trong nội tâm, từ từ tạo thành một đầu mối, ngữ điệu chậm chạp mà nói:

-“Ngọc Thụ, ngươi cảm thấy cái vị thiếu niên thiên tài trong truyền thuyết Tà Chi Quân Chủ cùng kẻ địch của chúng ta Không Linh Thể Chất Mặc đại thiên tài, có chỗ giống nhau hay không? Nếu có, đâu phải chỉ có một phần.”

Cái gọi là kẻ trí nghĩ ngàn điều tất vẫn có một điều bỏ sót, kẻ ngu ngàn lo tất có được một! Chiến Thanh Phong tuy không phải kẻ ngu, nhưng cũng có được một. Suy đoán trong một mê cung hoang đường, rõ ràng đụng đại vận chính xác đoán được thân phận chân thật của Quân đại thiếu gia!

-“Cái gì? Ngươi hoài nghi hắn chính là….., không có khả năng!”

Chiến Ngọc Thụ quá sợ hãi, nhảy dựng lên.

-“Như thế nào lại không có khả năng. Ta đúng là hoài nghi thân phận chân thật của hắn.”

Chiến Thanh Phong hung hăng mà nói:

- “Vị Tà Chi Quân Chủ này, rất có khả năng chính là Mặc Quân Dạ Mặc đại thiên tài!”

-“Cái này…sao có thể? Hai người này như là một trời một vực, quá cách xa đi a!”

Chiến Ngọc Thụ trợn mắt há hốc mồm:

- “Vị Tà Chi Quân Chủ kia, nghe nói ít nhất cũng có tu vi cấp độ thánh hoàng, thậm chí còn muốn cao hơn. Mặc Quân Dạ tính là cái đếch gì?”

-“Điểm sai biệt ấy chưa thể nói được, phương pháp ẩn dấu thực lực đều có rất nhiều đi. Về phần cải biến diện mạo phương pháp càng là nhiều vô số kể! Ảo thuật của mỗi người chẳng qua có xảo diệu bất đồng mà thôi.”

Chiến Thanh Phong tỉnh táo mà nói:

- “Ta suy đi nghĩ lại, ngoại trừ cái này bề ngoài như không thể tưởng tượng được, ta thật sự không cách nào hiểu được trên thế giới này cùng một thời gian lại có thể xuất hiện hai thiên tài, mà còn là thiên tài trong thiên tài, thiên tài giống như thần tích!”

“Mặc Quân Dạ….Tà Chi Quân Chủ….Quân Mạc Tà”

Chiến Ngọc Thụ trong miệng thì thào lẩm bẩm, đột nhiên toàn thân run rẩy kịch liệt :

-“Không sai! Mặc Quân Dạ quả nhiên là Quân Mạc Tà, ta làm sao mà chưa từng nghĩ đến? Đại ca, ngươi thử so sánh hai cái danh tự này một phát”

-"Mặc Quân Dạ. . . Quân Mạc Tà, Mặc Quân Dạ, Quân Mạc Tà. . . Mặc Quân Dạ há không phải là Quân Mạc Tà ba chữ kia làm rối loạn trình tự trước sau, sắp xếp lại một lần nữa mà ra?”

Chiến Ngọc Thụ hưng phấn mà kêu một tiếng :

“Khó trách vị Không Linh Thể Chất này vô cùng cao minh, nguyên lai chính là hắn! Như vậy những chỗ kỳ dị trước kia đúng là có thể giải thích thuyết phục rồi!”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 266: Quỷ A…?

- Quân Mạc Tà, Mặc Quân Dạ, hay là Ma Quân.

Chiến Thanh Phong lạnh lùng nở nụ cười”

– Ta mặc kệ ngươi rốt cuộc là cái gì Tà chi quân chủ hay là cái gì Ma Quân, bây giờ ngươi nếu đã tới Phiêu Miểu Huyễn phủ vậy đừng mơ tưởng sống rời khỏi đây! Ngọc Thụ, bây giờ chúng ta lập tức về nhà tìm trưởng bối trong nhà báo cáo chuyện này, chuyện này cho dù đối với Chiến gia hay Huyễn phủ đều một chuyện vô cùng quan trọng, quyết không thể có gì chậm trễ.....

Chiến Ngọc Thụ phấn chấn trả lời một tiếng vâng, giọng nói đều đã có chút run rẩy.

Không cần nghi ngờ, nếu chuyện này là thật, vậy thì nó nhất định là một công lao to lớn!

Tà chi quân chủ tới Phiêu Miểu Huyễn phủ có mục đích gì? Cho dù là vì mục đích gì đi chăng nữa, đều là có mưu đồ! Chỉ cần vạch trần mưu đồ này, địa vị ở Huyễn phủ của hai huynh đệ tất nhiên chỉ tăng không giảm, đúng là nhân họa đắc phúc!

Thậm chí còn có khả năng mượn cơ hội này một lưới bắt hết đám người Tào Quốc Phong, quan trọng nhất là Miêu Tiểu Miêu vì chuyện này tuyệt đối sẽ bị liên lụy! Miêu Tiểu Miêu gặp chuyện không may, tự nhiên là trách nhiệm Miêu gia.....

Nếu theo lý luận này tiếp tục suy diễn..... Vậy hai huynh đệ mình không phải là công thần lớn nhất khi Chiến gia làm chủ Huyễn phủ sao? Đây là vinh quang cỡ nào a!

Ngay khi huynh đệ hai người rơi vào vui sướng cùng cực, một lúc quên đi sợ hãi đang bao vây mà đang lúc hài lòng vênh vang, đột nhiên nơi này ban đầu là một thông đạo u ám âm trầm đột ngột sáng ngời.

Nơi này là nơi thiết trí Cửu U Luyện Hồn nhằm rèn luyện sức mạnh cho nhân tài của Chiến gia, vào đây cấm mang theo đèn đuốc, có thể nói từ đầu này đi đến đầu sau không hề có một ngọn đèn nào cả, ngay cả một ánh lửa cũng không xuất hiện qua! Tất nhiên, hài cốt và ma trơi là ngoại lệ!

Nhưng bây giờ trong bầu không khí vô cùng quỷ dị nơi đây xuất hiện một ngọn lửa rực rỡ, lẳng lặng cháy rực, cũng chỉ có một ngọn lửa nhưng lại chiếu sáng toàn bộ thông đạo! Chiến Ngọc Thụ đến giây phút này mới phát hiện, thứ mình vẫn dựa vào lại là một bộ xương khô..... Không khỏi nhảy dựng lên!

Nhưng lập tức toàn bộ tinh thần đều bị ngọn lửa thần kỳ quỷ dị xuất hiện kia hấp dẫn.

Ngọn lửa này, cứ như vậy một đường bay tới, không vội không chậm cứ từ từ cháy rực.....

Cũng không bị tắt, cũng không bị rơi xuống, cứ như vậy lượn lờ!

Con mắt hai huynh đệ Chiến gia đều mở to! Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy? Hiện tượng kì dị xảy ra trước mắt đã vượt qua tầm hiểu biết của bọn họ!

Trong thông đạo vốn đen tối âm u này đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa kỳ lạ, tuy nó chiếu sáng mọi nơi, tầm nhìn cũng trở nên rõ ràng hơn nhưng ngược lại càng làm người ta cảm thấy khủng bố hơn!

Đây là nỗi sợ hãi chung của con người đối với những sự vật không biết, rất ít người có ngoại lệ, lấy tính cách của hai huynh đệ Chiến gia tự nhiên lại càng không thuộc số ít ngoại lệ đó!

Đúng lúc này đột nhiên có một dòng khí lạnh thổi qua, từ đằng sau thổi thẳng vào trong tai Chiến Ngọc Thụ, trong chốc lát khiến trong đầu Chiến Ngọc Thụ tràn đầy tiếng vo vo ve ve, chỉ cảm thấy lông tơ cả người dựng lên, do sợ hãi mà dựng thẳng lên.

Sau đó bỗng vang lên một tiếng giống như tiếng mở cửa, chi nha một tiếng, tựa như cửa địa phủ đột nhiên mở ra! Tiếng động này rất rõ ràng, giống như từ sâu trong linh hồn vọng lại. Hai huynh đệ Chiến Thanh Phong đồng thời cảm giác được một cánh cửa được mở ra, hơn nữa sắp có cái gì ma thần yêu quái đáng sợ sẽ bước ra từ cánh cửa đó..... Nhưng, đáng sợ nhất, vẫn là cánh cửa kia.....

Chỉ tồn tại trong hư vô.....

Tuy Chiến Thanh Phong là người vững vàng hơn, nhưng giờ trong mắt cũng là nỗi sợ hãi cùng cực, cơ thể lạnh run.

Đột nhiên trải qua biến đổi đáng sợ bất ngờ này, hai huynh đệ có thể duy trì dáng đứng ngay thẳng có vẻ đã là vô cùng đáng quý, ánh mắt hai người bây giờ cùng chăm chăm tập trung một phương hướng. Phương hướng này như gần như xa, ở trên thạch bích một ngọn lửa khác chập chờn lóe sáng lên, khoảng cách giữa mình và ngọn lửa này không thể nào đoán được nhưng ánh sáng của ngọn lửa này cũng giống như những cây kim sắc bén đâm vào lòng người, xuất hiện đột ngột, sau đó chập chập chờn chờn tiếp cận hai người. Mà bên trong thạch bích đằng sau ngọn lửa có một bóng áo trắng quỷ dị, tựa hồ rất khó khăn từ trong thạch bích chui ra, bắt đầu chỉ là một bàn tay, sau đó một số bộ phận trên cơ thể chui ra, cuối cùng hắn dùng sức rút một cái đem toàn bộ cơ thể bên trong thạch bích đều rút cả ra!

Nhưng càng thêm quỷ dị là, thạch bích vẫn như trước không sứt mẻ, căn bản là một khe hở cũng không có. Người này, giống như là từ nơi

nào đó đi ra vậy.....

Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ nhìn thấy hiện tượng quỷ dị tới cực điểm này, không kìm chế được cả người trở nên lạnh lẽo, mở to hai mắt nhìn, mở rộng miệng phát ra tiếng 'Ôi, ôi', ngay cả một câu đầy đủ cũng không nói nổi.....

Hiện tượng quỷ dị kia còn lâu mới chấm dứt, bóng trắng kia cũng không đứng tại chỗ mà mờ mờ ảo ảo bay đến, quá trình mặc dù rất chậm rãi nhưng cũng chỉ là cảnh tượng trong mắt thường. Hai ngọn lửa trước sau xuất hiện đã chiếu sáng toàn bộ thông đạo này không chừa ngóc ngách nào, nhưng dù hai huynh đệ cố gắng như thế nào đi nữa,cũng vẫn không nhìn rõ mặt của bóng trắng kia!

Thật giống như là trong hư không, đột ngột xuất hiện một hồn ma vậy!

Giờ phút này, một cảm giác âm u trước nay chưa từng có chiếm trọn tâm hồn hai huynh đệ Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ… Khớp hàm hai người cùng nhau run rẩy. Trong lòng đột nhiên lóe lên một ý nghĩ khiến bản thân càng nghĩ càng sợ:

Chẳng lẽ trên đời này..... thật sự có ma sao?

Bóng trắng càng ngày càng đến gần, Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ ngày càng cảm thấy đáng sợ!

Hai người không tự chủ được ôm nhau, lạnh run. Cả hai đều mong muốn có thể từ huynh đệ của mình chiếm được một chút ấm áp để duy trì, nhưng giờ phút này thứ duy nhất cả hai nhận được từ cơ thể đối phương chỉ là sự lạnh run, như thế ngược lại càng gia tăng nỗi sợ hãi trong lòng mình, ngày càng thêm sợ hãi.....

-Ai? Ngươi rốt cuộc là ai? Cư nhiên ở trong này giả thần giả quỷ.

Chiến Thanh Phong mạnh trấn an bản thân hỏi, khuôn mặt trắng bệch, răng nanh va chạm nhau, một đôi mắt, mở còn to hơn mắt trâu, trên mặt không có chút máu, tất cả đều bán đứng nỗi sợ tận đáy lòng hắn.

-Khặc khặc khặc khặc khặc khặc.....

Một trận cười lạnh tới cực điểm phát ra từ trong miệng bóng trắng kia. Lúc đầu hắn không cười còn tốt, nhiều nhất nhìn như giống ma, lúc này vừa cười, nửa điểm cũng không giống người, trực tiếp ngồi vào vị trí ma quỷ đã sẵn có, cơ hồ không đem hai huynh đệ Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ hù đến chết mới chịu.....

Khi bóng trắng càng ngày càng đến gần, khuôn mặt lúc trước không nhìn rõ rốt cuộc dần dần rõ ràng lên, lại là một tiếng cười âm u quỷ dị, khuôn mặt anh tuấn rốt cuộc hiện ra trong ánh lửa.

Mày kiếm mắt sáng, môi mỏng tóc đen, thân hình phiêu dật, nụ cười lãnh khốc trên mặt.

-Hai vị đã vất vả rồi!

Người thiếu niên đột ngột xuất hiện này, tóc đen tung bay trong ánh lửa, mỉm cười rất phong độ, dùng một giọng điệu quỷ dị nhỏ nhẹ run run, hát không giống hát, ngâm không giống ngâm nói:

-Luân hồi nhất trường thân hà hoan, thùy tri hồng trần lộ vạn thiên? Đã vào cửa hoàng tuyền cửu u, đừơng về nhân gian gian nan! Hai vị, dương thọ các ngươi đã tận, ta đặc biệt tới đón hai vị ra đi!

(Luân hồi nhất trường thân hà hoan, thùy tri hồng trần lộ vạn thiên?: Con đường luân hồi lại có ai vui, lại có ai biết đường hồng trần muôn vạn nẻo?)

-Không! Không không không!.....

Chiến Ngọc Thụ điên cuồng mà rống lên, nước mắt nước mũi một hàng một hàng chảy xuống. Đột nhiên dưới khố nóng lên, một dòng

nước xiết mạnh mẽ chảy ra, cả người giống như một bãi nước ngã xuống đất, một chút sức cũng không dùng được, càng không biết bản thân nên nói gì, thậm chí cũng không biết phải cầu xin tha thứ như thế nào, chỉ biết nói một chữ ‘Không” không’,. Khóe miệng đã thấy nước miếng chảy ra, sau một hồi lâu đột nhiên khàn khàn hét lớn một tiếng:

-“Quỷ a ~ a a a a ~”

Chiến Thanh Phong can đảm hơn một chút, tuy cả người đều run rẩy nhưng bình tĩnh hơn rất nhiều. Hắn nhìn khuôn mặt anh tuấn ít có người có trên nhân gian, hỏi:

- Xin hỏi các hạ là ai?

-Bổn tọa tự nhiên là câu hồn sứ giả, ngươi so với hắn bình tĩnh hơn, bổn tọa thưởng thức những người có can đảm, nhưng.....

Thiếu niên áo trắng dịu dàng nở nụ cười, đột nhiên đầu của hắn liền biến mất, ở trước mắt Chiến Thanh Phong hai người là một cơ thể không có đầu treo giữa không trung. Nhưng lại rõ ràng có thanh âm truyền đến:

-Thưởng thức mà một chuyện, nhưng công việc vẫn phải làm. Huynh đệ hai người làm nhiều việc ác, hôm nay dương thọ đã tận, địa phủ giao cho ta nhiệm vụ bắt hai người về quy án xử phạt. Đày xuống mười tám tầng địa ngục chịu đủ một vạn loại cực hình để chuộc lại tội nghiệt kiếp này của các ngươi.....

Nói chuyện nhưng lại không có đầu..... Không có đầu vẫn như trước nói chuyện..... Không biết rốt cuộc dùng bộ phận cơ thể nào nói chuyện vậy?

Chiến Ngọc Thụ hoảng sợ mở to hai mắt, con mắt không ngừng lồi ra..... Ngoại trừ động tác này, hắn không biết nên làm gì nữa.....

Gặp biến cố quỷ dị như vậy, Chiến Thanh Phong cũng sợ tới mức hai bắp chân rút gân, hai con mắt cơ hồ lồi ra đến mức sắp rơi xuống đất,

trong đầu rõ ràng ra lệnh bản thân không được nhìn nữa, nhưng chết sống vẫn không dời được tầm mắt. Trong chốc lát cả người rét run, da gà toàn thân xoát một tiếng toàn bộ nổi lên.....

Bóng trắng này nói chuyện xong, hai chân cư nhiên lại quỷ dị biến mất..... Sau đó eo cũng không còn, cũng chỉ còn hai phần thân thể, vù vù bay qua bay lại, gió lạnh từng cơn, tiếng quỷ khóc thần hào lại lần nữa vang lên mạnh mẽ!

Chiến Ngọc Thụ sao có thể chịu đựng cảnh tượng đáng sợ này, trong họng rên lên một tiếng, hai mắt trợn trắng hôn mê bất tỉnh, trong miệng bọt mép còn phun, cơ thể run rẩy.....

Chiến Thanh Phong ánh mắt cũng trở nên trắng bóc, muốn đứng dậy hét lớn một tiếng dùng dương khí trên người đuổi con ma này đi, nhưng hai đùi giống như mì gặp nước mềm nhũn ra. Đừng nói là đứng dậy, liền ngay cả việc điều khiển hai chân cũng làm không được, cho dù miễn cưỡng đứng dậy, có vẻ như cũng không có chút dương khí gì...,,

Bọn họ có vẻ đã tin tưởng vị thiếu niên có khuôn mặt tuấn mĩ không giống người thường trước mặt này thật sự là một con ma..... Và là câu hồn sứ giả đến câu linh hồn huynh đệ hai người, cảnh tượng trước mắt không có nửa điểm là thuộc nhân gian, rất đáng sợ, quá huyền huyễn rồi.....

-“Thật sự là quá vô dụng..... Như vậy thì đã ngất đi rồi.....”

Bóng trắng phát ra tiếng thở dài hèn mọn từ đáy lòng, sau đó Chiến Thanh Phong lại trơ mắt nhìn thấy, sưu một tiếng, hai chân lại dài ra.....

Tiếp theo, lại sưu một tiếng, eo cũng một lần nữa xuất hiện. Cuối cùng xoát một tiếng, đầu cũng xuất hiện..... Nhưng người này giống như không hài lòng, đưa hai tay lên, cư nhiên lại chỉnh chỉnh lại đầu mình!

Tựa hồ như lúc nãy không cẩn thận xuất hiện, ra sai lệch, muốn chỉnh lại một chút, nếu không sẽ không đẹp.....

Có vẻ như con ma này rất thích chưng diện?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 267: Nếu Có Kiếp Sau, Ngàn Vạn Lần Nhớ Kỹ Đừng Đối Đầu Với Ta!

Cho dù tinh thần của Chiến Thanh Phong mạnh mẽ cỡ nào cũng hoàn toàn tan vỡ!

Một tiếng rên, hai bắp chân không khống chế, cả người run rẩy, cũng ngất xỉu như người em ruột. nhưng hắn so với Chiến Ngọc Thụ mạnh hơn chút, tuy là ngất xỉu, nhưng miệng không sùi bọt mép.....

-"Hừ! Như vậy thì đã xỉu rồi? Mệt các ngươi vẫn tự xưng là kẻ xấu, ta còn chuẩn bị rất nhiều phương pháp khác đều còn không dùng tới nữa....."

Quân Mạc Tà liếc mắt nhìn, dở khóc dở cười.

Hắn cũng không ngẫm lại, hắn xuất hiện chấn động giống như như vậy, cho dù là thanh niên hiện đại xem quen phim ma mà nhìn thấy e rằng cũng sẽ sợ tới mức hồn lìa khỏi xác rồi, huống chi lại ở trong xã hội phong kiến mê tín này?

Không biết qua bao lâu, Chiến Thanh Phong từ từ tỉnh dậy, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Một mùi tanh hôi truyền đến, đồng thời đũng quần của bản thân ươt ướt, hóa ra cũng sợ tới mức tiểu ra quần.....

Mở to mắt, đệ đệ Chiến Ngọc Thụ còn nằm xỉu bên cạnh, tình huống cũng không khác mình bao nhiêu, đồng dạng đều là không khống chế

bản thân được.....

Chiến Thanh Phong nôn khan một tiếng, run run rẩy rẩy đứng dậy.

Trước mặt hắn, có một người áo trắng xa xa đứng đối diện hắn, thấy hắn tỉnh lại, quát:

-Chiến Thanh Phong, ngươi biết tội chưa?

-Biết..... tội?

Chiến Thanh Phong mờ mịt ngẩng đầu.

-Ngươi làm nhiều việc ác, hại nhiều người, còn không mau mau nhận tội rồi đi đền tội?

Bóng trắng lạnh lùng nói:

-Xin hỏi sứ giả đại nhân, ta rốt cuộc phạm tội gì? Tại sao lại là làm nhiều việc ác? Tiểu nhân oan uổng a! Xin đại nhân trăm ngàn lần đừng oan uổng tiểu nhân!

Chiến Thanh Phong biết bây giờ chỉ cần hó hé ra cái gì, thì sẽ đời đời kiếp kiếp cũng trở ra được!

-Ngươi đắc tội ta! Đó chính là phạm tội! So với những việc ác ngươi làm lúc trước thì việc này không thể tha thứ được!

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, âm u nói. Giờ phút này, chơi cũng đã chơi đủ, cơn giận lúc trước coi như cũng ra hết, bây giờ cũng là lúc đưa bọn họ ra đi.

-Đắc tội ngươi?

Chiến Thanh Phong bực bội chớp mắt, bản thân mình như thế nào đắc tội vị đại tiên này vậy. Nhưng chỉ trong chớp mắt hắn rõ ràng phát hiện người trước mặt mình bỗng nhiên thay hình đổi dáng trở thành oan gia

của mình, người có thể chất kỳ ảo, Mặc Quân Dạ Mặc đại thiên tài không biết ở nơi nào bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn!

Chiến Thanh Phong bỗng nhiên tỉnh ra, lập tức nghiến răng nghiến lợi:

-Thì ra là thằng nhóc nhà ngươi!

-Không sai! Là ta, cha ngươi!

Quân Mạc Tà nhíu mày nói:

-Có phải hay không rất ngạc nhiên? Có phải hay không rất bất ngờ?

-Ngạc nhiên cái đầu ngươi!

Chiến Thanh Phong chửi ầm lên, hắn tự nhiên không ngốc, trong một phút đã hiểu được mọi chuyện, cũng biết những dự đoán về thân phận của Mặc Quân Dạ là sự thật!

Nhưng khi sự thật ngay tại trước mặt, lại càng khiến hắn cảm nhận được mình đã không còn đường sống. Hắn nhìn Quân Mạc Tà, oán độc nói:

-Mặc Quân Dạ, thì ra ngươi chính là Tà quân chi chủ! Quân Mạc Tà! Ngươi đến Huyễn phủ, rốt cuộc có mục đích gì?

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng tỏ ra một thái độ rất là du côn đáp:

-Không vì mục đích gì cả, chỉ đem nữ thần mà người nào đó thích kéo vào ổ chăn của mình thôi, tuy điều này đối với bản Tà quân mà nói thật sự quá dễ dàng, căn bản không có tính khiêu chiến gì cả.....

Những lời này phải nói là vô cùng độc ác! Quân Mạc Tà luôn luôn biết như thế nào mới có thể tấn công một người với cường độ mạnh nhất, bao gồm cả thân thể và tinh thần!

Chuyện này chính là chuyện Chiến Thanh Phong để ý nhất,Quân đại thiếu gia lại cố tình ăn ngay nói thật như vậy, tuy kiêu ngạo nhưng cũng chỉ đang trần thuật một sự thật tồn tại khách quan mà thôi.

Chiến Thanh Phong phun ra một ngụm máu, cười thảm nói:

-Ngươi cho là ngươi có thể làm được sao? Tà chi quân chủ, quả đúng là một cái tên tuổi thật lớn! Nhưng chút sức mạnh cỏn con của ngươi ở trong mắt Phiêu Miểu Huyễn phủ, ở trong mắt Chiến gia chúng ta không đáng một đồng! Lửa giận của chúng ta, ngươi nhất định không chịu nổi!

Gật gật đầu, Quân Mạc Tà rất rộng lượng thừa nhận:

-Nếu như nói ta sợ các ngươi, ta thừa nhận ta không hề sợ, vì sao ta phải sợ các ngươi chứ? Lửa giận của Chiến gia cũng chỉ là một chuyện nhỏ, ta cũng không quá để ý. Đúng rồi, có lẽ ngươi còn không biết Chiến gia đang xảy ra chuyện gì phải không? Và còn nữa, có vẻ như quan hệ bây giờ của chúng ta thật sự rất tốt đẹp a.....

-Ha ha, chỉ cần thân phận của ngươi phơi bày ra ngoài sáng, ngươi còn tốt đẹp quái gì! Chiến gia chúng ta như mặt trời ban trưa, sức mạnh đứng đầu Huyễn phủ, ngươi còn có thể ngông cuồng phớt lờ đi ư, ngươi cho ngươi là ai chứ!

Chiến Thanh Phong dữ tợn cười to.

-Lời này cũng rất có lý, sức mạnh của Chiến gia quả thật kinh người!

Quân Mạc Tà thở dài:

-Nhưng, cho dù tương lai của ta thê thảm thế nào, ngươi nhất định không thấy được. Chiến Thanh Phong, ngươi sẽ không nghĩ, hôm nay ta đến tìm ngươi chỉ để ôn chuyện thôi à?

-Ngươi muốn giết ta?

Chiến Thanh Phong đột nhiên bình tĩnh trở lại:

-Ta biết ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng ngươi nên biết, bây giờ trong Huyễn phủ, có bao nhiêu người hoài nghi thân phận của ngươi? Có bao nhiêu người phái người ra ngoài điều tra thân phận ngươi? Chỉ cần thân phận của người sáng tỏ, kết quả của ngươi cũng không có chỗ nào tốt hơn ta đâu!

Nhưng hắn lại vui vẻ cười nói:

-Bây giờ có thể nói ngươi đang trong tình huống bốn phía đều là nguy hiểm! Mà con đường sống duy nhất của ngươi chính là gia nhập Chiến gia, lấy sức mạnh của Chiến gia ta, che chở tính mạng của ngươi cũng không phải chuyện khó! Mà ngươi bây giờ lại muốn giết ta? Đúng thật là không biết từ chết nó viết như thế nào mà!

Quân Mạc Tà lần này quả thật có chút líu lưỡi. Vị Chiến Thanh Phong Chiến đại công tử này rốt cuộc có đầu óc không vậy, những lời ta vừa nói hắn một câu cũng không nghe hiểu sao? Tuyệt đối cũng không nghĩ đến cái tên đang đứng giữa ranh giới cái chết sự sống, vậy mà vẫn còn dã tâm bừng bừng! Quân Mạc Tà thật sự không biết nên cười nhạo hay nên bội phục nữa.....

-Chỉ cần ngươi chịu đầu hàng Chiến gia, Miêu Tiểu Miêu ta cũng có thể cho ngươi! Thế nào, điều kiện quá tốt rồi còn gì!

Chiến Thanh Phong trong mắt hy vọng tỏa sáng.

Đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, theo tiếng kêu, Chiến Ngọc Thụ từ từ tỉnh dậy, mở miệng đã bắt đầu kêu khóc:

-Tha ta! Tha ta đi! Tất cả đều là chủ ý của đại ca ta, không quan hệ tới ta.

Thằng nhóc này xem ra đã sợ đến mức điên loạn rồi.

Ngay trong chớp mắt hắn vừa mở mắt ra, Quân Mạc Tà nhanh chóng bay qua, ‘Khặc khặc khặc’, cười quá dị vui vẻ, miệng mở to, ngao ô một

tiếng.....

Chiến Ngọc Thụ vừa tỉnh lại chợt nghe một tiếng cười quỷ quái âm u thê lương, rồi sau đó một cái miệng toàn máu mở rộng xuất hiện trên đầu bản thân. Trong chớp mắt còn chưa kịp nhận ra mình đang ở đâu chỉ nghĩ đến bản thân mình đã chết, hơn nữa bây giờ đang ở âm phủ, chỉ thấy chính mình cũng sắp bị thú dữ ăn thịt.....

Nhịn không được ngân nga một tiếng 'A, ách', sau đó vẻ mặt đột nhiên trở nên xanh xao, tiếp theo thì đã xám ngắt. Đầu quẹo sang một bên cứ như vậy tắt thở, có một thứ chất lỏng màu xanh lục chảy ra từ miệng hắn. Cái tên này thế nhưng bị trò đùa của Quân đại thiếu gia hù vỡ mật, chết oan chết uổng.....

Chiến Thanh Phong lúc nãy còn dõng dạc nói, dường như cảm giác bản thân đã nắm chắc bánh xe sinh mệnh, còn muốn nói tiếp nhưng bây giờ nhìn thấy người em ruột thịt của mình ở trước mặt mình bị hù chết.....

Trong chớp mắt, đột nhiên đại não trống rỗng!

Quân Mạc Tà thản nhiên đứng dậy, trên cao nhìn xuống, lấy giọng điệu của một vị chúa tể của mọi thứ, chậm rãi nói:

-Ta bây giờ không hứng thú với ngươi nữa. Ngươi so với Chiến Ngọc Thụ can đảm hơn chút vì ngươi không bị ta hù chết! Nhưng, ta thật không biết ngươi có nghe rõ những lời ta vừa nói không. Ta lúc nãy đã nói lửa giận của Chiến gia các ngươi kỳ thật cũng chỉ là một chuyện cỏn con, ta thật sự không để ý đến, những lời này cũng không phải là ta ngông cuồng vì trên thực tế ta đã chọc trúng lửa giận lớn nhất của Chiến gia các ngươi. Hơn nữa ta thật sự không thèm để ý, hoàn toàn không thèm để ý! Đúng rồi, có vẻ như ngươi không biết Chiến gia các ngươi xảy ra biến cố gì phải không? Vậy mang theo nghi vấn này xuống hoàng tuyền đi!

Chiến Thanh Phong rõ ràng cảm thấy trên người Quân Mạc Tà tỏa ra sát khí lẫm liệt, lại nghe lời này không khỏi cứng họng, trước thi thể của người em mới chết của mình, hắn lại quên giận dữ và bi thương. Trong đôi mắt sắc bén của Quân Mạc Tà, hắn chỉ cảm thấy toàn thân mình rét run, trong lòng toàn là nỗi sợ hãi!

-Trò khôi hài vừa nãy của các ngươi, quả thật làm ta lộ ra rất nhiều sơ hở, mà những sơ hở đó, hoàn toàn có thể tránh không bị bại lộ! Vì vậy tội của các ngươi không thể tha, chỉ có con đường chết thôi!

Quân Mạc Tà thản nhiên nói:

-Lúc đầu Chiến gia các ngươi ở Huyễn phủ làm gì, lại làm quá bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý, những điều đó cũng không quan hệ với ta! Nhưng các ngươi suýt chút nữa đã phá hủy kế hoạch của ta, đó chính là con đường chết của các ngươi! Hay nói cách khác, Chiến gia bước trên con đường suy tàn, người dựng lên là huynh đệ các ngươi!

-Nếu có kiếp sau, ngàn vạn lần nhớ kỹ!

Quân Mạc Tà thản nhiên nói:

-Ngàn vạn lần nhớ kỹ, không cần đối nghịch với ta!

Hắn vừa nói xong, tay cử động nhẹ, Chiến Thanh Phong toàn thân đột ngột co rút, từ từ trên mặt lộ ra nét sợ hãi không thể tin tưởng, hơn nữa khóe miệng cũng chảy ra thứ chất lỏng màu xanh lục.....

Nếu chỉ nhìn bề ngoài, nguyên nhân chết của hắn không thể nghi ngờ là giống Chiến Ngọc Thụ, đều bị hù chết,.....

Quân Mạc Tà lẳng lặng chờ một lát, xác nhận trên người hai người không có xuất hiện thứ tương tự như linh hồn, có lẽ đã tiêu tan mất rồi..... Lúc này cơ thể mới vụt lên, lẳng lặng biến mất.....

Sóng tâm linh hay là linh hồn, thánh anh những thứ đó đều cần tu vi đạt tới thánh hoàng hoặc trên thánh hoàng mới có thể xuất hiện những

thứ cao cấp đấy! Lấy tu vi của Chiến Ngọc Thụ và Chiến Thanh Phong vẫn còn chưa đủ để ngưng kết những thứ đó. Đã chết, tự nhiên mọi thứ trở về cát bụi.....

(NBV: Xong, 2 thằng nhân vật phụ mà cũng xuất hiện gần 70 chương truyện, haizzzzzz)

Lại một lát sau, Quân Mạc Tà rốt cuộc từ thế giới lòng đất của Chiến gia đi ra. Ai cũng không biết sau khi giết chết Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ, Quân Mạc Tà đã ở thế giới lòng đất của Chiến gia làm cái gì.

Quân Mạc Tà từ mặt trên thế giới lòng đất của Chiến gia bay lên.

Bay lên khoảng cách cách mặt đất hơn một trăm mét, phóng mắt nhìn lên đã thấy bố cục vận mệnh của Huyễn phủ đã có sự thay đổi rõ rệt.

Số mệnh Miêu gia lúc trước có xu hướng suy tàn, bây giờ đã chậm rãi bị bao trong trạng thái khôi phục.....

Mà lúc trước Chiến gia giống như ánh mặt trời giữa trưa bây giờ lại rơi vào tình thế ảm đạm, còn có bầu không khí âm tà giữa hai nhà làm Quân đại thiếu gia chán ghét cũng không biết từ khi nào đã biến mất không còn tăm hơi.....

Thuyết phong thủy không ngờ thần kỳ như vậy! Bên dưới chỉ mới chấm dứt, cũng không có bao nhiêu chuyện, vậy mà bên trên đã bày ra cả, sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Quân Mạc Tà hít một hới, lúc này mới phát hiện bây giờ mặt trời màu đỏ đã chìm xuống phía tây, qua thêm một khoảng thời gian, trời sẽ hoàn toàn tối đen.....

- Nguy rồi.....

Quân Mạc Tà biến sắc, lập tức nhớ đến một chuyện.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 268: Huyễn Phủ Đại Loạn.

Quân Mạc Tà đột nhiên nhớ lại, có vẻ như đêm qua lúc chia tay với Miêu Tiểu Miêu, Miêu đại tiểu thư từng nói hôm nay sẽ tìm mình lấy khúc phổ Táng hoa ngâm.....

Buổi sáng những người lớn tập trung lại, Miêu Tiểu Miêu sẽ thể không không biết tin này nên tự nhiên là sẽ không đến.

Nhưng buổi chiều..... với tính cách của nha đầu kia, tuyệt đối là chịu không được!

Phòng của mình người bình thường sẽ không dám tự ý xông vào, nhưng Miêu Tiểu Miêu nằm trong phạm vi này, nếu như nàng phát hiện mình không hề ở trong phòng có vẻ như sẽ ồn ào lớn đây.....

Nghĩ tới đây Quân Mạc Tà lập tức bối rối, cũng không dám chậm trễ liền dùng hết sức thi triển Âm dương độn, xoát một tiếng biến mất giữa bầu trời, bay nhanh như chớp về phía tiểu viện của Tào Quốc Phong.

Chiến gia hoàn toàn điên cuồng rồi! Trong Phiêu Miểu Huyễn phủ, cho dù người của thế gia hay là người dân bình thường, đều cảm giác được sự biến hóa rõ ràng này!

Bảy phần mười, nếu là cao thủ của Chiến gia, chỉ cần có được sức mạnh trên thiên huyền đều ở khoảng thời gian ngắn này ra roi thúc ngựa trở về! Ở gần thì không cần tích tụ huyền khí, trực tiếp dùng khinh công bay vội về.....

Có một số nơi, có một số cửa hàng của Chiến gia vì không có chủ nhà nên tạm thời không tiếp tục kinh doanh, nên biết đây cũng không chỉ là một tiệm hai tiệm! Mà là việc kinh doanh Chiến gia làm chủ gần như tất cả cùng đình chỉ vận chuyển! Cho dù là một ngày, đối với Chiến gia tổn thất cũng không nhỏ!

Nhưng Chiến gia hiển nhiên đã không quan tâm nhiều như vậy. Chỉ dùng một chút sức đã điều động trở lại quân đội, tựa hồ đối với tổn thất tài phú hoàn toàn không thèm để ý!

Những cao thủ có bản lĩnh của Chiến gia chưa bao giờ từng tụ tập lại!

Mà bên ngoài Chiến gia, canh phòng đã đạt đến trình độ nghiêm ngặt, khoảng thời gian hơn canh ba một chút thì đã đạt tới trình độ khiến mọi người trợn mắt cứng họng!

Chiến gia bây giờ, hoàn toàn có thể nói, cho dù là một con muỗi cũng không thể bay vào! Bên ngoài Chiến gia cũng không ít người cầm kiếm đẫm máu, uy nghiêm lẫm lẫm!

Trên mặt đất là một đống thi thể của chuột, rắn và một số động vật khác.

Những con đó, đều rất không may khi Chiến gia dùng toàn bộ sức mạnh giới nghiêm, tất cả động vật bò sát, không hề có ngoại lệ bị bắt ra hết, toàn bộ giết chết.....

Chiến gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện lớn gì? Ngay cả những động vật như chuột và rắn cũng không buông tha.....

Các gia tộc lớn đều tìm hiểu, Chiến gia rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lại có thể làm ra hành động điên cuồng như vậy, nhưng cho dù là chuyện gì thì Chiến gia chắc chắn đã gặp được đả kích tương đương lớn!

Phải đem Chiến gia đánh thật đau, đánh đến hoàn toàn tức giận mới có thể thành tình trạng bây giờ!

Điều ấy đã hoàn toàn không thể nghi ngờ!

Nhưng, trong Huyễn phủ này, lại có gia tộc nào có lực lượng mạnh như vậy chứ?

Có thể nhắm vào Chiến gia, gia tộc có sức mạnh lớn nhất trong Huyễn phủ, thậm chí còn khiến Chiến gia tổn thất thảm trọng, bị đánh thương, đánh đau chứ?

Những thế lực tương đối nhạy cảm cũng lập tức bắt tay vào điều binh khiển tướng, vì khi Chiến gia triệu tập cao thủ đã khiến cả bầu không khí Huyễn phủ chưa bao giờ khẩn trương như thế. Nếu có chuyện xấu nào xảy ra, như vậy chỉ có một chuyện rất có khả năng xảy ra, đó chính là tầng cao nhất của quyền lực của Phiêu Miểu Huyễn phủ một lần nữa thay ngôi đổi vị!

Nếu không thể nhanh chóng chuẩn bị trước, khó tránh khỏi sẽ biến thành vật hy sinh.....

Nhất là Miêu gia, giờ phút này không khí Miêu gia thật kỳ lạ, từ lúc trước đến nay đây là lần đầu tiên đạt tới trình độ giương cung bạt kiếm!

Trên thực tế, mọi người ai cũng biết từ lúc Chiến gia triệu tập cao thủ, đối thủ duy nhất của Chiến gia chỉ có Miêu gia! Chỉ cần giải quyết Miêu gia, Chiến gia mới có khả năng đeo lên chỗ cao!

Đây sớm đã không còn là bí mật gì nữa, chẳng qua trước giờ hai nhà vẫn duy trì thế cân bằng. Nhưng hôm nay chỉ trong phút chốc đã thay đổi, bầu không khí từ Chiến gia ngày càng trở nên khẩn trương. Mà bầu không khí khẩn trương này, lúc mặt trời sắp xuống núi đã đạt tới cực hạn nào đó!

Theo một tiếng gầm rú kinh thiên động địa, ở chỗ Chiến gia bỗng bộc phát một sức mạnh khiến người ta sởn cả gai óc, một hơi thở mạnh chưa từng có ở trên Chiến gia vờn quanh một hồi lâu, cơn tức giận hỗn loạn đến tận trời, nháy mắt bao phủ ngàn dặm bên trong!

Chiến gia, lại có thể che giấu một vị cao thủ mạnh kinh người như vậy!

Các gia tộc lớn đều đang suy tính trong lòng.....

Chiến gia phát hiện ở Cửu U Luyện Hồn đã xảy ra rất nhiều chuyện, hai nhân tài vừa xuất hiện, Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ ở trong Cửu U Luyện Hồn chết rất ly kỳ, đã trở thành chìa khóa cuối cùng mở ra lửa giận!

Thậm chí, Chiến Luân Hồi còn chưa kịp đột phá hoàn toàn, đột nhiên liền bạo phát..... Cơn chấn động này cũng tương tự như tẩu hỏa nhập ma, cơ hồ đẩy Chiến Luân Hồn vào vạn kiếp bất phục.....

Thật sự là một chuyện tiếp một chuyện hoàn toàn không có chút gián đoạn, nhưng toàn bộ đều là chuyện xấu..... Vẫn áp lực bản thân, vẫn khắc chế bản thân, Chiến Luân Hồi đến đây rốt cục không chịu nổi nữa mà hoàn toàn bộc phát tất cả ra.....

Giờ phút này khóe miệng hắn chảy ra máu tươi, hơi thở quanh người vô cùng cuồng bạo, sup sụp ngồi xuống đất, trên người vì kinh mạch bị phá hủy mà chảy ra những dòng máu nhỏ, hắn mở lớn đôi mắt, trong miệng vô cùng tức giận thì thào nói:

-Ức hiếp người quá đáng! Quá khinh người! Ức hiếp người quá đáng..... Mẹ nó..... Mẹ nó.....

Lại không biết cùng thời gian này, Tào Quốc Phong cũng ở trong tiểu viện của mình tức giận không thôi!

Nguyên nhân thì tại anh Tà nhà ta chứ còn ai vào đây nữa. Thời gian dường như là sắp hết buổi chiều, Miêu Tiểu Miêu đã nhịn hết nguyên buổi trưa rốt cuộc cũng vô cùng đúng giờ đến tìm Mặc Quân Dạ.

Vì lúc trước Quân Mạc Tà đã cố ý căn dặn người hầu không được tùy tiện xông vào phòng, mà Miêu Tiểu Miêu cũng không mặt dày mày dặn

xông vào phòng ngủ của một người con trai..... Cho nên rất rộng rãi ngồi chờ bên ngoài..... Nhưng, đợi hồi lâu cũng chưa thấy bóng người, Miêu Tiểu Miêu rốt cuộc sốt ruột. Tiểu Đậu nha thấy vậy cũng dũng cảm xông vào xem xét, lại phát hiện trong chăn chỉ giấu một cái gối mà vị thiên tài có thể chất kỳ ảo kia lại không thấy bóng dáng.

Phát hiện chuyện này khiến khuôn mặt Tiểu đậu nha tái nhợt, vừa chạy vừa ngã ra khỏi phòng rồi sắc mặt cũng chưa thay đổi. Vừa mới nói rõ tình huống, Miêu Tiểu Miêu lập tức lòng nóng như lửa đốt..... Mà người hầu trong tiểu viện của Tào thánh hoàng, một đám tất cả mặt đều không có chút máu.....

Đúng lúc này, Tào Quốc Phong bảy người huynh đệ mặt mày hớn hở trở về.....

Lòng tràn đầy vui vẻ trở về, lại đụng phải chuyện lộn xộn này! Ngay cả tính tình rất tốt như Tào Quốc Phong cũng giận đến tím tái mặt mày! Toàn những kẻ vô dụng, ngay cả một người cũng không trông được.....

Tuy tức giận, nhưng lòng nóng như lửa đốt nhiều hơn..... Đứa nhỏ đó không phải là xảy ra chuyện gì rồi chứ? Vì thế bảy người huynh đệ để một người lại giữ nhà, sáu người còn lại phân công nhau tìm kiếm.....

Mà trong quá trình tìm kiếm, bên Chiến gia cũng bạo phát. Lúc này, Tào Quốc Phong lại càng lo lắng. Chiến gia bây giờ, rõ ràng đã giận đỏ mắt.....

Nếu Chiến gia thật sự có người gặp được Mặc Quân Dạ chắc sẽ thuận tay giết, đó tuyệt không phải chuyện ngạc nhiên gì..... Lại nói..... Nói không chừng Mặc Quân Dạ mất tích, căn bản chính là Chiến gia làm chuyện này? Không thấy bọn họ bằng bất cứ giá nào cũng tập hợp người lại sao, chuyện này nhất định có dị thường!

Cứ nghĩ như vậy mãi cũng không tránh khỏi việc nghĩ đến tình huống xấu nhất, Tào thánh hoàng lửa giận ngập trời, lại có Bạch Kỳ Phong ở bên cạnh thêm dầu thêm lửa, đoán ngược đoán xuôi, ai ngờ kết luận lại

thành người Chiến gia bắt Mặc Quân Dạ về chuẩn bị nấu lên ăn, còn việc triệu tập tất cả mọi người là muốn chia cho mỗi người một chén.....

(NBV: Ông Bạch Thánh Hoàng này coi anh Tà nhà ta là Đường Tăng à)

Tào Quốc Phong trong cơn giận dữ lập tức bắt tay triệu tập toàn sức mạnh, chuẩn bị trực tiếp xông vào Chiến gia đòi người.....

Mà ngay lúc chỉ mành treo chuông giây phút cuối cùng này.....

Quân đại thiếu rốt cuộc trở về.....

Nếu hắn về trễ một chút nữa, chuyện này xem ra trở thành chuyện lớn.....

Cuộc chiến trong Huyễn phủ tất nhiên là vì lần mất tích của hắn mà hoàn toàn bạo phát. Không có lời giải thích thỏa đáng, người của Chiến gia đối mặt với lửa giận đã muốn kéo lên đỉnh điểm của Tào Quốc Phong bảy đại thánh hoàng, không thể không nói tuyệt đối là chết rất nhiều người!

Đây mới là điều đáng sợ nhất!

(NBV: Rút ra một điều, phụ nữ đôi khi không phải là người phát động chiến tranh, nhưng chiến tranh nổ ra chắc chắn có liên quan đến phụ nữ)

-Thằng nhóc ngươi rốt cuộc chạy đi đâu? Vì sao tất cả mọi người không người nào biết ngươi chạy ra ngoài?

Nghe được một câu tức giận đùng đùng của Tào Quốc Phong, Quân Mạc Tà biết trong cơn giận này là sự quan tâm từ tận đáy lòng.....

Mà đằng sau Tào Quốc Phong, một đôi mắt ngạc nhiên vui mừng của Miêu Tiểu Miêu nhìn chằm chằm mình, đôi mắt trong trẻo lúc đầu đã có chút sưng đỏ..... Không cần hỏi cũng đoán được, nha đầu này nhất định

vì không tìm thấy mình, cho dù là lo lắng kích động hay đau khổ tim đập nhanh, tóm lại là đã khóc.....

-Ta đi không xa a, chỉ là lúc đầu muốn ngủ nhưng nằm như thế nào cũng không ngủ được, bị đè nén riết nên ta chuồn ra ngoài đi dạo. Cũng không biết tại sao mới đi một chút thì lại buồn ngủ, nên ngay dưới sườn núi ngủ một giấc.

Quân Mạc Tà vươn vai, nói:

- Không thể không nói cảm giác ngủ dưới ánh mặt trời kia, quả thật rất thoải mái a..... Nếu không phải mặt trời về Tây, con kiến về tổ mà quấy rầy ta, ta còn muốn ngủ thêm chút nữa.....

Tào Quốc Phong lập tức kinh ngạc.

Những người liên quan đều đã gấp đến điên, thằng nhóc này lại có thể tìm nơi để ngủ? Đây cũng là quá không tim không phổi rồi?

(NBV: Vô tư như anh Trư :069:)

Nhưng, nhìn nụ cười rất muốn đánh người và khuôn mặt lười không tưởng của hắn, đám người Tào Quốc Phong và Bạch Kỳ Phong hoàn toàn không có lời nào để nói? Đánh? Bản thân lại không muốn! Mắng? Vẫn là không muốn..... Nói đùa, có thể thấy hắn bình an trở về, đã là an ủi lớn nhất rồi. Trong lòng mọi người vừa mới tràn ngập lửa giận đã sớm biến mất, giờ phút này chỉ có vui mừng mà thôi, còn nói chi đến việc đánh mắng? Nếu như đánh đau, mắng khóc, không phải bản thân lại càng lo lắng!

Nhưng nếu không đánh không mắng gì cả, buông tha thằng nhóc hư đốn này sao? Nếu thật sự không trách mắng, sau này thằng nhóc này nuôi dưỡng thói quen tản mạn này, vậy cũng là một chuyện xấu vô cùng.....

Đánh thì không đành lòng, buông tha cũng không muốn, mấy vị lão nhân cũng có lúc do dự không thôi.

Quân đại thiếu sao có thể không biết trông mặt mà bắt hình dong chứ? Nhanh chóng chuyển đổi đề tài, đã thấy Đại thiếu mỉm cười đi đến trước mặt Miêu Tiểu Miêu, nhẹ giọng nói:

-Cô nương đã tới?

Đây đúng là một câu vô nghĩa mà!

Người đã đứng trước mặt ngươi, còn hỏi người ta đến hay chưa? Nếu không đến rồi, người đứng trước mặt ngươi..... chẳng lẽ là ma à?

Nhưng cũng câu vô nghĩa này, đánh vỡ tình huống bế tắc trước mặt.....

Miêu Tiểu Miêu nhìn nhìn hắn, trong mắt xẹt qua tia xấu hổ, lập tức gục nhẹ đầu xuống, lỗ mũi thở ra một hơi nhẹ nhàng, nhưng nếu bỏ khăn che mặt mỏng trên mặt xuống, chỉ sợ có thể nhìn thấy, Miêu Tiểu Miêu đã muốn mặt đỏ đến tận mang tai.....

Bộ dạng xấu hổ sợ hãi điềm đạm đáng yêu này, là Miêu tiểu thư đêm qua sao? Quân Mạc Tà vô cùng bực tức trong lòng, đêm qua nha đầu kia suýt nữa đẩy ngã ta để đến cái Bá Vương ngạnh thượng cung.....

Sao hôm nay ngược lại lại xấu hổ như vậy? Tương phản cũng quá lớn rồi?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 269: Thông Phòng Nha Đầu?

Quân đại thiếu làm sao mà biết, Miêu Tiểu Miêu là vì nhớ lại chuyện đêm qua mới cảm thấy ngượng ngùng.

Nhớ đến chuyện đêm qua, bản thân dường như không để ý đến sự xấu hổ, bỏ qua sự rụt rè của con gái nhà lành can đảm bày tỏ rất nhiều nỗi lòng của mình, lại mấy lần dám cưỡng bức Quân Mạc Tà đi vào khuôn khổ. Hôm nay gặp lại, Miêu Tiểu Miêu như thế nào còn không biết xấu hổ chứ.....

Tuy khi đó là mới trải qua rủi ro đáng sợ đẩy mình từ chết đến sống, tình cảm trong lòng cũng khó kìm giữ thế nên mới nói ra hết tâm sự..... Nhưng giờ Miêu Tiểu Miêu nghĩ lại, vẫn cảm thấy cả người trên dưới đều như bị đốt cháy.

Hôm nay, trước khi đến đây còn đang suy nghĩ khi gặp oan gia của mình thì nên nói như thế nào, ai ngờ tới chỉ nghe được tin người trong lòng mất tích, sợ hãi lo lắng rất nhiều nào còn nhớ đến những ý tưởng lúc ban đầu. Nhưng bây giờ người trong lòng bình an xuất hiện trước mặt mình, trong lòng vô cùng vui sướng mà cũng ngượng ngùng vô cùng.....

Nhìn một nam một nữ đối mặt nhau, nam không biết làm gì chỉ cười, mà nữ lại xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu, chỉ biết dùng mũi chân không ngừng vẽ vòng tròn lên mặt sàn, một đôi tay đẹp cơ hồ cũng sắp nắm rách góc áo.....

Đám người Tào Quốc Phong cũng cười khổ.

Trong tình huống này, chẳng lẽ đám già như chúng ta còn muốn đứng ở đây sao? Người ta hai người muốn nói chuyện yêu đương, hai người đủ rồi, một đám người chúng ta đứng ở chỗ này vậy thì chẳng khác nào một bóng đèn to lớn sáng chói chứ!

Có vẻ như tình huống này cũng không thích hợp dạy dỗ đệ tử đâu?

Không đợi có người nhắc nhở, cũng không cần ai nhắc nhở, Tào Quốc Phong phất phất tay, dở khóc dở cười nói:

-Tan hết đi, tan hết đi, nhìn cái gì, có gì đẹp mà nhìn, đều đi hết đi, đứng đây làm gì nữa.....

Một đám ông lão hoặc lắc đầu hoặc cười khổ hoặc thở dài hoặc cười ái muội..... liền lập tức giải tán.....

-A..... Thời tiết hôm nay rất tốt, mặt trời cũng rất ấm áp.....

Quân Mạc Tà nhìn người đẹp trước mặt một câu cũng không nói, chỉ biết đứng đó nắm góc áo, cố gắng cười hai tiếng ha ha, thuận miệng nói hưu nói vượn.

-Um..... Thời tiết hôm nay rất tốt, mặt trời cũng rất ấm áp.....

Miêu Tiểu Miêu rốt cuộc cũng trả lời, nhưng câu trả lời cũng rất ngu ngốc. Sau đó hai người lại chìm vào im lặng.

- Đúng, đúng, xem bây giờ, ánh nắng tươi sáng, trời trong nắng ấm… *…. Chút nữa còn có mặt trăng.....

Quân Mạc Tà ngẩng đầu chỉ trời, mới phát hiện ra, trời cũng sắp tối rồi, tuy trời vẫn còn chưa đen, nhưng mặt trời to lớn cũng đã sớm không thấy.....

- Ừ..... ánh trăng chiếu xuống người cũng rất ấm áp.....

Miêu Tiểu Miêu chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, cũng không ngẩng đầu nhìn, cúi đầu xuống thuận miệng nói theo, cũng không hề biết mình đang nói gì.....

- Phốc xuy.....

Rốt cuộc thì người đứng xem duy nhất ở bên cạnh là Tiểu đậu nha cũng nhịn không được phì cười.

“Đã là hoàng hôn, mặt trời còn có thể chiếu sáng nữa sao? Có vẻ như lúc này mặt trời không có, mặt trăng cũng không có, còn nữa, ánh trăng cũng có thể ‘chiếu’ sao? Còn có thể ‘chiếu’ khiến người ta ấm áp? Tiểu thư nhà mình thật có tài cùng Mặc thiếu gia có tài như nhau, quả nhiên là trời sinh một đôi a..... “

Tiếng cười của nha đầu lập tức đánh vỡ cục diện bế tắc, Miêu Tiểu Miêu lúc này mới phát hiện ra vừa nãy mình đã nói gì, xấu hổ đến nỗi cả người nóng lên, ưm một tiếng che mặt chạy đi.

Tiểu đậu nha chạy theo la to:

-Tiểu thư đi nhầm hướng rồi, cửa ra ở bên cạnh, hướng tiểu thư đi là phòng của Mặc công tử, tiểu thư muốn đi đâu vậy?

Miêu Tiểu Miêu lập tức đứng lại, tiến không được mà lui cũng không cam, bỗng chốc tay chân luống cuống, thiếu chút nữa đã không biết xấu hổ mà khóc lên.....

-Ồn ào cái gì?

Quân Mạc Tà trợn trắng mắt lên

– Trong phòng ta chẳng lẽ không ai được vào sao? Lại không có bí mật gì..... Hơn nữa, phổ khúc ‘táng hoa ngâm’ ở ngay trong phòng ta, Miêu cô nương vào đó lấy cũng là đi đúng nơi rồi.....

Tiểu Đậu nha nghịch ngợm thè lưỡi, làm mặt quỷ, ngẹn cười nói:

-Là nô tỳ sai, tiểu thư đi đúng phương hướng rồi, tiểu thư không phải muốn vào phòng Mặc công tử sao? Là nô tỳ nói hưu nói vượn!

Quân đại thiếu nho nhã lễ độ đi đến trước phòng mình, nói:

-Miêu tiểu thư đúng là đam mê âm nhạc a..... Nếu tại hạ sớm biết tiểu thư tới lấy nhạc phổ, phòng..... cũng cần sửa sang lại..... Miêu tiểu thư, nếu không chê chỗ ở sơ sài, không bằng tiến vào uống ly trà như thế nào?

Được một cái giảm xóc, lại có lời mời của Quân Mạc Tà, Miêu Tiểu Miêu bị vây trong xấu hổ rốt cuộc cũng giảm bớt vài phần, nhẹ nhàng gật đầu nói:

-Thật sự phiền toái Mặc công tử rồi..... Quấy rầy công tử.....

Lúc này mới bước chậm đi theo Quân Mạc Tà vào phòng, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu, cũng chỉ có thể nhìn hai chân đang di chuyển của Quân Mạc Tà.....

Tiểu Đậu nha đương nhiên cũng theo vào.....

Quân Mạc Tà đi trước dẫn đường, lại nghe sau lưng Tiểu Đậu nha kêu lên một tiếng sợ hãi, sau đó liền cầu xin tha thứ:

-Tiểu thư..... Tiểu thư tha mạng, nô tỳ về sau không dám nữa..... Quá lắm nô tỳ không theo vào, tiểu thư công tử muốn làm gì không muốn để người ta thấy thì cứ làm..... Hi ha ha, tha mạng a.....

Quay đầu lại, đã thấy tiểu đậu nha đang cười hi hi ha ha xoay người chạy trốn, bị làm cho xấu hổ Miêu Tiểu Miêu bắt lại bắt đầu chọt lét, không bao lâu thì bắt đầu cầu xin tha thứ, nhưng loại cầu xin tha thứ này của nàng có vẻ như càng muốn giỡn hơn nữa.....

- Chủ tớ các cô cảm tình thật tốt.

Đây là lời từ tận đáy lòng Quân Mạc Tà. Bình thường nếu là tiểu thư con nhà giàu, tuy cùng nha hoàn bên người khá thân thiết nhưng giữa hai người vẫn có một bầu không khí cao thấp. Không hiểu nhau, nha hoàn vĩnh viễn không dám làm càn vượt mức, giống Miêu Tiểu Miêu và Tiểu Đậu nha tình cảm giống chị em như vậy thật sự hiếm có.

Hơn nữa lại ở trong gia tộc lớn thứ nhất thứ hai trong Huyễn phủ này, có chủ nhân như Miêu Tiểu Miêu quả rất đáng quý.....

Quân Mạc Tà hoàn toàn nhìn ra, Miêu Tiểu Miêu cũng không phải giả bộ, cố ý ra vẻ này nọ, mà Tiểu Đậu nha lại càng không có ý diễn theo. Giữa hai người chỉ có tình cảm rất sâu đậm, như thế mới có thể không kiêng nể gì đùa giỡn.....

Quân Mạc Tà không hề nghi ngờ, Tiểu Đậu nha tuy có thể đùa giỡn trêu ghẹo Miêu Tiểu Miêu, nhưng nếu đến lúc nguy hiểm cũng tuyệt đối không tiếc tất cả giúp Miêu Tiểu Miêu.....

-Công tử..... chê cười rồi, Tiểu Đậu nha tuy trên danh nghĩa là nha hoàn của ta, nhưng ta cho tới bây giờ đều xem nàng như muội muội, giữa hai người chúng ta không hề có bí mật.....

Nghe Quân Mạc Tà thở dài, Miêu Tiểu Miêu nhoẻn miệng cười, trong mắt tràn đầy sự thương tiếc:

-Thân thế của nàng..... Tóm lại, ta rất quý trọng nàng.....

Nói đến Tiểu Đậu nha khuôn mặt Miêu Tiểu Miêu thoải mái hơn rất nhiều, nhưng khi nói đến thân thế của Tiểu Đậu nha muốn nói lại thôi. Đây cũng không phải vì giúp Tiểu Đậu nha giữ bí mật, mà thật lòng vì Tiểu Đậu nha suy nghĩ, không muốn vạch trần nỗi đau ẩn nấp trong lòng nàng, lại làm nàng đau thêm một lần nữa.....

-Tiểu thư.....

Vành mắt Tiểu Đậu nha hồng hồng nhìn Miêu Tiểu Miêu, có chút nghẹn ngào nói:

-Gặp được tiểu thư, là phúc khí cả đời Tiểu Đậu nha.

-Nha đầu ngươi nói ngốc nghếch gì đó, tiểu thư cũng không thể ở bên muội suốt đời..... Tương lai muội, tự nhiên sẽ có người làm bạn muội vượt qua quãng đời còn lại, đó mới chính là phúc khí cả đời.....

Miêu Tiểu Miêu thương tiếc nói:

– Chỉ mong muội cho dù lúc nào đi nữa, cũng không quên tỷ tỷ như ta là được.

-Tiểu Đậu nha cả đời đều đi theo tiểu thư, vĩnh viễn không cùng tiểu thư tách ra, không muốn cái gì phu quân đâu.

Tiểu Đậu nha bỗng nhiên khóc..... Miêu Tiểu Miêu ánh mắt cũng đỏ.....

Gặp không khí bị chính mình chuyển thành bi thương, Quân Mạc Tà sờ sờ mũi vô cùng kinh ngạc, nữ nhân thật kỳ quái..... Mới nói câu khách sáo thôi vậy mà cả hai người đều khóc, đúng là động vật cảm tính a, không làm được gì, vì đánh vỡ bầu không khí bi thương hiện giờ Quân Mạc Tà đành trêu ghẹo nói:

-Nga? Vĩnh viễn không cùng tiểu thư nhà ngươi tách ra? Vậy..... Tiểu Đậu nha ngươi không phải thành cái kia cái gì thông phòng nha đầu sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn nộn của Tiểu Đậu nha lập tức đỏ bừng lên, đôi mắt to thông minh cũng chớp lên chớp xuống mà không biết phải làm sao. Nàng ngẩn người một lúc lâu mới ai nha một tiếng bụm mặt quay người sang chỗ khác, dùng chút sức che mặt, vừa thẹn vừa xấu hổ nói:

-Ai nha..... Mặc công tử ngài thật xấu, thật xấu thật xấu thật xấu.....

Lại nhìn Miêu Tiểu Miêu, khuôn mặt cũng đỏ bừng lên.

Tin tưởng bất kỳ ai nói một câu này, với tính cách lanh mồm nhanh miệng của Tiểu đậu nha, sao lại không lập tức đánh trả chứ. Nhưng khi Quân Mạc Tà nói ra những lời này, tiểu đậu nha lại lập tức không công kích mà chỉ biết thẹn thùng.....

Vì vị Mặc Quân Dạ trước mặt này là ý trung nhân của tiểu thư, nếu bản thân đúng là làm tiểu thư thông phòng nha đầu, vậy cũng phải làm hắn thông phòng nha đầu..... Người này nói chuyện sao có thể như vậy..... như vậy chứ.....

Miêu Tiểu Miêu nhìn tiểu đậu nha bị vây trong thẹn thùng, không khỏi sẳng giọng nói:

- Bát tự còn chưa xem, vậy mà đã muốn nghĩ đến thông phòng nha đầu? Mặc thiếu..... dã tâm của ngài không nhỏ nha..... Ngạch.....

* Thông phòng nha đầu: Trên danh nghĩa là tỳ nữ, cũng là một trong những hồi môn cùng tiểu thư gả đến gia đình nhà trai, thực tế là cơ thiếp người ta. Trong chế độ hôn nhân của Trung Quốc cổ đại, thông phòng nha đầu có thể xưng là thiếp. Thông phòng nha đầu ở phương diện tính dục cùng cơ thiếp giống nhau, nhưng địa vị lại thấp hơn thiếp, lại phải cao hơn nha đầu bình thường. Trong , Trung Bình Nhân là thông phòng nha đầu của Cổ Liễn, Tập Nhân cũng có thể xem là thông phòng nha đầu trong phòng của Bảo Ngọc.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 270: Con Gái, Buông Tha Đi!

Có hậu cung, tuyệt đối không tồn tại sự công bình!

Quân Mạc Tà vô tình nhắc đến đề tài này, lại khiến cảnh giác trong lòng hắn nổi lên.

-Ha ha !

Quân Mạc Tà cười lớn một tiếng, gượng gạo nói:

– Lúc nãy chỉ nói giỡn thôi, Miêu cô nương, nhạc phổ mà cô cần ta đã sớm chuẩn bị rồi. Không biết Miêu cô nương có lấy luôn phần ca từ không?

Miêu Tiểu Miêu giật mình, còn chưa kịp từ ngượng ngùng ngọt ngào trong lòng thoát ra, đột nhiên nghe lời nói của Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, nhưng lại không thể nói rõ ra chỗ nào.

-Tự nhiên là lấy.

Miêu Tiểu Miêu mê mang nói theo bản năng.

-Vậy ta lập tức viết cho cô nương, ha ha, nhấc tay chi lao mà thôi, không cần nhắc tới làm gì.

Quân Mạc Tà sang sảng cười nói:

-Khúc táng hoa ngâm này, có thể ở trong tay cô nương nhất định sẽ tỏa ra ánh sáng lấp lánh, vậy càng có thêm sức mạnh, tiểu đệ coi như

hoàn thành một tâm nguyện.....

Nói xong, bút trong tay, rồng bay phượng múa, phất lên liền thành, nước mực lưu loát.....

Ba người nói chuyện với nhau thêm lát nữa, Miêu Tiểu Miêu đứng dậy cáo từ, cầm khúc phổ cùng Tiểu Đậu nha rời khỏi. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng..... Nhưng lại không thể nói ra rốt cuộc có cái gì không đúng.....

Miêu Tiểu Miêu chỉ cảm giác được, Mặc Quân Dạ hôm nay dường như so với đêm qua xa lạ hơn rất nhiều, lại có một bầu không khí xa cách nói không nên lời lúc ẩn lúc hiện, tuy chỉ là cảm giác mơ hồ nhưng cảm giác này lại vô cùng rõ ràng.....

Miêu Tiểu Miêu tình nguyện cảm giác của mình là sai! Vì sao? Vì sao ta không tiếc bỏ xuống rụt rè ngượng ngùng của con gái, tự mình đến đây, sao thái độ của hắn vẫn như cũ? Vì sao phải đối ta như vậy chứ?

Đêm qua, tuy hành động của Miêu Tiểu Miêu có chút cường ngạnh bức bách, thậm chí là có chút được ăn cả ngã về không. Nhưng lúc ấy nàng có thể cảm giác rất rõ ràng, trong lòng Mặc Quân Dạ có dao động.

“Hắn cũng không phải hoàn toàn không muốn nhận mình!”

“Hắn cũng từng động tâm!”

Cảm giác ngọt ngào của giây phút đó, theo Miêu Tiểu Miêu suốt một đêm!

Cho nên, hôm nay mới có thể một lần nữa bỏ đi rụt rè con gái, như vậy khẩn cấp.....

Nhưng bây giờ, nàng lại cảm giác được cảm xúc bây giờ so với tưởng tượng của mình cách nhau rất xa, chẳng lẽ lại phải thất vọng, tuyệt vọng.....

Mặc Quân Dạ trải qua một đêm đồng sinh cộng tử, tại sao đột nhiên trở nên xa lạ như vậy.....

Không giống lắm, ngay từ đầu, hắn từng cầm lý do thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn để biện bạch cho bản thân.

Giây phút đó, trong lòng mình rõ ràng cảm giác được, Mặc Quân Dạ không xem mình như người ngoài mà xem mình như người trong nhà.....

Giây phút đó, Miêu Tiểu Miêu rõ ràng cảm giác được lòng của mình được thỏa mãn. Trực giác con gái không bao giờ sai, nhưng cũng là vì trực giác con gái đó nên nàng cảm giác được sự xa cách trước mặt này chính là từ câu nói đùa “thông phòng nha đầu” mà bắt đầu, Mặc Quân Dạ liền trở nên xa lạ, vì sao? Rốt cuộc là vì sao?

Chẳng lẽ chỉ vì một câu truyện cười này, tuy cũng có thể là sự thật ở tương lai, nhưng cũng không cần thay đổi lớn như vậy chứ!

Đây chỉ là một câu truyện cười thôi.....

Trực giác con gái của Miêu Tiểu Miêu quả thật không sai!

Nhưng, sự thật cũng khác nàng suy nghĩ nhiều lắm.....

Kỳ thật.... Ngay cả bản thân Quân Mạc Tà cũng không biết vì sao mình lại làm như vậy, làm một thanh niên đã chịu sự giáo dục khoa học của chủ nghĩa xã hội..... Ngạch, tuy không có chịu qua giáo dục chính thống, nhưng chế độ một vợ một chồng tại thời đại đó cũng xâm nhập vào tận cốt tủy. Một người có thể thích hai người, nhưng lại phải bỏ qua được đau khổ khi chia tay và rời khỏi, như vậy mới có thể hưởng hạnh phúc mới.

Nhưng Quân Mạc Tà lại quên, bản thân xuyên qua đến nơi này thời gian cũng không hề ngắn!

Thế giới này vốn là thế giới của người mạnh, nam tôn nữ ti, nhưng bởi vì hàng năm chiến tranh liên miên không ngừng làm số lượng nam

giới giảm nhiều, tỉ lệ nam nữ không cân bằng. Cho nên mới hình thành chế độ một chồng nhiều vợ, hưởng hết diễm phúc, đây vốn là giấc mộng của nhiều người đàn ông. Tại thế giới này, cho dù là xã hội nào quốc gia nào nam nhân đều giống nhau, cho dù là người đàn ông đó có thành tựu hay không cũng thế! Quân Mạc Tà tự nhiên cũng không ngoại lệ.....

Đây là thời đại một chồng nhiều vợ hợp pháp, đây cũng có thể thỏa mãn lòng hư vinh lớn nhất của đàn ông, cho nên Quân Mạc Tà căn bản không cần thời gian thích ứng cũng đã tiếp nhận sự thật này rồi..... Chuyện này đối với bất kỳ người đàn ông nào nói đều là chuyện hạnh phúc, hay cũng có thể nói đây là nhược điểm chung của tất cả đàn ông!

Cho nên, cũng trở thành nhược điểm của Quân đại thiếu gia.

Trong thế giới này cho dù là quân tử hay tiểu nhân, là thánh nhân hay là anh hùng, chỉ cần là đàn ông..... Ý này thuận theo lòng, lòng thuận theo mà làm, mọi người đều giống nhau..... Then chốt chính là ở chỗ này, đàn ông không thể khắc chế nửa thân dưới, thế thôi!

Khắc chế được, đó gọi là đàn ông tốt; còn không khắc chế được, vậy làm sao? Xem thế giới bây giờ Quân Mạc Tà sống, hắn có vẻ không phải là đàn ông tốt. Hay phải nói là, hắn căn bản chưa từng nghĩ phải khắc chế, cho nên tại vấn đề này, cũng đồng ý với người xưa: Hậu cung hòa thuận!

Vậy, trong thời đại này, trong bối cảnh như vậy, thứ mà đàn ông quan tâm nhất chính là “ nhà có yên thì mọi chuyện mới thuận lợi”. Nhưng ở cổ đại với chế độ xã hội gần giống xã hội phong kiến, thì nên nói là “hậu cung có hòa thuận thì mọi chuyện mới phát triển”! Điều này không liên quan đến đạo đức, mà.....

Theo lời nói vô lại của Quân Mạc Tà thì chính là như vậy:

-“ Mẹ nó, nơi này đàn ông vốn đã ít, ấm trà thiếu, chén trà nhiều..... Ta có cách nào đâu? Thuận theo tự nhiên thôi! Dù sao chuyện này cũng không thể trách ta.....”

Tuy đã lấy được khúc phổ trân quý [Táng hoa ngâm], nhưng trong lòng Miêu Tiểu Miêu lại không quan tâm đến điều đó..... Trong lòng nàng vẫn mê mang, vì sao hôm nay hắn lại lãnh đạm như vậy? Chẳng lẽ đêm hôm qua ta biểu hiện còn chưa đủ sao? Hắn rốt cuộc đang có ý gì? Đây xem như là từ chối ta à?

Mang theo cảm xúc uể oải, Miêu Tiểu Miêu không biết khi nào thì đã về tới nhà. Cảm xúc của nàng đã dưới âm độ, thậm chí ngay cả nói cũng không muốn nói.....

Cẩn trọng như Miêu mẫu nhìn thấy con gái bảo bối của mình vui vẻ ra ngoài, nhưng khi trở về thì tâm sự nặng nề thì sao có thể không lo lắng chứ? Kết quả là âm thầm kêu Tiểu Đậu nha ra ngoài hỏi cẩn thận mọi chuyện.

Nhưng Tiểu Đậu nha căn bản không phát hiện chuyện này, tự nhiên là không nói rõ được. Miêu mẫu rơi vào đường cùng đành vào khuê phòng nữ nhi, đối với đứa con gái rầu rĩ không vui bày ra khuyên bảo của mình.

Nhiều lần vấp ngã, mất vô số lời lẽ, Miêu Tiểu Miêu mới xấu hổ nói ra nguyên do rơi vào mê mang trong lòng. Nàng cũng muốn tìm người nói hết, giải thích nghi hoặc trong lòng, mẫu thân của mình không thể nghi ngờ là người chọn lựa tốt nhất.....

Nhưng Miêu Tiểu Miêu cũng không ngay từ đầu nói trọng điểm, nhưng dưới tình yêu vô bờ bến của Miêu phu nhân, nếu không rõ ràng mọi chuyện thì sẽ không ngừng truy vấn mới có theo từ trong miệng của bảo bối xấu hổ hỏi ra đại khái sự việc từ đầu đến cuối.....

Kết hợp nguyên nhân hậu quả, Miêu phu nhân rốt cuộc thở dài cười khổ:

“ Nữ nhi của mình, quả nhiên vẫn rất hồn nhiên. Tuy cũng có thể coi như thông minh lanh lợi, nhưng khi gặp phải chuyện này, vẫn ngây thơ không biết gì cả.....”

-Mẫu thân....., chuyện này rốt cuộc là sao vậy? Hắn vì sao lạnh nhạt với con như vậy, đó coi như là từ chối con sao?

Miêu Tiểu Miêu đỏ mặt, nàng thật sự không có cách nào, nếu không tuyệt đối cũng không trực tiếp hỏi như vậy.....

“Ai..... nữ nhi số khổ của ta!”

Miêu phu nhân trong một lúc cũng không biết nên nói như thế nào mới tốt, cho dù nàng năm đó cũng là một tài nữ nhưng đối với tình huống của nữ nhi vẫn cảm thấy có chút không thể mở lời.....

Suy nghĩ một hồi lâu, mới uyển chuyển nói:

-Tiểu Miêu, con từng nói, đêm hôm qua con hướng Mặc Quân Dạ biểu lộ nỗi lòng, hắn từng tâm động, nhưng vẫn không chịu ở trước mặt con nói rõ điều gì cả, đúng không?

-Đúng, nhưng con khẳng định hắn từng động tâm, nếu không con cũng không vui vẻ như vậy ra khỏi nhà.

Miêu Tiểu Miêu nhẹ nhàng trả lời.

-Vậy là, Tiểu Miêu, nghe lời mẹ, buông tha đi. Đi theo người đàn ông này con sẽ không có hạnh phúc đâu.

Miêu phu nhân thở dài, thử thăm dò khuyên bảo nói.

-Vì sao? Mẫu thân? Vì sao mẫu thân lại nói gì vậy? Một người con trai tốt như vậy, vì sao con sẽ không hạnh phúc?

Miêu Tiểu Miêu khiếp sợ ngẩng đầu hỏi:

– Mẫu thân, chẳng lẽ, chẳng lẽ mẫu thân nhẫn tâm thấy con trở thành công cụ hỏi cưới để gia tộc lớn mạnh hơn sao?

Miêu phu nhân hít một hơi sâu, nói:

-Không có sự thật nào là tuyệt đối cả, mặc dù trở thành công cụ hỏi cưới của gia tộc, cũng không thể nói là không chiếm được hạnh phúc..... Cũng như mẫu thân cùng phụ thân con, không phải là ví dụ cụ thể sao? Chẳng lẽ bây giờ phụ mẫu không hạnh phúc sao?

-Không!

Miêu Tiểu Miêu hoảng sợ kêu lên:

– Mẫu thân, con không giống phụ thân và mẫu thân năm đó! Khi đó, mẫu thân còn chưa hiểu gì cả. Nhưng mẫu thân, cho dù mẫu thân cái gì cũng không biết, chẳng lẽ mẫu thân năm đó trong lòng không có cái mơ mộng của con gái sao? Con cả gan hỏi, phụ thân bây giờ cùng người trong mộng của mẫu thân có bao nhiêu phần là giống nhau?

Cơ thể mềm nhẹ của Miêu phu nhân run lên, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nói:

-Mộng..... Ai lại không có! Nhưng mộng của vi nương, cũng là hư ảo.....

-Nhưng mộng của con bây giờ đã trở thành sự thật! Trong hiện thực có một người con trai vĩ đại như vậy! Hắn là mộng của con! Con không thể làm như không thấy qua! Nhất là, khi cùng trải qua sinh tử, là hắn giật xuống khăn che mặt của con! Thậm chí, những thứ con muốn cũng đã chiếm được!

Miêu Tiểu Miêu kích động đứng lên:

– Nếu mẫu thân và người trong nhà muốn con gả cho người khác, con thà chết còn hơn!

Nhìn đôi mắt ngập nước của nữ nhi, lại nói chuyện quyết tâm như vậy, Miêu phu nhân cảm thấy tận đáy lòng có một chút vô lực.

-Tiểu Miêu, những lời lúc nãy của nương, con đi theo cái kia Mặc Quân Dạ sẽ không có hạnh phúc, cũng không phải chuyện đùa, là nói

thẳng nói thật. Con có hay không nghĩ đến, vì sao Mặc Quân Dạ kia không chấp nhận con? Với dung mạo xinh đẹp như thế, gia thế như vậy, hơn nữa con cũng không kiêu ngạo, cũng không vênh váo hung hăng, lại còn thông minh tuyệt đỉnh, huyền công phi phàm, cùng hắn đúng là trai tài gái sắc trời sinh một đôi. Nói về vấn đề tiền đồ, con cũng sẽ là trợ thủ đắc lực của hắn, mà chuyện trong nhà, vi nương cũng tin tưởng nữ nhi của mẫu thân nhất định là một hiền thê lương mẫu, ra được phòng lớn, vào được phòng bếp. Chỉ cần cưới được con, địa vị ở Huyễn phủ của người đó đều đủ để kẻ đó phấn đấu một trăm năm mới có được! Điều này, tin tưởng Mặc Quân Dạ kia cũng không phải kẻ mù vì sao lại không nhìn ra điều này chứ! Nhưng hắn vì sao còn muốn từ chối? Vì sao? Chẳng lẽ con vẫn chưa ngẫm ra sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 271: Nam Nhân Như Vậy, Độc Nhất Vô Nhị!

Miêu phu nhân thấm thía nói:

-Nói đến dung mạo của con đủ để khen khuynh quốc khuynh thành, tin tưởng đứng cùng các tuyệt đại mĩ nhân từ xưa đến này, nữ nhi của vi nương tuyệt đối nằm trong mười người đứng đầu! Nói đến gia thế, thiên hạ lừng lẫy ít người có thể so cùng! Cho dù là công chúa hoàng thân trong hồng trần thế tục, nói đến giá trị cũng thua con một trời một vực! Tính cách dịu dàng hiền thục, tài nghệ võ công cũng là kì tài nữ tử ngàn năm hiếm thấy..... Nhưng hắn chẳng những không thụ sủng nhược kinh, ngược lại lại lựa chọn từ chối! Đây là vì nguyên nhân gì vậy.....

Nghe đoạn thoại này, Miêu Tiểu Miêu cũng không khỏi chìm vào trầm tư. Cách nói của mẫu thân có chút phóng đại nhưng những điều cơ bản đều là thật, nếu bản thân mình có nhiều ưu điểm như vậy sao Mặc Quân Dạ kia còn muốn từ chối mình, đây cũng là lý do mà mình nghĩ nát đầu cũng không ra.

-Mẫu thân..... Rốt cuộc là vì lý do gì vậy?

Miêu Tiểu Miêu rốt cuộc nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra lý do gì cả, không khỏi lo lắng nặng nề hỏi.

-Ai..... Quả nhiên là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, lý do có thể nói là vô cùng đơn giản. Theo những lời con nói hôm nay, , lý do vì sao thái độ của hắn lập tức thay đổi trở nên lãnh đạm chính là do chuyện đùa kia.....

Miêu phu nhân hít sâu thở ra một hơi dài.

-Đây..... Chuyện này là sao? Vì sao sẽ cùng một lý do vậy?

Miêu Tiểu Miêu tiếp tục kinh ngạc.

-Người có được thể chất kỳ ảo đó..... Trong lòng có người khác…

Miêu phu nhân thở dài, nói:

– Theo những lời con tự thuật, Mặc Quân Dạ này xuất khẩu thành thơ, mỗi câu đều là thiên cổ tuyệt cú khiến người ta tỉnh ngộ, nhưng lại biểu lộ một mối tình chân thành sâu tựa biển, cố tình..... bên trong mỗi câu thơ, đều có một bầu không khí chuyện cũ nghĩ lại mà kinh....., những câu từ đó, nếu toàn bộ đều là sáng tác của hắn..... Còn có khúc nhạc táng hoa ngâm mà hôm nay con đem về.....

Miêu phu nhân chỉ nhạc phổ trên tay Miêu Tiểu Miêu:

– Khúc này..... chỉ sợ không phải là sáng tác của con gái mấy trăm năm trước không thôi..... Nếu đúng, vì sao chúng ta chưa từng nghe qua chứ? Vi nương có thể nói là trầm mê nhiều năm, tự tin nói không thua bất cứ người nào thời này cả, lại chưa từng nghe qua có một khúc nhạc triền miên bồi hồi tuyệt diệu như vậy cả..... Mà phụ thân con vì ham mê của vi nương, đã phái ra ngoài bao nhiêu người để tìm kiếm? Mấy tháng trước, khúc nhạc tiếu ngạo giang hồ kia ở Cúc hoa thành xuất hiện, không quá ba ngày đã có đủ nguyên bộ khúc phổ ở chỗ vi nương. Nếu nó đúng là khúc phổ cổ, vi nương không thể không biết.....

-Còn nữa, khúc nhạc này quả thật rất tuyệt nhưng cảnh ý trong khúc cũng rất sâu, ngoài nỗi niềm thương hại hối tiếc ra, sâu bên trong còn là nỗi sầu bi của cảnh chia ly tử biệt.....

Miêu phu nhân thở dài:

– Vi nương thậm chí có thể kết luận! Khúc nhạc này hẳn là do Mặc Quân Dạ Mặc công tử tự mình soạn ra, là khúc nhạc để tự mình tưởng

nhớ người yêu. Cho nên mới không có truyền lưu ra ngoài. Con nên biết, nếu đó không phải là một người con gái đến giây phút cuối cùng của cuối đời, tuyệt đối không thể viết ra một khúc nhạc như vậy..... Trong khúc nhạc này tuy không có câu từ nào nói đến tình yêu nam nữ, nhưng trong mỗi câu mỗi từ đều tràn ngập ai oán và sinh ly tử biệt, mất mát của tình yêu nam nữ..... Một người con gái nếu có người yêu ở bên cạnh mình, cho dù chết cũng là người hạnh phúc nhất, như thế nào có thể để lại một khúc nhạc khiến người yêu của mình ngày ngày đêm đêm thương tâm chứ? Con và mẫu thân đều là con gái, chẳng lẽ chúng ta còn không hiểu được tâm sự con gái sao?

Miêu Tiểu Miêu có chút hiểu ra, nói:

-Cách nói của mẫu thân rất có lý, chẳng lẽ là..... Vậy đây căn bản đều là tình yêu của bản thân hắn....., sau khi chia ly.....?

-Điểm này, hắn là không còn gì để nghi ngờ nữa.

Miêu phu nhân gật gật đầu:

– Kỳ thật, ngay từ đầu hắn đã cũng đã chỉ cho con thấy rồi. Nhớ rõ buổi sáng con từng nói qua, ngày hôm qua hắn từng đối với vị thiên tài âm luật kia nói qua một câu: Bước xuống biển rộng không gặp nước, leo tới vu sơn chẳng thấy mây! Đáng tiếc, người ở trong cuộc, vĩnh viễn cũng không thể nhận ra.....

Miêu phu nhân thở dài nói:

-Nữ nhi, vẫn là câu kia, buông tay....., nếu là một người còn sống, bằng nữ nhi của vi nương tuyệt đối có cơ hội giành thắng lợi! Nhưng, đấu với một người đã chết, ngay cả khi con là cửu thiên tiên nữ cũng không thể thắng được! Ngay cả miễn cưỡng thắng được cũng chỉ là một thế thân thôi, một thứ hàng hóa thay thế, nếu là như vậy con cam tâm sao.....

-Thì ra hắn..... trải qua nhiều đau khổ như vậy, hắn thật sự là chí tình chí nghĩa, người con trai tốt nhất vậy, nếu bỏ qua còn phải tìm một người như thế ở đâu nữa chứ.....

Ánh mắt Miêu Tiểu Miêu đặc biệt thê lương, trong giọng nói tràn ngập đau lòng:

– Không thể tưởng được, người trong lòng của con vậy mà..... trong lòng..... lại đau khổ như vậy.....

Miêu phu nhân trong một lúc vô lực thở dài:

-Nữ nhi, không phải vi nương muốn nói những lời nhụt chí..... Nhưng con phải biết, cho dù là nam hay nữ trong lòng đều có một giấc mơ! Cho dù là người con gái chưa hiểu sự đời, trong lòng cũng sẽ có một giấc mơ, một bóng hình, dù vĩnh viễn đều là bóng hình mờ nhạt..... Cho dù là người đàn ông đó ngày sau trở thành một người âm hiểm độc ác như thế nào, thậm chí là tội ác tày trời, hoặc là.... hoang dâm..... Người con gái đầu tiên đi vào lòng người đàn ông này, vĩnh viễn đều là nữ thần của hắn.....

Miêu phu nhân từng lời từng lời nói ra:

-Người con gái đến sau cũng không có một người nào so được với người con gái đầu tiên! Cho dù người con gái đến sau này đẹp hơn người đầu tiên một vạn lần..... thậm chí là càng nhiều hơn nữa, nhưng trong lòng người đàn ông, quý giá nhất vĩnh viễn là người đầu tiên! Đó là người khi hắn còn trẻ ngây thơ là người con gái hắn thích nhất, mà không phải là người con gái thứ nhất mà hắn đạt được! Đổi lại là con gái, cũng giống vậy thôi! Cho dù người con gái này sau này trở nên như thế nào..... thậm chí kỹ nữ người nào cũng có thể làm chồng, thậm chí thân trong thanh lâu sớm nở tối tàn, một đôi tay đẹp ngàn người gối, một cặp môi đẹp ngàn kẻ nếm..... Nhưng, trong lòng nàng, cũng sẽ như con két học nói mãi một câu, người nàng thích vĩnh viễn là người đàn ông đầu tiên! Trước mặt người đàn ông đó, cho dù nàng lang thang bao nhiêu năm vẫn là cô gái hồn nhiên thẹn thùng năm đó.....

Giọng nói của Miêu phu nhân có chút nặng nề:

-Tiểu Miêu..... Lời vi nương, con hiểu không? Nam và nữ, kỳ thật đều giống nhau..... Nét hồn nhiên và chân tình ban đầu cho đến chết cũng không quên được, tình huống bây giờ của con là như thế đấy. Mà Mặc Quân Dạ kia, tất nhiên trong lòng..... đã thuộc về một người khác.....

Miêu phu nhân thở dài nói:

– Con có biết vì sao hắn gặp dụ hoặc của con vẫn như cũ do dự, vẫn như cũ từ chối không? Vì hắn sợ! Hắn sợ con sẽ ảnh hưởng đến vị trí của người đó trong lòng hắn! Hắn không dám nếm thử, không dám đặt cược.....

Miêu Tiểu Miêu hai tay nâng má đẹp, lẩm bẩm:

-Nhưng..... Mẫu thân, trong lòng hắn có một người để tưởng nhớ, sớm sớm tối tối đều đau khổ nhớ lại, trong lòng chẳng phải sẽ rất đau sao? Nếu vĩnh viễn cũng không có người giải quyết giùm hắn..... Vậy hắn phải làm sao bây giờ? Hắn là một người có thể chất kỳ ảo nhất định sinh mệnh được kéo dài, chẳng lẽ phải đau khổ cả đời sao? Vậy..... Thật khiến người ta đau lòng a..... Con sao có thể để như vậy chứ, con nhất định phải giải cứu hắn, nhất định phải.....

Miêu phu nhân mắt trừng miệng cứng, rơi vào chán nản! Bà khổ tâm nói nhiều như vậy, mục đích chính là hy vọng nữ nhi có thể buông tay. Nhưng ai ngờ bây giờ, những lời đó lại phản tác dụng đâu? Đây đúng là bất ngờ..... Miêu Tiểu Miêu tâm sự, quả nhiên là.....

“Xem ra nha đầu nàng đã không còn thuốc cứu chữa, đạo lý thì nàng hiểu được, nhưng khi nàng đã vĩnh viễn sa đọa trong lưới tình rồi.....”

-Vậy con có biết vì sao hôm nay hắn lại lãnh đạm như vậy không? Không vì cái gì khác cả, là vì tình cảm tỷ muội giữa con và Tiểu Đậu nha quá sâu đậm, rất dễ dàng gắn bó với nhau, thậm chí hai người các con như là một người khó có thể chia lìa. Một khi con tiến vào cuộc sống của

hắn, Tiểu Đậu nha cũng theo vào! Cứ như vậy, đối với vị trí trong lòng hắn đó là sự uy hiếp rất lớn, thậm chí là khiêu chiến! Biết không? Hiểu không.....

Miêu phu nhân còn muốn cố gắng đến cùng:

-Hơn nữa, chỉ cần hắn vào trước thì hắn là chủ .Mai sau nếu con và hắn sống chung, chỉ cần con và Tiểu Đậu nha vẫn sống chung với nhau hắn sẽ bắt đầu nổi lên lòng nghi ngờ! Chỉ cần con và Tiểu Đậu nha cùng đồng ý một việc gì đó, hắn sẽ sinh ra phản cảm! Theo một người như vậy, còn có hạnh phúc gì đáng nói chứ? Nữ nhi, buông tay đi, đừng để đến ngày không thể thu hồi lại mới hối hận!

-Chẳng lẽ trong Phiêu Miểu Huyễn phủ này, tổng cộng có tám thế gia siêu cấp lớn, hàng trăm trung và tiểu thế gia, cũng đã có rất nhiều rất nhiều thanh niên tài tuấn, vậy mà cũng không có một người sánh bằng Mặc Quân Dạ kia sao.....

– Miêu phu nhân vô lực hỏi.

-Tạm thời không có người nào có thể sánh bằng..... Mặc Quân Dạ, hắn thật sự rất đáng thương.....

Trong lòng Miêu Tiểu Miêu, đã vì Quân Mạc Tà tạo nên một mẫu hình đàn ông lụy vì tình hoàn mĩ, đôi mắt đẹp của nàng thê lương nói :

- Một người con trai như vậy, có thể lạnh nhạt với dung mạo và tài hoa của con, hoàn toàn không nhìn đến quyền thế của Miêu gia chúng ta, vẫn như cũ lựa chọn từ chối....., mẫu thân, người như vậy rõ ràng chính là xem phú quý như mây bay, xem công danh như cặn bã! Người như vậy, mới là người duy nhất coi trọng tình cảm chân thật, mới chính là người đàn ông hiếm thấy trên đời! Mẫu thân không phải vẫn dạy con như vậy sao? Chẳng lẽ khi chuyện đã tới trước mặt mẫu thân, ước nguyện ban đầu của mẫu thân liền cải biến sao? Chẳng lẽ mẫu thân muốn con bỏ qua một người đàn ông hiếm thấy trên đời này, phải gả cho một tên thế gia đệ tử không tiếng tăm, tham hoa háo sắc, không hề có tình cảm,

không hề có đạo đức sao? Cũng chỉ vì tên thế gia công tử đó trên đầu có một vòng hào quang sáng chói có thể trợ giúp rất lớn cho Miêu gia sao..... Những tên thế gia công tử ở ngoài kia, trong mắt con đều là một đám tranh danh trục lợi vô vị! Mẫu thân vừa mới hỏi con, thật sự không có người nào sánh bằng Mặc Quân Dạ sao? Con trịnh trọng nói cho mẫu thân, thật sự không có ai có thể sánh bằng hắn, đem những tên thế gia công tử ra so với Quân Dạ cũng không bằng một ngón chân của hắn.....

Miêu Tiểu Miêu kiêu ngạo cười cười, tựa như là muốn đối với trời đất tuyên bố vậy, mở rộng hai tay lớn tiếng nói:

-Vì vậy trên thế giới này, chỉ có hắn mới tên là Mặc Quân Dạ! Những người khác đều không phải! Ta chỉ muốn có hắn.....

-Mẫu thân, mẫu thân không biết tên này rất tuấn tú sao? Mặc Quân Dạ! Bóng đêm đen như mực, lại tràn ngập khí chất quân tử..... Như tia sáng đêm hôm qua.....

Miêu Tiểu Miêu si mê ngốc nghếch nở nụ cười.....

Miêu phu nhân ảm đạm thở dài, thật sự là hết chỗ để nói. Bà thật sự không rõ, với tính cách mềm mại dịu dàng như mình sao có thể sinh ra một đứa con gái bướng bỉnh như vậy chứ?

Mọi chuyện đều chỉ để tâm đến những chuyện vụn vặt thôi.....

Hoặc là, Miêu phu nhân cũng chỉ là người trong cuộc, bà xem nhẹ một chuyện rất quan trọng. Trong miêu tả của bà Mặc Quân Dạ là một người lụy vì tình, lại không phát hiện được rằng giờ phút này, Miêu Tiểu Miêu lại không phải như vậy, nàng chính là yêu người đàn ông đầu tiên của nàng, Mặc Quân Dạ!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 272: Triệt Địa Thủ Điên Cuồng Tập Kích!

- Mẫu thân, chính vì Quân Dạ ca đối với tình cũ vô oán vô hối nên con lại càng ưa thích huynh ấy!

Đôi mắt đẹp của Miêu Tiểu Miêu phát ra ánh sáng nóng bỏng. Nàng tràn ngập khát khao nói:

- Bởi vì con thích huynh ấy cho nên con muốn ở bên cạnh huynh ấy, con sẽ không để ý chuyện thành vật thay thế, chỉ cần có thể làm dịu vết thương trong lòng huynh ấy thì con có làm vật thay thế cũng có sao chứ!

- Con không muốn huynh ấy cứ cau mày miễn cưỡng cười vui như vậy nữa... Nếu vậy, cho dù con không ở bên cạnh huynh ấy con cũng sẽ đau lòng!

Miêu phu nhân kinh ngạc nhìn con gái, chỉ cảm thấy tâm loạn như ma.

“Nếu năm đó, mình cũng kiên định như con bé. “

“Ai! Bây giờ nói vậy còn tác dụng gì? Cuộc sống của mình hiện giờ cũng rất hạnh phúc, trượng phu săn sóc ôn nhu, con gái thông tuệ nhu thuận, là một nữ nhân, cả đời này ta còn có gì chưa đủ đây.”

- Ngay cả là con đi theo huynh ấy chịu khổ bị giày vò, con vẫn vui vẻ tình nguyện!

Miêu Tiểu Miêu nâng cằm lên, nhìn vầng trăng đã sắp lên tới giữa bầu trời ở ngoài cửa sổ, mơ màng nói:

- Chỉ cần có thể cùng huynh ấy cùng một chỗ, con đã thỏa mãn rồi!

Giọng Miêu Tiểu Miêu rất kiên định. Hơn nữa, tựa hồ như đã hạ quyết tâm:

- Quân Dạ, vết thương trong lòng huynh, muội sẽ dùng cuộc đời của muội, nhu tình của muội chữa thương cho huynh, giúp huynh bình phục...

Thân thể Miêu phu nhân lung lay hai cái, nhìn ánh mắt khát khao và mơ mộng của con gái, đột nhiên cảm giác cả người vô lực. Tuy rằng con mình ở ngay trước mặt nhưng nàng lại cảm thấy thật xa xôi

Mặc Quân Dạ, ngươi cứ như vậy mà đem trái tim của con gái ta đi mất! Ngươi có “Không linh thể chất” rốt cuộc là loại người gì?

- Mẫu thân người cũng có nói qua, vô luận nam nữ đều đối với mối tình đầu nhớ mãi không quên. Mà Quân Dạ, chính là người đầu tiên con yêu!

Miêu Tiểu Miêu ngượng ngùng cười cười:

- Mẫu thân, con thật sự không quên được huynh ấy, chỉ sợ đời này kiếp này vĩnh viễn cũng không thể quên được. Khoảnh khắc con ở trước mặt huynh ấy tháo khăn che mặt ra con đột nhiên cảm thấy được, cả đời này con đột nhiên có chỗ để dựa vào, có nơi nương tựa vững chắc...

- Mẫu thân, cảm giác này thực hạnh phúc, thực hạnh phúc!

Miêu Tiểu Miêu ngẩng đầu, hai mắt sáng lên nhìn mẹ:

- Vẻ ngoài của Quân Dạ tuy không thể coi là anh tuấn tiêu sái, nhưng mà trong mắt con, huynh ấy còn hơn gấp vạn lần bọn thế gia đệ tử chỉ có cái mẽ anh tuấn tiêu sái! Hơn trăm vạn lần! Thậm chí là hoàn toàn không thể so sánh!

Miêu phu nhân hoàn toàn không có lời nào để nói, cúi đầu thở dài một tiếng đi ra ngoài...

Đột nhiên, nàng nghĩ tới cái gì, ngay tại cửa chợt dừng lại rồi hỏi:

- Con mới nói... Đêm qua chính con tháo khăn che mặt? Hắn không có...

Miêu Tiểu Miêu nhất thời ngây ngẩn cả người, khuôn mặt đột nhiên đỏ bừng. Nàng biết mẫu thân nghe được gì trong lời nói của mình, bèn làm nũng nói:

- Mẫu thân, mặc kệ là con gỡ hay là huynh ấy gỡ ra. Dù thế nào đi nữa huynh ấy cũng là nam tử duy nhất nhìn thấy chân diện mục của con từ lúc con trưởng thành đến giờ... Mà trong lòng con tấm khăn che mặt kia... Từ lâu cũng vì huynh ấy mà mở ra! Điều này... Với việc huynh ấy tự tay gỡ khăn che mặt của con thì có gì khác đâu?

Miêu phu nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng một hồi thật sự không biết nói như thế nào cho phải, do người nào tháo khăn che mặt, chủ động với bị động khác nhau rất lớn. Nhưng Miêu phu nhân do dự mãi, rốt cục lại thở dài không dám mở miệng mà lặng yên rời đi. Nàng chỉ cảm thấy hôm nay mình lo lắng còn nhiều hơn từ trước tới giờ gộp lại.

- Mặc Quân Dạ... Con gái ta với ngươi thâm tình như vậy, mong ngươi ngàn vạn lần đừng cô phụ nàng.

Miêu phu nhân quay về phía mặt trăng sáng tỏ, chân thành nói ra nguyện vọng duy nhất lúc xế chiều của mình...

Quân đại thiếu gia căn bản không ngờ được, bởi vì sự cự tuyệt của mình cùng tích tắc khác thường đấy mà lại nảy sinh ra nhiều chuyện rắc rối như vậy.

Hơn nữa, mình chỉ tùy ý đảo lại tên tạo thành một cái tên khác lại có thể mang đầy vẻ quân tử tình thơ ý hoạ như thế. Không thể không thừa

nhận óc tưởng tượng của nữ nhân thật sự rất phong phú, tuy rằng không thể nói toàn bộ phán đoán của Miêu mẫu đều sai. Trên thực tế hầu hết phán đoán của nàng đều đúng, kể cả lý do Quân đại thiếu gia cự tuyệt Miêu Tiểu Miêu là vì nữ nhân khác, thậm chí còn đoán được ý cảnh mà "Táng hoa ngâm" được viết ra. Nhưng đem mấy thứ này tống hợp lại, khác biệt rất lớn với sự thật, như trời với đất hoặc nói là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược có vẻ cũng không sai biệt lắm!

(NBV: Con gái khi yêu thì thường ngốc nghếch, nhưng nếu thông minh quá mà tưởng tượng ra đủ thứ như vậy cũng thật là khổ quá đi)

Sau khi Miêu Tiểu Miêu rời đi, Quân đại thiếu liền chuẩn bị ngủ.

Quân đại thiếu cũng là người, chỉ cần là người thì sẽ mệt mỏi. Có vẻ như đến bây giờ Quân đại thiếu đã có một thời gian tương đối dài không nghỉ ngơi thật tốt. Dù sao, trong những ngày kế tiếp, vô luận là ứng phó với Chiến gia, ứng phó với đám người Tào Quốc Phong, chúc thọ Miêu Kinh Vân hay là tiến vào linh Dược Viên đều là chuyện phải hao tổn tinh thần lực lớn...

Giờ nghỉ ngơi sớm một chút, lại có thể viện cớ tránh thoát sự truy vấn của đám người Tào Thánh Hoàng. Nhất cử lưỡng tiện, sao mà không làm?

Cho nên Quân đại thiếu liền tắt đèn, vèo một cái cởi sạch sẽ quần áo, trần truồng chui vào trong chăn...

Ặc, vốn là Quân Mạc Tà không có thói quen ngủ trần. Làm một sát thủ, lại là một sát thủ vĩ đại, hắn tự nhiên sẽ có chuẩn bị tùy thời ứng biến!

Chỉ cần là người, luôn phải có thể diện. Chuyện cởi sạch đánh nhau, ặc, chỉ thích hợp giữa cô nam quả nữ với nhau. Nếu cùng nam nhân giơ kiếm chém giết còn cởi truồng, áp lực sẽ khá lớn, ngang với chuyện thi học kỳ.

Nhưng từ lúc Quân Đại thiếu có được thần thông Âm Dương Độn, nhất là có thể tùy thời trốn vào không gian Hồng Quân Tháp thì Quân đại thiếu gia liền dần dần cải biến thói quen của mình...

Hắn trữ trong Hồng Quân Tháp không ít quần áo, từ trong ra ngoài đều là nguyên bộ... Lúc nào cũng có thể tiến vào. Hơn nữa còn là trần truồng đi vào, áo mũ chỉnh tề đi ra. Lại còn có thể tạo được hiệu quả đánh lén!

Chuyện này thật sự là quá sung sướng...

Cho nên, Quân đại thiếu dần dần thích ngủ trần, là phương thức ngủ thả lỏng cơ thể thần kinh nhất...

(NBV: Thật sự người thời xưa cũng có thói quen cởi sạch đồ khi ngủ. Nhưng thời buổi hiện tại với máy quạt, máy lạnh như thế này thì chuyện đó trở thành hiếm hoi rồi)

Tối nay dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Nhưng mà thế sự không có tuyệt đối, chắc gì đã giống với ý người, chẳng hạn như tối nay. Tối nay Quân đại thiếu gia gặp chuyện ngoài ý muốn...

Đêm dài yên lặng, mặt trăng treo cao chiếu rọi ngàn dặm.

Trăng soi tỏ mọi thứ, vốn không phải thời cơ tốt cho dạ hành nhân hành động!

Nhưng, mọi việc luôn có ngoại lệ! Vẫn là câu nói kia, thế sự không có tuyệt đối!

Một hướng khác dưới chân núi, một bóng đen quỷ dị dùng tốc độ cực nhanh phi tường mà lên!

Tốc độ tiến lên của người này cực nhanh, nhưng không phát ra tiếng động tay áo xé gió nào.

Quần áo lẫn miếng vải che mặt của người nọ đều đen, ngay cả đầu cũng che kín, chỉ lộ ra một cặp mắt dị thường hờ hững.

(DG: Ninja xuất hiện???)

Có điều sự hờ hững trong ánh mắt người này, tuyệt không phải là loại hờ hững với tình đời đen bạc.

Mà là loại hờ hững xem tánh mạng thiên hạ chúng sinh như cỏ rác, hồn nhiên không để trong lòng!

Tựa hồ vô luận sự sinh tử của bất kỳ kẻ nào, trong lòng hắn đều không bằng một tia nắng...

Tốc độ tiến lên của hắn thật sự rất nhanh, giống như phương xa mới xuất hiện một mảnh mây đen, ngay sau đó bóng người của hắn đã đi tới trước tiểu viện đám người Tào Thánh Hoàng đang ở!

Tu vi người này cao hơn hắn đám người Tào Quốc Phong! Hơn nữa còn cao hơn rất nhiều!

Bởi vì, mãi cho đến khi hắn tới trước cửa viện bốn vị Thánh Hoàng trực đêm trong viện vẫn chưa phát giác... Phải biết rằng, nếu đối phương cũng là Thánh Hoàng tiến đến thì, bọn hắn cũng có thể ở ngoài ba mươi trượng phát hiện!

Nhưng hiện tại...người này đã gần trong gang tấc, bọn hắn vẫn hồn nhiên chưa phát giác!

Ngay sau đó, tên Hắc y nhân này không do dự chút nào trực tiếp phóng người lên! Giống như một con chim to màu đen đột nhiên gập cánh lại, dùng tư thế khác thường như một mũi tên nhọn bắn thẳng lên giữa không trung!

Tốc độ cực kỳ nhanh! Nhưng cả quá trình lại như cũ vô thanh vô tức...

Ở giữa không trung hắn căn bản không cần phải thay đổi gì, cả người cực kỳ đột ngột bắn thẳng xuống! Mãi đến lúc sắp chạm đỉnh viện, mới phát ra một tiếng đủ làm rung động trời đất, kình phong gào thét!

Huyền khí cả người hắn, tất nhiên đều dung nhập một kích này!

Không khí trong cả thiên địa tựa hồ như ngưng trệ!

Giờ khắc này, ngay cả tia sáng mặt trăng chiếu xuống cũng bị sai chỗ!

Không gian tù lung!

Hơn nữa, phạm vi bao phủ của đạo không gian tù lung này lại là cả tòa tiểu viện!

Phạm vi giam cầm lớn như vậy, tin tưởng cho dù là Thánh Hoàng tam cấp đỉnh phong Tào Quốc Phong tự mình thi triển cũng tuyệt đối không làm được!

Người trong nghề vừa ra tay, đã biết có hay không!

Thực lực của tên Hắc y nhân này, đã cường hãn đến mức này!

Mục tiêu của chiêu này, cũng là một loạt kiến trúc trong tiểu viện của Tào Quốc Phong!

Ai cũng thấy rõ, nơi này chính là chỗ được phòng vệ nghiêm mật nhất của tiểu viện này!

Kẻ có “Không linh thể chất” tất nhiên là ở đây!

Một chiêu này chưa chắc đủ sức hủy diệt Thánh Hoàng! Nhưng nếu muốn khiến Thánh Hoàng bị thương thì hoàn toàn không có vấn đề! Hơn nữa, lại dưới tình huống không phòng bị chút nào...

Nhưng mục đích chủ yếu của chiêu này vẫn là kẻ có “Không linh thể chất”!

Một kích này, ngoài lực công kích có thể khiến Thánh Hoàng cường giả bị thương vẫn còn một tác dụng công kích khác!

Chỉ cần vị có “Không linh thể chất” còn đang ở trong phòng, như vậy nhất định chết không thể nghi ngờ!

Dù chỉ sượt qua một chút, cũng không còn chút may mắn nào!

Kẻ không tiếc lén thi hành thủ đoạn độc ác, tuyệt đỉnh cao thủ lấy mạnh hiếp yếu, ám toán Quân đại thiếu gia cùng với bảy đại Thánh Hoàng này chính là cường giả cấp Thánh Tôn của Chiến gia - Triệt địa thủ Chiến Tiêu Tiêu!

Chiến Luân Hồi lần này rất hào phóng, vừa ra tay, liền điều động nhân vật lúc đương thời nắm chắc đỉnh phong này!

(DG: Tên Chiến Tiêu Tiêu này già rồi, ý tác giả là vào thời của hắn thì hắn là đỉnh phong J)

Hiện tại Chiến gia đột nhiên gặp biến cố, mọi việc rối loạn, Chiến Luân Hồi vốn cũng không nghĩ kẻ đầu tiên mình muốn diệt trừ lại là kẻ có “Không linh thể chất” Mặc đại thiếu gia. Dù Mặc Quân Dạ có được “Không linh thể chất”, tiềm lực kinh người nhưng ít ra trong một khoảng thời gian tương đối hắn khó có thể bước vào nhóm những cao thủ chân chính hàng đầu. Chỉ cần thực lực không đủ, với Chiến gia mà nói vẫn không đủ để họ đếm xỉa tới!

Nhưng, cái chết của huynh đệ Chiến Thanh Phong cùng Chiến Ngọc Thụ lại nhắc nhở vị lão tổ tông Chiến gia này một vấn đề rất trọng yếu!

Chiến gia luôn luôn thuận buồm xuôi gió, Chiến gia phong quang vô hạn. Vì sao tới nông nỗi hôm nay? Vì sao âm mưu của Chiến gia tiến hành đã hơn nghìn năm, lại chỉ riêng lúc này bị phá hỏng?

Có thể là do thời vận. Có thể do số mạng. Cũng có thể do vận rủi!

Hoặc là, tất cả đều không phải, bởi vì tác động lên tất cả chuyện này là một biến số!

Hết thảy, nếu trở về điểm xuất phát, tất cả đều bởi vì Mặc Quân Dạ, biến số này thật lớn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 273: Thánh Tôn Ra Oai!

Mà quan trọng nhất là bởi vì Chiến gia sai khiến Chiến Thanh Phong với Chiến Ngọc Thụ tính kế Mặc Đại thiếu gia, hòng hoàn toàn điều khiển được hắn, cuối cùng không trộm được gà còn mất nắm gạo. Cũng chính bởi vì không cam tâm chịu thua, Chiến Thanh Phong cùng Chiến Ngọc Thụ hai huynh đệ mới ra lệnh cho thuộc hạ ám sát Mặc Quân Dạ. Hết thảy mọi chuyện, đều vì vậy mà xảy ra!

Nếu nhất định phải nói là vận số, như vậy nguyên nhân thay đổi vận số thuận buồm xuôi gió của Chiến gia cũng chỉ có cái tên sao quả tạ Mặc Quân Dạ mà thôi!

Cho nên, nhất định phải diệt trừ hắn!

Hơn nữa trong đoạn thời gian này, Chiến Luân Hồi rốt cục cũng nhờ tình báo mà biết được: ngay lúc sáu gã thị vệ của Chiến gia sắp giết chết Mặc Quân Dạ cùng Miêu Tiểu Miêu, đột nhiên có một cao thủ cái thế hiện thân, thi triển thần kỹ ngự kiếm thuật mà chỉ thánh tôn cường giả mới có thể sử dụng giết sạch bọn chúng cứu Mặc Quân Dạ, Miêu Tiểu Miêu!

Chuyện này, vốn cũng không phải là chuyện gì lớn.

Nhưng vấn đề chân chính lại ở chỗ…

Chỉ trong một ngày, kế hoạch lớn mà Chiến gia bố trí gần mấy ngàn năm nay đã sắp tới thời điểm đại công cáo thành gặp phải đả kích cực kỳ tàn khốc! Khiến cho toàn bộ kế hoạch hoàn toàn thất bại, mấy ngàn năm

toan tính, tâm huyết của mấy chục thế hệ, vô số nhân lực tài lực đều tan tành thành mây khói!

Cũng lại là do một vị cường giả thực lực bí hiểm xông vào thế giới dưới lòng đất!

Đầu tiên hắn giết chết Chiến Thiên Cơ, hủy đi vận số cùng với đảo lộn kế hoạch của Chiến gia. Hủy diệt kế hoạch ngàn năm của Chiến gia.

Lúc sau, hắn lại thi triển thủ đoạn giết chết hai gã hậu bối Chiến gia là Chiến Thanh Phong, Chiến Ngọc Thụ. Bất chấp tử trạng của hai tên Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ như thế nào, Chiến Luân Hồi tuyệt không tin hai người lại bị hù chết.Chuyện này cũng không kỳ quái, thời điểm hai tên này chết quá trùng hợp, đều chết sau khi vị cao thủ thần bí đó đến...

Đem những việc quỷ dị phát sinh trong hai ngày này tổng kết lại, tên cường giả thần bí đến Chiến gia gây sự cùng với tên cao thủ thần bí lúc trước cứu đi Mặc Quân Dạ, Miêu Tiểu Miêu, trong lòng Chiến Luân Hồi dần dần hợp lại!

Chuyện này, cơ bản đã có thể xác định đều là một người!

Bởi vì Chiến gia đối phó Mặc Quân Dạ, nên hắn trả thù! Thậm chí cái chết của hai huynh đệ Chiến Thanh Phong, cũng bởi vì bọn hắn cho thuộc hạ ám sát Mặc Quân Dạ!

Chiến Luân Hồi đưa ra kết luận tất cả mọi chuyện đều do tên Mặc Quân Dạ kẻ có “Không linh thể chất” kia!

Vị cao thủ thần bí này rất coi trọng Mặc Quân Dạ!

Cho nên, chỉ cần giết Mặc Quân Dạ người này chắc chắn sẽ xuất hiện!

Cho nên, lúc Chiến Luân Hồi nhận được tin Chiến Thanh Phong và Chiến Ngọc Thụ chết, lập tức phát ra một đạo mệnh lệnh tuyệt sát: tức

khắc giết kẻ có “Không linh thể chất” - Mặc Quân Dạ!

Nguyên lai kẻ tiếp nhận nhiệm vụ này Chiến Tiêu Tiêu tự nhiên là việc nhân đức không nhường ai, đứng mũi chịu sào lập tức triển khai hành động!

Đối với Chiến Tiêu Tiêu mà nói ỷ mạnh hiếp yếu không là gì cả, tự hạ thân phận cũng không quan trọng gì, quá trình hoàn toàn không trọng yếu chỉ có kết quả mới có ý nghĩa, chỉ có hoàn thành mệnh lệnh Chiến Luân Hồi giao phó mới là quan trọng!

Hiện tại, có thể nói là đã đến thời khắc sinh tử!

Trong giấc mộng Quân Mạc Tà đột nhiên cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt!

Hơn nữa lại là nguy cơ trí mạng tử vong!

Hắn cơ hồ không kịp trợn mắt, lập tức trốn vào trong Hồng Quân Tháp!

Cùng lúc đó, một tiếng gào thét sắc nhọn vang vọng thiên địa:

- Có địch tập kích! Mọi người cẩn thận! Người đến là cao thủ!

Trong nháy mắt khi tiếng hét vang lên, có bốn đạo kiếm quang dị thường sáng lạn huy hoàng theo trên mặt đất bốn phương tám hướng bay tới, tuy phương hướng khác nhau nhưng lại chung mục tiêu, bốn đạo kiếm quang bất thình lình cùng tạo thành bốn cột sáng lóa liên tiếp nhau hướng về gã Hắc y nhân Chiến Tiêu Tiêu ở giữa không trung bay tới!

Một tiếng ầm vang lên, tựa hồ không khí trong trời đất cũng bởi vậy mà chấn động một phen, viện tử của Tào Quốc Phong, một loạt tổng cộng ba bốn mươi gian phòng nhà đồng thời sụp đổ! Khói bụi bay mù mịt, vô số mảnh ngói vỡ với vụn gỗ cũng bay tung tóe khắp nơi, một đám mây hình nấm thật lớn bay lên!

(DG: Nổ quá, đánh nhau mà so với bom nguyên tử

NBV: Lão có thấy Thánh hoàng đánh nhau bao giờ chưa, nếu chưa thì đành nghe thèo lời kể của lão Phong Lăng này vậy))

Thanh thế vô cùng to lớn, so với lực nổ của một bom nguyên tử cũng chỉ có hơn chớ không kém!

Cả đại viện ba tầng và một vườn hoa nhỏ phía ngoài, đều bị hủy sạch dưới một kích này!

Uy lực một đòn của Thánh tôn cường giả chính là mức này!

Bên trong đám bụi khói mù mịt đột ngột có vài tiếng rít gào phẫn nộ, ba đạo kiếm quang lấp lánh xông qua đám sương khói vạch không mà tiến, đám người Tào Quốc Phong phóng tới cùng với bốn đạo kiếm quang vốn đã khuấy động tới cực hạn kia. Bảy vị Thánh Hoàng đồng thời toàn lực ra tay!

Mục tiêu, chính là gã hắc y nhân bịt mặt ở giữa không trung kia!

Bảy đại Thánh Hoàng liên thủ, thề giết người này!

Giờ phút này trong lòng bảy người này có thể nói đã phẫn nộ đến cực điểm, nhất là ba người Tào Quốc Phong, Bạch Kỳ Phong đang nghỉ ngơi trong phòng. Nếu không phải bọn họ mấy ngày nay luôn cảnh giác cao, mỗi lúc trời tối nghỉ ngơi đều đả tọa luyện công thay vì ngủ thì chỉ sợ đã chết mà không biết gì trong đòn công kích trí mạng vừa rồi!

Nghĩ tới sự thật không thể chối cãi này, bảy người đều giận tím mặt! Rốt cuộc hai bên có thâm cừu đại hận gì mà lại hạ độc thủ như vậy?

Nhất là Tào Quốc Phong, hắn nghĩ lại mà rùng mình lại cảm thấy may mắn: may mắn, may mắn Quân Dạ khăng khăng đòi ở dãy phòng bên kia tường, nếu không, nếu hắn vẫn ở đây như lúc đầu, thì với công lực non kém của hắn làm sao mà sống nổi chứ?

Thấy bảy chuôi trường kiếm lẫm liệt đem theo khí thế bão táp nhanh chóng chém về phía mình, hắc y nhân bịt mặt giống như không thèm quan tâm, cười lạnh một tiếng, đột nhiên ở giữa không trung xoay người một cái, giữa không trung hiện ra bảy bàn tay màu đen!

Đúng là hoàn toàn không có hoa chiêu, xuất chưởng chống chọi!

Bang bang...

Tiếng kình khí giao kích liên tiếp vang lên, hai bên va chạm xong, gã hắc y nhân bịt mặt lộn một vòng bổ nhào lên rất cao trên không trung, quần áo đón gió bay phất phới!

Mà bảy đại Thánh Hoàng thì đồng thời té xuống đất!

Bảy người liên thủ cùng đánh, vậy mà chỉ ngang với đối phương!

- Hắn lại có thực lực cao cường như thế! Tuyệt đối là cao thủ cấp Thánh tôn! Dù bảy người bên ta có liên thủ, sợ chưa chắc có thể thắng!

Trong khi rơi xuống, Tào Quốc Phong cực kỳ nhanh làm ra phán đoán tối lý trí:

- Nếu không thể dùng lực! Vậy chỉ có thể toàn lực phòng thủ chờ đợi cứu viện, chỉ cần có cơ hội, trước tiên liền mang theo Mặc Quân Dạ rời đi. Nếu hắn ở trong phạm vi sống mái của hai bên, sợ sẽ nguy đến tánh mạng!

- Mục tiêu của người này, nhất định là Mặc Quân Dạ!

Bạch Kỳ Phong trong lòng cũng đồng dạng nghĩ như vậy.

Có vẻ như không chỉ là Tào, Bạch hai người, trên thực tế năm đại Thánh Hoàng còn lại cũng nghĩ như vậy!

Bảy vị Thánh Hoàng nhìn nhau liếc mắt một cái, mỗi người tức thì đều hiểu rõ ý nghĩ trong lòngnhững người khác.

Bọn họ với sách lược sắp áp dụng đối phó với địch, trong lòng coi như là có chuẩn bị.

- Giờ cả viện đều bị hủy, toàn bộ tôi tớ không còn kẻ nào sống sót! Chỉ có bảy người này còn có chiến lực tương đối, chỉ là vẻ mặt bảy người này mặc dù đều cẩn thận đề phòng, lại hoàn toàn không có vẻ bi thương. Xem ra, tiểu tử có “Không linh thể chất” kia vẫn chưa chết. Nếu hắn chưa chết, tức là hắn không phải ở trong dãy phòng mới bị hủy! Như vậy…

Chiến Tiêu Tiêu cả đời chinh chiến vô số, kinh nghiệm cực kỳ phong phú, trong nháy mắt thân hình trên không trung quay tròn, trong lòng ý nghĩ đã lóe lên như chớp.

Đột nhiên, Chiến Tiêu Tiêu hai tay chợt duỗi ra. Xoát một tiếng tốc độ cao lướt xuống!

Từng luồng đại chưởng phong không gì không phá được hướng về những chỗ còn sót lại trong viện tử triển khai oanh kích toàn bộ phương vị! Thân mình Chiến Tiêu Tiêu bằng tốc độ cực nhanh mới rơi xuống khoảng năm trượng, song chưởng của hắn đã đánh ra trên trăm chưởng công kích!

Hơn nữa vẫn tiếp tục công kích! Hắn giống như trước dùng tốc độ càng lúc càng nhanh công kích thêm một bước!

- Khốn kiếp!

Đám người Tào Quốc Phong tròng mắt tức thời đều đỏ.

Bảy người không hẹn mà đều vứt bỏ kế sách đã định, vội vã lắc mình đi tới dãy phòng đã sắp sụp trước mặt, dũng cảm dồn toàn lực chống lại chưởng phong của kẻ địch!

- Thì ra tiểu tử đó ở đây...

Ánh mắt Chiến Tiêu Tiêu sáng ngời, song chưởng mở ra, bay nhanh xuống!

Thánh tôn toàn lực công kích, cỡ nào sắc bén!

Đám người Tào Quốc Phong tuy đã đem hết toàn lực liên thủ lại vẫn không ngăn cản được, liên tiếp bại lui!

- Không thể đợi thêm nữa, cứ để bọn hắn bị động chịu đòn như thế, chỉ sợ bảy người không ai còn sống sót!

Quân Mạc Tà bên trong Hồng Quân Tháp thay đổi một bộ quần áo đen, bay vút ra!

Bất kể thế nào Quân Đại thiếu cũng không thể trơ mắt nhìn đám người Tào Quốc Phong vì bảo vệ mình mà chết ở đây!

Một cái bóng đen cực nhanh chợt lóe, tức thì đã vọt vào trong một gian phòng nhỏ đã rách nát, ngay sau đó từ sau cửa sổ bịch một tiếng bay ra, trong lòng tựa hồ ôm một vật tròn, xem dáng vẻ thì hình như đó là một người...

Sau đó, “Xoát” một tiếng hướng về phương xa bay đi!

Trước khi đi còn lưu lại một tiếng hét dị thường già nua:

- Nhờ Tào Thánh Hoàng ngăn cản hắn, lão phu đem Mặc tiểu tử đi trước...

Tâm trạng của đám người Tào Quốc Phong lập tức thả lỏng, tuy không biết người nọ là ai, chỉ dựa vào thân pháp phán đoán hắn rõ ràng là một cao thủ, hơn nữa lại đứng về phía mình!

Mặc Quân Dạ không việc gì, bảy người đều yên lòng tập trung toàn lực cản lại Chiến Tiêu Tiêu!

Thánh tôn cường giả không thể nghi ngờ là cực kỳ mạnh mẽ, đám người Tào Quốc Phong nếu lấy một chọi một chỉ sợ trong vòng mấy chiêu đã chết. Nhưng nơi đây có tới bảy vị Thánh Hoàng, bảy đại Thánh Hoàng liên thủ với nhau, đồng tâm hiệp lực đối phó Chiến Tiêu Tiêu, tuy rằng vẫn không thể chiến thắng nhưng nếu chỉ cầu tự bảo vệ mình thì tuyệt không vấn đề!

Còn Chiến Tiêu Tiêu thấy miếng ăn sắp tới miệng lại bị gã thần bí đoạt mất, sao chịu từ bỏ ý đồ! Hắn cứng rắn chịu một kích của bảy đại Thánh Hoàng, kêu to một tiếng, thân mình như tia chớp bay thẳng lên trời!

Hắn xông lên độ cao chừng bảy mươi trượng! Trong bầu trời đêm biến thành một cái chấm đen nhỏ!

Hắn không muốn dây dưa với bảy vị Thánh Hoàng, ở trên không xoay người cực kỳ thoải mái, nhanh như chớp hướng về phương xa mà đi. Mục tiêu giờ đã biến thành một cái chấm đen nhỏ, bóng đen thần bí này lúc nào cũng có thể biến mất!

Đám người Tào Quốc Phong làm sao chịu vậy, vội vã dùng khinh công một đường đuổi theo! Nhưng bọn hắn cũng không dám tùy tiện tách ra, một khi bọn hắn tách ra, mà gã hắc y nhân bịt mặt đột nhiên hồi mã thương thì thật là bi kịch!

Mà trên núi cao Huyễn Phủ, cũng có không ít bóng người đang nhanh như chớp chạy tới bên này.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 274: Cuộc Truy Đuổi Cùng Trốn Chạy Đầy Quỷ Dị!

Hai bóng đen nhanh cấp kỳ, giống như làn khói xanh xẹt qua trời đất bao la, trong nháy mắt chui vào khu rừng rậm dưới núi!

Đến lúc mấy người đuổi theo tới nơi, đã không biết trước đó hai người rốt cuộc đi đâu.

Đám người Tào Quốc Phong đuổi đến đây, trừng mắt nhìn dải rừng núi xanh um trùng điệp không khỏi thở dài, phù một tiếng phun ra một búng máu. Trước trận chiến, bọn họ do bất ngờ không phòng ngự mà trúng một kích đã bị nội thương, kế tiếp lại bị động ngạnh chắn chưởng phong cường độ cao, tổn thương lại càng nặng thêm...

Bọn họ miễn cưỡng chống đỡ đến bây giờ rốt cục không áp chế nổi nội thương, hoàn toàn bạo phát đi ra!

Uy lực của Thánh tôn cường giả, quả nhiên là không giống bình thường!

Sau đó,một ông lão mặc đồ đen trong đám người đi ra, trầm giọng hỏi:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Người nói chuyện chính là Phủ chủ Huyễn Phủ Miêu Kinh Vân.

Bạch Kỳ Phong ho khan, đem cả câu chuyện từ đầu tới đuôi nói tỉ mỉ một lần, cuối cùng nói:

- May mà Phủ chủ sớm có an bài, nếu chỉ bằng bảy huynh đệ chúng ta tối nay chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

Miêu Kinh Vân cả kinh, một trận kinh ngạc, lẩm bẩm nói:

- Nhưng ta cũng không có an bài người nào...

Những lời này vừa nói, đám người Tào Quốc Phong đồng thời biến sắc!

Phủ chủ tuyệt đối sẽ không nói dối, nhất là vào lúc này, như vậy... Hắc y nhân kia là ai ?

- Đuổi theo mau! Bất kể như thế nào cũng phải bắt cho được tên Hắc y nhân đến tập kích! Lão phu cần xem đến tột cùng là ai, đến tột cùng là nhà nào có lá gan lớn như vậy! Lại phái ra Thánh tôn cao thủ gia hại một đứa bé!

Miêu Kinh Vân tức giận hạ lệnh, đồng thời ánh mắt như đao phong tà tà nhìn gia chủ Chiến gia Chiến Vũ Vân mới tới một cái, ý tứ cảnh cáo hàm xúc trong ánh mắt làm cho Chiến Vũ Vân không rét mà run.

Mặc dù Miêu Kinh Vân ngạc nhiên khi nghe Tào Quốc Phong nói vậy, nhưng lão cũng là người lõi đời, quyết định cực nhanh, ra lệnh một tiếng mười mấy cao thủ của Huyễn Phủ theo trợ giúp đều đồng thời tiến vào khu rừng rậm mờ mịt, triển khai kiểu lục soát trải thảm!

Tu vi kém nhất trong những người này cũng là Thánh Giả tứ cấp, trong đó đại bộ phận đều là Thánh Hoàng cao thủ, thậm chí còn có cả Thánh tôn. Dù sao theo lời đám người Tào Quốc Phong, kẻ đột kích là một gã Thánh tôn cao thủ, nếu không có đối thủ ngang tầm thì cũng không phải là cứu viện mà là dâng đồ ăn đến miệng.

Quân Mạc Tà một đường cấp tốc đi trước, sát khí trong lòng cũng bộc phát mãnh liêt.

Sát khí trong lòng mặc dù mạnh, nhưng Quân Mạc Tà cũng không nóng lòng ra tay phản công. Dù sao người phía sau cũng là một gã Thánh tôn cường giả, thực lực cực kỳ kinh người hơn xa mình, muốn giết hắn cũng không phải chuyện dễ, tùy tiện phản kích sẽ khó thành công!

Cho nên, Quân đại thiếu gia vẫn nhẫn nại, đợi đến lúc tìm được một địa điểm thích hợp cùng thời cơ tuyệt hảo mới có thể động thủ, nhất cử đem kẻ dám can đảm đập con ruồi trên đầu lão hổ xử lý!

(NBV: Nhất cử= làm 1 lần cho xong)

Nói đến tên Thánh tôn cao thủ đang đuổi theo sau, Quân đại thiếu gia tin chắc mình từ trước giờ chưa từng gặp qua. Lúc trước tại Chiến gia, hai người trước sau vây quanh mình tuy rằng đều là Thánh tôn cao thủ,nhưng không giống người này. Dù sao Quân Mạc Tà vẫn đang có thể khẳng định, người này nhất định là đến từ Chiến gia, hơn nữa còn nắm địa vị trọng yếu trong Chiến gia !

Chẳng qua chỉ cách một ngày, thậm chí cũng chỉ quá nửa đêm mà thôi, Chiến gia đã phái ra nhân vật trọng yếu như vậy để đối phó mình. Có thể thấy được thống hận của Chiến gia với mình đã tới mức căm thù đến tận xương tuỷ, thậm chí tới mức không chờ nổi nữa!

“Các ngươi không có ý định để ta sống dễ chịu phải không? Nếu lập trường mọi người rõ ràng như vậy, có vẻ như việc hủy diệt căn cứ bí mật của các ngươi, ta cảm thấy hơi bị nghiện? Vì để ta với những người bên cạnh ta sống tốt, ta chỉ đành cho Chiến gia các ngươi trải qua thêm một hồi địa chấn nữa! Đạo lý chết đạo hữu không chết bần đạo, ta từ lúc rất nhỏ đã hiểu rõ!”

(NBV: Đạo lý này từ lúc ta đọc truyện mới hiểu, nhưng giờ cũng gọi là hiểu rất rõ có điều ta không làm theo mà thôi, khuyến cáo anh em cũng đừng làm theo làm gì)

Phía trước là núi cao rừng rậm!

Quân Mạc Tà không chút do dự xông thẳng vào!

Chiến Tiêu Tiêu cả đời sát phạt há lại sẽ với một cái rừng rậm nho nhỏ trước mắt khiếp đảm? Còn nữa, thông qua quan sát kỹ lưỡng, hắn xác nhận gã thần bí mang đi kẻ có “Không linh thể chất” thực lực cố nhiên có chút cao thâm, nhưng vẫn cùng mình có một chút chênh lệch. Vì vậy hắn càng không sợ hãi, tự nhiên cũng đi theo vào!

Vèo một tiếng, hai người một trước một sau cách nhau tổng cộng khoảng hơn hai mươi trượng, tức thì đều ở trong mảnh rừng rậm này hoàn toàn tiêu thất!

Lúc này đang là đầu hạ, cây cỏ trong rừng đang trổ lá ra hoa, một người một khi chui vào bên trong liền không nhìn thấy bóng dáng, đầu cũng không lộ ra, huống chi trước mắt đang là ban đêm ?

Chiến Tiêu Tiêu huyền lực cao thâm, đêm tối nhìn cũng giống như ban ngày, lại phối hợp thêm đâu đâu cũng có cường đại thần thức nên tự tin mình có thể không quan tâm những chướng ngại này. Nhưng khi tiến vào rừng rậm, lập tức hắn phát hiện ra có chỗ không bình thường.

Lúc trước trong quá trình truy tung, hắn rõ ràng có thể xác nhận nhân vật thần bí phía thực lực không bằng mình nhưng thủ đoạn của hắn lại cực kỳ quỷ quyệt!

Tốc độ của hắn rõ ràng không bằng mình, nhưng cách đào tẩu thì cực kỳ gian trá! Nếu dưới tình huống bình thường, công lực của mình hơn xa, trong lúc đuổi theo phát ra vài cái phách không chưởng, dù không thể đương trường đánh chết người phía trước cũng có thể làm hắn chậm lại, nhưng người này luôn dùng cách di chuyển như rắn đi tới! Bỗng nhiên ở đông, bỗng nhiên ở tây khó bề phân biệt, dù là thần thức khổng lồ của mình vẫn không thể hoàn toàn tập trung vào phương vị của hắn! Nhất là mỗi lúc chuyển hướng, hắn đột nhiên lại có thêm trò quỷ dị...

Trước lúc đổi hướng, mình rõ ràng đã thành công thu ngắn khoảng cách chỉ còn hơn chục trượng, chỉ cần cố đuổi thêm một chút là có thể

bắt kịp. Nhưng sau đó, Chiến Tiêu Tiêu lập tức phát hiện khoảng cách giữa mình và hắn lại cách ra bảy tám chục trượng, hơn nữa hiện tượng này lại liên tiếp xuất hiện!

Đây không thể nghi ngờ là rất kỳ quái!

Hiện giờ song phương tiến vào trong rừng rậm, loại cảm giác kỳ quái này lại càng thêm rõ ràng.

Gã thần bí kia cũng không phải là một thân một mình, hắn còn ôm tiểu tử có “Không linh thể chất”, tại sao lại trong nháy mắt hoàn toàn tiêu thất bóng dáng! Quả thực giống như là một giọt nước tan vào biển khơi, hoàn toàn bặt vô âm tín!

Điều này sao có thể?

Một khi tiến vào trong khu rừng rậm rạp tới mức này, đối với người am hiểu cách truy tung mà nói hắn là nơi nơi đều có dấu vết mới đúng! Nhưng kẻ trước mắt kia, lại có thể cả cỏ non mịn mọc khắp nơi cũng không đụng tới một cây!

Vậy hắn rốt cuộc là bỏ chạy đi đâu ?

Chiến Tiêu Tiêu không có manh mối, hết cách đành dứt khoát đề khí phóng lên cao quan sát khắp nơi, rốt cục nhìn thấy cách hơn một trăm trượng phía trước, có một bụi cỏ rậm rạp hơi khẽ lay động một chút...

- Hừ! Tuy rằng kỹ xảo khá cao minh, nhưng vẫn là múa rìu qua mắt thợ! Hôm nay ngươi đừng mơ thoát khỏi tay ta, chịu chết đi!

Chiến Tiêu Tiêu thân hình vừa động, hướng về bên kia đuổi theo...

Hai người một đuổi một chạy, trong nháy mắt lại từ một phiến rừng rậm này sau đó đi vào một mảnh núi non khác, lại chuyển hướng, hướng về một mảnh núi non khác nữa mà đi...

Như thế lặp lại, có vẻ như càng ngày càng xa nơi ở của Huyễn Phủ chủ!

Chiến Tiêu Tiêu tự nhiên là càng đuổi càng yên tâm.

Nếu ngươi nghĩ biện pháp trốn trở về ta còn có thể băn khoăn một phần, vì ngăn ngừa gặp phải cường địch không thể tiêu diệt được, thậm chí tiết lộ thân phận của mình, từ các nhân tố mà suy tính cũng chưa biết chừng sẽ tha ngươi một mạng!

Nhưng ngươi lại hoảng hốt chạy bừa, càng trốn càng xa, kia cũng chỉ có thể trách phận số ngươi không tốt!

Giờ phút này, hai người đã cách Huyễn Phủ chủ cung chừng hai ngàn dặm!

Chung quanh đây, hiển nhiên không có đại cao thủ nào sống!

Chiến Tiêu Tiêu ta, ở nơi đây chính là vua, duy ngã độc tôn!

Ngươi cho là ngươi có thể dựa vào tốc độ khiến ta suy sụp sao? Vậy là ngươi nghĩ viển vông, người ngốc nói mê!

Trong nháy mắt lại đã vượt qua vài ngọn núi, hai người cơ hồ là đồng thời xông lên ngọn núi cao nhất trước mặt nhất, rồi sau đó đồng thời phi thân xuống!

Phía dưới, vốn là một khe sâu!

Hơn nữa lại cực kỳ thê lương, cây cối cũng không có mấy cây, có thể nói chính là một chỗ tuyệt địa, lại có thể nói là một chỗ chiến trường thiên nhiên!

Chiến Tiêu Tiêu phi thân xuống, tốc độ nhanh như thiểm điện!

Nhưng hắn lập tức dừng bước, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích!

Bởi vì ở trước mặt hắn, một kẻ ăn mặc giống hắn, hắc y nhân bịt mặt một đường lẩn trốn ở cách đó không xa lẳng lặng khoanh tay mà đứng, tựa hồ đang chờ hắn.

Làm người bất ngờ nhất là, trên thân hắc y nhân cái gì cũng không có. Vật thể hình người hắn mang theo chẳng biết đã biến đi đâu!

Hắn cứ như vậy đứng ở chỗ này, tựa hồ như không trải qua hai ngàn dặm đường chạy như điên, tư thế nhàn nhã, dáng người cao ngất, hơi thở nhẹ nhàng như có như không chừ không có chút nào dồn dập.

Chẳng lẽ hắn đang chờ ta sao!

Trong lòng Chiến Tiêu Tiêu lập tức nảy ra ý nghĩ này.

Chẳng lẽ nói, không chỉ ta muốn giết hắn mà hắn cũng muốn giết ta!

Nhưng cuộc chiến giữa hai người chúng ta lại không muốn cho người khác thấy, cho nên hắn mới một đường dẫn ta đến nơi này!

Tưởng tượng vậy làm Chiến Tiêu Tiêu suýt bật cười!

Dù phóng mắt khắp Huyễn Phủ, có bao nhiêu người có thể chắc chắn đánh bại được mình, thậm chí giết chết mình?

Có thể có mấy người, nhưng tuyệt đối không phải gã thần bí trước mắt!

Một kẻ thực lực rõ ràng không bằng mình, lại vọng tưởng giết mình, căn bản chính là chuyện Ngàn lẻ một đêm a!

(DG: nguyên văn: Thiên Phương dạ đàm: chuyện sàm ban đêm của người Ả Rập, không có thật

NBV: Chuyện ngàn lẻ một đêm của Ả Rập chắc hẳn ai cũng biết, ta để nguyên theo ý dịch giả)

- Ngươi đang ở đây chờ ta? Tính giết chết ta sao!

Chiến Tiêu Tiêu khẩu khí lạnh lùng. Cùng khẩu khí hắn luôn dùng nói chuyện khác nhau rất lớn. Vô luận dưới tình huống gì, hắn cũng sẽ không để lộ thân phận Triệt địa thủ của mình.

Cho dù là đối mặt người xa lạ bịt mặt chưa từng gặp qua này, hắn cũng sẽ không dùng giọng của mình để nói chuyện.

Mọi việc đều có ngoài ý muốn, vạn nhất người này may mắn không...

Chiến Tiêu Tiêu giờ phút này không có chút nào phát giác, lúc nhìn thấy đối phương bình tĩnh chờ ở chỗ này, tâm tình của hắn đã sản sinh biến hóa kỳ diệu!

Hắn đã không còn chắc chắc!

Lúc trước một đường đuổi giết, hắn sớm cho rằng đối phương chính là vật trong tay mình, chỉ cần mình vừa động thủ là có thể dễ dàng giết chết! Nhưng hiện tại thấy đối phương không nóng không vội, dừng lại tĩnh tâm đợi, hắn không chút nào cảm thụ được cảm giác thích thú trước giờ hắn thường xuyên có thể cảm nhận được 'Địch nhân đã sơn cùng thủy tận, cùng đường’. Thậm chí hắn đã có vài phần lo lắng bất an.

Tựa hồ... Mình đã lọt vào cạm bẫy mà địch nhân bố trí!

Chiến Tiêu Tiêu vốn tự tin nắm chắc thắng lợi trong tay, chắc chắn mười phần có thể dễ dàng giết chết đối phương, nhưng hiện tại bất tri bất giác đã biến thành ‘Lỡ như người này chạy mất’.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 275: Nhất Nhãn Hóa Lôi Đình!

Mặc dù, câu đầu tiên Chiến Tiêm Tiêm nói ra đầy trấn định, thậm chí còn hùng hổ dọa người. Nhưng lại vạch trần điểm thất bại mấu chốt trong tâm lý của hắn:

- Ngươi chờ ở đây làm gì ? Muốn giết ta sao ?

Những lời này dụng ý chính lại là địch nhân đang muốn giết mình. Nếu như hắn đang nghênh ngang đắc chí, thì lẽ ra câu đó phải là:

- Rốt cục ngươi không trốn nữa sao ? Ngươi chọn nơi này là nơi an táng của chính mình phải không ?(ý chỉ mình muốn giết địch nhân, đổi chủ :119:)

Tuy rằng cùng một chữ “chờ” nhưng hàm ý trong đó lại khác xa nhau một trời một vức. Quân Mạc Tà trong thế giới này có thể được xem như là một đệ nhất cao thủ tâm lý học, giờ phút này Chiếm Tiêm Tiêm tuy che mặt lại nhưng theo động tác và khẩu khí của đối phương thì Quân Mạc Tà há lại không biết băn khoăn trong lòng của hắn lúc này.

- Trước khi động thủ ta phải than phiền vài câu đã, tốc độ của ngươi... thật quá chậm, nhìn thế nào ngươi cũng không giống một tên thánh tôn!

Quân Mạc Tà chắp hai tay sau lưng, thở dài một tiếng, dùng thanh âm già nua mang đầy vẻ tang thương từ từ nói:

- Vì chờ ngươi đuổi theo kịp nên ta không thể không giảm tốc độ, lúc chuyển hướng cũng không thể đem ngươi bỏ lại quá xa. Ta dẫn ngươi

chạy đến đây thật là vất vả, cuối cùng cũng tìm được một nơi khiến ta thấy vừa mắt để chấm dứt cái trò chơi rượt đuổi nhàm chán tới cực điểm này.

Nếu đối phương trong lòng đang cố kỵ, ta cũng không ngại bồi thêm một chút mãnh dược vào!

Chiến Tiêm Tiêm trong lòng thầm chấn động, nếu như theo lời đối phương thì truy đuổi nãy giờ không phải do mình đuổi theo địch nhân đang chạy trốn mà là đối phương tính kế để dắt mũi mình đi theo.

- Ha ha thật buồn cười. Các hạ nói những lời này thì chắc hẳn đã quên mất lúc nãy kẻ nào bị ta đuổi đến mức cùng trời cuối đất vậy ? Với thực lực của ngươi mà có tư cách nói những lời này sao ?

Chiến Tiêm Tiêm cười to nói.

- Một đường truy kích nãy giờ, ngươi thật sự tưởng rằng đó là tất cả thực lực của ta sao ?

Quân Mạc Tà điềm nhiên cười nói:

- Hỏi lại ngươi một vấn đề, nếu lão phu thật sự muốn trốn tránh lấy thủ đoạn của lão phu , chuyển hướng đến chỗ viên binh bố trí trước đó ngươi có thể ngăn cản sao ? Nếu lão phu cùng viên binh liên thủ, ngươi tính xem mình có bao nhiêu phần nắm chắc có thể toàn thân trở ra?

- Chuyện đó.... cũng chưa chắc

Chiến Tiêm Tiêm nhất thời cứng họng, nhưng hắn là người có thân phận, không muốn nói trái lương tâm nên đành phải nói câu cũng chưa chắc. Trên thực tế, sau khi nghe Quân Mạc Tà nói xong thì sau lưng hắn đã đầy mồ hôi lạnh

Từ khinh công của đối phương có thể thấy thực lực của hắn chính mình còn kém một chút. Hơn nữa khinh công của đối phương vô cùng ảo diệu. Nếu vừa nãy hắn không bỏ chạy thục mạng mà chuyển hướng đến

chỗ viện binh, quả thực là không thể ngăn cản. Đến lúc ấy thì đám người Tào Quốc Phong cùng Miêu Kinh Vân đuổi tới liên thủ giết chết mình thì cũng không phải là chuyện khó.

Mà tên gia hỏa này nếu thật sự quấn lấy mình không cho mình thoát thân. Lúc ấy, nếu bản thân muốn trốn thoát thì e rằng cái giá phải trả vô cùng đắt, hơn nữa còn có thể bại lộ thân phận chân chính của mình.

Nhưng vì sao hắn không làm như vậy ?

Chẳng lẽ hắn tin tưởng sẽ đánh thắng ta ?

Nghĩ đến đây Chiến Tiêm Tiêm đột nhiên ngẩng đều lên, hỏi:

- Vậy vì sao ngươi không làm thế ?

- Lão phu không làm như vậy vì hai nguyên nhân.

Quân Mạc Tà lúc này mới chắp tay xoay người lại, hắn làm rất chậm động tác vô cùng tao nhã, cũng có chút ung dung.

Ngay cả Chiến Tiêm Tiêm đứng đối diên cũng thấy được cái xoay người này của hắn quả thật vô cùng tiêu sái.

Xem ra đối phương không hề có bất kỳ áp lực tâm lý nào. Ngay khi Chiếm Tiêm Tiêm trong lòng đang suy tư thì bỗng nhiên Quân Mạc Tà dùng tốc độ cực nhanh xoay người lại sau đó ngẩng đầu lên. Hai đạo mục quang đầy sắc bén và lạnh lùng như ngạo thị chúng sinh chiếu thẳng vào mắt của Chiến Tiêm Tiêm.

Một loạt hành động “xoay người, ngẩng đầu, nhướng mày” của Quân Mạc Tà vô cùng liền mạch lưu loát, hơn nữa lại gây khó dễ có chừng mực, có thể nói đã đạt đến trình độ cực thán. Hắn trước tiên lấy một cái tư thế khiến Chiến Tiêm Tiêm nghi hoặc, sau đó lại lấy lời nói khiến đối phương trong lòng sinh ra nghi ngờ. Lúc nói chuyện lại dùng giọng điệu vấn thuyết(cái này giống giọng mấy thằng cha hỏi vấn đáp khi xin việc ấy), rồi đột nhiên xoay người tập trung ánh mắt vào hắn.

Đây là một điển hình của việc giáng đòn phủ đầu.

Hai bên giao đấu nếu một bên trong lòng cố kỵ thì khí thế sẽ yếu hơn, ít nhất không đạt được kỳ toàn thịnh. Hơn nữa lúc này, trong lòng đang mải lo nghĩ việc khác khiếm tâm thần trở nên mềm yếu.

Nếu song phương đều là hạng xoàng xĩnh thì không nói tới, nhưng nếu cả hai đều là cao thủ thì lúc này chính là thời cơ ngàn năm có một, đủ để quyết định sinh tử.

Cao thủ giao chiến, nhất là đồng cấp cường, đấu lực chỉ là hạ sách, đấu trí cũng chỉ có thể được xem là trung sách duy chỉ có đấu thế mới chân chính là trọng yếu nhất.

Hiện tại đúng là đấu thế! Khí thế.

Quân Mạc Tà đang ba xạo thì bỗng nhiên ngẩng đầu nhướng mày đương nhiên sẽ chiếm được thượng phong tuyệt đối. Nhìn như dễ dàng thoải mái nhưng ẩn dấu trong đó sự nắm bắt tâm lý cực kì tinh tế, cùng với việc nắm bắt thời cơ chuẩn xác của hắn. Hai thứ này thiếu một trong hai đều không được.

Chiến Tiêm Tiêm lập tức cảm thấy hai đạo mục quang của đối phương giống như là phá toái không gian, trong nháy mắt chiếu thẳng vào trong đồng tử của mình. Dường như, trước mắt hắn xuất hiện hai đạo tia chớp lóe lên dữ dôi!

Hai đạo mục quang như hai đạo thiểm điện lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, sấm vang chớp dật tiến đến. Trong nháy mắt, Chiến Tiêm Tiêm sinh ra một loại xúc động mãnh liệt cần phải nhắm mắt lại tránh mũi nhọn của đối phương!

Tuy Chiến Tiêm Tiêm cuối cùng vẫn không nhắm mắt lại nhưng hắn vẫn phải nhíu mắt đồng thời hơi lui lại nửa bước. Hắn ngay lập tức cảm thấy yếu thế nên lập tức bước lên lại nửa bước.

Đây là một loại hành động theo bản năng.

Nhưng hành động như nhíu mắt, vừa lùi bước lại tiến lên theo bản năng kia khiến cho tâm thần bị tổn hại mà miễn cưỡng tụ lại của Chiến Tiêm Tiêm lần thứ hai sụp đổ, khí thế triệt để bị cuốn mất chẳng khác gì binh bại như núi đổ.

Chiến Tiêm Tiêm nhận thức rõ ràng bản thần cùng đối phương đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, không thể vãn hồi. Nếu dùng trạng thái lúc này cùng đối phương giao chiến thì chỉ có thể xuất ra nhiều nhất là tám phần thực lực.

Cao thủ khi so chiêu, sinh tử chỉ trong nháy mắt. Sai một ly đi ngàn dặm, khi trong tình trạng không tốt mà miễn cưỡng cùng địch thủ giao thủ thì căn bản chính là đem tánh mạng mình giao cho đối phương.

Chiến Tiêm Tiêm trong lòng có chút nóng nảy.

- Hai nguyên nhân ? Phô trương thanh thế ? Ha ha rõ ràng ngươi nhát gan sợ chết.

Chiến Tiêm Tiêm cười khẩy nói:

- Làm ra vẻ huyền bí, phải chạy trối chết dưới tay ta, chắc đối với ngươi mà nói, hắn là chuyện vô cùng may mắn và vinh quang.

Quân Mạc Tà không mở miệng nói chuyện cũng không thèm phản bác, hắn chỉ thản nhiên đứng đó lặng yên nhìn Chiến Tiêm Tiêm

Chiến Tiêm Tiêm phát hiện trong ánh mắt của đối phương chỉ có ý thương hại và chê cười.

- Chẳng lẽ không phải như vậy

Thấy được ý nhạo bang trắn trợn trong mắt đối phương khiến trong lòng Chiến Tiêm Tiêm nỗi lên một cỗ phẫn nộ khó hiểu. Sau khi gầm lên đầy giận dữ, Chiến Tiêm Tiêm cảm thấy tâm lý của mình vô cùng bất ổn,

vội vàng tự mình áp chế xuống. Đối mặt với cường địch, manh động là một chuyện vô cùng ngu ngốc.

- Lời ngươi vừa nói, ngươi tin sao ? Nếu đáp án là phủ định ngươi chỉ cần khinh bỉ, tại sao lại phải tức giận ?

Sau mặt nạ, Quân Mạc Tà phóng ra ánh mắt mãnh liệt mang theo khí thế nắm giữ sinh tử trên tay lạnh nhạt nói:

- Trên thực thế, từ khi ta hiên thân thì ta luôn nắm trong tay thế chủ động. Còn ngươi, ngươi chưa bao giờ có năng lực có thể thay đổi thứ gì. Thứ mà ngươi nhìn thấy vĩnh viễn chỉ là bóng lưng của ta. Mà ngươi cũng chỉ xứng được nhìn thấy bóng lưng của ta. Nếu ta không muốn cho ngươi xem mặt thì ngươi vĩnh viễn cũng không thẻ thấy được.

Quân Mạc Tà nói ra những lời này chẳng khác gì nói nhảm. Hắn đang chạy trốn đối phương,kẻ địch chạy sau hắn từ đầu đến cuối vẫn không đuổi kịp. Nếu đối phương có thể chứng kiến mặt hắn thì đó đã là thành công chặn đường rồi chứ không phải là truy kích.

Về phần chủ động thì một người khi đang chạy trốn đương nhiên sẽ nắm thế chủ động, nếu không thì đã sớm bị tóm rồi.

Những lời này nếu được nói vào lúc nãy đương nhiên sẽ khiến Chiến Tiêm Tiêm coi thường không thèm quan tâm.

Nhưng những lời này lại được nói ra khi tâm thần của Chiến Tiêm Tiêm đang bị rung động nên hiệu quả khác xa.

Không sai, nếu là một cuộc truy cản theo đúng nghĩa, thì đối phương thực sự đã nắm toàn bộ thế chủ động. Thậm chí ngay cả địa phương dừng lại cũng là do đối phương chủ động lựa chon lựa chọn nếu không bây giờ mình vẫn đang phải tiếp tục đuổi theo rồi

Đường đường là một vị thánh tôn cao thủ lại bị đối phương dắt mũi chạy gần ba nghìn dặm. Vừa nghĩ đến thì Chiến Tiêm Tiêm đã đổ mồ hôi

lạnh, chiến ý đã hạ xuống đến cực điểm.

- Không cần nói nhảm nữa.

Chiến Tiêm Tiêm mạnh mẽ khống chế tinh thần của mình, ánh mắt dần trở nên lợi hại.

- Thắng bại cũng không thể dùng miệng mà nói mà phải lấy tay mà chứng minh. Chúng ta hãy cùng nhau công bình đánh một trận đi.

Chiến Tiêm Tiêm lúc này không dám nghe đối phương nói nữa.

Đối phương càng nói thì hắn cảm giác được lòng tin của mình càng lúc càng giảm.

- Sao ?? Một đời thánh tôn cường giả lại không có lòng tin nghe xong lời ta nói ??

Quân Mạc Tà thoải mái nở nụ cười, trong ánh mắt lại thêm vài phần cười nhạo:

- Ngươi đang sợ hãi sao ? Sợ ta dùng lời nói đánh tan lòng tự tin của người ? Ngươi sợ mình không đánh mà bại ? Sợ rằng ta nói xong sẽ khiến ngươi chạy trối chết ? Trong mắt của ta, ngươi đã mất đi tư cách cùng ta chiến một trạn.

- Thúi lắm

Chiến Tiêm Tiêm bị nói đúng tâm sự nên trầm giọng mắng một tiếng rồi nói:

-

Nói nhiều có ích lợi gì ? Ra chiêu đi

- Ngươi sai lầm rồi.. Trận chiến của hai ta đã sớm bắt đầu, trận truy đuổi lúc nãy đã là lúc bắt đầu cuộc chiến.

Trong mắt Quân Mạc Tà lộ ra một tia cười ấm áp, loại ánh mắt hòa thiện này khiến Chiến Tiêm Tiêm có cảm giác hưởng thụ. Tuy không biết vì sao khi đối phương đang chiếm thượng phong thì lại cải biến ánh mắt nhưng trong lòng cũng nới lỏng ra một chút.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 276: Quá Uất Ức Rồi...

Nhưng kế tiếp chợt ngghe thần bí nhân dùng 1 loại khẩu khí như chỉ bảo, tiếc hận nói:

-” Thành tựu thánh tôn cường giả, ngươi chẳng lẽ cũng không biết. Nếu ngươi hôm nay ngay cả can đảm nghe ta nói cũng không có, chẳng khác nào mất đi tư cách trực diện cùng ta giao thủ!. Như vậy, về sau cho dù ngươi hôm nay kết quả thế nào, tu vi của ngươi cũng vĩnh viễn sẽ không có nửa điểm tiến thêm!”

Quân Mạc Tà trong khi đang nói vẫn chắp hai tay sau lưng, nhưng trong lúc vừa nói xong thì đột nhiên bước tới một bước, chân phải cấp tốc dùng sức đạp mạnh trên mặt đất!

Khắp mặt đất vốn nặng nề đột ngột kịch liệt run lên!

Mà Quân Mạc Tà ánh mắt vốn vừa mới ôn hòa đột nhiên chuyển thành sắc bén như cương đao, từng chữ nói:

-” Nếu ta hôm nay không làm được như đã nói, sẽ biến người thành Tâm Ma vĩnh viễn”

Trên mặt đất bỗng run lên kịch liệt giống như là sét đánh giữa trời quang, oanh kích vào tâm khảm của Chiến Tiêu Tiêu! Tại ánh mắt kia cuối cùng chấn động! Giống như là tia chớp cuối cùng, bạo Lôi tùy thời xuống!

Cuối cùng một câu nói kia, từng câu từng chữ như một cái búa tạ hung hắm đánh mạnh vào tâm lý của Chiến Tiêu Tiêu

Chiến Tiêu Tiêu đột nhiên trong đầu cảm giác Oanh một tiếng! Trong lòng bỗng chấn động mạnh mẽ!

Tâm Ma!

Từ nay về sau, không cách nào tiến thêm!

Nếu ta không nghe lời hắn nói, sẽ là Tâm Ma vĩnh viễn của ta!

Chiếu Tiêu Tiêu nhãn thần hiện ra vẻ nanh ác, nhưng trên trán hiện ra mồ hôi to như hạt đậu, từng giọt từng giọt hiện ra. Lúc trước có mồ hôi lạnh hắn vẫn còn khống chế được, ngay cả trong lòng chấn động cũng tuyệt không biểu hiện ra ngoài.

Nhưng hiện tại hắn rốt cuộc không thể khống chế được nữa!

Đối phương miệng lưỡi giống như một thanh thần binh sắc bén một chút một chút đâm vào tâm khảm của hắn.

Hắn không cách nào có thể không để ý!

Khí thế Chiến Tiêu Tiêu lập tức giảm xuống dưới ba thành!

Điều này cũng không phải do Chiến Tiêu Tiêu không yếu kém, đã làm đến cấp Thánh Tôn cường giả có thể nói là kiến thức rộng rãi, có sự kiện gì mà chưa từng gặp qua. Nhưng đối phương lại cho hắn thấy thủ đoạn tâm lý học tuyệt thế mà hắn chưa từng thấy qua.

Quân Mạc Tà mỗi tiếng nói, mỗi cử động, thở dài hay ánh mắt đều đánh vào lỗ hổng tâm linh của Chiến Tiêu Tiêu.

Chỉ cần Chiến Tiêu Tiêu trong nháy mắt động tâm, có một điểm hoài nghi, Quân Mạc Tà sẽ lập tức nhân cơ hội mà vào! Chọc được là chọc,

toàn diện đả kích! Thậm chí chỉ cần một động tác rất nhỏ, một ánh mắt lơ đãng đều hiện ra nhược điểm tâm lý của Chiến Tiêu Tiêu!

Chiến Tiêu Tiêu nếu mà không trúng chiêu thì trừ phi hắn cũng là một kẻ xuyên việt! Hoặc là ngay từ đầu hắn chiếm được tiên cơ không để Quân đại chiếu gia có cơ hội mở miệng!

Nếu không, loại áp lực này, hắn tuyệt đối không chịu nổi!

Đáng tiếc, Chiến Tiêu Tiêu không phải là người xuyên việt! Hắn cũng không còn can đảm tiếp tục đối mặt liền lập tức triển khai công kích!

Quân Mạc Tà mặc dù tiến cảnh thần tốc, kì ngộ liên miên nhưng hắn vẫn chân chân thật thật ở ba cấp Thánh Hoàng đỉnh phong! Cùng Chiến Tiêu Tiêu là đứng đầu Thánh Tôn, chỉ kém đột phá tứ cấp Thánh Hoàng. Tứ cấp Thánh hoàng sơ giai, trung giai, cao giai, đỉnh phong, đột phá Thánh Tôn, vững chắc Thánh Tôn, Thánh Tôn sơ giai, trung giai, cao giai, đỉnh phong!

Ước chừng kém đến mời cái giai vị! Một đoạn chênh lệnh xa!

Huyền khí có chênh lênh một cấp thì cũng có thể thắng chứ không còn có bất cứ may mắn gì , huống chi là mười một cấp!

Ngay cả hắn có được Âm Dương Độn, có Hồng Quân Tháp, có Viêm Hoàng Chi Huyết Thần Kiếm! Ở thế giới này là cường đại nhất, chính là vô địch ăn gian rồi! Nhưng... Những thứ này vẫn cũng chỉ có thể bảo trụ tánh mạng của mình không bị uy hiếp mà thôi!

Muốn mặt đối mặt chiến đấu chém giết với Chiến Tiêu Tiêu, cũng là tuyệt không có thể!

Nhưng việc Quân Mạc Tà hôm nay lại muốn diệt sát lão là không thể không làm!

Mỗi một lần vượt cấp chiến đấu, đều sẽ kéo theo được một lần đột phá cơ hội!

Quân Mạc Tà cảm thấy, chính mình đã lâu không có đột phá!

Nguyên nhân không ngoài chính chính mình quá lâu không có phát động vượt cấp chánh diện chiến đấu!

Chỉ trong lúc cận kề sinh tử cùng chiến đấu cường độ cao mới có thể cảm nhận được tầng cảnh giới mà bình thường không thấy được, đây là cơ hội đột phá!

Còn nữa chính là Chiến Tiêu Tiêu nếu như không chết, uy hiếp thật sự quá lớn!

Thậm chí Quân Mạc Tà với chính mình mà nói, có cảm giác ăn bữa hôm lo bữa mai.

Ở vào hoàn cảnh có một vị thánh tôn cao thủ tùy thời ám sát , thật sự là nơm nớp lo sợ như đi trên lớp băng mỏng!

Quân Mạc Tà quyết định không muốn để mình phải chịu cái uất khí này!

Cho nên Quân Mạc Tà muốn chọn dùng tất cả thủ đoạn có thể lợi dụng, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào đả kích tự tin của Chiến Tiêu Tiêu! Trước khi khai chiến, đầu tiên phải đem chiến lực của địch suy yếu đến trình độ nhất định!

Như vậy chính mình mới có cơ hội!

Không thể không nói, có sức mạnh của Hồng Quân Tháp làm hậu thẫn, Quân đại thiếu gia còn chưa khai chiến cũng đã đem Chiến Tiêu Tiêu trực tiếp bức đến dạng tiến thoái lưỡng nan!

Tình hình hiện tại, nếu như Chiến Tiêu Tiêu thối lui, coi như nguyên bổn sẽ không sinh ra Tâm Ma nhưng cuối cùng bởi vì lời nói của Quân Mạc Tà, chính mình cũng bị cho mình áp đặt trên một cái không tồn tại Tâm Ma, chân chính bi kịch. Nhưng nếu là thật là nghe đi. Như vậy, tin tưởng chỉ sợ bị Quân đại thiếu hoàn toàn đả kích không còn... Chỉ sợ còn

chưa tới kịp chánh diện khai chiến, vị này thánh tôn sẽ toàn diện sụp đổ....

Nếu như Chiến Tiêu Tiêu chân chính có điểm thông minh, có tự tin nhất định không khó phát giác, nếu đối phương cao minh như vậy, dưới tình trạng này trực tiếp động thủ giết người luôn cho xong, tốn nhiều nước miếng như vậy để đấu võ mồm làm gì.

Chỉ tiếc, hắn lại quá thông minh... Đem đối phương trêu đùa như mèo vờn chuột, tại tình huống tất thắng lại tận tình trêu đùa địch nhân!

Loại tư tưởng này, làm cho Chiến Tiêu Tiêu sợ tới mức không dám động thủ.

- "Ta muốn nghe ta như thế nào cũng không đủ tư cách? Tâm Ma, Tâm Ma ngươi đại đầu quỷ! Ngươi cứ nói! Ta nhất định để ngươi nói đủ!"

Chiến Tiêu Tiêu cơ hồ thổ huyết! Đối diện trước mắt cái...này thần bí nhân, quả thực liền giống như đối mặt một tên yêu quái, cái...tên đáng chết này lại dùng vẻ mặt bí hiểm uy hiếp chính mình , chính mình muốn trở lui mà đi không được, không đi cũng không được

Nếu là lúc chính diện đối chiện mà lâm vào tình trạng bị động như vậy thì coi như đối phương cao hơn mình một bậc thì đành tự trách mình tài không bằng người, cho dù thua cũng không có lời nào để nói. Nhưng bực một cái là hiện tại chỉ dùng ngôn ngữ thôi mà chính mình lại chật vật như vậy!

Chính mình nếu hôm nay bị thua, Như vậy dù cho hôm nay toàn thân có thể trở lui cũng bị nghẹn khuất tới cực điểm! Không đến mức như người kia nói lưu lại tâm ma nhưng ám ảnh thì nhất định có rồi!

-"Ngươi sai lầm rồi, cũng không phải ta muốn nói cho ngươi nghe, mà là ngươi bức thiết muốn được nghe ta nói!"

Quân Mạc Tà cao ngạo nhìn hắn:

- "Cho nên, hiện tại ta nói hay không đối với ngươi mà nói ý nghĩa trọng đại! Ngay cả ta không nói, Chỉ sợ ngươi sẽ cầu xin được nghe ta nói! Bởi vì ta nếu như không nói, ngươi thủy chung nghi thần nghi quỷ đi xuống, cả đời nghi thần nghi quỷ!"

-"Ngươi rốt cuộc muốn thế nào? Còn muốn chơi đùa cái dạng gì?"

Chiến Tiêu Tiêu rốt cục không thể chịu đựng được:

- Ngươi rốt cuộc nói hay là không? Hai nguyên nhân kia của ngươi, ngươ muốn chừng nào mới nói ra đây?

Nguyên bổn không muốn nghe, hiện tại cũng đã không thể không nghe; nhưng lại không phải chính mình chủ động muốn nghe, mà là bị làm cho không nghe không được.

Nhưng hiện tại đối phương cứ khơi mào lên rồi để đó khiến Chiến Tiêu Tiêu cơ hồ thổ huyết.

Chiến Tiêu Tiêu hoàn toàn không ý thức được, cứ tiếp tục nói chuyện khiến song phương lại lâm vào một tình huống vi diệu,vốn là song phương đối lập, hiện tại lại thăng bằng khó hình dung!

Quân mạc tà hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng tình cảm nói:

- Ta mốn nói thì nói, không muốn nói thì ta không nói! Nếu ta muốn ngươi nghe, ngươi không muốn nghe cũng không được, nếu không muốn nói cho ngươi nghe, ngươi cầu ta cũng vô dụng! Hôm nay thấy ngươi vội vã muốn mời ta nói cho ngươi thì ta ngược lại không thèm nói! Ngươi có tư cách gì để muốn nghe ta nói sao? Ngươi cũng không phải con của ta a nha...!

-"Ngươi! Nạp mạng đi!"

Chiến Tiêu Tiêu không chịu được cục tức này, nhảy dựng lên, toàn lực tấn công!

Rất tức giận ! Rất nghẹn khuất ! Rất bất đắc dĩ ! XXX, Con mẹ nó!

Hắn rốt cục tỉnh ngộ, đối phương căn bản là đang trêu đùa hắn mà!

Từ đầu đến cuối, đối phương với hắn chưa tùng có một nửa điểm thành ý! Hiện tại, hắn đã nhận thức được trong lúc so đấu khí thế mình đã thất bại thảm hại! Nói cách khác, nếu mà lúc này cũng đối phương động thủ thì chính mình chiến lực đã bị suy yếu 4 thành, thậm chí còn nhiều hơn.

Nhưng Chiến Tiêu Tiêu đã không thể không động thủ, không thể không động thủ!

Bởi vì, giờ phút này hắn đã tức giận nghẹn khuất sắp nổ tung !

Nếu tiếp tục kéo dài thời gian, Chiến Tiêu Tiêu cảm giác được chính mình chỉ sợ sẽ bị đối phương hồ lộng cho biến mất hoàn toàn ý chí! Nếu thực sự xuất hiện cái tình huống như vậy thì hôm nay chính mình sẽ ngã xuống tại đây, thật không còn có đường sống nữa.

Khí thế đã mất, nếu là tâm trí lại bị đoạt, kia...

Chiến Tiêu Tiêu không dám tưởng tượng tiếp hậu quả, coi như chỉ là dự tính cũng là khó có thể tưởng tượng ảnh hưởng sẽ thế nào, cho nên hắn cố hết dũng khí nỗ lực xuất thủ!

Nhưng Chiến Tiêu Tiêu vừa mới bắn lên, đồng thời thấy đối diện Hắc y nhân bịt mặt hời hợt quơ quơ ống tay áo, nhàn nhạt nói một câu:

-"Trở về!"

Bồng một tiếng, Một đoàn đại hỏa diễm hừng hực bốc lên!

Phương viên trong vòng năm mươi trượng, chỉ một thoáng bị biến thành một thế giới lửa!

Hỏa diễm trong nháy mắt hừng hực bốc lên cao, cao nhất đã đạt hơn mười trượng, nửa vùng trời tựa hồ đều là ánh lửa đỏ....!

Chiến Tiêu Tiêu thất kinh!

Lần này hắn nỗ lực xuất thủ, trong lòng kì thực chính mình cũng đã có tính toán. Trước đây thần bí nhân một mực lấy ngôn ngữ nghi ngờ chính mình lại thủy chung không có chân chính xuất thủ, mà trước đây một đuổi một chạy, chính mình phán đoán người này thực lực cũng chỉ tương đương với Thánh Hoàng tứ cấp hoặc là Thánh Hoàng ngũ cấp sơ đoạn, chỉ có mỗi khinh công thân pháp dị thường thần diệu mà thôi!

Ở chỗ này phán định lại thủy chung hắn vẫn không có xuất thủ, vẫn dùng ngôn ngữ mê hoặc, Chiến Tiêu Tiêu quyết ý buông tay đánh cược một lần, tránh cho chính mình bị làm thêm suy yếu ở ngoài. Thà mạo hiểm còn có thể cầu thắng được, nếu là đúng như chính mình phán đoán, tên thần bí nhân này chỉ là con hổ giấy, không những có thể lấy được thắng lợi còn có thể hoàn toàn bài trừ Tâm Ma cũng là nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng khi chính mình xuất thủ bị thần bí nhân đối chiến lại làm cho Chiến Tiêu Tiêu trong tâm lần thứ hai trầm xuống.!

Huyễn công đến cực điểm có thể thao khống Thiên Địa Chi Lực ở mức độ nhất định. Điểm này làm Thánh Tôn cường giả như hắn tự nhiên rõ ràng hơn ai hết, hơn nữa, hắn ở phương diện này cũng coi như là hành gia, Nhưng chưa bao giờ nghe nói hư không có thể tự nhiên sinh ra được lửa!

Loại hỏa diễm này, chỉ sợ không dễ ngăn cản! Đối phương thực lực bí hiểm, nếu là bình thường hỏa diễm, sao lại lấy ra dọa người?

Chiến Tiêu Tiêu tâm niệm thay đổi nhanh như chớp, nửa người tức thời lộn vòng bổ nhào, trên không trung lưu lại từng đạo tàn ảnh, xoát một phen bay ngược trở về!

Nhưng khi hắn lui lại phía sau đồng thời đột nhiên có một cột nước sáng chói từ trong hóa diễm bay ra như Thanh Long xuất hải đánh mãnh liệt vào mặt hắn.

Cột nước như xả từ bồn chứa với thế công mạnh mẽ như Trường Giang và Hoàng Hà đổ ụp xuống!

Cột nước ước chừng to như cái vại, cái thế mạnh mẽ đó lại như Trường Giang và Hoàng Hà cùng đổ ập xuống!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 277: Thiên Địa Thuỷ Hoả Đồng Thời Công Kích

Chiến Tiêu Tiêu ánh mắt lóe lên kinh ngạc, hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được vì sao đã có đại hỏa thiêu đốt tự nhiên lại có cột nước phun ra.

Bất ngờ không đề phòng, hai ống tau áo vung mạnh đánh vào không khí phù một tiếng, mượn lực phản chấn để thân hình giữa không trung một lần nữa đổi hướng, tà tà tránh xa hơn bẩy trượng!

Hắn một hơi nhảy lên, công kích còn chưa kịp phát ra đã đột nhiên bị đoàn hỏa diễm bức lui, sau đó lại bị Thủy Long đánh bất ngờ, giờ phút này thân mình dĩ nhiên giữa không trung đã phải đổi hướng ba lượt, hơn thế nữa vẫn còn chưa có rơi xuống đất.

Đoàn Thủy Long từ trong lửa phóng ra đột nhiên bạo tán, tiêu tán trong ngọn lửa hừng hực, theo tiếng âm thanh xuy xuy, từng đoàn sương trắng nồng đậm bay vọt lên, đọt nhiên cả vùng bị đại vụ mờ mịt che phủ!

Dòng nước đang thanh thế lớn là thế trong nháy mắt đều hóa thành hơi nước, nhất thời trời đã tối lại càng trở nên như mực, đưa tay ra còn không thấy được năm ngón.

Theo sương mù dày đặc tràn ngập khắp nơi, đột nhiên một âm thanh như quỷ khóc thần gào dị thường sắc bén vang lên, ngay sau đó giống như có vô số quỷ ảnh tụ tập từ bốn phương tám hướng tụ lại chung quanh đây!

Chiến Tiêu Tiêu cảm thấy kinh hãi khi đối phương có thủ đoạn quỷ thần khó lường đến bực này!

Lúc này, Chiến Tiêu Tiêu đã muốn tin tưởng, người này chính là kẻ thần bí ngày hôm trước lẻn vào lãnh địa Chiến gia.

Bởi vì hắn đã từng được nghe Chiến Đồ cùng Chiến Nhất Tiếu kể về người kia, đúng là có thủ đoạn phóng hỏa thần bí! Hơn nữa, vạn Quỷ phệ hồn trùng mà lão Tổ khổ thâm nuôi dưỡng đã bị Dị Hỏa của thần bí nhân này tiêu diệt!

Vạn quỷ Phệ Hồn trùng của lão Tổ vốn là kì trùng thủy hỏa bất xâm, nhưng đứng trước Dị Hỏa của đối phương cũng vô năng chống đỡ được. Đó cũng chính là nguyên nhân mà Chiến Tiêu Tiêu không dám dựa vào Huyền khí hộ thân để cứng rắn chống lại biển lửa này.

Đối phương có thể ở lãnh địa Chiến gia đi lại tự nhiên! Chiến Nhất Tiếu liên thủ cùng Chiến đồ mà căn bản ngay cả bóng dáng của hắn cùng chưa từng nhìn đến. Thậm chí, dưới sự phòng ngự sâm nghiêm vẫn thong dong đánh chết được Chiến Thiên Cơ và hủy diệt toàn bộ Thiên cơ mật thất rồi tiêu sái mà đi!

Đây là loại thực lực gì? Vừa nghĩ như thế Chiến Tiêu Tiêu càng khiếp đảm!

Suy bụng ta ra bụng người, gặp chuyện như vậy nếu đổi lại bản thân tuyệt đối là làm không được! Loại ý nghĩ này một khi đã dâng lên, Chiến Tiêu Tiêu tâm thần đại loạn, cảm giác sợ phải đối đầu tăng lên, thậm chí nảy sinh ý niệm chạy trốn trong đầu.

Chiến Tiêu Tiêu trong lòng không khỏi sợ hãi, nhận ra thân mình còn đang ở giữa không trung có thể nói nguy cơ tứ phía, hắn kinh sợ kêu lên một tiếng đau đớn, cưỡng ép vận Huyền công sử dụng chiêu Thiên cân trụy hướng mặt đất rơi xuống. Dưới trạng thái cưỡng ép hành công thi triển Thiên cân trụy chẳng khác nào tự đảo ngược Huyền khí, ngay cả Thánh Tôn cường giả cũng bị tổn thương nguyên khí nặng nề, hơn nữa

chân khí của Chiến Tiêu Tiêu đã mấy lần vận dụng liên tục gần như khô kiệt, thật lo lắng bị tổn thương căn cơ!

Nhưng Chiến Tiêu Tiêu lại chẳng có lựa chọn nào khác, với kinh nghiệm phong phú của đối phương nếu lợi dụng tình trạng bản thân như vậy lại tăng cường công kích, tình thế bản thân mình sẽ lâm vào khốn cảnh cực độ nguy cấp!

Sở dĩ phải mạo hiểm chịu nội thương nghiêm trọng cũng lập tức muốn ổn định trên mặt đất, như vậy trước tiên mới bảo trụ được bản thân, sau đó tiếp tục thế nào thì tính sau.

Thân mình Chiến Tiêu Tiêu như thiên thạch trên trời lao xuống! Trong quá trình đó không gặp được nửa điểm công kích! Đúng như hắn dự đoán! Hắn nguyên bản đã tính toán thà cắn răng liều mạng nội thương cũng phải xuống được mặt đất rồi nói sau.

Ngay sau đó, sự việc đúng như đã dự đoán...

Phù!! Một tiếng, Chiến Tiêu Tiêu ngập cả người phi vào lòng đất!

Vốn hắn tính toán chờ khi hai chân vừa tiếp xúc mặt đất sẽ mượn lực phản chân lập tức chuyển hoán lực đạo.

Vốn, hắn đợi khi rơi xuống dưới, chỉ cần chờ hai chân hơi tiếp xúc mặt đất liền mượn lực phản chấn là có thể lập tức chuyển hoán Lực Đạo, dùng thế để truyền hết lực va chạm xuống đất. Một khi đã đứng vững trên mặt đất thì tùy tình hình mà mình có thể làm ra kế sách đối phó!

Nhưng Chiến Tiêu Tiêu tuyệt đối không ngờ tới khi mình rơi xuống lại giống như đang tiến vào một cái hố sâu hun hút, tuy nhẹ nhàng phiêu dật thế mà không có cảm giác tiếp xúc đến mặt đất thì lấy đâu ra lực để mà mượn bây giờ...

Ta vừa rồi đâu có nhảy cao như thế đâu nhỉ.... Để cho dễ công kích, vừa rồi ta chỉ có nhảy lên khoảng bảy tám trượng thôi mà, đáng ra phải

rơi xuống đất rồi chứ!! Nhưng hiện tại, cảm giác mình ít nhất cũng giảm xuống hơn trăm trượng rồi mà thế nào hai chân còn chưa tìm thấy mặt đất??

Nghĩ đến đây, tâm thần của lão Chiến hoàn toàn rối loạn!!

Thánh Tôn cường giả dù sao thì cũng là người, dưới tình huống hoàn toàn không phòng bị tùy tiện nhảy xuống từ khoảng cách hơn trăm trượng thì ngay cả có được huyền công hộ thể mạnh mẽ cũng phải chịu thương thế không hề nhẹ à nha!!

Chiến Tiêu Tiêu gầm nhẹ một tiếng lại vận huyền khí, cố gắng khống chế huyền lực trong cơ thể một lần nữa. Hắn dùng toàn lực để giảm sức rơi của bản thân, sau đó mạnh mẽ phóng ngược trở lên.

Nhưng trong giây lát, ầm ầm oanh long...

Một trận sơn băng địa liệt đột nhiên ầm ầm vang vọng, vô số bùn đất xen lẫn với đá cuội, cộng thêm rễ cây lẫn theo dòng nước đục ngầu từ trên đỉnh đầu ầm ầm lao xuống.

Chiến Tiêu Tiêu cả kinh, một cảm giác lãnh lẽo từ đỉnh đầu lan xuống làm hắn hiểu rõ ràng đây không phải huyễn tượng mà là ác mộng thật sự.

Nhìn nhận một cách khách quan mà nói, loại bẫy rập bố trí nghiêm mật tinh vi như trình độ này, chỉ sợ không có mười ngày nửa tháng cùng là không làm được đi!

Nhưng có vô số nghi vấn không hiểu được, tại sao đối phương lại biết được mình định hành động thế nào? Hành động của bọn hắn rõ ràng trưa hôm nay mới định ra, còn có, chỗ mình rơi xuống cũng là ngẫu nhiên, làm sao mà đặt cạm bẫy đúng lúc rơi xuống như thế, thật khó mà tưởng tượng được..

Chiến Tiêu Tiêu mang theo vô tận mê hoặc, kêu lên một tiếng đau đớn, bị không biết bao nhiêu bùn đất nện xuống... Trong lúc bị nện

xuống, Chiến Tiêu Tiêu kinh hoàng phát hiện, dòng nước mang theo bùn đá lẫn lộn đang mát mẻ bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, có nghĩa là....

Dòng nước không ngừng rơi xuống, càng ngày càng lạnh, cuối cùng bị đóng thành một tầng băng thật dày đem Chiến Tiêu Tiêu toàn bộ đóng băng.. Hơn nữa, càng rơi xuống thì tầng đóng băng lại càng dầy lên, hiển nhiên cũng càng ngày dày đặc….

Chiến Tiêu Tiêu cả người bị Băng Phong, phẫn nộ đến cơ hồ hậu máu, nhưng loanh quanh không có biện pháp gì. Thậm chí cho dù hắn thật sự muốn hộc máu cũng chẳng hộc ra được vì cả miệng cũng bị đóng băng rồi còn đâu.

Hắn thủy chung chưa từng rơi xuống đất, chẳng có chỗ mà mượn lực, hơn nữa hiện giờ bị đóng băng chẳng có cách nào mà thở, một hơi chân khi liên tục bị đả kích đã toàn diện tan rã!

Xem như “ Triệt địa thủ” Chiến Tiêu Tiêu thân là Thánh Tôn cường giả thật sự có được trình độ Thông Thiên Triệt Địa, tại tình huống này cũng phải đợi cho phiến băng rơi được xuống nền đất, chân tiếp xúc được mặt đất mới chấn tan được khối băng rồi có hi vọng chuyển hoán một hơi.... Hơn nữa, chân chính làm hắn buồn bực chính là... Rõ ràng xung quanh đều bị kết băng, duy có mỗi hai chân chẳng cảm giác gì vẫn phiêu phiêu rớt xuống...!

Dưới chân một khối Băng cũng chẳng có...

Mà ngược lại, nửa chân trên càng ngày càng bị băng đóng dầy thêm tưởng chừng tới mấy trượng...

Chiến Tiêu Tiêu hoảng sợ muốn hét lên một tiếng” rốt cuộc là con mẹ nó chuyện gì đang xảy ra hả zời?”

Nhưng mà hiện tại, hắn muốn có mở miệng cũng chẳng được, toàn bộ bị đóng băng rồi còn đâu...

(NBV: Tóm lại là tên này bị đóng băng từ đầu gối trở lên, treo lơ lửng giữa không trung nên hai chân không có chỗ để mượn lực)

Mà giờ khắc này, Quân Mạc Tà đứng trước làn sương mù, hai tay giơ lên, từng cái từng cái gậy trúc bắn ra, xung quanh bày ra một tầng trúc dầy đặc!

Mỗi cây gậy trúc đều đứng ở một vị trí hết sức xảo diệu, hoặc thẳng hoặc xiên, tràn ngập sự cổ quái!

Cùng lúc đó, chân trái hắn lóe lên ánh hồng, chân phải lóe màu xanh... Mà hai bên khe hạp cốc, giống như sông Trường Giang và Hoàng Hà đang đóng băng đột nhiên bị tan chảy , đất đá lấy thanh thế vạn mã bôn đằng mạnh liệt mà đến, hình thành một thanh thế dị thường mênh mông cuồn cuộn, không ngừng rót xuống cái khe trên mặt đất...

Đất đá trôi thanh thế tuy lớn nhưng không chút nào ảnh hưởng đến những cây gậy trúc đang cắm trên mặt đất..

Đây chính là chỗ kì dị, tưởng chừng như đã muốn sai hoàn toàn các nguyên tắc của vật lý học và tự nhiên học..!!(chém tí...)

Rốt cục, Mạc thiếu gia cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, khi cây trúc cuối cùng nhập vào phía trên cái hố thì trong thiên địa nhất thời một mảnh lay động, giống như Cửu Châu Phong Vân(mây gió chín châu) vào giờ phút này hoàn toàn tụ tập vào một chỗ, vô vận mây đen tụ tập trên đỉnh đầu, kín không kẽ hở!!

Quân Mạc Tà vỗ song chưởng, sau một tiếng Ba tiếng giòn vang thì toàn bộ khe sâu ở hạp cốc toàn bộ biến mất không thấy, chỉ còn lại lại một mảnh khí vụ nồng đậm!

Thậm chí ngay cả bên trong cốc vốn đang vang lên âm thanh liên miên của sơn băng địa liệt cũng đã im lặng.

Đêm khuya tĩnh mịch,vạn vật đều tĩnh lặng!

Xung quanh bốn phía, cũng chỉ có mấy con Phi điểu từ trên cây to phía xa xa mở to mắt nhìn bên này, sau đó nhìn hoài mà không hiểu chút nào đành vỗ vỗ cánh bay đi...

Thậm chí ngay cả âm thanh cũng bị ngăn cách rồi.

Thế trận đã thành!

Huyền Thiên Mê Tung trận!

Hơn nữa phía bên trên còn có trận Lôi điện.

Quân Mạc Tà hoàn toán nắm chắc, cho dù thân là Thánh Tôn cường giả như Chiến Tiêu Tiêu, bị vây vào tổ hợp trận thế đan xen trên dưới thế này, ít nhất cũng bị tróc đi hai lớp da!

Ở giữa tầng mây phía trên, từng đạo lôi điện như tơ nhện ẩn ẩn lay động,

Trong tầng mây lơ lửng giữa không trung, hiển nhiên đã bắt đầu đang nổi lên cái gì, từng đạo tơ nhện một loại điện quang, tại hậu mật trong tầng mây lay động! Từ phía trên truyền đến một loại áp lực khẩn trương như mưa gió đang ào ào kéo đến.

Quân Mạc Tà rốt cục có thể thở ra một hơn, hoàn thành xong tất cả các động tác liền thở dốc không ngừng.

Tất cả những bố trí này, đúng là mục đích của hắn khi chon chiến trường ở địa phương này! Hai bên núi cao dễ dàng giúp hắn thi triển Thổ chi lực, mà ở trong khe sâu địa thế cực thấp, mực nước lại tương đối cao, chỉ cần thêm một chút dẫn đường là có thể thi triển Thủy chi lực, còn có xung quanh khu vực này cây cối thưa thớt có chút khô ráo, thi triển Hỏa chi lực quả là dễ như trở bàn tay.

Điểm quan trọng nhất là mặt đất cực kì bằng phẳng, dùng để bày trận đúng là tuyển chọn số một. Nhưng mà trên đời không có gì là hoàn hảo

cả, duy nhất tiếc nuối là Thủy Hỏa chi lực ở đây có chút ít, bất quá cho dù là như vậy thì tiểu tử kia cũng là ăn đủ rồi..

(NBV: Ta thấy gậy trúc bay đầy trời, tưởng anh Tà chơi chiêu cuối trong Đả cầu bổng pháp – Thiên hạ vô cẩu chứ

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 278: Thiên Lôi Kích Đỉnh!

Trước tiên dần dần quét sạch tín tâm của Chiến Tiêu Tiêu, rồi tiếp tục dùng ngôn ngữ chọc giận hắn làm hắn hoàn toàn dưới tình huống chưa chuẩn bị tốt không thể không động thủ. Rồi lại thừa dịp trong lòng hắn có sự cố kị đột nhiên bày ra đại hỏa trận để phô trương thanh thế, đưa hắn ép rơi xuống mặt đất. Còn mình đứng giữa không trung sau đó lại lấy Thủy Long đem bức lui hắn,[/COLOR] đợi hắn không kịp chuyển khí liền dùng Thủy chi lực lập tức chuyển thành vụ khí bao phủ hết không gian, cố tình bày ra nghi trận làm cho ánh mắt của Chiến Tiêu Tiêu tạm thời mất đi hiệu quả.

Cuối cùng, Thổ chi lực bỗng mạnh mẽ bùng nổ đem Chiến Tiêu Tiêu hãm sâu xuống lòng đất. Mà bản thân thừa dịp này nhanh tay bố trí đại trận pháp, chuẩn bị tư thế đánh chó khi ngập nước.

Huyền Thiên Mê Tung trận, tên như ý nghĩa, sẵn có tên là Mê Tung tự nhiên là một trận pháp lấy mê hoặc làm chủ. Đủ để khiến cho địch nhân khi rơi vào trận này hoàn toàn không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, hơn nữa dù làm cách nào cũng sẽ không thể chạy ra ngoài. Đi tới đi lui cũng chỉ là xoay quanh tử trận, nói cho dễ hiểu một chút thì là người trong trận chỉ chứng kiến được ảo giác, tuy là Huyễn Trận nhưng thực tế là lấy Chướng Nhãn Pháp làm căn cơ trận này.

Huống chi trần này là xuất xứ từ trận pháp hạng trung của Hồng Quân Tháp thì há lại không hoành tráng? Trận pháp này hơn các loại trận pháp thông thường ở chỗ không dựa vào địa lợi để bày trận mà là muốn

điều động lượng lớn thiên địa nguyên khí hút vào để duy trì vận hành trận pháp.

Phương pháp này rất có lợi ở chỗ, chỉ cần có đủ năng lực khởi động rồi sau đó trận pháp tự điều động thiên địa nguyên khí tiếp tục hút vào. Bất quá trình độ của Quân Mạc Tà vẫn còn rất hữu hạn, lấy trình độ trước mắt mà nói trận này nhiều nhất chỉ có thể duy trì ba ngày ba đêm mà thôi, nếu mà thực lực đạt tiêu chuẩn thì chỉ bằng trận này cũng có thể vây chết Chiến Tiêu Tiêu.

Đương nhiên lập xong trận này cũng đủ để đối phó Chiến Tiêu Tiêu rồi, nếu mà dùng để đối phó với cường giả cảnh giới cao hơn thì có khi lại khó vây được.

Bởi vì tuy vi Huyền Khí đến mức cao thâm, cũng là có khả năng điều động thiên địa linh khí.

Nếu gặp người có thể điều động thiên địa linh khí nhiều hơn cả trận pháp này thì quả là bi kịch vì khi dùng trận này đối phó với hắn chẳng có tác dụng gì ...

Nói ví dụ như, nếu muốn dùng trận này để đối phó với Cửu U Thập Tứ Thiếu mà nói... lấy khả năng của Quân Mạc Tà lúc này chỉ sợ Cửu U Thập Tứ Thiếu trực tiếp nhảy một cái là có thể ra ngoài được....

Đây là so sánh giữa tương đối cùng tuyệt đối, Chiến Tiêu Tiêu thực lực mặc dù cao hơn Quân đại thiếu gia cũng chẳng đủ năng lực đối kháng trận này, bị khốn ở đây thì đành bó tay, trong vòng ba ngày chỉ có thể bó tay ở trong này.

Bất quá, năng lực của Quân đại thiếu gia nói chung còn thấp chỉ có thể vây kẻ địch được ba ngày, mà mục đích của chiến đấu lại là tấn công kẻ địch. Quân Mạc Tà sau khi mê trận bố trí thỏa đáng, xác nhận Chiến Tiêu Tiêu khó có thể thoát thân thì ngay lập tức liền bắt tay vào bố trí phí trên một Lôi Trận, hơn nữa đem nối liền Trận Nhãn với Huyền Thiên Mê Tung trận.

Trên thực tế trận pháp thứ hai này mới là chân chính sát chiêu để tấn công đối thủ, chỉ cần Chiến Tiêu Tiêu gây ra động tĩnh tương đối lớn trong mê trận lập tức sẽ làm cho thiên địa linh khí dao động mạnh mẽ, như vậy một khi hai Trận Nhãn cảm ứng, bầu trời sẽ tụ tập một lượng lớn Lôi Điện chi lực tới để thu thập đối phương.

Lại nói một cách đơn giản hơn nữa là. Cái trận pháo thứ hai này hiệu quả chính là một ”Lôi kiếp nhân tạo”

Mặc dù làm như vậy, đều là lấy Lôi chi lực từ thiên địa chi lực sẽ làm Huyền Thiên Mê Tung trận tan rã nhanh hơn, nhưng có thể cấp cho địch nhân một thương tổn lớn nhất!

Tất nhiên Quân Mạc Tà cũng không phải là không muốn làm một lần cho xong đi, ví dụ như cái gì Vạn kiếp Tuyệt sát trận.. chung cực sát khí, bất luận là ai chỉ cần đi vào như vậy trong vòng nửa khắc cũng sẽ bị Thiên lôi đánh thành cặn bã... Bất quá vốn không đủ thời gian và tu vi bản thân hắn còn lâu mới tới, căn bản là muốn cũng chẳng được...

(NBV: Tóm lại sức anh Tà nhà ta mới chỉ chế được cái trạm phát điện mini, chưa đến mức chế ra nhà máy điện hạt nhân :288:)

Làn sương trắng nồng đậm vẫn như cũ quay cuồng không ngừng, phạm vi bao phủ càng lúc càng lớn, từ từ toàn bộ khu vực cùng dần bị bao phủ.

Đúng lúc này mặt đất đột nhiên chấn động kịch liệt, cũng chậm chậm xuất hiện từng đạo vết nứt khổng lồ.

Quân Mạc Tà ánh mắt chợt lóe, hoàn toàn không có ngạc nhiên, vẫn lẳng lặng phiêu phù trên không, tay phải khẽ vẫy, Viên Hoàng Chi Huyết lặng lẽ hiện trên tay. Tư thế hắn lúc này giống như một vị tuyệt sắc mỹ nhân đang nhẹ nhàng lấy trâm cài tóc, tuy nhẹ nhàng nhưn vẫn mang một sắc thái cực kỳ…..

(NBV: Bó tay, đây là lời tác giả, ta dịch đoạn này nguyên văn luôn :69:)

Chiến Tiêu Tiêu rốt cục cũng thấy được chút hi vọng lật ngược thế cờ, bởi vì hắn cảm giác được rõ ràng hai chân mình đã chạm được vào mặt đất rồi!

Chạm được chân vào đất quả thực là cảm giác " Sướng khoái", làm cho Chiến Tiêu Tiêu một thế hệ Thánh Tôn cường giả cơ hồ cảm động muốn khóc. Nhưng hắn lúc này mồm mũi miệng cũng đều bị đóng băng hết rồi, không thể hít được ngụm Huyền Khí nào, việc cấp bách là làm sao mà thở được, mà muốn thở được trước hết phải phá được tầng băng đang bao xung quanh đã...

Đạp được chân xuống đất, mượn được phản lực, huyền khí cuối cùng được tập trung, dồn khí đan điền tập trung tất cả sức lực còn sót lại ở quanh thân mình phát động đến cực hạn. "Phanh" một tiếng giòn vang, theo tiếng băng vỡ nát cùng bay ra là bùn đất với đá cuội! Mặc dù thân còn ở trong lòng đất nhưng cùng làm cho một mảng xung quanh tiêu điều.

Chiến Tiêu Tiêu gắng sức húp lấy hai ngụm không khí, mặc dù không khí dưới lòng đất vô cùng ẩm ướt nhưng vẫn như cũ làm cho Chiến Tiêu Tiêu có cảm giác loại không khí ẩm ướt tanh hôi này giống như hương thơm của cả một vườn hoa đang ngấm vào ruột gan...

Nếu mà tiếp tục bị như cũ một thời gian mà nói... chỉ sợ vị Thánh Tôn cường giả này thật sự ra đi vì thiếu oxy, chỉ cần là người thì vẫn cần hô hấp, Thánh Tôn cường giả thì vẫn là người, thiếu oxy mà chết cũng chẳng có gì là lạ cả....

Về phần Quân đại thiếu gia vì cái gì không tiếp tục lấy Thổ chi lực ép Chiến Tiêu Tiêu?. Chẳng thể làm được vì Thổ chi lực đã phát huy cực hạn mất rồi.

Đành vậy biết làm sao, cứ coi như Quân đại thiếu gia vẫn có thể duy trì được Thổ chi lực đi chăng nữa nhưng tới thời điểm sinh tử, Thánh Tôn cường giả tất nhiên sẽ tự bảo thân thể, Quân đại thiếu lấy thổ chi lực kiểu gì cũng bị phản phệ. Nhìn công lực trước mắt của Quân Mạc tà, nếu ngay mặt thừa nhận lực lượng tự bạo của Thánh Tôn cường giả thì cũng không đến nỗi trí mạng nhưng cũng bị thương nặng là chắc.

Quân đại thiếu gia hiển nhiên đã sớm có diệu kế khác, tự nhiên không chọn cái loại hạ sách này!

Chiến Tiêu Tiêu một hơi hít vào cơ thể, một đường đi xuống nhất thời cả người cảm giác tràn ngập vô tận lực lượng.

Chiến Tiêu Tiêu nổi giận gầm lên một tiếng, hết sức bình sinh xuất ra chiêu tuyệt kĩ thành danh của mình” Triệt địa thủ”!

Sống mấy ngàn năm, Chiến Tiêu Tiêu lần đầu tiên cảm giác được là ngoại hiệu của bản thân cho đến hôm nay mới xem như chân chính Danh như ý nghĩa... ở sâu dưới lòng đất sử ra một chiêu này, không phải là triệt địa thủ thì là cái giề..?

Tại thời khắc này, Chiến Tiêu Tiêu tự nhiên không hiểu sao lại nhớ đến một người cùng tề danh với mình, Thông Thiên chưởng!

Không biết tên kia đến khi nào mới có thể hoàn toàn hiểu được cảm giác tên như ý nghĩa này, Chẳng nhẽ lại trong hoàn cảnh ở trên chín tầng mây? Nếu nói như vậy phỏng chừng tên kia so với mình có khi còn thảm hơn một ít...

(NBV: Đang chiến đấu sống chết mà cứ nghĩ đến ba cái chuyện tầm xàm bá láp, chẳng lẽ đây là đặc tính di truyền của Chiến gia sao ta ? 288:)

Triệt địa thủ vừa ra, lập tức mặt đất vỡ nát, kinh thiên động địa!

Chiến Tiêu Tiêu một đường cuồng đả, thân mình thẳng tắp hướng lên trên! Hắn giờ phút này sớm không rõ mình đến tột cùng là ngập vào sâu bao nhiêu, nhưng đoán rằng sâu hơn trăm trượng là chắc rồi!

Độ dày như vậy, ngay cả hắn thân là Thánh Tôn cường giả muốn một phát có thể phá tung lên cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng!

Tương đối mà nói, đổi lại hướng khác đất đá chưa bị phá qua như vậy muốn phá vây dĩ nhiên càng khó khăn. Sở dĩ hắn lựa chọn con đường ít phải dùng sức nhất chính là theo đường cũ rơi xuống vọt thẳng lên!!

Quân Mạc Tà nhìn mặt đất không ngừng chán động, sương trắng trong không khí cũng quay cuồng giống như kiểu mở nồi thì khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh!

“Mau lên đây nào, nơi này còn nhiều bữa tiệc lớn rất phong phú đang đợi chờ ngươi, hảo hảo nhấm nháp một chút tư vị tuyệt vời khi bị Thiên Lôi oanh kích!”

Quả nhiên, theo một tiếng hét kinh thiên, Chiến Tiêu Tiêu thân mình bọc vô số đất đá, danh như ý nghĩa vô cùng nhuần nhuyễn vọt ra. Tại khoảnh khắc hắn vừa mới lao ra khỏi mặt đất, Quân Mạc Tà rõ ràng nhìn thấy vị 'Triệt địa thủ” này đangthở ra một hơi đầy cảm xúc từ sâu trong đáy lòng

Sau đó thân thể hắn tựa như một quả hỏa tiễn vọt thẳng lên!!

Chiến Tiêu Tiêu một đường xông tới, lập tức nhận thấy bản thân vẫn còn ở trong khu vực sương mù dày đặc! Hơn nữa, bây giờ sương mù còn đạt đến cực hạn, lấy nhãn lực cực tốt của mình cũng chẳng nhìn thấy vật gì, thật giống như kẻ đui vậy.!

Ý tưởng đầu tiên của hắn là lập tức thoát ra khỏi khu vực bị sương mù dày đặc này! Nếu mà do địch nhân bố trí, ở chỗ này chẳng khác nào mạo hiểm tại địa bàn địch nhân!

Hắn không kịp suy tính mà thẳng một đường hăng hái hướng lên trời cao phóng đi! Chỉ cần mình có thể chạy ra khỏi khu vực sương mù dày đặc này, đi lên trời cao có thế thấy được vị trí của mình sau đó tất nhiên sẽ tìm được phương hướng , nắm chặt thời gian mà chạy đi!

Bây giờ Chiến Tiêu Tiêu, ngay cả một chút ý niệm muốn giết chết tên Hắc y nhân kia cũng không có!

Không phải là không muốn giết, mà là không dám giết, không thể giết.

Trong thiên hạ, không thể tin có thủ đoạn quỷ dị khó lường đến thế!

Bản thân, thậm chí ngay cả tay chân binh khí của địch nhân còn không nhìn thấy, liền muốn vứt bỏ cái mạng nhỏ!

Lần này gặp phải, thật sự là lần hung hiểm nhất trong đời của bản thân!. Nếu còn tiếp tục tùy tiện, hơi không cẩn thận một chút chỉ sợ sẽ táng thân nơi này mất!

Chiến Tiêu Tiêu ngạo khí toàn bộ tiêu tán!

Nhưng hắn lập tức liền phát giác bản thân sai lầm rồi!

Vừa rồi, tuyệt không phải lần hung hiểm nhất trong đời!

Bởi vì, hiện tại mới đúng!

Khi nhìn thấy tình cảnh trước mặt, Chiến Tiêu Tiêu cơ hồ thực sự muốn khóc! Ánh mắt mở căng hết cỡ, thần tình lộ ra vẻ kinh ngạc không thể tin được!

Quả nhiên không thể tin được!

Theo hắn cấp tốc xông lên, sương mù vốn dày đặc rốt cục có chút mỏng manh thậm chí mơ hồ còn có thể nhìn thấy ngoại vật, nhưng hắn vẫn tình nguyện bản thân không nhìn thấy còn hơn!

Bởi vì trước mặt hắn có vài đạo thiểm điện chói lòa, đang từ mây mù trên đỉnh đầu phóng ra, rồi sau đó liên tiếp hướng về đỉnh đầu hắn oanh kích!

Ôi mẹ ơi!!

Chiến Tiêu Tiêu cả người cơ hồ sợ tới mức cứng còng rồi!

Làm Thánh Tôn cường giả, cái đại sát khí của “Lôi kiếp” này hắn vốn không xa lạ gì, nhưng mặc dù là Thánh Tôn cường giả, đứng trước Lôi kiếp miễn cưỡng được coi là con kiến tương đối mạnh mẽ trong vô số những con kiến mà thôi!

Chiến Tiêu Tiêu căn bản là không bất cứ suy nghĩ gì, lập tức đem huyền khí toàn thân tụ tập lại trên đỉnh đầu!

Đạo thiểm điệm đến quá nhanh, nhanh đến mức thậm chí làm hắn ngay cả thời gian để giơ tay lên chống đỡ cũng chẳng có..!

Ầm!

Chiến Tiêu Tiêu kêu thảm một tiếng, cả người tê liệt, cái hắc cân(mũ đen) trên đầu lập tức hóa thành tro bụi, tóc tai dựng dựng đứng, sung sung chỉ thẳng lên trời!

(NBV: Hình ảnh quá quen thuộc, sau đó là cảnh anh ấy hà ra một hơi toàn là khói nữa là đủ bộ)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 279: Vô Cùng Nhục Nhã!

Bộ dáng Chiến Tiêu Tiêu lúc này chẳng khác gì mái tóc lão Santa trong truyện 7 viên ngọc rồng.

Trình độ tạo hình kiểu này cho dù là chuyên gia tạo mẫu tóc ở Địa Cầu được xếp hạng đệ nhất cũng là tự thẹn không bằng.

Bậc thầy Tạo mẫu tóc vẫn là phải dùng đến dao kéo đạo cụ ,lão nhân gia người lại tạo mẫu tóc bằng cách dùng Lôi Điện cùng sự cố gắng quên mình của bản thân.

Lôi Điện chẳng những không thưởng thức cái gì model hay không model, liên tiếp không chút lưu tình nhằm vào đầu của Chiến Tiêu Tiêu mà oanh kích. Chiến Tiêu Tiêu cơ hồ là sửng sốt một hồi mới nhớ ra vội vàng lao xuống, nhìn chung lão tiểu tử đó thực lực quả là kinh người, thừa nhận Lôi Điện như vậy mà không đủ trí mạng, thương tổn vẫn còn là có hạn.

Bất quá có hữu hạn thì thủy chung vẫn là bị thương, hơn nữa cùng Lôi Kiếp chính diện ngạnh kháng, đó không phải là ngu ngốc hành vi hay sao?. Chiến Tiêu Tiêu lần thứ hai vội vàng vận Thiên cân trụy, thục mạng lao xuống!

Mãi cho đến khi hắn rơi xuống hơn nửa độ cao, Lôi Điện phía trên mới đình chỉ truy kích, chậm rãi tiêu tán. Đến lúc này, ở phía chân trời tiếng sấm mới bắt đầu vang lên như pháo nổ, liên tiếp dày đặc tuyệt không kém tiếng trống trận xung phong của trăm vạn đại quân giao chiến.

Đáng thương cho Thánh Tôn cường giả Chiến Tiêu Tiêu, toàn thân trang phục sau khi được Lôi Điện chiêu đãi môt bữa đã biến thành một đống vải vụn, toàn thân cháy đen, kiểu tóc quận sóng trên đầu đã biến thành tổ quạ, một cơn gió thổi qua mang theo đám tro bụi quấn theo chiều gió.

Há mồm ra lại còn phun được một chùm khói đặc...

(NBV: Ta biết mà, thế nào cũng phải có cảnh này :303:)

Bất quá, có thể dưới sức mạnh của Lôi Kiếp kéo về được cái mạng nhỏ, Chiến Tiêu Tiêu đã thấy vận khí của mình không tệ, nếu là chậm chân chút nữa chỉ sợ chính mình có khi bị Thiên Lôi nướng chín rồi ấy chứ....

“Con mẹ nó, đây là cái gì Thiên Lôi a, so với Thiên Kiếp lúc mình trải qua Thánh Tôn cũng chẳng có kém là bao... Suýt nữa là đem chính mình thần hồn câu diệt ...”

Chiến Tiêu Tiêu hạ xuống mặt đất mà vẫn còn sợ hãi, nhìn Huyền khí còn sót lại thấy đã bị suy yếu non nửa. Tại một thời ba khắc ở nơi này, chính mình dạo qua quỷ môn quan đến hai lần mới chân chính lượm lại được mạng nhỏ, càng nghĩ lại càng sợ hãi, từng tầng từng tầng da gà nổi lên khắp người...

“Con mẹ nó, chính mình lần nó cũng chỉ là đuổi giết một cái Kim Huyền Không Linh thể chất mà thế nào lại bị dính một hồi tai họa, thế này còn có Thiên lý không a??”

Đúng lúc này đột nhiên cảm giác lại có dị trạng, Chiến Tiêu Tiêu theo bản năng ngồi thụp xuống. Xoát một tiếng, một ánh kiếm lóe lên bay qua đầu hắn, cơ hồ dán chặt vào da đầu mà bay qua, cảm giác lạnh lẽo khiến Chiến Tiêu Tiêu thấy Lạnh cả người.

Hắn còn chưa kịp đứng lên trường kiếm lần thứ hai bay trở lại, Xoát một tiếng hướng về cổ họng hắn mãnh liệt công kích!

Chiến Tiêu Tiêu vẫn đang duy trì tư thế trung bình tấn, nhảy vọt đi như một con cóc tránh qua. Tiếp đó thanh trường kiếm liên tiếp hướng về hắn không ngừng triển khai công kích! Ngẫu nhiên không cẩn thận bị chém trúng thì da thịt hắn vốn cực kì cứng rắn ngay cả thần bình lợi khí không gây được thương tổn mà lại bị thanh kiếm thành sượt qua tóe máu...

Chính mình hiện tại công lực đã yếu hơn nửa, hơn nữa nhìn thanh hư không phi kiếm này chắc chắn là một thanh thần kiếm! Thân thể mình đã không có khả năng thừa nhận sát thương bực này của thần kiếm !

Chiến Tiêu Tiêu cấp tốc suy tính, toàn thân phục trang sớm đã biến thành vải vụn, hiện tại gấp gáp né tránh, dưới từng đợt kiếm khí giống như từng mảnh Hồ Đệp trung bay...

Sau đó, đại truyện cười về Thánh Tôn cường giả hiện ra. Chiến Tiêu Tiêu trước mắt không ngờ là trần như nhộng đến như nội khố còn không có tồn tại, cho nên sau mỗi động tác né tránh hắn cảm giác được phía dưới lạnh lẽo khác thường...

Sống mấy ngàn năm, có bao giờ phải trải qua cảm giác xấu hổ thế này? Khuôn mặt già nua của Chiến Tiêu Tiêu cơ hồ biến thành quả cà tím...

Vừa tức, vừa xấu hổ, vừa giận, vừa kinh hoàng....

Chiến Tiêu Tiêu đột nhiên đứng dậy rống to:

-” có gan thì đi ra cùng ông nội ngươi quyết một trận tử chiến, chỉ một kẻ đánh lén ám toán tính gì là bản lãnh thật sự?”

Trước đây liên tục gặp biến cố không để ý, giờ mới phát hiện chuôi kiếm này hóa ra cũng không có người thao tác.

Nói cách khác có một vị thần bí nhân sử dụng Ngự kiếm thuật đối phó với mình, mà với trình độ này ít nhất là cùng cấp bậc với mình!

Cường giả như vậy lại đi dũng phương thức ranh mãnh này hồ lộng chính mình, thậm chí là đang đùa bỡn...

Chiến Tiêu Tiêu cơ hồ tức giận không ra hơi, nhục nhã muốn chết!

Đột nhiên phía sau vang lên một âm thanh bỡn cợt:

-” Oa, không hổ là Thánh tôn cao thủ a, cái mông sao lại trắng thế này, vũ đạo cũng tốt quá đi, nếu là đi ra ngoài biểu diễn nhất định cả sảnh ủng hộ a.”

Chiến Tiêu Tiêu lập tức đỏ bừng mặt! Theo bản năng lấy tay che kín phần mông đi.

Âm thanh kia lần thứ hai vang lên:

-” Tất cả mọi người đều là một cái nam nhân, nơi này lại không có nữ nhân, ngươi che che đậy đậy cái gì. Hơn nữa lúc nãy ngươi vừa biểu diễn vũ đạo, cái gì cần thấy đều thấy hết rồi, giờ mới che che có phải hay không là hơi chậm rồi. Nói người nha Lão tiểu tử, cố gắng là không nhỏ a, đây chính là một chuyện biết bao tự hào nha....!”

Chiếu Tiêu Tiêu nét mặt già nua đỏ bừng, ngồi chồm hỗm trên mặt đất kêu a a, hai tay che chắn trước sau, tức giận hét lên:

- Làm nhục người khác thì tính gì là anh hùng hảo hán, có bản lãnh đưa cho ta một bộ quần áo, chờ lão tử mặc chỉnh tề sẽ cùng người chiến một trận!!”

Hiện tại hắn đang nghĩ hai người đều là đồng cấp cao thủ, đều là người có đại thân phận, coi như muốn đánh cũng cần áp dụng một phương thức hợp lý lúc đó mới coi như là hợp thân phận cường giả, hướng đối phương muốn một bộ y phúc hắn nghĩ nếu là mình thì khẳng định sẽ cho... Dù sao đối phương cũng là chiến đấu trực diện, cứ như vậy mà thắng thì cũng coi như là thắng mà không võ...

(NBV: Ngu thấy sợ :69:)

Nhưng hắn căn bản chưa từng nghĩ tới, chính mình vấp phải một gã yêu nghiệt!

Thanh âm kia mang theo tia cười nhạo nói:

-” thật sự là nực cười, chẳng lẽ ta thiếu của ngươi? Lại hướng ta mà đòi trang phục, vì cái gì mà cấp cho ngươi trang phục? Bản thân ngươi nguyện ý khoe mông nơi này, điều này có thể trách ai???”

Chiến Tiêu Tiêu tức giận hai mắt trắng dã, nhưng hiện tại thân không sợi vải xấu hổ vạn phần, như thế nào cũng vô cùng ngượng ngùng, cũng không thể cứ để thế này mà đánh nhau? Không biết làm sao đành nhẫn nhịn, nhỏ giọng khép nép nói:

-” hôm nay, xem như lão phu nhận thua... Ngươi ngươi ... ngươi thống khoái cho ta xin một bộ quần áo...”

-“Chỗ này xung quanh vắng vẻ, hoang sơn dã lĩnh, ta tới chỗ nào để tìm cho ngươi trang phục? Ngươi đây không phải làm khó người khác sao?”

Quân Mạc Tà nhìn Chiếu Tiêu Tiêu bộ dáng nhếch chác, gần như không nhịn được cười to một tiếng

Chiến Tiêu Tiêu thầm nghĩ cũng đúng, ai ra ngoài hành tẩu còn mang theo một bộ quần áo khác, đây cũng không phải đi du lịch... Huống hồ gần như vậy, nhấc chân là về đến nhà, nếu mà còn mang theo trang phục chắc chỉ có người bị não mà thôi....

-“ Ngươi cởi cho ta mượn cái áo ngoài”

Chiến Tiêu Tiêu bo người, một tay che phía trước một tay che phía sau hổn hển nói. Hắn thật sự xấu hổ và tức giận không chịu nổi nhưng vẫn coi nhẹ lập trường song phương, càng quên rằng,hắn rơi vào tính trạng như vậy căn bản là do đối phương tận lực bố trí!

-“ Ai, ngươi thế nào lại có cái suy nghĩ đó, hiện tại khí trời nóng bức, lão phu cũng thích mặc như vậy nhất kiện, bên trong cũng chẳng có thêm gì.... Nếu thật sự là cởi ra cho người, lão phu chẳng phải là giống ngươi hiện tại hay sao hả? Chính mình không muốn sao lại gắp bỏ cho người?

Quân Mạc Tà cố nén cười, chậm rãi tiếp tục trêu đùa.

Chiến Tiêu Tiêu trong nháy mắt sáng tỏ đối phương hiện tại đang tận lực trêu đùa mình, đừng nói là không có nội y, coi như thực sự có đi chăng nữa cũng sẽ chẳng chịu cho mình mượn!

Nghĩ tới đây tất cả phẫn nộ kìm nén lập tức bộc phát, ngược lại không còn cảm thấy thẹn thùng, dù sao nơi đây cũng chỉ có hai người bọn họ, chẳng còn ai nhìn thấy, chỉ cần diệt sát người này làm sao có ai biết được mình đã từng chật vật thế này?

Nghĩ như vậy, Chiến Tiêu Tiêu bỏ hai tay đang che ra, chậm rãi đứng lên, âm khí dày đặc nói:

-” Người như vậy phải chăng đã nghĩ kĩ, cũng đừng trách lão phu tâm ngoan thủ lạt!”

Đột nhiên hét lớn một tiếng, vận Huyền khí toàn thân từng chữ nói:

-” Một, chưởng, triệt, phủ”

Cùng với tiếng hét, tay phải đột nhiên phóng ra quang mang cấp tốc vẽ nửa vòng trước ngực, sau đó không khí “Ô” một tiếng, bạo phong một tiếng, đầy trời đầy đất hình thành đại lượng bóng chưởng hình thành một tòa đại sơn ầm ầm đè ép lại đây!

Chưởng phong quét tới nơi nào, không gian vốn đầy sương trắng như hút vào cơn lốc quay cuồng phóng lên, trên mặt đất cát bay đá chạy, tiếng gió bén nhọn giống như vạn qủy cùng nhau điên cuồng gào thét!

Gần trăm ngàn chưởng phong như bão táp mưa sa lao về phía Quân Mạc Tà!

Một chưởng này chân chính hiện ra thực lực của “ Triệt địa thủ”. Mặc dù hiện tại uy lực Huyền khí của hắn đã suy yêu hơn phân nửa nhưng uy lực một chưởng này vẫn là kinh thiên động địa!

Quân Mạc Tà cũng lập tức lấy làm kinh hãi!

Lúc trước hiện thân tùy ý châm chọc diễu cợt vì tưởng Chiến Tiêu Tiêu vốn đã cung căng hết sức, hoàn toàn không nghĩ tới hắn cư nhiên còn có thể phát ra công kích cường hãn tới vậy! Một kích này chính mình vẫn không có khả năng tiếp được!

Bất quá tuy không tiếp được, nhưng không có nghĩa là không có cách nào xử lý!

Quân Mạc Tà khẽ cười một tiếng, thân thể” Vèo” cái bay thẳng lên. Mặc dù Chiến Tiêu Tiêu sát cơ tràn ngập trong mắt nhưng thần sắc lộ vẻ quyết tuyệt đồng dạng phóng lên theo, gắt gao truy theo! Hắn hiển nhiên đã bị Quân đại thiếu gia làm cho mất hết lý trí, thà rằng cùng người đồng quy vu tận cũng không thể chịu được sự vũ nhục này!

Hai người một trước một sau giống như hai đạo lợi kiếm hướng về phía chân trời, có chỗ không giống chính là, một người hắc y che mặt, một người thân thể trần như nhộng!

Nhưng hiện tại Chiến Tiêu Tiêu đã sớm bất chấp những ... thứ này!

Cho dù bị người trong thiên hạ nhạo báng hắn cũng muốn đem kẻ đã vũ nhục mình một cái giáo huấn, tốt nhất là đem tên kia diệt sát, nếu mà không thể cũng muốn cùng hắn đồng quy vu tận!

Một kẻ đã hoàn toàn lâm vào trạng thái điên cuồng, vô luận là thực lực hay sức bạo phát chiến đấu đều cực kì kinh người. Hiện tại, Chiến Tiêu Tiêu phát huy sức chiến đấu so với lúc hắn còn khỏe cũng là không chút nào kém!

Nhưng hắn lại chẳng thể ngờ, đối phương cư nhiên lao lên phía trên, mạo hiểm chống chọi với Lôi Kiếp!

Lúc này Chiến Tiêu Tiêu đã không còn muốn suy nghĩ, chỉ biết bám riết lấy đối phương, nhất định mang tên gia hỏa đáng chết này chém thành một đống thịt vụn mới tiêu tan mối hận trong lòng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 280: Mất Mạng

Chiến Tiêu Tiêu nhanh chóng tập trung huyền lực hòng bức kiếm khí ra ngoài cơ thể thì đột nhiên một thân ảnh thoáng hiện trước mặt, hắn ta có một đôi mắt trong trẻo nhưng đầy lạnh lùng, trong con ngươi lóe lên dị mang thảm khốc. Đôi bàn tay dùng thế lôi đình vạn quân, nặng nề oanh kích vào Chiến Tiêu Tiêu.

Một kích này đã dùng toàn lực.

Chiến Tiêu Tiêu gầm lên giận dữ đá mạnh vào người Quân Mặc Tà, tay phải cũng mạnh mẽ đánh vào ngực đối phương một chưởng . Tuy hiện tại hắn bị thương nặng, toàn bộ sức mạnh e chỉ còn không đến 2 thành. Nhưng dù thế thì vẫn khiến Quân Mặc Tà như bị sét đánh, khiến nội phủ nhộn nhạo từng đợt.

"Phanh", thân hình Quân Mạc Tà bị bắn ngược trở về.

Nhưng Chiến Tiêu Tiêu cũng không khá hơi là bao, kiếm khí màu bạc trong nội thể đã ngoài tầm khống chế, hắn cảm giác trong thân thể như có hàng vạn chuôi đao đang tùng xẻo trong khắp cơ thể. Rốt cục hắn không nhịn được kêu to hai tiếng miệng phụt máu thân thể vô lực rơi xuống.

Bỗng có hai đạo thân ảnh hướng tới nơi Chiến Tiêu Tiêu ngã xuống!

Lúc này lớp sương mù dày đặc đang dần tan ra với tốc độ rất nhanh.

Trải qua hai lần Thiên Lôi oanh kích, Huyền Thiên mê tung trận ẩn chứa thiên địa lực đều tiêu hao, trận thế vì vậy mà mất đi hiệu quả lộ ra hình dáng của rặng núi.

Rơi xuống đất, Chiến Tiêu Tiêu phát hiện sương mù đã muốn biến mất, miễn cưỡng đứng dậy hắn hung hăng nhìn Quân Mạc Tà đang cố gượng dậy ở phía trước, giọng nói đầy vẻ không cam lòng:

- Thì ra... thì ra... thật là tức chết mà! Thì ra tu vi của ngươi chỉ là Thánh hoàng thậm chí còn chưa đạt tới tứ cấp, tại sao lại có thể như vậy... Hự!

Chiến Tiêu Tiêu nói xong lại phun ra một ngụm máu, thân hình đứng không vững. Phía đối diện hắn, Quân đại thiếu gia thản nhiên đứng lên lau vết máu nơi khóe miệng mỉm cười nói:

- Thì ra giờ lão mới biết, làm ta cứ tưởng lão đã biết từ lâu. Hóa ra ta đã đề cao trí tuệ của lão rồi, là ta đã hiểu nhầm thật là xin lỗi.

“Nếu nhìn ra thì ta há đã bị như thế này?” Chiến Tiêu Tiêu buồn bực cơ hồ muốn tự sát!

Thì ra đối phương chỉ phô trương thanh thế chứ nếu không thì ta cho một hít là bay. Từ đầu tới giờ hắn lợi dụng những thứ bàng môn tà đạo thi triển Chướng Nhãn pháp để bày ra thực lực Thánh hoàng.

Nhưng mình lại bị đối phương dùng vẻ thần bí mê hoặc bị hắn nắm mũi dẫn đi mà không biết.

Không chỉ bỏ lỡ thời cơ ra tay mà còn bị hắn gạt lọt vào cạm bẫy, bị chôn sống lại còn bị thiên lôi đánh trúng, mà còn bị đánh trúng những hai lần.

Càng tức hơn nữa là làm cho mình khỏa thân đối mặt kẻ địch, nhận lấy sự sỉ nhục mà cả đời không gặp.

Chiến Tiêu Tiêu nghiến răng ken két, ánh mắt trừng lên sòng sòng.

Giờ phút này hắn chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Quân Mạc Tà.

Tiếc rằng hắn có tâm nhưng vô lực.

Bị dính đòn lừa liên tục khiến cho huyền khí bị tiêu hao không còn một mảnh, ngoài ra kiếm khí kì dị vẫn liên tục phá hoại các kinh mạch bên trong cơ thể.

Một tiếng "keng" nhỏ vang lên, một đạo ánh sáng ảm đạm từ đằng xa bay đến. Viêm Hoàng Chi Huyết xiêu vẹo bay về, dừng ở trước mặt Quân Mạc Tà kêu ong ong làm nũng giống như một đứa bé bị ăn hiếp. Một đòn của Chiến Tiêu Tiêu hầu như ngưng tụ tất cả huyền lực của hắn, mém làm cho kiếm thể của Viêm Hoàng Chi Huyết tan vỡ. Giờ nó có thể bay đến tận đây đã là không tệ rồi.

Quân Mạc Tà thấy thế liền ôn nhu an ủi:

- Thật là tội nghiệp ... một lát ta sẽ chữa thương cho ngươi, ta sẽ khiến ngươi trở nên chắc chắn hơn nữa, ngoài ra ta sẽ cho ngươi ăn một bữa tiệc đầy mỹ vị, ngoan về nghỉ ngơi đi.

Viêm Hoàng Chi Huyết phát ra tiếng kêu như đồng ý, sau đó được Quân Mạc Tà thu vào Hồng Quân Tháp.

Nhìn cảnh này khiến Chiến Tiêu Tiêu cảm giác như bị sét đánh, hắn trợn trừng mắt thở hổn hển khó nhọc hét lớn:

- Thì ra.. chính là do thanh kiếm này giở trò phá rối. Làm ta cứ tưởng ngươi có khả năng ngự kiếm... thật là..thật là.. thật tức chết lão phu mà.

Đây chính là điều khiến cho hắn vô cùng khó hiểu, đối phương rõ ràng không phải cao thủ thánh tôn làm sao có đủ khả năng ngự kiếm cho được. Lúc đầu mình cũng thấy nghi ngờ, thì ra thanh kiếm này hoàn toàn có thể tự do hành động mà không cần ai điều khiển ngoài ra cũng không cần dùng huyền khí để điều khiển.

Cứ tưởng đây là thuật ngự kiếm cao thâm mà trong truyền thuyết nói đến. Không ngờ đối phương giở trò nhưng mình cứ tin là thật, làm thần hồn nát thần tính.

Quân Mạc Tà thấy đối phương mang đầy vẻ không cam lòng thì quyết tâm đổ dầu thêm lửa. Hắn mỉm cười nói:

- Không cần phải nghĩ ngợi chi cho mệt, à chẳng hay ngươi có thấy phong cảnh nơi đây rất đẹp không, thật là động lòng người phải không? Phong cảnh này rất phù hợp để cao thủ như ta và ngươi quyết đấu với nhau. Sau đây sẽ là trận chiến sinh tử đầy công bằng giữa ta và ngươi. Thắng bại do trời định.

Chiến Tiêu Tiêu trợn trừng mắt tức đến phun máu lần ba, bi phẫn té xuống. Lần phun máu này đã khiến hắn nội thương nặng lại càng nặng thêm . Máu tươi liên tục phun ra từ miệng.

“Sao lại có người có thể vô sỉ như thế được. Ta thậm chí một chút sức lực cũng không có, còn dám nói cùng ta đánh một trận công bằng... Con mẹ nó, hắn đánh ta chả khác gì đánh một cái xác chết mà dám nói là công bằng quyết chiến...”

(NBV: Anh Tà mà không vô sỉ thì ai vô sỉ bây giờ. Thôi thì vì sinh tồn mà vô sỉ với địch nhân thì ta ủng hộ hai tay :303:)

Liên tục bị thương lại bị sỉ nhục khiến thương thế của Chiến Tiêu Tiêu càng lúc càng trầm trọng. Liên tục bị lừa, bị đánh chôn sâu xuống đất tổn thương nguyên khí, lại còn bị thiên lôi đánh hai lần khiến huyền khí hộ thể bị xé nát còn lục phủ ngũ tạng muốn hỏng hết cả. Kế tiếp lại bị thần kiếm cho một kích khiến kiếm khí chui vào trong cơ thể phá hoại lung tung. Cuối cùng còn bị Quân Mạc Tà bồi cho một cú đấm ngay ngực. Một cú đấm với toàn bộ sức mạnh này khiến lục phủ ngũ tạng của hắn đã tồi nay còn tệ hơn. Hoàn toàn dập nát, tìm ra nửa điểm còn nguyên vẹn cũng khó.

Hiện tại chân tay rụng rời, thân thể sắp hỏng mất.

Sau đó lại phát hiện ra chân tướng mọi việc khiến cho tâm trạng buồn nản dẫn đến khó thở, tinh thần bị thương tổn. Hắn hiện tại nhúc nhích ngón tay cũng không đủ sức.

- Tên của ngươi là gì? Nói cho ta biết tên của ngươi!

Thân thể cháy đen của Chiến Tiêu Tiêu rung lên từng đợt, như muốn đứng lên. Giọng nói của hắn tràn ngập khí tức hung ác, xen lẫn cừu hận không sao rửa sạch, hắn nói trong khó khăn:

- Nói cho ta biết tên của ngươi, kiếp này ta không báo được thù! Thì kiếp sau ta cũng sẽ tìm ngươi! Kiếp sau nữa cũng thế, ta với ngươi đời đời kiếp kiếp sẽ không đội trời chung!

- Đáng tiếc ngươi không có cơ hội nữa.

Quân Mạc Tà đã đập nát hi vọng cuối cùng cùa Chiến Tiêu Tiêu:

- Bởi vì ta sẽ không cho thánh anh của ngươi chạy thoát! Ngươi chẳng có cơ hội nào. Nếu muốn cứ thử xem ta sẽ cho ngươi chết nhiều lần!

Chiến Tiêu Tiêu lập tức tuyệt vong.

- Hoặc là, ngươi có thể nói cho ta biết tên của ngươi!

Quân Mạc Tà sờ cằm nói:

- Ta thật rất tò mò cao thủ như ngươi tại Chiến gia chắc cũng có tiếng tăm lừng lẫy, ngươi rốt cục là ai?

- Ngươi không biết ta là ai? Ngươi còn nói là không biết ta là ai?

Chiến Tiêu Tiêu vô cùng ngạc nhiên.

Tuy sắp chết nhưng hắn vẫn cảm thấy không thể tin được:

- Ta vừa mới dùng tuyệt chiêu nổi tiếng của mình mà hắn còn không biết ta là ai?

Quân Mạc Tà cũng cảm thấy có chút buồn bực:

- Ta cũng không phải thành viên của Phiêu Miễu Huyễn Phủ sao ta lại biết ngươi là ai . Chẳng lẽ ngươi là người rất có tiếng tăm? Thôi kệ mặc dù mông ngươi rất trắng, hàng cũng khá to nhưng so với ta ư, quả thật còn kém một chút.

- Hahaha.... được... được lắm.

Chiến Tiêu Tiêu ho khan xong lại phá lên cười:

- Vậy cho cả hai chúng ta cùng hồ đồ đi!

Đột nhiên trên mặt của Chiến Tiêu Tiêu hóa tím, cả người to ra như quả bóng cao su, hắn nhe răng ra cười, giọng cười khiến người khác không rét mà rung:

- Vậy để cho cả hai chúng ta làm một đôi quỷ hồ đồ đi, cùng nhau xuống hoàng tuyền để không lo tịch mịch.

Giờ phút này hắn dùng bí pháp thiêu đốt linh hồn bỏ qua phương pháp dùng thánh anh bỏ chạy, trực tiếp tự bạo muốn cùng Quân đại thiếu gia đồng quy vu tận (cùng chết).

Kẻ này lúc trước đã giết chết Chiến Thiên Cơ.

Nếu thánh anh của Chiến Thiên cơ không thể thoát được thì e rằng mình cũng khó có thể trốn thoát.

Cho dù trốn thoát thì cũng phải sống trong kiếp tạm bợ. Thế thì đành liều một phen.

Đối phương lại không biết mình như vậy hủy đi thân thể cũng đỡ mang lại phiền phức cho gia tộc, hiện tại Chiến gia không được xảy ra

bất cứ chuyện ngoài ý muốn.

- Cùng nhau xuống hoàng tuyền?? Chỉ sợ lại khiến ngươi thất vọng rồi. Chẳng lẽ ngươi quên lời ta nói khi nãy sao, ta đã hứa cho bảo kiếm của ta một bữa tiệc lớn, nếu như ngươi muốn chết thì phải hỏi xem bổn thiếu gia xem có đồng ý hay không.

Nhìn thân thể Chiến Tiêu Tiêu càng lúc càng to ra như có thể phát nổ bất cứ lúc nào, Quân Mạc Tà liền xông tới gần, kiếm quang đột nhiên lóe lên, Viêm Hoàng Chi Huyết lại một lần nữa ra tay.

Thanh kiếm bay ra khỏi tay Quân Mạc Tà.

Thân ảnh phía trước liền đột nhiên biến mất, cứ như chưa từng xuất hiện.

Chiến Tiêu Tiêu đưa mắt nhìn thân ảnh dám bỡn cợt mình thì lại bị một đợt thiên lôi nữa đánh rơi xuống.

Thì ra hắn dụ ta bay lên lợi dụng sấm sét đánh ta thật là đáng giận mà .

Ý nghĩ này chỉ vừa lóe lên trong đầu thì Chiến Tiêu Tiêu đã bị hơn mười tia sét đánh trúng.

Thực lực chỉ còn phân nữa lại bị đả kích mạnh mẽ như vậy tức thời Chiến Tiêu Tiêu không chịu nổi. Hắn kêu thảm một tiếng phun ra một chùm máu cả người cháy đen rơi xuống.

Một đạo kiếm quang lại xuất hiện một cách quỷ dị như tia chớp đâm về phía ngực của hắn.

- Phốc....Trường kiếm đã đâm sâu vào ba phân.

Chiến Tiêu Tiêu không hổ danh là thánh tôn cường giả, độ cứng của thân thể có thể so sánh với Tinh Cương, ngay cả Viêm hoàng Chi Huyết

với độ sắc bén tuyệt thế dưới tình huống vậy cũng chỉ có thể đâm vào thịt ba phân mà thôi.

Chiến Tiêu Tiêu kêu thảm một tiếng, dùng tay vỗ một chưởng tới thanh kiếm. Viêm Hoàng Chi Huyết phát ra một tiếng thê lương bắn ngược trở ra.

Viêm Hoàng kiếm bay ngược ra khiến cho máu từ miệng vết thương bắn ra như suối, Chiến Tiêu Tiêu lại kêu thêm một tiếng, miệng phun ra thêm một ngụm máu tươi! Một kích này, tuy không đâm sâu vào nhưng kiếm thể đã xâm nhập vào trong cơ thể, đag ở trong kinh mạch tàn phá bừa bãi. Lúc này Viêm Hoàng Chi Huyết lại một lần nữa lao vào đan điền của Chiến Tiêu Tiêu.

Thân thể của chiến Tiêu Tiêu đột nhiên ngừng lại.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 281: Kể Cho Ta Một Chút Về Nàng Được Chứ!

Chiến Tiêm Tiêm nằm mơ cũng không nghĩ đến đối phương rõ ràng đã thu thần kiếm về chữa thương nhưng vào thời khắc này lại có thể xuất ra. Hiện tại đan điền đã bị bảo kiếm chế trụ, Chiến Tiêm Tiêm muốn tự bạo cũng không thể được chỉ có thể trơ mắt nhìn chuôi kiếm đang dần dần hấp thụ tinh mệnh sinh nguyên mà mình tích tụ cả đời.

Quân Mạc Tà sao có thể bỏ qua vật đại bổ với bảo kiếm như thế. Đây chính là trải qua phương thức thiêu đốt, triệt để kích hoạt linh hồn chi lưc a... Hoàn toàn không có nửa điểm tạp chất, tinh thuần tới cực điểm mà còn là vật vô chủ nữa! Nếu Chiến Tiêm Tiêm lựa chọn cách thần hình câu diệt thì Quân Mạc Tà đương nhiên sẽ thành toàn cho hắn, mặc dù là theo một phương thức khác.

Thanh Viêm Hoàng Chi Huyết vốn ảm đạm chợt phát phát ra một tia huyết sắc kì dị sau đó dần sáng lên, quang hoa trên thân kiếm nhanh chóng lưu chuyển. Cuối cùng “phanh” một tiếng, thân thể Chiến Tiêm Tiêm hóa thành tro bụi, triệt để hôi phi yên diệt.

Viêm Hoàng Chi Huyết nhẹ kêu một tiếng sau đó bay lên không trung lượn một vòng rồi rơi xuống trước mặt Quân Mạc Tà, lộ ra dáng vẻ đầy thỏa mãn. Tuy hiện tại thân kiếm vẫn bị hao tổn nhưng kiếm hồn đã hoàn toàn khôi phục, thậm chí còn siêu việt hơn trước. Trước sau hai vị thánh tôn cường giả đều bị nó thôn phệ toàn bộ tinh thần cùng lực lượng. Chờ cho đến khi tiêu hóa hoàn toàn hai cỗ lực lượng này, uy lực của Viêm hoàng Chi Huyết sẽ đạt đến một tầm cao mới. Cho dù, kiếm thể bị thương tổn cũng chỉ là thứ yếu, có Kim chi lực của Quân Đại Thiếu gia,

chỉ cần có đủ số lượng kim trúc tương đương, khôi phục chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chuyện hôm nay, cuối cùng đã tạm kết thúc rồi.

Quân Mạc Tà thật sâu hít một hơi, quả thực vô cùng hung hiểm a... Thực lực thánh tôn không phải là thứ trước mắt bản thân có thể đối kháng. Cho dù là một kích cuối cùng gần như đèn cạn dầu kia của Chiến Tiêm Tiêm cũng khiến mình phải thụ thương. Nếu không phải sớm có tính toná, bố trí vô số cạm bẫy, lại có Ngũ Hành thần thông ngăn cản thì khó có thể nói bản thân hôm nay gặp phải cái kết cục gì….

Thường thường sau khi mọi việc kết thúc thì cảnh sát mới đến, hiện tại viện bịnh của Huyễn Phủ cũng như thế.

Xa xa, xuất hiện nhiều bóng người, Huyễn phủ cao thủ rốt cục cũng tới. Đám người Miêu Kinh Vân vừa tới chỉ thấy nơi này vô cùng bừa bãi. Chẳng những mặt đất bị xới tung lên, thậm chí hai bên sơn lĩnh cũng bị sụp hơn phân nửa, trên bầu trời Thiên Không Thành lúc này, mây đen đang dần tán đi, còn trên mặt đất thì để lại vô số những vệt cháy đen. Trong khoảng thời gian này cũng không có mưa, rút cục chuyện gì đã xảy ra ?

Một trận chiến này, trình độ thảm liệt, nhìn qua hiện trường đã không phải bàn cãi. Chư vị ở đây thánh tôn cường giả chứng kiến cảnh tượng trước mắt, đều vô cùng kinh tâm... Căn bản không cần tận mắt chứng kiến, thấy qua hiện trường, trong đầu mọi người đều đã phác họa ra cuộc đại chiến giữa hai vị thánh tôn cường giả

Chiến gia gia chủ, Chiến Vũ Vân hai mắt nhìn chằm chằm vào mọi thứ giống như là kẻ mất hồn vậy:

- Mọi người nhanh chóng tản ra tìm kiếm, xem có thấy tung tích của Mặc Quân Dạ không ?

Miêu Kinh Vân hạ lệnh. Bọn hắn một đường truy tung một đường tìm kiếm, cuối cùng đã tới nơi này, nếu nói về cước trình thì cả đám người đã sớm tới rồi nhưng nơi này từ xa nhìn lại không có bất kì dị động nào, thậm chí không có bất kì một chút thanh âm nào, cho nên mọi người cũng không có để ý đến. Đợi đến lúc có một tiếng nổ lớn vang lên, thì trận chiến nơi này đã hoàn toàn kết thúc. Đám người Tào Quốc Phong lập tức xuyên rừng mà đi.

Một lúc sau, trong rừng truyền ra một thanh âm vô cùng phấn chấn:

- Tìm được rồi, tìm được rồi.

Sau đó một vị thánh tôn ôm một vật gì chạy ra, cười khổ nói :

- Tiểu tử này không ngờ lại còn ngủ.

Mọi người lập tức vây quanh, chỉ thấy trên giường kẻ có được không linh thể chất, được mênh danh là thiên tài trong thiên tài đang nhắm mắt ngủ say.

- Thật sự là tốt số a!

Miêu Kinh Vân vẻ mặt phức tạp ca thán một tiếng rồi nói:

- Vô số cường giả vì hắn mà phải bôn ba nghìn dặm, liều mạng chém giết thế nhưng hắn lại có thể an ổn nằm ngủ. Quả thật người với người không giống nhau.

- Phủ chủ, tiểu tử này không phải đang ngủ mả bị người khác điểm huyệt ngủ.

Một người khác nói

- Cần ngươi phải nói sao ? Ta đây chẳng lẽ không nhìn ra ?

Miêu Kinh Vân lắc lắc đầu, lại nhìn đống hỗn loạn trước mắt rồi nói :

- Nhanh, về thôi, c hai kẻ đánh nhau ở đây giờ này chắc cũng đi rồi.

Chuyện này có thể nói là chấn động cả Huyễn Phủ nhưng không biết vì lí do gì mà lại bị bị nén xuống, sau này cũng không có ai trong Huyễn phủ nhắc đến nữa, tựa hồ trong Huyễn phủ chưa từng phát sinh ra đại sự kinh thiên động địa đó vậy. Chỉ là chỗ ở của Quân Mạc Tà lại càng tăng cường cảnh giới.

Bề ngoài thì chuyện này xem như đã kết thúc nhưng các đại gia tộc có thể cảm nhận được có một cơn sóng ngầm đang bắt đầu khởi động không biết khi nào bạo tạc. Cho nên các đại gia tộc đều ngoài lỏng trong chặt, tùy cơ ứng biến.

Ngược lại, Chiến gia bề ngoài vẫn không có gì dị thường, vẫn là duy trì bộ dáng dương cung bạt kiếm, nhưng nội bộ giống như là nghiêng trời lệch đất vậy. Chiến Vũ Vân sau khi về đến gia tộc, chuyện thứ nhất hắn làm chính là đi yết kiến lão tổ Chiến Luân Hồi. đem toàn bộ sự tình ngày hôm nay bẩm báo một phen. Tình hình của Chiến Tiêm Tiêm thì Chiến Vũ Vân thật sự không hề biết rõ. Mà sau khi gặp Chiến Luân Hồi, Chiến Luân Hồi cũng không đề cập đến.

Nhưng đến buổi chiều ngày hôm sau vẫn chưa có tin tức của Chiến Tiêm Tiêm, Chiến Vân Vũ quả thực đã có chút nóng nảy. Chiến Tiêm Tiêm là cao thủ của Chiến gia, là một tồn tại vô cùng quan trọng. Mà đã đến cấp bậc Thánh tôn thì vô luận là tổn thương nghiêm trọng đến đâu cũng không có khả năng qua một thời gian dài như vậy vẫn chưa trở về. Dù là thân thể bị hủy, thánh anh cũng phải sớm quay lại rồi chứ, chẳng lẽ lại bị hình thần câu diệt ?

Chiến Luân Hồi lập tức gọi Chiến Vũ Vân đến hỏi cận thận lại một lần nữa.

- Ngươi có thấy dấu vết của Liệt Hỏa thiêu hủy tại nơi chiến đấu không ?

Nghe Chiến Vũ Vân tinh tế thuật lại, khi nghe đến đoạn có hiện tượng bị lửa thiêu hủy thì sắc mặt Chiến Luân Hồi lập tức thay đổi. Một dự cảm bất an cực độ dâng lên trong lòng

- Cao thủ quyết chiến, lại có thể xuất hiện dấu vết của hỏa thiêu. Như vậy thì...

- Vâng đúng thế, chỗ chiến trường quả thật có thể thấy rất rõ dấu vết thiêu hủy.

Chiến Vũ Vân tuy không biết tại sao lão tổ tông lại hỏi như vây nhưng vẫn trả lời cẩn thận. Chiến Luân Hồi hỏi rất nhiều, ghắn vừa định hỏi lại thì bỗng thấy sắc mặt của Chiến Luân Hồi trở nên vô cùng khó coi thì trong lòng cũng nổi lên một trận bất an đành đem những gì định hỏi nuốt vào trong bụng.

- Tạm thời không có việc gì, ngươi lui xuống đi

Chiến Luân Hồi thở dài, thân hình trở nên vô lực tựa vào ghế, thần sắc trở nên mệt mỏi vô cùng, phất phất tay nói.

- Vâng, đệ tử xin cáo lui.

Chiến Vũ Vân cẩn thận nhìn sắc mặc của Chiến Luân Hồi, hiện tại hắn trăm nỗi khó hiểu không thể giải đáp được. Bỗng...

- Chậm đã

Chiến Luân Hồi nhắm hai mắt lại nói :

- Thuận tiện thông tri cho Nhất Tiếu cùng Chiến Đồ biết ta muốn bế quan, lệnh cho họ đến nơi này hộ pháp. Trong thời gian này bất kể kẻ nào cũng không được vọng động. Thời gian kế tiếp bất luận đại sự gì phát sinh, thì cũng không được nhúng tay vào, chờ sau khi ta xuất quan rồi mới tính

- Nhưng không biết lão tổ tông bế quan lần này ước chừng cần bao nhiêu thời gian ?

Chiến Vũ Vân dò hỏi:

- Chậm nhất ba tháng sớm nhất là một tháng

Chiến Luân Hồi nhắm mắt lại nói. Nhưng không biết sao Chiến Vũ Vân cảm thấy khẩu khí của Chiến Luân Hồi hôm nay ngập tràn ý đìu hiu. Giống như là đã có chuyện gì bất hảo đã xảy ra vậy.

Những ngày sau này thật sự rất nhanh, trong nháy mắt, ba ngày đã trôi qua. Hôm nay là đại thọ năm trăm tuổi của Huyễn Phủ phủ chủ Miêu Kinh Vân.!

Miêu gia cao thấp đều lộ ra một không khí đầy vui mừng.

Quân Mạc Tà trong mấy ngày này có thể nói là vô cùng nhàn rỗi, lúc không có việc gì thì làm ra bộ dáng luyện công. Đương nhiên, tiến bộ của hắn luôn khiến cho mấy người Thánh Hoàng phải sợ hãi than. Miêu Tiểu Miêu ngẫu nhiên cũng đến tâm sự một chút. Cũng có một số lão già không có việc gì đến đi vài vòng, tiện thể giới thiệu một chút về tôn nữ cùng chắt gái của mấy lão chẳng hạn.

Tổng thể mà nói, chỉ có bốn chữ “Sóng yên biển lặng”.

Ngày mai là đại thọ năm trăm tuổi của Miêu Kinh Vân. Sau đó một ngày chính là thời điểm tiến vào linh dược viên. Hành trình đến Huyễn Phủ của mình rốt cục cũng kết thúc rồi!

Có lẽ sau ngày hôm sau mình sẽ rời khỏi nơi này, vĩnh viễn không quay lại mảnh thổ địa này nữa.

Tuy mình ở trong này trong một thời gian ngắn nhưng cũng giúp Huyễn Phủ không ít việc, phá hoại mưu đồ mấy ngàn năm của Chiến gia, khiến hai vị thánh tôn Chiến gia hoàn toàn hôi phi yên diệt, Chiến gia vì thế mà thế lực cũng giảm đi khiến cho Huyễn Phủ tránh được nguy cơ phân tách, như vậy cũng đủ bù đắp chuyện mình lừa gạt. Nghĩ đến đây, Quân Mạc Tà rốt cục thở dài một hơi.

Loại cảm giác thẹn với lương tâm này thực đúng là khó chịu.

Trong mấy ngày này, Miêu Tiểu Miêu càng trở nên ôn nhu khiến Quân đại thiếu gia giống như là đứng ngồi trên đống lửa

- Đồ ngốc, ngươi đang suy nghĩ gì đó ?

Thấy Quân Mạc Tà có chút thất thần, Miêu Tiểu Miêu ôn nhu hỏi. Trong thời gian này, Miêu Tiểu Miêu tận lực bày ra vạn chủng nhu tình của bản thân, đối với Quân Mạc Tà hết sức ôn nhu, vô cùng thân mật gọi hắn bằng tai tiếng " đồ ngốc" (ước gì mình cũng được như anh ấy) , thay cho danh tự "đại thiếu". Tất cả mọi chuyện cũng đều vì một lời của bản thân ngày trước: "Nội Tậm Quân Dạ thống khổ như vậy, ta phải dùng nhu tình của mình cứu hắn thoát ra khỏi bể khổ (Ơ mi phò phò)

- Không có gì

- Quân... Có thể nói cho ta biết....nàng ấy như thế nào không?

Để hắn giấu trong lòng không bằng khiến hắn nói ra thì có thể sẽ nhẹ lòng hơn. Nếu để lâu thì có thể sẽ hình thành tâm bệnh.

- Nàng ?

Quân Mạc Tà kinh ngạc nhìn Miêu Tiểu Miêu nói:

- Nàng ?

- Chính là người trong lòng của ngươi đó.

Miêu Tiểu Miêu dịu dàng nói:

- Người mà ngươi nhớ mãi không quên đó. (nhớ em chăng Biên)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 282: Tuyệt Vọng Mà Đi

-“Nàng a..”

Quân Mạc Tà hít một hơi thật sâu, hắn không rõ Miêu Tiểu Miêu rốt cuộc là nghĩ như thế nào. Chỉ nghe một câu nói này trong lòng đột nhiên hiện lên dung mạo của Mai Tuyết Yên, còn có bóng hình xinh đẹp thướt tha của Quản Thanh Hàn cùng Độc cô Tiểu Nghệ ,…

Đã lâu không được gặp các nàng rồi …Quân đại thiếu thật sự có chút nhớ nhà.

Hai bên cũng không thể có sự tình. Thôi liền nói ra làm cho nàng hết hy vọng, làm cho nàng sớm từ bỏ một chút tâm tư có khi nói không chừng cũng là chuyện tốt. Làm cho nàng khổ sở nhất thời, còn hơn cả đời sống khổ sở.

-"Nàng rất đẹp! Rất đẹp rất đẹp!"

Quân Mạc Tà thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn về phía chân trời mà đáp. Dần dần lộ ra khẩu khí ôn nhu, giống như giống như nằm mơ nói:

- "Tóc của nàng rất dài, rất phiêu dật, một đôi mắt to, lông mi nhìn rất đẹp, ta thường thường cười nói, lông mi của nàng giống như là ánh trăng rằm từ bầu trời trải xuống, bất quá, tuyệt không nhu nhược mà là mang theo một chút mùi vị hiên ngang oai hùng..."

Miêu Tiểu Miêu kinh ngạc nhìn hắn, nhìn hắn mang trên mặt nhớ lại thỏa mãn tươi cười đang nói người trong lòng của hắn, đột nhiên trong

lòng phát lên một luồng vừa chua xót vừa đau cảm giác. Một loại cảm giác tên là 'Ghen tị” dâng lên trong lòng. Mặc dù đang trong lòng liều mạng tự nói với mình: “không nên tức giận không cần khổ sở, một ngày nào đó ta có thể chính thức thay thế được địa vị người nọ ở trong lòng hắn”, nhưng vẫn là nhịn không được sự khó chịu đang trào dâng….

Thì ra…. Đó chính là tình cảm của hắn dành cho nàng……..

"Da tay của nàng rất trắng, dù nói da thịt lấn sương thắng tuyết cũng không đủ, mặt hình trái xoan, dáng người cao gầy, nàng thích mặc nguyên một bộ quần áo trắng trắng như tuyết. Ta thích nhất là nhìn nàng mặc áo trắng như vậy, một đầu tóc đen phất phới phiêu dật, mỗi một lần nhìn thấy, ta đều có một loại cảm giác... Nữ tử này không phải người phàm tục, chính là tiên ở trên trời buông xuống nhân gian... Ý nghĩ như vậy, thật sự rất Thần Thánh, hoặc là dùng từ rất thánh khiết mới thích hợp hơn một ít. Nàng không cần lên tiếng, cũng không cần làm cái động tác gì, chỉ là xem bóng dáng cũng đủ khiến cho người ta có một loại cô đơn lạnh lùng, hoặc là cảm giác thần bí khó có thể tiếp cận được…….

Miêu Tiểu Miêu miễn cưỡng cười cười nói:

- "Nàng thật đẹp '... Ngươi vừa nói như thế, ta đều có chút mong muốn được gặp nàng. Thật không nghĩ tới, nhân gian lại có giai nhân khuynh quốc Khuynh Thành như thế ..."

-"Không, nàng làm sao chỉ là giai nhân khuynh quốc Khuynh Thành , dùng vẻ đẹp chốn nhân gian đi so sánh nàng thì đó căn bản là là một sự xúc phạm rất lớn lao! Thực xin lỗi, ta không cố ý quát lớn như vậy ... Nàng còn có một đức tính rất tốt, chính là làm việc chưa bao giờ do dự không quả quyết, chỉ cần chuyện tình gì nàng cho là đúng thì lập tức sẽ thẳng ray mà làm. Nàng... Thật sự rất có dũng khí, đã từng một mình mình duy trì một cơ nghiệp to như vậy mà không có bất kỳ người nào giúp đỡ. Một tay nàng chống đỡ cơ nghiệp, đối mặt vô số cường địch vây tứ phía mà vẫn có thể làm cho cơ nghiệp không đến mức suy bại..."

Quân Mạc Tà nói tới đây, trong lòng đang nhớ lại sự quật cường ở thời điểm Mai Tuyết Yên một mình duy trì Thiên Phạt Sâm Lâm, khóe miệng không khỏi lộ ra một ý thương tiếc xuất phát tự đáy lòng...

-"Còn có, nàng đối với ta vô cùng tốt... Thà rằng hy sinh tánh mạng của mình cũng không muốn làm cho ta bị thương tổn... Thậm chí, có một lần vì cứu người nhà của ta mà suýt chút nữa nàng phải trả bằng tính mạng của mình. Ta thật sự vô cùng cảm động, rất may mắn, được như vậy hồng nhan như vậy thì còn có gì cầu?"

Quân Mạc Tà khóe miệng ôn nhu càng ngày càng rõ ràng, trên mặt hiện lên vẻ thỏa mản, xen lẫn trong đó còn có sự cảm kích nồng đậm.

Hồng nhan tri kỷ như vậy, trên thế gian này mấy ai có thể có được?

Tuyết Yên... Kiếp nầy có thể có được ngươi, là hạnh phúc cỡ nào!

-"... Thật tốt."

Miêu Tiểu Miêu trong lòng có một thanh âm tại hô to:

"Ta cũng có thể! Nàng có thể làm được, ta cũng có thể làm được! Thậm chí so với nàng thì càng nhiều nhiều, làm tốt hơn. Ta cũng có thể vì ngươi mà không để ý tánh mạng của mình! Dùng tánh mạng của mình để bảo vệ hết thảy mọi thứ thuộc về ngươi! Ta có thể, ta nhất định có thể làm được !"

Nhưng nàng rốt cục không có nói ra.

Bởi vì nàng biết, có một số việc không thể cứ nói là làm được…

Lời nói là vô dụng, chỉ có hành động mới chứng minh được!

-"Đúng vậy ... Trên đời này chỉ sợ cũng tìm không được nữa một vị nữ tử nào có thể cùng nàng so sánh!"

Quân Mạc Tà rất cảm khái nói:

-"Có thể gặp được nàng, không biết ta có bao nhiêu may mắn, đã tu luyện mấy kiếp mới có phúc này..."

-"Vậy…"

Miêu Tiểu Miêu trong lòng chua xót không chịu nổi, châm chước thật lâu sau mới hỏi một câu mà bản thân rất muốn hỏi:

- "Vậy... Nàng... Nàng là thế nào... Chết như thế nào? "

-"A? Chết như thế nào? "

Quân Mạc Tà bị những lời này dọa cho hoảng sợ, kinh ngạc nhìn Miêu Tiểu Miêu:

- "Mà nàng... Không chết a, nàng làm sao có thể sẽ chết chứ? Ngươi đang nói cái gì? "

Nói tới chữ cuối cùng, trong giọng đã mơ hồ bốc lên sự tức giận!

-"A?"

Bộ dạng Miêu Tiểu Miêu thoạt nhìn so với hắn càng thêm ngoài ý muốn, nàng nhịn không được nhảy dựng lên , nói:

-"Nàng không chết? Nàng tại sao lại không có chết? Làm sao có thể..."

-"Đương nhiên không chết! Nàng như thế nào lại Chết! "

Quân Mạc Tà có chút không vui nói. Nha đầu kia hôm nay cứ thơ thơ thẩn thẩn, rốt cuộc là muốn nói cái gì đây?

Miêu Tiểu Miêu chỉ cảm thấy đầu óc của mình hoàn toàn Hỗn Độn.

“Tại sao có thể như vậy?”

“Đây là có chuyện gì?”

“Rõ ràng ...”

Nàng quên mất một chuyện. Đó là tất cả những “Sự thật” mà nàng nhận định, đều chỉ là do chính nàng và mẫu thân của nàng phỏng đoán ra mà thôi.

-"Quân... người ngươi đang nói... Là ai?"

Miêu Tiểu Miêu thật cẩn thận hỏi.

-“Vậy người ngươi hỏi... Là ai?"

Quân Mạc Tà cũng hồ đồ.

-"Nàng là thê tử ngươi?"

Biểu tình của Miêu Tiểu Miêu lúc này tựa hồ muốn như muốn khóc lên rồi.

-"Đúng vậy a, là thê tử ta "

Quân Mạc Tà gật gật đầu đáp. Nhưng hắn không biết một câu nói kia lại hoàn toàn đẩy Miêu Tiểu Miêu vào vực sâu vạn trượng! Vực sâu không đáy vạn kiếp bất phục!

-"Ngươi có thê tử! Nàng còn sống?"

Miêu Tiểu Miêu thất thanh thốt lên, thanh âm không cao lắm nhưng mang theo một loại đau đớn xé gan xé phổi!

-"Đúng vậy! Vậy thì sao?”

Trong lòng Quân mặc tà thở dài một tiếng, chỉ đành lặng yên thì thầm: "đau dài không bằng đau ngắn", "đau dài không bằng đau ngắn", “chỉ đau nhất thời, còn hơn khổ cả một đời...”

-"Ngươi đã thành thân sao? Ngươi nói ngươi đã thành thân sao? "

Miêu Tiểu Miêu kinh ngạc loạng choạng lùi về sau hai bước, hai mắt gắt gao nhìn hắn. Trên khuôn mặt đang ửng hồng vì kinh ngạc kia, chiếc miệng nhỏ như anh đào khẽ hé mở, đôi mắt đang long lanh nhìn chăm chú vào Quân Mạc Tà đột nhiên nước mắt quanh vành mắt mà ra! Tích tích rơi trên mặt đất, lại giống như từng hạt trân châu rơi vào chốn bụi trần….

-"Phải . ."

Quân Mạc Tà trong lòng không khỏi thầm giật mình, nhìn đến vẻ mặt tuyệt vọng của Miêu Tiểu Miêu , Quân Mạc Tà trong lòng mềm nhũn. Nhưng hắn cũng biết giờ phút này một khi mềm lòng, chỉ sợ sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ nên vẫn đành mạnh mẽ trả lời nàng một câu đầy thuyết phục.

“Thật sự xin lỗi nàng, làm người phải biết phân rõ nặng nhẹ! Nếu là lúc này không cho ngươi thương tâm nhất thời, ta đây liền rất có thể sẽ hại ngươi cả đời!

-"Ngươi thành thân ... Ngươi thật sự đã thành thân ..."

Miêu Tiểu Miêu mờ mịt thì thào tự nói, vô ý thức lảo đảo từng bước lui về phía sau, nước mắt làm nàng chỉ nhìn thấy mọi vật thật mơ hồ ...

Trong chớp nhoáng này, Miêu Tiểu Miêu cảm giác được tim của mình đã rơi vào vực sâu vô tận. toàn bộ những cố gắng của nàng chỉ đổi lấy một câu nói, một câu nói đang giày vò nàng “Hắn đã thành thân.. hắn thật sự đã thành thân… còn ta ….. “

Kế tiếp, nàng đột nhiên mạnh mẽ xoay người sang chỗ khác, lấy tay bưng kín một ngụm máu nóng đang trào ra khỏi miệng.

Nàng đột nhiên chỉ cảm thấy trước mắt là một bầu trời đầy sao...

Nước mắt cứ tùy ý lăn dài trên má……

Rốt cục nàng nhịn không được mà phát ra một tiếng khóc nặng nề, sau đó loạng loạng thân người xông thẳng ra ngoài....

Đi đến cửa viện, nàng ngã mạnh một phát, sau đó loạng choạng đứng dậy phóng thẳng ra ngoài. Chỉ trong chớp mắt đã không còn bóng dáng, nhưng tiếng khóc vẫn còn như vang vọng khắp tiểu viện….

Tiểu Đậu nha hung hăng trừng mắt nhìn Quân Mạc Tà, một khuôn mặt nhỏ nhắn không ngờ tức giận đến đỏ bừng, ầm ấm mắng hắn:

- "Kẻ lừa đảo! Ngươi là một cái đại lừa đảo! Ngươi cũng đã thành thân còn chạy tới câu dẫn tiểu thư nhà ta! Ngươi, ngươi, này đồ háo sắc... Đê tiện vô sỉ hạ lưu bỉ ổi! "

Nói xong, xì một tiếng khinh miệt rồi chạy như bay theo hướng phía sau Miêu Tiểu miêu ...

Bạch Kỳ Phong đang ngồi ở trước sân. Từ sau sự kiện Thánh Tôn cường giả đột kích lần trước, thất Đại Thánh hoàng cũng không dám chậm trễ, bảy người luân phiên cắt lượt gác để canh chừng Quân đại thiếu gia trong cự ly gần, chỉ e lại tiếp tục xuất ra ngoài ý muốn. Mà giờ phút này lại đến phiên Bạch Thánh hoàng trực ban.

Bạch Kỳ Phong nhìn Miêu Tiểu Miêu thương tâm muốn chết rời đi một cách bất ngờ như vậy thì không khỏi ngây dại. Một hồi lâu sau như mới tự tỉnh ngộ, vội vội vàng vàng nhảy vọt tới trước mặt Quân Mạc Tà rồi dùng âm thanh oán giận để trách hắn:

-"Ngươi thật là… ... Tiểu tử nhà ngươi không thể vững vàng một chút được sao? Nàng sớm muộn gì cũng là người của ngươi, đợi cho đến khi các ngươi thành thân rồi thì tiếp tục giỡn có được không hả? Làm sao mà hiện tại đã muốn ….. quá gấp rồi, thân thể của nàng…. Há có thể cho ngươi tùy tiện …. Ai!

Bạch Thánh hoàng không có thói quen nghe lén nấy cặp tình nhân trẻ này tâm sự, mà Quân Mạc Tà cũng sẽ không khiến hắn nghe được. Bởi

vậy tự nhiên không rõ ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bởi vậy giờ phút này Bạch Thánh hoàng lại nghĩ anh Tà nha ta cầm lòng không được mà muốn …. Còn Miêu Tiểu Miêu thì lại không muốn….

Rốt cuộc cũng do cái phán đoán này mà nói chuyện như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược:

-"Ngài đang nói cái gì vậy? Cái gì sớm muộn gì đều là của ta? Ta với nàng cái gì cũng không có làm mà..."

Quân Mạc Tà buông buông tay, vẻ mặt vô tội.

-"Ngươi còn muốn làm cái gì với nàng? Ngươi làm vậy rồi giờ còn muốn chối hả? Con gái người ta vui vẻ mà đến như vậy, tiểu tử nhà ngươi cư nhiên làm ra cái dạng này? Làm sao ngươi có thể như vậy chứ?”

Bạch Kỳ Phong chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói :

-"Người trẻ tuổi chính là dễ dàng xúc động. Tốt lắm, ngươi cứ đợi ở đó đi. Mấy ông già họ Miêu kia mà không lột da của ngươi ra thì mới là lạ... trình độ quan tâm của Miêu gia đối nha đầu bảo bối kia, ngươi vẫn không biết hết được đâu..."

Bạch Thánh hoàng lắc đầu than thở, vòng vo hai vòng, mới mặt khuôn mặt u sầu nói:

- "Ta còn phải chạy nhanh đi tìm lão Đại tìm trở về thương lượng một chút , việc này biến thành như thế nào cũng phải cấp người ta một cái giải thích rõ ràng...."

Nói xong vèo một tiếng là đi liền '...

Quân Mạc Tà thật sự không tới nghĩ tới Bạch Thánh hoàng loáng cái là chạy đi mất tiêu. Hắn thầm nghĩ: “Chẳng lẽ nói chuyện tình yêu một chút... Còn có thể quan hệ đến cái đại sự gì khác nữa sao! Cái gì “như vậy như vậy”, “như vậy như vậy”, “cái gì cùng cái gì” hả?”

(NBV: Anh Tà đang choáng, dịch xong câu này ta cũng choáng)

Bất quá nhìn về phương hướng Miêu Tiểu Miêu đang đi, trong lòng Quân Mạc Tà thầm nói lời xin lỗi.

Còn có... một sự mất mát nhàn nhạt.

Hoặc là... Ngươi nên có thuộc loại hạnh phúc của ngươi, mà phu quân ngươi ... Cũng không phải ta …

Thở dài một tiếng, Quân Mạc Tà bước chậm đến viện môn, nhìn chăm chú vào vị trí Miêu Tiểu Miêu vừa ngã xuống lúc nãy, trong lòng lại nổi lên một cảm giác đau đớn.

Lấy tu vi huyền công của Miêu Tiểu Miêu, trên đường bằng phẳng như vậy lại có thể vấp ngã….

Có thể thấy được lúc đó trong lòng của nàng đã thống khổ đến cái tình trạng gì, đã là cái gì cũng không suy nghĩ...

Bỗng nhiên, Quân Mạc Tà cả người chấn động, bước nhanh đi lên vài bước, ánh mắt mặc nhiên bị kiềm hãm!

Ngay tại vị trí Miêu Tiểu Miêu ngã sấp xuống có rải rác vài giọt vết máu vẫn đang đỏ tươi. Dưới ánh mặt trời phát ra ánh lấp lánh lộng lẫy dị thường, vừa đẹp đẽ lại vừa thê lương, giống như từng viên hồng bảo thạch lộng lẫy nhất trên thế gian này……

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 283: Thánh Tôn Vấn Tội

Vết máu vẫn không hề đổi sắc dưới ánh mặt trời .

Quân Mạc Tà dùng ngón tay nhẹ nhàng lau vết máu, trong lòng cũng cảm thấy xót xa.

Tâm huyết!

Đây đúng là tâm huyết !

Chịu sự đã kích nặng nề đã khiến nữ tử si tình Miêu Tiểu Miêu phun ra tâm huyết!

Nhưng Tâm huyết chính là kết tinh những tinh túy của sinh mệnh tinh nguyên.

Hao tổn cỡ này, cho dù là cường giả có huyền công cao thâm cũng khó có thể chịu nổi. Vậy mà Miêu Tiểu Tiểu, một nữ tử yếu nhược lại có thể chịu được loại đau đớn này, rốt cuộc nỗi đau trong tim của nàng lớn đến chừng nào?

Quân Mạc Tà vội đuổi theo hướng đi của Miêu Tiểu Miêu, men theo hướng đi của nàng hắn có thể thấy từng giọt máu tươi lưu lại trên con đường đá uốn lượn, tựa như tấm lòng của thiếu nữ dần tan vỡ theo từng bước đi cho đến khi hoàn toàn vỡ nát.

Quân Mạc Tà chậm rãi ngồi dạy, khẽ thở dài một tiếng, hướng mắt nhìn lên những vệt máu lưu lại trên đường, trong lúc nhất thời các cảm xúc lại tràn về khiến tâm hắn rất loạn.

Miêu Tiểu Miêu tính tình rất ôn nhu hoàn thuận, lại yêu mình rất sâu sắc. Điều này Quân Mạc Tà há lại không biết, lúc bản thân chưa có sức mạnh, không xu dính túi nàng đã không hiềm thân phận thiên chi kiều nữ mà ở bên hắn, lo lắng chăm sóc cho hắn, lúc hắn buồn nàng lại kề bên an ủi làm mọi biện pháp để hắn vui .

Riêng phần chân tình này, là hiếm thấy cỡ nào? Loại tình ý này thực là quá sức sâu sắc, động lòng người.

Nàng là người con gái hoàn mỹ mà chàng trai nào cũng mong muốn có được, về dung mạo nàng đẹp hơn cả Quản Thanh Hàn, Độc Cô Tiểu Nghệ, thậm chí chỉ kém một chút so với Mai Tuyết Yên, có thể nói là nghiên nước nghiên thành, dung nhanh tuyệt thế. Về tài học thì từ cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú đến huyền công võ nghệ nàng đều là cao thủ nhất lưu.

Giai nhân như thế Quân Mạc Tà không động tâm được sao?

Thử hỏi nếu có một cô gái, và lại là một cô gái hoàn mỹ như thế ngỏ lời nói yêu ngươi sâu sắc, có bao nhiêu nam nhân có thể không động tâm? Quân Mạc Tà động tâm, thế nhưng hắn động tâm là một chuyện còn nếu chỉ vì lòng ham hư vinh của bản thân mà đồng ý chấp nhận tình yêu của nàng thì quá ích kỷ. Hắn không thể làm cho một cô gái tài sắc vẹn toàn như vậy bị hủy đi trong tay mình chỉ vì một phút xúc động.

Quân Mạc Tà không thể để chuyện ấy xảy ra.

Đơn giản chỉ vì Miêu Tiểu Miêu không phải là một nữ tử bình thường. Nếu nàng là một nữ tử trong một gia đình bình thường hắn có thể chấp nhận nàng, hắn có thể khẳng định sẽ có thể mang lại cho nàng hạnh phúc hơn bất kì cô gái nào khác. Nhưng đó là "Nếu", chuyện đó không thể xảy ra được.

Bởi vì nàng là Miêu Tiểu Miêu, là thiên kim đại tiểu thư của Phiêu Miễu Huyễn Phủ .

Lại còn là đứa con gái mà Huyền Phủ phủ chủ yêu quý nhất.

Qua quan sát của bản thân trong mấy ngày, Quân Mạc Tà có thể thấy Phiêu Miểu Huyễn Phủ có thực lực to lớn đến khi nào, so với Tam Đại Thánh Địa chỉ hơn chứ không ít. Điều này khiến cho Quân Mạc Tà tuy không có sợ hãi nhưng cũng phải kiêng kỵ thật sâu.

Ngoài nguyên nhân ấy còn có một nguyên nhân khác đó là Phiêu Miễu Huyễn Phủ không nằm trong Huyền Huyền đại lục, mà nằm trong một không gian độc lập. Tuy cuộc sống ở cả hai nơi giống nhau nhưng thực thế nó vẫn cách ly Huyền Huyền đại lục.

Vì thế chỉ cần bước ra ngoài, thì nếu không có sự cho phép của Huyễn Phủ thì đừng mong mà vào trở lại. Còn nếu muốn cậy mạnh mà vào ư, rất đơn giản chỉ cần thực lực đạt tới sức mạnh của Cửu U đệ nhất người đã sáng lập ra Huyển Phủ mới có hi vọng.

Quân Mạc Tà dù có thừa tự tin nhưng để đạt tới sức mạnh ấy thì không biết phải đến khi nào.

Miêu Tiểu Miêu chẳng lẽ phải chờ mình từng ấy thời gian? Làm thế chẳng phải đã khiến tuổi thanh xuân của nàng trôi qua một cách vô nghĩa, chỉ để bám víu vào một cái hi vọng xa vời??

Đó là lí do vì sao lúc Miêu Tiểu Miêu bày tỏ cõi lòng, Quân Mạc Tà liền từ chối. Nếu hai người đến với nhau thì Miêu Tiểu Miêu phải mang một gánh nặng. Mà gánh nặng đó vượt qua mức chịu đựng của bản thân nàng.

Cả hai người có thể ngay lập tức trở mặt thành thù!

Còn chính mình sẽ bị lương tâm cắn rứt mà Miêu Tiểu Miêu sẽ phải sống cả đời trong cô đơn.

Thậm chí có thể dẫn đến hương vẫn ngọc tan.

Hắn nhớ những lời cuối củng đã nói với nàng:

- Chỉ mong... nàng có thể tìm được hạnh phúc cho riêng mình. Hãy quên ta đi, hãy xem ta là một người khách quan đường vì chỉ qua ngày mai ta sẽ vĩnh viễn rời xa nơi này, hoặc là cả đời này cũng không bao giờ bước vào Phiêu Miễu Huyễn Phủ nữa.

Quân Mạc Tà ngồi thẳng lên, nhìn vết máu còn đọng lại trên đầu ngón tay, trong lòng có chút thẫn thờ hoài niệm . Từng cơn gió thổi qua khiến vạt áo trắng rung động từng cơn, mái tóc dài nhẹ bay trong gió. Giờ phút này Quân Mạc Tà như hiểu được tâm trạng của Miêu Tiểu Miêu lúc ấy. Hắn như có thể thấy được các cảm giác bi thương tuyệt vọng thê lương tràn ngập trong lòng của nàng.

Bạch Kỳ Phong rất nhanh đã mang đám người Tào Quốc Phong trờ về, cả bảy lão nhân ngồi cùng một chỗ than thở.

Cả đám lão nhân thấy tâm trạng Quân Mạc Tà không được tốt, bảy người hỏi vài câu nhưng do Quân đại thiếu gia tâm trạng nặng nề nên không đáp lại mà chỉ đắm chìm trong suy nghĩ. Bỗng " Phịch" một âm thanh lớn vang lên từ phía cửa lớn, cứ như vừa có người phá nát cửa mà vào.

Bảy người đứng lên cùng lúc dõi mắt về hướng cửa lớn.

Tưởng có người gây chuyện, bảy lão Thánh Hoàng liền vận khởi huyền khí chuẩn bị đón địch, thế nhưng khi thấy bóng người xuất hiện trước cửa, cả bảy người như những quả bóng cao su bơm căng lúc này đột nhiên toàn bộ xì hơi, ỉu xìu xuống hết.

Trước cửa lớn là hai gã hắc y nam tử vóc dáng cao gầy mang bộ mặt đầy lạnh lùng.

Ở phía sau hai người, chiếc cửa lớn vốn uy nghi hùng vĩ đã thành đống gỗ vụn, đống gỗ này nếu đem đi nhóm lửa tuyệt đối là hảo hạng.

- Oạch...Hai vị.... Chẳng hay có việc gì mà phiền cả hai vị phải đại giá quang lâm thế này?

Tào Quốc Phong gượng cười đứng lên.

Cả hai người đều là hộ vệ bên cạnh Huyễn Phủ phủ chủ, đều là hai cao thủ có thực lực nhị cấp thánh tôn đỉnh phong. So với Chiến Tiêu Tiêu mà Quân Mạc Tà giết còn mạnh hơn mấy bậc. Có thể nói cả hai đều là chiến lực bảo đảm an toàn tuyệt đối cho Phiêu Miểu Huyễn phủ chủ.

Cả hai còn là một đôi huynh đệ sinh đôi được biết với danh xưng Miêu Đao và Miêu Kiếm.

Mọi người đều gọi chung cả hai người là "Đao kiếm tuyệt sát", một khi cả hai liên thủ thực lực càng đại tăng. Phiêu Miễu phủ chủ có hai hộ vệ này bảo vệ có thể nói là tốt hơn so với thiên quân vạn mã.

Các đời Phiêu Miểu Huyễn Phủ từ trước đến nay thực lực của phủ chủ không phải là cực mạnh nhưng lại có hộ vệ vô cùng bá đạo.

Huyễn Phủ cùng các đại thế gia rất giống nhau ở chỗ thực lực của gia chủ đều không phải cực kỳ khủng khiếp, vì khi muốn trở thành cao thủ thì ngoài thiên phú còn cần tốn rất nhiều thời gian. Mà gia chủ thì phải quản lý mọi việc trong gia tộc, đảm bảo gia tộc có chiến lực cường đại, như thế mới có thể khiến gia tộc tồn tại mà không bị suy yếu. Vì vậy nên không thể tập trung vào việc luyện công, khiến thực lực không cao là vì thế.

Hai hộ vệ bên cạnh Phiêu Miễu Huyễn Phủ phủ chủ Miêu Kinh Vân, trong gia tộc vai vế của bọn họ cũng ngang hàng với tộc trưởng. Huyển công của bọn họ đã luyện đến cảnh giới xuất thần nhập hóa. Từ lúc Miêu Kinh Vân lên làm phủ chủ đến nay cả hai đều theo sát bên cạnh, cả trăm năm không hề cách xa.

Hiên tại cả hai lại rời xa Miêu Kinh Vân xuất hiện tại đây, còn đá nát vụng cửa lớn của Tào Quốc Phong.

Điều này minh chứng cho việc Miêu Kinh Vân tỏ thái độ.

Việc một cước đá nát hai cái cửa gỗ bình thường thì đừng nói là thánh tôn chỉ sợ là kim huyền cũng dư sức làm được. Nhưng hành động đạp cửa này đã chứng minh hai vị thánh tôn đã không thể kìm nén lửa giận trong lòng.

Tào Quốc Phong cùng Bạch Kỳ Phong liếc nhau đều cùng cảm thán một tiếng, cả hai quay đầu nhìn Quân Mạc Tà thầm nghĩ nếu ngươi đối xử với tiểu thư của người ta tốt một chút thì đâu đến nỗi. Tình hình hiện tại đúng là rất tình hình.

Xem ra việc này đã khiến cho phủ chủ nổi giận lôi đình rồi, đừng tưởng Tào Quốc Phong ngày đó dám cùng phủ chủ tranh đồ đệ mà lầm. Trước mặt hai người này, Tào Quốc Phong cả nửa câu ngạo mạn cũng không dám nói, trách sao được người ta quá cường hãn thìbản thân còn có thể làm gì.

- Lệnh của phủ chủ cho mời Mặc Quân Dạ đến nói chuyện. Không được trốn tránh.

Miêu Đao lạnh lùng nhìn chằm chằm Tào Quốc Phong rồi gờm một cái chẳng khác gì phát ra một lời cảnh cáo, đoạn hắn đưa ánh mắt tập trung vào mặt Quân Mạc Tà.

- Oạch... Miêu huynh chẳng hay có việc gì mà phủ chủ gọi hắn đến vào giờ này... Có chuyện đại sự gì sao?

Bạch Kỳ Phong vội vàng thương lượng.

- Phủ chủ triệu kiến hắn có việc gì quan trọng chẳng lẽ còn phải báo cáo với ngươi?

Miêu Kiếm khoanh tay đứng trả lời một cách lạnh lùng sau đó quay sang Quân Mạc Tà bảo:

- Tiểu tử đứng lên mau cùng chúng ta đi nào .

- Khoan đã!

Tào Quốc Phong đột nhiên đứng ra ngăn cản:

- Hai vị đại nhân, dù Mặc Quân Dạ có sai thì cũng là do lão phu dạy đồ đệ không được tốt, lão phu và bảy người tình nguyện cùng nhau đến chịu phạt. Xin hãy cho chúng ta đi theo.

Miêu Đao, Miêu Kiếm vì việc công mà làm nên Tào Quốc Phong cũng không thể tiếp tục xưng huynh gọi đệ nữa, nếu tiếp tục xưng thế thì quả là quá mất mặt.

- Không phải việc của ngươi. Tào Quốc Phong nể tình ngươi cũng là trưởng lão Huyễn Phủ, ta cho ngươi một lời khuyên đừng đi theo làm gì kẻo rước họa vào thân.

Ánh mắng của Miêu Đao vẫn như cũ dừng trên khuôn mặt Quân Mạc Tà lạnh lùng nói :

- Mấy ngàn năm nay, lão phu đã chém giết không biết bao nhiêu kẻ được gọi là thiên tài, tuy không phải rất nhiều nhưng cũng không ít đâu huống chi là ngươi. Tiểu tử, ngươi rốt cuộc có theo huynh đệ chúng ta đi diện kiến phủ chủ không?

Câu này có ý tứ rất rõ ràng nếu ngươi không đi ta cũng không ngại đưa một cái xác về gặp phủ chủ đâu.

Quân Mạc Tà vốn đã muốn đi theo dù sao cũng vì hắn mà chuyện ra thế này . Dù hắn không sai nhưng vẫn trong thâm tâm vẫn cảm thấy có lỗi, hắn muốn đi để giải thích dù sao chuyện này cũng không phải có gì to tác cả.

Nếu cả hai không đến thì hắn cũng muốn tới gặp phủ chủ để nói chuyện.

Nhưng Miêu Đao nói thế khiến hắn vô cùng phản cảm, ngồi xuống lại hắn ngẩng đầu thản nhiên đón ánh mắt như đao của Miêu đao châm chọc nói:

- Một khi đã thế thì cứ việc giết ta, chúc mừng ngươi hôm nay lại thêm được một thiên tài có “Không linh thể chất” vào danh sách giết chóc của mình.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 284: Ngươi Thật Sự Không Quan Tâm Đến Ta Sao?

Từ trước đến nay Quân đại thiếu gia đã khi nào bị đối xử thế này, người kính ta một thước ta đương nhiên sẽ kính lại ngươi một trượng. Còn nếu ngươi có thái độ thế thì đừng trách ta không khách khí. Vốn thiếu gia ta mặc dù trong lòng vẫn có chút áy náy đối với Miêu Tiểu Miêu, nhưng đối với Miêu gia các ngươi thì khác. Nếu ta không giúp thì Miêu gia đã bị xóa tên khỏi Huyễn Phũ rồi, thế mà còn đối xử với ân nhân như vậy thì thật là ...

Miêu Đao nghe vậy tức thì sắc mặt phát lạnh, đôi mắt như lưỡi đao vô cùng sắc bén chĩa thẳng vào Quân đại thiếu gia, gằng từ chữ :

- Tiểu tử đừng tưởng ngươi có được “Không linh thể chất” vạn năm có một mà kiêu căng phách lối, tuy ngươi rất đặc biệt nhưng cũng là đặc biệt thôi. Nếu ngươi biến mất thì Huyền Huyễn đại lục vẫn là Huyền Huyễn đại lục, Phiêu Miễu Huyển Phủ vẫn là Phiêu Miễu Huyển Phủ. Thế giới này cũng không vì ngươi mà thay đổi, ngươi cho rằng mình rất đặc biệt sao ?

- Hay... rất hay... ngươi nói rất hay !

Quân Mạc Tà lạnh lùng nhìn hắn, chân bắt chéo nói :

- Chính là vì “Không linh thể chất” không có gì đặc biệt, cũng bình thường như ban ngày có mặt trời ban đêm có mặt trăng vậy, vì thế nên bổn thiếu gia mới hào phóng bảo ngươi giết một người không có gì đặc biệt như ta.

Trên đời này không có gì là tuyệt đối. Có lẽ thế giới cũng sẽ không vì một người mà thay đổi, nhưng từ " một người" chỉ để ám chỉ một bộ phận người bình thường, còn đối với một số người thế giới có thể sẽ vì họ mà phát sinh một số biến hóa không thể tưởng tượng được.

Sát khí trong mắt Miêu Đao chợt hiện.

Miêu kiếm im lặng nãy giờ bỗng thấy không ổn, thầm nghĩ phủ chủ chỉ yêu cầu mang tên tiểu tử này đến gặp hắn chứ không hề ra lệnh giết hắn. Hiện giờ lão Đao chỉ dọa nạt hắn thôi ai ngờ tiểu tử lại manh động thế khiến cả hai lâm vào tình trạng đâm lao phải theo lao. Lỡ lão đại lửa giận che mờ lí trí mà giết hắn đi thì chuyện sẽ càng phiền toái hơn.

Xảy ra chuyện như vậy là do cả hai người đều không ngờ rằng Mặc Quân Dạ tuổi trẻ nhưng lại quá cứng đầu. Thà chết chứ không chịu lui, tính cánh này tuy có tiêu cực nhưng lại phù hợp với kẻ có “Không linh thể chất” như hắn.

-Mặc Quân Dạ, tuy ngươi không sợ chết nhưng ngươi nhẫn tâm không để ý đến tính mạng bảy vị sư phụ của ngươi ư ?

Miêu kiếm hỏi:

- Ngươi nên biết rằng mọi hành động của ngươi dù đúng sai thì đám người Tào Quốc Phong đều phải chịu phân nửa trách nhiệm. Ngươi nhẫn tâm nhìn cả bảy người chỉ vì sự manh động của ngươi mà tiêu tan công sức tu luyện cả ngàn năm ư ?

Quân Mạc Tà vẫn như cũ cùng Miêu Đao mắt đối mắt, ánh mắt vẫn một mảnh bình tĩnh, không vì lời nói của Miêu kiếm mà thay đổi cứ như những lời nói ấy chưa từng tồn tại.

Miêu Đao nhìn thật lâu sâu rốt cục cũng thu hồi ánh mắt đứng lên, trong lòng thầm cảm thấy kinh ngạc, tu vi của bản thân là thánh tôn mà dưới ánh mắt của mình hắn lại có thể cùng đối mặt mà không rơi vào thế yếu. Tâm tính đến bậc này thì e rằng trong số những người trẻ tuổi không

ai có thể sánh bằng. Không, không chỉ là người trẻ tuổi, chỉ sợ Thánh Hoàng cường giả cũng không làm được.

Vì sợ thương tổn đến hắn mà mình chưa vận dụng hết tinh thần lực, nhưng lúc bị tiểu tử này khơi mào lửa giận thì mình cũng đã bộc lộ ra một tia sát khí. Đừng coi thường một tia này, sát khí này đã được tích lũy cả mấy ngàn năm, người bình thường căn bản không thể chịu được.

Nếu đổi lại là người khác, cho dù có tu vi tương đương mình thì chỉ sợ giờ này đã lâm vào ảo giác thậm chí thần trí có thể trở nên điên loạn. Nhưng tiểu tử này đôi mắt lại chỉ một mảnh trong suốt không hề dao động, thật là không thể tưởng tượng được.

Miêu Đao sau một hồi trầm tư liền hừ lạnh nói :

- Tiểu tử ngươi được lắm, quả không hổ danh là kẻ có được “Không linh thể chất”, lá gan quả thật rất lớn. Chả trách làm cho tiểu Miêu tức giận đến vậy.

Ngữ khí của Miêu Đao tuy vẫn lạnh băng như trước nhưng trong lời nói vẫn có ý tán thưởng, nhưng nói đến đây thì âm thanh lại trở nên hừng hực vì giận.

Quân Mạc Tà trong lòng chợt động: “chẳng lẽ Miêu Tiểu Miêu đã xảy ra việc gì ?”

- Đừng có uy hiếp ta, ta sẽ không chịu thua đâu. Miêu gia, ta sẽ đến, không cần ngươi phải uy hiếp.

Quân Mạc Tà chậm rãi ngồi dạy lạnh lùng nói :

- Chuyện của Miêu Tiểu Miêu thật ra là lỗi của ta, nếu các ngươi không đến ta cũng sẽ tới. Trách nhiệm của ta, ta trước nay chưa hề trốn tránh. Còn nếu uy hiếp ta ư hahahahah....

Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng:

- Cho dù xác chất như núi, máu chảy thành sông ta cũng sẽ không đi. Nếu ngươi thích có thể đem một cái xác về báo cáo kết quả.

Tính tình của Quân đại thiếu gia từ trước giờ đều như vậy, hắn có thể dùng mọi cách để có thể đạt được mục đích của mình bất kể thủ đoạn, nhưng nếu thủ đoạn của hắn dẫn đến hậu quả gì hắn cũng quyết không trốn tránh mà sẽ đối mặt để giải quyết, đó là trách nhiệm mà hắn đặt ra cho bản thân.

Nhưng nếu có người uy hiếp đển bản thân thì xin lỗi, bất cứ ngươi là ai hay vì lí do gì, xuất phát từ lập trường như thế nào, bản thiếu gia nói không có hứng thú thì không có hứng thú. Cho dù là tan xương nát thịt cũng không có hứng thú. Tính tình này của hắn trải qua hai kiếp đều không hề thay đổi.

Đối mặt với cả hai kẻ có thực lực cao hơn mình nhiều lần nhưng đối phương đã uy hiếp thì hắn dù có chết cũng không phục tùng.

Trên thế gian này không gì có thể thay đổi tính cách này của hắn.

Đây chính là thứ được gọi là ngạo khí.

(NBV: Vậy mới xưng là Tà Quân chứ)

Chuyện đến mức này mà Quân Mạc Tà vẫn đứng thẳng lưng ngẩng cao đầu không chịu thua dù trước mặt là hai thánh tôn cường giả uy hiếp. Tình hình hiện giờ đúng là tiến thoái lưỡng nan!

Trước khi đến đây, cả hai đều không ngờ tiểu tử này lại có tính tình như vậy vừa cứng đầu vừa cao ngạo.

Phạt hắn không được, giết hắn cũng chả xong ….thật đúng là khiến người ta nhức đầu mà.!

- Quân Dạ, nếu phủ chủ có chuyện tìm ngươi thì ngươi hãy đi xem thử xem, chuyện liên quan đến Miêu tiểu nữ nên họ nóng giận là chuyện bình thường mà…

Tào Quốc Phong thấy không khí dần có chiều hướng xấu đi, có nguy cơ dẫn đến xung đột. Đến lúc ấy thì cái mạng già này của lão cũng đi tong nên vội vàng mở lời khuyên bảo.

- Không!

Quân Mạc Tà nói như chém đinh chặt sắt :

- Ta muốn đi hay không là chuyện của ta, muốn ta đi ư, hãy thu hồi lời ngươi vừa nói rồi mới thương lượng tiếp.!

Lông mi hắn nhíu lại lạnh lùng nói :

- Nếu không thì dù thực lực các ngươi cường đại, muốn cường thế đem ta bắt đi thì đến nơi cũng chỉ là một cái xác chết thôi.

Quân Mạc Tà nói ra lời này như trúng tâm sự của hay huynh đệ họ, họ đúng là đang tính toán trong đầu rằng cả hai mỗi người một bên nhấc tiểu tử này chạy về. Nhưng bị tiểu tử này nói một câu khiến cả hai ngẩn cả người.

Chuyện này thật đúng là khó nghĩ, mà lùi không được tiến không xong, chuyện này lại liên quan đến tâm bệnh của Miêu Tiểu Miêu không thể chậm trễ. Nhất thời khiến đầu của hai huynh đệ như to ra.

Miêu Đao sắc mặt biến ảo liên tục như đang suy nghĩ phân vân việc gì đó, đột nhiên hắn dậm chân, mặt đen lại như ra một quyết định vô cùng khó khăn:

- Đi, coi như tiểu tử ngươi lợi hại, lời nói mới rồi lão phu thu hồi, bây giờ đi được rồi chứ ?

Hắn nói xong liền hung hăng trừng mắt nhìn Quân Mạc Tà, lòng thầm nghĩ xem như lần này tiểu tử ngươi giỏi. Ngươi nhớ đó, dám không chừa mặt mũi cho lão phu, sau này ngươi hối hận cũng đã muộn rồi.

Hắn như đang tự thôi miên cho mình với ý nghĩ " Quân tử báo thù, mười năm không muộn " để có thốt ra câu nói như vừa rồi.

- Uhm thế cũng tốt, nếu nói sớm chút thì chuyện này đâu khó khăn đến thế!

Quân Mạc Tà há lại không biết trong đầu lão bất tử này nghĩ gì nhưng hắn lại không để trong lòng, sau này hắn rời khỏi đây thì cho dù lão gia hỏa này lợi hại đến thế nào cũng không thể làm gì hắn, trong lòng cười thầm hắn thúc giục:

- Này còn chờ gì nữa? Còn không đi mau? Chẳng phải nói phủ chủ có chuyện quan trong cần gặp ta thương lượng sao ?

Miêu Đao cùng Miêu kiếm hai đại thánh tôn nhất thời chán nản, vừa mới hung hăng có chết không chịu đi cũng là tiểu tử ngươi, giờ vội vàng đòi đi cũng là ngươi. Chúng ta đang nghi ngờ tên tiểu tử này có phải bị thần kinh hay không đây. Còn việc phủ chủ có chuyện quan trọng tìm ngươi, cần ngươi phải nhắc sao ? Ngươi cũng xứng àh? Ta phi.

Quân Mạc Tà tuy rằng hời hợt ngoài miệng nhưng trong lòng lại thầm cảm thấy lo lắng. Dù sao nếu Miêu Tiểu Miêu bởi vì chuyện ngày hôm nay mà xảy ra việc gì thì chỉ sợ cả đời này Mạc Tà hắn phải chịu cắn rứt rồi.

Cho nêu nếu nói về lo lắng trong lòng kì thật hắn so với hai vị này còn muốn sốt ruột hơn vài phần.

- Tiểu tử đi theo ta!

Miêu kiếm bắt lấy cánh tay của hắn sau đó Quân Mạc Tà cảm giác như bản thân đã đàng vân giá vũ giữa không trung. Phía dưới đám người Tào Quốc Phong vừa chạy theo thì cả ba người đã đi xa….

Trong lòng Quân Mạc Tà thầm chấn động: cả hai người này thực lực không phải là để trưng bày. Tốc độ thật nhanh, dù là Chiến Tiêm Tiêm

bắn pháo cũng không theo kịp, thực lực của Miêu gia quả là hùng hậu.

---------- ----------

Lại nói về Miêu Tiểu Miêu, do quá thương tâm trong lòng nên đi được không bao xa đã không chịu được mà hôn mê bất tỉnh. Tiểu đậu nha ôm nàng phi nước đại về Miêu gia, khiến cả Miêu gia trải qua một hồi trời long đất lở. !

Cả Miêu gia từ người già đến trẻ nhỏ hôm nay đều tập trung lại để chúc thọ Miêu Kinh Vân tròn năm trăm tuổi thì thấy bảo bối của Miêu gia trở về trong tình trạng hấp hối, thì tất cả đều cực kỳ hoảng hốt.

Miêu Kinh Vân lại càng hừng hực lửa giận!

Lại có người dám tại đại thọ của mình làm bị thương bảo bối của mình?. Đây không phải là khinh thường Miêu gia ta sao,? Kẻ nào dám gây ra chuyện này quả thật rất có đảm lượng!,

Miêu Tiểu Miêu vừa được đưa vào phòng thì Miêu KInh Vân cùng đám người Miêu gia như ong vỡ tổ ùa vào, trên mặt người nào người nấy đều cau có.

Miêu Tiểu Miêu thương thế không nhẹ, là bởi vì tâm bị đả kích mà nguyên thần bị tổn thương. Đáng nói là nàng lại chưa hình thành nguyên thần hoàn chỉnh đã bị như vây khiến tình trang của nàng vô cùng nghiêm trọng.

Nguyên thần tổn thương, ngũ tạng tổn hại. Cả hai khiến cho Miêu Tiểu Miêu lâm vào hôn mê. Loại hôn mê này nguyên nhân một nửa là do thương thế của Miêu Tiểu Miêu gây ra, nửa còn lại là do ý thức của nàng.

Mất đi hy vọng, tất cả những gì mà nàng có sắc đẹp tài năng tình yêu tất cả đều tan vỡ khiến Miêu Tiểu miêu không muốn tỉnh lại .

Nếu không thể cứu nàng tỉnh dậy thì xem ra nàng phải sống như vậy đến hết đời!

Tình huống này rất giống với mẫu thân Đông Phương Vấn Tâm của Quân Mạc Tà năm ấy. Bệnh tình này thì trừ phi người bệnh muốn tỉnh lại còn không thì không danh y nào có thể chữa trị được.

Miêu gia từ già đến bé đều bó tay không sao trị khỏi, cả đám đều rụng không ít tóc.

Miêu phu nhân khóc liên hồi, ngất lên ngất xuống ..

Bận rộn cả nửa ngày, mọi người mới chợt nhớ đến nhân chứng duy nhất chứng kiến mọi việc : Tiểu đậu nha.

(NBV: Nhân vật phụ mà, đành chịu thôi bé ơi!)

Cả đám vội hỏi mọi chuyện rốt cục là như thế nào !

Tiểu đậu nha đương nhiên không dám lừa gạt, lại cộng thêm một bụng đầy oán khí với Quân đại thiếu gia , khiến câu chuyện kể ra mặc dù không có thêm dầu thêm mỡ nhưng ngôn từ đầy một cỗ oán khí khiến ai nấy nghe mà giận tím mặt.

Mặc Quân Dạ cái tên này thật là không biết điều!

Có người ý kiến rằng nên bắt tiểu tử “Không linh thể chất” đó về đem giết chết

Nhưng Miêu phu nhân nhìn thấy con gái của mình sắc mặt trắng bệt, trong lúc hôn mê vẫn còn lẩm bẩm:

-Quân Dạ ngươi thật sự không quan tâm đến ta sao ? Thật sự không muốn ta sao ?

Một lời này vô cùng thê lương khiến Miêu phu nhân lòng đau như cắt .

(NBV: haiz, yêu quá hóa hận, còn ở đây yêu quá hóa thành cái dạng này đây. Vậy rốt cuộc tình yêu là thuốc tăng lực hay là thuốc độc)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 285: Tâm Bệnh, Tâm Dược!

Miêu phu nhân hiểu rõ tâm bệnh chỉ có tâm dược mới trị được, mà Quân Mạc Tà là tâm dược duy nhất có thể chữa khỏi cho con gái bà. Nếu chỉ vì kích động nhất thời mà giết hắn….. thì chỉ sợ con gái bà vĩnh viễn không thể tỉnh dậy.

Không ai có thể ngờ rằng chỉ trong thời gian ngắn mà Miêu Tiểu Miêu lại có thể yêu Mặc Quân Dạ sâu sắc đến vậy! .

Chuyện này cũng không có gì khó hiểu, Miêu Tiểu Miêu vốn là một cô nương dám yêu dám hận. Những cô gái như vậy một khi yêu sẽ yêu điên cuồng, một khi trong lòng đã có đối tượng thì sẽ trả giá tất cả để có người mình yêu. Vốn tâm của nàng đã hướng về Mặc Quân Dạ, nên chuyện này xảy ra.

Yêu một người quá sâu đậm cũng là một loại cực đoan!.

Cho nên Miêu phu nhân lập tức nói:

- Bất luận Mặc Quân Dạ làm gì thì giờ phút này cũng chỉ có hắn mới khiến Miêu Tiểu Miêu tỉnh lại!. Bây giờ cách duy nhất là đem hắn tới đây, cứu tỉnh Miêu Tiểu Miêu rồi hãy tính đến chuyện khác!.

Đám người Miêu Kinh Vân đều là cáo già thành tinh. Những lời Miêu phu nhân vừa nói đến, bọn họ cũng đã hiểu rõ.!

Vì thế Miêu Kinh Vân lập tức hạ lệnh cho hai hộ vệ thân cận nhất của mình tự mình ra tay. Trong thời gian ngắn nhất phải mang Quân đại thiếu

gia đến đây…

Song 2 người kia đi một thời gian dài mà chưa quay lại khiến trong Miêu gia ai nấy đều như bị lửa đốt. Mỗi người đều tập trung tại đại sảnh bồn chồn lo lắng. Thậm chí có một tên đệ tử chạy đến thưa hỏi mấy chuyện bên ngoài cũng bị mấy lão này vừa chửi vừa đuổi ra ngoài….

Miêu gia lâm vào bầu không khí đầy áp lực chưa từng có từ trước đến nay.

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên trong không trung. Song vệ đồng thời hiện ra, cả hai đồng thời thả tay ra, một thiếu niên rơi xuống mặt đất, chân hơi lảo đảo nhưng đã đứng thẳng lên ngay lập tức. Đôi mắt vẫn một mảnh bình tĩnh thản nhiên, mặc dù đối mặt với sự giận dữ của mọi người xung quanh mà vẫn không hề sợ hãi.

-Ngươi chính là Mặc Quân Dạ ?

Người vừa mở miệng hỏi là một người trung niên. Người này dáng người thanh tú nho nhã, một thân văn sĩ phong lưu. Hắn không giống một cao thủ huyền khí mà giống một vị học giả uyên bác hơn.

Thực tế, Quân Mạc Tà có thể đoán được thực lực của người này rất thấp. Nhưng mà hắn có thể đứng tại phòng này lại có một khí độ như thế chứng tỏ địa vị của hắn trong gia tộc phải rất siêu phàm. Thậm chí không dưới phủ chủ Miêu Kinh Vân, ngoài ra người này còn sỡ hữu một thân huyền khí tự nhiên ẩn chứa đủ chủng loại. Vì thế nên Quân Mạc Tà có thể xác định thân phận của trung niên nho nhã này chính là phụ thân của Miêu Tiểu Miêu, Miêu Hoàn Tịnh Vũ.

Cũng chỉ có hắn mới có thể ở tại Miêu gia nơi cao thủ như mây mà tu vi chỉ ở mức Thần Huyền, lại còn có thể là người thứ nhất mở miệng nói chuyện dù có Huyễn Phủ phủ chủ Miêu Kinh Vân phía trước. Cũng chỉ có vị này là chủ nhân Dược Viên trong truyền thuyết mới có thể mang một ít khí mà cho dù huyền giả đỉnh phong cũng không có được, đó là khí thiên địa tự nhiên.

- Vãn bối đúng là Mặc Quân Dạ . Vị này chính là Miêu bá phụ phải không ạh ? Vãn bối hữu lễ.

Quân Mạc Tà nhìn xung quanh một vòng, tiêu sái cười cười hỏi ngược lại.

- Quả nhiên là thiếu niên anh tài, riêng phần trấn định cùng sức quan sát này đã không hổ danh là kẻ có được “Không linh thể chất” trong truyền thuyết.

Miêu Hoàng Tịnh Vũ khẽ cười thâm ý nhìn hắn một cái, khen ngợi một câu. Sau đó bình tĩnh nói:

- Mặc công tử, mời vào.

Hắn cũng không phải là khích lệ bình thường, phải biết rằng người thanh niên mười mấy hai mươi tuổi này từ không trung rớt xuống đã lập tức chống lại sự thịnh nộ của hàng trăm Thánh giả. Nếu gặp kẻ khác chỉ sợ đã sớm phát run toàn thân.

Mà Mặc Quân Dạ này lại không thế, hắn vừa mới bị người ta ném xuống từ giữa không trung. Thế nhưng sắc mặt vẫn bình thản, không những thế mà còn chậm rãi quan sát mọi người xung quanh. Bản thân chỉ mới mở miệng nói chuyện, mặc dù cả hai chưa bao giờ gặp nhau, nhưng hắn lại chỉ dựa vào phán đoán và quan sát mà nhận thức ra mình được.

Điều này không chỉ cần sự trấn tĩnh mà còn cần đến tâm tư cẩn mật, năng lực quan sát và khả năng trinh thám tinh tế, tỉ mỉ .

Những thứ này là điền kiện cần có để có thể bước lên cấp bậc cao thủ.

Mà tên này lại có “Không linh thể chất” trong truyền thuyết.

Đúng lú này bên trong truyền đến một tiếng hét to:

- Còn nói bậy bạ cái gì đó, không mau nhường đường cho tên tiểu súc sinh đó lăn vào đây cho ta, .

Âm thanh này kéo theo một trận chấn động tại đại sảnh.

Miêu phu nhân lúc này đứng bên cạnh trượng phu, tận mắt thấy người đã mê hoặc nữ của mình. Nàng lập tức cảm thấy khác thường. Thiếu niên này tuy bộ dạng không tính là anh tuấn bất phàm, thậm chí có thể nói là bình thường, nhưng thiếu niên này mỗi cữ động đều mang đầy nét thú vị, lời nói và cử chỉ lại càng trấn định tự nhiên, không kiêu ngạo cũng siểm nịnh vô cùng thoải mái. Trong lòng nàng cũng có một chút thưởng thức.

Thầm nghĩ chỉ có nhân vật như vậy ,mới khiến nữ nhi bảo bối của ta say mê.

Chỉ có điều hành động của tên gia hỏa này thật đáng phẫn nộ…

- Ngươi thấy hắn như thế nào ?

Miêu phu nhân chăm chú nhìn Quân Mạc Tà, nhỏ giọng hỏi trượng phu

- Thực tốt!

Miêu Hoàng Tịnh Vũ trong mắt chứa đựng suy nghĩ sâu xa, nhìn thấy Quân Mạc Tà từng bước đi tới gật nhẹ đầu:

- Kẻ này ở Huyễn Phủ thì trong lớp trẻ không ai có thể bằng hắn. CHo dù là toàn Huyền Huyền đại lục thì hắn cũng là đệ nhất nhân trong lớp trẻ!. Tiểu Miêu nếu có thể gả cho hắn thì chúng ta cũng có thể yên tâm.

Miêu phu nhân há miệng kinh hãi, tuy bà biết rằng trượng phu mình tuy lúc nhỏ thể chất yếu ớt chuyên bệnh tật nhưng tài học rất cao, ánh mắt lại cực kỳ độc đáo. Từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ đánh giá ai quá cao, duy chỉ có tiểu tử này….

Hơn nữa đây là lần gặp mặt đầu tiên, thậm chí gặp mặt nói chuyện cũng chưa từng mà lại đánh giá hắn cao như vậy, khẩu khí lại thận trọng. Đây là lần đầu tiên bà thấy trong thời gian hai vợ chồng chung sống.

- Ánh mắt tiểu Miêu thật tinh tường, vì tiểu tử này mà bị thương xem như cũng đáng giá.

Miêu Hoàng Tịnh Vũ bỏ lại một câu như vậy rồi cùng Quân Mạc Tà hướng về trong phòng tiến vào.

- Ánh mắt tinh tường gì chứ. Nghe nói hắn đã có vợ, chẳng lẽ lại có thể ủy khuất nữ nhi chúng ta làm tiểu thiếp ? Như vậy là xem thường nữ nhân chúng ta sao?

Miêu phu nhân bất mãn thầm nói, ánh mắt không tự chủ liếc về toàn tiểu lâu tinh xảo. Trên mặt tràn đầy vẻ thân thiết, nơi đó cũng là khuê phòng của nữ nhi nàng, Miêu Tiểu Miêu

- Mọi việc đều có trời định, chỉ cần tiểu Miêu nguyện ý thì ngay cả làm thiếp cũng chưa chắc không thể hạnh phúc.

Miêu Hoàng Tịnh Vũ quay lưng khinh thân bỏ lại một câu, nói:

- Con trẻ đều có chủ ý của riêng mình hãy để chúng tự quyết định đừng biến mọi việc quá phức tạp mà suy nghĩ nhiều, hãy để lòng thanh thản.

Nói xong thân ảnh của hắn biến mất trong cửa.

(NBV: Ôi bố vợ yêu quý! Mai sau mà gặp được vị bố bợ hiểu lòng con rể như vậy thì quá tốt)

Miêu phu nhân run sợ hồi lâu mới oán giận dậm chân lẩm bẩm:

- Nữ nhi của mình lại có thể nào không quan tâm. Ngươi cho là ai cũng như ngươi đều là không tim không phổi.

Khẽ lau nước mắt nàng cũng đi theo vào trong.

Dước con mắt tựa như muốn ăn tươi nuốt sống của hàng trăm người, Quân Mạc Tà rốt cục cũng đi vào đại sảnh. Nơi đây có hơn trăm đạo ánh mắt, một nửa trong đó hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

(NBV: Đoạn sau dịch giả dịch thiếu, ta dịch bù vào nên văn phong sẽ hơi khác)

Quân Mạc Tà đột nhiên có cảm giác kỳ diệu tựa như là cảnh Dương Tử Vinh đi vào Liễu Hổ uy vậy.

Lúc này nếu có một ai đó kêu lên một tiếng:

-“Thiên vương cái địa hổ!”

Chỉ sợ Quân đại thiếu liền theo bản năng mà phất vạt áo lên rồi trầm giọng trả lời:

-“Bảo tháp trấn hà yêu.”

Sau đó bản thân sẽ không tự chủ được mà vung tay múa chân tạo ra vài tư thế….

Mà Huyễn phủ phủ chủ Miêu Kinh Vân tựa như một ngọn núi sừng sững ngồi ngay giữa đại điện, ừm, hình như ghế ông ta ngồi cũng bọc da hổ.. thật là giống như ….

(NBV: Đây là hình ảnh quen thuộc trong kinh kịch TQ Anh Tà đang suy tưởng đó mà)

Giờ phút này Miêu Kinh Vân còn đâu cái khí thế thanh thanh tĩnh tỉnh vung tay chỉ đạo giang sơn như vương giả nữa, lúc này chỉ có một đôi mắt hung tợn đang nhìn trừng trừng lên người Quân Mạc Tà. Miệng lão đang hầm hầm hừ hừ, còn tóc tai thì bay phất phơ tán loạn y như ông điên… ý nhầm, ông tiên!

(NBV: tiêu sái như đồng thần tiên trung nhân = Tiiu sái như một ông tiên)

-"Mặc Quân Dạ! Lá gan Tiểu tử ngươi quả nhiên thật lớn!"

Miêu kinh vân vỗ mạnh cái bàn một cái tạo ra một tiếng vang lớn, lạnh lùng nói:

-"Ngươi có biết tội của ngươi không? !"

- Ài. Già rồi cũng nên bớt nói lời thừa đi. Có chuyện gì cứ thẳng thắng mà nói ra thôi!

Quân Mạc Tà phẩy tay đáp:

- Thời gian kéo càng dài thì chỉ sợ càng không tốt! Tốt hơn là nói rõ ràng mọi chuyện đi phủ chủ đại nhân!

Câu nàyvừa ra khỏi miệng. Mọi người cùng giật mình! Có vẻ như ai cũng không nghĩ ra tiểu tử này trong trường hợp như vậy lại có thể nói ra mấy câu này.

Chỉ có 2 người là không thấy làm lạ, đó chính là hai huynh đệ Miêu Đai – Miêu Kiếm. Tiểu tử này ngay cả chết còn không sợ. Chỉ một câu "Ngươi có biết tội của ngươi không”. Căn bản là hù không nổi hắn!

-"Ngươi... Tiểu tử ngươi có biết lão phu vì sao gọi ngươi đến không?"

Miêu Kinh Vân chau mày hỏi. Sau đó khẽ nhíu mày nhìn sang hai huynh đệ Miêu Đao cùng Miêu Kiếm.

Hai người vội vàng lắc lắc đầu. Ý bảo rằng trên đường đi thì cái gì cũng không nói, tiểu tử đắc tội với cả hai huynh đệ chúng ta, chúng ta còn có thể tốt bụng nhắc nhở hắn sao? !

- Cài này muốn đoán chẳng có khó khăn gì! Hồi chiều lúc Miêu Tiểu Miêu vừa khóc vừa chạy ra khỏi nhà ta….

Quân Mạc Tà hít sâu một hơi rồi nói:

- Khi ta ra đến cửa thì phát hiện nàng đã phun ra một ngụm máu thì đã biết là có chuyện chẳng lành rồi. Vốn là ta cũng đang chuẩn bị đến đây thăm hỏi một chút, sau cũng nhờ hai vị lão gia này kẹp náy xách đến đây. Như vậy nếu Miêu Tiểu Miêu mà không xảy ra chuyện thì mọi người cũng chẳng có gấp gáp tìm ta đến như vậy… Có điều…. vì chuyện này mà đi tìm ta thì cũng vô dụng mà….

-"Ngươi ngươi. . ." . Hảo tiểu tử. Hảo tiểu tử..."

Râu tóc Miêu kinh Vân càng lúc càng bay tán loạn:

- Thì ra ngươi cũng đã biết…. Vậy mà còn bày đặt giả bộ hồ đồ!

- Cái gì mà giả bộ hồ đồ, ta có cái gì hồ đồ đâu mà phải giả bộ! Được rồi, đừng nói nhiều nữa, Hiện tại Tiểu Miêu như thế nào rồi?

Từ lúc Quân Mạc Tà tiến vào. Cũng đã cảm thấy được sự tình chỉ sợ có chút không ổn. Xem ra, tình huống hiện tại của Miêu Tiểu Miêu có thể nghiêm trọng hơn so với dự đoán của mình .

Bằng không, cái vị Huyền phủ phủ chủ lạnh lùng cho dù núi sập cũng không cau mày kia cũng chẳng biến thành cái bộ dạng này.

- Ngũ tạng tổn hại! Tâm mạch bị thương nặng! Nguyên Thần tiêu tán! Chìm vào hôn mê sâu!

Mỗi lời nói ra thì giọng của Miêu Kinh Vân càng nặng nề hơn 3 phần. Càng về sau thì quả thật như sấm sét gầm vang. Sắc mặt lão lúc này đã bầm như quả cà tím, rồi đột ngột hét lớn một tiếng:

-"Ngươi còn hỏi “như thế nào rồi”? Ngươi muốn “như thế nào” hả!?!? !"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 286: Trái Tim Của Tiểu Miêu!

-“ A ”

Quân Mạc Tà lập tức cứng họng, trước khi đến đây hắn tuy đã biết rằng tình huống rất nghiêm trọng, nhưng hắn không ngờ tình hình lại có thể nghiêm trọng đến bực này!

Đây đúng là giống như đúc căn bệnh của mẫu thân hắn Đông Phương Vấn Tâm.

Cả hai đều bị loại bệnh gọi là: tâm chết.

Loại bệnh này xảy ra khi cả hai người toàn tâm toàn ý yêu nhau, sau đó có một người chợt rời xa thì người còn lại sẽ xuất hiện bệnh trạng này. Loại bệnh này vô cùng hiếm gặp, cả tỉ người may ra mới có một người. Bởi vì chỉ có các nữ tử sống chí tình chí nghĩa quên cả bản thân, những nữ tử này khi yêu một người sẽ yêu sâu sắc đến khi người còn lại mất đi đột ngột thì mới xảy ra bệnh trạng này.

Quân Mạc Tà dù trăm triệu lần tính cũng không thể tính được rằng Miêu Tiểu Miêu, mặc dù chỉ tiếp xúc với mình trong thời gian ngắn, mà đã toàn tâm toàn ý yêu mình, mà còn yêu sâu đậm, đến mức xảy ra tình trang này.

(NBV: Đấy, anh em độc giả còn thắc mắc trên đời có chuyện “Mới gặp đã yêu” nữa hay không)

Trong phúc chốc, tâm thần Quân Mạc Tà trải qua một trận rung động, hắn tự hỏi. “Nữ tữ này, rốt cục mình đã phụ nàng một mảnh thâm tình sao ? Thật là …”

-“ A cái gì mà a ? Ngươi lúc này mà vẫn còn tâm tình “A, A” cái gì àh !"

Miêu Kinh Vân rống lên một tiếng, nghiến răng nói gằn từng chữ:

- Mặc Quân Dạ , tiểu tử ngươi hôm nay nếu không thể làm cho cháu gái của ta tỉnh lại thì trong ngày thọ yến của lão phu ngày mai ta sẽ làm thịt ngươi.

(NBV: Nguyên văn là lấy thịt ngươi để tổ chức tiệc, haizzzz, làm như anh tà là Đường Tăng không bằng)

Miêu Kinh Vân nói xong cũng không đợi Quân Mạc Tà trả lời mà hầm hừ khoát tay nói tiếp:

- Dẫn hắn vào, nếu hắn chữa không được thì lột da làm thịt hắn cho ta!.

Có thể nói ra những lời này, chứng tỏ vị đại ca số 1 Huyễn Phủ đã tức giận đến mức nào.

Nhưng cũng có thể thấy được, tình cảm của lão dành cho cháu mình là Miêu Tiểu Miêu lớn đến mức nào.

Vốn tính cách của Quân đai thiếu gia nghe Miêu Kinh Vân nói kiểu như vậy thì sẽ nhất quyết không nghe theo, tất phải cùng với lão đấu một trận ra trò rồi mới tính tiếp. Giỡn àh, dám ăn to nói lớn trước mặt bản thiếu gia, dù gì thì thiếu gia ta cũng là ân nhân của Miêu gia, mời bổn thiếu gia cứu người mà như ăn cướp thế ? Thiếu gia ta đây muốn cứu người thì cứu người, còn không muốn thì đừng hòng. Lão tuổi gì ?

Tính thì tính thế nhưng tình huống lúc này có chút đặc thù, tính mạng của Miêu Tiểu Miêu đang như chỉ mành treo chuông, thật sự không thể

tốn thời gia và sức lực để đôi co cùng Miêu Kinh Vân vì thế hắn đành giữ im lặng đi theo Miêu phu nhân.

Miêu phu nhân đi trước, Quân Mạc Tà theo sau, đi sau cùng là Miêu Hoàng Vũ. Cả ba người cùng đi vào toà tiểu lâu tao nhã trước mắt.

Ở phía dưới, Miêu đao nghi hoặc hỏi:

- Phủ chủ, vì sao lúc nãy không dựa vào khí thế ấy mà nói ra việc kết hôn, vậy chẳng phải là một công đôi việc ư ?

Nếu luận về vai vế gia tộc, cả hai huynh đệ và Miêu Kinh Vân xem như đồng lứa, nhưng dù thế thì lúc xưng hô cả hai đều không dám tùy tiện, càng không ra vẻ tự cao tự đại. Điều này cho ta thấy phần nào về quyền uy của Huyễn Phủ phủ chủ.!

- Khí thế cái rắm !

Miêu Kinh Vân hầm hừ nói:

- Hiện giờ Tiểu Miêu còn chưa tỉnh lại, nếu bây giờ nói đến hôn ước thì còn hơi sớm. Hơn nữa nữ nhân Miêu gia chúng ta muốn lấy chồng còn phải cầu người khác tới lấy sao ? Hắn muốn cưới Tiểu Miêu thì cũng phải cho hắn trải qua một ít khó khăn để hắn có thể thấy nữ nhân Miêu gia của chúng ta trân quý đến mức nào. Nếu không thì không phải là quá tiện nghi cho hắn sao ?

- Phủ chủ đại nhân.... nghe ý tứ của tiểu nha đầu kia thì việc hôm nay rõ ràng là do tiểu tử này cự tuyệt Tiểu Miêu nên Tiểu Miêu mới trở nên như thế.

Nói đến Miêu Tiểu Miêu, trên khuôn mặt lạnh lùng của Miêu kiếm cũng hiện lên một mảnh thương tiếc. Ngụ ý của miêu Kiếm rất rõ ràng đó là: “nếu tiểu tử đó cự tuyệt từ trước thì làm sao có chuyện hắn đến xin phép cưới nha đầu Tiểu Miêu làm vợ chứ.”

- Hôm nay tuy hắn cự tuyệt nhưng không có nghĩa là hôm sau hắn còn có thể cự tuyệt.

Miêu Kinh Vân gian xảo cười nói:

- Các ngươi không thấy gì sao? Khi ta nói đến tình huống khẩn cấp của Tiểu Miêu, bộ dạng của tiểu tử ấy trông vô cùng khẩn trương. Nếu nói hắn hoàn toàn không quan tâm đến nha đầu Tiểu Miêu thì đánh chết ta cũng không tin, ta thậm chí còn hoài nghi tiểu tử này đang làm giá.

Tựa hồ Miêu Kinh Vân thấy cách mình nói chuyện có chút thất thố làm mất phong độ của Miêu Huyễn phủ chủ, không khỏi ho hai tiếng nói tiếp:

- Không, nếu Tiểu Miêu không thể tỉnh dậy thì đừng nhắc đến việc này nữa. Hơn nữa lão phu sẽ khiến tiểu tử này phải trả giá đắt. Cho dù hắn có được “Không linh thể chất” thì sao chứ?.

Nói xong Miêu Kinh Vân đột nhiên trừng mắt, uy nghi bắn ra bốn phía, bổ sung nói:

-Phải trả một cái giá rất đắt!

Tâm trạng của mọi người lúc này đều trầm mặc, cả đám đều hướng mắt về toàn tiểu lâu trông chờ tin tức tốt lành.

Không ngờ trước đại thọ của phủ chủ lại phát sinh sự tình thế này, giống như tâm trạng đang vui sướng cực độ thì bị dội một gáo nước lạnh. Nếu như Miêu Tiểu Miêu không thể tỉnh lại thì thọ yến ngày mai như thế nào ? Thật sự không ai dám tưởng tượng.

Trong một gian phòng nọ, khi một người bước vào phòng đập vào mắt họ là một không gian vô cùng yêu tĩnh. Căn phòng vô cùng sạch sẽ, khi mở cửa sổ ta có thể thấy phong cảnh đẹp như mộng như ảo, nằm ở cuối phòng là một chiếc giường được chạm khắc vô cùng tinh xảo và công phu, trên chiếc giường ấy có một nữ nhân vô cùng xinh đẹp đang

chìm sâu vào trong giấc ngủ, nàng trông vô cùng mỏng manh , duyên dáng tựa như một đóa hoa bách hợp chớm nở.

Trên vách tường trắng tinh là hai bức tranh chữ. Trong đó một bức viết:

-Thuận thiên vị tất tồn, nghịch thiên hợp cai tiếu, hà nhân như ngã, kiếm chỉ nhân gian ba đào?... Nhật nguyệt nhập ngã hung hoài, khán ngã độc lĩnh phong tao! Thanh phong tùy thủ xuất sao, vấn thùy nhân, cảm dữ ngã mạn bộ vân tiêu? Nhất kiếm hào tình thiên cổ, huyết vũ tinh phong, nhân bất đảo; nhất kiếm vấn đỉnh trung nguyên, đĩnh thân vấn, giá nhất sinh, bất loan yêu!

Hà nhân vân đoan khởi vũ, nhượng ngã vọng xuyên thiên nhai, nhu tràng bách chiết, tâm trung phong tuyết tiêu tiêu; khúc chung nhân tán, nhất kiếm nộ trùng cửu tiêu. Cổ kim đồng nhất tiếu, thiên địa nhâm tiêu diêu, hậu thế lai giả, mạc dữ ngã bỉ cao.

(NBV: Bài từ này BlackSweater đã dịch trong chương 203.)

- Thuận lòng trời, vị tất đã tồn tại.

- Nghịch lại thiên, cuồng tiếu khắp non sông.

- Hỏi thế gian, ai giống như ta vậy.

- Một kiếm đưa lên, chỉ khắp cõi nhân gian!

- Nhật nguyệt trong lòng ta.

- Mình ta độc chiếm chăng?

- Mũi kiếm tùy tay ra khỏi vỏ.

- Hỏi có ai dám cùng ta bước tới tận chân trời?

- Một khoảnh khắc hào hùng cùng thiên cổ.

- Cuồng phong thổi, cát vàng bay phấp phới.

- Giữa gió tanh mưa máu, người đứng đó bất động, một kiếm chỉ khắp giang sơn.

- Từ thiên cổ, đã là anh hùng, phải dũng cảm giương kiếm, cả đời này, quyết không thể cúi đầu.

- Trong đám mây, có ai đang nhảy múa.

- Để cho ta, nhìn thấu tận chân trời.

- Gan ruột ta như đứt lìa từng khúc.

- Trong lòng ta, chỉ còn tuyết mà thôi.

- Một kiếm cuồng nộ, chém lên chín tầng trời.

- Một tiếng cười, vang vọng suốt ngàn năm.

- Riêng mình ta, tiêu dao khắp đất trời.)

Cuối bức tranh đề: Mặc Quân Dạ làm, Tiểu Miêu sao chép.

Mà bức tranh còn lại viết:

lâm hoa tạ liễu xuân hồng,

thái thông thông,

vô nại triêu lai hàn vũ vãn lai phong;

yên chi lệ,

lưu nhân túy,

kỷ thì trọng,

tự thị nhân sinh trường hận thủy trường đông...

(NBV: Bài từ tên gốc là "Tương Kiến Hoan" của Lý Dục. Dịch thơ của Nguyễn Thành Ân:

--Bản dịch của Nguyễn Thành Ân:--

Xuân hồng liễu tạ hoa rơi

Lòng nghe rối những bời bời

Cứ để mưa lạnh buổi sớm mai

Gió về lệ đỏ mắt gầy

Lại tuôn ròng rã cơn say chập chờn

Từ đây ôm mối hận trường

Chỉ còn sông nước lẽ thường xuôi đông.

--Bản dịch của Nguyễn Chí Viễn:--

Rừng xuân tàn tạ thưa hồng,

Rối lung bung.

Không cản ban mai mưa lạnh,

Gió chiều dông.

Đỏ ngầu lệ,

Say tuý luý,

Lại tuôn ròng.

Từ đây kiếp người trường hận,

Nước xuôi đông.

Cuối bức tranh cũng đề: Mặc Quân Dạ làm, Tiểu Miêu sao chép.

(NBV: Chắc tác giả có sự nhầm lẫn, chương bài thơ này ở chương 204 là do Miêu tiểu Miêu ngâm ra mà Đến chương 219 ta có làm chú thích rồi))

Phía trước cửa sổ có đặt một cái bàn nhỏ xinh xắn, trên bàn là một chiếc đàn ngọc tên Thất Huyền , cạnh chiếc đàn là những khúc cầm phổ.

Những thứ này khiến ta có thể hiểu được trái tim chứa đầy phiền não của Miêu Tiểu Miêu.

Gian phòng này tuy là khuê phòng của nữ nhân nhưng không hề có vật trang sức. Là viên ngọc quý của Miêu gia, là cháu gái của Huyễn Phủ phủ chủ thế nhưng căn phòng được bố trí vô cùng đơn giản. Việc này nói ra có thể khiến người khác hơi ngạc nhiên, nhưng liên tưởng đến tính cách dịu dàng của Miêu Tiểu Miêu thì cảm thấy không có gì lạ nữa, căn phòng từ không gian đến cách bố trí đều rất phù hợp với tính cách của nàng.

Lúc này, chủ nhân của gian phòng, Miêu Tiểu Miêu vẫn lẳng lặng nằm trên giường, sắc mặt nàng tái nhợt, nàng cứ nằm ấy không cử động, ngay cả hít thở cũng khó khăn , khi có khi không. Tuy hôn mê nhưng trên hai hàng lông mi của nàng cũng thống khổ nhíu lại, trên khóe mắt còn vươn lại một giọt lệ.

Quân Mạc Tà khi bước vào phòng, lúc chứng kiến sắc mặt của Miêu Tiểu Miêu thì trong lòng chấn động.

Đây... đây.. đây còn là nữ tử phong nhã hào hoa mà mình tường biết, nàng lúc trước còn dùng những lời nói nhỏ nhẹ, ôn nhu khuyên bảo mình, hòng dùng nhu tình của nàng để hòa tim trái tim đầy băng giá của mình. Giờ phút này đây, nữ tữ ấy, một nữ tử ôn nhu tràn ngập tình yêu lại có thể biến thành một bộ dạng như vậy.

“Mà tất cả đều vì mình, vì mình, vì mình đã khiến cho nàng yêu mình quá sâu để xảy ra cớ sự này.”

Con người không phải cỏ cây nào có thể vô tình.

Quân Mạc Tà giờ phút này trong lòng có một cỗ tâm tình không thể lý giải. Tuy định lực của hắn từ xưa đến nay luôn hơn người nhưng lúc này cũng không thể kìm nén nổi tâm trạng kích động.

“Nếu thời gian có thể quay lại, nếu mọi việc có thể lặp lại những lời khi ấy ta còn có thể nói ra không ? “

Quân Mạc Tà cười chua xót, trong ánh mắt nhìn Miêu Tiểu Miêu lần đầu tiên hiện lên vài phần ôn nhu cùng thương cảm. thầm nghĩ:

- “Chính mình chung quy không phải con người có ý chí sắc đá.”

Hắn vừa bước vào phòng, thì tiểu Đậu Nha đang ngồi bên giường chăm sóc tiểu thư đã phát hiện ra hắn, dùng ánh mắt đầy tức giận nàng phẫn nộ nói:

- Ngươi tên háo sắc tới đây làm cái gì ? Chẳng lẽ ngươi hại tiểu thư còn chưa đủ thảm hay sao ?

Tiểu nha đầu phồng miệng trừng mắt bộ dạng như hận không thể lao lên cắn cho hắn vài nhát.

- Tiểu Đậu Nha không được vô lễ !

Miêu phu nhân thấp giọng nói:

- Công tử tới đây để xem bệnh Tiểu Miêu…

Nói đến đây, không khỏi nghĩ đến bệnh tình của Tiểu Miêu cũng do thanh niên trước mặt gây ra, Miêu phu nhân cũng không còn lòng dạ nào để nói tiếp nữa.

- Hừ nếu không phải hắn bạc tình bạc nghĩ thì tiểu thư sao lại bị thế này.

Tiểu Đậu nha thầm lẩm bẩm, rất không tình nguyện không nói nữa.

Quân Mạc Tà không để ý tới nàng nhẹ nhành tới bên giường, chìa tay phải nhẹ nhàng đặt lên cổ tay thon mịn của Miêu Tiểu Miêu .

Vận linh lực dò xét, hắn hiểu được bệnh của nàng cùng mẫu thân năm đó vô cùng giống nhau.

Năm đó mẫu thân hắn, Đông Phương Vấn Tâm tuy rằng vô cùng đau lòng mà lâm vào ngủ say nhưng dù sao trong lòng mẫu thân cũng vướng bận ba nhi tử cho nên tâm mạch chưa tắc nghẽn hoàn toàn. Vì vậy ngày đó Quân Mạc Tà dùng thân phận người con để thức tỉnh mẫu thân thật ra cũng không tốn rất nhiều khí lực.

Nhưng hiện giờ bệnh tình của Miêu Tiểu Miêu hoàn toàn khác, tâm mạch của nàng tắt nghẽn hoàn toàn, không hề tồn tại bất cứ khe hở nào để lợi dụng.

Tâm môn đóng chặt, cần phải mở ra bằng cách nào đây ?

(NBV: Tâm môn: Cửa lòng, cửa trái tim .)

Trán Quân Mạc Tà càng lúc càng nhíu lại, nếu hắn không thể chữ trị chỉ sợ thế gian này không ai có thể chữa được.

Thấy sắc mặt Quân Mạc Tà trở nên vô cùng khó coi, Miêu phu nhân không khỏi hết hồn, run giọng hỏi:

- Mặc... công tử, rốt cục Tiểu Miêu như thế thào rồi ?

Nàng biết rõ, người trước mặt này là Mặc Quân Dạ không phải thầy thuốc, hơn nữa Miêu Tiểu Miêu lại mắc phải tâm bệnh, cho dù là thần y cao tay đến đâu cũng sợ phải bó tay đầu hàng nhưng nàng vẫn phải nói

ra những lời này. Thanh âm của nàng rung rẩy tựa như muốn khóc ra thành tiếng. Đây cũng là một phản ứng bình thường của người mẹ thôi.

- Ta cần yên tĩnh!

Quân Mạc Tà trầm giọng nói:

- Các người tốt nhất đi ra ngoài chờ đi, riêng tiểu Đậu Nha thì ở trước cửa để phòng ngừa ta cần nàng hỗ trợ.

- Được!

Miêu Hoàng Vũ đứng dậy nắm tay của thê tử hướng ra ngoài đoạn quay sang nói với Quân Mạc Tà:

- Bệnh của tiểu nữ, phiền công tử cố giúp cho.

Những lời này vô cùng quái dị, căn bệnh của nữ nhi cũng do tiểu tử này gây nên, thì chữa bệnh là trách nhiệm của hắn. Thế nhưng lại đối với hắn còn phải cảm ơn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 287: Đợt Chữa Bệnh Đầy Hương Diễm!

Miêu Hoàn Vũ cưỡng ép lôi kéo tay thê tử, không để ý Miêu phu nhân cẩn thận mỗi bước đi đều nhìn quanh, đi xuống lầu.

Mà Tiểu Đậu Nhi trong nội tâm tuy nhiên không cam lòng nhưng mà cũng nghe lời lui ra ngoài, đem cửa phòng đóng thật chặt, mà chính mình tựu đứng ở cửa ra vào, hai tai dựng đứng, e sợ không nghe được tiếng kêu cứu bên trong, nàng cũng biết tình huống của tiểu thư hiện tại rất là không tốt, cái tên Mặc công tử bại hoại cùng tiểu thư đúng là một sinh cơ cuối cùng rồi…

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng, hai tay dang ra, tay phải nhẹ nhàng đặt lên trái tim Miêu Tiểu Miêu.

Ngón tay chỉ cảm thấy một mảnh mềm mại khó tả, mười phần co dãn. Tại hai nơi cao ngất như ngọc như son, chăm chú dán bàn tay của hắn dĩ nhiên là cảm giác thực hồn tiêu cốt, cơ hồ khiến Quân Mạc Tà toàn thân đều run rẩy.

(DG: Sướng cả linh hồn! ta chém)

Tuy biết rõ phải kiềm chế, nhưng Quân đại thiếu vẫn cảm giác chính mình có chút không khống chế được… Hắn hít thật sâu vài hơi khí, trong miệng niệm thanh tâm chú, liên tục mấy lần, mới miễn cưỡng đem ngọn lửa trong long đè ép xuống dưới…

Nhìn Miêu Tiểu Miêu, Quân Mạc Tà trong nội tâm cười khổ một hồi:

“Bất kể thế nào đều là ta chiếm quá nhiều tiện nghi của ngươi… Sau ngày hôm nay, chỉ sợ…Sự tình thật sự quá phức tạp rồi, việc này bề ngoài giống như đã không phải là nhất thời khổ sở có thể giải quyết được…”

Thần niệm khẽ di chuyển kết nối với ý thúc hải Hồng Quân Tháp, trong không gian có một khoả Sinh mênh chi thụ lai lịch dị thường thần bí. Dùng thân thể của mình, linh lực làm vật dẫn trộn lẫn một chút Mộc Chi Lực trong kinh mạch nhanh chóng vận chuyển.

Cái cây nhỏ thần bí kia loé lên một chút lục sắc quang hoa có một phần nhỏ nhao nhao chệch hướng. Vốn là toàn bộ linh lực tự do theo kinh mạch của hắn một đường chậm rãi đi về phía trước, cuối cùng xuyên qua tay phải Quân Mạc Tà đi vào bộ ngực sữa rồi đánh sâu vào tim của Miêu Tiểu Miêu

(DG: máu mũi…

NBV: Ta hiểu cảm giác của Dịch giả, khổ quá may mà có cái khăn mặt)

Thân thể Miêu Tiểu Miêu tràn ngập hào quang tính mạng cuả lục sắc quang điểm. Thân thể Miêu Tiểu Miêu bởi vì đau lòng mà tạo thành thương thế, lại lấy mắt thường có thể thấy tốc độ phục hồi kinh người…

Ngũ tạng bị hao tổn, tâm mạch trọng thương, nguyên thần phiêu tán. Những thứ này đã đủ làm tổn thương trí mạng, nhưng Sinh Mệnh Chi thụ đều hoàn toàn có thể trị liệu. Duy nhất Song trọng hôn mê mới thực sụ là khó giải quyết nhất.

Sinh Mệnh chi thụ nhiều nhất chỉ có thể cam đoan Miêu Tiểu Miêu kéo daì sinh cơ thậm chí trước lúc nàng hôn mê thân thể có khoẻ mạnh hơn. Nhưng lại không thể làm cho nàng tỉnh lại…

Nếu muốn để Miêu Tiểu Miêu tỉnh lại nhất định phải áp dụng phương pháp triệu hoán không giống như bình thường.

Nếu quả thật sử dụng… Chỉ sợ Miêu Tiểu Miêu cả đời hôn mê kéo dài không có phương pháp cứu tỉnh…

Bất quá giờ đây Quân Mạc Tà hạ quyết tâm dù có long trời lở đất.. Vậy cũng theo hắn đi thôi!

Đi một bước tính toán một bước!

Hiện tại …Cũng thật là bất chấp tất cả…

Quân Mạc Tà chuyên tâm trị liệu, hoàn toàn không có phát giác, ngay lúc hắn khởi động tính mạng chi thụ vì Miêu Tiểu Miêu chữa thương. Mặc dù chỉ thông qua kinh mạch cũng không có khả năng bị người phát giác nhưng tại trong lòng đất Miêu gia có một làn sóng tinh thần thập phần mỏng manh chuyển động…

Đồng thời ở dưới mặ đất Huyễn Phủ Phủ chủ Miêu Kinh Vân trong lỗ tai truyền đến một thanh âm tinh tế :

-“ Trên đó đang có chuyện gì xảy ra?”

Thanh âm không lớn nhưng có chút nghiêm khắc!

Miêu Kinh Vân sắc mặt đại biến, vội vàng dung mật ngữ truyền âm đem toàn bộ chuyện đã xảy ra kỹ càng kể lại một lần.

Sau khi hắn nói xong, thanh âm kia trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi nói:

-” Đợi chữa thương xong, để cho người kia đến gặp ta. Nhớ kỹ nhất định đem người nọ đến gặp ta!”

Miêu Kinh Vân vội vàng liên thanh đáp ứng, đợi hồi lâu thanh âm kia không còn vang lên. Nhưng trên mặt Miêu Kinh Vân không biết từ lúc nào có một tầng mồ hôi lạnh.

Thật lâu sau Quân Mạc Tà rốt cục dừng tay, nhìn trên giường người ấy giờ phút này Miêu Tiểu Miêu sắc mặt đã khôi phục hồng nhuận phơn phớt, hô hấp cũng vững vàng hữu lực…

Quân Mạc Tà đang định gọi Tiểu Đậu Nha đến, đã thấy trên giường khuôn mặt đột nhiên thống khổ của Miêu Tiểu Miêu. Hàng mi khẽ nhăm hai hàng nước mắt không ngừng chảy ra từ khoé mắt…

Chẳng lẽ cứ như vậy tỉnh? Nếu tỉnh dậy như vậy tất nhiên là tốt nhất, không thì thật quá nhiều phiền phức phía sau rồi!

Quân Mạc Tà vui vẻ, vội tiến đến lại nghe thấy Miêu Tiểu Miêu thống khổ cầu khẩn nói:

-"…Quân… Chẳng lẽ ngươi thật sự không quan tâm ta sao?"

Quân Mạc Tà trong nội tâm chấn động, ngơ ngác nhìn lên khuôn mặt nhan sắc kiều mị, không khỏi tâm loạn như ma.

- "Quân … Ngươi đã có thê tử…Ngươi đã có thê tử …Ô ô.. Ta đây … Ta đây có thể làm thiếp của ngươi được không? Chỉ xin ngươi đừng từ chối nữa. Ta … thật sự không muốn trở thành một cái "Công cụ".

Trong hôn mê, Miêu Tiểu Miêu thống khổ cầu khẩn, đôi mi thanh tú có chút nhíu lại, nước mắt không ngừng chảy xuống. Dù muốn nói nhưng trong thâm tâm không dám nói, cũng mâu thuẫn hồi lâu, trong tâm khảm vùng vẫy cào xé…

(DG: đoạn này ta chém thêm cho xuôi)

Đối mặt với thâm tình như vậy ngay cả ý chí sắt đá lại có ai có thể thật sự thờ ơ ?

Quân Mạc Tà rốt cục nhịn không được, nhẹ nhàng nâng bàn tay xinh xắn trắng như ngọc của Miêu Tiểu Miêu lên, chăm chú dán lên mặt mình thâm trầm mà nói:

-” Chỉ cần ngươi tỉnh lại, ta muốn có ngươi mà! Nhất định muốn có ngươi bên ta …Cả đời!”

Giờ khắc này, Quân Mạc Tà trong nội tâm có tất cả băn khoăn rốt cục tan thành mây khói!

“Con mẹ nó, trên đời này chẳng lẽ thật sự có chuyện làm khó Quân Mạc Tà ta sao?

Không phải chỉ là một cái Phiêu Miễu Huyễn Phủ thôi sao?

Chỉ cần ngươi không hối hận, coi như là cướp cô dâu ta cũng đem ngươi đoạt đi! Ngược lại ta còn muốn nhìn ai dám làm cho ngươi uỷ khuất!”

Tâm niệm đã định, Quân Mạc Tà lập tức khôi phục tâm trạng kiên quyết ngẩng đầu quát khẽ:

- “ Tiểu Đậu Nha, vào đi!”

Kít kít một tiếng, Tiểu Đậu Nha cơ hồ xông vào, nhanh chóng chạy tiến đến.

-“Đóng cửa”

Tiểu Đậu Nha vội vàng đáp ứng một tiếng, coi chừng đóng cửa lại, sau đó mới nhẹ nhàng đi vào trước giường. Nhìn sắc mặt Miêu Tiểu Miêu rõ rang đã khôi phục phơn phớt hồng nhuận, không khỏi kinh hỉ vui vẻ nói:

-” Tiểu thư đã ổn chưa?”

-“ Còn thiếu một chút, kế tiếp cần ngươi hỗ trợ …Khục hừ, khục hừ.”

Quân Mạc Tà cẩn thận cân nhắc dùng từ một chút, nhưng vẫn có chút khó mở miệng, xấu hổ liên tục ho khan vài tiếng mà vẫn không nói nên lời…

-“Hỗ trợ cái gì ngươi nói mau”

Tiểu Đậu Nha rất rõ ràng tính tình nôn nóng, gặp Quân đại thiếu bộ dạng khó xử chính mình ngược lại quay ra quay vào:

-”Chỉ cần có thể để cho tiểu thư tỉnh lại, ngươi muốn ta làm gì ta cũng nguyện ý!...Ngươi.. ngươi…Ngươi ngược lại mau nói đi nha.”

-“Ách” là như thế này”

Quân Mạc Tà hạ giọng tiến đến nói vào tai Tiểu Đậu Nha mấy câu.

-“À? Cái gìiiiiiiiiiiiiiiiiii?

Tiểu Đậu Nha trợn con mắt xinh đẹp lên, sững sờ nhìn Quân Mạc Tà, đột nhiên khuôn mặt mắc cỡ đỏ ửng, vừa tức vừa thẹn sẵng giọng:”

- Dê xồm! Ngươi là đồ dê xồm!”

(DG: chuẩn không cần chỉnh ^^

NBV: Vậy ta khỏi chỉnh, để nguyên nha)

-“Ngươi ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, tuyệt đối không thể có bất kỳ sai lầm gì!”

Quân Mạc Tà trên mặt có chút phát sốt lại gượng gạo nói :

-” Mặt khác không được ngạc nhiên, lại càng không được quấy nhiễu, không được…Đây chính là mấu chốt làm cho nàng tỉnh lại “

- “ Nhưng mà ngươi làm như vậy khác nào phá hư sự trong sạch của tiểu thư nhà ta? Về sau lại để cho tiểu thư nhà ta như thế nào đây? Ngươi lại đã lấy vợ!”

Tiểu Đậu Nha đỏ mặt chất vấn.

-“Nói nhảm! Nàng muốn gả cho ai? Còn không phải gả cho ta?”

Quân Mạc Tà vừa trừng mắt nói:

-Đại trượng phu ba vợ bốn nàng hầu, có cái gì cùng lắm thì…Đừng quên, ngươi về sau còn là thông phòng nha đầu của ta đó, ngươi có thể tránh được sao? Đối với bổn thiếu gia đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa!”

Quân đại thiếu lúc đâù nói còn lắp ba lắp bắp nhưng càng nói càng là trôi chảy, cuối cùng rõ ràng có chút hùng hồn táo bạo…, loại chuyện này khó khăn nhất khi mở lời nhưng một câu đã nói ra được thì chẳng còn cái gì phải ngại ngùng nữa cả…

(NBV: Khó là khó cái nút áo đầu tiên, chứ sau đó thì …)

-“Cái này, Cái này,… Cái này,”

Tiểu Đậu Nha không thể tưởng tượng được da mặt hắn lại dầy đến như vậy, trực tiếp có thể đem loại sự tình đó nói một cách rõ ràng, mặt lập tức đỏ hơn. Lại nghĩ tới lời hắn nói:

-” Về sau ngươi còn là thông phòng nha đầu của ta,”

Không khỏi nội tâm như hươu chạy, toàn bộ thân thể mềm nhũn, trực tiếp bất động…

-“Cái này cái gì cái này? Hiện tại là lúc nào rồi, nhanh lên một chút chuẩn bị đi! Tiến hành sớm một chút thì Tiểu Miêu có thể tỉnh sớm một chút!”

Tiểu Đậu Nha trên mặt đỏ như quả táo giữa trời thu, hay như loại quả hồng Nhật Bản. Cắn hàm răng, con mắt gắt gao nhìn đôi giày thêu của mình chằm chằm, khẽ gật đầu tỏ vẻ đáp ứng, lập tức cần cổ đỏ ửng…

-“Tốt! Bắt đầu!”

Quân Mạc Tà hít mạnh nói ra.

Tiểu Đậu Nha liếc ngang hắn, mới mè nheo đi đến trước giường Miêu Tiểu Miêu, cái miệng nhỏ nhắm áp sát lỗ tai Tiểu Miêu nhẹ nhàng nói:

-” Tiểu thư, Mặc Quân Dạ công tử đến Miêu gia cầu thân rồi,. Ngài …Đáp ứng hay là không đáp ứng nha?”

Liên tục nói ba lượt, thân thể Miêu Tiểu Miêu tựa hồ giật giật, nhưng vẫn như cũ không có dấu vết tỉnh lại. Quân Mạc Tà thở dài một hơi, xem ra tất phải dùng một chiêu cuối cùng rồi, nhìn Tiểu Đậu Nhà thở dài liếc cảnh cáo sau đó chậm rãi cúi xuống hôn lấy cánh môi của Tiểu Miêu…

Tiểu Đậu Nha khiếp sợ mà quên tiếp tục lay tỉnh tiểu thư, có chút há hốc cái miệng nhỏ nhắn trố mắt giật mình nhìn cái tên dê xồm hỗn đản:

-“ Hắn hắn, vậy mà nhẹ nhàng hôn lên bờ môi như đoá hoa nhỏ của tiểu thư nhà mình…Hơn nữa một khi hôn rõ ràng không có dấu hiệu ngừng lại. Cứ như vậy triền miên ôm sát thân, thậm chí dùng đầu lưỡi mở…Ai nha, thực sự mắc cỡ chết người ta rồi…”

Bề ngoài giống như Quân đại thiếu gia cũng không chịu nổi, bởi vì hắn hoàn toàn bị kích thích, mỗi lần niệm “Thanh Tâm Chú” đè tâm hoả xuống tức thì lại lần nữa bị thiêu đốt, còn cái thằng nhóc Tiểu Mạc Tà kia cũng tham gia náo nhiệt… Đây là bước đường cùng hoặc là Miêu Tiểu Miêu tỉnh lại trước khi mình bị dày vò bởi dục hoả quá lớn ah. Cố đè nén khoái cảm truyền đến từ trên môi, trừng mắt nhìn Tiểu Đậu Nha ý nhắc nhở ngươi còn không mau tiếp tục lay tỉnh. Tiểu Đậu Nha cắn chặt hàm răng trắng ngà, toàn thân có chút run rẩy xấu hổ mặt đỏ như máu, tiếp tục nhẹ giọng gọi:

-”Tiểu thư…Mặc Quân Dạ công tử đến cầu thân rồi. Tối nay chính là Đêm động phòng hoa chúc của hai ngươi, Tiểu thư…!

Quân Mạc Tà thở dài duỗi tay phải ra, dần luồn vào vạt áo của Tiểu Miêu…

Quân Mạc Tà muốn chính là phương pháp xử lý rất đơn giản, hiện tại Miêu Tiểu Miêu cơ năng thân thể hoàn toàn khôi phục bình thường, chỉ làm tâm môn đóng chặt.

Biện pháp duy nhất là dùng khát vọng lớn nhất của nàng đem tâm linh mơ màng của nàng cứu tỉnh lại…

Mà Miêu Tiểu Miêu chính là vì tình yêu bị khuất nhục mà bị kích thích hôn mê, như vậy nàng khát vọng nhất đơn giản là có được kết quả hoàn mỹ trong tình yêu của mình,”Nói đến phương thức cứu tỉnh nàng không gì khác mang đến giấc mộng tình yêu trọn vẹn cho nàng.

Bất quá Quân đại thiếu bề ngoài giống như thật sự có chút ít bị xao động rồi…

(NBV: Đoạn này ta thấy quen quen, cái lý do cũng quen quen…. Hình như là cảnh anh Long Nhất với Phong Linh thì phải…)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 288: Chỉ Trong Gang Tấc!

Nếu để tiểu Đậu Nha kêu thêm khoảng vài chục lần thì Miêu Tiểu Miêu chắc cũng tỉnh lại. Nhưng vừa rồi kêu liên tục vài tiếng, Miêu Tiểu Miêu vẫn chưa có phản ứng gì.

Nóng lòng, Quân đại thiếu gia đành phải đích thân chữa trị. Dùng kế hoạch dùng mà hắn nghĩ ra, đó là dùng phương pháp nguyên thủy nhất: kết hợp kích thích bản năng của cơ thể với dùng thanh âm của tiểu Đậu Nha để kích thích thần kinh. Phương pháp này hiệu quả tất nhiên rất tốt, nhưng đối với một nữ tử trong trắng như Miêu Tiểu Miêu thì lại có một chút thái quá.

Miêu Tiểu Miêu chìm sâu vào trong trong hôn mê, chỉ cảm giác kiếp này bản thân đã không còn tương lai, mất hết cam đảm để sống, mất đi mục tiêu cùng hi vọng. Lời cự tuyện tình yêu của Mặc Quân Dạ đã khiến nàng như mất đi tất cả, tiếp tục sống còn có ích gì. Chẳng lẽ nàng cứ sống thế để rồi khi đến tuổi sẽ bị gia tộc xem như một thứ công cụ chính trị gả cho một người mình không thích. Rồi bản thân phải cùng người ấy chung sống cả đời sao ?

Cho dùng nàng có phản đối đến cùng đi chăng nữa thì liệu nàng có thể thể chịu được áp lực để cả đời không lấy chồng sao ?

Không, nhất định không thể, nàng không thể nào chịu được áp lực cực lớn của gia tộc.

“Vậy, phải đành khuất phục sao ?”

“Không!”

“Nếu vậy thì ta thà chết!”

Trong hôn mê, nàng cảm thấy mình đag trôi nổi trong một không gian rộng lớn không điểm dừng, trong lòng nàng lúc này trần ngập nỗi bi ai, đau khổ. Bỗng...

Nàng nghe thấy thanh âm yếu ớt truyền vào tai:

- Tiểu thư, Mặc Quân Dạ công tử đến Miêu gia cầu thân.

Miêu Tiểu Miêu lúc này đang trôi nổi giữa hư không bỗng sửng số, thầm kinh hỉ: “Có thật không, nếu là thật thì tốt quá, thật là tốt quá.”

Nhưng nàng lập tức nhớ đến:” Hắn đã có thê tử, mà người thê tử này khiến hắn một lòng yêu mến, thế nào lại có thể đến Miêu gia cầu thân? Có thể là ta đã quá yêu hắn mà sinh ảo giác thôi.”

Tuy nghĩ thế nhưng dù sao đây cũng là khát vọng lớn nhất của nàng. Nàng xem như đây chỉ là một giấc mộng nhưng lại không muốn nó kết thúc quá nhanh. Loại mâu thuẫn tâm lý này khiến thần hồn của nàng trong hư không nhẹ nhàng bay về phía trước.

- Tiểu thư, Mặc Công Tử thật sự đã đến đây. Hắn nói hắn thật tâm thích người, lại mang đến đây rất nhiều sính lễ.

Âm thanh mờ ảo lại tiếp tục vang lên.

Đến đây, chẵng lẽ hắn thật sự đến đây. Miêu Tiểu Miêu cảm thấy mình có chút khẩn trương. Đến tột cùng có phải việc này là thật không, vạn nhất không phải thì ..

Nàng do dự, những suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển liêm tục, nàng muốn trở về nhưng lại sợ phải thất vọng một lần nữa. Lòng tràn đầy mâu thuẫn, sau cùng nàng quyết : mặc kệ, xem như đây chỉ là một giấc

mộng. Vừa lúc này, một cảm giác kỳ quái lan tỏa toàn thân. Nàng thầm giật mình:

-Chuyện gì đang xảy ra thế này.

Cảm giác này hoàn toàn xa lạ, nhưng nàng có thể cảm thấy được trong thân thể mình như có một ngọn lửa bên trong như muốn đem nàng đốt cháy sạch. Cảm giác này rất khó chịu nhưng lạ ở chỗ nàng hoàn toàn không phản đối. Hơn nữa càng lúc nàng càng cảm thấy thoải mái hơn.

(NBV: Ố zè, vừ nóng vừa thoải mái sao)

Lúc này, thanh âm của tiểu Đậu Nha lại truyền đến:

- Tiểu thư, hôm nay là ngày vui của người và Mặc công tử. Ngày hôm nay hai người đã thành thân và thành vợ chồng, đêm hôm nay cũng chính là đêm động phòng hoa chúc.

A ! Miêu Tiểu Miêu nhất thời giật mình. Chẳng lẽ cảm giác lúc nãy chính là cảm giác của đêm động phòng hoa chúc. Trong phút chốc, Miêu Tiểu Miêu cảm thấy xấu hổ, nhưng trong lòng lại có chút chờ mong.

“Ta... Quân... đêm động phòng hoa chúc....”

Miêu Tiểu Miêu trong lòng tràn ngập hạnh phúc đến quên mọi thứ. Loại cảm giác hạnh phúc này khiến nàng mong muốn trở về ngay lập tức.

Nhưng nàng lại nghĩ :

- Mình đã đi rất xa làm sao có thể trở về đây.

Khi đang mờ mịt thì bên tai lại vang lên thanh âm của Miêu Tiểu Miêu, thanh âm ấy như một ngọn đèn soi sáng giúp cho nàng có thể tìm đường trở về.

Nhưng hết lần này đến lần khác, cái cảm giác kỳ quái này càng lúc càng trở nên mãnh liệt, cảm thụ cũng càng lúc càng trở nên rõ ràng.

Cuối cùng!

Từ trên giường, Miêu Tiểu Miêu nỗ lực giãy dụa, tựa như muốn tránh thoát sự khinh bạc của Quân Mạc Tà. Nhưng hiện tại Quân Mạc Tà cũng không thể ngừng lại, tuy hắn biết được Miêu Tiểu Miêu sắp tỉnh lại nhưng hắn lại không thể khống chế được hành động của mình.

Cảm thụ ôn nhu từ đôi môi, sự mềm mại đầy co dãn trong lòng bàn tay khiến hắn không thể dừng lại. Lúc này sắc tâm của Quân Mạc Tà đã nổi lên, tiếp tục hành động công thành chiếm đất của mình.

Sau khi dứt bỏ khúc mắt, Quân đại thiếu gia mang đầy ý nghĩ vô sỉ trong đầu.

(NBV: Ôi lý trí ra đi, bản năng ở lại)

-Ưm !

Nhỏ giọng rên rỉ một tiếng, Miêu Tiểu Miêu chậm rãi mở mắt.

Chậm rãi mở mắt, trong nhất thời nàng vẫn chưa có thể thấy rõ mọi vật, Miêu Tiểu Miêu cảm giác tựa hồ có chuyện không bình thường xảy ra. Vì ngay cả tiếng rên rỉ của nàng cũng không truyền ra ngoài, mà lí do nàng không thể lên tiếng là vì tại môi mình có một thức gì đó đầy nóng bỏng ngăn chặn. Miêu Tiểu Miêu dần hoảng sợ, bởi nàng phát hiện mình đang bị một gã nam nhân ôm ấp, mà gã này lại đang không kiêng nể hôn đôi môi nhỏ của mình, không những vậy hắn còn đặt một bàn tay trên ngực mình tàn sát bừa bãi phía trong. Tên này có thể nói là dâm đãng đến cực điểm. Hai người vì khoảng cách tiếp xúc quá gần, Miêu Tiểu Miêu lại mới tỉnh lại, căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra. Hơn nếu nếu một nữ tử sau khi tỉnh lại đột nhiên phát hiện ra có một nam tử đang làm chuyện không đúng đắn với mình thì đều phản ứng như vậy, hơn nữa nữ tử này còn là một nữ tử có thực lực không tầm thường.

Miêu Tiểu Miêu xấu hổ cùng giận dữ, không khỏi hét một tiếng đầy kinh hãi đoạn dồn hết sức lực vào một tay đẩy tên nam tử dâm đãng ra đồng thời theo bản năng bồi thêm một cước, mà một cước này lại ngay chính giữa mục tiêu.

- Trời ơiiiiiiiiiiiiiiii…….!!!!

Hét thảm một tiếng, Quân đại thiếu gia trong khi đang làm chuyện xấu thì bỗng thấy thân thể của mình từ dưới mặt đất bay lên, tiếp theo lại bị dính một cước, mà một cước này rất may mắn lại trúng ngay chỗ quan trọng khiến hắn đau đớn không chịu nổi.

Một cước này vô cùng uy mãnh, Quân Mạc Tà lại không hề phòng bị, hơn nữa lại trúng vào thời điểm gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây đầy khoái cảm. Quân Mạc Tà đau muốn chết lên chết xuống, dùng hai tay che lại, muốn chảy cả nước mắt. Rốt cục thốt ra một câu:

- Ta... ta kháo! Làm lưu manh thật sự không dễ dàng a.

Quân đại thiếu khóc không ra nước mắt, một cước kia đá trúng bộ phận này thì dùng là hộ thể thần công cũng vô phương chống đỡ, hơn nữa lại đá vào lúc ý loạn tình mê không một chút phòng bị.

Tiểu Đậu Nha mở to cặp mắt xinh đẹp, há to miệng nhìn vị Mặc đại thiên tài biến thành một con tiểu trùng cả người uốn cong lại. Tiểu nha đầu dù sao vẫn còn nhỏ, không hiểu rõ tình huống đầy éo le này.

Miêu Tiểu Miêu sau khi đá một cước, không chút nghĩ ngợi liền nhảy dựng lên, vừa thẹn vừa giận nói đầy căm phẫn :

- Đê tiện, vô sỉ , hạ lưu, lưu manh, ta giết ngươi tên dâm tặc này.

Cánh tay ngọc vươn ra rút thanh trường kiếm dùng toàn lực chém xuống, hoàn toàn không chút lưu thủ.

Nàng, quả nhiên đã động sát tâm.

Đến hiện tại nàng cũng không biết rõ đối phương là ai, chỉ biết rằng tên hỗn đãn này đã làm nhơ nhuốc sự trong sạch của mình, làm cho tâm nguyện của mình tan vỡ hoàn toàn không còn chút hi vọng. Giờ phút này, Miêu Tiểu Miêu chỉ có một ý niệm trong đầu đó là giết tên hỗn đãn này, sau đó đem băm thành vạn đoạn rồi tự sát.

Lúc này, Quân Mặc Tà đau đến cả người đổ đầy mồ hôi cũng ngước mặt lên, môi mấp máy vì đau đớn, lấp bắp nói :

- Ai da..... Là ta, nha đầu kia ngươi muốn mưu sát chồng àh.

Miêu Tiểu Miêu kêu lên một tiếng đầy sợ hãi, nhất thời sửng sốt, biến cố này xảy ra thật quá nhanh, quá kinh người rồi.

“ Làm sao mà cái tên hạ lưu hạ tiện vô sỉ lưu manh như hắn lại.. khoan đã, hắn vừa nói cái gì.... mưu sát chồng? Ý gì đây!”

Lúc này tiểu Đậu Nha rốt cục đã khôi phục tinh thần, nhìn những biến cố phát sinh liên tiếp trước mắt này, rốt cục đã rút ra một kết luận đó là :

” Tiểu thư rốt cục đã khỏe lại hắn rồi, cho dù là trước kia thì một cước đó cũng không được mạnh mẽ như thế.”

Nàng không khỏi vừa mừng vừa sợ trong đó cũng không thiếu vài phần vui sướng khi người gặp họa kêu lên:

- Tiểu thư... người đã khỏi hắn rồi. Còn người nọ chính là Mặc công tử vừa chữa trị cho người, sao người lạ đá hắn.

- Là hắn, thật sự là hắn. Hóa ra hắn đã đến đây!

Miêu Tiểu Miêu sau khi biết rõ mọi chuyện thì hai cảm giác phẫn nộ và nghi vấn đã bị cảm giác hạnh phúc và vui mừng thay thế, cả người trên không trung liền hạ xuống, trong tay nàng vẫn cầm thanh trường kiếm như trước.

Quân đại thiếu gia nghĩ nàng nhận ra mình thì mọi việc sẽ ổn thỏa, không ngờ nha đầu kia lại từ từ hạ xuống.

Nhưng mà hạ xuống thì hạ xuống đi, sao trên tay còn cầm cầm thanh kiếm làm gì, mà hình như ánh sáng chói lọi từ thanh bảo kiếm kia đang hướng đùi mình mà đâm tới. Quân đại thiếu gia thấy như vậy liền nén đau, dùng toàn bộ khí lực đem thân hình uốn éo tránh khỏi. Hắn vội tránh sang một bên, ai biết được lỡ như nàng có ý định nhổ cỏ phải nhổ cho tận gốc thì số mình khổ rồi.

Phốc

Nữ thần may mắn vẫn tương đối chiếu cố cho Quân đại thiếu gia. Tiếng vang này không phải là tiếng trường kiếm đâm vào nới nào đó mà là tiếng Miêu đại tiểu thư rơi vào trong lòng của Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà kêu lên một tiếng, dưới khố qua một đợt bị tập kích bất ngờ khi nãy vẫn còn đau nhức khó nhịn nên lần này không kịp vận huyền khí để chống đỡ, đã đau lại càng nhức hơn, bỗng Quân Mac Tà cảm thấy lạnh cã người, một cảm giác nguy hiểm truyền đến, ngửa mắt nhìn xem có chuyện gì thì hắn bỗng giật thót, lỗ chân lông cả người đồng loại mở ra, lông tóc dựng lên, da gà nổi lên khắp người.

Mẹ ơi !

Quá may mắn rồi.

Một thanh trường từ trên tay của Miêu Tiểu Miêu theo đà rơi xuống, thanh kiếm kiếm cắm vào trước đũng quần của Quân đại thiếu cách chỗ hiểm không xa. Quân Mặc Tà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tiểu lão đệ của hắn cũng rụt vòi lại như cảm thấy được hơi lạnh tỏa ra từ thanh kiếm.

Thanh kiếm mà đâm chệch đi một chút nữa thì.

(NBV: Thì đổi tên Tà Quân thành Tà Công Công, Tiểu Quân tử, Tiểu Mặc tử.. .chứ sao nữa)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 289: Làm Đàn Ông Là Phải Chịu Đau Khổ!

Chuyện nguy hiểm như vậy, dù Quân Mặc Tà đã sống qua hai kiếp người vẫn chưa từng trải qua. Thậm chí sau này cũng chưa chắc gặp phải tình huống như thế.

Không biết như vậy có tính là vô tiền khoáng hậu không đây?

Mất cả nửa ngày trời, Quân Mạc Tà mới trải qua cú sock ban nãy, cả người ướt đẫm mồ hôi. Lúc này hắn đã quên mất đau đớn do cú đá khi nãy gây ra.

Trong lòng của Quân Mạc Tà, Miêu Tiểu Miêu rốt cục đã phục hồi tinh thần, lúc này nàng cảm thấy vô cùng thẹn thùng, thân hình khẽ động, muốn nương theo người hắn để đứng lên.

Miêu Tiểu Miêu chuyển động cơ thể khiến Quân Mạc Tà xích lại gần thanh kiếm kia một chút. Cảm giác được hàn khí từ thanh kiếm truyền đến khiến hắn giật mình.

Quân đại thiếu gia vội ôm chặt lấy nàng kêu lên không ngớt :

- Đừng... đừng cử động.... ngàn vạn lần đừng có cử động.

Thật sự là không nên manh động a, nếu thật sự nàng ta còn cử động, thì sau này dù chúng ta có thể sống cùng nhau thì e rằng ngươi phải làm một cô gái đồng trinh suốt đời rồi.

(NBV: Nói rồi mà)

Miêu Tiểu Miêu khẽ ừ nhẹ một tiếng, tựa đầu sát vào trong lồng ngực của Quân đại thiếu gia, ở trong lòng của người trong mộng khiến tim nàng như đập càng lúc càng nhanh, cả người khô nóng, cả thân thể nàng lúc này mềm oặt trở nên vô lực.

Hiện tại do thời tiết vô cùng nóng bức, đây lại là khuê phòng riêng của nàng nên trên người nàng chỉ mặc một bộ áo lót màu xanh nhạt. Mà lúc nãy lại bị tên đáng ghét này đưa tay luồn vào trong để ...nên khi nhào vào trong người Quân Mạc Tà, nàng lúc này có thể nói là xuân quang lộ ra hết bên ngoài, gần như là trần truồng. Điều này khiến cho một cô nương trong trắng như Miêu đại tiểu thư thẹn thùng muốt ngất đi.

Nhưng hiện tại người mà nàng yêu lại không cho nàng di chuyển thân thể.

- Chắc hắn chưa ôm đủ.

Nàng tự nhủ trong lòng nhu vậy. Tuy rằng vô cùng xấu hổ nhưng Miêu Tiểu Miêu lại vô cùng quý trọng khoảng khắc quý báu này, vì vậy nàng lựa chọn phục tùng, nằm trong ngực hắn như một chú mèo con ngoan ngoãn, đem khuôn mặt đầy xấu hổ nép sát vào lồng ngực của Quân Mạc Tà không cho hắn nhìn thấy.

Nhưng nàng lập tức cảm thấy vô cùng kỳ quái, bởi nàng cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh nhưng vì cái gì mà tim của hắn cũng đập nhanh như vậy, thậm chí còn đập nhanh hơn cả mình.

Lẽ nào hắn cũng giống mình đang thẹn thùng ?? Không... không thể nào... hắn là nam nhân cơ mà ...

Miêu Tiểu Miêu cũng không biết, lúc này Quân Mạc Tà đang lâm vào tâm trạng vô cùng sợ hãi, bởi vật kia chỉ cách tiểu đệ của hắn một chút mà thanh kiếm kia là một thanh thần khí không nghi ngờ gì là chỉ chạm nhẹ vào nó thì... Lúc này tim hắn đập vô cùng nhanh nhưng không thể so sánh với lúc nãy, lúc nãy chuyện xảy ra vô cùng đột ngột khiến tim hắn như ngưng đập 1 nhịp.

Một lát sau, Quân đại thiếu gia rốt cục đã ổn định lại tinh thần, cảm nhận trên đùi đã khôi phục một ít khí lực, để Miêu Tiểu Miêu bám trên cơ thể mình, hắn nhẹ nhàng chuyển động hai tay hai chân, lấy lưng làm trung tâm chậm rãi chuyển động về phía sau.

Một tay nhẹ nhàng bỏ tay của Miêu Tiểu Miêu đang nắm chặt thanh kiếm ra.

Miêu Tiểu Miêu cảm giác được cơ thể của người yêu động vào bàn tay của mình thì chợt nhớ đến tay của mình từ nãy đến giờ vẫn nắm chặt thanh trường kiếm. Nàng không khỏi chấn động trong lòng, vội nhìn lại thì thấy thanh kiếm của mình đang nằm ở một vị trí vô cùng hiểm hóc, đó là ngay chính giữa chỗ kia..

Giờ phút này hai người từ di chuyển cơ thể lùi ra, chuôi kiếm cắm trên quần của Quân đại thiếu gia cũng được kéo ra, lúc này trên quần của hắn đã có một lỗ hổng lớn lộ ra một mảng bắp đùi nhẵn nhụi.

Thấy vậy sắc mặt Miêu Tiểu Miêu trở nên đỏ bừng, nàng không giống tiểu Đậu Nha hoàn toàn không hiểu rõ chuyện nam nữ, xâu chuỗi mọi chuyện trong đầu kết cục nàng đã hiểu mọi việc từ đầu đến giờ. Quay lại nhìn bộ dáng của Quân đại thiếu gia lúc này như lâm phải đại địch, vô cùng khẩn trương, hai mắt nhìn chằm chằm vào chỗ ấy, vô cùng cẩn thận rút thanh kiếm ra từ từ. Nhìn thấy cảnh ấy nàng không khỏi thấy buồn cười, bật cười một tiếng.

Quân Mạc Tà cuối cùng cũng chuyển thân ra một khoảng cách an toàn, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc đã cứu tiểu huynh đệ của mình thoát hiểm. Huynh đệ àh, hôm nay ngươi đúng là phải chịu khổ rồi, bị dọa sợ hãi một trận.

(NBV: Vậy tính chuyện cho em nó “làm việc” bù vào nha)

Đang lúc thở dài nhẹ nhõm, lại nghe thấy tiếng cười của Miêu Tiêu Miêu, hắn không chút nghĩ ngợi thuận tay vỗ vào kiều đồn của nàng, quát:

- Nha đầu kia còn cười được àh, ngươi đá một cước khiến ta mém chút nữa biến thành chức nghiệp giả chuyên làm trong hoàng cung. Đến lúc đó xem ngươi làm sao.

Vừa vỗ một cái, hắn cảm thấy một cảm giác mềm mại, tinh tế truyền đến lòng bàn tay khiến hắn không khỏi xoa nhẹ một cái. Cảm giác này thật sự là rất được nha, thật sự không muốn bỏ tay ra mà.

Miêu Tiểu Miêu lại cảm thấy được một trận tê dại toàn thân, cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng. Lúc này nàng đã hiểu được cảm giác mà mình có trong lúc hôn mê nguyên lai là do cái gì gây ra, thì ra đầu đuôi đều là do tên oan gia này.

Nghĩ đến đây, thân thể Miêu Tiểu Miêu không khỏi run nhẹ, lại nghe thấy tiếng cười của tiểu Đậu Nha đằng sau, không khỏi xấu hổ vội dùng thân thể của Quân Mạc Tà để gượng dậy. Nhưng vừa cố được nửa đường thì thân thể lại trở nên mềm nhũn ngã xuống, sau đó nàng lại miễn cưỡng đứng lên lần nữa vội vàng mặc lại quần áo. Bỗng thấy Quân Mạc Tà đang trợn to mắt nhìn mình thay quần áo thì không khỏi xấu hổ, cơ hồ muốn khóc thành tiếng, cắn môi nói:

- Ngươi.... Ngươi .... Ngươi còn đứng đó xem ? Còn không mau xoay người ra chỗ khác.

Quân Mạc Tà lúc này mới giật mình, vội xoay người ra chỗ khác. Đột nhiên hắn tỉnh ngộ, vì cớ gì mà hắn phải nghe lời nàng mà xoay ra chỗ khác như vậy chẳng khác gì bỏ qua một màn đặc sắc sao?

Nghĩ vậy hắn bèn xoay lại nhưng lại thấy Miêu Tiểu Miêu đã mặc lại áo vào, nhìn thân thể đầy ma lực của nàng đã được được che đậy lại hết hắn không khỏi tiếc nuối thở dài một tiếng.

Bỗng lúc này cảm giác đau đớn tan biến khi nãy lại quay trở lại, Quân Mạc Tà bất chấp vẻ phong độ vội đưa hay ta che lại chỗ mà ai cũng biết là gì đó lại, rên rỉ liên tục.

Không thể không nói một cước kia thật sự là rất mạnh. Lúc nãy vì việc của thanh trường kiếm khiến hắn sợ quên cả đau đớn, lúc này khi mọi việc đã qua thì cơn đau lại kéo đến khiến Quân Mạc Tà chịu không thấu.

Người ta nói làm đàn ông là phải chịu đau khổ quả là không sai mà.

Thấy vẻ mặt đầy thống khổ của Quân Mạc Tà, Miêu Tiểu Miêu nhớ đến cú đá của mình khi nãy thì không khỏi thẹn thùng xen lẫn chút lo lắng. Nàng vội hỏi :

- Ngươi không sao chứ ?

- Không sao ...

Quân Mạc Tà nhếch miệng nói tiếp :

- … Mới lạ đó !

- Sao ngươi lại làm như thế ... Đó cũng là phản ứng tự nhiên của con người a !

Miêu Tiểu Miêu nhớ lại tình cảnh vừa rồi thì không khỏi đỏ mặt, bĩu môi chột dạ nói :

- Chuyện này cũng không thể trách người ta nha.

Quân Mạc Tà lại rên rỉ một tiếng.

“Ta không làm thế nàng có thể sớm tỉnh lại như vậy sau. Đúng là lợi người thiệt mình mà.”

Lúc này, người hiểu rõ mọi chuyện nhất, tiểu Đậu Nha rốt cục tiến lên, ghé vào lỗ tay của Miêu Tiểu Miêu, đem sự việc của ngày hôm nay kể rõ từ đầu đến đuôi.

Miêu Tiểu Miêu càng nghe thì sắc mặt càng trở nên hồng, khẽ cắn môi, sau khi nghe toàn bộ đầu đuôi lúc này nàng mới hiểu rõ.

Nguyên lai hành động của hắn vừa rồi là do cứu ta. Không phải là hắn giở trò, ta cũng không nên để bụng mới phải.

Dù là Thánh hoàng cường giả thì cũng đều là con người. Chỉ cần là nam nhân nếu bị như thế thì đều như Quân Mạc Tà lúc này

Thừa lúc hai nàng đang nói chuyện say sưa, hắn vạch nhẹ đũng quần ra xem xét chẩn đoán vết thương một phen sau đó thở dài một hơi nhẹ nhõm. Xem ra hàng vẫn còn tốt, nắn nót một phen xem xét vẫn còn phản ứng tuy chỉ bị bầm một chút, lúc này hắn mới yên lòng. Nghĩ lại chuyện lúc nãy đến giờ hắn vẫn còn giật mình.

Quân Mạc Tà vội vàng vận linh khí hướng về nơi bị thương chữa trị, kết quả là cơn đau nhức và vết bầm tím chỉ đỡ hơn nhiều. Xem ra thiên địa đệ nhất Khai Thiên Tạo Hóa thần công quả là hoàn mỹ, không chỗ nào là không chữa được.

Quân Mạc Tà lúc này mới đem tiểu lão đệ nhé vào trong quần. Để che giấu hắn lại dùng trường bào che lại thật cẩn thận. Con mẹ nó nếu có người khác biết được lão tử mặc quần thủng đáy thì chắc còn chi là thể diện của Quân đại thiếu gia này nữa.

Đang mải mê suy nghĩ đến đây phải tạm dừng vì Quân Mạc Tà phát giác hai vị mỹ nữ đang giương cái miệng nhỏ nhắn dùng ánh mắt đầy kỳ dị nhìn hắn. Haizz nguyên lai một màn đùa giỡn với tiểu đệ vừa rồi cứ tưởng thần không biết quỷ không hay không ngờ đều rơi vào mắt của hai vị mỹ nữ.

- Nhìn cái gì ? Bộ lạ lắm hay sao mà nhìn ?

Da mặt của Quân Mạc Tà đúng là rất dày, lúc này mặt hắn không đổi sắc, thản nhiên đứng dậy đi tới chỗ hai người.

Sau đó vặn vẹo cái mông để thử cảm giác.

Miêu Tiểu Miêu nhất thời quay mặt đi chỗ khác, xấu hổ đến đỏ bừng khuôn mặt, không dám nhìn hắn, sao lại có người hạ lưu như vậy chứ, coi như người ta không để ý ngươi cũng không thể làm như vậy chứ.

Về phần tiểu Đậu Nha, nha đầu này còn trả lời một câu :

- A vật này thật lạ nha, trước giờ chưa từng thấy qua. Nhưng mà trông đồ chơi nọ không biết là tốt hay xấu đây!

Quân đại thiếu gia mém ngã!

Trừ trước đến nay hắn chưa bao giờ nghe nói đến có thể dùng hai chữ xấu và tốt để nhận xét vật này

Lúc này, dưới lầu có tiếng kêu truyền đến:

- Mặc tiểu tử, nếu tiểu Miêu đã tỉnh, người còn ở trên ấy làm gì, cút nhanh xuống dưới này.

Miêu Tiểu Miểu khi tỉnh dậy đã phát ra một âm thanh chói tay, khiến cả đám người phía dưới như bỏ được tảng đá lớn trong lòng. Việc quan trọng đã được giải quyết xong thì các việc khác trở nên đơn giản.

Các lão nhân đều khôi phục tâm tình, ngồi xuống nhàn nhã thưởng trà còn các quản sự vội đốc thúc hạ nhân nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ cho đại thọ vào ngày mai.

- Đi xuống, nói nghe thật dễ dàng a.

Quân Mạc Tà thầm oán :

- Quần của ca đây thủng một lỗ lớn, làm sao có thể đi xuống. Đã vậy cả hai nha đầu này còn nhìn ta chằm chằm, kế hoạch tiến vào Hồng Quân tháp xem ra cũng không ổn. Nếu bây giờ đi xuống, lỡ có lão gia hỏa nào từ dưới nhìn lên thì ...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 290: Hẹn Ngươi 1000 Năm Nữa Sẽ Đánh Một Trận!

Suy đi nghĩ lại một hồi lâu hắn vẫn không tìm ra cách nào khả thi. Trong khi đang căng óc suy nghĩ đối sách thì lại nghe thấy tiểu Đậu nha tò mò hỏi:

- Mặc công tử, chức nghiệp giả chuyên làm trong hoàng cung là gì vậy.

Tiểu nha đầu vẫn bị câu nói của hắn khi nãy gợi lên lòng hiếu kỳ từ nãy đến giờ bèn mở miệng hỏi.

Hiện tại, tiểu thư đã tỉnh lại, cả hai người lại trở nên gần gũi hơn. Xem ra việc tiểu thư gả cho Mặc thiếu gia là chắc chắn rồi, xem ra lúc ấy mình sẽ trở thành nha hoàn của hắn rồi.

- Àh hoàng cung chức nghiệp giả dĩ nhiên là chức vụ đặc biệt chuyên phục vụ cho hoàng hậu và hoàng đế.

Quân Mạc Tà cười ha hả trả lời qua loa rồi tiếp tục suy nghĩ biện pháp để có thể đi xuống mà không lộ hàng, sau đó hắn nói tiếp.

- Những người đó hơn người bình thường ở chỗ trên người họ thiếu một món đồ vật.

- Thiếu cái gì vậy

Tiểu Đậu nha mở to mắt, đeo bám vấn đề này mãi không tha, quyết truy hỏi kỹ càng sự việc mới chịu.

- Tiểu Đậu nha!

Miêu Tiểu Miêu xấu hổ kêu lên. Nàng đương nhiên am hiểu hơn tiểu Đậu nha rất nhiều, mắt thấy cả hai người chuẩn bị nghiên cứu, thảo luận chuyên sâu về vấn đề này thì vội vàng ngăn cản.

- Khụ khụ... ta cũng nên đi xuống rồi!

Quân Mạc Tà ho khan hai tiếng, rồi khó xử nói:

- Nhưng mà quần của ta ...

- Hì hì

Hắn không nói thì không sao, hắn vừa nói đã khiến hai nàng đồng thời bụm miệng cười đến mức cả người rung rẩy, khuôn mặt đỏ bừng cả lên. Hai đôi mắt híp lại như vần trăng khuyết, đôi vai không ngừng rung rẩy, liên tục hướng mắt về nơi mà ai cũng biết là đâu ấy.

- Cười cái gì!

Quân đại thiếu gia đảo cặp mắt trắng dã, xem xét mọi thứ trong phòng, đột nhiên hắn đi đến trước cửa sổ, dùng sức kéo bức màn xuống cột vào thắt lưng đem trường bào và vạt áo nhét vào trong rồi kéo chặt lại.

Như vậy thì bên dưới nhìn lên thì cũng không thể phát hiện cái gì.

(NBV: Môt 5xu thế thời trang mới đã hình thành)

Quân Mạc Tà thở dài nhẹ nhõm, nhấc chân xuống lầu. Vừa mới đi tới cửa hắn nghe Miêu Tiểu Miêu ngượng ngùng nói:

- Quân ... Ngươi... Vừa rồi nói lời kia là thật sao ?

Thân hình Quân Mạc Tà dừng lại, gật đầu nói như đinh đóng cột, thanh âm không chút do dự đầy quyết tâm:

- Thật sự.

Sau hắn, Miêu Tiểu Miêu như không thể khống chế tâm trạng vui mừng của mình, nức nở nói:

- Thiếp cũng không hi vọng chàng vì ta mà khó xử. Chỉ hi vọng chàng không quên thiếp là được rồi.

Quân Mạc Tà cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác đầy nóng bỏng, chỉ muốn lập tức xoay người lại ôm chặt lấy nàng. Nhưng hắn đành phải kìm nén nỗi xúc động, gật nhẹ đầu, ừ một tiếng rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

Sau hắn, Miêu Tiểu Miêu hai mắt đã đẫm lệ, nhẹ nhàng nhìn bóng dáng của hắn dần đi xa. Nàng nhẹ nhàng cười, cảm giác hạnh phúc cùng vui sướng tràn ngập trong lòng. Giờ phút này, Miêu Tiểu Miêu như một đóa Mân Côi, rực rỡ và vô cùng xinh đẹp.

Nhưng bỗng nàng nghĩ đến một chuyện vô cùng cổ quái đó là vì sao màu da cuả bộ mặt, cánh tay, cổ đều không được trắng, thậm chí có thể nói là đen mà tại đùi của hắn lại có thể trắng noãn đầy trong suốt như vậy.

Càng nghĩ thì mặt Miêu Tiểu Miêu càng đỏ lên, nhưng trong lòng vẫn rất nghi hoặc, sau đó nàng lập tức lắc đầu, đem nghi vấn này vứt ra sau đầu không nghĩ đến nữa. Hiện tại là thời khắc hạnh phúc nhất của mình, thỉ nghĩ đến những chuyện không đâu ấy làm gì.

Quân Mạc Tà vừa bước ra khỏi cửa thì có hai đạo thân ảnh vội lao tới, suýt nữa là cùng hắn va chạm. Cả hai người này chính là cha và mẹ của Miêu Tiểu Miêu, Miêu Hoàn Vũ cùng Miêu phu nhân.

Miêu phu nhân dùng ánh mắt vô cùng phức tạp liếc hắn một cái rồi đi vào phòng.

Miêu Hoàn Vũ mỉm cười, vươn tay vỗ vai hắn, ôn hòa nói:

- Ngươi vất vả rồi.

- Hai chữ vất vả này cháu không dám nhận.

Quân Mạc Tà xấu hổ cười cười nói.

- Uh, không tệ.

Miêu Hoàn Vũ nói, sau đó hắn thở dài một hơi, ngưng trọng nói:

- Hãy đối xử tốt với nữ nhi của ta.

Nói xong, không đợi Quân Mạc Tà trả lời mà bước ngay vào trong phòng.

- “Ta sẽ”.

Quân Mạc Tà thầm hứa trong lòng.

Bên trong phòng truyền ra thanh âm tràn ngập vui sướng của Miêu phu nhân đang trò chuyện cùng con gái.

Quân Mạc Tà khẽ mỉm cười chậm rãi đi xuống lầu, hiện tại hắn cảm thấy ở phía dưới khố có một vật đang khẽ lắc lư, cùng cảm giác lạnh lẽo cả phía trước trước lẫn phía sau tuy vậy hắn lại cố ra vẻ thoải mái.

Số người tụ tập ở tại đại sảnh đã vơi bớt đi rất nhiều, lúc này chỉ còn có Miêu Kinh Vân, hai người Miêu Đao, Miêu Kiếm cùng một số ít người khác kiên nhẫn chờ đợi. Cả đám người ngồi đó thưởng thức trà, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ thoải mái. Vẻ mặt đầy giận dữ, hung ác như muốn ăn thịt Quân Mạc Tà lúc hắn mới tới đã biến mất từ đời nào.

- Rốt cục cũng chịu đi xuống à.

Miêu Kinh Vân hừ một tiếng, trừng mắt nói.

Cháu gái rốt cục đã an toàn khiến Miêu Kinh Vân đã khôi phục lại bộ dáng Phiêu Miểu Huyễn Phủ phủ chủ với phong thái đầy siêu nhiên như

trước kia. Mỗi cử động của lão lúc này đầy vẻ tiêu sái, phiêu dật, mơ hồ mang theo một vẻ cao cao tại thượng, đứng trên chúng sinh.

Đã chứng kiến bộ mặt thật của lão lưu manh này nên Quân Mạc Tà đương nhiên không tin vào bộ dạng hiện nay của lão. Nghe lão nói thế, hắn cười đáp:

- Đương nhiên, cũng nên trả công cho ta thứ gì chứ. Ngày mai lúc thọ yến xem như lão thiếu ta một bữa ăn.

Quân Mạc Tà không khách khí, đi đến chiếc ghế gần đó ngồi lên. Có lẽ chỗ ấy còn đau nên Quân đại thiếu gia theo bản năng giang rộng cả hai chân ra sợ chạm đến vết thương. Lúc đó, hắn lại như nghĩ ra điều gì, nhanh chóng lắc lắc hai cái đùi, cầm ly trà, nhấm nhấm để bớt khô họng thì.

Đột nhiên đối diện với hắn, Miêu Kinh Vân bỗng trừng mắt, Thanh Hoa khí tức đột nhiên biến mất, trong cổ họng vang lên hai tiếng, " Phốc" một cái đem cả một ngụm trà nóng phun lên người Quân đại thiếu gia không sót một giọt.

Quân Mạc Ta kêu lên một tiếng, chưa kịp thắc mắc chuyện gì xảy ra thì Miêu Kinh Vân đột nhiên trở nên hung tợn nắm vạt áo của hắn. Thần tình vô cùng hung ác nói:

- Tiểu tử ngươi rốt cục đã làm cái gì, nói thật cho lão tử.

Giọng điệu lão lúc này vô cùng căng thẳng.

- Ta làm gì chẳng lẽ ngươi ko biết sao ?

Quân Mạc Tà tức giận gạt tay lão ra. Khi nói đến vẫn còn chút sợ hãi:

- Ta thiếu chút nữa bị cháu gái bảo bối của lão thiến mất, lão còn muốn gì nữa.

Miêu Kinh Vân hừ một tiếng buông tay ra. Đột nhiên híp mắt lại cười lớn hai tiếng, sau đó không quản hình tượng mà ôm bụng cười ha hả.

Miêu Đao cùng Miêu Kiếm ngồi ở bên cạnh, không thấy cảnh Quân đại thiếu gia lộ hàng, càng không biết phủ chủ đại nhân cười chuyện gì, cả hai trố mắt ngạc nhiên nhìn Miêu Kinh Vân sau đó cùng nhau nháy mắt ra dấu với nhau ý hỏi : “phủ chủ bị gì sao ?”

Miêu Kinh Vân cười lớn, tay vỗ vỗ vai bả vai Quân Mạc Tà nói:

- Hảo tiểu tử , ngươi được lắm. Thật là khiến lão phu mở rộng tầm mắt a.

Quân Mạc Tà tuy biết rõ lão già này nhìn cái gì, nhưng nghe lão nói thế vẫn có chút mơ hồ không hiểu, bèn gãi đầu hỏi;

- Này, ngài nói là chỗ đó của ta vẫn đang rung động sao ?

- Khụ khụ khụ!

Miêu Kinh Vân nghe vậy liền kịch liệt ho khan, ngón tay run rẩy chỉ vào Quân Mạc Tà. Thật lâu sau vẫn không lên tiếng, cuối cùng lão phun ra một cục đàm, ho khan nói:

- Tiểu tử ngươi.... Khụ khụ khụ. Có cảm thấy nhục nhã hay không. Cho dù không ai thấy được thì cũng không thể để như vậy mà bước ra ngoài chứ.

-Ta đã cố gắng hết sức để che lại rồi.

Quân Mạc Tà thở dài, sau đó uống một ngụm trà, bất đắc dĩ nói:

- Thế nhưng lại bị người ta dùng kiếm cắt mất, trong lúc ấy lại không tìm đâu ra quần áo để thay. Ngày đừng quên bên trên là phòng của nữ tử nên bên trong toàn là y phục của nữ tử. Chẳng lẽ lão muốn ta lấy đồ đó mặc sao.

- Được rồi, chuyện này chờ một lát chúng ta nói tiếp. Giờ lão phu nói cho ngươi biết, nữ nhân của Miêu gia, không thể để cho ngươi chiếm tiện nghi, không thể ăn xong rồi chùi sạch mép thì coi như mọi việc đã xong.

Miêu Kinh Vân đột ngột khoát tay, sau đó như nhớ ra việc gì đó, thần sắc trở nên ngưng trọng nói:

- Việc này để sau, ngươi đi theo ta đến chỗ này, có người muốn gặp ngươi.

- Có người muốn gặp ta?

Quân Mạc Tà vô cùng kinh ngạc.

“Với địa vị cùa Miêu Kinh Vân mà có người còn có thể ra mệnh lệnh cho hắn, lại tự thân mời mình đi tiếp.

Ai có khả năng như vậy ?”

Tâm niệm Quân Mạc Tà xoay chuyển thật nhanh. Lập tức nghĩ đến một người : “chẳng lẽ là một trong những lão tổ tông của Miêu gia ?

Tuyệt đối không sai

Nhưng, chuyện gì mà khiến lão tổ tông muốn gặp ta đây ?”

- Theo ta!

Miêu Kinh Vân đứng lên, theo sau hắn như cũ vẫn là Miêu Đao và Miêu Kiếm.

- Dù sao trước khi đi cũng nên đưa cho ta một bộ quần áo để thay chứ!

Quân Mạc Tà vội kêu lên.

- Không cần!

Miêu Kinh Vân nói, sau đó như nghĩ đến việc gì, nói tiếp:

- Đều là nam nhân cả, cứ xem như vào nhà tắm nam đi có gì mà phải ngại.

Quân Mạc Tà nghe vậy liền dở khóc dở cười, lời này là sao, nếu xem đây là vào nhà tắm nam thì xem như cũng chỉ có mình ta vào, còn các người có người nào vào đâu. Quần áo còn đầy đủ thì đương nhiên không phải ngại rồi.

Dưới sự thúc giục của Miêu Kinh Vân cả bốn người cùng đi ra khỏi đại sảnh.

Trên đường, Miêu Đao tiến đến gần Quân Mạc Tà, hung tợn nói bên tai hắn :

- Tiểu tử, coi như hôm nay ngươi may mắn tránh được một kiếp. Đừng quên là vừa rồi ngươi bất kính với ta, sẽ có một ngày lão phu sẽ khiến tiểu tử ngươi hối hận.

-Một ngàn năm sau, ta sẽ tìm đến tìm ngươi đánh một trận, kết thúc mọi chuyện hôm nay.

Quân Mạc Tà mặt không đổi sắc nhìn hắn đáp!

Miêu Đao lập tức cảm thấy chán nản.

Một ngàn năm sau ư!

Chỉ sợ một ngàn năm sau, lấy thể chất kỳ ảo và tốc độ phát triển kinh khủng của ngươi. Đến lúc ấy chỉ sợ đã trở thành một thế lực vô cùng khủng bố rồi. Dù cho lúc ấy bản thân ta còn sống thì cũng không thể nào đánh lại được.

Một ngàn năm sau cùng ngươi quyết chiến, lời nói này quả là đầy khí phách a.

(NBV: Anh Tà khiêm tốn nên mới nói vậy thôi, chứ theo tốc độ này thì lão Phong Lăng cho anh tà 1- 2 năm là đạt đến cấp bậc đó rồi)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 291: Miêu Khuynh Thành!

Miêu Kiếm đứng gần đó cũng không thể giữ khuôn mặt lạnh như băng thường thấy, khẽ phì cười thầm nghĩ :

-“ tiểu tử này cũng thật là thú vị a, có thể khiến lão Đao trở nên ức chế đến như thế. “

Bốn người đi nhanh khỏi đại sảnh, sau đó rẽ liên tục qua các con đường vòng vèo đầy phức tạp, lúc này Miêu Kinh Vân mới mở ra một thông đạo ngầm, sau đó cả bốn người nhanh chóng đi vào trong.

Lại trải qua một hồi quanh quẩn bên trong thông đạo, thì cửa thông đạo thứ hai lại được mở ra, cả đám người tiếp tục tiến vào trong. Lại vòng vèo một thời gian dài sau mới tới cửa thông đạo thứ ba.

Sau đó, Miêu Kinh Vân cùng Miêu Đao, Miêu Kiếm đột nhiên dừng lại.

Ba người lúc này như những tín đồ đầy cuồng nhiệt.

Quân Mạc Tà lúc này chỉ cảm thấy đầu muốn to ra, đừng nói là gian tế, cho dù là gian tế thì muốn đi được đến nơi này chỉ sợ đã bị điên vì đám mật đạo bố trí đầy rối rắm này.

- Chúng ta chỉ đem ngươi đến đây thôi.

Miêu Kinh Vân nói :

- Quãng đường còn lại ngươi phải tự mình đi vào.

Thanh âm của lão vô cùng nghiêm túc không hề mang ý tứ đùa cợt.

- Tự mình ta đi vào ?

Quân Mạc Tà hoảng sợ nói :

- Các ngươi mang ta đi đoạn đường rắc rối khiến ta muốn hôn mê vào đây, giờ để ta ở đây tự đi sao. Lạc ở đây không phải chuyện đùa đâu, lão đừng nói giỡn.

- Sau đoạn đường này, thì chỉ có một con đường thẳng tắp, không có ngã rẽ đâu ngươi đừng lo

Miêu Kinh Vân chậm rãi nói:

- Trăm năm qua, trừ lúc lão phu đến đây để tiếp nhận chức vụ Huyễn Phủ phủ chủ thì chưa hề có ai vào. Tiểu tử, nắm cho chắc cơ duyên lần này của ngươi đi.

Sau đó cả ba người liền chỉnh tề đứng qua một bên, ánh mắt của Miêu Đao và Miêu Kiếm lúc này mang đầy vẻ cuồng nhiệt, giống như tín đồ Phật giáo lúc gặp được Thích ca Mâu Ni, hay như tín đồ Cơ đốc lúc gặp Jesus, khuôn mặt của vốn luôn mang vẻ lạnh lùng của cả hai lúc này như sắp bùng cháy.

Có chút do dự nhưng Quân Mạc Tà vẫn quyết định đi vào.

Khi Quân Mạc Tà vừa bước vào trong, cánh cửa lập tức đóng lại.

Từ bên ngoài nhìn vào, nơi từng có cánh cửa hiện giờ trông như một bức tường đá bình thường, không thể nhìn ra bất cứ khe hở nào. Quân Mạc Tà không hề biết rằng, vào lúc này, cả ba người Miêu Kinh Vân thấy cửa đá đã đóng thì đều cùng nhau quỳ xuống, dập đầu cung kính với cửa đá mấy cái rồi mới lẳng lặng lui ra ngoài, đi đến tầng trên chờ đợi.

Quân Mạc Tà chậm rãi đi về phía trước.

Trước mắt hắn lúc này tối đen như mực, lúc này đã không còn ai bên cạnh nên Quân Mạc Tà thầm tụ công lực tại hai mắt, lập tức cảnh vật xung quanh dần hiện rõ như ban ngày.

Con đường này càng lúc càng đi sâu xuống mặt đất, con đường đá này kéo dài ko dứt tựa hồ như vĩnh viễn không có điểm kết thúc.

Với độ sâu như vậy, Quân Mạc Tà tin rằng nếu đây là biển khơi như lời họ thì chỉ sợ mình đã sớm tới tận đáy, nhưng nơi này vẫn khô ráo, thậm chí không có một chút khí ẩm nào.

Thậm chí Không khí lại còn tươi mát, hoàn toàn không nặng nề ngột ngạt chút nào

Điều này khiến Quân Mạc Tà hoài nghi rằng tất cả chuyện này đều là huyễn tượng thì rốt cục ai có thể làm ra được ?

Quân Mạc Tà vẫn tiếp tục đi về phía trước, cũng không biết qua bao lâu, hắn đột nhiên có một cảm giác kỳ quái.

Cảm giác này vô cùng huyền ảo, tựa như dẫn dắt hắn tiến về phía trước, vô cùng huyền diệu.

Quân Mạc Tà thầm kinh ngạc, vội dừng cước bộ, nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thủ cảm giác đầy mê hoặc đó.

Trong không khí trải qua một trận ba động, một thanh âm từ từ thở dài nói:

- Không tệ, quả thật rất dũng mãnh, chả trách có thể khu động thiên địa dị vật. Tư chất bậc này, quả nhiên là có một không hai, thiên cổ tuyệt thế.

- Ngươi là ai ?

Quân Mạc Tà vẫn nhắm mắt như cũ, âm thanh này xuất hiện dường như cũng không làm hắn cảm thấy ngạc nhiên.

- Ta là ai ?.... Ta là ai ?... Hahahaha

Thanh âm trong không trung tràn ngập cảm giác tang thương, từ từ nói:

- Ta là ai .... bản thân ta cũng không còn nhớ rõ, chí nhớ là một thời gian dài trước đây, dường như ta có một cái tên, là Miêu Khuynh Thành, nhưng ta cảm giác đó cũng không phải là tên thật của ta, ít nhất cũng không phải tên mà ta có lúc mới sinh. Tất cả chuyện này là sao ? Thế giới này rốt cục là sao ?

Giọng nói của người này, bên trong mang một cảm giác khó nói nên lời, tựa như vấn đề này hắn đã tự hỏi mình trong trăm ngàn năm, hoặc có thể là rất lâu rồi thậm chí đã gần như trọn cả đời nhưng cũng không thể nào trả lời được.

- Miêu Khuynh Thành!

Quân Mạc Tà yên lặng, cố nhớ lại đã thấy tên này ở đâu, vì sao lại có chút quen tai nhưng khi tinh tế nghĩ đến thì lại không có chút ấn tượng gì.

Vừa qua, hắn đã thăm dò qua các bản ghi chép cũ kể tên các cao thủ đỉnh phong từ ba ngàn năm thậm chí là từ năm ngàn năm trở lại đây đem tên tất cả ghi nhớ trong lòng. Bởi vì sau khi xuất hiện chuyện đó, Quân Mạc Tà ý thức được rằng, các cường giả từ thời viễn cổ chưa chắc đã chết hay tiêu thất.

- Không chừng sẽ có một lão gia hỏa mượn thủ đoạn để đầu thai kiếp khác,!

Từ lúc tại chiến gia nhìn thấy thánh anh của Chiến Thiên Cơ, Quân Mạc Tà càng khẳng định cảm giác của mình. Lúc đám người Tào Quốc Phong lơ đãn nói chuyện phiếm với nhau cũng đề cập đến toàn bộ Huyễn Phủ cao thủ, nhất là đám người được xem là thiên tài tại các thời kỳ.

Nhưng hắm vẫn không phát hiện được trong những tư liệu ấy có cái tên.

Miêu Khuynh Thành!

Tại sao lại là một cái tên nữ tữ.

Khuynh quốc khung thành từ trước đến nay luôn được dùng để miêu tả các nữ tữ có dung nhang tuyệt thế.

Nhưng bây giờ , trước mắt lại có một nam tử dùng nó làm cái tên.

- Tiểu tử hậu bối như ngươi chắc hẳn không biết đến tên cũa lão phu rồi.

Thanh âm mờ ảo lại nói tiếp:

- Bất quá, ngươi lại có một tư chất siêu phàm, thật khiến cho lão phu phải sợ hãi, đúng là hiếm thấy.

- Oh cảm ơn đã khen ngợi.

Quân Mạc Tà nhướng mày lại tiếp tục bước chân về phía trước, hắn có thể cảm giác được, giọng nói này không hề mang chút ác ý nào thậm chí trong đó còn mang vài phần vui mừng.

- Được rồi, ngươi cứ tiếp tục tiến lên trước, cùng lão phu nói chuyện phiếm, để ngươi không cảm thấy nhàm chán và ta cũng có việc để làm.

Lão nhân tự xưng là Miêu Khuynh Thành tựa hồ rất cao hứng khi có người cùng mình nói chuyện phiếm, trong giây lát lại có chút thương cảm nói :

- Không biết đã bao nhiêu năm rồi ta không nói chuyện cùng ai. Loại cảm giác này quả thật rất tịch mịch.

- Người họ Miêu, chắc hẳn là tiền bối của Miêu gia, vậy sao người lại không sum vầy cùng con cháu ở trên mặt đất. Còn nếu người không

thích thì có thể kêu hậu bối đến để góp vui, lúc ấy chẳng phải là ổn thỏa sao. Ở gia tộc của mình mà ngài lại cảm thấy tịch mịch thì chỉ do chính ngài muốn thế mà thôi.

Quân Mạc Tà thản nhiên nói.

- Ta muốn sao ? Ngươi thì biết cái gì ?

Thanh âm kia vẫn hư ảo, mờ mịt như cũ, đối với Quân Mạc Tà cũng không tức giận nói:

- Nếu lão phu có thể ở trên ấy, thì ta có bệnh mới đến địa phương quỷ quái này .

- ồ thì ra là có nguyên nhân. Ta không biết.

Quân Mạc Tà đi về phía trước thì có một ngã rẽ, trước mặt lại hiện ra một con đường thật dài đi xuống phía dưới thật không biết thông đạo này rốt cục dài bao nhiêu. Hắn không nhanh không chậm lại tiếp tục đi xuống, mở miệng nói :

- Hay là không nói đến vấn đề kia nữa.

Thanh âm của lão giả mang theo chút thê lương nói:

- Lúc nãy ta nói đến đâu rồi nhỉ?

Lão nhân này lại quên đi những gì mình vừa nói, xem ra vị Miêu gia lão tổ này có chút bệnh đãng trí của người già.

Quân Mạc Tà một bên lẳng lặng đi về phía trước, một bên nhẹ giọng đáp:

- Người vừa nói đến tư chất của ta không tệ, khiến ngươi sợ hãi.

Nói ra những lời này nhưng Quân Mạc Tà không hề có điểm ngượng ngùng nào.

Thậm chí trong lòng còn dương dương tự đắc, “Không linh thể chất” thì tính là gì, nếu ta đem tư chất chân chính của mình lộ ra, thì lão không sợ rớt cảm cằm mới lạ.

- Đúng, đúng là đến chỗ này.

Lão giả vui mừng nói:

- Trí nhớ tốt, tính cách không tồi, không ngờ tu vi đã đạt đến Thánh hoàng tứ cấp khi chưa đầy hai mươi tuổi, huyền lực lại tinh thuần vô cùng. Thiên tài như thế, cho dù lão phu sống suốt vạn năm thì cũng chỉ mới gặp lần đầu. Không tệ, thật sự không tệ.

- Wtf!

Thân hình Quân Mạc Tà thầm chấn động, nhịn không được dừng bước. Hai mắt cũng từ từ khép lại một lúc sau mới lại mở ra, từ trong mắt bắn ra hai đạo thần quang vô cùng sắc bén.

Bản thân mình từ trước đến giờ đều cật lực che dấu thực lực. Lại có Hống Quân Tháp phụ trợ, lại thêm Khai Thiên Tạo Hóa Công chưa hề xuất hiện trên thế giới này che dấu. Thế nhưng người này lại nhìn ra thực lực của mình, làm sao lão ta lại có thể thấy được.

Hơn nữa, hắn cách mình không biết bao xa, thực lực của người này không biết là cao thâm đến bậc nào nhưng chỉ riêng phần nhãn lực này chỉ sợ đây là địch nhân đáng sợ nhất, thậm chí có thể uy hiếp đến tính mạng của mình.

- Tiểu tử, không cần khẩn trương như thế.

Thanh âm già nua nở nụ cười:

- Ngươi phản ứng như vậy chứng tỏ ngươi luôn che dấu thực lực chân chính của mình. Yên tâm, ta sẽ không tiết lộ bí mật của ngươi.

Dừng một chút, lão nói tiếp:

- Bởi vì ta có thể thấy được ngươi đối với Phiêu Miễu Huyễn Phủ không hề có địch ý. Nếu thật sự ngươi có địch ý thì dù gì đi nữa ta cũng sẽ chủ động giết ngươi, dù cho ngươi là thiên tài duy nhất từ xưa đến nay của Huyền huyền đại lục.

- Cho hỏi ngài làm sao có thể thấy được, ta đã che dấu vô cùng tốt, cho đến tân bay giờ, không ai có thể nhìn thấu.

Quân Mạc Tà đối với điểm này thật sự rất khó hiểu. Nếu sau này có kẻ biết thì….

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 292: Tứ Đại Đệ Tử Của Cửu U Đệ Nhất Thiếu!

Sau khi hỏi ra những lời này, hắn nhắm mắt lại lẳng lặng đi tiếp. Bởi vì Đại thiếu tin tưởng lão nhân này nhất định sẽ nói đáp án cho hắn.

- Nên nói như thế nào đây… Chuyện này coi như là chuyện liên quan đến tu vi của mỗi người. Dù cho tu vi đạt đến một cảnh giới nhất định thì trạng thái mỗi người mỗi khác, mà biểu hiện này không nhất thiết thể hiện ở mặt huyền khí. Ví dụ như ta đây chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể thấy được giai vị của mỗi người, không cần biết người ta giấu diếm như thế nào đi nữa, hoặc là dùng phương pháp gì để che dấu….. Đơn giản mà nói, mỗi người đều có Tinh - Khí – Thần… mỗi người mỗi khác… tất nhiên sẽ khiến cho Tinh – Khí – Thần khác hẳn nhau phải không? ….. Thôi, mấy chuyện này đơn giản không cần nói cũng tự hiểu. Chỉ có điểu muốn "hiểu" thì phải đạ đến một điểm đột phá, đó mới chính là điều khó khăn đến cực điểm!

(NBV: Giải thích lòng vòng, dịch mệt quá. Độc giả tự hiểu đơn giản là đạt đến một cấp độ nhất định thì có năng lực quan sát nhất định, giống như có thêm kỹ năng khi lên level vậy)

Mạc Tà yên lặng gật gật đầu, chân vẩn tiếp tục bước tới phía trước.

Nhưng sau khi hắn bước thêm vài bước, rốt cuộc cũng đã phát hiện điểm bất thường!

-Tinh khí thần!

Hình như ở cái thế giới này chưa từng có người nào nói như vậy. Thậm chí trong ngôn ngữ của thế giới này cũng không có mấy từ này! Nhưng cái lão già này lại có thể nhẹ nhàng nói tới ba chứ đó!

Trong chốc lát, Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy cả người máu đều xông lên đỉnh đầu, hắn thất thanh hỏi:

- Ngươi. . . Chẳng lẽ ngươi chính là Cửu U Đệ Nhất Thiếu?

Có lẽ vậy, chỉ có cái tên điên từng đến Địa cầu kia mới có thể biết được 3 chữ Tinh khí thần kia.

Mặc khác Quân Mạc Tà có một linh cảm mơ hồ khi nghe lão già nói cái câu “Thiên tài như thế, cho dù lão phu sống suốt vạn năm thì cũng chỉ mới gặp lần đầu. Không tệ, thật sự không tệ.”

Chính là câu này!

Người nào có thể sống một vạn năm?

-Ngươi chính là Cửu U Đệ Nhất Thiếu?

Vấn đề này vừa hỏi ra, không gian nhất thời lâm vào một mảng yên tĩnh!

Cả cái không gian này, chỉ có tiếng động duy nhất là tiếng bước chân không ngừngcủa Quân Mạc Tà.

Một hồi lâu sau, thanh âm già nua kia mới thở dài một tiếng thật sâu, mang theo vô tận hoài niệm mà lẩm bẩm:

-Đó là tục danh của sư phụ ta. . . Mỗi một lần nghe thấy cái tên đó, lão phu như thấy sư phụ đang đứng trước mặt mình, như đang nghe thấy những lời sư phụ dạy bảo vậy…. Có thể nói những ngày đi theo sư phụ là những phút giây ý nghĩa nhất trong sinh mệnh của ta. Hiện tại thì mỗi ngày đều trôi qua trong vô vị, buồn chán đến mệt mỏi….

“Sư phụ? Hắn là đệ tử của Cửu U Đệ Nhất Thiếu?"

Trong đầu Quân Mạc Tà như nổ ầm một cái, lớn tiếng kêu lên:

- Chẳng lẽ ngươi chính là chủ nhân Phiêu Miểu Huyễn Phủ đời thứ nhất? Cũng chính là người khai sáng Phiêu Miểu Huyễn Phủ? Tủy tổ của Miêu gia? Miêu Khuynh Thành?

-A? . . . Ngươi rốt cục đoán ra rồi sao? . . .

Thanh âm của Miêu Khuynh Thành hư vô mờ mịt, nhưng nghe những lời này vẫn toát lên một ít ý vui mừng.

-"Miêu Khuynh Thành, chính là hắn, nguyên lai hắn chính là Miêu Khuynh Thành!"

Một loạt những suy nghĩ điên cuồng vây lấy Quân Mạc Tà. Chính mình thật sự có thể gặp được một tồn tại trong truyền thuyết, một trong Tứ đại đệ tử của Cửu U Đệ Nhất Thiểu.

Năm đó, Cửu U Đệ Nhất Thiểu nhận tứ đại đệ tử!

Bộ Vân Thiên, Du Thương Hải, Mộng Quỳnh Tiêu, Miêu Khuynh Thành!

Đây là 4 cái tên trong truyền thuyết gây chấn động cả đại lục vạn năm qua.

- Khinh tiếu đạp hồng trần, mạn bộ thượng vân thiên!

(Cười khẽ đạp hồng trần, bước chậm lên trời cao!)

Bộ Vân Thiên, là kẻ khai sáng Độn Thế Tiên Cung – một trong tam đại thánh địa!

-Thương hải tiệt lưu vân, nhất nhãn đoạn thương khung!

(Biển cả ngăn mây bay, liếc mắt một cái đoạn trời cao!)

Du Thương Hải, là kẻ khai sáng Mộng Huyễn Huyết Hải – một trong tam đại thánh địa!

-Nhân gian vô anh hùng, mộng lý hữu quỳnh tiêu!

(Thế gian không có anh hùng, trong mơ vẫn nhắc đến tên người Quỳnh Tiêu)

Mộng Quỳnh Tiêu, là kẻ khai sáng Chí Tôn Kim Thành – một trong tam đại thánh địa!

-Nhất kiếm quyết thiên nam, nhất đao hựu khuynh thành!

(Một kiếm chấn trời nam, Một đao đánh ngã cả thành trì)

Miêu Khuynh Thành! Kẻ khai sáng ra một cái không gian độc lập tên Phiêu Miểu Huyễn Phủ, độc lập với cả Huyền Huyền đại lục.

4 người này, không ai không phải là bậc tuấn kiệt của thế gian! Không ai không phải là anh hùng cái thế! LÀ truyền thuyết trong những truyền thuyết!

Quân Mạc Tà tuyệt đối không thể tường tượng được chuyến đi vào Phiêu Miểu Huyễn Phủ này lại gặp được một vị tồn tại trong truyền thuyết này!

Tuy Quân Mạc Tà đang bị vây trong sự kích động nhưng Miêu Khuynh Thành chỉ nhẹ nhàng thở dài, tựa hồ như chìm vào trong dĩ vãng. Thật lâu sau lão mới gật gật đầu:

- Cái tên này….. Thật sự là quá xa vời rồi…. Thế gian hiện nay… sớm đã không còn những người khi đó….!

-Như vậy. . . Ngài nếu ở trong này vậy ba vị kia đâu. . . Bọn họ có phải cũng ở đây hay không?

Mạc Tà cẩn thận hỏi.

- Năm đó, trong 4 người sư môn thì ta là kẻ nhỏ nhất….

Thanh âm Miêu Khuynh Thành mang theo vị hoài niệm quá khứ nồng đậm, trầm lặng kể :

- Lúc đầu 4 sư huynh đệ chúng ta mỗi người một phái nhưng vẫn hòa hợp. Có điều càng về sau thì phân tranh càng nhiều….. 4 người đấu với nhau suốt 1000 năm. Trong 1000 năm này, cơ hồ mỗi người đều ít nhất một lần suýt nữa là phải chết… Ai….!

Nhớ lại chuyện cũ khi xưa, những nguy hiểm, những cừu hận khắc cốt…. hiện tại ở trong đầu Miêu Khuynh Thành thì nó đều trở thành những hoài niệm. Tựa như những chuyện sư huynh đệ họ chém giết lừa gạt lẫn nhau kia chỉ là một trò chơi mà thôi. Nhớ lại những chuyện đó khiến thanh âm của lão tràn ngập cảm tình, tràn ngập sự lưu luyến….

- Càng về sau, mọi người rốt cuộc đều chán nản. Ta lúc đó là đệ tử nhỏ nhất nên được sư phụ quan tâm, cũng nhờ đó mà chiếm được cái Phiêu Miểu Huyễn Phủ độc lập này….

- 3 người bọn họ, sau khi sư phụ rời đi được 1000 năm thì rốt cuộc chẳng thấy chuyện tình gì thú vị để mà làm nữa. Thậm chí đối với chuyện tranh đấu lẫn nhau cũng đã rất mệt mỏi. Vì vậy, sau 100 năm họ đều lần lượt phá vỡ hư không, đi lên con đường tìm kiếm sư phụ….”

Thanh âm của Miêu Khuynh Thành càng lúc càng khắc sâu nét cảm tình:

- Nhớ lại ngày đó….. 4 người chúng ta tụ họp lại rồi nấu một bữa cơm. Đại sư huynh còn tự mình đào lên mấy gốc củ cải trắng làm món"La bặc đôn la bặc". 3 ngày sau đó Đại sư huynh Bộ Vân Thiên liền phá vỡ hư không, bước lên con đường hư vô mờ mịt……

Quân Đại thiếu gia nhà ta sững sờ, nhưng sững sờ là vì không biết “la bặc đôn la bặc" rốt cuộc là cái món gì!

(NBV: là món canh củ cải trắng thì phải)

- Mười năm sau đó. Nhị sư huynh cũng gọi mọi người lại. Ba người chúng ta cũng cùng nhau ăn một bữa cơm. Nhị sư huynh Du Thương Hải làm món "tuân long ngư", "đôn hùng chưởng" …. Ta truớc giờ chỉ thích ăn chay không ăn thịt, nhưng bữa đó ta rốt cuộc cũng ăn hết một cái tay gấu và uống hết một chén canh cá….. Cũng 3 ngày sau, Nhị sư huynh ở giữa Huyết Hải bay thẳng lên trời, sau đó cũng không quay về nữa….

(NBV: "tuân long ngư: Canh cá tuân long.

Đôn hùng chưởng: tay gấu chưng cách thủy)

- 50 năm sau, Thần niệm của Tam sư huynh xuyên tới Huyễn phủ, muốn chúng ta gặp mặt lần nữa. Ngày đó, trước mắt 2 chúng ta là một bàn sơn hào hải vị nhưng cả hai đều không ăn gì, chỉ lẳng lặng nhìn nhau rồi rơi vài giọt lệ….. Cũng 3 ngày sau đó, Tam sư huynh không còn chút tung tích."

Anh Tà nhà ta lúc này thật sự là há hốc mồm giống như đang nghe kể chuyện thần thoại vậy. Trước mặt mình vốn là câu chuyện thần kỳ phá vỡ hư không mà đi, sao lại biến thành "bình thường như củ cải đường" vậy nè trời?

(NBV: Ta cũng ngất, dịch đoạn này đáng lẽ phải cảm động vì cảnh chia ly, nhưng không hiểu sao vẫn cứ thấy buồn cười. Quả nhiên là đệ tử của anh Cửu U Đệ nhất thiếu thì không phải hạng tầm thường…)

Nhưng Anh Tà vẫn biết rất rõ, tất cả những chuyện này đều là sự thật….

- Đến bây giờ ta vẫn còn nhớ rõ, trước khi đi Tam sư huynh còn nói: "Tiểu Tứ, chúng ta chờ ngươi!" . Có điều từ đó đến nay cũng đã qua 1 vạn năm (10.000 năm) … Ta vẫn còn ở nơi này"

Giọng của Miêu Khuynh Thành lúc này đã trầm xuống….

- Vậy sao ngươi không đi? 3 sư huynh của ngươi có thể đi, ngươi không thể đi thì còn đạo lý gì nữa?

Quân Mạc Tà không khỏi tò mò. Khi những lời này vừa ra khỏi miệng, hắn lập tức ý thức được chính mìn hđã nói những lời không nên nói. Bởi vì cả không gian này đột nhiên tràn ngập một sự bi thương khó nói nên lời…..

Đồng thời, Quân Mạc Tà cảm giác được trước mặt sáng ngời, thì ra mình đã đi tới một không gian khác thật lớn!

Có điểu ở đây vẫn không nhìn thấy hình bóng của Miêu Khuynh Thành….

Sau một lúc lâu, rốt cuộc âm thanh mờ mờ ảo ảo của Miêu Khuynh Thành cũng vang lên:

-Không phải ta không muốn đi! Nhưng sư phụ lão nhân gia ta nhìn thấy 3 người đệ tử trước sau phá vỡ hư không mà đến nên đột nhiên cảm thấy phiền phức. Lại lo lắng bên này lại có người liên tục phá vỡ hư không mà đến… bởi vậy ngài phất tay một cái, hoàn toan phong bế Thông Thiên Môn của Huyền Huyền đại lục!

(NBV: Ta hiểu cảm giác của anh Cửu U Đệ nhất thiếu này. Khó khăn lắm mới dứt được đám đệ tử, đang cùng cả 100 bà vợ đi chơi nhong nhong thì mấy tên đệ tử lại tìm đường chạy đến, không bực mới là lạ!)

Lông mi Quân Mạc Tà giựt lên giựt xuống liên hồi!

-Ta kháo . Quá cường hãn đi? Phất tay 1 cái … là hoàn toàn đóng luôn cảnh cửa lên trời của cả đại lục! Trời ơi là trời… cái vị này trâu bò còn hơn cả ta…quả nhiên là khiến bản thiếu gia ta càng tôn trọng….

Quân đại thiếu nhìn nhìn lại cánh tay nõn nà của mình, từ trong sâu tận linh hồn chợt sợ run lên. Vị Cửu U Đệ Nhất Thiểu này thật sự làm

cho người ta ngọng luôn mà…. Sợ có đệ tử tìm đến thì phẩy tay làm ra một cái tuyệt hậu kế này…

- Nhưng càng như vậy…. Lão phu ngược lại càng muốn đi! Sau 2000 năm, thực lực lão phu sớm đã đạt tới mức điều kiện cơ bản để xuyên qua Thông Thiên Môn, thậm chí còn vượt qua luôn. Có điều sau 3 lần thử tiến vào mở phong ấn của Thông Thiên Môn. Nhưng kết quả là… có thể sao ?. ."

Nói đến đây, lão thở dài một tiếng, có chút ảm đạm:

- Lần đầu tiên tiến vào, lão phu bị phản chấn phải dưỡng thương hết 300 năm.

- Lần thứ hai đánh vào, tuy rằng chưa chịu phản chấn quá lớn lại vẫn là qua không nổi!

- Tới lần thứ ba, cũng chính là tám nghìn bốn trăm năm trước, lão phu dùng hết khí lực toàn thân cứng rắn đánh mạnh vào một lần!"

Miêu Khuynh Thành cười rộ lên đầy đau khổ:

- Kết quả là còn chưa đánh tới cửa, lại vô tình làm sụp đổ 1 nửa Thiên Trụ Sơn của Huyền huyền đại lục….

Mạc Tà trừng mắt líu lưỡi! Hắn rõ ràng nghe được từ hai mắt nước mắt trào dâng, sau đó là thanh âm của từng giọt nước mắt khi chạm vào mặt đất….

- Fuck you!

Sửng sốt nửa ngày, Quân đại thiếu rốt cục tìm lại được năng tự nói chuyện, nhưng thốt ra lại là hai chữ này. . .

Thì ra tên đầu sỏ chân chính gây chuyện là đây. . .

Chính là bởi vì Thiên Trụ Sơn sụp đổ nên mới phát hiện phía bên kia thì ra còn có một cái chủng tộc tà ác như vậy!

Dị tộc nhân!

Hơn nữa, đó cũng là bắt đầu cho cuộc chiến Đoạt thiên chưa từng có hồi kết….

Dị tộc nhân tàn sát bừa bãi, bao sóng gió bão bùng nguyên do cũng từ cái lão già trước mắt mình!

Mà tính đến nguyên nhân, cũng là do hắn muốn đánh vào "Thông thiên chi lộ" nên mới vô tình làm sụp 1 nửa Thiên Trụ Sơn……

Quân đại thiếu gia líu lưỡi.

Đây là dạng năng lượng cỡ nào hả? 1 cái "Vô tình" …. Là đem cái ngọn núi cao nhất thế giới này dụp đi 1 nửa!

Chính mình tận mắt thấy, trình độ chắc chắn Thiên Trụ Sơn tuyệt đối không phải dùng năng lực tầm thường có khả năng lay động, càng không nói đến phá hủy một nửa. . .

Sau đó, Miêu Khuynh Thành dùng một âm thanh hối hận nói tiếp:

- Lcú đó ta biết mình đã gây họa rồi. Thiên trụ sơn là nơi năm đó sư phụ ta hạ phong ấn… Năm đó, sư phụ vô tình phát hiện một cái chũng tộc kỳ dị. Nhưng bởi những kẻ đó qua gớm ghiếc, sợ bẩn tay nên sư phụ cũng lười giết sạch chúng. Sau đó sư phụ làm cho Thiên Trụ Sơn cao lên gấp vài lần rồi hạ một đạo phong ấn, cho bọn kia vĩnh viễn phải chịu khổ ở bên đó….

- Nhưng vì lão phu, lại khiến cho cái bọn kinh tởm đó có cơ hội tiến vào chiếm giữ Huyền Huyền đại lục!

Miêu Khuynh Thành thở dài một tiếng đầy bi thương:

- Lúc ấy lão phu rất hối hận, muốn đi qua đó dùng Khuynh thành công pháp giết sạch hết bọn chúng…..

Quân Mạc Tà trợn mắt ngây ngốc, hắn thầm nghĩ: “Ặc, ngươi tên là Khuynh thành, sáng tạo ra bộ công pháp cũng lấy tên Khuynh thành..”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 293: Nhân Quả Vạn Năm.

“Một kiếm giết sạch thì gọi là “ Khuynh Thành”, vậy ngày nào đó lão tử cũng muốn sửa danh tự? Sửa thành “ Khuynh Quốc”, “ Khuynh Thiên Hạ” chẳng hạn...”

- Nhưng sau đó, không biết có phải bởi vì lão phu muốn trùng kích thông thiên chi lộ hay không, hay là vì nguyên do khác mà đột nhiên một đạo thiên phạt vô cùng hung mãnh giáng xuống, đánh cho lão phu suýt nữa thần hồn câu diệt, lão phu dùng hết dư lực, vô cùng chật vật chạy về Huyễn Phủ, mãi cho đến ngày hôm nay vẫn chưa thể bước ra ngoài nửa bước.

- Không thể bước ra ngoài?

Mạc Tà nghi vấn hỏi.

- Đúng vậy, chỉ cần lão phu hiện thân, lập tức sẽ xuất hiện thiên phạt, hơn nữa nó còn đánh lão phu đến khi chết thì thôi, quyết sẽ không bỏ qua. Lão phu chỉ có thể trốn ở nơi này mới không bị thiên phạt phát hiện, có cơ hội kéo dài một chút hơi tàn. Trước đây không rõ là khi nào, lão phu từng một lần đi ra ngoài, nhưng còn chưa ra khỏi được huyệt động này mà bên ngoài Huyễn Phủ đã có một trận hạo kiếp.

Cho nên lão phu vĩnh viễn chỉ có thể sống ở chỗ này, vĩnh viễn sống ở chỗ này.

Miêu Khuynh Thành bất đắc dĩ thở dài.

- Thiên phạt? Cụ thể là cái thiên phạt dạng gì? Thậm chí ngay cả cường giả như ngài cũng phải nhượng bộ lui binh!

Mạc Tà nhíu nhíu mày. Đối với thiên kiếp, hắn có thể nói là cho tới bây giờ vẫn chưa từng sợ hãi, một trong những hiệu quả đặc biệt của Hồng Quân Tháp là có thể hấp thu thiên kiếp, vả lại có thể đem nó chuyển hóa thành thiên địa linh khí thuần khiết nhất, còn là hồng mông tử khí. Theo một ý nghĩa khác mà nói, thiên kiếp đối với Hồng Quân Tháp chính là liều thuốc bổ lý tưởng nhất.

Nếu đơn giản chỉ là Thiên phạt, Quân Mạc Tà cơ hồ đang có ý muốn thay lão hấp thu.

- Là…Diệt Thế Cuồng Lôi.

Miêu Khuynh Thành nói với giọng điệu hết sức sợ hãi, có thể nói là một sự sợ hãi từ tận đáy lòng!

- Diệt Thế Cuồng Lôi? Đây cũng là một loại lôi kiếp sao? Chẳng lẽ không thể đối kháng?

Mạc Tà cực kỳ thắc mắc, cái thứ đồ chơi lôi kiếp này, có vẻ như mức độ tăng theo cấp độ của Tôn giả, nhưng ngoại trừ mình dựa vào Hồng Quân Tháp để chiếm được ưu thế thì còn có vô số cường giả khác cũng dễ dàng vượt qua, vì cớ gì một cao thủ đỉnh phong như Miêu Khuynh Thành lại không thể chống cự?

- Thiên phạt, Diệt Thế Cuồng Lôi làm sao có thể đánh đồng cùng lôi kiếp bình thường. Đầu tiên là quy mô của nó, ít nhất cũng phải hơn lôi kiếp bình thường vạn lần, Thiên phạt một khi hình thành, phạm vi bị bao phủ vô cùng rộng lớn, cuồng lôi từ trên trời đánh xuống mặt đất cho dù chỉ là một đạo, cũng có thể khiến một tòa tiểu sơn biến thành bột mịn… Tiếp theo chính là uy lực của nói, lôi điện này là một đạo lôi điện màu tím, uy lực khủng bố khó thể tưởng tượng được, vạn vật trên thế gian một khi bị nó bổ trúng, lập tức vô thanh vô tức biến thành mạt phấn. Hai đặc điểm này, đối phó đã vô cùng gian nan, bất quá lão phu vẫn có

phương pháp ứng phó, nhưng đặc tính thứ ba, lại chân chính khiến lão phu thúc thủ vô sách!

Miêu Khuynh Thành thổn thức nói.

- A? Còn có thứ so với hai đặc tính này càng khó giải quyết hơn? Vãn bối xin rửa tai lắng nghe!

Mạc Tà nghe xong lời này cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn, theo sự miêu tả của Miêu Khuynh Thành, hắn biết được rằng, Diệt Thế Cuồng Lôi này có hai đặc tính là “ phạm vi bao phủ lớn, phương thức công kích khác biệt” và “ không thể chống cự”, chỉ mỗi hai đặc tính này đã quá khủng khiếp rồi, lại còn đặc tính thứ ba kinh khủng hơn nữa?

- Nếu chỉ có hai đặc tính đấy thì với thủ đoạn của lão phu, vẫn có thể dễ dàng ứng phó, miễn cưỡng bình thủ cùng nó, cái thực sự khiến lão phu gặp khó khăn, chính là một khi thiên phạt hình thành, chỉ cần mục tiêu không hoàn toàn biến mất thì sẽ liên tục giáng xuống. Năm đó ta cùng với nó đối kháng bảy ngày bảy đêm, cuối cùng hao tổn gần hết huyền lực, nhưng thiên phạt vẫn không có chút dấu hiệu suy yếu, cho nên lão phu mới nói bản thân vĩnh viễn bị kẹt ở nơi quỷ quái này…

- Thì ra là như thế...

Mạc Tà trong lòng cũng có chút bồn chồn. Nếu chỉ là hai cái đặc tính trước, Đại thiếu tin rằng với sự hổ trợ của Hồng Quân Tháp, chắc chắn có thể vượt qua được, nhưng hiện giờ thêm cái đặc tính thứ ba này thì thật là…

Diệt Thế Cuồng Lôi uy thế quá mức khủng bố, hơn nữa còn không biết thứ đồ chơi này sẽ kéo dài trong bao lâu, nếu năng lượng thiên phạt thái quá, rất có thế khiến cho Hồng Quân Tháp phát nổ, thế thì trộm gà không được còn mất nắm gạo?

Dù Quân Mạc Tà không biết mức độ chứa đựng năng lượng của Hồng Quân Tháp nhiều nhất là bao nhiêu, và uy lực của cái Diệt Thế

Cuồng Lôi kia kinh khủng đến mức nào nhưng cũng tuyệt đối không có ý định tùy tiện thử…. Quân Mạc Tà tự hỏi việc này có đáng để mạo hiểm không!

Hồng Quân Tháp là con át bài mà mình luôn giấu diếm bấy lâu nay!

- Chàng trai, lão phu trò truyện với ngươi nửa ngày, vẫn chưa biết người tên họ là gì?

Miêu Khuynh Thành chủ động chuyển đề tài. Với hắn mà nói, nhắc tới Diệt Thế Cuồng Lôi, cũng là việc khiến hắn vô cùng buồn bực.

- Ta gọi là Quân Mạc Tà

Mạc Tà thản nhiên nói.

Nếu đối phương đã sớm nhìn thấu thực lực của mình, cho dù tiếp tục trốn trốn tránh tránh cũng chỉ khiến người khác chê cười

- Nga… Cái tên này…

Tuy rằng hiện giờ cái tên Tà Chi Quân Chủ danh chấn đại lục nhưng hiển nhiên với Miêu Khuynh Thành thì lão hoàn toàn không biết gì cả, chỉ nói là:

- Nhân gian chính đạo, cuộc đời Mạc Tà ngươi đúng là đã không sai.

- Ách…..

Mạc Tà vuốt vuốt cái mũi, tên của mình lại có cái ý nghĩa này sao? Có vẻ như ngay cả chính mình cũng không biết nữa!

- Quân Mạc Tà, nhiều ngày nay, mọi thứ trong Huyễn Phủ trở nên rối noạn, thiên địa chuyển dời, thủy lưu khí chuyển, càn khôn đảo ngược, là do tiểu tử ngươi làm

Miêu Khuynh Thành trầm ngâm một chút, hỏi.

- Cho dù tiền bối không hỏi vãn bối cũng muốn nói ra nghi vấn này. Trong Huyễn phủ, dã tâm của Chiến gia đã rõ như ban ngày, bọn họ lại còn sử dụng phương pháp vô cùng gian ác, chiếm lấy khí vận của Miêu gia để làm cho bản thân mình lớn mạnh hơn. Tiền bối thân là người sáng lập Huyễn Phủ, lại còn là Miêu gia thủy tổ, vì sao đối với những việc tổn người lợi mình của Chiến gia chưa từng can thiệp, thậm chí có vẻ hoàn toàn không quan tâm đến, tiền bối chí ít cũng phải thông cáo cho người chủ sự Miêu Gia bây giờ chứ!

Mạc Tà nhíu mày hỏi lại.

- Có những việc không phải cứ muốn là có thể làm được

Giọng nói của Miêu Khuynh Thành có chút cảm thán, lần thứ hai thấp thoáng có chút mất mát. Cũng ngay lúc lão vừa dứt lời trong đại điện xuất hiện một trận vân vụ dày đặc, dần dần ngưng tụ thành hình người, người này đầu đội nón cao, thân mặc áo dài, dáng người cao to, mặt mũi vẫn chưa thấy rõ, khoanh tay đứng ở trung tâm đại điện.

Giây lát sau liền thấy rõ được khuôn mặt của người này, khuôn mặt trắng trẻo không râu, nếu chỉ dựa vào diện mạo bên ngoài thì nhiều nhất cũng chỉ ba bốn mươi tuổi.

Nhưng khi nhìn đến ánh mắt của người này, tuy không có cái gì gọi là lóe ra tinh quang nhưng lại tràn đầy vẻ kỳ lạ. Khi hắn mở mắt tựa hồ khắp cả không gian liền tràn ngập ánh sáng, và thời khắc hắn khép mắt lại khiến cho người ta có cảm giác, cả thiên địa trong khoảnh khắc này đều chìm vào bóng tối.(DG: siêu nhân điện quang)

Giờ phút này, đôi mắt kỳ lạ đó đang chăm chí nhìn Quân Mạc Tà.

Tiếp đó, người này nhẹ di chuyển, từng bước tiến đến bậc thang ở giữa đại sảnh, thản nhiên ngồi xuống.

Mạc Tà ánh mắt sáng lên, người vừa xuất hiện này hiển nhiên chính là Miêu Khuynh Thành, khi lão chậm rãi bước đi, Quân Mạc Tà tựa hồ

cảm giác được trước mắt xuất hiện hàng trăm hàng vạn vì sao chậm rãi chuyện động theo xung quanh, men theo từng cử động của Miêu Khuynh Thành, hết sức kỳ lạ.

Trên đời này, không ngờ tồn tại một người có tu vi đạt đến cấp độ này!

Giờ khắc này, sự khiếp sợ trong lòng Quân Mạc Tà không thể dùng ngôn ngữ nào có thể miêu tả được nữa!

Tu vi của Miêu Khuynh Thành, đã muốn đạt tới trình độ khai hóa thiên địa! Vậy mà Cửu U Đệ Nhất Thiếu chỉ cần phất tay một cái liền có thể dễ dàng phong ấn hoàn toàn ở phiến đại lục này.

Từ đó có thể thấy được Cửu U Đệ Nhất Thiểu cường hãn đến trình độ nào.

- Không cần phải hâm mộ, ta tin chắc rằng một ngày nào đó ngươi cũng sẽ có thể đạt được đến cảnh giới của ta! Ngươi với độ tuổi này cùng tốc độ gia tăng cảnh giới, ngày đó sẽ không quá xa xôi!

Miêu Khuynh Thành khẽ cười, tựa hồ khắp nơi trên mặt đất đều như có gió xuân thổi qua, khiến Trường Giang và Hoàng Hà băng tan, vạn vật sống lại…

- Ta cũng cho là như vậy.

Khi Mạc Tà gật gật đầu, vẻ mặt bình thản trả lời, ánh mắt của Miêu Khuynh Thành lộ ra vẻ tán thưởng tự đáy lòng. Nếu Quân Mạc Tà khiêm tốn đôi lời, như vậy lại khác hẳn, chứng tỏ hắn vẫn chưa đạt đến cảnh giới mọi vật đều là hư vô, cũng chính là nói hắn vẫn còn khuyết điểm, nhưng lúc này Quân Mạc Tà thản nhiên đón nhận, điều này biểu lộ một sự tự tin, tự tin đến cực điểm cùng với định lực không thể lay chuyển!

Đây hoàn toàn đủ để chứng minh dù người đang đứng trước mặt hắn là Miêu Khuynh Thành, một đại nhân vật đã đạt đến cảnh giới gần như

tiên phật nhưng hắn cũng không bị áp lực này làm cho tâm thần rối loạn!

Cái này mới là thứ đáng quý nhất!

- Nói đến chuyện của Chiến gia, có lẽ phải bắt đầu kể từ hơn một vạn năm trước. Lúc đó sư tôn sau khi biến mất hơn một ngàn năm đột nhiên trở về Huyền Huyền đại lục, còn mang theo vài bản thư tịch. Mà ta sau khi tiếp quản Huyễn Phủ mới phát hiện những bản thư tịch ấy bị vứt lại trong cái không gian này.

Miêu Khuynh Thành cười khổ, nói:

- Trong đó có một bản là công pháp của Tạo hóa phong thủy thuật. Ta trong lúc rảnh rỗi căn cứ vào đó tu luyện một phen. Phát hiện ra thứ này quả nhiên ghi lại vô số đạo lý cực kỳ huyền ảo, nếu có thể nắm giữ và phát huy tới tận cùng, thành tựu chưa chắc đã kém huyền công cảnh giới cao nhất. Hơn nữa trong đó lại còn ẩn hàm đạo lý thiên địa. Lão phu đau khổ nghiên cứu suốt hai trăm năm, cuối cùng có chút thành tựu.

- Ngày đó, bát đại đệ tử của lão phu đều đang ở luyện công ở tiền đường, lão phu vừa mới nắm giữ được kỳ thuật tâm tình vui sướng, lại có lòng muốn khoe khoang nhất thời cao hứng liền quyết định xem quẻ số mệnh cho mỗi đứa một phen. Mà họa ngày hôm nay, đúng là bắt nguồn từ lần xem quẻ ấy!

- Lúc ấy ta dùng thuật phong thủy mệnh lý quan sát tám vị đệ tử, phát hiện trong đó bảy người thời vận cao có thấp có, tất cả đều có lúc hưng tịnh hoặc suy tàn nhưng bổn nguyên căn bản thủy chung không mất, có thể nương theo chủ cung Huyễn phủ, trường tồn bất diệt. Chỉ có đệ tử họ Chiến kia, lại có hữu kiệt chi tượng, chính là một vạn năm sau sẽ gặp phải đại nạn tan nhà nát cửa, bản thân cũng vong mạng.

Miêu Khuynh Thành bất đắc dĩ lắc lắc đầu:

- Lúc ấy những gì ta thấy liền nói luôn ra hết. Cũng báo luôn cho lục đệ tử Chiến Cuồng, để cho hắn ngàn vạn lần chú ý, những năm tháng sau

này, tốt nhất là phải dạy bảo đám hậu nhân đời sau lấy việc thiện làm gốc, trăm triệu lần không được có cái dục vọng quyền lực gì, càng không thể động một tý là hại đến mạng người. Chỉ mong tích phúc muôn đời, cảm động thanh thiên, trong lúc vô tình hóa giải đi đại họa!

Mạc Tà cười khổ một tiếng, lão gia này thực sự là ngây thơ tới cực điểm: nhân tính đã không tốt, cho dù là thánh hiền cũng bó tay, huống chi là người? Chiến gia há lại có thể cam tâm vạn năm ở ẩn?

Thân mang tuyệt thế thần công, có thể tung hoành thiên địa, trong tay lại nắm giữ quyền thế mà đi làm việc thiện, chỉ xuất ra mà không thu về được…. Một đời, một người thì có thể, nhưng nếu đời đời đều như thế….. Làm sao được?

- Lúc ấy Chiến cuồng có nói với ta: “Sư tôn, không còn phương thức nào khác để hóa giải cái nguy cơ kéo dài đến muôn đời này sao?”

Miêu Khuynh Thành nói tới đây, giọng nói có mấy phần trống rỗng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 294: Ý Ta Tức Ý Trời!

Quân Mạc Tà vốn thông minh nên lập tức hiểu được ý nghĩa trong đó.

Quả nhiên, Miêu Khuynh Thành nói tiếp:

- Lúc đó lão phu cười lớn nói : “ Định số không dễ, nhưng cuối cùng vẫn còn có biến số, cái đó gọi là mưu tại nhân hành sự tại thiên, không có cái gì là tuyệt đối, nếu như nhạy bén phát giác mọi chuyện ngay từ ban đầu, dùng sinh mệnh của trăm vạn sinh linh để sử dụng phương thức thâu thiên hoán nhật, nghịch thiên cải vận, mạnh mẽ thay đổi, đem vận mệnh nhà khác nhập vào bên trong nhà mình thì sẽ sinh ra biến hóa to lớn, duy chỉ là hàng động lần này nói thì đơn giản nhưng một khi làm phải mạo hiểm rất lớn, rất là phiêu lưu, một khi thất bại không những gia hủy nhân vong, còn có thể lâm vào ác nghiệp, vạn kiếp bất phục. (Biên: đây là cái gọi là được ăn cả, ngã về không ấy mà).

Lão nói tới đây, buồn bã thở dài một hơi.

- Trong bát đại đệ tử của ta, Lục đệ tử Chiến Cuồng là đứa có tư chất tốt nhất. Nếu hắn chỉ chuyên tâm tu luyện huyền công thì thành tựu nhất định không thấp hơn lão phu lúc này.

Miêu khuynh thành tiếc hận nói :

- Nhưng đáng tiếc hắn lại đi sai đường.

- Tiền bối chớ tự trách mình, đây cũng là chuyện bình thường. Ngày đó người trước mặt bát đại đệ tử, nói ra chuyện này. Hơn nữa, cũng chỉ có một nhà Chiến gia bị họa diệt tộc trong khi cả bảy nhà còn lại đều bình an vô sự. Chiến Cuồng đương nhiên là cảm thấy không cam lòng.

Quân Mạc Tà nói tiếp:

- Cho nên hắn mới truyền xuống chuyện này? Để cho con cháu Chiến gia nghịch thiên cải vận.

- Không!

Miêu Khuynh Thành lắc đầu:

- Nhiều năm sau, khi thất đại đệ tử đều lần lượt rời khỏi thế nhân, ta đã đề ra môn quy không cho phép các môn nhân đệ tử tu luyện công pháp trọng tu Thánh Anh nữa. Bởi vì, khi trùng tu, tất nhiên sẽ nhanh chóng tiến cảnh nhưng một khi phải có thiên phạt lôi kiếp, mức độ sẽ hơn gấp bốn lần bình thường. Sớm muộn gì cũng gặp phải kết cục hồn phi phách tán. Nếu vậy chi bằng đầu thai kiếp khác, chuyển qua kiếp sau rồi mới tu luyện. Vì chỉ cần chân hồn chưa diệt, thì sẽ có ngày hồi sinh, có khi lúc ấy còn dễ dàng đột phá cánh cửa cuối cùng hơn! Sau khi thất đại đệ tử của lão phu chết đi, ta đã từng vì bọn họ mà đánh ra một đạo linh hồn ấn ký vào bên trong sinh hồn của mỗi người! Đảm bảo chắc chắn rằng bọn hắn có thể bình an chuyển kiếp, hơn nữa chỉ cần chúng cố gắng thì sau này vẫn có thể tung hoành thiên hạ , tiêu dao thế nhân….

- Nhưng Chiến Cuồng lại vi phạm lệnh cấm của ta, không lựa chọn cách đầu thai kiếp khác mà lại làm theo cách của mình.

Miêu Khuynh Thành nói:

- Lúc đó là lúc con cháu của Cửu U gia ngày xưa lần lượt xuất hiện. Bởi vì tình nghĩa với sư tôn nên lão phu hạ nghiêm lệnh cho môn hạ của Huyễn Phủ không được hạ sát thủ với Cửu U gia. Có thể đánh, có thể đuổi nhưng tuyệt đối không được giết chết! Mãi đến một ngày Cửu U Đệ

Lục Thiếu tàn sát bừa bãi khắp giang hồ, Tam Đại Thánh Địa tuyên cáo không ai có thể chế trụ thì đột nhiên Chiến Cuồng lại chủ động xin xuất chiến.

- Sau trận chiến ấy, Cửu U Đệ Lục Thiếu thân mang trọng thương, chưa kịp chạy về Cửu U thông đạo thì đã bị người của Tam Đại Thánh Địa liên thủ giết chết! Mà Chiến Cuồng từ đó lại không biết rõ tung tích. Nghe nói, trong lúc chiến đấu với Cửu U Đệ Lục Thiếu đã hồn phi phách tán.

- Lúc đó, Cửu U Đệ Lục Thiếu tuy thực lực cao thâm nhưng Chiến Cuồng lại có chân truyền của lão phu nên dù có thua thê thảm thế nào cũng tuyệt đối không thể dẫn đến mức hồn phi phách tán. Theo suy đoán của lão phu thực lực của cả hai tương đương nhau, thậm chí Chiến Cuồng còn nhỉn hơn một chút, dù sao hắn cũng là đệ tử chân truyền mà ta cảm thấy tự hào nhất. Thế nhưng kết quả lại khiến ta vô cùng bất ngờ. Lúc đó ta cũng từng vì chuyện của Chiến Cuồng mà sầu não, trai giới hết ba tháng, đích thân làm lễ truy điệu cho hắn. Nhưng sau này khi truy điệu cho hắn xong thì ta phát hiện cuốn kỳ thư của sư tôn đã không cánh mà bay.

- Lúc đó, lão phu mới biết rằng Chiến Cuồng vẫn chưa chết mà ẩn nấp chờ cơ hội

Miêu Khuynh Thành cười khổ nói:

- Nhưng hắn không biết rằng muốn bước vào cánh cửa cuối cùng để có thể chính thức đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không phải có sư tôn của ta chính thức truyền thụ mới được. Khi đó, Chiến Cuồng tuy rằng tu vi cực cao nhưng không thể chạm tới bước cuối cùng này, vậy nên hắn chỉ có thể ẩn nấp, nhưng ẩn nấp mà sinh mạng lại không thể kéo dài mãi. Chỉ có thể một lần rồi lại một lần chuyển thế… liên tiếp như thế, có thể nói Chiến Cuồng mấy năm này coi như khổ tâm, phí sức rồi…

- Mãi tới khoảng hai ngàn trở lại đây, ta cảm ứng được số mệnh của Miêu gia có thay đổi, khí vận mỗi năm liên tục giảm, mà khí vận của

Chiến gia lại vừa tăng vừa mang theo mùi huyết tinh. Khi đó, lão phu đã bói một quẻ biết rằng Chiến Cuồng đã bắt đầu hành động thay đổi số mệnh. Nhưng bất đắc dĩ bản thân ta lại phải ở trong này, nếu ta rời khỏi thì Phiêu Miễu Huyễn Phủ sẽ bị Diệt Thế Cuồng Lôi tiêu diệt hoàn toàn.

Lão cười ha hả một tiếng:

- Chỉ cần Huyễn Phủ bất diệt thì Chiến gia hay Miêu gia đều giống nhau. Lão phu mặc dù là tổ tiên của Miêu gia nhưng không thể vì thế mà để cho Huyễn Phủ bị chôn vùi được! Về phần đem biến cố của Miêu gia nói cho Nhậm gia gia chủ lại càng không thể, nếu không sẽ gợi nên đại chiến giữa hai nhà, với sự tích tụ bấy lâu nay của Chiến gia cùng với chổ dựa là Thánh Anh chuyển thế của Chiến Cuồng, một khi xảy ra chuyện thì Miêu gia sẽ càng bị tiêu diệt nhanh hơn mà thôi, thậm chí còn liên lụy đến Huyễn Phủ nữa, đây là điều mà lão phu không muốn thấy nhất. Cho nên lão phu không muốn ra tay hay nói chuyện này cho bất kì ai.

Bất quá thiên ý khó cãi… Sức người rốt cục cũng khó có thể lay chuyển được số mệnh.

Miêu Khuynh Thành mỉm cười :

- Hiện giờ, Chiến gia đã bị ngươi phá hoại sắp bị hủy diệt đến nơi… Xem ra ta đã tính sai rồi. Thiên ý như đao, không ai có thể thay đổi được. Cái gọi là nghịch thiên cải mệnh chỉ là một chuyện buồn cười nhất thiên hạ mà thôi.

Mạc Tà thản nhiên nói:

- Tất cả đều là ý trời.

Miêu Khuynh Thành ngẩn ra , suy ngẫm lại, không khỏi cười nói :

- Hay cho câu tất cả đều là ý trời.

- Bất quá, ý ta cũng tức là ý trời!

Mạc Tà đôi nhíu mày, trên môi xuất hiện một nụ cười xấu xa, nói:

- Ông trời thì sao? Tại sao lại không thể đối nghich?

- Ngươi quả nhiên thật ngông cuồng! Mà cũng thật tà ác!

Miêu Khuynh Thành chăm chú nhìn hắn một hồi rồi bật cười nói:

- Nói, mục đích thật sự của ngươi đến Huyễn Phủ là gì.

- Mục đích của ta ư? Rất đơn giản, ta chỉ muốn lấy mấy trái Thất Thải Thánh Quả mà thôi.

Mạc Tà cười hắc hắc, không chút giấu diếm nói :

- Nếu có cơ hội, thì tiện thể nhổ đi mấy gốc Thánh thụ luôn thì càng tốt.

- Thất Thải Thánh Quả...

Miêu Khuynh Thành nhíu mày hỏi :

- Ngươi muốn mấy cây ?

- Khoảng trên dưới một trăm cây là đủ xài. Ta không phải là người tham lam, hắc hắc .

Mạc Tà ha ha cười nói,

- Trên dưới một trăm cây? Không tham lam? ...

Với một người như Miêu Khuynh Thành nghe xong cũng không chịu nổi, liếc mắt một cái :

- Như vậy mà không tham lam? Tiểu tử, ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày à?

Miêu Khuynh Thành thật sự tưởng Tà Quân đang nói đùa, trên dưới một trăm cây Thất Thải Thánh Quả ư?

Huyễn Phủ từ lúc xuất hiện cho đến giờ cũng chưa chắc có nhiều như vậy?

Miêu lão gia tử hừ một tiếng lại nói :

- Cỗ Sinh Linh Chi Khí cực kỳ tinh thuần vừa rồi chính là do ngươi phát ra ?

- Sinh Linh Chi Khí ?

Quân Mạc Tà ngẩn ra, lập tức tỉnh ngộ. Nguyên lai là do ban nãy mình sử dụng linh khí từ Sinh Mệnh Chi Thụ, không ngờ lão già này ở tận dưới lòng đất cách mấy ngàn trượng vẫn có thể cảm nhận được.

Lão già này có cái mũi cũng thật quá là thính đi.

- Không sai, đúng là lão phu vừa rồi cảm nhận được hương vị của Thánh linh thụ.

Ánh mắt của Miêu Khuynh Thành nhìn chăm chú lên người Quân Mạc Tà:

- Ngươi hẳn là bị trọng thương nên mới sử dụng Thánh Linh Thụ để chữa trị?

- Chữa thương thì đúng nhưng ta lại không sử dụng Thánh Linh Thụ gì cả.

Mạc Tà nói :

- Tiền bối gọi ta chẳng lẽ là bởi vì chuyện này sao? Thánh Linh Thụ là gì vậy?

- Thánh Linh Thụ….là một gốc cây nhỏ mà ngày xưa không biết sư tôn ta tìm được từ nơi nào. Nghe nói rằng nó tác dụng chữa trị ngoại

thương vô cùng kì diệu hơn nữa còn có thể chữa cho tâm thần bị hao tổn. Ngoài ra còn có các công năng vô cùng thần bí khác… Sư tôn nuôi dưỡng suốt một ngàn năm nhưng vẫn không thấy nó lớn lên. Về sau này mới biết được là chỉ có nơi nào có Thánh Linh Khí cực kỳ tinh thuần không pha trộn tạp chất mới có thể khiến nó lớn lên được. Nhưng trong thiên hạ nào có địa phương đó? Gia sư đã trồng cây này tại đây đã là nơi có linh khí tinh thuần nhất Huyền Huyễn đại lục nhưng cũng không thể khiến nó lớn thì cũng có nghĩa cho dù tìm khắp cả Huyền Huyễn đại lục này cũng không tìm ra nơi để có thể trồng nó. Vì thế nên cho dù nó có thần kỳ đến mức nào nhưng không thể trồng thì có khác gì một thứ phế vật. Gia sư trong cơn tức giận đã đem nó để ở trên đỉnh Tuyết sơn để nó tự sinh tự diệt. Lão phu cũng đã rất lâu rồi chưa từng thấy lại nó.

Miêu Khuynh Thành thở dài một hơi nói:

- Hôm nay gọi ngươi xuống đây, thứ nhất là muốn nhìn gốc cây kia một chút, ta và nó cũng coi như là cố nhân.. Nhìn nó, ta thấy như gặp cảnh sư tôn đang chăm sóc cho nó . Thứ hai, năm đó lão phu chống đỡ Thiên Phạt đã bị tổn thương một chút, cũng muốn mượn hiệu quả trị liệu của nó, cho dù Thánh Linh Thụ chưa thành hình thì cũng hỗ trợ cho ta được một chút.

- Thì ra là thế

Quân Mạc Tà thầm cân nhắc, lộ vẻ khó xử nói :

- Vãn bối nhờ vào cơ duyên xảo hợp mà phát hiện ra gốc cây này. Lúc đó không biết như thế nào, nó lại kỳ dị theo lòng bàn tay của vãn bối mà nhập vào thân thể… Hiện tại vãn bối tuy rằng có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó cũng có thể sử dụng một bộ phận lực lượng của nó nhưng nếu muốn hoàn toàn xuất ra thì cũng là hữu tâm vô lực.

Đã có kinh nghiệm nên Quân Mạc Tà vô cùng cẩn thận. Cho dù đối diện là Miêu Khuynh Thành, Quân Mạc Tà cũng tuyệt không để bại lộ bí mật Hồng Quân Tháp của mình .

Nếu chỉ đơn giản là trị liệu cho Miêu Khuynh Thành thì không phải là không được, nhưng quyết không thể lấy ra chỉ để lấy lòng… Tánh mạng của Xà Vương Thiên Tầm giờ đang như chỉ mành treo chuông, vạn nhất Miêu Khuynh Thành cần phải giữ lại mới có thể trị liệu thì mình phải làm sao? Còn nữa, cái “cây nhỏ” kia hiện tại như có vẻ không còn có thể gọi là nhỏ nữa, Hồng Quân bảo tháp của mình chính là nơi có thiên địa linh khí tinh thuần nhất địa giới a, vạn nhất Miêu Khuynh Thành nảy sinh lòng tham thì lúc ấy mình khóc không ra nước mắt!

- Lại có chuyện kỳ lạ như vậy sao?

Miêu Khuynh Thành nhìn hắn một hồi rồi nói:

- Khó trách tư chất ngươi lại khác thường như thế. Nguyên lai là tác dụng của Thánh Linh Thụ, việc này cũng hợp lý, nếu thế gian có chỗ nào tinh thuần, không có một tia tạp chất thì cũng chỉ có thể cơ thể con người mà thôi. Thánh Linh Thụ dựa vào cơ thể ngươi mà phát triển, ngươi cũng vì vậy mà có tư chất siêu việt, cả hai hỗ trợ lẫn nhau. (Biên: quan hệ cộng sinh :)

- Thánh Linh Thụ kia vãn bối khó có thể lấy ra nhưng nếu tiền bối không chê thì vãn bối có thể thử trị liệu cho tiền bố. Tiền bối thấy sao?

Mạc Tà hỏi dò thử một câu. Đây chính là một cơ hội ngàn năm có một.

Miêu Khuynh Thành nếu chấp nhận, thì Quân Mạc Tà từ nay về sau ở Huyễn Phủ, sẽ không gặp trở ngại gì nữa, thậm chí đòi một trăm hay tám mươi cây Thất Thải Thánh Thụ cũng chưa chắc là không được.

- Như vậy cũng được.

Miêu Khuynh Thành nhìn hắn một hồi, rồi chìa một bàn tay ra, nhắm hai mắt lại. Quân Mạc Tà tiến lên cầm tay hắn ,nhắm mắt lại, thúc dục năng lượng của Sinh Mệnh Chi Thụ , lấy Mộc chi lực làm vật dẫn, theo

lòng bàn tay của mình, chậm rãi chuyển sang tay của Miêu Khuynh Thành. (Biên: truyền điện chăng)

Chuyện còn lại, hiển nhiên phải do Miêu Khuynh Thành tự mình hoàn thành!

Một hồi lâu sau, Miêu Khuynh Thành từ từ phun ra một ngụm khí, vẻ mặt tươi tỉnh hơn nhiều, hưng phấn nói:

-Ngươi có thể buông tay ra được rồi. Tinh thần tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng đã khôi phục một chút sinh mệnh lực, không bao lâu nữa là có thể hoàn toàn khôi phục như xưa. Sinh mệnh lực của Thánh Linh Thụ dường như cường đại hơn trước kia, chắc là do nó và ngươi bổ trợ lẫn nhau.

Lên, miêu khuynh thành mỉm cười nhìn hắn nói tiếp:

- Với thân phận của lão phu, không thể nào chiếm tiện nghi của tiểu tư ngươi được. Như vậy đi...

Hắn trầm ngâm một chút rồi nói tiếp:

- Ta thấy hiện tại ngươi đã lâm vào bình cảnh, chỉ kém một chút là có thể đột phá, để lão phu giúp ngươi một tay.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 295: Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau.

Vừa xong cũng không chờ Quân Đại Thiếu trả lời, một bàn tay ấm áp đã bất ngờ duỗi ra áp lên trên đỉnh đầu Quân Mạc Tà.

Mạc Tà thật lòng hoảng sợ. Với góc độ mẫn cảm cẩn thận của một sát thủ, Quân Đại Thiếu lúc nào cũng phải vận dụng tinh thần lực cảm ứng hết thảy mọi thứ quanh mình, vạn nhất chỉ cần đối phương có hành động bất lợi lập tức có thể trốn vào bên trong Hồng Quân Tháp. Tuy tinh thần lực Quân Đại Thiếu cường hãn như thế mà lại hoàn toàn không phát hiện ra bàn tay này đã áp tới đỉnh đầu. Nếu lão Miêu đầu quả thật có chút ác ý thì e rằng Quân Đại Thiếu đã gặp bi kịch rồi.

Ngay sau đó, hắn cảm nhận có một cỗ tinh thần huyền lực mênh mông trước nay chưa bao giờ có từ trong huyệt bách hội xông xuống, giống như sông Trường Giang được khai mở, mà Trường Giang và Hoàng Hà vốn chảy ngược dòng, trong nháy mắt đã tràn đầy bên trong xương cốt tứ chi của hắn!

Đại Thiếu như muốn hét lên:

- Ta tu luyện không phải là huyền lực, lão đầu người đừng phí sức vô ích...

Nhưng chân khí Miêu Khuynh Thành vận hành bá đạo dị thường, khiến một chữ hắn cũng không thốt nên nổi! Mà bản thân Quân Mạc Tà cũng kinh hỷ phát hiện ra, thứ Miêu Khuynh Thành đưa vào không ngờ lại chính là nguyên lực tinh thuần nhất thiên địa!

Thật không tưởng tượng nổi nguồn nguyên lực dồi dào bên trong kinh mạch Quân Mạc Tà như thoài mái đập dồn dập vào trống. Trong cơ thể hắn, Khai Thiên Tạo Hóa Công cũng lần đầu tự phát động vì ngoại lực. Đan điền xoay tròn bắt đầu đem một lượng lớn nguyên lực thiên địa bên ngoài truyền đến chuyển hóa thành Hồng Mông Tử Khí, rồi lập tức dẫn luồng nguyên khí này chuyển ngược lại trong kinh mạch, toàn lực đập vào rào cản Khai Thiên Tạo Hóa Công tầng sáu!

Khuôn mặt Miêu Khuynh Thành chợt hiện vẻ kinh ngạc tột độ. Kinh mạch tiểu tử này quả thật giống như một cái động sâu hoàn toàn không đáy, hắn có thể liên tục không ngừng hút nguyên lực thiên địa đưa vào cơ thể. Dường như đã hấp thu một lượng đủ để đối phó ba gã Thánh tinh tứ cấp cao thủ, nhưng Miêu Khuynh Thành có thể cảm giác được, kinh mạch của tiểu tử này dường như vẫn chưa hấp thu đến cực hạn!

Nói cách khác, vẫn còn chưa đột phá được!

Đây quả thật là một chuyện khó tin!

- Chính mình rõ ràng đã cảm ứng được tiểu tử này sắp đột phá. Thế nào vẫn còn khó khăn như vậy chứ?

Ánh mắt Miêu Khuynh Thành chợt lóe, đột nhiên phát ra một lượng lớn Liễu nguyên lực lần thứ hai!

Bão hòa rồi...

- Tốt lắm!

Miêu Khuynh Thành chậm rãi thu chưởng, sắc mặt vô cùng kỳ dị nhìn Quân Đại Thiếu.

Hắn đã cảm nhận ra, kinh mạch trong cơ thể tiểu tử này đã hoàn toàn nhét đầy, muốn tiếp tục cũng không cách nào dung nạp nguyên lực được nữa. Nhưng... tại sao vẫn như trước, vẫn không có dấu hiệu đột phá!

Tiểu tử này rốt cuộc luyện được loại công phu quái quỷ gì thế?

Mạc Tà có vẻ không biết, nhưng Miêu Khuynh Thành biết rõ: trong nửa canh giờ ngắn ngủi, bản thân hắn đã phát ra nguyên lực cả ngàn năm khổ tu!

Nguyên lực của Miêu Khuynh Thành suốt một ngàn năm khổ tu có được, là khái niệm gì chứ? Dùng cách bảo thủ nhất để giải thích, nếu đang ngồi trước mặt Miêu Khuynh Thành chính là Miêu Tiểu Miêu, như vậy, Miêu Khuynh Thành vừa rồi thất bại là do mấy loại nguyên lực này của Quân Đại Thiếu, nhưng ít ra cũng có thể khiến Miêu Tiểu Miêu một mạch như trẻ tre lên tới Thánh Tôn tứ cấp, hơn nữa còn vô kinh vô hiểm!

Phải biết rằng, Miêu Tiểu Miêu hiện tại chẳng qua cũng mới đạt trình độ Tôn Giả mà thôi! Khoảng cách lên đến Thánh Tôn còn có Thánh giả, Thánh hoàng. Riêng khoảng cách đó còn chênh lệch khoảng bốn năm mươi cấp...

Lẽ nào Miêu Khuynh Thành lại không biết chứ?

Công phu của Mạc Tà lại không giống bất cứ một loại công phu nào trên đại lục!

Khai Thiên Tạo Hóa Công của hắn đơn giản chỉ là nhờ vào ngoại lực, nhưng cũng chỉ có thể đạt tới mức độ kiên cố thôi, chắc chắn không có cách nào để có thể đột phá! Còn nếu như muốn đột phá, cũng chỉ biết chờ linh cơ hắn đột nhiên khẽ động, nháy mắt cũng có thể đột phá... Nhưng loại cơ duyên này không đến, ngay cả khi Miêu Khuynh Thành đem toàn bộ công lực truyền cho hắn cũng không thể giúp hắn đột phá chút nào...

Bởi vì hiểu rõ điều này, rồi lại liên lụy trực tiếp đến trình tự đột phá Hồng Quân Tháp, nên không ai có thể giúp hắn...

Lần này Miêu Khuynh Thành lại truyền nguyên lực vào nhiều như vậy, thay vì đem lại tiện nghi cho Quân Mạc Tà, chẳng bằng đem tiện nghi cho Hồng Quân Tháp còn tốt hơn...

Chẳng qua, công sức của Miêu Khuynh Thành lần này như nhồi cho vịt ăn. Quân Mạc Tà quả thật cũng được hắn đưa tới ranh giới đột phá! Hiện tại giống như chỉ còn một ít cửa sổ cần xuyên qua.

Đã đáp ứng giúp người ta đột phá mà lại không làm được, lấy thân phận của Miêu Khuynh Thành, tự nhiên cũng cảm thấy mất mặt...

Một lúc sau...

Mạc Tà từ trong nhập định tỉnh lại, chỉ cảm thấy tinh thần tràn đầy khí túc, cả người khí lực tràn ngập. Hơn nữa, tinh thần cùng thần thức có cảm giác phạm vi to hơn lúc trước rất nhiều. Trong kinh mạch, dòng khí nguyên bản màu vàng cũng biến thành màu tím nhạt toàn bộ...

Thật là đại hỷ mà!

Xem ra bản thân sắp đột phá tầng sáu rồi!

- Ngươi ra ngoài đi... Tiểu tử ngươi tu luyện thứ công phu thật quái dị, với nhãn giới của lão phu mà cũng không thể giúp ngươi, coi như là cũng thất tín với vãn bối như ngươi rồi.

Giọng nói của Miêu Khuynh Thành tuy không có gì dao động, nhưng Quân Mạc Tà vẫn có thể nghe được ý tứ bên trong giọng nói kỳ quái đó.

- Vâng! Tiền bối quá khách khí rồi. Hôm nay đã đem lại cho vãn bối rất nhiều lợi ích rồi. Nếu ngày sau thành công, vãn bối nhất định sẽ giải thoát cho tiền bối!

Mạc Tà cười cười, ngưng trọng nói.

Hiện tại hắn đã có thể cảm nhận được dưới sự chỉ dạy của Miêu Khuynh Thành, Hồng Quân Tháp rõ ràng cũng có một vài biến đổi không ai biết.

- Đa tạ!

Sau khi Miêu Khuynh Thành nghe những lời này xong, đôi mắt chăm chú nhìn Quân Đại Thiếu thật lâu mới mở miệng đáp. Hắn đối với những lời này của Quân Mạc Tà đã không hoài nghi mà còn cảm tạ y.

Tựa hồ đối với việc được Quân Mạc Tà giải thoát hắn rất tin tưởng. Nói xong hai chữ này, thân ảnh hắn hóa thành từng đám sương mù nhỏ tiêu tan vào trong đại sảnh...

- Ngươi đi ra ngoài đi. Trên người ngươi quả thật có lắm bí mật! Ngươi nếu ở lại chỗ này lâu, e rằng lão phu không nhịn được mà tra xét ngươi... Như vậy, cả ta và ngươi... đều không tốt lắm!

Giọng Miêu Khuynh Thành phiêu phiêu miễu miễu truyền đến.

- Vâng!

Mạc Tà đáp ứng, đột nhiên nhận ra thân thể mình nhẹ nhàng bay lên, nhưng cũng đã vượt qua không biết bao nhiêu tầng không gian.

Đến lần thứ hai mở mắt, hắn đã ở trước mặt ba người Miêu Kinh Vân, Miêu Đao và Miêu Kiếm.

Đột nhiên nhìn thấy Quân Đại Thiếu xuất hiện trước mắt, ba người Miêu Kinh Vân cũng hoảng sợ.

Không phải không can đảm, nhưng một người sống bất thình lình hiện ra trước mắt, cho dù là người điềm tĩnh nhất cũng không khó tránh khỏi kinh ngạc. Huống chi phương thức xuất hiện của Quân Mạc Tà hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của người bình thường...

- Trời, tiểu tử ngươi đã trở lại. Thế nào? Lão tổ tông nói gì với ngươi? Có dặn dò gì không?

Miêu Kinh Vân vội vàng hỏi.

- ...

Mạc Tà còn chưa kịp trả lời câu hỏi nháy mắt đã đi đến trước mặt. Sắc mặt Miêu Kinh Vân tái xanh, như lúc nãy, vẫn không thấy Quân Đại Thiếu thế nào lại đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Miêu Đao Miêu Kiếm hai người tròn mắt nhìn vào khoảng không mà Miêu Kinh Vân vừa đứng, đột nhiên lau mồ hôi lạnh. Hai người quả thật không hỗ danh là huynh đệ, bình thường tâm hữu linh tê, mà giờ ngay cả động tác lau mờ hôi cũng đều nhịp.

Một lát sau, Miêu Kinh Vân đột nhiên xuất hiện trước mặt ba người. Khuôn mặt mếu máo, chả biết đang khóc hay đang cười, nhìn thấy ánh mắt của Quân Mạc Tà thần sắc cũng trở nên phức tạp hơn nhiều.

Bốn người yên lặng đi ra một mạch, không ai nói thêm câu nào nữa.

Trong lòng Miêu Kinh Vân đang nhớ tới Miêu Khuynh Thành vừa đem mình đi vào bên trong rồi nhắn nhủ, toàn bộ nội dung cũng toàn nói về Quân Mạc Tà. Mặc dù Miêu Khuynh Thành không tiết lộ thân phận hay mục đich của Đại Thiếu, nhưng lại rất nghiêm túc cảnh cáo Miêu Kinh Vân: “... Tên tiểu tử này, nếu có thể không đắc tội thì cố gắng không đắc tội với hắn. Cho hắn sở hữ nhứng tiện nghi nhất Khuynh Huyễn phủ. Ngoài ra, thành tựu của hắn trong tương lai khó có thể đoán nổi. Nếu không phải Huyễn phủ có thể thỏa mãn, ngàn vạn lần cũng không đắc tội, phải nhớ chế ngự, thuần phục, lấy kết thiện làm lâu dài...”

“Mọi việc Huyễn phủ sau này hết thảy cứ thuận theo tự nhiên, không cần cưỡng cầu quá mức. Thân là chúa phủ, việc ngươi cần làm là giữ cục diện cho yên ổn, phải nắm chặc chí hướng to lớn, đến nỗi những thứ tranh đấu khác, nếu có thể hãy tránh xa ra. Hết thảy đều có định số cả!”

Miêu Kinh Vân nghe có vẻ mơ hồ, có thể nói hoàn toàn không hiểu. Cho dù Mặc Quân Dạ cùng Cửu U Đệ nhất thiếu bình thường có thể chất linh hoạt kỳ ảo, tương lai thành quả cũng không lường trước được, nhưng hiện tại mà nói vẫn còn đang là một thế lực bé nhỏ, chỉ là đám tiểu tử miệng còn hôi sữa mà thôi.

Nếu quả thật có chút nguy hại thì cứ đem hạ sát, hủy diệt thôi. Vì sao ngay cả một nhân vật tiên nhân cấp truyền thuyết như lão tổ tông lại có thể coi trọng hắn như vậy chứ? Quả thực phải dùng “Lượng Huyễn phủ vật lực, lấy đánh nhau làm niềm vui” để lấy lòng, thật sự là không cam tâm mà!

Nhưng hiểu hay không hiểu, hắn vẫn tin tưởng vào lời nói của Miêu Khuynh Thành.

Hơn nữa, tiểu tử này về sau lợi hại thế nào thì cũng tốt, hắn sẽ là cháu rể... Bây giờ có muốn chạy cũng không thoát... Còn về những thứ khác, cứ mặc cho chúng phát triển, tương lai thành tựu hắn càng cao không phải càng có lợi cho Miêu gia sao...

Trên đường trở về, Mạc Tà cũng không chủ động bắt chuyện. Đại Thiếu rõ ràng cảm thụ được thay đổi bên trong cơ thể mình. Có thể nói vừa mừng lại vừa sợ, thu hoạch lúc này quả thật là lớn đến mức không thể nào tưởng tượng được.

Mà cái gọi là thu hoạch cũng không đơn giản chỉ là Miêu Khuynh Thành truyền lại cho hắn lượng lớn công lực tinh thuần đủ cho hắn đột phá. Đối với Quân Mạc Tà mà nói, công lực đó tuy rằng khó có được nhưng lại không phải là thứ trọng yếu nhất. Bởi Đại Thiếu có một đống linh dược không đếm xuể, có thể hóa thành công lực Thiên Địa Linh Mạch vô hạn, chẳng qua chính là cần một chút thời gian để chuyển hóa thôi!

Chỉ cần Quân Mạc Tà muốn, hắn hoàn toàn có thể dùng những thiên tài địa bảo kia thúc đẩy chính mình tăng lên vô hạn! Đương nhiên đó cũng chỉ là công lực thêm vào chứ không phải là đột phá cảnh giới.

Trên thực tế, công lực tăng lên chính là nhờ bởi đống thiên tài địa bảo đó nên chỉ có thể biến thành một lượng tích lũy chú không thể thúc đẩy quá trình biến chất. Vì vậy Quân Mạc Tà mới không chọn phương pháp cấp tốc này.

Nhưng lúc này được Miêu Khuynh Thành hỗ trợ chỉ giáo, không biết là cố ý hay vô tâm, lại rộng lượng truyền cho hắn một lượng lớn công lực, thậm chí là cả cảm ngộ của Miêu Khuynh Thành tu luyện vạn năm mới có được!

Đây mới chính là làm người khác thèm đỏ mắt! Tuy rằng bản thân cảm ngộ rằng tu luyện huyền khí không thể hoàn toàn sử dụng cho Khai Thiên Tạo Hóa Công, nhưng mọi pháp tắc thế gian quy về một mối, trăm dòng chảy rồi cũng đều phải hòa nhập vào biển.

“Trăm sông đổ về một biển”. Cái đạo lý này, Quân Mạc Tà tự nhiên hiểu!

Tuy được Miêu Khuynh Thành thể ngộ rồi dùng hết khả năng giảng giải lại, nhưng Khai Thiên Tạo Hóa Công bí hiểm, thật sâu ảo khó lường, bản thân Quân Mạc Tà trước mắt thực lực vẫn còn thấp, tài nghệ lại đơn giản, đối với tu luyện thể ngộ lại không đủ lớn. Miêu Khuynh Thành vì truyền công mà xuất ra thể ngộ tu luyện mất vạn năm để bù lại cái thiếu của Quân Mạc Tà, thậm chí chỉ trong chốc lát đã lấp đầy phương diện tu luyện thể ngộ!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 296: Bức Hôn.

Có được sự cảm ngộ ngàn năm của Miêu Khuynh Thành, Quân Mạc Tà tiết kiệm được rất nhiều thời gian vô ích để tự mò mẫm! Chỉ cần đem đối chiếu với Khai Thiên Tạo Hóa Công là có thể hoàn toàn tìm ra một con đường cho riêng!

Nhưng cái đó lại hoàn toàn chỉ thuộc về một mình Quân Mạc Tà...

Công pháp!

Thậm chí, loại công pháp này có thể vượt ra khỏi phạm trù vốn có của Khai Thiên Tạo Hóa Công!

Dĩ nhiên, để được như vậy là chuyện sau khi tu luyện Khai Thiên Tạo Hóa Công ít nhất đến tầng thứ chín.

Nhưng bây giờ khi đã có được cảm nhận này, Quân Mạc Tà với bản tính cẩn thận mà tim vẫn không ngừng đập loạn cả lên!

Đây quả là một phần đại lễ khó có thể tưởng tượng nổi! So với việc Quân Mạc Tà hao tổn tinh thần lực chữa trị cho hắn thì quả thật đây là một món quà vô giá! Nếu việc điều trị cho Miêu Khuynh Thành như ánh nến trong phòng tối thì món quà đó như ánh mặt trời chiếu rọi cả mặt đất!

Tự mình trải qua một thời gian dài để mày mò mới tìm ra được nột điểm nhỏ dẫn đến con đường thông thiên nguyên mẫu thì Miêu Khuynh

Thành chính là xây cho hắn một nền tảng vững chắc cho con đường thông thiên đó!

Miêu Khuynh Thành nhất mực không nói cho hắn nguyên do vì sao, thậm chí cũng không muốn nhắc tới, mà bản thân Quân Mạc Tà cũng không hỏi. Nhưng trong lòng Đại Thiếu nhớ kỹ: “Đây là một món nợ nhân tình rất lớn mà mình thiếu!”

Nếu tương lai đủ năng lực, hiển nhiên sẽ quay lại nơi này giúp Miêu Khuynh Thành thoát khỏi uy hiếp Thiên Phạt!

Chi có như thế lòng mình mới có thể cảm thấy thanh thản hơn chút ít!

Tuy Miêu Khuynh Thành cũng không tự đưa yêu cầu như vậy, nhưng từ đáy lòng mình, Quân Mạc Tà đã tự ghi nhớ điều này!

Về đến đại sảnh, rốt cuộc Miêu Kinh Vân cũng phải mở miệng trước:

- Quân Dạ này! Ngươi xem, tấm lòng của Tiểu Miêu thế nào, bản thân ngươi cũng biết rõ. Nếu bản thân ngươi không có gì khúc mắt, thì cứ tính chuyện của các ngươi trước đã chứ? Cho dù không vội lập gia đình thì trước tiên cũng có thể cử hành một nghi thức đính hôn!

Lẽ ra loại việc này, Mặc Quân Dạ thân là vãn bối lại không có thân nhân trưởng bối, hắn có thể tìm sư phụ y là Tào Quốc Phong bàn tính là được. Nhưng lúc trước hắn mơ hồ nghe nói Mặc Quân Dạ còn có một thê tử khác...

Nếu là trước khi gặp mặt lão tổ tông, đừng nói Mặc Quân Dạ có một thê tử, cho dù hắn có bao nhiêu đi chăng nữa cũng không thành vấn đề. Chỉ cần trực tiếp ép buộc hắn lìa bỏ tất cả, chỉ mình Miêu Tiểu Miêu làm chính thê, vả lại còn thê phòng duy nhất! Nhưng hiện giờ ngay cả lão tổ tông còn phải nhìn tiểu tử này với ánh mắt khác, thậm chí còn cảnh cáo chính mình không được tùy tiện đắc tội. Chỉ một chút đã làm thay đổi mọi thứ!

Hơn nữa việc này còn liên quan đến việc bên trong khuê phòng, có tìm Tào Quốc Phong cũng không giải quyết ngay được. Cho nên, chỉ có bản thân Mặc Quân Dạ mới có thể đưa ra một câu trả lời thuyết phục.

Mạc Tà khẽ giật mình, rồi rụt rè hỏi:

- Ý của lão là sao?

- Không phải lão phu khoe khoang, nhưng Tiểu Miêu nhà ta cho dù là dáng vóc lẫn nhân phẩm, hết thảy đều đủ để xứng với ngươi. Điều này, ngươi thừa nhận không?

Miêu Kinh Vân vuốt vuốt chòm râu, vừa cười vừa nói.

- Tất nhiên rồi! Miêu cô nương lanh lợi, chất phác lại nhân hậu. Nàng như tiên nữ trong xác phàm, đủ để kết duyên với nam tử ưu tú nhất trên đời!

Mạc Tà không hề che dấu sự khen ngợi của mình với Miêu Tiểu Miêu.

- Ha ha! Có thể nghe ngươi nói vậy, lòng ta cũng cảm thấy được an ủi. Không biết vị thê tử kia của ngươi? Lão phu không biết các ngươi có chính thức thành thân không, nên tạm thời gọi vậy đi.

Miêu Kinh Vân cười thật to, trong mắt lại khẽ hiện lên một tia sáng:

- Nàng ta so với Tiểu Miêu thì thế nào?

Mạc Tà thoáng trầm ngâm như là đang cân nhắc lời nói, cuối cùng cũng quả quyết:

- Miêu cô nương dĩ nhiên là quốc sắc thiên hương, thế gian hiếm có. Nhưng nội tử cũng phong hoa tuyệt đại, khó ai sánh bằng! Miêu cô nương dĩ nhiên xinh đẹp, chỉ là vẻ đẹp của phàm trần! Nhưng vẻ đẹp của nội tử ta chính là nhân gian không có, giống như tiên nữ hạ phàm! Bất kể ngài có trách đi chăng nữa, nhưng nếu so sánh Miêu cô nương cùng nội

tử, mặc dù không ảm đạm thất sắc, nhưng vẫn là có sự chênh lệch rất nhiều!

Mạc Tà nói xong, trước mắt dường như huyễn hóa ra dung mạo tuyệt sắc như mộng như ảo của Mai Tuyết Yên, trong lòng không khỏi có cảm giác ôn nhu, trên mặt cũng xuất hiện một nụ cười thỏa mãn tự đáy lòng.

Miêu Kinh Vân đôi môi khẽ run rẩy, đôi măt khẽ co lại.

Hắn cứ nghĩ rằng: “Khi hỏi như thế, tiểu tử Mặc Quân Dạ như thế nào cũng phải khiêm tốt bớt đi”. Hơn nữa, Miêu lão gia tử căn bản cũng không tin thế gian còn có nữ tử nào hoàn mỹ có thể so với Miêu Tiểu Miêu của mình, mà lại càng không ngờ nữ tử hoàn mỹ ấy lại vừa khéo là thê tử của tiểu tử này. “Chỉ cần Mặc Quân Dạ nói năng khiêm tốn một tý, mình cũng đã chuẩn bị sẵn những lời lẽ, tuyệt đối không chừa cho hắn con đường rút lui! Nhưng không thể ngờ tên này lại há mồm phun ra một câu như vậy! Chẳng những không khiêm tốn mà còn trực tiếp đem thê tử mình từng bước nâng đến trời. Rốt cuộc hắn là loại người gì chứ?”. Ngay lúc này, trong lòng Miêu Kinh Vân dâng lên cảm giác chỉ muốn tát tên tiểu tử không biết điều này một cái...

- Cho nên...

Mạc Tà không nhanh không chậm nói tiếp:

- Nếu là phủ chúa đại nhân muốn khuyên bảo ta đình thê tái giá... Thì ngài không cần mở miệng nữa, chỉ sợ đến nghi thức đính hôn cũng khó thực hiện được.

Nói xong, Quân Mạc Tà mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Miêu Kinh Vân, ánh mắt hắn như muốn nói rõ: Chuyện ngươi tính toán, nhất định không thể làm được! Hết thảy đều phải thay đổi theo ý bổn thiếu gia!

- Mặc tiểu tử, theo như ý tứ của ngươi có vẻ ngươi đúng là muốn để cho cháu gái lão phu, tiểu công chúa Phiêu Miểu Huyễn Phủ làm thiếp thất cho ngươi? Có phải vậy không?

Miêu Kinh Vân khó chịu nhìn hắn, hai mắt lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

- Phủ chúa nói quá lời rồi! Ta cũng không có nói như vậy.

Mạc Tà nhún vai:

- Sự tình đến mức này, thật là ngoài ý muốn. Nói thật, trước đây ta cũng nghĩ sự việc sẽ diễn biến đến nước này rồi! Thật tình sáng đó sở dĩ ta nhất quyết cự tuyệt cũng là bởi việc này. Ta không muốn Miêu cô nương bị tổn thương, lại càng không muốn bạc đãi nội tử, mới quyết định như vậy! Nhưng lại không nghĩ tới Miêu cô nương vì việc này mà suýt nữa... Cho nên ta không thể không thay đổi ý định ban đầu. Ta thật sự không thể trơ mắt chúng kiến một nữ tử quốc sắc thiên hương, tuệ chất lan tâm bởi vì yêu ta mà hương tiêu ngọc vẫn... Huống chi, ta đối với Miêu cô nương cũng có chút tình cảm. Chính vì như vậy, nên buổi chiều ta mới quay lại!

Mạc Tà nghiêm mặt lại:

- Nhưng ta trở lại không phải là vì sắc đẹp lại càng không phải vì...

Ánh mắt của nhìn chằm chằm lên Miêu Kinh Vân:

- ... Quyền thế của Huyễn Phủ!

- Vậy ngươi nói xem, bây giờ phải làm thế nào? Dù sao ngươi cũng nên đưa ra một kế hoạch đi!

Miêu Kinh Vân tức đến xì khói, râu tóc dựng đứng, nhưng cũng không có cách nào khác. Đối mặt với tên gia hỏa chả ưa cứng cũng không thích mềm này, lại thêm cái chỗ dựa vững chắc sau lưng, hơn nữa đứa cháu gái nhất mực không phải tên gia hỏa này thì không chịu cưới ai! Nhìn thấy cháu gái mình lần này ăn quả ớt cay, Miêu Kinh Vân cũng cảm giác bản thân mình bất lực.

- Ta chỉ có thể hứa một điều rằng ở nhà ta chẳng phân biệt lớn nhỏ!

Mạc Tà nhún nhún vai:

- Bất kể là thiên kim tiểu thư hay con gái rượu, kể cả nữ tử phong trần, chỉ cần ta thu nhận, bước vào cửa nhà ta, tất cả hết thảy đều có địa vị như nhau. Cứ lấy tuổi ra để xưng hô tỷ muội cho xứng, nhưng địa vị thì tuyệt đối không được phân chia.

Miêu Kinh Vân ngơ ngác há to miệng, thật lâu sau mới run giọng mở miệng nói:

- Không phân lớn nhỏ, lấy tuổi xưng tỷ muội... Là... ý tứ của ngươi là... Thê thất của ngươi không chỉ là một hau người?

Cái này không phải là giật mình, lại càng không phải là chấn động, mà đơn giản là tức giận...

- Nam tử hán đại trượng phu, tam thê tứ thiếp bất quá cũng chỉ là chuyện thường tình thôi mà. Tiền bối người cần gì phải ngạc nhiên thế chứ?

Mạc Tà nói ra một câu chính là mơ ước thiết tha của mọi nam nhân, trong lòng cũng không khỏi sảng khoái vô cùng!

Những lời này tuy rằng là bước đệm cho bản thân ngày sau, nhưng cũng phải là những lời trái lương tâm...

Miêu Kinh Vân nhất thời lâm vào cảnh chán nản!

Những lời này tất nhiên là lời nói thật, còn là giấc mộng trong lòng toàn bộ nam nhân. Nhưng kẻ dám trước mặt ông nội nữ nhân của mình nói thẳng “Nam tử hán đại trượng phu, tam thê tứ thiếp là chuyện thường”, e rằng chỉ có Quân Đại Thiếu là người đầu tiên!

Thật là không biết xấu hổ mà...

- Ngươi... Tiểu tử ngươi quả thật cực lỳ vô sỉ!

Lão gia tử Miêu Kinh Vân tức giận muốn hộc máu, ngón tay run rẩy chỉ vào Quân Mạc Tà, nghiến răng nói:

- Ngươi thật si tâm vọng tưởng!

- Ngài nghĩ thế nào, đó là chuyện của ngài!

Mạc Tà khẽ khẽ lắc đầu:

- Xin hỏi chúa phủ đại nhân, ngài... có bao nhiêu thê thiếp?

Miêu Kinh Vân lập tức trừng mắt, líu lưỡi không thể phản bác.

Miêu Kinh Vân hiện tại vợ lớn vợ nhỏ không ít, qua năm trăm năm, ít nhất cũng bảy tám chục lần làm chú rể. Chẳng qua cũng là những mối hôn nhân chính trị, là trao đổi lợi ích giữa giới thượng lưu Huyễn Phủ mà thôi. Cho nên Miêu phủ chúa đối mặt với câu hỏi này cũng không biết trả lời thế nào.

- Ngươi làm sao có thể đánh đồng với phủ chúa đại nhân chứ?

Miêu Đao lạnh lùng liếc Quân Mạc Tà, trầm giọng quát lớn.

- Vì sao không thể?

Mạc Tà tỏ vẻ khó hiểu:

- Tất cả đều là nam nhân, có cái quái gì mà không thể nói chứ? Ta cũng là bởi ngay thẳng mới nói, không phải sao?

- Ngay thẳng? Chính là ngươi ngay thẳng, nhưng cũng nên bớt ngay thẳng chút đi cho thiên hạ thái bình chứ!

Miêu Kinh Vân rốt cuộc cũng chịu không nổi tuôn một mạch.

- Cũng do không còn cách nào khác! Vãn bối nguyên là người trên đại lục Huyền Huyền, có thể nói loạn lạc quanh năm, báo thù không ngừng! Mỗi một năm, binh lính chết trên chiến trường cũng hơn ngàn

vạn người! Mà những người này, đại đa số đều là nam nhân! Nói cách khách, mỗi một năm cũng xuất hiên vô số cô nhi quả mẫu, cũng sẽ không hiếm cô gái vừa đến tuổi trưởng thành. Cứ kéo dài như thế, tỉ lệ nam nữ trên thế giới này sớm đã mất cân đối rồi! Đây cũng chính là sự tình của cả toàn bộ đại lục, cũng không phải một mình ai có thể thay đổi! Cũng bởi như thế, chỉ cần nam tử chỉ hơi chút xuất sắc cũng sẽ có không ít cô gái đem lòng yêu mến. Nam nhân có chút thực lực, người đẹp bu xung quanh vô số. Đó là điểu tất yếu thôi! Chẳng lẽ ngài cũng phủ nhận điểm này sao?

Mạc Tà không chút ngượng ngùng vẫn nói tiếp:

- Chẳng lẽ nói, ngươi thà để cho những cô gái này chết già nơi khuê phòng chứ không để các nàng theo đuổi hạnh phúc của mình sao?

- Nhưng Miêu Miêu thân là tiểu công chúa Huyễn Phủ, thân phận như thế làm sao có thể so sánh với những nữ tử khác chứ?

Miêu Kinh Vân hừ một tiếng.

- Ta đã từng nói, quyền thế Huyễn Phủ đối với ta hoàn toàn vô nghĩa, chẳng khác nào đám mây bay. Nếu như ngài kiên quyết duy trì ý kiến của mình, bắt ta phải lựa chọn, thì thật lòng, ta chỉ có thể nói một câu: “Xin lỗi!”.

Mạc Tà không chút nào nhượng bộ. Hắn đã nhận ra, thương lượng với lão nhân này thì không biết đến bao giờ mới thông, chẳng bằng dứt khoát một lời cho xong.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 297: Tranh Đoạt Tình Nhân?

Canh ba!

Nhìn thấy bộ dáng bại hoại của tiểu tử này, Miêu Kinh Vân giận đến mức hoa mắt ù tai, hắn bất thình lình dậm chân chỉ vào cửa quát to:

- Ngươi, tên tiểu tử ngươi. Mau mau cút ra ngoài cho ta.

- Đã vậy thì, vãn bối cáo lui.

Mạc Tà nói xong liền chuồn mất.

Quân Mạc Tà đã biến mất dạng rồi mà ngực Miêu Kinh Vân vẫn còn giận dữ phập phồng, giây lát sau đột nhiên giơ chân đạp mạnh xuống đất rồi thét to một tiếng, trên mặt đất liền xuất hiện một cái hố sâu không thấy đáy.

Miêu Tập cùng Miêu Kiếm đứng bên cạnh chỉ dám đưa mắt nhìn nhau nhỏ giọng thì thầm!

- Tên tiểu tử đó bỏ đi thật à?

- Còn giả được sao?

- Hắn dám cứ vậy bỏ đi?

- Thì hắn đã đi rồi ngươi không thấy sao?

- Hắn dám…

- ...

Đối với kiểu nói qua nói lại không có kết quả này Miêu Kiếm biết điều chọn cách im lặng. Chuyện đã rành rành trước mắt ngươi còn hỏi cái rắm gì nữa? Ngươi không thấy phiền nhưng lão tử mệt..

Đêm ấy, cao tầng Miêu gia bí mật tề tụ thảo luận chuyện này, nhưng cũng chẳng có kết quả gì bởi vì phụ thân của Miêu Tiểu Miêu là Miêu Hoàn Vũ vừa đến không nói năng gì liền lật tung bàn ghế sau đó giận dữ bỏ đi…

Quân Mạc Tà một đường trở về đến phòng ngủ, hoàn toàn sóng yên biển lặng.

Kỳ thật nếu có thể lựa chọn Đại Thiếu đã không nói như vậy. Xem tình hình bây giờ bỏ rơi Miêu Tiểu Miêu là tuyệt đối không thể! Nhưng nếu bắt hắn vứt bỏ những người khác lại càng không thể!

Đây là vấn đề thuộc về nguyên tắc sống cơ bản của Quân Mạc Tà hắn rồi!

Nhất quyết không có khả năng lui bước!

Nếu quả thật vấn đề này không giải quyết được, lão tử chỉ việc mang Miêu Tiểu Miêu trốn vào Hồng Quân Tháp rồi bỏ của chạy lấy người! Xem các ngươi tìm bằng cách nào!

Lão gia hỏa này lại muốn ta bỏ vợ ? Phi, ta không phải Trần Thế Mỹ, cái kiểu gì nghĩ này trước nay lão tử chưa từng nghĩ đến đừng nói là bắt ta phải làm.

Sáng sớm hôm sau khi trời còn mới mờ mờ sáng, Quân Mạc Tà đã bị kéo ra khỏi chăn ấm. Hôm nay là ngày đại thọ năm trăm tuổi của phủ chủ, nên trời còn chưa sáng thì Miêu gia đã phái người đến thỉnh Đại công tử đến dự tiệc…

Mà bốn người được phái đến này cũng chính là người của phụ thân Miêu Tiểu Miêu. Miêu Hoàng Vũ sợ Quân Mạc Tà vì cuộc nói chuyện hôm qua mà hôm nay nổi chứng ngang ngạng không chịu đến, lúc ấy không biết hôn sự của con gái mình sẽ đi về đâu.

May mắn là Quân Mạc Tà cũng không thèm để ý, tựa hồ xem như hôm qua căn bản không có xảy ra chuyện gì, rửa mặt chải đầu xong liền đi đến Miêu phủ.

Còn đám người Tào Quốc Phong thì do giữ thân phận, nên phải đến trưa mới qua chúc thọ, thuận tiện vui vẻ một phen, dù sao ở Huyễn Phủ, cường giả bậc Thánh Hoàng cũng coi là người chút có địa vị, điều này cũng là hiển nhiên thôi. Nhưng có một chuyện không thể không nói, sự việc xảy ra ngày hôm qua quả thật đã làm cho bảy huynh đệ Tào Quốc Phong nở mặt nở mày. Gặp được Mạc đại thiên tài, thì đám người lão Tào vốn đang lo lắng đề phòng đã hoàn toàn thả lỏng,...

Cứ xem đồ đệ ta kìa, ngay cả chúa phủ cũng không có cách gì bắt được hắn, thật là nở mặt nở mày...

Trước mắt tuy rằng sắc trời vẫn chưa sáng hẳn, nhưng Miêu gia đã giăng đèn kết hoa, phi thường náo nhiệt!

Lúc Mạc Tà đến, chỉ ngồi ở ngoài sảnh uống trà mà đã cảm nhận được toàn thân không được tự nhiên. Bởi trong phòng có khoảng trên dưới nữ nhân Miêu gia, mỗi người hỏi một vấn đề, giống như là muốn điều tra tám đời tổ tông của hắn, làm cho kẻ luôn nhanh mồm nhanh miệng như Tà Quân hoàn toàn không trả chống đỡ nổi...

Cuối cùng cũng dùng tới kế "Cần giải quyết" hung hăng lao ra ngoài, lúc này mới phát hiện ra quần áo trên thân đã ướt đẫm. "Đối phó với đội quân tóc dài, quả thật so với đại chiến còn muốn vất vả hơn..."

Khi mặt trời đã lên cao, hạ khách các nơi cũng lục tục kéo đến, có thể nói là liên miên không dứt. Miêu gia vốn đã có chút náo nhiệt, giờ lại

càng sôi nổi hơn. Vào lúc này, Miêu Tiêu Miêu trong bộ trang phục lộng lẫy xuất hiện trước mặt Quân Mạc Tà.

Vừa mới nhìn thấy Đại Thiếu, sắc mặt Miêu Tiểu Miêu bỗng dưng đỏ lên, hiển nhiên là nghĩ tới cừu nhân này ngày hôm qua đã khinh bạc mình ...

Miêu Tiểu Miêu vốn là tuyệt sắc giai nhân, giờ thêm trang phục lộng lẫy, càng hiện lên vẻ yểu điệu, phong tình vạn chủng. Kể cả kẻ đã trải qua hai cuộc sống như Quân Đại Thiếu, cơ hồ đã thấy qua giai nhân tuyệt sắc thiên hạ, cũng không khỏi có chút thất thần...

Tuy rằng trên mặt có khoát một tấm lụa mỏng, nhưng chỉ nhìn qua dáng người yểu điệu thướt tha, đã làm cho những nam nhân đều trở nên hồn siêu phách lạc!

- Quân… ngươi... tới... sớm...

Miêu Tiểu Miêu đi tới trước mặt Quân Mạc Tà, xấu hổ hỏi một câu.

Chỉ nói có một câu, mà cổ đã đỏ ửng lên

- Ừ... Tới hơi sớm một chút...

Mạc Tà sờ sờ cái mũi, ngẩng đầu nhìn sắc trời, lập tức than thở... “Đáng thương cho ca bị đội quân tóc dài thẩm vấn mấy canh giờ.”

- Quân... Chuyện ngày hôm qua, ta cũng biết.

Miêu Tiêu Miêu đột nhiên dũng cảm ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt ngâng ngấng lệ nhìn Quân Mạc Tạc đầy thâm tình.

- Sao chứ? Ngươi biết cái gì? Là việc chữa thương à?

- Chuyện của ông nội, ta đã biết...

Giọng Miêu Tiểu Miêu lại hạ xuống như muỗi kêu, lẩm bẩm nói:

- Quân... Ngươi yên tâm! Ta… ta... ta cuối cùng cũng là của ngươi...

Càng về sau, giọng nói càng nhỏ đến không thể nghe, nếu không phải Đại Thiếu có huyền công tinh thâm, e rằng cũng không nghe ra.

Nhìn thấy trong mắt giai nhân tràn ngập ý kiên quyết, Mạc tà đột nhiên nói:

- Yên tâm...

Giờ khắc này, hắn cũng không biết nói cái gì để an ủi mới tốt, chỉ có thể tùy ý an ủi một câu.

Miêu Tiểu Miêu lại giống như có được một hứa hẹn lớn lao, khóe mắt tràn ngập sự phấn khởi. Hơi hơi nghiêng đầu, liếc trộm Quân Mạc Tà, trong ánh mắt vừa hiện vẻ vui mừng thẹn thùng, còn mang theo ý thỏa mãn nồng đậm, sự ôn nhu đó tựa hộ muốn bao phủ cả người hắn...

- Tiểu Miêu muội muội...

Đúng lúc này, một âm thanh kinh hỉ vang lên, đánh vỡ bầu không khí riêng của hai người.

Một thiếu niên anh tuấn trong bộ áo trắng, đang mang theo hai tùy tùng bước nhanh tới, vẻ mặt đầy kinh hỉ.

Miêu Tiểu Miêu hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt lộ ra thần sắc không vui, nhưng cũng không biểu lộ ra ngoài, cả người bỗng nhiên khôi phục lại khí độ thanh hoa cao quý lúc trước.

Nha đầu này có vẻ chỉ mới có biểu hiện được sự ngoan ngoãn dị thường trước mặt Quân Mạc Tà, còn lúc đối mặt với người khác, lại không hề lộ ra sắc thái khác thường nào. Cái khí chất băng lạnh này đủ khiến người khác khiếp sợ, tâm can cũng muốn đóng băng lại...

- Tiểu Miêu muội muội, vi huynh đến trễ.

Thiếu niên kia mỉm cười tỏ vẻ thân thiện, đi về phía hai người, nhưng lại tỏ ra như không nhìn thấy Quân Mạc Tà mà lại đi thẳng về phía Miêu Tiểu Miêu.

- Hôm nay là ngày vui, tiểu Miêu muội muội thân là chủ nhân chắc là mệt lắm? Có cần ngay mai tiểu huynh đưa ngươi đi ra ngoài giải sầu không?

Miêu Tiểu Miêu thản nhiên đáp:

- Không cần Khâu thế huynh lo lắng! Hôm nay vốn là đại thọ năm trăm của ông nội Tiểu Miêu. Thân là chủ nhà, quan tâm mọi việc một tý là chuyện nên làm có gì mà mệt mỏi. Mọi việc Tiểu Miêu đều có tính toán, không cần phiền Khâu thế huynh lo lắng.

- Tiểu Miêu muội muội, không sao, không sao! Không nên đa lễ như vậy sẽ mất tự nhiên! Chúng ta sớm có tình nghĩa, sao phải khách khí như thế, không biết vị này là?

Vị Khâu thế huynh giống như không nhận ra được trong lời nói của Miêu Tiểu Miêu vẫn lãnh đạm, mà thần tình vẫn hoan hỉ, thậm chí ánh mắt cũng không hề thay đổi. Nhưng khi nhìn lên mặt Quân Mạc Tà, thấy ánh mắt có chút sắc bén, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng không chút đặc biệt của Quân Mạc Tà, lập tức giảm đi sự đề phòng.

- Đây là Mặc Quân Dạ, Mặc huynh!

Miêu Tiểu Miêu thản nhiên nói:

- Chắc hẳn Khâu thế huynh hẳn có nghe qua. Quân Dạ, ta giới thiệu với người, vị này là nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất tuấn kiệt của Khâu gia, Khâu Bằng.

Nàng giới thiệu Mặc Quân Dạ cho Khâu Bằng thì giọng nói đối với Khâu Bằng cực kỳ lãnh đạm, nhưng đến khi giới thiệu Khâu Bằng cho Mạc Quân Dạ, thì thần sắc lại ôn nhu, khẩu khí cũng hết sức mềm mại.

Mặt khác, khẩu khí bên trong lời nói cũng phân biệt rõ ràng, với Khâu Bằng thì xưng hô là: “Khâu gia tuấn kiệt, Khâu thế huynh”, cực kỳ khách sáo, giọng điệu cũng cực kỳ lãnh đạm. Nhưng khi xưng hô với Mặc Quân Dạ lại gọi thẳng kỳ danh "Quân Dạ", khẩu khí gần gũi rất nhiều, lại càng có ý ỷ lại. Sự cách biệt này, tin rằng chỉ cần không phải là kẻ ngu nhất đều có thể nhìn ra được, huống chi là vị nhân tài kiệt xuất tuấn kiệt Khâu gia này!

Khâu Bằng yên lặng nhìn Miêu Tiểu Miêu, lại nhìn Quân Mạc Tà, sắc mặt dần dần trở nên khó coi, những vẫn miễn cưỡng cười, chắp tay:

- Nguyên lai huynh đài chính là người gần đây nổi danh Huyễn phủ, khuất nhục huynh đệ Chiến gia, tiếp tục phế đi kẻ có được thể chất kỳ ảo của Cố gia Cố Phi Vũ. Mạc Quân Dạ Mặc công tử, tại hạ Khâu gia Khâu Bằng hữu lễ.

- Khâu huynh hữu lễ.

Mạc Tà thản nhiên đáp lại.

Khâu Bằng cảng nghĩ càng cảm thấy không đúng, cảm thấy nóng lên, nói:

- Tiểu Miêu muội muội, vi huynh có mấy câu muốn nói với một mình muội, không biết có được không?

Vừa nói vừa nhìn về phía Quân Đại Thiếu, dường như muốn nói: "Còn không đi, không nghe thấy là chúng ta có lời riêng muốn nói sao!"

Miêu Tiểu Miêu thản nhiên nói:

- Việc gì mà phải sợ người khác biết chứ, Khâu thế huynh nói ngay tại đây đi, Quân Dạ cũng không phải người ngoài, không sao cả.

“Quân Dạ cũng không phải người ngoài”. Những lời này như một cây kim sắc bén đâm thật sâu vào trong tim Khâu Bằng. Khuôn mặt tuấn mĩ của hắn giống như không được khống chế kịch liệt run rẩy.

Khâu Bằng và Miêu Tiểu Miêu cũng có thể xem là thanh mai trúc mã. Hai người lớn lên cùng nhau, Khâu Bằng lớn hơn Miêu Tiểu Miên ba tuổi, ái mộ Miêu Tiểu Miêu đã lâu, nhưng Miêu Tiểu Miêu đối với hắn lại lạnh lùng, hắn cũng không quan tâm, cứ nghĩ là cô gái này cương trực, chỉ cần mình cố gắng, thì Miêu Tiểu Miêu tự nhiên sẽ là người của mình, cho nên không có chút nào buông tha, dù có cường địch như Chiến Ngọc Thụ, cũng chưa từng nhụt chí.

Nhưng hôm nay, mắt thấy nàng đối với mình vẫn là bộ dáng lạnh lùng, nhưng khi đối với Mặc Quân Dạ lại thân thiết lộ ra vẻ hiền thục, điều đó vốn là điều Khâu Bằng tha thiết mơ ước, lại thủy chung chưa từng đoạt được. Hiện giờ lại xuất hiện trên người này... Giờ khác này, Khâu Bằng chỉ cảm thấy trong tim như bị xé ra thành hai, máu chảy đầm đìa.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 298: Trong Lòng Đã Có Đối Tượng.

Canh tư!

Hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn Quân Mạc Tà, ánh mắt lộ ra vẻ thống hận, trầm giọng nói:

- Mặc Quân Dạ! Hay cho một người có được Không Linh thể chất! Nhưng nếu ngươi ở Phiêu Miểu Huyễn Phủ mà dám làm xằng làm bậy, bổn công tử nhất định không tha cho ngươi!

Mạc Tà nhíu mày.

Người này bị làm sao vậy, nói năng lộn xộn lung tung, ngươi chính ở nơi đây ghen tuông, sao lại nói ta làm xằng làm bậy? Hơn nữa...nếu ta thực sự muốn làm, với trình độ của ngươi mà muốn làm đối thủ của ta, tự xem xem ngươi có xứng không? Cái đồ không biết xấu hổ, dám cùng với lão tử giành nữ nhân? Trở về luyện thêm ba ngàn năm đi!

Đối với loại ghen tuông này, Quân Mạc tà luôn cảm thấy rất nhạt nhẽo. Ở nhà hắn vẫn còn Quản Thanh Hàn, Độc Cô Tiểu Nghệ, Mai Tuyết Yên đang đợi, cả ba người không ai không phải là tuyệt đại mỹ nhân, nhưng cái loại chuyện tranh đoạt tình nhân như vậy vẫn chưa xảy ra. Hắn xem hành vi dạng này chỉ là trò của tiểu hài tử đôi ba tuổi. Nhàm chán hết sức, nên mấy chuyện này hắn cũng không muốn để ý đến.

- Khâu Bằng! Lời của ngươi là có ý gì? Chẳng lẽ là thọ yến của Miêu phủ ta làm giảm uy phong của Đại thiếu gia Khâu gia ngươi sao?

Mạc Tà còn chưa nói gì thì Miêu Tiểu Miêu đã phẫn nộ đứng lên!

- Tiểu Miêu muội muội, muội không hiểu thói đời thế nào, không biết thế gian hiểm ác, lòng người khó lường, vị Mặc huynh này vừa đến Huyễn Phủ không lâu, ai biết hắn là hạng người gì, vào Huyễn Phủ với mục đích gì, muội ngàn vạn lần đừng bị hắn lừa gạt!

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Khâu Bằng có chút ý thâm độc, nói tiếp:

- Tiểu Miêu muội muội, muội nên cẩn thận.

- Ta chưa hiểu sự đời, thận trọng hay không mắc mớ gì ngươi? Còn nữa, xin Khâu thế huynh đừng có luôn miệng gọi ta là “Tiểu Miêu muội muội” nữa, chúng ta cùng lắm chỉ có giao tình bình thường, Khâu thế huynh cứ gọi ta là “thế muội” là được rồi.

Miêu Tiểu Miêu giận run người, thiếu chút nữa đã chửi ầm lên rồi, đâu còn tâm tình mà nói chuyện khách sáo xã giao gì với Khâu Bằng nữa.

Cái tên ghê tởm kia dám không kiêng nể gì mà vu cáo Quân Dạ của ta, ta, ta cũng không lo đến chuyện hắn bắt nạt ta đâu, đáng tiếc là ngay cả lừa ta, hắn cũng không muốn...

Nếu hôm nay không phải là thọ yến của gia gia, Miêu Tiêu Miêu đã không thể kiềm chế mà xuất thủ đánh cho hắn một trận!

Quả thật đáng giận!

Mạc Tà khẽ nỡ nụ cười, nghiêng đầu,nhìn Khâu Bằng với vẻ thích thú nói:

- Khâu Đại công tử nói như vậy, có phải là... ám chỉ... Khâu gia các ngươi đang điều tra tại hạ?

Khâu Bằng nghe vậy hơi ngưng lại nhưng liền lập tức cười lạnh nói:

- Đã là vàng thì không sợ lửa! Nếu ngươi không làm gì trái với lương tâm thì sợ gì điều tra?

Hắn trăm ngàn lần không thể ngờ được người này tài trí như vậy, chỉ bằng vào một câu nói của mình đã suy đoán ra được gia tộc của mình đang điều tra hắn.

Nhưng chuyện đã đến mức này thì hắn cũng không thể trốn tránh nữa, nói tiếp:

- Tiểu Miêu muội muội, muội bình tĩnh đã, chờ khi điều ra xong rồi nói cũng không muộn!

- Nươi lập tức biến đi cho ta! Ta không bao giờ muốn gặp ngươi nữa! Càng không muốn nói chuyện với ngươi! Cũng không muốn kết quả điều tra gì của Khâu gia các ngươi nữa! Mà này lỗ tai ngươi bị điếc hả? Ta đã bảo không được gọi ta là Tiểu Miêu muội muội nữa!

Miêu Tiểu Miêu lửa giận bừng bừng dậm chân quát to.

- Mặc Quân Dạ nếu ngươi dám làm điều gì xấu xa với Tiểu Miêu muội muội của ta, thì coi chừng cái mạng nhỏ của ngươi đấy!

Nghe Miêu Tiểu Miêu hạ lệnh trục khách, Khâu Bằng biến sắc, trừng mắt nhìn Quân Mạc tà gằn từng chữ một.

Sau đó hắn xoay người chuẩn bị rời đi.

- Tính mạng của ta à?

Quân Mạc Tà cúi đầu nói, đáy mắt chợt lóe lên tia sát khí. Quân Mạc Tà chưa bao giờ tranh đoạt tình nhân, nhưng hắn sẽ giết người!

Bị tiểu tử này uy hiếp, làm cho sát khí trong lòng Quân đại thiếu đại thịnh, đúng lúc này, lại có bốn năm người thanh niên cười nói đi tới, trong đó có một người nói:

- Nha, nguyên lai Tiểu Miêu muội muội cùng Khâu huynh ở đây, xem ra chúng ta không có tìm sai chổ rồi.

Khâu Bằng lạnh lùng nhìn chăm chú vào bọn người đang đi tới, đột nhiên đảo mắt, rồi vừa cười khổ vừa lớn tiếng nói:

- Mấy người các ngươi còn tới đây làm gì? Trong lòng Tiểu Miêu muội muội đã có đối tượng rồi, cho dù các ngươi hao tâm tổn trí gì chăng nữa cũng là phí công thôi, Tâm hồn thiếu nữ của Tiểu Miêu muội muội đã có đối tượng, cho dù các ngươi có lại đay cũng uổng công thôi, các ngươi chậm chân rồi. Mà cho chù có cạnh tranh công bằng đi chăng nữam đám người các ngươi nghĩ bản thân mình có thể so được với người có Không Linh Thể Chất, tiền độ sáng sủa nhất Huyễn Phủ, Mặc Quân Dạ, Mặc Đại công tử đây sao?

Từ xưa đến nay khi tình địch tụ lại một chỗ đều là tranh giành cấu xé lẫn nhau chẳng ai nhường ai. Lúc trước khi nhìn thấy bọn chúng, Khâu Bằng đều bốp chát một phen, nhưng sự tình hôm nay lại thật sự không giống bình thường tý nào.

Cũng không có gì kỳ quái, bọn họ có chung một đối thủ, một đối thủ cục kỳ hung hãn!

Mặc Quân Dạ!

Trong truyền thuyết, Không Linh Thể chất chỉ có thể xuất hiện trên nhân tài hiếm hoi tại Huyễn Phủ!

Bốn năm gã thanh niên nghe vậy liền ngẩn ra, từng ánh mắt lạnh lùng như điện, rét lạnh dị thường nhìn về phía Quân Mạc Tà đang đứng cạnh Miêu Tiểu Miêu. Một tên trong đám đó chậm rãi mở miệng hỏi:

- Tiểu Miêu muội muội, vị này chính là...

Trong lòng Miêu Tiểu Miêu tức giận vô cùng, nhưng lập tức áp chế lại giới thiệu thêm lần nữa.

Mới vừa nghe được một câu châm ngòi của Khâu Bằng, Miêu Tiểu Miêu tức muốn nổ phổi. “Trước đây ta quả thật khờ dại đến thế sao? Nhưng thế nào lại không phát hiện được bộ mặt thật của vị Khâu thế huynh này! Chiến Thanh Phong đã như thế, Khâu Bằng cũng như vậy!”

Mạc Tà nhìn Khâu Bằng, nhưng trong lòng sớm đã loại bỏ hắn ra khỏi hàng ngũ đối thủ của mình. “Lòng dạ như vậy, bản thân mình còn có tâm tư đùa bỡn với hắn thì thật sự là quá tự hạ thấp mình mà!”

Căn bản chẳng đáng một xu! Có gì thì thuận tay giết chết cho xong...

- Nguyên lai các hạ là người có Không Linh Thể Chất danh chấn Huyễn Phủ gần đây, Mặc Quân Dạ, Mặc huynh?

Thiếu niên đó hớn hở cười:

- Tại hạ Lý gia Lý Tinh Nguyệt.

- Tại hạ Mạnh gia Mạnh Hiền Nho.

- Tại hạ Trương gia, Trương Khải Thư.

- Tại hạ Vân gia Vận Tiêu.

Bốn người cùng xưng tên rồi đồng thời thi lễ. Cùng lúc đó Lý Tinh Nguyệt cười ha ha nói:

- Xem ra, ta lại có thêm một đối thủ mạnh mẽ a, Mặc huynh, đúng là ngươi đã hại nhóm huynh đệ chúng ta thật khổ.

Ánh mắt Mạc Tà chợt lóe, mỉm cười nói:

- Sao lại thế? Lý huynh nói vậy là không đúng rồi, ta vốn đâu phải đối thủ của các ngươi. Đối thủ của các ngươi đến cho đến bây giờ cũng chỉ là do Miêu cô nương toàn quyền lựa chọn mà thôi, mọi việc đều nằm trong tay nàng, chuyện này có vẻ không có quan hệ gì đến ta.

- Ha ha, lời Mặc huynh rất có lý, nói không sai.

Lý Tinh Nguyệt vỗ tay cười to, nói:

- Lời ấy của Mặc huynh tuy có ý rửa sạch mọi hiềm nghi cho mình, nhưng lại là lời nói thật. Chúng ta tranh chấp, thật ra lại thành chuyện cười cho Miêu cô nương. Mặc huynh một lời đã đánh thức đám hề chúng ta rồi!

Vài người đứng bên ngoài cũng khẽ nở nụ cười. Quân Mạc Tà âm thầm cảm thấy kỳ quái, mấy người này thoạt nhìn rất có trí tuệ, ít nhất cũng có chút thông minh, không thể nào lại tự nhận mình là đồ bỏ đi chỉ biết tranh đoạt tình nhân.

- Hừ hừ, các ngươi nên sớm thức tỉnh đi. Đợi đến lúc Tiểu Miêu muội muội thành thân thì cả đám các ngươi muốn khóc cũng không được nữa!

Khâu Bằng cười lạnh một tiếng. Hắn luôn tự tin vào dung mạo tuấn nhã của mình, diện mạo anh tuấn so những thứ khác cũng mạnh hơn mấy người này nhiều, hơn nữa hắn tự cao bản thân tài trí hơn người nên luôn xem người khác không vừa mắt. Giờ phút này, thấy chuyện không phát triển theo ý mình, cuối cùng cũng nhìn không được mà chêm vào một câu (Biên: bơm xăng đê)

- Khâu Bằng! Tiêu Miêu muội muội nhìn trúng ai, đó là chuyện riêng của nàng, chúng ta căn bản không có quyền can thiệp! Càng không nên xen vào!

Mạnh Hiền Nho nhíu mày quát:

- Cho dù muội ấy không chọn bất cứ ai trong chúng ta, nhưng chỉ cần Tiểu Miêu muội muội thật lòng vừa ý, Mạnh mỗ cũng sẽ chúc phúc cho bọn họ mãi mãi hạnh phúc! Loại người hẹp hòi như ngươi, nhiều lần trêu chọc là dụng ý gì? Chẳng lẽ muốn chúng ta đấu với nhau một mất một còn sao? Làm cho Tểu Miêu muội muội phải thương tâm thì ngươi mới mãn nguyện sao? Ngươi ba lần bảy lượt gây xích mích giữa Mặc huynh với chúng ta, rốt cuộc là có ý gì?

Những người này đều có dã tâm đối với Miêu Tiểu Miêu, nhưng lúc trước đều bị gia tộc cảnh cáo: Trăm ngàn lần không được trêu chọc vào người có Không Linh Thể Chất nọ! Nên lúc này cũng không dám càn rỡ, thậm chí còn có ý giao hảo. Nhưng lại không có nữa điểm khách khí với Khâu Bằng, cũng đem lửa giận không cam lòng chuyển lên người Khâu Bằng.

Kỳ thật trước khi Khâu Bằng đến, cũng đã được tộc trưởng ân cần dặn dò, nhưng khi hắn thấy thái độ thân mật giữa Miêu Tiểu Miêu và Quân Mạc Tà, lại nhất thời sinh lòng đố kị khiến cho choáng váng đầu óc mà liều lĩnh ra mặt phá rối...

- Hừ! Thoại bất đầu kỵ bán cú đa(Không hợp nhau thì nói nửa câu cũng là nhiều), bổn công tử cũng không rãnh cùng các ngươi đấu võ mồm. Hôm nay là thọ yến năm trăm năm của gia chủ Miêu gia, xin hỏi Mặc công tử, không biết lần này ngươi đến chúc thọ, có mang theo lễ vật quý báu gì để mừng thọ đây?

Khóe miệng Khâu Bằng hàm chứ nụ cười lạnh.

Căn cứ theo điều tra, trước khi Mặc Quân Dạ đi vào Huyễn Phủ chỉ là một tên khố rách áo om, một chút gia sản cũng không có, làm gì có khả năng lấy ra lễ vật mừng thọ? Trong lòng mấy người khác đều mắng Khâu Bằng vô sỉ, nếu chỉ dựa vào bản thân, ngươi có thể xuất ra quà mừng sao?

- Sao nào? Chẳng lẽ Khâu Huynh muốn thay ta ra lễ mừng thọ sao?

Quân Mạc Tà cũng không buồn mở mắt, thản nhiên nói.

- Ha ha, bổn công tử luôn luôn cần cù tiết kiệm, từ đâu mà kiếm được nhiều bạc để thay người khác xuất lễ mừng thọ chứ?

Khâu Bằng cười lớn một tiếng, noi:

- Chúng ta đợi đến yến thọ rồi gặp sau đi. Đến lúc đó, ở trước mặt mọi người, bản công tử thật muốn kiến thức một chút, kẻ có được Không Linh Thể Chất danh chấn Huyễn Phủ, kẻ rốt cuộc có thể lấy ra lễ vật trân quý gì để mừng thọ!

Khâu Bằng cười ha hả rời đi

- Thật khiến người buồn nôn!

Viên Tiêu cuối đầu nhổ một bãi nước bọt, chán ghét nói:

- Gia giáo Khâu gia luôn nghiêm khắc, làm sao lại cho ra loại người như vậy, thật là làm cho người khác ăn không tiêu!

Lý Tinh Nguyệt cũng thận trọng nói:

- Các vị ngàn vạn lần không nên khinh thường, ta nghe nói hôm nay không chỉ là thọ yến của chủ phủ Miêu gia mà còn là ngày chủ phủ đại nhân lựa chọn hôn phu cho chắt nữ trong chính những đệ tuổi trẻ tuổi trong Huyễn Phủ. Khâu Bằng hôm nay thất thố, chỉ sợ cũng có nguyên nhân của hắn. Nhưng nếu so đấu lễ mừng thọ, cũng không khỏi có chút quá trẻ con...

Mọi người ở đây đều biết chuyện này, mà Lý Tinh Nguyệt nói những lời này, rõ ràng là nhắc nhở Quân Mạc Tà.

Chuyện này từ năm trước cũng đã bóng gió truyền ra, cho nên đám người trẻ tuổi hôm nay cũng đặc biệt khác thường. Toàn bộ đều chờ đợi cơ hội một bước lên trời, nếu là thành vị hôn phu của Miêu Tiểu Miêu, thật đúng là thu được cả tài sắc lẫn quyền lực...

Nhưng hôm nay đám người Lý Tinh Nguyệt nhìn thấy Quân Mạc Tà cùng Miêu Tiểu Miêu có thái độ thân mật như vậy, hiển nhiên đã muốn buông tay chịu thua.

Những lời này chỉ đơn thuần là nhắc nhở, cũng không cố ý gì. Miêu Tiểu Miêu thản nhiên cười, nhu tình vô hạn liếc Quân Mạc Tà một cái,

thản nhiên nói:

- Tiểu Miêu thay Quân Dạ, đa tạ Lý đại ca nhắc nhở.

Ngụ ý của những lời này, không ngờ lại đứng ở lập trường là thê tử của Mặc Quân Dạ mà nói chuyện.

Tựa hồ như là một tiểu tức phụ ôn nhu diệu dàng, đang thay trượng phu cảm tạ sự trở giúp cũng bằng hữu...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 299: Lễ Vật Mừng Thọ

Bốn người đồng loạt thở dài, tất cả đều mang một bộ mặt u ám.

Thái độ Miêu Tiểu Miêu lúc này làm cho bọn họ có cảm giác, hôm nay chả phải lễ mừng thọ càng không phải ngày kén rể, nói chung… là lễ đính hôn mới đúng.

Bởi vì nhìn cái cách Miêu Tiểu Miêu cùng Mặc Quân Dạ nói chuyện với nhau, hoàn toàn không có nửa điểm lo lắng hay khẩn trương, điều này chứng tỏ rằng: chuyện tình của hai người này đã được Miêu gia cho phép.

Lý Tinh Nguyệt nói những lời này, thứ nhất là nhắc nhở, thứ hai là lấy lòng, cuối cùng là có ý thử dò xét.

Nhưng mà chuyện tới mức này, bốn người mới chính thức hết hi vọng.

- Hảo tiểu thực sự là của ngươi.

Lý Tinh Nguyệt mỉm cười, nhưng vẫn hung hăng đánh vào bả vai Quân Mạc Tà một cái rồi nói tiếp:

- Ngươi thật đúng là… Con mẹ nó, đóa hoa đẹp nhất xinh xắn nhất Huyễn Phủ chúng ta cuối cùng lại bị một tên tiểu tử từ bên ngoài vào như ngươi hái đi, hôm nay, không chuốc cho tiểu tử ngươi gục dưới bàn làm sao có thể cho ta hả giận.

Đám người Mạnh Hiền Nho trầm trồ khen ngợi, nếu trên tình trường không có khả năng đánh bại hắn, ở phương diện huyền công cơ hội càng xa vời, vậy thì chỉ có thể đem hắn xử lý trên bàn rượu mới xem như là cân bằng.

- Rất hân hạnh.

Quân Mạc tà mỉm cười nói:

- Bất quá… Nếu nhóm các ngươi ngã gục trước, cũng đừng trách huynh đệ ta không trượng nghĩa, hôm nay nếu hạ thủ lưu tình, thì chỉ thiệt thòi về mình thôi.

- Dựa vào một mình ngươi?

Mấy thiêu niên cùng cười to, vẻ mặt dương dương đắc ý, bọn họ chưa kể tu vi cao thâm về phần uống rượu ai cũng tự tin vào tửu lượng của mình, người này tu vi mới đạt đến bậc Kim Huyền mà đã tự cao đến thế, tên tiểu tử này thật không biết trời cao đất dày, còn vọng tưởng chuốc say cả nhóm chúng ta? Quả thật là người ngốc nói mê.

- Chúng ta uống rượu, nhưng trước đó phải phong bế huyền khí.

Trương Khải Vân hảo tâm nhắc nhở một câu, ba người còn lại đồng loạt nhất trí, đừng nói huyền khí chúng ta hơn xa, coi như không sử dụng huyền khí, lấy tửu lượng của chúng ta, lại lấy bốn địch một, làm sao có thể thua được, coi như đối phương có được Không Linh Thể Chất trong truyền thuyết thì thế nào, chưa hề nghe nói Không Linh Thể Chất cũng miễn dịch đối với rượu a.

Đúng lúc này, một thanh âm cao vút vang lên.

- Thọ đản đại hỉ, thỉnh các vị khách nhân hướng Phúc Thọ đường chúc thọ, dâng lễ vật mừng thọ.

Quân Mạc Tà suýt chút nữa cười ra tiếng: vị đại nhân phủ chủ Miêu gia này đúng là bất phàm. Lại có thể trắng trợn yêu cầu lễ vật mừng thọ

nhưng điều này cũng không kể quá phận chút nào, dù sao Miêu gia so với thất gia, về thân phận địa vị gia tộc, thế lực cũng phải lớn hơn không ít…

Phúc Thọ đường, lúc này bùng lên một trận xôn xao.

Đại thọ phủ chủ, cao tầng Huyễn phủ có thể nói là đều đến đông đủ, một lưới hốt gọn.

Đảo mắt một vòng, Quân đại thiếu gia cũng liếu lưỡi không thôi.

Cao thủ ngoài Thánh Tôn, ít nhất cũng có đến bốn năm mươi vị, rất nhiều ẩn sĩ cao thủ cũng đều hiện thân, đến nỗi cao thủ trên Thánh hoàng cũng trên trăm vị, như là cùng một bậc với Tào Quốc Phong, Bạch Kỳ Phong … Bực này đội hình, có thể nói là khổng lồ…

Mọi người vẻ mặt đều hết sức vui vẻ. Chiến gia gia chủ Chiến Vũ Vân cũng nằm trong đó, khuôn mặt cười thân thiết tự nhiên, trông vô cùng cao hứng, có vẻ như so với đại thọ chính mình còn cao hứng hơn…

Miêu Kinh Vân ngồi trên ghế chủ vị ở phía xa, mặc trên người một áo dài màu đỏ chói, trước ngực có một chữ “Thọ” thật lớn, e rằng sợ người khác không biết hắn chính là ông cụ năm trăm tuổi kia.

Kỳ thật, coi như không có cái thọ tự kia, cả đại sảnh cũng chỉ có mình hắn mặc trang phục màu đỏ, có vẻ như cùng ai đó giống nhau…

Loại không khí này tuy dung tục một ít, nhưng có vẻ như lại càng náo nhiệt. Thật ra Quân Mạc Tà cảm giác được trong chuyện này bao hàm biết bao thân tình…

Cao tầng trong Huyễn phủ đoàn kết, đích thật là việc khiến cho người khác hâm mộ.

Ở Huyền Huyền đại lục, đây cũng sự tình vô cùng hiếm có.

Theo thanh âm của người chủ trì đại lễ mọi người theo thứ tự tiến lên mừng thọ, dâng lên thọ lễ tự tay chuẩn bị, không khí càng thêm vui vẻ, một món đồ rồi lại một món lễ vật tinh tế được mở ra, tiếng hoan hô từ đám người phát ra từ từng đợt sóng, sóng sau dồn sóng trước.

Tựa như thọ yến lần này, vốn là một kỳ tranh đấu.

Miêu Kinh Vân vui vẻ ngồi ở vị trí chính giữa, cùng vài vị lão huynh đệ nhỏ giọng nói chuyện, tựa hồ thảo luận cái gì.

- Khâu gia Khâu Thừa Vân đến chúc thọ Phủ chủ đại nhân, cùng đưa lên lễ vật mừng thọ, một gốc Phúc Thọ Tùng ngàn năm, cung chúc lão đại thọ như tùng bách vĩnh viễn trường tồn

Một âm thanh chúc thọ vang lên, liền sau đó là một vị lão nhân khuôn mặt gầy gò đi tới, theo sau hắn chính là Khâu Bằng, vẻ mặt kính cẩn cầm một gốc cây cao khoảng một xích (cỡ 1/3m), to khoảng một chén trà, một cây tùng cỡ nhỏ hình dạng kỳ quái.

Cây tùng nhỏ này được trồng trên một chậu bạch ngọc vô cùng tinh xảo, cây tùng thân thể tuy nhỏ, nhưng cành lá rậm rạp, bộ dáng tươi tốt, tán cây xanh tươi, một mảnh vuông vức, toàn bộ lá thông, tất cả đều hướng ra phía ngoài bình, không một cây hướng lên. Hơn nữa trên cây khô sức sống mạnh mẽ, rực rỡ vô cùng, tầng tầng vỏ cây bong ra, hầu hết đều bám chặt trên thân cây, làm cho người ta vừa nhìn đã biết , gốc cây tùng này hình thể tuy nhỏ, nhưng thời gian sinh trưởng lại không ngắn tí nào….

- Phúc Thọ Tùng ngàn năm?

Vừa nghe năm chữ này, ánh mắt mọi người ở đây nhất thời mở to, cẩn thận chăm chú vào gốc cây tùng nho nhỏ. Phúc Thọ Tùng mọi người đã thấy rất nhiều, cũng không có chỗ thần kỳ nào. Đừng nói là ngàn năm, cho dù là vạn năm, mọi người nhìn mãi cũng quen mắt.

Nhưng Phúc Thọ Tường ngàn năm mà lại có hình dáng xinh xắn như thế, quả nhiên bình sinh lần đầu tiên nhìn thấy, thật là kỳ dị.

Cây cối sinh trưởng, hoặc là to ra hoặc cao lên, tất cả đều theo quy luật tự nhiên.

Cây tùng nếu thật sống đến ngàn năm, cơ bản không có khả năng có hình dạng như vậy. Trong đó nhất định có nguyên nhân mà mọi người không biết, nhưng bất luận thế nào, một gốc Phúc Thọ Tùng này, đích thực là nổi bật nhất so với toàn bộ lễ vật mừng thọ hôm nay.

Trong lúc nhất thời, mọi người hầu hết đều xoay quanh bên gốc Phúc Thọ Tùng tấm tắc khen ngợi.

Mọi người tại đây hầu hết đều là cao thủ, tùy tiện dùng thần niệm tìm hiểu, sớm đã nhìn thấu bản chất gốc Phúc Thọ Tùng này. Đích thực là Phúc Thọ Tùng đã qua muôn ngàn năm tháng không thể nghi ngờ, có người cười nói:

- Lão Khâu, lão cá chạch thối ngươi, từ nơi nào tìm đến đồ tốt như thế? Ngày hôm nay nổi bật chính là bị lão tiểu tử ngươi đoạt mất rồi.

Khâu Thùa Vân đắc ý, nói:

- Đây là cũng là nhờ một cơ duyên, nói tới thì lão phu đến nay cũng không biết chuyện gì xảy ra. Mùa xuân năm đó, lão phu hứng chí nổi lên, xuất ngoại du ngoạn, đột nhiên gặp mưa to rồi vô tình vào trong một sơn động trú mưa, lại đột nhiên cảm thấy dưới chân một khối đá nặng chừng ngàn cân có điểm gì đó là lạ… Nhất thời tò mò, liền nhấc lên xem. Nào ngờ bên trong này, cư nhiên còn có một phiến đá nữa, chính giữa tạo thành một động nho nhỏ, sinh trưởng bên trong chính là gốc cây tùng này. Lão phu bèn đem nó đào ra, trồng vào trong chậu, không nghĩ tới hôm nay lại có công dụng…

Hắn đắc ý cười lên, vân vê râu nói:

- Vật ấy tuy rằng không có gì gọi là đáng giá, nhưng có thể nói là hiếm lạ. Lão phu hôm nay dâng lên làm lễ vật mừng thọ phủ chủ, đưa tới, thì đồ tốt thường có thưởng….

Mọi người vây quanh Khâu Thừa Vân, nhìn thấy gốc cây tùng này, đều hiểu có chút ý tứ lợi ích.

Ngay lúc Khâu Thừa Vân muốn lui về, lại nghe cháu mình Khâu Bằng đột nhiên lớn tiếng nói:

- Hôm nay nhân tài trẻ tuổi tại Huyễn Phủ đều hội tụ tại đây, tất cả đều đến chúc thọ phủ chủ lão nhân gia, tiểu sinh nghe nói vị mang Không Linh Thể Chất trong truyền thuyết, Mặc Quân Dạ, Mặc huynh cũng ở chỗ này, nhưng không biết Mặc Huynh lần đầu chúc thọ đã chuẩn bị cho phủ chủ lễ vật trân quý gì? Vãn bối thật muốn khai mở nhãn giới.

Những lời này vừa thốt ra, không chỉ có mỗi người trong đại sảnh kinh ngạc, đám người Tào Quốc Phong vẻ mặt xanh mét, lộ ra vẻ giận dữ. Đến cả ông nội Khâu Bằng, Khâu Thừa Vân, cũng mang vẻ mặt ngạc nhiên, thế nào cũng không nghĩ ra, cháu mình ngay tại đây lại có thể nói ra những lời này.

Lão vừa nhìn đã hiểu, rõ ràng là nó nhằm vào Mặc Quân Dạ Mặc đại thiên tài. Không biết Mặc Quân Dạ kia thế nào lại đắc tội với cháu mình? Nhưng bất kể thế nào, hiện tại cũng không có thể cùng hắn đối địch nha? Nhất là hôm nay, toàn bộ cao tầng Huyễn Phủ đều có mặt ở đây, bất luận thế nào cũng không được để Khâu gia mất mặt….

Hơn nữa, vị Không Linh Thể Chất kia… Thật không dễ chọc? Coi như hôm nay có thể chèn ép, ngày sau làm sao đây? Kẻ mà ngày sau là nhân vật quan trong Huyễn Phủ, hôm nay đắc tội với hắn, tất tạo cho Khâu gia ta một đại địch không thể chống lại.

Trong phút chốc, trong lòng Khâu Thừa Vân lửa giận bốc lên, lòng bàn tay mở ra muốn đem tiểu tử này tát một cái văng ra ngoài.

Nhưng không ngờ, theo lời Khâu Bằng vừa dứt, Huyễn Phủ phủ chủ Miêu Kinh Vân đã cười lên ha hả:

- Không sai không sai. Lão phu cũng muốn nhìn một chút, vị Không Linh Thể Chất độc nhất vô nhị này vì lão phu chuẩn bị dạng kinh hỉ gì.

Những lời này đi ra, mọi người không tự chủ được dụi dụi mắt, vuốt vuốt lỗ tai: “Lời nay, thật sự là phủ chủ nói?”

Khâu Bằng cũng cảm thấy mừng rỡ, hắn thật cũng không phải là người ngu ngốc, cũng có vài phần tính toán, vừa rồi bất quá là ghen ghét nổi lên, nhất thời buộc miệng nói ra trước mặt như vậy, cảm thấy hối hận vô cùng, nhưng giờ phút này Miêu gia lão gia tử lại mở miệng nói ra một câu như vậy, lời nói vừa rồi của mình biến thành lời hay trong tâm ý lão, cảm thấy cực kỳ đắc ý.

Nói xong, ánh mắt Miêu Kinh vân bỡn cợt chớp liền hai cái, thầm nghĩ, tiểu tử, ta cho ngươi xương cốt cứng rắn, ta cho ngươi cuồng vọng, hôm nay lão phu thế nào cũng phải làm cho tiểu tử ngươi hiện ra cái xấu, để xem làm sao ngươi đi xuống sân khấu. Nếu không thể cho ngươi một chút giáo huấn, sao có thể tiêu tan tức khí trong lòng ta, hôm nay chính là muốn làm cho ngươi biết Mã vương gia có ba con mắt…

- Ông nội người sao có thể làm như vậy?

Miêu Tiểu Miêu tức giận kêu lên.

- Người biết rõ…

Miêu Tiểu Miêu mới nói tới đây đã bị Quân Mạc Tà cắt đứt.

Vốn là Quân Mạc Tà nghĩ hôm nay mượn cơ hội chúc thọ, mang đến một bất ngờ cho Miêu Kinh Vân. Cũng xem như là cho Miêu Khuynh Thành một cái nhân tình, trả lại cho Huyễn Phủ một món lẽ vật. Trong Hồng Quân tháp, dị bảo quý hiếm tầng tầng lớp lớp, nhiều không kể xiết,

tùy tiện xuất ra chút gì đó, đều đủ để khiến những người ở đây trân trối nghẹn họng, về phần lễ vật mừng thọ là cái gì, tự nhiên khỏi phải nói…

Bất quá hôm nay thấy lão nhân gia này làm như thế, Quân Mạc Tà lại có chút không muốn lấy ra nữa, thậm chí có ý muốn phất tay bỏ đi. Nhưng nhìn thấy Miêu Tiểu Miêu cầu xin gia gia của mình, không khỏi có chút mềm lòng, thầm nghĩ : “Thôi lão tử đành cho ngươi chút mặt mũi vậy…”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 300: Tặng Ngươi Tảng Đá Làm Quà Mừng!

Không nể mặt tăng thì cũng phải nể mặt phật tổ, bản thân câu dẫn nữ nhi nhà người ta, lừa gạt đoạt tới tay….. Còn lễ vật mừng thọ? Hạ lễ mình đưa tặng còn không phải là nhân tình đối với Miêu Khuynh Thành sao, thôi cấp cho nữ nhân của mình mặt mũi, cũng chẳng cần cùng mấy lão già này so đo làm gì!

Mạc Tà quyết định, lập tức không chần chờ, bật cười tiến lên trước một bước đang muốn mở miệng nói chuyện, không ngờ bên cạnh đã có một lão già đi trước một bước đứng dậy, chính là gia chủ Cố gia Cố Vân Dương, chỉ thấy lão già này mỉm cười nói:

- Đại thọ của phủ chúa đại nhân, quả thực là đáng mừng, bất quá tiểu đệ lại muốn hỏi một hỉ sự khác ở trong tông. Năm ngoái từng nghe phủ chúa đại nhân nói qua, ngày đại thọ năm nay, thuận tiện sẽ kết hợp làm một cái song hỷ lâm môn, để nha đầu Miêu Tiểu Miêu lựa chọn một đức lang quân vừa ý trong đám thanh niên tài giỏi đồng lứa của Huyễn phủ. Không biết phủ chủ đại nhân tính toán lựa chọn như thế nào?

Ặc, Cố Vân Dương quả thật mặt dày, vừa nói vừa cười trông vô cùng cổ quái.

Cùng lúc, sắc mặt mấy lão gia hỏa đến trước cũng đều vô cùng quái dị

Mấy lão già này đều là những lão hồ ly đã thành tinh như thế nào còn không rõ thế cục trước mắt. Miêu Tiểu Miêu cố ý giữ gìn không đề cập nhiều đến hôn sự, tuy kết thân với Cố gia sẽ giúp ích rất nhiều cho cơ

nghiệp của Miêu phủ. Nhưng nếu vì vậy trong tương lai cũng sẽ đắc tội với nhiều nhân vật quan trọng của Huyễn Phủ, như vậy có đáng không. Huống chi bản thân còn chưa khẳng định được chuyện hôn sự, nếu lỡ mở miệng nói tùy tiện, kết cục thật khó lường.

Chỉ thấy Miêu Kinh Vân mắt giật giật vài cái, cất tiếng cười to nói:

- Các vị huynh đệ, hậu bối thế chất. Mọi người đều biết, năm ngoái lão phu đích xác đã từng nói những lời này. Làm người nói phải giữ lời! Sống không giữ chữ tín làm sao có chỗ đứng trong thiên hạ chứ. Lời lão phu nói ra, tự khắc sẽ giữ lấy… Được rồi, dứt khoát như vậy đi, hôm nay bát đại thế gia, ngoại trừ bổn Miêu gia ra, bảy nhà còn lại đều tề tựu đông đủ, còn có một ít thanh niên tài tuấn nổi danh trong Huyễn phủ khác, haizz tiếc nuối duy nhất chính là, mấy tên hậu bối Chiến gia không đến…

Chiến Vũ Vân khuôn mặt khẽ run rẩy, thầm nhớ tới hai tên Chiến gia hậu bối có hi vọng nhất hiện giờ gần như đã biến thành hai cỗ thi thể, về phần đám tiểu bối còn lại đều là hạng người không nên thân. Nếu đến đây, bất quá chỉ làm trò cười cho thiên hạ mà thôi, còn đến làm gì nữa?

Chỉ nghe Miêu Kinh Vân nói tiếp:

- Cho nên vì thế, để cháu gái bảo bối của ta tuyển ra được một đức lang quân như ý trong đám người này…

Hắn nói tới đây, trong đại sảnh lập tức xôn xao hẳn lên.

Không ít thanh niên tuấn kiệt mắt bắt đầu sáng lên, sự nôn nóng trong đó không cần nói cũng hiểu.

Chỉ có đám người Mạnh Hiền Nho, Lý Tinh Nguyệt nhìn nhau cười khổ: “Lão gia tử ngài đây chính là đang dày vò chúng ta mà, tôn nữ của ngài chính mình đã sớm chọn xong, hôm nay bất qua cũng chỉ diễn cho xong vở kịch, cũng là hoàn thành một câu nói kia của ngài ngày đó”

Xem ra, đám người chúng ta, chỉ đóng vai khán giả đứng xem bên ngoài mà thôi.

- Mọi người đều đã dâng lễ vật mừng thọ, hiện tại tất cả cũng đã được tập trung đặt cùng một chỗ. Đợi cho vị Mặc công tử này dâng lễ mừng thọ xong, lão phu cùng Miêu Tiểu Miêu sẽ đích thân lựa chọn, lễ vật của ai có thể làm cho tổ tông chúng ta vừa lòng, người đó chính là hiền tế của Miêu gia chúng ta….

Miêu Kinh Vân mỉm cười nói xong một câu, liền chỉ một ngón tay, quả thực bên cạnh có một cái bàn lớn, trên bàn bày đầy đủ lễ vật mừng thọ, rực rỡ muôn màu, không dưới mấy trăm loại.

Lời vừa nói ra, toàn trường một trận xôn xao!

Mấy lão gia hỏa ở Huyễn Phủ này thực sự quá nhiều, ai ai cũng đều trường thọ, cơ bản hàng năm đều phải chúc thọ, nên lễ chúc thọ đối với các gia tộc cũng chỉ coi là sự tình cho có, nói chung chính là một dịp để tụ họp vui chơi giải trí mà thôi, có mấy người sẽ bỏ vốn ra mà dâng tặng cái lễ vật mừng thọ trân quý gì chứ.

Và đây căn bản đã trở thành thông lệ bất thành văn, tuy rằng Miêu Kinh Vân thân là phủ chúa, năm nay lại là đại thọ trăm tuổi, thoạt nhìn hẳn là coi trọng hơn một ít, đại thọ lần này nếu so sánh cùng với mấy cái thọ yến của đám quan lại quyền quý trong nhân gian, số lượng cấp độ người tham dự tự nhiên là cao hơn rất nhiều, nhưng sự coi trọng trong phần lễ vật mừng thọ thì cũng xa xa không bằng.

Bởi vì ….mấy lão gia hỏa này cả đời ai mà không có đến hơn một ngàn cái sinh nhật? Cho dù là mừng thọ năm trăm, cho dù là dại thọ thì đã là cái gì? Nếu chủ nhân của lễ mừng thọ hôm nay không phải là Miêu Kinh Vân, người đứng đầu Huyễn phủ thì làm sao có thể phô trương như vậy!

Rất nhiều người trợn ngược mắt liếc nhìn món lễ vật mừng thọ mà mình đã dâng tặng, lúc này cơ hồ ngay cả tâm tạo phản cũng có…Lão tổ

tông của ta à, chúng ta dâng tặng lễ vật hơi nhỏ bé một chút, không phải nói là quả thực là rất bủn xỉn. Chỉ bằng mấy thứ vất đi ấy, làm sao có đủ để ta có thể ôm được mỹ nhân trở về, thế nhân thường nói “thép tốt mới rèn được đao sắc”, tại sao lần này lại không bỏ thêm vốn liếng chứ, lãng phí cơ duyên lớn như thế…..

Thậm chí còn không ít người không nhịn được mà đấm ngực dậm chân, hối hận đến tột đỉnh.

Lý Tinh Nguyệt mắt thấy Miêu Tiểu Miêu cùng Quân Mặc Tà, vẻ mặt hai người đều bình tĩnh, tựa hồ căn bản không có bất cứ xúc động gì, trong lòng lại cười khổ một tiếng. Cùng mấy người Trương Khải Vân, Mạnh Hiền Nho nhìn nhau, đều thấy đối phương đang nửa cười nửa mếu.

Một chiêu của vị phủ chúa đại nhân này thật sự là. . . Tuyệt!

Lễ vật mừng thọ, ngài… ngài lại để cho ngài cùng tôn nữ của ngài cùng nhau chọn lựa, chọn cái vừa lòng nhất?...Cái kia kết quả còn phải nói sao? Tin tường vị Mặc Quân Dạ Mặc đại thiên tài này vô luận dâng tặng cái gì, cho dù là một đống *** thì tôn nữ của ngài cũng sẽ lớn tiếng trầm trồ khen ngợi (*** đẹp). Chúng ta còn đòi so sanh cái chim ý, “người thích gì?”

Mạc Tà bất đắc dĩ xoa xoa cái mũi, xem ra lão gia hỏa này ngày hôm nay đúng là “cùng quá hóa liều”, cho dù nha đầu Tiểu Miêu chịu vì mình mà đứng ra thì lão già này cũng không chịu buông tha cho mình… Cái này con mẹ nó rõ ràng chính là mấy lão già này thông đồng với nhau! Hơn nữa còn vừa mới thông đồng nữa!

Nhìn thấy Cố Vân Dương cùng mấy đại gia chủ nháy mắt qua lại với lão già Miêu Kinh Vân, vẻ mặt mấy lão đầu tử này đều vô cùng đắc ý và hưng phấn, Quân Mạc Tà liếc mắt một cái liền nhìn ra: “Cái này rõ ràng là cố ý an bài!”

Hơn nữa là do một tay Miêu Kinh Vân đạo diễn!

- Quân Dạ, muội cũng muốn xem lễ vật huynh dâng tặng cho gia gia, nhưng mà muội biết đã là quà của huynh tặng thì nhất định là thứ tốt nhất.

Miêu Tiểu Miêu tình ý triền miên, nhìn Quân đại thiếu gia, ôn nhu nói.

Những lời này của Miêu đại tiểu thư cũng không có đè thấp thanh âm, hai người bọn họ lại còn đang đứng cạnh đám người Lý Tinh Nguyệt, những lời này tự nhiên là bị đám thanh niên nghe được một cách rành mạch.

Đám người Lý Tinh Nguyệt đều thầm than một tiếng,nghĩ: “Đây chính là vị Miêu Tiểu Miêu, Miêu đại tiểu thư lạnh lùng trước kia sao? Lời này cũng quá rõ ràng đi, ông cháu nhà này hí lộng một hồi, cái này con mẹ nó cũng không phải là đang trêu người sao?”

Miêu đại tiểu thư cũng có tính toán của mình: “Gia gia người đang làm cái gì vậy? Ta nhất định sẽ chọn lễ vật của Quân Dạ, cho dù người có nói có thích thứ gì khác cùng lắm là ngang nhau, nhưng khẳng định Quân Dạ sẽ không chịu thua đâu!”

- Mặc công tử, đến phiên ngài rồi. Lễ vật mừng thọ của ngài đâu, lấy ra để mọi người mở rộng tầm mắt nào.

Khâu Bằng dương dương tự đắc nhìn Quân Mạc Tà, tiểu tử trong dạ đen tối, vì danh vì sắc mê muội tâm can, vừa rồi không phát hiện đủ loại biến hóa vi diệu, khi hắn nghĩ tới việc Cố gia lão gia tử nói đến việc lựa chọn hiền tế ngày đó, mà Miêu lão gia tử cũng không có phủ nhận, thậm chí lại càng chủ động lên tiếng gây khó xử cho Mặc đại thiên tài kia, cho dù Miêu Tiểu Miêu thiên vị cũng không được, nói cho cùng việc này cuối cùng chính là quyết định bởi ý nguyện của Miêu gia gia trưởng!

Tình huống trước mặt này, lễ vật mừng thọ trên bàn tuy rằng hết thảy đều là vật có giá trị xa xỉ, nhưng rõ ràng cây Phúc Thọ Tùng của mình

kia mới là thứ độc đáo nhất. Để xem hôm nay giai nhân làm sao tuột khỏi tay mình nữa.

- Nói đến lễ vật mừng tho, ta kỳ thực trước đó chưa có chuẩn bị.

Mạc Tà tiến lên trước một bước, căn bản là chẳng thèm liếc mắt nhìn Khâu Bằng, trực tiếp coi hắn như không khí, khẽ cười nói:

- Vãn bối gia cảnh bần hàn, bản thân không có cái gì cả, thật sự là tìm không ra cái gì ra dáng lễ vật…Như vậy đi, ta lúc còn ở bên ngoài, từng nhặt được hai khối đá, miễn cưỡng vẫn được coi là vật hiếm lạ, những năm gần đây vẫn luôn mang theo bên người, hôm nay nếu là hỉ sự đại thọ của phủ chúa đại nhân, như vậy đi, tiểu tử đem khối đá kia làm lễ vật mừng thọ, dâng tặng cho phủ chúa đại nhân vậy

WTF

Khối đá?

Lại có thể đem một khối đá ra làm quà mừng thọ, mọi người đều dở khóc dở cười!

Một khối đá thì có cái gì mà hiếm lạ, đi khắp đại lục có thể nói là muôn hình muôn vẻ, ngươi tùy tiện tìm một khối đá rách nát đến lại muốn làm quà mừng thọ? Cái này cũng quá khác người đi!

Có vẻ như chuyện này quả thực vô cùng nực cười, cho dù Miêu Tiểu Miêu có tâm thiên vị, cũng không thể trắng trợn mà nói lời bịa đặt, cũng không thể đem tảng đá mà trợn mắt lên nói thành vàng được?

Miêu Kinh Vân nghe xong vẻ mặt chợt cứng lại trong nháy mắt, lão nhân đã tính toán cẩn thận.. chỉ cần tiểu từ này tùy tiện lấy ra bất cứ vật gì, sau đó mình và tôn nữ một mực chắc chắn thứ đó hợp với tâm ý của lão phu, dĩ nhiên là tốt nhất, sau đó có thể đường đường chính chính là làm chuyện này….

Trăm triệu lần không nghĩ tới tiểu tử này lại muốn lấy ra một tảng đá làm quà mừng, cái này….thế là thế nào

Chẳng lẽ tiểu tử này đã đổi ý? Muốn dùng thủ đoạn cố ý đùa giỡn này để mượn cớ thoái thác?

Đám người Tào Quốc Phong ở bên cạnh cũng nóng cả mặt. Mới vừa rồi còn nghe được Miêu lão gia tử tựa hồ đang gây khó khăn cho đại thiếu, yêu cầu lễ vật mừng thọ, mấy lão già lập tức bắt tay vào chuẩn bị, Bạch Kỳ Phong còn trực tiếp đem trường kiếm được khảm một khối bảo thạch cực lớn của mình lấy xuống, đang chuẩn bị đưa cho hắn làm lễ vật mừng thọ, tuy rằng không nhất định có thể đỗ "trạng nguyên", nhưng chí ít trong mắt mọi người, có Miêu đại tiểu thư giúp đỡ, hắn là không thành vấn đề.

Làm sao mà biết được khi mọi người còn chưa kịp làm gì, tiểu tử này đã công khai tuyên bố nói rằng hắn muốn tặng một khối đá làm quà mừng thọ… Trong nháy mắt Bạch Kỳ Phong vừa mới gỡ cái chuôi kiếm xuống, cái mũi cơ hồ là phun cả ra khí…

Duy chỉ có Miêu Tiểu Miêu vẻ mặt vẫn hờ hững, sâu trong ánh mắt đầy sự vui vẻ phát ra từ đáy lòng, nàng đã quyết định, cho dù Mặc Quân Dạ thực sự tùy ý lấy ra một khối đá ở ven đường, mình cũng sẽ trực tiếp ôm vào trong ngực, kiên trì nói đây là vật tốt nhất, khiến ta thỏa mãn nhất, dĩ nhiên là tốt nhất….

Vật quý giá dễ tìm, nhưng tình lang thì khó mà tìm được, người mình yêu lấy ra thứ gì, cho dù là một sợi không khí, chỉ cần hắn nói là hắn tặng, thì cũng là vật trân quý nhất! Lấy thân phận cùng địa vị của Miêu Tiểu Miêu hiện tại, còn để ý cái kì trân dị bảo gì nữa? Bảo thạch tuy rằng trân quý, nhưng đối với mình thì cũng không phải chỉ một tảng đá thôi sao?

Trước mặt bao người, Quân Mạc Tà chậm rãi cho tay vào trong ngực, lục lọi một hồi, lúc bỏ ra, ở trong lòng bàn tay hắn quả thực chính là một khối đá. Thậm chí là một khối đá rất thô, chỉ to bằng nắm đấm, tròn

không ra tròn dẹt không ra dẹt, hình tứ phương cũng không phải, trừ bỏ bề ngoài có chút lóng lánh, thì không có chút bắt mắt nào.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 301: Khiếp Sợ Cực Độ!

Mọi người đều trợn mắt, vừa bất ngờ vừa nghi vấn, thực sự là một khối đá tầm thường?

Nguyên bản nghe hắn nói lấy ra một khối đá miễn cưỡng có thể tính là vật trân quý, mọi người còn tưởng rằng, vật này có thể là một viên đá quý được hình thành tự nhiên, như vậy tuy rằng có chút khó coi nhưng miễn cưỡng cũng có thể xem là một kiện lễ vật…?

Ai dè tiểu tử này thực sự lấy ra một khối đá chỉ sợ là đặt ở ven đường cũng chẳng ma nào ngó tới… Hơn nữa thể tích còn nhỏ như vậy, đủ để làm gì? Ặc, mà cho dù có lớn thì lại càng chiếm diện tích, càng vô dụng!

Phải chăng là tên tiểu từ này cố ý quấy rối ở đây? Vài người trong tâm có chút vui sướng khi người gặp họa.

- Lại có thể. . . Thật là. . . khối đá. . . Ha ha ha? . . .

Khâu Bằng cũng sững sờ trong chốc lát, lập tức ôm bụng cười ha hả, cười đến gập người nước mắt nước mũi giàn giụa:

- Mặc Quân Dạ… Ha ha ha, ngươi… cái tên nhà quê này thật đúng là điên rồi, trong lễ mừng thọ của phủ chúa đại nhân lại có thể lấy ra một khối đá làm quà mừng, ngươi quả thực là không biết xấu hổ đó…Ta…ta thực bộ phục cái dũng khí của ngươi, cái này thì tính gì là lễ vật, vật này thì chúng ta ai mà chả lấy ra được….?

- Huynh nhặt được ở nơi nào thế, muội thực sự rất thích khối đá này, đây là một khối đá rất tốt a!

Miêu Tiểu Miêu chậm rãi bước ra, nhìn một cái không chớp mắt về phía Quân Mạc Tà. Trong đôi mắt nàng hiện lên vẻ yêu thích:

- Đẹp quá. Quân Dạ, ta thực sự có thể sờ nó sao?

Trong lòng Miêu Tiểu Miêu đã có quyết định rồi. Chỉ cần một khi Mặc Quân Dạ đưa cho mình, một khi mình nắm trong tay thì liền cất nó vào trong ngực. Sau đó liền tuyên bố tảng đá kia là lễ vật mình ưng ý nhất ….

Dù cho ai có ý phản đối cũng không thể lấy tảng đá trong ngực của mình được. Hơn nữa, chính mình cũng không tính là nói dối. Lễ vật Mặc Quân Dạ đưa tới đương nhiên phải là vật tốt nhất…

- Miêu cô nương! Tiểu Miêu muội muội! Muội làm sao có thể xuyên tạc sự thật trắng trợn như vậy được?

Khâu Bằng tức giận thở hổn hển kêu lớn.

Bọn hắn cũng không phát hiện ra, tại thời điểm Mặc Quân Da lấy khối đá kia ra thì tất cả cao thủ Thánh Hoàng, thậm chí là vài cao thủ Thánh Tôn cũng không có giống bọn hắn nghi vấn cùng nhạo báng. Tất cả bọn họ đều đứng hết lên, trong mắt bọn họ không hẹn mà gặp đều sáng như sao.

Tất cả cao thủ đỉnh cấp ở đây đều không nhịn được đưa mắt chăm chú nhìn khối đá kia.

Loại ánh mắt này cũng không phải bình thường mà là ánh mặt ngập tràn tham lam này, quả thực hận là không thể đem tảng đá kia một hơi nuốt xuống bụng.

Đúng vậy, tất cả các cao thủ đỉnh cấp hiện giờ đều là có chung một ý nghĩ này: “Đem tảng đá này một hơi nuốt vào!”

Ngay cả Miêu Kinh Vân cũng quên cả việc lên tiếng nói chuyện, cái miệng khẽ mở rộng. Hai mắt nhìn chằm chằm vào tảng đá kia không chớp mắt. Thật lâu sau hắn mới ngẩng đầu nhìn Quân Mặc Tà.

-Miêu lão đại nhân! Không biết vãn bối lấy tảng đá kia làm lễ vật mừng thọ có hợp ý của lão đại nhân hay không?

Mạc Tà thản nhiên cười một tiếng, sau đó tiện tay ném tảng đá kia ra ngoài. Nhưng hướng bay của nó lại hướng tới cái bàn đang chất đầy lễ vật mừng thọ ở trong đại sảnh.

- Không được ném nó như thế! Coi chừng!

- Cẩn thận! Coi Chừng!

Nhất thời ngay lúc Quân Mạc Tà ném khối đá đấy đi thì có hơn một trăm người đồng thanh mở miệng hét lên kinh hãi. Tất cả các cao thủ bao gồm cả cao thủ bậc Thánh Tôn sắc mặt đều không hẹn mà cùng biến sắc.

Tức thì trong đại sảnh xuất hiện một trận hỗn loạn. Trong đại sảnh hiện giờ chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét, bóng trắng bay toán loạn. Ở giữa những bóng trắng còn điểm lên một bóng người màu hồng bắt mắt. Hiển nhiên đó chính là nhân vật chính ngày hôm nay Miêu Kinh Vân, Miêu lão gia tử!

Tất cả các cao thủ đỉnh cấp ở đây đều không hẹn mà gặp cùng triển khai thân pháp cực nhanh của mình, đồng loạt nhào tới hướng phía tảng đá đang rơi xuống kia.

Trong đó có một vị Thánh Tôn đứng ở gần vị trí của Khâu Bằng thấy hắn vướng bận liền một cước trực tiếp đá hắn văng ra ngoài.

Một vị khác đứng ở gần bàn lễ vậy, ngay phía sau vị cường giả Thánh Tôn đó liên vung tay lên, rầm một tiếng, những lễ vật ban nãy chất đầy trên bàn đều bị quét xuống đất. Không ít thứ đều bị dập nát, kể cả cây

“Phúc thọ ngàn năm” kia cũng bị đứt thành mấy đoạn… Lá thông bay tứ tán!

Mà vị Thánh Tôn kia một điểm ý tứ cũng không có, xoát một tiếng liền bay ra ngoài. Nghênh ngang bay về phía tảng đá kia.

Toàn bộ cường giả đỉnh cấp ở đây trong một khắc này trong mắt bọn họ chỉ có cái tảng đá nho nhỏ ấy mà thôi.

Trong mắt bọn họ không còn thứ gì khác nữa.

Bóng người bay toán loạn rốt cục cũng đã trở lại bình thường.

Tảng đá lúc này đang nằm trong tay một vị Thánh Tôn tứ cấp. Vị này tay cầm khối đá mà giống như là đang nâng niu một kiện bảo vật vô giá.

Mà hiện tại xung quanh hắn bốn phương tám hướng đều có cường giả Thánh Tôn, Thánh Hoàng đứng đầy ở đó. Một đám người như hổ đói rình mồi. Tất cả bọn họ đều nhìn vào tảng đá trong lòng bàn tay vị Thánh Tôn tứ cấp kia. Phỏng chừng cũng là kiêng kị thực lực cường hãn của lão, lại vừa sợ hắn không cẩn thận trấn vỡ tảng đá, nếu không tất cả bọn hắn đã sớm nhào lên cướp đoạt.

Còn vị Thánh Tôn tứ cấp đoạt được tảng đá kia hai mắt đang nhìn chằm chặp vào lòng bàn tay của mình. Trong miệng khẽ nuốt một ngụm nước bọt. Đáp lại tiếng nuốt nước bọt của hắn là một loạt những tiếng nuốt nước bọt từ phía chung quanh truyền ra. Mà tất cả những tiếng nuốt nước bọt ấy lại chính là tiếng của toàn bộ cường giả đỉnh cấp có mặt tại đây.

Một hồi lâu sau, vị Thánh Tôn tứ cấp này mới run rẩy ngẩng đầu. Sau đó lại tiếp tục cúi đầu lưu luyến nhìn chằm chằm vào tảng đá nằm trong lòng bàn tay mình. Vẻ mặt gượng gạo, giọng nói buồn bã:

- Cái này, hiển nhiên là … chính là lễ vật mừng thọ … Có lẽ vẫn nên thỉnh Phủ chủ đại nhân… nhận lấy nó.

Khi hắn nói chuyện, đôi môi run run, thân mình run rẩy. Nhìn ý tứ của hắn chính là cái vẻ thương tâm đến chết. Bộ dáng tựa hồ bất cứ lúc nào cũng đều có thể khóc lên.

Trân bảo hiếm thấy bực này. Không! Chính xác là tiên phẩm tiên bảo cho dù tìm tòi suốt trăm triệu năm cũng khó có được. Thế nên cho dù tay dâng bảo vật nhưng trong lòng vị Thánh Tôn này khổ sở muốn chết, quả thực là như là muốn lấy đi cái mạng của hắn…

Miêu Kinh Vân thở dài nhẹ nhõm. Cười to một tiếng, hai tay trịnh trọng vươn tới, cười nói:

- A? … Lời nói này thực là có đạo lý. Tiểu tử này có thể mang đến lễ vật mừng thọ lão phu đến bực này, lão phu … Hắc hắc… Liền mặt dày nhận vậy … Ha ha

Hắn một bên nói chuyện, một bên nhanh như chớp vươn tay ra chộp tảng đá kia đem bỏ vào trong lòng. Giống như là sợ có người động thủ cướp đi của hắn.

Mà cùng lúc đó, khuôn mặt lão vì vui mừng kích động mà đỏ ửng cả lên…

- Phủ chủ đại nhân… Vật này … Cái này …

Vị Thánh Tôn tứ cấp vừa mới giao ra tảng đá kia liền làm một động tác khiến cho toàn bộ những người trẻ tuổi ở đây đều cảm thấy không nhịn được bĩu môi khinh thường. Nhưng trong mắt các vị cường giả ở đây lại là một việc làm mà ai ai đều mong muốn. Hắn lại có thể thản nhiên trước mặt mọi người ở đây đưa hai tay lên lè lưỡi liếm qua một lần, mà lại còn liếm hết sức cẩn thận, vừa liếm vừa thở hồng hộc.

Động tác này, so với động tác hút bạch phiến trên địa cầu thực không khác gì nhau … Hơn nữa thần thái như đang phiêu diêu cõi thần tiên quả thực là giống nhau như đúc.

Sau đó hắn mới mở miệng cà lăm nói:

- Phủ chủ đại nhân … Khụ khụ… Lão hủ đã lâm vào bình cảnh hơn bốn trăm năm nay. Không biết … Không biết … Khụ khụ … Ngài có thể hay không … Ban thưởng cho ta một chút bột phấn … Khụ khụ.

Hắn vừa mới nói câu này xong, tức thời toàn bộ cường giả Thánh Tôn đều trợn mắt nhìn hắn.

Quả thực là không biết xấu hổ. Ngươi nhiều nhất cũng chỉ lâm vào bình cảnh mới bốn trăm năm. Mà mỗi người ở đây tùy tiện nhặt một người cũng đã lâm vào bình cảnh hơn mấy trăm năm. Thậm chí hơn một ngàn năm cũng có. Ngươi mới bốn trăm năm thì tính là cái quái gì? Một chút bột phấn? Ngươi, con mẹ nó quả thực nói thật là dễ nghe. Một tảng đá bé như vậy thì tổng cộng có bao nhiêu bột phấn cơ chứ? Ngươi đây không phải là ăn cướp hay sao?

- Ân … Vật này mặc dù là quà mừng do tiểu tử Mặc Quân Dạ hiếu kính với lão phu. Bất quá nếu đã hiện thế ở Huyễn Phủ, tự nhiên là sẽ xử lý công bằng… Khụ khụ. Việc này, đợi cho qua hôm nay. Sau đó ta sẽ tức khắc triệu tập các nguyên lão dự họp. Mọi người bàn bạc cụ thể một chút xem nên xử trí nó như thế nào …

Miêu Kinh Vân run rẩy nói, vẻ mặt đau đớn như làm như thế chính là cắt một miếng thịt của hắn vậy.

Nhìn thấy những ánh mắt trông mong của mọi người. Trong lòng Miêu Kinh Vân quả thực cảm thấy không thoải mái. Dựa vào cái gì mà những người này muốn tham gia chia phần. Vật này rõ ràng là người ta tặng cho lão nhân gia ta làm lễ vật mừng thọ. Là chỉ thuộc về một mình ta, để chính ta sử dụng … Hiện giờ cư nhiên lại biến thành vật phẩm công cộng cho người người sử dụng. Mặc tiểu tử cũng thật là. Đồ tốt như vậy sao lại có thể đem ra trước mặt công chúng cơ chứ. Nếu như bí mật mang ra tặng lão phu, cũng có thể giảm bớt được bao nhiêu phiền toái a.

Một màn trước mắt này làm cho những người còn chưa hiểu ra sao ở trong đại sảnh đều đưa mắt nhìn nhau.

Đây rút cục là vì sao? Sao lại như thế này? Chẳng lẽ toàn bộ cao tầng Huyễn Phủ đều điên hết rồi sao?

Nhất là cái vị không hiểu đầu cua tai nheo làm sao mà bị một cước đá văng ra ngoài rồi giờ đang khập khiễng đi trở về, Khâu Bằng, Khâu đại công tử. Hắn trợn mắt há mồm nhìn một hí kịch ban nãy. Đây .. rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

Vẻ mặt đám người Lý Tinh Nguyệt cũng là không thể tưởng tượng nổi.

Việc này cũng là quá thái quá rồi đi. Có đến nỗi phải như vậy không? Đây không phải là làm mối cho Tiểu Miêu muội muội cùng Mặc Quân Dạ sao? Lại có thể khiến cho nhiều lão Đại cùng nhau diễn trò như vậy! Cùng nhau cướp đoạt một tảng đá không có một chút gì gọi là đặc biệt cả. Việc này quả thực là cũng quá đáng a.

- Phủ chủ đại nhân … Cái này… Tảng đá kia … Bất quá cũng chỉ là một tảng đá bình thường mà thôi! Tiểu Miêu muội muội xuyên tạc sự thật thì đã đành, có thể lý giải là do người khác lừa gạt nàng. Mà các ngài đều là những người đại danh đỉnh đỉnh sao lại có thể trợn mắt bịa đặt chuyện như vậy? Vãn bối hiện tại không phục!

Khâu Bằng oan uổng kêu lên. Mắt thấy có thể tận hưởng cảm giác chiến thắng mà còn có thế thỏa tâm nguyện ôm mỹ nhân về nhà. Hắn có như thế nào cũng không nghĩ ra mọi chuyện lại xảy ra theo chiều hướng như thế này. Khâu Bằng đầu óc hỗn loạn, liều lĩnh kêu lên.

- Câm miệng!

Hơn trăm người đồng thời cùng gầm lên. Trong nháy mắt, một cơn bão tức giận bùng nổ, nhắm thẳng về Khâu Bằng, Khâu công tử mà quét tới.

Tổng cộng hơn trăm vị Thánh Hoàng, Thánh Tôn đồng thời giận dữ không kiềm chế được mắng mỏ hắn. Cỗ lực lượng khổng lồ này tập trung lại với nhau. Oanh một tiếng, Khâu Bằng giống như là một cái nệm bay thẳng lên trời rồi văng ra ngoài… Một lúc lâu sau mới truyền đến một tiếng bịch.

Gia chủ Khâu gia, Khâu Thừa Vân chẳng những không quan tâm đến cháu mình ngược lại vẻ mặt còn là bừng bửng nổi giận. Vừa rồi người đầu tiên thét lên tiếng “Câm miệng” chính là vị gia chủ Khâu gia này.

Đồng thời, cũng có vô số ánh mắt trào phúng từ bốn phương tám hướng tập trung lại trên người Khâu Thừa Vân, Khâu lão gia tử. Khâu lão gia tử vẻ mặt xấu hổ, cúi đầu xuống thật sâu. Thực sự là bị bẽ mặt mà …

Không có tri thức cũng phải biết thưởng thức, không biết thưởng thức cũng phải có kiến thức.. Coi như là cái gì cũng không có, thì ngươi cứ câm miệng đứng đấy, yên lặng như những người khác không được sao? Sao phải ra mặt gào thét, la ó như vậy? Hiện giờ thể diện Khâu gia bị ngươi một cước dẫm nát hết rồi, một chút cũng không còn sót lại.

Miêu Tiểu Miêu cũng bị một màn trước mắt này dọa cho khiếp sợ. Cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở to ra, cũng nói lên lời. Mãi thật lâu sau, rất nhiều ánh mắt khiếp sợ mới quay lại nhìn vào thân ảnh của Quân Mạc Tà, trên mặt tràn đầy vẻ nghi hoặc.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 302: Châu Mục Lãng Mã Phong.

Châu Mục Lãng Mã Phong: Núi Everest.

Mạc Tà vẻ mặt vô tội, tỏ vẻ bất đắc dĩ, như kiểu: Bản thân ta cũng không biết, ta cũng không rõ chuyện gì xảy ra mà.

Sự tình này cũng thực là ngoài dự đoán của Quân Đại Thiếu, khối đá kia kỳ thật chính là một phần còn sót lại của linh mạch ngày trước hắn và Mai Tuyết Yên đập vỡ, phần lớn khối linh mạch ấy đã bị Mai Tuyết Yên mang về để gia tăng thực lực cho Thiên Phạt Sâm Lâm. Trong tay Quân Mạc Tà còn có mấy khối vụn, lần này xuất ra chính là khối nhỏ nhất trong đó. Đại Thiếu tuy rằng cũng biết mẩu đá kia là thứ tốt, đủ để làm kinh sợ mọi người, nhưng cũng không nghĩ tới nó lại làm cho họ náo động như vậy? Đây cũng thật quá chấn kinh rồi!

“Ca ca” tuy rằng nghĩ đến nguồn gốc nhưng lại không nghĩ đến diễn biến cùng với kết quả!

Kinh hãi một lúc, mọi người liền đem ánh mắt chăm chú gắt gao nhìn thẳng vào Quân Mạc Tà!

- Tiểu tử này, con bà nó, thật là nghịch thiên mà! Hắn mà cũng có thể lấy ra một món đồ tốt như vậy!

- Này … Mặc tiểu tử, tảng đá kia… Khụ khụ… Ngươi rốt cuộc là từ chỗ nào có được?

Một câu nói của Miêu Kinh Vân khiến lỗ tai mọi người dựng cả lên.

Đúng rồi, đã có khối thứ nhất, còn có thể có khối thứ hai. Nếu biết được địa điểm hắn "nhặt" được, có thể còn có khối thứ ba, thứ tư. Vạn nhất phát hiện ra, vậy thì thật là…

- Ách! Việc này xảy ra, ước chừng lúc ta khoảng bảy tám tuổi…

Mạc Tà bắt đầu thêu dệt, cái này chính là sở trường của hắn:

- … Lần đó không có gì ăn, bụng đói không chịu được, liền đi vào một ngọn núi tìm quả dại ăn, nhưng đột nhiên gặp phải núi lở, thiếu chút nữa bị chôn sống. Lần đó thật là đúng xui xẻo…

Đại Thiếu như thật nói ra, mọi người cũng bừng tỉnh hiểu ra, thở dài tiếc nuối.

- Thảo nào, nguyên lại là núi lở. Ta nói loại chuyện tốt như thế sao lại rơi vào trên đầu tiểu tử này…

- Lấy được thứ này, còn dám nói bản thân không may? Thế này mà không may sao? Xui xẻo như vậy sao lại không cho ta gặp phải!

Những cường giả đỉnh phong nghe Quân Đại Thiếu thuật lại, hầu hết cũng có chung một ý nghĩ!

- Lúc ta đang nghĩ đến cái chết, đột nhiên bang bang hai tiếng, có hai khối đá đều đập trúng vào trên đầu ta, lúc đó xém tý nữa ta đã bị đánh ngất rồi…

Mạc Tà giả bộ sợ hãi sờ sờ đầu mình:

- Sau đó ta khẽ vươn tay, đem hai khối đá này lấy xuống, trong đó có một khối nhỏ một chút, ta vuốt thì có chút hơi mềm… Khi đó thật sự là quá đói, hơn nữa tảng đá kia còn có mùi, vì thế ta liền đem một khối nuốt xuống! Lúc đó thật là quá đói, cũng chả để ý nhiều như vậy…

Đại thiếu nói tới đây, tất cả các cao thủ chỉ biết giậm chân đấm ngực!

- Thật đáng tiếc!

- Cái này đúng là trâu ăn mẫu đơn mà!

- Thật là phí của trời mà…

- Sau khi ăn, trong chốc lát đã thấy no, ta liền ngủ một giấc. Sau khi tỉnh lại vẫn không thấy đói nữa, chỗ núi đá sụp lở này cũng không lớn lắm, bụng cũng không đói, dĩ nhiên là có sức liền đi về nhà… Lúc ấy ta còn tưởng hòn đá kia hẳn là đồ tốt, ít nhất cũng có thể ăn khi đói bụng, thuận tay đem một khối khác cất ở trong người… Cho đến khi sư phụ phát hiện ra ta, ta đem khối đá kia cho người xem, nhưng người cũng không nhận ra, cũng không biết đó là cái gì, nên vẫn để ta giữ lấy… Vì thế mãi cho đến hôm nay.

Mạc Tà ngượng ngùng cười:

- Hôm nay mừng đại thọ chúa phủ, trong tay ta thật sự không đồ vật gì giá trị… Chỉ có thể đem vật này tùy tiện mang ra gọi là cho có mà thôi! Ách, món đồ chơi này, tạm được chứ?

“Tạm được chứ?”

Tất cả các cao thủ cơ hồ đều bị câu này của hắn đồng loạt muốn té xỉu!

Há chỉ là tạm được sao, quả thật là quá đáng mà!

Lại còn cái gì mà tùy tiện mang ra, muốn đả kích người khác cũng không nên dùng biện pháp như vậy chứ! Nếu thứ này có thể tùy tiện mang ra, trong thiên hạ này, còn có cái gì không mang ra được?

Lúc này, tất cả mọi người toàn thân toát mồ hôi lạnh.

“Con mẹ nó, tiểu tử ngươi có được kỳ bảo này, cư nhiên còn dám mang theo trên người, lại còn dám tùy tiện mang ra cho mọi người cùng nhau xem nữa chứ?”

Nghĩ đến đây, mọi người cơ hồ đều hổn hển thở ra…

“Thật huyền diệu quá mà!

Ngộ nhỡ lúc trước có người thấy qua vật này, vừa khéo có thể nhận biết được… Vậy… còn đến phiên chúng ta sao?

Còn người này, lại có thể cất vào bên trong ngực mình, có khi nào lại nghĩ đến lúc không có cơm ăn liền mang ra ăn đỡ đói? “Mẹ nó chứ, cái này như không phải là một người mang bên mình một cái bánh bao lớn sao?”

Trong đầu mọi người như một mớ hỗn độn, nhưng đồng thời trong lòng cũng cảm thấy cực kỳ may mắn: Thiên Hương quốc trong những năm gần đây đều quốc thái dân an, nếu không làm cho tiểu tử này bị đói, hậu quả thật khó lường.

- Ngọn núi kia… Tên gọi là gì?

Miêu Kinh Vân như thay mặt mọi người hỏi ra vấn đề mà ai cũng muốn biết.

- Ngọn núi kia là một ngọn núi hoang, không có tên cụ thể, nhưng lúc ta xuống núi, nghe người dân địa phương nói ngọn núi kia tên là Châu Mục Lãng Mã Phong (Everest).

Quân Mạc Tà cẩn thận nói. Trong lòng cười trộm một tiếng: “Chỗ nào sao? Các ngươi cứ đi tìm đi, coi như lật cả thế giới này lên đi, coi thử các ngươi tới bao giờ mới tìm thấy nơi nào gọi là Châu Mục Lãng Mã Phong…

- Châu Mục Lãng Mã Phong…

Mọi người nhất loạt thở dài ngao ngán. Âm thầm, cẩn thận đem tên ngọn núi quái dị này ghi tạc vào trong lòng.

- Chư vị tiền bối, xem bộ dạng các ngươi vừa rồi, này… chẳng lẽ khối đá vừa rồi thật sự rất trân quý sao?

Đại Thiếu với bộ dạng ngây ngô, giả bộ một phen hỏi.

- Trân quý? Trời ơi! Như thế nào chỉ dùng hai chữ “trân quý” để hình dung chứ?

Một vị Thánh Tôn cường giả trợn mắt dựng râu gay gắt nói:

- Còn nữa, không được dùng từ khối đá kia, khối đá là cái gì thuyết pháp để đánh giá, xưng hô như thế thật là khinh nhờn thần vật! Tiểu tử, tảng đá trong miệng ngươi đó chính là Thiên ngọc trong truyền thuyết! Bây giờ thì biết rồi chứ?

Lần này, cho dù những kẻ hồ đồ nhất, cùng với những người không biết hòn đá kia là gì, đều phải kinh hãi!

Thông Thiên ngọc!

Không ngờ là Thông Thiên ngọc!

Đúng là loại này trong truyền thuyết chỉ cần cạo xuống chút bột phấn là có thể gia tăng mấy trăm năm công lực tinh thuần, là thánh vật thần kỳ chỉ cần ăn đầy đủ một khối là có thể phá toái hư không!

Thông thiên ngọc a! A! A!

Trong phút chốc, ánh mắt mọi người ở đây đều đỏ lên. Chứng kiến cảnh tượng này, Miêu Kinh Vân giận dữ trừng mắt nhìn vị Thanh Tôn kia một cái, vị Thánh tôn này cũng biết là mình lỡ lời, mặt già không khỏi đỏ lên.

- Khụ khụ… Các vị trấn tĩnh một lát, nghe lão phu nói một lời.

Miêu Kinh Vân ho hai tiếng, đưa tay ra ý bảo phía dưới yên tĩnh lại. Một lát sau, mọi người rốt cuộc cũng trấn tĩnh lại, nhưng trên mặt mỗi

người vẫn còn đỏ ửng vì kích động…

- Lễ vật mừng thọ hôm nay…

Miêu Kinh Vân nói xong, theo bản năng nhìn về phía cái bàn dài kia, liền mới phát hiện trên bàn trốn trơn. Vốn dĩ trên bàn này toàn là lễ vật mừng thọ rực rỡ muôn màu, rất nhiều lễ vật có giá trị xa xỉ, giờ đã sớm đã biến thành một đám rác rưởi hỗn tạp…

- Khụ khụ…

Tuy rằng toàn bộ lễ vật đã thành rác rưởi, nhưng Miêu phủ chủ trong lòng vẫn vui mừng vô cùng! Có được thông thiên ngọc, những lễ vật này có biến thành bụi hắn cũng chẳng để trong lòng! Lần nữa ho lên hai tiếng, lơ đễnh noi:

- Lễ vật mừng thọ mà Mặc Quân Dạ tặng thật là phù hợp với tâm ý lão phu nhất, cũng là trân quý độc đáo nhất. Hơn nữa ý nghĩa rất sâu đậm, tin rằng các vị sẽ không có dị nghị gì chứ?

Những lão nhân bên cạnh liên tục gật đầu như gà mổ thóc. Trân quý độc đáo, ý nghĩa sâu đậm thì cũng chưa chắc, chẳng qua là phù hợp với tâm ý ngài thì vô cùng chính xác! Thậm chí là hoàn toàn vượt ra ngoài mong đợi…

Nói đùa, nếu thần vật bực này này không đứng đầu lễ vật mừng thọ hôm nay, vậy thì thật là không còn thiên lý mà…

- Nếu tất cả mọi người không có gì dị nghị nữa. Như vậy, Mặc Quân Dạ chính là con rể Miêu gia chúng ta, là vị hôn thê của Miêu nha đầu! Hôm nay, có thể xem như là song hỷ lâm môn, thứ nhất chính là sinh nhật năm trăm năm của lão phu, thứ hai là ngày đính hôn của Tiểu Miêu nhà chúng ta! Xin mọi người thoải mái ăn uống, không say không thôi!

Theo những lời này, đám người này lần nữa sôi trào lên.

Rất nhiều thiếu niên trong mắt toát ra đầy vẻ ghen tị lẫn hâm mộ: “Hừ, cũng chỉ xuất ra một khối không biết là cái gì, liền được một người vợ xinh xắn… Hừ! Thật là tức chết đi được. Ta nói Miêu lão Ohur chủ cũng thật là, xem như là lễ vật mừng thọ này thật sự trân quý, chẳng nhẽ ngài cứ như vậy đem cháu gái của mình bán sao?”

Miêu Kinh Vân vừa mới dứt lời, Tào Quốc Phong mặt mày hồng hào đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Hôm nay, chính là ngày định ước của tiểu đồ đệ Quân Dạ cùng với Miêu cô nương, cũng là ngày đại thọ chúa phủ đại nhân năm trăm tuổi. Quả nhiên là song hỷ lâm môn! Tại hạ Tào Quốc Phong cũng thật vui mừng…

Há chí có chút vui mừng sao, Tào Thánh Hoàng há miệng cơ hồ muốn lệch quai hàm. Tất cả các cao thủ đều hâm mộ nhìn lên cái bản mặt rắm thối của Tào Thánh Hoàng, có khối người trong lòng bất bình, cơ hồ liền muốn đem Tào Thánh Hoàng này đánh một trận: “Lão tiểu tử ngươi đắc ý cái rắm á! Xem nét mặt già nua như cây hoa cúc kia! Con bà nó chứ, làm cho người ta cực kỳ chướng mắt mà!”

Tào Quốc Phong vừa đứng ra, bọn người Bạch Kỳ Phong cũng thẳng tắp đứng ngay sau lưng hắn, nhìn xung quanh với vẻ tự hào, dương dương đắc ý: “Đồ đệ ta cũng có phần, chén trà kính hiếu này tự nhiên cũng không thiếu phần ta! Ngẫm lại thật là đã ghiền.”

Chờ Tào Quốc Phong nói xong, người chủ trì liền nhảy ra:

- Và bây giờ, xin mời hai vị mới định ước trao nhau định vật để đính ước gắn bó với nhau suốt đời!

Sau tiếng hô dõng dạc kia, Miêu Tiểu Miêu không còn giữ được cái hòa khí như lúc trước, xấu hổ nhũn cả người ra, nhưng trong lòng tràn đầy hạnh phúc cùng mãn nguyện…

Miêu phu nhân lấy ra một mộc kiếm toàn thân một màu đen, cẩn thận mang đến. Mọi người liên tục kinh hô, chuôi… mộc kiếm này lai lịch cực kỳ không nhỏ, chính là từ Thất Thải Thánh Thụ rơi xuống một nhánh mà tạo nên, đeo ở trên người, có thể thanh tâm sáng mắt, còn có công dụng trừ tà! Có thể xem là một bảo vật khó lòng có được.

Đến phiên Quân Đại Thiếu lại lâm vào khó khăn.

Hòn đá vừa rồi đem ra là muốn làm lễ vật mừng thọ, nếu tiếp tục mang ra một khối nữa, còn không phải đem nơi này trực tiếp làm nổ tung sao?…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 303: Một Viên Đan Dược Chính Là Một Lần Thiên Kiếp!

Còn về bảo vật, cho dù là linh dược vạn năm hay thiên tài địa bảo đối với Đại Thiếu mà nói đều thật là dễ dàng... Những thứ đó ngay cả nửa điểm bí mật cũng không có, đều kinh thế hãi tục giống nhau, với thân phận hiện nay của Quân Mạc Tà thì không thể có đươc, nếu nói là may mắn lấy được, thì có người tin sao?

Cân nhắc một hồi, Quân Mạc Tà rốt cuộc đã moi ra một cái bình ngọc nhỏ, cười gượng hai tiếng:

- Trên người tại hạ thật sự không có vật dư thừa nào. Chẳng qua khi xưa gia sư cả đời tích tụ, nhiều năm qua đã ủy thác một vị lão hữu mua dùm ba khỏa đan dược... Lúc ấy người từng nói qua, chỉ khi nào vượt qua cảnh giới Thần Huyền thì mới có tư cách ăn ba viên đan dược này. Tại hạ cô phụ sự mong đợi của tiên sư, hiện nay vẫn còn xa mới đạt được, nhưng Miêu cô nương đã vượt qua hạn chế nọ.. Ta sẽ dùng vật này... tặng cho ngươi vậy...

Mọi người một lần nữa dở khóc dở cười.

Vị Mặc đại thiên tài này làm việc đúng là khác người. Lúc trước lấy một tảng đá làm lễ mừng thọ, không ngờ giờ lại đem đan dược đi tặng....

- Gì chứ? Không biết là loại đan dược gì? Mà lại có những quy định cổ quái như vậy!

Một vị cường giả Thánh Tôn đứng dậy. Người này, Quân Mặc Tà nhìn thế nào cũng có cảm giác có chút quen mặt. Nhưng cho dù bất kể

hắn có suy nghĩ như thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào nhớ nổi rút cục mình đã gặp lão ở nơi nào …

- Vị tiền bối này chính là một vị trưởng bối của Miêu gia chúng ta. Nếu nói riêng về vai vế thì so với ông nội ta cao hơn không ít … Vị ngoại tổ này tên gọi Miêu Bất Kiến. Lão tổ cả đời say mê nghiên cứu thảo dược, cây cối. Lão tổ ở phương diện này có trình độ cực cao. Ở tại Huyễn Phủ chúng ta có danh xưng là Dược Vương tái thế …

Miêu Tiểu Miêu ghé sát tai Đại Thiếu thấp giọng giới thiệu. Quân Mặc Tà chỉ cảm thấy một mùi hương ngây ngất xông vào mũi hắn. Đôi môi mềm mại của Miêu Tiểu Miêu như muốn chạm đến da thịt của hắn. Đại Thiếu liền cảm thấy toàn thân tê dại, cơ hồ không nghe rõ nàng nói những gì … Theo bản năng, hắn quay đầu lại mỉm cười. Miêu Tiểu Miêu bên cạnh tránh không kịp, nhất thời đôi môi mềm mại chạm phải lỗ tai của hắn. Lập tức khuôn mặt nàng đỏ ửng lên, khẽ lườm hắn một cái. Thấp giọng nói sẵng:

- Ngươi xấu quá đi…

Mạc Tà cười, hắc hắc thầm nghĩ: “Nam nhân không xấu nữ nhân không yêu mà…”

Chỉ thấy Miêu Bất Kiến đưa tay tiếp nhận bình ngọc, nhẹ nhàng ngửi qua vài lần, sắc mặt tức thì ngưng trọng hẳn. Một lúc lâu sau, hắn mới thận trọng nói:

- Ba khỏa đan dược này, công hiệu tất nhiên không bằng thông thiên ngọc… Nhưng cũng chính là báu vật vô giá! Tùy tiện lấy ra một viên cũng đã ẩn chứa một lượng thiên địa linh khí tinh thuần khổng lồ dị thường. Nếu có thể dùng nó, quả thật là không biết có thể tăng trưởng được biết bao năm công lực? Hơn nữa, dùng nó cũng không có bất cứ tác dụng phụ nào khác. Khó trách loại đan dược này lại có yêu cầu cao đến như vậy. Nếu là dùng loại thần đan có ẩn chứa dược lực mạnh mẽ đến bực này, kẻ dưới Thần Huyền phục dụng nó nhất định trong nháy mắt sẽ nổ tan xác mà chết. Quả nhiên là thần dược mà…

Lúc lâu sau, hắn mới thở dài một cái. Ánh mắt chăm chú nhìn vào bình ngọc trong tay mình, lẩm bẩm nói:

- Lão phu cả đời say mê một lòng điều chế đan dược. Tại sao không thể nghĩ ra thế gian lại có thủ đoạn luyện hóa đan dược kinh hãi đến bực này! Loại đan dược như thế này, nếu chỉ nói riêng về công hiệu. so với loại đan dược đấu giá ở Quý Tộc đường, Thiên Hương Thành thuộc Huyền Huyền đại lục cũng có chút tương tự. Nhưng thực chất về công dụng, loại đan dược kia quả thực kém xa… Có thể nói là loại đan dược này chính là vật báu thế gian hiếm gặp được một lần!

Mạc Tà hơi ngẩn người ra. Hắn lý nào lại không biết loại đan dược bán trong Quý Tộc đường? Khó trách hắn luôn có một loại cảm giác rất quen thuộc … Nhưng rút cuộc người này là ai?

- Ta không tin!

Kẻ vừa nói chính là Khâu Bằng với vẻ mặt xám xịt! Vừa rồi hắn bị vô số những cường giả đỉnh cấp ở đây cùng phát ra khí lãng ném hắn ra ngoài khiến hắn bị hôn mê một hồi lâu. Lúc này vừa mới tỉnh dậy, lại nghe được tin Miêu Tiểu Miêu đính hôn ngay tại đương trường, mà không chỉ là đã đính hôn, thậm chí ngay cả tín vật cũng đã được trao…

Biến cố đến bực này Khâu Bằng như thế nào lại có thể chịu được? Khâu đại thiếu gia như là bị ma quỷ ám ảnh tức thì không quan tâm hết thảy la lên một tràng:

- Các người có phải quá đáng lắm không? Cho dù Mặc Quân Dạ này chính là không linh thể chất đi nữa, tiền đồ không thể tưởng nổi đi chăng nữa nhưng làm sao hắn có thể đào ra một kiện đồ quý báu tuyệt thế chứ? Một món không nói, đằng này hắn lại tiếp tục xuất ra một món khác. Một tên quê mùa, rẻ rách như hắn làm sao có thể có nhiều thứ tốt như vậy? Đây không phải là giả sao? Cứ tưởng lừa gạt một đứa trẻ lên hai lên ba sao?...

- Ngươi hoài nghi lời nói của lão phu sao?

Hai mắt Miêu Bất Kiến chếch lên, liếc hắn quát:

- Tiểu tử ngươi là cái thá gì mà lại dám hoài nghi lời nói của lão phu?

- Nghiệt súc! Còn không mau cút ra!

Khâu Thừa Vân vội vàng hét lớn một tiếng. Sau đó vội vàng hướng tới phía Miêu Bất Kiến cười cười làm lành nói:

- Miêu lão tiền bối! Ngài đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần đừng chấp nhặt tên hậu sinh vãn bối không hiểu chuyện này… Để sau khi trở về vãn bối nhất định sẽ một mực giáo huấn tên nhóc con không hiểu chuyện này!

Ngoài thực lực rất mạnh, Miêu Bất Kiến cũng đã vượt qua cảnh giới Thánh Tôn, cũng được xưng tụng là Dược Vương. Trong Huyễn Phủ này vô luận ai bị trọng thương, cho dù người khác bó tay hết cách thì chỉ cần lão nhân gia hắn ra tay là thuốc đến bệnh tan, cải tử hoàn sinh! Có thể nói là người được hoan nghênh nhất Huyễn phủ này, cũng là một sự tồn tại cực kì đặc thù.

Đừng nói tới bản thân Miêu Bất Kiến chính là trưởng bối hai đời của Miêu gia, Khâu Thừa Vân tuy rằng cũng là gia chủ một đời nhưng nếu quả thực chọc giận Miêu Bất Kiến thì chỉ sợ sẽ bị mọi người trong Huyễn Phủ này xông vào hợp kích đánh hội đồng mà thôi! Miêu Bất Kiến hừ lạnh một tiếng nói:

- Một đứa trẻ không biết chuyện! Đây chính là gia giáo Khâu gia các người sao? Hôm nay chính là đại thọ của phủ chủ sao lại có thể để bọn vãn bối như hắn ăn nói bừa bãi, hay là có tâm muốn tới phá rối?

Nghe thấy thế, từng giọt mồ hôi như hạt đậu liên tiếp chảy ra trên khuôn mặt Khâu Thừa Vân.

Tội danh này quả thực là không nhẹ mà…

Đừng nói là Khâu Bằng đảm đương không nổi tội danh này, cho dù cả Khâu gia cũng không thể nào gánh vác nổi.

- Không phải, không phải! Xin Miêu tiền bối bớt giận. Nếu đã có người hoài nghi như vậy, vãn bối thiết nghĩ sao chúng ta không cho Miêu cô nương thử dùng một viên. Thử xem công hiệu của nó như thế nào. Dù sao vãn bối đối với lễ vật cuối cùng mà tiên sư tặng cho ta cũng có chút tò mò.

Mạc Tà thản nhiên mỉm cười. Thứ hắn lấy ra chính là Thiên Cực đan. Dùng một viên ước chừng có thể tăng lên mười năm công lực tinh thuần! Mà công dụng đặc thù nhất của loại đan dược này chính là công dụng lặp đi lặp lại, chỉ cần số lượng sử dụng không quá ba viên thì dược lực của nó sẽ hoàn toàn bị người phục dụng hấp thu hết. Hay nói cách khác thì ba khỏa đan dược này có thể giúp một người tăng một cái vọt thêm một trăm tám mươi năm công lực tinh thuần…

Đây đối với người không rõ luyện đan thuật mà nói, tuyệt đối là kỳ tích không thể tưởng tượng nổi.

Cho nên có người hoài nghi cũng là chuyện tình hợp lý.

- Cũng tốt!

Thực sự, Miêu Bất Kiến cũng rất có hứng thú đối với công hiệu của loại đan dược này. Sau khi nghe Quân Mạc Tà nói liền suy tư một chút rồi đáp ứng. Hắn vừa rồi mới căn cứ từ mùi hương của loại đan dược này mà phán đoán. Viên đan dược này có thể làm cho công lực người sử dụng chỉ sợ không phải là một con số nhỏ. “Loại đan dược thần kỳ như vậy, nếu được trực tiếp nhìn thấy người dùng đột phá, đối chính mình mà nói tuyệt đối là mở ra một thế giới mới, một con đường mới!”

Cho nên, Miêu Bất Kiến cũng có chút không chờ được…

- Thực sự có nắm chắc không?

Miêu Tiểu Miêu cầm lấy viên đan dược. Đôi mắt xinh đẹp khẽ đảo qua, ẩn chứa trong đó là một chút lo lắng nhìn Quân Mạc Tà.

- Yên tâm, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu!

Mạc Tà khẽ nở nụ cười khiến cho người khác có thể an tâm, nói:

- Yên tâm mà dùng, sư phó nhất định sẽ không lừa ta.

- Ta tin ngươi!

Miêu Tiểu Miêu nhìn hắn tràn đầy nhu tình, khẽ đưa viên đan dược vào miệng, sau đó lập tức khoanh chân ngồi xuống. Cho dù thứ Mặc Quân Dạ đưa cho mình là độc được đi chăng nữa nhưng để chứng minh sự thật, Miêu Tiểu Miêu cũng không có một chút do dự nào nuốt vào…

Huống chi là linh dược tới bực này?

Tuy rằng Miêu Tiểu Miêu cũng không biết công hiệu của loại đan dược này, nhưng đối với sự tín nhiệm của Mặc Quân Dạ, nàng cũng không chút do dự nuốt xuống…

Đan dược vừa mới nuốt xuống, Miêu Tiểu Miêu liền cảm nhận được một cỗ huyền lực tinh thuần dị thường từ đan điền mình đi lên. Trong phút chốc nhanh chóng chạy tới xương cốt tứ chi, kinh mạch… Huyền lực như là củi khô gặp lửa, ngay lập tức bốc cháy. Toàn bộ cường giả từ Tôn Giả trở lên ở tại đương trường lập tức cảm ứng được cỗ linh lực đột nhiên bùng cháy này. Cảm thụ được linh khí tàn bạo, mạnh mẽ, mênh mông trong không khí, ngay lập tức mọi ánh mắt thèm khát tập trung về phía bình ngọc!

Đến lúc này, bọn hắn không còn chút hoài nghi nào đối với viên đan dược có thể gia tăng công lực kia nữa!

- Hộ pháp!

Miêu Kinh Vân thấy thế lắp bắp kinh hãi nói.

Lập tức hắn đi ra phía sau cháu gái, đưa bàn tay dán lên sau lưng nàng, vận chuyển huyền công của mình trợ giúp Miêu Tiểu Miêu tiêu hóa dược lực.

Từ khí tức này mà phán đoán, hiện tại huyền khí trong cơ thể Miêu Tiểu Miêu đã đạt tới mức có thể đột phá!

Không thể ngờ, phân tích của Miêu Bất Kiến nhìn có chút khếch đại, nhưng hiện giờ xem ra, vẫn là quá nhỏ bé! Một viên đan dược nho nhỏ như vậy sao lại có thể có công hiệu bá đạo đến như vậy?

Có cường giả Thánh Tôn như Miêu Kinh Vân dùng công lực thúc dục tiêu hóa dược lực, Miêu Tiểu Miêu cũng không mất nhiều thời gian để tiêu hóa hoàn toàn dược lực ẩn chứa của viên Thiên Cực đan này. Sau đó nàng chậm rãi đứng dậy, chỉ cảm thấy trên thân mình tràn ngập lực lượng. Huyền lực trong kinh mạch như nước chảy, thế nhưng điều quan trọng nhất là nàng đã đột phá bình cảnh trở thành Tôn Giả Nhị cấp! Đột phá kinh người bực ấy khiến cho giai nhân tự nhiên là vừa mừng vừa sợ …

- Không ổn!

Miêu Kinh Vân biến sắc kêu lên một tiếng thật nhỏ.

Cùng lúc đó, bầu trời đang nắng ráo đột nhiên trở nên u ám, một đám mây đen cực lớn chậm rãi hình thành. Sau đó chậm rãi xoay tròn, từ từ hình thành một tia sáng đầy màu sắc có hình dáng như con mắt!

- Độc nhãn hiện, thiên kiếp tới!

Miêu Tiểu Miêu đột phá ngoài ý muốn lại có thể dẫn tới thiên kiếp!

Hết thảy mọi người ở đây đều biến sắc!

Chỉ mới dùng một viên đan dược lại có thể dẫn dộng được thiên kiếp! Viên đan dược này rút cục là nghịch thiên đến bực nào?

Nhưng sau khi khiếp sợ, mọi người ngay lập tức lại lo lắng …

Nếu Miêu Tiểu Miêu chính mình tu luyện, tích lũy công lực tới mức đột phá vậy thì thiên kiếp ngày hôm nay cũng không có coi vào đâu. Dĩ nhiên muốn vượt qua cũng có chút khó khăn nhưng tuyệt đối cũng không nguy hiểm lắm. Dù sao thiên kiếp Tôn Giả Nhị cấp miễn cưỡng cũng chỉ coi là giai đoạn khởi đầu mà thôi, uy lực cũng không mạnh lắm. Nhưng hiện tại Miêu Tiểu Miêu dùng đan dược để đột phá, không những chưa củng cố cảnh giới, thậm chí huyền lực hiện tại cũng không thể thu phát tùy ý. Muốn vượt qua thiên kiếp ngày hôm này chỉ sợ cũng gặp khó khăn không ít…

Thứ thiên kiếp này, người ngoài không thể tùy tiện ra tay giúp đỡ. Một khi ra tay hỗ trợ, thì chính mình cũng sẽ rơi vào trong thiên kiếp đó. Cái chính là thiên kiếp sẽ thuận theo thực lực, trình độ của người hỗ trợ mà điều chỉnh cường độ lôi kiếp tăng lên! Tùy tiện ra tay, không những không phải là hỗ trợ mà ngược lại chính là hại Miêu Tiểu Miêu.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 304: Tâm Hồn Thiếu Nữ Rung Động. Đồng Sinh Cộng Tử.

Chẳng lẽ một ngày vui như ngày hôm nay lại vì biến cố phát sinh thiên kiếp mà lại trở thành thảm kịch sao?

Trong phút chốc, tất cả mọi người ở đâu đều hung hăng trừng mắt nhìn về phía Khâu Bằng.

Nếu không phải tiểu tử ngươi chen ngang bắt buộc phải thử thì đâu có phát sinh loại sự tình chó má như thế này?

Sau ngày hôm nay, thanh danh của Khâu Bằng ở Phiêu Miểu Huyễn Phủ chắc chắn sẽ mất hết, trực tiếp biến thành chuột chạy qua đường. Còn tên tuổi mọi việc về hắn nhất định người người đều biết. Hơn nữa tiểu tử này còn được mọi người tặng thêm một danh hiệu mới: Tên đần độn đen đủi!

Ý tứ của nó dĩ nhiên là, bất luận tiểu tử này đi tới chỗ nào cũng sẽ mang sự đen đủi cho người khác…

Tên gọi xuất xắc này nhất định làm cho Khâu Bằng ngay lập tức trở thành một người cô đơn …

Thực sự là quá mức rồi!

Miêu Tiểu Miêu biến sắc, nhìn Quân Mạc Tà nhưng không nói một lời. Sau đó nàng liền xoay người đi thẳng ra ngoài.

Người thiếu nữ kiên cường này lựa chọn giải pháp lá tự mình đối mặt, không làm liên lụy tới người khác.

Mọi người cũng không nói gì. Bởi vì tại thời điểm này, vô luận là ai nói cũng sẽ ảnh hưởng ít nhiều đến tâm cảnh của Miêu Tiểu Miêu! Do đó sẽ dẫn đến độ kiếp thất bại!

Thậm chí bọn họ cũng không một ai bước ra ngoài. Bởi vì một khi tiếp xúc quá gần phạm vi của thiên kiếp, thì thiên kiếp tự nhiên sẽ cho rằng có người muốn can dự vào đó. Vậy thì sẽ mang đến cho Miêu Tiểu Miêu những phiền toái không đáng có, càng phản tác dụng mà thôi. Cho dù mọi người có lo lắng như thế nào thì cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn thân ảnh Miêu Tiểu Miêu dứt khoát bay ra ngoài.

Theo thân ảnh Miêu Tiểu Miêu bay ra ngoài, thì thiên kiếp cũng tùy theo đó mà thay đổi vị trí.

Trên mặt các cường giả có mặt tại đây đều lộ vẻ ngậm ngùi. Hiển nhiên ai cũng cho rằng lần này Miêu Tiểu Miêu độ kiếp nhất định sẽ có biến. Thân hình Miêu phu nhân lung lay hai cái, suýt nữa hôn mê bất tỉnh. Nhờ Miêu Hoàn Vũ đang ở bên cạnh đỡ lấy thì mới miễn cưỡng đứng lên được, nhưng nước mắt lại không tự chủ được chảy xuống.

Đứa con gái mà nàng thương nhất, hiện tại mới tìm được hạnh phúc của chính mình. Chẳng lẽ sẽ lại lập tức phải chết đi sao? Ông trời! Tại sao? Tại sao lại tàn nhẫn như thế? Như vậy thật là không công bằng đối với nó!

- Để ta đi xem một chút xem sao!

Mạc Tà ngẩn người. Sau đó ngay lập tức chạy ra ngoài, vội vàng đi tới phương hướng Miêu Tiểu Miêu vừa rời đi.

“Không nên đi!”

Ý nghĩ ban đầu của Miêu Hoàn Vũ chính là. Lấy thực lực của “Mặc đại thiên tài” hiện giờ căn bản sẽ không giúp được gì ngược lại sẽ chỉ là tăng thêm gánh nặng mà thôi.

Nhưng lời chưa kịp thốt ra đã bị Miêu Kinh Vân ngăn lại. Miêu Kinh Vân hít một hơi thật sâu nói:

- Với thực lực hiện giờ của hắn, nếu tới đó cũng không đến mức làm tăng thêm gánh nặng của Miêu Tiểu Miêu. Cứ để cho hắn đi đi. Hiếm thấy người nào có tâm ý như vậy. Hiếm, quả thực là rất hiếm … Kẻ này khi đối mặt với sự sống chết mà lại có thể đưa ra quyết định như thế thực làm cho lão phu vui mừng.

Miêu Hoàn Vũ gật đầu, khàn giọng nói:

- Tiểu Miêu thực sự là không có nhìn nhầm người!

Miêu phu nhân vốn đang buồn bã trên khuân mặt lộ ra một chút ý cười, nói:

- Cùng sinh tử, Mặc Quân Dạ … Cho đến giờ phút này ta mới chính thức nhận hắn là con rể. Hắn vì Tiểu Miêu mà không ngại sinh tử .. Tiểu Miêu đi theo hắn vô luận là chân trời góc bể cũng thật không uổng công. Người làm mẹ như ta đây cũng coi như có thể yên tâm.

Sắc mặt mỗi một người trong đại sảnh đều trầm xuống. Hơn nữa những người trẻ tuổi này trên mặt ít nhiều đều mang vẻ xấu hổ. Miệng vừa mới kêu Tiêu Miêu muội muội. Há miệng là nói lời hay ý đẹp cho người khác vừa lòng, ngậm miệng nhìn người khác hi sinh. Chân chính đến thời khắc quan trọng này, đồng sinh cộng tử với Miêu Tiểu Miêu cũng chỉ có một người đó chính là Mặc Quân Dạ!

Mà thế hệ cao thủ đỉnh cấp lại cảm thấy trong lòng gợn sóng. Hành động này của Mặc Quân Dạ không thể nói là đồng cam cộng tử mà chân chính chính là đi chịu chết!

Phải biết rằng trong phạm vi thiên kiếp, lực lượng thiên kiếp trải đều lên số người có trong đó, thế nên cẩn thận tính toán lại một lần thì cho dù Mặc Quân Dạ có Không Linh Thể Chất đi chăng nữa nhưng tu vi hiện giờ của hắn chỉ mới đến bậc Kim Huyền, và cũng vì thế khi hắn gia nhập

thiên khiếp uy lực của nó có tăng cũng chỉ là tăng một chút ít, nhưng khi nó chia đều ra cho hai người thì áp lực của Miêu Tiểu Miêu đương nhiên sẽ giảm bớt, còn nguy hiểm có lẽ là Mặc Quân Dạ phải chịu nhiều hơn. Chín phần chết một phần sống. Lần này Mặc đại thiếu gia dùng một mạng đổi lấy một đường sinh cơ cho Miêu Tiểu Miêu. Chân tình bực này quả khiến cho người ta rung động!

Khâu gia gia chủ, Khâu Thừa Vân Khâu lão gia tử run rẩy chỉ tay vào đứa cháu của mình, sắc mặt lão vì tức giận mà trắng bệch:

- Ngươi xem! Tên súc sinh này! Nhìn xem ngươi đã gây ra tai họa gì? Thật không biết phải xử trí ngươi ra sao nữa. Lần này trở về lập tức bế quan cho lão phu! Không có mệnh lệnh của lão phu, không cho phép tên súc sinh ngươi đi ra ngoài.

Lúc này, tiếng sấm ầm ầm từ phía xa vang lên. Từng đạo tia chớp đánh xuống … Tuy rằng nơi độ kiếp cách xa đây, nhưng âm thanh vẫn nghe thấy rõ mồn một.

Từ đó có thể đoán được. Địa phương Miêu Tiểu Miêu lựa chọn độ kiếp chính là một vùng hẻo lánh, không có ảnh hưởng đến một nhà nào của Huyễn Phủ.

Lý Tinh Nguyệt sắc mặt âm trầm như nước, huyệt Thái Dương nhảy lên thình thịch. Hiển nhiên lửa giận trong lòng hắn đã đạt đến đỉnh điểm, lạnh lùng mở miệng nói:

- Khâu huynh, không phải ngươi luôn tự xưng là yêu thích Tiểu Miêu muội muội sao? Hiện giờ Tiểu Miêu muội muội gặp phải thiên kiếp, Mặc huynh cho dù tu vi chỉ là Kim Huyền nhưng cũng không ngại cùng Tiểu Miêu muội muội kề vai sát cánh vượt qua thiên kiếp! Ngươi luôn tự xưng là đối với Tiểu Miêu muội muội tình sâu như biển, cớ sao còn không qua đó?

Khâu Bằng nhìn thoáng qua những tia chớp lập lòe bên ngoài, sắc mặt không khỏi trắng bệch. Hắn giật nảy mình một cái, môi run run nói:

- Cái này … Đây là thiên kiếp của nàng … liên quan gì đến ta? Ta … Ta.. … Ta không muốn đi … Muốn tìm người khác chết thay sao? Ngươi đi đi.

Lý Tinh Nguyệt hừ lạnh một tiếng nói:

- Nếu không phải vừa rồi ngươi chen vào đòi thử đan dược thì làm sao xảy ra sự tình này? Hết thảy bởi vì lòng ganh tỵ của ngươi gây ra. Hiện tại ngươi lại cư nhiên không biết xấu hổ nói ra những lời này! Cái loại người như ngươi có biết xấu hổ hay không?

Khâu Bằng cố chấp, miễn cưỡng đáp:

- Vừa rồi ta hỏi là hỏi cho mọi người. Ta thắc mắc mà thấy mọi người không có ai đứng ra hỏi nên ta mở miệng thôi. Chuyện này thì có can hệ gì đến ta? Miêu Tiểu Miêu hiện tại đã là vị hôn thê của Mặc Quân Dạ. Hắn chạy đi thì đó cũng là chuyện đương nhiên. Ta vì sao lại phải đi? Nếu hôm nay người đính hôm cùng Tiểu Miêu cô nương là ta thì tự nhiên là ta sớm đã đi rồi…

Khâu Bằng vừa nói xong những lời này không khỏi nhận được một trận hừ lạnh của mọi người.

Nhìn cái thái độ sợ tới mức sắp tè ra quần này của hắn, bất cứ ai ở đây cũng không tin là hắn sẽ đi. Vì chối bỏ mối quan hệ, ngay đến câu cửa miệng là “Tiểu Miêu muội muội” cũng đã trở thành “Miêu cô nương”!

Miêu phu nhân khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn một cái. Thầm nghĩ may mắn mình không có nghe theo ý của gia tộc chọn lựa chọn con rể là một trong những đệ tử của thế gia ở Huyễn Phủ. Nhìn vào hắn kìa, rõ ràng là một kẻ ham sống sợ chết. Vậy mà vẫn còn ngụy biện, càng nhìn càng thấy không có chỗ nào xứng với con gái của mình.

Miêu Tiểu Miêu bay xung quanh, đừng xem vẻ trấn định bên ngoài của nàng mà nghĩ rằng nàng bình tĩnh. Thực sự trong lòng nàng lại càng

rối ren hơn bao giờ hết. Hôm nay chính là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời này. Rốt cục mình cùng hắn đã trao tín vật, mình rút cục cũng đã trở thành người của hắn!

Đây chính là kết quả mà chính mình khao khát bao năm.

Nhưng hôm nay thiên kiếp của mình cũng tới rồi. Nếu vạn nhất mình độ kiếp không thành. Như vậy kết cục là hôi yên phi diệt, tan thành tro bụi.

“Quân Dạ … Mạng của muội vì sao lại khổ như vậy? Muội thật sự muốn ở cùng chàng trọn đời. Sinh con dưỡng cái cho chàng. Sống cùng chàng đến đầu bạc, cùng chàng đầu ấp tay kề, sống hạnh phúc mãi mãi.”

Nhưng không biết, liệu ông trời có chịu cho ta một cơ hội hay không?

Mây đen nhanh chóng hội tụ lại một chỗ. Sấm sét như ngày càng mãnh liệt. Nàng rút cục cũng đã đi tới một nơi hoang vắng.

Mà ở trên trời đang mưa to hiện tại rút cục cũng ngừng lại.

Thiên địa trong phút chốc đều là một mảnh sương mù.

Mây tụ tập trên bầu trời càng ngày càng nhiều, nhưng cũng càng di chuyển chậm lại. Mắt thấy dường như đạo lôi kiếp thứ nhất có vẻ đã sắp hạ xuống …

Đúng lúc này, tiếng bước chân xa xa truyền tới.

Trong khi đang độ kiếp, kẻ nào lại còn dám tới đây?

- Ai đấy?

Miêu Tiểu Miêu ngạc nhiên quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy trong màn sương mù, một nhân ảnh màu trắng đang bay đến với tốc độ thật nhanh, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt nàng. Hiện ra một khuân mặt bình

thường đến cực điểm, hai mắt đang chân thành nhìn nàng cười cười. Người mới tới đích xác là Mặc Quân Dạ.

Chính là vị hôn phu của mình …

Giây lát sau, sự choáng váng trong nháy mắt của Miêu Tiểu Miêu rút cục cũng lắng xuống, thay vào đó là một cỗ cảm xúc hạnh phúc cùng lo lắng trong nháy mắt xâm nhập vào hàng phòng tuyến trong lòng nàng.

- Chàng, sao chàng lại tới đây? Chàng tới đây làm gì? Mau về đi. Không cần tới đây, không cần đâu a!

Miêu Tiểu Miêu hoảng hốt kêu lên.

Từ nãy đến giờ nàng chưa từng lo lắng cho tính mạng của mình. Nhưng hiện tại, khi vị thiếu niên bình thường này xuất hiện trước mắt nàng thì mọi chuyện thật khác, nàng không thể kiềm chế được nữa. Bởi vì ở đây, quá nguy hiểm!

Ta ở chỗ này độ kiếp, tuy rằng nguy hiểm nhưng chung quy còn có chút hi vọng. Còn hắn, với tu vi hiện giờ, đến đây chỉ có chết.

- Nàng đã quên rồi sao, hiện giờ chúng ta đã đính hôn. Nàng đã chính thức trở thành vợ của ta, là nữ nhân của ta.

Mạc Tà khẽ cười nói:

- Hiện giờ vợ của ta ở nơi này, ta dĩ nhiên là cũng sẽ phải ở nơi đây. Vợ chống vốn chính là một thể. Gặp chuyện ta nào có thể để cho vợ ta một mình gánh chịu được? Như vậy chính là làm tổn thương tự tôn của nam nhân chúng ta a. Chẳng lẽ nàng cho rằng ta là một người ham sống sợ chết để cho vợ mình một mình chịu đựng sao? Mặc kệ người khác lựa chọn như thế nào, nhưng ta nhất định không làm như thế. Ta sẽ cùng vợ ta đồng sinh cộng tử.

- Ngươi …

Miêu Tiểu Miêu chỉ kịp nói ra một chữ. Nước mắt liền theo đó mà ồ ạt chảy xuống.

Người chồng chưa cưới của mình.

Người chồng chưa cưới của mình thực sự là một người tốt.

Ở vào chính thời khắc sinh tử này, cùng mình đồng sinh cộng tử. Biết rõ lần này đi đến đây cũng chính là đi vào chổ chết! Nhưng hắn vẫn như cũ không hề do dự mà tiến đến, không bỏ mặc ta …

Giờ khắc này, trong lòng Miêu Tiểu Miêu tràn ngập cảm giác hạnh phúc cùng cảm động. Tuy rằng những lời thiếu niên trước mắt này nói thật thô tục nhưng nàng lại biết rằng là hắn cố ý nói như vậy. Làm như vậy cũng chính là giảm bớt tâm lý cùng áp lực của chính mình mà thôi.

Miêu Tiểu Miêu si ngốc nhìn Quân Mạc Tà. Giờ khắc này, nàng hoàn toàn quên mất hững kiếp vân trên bầu trời kia. Quên cả việc vận tập hợp huyền lực của tạo thành trận địa sẵn sàng đón địch! Quên chính bản thân mình đang đứng bên bờ vực sinh tử bất cứ lúc nào cũng có thể tan thành tro bụi. Nàng nhìn hắn không nháy mắt, tựa hồ muốn nhìn thật kĩ khuôn mặt này, từng nét khắc vào sâu trong lòng nàng. Đời đời kiếp kiếp nàng sẽ mãi nhớ kĩ khuôn mặt hắn …

“Quân Dạ, phu quân của ta!”

Bỗng nhiên, trong lòng Miêu Tiểu Miêu, những sợ hãi, đau đớn, lo lắng, bất an dường như đều biến mất. Thứ duy nhất còn lại trong lòng nàng chính là ý chí kiên cường! Cùng lòng tự tin vô hạn!

“Hôm nay, nhất định ta phải độ kiếp thành công!”

“Vì hắn nhất định ta không thể chết được! Nhất quyết không thể chết được!”

Miêu Tiểu Miêu dịu dàng nhìn Quân Mạc Tà, ôn nhu cười nói:

- Quân Dạ … Tâm ý của huynh muội đã hiểu. Nhưng cho dù huynh có can dự vào thì cũng không giúp được gì cho muội. Trước tiên huynh nên trốn sang một bên đi thôi. Chờ muội vượt qua được cửa ải này, thiếp nhất định sẽ trở thành nữ nhân của chàng. Chàng cứ chờ thiếp! Nhất định phải chờ thiếp. Thiếp nhất định sẽ độ kiếp thành công.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 305: Thiên Uy Đáng Sợ.

-Không!

Quân Mạc Tà lắc đầu, bình tĩnh nở nụ cười:

- Cửa ải này, là của hai chúng ta, chúng ta phải kề vai chiến đấu. Mà đâu chỉ có cửa ải trước mắt này, còn có cửa ải tiếp theo, tiếp theo nữa, chúng ta cũng sẽ cùng nhau vượt qua! Tin tưởng ta, có ta ở đây, chúng ta nhất định làm được!"

Miêu Tiểu Miêu cắn môi, nhẹ gật đầu. Sau đó nàng lặng yên di động bước chân, đem thân thể mềm mại động lòng người của mình, nhẹ nhàng mà vùi vào trong ngực người nam nhân này. Đầu tựa vào bờ vai của y, Miêu Tiểu Miêu thì thầm:

- Quân. . . Cả đời này có chàng. . . Ta thật là cao hứng. . . Thật là hạnh phúc! Cho dù lần này không thể vượt qua, kiếp này ta cũng không hối hận!

Quân Mạc Tà ôm nàng, trầm giọng đáp:

- Sao lại không có tiền đồ như vậy! Nàng chưa sinh hạ cho ta mười bảy mười tám thằng cu, còn phải bên nhau tới bạch đầu giai lão, chỉ có vậy mà đã đơn giản nói là kiếp nầy không hối hận, thế cũng quá không biết ước mong rồi, cho dù nàng không hối hận, ta cũng sẽ không đồng ý.

Mưa to như trút nước, quần áo toàn thân của hai người chỉ chốc lát đã ướt đẫm, hơn nữa dưới thời tiết nóng bức thế này, quần áo mặc trên

người vốn là mỏng manh mát mẻ. Quần áo Miêu Tiểu Miêu đều dán ở trên thân thể, nổi lên đường cong toàn thân, ôm ấp nhau như vậy, cũng chẳng khác nào khỏa thân ôm nhau. Thế nhưng trong nội tâm hai người, lại không hề có bất kỳ ý niệm nào không trong sáng, nếu có, cũng chỉ là chân tình, như thế mà thôi…

Giờ khắc này, trong nội tâm Miêu Tiểu Miêu nổi lên một niềm tin dị thường kiên định:

- Quân Dạ ở cùng một chỗ với ta! Tuyệt đối không thể có việc gì xảy ra với huynh ấy! Vạn nhất ta chống đỡ không nổi, chỉ sợ huynh ấy cũng muốn theo ta mà đi. Nhưng ta quyết không cho phép chuyện như vậy xảy ra. . . Chỉ cần tới lúc cảm giác mình không thể tiếp tục chống đỡ, sẽ tự sát trước một bước!

- Ta chết đi, thiên kiếp tự nhiên cũng sẽ không còn! Như vậy, Quân Dạ, huynh ấy sẽ không có việc gì!

Sét nổ rền vang trên bầu trời! Một tia chớp lóe sáng uốn lượn bổ thẳng xuống đỉnh đầu Miêu Tiểu Miêu!

Thiên kiếp lần thứ nhất, rốt cục cũng đã tới!

- Chàng mau lùi lại đi!

Miêu Tiểu Miêu lập tức bừng tỉnh, sức mạnh toàn thân đều đã điên cuồng vận chuyển, trong lúc cấp bách lại tự phát ra một cỗ lực đạo nhu hòa, đẩy Quân Mạc Tà sang một bên. Phải biết rằng, vào thời khắc mấu chốt khi Miêu Tiểu Miêu gặp phải độ kiếp, dù mất đi một giọt nhỏ huyền lực cũng có thể khiến nàng ta không thể vượt qua kiếp nạn. Nhưng vì có thể để cho người trong lòng rời xa nguy hiểm một chút, Miêu Tiểu Miêu lại sẵn sàng mà xuất ra đoạn sức lực nhu hòa lại kiên cường dẻo dai kia đẩy Quân Mạc Tà ra, lập tức cả thân hình mềm mại phóng lên trên hướng tới đám sét sáng chói giữa bầu trời!

Nếu ở dưới mặt đất, vẫn sẽ làm ảnh hưởng đến người trong lòng mình! Chỉ có thể triệt tiêu sự uy hiếp đó trong làn mưa trên cao.

"Ầm ầm" một tiếng, chính diện đón lấy lôi kiếp Miêu Tiểu Miêu phát ra một tiếng kêu đau đớn, thân thể rơi xuống thật mạnh, cách mặt đất chỉ gần ba trượng, mà tia sét kia cũng theo đó mà hóa thành hư ảo!

Còn chưa kịp thở dốc một hơi, tia chớp thứ hai lại lần nữa rạch ngang trời lóe lên, sáng tới chói mắt, như uốn lượn tới từ trong những tầng mây, bổ xuống cực nhanh!

Theo tiếng nổ mạnh thứ hai, Miêu Tiểu Miêu cũng rơi xuống mặt đất. . .

Quân Mạc Tà ở bên cạnh nhìn chăm chú một màn trước mắt, đôi mắt hơi nhíu lại nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh.

Hắn thật sự rất muốn dùng Hồng Quân Pháp thu lại thiên kiếp, chấm dứt "trò chơi" này, nhưng “trò chơi” lần này lại là thiên kiếp đầu tiên mà Miêu Tiểu Miêu tự mình trải qua. Bất luận như thế nào, cũng phải để cho giai nhân thân yêu nếm thử một chút. Vì chỉ có tự mình nhận lấy cái uy của trời đất này, mới có thể đạt được giác ngộ tương ứng, chính thức có được thực lực tôn giả cấp độ!

Cái này cũng giống như phượng hoàng tự hỏa thiêu, sống lại từ đống tro tàn mà thôi.

Nếu là Quân Mạc Tà ngay từ đầu đã đem " trò chơi nguy hiểm " này chấm dứt, đối với phát triển sau này của Miêu Tiểu Miêu mà nói, không những không tốt mà còn là cực kỳ bất lợi, cũng mất đi ý nghĩa ban đầu khi lấy ra Thiên Cực đan.

Chỉ có đợi thời điểm nàng chính thức không chống đỡ nổi nữa, chính mình tiếp tục chống đỡ là được rồi.

Hiện tại, cứ xem tự nàng ấy có thể chèo chống tới khi nào đã. . .

- Một tia. . . Hai tia. . . Năm tia. . .

Xa xa, trong đại sảnh Miêu gia, Miêu Kinh Vân cau chặt lông mày, nhìn chăm chú lên bầu trời sấm sét không ngừng kia, đếm từng tia một. Thần sắc cũng càng ngày càng trở nên lo lắng!

Miêu Tiểu Miêu gặp phải thiên kiếp tôn giả lần này, quá trình có lẽ tràn đầy hung hiểm, nhưng thời gian chịu kiếp lại tương đối ngắn, cũng chỉ có chín tia lôi kiếp. Đó chính là thiên kiếp bình thường nhất, nếu như không phải công lực của Thiên Cực đan tăng có chút bất thường, trực tiếp làm cho Miêu Tiểu Miêu vượt đến giai đoạn chịu kiếp khiến nàng không có thời gian chuẩn bị, thì cũng không thể tính là cửa ải khó khăn gì!

- Đã bảy tia rồi! Chỉ cần chống lại hai tia cuối cùng, lúc này cũng coi như là đã chống đỡ được, phu nhân yên tâm, Tiểu Miêu nhất định có thể bình an vượt qua, nhất định có thể. . .

Miêu Hoàn Vũ cũng đang đếm số lần những tia sét đánh xuống, trên mặt của ông vẫn bình tĩnh nhưng Miêu phu nhân bên cạnh đang dựa sát vào ông cảm thấy tay trượng phu của mình đang run rẩy khoác lên vai mình, cũng nắm chặt đôi vai ấy khiến bà đau đớn toàn thân. . .

Cánh tay này, thực ra là đang vịn vào bà. Miêu phu nhân cười khổ một tiếng, cố nén đau đớn kịch liệt, ngửa đầu nhìn mây đen dày đặc phương xa. Trượng phu của bà, bề ngoài cứ như cái gì cũng không để ý, luôn một bộ thong dong điềm tĩnh, nhưng đối với con gái yêu mến, lo lắng chưa chắc ít hơn bà, nhưng để cho bà yên tâm, lại nói những câu như nhất định có thể vượt qua… Nói là trấn an bà, bên trong còn là trấn an chính bản thân ông ấy. . .

Cả đời này, đây là lần đầu tiên bà thấy ông ấy khẩn trương như vậy.

Lôi Kiếp đã sắp hết, như vậy chứng tỏ hai người bọn họ còn đang chống đỡ, không có chuyện gì đâu.

Miêu Kinh Vân thấp giọng nói, cũng không biết là nói cho mình nghe hay là nói cho người khác nghe nữa, dường như đang an ủi mình, cũng lại như là đang tự cam đoan . . .

- Đã bảy tia rồi!

Miêu Tiểu Miêu ánh mắt kiên định nhìn lên vân kiếp trên bầu trời, một lọn tóc đen bị nàng cắn chặt lấy trong miệng.

Tự nói với chính mình:

- Chỉ cần qua hai tia nữa, Thiên kiếp lần này sẽ hoàn toàn kết thúc! Ta có thể cùng Quân Dạ ở bên nhau, chàng vừa rồi đã nói rằng sẽ cùng với ta nắm tay đến già, bạc đầu giai lão!

Nàng cơ hồ là vô ý thức mà quay đầu, nhìn thiếu niên áo trắng đứng ở cách đó không xa, thấy được trên gương mặt bình thường của thiếu niên kia đang lóe ra một loại ân cần nồng đậm dưới ánh sáng của những tia chớp. Tuy rằng Miêu Tiểu Miêu giờ đây toàn thân chỗ nào cũng cực kì khó chịu, nhưng mà trong nội tâm lại đột nhiên trào dâng mỗi thứ cảm giác ngọt ngào!

Một loại sức mạnh khó tả, lại một lần nữa tràn ngập trong thân thể của nàng!

- Ta nhất định có thể sống sót! Nhất định có thể !

Trong mắt Miêu Tiểu Miêu lóe ra sự kiên định:

- Hạnh phúc mà ta đã phải qua bao đau khổ theo đuổi đang ở ngay trước mắt! Ta quyết sẽ không buông xuôi! Dù liều mạng cũng muốn nắm được trong tay!

Giữa không trung rầm rầm sét đánh, một tia sét lớn tới chưa từng có bỗng nhiên xuyên qua màn mây, như rồng uống lượn, giương nanh múa vuốt phóng xuống dưới!

Theo sự xuất hiện đột ngột của tia sét đáng sợ, trong không khí vang lên tiếng nổ. BA~! Hơn nữa, mức độ của tia sét lần này, ít nhất lớn gấp đôi những lần trước!

Bầu không khí lúc này, tràn ngập cảm giác áp lực khiến người ta hít thở không thông !

Ngân xà uốn lượn! Tử điện xuyên không!

(NBV: Vốn tia sét tựa như một con rắn bạc đang uốn lượn, chợt hóa thành một luồng sét tím phá vỡ cả bầu trời mà lao xuống!)

Tia sét ẩn dấu uy lực to lớn chưa từng có trong nháy mắt đã dán tới đỉnh đầu Miêu Tiểu Miêu!

Miêu Tiểu Miêu hoàn toàn có thể cảm giác được, với tia sét trước mặt này, bằng sức mạnh của bản thân căn bản là không chịu nổi một kích, muốn miễn cưỡng chống lại thì cũng chỉ như con sâu cái kiến lay cây mà thôi! Uy lực bên trong của tia sét này, đã vượt ra khỏi phạm vi thiên kiếp mà tôn giả cấp hai có thể chịu đựng! Hơn nữa, còn vượt rất xa!

Tin rằng, cứ cho là Thánh hoàng tự mình ứng phó tia sét này, cũng không thể chịu nổi! Tại sao phải xuất hiện loại tình huống này?

Cái này, là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ đến cuối cùng, trời cao lại thật sự không chịu để cho ta có được tình yêu chân thật mà ta ao ước sao?

Miêu Tiểu Miêu đương nhiên không biết, bởi vì có cả phần của Quân đại thiếu gia nên dẫn đến Thiên Phạt bị thay đổi! Y đã âm thầm đạt đến Thánh hoàng cấp bốn, thực lực kinh người ai cũng nhìn không ra, nhưng Thiên kiếp thì lại chẳng tính sai bao giờ! Hơn nữa, còn có biến dị .

Một tia lôi kiếp này, chính là hoàn toàn dựa theo uy lực trong Thánh hoàng thiên kiếp mà đánh xuống!

Hơn nữa còn là lôi kiếp uy lực cao nhất của Thánh hoàng cấp bốn!

Miêu Tiểu Miêu lòng tràn đầy tuyệt vọng, quay đầu nhìn hướng Quân Mạc Tà, mang theo tiếng khóc, thấp giọng nói:

- Quân, thực xin lỗi, xem ra ta không thể giúp chàng, nhất định không cách nào cùng chàng đến già rồi.

Tia chớp đoạt mệnh đã sắp đánh lên người!

Miêu Tiểu Miêu xoát một tiếng rút ra trường kiếm! Không phải là vì chống cự lôi kiếp, mà là vì tự sát!

Lôi kiếp là bởi vì chính mình mà đến! Chỉ cần mình chết đi, hết thảy, sẽ toàn bộ biến mất!

Nhưng đồng tử Miêu Tiểu Miêu lập tức mở ra thật lớn!

Bởi vì, nàng nhìn thấy rõ ràng, tên ngốc kia, y…y lại lấy tốc độ nhanh nhất mà chạy đến bên mình.

- Chàng tới làm gì?

- Chàng không được qua đây!

Miêu Tiểu Miêu vốn định tự sát mà chết lại trở nên thất kinh!

- Đồ ngốc! Chỉ cần ta chết trước một bước, thiên kiếp này cũng sẽ chấm dứt! Chàng sẽ lại an toàn! Vào lúc này chàng còn tới đây làm gì?

- Mau quay lại đi!

Nước mắt Miêu Tiểu Miêu tràn khóe mi!

Sau một khắc, nàng cũng cảm giác được một thân hình cường kiện ấm áp, nặng nề mà đặt ở trên người của mình, đem toàn thân mình đều bao trùm ở dưới tấm thân khiến người ta có cảm giác an tâm kia. Nhưng cái hành động quan tâm ôn nhu này lại khiến cho Miêu Tiểu Miêu đau lòng tới mức vỡ nát con tim, đứt từng khúc ruột. Trường kiếm trong tay bị đụng một cái đã bay ra xa. . .

Nội tâm Miêu Tiểu Miêu đau xót, đột nhiên lên tiếng khóc lớn,

- Quân Dạ, ta không muốn!!!

- Ta không muốn chàng hi sinh vì ta! Ta thà rằng bản thân chết đi ngàn vạn lần, thì cũng vẫn muốn chàng hảo hảo sống sót. . .

Nhưng nàng biết rõ, đã chậm mất rồi. Tia chớp uy thế khủng bố đến cực điểm kia đã thật sự đánh trúng thân thể đang che lại trên người nàng. Thân thể ấy dường như kịch liệt run lên một thoáng, sau đó thì bất động. . .

- Quân Dạ!

Miêu Tiểu Miêu nước mắt dàn dụa, đột nhiên kêu to một tiếng tê tâm liệt phế, tuyệt vọng tràn trề, cùng yên lặng bao quanh. . .

Trong đại sảnh. . .

- Không! Không thể như vậy!

Miêu Kinh Vân hô một tiếng nhảy dựng lên, mắt nhìn thẳng tắp vào tia sét quỷ dị kia! Thất hồn lạc phách! Tia sét sáng chói mang theo một màu đỏ nhàn nhạt. . .

Cái kia rõ ràng là Thánh hoàng thiên kiếp!

Tất cả mọi người đều mở to hai mắt mà nhìn!

Có chuyện gì vậy ? Chẳng lẽ có người cấp Thánh hoàng ngoài ý muốn tham gia vào phạm vi thiên kiếp Miêu Tiểu Miêu, làm cho thiên kiếp biến dị ?

Nhưng bất luận là nguyên nhân gì sinh ra Thánh hoàng lôi kiếp này, kết quả cũng chỉ có một, Miêu Tiểu Miêu không sống nổi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 306: Ôn Nhu Triền Miên Dưới Thiên Kiếp!

Trong lòng tất cả mọi người đều hiện lên cùng một ý nghĩ như vậy . . . Thánh hoàng thiên kiếp ? Nàng chỉ là một tôn giả cấp hai nho nhỏ, làm sao có thể đủ sức chống đỡ Chỉ sợ rằng một khi tiếp xúc, sẽ hóa ngay thành một làn khói .. .

Miêu phu nhân hai mắt mở thật to, chỉ kịp rên một tiếng trong cổ họng, thân thể vô lực ngã xuống. . .

Miêu Hoàn Vũ ngơ ngác nhìn bầu trời đen kịt sau tia chớp chói mắt kia, đột nhiên nhắm thật chặt hai mắt, ngửa đầu hướng lên trời, không kìm lòng được, hai hàng nước mắt theo khóe mắt mà tràn ra

- Tiểu Miêu. . .

Tào Quốc Phong và bảy người của Bạch Kỳ Phong đằng đều đang há hốc miệng, lặng im như bức tượng, trong mắt mỗi người, đều là một mảnh u ám tuyệt vọng! Quân Dạ tiểu tử này, ngươi thật là khờ!

- Không!

Miêu Kinh Vân điên cuồng hét lên một tiếng, thân thể như tên đã rời cung, muốn chạy ngay ra ngoài!

- Đợi đã! Nhìn xem!

Chính là vị Thánh tôn tứ cấp, người lúc trước cướp được Thông Thiên ngọc kia, đã kịp kéo y lại. Tu vi của ông ta cũng vào hàng đứng

đầu. Chỉ thấy ánh mắt của ông nhìn chằm chằm vào bầu trời đen kịt, chậm rãi nói:

- Kiếp vân còn chưa tan! Ngươi vội cái gì!

- Kiếp vân chưa tan? Kiếp vân chưa tan? Kiếp vân chưa tan ?

Miêu Kinh Vân sững sờ, ngẩng đầu thật nhanh nhìn lên bầu trời.

Chỉ là ba lần lặp lại một câu nói, lại như chất chứa đủ loại tâm tình, trải qua từng cung bậc, nghi hoặc, bất ngờ cùng rung động! Thậm chí là không dám tin vào mắt mình!

Tia sét thứ tám ẩn chứa uy lực đáng sợ đã qua rồi, dưới tia sét uy lực như vậy, Miêu Tiểu Miêu chắc chắn không thể may mắn mà thoát ra ngoài. Nhưng mà, mây kiếp tại sao còn chưa tan ?

Bên trên bầu trời cuồng phong gào thét, mưa to như trút nước, sắc trời càng ngày càng âm u! Đúng vậy, mây kiếp chẳng những không tiêu tan, mà đang dày đặc thêm, dường như lại gần mặt đất thêm một chút. . .

Tất cả những thứ này nói lên, thiên kiếp thật sự chưa dừng lại, mà còn đang tiếp tục…

Một tiếng vang rợn người nổi lên giữa không trung, một tia sét vừa thô vừa to dần dần thành hình. Ngay lúc ấy, không chờ đi qua đám mây kia, bổ thật mạnh xuống. . .

Ngay sau đó, hàng loạt tia sét cũng ở trong đám mây giao động, sau đó không ngừng hạ xuống, không để cho người độ kiếp kịp trở tay. Giống như là ông trời bị chọc giận vậy, trong thời gian chỉ đủ thở dốc vài hơi mà đã có tổng cộng hơn mười tia lôi kiếp giáng xuống!

Tất cả mọi người trong Huyễn Phủ lập tức đều ngơ ngẩn!

Cái này rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Lôi kiếp kia cấp độ càng này càng tăng, tia sau mạnh hơn tia trước, uy lực cũng lớn hơn. Càng là

những tia về sau thì càng to như lu nước, bá đạo vạn quân(*) mà ầm ầm đánh xuống . Hết tia này tới tia khác không ngừng, cứ cho rằng nơi độ kiếp có là một tòa núi lớn, chỉ sợ cũng đã sớm bị san bằng thành đất trống, mà cũng có thể đã thành cả hồ nước sâu rồi. Vậy thì Miêu Tiểu Miêu đang độ kiếp ở đó giờ ra sao ? Còn có thể chống đỡ nổi không?

Bá đạo vạn quân(*) : sức mạnh tựa như vạn quân

Tình hình trước mắt tuy không quá lạc quan, nhưng mà thiên kiếp còn chưa tan đi, cũng chính là Miêu Tiểu Miêu vẫn còn độ kiếp, còn chưa chết!

- Không phải bây giờ ta đang nằm mơ chứ ?

Miêu Kinh Vân sững sờ nhìn bầu trời, rơi vào trong sự mơ hồ không thể tin được. Y vô thức mà đưa tay giật nhẹ ria mép trên của mình, rõ ràng là đau đến mặt mày run rẩy, nhưng cứ như còn chưa tỉnh hẳn, lại nhéo thật mạnh vào bắp đùi một cái, sau đó mới quay đầu nói:

- Đây không phải là thật. . .

Chỉ là vừa quay đầu lại, liền thấy mọi người ở sau cũng lộ ra biểu cảm giống hệt mình. . . Thậm chí, so với mình còn khoa trương hơn. Cả một đám người nhìn đờ ra, mấy trăm đôi mắt chụm lại như xem chọi gà. Nhất là mấy người xếp hạng Thánh Tôn thì càng khiếp sợ. Những tia chớp kia càng về sau càng kinh khủng, cứ cho là Thánh tôn cấp cao chỉ sợ cũng không dễ ứng phó ! Miêu Tiểu Miêu. . . Nàng đã làm thế nào mà chống đỡ qua được ?

Nguyên nhân của tất cả những việc này là gì ?

Thực ra là ai trợ giúp nàng ? Nếu nói là tia sét thứ tám cấp độ Thánh hoàng vừa rồi có thể là có một vị Thánh hoàng nào đó ngoài ý muốn đi vào nơi Miêu Tiểu Miêu chịu thiên kiếp, làm cho lôi kiếp biến dị. Vậy thì những tia sau này phải giải thích thế nào đây ? Đó rõ ràng là có người độ kiếp đang tự mình chống đỡ mà!

Nghi vấn chồng chất nghi vấn, chắc chỉ có thể đợi Miêu Tiểu Miêu trở về mới có thể hỏi rõ. . . Bởi vì dưới tình huống lúc này, cũng không có ai dám đi qua. . Nói đùa sao! Với cấp độ sức mạnh của mấy tia chớp kia, cho dù mức độ sét không mạnh lên thì vị Thánh tôn cấp bốn kia nếu có đi đến đó, cũng chỉ có thể bị bổ cho chín trong xém ngoài, chật vật chạy trốn mà thôi. Thế thì mấy người dưới cấp Thánh tôn thì đi qua làm gì ? Chỉ một chốc sẽ lập tức biến thành tro rồi. . .

Miêu Tiểu Miêu kêu khóc thảm thiết, quên đi chính mình còn đang độ kiếp, quên đi chính mình đang đứng trước ranh giới của sự sống và cái chết, hoàn toàn quên đi hết thảy xung quanh mình. Quân Dạ của nàng, vì cứu nàng mà hy sinh bản thân! Chỉ cần nghĩ tới đó, Miêu Tiểu Miêu đã cảm thấy chính mình đã sống không bằng chết, một nỗi đau tột cùng trỗi dậy từ sâu trong lòng...

- Hu hu. . . Oa. . . không phải ta đã nói chàng không được qua đây hay sao, hức hức... Tại sao chàng không nghe lời ta, ta chết đi, chàng còn có thể sống tiếp, nhưng mà chàng chết rồi, chàng bảo ta phải sống thế nào đây ? Chàng nói cho ta biết, nói cho ta biết đi!

Miêu Tiểu Miêu khóc đến ruột gan đứt từng khúc, bàn tay nhỏ bé vô thức mà đánh lên người đang nằm trong lòng. . .

Đột nhiên, giữa không trung lại có vầng sáng chói mắt nhấp nhoáng, theo sau đó là một tia sét ầm ầm đánh xuống. Miêu Tiểu Miêu nhất thời quên đi khóc lóc, đây là có chuyện gì vậy ?

Đúng rồi, Mạc Tà thay ta mà chết, nhưng lôi kiếp còn chưa chấm dứt mà!

Như vậy cũng tốt! Cứ để cho ta và Quân Dạ, dù là dương gian hay âm tào đều cùng một chỗ, Hoàng Tuyền gặp lại!

Miêu Tiểu Miêu buồn bã mà nhắm mắt lại, huyền khí còn sót lại cũng tan đi nhiều, không chống cự mà đối diện vơi tia chớp đột nhiên xuất

hiện kia. . .Động tác duy nhất của nàng, chỉ là đem hai cánh tay ngọc ôm thật chặt lấy "thi thể” ở trong lòng . . .

"OANH!"

Mặt đất rung lên một cái, nhưng kỳ lạ ở chỗ, vào thời điểm mấu chốt, Miêu Tiểu Miêu cho dù không chống cự cũng không hóa thành tro! Thậm chí thân thể hai người căn bản không có phản ứng gì, ngay một chút rung động đều không có. . .

Đã có chuyện gì xảy ra đây ?

- Ách. . . Thật chặt. . . nhẹ chút nào. . . Nàng ôm chặt quá ta thở không nổi, nàng muốn mưu sát chồng đấy ư.

Miêu Tiểu Miêu đang ngạc nhiên mở to hai mắt, đột nhiên cái “ thi thể “ trên người kia lại gian nan mà thở hổn hển, một luồng hơi ấm nóng phả ra trên cổ nàng, dường như để nói ra những lời này thực sự rất khó khăn...

Đôi mắt đẹp của Miêu Tiểu Miêu thoáng cái trợn tròn, chẳng lẽ là xác chết vùng dậy? Không thể chứ ? . . .

Miêu Tiểu Miêu xốc lại tinh thần, cúi nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy tên gia hỏa đáng giận nào đó đang nhe răng cười, khuôn mặt dán gần lại mặt mình chỉ cách một khe nho nhỏ. Thấy nàng mở to hai mắt nhìn, hắn rõ ràng còn ranh mãnh mà mở trừng hai mắt

- Aiz! Xem ra bị sét đánh lần này, cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Tiểu tử nằm trong lòng nàng kia vẫn còn không biết sống chết mà cười cười, nhìn đôi mắt dễ thương khiếp sợ tới cực điểm của Miêu Tiểu Miêu, lại còn phất phất tay:

- Này. . . Hồn vía mau về thôi. . .

- Chàng…chàng …chàng không chết à?

Miêu Tiểu Miêu hoàn toàn đứng hình, lắp bắp mãi mới nói ra được một câu như vậy.

- Nói nhảm, ta còn chưa ôm được mỹ nhân về mà, như thế nào lại nỡ chết đi ?

Quân Mạc Tà trợn trắng mắt, dõng dạc mà nói.

- Nhưng nhưng. . . Nhưng

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy ? Tại sao lại xuất hiện biến hóa kỳ lạ như thế?

Đại não Miêu Tiểu Miêu dần dần hoạt động lại, mắt hơi hướng lên nhìn bầu trời, chỉ thấy những tia chớp chằng chịt vẫn hướng về hai người bọn họ đánh xuống, nhìn bề ngoài thì kinh thiên động địa, nhưng khi hạ xuống, lại chút chẳng hề hấn gì. . .

- Ta làm sao biết là có chuyện gì? Không phải nói chỉ có chín tia lôi kiếp thôi sao? Cái này đâu chỉ chín tia, có mà chín chín tia thì có!

Quân Mạc Tà tỏ vẻ vô tội nhướng mí mắt, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ:

- A, ta đã biết. . .

- Cái gì? Chàng biết cái gì?

Miêu Tiểu Miêu gấp gáp hỏi lại.

- Có nhớ lần trước ta nói với nàng về vế sau kia không ? Phỏng chừng ông trời chê ta nói không rõ, tự mình nói lại cho nàng một lượt đó.

Quân Mạc Tà liếm liếm bờ môi, chỉ chỉ bầu trời, nói:

- Thấy không, cái này không phải là 'Lôi vi trống trận điện vi kỳ (**), ai dám đến đánh? Bây giờ thì đã hiểu chưa? hình tượng như thế, sinh động như thế cơ mà!

- Ta hiểu cái đầu chàng á!

'Lôi vi trống trận điện vi kỳ (**): lấy sấm làm trống trận, lấy sét làm cờ

Miêu Tiểu Miêu lập tức hét lên.

Người này quả nhiên là vô tâm mà. Nguyên một thời khắc mấu chốt thế này, được nói ra từ trong miệng hắn, rõ ràng lại chỉ thành việc ông trời giải đố. . .

Ông trời rảnh tới mức nhiều chuyện phiếm để nói thế sao ?

Được rồi, thực lực nàng vốn thấp kém, chưa hẳn biết rõ lợi hại bên trong, vẫn nên tập trung ứng phó lôi kiếp thì hơn..

Nhưng mà ứng phó như thế nào đây? Bản thân còn không dưng bị đè bên dưới, thân thể hai người dán chặt lấy nhau, lại còn đụng chạm từ đầu tới cuối, chỗ nên đụng, chỗ không nên đụng, chỗ có thể đụng, chỗ không thể đụng, tất cả đều đụng hết rồi. Miêu Tiểu Miêu tuy rằng biết rõ tình cảnh của hai người tiếp theo là nguy hiểm vạn phần, đáng ra không được nghĩ ngợi lung tung. Nhưng vẫn không kìm được xấu hổ đỏ mặt, ánh mắt né tránh không dám nhìn Quân đại thiếu gia. Ừ thì không dám nhìn, nhưng cái cảm giác khi thân thể nam tính kia chèn ép mình, khi mùi hương nam tính kia xông vào mũi, Miêu Tiểu Miêu đột nhiên cảm thấy toàn thân như nhũn ra, tim đập thình thịch, cái gì cũng quên hết sạch. . .

Kể cả chuyện quan trọng là mình đang độ kiếp dường như cũng quến luôn. . . Mặt đất đầy bùn nhão cũng biến thành giường đệm ấm áp. Ai nha nha! Ta đến cùng đang nghĩ đến cái gì đây ? thực mắc cở chết người mắc cỡ chết người mà. . .

- Ngốc nghếch hiểu hay không đều như nhau cả, nàng chỉ phải biết một chuyện là được rồi.

Quân Mạc Tà nhìn vào cặp môi đỏ mọng đang run run bối rối gần sát mặt mình, trong lòng khẽ động, chỉ cảm thấy bụng dưới đột nhiên bùng lên một ngọn lửa, làm y quên sạch sành sanh những gì muốn nói. . .

- Hiểu. . . hiểu cái gì?

Miêu Tiểu Miêu gian nan mà dịch chuyển cái đầu nhỏ, ánh mắt ngượng ngùng không dám nhìn Quân đại thiếu gia, trên mặt thì càng ngày càng hồng. . .

- Nàng chỉ cần hiểu cái này. . .

Quân Mạc Tà cũng không nhịn được nữa, cúi đầu, hung hăng mà ngậm chặt đôi môi đỏ mọng, tinh tế đáng yêu kia. . .

- Ưm…a…!

Miêu Tiểu Miêu lắp bắp kinh hãi, ý nghĩ đầu tiên trong lòng là: người này cũng thật là làm càn quá đi, bây giờ đang là thời khắc mấu chốt độ thiên kiếp đấy!

Nha đầu này, hiện tại mới nhớ tới là mình ở độ kiếp.

Còn ý nghĩ thứ hai chính là. Hắn tại sao lại lớn mật như vậy ?

Lại dám ở chỗ này "Ưm ưm…a a. . . cum cum“

……

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 307: Gió Là Cao Lương Mưa Làm Rượu, Sấm Là Sính Lễ Sét Làm Mai.

Lúc sau, Miêu Tiểu Miêu như bỏ mặc mọi thứ xung quanh, khẽ nhắm mắt lại, để yên cho người trong lòng tùy ý động tay chân trên thân mình. Cho đến khi có bàn tay đáng ghét xấu xa nào đó vươn vào vạt áo, Miêu Tiểu Miêu rốt cục không chịu được rên rỉ một tiếng. Nhưng miệng mới hé ra, lại lập tức cảm thấy có vật gì đó trơn loáng len vào trong miệng mình...

Giống như một chú cá nhỏ nghịch ngợm... bơi toán loạn trong vòm miệng...

Lập tức, cái lưỡi nhỏ thơm tho của nàng dường như cũng bị vật trơn nhẵn kia quấn kéo lấy, một loại cảm giác lạ lẫm trước giờ chưa bao giờ có, tiêu hồn kỳ dị như muốn ăn mòn toàn thân nàng... Miêu Tiểu Miêu chỉ cảm thấy tinh thần rung động, phút chốc đã hoàn toàn bị đắm chìm trong mê mộng, huyền diệu không nói nên lời. Nàng như cảm nhận được linh hồn của chính mình nhẹ nhàng bay bổng, như lạc vào tiên cảnh, như si như say, như tiên như mộng... (BT: cảm giác thật Yo!)

Trên không trung, mây vẫn ùn ùn kéo đến tạo nên một chiếc lồng đen nghịt cả bầu trời như muốn đè nén cả tòa thành, bão táp càn quét khắp nơi, mưa to như trút nước, tiếng sấm gầm long trời lở đất, ánh sét chớp giựt khắp nơi hoàn toàn không gián đoạn mà liên tục hạ xuống. Cả đất trời đều ở dưới uy lực sấm sét kinh hoàng của Thiên Kiếp mà xào xạc run rẩy...

Thế nhưng ở ngay chính giữa Thiên Kiếp, lại có một cặp thiếu niên nam nữ đang say sưa ôm ấp... triền miên không dứt, như quên cả sống chết...

Hai người chuyên tâm như thế, trong thanh âm thật lớn của bầu trời, dưới sự rung chuyển kịch liệt của mặt đất, dường như cũng không thể mảy may quấy rầy được bọn họ...

Một lúc lâu sau, Quân Mạc Tà chậm rãi ngẩng đầu. Miêu Tiểu Miêu đang ở dưới thân y, khuôn mặt xinh đẹp đỏ hồng như say rượu, mắt vẫn nhắm chặt, hai hàng mi dài bối rối khẽ nhấp nháy, cánh mũi xinh xắn cũng đang nhẹ nhàng chuyển động, đôi môi kiều diễm tựa như một trái anh đào ngọt lịm, đỏ mọng mà ướt át...

Nàng không hề nhúc nhích, nằm yên bên dưới thân thể đầy nam tính của người trong long. Đôi nhũ hoa cao ngất đang kịch liệt phập phồng, những đường cong hoàn mỹ của thân thể, hết thảy đều được thân thể hùng tráng của nam nhân kia bao bọc. “Cũng không biết được, kế tiếp, y còn muốn làm cái gì nữa? Nhỡ đâu là y muốn... Thì ta nên làm sao đây?”. Miêu Tiểu Miêu nhắm mắt lại, khẩn trương miên man suy nghĩ, hoàn toàn quên mất thân thể còn đang đụng chạm nhau. Lúc bấy giờ, Miêu Tiểu Miêu lại đột nhiên cảm thấy được lỗ tai của mình có chút ngứa ngáy. Liền ngay sau đó, một thanh âm bình thản vang lên bên tai nàng một cách ôn nhu:

- Trời là lều trại mặt đất làm giường, gió là cao lương mưa làm rượu, mây là hỷ đường sương làm chứng, sấm là sính lễ sét làm mai. Miêu Tiểu Miêu, nàng... cả đời này, có thể nguyện ý làm nữ nhân của ta không ?

Đôi mắt Miêu Tiểu Miêu vẫn còn nhắm chặt lại, nhưng rõ ràng khi nghe được câu hỏi này, dường như không hề do dự, nàng lập tức gật gật đầu...

- Đời này kiếp này... cho dù là đời đời kiếp kiếp... Ta cũng đều nguyện ý làm nữ nhân của chàng!

Thanh âm của Miêu Tiểu Miêu nhỏ như muỗi kêu, nhưng ngữ khí lại như đinh đóng cột!

- Đời đời kiếp kiếp... Ha ha, làm nữ nhân của ta, là không có đời đời kiếp kiếp... mà chỉ có môt đời một kiếp này... một đời một kiếp… nhưng mãi kéo dài mãi cho đến tận địa lão thiên hoang! (DG: đất biến già, trời cũng hoang vu)

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng tươi cười. Nhứng ngay sau đó hắn lại cúi người xuống, một lần nữa tùy ý thưởng thức đôi môi đỏ mọng xinh xắn thơm ngọt kia...

Những lời này, Quân Mạc Tà là nói từ tận đáy lòng.

Làm nữ nhân của hắn, thật sự là không có đời đời kiếp kiếp, bởi vì một kiếp này, đã đủ để dài tới lúc thiên hoang địa lão! Biển cạn đá mòn!

Mặc dù Miêu Tiểu Miêu lúc này còn chưa hiểu rõ, nhưng thực ra cũng không cần hiểu được... Bởi vì nàng đang đắm chìm trong hạnh phúc... Mặc kệ bây giờ Quân Mạc Tà có nói gì, nàng cũng không còn khả năng suy xét nữa! Miêu Tiểu Miêu rên rỉ một tiếng, cánh tay ngọc khẽ dãn ra, mặc kệ tất cả, vòng lại ôm lấy người nam nhân trên thân mình. Đây chính là chỗ dựa suốt đời cho nàng, cũng là hạnh phúc suốt đời của nàng... Thật tâm mà hiến dâng tất cả cho người ấy...

Gió mưa gào thét, sấm vang chớp dật, mây bay sương dạt, trời đất đảo điên! Mọi sắc thái thời tiết tồi tệ nhất dường như đã được biểu hiện ra vào lúc này rồi. Nhưng ở trong lòng Miêu Tiểu Miêu vẫn cảm thấy vô cùng thư thái, tràn ngập ấm áp, tràn ngập ngọt ngào...

Chỉ bởi duy nhất một câu: “Trời là lều trại mặt đất làm giường, gió là món ngon mưa làm rượu, mây là hỷ đường sương làm chứng, sấm là sính lễ sét làm mai.”

Thế gian này, thử hỏi có mấy nữ nhân trong đời được nghe những lời như vậy?

Miêu Tiểu Miêu thỏa mãn rồi, cũng đã say mê rồi...

Nơi này thì tràn ngập tính ái triền miên, ngọt ngào mà ấm áp. Nhưng trong đại sảnh cách đó không xa, mọi người đều ngơ ngơ ngẩn ngẩn mà nhìn về phương xa hãy còn dày đặc Thiên Kiếp kinh người, cứ như không biết mệt mỏi đang liên tục giáng xuống...

Nếu như tròng mắt người ta thật sự có thể rơi được ra ngoài, thì chỉ sợ tròng mắt mọi người ở đây cũng rơi đầy đất đếm cũng không hết, cho dù là người tâm tính bình tĩnh trầm ổn nhất cũng không phải ngoại lệ...

Một tôn giả cấp hai độ kiếp sao lại có thể độ lâu như vậy... Từ đầu tới giờ số lôi kiếp giáng xuống chắc cũng phải hơn năm sáu trăm tia rồi... Như vậy cũng thật thái quá chứ? Cho dù là Thánh Tôn cấp bốn độ kiếp, cũng không nhiều như vậy...

Hơn nữa, uy lực cũng không cường đại như vậy! Nhìn vào những sấm sét vẫn tia sau mạnh hơn tia trước nối nhau hạ xuống, tia gần nhất giáng xuống cũng đã lớn mạnh đạt đến Tử sắc thần lôi rồi!

Mỗi một đạo giáng xuống, là mỗi một lần khuôn mặt mấy lão gia hỏa kịch liệt run rẩy...

Lôi kiếp uy lực như thế này, hiển nhiên đã vượt ra khỏi cực hạn mà mọi người ở đây có thể chấp nhận được!

Nhưng điều kỳ quái nhất thật sự lại chính là ở bên kia... cư nhiên vẫn có thể tiếp tục chống đỡ được...

Thời khắc này, tất cả mọi người đều đã cho rằng Miêu Tiểu Miêu không còn hi vọng gì nữa rồi!

Bởi vì, Miêu Tiểu Miêu nhất định không có khả năng sống sót dưới lôi kiếp kia. Lôi kiếp bậc này, chỉ cần Miêu Tiểu Miêu dính vào một chút đã lập tức hóa thành tro bụi. Đừng nói là nàng, cứ cho là đổi thành kẻ mang cấp Thánh Hoàng cường giả e rằng cũng sẽ hóa thành tro bụi ngay

tức khắc! Cho nên, lôi kiếp đoạn sau nhất định không phải lôi kiếp của Miêu Tiểu Miêu! Chỉ có những tia ban đầu mới là của nàng!... Chắc hẳn là Thiên Kiếp của Miêu Tiểu Miêu bị hòa lẫn với của một vị tuyệt đại cao thủ lánh đời nào đó!

Bằng không, tuyệt đối không thể xuất hiện loại tình huống quỷ dị này!

Nhưng mà... Người đang độ kiếp kia, rốt cuộc là ai?

Tin rằng sẽ chẳng ai nghĩ tới, người đang độ kiếp kia, chính là Quân Mạc Tà!

A, chính là kẻ có Không Linh Thể Chất kia, Mặc Đại thiên tài!

Đương nhiên, bọn họ cũng không hề đoán sai!

Thiên Kiếp bây giờ quả thật đúng là sự kết hợp giữa Thiên Kiếp của hai người!

Lại còn không phải chỉ một đợt...

Lần trước Miêu Khuynh Thành truyền cho Quân Mạc Tà nguyên lực ngàn năm, chính Miêu Khuynh Thành cũng cảm thấy được Quân Mạc Tà vẫn chưa đạt đến được cảnh giới đột phá .

Mà trên thực tế, Khai Thiên Tạo Hóa Công của Quân Mạc Tà đích thực cũng chưa được đột phá theo đúng nghĩa...

Nhưng, thiên địa nguyên lực tinh thuần trong cơ thể hắn đột nhiên tăng nhiều như vậy, cũng chính là làm cho huyền khí của bản thân y tăng lên nhiều tầng!

Nhưng cái thứ mà Đại Thiếu tu luyện lại không luyện huyền lực!

Vì thế, Miêu Khuynh Thành cũng không thể lý giải...

Huyền lực nhiều như vậy, hấp thụ hết ở trong kinh mạch Quân Mạc Tà, sau đó một phần bị Hồng Quân Tháp trực tiếp dùng tới, vì vậy mới không khiến cho cái tên chuyên gặp vận may này bị nổ tung...

Thiên Địa nguyên lực tinh thuần sau khi bị Quân Đại Thiếu hoàn toàn tiêu hoá hết, đã đem chúng toàn bộ biến thành linh dịch kim sắc trong cơ thể, sau đó lại từ linh dịch kim sắc chậm rãi chuyển thành tử sắc khí...

Đến khi Miêu Tiểu Miêu đột phá, Khai Thiên Tạo Hóa Công trong cơ thể Quân Mạc Tà vừa lúc tự động đem quá trình chuyển đổi này hoàn thành...

Miêu Tiểu Miêu thành công độ kiếp là chuyện hiển nhiên, nhưng sau khi Quân Mạc Tà đến nơi độ kiếp, cũng bị cuốn vào trong. Huyền khí bản thân y cũng theo đó mà tăng vùn vụt lên như măng mọc mùa xuân, đâm ra tua tủa, không ngừng lớn mạnh...

Nguyên lực ngàn năm của Miêu Khuynh Thành cơ đấy! Hoàn toàn đâu chỉ mang sức mạnh của một Kim Huyền tu luyện ngàn năm...

Đây quả thực chính là sức mạnh kinh hoàng, đủ để làm chấn động cả thế gian!

Quân Mạc Tà vốn đang ở Thánh Hoàng cấp ba đỉnh phong, bây giờ lại ở hoàn cảnh nửa nạc nửa mỡ này, một thoáng đã thăng cấp thành Thánh Hoàng cấp bốn, vậy mà vẫn còn tiếp tục tăng, thế như chẻ tre xông qua cảnh giới cuối cùng của Thánh Hoàng, đạt tới Thánh Tôn cấp một sơ giai, sau đó lại liên tục tăng lên bước nữa, lên đến trung giai, rồi đến cao giai, cuối cùng đạt đến đỉnh phong... Tiếp đến lại tiếp tục phá tan ranh giới của Thánh Tôn cấp một, đạt được tới Thánh Tôn cấp hai!

Nhưng dường như vẫn còn chưa muốn dừng lại mà vẫn liên tục thăng tiến đến Thánh Tôn cấp hai đỉnh phong. Lúc này mới có dấu hiệu muốn dừng lại!

Mà lúc này, đúng vào lúc Miêu Tiểu vừa chống lại tia lôi kiếp thứ bảy xong, uy lực tản ra từ huyền khí của Quân Mạc Tà lúc đột phá thăng cấp đã ảnh hưởng tới Thiên Kiếp!

Kết quả là, tính từ tia sét thứ tám, lại thêm một vị Thánh Tôn cấp hai đỉnh phong đột nhiên tham gia vào Thiên Kiếp của Miêu Tiểu Miêu, do đó làm diễn ra trận Thiên Kiếp kinh thế hãi tục này...

Hơn nữa, vị Thánh Tôn cấp hai này lại không trải qua từng lần Thiên Kiếp một! Mà là tích lũy nhiều cấp, gộp lại thành một để vượt qua!

Thánh Hoàng cấp bốn một lần, Thánh Tôn cấp một một lần, Thánh Tôn cấp hai lại một lần nữa...

Ba lượt siêu cấp Thiên Kiếp!

Toàn bộ gộp lại thành một, cứ như vậy mà tính, thực sự là uy lực lớn đến mức nào đây? (BT: anh Tà nhà mình thành cái cột thu lôi rồi có phải do anh đẹp trai một tý, phong độ một tý, may mắn một tý nên bị Thiên Lôi dòm ngó chăng?)

Mọi người còn đang trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc, trong Thiên Không thành sau một canh giờ càn quét, phá hoại khắp nơi, mây đen cũng hoàn toàn tan biến!

Vừa mới đây vẫn là mưa to gió lớn, sấm sét vang dội , thé mà chỉ nháy mắt một cái lại có thể khôi phục thành trời quang mây tạnh, ngay cả gió cũng không có, một mặt trời diễm lệ nghiêng nghiêng đọng ở nơi chân trời, mọi người mới nhận ra, bây giờ đã là buổi chiều rồi...

Mặt trời thậm chí đã có chút ngả về tây...

- Đi nào!

Miêu Kinh Vân dẫn đầu, mấy người phía sau đuổi theo cách xa một quãng... Ai ai cũng đều dùng tốc độ nhanh nhất của mình, hướng về vị trí trung tâm lôi kiếp mà bay đến...

Nói đến đôi chân của những người này đủ biết mau lẹ tới mức nào? Mà chỗ Miêu Tiểu Miêu chọn để độ kiếp, cũng không cách Miêu gia quá xa, cho nên chỉ sau vài nhịp thở, mọi người cũng đã chạy tới được hiện trường.

Vừa tới hiện trường, nhìn một cái, tất cả mọi người lùi lại hít vào một ngụm hơi lạnh thật sâu!

Chỗ này... là nơi cả huyện người độ kiếp hay sao?

Có vẻ như nơi này vốn là một sơn cốc nhỏ? Giờ đây đã thành cả đống hỗn độn. Trên mặt đất đầy những hố to, toàn bộ cây cối trong sơn cốc đều bị quét sạch trơn, thậm chí hai bên ngọn núi cũng sụp đi một nửa...

Theo trí nhớ thì bên kia vốn còn có cái thác nước nhỏ, bây giờ cũng biến thành một mảnh giẻ rách rồi. Dòng nước thưa thớt còn sót lại từ đỉnh núi chảy xuống, tựa như tiểu hài tử đang tiểu tiện vậy...

Mà ở giữa lôi kiếp lại là một mảnh trống không!

Làm gì còn bóng dáng của Miêu Tiểu Miêu và Quân Mặc Tà ...

Chẳng lẽ đôi trẻ có tình ấy đã... tan thành mây khói?

Mọi người hầu hết đều nghĩ tới kết quả bất hạnh này, nhưng đây cũng là kết quả có khả năng xảy ra nhất!

Giữa vùng núi vắng vẻ, chỉ có đám cường giả ngơ ngác đang đứng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 308: Giúp Nhau Kỳ Lưng Đấm Bóp…

Mặc dù trong lòng mọi người đều đoán ra được kết cục bất hạnh này, nhưng lại không ai dám nói ra...

- Lục soát!

Nét mặt Miêu Kinh Vân trầm xuống, vành mắt hơi đỏ lên, ôm một tia hi vọng cuối cùng, phất tay ra lệnh!

Tất cả mọi người lập tức tản ra, chỉ sau một lát, đã lục soát kĩ lưỡng trong phạm vi trăm dặm, nhưng lại không có bất kỳ phát hiện nào.

Dưới ảnh hưởng kinh hoàng của sấm sét như vậy, ngay cả chim thú xung quanh cũng đã sớm chạy trốn sạch, lục soát cả buổi nhưng đến cả một nửa điểm sinh vật còn sống cũng không thấy.

Chẳng lẽ hai người kia đều đã bị trận thiên kiếp kinh khủng ban nãy đánh hóa thành tro bụi rồi sao?

Cho dù trong nội tâm mọi người đều xuất hiện ra cái suy nghĩ nhưng nhìn thấy sắc mặt giống như muốn giết người của Miêu Kinh Vân, thì ai cũng không dám tùy tiện mở miệng nói ra…

Ánh mắt Miêu Kinh Vân như phóng ra tia lửa, bỗng nhiên lướt qua nét mặt của mọi người ở đó, khi nhìn đến gia chủ Khâu gia Khâu Thừa Vân thì thoáng dừng lại một chút, chăm chú nhìn nhưng lại chẳng nói gì!

Khâu Thừa Vân thì cảm thấy trái tim mình như bị cái búa lớn ngàn cân đập mạnh một nhát, toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh toát ra tầng tầng

sau lưng áo.

Cháu trai bảo bối của ta a, tiểu tử ngươi quả thực chính là yêu tinh chuyên gây tai họa, gia gia lần này bị ngươi hại chết rồi… Con mẹ nó, ngươi xem ngươi đã gây ra chuyện gì thế này… Bây giờ đã không còn là chuyện riêng của tiểu tử ngươi nữa, chỉ sợ toàn bộ Khâu gia cũng sẽ vì chuyện ngày hôm nay mà gặp nạn rồi…

Lão gia tử Khâu Thừa Vân thầm nghĩ mà khóc không ra nước mắt.

Cái này thật đúng là không làm mà mang vạ. . . Hết thảy đều là tại đứa cháu xui xẻo không nên thân kia , ngươi xem thường ai cũng được, đằng này lại đi xem thường Mặc Quân Dạ, còn khiêu khích sỉ nhục người ta hết lần này đến lần khác…

Bây giờ thì hay rồi, lần này ngươi làm hay lắm, ép tới mức khiến một thiên tài ngàn năm có một hóa thành tro luôn. . .

Chưa hết, còn kéo theo cả cháu gái mà Phủ chủ Huyễn Phủ thương yêu nhất nữa…

Đấy là chưa kể đến chuyện này lại xảy ra vào đúng hôm đại thọ năm trăm của Phủ chủ Huyễn Phủ, đồng thời còn là ngày đính hôn của cháu gái người ta nữa. . .

Hôn sự thành tang lễ, hỷ sự thành ra tang sự, cái khoản nợ này nếu không tính lên đầu Khâu gia… thì còn có thể tính với ai đây?

Con mẹ nó. . . Khâu gia chúng ta còn có thể xui xẻo hơn nữa không?

Con của ta ơi, ngươi đã cùng vợ ngươi sinh ra cái thứ gì thế này?...

Cho dù mộ phần tổ tông tám đời có bốc khói đen, thì cũng không đến mức sinh ra cái đồ xúi quẩy ấy chứ. . .

Thật sự là hại chết người mà. . . Khâu Thừa Vân khóc không ra nước mắt. . .

Những người khác nhìn thấy ánh mắt của vị gia chủ Khâu gia này đều hả hê trông thấy. Ai bảo lão tiểu tử ngươi thích nịnh hót! Con mẹ nó, còn ở trước mặt chúng ta phô trương thanh thế, cái gì là Phúc Thọ Tùng ngàn năm… Giờ thì hay rồi, khoe khoang biến thành mất mặt phải không ? Phúc Thọ thì chẳng thấy đâu, ngược lại là chuông tang gõ liên tục, ăn trộm gà không được còn mất nắm thóc.

- Cố huynh. . .

Thấy Miêu Kinh Vân vẻ mặt nặng nề, không nói một lời xoay người rời đi. Khâu Thừa Vân vội vàng quay xung quanh tìm kiếm cứu binh. Đầu tiên là hướng về Cố Vân Dương phát ra tín hiệu cầu cứu. Ai cũng biết, Cố Vân Dương ở trước mặt Phủ chủ luôn có chút mặt mũi. Hơn nữa cũng xem là người có thể nhất vì lão mà nói đỡ vài câu. Tìm ông ta giúp đỡ, may ra có thể làm cho Phủ chủ đại nhân giảm đi chút ít tức giận. . .

- Ách. . . Ah ah. . . Lão phu đi xem tình hình đã. . . , không biết bây giờ thế nào rồi…

Cố Vân Dương vừa nghe Khâu Thừa Vân gọi mình, thoáng rùng mình một cái liền giả vờ không nghe thấy, quay người chuồn mất không thấy tăm hơi. . .

Chạy được một đoạn đủ xa rồi Cố Vân Dương mới kịp lau mồ hôi lạnh. Bà mẹ nó, kẻ chết là ngươi liên quan gì đến ta hả!!! Khâu gia các ngươi lần này chắc chắn dính xui xẻo. . . Ta nếu nói giúp, không chừng còn bị cho rằng cùng một ruột với ngươi. . Vẫn là ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách…

Giả vờ câm điếc mới chính là cách đối nhân xử thế nên học nhất. . .

Không chỉ có Cố Vân Dương, mà tất cả những người chỉ cần bị Khâu Thừa Vân liếc một cái, đều lập tức chạy trốn. . . Lát sau, cũng chỉ còn mình ông lẻ loi trơ trọi đứng tại trên sườn núi…Ngay cả Chiến gia gia chủ Chiến Vũ Vân cũng chạy mất…

Nhìn vào bãi đất trống không, Khâu Thừa Vân thở dài một hơi trong lòng vô cùng buồn bã, đột nhiên không kìm được cơn giận bắt đầu chửi ầm lên:

- Khâu Bằng, thằng cháu súc sinh chết tiệt này! Đồ con rùa con! Đồ phá gia chi tử! Đồ sao chổi át cả trăng trời! Ah ah ah ah… Thực sự tức chết lão phu rồi…

Không thể không nói, vị đứng đầu Khâu gia này mắng cũng thật là rất sáng tạo nha. . . Có mấy lão đầu đã đi khá xa rồi cũng nghe thấy được, tuy rằng hiện giờ tâm tình cả đám đều nặng trĩu nhưng vẫn suýt chút nữa bật cười. . .

Tất cả mọi người không tìm được Quân Mạc Tà và Miêu Tiểu Miêu, như vậy, hai người này thật ra đã đi đâu rồi?

Uy lực kinh người của lôi kiếp cuối cùng cũng dừng lại, nhưng hai người kia ở trên mặt đất vẫn còn đang triền miên. . .

Miêu Tiểu Miêu dường như có thể cảm giác được thần trí của mình đang bay bổng, linh hồn ca hát, đã sớm quên mất hoàn cành hiện giờ. Khi mở mắt ra lần nữa, mới phát giác được lôi kiếp kinh khủng kia đã biến mất, xunh quanh chỉ còn lại một mảnh tĩnh lặng.

Bề ngoài trông giống như thực sự rất yên tĩnh, nhưng cảnh vật lại quá bừa bộn, như thế nào cũng không dùng hai từ “yên bình” mà miêu tả được. Nhưng ở trong nội tâm Miêu đại tiểu thư, nơi này chính là cõi an bình yên vui nhất kiếp này của nàng!

- Thiên kiếp qua rồi sao?

Miêu Tiểu Miêu chớp chớp đôi mắt dễ thương hỏi .

Quân Mạc Tà bật cười trong lòng, xem ra nha đầu kia mơ mơ màng màng, rõ ràng cái gì cũng không nhớ . . .

Nhập tâm như thế sao?

- Ta làm sao biết được, ta cũng chưa độ kiếp bao giờ mà. Nhưng mà ta nghĩ chắc là đã qua rồi, bầu trời cũng trong xanh nắng ráo sáng sủa còn gì.

Quân đại thiếu gia cười trộm, xem ra bản thân giả bộ ngây ngốc cũng không tồi, vừa mới nói “ không biết”, lúc sau lại nói “chắc là” ngay.

- Mau. . . mau đứng lên. . . Chàng mau đứng lên, nặng chết người ta rồi!

Khi tinh thần hoàn toàn hồi phục lại, Miêu Tiểu Miêu nhìn tình hình xung quanh, liền chẳng thể nào mà bình tĩnh được, vội vàng hấp tấp đẩy Quân đại thiếu gia vẫn đang dính trên người nàng ra, luống cuống tay chân đứng dậy, chỉnh lại y phục. Nhưng vì trận mây mưa ban nãy, hai người còn lăn trên mặt đất lâu như vậy, bùn lầy sớm đã dính đầy người, còn chưa kể đến trong khi độ kiếp, y phục toàn thân của Miêu Tiểu Miêu có lẽ đã bị chém nát một nửa, chẳng còn che được mấy…

- Bây giờ người ta như thế này, làm sao có thể nhìn mặt ai đây?

Miêu Tiểu Miêu thiếu chút khóc ra thành tiếng rồi, nàng rõ ràng biết là sau lôi kiếp, gia gia cùng mấy người kia nhất định lập tức tới xem xét. Lúc đó, sẽ chẳng phải là một người, mà rất có thể là mấy trăm người, mình dù sao cũng là một cô nương, cứ thế này thì làm sao đối mặt với mọi người? Nữ nhân có thể là không sợ chết, nhưng sợ nhất là bộ dáng của mình xấu xí, đại khái chính là "Yêu đẹp tới chết" . Nhìn nhìn lại trên người, phía trên thì bộ ngực sữa lộ ra một nửa, cảnh xuân tươi đẹp tràn ra, phía dưới thì hai đùi tuyết trắng cũng không che được mấy phần, trên da còn dính không ít bùn nhão, làm cho cái gì trắng thì càng trắng, mà cái gì đen thì cũng lại càng đen. Mái tóc vốn đen nhánh óng mượt giờ lại biến thành một mớ cỏ rối bù, Miêu đại tiểu thư còn không biết, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của nàng bây giờ cũng chẳng khác gì mặt mèo hoa. . .

- Nàng chọn độ kiếp ở đây, chắc cũng quen thuộc địa hình nơi này chứ ? Xung quanh có chỗ nào tạm trốn không? Chỗ nào có nước nữa ?

Gột rửa qua một chút là có thể quay về rồi.

Quân Mạc Tà gợi ý.

Đương nhiên, hai con mắt hắn ở cái thời điểm này, tuyệt đối sẽ không nhàn rỗi, di chuyển vòng vo trên nửa thân trên gần như lộ hắn ra của Miêu Tiểu Miêu, trong lòng gào thét không thôi.

Nha đầu kia bình thường thì trông gầy như thế, không nghĩ tới cũng ra dáng như vậy. Chỗ nên lồi thì lồi quá mức, chỗ nên lõm thì lõm thật dọa người, quả thực chính là dáng người ma quỷ trong truyền thuyết. . .

Miêu Tiểu Miêu một tay che trước ngực, không kịp cùng hắn so đo, nói:

- Ở bên kia, có một đầm nước. . . Bên cạnh có một sơn động khá là kín, cũng không biết có bị lôi kiếp vừa nãy hủy đi hay không. . .

Lớn lên từ nhỏ tại Huyễn Phủ, Miêu Tiểu Miêu đương nhiên rất quen thuộc đối với nơi này, sau khi nhìn kĩ chung quanh thì lập tức nói.

- Ta nghĩ chắc sẽ không bị đánh hỏng đâu, chúng ta tranh thủ thời gian đi đi!

Quân Mạc Tà ôm gọn lấy nàng, nhấc chân bước đii. Hắn có thể cảm thấy được, đã có một đoàn người khá đông đang chạy về hướng này. Chỗ kia có bị hủy hay không căn bản không phải trọng điểm, cho dù lỡ bị hủy rồi, mình cũng có thể dùng sức mạnh của đất và nước làm ra một cái mới. . .

Còn nguyên nhân tại sao lại gấp như vậy thì rất đơn giản, bộ dạng bây giờ của Miêu Tiểu Miêu, tuyệt đối không thể để cho người khác nhìn thấy. . . Quân đại thiếu gia cũng biết ghen đấy. . . Nữ nhân của hắn, hắn ngắm là đương nhiên, nhưng nếu cho người khác hưởng ké, thì chính là bản thân hắn chịu thiệt lớn rồi, tranh thủ thời gian đi tìm chỗ trú thôi!

- Chàng buông ta xuống. . . để cho người ta tự đi…

Miêu đại tiểu thư chỉ là vì sự ngượng ngùng rụt rè và tự tôn của nữ nhi mà vờ vịt kháng nghị, trách móc một câu, sau đó liền tựa người vào ngực Quân Mạc Tà, một chút ý muốn giãy cũng không thấy, giống như "người ta" cái gì cũng bị thấy hết rồi, còn lo gì nữa…

"Vèo" một tiếng, Quân đại thiếu gia và Miêu đại tiểu thư đã biến mất, chỉ còn lại một mảnh đất trống không.Miêu Tiểu Miêu rút thật sâu vào trong ngực Đại thiếu, hai mắt cũng đã nhắm lại từ lâu, đương nhiên không thể phát hiện hai người bây giờ đang đi trong không gian ảo, hoàn toàn ẩn hình, bất kì ai cũng không thể nhìn thấy. . .

Đi qua sơn cốc này, phía trước quả nhiên có một đầm nước cực kì thanh tĩnh, bên trên vách núi đá gần đó còn có một sơn động không nhỏ, hoàn toàn không bị lôi kiếp vừa rồi hủy đi.

Quân Mạc Tà bay lên, từng đạo khí lần lượt phóng, cắm lên chung quanh thủy đàm từng vị trí khác nhau một cách chuẩn xác, thoạt nhìn cứ như không hề có quy tắc gì, tùy ý mà phóng, nhưng thực ra lại rất phức tạp. Ngay sau khi hắn ôm Miêu Tiểu Miêu tiến vào sơn động, thì cả hồ nước và sơn động trên vách núi đều không hiểu nguyên do gì mà biến mất…

Nếu là có người tới đây, cũng sẽ chỉ thấy một mảnh đất trống. . .

Hình Tung Mê Trận!

Trận pháp loại này tác dụng cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một loại màn che tàng hình, không ai có thể nhìn xuyên được. . .

Thấy phía trước có nước suối sạch sẽ, Miêu Tiểu Miêu lại càng cảm thấy trên người mình khó chịu. Nàng hoan hô một tiếng, giãy giụa trong lòng Quân Mạc Tà nhào ra, muốn bay vọt vào nước, nhưng đột nhiên lại dừng lại, đỏ mặt nghiêng đầu sang chỗ khác:

- Chàng. . . bây giờ thế nào?

- Thiếp phải làm sao? Làm sao… thiếp phải làm sao bây giờ?

Quân Mạc Tà khẽ giật mình nhưng lập tức hiểu ra, nha đầu này nhất định là xấu hổ rồi. Hắn nói bâng quơ :

- Còn làm sao được nữa ? Người nàng bẩn, chẳng lẽ người ta thì sạch sao. . . Đương nhiên là ta cũng muốn tắm rửa rồi, ta vốn dĩ đã không đẹp trai, lại thêm bộ dạng lôi thôi nữa, ai có thể ưng ta đây . . .

- Nhưng mà, chàng, nhưng mà, thiếp…

Miêu Tiểu Miêu cắn cặp môi đỏ mọng, dậm dậm đôi chân nhỏ, đỏ mặt không nói nên lời.

- Nhưng mà cái gì? Lắp bắp cái gì thế, nàng nói chuyện sao lại lạ như vậy hả?

Quân Mạc Tà cố ý hỏi.

- Nhưng mà ở đây chỉ có một hồ nước. .

Miêu Tiểu Miêu đỏ mặt.

- À. . . Cái hồ nước này rất lớn mà, chúng ta cùng nhau tắm cũng đủ đấy, ta không ngại tắm chung với nàng đâu!

Quân Mạc Tà giả vờ như vừa nghĩ tới cái gì, nói tiếp:

- Hơn nữa còn có thể giúp nhau chà lưng, rất thoải mái nha.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 309: Mỹ Nhân, Ta Tới Cứu Nàng.

- Hứ, ai chà lưng với chàng chứ….

Miêu Tiểu Miêu nói ra lời này, trong phút chốc cảm thấy bản thân nói sai cái gì, vội vàng bổ sung:

- Cái gì mà chàng không ngại? Ai nói muốn tắm chung với chàng chứ? Chàng không để ý nhưng thiếp rất để ý đấy!

- Ta đã không để ý thì nàng còn ngại gì nữa, thôi thì giờ ta giúp nàng chà lưng trước, vậy được không?

Quân đại thiếu gia có vẻ như trêu đùa thành nghiện!

- Được cái đầu chàng, thiếp chỉ tắm một mình thôi, sao chàng có thể đi cùng ta…. Người ta….

Miêu Tiểu Miêu nhất thời nghẹn lời, nhìn lại cả người Quân đại thiếu gia cũng dính đầy bùn lầy, nếu không tắm thì quả thật chịu không nổi, nhưng…….

- Được rồi……

Nhìn Miêu Tiểu Miêu sốt ruột, Quân Mạc Tà nháy mắt nói:

- Nhìn nàng thẹn thùng như vậy thôi thì để ta ở dựng một cái giá gỗ, phơi áo lên sẵn tiện ngăn lại tầm mắt, chờ nàng tắm xong rồi đến lượt ta tắm. Vậy được rồi chứ gì?

- Nhưng làm sao… có thể cam đoan… Chàng không nhìn lén?

Miêu Tiểu Miêu xoay xoay ngón tay, cảm thấy thật là rối rắm.

- Ta lấy nhân phẩm cam đoan, ta tuyệt đối không nhìn lén! Cho dù nàng để ta nhìn, ta cũng không nhìn!

Quân Mạc Tà giơ tay lên trời thề, trong lòng cũng âm thầm tự hỏi bản thân một câu: “A… nhân phẩm? Ta thực sự có thứ gọi là nhân phẩm này sao?”

Đã nói là làm, Quân Mạc Tà nhanh nhẹn dời vài tảng đá, lại bẻ thêm mấy nhánh cây, một cái giá gỗ đơn giản nhanh chóng hoàn thành, sau đó liền cởi áo khoác của mình ra treo lên giá gỗ, phơi thêm vài lớp quần áo, thì đã hoàn toàn chia cách được trong và ngoài…

Miêu Tiểu Miêu thoáng yên tâm, nhưng vẫn ngượng ngùng. Vạn nhất người này nhìn lén….. Bản thân mình biện pháp nào cũng không có, nhìn lén thì nhìn lén đi, bản thân mình sớm muộn gì cũng là của hắn. Mặc Quân Dạ là một người quân tử nho nhã lễ độ, tài hoa hơn người, chắc sẽ không làm loại chuyện này đâu. Miêu Tiểu Miêu tự an ủi bản thân. Không thể không nói, tên này để lại ấn tượng quá tốt trong lòng Miêu Tiểu Miêu, dường như chỉ có trời mới biết, người này thật sự không có cái gì gọi là chính nhân quân tử cả, cho dù dùng hai từ ‘lưu manh’ để hình dung là quá nhân từ rồi…..

- Chàng…. Chàng không được nhìn lén! Nếu chàng mà nhìn lén thì chính là cầm thú!

Miêu Tiểu Miêu do dự rồi từ từ bước xuống nước, vốc nước lên, lau rửa cánh tay, đồng thời cũng len lén liếc nhìn về phía sơn động, thấy tà áo trắng dính đầy bùn lầy vẫn không động đậy, có vẻ như Quân Dạ hắn nói nhìn lén, thật đúng là giữ lời, lúc này mới yên tâm hơn. Nhưng khi đã yên tâm rồi, trong lòng lại dâng lên một ý tưởng kỳ quái: “Hừ, sao hắn không nhìn lén? Chẳng lẽ ta…. Không có sức hấp dẫn sao?”

Nghĩ thế nên lòng liền có chút buồn bã bực bội: “Ngươi cũng quá quân tử rồi, quả thực quân tử chả đúng lúc, quả thật cầm thú cũng không bằng…..”. Miêu Tiểu Miêu cắn răng, cư nhiên có chút oán hận nghĩ vậy…

Con gái mâu thuẫn như vậy đấy, lúc đầu thì tìm trăm phương ngàn kế không cho ngươi nhìn lén, nhưng nếu ngươi thật sự không nhìn trộm, nàng lại không hài lòng. Mà nếu ngươi nhìn lén… nàng lại càng không hài lòng… Thậm chí còn có thể tức giận tìm đến cái chết. Miêu Tiểu Miêu còn đang thả hồn ngẫm nghĩ thì đằng sau giá áo truyền đến giọng nói Quân đại thiếu gia:

- Nàng nhanh cởi quần áo ra giặt sạch đi, giặt xong ta phơi lên cho nàng, bằng không chút nữa không có đồ để mặc… Thời gian để hong áo quần cũng đủ để nàng tắm rửa cho xong…

Quân Mạc Tà nói chuyện, khóe miệng kéo lên thành một đường cong quỷ dị…. Trong Hồng Quân Tháp của Quân đại thiếu gia dĩ nhiên là có áo sạch. Nhưng giờ phút này, hắn cũng không có lòng tốt lấy ra, một màn biểu diễn đáng coi đang ở trước mắt, có thằng ngu nào không muốn thưởng thức chứ?

- Ừ

Miêu Tiểu Miêu ừ một tiếng trả lời, cảm thấy đề nghị của Quân đại thiếu gia rất hợp lý, cắn môi nhìn áo khoác, lập tức vươn tay cởi cúc áo, mới tháo có một nút, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, mặt đỏ bừng lên, vội vàng để toàn bộ cơ thể mềm mại chìm vào trong nước, sau đó giặt sạch áo, duỗi tay ra, vụt một cái, ném qua bên giá quần áo…

Nghe bên kia truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, Miêu Tiểu Miêu cắn môi nở nụ cười, đột nhiên, nàng giật mình nghĩ đến: “Quần áo đã ném đi rồi, vậy thì… lát nữa, lúc mình tắm xong… Thì nên làm sao đây?”

Tên hỗn đản này! Lại dám dùng chiêu này để chiếm tiện nghi của mình…..

Chỉ một thoáng, Miêu Tiểu Miêu lại lặn xuống nước, trong lòng hết sức sợ hãi và lo lắng: “Chẳng lẽ hắn muốn mình chút nữa trần truồng đi lên mặc quần áo sao?”

Không thể không nói, Quân đại thiếu gia để lại trong lòng Miêu Tiểu Miêu một ấn tượng quá tốt, Miêu Tiểu Miêu đối với lời nói của hắn căn bản không hề có chút nghi ngờ nào cả, cũng không tưởng tượng được, người này lại có ý nghĩ xấu xa như vậy… Nay quần áo không có, bản thân trần như nhộng ngồi trong nước…

Cái này đúng là không biết nên làm sao nữa rồi…

Miêu Tiểu Miêu vô thức tẩy rửa toàn thân, mặt nhăn mày nhíu suy nghĩ biện pháp, cũng không biết qua bao lâu, cơ thể đã rửa sạch sẽ, nàng vẫn không nghĩ ra cách nào cả.

Vô tình liếc mắt về bên kia, đột nhiên cái miệng nhỏ nhắn mở to, con ngươi cơ hồ lồi đi ra…

Không biết từ lúc nào bên bờ bên kia có một thiếu niên chỉ mặc mỗi nội khố, duỗi thẳng hai chân ngồi trên tảng đá, con mắt gắt gao chăm chú đảo khắp cơ thể mình, khóe miệng còn chảy cả nước miếng nữa… Cái này…

- Chàng, chàng… sao chàng lại xuống đây? Chàng nhìn cái gì vậy! Mau nhắm mắt lại!

Miêu Tiểu Miêu hai tay ôm ngực, vẻ mặt như sắp khóc đến nơi, nhanh chóng đưa cả người chìm xuống nước, suýt chút nữa cả đầu của mình cũng dìm xuống nước luôn, chỉ để lộ ra mỗi đôi mắt, cảm thấy vừa thẹn vừa tức, tâm hoảng ý loạn, nhưng khi vô cùng hoảng loạn, trong lòng lại dâng lên một cảm giác kỳ lạ cổ quái …

- Chàng không phải nói chàng tuyệt đối không nhìn lén sao? Sao sao chàng nói rồi lại có thể không giữ lời chứ? Chàng chàng còn lại cởi hết quần áo ra nữa, chàng… Miêu Tiểu Miêu đỏ mặt, giận dữ nói. Ở trong

nước không thể dậm chân, nếu không, Miêu đại tiểu thư khẳng định đã giẫm đến đau cả chân rồi…

- Hở?... Ta không có nhìn lén a, ta rõ ràng là đường đường chính chính quang minh chính đại mà xem a!

Quân Mạc Tà không biết xấu hổ mắt vẫn chăm chú nhìn cơ thể hoàn mĩ mềm mại trong nước, hắc hắc cười nói:

- Ánh mắt đó của nha đầu ngươi là sao, ta cũng đâu có cởi hết quần áo, không phải còn một cái nội khố đây sao?

- Chàng, chàng….

Miêu Tiểu Miêu giận dữ, trong lòng lại vô cùng ngượng ngùng, chậm rãi di chuyển trong nước, càng lúc càng đi ra xa.

Lại bùm một tiếng, Miêu Tiểu Miêu giật mình hoảng sợ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cái kẻ không biết xấu hổ kia đã nhảy xuống nước, vô cùng anh dũng bơi tới chỗ mình, còn vừa bơi vừa nói:

- Ai nha, trên người thật sự bẩn muốn chết, ta cũng phải xuống nước tắm rửa, kỳ thật hồ nước rộng như vậy, đừng nói là hai người, mười người cũng chứa đủ. Ta xem nàng cũng đã tắm rửa khá sạch rồi, bây giờ nàng sẽ không để ý chứ?

“Ta sẽ không để ý ư? Phải nói là ta rất là để ý! Phi thường để ý!” Miêu Tiểu Miêu mở to mắt, há hốc mồm nhìn tên vô sỉ này, quả thực đúng là không còn lời nào để nói nữa.

- Chàng, chàng… Chàng đừng đến đây! Đừng tới đây!

Miêu Tiểu Miêu hoảng sợ không ngừng lùi về sau, giờ phút này nàng sợ tới mức quên cả việc thực lực của bản thân “cao” hơn tên đăng đồ tử này gấp mấy lần…

- Nàng nói gì? Nói lớn tiếng chút, ta nghe không rõ a. Thôi được rồi, đợi một chút ta bơi tới gần sẽ nghe rõ hơn.

Quân Mạc Tà vẻ mặt ngơ ngác la lên, nếu người không biết chuyện nhìn thấy cũng sẽ tưởng hắn thật sự nghe không rõ

- Ngươi đang kêu ta sao? Kêu ta qua đó làm gì vậy?

Vừa nói, vừa như người cá bơi qua…

Cái tên này, khoảng cách giữa hai người cũng chỉ độ chừng hai trượng thôi, vậy mà còn mặt dày nói cái gì cũng không nghe rõ. Chỉ sợ khoảng cách là hai ngàn trượng, hắn cũng nghe được rành mạch rõ ràng. Vậy mà còn dám nói "Kêu ta qua đó làm gì". Hừ, ngươi sờ cũng đã sờ, xem cũng đã xem, ngươi còn nói gì nữa chứ?

Miêu Tiểu Miêu xấu hổ, toàn thân nóng bừng lên, nàng là một đứa con gái chốn khuê phòng sao có thể trải qua trường hợp xấu hổ như vậy chứ? Cứ thế, lòng hoang mang, hoảng sợ không ngừng lùi về sau, không ngờ vấp phải một tảng đá dưới nước, ùm một tiếng ngã ngay xuống nước… Sự việc này xảy ra quá bất ngờ khiến nàng không kịp phòng bị, hơn nữa một phần do tâm hoảng ý loạn nên đường đường là một vị Tôn Giả Nhị cấp vậy mà cũng bị sặc nước.

- A? Nha đầu ngươi không sao chứ? Miêu cô nương, ngươi đừng lo lắng, ta đến cứu ngươi!

Quân đại thiếu gia hết sức sốt sắng "quan tâm" vội vàng kêu to, trong chớp mắt tăng tốc độ, vù một cái đã đến bên cạnh Miêu Tiểu Miêu, duỗi tay ra liền ôm chặc khối thân thể hoàn mỹ mềm mại vào lòng, hai tay lập tức bắt đầu không thành thật, nhưng miệng vẫn luôn mồm hô to gọi nhỏ.

- Sao vậy? Sao vậy? Không bị thương ở đâu chứ, không bị thương chỗ nào chứ? Để ta xem xem… Chỗ này, may quá chỗ này không bị thương. Còn có chỗ này… Ta xem xem…..

Giây phút này cả người Miêu Tiểu Miêu nhũn ra, mở to đôi mắt xinh đẹp, nhìn cái tên vô sỉ cách mình gần như bằng không này, một câu cũng nói không nên lời. Trên đời này còn có một tên giống như vậy sao! Cư nhiên còn…. Cứu ta…. Da mặt tên này quá dày rồi….

- Nha đầu, sao ngươi không nói câu nào cả vậy? Sao vậy?

Thật là, lúc này mà hắn còn dám giả bộ ngạc nhiên lo lắng hỏi.

- Chẳng lẽ sặc nước đến xỉu? Không xong không xong, phải hô hấp nhân tạo rồi, không sao, may mà ta học qua.

Hắn cũng không quan tâm Miêu Tiểu Miêu hiểu hay không cái gọi là "hô hấp nhân tạo". Vì bản thân cần tìm một lý do "đàng hoàng" nên vừa nói xong liền mở rộng miệng bao trùm đôi môi đỏ mọng xinh đẹp. Miêu Tiểu Miêu trong lúc này tâm hoảng ý loạn, căn bản không biết nên làm như thế nào, cần quái gì người này hô hấp nhân tạo chứ? Nhưng người này lại nhân cơ hội này nghĩ đại một lý do chiếm tiện nghi mình. Cho dù đó là sự thật, vậy chỉ cần truyền một chút huyền khí vào cơ thể thì xong rồi…

Lại nói, cái gì gọi là xỉu? Người ta mắt còn mở lớn mà.

Đôi mắt đẹp của Miêu Tiểu Miêu mở to thật to, hai tay yếu ớt đẩy hắn ra, nhưng bây giờ cơ thể hai người dính sát nhau, không có điểm tựa làm sao có thể đẩy ra chứ? Miêu tiểu thư càng lúc càng cảm thấy trên người đối phương truyền đến từng cơn nóng hổi, cùng với hơi thở nồng đậm đầy nam tính, cơ thể càng ngày càng mềm nhũn ra…

Đột nhiên nghĩ đến lời mình vừa mới nói ban nãy: "Quân Dạ, nếu qua được kiếp nạn này, thiếp nhất định lập tức sẽ trở thành nữ nhân của chàng…"

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 310: Gặp Quỷ Rồi...

Nghĩ tới điều đó, Miêu Tiểu Miêu lại càng thêm vô lực, hai mắt càng nhắm chặt hơn. Nhưng nàng hoàn toàn không phát giác ra, hơi thở bản thân đã sớm trở nên nặng nề hơn…

- Ưm, hơi thở của nàng không ổn định... Sắc mặt lại đỏ như vậy… Đây đều là hậu quả của việc sặc nước… Ưm, xem ra rất nghiêm trọng…

Quân Mạc Tà tay thì vẫn tiếp tục sờ soạng tứ tung, miệng thì lại nói hưu nói vượn, tuôn ra một tràng ngụy biện kỳ lạ ngạc nhiên, dù sao hô hấp nhân tạo cũng đã kết thúc từ lúc nào rồi…

Miêu Tiểu Miêu chỉ cảm thấy cả người mơ mơ màng màng, lại càng cảm thấy cả người ngày càng không có sức lực…

Miêu Tiểu Miêu nằm mơ cũng không ngờ đến, bản thân là một tiểu công chúa của Huyễn phủ, một Tôn Giả nhị cấp, đệ nhất mỹ nhân của Huyễn phủ, bản thân cũng từng mơ mộng rất nhiều, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới, lần đầu tiên lại ở trong nước…

Nhưng lúc này, nàng đã hoàn toàn mất ý thức rồi…

Mặt nước khẽ gợn sóng…

Thật lâu thật lâu sau…

Rốt cuộc yên tĩnh lại…

- Ngươi hư hỏng…

Một giọng thì thào vang lên, mang theo vẻ mềm yếu…

- A chà…

Lại thêm một giọng nói có vẻ kinh ngạc:

- Miêu cô nương, hóa ra ngươi không có chuyện gì, làm ta lo lắng muốn chết mà… Ai, vì cứu ngươi, ta mệt chết đi được…

- Ngươi vì cứu ta sao? Xem ra ta phải tận tâm cảm ơn ngươi mới đúng.

Mĩ nhân đỏ mặt tía tai, ngón tay hung hăn nhằm vào chỗ hiểm bên hông, ngắt một cái thật mạnh…

- Á...

Một tiếng gào thê thảm vang lên.

Đây là tuyệt chiêu thông dụng nhất của nữ tử, hết thảy không cần học cũng đều biết, có thể nói vừa ra tay là trúng ngay, trúng rất đúng chỗ, vô cùng đau đớn!

- Tên lưu manh nhà ngươi, hai ta đã như vậy… Ngươi… Còn gọi ta là Miêu cô nương…

- Gì chứ? Không gọi là Miêu cô nương, vậy phải gọi sao?

- Ta… Mẫu thân phụ thân ta đều gọi ta là… Miêu Miêu…

- Miêu Miêu… Miêu Miêu… Meo meo… Meo meo meo…

Người nào đó chép chép miệng:

- Tên này thật…

- A! Ngươi ngươi… Ngươi làm gì? Không không… Không được…

- Tiểu mỹ nhân… Một cái tên thật dễ nghe, đáng để ăn mừng… lại đây, để bản thiếu yêu thương ngươi một trận nhé…

-… Không được… Người ta… Ưmh ưmh…

- Hì hì… Tiểu mỹ nhân à! Bây giờ ngươi có gọi rát họng cũng vô dụng.

Đến khi hai người từ trong sơn cốc đi ra, mặt trời cũng chỉ còn lộ ra một nửa bên Tây sơn…

Thời gian đã qua một buổi chiều…

Miêu Tiểu Miêu dựa vào người Quân Mạc Tà, sắc mặt đỏ bừng, đuôi lông mày cùng khóe mắt được bao phủ bởi một tầng diễm quang, tràn ngập khí chất phong tình nhưng lười nhác của một thiếu phụ. Quả nhiên là phong tình vạn chủng a…

Nàng chỉ cảm thấy cả người mình không còn chút sức lực nào, cái cảm giác mây mưa vừa qua vẫn còn đó, cả cơ thể vẫn nhộn nhạo, dư âm kéo dài không dứt. Chỉ cần nhớ tới chuyện vừa xảy ra, Miêu Tiểu Miêu chỉ cảm thấy không lời nào có diễn tả được…

“Mình khi nào lại trở thành như vậy… Như vậy… Hư hỏng quá…”

Chỉ cần nhớ đến cái cảnh tượng nóng bỏng khi đó (BT: cái cảnh chảy máu mũi đó mà), Miêu Tiểu Miêu liền xấu hổ muốn chết… (BD: chết trong sung sướng)

“Đều do cái tên đáng ghét kia!”. Miêu Tiểu Miêu tức giận nhìn chằm chằm người bên cạnh. “Này…. Tên này đúng là cầm thú cũng không bằng, nên gọi là dã thú mới đúng, thậm chí so với dã thú còn dã thú hơn!”

Cái nhu cầu kia của hắn, cho đến giờ vẫn khiến Miêu Tiểu Miêu sợ hãi…

Đại Thiếu rất hả hê ôm chặt người đẹp, khuôn mặt hớn hở như mèo trộm mỡ thành công…

Nghiêm chỉnh mà nói, thật sự rất thoải mái mà! Trong kiếp này, đây chính là lần thứ hai. Nhưng lần trước là do trúng xuân dược, căn bản chả có cảm xúc gì đáng nhớ…

Lúc này có thể xem như hùng phong đại triển thật sự… (BT: Gió to được thổi đúng hướng)

Đại Thiếu nhìn mĩ nhân bên cạnh, vẫn có chút ăn quen bén mùi, liền nghĩ đến thân thể mềm mại đằng sau lớp áo, Quân Đại Thiếu suýt nữa lôi kéo nàng quay lại, tiếp tục tìm lại dư vị ban đầu…

Nhưng bây giờ không được, tính toán thời gian, hai người đã dây dưa ở bên ngoài không ít thời gian, người của Huyễn phủ chỉ sợ đã sắp phát điên… Vẫn nên nhanh lên trở về thôi, trước tiên khiến mọi người an tâm cái đã!

Đến lúc hai người xuất hiện ở cửa phủ Miêu gia, thủ vệ trước cửa trợn mắt cơ hồ muốn lòi cả nhãn cầu ra ngoài…

Cũng chả có gì kỳ quái, chỉ là quá chấn động mà thôi. Tin tức về cái chết hai người trước mặt tuy chưa công bố, thậm chí không ngừng có người đi ra ngoài tìm kiếm, nhưng tất cả mọi người đều biết, hai người này nhất định đã chết, hơn nữa chết còn không thấy xác, xương cốt thành tro bụi, thật ảm đạm…

Nhưng bây giờ lại có thể xuất hiện rành rành trước mặt mình…

Gặp quỷ rồi…

Đại sảnh vốn dị thường náo nhiệt, bây giờ lại yên ắng dị thường. Một đám lão gia hỏa cũng đang ủ rũ rầu rĩ, quá trưa đã lâu vậy mà cũng chưa ăn cơm, lúc này, còn ai có tâm trạng ăn cơm nữa chứ.

Còn về kẻ đầu sỏ gây họa lần này, Khâu Bằng Khâu đại công tử đã bị Thánh Hoàng Bạch Kỳ Phong tự mình ra tay xử lý…

Bạch Thánh Hoàng bất chấp thân phận địa vị của mình, từng nắm đấm như mưa rền gió dữ nện xuống, phải gọi là tâm ngoan thủ lạt a…

Không ai dám tiến ra khuyên ngăn…

Chỉ trong phút chốc, Khâu Bằng liền biến thành đầu heo, hơn nữa lại nửa sống nửa chết bị tống về Khâu gia… Khâu Thừa Vân tuy lòng tràn đầy bất mãn, nhưng cũng chỉ dám ngoan ngoãn đứng yên một chỗ không nói bất cứ lời nào, không những không thể ngăn trở, còn phải đứng một bên vỗ tay vui mừng, nếu ai không biết còn tưởng lão nhân này cùng cái tên bị đánh thành đầu heo có thù không đội trời chung nữa…

Khâu lão gia tử cũng không thể không làm như vậy, có không ít lão gia hỏa đang xoa xoa tay, chỉ cần có chút vọng động cũng có thể châm cháy ngọn lửa trong lòng họ, đặc biệt là hai vị Thánh Tôn Miêu Đao Miêu Kiếm, bốn con mắt như hổ rình mồi nhìn chằm chằm khuôn mặt nịnh nọt của gia chủ Khâu gia. Nhìn bộ dáng của họ, dám chắc chỉ cần hắn dám làm một cử động khác lạ, dám nói một câu không lọt lỗ tai, lập tức họ có thể xông lên tẩn hắn một trận, thậm chí là giết chết Khâu gia…

Đại đa số lão gia hỏa ở trong này là vì tiếc hận Mặc đại thiên tài, cũng chính là nhân tài trụ cột tương lai của Huyễn Phủ. Còn Miêu Đao Miêu Kiếm hai người thì lại càng thương tiếc cho Miêu Tiểu Miêu, hai ông lão bọn họ yêu thương Miêu Tiểu Miêu vô cùng, so với Miêu Kinh Vân chỉ có hơn chứ không kém, bây giờ gặp loại chuyện đau đớn như vậy, không lập tức ra tay giết người cũng coi như rất khắc chế rồi…

Mắt thấy sắc trời đã muộn, quản gia Miêu gia cố gắng lấy hết can đảm đi lên hỏi có cần dọn cơm hay không, thì đã bị Miêu Đao mắng một trận tống cổ thẳng ra ngoài!

- Ăn ăn ăn! Ăn cái đầu ngươi ấy! Ngươi chỉ biết ăn thôi, ăn cái rắm!

Đây là lời mà một vị Thánh Tôn đại lão nên nói ư…

Trong đại sảnh yên tĩnh, không khí càng lúc càng nghiêm trọng, Miêu Kinh Vân không lên tiếng, cũng không ai dám nói câu nào…

Đúng lúc nay, ở cửa đột nhiên truyền tới tiếng ồn ào…

Liền theo đó là một bóng hình bình thản bước tới…

Tâm trạng mọi người đều không tốt, tức giận nhìn ra…

Lập tức, cả đám trợn trừng mắt. “Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ đúng là thấy quỷ sao?”

Giờ phút này. Miêu Kinh Vân thân là người đứng đầu một phủ thế mà toàn bộ khí chất không còn sót lại chút nào. Hắn chỉ biết trơ mắt, há hốc mồm, miệng chỉ biết ú ớ nhìn người đi vào, chỉ còn thiếu điều vui mừng đến xỉu thôi.

Nhìn qua người kia, quần áo sạch sẽ, mặt mày hớn hở, toàn thân tỏa ra ánh hào quang sung sướng, trừ Mặc Quân Dạ Mặc Đại thiên tài ra còn có ai nữa chứ!

Phốc một cái, Tào Quốc Phong đã hí hửng đứng dậy!

- Ngươi… Tiểu tử ngươi còn chưa chết? Tiểu Miêu đâu?

Miêu Hoàn Vũ cũng vội vàng đi ra. Suốt cả đời, ông lúc nào cũng bình tĩnh tao nhã, dường như chưa bao giờ gấp rút vội vả như giờ phút này…

- Tiểu Miêu nàng vì lúc độ thiên kiếp đã làm bẩn quần áo, nên về phòng thay quần áo rồi, chút nữa sẽ tới…

Quân Mạc Tà xoa xoa cái mũi, nhìn vị có thể là cha vợ tương lai của mình Miêu Hoàn Vũ, trong lòng có chút ngượng ngùng… Lúc nãy, đã

đem con gái người ta ăn rồi lại ăn vài lần… Như vậy ăn rồi lại ăn tiếp… Sau đó còn ăn…

Bây giờ ăn đến bột phấn cũng không còn, đối mặt với cha vợ khẳng định là có chút không được tự nhiên rồi!

- Ha ha… Tốt tốt tốt! Không sao là tốt rồi!

Miêu Hoàn Vũ hưng phấn cười to, con gái không việc gì là tốt rồi, vị trung niên thoạt nhìn tao nhã này bây giờ cảm thấy cơ thể tràn đầy sức sống:

- Mau! Nhanh đi báo cho phu nhân biết, Tiểu Miêu đã bình an trở về, nàng không sao cả! Một chút cũng không sao!

Thì ra Miêu phu nhân không thể qua nổi cơn sốc này, đã ngất xỉu…

Lời còn chưa dứt, Miêu Tiểu Miêu toàn thân áo trắng, mặt che khăn chậm rãi đi tới…

Dường như không có cách nào bước nhanh hơn được, bởi vì thân thể Miêu Tiểu Miêu lúc này có chút không khỏe. Về phần vì sao không khỏe thì…

Xem ra hắn người đều “biết” rồi… (BD: “biết” cái gì thì cái đầu đầy sạn của mấy lão già này chắc cũng đen tối không thua gì anh em mình)

- Miêu Miêu…

Có hơn mười mấy người cùng nhau kêu lớn, trong giọng nói tràn ngập sự kích động.

Mí mắt Quân Đại Thiếu giật liên hồi… Một tiếng đồng thanh “Miêu Miêu” khiến hắn có cảm giác mình rơi vào Miêu ổ…

Mọi người đều vui sướng đứng dậy, bao vây hai người hỏi thăm…

Về chuyện thiên kiếp, Miêu Tiểu Miêu lúc ấy mơ mơ màng màng, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, cho dù nàng xem thấy cũng không có cách nào giải thích… Chỉ có thể miễn cưỡng nói hết những điều mình biết cho mọi người thôi…

Về phần Quân Đại Thiếu, xưa nay luôn là một cao thủ đóng kịch, mở to con mắt mê mang, hỏi gì cũng không biết, ngươi có thể trông cậy vào một tên nhóc "Kim Huyền" nhỏ nhoi trả lời được một vấn đề cao siêu như vậy sao…

Còn về phần vì sao lại về trễ như vậy, vấn đề này ngược lại cả đám lão gia hỏa cũng không đả động tới. Đám người kia có người nào không phải là lão hồ ly ngàn năm thành tinh chứ? Ánh mắt người nào không cực kỳ lợi hại chứ?

Miêu Tiểu Miêu vừa đi vào, bọn họ đã phát hiện có chỗ không đúng, mọi chuyện đều rõ ràng…

Căn bản không cần hỏi, chỉ cần nhìn thấy cái vẻ si tâm kia của Mặc Đại thiên tài, nha đầu Tiểu Miêu này còn có thể không cảm động sao. Có thể khẳng định hai người sau khi độ kiếp đã tìm một nơi tắm rửa, nhân tiện điên loan đảo phượng rồi…

Chuyện này rất rõ ràng, có gì mà đoán không ra chứ…

Nếu còn ai noi theo tên đầu heo vừa rồi, không biết điều mà còn thắc mắc chỉ sợ lại bị mọi người hợp lại tẩn cho bầm dập thôi…

Còn chuyện độ kiếp, mọi người đều là mặc định là, lúc ấy có một đại nhân vật nào đó trùng hợp cũng độ kiếp ở gần đó… Miêu Tiểu Miêu chỉ ngẫu nhiên bị đối phương ảnh hưởng đến thôi, nhưng lúc đối phương bắt đầu, Miêu Tiểu Miêu thiên kiếp đã độ xong rồi… Cho nên mới có thể không nguy hiểm an toàn đi ra…

Với sự phỏng đoán cao siêu như vậy, hai kẻ tiểu bối trong cuộc dĩ nhiên là không biết…

Trong lòng mỗi người trong đám lão nhân đều tự động nghĩ đến một lời giải thích hợp lý nhất. Mà trên thực tế, cũng chỉ có lời giải thích như vậy mới có thể giải thích hợp lý tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

Bằng không, chỉ bằng hai kẻ mới mười bảy mười tám tuổi sao có thể dẫn động thiên kiếp lợi hại như vậy chứ? Quỷ cũng không tin a!

Đây vốn là vấn đề mà Quân Mạc Tà cảm giác vô cùng nhức đầu. Thế nhưng lại có thể vượt qua “suy nghĩ thường thức” của các vị “thông thái” này mà không gặp chút khó khăn nào…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 311: Đạo Làm Vợ.

- Miêu Miêu... Đứa con bé bỏng của ta...

Miêu phu nhân lảo đảo đi ra, ôm chầm Miêu Tiểu Miêu, vui mừng đến rơi nước mắt. Hai mẹ con ôm nhau, khóc lớn…

Sau một lúc, Miêu phu nhân mới lau nước mắt, đi đến trước mặt Quân Mạc Tà, vẻ tán thưởng từ đáy lòng hiện cả lên mặt. Với cả lòng yêu thương, dịu dàng nhất, người mở lời:

- Quân Dạ, Tiểu Miêu… Sau này sẽ phải giao cho con rồi… Đứa con này từ nhỏ ham chơi, được nuông chiều từ bé, cũng không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, con phải cảm thông nhiều hơn nhé…

Trải qua việc này, Miêu phu nhân đã chính thức thừa nhận đứa con rể này! Bây giờ cho dù Miêu Tiểu Miêu đổi ý, người mẹ vợ này cũng đứng về phía Quân Đại Thiếu!

Trên đời này, sao có người đàn ông nào vì bảo vệ người con gái mình thích dù chết cũng cam nguyện chứ?

Theo sự hiểu biết của Miêu phu nhân, trước đây, hoàn toàn không có một người nào cả! Hành động lúc nãy của Mặc Quân Dạ đã khiến Miêu phu nhân cảm thấy rất yên tâm!

Đem cả đời con gái của mình giao cho người thiếu niên này, thật sự là có thể an tâm hoàn toàn mà! Hơn nữa, tuyệt đối sẽ không có gì ủy khuất!

Hắn vì con gái của mình ngay cả mạng cũng không cần, há có thể ức hiếp con bà được cơ chứ?

Quân Mạc Tà xấu hổ cười cười, trong phút chốc cũng không biết nên nói cái gì mới đúng.

Dưới ánh mắt quan tâm của mọi người, da mặt của vị Tà Quân đại nhân này so với tường thành còn muốn dày mấy phần, vậy mà cũng đỏ lên, hơn nữa lại rất giống với nam sinh nhỏ bé e lệ trong truyền thuyết…

Đêm đó, Miêu gia mở một bữa tiệc lớn, tất cả khách mời đến đều vô cùng vui vẻ tận hứng tham gia!

Mọi người uống đến say không biết trời đất…

Chỉ có gia chủ Khâu gia Khâu Thừa Vân trong lòng có chút khó chịu: “Các ngươi thì lại bình an trở về rồi, đánh rắm cũng không có! Nhưng cháu nội lão phu lại bị Bạch Kỳ Phong đánh đến nửa sống nửa chết, đến nay cũng không biết ra sao nữa…”

Nhưng hắn cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, còn về việc đối mặt nói thẳng ra thì… Cho dù... Hắn có thêm một trăm lá gan nữa cũng không dám mở miệng.

Chuyện quan trọng nhất, Quân Mạc Tà và Miêu Tiểu Miêu có thể bình an trở về, hắn coi như cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hai vị tiểu tổ tông bình an trở về cũng đồng nghĩa xóa bỏ tám chín phần nguy hiểm cho Khâu gia!

Cho nên mới nói, nhìn thấy Quân Mạc Tà trở về, cao hứng nhất cũng chỉ có thể là gia chủ Khâu gia: “Tiểu tổ tông của ta… Ngài cuối cùng cũng đã về… Nếu ngài còn không về, Khâu gia chúng ta hoàn toàn không còn đường sống mà…”

Tối hôm đó, Lí Tinh Vân và tất cả những người trẻ tuổi, đều vây quanh cùng chuốc rượu Quân Mạc Tà. Tên gia hỏa may mắn này, nhìn

như vậy mà đã hái đi đóa hoa đẹp nhất của Huyễn phủ rồi. Chẳng những thế, còn vô cùng thoải mái hái suốt ngày. Không chuốc hắn thì chuốc ai?

Mọi người tìm đủ lý do, kẻ bưng chén người mang bình thay phiên tiến đến, chơi trò luân xa chiến với hắn. Người người đều cảm thấy mình là tửu thần, ai ai đều cảm thấy mình tiên tửu…

Nhân phẩm Đại Tiếu vẫn rất kiên quyết, không cần tốn nhiều lời, có thể nói ai đến cũng không cự tuyệt, một chén đến lại một chén đi, uống đến sắc mặt chuyển đỏ, lảo đảo muốn ngã, tựa như say đến mức bất kỳ lúc nào cũng có thể ngã úp xuống bàn. Thế nhưng… Nhưng vẫn không ngã!

Điều này khiến mọi người như có ảo giác: chỉ cần uống thêm một chén, người này sẽ lập tức ngã gục xuống…

Hơn nữa, Miêu Tiểu Miêu lại sốt ruột không ngừng nhắc nhở: “Uống ít thôi….. Uống ít thôi”. Nhìn thấy bộ dạng của hắn sao mà không đau lòng cho được. Ánh mắt nàng ngập tràn hận ý nhìn chằm chằm những kẻ kính rượu……

Tin tức rõ ràng rành mạch đưa đến tận cửa, mọi người trong lòng tự nhiên đều nghĩ: Xem ra vị Không Linh thể chất này tửu phẩm không tệ, nhưng tửu lượng cũng rất bình thường…

Vì thế mọi người càng thêm hưng phấn, Tà Quân lại càng khiến không khí nhiệt liệt sôi nổi hơn, người mời rượu càng tích cực, bản thân uống rượu cũng càng sảng khoái… Một chén lại một chén, một vò lại một vò… Vòng đi vòng lại, thay phiên nhau ra trận…..

Một tiếng phịch vang lên, uống nhiều nhất là Mạnh đại thiếu gia Mạnh Hiền Nho, chén rượu trong tay rơi xuống đất, cả người mềm những trượ từ trên mặt bàn xuống, lăn quay chổng vó. Tiếp sau đó một loạt âm thanh rõ to vang lên…

Những người còn lại cũng không mạnh hơn Mạnh đại thiếu gia bao nhiêu, cơ bản đều là đã uống đến khô rát đầu lưỡi, nhưng vẫn không mảy may để ý, cứ như cũ tiếp tục chen lên mời rượu…. Có người uống xong một chén cũng không biết đi đâu, có người vướng phải người nằm trên mặt đất, ngã xuống cũng dậy không nổi, sau đó ngủ luôn….

Còn có nhiều người uống nhiều đến mức loạng choạng, lảo đảo tiến tới nhà xí tưới nước, cũng trực tiếp nằm ngủ luôn trong nhà xí, nhìn chung cũng không ai theo gót tên Đường mập mạp, xem như trong cái rủi còn có cái may…

Rốt cuộc, những người bên cạnh Quân đại thiếu, tầng lớp tầng lớp nối tiếp nhau, tất cả ngã xuống cả đám…

Các vị thiếu gia công tử của các thế gia lớn giống như mấy chú chó con nằm trên đất, thở phì phò ngủ, thức ăn nước uống nhễ nhại đầy người, trên mặt mùi rượu thốc vào mũi…

Đại thiếu vẫn là bộ dạng mắt lờ lờ mơ màng say, khuôn mặt ửng hồng… Chỉ đến khi nhìn thấy Miêu Tiểu Miêu đi tới, lúc này mới bưng một chén rượu lên ngây ngô cười. Rầm một tiếng, chén rơi trên mặt đất, người thì đã gục đầu trên bàn… Xem ra cũng đã say…

Bên dưới cái bàn, Mạnh Hiền Nho mặt hướng lên trời, miệng mở rộng ngáy khò khò ngủ. Chén rượu của Quân đại thiếu có hơn một nửa đổ trúng vào miệng hắn, trong mơ mơ màng màng, liền bị sặc, vậy mà vẫn còn nói được thêm một câu:

- … Rượu ngon! Hức… Thêm một vò nữa…

Sau đó lại ngáy khò khò như trước…

Miêu Tiểu Miêu bất đắc dĩ nhìn mấy con ma men trước mặt, không khỏi nở nụ cười khổ. Rốt cuộc lần đầu tiên tự mình cảm nhận được cảm giác của mẫu thân khi chiếu cố phụ thân say rượu…

Một loại cảm giác vừa tức giận vừa buồn cười… Còn mang theo vài phần cảm giác vô lực không biết nên làm thế nào….

Miêu phu nhân lúc này cũng đứng bên cạnh nữ nhi, nhìn mấy gã thiếu niên say xỉn này, thở một hơi dài:

- Miêu Miêu, con có biết, mấy người này uống say, là vì cái gì không?

Miêu phu nhân thản nhiên nói.

- Là vì cái gì?

Miêu Tiểu Miêu có chút khó hiểu hỏi lại. Uống say là vì uống quá nhiều rượu nên say, còn có thể vì gì nữa?

- Lí Tinh Vân, Mạnh Hiền Nho, Trương Khải Vân đều là những người từ bé đã ở bên cạnh con. Mấy vị thiếu niên này, còn có Khâu Bằng, Cố Phi Vũ, cùng với Chiến Ngọc Thụ bất hạnh đã mất… Bọn họ cho đến bây giờ vẫn chưa cưới chính thê, mục đích chính là đang đợi con.

Miêu phu nhân cười khổ:

- Giờ đột nhiên, con lại bị một kẻ ngoại lai xông vào, chỉ trong khoảng thời gian ngắn hái mất, bắt mất trái tim con. Đối với bọn họ mà nói, giống như giấc mộng hơn mười năm, chớp mắt đã tan biến thành mây khói. Cố Phi Vũ thành người tàn tật… Con có từng nghĩ đến, ngày thi đấu hôm nọ, tuy rằng là Mặc Quân Dạ chiếm ưu thế, nhưng… tu vi của Cố Phi Vũ vẫn cao hơn Mặc Quân Dạ nhiều lắm, sao có thể bị nội thương nghiêm trọng đến thành người tàn tật chứ? Con thử dùng đầu suy nghĩ một chút đi, nếu lúc đó con không ở đó, Cố Phi Vũ có thể có kết cục như vậy hay không? Huynh đệ Chiến gia ngày đó đã lập sẵn canh bạc, cuối cùng sắp thắng lại bại, tất nhiên vẫn có nhân tố số mệnh bên trong, và nguyên nhân chủ yếu vẫn là bị tuyệt thế tài hoa của Mặc Quân Dạ khiến kinh sợ. Nhưng con thật sự không bao giờ biết Chiến Ngọc

Thụ đối với con có tình ý như thế nào đâu? Thậm chí cũng không riêng Chiến Ngọc Thụ, ta còn hoài nghi Chiến Thanh Phong đối với con cũng có tình ý, chỉ là chưa bao giờ biểu lộ ra thôi. Còn có Khâu Bằng, hôm nay rất khác với ngày thường, không tiếc vứt bỏ bộ mặt công tử tao nhã thuần phác ngày thường, không quản đến hậu quả đối chọi gay gắt với Mặc Quân Dạ, cuối cùng chọc giận Thánh Hoàng Bạch Kỳ Phong tự mình xuống tay, gánh lấy hậu quả, cũng rơi vào kết cục thảm hại mà mọi người trong Huyễn phủ cơ hồ đều tránh né…. Con thử nghĩ xem, Khâu Bằng ngày thường có phải là kẻ làm việc lỗ mãng, hoàn toàn không để ý hậu quả, là một tên ngu ngốc sao?

Nghe Miêu phu nhân phân tích, Miêu Tiểu Miêu không khỏi nhẹ nhàng nhíu mày, cũng không vững tin hỏi lại:

- Ý của nương là… là … Bọn họ hết thảy là vì con…?

- Không phải vì con, còn có thể vì ai?

Miêu phu nhân cười khổ, nhìn nữ nhi vẫn như trước tỉnh tỉnh mê mê, khẽ thở dài:

- Hãy nhìn đám người say đến không biết trời trăng này, con cho là, bọn họ thật sự say sao?

- Chẳng lẽ bọn họ không say? Đều giả say? Vậy bọn họ diễn trò cũng quá tốt đấy chứ?

Miêu Tiểu Miêu nhìn đám thiếu niên tài tuấn của Huyễn phủ nằm tứ tung lộn xộn làm trò hề, thật sự không thể tin bọn họ đang giả say…

- Bọn họ tự nhiên là say thật, nhưng cũng không phải vì rượu mà say.

Miêu phu nhân ý tứ sâu xa nói:

- Lý Tinh Vân trường tụ thiện vũ, Mạnh Hiền Nho túc trí đa mưu, Trương Khải Vân chín chắn thận trọng! Ba người này, người nào không phải là công tử thế gia tài hoa phong lưu, tao nhã hơn người chứ? Con từ

nhỏ đến giờ, có lần nào thấy bọn họ thất thố như vậy chưa? Hôm nay bọn họ chẳng những thất thố, còn uống đến bất tỉnh nhân sự, hồ đồ cả lên, nhưng cũng không muốn vận huyền công để phục hồi tỉnh táo lại một ít… Đó là vì cái gì?

- Vì cái gì?

Miêu Tiểu Miêu giật mình lặp lại.

- Có câu, nhất túy giải ngàn sầu, hôm nay bọn họ là vì mộng đã tan vỡ, uống cho say để vơi bớt nỗi đau trong lòng! Cái say ngày hôm nay, cũng là tiễn biệt ngày hôm qua. Cái say ngày hôm nay, đối với bọn họ, cũng là sự lột xác!

Miêu phu nhân nhẹ giọng nói:

- Nhưng trước khi say, và trong khi đang say…. Bọn họ vẫn như trước, được sống trong giấc mộng khát khao kia… Cho nên bọn họ không muốn dùng huyền công bức rượu ra… Đây là một vết thương đau đớn khắc sâu trong long! Ngoại trừ say ra, bọn họ không còn phương pháp nào để phát tiết cái đau. Nếu là đệ tử ngoài đường bình thường sẽ lựa chọn đánh nhau sống chết, nếu là chiến sĩ sẽ lựa chọn một cuộc chiến đẫm máu… Nhưng bọn chúng lại không thể, vì họ vẫn là đệ tử thế gia, đều phải gánh vác sứ mệnh trời ban của bản thân!

Miêu phu nhân đột nhiên nghiêm túc nhìn nữ nhi của mình:

- Ta nói những lời này, cũng không phải là nói họ quá si tâm với con. Vì phần si tâm đó, đều đã trở thành quá khứ! Ta chỉ muốn cho con biết, nam nhân cũng có lúc đau khổ, cũng có lúc buồn bã, nhưng bọn họ vĩnh viễn sẽ không nói ra. Khi bọn họ uống rượu… đó chính là lúc bọn họ cần điều trị vết thương trong lòng… Lúc này mà nói, người quấy rầy họ, họ sẽ rất chán ghét, cho dù là thê tử của họ cũng không ngoại lệ! Mà thân là thê tử, cũng không được sau lưng họ mà nhục mạ, trào phúng châm biếm, hoặc không để ý mà bỏ qua… Chỉ được ở sau lưng dùng phương

thức dịu dàng chăm sóc thể xác và tinh thần của người đàn ông… Đó mới chính là một thê tử tốt…..

Miêu Tiểu Miêu có chút hiểu ra, đôi mắt đẹp khẽ lung linh lay động… Miêu phu nhân lại chợt thở dài:

- Người đời ai cũng biết, làm nữ nhân không dễ, tam tòng tứ đức, chân không ra cửa… Dường như toàn bộ thế giới, đều bất công với nữ nhân. Nhưng mấy ai biết, phần lớn nữ nhân gánh vác đều là chuyện vụn vặt trong cuộc sống, mà nam nhân bọn họ lại phải gánh vác toàn bộ thế giới! Trách nhiệm hy sinh trên chiến trường, nuôi sống gia đình, nuôi sống vợ con đều đè nặng trên lưng… Nữ nhân khi uất ức có thể khóc, không ai chê cười! Nhưng nam nhân khi rơi lệ, sẽ có người chê cười chỉ trích… Cho nên mới có câu nam nhi đổ máu không rơi lệ là vậy… Nhưng để nữ nhân chúng ta lựa chọn, chúng ta đều cam tâm tình nguyện hy vọng, người đàn ông của mình… rơi lệ chứ không đổ máu… Vì rơi lệ không có nguy hiểm, nhưng khi đã đổ máu… Lại thường thường mang hàm nghĩa vĩnh viễn mất đi người mà ta có thể dựa vào…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 312: Giờ Phút Quan Trọng Đã Đến…

- Bọn họ cũng không thoải mái gì, con là vợ tội tình gì phải làm khó người đàn ông của mình chứ… Làm một người vợ tốt, phải hiểu… có một số việc, một số lúc… cần phải cảm thông, nếu một người con gái không hiểu chuyện, không biết chuyện gì nên làm và chuyện gì không nên làm, thì cả đời chỉ là một vở bi kịch, con hiểu chưa? Hiện giờ có thể con nghe vẫn chưa hiểu, sau này rồi khi phải nếm trải thì tự dưng con sẽ hiểu thôi!

Nữ nhi của mình nay đã là vợ người khác, tuy cũng khá là vội vàng, nhưng bản thân cũng phải mau dạy con mình cách làm vợ… Trong cả cuộc đời người con gái, bài học này là bài học quan trọng nhất.

- Con hiểu, thật sự hiểu được…Cám ơn nương đã dạy bảo, mẫu thân.

Miêu Tiểu Miêu nhẹ nhàng nói:

- Có thể con quá tham lam nhưng con hy vọng Quân Dạ của con, cả đời này không rơi lệ, cũng không đổ máu…

Miêu phu nhân lắc đầu cười khổ, nữ nhi. Nguyện vọng của con quả nhiên tham lam a…

- Ơ, bây giờ mọi người uống rượu, Quân Dạ vì sao cũng say? Chẳng lẽ hắn cũng có tâm sự buồn đau gì sao?

Miêu Tiểu Miêu lập tức hỏi.

- Nha đầu ngốc, bọn họ say là vì con, mà mặc Quân Dạ say lại là vì bọn họ a! Con người luôn luôn có một giới hạn, không phải nói không có tâm sự sẽ không bao giờ say sao! Là ai đi nữa uống nhiều đều say!

Miêu phu nhân lắc lắc đầu nói, khóe môi hiện lên một nụ cười yêu chiều, nhìn nữ nhi của mình.

- A..... Con đã hiểu.

Khuôn mặt tươi cười của Miêu Tiểu Miêu đỏ lên, lập tức nói:

- Nương, nương xem, mấy người đó đều say nằm dưới đất, hoàn toàn không có bộ dáng gì cả. Nhưng Quân Dạ của con vẫn thực tao nhã nằm trên bàn. Thậm chí cũng không có ngáy ngủ, hì hì… Quân Dạ hắn, ngay cả uống rượu say cũng rất có phong độ a, chỉ cần điểm này, Quân Dạ cũng hơn bọn họ rất nhiều. (BD: lạy mẹ , câm nín với em MTM)

Miêu phu nhân nghe xong lời con gái mình vừa nói, nghẹn ngào không nói nên lời: “Cái gì gọi là uống rượu say còn có phong độ? Người uống say, hiểu được cái gì gọi là phong độ sao? Cái này cũng có thể so sánh sao? Quên đi, trong mắt con gái mình bây giờ, mặc Quân Dạ là một sự tồn tại hoàn mĩ nhất rồi!”

- Được rồi, con nhanh lên kêu vài người, đỡ Quân Dạ của con đến phòng khách nghỉ ngơi đi. Nương cũng kêu thêm người đỡ mấy vị công tử vào phòng nghỉ ngơi. Nương nghĩ phụ thân con bên kia, phỏng chừng cũng không kém bên đây là bao, uống vì vui buồn lo lắng, hết thảy đều là vì con gái chúng ta a.

Miêu phu nhân mặt nhăn nhíu nói.

- Nương…

Miêu tiểu Miêu làm nũng kêu một tiếng, nói:

- Giường của phòng khách rất cứng, cũng không thoải mái, hơn nữa… Nhiều người uống rượu đến vậy, hương vị chắc chắn sẽ rất khó

ngửi. Điều kiện nơi đó không tốt chút nào….

Điều kiện phòng khách không tốt?

Miêu phủ nhân đỡ trán thở dài: “Đó chính là phòng khách tốt nhất của Huyễn phủ a, phòng tiêu chuẩn hạng nhất, điều kiện sao có thể không tốt cơ chứ.”

- Vậy theo ý con nên làm thế nào?

Miêu phu nhân nhìn đứa con gái của mình hỏi.

- Dù sao cũng không thể ở phòng khách….

Miêu Tiểu Miêu chu miệng lên đáp.

- Được rồi được rồi, chuyện nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi.

Miêu phu nhân chỉ còn cách thỏa hiệp

- Con cùng Tiểu Đậu nha dìu hắn vào khuê phòng của con nghỉ ngơi, nhưng con phải tới chỗ nương ngủ, được chưa.

Miêu phu nhân cũng là người từng trải, sao có thể không phát hiện ra chứ, con gái bảo bối của mình đã không còn là đóa hoa ngày trước nữa, nhưng hai người bây giờ trên danh nghĩa vẫn chỉ là đính hôn, không thể làm chuyện gì quá mức được…

- Con biết rồi….

Miêu Tiểu Miêu đỏ mặt, vui sướng nói.

- Con chăm sóc hắn một chút, sau đó sẽ qua phòng nương.

Nói xong liền kêu Tiểu Đậu nha đến, sau đó xoay người, cẩn thận đỡ Quân đại thiếu lên, với tu vi cấp Tôn Giả bây giờ của nàng, đỡ một Quân đại thiếu nặng một trăm cân, cũng không tính là vật nặng gì. Sau đó vội vã bước đi, dọc đường vẫn còn nghe thấy nàng luôn miệng dặn dò Tiểu

Đậu nha chuẩn bị nước ấm, chuẩn bị khăn mặt, chuẩn bị canh giải rượu…. chuẩn bị……

Miêu phu nhân nhìn bóng lưng của con gái, chỉ biết cười khổ lắc đầu, con gái của mình đã trưởng thành rồi….

Lại nói tiếp bên này, Miêu Tiểu Miêu cẩn thận dìu Mặc Quân Dạ về khuê phòng của mình, nhẹ nhàng đặt hắn lên giường rồi kêu Tiểu Đậu nha mang những thứ cần chuẩn bị đến, sau đó lại vô cùng cẩn thận cởi áo khoác của hắn ra, rồi đến giày, xong rồi dùng khăn mặt âm ấm lau mặt cho hắn….

Sau khi những chuyện vụn vặt đều xử lý xong hết, lúc này mới đuổi Tiểu Đậu nha đi ra ngoài, chống cằm ngồi bên giường, si ngốc ngắm nhìn khuôn mặt vô cùng bình thường đó, nhìn rồi nghĩ nghĩ rồi tiếp tục nhìn, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười tươi tắn…

Thật sự là oan gia ngõ hẹp, không biết hắn có chỗ nào hấp dẫn mình. Tại sao chỉ mới quen biết nhau được một khoảng thời gian ngắn, lại có thể sinh ra cảm giác sống chết không thể chia lìa, giây phút nào cũng mong được trông thấy hắn. Lúc này, dường như là theo bản năng, nàng vươn tay ra, xoa xoa mặt hắn, vô cùng dịu dàng, từng hành động, từng cử chỉ mang theo tình yêu rộng vô vàng…

Nhưng cái sờ cơ hồ vô ý thức này… Lại thật sự dẫn đến một chuyện….

Miêu Tiểu Miêu đột ngột phát hiện, tay của mình bị một bàn tay khác nắm chặt…

Nàng giật mình ngẩng đầu lên liền thấy con ma men say đến bất tỉnh nhân sự được mình và Tiểu Đậu nha đùa nghịch lúc nãy đã mở mắt, con mắt trong suốt ấy nhìn mình hiện lên ý cười…

- …….

Miêu Tiểu Miêu trong một chốc đầu óc bỗng nhiên trống rỗng:

- Ngươi tỉnh?

- Tỉnh?

Quân Mạc Tà bĩu môi.

- Phu quân của nàng căn bản không có say, ta làm sao có thể say đến mức bất tỉnh như thế chứ…

- Chàng không có say sao!

Miêu Tiểu Miêu cảm thấy đầu óc mình có chút rối loạn hoảng loạn:

- Chàng uống nhiều như vậy…. Tại sao không say chứ?

- Ai….. Bọn họ là mượn rượu giải sầu, chỉ cầu say, nên mới không dùng lực bức rượu ra.

Quân Mạc Tà làm bộ đau đớn thở dài.

- Tửu lượng của ta cũng tàm tạm thôi, nhưng được cái là trong lòng không có chuyện đau khổ gì, bây giờ lại còn thành công ôm mĩ nhân về… Đó gọi là người gặp chuyện vui, tinh thần sảng khoái, làm sao say được chứ? Nhưng nếu không làm bộ say ngã, coi bộ còn không biết có bao nhiêu người muốn chuốc rượu ta nữa, ta thông minh như vậy, thi triển một màn say đến ngất xỉu, rất thần kỳ phải không?

- Chàng……

Miêu Tiểu Miêu quả thật không biết nên nói gì mới đúng. Nhìn trong mắt người này lóe đến tia giảo hoạt đắc chí, thật sự là vừa tức giận vừa buồn cười. Hắn ở trong tình huống vừa rồi lại có thể ra một chiêu như vậy, đúng là rất xấu xa….

- Đúng rồi…. Có vẻ nơi này…. So với đầm nước tháng rồi thoải mái hơn rất nhiều, ở đây cũng chỉ có hai ta…..

Quân đại thiếu mỉm cười xấu xa, lấy tay vỗ vỗ giường mềm mại nói:

- Nương tử ~ đến.

Nhìn thấy dục vọng quen thuộc xuất hiện trong mắt hắn, Miêu Tiểu Miêu sao có thể không biết hắn muốn làm cái gì chứ? Không khỏi xấu hổ đến đỏ bừng mặt:

- Nhưng….. nương bảo….

- Nhưng….. Nhưng đêm nay bổn thiếu gia muốn nếm thử hương vị mỹ nhân đệ nhất của Huyễn phủ. Quân Mạc Tà híp mắt, cười hắc hắc

Và phải nếm thật cẩn thận, từ trên xuống dưới…. Mỗi nơi đều phải nếm thử…..

Miêu Tiểu Miêu còn kịp phản ứng thì một bàn tay to đã ôm chặt lấy eo mình….

Ưm một tiếng, mơ mơ màng màng, khi tỉnh lại thì mới phát hiện mình đã bị người nào đó kéo lên giường…. Quần áo, thì đã bị cởi một nữa…..

Đang muốn chống cự, muốn thuyết phục người đó thì… Một bàn tay to sờ đến bộ ngực sữa của mình…. Miêu Tiểu Miêu rên rỉ một tiếng, đôi mắt đẹp say đắm, chỉ cảm thấy ngay cả nói chuyện cũng không còn sức….

Thôi….

Quân đại thiếu xoay người, thì đã nằm lên trên….

Trong khuê phòng, trong chớp mắt, xuân sắc khôn cùng….

Sáng ngày thứ hai, trước cửa Miêu gia Huyễn phủ đã tập trung không ít người, hơn nữa tất cả đều là cao thủ, các vị cường giả bậc Thánh tôn

trong Huyễn phủ cơ hồ đều tập trung lại, các đại gia chủ cũng đều có mặt, bảy người Tào Quốc Phong, cũng sớm đã ở trong hàng ngũ…..

Khuôn mặt Miêu Kinh Vân u ám, không ngừng nhìn sắc trời phía Đông ngày càng sáng rực, bộ dạng có chút vội vàng, nôn nóng…

Hôm nay là ngày mà tất cả cao thủ của Huyễn phủ một trăm năm mới được tiến vào Linh Dược Viên một lần, tất cả mọi người đều đã tới đông đủ, chỉ còn thiếu hai người. Và cũng là hai người trẻ tuổi nhất: Mặc Quân Dạ và Miêu Tiểu Miêu!

Mà bây giờ, hai người kia một người cũng chưa thấy mặt!

Hai người này lại dám cùng nhau đến muộn…

- Ngươi, đi đến phòng khách! Kéo Mặc Quân Dạ dậy! Ngươi, đi đến khuê phòng gọi Miêu Tiểu Miêu dậy. Bây giờ đã giờ nào rồi! Thật sự khiến lão phu thất vọng mà!

Miêu Kinh Vân đêm qua uống cũng không ít, nên không biết Mặc đại thiên tài đêm qua bị cháu gái của mình ôm đi….

Hôm nay là một ngày vô cùng quan trọng, vậy mà hai người có khả năng đạt được nhiều ưu đãi nhất lại chơi trò mất tích.

Linh Dược Viên ở đây một trăm năm mới mở cửa một lần, tất cả mọi người đều thừa dịp này tìm kiếm những linh dược cần thiết cho mình, bây giờ đã trễ hơn nửa canh giờ, chẳng khác nào đã để mọi người hái ít đi vài cọng linh dược a…

Nếu phải tính toán, đó chính là một khoản tài phú khổng lồ a, buồn bực hơn là cái khoản tài phú này lại bị hai người trẻ tuổi thiếu hiểu biết kia hóa thành sương mù….

- Để ta đi gọi Miêu Miêu vậy.

Miêu Hoàn Vũ có chút xấu hổ. Thân làm chủ nhân của Linh Dược Viên, năm nay tổng cộng cũng chỉ có hai tháng ở trong nhà, trong đó một tháng đoàn tụ cùng gia đình, tháng còn lại chính là tháng mở ra Linh Dược Viên.

Thời gian còn lại, hắn đều phải ở trong Linh Dược Viên. Giờ phút này là giờ phút hy vọng nhất có thể nhìn thấy con gái của mình thì lại không thấy bóng người, một người luôn luôn giữ được bình tĩnh như Miêu Hoàn Vũ cũng có chút buồn bực. Tiểu Miêu đứa nhỏ này làm việc luôn luôn tỉ mỉ cẩn thận, nhưng hôm nay bị làm sao vậy?

Miêu Hoàn Vũ đi đến dưới lầu tú lâu của con gái, chưa kịp mở miệng gọi đã thấy đến một cảnh tượng đập vào mắt, gần như khiến hắn phát điên: Miêu Tiểu Miêu và Quân Mạc Tà hai người nhu tình mật ý, ngươi mệt ta đỡ ngươi đi xuống…. Nhìn sắc mặt hai người, dùng đầu gối cũng có thể nghĩ ra đêm qua hai người làm chuyện gì…

Thêm vào cái bộ dạng cả người không còn sức của Miêu Tiểu Miêu, căn bản là không gì có thể che dấu nổi….

Một ngọn lửa không tên ở trong lòng Miêu Hoàn Vũ cháy bùng lên!

Bất cứ một người cha nào, cho dù đối với con rể hài lòng đến mức nào, nhưng rơi vào trường hợp tận mắt bắt bắt gặp con gái mình bị người ta ăn sạch sẽ…. Trong lòng sẽ rất là phức tạp!

Trong lòng Miêu Hoàn Vũ bây giờ có thể nói là rất phức tạp, bộ dáng phong độ tốt bụng luôn luôn được bảo trì đã biến mất không còn sót lại cái gì, hắn cắn chặt răng, trừng mắt, rít gào:

- Hai cái tên tiểu súc sinh! Hai người các ngươi rốt cuộc đang làm gì!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 313: Linh Dược Viên!

Thấy phụ thân mặt đen nghiêm túc đứng dưới lầu, Miêu Tiểu Miêu trong phút chốc xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất, khuôn mặt đỏ bừng, chân tay luống cuống.

Quân Mạc Tà cũng không biết nói gì với nhạc phụ: Ngươi nói ngươi làm trưởng bối người ta, mới sáng sớm đứng dưới lầu của thanh niên làm cái quỷ gì a? Không biết da mặt bổn thiếu gia mỏng manh hay sao?

Miêu Tiểu Miêu cũng rất bất đắc dĩ…..

Nàng cũng biết hôm nay là ngày duy nhất trong vòng một trăm năm….

Nhưng, cho dù đầu óc có hiểu rõ cỡ nào, thì cơ thể cũng không nghe lời, đó là sự thật, thật sự bất đắc dĩ, đêm qua, gần như cả đêm, tên này không cho mình nghỉ ngơi…. Suốt một đêm, giống như sóng biển đánh vào bờ vậy, tầng sau cao hơn tầng trước đánh thẳng vào người mình, liên miên không ngừng, không buông lỏng chút nào. Miêu Tiểu Miêu cảm thấy cả cơ thể của mình như bị đánh đến tan ra…. Thậm chí cho đến bây giờ, cả người vẫn cảm thấy đau nhức…..

Sáng hôm nay tỉnh lại, phát hiện mình trần truồng nằm trên thân người đàn ông này, hơn nữa, khoảng cách giữa mình và hắn gần như bằng không, bây giờ khoảng cách cả hai càng tụt xuống con số âm. Bản thân cũng không biết đêm qua mình đã ngủ như thế nào …. Tất cả dường như biến mất trong trí nhớ vậy, chỉ còn giữ lại cảm giác thực cốt mất hồn chạy dọc toàn bộ cơ thể…. Bây giờ vẫn thỉnh thoảng phát ra, dư vị quẩn

quanh, kéo dài không thôi. Nếu không phải Quân Mạc Tà nhắc nhở, Miêu Tiểu Miêu gần như là không dậy nổi đó….

Mệt quá! Rất mệt! Rất mệt!

Muốn nghỉ ngơi quá a, so với luyện võ một ngày, làm việc một ngày còn vất vả hơn!

Trong giây phút nào đó, trong lòng Miêu Tiểu Miêu thậm chí còn nổi lên một suy nghĩ: Đàn ông trên đời này có ba vợ bốn nàng hầu cũng có đạo lý của nó…. Chỉ có một…. Đúng là không chịu đc, ngay cả bản thân mình thuộc cấp bậc Tôn Giả mà còn như vậy, những người khác thì chống đỡ thế nào a?....

Quân đại thiếu thần hoàn khí chừng, thần thanh khí sảng, tinh thần sảng khoái tỉnh dậy, Miêu Tiểu Miêu có thể quên, nhưng Quân đại thiếu tuyệt đối không quên! Hắn khống chế bản thân rất tốt, cho dù đêm qua mệt gấp ba bốn lần, sáng nay vẫn có thể dậy đúng giờ!

Hôm nay là ngày có thể thực hiện mục đích quan trọng nhất của mình khi thâm nhập vào Huyễn phủ! “Linh Dược Viên”, không biết nó sẽ mang lại kinh ngạc mừng rỡ gì cho mình đây…

Khi rửa mặt, Quân Mạc Tà mơ mơ hồ hồ nói một câu, nhưng cũng chỉ vì câu này, lại khiến Miêu Tiểu Miêu trong khoảng thời gian dài mặt đỏ tía tai, xấu hổ vô cùng….

- Này… Chuyện một ngày một đêm này…. Thật sự khiến người ta khó quên.

Những lời này nhìn cũng rất bình thường, đáng tiếc Quân đại thiếu lại cố ý kéo dài mỗi từ ngữ…..

Miêu Hoàn Vũ xưa luôn bình tĩnh nay lại có vẻ mặt tức giận, đưa đứa con gái co quắp bất an và con rể rạng ngời chói lóa đến trước mặt Miêu Kinh Vân.

Miêu Kinh Vân chỉ biết đảo cặp mắt trắng dã, liền phất phất tay nói:

- Xuất phát!

Chuyện đó trong khoảng thời gian này tạm thời không nên xảy ra, nhưng chuyện đó lại xảy ra, ngươi để một người gia gia như ông phải nói cái gì đây? Dạy dỗ… Cũng chỉ biết kéo dài thêm thời gian mà thôi…

Miêu Kinh Vân dẫn đầu, đoàn người cùng đi, Miêu Đao mang theo Miêu Tiểu Miêu, Miêu Kiếm cõng Quân Mạc Tà, cả đội ngũ giống như một mũi tên rất lớn, bắn về phía chân trời tối om….

Với tốc độ thần kỳ của đám người này, chưa đếm đến hơi thứ mười thì mọi người đã ở trong chủ cung Huyễn phủ. Bây giờ, trước mặt mọi người, là một khối thạch bích rất lớn!

Nói vật trước mặt này là một khối thạch bích cũng không đúng lắm, chính xác phải nói là một khối ngọc thạch rất lớn mới đúng! Nó cao khoảng hai mươi trượng, phát ra ánh sáng óng ánh trong suốt, mơ hồ còn nhìn thấy bảy màu sắc xinh đẹp chuyển động bên trong đá….

Bên trên ngọc thạch, phủ đầy hoa văn kì dị!

Ngoại trừ những đặc điểm ấy ra, khối ngọc thạch này còn có một chỗ rất đặc biệt, đó chính là, cả khối ngọc thạch giống như trong suốt vậy, từ vị trí của mọi người nhìn vào, bên trong ngọc thạch tựa hồ như tồn tại hàng vạn hàng nghìn hình ảnh, mây mù lãng đãng trôi, lầu các san sát nhau, cũng có vô số bóng hình bay tới bay lui ở bên trong….

Tựa hồ bên trong khối ngọc thạch này, có thể thông đến một thế giới khác….

Mà mọi người đứng ở đây, cũng chỉ thấy được một góc nhỏ của thế giới thần bí đó mà thôi….

Nhưng khi vòng qua sau khối ngọc thạch, cũng chỉ có một ngọn núi đá thật lớn mà thôi!

Sau khối ngọc thạch cái gì cũng không có, cũng không cần nói đến những hình ảnh thần kỳ đã nhìn thấy….

Một khối ngọc thạch lớn như vậy, nếu đặt ở cuộc đấu giá ở đại lục huyễn huyền, tin tưởng bất cứ quốc gia nào cũng sẽ bỏ ra hết tiền tài quốc gia, cũng không biết có mua nổi nó không nữa! Cái giá đó chỉ mới tính đến giá trị của mỗi khối ngọc thạch thôi đấy….

- Khối đá này gọi là Huyền thiên ngọc! Là một khối Huyền thiên ngọc hoàn hoàn chỉnh chỉnh đấy, không hề có góc cạnh, cũng không có đường nứt vỡ, chưa hề bị tổn hại.

Miêu Tiểu Miêu ở bên cạnh Quân Mạc Tà nhẹ giọng nói:

- Mà chỗ thần kỳ của khối ngọc thạch này chính là, nó có đặc tính không nứt vỡ, cho dù là ai đi cũng không thể phá hư nó…. Cho dù là mười vị Thánh Tôn cùng một lúc xuất thủ, cũng không để lại một nửa dấu vết trên khối ngọc thạch này…

- Đúng là thứ tốt a!

Quân Mạc Tà hai mắt sáng ngời.

- Khối Thiên huyền ngọc này chính là bảo vật trân quý nhất của Phong Miễu Huyễn phủ này đó! Nhưng nó trân quý, cũng không phải là vì bản thân nó không bị phá vỡ, hay có đặc tính chất chứa hình ảnh, nếu chỉ có thế, nó quá lắm cũng chỉ là một món đồ chơi hiếm thấy mà thôi!

Miêu Tiểu Miêu nhẹ giọng nói.

- Giá trị của nó nằm ở chỗ, khối ngọc này, là cửa vào duy nhất của Linh Dược Viên!

Giờ phút này, Miêu Hoàn Vũ một mình một người đứng đối diện với khối Huyền thiên ngọc đó, lẳng lặng vận dụng lực lượng nào đó trong cơ thể, tựa hồ cùng khối ngọc thạch lớn nói cái gì đó…

Trên Huyền thiên ngọc, các hoa văn đơn giản từ từ chuyển động, từ chậm đến nhanh, sau đó nhanh chóng xoay tròn, dần dần biến thành một ảo ảnh mơ hồ… Đến cuối cùng, lại biến thành một màn sáng màu trắng hoa lệ…

- Với ta thì, thứ trân quý nhất của Phiêu Miểu Huyễn phủ, chính là nàng, chỉ có duy nhất nàng mà thôi!

Quân Mạc Tà mỉm cười nói.

- Ta đã chiếm được thứ trân quý nhất rồi.

Ngươi người này….

Miêu Tiểu Miêu trong phút chốc mặt đỏ tai hồng, vừa thẹn vừa mừng, vừa hờn dỗi dậm chân.

- Người ta không phải thứ này thứ nọ đâu!

- Đúng đúng…. Nàng không phải thứ này thứ nọ….

Quân Mạc Tà nháy mắt cười nói.

Cơ hội trêu đùa tốt như vậy, sao có thể buông tha chứ?

- Chàng! Chàng mới là thứ này thứ nọ!

Miêu Tiểu Miêu cố gắng trợn tròn mắt lên, tức giận đạp chân hắn nói.

- Người ta không để ý đến chàng nữa, chàng đúng là xấu xa mà….

- Không sao, bây giờ nàng không để ý đến kẻ xấu xa như ta cũng không sao….

Quân Mạc Tà nghiêm túc đi đến ghé vào tai nàng, cúi đầu nói.

- Buổi tối khi cởi hết quần áo để ý đến ta là được, còn nữa, ta lúc đó mới thật sự là xấu xa a.

Miêu Tiểu Miêu vô cùng xấu hổ, hai tay che kín mặt, xấu hổ đến mức không dám nhìn mặt người khác… Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, chiếc cổ trắng cơ hồ cúi đến muốn giấu trong ngực… Thật sự không còn mặt mũi gặp người a… mắc cỡ chết đi được…

Oan gia này, ở nơi trang trọng như thế này, dù người khác không nghe được đi chăng nữa nhưng hắn sao có thể cái gì cũng dám nói…

Đúng lúc này, trong Huyền thiên ngọc kia, đột nhiên bắn ra một tia sáng bảy màu mờ ảo, theo cùng với nó, là một mùi hương thơm ngào ngạt! Mùi hương này, tuyệt đối không giống với bất kì mùi hương nào của hồng trần thế tục, vì nó khiến những người ngửi được nó, lập tức cảm thấy phiêu phiêu dục tiên, thể xác và tinh thần bồng bềnh. Sau đó, đột ngột không biết từ nơi nào hiện ra một cánh cửa lớn. Bên phải nó có treo một bức tự, viết là:

“Cửu U thiên đích vô song khách, tuyên cổ hồng trần ngã đệ nhất!

Thượng thiên nhập đích bằng sất trá, khiếu vũ huy phong nhâm túng hoành!

(Tạm dịch:

Cửu U thiên địa vô song khách, trong chốn hồng trần ta thứ nhất!

Lên trời xuống đất ai bằng ta, gọi mưa kêu gió tự do bay!)

Hai mươi tám chữ, mỗi chữ đều như muốn phá bức tường bay ra, giống như sét đánh trời quang, tia chớp sáng rực chiếu vào trong lòng mỗi người!

Những từ đó, mỗi từ đều một mang theo một khí phách vương giả, quát tháo thiên địa, bễ nghễ thiên hạ, duy ngã độc tôn! Chỉ cần xem hai mươi tám chữ này, cũng có thể tưởng tượng ra, người viết ra hai mươi tám chữ này, là anh hùng như thế nào, là hào kiệt loại nào!

Cửu U đệ nhất thiếu!

Ngoại trừ Cửu U đệ nhất thiếu ra, cho đến nay, cũng không có một người nào, có khẩu khí lớn như vậy! Cũng không có một người nào, có bản lĩnh viết xuống những từ này!

Rất điên cuồng!

Nhưng cái điên cuồng đó khiến lòng người bất giác dâng lên kính ý!

Rất kiệt ngạo!

Nhưng cái kiệt ngạo đó khiến tâm trí người ta khuất phục!

Hai mươi tám chữ to đó xuất hiện khoảng hơn nửa phút, mới từ từ biến mất. Trong quá trình chữ viết biến mất, một con đường lát đá từ từ hiện ra, một con đường đi về phương xa, không có điểm dừng. Tựa hồ con đường này, có thể dài đằng đẵng không có điểm dừng!

Mà hai bên đường lát đá, từ mơ hồ đến rõ ràng huyễn hóa ra vô biên vô hạn cây cối. Đợi khi tất cả đều đã hiện rõ ràng, những người ở đây có thể giống như đi con đường bình thường, đi vào Linh Dược Viên! Đây là luật lệ vạn năm, chưa từng có sự thay đổi, cũng chưa từng xuất hiện sự khác lạ nào cả….

Tất cả mọi người đều quỳ lạy, kiên nhẫn chờ đợi!

Nhưng đúng lúc này, mấy vạn năm qua không có ngoại lệ, hôm nay lại xuất hiện!

Ngay khi hai mươi tám chữ kia hoàn toàn biến mất, thì ánh sáng vàng đột ngột lóe lên, bỗng nhiên xuất hiện vài chữ to cùng một phong cách: “Sau khi vào trong, nếu dám quậy phá, lão tử thiến ngươi!”

Nhìn đến câu này, các lão gia tử đều rơi vào tình trạng hóa đá!

- Đây…. Chuyện gì xảy ra vậy?

Nội dung mới thêm vào này sao lại thô tục như vậy chứ, như vậy… Sao còn xuất hiện trên vách đá nghiêm trang mục ngọc chứ? Còn nữa…. Trước kia cũng không có chuyện này a, nhưng chữ viết kia rõ ràng là của Cửu U đệ nhất thiếu, cùng với hai tám chữ trước hoàn toàn khác nhau… Còn nữa, những lời này rốt cuộc ám chỉ điều gì, và, nói với ai?

Quân đại thiếu chỉ cảm thấy trong lòng vang lên một tiếng “ong ong”, dưới khố tựa hồ có một cơn gió lạnh thổi qua mang theo cảm giác hết sức nguy hiểm… Trong tất cả mọi người, chỉ có hắn hiểu được ý nghĩa câu trên.

Câu đó, quả thật là nói với mình mà! Cửu U đệ nhất thiếu ở vạn năm trước đã để lại, đây là cảnh cáo nghiêm khắc mình! Bản lĩnh của Cửu U đệ nhất thiếu, Quân đại thiếu gia cũng không xa lạ, lúc trước khi đạt được tiên thiên ngũ hành nguyên lực, cũng đã từng được chỉ bảo, sớm đã nhìn quen những thứ kỳ quái!

Nhưng, nội dung của phần sau câu nói…. Mẹ nó, ta cái này mà gọi là quậy phá sao? Ta không phải chỉ muốn một thân cây của ngươi sao? Còn thêm mấy trái cây nữa thôi, có cần một vạn năm rồi vẫn nghiêm túc như vậy không? Mà lại từ một vạn năm trước đã viết trước cảnh báo…. Thật sự là khinh thường khả năng kìm chế bản thân của bổn thiếu gia mà…

Ta là loại người thấy tiền thì sáng mắt sao?

Lần này chữ to màu vàng lóe lên rồi lập tức biến mất. Nhưng những người ở đây trong lòng đều nặng bề. Lão tổ tông đã đưa ra cảnh cáo nghiêm khắc như vậy, vậy thì phải quy củ không được đùa giỡn, lần này khi vào trong, tuyệt tuyệt đối không thể quậy phá, thà rằng làm thiếu, thậm chí là không thể, cũng không được tùy tiện hành động. Mang theo tâm trạng nặng nề, đoàn người rốt cuộc tiến vào Linh Dược Viên.

Đi thẳng theo con đường lát đá, đến một chỗ quẹo, Miêu Kinh Vân lập tức ra lệnh, chia làm ba tổ, chia nhau hái thuốc, cũng trịnh trọng nói rõ, nhất định phải trước thời gian quy định tập họp lại ở đây.

Còn về Quân Mạc Tà và Miêu Tiểu Miêu sẽ đi theo Miêu Hoàn Vũ, ba người làm thành một tổ hành động độc lập, đi về phía trung tâm thảo nguyên ở phương xa mịt mờ! Mà phương hướng này, đúng là hướng đi về Thất thải thánh thụ!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 314: Thất Thải Thánh Thụ!

Theo lời của Miêu Hoàn Vũ, Quân đại thiếu gia rốt cuộc đã biết, vì sao chủ nhân của Dược Viên lại chỉ có một người được chọn, vì con đường này một người đi là tốt nhất, hai người cũng được, ba người thì cũng miễn cưỡng được, nhưng không thể vượt quá ba người!

Một khi vượt qua con số này, sẽ vĩnh viễn không thể nhìn thấy Thất Thải Thánh Thụ!

Đương nhiên, trong số ba người, không bao gồm chủ nhân của Linh Dược Viên. Nói cách khác, với nhóm của Quân Mạc Tà bây giờ, vẫn có thể thêm một người nữa. Nhưng… từ sau lần chống lại Thánh Thụ và phải gánh chịu hậu quả, cũng không có tăng số người lên mà ngược lại, mỗi lần chỉ có một người.

Lúc này, Miêu Hoàn Vũ dẫn theo hai người, đã là lần phá lệ đầu tiên trong vòng mấy trăm năm qua!

Miêu Hoàn Vũ đi giữa, Miêu Tiểu Miêu bên trái, Quân Mạc Tà bên phải.

Không gian này cũng không khác bên ngoài bao nhiêu, dẫm lên mặt cỏ cảm giác vẫn thế, cthêm vào hương thơm hoa cỏ từ bốn phía bay đến, khiến Quân Mạc Tà cảm giác được, vùng trời đất này, không phải là ảo tưởng, mà thật sự tồn tại!

Đi được một lúc quay đầu nhìn lại, mây mù đã che mờ đường về, cả không gian tràn ngập một màu trắng xóa, cũng không thấy những người

đi chung đã ở nơi đâu…

- Nơi này là vùng đất của Thánh Thụ. Trong Linh Dược Viên, nơi này là nơi kỳ dị nhất.

Miêu Hoàn Vũ vừa đi, vừa chậm rãi nói

- Mảnh đất thảo nguyên này, mờ mịt vô tận. Ở trong này, tuyệt đối không có một gốc cây linh dược nào có thể sống sót! Vì Thánh Thụ không cho phép, nên linh dược không thể sinh trưởng!

Quân Mạc Tà và Miêu Tiểu Miêu đã sớm thắc mắc, từ khi tiến vào, hai bên rừng cây cơ hồ là tùy ý cũng có thể nhìn thấy được một số linh dược trân quý khó tìm, nhưng khi đi đến nơi này, ngược lại một gốc cây cũng không thấy, thậm chí ngay cả linh thảo bình thường nhất cũng không thấy?

Bây giờ nghe Miêu Hoàn Vũ nói vậy, hai người mới biết thì ra nơi này hoang vu như vậy đều là do Thánh Thụ giở trò quỷ! Hai người nhìn nhau, cùng nghĩ: “Cây Thất Thải Thánh Thụ này, xem ra là một tên có lòng chiếm hữu rất nặng, thậm chí có chút ích kỉ nữa.” Nhưng Quân Mạc Tà suy đi nghĩ lại, cảm thấy cũng đúng thôi, cũng giống như một số huyền thú mạnh mẽ, khu vực của nó, tuyệt đối không tồn tại huyền thú khác, một khi có huyền thú khác tiến vào, sẽ dẫn đến một cuộc chiến lớn, một gốc cây linh dược nồng đậm linh khí đến vậy, các thực vật khác khó mà trưởng thành ở quanh nó! Chẳng qua cái cây Thất Thải Thánh Thụ này bá đạo hơn chút, phạm vi cai trị rộng hơn thôi…

Đột nhiên một mùi linh khí tươi mát từ xa xa truyền đến, Miêu Hoàn Vũ tinh thần nâng lên, nói:

- Đến rồi.

Hai người đưa mắt nhìn qua, liền thấy trung tâm của thảo nguyên rộng lớn, lúc đầu là nơi không hề có cái gì, bây giờ đã xuất hiện một gốc cây có thể nói là rất lớn, một đại thụ!

Đường kính thân cây, ít nhất cũng có hơn trăm mét! Cao, rất cao, cành lá xung quanh nối liền nhau, giống như có thể chạm đến mây xanh bay trên trời vậy.Mà lá của cây đại thụ này, đều có hình dạng chín góc kỳ lạ, lóe lên màu sắc khác nhau. Ngẩng đầu nhìn lên, đó là màu xanh biếc bình thường, nhìn lại một lần, thì đã biến thành màu đỏ, sau đó là màu đen, màu tím…

Lá cây luôn luôn biến đổi thành những màu sắc khác nhau!

Khi ba người đến gần, lá của cây Thất Thải Thánh Thụ này bay qua, đồng thời cả thân cây này nghiêng lại một chút, tựa như một tên khổng lồ đội trời đạp đất kiêu căng nhìn những tên nhỏ bé dưới chân mình vậy…

Quân đại thiếu gia ngẩn người một lúc, mắt mở to: “Hừ! Một cái cây còn chảnh như vậy, thế này cũng quá là nhân tính hóa rồi…”

Không thể không nói, đường kính thân cây hơn trăm mét, Quân Mạc Tà ở cả hai thế giới đều chưa từng nhìn thấy cây nào lớn như vậy. Nếu đốn ngã, không biết có thể làm ra bao nhiêu cái giường đôi a. Lá cây xào xạc vang lên, một câu nói rõ ràng truyền đến:

- Đám nhóc của Huyễn phủ, các ngươi lại đây vấn an Thánh Thụ đại nhân, có đem thứ tốt gì đến cho lão nhân gia ta không…

- Thánh Thụ đại nhân tôn kính , hôm nay là ngày mà một trăm năm mở ra Linh Dược Viên một lần. Vì muốn chăm sóc thật tốt Thánh Thụ đại nhân, Huyễn phủ đã chọn ra hai người tài tuấn, tiến đến mời đại nhân xem thử có phù hợp hay không. Và mời Thánh Thụ đại nhân mở ra con mắt trí tuệ không gì không biết của ngài, xác định tương lai và hướng đi ngàn năm sau của Linh Dược Viên.

Miêu Hoàn Vũ hơi hơi khom người, vô cùng cung kính nói với gốc cây kia.

Quân Mạc Tà chớp chớp mắt, đây rốt cuộc là tình huống gì vậy? Đây không phải là chuyện cổ tích đúng không? Một thân cây, có thể hiểu

được tiếng người sao? Có thể nói được tiếng người sao? Hơn nữa, Miêu Hoàn Vũ còn cung kính với nó như vậy, nó nghe hiểu không?

Lá cây của Thất Thải Thánh Thụ xào xạt rung động, thậm chí lấy tốc độ mắt thường có thể thấy lay động vài cái.

Ba người ở đây rõ ràng nhận ra: Tâm trạng bây giờ của cái cây này rất sung sướng! Và cũng mang theo vài phần kích động…

Miêu Hoàn Vũ có chút ngạc nhiên. Trước kia đến giờ cũng không xảy ra tình trạng này, chẳng lẽ tôn kính của mình, khiến nó vui vẻ đến vậy? Nhưng lúc trước mình cũng nói vậy, không thấy nó vui vẻ sung sướng a. Lá cây tiếp tục rung động, tựa hồ như có vạn người cùng nhau gào thét:

- Hai tên tiểu bối kia, các ngươi bước lên trước vài bước!

Quân Mạc Tà bĩu môi, đại thiếu cái gì mà chưa thấy qua, cái gọi là tiếng rít của vạn người, chỉ đơn giản là tần suất mà thôi, dùng tất cả lá cây dao động trong cùng một khoảng thời gian, sẽ tạo ra hiệu ứng âm thanh, nhưng cũng vì điểm này, đã nói rõ, cây Thất Thải Thánh Thụ này quả thật có suy nghĩ, hơn nữa tựa hồ như trí tuệ cũng không thấp a!

Con mắt Quân Mạc Tà chuyển động…

Quân Mạc Tà nghe lời bước lên phía trước vài bước, Miêu Tiểu Miêu đi theo hắn, nhưng khuôn mặt có chút sợ hãi…. Dù sao, chuyện thần quái như vậy, Miêu Tiểu Miêu trước kia cũng chưa từng gặp qua, vì vậy nàng lập tức nhận định, cây Thánh Thụ trước mắt này giống như “thần” vậy…

Đột nhiên, lá cây gào lên tiếng sắc nhọn, một giọng nói tràn đầy vẻ giận dữ vang lên:

- Tiểu bối kia! Khuôn mặt đó của ngươi là ý gì? Ngươi cư nhiên dám không biểu hiện sự kính trọng với Thánh Thụ đại nhân? Ngươi có biết

đây là tội nặng thế nào không hả?

Thì ra cái bĩu môi của Quân Mạc Tà đã bị nó thấy, Thánh Thụ giận dữ, bên trong Linh Dược Viên lập tức mây bay gió thổi!

Miêu Hoàn Vũ âm thầm kêu khổ: Xem ra cây Thất Thải Thánh Thụ này lại nổi điên nữa. Mấy lần trước cũng vậy, giây trước còn vui mừng khôn xiết, giây sau thì không biết vì sao lại nổi giận, nếu như không nhanh chóng tìm cách, cũng chỉ có thể thất vọng mà về. Lúc này cũng giống như vài lần trước, căn bản là không ai chủ động trêu chọc nó, nó lại không biết vì sao nổi giận. Quân Mạc Tà trợn mắt cứng lưỡi nhìn cái cây, nhìn nó đung đưa xào xạc, tựa hồ như cơn giận dữ không thể ngăn chặn được.

- Lăn! Tất cả đều lăn ra ngoài cho bản đại nhân!

Cái cây lúc này đột nhiên dùng tinh thần lực rít gào.

- Bản Thánh Thụ đại nhân không muốn nhìn thấy nhân loại nhỏ bé các ngươi!

- Ngươi bị bệnh à?

Quân Mạc Tà vẻ mặt không hiểu mở miệng mắng chửi. Lúc nãy quan sát, Quân đại thiếu gia đã thấy trên cây này ngay cả một quả cây cũng không có, đang có chút tức giận, phóng mắt nhìn xung quanh, mặc dù không gian ở đây giống như vô tận, nhưng cũng không nhìn thấy cây Thất Thải Thánh Thụ thứ hai thứ ba được Huyễn phủ tỉ mỉ nuôi trồng mà Miêu Hoàn Vũ, Miêu Kinh Vân nhắc tới, Quân đại thiếu gia sớm đã có chút giận dữ trong lòng…

Nay gốc cây này chỉ là một gốc cây, cư nhiên dám chửi Quân đại thiếu gia, quả nhiên đúng là muốn nhịn cũng không thể nhịn được nữa mà!

- Cái gì, ngươi! Tiểu bối nhà ngươi, ngươi vừa mới nói gì đó.

Thất Thải Thánh Thụ giận dữ rít gào.

- Ta nói cái gì à? Ta nói ngươi bị bệnh đấy!

Quân Mạc Tà không thèm để ý đến sắc mắc khiếp sợ trắng bệch của hai cha con Miêu Tiểu Miêu và Miêu Hoàn Vũ, không hề khách sao quát lên:

- Ta thấy ngươi được những người trong Huyễn phủ này chiều đến hư rồi! Ngươi có gì giỏi chứ? Ngươi còn không phải là một thân cây sao? Ỷ vào bản thân sống lâu vài năm, thì cảm thấy mình rất giỏi sao? Cơ thể ngươi lớn như vậy, mà mỗi năm chỉ có thể ra được hai quả Thánh Quả, ngươi có cảm thấy xấu hổ không vậy? Vậy mà còn còn dám ở đây hả hê sung sướng, ta nếu là ngươi, đã sớm tìm một thân cây treo cổ tự sát rồi… Đúng rồi, bản thân ngươi cũng là cây rồi, tự mình treo cổ trên người mình là được, nếu nhưng người là một cái cây, nhưng thoạt nhìn cũng rất thẳng a….

- A! A!, tên tiểu bối nhà người ăn nói bậy bạ, đúng là làm cho bản Thánh Thụ đại nhân tức chết mà!

Thất Thải Thánh Thụ càng lay động mạnh hơn, trong chớp mắt trời rung đất động.

- Tiểu bối, ngươi ăn nói ẩu tả, bản Thánh Thụ quyết định không tha cho ngươi!

Đột nhiên “Vù” một tiếng, một cơn lốc mạnh mẽ nổi lên, dưới tàng cây Thất Thải Thánh Thụ, có hai con rồng giống như rễ cây xù xì đột nhiên chui ra, giống như tia chớp bay đến gần Quân Mạc Tà, cuốn lấy người hắn, lập tức “Oanh” một tiếng, ngay trung tâm thân cây Thất Thải Thánh Thụ lại xuất hiện thêm một cái động lớn, hai rễ cây cuốn lấy Quân Mạc Tà ném vào đó, lại một cái chớp mắt, thân cây khép lại, không còn khe hở nào có thể tìm ra, hai rể cây quay về đất, thân cây cũng không lay động, lá cây cũng không xào xạt nữa…… Cả vùng bình tĩnh như xưa!

Cây Thất Thải Thánh Thụ này, vậy mà đem Quân đại thiếu gia nuốt luôn…

Miêu Tiểu Miêu kêu lên một tiếng, dường như muốn hôn mê bất tỉnh, khuôn mặt trở nên trắng bệch.

- Thánh Thụ đại nhân!

Miêu Hoàn Vũ chấn động.

- Hắn còn trẻ không hiểu chuyện, ngài lão nhân gia đại nhân đại lượng, trăm ngàn lần không nên chấp nhặt với hắn, ngài thủ hạ lưu tình a.

- Tên tiểu bối này mồm mép bậy bạ, nói năng lỗ mãng, bản Thánh Thụ đại nhân sao có thể để hắn tùy ý nói xấu chứ? Nếu không cho chút giáo huấn, sau này sẽ như thế nào?

Nhánh cây thánh xào xạt vang lên

- Các ngươi cũng không cần lo lắng, bản đại nhân chỉ muốn dạy dỗ tên nhóc này một chút, cũng không hại đến mạng hắn, các ngươi hai người tạm thời đi ra ngoài trước đi! Đợi tên nhóc này bị ta điều giáo tốt rồi, bản đại nhân sẽ thả hắn ra ngoài!

Miêu Hoàn Vũ trợn mắt há hốc mồm. Thả hắn ra ngoài? Chẳng lẽ lần này tới đây lại thất vọng mà về? Nơi này, tròn trăm năm mới cho người ngoài tiến vào một lần, tiến vào thì lập tức đi ra ngoài? Đùa giỡn người ta à?

- Thánh Thụ đại nhân, xin ngài lão nhân gia trăm ngàn phải thủ hạ lưu tình a.

Miêu Tiểu Miêu cầu xin.

- Hắn là một người rất tốt, ngài có thể không cần điều giáo hắn a.

- Dài dòng lắm lời cái gì? Còn không mau cút!

Thất Thải Thánh Thụ dường như có chút giận dữ, đột nhiên thân cây lay động, cơn lốc lại nổi lên, chỉ thấy một thoáng trời tối đất đen, khắp đất trời rơi vào một mảng tối đen như mực, giơ ngón tay lên không thế thấy, phía trước mắt nhìn cũng không rõ!

Đợi cha con Miêu Tiểu Miêu hai người nhìn rõ mọi thứ, mới phát hiện trước mặt trống trơn mênh mông rộng lớn, chỉ còn lại là một vùng thảo nguyên. Về cái cây Thất Thải Thánh Thụ vô cùng lớn thì đã sớm mất tung tích… (Biên: láo hả bưởi)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 315: Mộc Chi Lực, Ngươi Có Muốn Không?

- Về thôi. Aiz, Lần này lại uổng công rồi, ít nhất cũng phải chờ vài trăm năm nữa...

Miêu Hoàn Vũ có chút bất đắc dĩ thở dài, nói.

- Không! Con không quay về! Con phải ở chỗ này chờ. Chờ huynh ấy trở về.

Miêu Tiểu Miêu quật cường lắc đầu. Si ngốc nhìn vào vị trí trước kia Thất Thải Thánh Thụ tồn tại, lệ rơi tràn mi...

- Nha đầu ngốc, làm sao con biết Quân Dạ sẽ đi ra từ nơi này? Thánh Thụ ẩn hay hiện luôn luôn không có quy luật! Hoàn toàn không thể nắm bắt, hơn nữa, quan niệm thời gian của Thánh Thụ đại nhân cũng khác nhiều so với chúng ta.

Còn nửa câu sau, Miêu Hoàn Vũ rốt cục cũng không nói ra: Làm sao con biết hắn nhất định có thể đi ra ? Lỡ như hắn không thể ra được thì sao, chẳng lẽ con muốn chờ ở chỗ này cả đời ư?

- Con mặc kệ, con phải đợi ở chỗ này, chờ một trăm năm, một ngàn năm con cũng phải chờ! Nếu là không thể chờ đến lúc hắn đi ra, con sẽ chết ở chỗ này!

Miêu tiểu miêu thần sắc kiên định nói, trong ánh mắt không có nửa điểm giao động

Miêu Hoàn Vũ bất đắc dĩ thở dài một tiếng...

***

Bên trong Thánh Thụ.

Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy trước mắt chợt tối sầm, tiếp theo lại là sáng ngời, thì ra đã di chuyển vị trí, đến bên trong thân cây rồi

Nơi này là một không gian khác kỳ lạ hơn nhiều...

Sương giăng dầy đặc khắp bầu trời, lại mơ hồ ẩn hiện bảy màu, một mùi hương mông lung thoang thoảng bay qua, dưới thân cũng bằng phẳng một cách dị thường, rồi lại không nhìn rõ mặt đất có màu gì, vô số rễ cây với đủ hình dạng đang phiêu đãng xung quanh hắn

Quân Mạc Tà cười cười, bình thản ngồi xuống.

Hắn đoán không có sai, Mộc chi lực, quả nhiên chính là loại khí tức mà bất kỳ thực vật nào trên thiên hạ đều chào đón, mà không nên nói là chào đón, còn hơn thế nữa, đó chính là thèm khát, thèm khát được sở hữu

Hành động chọc giận Thất Thải Thánh Thụ của Quân Đại thiếu gia, nói cho cùng thì chẳng qua cũng là một loại thủ đoạn che dấu tai mắt người khác mà thôi.

Lúc Thất Thải Thánh Thụ mới vừa xuất hiện, cũng là lúc Quân Mạc Tà đã vận khởi Mộc chi lực, đồng thời từ trong lòng bàn tay xuất ra một tia khí tức. Cho nên khi đó, Thất Thải Thánh Thụ mới có thể đung đưa. Hơn nữa còn lay động rất mạnh...

Nguyên nhân là do Thất Thải Thánh Thụ vì cảm ứng được Mộc chi lực mới biểu hiện ra vô cùng kinh hỉ, chứ không phải là vì Thánh Thụ nghe lời ninh hót, tâm tình cũng trở nên thoải mái như Miêu Hoàn Vũ đã nghĩ.

Sau đó, Quân Mạc Tà lại lấy thần thức truyền âm nói với Thánh Thụ: “Muốn thứ này sao? Nếu muốn, thì hãy một mình nói chuyện cùng ta?”

Khúc gỗ mục này nếu như có thần lực đủ để bắt chước tiếng người, thì đương nhiên cũng có thể nghe hiểu. Quân Mạc Tà hoàn toàn nắm chắc điều ấy, truyền âm của mình đối phương nhất định có thể nghe được, hơn nữa còn hiểu được.

Sau đó Quân Mạc Tà lại cố ý nói bậy bạ để chọc giận, Thánh Thụ đại nhân cũng tát nước theo mưa mà đem hắn bắt đi...

Bằng không, dựa theo tính tình quái dị của thất Thải Thánh Thụ, trong lúc vô cùng giận dữ, làm sao còn có thể dễ dàng buông tha hai người Miêu Hoàn Vũ, chỉ trục xuất hai người đi là coi như xong việc? (Biên: khửa khửa trẻ không tha già không thương)

Quân Mạc Tà lúc này vừa mới ngồi xuống, đã cảm thấy không gian không hiểu vì sao lại lay động một trận, sau đó một thân ảnh mơ mơ hồ hồ từ trong hư ảo chậm rãi hiện lên, sau đó hóa thành hình người trước mắt hắn. Một khuân mặt có chút quái dị. Trên mặt chằng chịt rễ cây, cứ giống như là một lão già râu tóc rậm rì ...

Sau khi thấy qua năng lượng thần bí tới cực điểm của Quân Mặc Tà , Thánh Thụ đại nhân khó mà dằn lòng được.

- Tên nhóc loài người, ngươi muốn cùng Bản đại nhân nói chuyện gì?

Thánh Thụ đại nhân cao ngạo, nhìn xuống từ trên cao nói với Quân Mặc Tà.

- Chuyện kia thì đợi lát nữa nói sau, trước tiên cho ta cái ghế đã đi.

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, bĩu môi.

Thái độ của ngươi kiểu ấy, thì nói chuyện cái rắm ý!

- Ghế sao ? Ghế là cái gì?

Nét mặt già nua rậm rạp rễ cây của Thánh Thụ đại nhân lộ ra một cái biểu tình nghi hoặc

- Ghế chính là… À, ờ…ặc, chẳng lẽ ngươi chưa nhìn thấy qua cái ghế bao giờ sao?

Quân Mạc Tà trợn tròn mắt.

Mà thần sắc trong mắt Thánh Thụ đại nhân càng thêm mê hoặc...

- Vậy thì cho ta cái chỗ để ngồi đi. Ngươi không thấy chúng ta đứng quá xa nhau sao ? Ngươi cao như thế, ta ngẩng đầu nói chuyện quá tốn sức, không thể thoải mái trao đổi, nói cũng bằng không.

Quân Mạc Tà ngửa đầu nói.

Thánh Thụ đại nhân nháy mắt một cái, từ trong hư không đột nhiên xuất hiện một bàn tay, đem con mắt của mình móc xuống (ặc ặc) sau đó “ đông” một tiếng ném xuống dưới, con mắt này ngay lập tức liền biến thành một cái mộc đôn.

(Biên: ai muốn bít cái đôn là gì thì coi nhé :

)

- Thế này được chưa?

“Xoát" một tiếng, bàn tay chằng chịt rễ cây kia lại biến mất

- Như thế này cũng làm được ?

Quân đại thiếu trợn lòi mắt. Nhìn thấy hốc mắt lão già này dần dần trở nên mơ hồ, sau đó lập tức lại xuất hiện một con mắt mới thì không khỏi than thở!

Mẹ nó, quá ngưu rồi, không hổ là lão quái vật vạn năm, cũng có vài ngón nghề đấy chứ. Bất quá nhìn khúc gỗ lớn trước mắt này, ít nhiều trong lòng cũng mắng thầm: lão tử không ngờ cũng có ngày ngồi trên một cái nhãn cầu... Cái này cũng khiến cho người khác dị ứng quá đi. Bất quá nghĩ thì cứ nghĩ nghĩ, còn ngồi thì vẫn cứ phải đặt mông mà ngồi

xuống, bản thiếu gia ngồi trên hạt chân châu của ngươi đấy, thế nào hả (Biên: anh em không hiểu thì có thể thử bằng cách sờ xuống dưới rốn hai thốn nhé, xem ở đấy có cái hạt trân châu nào không) ?

Vừa mới ngồi ổn định, nhãn cầu kia đã hóa ngay thành cây cột, lập tức cao lên, đem Quân đại thiếu lên tới giữa không trung, đối diện với khuân mặt kia. (Biên: cây cột trân châu)

- Như vậy vậy được rồi chứ? Ngang hàng trao đổi? Thực sự thoải mái rồi phải không ?

Thánh Thụ đại nhân rất đắc ý hỏi. Ngụ ý chính là: Làm sao ? Thằng nhóc nhân loại, lại còn dám ta đây với bản Thánh Thụ ? Thủ đoạn của Thánh Thụ đại nhân ta, ngươi còn chưa được thấy đâu

- Được, xem ra cũng tạm.

Quân Mạc Tà liếc mắt một cái, ngươi có trâu bò cỡ nào, thì mắt cũng bị ta đặt ở dưới mông thôi.

Vừa nghĩ đến đây, Quân đại thiếu lại đột nhiên nghĩ tới một câu nói: vểnh mông lên trời, có mắt không tròng! Nhưng mà bây giờ bản thiếu gia đang ngồi lên một cái nhãn cầu, đây chẳng phải là đã có tròng rồi sao ?

- Loại năng lượng cổ quái này của ngươi. Ờm, dùng một chút để cho ta nhìn kỹ xem.

Thánh Thụ đại nhân vênh mặt hất hàm sai khiến nói. Tuy rằng bộ dạng thực sự khát vọng, nhưng lại còn làm giá, ý muốn nói, ta xem vật của ngươi, là bởi vì ngưỡng mộ ngươi, ngươi còn phải biết cảm ơn đấy. "Từ sau khi vào tới trong này, Thánh Thụ đại nhân đã bắt đầu nói chuyện theo kiểu người thường , cũng không như trước kia, trực tiếp truyền âm đến thần thức đối phương. Dường như chỉ có ở bên trong không gian này, lão ta mới thật sự là không có gì là không làm được. . .

- Được thôi.

Bằng sự khôn khéo của Quân Mạc Tà, làm sao có thể không rõ cái tiểu xảo của thất Thải Thánh Thụ, bất quá có nhìn nhiều hơn một chút nữa cũng không sao, ngươi càng bức bách bản thiếu gia càng dễ làm việc, như vậy dứt khoát để ngươi bức bách nhiều hơn một chút đi (Biên: cái đoạn này khửa khửa)

Quân đại thiếu dưới ánh mắt khẩn trương chăm chú của thất Thải Thánh Thụ, vươn ngón tay phải ra, hét lớn một tiếng:

- Vạn Mộc Sinh trường lực!

Vốn là Mộc chi lực, nhưng Quân đại thiếu lúc này lại thêm vào đó mấy chữ nữa mới lớn tiếng kêu lên. Nhưng cũng bởi vì bỏ thêm mấy chữ này, cho nên mới chỉ có cái tên mà thôi, cũng đã khiến cho nhãn cầu vị Thánh Thụ đại nhân này tròn to thêm vài lần rồi!

Quân đại thiếu sớm đã nhìn ra, lão gia hỏa trước mắt này, căn nguyên có thể nói là cực cao, cao tới mức độ khủng bố, nhưng nói đến đầu óc, thì so với một đứa bé cũng chẳng cao hơn được là bao. Cái loại này, hơn một vạn năm đều sống ở chỗ đây, ngay cả người nói chuyện còn không có, thì trí thông minh chỉ có thể…

Nói đơn giản một chút, chính là một đứa trẻ có được căn nguyên cao, nếu là muốn lấy được đồ của nó, thì hết thảy đều phải theo nó, dỗ cho nó hài lòng, nó sẽ đem một vài thứ nó không coi trọng cho đi, thậm chí còn có thể cho ngươi một số thứ đặc biệt tốt, mà Huyễn Phủ chính là áp dụng loại thủ đoạn này!

Có điều, loại thủ đoạn này quá mức bị động, tuyệt đối không thích hợp với Quân đại thiếu gia, mà Quân Mạc Tà lại có được thứ đủ sức hấp dẫn khiến cho thất Thải Thánh Thụ phải thèm thuồng mà xông đến: “Mộc chi lực”. Chẳng khác gì đang dùng một cái kẹo ngọt, trêu chọc tiểu hài tử kia, nếu như nó muốn lấy được kẹo, thì phải trả giá tương đương, như thế, tình thế hai bên cũng đảo ngược rồi!

Còn nguyên nhân tại sao cần thêm mánh lới, là vì sợ nếu mình chỉ hô to một tiếng 'Mộc chi lực”, thì cái tên tâm tình trẻ con này chắc chắn sẽ nghe không hiểu, dù sao tên càng oách thì lại càng khiến tiểu hài tử rung động càng nhiều...

Dưới hai con mắt nhìn chằm chằm kia, một quả cầu phát ra ánh sáng xanh nhạt, ngưng tụ ở trong lòng bàn tay Quân đại thiếu, một loại Tiên Thiên ất Mộc lực, bắt đầu bành trướng ở trong không gian nhỏ hẹp này...

Cho dù bành trương, nhưng vẫn hoàn toàn không hề tản đi, nói cách khác, nếu chỉ xem hay thưởng thức thì không thành vấn đề, nhưng nói đến "Hưởng dụng", xin lỗi nhá, cho dù là một tí mùi, cũng đừng hòng ngửi thấy...

Từ khi tu vi của Quân đại thiếu tăng lên, sử dụng Tiên Thiên Ngũ Hành lực, đã chính xác tới trình độ có thể khiến cho người khác ghen tức muốn ói máu!

Con mắt Thất Thải Thánh Thụ đại nhân trừng được càng ngày càng lớn, ánh mắt tham lam tới cực điểm nhìn chăm chăm vào ánh sáng màu xanh kia, không rời di dù chỉ là một lát. Theo ánh sáng xanh dường như có sinh mệnh kia ngày càng lớn dần, tròng mắt Thánh Thụ đại nhân cũng từng chút từng chút lồi ra, lồi ra...

Sau đó, một viên cầu xanh biếc nho nhỏ dần dần lớn lên, to gần bằng quả bóng, mà cặp mắt lồi ra nhưng 2 quả bóng của Thánh Thụ đại nhân cũng hoàn toàn rớt khỏi hốc mắt!

Cứ như có hai tròng mắt to đùng lơ lửng ở giữa không trung...

Trên mặt Thánh Thụ đại nhân chỉ còn lại vẻ say mê tột cùng, nó theo bản năng chìa một rễ cây ra, thật cẩn thận vuốt ve một chút quả cầu màu sáng xanh này...

Đây đúng là năng lực sinh trưởng mà ta đã tìm biết biết bao lâu nay! Ông trời của ta, đất của ta, thần của ta ơi! Chỉ cần một quả cầu sáng xanh

như vậy, chỉ cần cho ta ăn, ta sẽ có thể tăng lên ít nhất là vạn năm sức mạnh

Khi đó ta sẽ có thể...

Oa! Thực sự là quá hạnh phúc a a . Nước miếng từ trong miệng Thánh Thụ đại nhân chảy ra rầm rìa, rủ xuống thật dài trên mặt đất, lóng lánh...

Quân đại thiếu nhất thời lại được mở rộng tầm mắt: cổ nhân đều nói " thủy đản ba thước (*). Ta vẫn cho rằng là bịa đặt! Có thể thấy được vị trước mắt này, ta cuối cùng cũng hiểu được, đó là sự thật. Cái này đâu chỉ có ba thước ? Cứ như ba trượng còn thừa ý. Hơn nữa còn không hề đứt đoạn...(Biên: Câu này ý chỉ khi ta đập trứng thì lòng trắng của nó rủ xuống dài ngoẵng ý mà ai cần thì cứ thử)

Đột nhiên, cái miệng đầy nước miếng kia vươn ra theo chiếc cổ dài, muốn đem quả cầu sáng xanh này một ngụm nuốt vào...

Quân Mạc Tà lật cổ tay một cái, qua cầu sáng xanh "chà" một tiếng biến mất tăm.

Dê con, còn muốn đánh úp ở trước mặt ta? Lão tử chính là tổ tông của cái món đánh úp đấy đấy!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 316: Ta Là Đại Gia Của Ngươi!

- Ah!

Thánh thụ đại nhân phát ra một tiếng kêu tức giận:

- Tiểu tử lại dám chọc ghẹo Bản đại nhân, mau đem năng lượng thần kì kia giao ra đây! Nếu không, Bản đại nhân cho ngươi biết tay.

- Ha ha! Đại nhân muốn xem thứ tốt sao?

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, hai chân bắt chéo, rung rung ghé vào ghế tựa kì dị cao tới năm sáu trượng. Hơn nữa, trên tay còn "Oanh" một tiếng, trên không xuất hiện một ngọn lửa tăm tối còn hơn cả màn đêm, lẳng lặng thiêu đốt.

- Sức mạnh tử vong vô tận mau tản ra!

Hỗn Độn Hỏa!

Uy hiếp! Uy hiếp trắng trợn!

Tròng mắt Thánh thụ đại nhân lại lần nữa lồi ra, càng ngày càng lồi.

Hắn có thể cảm ứng rõ ràng được, ngọn lửa xem ra tầm thường này, tuyệt đối có thể đơn giản mà đem thân hình đã sinh trưởng hơn một vạn năm của mình đốt cháy thành tro, mà nghiêm trọng hơn chính là, ở đây còn là trong cơ thể mình, hoàn toàn bất lợi nếu giao chiến. Thất thải thánh thụ đại nhân rất là thức thời, ngậm ngay miệng lại!

Cảnh trước mắt này cũng khiến cho đống nước miếng kéo dài tưởng vô tận kia kêu "Bẹp" một tiếng rơi trên mặt đất. Đồng thời, nửa thân trên của hắn cũng rõ ràng hơn, có thể thấy được có thứ gì đó như đang chảy xuống. nhìn giống như đổ mồ hôi vì bị dọa cho sợ. Tự dưng lại gặp phải chuyện thế này, thực sự là quá xui xẻo mà.

Thánh thụ đại nhân gần như muốn khóc: “Ta tại sao lại đi chọc vào một tên sao chổi như vậy hả? Vốn tưởng rằng ở địa bàn của mình có thể đơn giản khống chế mọi vật trên thế gian, mới yên tâm gọi hắn đến 'Nói chuyện’ nhằm chắc chắn chiếm được năng lượng thần kì kia . Nếu là không đàm phán được, thì biến tên tiểu tử này thành phân bón ngay và năng lượng kia cũng không thoát ra ngoài được. . .”

“Nhưng bây giờ thì ngược hẳn, nói chuyện kiểu gì không hiểu, chỉ biết nói một hồi lại đem cái mạng nhỏ của mình trực tiếp gửi cho người ta nắm luôn rồi. . .”

“Trời tạo nghiệp chướng, có thể thoát được, còn tự mình gây chuyện thì không thể sống!”

Danh ngôn này đúng đến ngàn đời nha!

Thánh thụ đại nhân ngậm miệng lại, trợn tròn mắt, ngay lúc này thì không biết làm sao cả, mặc dù hắn có được sinh mệnh hơn vạn năm, nhưng trí tuệ của hắn lại chỉ giống như một tiểu hài tử còn chưa lớn hẳn. Ngươi có thể mong rằng một đứa bé đối mặt với uy hiếp trí mạng đột nhiên xuất hiện, sẽ nhanh chóng đưa ra được lựa chọn chính xác sao ? Nhưng yên tâm, Quân đại thiếu gia sẽ chịu trách nhiệm nhăc nhở cho "Tiểu hài tử" này mà!

- Ta nói này, Thánh thụ đại nhân, ngài không phải muốn xem thứ tốt đó sao? Cái này xem hay chứ ! Năng lượng đủ thần kì phải không ?

Quân Mạc Tà cúi đầu xuống, nhìn Hỗn Độn Hỏa trong lòng bàn tay, đột nhiên ném đi, Hỗn Độn Hỏa tức thì bay lên, sau đó bốc cháy ở giữa

không trung, vừa rời đi bàn tay Quân Mạc Tà, uy lực của Hỗn Độn Hỏa tức tức thì bộc lộ hoàn toàn.

Trong không gian này tràn đầy tinh hoa của Thất thải đại nhân, mặc dù chỉ là ở thể khí, nhưng không thể tránh được vận mệnh bị thiêu đốt, mộc sinh hỏa, hình như là nhiên liệu tốt nhất rồi. . .

- Chậm đã.

Tiếng nói của Thánh thụ đại nhân cũng trở cao vút:

- Tiểu bối, ngươi dừng tay ah! Đừng mà…

Ngay lúc đó, lão cũng bắt đầu cảm thấy đau đớn kịch liệt, ngũ quan tự biến ra cũng vì đau mà co rúm lại. . .

- Hử? Ngươi mới gọi ta là cái gì hử?

Quân Mạc Tà hời hợt nhẹ giọng hỏi một câu, đồng thời vặn nhẹ cổ tay, lại gọi ra một khối Hỗn Độn Hỏa, lần này lửa còn to hơn cả lần trước. Thánh thụ đại nhân cơ hồ khiếp sợ đến quên cả đau đớn! Ôi trời ơi!!! Một quả ta đã chịu không nổi rồi, lại còn thêm một quả nữa, cứu mạng!!!

- Gọi ngài là gì ?"Đại ca !"

Thánh thụ đại nhân ở dưới nguy hiểm cực độ, rốt cục thông suốt rồi, trực tiếp đem hai từ "Đại ca" rống lên.

- Hở ? Đại ca? Hình như còn chưa đủ, vẫn không thấy thoải mái lắm

Quân đại thiếu cúi đầu, ra vẻ trưởng bối đùa nghịch với Hỗn Độn Hỏa trong lòng bàn tay, đột nhiên giơ tay lên, làm bộ muốn ném đi

- Không không!!! Đại gia, đại gia! Ngài là đại gia của ta, đại gia ruột thịt!

Thánh thụ đại nhân chịu thua triệt để rồi. . .

- Quỷ mới là ông ruột của ngươi, đại gia thì đại gia đi, còn thêm “ruột thịt” vào làm gì , mà thôi đi, bản thiếu gia đại nhân đại lượng, đại nhân đại nghĩa, không so đo với ngươi nữa. . .

Quân Mạc Tà vẫy khẽ tay, liền thu về Hỗn Độn Hỏa đang bay lung tung trên không trung, hai quả cầu ngay lập tức hập thành một quả, lẳng lặng tản ra trong lòng bàn tay. . .

Nguy cơ cuối cùng cũng được tạm thời giải quyết.

Thánh thụ đại nhân rốt cục thở dài một hơi, thật sự là dọa hắn suýt tiểu ra rồi. Đó là nếu như hắn có nước tiểu. . .

Biểu tình giống như đổ mồ hôi còn có, nước tiểu không chừng cũng có nha. . .

- Đại gia ! Ô…

Thánh thụ đại nhân rốt cục không nhịn được khóc, chưa thấy ai bắt nạt người như vậy, à, là bắt nạt cây như vậy. . .

- Chẹp, cảm phiền ngươi tốt nhất là trước tiên đem hai mắt hạt châu của ngươi thu lại đi rồi hẵng nói chuyện với ta, ta nhìn không quen mắt.

Quân Mạc Tà vẫn ung dung vắt chéo chân, duỗi ngón tay ra chỉ vào hai tròng mắt cực đại ở trước mặt mình. Không thể không nói, có hai cái đồ chơi như vậy ở đó, thật đúng là làm cho người ta buồn nôn. Thánh thụ đại nhân lập tức hiểu ra, "Vèo" một cái, hai con ngươi lại thu trở về, ngay sau đó, khuân mặt chằng chịt rễ cây lộ ra biểu tình nịnh nọt:

- Đại gia, ngài còn sai bảo cái gì nữa không?

Nghe kiểu xưng hô thân mật 'Đại gia’ này, Quân đại thiếu lại thấy hơi bó tay rồi:

- Ta nói này. . . Ngươi nói như thế nào cũng sống hơn một vạn năm rồi, không kể đến tính tình như tiểu hài tử, mà đến cả khí tiết tại sao một chút cũng không có hả ?

Đối với loại nhu nhược này, Quân đại thiếu quả thực là có chút câm nín.

Bình thường thì mấy người cậy mạnh, tất cả sẽ không dễ dàng khuất phục, ấy thế mà cái cây này bị quát cho mấy câu, dọa cho chút xíu, đến "đại gia" cũng đem ra gọi rồi. .

Kỳ thật thánh thụ đại nhân cũng có chút câm nín, ngươi chui vào bên trong chỗ hiểm của ta, lại lấy ra một ngọn lửa khủng bố có thể đem ta đốt thành tro mà hù dọa, còn vô liêm sỉ mà bắt ta gọi đại gia, ta là bất đắc dĩ, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà gọi, ngươi còn nói ta không có khí tiết à?

- Ngươi rốt cục muốn ta thế nào hả? Sao ngươi lại khó hầu hạ như vậy? Ta cũng muốn giữ khí tiết, nhưng con mẹ nó chứ, nếu mà giữ lấy khí tiết. . . cái mạng nhỏ của ta cũng mất luôn rồi. . .

Ta sống hơn một vạn năm đâu có dễ dàng gì. . .

- Đại gia à, cái khí tiết này tuy là quan trọng…Thánh thụ đại nhân vẻ mặt đau khổ nịnh nọt . . . nhưng mạng nhỏ. . . còn quan trọng hơn nha. . .

- Thì ra là thế.

Quân Mạc Tà chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nói:

- Các ngươi đúng là mấy kẻ thiếu văn minh! Còn không được giáo dục tốt! Vì mạng nhỏ quan trọng mà từ bỏ danh dự, thì sống còn có ý nghĩa gì? Ngươi sống không có mục đích? Không có ước mơ? Không có chút tôn nghiêm tối thiểu hả?

Thánh thụ đại nhân ngoài miệng vâng vâng dạ dạ, gật đầu lia lịa. Nhưng trong lòng thì ủy khuất cực kỳ: nếu có người đem thanh đao gác

ở trên cổ ngươi, để ta xem ngươi làm thế nào mà kiên trì giữ lấy khí tiết !!! PHI!, không phải chuyện của mình thì bình chân như vại, đối với một người lúc nào tính mạng cũng có thể gặp nguy hiểm, cái đồ nhà ngươi còn nói gì đến khí tiết? Gặp kẻ vô sỉ nhiều rồi, nhưng vô sỉ đến mức này thì lần đầu được gặp đấy . .

- Không phải nói là ở đây còn có vài cây thất thải thánh thụ sao? Tại sao bây giờ chỉ có một mình lão ca vậy? Những cái khác đâu rồi?

Quân Mạc Tà thở dài, hắn cũng đã nhìn ra, nói chuyện danh dự với tên này chẳng khác gì đàn gảy tai trâu, may mắn mình không phải đến dạy lớp giáo dục vỡ lòng đấy, bằng không kheo sẽ bị tên này làm cho tức chết, nhưng như vậy cũng tốt, giảm bớt được rất nhiều phiền toái.

- Làm gì có? Ta ở đây có một mình mà!

Thánh thụ đại nhân ngẩn người, lập tức đã hiểu ý của hắn:

- Ngài muốn nói, mấy cái cây cỏn con kia sao?

- Không sai!

Quân Mạc Tà gật gật đầu.

- Ta nhổ vào, mấy cái cây thối dựa vào đâu mà được gọi là thánh thụ?

Thánh thụ đại nhân lập tức lại có chút thần sắc...so sánh như vậy, khiến thánh thụ đại nhân cảm nhận được sự vĩ đại và tính duy nhất của mình:

- Mấy cái cây kia, thật ra là lên mầm từ rẽ cây của ta, nhiều nhất cũng chỉ xem như con cháu của Bản đại nhân thôi, làm gì có đặc tính thần kì, cho dù hơn một vạn năm, cũng không thể sinh ra Thánh quả đâu! Bọn hắn căn bản không có năng lực đó, đã bị ta nuốt sống lâu rồi.

". . ."

Nuốt vào bụng…

Quân Mạc Tà trợn mắt xem mà líu lưỡi, tên này vô tình vô nghĩa đến mức này sao. . . Ngay cả con cháu mình cũng nuốt luôn hả! . . .

- Oh? Nghe ngươi nói như vây, có nghĩa là trên thế gian này, sẽ không còn xuất hiện một thánh thụ thứ hai giống ngươi nữa hả?

Quân Mạc Tà trừng mắt nhìn.

- Vậy cũng không chắc, nếu ta muốn. Chậc, thật ra là như vậy, đào tạo được một gốc cây thất thải thánh thụ, có phải chuyện dễ dàng đâu ? Không trải qua mấy ngàn năm rèn luyện mưa gió . . . Làm sao có thể thành tài? Thánh thụ đương nhiên là duy nhất rồi. . .

Nói đến một nửa, thánh thụ đại nhân lại đổi giọng, gật gù đắc ý, vẻ mặt thổn thức mà nói:

- Thánh thụ là đại thụ, đại thụ thành lão thụ, trải qua gian nan vất vả, mới vĩ đại được như vậy. . .

Tên này còn biết làm thơ cơ à! Lại còn gieo cả vần nữa! (*)

(*) : Thánh thụ thị đại thụ

Đại thụ biến lão thụ

Thụ đắc phong sương ma,

Tài thị tham thiên thụ..."

Thật khiến Quân đại thiếu phải thay đổi cách nhìn. . .

- Thật không có cách nào đào tạo ra thất thải thánh thụ thứ hai?

Thanh âm Quân đại thiếu trở nên có vẻ rất nguy hiểm. Cứ đảo qua đảo lại Hỗn Độn Hỏa trong tay , vẻ mặt tiếc nuối mà nói:

- Aiz… Vậy ta giữ lại ngươi cũng không còn tác dụng gì rồi. Hôm nay đến đây, đáng ra là muốn mang một gốc cây về, nhưng mà ngươi lớn như vậy, ta làm sao mà mang đi được. Nếu không thể trồng, vậy có nghĩa là ta nhất định không chiếm được thất thải thánh thụ rồi. Không được, thứ ta không có được, làm sao để rơi vào tay người khác. Ngươi đã nói ngươi là gốc cây duy nhất, ta đây sẽ hủy diệt ngươi là xong, kết thúc mọi chuyện, sau ngày hôm nay, thất thải thánh thụ sẽ trở thành lịch sử, không hề thuộc về ai cả. . .

Nói xong, “ hây” một tiếng, giống như muốn đem Hỗn Độn Hỏa trong tay vứt lên. . . Khả năng chọn mặt mà nói chuyện của Quân đại thiếu cao tới mức nào chứ ? Thánh thụ vừa với nói, hắn đã đoán được ngay, mấu chốt để đào tạo một thất thải thánh thụ khác, thánh thụ này nhất định biết, nhưng tên này rõ ràng là chẳng thành thật chút nào. . .

Nhưng bản thiếu gia bây giờ đang ở bên trong ngươi. Ngươi không thành thật mà được à ?

- Dừng tay đại gia! Đại gia, ngươi là đại gia còn không được sao? Ngài ngàn vạn lần đừng có phóng hỏa ah . . .

Thanh âm Thánh thụ đại nhân trực tiếp hay đổi rồi, sợ tới suýt thì ra cả nước:

- Chúng ta là người một nhà, chuyện gì cũng từ từ nói a, chuyện gì cũng bàn được đều bàn được cả. .

- Ai là người một nhà với ngươi hả, thương lượng cái rắm ý! Ngươi đã không thể cho ta một gốc cây thánh thụ, ta cũng không mang ngươi di được. Còn thương lượng cái gì?

Thanh âm Quân đại thiếu rất hung ác, vẻ mặt giận giữ nói:

- Đã không được, vậy thì một nhát chém đôi, con mẹ nó, tất cả mọi người đều không có được!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 317: Cây Khóc Không Ra Nước Mắt!

- Đại gia, đại gia ngài hãy nghe ta nói ah, kỳ thật ta không thuộc về kẻ nào cả, cùng lắm là về sau ta không bao giờ ... phản ứng lại những người kia nữa, làm cho bọn họ không thể thấy được ta, thế là được rồi nha!

Thánh thụ đại nhân năn nỉ nói.

- Cái rắm, ngươi thấy đám người kia có cái gì giống ta hả! Tóm lại một câu, hôm nay ta nhất định phải mang một gốc cây thánh thụ rời đi, ngươi nếu như không thể thỏa mãn nguyện vọng của ta, thì như đã mất đi giá trị tồn tại, thuận ta thì sống, chống ta thì chết... Ha ha, hóa thành tro bụi, hồn bay phách tán, vạn kiếp bất phục, đi con mẹ nó đi.

Quân Mạc Tà mang vẻ mặt vô lại kiểu: “Ta là lưu manh! Ta sợ ai!”

- Đã hiểu, đã…đã hiểu, ta có, ta…ta có, ta thật sự có. Đại gia…đại…đại gia…ngài…ngài ngàn vạn lần... có thể giơ cao đánh khẽ, chờ một lát...

Thánh thụ đại nhân trực tiếp bị nói lắp luôn, nếu không phải nhớ tới vị đại gia trước mắt này không thích hai mắt hạt châu của mình lồi ra, chỉ sợ bây giờ chúng nó đã rớt ra bên ngoài xa tận ba trượng rồi...

- Chờ một lát à? Chờ cái gì thế? Ngươi cũng sắp chết rồi, còn giở trò kéo dài thời gian làm gì, ta không có rảnh rỗi như vậy đâu!

Quân đại thiếu làm ra vẻ mặt nghi hoặc và không kiên nhẫn.

- Cái này, ngài đừng có gấp, xin hãy cho ta giải thích ah.

Thánh thụ đại nhân khép nép mở lời, trong lòng ủy khuất, phiền muộn muôn phần. Nhớ năm đó tên tiểu tử Cửu U đệ nhất thiếu lúc đem mình chuyển đến, cũng là cẩn thận che chở từng li từng tí. Đâu có giống cái tên ngang với trộm cướp này, nói một câu không hợp ý hắn là muốn giết người ta ngay. Thật là, loài người bây giờ sao ai cũng thế? Đến mông ngựa cũng không biết vỗ là sao?

Cái cây nào đó ủy khuất vạn phần, xoay người, lập tức hai cái cánh tay tráng kiện cực kỳ lại xuất hiện lần nữa, mọc ra hai thứ gì đó hình cầu màu xanh

- Đây là thứ đồ chơi gì? Nói rõ mau đi, ta bây giờ thật sự rất không kiên nhẫn!

Quân Mạc Tà liếc mắt nhìn sang.

- Cái này chính là tinh hoa tính mạng của ta.

Thánh thụ đại nhân cứ như muốn khóc, thút thít mà nói:

- Chỉ khi có sự đồng ý của ta, thì hai quả tinh hoa tính mạng này mới có thể gộp lại làm một, cộng thêm máu trong cơ thể ta, thì sẽ có thể lột xác trở thành một thất thải thuần chủng, tiếp theo sẽ mọc rể nẩy mầm, lớn lên thành thất thải thánh thụ mới. Nhưng phải cần thời gian rất rất lâu mới được...

- Oh. Thì ra là thế, ta rõ rồi.

Quân đại thiếu nghênh ngang vung tay lên:

- Vậy bây giờ ngươi mau tranh thủ thời gian mà đào tạo đi, sau đó tăng tốc, lập tức làm cho bọn họ mọc rể nẩy mầm. Ta đang rất gấp, nhớ nhanh tay lẹ chân một chút.

Thánh thụ đại nhân giật giật mí mắt, lộ ra một biểu cảm muốn ngất cho xong:

- Ôi, đại gia ơi. Muốn hai cái tinh hoa này nảy mầm thành cây mới thì cần hi sinh sức mạnh ngàn năm của ta. Ngoài ra còn phải chọn lấy một phần ba tinh hoa của ta... Cái này cái này cái này …

Tròng mắt thánh thụ đại nhân chuyển động nhanh như chớp, thanh âm thì ông ổng như còi tàu, không ngừng nhìn vào bàn tay trái thần kì của người trước mặt, nơi đã phát ra 'Vạn mộc sinh trưởng chi lực ‘ban nãy,...

- Nói nhảm nhiều như thế làm gì, ngay từ đầu ta nói là tới giao dịch với ngươi, thì sẽ không để cho ngươi thua thiệt một mình đâu. Ngươi bỏ ra sức mạnh sinh trưởng của mình trước, sau đó ta sẽ lấp vào cho ngươi. Kể cả cho ngươi gấp hai lần như thế cũng không thành vấn đề.

Quân Mạc Tà biết rõ lúc nào thì cần dỗ ngọt, nếu lỡ như lại để cho tên này nóng nảy liều sống chết với mình, thì cũng không được lợi gì, nên muốn lạt mềm buộc chặt, bề ngoài giống như mình thật sự là không nỡ ra tay, dù gì thì tền này cũng khó khăn lắm mới sống đến vạn năm được.

- Thật sao?

Vui mừng quá độ, tròng mắt thánh thụ đại nhân không khống chế nổi, bắn cả ra ngoài. Đồng thời trong lòng cũng yên lặng tính toán, suy nghĩ rất lâu.

- Chẳng lẽ còn sợ ta lừa ngươi?

Quân Mạc Tà hất hàm lên:

- Ngươi phải hiểu được, cho dù ta bây giờ một xu tiền công cũng chẳng cho ngươi, thì ngươi cũng có dám không ươm mầm không?! Đã

như vầy, thì ta lừa ngươi được cái quái gì? Làm việc nhanh nhẹn, tiết kiệm thời gian đi!

- Nói vậy cũng đúng.

Thánh thụ đại nhân tuy nhiên không biết “ một xu”, là cái gì, nhưng đại khái cũng hiểu được lời hắn nói. Đối phương bây giờ thực sự là không cần thiết phải lừa gạt mình. Nếu đã không lỗ vốn, thì có thể thoải mái mà làm việc, để hắn cung cấp sinh lực cho mình, thậm chí còn có lợi nhuận...

- Đa tạ đại gia, ta lập tức làm ngay!

Thánh thụ đại nhân khúm núm nịnh nọt nói.

Tiếp theo, hai quả cầu tinh hoa tính mạng kia ở dưới sự thao túng thánh thụ đại nhân, một quả phát ra màu xanh lục hỗn độn, quả con lại thì phát ra bảy sắc cầu vồng, sau đó chậm rãi hợp lại làm một! Tức thì phát ra ánh sáng xanh cực mạnh!

Sau đó, thánh thụ đại nhân thở hồng hộc mà nói:

- Đại gia, xin ngài đi đến bên này.

Quân Mạc Tà theo rễ cây dẫn đường, rẽ vào một chỗ ngoặt, liền phát hiện phía trước xuất hiện một cái ao rất sâu. Bên trong chứa đầy nước màu xanh. Trên mặt ao, thì lại là hơi sương bảy màu mờ mịt bao phủ.

Thánh thụ đại nhân có chút ra vẻ tự hào:

- Đại gia, người xem, đây chính là máu sinh mệnh tháng này mới đầy lên của ta, hai hạt giống kia chỉ có ngâm trong này, mới có thể thực sự nảy mầm và phát triển tiếp. Nếu không ngâm ở chỗ này của ta, cho dù có thể may mắn nẩy mầm, cũng sẽ nhanh chóng bị héo rũ, Ha ha...

Cái cây nào đó đắc ý cười, đem hai hạt mầm kia thả vào trong ao nước. Ùng ục một tiếng, đã chìm ngay xuống đáy, lập tức trên mặt nước

bong bóng cũng nổi lên ùng ục ùng ục, là do hạt giống kia đang hấp thu máu của thánh thụ...

- Oh, cái này chính là máu sinh mệnh của ngươi? Còn dùng làm gì nữa không?

Quân đại thiếu không quen cái kiểu được một chút mà đã bắt đầu khoe khoang của tên này. Thầm nghĩ, cái chỗ nước ấy của ngươi, cùng lắm cũng chỉ có tác dụng để nuôi dưỡng một thân cây mà thôi. Ngươi đắc ý cái rắm á!

- Ai bảo chỉ có công dụng như vậy?

Thánh thụ đại nhân cảm thấy mình bị coi thường, nếu là đổi sang người khác, chỉ sợ sớm đã bị cuộn lại hóa thành phân bón, nhưng đối với người trước mắt này thì lại không dám, vừa định nổi khùng lên nhưng đã kịp kềm chế, chỉ hậm hực nói:

- Đại gia! Máu sinh mệnh này của ta, chính là bảo bối hàng đầu trên đời này, mặc kệ là thú, là người, hay thực vật, tóm lại miễn là sinh vật, thì dù bị thương nghiêm trọng mức nào, nhưng chỉ cần ngâm ở bên trong nửa canh giờ, là có thể phục hồi như lúc ban đầu! Cho dù là hồn vía đã tan, chỉ cần thi thể vẫn còn, ngâm ở chỗ này, là có thể gọi lại hồn phách đã thất lạc, sau đó sống lại! Đúng rồi, máu sinh mệnh này của ta chính là Thiên Căn Thủy mà thế giới loài người các ngươi truyền tụng, ah! 'Thiên Căn Thủy Trong truyền thuyết ngài có biết không?

Nói đến đây, thánh thụ đại nhân dương dương đắc ý, dùng một loại ánh mắt cao ngạo nhìn Quân Mạc Tà, thầm nghĩ, làm tiểu tử ngươi kinh ngạc rồi hả! Biết rõ Bản đại nhân đăc biệt tới mức nào chưa?

- Thiên Căn Thủy? Là cái gì? Thực sự lợi hại như vậy sao?

Quân đại thiếu rất phối hợp mà làm ra vẻ giật mình, há to miệng. Nhưng trong lòng suy nghĩ:

“Nếu thực là thần kỳ như vậy, không biết có thể chữa thương cho Thiên Tầm không?”

- Ha ha ha!

Thánh thụ đại nhân cười thỏa mãn. Có một loại cảm giác ’’Rốt cục cũng mở mày mở mặt” , trong lòng khoan khoái dễ chịu, như muốn nói ra. Tiểu tử, tuy rằng ngươi có thể uy hiếp ta, nhưng bảo bối của bản thánh thụ đại nhân, ngươi còn chưa tưởn tượng nổi đâu. Chỉ nghĩ như vậy, hắn đã cảm thấy thoải mái trong nội tâm rồi, nhưng vẫn cố ý cau mày giả vờ giả vịt mà thở dài:

- Đáng tiếc nha, ngươi không có người bạn nào đi cùng bị trọng thương, nhất là cái loại trọng thương sắp chết ý, bằng không, Bản đại nhân sẽ để cho... Ối, là để cho đại gia người xem xem tác dụng kì diệu của nó, xem thứ thần kì trong truyền thuyết, Truyền...

"Truyền" mới được một nửa, đã bị Quân Mạc Tà trừng mắt liếc, lúc này mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, không thể chiêu chọc người trước mặt này, hắn chính là đại gia của mình. Về phần cái gì mà "bạn đồng hành bị thương sắp chết", thánh thụ đại nhân càng cảm thấy chẳng qua là nói bâng quơ thôi! Ai lại mang theo thứ đó bên người như thế? Hồn phách bị tổn thương, nhìn bên ngoài thì như một cỗ thi thể mà? Làm gì có ai lại mang bên mình một cỗ thi thể mà đi khắp nơi chứ?

Cho nên thánh thụ đại nhân cảm giác mình có nói ra, cũng là chẳng ảnh hưởng gì, dù sao tiểu tử này chút nữa cầm được cây sẽ đi ngay, thậm chí hắn không cho ta sinh khí cũng không sao, hắn làm sao biết, bản thánh thụ ươm cây thật ra chẳng mất cái gì cả...

Việc cấp bách bây giờ, chính là mau đem tiểu tử này đuổi đi, chờ hắn đi rồi, đây lại là thiên hạ của Bản đại nhân rồi...

- Thật sao?

Quân Mạc Tà càng giật mình.

- Đương nhiên sự thật.

Thánh thụ đại nhân ngạo nghễ nói. Nhưng kế tiếp, người đang trợn mắt há hốc mồm đột nhiên đổi giọng :

- Đã thần kỳ như vậy, vậy nhờ ngươi giúp đỡ, trị thương cho nàng đi.

Rèn sắt phải nhân lúc còn nóng, Quân đại thiếu giường như không chút do dự đem thân thể Xà Vương Thiên Tầm từ trong Hồng Quân Tháp mang ra, cẩn thận từng chút đặt trên mặt đất...

- Cái này …Hix, Ah…

Thánh thụ đại nhân đang mở rộng miệng khoái chí mà cười, ngay lập tức đã biến thành thái độ kinh ngạc, nụ cười trên mặt còn chưa kịp thu lại, lập tức đã biến thành mếu máo khóc không ra nước mắt...

Một đôi tròng mắt cực đại lại lồi ra, di gần đến trên mặt đất. Giờ khắc này, thánh thụ đại nhân thật muốn hung hăng vả ngay một cái vào mặt mình!

Con mẹ nó, ta thật ngu xuẩn ah! Lại nói bậy cái gì đây? Ai bảo đi khoác lác làm gì? Cứ như bình thường lừa cho hắn đi đi chẳng phải xong chuyện sao? Bằng ánh mắt của thánh thụ đại nhân đương nhiên thấy được nữ nhân trước mắt này, thực sự là đã đến mức hồn lìa khỏi xác rồi! Có thể nói là một tia hy vọng sống cũng không có. Cái này, vừa đúng với những gì thánh thụ đại nhân mới nói ban nãy.

Thực sự thì vẫn có thể cứu, nhưng mà nếu cứu thật thì phải trả giá lớn chứng nào đây! Thánh thụ đại nhân chính thức khóc không ra nước mắt. Đừng thấy hắn ban nãy kì kèo như vậy, kỳ thật thúc đẩy sinh trưởng một gốc cây, nhiều nhất chỉ mất một chút máu mà thôi, thậm chí chẳng cần xót gì cho cam. Nhưng nói đến muốn trị liệu một thương thế ở mức hồn phách tan nát, thì phải mất bao nhiêu hả? Không dám nói ngoa, trị liệu vết thương như thế một lần, bằng đào tạo hơn cả ngàn cây mới.

Nhìn chỗ máu mình vất vả tích cóp cả vạn năm nay, thánh thụ đại cảm thấy đau như đứt ruột. Nếu là đem nữ nhân này cứu sống, sợ rằng cái ao máu sinh mệnh này chỉ còn có chưa đầy một nửa...

Mất hơn một nửa! Hơn một nửa á!

Khuôn mặt Thánh thụ đại nhân nhăn nhó tới cực điểm, uất ức nhẫn nhịn quá lâu. Giờ khắc này, thật là chẳng còn gì luyến tiếc rồi...

Trời cao ah, nhanh nhanh cho thiên lôi đánh chết ta đi! Không, tốt nhất là đem tên hỗn đản hèn hạ vô sỉ trước mắt này đánh chết trước đã, sau đó hẵng bổ ta!

- Như thế nào đây? Ha ha, ta biết rõ thánh thụ đại nhân luôn luôn nói lời giữ lời mà.

Quân Mạc Tà thật sự có chút ngưỡng mộ, nhìn vị thánh thụ đại nhân đang suy nghĩ nên tự sát như thế nào này, nói một cách khiêm tốn.

- Ô... Ô ô ô... Ô ô ô ô ô...

Thánh thụ đại nhân cất tiếng khóc lớn...

Tiếng khóc thê thảm, giống như là một hoa hậu vừa mới đắc ý vì đoạt giải, lại lập tức bị mắng như té nước. Cứ giống như bị bánh xe lăn cho vài vòng vậy.

- Ồ!

Quân đại thiếu tuyệt đối không thể tưởng tượng được vị thánh thụ đại nhân sống hơn một vạn năm này lại có thể biết khóc, mà lại còn khóc đến mức trời long đất lở, vượt qua mọi đẳng cấp, khiến hắn trợn mắt ngạc nhiên nhìn không khép nổi miệng.

Con mẹ nó, ai đã nhìn thấy một thân cây khóc chưa? Lão tử thấy qua rồi đới! Hôm nay thực sự là được mở rộng tầm mắt rồi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 318: Ta Dịu Dàng Không?

- Hức hức….. Muốn ta chữa trị cho cô ta, hức hức hức, ta ít nhất cũng phải tổn thất hơn phân nửa máu và sinh mệnh

Thánh thụ đại nhân khóc đầy vẻ bi thương:

- Đó chính là sự tích tụ hơn một vạn năm của ta a. Hức hức, ngươi đốt chết ta luôn cho rồi, ta không muốn sống, ta không muốn sống nữa……

- Khụ khụ, cho dù ngươi đúng là không muốn sống nữa, vậy phiền ngài cũng nên chữa khỏi nàng rồi tính sau đi, lời đã nói ra cũng không thể nuốt lại nha, nhất là lời của một nhân vật lớn như thánh thụ đại nhân ngài đây.

Quân đại thiếu gia an ủi nói:

- Trước tiên khoan khóc đã, cho dù muốn tự sát, cũng nên cứu nàng trước đã, sau đó trồng cây non thành công, vậy ngài muốn tự sát như thế nào thì tự sát thế nấy.

Đây mà là an ủi sao? Thánh thụ đại nhân tức giận đến muốn nhảy dựng lên cùng tên nhóc khốn khiếp vô sỉ này đánh một trận! Đây mà cũng là tiếng người nói sao? Ta có thể giúp ngươi làm hết mọi chuyện, vậy ta còn muốn tự sát để làm chi?

- Yên tâm đi, hoàng đế không để binh đói, giao dịch này ông cũng không phải không có lời.

Quân đại thiếu gia ha ha cười, trong lòng bàn tay phải lửa cháy mạnh mẽ, lòng bàn tay trái lại hiện lên một quả cầu sáng màu xanh lá, đó chính là “Vạn mộc sinh trưởng lực”.

Thánh thụ đại nhân khóc càng thương tâm hơn.

- Nếu không phải vì thứ này, ta sao lại rơi vào bộ dạng thê thảm thế này sao? Bây giờ lại la ó, nhà của ta đã sắp bị ngươi phá nát rồi, một chút cũng không ăn được. Lại nói, tác dụng của thứ này cũng chỉ tăng nhanh sinh trưởng của ta, không có tác dụng tăng tích lũy lượng máu của ta a. Cho dù ngươi đem quả cầu sáng màu xanh lá này tặng cho ta, ta cũng không thể trong khoảng thời gian ngắn tăng nhiều lượng máu như vậy a. Còn nói không còn tổn thất? Giao dịch này nếu đồng ý, ngươi kêu ta đi bán nhà bán đất còn hơn đi.

- Hừ! Ngươi nói ngươi cũng là một lão quái vật sống hơn vạn năm, sao lại giống một cô bé chứ, khóc cái gì?

Quân Mạc Tà có chút không kiên nhẫn, tên này một khi đã khóc thì không bao giờ ngưng, cũng không trả lời câu hỏi trước nữa :

– Đồng ý hay không ngươi nhanh chóng cho ta một câu trả lời đi, nếu thật sự không được, ta cũng không làm khó dễ gì ngươi, đối với những tên vô dụng, ta nhất định sẽ không làm khó dễ…..

Nói không làm khó dễ người ta, nhưng ngọn lửa hỗn độn không biết vì sao lại bốc lên mạnh hơn rồi yếu đi, sau đó tiếp tục mạnh lên, rồi yếu đi…..

- Cái này mà ngươi gọi là không làm khó dễ ta à? Vậy thế nào mới gọi là làm khó ta a? Ô ô ô.

Thánh thụ đại nhân đứng bên cạnh bị rơi vào trạng thái sụp đổ cảm thấy bản thân mình sống thật sự rất đáng thương. Ba hoa khoác lác cũng không được? Người này còn tùy thân mang theo một khối thần hồn gần

như sắp thoát ra khỏi thi thể…. Nếu bản thân mình mà thổi phồng lên lập tức sẽ thổi nó thoát ra khỏi cơ thể, thổi phồng có tội gì a?.....

Người đứng trước mặt này, trong mắt bắn ra tia hung dữ, sát khí vùng vẫy ngang dọc, ngoài miệng nói không làm khó bản thân, nhưng thực tế thì lòng mình rất rõ ràng, chỉ cần mình nói một tiếng không được, vậy bản thân mình trong giây tiếp theo sẽ biến thành tro bụi, ngọn lửa màu đen kia thật sự rất khủng bố, tuyệt đối là khắc tinh duy nhất trên đời này của mình a, đây…. Đây còn có công bằng hay sao?

Trên đời này sao lại có người như thế chứ?

- Được hay không? Nhanh chút đi, cho ta một câu trả lời dứt khoát, ta không có nhiều thời gian, đang đuổi thời gian nữa!

Sát khí trên mặt Quân Mạc Tà càng ngày càng nhiều. Tên này nếu lừa dối bản thân, khiến hy vọng của mình tan thành mây khói….. Bổn thiếu gia lập tức đốt ngươi thành một đống than củi để đi nướng thịt dê ……

- Được! Thật sự được! Chắc chắn được! Tuyệt đối được!

Thánh thụ đại nhân trong chớp mắt run rẩy, sợ tới mức không dám khóc nữa, ngay lập tức cho một câu trả lời rõ ràng vang dội. Hắn đã nghe được trong lời nói của Quân Mạc Tà ẩn chứa sát khí, làm sao còn dám nói không được chứ?

Liều mạng cũng phải được. Tuy rằng bực đến muốn tự sát, nhưng vấn đề vẫn chưa đến bước tuyệt vọng. Hơn nữa, có thể sống ai lại muốn chết a, tuy là phải trả một cái giá rất lớn….

- Vậy thì được rồi a! Khóc sướt mướt hoài, ngươi có mệt không hả.

Quân Mạc Tà phát hiện tên này thì ra là ăn mềm không ăn cứng, giọng điệu càng ngày càng độc ác, đối với loại hàng này, tăng thêm chút áp lực là điều đương nhiên….

- Đại gia!

Thánh thụ đại nhân vô cùng u oán nhìn sát tinh trước mặt này, cầu xin nói

– Vạn mộc sinh trưởng lực kia… Ngài nhất định phải cho ta đấy.

- Ừ, ta khác ngươi, lời bổn đại gia đã nói, tất nhiên sẽ thực hiện, nói một là một!

Quân Mạc Tà dẫn đầu nói.

- Vậy thì cám ơn đại gia.

Khi thánh thụ đại nhân nói ra những lời này, chỉ cảm thấy bản thân mình vô cùng vô cùng tức giận. Ngươi trước mắt này đã đào lên hết gốc rễ của mình, mình còn phải hướng hắn nói câu cảm ơn. Đây là đạo lý gì a? Lại một lần nữa tính toán thiệt hơn, thánh thụ đại nhân lòng không muốn tâm không cam gật đầu đáp ứng rồi……

- A m a a a a a ~m~

Vừa quay đầu lại, thánh thụ đại nhân đột nhiên phát ra một tiếng kêu thê thảm.

- Ngươi sao vậy? Cơn điên bùng phát à! Ma chướng?

Quân Mạc Tà cũng bị dọa đến nhảy dựng lên, tên này lại muốn biểu diễn tiết mục nào nữa đây!

- Này, cái này….. Ta không muốn sống nữa. Ta thật sự không muốn sống nữa.

Thánh thụ đại nhân chỉ vào phôi thai thánh thụ trong ao, giận đến muốn nổ tung. Giống trợ sản này, chỉ cần ngâm khoảng một phút là được, nhưng lúc nãy lo nói chuyện, lo đau lòng, lo khóc, vậy mà đã quên mất tiêu thứ này….. Hiện tại, hạt giống trong đó ít nhất đã hấp thụ hơn mười lần tổng lượng máu mà một cây thánh nên hấp thụ rồi. Hạt giống này chắc chắn sẽ khỏe mạnh lớn lên. Nhưng thánh thụ đại nhân lần này

lại đau lòng đến nỗi ói ra máu chứ. "Ốc lậu thiên tao liên âm vũ, phá thuyền hựu ngộ đính đầu phong!” Đây thật sự là đụng phải tổ sư gia a! Chuyện họa vô đơn chí như vậy, khiến cho thánh thụ đại nhân đau lòng đến nỗi quên hết mọi chuyện….. Nhanh chóng đem hạt giống thần từ trong ao lấy ra, phát hiện hạt giống lúc đầu có nếp nhăn này, bây giờ đã đầy đà căng tròn, thậm chí, còn có chỗ nổi lên bọt căng tròn, xem ra là ăn no……..

- Ta thật……

Thánh thụ đại nhân cơ hồ muốn quăng hạt giống này ra xa, rơi xuống nát luôn cho rồi!

- Sao?

Quân đại thiếu gia ở bên cạnh đúng lúc phát ra một thanh âm cảnh cáo.

Cơ thể thánh thụ đại nhân run lên, xoay eo chậm rãi quay đầu lại, vẻ mặt nịnh nọt cười nói:

- Đại…. Đại gia, hạt giống này đã…. Tốt rồi…..

- Tốt rồi? Ta phải kiểm tra xem mới được, xem ngươi có dám hay không ăn bớt nguyên vật liệu!

Quân Mạc Tà không chút khách sáo vươn tay ra cầm lấy. Tự nhiên, tay vươn tay ra là tay trái. Quả cầu mộc lực cũng thu lại.

- Ừ tốt, vậy ngươi bây giờ bắt đầu cứu nàng đi.

Quân đại thiếu gia nâng tầm mắt lên nói.

- Vâng…… Đại gia!

Thánh thụ đại nhân lộ ra khuôn mặt nhăn thành trái khổ qua, bàn tay to đầy nhánh cây thật cẩn thận nâng lên cơ thể Thiên Tầm, đặt vào trong

ao.

- Cẩn thận chút, nhẹ nhàng chút.

Đại thiếu lo lắng liên tục hô quát:

– Chậm chút, nhẹ nhàng……

Thánh thụ đại nhân trong lòng lại bĩu môi:

“Hừ ngươi lo lắng thì tự ngươi bế đi, ngươi đứng đó gào làm chi. Nhìn bộ dạng khẩn trương của ngươi, chỉ biết đứa con gái này không phải lão bà của ngươi, không biết kiếm ở đâu được một em….. Đừng đắc ý, rồi sẽ có lúc ngươi mâu thuẫn nội bộ thôi….”

Ở trong lòng hung hăng nguyền rủa một trận, cơ thể Xà vương Thiên Tầm rốt cuộc hoàn toàn chìm xuống đáy ao.

- Chìm xuống như vậy, không sao chứ? Cũng phải hít thở chứ.

Quân Mạc Tà lo lắng hỏi.

- Ngươi biết hay ta biết? Ngươi chữa hay ta chữa?

Thánh thụ đại nhân rốt cuộc chịu không nổi nữa, cho một cái bùng nổ, quay đầu hung dữ nói:

– Nếu không ngươi tự mình chữa đi?

- Ệch! Ngươi dám chống cự à!

Quân đại thiếu gia thiếu chút nữa nhảy dựng lên, chỉ vào cái mũi lớn của tên này nói:

– Ngươi, có can đảm nói lại một lần nữa xem? Chống cự là bụng bự….

- Ta….. Đại gia đại gia, ngài là đại gia của ta, ta sai rồi, ta xin lỗi còn không được sao?

Thánh thụ đại nhân hoảng sợ, lập tức nhớ đến tình cảnh nguy hiểm của mình liền nhũn như con chi chi.

- Biết sai rồi sao? Hừ! Nếu chữa không khỏi, ngươi chờ biến thành than củi đi! Còn dám hét lớn với bổn đại gia, gan mập lên rồi sao.

Quân Mạc Tà làm bộ dạng dữ dằn hét lớn một tiếng, mở to ánh mắt liếc nhìn, hung thần ác sát a.

Đối với loại người bắt này kẻ yếu như tên này, nhất định phải mạnh hơn hắn, ngươi không mạnh không được, nhất định phải luôn luôn bảo trì vị trí mạnh mẽ!

Thánh thụ đại nhân khúm núm nịnh bợ, liên tục cam đoan:

- ~ nhất định chữa khỏi! Nhất định chữa khỏi mà, ngươi đừng hung dữ vậy nữa!

Trong lòng vô cùng hối hận. Người này vừa đúng là loại người không biết phân rõ đúng sai, ta rảnh rỗi rống hắn làm chi chứ? Đúng là tự mình tìm khổ cho mình mà. Thánh thụ đại nhân đã có chút quen với tình cảnh bây giờ của mình.

- Ừ, ngươi nói cái gì đó? Ta hung dữ ở chỗ nào hả? Ta đang dạy ngươi đạo lý làm người là như thế nào đấy!

Quân đại thiếu gia giọng điệu lạnh lùng nói.

- Đúng, đúng, đại gia, là ta không rõ ý nghĩa sâu xa trong lời nói tinh tế của ngài!

Thánh thụ đại nhân nói.

- Vậy ngươi nói, ta dịu dàng hay không?

Quân đại thiếu gia giọng điệu kì quái hỏi.

- Ngài rất dịu dàng…..

Thánh thụ đại nhân thật muốn khóc tiếp….

- Tốt lắm, ngươi tiếp tục cố gắng nhé!

Quân Mạc Tà phất phất tay áo, sau đó liền đem ý thức tập trung vào trong Hồng Quân tháp. Trước mắt quan trọng nhất là phải thi triển hoàn toàn mộc lực bên trong Hồng Quân tháp để thúc giục cái cây này tăng trưởng, sau đó tốt nhất là có thể thúc giục đến có thể kết được một chùm quả mới được, nếu vạn nhất sau khi rời khỏi nơi này mới phát hiện tên rễ cây yếu đuối này dám đùa giỡn trêu chọc mình, cho ta một hạt giống nhìn thì được nhưng không bao giờ đâm rễ lớn lên, căn bản là không thể ra trái được, vậy đó chính là gà bay trứng vỡ, vô cùng gay go…..

Ở trong Hồng Quân tháp chọn một vùng đất có diện tích rộng lớn, sau đó ở trung tâm nơi này, đem hạt giống gieo trồng xuống…. Tiếp đó lập tức thao túng linh khí nồng đậm bên trong Hồng Quân tháp bay về phía này, chui vào nền đất…..

Loại đất của Hồng Quân tháp, tự nhiên những loại bên ngoài không thể bằng, nó là thứ chứa đầy linh khí linh vật. Quả nhiên, chỉ qua một lúc, một gốc cây xanh biếc từ mặt đất trồi lên, sau đó đón gió run rẩy, xoát một tiếng dài cao lên hơn một trượng….

Thẳng tắp đứng trong gió, tựa như một cây gậy trúc, sau đó trên thân cây bắt đầu mọc lá cây, tay trái Quân Mạc Tà vung lên, mộc lực lấy biên độ thấp, bay về phía cái cây, một vầng sáng màu xanh nhạt trong chớp mắt bao phủ lấy thân cây nhỏ đó.

E sợ thúc giục cây này trưởng thành quá nhanh sẽ khiến nó chịu không được, Quân Mạc Tà cũng không dám dùng quá nhiều sức mạnh, đạo lý yển miêu trợ trường(*) Quân đại thiếu gia vẫn hiểu được.

(*)[Yển miêu trợ trường: đại khái là làm việc không nên cấp tốc, nếu không sẽ dễ dàng hỏng việc.]

Quả nhiên, khi mộc lực bay đến thân cây, gốc cây này lập tức lấy tốc độ bình thường không bao giờ có thể có được nhanh chóng trưởng thành cao lớn.

Lá cây “Xoát” một tiếng lập tức lớn lên, sau đó cành bắt đầu dài ra, thân cây vù vù giống như được thổi khí cao thêm to thêm.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 319: Thúc Đẩy Sinh Trưởng Thất Thải Thụ!

Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc cũng chỉ cỡ chừng vài hơi hít thở, cây giống nho nhỏ lúc trước đã cao lớn đến đùi, cỡ năm sáu trượng. Quân Mạc Tà mỉm cười, ngón tay trái thay đổi, quả cầu sáng màu xanh nhạt đột nhiên biến mất, một lát sau, lại nổi lên một vầng sáng màu xanh lá đậm.

"Oành" một tiếng, cây thất thải thánh thụ nho nhỏ lại thẳng tắp cao hơn hai mươi trượng nữa, thân cây cũng lập tức to hơn, tán cây thì giống như mây đen đột ngột hình thành trên bầu trời trong xanh, nhanh chóng dài ra, trong chớp mắt đã che phủ một vùng trời. Lại thêm vài cái hít thở, cây giống đã không còn được gọi là "Cây giống" nữa, vì cây thất thải thánh thụ mới sinh ra này đã đạt tới đường kính thân cây là ba bốn thước, vô số lá cây chín góc tản ra, nhẹ nhàng lay động, cả cây đều phát ra một vầng sáng tự nhiên bảy máu….

Lại qua một lúc, tại nơi của cái cây cành lá rầm rập, dần dần tỏa ra một mùi hương nồng đậm nhưng cũng rất trong sạch, mát mẻ, một đóa hoa thất thải bất ngờ xuất hiện, lấy bảy đóa hoa làm thành một chùm, mà toàn bộ trên cây, lại xuất hiện hơn bảy chùm!

Quân Mạc Tà sợ run một lát:

- Không phải năm trăm năm mới ra hai chùm sao? Tại sao cái cây này lại xuất hiện đến bảy chùm? Chẳng lẽ là đột biến gien sao?

Khi hắn đang lo lắng vấn đề này, từ vầng sáng năng lượng màu xanh lá đậm, cái cây thất thải thánh thụ trong hồng tháp quân chưa vượt qua

một phút, đã bắt đầu ra trái lần đầu tiên.

Đóa hoa lấy tốc độ mắt thường có thể thấy lớn dần, quả bảy màu, trong chớp mắt treo đầy trên cành, không nhiều không ít, bảy bảy bốn mươi chín trái! Đúng là bảy chùm!

Sau đó, lại trong mấy cái chớp mắt, toàn bộ thế giới trong hồng quân tháp, nơi nơi đều tràn ngập mùi hương ngào ngạt trong sạch thoải mái!

Quân Mạc Tà lúc này mới dừng lại việc đưa mộc lực, hắn cũng không muốn giống như lần trước bị hồng quân tháp đá ra. Cẩn thận nhìn quả của thất thải thánh thụ, cùng với chùm quả mình nếm qua giống nhau, tuyệt đối không có chỗ nào khác cả, điểm khác biệt duy nhất chính là, những quả thánh thụ kết ở trong đây, so với những quả mình ăn, ít nhất lớn gấp hai! Xem ra, những thứ đào tạo trong hồng quân tháp mạnh hơn so với những thứ bên ngoài…..

Còn có xem ra vị thánh thụ đại nhân kia cũng không ở sau lưng mình vụng trộm làm tay chân gì đó. Đáng được khen ngợi a…..

Người kính ta một trượng, ta như thế nào cũng phải trả người một thước, cái gọi là lương tâm, ta vẫn là có!

Nhưng Quân Mạc Tà cũng không biết, năm mà thánh thụ đại nhân còn một hạt giống, cũng chỉ ở trong máu của tiền bối ngâm khoảng một phút mà thôi, sao có thể giống như cái cây này, ăn uống no đủ mới ra…..

Đãi ngộ như vậy căn bản chính là tạo thành hai sự việc khác nhau!

Đối với cây thất thải, đây chính là trụ cột tiên thiên nguyên thủy nhất! Thậm chí còn có thể nói: thánh quả thất thải trong hồng quân tháp của Quân Mạc Tà, mới chính là từ cổ đến nay, là thánh quả thất thải ở hình dạng ban đầu của chính nó…..

Đang lúc Quân đại thiếu gia thở dài nhẹ nhõm, trong hồng quân tháp lại một lần nữa xảy ra dị biến, trên thân thất thải thánh thụ, đột nhiên

xuất hiện một dải cầu vồng bảy màu, bắt ngang qua không gian trong suốt, vô cùng chính xác nối từ sườn bên này sang linh lung liên bên kia…

Lập tức, cầu vồng bảy màu này ở đây đột nhiên biến thành một cái cầu, Quân Mạc Tà thậm chí có thể cảm giác được, thông qua chiếc cầu vồng này, linh lung liên và thất thải thánh thụ cùng nhau sinh trưởng nhanh hơn, đúng là lẫn nhau hỗ trợ đẩy nhanh hiệu quả. Quá tuyệt vời! Đúng là rất tuyệt vời!

Quân Mạc Tà vui sướng đến vẫy vẫy nắm tay.

Đem bảy chùm thất thải thánh quả đều để lại trên cây, sau đó làm thêm vài thứ, cam đoan mấy quả đó không rơi xuống mặt đất, lúc này mới chịu đi ra ngoài.

Kỳ thật động tác lúc nãy của Quân đại thiếu gia đều là thừa thải cả. Thất thải thánh quả còn trên cành, có hiệu quả hơn là hái xuống, hơn nữa, có dùng hết sức hái xuống, cũng sẽ không hái xuống được……

- Sao rồi? Đây là sao vậy?

Quân đại thiếu gia bận bịu xong cái cây thất thải thánh thụ của mình, cộng thêm chuyện liên kết với linh lung liên, tâm trạng rất vui sướng đi ra ngoài, nhưng tới lúc đi ra thì lại có chút không vui.

Xà vương Thiên Tầm lúc này đã được thánh thụ vớt ra, đang nằm trên giường, nhưng lại vẫn như cũ là bộ dạng công chúa ngủ trong rừng, không có dấu hiệu tỉnh lại, cơ bản là cùng lúc đầu không khác nhau mấy, thậm chí là hơi thở, trạng thái cũng không có thay đổi, lông mi không khỏi vì tâm trạng khó chịu nhíu lên một chút.

- Đại gia, đại gia, ngài bình tĩnh chút, vị cô nương này đã khỏi bệnh rồi, thật sự đã khỏi hẳn rồi.

Quân đại thiếu gia ừ một tiếng, cơ hồ là dọa thánh thụ đại nhân sợ đến mức tè ra quần, không ngừng giải thích.

Vết thương của nàng, ta thật sự đã chữa khỏi rồi. Không tin ngài nhìn kỹ đi, cho ta một trăm lá gan ta cũng dám gạt ngài a…

Nói xong lời cuối cùng, giọng điệu thánh thụ đại nhân đã có chút nức nở.

Quân Mạc Tà quay đầu lại nhìn cũng không khỏi bị dọa nhảy dựng lên. Cái ao lúc trước luôn luôn ở trong trạng thái tràn đầy máu đỏ, bây giờ đã biến mất hơn một nửa, bây giờ thoạt nhìn, cũng chỉ là một tầng nhợt nhạt, cũng chỉ miễn cưỡng tràn đầy cái ao mà thôi, có vẻ như cây thánh thụ xương sắp sụn này cũng đã ra rất nhiều sức lực…….

- Đại gia…. Vị tiểu phu nhân này của ngài lúc trước bị thương rất nặng, xem vết thương của nàng, đã sớm về trời rồi, nhưng ngài lại vận dụng nhiều thiên tài địa bảo, vì nàng tạo nên một trạng thái hoàn cảnh như là bào thai, mới để lại được cho nàng một con đường sống, cố gắng đến giờ, tuy nàng vì máu của ta mà sống lại, nhưng vì ngủ sâu quá lâu, cho dù là tinh thần, huyền nguyên, ** tất cả đều đã rơi vào trạng thái bản năng nguyên thủy nhất, nếu tùy tiện đáng thức nàng dậy, sẽ đối với tinh thần thân thể nàng tạo thành một gánh nặng lớn, nếu như không chịu đựng nổi, sẽ gây ra hậu quả không thể cứu được……

Thánh thụ đại nhân uất ức nói:

– Cho nên ngài phải giúp nàng điều trị một đoạn thời gian mới được, chỉ cần nàng tự nhiên tỉnh dậy, tất cả các ảnh hưởng xấu, sẽ không tồn tại.

Thánh thụ đại nhân có thể nói thật sự rất uất ức, hắn lần này đúng là vì vị công chúa ngủ này suy nghĩ a. Một người, mê man vài tháng, trong khoảng thời gian này, cho dù người chăm sóc nàng có cỡ nào tận tâm hết sức, vì nàng an bài một hoàn cảnh đông lạnh, nhưng cũng không bằng tự nàng ăn uống no đủ! Huống chi nàng lại mang theo vết thương nghiêm

trọng, mười phần hết chín phần là phải chết. Mỗi ngày cho uống một chút nước là được. Nếu thật sự tùy tiện đánh thức nàng dậy, tin tưởng cho dù là ngũ tạng lục phủ hay là cơ năng cơ thể, đều chịu không nổi! Đây cần là một quá trình từ từ, đương nhiên, thánh thụ đại nhân an bài như thế này, cũng có chỗ vì bản thân mình lo lắng, nếu vị công chúa ngủ này lập tức tỉnh dậy mà cơ thể không chịu nổi gánh nặng xảy ra vấn đề, vậy bản thân mình không phải sẽ biến thành tro bụi…. Cho nên thánh thụ đại nhân cũng là bất đắc dĩ mới làm như vậy.

- Nga, ngươi nói rất có đạo lý! Ta đã biết.

Đạo lý này, Quân Mạc Tà cũng biết, đầu biết nhưng một khi quan tâm sẽ bị loạn, con người nghe theo trái tim, là không thể tránh được.

Quân đại thiếu gia tuy không phải là người tốt, phần lớn thời điểm là không phân rõ đúng sai cộng thêm gian xảo, nhưng khi phải phân rõ đúng sai hắn vẫn có thể làm được!

- Cảm ơn, cảm ơn ngài đã hiểu.

Thánh thụ đại nhân cơ hồ muốn rớt nước mắt, có thể thấy được phường ăn trộm trước mặt này hiểu biết lí lẽ, dường như rất không dễ dàng a…..

- Ừ, chuyện cứu người ngươi làm tốt lắm, ta rất vừa lòng, thứ ta trả ngươi, sẽ cho ngươi ngay, nhưng, ta có một vấn đề muốn hỏi, hy vọng ngươi thành thật trả lời, thất thải thánh quả của ngươi…. Một trăm năm hắn cũng không chỉ kết được hai chùm phải không?

Quân Mạc Tà cau mày nhìn hắn.

Thánh thụ đại nhân ngẩn người, tận lực không cho mồ hôi chảy xuống như thác nước….. Bí mật này, sao hắn biết? Chẳng lẽ hắn đang làm bộ như đã biết để gạt ta? Cần phải vậy không?

Nhìn lại vẻ mặt chắc chắn của Quân Mạc Tà, thánh thụ đại nhân rốt cuộc vẫn không dám nói dối, nhưng nếu quyết định nói thật, vậy cứ để đổ đậu đầy ống trúc vậy, toàn bộ đều thú nhận:

- Đúng, đại gia ngài đã nhìn rõ mọi việc. Nhưng…. Đại gia, ta không còn cách nào khác cả, ta cũng muốn sống sót thôi.

- Sống sót?

Quân Mạc Tà dùng ánh mắt tràn ngập nghi hoặc nhìn chằm chằm thánh thụ đại nhân, số lượng quả thì liên quan gì đến sự sống sót của ngươi?

- Đại gia, người đời đều có sinh lão bệnh tử, đây cũng là chuyện rất bình thường phải không? Trên thực tế, tất cả các sinh linh trên thế gian này đều nằm trong vòng quy luật đó!

Thánh thụ đại nhân vẻ mặt đau khổ nói:

– Ví dụ như cây cối chúng tôi, tuy có thể sống lâu hơn con người, nhưng cuộc đời cũng không phải là vô hạn, cho dù ta có là vua của muôn loài cây, là linh loại của trời đất, cho dù ta có thể sống được một vạn năm cũng được, hai vạn năm cũng được, nhưng cuối cùng, vẫn có một ngày thọ nguyên tận, cũng sẽ chết……

Nếu những lời trên là thật, thì quả nhiên rất ít có sinh linh có thể thoát khỏi quy luật đó, Quân Mạc Tà tỏ vẻ hiểu biết gật gật đầu, cũng bảo hắn tiếp tục nói.

- Về quá trình sinh lão bệnh tử của cây, tin rằng đại gia ngài cũng có một mức hiểu biết nhất định, ta cũng không nói nhiều vấn đề đó, sẽ trực tiếp đi vào vấn đề chính, muốn được đến thất thải thánh quả, tất nhiên phải trải qua quá trình ra hoa kết quả, mà toàn bộ quá trình này đều hao tổn rất lớn! Đối với chúng tôi, cũng giống như loài người sinh con vậy….. Thánh quả, muốn có phải hao tổn nguyên khí….. Mỗi một quả thất thải, đều chứa đựng bên trong nó tinh hoa sinh mệnh. Mà những tinh

hoa sinh mệnh đó, đều là sự tích lũy năm trăm năm qua của ta, mới có thể tích lũy đủ để ra một chùm thánh quả…. Những tinh hoa sinh mệnh đó, nếu toàn bộ đều cung cấp cho quả trưởng thành, như vậy, quá trình này cũng tương đương với việc ta tiêu hao trăm năm thọ nguyên của chính mình, ngoài trừ thân cây có thể cao thêm to thêm, đối với chính bản thân ta mà nói, không hề có ích lợi gì cả! – Thánh thụ đại nhân hít thêm mấy hơi rồi nói – Thật không giấu diếm gì ngài, thất thải thánh thụ chúng tôi, năm ngàn năm lớn lên, một lần có thể ra bảy chùm quả! Mà từ năm ngàn năm đến một vạn năm có thể ra được mười bốn chùm. Mỗi năm ngàn năm trôi qua, lượng quả sẽ tăng gấp đôi….. Nhưng nếu cứ bảo trì xu thế này, kết quả với số lượng cực hạn, như vậy chúng tôi sẽ sống không qua ba vạn năm, biến mất trên thế gian này.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 320: Cây Của Cửu U Đệ Nhất Thiếu?

- Đại gia, từ ngày ta có được linh thức, cũng đã thuộc về phạm vi sinh linh trên thế gian này. Ta cũng muốn sống lâu hơn vài năm. Tuy sống lâu quá cũng không có gì thú vị, nhưng sống vẫn là sống.

Biểu tình của thánh thụ đại nhân rất tang thương, rất đau đớn……

- Vì vậy, sau biến cố xảy ra, ta bắt đầu giảm lại số lượng thánh quả, giảm đến dừng lại còn hai chùm, hai chùm quả đó đều được ta luyện chế thành có thể kéo dài thọ nguyên, sinh mệnh và máu huyết. Sau đó được tập trung ở đây, để chuẩn bị cho cuộc sống sau này, dùng cho bản thân, có thể kéo dài chút hơi tàn sau khi thọ nguyên đã tận, nhưng tích tụ mấy ngàn năm, nay một chút đã thành tro bụi, đều là vì ngươi…..

Thánh thụ đại nhân vươn tay chỉ chỉ ao máu đã sắp thấy đáy, thật sự có chút khóc không ra nước mắt. Lượng máu đó, là mình cố gắng tích trữ hàng ngàn năm. Lại vì ôn thần này đến, lập tức tiêu hao hết tám phần….

- Thì ra là thế, cũng không thể trách ngươi.

Quân Mạc Tà rất khoan hồng độ lượng nói. Dù sao chuyện Huyễn phủ quá nhiều, hắn cũng quản không hết. Hơn nữa bây giờ hắn đã biết, cây thánh quả trong hồng quân tháp của mình hoàn toàn trưởng thành bình thường…..

Vậy cũng đã đủ rồi, cho dù vô sỉ như thế nào, thánh thụ đại nhân mấy ngàn năm không kết quả để tích tụ máu huyết, cơ hồ là vì mình muốn

hắn cứu người mà tiêu hao gần hơn, xem ra chiếm ích lợi của Huyễn phủ, là mình mới đúng!

Vạn nhất tên này thật sự chết, vậy thì Thiên Tầm cũng….. May mắn hắn dùng mánh lới để sống……

- Bây giờ cũng không còn chuyện gì lớn lao, nói chuyện phiếm một chút đi, ngươi từ nơi nào tới đây vậy? Có vẻ như quê quán của ngươi cũng không phải ở nơi này?

Quân Mạc Tà rất hứng thú, rốt cuộc nơi nào có thể sinh ra loại cây kì lạ này? Chẳng lẽ là một cái không gian kì lạ nào đó.

- Vấn đề đó, năm đó ta chỉ mới có được linh thức, còn không biết bắt chước nói tiếng người.

Trên mặt tràn đầy rể cây của thánh thụ đại nhân lộ ra sắc mặt buồn bực vô cùng.

– Ngày đó, quê hương của ta đột nhiên tới một người áo đen. Hắn đi vòng vo quanh rừng cây một lần, cũng không biết vì cái gì, hắn đã nhìn trúng ta. Ta cũng không biết quê hương của ta ở đâu. Sau này mới biết người áo đen có một cái tên rất khí phách, gọi là “Cửu U đệ nhất thiếu!”

Thánh thụ đại nhân than thở nói:

– Hắn mặc kệ ta đồng ý hay không, một lời cũng chưa nói, đã rút ta ra khỏi mặt đất.

- Khi đó ngươi to bao nhiêu vậy?

Quân Mạc Tà có chút khiếp sợ. Khi đó thánh thụ có vẻ đã mở linh trí. Một gốc cây có thể mở linh trí, trong khoảng thời gian ngắn có thể mở được linh trí à? Ít nhất cũng phải cỡ một hai ngàn năm mới được? Một cái cây một hai ngàn năm thì chỉ cần dùng một hơi sức đã rút ra khỏi mặt đất? Đối với câu thánh thụ đại nhân nói phải hỏi ý kiến của hắn đã, Quân Mạc Tà trực tiếp cho rằng không nghe thấy. Trên thế gian này, có ai lúc

rút một thân cây ra còn phải hỏi cái cây đó ngươi đồng ý hay không a? Đó không phải trí chướng cũng là não tàn, mà có vẻ như Đệ nhất thiếu cũng không thuộc hai loại trên.

- Khi đó ta khẳng định mình gầy hơn bây giờ, gầy hơn rất nhiều. Đại khái cần bảy tám người thì có thể ôm hết thân cây.

Thánh thụ đại nhân có chút ngượng ngùng.

- A? Bảy tám người mới ôm hết thân cây? Một người, một bàn tay thì đã rút được ngươi ra? Ngươi nói thật không đấy?

Quân đại thiếu gia mắt trợn tròn, cái này cũng quá khoa trương rồi?

- Đương nhiên là thật. Lúc ấy hắn cũng chỉ dùng có một tay…….

Thánh thụ đại nhân thở dài:

– Vì Đệ nhất thiếu đại nhân phát hiện bộ dạng của ta thẳng nhất, cho nên một cái liếc mắt thì đã nhìn trúng bản thánh thụ.

- Ệck

Quân Mạc Tà đảo cặp mắt trắng dã, không còn lời nào để nói, đây mà cũng gọi là phương thức lựa chọn ư, quá khác người rồi.

- Sau đó ta đã đến đây, bén gốc mọc rễ. Cửu U đệ nhất thiếu đại nhân còn tự mình đặt tên cho ta nữa.

Thánh thụ đại nhân nói:

– Hắn nói, ngươi đứng thẳng như vậy, giống như một tên phạm tội không nghe lời bị phạt đứng vậy….. Từ nay về sau, sẽ kêu ngươi là một cái cây bị phạt đứng nhé.

- “Một cái cây bị phạt đứng”, đúng là một cái tên đầy sáng tạo.

Quân Mạc Tà khóe miệng rút vài cái, vị Cửu U đệ nhất thiếu này thật đúng là có vài tế bào hài hước. Trong thiên hạ, có cây nào mà không đứng chứ? Chẳng lẽ tất cả đều là bị phạt đứng sao?

- Kỳ thật ta không có phạm tội gì, cho tới bây giờ cũng không phạm tội qua…. Tự nhiên sẽ không bị phạt đứng…….

Thánh thụ đại nhân thuần khiết giải thích:

– Ta kỳ thật cũng muốn nằm xuống, nhưng không nằm được thôi.

- Ngươi còn muốn nằm xuống? Cần ta cho ngươi một cái giường không?

Khóe miệng Quân Mạc Tà giật giật vài cái.

Thật sự hoàn toàn bị đánh bại...Cây mà cũng muốn nằm……

- Được rồi, không cần nói nhiều nữa, ta đuổi thời gian. Ngươi cần loại lực sinh trưởng này, ta sẽ cho ngươi, nhưng ngươi muốn tự mình từ từ tiêu hóa, hay là để ta giúp ngươi tiêu hóa hết trên người ngươi?

Quân Mạc Tà đối với cái cây thánh thụ “thuần khiết” này đã mất hết hưng trí. Thánh thụ đại nhân có chút do dự, dường như không biết nên chọn lựa như thế nào, nhưng tia vui mừng như điên trên khóe mắt đuôi mày vẫn không che dấu được. Thật sự không nghĩ tới, cái tên không phân rõ đúng sai này, còn có thể tuân thủ lời hứa. Trong một lúc vui sướng đến muốn cười ra tiếng.

- Nếu từ ta giúp ngươi tiêu hóa, sự tổn thất của ngươi sẽ nhanh chóng được bổ sung, hiệu quả nhanh chóng cũng không phải chuyện kì lạ…….

Quân Mạc Tà nói.

– Nếu để ngươi chậm rãi từng giọt từng giọt hấp thụ, ở thời điểm ngươi cần có thể giải quyết một nguy cơ lớn của ngươi cũng không phải không được.

Quân Mạc Tà giải thích rõ ràng cặn kẽ:

- Hai phương án này có thể nói mỗi cái một vẻ, phương án đề nghị đã cho ngươi, còn lựa chọn như thế nào, còn là bản thân ngươi tự quyết định đi.

Thánh thụ đại nhân lo lắng thật lâu, rốt cuộc cắn răng nói:

- Ta, ta lựa chọn tự mình chậm rãi tiêu hóa……

Đối với hắn, chuyện gia tăng sinh trưởng lực vài năm, đã là chuyện râu ria. Vì bây giờ đã không có lượng lớn máu làm phụ trợ, mục tiêu ban đầu muốn đạt tới đã trở thành bọt biển, hoặc phải bắt đầu từ đầu, một lần nữa làm lại. Nhưng lúc nãy Quân đại thiếu gia có nhắc đến phương án thứ hai có thể "giải quyết" một nguy cơ lớn của hắn, đã làm lòng hắn động. Thiên địa phong sương ma luyện, còn có sự bào mòn vô tình của năm tháng, hoặc là chờ đến khi mình có thể hóa thành người, lôi kiếp khủng bố kia….. Cho nên, thánh thụ đại nhân lập tức lựa chọn phương án thứ hai, tự mình chủ động luyện hóa, như thế có thể chậm rãi tiêu hóa, mới đạt được hiệu quả hoàn mĩ nhất, đối với tương lai, cũng lợi ích nhất.

- Được, ta sẽ bắt đầu, ngươi chuẩn bị tiếp thu.

Quân Mạc Tà cũng không bẩn thỉu ướt át, tay trái giơ lên, một vầng sáng màu xanh biếc ở trong lòng bàn tay hắn từ từ thành hình, dần dần tăng lên thành một quả cầu lớn……

Thánh thụ đại nhân nhìn đến sinh mệnh linh quang màu xanh biếc, không nhịn được lại bắt đầu chảy nước miếng.

Từ từ, Quân Mạc Tà cũng đem quả cầu sáng này ngưng tụ lại lớn hơn một quả bóng đá, mới dừng vận công, sau đó công linh khí khai thiên tạo hóa phóng lên, bao phủ quả cầu sáng, tương đương cho quả cầu sáng màu xanh lá này bao lên một màng bảo vệ màu trắng ngà…..

- Khi ngươi muốn sử dụng Mộc nguyên lực, ngươi chỉ cần dùng rễ cây thon nhỏ đâm thủng màng bảo vệ, sau đó, ngươi muốn dùng bao nhiêu, thì lấy bấy nhiêu. Nếu không muốn dùng hết, có thể khống chế linh khí, vá lại lỗ hỏng đó. Nếu bảo tồn cẩn thận, hạn sử dụng có thể là vô thời hạn.

Quân Mạc Tà cẩn thận giải thích cụ thể cách sử dụng. Hôm nay thu hoạch được rất nhiều, Quân Mạc Tà cũng không keo kiệt. Cái cây này mặc dù có chút yếu đuối nhưng, vẫn rất có lòng, cũng không gian xảo hắn, nếu người ta đối với mình như vậy, Quân Mạc Tà cũng sẽ không keo kiệt.

- Cảm ơn, cảm ơn, lần này thật sự cảm ơn!

Thánh thụ đại nhân giống như được trân bảo đem quả cầu sáng linh khí màu xanh lá thu vào, kích động đến rơi nước mắt. Hắn không hề nghĩ tới, đối phương sẽ chủ động cho mình nhiều sinh trưởng lực như vậy……

Bây giờ, so với quả cầu sáng dùng để dụ hoặc mình lớn hơn rất nhiều, hơn nữa, mức độ tinh thuần cũng mạnh hơn rất nhiều, hoàn toàn có thể trong khoảng thời gian ngắn tích trữ lại lượng máu, thậm chí còn được lợi hơn rất nhiều, mà “Sinh lực” bao phủ ở bên ngoài, khai thiên tạo hóa linh khí, đó là loại năng lượng thần kì mà thánh thụ trước đây chưa từng gặp, số lượng rất ít, nhưng cũng đủ để hắn mở ra một cánh cửa lớn mới…..

Trên thực tế, ở trên đời này, có duyên đạt được linh lực khai thiên tạo hóa dạng thực vật, ngoại trừ Quân đại thiếu gia ra, cũng chỉ còn mình Mai Tuyết Yên thôi, đối với thánh thụ, hôm nay tuy tổn thất rất nghiêm trọng, nhưng tương lai, với cơ duyên ngày hôm nay đã bị ảnh hưởng đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng tên này cũng rất thành thật, lại còn nói “Lần này thật sự cảm ơn”, vậy thì những lời cảm ơn lúc trước đều là giả…

Quân Mạc Tà tức cười, nhưng nghĩ lại cũng đúng, với hành vi khó dễ của mình, đối phương còn thật lòng cảm ơn, vậy kẻ đó cũng chỉ có thể là não tàn hoặc là ngu ngốc thôi. Đại thiếu thật cẩn thận để cơ thể Thiên Tầm vào trong hồng quân tháp, vẫy tay tạm biệt. Hắn bây giờ, giống như có chút quý tên này…

Thánh thụ đại nhân có được lợi ích lớn, cũng có chút lưu luyến không rời đưa Quân Mạc Tà đến cửa, đột nhiên kéo ống tay áo hắn:

- À, đại gia, ngài có thể giúp ta chuyển câu này đến đám tiểu bối ở Huyễn phủ không?

- Câu gì?

Quân Mạc Tà xoay người nhìn hắn.

- Nói với họ, không cần tìm người đến thử cái gì độ thích hợp nữa…. Trăm năm sẽ có một người, ta quả thật sắp phiền chết rồi!

Khuôn mặt thánh thụ đại nhân thật sự sụp đổ nói:

– Nếu nơi này không thiếu được người, vậy kêu họ phái một người có thể sống thật lâu tới đây đi.

- Nga?

- Ta tuy rằng chỉ là một cái cây bị phạt đứng. Nhưng đối với con người cũng có cảm tình. Mà bọn họ chỉ có thể sống hơn hai ba trăm năm, mà mỗi trăm năm sẽ đổi một người đến đây. Lúc đó, ta chỉ mới cùng người trước làm quen, còn chưa đợi đến tìm hiểu kĩ càng, người nọ đã bị thay đổi….. Cảm giác này, rất khó nhận!

Thánh thụ đại nhân rất rối rắm nói:

– Cảm giác này giống như đám bạn bè của mình đột ngột đi xa, không bao giờ trở về nữa….. Lại giống như cái mà loài người các ngươi

gọi kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh vậy. Cứ một vòng lại một vòng tra tấn, ta thật sự bị họ biến thành sắp chịu không nổi rồi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 321: Muốn Ly Khai…

Mạc Tà tỉnh ngộ, tự đáy lòng dâng lên một cỗ tư vị khó hiểu, không gian này cũng chỉ có Thánh Thụ là đã mở ra linh trí, còn những người từ các châu tiến vào Huyễn Phủ sau này, đối với Thánh Thụ tôn kính như thần, hơn nữa khi đó Thánh Thụ mất đi lão bằng hữu là khoảng thời gian không vui….

Mất mấy trăm năm thật vất vả để quen thuộc một người, nhưng sau đó thọ nguyên hắn hết, lại tọa hóa. Mọi việc cứ lập đi lập lại như thế…

Loại chuyện này, nếu đổi lại là con người chỉ sợ đã sớm phát điên lên rồi không như cây này đã chịu đựng như thế trên vạn năm, với ít nhất bốn năm mươi lần như thế…

Khó trách cảm xúc hiện tại của hắn không ổn định, giống như người ở tuổi mãn kinh?

“Đây cũng thật khó trách a”.

Thật giống như một người nương tử lần lượt gả cho bốn năm mươi người trượng phu đều gãy gánh giữa đường…

- Ta sẽ giúp ngươi chuyển lời.

Mạc Tà thận trọng gật đầu.

- Đa tạ.

Tại thời điểm đưa Quân Mạc Tà đi ra, Thánh Thụ đại nhân thoáng cảm thấy có chút lưu luyến, rồi một thanh âm vang lên, Quân Mạc Tà bị bắn trở ra, Thất Thải Thánh Thụ cành lá xôn xao, thân cây cường tráng, hơi rung lên…

Tuy rằng ở chung với nhau không lâu, nhưng cảm giác đối đầu vơi nhau thật có chút kích thích, hơn nữa cuối cùng Thánh Thụ đại nhân còn là lần đầu tiên nhận được chỗ tốt từ Quân Mạc Tà, mặc dù bản thân mình cũng phải trả giá rất nhiều nhưng Thánh Thụ đại nhân tính tình hồn nhiên như trẻ con lúc này có cảm giác khó chịu khi Quân đại thiếu tùy tiện rời đi….

Thanh âm lá cây rầm rì, như là nghẹn ngào…

Sau đó chợt nổi lên một cơn gió to, Thất Thải Thánh Thụ cao cao đột nhiên hoàn toàn tiêu thất không thấy bóng dáng…

- Quân Dạ.

Cách đó không xa truyền lại tiếng kêu vui mừng khôn xiết của Miêu Tiểu Miêu, tiếp theo là một thân ảnh yểu điệu như con yến nhỏ bay đến, trong nháy mắt gắt gao ôm lấy Quân Mạc Tà, nàng cố sức ôm thật chặt, cơ hồ muốn cả hai thân thể tan chảy ra cùng một chỗ?

Miêu Tiểu Miêu khẽ kêu lên một tiếng rồi đột nhiên nước mắt ào ào tuôn rơi, úp mặt vào trong lồng ngực Quân Mạc Tà khóc lên thật to. Một lúc sau vạt áo trước của Quân Mạc Tà ướt đẫm nước mắt, ướt một mảng thật lớn

Đây không chỉ đơn thuần vì hoảng loạn mà rơi nước mắt mà còn là vui mừng mà khóc, hạnh phúc mà khóc…

Tuy rằng cùng Quân Mạc Tà biến mất chỉ độ nửa ngày, nhưng nửa ngày này đối với Miêu Tiểu Miêu mà nói dài như nửa thế kỷ.

Nhiều lần, Miêu Tiểu Miêu gần như tuyệt vọng, cảm giác chờ đợi mòn mỏi này đối với một cô gái chỉ mới mười mấy tuổi xuân xanh mà nói là dày vò đến mức nào, nếu không phải bám vào một niềm tin rằng Quân Mạc Tà nhất định trở về để nàng cố gắng cầm cự, Miêu Tiểu Miêu có thể đã sớm suy sụp…

Hiện giờ, thấy Quân Mạc Tà lại có thể bình an trở ra, làm sao mà nàng không vui sướng ngây ngất.

- Yên tâm ta không sao, vô cùng khỏe mạnh.

Mạc Tà vỗ nhè nhẹ lên lưng giai nhân, dịu dàng an ủi.

Miêu Hoàn Vũ lẳng lặng đứng ở phía xa ngắm nhìn đôi tình nhân ôm ôm ấp ấp giữa thiên hạ, trong lòng lão lúc này mới có thể an tâm.

“Tuy rằng Thánh Thụ lần này cũng như trước không có chọn được người, nhưng nữ nhi của mình tìm được chỗ nương dựa chung thân, đây là một việc vui vẻ, hạnh phúc và mãn nguyện nhất của một người làm cha…”

Chỉ riêng việc này thì những những thứ khác đã không còn quan trọng nữa!

Sắc trời dần dần tối, đã đến lúc phải rời khỏi Linh Dược Viên, ba người chậm rãi tiến ra cửa. Dám người Miêu Kinh Vân cũng đang đợi sẵn ở đây. Mắt thấy ba người trở về, liền vội vàng hỏi chuyện truyền thừa.

Miêu Hoàn Vũ thở dài, đem sự tình lần này nói lại một lần, mọi người đều vô cùng thất vọng.

Sau đó Quân Mạc Tà lập tức đứng dậy, nói ra lời thỉnh cầu cuối cùng của Thánh Thụ lúc trước, tất cả mọi người đều lâm vào trầm tư.

- Việc này… nhân loại bản thân thọ mệnh ngắn ngủi, nhưng khi phải đối mặt với sinh ly tử biệt cũng không thể dễ dang chấp nhận được,

huống chi là một cái cây sinh mệnh có thần trí? Tin rằng như thế đối với hắn mà nói, thật sự là một sự tra tấn dã man, huống hồ lịch sử cứ như thế tuần hoàn một lần rồi lại một lần lập lại, hết sức thống khổ… Các ngươi chỉ quan tâm đến lợi ích Huyễn Phủ, chưa từng nghĩ đến cảm nhân của Thánh Thụ… Đây thật là một sai lầm.

Mạc Tà nói thẳng ra, thậm chí có nói là hơi quá một chút. Nhưng lời nói này lại làm cho mọi người tại đây tất cả đều yên lặng không nói nên lời.

Mạc Tà tất nhiên cũng không nói hết toàn bộ sư thật, mà có chỉnh sửa lại đôi chút, thành là: Thánh Thụ hi vọng Miêu Hoàn Vũ có thể làm chủ Linh Dược Viên trong thời gian dài, tin tưởng như vậy, Miêu gia quyền thế cơ bản được củng cố vững chắc. Chẳng khác gì Quân Mạc Tà giúp cho Miêu gia một cái chiếu cố…

- Thay người liên tục thế này vốn là một việc vô cùng phiền toái, chúng ta cũng muốn để cho hắn giữ chức này mãi, chỉ đáng tiếc là Hoàn Vũ hắn thể chất thật sự quá kém, hiện tại bất quá chỉ mới đạt đến bậc Thần Huyền, có thể chân chánh làm được bao lâu?

Miêu Kinh Vân nhíu mày nói:

- Nếu không như thế, chúng ta việc gì muốn trong một thời gian ngắn giúp Thánh Thụ lựa chọn được người phù hợp.

- Điểm này, Thánh Thụ đại nhân đã sớm tính đến. Hắn giao cho ta một kiện đồ vật, dặn là tặng cho Miêu thúc phụ.

Mạc Tà cắn răng nói, xem như là vì Miêu Tiểu Miêu, mình cũng không thể trơ mắt đứng nhìn…

Mạt Tà đưa tay vào ngực, giống như lấy vật gì trong đó, kì thực là từ bên trong Hồng Quân Tháp lấy xuống một quả Thất Thải Thánh Quả, đồng thời lại đem ba khỏa Thiên Cực đan hóa thành Tiên Thiên linh khí tinh thuần túy nhất thẩm thấu vào bên trong, sau đó lại cắt ra thêm một

nửa Linh Lung Liên, rồi cũng cho vào, sau đó dùng mộc lực điều hòa tất cả…

Sau khi tay hắn xuất ra, trong tay xuất hiện một quả trông từa tựa quả đào nhưng có bảy màu lấp lánh, so với Thất Thải Thánh Quả bình thường dường như lớn hơn gấp đôi, vừa nhìn đã biết đây không phải vật bình thường!

- Đây là Thánh Thụ đại nhân bảo ta mang ra làm phần thưởng, đây là một quả Thiên Phẩm Thánh Quả mà năm ngàn năm mới có thể bồi dưỡng ra được! Loại Thiên Phẩm Thánh Quả này sau khi ăn hoàn toàn không hề có tác dụng phụ lại còn có thể giúp Miêu thúc phụ đương không tăng thêm ngàn năm công lực, ngàn năm thọ nguyên?

Ngàn năm công lực, ngàn năm thọ nguyên, là Quân Mạc Tà đã cố ý hạ xuống, riêng một quả Thất Thải Thánh Quả ban đầu hắn chọn đã hơn quả lúc trước Huyễn Phủ cho hắn, mà hắn còn cho vào thêm Linh Lung Liên, hai quả này đều từ trong Hồng Quân Tháp bồi dưỡng ra, so với bên ngoài phẩm chất cao hơn không biết bao nhiêu lần, không phải nói quá chứ riêng hai loại đồ vật này hiệu quả hợp lại, ít nhất có thể tăng ngàn năm công lực, ngàn năm thọ nguyên, đây chỉ mới là công dụng của Thánh Quả cùng Linh Lung Liên. Còn chưa tính đến huyền công tiến giai thì thọ nguyên lại tăng lên…

Ngoài ra còn thêm ba khỏa Thiên Cực Đan, tổng cộng có thể tăng một trăm tám mươi năm huyền khí tinh thuần, cũng đủ đem Miêu Hoàn Vũ từ Thần Huyền tiến cấp đến Chí Tôn đỉnh phong, hiệu lực hai khỏa linh quả sinh ra lại giúp hắn Chí Tôn đỉnh phong một bước lên đến cảnh giới Tôn giả tứ cấp! Thậm chí còn có hi vọng tiến giai Thánh Giả!

Nếu mọi chuyện hết thảy đều thuận lợi, bản thân thọ nguyên của Miêu Hoàn Vũ vì huyền công thăng cấp sẽ đạt đến khoảng ngàn năm, hơn nữa thánh quả ban cho ngàn năm, thì hắn có thể sống thêm khoảng hai ngàn năm!

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm!

Thế gian này lại có đồ vật nghịch thiên đồ vật như vậy!

Trong nhất thời, toàn bộ các lão đầu hô hấp trở nên dồn dập.

- Ta nhắc lại lần nữa, đây chính vật mà là Thánh Thụ đại nhân đặc biệt cấp cho Miêu bá phụ!

Mạc Tà nhíu mày. Vẻ mặt những lão gia hỏa này có chút không đúng a, bọn hắn không phải muốn cướp đoạt đấy chứ?

- Nói nhảm, ai mà không biết là cho Hoàn Vũ tiểu tử? Đám người lão phu chỉ là kích động mà thôi! Khó khăn mang ra chúng ta còn có thể cướp đoạt? Nói hơi khó nghe, coi như chúng ta muốn cướp, tiểu tử ngươi có thể chống lại sao? Cần gì ngươi luôn miệng nói là Thánh Thụ đại nhân cấp cho nhạc phụ ngươi sao?

Một vị Thánh Tôn phẫn nộ rống lên một câu.

Nghe hắn nói xong các lão đầu khác cũng cười cười ngượng ngùng, đừng nhìn ngoài miệng nói thế, kỳ thật bọn người này thật đúng là có chút động tâm, dù sao cũng là bảo vật có thể tăng lên ngàn năm thọ nguyên, ngàn năm công lực. Bất quá vừa nghe đến đây là Thánh Thụ đặc biệt đưa cho chủ Linh Dược Sơn, bọn họ dù có gan lớn hơn trời cũng không dám đoạt a…

Đây chính là Thiên Phẩm Thất Thải Thánh Quả năm nghìn năm mới ra một lần, ai dám đoạt? Vạn nhất vì thế mà chọc giận Thánh Thụ đại nhân, từ nay về sau không còn gì nữa thì biết làm sao bây giờ? Linh Dược Viên kia há không phải là chỉ còn trên danh nghĩa sao?

Hơn nữa, Thánh Thụ đem bảo vật nghịch thiên này cho Mặc Quân Dạ, Mặc Quân Dạ hoàn toàn có thể chính mình độc chiếm.

Nhưng người ta lại không giấu!

Nếu đám người mình còn có tâm tư khác…

Đây chẳng phải là không bằng cầm thú sao? Thua cả một tên tiểu bối sao?

Nét mặt già nua của Miêu Kinh Vân kích động đến mức đỏ bừng, chòm râu bạc run run.

Nếu so với mọi người nơi đây, lão chính là người vui vẻ nhất, vui mừng thậm chí còn trên cả bản thân Miêu Hoàng Vũ. Dù sao, Miêu Hoàn Vũ cũng là con hắn, phụ tử liên tâm. Thân thể con mình, luôn luôn là khối tâm bệnh lớn lao, hiện giờ vấn đề này được giải quyết! Hai ngàn năm, vậy là rất đủ rồi, Miêu Tiểu Miêu cũng hết sức cao hứng, kích động vừa nhảy vừa cười, vừa ôm lấy tay phụ thân, tựa như một tiểu cô nương ngây thơ, như là không biết dùng biện pháp gì pháp tiết niềm vui trong lòng mình…

- Đúng rồi, Thánh Thụ đại nhân có dặn dò, khi phục dụng Thiên Phẩm Thánh Quả đề thăng, thân thể mặc dù không có tác dụng phụ, nhưng loại đề thăng này quá mức nghịch thiên, thiên đạo công bằng, tất phải tạo nên thiên kiếp. Trước tiên tốt nhất là tìm một địa phương có thể che dấu thiên kiếp, đợi sau khi đem dược lực luyện hóa hoàn toàn sau đó trở ra độ kiếp, như vậy mới có thể đảm bảo không xảy ra sai sót…

Mạc Tà mỉm cười, nhắc nhở một câu, tránh để đi theo vết xe đổ lần trước của Miêu Tiểu Miêu.

- Đúng đúng! Vẫn là Thánh Thụ đại nhân chu đáo, chuyện này, lão phu tự có biện pháp, không cần phải ngại, ha ha. Hôm nay thật đúng là vui mừng…

Miêu Kinh Vân cười ha hả, vuốt râu, vẻ mặt dương dương tự đắc, trong lòng đã có dự liệu.

Loại sự tình khoa trương đáng ghét thế này, làm cho một đám cường giả khác trong lòng chua xót, cái gì mừng rỡ.

Đối với Miêu gia các ngươi đúng thật là đại hỷ sự, chúng ta nửa điểm cũng không may, chẳng những lần này không được gì mà rất có thể một ngàn tám trăm năm kế tiếp cũng không còn hi vọng, chỉ có thể nuốt nước miếng đứng nhìn… Đây gọi là mừng rỡ sao? Đại bi ai còn không sai biệt lắm…

Miêu Kinh Vân tự mình đem quả bảy màu có hình dạng giống quả đào thu vào, sau đó cùng hai người Miêu Đao Miêu Kiếm một tấc không rời, đoàn người lập tức mở ra thông đạo thông từ Linh Dược Viên thông với Huyễn Phủ, thoáng như một trận gió đi trở về…

Đêm dài lắm mộng.

Biện pháp tốt nhất trước mắt, chính là sau khi trở về lập tức đưa Miêu Hoàn Vũ đến nơi Miêu Khuynh Thành lão tổ bế quan, sau đó luyện hóa hoàn toàn dược lực Thất Thải Thánh Quả, có lão tổ tông ở bên, giúp đỡ Miêu Hoàn Vũ bình yên vượt qua thiên kiếp… còn không phải là chuyện dễ dàng?

Trong bầu không khí vui vẻ, Quân Mạc Tà đề nghị bản thân mình muốn về quê cũ, lý do đơn giản là: Bên ngoài vẫn còn có thân nhân, nếu tính toán ở lâu bên trong Huyễn Phủ, chung quy phải đón bọn họ vào…

Miêu Kinh Vân lần này sảng khoái đáp ứng, dặn một câu đi nhanh về nhanh, sau đó liền không còn bóng dáng, dù sao nhiệm vụ trọng yếu nhất là giúp Miêu Hoàn Vũ thuận lợi thăng tiến…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 322: Tà Quân Khai Phủ!

Sắp sửa rời khỏi Huyễn Phủ một thời gian, Quân Mạc Tà lại đột nhiên nhớ ra một việc: thần khúc của Cửu U thập tứ thiếu !

Đây là chuyện hắn dặn dò phó thác cho mình. Không ngờ mình lại quên mất…

Nếu đi ra ngoài, hắn hỏi đến, thật khó mà trả lời…

Không có biện pháp, tiếp tục dò la thử xem.

…

Không được, Quân Mạc Tà lập tức bỏ qua ý niệm dò la trong đầu, nếu như mình mở mồm hỏi thăm, như vậy sau khi thứ này bị mất,mình nhất định sẽ bị hoài nghi…

Thần khúc của Cửu U thập tứ thiếu chính là dùng Cửu U hàn nhận đúc ra, nói cách khác… nơi nào có khí tức Cửu U lạnh lẽo…

Từ trong Hồng Quân tháp lấy ra một thanh hàn nhận, sau đó xác định một chút khí tức, thần niệm Quân Mạc Tà vô thanh vô thức tản ra.

Vòng quanh trong hư không của cả huyễn phủ, cẩn thận cảm thụ được, cái hương vị Cửu U đặc thù. Ở trong Huyễn Phủ này tràn ngập khí tức thần thánh, không khí trong sạch đến cực điểm, địa phương có khí tức tà ác này, chắc là rất dễ tìm…

Mà mục tiêu của Quân Mạc Tà tập trung chủ yếu tại Huyễn Phủ phủ chủ. Sau khi cực khổ tìm kiếm một phen, cuối cùng cũng phát hiện, ở trong mật thất phủ chủ, có một vật hình thù kỳ dị bị phong ấn ở bên trong…

Mà trên đó tản ra khí tức tương tự nhu Cửu U hàn nhận…

Mạc Tà nhẹ nhõm thở dài một hơi, mật thất Huyễn Phủ phủ, canh phòng hẳn là vô cùng cẩn mật.

Nhưng cái này là đối với người bình thường, đối với Quân Mạc Tà mà nói, dù có phòng bị chắc chắn như thế nào, đều không có hiệu quả chút nào…

- Quân… Lần này chàng trở về là muốn đón tỷ tỷ đến phải không?

Trên mặt Miêu Tiểu Miêu có chút khẩn trương, cúi đầu vò vò góc áo, ngập ngừng nói:

- Tỷ tỷ có chịu đến đây hay không? Nếu như đến đây… Hiện tại ta và chàng… Nàng có nổi giận với chàng không?

- Sẽ không, tính tình nàng tốt lắm. rất ôn nhu

Quân Mạc Tà an ủi, trong lòng cười khổ một tiếng. có vẻ như trong nhà vài vị… Không có người nào có thể dung hai từ “ôn nhu” này để hình dung, có thể nói là một đám cọp cái, bình dấm chua cũng không sai, lần này tuy thu hoạch rất nhiều, nhưng phiền phức của biển dấm chua sợ là không tránh được.

- Quân, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ làm hết bổn phận, hảo hảo hầu hạ tỷ tỷ… Nếu nàng không tiếp nhận ta, ta sẽ quỳ xuống cầu nàng, đến khi nàng chịu nhận ta mới thôi…

Dũng khí của Miêu Tiểu Miêu nổi lên, nhìn vào Quân Mạc Tà:

- Quân nếu tỷ tỷ không chịu nhận ta, ngươi đừng lo lắng cho ta… Cũng không cần nói chuyện giúp ta, chuyện này để ta tự mình xử lý… Được không?

Tâm tình Mạc Tà phức tạp nhìn nàng, phỏng chừng nha đầu ngốc trong khoảng thời gian này chỉ cần có việc gì liền muốn gặp một vị thê tử khác của mình, tưởng tượng tình hình gặp mặt trong tương lai, tương lai ở chung như thế nào, thậm chí nếu đối phương sinh ra địch ý với nàng, nàng sẽ làm như thế nào, mà hết thảy đều bắt nguồn từ một điểm, chỉ có một nguyên nhân cùng kết quả, chính là vì chính mình, và yêu chính mình!(cuộc đời này không biết có ai đối với ta như vậy không)

Đối mặt với một người yêu mình như thế, nữ nhân làm cho mình cảm động, Quân Mạc Tà trong lòng thật cảm khái hàng nghìn hàng vạn lần, đột nhiên mở miệng nói:

- Miêu Tiểu Miêu nếu ta rời đi Huyễn Phủ mà không trở về nữa… Ngươi nguyện ý đi với ta ra bên ngoài sống không?

- Không trở lại sao? Việc này làm sao có thể?

Miêu Tiểu Miêu nghe vậy trong lòng chấn động, lập tức trừng mắt nhìn hắn, một hồi lâu, mới yên lặng nói:

- Ta là người của chàng… cho dù chàng đi đâu, ta cũng đều theo, bất kể là chân trời góc biển hay thiên đường địa ngục, có chàng thì có ta…

Giọng nói của Miêu Tiểu Miêu tuy nhỏ, nhưng lại thể hiện một lời thề kiên quyết không quay đầu!

Mạc Tà cúi đầu thở dài một hơi, một tay ôm nàng vào lòng, thấp giọng nói: nàng không phụ ta, ta quyết không phụ nàng!

- Nàng không phụ ta… Ta quyết không phụ nàng…

Trong mắt Miêu Tiểu Miêu toát ra nồng đậm hơi nước, ở trong trước ngực Quân Mạc Tà, lẩm bẩm:

- Chân trời góc biển, địa ngục thiên đường, sinh tử cùng nhau không thể tách rời.

….

Thân hình mảnh mai của nàng run lên, nhưng mỗi một câu, mỗi một chữ, đều vô cùng rõ ràng, cực kì thành kính… tựa hồ đối với trường thiên đại địa, dùng tất cả tâm ý, toàn bộ linh hồn, tinh thần, tất cả, hẹn thề phía trước vĩnh hằng bất biến.

….

Vào lúc ban đêm, Miêu Tiểu Miêu vứt bỏ toàn bộ rụt rè, chủ động kéo Quân Mạc Tà đến khuê phòng của mình, chảy nước mắt uyển chuyển hầu hạ, tựa hồ muốn đem thân thể mình cùng hòa tan vào thân thể ái lang, để vĩnh viễn cùng nhau.

…

Trong thâm tâm Miêu Tiểu Miêu có một dự cảm cổ quái: hắn đi chuyến này, Quân Dạ của mình… Chỉ sợ một đi không trở lại…

Trực giác của nữ nhân thật sự vô cùng chính xác, vô luận sau này Quân Mạc Tà vô luận sau này có đến Huyễn Phủ hay không, thì người có được không linh thể chất “ Mặc Quân Dạ” Mặc đại thiên tài cũng không còn xuất hiện trên cõi trần này nữa!

Mục đích của Mạc Tà đều đạt được hoàn hảo , thu hoạch có thể nói là vô cùng phong phú, nhưng đã rời nhà nhiều ngày, hơn nữa khoảng cách “ Đoat Thiên chi chiến” không còn mấy ngày, thật sự là nóng lòng trở về, nhưng tâm tình hắn bây giờ nặng nề muốn chết, khó chịu muốn chết…

Miêu, Miêu Miêu, nữ nhân của ta, lần sau gặp mặt, ta phải làm như thế nào? Mặc Quân Dạ là Quân Mạc Tà, nhưng Quân Mạc Tà cũng không phải là Mặc Quân Dạ!

Sáng sớm ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, Quân Mạc Tà liền sớm rời giường. Hắn lại điều chế như cũ, lưu lại một khỏa thất thải thánh quả khác, sau đó đặc biệt lưu lại nói rõ. Phần này, chính là thánh thụ cấp cho Miêu phu nhân cực phẩm thất thải thánh quả, công hiệu tất nhiên là kém hơn khỏa Miêu Hoàn Vũ có được, nhưng cũng cần đến hai ngàn năm mới có thể bồi dưỡng ra, thánh quả này cũng có thể tăng lên ngàn năm tuổi thọ, lại hiệu lực tăng trưởng ngàn năm công lực, nhưng bởi vì thế, mặc dù là người hoàn toàn không có căn cơ võ công cũng có thể dùng, quả này công hiệu có chút thiếu hụt nhưng cũng khó kiếm, thật khiến cho người khác dòm ngõ, lúc ấy dông người, nên không có mang ra tại đương trường…

Sau đó, Quân đại thiếu nhẹ nhàng đi đến bên giường, nhẹ nhàng hôn lên mặt Miêu Miêu…

Cuối cùng xoay người bước đi…

Theo người dẫn đường, Quân Mạc Tà vô tức rời đi Phiêu Miểu Huyễn Phủ…

Tại lúc Quân Mạc Tà đi xuống Tú Lâu, hắn rõ ràng nghe được hai giọt nước mắt thanh âm hai giọt nước mắt khẽ rơi xuống dưới gối, nếu đã biết cùng tình lang sắp ly biệt, Miêu Miêu sao có thể ngủ được?

Nhưng nàng không muốn làm ra cái gì ảnh hưởng đến quyết định của ái lang… Hắn muốn đi, thì để hắn an tâm mà đi. Hắn ly khai nơi này, hắn liền thuộc về một nữ nhân khác, cũng là người tha thiết chờ đợi hắn, cũng là nữ nhân hắn yêu… Ta không thể ích kỷ độc chiếm hắn ở đây như vậy…

Nhưng trong lòng quặn đau, làm cho vị thiên kim tiểu thư cơ trí kiên cường ở Huyễn Phủ, dùng răng cắn chặt gối…

Lệ rơi đầy mặt…

Chàng mau sớm trở về… Ta sẽ đợi chàng!

Vĩnh viễn đợi chàng…

Tâm này không đổi, không hề hối hận!

Bảy người Tào Quốc Phong đã thức dậy từ sáng sớm , bảy người không hiểu sao lại cảm thấy, cơ thể mình tự nhiên gia tăng một trăm tám mươi năm tinh thuần pháp lực!

Biến hóa kinh hoàng này làm cho bảy vị Thánh Hoàng, cơ hồ một bước lên trời đạt được đến Thánh Tôn cường giả! Nhất là thực lực mạnh nhất trong bảy người Tào Quốc Phong, vọt tới nhất cấp Thánh Tôn đỉnh phong…

Cái biến cố ly kỳ này, làm cho ánh mắt bảy người kinh hãi không thôi! Này…Cũng quá thần kỳ đi chứ? Có vẻ như là một đêm công phu, nghiêm túc một chút mà nói mà sau một giấc ngủ, chính mình liền thăng cấp Thánh Tôn sao? Hơn nữa là đồng thời bảy vị huynh đệ đồng thời thăng cấp Thánh Tôn, chẳng lẽ cái này , lại một lần nữa sinh ra thần tích sao…

Bọn hắn vốn định đi theo ra ngoài ngầm bảo hộ Quân Mạc Tà, nhưng sau khi đột phá, lập tức gặp phải lôi kiếp tấn cấp, đành phải bỏ qua kế hoạch lúc trước, chờ sau khi độ kiếp bình yên, đi ra cũng không muộn…

Không thể không nói, bảy huynh đệ Tào Thánh Hoàng cùng nhau độ kiếp, ở trong Phiêu Miểu Huyễn Phủ, đã thành một đoạn vĩnh cửu truyền thuyết! Anh em kết nghĩa đồng tâm hợp lực đến mức đồng thời độ thiên kiếp… Việc như thế này trong vạn năm nay thì chỉ có một lần như thế này mà thôi!

Mạc Tà cũng không biết, sau khi đại thiếu hắn bước chân rời khỏi Huyễn Phủ sau đó có người đem một tấm thiếp mời đưa vào tổng bộ Huyễn Phủ.

Bây giờ, tấm thiếp mời kia đang ở trên bàn Huyễn Phủ phủ chư Miêu Kinh Vân.

Tấm thiếp mời này, toàn thân đều làm từ vàng! Trên bề mặt, có người lấy ngón tay viết thành chữ! Riêng thiệp mời này, phí tổn thật không nhỏ!

Hình dạng thiếp mời này, nghe nói đã vượt qua ngoài ngàn vạn

…

Chữ phía trên không lớn, nhưng chữ viết ngang ngược không ai bì nổi!

Mà nội dung lại càng hung hăng càn quấy" Mười lăm tháng sáu, vân long phong hổ; uy lăng thiên hạ, Tà Chi Quân Chủ! Thành tâm bái thiếp, đưa lên Huyễn Phủ; đi đến làm khách, mừng ta khai phủ! Tà Chi Quân Chủ Quân Mạc Tà kính dâng!

Tà Quân khai phủ!

Miêu Kinh Vân mày nhíu thành chữ "Xuyên" (川)!

Tà Chi Quân Chủ khai phủ, đợi, thế gian này trừ bỏ tam đại thánh địa Phiêu Miễu Huyễn Phủ ra, lần nữa xuất hiện một cái thế lực vượt lên đẳng cấp thế tục! mà cỗ thế lực này, bất luận kẻ nào cũng phải chú ý!

Đủ để ảnh hưởng đến toàn bộ thiên hạ!

Đánh vỡ thế thăng bằng "nhất phủ tứ địa" từ trước đến nay!

Tà Quân Chi Chủ Quân Mạc Tà này, quả nhiên thật là to gan!

Họ Quân này thật là quá ngông cuồng, hắn đang ở Huyền Huyền đại lục diễu võ dương oai, tác oai tác quái, còn chưa đủ, không ngờ còn dám Khai Phủ lúc này, còn đem thiệp mời đưa đến Phiêu Miễu Huyễn Phủ chúng ta? Quả nhiên là không biết trời cao đất dày!

Miêu Đao sắc mặt hiện ra vẻ khó coi:

- Quân Mạc Tà hắn cho mình là cái gì? Chúng ta đường đường là Huyễn Phủ, chính là cao hơn, áp đảo toàn bộ thế lực Huyền Huyền đại lục, hắn lại coi chúng ta là cái gì? Hắn đưa thiệp mời, chúng ta phải đi sao? Thật buồn cười!

Miêu Khắc cũng có chút phẫn nộ, Tà Quân này danh tiếng vừa nổi lên, có lẽ có chút thực lực, có chút vận khí, tích góp từng chút thế lực, nếu là xưng hùng nơi thế tục cũng không phải là chuyện lạ, hắn lại vọng tưởng có thể khai tông lập phái, cùng với mấy đại thực lực đỉnh cao cùng sánh vai , hắn đúng là không biết tự lượng sức mình, hơn nữa lại gửi thiệp mời đên Phiêu Miễu Huyễn Phủ, sự tình như vậy thật làm kẻ khác không thoải mái, thật sự là…

- Nếu lấy Huyền Huyền lịch mà tính toán, hôm nay là ngày tháng bao nhiêu?

Miêu Kinh Vân trầm ngâm lên, trầm mặt chậm rãi nói.

- Ngày ba tháng chín

Miêu Đao khẳng định:

- Trước mắt khoảng cách giữa tháng chín đến Đoạt Thiên chi chiến, còn khoảng ba tháng thời gian, khoảng cách này Tà Chi Quân Chủ khai phủ, thì còn mười hai ngày.

Huyễn Phủ tuy rằng luôn không tham dự Đoạt Thiên chi chiến, nhưng thời gian vẫn biết tương đối chính xác!

- Phủ chủ, chẳng lẽ, ý của ngài phải … Đi?

Miêu Kiếm có phần kinh ngạc nhìn Miêu Kinh Vân.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 323: Miêu Kinh Vân Hoài Nghi!

- Lúc này thật không thể không đi a!

Miêu Kinh Vân thở dài một tiếng:

- Mục đích của chuyến đi này không phải vì uy thế của Tà Chi Quân Chủ, mà là … những vấn đề khác!

Hắn dừng một chút, nói:

- Tà Chi Quân Chủ trước đó có rất nhiều sự tình, đã cùng Tam Đại Thánh Địa như nước với lửa, khó có thể hòa giải, hiện giờ đủ lông đủ canh lại khua chiêng gióng trống mở cửa lập phái. Những hành động này nhìn như lỗ mãn ngông cuồng, nhưng ta đoán hắn là bọn hắn cũng đã thương nghị rất kỹ mới quyết định như thế… Bởi vì hiện tại Đoạt Thiên Chi Chiến sắp đến! Tại thời điểm này, Tam Đại Thánh Địa cùng Tà Chi Quân Chủ nhất định sẽ không tiếp tục đấu đá nhau, tạm dừng nội chiến mà đồng lòng đối địch, chỉ có thể đánh đuổi giặc ngoài xong rồi mới có thể an ổn đánh nhau!

- Không thể không thừa nhận, cái tên Quân tiểu tử kia thật biết tận dụng thời cơ!

Miêu Kinh Vân mỉm cười nói:

- Cho nên hiện tại bất luận Tà Chi Quân Chủ làm đến trình độ nào, Tam Đại Thánh Địa cũng không dám tùy tiện xuất binh! Cho dù là vấn đề nghiêm trọng tới cực điểm, cũng nhất định phải đợi sau khi Đoạt

Thiên Chi Chiến kết thúc mới có thể giải quyết! Cho nên, Quân Mạc Tà vị Tà Quân này, lựa chọn lúc này khai tông lập phái! Có thể nói là tận dụng thời thế, tính toán rõ ràng!

- Ngoài lúc này ra, bất kỳ thời gian nào, dù cho hắn cường hãn đến mức nào cũng nhất định vấp phải đả kích của Tam Đại Thánh Địa! Thậm chí, Thiên Thánh Cung cũng sẽ ra tay can thiệp! Dù sao, siêu cấp thế lực này ra đời sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đến các thế lực khác trên Huyền Huyền đại lục, đây là việc khó có thể chấp nhận! Cho nên, ta nói Tà Chi Quân Chủ này ở phương diện huyền công không biết tột cùng như thế nào, nhưng về phần xem xét thời thế, bổn sự đục nước béo cò, thật sự là đạt đến cực điểm, quả nhiên rất giỏi!

- Tà Quân lựa chọn khai phủ vào lúc này, Tam Đại Thánh Địa tất nhiên sẽ phái người đến! Bởi vì lực lượng của Tam Đại Thánh Địa hiện giờ đã không đủ để tự mình ứng phó với Đoạt Thiên Chi Chiến, cho nên bọn hắn nhất định sẽ lôi kéo Quân Mạc Tà, khiến hắn phải xuất chiện ở trên Đoạt Thiên Chi Chiến! Mà chúng ta sở dĩ đến tham dự là vì chúng ta cần phải biết rõ ràng tình hình hiện tại của Huyền Huyền đại lục, nhất là so sánh lực lượng chân chính giữa hai bên! Làm chư thế chúng ta có thể quyết định hợp tác với ai và một mặt vẫn sẽ bảo trì trung lập không đắc tội với bên nào, như thế mất nhiều hơn được…

Miêu Kinh Vân nói tiếp:

- Tình hình trước mắt mà nói, sự kiện lần này, đối với Tà Chi Quân Chủ quả thật là thời cơ tốt nhất, nhưng cũng là một cơ hội lớn cho chúng ta! Bởi vì một khi Huyễn Phủ chúng ta biết được thực lực của hai bên, như thế nhất định sẽ có lựa chọn, nhưng trước khi chính thức quyết định việc này, cũng không thể đắc tội với bên nào, tin chắc rằng cả hai phe đều sẽ cố sức mượn lực chúng ta, vì thế trước tiên đối phương sẽ cho chúng ta nhận thức được bản lĩnh của họ, đây chính là lợi ích tự có… Việc tó trước mắt cớ sao chúng ta lại không đi?

Hắn giải thích xong Miêu Đao Miêu Kiếm nhất thời tỉnh ngộ, huyền công bọn hắn mặc dù cao, nhưng không phải là chính khách, mấy thứ này bọn hắn khó có thể nghĩ ra được…

- Còn có một việc, mấy ngày nay trong lòng ta luôn có một cảm giác cổ quái… Mặc Quân Dạ kia có phải hay không đã rời đi?

Đang nói chuyện đột nhiên Miêu Kinh Vân chuyển đề tài về Mặc Quân Dạ.

- Vâng, sáng sớm hôm nay hắn đã rời khỏi Huyễn Phủ.

Miêu Kiếm nói.

- Ân …

Miêu Kinh Vân cau mày, khổ sở suy nghĩ một hồi, nói:

- Chuyện này vậy được rồi… Còn chuyện kia thì Lục thúc cùng Chiến gia sẽ thay Huyễn Phủ tham dự… Còn hai người các ngươi nếu muốn đi, cũng có thể đi góp vui.

- Chúng ta đến xem náo nhiệt gì… Không chút hứng thú! Không đi!

Miêu Đao dứt khoát cự tuyệt.

- Ân, có cái gì náo nhiệt sao? Gia gia? Tà Quân khai phủ? Con cũng muốn đi xem!

Đúng lúc này, Miêu Tiểu Miêu đi đến. Sau khi Quân Mạc Tà đi rồi, Miêu Tiểu Miêu trong lòng cảm thấy hối hận, không phải hối hận vì đã để Quân đại thiếu gia rời đi, mà là hối hận vì sao chính mình không đi theo hắn?

Hiện giờ bản thân ở chỗ này chờ đến khi vị tỷ tỷ kia đến… Có phải quá kiêu căng hay không?

Kì thật Mặc Quân Dạ rời đi cũng chưa đến hai canh giờ, nhưng Miêu Tiểu Miêu đã cảm thấy trong lòng trống vắng, như người mất hồn, cả người khó chịu, trong lòng cũng thẫn thờ? …

Miêu Tiểu Miêu suy nghĩ trước sau, rốt cuộc quyết định đến gặp ông nội Miêu Kinh Vân, nàng muốn đi ra ngoài tìm Mặc Quân Dạ… Nhưng khi đến cửa, ngoài ý muốn nghe được tin tức Tà Quân khai phủ, không khỏi mừng thầm, lập tức tiến vào…

- Ngươi đi?

Ba lão nhân gia đồng thời nhíu mày.

Lấy thực lực Tôn giả nhị cấp của Miêu Tiểu Miêu, có thể nói cũng đã đạt mức tương đối, có thể thoải mái du ngoạn đến bất kỳ địa phương nào ở Huyền Huyền đại lục, nhưng tâm tư nha đầu này quá mức đơn thuần, chỉ sợ bị người ta lừa…

- Gia gia? Người cho con đi đi…

Miêu Tiểu Miêu e sợ gia gia mình từ chối lập tức không suy nghĩ nhiều, chạy đến ôm lấy cánh tay Miêu Kinh Vân làm nũng:

- Con nghe nói Quân Mạc Tà kia so với thiên tài Không Linh Thể Chất Quân Dạ còn muốn lợi hại hơn… Hừ, con muốn xem xem hắn lợi hại như thế nào…

Trong lòng Miêu Tiểu Miêu, Mặc Quân Dạ là ưu tú nhất. Nhưng gần đây trong Huyễn Phủ tin từng về vị Tà Chi Quân Chủ Quân Mạc Tà rất nhiều, thổi phồng đến mức hắn gần như thành thần tiên vậy.

Lúc trước còn chưa yêu mến Mặc Quân Dạ, Miêu Tiểu Miêu cũng không để ý đến, có lợi hại cũng không liên quan gì đến ta, nhưng hiện tại thì vô cùng không phục! Dù thế nào ta cũng không tin trên đời này còn có nam nhân vĩ đại hơn Quân Dạ!

Hừ hừ, mình nhất định phải thừa dịp này làm cho tên Quân Mạc Tà vô dụng kia chịu chút đau khổ! Thuận tiện còn có thể tìm Mặc Quân Dạ, hai người cùng đi đón vị tỷ tỷ kia, bày tỏ thành ý… đây chẳng phải là tốt hơn sao?

- So với thiên tài có được Không Linh Thể Chất Mặc Quân Dạ còn muốn lợi hại hơn sao…

Miêu Kinh Vân không biết suy nghĩ gì, thấp giọng thì thào:

- Không biết việc ta suy đoán… Có phải thật hay không… Hi vọng đấy không phải là sự thật?

Lão lại một lần nữa hồi tưởng lại lúc xế chiều khi dẫn Miêu Hoàn Vũ xuống mật thất, lão tổ tông Khuynh Thành còn đặc biệt hỏi một câu:

- Hài tử kia lần trước đến đây… Hiện giờ còn ở trong Huyễn Phủ không?

Miêu Kinh Vân lập tức đáp:

- Tiểu tử ấy vẫn còn trong Huyễn Phủ, bất quá hôm nay hắn nói muốn đi ra ngoài một lần, ta đã đáp ứng rồi. Nếu lão tổ muốn gặp hắn, ta tùy thời có thể dẫn hắn tiến đến!

Miêu Khuynh Thành yên lặng gật đầu, sau đó nói:

- Không cần phiền phức như thế, đối với hắn nhất định phải hảo hảo kết giao, ngàn vạn lần không được lơ là, càng không thể đắc tội…

Nói xong những lời này, lão tổ không hiểu sao còn thấp giọng nói tiếp:

- Nếu nhờ hắn… Hoàn Vũ đứa bé kia, chỉ sợ không có cơ hội đến nơi này?...

Lúc ấy Miêu Khuynh Thành nói rất nhỏ, Miêu Kinh Vân tuy rằng nghe thấy được, nhưng cũng không dám tin! Mặc Quân Dạ… Lão tổ tông đối với hắn tại sao lại đánh giá cao như vậy!

Đây rốt cuộc là vì cái gì?

- Có thật không? Quả Thiên Phẩm Thất Thải Thánh Quả kia cũng bởi gì Mặc Quân Dạ mà thánh thụ mới cho?

Lúc Miêu Kinh Vân hỏi lại, nhưng Miêu Khuynh Thành không chịu nói tiếp vấn đề này nữa, chỉ nói ra một câu:

- Nguy cơ Chiến gia của Huyễn Phủ, đã được giải trừ…

Lão nói xong, liền biến mất….

Cũng chính bởi vì những lời này và hoài nghi trong lòng Miêu Kinh Vân, cho nên mới phái Chiến gia đến dự tiệc Tà Quân khai Phủ, nếu suy đoán của Miêu Kinh Vân là đúng như vậy nhóm người Chiến gia này, chỉ sợ sau khi ra khỏi Huyễn Phủ, sẽ không thể trở về được nữa…

Bởi vì bọn họ từng đắc tội nghiêm trọng với Mặc Quân Dạ…

Miêu Kinh Vân không dám nhiều lời, chầm chầm trở về…

Trước khi hắn ra đến cửa, vừa lúc nghe thấy Miêu Khuynh Thành hỏi Hoàn Vũ một câu, sau khi nghe Mặc Quân Dạ như đã thành con rể Miêu Hoàn Vũ, đột nhiên vui vẻ cười lên một trận thật to, nói:

- Thì ra là thế! Thì ra là thế! Ha ha ha…

Miêu Kinh Vân nghe được câu này, trong lòng lại càng bất an hơn. Nhưng đến tột cùng nguyên do là gì lão vẫn không rõ, có lẽ mấu chốt là trên người Mặc Quân Dạ này!

Đã nhiều ngày ra ngoài điều tra tin tức Mặc Quân Dạ, càng làm cho Miêu Kinh Vân ngạc nhiên đó là, tổng hợp lại tất cả dấu hiệu, trên đời

này rõ ràng không người nào là Mặc Quân Dạ… Nếu quả thật có người lại tài hoa như thế, sao lại không có chút tiếng tăm nào?

- Người này, chả lẽ là từ trong đá chui ra…

Bởi vậy, Miêu Kinh Vân bạo gan suy đoán: Chẳng lẽ Mặc Quân Dạ, chỉ là một cái tên giả? Mà thân phận thực sự của hắn là một người khác? Nếu là như vậy, nhìn qua những thanh niên tài tuấn trên đời, có thể phù hợp với điều kiện như vậy, thì chỉ có một người!

Quân Mạc Tà!

Chuyện này đã khiến lão suy nghĩ suốt một đêm!

Cho nên, Miêu Tiểu Miêu giờ phút này muốn đi ra ngoài lại khiến Miêu Kinh Vân không tự chủ được suy nghĩ đến…

Để cho Tiểu Miêu đi… Cũng tốt!

- Được! Ngươi đã muốn đi ra ngoài chơi đùa, như vậy ngươi cùng Lục tổ gia gia ra ngoài đi.

Miêu Kinh Vân khẽ cười nói:

- Hai người các ngươi, xem ra không đi cũng không được… Hộ tống Tiểu Miêu đi một lần đi.

- Gia gia người thật tốt!

Miêu Tiểu Miêu vui mừng quá đỗi, lập tức nhảy lên, ôm lấy Miêu Kinh Vân hôn một cái, sau đó nhẹ nhàng như ngọn gió lướt đi ra ngoài, sự việc này làm cho hai người Miêu Đao Miêu Kiếm có chút ngoài ý muốn. Chức trách hai người, chính là bảo hộ Huyễn Phủ phủ chủ, Miêu Tiểu Miêu mặc dù là cháu gái phủ chủ yêu thương, nhưng cũng không có đãi ngộ như vậy.

- Đáng lẽ đám người Tào Quốc Phong Bạch Kỳ Phong đi mới là thích hợp nhất. Bất quá trong khoảng thời gian này bọn hắn vừa mới đột phá, chỉ sợ trong vòng hai ngày, liền sẽ độ kiếp! Lại không còn người nào khác nữa…

Miêu Kinh Vân thấp giọng nói.

Hai người Miêu Đao Miêu Kiếm vẻ mặt ngạc nhiên, không biết lời này của lão có ý tứ gì.

Ngay sau đó, Miêu Kinh Vân dùng mật ngữ truyền âm, nói cho hai người một câu.

Hai người Miêu Đao Miêu Kiếm nghe xong cực kỳ hoảng sợ, trợn mắt há mồm…

- Đây là cơ mật, hơn nữa, còn chưa xác thực?... Các ngươi cứ để trong lòng… ngay cả Tiểu Miêu cùng Lục thúc… Cũng không được nói cho bọn họ biết!

Miêu Kinh vân Thấp giọng nói:

-Hai người các ngươi lưu tâm là được rồi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 324: Vô Cùng Cường Hãn

- Vâng.

Miêu Đao Miêu Miếm hai người nhìn nhau rồi đồng thời lên tiếng nhận lệnh.

- Tà Quân Chi Chủ lập phủ ở ngoài khu rừng rậm Thiên Nam thành, theo cước lộ của các ngươi, cộng với sự hỗ trợ của huyền thu phi hành của Huyễn Phủ, tin rằng không quá năm ngày, các ngươi có thể tới đó. Các ngươi hãy chuẩn bị xuất phát, việc này không được chậm trễ, những cũng không quá gấp gáp.

Miêu Kinh Vân chậm rãi dặn dò.

- Nếu quả thật có chuyện như vậy thì nên làm như thế nào?

Miêu Đao hỏi.

- Hết thảy đợi sau khi trở lại Huyễn Phủ rồi sẽ quyết định.

Miêu Kinh Vân chậm rãi nói.

- Cho dù có thể xác định, cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ. Lão tổ tông nhìn xa trông rộng, các ngươi nhất định phải nhớ kỹ, vạn lần không được xúc động mà làm hỏng việc.

- Vâng.

Hai người đồng thời lên tiếng.

- Các ngươi đi tới Chiến gia thông báo một tiếng, làm cho tốt vào...

Đúng lúc này, đột nhiên có người vội vàng tiến vào bẩm báo

- Phủ chủ đại nhân, đã xảy ra một việc lạ. Binh khí độc môn của Cửu U Thập Tứ Thiếu luôn đặt ở mật thất đã biến mất. Thị vệ canh phòng ở đó cũng không phát hiện ra điều gì khả nghi, bẩy rập và cơ quan bí mật vẫn hoàn hảo, bên trong mật thất cũng không có bất cứ dấu vết gì để lại. Nhưng đồ vật bên trong thì đã không cánh mà bay.

Người tới bẩm báo vẻ mặt hoảng sợ, ngay cả bản thân hắn cũng không tin chuyện đã xảy ra trước mắt, chuyện này quả thực là không thể tưởng tượng được nhưng sự thật đúng là như vậy, thôi thì để cho gia chủ xử lý.

- Binh khí của Cửu U Thập Tứ Thiếu đã không còn?

Không ngờ Miêu Kinh Vân cũng không phẫn nộ hay nổi trận lôi đình, mà chỉ thở dài một tiếng, thì thào nói một câu nói gì đó, rồi ngẩng đầu lên, hai mắt nhắm lại, thật lâu sau mới chậm rãi nói :

- Biết rồi, ngươi lui xuống đi.

Hắn lần thứ hai mở to mắt, trong lòng tràn ngập lo âu: Chẳng lẽ thế giới này đã thay đổi rồi sao?

Thế giới này có thể nói đã yên bình một vạn năm. Từ khi Tam Đại Thánh Địa, Phiêu Miểu Huyễn Phủ và Thiên Phạt sâm lâm thành lập được người đời xưng tụng năm đại thánh địa, chưa từng phát sinh sự kiện gì lớn.

Nhưng hiện giờ, sự cân bằng này đã bị người khác dùng thủ đoạn cường ngạnh sắp phá vỡ.

Tà quân chủ lại chọn lúc này khai tông lập phái. Mà binh khí của Cửu U Thập Tứ Thiếu cất tại mật thất của Huyễn Phủ lại mất tích. Tất cả chuyện này có phải là điềm báo trước điều gì?

Đêm nay, Mặc Quân Dạ rời khỏi Huyễn Phủ.

Tà Quân chi chủ khai tông lập phái gửi thiệp mời tham dự.

Cùng lúc đó, tuyệt thế thần binh Thần khúc của Cửu U Thập Tứ Thiếu được lưu giữ trong trong bí thất bí ẩn nhất Huyễn Phủ đã không cánh mà bay. Nghĩ đi nghĩ lại, sau khi đã rút ra kết luận, Miêu Kinh Vân hắc hắc nở nụ cười

- Quả nhiên là rất thú vị. Mặc Quân Dạ. Nhìn xa trông rộng, tính toán chính xác, lão phu không muốn xem trọng ngươi cũng không được nữa rồi. Khó trách, lão tổ tông đối với ngươi lại coi trọng đến như vậy. Chỉ là lão phu muốn xem tiểu tử ngươi sau này sẽ nói thế nào với tôn nữ của ta đây, nói với Miêu gia ta thế nào đây. Trên đời này nợ nần khó trả nhất chính là nợ nhân tình, tiểu tử ngươi thiếu nợ nhiều người như vậy, ta muốn xem ngươi trả như thế nào đây.

Miêu Kinh Vân phán đoán cơ bản không có gì sai, nhưng có một việc oan uổng cho Quân Mạc Tà. Quân đại thiếu rời Huyễn Phủ và chuyện Tà Quân chi chủ khai tông lập phái không phải ai cũng biết.

Đáng tiếc Miêu Kinh Vân cũng đem chuyện này tính trên đầu của hắn.

- Phủ chủ, đã có lão Lục rồi, vì sao còn muốn Chiến gia đi theo?

Miêu Đao yên lặng suy nghĩ một hồi nói

- Cho dù... Chúng ta gióng trống khua chiêng mà đến như vậy thì quá xem trọng Ta Quân Chi chủ rồi.

Lão Lục và Đao Kiếm hai người cùng một thế hệ. Còn Miêu Kinh Vân thì không đồng vai phải lứa cho nên Miêu Kinh Vân thường gọi là Lục thúc, nhưng Đao, Kiếm thì chỉ gọi là Lão Lục mà thôi.

- Không, nếu là ta đoán không sai, Chiến gia đối với chuyện này sẽ xảy ra một trường huyết tinh.

Miêu Kinh Vân làm ra bộ dạng cáo già, cười nói.

- Đao, Kiếm, các ngươi chẳng lẽ không thấy rằng, hiện giờ ở Huyễn Phủ, thực lực Chiến gia quá mức hùng hậu sao?

- Phủ chủ anh minh.

Miêu Kiếm hai người lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ, bọn họ say mê tu luyện đối với những việc như mưu kế, thủ đoạn không hiểu biết quá sâu. Nhưng bọn hắn cũng phát hiện Chiến gia trong khoảng thời gian này, thực lực rất khủng bố.

Ngoài rà còn rất xảy ra nhiều chuyện mờ ám.

Xem ra, lúc này đây Miêu Kinh Vân đã quyết tâm làm suy yếu Chiến gia.

So với sự bình tĩnh của Huyễn Phủ, Tam Đại Thánh Địa bên này lại rất náo nhiệt.

Nghe được Tà Quân Quân Mạc Tà ở Thiên Phạt sâm lâm mở phủ, chính thức hướng toàn bộ thiên hạ tuyên cáo một thế lực mới quật khởi và vô cùng mạnh mẽ. Tam Đại Thánh Địa tam đại tông chủ, gần như đồng thời vô cùng tức giận, đạp chén đá bàn, phẫn nộ tới cực điểm, gào thét tới tận mây xanh. Bởi vì sao, từ trước tới nay, bọn họ luôn coi mình là các đại nhân vật quyền cao chức trọng, xem thường xem thiên hạ, hai tay khống chế đại cục, ăn trên ngồi trước, nay có chuyện như vậy khác nào là một cái tát thẳng vào mặt mình.

Quá ghê tởm.

Quá kiêu ngạo.

Nhưng giờ phút này lại sắp tới thời khắc mấu chốt của Đoạt Thiên chi chiến, có thể nói là rất cấp bách. Lúc này, chỉ cần nhường Quân Mạc Tà một chút, hắn sẽ cùng mình gánh vác Đoạt Thiên chi chiến. Vì vậy, tuy rằng những lão cáo già trong Tam Đại Thánh Địa đều hết sức buồn bực

nhưng không dám công khai phản kháng, mà còn phải chuẩn bị đến chúc mừng.

Không những phải đi mà còn phải chuẩn bị hậu lễ, phải phái người có địa vị trong yếu đến tham dự để tỏ thành ý.

Biết rõ là cơm trong bát này có một con bọ ghê tởm nhưng vẫn phải giả bộ tươi cười mà ăn, thậm chí phải tỏ ra như là tìm được món ngon hảo hạng, ăn như hổ đói. Tình thế buộc bọn hắn phải làm như vậy thì bảo sao không tức hộc máu.

Càng không nói thái độ ăn trên ngồi trước, cho mình là nhất, áp đảo thế tục của Tam Đại Thánh Địa.

Nhưng bất kể như thế nào, Đoạt Thiên chi chiến như lưỡi dao sắc bén kề cổ, đối với chuyện Tà Quân khai phủ, chỉ có thể thỏa hiệp, buộc phải thỏa hiệp. Cho dù lòng không tình nguyện, không cam lòng nhưng vẫn phải làm.

Các quốc gia đại lục, thế gia trên giang hồ không một ai ngoại lệ đều nhận được thiếp mời trong sự kiện Tà Quân khai phủ này. Cho dù là Bắc Cương thảo nguyên xa xôi cũng vậy.

Sự kiện Tà Quân mở phủ lần này quả thực hệ lụy trên toàn thế giới, tất cả mọi lĩnh vực sản xuất.

Tuy rằng nội dung thiếp mời là như nhau nhưng thiệp lại khác nhau, chia làm năm loại: thiệp vàng, bạch ngọc, bạc, đồng, hắc thiết (thép đen).

Tổng cộng năm màu.

Đối với thiệp mời của Tà Quân, thì không ai nhận thiệp rồi mà không dám đi.

Người này là ai chứ, chính là người to gan khiêu chiến Tam Đại Thánh Địa và còn nhiều lần thắng lợi hết sức vẻ vang. Ai dám tùy tiện đắc tội? Nhận được thiệp mời mà cũng không đi? Đây không phải là ngại

mạng dài quá sao? Không những phải đi, mà cho dù là táng gia bại sản cũng phải đi.

Cho nên, ai có được thiếp vàng cũng có nghĩ tượng trưng thân phận của người đó. Thậm chí là một loại quang vinh.

Hiện người trong giang hồ gặp mặt nhau, nếu có thể cầm trong tay một thiệp mời màu bạc thì xem như kẻ đó có thân phận, có thực lực, là một nhân vật tầm cỡ. Chỉ cần ở trước mặt người khác lấy ra thì có thể nhận thấy được một mảnh ánh mắt hâm mộ của kẻ khác.

Đối với các thế lực trong giang hồ, có được thiệp bạch ngọc cũng là một điều hiếm thấy, là thần tượng trong mắt kẻ khác vì không phải ai cũng có được.

Còn thiếp vàng ... thì nhân vật đó cũng phải cỡ trong truyền thuyết may ra mới có được. Tà quân chi chủ khai phủ gửi thiệp mời, nhưng đồng thời cũng đem thế lực trong thiên hạ phân chia thành năm cấp bậc. Cái này ai cũng hiểu được, đây chính là trật tự mới.

Ngay lúc Tà Quân phát thiệp, thì Huyền Huyền đệ nhất phú ông Đường Nguyên với danh xưng Thiên hạ thần tài với lượng tài phú khổng lồ đưa ra một tuyên bố cực kỳ kinh người để ủng hộ Tà Quân mở phủ, cũng là dùng hành động thực tế để biểu hiện lập trường vững vàng của mình: Phàm là khách của Tà Quân chi chủ, khi đến Thiên Nam, toàn bộ chi phi đi lại, ăn ở đều do Quý Tộc Đường phụ trách, có hiệu lực cho tới khi khách rời khỏi Thiên Nam.

Tuyên bố này vừa mới đưa ra liền chấn động người trong thiên hạ.

Tà Quân chi chủ phân phối thiệp mời, tổng các loại cũng phải mấy vạn cái là ít. Người nhận được thiệp mời ai cũng đều là hào kiệt một vùng, thậm chí còn là vua một nước.

Mỗi người khi dự tiệc đều mang ít nhất mười mấy tùy tùng hoặc hộ vệ, còn có thê thiếp, tóm lại, con số thấp nhất cũng phải là hơn mười vạn

người.

Coi như mỗi người một ngày tiêu mười lượng bạc, thì mười vạn người là trăm vạn lượng bạc trắng. Mà khoảng thời gian này ít nhất cũng phải là hai mươi ngày.

Chỉ tính sơ sơ, vị chủ nhân Quý Tộc Đường này vì Tà Quân khai phủ mà tiêu mất ba vạn vạn lượng hay ba triệu lượng bạc. Đây là một con số khủng bố đối với bất kỳ ai.

Mà Đường Nguyên, Thiên hạ đệ nhất thần tài, lại không quan tâm tới số tiền khủng khiếp này, ngay cả nhăn mày cũng không, chỉ như thế hạ lệnh xuống, đơn giản và sảng khoái như đánh rắm vậy. Bàn tử đối với lần này cảm thấy thích là đằng khác, tuyệt ko có không có...chút ưu sầu nào.

Hiện giờ vàng bạc đối với Đường Nguyên mà nói đã không còn ý nghĩa gì.

Quý Tộc Đường vẫn giống như Quý Tộc Đường trước kia, cũng có bất kỳ thay đổi nào cũng bởi vì Bàn tử lười biếng, không muốn bôn ba nên hắn chỉ cho xây dựng Quý Tộc Đường tăng lên gấp mười lần mà thôi.

Có vẻ như chiếm diện tích cũng còn không tính là quá lớn nhưng so với hoàng cung trong Thiên Hương thành còn rộng hơn một chút.

Tuy nhiên Quý Tộc Đường vẫn có một phần dưới lòng đất, cung điện xây dựng khổng lồ, so với Chiến gia cũng không thua kém chút nào.

Hiện giờ người ta bảo nhau rằng cho dù với một đồng tiền bình thường nhưng khi qua tay Đường Nguyên, thì nó hoàn toàn có thể có giá trên trời, vạn lượng hoàng kim.

Bởi vì thần tài nói nó có giá trị thì nó có giá trị, không có giá trị có nghĩa là ko có giá trị.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 325: Nhiều Tiền Lắm Của.

Tương truyền rằng, có hai tên địa chủ từ quê lên, mang theo năm ngàn lượng bạc trắng đi vào Thiên Hương thành, tự cho mình là giàu có, nên muốn vui vẻ ở Quý Tộc Đường. Sau khi tới nơi, hai người liền hỏi người gác cổng với năm ngàn lượng bạc trắng thì có thể chơi cái gì? Trong bao lâu?

Thị vệ với ánh mắt thương hại nhìn hai tên địa chủ mới nổi, tùy ý chỉ tay nói:

- Thấy chỗ kia không? Qua bên đó đi, có một tòa trà lâu quý tộc, các ngươi đưa trước năm ngàn lượng bạc trắng, sau đó lên tầng thứ nhất tìm chỗ ngồi, uống một ấm trà, và hãy nhớ kỹ, nhiều nhất chỉ có thể ngồi nửa canh giờ, sau đó các ngươi có thể vỗ mông đi về.

- Thêm một lời khuyên thành thật cho các ngươi: Trong lúc uống trà, nhất định phải thành thật, ngàn vạn lần không nên nhìn tiểu cô nương dâng trà xinh đẹp, hoặc yêu cầu điều gì. Vì chỉ cần tiểu cô nương kia mà ngồi xuống một bên của ngươi thì không cần biết ngươi còn có yêu cầu khác hay không, nếu không có năm vạn lượng bạc thì ngươi đừng hòng ra khỏi cửa.

Hai tên có tiền của này ngây người nửa ngày rồi rút ra kết luận: Năm ngàn lượng bạc trắng chỉ đủ uống một ấm trà ở trà lâu Quý Tộc Đường. Mẹ nó chứ, cho dù ném tiền qua cửa sổ cũng không nhiều như vậy. Vì thế hai tên này liền bỏ đi, tiết kiệm năm ngàn lượng này.

Sau này chuyện này trở thành chuyện cười trong thiên hạ, không ít người phẫn nộ chỉ trích Quý Tộc Đường kiếm tiền bất nhân, trêu chọc người nghèo. Nhưng mấy đại gia lắm tiền nhiều của thì lại càng được thế ngêu ngao, không những không cho là nhục nhã mà ngược lại lấy làm vẻ vang.

Ngươi là quý tộc?

Vậy ngươi phải đi tới những nơi dành cho quý tộc như vậy?

Ngươi không dám đi? Vậy ngươi không phải là quý tộc?

Còn bàn chuyện làm ăn?

Có thể, cùng đi trà lâu Quý Tộc Đường để bàn nha.

Cái gì? Đi không nổi?

Quý Tộc Đường mà ngươi không đi nổi thì ngươi còn không biết xấu hổ mà theo ta làm ăn? Quên đi, một khi bị lỗ vốn, ngươi chịu sao nổi?

Trong nhà có đồ vật đấu giá của Quý Tộc Đường không? Không có... thật là tệ...

Quý Tộc Đường duy chỉ có siêu cấp quý tộc mới có thể chịu nổi. Chỉ có siêu cấp quý tộc mới có tư cách tiến vào. Chỉ cần ngươi vào Quý Tộc Đường, lúc đi ra dù cho ví cạn tiền như cà chua phơi nắng lâu ngày thì ngươi cũng có được cảm giác siêu nhiên, một bước lên mây.

Có thể tiến vào Quý Tộc Đường, đó chính là tinh anh!

Chính là đỉnh cao.

Chính là nhất.

Đây là phương châm chỉ đạo tư tưởng cơ bản năm đó sáng lập Quý Tộc Đường Quân đại thiếu đã định ra cùng với tất cả những loại khẩu hiệu này.

Sau đó Đường Nguyên tiếp nhận, lại càng phát huy mạnh mẽ tư tưởng này, đồng thời tuyên truyền rộng khắp Huyền Huyền đại lục. Sau khi Ta chi Quân chi vang danh, thanh danh Quý Tộc Đường cũng bởi vì đó là mà lên theo giống như nước lên thì thuyền lên. Tiêu chuẩn của Quý Tộc Đường lên cao nhanh giống như được tên lửa kéo lên vậy.

Nghịch lý chính là, giá càng cao thì càng nhiều ngươi vô.

Đây là điều mà bá tánh bình dân không thể hiểu được.

Đây cũng là nhờ hiệu ứng truyền miệng.

Đối với các loại dược liệu mà thuộc hạ Quân đại thiếu không thèm để mắt tới liền mang tới Quý Tộc Đường để đấu giá. Nguyên bản ngàn lượng hoàng kim liền có thể mua được nhưng trong đấu giá của Quý Tộc Đường, không có năm vạn lượng hoàng kim thì ngươi đừng mơ đến.

Vì sao? Ta là quý tộc. Ta đến đấu giá không phải vì linh dược tốt mà là vì thân phận của ta. Biết không? Ngàn lượng hoàng kim là có thể đấu giá? Thật đúng là đánh mất danh phận quý tộc a. Một ấm trà năm mươi lượng không ai uống nhưng tăng lên năm trăm lượng thì lại đông như trẩy hội. Rồi lại tăng lên năm ngàn lượng mà cần phải hẹn trước nữa chứ.

Của cải thu được từ trà lâu Quý Tộc Đường chỉ là một chút nho nhỏ mà thôi, từ đó có thể thấy bản thân và gia đình Bàn tử giàu khủng bố cỡ nào.

Tiền có thể sai khiến được quỷ cũng có thể nhờ vả thần linh.

Tiền khi tích lũy tới một mức nào đó sẽ đủ làm cho thiên hạ khiếp sợ, cho dù ngươi không có thực lực kinh người đi chăng nữa nhưng ngươi cũng có thể làm một đại nhân vật hiệu lệnh chấn động thiên hạ.

Cả Huyền Huyền đại lục đều ồn ào huyên náo, các thế lực lớn thay nhau phái tinh anh đến, người nào người nấy tinh thần phấn chấn, khí độ hiên ngang. Cái này không chỉ đơn thuần là đến dự hội mà còn là ra mắt

vị anh hùng hào kiệt nổi danh đương thời, một cơ hội tốt không thể bỏ qua.

Ai ngu đến nổi bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

Tà Chi Quân chủ khai phủ nhưng toàn bộ đại lục lại náo nhiệt. Cho dù là Tam Đại Thánh Địa cho đến thế gia thế tục. Thậm chí dân buôn hoặc hải tặc cũng không chịu yên thân. Cho dù không nhận được thiệp cũng tích cực chuẩn bị quà. Nếu quà mừng tốt một chút chắc sẽ được Tà Chi quân chủ coi trọng, vậy sẽ là một bước lên trời, cho dù là có thiệp hay không. Nhưng có đến hơn hai phần ba số người được mời vì chuyện quà mà phát sầu.

Đi, nhất định rồi nhưng không thể đi tay không, vậy phải tặng cái gì cho tốt đây?

Tặng quà mới có cơ hội trổ tài nịnh hót với Tà Chi quân chủ trước mặt mọi người.

Nhưng nghe nói vị đại gia siêu cấp này không nói lý lẽ. Lễ vật không đặc biệt, không thể làm vị Tà chi quân chủ này hài lòng chỉ sợ cái mạng nhỏ này cũng không còn.

Kết quả là không ít quý tộc nhà giàu không ngừng bị trộm, cướp bóc, bắt cóc tống tiền... điều lạ là điều kiện trao đổi không phải là tiền, chỉ cần vật quý hiếm, càng lạ càng tốt...

Có một ông chủ tiệm buôn rất nổi tiếng, có quan hệ không tệ với các thế gia hảo hán xung quanh nhưng bất ngờ con trai độc nhất của lão lại bị các bằng hữu "quen thuộc” bắt cóc. Hơn nữa, mật thất kim khố trong nhà còn bị bọn đạo tặc dọn gần hết.

Sau khi chuyện xảy ra, ông chủ nọ đã hủy toàn bộ gương ở trong nhà... làm mọi ngươi muốn soi gương phải đi tới trước cửa mật thất. Mặt đất sáng bóng, dường như là soi vào gương có thể thấy mờ mờ.

Nếu mặc quần cộc đứng ở trước cửa mật thất, thậm chí có thể thấy dưới khố có bao nhiêu sợi lông mao.

Đối với rối loạn như vầy trong giang hồ, Quân đại thiếu một chút cũng không biết.

Hắn hiện giờ còn đang một thân một mình trong rừng núi hoang vu.

Hiện giờ hắn vừa mới rời khỏi Huyễn Phủ trở về Huyền Huyền đại lục. Lúc trước khi bọn Tào Thánh Hoàng đưa hắn tiến vào Huyễn Phủ, vị trí đó cách Đông Phương Thế Gia cũng không xa. Nhưng Quân Mạc Tà lúc trở ra lại phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ, đây rõ ràng là nơi núi rừng sâu thẳm, so với chỗ lúc trước tiến vào rõ ràng là một trời một vực.

Lên đỉnh núi nhìn bao quanh cũng không thấy chỗ nào quen thuộc.

Nơi đây rừng vô cùng rậm rạp, cho dù là nhãn lực của Quân đại thiếu gia cũng không thể nhìn xa được.

Bất quá Quân Mạc Tà cũng không nóng nảy, chỉ cần hiện tại đã trở về Huyền Huyền đại lục là tốt rồi. Hắn tùy ý lựa chọn một phương hướng và tiến lên.

Không có gì phải sốt ruột, chỉ cần tìm được nơi có người là có thể biết nơi này là chỗ nào, sau đó phân biệt phương hướng, cấp tốc chạy đi, cho dù lộ trình có xa cỡ nào thì với công phu của mình chỉ cần vài ngày là có thể về tới Thiên Nam.

Ngoài ra, từ hôm qua khi Thiên Tầm uống máu huyết của thánh thụ chảy ra đã trở nên khá hơn nhiều, mạch đập của Xà Vương càng ngày càng mạnh, hơi thở cũng khá hơn, tình huống càng chuyển biến tốt, có vẻ sắp tỉnh lại rồi.

Tại thời khắc mấu chốt này, Quân Mạc Tà lại há có thể gấp gáp trở về mà ảnh hưởng tới việc chữa trị cho Xà Vương tỉnh lại. Nữ tử đáng thương này đã vì mình mà ngủ quá lâu rồi.

Trong khoảng thời gian này, Quân Mạc Tà cũng từng vô số lần hỏi bản thân: mình đầu tiên có Quản Thanh Hàn, sau đó lại có Mai Tuyết Yên, có Mai Tuyết Yên rồi cũng không thể bỏ Quản Thanh Hàn, sau đó lại là Độc Cô Tiểu Nghệ, rồi tới Miêu Tiểu Miêu...

Vậy thì tại sao mình không thể tiếp nhận Xà Vương?

Đây vốn là thế giới trọng nam khinh nữ, tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, ngay cả nữ tử cũng chấp nhận thì mình vì lẽ gì mà không tiếp nhận?

Chẳng lẽ phải đem nữ tử tình thâm ý trọng, thông minh xinh đẹp như vậy giao cho một tên phàm phu tục tử? Liệu nàng có được hạnh phúc hay không? Nếu không thì mình làm như vậy đối với các nàng mà nói, không có chỗ gì tốt cả, mà là đưa các nàng tiến vào vực sâu vạn trượng, còn mình thì lương tâm bất an cả đời.

Một khi đã như vậy, ta còn sợ cái gì? Ta sợ ai chứ?

Lúc trước Quản Thanh Hàn bị thế nhân chửi rủa, muôn người cười chê, thoá mạ nhưng mình vẫn mạnh mẽ giải quyết được. Chẳng lẽ mình bây giờ đã trải qua nhiều chuyện như vậy lại còn phải dấu đầu, sợ đuôi hay sao?

Ta là ai chứ. Ta chính là Quân Mạc Tà!

Thế gian vạn tà, ta làm vua.

Ta cần gì phải để ý cách nhìn của người khác.

Cứ làm theo ý mình. Vậy là được rồi.

Cần gì phải để ý tới người khác. Bọn chúng là cái thá gì?

Chọc giận lão tử, lão tử tru di cửu tộc các ngươi.

Nghĩ đến đây Quân Mạc Tà cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên, cả người hoàn toàn thư giãn, rồi hắn chợt nhớ tơi tổ huấn của Quân gia: Dưới khố có chim, chính là nam nhân, đầu đội trời, chân đạp đất, tiến tới.

Cười ha ha, hắn vừa cười vừa nói

- Tiến tới. Đúng chính là tiến tới, ha ha ha...

Tiếng cười mang theo khí phách hào hùng, xé gió kinh động đến các loài chim trên núi, làm chúng hoảng hốt bay tứ tán. Đột nhiên Quân Mạc Tà nghe được Hồng Quân Tháp bên trong truyền ra một tiếng rên rỉ nho nhỏ. Quân Mạc Tà nháy mắt đã đoán được nơi thanh âm phát ra, trong lòng không khỏi mừng rỡ, cả người nhoáng lên một cái, biến mất khỏi khu rừng, hắn chính là tiến vào trong Hồng Quân Tháp.

Bên trong Hồng Quân Tháp, Xà Vương Thiên Tầm đang cố gắng nhúc nhích thân hình gầy yếu của mình, đôi mắt nghi hoặc nhìn xunh quanh đánh giá, trong mắt tràn đầy sự hoang mang.

- Nàng đã tỉnh rồi sao?

Mạc Tà sau khi rời khỏi Huyễn Phủ liền khôi phục tướng mạo lúc trước.

Giờ phút này thấy Thiên Tầm tỉnh lại, giọng ôn tồn hỏi:

- Ngươi...

Xà Vương trên mặt lập tức hiện ra một tia kinh hỉ, thần sắc lập tức tối sầm lại, cúi đầu thấp giọng nói

- Tỷ phu. Chúng ta đang ở đâu? Tại sao ta lại không chết?

- Có tỷ phu ở đây, nàng làm sao chết được. Nơi đây quả thật là một nơi cực kỳ bí mật.

Mạc Tà mỉm cười hồi đáp. Trong lòng chợt dâng lên nỗi đau xót khó tả. Khi Thiên Tầm tỉnh lại, cặp mắt long lanh nhìn mình mừng rỡ, chút thần sắc thỏa mãn không tiếc nuối, hắn biết hết. Nữ tử này đối với địa phương kỳ dị này trong lòng vô cùng mê hoặc và sợ hãi nhưng khi thấy mình xuất hiện, toàn bộ nghi hoặc và sợ hãi trong mắt nàng đều không còn nữa, hoàn toàn an tâm.

Giống như mặc kệ nơi này là chỗ nào, chỉ cần có mình ở bên cạnh, thì sẽ chẳng có việc gì cả.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 326: Xà Vương Tỉnh Lại.

Nhưng Thiên Tầm cũng lập tức đè nén tình cảm bản thân đang cuộn trào xuống, khó khăn lắm mới thốt ra được hai chữ “Tỷ phu”. Quân Mạc Tà cũng hiểu, Thiên Tầm thốt lên hai chữ “Tỷ phu” này như một nhát dao cắt vào tận tâm can nàng. Nàng không cam lòng gọi hắn như thế!

Ánh mắt Thiên Tầm không khỏi thất vọng, chán chường …

Nàng vốn nghĩ mình đã chết rồi, nhưng Quân Mạc Tà lại không để nàng chết đi …

Lúc trước, dưới một đòn hủy diệt của Triển Mộ Bạch, Thiên Tầm không còn chút hi vọng sống sót. Nàng hy sinh cũng vì Quân Mạc Tà, và cũng là vì tình yêu vô vọng của chính bản thân…

Nếu như được cùng Quân Mạc Tà tới cõi U Minh, có thể đại tỷ khó mà chấp nhận được, nhưng chỉ cần cuối cùng bản thân có thể được ở bên cạnh hắn... Cho dù là ở suối vàng…

Khi mở miệng hỏi “Ta còn sống sao?”, thâm tâm nàng thật hi vọng được nghe một đáp án phủ định. Nếu như mình đã chết rồi, vậy có nghĩa là mình thật đã được ở cùng Quân Mạc Tà rồi… Cũng có nghĩa, mình còn có thể cùng…

Nhưng hiện tại nàng đã hiểu hi vọng đã trở nên vô ích, bản thân mình vẫn còn sống…

Nếu còn sống thì phần tình cảm kia cũng không còn hy vọng gì, nhưng bản thân lại phải đau khổ đối mặt, đồng thời phải chôn chặt nó xuống...

- Hiện tại ngươi cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái hay không?

Quân Mạc Tà khẩn trương tiến đến đỡ nàng dậy. Thiên Tầm vừa mới tỉnh lại, mà trong khoảng thời gian dài nàng bất tỉnh, chính mình đã cho nàng ăn không biết bao nhiêu linh dược, thiên tài địa bảo…

Nàng không có cảm giác gì kỳ lạ:

- Ta không sao, cảm giác duy nhất của ta hiện giờ là ăn quá no …

Thiên Tầm thử kiểm tra qua, phát hiện toàn thân không có gì đáng ngại, ngoại trừ thân thể có chút suy yếu, thì không ngờ đan điền lại tràn ngập nguyên khí đến khó tin. Tựa hồ trong khoảng thời gian dài hôn mê, huyền công đột nhiên chủ động tăng mạnh, lại đột phá tới một cảnh giới mà cho dù nằm mơ nàng cũng không dám nghĩ tới.

Nếu nhất định phải nói ra chỗ nào cảm thấy không thoải mái, thì chỉ có thể là không thể hiểu nỗi bản thân thế nào lại như vậy...

Ăn no? Sao lại kì lạ thế chứ…

- Tỷ phu, ta đã hôn mê bao lâu rồi?

Thiên Tầm lặng lẽ hỏi.

- Ngươi đã hôn mê … suốt ba tháng lẻ tám ngày, sáu canh giờ rồi.

Quân Mạc Tà nghĩ ngợi một hồi, xuy xét cẩn thận rồi đáp.

- A? Lâu như vậy sao?

Xà Vương cả kinh, liền đứng dậy, nàng lập tức phát hiện thân thể tuy có chút ốm yếu nhưng vẫn có thể hoàn toàn điều khiển theo suy nghĩ của

mình, không có chút cảm giác khó khăn nào. Nàng kinh ngạc hỏi:

- Hẳn nhiên ta hôn mê lâu như vậy… Có thể là... Nhưng tại sao lại như thế?

Hôn mê, cũng không hẳn là tử vong!

Hôn mê… cũng cần ăn, cũng cần uống, hơn nữa cũng cần những thứ khác…

Vả lại, thời gian hôn mê dài như vậy, khung xương cùng các đốt ngón tay tất nhiên đều phải có chút cứng nhắc, thậm chí còn có thể teo lại. Bình thường chỉ bế quan vài ngày cũng đã có hiện tượng này, huống chi lại là mấy tháng lâu như vậy?

Nhưng mình lại hoàn toàn không có cảm giác khác thường gì cả… Mà có lẽ bản thân mình chính là một điều dị thường lớn nhất rồi.

- Vậy... hơn ba tháng qua… Là ai chăm sóc ta?

Xà Vương cúi đầu, thấp giọng hỏi.

- Cái này… Ách... Khụ khụ…

Quân đại thiếu vuốt vuốt cái mũi, có chút xấu hổ nói:

- Cái này… Là ta chăm sóc ngươi mỗi ngày…

- Là ngươi?

Thiên Tầm lập tức cảm thấy xấu hổ muốn chết đi, nhưng xen lẫn với ngượng ngùng đó trong lòng nàng mơ hồ lại có chút mừng thầm khó hiểu. Dường như chính nàng cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm xúc như thế.

Khuôn mặt trắng như tuyết của nàng nhất thời ửng đỏ, thậm chí muốn lan ra toàn thân... Nàng khẽ hỏi:

- Vậy… Vậy ngươi chăm sóc ta như thế nào?

- Ta, ta… Việc này!

Quân Mạc Tà như muốn rớt tim ra ngoài:

- Đều là người một nhà, chứ có phải ai xa lạ đâu… Ngươi cứ nghĩ xem, ân… Để tránh thân thể ngươi xuất hiện tình huống xấu nhất, mỗi ngày sớm tối ta đều hai lần xoa bóp toàn thân cho ngươi, kinh mạch rồi các khớp xương… Mỗi ngày ba lượt bón cơm cho ngươi ăn… Ách, còn có… Còn có… (BD: là xoa bóp toàn thân nha)

Hắn mới nói tới đây, Xà Vương đã cảm thấy quá xấu hổ, hai tay che lại, cuối gầm mặt xuống, cả người run rẩy:

- Còn có... Còn gì nữa?

Chả trách bản thân không có bất kì cảm giác nào khác lạ. Nguyên lai là “nhờ” hắn luôn luôn mát xa cho mình, hơn nữa… Còn mớm cơm cho mình ăn... Vậy... Chẳng phải là... Toàn thân của ta trên dưới, cao thấp gì mỗi một chỗ... Hắn đều... sờ qua sao?

Chỉ nghĩ tới đó, cho dù mới tỉnh lại, Xà Vương lại xấu hổ tới mức hận không thể tiếp tục hôn mê, thật sự xấu hổ muốn chết mà... (BD: hôn mê tiếp để còn được xoa bóp toàn thân chứ)

- Khụ khụ… Còn có… Khụ khụ…

Quân Mạc Tà ho khan, cười ha ha nói:

- Ngươi cũng biết… Cái này…Con người có ba việc gấp... Lúc đó ngươi lại đang hôn mê… Cho nên…

Thì ra hắn lại là kẻ như vậy… Xà Vương như líu lưỡi, cơ hồ vì xấu hổ mà muốn ngất đi…

Quân Mạc Tà lắp bắp kinh hãi, vội vàng ôm chặt lấy nàng, vỗ vào sau lưng, nhấn vào huyệt nhân trung, lại cứu Xà Vương tỉnh lại...

Nhưng khi tỉnh lại, Xà Vương lại khôi phục hình dáng bình thường, toàn thân đều mềm nhũn… Ngồi bệt trong lòng Quân Mạc Tà, sống chết cũng không ngẩng đầu lên…

Thì ra lúc ta tỉnh lại lại có cảm giác được ăn no như vậy… Hóa ra hắn lại…

Ôi, sao lại có thể phát sinh “chuyện tốt” như vậy chứ? Ta phải đối mặt với chuyện này như thế nào đây.

Con người có ba việc cấp bách… Mà hắn lại có thể giúp chính mình… Xử lý… Đây chẳng phải là trước mặt hắn bản thân mình cũng không còn bất cứ bí mật nào nữa sao? Không chỉ có thấy hết, sờ hết mà những chuyện tình tốt đẹp khác cũng đã bị hắn làm qua…

Chuyện xấu hổ này, ngay cả phu thê với nhau cũng sẽ không có như vậy…

Việc này... mới chính là chuyện phiền toái nhất…

Đắn đo hồi lâu, mà có giằng co mãi như vậy cũng không tốt, rốt cục quyết định đánh tan bầu không khí căng thẳng, không biết nói gì, thuận miệng thốt ra một câu:

- Vậy ngươi… Mớm ta ăn... mớm thế nào?

Giọng nói nhỏ nhẹ như muỗi kêu.

Đại Thiếu âm thầm kêu khổ. Đại tỷ ơi, ngay cả vấn đề này ngươi cũng đã hỏi rồi sao? Không cần hỏi tỉ mỉ, cặn kẽ như vậy chứ? Mớm thế nào sao? Còn thế nào nữa chứ? Thì cứ như vậy mà mớm chứ sao nữa!

Chẳng qua người ta đã có lòng hỏi, mình cũng phải một dạ thành thật trả lời thôi... Quân Đại thiếu mặt dày đáp:

- Chính là... Thế này… Miệng đối miệng…

- Ưm…

Xà Vương tức thì tỉnh ngộ, tự trách mình sao lại hỏi một vấn đề ngu xuẩn như vậy, chỉ còn biết che mặt quay đầu úp vào ngực hắn… (BD: con bé này xấu hổ khôn thiệt)

- Này... cái này… Là ta không tốt!

Quân đại thiếu an ủi:

- Thôi thì... Cái kia... Cái kia… Ta sẽ chịu trách nhiệm!

- Không cần!

Vượt ngoài suy nghĩ của hắn. Quân Mạc Tà vừa nói ra những lời này, Xà Vương liền mạnh mẽ xoay người lại:

- Ta không cần ngươi phải chịu trách nhiệm! Ngươi… Ngươi là tỷ phu của ta. Cả đời này là tỷ phu của ta. Chỉ có thể là tỷ phu của ta mà thôi. Ngươi tuyệt đối không được làm chuyện có lỗi với đại tỷ của ta! Đừng nói đại tỷ ta đồng ý hay không, ta nhất định sẽ không đồng ý!

Đối với phản ứng này của nàng, Quân Mạc Tà đã sớm có chuẩn bị. Trong mắt Xà Vương vốn đã mất hết hi vọng, nếu không sau khi phát hiện được tình cảm của chính mình, nàng đã không cực lực giấu diếm! Chẳng qua nàng cũng chỉ là muốn thành toàn cho mình cùng Mai Tuyết Yên.

- Những lời ngươi nói không tính!

Quân Mạc Tà cương quyết nói:

- Bây giờ ngươi cũng sớm đã là nữ nhân của ta! Ngươi còn nghĩ đi đâu nữa? Có cần hay không, ngươi cũng phải chấp nhận. Chuyện này cứ quyết định như vậy đi.

- Không cần…

Thiên Tầm mạnh mẽ vùng lên. Hai hàng lệ trong mắt nàng lặng lẽ rơi xuống, sắc mặt tái nhợt…

- Cần hay không, cũng phải như vậy!

Quân Mạc Tà lạnh lùng nói:

- Loại việc như thế này đâu tới phiên các ngươi có ý kiến! Ta đường đường là nhất gia chi chủ! Lời ta nói ra là đã quyết!

- Không… Không nên làm như vậy! Làm như vậy nhất định đại tỷ sẽ đau lòng lắm mà!

Thiên Tầm cương quyết lắc đầu. Đột nhiên cắn răng nói:

- Tỷ phu… Chúng ta không thể làm như vậy. Ta không thể làm chuyện có lỗi với đại tỷ. Ngươi càng không nên làm chuyện có lỗi với tỷ ấy. Bằng không… Ta đáp ứng làm nữ nhân của ngươi... Nhưng… Ta vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt người khác… Được không? Đại tỷ là một người sĩ diện… Ta... Vĩnh viễn sẽ không tranh đoạt cùng đại tỷ... Vĩnh viễn không…

- Ngươi đang lảm nhảm gì đó? Ta cùng các ngươi vốn là người một nhà, tranh cái gì mà tranh! Chuyện này cứ quyết định như vậy đi! Không cần nói thêm nữa.

Quân Mạc Tà càng cương quyết nói. Nhưng sau đó lại ôn nhu nói:

- Thiên Tầm… Ta biết ngươi tôn trọng đại tỷ ngươi. Nhưng ngươi… lại đem Quân Mạc Tà ta biến thành loại người gì? Chẳng lẽ trong lòng ngươi, ta là một tên nam nhân vô trách nhiệm như vậy sao? Nếu thực sự ta là một kẻ như vậy, đáng để cho ngươi phải trả giá sao?

Lệ tuôn không ngừng, Thiên Tầm ra sức lắc đầu. Khuôn mặt tràn ngập kinh hỉ, thỏa mãn, cùng thâm tình…

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng:

- Được rồi, được rồi... Trước tiên lên đường cái đã, mọi việc trở về rồi hãy nói.

Thiên Tầm nhu thuận gật đầu…

Quân Mạc Tà thầm nghĩ, xem ra chuyện này đành phải để Mai Tuyết Yên tự thân xuất mã mới được.

Dường như Quân Đại Thiếu cũng không nghĩ tới Mai Tuyết Yên trong lòng Thiên Tầm lại có địa vị quan trọng tới như vậy.

Chẳng qua Quân Mạc Tà quên mất, một mình Mai Tuyết Yên chèo chống Thiên Phạt đã nhiều năm. Có thể nói, Thiên Phạt nếu như không có Mai Tuyết Yên vất vả lo toan, chỉ sợ thiên hạ đã quên mất hai chữ "Thiên Phạt" rồi!

Trong lòng bách thú Thiên Phạt, nàng vừa là mẹ, vừa là tỷ tỷ. Lòng tôn trọng này đã tích lũy bao năm tháng rồi, làm sao có thể dễ dàng đánh đổ như vậy…

Thiên Tầm chờ cho tâm tình mình ổn định một chút lập tức vận công kiểm tra trình độ huyền công của bản thân lúc này. Nhưng vừa đề khí nàng đã cảm giác thân thể nhẹ nhàng như chim, không có chút cảm giác gì là vừa bị trọng thương xong. Thậm chí cảm giác thực lực của mình hiện giờ cao hơn trước, chẳng những thế còn cao hơn không chỉ là một bậc!

Nhưng đến tột cùng đạt đến trình độ nào, chính nàng hiện tại cũng không biết. Chỉ biết là trình độ hiện giờ mình chưa bao giờ với tới, chưa bao giờ nghĩ tới, cũng chưa bao giờ nghe tới. Thậm chí còn chưa từng biết tới có một loại trình độ như thế này!

Phải biết rằng trong khoảng thời gian Thiên Tầm bị thương, bao nhiêu thiên tài địa bảo, linh dược thần đan người bình thường không dám

mơ tới đều được Quân Mạc Tà nhét vào miệng nàng. Bởi vì Xà Vương đã sớm mất đi ý thức bản thân, toàn bộ linh dược lực khi tiến vào thân thể lại không thể được nàng dùng huyền lực để vận chuyển hấp thu, nên toàn bộ lượng dược lực khổng lồ đó sẽ tự tích lũy, tồn tại trong kinh mạch của nàng…

Ba tháng tích lũy một lượng như vậy, còn có tinh hoa thánh thụ ở trong ao nữa chứ? Tác dụng tinh hoa thánh thụ không chỉ chữa trị căn nguyên tinh thần bị hao tổn, mà còn làm cho bản thể Thiên Tầm tăng lên một tầm cao mới. Nếu không phải như thế, cho dù có Quân Mạc Tà chăm sóc, thân thể Xà Vương vừa tỉnh dậy cũng không thể lập tức khôi phục nhanh như vậy.

Đây chính là sức mạnh khủng bố của dòng máu tinh thuần! Thiên Căn Thủy!Trên đời này cũng chỉ có Thất Thải thánh thụ có linh trí mới sản sinh ra lực lượng tinh thần như vậy.

Thiên Tầm... chẳng khác nào là hấp thu tinh hoa ngàn năm của Thánh Thụ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 327: Phát Sinh Chuyện Lớn Gì Sao?

Điều tiếc nuốt duy nhất của hắn chinh là thời gian quả thánh thụ vẫn là phát triển hơi chậm một chút. Dược lực khổng lồ trong cơ thể Thiên Tầm tránh không được sẽ lãng phí đi một số lượng nhỏ. Tuy rằng số lượng không nhiều lắm, nhưng nếu có thể hấp thu toàn bộ dược lực thì thực lực Xà vương rất có thể sẽ được tăng lên một cách rất nhanh. Tuyệt đối có thể dùng hai chữ khủng bố để hình dung.

- Trong thân thể ta có vẻ như có rất nhiều dược lực … Ta cần lập tức bắt tay vào luyện hóa!

Nàng quay đầu liếc mắt nhìn Quân Mạc Tà một cái, trong mắt nàng là tình yêu nồng đậm cùng với sự hài lòng…

Từ lượng dược lực to lớn trong thân thể của mình mà phán đoán rằng thời gian qua Quân Mạc Tà đã vì mình mà trả giá không ít … Cho dù là người lạnh lùng như Xà vương cũng tránh không khỏi kích động…

Tất cả những cái này đều là tâm ý của hắn đối với mình …

- Hảo! Ngươi ở chỗ này tập trung luyện hóa dược lực đi. Ta sẽ làm hộ pháp cho ngươi!

Quân Mạc Tà nói.

Thiên Tầm lần này tu luyện là suốt một ngày một đêm!

Nàng thủy chung vẫn duy trì một tư thế, không có nửa điểm nhúc nhích. Chỉ có linh khí bên người nàng dao động theo từng đợt huyền

công vận chuyển, sau đó lại bị hấp thu. Sau đó linh khí lại xuất hiện, lại tập trung xoay quanh toàn thân của nàng … Lại hấp thu …

Mỗi một lần linh khí thay đổi là đại biểu cho một bước thay đổi trên con đường tu hành của Thiên Tầm, lại tiến triển thêm một bước.

Liên tiếp sáu lần mới rút cục ngừng lại.

Ngay khi nàng vừa đình chỉ tu luyện, Quân Mạc Tà đang ở một bên hộ pháp nhanh chóng đem ba khỏa Thiên Cực Đan hóa thành linh dịch đem bỏ vào đôi môi đỏ hồng của nàng…

Linh khí một lần nữa lại dao động kịch liệt…

ở chỗ này cho dù là đột phá như thế nào cũng không cần lo lắng nguy cơ độ kiếp. Lôi kiếp hoàn toàn không thể cảm ứng được tới nơi này. Chờ một khi hoàn toàn đột phá xong rồi đi ra ngoài sẽ lại như không có chuyện gì xảy ra. Trực tiếp dùng Hồng Quân Tháp hấp thụ lôi kiếp, hóa thành linh khí tinh thuần, để rồi sử dụng nó…

Cho nên Quân Mạc Tà nghĩ đến đó liền cho Xà vương ăn ba khỏa Thiên Cực đan để nâng cảnh giới của nàng lên cực hạn, đạt tới cảnh giới của cao thủ đương thời.

Nữ nhân của mình, nếu như có thể bồi dưỡng được có lý gì lại không bồi dưỡng?

Sau khi dùng Thiên Cực đan thì linh khí nơi này dao động cực yếu, hiển nhiên linh khí nơi này đã bị Xà vương hấp thu hết. Quân Mạc Tà vẫy tay một cái linh khí mênh mông trong Hồng Quân tháp ùn ùn kéo đến như đang xếp hàng tiến về phía lòng bàn tay hắn. Sau đó chúng ngưng tụ lại thành thực chất. Sau đó Quân đại thiếu lại cực kì cẩn thận, nhỏ vào đó một giọt kim tân ngọc dịch, rồi dung hợp vào bên trong nó. Sau đó đưa vào miệng của Thiên Tầm …

Lần này, linh khí dao động mãnh liệt không có gì sánh nổi. Có thể nói là cực kì mãnh liệt! Trên mặt Xà vương lần đầu tiên toát lên vẻ thống khổ, kinh mạch toàn thân phồng hết lên dùng bằng mắt thường cũng có thể rõ ràng thấy được.

Quân Mạc Tà không chút lo lắng tiến tới vươn một bàn tay ấn vào phía sau lưng nàng. Một cỗ linh khí tinh thuần tới cực điểm tràn vào cơ thể nàng, trợ giúp nàng tiêu hóa dược lực…

Tức thì từng tia nước đen ngòm, tanh tưởi bên trong cơ thể Thiên Tầm từ bên trong cơ thể của nàng chậm rãi bị tiết ra.

Một lúc lâu sau, Thiên Tầm rút cục từ từ tỉnh lại.

- Ngươi phải mau mau tắm rửa đi a! Bên kia có một hồ nước nhỏ … Ân, ở đây có một bộ y phục… Là ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi khi ngươi tỉnh lại mặc nó. Chờ sau này ngươi đi ra ngoài, chuẩn bị vượt qua thiên kiếp thì có thể cần dùng đến nó…

Quân Mạc Tà mỉm cười. Hắn biết nàng còn đang xấu hổ bèn lắc mình ra khỏi Hồng Quân Tháp!

Thiên Tầm nhìn vào cơ thể của mình, cảm thụ được cơ thể mình tràn ngập linh lực tinh thuần mênh mông như biển cả. Mắt nàng nhìn hướng Quân Mạc Tà rời đi, không khỏi có chút hạnh phúc cười tươi. Trong mắt nàng có hai giọt lệ chậm rãi chảy ra…

Hiện tại, trên bầu trời hình thành kiếp vân dày đặc, sấm sét không ngừng đánh xuống phía dưới.

Nhưng mà ở trên mặt đất, Thiên Tầm đang rúc vào trong lòng Quân Mạc Tà nhưng thủy chung hai người từ đầu đến cuối vẫn bình yên vô sự …

Hồng Quân Tháp gần như là có chút tham lam, đem toàn bộ những tia sét đanh xuống phía dưới cắn nuốt không ngừng.

Đợi cho mọi việc qua đi, Quân Mạc Tà cẩn thận kiểm tra một chút huyền lực của Xà vương mới ngạc nhiên và vui mừng: không ngờ nàng lại nàng Thánh hoàng bậc một a!

Phải biết rằng, trước khi Thiên Tầm hôn mê cảnh giới của nàng chỉ là bên trên Chí tôn một chút mà thôi. Ngay cả đến Miêu Tiểu Miêu đột phá cũng không bằng nàng.

Nhưng trải qua lần biến cố này, nàng lại trực tiếp bỏ qua cảnh giới Tôn giả tứ cấp, Thánh giả Tứ cấp một bước lên trời thành Thánh hoàng bậc một. So với Mai Tuyết Yên cũng không kém hơn là bao.

Dù sao, nàng cũng không thể so với Mai Tuyết Yên mang trong mình Thánh huyết mấy ngàn năm được …

Nếu như tính toán cả những giai vị sơ cấp, trung cấp, đỉnh cấp thì nàng ít nhất cũng đã tiến bộ một lần liền vượt qua gần ba mươi cấp độ a!

Loại tiến bộ như vậy, chỉ có thể dùng câu một bước lên trời để hình dung mà thôi. Cũng chỉ có thể nói là kinh hãi cũng không có chút quá đáng.

Thậm chí ngay cả bản thân Thiên Tầm sau này khi biết được cảnh giới của bản thân mình không khỏi kinh ngạc há rộng cái miệng nhỏ nhắn của nàng ra. Mãi đến nửa ngày mới thốt ra được một tiếng than thở nói: Mình là cường giả Thánh hoàng sao? Cấp độ này, có vẻ như là chính mình chưa từng có nghe nói đến.

Buổi chiều một ngày sau đó, trong một thành thị nhỏ tại phía Bắc Thiên Hương Quốc có một nam một nữ chậm rãi tiêu sái đi tới.

Nam thì mặc áo bào trắng, khuân mặt tuấn tú, dáng người cao to, áo bào buộc nhẹ, mỗi một cử chỉ đều là ung dung tiêu sái. Người nữ thì một thân màu xanh, thân hình nhỏ nhắn, thực là rung động lòng người, dường như là có chút tinh quái đáng yêu …

Hơn nữa bộ quần áo cô gái này đang mặc không nhận ra được may bằng chất liệu gì khiến mặc vào như một bông thược dược ẩn mình trong làn khói, làm cho giai nhân có vẻ như có một loại cảm giác xa vời như mộng như ảo … Cứ như vậy một đường nàng đi lại làm cho người ta có cảm giác như nàng đang nhẹ nhàng lướt trên mặt đường.

Hai người này dĩ nhiên là Tà Quân Chi Chủ danh chấn thiên hạ Quân Mạc Tà cùng Xà Vương Thiên Tầm.

Còn về quần áo trên người Thiên Tầm chính là lễ vật mà lần trước trong mật thất trên đỉnh núi tuyết Cửu U Đệ Nhất Thiếu đưa cho hắn: Là một trong chín bộ đó. Có vẻ như tới thời khắc này Quân đại thiếu mới có cơ hội đem số quần áo mà mình được tặng tặng lại cho những nữ nhân của mình. Trong chín bộ này, mỗi bộ đều có một vẻ khác nhau, nhưng bộ mà có màu xanh tinh khiết nhất thì cũng chỉ có một bộ là bộ này.

Lúc Quân Mạc Tà vừa lấy ra, Thiên Tầm vừa thấy nó liền lập tức thích nó muốn chết, lập tức không muốn đổi lại bộ khác.

Quả nhiên, Xà vương thay bộ quần áo này, lộ ra dung nhan xinh đẹp như tuyết trắng của nàng, càng làm tôn thêm vẻ đẹp của nàng.

Sau khi độ kiếp, Thiên Tầm lập tức chạy tới bên Quân đại thiếu gia giao trách nhiệm cho hắn là không được nhìn trộm. Sau đó mới chạy ra bên ngoài trăm dặm, lúc này mới yên tâm giải quyết một trong ba việc mà con người cần làm.

Cái này cho dù là oan gia, nhưng ta không còn hôn mê nữa, lý gì lại để cho hắn nhìn thấy lần nữa? Với lại cho dù là người thực vật cũng không cần ăn no tới mức như vậy chứ?

Thương thế của mình cũng không đến mức nặng như vậy, nếu thực sự bị nứt vỡ cái bụng kia vì ăn no, quả thật có quá oan uổng hay không?

Xà vương hiển nhiên không biết, Quân đại thiếu luôn luôn hồn nhiên cho rằng chỉ cần là huyền thú khẳng định sẽ ăn được rất nhiều. Giống

như là sức ăn của Hùng Khai Sơn. Cho nên là lượng thánh thụ của hắn dựa vào một nửa sức ăn của Hùng Khai Sơn mà bón cho nàng, chỉ sợ nàng đói bụng …

Mãi cho đến khi thực sự không bón được nữa thì hắn mới thu tay lại … Đừng nói là vẻ mặt Thiên Tầm lúc ăn thống khổ thì Quân đại thiếu gia cũng sẽ cho rằng đó là quai hàm của nàng yếu ớt cho nên thực sự không có nhai được.

Bất quá nếu phỏng chừng hắn có nói ra, tuyệt đối sẽ bị Xà vương vô tình đuổi giết … Ngươi coi bổn tiểu thư ta là heo sao? Heo cũng không đến mức như vậy. Xem ta thế nào đánh ngươi thành đầu heo.

Sau đó, Quân đại thiếu núp bên trong Hồng Quân Tháp lại có thêm không ít thứ tốt: ước chừng phải năm sáu mươi cân da rắn! Phải biết rằng mỗi một lần Xà vương thăng cấp là một lần lột ra. Tự nhiên là lúc đó Xà Vương sẽ không cho Quân đại thiếu ở bên cạnh … Mà lần này Xà vương thăng không biết bao nhiêu cấp. Như dự đoán thì phỏng chừng lượng da của nàng cũng nhiều lắm, không chừng cũng được một hai chục rương …

Chẳng qua, Xà vương đại nhân đối với sự kiện lần này rất chi là xấu hổ. Nhưng Quân đại thiếu lại không cảm thấy có chút xấu hổ nào. Ca đã sớm biết ngươi là Xà vương rồi, ta đã đem ngươi trở thành lão bà của ta rồi, còn ý tứ cái rắm. Hơn nữa năm đó tân nương tử Bạch Tố Trinh còn sinh được oa nhi nữa là … Hơn nữa ngươi so với nàng còn mạnh hơn nhiều lắm … Ca cái gì cũng không thấy.

Còn về sau này, vốn Quân đại thiếu còn muốn cho nàng ăn Thất thải thánh quả cùng Linh Lung Liên nhưng lúc ấy Thiên Tầm từng nói qua một câu:

- Đại tỷ từng nếm qua chưa?

Quân đại thiếu thành thành thật thật trả lời, khẳng định không có. Đồ vật này vừa mới vào trong tay hắn, người nếm qua nó chưa từng có một

ai.

Kết quả là Xà vương sống chết cũng không chịu ăn, trừ phi là đại tỷ của nàng ăn thì nàng mới ăn.

Xà vương kiên trì làm cho Quân đại thiếu cảm thấy hết cách. Rồi lại cảm thấy tự đáy lòng vui mừng thay cho Mai Tuyết Yên.

Dọc đường đi tùy thời đều có thể chứng kiến huyền giả cao thủ vội vàng lên đường, ra roi thúc ngựa. Tựa hồ có chuyện gì cực kì quan trọng cần bọn họ đi xử lý.

Nhưng lại thường xuyên đi tới đi lui như vậy nhưng tất cả bọn họ dường như là cùng một phe.

Dọc theo đường đi, Quân Mạc Tà nhìn thấy trước sau gồm bảy tám người cưỡi khoái mã cưỡi ngựa nhanh chóng lướt qua như một ngọn gió.

Bọn họ đều là những hiệp khách giang hồ. Thần sắc mọi người đều là vội vàng. Hơn nữa trong mắt còn có một tia nhiệt huyết không nói lên lời. Nếu là ngày bình thường chứng kiến một đại mỹ nữ bực này như Xà vương bọn họ như thế nào cũng sẽ không giữ quy củ, trêu đùa vài câu. Hoặc là dày mặt nói ra vài câu… Còn cái gì mà huýt sáo hay vài câu nói khó nghe tuyệt đối sẽ không nói ra. Nhưng hôm nay lại tuyệt đối không có ai tiến lên bắt chuyện … Nhiều nhất thì cũng chỉ có vài người cưỡi tuấn mã đi qua rồi ngoái đầu nhìn lại. Hai mắt tham lam nhìn tới nhìn lui. rồi cũng không để cho người ta tức giận mà vội vàng thúc ngựa chạy tiếp, bụi bay cuồn cuộn.

Điều này thậm chí làm cho Thiên Tầm có chút buồn bực. Thậm chí là có chút mất mát. Chẳng lẽ khi mình tỉnh lại mị lực của mình lại giảm xuống nhiều đến thế sao? Dọc đường đi không khỏi có chút tức giận …

Nhưng trong lòng Quân Mạc Tà lại nghĩ tới một khả năng khác.

Chẳng lẽ trong giang hồ gần đây xảy ra chuyện đại sự gì sao? Hoặc giả là sắp sửa phát sinh đại sự gì?

Thậm chí là phát sinh ngay trước Đoạt Thiên Chi Chiến sắp bắt đầu!

Nếu không thực sự khó mà tìm thấy lời giải thích nào hợp lý hơn thế. Những hiệp khách giang hồ này mỗi người đều khác thường như vậy.

Nhìn cảnh tượng bọn họ vội vàng, Quân Mạc Tà tuyệt đối tin tưởng: cho dù là có người nhà trong số bọn hắn chết, hoặc giả phải chạy trốn kẻ thù cũng tuyệt đối không vội vàng tới mức như vậy.

Cái này quả thực là làm người ta rất kinh ngạc!

Hết lần này đến lần khác những người này lại quá vội vàng hành tẩu, cho dù hỏi bọn họ cũng đều không nói … Đương nhiên Quân đại thiếu gia có thể dùng biện pháp mạnh để khiến bọn hắn phải nói ra nhưng hắn lại không muốn làm như vậy.

Theo sự tăng lên của huyền công, tâm tình của hắn cũng từ từ trầm ổn. Loại sự việc cỏn con này Quân đại thiếu gia cũng không có chút hứng thú mà bắt bớ làm gì.

Bất quá, cho dù thực sự có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì mình chỉ cần tìm một chỗ hỏi thăm một chút là ra. Chính mình cũng không quá mức gấp gáp tò mò phải biết chuyện này như vậy.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 328: Thiệp Mời ?

Phía trước vốn là một thị trấn lớn, ở tại cái vùng nhỏ nhoi này thì cũng có thể coi là chỗ phồn hoa nhất rồi.

Tửu điếm lớn nhất ở thị trấn này có tên là Phượng Tê lâu. Tương truyền khi trước từng có một vị hoàng phi ghé qua nếm thử món ăn nơi này và khen mãi không thôi. Bởi thế thị trấn này còn gọi là Phượng Nghi trấn.

Hiện giờ trên Phượng Tê lâu các bàn đều đã chật kín chỗ ngồi.

Vào thời điểm mà Quân Mạc Tà cùng Thiên Tầm tới đây, trong đại sảnh của tửu điếm này cũng chỉ còn một bàn trống không. Hình như là vừa có người khách nào đó mới rời đi nên bọn tiểu nhị mới thu dọn xong. Nếu không khẳng định sẽ không còn bàn.

Trong đại sảnh, hơn phân nửa những người ngồi dùng cơm đều có đao kiếm để trên bàn hoặc dựa bên cạnh. Dựa vào cách ăn mặc của bọn họ xem ra đều là các giang hồ hiệp khách. Quân Mạc Tà nhìn qua một lượt không khỏi lắp bắp kinh hãi.

Trong những người này, không ngờ còn có mấy người là Thiên Huyền cao thủ. Hắn đảo qua một lượt, ít nhất cũng đã thấy có ba đến bốn người như vậy.

Những người ở cấp độ Thiên Huyền này, hiện tại đối với Quân đại thiếu gia thì bọn họ trong mắt hắn đã sớm không là cái gì rồi. Thậm chí là không có bất kì ý nghĩa nào với hắn. Nhưng đây là thế giới thế tục, ở

thế tục này chỉ cần một Thiên Huyền cao thủ ít nhất cũng là bá chủ một phương. Có thể nhìn thấy cường giả Thiên Huyền tụ tập nhiều như thế này thực sự không có nhiều lắm, thậm chí có thể nói là cực kì hiếm thấy…

Nhưng hiện tại ở chỗ hẻo lánh này, diện tích cũng không phải là lớn. Chẳng qua chỉ là một trấn nhỏ mà thôi lại có thể cư nhiên có ba bốn vị Thiên Huyền cao thủ ngồi cùng một tửu lâu ăn cơm với nhau. Hơn nữa còn an phận, mỗi người đều im lặng làm việc riêng của mình. Đều lẳng lặng ngồi đó ăn cơm, uống rượu của mình… Không nói bất cứ một lời nào. Bọn họ lúc nào lại trở nên an phận như vậy?

Hơn nữa, trong mấy vị Thiên Huyền này khẳng định ít nhất có hai vị có cừu hận với nhau. Chỉ cần nhìn ánh mắt hận thù giữa hai người bọn họ là có thể phán đoán ra được. Mà nhân thủ bên người bọn hắn mang theo ra ngoài biểu hiện lại càng rõ ràng hơn. Cơ hồ như gươm đã tuốt khỏi vỏ, nỏ đã căng dây chỉ chực bắn ra. Nhưng hai người bọn họ tuy rằng cực kì hận thù nhưng vẫn kiềm chế tính tình của mình cùng thái độ của đám thuộc hạ.

Cho nên suy ra, hai người bọn họ đều đặc biệt không muốn phát sinh xung đột ở chỗ này.

Giang hồ… Lúc nào đã trở nên hiểu chuyện như vậy?

Hiện tại dựa vào tình hình trước mắt này cũng không có gì đặc sắc cả. Nhưng nội tình kinh người bên trong chuyện này lại khiến cho Quân đại thiếu kinh ngạc. Chuyện tình ẩn chứa bí mật như vậy khiến Quân đại thiếu kinh ngạc cũng có thể hiểu được.

Quân Mạc Tà cùng Thiên Tầm chậm rãi ngồi xuống, lát sau có tiểu nhị lập tức tiến đến tiếp đón:

- Vị công tử này … Phu nhân, xin hỏi hai vị có mang theo thiệp mời không?

- Thiệp mời? Thiệp mời gì?

Quân Mạc Tà kinh ngạc hỏi ngược lại. Xảy ra chuyện quái quỷ gì như thế này, ăn một bữa cơm lại phải cần có thiệp mời. Đây là loại tửu lâu gì đây?

Quân Mạc Tà vẻ mặt kinh ngạc, Xà Vương bên cạnh đã sớm vì tiếng phu nhân mà tên tiểu nhị vừa kêu làm cho hai má đỏ bừng, vừa thẹn vừa mừng cúi đầu …

- Ách. Nếu công tử đã không có thiệp mời, vậy thì mời công tử gọi món.

Tên tiểu nhị nhận được câu trả lời phủ định vẫn không có bất kì biểu hiện lãnh đạm, chậm trễ nào. Ngược lại vẫn ân cần trả lời, cung kính khom người, trình lên thực đơn.

Bất quá tiểu nhị nói càng làm Quân đại thiếu càng thêm kinh ngạc. Nói gì vậy? Không có thiệp mời cũng được gọi món?

- Chẳng lẽ, không cần thiệp mời cũng được gọi món sao?

- Dạ. Hôm nay chính là ngày mừng thọ của một vị quan lại quyền quý bản địa. Mà vị quan nào đã dặn dò chưởng quầy tửu lâu ân cần tiếp đón khách mời giúp vị đó. Sau đó rồi cùng nhau tính toán. Chuyện chính là như vậy.

Có vẻ như những gì Quân đại thiếu gia phỏng đoán cũng có chút đúng nhưng đại bộ phận chủ yếu vẫn chính là trống đánh xuôi kèn thổi ngược, hoàn toàn sai lệch.

- Tiểu nhị. Tửu điếm các ngươi còn có một gian phòng nào trang nhã mà yên tĩnh hay không?

Quân Mạc Tà nhìn xung quanh đại sảnh một lát, cau mày nói.

- Vị công tử này. Xin lỗi. Bản điếm thực sự không có một gian phòng nào như vậy.

Tiểu nhị khom lưng xin lỗi.

- Vậy ở chỗ này đi!

Thiên Tầm thấp giọng nói.

Tên tiểu nhị này kêu nàng một tiếng phu nhân khiến cho nàng cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Cho nên nàng không có so đó với hắn …

- Cũng được.

Quân Mạc Tà tùy tiện gọi mấy món ăn sáng cùng với một bầu rượu. Tên tiểu nhị cầm thực đơn rời đi mà không khỏi cảm thấy khinh thường. Vốn thấy rằng hai người bọn họ ăn mặc xa hao, khí độ cao quý. Chọn loại rượu cũng là loại tốt nhất. Thức ăn cũng là thức ăn ngon nhất. Ai ngờ cái tên nam nhân kia lại cư nhiên có thể chọn loại rượu thấp kém nhất. Như thế đã đành, hắn lại còn chọn một đĩa cải trắng nữa chứ. Thật sự là dọa người a. Mang theo một tiểu nương tử xinh đẹp ra bên ngoài như vậy cho dù cả đời này kiếm bao nhiêu tiền đều gọi những món ăn đắt nhất cho nàng ta cũng chịu. Đúng là quỷ keo kiệt a.

Thực sự không nghĩ tới, Tà Quân Chi Chủ danh chấn thiên hạ, Quân Mạc Tà quân đại thiếu gia lại có thể bị gã tiểu nhị kia trong lòng thầm mắng là quỷ keo kiệt. Thực sự là thế sự vô thường a, Đúng lúc này, một trận vó ngựa dồn dập vang lên. Từ xa tới gần rồi dừng lại trước cửa tửu điếm.Lát sâu có tiếng bước chân vang lên. Có vài tên hán tử trung niên vây quanh một nam một nữ xuất hiện bên ngoài cửa. Tên nam nhân vạm vỡ kia mặc một bộ áo bào màu xám, dẫn đầu đi vào.

Quân Mạc Tà nhíu mày, lại là một Thiên Huyền cao thủ! Còn là một Thiên Huyền đỉnh phong nữa. Hôm nay rốt cục là có chuyện gì xảy ra vậy?

- Tư Mã bảo chủ, không nghĩ tới ngài cũng tới đây a! Đúng lúc kết bạn song hành cùng chúng ta a.

Có một vài người đang ngồi bên trong đứng lên chào hỏi.

Vị Tư Mã bảo chủ kia mỉm cười gật đầu. Ngay lập tức có mấy người đang ngồi ở mấy cái bàn lớn trong đó đứng dậy nhường chỗ cho hắn. Vị Tư Mã bảo chủ này cũng không khách khí. Chỉ ôm quyền nói một tiếng đa tạ rồi đi tới ngồi xuống.

Hắn ngồi xuống bàn, sau đó lấy từ trong lòng ra một đồ vật ngay ngắn như là do đồng đỏ đúc thành đặt xuống mặt bàn. Sau khi lấy ra vật này để trên bàn, Tư Mã bảo chủ này nhìn quanh đại sảnh một lượt, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tự mãn.

Đúng như những gì người này dự đoán, sau khi vật này xuất hiện có vô số ánh mắt ngưỡng mộ nhìn về phía người hắn. Trong đó có một người cười khan nói:

- Tư Mã bảo chủ không hổ danh là Tư Mã bảo chủ. Không ngờ chính là đồng đỏ. Ha ha, đúng là làm cho huynh đệ chúng ta hâm mộ không thôi.

Trên mặt Tư Mã bảo chủ không khỏi cảm thấy đắc ý, hắn ôm quyền nói:

- Đâu có, đâu có. Đây chẳng qua là do Quân đại nhân nể tình. Kỳ thật Tư mỗ vừa nhận được thiệp mời từ ngài.

- Khách khí, khách khí! Tư Mã bảo chủ quả nhiên là khách khí. Quân chủ đại nhân há lại mời sai. Đồng đỏ ở trong tay Tư Mã bảo chủ đó cũng chính là thường tình mà thôi. Ha ha.

Một đám người đồng thanh nói!

- Ha ha. Các vị nói quá lời rồi.

Tư Mã bảo chủ rút cục không nhịn được cỗ đắc ý trong lòng, thoải mái cười rộ lên.

Cùng đi với Tư Mã bảo chủ kia chính là một nữ nhân trẻ tuổi. Từ khi nàng đi vào thủy chung không có nói một lời. Ánh mắt lại dán chặt lên y phục trên người Thiên Tầm. Bộ mặt lưu luyến, tựa hồ như muốn dùng ánh mắt nuốt bộ quần áo của Thiên Tầm vào trong đó.

Không thể không nói, bất kỳ một loại trang phục mới nào tại bất kỳ một triều đại nào đó vào trong mắt nữ nhân đều là một vật hấp dẫn to lớn khó có thể ngăn cản.

Nhất là khi mà Thiên Tầm mặc bộ quần áo này vào, cả người xanh biếc. Làm cho người ta nhìn vào cảm giác đầu tiên chính là vui vẻ, nhưng lại không mất đi vẻ phóng khoáng, đoan trang vốn có. Cũng không làm mất đi vẻ đẹp của nụ cười. Không làm mất đi sự ung dung, quý phái cùng vẻ tươi tắn, tự nhiên. Mặc bộ quần áo này vào càng làm cho người ta xinh đẹp nhưng tuyệt đối không gây ra phản cảm.

Bộ quần áo này nhìn qua thì có vẻ bình thường. Nhưng chỉ cần nhìn kĩ một lúc sẽ khiến người ta mê muội, hãm vào trong đó! Chỉ cần cẩn thận quan sát, mới có thể phát hiện. Bộ y phục này vô luận là về hình thức hay là ý cảnh phối hợp đều là độc đáo, tay nghề tinh xảo.

Chỉ cần ngồi như thế kia cũng đã là dáng vẻ thập phần phong phú. Khuôn mặt xinh đẹp dường như có ma lực, làm cho người ta không dám tới gần.

Tất cả những thứ đó mặc trên người, cơ hồ đều không có một kiện trang sức hoa lệ nào. Chỉ có một cái thắt lưng mềm ngang hông được khảm lên ba khỏa ngọc màu trắng. Rút một cái là ra, từ đó tỏa ra ánh sáng yếu ớt như là Phượng Hoàng đồ án.

Nhưng phần cảm giác này cũng không rõ ràng cho lắm, có chút gì đó mông lung lại càng khiến cho người ta yêu thích.

Nhất là sau khi mặc vào, càng làm tôn lên vẻ đẹp của người mặc nó, như là tiên tử trên trời giáng xuống. Khí chất cao quý, dường như không thể chạm tới.

Xiêm y xuất xắc như vậy, thử hỏi có nữ nhân nào lại không muốn mặc vào?

Càng nhìn, nàng kia càng vừa ý. Càng lúc càng khó có thể dời mắt khỏi nó. Trong mắt hiện lên vẻ tham lam cực độ, rút cục không thể khống chế được mà quay đầu sang bên vị Tư Mã bảo chủ mà ghé vào tai nhẹ nhàng nói mấy câu.

Vị Tư Mã bảo chủ kia vẻ mặt ngẩn ra, quay đầu lại, nhìn về phía bàn Quân Mạc Tà cùng Thiên Tầm đang ngồi đó.

Vừa nhìn thấy Thiên Tầm, vị bảo chủ đại nhân này trong mắt không thể kìm được toát ra vẻ kinh ngạc tột độ.

Lúc tiến vào đây hắn cũng không phát hiện ra, cũng thật không ngờ nơi hẻo lánh đến bực này lại có thể gặp một mỹ nữ hiếm thấy trên đời như vậy.

Nhìn vào cách ăn mặc quý phái của hai người này, lại thêm diện mạo bất phàm. Nhưng hai người này bất quá chỉ là những người trẻ tuổi, vừa nghĩ tới đó hắn không khỏi động tâm. Hắn thầm nghĩ, xem ra hai người bọn họ bất quá chỉ là công tử tiểu thư của các vương công đại thần. Hoặc giả là một đôi vợ chồng đi du ngoạn sơn thủy mà thôi. Bất quá bằng với tu vi Thiên Huyền đỉnh phong của mình, tại phạm vi mấy nhìn dặm quanh đây, thực không có người nào dám trêu chọc vào mình.

"Vị công tử này, "Tại hạ Tư Mã hữu lễ."

Tư Mã bảo chủ có chút mất tự nhiên ôm quyền một cái. Trên mặt loại toát ra thần sắc như muốn nói, ta bắt chuyện với các ngươi chính là cho các ngươi mặt mũi cực kì lớn rồi đó.

- Ai nha… Tư Mã bảo chủ không biết có chuyện gì muốn thỉnh giáo?

Quân Mạc Tà giương mắt dùng khẩu khí tự hắn gọi là ôn hòa hỏi. Quân đại thiếu thực sự không muốn gây thêm phiền toái ở nơi hẻo lánh này. Cho nên, Quân đại thiếu cho rằng thái độ của mình hiện giờ đã là rất hòa ái dễ gần. Nếu Quân Mạc Tà nói ra danh tính của mình là Tà Quân Chi Chủ thì chỉ sợ đã dọa bọn hắn vỡ mật rồi. Phỏng chừng có thể dọa cho tên Tư Mã bảo chủ này im lặng. Sau đó những chuyện liên quan tới hắn tên Tư Mã này sẽ không ngần ngại mà thổi phồng lên. Nếu kiếp sau mà còn có thể nhớ, khẳng định hắn cũng sẽ không ngần ngại mà thổi phồng Quân đại thiếu gia nhà chúng ta: Tà Quân Chi Chủ lão nhân gia từng dùng loại khẩu khí hòa nhã, thân ái nói chuyện với ta.

Nhưng hiện tại không có ai nói cho hắn biết, cho nên …

Cho nên vị Tư Mã bảo chủ này hiện tại trong lòng cảm thấy thực không thoải mái. Tên tiểu tử này là con nhà ai vậy? Ta kháo, khẩu khí so với ta còn muốn lớn hơn. Dù gì ta cũng là một đại nhân vật a. Chủ động mở miệng nói chuyện cùng hắn mà hắn lại cư nhiên có thể dùng bộ mặt không mặn không nhạt nói chuyện với ta? Thậm chí còn cho thế là điều hiển nhiên. Thật sự là lớn mật mà. Không riêng gì Tư Mã bảo chủ mà những người xung quanh hắn đều ngừng nói chuyện dùng ánh mắt kinh ngạc tới cực điểm nhìn hắn. Tên tiểu tử này thực chán sống rồi sao? Lá gan thực là lớn a? Đây chính là Tư Mã bảo chú đó. Đó chính là một Thiên Huyền cao thủ đỉnh phong bằng xương bằng thịt đó. Khoảng cách tới Thần Huyền chỉ còn một bước nhỏ mà thôi. Xa không nói đến, trong phạm vi ngàn dặm quanh đây tuyệt đối không có ai dám vuốt râu hùm hắn đâu. Ngươi, một tên mao đầu tử miệng còn hôi sữa lại có thể cư nhiên dùng thái độ đó nói chuyện với hắn! Xem ra tên tiểu tử này tám phần sẽ gặp xui xẻo rồi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 329: Ngươi Không Dám Giết Ta

- Ách, ta xem công tử diện mạo bất phàm, nên có ý muốn kết giao. . .

Trên mặt Tư Mã lộ vẻ cười bất động nói:

- Không biết trong tay công tử có thiếp mời không?

- Thiệp mời? Không có. Thứ đồ chơi đó nhất định phải có sao?

Mạc Tà có chút không kiên nhẫn, người này tốt xấu gì cũng có chút thực lực, sao lại không có ánh mắt như vậy, không thấy bổn thiếu gia không muốn để ý đến ngươi sao?

Nguyên lai là không phải là được mời!

Tư Mã nhất thời yên tâm!

Nếu không có thiệp mời, có vẻ như ngay cả tư cách đại biểu cũng không rõ ràng lắm, vậy thì khẳng định không phải là đại nhân vật nào! Tối thiểu, khẳng định không là đời sau của đại nhân vật nào! Bổn đại gia thật có thể không cần phải băn khoăn!

Nhất thời một tiếng rống lên:

- Tên trẻ con tiểu bối kia! Dám nói chuyện như thế trước mặt Mã đại gia sao? Không phải được mời, không có thiệp mời ngươi còn dám ở trước mặt đại gia giả ngây giả dại sao? Ta hỏi ngươi, y phục trên người vợ ngươi, Lão Tử coi thích, bảo nàng cởi ra cho lão tử! Hiện tại cởi ra ngay!

Tư Mã chợt thốt ra câu này, cả đại sảnh tức thì lặng ngắt như tờ!

Có vẻ như này lời nói được cũng hơi quá đáng đi?

Thậm chí cả nữ tử đi theo Tư Mã kia cũng mở to hai mắt nhìn:

- Ta chỉ là nói bộ y phục kia tốt lắm thôi mà!

- Ngươi chỉ cần hảo hảo hỏi cụ thể một chút là từ nơi nào làm, hay hoặc giả là mua ở đâu vậy, là được rồi, sao có thể nói như vậy!

Hiện giờ, lại có thể ở trước mặt công chúng sao lại bảo tiểu cô nương nhà người ta cỡi quần áo? Cái này đã không phải là trúng ý quần áo, mà là trực tiếp trúng ý người, nghĩ đến cả người lẫn áo đều được cả hai chắc?

Trên thực tế, Tư Mã đúng là có cái chủ ý này, lúc trước hắn liền phát hiện Thiên Tầm sắc đẹp khuynh thành, dâm tâm sớm đã nổi lên, chỉ là thấy hai người Quân Mạc Tà khí độ phi phàm, chưa dám hành động thiếu suy nghĩ, lợi dụng lấy cớ "Kết giao" tiến hành dò xét, lại phát hiện đối phương chẳng những không có thiệp mời, thậm chí cả "Thỉnh mời" ý nghĩa là cái gì cũng không biết...

Mà người trước mắt không biết "được mời" chỉ có thể là người không có thế lực, nhân sĩ không quan trọng gì, nhất thời nổi lên tư tâm, nên Tư Mã còn nghĩ đến, chỉ cần đe doạ một chút, tất nhiên có thể dọa đối phương chịu thua, chính mình đang có thể mang theo tuyệt sắc tiểu mỹ nhân này một đường đi Thiên Nam trước, lấy tư sắc tiểu mỹ nhân này, tuyệt đối là một điểm sáng, không phải là rất có mặt mũi sao?

Thậm chí, cho dù là đem cái tên tiểu bạch kiểm kia giết đi cũng không quan trọng, đối phương dù sau lưng có thế lực, tất nhiên cũng không phải là người quan trọng gì, lấy thân phận Thiên Huyền đỉnh phong cường giả của mình, giết một người, Tư Mã đại bảo chủ còn tự tin là có thể dễ dàng làm được.

Trên mặt Mạc Tà nháy mắt nổi lên một tầng sát khí! Chính mình vốn không muốn gây chuyện, nhưng chuyện lại tự đổ vào thân, quả là phúc họa không cửa, là do người này ban cho! Hai mắt mở lớn, tức thì trở nên âm lãnh, bình tĩnh quan sát tên Tư Mã cao thủ Thiên Huyền đỉnh phong trước mặt:

- Ngươi xác định lời ngươi vừa nói?

Tư Mã còn thủy chung là Thiên Huyền cao thủ, đều có một phần cảnh giác, bị khí thế của đối phương làm cho kinh sợ, không hiểu sao trên người cảm thấy rét run, nhưng hắn nhìn nhìn thiếp mời đỏ trong tay, lá gan lớn hơn, hắn cầm thiệp mời nhẹ nhàng gỏ lên trên bàn, cười lạnh nói:

- Thì sao?, Đồ mặt trắng, ngươi còn có ý kiến gì?

Hắn hừ một tiếng nói :

- Tại đây trong phương viên ngàn dặm phía bắc Thiên Hương, lời nói của Tư Mã ta, chính là kim khẩu ngự ngôn! Ngươi dám không tuân theo sao?

Mạc Tà nhẹ nhàng mà nở nụ cười, thần tình toát ra sát khí lạnh thấu xương:

Kim khẩu ngự ngôn? Lại là kim khẩu ngự ngôn, cái gọi là kim khẩu ngự ngôni lại là làm cho một cô nương ở trước công chúng cởi quần áo! Ta hôm nay chính là thật mở rộng tầm mắt!

Xà Vương Thiên Tầm thủy chung không có mở miệng nói chuyện, thậm chí cả nhúc nhích cũng không, chính là thản nhiên cười, mặc cho Quân Mạc Tà toàn quyền xử lý việc này. Nếu là đặt ở trước kia, dựa theo tính cách của Xà Vương, chỉ sợ hiện tại vị Tư Mã bảo chủ tự xưng "Miệng vàng lời ngọc" này sớm đã biến thành một khối thịt rồi, thậm chí còn muốn giết luôn cả lão gia hắn đi, đánh giết một trận long trời lỡ đất, máu chảy thành sông!

Thậm chí như vậy vẫn không thể trút giận.

Nhưng hiện tại có Quân Mạc Tà bên người, Thiên Tầm cảm thấy mặc dù tức giận, nhưng ngoài mặt cũng không lộ ra nửa điểm. Hết thảy, đều giao cho nam nhân xử lý. Liền đơn giản là... Ta đã là nữ nhân của hắn! Chuyện của ta hết thảy cứ để hắn làm chủ!

Lúc này, trong đại sảnh mấy vị cao thủ Thiên Huyền khác cũng do dự mà đứng lên, đối với hành vi của Tư Mã, mỗi người đều là cảm thấy không vừa mắt, nhưng khiếp sợ uy thế của đối phương, nên dù có tức giận cũng không dám nói. Một người trong đó nói:

- Tư Mã bảo chủ, mọi người đều là ra ngoài sinh sống, nếu là có chỗ hiểu lầm, mọi người cùng nhau ngồi xuống giải thích với nhau, ha ha cười môt tiếng là bỏ qua, cho dù là có thù oán, đương trường chém giết cũng được... Nhưng trước mặt công chúng như vậy lại bức bách nữ tử người ta tự mình cởi bỏ quần áo, đây cũng là có chút quá đáng a!

Ánh mắt Tư Mã lộ vẻ âm lảnh nói:

- Nga, ý các hạ là dạy ta nên làm như thế nào sao?

Vị cao thủ Thiên Huyền kia nhất thời nổi nóng lên nói:

- Tư Mã bảo chủ vốn là cường giả Thiên Huyền đỉnh phong, đồng thời cũng nắm giữ thiếp mời tử sắc là người được yêu mến, tại hạ tài đức gì sao nói hai chử dạy bảo? Bất quá trước mắt chúng ta đều là đi đến phủ quân chủ đại nhân chúc mừng, trên đường lại sinh chuyện thị phi, nếu để cho quân chủ đại nhân biết được, chỉ sợ không được tốt lắm a!

- Quân chủ đại nhân vốn là là nhân vật bậc nào, há lại để ý đến chuyện nhỏ nhặt này sao?

Tư Mã hừ một tiếng, nhưng đối khi vị cao thủ Thiên Huyền kia nhắc tới quân chủ đại nhân... rõ ràng là thu liễm một chút, nhưng đối với hai người Quân Mạc Tà, lại vẫn không chịu buông tha: vưu vật này trước

mắt, thật sự là nhìn một cái cũng phải làm cho lòng người bốc lửa, huống chi là sắp ôm vào trong lòng. Mà để cho người vui vẻ là mỹ nhân bực này sau lưng lại không có thế lực nào chống đở.

Mỹ nhân tuy tuyệt sắc bực này, tên mặt trắng này sao có thể xứng với nàng. Cũng chỉ có Tư Mã đại gia ta mới xứng được hưởng diễm phúc như thế

Mạc Tà cười rộ lên, đột nhiên lạnh lùng nói:

- Các hạ nếu muốn nữ nhân của ta cởi quần áo... Vậy ngươi còn chờ cái gì, lại đây đi!

Đại thiếu gia vẫn bảo trì tư thế ngồi ngay ngắn, tay phải phất lên, một cỗ hấp lực mạnh mẽ chợt hiện ra!

Mà cổ hấp lực này tuy rằng cường đại, lại quá sức tập trung, mục tiêu chỉ tập trung vào người Tư Mã, mặc dù là người ở bên cạnh Tư Mã gần trong gang tấc, cũng không có cảm ứng được một tia tiếng gió.

Trước mắt bao người, vị này lúc trước còn diễu võ dương oai tự cho mình là siêu phàm, là Thiên Huyền cao thủ, vậy mà Tư Mã còn không thể cưỡng lại hai chân nhấc lên, chậm rãi hướng phía Quân Mạc Tà nhẹ nhàng bay lại!

Trên mặt Tư Mã chợt hiện lên vẻ hoảng sợ cực độ, nhưng một lời cũng không thể thốt ra! Quân Mạc Tà đã hoàn toàn đạt tới hoàn cảnh cực hạn không gian cấm chế, khiến hắn không chỉ không thể nói chuyện, mà toàn thân dù là một cọng lông tóc cũng là không thể nhúc nhích!

Tất cả mọi người đều hoảng sợ biến sắc! Nhìn thấy Quân Mạc Tà thoáng giơ tay phải lên, khi nhìn lại thì Tư Mã đã trên không trung chậm rãi bay lại không thể tự chủ được bản thân, mỗi người đều không khỏi có cảm giác giống như nằm mơ!

Lăng không nhiếp vật, hơn nữa, mục tiêu lại là một vị cường giả Thiên Huyền đỉnh phong! Chỉ cái này cũng đủ biết tu vi sâu xa bực nào? Với tu vi như thế này sớm đã vượt ra khỏi tầm hiểu biết của mọi người tại đây, quả thực ngay cả nghe cũng là chưa từng nghe nói đến thần kỹ như vậy!

Người trong nghề vừa ra tay, đã biết có hay không.

Là người trong cuộc, trong lòng Tư Mã hiểu rất rỏ lần này đụng phải bức tường rồi. cũng tại chính mình dương dương tự đắc, không ngở lại bị đối phương chế trụ, hơn nữa còn hoàn toàn không thể phản kháng

Tuy rằng còn không biết rốt cuộc là đối phương thi triển thủ đoạn gì, nhưng nhân vật như vậy, tuyệt đối không phải là người mình có thể trêu chọc!

Mặc dù là trong lòng hắn vô cùng hoảng sợ nhưng vẫn còn ỷ lại trong tay còn có con bài chủ chốt, chắc chắn đối phương sẽ không dám tùy tiện thương tổn mình. Bởi trên tay mình đang nắm chính là tử sắc thiếp mời của Tà Chi Quân Chủ

Hiện thời trên thế gian này, thật sự là khó có mấy người dám đối nghịch với Tà Chi Quân Chủ trong truyền thuyết kia

Cho dù là tên tiểu bạch kiểm này rất lợi hại, thực lực quả là hiếm thấy, dù có là người của Tam Đại Thánh Địa thì cũng chưa chắc dám đụng vào mặt trời giữa trưa như Tà Chi Quân Chủ

Thân thể Tư Mã chậm rải bay qua ba cái bàn mới rơi xuống cái bàn trước mặt hai người Quân Mạc Tà đang ngồi, hai chân vừ chạm đất, Tư Mã liền có` cảm giác mình đã khôi phục lại khả năng hoạt động. hiển nhiên là do đối phương đã giải trừ khống chế quỷ dị lúc trước.

- Hiện tại, vị này được xưng là Kim Khẩu ngọc ngôn”. Tư Mã bảo chủ, quỳ xuống cho ta, quỳ xuống ngay lập tức!

Mạc Tà vừa trừng mắt, khí thế như một ngọn núi to lớn ầm ầm áp tới!

Tư Mã chỉ cảm thấy thân thể vừ khôi phục lại tự nhiên, liền có một áp lực nặng như một quả núi đè lên, hoàng toàn không có một chút khả năng kháng cự, hai chân tức thời mềm nhũn, không tự chủ được "Bùm" một tiếng, thẳng tắp quỳ xuống trước mặt!

- Hiện tại, nói cho ta biết, ngươi còn muốn nữ nhân của ta cỡi quần áo cho ngươi hay không?

Mạc Tà giơ một chân đở lấy cằm Tư Mã, nân mặt hắn lên. Mặt giày nhẹ nhàng vổ lên mặt hắn hai cái, phát ra tiếng vang thanh thúy. Vẻ mặt lạnh băng mang theo sát khí chậm rải hỏi

Đây là vũ nhục! Tuyệt đối vũ nhục!

Mọi người ở đây ai cũng cảm thấy đột ngột. Nhưng đối phương có thủ đoạn kinh thiên như thế, đối với Tư Mã kẻ dám can đảm vũ nhục nữ nhân của mình há có thể khách khí sao? Như vậy đã là có chút khoan dung rồi.

- Vừa rồi là tại hạ có mắt không thấy thái sơn, ăn nói xằng bậy. nhưng giết người là đầu rơi xuống đất, chẳng lẽ các hạ dám động thủ giết ta sao?

Sắc mặt Tư Mã trắng bệch, trên đầu mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống, nhưng vẫn nắm chặt “cộng cỏ cứu mạng”, nỗ lực chống chế.

- Cho tới giờ phút này ngươi lại còn chắc chắc là ta không dám giết ngươi? Ta thật không biết tự tin của ngươi là từ nơi nào tới! Nhưng với cái phần can đảm này của ngươi, ta liền thống thống khoái khoái tiễn ngươi một đoạn đường, đường xuống hoàng tuyền xa xôi, một đường ngươi đi thật tốt a.

Mạc Tà nhíu mày, chân chính có chút buồn cười, nhìn tên Tư Mã trước mắt này. Khi người nầy mới vừa nói ra câu nói cần Thiên Tầm cởi

quần áo, trong lòng Quân Mạc Tà, đã phán quyết cho hắn tội chết!

Đại thiếu gia quả thật không biết, trên thế giới này, còn có người nào mà chính mình không dám giết!

Cho dù đối phương có là Cửu U Thập Tứ Thiếu. . . Mình chỉ cần có thể giết chết cũng sẽ lập tức giết chết, huống chi là hắn chỉ là một tên Tư Mã nhỏ nhoi, so với con kiến hôi cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

- Ngươi dám? Ta là khách nhân của quân chủ! Ta quân chủ mời tới! Ngươi không thể giết ta!

Tư Mã còn cảm giác được sát ý của đối phương càng ngày càng đậm, đột nhiên tỉnh ngộ, đối phương có vẻ như căn bản là hiểu được hết ý nghĩ của “thiệp mời", vội vàng giãy giụa kêu lên một tiếng, đồng thời gắt gao cầm Đồng Bài trong tay mình...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 330: Giết!

Thứ ba!

- Khách mời của Quân chủ?

Quân Mạc Tà híp mắt, khẽ nhíu mày:

- Không biết là người nào mà có uy thế lớn như vậy? Khách của hắn chẳng nhẽ ta không giết được sao?

- Tà Quân Chi Chủ!

Tu Mã còn cố chấp ương ngạnh, có một chút cáo mượn oai hùm:

- Ta phải thừa nhận rằng ngươi quả thực rất mạnh. Nhưng liệu ngươi có thể mạnh bằng Tà Quân Chi Chủ Quân Mạc Tà đại nhân sao?

- Tà Quân Chi Chủ? Quân Mạc Tà đại nhân?

Quân Mạc Tà giật mình, không tự chủ được sờ sờ cái mũi mình. Hắn quay đầu nhìn sang Thiên Tầm. Thiên Tầm cơ hồ không nhịn được phá lên cười, vội vàng nhìn về phía hắn.

Ta kháo, bổn tôn lão tử hiện đang ở chỗ này mà tên tiểu tử ngươi lại dám ỷ vào danh tiếng của lão tử ức hiếp chính lão tử? Ỷ vào uy thế của lão tử mà bức lấy quần áo của lão bà lão tử?

Cái này … Con mẹ nó, chuyện này không chỉ đơn thuần là truyện cười rồi.

- Ngươi nói, thứ trong tay ngươi chính là thiệp mời của Tà Quân Chi Chủ Quân Mạc Tà?

Quân Mạc Tà sắc mặc có chút khó coi đứng lên.

- Đúng vậy.

Tư Mã còn có chút đắc ý.

Xem ra người này cho dù cường đại như thế nào đi chăng nữa cũng vẫn không dám trêu vào Tà Quân Chi Chủ a. Hắn ngẩng cao đầu tiếp tục nói:

- Mau buông ta ra, ta chính là khách quý của Tà Quân đại nhân đó. Ta chính là người nhận được thiếp mời đó, ngươi biết thứ này đại biểu cho cái gì không?

Quân Mạc Tà không thèm chú ý đến lời nói của hắn. Hắn tiện tay vẫy một cái, vốn ban đầu Tư Mã còn đang nắm chặt cái lệnh bài tử đồng trong tay nhưng chỉ một cái vẫy của Quân Mạc Tà liền đã chuyển tới tay hắn. Quân Mạc Tà nhìn qua một chút, không khỏi cười khổ lắc đầu.

Thiên Tầm bên cạnh cũng tò mò quay đầu lại, chỉ thấy mặt trái có khắc mười sáu chữ nhỏ: tháng sáu ngày mười lăm. Tà Quân mở phủ, Quân lâm thiên hạ, thống nhất giang hồ.

Tà Quân mở phủ?

Quân Mạc Tà khẽ cau mày, trong nháy mắt hắn rốt cục đã minh bạch những chuyện kì lạ xảy ra trong những ngày hôm nay rồi.

Việc này chắc hẳn là kiệt tác của Mai Tuyết Yên.

Phóng mắt ra khắp thế gian này, nếu nói người hiểu rõ Quân Mạc Tà nhất khẳng định không ai khác ngoài Mai Tuyết Yên.

Chắc là sau khi Mai Tuyết Yên mang theo những mảnh nhỏ linh mạch trở lại Thiên Phạt khiến cho thực lực của mọi người đều tăng lên một cách tương đối. Làm cho Mai Tuyết Yên xác nhận Quân gia trước mặt đã có thực lực, đủ để ứng phó hết thảy mọi biến cố phát sinh .. Nếu tiếp tục không phát uy cho mọi người biết đến mà nghỉ ngơi dưỡng sức thì quả thực là phí của trời …

Chuyện quan trọng nhất hiện giờ chính là Đoạt Thiên Chi Chiến sắp tới. Hiện tại mở phủ, khai tông lập phái chính là thời gian tốt nhất. Làm cho Tam Đại thánh địa phải ngậm bồ hòn làm ngọt, không dám làm ra động tác quá phận nào. Thậm chí còn phải tươi cười lấy lòng Quân gia.

Mà một nguyên nhân khác chính là: hiện tại Quân Mạc Tà còn đang ở bên trong Huyễn Phủ. Huyễn Phủ hùng bá một phương bao năm, mạng lưới thông tin rất cường đại. Như thế nào lại không nghi ngờ thân phận cùng lai lịch của Quân Mạc Tà? Như thế nào lại không phái người đi điều tra?

Nhưng nếu bên ngoài truyền ra thông tin Tà Quân Chi Chủ mở phủ, khai tông lập phái như vậy thì những người bên trong Huyễn Phủ vô luận đối với Quân Mạc Tà có bao nhiêu điểm đáng ngờ đều sẽ không nghi ngờ “Mặc Quân Dạ” chính là Quân Mạc Tà.

Chỉ có Quân Mạc Tà ở bên ngoài mới làm như vậy. Chứ người khác không hề nghi ngờ sự việc lại quỷ dị đến bực này.

Nếu Tà Quân Chi Chủ hiện tại đang ở Huyền Huyền đại lục gióng trống khua chiêng chuẩn bị khai tông lập phái như vậy thì làm sao còn có thời gian mà xuất hiện bên trong Huyễn Phủ?

Chính vì sự việc này cũng giúp Quân Mạc Tà thuận lợi tiến hành “ẩn núp” bên trong Huyễn Phủ.

Còn có toàn bộ dòng chính Quân gia ở trong Thiên Phạt sâm lâm nữa. Có vẻ như cũng chỉ có một người như Mai Tuyết Yên mới có thể đảm

đương trách nhiệm thay thế Quân Mạc Tà ra một quyết định trọng đại như vậy.

Hơn nữa, Mai Tuyết Yên so với bất kỳ người nào khác cũng hiểu rõ sự kiêu ngạo trong lòng Quân Mạc Tà nhất.

Ngày đó lui về Thiên Phạt chính là bởi vì Quân gia phải đối mặt với sự uy hiếp trí mạng đến từ Tam Đại thánh địa không thể tránh được. Thực sự không thể không lui vào đó để tính kế lâu dài. Nếu thực sự cả đời này Quân Mạc Tà phải sống núp bóng trong Thiên Phạt thì thực sự hắn không chịu nổi.

Quân Mạc Tà có thể tạm thời thích ứng cuộc sống hiện giờ nhưng tuyệt đối không thể ăn nhờ ở đậu mãi được. Một khi lực lượng của Quân gia được tính lẫn lộn vào lực lượng của Thiên Phạt thì cũng chính là mối duyên tình giữa Quân gia và Thiên Phạt tan vỡ.

Bởi vì Quân Mạc tà nhất định sẽ có một ngày tự mình lập một môn phái.

Làm thiếu phu nhân Quân gia đồng thời cũng là người đứng đầu Thiên Phạt, Mai Tuyết Yên đối với vấn đề này hiểu rõ hơn ai hết. Nàng cân nhắc hồi lâu, rồi cuối cùng cũng đưa ra quyết định này.

Dứt khoát đưa ra quyết định này.

Sau khi cùng tám tiền bối thú hoàng thương nghị, Mai Tuyết Yên đưa ra quyết định: Thành lập Tà Quân phủ ở Thiên Phạt, hơn nữa còn đem Thiên Phạt gia nhập vào Tà Quân phủ.

Nói cách khác, tất cả mọi thứ đều là Quân Mạc Tà làm chủ.

Cứ như vậy, sau khi chỉnh đốn thế lực. Cũng không phải tiếp tục lấy việc của Quân gia là việc chính, mà là lấy việc của Quân Mạc Tà làm trọng tâm. Rút cục cũng tránh khỏi bao nhiêu mâu thuẫn tạo điều kiện tốt nhất cho kế hoạch.

Bởi vì đông đảo huyền thú Thiên Phạt quật khởi hoàn toàn là dựa vào một mình Quân Mạc Tà.

Thiên Phạt vạn năm, thành phạt một người.

Những lời này cho tới hiện tại đều đúng sự thật.

Quân Mạc Tà tại Thiên Phạt sâm lâm được xưng là đấng cứu thế, hoàn toàn xứng đáng.

Nhưng quyết định quan trọng tới bậc này cũng chỉ có Mai Tuyết Yên mới làm ra được, cũng chỉ có nàng mới làm ra chuyện này.

Những người khác, cho dù ai cũng không thể tự mình quyết định được chuyện này. Cho dù Quân Mạc Tà cũng không được.

Quyết định này, nếu là bản thân Quân Mạc Tà đưa ra, vô luận dự tính ban đầu đưa ra như thế nào nhưng hắn cũng nhất định sẽ báo đáp ân tình của Thiên Phạt dành cho hắn. Nhưng cho dù thế nào hắn cũng sẽ vẫn thoát ly khỏi Thiên Phạt thành lập một thế lực riêng cho mình ở bên ngoài.

Cho nên người duy nhất có thân phận thích hợp chỉ có thế là Mai Tuyết Yên.

Cho nên Mai Tuyết Yên lúc này lựa chọn mở phủ, khai tông lập phái. Thậm chí ngay cả bản thân Quân Mạc Tà lúc này lại không biết rằng lúc này cả hai phía Quân gia cùng Thiên Phạt đều vô cùng vui vẻ. Cho dù hắn có biết cũng sẽ không làm ra một động thái nào hết.

Nhưng một khi đã mở phủ, tuyên cáo thiên hạ thì Quân gia cùng Thiên phạt chính thức hợp hai làm một tự nhiên là cần làm một nghi thức vô cùng long trọng.

Vì thế, sự tình được khuếch trương đến cực đại liền biến thành cái dạng như hiện giờ. Nhất là sau khi Đường Bàn Tử nghe được tin này liền đem hết khả năng của mình truyền bá ra bên ngoài. Làm cho việc mở

phủ của Tà Quân càng trở nên quan trọng, hoàn toàn làm nổi nên sóng gió trong thiên hạ.

Hiện giờ, tuy rằng Tà Quân chưa chính thức mở phủ nhưng thế lực đích xác lại rất mạnh, cực kì mạnh mẽ. Quả thực so với Tam Đại Thánh Địa cũng chỉ có hơn chứ không kém.

Mà chuyện khiến cho người ta dở khóc dở cười nhất chính là mọi chuyện này căn bản đều không phải do hắn quyết định.

Cho nên hiện tại trong lòng Quân Mạc Tà thực sự có nhiều cảm xúc lẫn lộn.

Thực sự có chút không ngờ tới, bất tri bất giác mình đã trở thành một trong năm thế lực cường đại nhất thế giới này. Thậm có còn có thể là thế lực cường đại nhất.

Trước mắc Thiên Phạt tuy rằng mạnh mẽ nhưng còn thiếu những cao thủ chân chính tỷ như Thánh Tôn, phía trên Thánh Tôn …

Nhưng nội tình bên trong Thiên phạt thực rất hùng hậu, lại còn có thêm một tên quái vật như Quân Mạc Tà luyện đan dược nghịch thiên nữa. Chỉ cần có chút thời gian, Quân Mạc Tà tự tin mình tuyệt đối có thể tạo ra một đoàn toàn bộ là cao thủ Thánh Tôn.

Quân Mạc Tà cúi đầu thở dài một tiếng, hắn hiểu được nỗi khổ tâm của Mai Tuyết Yên.

Việc Mai Tuyết Yên làm, có thể nói là lấy toàn bộ lực lượng Thiên Phạt, từ bỏ hết thảy để thành toàn cho mình. Ngay cả một điểm nhỏ nhoi nghĩ cho mình nàng cũng không hề nghĩ tới.

Con người sống ở trên đời, có thể có được một vị hồng nhan tri kỉ tuyệt sắc toàn tâm toàn ý vì mình như vậy thử hỏi còn đòi hỏi thêm gì nữa?

Giờ phút này, sát khí trong lòng Quân Mạc Tà tự nhiên chậm rãi tiêu tán.

Thậm chí hắn cũng không muốn tiếp tục giết tên Tư Mã này, bởi vì trong lòng hắn hiện giờ toàn bộ là cảm động cùng hạnh phúc tột cùng.

- Hảo! Nhân tiện Tà Quân phủ sắp khai tông ta sẽ tha cho ngươi một mạng. Vừa rồi ngươi cũng nói, giết người thực ra cực kì đơn giản, bất quá chỉ là đầu rơi xuống đất mà thôi, đúng không? Vậy tốt rồi, ta sẽ không giết ngươi. Nhưng ngươi phải khấu đầu chín cái cho ta, sau đó nói câu ta sai rồi chín lần. Ngươi có thể cút đi. Bằng không …

Quân Mạc Tà tiện tay đem vứt cái thiệp mời màu đỏ lên trên bàn, nhưng cái thiệp mời đó lại như một con dao sắc cắm sâu vào mặt bàn.

- Ta sai rồi?

Tư Mã lại còn cường ngạnh nói:

- Ngươi hôm nay đã đắc tội rất lớn với Tà Quân Chi Chủ lão nhân gia, mà ngươi lại còn cư nhiên muốn ta quỳ xuống lạy ngươi sao? Nếu hôm nay ngươi thả cho ta rời đi thì không sao. Nếu như ngươi kiên quyết như vậy, hừ …

Hắn giơ một ngón tay nói:

- Coi như ngươi có gan giết người diệt khẩu đi chẳng nữa. Nhưng hết thảy những người đang ngồi ở nơi này đều là khách mời của Tà Quân đại nhân a. Nếu ngươi dám gây chuyện với khách mời của ngài, thậm chí còn dám ra tay giết người. Tiểu tử, ngươi thử nghĩ xem khi đó ngươi sẽ có kết cục gì? Có thể ngươi có thực lực không tồi, nhưng có thể mạnh bằng Tam Đại thánh địa sao?

Tư Mã bây giờ đối với yêu cầu rõ ràng đã hạ thấp xuống rất nhiều. Hắn hiện tại cũng đã nhìn ra người đối diện hắn trăm vạn lần cũng không thể trêu vào. Không yêu cầu mang người đẹp về. Chỉ cần có thể mang cái

mạng nhỏ này của mình rời đi là được rồi. Nơi đây chính là địa bàn của mình, nếu quả thực phải quỳ xuống mặt tiểu nữ kia lạy chín lần, còn kêu ta sai rồi nữa. Quả thực là không còn mặt mũi a. Quãng đời sau này của ta khẳng định cũng không sống được yên ổn.

- Hì hì!

Xà vương bên cạnh rốt cục không nhịn được cười lớn, vui vẻ nói:

- Tên Tư Mã bảo chủ kia, ngươi không nghĩ rằng hôm nay ngươi còn giữ được cái mạng nhỏ của ngươi là một việc may mắn sao? Cư nhiên lại còn muốn còn thể diện? Ta vỗn đã định bỏ qua, không nói một lời nào. Nhưng không ngờ, ngươi thực sự là …

Tư Mã còn cố chấp nói:

- Mặc kệ là ai, ở sau lưng Tà Quân Chi Chủ lão nhân gia đều phải giữ thể diện cho ngài. Cho dù các người huyền công cao cường, cao hơn tại hạ không biết bao lần. Nhưng ở trong mắt Tà Quân Chi Chủ các ngươi cũng không là gì cả.

Tư Mã nói những lời này, cũng là lần thứ hai thành công dấy lên sát khí trong lòng Quân Mạc Tà.

Thiên hạ này, không biết còn bao nhiêu người dựa vào uy thế của mình mà hà hiếp người lương thiện?

Ta không giết người tốt, nhưng bọn hắn lại bởi vì ta mà chết. Nếu không diệt trừ tai họa này, lòng ta sao có thể yên tĩnh được?

- Ha ha! Thật sự là buồn cười.

Quân Mạc Ta ngửa mặt lên trời cười một tiếng, sát khí lộ ra, thản nhiên nói:

- Làm trò ngay trước mặt bổn tôn, lại còn có thể cư nhiên dùng tên của ta uy hiếp ta cùng nữ nhân của ta. Tư Mã, tên cẩu tặc kia, lá gan của

ngươi quả thực rất lớn a…

Quân Mạc Tà chưa nói xong đã lập tức động thủ. Hắn vươn một bàn tay ra ngoài bắt lấy cánh tay phải của Tư Mã. Tức thì tiếng khung xương vỡ vụn vang lên giống như chim hót dồn dập. Cũng chỉ là một cái nắm nhẹ nhàng mà cư nhiên lại có thể làm toàn bộ khung xương nửa người của Tư Mã bảo chủ vỡ vụn.

Nhưng mà tuy rằng đau đớn, nhưng cũng không bằng nỗi khiếp sợ trong lòng Tư Mã bảo chủ hiện giờ.

Đôi mắt Tư Mã bảo chủ cơ hồ muốn lồi ra.

Làm trò ngay trước mặt bổn tôn lại còn có thể ngang nhiên dùng tên của ta uy hiếp ta cùng nữ nhân của ta.

Những lời này là có ý gì?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 331: Quân Lâm Thiên Nam!

Tư Mã Thượng vẫn còn mờ mịt, nhưng hắn không dám nghĩ đến, vạn lần không dám nghĩ đến! Hắn hiện tại chỉ mong thời gian dừng ngay tại thời khắc này!

Dường như những người khác cũng không phải là kẻ ngu, lập tức minh bạch,trong lúc nhất thời sắc mặt mọi người nơi đây đều trắng bệch, ánh mắt sợ hãi nhìn Quân Mạc Tà. Vị thiếu niên trước mắt này không ngờ lại chính là người trong truyền thuyết…Tà Chi Quân Chủ?.

Đúng vậy, Tà Chi Quân Chủ trong truyền thuyết chính là Thiên Hương Quân gia Quân Mạc Tà, mà vị Quân Tam Thiếu kia, tuổi tác không lớn, mới chưa đầy 20 …Nghe nói người này bề ngoài phong thần tuấn lãng, ngọc thụ lâm phong, , nói chung chính là một mỹ thiếu niên… (đẹp trai khoai to)

Chẳng lẽ thực sự là hắn sao?

Lúc này, Tư Mã Thượng cuối cùng cũng hét thảm một tiếng. Giống như là bị một cơn đau thấu xương truyền đến trung khu thần kinh bắt phải tỉnh lại vậy, hắn không dám đối mặt với sự thật bày ra trước mắt này.

- Quân…Quân chủ đại nhân…., lão nhân gia người hãy tha cho …ta đi…

Tư Mã Thượng toàn thân run rẩy.Hắn ngàn vạn lần cũng không nghĩ ra vận khí của mình lại có thể đen đến mức này!.

Bản thân lấy danh hiệu Tà Chi Quân Chủ đi ức hiếp người khác, không ngờ lại gặp phải Tà Chi Quân Chủ thật!

Vận khí lúc này thật sự là xú khí xung thiên

Cũng không biết tổ tông đã gây ra bao nhiêu ác nghiệt mới có thể đẩy ta vào hoàn cảnh này

Quân Mạc Tà mặt lạnh, không hề mảy may để ý tới lời xin tha mạng của Tư Mã Thượng, cổ tay nhẹ nhàng rung lên, cứ như vậy bất động tại chỗ, nhưng từ chỗ ghế ngồi đột nhiên tung ra một cước , “phanh” một tiếng, thân thể khôi ngô của Tư Mã Thượng kia ngay cả một tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra, cả thân thể “bồng bềnh, đung đưa” phi thẳng ra ngoài!

Quỹ đạo “ phi hành” không ngờ lại có thể không vận hành theo một đường thẳng , mà ở giữa không trung đột nhiên quặt sang bay theo hướng cửa lớn của tử lầu. Tất cả mọi người đều có thể chứng kiến một thân ảnh đang bay xa xa giữ không trung, đột nhiên “Phanh” một tiếng giống như pháo hoa nổ tung ra, huyết nhục đầy trời lả tả rơi xuống, cả thân thể dập nát, dường như nửa điểm xương cốt nguyên vẹn cũng không còn.

Đúng là xứng danh với câu tục ngữ “thịt nát xương tan”.

- Bất luận kẻ nào nếu còn tiếp tuc lấy danh nghĩa Tà Quân đi lừa bịp thiên hạ, ức hiếp lương dân, Tư Mã Thượng chính là tấm gương!

Quân Mạc Tà lạnh lùng nói, các giang hồ hảo hán trước mặt cũng không có thông đồng với Tư Mã Thượng làm bậy, thập chí còn muốn ngăn cản hắn, cho nên Mạc Quân Tà đương nhiên sẽ không trút giận sang người khác.

Chỉ là mọi người vẫn câm như hến, có người nhát gan, thậm chí toàn thân còn run lẩy bẩy, thanh danh Quân Mạc Tà sớm đã vang vọng khắp cả Huyền Huyền đại lục, ai cũng biết hắn bên ngoài ngọc thụ lâm phong,

mỹ nam tử, nhưng bên trong chính là một kẻ giết người không chớp mắt tuyệt thế Ma Quân, Ân, hoặc cũng có thể dùng từ “tuyệt thế tà nhân” để hình dung thì càng chuẩn xác hơn.

Hôm nay tự mình chứng kiến, quả là nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt còn hơn cả danh tiếng, quả nhiên là tuyệt đại hung nhân!

Quân Mạc Tà chậm rãi đứng lên:

- Các vị có tâm đến dự việc bổn tông khai phủ, bản tôn lúc này xin tạ ơn , xin cùng chư vị nói lời cáo biệt! Nếu có duyên, chúng ta sẽ tái ngộ tại Thiên Nam.

Dứt lời liền kéo cánh tay nhỏ nhắn của Thiên Tầm, ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn tùy tùng của Tư Mã Thượng, nói:

- Thế lực bọn thủ hạ của Tư Mã Bảo Chủ như thế nào?

- Bẩm Quân Chủ, Tư Mã Thượng cùng đám thuộc hạ, thanh danh vô cùng tồi tệ, chẳng qua bởi vì tu vi đã đạt Thiên Huyền đỉnh phong, cho nên không người nào có thể chế trụ!

Vị Thiên Huyền cao thủ lúc trước đứng ra can ngăn Tư Mã Thượng cung kính nói.

- A, thì ra thế, nếu là như vậy thì thế lực gây ác kia cũng không cần phải tồn tại nữa!

Quân Mạc Tà thản nhiên nói, nói xong những lời này, hắn liền nắm tay Thiên Tầm, sau đó thân ảnh chợt lóe rồi biến mất vô ảnh vô tung

Một lúc lâu sau, một túi bạc trắng từ không trung đung đưa bay tới, nhẹ nhàng rơi lên trên mặt chiếc bàn nguyên bản Quân Mạc Tà vừa nãy ngồi. . . Giống như là có người nhẹ nhàng buông xuống, thế nhưng không có phát ra nửa điểm thanh âm. . .

Mọi người ở đây, mãi cho đến Quân Mạc Tà hai người rời đi thật lâu sau, vẫn là cung kính đứng, không dám ngồi xuống!

Tà Chi Quân Chủ!

Chúng ta rốt cuộc cũng tận mắt nhìn thấy một đời bá chủ trong truyền thuyết, đứng trên đỉnh của đại lục Tà Chi Quân Chủ!

Vài vị Thiên Huyền cao thủ kích động đến toàn tôn run rẩy!

Bởi vì bọn họ, không chỉ có gặp được bản thân Tà Chi Quân Chủ, lại còn nhận được mệnh lệnh của Tà Chi Quân Chủ!

- Thế lực gây ra tội ác như thế cũng không cần phải tồn tại nữa!

Câu nói này của Tà Chi Quân Chủ, không thể nghi ngờ chính là mệnh lệnh! Hơn nữa đối mặt chính là mênh lệnh đối với tất cả mọi người đang có mặt nơi đây.

Thế lực vốn có của Tư Mã Thượng, kết quả tất yếu, dĩ nhiên là do bọn hắn tiêu diệt, cũng do bọn hắn chia cắt! Lời này chính là ý của Tà Chi Quân Chủ! Việc này tương đương với việc ban cho bọn hắn thiên đại của cải!

Mệnh lệnh của Tà Chi Quân Chủ, hiệu lực còn vượt xa cả thánh chỉ của quân vương một nước trên đại lục. ! Những lời Tà Chi Quân Chủ vừa nói ra, đã chú định vận mệnh thế lực của Tư Mã Thượng. Đó chính là tan thành mây khói!

Nếu là từ đó về sau, thế lực đã bị Tà Chi Quân chủ định nghĩa là “ một phương thế lực tội ác” còn có thể tồn tại trên đời này, như vậy chẳng phải chính là tát vào mặt vị Tà Chi quân chủ này sao? Hơn nữa lại còn do bọn hắn “đánh hội đồng”… Ai dám?

Tin tưởng bất cứ kẻ nào đều không thể gánh chịu hậu quả này, cho dù là tam đại thánh địa, cũng không dám!

Tất cả ánh mặt mọi người nơi này đều toát ra màu máu: chuyện này nếu là không hoàn thành, tới Thiên Nam, như thế nào đối mặt Tà Chi Quân Chủ? Ngay cả tới đó mọi người cũng chưa chắc có thể có cơ hội diện kiến Tà Chi quân chủ….

. . .

Từng đôi mắt màu đỏ như máu, đồng loạt hướng về phía bọn tùy tòng của Tư Mã Thượng. Đám đại hán thần tình dữ tợn này lập tức bị đánh đến nằm thẳng cẳng trên mặt đất. Nhất là lão bà nương vừa mới nhìn vào quần áo của Xà Vương với ánh mắt thèm thuồng, sớm đã co quắp dật dật nằm ở trên mặt đất.

Ai có thể dự đoán được, khởi nguyên của toàn bộ sự việc chẳng qua là bởi vì bản năng yêu thích trang phục đẹp của nữ nhân, thế nhưng lại có thể đem một phương thế lực đẩy vào tình cảnh vạn kiếp bất phục?

Cho nên, việc nữ nhân thích y phục đẹp không phải là lỗi, nhưng chính là phải lượng sức mà làm. . .

Nếu là ép bạn trai mình táng gia bại sản cũng muốn mua đám ý phục này. . . , Như vậy y phục đẹp, chẳng thà không cần cũng tốt.hơn. . . (kết nhất câu này giá như một nửa của mình được như thế)

Nhất thời, một trận thanh âm như thủy triều cuồn cuộn vang lên: chứng kiến lão nhân gia, thật không hổ là Tà Chi Quân Chủ a! Ngay cả bữa cơm ở quán rượu cũng muốn trả tiền, không hề chiếm một chút tiện nghi nào. . . Cái này cần bao nhiêu cao thượng, bao nhiêu vĩ đai đây….

Ăn cơm trả tiền, vốn là việc thiên kinh địa nghĩa, nhưng Quân đại thiếu ăn cơm trả tiền, lại có thể thành hiệp nghĩa …

Đây là tấm lòng thương lê dân bá tánh cỡ nào a

Đây là cỡ nào trừng phạt ác đồ, dương cao chính nghĩa a…

Đây là ý chí hiệp nghĩa đến mức nào a….

Ngay buổi chiều cùng ngày, thế lực của Tư Mã Thượng bảo chủ đã bị mấy phương thế lực liên thủ h, lấy thế Thái Sơn áp đỉnh hoàn toàn phá hủy, từ nay về sau, biến mất trên thế giới này!

Bởi vì Tà Chi Quân Chủ lão nhân gia người nói: thế lực này, vốn không cần phải tồn tại nữa. . .

Tin tức này làm cho Quân đại thiếu nguyên bản còn muốn đến Thiên Hương thành trực tiếp bỏ qua cái ý định này..

Quân Mạc Tà mang theo Xà Vương, hai người cơ hồ là một nắng hai sương, ngựa không dừng vó cấp tốc chạy tới Thiên Nam!

Quân đại thiếu tăng tốc phi hành, không ngờ lại đem xà Vương điện hạ cõng ở trên lưng, một đường triển khai Âm Dương Độn đến cực hạn, cực tốc phi hành giống như là đằng vân giá vũ vậy. . .

Trước mắt xanh biếc một màu, Thiên Nam đã ở trong tầm mắt!

Một đường cấp tốc phi hành này, ánh mắt Xà vương có vẻ như bị gió thổi khiến cho có chút đau đớn, không khỏi tươi cười hâm mộ nói :

-Tỷ phu, tốc độ của ngươi cũng thật đủ kinh người! Về tốc độ thân pháp của đại tỷ vốn đã xưng hùng, nhưng so với tốc độ của ngươi, cho dù là đại tỷ chỉ sợ là cũng phải cam bái hạ phong!

Quân Mạc Tà cười lớn, thả người mà đi, đạp trên ngọn sóng, ngâm nga nói :

- Cái gì là tốc độ? Ha ha, nha đầu, hôm nay ta để cho ngươi kiến thức!

Triêu du bắc hải mộ thương ngô

Tụ lý thanh xà đảm khí thô

Tam quá thiên hương nhân bất thức

Lãng ngậm phi quá thiên nam hồ!

(Bốc phét theo tài liệu trên mạng tạm dịch thơ:

Sớm chơi Bắc Hải tối Thương Ngô

Kiếm báu trong tay đảm khí thô

Ai biết ba lần say gác Nhạc

Thơ ngâm bay khắp Động Đình hồ

- Cái này, chính là thơ sao?

-Vẫn là tỷ phu có văn hóa, xuất khẩu thành văni, thật tốt a.

Xà Vương vẻ mặt sùng bái, nói :

-Bất quá nhiều ít vẫn có điểm không hợp lý a. . . Người ta mặc dù là thanh xà, nhưng. . . Người ta là ở trên lưng của ngươi, chứ không phải là ở trong tay áo. . .

-Ách. . . Ách ách

- Quân đại thiếu xấu hổ há mồm, trên mặt lại có chút hồng lên, không phải là bởi vì Xà Vương không phải ở trong tay áo, mà là bởi vì Xà Vương khích lệ, có “văn hóa” ? Cái này cũng là tính khích lệ sao?

Quân đại thiếu mặc dù da mặt dày, nhưng thủy chung vẫn là có cực hạn, tuy rằng ta đây là chôm chỉa, nhưng cũng không thể dùng từ "Có văn hóa" để hình dung a. . .

Vượt qua hồ Thiên Nam, phi hành thêm một ngày một đêm nữa, thành Thiên nam dĩ nhiên là đã ở trong tầm mắt!

Quân Mạc Tà rõ ràng phát hiện, thiên nam thành bây giờ hoàn toàn trái ngược với thiên nam thành tiêu điều trước kia, đầu tường tinh kỳ bay phấp phới, giống như là đang tiến hàn một ngày lễ long trọng vậy, đồng

thời, xa xa truyền đến từng đợt thanh âm rít gào, giống như là bài sơi hải đảo vậy

Bay thẳng qua Thiên Nam thành, Quân đại thiếu chăm chú nhìn kỹ xuống phía dưới, không khỏi chấn động, nhịn không được dụi dụi con mắt, không thể tin được những thứ chính mình vừa nhìn thấy. .

Thành Thiên Nam phía nam, chiếm phạm vi chừng hơn một ngàn lý , chí ít có đến mấy vạn cái lều trại tuyết trắng, giống như là tại đây giữa hè mùa, chợt đột nhiên rời xuống đầy trời tuyết trắng vậy. . .

Mặt khác có một lá kỳ cực lớn đang bay phần phật ở trước mắt! Xét riêng độ cao của cái cột cờ, ít nhất cũng phải năm mươi trượng! Hoàn toàn chính là lấy một gốc đại thụ che trời để chế tạo thành cái cột cờ này!

Phần gốc của cái gọi là 'Cột cờ" có vẻ như hai mươi đại hán ôm cũng không hết. . .

Trên bề mặt ngọn đại kỳ có in mười sáu chữ lớn, kích cỡ của mỗi chữ không sai lệch là mấy, kim quang lóng lánh, lộ ra phong thái quân lâm thiên hạ!

Ngay khi Quân đại thiếu gia chứng kiến được mười sáu chữ này, thiếu chút nữa té từ trên trời xuống đất!

- Quân lâm thiên hạ, Tà Chi Quân Chủ! Thiên thu vạn tái, thống nhất giang hồ!

Ta XXX! Chẳng lẽ lại có vài vị nhân huynh vừa mới xuyên việt? Khẩu hiệu như vậy thật sự làm cho người nhìn thấy nó không tự chủ được mà nghĩ tới Đông Phương giáo chủ trong truyền thuyết ( ), mặc dù là Quân đại thiếu gia cũng không nhịn được chỗ kín tê rần, cây hoa cúc nhất thời cảm thấy ngưa ngứa. . .Xa xa, vô số thân ảnh với đủ loại y phục thành viên của Tà Quân phủ, đang ở ân cần tiếp đãi khách nhân. . . Bốn phương tám hướng, mỗi phương, đều có từng nhóm người đang vô cùng bận bịu, quả thực giống như là đang giật gấu vá vai vậy

Khách nhân thực sự vô cùng nhiều, quả thực giống như là thủy triều quét ngang qua vậy. .

“Vút" một tiếng hạ xuống, trước mặt Quân Vô Ý Quân Tam Tướng quân đang hiệp đồng cùng phu nhân nghênh đón khách nhân, hai người mặt mày đều hớn hở, chân thành tươi cười.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 332: Tương Phùng!

Trong khoảng thời gian này, Quân Vô Ý chủ trì công trình từ thiện dưới sự ủng hộ của một lượng tài lực vật lực khổng lồ, có thể nói là tiến hành càng ngày càng thuận lợi, vô số thiếu nam thiếu nữ bơ vơ, hết thảy đều được lão thu nhận, sau đó sắp xếp chỗ ăn chỗ ở, tâm bệnh của Quân Vô Ý, cũng tiêu trừ rất nhiều, Hàn Yên Dao tự nhiên là vô cùng cao hứng, từng bóng ma, dưới nụ cười thuần khiết đầy thỏa mãn của những hài từ này, đã biến mất từ lâu…

Được bồi tiếp bên cạnh phu quân, vẻ mặt nàng vô cùng hạnh phúc, tiểu phúc nàng hơi nhô ra…Dường như là đã có bầu…

"Xoát” một tiếng, Quân Mạc Tà chợt xuất hiện trước mặt Quân Vô Ý cùng Hàn Yên Dao

- Mạc Tà!

Quân Vô Ý kinh hỉ kêu lên một tiếng, lập tức đã an bài bọn đệ tử ra tiếp đón khách nhân…. Sau đó nhanh chóng bước ra nghênh đón…….Ặc hóa ra đám lều trại kia màu trắng (chứ không phải làm bằng tuyết trắng xem lại chương 331)

Quân Mạc Tà vốn là đang ngẩn ra, sau đó ánh mắt liền hướng thẳng đến dừng lại trước bụng của Hàn Yên Dao, tận cho đến khi Hàn Yên Dao mặt đỏ bừng mà cúi đầu.

Đột nhiên, Quân đại thiếu giận dữ đứng lên:

- Tam thúc! Đây là có chuyện gì?

Quân Vô Ý không hiểu mô tê cái chi:

- Gì, sao lại thế này? Ngươi còn muốn gạt ta!

Quân đại thiếu làm bộ lòng đầy căm phẫn:

- Rốt cuộc là ai đã đánh sưng cái bụng tam thẩm cuả ta ( ) ? Quả thực là rất khi dễ người khác a! Không được, ta phải đi liều mạng với hắn! Không ngờ lại dám khi dễ người Quân gia chúng ta! Quả thực là thúc có thể nhẫn nhưng thẩm không thể nhẫn a! Xem ta xử lí hắn như thế nào!

Hàn Yên Dao nhất thời xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, nếu không cặp song thủ kia còn muốn ôm bụng, cơ hồ sẽ không có thả ra...

Quân đại thiếu mặt đầy vẻ quan tâm hỏi han :

- Tam thẩm, ngươi hiện tại có đau hay không? Ngươi không sao chứ? Yên tâm ... Ta có loại thuốc kim sang tốt nhất đây... Nói cho ta biết là ai! Ta đi đánh cho hắn một trận! Lại có thể dám khi dễ tam thẩm của ta... Quả thực là ăn gan hùm mật gấu, nhất định không thể tha cho hắn...(vãi cả tà)

Hàn Yên Dao khuôn mặt nóng hầm lên, không biết trả lời như thế nào cho phải, chỉ có hậm hực dậm chân cơ hồ giống như là muốn tìm một cái lỗ nẻ mà chui vào!

"Phanh" một tiếng, Quân Vô Ý một cước đá thẳng vào mông Quân Mạc Tà, cười mắng:

- Ngươi thời gian dài như vậy vẫn không có chừa, ngứa mông lắm sao? Vừa trở về đã muốn gây rối phải không, tội lần trước ta vẫn chưa xử, lần này còn muốn trêu chọc tam thẩm ngươi... Thật sự là làm cho người ta tức không đánh không được mà.

Quân tam gia bất quá lúc đầu còn bị Quân đại thiếu gia làm cho mê muội, lúc đầu còn cho là chất tử của mình trẻ người non dạ (con nai vàng), không hiểu chuyện, chỉ là cân nhắc một chút liền lập tức tỉnh ngộ, tên tiểu tử này tinh thông y đạo, như thế nào lại không hiểu rõ chuyện mang thai, coi như nếu không hiểu chuyện, bà bầu cũng đã gặp rồi, lại hồi tưởng lại những lời tên tiêu tử này vừa nói, rõ ràng chính là thoại lý hữu thoại(câu có hàm ý khác), lời này mang hai ý nghĩa vừa chiếm tiện nghi, tiện thể chúc mừng phu thê mình luôn, khỏi cần phải nói, nếu là thật sự nhìn thấy thân nhân bị tổn hại, Quân Mạc Tà nhất định sẽ không cợt nhả như vậy, hẳn là phải trực tiếp tìm tên gia hỏa kia mà xx rồi. Tam gia hiểu rõ hết thảy, như thế nào lại còn khách khí, tự nhiên là một cước sút thẳng vào mông!

Quân Mạc Tà rú lên một tiếng, xoay người lại xoa xao mông, cợt nhả nói :

- Tam thúc, ngài không nên tức giận a... đã mấy năm không gặp, điệt nhi thật sự tưởng niệm a, lúc nãy ta chỉ đùa tam thúc và tam thẩm một chút thôi, người trong nhà không nói không cười sao có thể vui vẻ được... Ân, ngài thật sự chưa hết giận, cùng lắm điệt nhi ta khi có cốt nhục đời sau, lão nhân gia ngài có thể đi trêu lại mà... Dù sao ta cũng không có để ý...

Quân Vô Ý nhất thời mặt xanh cả lên, giơ lên bàn tay lên, Quân Mạc Tà vội vàng chuồn thẳng. Một bên thì chạy một bên vừa đuổi vừa tức giận đến mức thở phì phò…..

Tên tiểu từ này, ngươi có thể không để ý. Nhưng lão nhân gia ta đây sao có thể làm được chuyện như vậy?Ta chính là trưởng bối hơn nữa còn là công công a... Đi trêu chọc con dâu? Ngươi đang hồ thuyết bất thoại cái gì vậy?

Quân Mạc Tà cười ha hả, lôi kéo Xà Vương Thiên Tầm, chạy nhanh như chớp mất dạng...

Dường như đến lúc này có thể khiến Tà Chi Quân Chủ chạy bán sống bán chết như vậy, không ai khác ngoài Quân tam gia, Quả thật là ít có người có thể làm được a! Cao, thật sự là cao a!

Xa xa, nơi đó vốn là nơi đóng quân của Tà Quân ngoại phủ, đã xây dựng lại thành một mảnh lầu các liên miên... Toàn bộ tường vây được tạo thành bởi những khối đá xanh cực lớn, phong cách cổ xưa , từ xa nhìn lại, tỏa ra một cỗ khí tức vô cùng trang nghiêm, cảm giác giống như là khí thôn sơn hà vậy!

Trước cửa Mai Tuyết Yên, Quản Thanh Hàn, Độc Cô Tiểu Nghệ, Hàn Yên Mộng, toàn bộ đều vận bạch y màu trắng như tuyết bên hông buộc lên một cái đai màu hồng, tươi cười nghênh đón Quân Mạc Tà tiến đến!

Trong ánh mắt Tứ nữ, có tư niệm giống nhau! Nóng bỏng giống nhau! Đều là cực lực khắc chế ,đều là tâm tư kích động, nhưng Độc Cô Tiểu Nghệ cùng Hàn Yên Mộng hai tiểu la lị đôi mắt đã có chút đo đỏ...

Các nàng ở đây đã nghe được tin tức Quân Mạc Tà trở về, đặc ý đến cửa nghênh đón, Linh Mộng công chúa một đôi mắt nước long lanh, cũng đang si mê nhìn chăm chú vào thân ảnh càng ngày càng gần của Quân Mạc Tà, nước mắt lã chã tuôn rơi...

- Mạc Tà ca ca

Độc Cô Tiểu Nghệ kêu to một tiếng, vừa khóc vừa cười vọt lên, nha đầu này còn cách thật xa liền nhảy đến, giống như là nhũ yến đầu lâm(con yến non nhảy vào trong rừng), Quân Mạc Tà cơ hồ còn chưa kịp rời mắt khỏi khuôn mặt tứ nữ, bỗng dưng một khối thân thể mềm mại giống như là lửa nóng đã vọt ngay vào trong lòng Quân đại thiếu gia ...

- Ngươi, người này sao lâu như vậy mới trở về...Người ta ở nơi này buồn chết đi dược …Muốn chơi mạt chược giải khuây, nhưng đánh đánh lần nào thua lần ấy, trận trận thua,ngày ngày thua, đem tiền của nhà đi chơi thua hết rồi ô ô...

Độc Cô Tiểu Nghệ nhào vào lòng hắn, giống như là bạch tuộc vậy hai chân quắp chặt vào người hắn, hai tay ôm chặt bả vai của đại thiếu, vừa nói vừa khóc, khóc đến vô cùng thương tâm: --... Không có người nào nhường cho ta, đều tại ngươi, đều tại ngươi, ngươi tại sao không sớm trở về , ngươi nếu về sớm, người ta cũng không thua thảm như vậy...

Vừa khóc vừa úp mặt vào ngực hắn cọ qua cọ lại

Quân Mạc Tà ôm tiểu nha đầu hoạt bát đáng yêu này vào lòng, đổ một trận đổ mồ hôi: nha đầu kia, rốt cuộc là đang ngóng trông ta trở về hay là vì tiền riêng mà đau lòng a? Nhưng cũng chỉ dám nghĩ thầm, ngoài miệng vẫn phải an ủi:

- Ân, tại ta, tại ta, tất cả đều tại ta, ngươi thua nhiều ít, đều tính lên người ta, để ta đền gấp bội cho ngươi, các nàng không nhường ngươi, ta giúp ngươi báo thù..."

Quân đại thiếu gia ngoài miệng hết lời an ủi, nhưng trong lòng đang một trận kinh ngạc, hai người lúc này có thể nói là đang dính sát vào nhau, dường như chỉ vài ngày không gặp, nha đầu kia cũng đã trở thành đại cô nương rồi, thân hình vốn đã lồi lõm nay mị lực càng tỏa ra bốn phía, nhìn thấy mà giật mình, kinh tâm động phách. . . Thật là khiếp sợ!

Tổng cộng cũng chỉ là xọa xoa dụi dụi trên người vài cái, cơ hồ đã khiến cho cờ súng của Quân đại thiếu thiếu chút cướp cò rồi, tuy rằng còn chưa đến mức súng ống đã sẵn sàng, nhưng một trận thú huyết sôi trào cũng khó tránh khỏi...

Quân đại thiếu không khỏi đảo đảo đôi tặc nhãn - , ghé vào bên tai của Độc Cô Tiểu Nghệ thì thầm:

- Không nghĩ tới a, mới chỉ qua vài ngày , Tiểu Nghệ của ta đã trờ thành đại cô nương rồi. Như thế nào, trù nghệ hiện tại, đã có thể biết nấu cơm chưa, ít nhất cũng có thể đem gạo nấu thành cơm đi à nha? Đợi chút nữa biểu diễn cho ka ka xem trù nghệ của ngươi, ka ka chính là đang chờ mong ngươi tới nấu cơm a...

- A người xuấu, ngươi tên bại hoại không biết xấu hổ này!

Độc Cô Tiểu Nghệ thấy Quân đại thiếu gia nhắc lại chuyện trước kia, nhất thời vừa túng quẫn vừa xấu hổ, lo lắng đến bật khóc, đột nhiên giãy dụa thoát khỏi người hắn, một đường xoay người trốn chạy, đồng thời còn nghe thấy tiếng nha đầu kia ở gào thét:

-'... Bói không công, nhanh nhanh, nhanh cắn cái tên hạ lưu bại hoại kia!

Mà lúc này, Thiên Tầm cũng đã đi tới, cùng Mai Tuyết Yên hai tỷ muội ôm nhau:

- Đại tỷ... Ta rất nhớ các ngươi..."

- Thiên Tầm? ... Đúng là ngươi! Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi! Ngươi đã tỉnh là tốt rồi…

Mai Tuyết Yên ôm Thiên Tầm, cũng là kích động vạn phần, cơ hồ có chút nói năng lộn xộn, từ không diễn ý...

Thời gian dài người tỷ muội thân thiết nhất bị vây trong trạng thái đần độn đột nhiên lại bình yên trở về, Mai Tuyết Yên giờ phút này tâm tình kích động vui mừng, quả thật là giống như muốn vỡ òa vậy, muội muội không có việc gì trở về, người nọ cũng đồng thời trở về, thật sự là song hỷ lâm môn...

Quân Mạc Tà chậm rãi đi đến trước mặt Quản Thanh Hàn, Quản Thanh Hàn lộ ra vui mừng, thần sắc yên tâm, nhưng trên mặt vẫn cố giữ thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, bất quá so với kẻ có da mặt dày hơn cả tường thành như Quân đại thiếu hoàn toàn không có để ý đến dáng vẻ của nàng, khoảng cách hai người càng ngày càng gần, Quân Mạc Tà tiếp tục bước tới thêm vài bước, khoảng cách của hai người đã hoàn toàn bị xóa bỏ, Quản Thanh Hàn từ trước đến giờ vốn rụt rè, Quân đại thiếu đã muốn ưỡn ngực dùng một loại thanh âm làm cho người ta vừa nghe cả người đã nổi hết cả da gà nói :

-Thanh Hàn... “Nhớ” ta chứ?

Quản Thanh Hàn nhất thời một trận ác hàn, nhịn không được lườm hắn một cái. Người này, tại sao vừa về đến, đã muốn ghê tởm như vậy, lời này cũng có thể hỏi trước mặt người khác, thật sự là... Có vẻ như chính mình lại không biết nên nói cái gì cho phải…

- Trở về rồi sao?

Thanh âm của Quản Thanh Hàn có chút lãnh đạm

- Ân, đã trở lại.

Quân Mạc Tà thành thành thật thật gật đầu, đột nhiên tiến đến thì thầm bên tai Quản Thanh Hàn:

- Thanh Hàn... Tối nay ta vào phòng ngủ của ngươi được không? Trong khoảng thời gian này chính muốn giết ta chết a! ( )

Quản Thanh Hàn nhất thời mặt đỏ tía tai, ngượng ngùng tột đỉnh, chỉ một thoáng nhớ lại đêm xưa tại Thiên Nam... Cắn răng oán hận mắng một tiếng:

- Dâm tặc đáng chết! Đăng đồ tử!

Xoay mình chạy mất tiêu

Quân Mạc Tà đắc ý cười ha ha, ta cho ngươi mỗi ngày mặt lạnh mà theo ta, sau này xem ta trị ngươi thế nào

- Há lâu, hàn la lị, ân, không phải, phải là thông phòng nha đầu của ta. Cạc cạc cạc, hàn muội, chớ nên quên đêm hôm nay thông phòng nha đầu phải lột sạch quần áo sưởi ấm cho chăn gối của ta a, ta thật mong chờ, ngươi nói được thì làm được a, thời gian này kéo dài quá rồi, hôm nay nhàn rỗi, rõ ràng liền ấn định vào hôm nay đi...

Hàn Yên Mộng vẻ mặt đầy kinh ngạc tính tới gần thăm hỏi, còn chưa đến gần, nghe nhác lại chuyện xưa, nhất thời quay lưng bỏ chạy, tên đại xấu xa cố nhiên vẫn chưa quên chuyện kia, muốn chết...

Dễ dàng thu phục

Quân Mạc Tà thở hắt ra, có vẻ như việc có tam thê tứ thiếp quả thực là việc vô cùng mệt mỏi (lao động quần quật vừa đủ bảy ngày không mệt chắc là siu nhơn), chỉ có thể trước tiên đem phe cánh của các nàng liên hợp đánh tan, sau đó lại đột kích từng người, mới là cách tiến công chính xác nhất…

Thoáng cái, cả bốn người đều ra nghênh đón, bên cạnh lại còn có thêm một người nữa. Cái này nếu mà thân mật cùng với người nào đều không thích hợp, cho nên Quân đại thiếu cũng chỉ tiến hành công tác ngõa giải (gây tan rã) trước, sau đó mới từng bước tiến hành. Thời gian này đợi bổn thiếu gia thi triển thủ đoạn tiêu diệt từng bộ phận mới là chính đạo (diệt từng em một)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 333: Thực Lực Tăng Lên Đáng Sợ!

Có bốn mỹ nhân thì đã ba người rời đi,, chỉ còn lại người lợi hại nhất... Vừa quay đầu lại, đã phát hiện Mai Tuyết Yên và Thiên Tầm sóng vai đứng ở một bên, hai cặp mắt đẹp cùng nhìn chăm chú vào mình.

Thiên Tầm cười khanh khách, đột nhiên đẩy lưng Mai Tuyết Yên sau một cái, Mai Tuyết Yên lại không đề phòng, theo bản năng mà loạng choạng. Đương nhiên, Thiên Tầm vữa nãy đẩy nàng tuy rằng có đột ngột, nhưng không dùng nhiều sức. Bằng tu vi của Mai Tuyết Yên , đừng nói đẩy nhẹ một cái như vậy, mà cho dù là đẩy mạnh gấp mười vạn lần, cũng chưa chắc có thể làm cho nàng thực sự ngã...

Nhưng Quân đại thiếu rất giỏi gió chiều nào xoay chiều ấy kia, lại nhất thời làm ra một bộ cực kì khẩn trương, bước một bước dài, phi thân tiến lên, một phen chặt chẽ ôm lấy, Ra vẻ"thất kinh", "khẩn trương cực kỳ" mà hỏi liên tiếp:

- Làm sao vậy? Tuyết Yên? Không có sao chứ? Té có bị thương không? nha đầu Thiên Tầm kia ngươi sao lại thế chứ, có người lộn xộn như ngươi sao? Xem di, nếu làm bị thương Tuyết Yên, xem ta cử lý ngươi thế nào...(NB: a tà thật pá đạo)

Một bên hô to gọi nhỏ, hỏi han ân cần, một bên tay chân cũng không ngần ngại mà sờ sờ chỗ này, mó mó chỗ kia... Mai Tuyết Yên trong nháy mắt mặt đỏ tai hồng, thật vất vả mới giãy dụa ra từ trong lòng người nào đó, nhưng cũng đã là thở hổn hển, lời nói vốn nghĩ kỹ rồi, lại đã quên di toàn bộ...(NB: thật là vô sỉ bất quá tại hạ thích)

Bên cạnh vang lên một tiếng cười trộm, quay đầu nhìn lại, "người gây ra họa" Xà Vương Thiên Tầm đã không ở chỗ cũ nữa, mà ở sau bụi hoa bên cạnh viện tử lại lộ ra mấy bộ mặt cười như hoa như ngọc, đang lén lút nhìn bên này, giống như đang thưởng thức một màn kịch. Thấy ánh mắt Mai Tuyết Yên bắn qua, chúng nữ lại càng cười khanh khách...

- Ngươi nha, tại sao vừa về đến đã gây chuyện, đừng nghịch nữa.

Mai Tuyết Yên một bên khống chế hơi thở của chính mình, mặt khác giọng nói có chút không vui.

- Dạ dạ dạ, ta nghe lời lão bà đại nhân, lão bà đại nhân không cho ta làm, ta sẽ không làm.

Đại thiếu lại "rất ngoan" mà ngừng lại.

Mặt Mai Tuyết Yên lại đỏ lên, nói:

- Ngươi... Đối với cái... Cái kia... Khai phủ, có vừa long không "

Mạc Tà nhất thời thu hồi thần thái vui đùa, thở dài một hơi, nhìn thật sâu vào Mai Tuyết Yên, nói :

- Tuyết Yên... Ngươi đối với ta thật đúng là... Dụng tâm lương khổ ! (tốn nhiều tâm tư)

Mai Tuyết Yên ôn nhu cười, nói :

- Hai người ở bên nhau, đáng quý ở chỗ hiểu lòng nhau, ngươi là người thế nào, ta còn không hiểu rõ sao? Huống chi, ngày đó ngươi từng đề cập với ta, nói ngươi muốn làm người chấp pháp giang hồ (NB: chỗ này mình thích để là nguyên tác “giang hồ chấp pháp giả” ae cho ý kiến nhé)...

Mí mắt nàng chớp chớp, lộ ra một nụ cười khe khẽ, nói :

- Hiện giờ, ngươi chẳng phải là đã có được năng lực như vậy rồi sao.

" Người chấp pháp giang hồ " Quân Mạc Tà chậm rãi đọc lại một lần, đột nhiên ánh mắt ngưng đọng, thản nhiên nói:

- Toàn bộ thiên hạ, sau cùng cũng sẽ phục tùng quy tắc của ta!

- Thế gian chi sự xưa nay chưa ai từng làm được, ta tin rằng, ngươi nhất định có thể làm được!

Mai Tuyết Yên ôn nhu nhìn hắn, trong mắt tràn đầy tin cậy.

Mạc Tà mỉm cười, đột nhiên làm trò nhìn Mai Tuyết Yên, nói :

- Nương tử, cái này nên để nói sau đi, trước khi Khai phủ, chúng ta có phải hay không nên động phòng trước... rồi bàn chuyện khác sau

Mai Tuyết Yên làm sao có thể nghĩ đến tần suất thay đổi chủ đề của Quân đại thiếu gia lại nhanh như vậy, có thể đem hai đề tài hoàn toàn khác hẳn đổi chỗ cho được. Nhất thời có thể nói xấu hổ mà ức! Chính là Mai đại mỹ nhân cũng không phải là Quản Thanh Hàn hay Độc Cô Tiểu Nghệ, tay nhỏ vươn ra, ở bên hông người nào đó hung hăng nhéo một cái. Vặn tay đúng một vòng trước sau, lúc này mới nói : - Ngươi lần này đi Huyễn Phủ thu hoạch như thế nào ?

Đúng là liên tục đổi đề tài.

- Khụ khụ... Lần này đi cũng coi như thuận lợi, đạt được mục đích mong muốn cũng...

Mạc Tà xấu hổ cười cười, ho khan vài tiếng. Có chút chột dạ, quả thật là đã đạt được mục đích mong muốn, còn thêm vài cái thu hoạch ngoài ý muốn nữa ấy. Chỉ có điều một trong những thu hoạch đó có vẻ như không thể mở lời, thật xấu hổ,

- Ngươi thật sự có bản lãnh á, cả đến thất thải thánh quả cũng lấy được ?

Mai Tuyết Yên nhìn chăm chú vào sắc mặt của hắn, chầm chậm hỏi.

- Khụ khụ, lấy được lấy được, bản Tà Quân ra tay làm sao có thể thất bại, đừng nói đến thất thải thánh quả, cho dù là...

- Ha, là ngay cả Thất Thải thánh thụ cũng lấy được sao ?

Thanh âm của Mai Tuyết Yên càng chậm lại...

- Khụ khụ... lấy được lấy được, chứ lại không, bản Tà Quân ra tay tự nhiên là dễ như trở bàn tay...

- Vậy... tiểu mỹ nhân của Huyễn trong phủ... có phải hay không cũng lấy được nốt ! (NB:)

Thanh âm Mai Tuyết Yên đột nhiên nhanh hơn, quả thực tốc độ sét đánh ngang tai mà hỏi!

Mai Tuyết Yên là người thông minh, vừa thấy người nầy có chút ấp úng, đã biết ngay hắn đang chột dạ.

Mà... Hắn còn có thể vì cái gì khác mà chột dạ đây ? Cho nên, căn bản không cần suy nghĩ...

- Khụ khụ... lấy được lấy được, bản Tà Quân phong lưu tao nhã, tài hoa tuyệt thế, đương nhiên là ôm được mỹ nhân. (NB)

Quân đại thiếu liên tục gật đầu, đang lúc đắc ý, thuận miệng khoe khoang bản thân, đột nhiên tỉnh ngộ:

- Hả? ~!

Tức thì mắt trợn to, lưỡi líu lại, nửa câu sau muốn nói cũng nuốt trở về, nhưng mà, hình như cái gì nên nói, cái gì không nên nói, cũng đều đã nói cả rồi..

.

Thần sắc Mai Tuyết Yên nhất thời trở nên không tốt:

- Mỹ nhân thật sự tới tay rồi ?

- A, cái này... Cái kia... Thật sự là vào tay rồi... Ta không muốn trêu chọc hồng nhan, nhưng mỹ nhân yêu anh hùng chính là chân lý thiên cổ không đổi...

Đại thiếu chột dạ cúi đầu, một bộ làm sai nhận tội, sớm muộn gì cũng phải đón Miêu Tiểu Miêu tới, Mai Tuyết Yên sớm hay muộn cũng sẽ biết, chẳng thà sớm thẳng thắn chút, hi vọng có thể được xử lý khoan hồng...

Ít nhất không đến mức chờ chuyện đổ xuống đầu mới luống cuống tay chân, sợi tóc trên đầu cái nào nhẹ cái nào nặng , Quân Mạc Tà vẫn là hiểu được.

- Cái gì mà “ ta không muốn trêu chọc hồng nhan, nhưng mỹ nhân yêu anh hùng”, ngươi thật sự không biết khiêm tốn là gì nhỉ ...

Mai Tuyết Yên bất đắc dĩ thở dài một hơi:

- Nhưng mà, nói thật nha, tính khí trêu hoa ghẹo nguyệt này của ngươi... khi nào thì mới có thể sửa…

Đột nhiên thần sắc phát lạnh:

- Ngươi vừa rồi liên tiếp ra chiêu, cố ý chọc tức để các nàng bỏ đi, như muốn đuổi, chính là muốn nói với ta chuyện này hả ?

Mạc Tà gật gật đầu, vẻ mặt đáng thương vô cùng.

- Chuyện này, ta cũng không làm chủ được. Ngươi vẫn nên triệu tập mọi người lại, cùng nhau nghiên cứu đi.

Mai Tuyết Yên lạnh lùng nói:

- Ta còn có chuyện khác phải làm, ngươi cũng đi đường vất vả, nghỉ ngơi trước đi ...

- Tuyết Yên... Ngươi...

Đại thiếu còn muốn tiếp tục giải thích vài câu. Đáng tiếc, một câu còn chưa nói hết, thì Mai Tuyết Yên sớm đã không còn bóng dáng ...

- Aiz…

Quân Mạc Tà thở dài một hơi, có vẻ như tình hình bây giờ đang phát triển theo phương hướng tồi tệ hơn rồi...

Việc kia bao giờ mới thành đây? Trrong số mấy nàng, nếu bàn về biểu hiện ở trước mặt mình, thì Mai Tuyết Yên đã là tương đối ứng phó... Mà hiện tại...cái người chính mình cho rằng dễ đối phó nhất này, lại trực tiếp biến thành bình dấm chua mà đi rồi...

Mấy người còn lại, chắc cũng không cần hỏi, tuyệt đối là có cùng phản ứng! Thậm chí còn kịch liệt hơn cũng chưa biết chừng...

- Mạc Tà... Tam nhi.

Đông Phương Vấn Tâm xuất hiện ở cửa, gọi một tiếng.

- Mẹ.

Mạc Tà vội vàng đi lên hai bước, đột nhiên tròng mắt đảo quanh: lão nương chính là vẫn thường ủng hộ chính mình lấy thêm vài cái lão bà, nếu có lão nương giúp đỡ nói vài câu với mấy nàng kia...

Đông Phương Vấn Tâm ôm lấy đứa con đã lâu không gặp, sau đó nhìn từ trái sang phải, từ trên xuống dưới toàn thân hắn một lượt, , tỉ mỉ đánh giá một phen, lúc này mới vui mừng nói :

- Càng ngày càng dễ nhìn, không hổ là con trai ngoan của ta...

Mạc Tà tức thời dở khóc dở cười, lão nương là khen mình, hay là khen bà đây ? Rối rắm ...

Ngay sau đó, Quân lão gia tử cũng chậm rãi đi ra, ở cửa vuốt râu mỉm cười, một bộ rất hài lòng...

Sau khi một nhà nói một hồi lâu nói chuyện xong, Quân Mạc Tà sắp xếp xong xuôi bàn tiệc, mới kịp đi tìm hiểu biến hóa Thiên Phạt sâm lâm trong đoạn thời gian này.

Không nhìn không biết, vừa nhìn đã giật mình!

Chỉ là một phần bản danh sách thôi, lại khiến nhân vật quan trọng, danh chấn thiên hạ Tà Chi Quân Chủ Quân Mạc Tà đại chấn kinh!

Từ sau khi Mai Tuyết Yên trở về, việc đầu tiên làm chính là dốc sức tăng thực lực của mọi người trên dưới Quân gia lên! Hiện tại Quân lão gia tử, sau khi uống linh dược liên tục, đã đạt đến Thánh giả cấp ba.

Quân Vô Ý, lại càng khủng bố hơn, trực tiếp thăng lên Thánh hoàng ! Hàn Yên Dao tuy rằng không khủng bố kịp như Quân tam gia, nhung cũng đạt tới có đỉnh của Thánh giả, cách cảnh giới Thánh hoàng cũng chỉ một bước.

Trưởng bối trong nhà chỉ có lão nương Đông Phương Vấn Tâm của Quân đại thiếu gia thực lực yếu nhất. Đông Phương Vấn Tâm xưa nay không thích tu luyện huyền khí, căn cơ cũng là cực yếu, nhưng dưới sự thúc đẩy của linh lực, vẫn là tăng lên tới tôn giả cấp một.

Mà Quản Thanh Hàn thì đạt được tôn giả cấp ba, Hàn Yên Mộng có tư chất thiên phú phi thường, khởi điểm cũng cao, lại có thể tới tôn giả cấp bốn, chỉ cần tâm tình vừa đến, lúc nào cũng có thể đột phá đến Thánh cảnh.

Đến nỗi tiểu nha đầu Độc Cô Tiểu Nghệ, cực kì lười, từ trước đến giờ chưa bao giờ tĩnh tâm để tu luyện, mà Mai Tuyết Yên vì cung cấp nhiều lần linh dược chỉ miễn cưỡng thăng lên tôn giả cấp một.

Hiện tại, ở Quân gia, liền chỉ có hai người Độc Cô Tiểu Nghệ và Đông PhươngVấn Tâm tu vị tôn giả cấp một

Ngay cả Linh Mộng công chúa, trước mắt cũng đã đạt tới tôn giả cấp hai...

Nhưng mà trong tất cả, tốc độ thăng cấp kinh khủng nhất, vẫn là nha hoàn Tiểu La Lỵ Khả Nhi bên người Quân Mạc Tà, tiểu nha đầu này thiên phú cực cao, vả lại tâm tình kiên nghị, trước kia được đại thiếu cho nhiều linh dược, lần này tích tụ lâu ngày bùng phát, lại có thể một bước lên mây, thẳng tắp thăng tới cảnh giới thánh giả cấp hai, chỉ kém Quân lão gia tử một bậc!

Đối với kết quả khủng bố như vậy, có vẻ như ngay cả người khởi xướng Quân đại thiếu cũng có chút trợn mắt mà líu lưỡi...

Sau khi Mai Tuyết Yên giúp cho trên dưới Quân gia thăng cấp, lại tiến hành củng cố vững chắc "Tàn Thiên Phệ Hồn" và sát thủ đoàn của Quân Mạc Tà lại một lần. Đem công lực của bọn hắn, đa số lại tăng lên một lần... Nếu không phải bởi vì kinh mạch đã đạt đến cực hạn, tin tưởng những người này lại sẽ thăng cấp chóng mặt!

Dù sao, trước kia đã dùng qua phương thức tăng lên cực hạn một lần rồi, hiện tại chỉ mới thời gian ngắn ngủi, kinh mạch còn chưa khôi phục để có thể thích ứng trình độ biến hóa kịch liệt như vậy. Nếu là tiếp tục tùy tiện sử dụng linh dược tăng lên, chỉ sợ kinh mạch những người này sẽ lúc đó chống đỡ không nổi mà bùng nổ...

Nhưng dù là như thế, ba trăm người này dùng bột phấn linh mạch được cạo xuống pha loãng với nước, cũng đều có được thành quả khủng bố tương đương. Hiện tại đội viên bên trong "Tàn Thiên Phệ Hồn", nhân số Thánh hoàng cấp một chừng bảy mươi người; Thánh giả cấp bốn tới một trăm hai mươi người, những người còn lại ít nhất cũng đạt tới tiêu chuẩn thánh giả cấp ba...

Đến nỗi Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân hai vị cao thủ cầm đầu đã lâu, bây giờ cũng đã tăng lên tới trình độ Thánh hoàng tam cấp! Lãnh Ngạo và Bách Lý Lạc Vân, cũng có tu vi Thánh hoàng cấp hai!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 334: Tứ Nương Huấn Tử Cùng Thất Quốc Tranh Phách?

Trong thế lực thuộc sở hữu của Quân gia, chỉ có hai người vẫn luôn luôn không hề sử dụng linh dược để tăng tu vi của bản thân.

Vì Quân Mạc Tà từng trịnh trọng nói qua, tư chất của hai người bọn họ không tốt, tốt nhất là nên dùng tẩy tủy đan trước đã, sau đó mới mượn dược lực của linh dược tăng lên, vậy mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất của linh dược, cho nên hai thằng nhóc này đã bị làm ngơ rất lâu……

Nhưng, hai thằng nhóc này cũng rất kiên nhẫn, nhìn các phương diện của đồng bạn ngày càng tăng rộng, vẫn có thể giữ được khuôn mặt không cảm xúc, vẫn như xưa tập luyện bài tập của mình, mỗi ngày đều muốn bản thân tập đến sống đi chết lại, tựa như người khác đối với bọn họ chỉ là ảo ảnh mà thôi…….

Người Quân gia, thực lực nhảy vọt nhất chính là tiểu la lị Kỉ Chủy, nhưng thực lực tăng nhanh nhất, vẫn thuộc về Mai Tuyết Yên, Mai đại mỹ nhân trong một lần trải qua lễ rửa tội của linh mạch thần dị, từ đỉnh cao của thánh hoàng cấp ba, nhanh chóng vọt tới thánh tôn cấp một, khoảng cách tuy rằng không quá lớn, nhưng thực lực cùng lúc trước quả thật là hai người khác nhau!

Chỉ cần mỗi thế lực của Quân gia, cũng đủ để ngạo thị thiên hạ!

Nhưng, nếu chỉ vậy cũng chưa đủ, vẫn không đủ để từ nơi cao nhất nhìn xuống toàn bộ thế giới.

Nhưng, sau khi thiên phạt sâm lâm có được thực lực, tình huống đã thay đổi rất lớn!

Sau khi thiên phạt sâm lâm, tám vị lão thú hoàng thân thể bị bệnh tật hành hạ kiên trì dùng đan dược mà Quân Mạc Tà cho, công lực tu vi rất nhanh khôi phục đến trạng thái cao nhất của bản thân, nay linh mạch lại tăng lên, đồng loạt tăng lên thánh tôn cấp hai!

Còn về phần Hùng Khai Sơn và các thú vương khác, đều tăng lên đến cảnh giới thánh hoàng cấp một!

Mà thuộc hạ cũng bọn họ nguyên bản có thể biến hóa ra mấy trăm huyền thú, cũng giống như hỏa tiễn bay vọt, tất cả đều đạt đến thánh giả cấp ba, nhưng không phải mười người tám người mà là ước chừng có hơn năm trăm người!

Nhưng…… Có vẻ chỉ tăng đến đây mà thôi……

Vì linh mạch mà Mai Tuyết Yên mang về đã dùng cạn sạch sẽ……

Nghe nói, trong thiên phạt sâm lâm còn có mấy ngàn con huyền thú, đang trông mong chờ đợi nữa……

Nghe con số không chính xác này, Quân Mạc Tà ra một thân mồ hôi, có vẻ như lực lượng này, đã đủ để hủy diệt…… thế giới này……

Nhưng, những người được tăng lực lượng cũng không phải không trả một cái giá nào cả, tất cả đều không hề có ngoại lệ, đều phải trải qua khảo nghiệm của thiên kiếp!

Trong khoảng thời gian nửa tháng, bầu trời trên thiên phạt sâm lâm luôn dày đặc lôi điện, kéo dài không dứt……. Thường xuyên xuất hiện trường hợp hơn mười người cùng nhau độ thiên kiếp…….

Một đám đều bị đánh đến mặt xám này tro, nghiêm trọng nhất, là bị đánh trở về nguyên hình, thương tích đầy người, một số gần như là dầu

hết đèn tắt…… Trong đó Hùng Khai Sơn cơ hồ bị đánh đến mỡ cũng đều bị vắt hết…… Có thể nói là cửu tử nhất sinh a.

Nghe nói cái tên này sau khi cưới vợ có chút quá độ mệt nhọc, thiếu dinh dưỡng suy yếu…… Cũng không biết có phải sự thật hay không……(NB : tinh tận thân vong)

Cho dù là vận dụng hết tất cả những biện pháp an toàn mà Quân Mạc Tà dặn dò, nhưng vẫn có hai đội viên Tàn Thiên trong quá trình độ kiếp bất hạnh bị đánh thành mây khói, hồn xiêu phách tán…… Còn thiên phạt huyền thú cũng có hơn mười mấy con bị đánh hồn xiêu phách tán……

Nhưng con số này so với con số độ kiếp thành công mà nói, cũng không đáng giá nhắc tới……

Chỉ nói ngày xưa khi dùng ngàn tà vạn độc quả, huyền thú dùng quả này nhằm mục đích tăng cấp, tỷ lệ thành công cũng chỉ hai ba phần trăm mà thôi, nhưng tất cả thú vương của thiên phạt vẫn mạo hiểm ăn, cũng biết trình độ nguy hiểm của độ kiếp, tăng cấp nhất thế nào, nay, tỉ lệ thất bại cơ hồ là một phần trăm, tỉ lệ khác nhau quá xa.

Quân Mạc Tà tận mắt đọc phần tài liệu này, trực tiếp bị sét đánh đến hoa mắt, thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống…… Mai Tuyết Yên cũng chỉ cầm về có cỡ năm sáu tảng đá mà thôi, những tảng đá vỡ vụn của linh mạch lại có thể tạo thành thành tựu huy hoàng như vậy! Không, huy hoàng cũng không đủ để hình dung, phải nói là vô cùng khủng bố, vô cùng huyền huyễn a!

Ông trời của ta a!

Nếu dùng hết toàn bộ linh mạch…… Vậy thì chẳng phải có thể tạo ra một quân đoàn trên trăm vạn người đều là thánh tôn?

Chỉ cần nghĩ đến đó, Quân Mạc Tà hạnh phúc đến nỗi hít thở không thông……

Nhưng, nghĩ thì nghĩ như vậy thôi, chuyện phí phạm của trời này, Quân đại thiếu gia cũng không muốn làm……

Còn chưa kịp theo sự khiếp sợ và vui mừng tỉnh dậy, Quân đại thiếu gia đã bị Mai Tuyết Yên nhấc lên, sau đó mọi người đều tản ra hết. Mai Tuyết Yên dẫn Quân đại thiếu gia đến một phòng khách nho nhỏ.

Um, xung quanh có mấy cánh cửa, mấy phu nhân ở trong này cũng đã tạo thành một căn hộ nho nhỏ, cùng nhau bàn bạc. Nhưng đây cũng không hẳn là một căn phòng.

Bên ngoài là phòng khách, còn lại đều là cộng đồng dùng chung.

Xem bố cục này, có vẻ rất giống với căn phòng mà ngày đó Quân đại thiếu gia ở Phong Tuyết Ngân thành tìm kiếm di tích của Cửu U đệ nhất thiếu, một đại sảnh thông bốn phương, phòng liên tiếp nhau……

“Phốc” một tiếng, Quân Mạc Tà bị bạo lực ấn ngồi xuống ghế.

Đại thiếu ngẩng đầu lên, đã thấy bốn khuôn mặt xinh đẹp như hoa như ngọc lạnh lùng cười nhìn chằm chằm mình, bày ra tư thế bốn người mẹ cùng mắng chửi một đứa con!

Xem ra, khảo vấn chính thức sắp bắt đầu rồi! (NB:)

Mai Tuyết Yên và Quản Thanh Hàn ngồi chính giữa, Độc Cô Tiểu Nghệ và Hàn Yên Mộng ngồi hai bên.

Xem ra mấy vị phu nhân đã tự mình thương lượng ra lớn nhỏ……

Nhưng nơi này hình như không có chuyện của nha đầu Hàn Yên Mộng, nàng đến đây chen thêm một chân là chuyện gì vậy. Dưới bốn cặp mắt nghiêm túc, đang suy tưởng Quân đại thiếu gia cũng không khỏi sợ run cả người……

……. Đây là sao? Chẳng lẽ còn muốn tra tấn bức cung à?

Bốn đôi mắt lãnh lẽo nhìn chằm chằm, đồng thời lạnh như băng tập trung phía trên cơ thế Quân Mạc Tà, mặc dù Quân đại thiếu gia rất mạnh, nhưng vẫn cảm giác bị xem hết:

- ……. Này…….. Chuyện gì vậy? – Quân đại thiếu gia giãy dụa nói – Này……. Chúng ta đều là người một nhà, mọi người đều nằm cùng một ổ chăn, nói nói chuyện riêng tư cũng được thôi…… Nhưng sao nha đầu này lại ở chỗ này vậy?

Người hắn ám chỉ, tự nhiên là Hàn Yên Mộng.

Theo dự đoán của hắn, sau khi mình nói ra những lời này, nha đầu Độc Cô Tiểu Nghệ kia không xấu hổ không ngượng ngùng không động đậy. Nhưng với cá tính của Quản Thanh Hàn, phỏng chừng sẽ xấu hổ bỏ đi, còn Hàn Yên Mộng có khả năng sẽ giận bỏ đi……

Nếu tất cả đều thuận lợi, bản thân chỉ cần đối phó với Mai Tuyết Yên và Độc Cô Tiểu Nghệ, vậy sẽ thoải mái hơn…… Vì Độc Cô Tiểu Nghệ căn bản ngay cả đối phó cũng không cần đối phó, nếu có cô gái nào nói chướng mắt Quân Mạc Tà, vậy nàng sẽ tức giận nói: Mạc Tà ca ca vĩ đại như thế, ngươi còn chướng mắt, vậy ngươi muốn cái gì chứ?

Chỉ còn lại mỗi Mai Tuyết Yên, cô độc không người trợ giúp, dễ làm hơn……

Nhưng ngoài dự đoán của hắn, Quản Thành Hàn tuy là có đỏ mặt, nhưng vẫn không nhúc nhích, còn Hàn Yên Mộng thì hừ lạnh một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên quay đầu sang chỗ khác, cũng không bị tức mà bỏ đi.

- Lúc nãy là ta sơ sót, quên thông báo cho chàng một việc.

Mai Tuyết Yên thản nhiên nói:

- Phong Tuyết Ngân thành Hàn phu nhân, giao phó tam thúc và tam thẩm, hướng mẫu thân và gia gia cầu hôn. Đem nhị tiểu thư Hàn Yên

Mộng gả cho chàng, gia gia và mẫu thân làm chủ đồng ý rồi, lời cha mẹ đã nói, mai mối cũng đã đầy đủ, nay, Hàn Yên Mộng đã là người của Quân gia ta……

Độc Cô Tiểu Nghệ hả hê vô cùng tiếp lời:

- Chính là vậy đấy, bây giờ nàng ta phải gọi ta là tỷ tỷ! Đây là lúc mẫu thân trưng cầu ý kiến của chúng ta, yêu cầu duy nhất của ta chính là nó……

Hàn Yên Mộng mặt xanh mày xám, trừng mắt liếc nhìn Độc Cô Tiểu Nghệ, dẩu môi nói:

- Hả hê cái quái gì chứ, kỳ thật ngươi cũng không lớn hơn ta, không biết xấu hổ……

Độc Cô Tiểu Nghệ hả hê nói:

- Quy củ của Quân gia chúng ta, người vào cửa trước là lớn! Không liên quan chuyện tuổi tác! Dù sao bổn cô nương là tỷ tỷ của ngươi!

Hàn Yên Mộng không nói, chỉ tức giận nhìn Độc Cô Tiểu Nghệ, xem ra, hai cô nhỏ này bình thường cũng tranh đấu không ngừng.

- Tự mình xưng mình là tỷ tỷ, sao tới lúc chơi mạt chược ngươi lại là người thua thảm thương nhất vậy? Cũng không biết xấu hổ tìm ta vay tiền……

Hàn Yên Mộng trả lời một cách mỉa mai.

Độc Cô Tiểu Nghệ nhe răng nói:

- Thua không mượn tiền…… sao gỡ lại vốn chứ? Có đánh có thua, nha đầu chết tiệt nhà ngươi, cũng không giúp ta thắng mấy bàn, ta mỗi lần đều ra dấu rõ ràng cho ngươi…… Ngươi cũng không chia bài cho ta……

- Ngươi còn muốn đạp chân ta sưng lên đến mức nào hả, dám nói người khác ra sao, cũng không dám nói bản thân mình……

Hàn Yên Mộng liếc một cái, cao ngạo xoay đầu qua, từ bên hông gỡ xuống một túi tiền, vô cùng hả hê lắc lắc, bên trong vang lên tiếng leng keng thanh thúy, Độc Cô Tiểu Nghệ trong mắt giống như muốn phun lửa, quả thực hận không thể nhào lên cướp đoạt……

Còn Quân Mạc Tà thì trợn mắt há hốc mồm……

Xem ra không chỉ bản thân mình ở bên ngoài thu một cái, ngay cả trong nhà mình, cũng giúp mình thu một cái, bản thân mình lại là người cuối cùng biết điều này, lời cha mẹ đã nói? Lời dẫn mai mối? Thế giới này thì ra cũng có chỗ không hoàn mỹ……

Trách không được lúc trở về, bốn người các nàng cùng nhau nghênh đón, lúc đó mình còn tưởng Hàn tiểu nha đầu bất quá là tới tìm vui thôi……

- Được rồi, à suýt nữa thì quên. Tiểu Nghệ, muội đi kêu Thiên Tầm và Linh Mộng công chúa, Khả Nhi nữa, cùng đến dự thính. Chuyện này, cũng có phần các nàng, ít nhất cũng có quyền được biết……

Giờ phút này Mai Tuyết Yên có vẻ cực có phong độ của một đại tướng, chỉ huy bình tĩnh lý trí, điều binh khiển tướng.

- Tuân lệnh!

Độc Cô Tiểu Nghệ tìm chuyện vui đáp lại một câu rõ to, vô cùng oai hùng hiên ngang đứng dậy, hùng hùng dũng dũng đi ra ngoài. Giống như một đại tướng tiên phong nhận được mệnh lệnh xuất phát ra chiến trường vậy!

Quân Mạc Tà trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống, có vẻ bây giờ không phải bốn bà mẹ dạy một đứa con, mà đã diễn biến thành bảy nước tranh hùng rồi……

Không bao lâu, mọi người đã đến đông đủ, đám người Thiên Tầm nhìn một màn kỳ lạ trước mặt, không khỏi nhìn nhau. Hồn nhiên không rõ, cảnh tượng này là vì quái gì vậy?

- Các vị tỷ muội. Chúng ta đều biết, Mạc Tà lần này đi ra ngoài, là vì tương lai mọi người suy tính. – Mai Tuyết Yên thản nhiên nói – Đơn giản là vì huyền giả chúng ta, một khi tu luyện đến mức cao nhất, có thể kéo dài tuổi thọ, thậm chí sống đến ngàn năm vạn năm, nhưng nét xuân xanh của con gái chúng ta không thể quay đầu, cho dù đẹp đến đâu cũng sẽ già đi, nét đẹp cũng chỉ là khoảng khắc. Cho dù là quốc sắc thiên hương, cũng không tránh được giờ phút phai tàn, năm tháng hao mòn…… Mà Mạc Tà ra đi, mục đích chủ yếu là giúp chúng ta tìm một loại linh dược vĩnh viễn duy trì tuổi thanh xuân!

Mai Tuyết Yên nói đến đây, trong chốc lát tất cả đám phụ nữ đều ồn ào nhao nhao lên.

Linh dược vĩnh viễn duy trì tuổi thanh xuân…… Chẳng lẽ thứ trong truyền thuyết này, thật sự tồn tại sao?!

- Vậy…… huynh tìm được chưa?

Độc Cô Tiểu Nghệ là người thiếu kiên nhẫn nhất, dẫn đầu hỏi, hiển nhiên là vội vàng muốn biết đáp án, mà vô cùng hy vọng đáp án này là khẳng định, câu hỏi của nàng, cũng nói lên toàn bộ nỗi lòng của đám phụ nữ ở đây.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 335: Tiếp Theo Thì Sao?

- Nếu tìm không thấy, có lẽ huynh ấy cũng sẽ không trở về…

Mai Tuyết Yên giọng điệu vẫn như cũ thản nhiên nói:

- Nhưng lại có một chuyện cần nói rõ với mọi người…….

Tuy giọng điệu Mai Tuyết Yên như người đứng ra giải quyết việc chung cho đám nữ nhân ở khoảng thời gian không được gặp Quân Mạc Tà, nhưng hắn cũng đã thầm hiểu liền nhìn Mai Tuyết Yên với một ánh mắt cảm kích…

Mai Tuyết Yên hừ lạnh, không để ý đến hắn, lại nói tiếp:

- Tỷ muội chúng ta trong khoảng thời gian này sớm chiều sống chung với nhau, mọi người dù ít dù nhiều cũng đã tiếp nhận lẫn nhau! Tuy nam tử hán đại trượng phu có ba vợ bốn cũng không phải chuyện gì hiếm lạ, nhưng nữ nhân như chúng ta cũng cần có một khoảng thời gian để tiếp nhận điều này…

Nói đến đây, đám phụ nữ đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

- Nhưng lúc này, Mạc Tà hắn quả thật tìm được linh dược, nhưng trên đường tìm linh dược đã xảy ra một chuyện không nên xảy ra….

Mai Tuyết Yên thản nhiên nói:

- Hắn dám không cần sự đồng ý của tỷ muội chúng ta… Lại thảm nhiên dám lén lút nảy sinh tình cảm cùng tiểu công chúa Miêu Tiểu Miêu

của Huyễn phủ Miêu… Tuy rằng chuyện này có rất nhiều trùng hợp, cũng có rất nhiều uẩn khúc, nhưng… Dù sao cũng không nên. Chuyện này nên xử lý như thế nào, vẫn cần các vị tỷ muội ở đây thương lượng….

- … Thì ra là thế….

Đám nữ nhân đều giật mình cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Thì ra là vì chuyện này mới kêu mọi người vào đây….

Nói một cách đơn giản hơn, chính là “chuyện tốt” bên ngoài của Quân Đại Thiếu …

Nhưng cả đám nhìn nhau, rồi đều cúi đầu xuống, không ai dám mở miệng nói điều gì.

Dám là người đầu tiên có ý kiến, nếu lỡ Quân Đại Thiếu ghi hận trong lòng… Vậy phải làm sao chứ? Hơn nữa, cả đám tuy được Quân gia chấp nhận, nhưng dù sao cũng chưa cử hành hôn lễ, với thân phận bây giờ làm sao có tư cách nói gì, hay so đo này nọ chứ?

Nhưng không thể phủ nhận trong lòng đám nữ nhân đều cảm thấy rất chua xót…

Trong lòng dường như cũng thầm mắng: “Tên đại củ cải hoa tâm này, trong nhà đã có nhiều hoa đẹp hoa xinh cần hắn quan tâm chăm sóc, thế mà hắn lại còn trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài, câu ba đáp bốn… Không, hắn là câu năm đáp sáu, hay là câu bảy đáp tám mới đúng? Chẳng lẽ hoa nhà thật không bằng hoa dại ven đường, nên hắn không ngừng ngại gì mà không hái hoa dại như thế?

Trong đám nữ nhân, chỉ có Độc Cô Tiểu Nghệ và Khả Nhi dường như không quan tâm. Độc Cô Tiểu Nghệ thầm nghĩ: “Chuyện này cũng không đâu có gì chứ? Thị thiếp cha ta cũng có hơn chục người, rồi còn có nhị thúc, tam thúc… Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu không phải rất

bình thường sao? Tại sao Mạc Tà ca ca lại phải khó xử như vậy, có chuyện gì to lớn đâu chứ!

Khả Nhi lại còn cao siêu hơn: “Thiếu gia chúng ta vĩ đại như vậy, là nhân tài huyền công, kiệt xuất nhất thiên hạ, hấp dẫn nữ tử cũng là bình thường thôi! Nếu đám nữ tử đó không nhìn trúng thiếu gia, thì đúng là mắt bị mù mà!”

Có vẻ như hai tiểu nha đầu này không biết ghen là gì mà lại còn có chút kiêu ngạo nữa. Còn Linh Mộng công chúa đang ngồi trên ghế vẫn mãi cúi đầu, trong lòng cũng vô cùng hỗn loạn: “Vì sao chứ? Vì sao ngay cả ta cũng bị gọi đến đây? Những người đó đều là nữ nhân mà Quân Mạc Tà thừa, hoặc là thê tử trên danh nghĩa của hắn… Nhưng hắn không hề nói qua hắn chấp nhận ta mà… Ta nên làm gì bây giờ? Ta có nên lập tức rời khỏi chỗ này không?”

Nhưng nghĩ thì nghĩ, nàng thủy chung vẫn không nhúc nhích gì cả.

“Ôi, cho dù là ta… Thôi thì ta mặt dày nán lại thêm một lát, cũng có thể nhìn hắn thêm một lúc nữa…”

Mai Tuyết Yên nói ra, không ngờ lại nhận được một bầu không khí yên tĩnh, nên không khỏi cười khổ. Lại thúc giục:

- Rốt cuộc bây giờ nên làm sao, mọi người cũng nên nói chứ?

Đám nữ nhân đều nhìn nhau nhưng vẫn không nói được lời nào.

Thật lâu thật lâu sau, Quản Thanh Hàn ho một tiếng, mở miệng trước tiên:

- Không biết cô gái kia… Diện mạo như thế nào nhỉ? Còn tính tình nữa chứ?

Nói xong lại khẽ liếc nhìn Quân Mạc Tà một cái:

- Loại chuyện này trước nay Mạc Tà rất có nguyên tắc, cũng không phải loại người gặp sắc nảy lòng tham! Ta nghĩ trong đó chắc cũng có nguyên nhân khác, không bằng để huynh ấy tự nói đi. Chúng ta nghe lý do từ đầu đến cuối, sau đó lại quyết định cũng không muộn!

- Cứ thế đi!

Đám nữ nhân nhao nhao tán thành.

Khóe miệng Mai Tuyết Yên chợt hiện lên một nụ cười nhẹ. Nàng sở dĩ gọi tất cả tỷ muội vào cũng chỉ muốn Quân Mạc Tà tự giải quyết chuyện này. Chuyện này sớm muộn gì mọi người cũng sẽ biết, không bằng nhân cơ hội này trực tiếp nói thẳng ra. Hơn nữa, mọi người chỉ cần được ở cùng một chỗ, mọi thứ khác cũng không cần quan tâm lắm, như vậy, tin rằng mọi người cũng sẽ không có gì ấm ức khó nói.

Ai ai cũng không muốn trong lòng Quân Mạc Tà bản thân mình lại trở thành bình dấm chua, đố phụ.

Huống chi bây giờ còn chưa thành thân…

Hành động này của Mai Tuyết Yên nhìn có vẻ nghiêm khắc, nhưng cũng là cách giải quyết tốt nhất cho Quân Mạc Tà! Quân Mạc Tà là kẻ thông minh, tự nhiên cũng nhìn ra nên mới nhìn Mai Tuyết Yên cảm kích như vậy…

Nhưng Mai Tuyết Yên vẫn thừa dịp không người chú ý, hung hăng lườm hắn một cái. Hơn nữa một tiếng vo ve truyền đến bên tai Quân Đại Thiếu:

- Chỉ lần này thôi đấy! Lần sau không được dùng lý do này nữa! Nếu không… Cả đời này, ngươi vĩnh viễn đừng mơ tưởng đến chuyện động phòng!

Quân Mạc Tà giật mình sợ run cả người: “Trừng phạt kiểu này thật quá nặng mà, nhưng phạm vi trừng phạt cũng dùng cho tất cả mọi người

ở đây sao…?”

- Chuyện là thế này…

Quân Mạc Tà chuyển mắt, bắt đầu kể lại. Nhưng, trước mặt các nữ nhân của mình lại kể ra chuyện tình cảm giữa bản thân với một nữ khác… Dường như… Cảm giác này… Có chút không ổn lắm…

Nghe đến khúc Quân Mạc Tà tiến vào Huyễn phủ, sau đó bị Cố gia Chiến gia thay phiên nhau làm khó dễ, đám nữ nhân đều căm phẫn, hận không thể ở nơi đó, đem hai tên tiểu bạch kiểm ra dạy dỗ một ít… Và cũng tự nhiên, đối với việc Miêu Tiểu Miêu đứng ra bảo vệ, nên hảo cảm cũng tăng lên rất nhiều…

Mãi cho đến lúc so đấu cùng Chiến gia xong, sự nghi hoặc của đám nữ nhân cũng hoàn toàn được giải tỏa…

Khi đã thông suốt, tất cả ánh mắt đều dồn lên người Quân Mạc Tà, từng cái hừ lạnh không ngớt: “Phong cách của ngươi như vậy, cái này cũng biết, cái kia cũng biết, cứ như là một đại thiên tài cái gì cũng biết… Một thiếu niên học rộng tài cao, giỏi giang hơn người như thế… Miêu Tiểu Miêu kia cũng không phải người mù, nếu như thật không nhìn trúng ngươi mới đúng thật là kỳ quặc quái gở. Đây không phải là cố ý khoe khoang, trêu hoa ghẹo nguyệt thì là cái gì? Cho đến khi nghe thấy Quân Mạc Tà kiên quyết cự tuyệt, Miêu Tiểu Miêu thương tâm muốn chết đến nỗi hộc máu té xỉu, sinh mệnh suy tàn, hơn nữa có thể rơi vào tình trạng cả đời không tỉnh lại, cả đám đều “A” một tiếng, trong mắt xuất hiện sự đồng tình sâu sắc…

Chúng nữ bên ngoài thì thông cảm, nội tâm cũng đồng thời nghĩ đến bản thân: “Nếu mình thích Quân Mạc Tà như thế rồi lại cũng bị hắn cự tuyệt… Hơn nữa còn trở thành công cụ để gia tộc tổ chức thông gia...”. Cứ đặt bản thân trong tình cảnh ấy, các nàng không khỏi lạnh run….

Không phải là một chút hy vọng sống sót cũng không có sao?…

Trong lòng chúng nữ phát sinh biến chuyển, quả thật rất muốn thúc giục Quân Mạc Tà nhanh chóng giải cứu Miêu Tiểu Miêu, các nàng hoàn toàn quên mất vừa rồi còn đang thầm oán trách đóa 'hoa dại' nào đó. Không thể không nói, hết thảy nữ nhân đều là hành động theo cảm tính…

Lại nghe Quân Mạc Tà nói bản thân rốt cuộc cũng đến, hơn nữa cứu sống Miêu Tiểu Miêu, đám người Quản Thanh Hàn đều thở phào nhẹ nhõm. Sau đó Quân Mạc Tà còn nói bản thân còn gặp được một trong bốn đại đệ tử của Cửu U đệ nhất thiếu nổi danh vạn năm trước… Rồi còn đi đến tiệc mừng thọ của phủ chủ Huyễn phủ... Và rồi Miêu Tiểu Miêu ăn đan dược, ngoài ý muốn dẫn đến thiên kiếp…

Từng tràng từng tràng khiến người ta không khỏi chấn kinh, khó có thể hiểu hết…

Càng nói về khúc sau, chúng nữ đều có chung cảm giác: "Tất nhiên ở trong tình huống thiên lôi câu động kia, nếu không phát ra chuyện gì, đây mới là không bình thường mà…"

Lại nghe Miêu Tiểu Miêu rốt cuộc độ kiếp thành công hóa nguy thành an, sau đó ngày thứ hai tiến vào vườn linh dược… Mãi cho đến lúc trở về, chúng nữ đều mở to mắt dựng thẳng lỗ tai, tựa như đang nghe một câu chuyện cổ tích vậy…

Ba tiểu nha đầu Độc Cô Tiểu Nghệ, Khả Nhi và Hàn Yên Mộng tay chống cằm, mắt mở to chớp chớp, đợi nghe Quân Mạc Tà kể xong, ba người gần như cùng lúc hỏi:

- Sau đó thì sao?

Quân Mạc Tà lảo đảo một cái suýt ngã.

Đám người Mai Tuyết Yên, Quản Thanh Hàn lấy tay đỡ trán, thở dài một hơi: "Ba nha đầu này chẳng lẽ tưởng đang nghe tiểu thuyết lãng mạn

sao? Đây rõ ràng là tình địch chung của mọi người mà, tuy là một người rất đáng cảm thông…”

Nhưng trong lòng chúng nữ hiện giờ, tuy không nói ra, cũng không phụ thuộc vào Miêu Tiểu Miêu, mọi người đều hiểu rõ: “Ván đã đóng thuyền, gạo đã nấu thành cơm, còn thế nào nữa?

Chỉ có thể như vậy mà thôi, may mà…… Theo lời kể của Quân Mạc Tà, vị Tiểu Miêu muội tử này tính tình dịu dàng, cũng dễ gần gũi…”

Chuyện bên ngoài cứ như vậy đã xong… Cứ coi như đã giải quyết ổn thỏa...

Quân Mạc Tà thở dài một hơi, trong lòng bực bội không chịu nổi: “Các ngươi không sao, nhưng Miêu Tiểu Miêu còn không biết ta là Quân Mạc Tà nữa… Đây mới là chuyện nhức đầu đây…” (DG: Là do ngươi trách được ai, hừ!)

Có vẻ như bây giờ mọi người chỉ quan tâm một chuyện, cũng là vấn quan trọng không kém:

- Mạc Tà… Nói như vậy, bây giờ linh lung liên và thất thải quả đều ở trong tay huynh sao?

Nói xong, cả đám ánh mắt long lanh chờ đợi...

Cái thứ trong truyền thuyết có thể gia tăng huyền lực năm trăm năm, bảo trì dung mạo năm trăm năm không thay đổi…

Chỉ cần nghĩ đến chuyện có thể trường sinh bất lão, vĩnh viễn duy trì tuổi thanh xuân, cho dù là một nữ tử trong sáng nhưng lạnh lùng như Quản Thanh Hàn cũng không kiềm chế được…

Chỉ cần là nữ nhân sẽ không ai không quan tâm đến nhan sắc của mình!

- Nói như vậy… Mọi người đối với Miêu Tiểu Miêu kia không còn có ý kiến gì phải không?

Mai Tuyết Yên thừa dịp vấn hỏi tiếp.

Nhưng chúng nữ nào để ý đến nàng, giờ còn ai quan tâm Miêu Tiểu Miêu kia ra sao chứ… Mà cho dù là phản đối, có tác dụng sao? Dù sao là chia thành nhiều phần như vậy, chia thêm một phần cũng không phải chuyện gì to tát…

Bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là… Linh lung liên, thất thải quả mà thôi…

- Quả thật ở trong tay ta…

Quân Mạc Tà xoa xoa mũi nói

- Nhưng không phải gia tăng năm trăm năm huyền lực, dung nhan năm trăm năm không đổi… Con số có chút chênh lệch.

- Có chênh lệch sao? Mấy cái này cũng chỉ là lời đồn từ ngàn xưa, quả thật cũng không hẳn là chính xác.

Mai Tuyết Yên kinh ngạc, chậm rãi hỏi:

- Vậy chêch lệch là bao nhiêu? Là ba trăm năm? Hay là hơn hai trăm năm?

- Cũng có thể là một trăm năm thôi chứ!

Độc Cô Tiểu Nghệ vui vẻ nói:

- Một trăm năm sau lại ăn một quả nữa, dù sao ta cũng có cây…

- Không phải hai trăm năm, cũng không phải ba trăm năm…

Quân Mạc Tà giơ lên một ngón tay

- Là con số này!

- Chỉ có mười năm?

Cả đám chúng nữ thất vọng, chịu nhiều đau khổ như thế mà chỉ có mười năm? Điều này cũng thật tổn thương người ta mà!

Nhưng thôi, cho dù là mười năm, cũng hiếm thấy rồi… Thà có còn hơn không…

Chúng nữ còn đang tự an ủi bản thân thì nghe Quân Mạc Tà nói tiếp:

- Các nàng sao cứ chỉ biết phỏng đoán như vậy chứ! Đâu phải chỉ là mười năm, hay một trăm năm, mà là một ngàn năm đó!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 336: Cùng Nhau Sống Mãi Đến Đầu Bạc Răng Lông.

- Trời ơi...

Kêu lên một tiếng kinh ngạc, Độc Cô Tiểu Nghệ và Hàn Yên Mộng trực tiếp nhảy dựng lên!

Một ngàn năm!

Một tin tốt động trời như thế, khiến cho tinh thần chúng nữ chấn kinh, thiếu chút nữa ngất cả đi.

Trẻ mãi không già, ngàn năm dung nhan không thay đổi!

Đây chẳng lẽ là một giấc mơ sao? Cho dù là mơ, cũng muốn mơ lâu thêm chút nữa, trăm ngàn lần đừng có tỉnh nhanh quá!

Tự cổ mỹ nhân như danh tương, bất hứa nhân gian kiến bạch đầu! (DG:Từ xưa đến nay, đối với chuyện nhan sắc, phụ nữ luôn rất nhất mực coi trọng, không bao giờ muốn cho người khác nhận thấy mình đã già!)

Vết hằn của thời gian, từ trước đến nay đều là thứ mà mỹ nữ luôn sợ hãi, luôn ghét bỏ, đồng thời cũng là thứ mà họ phải cam chịu! Làm sao để có thể giữ lại được dung mạo thanh xuân, cho dù chỉ là tạm thời, thì cũng là mơ ước của bao người!

Những thứ đồ trang điểm bảo vệ làn da, thật sự là đã nhắm trúng tâm lý của nữ giới nên mới có thể bán mãi không ế, lượng tiêu thụ chẳng bao giờ giảm...

Thậm chí chỉ là che lấp tạm thời, cũng có người vì nó mà điên cuồng, si mê, huống chi cái này còn có công hiệu vĩnh viễn, có thể giữ nguyên dung mạo lúc mình xinh đẹp nhất cho tới ngàn năm. Chuyện này tốt biết mấy? Đây quả thực chính là linh dược làm cho toàn bộ nữ nhân đều phải phát điên mà!

Thậm chí, ngay Mai Tuyết Yên vẫn luôn thờ ơ nhất, cũng phải phát ra ánh mắt nóng bỏng tới cực điểm!

Cả bảy nữ nhân đều đứng lên cùng một lúc, chậm rãi dồn về hướng Quân Mạc Tà, ai ai cũng xoa xoa bàn tay, nóng lòng muốn thử. Đột nhiên cùng hét lớn một tiếng:

- Mau mau đem thứ kia giao ra đây!

Mạc Tà giống như bị một tiếng bạo rống này dọa sợ tới mức tè ra quần! (BD: Tội cho anh Tà, bị dọa sợ teo chim rồi!)

Đại Thiếu không nghĩ tới, chỉ có mấy người phụ nữ lại có thể bộc phát ra như năng lượng lớn như vậy...

Cứ như muốn đem hắn chấn ngất đi! Cái gì mà mỹ lệ rồi thanh xuân chứ, sức hấp dẫn thật sự là quá kinh khủng, không tưởng tượng nổi! Quân Đại Thiếu đành phải đem toàn bộ Ngũ tổ thất thải thánh quả còn lại ra hết. Sau đó lại thôi phát mộc lực, khiến thất thải thánh quả chín một đợt nữa, lúc này mới kiếm đủ cho bảy người. Đưa tay thò vào trong ao Linh Lung Liên, kéo ra một khối Linh Lung Liên khá lớn...

- Các tiên... Nữ Đại vương... Tiểu nhân chỉ có chừng này thôi, đã dâng lên toàn bộ cả rồi... Một chút cũng không dám dấu làm của riêng, tha mạng cho ta đi...

Mạc Tà nước mắt đã lưng tròng, nhìn qua giống như đã bị cường đạo đánh cướp tới trăm lần...

Bảy người, bảy phần thánh quả, Linh Lung Liên đương nhiên cũng phải cắt thành bảy phần, như vậy mới đảm bảo mỗi người một phần.

Khối Linh Lung Liên “rất to” ấy được Đại Thiếu “hiến dâng”, chỉ cần một phần trong bảy phần sau khi cắt ra, nếu đem so với Linh Lung Liên đầy đủ của Thiên Thánh Cung cũng phải lớn hơn gấp ba, không nói thể tích trọng lượng, chỉ là hiệu quả thực tế cũng vượt xa rồi. Khác nhiều với thứ được sản xuất ở Hồng Quân Tháp...

Chúng nữ nhìn thấy thứ này đặt ở trước mặt mình thì hoàn toàn bị hấp dẫn, không thể kháng cự, cả đám không khỏi đỏ mặt, đôi mắt hả hê sáng rỡ...

Quản Thanh Hàn là người đầu tiên cầm lấy một khối trong đó, nhìn nhìn khắp lượt, thậm chí đưa lên bên mũi, hít thật sâu, đột nhiên như nhớ ra cái gì đó, nghiêm nghị nhìn Quân Mạc Tà, hỏi:

- Này, tại sao chỉ có bấy nhiêu ? Mạc Tà... Huynh không ăn sao?

- Ừ, tạm thời chỉ có bảy phần. Các ngươi có bảy người, vừa đủ một người một phần.

Mạc Tà ngạc nhiên nói:

- Ta có ăn hay không... Cũng đâu có sao? Ta cũng không phải nữ nhân, đâu có sợ già...

- Vậy…

Trên mặt Quản Thanh Hàn lộ ra một loại cực kì phức tạp. Tay ngọc cũng run rẩy, thật lâu sau mới cắn răng, cực lực khống chế chính mình, đem thất thải quả và Linh Lung Liên thả lại trên bàn. Khi hai thứ này rời khỏi bàn tay, trên mặt nàng tràn ngập đấu tranh mãnh liệt và không nỡ buông tay.

Nhưng nàng vẫn đem hai thứ trân bảo hiếm có kia đặt xuống, lui lại phía sau hai bước, nhắm thật chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch, nhẹ giọng

nói:

- Ngươi không ăn... Ta cũng không ăn!

- Vì sao ?

Mạc Tà thật sự bị giật mình! Khi nãy, lúc Quản Thanh Hàn buông thất thải quả và Linh Lung Liên xuống, cũng đã trải qua một hồi đấu tranh nội tâm kịch liệt!

Nội tâm đấu tranh kịch liệt tới nỗi, chỉ cần quan sát thì sẽ nhìn ra! Nhưng Quân Mạc Tà lại không nghĩ tới, Quản Thanh Hàn lại ra một quyết định lỗ mãng như thế.

- Vì sao ?

Thần sắc Quản Thanh Hàn chậm rãi bình tĩnh trở lại, nhưng trên trán đã đổ mồ hôi đầm đìa, nàng uể oải nói:

- Chúng ta chăm sóc dung nhan, là vì ai hả? Kẻ sĩ có thể chết vì người tri kỉ, nữ nhân có thể vì tình yêu mà hy sinh sắc đẹp! Thân làm một nữ tử cần giữ cho mình luôn luôn xinh đẹp, trước giờ cũng chỉ có một nguyên nhân mà thôi... Đó chính là vì người mình yêu!

Quản Thanh Hàn nhìn Quân Mạc Tà đầy tình ý, chậm rãi nói :

- Nếu như ngươi không ăn, vậy ngươi sẽ phải già đi. Ngươi tuy không sợ già, nhưng vẫn sẽ không thể trẻ mãi, còn chúng ta thì vẫn khuynh quốc khuynh thành, ích kỉ như vậy thì có ý nghĩa gì nữa? Ngươi đã không ăn, ta cũng sẽ không ăn! Cứ để cho chúng ta cùng nhau già đi, ta tin đó cũng là một chuyện rất hạnh phúc. Bên nhau tới lúc bạc đầu, chẳng lẽ chỉ là những lời nói đầu môi sao ? ...

- Thanh Hàn.

Mạc Tà cảm thấy trong lòng đột nhiên chấn động, còn là loại cảm động như sông cuộn biển gầm!

Hắn thật không ngờ, kẻ mặt lạnh tâm băng, trong sáng nhưng lạnh lùng cao ngạo như Quản Thanh Hàn, lại có thể nói ra những lời như vậy!

Nữ tử luôn mang vẻ ngoài lạnh lùng này, trong lòng lại là cực đoan như vậy!

Vì Quân Mạc Tà, nàng lại cam tâm mà buông tay trước cơ hội có được thanh xuân mãi mãi! Bằng lòng để cho dung nhan tuyệt thế nghiêng nước nghiêng thành này cùng nàng già đi, hóa thành gỗ mục.

- Thanh Hàn tỷ nói rất đúng, ta cũng không ăn...

Lần này là Hàn Yên Mộng nói, rồi sau đó cả đám Độc Cô Tiểu Nghệ, Khả Nhi cũng đem thứ thánh dược có thể khiến mọi nữ nhân phải điên cuồng kia bỏ lại trên bàn...

Trên mặt Mai Tuyết Yên lộ ra vẻ mặt thực sự vui mừng...

Mạc Tà đột nhiên cảm thấy mũi có chút cay cay, hắn nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, mới mỉm cười nói:

- À, các ngươi đã hiểu lầm rồi, ta mới rồi nói không ăn chẳng qua là vì tạm thời chỉ có bảy phần, chỉ cần đợi một thời gian nữa, những thứ này chúng ta còn có thể lại thu hoạch tiếp, các ngươi chẳng qua chỉ là người may mắn được hưởng thụ đầu tiên thôi. Không nói đâu xa, chúng ta bây giờ có hẳn một cây Thất Thải Thụ rành rành ở đây mà... Mỗi lần kết quả tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng đủ mọi người chúng ta ăn. Mà không chỉ có chúng ta, cả gia gia, mẫu thân, tam thúc tam thẩm cũng cũng sẽ có, chỉ có điều là sớm hay muộn mà thôi... Nhưng mà có một việc... Tam thẩm hiện tại đang mang bầu, vẫn chưa thể dùng thứ này được, để tránh tác động quá lớn mà gây ra việc ngoài ý muốn. Các ngươi đừng vội nói với người, đợi cho thẩm ấy sinh xong được không?... Chờ khi đó, thì cũng gần tới lần thu hoạch thứ hai, chúng ta còn có thể đem làm quà tặng nữa!

- Đồ xấu xa nhà người, tại sao không nói sớm hả? Vừa rồi khiến ta đau lòng muốn chết mà! Cũng tại tên xấu xa ngươi so với linh dược này còn trân quý hơn thôi...

Độc Cô Tiểu Nghệ bĩu môi oán hận nói, sau đó lại vui vẻ trở lại kêu lên:

- Nào, tất cả mọi người ăn đi! Thanh Hàn tỷ tỷ, tỷ cũng mau ăn đi... Bây giờ thì tỷ không lo là không có ai thưởng thức vẻ đẹp của mình nữa nhá! Xem ra Quân Tam Thiếu đích thị là phải thưởng thức ngươi đến già rồi. Chỉ có điều không có bạch đầu giai lão nữa, nhân gian từ nay về sau hết bạc đầu... Ha ha...

Quản Thanh Hàn nghe thấy tiểu nha đầu trêu đùa, mặt đỏ tới mang tai, cúi đầu thật thấp, nhưng trong ánh mắt kia, lại là một mảnh hạnh phúc... Một đôi tay ngọc, cũng lấy ra một phần thất thải quả và Linh Lung Liên, nắm thật chặt...

- Tốt lắm, các nàng hãy ăn mau đi.

Quân Mạc Tà hít một hơi thật sâu, áp chế chút cảm xúc kích động còn sót lại, nói:

- Ta canh chừng cho các ngươi, chờ một lát sau khi công hiệu hoàn toàn phát huy, công lực cũng sẽ tăng lên, tất nhiên sẽ phá tan cửa huyền công trong cơ thể các ngươi, cũng chắc chắn sẽ dẫnn tới lôi kiếp của mỗi người, đến lúc đó mấy người chúng ta cùng nhau độ kiếp.

Chúng nữ đều gật gật đầu.

Độc Cô Tiểu Nghệ vốn muốn ăn từ lâu đã đem trái cây đưa vào trong miệng...

Sau khoảng nửa ngày trời...

Bầu trời ở Thiên Phạt sâm lâm đột nhiên xuất hiện sấm sét vang dội, may gió cuồn cuộn...

Dấu hiệu đặc biệt này báo mọi người biết: Nơi này lại có người đột phá! Hơn nữa, còn không chỉ có một?

...

Dấu hiệu loại này, dường như là thuộc loại chấn nhiếp mạnh nhất: Ai đã từng thấy qua thiên uy cuồn cuộn khi cả một đám người độ kiếp chứ?

Như vậy, Tà Quân phủ mới thành lập này... Rốt cuộc có thực lực mạnh tới mức nào đây?

Sấm sét điên cuồng của thiên kiếp cứ tiếp tục đến xế chiều hôm đó, ông trời thấy cũng sắp tối thì mới dần dần tan đi... Nhưng, khi người trong Thiên Phạt chạy tới hiện trường, lại ngạc nhiên phát hiện, nơi đó lại là một mảnh yên lặng tới không ngờ... Quang cảnh yên bình cũng thôi đi, hiện trường lôi kiếp lại chẳng còn dư lại chút dấu hiệu nào là đã từng bị thiên lôi đánh xuống...

Chuyện này, lại khiến cho người ta ngạc nhiên quá độ!

Hiện tượng này thực ra rất khó giải thích, cách giải thích duy nhất chỉ có thể là... Người độ kiếp kia không những là đón nhận lôi kiếp trực tiếp, cả quá trình độ kiếp lại hoàn toàn không né tránh, chỉ đứng một chỗ đón nhận toàn bộ. Thế mà có thể làm tiêu tan hết thảy sấm sét kia, khiến uy lực của lôi kiếp không thể chạm tới mặt đất chút nào?

Cách giải thích hợp lý duy nhất này vừa mới hiện, còn chưa kịp ra khỏi miệng, đã bị bản thân mọi người bác bỏ: Giải thích này nhìn thì rất hợp lý, nhưng thực sự lại quá hoang đường, chuyện này chắc chắn không thể sảy ra!

Từ xưa đến nay chưa hề có một ai làm được như vậy!

Tin rằng cho dù là người sáng lập huyền công - Cửu U Đệ Nhất Thiếu cũng không làm được!

Chỉ có điều, ngoại trừ lời giải thích "vớ vẩn" này ra, thì còn có cách nào khác giải thích được hiện tượng này ? ...

Ngày bảy tháng sáu âm lịch (*), ở nơi nào đó trong vòng một nghìn dặm về phía đông Thiên Phạt sâm lâm!

Mắt thấy phía Tây Nam đột nhiên mây đen ùn ùn kéo tới, chớp giựt liên miên, sắc mặt hai người Miêu Đao Miêu Kiếm dần dần trầm xuống. Miêu Tiểu Miêu một thân áo trắng đứng phía sau hai người, sắc mặt bình tĩnh nhưng rất tò mò nhìn hiện tượng kì lạ ở phía Tây Nam.

Miêu Tiểu Miêu tuy rằng đã đạt cảnh giới tôn giả, nhưng nhận thức về mặt huyền công vẫn khá là nông cạn. Thiên kiếp lần trước gặp phải, tuy có nguy cơ trùng trùng làm người người sợ hãi, nhưng thật ra thì chẳng có chút mạo hiểm nào, tất cả nguy hiểm đều do Quân Mạc Tà gánh lấy, có thể nói là gặp nguy hiểm mà không hề bị uy hiếp!

Theo những gì nàng biết, thiên kiếp loại này vẫn kém so với lần đó nàng gặp phải, đương nhiên không đáng để ý... Không có gì đáng sợ...

Nhưng Đao Kiếm là những kẻ từng trải làm sao lại không nhìn ra lôi kiếp này hiểm ác tới mức nào!

Miêu Khắc ngửa đầu xuất thần mà nhìn, trầm trọng nói:

- Kia chính Thiên Phạt sâm lâm! Ta còn có suy đoán là vị trí độ kiếp hẳn là ở mảnh đất bên cạnh Thiên Phạt sâm lâm. Nếu là ta đoán không sai, chắc rằng bên trong Thiên Phạt sâm lâm đã có người đột phá rồi!

* : Lục nguyệt sơ thất : ngày 7 tháng sáu âm lịch của Trung quốc được coi là ngày “ Cổng trời mở”. Ngày này theo như quan niệm người Trung Quốc, thì cầu nguyện sẽ rất linh.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 337: Ý Định Của Huyễn Phủ.

Miêu Đao gật đầu mạnh, thở một hơi thật dài nói:

- Đúng vậy, hơn nữa xem trận thế này, độ kiếp chỉ sợ không phải một hai người! Lôi điện dày đặc như vậy, nhưng mục tiêu mà lôi kiếp đánh xuống dường như ở các hướng khác nhau, lúc từ trong mây đánh xuống, cũng đánh tới nhiều phương hướng khác nhau, cường độ lại mạnh yếu khác nhau, có thể kết luận ít nhất có hơn ba người!

Hắn dừng một chút, cười lạnh nói:

- Cùng một chỗ độ kiếp, chẳng lẽ người độ kiếp kia, không biết rằng, cùng một lúc càng nhiều người độ kiếp, uy lực của lôi kiếp cũng sẽ càng lớn sao? Nếu không phải vẫn không lộ ra bóng dáng thất bại của người độ kiếp, ta cũng sẽ nghĩ kẻ này đã chết, không kịp nói gì thì đã chết, trong đó có vài tia lôi kiếp, rõ ràng đã đạt đến cấp thánh tôn…….

- Nhưng uy thế mặc dù mạnh mẽ, nhưng không ai thất bại cả, xem ra những người cùng nhau độ kiếp đó thật sự rất có tự tin, mới có thể dùng biện pháp cực kì ‘không khôn ngoan’ này! A Khắc, xem ra, thực lực của thiên phạt sâm lâm…… mạnh hơn chúng ta tưởng tượng! Nếu lần này lôi kiếp toàn bộ đều thông qua, xem ra sách lược chúng ta định từ trước phải cải biến rồi!

Sắc mặt của Miêu Kiếm cũng rất khó xem, nói:

- Đao, nếu tam đại thánh địa cùng một lúc lựa chọn không để ý đại cục, chúng ta nên làm sao đây?

Sắc mặt Miêu Đao cũng bắt đầu khó xem, trầm ngâm thật lâu, mới nói:

- Cứ tin thế lực đằng sau của tam đại thánh địa sẽ không thật sự không để ý đại cục, nhưng không thiết trí cạm bẫy là chuyện không thể xảy ra. Chuyện của họ và Quân Mạc Tà, sớm đã là không đội trời chung, rất khó hóa giải, nếu không phải Thiên Phạt chi chiến đã tới gần, bọn họ cũng tự giác chiến lực của mình không đủ, không đủ để đối phó với trận chiến này, nếu không thì đã sớm cùng thế lực của Quân Mạc Tà khai chiến rồi.

- Cho nên, bọn họ sẽ không ở lúc này xé rách da mặt, bốn phía đều đang phá hư trận Khai phủ này, cũng sẽ ở rất nhiều phương diện gây áp lực, đưa ra yêu cầu đến nỗi vị kia Tà chi quân chủ không thể hài lòng như ý! Khai phủ, cũng là đại biểu cho bước đầu, nếu bước đầu này không tốt, sức ảnh hưởng của Tà quân phủ, cũng sẽ không lớn như tưởng tượng , ít nhất cũng sẽ không giống như trước mắt rực rỡ như ánh mặt trời ban trưa, dưới mắt không còn ai…… Cho nên, nếu hai bên đấu chết sống với nhau, kết quả cũng sẽ rất nghiêm trọng! Mà đến lúc đó, chúng ta sẽ đứng trên vị thế rất xấu hổ, nhất là hôm nay chứng kiến thực lực mà Quân Mạc Tà có được, một khi đã làm ra lựa chọn, hậu quả khả năng sẽ ảnh hưởng rất lớn.

Một ông lão giống như một cơn gió mát lành thổi qua, đứng bên cạnh hai người, thản nhiên nói:

- Cũng không cần lo lắng quá, bên tam đại thánh địa ầm ĩ như vậy, dù sao chúng ta bên này xuất sắc như vậy, sẽ không lựa chọn đứng bên tam đại thánh địa! – Hắn dừng một chút, mỉm cười nói – Tất nhiên, cũng sẽ không đứng bên Tà chi quân chủ.

Miêu Tiểu Miêu kinh ngạc nói:

- Nhưng bảo trì trung lập cũng không phải cách hay, hơn nữa biện pháp khu hổ nuốt lang này cũng không hẳn là có lợi phải không? Nếu bốn hai nhà thật sự muốn tranh giành đại lục, Huyễn phủ chúng ta nhất

định phải lựa chọn duy trì một bên, nếu mặt ngoài thờ ơ lạnh nhạt, chỉ sợ lúc đó cả hai bên đều không lấy lòng được, cho dù là bên nào thắng, đối với tương lai phát triển của Huyễn phủ chúng ta, cũng không có lợi.

Miêu Tiểu Miêu kinh ngạc cũng có nguyên nhân, lời của nàng cũng rất có đạo lý.

Với tư cách là trưởng nữ của một phủ, nàng tự nhiên là biết rất nhiều về mối quan hệ giữa Huyễn phủ và Huyền Huyễn đại lục. Nàng cũng biết, tuy Phiêu Miểu Huyễn Phủ trên danh nghĩa là tự cung tự cấp, nhưng kỳ thật có một phần rất lớn vật phẩm, nhập khẩu từ các đại lục khác, mới có thể bảo đảm sung túc!

Mà muốn đạt được phần vật phẩm đó, nhất định phải cùng người cầm quyền thật sự của đại lục khác có chút ăn ý.

Lúc trước tam đại thánh địa và Huyễn phủ có vài lần hợp tác, hai bên bù đắp lẫn nhau, ví dụ như Kiều Ảnh Sở ăn thất thải thánh quả, cũng là một trong những trao đổi quan trọng nhất.

Mà thực tế thì, nếu tam đại thánh địa phá hư phần vật phẩm mà Huyễn phủ thiếu thốn, cho dù là Huyễn phủ mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể cứ siêu nhiên thế ngoại, an phận ở một góc.

Dù sao, thế lực đằng sau của thánh địa tuy bề ngoài là ẩn hậu thế ngoại, không bước ra giang hồ, không xuất hiện trước mặt thế hệ sau, nhưng trong thế giới này, những thế lực dựa vào tam đại thánh địa, cũng nhiều không đếm xuể, trải rộng đến mỗi góc ngách của Huyền Huyễn đại lục, và cũng đều là những gia tộc có địa vị quan trọng cả!

Những phần thế lực đó một khi liên hợp lại khả năng tạo thành ảnh hưởng vô cùng khủng bố, khủng bố đến đủ để ảnh hưởng đại cục thiên hạ!

Mà ý chí của họ, lại hoàn toàn chịu điều khiển của tầng cao nhất của thánh địa, cho nên đầu mối quyền lực then chốt của toàn bộ đại lục, đều

nằm trong tay tam đại thánh địa, chỉ là do bọn họ quen ở địa vị cao, đã sớm không cần giật dây những phần thế lực đó, nhưng một khi bọn họ phát động phần thế lực đó, lập tức nó sẽ tạo thành một cải cách lớn cho toàn bộ đại lục!

- Nha đầu Tiểu Miêu cũng quá lo lắng rồi, con nói những lời này đúng là nguyên tắc ứng đối cơ bản của Huyễn phủ, lão phu sao lại không rõ điều này, đến phút cuối chúng ta quả thật không có khả năng bên nào cũng không chọn. – Lão giả tán thưởng nhìn Miêu Tiểu Miêu một cái, cười nói – Nhưng bây giờ chúng ta không thể lựa chọn, vì chúng ta chỉ biết đến phút cuối chúng ta sẽ hợp tác với bên nhất định chiến thắng.

Lão giả còn một câu chưa nói ra: Tuy bây giờ chưa thể lựa chọn, tuy rằng Quân Mạc Tà chính là Mặc Quân Dạ, cùng Huyễn phủ có quan hệ thông gia, nhưng nếu trong trận chiến này hắn thất bại, Huyễn phủ sẽ không lựa chọn hắn. Chuyện này liên quan đến tiền đồ vạn năm của Huyễn phủ, không thể vì tình cảm cá nhân mà ảnh hưởng quyết sách. Miêu Tiểu Miêu cái hiểu cái không gật gật đầu, thông minh như nàng tuy lập tức phát hiện được chỗ mâu thuẫn trong lời nói của Lục gia gia, nhưng nàng không tiếp tục hỏi. Vì dọc theo đường đi, nàng đã loáng thoáng cảm thấy, lúc các vị trưởng bối bàn bạc chuyện lớn, thường xuyên cố kị mình…….

Tuy không hiểu nguyên nhân vì sao, nhưng Miêu Tiểu Miêu cũng không tự đi tìm xấu hổ, tuy mình là tiểu công chúa của phủ, nhưng tuổi cũng còn nhỏ, các quyết định của trưởng bối cũng không cần nói với mình làm chi. Hơn nữa, mục đích duy nhất của mình, là tìm kiếm Mặc Quân Dạ, lực lượng Tà quân gì đó, không liên quan đến mình, mình cũng không cần quan tâm những điều đó làm chi.

Gia chủ Chiến gia Chiến Vũ Vân, em ruột của Chiễn Vũ Phong dẫn dắt mười hai tên cao thủ cấp thánh giả của gia tộc, lẳng lặng đi đằng sau, ở bên cạnh hắn, còn hai người nữa, là hai cao thủ thánh hoàng cấp bốn, đảm nhiệm bảo tiêu. Hai người này rất sành về chuyện liên thủ và hợp

kích, hai người bọn họ hợp tác ra tay tuy thực lực không bằng Tào Quốc Phong bảy người, nhưng cũng không thua bao nhiêu…….

Chiến gia lần này phái ra lực lượng, trong thế cục bây giờ, tin tưởng có thể quét ngang toàn bộ thiên hạ!

Nếu không phải lúc này Tà quân khai phủ, đi chúc mừng cũng cần dùng lực lượng mạnh nhất, không thể mất đi uy phong của Huyễn phủ, mà Chiến gia lần này đi cũng có mục đích khác……. Nếu không Chiến Vũ Vân cũng không cần dẫn theo nhiều cao thủ đến vậy.

Nhưng những cao thủ này tận mắt nhìn hướng tây nam cơ hồ trong mấy trăm dặm tia chớp dày đặc, một đám đều bị dọa đến mặt trắng xanh, trong mắt lộ rõ hoảng sợ, giờ phút này tuy không phải bản thân tự thể nghiệm, nhưng cũng không hiểu sao lại sợ hãi…….

Thiên kiếp mạnh mẽ như vậy, ngay cả một người nào đó trong bọn họ đột phá huyền quan, cũng không có thanh thế dữ dội như trước mặt này cả!

Mà trận thiên kiếp dữ dội hiếm thấy này, giằng co suốt cả một buổi chiều!

Đám người Miêu Đao đứng ở sườn núi cách hơn ngàn dặm, ước chừng cũng đứng lặng một buổi chiều! Mãi cho đến khi sắc trời tối đen, ánh trăng mọc lên phương đông, mới chịu trở lại trong lều.

Huyễn phủ lần này đi có hai mươi ngươi, Miêu gia, Miêu Đao Miêu Kiếm, Miêu Tiểu Miêu, và vị lão lục Miêu Trảm kia; bên Chiến gia thì có mười sáu người, bao gồm Chiến Vũ Phong, hai thị vệ thánh hoàng, và mười hai gã hộ tống thánh giả, người trẻ tuổi duy nhất đi theo, nguyên bản đứng thứ ba trong đám người tuổi trẻ Chiến gia, nay lại đứng thứ nhất Chiến Ngọc Đình.

Trong lòng gia chủ Chiến gia Chiến Vũ Vân, Tà quân khai phủ, bất quá chỉ là lễ tiết bình thường mà thôi, cũng là cơ hội để người trẻ tuổi

mở rộng tầm nhìn, tăng trưởng kiến thức, mà chuyện Chiến Ngọc Thụ và Chiến Thanh Phong đã chết cũng là sự thật. Chỉ có thể đem người chưa bao giờ xuất hiện Chiến Ngọc Đình đi ra xem xét thế giới, dù sao hắn cũng là người gởi gắm hy vọng cuối cùng của Chiến gia.

Thục trung vô đại tướng, Liêu hóa đương tiên phong a.

Bọn họ ra đi buổi sáng, giờ đã tới nơi này.

Chỗ này tuy không có lai lịch cụ thể, nhưng chỉ cần Huyễn phủ và tam đại thánh địa hội hợp nhau, người của bốn thế lực lớn sẽ ở đây gặp nhau, trăm ngàn năm qua, đã trở thành thói quen.

Cho nên, Huyễn phủ đến đây trước, đang đợi ba thế lực còn lại đến.

- Ba vị gia gia, sao chúng ta không đi tiếp đi? Nơi này cách mục tiêu không phải còn một quãng ngắn sao?

Miêu Tiểu Miêu rất kỳ lạ, dọc đường nhanh như chớp chạy đến nơi này, tại sao liền lập tức dừng không động, từ nơi này cách Tà chi quân chủ khai phủ, còn có một ngàn dặm nữa, dựa vào tốc độ đoàn người Huyễn phủ, từ nhà đến địa điểm cũng chỉ mất ba ngày mà thôi, nhưng vẫn sẽ có khoảng cách.

Mà dọc đường đi, Miêu Tiểu Miêu chỉ cần tới nơi có người ở, sẽ hỏi thăm hướng đi của Mặc Quân Dạ, nhưng, Mặc Quân Dạ là tên giả, nên sẽ không có người biết, mặc dù có đôi lúc ngẫu nhiên đụng phải người hùa theo, hy vọng càng nhiều, thất vọng cũng càng nhiều, Miêu Tiểu Miêu dọc theo đường đi lúc đầu vô cùng kỳ vọng khát khao, nhưng càng ngày càng nhiều thất vọng…….

- Nha đầu Tiểu Miêu lần đầu bước vào đại lục Huyền Huyễn nên không biết, chúng ta phải chờ ở đây, chờ tam đại thánh địa đến gặp nhau, cùng nhau đi tiếp.

Miêu Đao nhìn Miêu Tiểu Miêu, nhẹ nhàng thở dài. Phủ chủ tuy rằng nói ra dự đoán của mình, nhưng cũng có vài phần nghi hoặc, nếu thế lực của Thiên phạt Tà quân biểu hiện quá yếu, vậy phải lấy đại cục Huyễn phủ làm trọng! Đến lúc đó, không thể không hy sinh tình yêu của Miêu Tiểu Miêu…….

Dù sao, hạnh phúc của một cô gái, so với toàn bộ Huyễn phủ, chẳng là gì cả, hy vọng duy nhất chính là…… Mặc Quân Dạ kia không phải Quân Mạc Tà thì tốt rồi! Nếu như vậy, mọi chuyện có thể dễ dàng giải quyết……. Huyễn phủ có thể tiếp tục cùng tam đại thánh địa hợp tác, ba gia tộc hợp tác với Huyễn phủ chèn ép Tà chi quân chủ, cũng thoải mái hơn hợp tác chống lại ba gia tộc……. Mà Miêu Tiểu Miêu cũng có được hạnh phúc lớn nhất, Huyễn phủ cũng không mất đi đại thiên tài có được thể chất trong truyền thuyết, người mà sau này sẽ trở thành một thế hệ truyền thuyết…….

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 338: Dùng Quân Mạc Tà Đè Chết Mặc Quân Dạ?

- Tam đại thánh địa?

Miêu Tiểu Miêu a lên một tiếng, đột nhiên khó mà cười hì hì được, nói :

- Tam đại thánh địa không phải là bị Tà Chi Quân Chủ làm cho không có lực hoàn thủ hay sao? Trước đây nghe nói Tam đại thánh địa cùng nổi danh với Huyễn Phủ của chúng ta, bây giờ xem ra...

- Không được nói như vậy!

Miêu Trảm Trịnh cấm Miêu Tiểu Miêu, giọng điệu rất nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Tam đại thánh địa cho tới bây giờ đều không đơn giản, thế lực sau lưng vô cùng hùng mạnh đại biểu là Thiên Thánh Cung vẫn chưa vì chuyện này mà ra mặt! Nói cách khác, Cái mà Quân Mạc Tà đối phó, nhiều nhất cũng chỉ là bên ngoài tam đại thánh thế lực mà thôi. Không tính Thiên Thánh Cung thì Tam đại thánh địa quả thật không xứng so sánh cùng Huyễn Phủ chúng ta! Nhưng nếu Thiên Thánh Cung ra mặt, coi như chúng ta Huyễn Phủ, cũng phải dốc toàn lực mới có thể ứng phó! Huống chi chỉ là một Tà Chi Quân Chủ nhỏ bé chứ?

- Ý của Lục gia gia là... Việc Tà Chi Quân Chủ mở phủ, trước mắt là không mấy lạc quan? Nó như mặt trời ban trưa, chỉ là lô cốt trên bờ cát, hay nói cách khác đó chính là ảo ảnh trong mơ?

Miêu Tiểu Miêu thông minh chớp chớp mắt, cười hỏi:

- Nói chung chính là ý này. Ân, thì ra nha đầu ngươi đang lôi kéo lão nhân gia ta

Miêu Trảm bất đắc dĩ cười 1 cái, nói : "Ai, nơi này cũng không có người ngoài, ta cũng không sợ phải nói thật với ngươi, lão nhân gia ta thật sự không phải xem thường Tà Chi Quân Chủ mới quật khởi. Nếu Tà Chi Quân Chủ muốn tự mình phát triển thế lực từ từ thì không cần lộ ra quá lớn dã tâm, thực lực rất khả quan, như vậy, vẫn là có thể duy trì vài năm. Nhưng nếu là một khi muốn sánh ngang với Tam đại thánh địa, hay có ý làm tổn hại tới lợi ích của Tam đại thánh địa, một khi Tam đại thánh địa không thể tự lực ứng phó, thì Thiên Thánh Cung nhất định sẽ không thờ ơ đứng nhìn đâu. Đến lúc đó, Tà Quân phủ kia cũng chẳng hay ho gì.

- Bên trong Thiên Thánh Cung, Thánh Tôn các cao thủ, không dưới 50 vị! Thậm chí, không ít người đã đột phá Thánh Tôn cấp! Thậm chí... Đi tới tầng cao hơn!

Miêu Đao nói xong lại thở dài.

- Nếu thực lực Tam đại thánh địa thực hùng hậu như thế, mà chúng ta vốn đã xác định đồng minh, Đao gia gia ngươi còn thán tức giận cái gì?

Miêu Tiểu Miêu mẫn cảm, lúc Miêu Đao đang tức giận, đã tự liếc mình 1 cái.

- Vì cái gì? Chẳng phải vì ngươi đó sao, tiểu nha đầu!

Miêu Đao trong đầu nghĩ, ngoài miệng nói:

- Nhị hổ tương tranh, tất có tổn thương! Mà trước mắt lại vừa lúc đến cuộc chiến Đoạt Thiên, hai bên một khi chính thức khai chiến, đến lúc đó, thiên hạ nhất định rơi vào cảnh đại loạn! Cần biết là cuộc chiến này sẽ ảnh hưởng tới toàn bộ thiên hạ. Đến lúc đó, lê dân bá tánh, sẽ rơi vào cảnh chiến loạn...

Những lời này, càng nói rõ, Tam đại thánh địa đã không thể dùng thực lực của chính mình để đánh bại Tà Chi Quân Chủ mà phải nhờ đến Thiên Thánh Cung ẩn sĩ cao nhân ra mặt, mới có thể áp chế Tà Chi Quân Chủ!

- Không sai!

Miêu Kiếm gật đầu:

- Nếu là Tà Chi Quân Chủ thật sự nghĩ như vậy, thì hắn có thể làm được! Nhưng hắn cho dù là làm được, cũng không cách nào tránh khỏi bị Thiên Thánh Cung giết! Chỉ cần chiến sự nổ ra, cục diện là lưỡng bại câu thương!

Miêu Tiểu Miêu khiếp sợ trợn tròn mắt, nói :

- Có thể... Trong truyền văn không phải nói, Tà Chi Quân Chủ... Thiên Hương Quân Mạc Tà, không phải chỉ có hai mươi tuổi thôi sao? Hắn còn nhỏ tuổi, chẳng lẽ hắn ghê gớm như vậy.. Điều này sao có thể?

- Chính xác tuổi của Tà Chi Quân Chủ, hắn là chỉ mười tám tuổi rưỡi mà thôi! Còn không đầy mười chín tuổi!

Những lời này, chính là nhân vật thứ 2 của Chiến gia, Chiến Vũ Phong! Thấy bên này nói chuyện náo nhiệt, hắn cũng lôi theo cháu trai Chiến Ngọc Đình tới, vừa lúc tiếp lời Miêu Tiểu Miêu

- Mười tám tuổi rưỡi...

Miêu Tiểu Miêu hít một hơi lạnh.

Mười tám tuổirưỡi...còn nhỏ hơn Quân Dạ nửa tuổi, so với mình tự nhiên cũng muốn nhỏ hơn nửa tuổi... Nhưng nhìn người ta, rồi lại nhìn mình... Miêu Tiểu Miêu không khỏi có chút nhụt chí.

Nhưng nàng nhướng lông mày, thầm nghĩ: xem ngươi làm thế nào độc bộ thiên hạ, ngươi cũng vĩnh viễn không giỏi hơn Quân Dạ của ta

đâu... Huống chi Quân Dạ còn có được thể chất linh hoạt kỳ ảo trong truyền thuyết, muốn đuổi kịp và vượt qua Tà Chi Quân Chủ chẳng qua cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi, chỉ cần thời gian thôi là Quân Dạ của ta có thể đè bẹp Tà Chi Quân Chủ rồi...

Chiến Vũ Phong thản nhiên nói:

- Tà Chi Quân Chủ, có thể nói là đệ nhất thiên tài! Từ lục huyền đại lục tới nay, hơn vạn năm? Mà thiên tài như vậy, cũng chưa từng có xuất hiện qua. Mặc dù là năm đó Cửu U Đệ Nhất Thiếu, thành tựu cố nhiên là chưa từng có ai, chưa hẳn là hậu vô lai giả, bởi vì nếu tính hắn ở cái tuổi này thì so với thực lực Tà Chi Quân Chủ hiện giờ thì cũng chỉ bình thường mà thôi, nếu Tà Chi Quân Chủ có thể vượt qua những ải khó khăn trước mắt, thì thậm chí còn mạnh hơn cả Cửu U Đệ Nhất Thiếu!

Đến lúc này, hắn mới nhìn lên Miêu Tiểu Miêu, mỉm cười nói:

- Vị hôn phu của Tiểu Miêu cô nương, thể chất linh hoạt kỳ ảo Mặc Quân Dạ công tử, lẽ ra cũng có thể cũng coi là thế gian này nhân vật thiên tài hiếm thấy, nhưng, không sợ không nhìn được hàng, chỉ sợ hàng so hàng. Mặc Quân Dạ tuy rằng cũng coi như khó thấy được, nhưng so với Quân Mạc Tà , lại vẫn là một trời một vực! Một cái giống như Cửu Thiên Phượng Hoàng, người kia... Lại như là loại thảo kê ((NB: thảo kê:gà mái) còn không có đầy đặn …

Chiến giacùng lúc đối phó với thể chất linh hoạt kỳ ảo Mặc Quân Dạ, có thể nói là hoàn toàn thất bại, cơ hồ chính là toàn quân bị diệt! Không chỉ có tổn thất hại gia tộc, hơn nữa còn mất một vị Thánh Tôn cao thủ! Tuy rằng mấy người kia đều bị chết không minh bạch, nhưng thủy chung đều là bởi vì Mặc Quân Dạ dựng lên! Song phương cừu hận, không thể bảo là không sâu.

- Lúc này, khó có được cơ hội đả kích, sao lại không mượn chuyện để nói chuyện của mình? Mặc Quân Dạ thật là thiên tài, nhưng hiện tại, lại có một thiên tài so với Mặc Quân Dạ còn mạnh hơn ngàn vạn lần! Quân Mạc Tà kính người trước mặt, Mặc Quân Dạ có lẽ sau này rất mạnh,

nhưng trước mắt lại cái gì cũng không phải, chỉ là Kim Huyền tu vi chả là cái gì cả? Con kiến mà thôi! Chiến Vũ Phong tuy rằng biết rõ ở trước mặt Miêu Tiểu Miêu đả kích Mặc Quân Dạ, vốn là là một việc không hợp thân phận của mình, nhưng vẫn là nhịn không được nói ra, ngữ khí tuy rằng ôn hòa, thủy chung tươi cười nhưng ý khiêu khích cũng quá rõ ràng.

- Ngươi nói ai là Phượng Hoàng? Ai là Thảo kê? Ngươi mới là trọc mao kê đó!(NB: đầu ko có tóc)

Miêu Tiểu Miêu hé ra vẻ mặt tức giận đến đỏ bừng, tiếng nói cũng bén nhọn lên, trong mắt phượng hàn quang lóe ra, nhìn vị Chiến giacao thủ Thánh hoàng cấp ba này, làm cho Chiến Vũ Phong cao thủ Thánh hoàng cũng có chút không dám ứng đối

- Tiểu Miêu muội muội, rốt cuộc ai là Phượng Hoàng ai là gà mái... Cái này còn phải nói ra sao?

Chiến Ngọc Đình phe phẩy chiết phiến, cười nói:

- Cái gọi là công đạo tự tại lòng người, Quân Mạc Tà người ta hiện tại đã là danh chấn thiên hạ, liếc nhìn tung hoành, không ai bì nổi! Hơn nữa còn là tự đứng lên bằng chính sức mình, hai bàn tay trắng mà tạo dựng giang sơn vô hạn, hiện tại càng cùng Huyền Huyền đại lục đỉnh cấp Tam đại thánh địa địa vị ngang nhau, thậm chí là hơi chiếm thượng phong! Mà Mặc Quân Dạ của ngươi, ngay cả là kể cả có được thể chất linh hoạt kỳ ảo, hiện tại lại vẫn chỉ là Kim Huyền thực lực, nhiều nhất cũng chỉ là khôn vặt, biết bàng môn tả đạo, thủ đoạn đó không thể lộ ra ngoài ánh sáng, chỉ sợ như chuột chạy qua đường tự bảo vệ mình còn chưa có thể? ... Chẳng lẽ, Mặc Quân Dạ có thể so sánh với Quân Mạc Tà, lại có thể là Phượng Hoàng sao??

- Ngươi!

Miêu Tiểu Miêu tức giận đến thân thể run rẩy, đột nhiên tâm tư vừa chuyển, khí trầm xuống, lạnh lùng cười, nói :

- Chiến Tam công tử nói không sai, Quân Mạc Tà tuổi còn trẻ mà có được thực lực này, thật là đáng quý. Đưa hắn so sánh Cửu Thiên Phượng Hoàng, cũng không phải là nói quá. Quân Dạ của ta cũng thật là cánh chim không gió, nhưng, nếu Quân Dạ là loại thảo kê thì chuyện bị Quân Dạ lấy lực lượng một người áp chế Chiến giacác ngươi... Thì tính sao đây? Không phải là đã đánh tan tác như đánh bọn sâu bọ đó sao?

Miêu Tiểu Miêu thấy hai thúc cháu Chiến giabôi nhọ Mặc Quân Dạ, thì không nhịn được, phản kích lại, lời nói sắc bén vô cùng!

Chiến Ngọc Đình nghe vậy không khỏi bị ức chế, hắn thật ra không nghĩ tới một Miêu Tiểu Miêu dịu dàng lại có thể có thể nói ra những lời như vậy, mà lại sắc bén vô cùng, mặt đỏ bừng bừng, nói :

- Đó là hắn vận khí tốt!, nếu không, Mặc Quân Dạ đã sớm lâm vào vạn kiếp bất phục!

- A? Chỉ không biết các ngươi Chiến giavận khí gì mà kém như vậy? Số phận, thiên mệnh cũng vậy!Ngay cả ông trời cũng không đứng về phía Chiến giacác ngươi, còn nói gì đến chuyện thắng bại? Cái gì Phượng Hoàng thảo kê? Ếch ngồi đáy giếng mà đòi đọc hành thiên chi linh cầm, không biết cái gọi là chân chính!

Miêu Tiểu Miêu câu đầu tiên khó nghe, không còn băn khoăn, lời nói như đao, bén nhọn cực kỳ!

Miêu Tiểu Miêu luôn luôn dịu dàng, xưa nay không phải là loại người chua ngoa như vậy, nhưng Chiến gia không chừa đường lui cho Mặc Quân Dạ, cũng chạm đến Miêu Tiểu Miêu! Lời nói chẳng những không chút khách khí, mà cũng không chừa đường lui!

Nhưng mấy câu nói đó, nhất là Ông trời cũng không đứng về phía Chiến gia các ngươi, những lời nàyđã chạm đến đau chỗ trong lòng Chiến Vũ Phong! Chiến Vũ Phong nhớ tới gia tộc mấy ngàn năm cố gắng chỉ trong một đêm hóa thành hư ảo, há lại không phải là ' Ông trời

cũng không đứng về phía Chiến gia, mắt không khỏi ứa lệ, một đầu tóc đen, phiêu phiêu bay lên!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 339: Mạc Vô Đạo.

Chiến Vũ Phong không thể ngờ được tiểu nha đầu này nhanh mồm nhanh miệng thốt ra những câu nham hiểm như thế. Từ trong lời nói của nàng, dường như là đã biết được cái gì đó... Nên không khỏi vài phần kiêng kị.

Nhưng thật ra hắn chỉ lo lắng vô ích, cũng chỉ vì bị bọn hắn bức bách quá nên Miêu Tiểu Miêu mới nói ra như thế chứ có nắm giữ được bí mật gì của Chiến gia đâu. Nhưng đúng là người nói vô tâm người nghe hữu ý, Chiến Vũ Vân vừa nghe, đã cảm thấy không thuận tai, không khỏi giật mình.

- Đừng tranh cãi nữa! Chúng ta là đại diện Huyễn Phủ đến, toàn người một nhà mà tranh cãi cái gì? Chiến Vũ Vân, ngươi cũng là mấy trăm tuổi còn tranh chấp cùng một tiểu nha đầu. Thật mất mặt!

Miêu Đao quay đầu lại, tức giận quát lớn một câu, hai mắt lạnh lùng liếc nhìn Chiến Vũ Vân, rõ ràng là có ý bênh Miêu Tiểu Miêu.

Chiến Vũ Vân đỏ mặt, im lặng không nói.

Miêu Trảm hừ lạnh một tiếng, hắn sớm đã không nhịn nổi mấy người Chiến gia này.

Tuy nhiên đã dứt khoát không để cho mấy người này sống mà trở về, cho nên căn bản cũng không thèm tính toán với những kẻ đã chết như thế. Nhưng để cho bọn này ở trước mặt mình mà hung hăng càn quấy như thế, hắn vẫn là cảm thấy thời gian trôi đi quá chậm...

Hiện tại Miêu Trảm đang nghĩ: “Nên để đám người này chết trong tay Tà Chi Quân Chủ? Hay chết ở trong tay mình nhỉ? Nếu bọn hắn đã nhất định muốn một đi không trở lại, tiện nghi cho người, không bằng tiện nghi cho chính mình, miễn cái chết của bọn chúng trả lại uy danh trước kia của Huyễn Phủ là được!

Miêu Kiếm chầm chậm thở ra, có chút buồn bực tự nhủ: “Tại sao người của Tam Đại Thánh Địa vẫn chưa tới? Cho dù có xa cỡ nào đi chăng nữa, đáng lý ra cũng đã xuất hiện rồi chứ!”

Miêu Đao mỉm cười:

- Xưa nay Tam Đại Thánh Địa làm việc chớp nhoáng, mỗi khi ra tay toàn phủ đầu, khiến địch khó phòng bị kịp. Chắc hẳn bọn họ đã tới gần đâu đây...

Mới nói đến đây, sắc mặt Miêu Đao đột nhiên sa sầm, ngay sau đó, thần sắc Miêu Kiếm cùng Miêu Trảm cũng ngưng trọng, ba người đồng thời nhìn xéo về hướng bên trong rừng rậm.

Từ hướng đó, có một cỗ khí tức cường đại, đang bay tới nơi này với tốc độ cực nhanh!

Miêu Đao lắc lắc đầu, buồn bực nói :

- Đúng là tà dị mà, nhắc tới Diêm Vương, Diêm Vương đến.

Miêu Khắc quơ quơ đầu, thấp giọng nói:

- Người Thánh Địa, đúng là tà dị, vừa nhắc Vương Bát Đản thì con rùa đen đã tới.

Miêu Tiểu Miêu phì một cái vội lấy tay che miệng, cười run rẩy hết cả người. Những lời này của bọn Miêu Kiếm, thật đúng là hại người hại cho tới cùng mà...

- Miêu huynh, không ngờ đến sớm như vậy. Ha ha, xem ra Huyễn Phủ các người đối với Tà Chi Quân Chủ, rất quan tâm nha. Bọn ta làm phiền Miêu huynh chờ lâu, quả thật có lỗi!

Một âm thanh trong trẻo vang lên, dường như hoàn toàn không mang theo chút gì khí tức người trần tục, theo thanh âm này, sáu bảy bóng trắng ven bìa rừng rậm nhẹ nhàng bật ra.

- Cổ huynh... Thế nào mà lần này ngươi lại là tự mình đến, xem ra Độn Thế Tiên Cung cũng có chuẩn bị trước mà.

Miêu Trảm ha ha cười, bước nhanh tới đón tiếp.

Bảy tên Bạch y nhân từ ven bìa cùng nhau ra gồm sáu nam một nữ, đều là vận y phục màu tuyết trắng, sáu gã nam tử kia tướng mạo đều uy mãnh, ánh mắt lợi hại, mà nữ tử duy nhất kia diện mạo như tranh vẽ, thanh lệ khôn kể, xinh đẹp như tiên hạ phàm.

- Vị ở giữa, chính là tông chủ hiện nay Mạc Vô Đạo của Độn Thế Tiên Cung sao?

Ánh mắt Miêu Trảm kỳ lạ nhìn người ở giữa bảy tên Bạch y nhân.

Người này mặt mày sáng lạng, áo trắng tóc đen, nhìn qua quả thật là có phiêu nhiên xuất trần, có thể nói cực kỳ tiêu sái. Quan trọng nhất, trong bảy người, tu vi hắn thấp nhất, có vẻ như chỉ là Tôn giả tam cấp mà thôi. Riêng về tu vi, tất cả mọi người ở đây, so với Miêu Tiểu Miêu, Chiến Ngọc Đình là chỉ mạnh mẽ hơn một chút mà thôi, nhưng dù sao chỉ cần giơ tay nhấc chân cũng đã có một cỗ tử hồn nhược thiên thành, thong dong tiêu sái, như ẩn như hiện, mang vẻ mặt hất hàm sai khiến đúng khí chất Thanh Hoa cao quý!

Mà sáu người còn lại, trong năm tên nam tử có ba vị Thánh hoàng, hai vị Thánh Tôn, riêng nữ tử thanh lệ kia tu vi cũng đã đạt Thánh Tôn, thực lực mạnh mơ hồ khiến mọi người bi quan.

Nhưng Mạc Vô Đạo ở giữa những người này, cho dù sáu người này tu vi đều vượt xa, nhưng khí thế lại vẫn toát ra từ hắn, đủ thấy người này là không thường! Đây chính là loại khí phách nhờ luôn ở vị trí cao được dưỡng thành qua thời gian dài! Mà những người khác không có được...

Mạc Vô Đạo ánh mắt ôn hòa, nhìn Miêu Trảm, mỉm cười thi lễ đáp:

- Vị này chính là Huyễn Phủ Miêu Trảm... Miêu tiền bối, kẻ hậu bối vãn bối Mạc Vô Đạo xin vấn an tiền bối.

Lời hắn nói ra có vẻ cực kỳ bình thản, nhưng chẳng biết tại sao, một câu từ trong miệng hắn nói ra, lại làm cho người ta có cảm giác mạnh mẽ nhưng rất chân thành, cùng với sắc mặt và ánh mắt của hắn, tất cả mọi người đều cảm thấy được hắn ân cần thăm hỏi, đúng là xuất phát từ chân tâm, phát ra từ đáy lòng, không có nửa điểm hư tình giả ý!

Miêu Trảm yên lặng nhìn hắn một hồi, Mạc Vô Đạo mỉm cười mà chống đỡ, mặc dù vẫn chưa mở miệng nói chuyện, nhưng chân thành tươi cười, ánh mắt trong suốt, lộ ra vẻ là người khiêm tốn, đáng giá kết giao.

- Mạc Vô Đạo... Quả nhiên bất phàm.

Miêu Trảm hơi than một tiếng, Huyễn Phủ ngoại trừ Miêu Hoàn Vũ là có thể bình tĩnh, còn những người khác thì không một ai như thế cả.

Khó trách người này có thể lấy thực lực Tôn Giả tam cấp mà có thể quản lý cả Độn Thế Tiên Cung, không ai dám không phục, nhưng tâm cơ thủ đoạn lòng dạ thâm trầm, cũng khó có ai sánh cùng.

- Vô Đạo sao có thể gánh nổi hai chữ “bất phàm” mà tiền bối tán thưởng! Thật sự mấy năm nay tu vi không có tiến thêm, quả là đáng hổ thẹn! Đám người đi cùng Bổn cung lần này có Kiều Ảnh tiền bối dẫn đầu, vãn bối bất quá đi cho có người mà thôi!

Mạc Vô Đạo chỉ vào nữ tử duy nhất trong đám người Độn Thế Tiên Cung mà nói.

Nữ tử thanh lệ đúng là Kiều Ảnh. Chỉ lấy thân phận Kiều Ảnh, nơi này vốn không cần đến, nhưng Kiều Ảnh bây giờ không yên lòng vì bị Quân Mạc Tà lấy mất Linh Lung Liên... Đối với Kiều Ảnh mà nói, Linh Lung Liên, giống như là con của nàng, sao lại không nóng ruột nóng gan? Nàng đã chăm sóc mấy ngàn năm, sao lại không có tình cảm chứ?

Kiều Ảnh thực lực rất cao, là người đứng đầu trong đám Độn Thế Tiên Cung, nhưng nói đến năng lực xử lý việc, thì lại không bằng ai, nhưng thân phận nàng siêu nhiên là sự thật, cho nên Mạc Vô Đạo mặc dù là cung chủ Độn Thế Tiên Cung, cũng phải tôn trọng vạn phần. Chỉ nói là nàng đứng đầu việc này, ai nghe cũng không cho là thật.

- Vị này chính là Kiều Ảnh cô nương sao? Cửu ngưỡng đại danh!

Miêu Trảm nói ra lời này cũng là từ đáy lòng, đối với thanh danh Kiều Ảnh, trên dưới Huyễn Phủ không ai là không biết. Nàng ở ngoài Huyễn phủ, là người duy nhất ăn được Thất Thải Thánh Quả, đồng thời cũng là người có may mắn ăn được Linh Lung Liên, hơn nữa không chỉ là một lần. Phúc duyên này có thể nói là may mắn, có thể là độc nhất vô nhị!

Cũng không chỉ Miêu Trảm, mà hai huynh đệ Đao Khắc, Miêu Tiểu Miêu, hơn mười người Chiến gia ánh mắt chăm chú nhìn Kiều Ảnh, những người này nhiều nhất cũng chỉ nghe đến kỳ danh thôi, chưa từng trông thấy, hôm nay đúng là mở rộng tầm mắt.

Tu vi Kiều Ảnh tuy cao, nhưng những chuyện trên thế gian chỉ sợ không bằng người thường, bị mọi người nhìn như vậy lại có chút lúng túng, nên không biết mở miệng như thế nào!

Lại nghe Mạc Vô Đạo nói:

- Hôm nay thấy được phong thái các vị tiền bối, Huyễn Phủ quả thật không phải là hư danh, càng làm cho Vô Đạo thật xấu hổ vô cùng!

Hắn vừa nói, vừa lắc lắc, trên mặt hơi lộ vẻ buồn rầu xen lẫn hy vọng, còn có một tia hổ thẹn chợt lóe lên, tuy rằng chỉ là trong nháy mắt, nhưng mọi người vẫn có thể thấy được. Cái này cũng làm cho người ta tin tưởng rằng người này thản nhiên thừa nhận khuyết điểm của mình, thực sự cầu thị không chút nào khuếch đại, quả nhiên là một người đáng tín nhiệm.

Chỉ là một lời cũng đã giải cứu Kiều Ảnh khỏi xấu hổ rồi, còn đả kích Huyễn Phủ nữa, quả nhiên là mọi việc đều suôn sẻ, khéo léo.

- Thánh Địa điều khiển thiên hạ, nắm giữ thế tục; nếu không có Mạc cung chủ chưởng quản Độn Thế Tiên Cung, những kẻ gia hỏa kia làm gì có thời gian mà tu luyện?

Miêu Trảm mỉm cười nói:

- Mạc cung chủ tuy tu vi bị cản trở, nhưng là vì phúc lợi thiên hạ muôn dân, công ở đương đại, lợi ở thiên thu. Lão phu đối với cung chủ rất ngưỡng mộ, quả thật không thể tự chủ được mà cảm thấy kính nể! Tu vi hơi yếu thì có can hệ gì?

Nhìn ra được, Miêu Trảm có ấn tượng tốt về Mạc Vô Đạo.

Đối mặt như vậy, quả thật rất khó làm cho người ta sinh ra ác cảm.

Mạc Vô Đạo tiêu sái cười nói :

- Trong lòng Vô Đạo chẳng phải không rõ đạo lý này, chính là cái đạo lý kia ai ai cũng biết, Vô Đạo cũng là như thế... Nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi có chút mất mát... Vô Đạo hôm nay ủy mị như nhu nữ... Thật khiến tiền bối chê cười.

Nói xong, đôi bên đã vui vẻ lại với nhau, cùng nhau hướng về trướng bồng phía trước đã chuẩn mà đi vào. Ba vị Thánh Hoàng cùng đi với

Độn Thế Tiên Cung nhanh chóng dựng lên trướng bồng của mình bên cạnh lều trại Huyễn Phủ, đừng thấy ba người bọn họ là Thánh hoàng cao thủ, đem so sánh với Miêu Trảm, Kiều Ảnh đúng là không thấm vào đâu. Mọi người hàn huyên, tiến vào trong trướng bồng, phân chủ khách ngồi, Mạc Vô Đạo tuy là hậu bối, nhưng thân phận của hắn cũng là tông chủ đương đại Độn Thế Tiên Cung, hơn nữa cũng coi như là người đứng đầu của đám người bọn hắn, cho nên “việc khó không nhường ai” Mạc Vô Đạo tiến thẳng đến ngồi xuống trước, còn “người cầm đầu” trên danh nghĩa Kiều Ảnh mới ngồi xuống sau.

- Ha ha, nhưng không biết các vị Huyễn phủ tiền bối đối với viêc Tà Chi Quân Chủ mở phủ, thấy thế nào?

Mạc Vô Đạo khẽ mỉm cười, thần sắc khiêm tốn, ánh mắt bình tĩnh hỏi.

Những lời hắn vừa nói ra tới, bốn người Miêu Đao Miêu Kiếm Miêu Trảm cùng Chiến Vũ Phong đồng thời cảm giác được: chỉ sau vài câu hàn huyên, Mạc Vô Đạo thông mị lực cùng lời nói của mình, đã muốn nắm giữ quyền dẫn dắt đề tài nói chuyện, mà quả nhiên là như vậy!

Hắn hỏi:"Thấy Tà Chi Quân Chủ mở phủ như thế nào", vấn đề nhìn qua cũng không có gì, chỉ rất là một vấn đề bình thường, nhưng suy nghĩ của mọi người cũng đều bó buộc trong vấn đề này.

Chỉ cần mở miệng cũng sẽ phải tập trung nói về vấn đề này đầu tiên!

Hơn nữa vấn đề này bên ngoài chỉ là chuyện thường thôi, nhưng bên trong lại có ý châm chích cực kỳ bén nhọn. Mà mục tiêu chính là nhằm vào Tà Chi Quân Chủ! Bốn người Miêu Đao cũng biết, những lời Mạc Vô Đạo vừa nói ra, nếu là không có khả năng thay đổi đề tài trước mắt, toàn bộ cục diện sẽ bị Mạc Vô Đạo dẫn dắt, càng thêm bất lợi với Tà Chi Quân Chủ!

Mà loại tình huống này, đối với thái độ sớm đã quyết định đứng ngoài cuộc như Huyễn phủ quả thật cũng chẳng hay ho gì!

Nhưng mà mọi người chính là vì Tà Chi Quân Chủ mở phủ mà đến, trước mắt không có việc gì quan trọng hơn việc này.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 340: Vì Cái Gì?

- Nhưng không biết Mạc cung chủ có cách nhìn thế nào?...

Miêu Trảm cười thật lớn, nói tiếp:

- Huyễn Phủ chúng ta trước nay thuộc về thế ngoại, đối với Huyền Huyễn đại lục vĩnh viễn cũng chỉ có thể nhìn từ xa. Hiểu biết về Tà Chi Quân Chủ, thật sự là không nhiều. Lần tiếp xúc với Động Thế Tiên Cung, Mạc cung chủ có thể nói ra suy nghĩ của mình cùng với sách lược cho chúng ta tham khảo một chút được chứ?

Mạc Vô Đạo cười khổ nói:

- Miêu tiền bối thật sự là lợi hại, chỉ một câu đã đẩy vấn đề trở lại cho tiểu bối. Ha ha, chẳng qua đối với chuyện lần này, Mạc mỗ cũng không có lời nào để nói. Vô Đạo cũng không phải đùn đẩy trách nhiệm, mà là bởi vì... Bào đệ của Vô đạo là Tiêu Dao, thật sự là chết thảm trong tay Tà Quân Quân Mạc Tà, thù này hận này, cao như núi sâu như biển. Cho nên... Bất luận Vô đạo nói gì cũng đều khó tránh thiên vị, không công bằng?...

Hắn tựa như thật khó xử, nhíu mày nói :

- Nếu là chư vị tiền bối có gì chỉ giáo, vậy thật là tốt. Nhưng nếu là tiền bối chỉ chờ mà không có định kiến, vậy thì chờ sau khi Kim Thành Hề Nhược Trần huynh cùng Huyết Hải Hô Duyên Ngạo Bác huynh đến, mọi người sẽ cùng nhau đưa ra đối sách!

Miêu Trảm không tỏ thái độ gì, chỉ cười nhạt một tiếng:

- Mạc cung chủ đã đem những lời tận đáy lòng nói ra như vậy, đủ thấy là đã thẳng thắn thành thực. Chẳng qua, các vị lặn lội đường xa tới cũng mệt mỏi rồi, chi bằng cứ nghỉ ngơi trước đi. Việc này không vội, từ giờ cho đến ngày mười lăm, còn có bảy tám ngày nữa. Chúng ta cũng chờ được, tiếp thu ý kiến mọi người rồi cho ra một sách lược vẹn toàn nhất.

Ánh mắt sắc bén của Mạc Vô Đạo chợt lóe lên rồi tắt, cực kỳ chân thành cười nói:

- Như thế, làm phiền tiền bối lo lắng rồi.

Tất cả người Miêu gia đều trở lại lều trại, ai ai cũng đều nhíu mày.

Chiến Vũ Vân lập tức đi đến, ngồi xuống đối diện.

- Mạc Vô Đạo là người này thế nào?

Miêu Trảm nhìn về phía mọi người, cau mày, có chút thận trọng hỏi.

- Tên Mạc Vô Đạo này, muốn phân tích kĩ lưỡng để hiểu thấu được con người hắn, tin rằng chẳng khác nào là phân tích để biết một nửa Quân Mạc Tà! Mạc Vô Đạo ở trong Tam Đại Thánh Địa, chiếm cứ địa vị chủ đạo! Nếu là trong tương lai hợp tác cùng Tam Đại Thánh Địa, sẽ càng nắm chắc thêm vài phần! Nhưng thái độ hắn như muốn chống lại Quân Mạc Tà, cái nhược điểm cố chấp ấy, thì bây giờ chúng ta đã đạt được mục tiêu. Còn nếu Tam Đại Thánh Địa thực sự... suy tàn, hợp tác cùng Tà Quân, có lẽ điểm này cũng có thể xảy ra!... Đây cũng là chuyện mà phủ chủ nghiêm túc phân phó lúc mới đến, nhất định phải làm, hơn nữa còn phải làm thật tốt!

Miêu Trảm nói ra những lời này có vẻ rất nặng nề, cũng rất thận trọng. Hơn nữa khi hắn nói đến câu “Tam Đại Thánh Địa thực sự suy

tàn” rất rõ ràng còn hơi ngừng ngại nhưng cuối cùng vẫn nói ra, đặc biệt hai chữ “Suy tàn” dường như khó mà nói ra được!

Dường như trong lòng vị cao thủ đỉnh phong của Huyễn Phủ này, chuyện Tam Đại Thánh Địa suy tàn trong tay Tà Quân, tuy có vẻ rất hoang đường, nhưng cũng chưa chắc là không thể xảy ra!

Những lời này vừa nói ra, ai ai cũng đều rơi vào trầm tư suy nghĩ. Tất cả mọi người đều hiểu rõ ý nghĩa những lời này của Miêu Trảm.

Vừa rồi chỉ mới tiếp xúc một chút với Mạc Vô Đạo, thậm chí, còn chưa nói được vài câu chính sự, cứ như vậy ra đi. Cho tới bây giờ, mấy câu đối thoại giữa Miêu Trảm và Mạc Vô Đạo khi nãy, mọi người vẫn có thể dễ dàng lặp lại .

Cũng chỉ là vài câu khách sáo mà thôi!

Từ đầu tới cuối tất cả đều là khách sáo mà thôi!

Nhưng Miêu Trảm lại cần từ mấy câu khách sáo này, lôi ra được tin tức có giá trị! Từ đó phân tích về Mạc Vô Đạo, mà còn cần phân tích kĩ lưỡng! Yêu cầu như thế, không thể nói là không cao được!

Ngay cả Miêu Tiểu Miêu cũng hoảng sợ, rõ ràng nàng thấy hai người nói chuyện rất hòa hợp, còn tưởng rằng Lục gia gia đối với vị cung chủ Độn Thế Tiên Cung kia có ấn tượng rất tốt, thậm chí mới gặp mà như đã thân quen, nào ngờ mới quay lưng đi đã muốn đem tâm tư người ta ra mà mổ xẻ chứ...

Thế giới của người bề trên thật đúng là... không thể lý giải.

- Mạc Vô Đạo này... Mạc Vô Đạo này...

Miêu Đao nhíu mày, trầm mặc suy nghĩ. Hắn và Miêu Kiếm hai người đều là sát thủ đồ tể, đối với chuyện suy nghĩ tính kế này, thật sự là không mấy thành thạo...

Lắp bắp cả buổi mới thốt ra:

- Ta không biết vì sao, tóm lại ta cảm thấy không thích hắn!

Hắn nín nhịn nửa ngày, mà chỉ nghẹn ra một câu nói như vậy khiến Miêu Trảm lâm vào chán nản, nói cái vô nghĩa này làm gì?

Ai quan tâm ngươi thích hay không thích, quan trọng là muốn hỏi ngươi "Vì cái gì", thế nhưng lại không biết!

Thế mà Miêu Liệt lại ở một bên gật đầu lia lịa, có vẻ rất đồng tình đối với những gì huynh trưởng nói.

Miêu Tiểu Miêu thở phù, miệng nở nụ cười.

- Thôi để Vũ Phong nói trước đi!

Miêu Trảm thở dài, đây cũng là ẩn ý lớn nhất khi hắn gọi Chiến Vũ Phong đến, cũng là công dụng duy nhất của Chiến Vũ Phong trong hành động lần này.

Chỉ có kẻ quen toan tính âm mưu này, mới là người lão luyện có thể phân tích được. Để cho hắn phân tích cụ thể, đúng là dùng đúng người đúng việc!

- Mạc Vô Đạo...

Chiến Vũ Phong hít một hơi, nỗ lực nhớ lại toàn bộ diễn biến vừa nãy, chậm rãi nói:

- Người này rất có phong thái làm thủ lãnh, cũng rất có sức hấp dẫn, khiến cho người ta lúc ở cùng hắn, không tự giác mà sản sinh cảm giác hài hoà như đón gió xuân... Còn một điều nữa, bất luận là từ trong lời nói hay cử chỉ, đều biểu hiện ra người này rất có giáo dưỡng, rất có phong độ... Lúc hắn nói chuyện, luôn nhìn chăm chú vào ánh mắt đối phương, hơn nữa ánh mắt chân thành tha thiết, có vẻ thành ý rất lớn. Hơn nữa hắn rất tự tin vào lời nói ra, chắc hẳn là phải trải qua huấn luyện nghiêm

khắc. Thậm chí để nhấn mạnh một từ nào đó, thì một câu kia cần cố ý chần chờ, nói ra mỗi một chữ cũng phải có khẩu khí thích hợp, đều không được xem nhẹ!

Chiến Vũ Vân trầm tư nói:

- Đây vốn là những thứ mà thế gia quý tộc mới phải học, những thế gia quý tộc bình thường không đến được trình độ này. Không có sự tích lũy khổ tâm của mấy đời trước, thì chưa chắc có thể xuất hiện nhân vật như vậy! Mạc Vô Đạo là kẻ có tôi luyện tốt, có thể nói cao thủ bên trong cao thủ về chuyện này, đủ chưa?...

...

Trong mắt Miêu Trảm lộ ra vẻ thật sự tán thưởng.

Phân tích này của Chiến Vu Phong, vốn là bắt đầu từ những gì bao quát nhất mà phân tích Mạc Vô Đạo, vẫn chưa trực tiếp nói người này cụ thể là như thế nào. Nhưng thông qua lời của hắn, đều có thể đem thần thái và tâm tính của Mạc Vô Đạo vẽ ra. Khó trách người này ở Chiến gia lại được xưng là nhân vật số hai, quả thật bất phàm.

- Còn một điều cũng rất quan trọng. Mạc Vô Đạo rất xuất sắc trong việc nắm giữ thế cục! Mỗi lần nói chuyện, hắn dễ dàng nắm giữ địa vị chủ đạo, kỳ thật đều là bản thân hắn lợi dụng tình huống lúc hai bên đối thoại, khéo léo chiếm thế chủ động trước, thế nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy có kẽ hở gì! Nếu không xem sét kĩ một chút, quả thật là rất khó hiểu ra!

Chiến Vũ Phong ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, cẩn thận nhớ lại toàn bộ hình ảnh lúc trước, miệng lại thong thả nói tiếp:

- Trên thực tế, lúc hắn nói câu đầu tiên, cũng đã biểu lộ ra ác cảm mãnh liệt đối với Tà Chi Quân Chủ! Nhưng không phải là chính bản thân hắn nói ra, mà muốn để cho người khác nói ra theo lời của hắn... Nếu là người bình thường, chỉ sợ sẽ thật sự phải theo ý hắn dẫn dắt...

- Sau đó hắn thấy Lục thúc biểu lộ ý khước từ, tựa hồ cảm thấy được chuyện không được như ý, vì thế tức thời lùi bước, lại chuyển sang sách lược lấy lui làm tiến, chủ động nói ra đệ đệ của mình chết trong tay Quân Mạc Tà, chính mình có lẽ không nên ra mặt, nếu không nói ra sẽ mất công bằng. Để cho ta thấy được tác phong người này thẳng thắn thành khẩn, tuyệt không vì chuyện riêng mà phá hỏng việc chung, tiến một bước lớn trong việc chiếm thiện cảm từ chúng ta...

Chiến Vũ Phong cùng Miêu Trảm Miêu Đao ba người đều thấp hơn một bậc, vì thế kêu Lục thúc...

- Hắn như vậy, cho chúng ta biết được giữa hai nhà bọn họ tồn tại thâm cừu đại hận không thể hòa giải. Thêm vào đó, lại tận lực cho thấy hắn công chính nghiêm minh. Một kiểu Thanh Phong Minh Nguyệt đại hiệp… Làm cho người ta cảm thấy kính nể! Toàn bộ những người nghe thấy lời của hắn sẽ nghĩ: “Đệ đệ ruột của hắn mặc dù bị người này giết, thế nhưng hắn lại còn có thể tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc công bằng, người này thật sự là một kẻ biết đối nhân xử thế”... Khiến mọi người phải kính nể!

- Mà hắn như vậy tuy rằng tỏ vẻ vẫn bảo đảm 'Công bằng". Nhưng đối với chúng ta mà nói lại là một loại bất lợi lớn nhất! Bởi vì chúng ta sẽ đều nghĩ rằng, Mạc Vô Đạo hiểu đại nghĩa như thế, mà Quân Mạc Tà lại giết bào đệ hắn... Như vậy, rõ ràng Quân Mạc Tà không đúng rồi. Hơn nữa cho đến hiện giờ, thù hận hai nhà còn chưa hóa giải... Chẳng phải Quân Mạc Tà này là một đại ma đầu sao? Là kẻ không thể tha thứ được chứ gì nữa?

- Cho nên, tuy rằng Mạc Vô Đạo bề ngoài tỏ vẻ lùi bước, thực tế là bước một bước thật lớn về phía trước! Mà một bước này, chúng ta nếu là không phân tích được thực hư trong đó, chỉ sợ ở giai đoạn kế tiếp sẽ tự nhiên hình thành thành kiến với Quân Mạc Tà. Thậm chí còn có cả định kiến, theo đó đang từ chỗ có quan hệ giao hảo với Quân Mạc Tà tự động liền sinh ra một ít xa cách, thậm chí không liên kết với nhau nữa, liếc mắt thôi cũng đủ chán ghét rồi.

- Mà Quân Mạc Tà có thể đạt tới ngày hôm nay, làm sao có thể là hạng người tầm thường? Một ánh mắt một động tác, tin rằng cũng đã quá đủ làm hắn cảnh giác! Chỉ cần sinh ra cảnh giác, trong thời kì mẫn cảm này, trong lòng hắn chỉ sợ sẽ coi Huyễn Phủ là quân địch mất! Chỉ cần ở phương diện Tam Đại Thánh Địa tiếp tục trợ giúp thêm chút, cứ cho là chúng ta không muốn làm địch nhân, chỉ sợ cũng không thể được. Cho nên... có thể nói tất cả chuyện này đều là Mạc Vô Đạo tính kế, tuyệt không ngoa! Hắn chỉ nói có mấy câu, liền tạo một đối thủ cường đại như Quân Mạc Tà, đồng thời kéo thêm được một đồng minh nữa cho Tam Đại Thánh Địa!

- Bởi vì Quân Mạc Tà này, thông qua những gì đã điều tra thấy được, cá tính hắn không kiêng nể ai! Người này, chưa bao giờ để ý địch nhân của hắn là ai, cho tới bây giờ cũng chưa từng biết sợ, lúc nên xuống tay, cho dù là Thiên Vương lão tử, cũng sẽ chẳng nhùng tay mà đâm cho một đao... Hắn ngay cả Tam Đại Thánh Địa cũng dám trắng trợn trêu chọc, như vậy đã nói lên hắn chẳng có lí do gì để nể nang Phiêu Miểu Huyễn Phủ. Cùng lắm chính là không muốn trong lúc đối mặt Tam Đại Thánh Địa, lại phải đối mặt thêm một cường địch khác mà thôi...

- Cho nên chúng ta một khi nghe xong lời Mạc Vô Đạo mà bị ảnh hưởng, cho dù là một chút, cũng xác định chúng ta không cách nào tránh khỏi phải đối lập với Tà Chi Quân Chủ! Bởi vì đối với loại người như Quân Mạc Tà, e rằng cũng chỉ có một nhược điểm này để đối thủ có thể lợi dụng được! Đem đặc điểm lớn nhất của địch nhân phóng đại vô hạn, tiến hành lợi dụng, mưu kế ứng biến của Mạc Vô Đạo thật là xảo trá!

Chiến Vũ Phong thở dài một hơi, nói một lèo cảm thấy hơi khát, đảo mắt chung quanh tìm chén trà, bưng lên rót một chén nước ấm, uống một hơi cạn sạch.

Lau miệng mới nói tiếp:

- Cho nên... Lục gia gia à! Mạc Vô Đạo này, cá nhân Vũ Phong cho rằng... rất âm hiểm! Hắn muốn lợi dụng chúng ta, là việc đã không còn gì

phải nghi ngờ nữa!

Những lời Chiến Vũ Phong nói, từ trong ra ngoài, nghiên cứu sâu xa, trật tự rõ ràng, phân tích có thể nói là thấu đáo!

Nhưng bốn người Miêu Đao, Miêu Kiếm, Miêu Trảm và Miêu Tiểu Miêu nghe xong, tất cả đều có chút kinh ngạc.

Bởi vì phân tích của Chiến Vũ Phong có lý hay không bây giờ có thể tạm thời không vội phán xét. Mà còn có một điều kiện tiên quyết cũng hết sức rõ ràng trong lời hắn nói, đó chính là: lập trường của hắn, đúng là vững chắc đứng về phía Quân Mạc Tà!

Một chút cũng không lay động!

Đây là vì cái gì?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 341: Tự Chui Đầu Vào Rọ!

Bề ngoài thì Chiến Phong Vũ và Quân Mạc Tà chưa từng gặp mặt, mặc dù hắn phân tích cũng có đạo lý, hơn nữa còn nói rất đúng trọng tâm nhưng nói như vậy thì khác gì nói tốt cho Quân Mạc Tà! Hai người này.... sao lại có giao tình tốt như vậy?

Miêu Trảm cau mày, cẩn thận suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng cũng minh bạch!

Chính bởi vì minh bạch mà đột nhiên hắn phát ra một thanh âm quái dị - khặc, rồi sau đó lại càng ho to hơn! Ho to đến nỗi run rẩy cả người, mặt đỏ bừng, hình như sắp sặc....

Một vị cường giả Thánh Tôn, sao đột nhiên lại trở thành bộ dạng như vậy?

Bởi vì mỗi điều Chiến Vũ Phong nói đều là đả kích Miêu gia!

Bởi vì Miêu gia có một kẻ tư chất thượng thừa, cả huyễn phủ không ai bằng, thành tựu sau này không thể hạn lượng. Đó là tên nữ tế cực phẩm có không linh thể chất trong truyền thuyết. Mà tên nữ tế này, nếu không gặp phải chuyện ngoài ý muốn, một khi chân chính trưởng thành, sẽ đặt Miêu gia vào thế thiên thu vạn cổ không suy tàn!

Nhưng Chiến gia không thể cho phép chuyện này!

Vì vậy, lúc này Chiến Vũ Phong muốn Quân Mạc Tà đến Đả đối đầu đánh với Mặc đại thiên tài.

Muốn Quân Mạc Tà triệt để đàn áp Mặc Quân Dạ!

Bởi vì tại nhân thế gian, có vẻ như chỉ mình Quân Mạc Tà đủ khả năng so bì với Mặc Quân Dạ! Hơn nữa lại còn có thể vững vàng vượt qua! Dứt khoát không thể có thiếu niên thứ ba có khả năng đánh đồng với hai thiếu niên này!

Bởi vậy có thể thấy huyễn phủ rất công bằng, thấy được tình thế về sau mới chịu ra tay, bảo đảm tuyệt đối, không hề nhầm lẫn!

Nhưng Chiến gia lần này tới thật ra cũng có chút tính toán nhỏ. Đó là, trước khi tới đây, Chiến gia đã vạch ra toàn bộ kế hoạch nhỏ: Vào lúc này, Chiến gia muốn hợp tác với Quân Mạc Tà!

Miêu Trảm đoán không sai, đây chính là quyết sách tốt nhất của Chiến gia! Cũng chính là mục đích cuối cùng trong lần đến Huyền Huyền đại lục này của Chiến Vũ Phong!

Hay thật hay, hạn độ cuối cùng, không tiếc giá lớn để.... Lung lạc Quân Mạc Tà!(NB: Chiến gia lại ôm hận rôi)

Nếu thực sự có thể cùng Quân Mạc Tà hợp tác, đối với Chiến gia, có thể nói là trăm lợi mà không có hại!

Nếu thực lực của Quân Mạc Tà thật sự kiên cường, thật sự phá hủy được thánh địa thì địa vị của Chiến gia trong huyễn phủ cũng là nước lên thuyền lên! Rất có khả năng đây là cơ hội để chèn ép Miêu gia!

Nguyên nhân không cần nói cũng biết, cả Huyền Huyền đại lục đều nằm trong tay minh hữu trung thành của Chiến gia... Coi như là Huyễn phủ cũng không thể không khuất phục ở ngoài mặt!

Dù sao huyễn phủ cũng cần của cải sinh nhai đưa vào từ Thiên Huyền đại lục! Quân Mạc Tà với tư cách là người có thực lực mạnh nhất của Chiến gia, nếu nói là không thừa cơ hưởng lợi thì đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù vị Quân Mạc Tà Tà Chi quân chủ thua trận, Chiến gia cũng sẽ điều động toàn lực, tận dụng hết khả năng để miễn cho Quân Mạc Tà khỏi bị chết oan chết uổng! Sau đó càng muốn mời hắn vào huyễn phủ... Như vậy, Chiến gia chẳng khác nào có thêm một vị cao thủ cái thế. Chẳng những vậy, còn là cao thủ đã hoàn toàn trưởng thành, tư chất còn mạnh hơn cả Không Linh Thể Chất, là tuyệt đại thiên tài! Nếu vậy, Chiến gia ở trong huyễn phủ có thể phong vân một cõi, nắm được đại quyền! Cùng lắm là xuất đầu ngăn cản tam đại thánh địa truy cứu mà thôi, còn kết quả thì tốt đẹp, tuyệt vời gấp cả muôn lần!

Cho dù Quân Mạc Tà chỉ vì báo đáp ân cứu mệnh của Chiến Gia mà đối phó Miêu gia, thì đây cũng là cơ hội cực lớn của Chiến gia!

Một khi Quân Mạc Tà tới huyễn phủ, vậy Quân Mạc Tà và Mặc Quân Dạ chính là tương lai của cả huyễn phủ.

Sách lược Chiến gia lập ra không thể bảo là không cao minh, cho dù là người hà khắc hơn nữa cũng không thể tìm được thiếu sót gì!

Nhưng tất cả mọi chuyển đều phải bắt đầu từ một điều kiện rất "Đơn giản".

Điều kiện rất đơn giản này chính là: chỉ cần Quân Mạc Tà và Mặc Quân Dạ là hai cá nhân, đúng là rất đơn giản!

Chỉ cần hai người bọn họ không phải là một người, như vậy thì sách lược của Chiến gia sẽ hoàn hảo không lỗi sót, hơn nữa cơ hội thành công cũng rất lớn! Dễ dệt hoa trên gấm, khó đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, dưới thế áp bách như đại sơn áp đỉnh của tam đại thánh địa, trợ giúp đến từ Chiến gia đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi! Cho dù Quân Mạc Tà là người bạc tình bạc nghĩa hơn nữa, đối mặt với đại ân như vậy cũng sẽ xúc động rơi lệ!

Dù sao huyền công của Quân Mạc Tà đến tình trạng này, thật sự là chết không dễ.....

Tin tưởng cho dù sau nay tình thế có hiểm ác đến thế nào, chỉ cần hắn có thể sống sót, Chiến gia đủ khả năng cứu hắn thoát đi!

Lấy thực lực hiện tại của Quân Mạc Tà, cho dù gặp phải địch nhân cỡ nào, cho dù gặp phải Cửu U Thập Tứ Thiếu, hắn cũng có đủ khả năng.... Chống đỡ một hồi....

Chiến gia chỉ đầu tư vào thứ có giá trị, chẳng những vậy, có khi còn có thể thu hồi vượt xa xa mong muốn.....

Tính toán của chiến gia, không thể bảo là không tinh diệu!

Chẳng những vậy, sau khi kế hoạch mấy ngàn năm thất bại, lại có thể kịp trời trù tính một kế hoạch không hề kém kế hoạch khi xưa.... Nhân tài của Chiến gia, cũng không thể bảo là không nhiều! Tâm cơ, đều là tinh minh lanh lợi.....

Nhưng mà thế sự lại luôn huyền diệu như vậy, điều kiện giản đơn kỳ thực chưa hẳn đã đơn giản!

Thật đáng tiếc nuối, cái đinh trong mắt Chiến gia là Mặc Quân Dạ và đối tượng lôi kéo Quân Mạc Tà lại là một người!

Quân Mạc Tà chính là Mặc Quân Dạ, chính là nữ tế thiên tài của Miêu gia!

Vì vậy vô luận kế hoạch của Chiến gia của chu đáo cỡ nào, tốt đẹp ra sao, đến tối hậu cũng chỉ là trò cười! Trò cười may áo cưới cho người khác, thậm chí rất có thể còn tự hại chính mình, nhà tan cửa nát, một trò cười ngu ngốc.....

Bỏ ra hết thảy mọi thứ, cuối cùng chợt nhận ra, thì ra mình đã làm tất cả mọi thứ để tự đào mồ chôn mình!

Đào mồ, tốt rồi..... Tự mình đẩy người nhà mình vào trong thôi....

Chuyện như vậy, có phải là thiên cổ kỳ văn không?

Nhưng chính Miêu Trảm hoàn toàn nghĩ thông suốt chuyện này nên mới bị ho kịch liệt như vậy.... Chuyện này, con mẹ nó không phải là hí khúc chứ? Chẳng lẽ lại là vô xảo bất thành thư? Trong thiên hạ lại có chuyện đáng mỉa mai đến thế sao?

Xem ra Chiến gia vận số đã tận..... Cũng không biết tiểu kế hoạch tự đào mộ chôn mình này là từ đâu mà ra, con mẹ nó đúng là thiên tài, một gia đình toàn thiên tài?

.....

- Lục gia gia.... ngài sao vậy? Có gì nghiêm trọng sao?

Miêu Tiểu Miêu kinh ngạc! Một vị cao thủ Thánh Tôn đang bình thường, đột nhiên lại trở thành cái dạng này.... thật lạ, chuyện này ngay cả tu vi Ngân Huyền cũng không thể xảy ra cơ mà....

- Ta không sao... ài.

Miêu Trảm vất vả lắm mới ngừng ho được, nỗ lực ấy khiến nét mặt của hắn có chút xuống sắc, rầu rĩ mà nói:"

- Vừa rồi lão phu đúng là bị bất ngờ quá, Vũ Phong phân tích đúng là rất có đạo lý. Lão phu đã suy xét hết điểm đáng sợ của Mạc Vô Đạo, nhưng vẫn chưa tính được đến tầm cao như vậy... Xem ra... Thiên hạ này có nhiều người giỏi thật. Lão già rồi....

Chiến Vũ Phong bật cười ha hả, cung kính nói:

- Lục Thúc sao lại nói ra lời ấy, lão nhân gia ngài càng già càng dẻo dai. Cho dù có chỗ sơ sẩy cũng là bởi vì ngài là người thẳng thắng bộc trực, không dùng tâm xảo trả đối với người khác. Tiểu chất san sẻ bớt ưu phiền cho ngài là việc nên làm, việc nên làm mà.

- Già rồi già rồi, đúng là đã già....

Miêu Trản lắc đầu thở dài.

- Như vậy thì chúng ta đã hiểu rõ dự mưu của Mạc Vô Đạo, tới ngày khai phủ, phải làm như thế nào?

Miêu Đao hỏi.

- Chi bằng cứ y theo kế hoạch đã định ra, dĩ bất biến ứng vạn biến, còn sự tình về sau thì càng phải cẩn thận hơn.

Miêu Trảm thở dài, nói:

- Cho dù Mạc Vô Đạo sử dụng tâm mưu gì thì chúng ta cũng phải áp đảo từ đầu đến cuối mới được. Chúng ta không cần cái lợi một sớm một chiều, mà cần đối tượng hợp tác thiên thu vạn tái! Dẫu tâm cơ hắn thâm trầm, chỉ cần chúng ta bỏ qua tất cả, thì sẽ không sao cả.....

Chiến Vũ Phong nở nụ cười tiêu sầu, nói:

- Lục thúc quyết đoán anh minh, lấy bất biến ứng vạn biến, đúng là thủ đoạn thích hợp nhất để sử dụng vào lúc này.

Hắn căn bản không lo lắng huyễn phủ sửa đổi quyết sách, bởi vì quyết sách của Huyễn Phủ là do cả Huyễn Phủ phụ trách.

Mà Chiến gia chịu trách nhiệm

Trên ý nghĩa, có thể nói Chiến gia chính là con sâu hại to nhất của Huyễn Phủ.

Nhưng Miêu Tiểu Miêu càng nghe càng kinh ngạc, nhìn không nổi liền hỏi:

- Cái gã Quân Mạc Tà kia... là người như thế nào?

Nàng càng nghe càng khiếp sợ, bởi vì mấy người ở đây đều là nhân vật trọng yếu của Huyễn Phủ, nhưng cho dù là Miêu gia hay Chiến gia, ai cũng đều đánh giá Quân Mạc Tà khá cao!

Có khi còn đánh giá quá cao!

Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Miêu Tiểu Miêu mới được nhìn thấy Miêu Gia và Chiến Gia hoàn toàn nhất trí trên cùng một vấn đề!

Mà tất cả những chuyện này, đều là vì cái gã Tà Chi Quân Chủ!

- Quân Mạc Tà.... Vấn đề này, hay là để ngày mai đến hỏi Mạc Vô Đạo đi. Với lại ngày mai, người của tam đại thánh địa sẽ tới đông đủ. Đến lúc đó, ngươi sẽ hiểu được thêm một ít. Tuy chúng ta bây giờ đang nắm giữ tin tức, nhưng vẫn có vẻ hơi phiến diện....

Miêu Trảm liếc nhìn Miêu Tiểu Miêu đầy thâm ý, lời nói cũng đượm vẻ sâu xa. Miêu Tiểu Miêu nghe kiểu gì cũng cảm thấy thanh âm của lục gia gia có vẻ cổ quái, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra, đến cùng là có gì quái....

Đêm khuya, người của hai địa phương Mộng Huyễn Huyết Hải và Chí Tôn Kim Thành đều đã tới!

Không khác dự liệu của chư vị cao thủ Huyễn Phủ, hai đại thánh địa này, qua nhiên là hai vị chủ sự tự thân lĩnh người đi ở phía trước! Nếu chỉ luận thân phận của người đến thì có thể nói lần này tam đại thánh địa rất nể mặt Tà Chi Quân Chủ!

Người lãnh đạo đương đại của tam đại thành địa đều tự mình đến đây, quy cách bực này.... Từ cổ chí kim cũng chỉ mới xuất hiện một lần, là lúc Phiêu Miểu Huyễn Phủ mở phủ, tràng diện long trọng đến cực điểm!

Mà từ đó tới nay cũng đã trôi qua hàng vạn năm rồi!

Nhưng hai lần duy nhất này lại giống nhau tựa như lịch sử tái diễn, tương tự, trùng hợp đến kinh người!

Lần thứ nhất, tam đại thánh địa cũng có chút không nguyện ý để cho Phiêu Miểu Huyễn Phủ được tồn tại. Người đi chúc mừng đều đầy lòng oán niệm, địch ý thâm trọng, thậm chí là giương cung bạt kiếm, nếu

không vì hương khói Miêu Khuynh Thành và mấy vị sư huynh, e rằng ngày đó đã xảy ra cảnh đánh đập tàn nhẫn, liều mạng ngươi chết ta sống, cá chết lưới rách....

Còn lần này, căn cứ vào tính thế hiện tại mà phán đoán, cũng không kém lần trước là mấy!

Đồng dạng là nguy cơ ám phục, một khi có người ra hiệu, động một cái là mưa tanh gió máu nhuộm đỏ bầu trời.

Hề Nhược Trần của Chí Tôn Kim Thành dẫn theo lục đại cao thủ đi tới, mà Hô Duyên Ngạo Bác của Mộng Huyễn Huyết Hải dĩ nhiên cũng dẫn y vậy.

Mặt khác còn có một đặc điểm chung là, sắc mặt những người này đều âm trầm như nhau.

Sáng sớm, mọi người tụ tập ở cùng một chỗ, khách sáo một hồi liền bàn bạc chuẩn bị sự tình đầu tiên, đến tột cùng là nên xử lý như thế nào.

Miêu Tiểu Miêu trẻ tuổi, thiếu kiên nhẫn liền hỏi:

- Gã Quân Mạc Tà kia, rốt cục là người như thế nào?

Miêu Tiểu Miêu thật sự rất câu nệ vấn đề này.

Bởi vì, nàng không phục!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 342: Quân Mạc Tà Mâu Thuẫn!

Hừ! Quân Dạ của ta ở đâu có yếu hơn Quân Mạc Tà, nhưng vì sao lại không được đánh giá cao như vậy? Chuyện này quá bất công thì phải? Cái thằng bỏ đi Quân Mạc Tà có gì tốt? Quân Dạ của ta có được Không Linh Thể Chất trong truyền thuyết, là đại thiên tài, cho dù hiện tại huyền công hơi yếu, nhưng chỉ cần chờ nó một đoạn thời gian, nhất định sẽ là thiên tài không thể hạn lượng!

- Quân Mạc Tà....

Vừa nhắc tới cái danh tự này, ba vị lãnh đạo cùng mười tám vị cao thủ của tam đại thánh địa đều biến sắc! Biến sắc trầm trọng, lộ vẻ kiêng kị!

Người này, thật khó nói!

Hề Nhược Trần hít một hơi thật dài. Đồng thời, lấy ra một chồng tư liệu dày dặc từ trong tay áo, ước chừng hơn mười trang:

- Những thứ này là tư liệu về Quân Mạc Tà do chúng ta thu thập trong một năm qua. Hơn nữa, trải qua vô số lần chỉnh lý, xem xét lại suy luận, nghiên cứu đi nghiên cứu lại mà thu gọn thành nếu toàn bộ số tư liệu, chỉ sợ tư liệu có thể xếp chật lều vải. Những thứ này, chỉ là một phần nhỏ trong đó mà thôi.....

Hô Duyên Ngạo Bác thở dài, đồng thời cũng xuất ra một chồng tư liệu:

- Sự thật là, kết quả phân tích Quân Mạc Tà của tam đại thánh địa chúng ta, không ngờ lại khác nhau một trời một vực.

Mạc Vô Đạo cười khổ, cũng lấy ra vài trang giấy.

- Sao lại thế nhỉ? Hắn ta chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi thôi mà? Sao lại phức tạp như vậy cơ chứ?

Xem cái này, không chỉ mình Miêu Tiểu Miêu kinh ngạc mà ngay cả đám người Miêu Đao cũng bị kinh ngạc. Mạc Vô Đạo khẽ chau mi mày, lộ vẻ yêu nước thương dân trên khuôn mặt anh tuấn.

Hắn nói chầm chậm:

- Quân Mạc Tà, nam, năm nay mười chín tuổi. Người của đế quốc Thiên Hương, tổ phụ tên Quân Chiến Thiên, cha tên Quân Vô Hối, mẫu thân là Đông Phương Vấn Tâm của Đông Phương thế gia....

Đúng là đem tên của tất cả mọi người trong nhà Quân Mạc Tà đọc qua một lần, trịnh trọng giới thiệu qua một lần!

Hắn tường tận đến mức, ngay cả tiểu nha đầu Khả Nhi được nhắc đến. Thậm chí, ngay cả Quân Mạc Tà thuở nhỏ đến trường có thái độ với những người xung quanh như thế nào cũng được miêu tả tường tận.

- Không đúng! Mạc cung chủ, người này trước sau thay đổi hẳn, sao lại khác như vậy?

Miêu Đao cau mày.

-Đây cũng là điểm chúng ta cảm thấy khó hiểu nhất.

Mạc Vô Đạo cười khổ.

- Quân Mạc Tà từ năm mười hai tuổi đã biết làm bậy, từng cùng mấy mấy vị bằng hữu mất nết đến ngủ qua đêm ở kỹ viện Thiên Hương.... sau đó vô lý gây sự, lấy cớ không thoải mái, gái hư không chịu nghe lời,

đánh kỹ nữ gần chết, lão bản của kỹ viện lại gần cầu xin thương tình, Quân Mạc Tà liền phá nát cả tòa kỹ viện....

- A?

Miêu Tiểu Miêu thét lên kinh hãi, nàng tuyệt đối không thể ngờ vị Tà Chi Quân Chủ năm đó lại hư đốn đến thế, tên hạ lưu hạ tiện này, không biết xấu hổ còn muốn so sánh với Quân Dạ của ta.....

Mạc Vô Đạo nói đến đây, chợt thở dài:

- Chúng ta đã từng phân tích chuyện này. Đến tột cùng là có mưu tính gì hay chỉ đơn thuần là hành vi của thiếu gia ăn chơi....

Miêu Tiểu Miêu tròn mắt kinh ngạc:

- Lại còn phải phân tích hả?

Quân Mạc Tà mười hai tuổi rưỡi, phóng ngựa chạy như điên trên đường lớn của Thiên Hương thành, đạp ngã bảy người, làm ba người bị tàn phế.... Sau khi về nhà, tổ phụ Quân Chiến Thiên giận không kềm được, đè ra đánh một trận, nghe nói hắn suýt bị gãy chân....

Chuyện này từ đầu đến cuối đều có rất nhiều điểm đáng nghi ngờ. Theo như tiến cảnh hiện tại của Quân Mạc Tà, khi đó chắc chắn đã bắt đầu tu luyện! Người tu luyện như hắn, sao lại bị đánh gãy chân? Nhưng nghe nói chuyện này được chép lại trong ký lục của Lương Y quán tại Thiên Hương thành, ngự y đã từng.... không có vẻ giả dối.... Nếu hắn bắt đầu ngụy trang từ khi đó thì... Việc này, chứng tỏ tâm tư hắn rất sâu xa....

Người nói những lời này, là Hề Nhược Trần.

- Quân Mạc Tà mười hai tuổi rưỡi, ở trên đại nhai nhìn trúng dân nữ, vì vậy đã ẩu đả với phụ mẫu của nàng, đem nàng lôi về nhà để.... May mà tổ phụ Quân Chiến Thiên của hắn kịp thời ngăn lại, lại đè ra đánh một trận..... Sau đó đưa nàng về nhà cùng một ít đền bù tổn thất....

Mạc Vô Đạo hít thật sâu, nói:

- Đoạn thời gian trước đã từng tra về thiếu nữ kia, bây giờ nàng đã cưới chồng sinh con, hơn nữa....

Mạc Vô Đạo ho khan hai tiếng, quẫn bách nói:

- .... Vị thiếu nữ này, trước khi cưới chồng.... thân thể vẫn còn là xử nữ.....

Miêu Tiểu Miêu đỏ mặt, lộ vẻ khinh bỉ từ đáy lòng:

- Tên Quân Mạc Tà này đúng là đồ cặn bã! Ta so sánh Quân Dạ với hắn, là ta đã tệ bạc với Quân Dạ....

- Chuyện này đúng là oan không thể giải....

Mạc Vô Đạo chau mày, tiếp tục nói:

- Đã bị bắt vào trong nhà, sao Quân Chiến Thiên lại kịp cứu ra? Phải biết... chuyện này, cũng không cần nhiều thời gian.... Sao khi đưa về vẫn còn thân thể thanh bạch?(NB : thật là pá đạo a)

Hai thiếu nữ Kiều Ảnh và Miêu Tiểu Miêu đồng thời xì một tiếng, mặt quay đi nơi khác, hai má đỏ ửng.....

Đám người này không hề biết, bọn họ phân tích đi phân tích lại cũng không thể giải thích những chuyện này, bởi vì những việc này đều xảy ra trước khi Quân Tà xuyên không tới, là do vị Quân Mạc Tà đích thực làm ra đấy!

- Tiểu gia hỏa kia đúng là một tên vô pháp vô thiên, đúng là cực phẩm, gian dâm cướp bóc, không có việc xấu nào không làm, lần đầu tiên đi kỹ viện, cứ tưởng sẽ được sung sướng trên thân thể một nàng hoa khôi, cái kia.... Nghe nói lần đầu tiên của nam nhân thường bị đau nhức.... Ặc, bởi vì đau nhức.... Tự nhiên không thoải mái, khục khục, cho

nên, tâm lý khẳng định là không thoải mái mà, không chịu trả tiền, đập phá kỹ viện.... là chuyện tự nhiên mà, để tiêu khí.....

Về phần cưỡng đoạt dân nữ, thì bởi vì lần trước phá xử nam thất bại, muốn thử lại một lần nữa. Nhưng mà vừa mới bắt về thì bị Đường Bàn Tử kéo đi uống rượu, say mèn trở về, thấy Quân Lão Gia Tử là sợ trốn rồi, chỉ... đơn giản vậy thôi....

Tam đại thánh địa điều tra, chứng thực từng phương diện một, quả là cực kỳ tường tận!

Tại sao lúc ấy lại như thế? Trong đó có duyên cớ gì? Hay là.... công pháp yêu cầu? Hay là....

Hay là có nguyên nhân khác?

Thằng nhóc ngày xưa chuyên làm trò xằng bậy, bây giờ lại là Tà Chi Quân Chủ danh chấn thiên hạ là sao?

Vướng mắc lớn nhất hiện tại chính là ai sẽ tin Tà Chi Quân Chủ là loại người làm ra những chuyện như vậy? Nếu nói không có nguyên nhân khác thì có đánh vỡ đầu đám cao thủ này, họ cũng không tin.... Cao thủ, đều có tôn nghiêm!

Chuyện xấu như vậy, không ai thèm làm! Nhưng vị Tà Chi Quân Chủ này.... làm hết! Lại còn làm không thiếu một chuyện, liên miên bất tuyệt, ăn tủy nhai xương, lên đỉnh bừng bừng.....

Từ mười hai tuổi đến mười bảy tuổi, những chuyện như vậy phải gọi nhiều vô kể, làm không biết mệt.... Lữ trình nhân sinh của hắn, thật là làm cho người ta tức lộn ruột, nghe xong mà da đầu run rẩy, sống lưng toát hơi lạnh....

Cho nên các cao nhân của tam đại thánh địa mới bị mất phương hướng như lạc trong sương mờ, Quân Mạc Tà đi đánh nhau và bị người đánh, Quân Mạc Tà chơi gái, Quân Mạc Tà cưỡng đoạt dân nữ, Quân

Mạc Tà thua bạc, cưỡng đoạt tài sản của người khác.... Nghiền ngẫm đủ loại sự tình như vậy, đầu ai cũng to ra như cái đấu, không người có thể giải thích... kinh hoảng phát sợ....

Tình báo của tam đại thánh địa ngồi phân tích Quân Mạc Tà mà điên cả đầu, ngay cả người lãnh đạo cũng bị bức điên rồi..... Nhân gian này, sao lại có hạng người như vậy? Đúng là con mẹ nó.... Vô pháp lý giải!

Trong chuyện này, là sương mờ.....

Quân Mạc Tà quá khứ và Quân Mạc Tà hiện tại rõ ràng là hai người khác nhau, hai tính cách hoàn toàn bất đồng, sao lại có thể là cùng một người?

Một tên thiếu gia ăn chơi hay quậy phá thôn dân, sau này tự dưng hóa thành một vị cao thủ cái thế, lý giải....nghiên cứu, nhưng lại chẳng tìm ra lý do.... Bọn họ mà nghiên cứu ra cái gì thì đúng là có quỷ....

Tinh trùng thượng não.... là lý do hả? (NB: bó tay)Đánh bạc thua... là lý do hả? Đánh người rồi bị người ta gọi đội đến đánh... là lý do hả? Đang đi dạo trên đường, tự nhiên trong lòng không vui, đạp vào mặt người đi đường một cái.... là lý do hả?

Nhưng hết thảy mọi chuyện đều không thể trách bọn họ.

Một vị cao thủ đỉnh phong, cho dù là Thánh Anh chuyển thế, tu luyện từ trong bụng mẹ cũng không thể đạt đến Thánh Giả vào năm mười chín tuổi.... Đạt tới Tôn Giả đã quá giỏi rồi, đấy là tình huống ngày nào cũng được uống linh đan diệu dược trân quý, cực hạn linh dược phụ trợ...

Nhưng mà hiện tại, rõ ràng Quân Mạc đã bày biện ra trình độ siêu việt Thánh Hoàng!

Thánh Hoàng gặp hắn, căn bản là không có lực đánh lại!

Chỉ trong vòng một năm đã đạt đến trình độ này, ai tin được?

Một năm....

Sao nhanh vậy?

Dùng một vị cao thủ mà nói thì:

- Con mẹ nó, con mẹ nó bản lĩnh, mới một năm trôi qua.....

- Hơn nữa, điều không thể lý giải là dĩ vãng ghi lại trong ký tái, vị Quân Mạc Tà này căn bản chỉ là một tên sắc quỷ! Thế nhưng sự thật trước mắt, mấy vị thiếu nữ một mực gắn bó hắn suốt một năm qua, bất kỳ một ai cũng đều là tuyệt đại giai nhân! Hơn nữa... các nàng đều giữ được tấm thân xử nữ.... Chuyện này làm cho người ta thấy khó hiểu.....(NB: bất lực các thím này)

Hô Duyên Ngạo Bác lắc đầu thật mạnh, tựa hộ cảm thấy dị thường kinh ngạc đối với việc Quân Mạc Tà để cho hồng nhan tri kỉ của hắn được giữ tấm thân xử nữ, lẽ ra Quân Mạc Tà phải giở trò lưu manh, hoang dâm vô sỉ, ngày ngày xếp hình chứ..... (NB: xếp hình hĩ hĩ)

Kỳ thực cách nghĩ của Hô Duyên Ngạo Bác, Quân đại thiếu gia sao lại không muốn, nhưng vấn đề là, tâm có dư nhưng lực chưa đủ, nữ nhân trong nhà dưới sự chỉ đạo của Mai Tuyết Yên, cường thế xuất kích, chính mình ở vào thế yếu thì phải nhịn, phải nhẫn nại, không thể nhịn được nữa thì cũng phải nhịn.....

- Hô Duyên cung chủ!

Kiều Ảnh đỏ mặt, buông lời trách móc...

Tông chủ của Mộng Huyễn Huyết Hải, thực là mất dạy... Loại lời này, nam nhân mấy người ngồi bàn luận với nhau thì thôi, không ngờ ở trước mặt con gái người ta mà cũng có thể nói lời như vậy, quá.....

- Ơ... ơ, xin lỗi

Hô Huyên Ngạo Bác trừng mục mà chống đỡ, mồ hôi nhễu trên mặt. Lồng ngực màu mận chín biến thành màu đen... Người khác hắn không quan tâm, nhưng vị Kiều Ảnh này là nhân vật trọng yếu của Thiên Thánh Cung, Hô Duyên Ngạo Bác tự nhận là không thể trêu vào: "Không ngờ Quân Mạc Tà... lại là người như vậy?

Miêu Tiểu Miêu có vẻ muốn bưng tai không nghe nữa, các cao nhân của tam đại thánh địa đang phân tích cái gì thế này? Rốt cục là thánh địa, Huyễn Phủ, tứ đại tuyệt địa cao thủ đang ngồi một chỗ nghị sự hay là mấy thằng lưu manh đang tụ hội đây?

Thật không đúng với lẽ thường gì cả?

- Chuyện này... là bí ẩn mà tam đại thánh địa chúng ta không thể tìm ra lời giải.

Mạc Vô Đạo thở dài:

- Loại sự tình này, vốn chúng ta mở miệng cũng xấu hổ, nhưng lien quan đến Tà Chi Quân Chủ không thể không rõ.... Chuyện này đúng là có trở ngại bên ngoài, chỉ là sự bất đắc dĩ, đành chịu.....

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 344: Quá Cuồng Vọng Rồi.

Nơi này chính là nơi mà năm đó, vị Đại Chí Tôn thứ tám Lệ Tuyệt Thiên đã lập ra Huyết Hồn sơn trang!

Nơi này có núi non bao bọc, lưng tựa vào Thiên Phát sâm lâm, tiến có thể công, lùi có thể thủ, thực là một chốn hiểm địa thiên nhiên!

Nhưng hôm nay, ngoại trừ hai ngọn núi như cánh cửa nằm cách xa bên ngoài, những thứ khác như dãy núi, khe sâu, rừng rậm đều tan biến không để lại dấu vết!

Phương viên vạn trượng chỉ là một dải đất bằng phẳng! Mặt đất bằng phẳng trơn trượt dị thường, hình như ngay cả ruồi cũng không đứng được ở trên nơi này!

Mà nằm sừng sững ở vị trí trung gian lại là một trang viên đồ sộ dị thường rộng lớn! Chậc, không thể nói đó là trang viên được, mà là cung điện! Chẳng những vậy, có thể nói trong nhân gian, đây là cung điện hoa lệ đệ nhất trên đời!

Tùy ý nhìn bất kỳ một khối gạch nào trên tường vây cung điện cũng thấy nó rộng tới hai trượng, dài ba trượng, dày một trượng! Một khối gạch như vậy, nhẹ cũng nặng mấy vạn cân! Gạch lớn như vậy, cho dù là cường giả đã ngoài Thánh Cấp cũng chưa hẳn có thể phá hủy!

Vậy mà tường vây của cả cung điện đều được xây từ loại gạch này! Tường vây cao tới mười trượng! Trải dài ở trên tường vây là một dải xanh xanh, mảnh như lông tơ, gợi vẻ mỹ lệ dưới ánh mặt trời.....

Nhìn qua là hiểu, thứ này ngoài vẻ sắc bén dị thường còn ẩn chứa kịch độc cực kỳ đáng sợ!

Nhân vật tầm thường từ tu vị Thiên Huyền trở xuống, nếu nhảy từ trên mặt đất thì không thể nhảy qua, ắt phải đạp vào tường để mượn lực nhảy tiếp, một khi mượn lực sẽ bị lôi xuống Quỷ Môn Quan!

Trên "Bình nguyên" khổng lồ này cắm vô vàn cột cờ màu đặc biệt, cột cờ đều dùng thân cây đại thụ che trời đã ngoài trăm năm tuổi để chế thành, có thể nói là vững chắc đến cùng cực. Mặt lá cờ rộng hàng chục xích, tung bay trong gió phần phật phần phật....

Khỏi cần phải nói, chỉ cần nhìn dải tường thành, cờ xí này đã hiển lộ vẻ vương giả chi khí tựa khí thôn sơn hà, duy ngã độc tôn!

Khắp núi khắp đồng nơi xa xa đều là đám người đang chờ đợi thời khắc chúc mừng! Cũng chỉ mới xem qua, số người trong tầm mắt đã vượt qua mười vạn! Ngước nhìn cờ xí tung bay, tường vây nguy nga sừng sững, trong lòng mỗi người đều trào dâng cảm xúc khiếp sợ cùng tôn kính như đang dừng chân dưới ngọn núi cao hùng vĩ!

- Vị Tà Chi Quân Chủ này.... không hổ là nhân vật phong vân như mặt trời ban trưa, thật giàu sang!

Miêu Trảm cảm thán một câu tự đáy lòng:

- Cả cuộc đời, đây là lần đầu tiên lão phu được nhìn thấy khung cảnh long trọng như vậy!

Cung điện đứng sừng sững nơi xa xa

Dù không nói không động nhưng khí thế của nó thật là phong lăng thiên hạ!

Mặt trời đỏ mới lên!

Tia nắng ban mai vừa chớm lên ở phương đông, khoảng khắc tia nắng đầu tiên buông xuống tòa thành, một tiếng "Ầm" vang thật lớn đột nhiên vang lên, hai cánh cửa thành bằng đồng đỏ cao hàng trượng bỗng nhiên khai mở!

Hai cánh cửa thành đồ sộ chậm rãi tách ra hai bên, ngoài dự liệu của mọi người, quá trình này không hề tạo ra một tiếng vang nào!

Trong mắt đám người Miêu Trảm lại ánh lên vẻ tán thưởng, chỉ từ một điểm nhỏ nhặt này là có thể nhận ra cơ quan của toà Tà Quân Phủ này tinh xảo và nghiêm mật đến mức nào!

Lại có một thanh âm sắc bén phá không mà lên, đó chỉ là một mũi Kỳ Hoa Hỏa Tiễn bị bắn ra từ trong trạm canh gác! Ầm ầm nổ tung giữa không trung!

Nhưng không ai biết, một mũi Kỳ Hoa Hỏa Tiễn này đã mở màn cho việc nhất thống giang hồ, chấm dứt vạn năm hỗn loạn!

Sau khi một tiếng lệ dài vang lên, mấy ngàn con phi hành Huyền thú cửu cấp đồng thời bay lên, lao thẳng lên mây trời cao hàng trăm trượng, nhanh chóng xếp thành hình một thanh kiếm to lớn ở giữa không trung, mũi kiếm chỉ trời xanh, mà vị trí chuôi kiếm lại nghiêng nghiêng rủ xuống, đúng là rủ về phương hướng Phủ Tà Quân!

Sau đó lập tức im ắng bất động, mấy ngàn con phi hành Huyền thú đều giữ nguyên trạng thái bất động!

Khung cảnh này kiến phủ của Tà Chi Quân Chủ phảng phất như một vị viễn cổ cự nhân, trong tay cầm một chuôi đao sắc bén có đủ khả năng khai thiên lập địa, một kiếm chém xuống... thiên hạ bao la!

Đột nhiên núi thở biển gầm, tiếng nổ vang trời như tiếng hò reo!

Một lúc lâu sau....

- Im lặng!

Một thanh âm hờ hững mà uy nghiêm vang lên, tựa như không muốn lãng phí sức lực, tuy không đinh tai nhức óc nhưng tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng trong cảnh núi thở biển gầm.

- Người lên tiếng là cao thủ đẳng cấp Thánh Hoàng! Tối thiểu cũng phải tam cấp!

Nét mặt Mạc Vô Đạo lộ vẻ chấn động, mở miệng nói và nhìn về phía Hề Nhược Trần.

Thực ra trong lòng Mạc Vô Đạo đã có đáp án từ lâu, chỉ là hắn không dám tin, cũng không muốn tin. Hắn còn đang hi vọng mình sẽ nhận được câu trả lời phủ định của đồng bạn!

Mặt Hề Nhược Trần lộ vẻ nghiêm trọng, ánh mắt cứng lại, không biết đang suy nghĩ gì, cuối cùng lại nhẹ gật đầu.

Ngay sau đó, thanh âm uy nghiêm và trang trọng lại vang lên:

- Ngày mười lăm tháng sáu, Tà Quân Khai Phủ, nhật nguyệt vây quanh, trời đất khâm phục. Thưa các vị, hôm nay chính là lần đầu tiên Tà Chi Quân Chủ Phủ đối mặt với người đời! Cũng có nghĩa là, trên đời này lại có thêm một siêu cấp thế lực có đủ sức khuấy động phong vân! Cảm ơn tất cả mọi người đã đến đây chung vui!....

Đúng là nói khoác không biết ngượng, tự cao tự đại!

Miêu Tiểu Miêu nhếch miệng, người điên thì nàng gặp nhiều rồi, nhưng vẫn chưa thấy tên điên nào dám há miệng nhận mình là "Siêu cấp thế lực có đủ sức khuấy động phong vân"!

Người này.... một hai câu khiêm tốn cũng không nói được, đúng là thần kinh.

- Bọn họ hôm nay không thể khiêm tốn nữa rồi.

Mạc Vô Đạo cười nhạt:

- Thế lực cuồng vọng như vậy, sợ rằng sẽ khiến nhiều người phẫn nộ, ngày diệt vong không còn xa. Nhưng Tà Chi Quân Chủ buộc phải cứng cỏi! Nếu khiêm nhường, e là sẽ bị người khác coi thường!

Tâm của Mạc Vô Đạo giả vờ rất cao minh, cảm giác mất mác vừa hiện lên liền bị đè xuống, trong nháy mắt vẫn có thể đưa ra lời phán đoán chuẩn xác, đám người già đi cùng đều gật đầu đồng ý.

Bởi vì, trong đám người dự lễ có siêu cấp đại thế lực của tam đại thánh địa!

Lần này Tà Chi Quân Chủ mở phủ, tuyên bố bản thân gia nhập hàng ngũ siêu cấp thế lực của thế gian. Thế lực lão làng như tam đại thánh địa đương nhiên không thể không đến! Mặc dù trên danh nghĩa đều là đến đây chúc mừng, nhưng kỳ thực lại là rắp tâm làm loạn!

Vì vậy, một khi vị chủ trì do Tà Chi Quân Chủ lựa chọn nói ra những lời như vậy, tức là đã buông cung bắn ra mũi lên không thể quay đầu lại!

Tuyệt đối không thể tỏ ra yếu kém!

Một khi tỏ ra yếu kém, không thể trở thành một trong những thế lực lớn nhất thiên hạ, ngày hội hôm nay sẽ biến thành nỗi nhục, vạn năm sau vẫn bị người đời cười chê!

Tam đại thánh địa dĩ nhiên sẽ không phá hư nghi thức vào lúc này nhưng cũng không cho phép Tà Quân mở phủ được thuận buồm xuôi gió! Cho dù bọn họ hành động như thế nào thì chắc chắn cũng có chuyện xảy ra!

Mà lúc này, vị chủ trì này chính là người nói thay lời cho Tà Chi Quân Chủ!

Hai phương diện này, bề ngoài có vẻ không liên quan đến nhau, nhưng ở bên trong lại đối địch đến cùng cực!

Tam đại thánh địa ra tay là chuyện hiển nhiên, mà Tà Chi Quân Chủ bên này lại biểu hiện ra phong thái cực kỳ cứng rắn!

Như vậy cũng có nghĩa là sau những lời nói này của người chủ trì, phủ Tà Quân phải bằng tốc độ nhanh nhất dùng thế vạn quân lôi đình, một lần động dẹp yên âm mưu của tam đại thánh địa.

Chỉ như vậy mới có thể giữ nguyên phần uy thế tuyệt đối này!

Không làm như vậy, không thể bảo đảm khai phủ thành công!

Chỉ có thể tận sức đánh cược một lần!

Cho nên lời vị chủ trì này nói mặc dù chỉ là một lời tuyên bố, thậm chí có phần hơi cuồng vọng nhưng lại chẳng khác gì chính thức tuyên chiến với tam đại thánh địa ở ngay trước mặt thiên hạ anh hùng!

Chẳng trách sắc mặt Hề Nhược Trần và Mạc Vô Đạo lại khó coi như vậy.

Đám người Miêu Trảm cẩn thận suy nghĩ một lát, rốt cục cũng hiểu rõ đạo lý này, không khỏi thở dài, thầm nghĩ: Thì ra là vậy!

- ... Thế gian vạn tà, ta vì Quân Chủ! Uy nghiêm của Quân Chủ là không thể nghịch! Hôm nay thông báo cho các lộ hào kiệt, các vị hảo bằng hữu trong giang hồ biết. Ngày sau hãy lưu lại cho ta chút mặt mũi, nếu không một khi Quân Chủ nổi giận, trăm vạn thây chết trôi, ngàn dặm biển máu!...

Thanh âm của vị chủ trì này, ngoài uy nghiêm trang trọng còn mang theo lãnh khốc trấn định, kiên quyết. Mỗi mội câu nói đều mang theo sát ý lẫm liệt, sát cơ lành lạnh! Ngay cả lời chúc mừng, qua miệng hắn cũng trở thành gió tanh mưa máu.....

Càng về sau, càng là uy hiếp thẳng thừng!

Chuyện này căn bản chỉ là: Ngươi cho ta mặt mũi, tất cả mọi người đều vui vẻ. Ngươi không cho ta mặt mũi, ta liền tiêu diệt ngươi!

Người chủ trì càng nói càng giống kiểu lên mặt nạt người, thậm chí là bá đạo đến cực điểm, vẻ mặt không ít người đã lộ vẻ giận dữ. Trong ngày khai phủ lại dám uy hiếp thiên hạ anh hùng?

Tà Chi Quân Chủ thì thế nào, có thể dùng lực của Phủ để đối chọi với cả thiên hạ sao? Các ngươi có coi trọng mình quá không đấy?

Ngươi cho rằng ngươi là Cửu U đệ nhất thiếu hả?

- Hé hé hé hé.

Trong cung điện, Ưng Bác Không đang cười như diều hâu:

- Thằng Phong Quyển Vân này giỏi thật! Lão phu không phục cũng không được, nếu việc này để cho lão phu làm... Chậc, e rằng có đánh chết lão phu cũng không làm được, thực sự không làm được!

Thì ra vị chủ trì kiêu ngạo của Tà Quân Khai Phủ lần này lại là thần kiếm Phong Quyển Vân năm xưa! Cũng chỉ có kẻ ngông cuồng như người điên này mới đủ tự tin nói ra loại lời khiến người ta muốn phanh thây xé xác này.....

Tiếng xôn xao bốn phía ngày càng nhiều....

Đúng vào lúc này, vị chủ trì làm cho người ta nổi cáu rốt cục cũng đã ngừng nói chuyện.

- Tà Chi Quân Chủ, nghi thức khai phủ, chính thức bắt đầu!

Lời còn chưa dứt, một lá đại kỳ đỏ tươi từ trong thành đã chậm rãi bay lên trời.

Đón lấy ánh bình minh, tắm trong ánh nắng mặt trời, một lá cờ Huyết Hải đột ngột bay lên!

Ở trên lá cờ, chỉ có một chữ : tà!

Nhưng một chữ này lại to lớn không gì sánh được! Hơn nữa bên trên còn lóng lánh nước sơn, tin rằng cái chữ này dù ở cách xa mấy trăm dặm, người bình thường cũng có thể thấy rõ ràng!

Lá cờ vừa mới bay lên, cái chữ này vừa mới xuất hiện, trong lòng những người ở nơi này đều dâng lên một loại cảm giác quái dị khó nói lên đời.

Không hổ là Tà Chi Quân Chủ!

Con mẹ nó.... về nhà cũng tà ....

Về nhà cũng điên cuồng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 345: Siêu Cấp Đại Thủ Bút!

Mọi thứ đều khiến cho người ta cảm giác hít thở không thông!

Rõ ràng cách còn hơn mười trượng, không trăm trượng thậm chí là hơn nghìn trượng, mọi người vẫn như cũ cảm thấy khí tức sát phạt lành lạnh thấu xương! Những người này, giống như ác ma được địa ngục thả ra đột nhiên xuất hiện trên nhân gian vậy!

Rõ ràng có mấy trăm người, lại không cảm thấy tiếng hít thở, trừ hai chân cử động ra, không hề có một động tác dư thừa nào cả, thật sự rất thành công để xây dựng không khí thảm thiết của trăm vạn đại quân đang chiến đấu kịch liệt a!

Những người này, mỗi người đều là sát thần! Tuyệt đối là sát thần!

Quần áo của bọn họ, tất cả đều trắng hơn tuyết, chỉ có một chỗ khác nhau là cổ tay áo có hoa văn có hay không kim tuyến. Kim tuyến có to, có bé, có hai đường, có ba đường, nhưng cũng có một số ít tựa hồ còn thêu một dấu ấn nhỏ màu vàng bằng dây chỉ vàng.

Xem ra, những thứ đó là quy định mà Tà quân phủ đặt ra…….

Người như vậy, một bên một đội, mỗi một đội, đều đủ một trăm bốn mươi chín người! Đằng sau có một người bước ra cửa thành, quân đội chỉnh tề dạt sang hai bên, triển khai đội hình cánh chim nhạn, đồng thời mở miệng nói:

- Mời các vị tân khách vào thành xem lễ!

Miêu Trảm vốn vẻ mặt lạnh nhạt xa xa xem diễn, nhưng chỉ đội quân hai trăm chín mươi tám người này xuất hiện trong chớp mắt, đột nhiên ánh mắt ngày càng mở lớn, đến cuối cùng, lại thành ra trợn tròn ánh mắt!

Mạc Vô Đạo, Hề Nhược Trần và Hô Duyên Ngạo ba vị tông chủ của thánh địa, nét mặt cũng khó coi vô cùng!

- Sao vậy?

Phát hiện không khí không thích hợp, Miêu Tiểu Miêu ngẩng đầu hỏi Miêu Đao.

- Điều này sao có thể xảy ra chứ? Đội ngũ tiếp khách hai trăm chín mươi tám người này, tu vi thấp nhất……. cũng là thánh giả cấp ba a!

Miêu Đao cũng hít một hơi khí lạnh, thậm chí, giọng nói có chút run rẩy:

- Trong đó, còn có hơn bảy mươi vị thánh hoàng, hơn một trăm người còn lại tu vi đều là thánh giả cấp bốn…… Thực lực cỡ này, quả thật là, quả thật là…… Rất khó tin…… Hơn nữa những người đó…… Lại là đội ngũ đi ra đón khách…… Con mẹ nó, lão tử muốn điên rồi…….. Sao có thể xuất hiện chuyện như vậy chứ!

Nếu chỉ là một vị thánh giả, Miêu Đao tự nhiên là không để trong mắt, ngay cả mười người tám người cũng vậy, nhưng lại tập hợp được một quân đội nhiều thánh giả như vậy, xuất hiện…… Lý do chỉ là muốn khiến người người sợ hãi, thậm chí là khủng bố, khủng hoảng…….

- A~

Biết được tin tức kinh người này Miêu Tiểu Miêu thét lên một tiếng kinh hãi, vội vàng che miệng mình lại. Chỉ cảm thấy trái tim mình bùm bùm nhảy loạn…….

Tổng cộng bảy mươi vị thánh hoàng, hơn hai trăm vị thánh giả cấp bốn tạo thành đội ngũ đón khách….. Có vẻ cho dù là Phiêu Miểu Huyễn

Phủ, cũng không thể lấy ra đội hình lớn như vậy…….

- Bây giờ, cũng chỉ biết Tà quân phủ có được thực lực vô cùng cao……

.

Miêu Kiếm hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại. Sau lưng, đám người Mạc Vô Đạo cũng đều yên tĩnh lại.

Xuất hiện tiếp theo cũng chính là Quân Mạc Tà, Quân tam gia mặc một bộ áo xanh mộc mạc, khuôn mặt đường đường, đứng ở cửa lớn chủ trì nghi thức tiếp khách. Quân Mạc Tà thân là nhân vật quan trọng nhất của Tà quân phủ, để hắn tự mình chủ trì đón khách, có thể nói là đã cho mọi người mặt mũi rồi!

Đám người Miêu Đao nhìn lẫn nhau, nói:

- Đi thôi.

Mọi người cùng đứng dậy, đi về phía bên kia. Đột nhiên có một thanh âm rõ ro vang lên:

- Sơn Nam Tư Không thế gia Tư Không Ám Dạ chúc mừng Tà chi quân chủ khai phủ, kính dâng lên hạ lễ hèn mọn một gốc cây Ngọc Lan! Một vạn lượng hoàng kim! Đại biểu tâm ý!

Sau đó liền thấy một gã đại hán khôi ngôi bước lên, hai tay cầm một hộp gấm tiến về phía trước.

Quân Mạc Tà bước nhanh đón nhận, vô cùng thân thiết cầm tay người tới, mỉm cười nói:

- Tư Không huynh thật sự rất khách khí rồi, huynh đến là tốt rồi, còn chuẩn bị cái gì hạ lễ chứ. Người tới a, mang Tư Không huynh vào nghỉ tạm, phụng trà, trà ngon nhất!

Tư Không Ám Dạ cười ha ha, theo một cô gái áo trắng đi vào.

- Đoan Mộc thế gia Đoan Mộc Siêu Siêu Siêu Siêu Siêu Phàm chúc mừng Tà Tà Tà….. Chi quân chủ chủ chủ, khai khai khai…… khai cái kia khai…….

Người tới vừa mới mở miệng đã khiến người ta cười sặc sụa, một câu nói lâu như vậy còn chưa nói xong, thì ra là một người ngọng.

Nhưng những người ở đây cũng không dám cười ra tiếng, vì, dám can đảm ở đây đứng ra nói ngọng, cũng chỉ có một người mà thôi: Đoan Mộc thế gia gia chủ Đoan Mộc Siêu Phàm!

Quân Vô Tình không đợi hắn nói xong, chạy nhanh nghênh đón, cười ha ha nói:

- Siêu Phàm huynh, huynh cũng đến rồi, đều là người nhà, làm gì phải khách sao từ nơi xa vất vả tới đây chứ, mau mau vào trong nghỉ ngơi đi!

Vẻ mặt Đoan Mộc Siêu Phàm có chút xấu hổ nói:

- Vô Tình quân, ta ta ta…… Hạ lễ ta này này còn không có không…… báo…… báo báo…… báo……

- Báo báo cái gì chứ? – Quân Vô Tình nhanh chóng kéo hắn vào trong – Chờ huynh báo xong không chừng trời tối mất…….

Hai người quen biết đã lâu, nói chuyện với nhau cũng không kiêng kị gì, ngay khi Đoan Mộc Siêu Phàm còn muốn tranh cãi thì là bị một người đưa vào, đi đã lâu rồi mà vẫn còn nghe thanh âm lắp bắp của hắn từ xa xa truyền đến:

- Ta báo báo báo báo…….

Sau đó, mọi người đều cùng một lúc hít một hơi khí lạnh, bởi trước mặt mọi người, trong đám người đông nghìn nghịt này, hình thành một

con đường. Một đống thịt béo núc ục ịt xuất hiện trước mặt đám người.

Mập mạp này, quả thật không thể dùng từ “mập mạp” mà hình dung nữa, mà phải nói là: một cục thịt! Một cục thịt cực lớn!

Cục thịt heo kia lúc la lúc lắc đi tới, mỗi bước đi, đều cho mọi người một cảm giác giống như đang ngồi thuyền vậy. Sự dao động của cục thịt béo kia, giống như sóng lớn biển cả, vĩnh viễn không ngừng. Thật thật đúng như là Trường Giang sóng sau đè sóng trước a. Ập a ập ập ập nhanh đến cái miệng anh đào của Miêu Tiểu Miêu mở đến độ lớn nhất, nửa ngày cũng chưa khép lại. Nàng cũng không phải chưa từng thấy người mập, nhưng mập mạp béo núc đến cỡ này thì đúng là lần đầu tiên thấy a! Một người sao có thể mập đến cỡ này chứ?

Thật sự là rất khoa trương!

Nhưng nàng lập tức phát hiện một hiện tượng kỳ lạ: Hễ mập mạp này đi tới đâu, mọi người đều tự động tự tách ra làm một con đường, để hắn đi trước, hơn nữa, vẻ mặt lúc hắn đi ngang qua cũng có chút cung kính…….

Cũng có rất nhiều người tranh nhau tiến lên bắt chuyện, nói một câu với mập mạp sau liền nhanh chóng lùi lại, sau đó vẻ mặt vô cùng thỏa mãn cùng vinh quang…….

- Người này là ai?

Miêu Tiểu Miêu thật sự không tưởng được, một tên mập, lại có thể uy thế lớn như vậy! Mà sức ảnh hưởng lại lớn đến mức không thể tin nữa! Thật rất kỳ quái, một tên mập béo na béo núc này vừa nhìn một cái đều phải cười đến đau bụng sau đó ghê tởm đến ba ngày cũng không thể ăn cơm, rốt cuộc có mị lực gì vậy?

Mà quá đáng hơn là, có vẻ như tên mập này cũng không có thực lực gì, tu vi huyền công của hắn có vẻ như cũng ở cấp ngân huyền, chẳng lẽ người này kỳ thật là cao thủ nhất lưu, tu vi đã đạt tới mức có thể che giấu

cảnh giới cao thâm của bản thân, cũng chỉ có thể như vậy mà thôi, nếu không thì rất khó giải thích sao nhiều người lại kính trọng hắn đến vậy?

- Tiểu Miêu cô nương hình như rất kinh ngạc người này tu vi thấp như vậy, sao có thể có nhiều người kính sợ, người này, là đương kim tài chủ đệ nhất thiên hạ! Chủ nhân của Thiên Hương Thành Quý Tộc Đường, Đường Nguyên! Cũng là bạn tốt bạn tri kỉ đầu tiên trong cuộc đời của Tà chi quân chủ Quân Mạc Tà! Cũng có thể xem như là một người đắc đạo, gà chó lên trời vậy!

Mạc Vô Đạo ở bên cạnh nàng chậm rãi nói.

- Một tài chủ và là bạn tốt đầu tiên trong cuộc đời Tà chi quân chủ……

.

Đầu óc Miêu Tiểu Miêu cơ hồ theo không kịp, hoàn toàn không thể suy đoán. Một tài chủ mà thôi, có chút tiền tài, có gì giỏi chứ?

- Tiền có thể mời quỷ, cũng có thể thông thần. Ở đại lục Huyền Huyễn này thực lực là thứ mạnh nhất, một người có được vạn lượng hoàng kim cũng không là gì cả, thậm chí là mười vạn lượng hoàng kim cũng coi như không là gì, nhưng nếu là trăm vạn lượng hoàng kim…… Thậm chí còn hơn xa con số này, đạt đến mức không thể đếm nổi thì sao….. Vậy người này, chính là nhân vật lợi hại nhất thiên hạ! Cho dù hắn một chút huyền khí cũng không có, cũng vẫn là nhân vật nguy hiểm nhất thiên hạ!

Mạc Vô Đạo cảm thán nói:

- Cho một hai lượng bạc cũng là dụ hoặc, vạn lượng hoàng kim cũng là dụ hoặc, càng nhiều thì lại càng thêm dụ hoặc. Có chút người, nhìn một hai chục vàng bạc tự nhiên là không may mảy gì, nhưng nếu nhìn là con số hàng nghìn hàng vạn thì sao? Nên mới nói, một văn tiền có thể

làm khó một anh hùng a…. Tiền nhiều, cũng là một bản lĩnh, cực kỳ xuất sắc bản lĩnh!

Miêu Tiểu Miêu cái hiểu cái không gật gật đầu.

Chỉ thấy đằng trước, vị tài chủ đệ nhất thiên hạ cái kia mập mạp thở hồng hộc đi đến trước mặt Quân tam gia, chỉ nghe mỗi khi hắn bước một bước, bên bụng lại phát ra tiếng ba ba……. Sau đó Miêu Tiểu Miêu che miệng muốn nôn khan: Bởi vì nàng đột nhiên thấy, tên mập mạp kia trên cái mặt tròn vo lộ ra một nụ cười nịnh nọt…….

Không thể không nói, vẻ mặt này xuất hiện trên mặt mập mạp, thật sự khiến người ta buồn nôn.

- Tam thúc……. Đã lâu không gặp…… Hắc hắc, tam thúc hắc hắc hắc…….

Mập mập vừa lau mồ hôi, vừa cố gắng chụp lấy tay Quân Vô Tình.

Quân Vô Tình nhăn nhíu mày:

- Nga mập mạp, ngươi sao vậy…… Mạc Tà không phải bảo ngươi giảm béo sao? Thế nào mà mới vài ngày, ngươi cư nhiên…… ngươi cư nhiên……

Quân tam gia cũng không biết nói sao mới tốt, cân nặng của tên mập này, tuyệt đối vượt qua kỷ lục lần trước hắn ghi lại!

- Ngạch, tam thúc a…… Người như con, thể chất thuộc loại trong lòng vui…… sẽ béo lên…… Tiểu chất hiện tại vô cùng phóng khoáng a.

Đường Nguyên thở phì phò, thịt béo vẫn không quy tắc rung động…….

- Ngươi ngươi…… Ai, ngươi quả nhiên rất phóng khoáng…….

Quân tam gia cũng không biết nói gì nữa, phất tay để người dưới nhanh chóng kéo mập mạp này đi. Mập mạp này đứng trước mặt, quả thật là đem một nam tử hán cao bảy thước như Quân Vô Tình che kín, áp lực này…… thật lớn……

Vừa dứt lời, đột nhiên mập mạp ngửa đầu dậm chân, thịt béo trên người không khống chế được giống như khiêu vũ dao động vài cái, sau đó hét lớn một tiếng:

- Thiên Hương Thành Quý Tộc Đường đại chưởng quỹ Đường Nguyện, đến chúc mừng Tà chi quân chủ khai phủ, dâng lên…… Hoàng kim một vạn vạn lượng!

Vừa nói xong câu, trong sân toàn bộ đều lặng ngắt như tờ!

Hoàng kim một vạn vạn lượng!

Tên mập mạp này cái gì cũng không đưa, cái gì hiếm lạ trân quý bảo vật, ngàn năm vạn năm sinh thiên tài địa bảo…… Gì cũng không có, chỉ đưa tiền thôi! Đưa hoàng kim!

Hoàng kim một vạn vạn lượng!

Con số này, có vẻ như không phải số trên trời nữa…. Con số này, trên đời này, có 99,999999% người ngay tưởng cũng chưa tưởng qua a!

Chỉ thuần túy dùng hoàng kim chọi người, ít nhất cũng có thể chọi chết mười vạn người a…….

Miêu Tiểu Miêu cả người chấn động, khiếp sợ nói không ra lời. Mập mạp này……. Quả thật có tiền a, thật sự đúng là rất có tiền…….

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 346: Quân Mạc Tà, Mạc Vô Đạo, Giao Phong Thứ Nhất!

- Này cũng quá nhiều rồi!

Quân Vô Tình từ trong khiếp sợ tỉnh lại, nghiêm túc nói.

- Không nhiều! Không nhiều!

– Đường mập mạp hào sảng vung tay lên

– Tam thúc yên tâm, cháu ngài bản sự khác không có, chỉ biết kiếm chút tiền, cháu ngài bây giờ chính là có chút tiền cỡ này thôi!

– Lập tức hạ thấp giọng, có chút lén lút nói

– Tam thúc…… Cháu nói cho thúc nghe a…… Thúc còn nhớ ai đó ai ở Thiên Hương Thành không? Tên nhóc kia ở Thiên Hương Thành dám phô bày sự giàu sang với cháu, lão tử, ngạch không, cháu của thúc lập tức về nhà, kéo ra hai xe ngựa chứa đầy vàng, ngay trên đường cái, một khối hoàng kim một khối hoàng kim chọi chết thằng nhóc đó …….(NB: tại hạ bất lực với tên này)

- Người đâu! Mau đưa Đường đại chưởng quỹ vào nhà dâng trà!

Hắn còn chưa nói xong, Quân Vô Tình đã lên tiếng. Thật sự rất khó nghe a, thằng nhóc này bây giờ đã là một nhân vật tầm cỡ đương thời, sao còn có thể nhiều chuyện như vậy chứ…….

- Tam thúc, cháu còn chưa nói hết mà, thúc nghe cháu nói này…….

Đường Nguyên giãy dụa, vô cùng tự hào muốn nói cho hết sự tích anh hùng của mình.

- Lăn!

Quân Vô Tình đá một cái vào cái mông to đùng của hắn, mập mạp kêu lên một tiếng thê thảm, Quân tam gia chỉ cảm thấy chân mình giống như đá vào một cục bông gòn, không dùng được chút sức lực nào cả.

Có vẻ như béo cũng có cái tốt của béo nhỉ?

Ở trước mặt bao người, mập mạp ai oán xoa xoa cái mông đầy đặn, sau đó tùy tiện phất tay lên, từ trong đám người sau lưng nhanh chóng chạy ra bốn người, đem thứ trên tay vội vàng mở ra, hóa ra là một cái kiệu mềm mại, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, mập mạp thoải thoải mái mái lên nằm, phất phất tay nói:

- Dẫn đường, đưa ta đi gặp Quân tam thiếu, mẹ nó, đi vài bước mệt chết ta……

Hắn nói với Quân Vô Tình bằng âm lượng rất nhỏ, nhưng Miêu Tiểu Miêu tu vi dù sao cũng là tôn giả, sao lại không nghe được chứ? Trong một lúc bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt chóng mặt: Dùng hoàng kim cũng có thể chọi chết một người…… Tên mập mạp này…… Tên mập mạp này…… Thật sự là không còn từ nào có thể hình dung hắn nữa, nhìn mập mạp ngang nhiên trước mặt anh hùng thiên hạ ngồi kiệu thản nhiên bị nâng vào trong, Miêu Tiểu Miêu mới có thể khép lại cái miệng đang mở rộng hết cỡ, từ đáy lòng nói: “Ta rốt cuộc hiểu được, vì sao hắn lại mập đến vậy……”

Vừa rồi mọi người đều đếm, tên mập kia dùng đôi chân của hắn đi bộ tổng cộng cũng không vượt quá mười bước, lại hô mệt chết…… Người như vậy, không mập mới đúng là ông trời không có mắt mà……

Quân Vô Tình lau một chút mồ hôi lạnh, trong lòng âm thầm quyết định: Chút nữa nhớ phải nhắc nhở Mạc Tà khiến cho thằng nhóc này

giảm béo nữa mới được, cứ tiếp tục béo như vậy, cơ thể nào chịu nổi chứ, đây là chuyện liên quan đến tính mạng a, ngươi nói thằng nhóc này trong tay không hề thiếu thiên tài địa bảo, sao không biết điều trị bản thân một chút chứ…….

Đang lúc Tam gia cân nhắc qua lại, có một giọng nói vô cùng trẻ con trong trẻo vang lên:

- Mặt trời mọc hướng Đông, chỉ có ta là bất bại! Thiên thu vạn tái, nhất thống giang hồ! Đông Phương thế gia đến chúc mừng…….

Vừa nghe giọng nói này, câu nói này, không người nào khác, khẳng định là tiểu biểu đệ của Quân Mạc Tà, Đông Phương tiểu phá hoại đến!

Ngạch, hẳn là Đông Phương Bất Bại đến…….

Lúc này mới cất bước xong một Đường Nguyên, lại đến một tiểu ma tinh, Quân Vô Tình cảm thấy đau đầu, may mà tiểu ma tinh cũng không đến một mình, Tam gia đã thấy đám người Đông Phương Vấn Tình mỉm cười đi đến…….

Quân Vô Tình phân phó người dưới dẫn Đông Phương thế gia vào trong an trú, lập tức thấy trước mặt đập đến một hơi thở cao ngạo lạnh lùng trong trẻo, giống như hơi thở lạnh ngắt trên núi tuyết vậy!

Đó chính là thành chủ thành Phong Tuyết Ngân Hàn Trảm Mộng và phu nhân dẫn theo nhiều vị cao thủ trong thành, tự mình đến chúc mừng…….

Sau một hồi bận rộn…….

- Thiên Hương đế quốc đến chúc mừng Tà chi quân chủ khai phủ! Tặng một tòa Thiên Nam thành!

Sứ giả của Thiên Hương cũng đã từng ân oán dây dưa với Quân Mạc Tà!

Món quà này, cơ hồ làm tất cả mọi người hoảng sợ.

“Thiên hạ tài thần” mập mạp tặng một triệu hoàng kim, không thể nghi ngờ là chưa từng xảy ra, mà nay, Thiên Hương quốc lại trực tiếp tặng một tòa thành! Món quà này cũng rất chấn động a!

Chỉ có đám người Mạc Vô Đạo hiểu rõ nên cũng không hoảng sợ.

Hôm nay Thiên Hương quốc dùng chiêu này quả thật phải nói là cao chiêu.

Thiên Nam thành lúc ban đầu là nằm trong lãnh thổ Thiên Hương đế quốc, mà bây giờ sau khi Tà quân khai phủ, có thể nói là trên danh nghĩa nó thuộc về Thiên Hương quốc, nhưng vấn đề quan trọng là, thành này lại cách trung tâm Thiên Hương quốc quá xa, ngoài tầm với! Tuy lòng rất muốn, nhưng cũng không thể bảo vệ được.

Nhưng khi đem nó tặng cho Quân Mạc Tà vậy tình huống hoàn toàn chuyển biến!

Lấy thế lực trước mắt của Quân gia, tự nhiên là sẽ bảo vệ Thiên Nam thành không lọt vào bất kỳ công kích, xâm lược gì! Thậm chí các thế lực lớn khác cũng không dám nhúng tay vào địa giới “Tuyệt đối hòa bình” này, thành ra không bao giờ thua!

Còn có chuyện quan trọng hơn là, tòa thành này có thể trở thành phòng tuyến chắc chắn không bao giờ đổ ngã ở phía nam của Thiên Hương đế quốc!

Như vậy, Thiên Hương đế quốc trên danh nghĩa là tặng một tòa thành, nhưng cũng tương đương với việc giải quyết êm đẹp tất cả các mối họa ở phía nam! Dựa vào một sự thuận nước giong thuyền đổi lấy một ích lợi lớn vô cùng a!

Quân Vô Tình sao lại không rõ những kế sách này chứ, nhưng dù sao cũng là tình nghĩa cố quốc, cười khổ, để người dưới dẫn Lý Du Nhiên

vào trong.

Những người kế tiếp một người một câu, cũng khiến Quân Vô Tình sáng sủa một chút.

- Lánh đời tiên cung Mạc Vô Đạo đến chúc mừng Tà chi quân chủ khai phủ!

Chỉ một câu này, quả nhiên là long trời lở đất!

Tất cả mọi người ở đây đều đoán được tam đại thánh địa sẽ phái người đến chúc mừng, nhưng ai cũng không ngờ người đến chúc mừng lại là Lánh đời tiên cung cung chủ tự mình đến!

Trong một giây, ngàn sơn vạn hạc đều lặng ngắt như tờ!

- Chí tôn Kim thành Hề Nhược Trần đến chúc mừng Tà chi quân chủ khai phủ!

- Mộng huyễn huyết hải Hô Duyên Ngạo đến chúc mừng Tà chi quân chủ khai phủ!

- Phiêu Miễu Huyễn phủ Miêu Trảm đến chúc mừng Tà chi quân chủ khai phủ!

Lại có ba giọng nói theo thứ tự vang lên, lần này thì toàn bộ sân, ba giọng nói cũng không quá lớn, giọng điệu cũng rất thanh nhã, nhưng lại khiến mười vạn người đến chúc mừng đều chấn đến chóng mặt!

Đúng là một phủ tam thánh địa đồng thời cùng đến chúc mừng!

- Cảm ơn, mời vào uống trà!

Quân Vô Tình không dám chậm trễ, hơi nâng cao âm lượng nói chuyện, thái độ vẫn duy trì không kiêu ngạo không nịnh hót.

- Chậm đã! Xin thứ cho tại hạ lắm lời hỏi một câu, xin hỏi quý phủ Tà chi quân chủ đại nhân bây giờ đang ở đâu?

– Mạc Vô Đạo thản nhiên nói

– Chúng ta tự mình đến chúc mừng, thành ý cũng rất rõ, nhưng Quân chủ đại nhân của quý phủ đến giờ này vẫn chưa chịu hiện thân! Đây…… Cũng không tránh được rất…… xem thường mọi người? Chẳng lẽ Tà quân phủ các hạ, lại coi thường anh hùng thiên hạ như thế sao?

Từ lúc mọi người đến đây, cũng chưa bao giờ thấy Tà chi quân chủ Quân Mạc Tà lộ diện, lúc đầu đến chúc mừng đều là bạn bè của Tà quân phủ, không ra nghênh đón cũng không sao cả, nhưng bây giờ "Một phủ tam thánh địa" bốn thế lực lớn nhất đương thời cùng đến chúc mừng, lẽ ra khách siêu cấp quý như tam đại thánh địa đến, thân là chủ nhân Tà chi quân chủ cho dù như thế nào cũng phải tự mình đi ra nghênh đón mới đúng, huống chi bây giờ lại là tông chủ tam đại thánh địa tự mình đến, thân phận địa vị cũng không tầm thường, cũng có thể sánh bằng địa vị của Tà chi quân chủ, cách làm này, cũng quá thất lễ rồi!

Mạc Vô Đạo vừa nói xong những lời này, trong phút chốc những thế lực thuộc về tam đại thánh địa đều đồng loạt reo hò. Phóng mắt nhìn khắp, cư nhiên có gần vạn người cùng nhau ồn ào, thanh thế cũng không hề nhỏ. Mạc Vô Đạo nói xong những lời này, cũng không làm động tác gì nữa, im lặng chờ đợi, trên mặt hiện ra nét lạnh nhạt.

Những lời của ông ta nghe thì cảm thấy rất bình thường, mặc dù có ý chất vẫn, nhưng cũng chưa tính là áp người quá đáng, nhưng bên trong lại mai phục một cảm bẫy vô cùng độc ác! Quân Mạc Tà đến giờ vẫn chưa từng hiện thân, ông ta đã để trong mắt, nhưng chờ đến giờ mới nói ra, cũng đem sự sơ hở này biến thành một mũi tên sắc bén lấy mạng người!

Nếu Quân Mạc Tà vẫn kiên trì không xuất hiện, tin rằng chủ cần Mạc Vô Đạo nói thêm mấy câu nữa, sau đó những thế gia lệ thuộc tam đại thánh địa ở trong đám người trợ giúp một chút, Tà quân phủ mới thành lập chỉ sợ bị đẩy đến vị trí đối địch với toàn bộ thiên hạ!

Nếu Quân Mạc Tà sau khi bị Mạc Vô Đạo chất vấn lập tức xuất hiện, vậy liền lộ ra cái đuôi nịnh nọt!

Nhìn thấy ba vị tông chủ của tam đại thánh địa đến thì ngươi lập tức xuất hiện, nhưng những người như Phong Tuyết Ngân thành, Đông Phương thế gia và cả Đoan Mộc Tư Không cùng với các thế gia lớn đến ngươi cũng không để ý, ngươi lại chỉ ra nghênh đón đám người tam đại thánh địa thôi sao?

Vậy đó không phải là sợ hãi thì là gì hả?

Từ đó suy ra, địa vị của tam đại thánh địa cũng được nâng cao lên, gián tiếp ly gián mối quan hệ giữa Quân Mạc Tà và các thế lực ủng hộ, phải ở trước mặt anh hùng thiên hạ để lại ấn tượng xấu khó phai: Tà quân phủ kém hơn tam đại thánh địa rất nhiều!

Mọi người đều đoán được, bên tam đại thánh địa nhất định sẽ làm khó dễ, nhưng cũng chỉ đoán đến điển lễ chính thức mới ra tay, lại không ngờ chỉ mới bước đến cửa còn chưa vào mà đã ra tay rồi, chiêu này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người. Và nó cũng rất thích hợp với binh pháp hành động khi người ta không để ý, tấn công quá bất ngờ!

Lát sau, một thanh âm chậm rãi vang lên:

- Mạc Vô Đạo, ngươi đây là ý gì? Chẳng lẽ ngươi cảm thấy bản thân mình cao quý hơn tất cả anh hùng trong thiên hạ sao? Ngươi đến thì bổn tọa phải tự mình ra nghênh đón à? Tà quân phủ tự hỏi đối với anh hùng trong thiên hạ đều bình đẳng với nhau, không chia quen hay không quen, gần hay xa, mặc kệ ai tới, đều giống nhau cả! Người đến là lánh đời tiên cung cung chủ cũng được, kẻ mạnh nhất của tam đại thánh địa cũng được, với các vị khách đến tham dự buổi chúc mừng, đều có địa vị giống nhau cả! Ta tôn trọng tâm ý của họ, tự nhiên cũng không đối xử nghiêm khắc với ngươi, nay ngươi nói ra những lời như vậy, lại có dụng ý gì chứ?

Thanh âm này giống như từ phương xa truyền đến, tựa hồ không hề dùng chút sức lực nào cả, nhưng lại đem tất cả tiếng reo hò tiếng ồn ào đều đè ép xuống, hơn nữa du dương truyền ra xa, không xa không gần, mọi người đều nghe rõ……

- Rất cao minh! – Miêu Trảm trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ lạ, cúi đầu khen.

Người mở miệng nói chuyện huyền công rất thâm hậu, mới có thể áp chế được tiếng reo hò tiếng ồn ào, mà cái hay còn ở đằng sau, dù sao Miêu Trảm cũng không phải kẻ ngu ngốc, nên mới nói đoạn phản công này quả thật rất cao minh, trong lời nói có cứng có mềm, không chỉ thong dong hóa giải trêu chọc khiêu khích của Mạc Vô Đạo, còn đề cao vị trí của các anh hùng trong thiên hạ, khiến ai cũng không tức giận được, ngược lại còn cảm thấy quang vinh!

Ta, ở đây, có thể cùng ngồi một bàn ăn với tam đại thánh địa Lánh đời tiên cung cung chủ.

Tà quân phủ đồng ý, ta có được địa vị ngang bằng bọn họ!

Đây không thể nghi ngờ là một khẳng định rất lớn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 347: Diễm Phúc Khôn Cùng!

- Lại nói ngươi vừa nói ta chậm trễ cái gì, ha ha, điểm này ta không đồng ý! Ta - Quân Mạc Tà tuy là Tà Chi Quân Chủ, nhưng ta cũng là người của Quân gia, hiện tại đứng ở trước cửa đón khách, là tam thúc của ta! Tam thúc của ta là Huyết y đại tướng Quân Vô Ý, luận bối phận, thân phận, danh vọng, đều cao hơn một hậu bối như ta rất nhiều! Để tam thúc ta chủ trì nghi thức đón khách, chính là biểu hiện sự kính trọng của bản phủ đối với anh hùng trong thiên hạ! Mạc Vô Đạo, chẳng lẽ trong hiểu biết của ngươi, trưởng bối của ngươi cũng không bằng ngươi sao? Ngươi thân là cung chủ Độn Thế Tiên Cung mà những lời bất nhân bất hiếu như vậy mà cũng dám nói ra trước mặt mọi người sao?

Giọng điệu trong trẻo ngừng ở đây, đám người vừa rồi mới huyên náo ồn ào giờ phút này hoàn toàn đều yên tĩnh.

Những lời này không chỉ nói rõ lập trường của mình, còn ác độc phản công lại Mạc Vô Đạo.

Mạc Vô Đạo ban nãy mượn bóng gió công kích Quân Mạc Tà, giờ Quân Mạc Tà hóa giải đồng cũng dùng đồng dạng chiêu thức phản công, quăng một phiền phức lớn cho Mạc Vô Đạo.

“Bản lĩnh nói bóng nói gió mà có thể gán cho người ta một tội danh của Mạc Vô Đạo, có thể nói là cao thủ trong cao thủ, không nghĩ đến vị Tà Chi Quân Chủ này lại càng cao tay hơn, quả thật đúng là núi cao còn có núi cao hơn!”

Miêu Tiểu Miêu cơ hồ muốn cười ra tiếng, thầm nghĩ cái bản lĩnh đối đáp này quả thật có chút giống Quân Dạ nhưng vẫn xa xa chưa bằng Quân Dạ đâu.

Đúng lúc ấy Lý Du Nhiên vừa được mời vào chợt nghe thấy đối đáp cũng lắc đầu cười khổ. Nếu là hắn để giải quyết chuyện này tất nhiên lựa chọn cách giải thích đơn thuần, chứ không dám chọn hành động phản công sắc bén mãnh liệt như vậy.

Lý Du Nhiên tuy rằng tính tình cũng âm độc, khi giết người thì sát phạt quyết đoán, nhưng trong tiềm thức, vẫn lấy cẩn thận làm đầu, nếu không nắm chắc thắng lợi, thì sẽ không làm, mọi chuyện đều phải lo lắng chu toàn, đều lấy điều kiện bảo toàn tính mạng bản thân và người thân làm đầu.

Nhưng Quân Mạc Tà không kiêng nể gì cả!

Tính cách hai người quả là hoàn toàn khác nhau a, phương pháp xử lý tình huống và kết quả ngược nhau như đầu cực âm và đầu cực dương vậy!

- Ha ha.

Mạc Vô Đạo cười cười, dường như không để bụng nói:

- Tà Chi Quân Chủ quả là nhanh mồm nhanh miệng, thật làm người ta bội phục.

Những lời này thoạt nhìn thì tưởng như cái màn gây hấn ban nãy tạm thời hạ màn, nhưng ẩn ẩn bên trong lại chế giễu Quân Mạc Tà mồm mép lợi hại, là loại người chuyên dùng bảy tấc lưỡi lừa người.

- Cung chủ Độn Thế Tiên Cung quả là phong độ bức người a, tùy tiện nói một câu cũng có thể bức bổn tọa mở miệng, những lời này quả là cực phẩm trong những lời bức người a! Lại không để đến ý luân thường đạo

đức, có thể nói là cực phẩm trong cực phẩm a, con người không ai hoàn hảo, bổn tọa có thể hiểu được.

Quân Mạc Tà cười một tiếng, cũng không nói gì nữa.

Nhưng chỉ với những lời đơn giản này cũng đồng dạng phản công lại hành vi khiêu khích của Mạc Vô Đạo, tự mình rước nhục, chẳng trách được ai cả. Hơn nữa câu “không để ý đến luân thường đạo đức”, nhìn như là vì Mạc Vô Đạo giải vây, nhưng bên trong lại có ý ám chỉ mắng hắn không bằng súc sinh vậy!

Trong thời đại bây giờ, có ai lại hoàn toàn không để ý luân thường đạo đức chứ?

Nếu có cũng chỉ là loại súc sinh không hiểu cái gì là nhân nghĩa đạo đức mới như vậy thôi.

Đương nhiên, những lời này mọi người đều để trong lòng không ai dám nói ra cả. Tà Chi Quân Chủ có thể không để ý đến cung chủ Độn Thế Tiên Cung, nhưng bản thân mình dám sao?

Đừng nghĩ lúc nãy Quân Mạc Tà nâng địa vị mọi người lên ngang bằng người Tam Đại Thánh Địa, tuy rằng trong lòng mọi người đều rất thích, nhưng không ai là kẻ ngốc thật sự tin rằng đấy là thật!

Hai người này tranh đấu, tuy từ đầu đến cuối mỗi người chỉ nói có hai câu mà thôi, nhưng cũng khiến người ta ghi nhớ mãi mãi, cảm nhận được chuyến đi này cũng không tệ. Hơn nữa, mọi người đều cảm nhận được, hôm nay, trò hay còn chưa hết nữa!

Bên trong tòa thành, trên lầu cao, Mai Tuyết Yên mặc một bộ áo trắng, lẳng lặng ngồi bên cửa sổ, nhìn xuống dưới. Đột nhiên lên tiếng:

- Trong đám người từ Phiêu Miểu Huyễn Phủ đến đây, có một cô gái mặc áo vàng xinh đẹp, người gặp người thích, đó có phải là vị Tiểu Miêu muội muội kia không?

Quân đại thiếu vừa mới khua môi múa mép làm nhục cung chủ Độn Thế Tiên Mặc Vô Đạo xong, nghe thấy lời này liền sờ sờ mũi, cười gượng nói:

- Ừ.

- Ở đâu, ở đâu?

Độc Cô Tiểu Nghệ, Hàn Yên Mộng và ngay cả Khả Nhi đều tò mò vọt đến, theo hướng chỉ của Mai Tuyết Yên mà nhìn.

- Ba tiểu nha đầu các ngươi.

Mai Tuyết Yên cười khổ, nhưng vẫn nhường chỗ cho các nàng xem.

- Quả nhiên không sai, bộ dạng “quả thật rất được”.

Độc Cô Tiểu Nghệ nói.

Miêu Tiểu Miêu mặc một bộ áo màu vàng nhạt, dáng người cao gầy, vẻ mặt trầm tĩnh, tuy rằng cách khá xa, không thấy rõ khuôn mặt lắm, nhưng khí chất cao quý đã sớm tỏa ra xung quanh, khiến nàng cùng người khác có sự khác biệt rất lớn.

- Những người khác có thể không để ý, nhưng vị Tiểu Miêu cô nương này, chúng ta nhất định phải chào đón.

Mai Tuyết Yên nhẹ giọng nói:

- Bằng không, Quân đại thiếu gia sẽ cho rằng chúng ta tranh giành người tình, với tính tình thiếu gia, sẽ không tốt lắm. Thanh Hàn, hai ta xuống nghênh đón thôi.

Quản Thanh Hàn liếc Quân Mạc Tà một cái, gật đầu đồng ý.

Quân Mạc Tà sờ sờ mũi, cười khổ, thầm nghĩ ta nào dám phát cáu với các nàng, tính tình cách nàng thế nào ta còn không rõ sao, các nàng không phát cáu với ta ta đã cám ơn trời phật rồi, ông trời ơi, đạo lý ở đâu

a, những lời đổi trắng thay đen như thế mà vẫn nói hùng hồn được sao… (Biên: chồng nào, vợ nấy)

Trong số khách đến dự tiệc, có rất ít nữ nhân tham dự, Miêu Tiểu Miêu cảm thấy có chút cô đơn. Nàng đi cùng các cao thủ Huyễn phủ đi ngang qua Quân Vô Ý, dưới sự dẫn dắt của vài vị thiếu niên áo trắng đi thẳng về phía trước.

Nàng ngẩng đầu lên liền thấy trước mặt là một đại sảnh rất lớn! Ít nhất có thể chứa mấy ngàn bàn tiệc, thậm chí còn có thể chừa ra một khoảng trống, đối diện còn có một đài cao.

Trong lúc Miêu Tiểu Miêu đang đánh giá bố trí trong đại sảnh, chợt thấy hai bóng người xuất hiện trước mặt, hai cô gái mặc áo quần đơn giản đứng trước cửa đại sảnh, mỉm cười nhìn về phía mình.

Hai cô gái xinh đẹp phục sức cùng người khác cũng không khác nhau nhiều lắm, nhưng khi nhìn về phía các nàng, khiến người ta cảm giác được, hai cô gái này không giống người thường!

Bất kể phong thái, khí chất, dáng vẻ đều là đệ nhất, trong vạn người chỉ có một!

Còn nói về sắc đẹp, có thể nói là quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyết nguyệt!

Người bên phải, chỉ đơn giản đứng thẳng, đã lộ ra phong thái lãnh đạo cao quý, nàng tuy rằng đang mỉm cười đó, nhưng người khác trong thấy tự đáy lòng không dám khinh thường, cao cao tại thượng, uy chấn thiên hạ!

Người bên cạnh cũng đang cười, nhưng cho dù nàng đang cười, cũng khiến người ta cảm nhận được khí chất cao ngạo thanh lãnh của mình, cao không thể với tới được! Tựa hồ chỉ liếc nhìn nàng một cái thôi, cũng cảm thấy mình đang làm ô uế tiên nữ.

Một người như hoa mẫu đơn, phong hoa tuyệt đại nhưng cũng ung dung hoa quý, một người như hoa tuyết liên ở trên đỉnh núi tuyết cao cao, không giống như kẻ dưới phàm trần!

Hai nàng vừa xuất hiện, cho dù là các vị cao thủ của Thánh Địa hay cường giả của Huyễn phủ sống qua năm rộng tháng dài hơn nữa cũng đã nhìn qua vô số sắc đẹp cũng không khỏi rơi vào say mê!

Vẻ đẹp này, cũng chỉ có trên trời mà thôi!

Miêu Tiểu Miêu luôn luôn tự tin sắc đẹp của mình thanh lệ thoát tục, không ai bằng được, mặc dù ngày đó nghe Mặc Quân Dạ khoe khoang kiều thê trong nhà, khoe rằng chỉ có trên trời có dưới đất không, ngoài miệng tuy không nói gì, nhưng trong lòng cũng cảm thấy không phục, chỉ là không dám ở trước mặt Mặc đại thiên tài biểu hiện cái lòng đố kị xấu xí của mình thôi, thật lòng cũng không tin có vị tỷ tỷ nào có thể đẹp hơn cả mình nữa, Huyền Huyền đại lục là nơi dơ bẩn, sao có thể có vẻ đẹp xuất chúng, nơi đó sao có thể sánh bằng nơi địa linh nhân kiệt ở Huyễn phủ cơ chứ.

Cũng không trách Miêu Tiểu Miêu có thể tự cao đến vậy, người Huyễn phủ xưa nay luôn tự cho rằng mình cao hơn người Huyền Huyền đại lục, đã quen thói kiêu căng ngạo mạn rồi, tuy tính tình Miêu Tiểu Miêu dịu dàng nhưng cũng bị dạy hư thôi.

Giờ phút này nhìn thấy hai cô gái trước mặt, trong lòng không khỏi sinh ra một tia hổ thẹn, thầm nghĩ, ta mặc dù tự phụ sắc đẹp hơn người nhưng sao có thể so sánh cùng hai cô nương này chứ? Vừa nghĩ đến đây trong đầu nàng chợt xuất hiện một suy nghĩ khác, Huyền Huyền đại lục hiện giờ có những người sắc đẹp phong hoa tuyệt đại như thế, nếu những lời miêu tả lúc trước của Quân Dạ là sự thật, vậy ta phải làm sao đây. Miêu Tiểu Miêu trong lòng chợt cảm thấy có chút xót xa, lòng tự ti dâng đầy trong khóe mắt.

Nàng cũng không biết, Mai Tuyết Yên và Quản Thanh Hàn sau khi nhìn thấy nàng, trong lòng cũng hết sức kinh ngạc! Mấy ngày nay, các

nàng tập trung ở đây lại, thật sự có thể nói, xuân lan thu cúc, đầy vườn hoa nở, muôn màu muôn vẻ, xinh đẹp động lòng người.

Tuyết Yên ung dung, Thanh Hàn lãnh ngạo, Tiểu Nghệ hoạt bát, Yên Mộng hồn nhiên, Thiên Tầm nhu tĩnh, Khả Nhi mềm mại, Linh Mộng trầm ngưng, có thể nói mỗi người một vẻ, Mai Tuyết Yên có đôi lúc nghĩ rằng: Có phải tên xấu xa kia muốn đem hết mọi sắc đẹp trong thiên hạ thu vào hậu cung của mình, một lưới bắt hết?

Hôm nay gặp Miêu Tiểu Miêu, mới biết đúng là muốn bắt gọn một mẻ. Giống như Miêu Tiểu Miêu trong văn tĩnh có đường hoàng, ngoài mềm trong cứng, là một cô gái thông minh, quả nhiên là không phải người bình thường, lại gặp nét điềm đạm đáng yêu trong con mắt kia, ý kinh diễm càng nhiều!

- Mai tôn giả, đã lâu không gặp!

Mạc Vô Đạo mỉm cười, chủ động chào hỏi.

Miêu Tiểu Miêu thầm nghĩ, người này nghe đồn là lãnh đạo của Thiên Phạt Sâm Lâm! Mai Tôn Giả? Nghe nói nàng còn là nữ nhân của vị Tà Chi Quân Chủ kia nữa? Hôm nay gặp được, quả nhiên là xinh đẹp vô cùng, vậy thì cô gái bên cạnh cũng là... Xem ra vị Tà Chi Quân Chủ này diễm phúc khôn cùng a. Miêu Tiểu Miêu trong lòng nghĩ vậy, hồn nhiên không biết bản thân mình cũng là một trong những ‘diễm phúc’ của vị Tà Chi Quân Chủ kia a.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 348: Tố Tâm Lan!

- Mạc Vô Đạo, ngươi thật đúng là bản tính dối trá không thể thay đổi! Rõ ràng trong lòng hận ta muốn chết, vậy mà còn mặt dày tỏ vẻ thân thiện, Mạc Vô Đạo, mấy ngàn năm trôi qua, ta xem trong tất cả các ngụy quân tử của Huyền Huyền đại lục, ngươi đỗ trạng nguyên là không thể nghi ngờ!

Mai Tuyết Yên lạnh lùng liếc hắn, thản nhiên nói.

- Mai Tôn Giả nói chuyện vẫn thẳng thắn như ngày nào, chúng ta là bốn nhà như một, đồng cam cộng khổ, cùng chung sức đối phó kẻ thù bên ngoài, kề vai chiến đấu bao nhiêu năm, những lời kia của Mai Tôn Giả quả thật khiến lòng người nguội lạnh a.

Mạc Vô Đạo thở một hơi dài, nói tiếp:

- Nhớ năm xưa…

Tên này rốt cuộc là loại người gì đây, Tam Đại Thánh Địa và Thiên Phạt xưa nay như nước với lửa, không đội trời chung, vậy mà giờ hắn lại dám nói cái gì là “bốn nhà như một”, “đồng cam cộng khổ”, những lời này hắn cũng có thể nói ra miệng được sao?

Mai Tuyết Yên liếc mắt xem thường, không thèm để ý đến hắn nữa, nói chuyện với một tên trơ trẽn lại không biết xấu hổ thật không có chút ý nghĩa! Tốt nhất tiết kiệm phần nước miếng đó thì hơn, nàng liền quay về hướng Miêu Tiểu Miêu cười nói:

- Vị muội muội này, chắc là tiểu công chúa Miêu Tiểu Miêu của Phiêu Miểu Huyễn phủ, Miêu cô nương?

- Vâng, chào Mai tiền bối.

Miêu Tiểu Miêu thoáng giật mình, vội vàng chào hỏi.

Tuy Miêu Tiểu Miêu là tiểu công chúa của Phiêu Miểu Huyễn phủ, địa vị cao quý, nhưng khi so sánh với đối phương, lại không là gì cả. Mai Tôn Giả tự mình chèo chống Thiến Phạt Sâm Lâm suốt mấy trăm năm, cho dù lúc này tu vi của nàng không cao, thậm chí có khả năng còn thấp hơn mình, nhưng cũng không ảnh hưởng đến danh tiếng của nàng, đây là một nhân vật truyền kì không hơn không kém a! Có thể xưng là bá chủ cũng không ngoa!

Hơn nữa mới gần đây mới biết vị bá chủ này là một cô gái, lòng quyết đoán, dũng khí cùng đảm lược, quả thật khiến người ta bội phục lại càng thêm bội phục!

- Miêu cô nương hà tất khách khí như vậy, nếu Miêu cô nương không chê, cứ gọi ta Mai tỷ tỷ là được rồi, hai chữ tiền bối, gọi khiến ta cảm thấy mình già rồi đấy.

Mai Tuyết Yên mỉm cười thân thiết, ôn tồn nói:

- Ở đây đều là đàn ông, ta xem Miêu cô nương ở trong này cũng không thoải mái, không bằng theo ta ra ngoài hóng mát một chút thế nào? Ân, Kiều cô nương cũng cùng đi nhé.

Đối với Miêu Tiểu Miêu, đó là tỷ muội tương lai của mình, xưng hô thân thiện như vậy cũng là đúng lẽ phải, nhưng với Kiều Ảnh, Mai Tuyết Yên thật không biết xưng hô như thế nào nữa, đành phải gọi là “Kiều cô nương”.

- Được!

Miêu Tiểu Miêu rất kích động, thậm chí quên cả hỏi qua ý của trưởng bối thì đã đáp ứng rồi. Đơn giản vì thứ nhất, nàng ở trong này cũng cảm thấy không thoải mái, thứ hai, Mai Tuyết Yên từ trước đến nay vẫn là thần tượng của nàng, đối với vị nữ tử truyền kì này, nàng có thể nói là vô cùng khâm phục, cho nên không cần nghĩ ngợi liền đồng ý.

Kiều Ảnh đứng bên cạnh cũng gật gật đầu, mục đích chủ yếu nàng đến đây là tìm Quân Mạc Tà xem Linh Lung Liên thế nào rồi, nếu cần thiết thà rằng chỉ bảo hắn cách chăm sóc một chút còn hơn để nó có chuyện. Theo Mai Tuyết Yên đi tìm Quân đại thiếu gia so với ở trong này thì thuận lợi hơn rất nhiều.

Miêu Trảm cũng không lưu ý nhiều lắm, gật gật đầu, nơi này nhiều mà loại người gì cũng có, tuy Miêu Tiểu Miêu và Kiều Ảnh tu vi không tệ, nhưng vẫn là con gái.

Theo Mai Tuyết Yên, đúng là hành động thích hợp nhất, Quân Mạc Tà mười phần có tám chín phần chính là Mặc đại thiên tài, Miêu Trảm cũng không quá lo lắng. Cho dù giữ thân phận, Mai Tuyết Yên cũng quyết không làm chuyện bất lợi cho Miêu Tiểu Miêu!

- Không biết vị tỷ tỷ này là…

Miêu Tiểu Miêu nhìn Quản Thanh Hàn hỏi.

- Ta là Quản Thanh Hàn.

Quản Thanh Hàn mỉm cười nhìn Miêu Tiểu Miêu, nhẹ giọng tự giới thiệu.

Lúc đầu mới trông thấy Miêu Tiểu Miêu, cho dù là Mai Tuyết Yên hay Quản Thanh Hàn trong lòng cũng dâng lên lòng ghen tuông. Một cô gái xinh đẹp như vậy, một người có khí chất cao quý như vậy, lại còn là người con gái đầu tiên xảy ra quan hệ thân mật với Quân Mạc Tà trong tình trạng thanh tỉnh.

Nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy sự nhu thuận đáng yêu của Miêu Tiểu Miêu, trong đôi mắt ẩn ẩn vẻ phóng khoáng xen lẫn vài phần điềm đạm đáng yêu, quả thật đúng là người gặp người thích mà, huống chi tên xấu xa kia, hai người đều cảm thấy phần hờn giận kia không cánh mà bay.

Gỗ đã đóng thuyền, mọi chuyện có để trong lòng cũng chỉ khiến bản thân không thoải mái, chi bằng mở rộng lòng đón nhận. Huống chi, Miêu Tiểu Miêu này nhìn thoáng qua cũng không phải là loại đàn bà đanh đá chua ngoa.

Miêu Tiểu Miêu cảm giác ánh nhìn của hai nàng này có chút kỳ quái, trong lòng cũng hơi kinh ngạc. Lúc các nàng nhìn ta, sao lại có biểu cảm phức tạp kỳ quái thế chứ?

Bất quá, hóa ra đây là người đó năm xưa vị Tà Chi Quân Chủ vì nàng mà đơn độc chống đối với dư luận thiên hạ, một mình đối mặt với lời đồn nhảm trên đời, thậm chí không tiếc máu chảy thành sống cũng muốn bảo hộ, Quản Thanh Hàn!

- Quân Mạc Tà có ở trên đó không?

Kiều Ảnh vừa hỏi câu này liền khiến Miêu Tiểu Miêu giật mình, không hiểu vì sao Kiều Ảnh lại nhắc đến tên của Tà Chi Quân Chủ, thật sự rất tò mò người vừa là hiếu gia quần là áo lụa, vừa là bá chủ kiên cường, lạnh lùng tàn nhẫn nhưng cũng giàu lòng hi sinh rốt cục là một người đàn ông như thế nào?

- Kiều cô nương muốn gặp hắn à?

Mai Tuyết Yên cười như không cười nhìn Kiều Ảnh. Chuyện giữa Kiều Ảnh và Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên cũng từng nghe Quân đại thiếu gia nhắc qua, biết cô gái trước mặt là Tuệ Nhãn La Sát này từng bị Quân Mạc Tà đùa giỡn vài lần.

Phàm là người con gái nào bị Quân đại thiếu gia đùa giỡn qua, đều bị hắn đùa giỡn rất thê thảm, chuyện này, Mai Tuyết Yên hiểu rất rõ. Cho nên ánh mắt Mai Tuyết Yên nhìn Kiều Ảnh không biết vô tình hay cố ý mà mà có chút ý vị thâm sâu.

- Ta không muốn gặp hắn.

Không biết vì sao, Kiều Ảnh dưới ánh nhìn của Mai Tuyết Yên, đột nhiên cảm giác bối rối, vội vàng mở miệng phủ nhận, nhưng lập tức tỉnh lại, nói:

- Ta chỉ muốn xem xem, Linh Lung Liên mà hắn lấy ở chỗ ta như thế nào rồi?

Trong lòng lại trách cứ bản thân: “Ta sợ cái gì chứ? Để làm chi phải sợ chứ?”

Trong lòng nàng dậy sóng, loại cảm giác này, thật là kỳ quái. Tựa hồ như người ta ở bên ngoài bao dưỡng tình nhân nay gặp được lão bà chính quy, mới ở trước mặt đối phương tay chân luống cuống. Đồng thời cũng có một ý tưởng kinh ngạc: Vị Mai Tôn Giả này, vì lúc trước có tu vi bậc Tôn Giả, nên mới có ngoại hiệu này. Nhưng xem tình hình bây giờ, nàng há chỉ có tu vi Tôn Giả không thôi? Chỉ sợ cùng cấp với mình. Thậm chí, còn cao hơn mình một bậc.

Chẳng lẽ vị Mai Tôn Giả này hiện giờ đã đạt đến bậc Thánh Tôn? Nhưng, chuyện này không có khả năng? Làm thế nào nàng lại có thể trong khoảng thời gian ngắn tu vi tăng trưởng lên cao như vậy chứ?

- Nga.

Mời, mời hai vị đi bên này.

Mai Tuyết Yên và Quản Thanh Hàn đi trước dẫn đường, vòng qua bên kia đi tiếp.

Người bên cạnh nhìn bốn thân ảnh xinh đẹp dần dần biến mất, cũng không tự chủ được thở dài. Bốn đại mỹ nhân tề tụ một chỗ, cơ hội cỡ này thật khiến người thấy vui.

Lần này các nàng rời đi, chỉ sợ cả đời cũng không thấy được phong cảnh xinh đẹp nhất thiên hạ này nữa.

Phải nói cái đại sảnh không bằng gọi là lều trại càng đúng hớn! Chẳng qua, cái "Lều trại" này cũng vô cùng rộng lớn, so với một lều trại bình thường cao hơn mấy lần, cũng rộng hơn gấp một trăm lần!

Hơn nữa, cho dù giống "Lều trại" cũng không khiến người ta cảm giác được cái gì gọi là đơn sơ cả.

Bốn phía phân bố các bàn sắp thẳng hàng, mỗi một bàn đều có trải khăn trắng, chính giữa bàn đặt một bình hoa, hoa tươi đang nở rộ, cành lá liền kề nhau, hoa màu lam nhạt, thanh nhã hợp lòng người.

Nhưng những đóa hoa tươi này, ở trong mắt mọi người, lại có một tư vị khác!

Những người vừa mới bước vào đại sảnh, mắt thấy những đóa hoa đó, vẻ mặt ai cũng đều hết sức kinh sợ, sau đấy đưa mắt nhìn xung quanh, chợt thấy tất cả các bàn ở đầy đều được trang trí bởi một chậu hoa này, cảnh tượng này khiến mọi người khiếp sợ đến mức không có từ nào có thể diễn tả được!

Tố Tâm Lan!

Loại hoa này bình thường phi thường hiếm trên Huyền huyền đại lục! Nói nó là hoa cỏ thần dị, chi bằng gọi là linh dược thần dị thì đúng hơn! Một đóa Tố Tâm Lan đang trong giai đoạn nở rộ, nếu có cơ duyên ăn một cánh hoa, cũng đảm bảo người dùng trong vòng một năm bách độc bất xâm, chư tà bất nhập! Tuy công dụng chỉ trong một năm, nhưng đối với người giang hồ luôn luôn đối mặt với đao kiếm mà nói, lại tương đương với vô số cơ hội cưu lại mạng sống!

Nhưng hoa này trưởng thành rất lâu, cần ba năm mới ra hoa, mà hoa nở lại rất ngắn, từ lúc nở cho đến lúc héo tàn cũng chỉ có ba ngày mà thôi, hơn nữa hoa này cũng không dễ bảo tồn, chỉ có thể dùng ôn ngọc hoặc các vật phẩm hiếm thấy bọc lấy mới có thể bảo trì dược hiệu không mất, có thể nói là vô cùng khó khăn!

Mà thứ trước mặt, cũng chính là quà đáp lễ mà Tà Chi Quân Chủ tặng cho mọi người: Mỗi một bàn, đều có tám chỗ ngồi! Mỗi một chùm Tố Tâm Lan, đều có tám đóa hoa đang nở rộ. Tà Chi Quân Chủ này, thật sự là hào phóng a! Nhiều Tố Tâm Lan như vậy, tùy tiện một đóa, cũng có thể bán được ngàn lượng hoàng kim! Về phần cây còn sống, giá trị lại vô cùng xa xỉ! Có thể nói là vô giá! Nhưng ở trong này, lại có hơn ngàn bình hoa!

Chỉ tính riêng phần Tố Tâm Lan này, cũng là một bút tài phú tương đương vô cùng lớn! Lại bị vị Tà Chi Quân Chủ này, coi như là một chậu rau cải trắng, đặt ở trong này, tùy người mặc sức hái, chỉ phần này thôi, thật sự,,,khiến người ta nói không nên lời.

Bên trong đại sảnh, hương hoa lan lan tỏa, người người bước vào, đều cảm thấy vui vẻ thoải mái!

Mỗi một bàn, đều có tên. Chỉ cần ngươi lấy ra được thiệp mời, sẽ có người dẫn ngươi đến nơi ngồi.

Bởi vì người tham dự nhiều lắm, mà chỗ ngồi lại có hạn, ngoại trừ Thánh Địa, các thế lực đến chúc mừng cũng chỉ cho một người đại biểu đi vào.

Còn về Bàn Tử, Phong Tuyết Ngân Thành, Đông Phương Thế Gia và đám người Tư Không Đoan Mộc, đều ở trong này cả.

Dù sao họ đều là người quen của Quân đại thiếu gia, thân sơ có khác, cho nên không ai lên tiếng dị nghị.

Thiên Hương đế quốc được vào cũng chỉ có mình Lý Du Nhiên, còn lại đều ở ngoài đại sảnh, tuy nói Thiên Hương đế quốc với Quân gia có quan hệ sâu xa, nhưng dùng góc độ quốc gia, cũng không thuận lợi biểu hiện lập trường bản thân quá rõ ràng, đạo làm người của Lý Du Nhiên, lúc này cũng đã tiêu hao rất nhiều địch ý với Quân Mạc Tà, hơn nữa, cũng có thể xem là người của Quân Mạc Tà, nhưng với tính cách của hắn, sẽ không biểu hiện quá rõ ràng.

Mọi chuyện đều thuận lợi mới có thể lấy được một ít tin tức đáng giá, hoặc lấy những thứ này, đổi lấy sự hữu nghị càng sâu của Quân Mạc Tà! Đây mới là mục đích cuối cùng của Lý Du Nhiên!

Mọi người lục tục vào chỗ ngồi, cảm khái Tà Chi Quân Chủ rất hào phóng, lại phát hiện một chuyện, bên trong đại sảnh bày biện đều giống nhau, đúng lúc mới xác nhận lại những lời lúc trước của Tà Chi Quân Chủ: Đối xử bình đẳng!

Tuy vị trí ngồi của Tam Đại Thánh Địa gần bên ngoài một chút, nhưng cùng các bàn khác cũng không có điểm khác biệt gì. Giờ phút này, người không thoải mái nhất, có vẻ chính là Tam Đại Thánh Địa!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 349: Vạn Cổ Trà Hương Thảo, Cực Phẩm Âm Hồn Sâm!

Những người còn lại, trong lòng đều rất thoải mái, chỉ là không nói ra mà thôi. Thậm chí các thế gia lệ thuộc Tam Đại Thánh Địa, cũng cảm thấy trong lòng thoải mái hơn dĩ vãng rất nhiều, bọn họ nào có nhiều cơ hội có thể ngồi ăn uống bình đẳng như thế này bao giờ?

Có thể đoán được đó là chuyện cả đời cũng không làm được, thậm chí tưởng cũng không dám tưởng, nhưng hôm nay nhờ chút ánh sáng của Tà Chi Quân Chủ, lại được ngồi cùng một sảnh với cả Thánh Tôn, Thánh Hoàng thậm chí cả Tôn Chủ của Tam Đại Thánh Địa!

Tà Chi Quân Chủ, quả nhiên đủ tà, đúng là tà đến nơi đến chốn mà!

Chuyện như vậy, tin rằng trong thiên hạ, cũng chỉ có mình hắn có thể làm được mà thôi!

Những người khác, nếu không sợ cùng Tam Đại Thánh Địa không đội trời chung, cũng không dám ở trong trường hợp long trọng như vậy khua chiêng đánh trống làm xấu hổ Tam Đại Thánh Địa! Chỉ có Tà Chi Quân Chủ dám! Không những dám, mà còn làm trắng trợn không kiêng nể gì.

Và điều quan trọng nhất là, Tà Chi Quân Chủ đã làm chuyện này, Tam Đại Thánh Địa cũng không dám nói ra ý kiến ý cò gì cả. Một khi nói ra thì phải đối mặt với anh hùng thiên hạ! Lập tức đứng trong vị trí đối địch với toàn bộ mọi người!

Cho nên, uất ức này Tam Đại Thánh Địa phải ngậm bồ hòn làm ngọt, không muốn nhưng cũng phải chịu, hơn nữa còn phải bày ra bộ mặt vui

vẻ chịu!

Mọi người ngồi xuống, Tam Đại Thánh Địa và Phiêu Miễu Huyễn Phủ ngồi cùng một bàn, ngay dãy thứ nhất. Đối diện, là một đài cao khiến người ta vô cùng khó chịu. Dường như đám người bọn họ chỉ là cấp dưới, mà ở trên đài, mới thật sự là người mạnh!

Đám người Mạc Vô Đạo, Hề Nhược Trần ngoài miệng không nói, trên mặt vẫn duy trì phong thái như gió xuân, làm bộ như không để ý đến, nhưng trong lòng lại hết sức bất mãn.

Ai trong ba người bọn họ đều là người có tầm nhìn xa rộng, ở đây có được mấy ngàn chùm Tố Tâm Lan đúng là rất khó, nhưng cái quan trọng là tên nhóc Quân Mạc Tà kia dùng thủ đoạn gì mà có thể lấy được ngàn chùm Tố Tâm Lan ấy, hơn nữa tất cả đều có tám đóa hoa và đều đồng loạt nở rộ bừng bừng sức sống, bản lĩnh này thật khiến người ta kinh ngạc! Nhưng có kinh ngạc hay bất ngờ gì thì mấy đại tông chủ cũng quyết chờ lát nữa Quân Mạc Tà bước ra, nhất định phải làm cho thằng nhóc kia đẹp mặt! Nếu không phải Đoạt Thiên Chi Chiến sắp tới bọn họ nhất định không để cho Tà Quân khai tông lập phái thuận lợi như vậy!

Bên kia, trên lầu cao, Kiều Ảnh và Miêu Tiểu Miêu giờ phút này đều rơi vào nỗi khiếp sợ.

Trên tường chính của đại sảnh, chỉ treo một thanh khiếm cổ sắc bén. Mà cả một bức tường lớn cũng chỉ có một thanh kiếm đó thôi, cứ giản đơn như thế!

Trên trần nhà, bốn góc có gắn bốn viên minh châu vô cùng lớn, mỗi một viên đều tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Kiều Ảnh ngày thường gian khổ mộc mạc, cũng không rõ đây là thứ gì, chỉ cho rằng nó là trang sức tầm thường mà thôi. Nhưng Miêu Tiểu Miêu xuất thân danh môn, liếc một cái cũng nhìn ra, bốn viên ngọc này, đều là Dạ Minh Châu hiếm thấy trên đời!

Bây giờ vẫn là ban ngày nên không thấy được có gì hiếm lạ, nhưng khi đêm tối, trong đại sảnh này không cần đốt đèn cũng sẽ sáng trưng như ban ngày, kỳ thật nói sáng như ban ngày cũng có chút không đúng, Dạ Minh Châu này phát ra ánh sáng vô cùng dịu nhẹ, tuyệt đối không chói mắt và mùi hương của nó đối với cơ thể con người có lợi ích rất lớn. Hạt châu như vậy, không nói bốn hạt, chỉ tính riêng một hạt trong đó cũng đã là bảo vật vô giá rồi, có tiền cũng chưa chắc mua được bảo vật như vậy, nhưng điều khó khăn nhất, chính là có thể tập hợp được bốn hạt châu kích cỡ bằng nhau, cũng chỉ có thể dùng kỳ tích để hình dung.

Trong phòng, bàn ghế sắp xếp nhìn qua có vẻ lộn xộn nhưng nhìn kỹ thì thấy có chút độc đáo, kiểu ghế ngồi cũng lạ hơn bình thường, nhưng rõ ràng kiểu ghế này thật khiến người ngồi cảm thấy vô cùng thoải mái, so với kiểu ghế cũ kỹ cứng ngắc thoải mái hơn rất nhiều.

Mà giữa các ghế dựa lại có thêm một bàn trà tao nhã, trên mỗi một bàn trà đều để một chậu hoa xinh xắn, trong chậu hoa nhỏ kia cũng chỉ có vài chồi hoa be bé, thêm vào ánh sáng dịu nhẹ, thật là đáng yêu.

- Đây là…Vạn cổ Trà Hương Thảo!

Miêu Tiểu Miêu giật mình kinh ngạc kêu lên một tiếng, đôi mắt ngạc nhiên mở to hết cỡ!

Vạn cổ Trà Hương Thảo là một loại thực vật vô cùng kỳ lạ, bản thân nó không tồn tại dược hiệu nào cả, mà nó thần kỳ ở chỗ khi bản thân đạt đến một độ tuổi nhất định nó có thể tỏa ra một mùi hương trà thấm vào lòng người!

Loại thực vật từ lúc bắt đầu sinh trưởng, chỉ cao cỡ một ngón tay, và cũng không bao giờ lớn thêm nữa! Trà Hương Thảo trăm năm tuổi thì không có bất cứ công dụng gì, nhưng nếu là Vạn cổ Trà Hương Thảo trên năm trăm năm tuổi, toàn thân chuyển sang màu xanh, thì có thể tỏa ra mùi hương trà, khi có khi không.

Trà Hương Thảo trải qua hơn ngàn năm thời gian, màu sắc biến thành xanh dương, vô luận đặt ở đâu đều tỏa ra hương trà tràn ngập nơi đó, và cũng chỉ có Trà Hương Thảo trải qua vạn năm thời gian, mới có thể xứng đôi với cái tên “Vạn cổ”, Trà Hương Thảo vạn năm màu sắc chuyển thành trắng, hương trà tự động ẩn giấu, chỉ cần đặt lên bàn, như vậy, cho dù các ly trà trên bàn chỉ là nước sôi bình thường, cũng có thể uống ra hương vị trà hương cực phẩm!

Nếu chỉ có như thế, cũng chỉ là một món đồ chơi hiếm lạ mà thôi, nhưng công hiệu thật sự của Trà Hương Thảo là ở chỗ, nước trà được chuyển hóa từ bầu không khí của Trà Hương Thảo nếu uống nhiều, đối với tu vi của huyền giả, có tác dụng phụ trợ rất lớn!

Có thể giúp người ta phá tan bình cảnh, hơn nữa không cần lo sau này có ảnh hưởng gì! Này đói với huyền giả bị bình cảnh trở ngại hơn mười năm, trăm năm, thậm chí là ngàn năm mà nói, quả thật là một bảo vật trong mơ a!

Nhìn mấy chậu Trà Hương Thảo trên mấy bàn trà, bây giờ đã có màu trắng như ngọc, cũng dần dần chuyển sang trong suốt. Xem ra, Trà Hương Thảo này ít nhất đã sống hơn vạn năm! Thậm chí, có thể là mấy vạn vạn năm!

Gia gia Miêu Kinh Vân của mình, trên bàn cũng có một gốc cây, nhưng cây đó bây giờ chỉ là màu xanh trắng, sống nhiều nhất cũng chỉ có năm sáu ngàn năm mà thôi, thế cũng đủ để gia gia coi là trân bảo, mọi người trong Miêu gia cho dù là ai đi nữa cũng không cho đụng vào!

Mà ở đây, lại có hơn chín chậu! Hơn nữa, tất cả đều là thuộc mặt hàng cực phẩm sống hơn mấy vạn năm!

Vị Tà Chi Quân Chủ này, Miêu Tiểu Miêu dường như đã không biết nên dùng từ gì để hình dung nữa. Nói là giàu có tột cùng cũng ngàn lần không đủ để hình dung!

Hoặc là chỉ có “cái cổ lăng kim” (1), bốn chữ này, mới miễn cưỡng có thể dùng để hình dung hắn. Miêu Tiểu Miêu giờ phút này bỗng cảm thấy hình như mình đang nằm mơ vậy.

(1) cái cổ lăng kim: ý nói từ trước đến nay chưa từng có, che mờ hết những gì từ trước đến nay.

Kiều Ảnh đứng bên cạnh cũng giật mình không nhỏ. Nàng từ trước đến nay luôn mộc mạc giản dị nên cũng không biết cái gì gọi là Dạ Minh Châu, cũng không biết cái gì là Vạn cổ Trà Hương Thảo! Nhưng bốn chậu nhân sâm hình thù kỳ quái đặt ở bốn cửa sổ lại làm nàng khiếp sợ không thôi!

Bốn chậu nhân sâm đó, ngay cả được ánh mặt trời chiếu rọi, cũng bị một tầng sương mù mờ ảo bao phủ xung quanh, thấy không rõ hình dạng. Mà bản thân nhân sâm, lại ở đằng sau lớp sương mù không ngừng chuyển hoán hình dạng, có khi dài ra, có khi biến thành hình tròn, có khi hóa thành mặt người, nói chung đủ loại hình dạng kỳ lạ…….

Thế nhưng không có một hình dạng tương đối cố định! Lúc này nhìn là bộ dạng này, nhưng sau vài cái chớp mắt, lại đổi thành bộ dạng khác. Hơn nữa mỗi một bộ dạng, cũng không giống nhau.

Chẳng lẽ chính là…

Âm Hồn Sâm!

Là thiên địa chí bảo trong truyền thuyết!

Kiều Ảnh lảo đảo muốn ngã…

Lại còn là Âm Hồn Sâm đã thích ứng với môi trường sống nữa, vì nếu Âm Hồn Sâm không thích ứng được với môi trường sống thì không thể tùy ý chuyển hóa hình dạng, chỉ có thể cách một đoạn thời gian biến hóa thành một hình dạng khác, mà mấy chậu nhân sâm trước mắt, lại có thể liên tục biến hóa, có thể nói là đã hoàn toàn thích nghi.

Loại Âm Hồn Sâm này, đúng như tên gọi, người bình thường không thể dùng, cho dù dùng cũng không có tác dụng gì, thậm chí có thể vì âm khí của nhân sâm quá nặng, mà tổn hao nguyên khí của người dùng! Nói thẳng ra thì nhân sâm này cũng chỉ có một tác dụng: Bảo trụ thần hồn bất diệt!

Nếu lúc độ kiếp hoặc trước lúc chết, hữu duyên ăn được một miếng nhỏ, chẳng sợ thể xác bất hạnh bị thiên lôi đánh nát, cũng không rơi vào tình trạng hồn phi phách tán, mà sẽ cam đoan ba hồn bảy vía của bản thân đầy đủ không mất, cho dù là tự mình chuyển thế hay quay về luân hồi, đều có thể bảo trì trí nhớ kiếp trước, ngoài ra còn có thể giữ lại ba thành tu vi của bản thân!

Còn có điều quan trọng hơn nữa là hoàn toàn không ảnh hưởng đến nhân quả của kiếp sau. Hơn nữa có thể cam đoan kiếp sau, tư chất thấp nhất cũng sẽ không thấp hơn kiếp trước!

Đây đối với huyền giả tu vi cao, tuyệt đối là chí bảo trong mơ a! Bảo vật này, ít ỏi đến nỗi giá trị của nó còn trên Linh Lung Liên và Thất Thải Thánh Quả!

Phải biết rằng, cho dù thánh anh chuyển thế, cũng không thể mang đi nửa điểm tu vi của kiếp này. Nhiều nhất chỉ có thể bảo trì trí nhớ kiếp này, hơn nữa trong quá trình chuyển thế, thần hồn kháng cự, ít nhất cũng tổn thất bảy thành công lực! Mà âm hồn nhân sâm này, khiến cả quá trình hoàn hoàn toàn toàn không hề có tổn thất, còn có thể giữ lại ba thành công lực kiếp này!

Không luận cấp bậc!

Nếu Thiên Thánh Cung có Âm Hồn Sâm này thì các tiền bối đã hy sinh trong các trận Đoạt Thiên Chi Chiến từ trước đến nay, đều có thể dùng một phương thức khác sống lại, sống hơn trăm ngàn năm! Đây quả đúng là bảo vật nghịch thiên a!

Mà ở chỗ Mạc Tà lại có được bốn chậu! Hơn nữa nhìn thoáng qua có thể nhận được toàn bộ đều là trân phẩm sống hơn vạn năm!

Kiều Ảnh chỉ cảm thấy trong lòng nổi trống, miệng đắng lưỡi khô.

Bây giờ chỉ có một nghi vấn duy nhất chính là: Âm Hồn Sâm trong truyền thuyết là một vật thuộc tính âm, không thể để dưới ánh mặt trời, nếu không trong chớp mắt sẽ hóa thành một làn khói biến mất, nhưng Quân Mạc Tà lại đem chúng nó toàn bộ đặt ở cửa sổ đối diện ánh mặt trời, cho dù thằng nhóc Quân Mạc Tà kia không biết nhìn bảo, nhưng Âm Hồn Sâm lại không có chút dị thường gì, đây… đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ vốn hiểu biết của mình có chỗ sai, hoặc mấy chậu nhân sâm này kỳ thật không phải Âm Hồn Sâm trong truyền thuyết? Nhưng trên thế gian này còn có loại nhân sâm nào có hình thù thần kỳ như vậy chứ?

Vừa vào cửa, hai nàng đều rơi vào trong khiếp sợ, ngay cả mấy tiếng chào đón của Quản Thanh Hàn cũng không nghe được. Chỉ kinh ngạc ngơ ngẩn nhìn xung quanh.

Đúng lúc này, trước cửa truyền đến tiếng bước chân, một giọng nói đáng yêu dễ thương vang lên:

- Đến đến đến đây hai vị đại mỹ nhân a, nghe nói tên Quân Mạc Tà kia vì các nàng thần hồn điên đảo, chúng ta đi xem rốt cuộc là tuyệt sắc mĩ nhân gì?

Một giọng nói khác vang lên:

- Tiểu Nghệ muội muội cũng ghen tị sao, oa ha ha, lúc này muội mới cảm thấy nguy hiểm à.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 350: Cạm Bẫy Của Quân Mạc Tà!

- Nói hươu nói vượn!

Thanh âm kia lại vang lên:

- Mộng Mộng muội, muội phải gọi ta là tỷ tỷ mới đúng!

- Lại nói bậy, còn nói bậy nữa ta sẽ mách Tuyết Yên tỷ tỷ! Để tỷ ấy thu thập ngươi, không phân lớn , đừng quên ta là lớn, ngày thường trêu đùa thế nào cũng không sao, nhưng chỉ có quy củ này là không thể loạn được.

- Hừ. Cỡ ngươi như vậy, ai nhìn ra là lớn chứ? Chỗ nào của ngươi là lớn chứ?

Giọng nói khinh thường.

- Ngươi! Ta ta…… ta chỗ nào không lớn hả! Chỗ nào cũng lớn hơn ngươi! Ngươi không phục sao?

Giọng nói thẹn quá thành giận, chỉ nghe thôi cũng có thể tưởng tượng được nha đầu kia đang giương nanh múa vuốt thấp giọng rít gào như thế nào.

- Ta chính là không phục. Có bản lĩnh, ở đây cởi đồ ra chúng ta so so xem.

- Được rồi, được rồi, đừng ồn nữa. Để người ta nghe được thì xấu hổ chết.

Lại một giọng nói khác vang lên.

Quản Thanh Hàn và Mai Tuyết Yên đen mặt.

Kiều Ảnh và Miêu Tiểu Miêu cũng hết sức ngạc nhiên: Có chuyện gì vậy? Rốt cuộc là tình huống gì đây a? Tại sao lại loạn như vậy chứ, mà loạn thì loạn, sao cũng dính đến chúng ta nữa?

Theo tiếng bước chân vang lên, vài thân ảnh yểu điệu ríu rít bước vào. Trong một lúc, trong phòng oanh oanh yến yến tụ tập thành một cái bách hoa viên.

Độc Cô Tiểu Nghệ và Hàn Yên Mộng còn có Khả Nhi ở bên cửa thò đầu ra, vừa đúng lúc đụng phải ánh mắt của Mai Tuyết Yên, bất đắc dĩ cả đám thè lưỡi, ngoan ngoãn đi vào, sớm không còn bầu không khí tranh phong khí phách hồi nãy nữa.

Kiều Ảnh và Miêu Tiểu Miêu nhìn ba tiểu nha đầu này không tránh khỏi nỗi khiếp sợ. Ba tiểu nha đầu này tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng mỗi một người đều giống như minh châu sáng rực vậy, ngây thơ hoạt bát khả ái, tin chắc rằng khi họ trưởng thành ai cũng đều là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, tuyệt thế giai nhân! Phong hoa tuyệt đại, điên đảo chúng sinh là điều đương nhiên.

Còn nữa, mấy tiểu la lị này dáng người thật sự đẹp quá đáng, nhất là hai đứa phía trước, có thể nói dáng người thướt tha, làm người ta vừa thấy chỉ biết…

Hai tiểu nha đầu này thoạt nhìn như tiểu la lị, kỳ thật đã đến tuổi có thể hái rồi…

Xem bộ ngực kia…

Xem… Dáng người kia…

Cho dù giống tiểu la lị đến mức nào đi chăng nữa cũng không thể gọi là tiểu la lỵ nữa. Ba tiểu nha đầu vừa đến, lập tức phát huy hiệu quả của

bản thân, cục diện có chút nặng nề liền biến mất không còn bóng dáng!

- Ai nha nha, vị này chính là Miêu tỷ tỷ phải không? Chậc chậc, thật sự là xinh đẹp.

Độc Cô Tiểu Nghệ híp mắt tươi cười đi vòng quanh Miêu Tiểu Miêu đánh giá, trong chớp mắt đã đi vòng vo mấy vòng, nhìn từ đầu đến chân, từ bộ ngực đến cặp mông, từ vòng eo đến cặp đùi, thậm chí ngay cả ngũ quan sắc mặt vân vân và vân vân. Chỗ nào cũng không bỏ xót. Nhìn đến Miêu Tiểu Miêu da gà da vịt nổi lên hết! Nha đầu này, ánh mắt còn hơn cả sắc lang nữa! Ánh mắt kia, quả thật muốn đem lột hết quần áo Miêu Tiểu Miêu ra mà xem xét, nha đầu này sao lại như thế a…

Điều kỳ quái nhất là nha đầu này vừa xem vừa so sánh, nhìn bộ ngực cao ngất của Miêu Tiểu Miêu, bản thân cũng không tự giác nâng bộ ngực của mình lên.

Cuối cùng, ảm đạm thở dài, lầm bầm lầu bầu nói:

- Nhỏ hơn một chút…

- Người ta so với ngươi lớn hơn một chút cũng là lớn.

Hàn Yên Mộng đến bên tai Độc Cô Tiểu Nghệ, con mắt nhìn bộ ngực của Miêu Tiểu Miêu, rõ ràng lóe ra ánh sáng ghen tị nhưng miệng vẫn đả kích Độc Cô Tiểu Nghệ.

- Lớn cái gì mà lớn, lại không cởi đồ ra hết, chỉ có ông trời mới biết ai lớn hơn thôi.

Độc Cô Tiểu Nghệ che miệng, nói tiếp, giọng nói có phần giảm xuống:

- Hơn nữa… Nghe nói thứ đó có thể bị xoa lớn, ta lại không được xoa, nàng đã được xoa rồi, so với ta lớn hơn chút cũng không có gì kỳ lạ.

Miêu Tiểu Miêu cơ hồ muốn hôn mê bất tỉnh. Nói gì vậy? Lời này cũng có thể tùy tiện nói ra sao? Hai tiểu nha đầu này nghĩ rằng các nàng đã rất nhỏ giọng rồi sao? Các cao thủ như chúng ta, cho dù các nàng đứng cách cả mấy chục trượng vẫn có thể nghe thấy rõ ràng, dừng nói chi các người lại nói nhỏ ngay trước mặt. Hơn nữa… Sao… Sao hai người này lại biết… ta đã… Đây là điều không cách nào phản bác được, cũng không có cách nào hỏi ra miệng, buồn bực, rất buồn bực! Xấu hổ, rất xấu hổ!

- Ngồi ngồi ngồi… Đến đây Miêu tỷ tỷ… Tỷ muội chúng ta hảo hảo tâm sự.

Miêu Tiểu Miêu đỏ mặt, ngơ ngơ ngẩn ngẩn bị Độc Cô Tiểu Nghệ ấn ngồi xuống ghế, ngồi xuống mới phát hiện ghế ngồi mềm nhũn, chỗ tựa lưng cũng rất mềm, ngồi vô cùng thoải mái, hơi ngả lưng về sau một chút mới phát hiện lưng ghế có thể thả xuống, quả thật tương tự như một chiếc giường thu nhỏ.

Khả Nhi lập tức theo bản năng cầm ấm trà lên châm trà cho các tỷ muội.

Một ly nước sôi được rót ra, hơi nước bốc lên, nhưng vừa mới bay lên thì trong chớp mắt liền chuyển biến, biến thành khí xanh biếc chui vào chén trà, làm cho nước trong ly lập tức trở nên xanh biếc trong suốt, như một khối phỉ thúy cực phẩm.

Đồng thời một mùi hương thanh nhã nhưng mang lại cảm giác thoải mái nhanh chóng lan tỏa, chớp mắt tràn ngập cả đại sảnh, dần dần lan ra ngoài.

Kiều Ảnh và Miêu Tiểu Miêu mở to mắt nhìn. Những thứ này trước đây cũng chỉ nghe nói qua, giờ mới được tận mắt trông thấy, không ngờ Vạn cổ Trà Hương Thảo còn có tác dụng này. Chỉ chốc lát, mùi hương kia đã tràn ngập đại sảnh chiêu đãi khách ở tầng một, mùi hương tiếp tục lan tỏa như thế, cho dù đến nơi xa ngàn dậm cũng không có điểm gì khác biệt.

Đại sảnh bên dưới ngửi được mùi hương, mũi ai cũng kích thích: Trà gì mà thơm như vậy.Quả thật rất thơm…

Độc Cô Tiểu Nghệ kéo Miêu Tiểu Miêu ngồi xuống xong đang loay hoay suy nghĩ xem nên dùng cách gì mới có thể từ chỗ đại tình địch biết được trải nghiệm tâm đắc khi nấu cơm, tên xấu xa kia nói để mình tự học cách nấu cơm, đúng thật là không thể lâm trận rút lui được.

Kiều Ảnh không thèm quan tâm đám nha đầu bên cạnh đang tính toán cái gì, nhẹ nhàng nâng chén trà lên uống một ngụm, ôn tồn nói:

- Tên nhóc Quân Mạc Tà kia không ở đây sao?

- Bạn cũ ở Thiên Hương đến, hắn phải ra tiếp đón, chút nữa sẽ đến thôi.

Mai Tuyết Yên mỉm cười nói.

- Ân? Chẳng lẽ hắn không xuống chủ trì nghi thức khai phủ lần này sao?

Kiều Ảnh lần này thật sự kinh ngạc.

- Nghi thức khai phủ… Cũng chỉ là một nghi thức mà thôi.

Mai Tuyết Yên cười nói.

- Nếu Mạc Vô Đạo thành thật một chút, Mạc Tà sao lại không ra chứ?

- Đây mà cũng là nghi thức bình thường ư, chẳng lẽ Tà quân khai phủ long trọng như vậy, Quân Mạc Tà là phủ chủ Tà Quân phủ, thế nhưng không tự mình ra mặt chủ trì ư?

Tay Kiều Ảnh run run, cơ hồ muốn đổ cả chén trà trên tay.

Rất kinh ngạc!

Rất ngông cuồng!

Thì ra Quân Mạc Tà không tính ra mặt!

- Vẫn là câu kia, cho dù là nghi thức long trọng cỡ nào, thì nó vẫn chỉ là một nghi thức, ra hay không ra mặt, phải xem tâm trạng của hắn mới được.

Mai Tuyết Yên cũng rất bất đắc dĩ. Kỳ thật chuyện này làm quá nhất định sẽ phát sinh thêm chuyện khác nữa…

- Xem tâm trạng…

Kiều Ảnh hoàn toàn ngẩn ngơ.

Đúng lúc này, bên dưới đột nhiên truyền đến một tiếng nổ “Oanh”, giống như tiếng mở nồi ra vậy.

Tiếng ồn ào truyền lên trên.

- Chuyện gì vậy?

Kiều Ảnh nhíu mày.

- Chúng ta vì Tà quân phủ khai tiệc, vì các vị khách mời tham dự hội nghị chuẩn bị rượu ngon tuyệt phẩm.

Mai Tuyết Yên bất đắc dĩ nói. Đối với chuyện này, nàng thật sự không thể nói gì cả.

- Chuẩn bị rượu ngon, vậy tốt lắm a.

Kiều Ảnh thầm nghĩ, những người trên giang hồ tuy rằng thích uống rượu, chuẩn bị rượu ngon tiếp đón cho dù trân quý đến đâu cũng không thể làm ồn ào đến vậy, hơn nữa tiếng động hồi nãy, đã vượt quá hai từ ồn ào này rồi, giống như tiếng hoan hô vang vọng, lại giống….

- Đồng thời, chúng ta vì cảm ơn mọi người đến tham dự nghi thức khai phủ, mỗi bàn đều chuẩn bị một chùm tố tâm lan đang nở rộ. Vừa lúc đủ mỗi người một đóa…

Mai Tuyết Yên cười khổ nói nguyên nhân.

Phốc…

Kiều Ảnh vừa uống một ngụm trà lập tức phun ra, ho liên tục, ánh mắt mở to, trong lòng dâng lên đủ loại cảm xúc quái dị.

Tố Tâm Lan, thật sự là vô cùng kỳ dị. Nhưng nó cũng có một kiêng kị rất lớn, sau khi ăn không thể uống rượu, trong vòng một canh giờ sau khi ăn nếu uống rượu, vậy đồng nghĩa với việc dược hiệu hoàn toàn mất hết!

Tuy không có hậu quả nào cả, cũng không gây tổn hại cơ thể, nhưng vẫn đồng nghĩa với việc phá nát một gốc cây linh dược hiếm thấy, mất đi một năm bách độc bất xâm.

Bây giờ bên dưới, chính là loại tình huống này!

Muốn linh dược, vậy không uống rượu!

Nhưng rượu này… Hình như là loại rượu đã từng bán đấu giá ở Thiên Hương Thành!

Một vò hơn mười vạn lượng bạc thì phải.

Nhưng uống rượu, tạm thời giải nghiện, còn linh dược thì sao đây? Đây chính là bảo bối cam đoan sinh mệnh một năm bách độc bất xâm a…

Khó trách một bang giang hồ hiệp khách đều rối rắm như vậy… Một đám nhìn ly rượu rót đầy trước mặt, lại nhìn Tố Tâm Lan đang nở rộ lay động giữa bàn, dở khóc dở cười…

Một lựa chọn vô cùng khó khăn a! Không ít người nhìn ly rượu quý như mạng tay run lên, cổ họng nuốt ực một cái, ánh mắt nhìn chằm chằm.

- Đây là chủ ý của ai vậy?

Kiều Ảnh vừa tức giận vừa buồn cười hỏi.

Đây cũng quá bỡn cợt rồi!

- Ngoài Mạc Tà ra ai dám ra chủ ý như vậy chứ.

Mai Tuyết Yên bất đắc dĩ xoa xoa huyệt thái dương, nàng đến giờ vẫn không hiểu ý tứ khi Quân Mạc Tà an bài như vậy, thuần túy chỉ là trò đùa dai thôi sao?

- Một chủ ý rất cao minh! Lại một cạm bẫy hết sức nham hiểm!

Miêu Tiểu Miêu mỉm cười, Mai Tuyết Yên giờ phút này chính là "Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường", hơn nữa đối với đại điển khai phủ quá chăm chút, mới nhất thời xem nhẹ không nghĩ đến vấn đề này. Nhưng Miêu Tiểu Miêu thứ nhất là ngoài cuộc tỉnh táo, cộng với rèn luyện của gia tộc, đối với âm mưu thủ đoạn có chút hiểu biết, thứ hai Quân Mạc Tà và Mạc Vô Đạo giữa hai người châm chọc khiêu khích lẫn nhau, nàng cũng cảm giác được, nên lập tức đã hiểu rõ ý tứ khi an bài như vậy.

- Ý Miêu cô nương là?

Mai Tuyết Yên trong mắt sáng ngời, cũng đã hiểu ra, gần đây Mai Tuyết Yên bận rộn nhiều việc, không chú tâm lắm, nay được đề tỉnh cũng lập tức hiểu ra.

Kiều Ảnh bên cạnh nhíu mày, nếu nói đây là một cạm bẫy ác độc, vậy người mà nó nhằm vào cũng chỉ có một: Mạc Vô Đạo!

Cũng chỉ có Mạc Vô Đạo, loại người am hiểu mượn đề tài nói chuyện của mình rồi nhân đấy bắt bẻ mỗi chi tiết nhỏ nhặt mượn cớ đả kích Quân Mạc Tà, hòng phá hư buổi lễ long trọng. Rồi từ đấy Quân Mạc Tà lại một lần nữa phản kích, lần này lại càng sắc bén hơn!

Bởi vì lần này, mới thật sự là cuộc chiến có chuẩn bị từ trước!

Kiều Ảnh bây giờ chỉ hy vọng Mạc Vô Đạo không gây sự nữa, vì thể diện của Tam Đại Thánh Địa nhưng… Ngay lúc trong lòng nàng đang lo lắng, thì giọng nói ôn hòa từ từ vang lên, Kiều Ảnh lập tức cảm thấy cả người lạnh lẽo!

Mạc Vô Đạo đúng là vẫn bị cừu hận che mắt mà rơi xuống cạm bẫy của Quân Mạc Tà.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 351: Mắc Cười Mà Không Cười Được.

- Quân Mạc Tà! Ha ha, ngày Tà Quân khai phủ mà lại có chuyện bỉ ổi bực mình này, thật là làm cho người ta phải mở rộng tầm mắt. Hảo Tà Quân, quả nhiên đủ Tà!

Mạc Vô Đạo cười dài, ôn tồn nói.

- Xin hỏi Mạc tông chủ, lời ấy là ý gì?

Hề Nhược Trần nghe thế thì hiểu ngay, biết lúc này Mạc Vô Đạo cần một kẻ hô ứng, lập tức đứng dậy.

Có vẻ như trừ người của Tam Đại Thánh Địa ra, cũng khó có mấy ai nguyện ý can thiệp vào cuộc phân tranh giữa hai đại thế lực này

-Ha ha, rượu này tất nhiên là rượu tốt, dám chắc rất nhiều người cả đời cũng chưa được nếm đến loại thiên phẩm mỹ tửu thế này, Tà Quân phủ đãi khách quả là hết lòng hết dạ rồi.

Mạc Vô Đạo mỉm cười đáp, giọng điệu có chút mỉa mai:

- Còn nói về hoa, ai cũng biết miễn phục dụng một đoá Toá Tâm Lan này thì trong vòng một năm có thể bách độc bất xâm, vậy có nghĩa là Tà Quân phủ đã cấp cho chư vị đây một tính mệnh, thậm chí là rất nhiều tính mệnh! Quả thật là một đại thủ bút!

- Nếu Tà Quân đã chiêu đãi hào phóng như thế, hà cớ gì Mạc huynh còn nói hắn bỉ ổi? Chẳng phải là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, tự mâu thuẫn nhau rồi?

Hề Nhược Trần mỉm cười hỏi. Hai người kẻ xướng người họa, từng bước từng bước làm tình hình thêm căng thẳng!

- Thế gian muôn đời nay vạn sự vạn vật đều có đạo tương sinh tương khắc, mỹ tửu kỳ hoa này đều là trân phẩm, nhưng một khi kết hợp lại thì rượu mất vị, hoa mất dược hiệu. Hai thứ trung hòa, chẳng khác nào chúng ta không được gì cả, hoan hỉ một trận vô ích, uổng phí công lao tới đây. Cho dù cả ngày hôm nay chúng ta chỉ uống rượu mà không dùng hoa, thì những đoá Tố Tâm Lan này cũng chỉ nở không quá ba ngày, nếu để vuột mất thời khắc này e rằng hiệu dụng sẽ mất hết, phí hoài vật quý của trời đất…

Mạc Vô Đạo lại lớn tiếng nói tiếp:

- Quân Mạc Tà, ngươi lấy thủ đoạn bỉ ổi chọc ghẹo anh hùng trong thiên hạ, rốt cuộc là có dụng ý gì?

- Có thể uống rượu mà không thể dùng hoa, muốn dùng hoa liền không thể uống rượu. Thật là làm cho người ta rơi vào thế khó xử. Quân Mạc Tà! Chẳng lẽ đây là đạo đãi khách của Tà Quân phủ các người hay sao?

Hồ Duyên Ngạo Bác hét lớn một tiếng, trực tiếp châm ngòi phẫn nộ trong lòng bọn giang hồ hào khách đang khó chịu tự nãy giờ!

Hai báu vật ở ngay trước mắt, lại khó mà lấy được, chẳng phải là đùa cợt người ta sao?

Làm trai có thể chịu chết nhưng không thể chịu nhục!

Cho dù các ngươi là Tà Quân phủ uy chấn thiên hạ cũng không thể đem hết anh hùng trong thiên hạ ra làm trò đùa!

- Rốt cục Tà Quân phủ các ngươi có dụng ý gì? Chẳng lẽ đùa giỡn người khác như thế, rất vui sao?

- Sớm biết thế này thì ta đã chẳng thèm đến. Bọn ta nể mặt mũi ngươi, ngươi lại trêu đùa bọn ta, thực là không chịu được...

- Tà Quân phủ làm việc này thật quá đáng...

- Tức muốn chết đi được...

Mọi chuyện hoàn toàn đi theo đúng hướng bọn Mặc Quân Đạo mong muốn, bầu không khí trong đại sảnh càng lúc càng nóng lên.

Tình hình mỗi lúc một căng thẳng, tưởng như sắp phát tác đến nơi rồi. Một khi bùng nổ, với lực lượng này, đủ cho ngày Tà Quân khai phủ hôm nay trở thành chuyện cười thiên cổ.

Ngay cả Mạc Vô Đạo tâm tính trầm ổn, lòng dạ thâm trầm, trước tình cảnh này cũng hiểu ngay vận mệnh đã thành, đối phương dù có chu toàn thế nào cũng hết đường xoay chuyển, trong ánh mắt không khỏi lộ vẻ đắc ý.

- Ha ha ha.

Một trận cười dài vang lên chấn động không gian, tiếp đó, Mạc Quân Tà nhẹ nhàng nói:

- Thật là nực cười! Mạc Vô Đạo, bổn tọa không rõ, ngươi thân là Cung chủ Độn Thế Tiên Cung hà cớ gì phải lấy bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử? Ngươi có biết là việc ngươi làm rất nực cười không? Thật không biết tại sao các tiền bối của Độn Thế Tiên Cung lại chọn ngươi làm tông chủ nữa?

Tràng cười dài này vừa phát ra, nhất thời chấn động cả không gian, áp chế luôn tiếng xầm xì huyên náo trong đại sảnh.

- Hôm nay là ngày Tà Quân ta khai phủ, bổn tọa đã cẩn thận hết sức, nếu xảy ra chuyện bực mình thì chỉ là sơ sót mà thôi. Nói bổn tọa lấy anh hùng trong thiên hạ ra làm trò đùa, Mạc Vô Đạo, chẳng lẽ ngươi cho rằng Quân Mạc Tà này cũng bị thiểu năng như ngươi sao?

- Ồ, đã vậy thì ta cũng muốn nghe Tà quân chủ giải thích một chút.

- Hừ! Ta lại còn phải giải thích cho ngươi sao? Kẻ tinh đời nào cũng đều có thể nhìn ra, Tố Tâm Lan chính là vật bản phủ đáp lễ với anh hùng trong thiên hạ. Phàm những người đang ở đây, tin rằng cũng có thể nhận ra điểm này.

- Về phần rượu, thì đương nhiên là Tà Quân phủ chúng ta bày ra thiết đãi chư vị anh hùng.

- Hai thứ này vốn xung khắc, người nào lại không biết? Chúng ta có thể lấy Tố Tâm lan nhiều như vậy, chẳng lẽ sẽ không hiểu đạo lý trong đó sao?

Mọi người lạ lùng, nhao nhao hỏi:

- Ngươi đã biết điều này, vì sao lại còn đưa cho bọn ta?

- Xin chư vị hãy bình tĩnh, nhìn xuống dưới bàn xem, ngay trước mặt chư vị, phía dưới chậu hoa kia còn có tám cái khăn tay nhỏ, ừm, mỗi cái lộ ra một góc, sắp xếp lại thì chính là hình dạng một đóa hoa, hẳn chư vị đều nhìn thấy chứ?

Mạc Tà điềm đạm nói.

- Tám cái khăn tay nhỏ này đều xuất xứ từ một nơi, phải lên đỉnh Tuyết Sơn đợi Tuyết Tàm nhả tơ ra là dệt liền, thế nên khăn này bền vô cùng, không sợ cực lạnh cũng không sợ cực nóng. Hơn nữa bất cứ linh dược gì của thế gian nếu được bọc lại bên trong nó, dù cho linh dược dập nát, dược hiệu vẫn không mất. Thứ hàng dệt nhỏ bé này cũng là Tà Quân phủ cấp cho anh hùng trong thiên hạ để bày tỏ sự tôn kính!

- Còn Tố Tâm Lan kia, mỗi người một đóa, thêm vào khăn Tuyết Tàm này, các vị có thể yên tâm không cần phải dùng ngay. Các vị có thể cất hoa vào khăn tay mang đi, lúc nào muốn dùng liền lấy ra dùng. Đại hội hôm nay, nếu không được uống rượu thì thực là mất hứng, nhạt nhẽo,

đương nhiên là không say không về, ta nói như thế các vị có thể minh bạch rồi.

Nghe hắn nói, mọi người nhất thời ồ lên, những luồng ánh mắt nóng bỏng hướng về phía chiếc bàn có Tố Tâm Lan cùng khăn tay Tuyết Tàm. Vốn bọn họ cứ tưởng những chiếc khăn tay kia chỉ là bày ra cho đẹp mắt, không ngờ lại là một món trân bảo quý hiếm, nhất thời trong lòng bọn họ dâng lên nỗi hổ thẹn. Người của Tà Quân phủ hào phóng như thế, liên tiếp đưa cho chúng ta hai kiện trân bảo, tính luôn cả thiên phẩm mỹ tửu kia thì chính là tam kiện bảo vật, thế mà chúng ta không biết còn đánh trống reo hò, suýt nữa hiểu lầm người ta. Thật là xấu hổ…

Nếu trách người ta không nói rõ ràng ngay từ đầu, vậy càng sai. Người ta đã mở đại hội chỗ này, người ta là chủ nơi đây, muốn nói lúc nào thì nói chứ, chỉ có thể trách chúng ta quá hồ đồ…

Nếu không phải vậy, người ta mở đại hội ở đây làm gì, chẳng lẽ là muốn khai chiến với anh hùng thiên hạ sao? Việc gì cũng có đạo lý của nó...

- Mạc Vô Đạo, Mạc tông chủ, ngươi nói... ngươi buồn cười mà không thể cười ư?

Thanh âm của Mạc Tà vẫn chấn động không gian, lúc này đã có mùi vị phẫn nộ:

- Tà Quân phủ chúng ta từ trên xuống dưới đều vì tính mạng của anh hùng trong thiên hạ mà không kể an nguy, lại càng không tiếc của cải, đối với anh hùng trong thiên hạ một dạ tôn kính, thế mà Tam Đại Thánh Địa các ngươi lại một mực miệt thị bản phủ. Mạc Vô Đạo! Ngươi... rốt cuộc là có ý gì? Là muốn hãm bản phủ vào bất nghĩa, hay là muốn hãm thiên hạ quần hùng vào bất nghĩa? Bổn tọa thỉnh Mạc tông chủ ngay trước mặt ta mà trả lời, có gì thì nói trước mặt đừng nói móc lung tung!

Rốt cuộc là có ý gì?

Đối mặt với câu hỏi chết người như thế, Mạc Vô Đạo dù tâm cơ thâm trầm, định lực cao cường cũng không khỏi có chút bối rối!

Vốn cuộc náo loạn đã mười phần chắc chín, nào ngờ đâu trong nháy mắt mọi sự đảo lộn hoàn toàn. Có lẽ ông trời lật thuyền sai chỗ mất rồi!

Hắn cảm nhận được những ánh mắt bất thiện chăm chú tập trung về phía mình từ bốn phương tám hướng, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một loại cảm giác lo sợ nghi hoặc! Tựa hồ những thứ hắn đang có... đã tuột khỏi lòng bàn tay vĩnh viễn...

Từ lâu hắn đã quên một loại mùi vị từng trải trong quá khứ, ít nhất sau khi trở thành Cung chủ của Độn Thế Tiên Cung, đây là lần đầu tiên hắn gặp loại tình huống này.

Là một Cung chủ, sao hắn có thể ăn nói hàm hồ như vậy?

Hơn nữa trước mặt quần hùng, lại bị đối phương bóc mẽ ngay tại trận, mà hoàn toàn không thể phản kích...

Loại cảm giác thất bại, nhục nhã này thật khó chịu!

- Ha ha, Tà Quân phủ quả nhiên là lo xa nghĩ rộng, bố cục sâu xa.

Mạc Vô Đạo quả là người không tầm thường, có thể cầm lên được thì cũng có thể buông xuống đc được, hắn tươi cười trào phúng nói:

- Đương nhiên phủ chủ an bài như vậy là có thâm ý, Mạc mỗ nhất thời không hiểu nên phạm sai sót này vẫn là ngàn vạn lần sai. Chỉ có điều mong phủ chủ nhớ rằng, bổn cung cũng xuất phát từ lập trường của quần hùng trong thiên hạ, không đáng cho phủ chủ miệt mài đối phó, ha ha... Tà Quân, quả nhiên không hổ là Tà Quân! Khí phách như vậy thế nhân cũng khó bì nha.

Hắn nói những lời này, ý rằng kết quả trước mắt là do Quân Mạc Tà đặc biệt an bài cho mình một cái bẫy, tiếp đó lại quang minh chính đại thừa nhận sai lầm, thừa nhận mình rơi trúng vào cái bẫy do Quân Mạc Tà

tính toán, mượn lập trường đại nghĩa để cứu mình thoát khỏi khốn cảnh trước mắt, sau đó đột nhiên phản kích, ý rằng: Chỉ vì muốn hãm hại ta một lần mà hao tổn công sức như vậy, đáng lắm sao?

Mạc Vô Đạo tự nhận mình sai, lại khiến cho người ta có cảm giác hắn ngay thẳng chính trực, là nhân tài rơi xuống thế hạ phong!

Tính cả lần đấu khẩu thứ nhất, Mạc Vô Đạo đã liên tiếp bại hai trận. Cái này tựa như đấu võ mồm, nhưng có ảnh hưởng rất lớn. Ít nhất những người đang ở đây đều là có danh vọng, nên sẽ có ảnh hưởng rất lớn!

Lần này là tam đại tông chủ của Tam Đại Thánh Địa đồng thời ra tay, nhưng thất bại. Không chỉ thất bại, mà còn bị bức bách phải xin lỗi ngay tại đương trường. Trong mắt của quần hùng, đây quả thực là chuyện bất khả tư nghị!

Cho nên từ nay về sau, với việc xác định mục tiêu của gia tộc cần phải suy nghĩ cặn kẽ…

- Mạc tông chủ thân là người đứng đầu Độn Thế Tiên Cung, một trong Tam Đại Thánh Địa, tin rằng đãi ngộ cái gì là xa hoa đều là tương xứng. Bổn tọa nếu lo lắng, cũng chỉ lo rằng mình đãi ngộ chưa đủ cao.

Trong giọng nói nhẹ nhàng của Mạc Tà mang theo một khí vị ngạo nghễ tự đáy lòng, lạnh lùng nói:

- Vì Mạc tông chủ, vì tương lai Thánh Địa, tin rằng vô luận hi sinh cái gì cũng đều đáng giá.

Trong lời nói của Mạc Tà, bề ngoài thì có vẻ như tung hô Mạc Vô Đạo cùng Tam Đại Thánh Địa, nhưng kỳ thực ý tứ hoàn toàn ngược lại. Đã có tư cách tham dự đại hội này thì cũng chẳng phải là ngốc tử, ai cũng có thể nghe ra.

Ta đây làm việc không phải vì ngươi, mà là vì Tam Đại Thánh Địa. Chỉ cần có thể đả kích các ngươi, ta sẽ dốc hết sức. Dù có tiêu phí tiền

vốn rất nhiều, nhưng cũng coi như là hi sinh chân chính. Huống gì, một chút này mà có thể làm lão tử tổn thất được sao!

Miễn là tiền có thể giải quyết công việc, xem như không thành vấn đề. Còn nói về tiền tài tổn thất, vô luận con số kinh người đến thế nào, cũng không tính là tổn thất, chính là cái lãi lớn của Đường Bàn Tử, có thể bù đắp hết phí tổn, chẳng những thế còn có dư.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 352: Thánh Hoàng, Tương Đương Với Tiểu Đội Trưởng Đội Hộ Vệ Của Tà Quân Phủ…

Trong lúc nhất thời Mạc Vô Đạo cả người hết sức ngứa ngáy khó chịu. Nét anh tuấn, nhã nhặn trên khuôn mặt cuối cùng không nhịn được mà khẽ biến đổi, gượng cười nói:

- Phủ chủ quá xem trọng Tam Đại Thánh Địa chúng ta rồi…

- Đâu có đâu có… Tam Đại Thánh Địa đức cao vọng trọng, làm người người khâm phục ngưỡng mộ. Sau lòng này bổn toạ càng hiểu rõ hơn, có thể nói là bất kể sống chết cũng phải tôn sùng a.

Quân Mạc Tà thở dài nói.

Trong đại sảnh tức thời truyền ra vài một tiếng nhịn không được cười nhẹ

Mạc Tà nói bất kể sống chết cũng phải tôn sùng, một câu này quả là ý vị sâu xa…

Đích thực dưới áp lực ở Tam Đài Thánh Địa, Tà Chi Quân Chủ trong khoảng thời gian này có thể thật là “ bất kể sống chết”, chỉ có điều sau này, vật đổi sao dời “bất kể sống chết đấy” không nhất định là Tà Quân phủ này nữa...

- Nói chung, trong chốn giang hồ khai tông lập phái, vốn cần phải biểu hiện mạnh mẽ thực lực của bản thân, đây cũng là chỗ bất đồng của giang hồ cùng thế tục.

Mạc Vô Đạo tươi cười thân thiết, giống như thực lòng lo nghĩ cho Quân Mạc Tà:

- Phải biết trong giang hồ, vẫn là vũ lực vi tiên, ai mạnh người ấy là đạo lý đích thực! Cho dù mưu kế tinh diệu, hay lời lẽ khôn ngoan, thủy chung so ra vẫn kém cương đao sắc. Quân phủ chủ nghĩ xem lời ấy của bổn tông chủ thế nào?

Mở miệng không lại lập tức mượn dùng tới vũ lực. Mạc Vô Đạo quả nhiên là kẻ hiếm khi chịu thiệt.

Không cần nhìn sang bốn phía, nội tâm của quần hào thế nào, Mạc Vô Đạo cũng biết rõ.

Mặc kệ các ông các bà nghĩ gì, chỉ cần dùng vũ lực siêu cường chứng minh Tà Quân phủ không chịu nổi một kích, mọi người sẽ tự biết nên theo phe nào.

- Tông chủ nói như vậy đương nhiên rất có đạo lý. Lời của Mạc tông chủ lần này quả nhiên khiến người ta tỉnh ngộ, thấu hiểu lẽ đời!

Mạc Tà thân thiết cười nói:

- Nói đến vũ lực của bản phủ, thật là có chút làm hổ thẹn... Hổ thẹn hổ thẹn!

Mọi người đang có mặt hết thảy đều bĩu môi!

Xuất động ba trăm cao thủ Thánh Giả Thánh Hoàng đón khách, thế mà gọi là yếu nhược ư? Ngươi còn muốn cường đại tới đâu nữa? Đám cao thủ kia, tùy tiện chọn ra một người, cũng không cần đích thân động thủ, chỉ cần mở miệng nổi cáu là có thể khiến cho người ta phải hết hồn rồi!

- Ha ha, lời này của Quân phủ chủ khiêm tốn quá rồi. Thực lực của Tà Quân phủ có thể nói là ai nấy đều biết, danh xứng với thực, hùng mạnh vô song.

Mạc Vô Đạo mỉm cười, ánh mắt dần dần trở nên chăm chú:

- Chẳng qua là bổn tông chủ không rõ Quân phủ chủ lần này khai phủ, tôn chỉ lập ý là vì cớ gì? Mục đích là đâu?

Màn hí kịch chân chính đã bắt đầu rồi!

Ai nấy lập tức mở to mắt nhìn, cố gắng rướn người lên, lặng yên nghe Quân Mạc Tà đáp trả.

Tuy nói rằng Tà Quân không ai bì nổi, thế lực quả thật là cường đại, đã đủ ngạo thị quần thần, nhưng so với Tam Đại Thánh Địa, trong suy nghĩ của bọn họ, vẫn là kém một đường. Thánh Địa dù sao cũng là thâm căn cố đế, có bề dày cả vạn năm…

Sự phát triển của Tà Quân phủ từ nay về sau, là nằm trong một câu đối đáp của Quân Mạc Tà!

Mà Tam Đại Thánh Địa cũng sẽ căn cứ vào câu trả lời của Quân Mạc Tà, từ đó mà việc đối đãi sau này ra sao, sẽ có cách điều chỉnh cho tương ứng!

- Ha ha, Mạc tông chủ nói lời này hình như có chút dư thừa.

Mạc Tà khẽ cười một tiếng, dứt khoát nói:

- Quân Mạc Tà ta trước nay làm việc luôn tuân theo một tôn chỉ. Đó là bất kể làm chuyện gì, trừ phi không làm, đã làm là phải làm đến cùng! Làm thật tốt! Làm điên phong!

Câu trả lời này tựa như một đạo sấm sét đột nhiên giáng xuống!

Trong khoảnh khắc, ai nấy đều có chút ngơ ngác..

Trong một lúc lâu, cả đại sảnh, cả trời đất tựa hồ chỉ âm vang lời nói của Quân Mạc Tà!

- Làm là phải làm đến cùng! Làm thật tốt! Làm điên phong!

Ba câu này, xét trong hoàn cảnh hiện tại mà nói ra, chẳng khác nào là lời tuyên chiến với Tam Đại Thánh Địa:

Tôn chỉ của ta là phải áp đảo các ngươi! Ta muốn chiến thắng các ngươi! Ta muốn cưỡi lên đầu các ngươi!

Hiện tại, các ngươi được mọi người thừa nhận là đỉnh phong! Nhưng thực tế là điên phong!

Điên...

Tự đáy lòng mọi người đều dâng lên một suy nghĩ ấy.

Giờ phút này, trong đầu mọi người ai cũng tự hỏi, không biết gã Tà Chi Quân Chủ này có bị bại não không vậy….

Trong ngày khai phủ, dám thẳng thừng tuyên bố cắt đứt quan hệ, thực là không để lại cho mình một đường lui!

- Ha ha, Quân phủ nói rất đúng, quả nhiên là thanh niên trai trẻ, chí hướng rộng lớn!

Mạc Vô Đạo nói những lời này rõ ràng là nói Quân Mạc Tà chỉ là một thùng rỗng kêu to chứ khả năng chẳng có bao nhiêu.

- Con đường đỉnh phong trước nay vốn gian khổ khó lường, may mà nhờ phúc ông bà tổ tiên để lại nên chúng tôi mới có dịp đi trên con đường đó, cũng có chút hiểu biết.

Mạc Vô Đạo nói thế, bề ngoài dường như có ý hợp tác với hậu bối, thật ra bên trong là, Tà Quân phủ trước mắt tuy rằng danh chấn thiên hạ, như mặt trời ban trưa, kì thực chỉ là một thế lực vừa ra đời, chưa hẳn đã tài cán gì trên lộ trình gian khó. Mà bản thân mình là đại biểu của Tam Đại Thánh Địa, đã tới cái đích cuối cùng trên con đường đó, so với họ Quân nhất định là hơn xa!

- Lời của tông chủ quả rất đúng, Mạc Tà đối với tiền bối đã sáng lập ra Tam Đại Thánh Địa thực vô cùng bội phục, núi cao ngưỡng chỉ...

Mạc Tà làm như rất xúc động nói:

- Nói cho cùng, Mạc Tà thủy chung là tay trắng làm nên sự nghiệp, tay không quyền hành, đệ tử bạc nhược, nếu Mạc Tà cũng được như Mạc tông chủ, vừa lên đã thụ hưởng thành quả của vạn năm trước, làm cái gì cũng không cần lo nghĩ, khởi điểm là điên phong, thì tốt quá...

Lời của Mạc Tà bề ngoài là tán dương vị tiền bối sáng lập Tam Đại Thánh Địa, kỳ thực là châm chọc tông chủ hiện thời của Tam Đại Thánh Địa quá tự cao tự đại, sống bằng ánh hào quang trong quá khứ, những người tiền bối mới là có công lao khai phá, các ngươi ngồi mát ăn bát vàng thì có gì ghê gớm nào, còn không biết xấu hổ lại còn nói cái gì có nhận thức, thật đúng là trơ mặt mo ra!

Trước những lời này, Mạc Vô Đạo dù là kẻ thâm trầm cũng phải biến sắc. Nhưng Quân Mạc Tà vừa rồi thực là nói tốt cho tiền bối của Tam Đại Thánh Địa, Mạc Vô Đạo bất luận thế nào cũng không thể phản bác. Một khi phản bác liền gánh ngay cái tội quên cội nguồn, ăn cháo đá bát, bị người người nguyền rủa, thế nên chỉ đành ngậm bồ hòn chịu thiệt.

Quân Mạc Tà vẫn một mực không buông tha, tỏ ra "ngưỡng mộ" nói:

- Nghe nói Mạc tông chủ từ ngày nhậm chức tới nay, đại lực phát triển, khiến cho Độn Thế Tiên Cung vẫn luôn được duy trì trong Tam Đại Thánh Địa, uy danh không giảm chút nào, tuy nhiên cũng không phát triển hơn xưa. Điều này chứng tỏ Mạc tông chủ quả là một nhân tài khó kiếm, người ta thường nói, gây dựng sự nghiệp đã khó mà giữ sự nghiệp còn khó hơn đó thôi, không biết sau này bản phủ liệu có xuất sắc được như tông chủ hay không nữa…

Mạc Tà lần này châm biếm đặc biệt quái gở, trực tiếp đem Mạc Vô Đạo ra chế giễu một cách cay độc mà khéo léo!

Ngay cả Mạc Vô Đạo trầm ổn lúc này cũng không thể kìm nén được, lạnh lùng nói:

- Muốn trở thành thế lực cấp điên phong, tất phải nhờ tới thực lực cấp đỉnh phong, mà Tam Đại Thánh Địa bọn ta thiên hạ đã công nhận là thế lực đỉnh cấp. Vốn Tà Quân phủ thế lực như ban trưa, không thể nghi ngờ, nhưng bởi vì cái gọi là tai nghe là giả, mắt thấy mới là thực! Không bằng chúng ta luận bàn một chút, để thiên hạ quần hùng nơi đây tận mắt chứng minh Tà Quân phủ thực lực hùng hậu, lần luận bàn này coi như là quà mừng ba chúng ta dâng lên Quân chủ, không biết có được không?

- Phần quà mừng này của Mạc tông chủ, làm Quân mỗ thực có chút hổ thẹn.

Mạc Tà cười ha hả, nói:

- Cao thủ dưới tay tại hạ bất quá là một lũ hán tử thô hào, chưa đủ căn cơ, không bằng cao thủ quý phương nội công thâm hậu, thu phóng tự nhiên, ra tay khó tránh khỏi sẽ không có chừng mực, nếu không có khả năng xuất hiện thương vong thì có thể sẽ rất tổn thương hòa khí.

Mạc Vô Đạo sắc mặt rốt cuộc trầm xuống:

- Quân phủ chủ quả thực có thể nắm chắc sao?

- Nắm chắc hay không, vị tất phải nói ra.

Mạc Tà phiêu ung dung nói tiếp:

- Khai tông lập phủ vốn là hỉ sự, nhưng trong ngày mở phủ chính, nếu không có một chút máu tươi điểm xuyết cũng là mất đi cát lợi lớn… Nếu Mạc tông chủ có nhã hứng, để cho bọn hắn một phen lĩnh giáo tuyệt thế phong thái của Tam Đại Thánh Địa thì cũng tốt thôi. Bổn tọa đã nói rồi, thủ hạ dưới tay bổn tọa đều là hán tử thô hào da dày thịt béo, nhưng quyền cước cũng không quá tệ.

Mọi người trong lúc nhất thời đều dở cười dở khóc.

Phàm là loại nghi thức trọng đại, bất luận là mở phủ, hay thọ yến, kiêng kị nhất là nhìn thấy máu tươi. Một khi có chuyện này, người ta đều coi là chuyện không may, thế mà lão Tà Quân này lại còn nói cái gì không thấy máu ngược lại là điềm xấu... Thực là luận điệu hoang đường.

Đúng lúc này, một thân bạch y chậm rãi đứng dậy, trên người toát lên vẻ lạnh lùng, điềm đạm nói:

- Tam Cấp Thánh Hoàng của Độn Thế Tiên Cung, Đoạn Sùng Phong xin được chỉ giáo.

- Tam Cấp Thánh Hoàng...

Mạc Tà thản nhiên cười cười nói:

- Lão Ưng, khách quý Thánh Địa đã đem quà mừng tới, ngươi tiếp nhận đi, nhất định phải hầu hạ khách nhân của chúng ta thật tốt, ngàn lần không được làm cho lão nhân gia nói chúng ta thiếu lễ nghĩa.

Ưng Bác Không đứng giữa đại sảnh, cười vang nói:

- Phủ chủ yên tâm, ta nhất định sẽ an bài việc tiếp nhận quà mừng này thật tốt!

Độn Thế Tiên Cung khiêu chiến, Quân Mạc Tà lại có thể trực tiếp giao cho thủ hạ đến an bài…

Ý tứ bên trong, không cần nói cũng biết.

Trong mắt vị Vua Tà này, cho dù là một nhà trong Tam Đại Thánh Địa cũng không đáng cho lão nhân gia người đích thân xuất thủ! Thậm chí không đủ tư cách để ông phải đích thân "an bài”!

Kẻ vừa đứng ra khiêu chiến, Tam Cấp Thánh Hoàng Đoạn Sùng Phong, tuy sắc mặt vẫn tỏ ra bình thường nhưng trong ánh mắt không khỏi lóe lên một tia sát khí mãnh liệt.

Đợi cho Tà Quân phủ xuất chiến một lúc, nhất định mình phải lấy khí thế vạn quân bắt ngay lão già vừa xuất hiện kia. Chẳng phải ngươi khinh thị ta sao? Ta sẽ dạy cho các ngươi bài học tàn khốc nhất.

Đối phương là Tam Cấp Thánh Hoàng, có vẻ khó nhằn đây...

Ưng Bác Không nhíu mày, chăm chú suy nghĩ, đột nhiên tỉnh ngộ, kêu to:

- Tàn Thiên Phệ Hồn vào đây.

Theo lời hắn, nơi cửa đón khách, thành viên của "Tàn Thiên Phệ Hồn" nối đuôi nhau tiến vào mười mấy người.

- Ha ha, thật có lỗi...

Ưng Bác Không tỏ ra áy náy nói:

- Ta một mực nghĩ vị nhân huynh này hẳn thuộc loại nhân vật có trình độ, không nên khi dễ, người ta dầu sao cũng là khách phương xa tới, thờ ơ quá cũng không tốt, nhưng nếu lấy mạnh hiếp yếu thì lại càng không tốt, ta vừa nghĩ ra, tu vi của vị Đoàn huynh ngày hẳn là ngang ngửa với tiểu đội trưởng hộ viện trong Tà Quân phủ chúng ta, cho nên có chậm trễ một chút, chư vị chớ trách. Kẻ này đã già rồi nên trí nhớ không được tốt.

Trước bộ dạng ra vẻ cúi lạy giải thích đầu đuôi này, quần hùng im bặt.

Tam Cấp Thánh Hoàng của Độn Thế Tiên Cung lại sánh ngang với tiểu đội trưởng đội hộ viện trong Tà Quân phủ? Hắn ví von cái con mẹ gì vậy chứ... Có phải là thủ đoạn đuổi khách không mất tiền...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 353: Lăn Ra Đây Chịu Chết!

- Được lắm, Đoàn mỗ đến lãnh giáo tiểu đội trưởng một phen cũng không sao!

Đoạn Sùng Phong giận tái mặt gằn giọng nói.

Hắn tuy biết rằng Ưng Bát Không là người thứ tám trong Bát Đại Chí Tôn, tính ra trên giang hồ cũng có thể xem là người có tuổi, có vai vế, nhưng so với người đã tám chín trăm tuổi như mình, hắn cũng chẳng qua là một tên tiểu tử mới lớn, vậy mà trước mặt mình còn dám lớn giọng xưng lão, thật là khinh người quá đáng!

- Trương Đại Ngưu! Ngươi lên trước đi, chiêu đãi khách cho tốt, phải chú ý một chút, đừng làm Quân chủ đại nhân chúng ta mất mặt.

Ưng Bác Không chỉ vào người đàn ông râu quai nón có thân hình vạm vỡ cao giọng nói.

Chuyện kế tiếp xảy ra mới thật sự làm cho mọi người mở rộng tầm mắt.

Không thể ngờ được, vị được gọi là Trương Đại Ngưu này lắc đầu, vẻ mặt hết sức khó chịu nói:

- Ưng lão, ngài có lầm không, ta đường đường là một tiểu đội trưởng, chút chuyện cỏn con này cũng để ta phải ra mặt sao, ngươi làm như thế sau này ta còn mặt mũi nào trước mặt các huynh đệ nữa?

Đoạn Sùng Phong nghe vậy hai mắt trắng dã, tức giận muốn hôn mê bất tỉnh

- Ta đường đường là một tiểu đội trưởng, cũng là một người có chức có quyền a…

- Câm miệng, ngươi câm miệng cho ta, người ta là khách ngươi biết không!

Ưng Bác Không nổi trận lôi đình, lớn tiếng mắng:

- Sao ngươi ngu ngốc vậy chứ hả? Ta gọi thằng ngốc ngươi xuất trận chính là cấp mặt mũi cho ngươi rồi! Đồ hỗn trướng, chẳng lẽ ngươi nghĩ phải để đại đội trưởng tự thân xuất mã sao? Chuyện này đáng để cho lão nhân gia ta phải tốn tâm tư ứng phó sao?

Mọi người nghe xong nhất lời cười to. Khẩu khí rất được, rất có khí phách, rất kinh điển a…

Hơn nữa, vị tiểu đội trưởng này tên gọi là cái gì mà “Trương Đại Ngưu” cũng thật là… Chẳng khác nào bảo cái vị Thánh Hoàng Tam cấp của Độn Thế Tiên Cung kia chỉ cần phái một tên “ngu ngốc” ra “tiếp đón” là đủ rồi!

Nhưng bọn họ nào biết vị tiểu đội trưởng này thật sự tên là Trương Đại Ngưu!

Vì thực tế toàn bộ thành viên của Tàn Thiên Phệ Hồn vốn là binh sĩ trước đây của Quân Gia. Vị tiểu đội trưởng này cũng không ngoại lệ, gia cảnh nghèo khó, cha mẹ một chữ bẻ đôi cũng không biết, Trương Đại Ngưu này cũng là cái tên hay nhất mà họ có thể nghĩ ra, với họ chỉ cần cái tên xưng danh là đủ rồi.

- Ta biết ta không thông minh, ngài mắng ta ngu ngốc ta cũng nhận, nhưng bất quá dù sao ta cũng là tiểu đội trưởng, thân phận rất cao…

Thanh âm của Trương Đại Ngưu càng lúc càng nhỏ, giống như sợ cấp trên nghe thấy thì mình sẽ bị giáng chức…

- Ta mặc kệ ngươi là Trương Đại Ngưu hay Trương Tiểu Ngưu, mau đi tìm cái chết đi!

Đoạn Sùng Phong tức giận muốn thổ huyết…

- Ân? Trương Tiểu Ngưu là em trai của ta, nó không tham gia quân ngũ, nó ở nhà làm ruộng mà, mà nó cũng sẽ huyền công là gì đâu, ngươi tìm nó làm gì?

Trương Đại Ngưu rất bất mãn, liếc mắt nhìn Đoạn Sùng Phong.

- Mà ngươi cũng chỉ là một gã Thánh Hoàng Tam cấp, nói chuyện với ta mà dám hung hăng như thế? Nga, thì ra chúng ta giống nhau, đều là bậc trung giai tiêu chuẩn, vậy ta hỏi ngươi, ngươi giữ chức vụ gì?

- Có chức vụ gì ư?

Đoạn Sùng Phong bị hắn chọc giận đến choáng váng đầu óc. Thánh Hoàng ở Tam Đại Thánh Địa chỉ có chuyên tâm tu luyện, còn chức vụ gì nữa? Ai dám đối chọi với Thánh Hoàng? Lấy lòng còn không kịp nữa kìa!

- Ta chính là Tiểu đội trưởng đại đội thứ năm, phụ trách tuần tra bên ngoài Tà Quân phủ, Trương Đại Ngưu!

Trương Đại Ngưu nghênh mặt tự đắc, dùng ánh mắt thượng cấp nhìn xuống Đoạn Sùng Phong:

- Dưới quyền ta có một Phó tiểu đội trưởng là Thánh Hoàng Tam cấp Sơ giai, ngoài ra còn có có bốn Thánh Hoàng Nhị cấp, sáu Thánh Hoàng Nhất cấp, tám vị Thánh Giả Tứ cấp, tổng cộng hết thảy mười chín thủ hạ! Tính luôn Tiểu đội trưởng ta luôn là hai mươi người! Chức trách của ta là tuần tra bên ngoài hộ viện Tà quân phủ, từ phía nam đến Thiên Hương toàn bộ phạm vi này đều do ta phụ trách.

Trương Đại Ngưu vẻ mặt dương dương tự đắc tự giới thiệu:

- Nói cách khác chức vị Tiểu đội trưởng ta tương đương với chức Đại tướng ở biên cương.

Hắn nói đến đây liền ngừng một lát, liếc mắt nhìn Đoạn Sùng Phong.

- Kì thật ta vẫn không hiểu được, trước đây gặp loại người như ngươi, đều là thủ hạ của ta ra tay thu phục, bây giờ ta phải tự mình làm, thật sự có chút… có chút…

Hắn nhíu mày, tựa hồ như muốn nói gì đó mà trong lúc nhất thời không nhớ nổi, tận lực suy nghĩ một hồi, mới vỗ hai tay, vui vẻ nói.

- Giết trâu sao có thể dùng dao mổ gà!

Giết trâu làm sao có thể dùng dao mổ gà? Còn có loại thành ngữ như vậy ư?

Mọi người nghe xong cảm thấy buồn cười không chịu được, vị Trương Đại Ngưu này không chỉ nói sai thành ngữ mà còn tự phong mình là Đại Tướng biên cương nữa.

Nhưng không ai dám bật cười ra thành tiếng!

Đơn giản vì người này hoặc không có học vấn hoặc đầu óc không linh hoạt nhưng dù sao cũng đã đạt đến bậc Thánh Hoàng Tam Cấp! Nếu hành tẩu giang hồ, đừng nói là Đại Tướng biên cương, chỉ cần mở miệng thì chắc chắn bất cứ vị Hoàng Đế nào cũng bất chấp mọi giá than khóc nịnh bợ hắn, cho dù phong hắn làm Thái Thượng Hoàng cũng chẳng có gì lạ.

Còn cái tin tức một vị Thánh Hoàng Tam Cấp trung giai ở Tà Quân phủ chỉ được giữ chức Tiểu đội trưởng, mà dưới hắn còn có thêm mười chín người, tu vi thấp nhất cũng là Thánh Giả Tứ Cấp, thật khiến người nghe chấn động.

- Lăn ra đây mà nhận lấy cái chết!

Đoạn Sùng Phong nổi giận bay tới, chỉ thấy một cái bóng trắng chợt lóe lên, phút chốc đã chẳng thấy bóng dáng trong đại sảnh nữa.

Hắn thấy đối phương xuất chiêu, dù trên mặt vẫn còn đầy vẻ không tình nguyện nhưng vẫn bước nhanh ra ngoài, nháy mắt mọi người liền nghe thấy tiếng quyền cước vang lên, hiển nhiên hai người đã động thủ.

Điều này thật khiến mọi người kinh ngạc!

Sự việc có chút ngoài dự đoán, bởi vì thường các cao thủ Thánh Hoàng giao đấu đa số trước tiên đều đấu khí thế trước, khi nào bất phân thắng bại mới động quyền cước. Dù sao các cao thủ Thánh Hoàng đều là những lão già thành tinh, không dễ dành gì liều mạng mình, cho dù chỉ hao tổn thể lực cũng không. Mà tình hình trước mắt, hai người đã xuất chiêu vậy thì không tránh khỏi trường hợp đổ máu, thế nên ai ai cũng nóng lòng theo dõi trận đấu này!

Cao thủ bậc Thánh Hoàng từ trước đến nay vốn là những người không phải cầu là thấy được, hôm nay không chỉ được gặp mà còn tận mắt chứng kiến màn “luận bàn” của họ nữa.

Nói đi vẫn phải nói lại, dù sao chúng ta vẫn còn đang dự tiệc rượu của họ mà, còn chưa kể đến hai phần hậu đãi sờ sờ trước mặt, thật khiến người ta khó xử “Chẳng lẽ động thủ với chủ nhà thật sao?”. Thật có chút không phải…

Rất nhiều người ở đây trong đầu đều có suy nghĩ ấy, nhưng nghĩ kĩ lại, bản thân mình chỉ là tiểu tốt, có chuyện hay để xem còn không muốn sao? Nếu lỡ làm không tốt lại còn đắc tội với Tà Quân phủ, chẳng lẽ lại chê mạng mình quá dài sao? Đắc tội với Tà Quân phủ thì chắc chắn bản thân mình không có chổ tốt rồi.

Đúng lúc này, cửa “Lều” và cổng chính cũng đồng loạt mở ra, tầm nhìn của mọi người nhờ thế mà rộng rãi thêm, người ngồi có thể thấy hết

thảy không xót thứ gì. Mặt khác còn phân cao thấp trái phải, phạm vi hơn trượng, hai người đang đứng giữa sân giao chiến, nhất cử nhất động đều có thể thấy rõ ràng!

Mọi thứ đều được thiết kế tinh xảo, không khỏi làm mọi người mãn nhãn!

Nhưng Mạc Vô Đạo lúc này sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống!

Lúc này hắn mới nhận ra, cục diện hiện tại đối phương đã sớm dự đoán biết từ trước, thậm chí còn chuẩn bị luôn cả sân đấu hết sức tinh diệu này, hắn là Tà Quân phủ với lần "luận bàn" này rất là quan tâm.

Hề Nhược Trần ngồi bên cạnh sắc mặt cũng không khá hơn, hắn nhíu mày, nhìn Mạc Vô Đạo, nhưng không hề lên tiếng, rơi vào trạng thái trầm tư. Hôm nay một loạt sự việc xảy ra, cực kì không thuận lợi!

Ban đầu vốn định lợi dụng sơ hở của đối phương sơ hở rồi ra tay đả kích, làm xấu mặt bọn họ với người trong thiên hạ, nhưng ngàn vạn lần không thể ngờ cả hai lần đều thất bại, không những thế bên phe mình còn bị đả kích ngược lại hết sức nặng nề, mà lần này "luận bàn" này hiển nhiên cũng nằm trong kế hoạch đã được sắp đặt sẵn của bọn họ, tình hình không suông sẻ chút nào!

Cục diện bây giờ, có thể nói là tiến thoái lưỡng nan!

Nếu tiếp tục tình hình này, mặc dù không muốn tin nhưng bản thân Hề Nhược Trần cũng biết đối phương sẽ càng phản kích dữ dội hơn, thậm chí còn không muốn để lại chút mặt mũi gì cho Tam Đại Thánh Địa mình.

Mà căn bản phía mình cũng không muốn trực diện giao tranh với Quân Mạc Tà, dù sao sắp đến Đoạt Thiên Chi Chiến, lực lượng của Tam Đại Thánh Địa không thể tiếp tục bị hao tổn nữa. Mà mình còn phải mượn lực lượng của hắn để còn vượt qua trận chiến sắp tới.

Nhưng Tam Đại Thánh Địa cũng không có ý định cho phép Tà Quân Phủ ngang hàng với mình, trước mắt phải làm sao không dùng vũ lực mà vẫn có thể đè bẹp bọn hắn, cho nên Mạc Vô Đạo mới chờ lúc Tà Quân phủ sơ hở liền ra tay, hi vọng có thể kích động anh hùng thiên hạ ra tay với Tà Quân phủ, nếu kế này thành công Tà Quân phủ dẫu vẫn giữ vững được lực lượng thì danh tiếng cũng mất hết.

Thế mà tình hình trước mắt, chẳng những kế hoạch ấy không thành công mà cái bẫy bọn hắn nhử Tà Quân phủ rớt xuống lại bị chính mình giẫm chân vào.

Bây giờ xảy ra cuộc chiến giữa các Thánh Hoàng, thắng thì không sau, nhỡ có chuyện gì lại hao tổn chiến lực vô ích, đúng là họa vô đơn chí, trộm gà không được còn mất nắm thóc!

Nhưng nếu cứ thối lui như vậy làm sao cam lòng?

Trước mắt đối mặt ta chính là anh hùng trong thiên hạ! Nếu lui, chẳng khác nào là Tam Đại Thánh Địa thừa nhận Tà Quân phủ có địa vị thế lực cao nhất! Hơn nữa cũng vô tình đả kích uy danh của Tam Đại Thánh Địa!

Huống hồ Mạc Vô đạo chỉ sợ chưa chắc bằng lòng rút lui. Ngay đêm qua, Mạc Vô Đạo lại vừa bái lạy người em quá cố của mình, Mạc Tiêu Dao! Tuy rằng trong khi tế bái chẳng nói một câu nhưng ai cũng biết tâm tư hắn muốn gì!

Hề Nhược Trần thở dài trong lòng, nếu Mạc Vô Đạo vẫn cố chấp như thế, bản thân mình cũng không biết làm sao.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 354: Tứ Quý Luân Hồi Chưởng!

Giữa sân hai người đang quyết đấu kịch liệt người tiến kẻ lui. Cả hai đều không hổ danh là Thánh nhân của các cao thủ! Huyền công, chiêu pháp đều thu xuất hết sức linh hoạt điêu luyện, điểm đặc biệt là chúng nhân rõ ràng thấy bọn họ thi triển quyền cước nhưng không mảy may có chút kình phong, tựa hồ như hai người này chỉ khoa tay múa chân chứ chẳng có dùng tí sức nào.

Đấy là xét về mặt âm thanh, còn nhìn thì liếc sơ đã thấy những chổ hai người bọn lọ lướt ngay thì đất đá liền bay tán loạn, rồi lập tức bị chấn nát thành cát bụi

Mọi người đều trợn tròn mắt! Những thứ này thật sự vượt qua những gì con người có thể lý giải rồi!

Chỉ có người trong cuộc hiểu rõ, cả hai lúc này tuyệt đối đã dùng hết sức lực để ứng phó!

Hơn nữa những chiêu thức bọn hắn sử dụng đều do chính bản thân lĩnh ngộ nên sức mạnh cực lớn!

Thứ này chính là cái trong truyền thiết gọi là “Thiên địa chi lực”, thế nên mới tạo nên cảnh tượng khủng khiếp trước mắt!

Bề ngoài tuy rằng họ tỏ ra rất bình thản kì thực lại hết sức quyết liệt, vì bản thân họ vừa phải khống chế huyền công hết xức xảo diệu, vừa giữ cho khí lực không phát tán ra ngoài, mà lúc này nội công hai người ngang bằng nhau, bất phân thắng bại, thế nên họ càng phải tập trung tinh

thần lỡ đối phương có công kích tới thì ít nhất cũng có thể đỡ lại chín phần trở lên rồi sau đó thì phải dùng huyền khí hộ hóa giải mới được. Cứ như vậy thôi cũng đã đủ khiến cho trận đấu này sinh tử ác chiến đến từng cử động nhỏ. Thoạt nhìn giống như một hồi kịch câm, nhưng mọi chuyện đều lại hết thảy khôn lường, có thể bất đắc kì tử bất kì lúc nào.

Ngươi tiến ta sẽ lui, ngươi đánh ta sẽ chắn, cứ quyền qua cước lại, từng động tác đều ra hết sức nhanh lẹ chuẩn xác, nhưng chẳng hề cuốn theo chút bụi đất nào.

Hai bọn họ giao chiêu một chỗ rồi dùng một cánh cửa điện để thay đổi vị trí hoặc di huyển tới chỗ khác… Mà rõ ràng chổ này vẫn bình thường chẳng hiểu sao xuất hiện một đoàn khí hắc ám, khẽ di chuyển…

Ngay tập tức một người biến mất …

Đúng tại nơi y bốc hơi đi mất lại cũng xuất hiện thêm rất nhiều đoàn hắc ám như ban nãy.

Trong đại sảnh, mọi người hồi hộp nín thở theo dõi trận chiến!

Cứ như thế, trận đấu nhanh chóng vượt ra khỏi nhận thức của những người có mặt tại đây. Nhưng điều mà ai cũng biết là cả hai có thể công kích như vậy thì trình độ võ công hẳn là chẳng vừa.

Vì một khi bị luồng khí hắc ám ấy bao vây thì cho dù bọn họ có là cường giả bậc Thánh

Hoàng cũng cầm chắc cái chết không thể nghi ngờ. Bản thân hai người họ cũng minh bạch nên ra tay không hề nhân nhượng, dốc toàn lực mà chiến đấu.

Hồ Duyên Ngạo Bác cẩn thận quan sát, đột nhiên nhíu mày nói:

- Không thể nào a …

Lúc đó đám người Miêu Trảm đang ở bên cạnh chăm chú quan sát trong lòng cũng đặt ra nghi vấn tương tự, chuyện này quả thật kì lạ, nếu không tận mắt chứng kiến thật khiến người khó lòng tin được.!

Không ít người nhận ra những cường giả Thánh Hoàng trong Tà Quân phủ kia tuổi đời cũng không lớn lắm, bản thân lại càng không phải dạng có được Thiên Mệnh Chi Linh! Bọn hắn đạt được tu vi này vốn là nhờ phương pháp tu luyện khác thường của Quân Mạc Tà! Chỉ bằng kết quả này thì đây cũng tuyệt đối có thể xưng là “Tuyệt Thế Pháp Môn”, là thứ mà bất kì thế lực nào cũng tha thiết ước muốn!

Dù sao không có cái gì hoàn hảo cả, phương pháp này tuy có thể đề cao năng lực nhưng bắt buộc phải tự rèn luyện thêm tâm cảnh và thu thập thêm kinh nghiệm, bởi đơn giản nếu tu vi quá cao mà chẳng có bao nhiêu kinh nghiệm thực chiến, không am hiểu chiêu thức, cũng không thể phát huy hết được lại còn dễ dàng phạm sai lầm. Công lực có thể tăng một cách nhanh chóng, nhưng võ kỹ và kinh nghiệm thì phải cần có thời gian mới tích lũy được. Ngoài ra khi đối địch tuy đa phần vẫn phải dựa vào tu vi cao thâm còn có thể vào thời điểm mấu chốt mà xuất chiêu chiến thắng, điểm này cũng phải nhờ vào kinh nghiệm chiến đấu tích lũy được.

Cho nên vì lẽ đó mà theo lý thuyết vị Trương Đại Ngưu này tuy tu vi đã đạt đến Thánh Hoàng Tam Cấp Trung Giai nhưng cùng lắm chỉ có thể đấu ngang tay với Thánh Hoàng Tam Cấp Sơ Giai mà thôi.

Cũng giống như Kiều Ảnh, nàng tuy tu vi cực cao nhưng đa phần là nhờ Linh Lung Liên mà thôi, nếu nàng không có thiên phú “Tuệ nhãn” thì chiến lực của nàng còn kém xa đối thủ đồng cấp!

Và Đoạn Sùng Phong, vị đại diện của Đoạt Thế Tiên Cung kia bề ngoài nhìn tưởng rằng hắn tuyệt đối có ưu thế hơn so với Trương Đại Ngưu bởi đơn giản hắn đã là một lão bất tử sống suốt mấy trăm năm, đã từng trải qua không biết bao nhiêu trận chiến, có thể nói là kinh nghiệm

thực chiến cực kỳ phong phú, nhưng giờ phút này, tình thế lại hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ ấy.

Trương Đại Ngưu lúc này hoàn toàn sử dụng những chiêu thức vô cùng kỳ lạ trước nay chưa từng xuất hiện để giao chiến khiến Đoạn Sùng Phong phải giở hết ngón nghề ra mà tự vệ…

Chuyện này… Chẳng phải là quá mức kinh dị sao?

Mỗi chiêu thức Trương Đại Ngưu thi triển đều hết sức tinh diệu lại hơn nữa đều là những chiêu thức chưa ai từng thấy qua. Các chiêu thức liên tục biến đổi thoáng chốc đã qua hơn năm sáu mươi chiêu, thật khiến Đoạn Sùng Phong khó khăn lắm mới có thể chống đỡ được…

Cuộc giao chiến trước mắt mới diễn ra không quá thời gian nửa chén trà nhỏ vậy mà không ngờ trên trán Đoạn Sùng Phong đã lấm tấm mồ hôi! Chuyện này cũng thật hiếm thấy, vốn cường giả bậc Thánh Hoàng thể lực dồi dào, sức chịu đựng mạnh mẽ , cho dù giao chiến suốt mấy ngày mấy đêm cũng chẳng đổ một giọt mồ hôi, vậy mà giờ phút này… Còn đối thủ của hắn, Trương Đại Ngưu thì lại hoàn toàn trái ngược, vẻ mặt vẫn điềm tĩnh, hơi thở không đổi nhịp…

Chợt giữa sân vang lên một tiếng thét dài, rồi giọng Trương Đại Ngưu cười ha hả truyền đến:

- Ta nói ngươi không phải đối thủ của ta thì cũng không nên tiếp tục miễn cưỡng nữa, thời cơ đã đến hãy xem Tứ Quý Luân Hồi Chưởng của ta đây!

Nói xong liền vung tay xuất chưởng.

Đoạn Sùng Phong thoáng nhíu mày bỗng thấy trước mắt gió thổi cuồn cuộn!

Một chưởng tiếp theo xuyên nghiêng qua! Trước mặt Đoạn Sùng Phong liền tối sầm lại: Mây đen đầy trời.!

Những thứ này chỉ ảnh hưởng đến mỗi Đoạn Sùng Phong mà thôi, những người đang xem bên ngoài hoàn toàn chẳng có chút cảm giác nào.

Tiếp thêm một chưởng, Xuân Phong Hóa Vũ, ánh mặt rực rỡ, khắp nơi đầy hương hoa, Trường Giang - Hoàng Hà băng tuyết tan chảy!

Lại một chưởng nữa, sấm sét giữa ngày hè, mưa rền gió dữ, trời cao phẫn nộ, núi sông sôi sục!

Một chưởng nữa! Gió thu xào xạc, sương giăng đầy trời, lá rơi tán loạn, nhân sinh héo mòn!

Chưởng cuối cùng! Mùa Đông lạnh lẽo, tuyết trắng tung bay, thiên địa mịt mờ, đi tới tận cùng!

Đời người đã đến bến bờ cuối cùng !

Từ chưởng thứ nhất, thần trí Đoạn Sùng Phong đã bị chấn động!

Chưởng thứ hai, tâm thần hoảng hốt!

Chưởng thứ ba, sức lức cạn kiệt!

Chưởng thứ tư, thần trí hoảng loạn!

Chưởng thứ năm, buông xuôi theo nước chảy bèo trôi!

Chưởng thứ sáu, gục ngã…

Không còn đường về nữa rồi!

Thình thình …

Hoàn toàn bị đánh bại!

Trong nháy mắt, Đoạn Sùng Phong trên người, trước ngực, phía sau gần như bị khoảng ba trăm sáu mươi lăm chưởng cùng lúc đánh vào!

Trong tích tắc đấy máu tươi từ ngũ quang thất khiếu hắn đồng loạt phun ra.

Đoạn Sùng Phong thậm chí chưa kịp phát ra một tiếng kêu nào đã bị chấn bay lên không trung rồi ngã xuống, trên mặt đất thấm đẫm máu tươi!

Ngay cả lúc xuống mặt đất cũng chẳng phát ra nửa điểm tiếng động!

Phải nói Đoạn Sùng Phong vốn dĩ đã tu luyện được mấy trăm năm tuổi, tâm tính cũng không đến mức nóng nảy như thế nhưng bản thân lại bị Quân Mạc Tà xem thường, phất tay cho một người khác tiếp chiến, trong lòng hắn đã sinh lòng bất mãn. Rồi đến Ưng Bác Không lại tiếp tục tùy ý an bài một tên tiểu tốt đấu với hắn, trong lòng càng thêm tức giận. Thế nên hắn mới đùng đùng bay ra định giáo huấn tên ngu ngốc kia một phen cho hả giận!

Tâm thần đã loạn, lại nóng lòng muốn tìm người trút giận, từ đầu hắn đã dốc toàn lực dồn đối phương vào chổ chết, nhưng nào ngờ chuyện mình muốn thì không làm được mà càng đánh càng không có chút hy vọng gì! Ban đầu cứ nghĩ đã nắm chắc phần thắng nay càng lúc càng bất lợi, thêm vào trách nhiệm nặng nề trên vai, hắn không thể thất bại, trong lòng tự nhiên áp lực càng lớn hơn. Hơn nữa trước mặt đông đảo anh hùng trong thiên hạ, hắn càng không được thất bại!

Nhiều nhân tố cộng lại thế nên mới tạo thành thất bại ê chề của hắn ngày hôm nay!

Thất bại không còn con đường sống!

Kỳ thật nếu hắn có thể bình ổn tâm trạng, cho dù không thắng nhưng ít nhất cũng khiến cả hai lưỡng bại câu thương, thậm chí còn khiến đối phương phải trả một cái giá thật lớn!

Đáng tiếc, một khắc Mạc Vô Đạo rơi vào cạm bẫy thì bản thân hắn cũng chẳng khác gì, rơi vào con đường không lối thoát…

Kết quả cuộc giao đấu đã định từ giây phút ấy!

Hơn nữa chẳng có gì có thể xoay chuyển được.

Một đời Thánh hoàng cao thủ như vậy mà suy tàn.

Tuy không mất mạng, nhưng xương cốt toàn thân xương cốt cơ hồ đều bị gãy nát!

Tam Đại Thánh Địa, Độn Thế Tiên Cung mới đánh trận đầu đã thất bại hoàn toàn!

Nhìn thấy giữa sân đầy vết máu, ai ai cũng á khẩu không thốt nên lời!

Những người được Tà Quân Phủ mời đến ai cũng chẳng phải hạng tầm thường, tuy rằng tu vi hay nhãn lực có chút giới hạn, trông rõ trình độ cao thủ bậc Thánh Hoàng ra sao, nhưng ít nhất vẫn biết trận đấu ấy bên ngoài nhìn tưởng rằng thoải mái, thậm chí một chút tiếng gió lay động cũng không, nhưng trên không trung thỉnh thoảng xuất hiện luồng khí hắc ám, điểm này ai cũng nhận ra!

Một đời cao thủ Thánh Hoàng Tam cấp, cứ như vậy vô thanh vô tức bị đánh bại…

- Ta đã thua! Quả đúng như ngươi nói, dùng dao mổ trâu mà giết gà!

Đoạn Sùng Phong cả người đã như một đống thịt vụn nhưng vẫn quật cường ngẩng cao đầu, nhìn Trương Đại Ngưu khàn giọng nói. Trên người hắn bị thương rất nặng, cơ hồ có thể nói rằng cho dù có róc xương lọc thịt cũng chưa thể so được với nỗi thống khổ của hắn bây giờ, nhưng hắn vẫn không thốt một tiếng rên, ngược lại ngẩng cao đầu quang minh lỗi lạc mà nhận thất bại của mình.

- Hảo hán tử!

Trương Đại Ngưu cũng không còn vẻ mặt khinh thường ban nãy nữa, nghiêm túc khen ngợi ngạo khí của hắn, cho dù hiện giờ đã là cường giả

bậc Thánh Hoàng nhưng trong lòng nhiệt huyết nam nhi không chút biến đổi , đối với con người rắn rỏi khí phách như vậy, tự nhiên làm cho ta phải kính trịnh.

Ngay sau đó, hắn gãi đầu gãi tai, thật thà lắp bắp nói:

- Ân, xin lỗi, ta ... Xuống tay có chút nặng … Còn nữa, lúc nãy đều là có ý chọc giận huynh, xin đừng để trong lòng.

Đoạn Sùng Phong ánh mắt lãnh đạm, khẽ gật đầu, thấp giọng nói:

- Đều vì ta cả, phải như thế! Ta không trách người!

Nói xong những lời này, Đoạn Sùng Phong ngẩng đầu lên rồi đột nhiên ngất đi, hôn mê bất tỉnh.

Ba người Mạc Vô Đạo thấy chuyện xảy ra trước mắt nhưng vẫn im lặng đứng nhìn, hoàn toàn không có chút phản ứng. ,

- Mạc huynh!

Hề Nhược Trần cúi đầu nói.

- Huynh, lần này thật quá liều lĩnh, quá lỗ mãng rồi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 355: Cửu U Thập Tứ Thiếu Đến Chúc Mừng!

- Ừ!

Mạc Vô Đạo hít một hơi sâu, vẻ mặt bình tĩnh lại, nói:

- Ta quả thật có chút sốt ruột báo thù mới đẩy hoàn cảnh đến tình trạng này, thật đúng là có chút liều lĩnh, không đúng với dự định ban đầu.

Hồ Duyên Ngạo Bác chậm rãi gật đầu, nói:

- Tuy nhiên không phải là không có thu hoạch, thực lực của Tà Quân Phủ chúng ta cơ bản là đã nắm hết. Thực lực của Quân Mạc Tà đều lộ ra hết rồi! Tin rằng sẽ không thể hơn nữa. Tuy nhiên thực lực của bọn hắn thật khiến người kinh ngạc!

- Điều quan trọng là chuyện chúng ta lo lắng nhất, cũng không xảy ra.

Hô Duyên Ngạo Bác nói:

- Chính là Thiên Phạt sâm lâm, không gia nhập vào thế lực của Tà Quân Phủ! Hôm nay đến đây cũng chỉ có mình Mai Tôn Giả mà thôi! Mà Mai Tôn Giả, lại dùng thân phận là người của Quân Mạc Tà xuất hiện! Những thú vương khác, một người cũng không thấy, đây là chuyện tốt.

- Hô Duyên huynh, ý của huynh là…

Ánh mắt Mạc Vô Đạo lóe sáng.

- Nhưng Hồ Duyên huynh đừng quên, lúc chúng ta gần đến đây có trông thấy mấy ngàn huyền thú phi hành phóng lên trời, tiếng gầm kinh thiên động địa kia!

Hề Nhược Trần âm trầm nói:

- Lúc này kết luận hai nhà không có hợp tác, có phải là quá vội vàng rồi không?

- Không, là vì nguyên nhân đấy nên ta mới kết luận bọn họ không hợp tác với nhau!

Hồ Duyên Ngạo Bác nói.

- Đừng quên thân phận của Mai Tuyết Yên, nếu Thiên Phạt thật sự sát nhập vào, vậy không chỉ có huyền thú phi hành tới đây đâu, cũng đừng quên Bát Đại Thú Tôn cũng vừa tái hiện trong Thiên Phạt… Lúc này quyền lực giữa mới và cũ sao có thể dễ dàng giải quyết được?

- Đúng vậy!

Ánh mắt Mạc Vô Đạo càng sáng:

- Vậy chỉ cần xác nhận Quân Mạc Tà và Thiên Phạt không hợp tác với nhau, mà chỉ là mối quan hệ láng giềng mà thôi, chúng ta sẽ có nhiều lựa chọn hơn, chỉ cần đối phó xong Đoạt Thiên Chi Chiến sắp tới, chúng ta sẽ có nhiều thời gian suy tính, có lẽ sẽ có cách hiệu quả hơn.

- Tất cả đều để sau Đoạt Thiên Chi Chiến rồi giải quyết! Người hồng trần có “Quân tử báo thù mười năm chưa muộn”, nhưng với chúng ta, cho dù là phải đợi gấp mấy lần mười năm cũng không sao cả, việc gì phải sớm chiều tranh giành thiệt hơn!

Hề Nhược Trần thản nhiên nói:

- Thiên Phạt không thể xem thường, Tà Quân cũng không thể bỏ qua. Cả hai đều là sự tồn tại rất đặc biệt a.

Ba người đều nhếch miệng cười, bàn tính đã xong.

Hai người đánh xong, một bên thua hoàn toàn, hơn nữa bên thua lại là bên Tam Đại Thánh Địa, nhưng Thánh Địa chỉ đưa người về điều trị chứ không hề có hành động nào khác!

Điều này không chỉ có khách mời trong đại sảnh kỳ quái, thậm chí ngay cả Quân đại thiếu gia cũng cảm thấy kỳ lạ.

Tại sao không hề có hành động tiếp theo vậy? Tình huống này lần đầu nằm ngoài dự đoán của Đại thiếu.

Chẳng lẽ có bọn chúng âm mưu gì khác sao? Mà thôi cũng không sao cả, tất cả đều nên lấy tĩnh chế động!

- Quân phủ chủ! Thực lực của quý phủ quả nhiên là đứng trên đỉnh phong, tin rằng không ai dám nghi ngờ, như vậy Tà Quân phủ đứng vào hàng ngũ các thế lực hàng đầu của Huyền Huyền đại lục đã là chuyện không thể nghi ngờ gì nữa, chờ quý phủ làm xong nghi thức, chúng ta hy vọng có thể cùng Quân phủ chủ tâm sự một phen.

Mạc Vô Đạo mỉm cười thân thiết nói, khôi phục trạng thái bình tĩnh, nhã nhặn.

- Tất nhiên rồi.

Mạc Tà gật đầu đồng ý.

- Buổi tiệc hôm nay, nói đi nói lại cũng chỉ là một nghi thức mà thôi, lại phiền các vị đường xa đến chúc mừng, quý phủ cảm thấy vô cùng áy náy, vì vậy sau khi nghi thức kết thúc chúng ta còn có chuẩn bị thêm tiệc rượu trong suốt bảy ngày. Mọi người đều có thể tận hứng, phí dụng tất cả đều do Tà Quân Phủ chi trả!

Người trong đại sảnh đồng loạt hoan hô, đúng lúc này đột nhiên Quân Mạc Tà nghe một thanh âm nhỏ bé yếu ớt truyền đến:

- Quân phủ chủ, tai hạ là người của Chiến gia trong Phiêu Miểu Huyễn Phủ Chiến Vũ Phong, không biết sau khi nghi thức kết thúc, có thể nói chuyện riêng với Quân phủ chủ hay không? Ta muốn bàn bạc một chút xem Chiến gia và Tà Quân phủ có thể họp tác với nhau không!

Chiến Vũ Phong.

Chiến gia…… muốn nói gì với ta? Khả năng hợp tác? Có loại khả năng này sao? Mạc Tà quả thật giật mình, không hề làm bộ làm tịch, thật sự quá bất ngờ.

- Được!

Mạc Tà gật đầu đồng ý.

Kế tiếp, rượu ngon và thức ăn được bưng lên, mọi người trong lòng đều buông lỏng, xem ra, hôm nay sẽ không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn nữa. Nhưng hành động khi nãy của Tam Đại Thánh Địa quả thật làm người ta rất kinh ngạc, khi đến thì hùng hùng hổ hổ, nhưng sau khi có người bị thương, lập tức im lặng lùi bước, phản ứng này, quần hùng có chút không thể tin được, đây cũng quá mức kinh người rồi. Nhưng sau chuyện này cũng xác nhận một chuyện khác, Tà Quân Phủ là một thế lực hùng mạnh!

Trong đầu mọi người cứ nghĩ đến nghĩ lui chuyện ấy, nhưng chung quy đây cũng là chuyện của các thế lực lớn, không liên quan gì đến các nhân vật nhỏ nhoi bọn họ, cho dù mình muốn bám chân người ta, người ta cũng không để trong mắt, nếu đã vô nghĩa, vậy chi bằng không nghĩ nữa thoải mái mà hưởng thụ sơn hào hải vị trước mắt mới là chuyện đúng đắn. Đúng lúc đang chuẩn bị ăn uống thoải mái thì bên ngoài truyền đến đột một tiếng thét dài, trời đất rung chuyển!

Tiếng thét dài này, giống như tiếng cửa địa ngục mở ra, trăm ngàn lệ quỷ cùng lúc lao ra, trong phút chốc, toàn bộ đất trời mây đen che trời, sương mù dày đặc, âm u tối đen, khiến người ta không thở nổi!

Miêu Trảm Miêu Đao, Miêu Kiếm và vài vị Thánh Tôn khác lập tức biến sắc!

Vì bọn họ đã biết người tới là ai!

Người này xuất hiện, có khả năng mang đến tai họa, có thể nói cũng không kém Đoạt Thiên Chi Chiến là bao, thậm chí còn khủng bố hơn nữa!

Sau đó, một thanh âm u ám vang lên:

- Tà quân phủ khai phủ chuyện lớn như vậy, bản tôn sao có thể không đến giúp vui chứ, Cửu U Thập Tứ Thiếu đến chúc mừng, Tà Quân Chủ Quân Mạc Tà có thể xuất hiện không!

Cửu U Thập Tứ Thiếu!

Sát tinh này là cao thủ được công nhận mạnh nhất lúc bấy giờ, hắn cũng đến đây sao!

- Thập Tứ Thiếu huynh nếu đã có lòng đến bản phủ sao không vào uống một chén rượu nhạt? Bản phủ đã chuẩn bị rượu ngon, ý Thập Tứ Thiếu huynh

thế nào!

Mạc Tà trầm giọng nói.

- Rượu của ngươi đương nhiên rất ngon, nhưng có người đáng ghét ở đây! Uống hay không uống cũng vậy thôi!

Thanh âm của Cửu U Thập Tứ Thiếu mờ mờ ảo ảo, lúc ở bắc nam chốc lát lại chuyển sang đông tây, dường như theo bốn phương tám hướng truyền đến, sau đó mới tập trung lại ở chính giữa, hình thành một câu nói đầy đủ, nhưng người nghe vẫn có thể nghe được rõ ràng, thậm chí cảm nhận rõ ý tứ hàm xúc âm u kia.

- Ha ha, nếu Thập Tứ Thiếu huynh không muốn hiện thân, bổn tọa ngay tại đây kính ngươi một vò rượu, đại biểu lòng thành!

Trong đại sảnh, trên đài cao ở trung tâm, một vò rượu đột nhiên "phanh" một tiếng tan vỡ, rượu chảy xuống, nhưng còn chưa chạm đất, thì đã biến thành một thanh trường kiếm, ở trong không khí ngưng đọng hồi lâu, sau đó bỗng nhiên bay lên, giống như tia chớp bay thẳng ra ngoài cửa đại sảnh!

Kiếm rượu lập tức biến mất, rồi sau đó mới vang lên một tiếng vỡ "xoảng"!

Đây là huyền công gì vậy?

Lại là loại huyền công nào vậy?

Mọi người ở đây đều hoảng sợ biến sắc!

Trong mắt Miêu Trảm lóe lên ánh sáng, nhìn về hướng rượu bay đi, hình như có chút đăm chiêu.

Hồi lâu, bên ngoài truyền đến tiếng tán thưởng của Cửu U Thập Tứ Thiếu:

- Quả nhiên giống như lời đồn, hảo tửu! Uống rồi mới biết càng hơn cả đời đồn! Quân tiểu tử, ngươi còn không ra?

Mạc Tà nhếch miệng cười, nói:

- Chẳng lẽ Thập Tứ Thiếu huynh đến chúc mừng, cũng chỉ là chúc mừng suông thôi sao? Tặng một phần lễ vật, bổn tọa lập tức xuất hiện.

Mọi người đều im lặng. Sát tinh như Cửu U Thập Tứ Thiếu đến chúc mừng, không quấy phá là tốt rồi, còn dám đòi lễ vật nữa sao? Trong thiên hạ có mấy người dám nói vậy chứ? Ngươi cư nhiên không biết chừng biết mực, dám công khai muốn lễ vật, lễ vật… Cửu U thập tứ

thiếu đứng bên ngoài nghe vậy có chút xấu hổ, xem ra tên này vốn không hề chuẩn bị sẵn lễ vật rồi.

- Lễ vật!

Thanh âm Mạc Tà rất kiên quyết, rất có ý nếu ngươi không tặng quà, ta sẽ không đi ra.

- Một thanh Cửu U hàn nhận, làm quà mừng khai phủ!

Bên ngoài vang lên một tiếng “Oanh”, sau đó một tia sáng đen phát ra thanh âm giống như tiếng sấm bay vào, khí đen lượn lờ, giống như Cửu U long đằng!

Một quả cầu ánh sáng màu đen ầm vang bay lên, xẹt ngang qua, rồi bay thẳng vào! Đến trung tâm, ánh sáng đen tan ra, hóa thành một lưỡi kiếm sắc bén dài nhỏ như chiếc đũa, sau đó cắm thẳng lên trên đài cao.

Mọi người không thể tin được tiếng động kinh thiên động địa lúc nãy lại do một thanh trường kiếm mỏng manh này tạo thành.

- Keo kiệt, đường đường là Cửu U Thập Tứ Thiếu mà chỉ tặng chút đồ này nọ thôi sao, mất mặt quá!

Mọi người nghe thấy giọng điệu khinh bỉ của Quân Mạc Tà vang lên, sau đó một thiếu niên áo trắng khuôn mặt như ngọc, mày kiếm mắt sáng đột ngột xuất hiện trên đài cao, áo khoác dài bay theo gió!

Ngay sau đó, thiếu niên áo trắng khẽ cười rồi tiến ra khỏi đại sảnh. Bước chân chậm rãi, nhưng lưu lại ngàn vạn tàn ảnh, giống như có vô số thiếu niên áo trắng xếp thành một hàng dài đến cửa, lại còn là từ trên không xếp xuống.

Tà Chi Quân Chủ!

Quân Mạc Tà!

Nhìn bóng ảnh từ từ duy trì thứ tự biến mất, Miêu Trảm thở dài một hơi. Ánh mắt ngưng trọng, chỉ cần thấy thế, cũng đủ để lão hiểu rõ, vị Tà Chi Quân Chủ này, tu vi tuyệt đối cao hơn mình!

Vậy, kẻ này thật sự chính là Mặc Quân Dạ sao?

Nhớ đến biểu hiện của Mặc Quân Dạ ở Huyễn phủ, Miêu Trảm, Miêu Đao, Miêu Kiếm đều bắt đầu mê mang.

Thật sự chính là Mặc Quân Dạ sao? Sao hoàn toàn không có dấu hiệu gì giống nhau vậy?

Tuy Quân Mạc Tà đã không còn ở trong đại sảnh, nhưng giờ phút này tiếng khen ngợi vẫn còn truyền khắp bốn phương.

Không hổ là Tà Chi Quân Chủ trong truyền thuyết, quả nhiên vô cùng ung dung, rất nhiệt tình, đủ để thể hiện phong thái của bá chủ một thế hệ. Nụ cười thản nhiên của Quân Mạc Tà, tuy hắn bước đi rất nhanh nhưng mọi người đều cảm thấy nụ cười kia là của mình, là đang chào hỏi với mình…Mọi người, ai cũng nghĩ như vậy!

- Giao thứ đó ra đi.

Cửu U Thập Tứ Thiếu đứng giữa không trong, hai con mắt âm u nhìn Quân Mạc Tà.

- Nếu ta không lấy ra, ngươi sẽ ra tay sao?

Mạc Tà nghiêng đầu hỏi.

- Trước khi đấu với sư phụ ngươi một trận, ta sẽ không chủ động ra tay với ngươi.

Cửu U thập tứ thiếu khinh thường nhìn hắn.

- Ngươi tiến bộ rất nhanh, nhưng ngươi bây giờ, còn lâu mới có tư cách đấu một trận với ta.

- Xì, ngươi lại dám vọng tưởng ra tay với sư phụ của ta? Ta sợ sư phụ ông ấy sẽ đánh chết ngươi đấy.

Quân Mạc Tà ném cho hắn một ánh mắt xem thường, từ trong lòng lấy ra “thần khúc”.

Thuận tay ném qua. Lắc đầu nói:

- Thứ này, ta nghiên cứu hết mấy ngày, vẫn không phát hiện cách dùng! Thứ này thật sự có thể dùng như binh khí sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 356: Cáo Mượn Oai Hùm

Cửu U Thập Tứ Thiếu phất tay lên chụp lấy "thần khúc" trong không trung, lật qua lật lại, chăm chú quan sát, thích thú không buông nỡ tay, thản nhiên nói:

- Ngươi không có Cửu U chân khí, đương nhiên là không khởi động được.

Nói xong lại vung tay một lần nữa, "thần khúc" hoàn toàn biến mất. Chỉ với một câu này cũng cũng đủ để mọi chuyện sáng tỏ, "thần khúc" kia, chỉ có dùng Cửu U chân khí mới có thể phát huy được tác dụng thật sự của nó! Trong tay người khác, nó bất quá chỉ là một vật trang trí mà thôi.

Còn vào tay Cửu U Thập Tứ Thiếu, quả nhiên thần khúc đột nhiên bắt đầu biến ảo, lúc là một thanh trường kiếm, lúc là một thanh đao răng cưa, sau đó lại biến thành sáo ngọc, chỉ trong chớp mắt, có thể biến hóa hơn hai mươi hình dạng, Cửu U "thần khúc", rốt cục lại một lần nữa nở rộ, nó chính là một khúc nhạc đẫm máu! Chắc chắn nó sẽ lại được một lần nữa vang vọng khắp thiên hạ, Cửu U Thập Tứ Thiếu ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong mắt lóe lên ký ức xa xưa, lại cúi xuống nhìn thoáng qua Quân Mạc Tà, mỉm cười, rồi bóng dáng từ từ biến mất.

Ngay cả một câu từ biệt cũng chưa nói thì đã đi rồi!

- Cái quái gì vậy! Ngươi chỉ coi trọng mỗi cái thứ đó, lão tử đây phải mất bao nhiêu công sức, thiên tân vạn khổ đem thứ rách nát đó về, ngươi không lấy thân báo đáp thì thôi, cư nhiên một câu cảm ơn cũng không

có? Ngươi là loại người gì vậy? Rốt cuộc là người gì vậy hả? Ngươi có hiểu đạo lý làm người, đối nhân xử thế không vậy!

Mạc Tà cứng lưỡi, hoàn toàn không tưởng nỗi cái người này lại là loại người không thèm để ý nhân tình đến mức này!

Không chỉ không hồi báo, ngược lại rắm cũng không đánh một cái thì đã chạy. Ân, hình như hắn còn để lại một thanh Cửu U hàn nhận thì phải? Con bà nó, thứ đó trong không gian ta đã có hơn trăm ngàn thanh! Hừ có gì hiếm lạ cơ chứ? Rác rưởi, chính là rác rưởi a!

Lần đầu đầu tiên trong cuộc đời Quân đại thiếu làm một vụ mua bán lỗ nặng đến vậy, tuy rằng lấy "thần khúc" kia cũng không hao phí bao nhiêu công sức, nhưng nếu là vì người ngoài thì lại là một chuyện khác a! Càng nghĩ càng buồn bực, hắn đột nhiên dậm chân rống giận:

- Cửu U Thập Tứ Thiếu! Ngươi đúng là quỷ hẹp hòi, ta XXX em gái ngươi! Ngươi dám phóng cái rắm a! Ngươi là tên vô liêm sỉ không ai bằng, lần sau đừng để ta thấy được ngươi! Lần sau lão tử thấy ngươi, nhất định đánh cho ngươi nằm úp sấp, cho ngươi cam tâm khẩu phục mới thôi!

Đại thiếu lúc này quả thật điên lên rồi… Hận luôn cả ông trời không có mắt, hận đến điên rồi! Nếu Cửu U Thập Tứ Thiếu lúc này còn ở đây, Quân đại thiếu gia nhất định sẽ liều lĩnh chạy lên đánh một trận!

Cho dù là dùng thêm lực lượng của Hồng Quân Tháp cũng phải đánh cho hắn tè ra quần mới thôi! Không đem nợ nần đòi lại, tuyệt đối không thể tha thứ. Nhưng xung quanh trống trơn, bóng dáng Cửu U Thập Tứ Thiếu sớm đã biến mất….

Thứ đó vừa vào được tay hắn, thì chớp mắt hắn liền chạy mất, không biết lúc này đã chạy xa đến đâu rồi, tiếng rống giận của Quân Mạc Tà rành mạch rõ ràng vang vọng, truyền

vào trong lỗ tai của mọi người trong đại sảnh.

Ai cũng nhịn không được muốn cắn lưỡi!

Ngay cả Miêu Trảm Miêu Đao Miêu Kiếm cũng không ngoại lệ!

Tiểu tử này cũng thật quá dữ rồi!

Trong thiên hạ, có người nào dắm mắng chửi Cửu U Thập Tứ Thiếu? Lại dùng từ ngữ khiếm nhã như vậy nữa?

Hễ có chút thực lực, đủ tư cách biết Cửu U Thập Tứ Thiếu đều không dám ở ngay trước mặt Cửu U Thập Tứ Thiếu nói chuyện nữa là, thậm chí chỉ nghe đến tên thôi, nghĩ lại cũng cảm thấy lạnh run cả người!

Mà tình huống trước mặt chính là Cửu U Thập Tứ Thiếu đến chúc mừng Tà quân chủ, hơn nữa tặng một thanh binh khí giá trị ngàn kim tuyệt thế thần phong: Cửu U hàn nhận!

Thứ này thật sự rất hiếm lạ, vũ khí này có đặc điểm lớn nhất chính là huyền khí hộ thân không nhìn thấy được! Hơn nữa, bên trên còn thêm vào hơi thở của Cửu U âm u, một khi bị hàn nhận cắt ngang qua, cấp bậc dưới Tôn Giả, tuyệt đối không thể dùng huyền khí bức ra, chỉ có thể cả đời hết hy vọng!

Cửu U hàn nhận này, có thể nói là vật báu vô giá, vũ khí tuyệt nhất trong các loại vũ khí!

Nhưng bây giờ, hình như Tà quân chủ lão nhân gia hắn đối với bảo bối này thật sự không vừa lòng, lại dám trước mặt người ta chửi ầm lên! Hơn nữa mắng không phải khó nghe, mà là vô cùng khó nghe a, ô ngôn uế ngữ mắng chửi không dứt, không chỉ riêng mình Cửu U Thập Tứ Thiếu , ngay cả bát đại tổ tông đều bị lôi vào.

Càng không thể tin là: Thiên hạ đệ nhất điên cuồng, thiên hạ đệ nhất ác nhân trong truyền thuyết, Cửu U Thập Tứ Thiếu lại không có động tĩnh gì, hình như…im lặng bỏ đi rồi?

Con bà nó!

Đây là chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ vị Tà Chi Quân Chủ đã dữ dội đến mức này rồi sao?

Đây quả thật không phải truyền kỳ, truyền thuyết, kỳ tích, thần tích, thần thoại, mà là thần tích…

Thần tiên? Nghe bên ngoài truyền đến tiếng chửi rủa không hề lặp lại từ ngữ, mấy vạn người trong đại sảnh, không ai cảm thấy thiếu niên kia thô bỉ cả, trên mặt đều lộ ra kính sợ, sùng kính và cẩn thận tận đáy lòng.

Người có sức mạnh cỡ này, cho dù là làm chuyện thô bỉ đến cỡ nào, cũng không có người cảm thấy khó chịu a…

Chính là một câu, ngươi mạnh ngươi chính là đạo lý!

Thậm chí ngay cả đám người Mạc Vô Đạo cũng tự giác cúi thấp đầu: Cửu U Thập Tứ Thiếu kia, ngay cả Tam Đại Thánh Địa cũng không cách nào trị hắn, là một nhân vật chung cực a, thật sự rất ngạc nhiên, hắn sao có thể chịu được lời mắng chửi của Quân Mạc Tà mà không hề nổi cơn vậy?

Mạc Tà mắng một trận, rốt cuộc mới thấy nhàm chán, lúc này mới nổi giận đùng đùng đi vào!

Áo trắng bay bay, hai mắt lạnh lẽo, khuôn mặt sát khí, hai má đỏ bừng, chậm rãi từ cửa bước vào.

Hắn lập tức phát hiện hậu quả của việc như một người đàn bà chanh chua chửi đổng chửi ầm lên chính là: Mọi người đều đồng thời đứng lên, nhìn chăm chú mỗi bước chân của hắn, mỗi khi đi đến trước mặt một người, người nọ lập tức dâng tặng một khuôn mặt tươi cười nịnh nọt, sau đó sợ hãi cúi đầu, giống như nhìn hắn thêm một giây nữa sẽ làm ô uế hắn vậy.

Ngay cả Miêu Trảm và người của Huyễn phủ, lúc đầu dùng ánh mắt trưởng bối nhìn xuống Đại thiếu, lúc này trong ánh mắt lại tràn ngập tò

mò và một thứ cảm giác không tên nào đó. Ánh mắt Mạc Vô Đạo thì lại tràn ngập kiêng kị, thậm chí là sợ hãi!

Mạc Tà cảm thấy hình như mình đang nằm mơ, nhưng hắn lập tức hiểu được: Đây chính là hiệu quả của việc mình chửi mắng Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Ta XXX, thật sự không nghĩ đến, chuyện khiến người ta phiền lòng buồn bực như vậy, lại có thể mang đến hiệu quả tức thời!

Đột nhiên, Quân Mạc Tà nhớ đến một câu: Cách thành danh nhanh nhất, chính là ở trước mặt công chúng dữ dội đánh bại một người đã sớm uy danh hiển hách! Đó tuyệt đối là cách danh chấn thiên hạ chỉ trong một buổi chiều a!

Hiện tại, xem ra cũng chưa cần đến khoảng thời gian dài cỡ ‘một buổi chiều’ nữa…

Quả thật chỉ trong một phút thôi, cũng đã hoàn thành…

Hơn nữa hiệu quả lại hết sức hoàn hảo.

Nếu như đã xuất hiện, cũng nên nói vài câu mới được.

Mạc Tà từ buồn bực, giận dữ đến kinh ngạc, nghi hoặc, sau đó giật mình, hiểu rõ, lại đến hả hê, chuẩn bị lợi dụng sự kiện “chửi mắng Cửu U Thập Tứ Thiếu” mở rộng lực ảnh hưởng của Tà Quân Phủ, cũng chỉ là trong chớp mắt mà đã có thể hoàn thành chuyển biến từ tâm lý đến vẻ bề ngoài!

Hơn nữa, đã có kế hoạch vô cùng hoàn mỹ nữa.

Sau khi tính kế, Quân Mạc Tà lại lần nữa đứng lên đài cao ở trung tâm. Nhẹ nhàng ho khan vài tiếng nói:

- Mọi người mời ngồi. Ân, lúc nãy bản tông cùng Cửu U Thập Tứ huynh có chút tranh chấp nho nhỏ, thật sự là không có gì đâu…. Ha ha,

giờ huynh ấy đã đi xa rồi, lúc nãy bổn tọa nhất thời thất thố, đúng là ảnh hưởng đến nhã hứng của mọi người, thật có lỗi mà. Ở đây, bản tông nhận lỗi với mọi người.

Vẻ mặt Mạc Tà vân đạm phong khinh, vẻ mặt ta rất khiêm tốn, tuyệt đối không hề giống bộ dạng điên cuồng lúc nãy. Tư thế hiên ngang kia, đủ để mọi người hiểu được: “Ta thật không muốn mượn danh tiếng của Cửu U Thập Tứ Thiếu đâu, bằng hắn cũng xứng sao, thật sự quá kiêu ngạo.” Nhưng thực tế, người này đã mượn danh tiếng của người ta đến độ không thể mượn nữa rồi…

Nghe hắn nói vậy, mọi người đều cùng kêu lên không dám, lúc này mới ngồi xuống. Có không ít người cảm giác được lưng của mình đã ướt đẫm mồ hôi: Ngay cả Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng dám mắng chửi, ai dám nhận lời xin lỗi của hắn chứ?

Cũng may ở đây nhiều người, có thêm can đảm, nếu chỉ mỗi mình mình nghe được câu này lại không đem mình dọa ngất đi mới lạ đó? Phỏng chừng hù chết cũng không kém lắm!

Lại ho nhẹ hai tiếng, Quân đại thiếu gia giờ phút này phải nói là cười vô cùng thân thiết, ẩn hàm chút rụt rè và ngạo mạn. Nhưng bộ dạng này trước mặt mọi người, lại hoàn toàn phù hợp hình tượng: một đại nhân vật, nếu không có phong độ thích hợp mới là không bình thường. Người ta cho dù ngạo cho dù cuồng thế nào đi nữa….. Đó cũng đúng a!

Ngươi không phục?

Vậy có bản lĩnh chạy đi trước mặt Cửu U Thập Tứ Thiếu chỉ vào mũi hắn mắng một trận đi. Lúc đó ngươi nói không phục cũng được.

Nhưng ngươi nếu dám làm vậy, chỉ sợ xương cốt già nua của tổ tông ngươi sẽ bị kéo từ địa ngục lên đấy…

Vì ngươi không phải Quân Mạc Tà, nên không có bản lĩnh đó!

Đại thiếu rốt cuộc bắt đầu nói chuyện. Trong giọng điệu bình thản, tràn ngập ý tứ vênh mặt hất hàm sai khiến, hoàn là hai tầng cảm xúc cách nhau như trời với đất a:

- Cảm ơn mọi người! Tà Quân Phủ ở Thiên Nam, địa hình hẻo lánh, dựa vào sườn núi, các vị không ngại gian khổ, đường xa đến đậy, thật sự là cho bản tôn mặt mũi lớn. Ở đây, hướng mọi người, hoan nghênh và cảm ơn mọi người đã đến đây.

Nói xong chắp tay lại vẫy vẫy vài cái. Ngoại trừ Tam Đại Thánh Địa và Phiêu Miểu Huyễn Phủ, mọi người đều lập tức đứng dậy đáp lễ!

Mức độ đồng loạt như vậy, quả thật còn hơn cả quân đội nữa!

- Tà Quân Phủ lựa chọn lúc này khai tông kiến phủ, công bố thiên hạ, tất nhiên cũng phải có tôn chỉ làm việc, cũng có quy củ nhất định!

Giọng điệu bình thản của Quân Mạc Tà chậm rãi trở nên trầm trọng, toát ra quyết đoán bình tĩnh, tràn ngập áp lức khó có thể chống cự mạnh mẽ, giống như bầu trời mây đen đều rơi xuống đè nặng lên lòng mọi người:

- Tôn chỉ của Tà quân phủ chính là “Vì thiên hạ, vì đại lục, vì chúng sinh ,vì hòa bình nhân loại!”

Đám ngươi Mai Tuyết Yên và Quản Thanh Hàn ở trên lầu đều “phốc” một tiếng cười ngặt nghẽo trên ghế. Đây rốt cuộc là tôn chỉ gì a?

Những lời này cũng quá mức phóng đại rồi.

Mạc Tà mặt không đỏ khí không gấp, tiếp tục nói:

- Lúc này, ta chính thức tuyên bố thiên hạ! Bắt đầu từ ngày Tà Quân Phủ khai phủ, trong thiên hạ võ lâm sẽ không có những việc bại hoại nữa, nếu phát hiện, giết không tha! Quân Mạc Tà ta, cả người đều là chính khí hạo nhiên, trong đời không quen nhìn nhất chính là loại người

khi nam bá nữ! Đây, vốn là nguyên tắc cơ bản làm người, tuyệt không có cái gì gọi là thương lượng cả!

Quân Vô Ý đứng bên cạnh nghe hắn nói thế rốt cuộc nhịn không được nghiêng mặt, dùng tay áo che khuất mặt, cúi đầu ho khan vài tiếng.

Xem ra tam gia có vẻ nghẹn quá sinh nội thương rồi…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 357: Cửu Thất Sát! Anh Hùng Thiên Hạ, Nghe Hiệu Lệnh Của Ta!

Ưng Bác Không ngước đầu nhìn lên trần nhà, không hề nhúc nhích, lặng im như một pho tượng.

Nhưng nào ai biết Ưng lão đại dường như đang khoanh tay nhìn trời nhưng thật ra đôi mắt vẫn đang liếc dọc liếc ngang quan sát. Ở đây kể ra cũng chỉ có vài người biết rõ vị Tà Chi Quân Chủ này, ví dụ như Lý Du Nhiên, Đường Nguyên, đám người Mạc Vô Đạo… Khuôn mặt bọn họ tất cả đều kịch liệt run rẩy… Mà trong số đó, Đường Bàn Tử là nổi bật nhất, ngay lúc nghe Quân Mạc Tà nói ra những lời này, hắn như mắc nghẹn, rồi thở khò khè như kẻ mắc bệnh kinh niên, hắn ho đến nỗi đống mỡ trên người run rẩy như gặp phải một cơn gió lốc cực lớn đánh thẳng lên người…

Thật sự là chuyện hài nhất thiên hạ mà, nếu bàn về khi nam bá nữ, chỉ sợ cả Thiên Hương thành còn ai có thể so được với Quân Đại Thiếu chứ? Có trời mới biết lúc nói ra những lời này mặt mũi hắn quăng đi đâu cơ chứ?...

Có vẻ như Quân Mạc Tà thật sự không biết xấu hổ, mà Tà Quân vì sao lại phải xâu hổ chứ, bổn tọa lúc nào lại khi nam bá nữ, bản thân thoát khỏi cảnh xử nam cũng không phải do hoàn cảnh đưa đẩy sao?… Mặc dù cách nói có hơi quá đáng, nhưng cũng là sự thật mà… (BT: ối tía má ơi, hoàn cảnh đưa đẩy, ai đưa thì anh ấy đẩy mà)

Kể cả lần vừa rồi… Ta nào có tội tình gì chứ… (BT: đúng là anh ấy ko có tội mà)

- Quy tắc thứ nhất! Không cho phép khi nam bá nữ, chính là Tà Quân phủ ta vì đồng đạo giang hồ lập ra!

Mạc Tà chậm rãi nói.

- Thứ hại, không cho phép ức hiếp người dân lương thiện!

Mạc Tà mí mắt khẽ đảo:

- Dân chúng cuộc sống hàng ngày đã đủ vất vả rồi, bọn ta là người võ học, là nên hành hiệp trượng nghĩa, vì nước vì dân, nâng cao tinh thần nghĩa hiệp… Chúng ta là bậc trung nhân vì cớ gì lại đi ức hiếp dân chúng, thật không bằng loài chó lợn! Cho nên, kẻ nào cả gan phạm tội, giết không tha!

- Phép tắc thứ ba, chính là, không cho phép…

- Trên đây chính là "Cửu Tất Sát" lệnh của Tà Quân ta! Phàm có kẻ dám mạo phạm chín điều trên, cho dù lên trời xuống đất, Tà Quân phủ cũng nhất định tru diệt! Cho dù có kẻ chống lưng phía sau to lớn cỡ nào, cũng đừng mong che chở gì! Cho nên các vị phải chú ý, ta thật không hy vọng Tà Quân phủ phải đích thân ra tay, để khỏi phải nhuốm máu các ngươi hay là người thân, bằng hữu, đồng sư môn các ngươi!

Chung quy lại, Quân Mạc Tà chính là đưa ra chín nội dung không cho phép.

Cửu Tất Sát!

- Ngoài ra bổn tông cũng nghiêm túc công bố "Tà Quân Lệnh".

Mạc Tà chắp hai tay sau lưng, nhưng giữa không trung đột nhiên hiện ra một mảng mây lớn, dày đặc chuyển động, rồi dần dần hiện ra một đồ án kì dị.

Ở giữa là một chữ "Lệnh", phía trên một chữ "Tà", được nhật nguyệt quấn lấy, đao kiếm dữ tợn, hình dáng bên ngoài chung quy lại là một chữ

“Sát”!

- Đây là tín vật của bản phủ “Tà Quân Lệnh”, nếu có người cầm lệnh bài trong tay tìm đến chư vị, mong rằng chư vị… nể mặt ta một tý!

Mạc Tà khoanh hai tay mắt sáng như sấm chớp, nhìn qua mọi người dò xét một lượt!

- Phàm là nể mặt ta, đương nhiên ta cũng sẽ giữ thể diện cho kẻ đó…

Mạc Tà thản nhiên nói:

- Còn nếu đã xem thường ta… Ôi, ta là người không có tật xấu, tính tình chỉ hơi hiềm khích không tốt một tý, rồi lại có cái thói quen xấu là có thù tất báo. Mà đã là người trần mắt thịt, ai lại không có bệnh, không có thói quen xấu chứ?… (BT: hổ báo cáo chồn vãi lúa nói thẳng ra là “Ta ngoài đẹp trai một tý, giỏi võ một tý, nóng nảy một tý, còn lại không có tính xấu nào hết)

Mạc Tà lắc lắc đầu, tỏ vẻ rất thất vọng, thở dài một tiếng, giống như rất bất mãn với tính tình của mình…

Cha mẹ ơi!

Đây tuyệt đối là uy hiếp !

Quả thật là uy hiếp mà!

Có thể nói rằng tất cả anh hùng thiên hạ, hết thảy đều phải nghe theo hiệu lệnh của Tà Quân phủ!

Ai không theo… Trảm!

- Các vị, có điều gì thắc mắc, hay ý kiến gì không?

Mạc Tà khẽ mỉm cười, dáng vẻ tiêu sái, tươi cười điềm đạm, “hỏi thăm” rất thành khẩn. (BT: bố thằng nào dám ý kiến)

Tất cả mọi người chỉ biết đưa mắt nhìn nhau.

Cũng không ít ánh mắt hướng về Tam Đại Tông Chủ Mạc Vô Đạo cùng Hề Nhược Trần! Như vẻ muốn hỏi: “Trước sự mạnh mẽ bá đạo của Tà Quân phủ, Tam Đại Thánh Địa các ngươi muốn nói gì? Cái dáng vẻ uy nghiêm, kiêu ngạo của các ngươi trước kia đâu hết rồi?”

Vượt ngoài dự đoán của mọi người, đám người Mạc Vô Đạo một câu cũng không thốt ra nổi, chỉ biết yên lặng ngồi trên ghế giống như hoàn toàn không nghe thấy lời Quân Mạc Tà. Hề Nhược Trần cùng Hô Duyên Ngạo Bác cũng chỉ nhíu mày trầm tư, chỉ có Mạc Vô Đạo đuôi lông mày hơi giựt giựt, ánh mắt bí ẩn liếc nhìn vào một người, như muốn nói gì đó…

- Không ai có ý kiến, thắc mắc gì sao? Vậy coi như tất cả đều đồng ý! Ha ha, xem ra mọi người rất có tinh thần trọng nghĩa nha!

Quân Mạc Tà cười sảng khoái:

- Chuyện này, cứ quyết định vậy đi… (BT: theo chủ trương của chính quyền địa phương, im lặng có nghĩa là đồng ý)

- Khoan đã!

Một kẻ mặt mày đầy râu đứng lên, gã này là người của Độn Thế Tiên Cung, trên đại lục cũng được coi là nhân vật ngang ngược, đến giờ phút này rốt cuộc không nhịn được nên lên tiếng.

Dũng khí của hắn chính là tới từ ánh mắt của Mạc Vô Đạo!

Ánh mắt rõ ràng biểu đạt ý tứ của Mạc Vô Đạo!

Hắn thầm nghĩ: “Dù gì bản thân chính là người của Tam Đại Thánh Địa. Tuy rằng, Mạc tông chủ không nói lời nào nhưng nếu chỉ thị, tất nhiên phải nắm lấy cơ hội để thể hiện lòng trung thành! Lúc này không ai có dũng khí đứng lên, chính là cơ hội tốt cho bản thân mình lập công mà! Dù sao Quân Mạc Tà cũng chính là tự biên tự diễn trước mặt nhiều

người như vậy, lại là trước mặt Tam Đại Tông Chủ Tam Đại Thánh Địa, cho dù điên cuồng như thế nào, độc ác thế nào cũng không thể không nói lý lẽ… mà ra tay giết mình ngay tại chỗ!”

Trong lòng nghĩ vậy liền đứng lên. Dáng vẻ như việc khó thôi để ta làm, bộ điệu như rất căm phẫn!

- Ngươi có ý kiến sao?

Mạc Tà mỉm cười nhìn hắn, điềm đạm cười nói.

- Đúng vậy!

Tên râu ria ưỡn cao ngực nói:

- Chúng ta…

- Các hạ, những lời này dùng từ e rằng không đích đáng. Cái gì mà “Các ngươi”, ngươi không đủ tư cách đại diện ai cả, ngươi chỉ có thể đại diện cho bản thân thôi!

Mạc Tà điềm đạm, hòa nhã lên tiếng:

- Vừa rồi có vẻ như ta có nhắc tới bản chất con người của ta rồi! Lòng dạ hơi hiềm khích tý, hẹp hòi tý, nhất là không thích nghe cái việc không đồng ý với ý kiến của ta. Cho nên ngươi cũng không cần nói cụ thể, chả có ý nghĩa gì, lại còn lãng phí thời gian. (BT: bá đạo thiệt mà so với mình nó còn bá đạo hơn mà)

Tên râu ria còn đang muốn nói, đã cảm nhận được một luồng khí lạnh, không khỏi cực kỳ hoảng sợ, kêu lên:

- Ta…

- Ngươi có thể chết!

Bàn tay trắng nõn của Mạc Tà từ phía xa hư không úp xuống. Khoảng cách hai người cả gần mười trượng, nhưng lòng bàn tay Quân Mạc Tà

chợt khép lại, tạo thành một quyền ở trước ngực. Gã đại hán ngay cả một câu cũng không kịp nói ra, nguyên cái sọ đầu không hiểu sao đã nứt toác ra! Hoàn toàn dập nát!

Đầu của hắn bị Quân Mạc Tà lăng không bóp chặt lấy!

Máu tươi bắn tung tóe! Tiếng vỡ vụn của xương cốt như vang lên trong lòng mỗi người!

- Còn ai không đồng ý với ý kiến của ta nữa? Hoặc là… Không tán thành cách làm của Tà Quân phủ? Cứ can đảm nói ra!

Quân Mạc Tà như “chân thành”, như “tha thiết” nói!

- Con người của ta, trừ bệnh vặt vãnh đó ra, còn không phải là một người dân lương thiện sao? À à, còn là người biết chịu trách nhiệm nữa chứ! Rất giỏi tiếp nhận những ý kiến không đồng ý, nếu mọi người nghi ngờ, ngàn vạn lần không nên buồn bực ở trong lòng, có chuyện gì hãy nói ra để mọi người cùng thảo luận mà? Nếu là ta sai, ta cũng không liều chết chống đỡ, không phải sao?... Ta phải biết tiếp thu ý kiến chứ…

Mọi người nghe hắn nói, rồi thấy nét mặt điềm đạm của hắn, nhưng nhìn thấy cái xác chết không đầu đang từ từ ngã xuống đất, cả đám không khỏi rùng mình!

Ai dám tin lời ma quỷ của ngươi chứ?

Ma đầu? Hại não thật mà! Cái gì mà dân lương thiện? Rồi cái gì giỏi tự chủ? Rồi còn lại biết tiếp thu ý kiến? Không biết xấu hổ mà!

Người ta còn chưa kịp nói đã giết mất…

- Ối! Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Mạc Tà đột nhiên nhíu mày, chỉ vào thi thể kia, hoài nghi hỏi:

- Vị anh hùng này sao đột nhiên chết rồi? Chẳng lẽ chê chúng ta chiêu đãi không chu đáo sao?

Hầu hết mọi người đều buồn nôn!

Người ta tự nhiện chết!...

Không phải ngươi tự nhiên giết hắn sao?...

Cả nhà các ngươi đều vô cớ giết người mà…

Đương nhiên, những lời này cũng chỉ là giấu diếm ở trong lòng mà thôi, không người nào dám nói ra!

- Trương Đại Ngưu! Ngươi là tiểu đội trưởng hộ viện mà để xảy ra cớ sự như thế là sao? Không thấy khách tự sát sao? Lại còn ngơ ngác đứng nhìn nữa?

Mạc Tà lạnh lùng hạ lệnh:

- Lập tức đi điều tra nguyên nhân!

Trương Đại Ngưu vẻ mặt đau khổ “Dạ” một tiếng, nhanh chóng chạy tới. Kiển tra một hồi mới nói:

- Bẩm phủ chúa, vị bằng hữu kia sau khi nghe kế hoạch to lớn của phủ chúa, vui sướng đến phát điên, không kiềm chế được kích động, làm cho máu xông lên não. Thế nhưng vui quá hóa buồn, máu dồn não nhiều quá nên phát nổ… (BT: nghe câu này quý vị đồng đạo võ lâm nhớ đừng quá tự sướng, tinh trùng thượng não cũng dễ vỡ sọ lắm đó:220:)

- Thì ra là thế ! Thì ra là do quá vui sướng trong lòng…

Mạc Tà than thở nói:

- Nhớ an táng cho chu đáo!

- Dạ!

Trương Đại Ngưu phất tay gọi mấy người đến, đem thi thể ra ngoài, rồi tôi tớ nhanh chóng đi lên, dọn dẹp sạch sẽ…

Do quá vui sướng trong lòng?...

Trong đại sảnh, kết luận kia khiến mọi người dở khóc dở cười.

Vui sướng muốn điên, không kiềm chế được kích động, máu lên não, sọ đầu không chống đỡ nổi mà phát nổ…

Lại còn giải thích được như thế? Thế này… Không phải quá đáng rồi sao? Không thể kiếm ra một lý do khác sao?

- Đương nhiên! Công đạo trong lòng mỗi người! Cho dù là trong phủ Tà Quân, nếu có người vi phạm pháp lệnh, ta cũng sẽ lập tức nghiêm trị!

Mạc Tà thản nhiên nói:

- Tà Quân Lệnh, chia làm bốn phương đông tây nam bắc, mỗi tháng xuất hiện trên giang hồ một lần! Do tám người cùng chưởng quản, cứ hai người một phương! Chưởng lệnh không được lạm sát người, không được võ đoán! Giết người cần điều tra rõ ràng nguyên nhân hậu quả, hình thành thư sách báo cáo, nếu có sai sót, người phải chết đầu tiên là chưởng lệnh!

- Cho nên, có thể nhờ “Tà Quân Lệnh” mà nhân gian có thể có một tươi lai sáng sủa hơn!

Mạc Tà nhấn mạnh:

- Hình Đường của Tà Quân phủ có trách nhiệm giám sát việc này! Nếu có chút lạm sát giết nhầm người thì cứ lấy cái chết để đền tội!

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ nếu thật là như vậy, coi như tương đối khá hơn một chút…

Chỉ sợ các ngươi lại giết người lung tung thôi mà…

Mọi người lại sôi nổi bàn tán. Kể cả Tam Đại Thánh Địa cũng không hề có động thái gì, chả có cách nào chỉ có thể gật đầu đáp ứng. Hơn nữa, đây chỉ là một cái gật đầu mà thôi, cũng không có giấy tờ gì, càng không có biện pháp gì cưỡng chế…

Cho nên mọi người cũng không băn khoăn gì.

Thật ra, đại đa số mọi người đều nghĩ: “Sau khi chúng ta trở về không giữ lời, ngươi có thể làm gì nào? Núi cao, Hoàng đế xa, Huyễn Phủ ngươi cho dù lớn mạnh, nhưng làm sao có thể quản được nhiều chuyện như vậy? Ngay cả khi có thể giết được một, hai người, chẳng lẽ có thể giết hết thiên hạ sao? Cho dù thật sự trên danh nghĩa cho các ngươi một cái danh phận, các ngươi có thể làm cái rắm gì chứ…”

- Nếu mọi người cũng không có ý kiến gì, cứ quyết định như vậy đi!

Mạc Tà cười trấn an nhưng ánh mắt lập tức nghiêm lại, chậm rãi nói:

- Xin chư vị ngàn vạn lần hãy nhớ kỹ, Quân Mạc Tà ta cũng không phải đang nói giỡn. Đây cũng là một ưu điểm ta rất tự hào…

Nhẹ nhàng chốt lại một câu coi như đã kết thúc cuộc nói chuyện.

Tiệc rượu cũng bắt đầu! Trong lúc chén bát lần lượt được thay đổi, rượu uống nóng tai, có không ít người cũng đem chuyện tình lúc này để lại sau lưng…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 358: Gặp Mặt.

Hơn nữa không ít gia tộc lệ thuộc vào Tam Đại Thánh Địa trong lòng thậm chí còn đang suy tính xem sau Đoạt Thiên Chi Chiến làm thế nào cùng Tam Đại Thánh Địa tiêu diệt Tà Quân phủ, cướp đoạt tài phú của Tà quân phủ, của cải này quả thật khiến người ta thèm nhỏ dãi a…

Còn về quy củ của Tà Quân phủ, thì sao để trong lòng chứ?

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ lần này mình xem thường người khác lại là tự mang họa sát thân vào người…

- Mọi người tự nhiên.

Mạc Tà tao nhã nói.

- Bổn tọa không thể phụng bồi.

- Chậm đã, Quân Phủ chủ. Hôm nay chúng ta đến đây, còn có chuyện quan trọng cần thương lượng.

Hề Nhược Trần nói.

- Sau khi bữa tiêc kết thúc, mọi người có thể ở lại thêm mấy ngày ngày, những chuyện ấy để sau hẵng nói, hôm nay là ngày bản tông khai phủ, không bàn chuyện gì cả.

Mạc Tà nhìn hơn mười người Tam Đại Thánh Địa và Phiêu Miểu Huyễn Phủ, nở nụ cười ẩn chứa hàm nghĩa sâu xa, nói:

- Bổn tọa nhất định sẽ không để mọi người tay không mà về.

Đây là một ám chỉ. Nhưng lại có thể khiến vài kẻ tâm mang ý xấu an lòng.

Mạc Tà áy náy chắp tay, xoay người bước đi, áo trắng bay theo gió, chớp mắt đã không thấy bóng dáng, vô số gia nô từ bốn phương tám hướng đi ra, cao lương mỹ vị lập tức đầy ắp các bàn…

Đám người Ưng Bác Không, Phong Quyển Vân và Quân Vô Ý dẫn người của Tà Quân phủ đến từng bàn kính rượu, không khí náo nhiệt chưa từng có.

Có vẻ như không muốn náo nhiệt cũng không được, không kể những nhân sĩ giang hồ theo phe Tà quân phủ, cho dù là những người chẳng có tí quan hệ gì với Tà Quân phủ thì hôm nay cũng đã có thu hoạch rất lớn, nào là mấy phần lễ vật vô cùng trân quý còn thêm buổi tiệc chiêu đãi hoàn toàn dùng rượu ngon thiên phẩm, tuy là ở ngoài không phải là không có nhưng số lượng cực kỳ ít ỏi, hôm nay có thể thoải mái uống say một bữa, vì sao lại không chứ.

Nhưng vẫn còn một số ít người hoặc bảo trì lập trường trung lập, hoặc khinh thường tác phong bá đạo của Quân Mạc Tà, và những nhân sĩ giang hồ thuộc phe Tam Đại Thánh Địa tuy bất mãn nhưng cũng không dám để lộ một chút nào ra ngoài, thật sự là không dám, ai mà dám liều mạng với tên Tà Chi Quân Chủ không nói lý lẽ, không thèm nghe đến nửa câu đã vung tay giết người, chê mạng mình quá dài à. Mà những người đến trước mặt mình kính rượu, không phải Thánh Tôn thì cũng là Thánh Hoàng, người nào cũng không chọc được, ra tay chỉ có nước dâng ra cái mạng nhỏ của mình thôi, người ta kính rượu thì đã cho ngươi nhiều mặt mũi rồi, còn không nhanh chóng tiếp, muốn tự tìm phiền phức sao?

Nhân sĩ giang hồ ở đại sảnh cơm no rượu say thì những vị phu nhân ở trên lầu cũng đang trò chuyện không kém phần náo nhiệt.

Trò chuyện với nhau được một lúc thì cảm giác xa lạ ngượng ngùng ban đầu cũng dần biến mất, các nàng bắt đầu thoải mái trao đổi.

- Mai tỷ tỷ, Quản tỷ tỷ… Tiểu Nghệ muội muội… Sắc mặt của mọi người sao kỳ quái quá vậy? Mọi người làm sao vậy?

Miêu Tiểu Miêu vẻ mặt có chút kinh ngạc nhìn vài vị tỷ muội mới quen.

Những vị tỷ muội này không chỉ xinh đẹp mà tính tình cũng rất tốt, tựa hồ với mình nhất vừa gặp như đã quen, quả thật chính là tâm đầu ý hợp, khiến mình cảm giác được, các nàng là thật tâm đối đãi với mình.

Nhưng điều này có có chút không thích hợp, mình là người của Phiêu Miểu Huyễn Phủ, trên danh nghĩa thì gần như thuộc phe Tam Đại Thánh Địa, các nàng vừa thấy thì đã đối đãi rất tốt với mình, thật là kỳ lạ.

Độc Cô Tiểu Nghệ có thể nói nàng trẻ người non dạ, nhưng Mai Tuyết Yên là người lãnh đạo Thiên Phạt, một nhân vật phong vân như vậy tuyệt đối không làm những chuyện hồ đồ, hơn nữa ở đây lại còn có một người thuộc phe Thánh Địa là Kiều Ảnh…

Lúc này nghe được đoạn nói chuyện của vị Tà Chi Quân Chủ dưới lầu, vẻ mặt mọi người liền vô cùng kỳ quái. Trong lòng Miêu Tiểu Miêu cũng không tránh khỏi buồn bực, rốt cuộc là sao vậy?

Lời của vị Tà chi quân chủ kia tuy nghe không lọt tai, vô cùng kiêu ngạo, nhưng khai tông lập phái thứ cần nhất chính là cường thế, muốn một lần rạng danh làm thế cũng đúng thôi, cho dù bá đạo hơn nữa cũng không thành vấn đề, người ta mạng thì muốn làm gì thì làm, thế giới này vốn ai mạnh là đạo lý mà.

Nếu vị Tà Chi Quân Chủ này không thể ngay từ đầu xử lý chuyện này một cách hoàn hảo chỉ sợ buổi tiệc khai phủ này lập tức chấm dứt trong bi kịch mất. Cái gọi là “giết gà dọa khỉ” chính là như vậy đấy.

Thủ đoạn của Tà Chi Quân Chủ thoạt nhìn tàn bạo, thậm chí là điên là ngông cuồng, nhưng lại là biện pháp tốt nhất bây giờ! Miêu Tiểu Miêu tin tưởng, cho dù lúc nãy không ai đứng ra, Tà Chi Quân Chủ cũng nghĩ biện pháp kích động một người đứng dậy, giết để lập uy!

Uy nhất định phải lập!

Nhưng vẻ mặt Mai tỷ tỷ và mọi người sao lại thế này? Cho dù nói lòng nữ nhi yếu mềm, nhưng Mai Tuyết Yên từng là chủ quản Thiên Phạt, sao cũng có phản ứng như vậy?

- Muội muội hiểu lầm, chúng ta thế này không phải vì chuyện hắn giết người lập uy…

Mai Tuyết Yên có chút vẻ mặt bất đắc dĩ cười nói, thầm nghĩ phản ứng của ngươi khác với chúng ta chỉ vì ngươi nào biết bộ dạng bình thường của Mạc Tà như thế nào thôi?

Ân, đúng ra là ngươi cũng biết chỉ là người lại không biết tên gia hỏa này và Mặc Quân Dạ, người trong mộng của ngươi là cùng một người thôi, bản lĩnh giả thần giả quỷ của hắn thật là không sao nói rõ được…

- Thật không ngờ Mạc Tà ca ca lại có thể nói ra những lời này, quả nhiên là bất ngờ a!

Độc Cô Tiểu Nghệ biểu tình kỳ quái mở miệng khen ngợi.

- Mà thủ đoạn trêu đùa của hắn tuy lưu manh nhưng cũng quá tuyệt, nếu biết có chuyện thú vị như vậy, ta cũng đã tham gia rồi.

Miêu Tiểu Miêu ách một tiếng, không còn lời phản bác, quả nhiên là người một nhà, nếu không phải thì vẻ mặt bình tĩnh ban nãy cũng không thể thay đổi nhanh chóng như vậy!

Miêu Tiểu Miêu trong lòng có cảm giác là lạ liền ngẩng đầu lên nhìn. Thì thấy ở cửa đột nhiên xuất hiện một người.

Người này vừa xuất hiện, làm cho một nữ tử như Miêu Tiểu Miêu, cũng không tránh khỏi chói mắt!

Người đến tóc đen mượt như mây, một trâm cài đơn giản buộc lại mái tóc đen, hai hàng lông mày như kiếm, hai mắt như sao sáng, mũi cao, môi mỏng, cho người ta cảm giác được một loại quả quyết, khuôn mặt thuộc loại hoàn mỹ.

Người này cũng không quá cao, tay đặt ở thắt lưng, từng bước từ từ tiến đến.

Hơn nữa, mỗi một bước rất tự nhiên thoải mái, thoạt nhìn cứ tưởng hắn đang đi ngắm hoa thưởng ngoạn, hết sức phiêu diêu!

Nhưng trong chớp mắt, lại tựa hồ như trong mỗi bước chân nhẹ như mây đó, linh hồn chất chứa đầy cao ngạo!

Trong ánh mắt chớp động đó, lại dường như có một loại khí chất tà quái, bễ nghễ thiên hạ!

Một cái nhướng mày rút kiếm, đường kiếm kiêu ngạo ngút trời!

Miêu Tiểu Miêu chỉ cần nhín thoáng qua liền ngay lập tức biết người này chính là Tà Chi Quân Chủ, Quân Mạc Tà!

Trong thiên hạ, ngoại trừ người hắn dường như cũng không ai xứng với bốn chữ “Tà Chi Quân Chủ” này!

Chỉ cần nhìn thấy hắn, trong lòng mọi người đều không tự chủ hiện lên bốn chữ danh chấn thiên hạ này!

Cái ngạo khí trong cái tên “Tà Chi Quân Chủ” đặt ở trên người người này, quả nhiên là vô cùng thích hợp!

Tuy hắn chưa mở miệng nói chuyện, chỉ dựa vào mỗi bước cử động của hắn, cũng đã thấy rõ cái khí chất siêu nhiên này, đây cũng là phương thức rõ nhất để chứng minh sự tồn tại của bốn chữ “Tà Chi Quân Chủ”!

Thế giới này, ta chính là chủ!

Danh bất hư truyền! Danh xứng với thực!

Mà chỉ mới vừa gặp mặt, trong lòng Miêu Tiểu Miêu không hiểu tại sao lại dâng lên một cơn giận dữ: Đó là cơn giận với Tam Đại Thánh Địa!

Người trước mặt này, tao nhã như người cõi tiên, cao ngạo như mây trắng trên trời, thoải mái như gió thu chốn rừng sâu, tin rằng khi nổi giận cũng sẽ như dữ dội như sấm chớp ngày bão!

Người như vậy, tại sao tên Mặc Vô Đạo kia có thể mở miệng là nói vô cùng háo sắc, không biết xấu hổ, khi nam phách nữ, không chuyện ác nào là không làm, đạp phá thiên hạ?

Miêu Tiểu Miêu vô cùng chắc chắn, người mà Mạc Vô Đạo nói, cùng người trước mặt này hoàn toàn không liên quan nhau, lấy khí độ của người này sao có thể làm ra hành động bỉ ổi hạ lưu như thế chứ? Đây hoàn toàn là do Tam Đại Thánh Địa ghen tị mới dựng lên để mắng chửi hắn mà thôi!

Tam Đại Thánh Địa, không ngờ lại nhỏ nhen đi nói xấu sau lưng người khác như vậy?

Đám người ấy thật đúng là làm mất đi phong phạm của kẻ đứng đầu, phong phạm cao thượng của Tam Đại Thánh Địa không từ mà biệt liền biến mất vô tung vô ảnh. Đấy, chỉ xem những tuyệt sắc giai nhân trong phòng này thôi, có ai lại không phải mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành! Quân Mạc Tà nếu đã lọt vào mắt xanh của các tuyệt sắc giai nhân này, làm sao có thể chủ động đi trêu chọc các dong chi tục phấn khác chứ?

Dựa vào lời giảng về nữ tử của mẫu thân, những người ở đây, ngoại trừ Quản Thanh Hàn, những người còn lại tất cả đều còn là xử nữ, có

được nhiều tuyệt sắc giai nhân như vậy mà không hoan dâm vô độ, phải cần có năng lực khống chế cao đến đâu chứ?

Mạc Vô Đạo kia thật đáng ghét!

Hơn nữa… Không biết vì sao, Miêu Tiểu Miêu lại cảm thấy đặc biệt thân thiết với hắn! Cảm giác này vô cùng dữ dội, dữ dội đến nỗi ngay cả chính bản thân mình cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, thậm chí là… hoảng loạn?

Tại sao?

Tại sao ta lại sinh ra cảm giác quen thuộc với hắn chứ?

Chuyện này không thể xảy ra?

Người ta thích, là Quân Dạ! Chỉ có mình Quân Dạ thôi!

Ta sao có thể đứng núi này trông núi nọ, phi, ta rốt cuộc đang suy nghĩ gì thế này, ý tưởng kiểu này không nên nhớ lại…

Vừa nghĩ thế bóng hình Mặc Quân Dạ lại lần nữa chiếm đầy đầu óc nàng, đem hình bóng của Quân đại thiếu gia kia hoàn toàn đánh vỡ!

- Hai vị cô nương quả nhiên là quốc sắc thiên hương! Tại hạ vừa thấy suýt nữa ngây dại!

Mạc Tà mỉm cười nói câu khen ngợi, nhìn Kiều Ảnh và Miêu Tiểu Miêu. Ánh nhìn Miêu Tiểu Miêu lại ẩn ẩn có một tia tình ý.

- Xin chào Quân phủ chủ.

Miêu Tiểu Miêu vội vàng đứng dậy chào hỏi. Vẻ mặt vẫn có vài phần kiêng kị. Người trước mặt này, tuy tuổi trẻ tuấn tú khiến người ta không thể tin, nhưng lại có thân phận địa vị có thể ngồi cùng bàn với tổ phụ Miêu Kinh Vân của mình! Miêu Tiểu Miêu cũng không dám có chút

chậm trễ. Nhưng trong lòng này cũng rất nghi hoặc: Ánh mắt người này nhìn ta, sao lại kỳ lạ như vậy?

- Quân Mạc Tà, Linh Lung Liên của ta bây giờ ra sao rồi?

Kiều Ảnh thản nhiên nhìn hắn, không hề khách khí mở miệng thì liền hỏi ngay.

- Linh Lung Liên? À à.

Mạc Tà chớp chớp mắt cười.

- Thật hổ thẹn…

- Sao?

Kiều Ảnh mở to hai mắt, lập tức đứng dậy, trong mắt tràn ngập lo lắng: Chẳng lẽ…. Hắn làm chết Linh Lung Liên rồi?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 359: Tặng Ngươi Một Miếng Ngó Sen!

- Hic hic… Kiều cô nương hiểu lầm rồi, không cần phải lo lắng như thế, Linh Lung Liên thì chẳng sao cả, chẳng qua chỉ là có chút nhớ cô thôi.

Chỉ một câu, Quân Mạc Tà cũng đã khiến Kiều Ảnh mặt đỏ bừng bừng, hai mắt mở to, quát lớn:

- Tiểu tử nhà ngươi đang nói nhăng nói cuội gì đó?

Người gì mà vừa mới gặp đã nói nhớ người ta rồi… (BT: thằng quỷ nhỏ mà chị hai ơi)

- Kiều cô nương lại hiểu lầm nữa rồi… Là ta nói… Linh Lung Liên rất nhớ cô nương. Dù sao cô nuôi nó lâu như vậy…….

Quân Mạc Tà làm như vô tội đáp.

- Ngươi!...

Kiều Ảnh giận đến mặt trắng bệch.

Độc Cô Tiểu Nghệ bật cười sặc sụa:

- Mạc Tà ca ca, ca lại đùa giỡn lưu manh nữa rồi…

Quân Mạc Tà sa sầm mặt lại, trừng mắt liếc nàng mà quát:

- Ta đùa giỡn lưu manh lúc nào hả? Tiểu nha đầu người không nên ăn nói bậy bạ như thế, nghe một đằng nói một nẻo, chút nữa không đánh

đòn thật khó mà nuốt trôi mà! Ta chỉ cảm niệm Linh Lung Liên rời xa Kiều cô nương đã lâu, chắc hẳn sẽ rất nhớ chủ cũ của nó… Linh Lung Liên không thể nói, nên ta mới nói giùm tiếng lòng của nó thôi, có chỗ nào là đùa giỡn lưu manh chứ…

Nói giùm tiếng lòng của thực vật!?

Một lý do thấp kém như vậy ngươi cũng dám mở miệng nói ra. (BT: mặt dày mà)

Kiều Ảnh lại cười đến đỏ cả mặt, oán hận nói:

- Linh Lung Liên rất nhớ ta sao?... Ngươi xem ra cũng rất hiểu Linh Lung Liên mà…

- Còn không phải sao chứ.

Quân Mạc Tà "tình nồng ý đậm" thở dài một hơi:

- Linh Lung Liên của cô nương quả thật rất có linh tính, từ lúc nó đến chỗ ta thì bắt đầu kể những điểm tốt của cô nương cho các thực vật khác, bây giờ có rất nhiều linh dược ở chỗ ta đều bị nó thuyết phục, đều ngóng trông ngày cô nương đến, hy vọng cô nương có thể vĩnh viễn ở lại cùng chúng nó, vậy mới thật sự tốt…

Kiều Ảnh vừa tức giận lại vừa buồn cười, người này quả dẻo mồm dẻo mép, lời như vậy hắn cũng nói ra miệng được, muốn dụ dỗ trẻ lên ba sao?

- Ngươi nói có rất nhiều linh dược? Chúng nó đang ở đâu?

Có vẻ lúc nãy nhìn thấy "Âm hồn sâm" kia, Kiều Ảnh trong lòng cũng rất ngứa ngáy. Giờ lại nghe Quân Mạc Tà nói vậy, tuy không tin tưởng chuyện ma quỷ của Quân Đại Thiếu, những vẫn không kiềm chế được lòng hiếu kỳ đang trào dâng mãnh liệt.

- Dược liệu trân quý như vậy, tất nhiên là đặt ở nơi an toàn nhất, lại dễ chăm sóc nhất rồi. Chính là ngay trong phòng ngủ của ta, cô nương chừng nào thì đi vậy…

Quân Đại Thiếu hàm ý chả đứng đắn gì nói thẳng ra.

- Ngươi… Ngươi đúng là tên lưu manh!

Kiều Ảnh giận đến nỗi không chỗ trút! Linh dược của hắn không ngờ đều để trong phòng ngủ, lại nghĩ đến câu nói ban nãy: “Rất nhiều linh dược đều ngóng trông cô nương đến, hy vọng cô nương có thể vĩnh viễn ở lại cùng chúng nó…”

Đây chẳng phải là đang nói, bản thân mình cũng giống như linh dược, đều có thể ở trong phòng ngủ của hắn?

Này này này……. Đúng là tên lưu manh mà!

- Ha ha…… Hôm nay hai vị cô nương đến chúc mừng ta. Quân mỗ cũng không dám để hai vị đi về tay không, nhưng Quân mỗ cũng chỉ mới khai phủ, gia nghiệp không thể to lớn như đại nghiệp của Huyễn phủ hay Thánh Địa. Chẳng giấu diếm gì, thật sự là không có gì đáng giá có thể lấy ra, cũng chỉ có thể mời hai vị mỗi người ăn một miếng ngó sen thôi, mong hai vị thông cảm!?

Quân Mạc Tà mỉm cười, nói.

Mỗi người ăn một miếng ngó sen?

Ngươi nghĩ ngó sen của ngươi là tiên đan sao? Chúng ta vạn dặm đến đây, chỉ để ăn một miếng ngó sen của ngươi thôi sao?

Nhất thời, cả hai nàng đều cảm thấy bất mãn trong lòng.

Ngươi há lại có thể không chút xấu hổ làm trò than khóc trước mặt chúng ta. Mỗi người trong đại sảnh ai ai cũng một phần Tố Tâm Lan, khăn lụa Tuyết Tàm, chỉ với hai thứ này, cho dù là Huyễn phủ hay Thánh

Địa cũng chưa chắc có thể lấy ra. Rồi còn dạ minh châu, trà hương thảo, âm hồn sâm... toàn là những thứ trân phẩm hiếm thấy trên đời, còn dám mở miệng nói mình nghèo, ngươi sao không đi chết đi cho rồi!

Kiều Ảnh và Miêu Tiểu Miêu đều từng nếm thử qua linh lung ngọc ngẫu, tự nhiên biết thứ đó chỉ to bằng củ lạc, cũng không thể cắt thành mảnh nhỏ. Cho nên Quân Mạc Tà lấy ra cũng chỉ là củ sen bình thường, chúng ta còn hiếm lạ củ sen chó má gì của ngươi sao? Chẳng lẽ thứ đó tốt hơn linh lung ngọc ngẫu nữa sao?... (BT: “ngẫu” ở đây có nghĩa là ngó sen, nhưng vì đưa vô “linh lung ngọc ngó sen” tại hạ cảm thấy không ổn nên để nguyên vậy)

Thấy trên mặt hai nàng hiện lên nét không vui, thậm chí có chút tức giận liếc nhìn mình, Quân Mạc Tà không hề quan tâm mà chỉ mỉm cười. Lật cổ tay một cái, trong tay hắn đã xuất hiện một củ sen lớn!

Thoạt nhìn củ sen dài khoảng một thước, chất lượng rất tốt!

Nếu nói về thể tích, thì cũng không có gì lạ thường cả, chẳng những còn có thể nhỏ hơn củ sen bình thường trên đời nữa. Nhưng củ sen này toàn thân màu ngọc bạch, trong suốt lấp lánh, cơ hồ có thể nhìn từ bên này sang bên kia.

Thêm vào đó, từ khi củ sen trong suốt này xuất hiện, trong chớp mắt toàn bộ căn phòng đã tràn ngập một mùi hương tươi mát quyến rũ, tao nhã dễ chịu…

Ban đầu, trong phòng còn đang tràn ngập mùi hương trà hương thảo lâu năm muôn thuở thơm ngát, mãi không tiêu tán. Nhưng từ lúc củ sen trong suốt đó xuất hiện, thì mùi hương trà lâu năm liền lập tức biến mất, chỉ còn lại mùi hương dễ chịu kia…

Một mùi hương quyến rũ mê người thơm ngát khiến người ta vừa ngửi được lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái, đến nổi ngay cả linh hồn cũng bị mùi hương này gột rửa…

Đôi mắt xinh đẹp của Kiều Ảnh trong giây phút này đột nhiên mở to ra, cái miệng nhỏ nhắn dường như cũng không cần quan tâm hình tượng bản thân mà há thật rộng, tựa như đang được nhìn thấy điều không thể tin vậy…

Miêu Tiểu Miêu cũng hoảng sợ, nhưng trong lòng vẫn có chút nghi ngờ: “Không thể nào? Sao có thể lớn cỡ này chứ…” (BT: vốn nó đã lớn mà nhưng mà cái gì lớn con bé này nghi ngờ cái gì không rõ ràng gì hết)

Nhưng Kiều Ảnh đã bất ngờ la to lên:

- Linh lung ngọc ngẫu?! Thật sự là linh lung ngọc ngẫu sao?!

Quân Mạc Tà mỉm cười gật gật đầu.

- Thật sự là linh lung ngọc ngẫu ư? Sao có thể chứ?

Có được cái gật đầu khẳng định của đối phương, Kiều Ảnh như muốn chấn động toàn thân, thiếu chút nữa là ngất xỉu. Nàng như muốn gắng gượng hết sức mới miễn cưỡng kiểm soát được bản thân, nhưng vẫn nhịn không được nhảy lên một bước:

- Cho ta xem xem! Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể lớn như vậy chứ…

Miêu Tiểu Miêu cũng sợ đến ngây ngốc… “Đây, đây là linh lung ngọc ngẫu ư? Thật quá… Làm sao tin nổi chứ? Sao có thể lớn như vậy chứ?” (BT: con bé này cứ thích lớn là sao ta)

Tiếp nhận “củ sen” lớn từ tay Quân Đại Thiếu, nét mặt Kiều Ảnh tràn ngập vẻ cuồng nhiệt không thể tưởng được! Đây thật sự chính là linh lung ngọc ngẫu kết xuất từ Linh Lung Liên sao!

Quả nhiên lại lớn như vậy……

Lật qua lật lại, giống như nhặt được chí bảo nên cẩn thận xem xét, khuôn mặt trắng nõn của Kiều Ảnh cảng lúc càng ửng đỏ, hơi thở cũng

gấp gáp hơn. Kết hợp cùng Linh Lung Liên trắng nõn như ngọc lại càng tôn thêm nét đẹp của cả hai!

- Nuôi trồng thành công đến mức này, ngươi… Ngươi làm cách nào vậy?

Kiều Ảnh ôm chặt “củ sen” trong lòng, vẻ mặt vô cùng khát vọng chăm chú nhìn Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà chỉ cười cười mà không trả lời. Kiều Ảnh lập tức tỉnh ngộ: “Người ta làm cách nào là chuyện của người ta, dựa vào gì phải nói cho ngươi biết chứ? Chẳng phải quan hệ giữa Tà Quân phủ và Tam Đại Thánh Địa có bao nhiêu điều khó nói, sao có thể nói mình biết được chứ?”

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi buồn bã thất vọng:

- Ta lỡ lời.

Ngoài miệng mặc dù không hỏi, nhưng giọng điệu lại tràn ngập ý không nỡ bỏ qua!

- Cũng không có gì là lạ cả, chẳng qua ta may mắn có cơ duyên tìm được một chỗ có Thiên Địa Linh Mạch mà thôi!

Quân Mạc Tà mỉm cười dịu dàng, nhìn nàng.

- Ta ở trên linh mạch, đào một cái ao… Dựa vào linh khí của linh mạch đề cao Linh Lung Liên, nên mới có được linh lung ngọc ngẫu này, đơn giản vậy thôi…

Kiều Ảnh lập tức cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều: “Thì ra là thế! Dùng Thiên Địa Linh Mạch đề cao Linh Lung Liên, tự nhiên là hiệu quả hơn rất nhiều việc dựa vào năng lượng tự nhiên trong Thiên Thánh cung rồi. Hơn nữa cũng sẽ nhanh hơn rất nhiều, trên thực tế, cũng chỉ có như thế mới có thể nhanh chóng đề cao Linh Lung Liên, mới có được “củ sen” lớn như vậy…”

Đồng thời, trong lòng Kiều Ảnh cũng dâng lên niềm vui không biết tên. “Bí mật to lớn như thế hắn rõ ràng không cần nói, nhưng lại vẫn nói với ta! Điều này cho ta biết ta không đơn phương!”

Có được Thiên Địa Linh Mạch trong truyền thuyết…

“Chuyện cỡ này, cho dù là người Thiên Thánh cung, cũng sẽ thèm đến chảy dãi! Một khi tin tức này lan truyền ra, chắc hẳn sẽ vô cùng phiền toái, thậm chí, trở thành tấm bia cho toàn bộ người trong giang hồ thiên hạ công kích! Nhưng Quân Mạc Tà không hề do dự mà nói tin này với mình, cũng chỉ vì một câu: ‘Ngươi làm cách nào vậy?!’ mà mình hỏi hắn. Cũng đồng nghĩa rằng hắn rất tin mình!”

Nhìn ánh mắt ấm áp của Quân Mạc Tà, tim Kiều Ảnh đột ngột đập mạnh, không hiểu sao lại cảm thấy rất hạnh phúc.

Giống như một cảm giác thỏa mãn dâng nồng tự đáy lòng…

- Ngươi yên tâm, bí mật này sẽ vĩnh viễn chôn kín tận đáy lòng của ta, vĩnh viễn không tiết lộ ra!

Kiều Ảnh cúi đầu nói, mặc dù thanh âm rất nhỏ, nhưng lại vô cùng kiên quyết. Hơn nữa, rất giống như đang tuyên thệ, ngay cả bản thân nàng cũng không biết, lúc nàng nói ra những lời này, bộ dạng rất thành tâm…

Quân Mạc Tà cười thật to. Giống như hắn không biết làm gì mà chỉ biết cười, sau đó nhận lại khối linh lung ngọc ngẫu.

Đặt trên tay trái, tay phải dựng lên như dao, hư hư ảo ảo chém vài nhát. Khối linh lung ngọc ngẫu trong tay chia đều thành chín miếng.

- Tuyết Yên, nàng đưa hai miếng này cho mẫu thân và gia gia đi. Còn lại, các nàng mỗi người một miếng!

Quân Mạc Tà vung tay phải lên, bảy miếng Linh Lung Liên còn lại bay khỏi tay, chậm rãi bay đến trước mặt mỗi người, giống như trong

không trung, có cái gì đó đang nâng đỡ chúng…

Mai Tuyết Yên không chần chờ, nhanh chóng nhận lời, cầm lấy hai miếng chạy nhanh ra ngoài.

Thứ này một khi cắt ra, nhất định phải nhanh chóng ăn hết. Nếu không, ở bên ngoài không khí quá lâu, sẽ hoàn toàn hòa tan vào không khí… Mà nhờ Mai Tuyết Yên đưa qua, dựa vào tốc độ của nàng cũng cần dùng hết toàn lực, hơn nữa trong quá trình phải dùng huyền khí của tu vi thánh tôn bao bọc, như vậy Linh Lung Liên mới không bị “bốc hơi” mất...

Hiếu thảo chính là đạo đức cơ bản của con người! Hành động của Quân Mạc Tà lại khiến cho Kiều Ảnh và Miêu Tiểu Miêu cảm thấy vị Tà Quân chủ này rất có tình người.

Kiều Ảnh có chút kích động cầm lấy miếng ngó sen trước mặt mình, thỏa mãn hít sâu một hơi. Dù chỉ có một miếng nhỏ như thế này cũng đã lớn hơn gấp mười Lung Linh Liên kết xuất từ cây Linh Lung Liên bên trong Thiên Thánh cung rồi.

Tin rằng công hiệu của “củ sen” này cũng tốt hơn bình thường rất nhiều.

Mà Miêu Tiểu Miêu thì lại có chút lúng túng khi nhìn Linh Lung Liên đang trôi nổi trước mặt mình, như thể có chút co rúm lại. Lần đầu tiên gặp mặt, sao có thể tùy tiện nhận lễ vật quý trọng như vậy từ đối phương chứ? Đây chính là bảo vật vô giá cơ mà!

Thứ này cũng quý giá ngang với Thất Thải Thánh Quả gì đó cơ mà! Nhớ lại cây Thánh Thụ ương ngạnh kiêu ngạo ở Huyễn phủ, lập tức biết Linh Lung Liên này trân quý cỡ nào…

- Cái này… Ta không thể nhận!

Miêu Tiểu Miêu suy nghĩ một chút rồi kiên quyết từ chối.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 360: Phu Quân Ta Mạnh Hơn Ngươi!

- Ai chà, Tiểu Miêu muội muội, muội làm gì phải khách khí như vậy chứ? Đều là tỷ muội trong nhà, muội ăn chính là để mặt mũi cho tên này, nhanh ăn nhanh ăn đi.

Độc Cô Tiểu Nghệ nhanh chóng lên tiếng thúc giục, nha đầu này đã nuốt miếng của mình giống như nuốt một quả táo…

- Cũng không phải vật hiếm lạ gì, chỉ là một miếng ngó sen nho nhỏ mà thôi, cô nương vì sao cự tuyệt chứ?

Quân Mạc Tà nhìn Miêu Tiểu Miêu, giọng nói rất dịu dàng:

- Mọi người đều đã ăn, cô nương cũng nhanh ăn đi. Nếu để lâu, Linh Lung Liên hòa tan vào không khí, đây mới chính là điều thật sự đáng tiếc đó…

Miêu Tiểu Miêu trong lòng chấn động, lại nhìn về phía Linh Lung Liên, quả nhiên thấy phần rìa ngoài "củ sen" đã có dấu vết hòa tan…

Trong lòng rất mâu thuẫn: "Nếu ta kiên trì không ăn, với thân phận của hắn, lời nói kiên quyết, chắc chắn sẽ không thu hồi. Mà cứ để thứ này bị hòa tan như vậy, quả thật đúng là rất đáng tiếc. Dù sao phần nhân tình này mình đã thiếu người ta rồi…"

Nghĩ đến đây, lại thở dài, thầm nghĩ người này rất bá đạo, tặng quà cũng không cho người ta cự tuyệt… Không dám chần chừ đành tiếp nhận miếng ngó sen kia, nhẹ nhàng đưa vào miệng, trong chớp mắt cảm

giác được một dòng khí lạnh lẽo tiến vào cổ họng, tay chân cơ thể lập tức thoải mái sung sướng…

Trong kinh mạnh như có một dòng khí tràn ngập năng lực rất mạnh đang tuôn trào chậm rãi chạy dọc cơ thể… Sau đó mọi người đều nhận thấy kinh mạnh bản thân tựa như được khuếch đại hơn bất tri bất giác khoan khoái hơn rất nhiều, hơn nữa, được dòng khí lạnh lẽo khơi thông cũng trở nên mềm dẻo hơn, như được gia tăng thêm mấy lần…

Sau đó, cỗ năng lực to lớn từ bên ngoài này đi vào đan điền rồi trở nên yên tĩnh.

Nhưng mọi người đều hiểu, cỗ sức mạnh này sẽ không biến mất mà chỉ nằm yên, thầm lặng bảo vệ cơ thể. Nếu không có Thất Thải Thánh Quả kích phát, lực lượng đó vẫn luôn luôn yên lặng ở đó và làm cơ thể thoải mái. Nhưng một khi có Thất Thải Thánh Quả kích phát dược hiệu, lực lượng đó sẽ trong chớp mắt chuyển hóa thành hơn nagfn năm công lực tinh thuần!

Là một bước tiến dài cho tu vi bản thân!

Một lát sau, Mai Tuyết Yên cũng trở lại.

- Mọi người lần này chỉ đơn thuần dùng Linh Lung Liên, nhưng nhờ cũng nhờ Lung Linh Liên mà có được dược lực, ta đề nghị mọi người lúc trở về, không cần ăn Thất Thải Thánh Quả để kích phát, mà để nó ở trong bản thân tự hành vận chuyển, mặc cho nó từ từ thay đổi thể chất, tẩm bổ cơ thể… Đại khái phải đợi khoảng một năm, sức mạnh này sẽ hòa hợp với cơ thể. Đến lúc đó lại một lần nữa cùng lúc ăn Linh Lung Liên và Thất Thải Thánh Quả, sẽ không ảnh hưởng công hiệu lúc này! Hãy cứ để công hiệu bây giờ chuyển biến thành lợi ích cho cuộc sống sau này đi.

Quân Mạc Tà nghiêm túc nói.

Chúng nữ rối rít gật đầu.

Lúc này, Miêu Tiểu Miêu mới nhớ đến câu nói ‘Đều là tỷ muội trong nhà, muội ăn chính là để mặt mũi cho tên này…’của Độc Cô Tiểu Nghệ. “Đều là tỷ muội trong nhà? Những lời này căn cứ vào đâu chứ? Chẳng lẽ… Quân Mạc Tà có dã tâm với mình? Đây đúng là vọng tưởng mà!”

Nghĩ đến đây, Miêu Tiểu Miêu trong lòng không biết sao lại chấn động! Không khỏi trong lòng nổi lên phản cảm vô cùng mãnh liệt! Nếu biết có chuyện này, mình thà rằng để miếng linh lung ngọc ngẫu kia thối nát chứ cũng không ăn…

- Quân phủ chủ đã khẳng khái tặng linh dược, Tiểu Miêu vô cùng cảm kích. Nếu có cơ hội, nhất định cùng phu quân đặc biệt đến cảm tạ Quân phủ chủ.

Miêu Tiểu Miêu không chút cảm xúc, làm một cái lễ hướng Quân Mạc Tà nói như vậy.

Những lời này không chỉ là cảm ơn, mà cũng là muốn nói rõ: “Ta đã có trượng phu, ngươi nếu có ý tưởng kỳ quái gì trong đầu, vẫn là sớm vứt bỏ đi.”

- Thì ra muội muội đã có người trong lòng? Đã thành thân rồi ư?

Trong mắt Mai Tuyết Yên lộ ra ánh sáng kỳ quái, nhìn Miêu Tiểu Miêu. Quản Thanh Hàn thần sắc cũng vô cùng cổ quái… Tựa như muốn cười nhưng lại phải kiềm chế…

Miêu Tiểu Miêu nghe nàng hỏi, lập tức nhớ đến Mặc Quân Dạ, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc:

- Đúng vậy, phu quân của ta đối với ta rất tốt, hắn là người quan tâm bảo vệ ta nhất trên đời.

- Ách… Miêu muội muội, vị phu quân kia của muội…… Bộ dạng ra sao vậy?

Độc Cô Tiểu Nghệ vô cùng tò mò về bộ dạng của Quân Mạc Tà khi ở Huyễn phủ nên cũng lân la đến nhiều chuyện.

Miêu Tiểu Miêu rất buồn bực. Nha đầu này thoạt nhìn nhỏ hơn mình rất nhiều, xem ra cũng nhỏ hơn mình hai ba tuổi, lại mặt dày mày dạn kêu mình là muội muội…

Có trời mới biết xưng hô muội muội này từ đâu mà đến?

- Phu quân của ta họ Mặc, ha ha…

Miêu Tiểu Miêu cười cười, khẽ nhắm mặt lại, tựa hồ như Mặc Quân Dạ đang đứng trước mặt mình, mỉm cười với mình…

- Dáng người của hắn có chút giống Quân phủ chủ, nhưng tướng mạo kém rất xa với phủ chủ, có thể nói là bình thường, da mặt hơi đen, thật sự không có gì xuất chúng…

Miêu Tiểu Miêu mỉm cười chậm rãi miêu tả, trên mặt mang theo cảm xúc thỏa mãn.

“Thì ra khi đó hắn lại giả trang thật sự khó coi như vậy…”. Đám người Độc Cô Tiểu Nghệ trong lòng thầm nghĩ. “Mà giả trang khó coi như thế lại có thể hái được đóa hoa đệ nhất của Huyễn phủ… Thật sự rất giỏi mà…”

- Mặc lang của ta tuy tướng mạo không anh tuấn, nhưng con người rất tốt, tâm địa cũng tốt nữa! Đối với ta lại toàn tâm toàn ý…

Miêu Tiểu Miêu vui sướng nhỏ giọng nói:

- Hắn biết rất nhiều, thật ta cũng không biết, trên đời này có cái gì là hắn không biết nữa… Hắn cũng rất dịu dàng, cũng rất cẩn thận…

Nói đến đây, Miêu Tiểu Miêu cảm giác không khí xung quanh có chút không thích hợp, mở to mắt nhìn, chỉ thấy vị Tà Quân chủ kia cúi đầu nhìn mũi giày, sắc mặt dường như có chút khó coi…

Mà đám nữ nhân bên cạnh, toàn thân bốc mùi… “Dấm chua”?

“Hừ, các ngươi có ghen tuông cũng vô ích, Quân Dạ chỉ thuộc về ta mà thôi!”. Nghĩ đến đây, trong lòng Miêu Tiểu Miêu dâng lên cảm giác tự hào.

- Phu quân của ta tài hoa hơn người, từng rất nhiều lần viết thơ cho ta… Làm thơ cho ta, soạn nhạc cho ta…

Trong lời của Miêu Tiểu Miêu đã hàm chứa ý khoe khoang…

- Cái gì? Viết thơ cho muội? Làm thơ cho muội? Còn soạn nhạc cho muội nữa?

Chúng nữ đồng thanh truy vấn, dường như rất hâm mộ, nhưng mùi dấm chua trong phòng mùi lại càng đậm đặc hơn!

- Đúng vậy.

Miêu Tiểu Miêu lại càng kiêu ngạo, vô cùng thỏa mãn nói tiếp:

- Lúc ta và phu quân đính ước, ta đang độ thiên kiếp tôn giả, lúc ấy ta đã sắp gắng gượng không nổi nữa, cũng là phu quân không màng sinh tử độ kiếp cùng ta. Sau đó hắn đọc một bài thơ cầu hôn với ta, cho đến bây giờ ta vẫn nhớ rõ. Ôi, ta nói lời này đúng là rất dư thừa mà! Trong lòng chúng ta đều rõ, ta cả đời này sao có thể quên chứ…

- Trong lòng đều rõ? Thơ? Là thơ gì?

Chúng nữ nhân trong mắt đã muốn tóe lửa.

“Hừ, ngươi lúc trước cùng chúng ta vượt qua thiên kiếp, sao không thấy lúc đó đọc thơ? Không biểu hiện bản lĩnh khác? Hừ!”. Hơn chục con mắt nhìn chằm chằm vào Quân Mạc Tà.

Quân Đại Thiếu lông tóc dựng đứng, nhìn Miêu Tiểu Miêu thảm thiết: “Bà nội con ơi, bà còn nói nữa? Chẳng lẽ muốn ta chết đuối trong

thùng dấm của các nàng sao?…”

- Hắn lúc ấy hỏi ta: ‘Trời là lều trại đất làm giường, gió là cao lương mưa làm rượu, mây là hỷ đường sương làm chứng, sấm là sính lễ sét làm mai! Kiếp này, nàng nguyện ý làm nữ nhân của ta không?’…

Miêu Tiểu Miêu hẳn nhiên là không nghe thấy lời trong lòng Quân Mạc Tà, cứ dịu dàng nhẹ nhàng như ảo như mộng nói:

- Mọi người biết không? Lúc ấy, cả trái tim của ta đều say…

“Nếu là ta, ta cũng say!”. Chúng nữ vừa ghen tị vừa nhẩm nhớ đến bài thơ kia, chỉ suy nghĩ một chút cũng hiểu được tinh thần của bài thơ… “Cảnh tượng lãng mạn quá mà!… Hừ, tim ngươi thì say nhưng tim chúng ta bây giờ chỉ muốn tan nát thôi! Ô ô…… cái tên vô lương tâm này!”...

Quân Đại Thiếu mặt ngày càng xanh xao, chỉ muốn sụp đổ. “Miêu đại tỷ, tỷ đừng say sưa mà, trăm ngàn lần miệng hạ lưu tình đi mà, ngươi muốn đoạt mạng Quân Dạ yêu dấu của ngươi sao?!”

Nhưng Miêu Tiểu Miêu chắc chắn sẽ không ngậm miệng lại, bởi vì nàng nói là để xóa bỏ cái ý nghĩ đen tối của hắn thì sao có thể ngậm miệng lại chứ? Vạn nhất tên sắc lang này can đảm cầu hôn nàng trước mặt bao người, với địa vị thân phận của hắn… Thật đúng là một phiền phức lớn, nói không chừng Huyễn phủ cũng sẽ đồng ý…

- Lúc đó đang độ kiếp, ta thật sự cảm thấy bản thân sắp chịu không nổi, trên trời sét đánh mây giật, phía dưới đất rung núi chuyển, mưa to không ngừng, cuồng phong gào thét, mây mù dày đặc, che cả trời… Nhưng thời tiết nguy hiểm như vậy, ta cũng chẳng cần để ý đến cái gì, ta chỉ cảm thấy hạnh phúc, hạnh phúc tận đáy lòng…

Xem ra linh hồn của Miêu Tiểu Miêu đã bay đến cảnh tượng ngày đó mất rồi:

- Lúc đó, ta nghĩ, cho dù bây giờ có phải chết cũng mãn nguyện… Một người con gái, đứng trước sinh tử lại có người yêu ở bên cạnh đồng sinh cộng tử cùng mình, lại là người mà mình yêu nhất, trong giờ phút đó như được thu hoạch được hạnh phúc cả đời, là có thể quyết định nơi chốn cho cuộc cả đời mình…

"Nếu là chúng ta… Có chết cũng rất đáng giá mà!". Chúng nữ lại càng ghen tị hơn, ánh mắt nhìn Quân Mạc Tà như muốn nuốt sống hắn.

Quân Đại Thiếu vội ho vài tiếng, trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh… "Chết rồi chết rồi, lần này chết chắc rồi!"…

Mọi ánh mắt u oán trong phòng đều chỉa thẳng vào mình, trong lòng Quân Đại Thiếu run rẩy… "Tiểu Miêu bé bỏng của ta, ngươi lần này quả thật hại chết lão công ta rồi…"

- Không nghĩ đến độ kiếp lại thành công, hơn nữa chúng ta đều sống, cho nên… Từ lúc ấy, ta đã thề, cả đời này, ta và phu quân đồng sinh cộng tử, bất ly bất dịch!

Giọng nói của Miêu Tiểu Miêu dường như tuyên thệ…

- Hic hic... Ta hơi nhiều chuyện muốn hỏi một câu, phu quân của muội là… Tu vi thế nào?

Độc Cô Tiểu Nghệ con mắt láo liên, không biết trong hồ lô bán thứ gì.

- Hắn sao? Tu vi của hắn không cao, cũng chỉ mới Kim Huyền thôi.

Miêu Tiểu Miêu nói xong, đột nhiên kiêu ngạo nói tiếp:

- Nhưng là vì hắn lúc trước chưa gặp danh sư, hơn nữa tu luyện cũng trễ, nhưng phu quân của ta lại có Không Linh Thể Chất vạn năm khó gặp! Một khi khởi động, sẽ không có gì ngăn cản được! Hừ hừ, Cửu U Đệ Nhất Thiếu ngày xưa, cũng có loại thể chất đặc biệt đó, mà trải qua hơn vạn năm của toàn bộ đại lục, cũng chỉ xuất hiện hai người có Không

Linh Thể Chất, chính là phu quân của ta và Cửu U Đệ Nhất Thiếu! Huyễn phủ của chúng ta đều khẳng định, Quân Dạ chính là một Cửu U Đệ Nhất Thiếu khác, cũng là người trong vạn năm qua có khả năng siêu việt hơn cả Cửu U Đệ Nhất Thiếu!

Dường như lo sợ mọi người không biết Không Linh Thể Chất quý giá cỡ nào, Miêu Tiểu Miêu còn cố ý giải thích một tràng.

- Hừ, Không Linh Thể Chất trong truyền thuyết!

Độc Cô Tiểu Nghệ hung hăng trừng mắt liếc nhìn Quân Mạc Tà.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 361: Thu Phục "Hũ Giấm Chua".

Nhìn Quân Mạc Tà, Miêu Tiểu Miêu hơi chột dạ, hối hận không nên nói ra những lời lúc nãy. Bởi vì nàng cũng biết, vô luận Mặc Quân Dạ có cố gắng như thế nào thì Tà chi quân chủ Quân Mạc Tà trước mắt đã bỏ xa hắn vời vợi.

Thánh tôn cường giả mười chín tuổi.

Chủ nhân Tà Quân phủ, Tà chi quân chủ.

Thanh danh lừng lẫy, hơn nữa tuổi Quân Mạc Tà còn rất trẻ, nhất định sẽ thành truyền kỳ độc nhất vô nhị trên đại lục.

Mặc Quân Dạ cho dù có được Không Linh Thể Chất trong truyền thuyết nhưng dù sao tu luyện quá trễ. Muốn đạt tới tu vi như Quân Mạc Tà thì ít nhất cũng phải trăm tuổi. Mà khi đó thế giới đã thay đổi rồi.

Nhưng hắn cũng không thể so với Mặc Quân Dạ của ta được. Hừ, Quân Mạc Tà này từ đầu đến đuôi rất hoa tâm. Đã có nhiều giai nhân như vậy lại còn muốn thu hút sự chú ý của ta.

Miêu Tiểu Miêu rất tức giận, nhất thời cảm thấy Mặc Quân Dạ so với Quân Mạc Tà thì tốt hơn biết bao... Quân Dạ rất chung tình... cho dù là đối với vị tỷ tỷ kia hay là đối với ta cũng vậy.(NB : đúng là yêu người yêu cả đường đi lối về)

- Ta thực hâm mộ muội...

Quản Thanh Hàn nhẹ nhàng nói, những lời này đều xuất phát từ tận đáy lòng.

Miêu Tiểu Miêu cười nói

- Quản tỷ tỷ cứ trêu ta hoài. Ai mà không biết năm đó Quân phủ chủ vì người cho dù lực lượng còn yếu vẫn ngang nhiên đối kháng với Huyết Hồn sơn trang, lấy sức của một người đối kháng cả Thiên Hương thành, một người một kiếm không tiếc giết đến máu chảy thành sông, mặt không đổi sắc. Quản tỷ tỷ, với một nữ nhân thì có được một nam nhân vì mình làm những chuyện như vậy mới thực đáng hâm mộ đó.

Quản Thanh Hàn vẻ mặt dịu dàng, nhớ tới năm đó Quân Mạc Tà vì mình làm hết mọi việc, càng nghĩ trong lòng càng xúc động. nhìn Quân Mạc Tà, ánh mắt đầy tình thâm.

Chính là hắn, hắn đã thay đổi cuộc sống cực khổ của mình, làm cho mình hạnh phúc. Là một nữ nhân, ta còn mong gì hơn chứ.

Ánh mắt ghen tị của chúng nữ đều tập trung đến trên người Quản Thanh Hàn.

- Tiểu Miêu muội muội, phu quân của ngươi để lại một cầm khúc? Có thể cho chúng ta thưởng thức một chút hay không ? Chúng nữ đều thông hiểu âm luật, hơn nữa trình độ không thấp đâu. Những lời này của Mai Tuyết Yên lại cấp cho Quân Mạc Tà thêm phiền toái.

.

Làm sao lại nói tất cả đều tinh thông âm luật, nếu có thì cũng chỉ có Linh Mộng, Quản Thanh Hàn và Hàn Yên Mộng tam nữ là thông hiểu âm luật mà thôi, những người khác thì chẳng có chút hứng thú nào. Như Độc Cô Tiểu Nghệ thiên tính hoạt bát từ nhỏ, sinh ra trong gia đình quân nhân, nếu nói là múa thương lộng quyền thì may ra còn được.

Hơn nữa, nếu Quân đại thiếu gia sớm thăm viếng vài năm, thì nha đầu kia cũng có thể trở thành tài nữ. Đáng tiếc, từ khi nha đầu này gặp Quân Mạc Tà liền theo Quân Mạc Tà như một trợ thủ, nên phần lớn thời gian đều dành tu luyện võ công, lấy đâu ra thời gian nghiên cứu âm luật.

- Tuyết Yên...

Quân Mạc Tà trơ mắt nhìn Mai Tuyết Yên, giọng cầu khẩn.

- Kêu la cái gì? Trước kia chúng ta vì chàng mà phải ráng nhẫn nhịn, nhưng hiện giờ thì đã biết rõ lòng chàng rồi, để cho công bằng, chút nữa chàng phải làm cho mỗi người chúng ta một bài thơ, một bài từ và một cầm khúc. Để xem phu quân chúng ta đa tài ra sao. Nếu chàng làm không được thì hậu quả như thế nào chàng tự biết rồi đó.(NB: quả này tối ngủ WC à mà a Tà nhà mềnh có có làm ăn đc gì đâu cơ chứ)

Mai Tuyết Yên hùng hổ nói.

- Loảng xoảng loảng xoảng.

Quân Mạc Tà đang ngồi trên ghế mà cảm thấy như ngồi trên đống than.

- Đúng rồi, Mạc Tà ca ca, ca ca nhất định phải viết. Nếu không viết được hoặc viết không tốt thì ...

Độc Cô Tiểu Nghệ giương nanh múa vuốt uy hiếp.

- Các vị tỷ muội chuyện này không nên ép, bởi vì cái gọi là thước đều có ngắn, dài,(xích hữu sở đoản, thốn hữu sở trường). Mỗi người có sở trường riêng của mình. Quân phủ không rành chuyện này thì cũng nên thôi, âm nhạc và huyền công cũng giống nhau, cũng cần phải có thiên phú mới được.

Miêu Tiểu Miêu vui sướng khi thấy hắn gặp họa bèn giả bộ ra tay cứu giúp

- Hơn nữa, cho dù là có thiên phú thì cũng cần có thời gian rèn luyện mới được chứ biết qua loa cũng chẳng hay ho gì. Ha ha các vị tỷ muội cũng không nên ép buộc quá, đừng làm Quân phủ chủ khó xử, sẽ không hay lắm đâu.

Mạc Tà thống khổ lấy tay che mắt, cả người như cuộn tròn trong ghế.

Trời ạ, cái này gọi là khuyên giải hay sao?

- Tiểu Miêu muội muội, việc này muội không cần phải xen vào. Mạc Tà nếu làm không được như lời chàng nói thì chúng ta cũng chẳng làm gì được Tà quân chi chủ đại nhân này cả nhưng chúng ta sẽ không thèm để ý hắn nữa.(NB: nhìn mà ko làm gì còn đau khổ hơn là ko nhìn thấy a)

Mai Tuyết Yên ngữ khí rất nhẹ nhàng nói

- Nhưng trước hết hãy cho chúng ta vẫn thưởng thức khúc nhạc do phu quân của muội sáng tác đi. Chúng ta cũng không phải không nói lý lẽ, sẽ coi đây là tiêu chuẩn. Các tỷ muội, tiêu chuẩn như vậy có được không?

- Được để ta đi lấy đàn.

Độc Cô Tiểu Nghệ nói một tiếng rồi đứng lên, chạy nhanh ra ngoài.

Lấy khúc nhạc Quân Dạ làm tiêu chuẩn? Xem ra vị Tà quân chi chủ lần này thật sự là gặp nạn rồi.

Miêu Tiểu Miêu nhìn Quân Mạc Tà trong lòng rất khoái chí khi thấy hắn gặp nạn.

Tiểu tử, đừng tưởng ngươi huyên công cao cường là ngon, so với Quân Dạ của ta ... ngươi xứng sao? Nàng nói thầm trong lòng.

Lại dám có chủ ý với lão nương. Xem ta làm sao đùa chết ngươi. Miêu Tiểu Miêu âm thầm hạ quyết tâm đợi lát nữa đàn được mang đến,

mình nhất định phát huy tối đa sở trường của mình, làm cho Quân Mạc Tà phải ăn giấm chua mới được.

Tốc độ Độc Cô Tiểu Nghệ thật sự rất nhanh, chỉ một lát đã mang về một cây đàn cổ kính.

Chúng nữ đều nhìn Quân Mạc Tà, trung thần trong mắt không cần nói cũng biết.

Trời tạo nghiệt thì có thể được, người tạo nghiệt không thể sống. Quân đại thiếu gia chính là đang tự gây nghiệt rồi.

Mạc Tà thở dài, khẩu khí u oán giống như oán phụ nơi khuê phòng.

Trời ơi, đất ơi, sao mạng ta khổ vậy chứ?

Miêu Tiểu Miêu ngồi ngay ngắn trước cây đàn, tùy tay phẩy một cái, liền một loạt âm thanh vàng ngọc vang lên.

- Đàn tốt.

Miêu Tiểu Miêu lộ vẻ xúc động, thì ra cây đàn này so với cây đàn trong Huyễn Phủ của mình chỉ hơn chứ không kém.

- Cây đàn này, thân đàn làm bằng gỗ vạn năm, dây đàn làm từ gân thuồng luồng dưới đáy biển sâu và tơ Thiên Tằm. Tài liệu là do Mạc Tà thu thập, ta chỉ làm ra nó mà thôi.

Quản Thanh Hàn khẽ cười nói.

- Quản tỷ tỷ thật tài giỏi.

Miêu Tiểu Miêu tôn kính nhìn Quản Thanh Hàn một cái.

Nói biết đánh đàn cũng không gì to tát, chỉ cần là tiểu thư khuê các, danh môn thiên kim là ít ai không biết gảy đàn. Nhưng nói đến làm đàn thì vô cùng khó khăn. Nếu muốn chế tạo một cầy đàn tinh xảo và âm sắc hạng nhất thì đã khó càng thêm khó.

- Tiểu muội xin được bắt đầu.

Miêu Tiểu Miêu hít thở thật sâu, ngón tay ngọc nhỏ nhắn linh hoạt vừa động, tiếng đàn du dương vang lên.

Sầu triền miên, mọi người thấy hoa rơi trước mắt bay tán loạn, rực rỡ đầy đất.

Táng hoa ngâm.(NB: Khúc hát chôn hoa Hồng Lâu Mộng.Đại Ngọc các bạn có thể nghe ở đây : http://4vn/forum/showthread.php?7...-that-tinh-nha kéo xuống cuối trang nhé mấy bợn tiện thể quảng bá sản phẩm)

Tiếng đàn triền miên vang lên như bất tận.

Chỉ một khúc mở đầu mà Quản Thanh Hàn và chúng nữ liền như bị lạc vào nơi tuyệt đẹp mà ưu buồn trong tiếng nhạc.

- Hoa rơi, bay đầy trời...

Miêu Tiểu Miêu theo tiếng đàn ngân nga hát, trong đầu hiện lên giọng nói và dáng điệu, vẻ mặt vui cười của Mặc Quân Dạ. Trong lòng nàng chợt cảm thấ ngọt ngào, khúc Táng hoa ngâm này sầu triền miên nhưng nàng lại hát nó thành một khúc hát có chút hạnh phúc trong đó.

Đó là dĩ nhiên, tâm tình nàng hạnh phúc như thế, gảy đàn thì chỉ cần theo giai điệu, nguyên bản không thay đổi. Nhưng dù vậy cũng đủ rồi. (NB: xưa có người buồn cảnh có vui đâu bao giờ nay thì ngược lại a)

Sau một lúc lâu, tiếng đàn rốt cục dần dần trầm thấp, chấm dứt.

Trong phòng chỉ còn lại một mảnh im lặng, dự vị kéo dài như không dứt.

Một hồi lâu sau, Mai Tuyết Yên thở dài một hơi nói :

- Cầm khúc này tên gọi là gì?

- Táng hoa ngâm.

Miêu Tiểu Miêu trả lời.

- Cầm khúc này.. thật sự là của phu quân muội?

Quản Thanh Hàn tuy rằng tinh thông âm luật nhưng cũng tán thưởng không thôi và cũng có chút nghi ngờ

- Cầm khúc này tuy rằng có thể nói là tuyệt tác nhưng chính là do nam nhân yêu tha thiết thê tử của mình mà viết lên... vì vậy có cái gì đó không hợp lý.

Miêu Tiểu Miêu đỏ mặt lên, nhất thời có chút lắp bắp nói không ra lời. Cầm khúc này chính là Mặc Quân Dạ ngày đó sử dụng trong lúc tỷ thí, đâu phải vì viết cho nàng? Chẳng qua vì yêu tha thiết Tà chi quân chủ nên thổi phồng sự thật, không nghĩ tới Quản Thanh Hàn trình độ âm luật cao thâm như vậy, vừa nghe ra đã biết được nguyện vọng của nam nhân trong bài hát, liền chất vấn mình.(NB: theo mình biết khúc táng hoa ngâm này là Lâm Đại Ngọc đã mượn cảnh hoa nở rồi hoa tàn để cảm thán cho số phận không may của mình. Cũng chính vì ông trời ưu ái phú cho nàng cả sắc đẹp, tài hoa xuất chúng lại si tình sâu sắc, nên mới dẫn đến cảnh nàng chôn hoa, và mới có được khúc "Táng hoa ngâm". Lâm Đại Ngọc mượn hình ảnh cánh hoa rơi để ví với tính mệnh của mình, và gắn cuộc đời mình với cánh hoa rụng rơi)

Theo như lời Quản Thanh Hàn, lời hát này không phải là người yêu tặng cho nàng.

Chúng nữ nhìn nhau cười, các nàng như thế nào lại không biết nguyên do trong đó, tự nhiên cũng sẽ không truy cứu tới cùng.

Nhưng cũng vì khúc nhạc này mà các nàng đối với Quân đại thiếu gia oán hận giảm đi vài phần, chỉ cần không đặc biệt ám chỉ người nào đó là tốt rồi.

Ngay sau đó mọi người lại hỏi vài câu bắt Miêu Tiểu Miêu đem mấy câu thơ do Quân Mạc Tà làm đọc lên.

Miêu Tiểu Miêu tinh thần phấn chấn, phi thường vui vẻ, trước mặt tỷ muội mới quen này kể về tài hoa của tình lang mình với cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Những câu thơ về Xuân hoa thu nguyệt vừa được đọc lên, chúng nữ nhất thời chấn động. Từng đôi mắt đẹp sáng như pha lê nhìn về phía Quân Mạc Tà. Oa, không nghĩ tới vị Thiên Hương đệ nhất quần áo lụa là này còn ẩn tàng một tài năng như vậy.

Nhưng không thể tha thứ chính là... Trong nhà có nhiều tỷ muội như vậy nhưng hắn không làm thơ ca để mọi người vui vẻ, ngược lại để dành những thứ đó ra ngoài đi tán gái.

Chẳng lẽ hoa nhà không bằng hoa dại là sự thật?(NB: cơm ăn mãi cũng chán sao bằng phở đc đây)

Chắc là bởi vì hoa nhà đã định rồi, không mất đi đâu được nên cũng không để ở trong lòng đây mà?

Thật sự là muốn nhẫn nhưng không được.

Thủ đoạn "giấu dốt" này làm mọi người tức giận.

Vừa mới giảm một chút thì oán khí lại tăng lên lần nữa.

Khi bài thơ đọc tới đoạn: Thuận lòng trời chưa chắc đã tồn tai, tuy nghịch thiên mà vẫn cười vang, người nào được như ta, một người một kiếm phiêu bạt nhân gian.(thủ'Thuận thiên vị tất tồn, nghịch thiên hợp cai tiếu, hà nhân như ngã, kiếm chỉ nhân gian ba đào! Nhật nguyệt nhập ngã hung hoài, khán ngã độc lĩnh phong tao. . .' na nhất thủ nhất xuất) Oán khí trong lòng chúng nữ rốt cuộc không chế trụ nổi.

Đại thiếu như ngồi trên đống lửa, ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách.

- Miêu cô nương, chúng ta ra ngoài nói chuyện được không?

Quân Mạc Tà xoa tay nói. Điều này liền động đến mấy hũ giấm chua đang ngồi...

- Ta không có hứng thú nói chuyện với ngươi.

Miêu Tiểu Miêu hừ một tiếng, lắc đầu nói, cũng không thèm để ý đến phản ứng của hắn.

- Hả? Chàng cùng Miêu muội muội nói chuyện gì thế? Chuyện trọng yếu gì mà tỷ muội chúng ta không thể nghe? Muốn nói cũng được nhưng cứ trả nợ cho tỷ muội chúng ta xong đã rồi hãy tính.

Mai Tuyết Yên hiện tại chính là thiết diện vô tư, trừng hai mắt, kiên quyết không buông tha.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 362: Nhà Thơ Vĩ Đại Nhất Sinh Ra Như Thế Đó.

Kiều Ảnh ở một bên mỉm cười khoanh tay đứng nhìn.

- Cái này... cái này...

Quân Mạc Tà vắt óc tìm mưu kế, xem ra hôm nay phải trổ tài đạo văn trộm thơ rồi.

- Tuyết Yên nói cũng phải. Ta đây làm một bài thơ dành cho Tuyết Yên trước.

Quân Mạc Tà hắng giọng một cái nói. Chúng nữ đều có một loại ánh mắt mong chờ nhìn hắn. Tuy nhiên cũng không thiếu người vui sướng khi thấy hắn gặp họa.

Tỷ như Miêu Tiểu Miêu, hiện tại trong lòng lại cười ngất trời. Ngươi là một tên võ phu lại khoe khoang nói mình sẽ làm thơ. Nhiều lắm thì viết được vài chữ cua bò mà thôi. Hừ hôm nay ta sẽ xem ngươi xấu mặt như thế nào. Để xem ngươi còn mặt mũi nào dám so sánh với Quân Dạ của ta không?

- À, có rồi. Tuyết Yên ung dung rộng lượng, dáng vẻ bao dung, làm cho ta rất có cảm hứng.

Quân Mạc Tà thong thả đi ba bước, vỗ tay phát ra tiếng nói

- Vân tưởng y thường hoa tưởng dung, xuân phong phất hạm lộ hoa nùng; nhược phi quần ngọc sơn đầu kiến, hội hướng dao thai nguyệt hạ phùng.

(NB: đây là bài đầu tiên trong 3 tác phẩm Thiên Bình Điệu ca mà Lý Bạch viết về Dương Quý Phi

Ngô Tất Tố dịch

Thoáng bóng mây hoa, nhớ bóng hồng.

Gió xuân dìu dặt giọt sương trong

Ví chăng non ngọc không nhìn thấy,

Dưới nguyệt đài Dao thử ngóng trông.”

Các bạn có thể tìm hiểu thêm về 3 bài Thiên Bình Điêu ca tại đây:

http://4vn/forum/showthread.php?t=10261)

Chúng nữ tức thời chấn kinh

Miêu Tiểu Miêu lại càng khiếp sợ nói không ra lời.

Chẳng lẽ Quân Mạc Tà thật sự là yêu quái? Có vẻ như hắn cũng chẳng phải lo lắng gì, chỉ trong vòng thời gian ngắn ngủi, đi ba bước liền làm một bài thơ hơn nữa còn là vô cùng thâm tình, đạt ý, rất phù hợp với thân phận khí chất của Mai Tuyết Yên.

Phần thơ này, vị tất đã kém Quân Dạ của ta. Không, chỉ là ngẫu nhiên thôi... Nhất định là ngẫu nhiên thôi.

- Hay lắm, hay lắm, giờ đến lượt Thanh Hàn.

Mai Tuyết Yên nghe xong bài thơ cảm thấy rất thỏa mãn, bài thơ tuyệt đẹp đủ để truyền lưu thiên cổ, khóe mắt hiện liên vẻ tươi cười hạnh phúc, còn ngoài miệng thì lại thúc dục.

- Thanh Hàn... Thanh Hàn... À có rồi.

Quân Mạc Tà giả bộ cau mày vòng vo, rồi lại vỗ tay một cái vang lên.

- "Ngã hựu hữu liễu,

Danh hoa khuynh quốc lưỡng tương hoan,

Trường đắc quân vương đới tiếu khan.

Giải thích xuân phong vô hạn hận,

Trầm Hương đình bắc ỷ lan can.

(NB: Bài thứ 3 của Thanh Bình Diệu Ca ae có thể đọc bên trên

Dịch nghĩa:

Danh hoa nghiêng nước cùng sánh đôi vui.

Luôn được quân vương nhìn ngắm tươi cười.

Gió xuân làm tiêu tan nỗi giận hờn vô kể

Khi cùng nhau ngồi tựa lan can nơi đình Trầm Hương phía bắc.

Dịch thơ

Sắc nước nghiêng thành hoa sánh đôi

Quân vương say đắm ngắm hoa cười

Gió xuân thổi hết bao hờn giận

Đình Trầm phơi phới tựa hiên vui.

Xem thêm về giải nghĩa của 3 bài thơ

http://thohoangnguyenchuong.weebly.c...ory/all/1.html)

Mọi người đều sững sờ.

Mạc Tà lại có thể làm ra bài thơ này. Bên trong bài thơ này có câu "Vô hạn hận" và "Khỉ lan kiền" quả thực vô cùng phù hợp với khí chất độc đáo và cái mông to tròn của Quản Thanh Hàn.

Thiên tài!!!

Chúng nữ trong ánh mắt đều bắn ra tinh quang.

Độc Cô Tiểu Nghệ là người duy nhất trong chúng nữ từng biết qua tài nghệ làm thơ của Quân Mạc Tà, đó chính là lúc ở Kim thu tài tử yến. Bất quá nhớ tới Quân Mạc Tà làm thơ khi đó, chính Độc Cô Tiểu Nghệ cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng xấu hổ vô cùng: “Muốn cùng ta nói chuyện hả? Không xinh đẹp thì khỏi đi; không cần nói lời yêu ta, ta là người xấu xa; không cần quyến luyến ta, ta chính là truyền thuyết; Không nên trêu chọc ta, ta làm cho ngươi hộc máu.” (NB: tại hạ miễn bình luận về bài thơ này)

Vậy mà cũng kêu là thơ? Quả thực chính là đồ bỏ đi, nghe xong giống như ngửi mùi *** chó.

Cho nên Độc Cô Tiểu Nghệ chưa từng mong mỏi có một ngày Quân Mạc Tà có thể làm thơ, ca. Nhưng trước tất cả những chuyện này làm cho Độc Cô Tiểu Nghệ miệng mở to, hai tay dụi dụi mắt. Là Quân Mạc Tà thật sao? Ta không phải đang nằm mơ chứ?

Miêu Tiểu Miêu cũng dụi dụi mắt, quả thật là làm cho người khác kinh sợ mà.

Nếu nói lần đầu là ngẫu nhiên thì cũng có thể chấp nhận nhưng lần thứ hai cũng như lần đầu thì có ngẫu nhiên nữa không?

Rốt cục dưới sự mong mỏi của chúng nữ, Quân Mạc Tà đi đông đi tây làm cho mỗi người một bài thơ, cái này mới xem như dẹp tan cỗ oán khí trong lòng các nàng.

Cuối cùng ngay cả Kiều Ảnh cũng được Quân Mạc Tà tặng một bài thơ tuyệt cú:

“ Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập,

Nhất cố khuynh nhân thành,

Tái cố khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc.

Giai nhân nan tái đắc”

(NB:Bà Vệ hoàng hậu được Vũ Đế sủng ái, tuổi già sắc đẹp suy giảm, nhà vua muốn chọn một người đẹp sung vào cung.

Anh của Lý phu nhân là Lý Diên Niên, một người giỏi âm nhạc nổi tiếng đời Hán. Có một bận, Lí Diên Niên được triệu vào cung biểu diễn âm nhạc, biết Hán Vũ Đế đang tìm nguồn vui mới, bèn biễu diễn tiết mục “ Bắc Quốc Giai Nhân”. Khi âm nhạc trổi lên du dương, Lí Diên Niên hát rằng:

“ Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập,

Nhất cố khuynh nhân thành,

Tái cố khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc.

Giai nhân nan tái đắc”

Dịch :

“ Phương Bắc có người đẹp,

Đẹp tuyệt thế mà còn đơn chiếc,

Quay nhìn một lần làm nghiêng thành,

Quay nhìn lần hai thì nghiêng nước.

Thà là không biết cái đẹp khuynh thành khuynh quốc.

Người đẹp khó gặp đến hai lần”.

Sau đó từ “khuynh thành khuynh quốc” trở thành điển cố để hình dung người đẹp.

Hán Vũ Đế xem tiết mục ấy, và bị thu hút, mới hỏi Lí Diên Niên: “ Người đẹp mà ngươi hát đó, trên đời này thật có người con gái đẹp như vậy sao?”.

Chị của Hán Vũ Đế là Bình Dương công chúa nói: “Lí Diên Niên có người em gái, là một người đẹp khuynh thành khuynh quốc như thế”. Lí Diên Niên qua biểu diễn ca múa, đã khéo léo đem em gái mình tiến cử vào cung. Chi tiết xem tại:

http://vi.wikipedia.org/wiki/Hi%E1%B...C4%90%E1%BA%BF)

Tất cả đều vui vẻ.

Mọi người nhìn Quân Mạc Tà bằng ánh mắt cực kỳ khâm phục. Thật lợi hại. Rất tài hoa. Chỉ nháy mắt đã làm ra liền mấy bài thơ hơn nữa đều là tuyệt tác, kinh điển trong kinh điển. Cho dù là thi sĩ đương thời cũng khó mà làm được như vậy. Thật là một nhà thơ vĩ đại.

Nếu Quân Mạc Tà biết các nàng đang nghĩ gì chắc sẽ buồn bực: thì ra nhà thơ vĩ đại nhất đã ra đời như vậy.

Chỉ có Miêu Tiểu Miêu cho dù trong lòng bội phục nhưng cũng có chút buồn bực: Người này sao có thể lợi hại như vậy? Bộ dạng thì ẻo lả

như vậy không có chút phong phạm nam nhân nhưng lại có thi phú như vậy, ông trời thật sự là không có mắt mà.

Nếu Quân Mạc Tà biết Miêu Tiểu Miêu nghĩ gì trong lòng chắc sẽ ộc máu tại chỗ: Bộ dạng của ta chỉ tuấn tú một chút thôi, sao lại gọi là ẻo lả? Sao lại không có phong phạm nam nhi?

Thấy chúng nữ đều dùng một loại ánh mắt mến mộ nhìn chăm chú vào Quân đại thiếu gia, mỗi người ai nấy mặt mày đều hớn hở, bộ dạng vô cùng hài lòng. Miêu Tiểu Miêu trong lòng vô cùng khó chịu, cặp mắt trắng dã, hừ, sùng bái dữ vậy sao? Chỉ biết làm vài câu thơ thôi mà, làm sao được như Quân Dạ của ta, tinh thông cả âm luật.

Nghĩ đi nghĩ lại, ngọc thủ liền vuốt nhẹ dây đàn, ánh mắt lộ ra một tia hoài niệm và nhớ nhung: Quân Dạ... chàng ở đâu? Chàng có biết ta nhớ chàng nhiều thế nào không?

Nếu chàng ở đây, vị Tà chi quân chủ này làm sao so với chàng được? Cũng làm cho chúng nữ biết, Quân Dạ của ta mới là giỏi nhất.

Tiếng đàn vang lên lại làm cho chúng nữ khôi phục lại vẻ ban đầu: Thơ thì cho qua, còn nhạc thì sao đây? Mỗi người một bài?

Hừ, chàng có thể chỉ vì Miêu Tiểu Miêu soạn ra một bài thôi sao. Không được! Không thể nhẫn được. Không thể không nói nữ nhân khi ghen quả thật rất đáng sợ.

Tuy rằng chúng nữ đã biết bài hát này không phải Quân Mạc Tà đặc biệt làm cho Miêu Tiểu Miêu nhưng chỉ cần chúng nữ nghĩ rằng như vậy thì đúng là như vậy, nói do người thì đúng là do người rồi.

Cho nên...

Mạc Tà một khắc trước còn dương dương tự đắc hưởng thụ ánh mắt sùng bái của mọi người nhưng ngay lập tức lại lâm vào một mảnh hỗn độn...

Ách.

Vẫn như cũ, mỗi người một bài.

Yêu cầu này làm cho Quân đại thiếu muốn hộc máu tại chỗ.

- À, các nàng nghe xong nhiều thơ như vậy chắc là mệt rồi, để ta đi xem Đường bàn tử đang làm gì, ngăn ngừa hắn làm hại Tà Quân phủ của chúng ta.

Quân Mạc Tà tìm lý do trốn tránh nhưng lại bị Mai Tuyết Yên ngăn lại. Tiếp theo đám người Độc Cô Tiểu Nghệ như ong vỡ tổ ào ra lấp lối đi.

Còn muốn chạy? Không có cửa đâu.

Nhìn thấy một đám nữ vương ngăn ở cửa, Quân đại thiếu chỉ có cười khổ, trong lòng hô to một tiếng:

- Cứu mạng a. Các vị mỹ nhân của ta, xin hãy thương xót. Các nàng biết soạn nhạc chứ đâu phải ăn rau cải đâu, cũng phải có cảm hứng, sau đó nảy sinh ca từ, rồi lại cân nhắc chỉnh sửa đi, chỉnh sửa lại mới có thể ra được một bài, các nàng không biết gian nan thế nào đâu.

Quân Mạc Tà mặt mày ủ rủ nói.

Đại thiếu gia bên này diễn khổ hi vọng có thể khiến cho chúng nữ hiểu và bỏ qua chỉ là không được như ý nguyện của hắn, sự đáng thương của hắn chẳng những không có sự đồng tình, mà còn có tác dụng ngược lại.

Khí thế chúng nữ có vẻ như tiếp tục tăng lên, một đám mặt mày đỏ gay. Quân Mạc Tà trong lúc nhất thời có điểm nghi hoặc, không hiểu.

- À, thì ra Mạc Tà ca ca ghét bỏ ta, khinh thường ta không hiểu ca từ là gì. Khó trách chàng ở trước mặt ta một chút hứng thú sáng tác cũng không có.(NB: xác đinh a Tà)

Độc Cô Tiểu Nghệ lấy tay lau nước mắt nói. Mới chỉ có chút xíu thôi mà tiểu nha đầu nước mắt đã chảy ròng ròng, sắp khóc thành tiếng.

Đại thiếu gia ta ngây ngốc một hồi:

- Ta nói vậy hồi nào? Ta đâu có nói vậy? Ta cái gì cũng không nói a.

- Còn nói nữa? Chúng ta đều không biết soạn nhạc là gian nan, chỉ có biết ăn rau cải trắng thôi, thật hâm mộ Miêu tiểu muội, người ta có một trượng phu tri kỷ, hai người rất hợp nhau, như song kiếm hợp bích, như trời sinh một đôi. Chàng không cần phải nói nữa, chúng ta hiểu rồi.

Mai Tuyết Yên có chút ai oán nói.

Mai đại mỹ nhân kiểu này xem ra là định phá tới bến luôn rồi.

Đại thiếu gia nhà ta không những choáng váng mà còn hoàn toàn sụp đổ, ánh mắt trợn ngược:

- Sao lại như vậy, ta làm gì có ý đó. Oan cho ta quá.

Miêu Tiểu Miêu nhanh chóng khuyên giải

- Chư vị tỷ tỷ, Quân phủ chủ nói cũng đúng, chuyện này phải có cảm hứng, nếu không thì cho dù có là thiên tài cũng không làm được đâu.

- Thì ra chúng ta khi ở cùng một chỗ thì không có cảm hứng, còn phu quân của Miêu muội khi ở gần có rất nhiều cảm hứng phải không? Xem ra thì hai vợ chồng muội tình cảm thật là tốt...

Hàn Yên Mộng chu miệng, chua chát nói.

Mạc Tà hoàn toàn đầu hàng, vô cùng buồn bực, miễn cưỡng cầu xin tha thứ

- Thú vui giải trí này không phải lúc nào cũng có được, cho dù ta là thần tiên cũng không làm được, các mỹ nhân xinh đẹp, tha cho ta lần này đi.

Nói thì như vậy nhưng Quân đại thiếu cũng không gặp nhiều khó khăn khi nhớ lại những ca khúc kinh điển có sẵn trong đầu hắn. Nhưng nếu cứ nuông chiều các mỹ nữ như vậy thì sau này đừng nói là một bài hát mà còn nhiều thứ khác nữa, to lớn hơn nữa, sớm hay muộn thì hắn cũng chết chắc, người ta thường nói miệng ăn núi lở mà.

Chúng nữ thấy Quân đại thiếu gia vẻ mặt hổn hển cũng không phải giả bộ bèn nhìn Quản Thanh Hàn. Nói đến thi từ ca phú, thì Quản Thanh Hàn được xem là cao thủ, trình độ so với Quân Mạc Tà lại càng cao hơn. Nên mọi người nhìn để nghe ý kiến của nàng.

Quản Thanh Hàn vừa rồi cũng không hùa với chúng nữ công kích Quân đại thiếu gia bởi vì nghe Miêu Tiểu Miêu nói lời ngẫu nhiên mà lâm vào trầm tư, hồi tưởng đến tình cảm Quân Mạc Tà dành cho mình, quả thật rất tốt, chàng yêu mình thật lòng.

Chúng nữ đem ánh mắt tập trung vào Quản Thanh Hàn liền làm cho nàng thức tỉnh, ôn nhu nói

- Các vị tỷ muội, lời Mạc Tà nói cũng không sai, vô luận là viết thơ, vẽ tranh, hay soạn nhạc, phàm là tác phẩm càng hay thì càng phải có linh cảm, và cơ hội. Mạc Tà tuy rằng siêu phàm nhưng hắn vừa rồi đã vì chúng ta làm nhiều bài thơ hay như vậy, tài trí hao tổn rất lớn, nếu ép hắn viết nhạc nữa thì cũng được nhưng có gượng ép, kết quả sẽ không hay ho gì, chi bằng tỷ muội nên châm chước cho hắn.

Quản Thanh Hàn không dễ dàng mở miệng, nhưng một khi mở miệng, lời nói rất chính xác. Chúng nữ vừa nghe nàng liền chấp nhận đạo lý này. Thương nghị một lúc sau vẫn đưa ra một yêu cầu: hôm nay chúng ta không làm khó chàng nhưng bài hát thì vẫn phải viết, hơn nữa phải thật hay làm mọi người vừa lòng, nếu không phải thì phải sửa lại cho đến khi nào mọi người cảm thấy hay thì thôi, không thể nào để thua Quân Dạ phu quân của Miêu Tiểu Miêu được.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 363: Cho Các Nàng Biết Ta Lợi Hại Thế Nào.

Miêu Tiểu Miêu ngồi bên cạnh vẻ mặt vui sướng khi thấy kẻ khác gặp họa, chờ xem kịch vui. Có điều nàng càng xem càng thấy biểu hiện của Mạc Tà cực kỳ xuất sắc khiến nàng vô cùng tức giận! Miêu Tiểu Miêu định bất kể thế nào cũng phải biến Quân Mạc Tà thành trò cười trước mặt nữ nhân của hắn, nhưng nàng lại không biết rằng mình cũng là một trong những nữ nhân của hắn. Mạc Tà vốn biết Miêu Tiểu Miêu tâm cao khí ngạo, nên với nàng hắn chọn làm những việc không giống người thường, bản thân luôn để tâm đến những chuyện vụn vặt như thế… Cuối cùng lại không biết chính vì thế mà gây ra mầm tai họa.

Quân đại thiếu trước đây mà biết nếu làm rõ ngọn nguồn mọi việc ngay từ đầu thì chuyện đã không đi đến mức này, hắn hối hận vô cùng. Hiện giờ hắn ruột gan rối bời, lại còn phải tỏ ra lạnh nhạt. Rõ ràng là lão bà của hắn, cần làm gì hắn cũng đã làm rồi, thế mà hắn lại phải giả bộ không biết nàng, muốn nhìn cũng không được, cái này là đạo lý gì đây…

Được rồi! Vậy ta sẽ thi triển tài năng, ta sẽ gảy một khúc nhạc cho các nàng nghe, cho các nàng biết ta lợi hại thế nào! Xem ra nếu như ta không thể hiện cho các nàng xem một chút thì các nàng không biết được phu quân của các nàng là một thiên tài kinh thế diễm tuyệt, có một không hai, cái thế vô song như thế nào!

Thấy xung quanh toàn là người không thể đắc tội nên Quân Mạc Tà cũng chỉ có thể thỏa hiệp mà thôi, biện pháp tốt nhất hiện giờ là đáp ứng mọi người gảy một khúc nhạc. Nhưng khi đàn, hắn lại nói:

- Lần này ta chỉ gảy một khúc nhạc mà thôi. Còn muốn ta gảy thêm một khúc nữa thì cần phải có thời gian để tích lũy cảm xúc mới có thể sáng tác ra được…

- Được!

Chúng nữ đồng thanh đáp lời, cũng không tiếp tục làm khó hắn nữa. Trên thực tế chúng nữ cho dù là không biết âm nhạc đi chăng nữa thì cũng đều biết rằng một thủ khúc từ lúc bắt đầu đến khi sáng tác hoàn chỉnh thì cũng cần một khoảng thời gian nhất định. Như vậy mới có thể tạo ra được một khúc nhạc hay. Nếu như cứ miễn cưỡng thì cũng chỉ tạo ra một thủ khúc nhạt nhẽo, vô hồn mà thôi. Hôm nay có thể bức hắn gảy một thủ khúc đã là kinh hỉ ngoài ý muốn của mọi người rồi.

Cho dù thủ khúc hắn tấu ra chẳng ra gì cũng không sao, biết đâu lại có thể làm hắn quên đi những sự việc không vui trong lòng?

Miêu Tiểu Miêu thấy hắn thực sự có vẻ đang chuẩn bị sáng tác nhạc, cũng có chút bất ngờ. Thầm nghĩ Quân Dạ của nàng muốn tạo ra được một thủ khúc như thế thì cũng cần phải có một khoảng thời gian thật dài. Nếu bắt buộc Quân Mạc Tà ngay tại đây phải soạn ra một thủ khúc như vậy, cho dù trình độ của hắn có cao như thế nào đi chăng nữa ca khúc ấy cũng khó mà hay được.

Người này thực sự có bổn sự vậy sao? Nàng có chút nghi ngờ thái độ của hắn. Nếu hắn thực sự chỉ làm qua loa, nàng nhất định sẽ vạch trần hắn, nói cho toàn bộ lão bà của hắn biết... Bắt hắn sửa đến lúc mọi người đều hài lòng mới thôi… Với bản lĩnh của kẻ này làm sao có thể sánh với Quân Dạ…

- Thực ra ta có thể thổi ngay khúc nhạc này, nhưng trước đó, ta muốn kể cho các nàng nghe một câu chuyện xưa. Bởi vì khúc nhạc này được sáng tác dựa trên câu chuyện xưa ấy…

Quân Mạc Tà tự nhiên là muốn thể hiện bản lĩnh hết mình:

- Ngày trước, có một thư sinh trẻ tuổi, tên là Lương Sơn Bá vì muốn đỗ đạt công danh nên đã đến Thư viện học tập…

Hắn vừa nghĩ đến câu chuyện xưa liền nhanh trí nhớ đến mối tình Lương – Chúc…

Dù sao khúc Táng Hoa Ngâm kia cũng thật ưu nhã, âm điệu thiết tha. Vô luận là ca từ hay âm khúc cũng đều đẹp đẽ, phối hợp nhuần nhuyễn. Nếu muốn tìm ra một khúc nhạc khác ngang bằng hay thậm chí hay hơn khúc Táng Hoa Ngâm thì đều rất khó. Kiếp trước muốn tìm một ca khúc như vậy, hoặc giả là tìm ra một ca khúc không sai biệt lắm với nó cũng không phải là khó. Nhưng trong trí nhớ của Quân Mạc Tà lại không có bất cứ ca khúc nào giống vậy, cái này gọi là chuyên tâm cái gì thì chỉ nhớ cái đó thôi… Khụ khụ, chủ yếu nhất là Phong Lăng không có nhớ được nhiều như vậy …

- … Lương Sơn Bá tuyệt vọng buồn đau mà phát bệnh đến ho ra máu rồi qua đời … Sau đó, khi Chúc Anh Đài đi đến trước mộ Lương Sơn Bá thì đột nhiên trời đất như sụp xuống, một tiếng nổ vang lên. Mộ phần của Lương Sơn Bá đột nhiên bị vỡ ra, bao phủ quanh người Chúc Anh Đài. Hồi lâu sau một trận sương mù bảy sắc từ dưới mộ lan ra, có hai hai con Hồ Điệp nhẹ nhàng bay lên. Từ nay cả hai tiêu dao tự tại, có đôi có cặp … Mà trong phần mộ đó cũng không còn thấy thi thể hai người nữa. Nguyên lai là do hai người có tình cảm sâu đậm cảm hóa trời đất. Khiến cho trời xanh cảm động khiến hai người hóa thành một đôi uyên ương Hồ Điệp, đời đời kiếp kiếp được ở bên nhau, cùng nhau đi đến chân trời góc bể….

Quân Mạc Tà dứt lời, chung quanh hắn đều là thanh âm nghẹn ngào của chúng nữ. Quay đầu lại nhìn thấy hốc mắt chúng nữ đều đỏ ửng, cho dù là người trầm ổn như Kiều Ảnh, bình tĩnh như Mai Tuyết Yên cũng không ngoại lệ …

- Thủ khúc này dựa vào câu chuyện ấy mà soạn nên, có tên là Uyên ương Hồ Điệp!

Quân Mạc Tà chậm rãi ngồi xuống nguyệt cầm trước mặt đưa tay gẩy. Tiếng đàn du dương vang lên, thủ khúc này vốn là phải do đàn vi-ô-lông độc tấu. Hiện giờ thời đại này thì làm gì có vi-ô-lông? Nhưng theo nhạc lý nói chung dùng nguyệt cầm độc tấu cũng được .. Cũng không phải dùng nguyệt cầm đàn không hay. Chẳng qua là nếu dùng đàn vi-ô-lông độc tấu thì âm điệu sẽ khác. Âm điệu của đàn vi-ô-lông có sắc thái tự nhiên trong sáng hơn, dùng đàn cổ thì có chút hơi réo rắt quá …

“Cây cỏ xanh ngắt, hoa nở rộ.

Thải Điệp ngần ngừ như muốn nói.

Nghìn năm còn mãi lưu truyền tình yêu ..

Sơn Bá vĩnh viễn yêu Anh Đài”

Cùng với tiếng đàn Quân Mạc Tà thấp giọng ngâm:

- Cùng trường cùng học suốt ba năm. Kề vai sát cánh chẳng xa rời. Ai nỡ đang tâm chia cắt tình son sắt, đâu biết biệt ly bởi lầu cao...

Tiếng đàn ngân lên, chúng nữ như thấy trước mắt hình ảnh Lương-Chúc. Một nam một nữ gặp nhau trong thư viện, quen biết rồi hiểu nhau … Nàng kia nữ giả trang nam, mà nam tử kia cư nhiên lại không biết. Mãi cho đến khi phải ly biệt thì mới biết được thân phận thực sự của nàng …

Lưu luyến chia tay, đau buồn nói lời tạm biệt. Tự mình ước hẹn chuyện trăm năm … Sau đó mới bất đắc dĩ phân ly. Lại không biết lần từ biệt đó lại là lần cuối hai người gặp nhau …

Sơn Bá tới Chúc gia cầu thân bị cự tuyệt. Sau khi về tới nhà bi phẫn mà lâm bệnh. Lại nghe tin Chúc gia cùng Mã gia định hôn sự. Mất hết lý tưởng, bạo bệnh mà bỏ mình. Chúc Anh Đài nghe tin Lương Sơn Bá chết mà đau lòng đến đoạn trường. Nàng oán trách tạo hóa trêu ngươi. Lúc đó kiệu hoa Mã gia đã tới, Chúc Anh Đài nén giận vì gia tộc mà bước lên

kiệu hoa đi tới trước phần mộ Lương Sơn Bá bất chấp sự ngăn cản mà bái tế. Ai ngờ dường như Chúc Anh Đài cùng Lương Sơn Bá như là tâm hữu linh tê, trời đất thét gào. Sấm sét kéo đến, phần mộ đột nhiên tách ra. Chúc Anh Đài nhanh chân nhảy vào phần mộ Lương Sơn Bá. Phần mộ khép lại, gió dừng mưa tạnh. Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài hóa thành Hồ Điệp, trở thành tiên ở chốn nhân gian. Tự do bay lượn…

Quân Mạc Tà không nghi ngờ gì sức mạnh của thủ khúc này.

Thủ khúc này ở kiếp trước của Quân Mạc Tà có vị trí cực cao. Mọi người đều tán dương chuyện tình yêu kiên trung của hai người bọn họ. Nhưng đối với chuyện họ làm lại không đồng ý, có điều bon họ sinh ra trong thời bình, chuyện phân chia thứ bậc không còn nặng nề như trước, sao có thể chân chính hiểu được nỗi đau của người trong cuộc…

Nhưng hiện tại hoàn cảnh bất đồng, Quản Thanh Hàn, Hàn Yên Mộng, Miêu Tiểu Miêu, Độc Cô Tiểu Nghệ những cô gái này người nào chẳng phải là con cháu của đại thế gia? Người nào lại không hiểu rõ vị trí cùng trách nhiệm của một nữ nhân trong gia đình quyền quý?

Ở trên cõi đời này, hầu hết nữ nhân của các đại thế gia đều vì lợi ích của gia tộc mà hi sinh. Trở thành công cụ mở rộng thế lực của gia tộc: Hai đại gia tộc vì lợi ích mà cùng ủng hộ hôn sự, đem gả bán con gái đi. Nào có mấy ai quan tâm ngày sau những nữ nhân đó sống thế nào? Trong lòng của gia chủ một gia tộc tự nhiên sẽ nghĩ là, gia tộc cung cấp cơn ăn áo mặc cho ngươi, nuôi ngươi lớn. Ngươi tự nhiên sẽ phải vì gia tộc mà báo đáp.

Cho dù sau này lấy chồng không hạnh phúc đi nữa… Chẳng qua các nàng cũng chỉ có thể thở dài, than cho số mình mệnh bạc mà thôi. Những cuộc hôn nhân vì lợi ích như thế đã hủy diệt đi bao ước mơ, bao khát khao hạnh phúc của các thiếu nữ cổ đại…

Thời đại cho phép, ích lợi của gia tộc ràng buộc, cho nên đã tạo nên bao nhiêu bi kịch.

Có người chỉ trích những thiếu nữ đó tại sao lại chịu khuất phục như vậy. Nhưng chưa từng có ai nghĩ tới, những thiếu nữ này vì sao phải chịu khuất phục? Bởi vì trong gia tộc đó còn có cha mẹ của họ, còn có người sinh ra và nuôi bọn họ lớn lên …

Công ơn nuôi dưỡng cả đời khó quên. Không chỉ nói riêng thời cổ đại, ngay cả Trung Quốc thời hiện đại cũng có những gia tộc như vậy, cũng có những thiếu nữ như vậy. Cốt nhục tình thâm, cùng hạnh phúc của chính mình, bên nào nặng bên nào nhẹ? Đó chính là một câu hỏi vĩnh viễn không có đáp án …

Quản Thanh Hàn có thể nói là người nhận thức rõ nhất đạo lý ấy. Cho dù Miêu Tiểu Miêu vốn là thiên kiêu chi nữ như vậy nhưng nếu không phải nàng có linh dược viên quý giá bên mình, lại có nhiều người tài năng trợ giúp bảo hộ, lại may mắn gặp được Mặc Quân Dạ thì nàng cũng nhất định không thoát khỏi vận mệnh phải trở thành công cụ cho gia tộc…

Còn có Hàn Yên Mộng nữa, tiểu nha đầu này chính là vật hi sinh cho cuộc hôn nhân chính trị. Chẳng qua vận khí của nàng tốt hơn, nàng được kết hôn với người nàng luôn thích. Sự may mắn của nàng quả thực là hiếm có …

Thậm chí ngay cả người ngày thường vô tư không chút lo nghĩ nào như Độc Cô Tiểu Nghệ, nếu nàng không gặp được Quân Mạc Tà, nếu nàng chưa từng hâm mộ hắn thì tương lai khi kết hôn nàng lại há có thể làm chủ được hôn nhân của mình? Nhưng Độc Cô Tiểu Nghệ lại hết sức cao minh, xuất ra hết mọi chiêu thức có thể dùng được. Qua bao nhiêu thử thách cùng đấu tranh mới được sự đồng ý của cha mẹ với chuyện mình cùng Quân Mạc Tà.

Trong chuyện này, tất cả mọi người có thể thấy được Độc Cô Tiểu Nghệ được tự do, làm gì tùy thích, thậm chí là có chút ngang ngược, càn quấy, điêu ngoa. Nhưng mấy ai biết được rằng nếu Độc Cô Tiểu Nghệ

không tỏ ra tùy hứng, liều lĩnh làm ra chuyện tình ầm ĩ kia thì chuyện hai người sẽ đi tới đâu?

Bằng với ấn tượng trong quá khứ của Độc Cô gia đối với Quân Mạc Tà cùng tình hình chính trị ở Thiên Hương Quốc lúc đó không cho phép Quân Gia cùng Độc Cô gia hai nhà nắm trong tay quân đội nhiều nhất nhì Thiên Hương Quốc được phép trở thành thông gia với nhau. Bằng với tính tình của Quân Mạc Tà, nàng nếu không tự mình tìm kiếm cơ hội, sao có thể thành công đây?

Nếu không phải Độc Cô Tiểu Nghệ vứt bỏ tất cả sự rụt rè của một nữ nhân, không cố gắng làm bao nhiêu chuyện như vậy thì cái chờ đợi Độc Cô Tiểu Nghệ có lẽ chính là bi kịch.

Cho nên một khúc "Hóa điệp" lại chân chính khắc họa được nỗi đau trong lòng của những thiếu nữ của các gia tộc thời đại này! Mà trên thực tế, mối tình Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài trong truyền thuyết này lại chính là biểu tượng cho sự đấu tranh vì hạnh phúc cá nhân, vượt trên định kiến thời đại, là một ước vọng khát khao của những người đương thời!

Cho dù lúc sống không thể ở cùng nhau, thì khi chết cũng hóa thánh Hồ Điệp cùng nhau bay lượn. Giấc mộng tươi đẹp này chính là khuyên con người ta kiên trì, hy vọng vào tương lai, dù hiện tại tuyệt vọng vẫn phải hy vọng, chính là mộng ước cho những người hữu tình có thể ở bên nhau vào một ngày nào đó…

Những người có tình trong thiên hạ sẽ đến được với nhau! Đây là tâm nguyện của mọi thời đại. Nhưng những người có tình chân chính đến được với nhau, từ xưa đến nay liệu có được mấy người?

Quản Thanh Hàn đang nghe, chợt nhớ tới Mộ Dung Tú Tú cùng Dạ Cô Hàn, hốc mắt không khỏi đỏ lên, giọt lệ trong mắt nàng lặng lẽ rơi xuống.

Hai người kia không phải cũng giống như Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài sao? Thậm chí hai người bọn họ cũng chẳng được như hai người Lương - Chúc!

Nếu không có Quân Mạc Tà, nhất định hai người bọn họ ngay cả tâm nguyện là chôn chung cùng một chỗ cũng không được hoàn thành …

Cái này không phải là tình yêu cảm động đến trời cao sao? Đáng tiếc ước mơ của bọn họ vẫn cần một điều kiện tiên quyết đó chính là kiếp sau duyên hai người chưa hết.

Bởi vì bọn họ cũng biết, kiếp này bọn họ không có cách nào đến được với nhau.

Cho nên bọn họ chỉ có thể gửi hi vọng tới kiếp sau. Nhưng hy vọng vào kiếp sau có phải là quá mờ hồ hay không?

Thậm chí đến ngay của Miêu Tiểu Miêu cũng đắm chìm vào trong đó. Ở phương diện âm luật, độ hiểu biết của nàng cực kì cao. Bản thân nàng phát hiện ra, nàng có thể từ ca khúc này bước sang một con đường khác, đi lên một cấp độ cao hơn…

Một khúc đã hết!

Một lúc lâu sau, mọi người vẫn im lặng không nói chuyện, chỉ có từng đợt âm thanh nức nở bị kiềm nén.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 364: Ta Đã Có Trượng Phu Rồi!

Lão đầu tử chính là một sát thủ xuất sắc nhất. Nhưng nhìn cả một lượng lớn cô nhi mà hắn bồi dưỡng kia, kiểu bồi dưỡng ấy, cách đạo tạo ấy… Có thực là lão đang bồi dưỡng ra sát thủ không?

Có lẽ là không phải! Nhưng vấn đề này Quân Mạc Tà lại vĩnh viễn không còn cơ hội để biết được đáp án.

Trong lòng hắn vẫn tin rằng, những người đó sau khi được lão đầu huấn luyện, ngay cả tương lai khi đã gác kiếm giải nghệ không làm sát thủ nữa thì vô luận như thế nào cũng vẫn sẽ có một cuộc sống rất dư giả!

Không thể tưởng tượng nổi lão đầu kia lại nghiêm khắc như vậy, đốc thúc huấn luyện như là ngược đãi, nhưng lại cung cấp rất nhiều kiến thức cho bọn họ. Hơn nữa mỗi một thứ học được, đi theo sau nó chính là sự đau đớn khắc cốt ghi tâm. Coi như là có muốn quên cũng vô phương quên được. Sự đau đớn đó đã là một vết sẹo trong linh hồn của người đó rồi…

Đến khi bọn họ chân chính đi ra trải nghiệm thế giới bên ngoài đều phát hiện rằng bản thân họ có thể làm được rất nhiều việc, thậm chí còn làm tốt nữa là khác, mà những việc họ thành thạo lại rất nhiều…

Mà thực tế, trước kia Quân Mạc Tà cũng từng có một huynh đệ do Hướng lão đầu đưa tới. Hắn không muốn tiếp tục đi theo con đường này, muốn ổn định cuộc sống làm một người bình thường theo đúng nghĩa của nó. Quân Mạc Tà cũng không biết được, với những người muốn giải

nghệ thì lão đầu sẽ xử lý như thế nào? Lão đầu cho tới tận bây giờ cũng chưa từng nói ra, những khi đó biểu tình của lão luôn rất là kỳ quái…

Có điều, một khoảng thời gian sau, khi Quân Mạc Tà không chú ý tới thì những thứ thuộc về bọn họ bao gồm tư liệu, hồ sơ chấp hành nhiệm vụ qua lại của các sát thủ toàn bộ lại biến mất không còn chút dấu vết nào…

Đây rút cục là sao? Rốt cuộc lão đã dùng cách nào? Đến tột cùng là toàn bộ đã bị giấu đi hay đã bị tiêu hủy hoàn toàn. Nhưng có một điều khẳng định chắc chắn là, những hồ sơ giấy tờ đó nhất định đã không còn. Trên thế gian này sẽ không còn người nào có thể nắm được chứng cớ phạm tội của họ được nữa.

Cuộc đời của bọn họ sau này, ít nhất cũng không phải sống trong sự đề phòng, ngờ vực.

Nghĩ tới đây, Quân Mạc Tà lặng lẽ thở dài. Thầm nghĩ: “Lão đầu, ngươi rút cục là người thế nào?”

Sau đó Quân Mạc Tà mới mở to mắt, phát hiện thất nữ trong phòng ánh mắt đều gắt gao tập trung trên người hắn. Ngay cả người như Miêu Tiểu Miêu, Kiều Ảnh cũng như vậy… Từng đôi mắt đẹp dõi theo hắn, là kinh hỉ, là ngạc nhiên, còn có bội phục…

- Mạc Tà ca ca…

Thanh âm của Độc Cô Tiểu Nghệ dường như còn chút nghẹn ngào nói:

- Thủ khúc này thật là dễ nghe… Muội nghe xong chỉ muốn khóc theo…

- Chúng thiếp cũng thế…

Chúng nữ sôi nổi thảo luận. Chỉ có hai người Quản Thanh Hàn cùng Miêu Tiểu Miêu lại cầm một tờ giấy, cấp tốc ghi ghi chép chép cái gì đó

lên mặt giấy. Hiển nhiên là muốn ghi lại khúc nhạc đó. Một khúc nhạc tuyệt tác như vậy, nếu không ghi lại truyền cho đời sau thì quả thực là chuyện tiếc nuối nhất đời người.

- Lương Sơn Bá này thực sự là đáng thương, đáng tiếc là hắn không có huyền công. Bằng không, gia tộc Chúc Anh Đài sẽ không làm như vậy, biến nữ nhi của mình thành vật để nịnh bợ kết thân với Mã gia…

- Hắn cũng thật là ngốc mà! Chung sống cùng nhau ba năm lại cư nhiên không phát hiện ra Chúc Anh Đài là nữ…

- Ghê tởm nhất chính là cái tên Mã Văn Tài kia! Mạc Tà ca ca, ngươi nếu như đã biết chuyện này, như thế nào lại không một đao chém chết hắn? Loại người như thế này còn để cho hắn sống làm gì?

- Đúng vậy! Loại người như thế cho dù chết trăm vạn lần cũng không có gì là đáng tiếc.

- Nói cho cùng. Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài vẫn là đôi uyên ương đáng thương nhất. May mà bọn hắn cuối cùng cũng được bên nhau. Chỉ mong ông trời thương xót bọn họ, để cho bọn họ mãi mãi được như vậy. Đời đời kiếp kiếp kết làm phu thê với nhau.

Ngay cả Mai Tuyết Yên cũng có chút xúc động, thở dài một tiếng nói:

- Mạc Tà, ngươi từ đâu mà nghe được cố sự này? Thật sự là cảm động đến tận tâm can mọi người mà.

- À... Chuyện này cũng là do ta vô tình nghe được. Câu chuyện này số người biết đến cũng không nhiều. Cũng vì nó xảy ra tại một địa phương hẻo lánh nên cũng không có lưu truyền rộng rãi ra bên ngoài.

Quân Mạc Tà lắp bắp kể.

Quản Thanh Hàn cũng nói:

- Chuyện này thực là quá cảm động mà. Nếu chuyện này rơi vào tai của các lão nhân thì chắc chắn họ sẽ phê phán hai người. Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài, trong mắt trưởng bối hai người bọn họ chân chính là đại nghịch bất đạo! Chuyện này lưu truyền ra bên ngoài mới là chuyện lạ đó…

Mạc Tà ngạc nhiên, không nghĩ tới Quản Thanh Hàn lại suy nghĩ sâu xa như vậy! Bất quá những lời nàng nói cũng đúng sự thật!

- Quân phủ chủ … quả nhiên là lợi hại!

Miêu Tiểu Miêu tâm phục khẩu phục nhìn Quân Mạc Tà khen ngợi:

- Học vấn của ngài so với phu quân ta quả thực là kẻ tám lạng người nửa cân! Học vấn của cả hai người cũng đã vượt xa những người khác.

Quân Mạc Tà dở khóc dở cười. Nha đầu kia cũng quá đề cao Mặc Quân Dạ rồi. Chính mình đem sự tích Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài sửa lại một chút thì tựn nhiệ nàng lại khen ngợi hai bên kẻ tám lạng người nửa cân, lại còn nói tài giỏi hơn người thường rất nhiều, quả thực khiến hắn buồn bực, tức giận vô cùng...

“Nha đầu kia, đến lúc này rồi mà còn bướng bỉnh không phục”. Độc Cô Tiểu Nghệ bĩu môi. Mấy nàng còn lại cũng rất dồng tình với Độc Cô Tiểu Nghệ. Hiển nhiên các nàng cho rằng ngày hôm nay tỷ muội bọn họ đã thắng lợi.

Kết quả này đã rất rõ ràng, đây chính là một thủ khúc tuyệt vời, so với Táng Hoa Ngâm mọi người thường nghe nhiều thì còn cảm động nhiều hơn. Điều duy nhất chính là viên ngọc này có chút tỳ vết, chính là ca từ hơi kém một chút. Bất quá cũng không kém bao nhiêu.

Độc Cô Tiểu Nghệ hiển nhiên đã thỏa mãn rồi.

- Thanh Hàn tỷ tỷ, người nhớ kỹ chưa? Tỷ nhớ kỹ rồi thì sau này chúng muội có thể thường xuyên nghe tỷ đàn khúc này rồi.

Độc Cô Tiểu Nghệ nói.

- Tại sao lại phải làm việc thừa thãi như thế? Để cho Quân phủ chủ đàn cho không phải tốt hơn sao?

Miêu Tiểu Miêu cấp thêm cho Quân Mạc Tà một trái bom.

- Hắn? Đánh đàn sao?

Độc Cô Tiểu Nghệ buồn bực nói:

- Người này lười muốn chết. Trừ bỏ cái vỏ bọc đẹp đẽ để câu dẫn nữ nhân bên ngoài, cùng lúc thể hiện tài năng ra. Thì những lúc khác muốn làm cho hắn nhúc nhích, quả thực là so với lên trời còn muốn khó hơn. Ta thật không dám ôm hi vọng hão huyền.

Nói xong, Độc Cô Tiểu Nghệ quay sang Miêu Tiểu Miêu không mang chút hảo ý nào nói:

- Tiểu Miêu muội muội. Ta đã nói với ngươi rồi, nam nhân tất cả đều cùng một loại. Đừng nhìn phu quân ngươi trước kia vì ngươi mà sáng tác thơ. Hừ hừ... Hiện giờ ngươi đã rơi vào tay giặc, hắn cũng sẽ không vì ngươi mà sáng tác nữa. Cho nên những thứ khi mất đi mới biết giá trị chân chính của nó.

- Không đâu! Quân Dạ tuyệt đối không phải là người như vậy!

Miêu Tiểu Miêu mỉm cười tự tin đáp lại. Nàng thầm nghĩ trong lòng: “Ngươi cho là hắn hoa tâm giống với vị Tà Quân Chủ này sao? Quân Dạ của ta là một người chân thành, thâm tình, chung thủy và kiên trinh cơ mà…”

- Ha ha!

Vừa nghe lời ấy, nhất thời từ Độc Cô Tiểu Nghệ cho tới tất cả mọi người đều cùng cười lớn.

Ngay cả người bình thường băng lãnh như Mai Tuyết Yên cùng Quản Thanh Hành cũng không nhịn được mà cười.

- Được rồi!

Mắt thấy Quản Thanh Hoàn đã ghi chép xong, Mai Tuyết Yên nói:

- Chúng ta đi dạo một lát, các ngươi cứ ở trong này trò chuyện. Mạc Tà, ngươi không phải có điều muốn nói với Miêu cô nương hay sao? Chúng ta sẽ không quấy rầy hai người nói chuyện nữa.

Nói xong chúng nữ vui vẻ đứng dậy, Mai Tuyết Yên cũng không có quên kéo Kiều Ảnh đi theo. Một lúc sau trong phòng chỉ còn lại hai người Quân Mạc Tà cùng Miêu Tiểu Miêu.

Vẻ mặt chúng nữ trước khi rời đi đều rất quái dị, tựa như là bộ mặt giễu cợt nhìn về phía Miêu Tiểu Miêu, ánh mắt lại càng cực kỳ quái dị.

Loại ánh mắt này làm cho Miêu Tiểu Miêu lo sợ. Nhìn người không thể nhìn vẻ bề ngoài của người đó. Quân Mạc Tà người này bề ngoài nhìn nho nhã, nhưng trong lòng như thế nào mình lại không biết. Vạn nhất người này trong ngoài không đồng nhất thì sao! Nếu quả thật hắn đúng như Mạc Vô Đạo miêu tả thì mình phải làm sao bây giờ?

Trong lúc Miêu Tiểu Miêu ngây người, những người khác đã rút đi không còn một ai, hiện giờ chỉ còn nàng đối mặt cùng Quân Mạc Tà, hoàn cảnh này khiến cho Miêu Tiểu Miêu càng bối rối.

- Quân… Quân phủ chủ… Ngươi ngươi… Ngươi có chuyện gì cần nói với ta? Không thể nói chuyện này trước mặt các vị tỷ tỷ sao?

Trên mặt Miêu Tiểu Miêu khó mà che dấu vẻ kinh hoàng. Nha đầu này có vẻ như đã sẵn sàng bỏ chạy.

Chỉ cần Quân Mạc Tà có động tác gì quá phận phỏng chừng nha đầu kia sẽ như một con thỏ nhảy một cái ra ngoài. Ít nhất nếu không chạy trốn được thì cũng sẽ lập tức hét “Cứu cứu” ầm ĩ lên.

Không thể trách Miêu Tiểu Miêu nhát gan, thực sự là hình tượng của người kia trong mắt nàng không có chút đáng tin cậy nào cả.

- Ta chỉ là muốn tâm sự một chút với nàng mà thôi. Ha ha. Không cần khẩn trương như thế…

Quân Mạc Tà đang nghĩ: “Rốt cuộc nên mở miệng như thế nào đây?”

- A! Ta... Ta đã có trượng phu rồi. Ta thực tâm yêu hắn, hắn cũng thương ta... Ta sẽ… Ta sẽ không thích người khác. Trượng phu của ta là người có Không Linh Thể Chất trong truyền thuyết, thực sự rất lợi hại đó. Ngươi… Ngươi không được làm bậy!

Vừa nghe mấy chữ “Tâm sự một chút” Miêu Tiểu Miêu càng sợ. Lần đầu tiên gặp mặt đã muốn tâm sự cùng ta. Ta thì có gì mà tâm sự cùng ngươi cơ chứ?

- Khụ khụ… Ta biết ngươi có trượng phu rồi.

Quân Mạc Tà thầm nghĩ: “Trượng phu ngươi đang ở ngay trước mặt ngươi, nhưng ngươi có nhận ra đâu…”

- Ta nói… Tiểu Miêu à, ngươi…

Quân Mặc Tà bất đắc dĩ buông tay xuống.

- Ngươi!

Miêu Tiểu Miêu không chịu nổi, mặt lạnh quát lên:

- Quân phủ chủ, ta tôn kính ngươi là anh hùng một phương, nhưng xin ngươi cũng không nên quá phận! Tà Quân phủ cố nhiên cường đại nhưng Phiêu Miểu Huyễn Phủ chúng ta cũng tuyệt đối không phải dễ chọc. Ở phương diện xưng hô, Quân phủ chủ nên chú ý từ ngữ một chút! Tiểu Miêu, xưng hô như thế này ta không dám nhận. Huống chi giữa ta và ngươi cũng không có quan hệ gì mà có thế gọi như thế…

Nàng lời lẽ sắc bén, thái độ ác liệt, khuôn mặt lạnh lùng. Không có mấy người có đủ tự tin trực tiếp lên án với vị Tà Quân Chủ danh chấn thiên hạ như thế.

- Kỳ thật, Mặc Quân Dạ kia có cái gì tốt? Sống trong nhục nhã mà lớn lên. Tu vi chỉ dừng lại ở mức Kim Huyền, còn chưa tới mức đáng được coi trọng. Coi như là hắn có Không Linh Thể Chất trong truyền thuyết đi chăng nữa, muốn trở thành cường giả cấp độ như ta đây ít nhất cũng phải một trăm năm. Ngươi xem ta so với hắn không hơn sao? Sao lại cố chấp một mực tình thâm với hắn như vậy? Không tin ngươi thử so sánh mà xem?

Quân Mạc Tà cười hắc hắc vô sỉ nói.

- Quân phủ chủ, ngươi quả nhiên là muốn khơi mào đại chiến hai nhà sao?

Miêu Tiểu Miêu lạnh lùng nhìn hắn.

- Mặc Quân Dạ có tốt hay không đối với ngươi có quan hệ gì? Trượng phu của ta há lại có thể để cho ngươi buông lời dèm pha như thế? Ta chỉ cảm thấy Quân phủ chủ rất tốt bụng. Nhưng trong mắt ta, ngươi vĩnh viễn như thế nào cũng không bằng Quân Dạ của ta…

Mạc Tà không nói gì, có vẻ như đang xấu hổ, lại càng không cách nào nói ra sự thật. Đột nhiên con mắt hắn đảo qua, hiển nhiên là đã nghĩ ra chủ ý nào đó. Nhìn thấy tư thế sẵn sàng đón địch của Miêu Tiểu Miêu nhẹ nhàng nói:

- Vượt qua thiên kiếp. Trên người ô uế như vậy, bên kia vừa hay lại có cái ao nhỏ, hai ta cùng nhau tắm táp, xoa bóp cho nhau được không ?

Đúng là ngày đó sau khi Miêu Tiểu Miêu độ kiếp thành công, hai người tới bên cạnh hồ nước nhỏ. Đó là nguyên văn lời Mặc Quân Dạ nói khi đó.

- Cái tên vô sỉ này! A! Ngươi…

Miêu Tiểu Miêu theo bản năng vừa mới thốt ra, tức thì đã cảm giác được có chút gì không đúng. Nàng trợn to mắt nhìn Quân Mạc Tà. Câu “Chúng ta xoa bóp cho nhau được không”, những lời này đối với nàng mà nói là những lời mà đời đời kiếp kiếp nàng không thể nào quên.

Bởi vì sau những lời này là lúc mà tấm thân xử nữ của mình đã bị một người nào đó cướp đi…

- Ân, lấy trời làm bàn cờ, lấy tinh tú làm quân cờ, ai dám vung tay? Lấy đất làm đàn, lấy đường làm dây, người nào dám gảy…?

Quân Mạc Tà ôn nhu cười nhìn Miêu Tiểu Miêu, lại nói:

- Lấy thiên lôi làm trống, lấy sét làm cờ, ai dám xông pha…

Thân hình Miêu Tiểu Miêu kịch liệt run rẩy. Thiếu chút nữa là té ngã trên mặt đất. Nàng nức nở thốt lên những âm thanh rời rạc, ánh mắt nhìn Quân Mạc Tà mông lung mê man.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 365: Ngươi Quá Tàn Nhẫn!

Trời làm bàn cờ, câu đối này cứ cho là người trong Huyễn Phủ truyền ra bên ngoài nhưng Sấm làm trống trận, sét làm cờ, ai dám tiến đến? Câu nói này cũng chỉ có mình và Mặc Quân Dạ ở trong thời gian độ kiếp nói ra mà thôi. Theo như lời nói của Mặc Quân Dạ, cũng chỉ có mỗi hai người biết, nhưng hiện tại sao lại bị Quân Mạc Tà nói ra?

Hắn như thế nào lại biết?

Chẳng lẽ? ….

- Nha đầu ngốc, đến hiện giờ mà còn không nhận ra ta sao?

Mạc Tà bất đắc dĩ cười nói:

- Ta lại khó nhận ra như thế sao?

Cứ như vậy hắn nhìn về phía Miêu Tiểu Miêu. Cánh tay chậm rãi đưa lên mặt nhẹ nhàng xoa bóp vài cái, dung mạo tuấn tú lập tức biến mất. Thay vào đó là bộ mặt giản dị xuất hiện trước Miêu Tiểu Miêu.

Mặc Quân Dạ…

Miêu Tiểu Miêu trợn tròn mắt. Lập tức lui về phía sau vài bước , trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ:

- Ngươi … Ngươi là Quân Dạ?...

Mạc Tà cười khổ gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Miêu, là ta!

Thân thể mềm mại của Miêu Tiểu Miêu run rẩy vài cái, đột nhiên không nói một lời, cứ như thế mà té xỉu.(NB: pó tay em này thần kinh yếu quá)

Mạc Tà nhanh chân bước lên phía trước, đem nàng ôm vào trong lồng ngực.

Một lát sau, Miêu Tiểu Miêu từ từ tỉnh lại. Nhưng trong con ngươi của nàng lại lộ vẻ hoang mang, giống như là đang nằm mơ vậy. Lại chứng kiến khuôn mặt của Quân Mạc Tà ngay trước mặt mình, đột nhiên trong cổ nàng nghẹn ngào phát ra một tiếng, khóc ròng nói:

- Quân Dạ, ngươi biết không? Vừa rồi ta nằm mơ thấy ác mộng. Ta nằm mơ thấy tên Tà Quân Chi Chủ kia đối với ta nổi lên sắc tâm, còn nói những lời mà chỉ ta và ngươi mới biết được. Nếu chỉ tính riêng đó thì thôi, đằng này hắn còn dịch dung thành bộ dáng của ngươi nữa. Ta sợ! Ta thực sự rất sợ hãi!(NB: pá đạo cho trí tưởng tượng)

Mạc Tà nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ôn nhu nói:

- Nha đầu ngốc… Ngươi thực sự không có nằm mơ. Đây đều là sự thật.

- Thật sự? Thật sự? Thật sự sao?

Miêu Tiểu Miêu hai mắt thất thần quan sát người yêu. Đột nhiên giãy dụa một cái từ trong lồng ngực của hắn chạy ra đánh giá hết thảy. Vẻ mặt thẫn thờ không nói lên lời.

Nàng bỗng nhiên quay đầu. Vẫn như cũ nhìn dung mạo thực sự vốn có của Mặc Quân Dạ. Hai mắt gắt gao nhìn vào trên mặt hắn, nàng cắn răng nói:

- Quân Dạ … Ngươi nói cho ta biết. Ngươi nói cho ta biết đây không phải là sự thật đi!

Mạc Tà thống khổ nhắm hai mắt lại, đờ đẫn nói:

- Tiểu Miêu. Đây chính là sự thật. Đây chính là diện mạo vốn có của ta. Từ trước tới giờ ta đều là Quân Mạc Tà, Mặc Quân Dạ chỉ là hóa thân của ta mà thôi. Chính là một người không tồn tại.

- Không, không phải. Đây không phải là sự thật. Ngươi gạt ta vì muốn tốt cho ta, cho nên ngươi mới nói lời như vậy. Ta sẽ không tin tưởng lời nói của ngươi. Nhất định không …

Miêu Tiểu Miêu kêu lên một tiếng thê lương. Ánh mắt như đã chết nhìn chằm chằm vào Quân Mạc Tà. Nhưng chân lại từng bước lui về phía sau, không ngừng lắc lắc đầu. Dù vậy nhưng cặp mắt xinh đẹp kia đã bán rẻ nàng. Khuân mặt mông lung nước mắt đã chậm rãi hiện lên nơi khóe mi nàng.

Sự thật cho dù có tàn khốc đi nữa nhưng cũng vẫn là sự thật.

Đột nhiên, vô tình chân Miêu Tiểu Miêu động phải chiếc ghế dựa phía sau. Lại uỳnh một tiếng, cả người lẫn ghế đều té xuống mặt đất.

Bằng với tu vi của Miêu Tiểu Miêu hiện giờ đừng nói phía sau là một cái ghế, sợ rằng cho dù phía sau là một vách núi vạn trượng có bố trí đầy các cơ quan cạm bẫy cũng chưa chắc có thể làm nàng ngã. Nhưng hiện giờ nàng lại chật vật như thế, hiển nhiên tâm của nàng hiện giờ đã loạn rồi.(NB: giống mấy phim Hàn xẻng quá)

- Tiểu Miêu …

Trong mắt Mạc Tà tràn đầy thương tiếc vươn tay ra muốn kéo nàng vào lòng.

- Không được đụng vào ta. Cái tên xấu xa này, không cho ngươi chạm vào ta.

Miêu Tiểu Miêu kiên cường la lên một tiếng. Nàng từ mặt đất bò lên, nhưng nước mắt dường như không muốn chặt đứt mối liên hệ với mặt

đất lại không ngừng tuôn rơi. Thân thể mềm mại của nàng run rẩy kịch liệt!

- Ngươi, ngươi chính là Mặc Quân Dạ? Mặc Quân Dạ chính là Quân Mạc Tà? Quân Mạc tà chính là Mặc Quân Dạ?

Miêu Tiểu Miêu gượng cười, nhìn thấy Quân Mạc Tà, khóe miệng đã có chút máu chảy ra.

Một ít máu đỏ tươi hoàn toàn làm chấn động tâm thần quân Mạc Tà.

- Ta, Tiểu Miêu, ta không có ý định lừa gạt nàng. Ta chính là Mặc Quân Dạ, trong chuyện này … Thực ra … Ta …

Mạc Tà vội vàng giải thích. Đối với tình hình hiện giờ trong lòng hắn sớm đã có chuẩn bị, nhưng lại không nghĩ tới Miêu Tiểu Miêu phản ứng kịch liệt như thế, phản ứng thật là mãnh liệt!

- Câm mồm!

Miêu Tiểu Miêu phẫn nộ hét lớn:

- Ngươi còn nói … Không muốn lừa dối ta? Ha ha ha …

Nàng nở nụ cười thê lương nói:

- Ngươi không muốn lừa dối ta? Ngươi còn muốn lừa gạt ta đến bao giờ nữa. Ngươi đã lừa gạt ta tất cả rồi, không chừa một thứ gì cả.

Miêu Tiểu Miêu thân thể khẽ run lên, đột lên gom hết toàn bộ khí lực bản thân hét lớn:

- Ta đã bị ngươi lừa gạt toàn bộ rồi, chẳng lẽ ngươi không biết sao? Ngươi chân chính không biết sao? Ngươi còn muốn gạt ta cái gì nữa? Ta không còn gì nữa. Bất quá, như vậy cũng tốt, ta cũng sẽ không phải sợ ngươi sẽ lại lừa gạt ta nữa.

Mạc Tà ngơ ngẩn nhìn nàng, chợt thấy lòng đau như cắt, cũng không có phản bác lại.

- Quân Dạ, không Quân Mạc Tà. Ngươi cũng đã biết, trước đó ta rất hạnh phúc không?

Nước mắt thuần khiết của Miêu Tiểu Miêu chậm rãi chảy xuống hai má, chảy qua khóe miệng, chậm rãi rơi xuống mặt đất. Không bao lâu sau mặt đất đã là một mảng nước mắt.

Nhưng nàng ngay cả lau nước mắt cũng không cần, cứ như vậy tùy ý để nước mắt giàn giụa rơi xuống. Cùng theo đó là máu từ khóe miệng chảy xuống khiến cho một mảng đầy nước mắt kia dần dần nhiễm màu đỏ tươi.

- Quân Dạ của ta tuy rằng không có võ công cái thế, khuân mặt cũng rất bình thường. Nhưng đó cũng chính là điểm mà Miêu Tiểu Miêu ta chân chính yêu chàng nhất.

Miêu Tiểu Miêu giọng bi ai nói:

- Hắn là người ta yêu nhất ngươi biết không? Ta thậm chí có chút khờ dại nghĩ rằng, ta cũng chính là người mà hắn yêu nhất. Nguyên lai là ta đã nhầm, đã nhầm rồi. Đây chỉ là một trò lừa bịp, từ đầu đến cuối chỉ là một trò lừa bịp.

- Ngươi như thế nào lại không biết, ta vì hắn mà kiêu ngạo? Ta từng hãnh diện vì hắn? Có thể có được Quân Dạ chính là hạnh phúc lớn nhất đời ta.

Miêu Tiểu Miêu cúi đầu nói xong, trên khuân mặt thê lương lại có chút ngọt ngào:

- Quân Dạ nói cho ta biết, hắn sớm đã có thê tử. Nhưng ta không quan tâm. Cho dù ta có làm thiếp nhưng chỉ cần ở cùng Quân Dạ một chỗ cái gì ta cũng không để ý.

- Quân Dạ hắn ôn nhu. Hắn có học thức phong phú hơn người. Hắn vừa xuất hiện khiến cả Huyễn Phủ nổi lên một trận phong vân cho dù tu vi của hắn rất yếu. Nhưng ta lại vì hắn mà kiêu ngạo .. Ta là thê tử của Mặc Quân Dạ, ta là nữ nhân của hắn ngay cả khi thân phận hắn hèn mọn. Cho dù sau này hắn có chán ghét ta ta cũng can tâm tình nguyện.

Trời là lều, đất làm giường. Gió là thức ăn, mưa làm rượu. Mây là áo cưới, sấm làm quà tặng, sét là mối ta, Miêu Tiểu Miêu cùng Mặc Quân Dạ định chung thân.

Miêu Tiểu Miêu nở nụ cười thê lương nói:

- Ta đem cơ thể của ta, đem tâm ý của ta, đem linh hồn của ta, đem tất cả mọi thứ của ta đều hiến dâng cho người ta yêu nhất.

- Nếu như không có Mặc Quân Dạ, Miêu Tiểu Miêu sẽ chỉ là một cái xác không hồn.

Miêu Tiểu Miêu Thần sắc trấn tĩnh, thanh âm xáo rỗng nói:

- Hiện giờ ngươi lại nói với ta. Trên thế gian này căn bản không có người nào tên là Mặc Quân Dạ sao?

- Toàn bộ hết thảy đều là hư cấu sao? Cái không linh thể chất cũng là hư cấu, chưa từng tồn tại sao? Mặc Quân Dạ cũng là hư ảo sao? …

Miêu Tiểu Miêu xót xa nói:

- Quân Mạc Tà, làm sao ngươi có thể tàn nhẫn như vậy? Ngươi sao lại có thể nhẫn tâm hủy diệt mộng đẹp của ta? Ngươi thực sự quá tàn nhẫn.

- Ngươi vì sao lại phải đối xử với ta như vậy? Tại sao, vì cái gì mà tiếp tục lừa ta? Ta tình nguyện cho dù vĩnh viễn không biết được sự thật. Cho dù Quân Dạ thực sự có không trở về, hắn vẫn sẽ luôn nằm trong trái tim của ta. Vĩnh viễn không phai mờ. Vì sao ngươi phải tàn nhẫn như

vậy? Nhất định phải vạch trần trò lừa bịp này, hủy đi hy vọng mong manh của ta?

- Ngươi quá tàn nhẫn. Thực sự là quá tàn nhẫn.

Miêu Tiểu Miêu cúi đầu nói, thanh âm dường như có chút vô lực.

- Tiểu Miêu …Mặc Quân Dạ ở trong Huyễn Phủ, ngoại trừ thân phận của hắn là một ảo ảnh thì tất cả học thức của hắn, đầu óc của hắn, trí nhớ của hắn hết thảy đều là thật. Người đó thực sự chân chính chính là ta.

Mạc Tà nhẹ giọng nói:

- Hiện giờ tại đây, ta trả lại cho ngươi một con người chân thật nhất chẳng lẽ không tốt sao?

- Không tốt! Người chân chính ta yêu là Mặc Quân Dạ. Từ trước tới giờ cũng chỉ có Mặc Quân Dạ không phải Quân Mạc Tà.

Miêu Tiểu Miêu mặt đầy nước mắt nói:

- Là ngươi. Là chính ngươi đã giết Quân Dạ của ta. Chính là ngươi khiến cho Quân Dạ của ta vĩnh viễn biến mất.

Trên khuôn mặt thanh tú của Miêu Tiểu Miêu đột nhiên trở nên oán độc:

- Quân Mạc Tà, Tà Quân Chi Chủ đùa giỡn một nữ nhân như vậy có phải ngươi rất sung sướng đúng không? Mắt thấy một một nữ nhân vì một ảo ảnh mà trả giá bằng hi vọng, tình cảm, tình yêu, sự trung thành, trinh tiết, trả giá hết thảy. Sau đó ngươi lại mạnh mẽ dập nát nhanh chóng nó. Làm cho một nữ nhân như ta ở trong lòng bàn tay của ngươi không xoay trở kịp. Ngươi cướp tất cả của ta. Có phải ngươi hiện tại đang rất đắc ý, có phải đang rất đắc ý hay không?

Nàng từng bước tiến tới, trong mắt lệ không ngừng tuôn rơi, vẻ mặt thê lương bước tới phía trước.

- Đủ rồi!

Mạc Tà khẽ quát một tiếng, tiếp theo buồn rầu nói:

- Tiểu Miêu, ngươi không nên hiểu lầm ta. Ngươi không thể yên lặng nghe ta giải thích một chút sao?

- Giải thích? Tốt! Ta đang đợi Tà Quân Chi Chủ đại danh đỉnh đỉnh giải thích đây. Tà Quân Chi Chủ giải thích có ai có thể cự tuyệt được cơ chứ?

Miêu Tiểu Miêu hung hăng nhìn hắn. Ngươi cần giải thích ta sẽ cho ngươi giải thích. Bất quá, ngươi cứ chờ đó, ta nhất định sẽ không cho ngươi bôi nhọ thanh danh của Quân Dạ, người ta yêu nhất được đâu.

Mạc Tà thở dài một tiếng, triệt hồi khuân mặt giả tạo của Mặc Quân Dạ, đã khôi phục dung mạo vốn có của mình.

Miêu Tiểu Miêu trơ mắt nhìn hắn. Gắt gao nhìn dung mạo vốn thuộc về Mặc Quân dạ từng chút từng chút mất đi. Đôi mắt của nàng tràn đầy thâm tình, như không muốn rời khỏi khuân mặt ấy.

Rồi lại tuyệt vọng.

Kia chính là một sự tuyệt vọng khi thấy người mình yêu đi xa, tận mắt vĩnh viễn không thấy người mình yêu trở lại, rồi lại chìm đắm trong nỗi tuyệt vọng lớn lao.

Hết hi vọng!

Trong mắt của nàng, dung mạo vốn thuộc về Mặc Quân Dạ từng chút, từng chút biến mất. Đôi mắt của nàng cũng từ từ trở nên trống rỗng.

- Không … Quân Dạ. Ngươi không thể đi!

Miêu Tiểu Miêu kêu lên một tiếng. Run rẩy tiến lên từng bước. Bàn tay vô lực vươn ra, hướng về phía mặt của Quân Mạc Tà, thanh âm tuyệt

vọng. Cái tên mà từ trong miệng nàng nói ra lại giống như đang rên rỉ, chết đi. Xen lẫn đó là thanh âm của sự tan nát cõi lòng của nàng.(NB: vật cực tất phản yêu quá hóa hận hay không ae chờ đợi chương sau)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 366: Ngươi Không Phải Người Ta Thương!

- Tiểu Miêu! Ta …

Mạc Tà thân thể khẽ run lên, nắm chặt tay nàng.

- Ngươi không được đụng vào ta! Ngươi không xứng, cái tên lường gạt này!

Miêu Tiểu Miêu ánh mắt sắc bén như một thanh kiếm nhìn hắn, hung hăng gỡ tay hắn ra. Ra sức kéo tay mình về. Sau đó cố gắng vuốt thẳng quần áo của nàng vì sự giằng co vừa rồi mà nhăn nheo. Sau đó nàng liền cúi đầu xuống, thật lâu không có nhúc nhích. Rút cục thân thể mềm mại của nàng cũng không run rẩy nữa.

Nàng đợi sau khi mình hết run, sau đó hít sâu một cái. Ra sức mà hít vào. Quân Mạc Tà rõ ràng có thể cảm thấy như nàng ra sức hít vào để thân thể bành trướng sau đó nổ tung.

Sau đó, Miêu Tiểu Miêu liền ngẩng đầu lên nhìn Quân Mạc Tà mỉm cười nói:

- Quân phủ chủ, ngươi không phải muốn giải thích sao? Ta xin rửa tai lắng nghe những lời vàng ngọc của ngươi đây.

Thanh âm của nàng không ngờ lại có thể bình tĩnh như thế.

Thế nhưng sự bình tĩnh này, lại kéo theo đó là sự tĩnh lặng cùng bình thản.

Mạc Tà trong lòng đau xót.

Sắc mặt Miêu Tiểu Miêu trắng bệch. Mặc dù nàng đang cười, nhưng trong đôi mắt của nàng lại lộ ra vẻ chết chóc. Từ tình hình hiện giờ mà nói, tin tưởng rằng có ai nói gì bên cạnh tai nàng thì nàng cũng đều sẽ không vào tai nàng một chữ nào.

Mạc Tà trong lòng thở dài. Hắn chỉ cảm thấy từng cơn đau thắt, co rút kịch liệt trong lòng mình truyền ra.

- Tiểu Miêu.. Tình hình ngày đó là như thế này. Sau khi ta tu luyện huyền công, tiến tới cảnh giới mà người thường khó mà nghĩ tới được. Bất quá chỉ trong vài năm ta từ một tên phá gia chi tử trở thành một cường giả Thánh Hoàng.

Mạc Tà tuy rằng biết hắn có giải thích đi chăng nữa cũng sẽ vô dụng, nhưng hiện tại hắn lại không thể không giải thích.

Từng trải qua hai kiếp người, hắn chưa bao giờ lại cảm giác áy náy như hiện giờ.

Cũng chưa bao giờ cảm giác thấy một lời nói ra lại thấy gian nan như hiện giờ.

- Huyền công đại thành. Thọ nguyên đương nhiên cũng tăng lên, nhưng các nàng Tiểu Nghệ cùng Thanh Hàn luôn đi theo ta, có thể nói là tình ý thâm trọng. Nhưng vấn đề trước mắt chúng ta lại không thể giải quyết được.

Mạc Tà thở dài một cái, lại tiếp tục nói:

- Ta có thể bảo trì dung mạo ngàn năm không đổi. Tuyết Yên cũng như vậy. Nhưng các nàng khác lại không thể bởi vì tu vi các nàng không có cao như vậy. Hay nói cách khác, bất luận ai cũng không có năng lực như vậy. Tác dụng của Huyền Công chính là trì hoãn tuổi già, nhưng lại không thể bảo trì dung nhan vốn có của các nàng. Cứ coi như các nàng

giống như ta có thể tu luyện đến mức độ Thánh Hoàng. Nhưng thời gian không tha cho một ai cả, nó vẫn sẽ làm dung nhan của các nàng sẽ bị giảm sút theo năm tháng. Đối với một người đàn ông thì không sao cả, nhưng đổi lại là một nữ nhân thì …

- Ta cùng với Tuyết Yên có thể trú nhan thành công là bởi vì chúng ta đều có kỳ ngộ khác nhau.

Mạc Tà đem chuyện này kể tóm tắt một lượt:

- Đổi lại là một nữ nhân mà nói, nếu nhìn thấy người mà mình thương yêu cùng tỉ muội của mình dung nhan mãi mãi không phai nhạt theo năm tháng mà mình lại già đi từng ngày. Không thể nghi ngờ là sự tình tàn khốc nhất đối với bọn họ.

- Ta không muốn các nàng tương lai thương tâm, không hi vọng mất đi các nàng … Nữ nhân của ta, ta tự nhiên sẽ lấy tất cả khả năng của mình để bảo vệ bọn họ.

Mạc Tà thở dài nói:

- Nhưng để giải quyết vấn đề dung nhan này. Ngoài phương pháp là tu vi tiến nhanh thì còn một phương pháp chính là dùng Linh Lung Liên cùng thất thải thánh quả.

- Trừ hai cách đó ra, thì không còn cách nào khác!

Mạc Tà nói tới đây, Miêu Tiểu Miêu ánh mắt hờ hững nói:

- Vì thế ngươi liền đánh Thiên Thánh Cung rồi có chủ ý với Phiêu Miểu Huyễn Phủ? Vì người ngươi yêu?

- Đúng là như thế.

Quân Mạc Tà nói:

- ở tại thành Cúc Hoa ta cùng Tam Đại thánh địa quyết chiến. Mà điều kiện kiên quyết là ai thắng sẽ được Linh Lung Liên. Kết quả bọn hắn thua, ta sẽ đi Thiên Thánh Cung. Dựa theo sự đánh cuộc từ trước thì Linh Lung Liên hiển nhiên sẽ thuộc về ta. Mà ta nuôi trồng nó đã kết trái, đó chính là loại quả mà lúc trước ngươi đã từng thử qua.

- Mà không thể không có thất thải thánh quả. Nhưng muốn lấy được nó quả thực cũng không phải dễ. Ta căn bản không có cách nào tiến vào Huyễn Phủ. Cho nên thời gian ta ở Thành Cúc Hoa đã sớm rêu rao tin tức là có một người có không linh thể chất kỳ ảo ngàn năm có một.

- Sau đó, ngươi dùng cái gọi là Không Linh thể chất lợi dụng sự tín nhiệm của Tào Quốc Phong. Dọc đường bố trí cạm bẫy, làm cho bọn họ trăm cay nghìn đắng, chủ động đưa ngươi vào Phiêu Miểu Huyễn Phủ?

Miêu Tiểu Miêu cười lạnh một tiếng nói:

- Tà Quân Chi Chủ. Tâm cơ quả thật là tốt a. Hảo! Tất cả mọi người đều bị ngươi đùa bỡn trong lòng bàn tay. Ta thường nghe mọi người nói chỉ có kẻ tiểu nhân mới tráo trở mà thôi ai ngờ đến một kẻ đại danh đỉnh đỉnh như ngươi lại khiến cho một tiểu nữ như ta chân chính hiểu được cái gì mới được gọi là lật lọng, tráo trở. Cái gì mới chân chính gọi là thay đổi nhanh như lật bàn tay a.

- Không sai, vốn ban đầu ý định xâm nhập Huyễn Phủ của ta cũng không có ý gì tốt. Một khi chỉ cần phát hiện ra thất thải thánh quả, như vậy ta sẽ vô thanh vô thức đắc thủ trộm nó đi rồi rời khỏi Huyễn Phủ. Cái tên Mặc Quân Dạ sẽ cũng hoàn toàn biến mất. Một khi ta đã đoạt được thất thải thánh quả, ta sẽ hoàn toàn biến mất. Ta tin tưởng rằng một khi biến mất, cũng sẽ không có bất cứ một người nào nghi ngờ thánh quả nằm trên người của ta.

Nếu đã nói tới chuyện này, Quân Mạc Tà tự nhiên cũng sẽ không dấu diếm một cái gì cả.

- Nhưng ngươi lại không ngờ Thất thải thánh thụ lại không có nằm trong Huyễn Phủ mà là nằm trong không gian độc lập do người kia quản lý. Vì thế ngươi lại có chủ ý khác, lập kế hoạch tập trung lên người của ta?

Miêu Tiểu Miêu hắc hắc cười lạnh một tiếng:

- Không thể không nói. Nha đầu ta thật sự là quá ngốc. Lại bị ngươi lừa một cách dễ dàng, thực sự là một con lừa mà. Khó trách ngươi lại chuyển mục tiêu lên người của ta, gạt lấy thân thể của ta. Sự thật là ngươi đã thành công rồi.

- Sự thật không phải như thế!

Mạc Tà phẫn nộ nói:

- Ta, thủy chung cho tới bây giờ không có ý lợi dụng ngươi để tiến vào cấm địa Huyễn Phủ. Cho đến khi Cố Phi Vũ khiêu khích ta, ta phản kích lại. Rồi lại đến huynh đệ Chiến gia khiêu khích. Tiểu Miêu, ta chưa từng có một lần lợi dụng ngươi.

- Quân phủ chủ. Ngươi không nên gọi ta là Tiểu Miêu.

Miêu Tiểu Miêu đột nhiên phát hỏa:

- Đây chính là danh xưng mà chỉ có người thân của ta mới có tư cách xưng hô. Ngươi, ngươi không xứng, ngươi không có tư cách gọi như thế.

Mạc Tà hít sâu một hơi, nói:

- Hảo. Hiện tại ở đây ta sẽ cho ngươi biết toàn bộ chuyện tình sau khi ta tiến vào Huyễn Phủ. Sau khi ta gành được quyền tiến vào Linh dược viên, cùng Chiến gia đánh cuộc mục đích cũng chính là vì vật này. Còn đối với thứ trên người ngươi, ta chưa từng có nửa điểm nghĩ tới. Điểm này thiết nghĩ ngươi sẽ không phủ nhận chứ?

Miêu Tiểu Miêu ánh mắt trống rỗng nhìn qua một bên, chậm rãi gật đầu.

- Chỉ là sự đời mọi việc vĩnh viễn không như ý muốn. Chiến gia thất bại nhiều lần, không có cam lòng muốn diệt trừ ta. Ngươi lại không để ý tới sinh tử tới cứu ta. Trong lòng ta cố nhiên là cảm kích nhưng ta kiên quyết giữ một khoảng cách đối với ngươi. Bởi vì trên thực tế, phần tình nghĩa này ta không có đảm đương nổi. Lúc ấy ta đã sớm biết rằng, nếu lúc đó ta cùng ngươi đi lại. Tới một lúc nào đó chân tướng bị vạch trần. Vô số kết quả sẽ xảy ra, nhưng kết quả hiện giờ quả thực ta không gánh chịu nổi.

- Cho nên, ngày đó ngươi tới tìm ta. Ta cố ý nói rằng ở bên ngoài ta đã có thê tử để cự tuyệt ngươi.

Mạc Tà gắng sức nhắm mắt lại, nói:

- Ta thực sự không muốn làm tổn thương ngươi.

- Nhưng mà … Sự si tình của ngươi vượt quá sự tưởng tượng của ta. Sau khi cắt đứt ân tình trở về liền hôn mê bất tỉnh …

Mạc Tà đau đớn thở ra một hơi nói:

- Sự si tình của ngươi, dứt khoát cắt đứt quan hệ trực tiếp bức ta tới chân tường, không có đường lui. Ta không thể trơ mắt nhìn ngươi cứ như thế mà lâm vào giấc ngủ ngàn thu. Cho nên ta lựa chọn cứu ngươi.

- Cái gì mà Tà Quân Chi Chủ. Tuy rằng có được thế lực, thực lực mạnh mẽ. Nhưng nói cho cùng ta cũng chỉ là một nam nhân mà thôi. Ngươi là một giai nhân tuyệt sắc, lại ôn nhu như vậy. Lại đối với ta tình thâm ý trọng như thế nào ta lại có thể không động tâm. Làm sao có thể không vừa ý cơ chứ? Thời khắc ta quyết định cứu ngươi thì ta đã quyết định ngươi sẽ là nữ nhân của ta. Là nữ nhân của Quân Mạc Tà ta.

Quân Mạc Tà trầm giọng nói:

- Ngươi chẳng lẽ lại không biết? Mẫu thân của ta năm có cũng vì phụ thân của ta hi sinh mà dưới nỗi bi thương cực độ cũng giống ngươi ngủ say mười năm. Tình nguyện đắm chìm trong mộng cảnh, không muốn tỉnh lại.

- Mẫu thân của ta đã từng khổ rồi. Cho nên ta nhất định sẽ không để bị kịch này xảy ra lần thứ hai trên người của ngươi. Cho dù vô luận phải đối mặt với chuyện gì, ta đều phải cứu ngươi tỉnh lại. Đem ngươi trở về bên cạnh ta.

Quân Mạc Tà nhìn chằm chằm vào khuân mặt xinh đẹp của nàng:

- Để cho nàng được hạnh phúc.

- Nếu được lựa chọn lần nữa. Ta cũng sẽ không do dự, sẽ không hối hận vào thời điểm đó. Từ thời điểm đó, đối với chuyện tình cảm của chúng ta, ta nhất định sẽ đối mặt không trốn tránh nữa.

Quân Mạc Tà trầm giọng nói:

- Mãi cho đến khi ta rời đi, ta đối với ngươi tất cả đều là thật tâm.

- Quân phủ chủ đã nói xong rồi sao?

Miêu Tiểu Miêu thản nhiên mỉm cười, lạnh lùng nói:

- Ân. Ngươi rút cục đã giải thích rồi sao?

Quân Mạc Tà nghe vậy liền biết những lời mình nói vừa rồi hiển nhiên nàng không có để vào trong lòng, không khỏi thở dài một cái.

- Có lẽ là giống như là người ngươi nói. Hết thảy những việc ngươi làm đều có lý do.

Miêu Tiểu Miêu nhẹ nhàng nói:

- Ngươi đối với thê tử của ngươi tốt như thế nào. Vì các nàng mà có thể làm bất cứ chuyện gì, có thể dùng bất kì thủ đoạn tồi tệ nào để làm

cho các nàng trường sinh bất lão. Ngươi chỉ là một nam nhân, một trượng phu. Những việc ngươi làm ta đều hiểu, thậm chí không có chút trách ngươi.

- Nhưng mà, ngươi có từng nghĩ tới hay không? Hành động này của ngươi làm tổn thương bao nhiêu người? Ở trong Huyễn Phủ là bảy vị Thánh Hoàng, Tào Quốc Phong. Ngươi xem, bảy người bọn hắn toàn bộ đều mong chờ ngươi, đối đãi với ngươi so với con cháu còn muốn tốt hơn. Mà ngươi từ đầu chí cuối lại lừa gạt bọn hắn.

- Còn có toàn bộ cao tầng trưởng lão trong Huyễn Phủ đều coi ngươi chính là hi vọng tương lai của toàn bộ Huyễn Phủ. Tất cả đều lựa chọn con đường là hết sức ủng hộ ngươi, mà ngươi cũng nhẫn tâm lừa gạt bọn hắn.

- Còn về phần ta, ngươi không cần phải áy náy. Ngươi thực sự không có gạt ta.

Miêu Tiểu Miêu cười thê lương nói:

- Ta thực sự không có nói lời trái với lương tâm của mình đâu. Phu quân của ta là Mặc Quân Dạ, trượng phu của ta là Mặc Quân Dạ. Hắn không có gạt ta, hắn đối với ta rất tốt. Ta là thê tử của hắn, là nữ nhân của hắn. Nhưng hắn đã mất rồi…

- Mặc Quân Dạ còn sống, ta chính là Mặc Quân Dạ.

Quân Mạc Tà gầm nhẹ một tiếng.

- Không! Ngươi không phải hắn!

Ánh mắt trong trẻo của Miêu Tiểu Miêu nhìn Quân Mạc Tà nói:

- Ngươi chính là Quân Mạc Tà, chính là Tà Quân Chi Chủ. Ngươi không phải là Mặc Quân Dạ của ta. Tuy rằng hắn chỉ là một hóa thân, nhưng ngươi lại không thể thay thế được vị trí của hắn trong lòng ta. Bởi vì hắn vì ngươi mà xuất hiện, cũng bởi vì ngươi mà tồn tại. Không, hắn

như thế nào cũng không thể có mặt ở đây được. Hắn vĩnh viễn mãi sống trong lòng của ta.(DG: Ngày dịch 4 chương mỏi lưng quá :)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 367: Ta Không Nợ Ngươi!

Quân Mạc Tà có chút bất lực. (BT: không phải bất lực vụ kia đâu nha, chẳng qua con nhỏ MTM này cứng đầu và cố chấp quá)

- Phải làm sao nàng mới chịu tiếp nhận sự thực này? Nàng nói đi! Chi cần nàng nói ra ta sẽ làm được! Ta nhất định có thể làm được…

Quân Mạc Tà trầm giọng nói.

- Thật sao? Ta chỉ muốn Quân Dạ của ta trở về! Ta muốn người mà ta thương yêu nhất trở về. Ta chỉ muốn như vậy thôi...

Miêu Tiểu Miêu khàn giọng hét lớn:

- Ngươi trả Quân Dạ lại cho ta! Trả lại trái tim cho ta! Trả lại cho ta! Ta muốn Quân Dạ của ta, ta muốn trượng phu của ta, ta muốn nam nhân của ta! Ta muốn sống cùng hắn đến đầu bạc răng long. Ta muốn vì hắn mà sinh con dưỡng cái. Ta muốn được ở cùng hắn đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không chia lìa.

Miêu Tiêu Miêu khóc rống lên, đột nhiên lao tới phía Quân Mạc Tà, níu chặt vạt áo hắn, khàn giọng nói:

- Tên lừa đảo! Trả Quân Dạ lại cho ta, trả lại hạnh phúc cho ta! Ngươi trả lại cho ta, trả lại cho ta….

Nàng điên cuồng dùng tay đánh lên người hắn, trên mặt nước mắt rơi như mưa, mang theo biết bao tuyệt vọng mà gào thét.

Quân Mạc Tà đứng im bất động, con tim đau đớn như bị dao cắt!

Hai kiếp người, chưa bao giờ từng đau đớn như hiện giờ.

Nhưng đột nhiên hắn như minh bạch. Hắn vốn cho rằng mình chính là Mặc Quân Dạ, nhưng Mặc Quân Dạ cũng chỉ là một thân phận khác của mình mà thôi. Chỉ cần hợp hai thân phận này thành một thì mọi sự việc hết thảy cũng sẽ thuận theo tự nhiên mà giải quyết.

Nhưng hiện giờ hắn mới biết, hết thảy cũng chỉ là suy nghĩ của bản thân.

Bởi vì người Miêu Tiểu Miêu yêu là Mặc Quân Dạ, không phải Quân Mạc Tà!

Từ trước tới giờ cũng không phải!

Mạc Quân Dạ cùng Quân Mạc Tà, căn bản chính là hai người hoàn toàn khác nhau!

Khác biệt về tính cách, khác biệt về thân phận, khác biệt về dung mạo, khác biệt về khí chất.

Trái tim của người phụ nữ chính là như vậy, trong lòng của nàng đã in đầy hình bóng của một người tự nhiên sẽ không cho phép có thêm một người chen vào nữa! Bỗng nhiên lại có người nói cho nàng biết nguyên bản vốn hai người hắn chỉ là một người... Có lẽ đối với người ngoài cuộc sẽ dễ dàng tiếp nhận sự thật này, thậm chí là không thấy có gì là không đúng cả. Nhưng đối với người trong cuộc như Miêu Tiểu Miêu mà nói, lại không thể dễ dàng như vậy! Yêu Mặc Quân Dạ có nghĩa là phải yêu Quân Mạc Tà sao? Đây là hai chuyện hoàn toàn khác biệt. Nói như vậy có chút gọi là hoang đường nhưng đây đích xác lại là sự thật không thể chối cãi!

Nếu đổi lại là đám người Mai Tuyết Yên hay Quản Thanh Hàn, nếu các nàng không biết gì nói rằng kì thực Quân Mạc Tà không có tồn tại,

thực ra đó chỉ là thế thân của Mặc Quân Dạ thì các nàng như thế cũng không thể thừa nhận sự thực đó!

Miêu Tiểu Miêu đích xác là một nữ nhân truyền thống. Ngoài cứng trong mềm. Ôn nhu, nhu tình như nước, có thể nói ôn nhu tới cực điểm. Nhưng cũng rất ư là cương liệt, mà đồng thời còn có chút nông nổi!

Nàng chắc chắn không cho phép một ai được khinh nhờn tình yêu thần thánh mà nàng luôn tôn thờ.

Cũng không cho phép người trong lòng mình cứ như vậy lại biến thành một người khác!

Hay so sánh không thực tế một chút mà nói, một nữ nhân đang nói chuyện yêu đương với Hoàng Phi Hồng, nhưng tự dưng lại muốn nàng kết hôn cùng Lí Liên Kiệt, làm sao chịu đựng được chứ?

Tuy rằng ở địa cầu ai ai cũng chẳng biết, Hoàng Phi Hồng là do Lí Liên Kiệt thủ vai chính!

Đây chính là vấn đề nan giải khó mà có thể xoay chuyển!

Miêu Tiểu Miêu đau xót mà khóc, khóc đến khi toàn thân vô lực, tâm can như xé nát, khóc đến kiệt sức mà ngủ thiếp đi… Ngay cả khi đang ngủ, thân thể của nàng cũng vẫn còn run rẩy, trong mắt vẫn còn đẫm lệ… Đả kích như vậy đối với một cô gái mảnh mai như nàng quả thực là không thể chịu đựng được.

Quân Mạc Tà chẳng cách nào khác chỉ biết nhìn Miêu Tiểu Miêu nằm thiếp trên bàn, nhưng trái tim hắn như đang bị cắt ra từng khúc, như bị từng nhát dao cứa vào.

Cùng lúc tiếng cửa mở ra từ từ vang đến, là Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng bước đến, nhìn Quân Mạc Tà nhẹ giọng hỏi:

- Nàng… Khó có thể thừa nhận…

Quân Mạc Tà cười khổ gật đầu, lập tức thở dài một tiếng.

- Đây không phải là phiền phức do chàng gây ra sao?

Mai Tuyết Yên thở dài một tiếng, nhìn Miêu Tiểu Miêu đang ngủ thiếp đi, thương xót nói:

- Nàng là người con gái tốt, chàng không nên phụ lòng nàng…

Quân Mạc Tà chậm rãi đứng lên, buồn rầu nói:

- Ta nào có muốn phụ lòng nàng chứ? Tuyết Yên, nàng nói xem… Chuyện này ta phải làm sao?

- Nên làm gì thì làm...

Mai Tuyết Yên lườm hắn rồi nói:

- Chẳng qua không ngờ được, chúng ta đã lót đệm nhiều như vậy, vẫn không thể...

Nói xong chỉ thở dài.

Trong thời gian Miêu Tiểu Miêu đến đây, Mai Tuyết Yên cùng Quản Thanh Hàn từng đã thương lượng qua chuyện này.

Hai nàng lấy lập trường của một người con gái, lấy lập trường của Miêu Tiểu Miêu, rồi đặt mình vào hoàn cảnh đó để cân nhắc cũng đã cảm thấy là chuyện này phi thường khó giải quyết! Mãi cho đến khi hai nàng tận mắt chứng kiến Miêu Tiểu Miêu đối với Mặc Quân Dạ kia toàn tâm toàn ý bảo vệ, hai nàng lại càng cảm thấy thật sự không ổn rồi.

Nữ tử này rõ ràng đối với thân phận khác của Quân Mạc Tà là Mặc Quân Dạ đã yêu đến tận xương tủy...

Cho nên Mai Tuyết Yên mới sắp đặt chúng nữ đồng thời ra tay diễn xuất một vở tuồng chúng nữ ghen tuông thúc ép Quân Mạc Tà diễn theo.

Lấy tài hoa của Quân Mạc Tà chậm rãi cũng sẽ đồng hóa được cái tên Mặc Quân Dạ kia trong lòng Miêu Tiểu Miêu...

Lại còn có Độc Cô Tiểu Nghệ thỉnh thoảng nhắc nhở một vài câu mịt mờ… Loại sự tình này, một khi đã tới mức không thể vãn hồi, cũng chỉ có thể dùng vài câu nhắc nhở mịt mờ như thế mà thôi...

Chuyện như thế này cũng chỉ có tự thân Miêu Tiểu Miêu hiểu ra, rồi tự mình từ từ xoay chuyển mới chính là biện pháp tốt nhất...

Khi đó Miêu Tiểu Miêu mới có thể nhận thức được Mặc Quân Dạ chính là Quân Mạc Tà…

Có như vậy, sau khi nói thẳng ra chưa chắc có gì gọi là khó xử. Chỉ cần chúng nữ vui đùa ầm ĩ một trân, sau đó chậm rãi tiếp nhận, như thế cũng trôi qua.

Nhưng lại không tưởng được Miểu Tiểu Miêu đối với Mặc Quân Dạ lại toàn tâm toàn ý tin tưởng, hoàn toàn chưa từng có chút hoài nghi. Chúng nữ tỉ mỉ thiết kế một vở tuồng hay, cuối cùng từ đầu chí cuối cũng chỉ mình diễn làm mình vui...

Đến cuối cùng cũng là phải do chính Quân Mạc Tà bất đắc dĩ phải nói ra sự thật… Vì không để cho Miêu Tiểu Miêu bối rối, Mai Tuyết Yên liền đuổi siêu cấp nha đầu nghịch ngợm Độc Cô Tiểu Nghệ này ra ngoài, lại còn cử Quản Thanh Hàn trông giữ nàng.

Nhưng bây giờ nhìn thấy sự việc đã tiến triển đến bước này, ngay cả Mai Tuyết Yên cũng đã không còn nhẫn nại được nữa …

Thực sự là rất giống cái đóng bùi nhùi rồi!

- Chỉ sợ khó lòng chuyển biến! E rằng trong một thời gian ngắn khó mà có thể xoay chuyển được tâm tư của nàng.

Mai Tuyết Yên có chút yêu thương nhìn vào Miêu Tiểu Miêu nói:

- Cứ như bây giờ, rõ ràng nha đầu này đang hận ngươi đến thấu xương. Hơi thái quá một chút mà so sánh, hiện tại nàng chẳng khác nào chúng ta đột nhiên nhận được tin dữ chàng bị người ta giết chết. Căn bản sẽ không thể thừa nhận nổi, thậm chí đối với nàng còn nghiêm trọng hơn! Dù sao chúng ta còn lựa chọn chính là tìm ra đối tượng để báo thù, nhưng còn nàng đối tượng này kiếm đâu ra...

- Chàng làm mất đi Quân Dạ của nàng, làm tan biến tình yêu của nàng! Quân Mạc Tà chàng hiện giờ chính là đại cừu nhân của nàng. Tuy rằng Quân Mạc Tà không phải là Mặc Quân Dạ, nhưng Mặc Quân Dạ lại thủy chung là Quân Mạc Tà. Nàng không thể tìm người nàng yêu nhất mà trả thù, thậm chí cũng không có cách nào đối mặt. Nếu ta là nàng, ta cũng sẽ như vậy, sẽ không biết phải làm sao. Biện pháp duy nhất trước mắt chỉ có thế là kiên nhẫn chờ đợi, chờ cho nàng suy nghĩ thông suốt, thì việc này mới có thể hoàn hảo giải quyết triệt để được! Chàng nên cho nàng một thời gian đi. Hiện tại tình hình này hiện giờ nếu làm gì thì cũng sẽ chỉ khiến tình hình càng thêm tồi tệ mà thôi.

- Nhưng rút cục là bao lâu? Ta thực sự lo lắng cho nàng ấy. Ta sợ nàng ấy sẽ lại tiếp tục như lần trước lâm vào mộng cảnh không muốn dứt ra...

Quân Mạc Tà thở dài nói.

- Hoặc là bây giờ phải là chờ đợi hoặc là mãi mãi nàng cũng sẽ không thay đổi. Cho nên nếu chàng không muốn để lại sự tiếc nuối nhất trong cuộc đời của mình thì càng nên nghĩ cách để thay đổi lối suy nghĩ của nàng! Nhất định phải khiến nàng từ yêu thích sâu đậm Mặc Quân Dạ trở thành yêu thương sâm đậm Quân Mạc Tà! Làm sao đánh đổ vị trí người đó trong trái tim của nàng.

Mai Tuyết Yên trở mình thản nhiên nói:

- Đây chính là một quá trình lâu dài! Một nữ tử cương liệt như thế, muốn thay đổi suy nghĩ của nàng quả thật rất khó… Thật sự rất khó!

Nhưng cho dù khó khăn như thế nào thì đây cũng là trách nhiệm của riêng mình chàng! Chàng cũng không thể trốn tránh được…

- Là việc chàng phải làm…

Mai Tuyết Yên nhấn mạnh lần nữa.

- Ừm! Đây chính là trách nhiệm của ta! Đương nhiên là phải do chính ta đi làm. Và tất nhiên phải là cho thật tốt…

Ánh mắt Quân Mạc Tà dần trở nên kiên định.

- Tiến hành thôi! Lần nữa bắt nha đầu này làm tù binh đi. Chuyện Mặc Quân Dạ có thể làm được, vậy mà Tà Quân Chủ Quân Mạc Tà lẽ nào lại không làm được sao? Chớ quên, chàng còn có một ưu thế lớn... Là nàng đã sớm là nữ nhân của chàng. Chuyện này nói ra thì cũng có chút khó khan mà cũng không thể cứng nhắc gượng ép được. Nhưng là vẫn còn một lối thoát mà chàng có thể đi đó…

Lúc Mai Tuyết Yên nói chuyện mơ hồ có mang theo chút ghen tuông, ánh mắt cơ hồ có chút u oán.

“Miêu Tiểu Miêu đã là nữ nhân của Quân Mạc Tà ngươi. Nhưng ta trên danh nghĩa là vợ cả lại vẫn còn bảo trì tấm thân xử nữ đây nè! Thậm chí còn phải nghĩ biện pháp giúp ngươi tán gái, rồi lại thu lại trái tim của chúng nữ khác...”

- Lối thoát thế nào?

Quân Mạc Tà vội vàng hỏi.

- Ngày thường cứ tưởng chàng thông minh, sao lại đột nhiên ngu ngốc như vậy? Vvừa rồi không phải ta vừa nói, Mặc Quân Dạ là Quân Mạc Tà, nhưng Quân Mạc Tà lại không phải là Mặc Quân Dạ. Không cần biết dùng cách gì, chàng làm sao phải khiến nàng thay đổi tình cảm, như thế nào phải vứt bỏ được Mặc Quân Dạ mà áp đầu lên ngực Quân Mạc Tà chàng. Chàng phải làm sao cho nàng hiểu được, người thề non

hẹn biển với nàng vốn là Quân Mạc Tà chàng. Hai người vốn chính là một người! Còn một số chuyện chẳng nhẽ chàng còn phải để ta nói trắng ra sao?...

Mai Tuyết Yên hừ lạnh một tiếng nói:

- Điểm này, chàng nên nắm chắc…

Quân Mạc Tà dường như đang suy nghĩ tới cái gì đó.

- Trước tiên ta mang nàng đi nghỉ ngơi một lát. Về phía Huyễn Phủ, chàng nên nghĩ biện pháp đối phó đi.

Mai Tuyết Yên tức giận đến trắng mặt, liếc hắn một cái.

Quân Đại Thiếu như ù ù cạc cạc, đột nhiên thông minh nói:

- Tuyết Yên, có phải hay không trong lòng nàng có chút bất bình không? Mắt thấy các nàng đều đã cùng ta… Còn nàng, thì vẫn còn có chưa cùng ta… Cái kia... Ai, nếu không phải nàng bảo thủ, sớm đồng ý không phải chúng ta đã sớm cái kia sao? Thậm chí lúc này có thể còn có… Rồi cái gì cái kia nói cũng không nổi… (BT: bố tiên sư anh Tà cứ cái này cái kia hoài DG cũng pó tay, cái đoạn này là ta phải biên lại đó)

Kể cũng lạ, đối với Miêu Tiểu Miêu thậm chí đối với Độc Cô Tiểu Nghệ biện pháp của hắn dùng cũng không có nhiều. Nhưng phải công nhận rằng trong chúng nữ thì Mai Tuyết Yên là khó đối phó nhất, thế nhưng hắn lại chỉ dùng có một phương pháp…

Cút! Nói linh tinh! Cái này cái kia gì chứ... Ngươi không lo lắng cho Tiểu Miêu muội tử sao?

Nhất thời mặt Mai Tuyết Yên đỏ bừng cả lên.

Có vẻ như là Quân Đại Thiếu nhà chúng ta cũng chỉ “giữa bể khổ tìm niềm vui” chút thôi. Nghe vậy lập tức co đầu rụt cổ lại, thở dài một tiếng.

Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng ôm lấy Miêu Tiểu Miêu, đột nhiên cả kinh nói:

- Nha đầu này cũng thực sự là… Cương liệt quá mà! Thật ra... Tội tình gì phải như vậy chứ. Quân Mạc Tà cố nhiên không phải Mặc Quân Dạ, nhưng Mặc Quân Dạ đích xác lại là Quân Mạc Tà mà, sao cứ phải để tâm tới những chuyện vụn vặn như vậy…

Quân Mạc Tà quay đầu nhìn lại liền thấy trên mặt bàn nơi Miêu Tiểu Miêu gục xuống là cả một bãi máu đỏ tươi. Cái này không phải do quá thương tâm mà hộc máu, mà là do tự vận chuyển huyền công thúc dục mà phụt lên.

Mai Tuyết Yên thở dài một tiếng, lại đem Miêu Tiểu Miêu bế lên. Lại nghe thấy Miêu Tiểu Miêu đang nằm trong lòng hôn mê vẫn lẩm bẩm:

- Ta chỉ muốn ở cùng Quân Dạ... Ta không nhớ ngươi, càng không nợ ngươi... Ngươi cho ta dùng Linh Lung Liên ta nhất định sẽ ói ra nó trả lại ngươi... Ta không nợ của ngươi...

Nữ tử này, sao lại có thể cương liệt như vậy chứ!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 368: Bắt Nhóm Người Các Ngươi Cho Hả Giận!

Quân Mạc Tà chỉ cảm giác được một trận đau đớn, trong nội tâm mình dường như đang có sóng to gió lớn. Tuy rằng với định lực của Quân Mạc Tà thì cũng không nhịn được mà ngồi xuống ghế ôm lấy ngực mình.

Lời nói của Miêu Tiểu Miêu tựa như một thanh kiếm sắc bén không thể chống cự đâm thật sâu vào trong lòng hắn. Tựa như thiên uy của sấm sét khó mà có thể kháng cự, khiến cho lục phủ ngũ tạng Quân Mạc Tà đau như cắt.

Quân Mạc Tà vẫn ngơ ngác ngồi trên ghế không hề có nửa điểm nhúc nhích.

Miêu Tiểu Miêu này vốn ban đầu là một nữ tử cuồng nhiệt mà hắn cự tuyệt, nhưng càng về sau này dưới cơ duyên xảo hợp mà trở thành nữ nhân của hắn. Ở trong hoàn cảnh đó rút cục đã làm cho cõi lòng hắn rộng mở để tiếp nhận nàng. Thời khắc đó đúng là thời khắc mà cả trái tim cùng tâm hồn hắn rúng động.

Ở bên trong Huyễn Phủ coi thường sinh tử, vì tuyệt vọng tổn thương mà lâm vào giấc ngủ ngàn thu. Trong thiên kiếp không để ý sinh tử cùng nhau vượt qua, toàn tâm toàn ý dâng hiến thứ quý giá nhất của một nữ nhân cho người mình yêu …

Đối mặt với up áp của Tà Quân Chi Chủ mà vẫn hiên ngang bảo vệ người yêu của mình. Cho dù thực sự người khác có mạnh hơn hắn mà không chê bai hắn, không có nửa điểm nghi ngờ và dao động.

Tựa hồ thế giới này chỉ có Mặc Quân Dạ của nàng.

Chỉ có mình hắn mà thôi!

Phần tâm ý của nàng không thể nghi ngờ là có chút cực đoan, nhưng sự cực đoan này cũng đủ rung động lòng người.

Từng làm người hai kiếp. Sau khi linh hồn xuyên việt về Huyền Huyền đại lục, có thể nói phần lớn mọi việc đều trôi chảy như ý muốn. Mặc dù đôi khi gặp phải những cửa ải khó khăn nhưng có thể dùng trí tuệ cùng thực lực bản thân để giải quyết! Nhưng chuyện ngày hôm nay xảy ra không phải là dùng trí tuệ hay thực lực mà có thể giải quyết được. Người xưa nay được mệnh danh là đa mưu túc trí như Quân Mạc Tà giờ phút này cũng đành bó tay, thúc thủ vô sách.

Mai Tuyết Yên tuy rằng gợi ý cho Quân Mạc Tà một phương án tương đối khả thi. Nhưng Quân Mạc Tà cũng biết, nói thì dễ, làm mới khó. Dù sao cũng chỉ là lý luận suông mà thôi, bất quá có theo được như ý mình không thì còn không biết …

Mà thôi!

Trước kia không phải chính mình tự tưởng tượng, một khi nói toàn bộ chân tướng cho Miêu Tiểu Miêu, người ấy nhất định sẽ có một khoảng thời gian không vui mà thôi. Nhưng sau đó sẽ vì tình yêu của mình mà thông cảm và tiếp nhận chính mình.

Thế nhưng, chính minh lại thủy chung không có nghĩ tới. Người mà nàng yêu là Mặc Quân Dạ, thủy chung không phải là Quân Mạc Tà.

Kẻ ngoài cuộc là người thấu hiểu nhất, đối với Miêu Tiểu Miêu mà nói Quân Mạc Tà tuyệt đối không phải là người nàng yêu bấy lâu. Mà hắn chỉ là người hủy diệt đi tình yêu của mình, là hung thủ giết chết Mặc Quân Dạ của nàng, là người kiếp này nàng hận nhất.

Quân Mạc Tà bất đắc dĩ thở dài một hơi, trơ mắt nhìn Mai Tuyết Yên bế Miêu Tiểu Miêu ra bên ngoài. Hắn đứng trầm ngâm trước cửa sổ hồi lâu, sau đó trầm giọng ra lệnh:

- Đi tới nơi diễn ra yến tiệc, nếu yến tiệc đã bắt đầu thì ngươi hãy mời Miêu Trảm, Miêu Đao, Miêu Kiếm ba vị tiền bối đến đây cho ta.

Hiển nhiên, ý định của Quân Mạc Tà là đem toàn bộ những chuyện này sau này sẽ đổ lên đầu Tà Quân phủ.

Lời còn chưa nói xong, bên ngoài lại nghe tiếng người bẩm báo:

- Bẩm thiếu gia, tam đại Thánh Địa Mạc Vô Đạo cùng ba vị tông chủ hiện tại đang ở phòng tiếp khách muốn diện kiến phủ chủ đại nhân thương lượng bàn việc quan trọng.

Quân Mạc Tà khẽ nhíu mày, trầm ngâm một lúc, sau đó mới nói:

- Một khi đã như thế, các ngươi nói cho hắn biết, ta sẽ tới ngay.

Quân Mạc Tà tuy rằng hiện giờ muốn cùng đám người Miêu Trảm nói ra chuyện này, nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi hắn có chút suy nghĩ lại, lại làm cho hắn tỉnh táo một chút. Tình huống hiện tại có chút quỷ dị, nếu mình sáng sớm đã gặp mặt Miêu gia Tam lão. Hắn tin tưởng Tam lão mặc dù đối với chuyện tình hắn cải trang vào Huyễn Phủ có chút để tâm. Nhưng chỉ cần mình xuất ra thành ý đầy đủ, cùng hứa hẹn chính mình sẽ dành cho Miêu Tiểu Miêu một thân phận cùng địa vị, tin tưởng việc này cũng sẽ không quá khó xử.

Chớ nhìn hiện tại Miêu Tiểu Miêu như vậy, bởi vì thân phận Mặc Quân Dạ vĩnh viễn biến mất nên có chút hụt hẫng. Nhưng đối với Miêu gia, thậm chí cả Huyễn Phủ mà nói, Mặc Quân Dạ - Quân Mạc Tà bất quá chỉ là hai cái tên khác nhau mà thôi. Chỉ cần đó không phải là hai người khác nhau mà thôi. Trong mắt toàn bộ Huyễn Phủ thì hắn chính là một siêu cấp thế lực, thế gia vọng tộc đó.

Nếu Quân Mạc Tà dùng phương pháp này mà xử lý chuyện tình thì hết thảy mọi việc sẽ trôi chảy không có chút gì gợn sóng. Người duy nhất tổn thương chỉ có thể là Miêu Tiểu Miêu mà thôi. Nàng sẽ nhận định là bị người khác lừa gạt, bị gia tộc bán đứng!

Nhưng đối với một gia tộc mà nói, cho dù Miêu Tiểu Miêu là thiên kiều chi tử, viên ngọc minh châu quý nhất Miêu gia cũng tuyệt đối không thể so bì với một minh hữu có giá trị như Tà Quân phủ được.

Tiếc là tình cảm của Quân Mạc Tà hắn đối với Miêu Tiểu Miêu chính là thật. Hắn sẽ không lấy lợi ích mà đối mặt với nữ nhân của hắn. Cho nên hắn lựa chọn cách làm khó khăn nhất là tự mình nói toàn bộ cho Miêu Tiểu Miêu.

Đúng là chân tình đã tạo thành cục diện đầy nước mắt!

Lúc trước nếu như Miêu gia Tam lão ở đây biết hiện trạng của Miêu Tiểu Miêu nhất định sẽ không nhịn được mà khó chịu, nộ khí xung thiên. Vạn nhất nếu không đè nén nổi, song phương xảy ra xung đột thì chuyện tình nhất định sẽ ngày một chuyển hướng xấu hơn.

Có lẽ vẫn nên cùng Tam đại Thánh Địa tiếp xúc một chút. Mượn cơ hội này phát tiết một chút.

Quân Đại thiếu đi vào phòng tiếp khách. Chỉ thấy bên trong có ba người đang ngồi là, Mạc Vô Đạo, Hề Nhược Trần cùng Hô Duyên Ngạo Bác.

Tam đại tông chủ này bất kì chọn ra một người nào thì trong mắt hắn cũng không tính là gì. Cho dù là ba người bọn hắn có liên thủ thì Quân Mạc Tà cũng có đủ tự tin đánh chết! Nhưng bọn hắn hiện tại lại có gan không mang theo thủ vệ mà đơn độc tới đây. Hiển nhiên là đã biểu hiện phần thành ý rất lớn.

Đây không thể nghi ngờ là một loại khí độ!

Nơi này là Tà Quân phủ, trước mắt lại là nơi mà Tà Quân phủ bắt đầu khai tông lập phái. Bọn hắn chắc chắn tên Quân Mạc Tà, vị Tà Quân Chi Chủ này không dám làm gì ba người bọn hắn. Thậm chí nếu có vị trí nòng cốt nào đó thuộc thế lực của Tam đại Thánh Địa thì bọn hắn cũng chưa chắc nắm chắc mà tự tin đến gặp vị Tà Quân Chi Chủ này như vậy.

Đối phương hiện tại ở chỗ này có gan tới, nhưng chính mình lòng tin lại không có đủ, không thể nghi ngờ đây là một chuyện tình cực kì xảo diệu.

- Quân phủ chủ quả nhiên là hùng tài đại lược, mưu trí kiệt xuát, một thiếu niên đầy triển vọng. Từ đầu đến cuối chỉ vỏn vẹn có một năm từ một người ở trong thế tục phải nom nớp lo sợ, tự bảo vệ mình trong một thế gia tầm thường mà phát triển đến mức này, dậm chân một cái trời đất rung chuyển. Chính là một siêu cấp thế lực! Tuy rằng chúng ta thường hay đối địch, nhưng ta cũng không khỏi thốt ra một chữ phục!

Mạc Vô Đạo cười cười, nói:

- Bởi vì nếu đổi lại là chúng ta, tự than mình cũng không làm được như vậy.

Hắn nói những lời này cố nhiên là thành tâm thành ý khen ngợi, nhưng cũng là lời mở đầu của hắn. Bằng với thân phận của hắn có thể nói ra lời như vậy, bất cứ kẻ nào nhìn vào cũng có thể biết cuộc nói chuyện này đã có sự khởi đầu cực kì tốt.

Đáng tiếc những lời hắn nói hiện giờ thực sự là không đúng thời điểm cho lắm. Quân đại thiếu gia nhà chúng ta hiện tại một bụng chứ đầy lửa giận không có chỗ phát tiết. Hắn nghe vậy nhíu mày một cái, cười lạnh nói:

- Ngươi làm không được là bởi vì ngươi là Mạc Vô Đạo! Ta làm được bởi vì ta là Quân Mạc Tà. Ngươi đừng có vọng tưởng so sánh với ta. Nhưng ngươi thực sự là rất hiểu mình đấy!

Một câu cay nghiệt tới cực điểm này vừa mới nói ra cơ hồ làm cho Mạc Vô Đạo tức giận đến phun máu.

Mạc Vô Đạo mỉm cười, chờ Quân Mạc Tà nói tiếp.

Cái gọi là “ Thả con săn sắt bắt con cá rô” Mạc Vô Đạo tự nhận thấy phong phạm của mình đã đủ khúm núm rồi. Hơn nữa chỉ còn chờ một khi Quân Mạc Tà có chút nhã nhặn liền dẫn thẳng vào việc chính.

Không nghĩ tới tên này lại có thái độ tồi tệ như thế! Lại cứ như là Mạc Vô Đạo ta nịnh hót, vỗ mông ngựa hắn không thành còn bị hắn hung hăng đá một cước.

Phần phiền muộn này tự nhiên mà khó có thể nói lên lời.

- “Quân phủ chủ! Ba người chúng ta đường xa đến đây, không chỉ riêng là chúc mừng Tà Quân mở phủ mà còn" …

Hề Nhược Trần nhíu mày, chậm rãi nói. Ngụ ý không thể nghi ngờ là muốn nói, nếu chỉ có việc chúc mừng Tà Quân khai phủ thì ba người chúng ta không phải tự thân xuất mã tới đây.

Sự thật quả nhiên là như thế!

- Nga?

Nguyên lai ba vị không phải là vì Tà Quân khai phủ mà đặc biệt muốn đến chúc mừng sao? Quả thật là do bổn tông chủ tự mình đề cao bản thân quá rồi. Không biết ba vị đến đây có chuyện gì? Chẳng lẽ vì tìm vợ mà đến đây sao?

Lần này lời nói của Quân Mạc Tà ngày càng kịch liệt, có thể nói là châm chọc không tiếc bất kì thủ đoạn nào. Đôi bên vốn là đối địch, hơn nữa tuyệt đối không có khả năng hóa giải, Quân Mạc Tà như thế nào lại có thể để cho bọn hắn dễ chịu cơ chứ? Chớ nói hiện giờ hắn đang một bụng bực tức, cho dù không có một bụng bực tức này hắn cũng nhất định cũng sẽ không khách khí với ba người trước mặt này.

- Nơi này chính là Thiên Phạt Sâm Lâm không biết ba vị nhìn trúng Hầu Vương dưới trướng ta hay là Hùng Vương hay thuộc hạ của bọn hắn? Nếu ba vị ngượng không mở miệng được, hay là do không có người thích hợp mai mối ta nguyện ý sẽ làm bà mai cho ba người. Coi như là trả phần ân tình ba vị vì Tà Quân ta khai tông lập phái mà lặn lội đường xa tới đây. Tuy nhiên ta cũng biết ta đây thân phận tôn quý, ba vị không cần vì được sủng ái mà lo sợ. Thực ra ta là một người rất dễ nói chuyện.

Ba người thấy hắn hiện tại như là chó điên cắn càn, hồ ngôn loạn ngữ. Nói chuyện không giống bình thường. Ba người bọn họ tức giận không thôi. Thật chưa từng thấy qua người nào mang thân phận tông chủ đứng đầu một phái mà lại không có khí độ nói chuyện giống như lưu manh vậy.

Bọn hắn cũng chỉ thầm cảm khái, may mắn cho bọn hắn nơi đây không phải là đại sảnh. Nếu mà bọn hắn hiện tại đang ở ngoài đại sảnh, bị người khác nghe thấy cuộc đối thoại giữa mình và hắn thì chính mình và ba người sẽ không còn một tí mặt mũi nào nữa. Càng không nói tới cái “Tìm vợ” kia sẽ bị mọi người diễn tấu vặn vẹo ra đủ thể loại như thế nào nữa.

Ba người biết rõ, nếu tiếp tục nói nữa thì hôm nay sẽ lại là một tràng đại chiến thiên hôn địa ám. Hô Duyên Ngạo Bác trầm ngâm mở miệng nói:

- Quân phủ chủ! Ngươi nên biết lần này ta và ba người bọn họ đến đây chính là vì sự hòa bình của toàn bộ Huyền Huyền đại lục. Tạo phúc bách tích lương dân trăm họ có một cuộc sống thanh bình. Quyết định vận mệnh cùng tương lai của Đoạt Thiên Chi Chiến sắp tới. Chúng ta chỉ có đồng tâm hiệp lực mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn này. Ân oan giữa Tứ gia chúng ta hãy dời nó về phía sau. Đợi sau khi Đoạt Thiên Chi Chiến có giải quyết cũng không muộn. Trước mắt chính là an nguy của toàn thiên hạ thì một cái ân oán nho nhỏ thì tính là gì? Huyền Huyền đại lục? Thiên hạ muôn dân trăm họ? Cùng chúng ta có quan hệ gì?

Quân Mạc Tà xem thường nhìn hắn bằng nửa con mắt, không chút khách khí nói:

- Lão tử há lại không phải là lê dân trăm họ trong thiên hạ? Nhưng năm đó lão tử bị đuổi giết, bị người khi nhục, vào thời điểm nhà tan cửa nát. Vì sao mấy người các ngươi … những người tự xưng là chính đạo đi ra bảo vệ lê dân trăm họ? Hôm nay thế lực của lão tử lớn mạnh rồi. Đôi cánh cũng đã cứng cáp rồi các ngươi lại muốn ta đi cứu bách tính lê dân trăm họ? Nền hòa bình của toàn bộ đại lục? Lão tử làm sao tự dưng lại có cái nghĩa vụ như thế? Thiên hạ! Thiên hạ chưa từng vì ta làm một cái gì, vì sao ta phải vì thiên hạ mà ra sức?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 369: Chiến Gia Yêu Cầu Hợp Tác.

Chuyện quan trọng nhất cũng đã tới rồi.

Ba người không khỏi sửng sốt. Ngàn vạn lần không có nghĩ tới Quân Mạc Tà lại có thể cư nhiên nói ra lời tuyệt tình như vậy. Nếu như câu nói này của Quân Mạc Tà được truyền ra giang hồ chỉ sợ Tà Quân phủ ngay lập tức chính là kẻ thù chung của giang hồ, thậm chí là kẻ thù chung của cả đại lục.

Nếu như là ngày thường ba người bọn họ chỉ sợ sẽ vui sướng ngất ngây, đang không biết làm như thế nào để hướng sự chú ý của mọi người vào Tà Quân Phủ, không ngờ Quân Mạc Tà lại đưa ra cho họ một cái lễ lớn như vậy.

Hiện tại, Đoạt Thiên Chi Chiến đã tới gần, vạn vạn lần không thể thiếu hụt đi một phần sức mạnh của Tà Quân phủ. Lửa xém lông mày. Nếu Tà Quân phủ quả thật không chịu xuất lực cùng chiến đấu, thì chẳng khác gì là tuyên bố “ Đoạt Thiên Chi chiến” thất bại ngay từ đầu.

Suy nghĩ ba người thay đổi thật nhanh, đồng thờ trong lòng nhận thấy. Tiểu tặc Quân Mạc Tà này chỉ sợ là bởi vì biến cố mà không khống chế được cảm xúc, phát tiết lên ba người bọn họ đây.

Bằng không hắn tuyệt đối sẽ không thất thố như thế. Đáng tiếc thời cơ trước mắt mà không nắm lấy thì thật là uổng phí. Cơ hội lớn lao để diệt trừ thế lực của Tà Quân phủ đã đến, hiện tại cho dù có khóc cũng không làm được gì.

Hôm nay tìm đến tên gia hỏa này nói chuyện chính sự chỉ sợ là đàn gảy tai trâu, tuyệt đối sẽ không có kết quả gì.

Nếu như lại nói tiếp nữa thì cũng chỉ là vòng vo tam quốc mà thôi. Tuyệt đối sẽ không có sự tiến triển nào, chỉ có kết cục là đàm phán thất bại.

Nhưng một khi đã đàm phán không thành thì hậu quả sau đó không phải ai cũng gánh chịu được.

Tên gia hỏa này hiện tại chính là một quả pháo cối, đốt là nổ.

Thật chí còn là một siêu cấp pháo cối, một khi châm lửa tuyệt đối có thể cướp đi sinh mạng của bao nhiêu người.

- Nếu như tâm tình hôm nay của Quân phủ chủ không tốt thì ngày khác chúng ta sẽ quay lại để bàn tiếp. Sự tình quan hệ tới tính mạng bách tính toàn thiên hạ cùng tương lại đại lục cũng không thể làm qua loa được.

- Vậy ba người chúng ta xin cáo từ.

Nói xong ba người đứng dậy chắp tay cáo từ.

- Kẻ nào nói cho các người là tâm trạng của ta không được tốt? Tâm trạng của ta vô cùng tốt, vô cùng cao hứng …

Quân Mạc Tà trừng mắt nói lớn, điệu bộ này nếu để người ta nhìn thấy hẳn là sẽ nghĩ hắn đang chuẩn bị muốn ra tay giết người.

Ba người nhắm mắt làm ngơ, coi như không nghe thấy. Coi như tên gia hỏa này đang đánh rắm thối, cứ thế quay đầu rời đi.

- Các ngươi muốn nói chuyện sao? Đàm phán sao? Không có chuyện thì các ngươi sẽ không đàm phán? Trên đời này làm gì có chuyện tốt đến như vậy? Ta nói cho các ngươi biết. Qua ngày hôm nay thứ cho lão tử

thất lễ không phụng bồi các ngươi! Đàm phán? Đàm phán cái đầu nãi nãi của ngươi.

Quân đại thiếu hiện giờ đang mang một bụng bực tức, không có chỗ phát tiết. Chỉ cảm thấy lòng bàn tay ngứa ngứa, yết hầu nóng lên, tim đập dồn dập, nhiệt huyến sôi trào, tựa hồ phải chém giết thật đã tay bao nhiêu nhân tài thì mới có thể bình tĩnh lại. Hắn trơ mắt nhìn bóng lưng ba người khuất dần, dậm chân hét lớn một tiếng rất có khí thế như muốn nói: “ Ngươi dám cãi lại ta sao? Ngươi mà dám hé miệng ta lập tức sẽ giết chết ngươi.”

Công phu hàm dưỡng của ba người Mạc Vô Đạo quả thật là tốt, coi như không nghe không thấy. Trong nháy mắt đã biến mất không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Quân đại thiếu chửi đổng một trận, cuối cùng mới phát tiết được cơn tức giận trong bụng. Đặt mông ngồi lên ghế, tay cầm lấy tách trà ngửa cổ uống ừng ực. Đột nhiên lại nghe có hạ nhân bẩm báo:

- Thiếu gia, Phiêu Miểu Huyễn Phủ - Chiến Thanh Phong cầu kiến.

- Để cho bọn họ vào đi!

“Phanh” một tiếng, Quân Mạc Tà ném tách trà lên bàn, hai chân bắt chéo gác chân lên bàn trà.

- Ách … Quân phủ chủ!

Chiến Thanh Phong mang theo hai vị Thánh Hoàng Chiến gia vừa tiến đến liền nhìn thấy tư thế như đại vương của vị Tà Quân Chi Chủ này không khỏi ngạc nhiên. Cứ tự nhiên bắt chéo hai chân gác lên bàn trà, ánh mắt nhâng nháo nhìn mình. Tựa như là vương giả của núi rừng nhìn thấy ba con thỏ mập.

A! Người này là cái vị Tà Quân Chi Chủ ở đại sảnh hay sao? Luận về phong phạm hay khí độ có vẻ không có nửa điểm tương tự, hay là do

người khác đóng giả?

- Ách, Chiến gia Huyễn Phủ mời ngồi!

Quân Mạc Tà miễn cưỡng nặn ra một nụ cười gượng gạo, nhưng trong lòng không khỏi suy nghĩ. Lúc này Phiêu Miễu Huyễn Phủ tới đây hình như có chút quái dị. Miêu Trảm, Miêu Đao cùng Miêu Kiếm cùng đến đây có vẻ không hợp lý cho lắm. Những người này muốn làm gì? Chẳng nhẽ cũng giống như Chiến gia? Có vẻ như là muốn vẽ chân cho rắn, làm chuyện vô ích.

Chẳng nhẽ đây lại là kế mượn đao giết người của Miêu Kinh Vân? Nhưng cũng có thể là do bọn hắn có chuyện muốn thương lượng thật thì sao?

- Chiến Thanh Phong ta cũng không dám làm mất thì giờ vàng ngọc của Quân phủ chủ nữa. Quân phủ chủ, hôm nay Chiến mỗ tới đây chính là muốn cùng Quân phủ chủ nghiên cứu một chút những phương diện mà song phương chúng ta có thể hợp tác.

Chiến Thanh Phong nói xong có chút cau có, lông mày nhăn lại. Cảm giác mình đứng cũng không được, ngồi cũng không được, trong lòng không khỏi cảm giác một trận xấu hổ.

Cách đãi khách của vị Tà Quân Chi Chủ này thật là kỳ lạ, lại một mình ngồi gác chân lên bàn trà …

Vậy ngươi cho những người thân làm khách như chúng ta ngồi ở đâu? Đứng, đương nhiên không đủ kính trọng, nếu ngồi thì chẳng phải là ngồi dưới chân ngươi sao?

Hai vị Thành Hoàng phía sau trên mặt cũng lộ ra vẻ giận dữ! Quân Mạc Tà này quả nhiên là không biết lễ nghĩa!

- Hợp tác?

Quân Mạc Tà khẽ nghiêng đầu:

- Hợp tác như thế nào?

Chiến Thanh Phong chỉ cảm giác khó chịu như là ăn nhầm ruồi bọ. Chính mình tự đến tìm hắn chủ động yêu cầu hợp tác, có thể nói là đã cấp cho hắn mặt mũi cữ lớn rồi. Ngàn vạn lần cũng không có nghĩ đến tên này cự nhiên lại có thể làm như vậy. Cái thái độ này làm như là Chiến gia đang cần nịnh bợ hắn không bằng.

Chiến Thanh Phong quanh năm ở trong Huyễn Phủ, tuy rằng từng có nghe nói qua vị Tà Quân Chi Chủ này là một nhân vật sắc xảo. Nhưng không ngờ hiện giờ gặp hắn mới chân chính hiểu được những gì mình biết về hắn, quả thật còn kém xa nhiều lắm.

Vị Tà Quân Chi Chủ thanh thế lừng lẫy này, nếu quả thực chỉ nghe qua tin đồn thì cũng không có được nhận thức sâu sắc về hắn. Cho rằng đó chỉ là lời đồn thôi

Vả lại, những người trong Huyễn Phủ đối với bên ngoài đều khinh thường, mang theo tư thế của một kẻ ăn trên ngồi chốc. Cho dù là tam đại thánh địa cũng chưa chắc đã để vào trong mắt. Mà ý tưởng này trong Huyễn Phủ cũng không phải là hiếm.

Cho nên Chiên Thanh Phong đối với thực lực của vị Tà Quân Chi Chủ này tuy rằng cũng có chút kinh ngạc nhưng như thế nào cũng không để vào trong mắt. Thứ mà hắn vừa mắt nhất chính là niên kỷ còn trẻ của Quân Mạc Tà, tương lai có thể đi rất xa, mà điều chân chính hắn muốn là mượn lực mà thôi. Coi như nếu thật sự hợp tác cùng Tà Quân phủ thì cũng chính là vì tương lai sau này.

Vạn nhất sau này thanh thế của Tà Quân phủ cực lớn, đem Tam đại Thánh Địa trong tranh đấu một cước đạp xuống thì hắn tự nhiên sẽ kiên quyết liên thủ, hợp tác đến cùng. Nhưng nếu Tà Quân phủ không ổn, bị Tam Đại Thánh Địa đánh cho rơi xuống thế hạ phong thì Chiến gia nhất định sẽ xuất chút lực âm thầm trợ giúp Tam Đại Thánh Địa. Đem thế lực thuộc về vị Tà Quân này trong một thời gian ngắn nhất phá hủy toàn bộ.

Sau đó toàn bộ thế lực còn sót lại sẽ gia nhập vào Huyễn Phủ, trực tiếp thuộc về thế lực của Chiến gia. Tăng cường thực lực của bọn hắn.

- Nội dung chủ yếu tự nhiên là tương lai của Huyền Huyền đại lục rộng lớn này. Nói cách khác, Chiến gia ta sẽ toàn tâm toàn ý trợ giúp ngươi. Giúp ngươi lật đổ địa vị Tam Đại Thánh Địa ngồi lên vị trí bá chủ của đại lục này…

Chiến Thanh Phong thản nhiên nói. Trong lòng hăn nắm chắc, một chuyện tình hấp dẫn như vậy, đối với Quân Mạc Tà thì địa vị bá chủ một phương quả là sự hấp dẫn cực kì to lớn.

- Nga? Quý phủ đưa ra điều kiện quả thật là phong phú! Thế nhưng nếu là hợp tác thì đôi bên phải cùng có lợi, đúng không? Vậy ta cần phải trả giá cái gì đây?

Quân Mạc Tà mặt không đổi sắc, thản nhiên nói:

- Các hạ sẽ không nói là bởi vì Chiến gia xem ta thuận mắt, can tâm tình nguyện giúp ta vô điều kiện đó chứ? Nhưng cái gì có đi thì cũng phải có lại, chẳng nhẽ các ngươi không muốn ta trả ơn các ngươi sao?

- Ý nghĩ của phủ chủ quả thật không có sai. Chúng ta tự nhiên là có mục đích của chúng ta.

Chiến Thanh Phong nhìn thấy sắc mặt Quân Mạc Tà, chậm rãi nở nụ cười. Giống như đã nhìn thấu được tâm tư của Quân Mạc Tà.

- Bọn ta chỉ cần một yêu cầu rất nhỏ mà thôi. Chúng ta cần một ít vật liệu ở Huyền Huyền đại lục. Mà tất cả những thứ này sẽ do Quân phủ chủ ngươi cung cấp. Mà vật liệu đó … sẽ chỉ cung cấp cho một mình Chiến gia mà thôi.

Chiến Thanh Phong híp mắt nở nụ cười.

- Chỉ cung cấp cho Chiến gia? Ý của các hạ là không thể cấp cho Miêu gia?

Quân Mạc Tà đột nhiên trong lòng cười rộ. Nụ cười mang theo vài phần quỷ dị. Tay phải vô thức đưa lên sờ sờ chóp mũi, sau đó dùng ba ngón tay vuốt xuống một cái.

- Cũng không phải chỉ là Miêu gia. Trừ Chiến gia ra toàn bộ những gia tộc ở Phiêu Miểu Huyễn Phủ cũng không ngoại lệ. Dù sao lần hợp tác này là Chiến gia chúng ta hợp tác cùng Tà Quân phủ chứ không phải là Phiêu Miểu Huyễn Phủ hợp tác cùng Tà Quân phủ.

Chiến Thanh Phong híp mắt, lạng lùng cười nói:

- Hay nói đơn giản hơn một chút chính là Chiến gia trợ giúp Tà Quân phủ làm bá chủ đại lục này. Tà Quân phủ của ngài sẽ giúp chúng ta độc chiếm Huyễn Phủ! Việc này nói toạc ra chính là như vậy.

- Ta có thể hay không được hỏi. Chiến gia các ngươi muốn nhờ vật liệu này mà tranh đoạt quyền thế ở Huyễn Phủ, mà để thắng được gia tộc chủ chốt trong Huyễn Phủ là Miêu gia thì hắn là sức ảnh hưởng của loại vật liệu này vô cùng lớn. Cuối cùng bức Miêu gia thoái vị, Chiến gia các ngươi sẽ trở thành gia tộc chủ chốt trong Huyễn Phủ, thậm chí là nắm giữ toàn bộ Huyễn Phủ?

Quân Mạc Tà chậm rãi gật đầu nói:

- Mà các hạ chỉ cần bổn tôn cung cấp mấy thứ này. Xác định là thứ này bên trong Huyễn Phủ hoàn toàn không có, hoặc giả là sản lượng cực kì ít không đủ để sản xuất. Tóm lại là không thể thỏa mãn yêu cầu của Huyễn Phủ. Mà mấy thứ này Huyền Huyền đại lục lại có thể cung ứng? Hay nói cách khác, nếu không có thứ này thì toàn bộ thượng tầng Huyễn Phủ nhất định sẽ không thể đoàn kết như trước được nữa?

- Không sai! Quả thật đúng là như vậy!

Chiến Thanh Phong không thể tưởng tượng được người thiếu niên trước mắt này nhanh như vậy mà có thể suy nghĩ ra toàn bộ sự việc ẩn chứa trong đó. Hắn suy nghĩ một chút rồi gật đầu thừa nhận.

- Cho nên vô luận là một ít gia tộc tầm trung của Huyễn Phủ nếu một khi nắm giữ thứ này có thể coi là một bước lên mây. Tiến tới nắm giữ toàn bộ quyền hành trong Huyễn Phủ.

Quân Mạc Tà sắc mặt khẽ biến, sau đó trầm ngâm nói:

- Bất quá ta nghĩ thứ này muốn lấy nó cũng không phải dễ dàng như vậy. Nói vậy chắc hẳn muốn lấy được thứ này thì người lấy nó cũng cần phải có một thực lực thích hợp thì mới có thể đoạt được nó. Nếu không các ngươi nhất định sẽ cùng Tam đại Thánh Địa hợp tác. Bởi vì trước đó chỉ có Tam đại Thánh Địa mới là nơi có nhiều cao thủ chân chính quy tụ.

- … Phủ chủ quả thật phán đoán không có lầm!

Chiến Thanh Phong ánh mắt có chút co rút lại.

Cho tới thời khắc này, Chiến Thanh Phong mới chân chính lĩnh hội được sự mưu trí của Quân Mạc Tà, mới chân chính coi trọng hắn. Người thiếu niên trước mắt hắn này có lối suy nghĩ nhạy bén, phán đoán chuẩn xác quả thật là khiến cho người ta giật mình.

- Lúc này nói phán đoán của ta không có sai quả thực vẫn còn hơi sớm. Ta nghĩ sự việc Huyễn Phủ thiếu cái này, chỉ sợ là người có thần công cái thế vô địch thiên hạ, cũng không lấy được nhiều lắm … Ân, hoặc giả là vật kia sản lượng hàng năm chỉ sợ không có nhiều như vậy. Hay nói cách khác, vật này thời gian sinh trưởng của nó cực kì nghiêm khắc. Muốn đạt được nó trong một thời gian ngắn cũng không phải là dễ dàng. Cái này cần phải có một đoạn thời gian, quanh năm suốt tháng ở đó chờ một khi nó trưởng thành rồi thu lấy. Hoặc giả là ra sức tranh đoạt, liều mạng mới có thể lấy được nó. Có đúng thế không?

Chiến Thanh Phong lần này cũng không có mở miệng nói chuyện. Hắn trầm ngâm không nói, nhưng trong lòng hắn cũng đang nổi lên sóng to gió lớn.

Năng lực suy luận cùng phân tích của Quân Mạc Tà quả nhiên là đáng sợ!

Nếu có thể một lần mà lấy được nhiều như vậy thì cũng đủ để Phiêu Miểu Huyễn Phủ sử dụng trong mấy vạn năm. Từ nay về sau tự do tự tại. Không bị người ta chèn ép. Nếu không thể như vậy, khẳng định là có một nguyên nhân đặc thù nào đó.

Như vậy, Quân Mạc Tà mới làm ra cơ sở, chia ra hai loại nguyên nhân.

Chuyện này một khi nói toạc ra, tự nhiên là không có một chút nào khác thường. Nhưng khi nghe một người từ một sự việc mà suy đoán ra nhiều việc đến vậy lại cần một trí tuệ cực kì linh mẫn. Kém một chút cũng không thể suy nghĩ được như vậy.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 370: Âm Mưu? Rốt Cuộc Ai Mới Là Ngu Ngốc?

- Ừ, hôm đó chắc hẳn có một nơi quan trọng mà có thể ta đã bỏ sót... Chính là đâu đó bên trong Tam Đại Thánh Địa! Nếu đã cùng Huyền phủ liên hệ giao dịch với nhau, tin chắc Tam Đại Thánh Địa sẽ canh phòng rất cẩn mật, và chỗ đó tuyệt đối không cho phép ngoại nhân lai vãng tới gần... Cho dù có là người của Huyền phủ cũng không ngoại lệ, hay nói thẳng ra, cần đề phòng nhất chính là người của Huyễn phủ các ngươi! Vậy nên các ngươi chỉ có thể chờ đợi Tam Đại Thánh Địa đưa tới, chứ không thể tự ý xâm nhập lại càng không thể cướp đoạt! Ví như không phải thế, Phiêu Miểu Huyễn phủ các ngươi đại khái tự phái người đến, với quan hệ giữa các ngươi cùng Tam Đại Thánh Địa, bọn họ sao lại dám không cho phép chứ? Mà bây giờ bọn họ lại đang liên hệ cung cấp đồ vật cho các ngươi, chứng tỏ Tam Đại Thánh Địa có thể cung cấp được thứ đó. Nhưng bây giờ vị trí cụ thể ở đâu mới là chuyện quan trọng nhất! Cho nên, mấu chốt vấn đề không phải là vật gì, mà chính là vị trí!

Ánh mắt Mạc Tà thâm trầm tựa như hai hồ nước sâu lắng, không thể nhìn thấu được.

- Không sai!

Chiến Vũ Phong hít một hơi thật sâu, khó khăn lắm mới thốt ra hai từ ngắn ngủi nhưng lại có vẻ rất đắc ý. Vốn hắn đơn giản chỉ nghĩ cho dù tiến hành khó khăn đến mức nào cũng có thể giữ được ưu thế trong đàm phán. Thế nhưng chỉ với một câu, cơ hồ Quân Mạc Tà đã đoán ra được toàn bộ tình hình khiến cõi lòng hắn dần nặng nề hơn.

Hợp tác cùng một kẻ túc trí đa mưu xảo quyệt như Tà Quân Chủ, rốt cuộc là phúc hay là họa? Cho dù hắn có thất trong cuộc đấu trí với Tam Đại Thánh Địa, nhưng cuộc chiến trong Huyễn phủ hắn sao có thể nắm chắc phần thắng trong tay chứ? Không phải sẽ là dưỡng hổ vi hoạn chứ? (BT: đệ tử Tào Tháo tái xuất chăng?)

- Nếu thứ này quan trọng đối với Huyễn phủ như thế, mà địa điểm thì lại là nơi Tam Đại Thánh Địa cực kỳ coi trọng! Nếu như muốn ta lấy được thứ này thì nhất định các ngươi phải hợp tác đem Tam Đại Thánh Địa diệt trừ tận gốc! Như vậy đối với cả hai dứt khoát sẽ rơi vào cảnh một mất một còn, có phải không?

Quân Mạc Tà nói có chút sâu sắc.

- Không sai!

Chiến Vũ Phong gật gật đầu, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán. Có vẻ như hiện giờ, ngoài hai chữ "Không sai!" ra, hắn cũng không nói thêm được từ nào khác nữa.

- Mà thôi, với thực lực hiện tại của ta cũng đã có tư cách xứng ngang với Tam Đại Thánh Địa rồi! Cho dù lực lượng cao cấp còn có cái không bằng, nhưng thuộc hạ so với Thiên Thánh cung Tam Đại Thánh Địa gì gì đó thì chỉ có hơn chứ không có kém. Cho dù phải liều mạng lưỡng bại câu thương thì tin chắc không thành vấn đề.

Mạc Tà Quân chậm rãi nói tiếp.

- Nhưng mà thực lực là một chuyện, thật sự trở mặt lại là chuyện khác. Một khi đã khai chiến, đương nhiên sẽ đem đến loạn lạc liên miên, dây dưa không ngớt, nếu không phải một bên hoàn toàn diệt vong, chắc hắn sẽ không có điểm kết! Điểm này, chắc hắn Chiến gia các ngươi không phải chưa nghĩ đến.

Quân Mạc Tà hơi nhíu mày, ánh mắt sắc bén như hai tia chớp dán chặt lên mặt Chiến Vũ Phong.

Trước ánh mắt sáng rục uy phong kia, Chiến Vũ Phong không tự chủ được lui lại từng bước!

- Đúng vậy! Tình huống này, quả thật chúng ta đã có suy tính kỹ càng. Để biểu đạt thành ý, nếu quả thật Tà Quân phủ cùng Tam Đại Thánh Địa khai chiến, chúng ta sẽ đem toàn lực Chiến gia hiệp trợ người. Chắc hẳn điều kiện này đã đủ biểu hiện thành ý hợp tác của chúng ta.

Chiến Vũ Phong hít một hơi thật sâu, quả quyết nói.

- Đủ thành ý? Đến lúc một khi song phương triển khai đại chiến, Tà Quân phủ cùng Thiên Phạt Sâm Lâm liên thủ. Nếu liều mạng bất kể trả giá thế nào, hiển nhiên trong thời gian ngắn có thể hủy diệt toàn bộ Tam Đại Thánh Địa gì đó! Thậm chí, dựa vào cái thế đó cũng có thể diệt được thêm được một thế gia khác! Nhưng thời điểm chúng ta đánh đệ tam thế gia, Thiên Thánh Cung nhất định sẽ ra mặt ngăn cản. Đệ nhất thế gia và đệ nhị thế gia, có thể do sự vụ phát sinh đột ngột mà bọn họ trở tay không kịp. Nhưng vô luận chúng ta hành động nhanh bao nhiêu, cho dù có kết quả tốt nhất thì nhiều nhất cũng chỉ có thể diệt được hai thế gia! Còn về phần Thiên Thánh Cung một khi đã nhúng tay vào, cho dù chúng ta dốc hết sức thì vẫn không có chút hy vọng!

Mạc Tà lạnh lùng nói.

- Nhưng mà một khi đã đến mức này rồi, làm sao còn có thể dừng tay nữa! Cơ nghiệp vạn năm được tổ tông truyền lại thế mà bị Tà Quân phủ ta hủy diệt, bất luận kẻ nào chắc hẳn đương nhiên không chịu nổi! Thù này hận này có thể nói đã là không đội trời chung rồi! Chưa kể, còn có nhiều hậu bối bị ta tiêu diệt như vậy, cho dù người của Thiên Thánh cung có là thánh nhân đi chăng nữa cũng không thể nuốt trôi như vậy được! Chỉ có một mất một còn mới có thể giải quyết được bế tắc này! Một khi bọn họ toàn lực ra tay, lấy toàn bộ lực lượng của Tà Quân phủ ta bây giờ, ti chắc có thể miễn cưỡng tạo ra cục diện lưỡng bại câu thương. Khả năng có thể xảy ra nhất chính là bọn họ bị trọng thương, mà chúng ta

cùng Thiên Phát Sâm Lâm cả hai nhà đều bị tiêu diệt không chút vết tích. Lực lượng cao cấp ở Tà Quân phủ ta thực sự quá ít, so với mấy lão quái vật Thiên Thánh cung tu luyện mấy ngàn năm quả thật quá chênh lệch! Tin rằng kết quả như vậy… Các ngươi cũng đã nghĩ qua? Hay là cái này hết thảy mọi chuyện đã nằm trong tính toán của các ngươi?

Quân Mạc Tà dùng một ánh mắt rất "thú vị" nhìn chăm chú Chiến Vũ Phong.

- Điều… Điều này sao có thể chứ? Ta đã nói rất rõ ràng rồi, một khi đại chiến bùng nổ, chúng ta tự nhiên sẽ toàn lực viện trợ, tuyệt đối sẽ không đứng ngoài! Đây chính là nền tảng cho sự hợp tác của hai nhà mà!

Chiến Vũ Phong liền lùi lại mấy bước, vội vàng giải thích.

- Nhưng quả thật ta tin tưởng, vừa mới khai chiến các ngươi tuyệt sẽ ra tay.

Quân Mạc Tà lắc lắc ngón tay, khẽ cười nói:

- Không cần giải thích, bởi có giải thích gì ta cũng không tin!Có thể các ngươi tuyệt đối không dám tọa sơn quan hổ đấu (BT: trâu bò húc nhau, thằng đồ tể đỡ mệt xác đó mà), nhưng lại chờ đến đại chiến kết thúc, khi đó mới chính thức ra tay! Lấy thế lôi đình vạn quân, một đòn dẹp yên tất cả! Trở tay một cái là đã có thể hủy diệt Thiên Phạt Sâm Lâm và Tà Quân phủ, lại một đòn dẹp yên Tam Đại Thánh Địa! Thậm chí, còn có thể diệt luôn Thiên Thánh cung! Cuối cùng thì chắc hẳn ở cả Huyền Huyễn đại lục này sẽ không còn bất cứ một lực lượng siêu cường nào có khả năng đối kháng cùng Chiến gia! Như vậy thì Chiến gia đã có thể hùng bá Huyền Huyền đại lục! (BT: anh Tà nhà mình trổ tài Gia Cát Dự vãi liều ra)

- Ngàn vạn lần đừng nói ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, ta sẽ cho rằng ngươi đang vũ nhục trí tuệ của ta! Cũng không nên nói các người không tính toán như vậy, bởi vì nếu nói như vậy, ta sẽ cho rằng

Chiến gia quả thật quá ngu dốt. (BT: vãi liều chú Tà, chú nói thế bố tiên sư thằng nào dám mở miệng)

Chiến Vũ Phong vừa muốn mở miệng, lập tức bị Quân Mạc Tà ngăn lại:

- Dĩ nhiên nếu độc bá Huyền Huyền, duy ngã độc tôn như thế, chắc hẳn những thứ thần bí kia cũng sẽ rơi vào tay Chiến gia các ngươi! Đến lúc đó, Chiến gia các ngươi muốn làm gì ở Huyễn phủ mà chả được! Chả khác gì cả trong lẫn ngoài đều đã rơi vào trong lòng bàn tay Chiến gia các ngươi! Cho nên Chiến gia các ngươi tin chắc rất muốn ngư ông đắc lợi! Nếu quả thật các ngươi đang thực hiện theo kế hoạch đó, thế thì hy vọng thành công của các ngươi vẫn còn rất cao, ít nhất phải tám phần!

Chiến Vũ Phong hoàn toàn giật mình! Bởi vì chuyện này, hắn còn không nghĩ tới! Hết thảy kế hoạch đó hắn hoàn toàn vừa mới biết qua lời Mạc Tà nói. Đến nỗi tiến hành thế nào, cũng chỉ có vài người Chiến Luân Hồi cùng Chiến Vũ Vân nắm rõ.

Nhưng cứ dựa vào tình thế của đại lục hiện giờ, nếu hoàn toàn đi theo sự bài trí của Chiến gia, đến lúc đó mà không áp dụng theo phương pháp ăn mảnh kia theo lời Quân Mạc Tà thì trên dưới Chiến gia quả thật chỉ là một đám cức chó trôi sông... (BT: hơi thô thiển tý, nhưng mà nó là sự thật DG không dám dịch, chứ tại hạ thì chơi tới)

Tiện nghi lớn như vậy làm gì có ai mà không thèm khát cơ chứ? Họa chỉ có thằng ngu thằng đần mới không nghĩ tới!

Huông chi, Chiến Vũ Phong hơn ai hết biết rõ gia tộc mình, hiểu rõ thói quen làm việc của chính gia tộc, hoàn toàn có thể làm ra cái sự tình này.

- Hic hic... Lần này Chiến mỗ đến đây cũng là thành tâm thành ý muốn cùng Quân Chủ đại nhân nghiên cứu thảo luận về việc hợp tác giữa hai nhà! Nếu Quân Chủ có nghi ngờ với phương thức hợp tác của bên ta, mà có một phương thức hợp tác khác tốt hơn, Chiến gia ta

nguyện tận lực hợp tác! Cục diện bây giờ đã quá rõ ràng, Quân chủ đại nhân cùng Tam Đại Thánh Địa khó có thể trong thời gian ngắn mà hòa giải. Mà bên trong Huyễn phủ, lấy thế lực dẫn đầu Miêu gia cùng khuynh hướng qua lại giao dịch nhiều năm với Tam Gia, thì chắc hẳn chẳng ai đứng về phía Quân Chủ! Duy chỉ có Chiến gia chúng ta mới có thể đứng về phía Tà Quân phủ mà thôi.

Chiễn Vũ Phong chầm chậm nói, thái độ vênh váo lúc trước cũng đã sớm bỏ đi không còn chút gì nữa. Nhưng ý chí người này cũng coi như là kiên định, đối mặt với cục diện như vậy vẫn có thể chậm rãi nói.

- Vậy sao?!? Lời này của ngươi cũng là “tình hình thực tế”. Nếu như Chiến gia thực sự thành ý hợp tác… Cứ để ta cẩn thận... Châm chước châm chước cho.

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng dùng ngón tay gõ gõ lên đầu mình, híp mắt nói:

- À! Ta hiểu được. Chiến gia các ngươi cùng ta hợp tác, cũng là xuất phát từ chân tâm. Nhưng sự nhiệt tình này e rằng cũng chỉ vẻn vẹn đối với ta, chứ không có nhắm vào cả Tà Quân phủ, đúng không?

Chiến Vũ Phong nhất thời cảm giác được mồ hôi lạnh đổ đầy sau lưng. Phía sau cả một mảng ướt nhẹp. Quần áo dán chặt trên lưng, bị gió lạnh thổi vào, Chiến Vũ Phong cảm thấy cái lạnh đang thẩm thấu vào, đúng là khó chịu không nói lên lời.

- Nhưng vì sao các ngươi lại muốn hợp tác với ta chứ? Chẳng qua bởi vì các ngươi muốn đối phó với Miêu gia mà thôi.

Quân Mạc Tà ngẩng đầu lên, hắn như đoán được dụng ý của Chiến gia, hơn nữa còn dùng suy luận của mình suy đoán thêm.

- Cái này… Quả thực vớ vẩn! Chuyện này vốn là chuyện nội bộ của Huyễn phủ chúng ta, cần gì Quân Chủ đại nhân quan tâm chứ!

Chiến Vũ Phong cố tự trấn định nói tiếp:

- Những lời Quân Chủ đại nhân có căn cứ gì chứ?

- Thật vớ vẩn sao? Ta không cần thiết phải hỏi đến sao? Ta mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng lại lớn hơn vị thiên tài có Không Linh Thể Chất của Huyễn phủ vài tuổi! Hơn nữa tu vi của ta so với hắn lại hơn cả vạn lần!

Bốn chữ “Linh Không Thể Chất” thốt ra khiến Chiến Vũ Phong nhất thời hoảng sợ, mở to hai mắt nhìn chằm chằm Quân Mạc Tà tựa như đang nhìn một con quái vật vậy!

Mạc Tà nở nụ cười nói:

- Tốc độ tăng tiến huyền công của Không Linh Thể Chất trong truyền thuyết có thể nói không có gì sánh kịp, là thứ người thường mãi mãi không nghĩ tới. Nếu như mấy nhà còn lại của Huyễn phủ ẩn nhẫn hết, đợi cho Không Linh Thể Chất chính thức lớn mạnh, đến lúc đó có thể theo dưới tay Chiến gia dễ dàng đoạt lại quyền khống chế Huyễn phủ. Cũng chính bởi vì điểm này, nếu Chiến gia làm khó dễ, thì mấy nhà còn lại sẽ không theo, thậm chí hoặc là có thể phản kháng lại tạo lên cục diện lưỡng bại câu thương, hoặc là sẽ lựa chọn chuyện thỏa hiệp, giao cho Chiến gia toàn bộ Huyễn phủ, để một ngày kia, bọn họ có thể đoạt lại một Huyễn phủ hoàn chỉnh. Nhưng nếu có ta phụ trợ Chiến gia áp chế, là có thể áp chế được cái thiên tài Không Linh Thể chất kia, chắc hẳn không bao giờ hắn có thể dứt ra được! Cứ như vậy thì chẳng khác gì đoạn tuyệt hy vọng còn sót lại của thất gia sao!

Quân Mạc Tà nói đến đây, lông mi đột nhiên nhăn lại, lắc lắc đầu nói:

- Không đúng không đúng, nếu quả thật như thế, vậy thất gia quả thật thiếu người mưu trí, e rằng ngay lúc này đây chúng đang dốc toàn lực phản kích, lấy bảy địch một, sẽ khiến Chiến gia mất nhiều hơn là được…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 371: Không Có Gì Ta Không Biết.

- Không sai! Chiến gia chúng ta sao lại làm loại việc ngu xuẩn này?

Chiến Vũ Phong trong lòng đã run rẩy.

- À ừ! Thì ra là thế!

Quân Mạc Tà cũng không để ý tới lời Chiến Vũ Phong, ngược lại lẳng lặng trầm tư. Đột nhiên mở lớn mắt, hai tay vỗ vào nhau, phát ra một tiếng vang lớn, nói tiếp:

- Cho nên các ngươi vừa rồi mới đưa ra điều kiện như vậy, còn hứa hẹn sẽ xuất thủ viện trợ cho ta! Nếu quả thật ta cùng Thiên Thánh Cung đến lúc lưỡng bại câu thương, các ngươi chắc chắn sẽ tìm cách khống chế tánh mạng của ta, rồi rêu rao ra bên ngoài rằng Quân Mạc Tà đã chết... Như thế hoàn hảo không còn chút vấn đề gì, mà hết thảy băn khoăn lo lắng toàn bộ cũng tiêu tán! Mà kẻ có Không Linh Thể Chất kia của bảy nhà lại được tự do, không còn đối thủ có khả năng uy hiếp như ta, tự nhiên sẽ lựa chọn thỏa hiệp, an an ổn ổn lui một bước, tiếp tục nuôi dưỡng mưu đồ. Mà cũng nhờ thế, Chiến gia các ngươi hoàn toàn đạt được mục tiêu đề ra. Một khi ước nguyện đã đạt được như thế, chỉ cần không lơi lỏng, tiếp tục tích góp từng chút thực lực, lại nhờ ta đã giúp các ngươi khống chế được kẻ có Không Linh Thể Chất kia, thì rõ ràng mợi thứ đã đều nằm trong lòng bàn tay các ngươi!

Quân Mạc Tà khẽ cười nói tiếp:

- Thật sự là kế liên hoàn lợi hại! Một bước đón trước một bước, trước lấy thiên hạ chí tôn làm sức hấp dẫn khiến tên tiểu tử có thực lực kinh người nhưng cũng là một kẻ chưa có kinh nghiệm xử thế như ta tự chui đầu vào mưu kế đó. Ta chỉ cần lạc vào một bước, như vậy hết thảy sự tình tiếp theo đều hợp tình hợp lý. Thậm chí dù sau này ta có phát hiện ra, dẫu có muốn quay đầu thì cũng đã thân bất do kỷ, cũng chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ mà thuận theo thời thế tiếp tục lạc bước, đến cuối cùng được bọn ngươi tiếp ứng tiến nhập Huyễn Phủ rồi hoàn toàn để cho Chiến gia các ngươi sai khiến.

- Tất nhiên, tất cả thuộc hạ của ta ở bên ngoài, tất cả người nhà, bao gồm tất cả Huyền Thú Thiên Phạt Sâm Lâm, toàn bộ đều phải chết không chừa một ai. Càng thêm tiện lợi cho các ngươi nắm cả đại lục trong tay! Cho dù ta sau này phát hiện ra, nhưng cần sự che chở của Chiến gia các ngươi mà phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ!

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, vỗ hai bàn tay bành bạch, than thở từ đáy lòng:

- Chiến gia các ngươi quả là thiên tài! Bố trí liên hoàn tinh diệu như thế quả thật rất tuyệt vời, nhất là trù tính ra được một chiêu đuổi hổ nuốt sói, ngư ông đắc lợi kia, quả đúng là thiên tài trong thiên tài! Ngay cả bổn tọa cũng không thể không bội phục, chỉ cần ta đi sai một bước đã mất cơ hội quay đầu.

- Đâu cần Quân phủ chủ thái quá như vậy chứ!

Chiến Vũ Phong rõ ràng nghe thấy tiếng những giọt mồ hôi từ trên trán lạch cạch lạch cạch rơi trên mặt đất, nhưng vẫn cố nói:

- Nếu Thiên Thánh Cung thực sự toàn lực xuất thủ, Chiến gia chúng ta mặc dù là toàn lực trợ giúp cũng chưa chắc có thể ứng phó nổi, chứ nói gì đến việc từ trong tay bọn họ đem Quân chủ ngươi an toàn cứu ra? Quân phủ chủ nói những lời này cũng không tránh khỏi đánh giá Chiến gia chúng ta quá cao rồi. Mặc dù Chiến gia trước giờ chưa từng tự xem nhẹ mình, nhưng cũng không đến mức cuồng vọng như thế...

- Không không không… Các ngươi hoàn toàn có thể làm được, tuyệt đối có thể làm được.

Quân Mạc Tà giơ ngón tay lên, chậm rãi quơ quơ, lại mỉm cười nói:

- Bởi vì... Trong cục diện này, các ngươi có thể trơ mắt ra nhìn thế lực Tà Quân phủ, Thiên Phạt Sâm Lâm toàn bộ bị hủy diệt. Nhưng nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn... kẻ có giá trị lợi dụng cao nhất là... ta đây chết đi! Cho nên dứt khoát các ngươi sẽ nghĩ cách cứu ta! Đối với việc này, Chiến gia các ngươi chỉ cần xuất động một người, là đã có thể giải quyết việc ấy một cách hoàn mỹ rồi. Thậm chí ta còn tin chắc, kẻ đó vốn có được thực lực kinh người, cho dù là người cầm quyền cao nhất trong Thiên Thánh Cung, cũng không phải đối thủ của hắn! Cho nên muốn giải cứu ta từ thủ hạ bọn hắn, đối với Chiến gia các ngươi mà nói, thật sự là một chuyện quá đơn giản!

- Chắc phủ chủ đại nhân nói đùa, Chiến gia làm sao được như lời đại nhân nói chứ!

Chiến Vũ Phong vẫn cố sống cố chết chống đỡ, giờ phút này hắn chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, tim như đập nhanh hơn gấp hai ba lần. Người như vậy, Chiến gia quả thật là có một, nhưng việc này cũng là tối đại bí mật của Chiến gia, chỉ có thành viên trọng yếu của Chiến gia mới có tư cách biết được! Nếu như ngay cả việc này... mà cũng đoán ra được như thế, quả thật Quân Mạc Tà này quá đáng sợ!

Chiến Vũ Phong nào biết, Quân Đại Thiếu đâu chỉ là suy đoán việc tồn tại người kia, căn bản là sớm gặp qua người kia rồi!

- Chiến Vũ Phong, ngươi... là thân đệ của gia chủ nhưng thật sự lại không biết Chiến gia các ngươi có một người như thế sao?

Quân Mạc Tà thần bí cười cười:

- Có muốn... Ta gợi ý cho ngươi một chút không?

- Đã như thế, xin mời Quân phủ chủ nói rõ!

Khuôn mặt Chiến Vũ Phong hiện ra dáng vẻ vô tội, vẻ mặt như bi phẫn ủy khuất:

- Chiến mỗ đối với Quân phủ chủ nói cái gì kế hoạch, sắp xếp gì đó thật sự hoàn toàn không hiểu. Chiến gia chúng ta cũng sẽ không làm ra chuyện vô sỉ đê tiện như vậy! Lân này chúng ta chính là dùng thành ý lớn nhất mà đến, mà Quân phủ chủ lại nói như thế, đối với Chiến gia chúng ta mà nói, có thể nói là sỉ nhục lớn lao!

- Sỉ nhục, chung quy nếu so sánh việc bỏ lại tính mạng có mạnh hơn không? Cho tới giờ khắc này, ngươi còn tưởng rằng ta lại hù ngươi sao? Thật đáng tiếc, ta chính xác là biết người kia có tồn tại, càng biết rõ ràng về thân phận của hắn! Chiến Vũ Phong, ngươi cứ nghĩ cho kỹ, một khi ta nói ra cái tên của tên đó ra, đám người Chiến gia rắm thối các ngươi đến đây hôm nay, sẽ không còn kẻ nào có cơ hội còn sống trở về! Chiến Vũ Phong, ngươi cần phải cẩn thận suy nghĩ đó! Ta một khi nói ra, sinh tử liền chia rõ, không còn là đùa giỡn nữa! Nên cẩn thận... nên cẩn thận!

Quân Mạc Tà thản nhiên cười, ánh mắt sắc bén lộ ra sát cơ.

Từng giọt mồ hôi lạnh như đậu tương từ trên trán Chiến Vũ Phong chảy ròng ròng xuống, tạo thành tiếng lộp độp!

- Mạng sống là quý trọng, là vô giá! Mà đồng thời cũng chính là, bất luận kẻ nào cũng chỉ có một lần, không có ngoại lệ.

Quân Mạc Tà vẫn như cũ chân bắt chéo ngồi ở trên bàn trà, nhưng lúc này đây hắn không còn cái vẻ uể oải như vừa nãy. Hắn mặc dù vẫn ngồi, nhưng lại như là một thanh lợi kiếm đã ra khỏi vỏ, tùy thời chuẩn bị uống máu người!

Lời hắn vừa nói ra tuy nhẹ nhàng thoải mái nhưng lại đầy vẻ mỉa mai, châm chọc, không chút đến xỉa nhưng lại hàm xúc ý tứ sát phạt quyết đoán:

- Cả đời một con người, cái gì cũng có thể hối hận, nhưng chỉ có lựa chọn sinh tử, là không thể!

Chiến Vũ Phong toàn thân run rẩy. Mỗi một câu nói của Quân Mạc Tà đều giống như búa tạ nặng nề đập vào trong lòng hắn từng cái từng cái một! Nhất quyết đặt hắn vào con đường lựa chọn sinh tử!

“Chiến Luân Hồi tồn tại, ngoại trừ thành viên trọng yếu Chiến gia, cho dù là người trong Phiêu Miểu Huyễn Phủ, cũng tuyệt đối không ai biết? Quân Mạc Tà là người ở Thiên Nam xa xôi đại lục, hắn làm thế nào mà biết được. Hắn nhất định là lừa ta, nếu không phải lừa ta, tại sao lại luôn cố làm ra vẻ huyền bí! Chỉ cần ta dám đánh cuộc một phen, liền đủ để chứng minh thành ý của Chiến gia, Chiến gia có thể lợi dụng Quân Mạc Tà, lợi dụng Tà Quân phủ, lợi dụng Thiên Phạt Sâm Lâm! Chiến gia có thể thiên thu vạn thế! Chiến Vũ Phong ta, chính là công thần lớn nhất Chiến gia! Nhưng nếu là Quân Mạc Tà thật sự nói ra tên Chiến Luân Hồi, như vậy, chờ đợi chính mình liền chỉ có một chữ: tử! Lựa chọn này, thoạt nhìn thật là đơn giản, nhưng lại quá khó khăn bởi vì... tiền đặt cược lần này, chính là tính mạng chính mình!”

Nhìn Quân Mạc Tà trong mắt lành lạnh sát cơ, hắn tuyệt đối tin tưởng, vị... Tà Quân Chủ này dám giết chính mình!

Một cường giả đã dám một mình đấu với Tam Đại Thánh Địa của đại lục, một cường giả cấp Thánh Tôn như thế chỉ là giết một người như mình, có gì không dám? Sức ảnh hưởng của Chiến gia có lớn cỡ nào làm sao bằng uy hiếp của Tam Đại Thánh Địa liên hợp, mà ngay cả thực lực lại càng là thua xa!

Hai vị Thánh Hoàng phía sau hắn, chịu uy bức dưới khí thế siêu cường của Quân Mạc Tà, tay nắm chuôi kiếm đã không ngừng mà thấm đẫm mồ hôi lạnh, hiện tại đã là trơn tuột, không thể nào cầm chặt được chuôi kiếm!

Bị khí thế Quân Mạc Tà áp chế, bọn họ ngay cả gốc lông tơ cũng không dám nhúc nhích!

Nhưng đối phương dù như thế còn có thể ung dung mở miệng nói chuyện, thậm chí giọng điệu thủy chung không biến đổi! Hơn nữa bản thân Chiến Vũ Phong đứng trước mặt hai người lại hoàn toàn không có cảm giác được! Bởi vì nội tâm hắn cũng quá khiếp sợ rồi! Nếu như căng thẳng, như vậy so với hai kẻ kia, bản thân hắn đã căng cứng luôn rồi!

- Kẻ xuất sắc đến từ Chiến phủ, các hạ đã suy nghĩ kỹ chưa?

Quân Mạc Tà nhìn hắn “thân thiện”:

- Ta là người thật sự không dư thừa tính nhẫn nại, nhất là đối đãi với những kẻ thiết hạ mưu kế đối phó người của ta.

- Đã suy nghĩ kỹ! Thỉnh Quân phủ chủ giải thích giúp thắc mắc của Chiến mỗ, đến tột cùng trong Chiến gia ta, còn có vị cao thủ kinh thiên động địa nào có thể có uy thế như thế, có thể đơn thân đối mặt tất cả cao thủ Thiên Thánh Cung, vẫn thong dong cứu người, rồi nhẹ nhàng rời đi.

Chiến Vũ Phong hít thật sâu, ánh mắt trở nên cuồng nhiệt:

- Nếu như Quân phủ chủ không thể trả lời giúp, như vậy đã chứng minh được suy nghĩ vừa rồi của phủ chủ cũng chỉ là loại phỏng đoán mà thôi, tự nhiên cũng không trách được chúng ta, như thế cũng chứng tỏ Chiến gia chúng ta đối với Quân phủ chủ hoàn toàn là có thành ý muốn hợp tác!

- Trong lớp hậu bối của Chiến gia, có một người thanh niên rất xuất sắc. Kẻ ta nói đến tất nhiên không phải là hai tên quỷ chết ỉu Chiến Thanh Phong, Chiến Ngọc Thụ, cho nên các hạ không cần phải gấp gáp phủ nhận!

Quân Mạc Tà ánh mắt trở nên vô tình:

- Căn cứ lời đồn đãi từ xưa, Cửu U Đệ Nhất Thiếu năm đó có tứ đại đệ tử chân truyền. Trong đó có một đệ tử, gọi là Miêu Khuynh Thành, chính là người sáng lập Phiêu Miểu Huyễn Phủ, mà Miêu Khuynh

Thành, trong Huyễn Phủ lại thu nhận tám đệ tử! Chính là người sáng lập tám đại thế gia hiện nay! Mà trong số đó có một người họ Chiến, chính là lão tổ lập ra Chiến gia, người này trước kia tên gọi là gì thì ta không có hứng thú, nhưng lại biết người này chân chính là quái vật, đã trải qua năm tháng dài như vậy lại vẫn có thể bất tử, Chiến huynh, ngươi biết người này là ai không?

Chiến Vũ Phong toàn thân lạnh lẻo!

- Ta còn nghe nói cái lão súc sinh này mất hết nhân tính, vì trốn tránh tử kiếp, cứ cách mấy trăm năm hoặc là hơn một ngàn năm, đều tuyển ra một người có tư chất tuyệt hảo từ trong đám hậu bối của chính mình, rồi chiếm cứ thân thể đấy để chính hắn có thể sống sót. Mà lão già đốn mạt thế, ta thật không rõ Chiến gia các ngươi cung phụng hắn làm gì?

Quân Mạc Tà giễu cợt cười cười:

- Chẳng qua làm ta ấn tượng nhất chính là hắn vẫn không chút gì hổ thẹn nhục nhã vì tàn sát con cháu đời sau, ngược lại bản thân đắc chí, cứ dương dương tự đắc cho rằng thiên địa luân hồi cũng không làm gì được mình, nên tự cho mình một cái tên, gọi là ‘Chiến Luân Hồi’.

- Ha ha ha... Tên này thật sự là không biết sống chết, luân hồi là Thiên đạo, hắn giỏi lắm cũng chỉ là một âm hồn may mắn chạy thoát mà thôi, lại không biết xấu hổ cũng dám phun ra một chữ ‘Chiến’ kia? Đúng là không biết tự lượng sức mình!

Ánh mắt Quân Mạc Tà từ mỉa mai hoàn toàn biến thành sát khí mãnh liệt.

- Chiến Vũ Phong cao sĩ, lời của ta đã nói xong , ngươi... cũng có thể lên đường rồi.

Quân Mạc Tà quơ quơ chân:

- Mời ngươi đi thử con đường “luân hồi” mà lão tổ tông ngươi tuyên bố muốn “chiến” kia!

- Ngươi! Điều đó không có khả năng! Ngươi làm sao biết được?

Chiến Vũ Phong đột nhiên sợ hãi lại tuyệt vọng kêu to lên.

Từ khi ba chữ Chiến Luân Hồi này được nói ra, hắn biết đã xong đời rồi!

Đối phương đúng là một điểm cũng không có nói sai!

Thậm chí ngay cả chính mình cũng không hiểu rõ ràng bằng Quân Mạc Tà: tất cả chuyện này đều là mưu kế của Chiến Luân Hồi sắp đặt!

- Ta làm thế nào biết cũng không còn quan trọng. Cái quan trọng nhất chính là... hiện tại cũng không chỉ có mình ta biết.

Quân Mạc Tà ung dung nói:

- Ba vị tiền bối, có nghe được rõ ràng không?

- Không tồi chút nào! Lần này chúng ta ít nhiều cũng rõ ràng hiểu được đúng lời của Quân phủ chủ!

Cùng với tiếng nói, ba người Miêu Trảm, Miêu Đao, Miêu Kiếm nét mặt bình tĩnh xuất hiện ở ngoài phòng, ánh mắt đều dầy đặc sát cơ, nhìn vào lưng ba người Chiến gia. Ba người đồng thời cảm thấy như đứng ngồi không yên!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 372: Bởi Vì Ta Chính Là Mặc Quân Dạ

Từ lúc Quân Mạc Tà nghe đối phương bảo thương lượng hợp tác, liền âm thầm ra thủ thế, cho mời Miêu Trảm ba người tới.

Đây là âm mưu của Chiến gia, đúng là chủ yếu nhằm vào Miêu gia.

Tà Quân phủ, bất quá là trong kế hoạch Chiến gia định lợi dụng mà thôi. Miêu gia mới là mục tiêu chính của bọn hắn.

Mạc Tà đã vì Miêu gia làm chuyện lớn như vậy, mà Quân đại thiếu gia có vẻ như cho tới bây giờ cũng không phải cái loại hài tử học Lôi Phong làm việc tốt, như thế nào cam tâm làm một cái anh hùng vô danh? Tự nhiên là muốn cho ba vị đầu sỏ Miêu gia lại đây dự thính một chút...

Hơn nữa trước mắt vẫn là đang trong thời kì mấu chốt bị Miêu Tiểu Miêu oán hận, đang cần Miêu gia trợ lực, đã có lợi thế như thế, như thế nào không dùng, Quân đại thiếu tự nhiên là từng chút đều phải lợi dụng, toàn diện tiến công, nhiều mặt tung lưới, trọng điểm thu hoạch.(điểm thật, bất quá ta thích ^^)

Biến thànhtình trạng trước mắt này, tuyệt đối không phải Chiến gia lập kế hoạch có sai lầm, mà là do lựa chọn nhằm vào đối tượng quá bi kịch rồi, lại có thể chọn một người tuyệt đối không có khả năng cùng Miêu gia trở thành địch nhân, thật sự là rất bi kịch.

Còn có một điều quan trọng nhất, Quân đại thiếu gia trước mắt đang cần một cơ hội hòa giải quan hệvới Miêu gia, Chiến gia liền ào ào đưa tới, điều này thật sự là đám người Chiến Vũ Phong vận khí quá kém, nếu

là thời điểm bình thường, nói không chừng Quân Mạc Tà còn có thể cân nhắc một chút, có nên không thả dây dài câu cá lớn, bồi bọn hắn chơi thêm mấy ngày, nhưng hiện tại lửa thiêu tới mông rồi, tốt hơn là đưa cho bọn họ một phần đại lễ trước...

Chân chính không phải do kế hoạch không tốt, mà là do vận khí rất kém thôi.

"Chiến Vũ Phong, Chiến gia các ngươi thật có thể nói là tà tâm bất tử a." Miêu Trảm lạnh lùng nhìn Chiến Vũ Phong, nói: "Vì để Chiến gia có thể độc quyền Huyễn Phủ, ngươi lại có thể không tiếc khơi mào đại chiến không chết không ngừng giữa Tà Quân phủ, Thiên Phạt sâm lâm cùng tam đại thánh địa, ngươi chẳng lẽ không biết năm phương thế lực này, chính là toàn bộ siêu cấp thế lực của Huyền Huyền đại lục, bọn hắn một khi hủy diệt, sẽ kéo cùng cả Huyền Huyền đại lục hủy diệt, tiếp theo là không còn thế lực nào có thể ngăn cản ngoại vực biến thái dị nhân, các ngươi lại muốn dùng cái giá đáng sợ như vậy, để đổi lấy huy hoàng cho Chiến gia các ngươi."

Miêu Trảm nói xong, đã là có chút bi phẫn: "Kế hoạch ác độc bất chấp thiên lý nhân tính như thế, các ngươi rốt cuộc là như thế nào nghĩ ra, chẳng lẽ các ngươi không có suy nghĩ qua hậu quả sao? Thông minh? Thông minh cái rắm."

Chiến Vũ Phong đờ đẫn quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Miêu Trảm. Giờ phút này, hắn đã mất hết can đảm. Lúc trước khi đến, hắn thậm chí còn tính toán qua Quân Mạc Tà nếu là vạn nhất không tiếp thụ sẽ như thế nào, nhưng trường hợp xấu nhất cũng chỉ là mọi người mỗi người đi một ngả mà thôi, như thế nào cũng thật không ngờ Quân Mạc Tà lại có thể có thể như vậy cự tuyệt, không chừa chút đường lui.

Vừa đến tay là liền đem Chiến gia triệt để bán luôn. (DG: cho nó nóng hehe)

Hiện giờ, ba người mình cũng chỉ là Thánh hoàng tu vi, phía sau là ba vị Thánh Tôn cường giả, trước mặt còn có một vị thực lực cao thâm Tà

Chi Quân Chủ có thể nói là một chút hi vọng cũng không có, ngay cả cơ hội đào tẩu, cũng không có chút nào.

Đúng là quả phụ chết còn mất luôn đứa con, triệt để không còn hi vọng.

Cho nên Chiến Vũ Phong lập tức cũng hạ quyết tâm, lạnh lùng nói: "Hoàng đế luân phiên làm, sang năm đến nhà của ta; Phiêu Miểu Huyễn Phủ quyền chủ đạo, cho tới bây giờ cũng chỉ thuộc về Miêu gia các ngươi, vì sao trải qua thời gian dài luôn luôn là do các ngươi làm chủ?"

"Lý do rất đơn giản, bởi vì Miêu gia chúng ta làm chủ Huyễn Phủ, từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ cũng là Miêu gia chủ đạo cả Huyễn Phủ, cả vạn năm qua Huyễn Phủ vẫn là do tám nhà cùng sở hữu; nhưng nếu ngay từ đầu mà dục vọng của Chiến gia bị các ngươi thực hiện được, chỉ biết đem Huyễn Phủ biến thành thiên hạ của một nhà Chiến gia các ngươi, đây là chỗ bất đồng căn bản." Miêu Trảm hừ lạnh một tiếng: "Chiến Vũ Phong, dã tâm cùng công bằng, cho tới bây giờ cũng là không thể cùng tồn tại "

"Cái gì dã tâm cái gì công bằng bất quá là do các ngươi họ Miêu, mà chúng ta họ Chiến mà thôi." Chiến Vũ Phong càn rỡ cười to, giống như điên khùng.

Mạc Tà nhíu nhíu mày, tựa hồ cảm thấy tiếng cười của hắn rất không xuôi tai, khẽ lắc đầu, đột nhiên phóng người lên, thản nhiên nói: "Cùng bại hoại bậc này còn có cái gì có thể nhiều lời, sớm giết cho xong việc." nếu người Miêu gia đã thấy tận mắt nghe tận tai, như vậy, Quân Mạc Tà như thế nào lại cùng loại người này nói nhảm?

Vừa mới dứt lời, thân hình đã đi trước lăng không mà lên, một cước đạp ngay đỉnh đầu Chiến Vũ Phong.

Chiến Vũ Phong kêu thảm một tiếng, đầu tức thời vỡ tan.

Đối với công kích của Quân Mạc Tà, hắn không có nửa điểm phản kháng.

Bởi vì hắn biết rõ, lấy thực lực của mình, đối mặt bốn vị Thánh Tôn cường giả vây kín, phản kháng cũng là không có chút tác dụng nào, chỉ có tự rước lấy nhục, còn không bằng khoanh tay thống khoái chịu chết, ít nhất có thể sớm một chút chấm dứt ác mộng này.

Sau khi hắn ngã xuống, Chiến Vũ Phong trong họng phun ra một hơi thật dài, tựa hồ là một tiếng thở dài thật dài.

Bởi vì hắn biết, việc hôm nay, không những kế hoạch tỉ mỉ của Chiến gia hoàn toàn phá sản, càng sẽ làm cho bảy nhà khác trong Huyễn Phủ hoàn toàn coi như kẻ thù.

Nhóm người mình, ngay cả tin tức cũng không có gửi về...

Chiến gia xong rồi!

Hai vị Thánh hoàng tại phía sau khóe mắt Chiến Vũ Phong, đồng thời rút kiếm vọt lên. Miêu Đao Miêu Kiếm liền mạnh mẽ ra tay, nhưng Miêu Trảm khẽ lắc đầu, ngăn trở hai người nhúng tay vào.

Ở trong khoảnh khắc Quân Mạc Tà nhảy lênvừa rồi, Miêu Trảm cũng lưu ý tới trong mắt Quân Mạc Tà kia đã ngưng kết cuồng loạn sát ý thành thực chất, không phải vì muốn giết địch, mà chỉ vì muốn phát tiết, phát tiết lửa giận tích tụ trong lòng.

Miêu Trảm tuy rằng không biết vị Tà Chi Quân Chủ này vì sao đột nhiên xuất hiện hành động cuồng bạo như vậy, nhưng lại biết, tất nhiên là bởi vì có người làm ra một vài sự tình trêu chọc hắn, mới có thể làm cho hắn làm ra hành động huyết tinh thị sát bá đạo như thế.

Dưới tình huống như thế, nếu nhóm người mình ra tay giúp đỡ, không những sẽ không phát ra hiệu quả, ngược lại sẽ làm hắn không thể hoàn toàn phát tiết ra ngoài, làm cho bất mãn.

Mà khoanh tay đứng nhìn còn có lợi, có thể thuận tiện nhìn xem thực lực thực sự của vị Tà Chi Quân Chủ này.

Ngay sau đó, ba vị Thánh Tôn đồng thời mở to hai mắt nhìn.

Hai vị Thánh hoàng phía sau Chiến Vũ Phong trường kiếm vừa mới ra khỏi vỏ nửa thước, Quân Mạc Tà đã đón đầu đánh xuống, song chưởng hư hư phách một chút, hai cổ kình khí thực chất như búa tạ bình thường nện xuống, đang đang nện lên trên mu bàn tay đang cầm kiếm của hai người.

Hai người đồng thời kêu rên, lui về phía sau, nhưng Quân Mạc Tà đã đến đỉnh đầu bọn hắn, một cái khuỷu tay đã trùng điệp đánh vào hậu tâm một người trong đó, mà cái tay còn lại, cũng là từ đỉnh đầu tên còn lại vỗ xuống.

"Ba" một tiếng vang vang, vị Thánh hoàng cao thủ này cả cái đầu đúng là "Hô" lập tức bị nện vào trong lồng ngực, tiếp theo bụng phát ra một tiếng nổ, máu tươi phụt ra.

Nhưng lúc sau khi văng ra lại bị Quân Mạc Tà lấy tay cản lại, lại bắn ngược trở về, chui vào bên trong bụng. Hai vị Thánh hoàng, dưới toàn lực công kích của hắn, thế nhưng không có nửa điểmcơ hội hoàn thủ.

Lập tức có ba ngọn lửa màu đen trống rỗng xuất hiện, dọc theo quỹ tích quỷ dị, chậm rãi rơi xuống trên thân thể ba người này.

Một chốc thời gian sau, ngọn lửa màu đen lần thứ hai hư không tiêu thất, mà trên mặt đất đúng là sạch, tựa hồ cũng chưa có chuyện gì phát sinh qua, chớ nói thi thể, máu tươi, mà ngay cả một chút mùi khác thường cũng không có để lại, giống như ba người Chiến Vũ Phong căn bản là không phải vẫn lạc tại nơi đây.

Ở dưới ngọn lửa màu đen thiêu đốt, thi thể ba vị Thánh hoàng, đúng là ngay cả một chút dấu vết cũng không có để lại.

Không cánh mà bay? Bốc hơi khỏi nhân gian?

Đây là thủ đoạn gì? Cái này cũng có một chút quá kinh khủng đi?

Miêu Trảm cùnghai người Miêu Đao Miêu Kiếm trợn mắt há hốc mồm.

Thấy ba người vẫn đang cảnh giác vạn phần nhìn chăm chú vào mặt đất, Quân Mạc Tà hơi sửng sờ, nói: "Ba vị tiền bối sao không vào ngồi đi?"

"Quân chủ đại nhân cố nhiên tuổi trẻ tài cao, nhưng lịch duyệt không khỏi hơi đơn giản, Thánh hoàng cao thủ, đã có thể sinh ra linh loại chúng ta không thể không phòng" Miêu Trảm thận trọng nói : "Nếu là bị linh loại của bọn họ chạy thoát đi ra ngoài, như vậy, chúng ta hôm nay thu hoạch liền bởi đó mà trôi theo nước chảy, cũng đem bên trong Huyễn Phủ đại loạn trong ít ngày nữa."

"Ha ha, ba vị quá lo, ta ra tay từ trước đến nay chỉ có thần hồn câu diệt, đâu dễ dàng sinh ra cái gì linh loại?" Quân Mạc Tà cười một tiếng, nói : "Ba vị đừng lo, bổn tọa tiêu diệt linh loại tuy rằng không tính thật nhiều, nhưng cũng có năm sáu con, mời, mời ngồi "

Ba người đồng thời hít một hơi khí lạnh.

Mạc Tà giết người, lại là sát tận giết tuyệt như thế, khiến cho thần hồn câu diệt mặc dù là Thánh Tôn cường giả, trong cả đời, cũng chưa chắc có cơ hội giết một lần linh loại, hắn mới mấy năm tuổi, lại diệt sát nhiều linh loại như thế.

Này há lại không phải là nói, ít nhất có năm sáu vị Thánh hoàng, hoặc là Thánh Tôn chết ở trong tay của hắn? Người như vậy, khắp thiên hạ có mấy người?

Ba người lần thứ hai đồng thời nhìn về phía mặt đất sạch sẽ, sau đó đồng thời ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt Quân Mạc Tà, trong mắt ý tứ

kiêng kị lóe sáng, người này thật không thể cùng hắn là địch, một khi là địch, chỉ sợ không còn ngày an bình.

"Nhưng không biết cử động của Quân phủ chủ lần này là vì sao?" Miêu Trảm thật lâu sau, mới nhìn lên Quân Mạc Tà hỏi ra những lời này: "Trước mặt chúng ta, vạch trần âm mưu Chiến gia, còn đương trường đánh chết ba người này, chắc là có thâm ý gì?"

Mạc Tà hoàn toàn tỉnh bơ, đi từ từ đến chủ vị ngồi xuống, vỗ vỗ tay lệnh dâng trà, thản nhiên nói: "Miêu Trảm tiền bối có nghĩ đến... ta có thể có ích lợi gì đây?"

Vừa mới ở trong này bằng thủ đoạn giết người quyết tuyệt, tiếp đó lại ở chỗ này chiêu đãi trọng yếu khách nhân... Hơn nữa là trước mặt vài vị khách nhân trọng yếu tại đây giết người, có vẻ như có chút không thể nào nói nổi. Hơn nữa là cực kỳ thất lễ.

Nhưng Quân Mạc Tà tựa hồ xem nhẹ việc đó, đám người Miêu Trảm cũng không thèm để ý, lại có thể cứ như vậy ngồi xuống.

"Dụng ý của ngươi..." Miêu Trảm châm chước nói : "Bất quá, Quân phủ chủ, chúng ta Huyễn Phủ vì vấn đề nhu cầu, luôn luôn là chỉ cùng người nắm đại lục trong tay hợp tác. Ngay cả ngươi muốn cùng Huyễn Phủ hợp tác, phần này thành ý cố nhiên đã là khá lớn, bất quá... cũng cần phải là sau khi ngươi thật sự định được càn khôn, hiện tại, lão phu không thể cho ngươi hứa hẹn gì hi vọng Quân phủ chủ đại nhân có thể lý giải."

"Hợp tác... Tạm thời ta cũng không muốn cùng các ngươi hợp tác" Quân Mạc Tà thản nhiên nói: "Đối tượng hợp tác của ta, cho tới bây giờ đều chỉ có đối phương chủ động tới cửa, tựu giống như Chiến Vũ Phong hôm nay. Ta chưa bao giờ chủ động cùng bất luận kẻ nào hợp tác, hơn nữa cho dù là chủ động tìm ta hợp tác, cũng phải nhìn tâm tình ta khi đó, hiện tại thật là không nhìn ra Huyễn Phủ các ngươi có khả năng giúp đỡ được ta cái gì. Cho nên, cái gọi là hợp tác, không nói cũng được."

"Như vậy, lời ấy của Quân phủ chủ, đến tột cùng là dụng ý gì?" Miêu Trảm nheo lông mi mỉm cười nói. Quân Mạc Tà khẩu khí có chút quá lớn, vị tiền bối Huyễn Phủ này cũng có chút không dễ nghe. Ngươi đã nhận thức cho chúng ta không thể giúp được ngươi, vậy ngươi vội vàng giải quyết phiền toái cho chúng ta làm cái gì?

"Nguyên nhân rất đơn giản. Đơn giản là ta không muốn cùng Miêu gia là địch" Quân Mạc Tà chậm rãi nói : "Bởi vì ta chính là... Mặc Quân Dạ, chính là ta Quân Mạc Tà hóa thân."

Hắn ngẩng đầu, nhìn thẳng lên Miêu Trảm: "Miêu Tiểu Miêu, là nữ nhân của ta."

Mạc Tà nhất cổ tác khí, đem chuyện này hoàn toàn làm rõ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 373: Lý Do Này Gượng Ép Sao?

Mạc Tà chậm rãi nói ra chân tướng.

Có vẻ như chỉ có trời mới biết, hai câu này một khi nói ra, đối với đám người Miêu Trảm tạo thành kinh khủng bực nào!

Lúc ra khỏi Huyễn Phủ, Miêu Kinh Vân đã ám chỉ qua, vị Tà Chi Quân Chủ này, có khả năng rất lớn chính là vị "Thiên Tài" Huyễn Phủ Mặc Quân Dạ! Đó là lý do vì sao trong lòng ba người khi đó đã đem vị Tà Chi Quân Chủ này liên hệ cùng Mặc Quân Dạ rồi.

Nếu là thật sự là một người, như vậy, mọi người cũng không phải là người ngoài, Mặc Quân Dạ chính là con rể Miêu gia.

Tuy rằng không biết Quân Mạc Tà Tà Chi Quân Chủ này ngày đó đến tột cùng là vì cái gì đi đến Huyễn Phủ, nhưng ba người cũng cảm thấy giống nhau, người giống như Quân Mạc Tà này, thật sự không có khả năng quỵt nợ.

Hơn nữa nghe nói người này từng mấy lần nổi giận vì hồng nhan, đối nữ nhân của hắn có thể nói tương đối tốt, loại chuyện bội tình bạc nghĩa gạt chuyện tình cảm người khác, hình như là sẽ không làm ra được. Ngày trước lúc hắn giúp nha đầu Tiểu Miêu độ kiếp, tình hình mọi người hết đều là rõ như ban ngày, hiện giờ hiểu biết thân phận chân thật của hắn, toàn bộ điểm khả nghi ngày đó tất cả đều rõ ràng!

Vốn dĩ vị lão tam này trên đường còn đang lo lắng sau khi đến Tà Quân phủ sẽ phải làm thế nào, đến tột cùng là làm sao để ngửa bài với

nhau đây? Hay là không nói ra? Cuối cùng là phải làm sao mới có thể đạt được lợi ích lớn nhất…

Nhưng sau khi tới Tà Quân phủ, tận mắt nhìn thấy Quân Mạc Tà, ba người lại đồng thời bỏ đi suy đoán vốn cho là chắc chắn nhưng giờ lại thấy quá hoang đường kia, Quân Mạc Tà cùng Mặc Quân Dạ không những dung mạo bất đồng, dáng người bất đồng, khí chất bất đồng, phương pháp xử sự bất đồng, thậm chí cả ánh mắt cũng cực kỳ bất đồng.

Người tinh thông thuật hóa trang dịch dung cũng biết, một người có thể đem chính mình giả dạng thành thật xấu, cũng có thể làm mình đẹp hơn một chút (công nghệ trang điểm HQ bi giờ làm đẹp lên nhiều lắm chứ ko chỉ 1 chút thôi đâu…), thậm chí hoàn toàn biến thành bộ dáng người khác, nhưng bất kể biến hóa như thế nào, khoảng cách giữa hai mắt là không cách nào thay đổi!

Mỗi người khoảng cách giữa hai mắt cùng xương mũi ở giữa tạo thành một tam giác cố định! Cho dù súc cốt công cao minh tới đâu, cũng tuyệt đối không luyện được chỗ này. Mà khuôn mặt Quân Mạc Tà cùng Mặc Quân Dạ tại chỗ mấu chốt này lại không hề giống nhau!

Nói cách khác hai người này chính là hai thân thể bất đồng, không có khả năng là cùng một người!

Cho nên ba người lúc nhìn thấy Quân Mạc Tà, ý nghĩ duy nhất chính là phủ chủ đại nhân sai rồi! Quân Mạc Tà tuyệt đối không phải Mặc Quân Dạ, trong lòng dâng lên ý nghĩ như vậy.

Theo ý nghĩ này dâng lên, nguyên bản tính toán hồi lâu cũng thông báo phá sản, căn cứ việc không đoán được ý định của đối phương, ba người đang lo lắng lựa chọn đối tượng hợp tác cũng tự nhiên hướng về một bên tam đại thánh địa nhiều hơn.

Nhưng, thế sự chính là huyền diệu như vậy, hôm nay việc tràn ngập kịch tính, nhóm người mình nguyên bản đã nhận định, cả khi đối diện cũng do chính mình toàn bộ phủ định, mà rốt cuộc nhóm người mình lại

xác nhận được chuyện tình đã phủ định là đúng, đương sự hướng chính mình cấp ra đáp án kinh người, mà lại quay về đáp án ban đầu!

Như vậy quanh đi quẩn lại, kết quả ly kỳ cổ quái, cho dù là ba vị Thánh Tôn từng trải, cũng cảm thấy trở tay không kịp, khó có thể chấp nhận!

Vì vậy sau khi Quân Mạc Tà nói ra chân tướng, tam đại Thánh Tôn đồng thời mở to hai mắt, miệng há to, sững sờ nhìn chằm chằm Quân Mạc Tà, ba người biểu tình động tác như một, ngay cả nhãn thần cũng là cùng một dạng.

Ba lão già, cùng động tác, cùng tư thế, cùng biểu tình, cùng điệu bộ… mà cái loại bộ dáng này đúng là làm cho người ta phải phì cười…

Nếu không phải Quân đại thiếu trước mắt tâm tình thật sự trầm trọng buồn bực, cơ hồ muốn cười ra tiếng.

“Quân... Quân phủ chủ... Ngươi ngươi...”

Miêu Trảm rốt cục “răng rắc” một tiếng đem miệng đang há rộng khép lại, cười khổ một tiếng: “Ngài chắc nói đùa rồi, chuyện đùa này không vui chút nào đâu…”

“Nói đùa? Ta hiện tại không có tâm tư nói đùa với các vị.”

Mạc Tà nghiêm túc nói: “Ta lúc trước dùng tên giả Mặc Quân Dạ tiến vào Huyễn Phủ, tất nhiên có mục đích của mình, việc này đúng là có chỗ không dúng với Huyễn Phủ, nhưng bổn tọa tự hỏi không có làm Huyễn Phủ tổn hại chút nào. Không những âm thầm ra tay phá hủy âm mưu kinh thiên thay đổi phong thủy Miêu gia của Chiến gia, giết chết hai vị Thánh Tôn, chỉnh lại tâm tình Thất Thải Thánh Thụ của các ngươi, còn có sự đồng ý của Miêu Khuynh Thành tiền bối…”

Miêu Trảm ba người thần sắc rốt cục ngưng trọng lên: “Ngươi... Thật là Mặc Quân Dạ?”

Nghi ngờ thì nghi ngờ, nhưng trước mắt rõ ràng Tà Chi Quân Chủ này biết được có vẻ hơi nhiều sự tình, trong đó phần lớn có vẻ như ngay cả ba người mình cũng không được tường tận bằng, nếu nói hắn không phải Mặc Quân Dạ thì hình như không thể nào giải thích được?...

“Chẳng lẽ Mặc Quân Dạ tột cùng là nhân vật quan trọng gì sao? Cũng đáng để bổn tọa phải mạo danh? Ân, nếu không Tào Quốc Phong bảy vị Thánh Hoàng có thể tiến giai thuận lợi sao?”

Mạc Tà thản nhiên nói, liền tiết lộ ra một tin tức mà ngoại nhân chắc chắn sẽ không biết.

Đến đây thì ba người Miêu Trảm không còn hoài nghi, hiển nhiên, bảy người Tào Quốc Phong ‘ngoài ý muốn’ tiến giai cũng không phải thật sự là ngoại ý, mà là do Mặc Quân Dạ, cũng chính là vị Tà Chi Quân Chủ trước mắt này khi sắp chia tay đã ‘Tặng’ cho.

“Ta không biết Quân phủ chủ lúc trước là vì nguyên nhân gì mà cần phải dịch dung cải trang tiến vào Huyễn Phủ, vô luận mục đích của ngươi là gì, ta hiện giờ cũng không có hứng thú tìm hiểu, lại càng không muốn truy cứu.”

Miêu Trảm châm chước nói: “Trên thực tế, lúc chúng ta ra khỏi Huyễn Phủ, phủ chủ đã ám chỉ cho chúng ta biết, Tà Chi Quân Chủ có thể chính là Mặc Quân Dạ. Bất quá chúng ta luôn không tin, nhất là sau khi nhìn thấy chân diện mục của Quân phủ chủ… Nhưng bây giờ, Quân phủ chủ lại làm chúng ta càng không thể không tin, không có khả năng không tin! Chính là…”

Hắn cười khổ một tiếng: “Chính là, phủ chủ vừa rồi nói với lão phu, việc này là sao? Lão phu thật sự nghĩ không ra, ngươi thiên tân vạn khổ tiến vào Huyễn Phủ, mạo hiểm đắc tội cả Phiêu Miễu Huyễn Phủ, làm một việc gì đó. Mà hiện giờ, chỉ cần người không thừa nhận, hết thảy sự tình cũng sẽ không thể đổ lên đầu ngươi, nhưng ngươi lại đột nhiên chủ động nói ra, phủ chủ ngài sẽ không dùng cái này để khiêu khích sự nhẫn

nại của Huyễn Phủ chứ? Ba? Phủ chủ ngài cũng không giống loại người không khôn ngoan, cho nên…”

“Trong chuyện này ắt hẳn có nguyên nhân gì khác phải không?”

Miêu Trảm trầm tư, chậm rãi nói.

“Không sai! Nguyên nhân tất nhiên là có! Hơn nữa còn là nguyên nhân rất trọng yếu!” Quân Mạc Tà quả quyết nói: “Ta là vì Tiểu Miêu!”

“Vì Tiểu Miêu?”

Ba người Miêu Trảm đồng thời ngây người.

Ba người này nằm mơ cũng không ngờ, lý do trọng yếu theo lời Quân Mạc Tà lại là Miêu Tiểu Miêu!

Đám người Miêu Trảm chân chính kinh ngạc vạn phần, bọn hắn thậm chí còn đang suy đoán, Quân Mạc Tà rốt cuộc có mục đích gì, hoặc phải nói là có cái gì tính toán lâu dài, thậm chí, Quân Mạc Tà vốn là vì sự nghiệp tranh bá thiên hạ, cho nên mới lựa chọn nói ra, tranh thủ sự thông cảm của Huyễn Phủ, sau đó song phương chân thành hợp tác...

Quả thật Quân Mạc Tà có đề cập qua, câu “Miêu Tiểu Miêu là nữ nhân ta thừa nhận”, nhưng lời ấy vào tai đám người Miêu Trảm, bất quá chỉ là cách để kéo gần quan hệ lẫn nhau mà thôi, vị tất phải để ý nhiều. Ở cái thế giới này, nam tử hán đại trượng phu ba vợ bốn nàng hầu, cũng là chuyện bình thường. Huống chi Quân Mạc Tà một bá chủ như vậy? Cho dù là thế gia đệ tử bình thường, cũng sẽ có mười mấy thậm chí hơn vài chục thị thiếp, đó là chuyện mọi người xem như bình thường.

Nữ tử đối với nam tử mà nói, trước gì chỉ có phụ thuộc, hoặc chỉ là một món trang sức.

(thế mà đầu truyện tới giờ bao nhiêu thằng chết vì dành gái rồi?)

Cho dù là nữ tử xuất thân từ đại thế gia, ngoài mặt thể hiện ra không giống người thường, bất quá cũng chỉ là công cụ tranh thủ ích lợi cho gia tộc thông qua hôn nhân thôi, bình thường thì được yêu mến, nhưng khi tới thời khắc mấu chốt, cũng vẫn phải hy sinh! Cho dù là Miêu Tiểu Miêu ái nữ của Miêu gia cũng không ngoại lệ!

Mà bây giờ, Quân Mạc Tà lại vì Miêu Tiểu Miêu, tự hủy toàn bộ kế hoạch đã tính toán, thậm chí là mạo hiểm khiêu khích có thể khiến cả Huyễn Phủ lôi đình bạo nộ?...

Đối với ba người Miêu Trảm mà nói, đáp án này, lý do này, thật sự là có chút khó tin! Cho dù là đối với ba người mình, hay là cả đám trưởng bối Miêu gia vốn đều yêu quý Miêu Tiểu Miêu!

Cho dù là đệ nhất thiên hạ mỹ nhân, cũng không đáng được như thế a!

Hơn nữa Quân Mạc Tà hiện giờ đã là danh xứng với thực, xưng bá một phương, nhân vật bá chủ uy phách thiên hạ, mà toàn bộ thiên hạ mới có được mấy nhân vật tu vi đỉnh phong nắm thực quyền!

Nếu là thật sự chỉ là vì một nữ nhân, liền làm ra chuyện như vậy, quả thực là váng đầu.

Theo lý trí mà nói, người xử sự theo cảm tính như vậy, quả thật không phải là đồng bọn hợp tác thích hợp! Cũng không phải người đủ tư cách lãnh đạo!

“Quân phủ chủ, ngươi nói lý do này không khỏi có chút gượng ép! Lão phu muốn nghe vốn là mục đích thực sự của ngươi, lý do chân chính! Chứ không phải tới nghe ngươi cổ xuý sự si tình của ngươi hay là sự chấp nhất của ngươi! Tiểu Miêu cố nhiên là nữ nhân Miêu gia, nhưng coi như các ngươi đi cùng nhau đến cuối cùng, nàng nhiều nhất cũng chỉ là một vị trong đám đông nữ nhân của ngươi mà thôi! Phủ chủ lấy lý do như vậy làm cơ hội song phương hợp tác, hay nói là cơ sở hợp tác, chúng ta thật sự không muốn tiếp tục!”

Miêu Trảm sắc mặt đã trở nên có chút khó coi.

Hiển nhiên, theo lời Quân Mạc Tà ‘Vì Miêu Tiểu Miêu’, lý do này, với hắn mà nói, thật sự là có chút vớ vẩn...

Không sai, Quân Mạc Tà, ba chúng ta đều là mấy lão già đã sống mấy ngàn năm, ngươi cứ vậy đá đại ra một cái lý do, chẳng lẽ thật sự muốn chúng ta tin tưởng? Miêu Kiếm lạnh lùng nói.

“Ba vị có phải là không nghe rõ ta vừa nói gì sao? Ta tới giờ cũng chưa nghĩ tới sẽ cùng Huyễn Phủ các ngươi hợp tác, nếu các ngươi không có nghe rõ, hay là nghe không hiểu, ta sẽ tiếp tục trịnh trọng nhắc lại lần nữa! Cũng như ta vừa mới nói, các ngươi tin hay không, không có liên quan tới ta, với ta không hề có ý nghĩa gì! Và ta sẽ còn tiếp tục như vậy, cho dù cả thiên hạ đều không tin thì thế nào, ta Quân Mạc Tà, vẫn là Quân Mạc Tà! Vẫn là người chỉ làm theo ý mình!”

Mạc Tà nhướng mí mắt, ngạo nghễ nói: “Các ngươi không tin tưởng, đó là bởi vì, các ngươi không hiểu Quân Mạc Tà ta!”

“Xin lắng tai nghe, ta thật là thực có hứng thú biết phủ chủ là một người như thế nào!"”

Miêu Trảm thật sâu hít một hơi, lấy ánh mắt ngăn cấm Miêu Đao cùng Miêu Kiếm vốn tính tình táo bạo.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 374: Ta Thích Giang Sơn, Nhưng Cũng Yêu Mỹ Nhân!

"Quân Mạc Tà ta tới bây giờ cũng không phải người tốt! Cũng không phải là một quân tử! Cho nên, các ngươi không nên lấy tiêu chuẩn người tốt hay quân tử để so sánh với ta."

Mạc Tà thản nhiên nói: "Ta đối với thiên hạ, chẳng thèm quan tâm! Ta đối với muôn dân, hoàn toàn không có cảm tình! Ta muốn, chính là tự do, thực lực, được làm theo ý mình, không ai có thể ngăn cản! Lạnh lùng nhìn thiên hạ, kiêu ngạo đối hồng trần (Lãnh nhãn thiên hạ, ngạo đối hồng trần), chính là ta, Quân Mạc Tà!"

Ta có thể đối với núi vàng núi bạc coi như không, cũng có thể đem vinh hoa phú quý coi là rác rưởi! Thậm chí, cho dù là thiên hạ chí tôn, đệ nhất tuyên cổ huy hoàng, ta cũng sẽ không để trong lòng, cho nên khi đến thời điểm cần buông, ta sẽ dứt khoát buông bỏ! Không có gì do dự, hay là lưu luyến!"

Điều ta quan tâm, là người nhà ta; trong mắt ta, chỉ có thân nhân của ta; cái ta sẵn sàng vứt bỏ, chính là vướng bận của ta!"

Mạc Tà chậm rãi nói: "Nữ nhân, đối với tuyệt đại đa số nam nhân trên thế giới này mà nói, chỉ là một món đồ tùy thời có thể bỏ đi, sinh ra chỉ để cho nam nhân sử dụng, đùa bỡn… Nhưng, Quân Mạc Tà ta lại không cho là vậy!"

"Ta thích giang sơn, nhưng cũng yêu mỹ nhân!"

Mạc Tà cười ha ha: “Nếu là so sánh với giang sơn, ta tình nguyện lấy mỹ nhân của ta! Bên người nếu có hồng nhan làm bạn, thì thiên hạ tính là gì?”(NB: pá đạo a khéo lại “Bỏ cả giang sơn vì người đẹp. Ai ngờ người đẹp thích giang sơn”)

Hắn vui sướng cười lớn một tiếng: “Ta tự hỏi ta không có tài làm kiêu hùng, cũng không phải nhân tài làm anh hùng! Ta không phải nhân tài tổ chức, lại càng không phải bá chủ giỏi lãnh đạo! Làm lãnh đạo một phương thế lực, với ta mà nói, tất cả chỉ là một trận kích thích, một trò chơi có chút khiêu chiến thôi. Chờ ta chơi đủ rồi, tự nhiên cái gì cũng sẽ không quan tâm nữa.”

“Nhưng nữ nhân của ta, nữ nhân được ta thừa nhận, tương lai vô luận ta đi tới chỗ nào, ta cũng đều mang theo! Mang theo toàn bộ!”

Mạc Tà chậm rãi lắc đầu: “Tư tưởng của ta, các ngươi sẽ không thể lý giải, cũng sẽ không đồng ý! Bởi vì tư tưởng của chúng ta vốn có chênh lệch…”

Mạc Tà thở dài một hơi thật dài, dùng ánh mắt bi ai nhìn đám người Miêu Trảm: “Tư tưởng của chúng ta chênh lệch… ít nhất hơn kém năm nghìn năm… có khi còn nhiều hơn!”

“Ta cần chính là tâm tình hoàn hảo, mọi chuyện dung hòa.”

Mạc Tà thoải mái thở ra một hơi: “Thực sự mà nói, ta là một người vô tình, nhưng đồng thời, ta cũng là một người đa tình!”

“Theo ý tứ của ngài, phủ chủ ngài tự cho mình là loại người đa tình?”

Miêu Đao ánh mắt lộ ra thần sắc kỳ quái.

“Không! Ta trước giờ cũng không có đa tình! Cùng lắm thì ta chỉ thừa nhận nhiều nữ nhân đa tình thôi.”(NB: cái này tại hạ pó tay thật là vô sỉ)

Mạc Tà mỉm cười: “Không phải nữ nhân của ta, cho dù là phong hoa tuyệt đại, cho dù là quốc sắc thiên hương, với ta mà nói, cũng chỉ như phong cảnh, còn như làm địch nhân của ta thì chỉ là một đống xương trắng! Không có điểm khác biệt!”

“Ngài đa tình với nữ nhân của mình như thế, vậy thì ngài không nên trêu chọc nhiều nữ nhân như thế! Ngài hiện tai đã có ba vợ bốn nàng hầu, ngài như thế nào thổi phồng rằng tình cảm của mình là hoàn hảo?”

Miêu Kiếm lạnh lùng nói: “Ngài cần gì phải tự khoe khoang chính mình như vậy?”

“Khoe khoang chính mình? Ở trước mặt các ngươi khoe khoang chính mình?”

Mạc Tà cười dài một tiếng: “Ba vị, mọi người coi như là người quen, ta có lời nói thẳng, không phải xem thường các ngươi chứ, chỉ bằng các ngươi, còn không xứng để cho ta ở trước mặt các ngươi tự tâng bốc!”

Ba người sắc mặt nhất thời biến đổi.

“Ta tịnh không để ý các ngươi, cũng không cần quan tâm Huyễn Phủ, bởi vì có cùng các ngươi hợp tác, hay có đối địch thì với ta mà nói cũng không có khác biệt lớn! Đồng dạng, ta cũng không thèm để ý tam đại thánh địa! Chiến hay không chiến, cho tới bây giờ ta cũng chỉ cần một ý niệm! Nếu ta muốn chiến, ngay cả dị tộc nhân có giết tới đây, ta cũng sẽ không thay đổi ý định lúc đầu! Nếu ta không muốn chiến, cho dù là Miêu Khuynh Thành tiền bối tự mình đến, cũng không làm gì được ta!”

Mạc Tà xuy xuy cười lạnh: “Ta chính là Tà Chi Quân Chủ, ngay cả chết đi thành tro bụi, đó cũng là tro cốt của Quân Mạc Tà! Cũng sẽ không có gì thay đổi! Chỉ vậy mà thôi! Ta đa tình, chính là do những nữ nhân kia đối với ta không muốn xa rời! Các nàng đối với ta bằng chân tình, ta đây tất nhiên là phải đáp lại, che chở các nàng, quan tâm thương yêu các nàng! Nữ nhân của ta thật là không ít, nhưng mỗi một người, đều là có trước có sau, mỗi người đều độc lập! Ta chưa bao giờ ngăn trở các

nàng, cũng sẽ không can thiệp tư tưởng các nàng. Nữ tử vốn trời sinh yếu đuối, ta tự nhiên là muốn cẩn thận che chở.”(NB: đệ nhất vô sỉ là đây :220:)

Mạc Tà thản nhiên nói: “Ta đối với nữ nhân của ta rất coi trọng! Đối với mỗi người, đều là toàn tâm toàn ý bảo vệ! Thiên hạ giang sơn, vương đồ bá nghiệp, so sánh với các nàng, còn xa mới bằng! Hay nói là, cái trước với cái sau mà so sánh, đúng là một sợi tóc so với ngàn cân!”

“Trước mặt các nàng, ta chỉ là một nam nhân, một nam nhân thuộc về các nàng. Chứ không phải là một Tà Chi Quân Chủ cao cao tại thượng, cũng không phải là cái gì cường giả Thánh Tôn!”

Mạc Tà mỉm cười: “Đạo lý này, các ngươi hiểu được thì là hiểu được, không hiểu thì là không hiểu. Tóm lại một câu, ta quan tâm người nhà của ta, nữ nhân của ta trên hết thảy việc khác! Mà Tiểu Miêu chính là một nữ nhân ta vừa thừa nhận, chỉ vậy thôi!”

Miêu Trảm thở ra một hơi thật dài: “Lão phu minh bạch rồi! Các hạ quả nhiên không giống người thường, Nguyện bỏ ngàn vàng vì một nụ cười, tình nguyện khuynh thành cũng muốn tận hoan; hoàng đồ phách nghiệp coi như không, càn khôn vứt bỏ vì hồng nhan! Lão phu từng cho là, đây chẳng qua là người phong lưu trong truyền thuyết, thật thật sự không nghĩ tới, trên thế gian, lại chân chính tồn tại loại nam tử chí tình chí nghĩa này!”

“Quân Mạc Tà, ngươi mặc dù không thể yêu chỉ một người, nhưng, ngươi có thể vì nữ nhân của ngươi làm được một bước này, lão phu không khỏi phải nhìn ngươi với cặp mắt khác.”

Miêu Đao mỉm cười, trên mặt nhiều hơn vài phần vui mừng, hiển nhiên là cảm thấy may mắn Miêu Tiểu Miêu không có chọn sai người phó thác chung thân, nhưng lập tức rồi lại thở dài một hơi: “Nhưng ngươi tâm tính như thế, tư tưởng như thế, cũng làm đám người lão phu vừa vui mừng, lại vừa đáng tiếc.”

“Tài trí võ công của ngươi, có thể nói là thiên hạ độc nhất! Lấy tiến cảnh huyền công trước mắt của ngươi mà nói, cho dù là Cửu U Đệ Nhất Thiếu năm đó, cũng thấy không bằng..! Nhưng ngươi lại cứ lệch lạc như thế!” nói xong thở dài một tiếng, hiển nhiên là chỉ trích Quân Mạc Tà có chút chỉ lo tư tình nam nữ, quá coi trọng tình yêu, không thể nghi ngờ là quá lãng phí.

“Ta cũng vừa nói qua, ta trước giờ cũng không biết cái gì là thiên hạ đại nghĩa, nhưng ta vẫn còn biết, một nữ nhân đem cả cuộc đời nàng hết thảy giao cho ta, lựa chọn tin cậy ta, như vậy, là một người nam nhân mà nói, làm cho nữ nhân của hắn hạnh phúc, chính là trách nhiệm của hắn.”

Mạc Tà thản nhiên nói: “Làm cho nữ nhân của ta hạnh phúc, đó là trách nhiệm của ta! Có thể ta không thể đem toàn bộ tình yêu cho một người, nhưng ta sẽ tận lực làm cho những nữ nhân của ta đều cảm thấy hạnh phúc thỏa mãn!”

“Điều này đối với ta mà nói, chính là việc có ý nghĩa nhất.”

Mạc Tà lãnh đạm, kiên quyết kết thúc lời của mình.

Đúng theo lời hắn nói, chính là Quân Mạc Tà, không phải quân tử, cũng không phải người tốt; nhưng đối với thân nhân hay người yêu của mình chính là người chí tình chí nghĩa! Hắn không phải đại hiệp, sẽ không vì thiên hạ muôn dân mà cố gắng lựa chọn ném đi cái đầu đầy nhiệt huyết của mình, nhưng sẽ vì thân nhân của mình mà liều mạng! (NB: thà làm chân tiểu nhân còn hơn ngụy quân tử a)

Có thể hắn có chút kích động, có chút cố chấp, thậm chí là có chút cực đoan. Đây đều là nhược điểm trong tính cách của hắn, nhưng hoàn toàn nhờ nhược điểm này, mà làm cho nhân sinh của hắn càng hoàn mĩ hơn, là cho vị ‘Tà’ này, Tà Chi Quân Chủ, trở nên đáng yêu.

Miêu Đao Miêu Kiếm cùng Miêu Trảm ba người trầm mặc thật lâu, không nói được một lời, dường như đang cân nhắc gì đó.

Lời vừa rồi của Quân Mạc Tà, có rất nhiều câu mà đối với bọn họ, lấy thân phận của bọn họ mà nói, chính là cực kỳ bất kính, nhưng bọn hắn lại không thể ngờ, lời của Quân Mạc Tà, đồng dạng cũng mang cho bọn hắn rung động lớn lao.

Bọn hắn hiện tại đang sâu sắc tự hỏi, lời nói của Quân Mạc Tà, đến cùng có phải hay không sự thật!?

Thật sự, chỉ là vì Miêu Tiểu Miêu sao?

Trên đời, thật sự tồn tại nam nhân như vậy sao?

Một người có được bảy tám tuyệt sắc mỹ nữ, lại chịu vì bất kỳ ai trong đó mà quan tâm không chừa mặt nào!

Đối với mỗi một người, đều có thể toàn tâm toàn ý vì người đó trả giá?

Loại sự tình này khi nghe, đúng là vớ vẩn thật, ít nhất đối với bọn họ mà nói, thật khó có thể tin…

Bất quá ba người nghĩ đến tình báo trước đó, lại có chút tin là thật, thật sự là không thể không tin, không có khả năng không tin!

Khi trước, vì Quản Thanh Hàn, Quân Mạc Tà đại náo Huyết Hồn sơn trang, hơn nữa lấy tu vi ngân huyền, không e ngại đại lục bát đại Chí Tôn Chí Tôn Lệ Tuyệt Thiên.

Trong khi đó, Quân gia thậm chí còn có Phong Tuyết Ngân Thành Tiêu gia cường đại là kẻ địch! Đồng thời trêu chọc Huyết Hồn sơn trang, Phong Tuyết Ngân Thành hai thế lực mạnh mẽ nhất trong trần thế, lấy thực lực Quân gia lúc đó mà nói, bất luận kẻ nào cũng sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, làm việc đó đúng là ngu xuẩn tới cực điểm!

Nhưng Quân Mạc Tà lại làm vậy, nghĩa vô phản cố!(trước đạo ngĩa không thể chùn bước)

Sau đó, cũng lại vì Quản Thanh Hàn, giận dữ huyết tẩy Thiên Hương thành!

Vì một nữ nhân, không tiếc đối đầu với đạo đức thiên hạ! Việc này càng làm cho mọi người khó lý giải.

Nhưng Quân Mạc Tà vẫn cứ làm!

Ngày đó, vì Mai Tuyết Yên, lấy thân phận một cái thế gia thế tục, trùng quan nhất nộ, ngang nhiên đối kháng tam đại thánh địa!

Đây là chuyện làm cho người ta ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ!

Nhưng Quân Mạc Tà vẫn làm, hơn nữa còn oanh oanh liệt liệt đem người của tam đại thánh địa giết gần một nửa!

Đây có thể nói là một hành động điên cuồng vĩ đại!

Hiện giờ, vì Miêu Tiểu Miêu tự xưng là Mặc Quân Dạ, tiến vào Huyễn Phủ vì có mục đích khác, tuy rằng có vẻ không thể tưởng tượng, nhưng khi so sánh với hai chuyện trước kia, lại làm cho người ta dễ dàng tiếp nhận hơn nhiều!

Quân Mạc Tà này, căn bản là không dùng lẽ thường để đo được!

Mà chủ yếu là, từ đầu đến giờ, Quân Mạc Tà hoàn toàn không đề cập đến hắn có yêu cầu gì, hắn căn bản không có gì cần đòi hỏi ở Phiêu Miễu Huyễn Phủ.

Điểm này, theo thái độ của Quân Mạc Tà, cùng với giọng điệu nói chuyện của hắn, đều có thể nhìn ra rất rõ ràng, Phiêu Miễu Huyễn Phủ mặc dù to lớn, ngay cả tam đại thánh địa cũng không dễ dàng trêu chọc, nhưng còn không được Quân Mạc Tà để trong mắt!

Tiểu tử này cuồng vọng, quả thực là lên tới trời rồi…

Nghĩ đến đây, trong lòng ba người lại có một chút buồn bực.

“Ân, có lẽ Quân Mạc Tà ngươi vốn có tính cách điên cuồng như vậy!”

Miêu Trảm châm chước cách dùng từ, nói: “Bất quá việc này phải xử lý thế nào, ba người lão phu cũng không tính toán được, coi như hiện tại ngươi có hứa hẹn gì, cũng là vô ích. Tất cả đều cần sau khi trở về, thỉnh phủ chủ định đoạt!”

Mặc dù hắn nói vậy, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: lúc trước phủ chủ có ám chỉ, chính là muốn trước tiên phải biết rõ. Phải làm sao để đối phó hắn? Nói vậy việc này chắc hắn cũng mặc kệ. Mà cũng phải nói lại, có Tà Quân phủ mạnh như vậy, đối với Huyễn Phủ mà nói, cũng là chuyện tốt, hơn nữa còn không cần trả giá gì lớn, cớ sao không làm? Còn có, ở đây chính là con rể Miêu gia, chẳng khác gì trong lòng Miêu Trảm đã có phân nửa muốn nhận thân thích rồi. (thấy sang bắt quàng làm họ, vô sỉ thật)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 375: “Tục Ngữ Nói: Cút!”

“Ta cũng không có chỗ tốt gì cho các ngươi, còn về việc hứa hẹn, đại diện gì gì đó cũng không cần đến…”

Mạc Tà cười khổ: “Ta trước mắt chuyện nhức đầu nhất, cũng là chuyện của Tiểu Miêu hiện nay. Ta hi vọng các ngươi đáp ứng ta một việc, vốn là vấn đề bây giờ ta khó có thể giải quyết.”

"Chuyện gì?"

Miêu Đao tò mò hỏi: “Tiểu Miêu nha đầu kia rốt cuộc là làm sao? Làm sao khiến vị Tà Chi Quân Chủ ngươi lại như lửa đốt tới mông (đít ^^) vậy?

Miêu Đao nói như vậy, Miêu Trảm với Miêu Kiếm tức khắc đầy hứng thú.

Ba lão già này đều là lão yêu tinh sống hơn ngàn năm, chứng kiến Quân đại thiếu gia khó khăn buồn bực như thế, lửa giận khó phát tiết, lại liên tưởng vị Quân Chủ đại nhân này vừa rồi một phen tự bạch (tìm mãi mới ra cái gần gần nghĩa của bào tích trong câu này >”< tính lấy thổ lộ mà thấy ko hợp, tùy biên)(NB: tại hạ để nguyên có thể để là bộc bạch cũng đc). Như thế nào lại không minh bạch, vốn Quân Mạc Tà vị Tà Chi Quân Chủ này đã dự tính quyết định sẽ lui bước (ý là ko hợp tác), tất nhiên là bị Tiểu Miêu nha đầu kia biết trước chân tướng, làm cho vị Tà Chi Quân Chủ này trong lòng đại loạn, nên mới tạo thành tình hình quỷ dị trước mắt…

Tiểu tử này thiên phú tự nhiên là cao tuyệt, trình độ huyền công cũng tinh thâm, thế nhưng về ngự thê chi đạo lại quá mất tư cách rồi, có thể vì một nữ nhân mà trong lòng đại loạn, nếu là Thánh Tôn cường giả xem trọng một nữ tử nào đó, tức khắc gia tộc của cô gái kia lại không niềm nở đem giai nhân dâng tặng?(NB: ước gì mềnh đc như anh Tà :)

Coi như nữ tử kia cũng biết thụ sủng nhược kinh, vạn vạn lần chú ý cẩn thận phụng dưỡng, cho dù nội tình gia tộc kia có cao thâm như thế nào đi nữa, cho dù nữ tử kia có người khác trong lòng, thậm chí cùng người sớm có tình duyên, cũng sẽ không có ngoại lệ, thậm chí cho dù sau này có bị xua đuổi như rác rưởi, cũng không ai dám truy cứu, tại thế giới này quyền đầu lớn chính là đạo lý lớn, sớm đã thành lệ thường.

Dù cho Phiêu Miểu Huyễn Phủ tiếp tục kiêu ngạo, nhưng cũng sẽ không vì một Miêu Tiểu Miêu cùng Tà Quân phủ không chết không thôi! Dù sao, hiện tại Quân Mạc Tà còn đó nội tình cùng danh khí, thực lực, thế lực, có sợ ai?

Ba lão già này cho tới tận bây giờ, đều là tận mắt chứng kiến vô số đồng đạo làm việc như vậy, hiện tại tình hình này có vẻ như thật là quỷ dị! Chẳng lẽ thế giới điên đảo rồi sao? Chân chính không thể hiểu được!

Đại thiếu gia lúc này cũng không hiểu nguyên do, còn tưởng rằng tam lão đã nhìn ra việc Tiểu Miêu không ổn, muốn tìm chính mình hưng sư vấn tội đây!

"Ai, chân chính... chân chính là một lời khó nói hết."

Mạc Tà há miệng thở dốc, lại ngậm lại, thần tình rối rắm: "Tiểu Miêu nàng... Nàng không chịu tha thứ ta, nàng, chết sống cho rằng, ta là ta, Mặc Quân Dạ là Mặc Quân Dạ... Càng oán hận bởi vì do ta, mà làm cho Quân Dạ của nàng vĩnh viễn biến mất, ta, ta, ta thật sự hết biết nói gì rồi, ta..." =))

Ba vị Thánh Tôn miệng đồng thời há ra thành hình chữ ‘O’! Ân? Vụ này cũng được sao? Gọi là Quân Mạc Tà Mặc Quân Dạ… bất quá là hai

cái tên khác nhau thôi? Nhiều nhất thì diện mạo bất đồng, còn về bản chất, vẫn là cùng một người a, cái này có gì mâu thuẫn?

Cái gì mà ‘Quân Mạc Tà làm Mặc Quân Dạ vĩnh viễn biến mất’, này, đúng là, nói cái kiểu gì a.

Chẳng lẽ nào tiểu tử này diễn trò với chúng ta sao? Kỹ năng biểu diễn cũng thật tốt quá đi? Bất quá tiết mục này thật sự là hơi thối!(NB: thối thật)

“Tiểu Miêu tạm thời không nhận ta thì cũng thôi đi, nàng còn cố sống cố chết, bảo là muốn vì Quân Dạ của nàng thủ tiết..."

Mạc Tà im lặng nháy nháy mắt như khóc không ra nước mắt.

"Ha ha ha..." (há há há, đọc tới đây nhịn cười hok nổi =)))

Tuy biết rõ lúc này không nên cười, cũng không phải lúc cần cười. nhưng ba lão già Miêu Trảm vẫn là không tự chủ được cười lớn.

Thật sự là rất buồn cười! (giờ mới biết trong tiếng Trung thì cola là ‘vui quá’ =)))

Để tiểu tử ngươi tiếp tục làm tình thánh! Gặp phải vấn đề khó rồi sao. Nếu ngươi giống như một cường giả Thánh Tôn chân chính, nói thẳng ra, ta xem trọng Miêu Tiểu Miêu, đừng nói là Tà Chi Quân Chủ đứng hàng đầu, cũng không thèm tính đến Tà Quân phủ thế lực to lớn, chỉ bằng thực lực bản thân tiểu tử ngươi, Miêu gia chúng ta cũng sẽ vui vẻ đem nữ nhân gả cho ngươi a! Tự mình chuốc khổ!

Mạc Tà nhíu mày, trợn trắng nhìn bọn hắn. (sao làm được ta?)

Ba người các ngươi chính là trưởng bối nhà Tiểu Miêu nha, coi như không giúp đỡ đi, cũng không nên cười sung sướng vậy chứ? Có gì đáng cười sao? Có gì vui à? (vậy mai mốt vui mình kiu là: ‘mình cola quá/ ngã đích cola a’ =)))

"Tiểu tử ngươi muốn chúng ta đi khuyên nhủ nàng?"

Ba vị Thánh Tôn cùng nhau trang trọng lắc đầu, vẻ mặt đặc biệt nghiêm trang: "Tiểu Miêu nha đầu kia từ nhỏ quật cường, chúng ta chính là khuyên không được nàng, không được không được không được."(NB: nghệ thuật buôn xăng đổ dầu vào lửa của 3 vị thánh tôn)

Ba cái đầu lắc như trống bỏi (trống đồ chơi của trẻ em quay quay phát ra tiếng)

Phần cự tuyệt này, có thể coi là tâm hữu linh tê, dị khẩu đồng thanh… (nhất trí đồng tâm trăm miệng một lời)

Quân Mạc Tà ngươi trêu đùa cả Huyễn Phủ làm cho người ta khóc không được cười không xong, còn không thể đùa giỡn ngươi sao, ngươi tưởng ngươi là ai chứ? Dù sao cũng phải có người trị được ngươi! Trước mắt rõ ràng là ‘tự gây nghiệt không thể sống’, thật sự là ông trời có mắt!

Bây giờ báo ứng của ngươi đến rồi, mấy lão ca bọn ta xem náo nhiệt còn không kịp nữa, còn có thể giúp ngươi đi giải quyết? Nằm mơ đi!

Trên mặt ba người thần tình có thể nói là thực bi thống, thực thông cảm, thậm chí là rối rắm, nhưng một đám lại như mở cờ trong bụng. Trong ánh mắt lóe ra khoái ý đã bán rẻ bọn hắn. Cứ cười trên sự đau khổ của người khác mà sảng khoái muốn chết. Để cho tiểu tử ngươi tiếp tục cố chấp đi!

Ngươi không phải mới vừa rồi rất lì lợm sao? Còn trâng tráo nói cái gì ‘Huyễn Phủ các ngươi chướng mắt’, cái gì ‘Huyễn Phủ các ngươi không xứng’, cái gì ‘ta chính là Quân Mạc Tà! Chính là người như thế!’.

Đi! Ngươi rất có tính cách nha! Ngươi rất có khí phách nha! Ngươi có thể a! (già mà giận dai gớm...)

Vậy hiện tại khả năng của ngươi với lại khí phách của ngươi, tính cách của ngươi đâu rồi?

Cái gì chí tình chí nghĩa nói cho cùng cũng là bị vợ quản nghiêm! Sợ vợ! (nhớ lại lúc MTM mở khăn che mặt ra mà anh Tà nhà ta nhớ tới Mai Tuyết Yên mà rên rỉ: ‘Chết tui rồi!’ =)))

Làm mất mặt cường giả Thánh Tôn chúng ta, còn muốn chúng ta giúp ngươi, ngươi nằm mơ đi! Chúng ta chính là xấu hổ vì cùng tiểu tử ngươi làm bạn đó!

Giờ phút này Quân đại thiếu gia có vẻ như đã hận đến ngứa răng.

Này ba lão già chết tiệt kia!

Không giúp thì không giúp đi, các ngươi cũng không thể khoái trá như thế chứ.

Cho dù là có khoái trá… các ngươi cũng nên đem diễn cảm thu liễm một chút, đừng lộ ra cho ta xem a, lấy tu vi Thánh Tôn của các ngươi, khống chế tâm tình diễn cảm một chút hẳn là cũng không khó mà?

Thế nhưng các ngươi lại thể hiện ra cái đức hạnh muốn cười lại không dám bật cười, trên mặt còn lộ vẻ ưu sầu không thật đến cực điểm, nhìn như ba đầu hắc tinh tinh bị táo bón bảy ngày bảy đêm…

Bà nội các ngươi! =))

Ba lão gia hỏa các ngươi cứ chờ Quân gia gia ta đi, các ngươi cứ cầu thần bái phật ngàn vạn lần đừng rơi vào tay ta, nếu không thì ta sẽ làm cho ba lão quái vật các ngươi muốn sống cũng không xong…

Đại thiếu trong lòng *** một tiếng.

“Rốt cuộc giúp hay không?” Quân Mạc Tà nghiến răng nghiến lợi lên giọng.

"Không giúp!"

Ba lão gia hỏa ngày dị khẩu đồng thanh, mang theo giọng điệu thích thú buột miệng nói ra, sau đó lập tức tỉnh ngộ, một đám lại thở ngắn than dài.

“Không phải không giúp mà thật sự là không giúp được, thật sự hữu tâm vô lực a, Miêu Trảm buồn bã nói.

Nhìn khóe miệng ngươi bộ dạng như bị rút gân, có điểm nào giống như là muốn giúp đây?

Mạc Tà trong lòng tức giận mắng một tiếng.

"Đáng tiếc lão phu cả đời si mê võ học, đối việc tiểu nhi nữ này, thật sự là không am hiểu a..."

Miêu Đao nói.

Ngươi như thế nào mà bảo không có am hiểu. Chẳng lẽ ngươi đã như cái dạng này mà còn muốn đi tán gái hay sao? Quân đại thiếu khóe miệng khẽ nhếch miệng hỏi.

“Này… cái này gọi là giải thích được chứ không bắt buộc được… mà người ngoài chúng ta thì không có khả năng giúp đỡ được gì đâu…”

Miêu Kiếm bỗng nhiên nói ra lời sâu xa.

Ta giải thích cái đầu ngươi!

Ta buộc cái đầu ngươi!

Đại thiếu chỉ một thoáng trong ruột như bị thắt lại mười bảy mười tám lần.

Người Phiêu Miểu Huyễn Phủ thật sự là đáng giận cực kỳ…

“Một khi đã như vậy, ta sẽ để Tiểu Miêu lại, về phần ba người các vị, cứ tự nhiên đi. Các ngươi đến đã lâu như vậy, cũng cần phải trở về. Ta không tiễn.”

Mạc Tà thờ ơ, thẳng thừng hạ lệnh trục khách!

“Như vậy sao được? Bọn ta sẽ chờ, có đi thì cùng đi, có thể nào bỏ lại một mình Tiểu Miêu? Tiểu Miêu là một nữ tử yếu nhược, nếu bị khi dễ gì thì thật là không tốt? Ngươi làm thế bọn ta làm sao sau này đối mặt với đám đồng liêu Huyễn Phủ? Như thế nào đối mặt cha mẹ người nhà Tiểu Miêu?”(NB: vô sỉ tới cùng cực a)

Miêu Trảm trừng mắt, lời lẽ tràn đầy nghiêm khắc.

“Không sai! Hơn nữa bọn ta thân mang trọng trách, ảnh hưởng đến tương lai Huyễn Phủ, sao có thể cứ như vậy mà về?”

Miêu Đao dựng râu lên, trên gương mặt tức thời có vẻ nghiêm túc hẳn.

“Thật là… kỳ thật Quân phủ chủ cũng không cần quá sốt ruột, ngươi có thể chậm rãi cảm hóa nha đầu Tiểu Miêu kia, tục ngữ có câu‘liệt nữ cũng sợ sói đeo bám”(NB: đẹp dzai không bằng trai mặt a)còn có: ‘ có công mài sắt, có ngày nên kim, tục ngữ còn có nói…” Miêu Kiếm trầm bỗng dẫn dắt từng bước, khóe mắt mang theo vẻ hả dạ, dương dương tự đắc.

“Tục ngữ nói: Cút!” Quân Mạc Tà bị hắn liên tục ‘Tục ngữ nói’, khiến cho tức giận trong lòng bùng phát, rốt cuộc không khống chế nổi, gầm lên giận dữ, vung tay áo, mặt đen xì nghênh ngang rời đi!

Đem ba vị Thánh Tôn cường giả này bỏ lại trong phòng.

Ba lão bất tử này, rõ ràng là chỉ muốn xem náo nhiệt!

Xem xem mấy cái mặt già kia không có chút xấu hổ tức giận nào, còn tưởng chừng như muốn cao hứng mà nhào lộn… Đắc ý cười trên sự đau khổ của người khác thì nhiều, mà có thể vui mừng khi người gặp họa đến cảnh giới như đám lão già này , thật đúng là bình sinh ít thấy…

Một tiếng ‘Cút’ của Mạc Tà có thể nói là cực kỳ không khách khí! Nhưng Miêu Trảm ba người không những không để ý, người lại một đám còn ôm bụng cười ha hả, cười đến chết đi sống lại. Quân Mạc Tà nổi giận đùng đùng đi tới, vẻ mặt đằng đằng sát khí, nghiêng đầu hỏi: “Những người còn lại của Chiến gia thu xếp ở đâu?”

Một đội viên Tàn Thiên đứng gác vội vàng chỉ đường, vẻ mặt dè dặt, tuyệt không dám chậm trễ. Xem bộ dạng thiếu gia, rõ ràng là muốn tìm chỗ thông hơi tiết hỏa, cầu thần bái phật, ngàn vạn lần đừng vì không tìm được nơi trút giận mà đổ lên người mình, đây là muốn làm chết người mà…

Ngoài cửa viện cũng có không ít người đang tụm năm tụm ba nói chuyện phiếm, thấy Quân Chủ đại nhân đột nhiên tiến lại đây, cả đám đều nhanh chóng bước lên trước cung kính hành lễ, không cầu có thể được khen ngợi, chỉ cầu có thể được nhớ mặt thôi.

Nhưng lại thấy Tà Chi Quân Chủ đại nhân mặt mày đầy sát khí một mạch đi qua, cư nhiên không thèm quan tâm. Tất cả đều nhao nhao biến sắc: rốt cuộc là ai chọc vị gia gia này? Xem ra tên kia sắp gặp xui xẻo…

Mạc Vô Đạo, Hề Nhược Trần cùng Hô Duyên Ngạo Bác đang ở trước lều trại nói chuyện phiếm, bên cạnh còn có một vị người của Chiến gia, có vẻ đang nói gì đó thú vị lắm. Lúc trước tin dữ của ba người Chiến gia kia, căn bản không có truyền đến nơi đây...

Lại thấy Quân đại thiếu long hành hổ bộ đi tới, Mạc Vô Đạo ba người còn đang do dự có nên báo cho biết hay không, dù sao tên gia hỏa này vừa rồi thật sự rất thái quá, bây giờ thật đúng là không muốn nghĩ đến phản ứng của hắn…

Nhưng thân là chủ nhà, đối phương lại đến đây, không báo cho biết thì thật sự là không thể nói được rồi.

Không sợ ngươi hôm nay đắc ý. ngày sau tự nhiên ngươi phải tự mà lôi kéo bọn ta.

Mạc Vô Đạo vất vả làm bộ dạng tươi cười: “Quân phủ chủ…”

Thế nào cũng không nghĩ ra Quân Mạc Tà không thèm để ý, trước mặt chớp lên một cái, nhằm vào khuôn mặt đang tươi cười chào đón của vị người nhà Chiến gia tát một cái bốp! (or tát một cái chát :D)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 376: Cắt Thì Không Đứt, Nghĩ Đến Lại Loạn!

Một tát này không thể nghi ngờ là rất nặng!

Lập tức, tên kia cái đầu trên cổ như con quay quay vòng vòng. Xoay chuyển bốn phương tám hướng đều là hư ảnh mặt người, nhưng quỷ dị là, ở dưới cổ thân thể vẫn duy trì không nhúc nhích…

Mọi người cả kinh! Quân Mạc Tà như sát thần xông vào nơi an bài trướng bồng cho Chiến gia, ba ba liên tiếp vài tiếng vang giòn giã, sau đó mặt đầy sát khí như sương lạnh lại đi ra, từng bước từng bước quay về, bóng dáng đã biến mất.

Mà tên người nhà Chiến gia kia cái đầu vẫn còn xoay trên cổ không ngừng, một lúc lâu sau, mới chậm rãi đình chỉ, rồi cái đầu nhanh chóng rơi trên mặt đất.

Trên cổ lại có thể xoắn chặt cơ bắp lại, nay cả một điểm máu tươi cũng không có, Mạc Vô Đạo mắt thấy bóng lưng Quân Mạc Tà trong giây lát đã biến mất không thấy nữa, ngây ngốc một lát, lúc này mới quay đầu xem xét lại cao thủ Chiến gia vừa mới cùng nhóm mình trò chuyện thật vui vẻ kia, thân hình không đầu vẫn đứng thẳng như cũ, trong mắt đã tràn đầy hoảng sợ!

Chỉ là một cái tát!

Một thánh cấp cường giả so với mình còn cao hơn một bậc, liền như vậy mà chết, có thể nói là chết không minh bạch, tử trạng lại thảm đến không nói nổi, thậm chí là cực kỳ quái dị!

Giống như là một khúc da gân, bị dùng lực vắt tới cực hạn, rốt cuộc chịu không nổi đứt lìa…

Bốn phía đều hoàn toàn yên tĩnh!

Mỗi người nhìn thấy cảnh quỷ dị đến cực điểm này, tất cả đều là há to miệng, mạnh mẽ hít lấy khí lạnh.

Người có thể đến Tà Quân phủ phó hội, ít nhất cũng là một phương kiêu hùng, việc giết một người đối với họ mà nói, chính là xảy ra như cơm bữa, nhưng tình huống quỷ dị như hôm nay, vẫn là bình sinh hiếm thấy!

Tuy nhiên trong lúc mọi người đang kinh nghi thì trong trướng bồng của Chiến gia đột ngột truyền ra tiếng phịch phịch, âm thanh nặng nề quái dị.

Mọi người cùng ùa tới, vén màn vải còn đang chậm rãi phiêu động lên, sau đó mọi người đều cùng lúc đờ người ra, lập tức có người xoay người một cái, bắt đầu nôn ra.

Trướng bồng Chiến gia tổng cộng còn bốn năm người bên trong, nhưng lúc này toàn bộ chỉ còn là người chết không hơn không kém! Trong đó có hai người có thể nhìn ra được vốn là đang đứng, hiện giờ đã ngã trên mặt đất, còn có ba người một đang ngồi, một nằm nghiêng, một vẫn còn đang duy trì động tác cúi người…

Rất rõ ràng, năm người này đều là đang làm động tác hành lễ nghênh đón vị Tà Chi Quân Chủ này đại giá quang lâm, thậm chí trên mặt còn lưu lại một tia kinh dị cùng vui sướng; nhưng năm người đều không ngoại lệ, trước ngực tất cả đều có một lổ máu!

Đánh tất trúng, trúng tất tử, nhất kích tất sát, nhất kích tuyệt sát! (nhớ truyện ninja loạn thị hồi đó: chạy ra chưa chắc nó đã bắn, mà bắn chưa chắc trúng, có trúng cũng chưa chắc chết =)))

Mạc Tà ra tay hiển nhiên đã nhanh đến trình độ khủng bố ngay cả các cao thủ bậc này cũng đều phản ứng không kịp!

Tất cả chỉ trong nháy mắt là đã kết thúc, cho nên bọn hắn ngay cả đã chết, cũng vẫn còn duy trì nguyên bản động tác trước khi ngừng thở.

Trên ngực ở bộ vị trái tim, trước sau thông thấu!

Tiên huyết, phảng phất như không ngừng nghỉ tuôn theo hai bên lỗ hổng ra ngoài, rót trên mặt đất thành một dòng suối máu, lại chảy chảy ra ngoài(lều), uốn lượn gấp khúc.

Sau khi mọi người ngây ngốc một lát, ba thi thể động tác khác nhau kia mới từ từ ngã xuống…

Mọi người đều che miệng lại, không dám phát ra nửa điểm âm thanh kinh hô rón ra rón rén lùi ra.

Đây là chỗ nào?

Đây chính là trướng bồng của Phiêu Miểu Huyễn Phủ Chiến gia! Chiến gia, một trong Phiêu Miểu Huyễn Phủ bát đại thế gia! Thực lực hùng hậu, người bình thường căn bản ngay cả tưởng tượng cũng tưởng tượng không đến được, coi như so với một nhà trong tam đại thánh địa cũng không thua kém bao nhiêu! Nhưng dù sứ giả của gia tộc có bối cảnh như thế, cứ vậy giữa ban ngày ban mặt, bị Tà Chi Quân Chủ Quân Mạc Tà không kiêng nể giết sạch!

Loại sự tình này nếu vì chính mình có lòng tốt mà chuốc lấy tai họa, như vậy chính là đại họa diệt cửu tộc rồi!

Mọi người bên này vừa rời khỏi, chỗ cửa lại truyền đến “phốc” một tiếng, thi thể cao thủ Chiến gia vừa rồi bị một cái tát rơi đầu kia, lúc này rốt cuộc đã ngã xuống.

Thường thường chết ngã xuống mặt đất tứ chi sẽ mở ra. Đầu rơi xuống máu phun ra.

Xong máu tươi trên xác chết vẫn như cũ không có nửa điểm tràn ra… vẫn là trong thân thể!(NB: đọc mấy câu này ghê quá)

“Hốt” một tiếng, mọi người như ong vỡ tổ tản hết!

Thậm chí là ba người Mạc Vô Đạo, cũng trầm mặt đi về chỗ của mình.

Đối với chuyện phát sinh lần này mọi người không hẹn mà cùng lựa chọn thái độ giữ im lặng.

Mỗi người đều từ thần tình của Tà Chi Quân Chủ mà nhìn ra, vị Tà Chi Quân Chủ này sợ rằng lại gây ra một cơn bão lớn chưa từng có đây!

Bão lớn thì thật sự là có.

Bất quá cơn bão lớn nhất trước mắt, chính là trong lòng Tà Chi Quân Chủ đại nhân nổi lên…

Tà Quân đại nhân rất buồn bực! Rất rối rắm! Tóm lại chính là rất khó chịu rất không thống khoái!

Chính mình đã đưa ra thành ý lớn nhất, lại rước lấy một đám hỗn tạp xem náo nhiệt này là con mẹ nó làm sao a…

Hết lần này tới lần khác mình lại không thể thật sự đem tất cả mọi người giết hết, thực con mẹ nó xui xẻo!

Miêu Tiểu Miêu từ từ tỉnh lại chỉ cảm thấy trong lòng từng đợt tê tâm liệt phế đau đớn không ngừng truyền đến.

Nàng lúc trước cố chấp vận huyền công, đả thương nặng kinh mạch của mình, rốt cục nghịch chuyển nội tức, mạnh mẽ phun ra dược lực Linh Lung Liên đã ăn, nhưng mà, động tác này lại làm cho thân thể của chính mình, kinh mạch hết thảy đều nhận lấy thương tích cực kỳ nghiêm trọng.

Giờ phút này toàn thân Miêu Tiểu Miêu, vô luận chỗ nào cũng đều đau đớn như bị đao chém, nhất là ngũ tạng lục phủ, lại như là tan ra rồi!

Nhưng nàng hoàn toàn không để ý đến đau đớn trên thân thể, so với nỗi đau trong lòng, thì chỉ là thêm chút đau đớn thôi!

Miêu Tiểu Miêu mở mắt ra, thế giới quen thuộc lần nữa hiện ra trong mắt nàng, bất ngờ bi thương ùa đến, một mình lẳng lặng nằm trên giường, nước mắt chậm rãi theo gương mặt chảy xuống, làm ướt cả gối.

Nhớ lại lúc trước, nỗi nhớ mong nồng đậm kia, phần ngọt ngào từ đáy lòng kia, sớm đã tràn đầy trong thế giới nội tâm của nàng; nhưng khi tới Tà Quân phủ chỉ trong vòng ngắn ngủi nửa ngày, hay nói cách khác là chỉ sau công phu nửa chén trà, tất cả mọi thứ, đều do một câu của Quân Mạc Tà, toàn bộ tan thành mây khói!

Mặc Quân Dạ là hư ảo!

Mặc Quân Dạ căn bản là không tồn tại, thậm chí cho tới bây giờ cũng chưa từng tồn tại!

Như thế, Mặc Quân Dạ là hư ảo, chuyện cùng hắn… tự nhiên cũng là hư ảo!

Thậm chí giọng nói nụ cười, tài học phong thái của hắn, tất cả mọi thứ… chẳng lẽ, tất cả mọi thứ chỉ là một hồi lừa gạt?

Tất cả, đều chỉ là Quân Mạc Tà Tà Chi Quân Chủ này ở trong Huyễn Phủ vì muốn đạt được mục đích của mình mà ngụy trang ra?

Một trò lừa bịp từ đầu tới cuối!

Nghĩ đến đó. Miêu Tiểu Miêu lòng lại đau xót. Nguyên lai một nữ nhân tình nguyện trả giá hết thảy tính mệnh, tình yêu lại chỉ là một trò bịp bợm của người khác thiết kế ra.

Thậm chí chỉ là một hồi trò chơi do một đại nhân vật tùy ý dựng nên!

Mà chính mình, ngày đó chính là bản thân mình, đã tự động đưa thân đến cửa, đã bị người ta cự tuyệt, còn không biết tỉnh ngộ, người ta đụng đầu vào tường còn biết quay đầu lại, còn mình, đụng phải tường, mà còn muốn tiếp tục đâm đầu vào cho chảy máu!

Cứ ngu ngốc như vậy mà lao đầu vào, giống như một con cá, cứ tranh giành mà lao vào lưới, cũng như một con thiêu thân, phá tan lồng che ngọn nến, đánh về phía ngọn lửa thê diễm, tuyệt không nhìn lại, đúng là ngu xuẩn!

Vì hắn mà vô cùng đau khổ, vì hắn mà tương tư nhập cốt, vì hắn mà không tiếc sinh tử, vì hắn mà dâng lên hết thảy, vì hắn, ưng thuận lời thề đời đời kiếp kiếp!

Nhưng, tất cả chuyện này đều là một trò lừa bịp!

Mạc Tà cải trang tiến vào Huyễn Phủ, đến tột cùng có mục đích gì, điểm này Miêu Tiểu Miêu cũng không quan tâm, thậm chí không chút nghĩ ngợi.

Bởi vì, Quân Mạc Tà đã có mục đích của chính mình mà tiến vào Huyễn Phủ, vậy vô luận hắn làm như thế nào, cũng là vì chính hắn.

Đối với điểm này, Miêu Tiểu Miêu có thể lý giải, vậy là đủ rồi!

Coi như là địch nhân, thì cũng có lập trường của địch nhân.

Điểm này Miêu Tiểu Miêu luôn luôn rất rõ ràng.

Cho nên lúc trước, lúc Quân Mạc Tà giải thích với nàng, nàng không có chất vấn, không có mạnh mẽ lên án, thậm chí đáy lòng còn có một tia thản nhiên hâm mộ cùng ghen tị, hắn, hắn lại nguyện ý vì nữ nhân của hắn nghĩ nhiều như vậy, làm nhiều như vậy…

Nhưng nàng không thể tiếp thụ chính là… nàng đã đắm chìm vào tràng ái tình này!

Đổi lại chỉ có sự lừa gạt!

Làm một cô gái vì tình yêu mà dám trả giá tất cả mà nói, đây mới là chuyện không thể tiếp thụ nhất, lại tàn nhẫn một cách cực đoan! Làm một người con gái, nàng có thể chấp nhận chính mình yêu một người làm địch nhân của cả thiên hạ, vẫn có thể yêu đến chết đi sống lại, cũng có thể biết người mình yêu vốn là người bị thế nhân khinh thường, bại hoại từ đầu đến đuôi, vẫn như cũ không dứt bỏ được cảm tình của mình.(NB: sao giống câu “ nếu cả thể giới này ngoảnh mặt lại với em thì luôn có một người ngoảnh mặt với cả thế giới” thế nhỉ)

Nhưng nàng lại không thể chấp nhận chính mình yêu một người trong khi bị lừa gạt!

Bởi vì đó là không tôn trọng, chà đạp đối với chân tình!

Cho nên Miêu Tiểu Miêu tình nguyện tiếp thụ người không chân chính tồn tại là Mặc Quân Dạ kia, để cho hắn vĩnh viễn sống trong hồi ức của mình, cũng không chấp nhận Quân Mạc Tà rành rành trước mặt này!

Mặc Quân Dạ mặc dù không tồn tại, nhưng trong lòng Miêu Tiểu Miêu tin tưởng chuyện đó là thật. Bởi vì có chỗ dựa, mặc dù là hư ảo. Nhưng, nếu tin Quân Mạc Tà chính là Mặc Quân Dạ kia, không thể nghi ngờ là đã xóa đi toàn bộ ngọt ngào trong lòng mình!

Cho nên Miêu Tiểu Miêu lựa chọn không thừa nhận, chết sống cũng không chịu thừa nhận!

Bởi vì chỉ cần trong lòng có Mặc Quân Dạ, đoạn tình duyên này vẫn còn tồn tại! Miêu Tiểu Miêu sở dĩ chọn đoạn tuyệt một cách cực đoan như thế, không chừa đường lui, còn là bởi vì… nàng luyến tiếc!

Cuộc tình này, nàng luyến tiếc!

Lên tận trời xanh xuống hoàng tuyền, suốt đời suốt kiếp tình không buông! (Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, vĩnh sinh vĩnh thế tình bất xá!)(tự nhiên dịch câu này nhớ Bích Dao ghê, “tam sinh thất thế, vĩnh đọa diêm la, chỉ vi tình cố, tuy tử bất hận” T___T)(NB: yêu là không hối tiếc a)

Cho nên, nàng có thể không tha thứ cho Quân Mạc Tà, thậm chí thống hận Quân Mạc Tà, nhưng đối với Mặc Quân Dạ hư ảo kia, ngay cả nửa chữ giận cũng không có! Tuy rằng hai chuyện này căn bản là mâu thuẫn như thế!

Cái này, mới là ý nghĩ đích thực mà Miêu Tiểu Miêu che giấu trong lòng, nhưng loại ý nghĩ này rốt cuộc là như thế nào mà có, có vẻ như chính Miêu Tiểu Miêu cũng không rõ ràng lắm, thậm chí, nàng hiện tại căn bản cũng không hiểu được tại sao trong lòng mình lại như thế này…

Chỉ cảm thấy tâm loạn như ma, cắt không đứt, để lại càng loạn…

Có lẽ tất cả mọi người cảm thấy quái dị, cảm thấy cảm tình như vậy không thể lý giải; nhưng chỉ cần đánh giá theo một cách khác, mọi người liền có thể hiểu được. Cái này giống như tình yêu qua mạng ở thế giới hiện đại, một người nam nhân lừa gạt một nữ nhân trên inte, hoặc là nữ nhân lừa gạt nam nhân(gay đâu, quên à?). Vô luận loại lừa gạt này có phải cố ý hay không, nhưng có một chuyện có thể xác định chính là: nếu muốn đối phương dùng chân tình đáp lại, đầu tiên luôn cần phải trả giá bằng cảm tình của chính mình! (cha Phong Lăng này bảo đảm thuộc dạng hikikomori bị gái lừa tình trên mạng nên hận đời ngồi viết mấy truyện yy này nè hehe)(NB: thất tình tự tử đu dây điện. điện giật tê tê chết từ từ)

Như vậy, cảm tình bịp bợm này nếu đến một ngày có một bên phát hiện chân diện mục của đối phương, đối với người trên mạng này sẽ nghiến răng thống hận! Nhưng khi lên QQ (mạng chat của TQ, bên đó chặn yahoo, google, facebook… dành cho ai thắc mắc sao chưa nghe bao

giờ), nhìn thấy avatar(^^), nick name quen thuộc, lại như cũ nhu tình lấn át, ruột gan đứt đoạn!

Hắn (He,she ^^) có thể đối với người thật kia hận đến sống chết cũng không tha, nhưng đối với cái nick name hư ảo kia vẫn như cũ bất tri bất giác thương tâm. Mà như vậy, chính là đưa ra cảm tình của mình…

Mỗi lần nghĩ đến loại người đó thì nghiến răng nghiến lợi, nhưng mỗi khi nghĩ đến cái nick name kia, cũng luôn tâm thương thần đoạn, buồn bã không thôi…

Vậy, chẳng lẽ cũng không có mâu thuẫn sao?

(vãi bác Phong Lăng, hết tự sướng rồi đến tự kỷ, tình tiết ko bao nhiêu mà câu trang câu chữ ghê thật)

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, một làn gió thơm sâu kín truyền đến, Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng đi tới trước giường của nàng. (yeah bà cả bắt đầu ra tay giúp chồng bình định hậu cung ^^)

(sau đây là đoạn tâm sự của bác Phong Lăng cũng như xin lỗi bạn đọc vì cả chương tự kỷ của mình =]])

“Miêu Tiểu Miêu này tình tiết, nói đến cùng, chính là ta miêu tả một đoạn võng mến. Cho nên, lại là mờ ảo, lại là hư ảo, cho nên, mới là Phiêu Miểu Huyễn Phủ”

Ở trong lòng của ta, Phiêu Miểu Huyễn Phủ, chính là mạng lưới.

Mạng lưới tình yêu, ta cũng từng từng có, cũng từng chịu qua tổn thương, rất sâu. Một đoạn này ta nhưng có thể viết vô cùng không hợp mọi người tâm ý, đối với lần này ta nói tiếng xin lỗi. Viết qua một đoạn này, giống như là vượt qua tâm ma của mình. Hoặc là mọi người sẽ không hiểu loại ý nghĩ này...

Ta thực trọng cảm tình! Đặc biệt chú trọng!

Cho nên, ở tâm lý của ta, sự nghiệp cùng thành công, cũng không bằng gia đình của ta trọng yếu, cũng không bằng ta yêu người trọng yếu! Nếu là có một ngày ta nhưng lấy làm lựa chọn như vậy, ta nghĩ ta cũng sẽ nói: ta yêu giang sơn, càng thích chưng diện người.

Sự nghiệp cùng cảm tình, ta nghĩ ta chọn cảm tình.

Đây là ta chấp nhất. Ta rất ngu, rất nhiều người nói qua, chính mình cũng thừa nhận. Hoặc là ta người như vậy vĩnh viễn cũng làm có thể nào đại sự, nhưng ta cảm thấy được ta rất khoái nhạc. Trong lòng, thực an bình. Này với ta mà nói, chính là hạnh phúc.

Trong hiện thực, ta là một vô lực đa tình rồi lại cố tình đa tình tự cho là làm thương hương tiếc ngọc rồi lại hoàn kim làm không được biết... Có phải hay không rất đau xót?

Nhưng ta cả đời này lời răn chính là: không thẹn với lương tâm, lấy việc, cần không có lỗi lương tâm của mình!

Ngay cả chết, hồi quang phản chiếu trong lúc đó, cũng không hy vọng có hổ thẹn cùng áy náy!

Hoặc là sẽ có người thực xin lỗi ta, nhưng ta, không hy vọng ta thực xin lỗi bất luận kẻ nào.

Đây là ta theo đuổi! Hoặc là quá mức lý tưởng hóa, nhưng ở viết ra này đó tự thời gian, còn không có thay đổi qua.

Ta nói xong rồi, lại cảm tạ mọi người!

Hôm nay đổi mới xong.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 377: Từ Xưa Đến Nay Hắn Là Đệ Nhất!

Mở mắt ra thấy Mai Tuyết Yên ngồi bên cạnh chăm sóc mình, Miêu Tiểu Miêu đột nhiên không hiểu sao cảm thấy bối rối. Tuy nhiên vì sao lại bối rối, ngay cả chính nàng cũng không biết.

Chỉ biết, chính mình có chút cảm giác không dám đối mặt với nàng, thật mất tự tin.

“Khá hơn không?” Mai Tuyết Yên mỉm cười ngồi bên giường.

Miêu Tiểu Miêu yên lặng gật gật đầu.

“Nha đầu ngươi thật là bướng bỉnh, ngươi nói xem sao ngươi phải khổ vậy chứ?” Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng thở dài.

Miêu Tiểu Miêu cắn chặt răng, cố nén nước mắt thiếu chút nữa tràn mi, quật cường quay đầu đi, đem mặt giấu dưới gối.

“Kỳ thật Mạc Tà từ đầu vốn không nghĩ sẽ cùng ngươi dây dưa.” Mai Tuyết Yên thản nhiên nói: “Ngươi là một nữ nhân xuất sắc, có được vẻ đẹp thế tục hiếm có, tài hoa tú ngoại tuệ trung, căn cơ huyền công bất phàm, còn có lai lịch thế gia cực kỳ cường đại, tất cả chuyện này đã đủ cho ngươi kiêu ngạo, chúng ta đều thừa nhận…”

“Nhưng ta nhắc cho ngươi một chút, ngươi thật nghĩ có thể làm cho một vị Thánh Tôn cường giả, một đại nhân vật đang là bá chủ đứng ở đỉnh phong của Huyền Huyền đại lục như Quân Mạc Tà, cũng vì ngươi mà thần hồn điên đảo hay sao?”

Mai Tuyết Yên vừa nói, liền là đả kích, trực tiếp là đả kích sắc bén.

Miêu Tiểu Miêu vốn tưởng rằng nàng tới là để khuyên bảo mình, hay là vì Tà Chi Quân Chủ kia nói tốt, nhưng nghe đến câu nói bất ngờ này không khỏi lặng đi một chút, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm ra phản ứng gì.

Lời Mai Tuyết Yên tất nhiên thật khó nghe, càng mơ hồ lộ ra vẻ đố kị, nhưng cũng là lời nói thật.

Mình, đích thực còn không có tư cách kia. Hoặc nói trên đời này, bất kỳ nữ nhân nào đều không có tư cách này. (xin lỗi chư vị cho chửi 1 câu: giờ mới biết mình chảnh hả? bày đặt làm giá, xí! :D)(NB: thế mà đầu truyện giờ ối thằng die vì gái rồi đó)

“Mạc Tà cho tới bây giờ cũng không có thiếu nữ nhân, cho nên, hắn sẽ không có ý với ngươi, ít nhất sẽ không dùng cái mà ngươi cho là thủ đoạn lừa gạt kia.”

Mai Tuyết Yên chậm rãi nói: “Nói đi cũng phải nói lại, Mạc Tà năm đó thanh danh chưa có, tận lực ẩn nhẫn, còn mang ác danh hoàn khố, nhưng chỉ cần Quân lão gia tử nói một câu, tin tưởng cả Thiên Hương quốc sẽ có mấy ngàn mấy vạn người mong đem con gái của mình vào Quân phủ, đưa lên giường của Mạc Tà.”

Trong đó có không ít nữ nhi, mặc dù so gia thế nội hàm tài khí phong thần có thể kém hơn ngươi, nhưng nếu chỉ so dung mạo, chưa hẳn không bằng ngươi.”

“Thế lực sau lưng ngươi, đối với Quân Mạc Tà mà nói, càng không có bất kỳ ý nghĩa gì. Năm đó Thiên Phạt chỉ còn hình thức, bọn ta gần như cùng đường. Khi đó, tam đại thánh địa lại thèm nhỏ dãi độc môn đan dược của Mạc Tà. Tin tưởng chỉ cần Mạc Tà nói một câu, tam đại thánh địa liền lập tức cùng Quân gia hóa thù thành bạn, Quân gia càng trở thành khách quý của tam đại thánh địa. Mà hắn chịu vứt bỏ, chỉ vì một nữ tử là ta mà thôi.”

“Khi đó, Mạc Tà cũng chỉ có tu vi Thiên Huyền, ngươi có thể thử suy nghĩ một chút, lấy thực lực bé nhỏ của hắn lúc đó đối kháng tam đại thánh địa, gian nan như thế nào. Nhưng hắn vẫn lựa chọn như vậy. Thậm chí còn không thèm nghĩ ngợi, trực tiếp vứt bỏ cơ hội trở thành khách quý của tam đại thánh địa, đến trợ giúp ta, cùng ta trải qua vô số lần sinh tử gay go.”

Mai Tuyết Yên thở dài một hơi, nói : "Tin rằng ngươi khó có thể hiểu được, thậm chí căn bản là khó có thể tưởng tượng, một người chỉ là một mao đầu tiểu tử thực lực Thiên Huyền, lại chính diện đối kháng với đương thế cường giả Tôn Giả Thánh Giả Thánh Hoàng, hơn nữa còn là đối mặt không chỉ một hai người, mà là một đoàn cao thủ, một kẻ tứ cố vô thân lại rơi vào hoàn cảnh hiểm ác như thế, vậy cần phải đối mặt với áp lực kinh khủng cỡ nào?”(NB: đúng là chồng hát vợ khen hay a)

Tâm thần Miêu Tiểu Miêu bị lời nói của Mai Tuyết Yên làm cho dần dần rơi vào trầm tư.

Không thể không thừa nhận, Quân Mạc Tà này một đường đi tới, mỗi việc hắn làm, đối với thế nhân tầm thường, đối với người công lực cùng với Quân Mạc Tà lúc đó không sai biệt lắm mà nói, đều là lựa chọn điên cuồng, không thể tưởng tượng nổi.

Bất luận việc nào, nếu đổi lại là một người có lối tư duy bình thường, tuyệt đối sẽ không làm giống như Quân Mạc Tà.

Tóm lại là sẽ có rất nhiều áp lực? Thật là là muốn cũng không dám làm.

Kỳ thật áp lực khủng bố gần như tuyệt vọng kia, chính mình không phải cũng đã trải qua sao, ngày đó Mặc Quân Dạ bị cao thủ Chiến gia tìm giết, chính mình ra mặt cứu viện, đồng thời đối mặt với sự chấn nhiếp của sáu gã Tôn Giả, chính mình suýt nữa là sụp đổ rồi.

May mắn, bỗng có ma kiếm xuất hiện như thần tích, giết chết sáu người, giải cứu hai người mình, sự tuyệt vọng kia mặc dù tạm vơi đi,

nhưng cái cảm giác này cũng khó có thể quên, chính mình ngày đó vì nghĩa mà làm ra, biết rõ căn bản chỉ là xúc động vô ích, chỉ có thể bồi thêm một mạng của mình, nhưng cũng cùng Quân Mạc Tà ngày đó lựa chọn gần giống nhau, cũng không có gì kỳ quái, chỉ là vì người trong lòng thôi…

Ân, ta tại sao lại nghĩ tới người xấu này…

“Năm đó, hắn chỉ có thực lực Địa Huyền Thiên Huyền, làm sao qua được tam đại thánh địa. Hiện giờ, Mạc Tà hắn một tay gây dựng Tà Quân phủ, chỉ huy Thiên Phạt sâm lâm, thủ hạ Thánh Giả Thánh Hoàng cường giả có hàng ngàn, cao thủ trên Tôn Giả, có hàng vạn, còn cao thủ trên Thần Huyền, thì có cả trăm vạn”

Mai Tuyết Yên trong thanh âm đã tràn ngập kiêu ngạo: "Ngươi cho là hắn hiện tại sẽ thực sự để ý một cái Phiêu Miểu Huyễn Phủ sao? Sẽ bởi vì bí quyết của Phiêu Miểu Huyễn Phủ mà lừa gạt tình cảm của ngươi? Có khả năng sao? Quả thực là vớ vẩn.” (chính xác, yêu MTY thế ko biết :D)

Miêu Tiểu Miêu ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Mai Tuyết Yên.

Giờ phút này Mai Tuyết Yên, trên mặt đã tràn ngập bễ nghễ phong vân kiêu ngạo.

Mà phần kiêu ngạo này, không quan hệ đến bản thân nàng, mà tới từ nam nhân của nàng.

Bởi vì Quân Mạc Tà quả thật đáng giá để Mai Tuyết Yên kiêu ngạo như thế.

Áp lực cũng có thể là động lực, cái gọi là “truyền kỳ” vốn là đem việc không có khả năng hóa thành có thể, mà người có thể xoay chuyển cục diện hiểm ác vô vọng, đúng là đã viết nên cái kỳ tích truyền kỳ này.

“Trên đời liên tục xuất hiện, kỳ nhân dị sĩ nhiều không kể xiết; nhưng, có thể được như Mạc Tà, từ hai bàn tay trắng, trong thời gian ngắn ngủi tạo ra thế lực mạnh mẽ đệ nhất thiên hạ, từ xưa đến nay, chỉ có phu quân của ta mới có thành tựu này, truyền kỳ vạn cổ, vô song vô đối.”

Mai Tuyết Yên trong đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy kiêu ngạo: “Mạc Vô Đạo không được, Hề Nhược Trần không được, Hô Duyên Ngạo Bác cũng không được, Tiểu Miêu muội muội, cho dù là tổ phụ Miêu Kinh Vân của ngươi, so sánh với Mạc Tà, cũng là kém khá xa, thậm chí là người năm đó khai sáng huyền khí của Huyền Huyền đại lục Cửu U Đệ Nhất Thiếu, cũng phải tự thẹn không bằng.”

“Tuyên cổ vị lai, tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả, chỉ có một người làm được, chính là phu quân của ta, Quân Mạc Tà.”

Mai Tuyết Yên thản nhiên nói, nhưng trong sự thản nhiên đó, lại mang theo ý chắn chắn không thể tranh luận.

“Nhưng… hắn vẫn là lừa ta, vô luận hắn giỏi thế nào, thủy chung vẫn là hắn lừa ta” Miêu Tiểu Miêu yếu ớt nói, tiếng nói càng lúc càng nhỏ, nếu Mai Tuyết Yên huyền công không tinh thuần, cơ hồ câu sau cùng cũng nghe không được. (mềnh là mềnh không ưa con mẽo này nha >”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 378: Tối Hậu Thư!

Mà trên thực tế, Miêu gia, vô luận là phủ chủ Miêu Kinh Vân, hay là trưởng lão trong tộc, thậm chí là phụ thân của Miêu Tiểu Miêu Miêu gia gia chủ Miêu Hoàn Vũ, vô luận thương tiếc Miêu Tiểu Miêu bao nhiêu, vô luận là không nỡ bao nhiêu, cũng sẽ không vì chuyện này mà quá mức kiên trì, thậm chí sẽ hết sức tranh thủ cơ hội này.

Nếu là con gái yêu của Miêu gia cùng người cầm quyền cao nhất Huyền Huyền đại lục lấy nhau, tất nhiên sẽ tiến một bước củng cố quyền thế Miêu gia ở Huyễn Phủ, đây vốn dĩ là ước mơ tha thiết, việc tốt có muốn cũng không được.

Đây đúng là sự thật tàn khốc, cũng là bi ai của thế gia đại tộc.

Cái này, cũng là cách hiện thực nhất để có được thực lực cường đại.

“Thẳng thắn mà nói, tin rằng ngươi hiện giờ cũng minh bạch rồi, nếu là Mạc Tà chân chính cầu thân, ngươi liền không còn lựa chọn nào khác, coi như ngươi tiếp tục quật cường, thậm chí sau khi đến đây rồi chết, nhưng trên bia mộ của ngươi, cũng chỉ có thể khắc là Quân phu nhân mà không phải là khuê nữ Miêu gia, nếu chuyện này thật sự phát sinh, cũng không cần Mạc Tà yêu cầu, Miêu gia tự nhiên sẽ chủ động.”

Mai Tuyết Yên lạnh lùng nói: “Nếu thật sự như thế, nếu hắn ngoắc ngoắc ngón tay một cái là sẽ có người mang ngươi tắm rửa sạch sẽ tống qua đây, hắn còn lừa ngươi làm gì? Có bất kỳ ý nghĩa gì sao? Hắn cũng không phải rãnh rỗi tìm người tiêu khiển.”

Miêu Tiểu Miêu nghe được sự lãnh đạm bên trong khẩu khí của Mai Tuyết Yên, trong lòng lo sợ nghi hoặc, tim đập thình thịch, sau một lúc lâu cũng không có nói ra câu nào để phản bác.

“Ngày đó, hắn đối với việc ngươi chủ động thân cận, từng cự tuyệt không chỉ một lần, chính là ngươi chấp nhất, đem chính ngươi đến chỗ sinh tử, Mạc Tà sở dĩ chịu nhận ngươi, dự tính ban đầu không ngoài bởi vì cứu ngươi, cũng có một phần nguyên nhân không thể tránh đó, ta tuyệt không tin Mạc Tà chịu tùy tùy tiện tiện chấp nhận một nữ nhân, vô luận nữ nhân kia là ai, cũng không có khả năng.”

Mai Tuyết Yên thản nhiên nói: "Mà hắn tiến vào Huyễn Phủ ước nguyện ban đầu, lại là vì chúng ta. Cho nên chúng ta sẽ không trách hắn, tất cả đều lựa chọn hiểu cho hắn, thậm chí nguyện ý bao dung nữ nhân kia."

“Mà ngươi, căn bản chính là tự mình làm khó mình. Mặc Quân Dạ, Quân Mạc Tà, hai người này, vốn là một người, hoặc là nói, từ đầu tới cuối, cũng chỉ có một người là Mạc Tà thôi. Nhưng ngươi lại muốn đem bọn họ tách ra, cố gắng đem Mặc Quân Dạ không tồn tại đổi thành một người thật, xét cho cùng, cũng chỉ là ngươi không thể chấp nhận việc mà ngươi nhận định là “lừa gạt” này mà thôi. Cũng không phải nói, Mặc Quân Dạ không phải là Quân Mạc Tà.”

“Chính vì ngươi cho là mình bị lừa, cho nên mới bắt đầu nghi ngờ cảm tình khi còn trong Huyễn Phủ kia. Ngươi ngoan cố cho rằng mình đã trả giá rất nhiều, nên đáng được đáp trả lại giống như vậy, nhưng ngươi lại thấy không có được phần đáp trả đó, nên trong lòng liền mất thăng bằng.” Mai Tuyết Yên gay gắt nói: “Nói cho cùng, cái này kỳ thật chỉ là một việc đơn giản.”

"Hắn không có gạt ta... Vì sao nói như vậy?" Miêu Tiểu Miêu mở to hai mắt nhìn.

“Lấy trí tuệ của ngươi, cư nhiên còn cảm thấy rối rắm ở vấn đề này? Không có khả năng nói ra, còn không phải bởi vì thân phận của hắn, ở

trong Huyễn Phủ chính là bí mật lớn nhất, làm sao có thể nói rõ cho ngươi? Chẳng lẽ khi đó hắn phải nói với ngươi: Miêu Tiểu Miêu, ngươi không cần yêu thích ta, bởi vì ta kỳ thật không phải Mặc Quân Dạ, Mặc Quân Dạ chỉ là một ảo ảnh căn bản không tồn tại, ta là Quân Mạc Tà, ta tới Huyễn Phủ vốn là vì Thất Thải Thánh Quả, chứ không phải vì Miêu Tiểu Miêu ngươi?”

Mai Tuyết Yên cười cười, nói : "Hắn không phải vì lừa ngươi mới đi Huyễn Phủ."

Ánh mắt nàng nhìn Miêu Tiểu Miêu thật sâu: “Tiếp tục nói rõ một chút, mục đích hắn đi Huyễn Phủ, như thế nào cũng là không vì tình cảm của ngươi, không vì có được thân thể của ngươi, càng không vì *** (nhờ biên, chả biết cái gì nữa)(NB:tại hạ cũng pó tay tiếng hán hiện lên chữ C thì biết làm sao mà lần đây đoán là … hĩ hĩ), Mạc Tà luôn luôn ở vào thế bị động, chưa từng có chút chủ động.” (người ta tắm nhào vào làm bừa mà ko có chút chủ động? đúng là vợ bênh chồng, haiz…)

“Nếu mục đích của hắn chưa bao giờ là ngươi, thậm chí cũng chưa hề chủ động, chỉ có cự tuyệt, chẳng lẽ hắn không có nói cho ngươi biết, trong nhà hắn sớm đã có thê tử hắn yêu quý? Hay là hắn không có nói cho ngươi biết, người hắn chân chính để ý cũng chỉ có thê tử trong nhà sao? Hắn là đã nói qua.(nếu mà anh ấy ko có nói qua chắc chị MTY đem thiến ngay và luôn rồi) Chín người mười ý làm sao nói là hắn lừa gạt ngươi.

“Ngươi trao thân cho Mặc Quân Dạ cũng tốt, cho Quân Mạc Tà cũng thế, xét cho cùng, đều là chuyện của ngươi. Bởi vì… là do ngươi tự nguyện, tuyệt đối không ai bắt buộc ngươi. Thậm chí tình cảm từ ngươi, đối với Mạc Tà mà nói, căn bản chính là có tính cưỡng ép.” (haiz… trần truồng nhào vào thế ko tình nguyện trao thân thì chẳng lẽ đợi anh Tà nhà ta rape mới chịu sao… bất quá ta thích :D)

“Cho nên, chân chính cảm thấy bất bình, không phải là ngươi, mà là Mạc Tà mới đúng, cảm thấy ủy khuất, cũng sẽ chỉ là đám nữ nhân trong

nhà chúng ta này, chẳng lẽ thông tuệ như ngươi, thật sự không rõ sao?” (đúng vợ cả anh Tà…)

Mai Tuyết Yên thản nhiên nói: "Mạc Tà hiện tại lựa chọn đầu tiên hướng ngươi nói ra chân tướng tất cả chuyện này, xét đến cùng, vốn bởi vì cảm giác trách nhiệm của hắn, làm một nam nhân, vô luận dự định ban đầu như thế nào, kết quả đã như thế, nên đối với nữ nhân đều phải chịu trách nhiệm, hắn không muốn cả đời hổ thẹn, lại càng không nguyện nhìn ngươi hương hồn phiêu miểu." (hay dịch là làm oan hồn không chỗ dung thân?)(NB: để cái xác không hồn khéo hợp hơn)

“Thử hỏi thế gian có người nam nhân nào có thể làm được điểm này? Tiểu Miêu muội muội, không cần tiếp tục ôm chặt chấp nhất vô nghĩa kia nữa. Một nữ nhân có thể quật cường, nhưng ngàn vạn lần không nên chấp nhất quật cường làm cho nam nhân mình yêu chán ghét chính mình, một khi đến lúc đó nhất định sẽ là một bi kịch. Mạc Tà là người cầm được thì cũng buông được, nếu một khi hắn thật sự buông, như vậy, muốn để cho hắn lại cầm lấy, tuyệt đối là việc không có khả năng.”

“Bây giờ, ngươi hảo hảo bớt lo lắng, hảo hảo nghỉ ngơi. Nếu ngươi nghĩ thông suốt, ta sẽ giúp ngươi làm việc với các tỷ muội khác, chúng ta cùng làm hảo tỷ muội, nếu ngươi vẫn như cũ không nghĩ ra, cũng không cần thông qua Quân Mạc Tà, chỉ cần nói với ta một tiếng, ta sẽ tức khắc phái người đưa ngươi quay về Huyễn Phủ. Ngươi vẫn là con gái yêu của Miêu gia, sẽ không ai biết việc hôm nay, cũng sẽ không có người tiếp tục truy cứu việc này, lực chọn thế nào tùy ngươi.” (NB: cây gậy và củ cà rốt đây mà ai không biết chủ nghĩa này thì gu gồ thần chưởng nhóe)

Mai Tuyết Yên thản nhiên kết thúc, cũng chẳng lưu lại nữa, đứng dậy, chỉ để lại một câu ‘Ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi’, rồi chuẩn bị ra ngoài.

Đối với nữ nhân tính tình quật cường như Miêu Tiểu Miêu, Mai Tuyết Yên biết, nếu chỉ an ủi khuyên giải, chỉ làm cho sự tình càng ngày càng hỏng bét, sẽ làm nàng càng cố chấp trên con đường vòng càng chạy

càng xa, không bằng trực tiếp dứt khoát nói ra cảnh tỉnh. Đem toàn bộ có thể nói hay không thể nói, nên nói hay không nên nói, toàn bộ nói ra hết.

Cho nên Mai Tuyết Yên không ngại làm điên đảo sự tình đối với Miêu Tiểu Miêu, hoàn toàn đứng ở góc độ bảo vệ Quân Mạc Tà mà nói, đến đây đưa ra một lời "cảnh tỉnh".

Mà Mai Tuyết Yên cũng là người quyết đoán, nói vậy là coi như xong.

Nếu Miêu Tiểu Miêu quả thật vẫn không đến, kiên trì với ý kiến của mình, như vậy, cho dù Quân Mạc Tà không muốn, cho dù Quân Mạc Tà thương tâm thế nào, sẽ oán hận Mai Tuyết Yên, Mai Tuyết Yên vẫn sẽ kiên quyết dứt khoát đưa Miêu Tiểu Miêu đi, tuyệt không lưu nàng lại để Quân Mạc Tà tiếp tục thống khổ dài dài.

Mạc Tà là một người quả quyết, Mai Tuyết Yên cũng đồng dạng là người nói được làm được.

Đối với Mai Tuyết Yên Quản Thanh Hàn những nữ nhân này mà nói, hiện tại Quân Mạc Tà, chính là bảo bối các nàng dốc lòng che chở, quan ái còn không kịp, người khác thương tổn chút gì đến hắn, các nàng đều không cho phép.

Cho nên, Miêu Tiểu Miêu đi hay ở, giờ phút này đều ở một ý niệm của Mai Tuyết Yên.

"Tuyết Yên tỷ tỷ..." Miêu Tiểu Miêu đột nhiên giãy dụa ngồi dậy, thanh âm yếu ớt, mang theo một cỗ ý tứ khẩn cầu rõ ràng.

"Ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi, cẩn thận suy nghĩ một chút. Nếu nghĩ thông suốt, cho ngươi báo cho ta." Mai Tuyết Yên cũng không quay đầu lại: "Quân gia chúng ta, không cần người vợ không nghe lời, cũng không cần nữ nhân trong lòng oán hận nam nhân của mình, vô luận nữ nhân kia có địa vị lớn thế nào, bối cảnh hùng hậu thế nào, không ai có thể ngoại lệ. Mạc Tà cho dù là Tà Chi Quân Chủ, coi như hắn có thể chiến thắng

Cửu U Đệ Nhất Thiếu, nhưng ở hậu viện gia đình này, thủy chung vẫn là do Mai Tuyết Yên ta làm chủ, ngươi đi hay ở ta chỉ cần nói là được, ngươi không cần cố kỵ điều gì, vẫn là câu nói kia, bất kể ngươi lựa chọn thế nào, tùy ý ngươi.”

Lời của Mai Tuyết Yên, đối với Miêu Tiểu Miêu mà nói, cơ hồ chính là tối hậu thư.

Sau đó Mai Tuyết Yên liền đi ra ngoài, lúc ra tới cửa, nàng lại đứng lại, vẫn không quay đầu lại, nói: “Nga, đúng rồi, nơi đây vốn là phòng ngủ của Mạc Tà, ngươi hiện tại đang nằm, là giường của hắn. Nếu ngươi có điều khúc mắc, ta có thể đổi cho ngươi.”

Liền sau đó, bóng trắng lóe lên, bóng hình xinh đẹp của Mai Tuyết Yên biến mất ở cửa.

Miêu Tiểu Miêu nặng nề hạ xuống gối, trong lòng hoảng hốt lộ ra một mảng mờ mịt.

Hai giọt nước mắt trong suốt chảy ra, lẳng lặng nhỏ trên lên gối: “Quân Dạ… ta nên làm gì bây giờ?”

“Quân Dạ…” Đột nhiên, Miêu Tiểu Miêu chợt nhớ ra một chuyện khác.

Mặc Quân Dạ, Quân Mạc Tà…

Hai cái tên này tuy rằng chợt nhìn hoàn toàn không giống nhau, nhưng hai cách đọc…

Há lại không phải là ba chữ giống nhau đảo lại trật tự?

Hay nói là, lúc Quân Mạc Tà tiến vào Huyễn Phủ, đã dùng tên mình, cho Huyễn Phủ một cái ám chỉ…

Chỉ là ám chỉ này khá khó hiểu mà thôi. (ôi chị MTM này thật là thông mình >”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 379: Cái Kia… Thật Sự Rất Đau Sao?

Mai Tuyết Yên nhẹ giọng nói: “Chúng ta cùng Mạc Tà trải qua khó khăn thời gian lâu như vậy, chẳng lẽ còn không biết hắn là dạng người gì sao? Hắn bên ngoài thì tỏ ra vừa tà vừa ngoan vừa độc, nhưng đối với người bên cạnh, trọng tình trọng nghĩa, nhất là người hắn chấp nhận, có thể nói là cực kỳ quan tâm.”

“Nếu Miêu Tiểu Miêu thủy chung vẫn không nghĩ ra, làm bọn họ gây gổ không ngừng, chỉ sợ đối với tâm thần Quân Mạc Tà sẽ tạo thành ảnh hưởng cực kỳ bất lợi! Cho nên, có một số việc cho dù có quá phận, cho dù là tàn nhẫn… thậm chí là gây bất hòa! Chúng ta cũng vẫn không thể không làm! Nhất định phải làm! Bởi vì Mạc Tà hiện tại không chỉ có chúng ta, hắn còn mang trên mình ức vạn sinh mệnh của Thiên Phạt cùng Tà Quân phủ! Vạn vạn lần không thể sai lầm! Cho dù là trong lòng có chút sơ hở, cũng đủ để làm cho cả cơ nghiệp sụp đổ! Không thể qua loa được!”

Mai Tuyết Yên chậm rãi nói: “Vấn đề chính hiện nay là, nha đầu Miêu Tiểu Miêu kia ương ngạnh, thật sự là có chút cứng đầu, việc này cũng do bối cảnh thân phận của nàng, cả đời nàng ta trôi chảy, thật sự khó có thể trải qua sóng gió, trước đây chỉ có một cửa ải khó khăn duy nhất, cũng vì ‘Mặc Quân Dạ’ từ bên ngoài đến, hơn nữa bản thân nàng không cần bỏ công truy cầu cũng được viên mãn! Cho nên, ở trong mắt nàng, chỉ có không hề có kẽ hở mới là hoàn mỹ trọn vẹn, cũng bởi vì như thế, với tài trí của nàng cũng không thể chấp nhận được chuyện này có chút tỳ vết nào.”

“Trước mắt chỉ có mau chóng đánh thức nàng mới có thể khiến việc này thật sự hoàn mỹ, nếu không, tin rằng chỉ cần nàng tiếp tục yêu nháo một hai hồi, làm Mạc Tà thật sự tức giận, vậy thì hoàn toàn không thể quay lại, thậm chí lúc đó coi như Miêu Tiểu Miêu có lòng muốn quay đầu, cũng không về được. Xuất phát điểm của ta cũng là muốn giúp nàng… tự nhiên, hết thảy vẫn phải xem tư tưởng Miêu Tiểu Miêu chuyển biến cụ thể thế nào. Nếu như vạn nhất, “để Mạc Tà phải làm người xấu kia, chi bằng để ta làm!”

Quản Thanh Hàn chậm rãi gật đầu, thật lòng khâm phục nói: “Tuyết Yên tỷ tỷ nói đúng, chỉ thật là làm khó tỷ tỷ, Mạc Tà rước lấy phiền phức lại cần tỷ tỷ thay hắn giải quyết hậu quả, thật là…”

Mai Tuyết Yên đưa tay vén tóc mai khép lại sau tai, mỉm cười. Động tác này, thế nhưng đã tràn ngập khí tức ôn nhu, làm cho mỹ nhân như Quảng Thanh Hàn cũng phải mở lớn mắt mà nhìn.

“Chúng ta cũng đã là người của hắn (bao giờ? Chưa mà :D), như thế nào lại không vì hắn mà suy tính, hắn có thể vì chúng là làm nhiều việc như vậy, chúng ta há lại có thể không dùng sức lực của chúng ta cùng hắn phân ưu, trước mắt ta phải tăng thực lực bản thân cùng các tỷ muội liên can, chính là hi vọng trong tương lai có thể cho hắn thêm một phần trợ lực, cho dù không phải trợ lực, ít nhất cũng không phải cản lực hay gánh nặng, Thanh Hàn trong đám tỷ muội, ngoại trừ ta ra, ngươi là lớn tuổi nhất, ta hi vọng ngươi có thể giúp ta đốc thúc các nàng, nữ nhân của Quân Mạc Tà vị tất đã dễ làm như thế!” Mai Tuyết Yên ôn nhu nói.

“Ân, hôm nay ta mới hiểu được khổ tâm của tỷ tỷ, đợi đến lúc thích hợp ta liền đem phần tâm ý này của tỷ tỷ nói cho các tỷ muội khác, đốc thúc các nàng đề thăng thực lực bản thân, đúng như tỷ tỷ nói, nữ nhân của Mạc Tà thật sự vị tất dễ làm!” Quản Thanh Hàn gật gật đầu, hết sức đồng ý.

“Ân Thanh Hàn, ta còn chuyện muốn hỏi ngươi,” Mai Tuyết Yên vừa đi vừa thấp giọng nói. Lúc nói những lời này, sóng mắt Mai Tuyết Yên

lưu chuyển má đào đỏ lựng, dường như muốn nói lại thôi, bộ dáng bẽn lẽn, nào còn khí độ tao nhã chỉ điểm tung hoành, liếc nhìn thiên hạ.

"Chuyện gì? Thỉnh tỷ tỷ chỉ giáo." Quản Thanh Hàn đi theo phía sau Mai Tuyết Yên, giờ phút này lòng tràn đầy bội phục nàng lại nửa điểm cũng không phát hiện Mai Tuyết có Yên dị thường, cảm thấy hứng thú hỏi. Nàng nghĩ không ra, Mai Tuyết Yên đối sự tình gì có hứng thú sao? Lại có thể cần hỏi mình.

"Ta ta chính là muốn hỏi... nghe nói nữ nhân cái kia... lần đầu tiên sẽ rất đau..." Mai Tuyết Yên đỏ mặt, có chút ngập ngừng ấp úng nói: “Thanh Hàn… ngươi không phải đã cùng Mạc Tà… gì gì kia sao? Cái kia rốt cuộc là cảm giác gì? Chân chính đau tới mức nào? Còn có…”

(Nam mô, phật nói: “nói không được, nói không được …” =]])(NB: tại hạ miễn bình luận câu này)

Quản Thanh Hàn nhất thời mặt đỏ tai hồng, quẫn bách nói không ra lời, nàng làm thế nào cũng không nghĩ tới cao cao tại thượng như Mai Tuyết Yên lại hỏi ra vấn đề này, sẳng giọng nói như thét: “Tuyết Yên tỷ tỷ, ngươi đây là nói… cái gì à! Ta không nghe thấy!”

“Chúng ta chính là người một nhà, đều là hảo tỷ muội…” Mai Tuyết Yên ôm cổ Quản Thanh Hàn, ghé vào bên tai nàng truyền âm: “Ngươi có gì ghê gớm chứ, lại nói, Miêu Tiểu Miêu người ta chính là đã đi trước một bước, trong đám tỷ muội, cũng chỉ có ngươi cùng tên người xấu kia từng cái gì đó, không sợ ngươi cười, có đôi khi ta cũng có chút hâm mộ ngươi, ta…”

(NB: tại hạbất lực thật rồi)

Quản Thanh Hàn lộ ra bộ mặt cười đỏ như muốn nhỏ ra máu, trong khi đó sóng mắt lưu chuyển, lén lút nhìn thoáng qua chung quanh, mới có chút buồn bực truyền âm nói: “Tỷ tỷ ngươi cũng không biết, lúc ấy… tên gia hỏa kia vốn là giằng co suốt cả một đêm… ta suýt nữa là muốn chết luôn, nào còn nhớ rõ cái gì cảm giác? Tỷ tỷ còn nói hâm mộ, thật sự

là…” Quản Thanh Hàn nói không sai, trong nhiều nữ tử như vậy, lần đầu tiên của nàng là một lần nguy hiểm tàn khốc nhất, ít nhất một điều, đúng là thiếu chút mất mạng không phải là danh phù kỳ thực. Sau đó, liên tục nửa tháng đều cảm thấy đau đến muốn chết, sao có thể có cảm giác gì khác?

“Nói cũng đúng, nhớ ngày ấy, lúc Tiểu Nghệ cho Mạc Tà uống thuốc, ta cùng Thiên Tầm ở ngay trên cái cây to cạnh lều kia, tận mắt nhìn thấy ngươi đi vào, sau đó bị tiểu tử đó đè xuống đất, thật sự không phát hiện cái gì dị thường…

Mai Tuyết Yên còn chưa nói xong, Quản Thanh Hàn vốn đã muốn xấu hổ đến nói không ra lời, nghe vậy cũng nhất thời chấn động đến sơn băng địa liệt, lắp bắp nói: “A? Lúc ấy… ngươi cùng Thiên Tầm ngay tại… trên cây bên ngoài nhìn thấy?”

“Đúng a, thấy rất rõ ràng, tiểu tử đó quả thực giống như hung thú, hung thú cũng không mãnh liệt như hắn…” Mai Tuyết Yên gật gật đầu, nhìn Quản Thanh Hàn, có chút trêu đùa nói: “Ân, lúc ấy cũng thật kịch liệt a…” (sách nói: hardcore a…)(NB: miễn bình luận ae tự tưởng tượng)

"Ưm..." Quản Thanh Hàn liền bưng kín mặt.

Xấu hổ vô cùng hung hăng dậm chân...

Nguyên tưởng rằng sự tình lần đó trừ mình cùng Quân Mạc Tà, không có ai ở bên cạnh, thậm chí bản thân Quân Mạc Tà cũng bởi vì nguyên nhân ** (say thuốc), trí nhớ cũng không rõ ràng, bí mật này cũng chỉ có một mình mình độc hưởng, vạn vạn lần không ngờ, chuyện xấu hổ ** (…) như vậy, cư nhiên còn có hai người bên ngoài xem từ đầu đến đuôi, hơn nữa hai vị này lại là tỷ muội trong nhà…

Cái này đúng là mắc cỡ quá mà, không còn mặt mũi thấy ai nữa, muốn chết mà…

Quản Thanh Hàn theo bản năng ngồi xổm trên mặt đất, chết sống không ngẩng đầu lên, Mai Tuyết Yên cười hắc hắc, nói : "Làm sao vậy? Xấu hổ sao?"

Làm sao vậy? Ngươi còn hỏi làm sao vậy? Quản Thanh Hàn vừa thẹn vừa vội vừa tức, đột nhiên nhảy dựng lên, liều mạng xông tới phía Mai Tuyết Yên, hùng hổ đỏ mặt cắn răng.

Mai Tuyết Yên kêu một tiếng sợ hãi, xoay người bỏ chạy,không có nửađiểm phong thái của siêu cấp cường giả.

Hai vị tuyệt sắc mỹ nhân cứ như vậy một đuổi một chạy, trong chớp mắt rẽ qua mấy hành lang, chạy hết mấy vòng. Đột nhiên phát hiện phía trước có người chậm rãi đi tới, không phải Quân Mạc Tà thì còn ai nữa.

“Hai người… đang làm gì vậy?” Quân đại thiếu thực sự kinh ngạc.

Trước mắt đây là chuyện gì? Quản Thanh Hàn đuổi theo Mai Tuyết Yên? Trời ạ, đây là vì cái gì? Hai người này chính là hai vị ổn trọng nhất trong chư nữ, hôm nay là làm sao vậy? Còn nữa, có vẻ như lấy thực lực Mai Tuyết Yên, cũng không cần thực sự động thủ, chỉ thổi một cái cũng hạ được Quản Thanh Hàn, nhưng tình thế trước mắt, Mai Tuyết Yên lại cầu xin tha thứ, Quản Thanh Hàn lại không chịu bỏ qua…

Đại thiếu nhất thời suy nghĩ hoàn toàn rối tung, giật mình tại chỗ.

“Nha…” Ngẩng đầu nhìn lại lại thấy Quân Mạc Tà đang chắn bên người, Quản Thanh Hàn kêu một tiếng sợ hãi, liếc nhìn Quân Mạc Tà một cái, không biết nhớ ra cái gì, lập tức mặt đỏ như lửa, cúi đầu như một trận gió vội vàng phiêu diêu bỏ đi, xem ra, đúng là hoảng hốt chạy bừa.

Chỉ là cái nhìn hướng về Quân Mạc Tà kia, cùng sóng mắt như túy, phong tình vạn chủng, làm cho người khác mơ tưởng vô tận, trực tiếp làm cho Quân Mạc Tà trong lòng ngứa ngáy, lửa lòng tăng vọt, thiếu chút nữa là máu mũi cuồng phún, đương trường hỏng mất!

Thanh Hàn đang nghĩ gì vậy? Tại sao ánh mắt kia lại ám muội như thế, câu hồn đoạt phách người ta như thế… muốn hay không buổi tối ta làm một hồi dạ hành nhân đây? Quân Mạc Tà vô sỉ dâm đãng cân nhắc, trong mắt lục quang lóng lánh.

“Thanh Hàn làm sao vậy…” Quân đại thiếu đè dục hỏa xuống, không hiểu ra sao nhìn Mai Tuyết Yên đang thở phì phò, gãi gãi đầu, buồn bực hỏi.

“Chuyện của nữ nhân, đám lão gia các ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì? Sao ngươi nhiều chuyện thế?” có thể nhìn ra, Mai Tuyết Yên cũng là cảm thấy có chút ngượng ngùng, cũng hờn dỗi hừ một tiếng, phụng phịu răn dạy quở mắng một câu, sau đó cũng ‘sưu’ một tiếng biến mất.

“Ách… ta kháo, hai nữ nhân này không phải là ở nơi này thảo luận xuân cung gì đó chứ?Rất giống một màn YY (tự sướng) xem ra có lẽ là không sai. Quân đại thiếu tay sờ cằm, mắt lộ ra tà quang, đột nhiên cười hắc hắc, miên man bất định...

Không thể không nói, người nào đó trực giác vẫn khá là chuẩn xác…

“Đúng rồi, Miêu Tiểu Miêu bên kia, ngươi tạm thời không nên đi quấy rầy nàng, để nàng thanh tĩnh suy nghĩ một chút, chờ cho chính nàng ta nghĩ rõ ràng mọi chuyện cần thiết, hết thảy sẽ thủy đáo cừ thành (nước chảy thành song), nhớ lấy, dục tốc bất đạt!” xa xa, Mai Tuyết Yên lộ cái đầu ra, truyền âm cho hắn.

Một câu ‘dục tốc bất đạt’ kia, trực tiếp đem ý nghĩ gian tà vừa muốn nổi lên của Quân Mạc Tà hoàn toàn đánh tan, nhất thời lại rơi vào trạng thái rối rắm, suy tính hơn thiệt, một lúc lâu sau, Quân đại thiếu thở một hai tiếng thật dài, xoay người bỏ đi.

Ban đêm, nguyệt quan mông thúy, khinh vân đạm phiêu, sương mù như có như không, bao phủ bên ngoài Thiên Phạt sâm lâm, nhìn từ xa giống như là một thế giới mộng huyễn.

Miêu Tiểu Miêu đứng một mình trước cửa sổ, si ngốc nhìn trăng sáng trên cao, giờ phút trong lòng muốn gì, ngay cả chính mình cũng không hiểu được.(NB: lòng gửi trăng sáng, trăng sáng lại vô tình a)

Sau khi biết đây là phòng Quân Mạc Tà, không biết tại sao, Miêu Tiểu Miêu thế nhưng không có gì kháng cự, cũng không yêu cầu rời đi, một mực bên trong si ngốc…

Bốn phía ngoại trừ có thể nghe chút ít tiếng ngáy từ rất xa mơ hồ truyền đến, cơ hồ chính là một mảnh yên tĩnh.Gió nhẹ nhàng thổi, mây nhè nhẹ bay, trăng sáng vĩnh viễn treo trên không trung, chiếu rọi nhân gian…

Vài gốc thụ mộc củaThiên Phạt cổ lão lẳng lặng đứng sừng sững, chỉ có ngọn cây kia cành lá tinh tế nhẹ nhàng đong đưa, cũng không phát ra một chút âm thanh nào. Đúng là một đêm nhu mỹ!

Nhưng trong lòng Miêu Tiểu Miêu, lúc này lại giống như thủy triều biển khơi, một lớp lại một lớp dâng cao. Một khắc trước lao lên con đê, khắc sau đã tan thành mảnh nhỏ…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 380: Ngộ Đạo! Đột Phá!

- Quân Dạ…

Miêu Tiểu Miêu thì thào khẽ gọi.

Nước mắt sớm đã ướt đẫm khóe mi.

Nàng dường như đã thành thói quen, không cần biết là vui vẻ hay đau khổ, miễn là những khi không biết phải làm thế nào thì đều khẽ gọi cái tên này. Tựa hồ chỉ có gọi lên cái tên này, nàng mới có được quyết tâm, không còn đắn đo hay gặp chút trở ngại nào.

Nhưng, giờ phút này nàng vô thức kêu lên cái tên này, nó đã mất đi hiệu quả của ngày xưa. Lại còn khiến tâm tình của càng càng thêm rối loạn!

Đêm đã về khuya, trăng sáng trên cao lại càng sáng hơn.

Miêu Tiểu Miêu vẫn đứng si ngốc như cũ, một thời gian thật lâu sau nàng vẫn không hề cử động chút nào.

Đây là phòng của Quân Mạc Tà, mình ở chỗ này, vậy còn hắn đang ở nơi nào? Có thể đang ở trong phòng của mấy tỷ muội xinh đẹp kia không?

Vừa nghĩ như thế, Miêu Tiểu Miêu liền khiếp sợ khi phát hiện nội tâm mình xuất hiện chút cảm xúc ghen tuông, chua xót.

Hắn là Mặc Quân Dạ ... Hắn lại chính là Quân Dạ...

Tại sao? Tại sao lại như thế chứ?!!

Nàng đau lòng khóc nức nở, nhưng không hề phát hiện ra rằng, trong lúc nghĩ đến đám người Mai Tuyết Yên - Quản Thanh Hàn lại không hiểu sao mà vô thức gọi là "mấy tỷ muội xinh đẹp ...", cứ như bản thân nàng đã tán thành cách xưng hô này vậy ...

Đột nhiên, một tiếng thét dài theo gió truyền đến, rồi từ từ nhỏ dần, gây cho người nghe một loại cảm giác hư ảo như dung hợp cùng thiên địa, khiến ngươi ta có cảm giác có chuyện gì đó không đúng…

Nội tâm Miêu Tiểu Miêu khẽ động, gần như vô thức quay đầu nhìn về phương hướng đấy.

Trong Tà Quân phủ, nơi có thể quan sát rõ ràng mọi phía chính là phòng của Mạc Tà, bởi vì đây là gian phòng nằm ở nơi khoáng đạt nhất. Đứng ở nơi đây, vạn dặm xung quanh Thiên Phạt Sâm Lâm gần như đều nằm trong tầm mắt ...

Ngay lập tức nàng trông thấy ở một nơi xa xa có có một bóng trắng đang nhẹ nhàng bay lên, thật sự phải nói là hết sức nhẹ nhàng, bay lên thật chậm như thể dưới chân có một vật gì đó dần dần nâng hắn lên cao vậy, thời gian chậm rãi trôi qua, nhưng vẫn tiếp tục bay lên như thế!

Mạc Tà!

Hắn muốn làm gì?

Trong lòng Miêu Tiểu Miêu căng thẳng, chăm chú theo dõi.

Trong lòng Mạc Tà thực rất buồn bực, trong cả hai kiếp làm người, chưa bao giờ hắn phải trải qua một việc xấu hổ như thế. Cho nên sau bữa cơm tối, hắn một mình rời đi.

Đại thiếu gia một mình đi thẳng vào trong Thiên Phạt Sâm Lâm, tùy ý chọn một cây đại thụ rồi nhảy lên.

Sau đó nằm lên một nhánh cây, gối đầu lên cánh tay của mình rồi chợp mắt.

Đây là phương thức thư giãn từ kiếp trước của hắn, và cũng luôn là cách hữu hiệu nhất giúp hắn giải tỏa căng thẳng.

Nhưng đêm nay, Quân Mạc Tà lại phát hiện ra cách thức đã mất đi tác dụng, vô luận thế nào hắn cũng không thể tĩnh tâm được. Một hồi lâu sau, khắp nơi đều yên ắng nhưng trong lòng hắn thì càng lúc càng lo lắng.

Bất đắc dĩ phải mở hai mắt, nhìn lên mặt trăng ôn nhu trên bầu trời, Quân Mạc Tà cười khổ nói:

- Cứ như ngươi thì thật tốt, ở bất cứ nơi đâu trên thế giới đều có thể trông thấy ngươi. Ngươi không lo không nghĩ, điềm tĩnh không màng danh lợi, thế gian hoảng loạn, thương hải tang điền, thậm chí cả thế gian có biến đổi thì ngươi vẫn ung dung thoải mái như thế ...

Trăng thì sao biết được thế nào là ưu sầu? Thế nên nó vẫn sáng, vẫn vằng vặc chiếu rọi trên người hắn.

Trong trẻo, lạnh lùng, nhu tĩnh như cũ.

Nhìn ánh trăng này, Quân Mạc Tà thở dài một hơi rồi lại tiếp tục lặng im.

Đột nhiên hắn chợt nhớ lại lời mình vừa vô tình nói ra.

"Ở bất cứ nơi đâu trên thế giới đều có thể trông thấy ngươi. Ngươi không lo không nghĩ, điềm tĩnh không màng danh lợi, thế gian hoảng loạn, thương hải tang điền, cả thế gian có biến đổi thì ngươi vẫn ung dung thoải mái như thế…

Hắn chợt ngẩn người ra, phảng phất như đột nhiên hiểu ra một cái gì đó.

Ngộ đạo, trong phút chốc, tâm tình đang rối bời của hắn chợt hoàn toàn biến mất, trong lòng mọi thứ bình lặng trở lại! Chẳng khác gì từ cực loạn chuyển thành cực tĩnh! Từ một chiều cực hạn bên này đến chiều cực hạn trái ngược bên kia!

Hai cực rõ ràng đối lập hoàn toàn!

Mà trong toàn bộ quá trình chuyển đổi, bề ngoài nhìn như thật lâu thế nhưng một khắc cũng còn chưa tới!

Nhưng loại chuyển biến từ cực loạn đến cực tĩnh này với Quân Mạc Tà gần như là loại chuyển biến siêu phàm nhập thánh!

Tấm chắn cực lớn trong lòng bỗng nhiên như được nghiền nát, rầm rầm hóa thành bột phấn!

Đã không còn bất kỳ trở ngại nào!

Tinh thần Mạc Tà thoáng cái như trở lại lúc trước, trong bầu trời vô biên vô hạn, mặc ta ngao du!

Đột phá!

Khai Thiên Tạo Hóa Công lại lần nữa đột phá, Hồng Quân Tháp lần nữa đột phá, lại còn chọn lúc Quân Mạc Tà buồn phiền nhất đột nhiên đến!

Cả thân thể Mạc Tà nhẹ nhàng trôi lượn trên không, hắn rốt cuộc không nhịn được phát ra một tiếng thét dài!

Khi tâm hắn chìm vào trong mảng suy ngẫm kỳ ảo cực độ, Quân Mạc Tà đã nghĩ thông rất nhiều vấn đề! Hay có thể nói là, có rất nhiều điều, rất nhiều đạo lý ùn ùn tràn vào suy nghĩ của hắn!

Hiểu thấu tâm mình, tâm mình cũng là thiên địa!

Thân trong thiên địa, thiên địa nhập vào tâm! Thiên địa như lòng ta! Lòng ta cũng là thiên địa!

Thiên địa vạn vật muôn màu muôn vẻ, dùng tâm cảm nhận, mọi thứ vẫn vậy mà thôi!

Một niệm vừa động phong lôi đến, một niệm tiếp theo vạn vật tiêu tan!

Tâm ta là thiên địa, thân thể ta liền vì thiên địa!

Núi sông tuy bất động, nhưng ta động thì núi sông cũng phải nghiêng ngã!

Thiên địa tuy trường tồn, nhưng khi ta ngã thiên địa cũng sụp đổ!

Một quyền đánh đổ ngàn cân, nhu thuận cực điểm nhưng cũng dũng mãnh vô cùng!

Một khi đến mức tận cùng của cương mãnh, ôn nhu liền lan tỏa ra bốn phía!

Thế nào là nhu thế nào là cương? Với ta… nhu hay cương không có phân biệt!

Ngàn dặm Giang Xuyên, mặc ta bay lượn!

Càn khôn oanh lãnh, do ta làm chủ!

Tất cả, đều là thuộc về ta!

Thân thể Mạc Tà vẫn giữ nguyên tư thế đang nằm như cũ, chậm rãi bay lên, hai tay gác sau đầu. Lấy tư thế quỷ dị mà bay dần lên cao hơn cả cây rừng, tuy chậm nhưng không hề có cảm giác sẽ bị rơi xuống.

Bỗng nhiên, ngàn vạn chữ đang bay loạn trong đầu Quân Mạc Tà phút chốc liền biến mất, trong lòng chỉ còn lại một mảnh trống rỗng, nhưng tâm linh lại nhiều điều thông hiểu. Hắn cứ ngẩn ngơ như vậy một

lúc lâu, rồi lúc sau đứng thẳng lên trong hư không, mỗi một động tác giơ tay nhấc chân đều tùy tâm tùy ý, thế nhưng lại sừng sững giữa bầu trời mênh mông, lại như sóng vai cùng thiên địa, không hề có phân biệt.

Chân chính không có phân biệt!

- Ha ha ha . . .

Quân Mạc Tà không kìm được kinh hỉ trong lòng, cất tiếng cười vang,bộ dáng tựa như phàm nhân vừa đạp bước lên tiên, liền "vèo" một tiếng bay vút lao đi như hỏa tiễn!

Tay áo bay theo gió, thân lướt cùng mây trắng!

Vạn dặm không trung, một mình ta đứng giữa!

Cúi đầu nhìn sông núi, ngạo nghễ với chúng sinh!

Đúng vậy, chính vì đột phá lần nữa, hơn nữa còn là đột phá toàn diện! Không chỉ có Hồng Quân Tháp cùng Khai Thiên Tạo Hóa Công đồng thời đột phá, mà thêm cả lý giải của Quân Mạc Tà với con đường võ đạo càng thêm sâu sắc, hôm nay đã đi được một bước dài, nhưng bước đi hôm nay lại càng có ý nghĩa sâu sắc hơn.

Nguyên vốn Quân Mạc Tà ra tay đều chọn xuất thủ một kích,một kích tuyệt sát, thời điểm đã ra tay là phải lấy cho được tính mạng địch thủ, trong đối địch mà nói tất nhiên là thủ đoạn chính xác và hữu hiệu nhất, bởi vì phòng thủ tốt nhất chính là tấn công!

Nhưng như thế cũng rất dễ sai lầm, bởi vì từ trước đến nay đều tồn tại một sơ hở. Nếu trước khi công kích được địch nhân mà đã bị chặn lại thì chỉ có thể một đường lui sau ngàn dặm, hoàn toàn không thể cùng đối phương dây dưa để tìm cơ hội lần sau.

Bởi bì sức phòng thủ của hắn quá yếu!

Tấn công hiển nhiên là sự phòng thủ hoàn mỹ nhất, nhưng một khi tấn công thất bại thì từ hoàn mỹ sẽ trở ngược thành khuyết điểm! Một khi khuyết điểm xuất hiện có thể sẽ biến thành nhược điểm chí mạng!

Cho đến tận bây giờ thì công cường thủ nhược vẫn luôn là khuyết điểm lớn nhất của Quân Mạc Tà, hắn cũng biết rõ thậm chí đã từng tìm nhiều biện pháp cải thiện nhưng thủy chung vẫn không thay đổi được gì.

Tư tưởng tấn công chính là sự phòng thủ hoàn mỹ đã khắc sâu trong linh hồn hắn!

Thói quen cả hai đời, cộng thêm đây là chiến thuật trong tâm linh sao có thể nói thay đổi liền thay đổi được?

Nhưng bây giờ, tại dưới bóng trăng nhu hòa xinh đẹp như bao dung hết thảy kia, Quân Mạc Tà rốt cuộc đã ngộ ra rồi.

Cương và nhu trên ý nghĩa đã chính thức hoàn toàn dung hợp! Hòa hợp thông thấu!

Nhu là một loại lực lượng, cương cũng là một loại lực lượng khác; nhu có thể chế cương, cương cũng có thể phá nhu!

Lý niệm này cũng đồng dạng như Thái Cực nhưng lại không phải là Thái Cực, Thái Cực chính vì vô cực mà sinh, ý nghĩa chính là lấy nhu thắng cương, dùng lực đả lực; nhưng cái mà Quân Mạc Tà nghĩ đến bây giờ chính là cương nhu một thể, tuy hai mà một!

Giờ khắc này, Quân Mạc Tà triệt để quên đi hết thảy bên ngoài, quên cả bản thân mình đang ở phương nào, quên đi tất cả sự việc giữa thiên địa; hắn chỉ cảm thấy nội tâm vui mừng vô hạn, cần phải đem võ học mình vừa mới lĩnh ngộ ra thi triển hết một lần mới có thể phát tiết sung sướng trong lòng!!!

Hai chân xê dịch, ngay giữa không trung tạo ra một thế đứng không khép không hở (DG: hai chân dang bằng vai đây), hai tay chậm rãi nâng

lên, đúng là nhu như nước mùa xuân, nhưng sau một khắc hai tay vốn đang nâng hướng lên trên lại đột nhiên nhanh chóng bổ ra hai bên, hai tay đồng nhất với nhau cương mãnh vô cùng, liên tục thay đổi giữa cương nhu nhiều lần!

Nếu có kẻ huyền công thâm hậu đứng ngay đây quan sát, chắc chắn hắn sẽ không tin vào mắt mình, hoặc giả có thể cho rằng Quân đại thiếu gia đang thi triển ma pháp yêu thuật, chứ không sao lại có hành động phủ nhận định luật tự nhiên như vậy.

Bởi vì trong mắt người khác nhìn thấy chính là lúc đầu Quân đại thiếu gia giơ tay lên một cách chậm rãi, nhưng sau một khắc lại như trở thành Thiên Thủ Quan Âm, mỗi một động tác nhìn như chậm đến cực điểm, gây cho người xem cảm giác chẳng có tí lực nào trong đó! Nhưng trên thực tế, lấy mỗi động tác giơ lên hạ xuống đều ẩn chứa một lực lượng cực lớn!

Dưới chân vừa trợt bước, tay tùy ý vung lên, vai cử động, eo cử động, thân như lá liễu tùy theo gió mà bay, mỗi một động tác đều có thể để người xem thấy rõ ràng nhưng không hiểu sao lại mang theo cả chuỗi tàn ảnh,mỗi một tàn ảnh đều làm động tác giống nhau, vô số tàn ảnh hết lần này tới lần khác như ngưng lại giữa không trung, không chút nào muốn tiêu tán.

Theo động tác Quân Mạc Tà càng lúc càng nhanh thì số lượng tàn ảnh giữa không trung càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc, dần dần tạo thành một mảng rậm rạp chằng chịt trên trời!

Mới đầu cũng chỉ được phạm vi ba trượng, sau đó dần dần mở rộng khuếch trương ra phạm vi tầm mười trượng, sau đó lại đến mấy trăm trượng, mấy ngàn trượng, cuối cùng phía chân trời cũng chỉ còn có thân ảnh Quân Mạc Tà mà thôi, tại đây giữa không trung tạo thành một mảng mây thân ảnh khổng lồ!

Từ đầu đến cuối, tất cả hư ảnh đều không có tiêu tán một cái nào! Tình huống như vậy quả thực giống như ma pháp yêu thuật!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 381: Phẩm Chất Của Anh Hùng!

"Mà ở trong phòng ngủ của Quân Mạc Tà, Miêu Tiểu Miêu đang tựa vào cửa sổ cơ hồ không thể tin tưởng vào hai mắt mình! Vị Tà chi quân chủ này đến cùng là có công phu như thế nào? Con người sao có thể đạt được trình độ này?"

Nhìn Quân Mạc Tà ở trên không giống như là lững thững đi dạo, hành vân lưu thủy tiêu sái vô cùng, Miêu Tiểu Miêu đột nhiên cảm thấy an tĩnh lạ thường.

Tựa hồ cảnh tượng trước mặt tuy quỷ dị thế nhưng mang đến cho người khác cảm giác an tĩnh bình lặng.

Mà giờ phút này có điều lĩnh ngộ đã không chỉ là một vài người.

Mà giờ khắc này ở trên cửa sổ, thậm chí là trên khoảng sân, vô số cường giả đều trông thấy cảnh này, trên mặt mỗi người đều có một tia lĩnh ngộ.

Trong đôi mắt của Mai Tuyết Yên toát ra tia sáng kì dị, khóe miệng nàng toát ra nụ cười ngọt ngào tràn đầy tình yêu ngắm nhìn thân ảnh tiêu sái trên bầu trời. Ở nơi này trong tất cả mọi người chỉ có nàng hiểu rõ tiến cảnh của Quân Mạc Tà, cho nên chỉ duy nhất nàng hiểu lần đột phá này của Quân Mạc Tà là mạnh mẽ như thế nào.

Nếu như nói trước kia Quân Mạc Tà là một thanh kiếm vô kiên bất tồi, thì vào giờ khắc này chuôi kiếm này đã lột xác thành một thanh kiếm

vô hình! Cố nhiên vẫn sắc bén như trước, phong mang không chút yếu đi ngược lại càng trở lên mạnh mẽ.

Nhưng không một ai trông thấy, phong mang của nó đã hoàn toàn nội liễm,

Địch nhân đáng sợ nhất trên thế gian này là gì? Điều làm ta sợ nhất ở địch nhân là gì?

Chính là địch nhân mà ta không biết.

Là địch nhân vô hình.

Ngươi ngay cả địch nhân của ngươi là ai cũng không biết, thậm chí ngươi ngay cả nhìn cũng không thấy hắn, vậy ngươi làm sao đối phó được !

Giờ đây Quân Mạc Tà đối với địch nhân của hắn chính là một kẻ địch vô hình! Điều này không giống như việc tiến vào Hồng Quân Tháp tiến vào một không gian khác, cũng không phải là âm dương độn ẩn hư không! Mà là thuộc về thần kỹ của chính bản thân Quân Mạc Tà.

Ưng Bác Không Phong Quyển Vân cùng với đội viên của "Tàn Thiên Phệ Hồn" đều đứng ở bên cửa sổ nhìn ra xa.

Mỗi người trừ lĩnh ngộ ra trong mắt còn có một tia sùng bái.

Đây là sự kính sợ trước cường giả.

Quân Mạc Tà bày ra thực lực, là một cảnh giới chí cao! Loại cảnh giới này cho dù là cường giả thánh tôn, trong hàng trăm người cũng chưa chắc có một người có thể lĩnh ngộ! Thậm chí nói chỉ cần hơi lĩnh ngộ được chút ít cũng đã vượt xa người khác ngạo thị quần hùng.

Mà hôm nay Quân Mạc Tà không phải là chỉ hơi chút lĩnh ngộ, rõ ràng đã đạt đến cảnh giới đại thành, thậm chí là viên mãn! Hoàn mỹ.

Miêu Trảm, Miêu Đao, Miêu Đao tam đại thánh tôn đều ngẩng đầu theo dõi trên mặt tràn đầy thần sắc cổ quái.

Miêu Trảm vừa nhìn vừa thể ngộ càng lấy huyền công của bản thân để đối chứng, lại hoảng sợ phát hiện mình mới hiểu được ý cảnh ẩn trong động tác này, lại phát hiện giữa không trung đã tràn ngập bóng dáng của Quân Mạc Tà, ngàn vạn thân ảnh hình thành trăm vạn đại quân.

Trăm vạn thân ảnh!

Mỗi một đạo thân ảnh đều bao hàm một phần ảo diệu, lĩnh ngộ!

Mỗi một đạo thân ảnh đều cất dấu một tầng ý cảnh!

Miêu Đao Miêu Kiếm đồng dạng như si như say, tu vị bọn họ hơi kém mặc dù không thể ngay lập tức lĩnh ngộ những ý cảnh kia nhưng bọn họ ý thức được đây là cơ may ngàn năm một thuở! Nếu bỏ qua cơ hội này sợ rằng chính mình cả đời này cũng không thể nhìn thấy lần thứ hai, đó chính là tiếc nuối cả đời.

Cho nên bọn họ đều tận lực chăm chú quan sát, cố gắng ghi nhớ! Có thể ghi nhớ một phần là được thêm một phần! Giờ khắc này bọn họ không cần hiểu rõ chỉ cầu cố gắng ghi nhớ lại .

Mà trong ba người trong lòng cùng dâng lên một cùng một ý nghĩ: sau khi trở về nhất định phải khuyên phủ chủ, nhất định phải làm tốt quan hệ với Quân Mạc Tà! cho dù lợi dụng quan hệ thông gia dù hơi mất chút thể diện cũng phải giao hảo với Tà Quân phủ.

Coi như là vì vậy mà cùng tam đại thánh địa quyết liết, vậy cũng không tiếc.

Lợi nhiều hơn hại!

Bởi vì tốc độ phát triển của Quân Mạc Tà , thật sự là đáng sợ!

Coi như là chính bản thân mình dù có được không linh thể chất cũng không thể có được tiến cảnh bực này.

Nhất là Miêu Trảm, hắn rõ ràng nhớ được, đang ở ngày hôm qua, Quân Mạc Tà thực lực tu vi mặc dù là thánh tôn nhưng cũng chỉ ngang bằng nhóm người mình mà thôi, cùng Đao,Kiếm đại khái sàn sàn như nhau, so với chính mình chỉ sợ thua kém một chút;nhưng chỉ đến nửa đêm, cảnh giới của người ta đã vượt xa bản thân mình, đạt đến độ cao bản thân chỉ có thể ngước nhìn.

Hơn nữa việc này còn làm cho ý cảnh của bản thân tăng lên.

Điều này không phải là công lực tăng trưởng có thể mang đến.

Ngộ đạo là tăng lên về chất.

Một vị cao thủ nếu trong đời có một lần ngộ đạo, tựu có thể đưa bản thân lên đến cảnh giới nhất lưu! Nếu là lần thứ hai có thể trở thành một truyền kỳ, truyền thuyết cũng không còn xa vời, nếu được thêm một lần nữa sẽ chính là vô địch rồi.

Điều này không chỉ là thiên phú, tư chất hay tu vị, công lực, thực lực của bản thân hơn nhau chính là một phần cơ duyên

Mà Quân Mạc Tà hiển nhiên cơ duyên xảo hợp chính là đang ngộ đạo.

Đây chính là nguyên nhân để tam đại thánh tôn quyết định như vậy. Thử hỏi có vị cao thủ nào không phải là sau khi bế quan cảm ứng được một tia thiên địa khí cơ sau đó mới bắt đầu tham ngộ.

Nào có giống như Quân Mạc Tà như vậy, xế chiều còn đang tức giận giết người, buổi tối cứ như vậy ngộ đạo. Đây là tiến cảnh bực nào? Điều này cần vận may thế nào?

Chẳng lẽ bị người cự tuyệt, thương tâm bi thống là có thể đề cao? Mang đến ngộ đạo? Nếu là như thế... chúng ta tại sao không ngộ đạo

nhiều một chút.

Những cao thủ của tam đại thánh địa thấy thân ảnh trên bầu trời cũng hiện lên vẻ kính sợ.

Đây chính là Tà Chi Quân Chủ.

Đây mới là lực lượng chân chính của Tà Chi Quân Chủ.

Thực lực bực này khủng bố cỡ nào.

Hiện tại thực lực của Quân Mạc Tà thể hiện ra chỉ sợ tập trung mấy vị thánh tôn, đồng thời xuất thủ cũng chưa chắc có thể thắng hắn,

Thậm chí, còn có cả nguy cơ thất bại.

Quân Mạc Tà, thì ra cường đại như vậy.

Mà sau khi kết thúc đoạt thiên chi chiến, song phương còn tiến hành một trận quyết chiến sinh tử.

Đối mặt với thực lực như vậy rốt cục thì đánh thế nào đây?

Vốn đã chắc chắn đối phương sẽ thất bại thế nhưng bây giờ lòng tin của tam đại thánh địa mười phần không còn được 3 phần.

Đúng lúc này Quân Mạc Tà đang diễn luyện "kinh người" đã đến hồi kết, hắn yên lặng dừng bước đứng giữa trăm vạn thân ảnh, khóe miệng khẽ nở nụ cười, sau đó bước ra một bước.

Một bước này vô cùng huyền diệu! Hay có thể nói là quỷ dị vô cùng.

Tất cả mọi người cảm giác được, một bước này của Quân Mạc Tà lại thoát khỏi ý cảnh trăm vạn hư ảnh đang vây quanh hắn.

Giờ khắc này, hắn là hắn, thiên địa là thiên địa, tàn ảnh là tàn ảnh (Dg không hiểu câu này có ý gì nữa.)(NB: đoạn này ý là a Tà nhà mềnh đã

không phụ thuộc vào thiên địa nữa rồi 1 mình một cõi đủ sức đối kháng cả thiên địa rồi)

Ba thứ không hề liên hệ gì với nhau nữa.

Hiện tượng thế này, nếu theo như đạo Phật mà nói đó chính là : Lập Địa Thành Phật.

Trăm vạn lần niết bàn, một bước trọng sinh.

Từ đó không câu lệ thiên địa.

Không vướng nhân quả, không vướng tục vật, không vướng mắc hậu thế hết thảy mọi vật (Bất trệ vu nhân, bất trệ vu vật, bất trệ vu thế gian nhất thiết! không với người không vướng vật không vướng hết thảy hậu thế)(DG chém chứ không biết dịch thế nào)(NB: Bác cứ chém tự nhiên)

Khi Quân Mạc Tà bước ra một bước này từ từ hạ xuống trong nháy mắt thiên địa dao động.

Mọi người cũng cảm giác được "Oanh" một tiếng thiên địa chấn động.

Một tiếng vang này không gì sánh kịp.

Nhưng mọi người đều ý thức được thiên địa vẫn là thiên địa, cũng không hề dao động

Động chính là bản tâm của mình.

Tựa hồ theo một bước quỷ dị của Quân Mạc Tà, giống như bước vào trái tim của mình.

Trong bản tâm phiến thiên địa, khi một bước này bước ra giống như hủy diệt.

Toàn diện sụp đổ!

Hoàn toàn sụp đổ!

Nhưng ngay lúc này từng tiếng huýt sáo vang lên, Quân Mạc Tà toàn thân lại thong thả vũ động, mỗi động tác nhìn như thong thả, nhưng mỗi vị thánh tôn đều cảm ứng được, mỗi động tác của Quân Mạc Tà bao gồm một loại ý cảnh cao thâm,

Đồng thời một trận kiếm ngâm réo rắt cùng tiếng ca vang lên:" Thiên dĩ mộ, nguyệt như sơ; thiên lý giang xuyên, nhâm ngã phi độ!" (mặt trời lặn trăng lại lên, Giang Xuyên ngàn dặm mặc ta bay) (Dg thơ em bó tay) (NB: tạm chém câu này không biết đúng không nữa bác nào có cao kiến thì nhắn tin mềnh để sửa nhé)

Tiếng ca vang vọng khắp không gian trăng sáng cùng núi cao như hòa nhịp cùng tiếng ca. (NB: đoạn sau là lời bài hát mềnh để tiếng hán việt ae nhé nó là bài mở đầu phim thái cực quyền năm 93 ae có thể xem ở đây http://vuaphim/phim-thai-cuc-quyen-rmnzol.html. bài hát nghe ở đây http://youtube.com/watch?v=GkOrECgfENs tìm em nó trợn cả mắt lên mới thấy hix hix)

Anh hùng thùy chúc, phi ngã mạc chúc, lịch tẫn thiên tân vạn khổ!

Chích vi hoán nhĩ phương tâm như cố, anh hùng thùy chúc, phi ngã mạc chúc, nhiệt huyết tẫn, hóa trần dữ thổ, chích vi bác nhĩ yên nhiên nhất đổ!

Mộng tỉnh xử, lai thì lộ, thần phong xuy động, thùy gia kỳ cổ, anh hùng thùy chúc phi ngã mạc chúc, lịch tẫn thiên tân vạn bàn khổ; chích vi hoán nhĩ phương tâm như cố, nhiệt huyết tẫn, hóa trần dữ thổ, chích vi bác nhĩ yên nhiên nhất đổ!

Anh hùng thùy chúc, phi ngã mạc chúc!'. . .', "

Lời ca vang vọng thinh không, trên bầu trời rõ ràng chỉ có một mình Quân Mạc Tà, nhưng mọi người như nghe thấy muôn vàn khúc nhạc đệm.

Không phải giống như mà thật sự nghe được.

Đây là một loại âm nhạc mà thế giới này trước giờ chưa từng có.

Mọi người cho dù không hiểu âm luật nhưng giờ phút này cũng như si như say.

Mà theo tiếng ca của Quân Mạc Tà vang lên thiên địa cùng lúc cũng biến chuyển.

Khi hắn ca đến lục thiên dĩ mộ, nguyệt như sơ, thì mọi người đều cảm nhận được thiên địa một mảnh hắc ám, minh nguyệt treo cao/

Ở câu thứ hai 'Ngàn dặm Giang Xuyên, mặc ta phi " mọi người như nhìn thấy ngàn dặm núi sông.

Tất cả ở dưới chân, giang xuyên thinh không có một người vượt qua sương gió.

Đến đó câu 'Yêu Nguyệt cùng túc, thanh sơn thâm xử", trên bầy trời nguyệt hoa lóe sáng giống như bị Quân Mạc Tà ôm vào lòng.

Đây là một giai điệu tràn đầy thiết huyết nhu tình! Thê lương mà dũng cảm, bá đạo nhưng cũng tràn đầy ôn nhu, tự phụ và kiêu ngạo đem vô tận gian khổ cùng nhi nữ tình trường hợp lại một chỗ, làm rung động lòng người!

Theo tiếng ca ngày càng lớn, thân ảnh Quân Mạc Tà cũng từ từ di động! Mỗi một điểm cũng có vô số ảo ảnh chớp lóe, tựa hồ như bị hắn thu vào trong thân thể cho đến cuối cùng trăm vạn ảo ảnh biến mất vô tung.

Quân Mạc Tà đứng ngạo nghễ giữa không trung, ánh mắt thâm thúy, phiêu miễu mờ ảo, mày kiếm khẽ dương lên, hướng về phía xa khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng bước ra một bước.

Mà cả người hắn theo một bước này bỗng nhiên biến mất vô tung.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 382: Hồng Quân Tháp Tầng Sáu.

Trên không của Thiên Phạt sâm lâm vẫn duy trì sự yên lặng, tĩnh mịch, minh nguyệt nhu hòa, thanh phong như túy.

Giữa không trung như mây như khói, không nhiễm hạt bụi nào.

Nhưng tất cả mọi người hiểu rõ, chính mình vừa rồi không phải là nằm mơ.

Hồi lâu sau, khi mặt trời tỏa ánh nắng chói chang, tất cả mọi người vẫn bảo trì tư thế ngửa đầu, si ngốc nhìn về một phía ! Vẫn không hề nhúc nhích.

Võ đạo của Mạc Tà đột phá, bất tri bất giác diễn luyện tại chỗ, nhưng cũng mang đến cho tất cả mọi người ở đây một cảm ngộ quý báu. Thật về sau, trong những người này, có rất nhiều người đạt được thành tựu mà trong mơ họ cũng chưa từng nghĩ tới, khi hỏi bọn họ sự kiện quan trọng nhất trong đời họ là gì, thì toàn bộ đều đáp là ngày hôm nay tại Thiên Phạt sâm lâm này.

Lúc Tà Quân khai phủ đã là nửa đêm ở Thiên Phạt sâm lâm

Vì bọn mở ra bảo tàng trong thân thể mỗi người.

Quân Mạc Tà tuy rằng không phải sư phụ của họ, thậm chí chưa từng truyền thụ một chút bản lĩnh, nhưng chuyện xảy ra đêm nay lại không khác gì việc thu đồ đệ, không khác gì việc truyền thụ bí kíp huyền công

cao thâm nhất. Mặc dù ngay cả Quân Mạc Tà cũng không biêt, hắn chỉ là trong lúc cảm ngộ tùy tâm mà động thôi.

Nhưng những người này trong nội tâm vô cùng sùng kính Quân Mạc Tà.

Thậm chí đã đến mức cúng bái(my idol)

Cũng chỉ vì đêm hôm đó, một khúc ca, một điệu múa, một chút võ học, một chút cảm ngộ.

Thế nhưng trong nội tâm những nữ nhân của Quân Mạc Tà, lại có một cách cảm nhận khác.

Quản Thanh Hàn cùng chúng nữ, đều đắm chìm trong lời ca của Quân Mạc Tà.

"Lịch tẫn thiên tân vạn khổ, chích vi hoán nhĩ phương tâm như cố!" (Trải qua thiên tân vạn khổ há không phải chỉ vì tâm hồn thiếu nữ ngày xưa)

"Nhiệt huyết tẫn hóa trần dữ thổ, chích vi bác nhĩ yên nhiên nhất đổ!" (nhiết huyết cũng hóa thành bùn đất chỉ vì thiếu nữ mà hóa nhất đồ)

(Thơ ca em bó tay bác nào dịch dùm cái)(NB: đây không phải là thơ mà là lời bài hát hix)

Đây chẳng lẽ nào Tà Chi Quân Chủ Quân Mạc Tà tại thiên hạ anh hùng hướng về phía nữ nhân của mình biểu đạt tình yêu sao?

Đây là bực nào lãng mạn a..(mê anh Tà rồi)

Chúng nữ đều say mê.

Ngay cả Miêu Tiểu Miêu, cũng rung động, tâm hồn run rẩy (chết em này rồi)

Lịch tẫn thiên tân bách khổ, chích vi hoán nhĩ phương tâm như cố! (Trải qua thiên tân vạn khổ há không phải chỉ vì tâm hồn thiếu nữ ngày xưa)

Miêu Tiểu Miêu nghe xong câu hát này, trong lòng rung động quả thực đã không thể khống chế lòng mình.

Hắn…, vì ta có thể cam nguyện trải qua vô hạn gian khổ sao ? (mấy nữa đi lừa tình cũng phải học mấy câu này).

Thực lòng hắn muốn thế sao ?

Ở giây phút này, thân ảnh tiêu sái của Quân Mạc Tà lại cùng thân ảnh bình phàm của Mặc Quân Dạ trùng khít vào nhau.(NB: e này coi như đã xong)

“Quân Dạ, là ngươi?? Thật là ngươi? Quân Mạc Tà kia lại chính là ngươi!” Miêu Tiểu Miêu nắm chặt tay lẩm bẩm: “ Ngươi cũng biết trái tim ta trước giờ chưa từng thay đổi luôn luôn là của ngươi a…”

Mọi người đều cảm nhận được trong bài hát này toát lên hào tình vạn trượng, toát lên khí khái anh hùng, các nữ nhân cũng nghe được trong trái tim Quân Mạc Tà tràn ngập nhu tình.

Đây là một nam nhân yêu giang sơn nhưng càng yêu mỹ nhân.

Người nam nhân này chung tình hiểu chuyện, càng là một nam nhân có thể nương tựa! Đồng thời tuyệt đối cũng không làm cho nữ nhân cuả mình chịu ủy khuất!

Tại thế giới trọng nam khinh nữ,thời đại này một nam nhân như thế há không phải là một nam nhân cực phẩm? Như vậy còn chưa thỏa mãn sao?

Không thấy, có những tên miệng đầy nhân nghĩa, ra vẻ hòa nhã đạo đức đại nho, người nào lại không phải năm thê bảy thiếp. Thậm chí đem thê thiếp như là lễ vật tặng cho nhau? Thế gian này, nam nhân giống như

Quân Mạc Tà có được quyền thế tột bậc lại tôn trọng nữ nhân kiếm đâu được người thứ hai?

Các nữ nhân mỗi người đều có suy nghĩ như vậy.

Chẳng biết từ lúc nào, Quản Thanh Hàn đi tới gian phòng của Quân Mạc Tà nhẹ nhàng đi tới phía sau Miêu Tiểu Miêu đang muốn nói điều gì đó, lại ngoài ý muốn phát hiện Miêu Tiểu Miêu ngây ngốc đứng cạnh cửa sổ nhìn Quân Mạc Tà đang trôi nổi giữa không trung.

Thân hình mỏng manh của nàng đứng dưới làn gió, ống tay áo theo gió nhẹ nhàng phi vũ, tựa hồ tùy có thể ngã xuống, nhưng trong vô thức đôi bàn tay của nàng lại nắm chặt đến trắng bệch.

Trong ánh mắt tràn đầy tư niệm, hồi tưởng còn có thâm tình khó có thể dứt bỏ.

Quản Thanh Hàn không có lên tiếng, mỉm cười, nhẹ nhàng lui ra ngoài, nàng đã hiểu rõ…

Không cần nói thêm điều gì nữa, việc này dĩ nhiên nước chảy thành sông!

Hết thảy đều không cần phải nói gì!

Lại một nữ hài tử bị tên xấu xa kia dụ dỗ, kỳ thật đã sớm bị lừa gạt chỉ là cô bé kia không chịu thừa nhận mà thôi.

Giờ phút này Quân Mạc Tà đã ở bên trong Hồng Quân Tháp.

Phía bên phải một đoạn Thiên Địa Linh Mạch giống như một đầu cự long nằm ngủ, phía trên mọc một gốc Sinh Mệnh Thụ tràn ngập sinh cơ, đang tỏa ra sắc màu sinh mệnh rực rỡ, trong hồ nước Linh Lung Liên đang phát triển từng ngày, mỗi phiến lá so với lá bình thường lớn hơn vài lần, phát ra ánh sang dịu dàng, tựa như pha lê lung linh.

Trên không, Thất Thải Thánh thụ như một đạo cầu vồng rực rỡ nối liền thiên địa, không ngừng có thất thải quang mang hướng về phía Linh Lung Liên, lại tựa hồ không ngừng có từng tia sáng lung linh hướng ngược về thánh thụ.

Cả không gian Hồng Quân Tháp, mọi thứ tràn ngập sức sống, quả thật như mộng ảo, mọi vật như hư huyễn nhưng lại chân thực tồn tại.

Quân Mạc Tà một thân bạch y đứng ở lối vào Hồng Quân Tháp thản nhiên cười. Lẳng lặng xem hết thảy sự vật, thần sắc vân đạm phong khinh.

So với năm lần đột phá trước, lần này Quân Mạc Tà có vẻ trầm ổn hơn rất nhiều, từ thể xác và tinh thần toát lên vẻ trầm ổn, giống như hết thảy mọi việc đều trong tầm tay.

Cho tới lúc này, trong tâm linh hắn vẫn là một mảnh không linh vô tận.

Tầng thứ sáu!

Hồng Quân Tháp tầng thứ sáu cuối cùng cũng mở ra.

Năm tầng trước đều mang đến rất nhiều kinh hỷ, bây giờ tin chắc cũng sẽ không ngoại lệ, khẳng định sẽ có kinh hỷ không tưởng tượng được, chỉ là không biết đó là cái gì? Kinh hỷ đến mức nào mà thôi?

Quân Mạc Tà đứng lẳng lặng một hồi, ánh mắt nóng bỏng nhìn Hồng Quân Tháp, đột nhiên cười vang, tiêu sái bước vào.

Hắn vừa cất bước, Hồng Qhân Tháp đại môn tự động mở ra, khi đặt chân xuống cả người đã ở bên trong Hồng Qhân tháp

Đây mới thực sự là súc địa thành thốn, nhất bộ thiên lý!(một bước ngàn dặm)

Tiến vào đại điện tầng thứ nhất, Quân Mạc Tà phát hiện nguyên bản là đại điện trống rỗng giờ tràn ngập một loại sương mù màu tím, chính là thiên địa linh khí cực kỳ tinh thuần, phát ra linh quang làm say lòng người.

Mặt đất nguyên bản trống không giờ lại tràn ngập sinh cơ.

Quân Mạc Tà thản nhiên nhìn qua rồi lập tức tiến vào tầng thứ hai.

Sau đó là tầng thứ ba, tầng thứ tư, tầng thứ năm...

Cuối cùng đi đến tận cùng của tầng thứ năm.

Chỉ cần bước thêm một bước chính là tâng thứ sáu.

Chính là một bước này, Quân Mạc Tà như có điều lĩnh ngộ vậy mà tự nhiên dừng lại.

Đột nhiên ngay khi hắn dừng lại tất cả linh khí màu tím trong Hồng Quân Tháp như sôi trào điên cuồng hướng về phía Quân Mạc Tà, theo mỗi lỗ chân lông tràn vào cơ thể hắn.

Thời khắc này Quân Mạc Tà giống như một viễn cổ Cự Linh đang thôn thiên thổ địa, đem từng mảng thiên địa tinh khí dung nhập thân mình.

Quân Mạc Tà một thân bạch y không gió tự bay , thanh âm phần phật giống như thiên địa rung chuyển, tràn ngập một luồng uy áp đủ để kinh sợ chư thiên.

Trong khi bạch y tung bay, Quân Mạc Tà nhẹ nhàng nâng hai tay lên, hai chân cũng từ từ bay lên khỏi mặt đất.

Cửa tháp tầng thứ sáu mở ra, một cỗ linh khí như thực chất tràn ra bao trùm lấy thân thể Quân Mạc Tà.

Kín kẽ, kín không kẽ hở!

Quân Mạc Tà giống như được bao bọc bởi một chiếc kén lớn màu tím, đang từ từ mở rộng.

Từ đầu đến giờ ánh mắt của Quân Mạc Tà thủy chung lạnh nhạt bàng quan chứng kiến tất cả.

Chỉ trong nháy mắt, kinh mạch toàn thân Quân Mạc Tà đã bành trướng đến cực điểm, đột nhiên kịch liệt rung động tất cả linh khí dũng mãnh tiến vào đan điền, tất cả lập tức bình tĩnh trở lại không còn dị trạng.

Khi Quân Mạc Tà thăng cấp đến Hồng Quân Tháp tầng sáu trong đan điền đã hình thành một lốc xoáy sương mù màu xám, nguyên bản đang bất động, giờ phút này bị cỗ linh khí màu tím kích thích lại thong thả chuyển động, mặc dù chậm chạp nhưng cũng có thể cảm nhận được lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Tiếp đó, màu tím linh khí màu tím xung quanh lại tràn vào thân thể Quân Mạc Tà, điên cuồng chuyển động rồi tiến nhập vào đan điền.

Trong đan điền, luồng khí xoáy màu xám vẫn bảo trì tốc độ chuyển động chỉ hơi nhanh một chút, mà luồng khí xoáy màu xám cũng nhiều hơn một tia ánh sáng.

Như thế tuần hoàn lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm….. Mỗi lần tuần hoàn chấm dứt, tần suất chuyển động của luồng khí xoáy màu xám lại nhanh hơn một chút mang theo từng tia biến hóa.

Cuối cùng, khi chấm dứt lần tuần hoàn thứ tám, nguyên bản dòng khí màu xám đã muốn lột xác thành hai loại nhan sắc, một loại làm cho người khác vừa nhìn thấy đã cảm thấy thoải mái, dòng khí màu lam này chậm rãi thoát li dòng khí màu xám.

Còn dòng khí màu xám thì nằm phía dưới dòng khí màu lam.

Khoảng cách giữa chúng từ từ rộng ra, hình thành hình dáng rõ ràng.

Liền vào lúc này tất cả linh khí màu tím còn lại tràn ra từ đại điện tầng sáu nháy mắt chui vào kinh mạch của Quân Mạc Tà.

Đừng xem trước đó Quân Mạc Tà đã muốn thôn phệ bảy thành linh khí, giờ phút này còn lại ba thành linh khí nhưng trước đó hắn chia làm tám lần tuần hoàn, giờ phút này toàn bộ ba thành linh khí đồng loạt tràn vào cơ thể tương đương ba lần lúc trước tự nhiên là ăn không tiêu.

Quân Mạc Tà sao lại không rõ điều này, vẻ mặt vốn dĩ đạm mạc lập tức thống khổ, ngửa mặt lên trời gào thét nhưng lại không phát ra bất kỳ thanh âm nào .(NB: to be continue)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 383: Đây Là Khai Thiên Tạo Hóa.

Ở ngoài đừng nói Miêu Trảm ở Huyễn Phủ tới, cho dù là người của Thiên Phạt sâm lâm, Bát Đại thánh tôn cũng nhìn đến líu lưỡi. Cho dù là người cả đời này đều ở Thiên Phạt sâm lâm nhưng cũng chưa từng gặp qua chuyện tình ly kỳ bực này.

Cũng không chỉ là có gió, một âm thanh chợt vang lên, trời trở nên u ám như có hàng ngàn hàng vạn chim ưng bay qua che kín bầu trời. Nhưng lập tức xung quanh lại yên tĩnh lạ thường.

Rồi mây đen đầy trời.

Thần công cỡ này thì không phải gọi là Khai Thiên Tạo Hóa, bốn chữ này sao?

Rất nhiều người trong lòng đều thầm nhủ như vậy.

Nhưng vượt ra ngoài dự đoán của mọi người chính là sức gió càng lúc càng lớn, mây càng lúc càng dày đặc làm cho mọi người có cảm giác mình chỉ cần chìa một bàn tay ra là có thể kéo một đám mây xuống, nhưng thủy chung vẫn không có sấm chớp.

"Oanh" một tiếng, khối không khí màu lam sau khi tách ra liền bay lên, càng lúc càng cao còn khối không khí màu xám phía dưới thì vẫn nằm im bất động nhưng màu sắc càng ngày càng đậm trông như thật.

Quân Mạc Tà rút cuộc đã minh bạch người luyện công phu này, một khi luyện đến cực điểm thì tự bên trong bản thân có thể sinh ra một mảng

thiên địa mới mà trong mảnh thiên địa này, hắn chính là bá chủ, là người sáng lập, là chúa tể.

Trong khối thiên địa của Mạc Tà, mặc dù vẫn còn mông lung nhưng đã có ánh sáng.

Biến hóa này thật là quỷ dị.

Đây chính là hô phong hoán vũ trong truyền thuyết, đại thần thông a.

Màu xám như ngưng đọng thành thực thể ở phía dưới.

Màu lam ở tít trên cao như bầu trời.

Tuy rằng mọi thứ vẫn còn rất trừu tượng, cũng rất mơ hồ nhưng đây quả thật là thiên địa lúc sơ khai.

Những thay đổi sau này đều cần Quân Mạc Tà phải tiếp tục cố gắng phát triển. Khó trách công pháp Tạo hóa này lại có thể được xưng là đệ nhất công pháp, thần công có thể tạo hóa thiên địa vạn vật mà không đệ nhất thì chẳng nhẽ có công pháp khác lợi hại hơn thần công này hay sao?

Khai thiên tích địa tạo hóa vạn vật.

Mạc Tà mỉm cười nhẹ nhàng đi tới, chân chính tiến vào mảng thiên địa của mình...

Mây từ bốn phương tám hướng tụ về giữa, giống như thế vạn mã thiên quân ào ào kéo tới, mỗi đám mây lớp trước lớp sau tốc độ nhanh như chớp, chỉ trong vài hô hấp đã kéo che kín bầu trời. Vốn dĩ lúc trước trời quang mây tạnh, nhưng giờ mây dày đặc đến nỗi không có bất kỳ khe hở nào, che hết toàn bộ ánh sáng từ mặt trời, ngăn cách hoàn toàn, đúng như câu nói: Che trời.

Lộc thánh tôn sắc mặt rất khó nhìn, hiển nhiên là rất lo âu, nói bề ngoài không xem những đám mây này ra gì cũng chỉ là tự mình an ủi

mình thôi. Ngay cả là thánh tôn cường giả đối mặt với thiên địa chi uy cỡ này cũng không có đường sống. Chỉ có thể chờ đợi, bị động thừa nhận.

Trong lúc này Quân Mạc Tà nhớ lại truyện Tây Du kí, lúc Hầu Tử và Hổ Lực, Lộc Lực, Dương Lực, tam đại tiên tỷ thí, Hầu Tử đem Kim Cô bổng hướng lên thiên không quát: Gió.

Nhất thời, nơi phía chân trời đột nhiên dẫn phát lực lượng đặc biệt nào đó gió càng lúc càng lớn. Cây cối bên trong Thiên Phạt sâm lâm rung động, cây nhỏ thì bị thổi cho ngã rạp.

Cả người Quân Mạc Tà như ẩn như hiện phía trên Thiên Phạt sâm lâm. Ngày sau đó gió biến mất mặt trời bắt đầu lên, thời tiết rất đẹp.

Ánh mặt trời lần thứ hai xuất hiện. Gió nhẹ ấm áp, ngàn dặm không mây...

- Thực sự có thể hô phong hoán vũ?

Hùng Khai Sơn Hùng vương cười toe toét, đem câu nói mà mọi người đều muốn nói, dùng một loại phương thức thô tục nhất để diễn đạt, hai con mắt gấu của hắn trợn ngược, miệng cười toe toét, nước dãi chảy ròng ròng.

Nhưng ngay sau đó, dòng khí mạnh mẽ như bài sơn đảo hải này lại vô cùng an phận tiến vào trong đan điền của Quân Mạc Tà.

Mạc Tà trong lòng lại hiểu rõ tình cảnh này bởi vì sự xuất hiện hai lực lượng đặc thù mây và gió đã giúp hắn hiểu được vấn đề này.

Chính mình cũng có thể tạo ra một mảnh thiên địa.

Ngoại trừ một mảnh thiên địa trụi lủi thì cũng không có cái gì khác.

Khai Thiên Tạo Hóa Công khẩu quyết tầng thứ sáu.

Mạc Tà quỷ dị cười một tiếng, theo cách vận khởi Ngự Phong Quyết, chợt quát lên: Gió.

Chẳng lẽ ta cũng có thể giống phong thái của Hầu Tử?

Ở phía chân trời xa xôi, một tia sáng chợt lóe lên.

Chỉ có một tia.

Nếu Miêu Trảm không rõ, thì Miêu Đao cũng không hiểu, chỉ lên bầu trời lắp bắp nói :

- Gió lớn, mây mù xảy ra thật là kỳ lạ. Lúc trước, cho dù mưa như trút nước, thậm chí đem Thiên Phạt sâm lâm bao phủ, biến rừng rậm thành hải dương, lão phu cũng không cảm thấy kỳ quái. Nhưng gió to như vậy chắc chắn là có điềm báo.

Giữa không trung, Quân Mạc Tà giống như đang đùa giỡn lần thứ hai mỉm cười, vung tay lên quát

- Mây.

- Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

- Hiệu lệnh phong vân tùy theo ý thích.

Đây mới chính là Khai Thiên Tạo Hóa Công.

Từ lúc này đây, Quân Mạc Tà chính thức nắm giữ thiên địa phong vân.

Ngàn dặm trời quang không mây bỗng dưng, từ bốn phương tám hướng mây lại bắt đầu tụ hội lại, giống như thiên binh thiên tướng xuất trận, chuẩn bị chém giết trăm vạn dặm.

Miêu Trảm, Miêu Đao, Miêu Kiếm ba vị thánh tôn đức cao vọng trọng không hẹn mà cùng đồng thanh mắng một câu.

- Trên có trời cao dưới có đất bằng, tạo hóa thiên môn, huy thủ ngự không, chỉ chưởng vũ vân.

Mọi người hoàn toàn không thể nào giải thích nổi.

Trước là mây tím tiến đến, sau đó là diễn ra một trận biến ảo trước mắt Quân Mạc Tà, huyễn hóa ra các loại bộ dạng quái lạ rồi sưu một tiếng chui vào trong đầu Quân Mạc Tà.

Có vẻ như Ngự Phong Quyết thật đúng là sắc bén không gì sánh được.

Nhưng khi tiến vào đan điền, nó vẫn không kiêng nể gì, một mạch tiến vào vị trí trung tâm cùng với hai khối không khí màu lam và máu xám.

Quả thật là cổ quái.

Mạc Tà bảo trì vận chuyển Ngự Phong Quyết không ngừng, sức gió càng lúc càng lớn, dần dần cát bay đá chạy, bụi đất mù mịt, trong vòng phạm vi ngàn dặm, cuồng phong quét đi tất cả mọi thứ.

- Lộc huynh, Mai Tôn Giả, các ngươi xem ... Đang xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ thời tiết ở Thiên Phạt luôn biến hóa như thế này sao?

Mạc Tà thì thầm ghi nhớ trong đầu, đột nhiên cười trong bụng, lắc lắc đầu thấp giọng nói: Tâm khả dung địa, thủ khả kình thiên(tâm trùm mặt đất, tay đủ che trời). Những lời này quả thật chuẩn xác, vùng trời này quả thật là nằm trong lòng bàn tay của ta, ta hoàn toàn có thể chống đỡ cả bầu trời này.

- Dòng khí khổng lồ như nước vỡ đê Trường Giang, Hoàng Hà, thế như chẻ tre đánh vào kinh mạch tuy rằng kinh mạch và thân thể Quân Mạc Tà đã trải qua vô số lần cường hóa nhưng vẫn không thể thừa nhận lực lượng cường đại bất thình lình tấn công vào, vẫn chỉ là chống cự một

chút rồi bị phá tan thành mảnh nhỏ, tùy thời có thể nguy hiểm đến tính mạng.

- Nhưng "Phong vân chi bí, xúc thủ nhãn tiền, cụ thể chỉ đắc thị thập yêu" là cái gì?

Trong lòng Mạc Tà, khi cỗ mây tím tiến vào thì vài câu khẩu quyết không hiểu đột nhiên hiện ra.

Thật là quái dị. Cái này là sao đây?

Tầng thứ sáu, Hồng Quân Tháp giao cho Quân Mạc Tà lực lượng đặc thù, nắm trong tay phong vân.

Hiện giờ ở trong đan điền của mình, đã hình thành một mảnh thiên địa nguyên sơ.

Đây chính là Hồng Quân Tháp tầng thứ sáu.

Tiếp tục chỉ tay lên trời, thét lên

- Mây.

Mạc Tà hai mắt không khỏi tỏa sáng, phía trước mây lúc trước không biết đã đi đâu bây giờ lại bị kích động trở lại.

Vô hạn tĩnh mịch.

Cuồng phong vù vù.

- “Tâm nội bất không, thiên địa kỳ trung, hỗn độn sơ khai, quân khả ngự phong.”

- Hiện.

Đúng lúc này Quân Mạc Tà trong lòng chợt lóe linh quang, đột nhiên hiểu rõ hàm ý sâu xa của Khai Thiên Tạo Hóa Công tầng thứ sáu này.

Lộc Thánh Hoàng, không đúng, hiện tại phải gọi là Lộc thánh tôn, vân vê chòm râu thưa thớt, cũng lắc đầu liên tục

- Đao lão nói vậy cũng có thể đúng, ta phải thông tri cho bọn trẻ lập tức bắt tay chuẩn bị, nếu không nói không chừng sẽ bị cuốn đi. Lúc đó mới chính là hạo kiếp hiếm thấy của Thiên Phạt sâm lâm. Nhưng mây nhiều vậy sao chỉ toàn là màu trắng vậy?

Miêu Trảm ngửa đầu cau mày

- Hoàn cảnh Thiên Phạt sâm lâm cũng kỳ quái nhỉ? Nói gió có gió, nói mây có mây. Tốc độ biến hóa cũng quá nhanh. Lão phu coi như sống hơn nghìn năm nhưng hôm nay mới thấy thời tiết biến hóa như vậy. Chẳng lẽ thời tiết Huyền Huyền đại lục và Huyễn Phủ khác biệt nhau lắm sao? Lão phu cũng từng đến Huyền Huyền đại lục du lịch ngoạn, khi đó thời tiết hai nơi không có gì khác biệt.

Trước mắt vô luận là người hay thú đều từ trong phòng đi ra, kinh ngạc quan sát đến thời tiết thay đổi đột ngột, trong lòng mọi người đều hết sức buồn bực.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 384: Buồn Bực Về Phong Vân Chi Lực

Trên mặt đất, nhân số chừng hơn mười vạn người đang ngẩng đầu xem, hết thảy đều im lặng chờ đợi tới thời khắc cuối cùng, mưa.

Nhưng ngược với sự chờ đợi của mọi người, chẳng có gì xảy ra. Mọi người dường như nghe được cằm của mình rơi xuống (DG: há miệng ngẩng đầu lâu quá đó mà)

Ông trời của ta. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây? Chuyện này là sao?

Chẳng lẽ ông trời bị bệnh thần kinh?

Việc này quá cổ quái, làm người khác kinh sợ.

Cái này cũng như bệnh viện trong một lúc nói với một bệnh nhân: Ngươi bị ung thư thời kì cuối ,hết thuốc chữa rồi, tánh mạng của ngươi sẽ nhanh chóng kết thúc, ngươi xong rồi, không người nào có thể cứu được ngươi.

Nhưng ngay sau đó, bệnh viện lại tuyên bố kết luận chuẩn đoán của mình: có sự nhầm lẫn, chẩn đoán lúc trước là nhẫm lẫn, ngươi không bị sao cả, nhất định sống lâu trăm tuổi.

Ta dám cam đoan nếu ai gặp chuyện như vậy, một giây trước không bị hù chết thì mười giây sau cũng sẽ chết vì sung sướng.

Đùa kiểu gì vậy.

Đúng vậy, chính là đùa giỡn, hơn nữa còn là đồng thời đùa giỡn với thần kinh của hơn mười vạn cao thủ.

Chiến tích này không thể nghi ngờ là chiến tích rất to lớn.

Tạm thời không đề cập tới tất cả mọi người ở đây đang nghĩ gì, còn người làm ra chuyện đùa giỡn này, người đang đứng ở trên không, Quân đại thiếu gia, lúc này cũng vô cùng buồn bực.

Không thể không buồn a.

Bởi vì hắn phát hiện, cái gọi là nắm trong tay phong vân nghe thì rất ghê ghớm. Nhưng một khi chân chính vận dụng thực tế thì một chút tác dụng cũng không có.

Coi như ngươi có tạo ra sức gió mãnh liệt cỡ nào đi nữa thì chẳng lẽ có thể đem thổi chết một vị thánh tôn? Coi như ngươi gọi được tầng mây chồng chất dày đặc thì ngươi có thể đem đám mây đó đè chết người không? Hoàn toàn không có khả năng. Tệ hại. Vô cùng tệ hại.

Như vậy thì phong vân chi lực hắn có lúc này lại chẳng có chút tác dụng nào sao?

Đồ chơi này nếu đem doạ nạt người khác thì bất cứ kẻ nào cũng đều sợ tới mức nhảy dựng lên, cho dù là Huyễn Phủ thuỷ tổ Miêu Khuynh Thành, gặp phải tình huống này khẳng định sẽ sợ tới mức mất hồn mất vía. Nhưng cũng tuyệt đối không đến mức có thể hù chết người, cho dù là người bình thường cũng không chết được.

Đại thiếu vô cùng buồn bực, hết sức buồn bực.

Hồng Quân Tháp lần này đưa ra đồ chơi này cũng quá đùa dai a?

Hắn oán hận nghĩ.

Hắn nghĩ vậy cũng có phần đúng, phong vân lực bề ngoài thoạt nhìn có vẻ như vô cùng bá đạo nhưng bên trong thật đúng là không bằng con

dao dùng để gọt dũa móng chân.

Đại thiếu suy nghĩ một hồi rồi quay vô Hồng Quân, lục soát tầng thứ sáu một lần nữa, cuối cùng đành phải chấp nhận: Tầng thứ sáu này ngoài trừ phong vân lực ra thì chẳng còn gì khác.

Quân đại thiếu ngồi trên tảng linh mạch thượng hạng thở dài ai oán, xem ra, cũng chỉ có phong vân lực như hoa không có quả, như đồ chơi con nít. Cảm giác lúc mình chưa thăng cấp thì hy vọng tràn trề nhưng khi tấn cấp rồi mới thấy, thất bại thảm hại.

Nhưng dần dần, Quân Mạc Tà chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt càng lúc càng sáng.

Mạc Tà rốt cục đã phát hiện một sự thật, rốt cuộc hiểu rõ một đạo lý.

Khai Thiên Tạo Hóa Công của Hồng Quân Tháp là sự kết hợp đặc biệt, năng lực đặc thù có được khi tấn cấp và bản thân người tu luyện có sự liên hệ tất yếu.

Hơn nữa, còn có quy luật nhất định, tích lũy về lượng để thay đổi về chất.

Khai Thiên Tạo Hóa Công tầng thứ nhất thực lực cũng không tính là mạnh: theo lý mà nói thi không có lý do gì xuất hiện công pháp nghịch thiên âm dương thần thông như vậy; bởi vì tầng một tuyệt đối không đạt được Âm Dương Độn, công pháp mà thần tiên nhìn đều thèm nhỏ dãi.

Nhưng Âm Dương Độn lại xuất hiện, tại sao vậy?

Bởi vì muốn tạo hóa thiên địa, điều kiện kiên quyết phải là bất tử. Nếu Tu Luyện Giả một khi chết đi thì mọi việc không phải đều trở nên vô nghĩa sao? Âm dương độn xuất hiện để đảm bảo tánh mạng Tu Luyện Giả được an toàn cho dù là trong hoàn cảnh ác liệt nhất, hắn vẫn giữ được tánh mạng.

Chỉ cần còn mạng là còn hi vọng.

Tầng thứ hai Hỗn Độn hỏa, Tạo Hóa Lô: nguyên nhân rất đơn giản: Tăng thực lực Tu Luyện Giả lên mức cao nhất, làm cho Tu Luyện Giả có được tốc độ tu luyện nhanh hơn bất kỳ kẻ nào cùng cấp. Mau chóng đạt tới tầm cao mới, vì bước tiếp theo chính là bước mấu chốt trong tu luyện.

Tầng thứ ba: Kim chi lực, Mộc lực chính là hai loại trong Ngũ Hành lực để Tu Luyện Giả tu luyện trước. Bởi vì nếu cung cấp đủ Ngũ Hành lực cho hắn thì hắn sẽ sinh ra tham lam, thực lực cũng không đạt được trình độ đồng thời vận dụng Ngũ Hành lực.

Tầng thứ tư, đầy đủ Ngũ Hành lực. Từ tầng thứ tư có thể thấy được, tầng thứ ba chính là sự chuẩn bị cho tầng thứ tư.

Nhưng tác dụng lớn nhất của Ngũ Hành nếu không phải dùng để đánh bại địch giành chiến thắng thì Ngũ Hành lực có tác dụng gì đây?

Ngũ Hành lực là Ngũ Hành thiên địa bao gồm vạn vật, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ tương sinh tương khắc liên miên không dứt, đồng thời cũng tượng trưng cho lương tâm, tính khí của con người.

Ngũ Hành lực vốn là lực của tạo hóa. Đã lấy được Ngũ Hành lực thì chẳng khác nào có được năng lực trụ cột để tạo hóa thiên địa.

Tầng thứ năm, có được Hỗn Độn trận pháp.

Nhưng trận pháp này cũng không phải để cho Tu Luyện Giả đánh bại địch giành chiến thắng, cái gọi là Hỗn Độn Trận Giải chính là mỗi trận pháp đều có liên hệ với thiên địa. Chỉ cần Tu Luyện Giả có thể hiểu được trận pháp thì chẳng khác nào có tiến bộ trong tạo hóa thiên địa.

Cho nên tầng thứ năm, trong đan điền Tu Luyện Giả khi tiến cảnh sẽ xuất hiện một mảnh Hỗn Độn. Giống như một mảnh ruộng tốt chưa từng khai khẩn, đang chờ Tu Luyện Giả cày cấy. Cho đến tầng thứ sáu, thiên địa mới thành lập, lúc này Tu Luyện Giả đạt được năng lực hô phong hoán vũ.

Nhưng lực lượng thiên nhiên trong trời đất không chỉ có gió, mây mà còn có Lôi Điện, mưa, ...

Hết thảy đều là năng lực cơ bản để tạo hóa thiên địa.

Nhưng cũng là Đại thần thông mà người thường hay gọi. Cho nên Quân Mạc Tà rốt cuộc đã hiểu rõ.

Tầng thứ sáu, cũng giống như mấy tầng trước, chỉ là một bước đệm mà thôi.

Những cái hay chắc chắn là ở tầng thứ bảy kế tiếp.

Nếu Quân Mạc Tà phỏng đoán không sai, tầng thứ bảy sẽ có năng lực rất bá đạo, bù đắp cho những tầng đầu.

Nghĩ đến đây, Quân Mạc Tà không khỏi có chút chờ mong. Nếu thật sự mình có thể sở hữu những lực lượng này thì mình sẽ cường đại đến cỡ nào đây?

Nhưng trước mắt, thứ duy nhất làm cho Quân Mạc Tà cảm thấy có chút khó hiểu chính là Khai Thiên Tạo Hóa Công lấy năng lực hiện tại mà nói cũng đã không thẹn là công pháp đệ nhất thế gian. Nhưng cái này cũng chỉ là tương đối mà thôi, không đúng với năng lực của giới Tu chân, cho nên Quân Mạc Tà cũng không thể so sánh được. Tuy nhiên hắn cảm thấy được lực lượng Khai Thiên Tạo Hóa Công này hắn là phải cường đại mới đúng.

Trong cơ thể của mình đã có thể tạo ra thiên địa, so với Tu chân giả mà nói thì đây chính là chính là nhân vật trong truyền thuyết. Nhưng thực tế thì lực lượng vốn có của mình bây giờ vẫn không phải như vậy, rõ ràng là không đủ.

Không chỉ là không đủ thậm chí là kém rất xa.

Chuyện này quả thật là khó giải thích. Rốt cuộc là thiếu cái gì?

Suy nghĩ một hồi mà vẫn không giải thích được, Quân Mạc Tà có chút không đành lòng nhưng vẫn quyết định ra khỏi Hồng Quân Tháp.

Mắt thấy đám người đứng ngoài xem vô cùng đông đúc, bọn họ vẫn đang đa nghi, sôi nổi nghị luận không ngớt. Bên trong Thiên Phạt sâm lâm, vô số loài thú như gấu, hạc, vượn, sói, hổ, báo đều tụ tập thành đàn, trong rừng mùi hôi thối bốc lên nồng nặc, bởi vì vô số huyền thú cấp thấp bị dọa đến đái ỉa ngay tại chỗ.

Đại thiếu sờ sờ cái mũi, xem tình hình này có vẻ như đã rõ, mình thí nghiệm lần này quả thực rất thành công, làm cho tất cả mọi người và huyền thú sợ chết khiếp.

Bất quá Quân đại thiếu cũng không có hưng thú giả thích tất cả mọi chuyện mình làm. Sưu một tiếng, hắn liền tiến vào Tà Quân phủ.

Bên ngoài, sau một hồi tranh luận, mọi người mang một bụng đa nghi rồi giải tán.

Không muốn gặp mọi người, Quân Mạc Tà đi thẳng về phòng của mình.

Trải qua lần đột phá này, Quân Mạc Tà cũng nghĩ thông suốt.

Hết thảy cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất. Nếu Miêu Tiểu Miêu còn để ý chuyện vặt vẫn thì cứ để nàng trở về Huyễn Phủ nghỉ ngơi một thời gian, khi nào nàng nghĩ thông suốt thì mình đón về cũng chưa muộn.

Hiện giờ là thời khắc quan trong, mình không thể phân tâm tới chuyện này được.

Lại nói, nàng quay lại Phiêu Miểu Huyễn Phủ so với việc ở bên cạnh mình sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Chỉ là khi bước tới cửa, Quân Mạc Tà lại nhịn không được lặng người một chút.

Miêu Tiểu Miêu thân ảnh mảnh mai vẫn còn ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng bên cửa sổ, gió thôi nhẹ làm tà áo nàng bay lất phất. Có thể thấy rõ ràng đường cong trên người nàng dưới lớp quần áo Linh Lung, những sợi tóc phất phơ theo gió càng làm tăng vẻ đáng yêu của nàng.

Mạc Tà quả thật đã tiến vào, cũng không có ý định giấu diếm, với tu vi Tôn Giả, Miêu Tiểu Miêu lại không phát hiện ra, nàng ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng đó đến xuất thần, trong mắt lộ vẻ mù mịt vô tận.

- Khụ khụ....

Mạc Tà nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Cứ đứng như vậy cũng không phải là cách, đành phải dùng cách này phá vỡ thế bế tắc.

Miêu Tiểu Miêu thân thể chấn động, chậm rãi xoay người lại, nhìn gương mặt xa lạ mà thân quen trước mặt, trên mặt một tầng đỏ ửng xẹt qua, môi mấp máy vài cái, nhưng rốt cuộc cũng không nói thành lời.

Nàng cứ như vậy ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn hắn.

- Miêu Miêu.

Mạc Tà trong lòng vừa động, thử kêu một tiếng.

Miêu Tiểu Miêu ánh mắt nhắm lại, hai chuỗi nước mắt trong như tuyết chậm rãi chảy xuống

- Ngươi... Là ai? Là Quân Dạ của ta sao?

- Đúng. Ta là Mặc Quân Dạ. Là Quân Dạ của nàng.

Mạc Tà tiến lên trước một bước, đứng ở trước mặt của nàng, khoảng cách hai người quá gần, gần đến nỗi có thể nghe tiếng thở của nhau.

- Ta là Mặc Quân Dạ, cũng là Quân Mạc Tà. Điểm ấy ta sẽ không dấu diếm nữa.

Mạc Tà nhìn nàng thật lâu

- Khó khăn lắm sao? Ngươi thật sự phải nói rõ ra như vậy sao?

Miêu Tiểu Miêu mới mở miệng, Quân Mạc Tà cảm thấy có chút kinh ngạc

Bởi vì câu nói này đã nói rõ tâm cảnh của Miêu Tiểu Miêu, rõ ràng nàng bị vây trong hồi ức không dứt ra được.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 385: Thủ Đoạn Hữu Hiệu Nhất!

Quân Mạc Tà cũng không rõ rốt cuộc tại sao mọi chuyện lại thế này, rõ ràng hôm qua sống chết thế nào cũng không chấp nhận, nhưng hiện giờ, rõ ràng đã có một chuyển biến thật lớn…

Mà thôi, mặc kệ vì cái gì, mọi chuyện đã chuyển biến theo chiều hướng này đối với hắn là một chuyện tốt rồi.

- Ta thích Quân Dạ, thật sự rất thích hắn, tuy rằng khi ở với hắn, hắn thực làm cho ta cảm thấy sùng bái, nhưng chung quy giữa ta với hắn, địa vị vẫn ngang nhau.

Mi mắt Miêu Tiểu Miêu run rẩy không ngừng, một giọt nước mắt lóng lánh nơi khóe mi, nàng dừng một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng còn, Tà Chi Quân Chủ kia… với ta mà nói… thật sự là một tồn tại quá xa vời, cao lắm, cao tới mức ta không thể với đến được, nó làm ta sợ hãi, thực sự sợ hãi, vì thế… ta thà rằng, người ta yêu là Mặc Quân Dạ.

- Nàng… nha đầu này! Chỉ là nàng không biết, mấy nàng Tiểu Nghệ kia đem ta ra dạy dỗ bao nhiêu lần rồi, vất vả khổ kể xiết. Nàng còn nói cái gì là cao không với tới chứ?

Quân Mạc Tà khẽ với tay ôm lấy nàng vào lòng, nhỏ nhẹ nói:

- Bây giờ thì sao, có còn sợ hãi không? Mặc kệ Tà Chi Quân Chủ là gì, nàng chỉ cần biết, hắn chính là nam nhân của nàng! Cả hai chúng ta

khi ấy sẽ lại ngang hàng với nhau!

- Là nam nhân của ta…

Cả người Miêu Tiểu Miêu không ngừng run rẩy, miệng thì thào lập đi lập lại:

- Là nam nhân của ta…

- Ân, là nam nhân của nha đầu ngươi.

Quân Mạc Tà mỉm cười, thì thầm vào tai nàng:

- Còn nữa, nàng trăm ngàn lần đừng quên khi còn ở Huyễn Phủ, suýt chút nữa nàng đã gây ra một đại họa, cái lần nàng bất tỉnh, lúc tỉnh lại chưa gì đã đạp ta một cước, còn suýt chút hại ta thành thái giám nữa…

Miêu Tiểu Miêu nghe hắn nhắc lại truyện cũ, những hồi ức đẹp khi xưa dần dần hiện rõ, khi ấy mình vừa tỉnh lại liền phát hiện có một nam nhân nằm đè lên người mình, thế nên mới tặng hắn một cước…

Nhớ bộ dạng thống khổ của hắn khi ấy thật là buồn cười, nàng nhỏ nhẹ nói:

- Ai bảo ngươi khi đó không thành thật!

- Thật sao?

Quân Mạc Tà trừng mắt:

- Ta lúc đó không thành thật sao? Nàng nói thử xem, lúc đó ta không thành thật chỗ nào? Nha đầu nàng làm mấy chuyện đó, ta đã đủ thảm rồi, nàng còn bảo ta không thành thật!

Miêu Tiểu Miêu đỏ mặt ấp úng mãi không nên lời.

Sauk hi nói chuyện với Mai Tuyết Yên, chuyện được giải quyết, nàng đã chấp nhận chuyện Quân Mạc Tà và Mặc Quân Dạ là cùng một người,

tuy nhiên, da mặt nàng vẫn rất mỏng…

“Làm sao mà xuống nước bây giờ, quả thật lời nói ngày hôm qua của mình cũng hơi quá đáng...”

Hiện giờ, khi Quân Mạc Tà nói đến chuyện này, Miêu Tiểu Miêu xấu hổ đến nổi quên bén cả chuyện làm sao để xuống nước.

"Ngươi còn nói là không thành thật chỗ nào? Lúc đó ngươi sờ lung tung trên người ta, nếu không phải ta bị sờ loạn, ta có thể phản ứng mạnh như vậy sao...."

Vừa nghĩ đến đây, nàng lại cảm thấy ngực mình đột nhiên có cảm giác mát lạnh truyền đến, một bàn tay to lớn đang chui vào trong áo nàng, lựa ngay "vị trí" cao nhất trên ngực nàng mà xoa nhẹ vài cái, giọng tràn đầy đùa cợt:

- Ta thật sự không thành thật sao? Nếu có sao nàng không nói rõ ra cho ta biết a!

Nói xong, tay kia cũng bắt đầu luồn vào trong váy của nàng, bắt đầu bóp nhè nhẹ kiều đồn đang vểnh cao của nàng, sau đó bắt đầu vuốt ve, "phía trên" thì "vân vê", “phía dưới” thì xoa nắn nhẹ nhàng, bên tai thì có thanh âm vang lên nhẹ nhàng:

- Không thành thật... là vậy sao?

Miêu Tiểu Miêu ưm một tiếng, mặt trở nên đỏ hồng, thở gấp mà nói:

- Không được! Ngươi là người xấu, ta còn chưa tính toán xong với ngươi... a... a.... Ngươi mau dừng tay! Nếu người còn làm vậy, ta sẽ.... ta sẽ.... ta sẽ không khách khí... Ta thực sự đem ngươi... đem ngươi "làm" đó! (Bà con đừng nghĩ bậy, ý đây là “cắt” đó, không phải abc xyz gì đâu :61: - Chim Ruồi)

- Nàng nỡ lòng sao? Chỉ cần nàng dám làm, vậy thì cứ ra tay, ngàn vạn lần đừng khách khí với ta, nếu khách khí thì không còn tí ý nghĩa

nào!

Hai tay Quân Mạc Tà không ngừng nghỉ, miệng thì lầm bầm:

- Hừ! Nha đầu nàng còn muốn tìm ta tính sổ sao? Ta còn chưa tính sổ với nàng nữa! Hôm qua nàng thật là dọa người a, còn muốn.... diệt ta để "trả thù" cho tên tiểu tử Mặc Quân Dạ nữa chứ!

- Ngươi... ngươi tính sổ gì với ta chứ? Ta không thiếu gì của ngươi cả....

Hai tay Miêu Tiểu Miêu cố gắng kháng cự, tuy nhiên một chút khí lực cũng không có, cơ thể đã có chút sung sướng...

- Hừ, còn dám cãi sao, hôm qua nàng dám không nhận ta là người thân, tội này tính sao đây?

Môi của Quân Mạc Tà dán chặt nơi lỗ tai của nàng thầm thì to nhỏ, hơi nóng phả vào, tay phải thì vân vê ngực nàng làm ngực nàng rung rẩy không ngừng, mặt thì quay qua trừng mắt thị uy:

- Một nữ nhân mà dám ngay cả nam nhân của mình cũng không nhận, Miêu Tiểu Miêu, nàng quả thật là có bản lĩnh! Thật là có tiền đồ a! Nếu lần này không trừng phạt nàng một phen ra trò, nàng còn dám ra chuyện tày trời nào nữa....

- Ta... ta....

Miêu Tiểu Miêu muốn phản bác lắm, nhưng cả người nàng vô lực, ngay cả một câu nói hoàn chỉnh cũng không nói nổi.

- Nàng, nàng cái gì! Còn muốn chối sao!

Quân đại thiếu càng tỏ ra dữ tợn, điển hình là cả vú lấp miệng em:

- Nàng cảm thấy nàng là tiểu công chúa của Huyễn Phủ là ngon lành lắm phải không? Ngay cả trượng phu của mình mà nàng cũng không

nhận, hừ hừ, ba ngày không đánh là leo lên đầu mà ngồi, xem hôm nay ta xử lý nàng thế nào! Nàng muốn làm "rụng" ta chứ gì..... Ta hôm nay phải làm "rụng" nàng mới được!

- Ta... ta không có...

Cả người Miêu Tiểu Miêu đều phát sốt, cuối cùng chịu không nổi, phải lên tiếng cầu xin:

- Dạ... Dạ... Thiếp thân biết sai rồi... Thỉnh phu quân... phu quân.... tha thứ....!

- Tha thứ? Chuyện như thế làm sao có thể tha thứ!

Ánh mắt Quân Mạc Tà như muốn phun ra lửa:

- Xem ta hôm nay phải dùng "côn bổng" hầu hạ nàng rồi! Nếu không đánh nàng cho sợ, không biết sau này nàng còn làm ra chuyện gì nữa...

- Không... không cần đâu....

Miêu Tiểu Miêu rốt cục cực kỳ hoảng sợ:

- Bây giờ là ban ngày a, không thể bạch nhật tuyên.... ("tuyên" cái gì thì anh em tự hiểu :88:)

- Ai dám nói ban ngày không thể "dạy bảo" lão bà?

Quân đại thiếu cười tà một tiếng, hai tay lại ra sức, dìu giai nhân ngả ra giường, sau đó xoay người đè lên:

- Không... không nên a...

Miêu Tiểu Miêu cực lực giãy dụa, nhưng làm sao mà mà thoát được ma trảo? Cơ hồ là trong nháy mắt, quần áo nàng bị lột sạch không còn một mảnh.

Quân Mạc Tà đắc thủ thành công, đương nhiên là phải tự "giải trừ vũ trang" của bản thân, lúc này, Miêu đại mỹ nhân dã chui vào góc giường, hai tay che ngực, cầu xin nói:

- Quân Dạ... có thể thay đổi dung mạo của chàng thành như cũ được không.... Chàng lúc này làm ta thấy có chút cảm giác lạ lẫm...

- Có gì mà lạ lẫm?

Quân Mạc Tà từ từ tiếp cận nàng.

- Không... Ta có chút cảm giác.... chút cảm giác... giống như là đang.... phản bội a ... ta... ta....

Miêu Tiểu Miêu nói như khóc:

- Ta cảm giác... ta là một người con gái lăng loàn, đem thân thể của mình cho hai người nam nhân....

- Hai người nam nhân nào hả!

Quân Mạc Tà trong lòng vừa động, liền hừ nhẹ mà nói:

- Mở to hai mắt của nàng mà nhìn ta! Ta là trượng phu của nàng! Nam nhân của nàng! Tên Quân Dạ kia của nàng chỉ là đồ giả, nhớ kỹ, nam nhân của nàng chính là người anh tuấn đẹp trai ta đây!

Miêu Tiểu Miêu nghe xong cũng không mở mắt, hai mắt nàng nhắm tịt, Quân Mạc Tà vội vàng phi người lên...

- A... a... a.....

Một chuỗi tiếng rên vang lên....

- A... Quân Dạ... Quân Dạ....

- Gọi ta là Mạc Tà!

- Quân Dạ.... Mạc Tà.... Mạc Tà....

Rốt cuộc, vân thu vụ tán.....

Trận chiến này, có vẻ như mới vài ngày, lại có vẻ như trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, lúc đầu có vẻ rất gay cấn, nữ nhân luôn cứng đầu không sửa cách gọi tên, bày ra trạng thái không hợp tác không cuối đầu, còn nam nhân thì một thân cường thế, không thuận theo thì không buông tha...

Đến lúc sau, thể lực của nữ nhân làm sao mà bằng với nam nhân, cho nên trận chiến này, người chiến thắng cuối cùng chắc chắn là nam nhân. Thật ra, ngay từ khi trận chiến bắt đầu, kết quả cũng đã có rồi, mà kết quả thì chỉ có một....

Dưới sự "trêu đùa" của nam nhân, nữ nhân hầu như mất đi bản thân, chỉ có thể điên cuồng gọi bậy, ngẫm nghĩ lại, ngay cả bản thân lúc đó gọi tên ai cũng không biết....

Ngay cả khi nữ nhân đã "hợp tác" rồi, nam nhân vẫn mãnh liệt mà tiến, dùng cường thế mà ép đến cùng, huống chi đây là một trong những bản lĩnh tốt nhất của Quân đại thiếu nhà ta, một mãnh nhân chân chính a!

Sau một phen tình chàng ý thiếp, điên long đảo phượng, xuân phong qua ải Ngọc Môn mấy lần, triền miên nhiều lần, cuối cùng thì cũng mây tan mưa nghỉ, nữ nhân lúc này đã vô lực, ngay cả khí lực nhúc nhích một ngón tay cũng không có....

Đôi mắt xinh đẹp của Miêu Tiểu Miêu nhẹ nhàng mở ra, sau đó lại vô lực nhắm lại.

Trong lòng nàng, nàng cứ nghĩ Quân Mạc Tà sẽ từ tốn nói chuyện với nàng, sau đó cùng nàng nuôi dưỡng lại tình cảm, tìm lại cảm giác quen thuộc của nhau, từ từ tiêu trừ cảm giác xa lạ, sau đó chờ nàng quen dần, lúc đó mới xảy ra "chuyện đó"!

Nào ngờ tên này lại "vội vã" như vậy, mình vừa có chút hòa hoãn, hắn liền đẩy ngã mình, hơn nữa còn dùng thế sấm vang chớp giật, hoàn toàn không cho mình có cơ hội thích ứng, quả thật chính là dùng thủ đoạn cưỡng bức mình... Nói chưa được mấy câu, đã leo lên giường "hành động"....

Giận nhất chính là bản thân mình lại không thấy tức giận, có vẻ... có vẻ.... hình như bản thân mình còn rất phối hợp, rất nhịp nhàng! Trời ơi, xấu hổ, xấu hổ quá đi thôi!

Không thể không nói, loại "đối thoại" này là loại đối thoại thẳng thắn, thành khẩn và nguyên thủy nhất giữa nam nhân và nữ nhân, cũng là phương pháp hữu hiệu nhất (Ta khoái câu này quá :61: - Chim Ruồi)... Trải qua loại "đối thoại" này, cảm giác xa lạ trong lòng của Miêu Tiểu Miêu đã bị nàng ném đi đâu cũng không biết....

Hai bàn tay to vẫn đang vân vê trên song phong của nàng, giống như không hề có tí mệt mỏi, hơi thở nam nhân của Quân Mạc Tà lại vang lên bên tai, nàng nghe thấy hắn nhỏ giọng hỏi:

- Chuyện này xác định xong chưa? Có cảm thấy quen thuộc không? "Tư thế" lúc nãy chúng ta đã từng cùng nhau "làm", chuyện gì có thể giả, chuyện này chắc là không giả nổi chứ! Coi như tư thế có thể giả luôn đi, vậy "thằng nhóc" của ta thì sao, đúng không, Miêu nha đầu của ta? Có phải nhìn "nó" rất quen thuộc phải không?

Miêu Tiểu Miêu sau khi nghe thấy những lời này liền hiểu ngay, nàng vô cùng sửng sốt, tí nữa là xấu hổ đến mức ngất đi, dùng hết toàn lực còn sót lại vươn bàn tay bạch ngọc nhỏ bé của mình cấu véo hông của hắn một phen. Tên gia hỏa vô sỉ xấu xa này, tại sao chuyện gì cũng dám nói ra miệng thế!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 386: Bắt Con Dế Mèn?

Nàng lại phát hiện ra mình căn bản không có một chút sức lực nào. Tựa hồ ngay cả xương cốt đều mềm nhũn. Ngón tay mình bấu khắp người hắn, hắn lại không bị thương, ngược lại lại làm cho ngón tay mình cơ hồ đau muốn chết. Người này sao lại lợi hại như vậy chứ, đem rút cạn hết sức lực của mình …

Quân Mặc Tà cười hắc hắc, cứ như vậy mà trần truồng đứng dậy. Miêu Tiểu Miêu ngay lập tức che mặt quay sang một bên. Cái tên hạ lưu này, lại …

Quân Mạc Tà chậm rãi xuống giường mặc quần áo. Sau đó nhắm thẳng bộ vị nở nang của mỹ nhân cách một lớp vải đánh một cái, cười nói:

- Đây chính là kết cục của kẻ cả gan dám nghi ngờ bổn công tử. Lần sau nếu có chuyện này, cẩn thận ta cho nàng bảy ngày bảy đêm không xuống giường được! Ngày hôm nay coi như cho nàng đại khai nhãn giới.

Miêu Tiểu Miêu nhìn theo côn bổng của hắn đang khẽ động, không tự chủ được một trận mệt mỏi dâng lên. Thật sự là cho dù có muốn phản kháng thì nàng cũng không có đủ sức. Hiện tại đã là buổi chiều, ánh nắng chiếu rọi khắp căn phòng. Có vẻ như bốn năm canh giờ chịu đựng sự chinh phạt đã làm cho vị mỹ nhân này buồn ngủ tới cực điểm.

Tên gia hỏa này chính là cầm thú a. Tuyệt đối không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. Không đúng! Cầm thú chân chính cũng không bá đạo như hắn. Hắn so với cầm thú quả thực còn hơn rất nhiều.

Cứ căn cứ vào tình hình hiện giờ, bản thân mình chỉ sợ không cần một đêm thì đừng hòng xuống giường được. Nhìn cái tên gia hỏa này bộ dạng còn chưa thỏa mãn được dục vọng, nàng không khỏi thẹn thùng lẫn sợ hãi: Xem ra vị phu quân này của nàng tìm nhiều lão bà không phải là không có đạo lý. Cái kia của hắn không có mấy nữ nhân có thể chịu nổi. Nàng đường đường là cao thủ Tôn Giả, thể chất vượt xa người thường còn như vậy huống chi người khác. Mặc dù lúc trước mình bị một chút nội thương, nhưng… nhưng…

Nàng nghĩ đi nghĩ lại rồi dần chìm vào giấc ngủ, bản thân cũng không phát hiện bản thân vừa trải qua một trận vận động kịch liệt như vậy mà nội thương… Khụ khụ. Nội thương lại không nghiêm trọng hơn tí nào, thậm chí còn không có nửa điểm đau đớn…

Dường như nội thương của nàng không biết từ lúc nào cư nhiên đã tốt hơn nhiều. Ân, quên đi, mấy ngày nay những sự tình tình cổ quái còn chưa đủ nhiều sao …

Quân Mạc Tà vẫn đứng chờ nàng đáp lại, nhưng không ngờ chỉ trong chớp mắt, hắn mới kịp kéo quần lên. Còn chưa kịp ghim đai lưng nha đầu kia cư nhiên lại có thể ngủ luôn như vậy.

Quân đại thiếu lắc đầu, bước ra ngoài. Bất quá trong lòng cũng có chút kì quái. Miêu Tiểu Miêu chính là Huyền Âm Nữ thể. Một nữ nhân như thế thì tốc độ tu luyện của nàng cùng với tư chất cũng thuộc hạng nhất hạng nhì. Thể chất đặc thù như vậy nếu cùng thể chất Thuân Dương như hắn song tu, thì cũng phải có chút cảm ứng chứ?

Tại sao hắn lại hoàn toàn phát hiện không có nửa điểm dị thường?

Trước đây vẫn nghe nói, nếu một nữ nhân thể chất đó tất có âm khí quá nặng. Nếu song tu với một người có tu vi cao tuyệt thì tất sẽ đem đến kinh hỉ cho người đó. Nhưng sao hắn lại cảm giác không có một chỗ tốt sao? Thực là không thể nói đó chỉ là tin đồn nhảm. Hay là tu vi của ta còn chưa đến mức đó? Quả thực cái “Kinh hỉ” kia là đồn nhảm mà.

Nhìn lại mỹ nhân đang ngủ say trên giường, Quân Mạc Tà chép chép miệng, lắc đầu nói: Có vẻ như là không phải tu vi của mình không phải là không được … Xem ra trong chuyện này hắn là có điều kỳ quặc gì đó. Nghĩ tới đó, Quân Mạc Tà cả người thư thái đi ra khỏi cửa. Còn chưa đi được mấy bước đã thấy một thân ảnh yểu điệu đang lẳng lặng đứng ở góc tường. Đem ra sức khéo léo áp lỗ tai vào vách tường, tựa hồ đang muốn nghe ngóng gì đó …

Lại có người nghe trộm!

Xem bộ dáng chăm chú của nha đầu kia, chắc hẳn đã nghe từ rất lâu rồi …

Quân Mạc Tà vừa bực vừa buồn cười. Sưu một tiếng tới bên người nàng, nhéo lỗ tai xách lên nói:

- Ngươi. Nha đầu này! Ngươi đang làm cái gì đó? Lại có chủ ý gì xấu xa đúng không?

Thân ảnh yểu điệu này chính là Độc Cô Tiểu Nghệ.

Ở trong Tà Quân Phủ, có vẻ như ngoại trừ nàng thì không có bất kỳ một nữ nhân nào khác có thể làm ra sự tình nghe trộm này …

- A …

Độc Cô đại tiểu như đột nhiên nghe tiếng nói phía sau mình, bị dọa cho giật mình, quát to một tiếng nhảy dựng lên. Nhưng sau đó cả người mềm nhũn lập tức ngã xuống …

- Ta ta … Ta ta … Ta ở đây bắt con dế mèn. Hắc hắc. Là bắt con dế mèn …

Độc Cô Tiểu Nghệ mặt ửng đỏ, ngồi xổm xuống. Cẩn thận quan sát góc tường, đảo mắt tìm kiếm xung quanh …

- Cái gì? Bắt dế mèn?

Quân Mạc Tà cả đầu đầy hắc tuyến:

- Vậy ngươi phải chờ hai ba tháng nữa! Lúc này có đồ chơi kia sao? Con dế mèn? Ngươi cũng thật là giỏi bịa chuyện a …

Độc Cô Tiểu Nghệ trên mặt không có biểu cảm gì. Hai mắt xinh đẹp trốn tránh không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Đôi chân thon dài đứng lên, tựa hồ như không nghe thấy Quân Mạc Tà nói gì, hướng về phía xa rón ra rón rén bước tới, trong miệng lắp bắp kêu to:

- Ngươi! Ngươi nói hưu nói vượn! Đó không phải là con dế mèn. A! Con dế mèn … Ta đã phát hiện ra nó. Con dế mèn kia … Ngươi đừng có chạy …

Sưu một tiếng, cả người nàng nhanh chóng chuyển qua góc tường. Trong nháy mắt không nhìn thấy bong dáng nữa. Đừng xem thường nha đầu trước mắt này. Chỉ bằng thân pháp vừa rồi ngay cả Quân Đại thiếu cũng phải há hốc mồm, nàng quả thực là có tiềm năng a.

Một tiếng thét dài từ chỗ ngoặt của góc tường truyền đến. Ngay sau đó là một trận thanh âm hoảng hốt, băng băng chạy trốn của nha đầu này.

- Hả? Con dế mèn?

Quân Mạc Tà nhíu mày, miệng nôn mửa. Đột nhiên hai lỗ mũi hít hít một cái, tựa hồ như trong không khí hiện giờ tràn ngập hương vị cổ quái này. Không khỏi nghĩ tới ý râm, cười rộ lên, lẩm bẩm nói:

- Hôm nay mới chú ý tới. Nguyên lai nha đầu này đã trưởng thành rồi … Xem ra tối hôm nay ta phải đi bắt con dế mèn đã thành thục này mới được …

Ba người Miêu Trảm, Mạc Vô Đạo cùng Hề Nhược Trần, tứ đại cường giả đang ngồi ở trong phòng khách lớn nhất Tà Quân Phủ, đôi mắt to nhỏ không ngừng trừng lên nhìn lẫn nhau.

Tứ đại cường giả hiện giờ ngồi chờ ở tại đây đã tròn một ngày.

Từ sáng sớm, sau khi xảy ra hiện tượng dị biến trong thiên địa những người này liền tụ tập đến nơi này. Mục đích tự nhiên làm muốn gặp Quân Mạc Tà nói chuyện. Nhưng Quân đại phủ chủ vẫn không biết đang bận sự tình "Trọng yếu" gì mà lại biến mất không thấy tâm hơi… Không khỏi làm cho mấy vị "Cao nhân" này chờ đợi đến khó chịu…

Trà quả thực là trà ngon. Nhưng cho dù trà ngon cũng không chịu nổi pha đi pha lại. Một ấm trà hiện giờ đã sớm pha lại ba bốn lần rồi. Hiện giờ nước trà sớm đã không khác gì nước lã. Hiển nhiên là Quân phủ không có tiếp tục dùng Trà Hương Thảo cao cấp kia để chiêu đãi nữa …

Mà hậu quả của sự tiếp đón này khiến cho mấy vị cao thủ nhất lưu cũng không chịu được. Từ đầu đến cuối đã đi thăm nhà vệ sinh vài lần. Cho dù là cao thủ cường thịnh đi mấy chung quy cũng chỉ là con người. Đã là con người thì thủy chung cũng sẽ có giới hạn của nó. Cái gọi là, trong bụng tể tướng, chống sào đẩy thuyền cũng vĩnh viễn không thấy đáy đều không phải là sự thật…

Lúc trước, ngoài bọn hắn ra. Những thế lực nhỏ sáng hôm nay sau khi đến chúc mừng cũng đã dồn dập tới cáo từ. Nếu như mục đích làm quen đã đạt tới, còn có không ít thu hoạch, việc này tự nhiên không phải là giả. Nhưng thủy chung bọn hắn đều có chuyện tình phải tự mình xử lý, cho nên nếu không có đại sự gì xảy ra dĩ nhiên là muốn rời đi.

Nói cho cùng, nơi này cũng không phải một nơi an toàn. Chỉ sợ ở nơi này mỗi một khắc đều phải lo cho an toàn của tính mạng của mình, một khi đã đạt được mục đích, không bằng sớm rời đi cho an toàn. Giữ lại cái mạng nhỏ của mình.

Ly khai Tà Quân Phủ, mỗi người đều thở phào một cái … Xem như là còn sống. Tự nhiên đám người Mặc Vô Đạo càng vội. Bọn hắn càng muốn rời đi.

Nhưng mục đích chủ yếu khi đến đây của bọn hắn còn chưa đạt được. Đi? Đi đâu?

Tin rằng hiện giờ cho dù Tà Quân Phủ có đuổi bọn hắn đi bọn hắn cũng sẽ không đi.

Còn về phần Miêu gia Tam lão, chuyến này cũng có thể nói là có thu hoạch lớn. Nhưng sự tình với Quân Đại thiếu còn chưa xử lý tốt, tự nhiên cũng không chịu rời đi. Nói cho cùng, hiện tại nói Tà Quân Phủ là thông gia với Miêu gia, như thế nào lại không phải là nhà của mình.

Cứ như thế, mỗi người đều có dự tính của riêng mình cứ như vậy, ngây ngốc ngồi đó, vừa cười vừa nói. Trải qua mấy canh giờ. Miêu Trảm đã đem toàn bộ chuyện xưa cho tới bây giờ nhắc lại một lần. Mọi người cũng đều đem sự tích anh hùng năm đó của mình thổi phồng qua một lần, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Quân Đại thiếu.

Trong lúc đó thậm chí còn xảy ra một chuyện cười. Bởi vì mọi người không tìm ra chuyện để nói nên càng về sau mỗi một lời nói lại càng sơ hở. Về sau, Miêu Đao cau mày nhìn Hô Duyên Ngạo Bác đang thao thao bất tuyệt không dứt, bất mãn nói:

- Ngươi không phải nói, năm đó hàng xóm nhà ngươi. Bác gái, tiểu di tử, cậu em vợ, di tử của trượng phu tỷ tỷ nàng trong khi bán đồ ăn bị một Thiên Huyền cao thủ coi trọng mang đi làm tiểu thiếp sao? Tại sao hiện tại lại nói là bị người ta cưỡng gian?

Hô Duyên Ngạo Bác trừng mắt cãi cố, cả vú lấp miệng em nói:

- Chẳng lẽ trở thành tiểu thiếp của Thiên Huyền cao thủ đó không phải là cưỡng gian hay sao?

Cái này có gì mà kỳ lạ. Hiện tại, một tên Thiên Huyền trong mắt chúng ta so với con kiến không khác là bao.

Vì thế vài vị Thánh Tôn này lập tức tranh luận về chuyện tình một cô gái bán đồ ăn bị cường bạo một phen … Một lúc sau, tất cả mọi người đều không nhịn được có chút ngượng ngùng.

Trong lúc nhất thời mà xúc động khiến cho bọn hắn sôi nổi tranh luận. Bất quá hiện tại bọn hắn nghĩ lại vẫn phải chú ý tới thân phận của chính mình …

- Quân Mạc Tà rốt cuộc là đang làm gì?

Miêu Đao đi tới đi lui trong phòng khách, giọng mất kiên nhẫn nói:

- Tại sao … Tại thời khắc mấu chốt này lại có thể luyện công lâu như vậy?

Bọn hắn chỉ nhận được một câu trả lời từ Mai Tuyết Yên chính là:

- Mạc Tà hiện giờ đang luyện công. Thỉnh các vị xin chờ chút!

Không ai ngờ Quân Mạc Tà một lần luyện công chính là luyện từ sáng tới chiều. Luyện từ lúc mặt trời mọc cho đến lúc mặt trời lặn.

Từ đầu đến cuối xấp xỉ bốn năm canh giờ!

Nhưng tất cả mọi người đều hiểu đạo lý ở trong đó. Có thời điểm linh cảm tới cho dù bế quan luyện công đến mấy tháng cũng là chuyện thường xảy ra, căn bản không có gì là lạ. Điều bọn hắn hiện tại lo lắng nhất chính là, rốt cuộc tên gia hỏa này luyện công đến bao giờ?

Từ giờ cho đến Đoạt Thiên Chi Chiến còn có hai tháng. Nếu tới lúc đó hắn còn không xuất quan thì quả thực là một chuyện lớn rồi …

Nhưng nếu bọn hắn biết thứ Quân Mạc Tà luyện là “Song tu” thì phỏng chừng mấy vị cao thủ thường ngày ra vẻ đạo mạo này tất sẽ không nhịn được mà hung hăng phun một ngụm nước bọt. Điên cuồng mắng một tiếng:

- Cầm thú! Súc sinh! Không bằng cầm thú!

Không nói về thời gian mấy người không so được. Hoặc là năng lực bền bỉ đủ để chín chín phần trăm thiên hạ tự ti, xẩu hổ đến mức tức giận

mà tự sát. Chỉ riêng về mức độ kiêu căng của hắn cũng là vô tiền khoáng hậu rồi.

Xưa nay chưa từng có ai như vậy, quả thực là hoàn toàn xứng đáng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 387: Song Vương Tiếp Khách!

Ba vị cường giả Thánh Tôn, còn có ba vị tông chủ của Tam đại thánh địa. Ba người có quyền lực lớn nhất thế tục không ngờ lại ở đây, hắc hắc hưu hưu, ngươi một câu ta một câu. Văn chương lai láng, cố gắng chờ hắn. Mà Quân đại thiếu lại cư nhiên có thể duy trì "Luyện công" đến năm canh giờ. Thậm chí có thể nói, chỉ cần một khi Miêu Tiểu Miêu còn kiên trì được. Khẳng định Quân Mạc Tà liền có thể duy trì "luyện công" đến khi Đoạt Thiên Chi Chiến xảy ra…

Cầm thú a! Súc sinh a!

Loại cầm thú biến thái như vậy, trong thiên hạ ngoài hắn ra còn có ai có thể đảm đương trọng trách vô cùng quang vinh này?

Sáu người nhìn nhau. Liên tục trừng mắt, không nói gì.

Vốn Tà Quân Phủ dù bận việc cũng có hai người chuyên lo việc tiếp khách. Bất quá hai người sau khi đi vào còn chưa được một khắc đồng hồ liền bị sáu người bọn họ đồng tâm hiệp lực ném ra ngoài.

Thực sự là tức giận mà!

Thực là khinh người quá đáng.

Tà Quân Phủ các ngươi tiếp khách có vẻ như quá dễ dàng. Thậm chí còn coi đó là một chuyện tình đơn thuần. Đám người Quân Vô Ý kia, có người nào không phải là người có tài ăn nói? Các ngươi thế nào lại phái một người lạnh lung như Phong Quyển Vân tới đây? Thậm chí là ngay

cả tên tiểu tử sát thủ Bách Lý Lạc Vân kia cũng vậy. Cho dù ngươi không nói chuyện thì cũng không nên bày ra bộ mặt như thế chứ? Thậm chí là cho dù không phái người ra tiếp khác, để chúng ta ngồi không cũng không có gì to tát cả. Chúng ta đều có thể nhẫn …

Nhưng mà …

Các ngươi lại cư nhiên có thể phái hai người như hai tảng băng kia tới đây tiếp khách chứ?

Hai cái tên này … Cũng có khả năng tiếp khách sao?

Quả thực là vật siêu cấp ghê tởm, khiến người ta chán ghét.

Chẳng trách, bằng với công phu hàm dưỡng của mấy vị đại cao nhân này cũng không nhịn được phát tiết ra một bụng đầy oán khí. Những người Mai Tuyết Yên phái ra quả thực là khác người a. Đúng là hai người có tầm ảnh hưởng lớn bên trong Thiên Phạt sâm lâm. Ân, hắn là hai đại danh thú mới đúng!

Không cần nói đâu xa, chỉ cần nói về thân phận của bọn hắn cũng thực là xứng đôi.

Hai cậu em vợ của Tà Quân Chi Chủ đã tới. Lại còn kiêm thân phận Thú Vương Thiên Phạt.

Vấn đề mấu chốt cũng chính là ở chỗ này. Một người là Hổ vương, một người là Hùng vương.

Hổ vương Hồ Liệt Địa, Hùng vương Hùng Khai Sơn.

Hai người bọn họ lực lưỡng, to lớn cùng lỗ mãng nhất bên trong Thiên Phạt sâm lâm. Hai vị thú vương này còn chưa tiến vào đã nói mấy câu khiến cho thiếu chút nữa xảy ra chiến tranh.

Không!

Hẳn phải xảy ra chiến tranh rồi.

Hùng Vương còn chưa bước tới cửa mà đã bắt đầu oán hận:

- Đây cũng tính là chuyện gấp sao? Bổn vương đang ở trong hậu cung chế tạo Tiểu Hùng mà. Mọi người cũng biết Hùng tộc chúng ta mấy năm nay nhân khẩu không lớn. Thân làm vương của Hùng tộc ta cần lấy mình làm gương. Xung phong dẫn đầu, cúc cung tận tụy làm ra tấm gương cho kẻ khác. Nhưng hết lần này đến lần khác vào đúng thời khắc mấu chốt bổn vương tạo công ăn việc làm cho bà đỡ thì đại tỷ lại cho gọi. Khiến cho lão hùng ta không hiểu chút nào. Đây quả thực coi ta là một con gấu mà. Lão Hùng ta tuy rằng là một con gấu nhưng cũng không nên khinh thường con gấu như vậy a?

Hổ vương lắc đầu, một mặt thúc giục nói:

- Ta nói này, ta xem đại tỷ so với chúng ta cũng không mạnh hơn bao nhiêu. Như vậy ngươi tùy tiện tìm lấy mấy con cọp mẹ đã hóa hình dẫn bọn hắn đi một vòng quanh Thiên Phạt một vòng là được. Còn về phần bọn hắn với đám cọp mẹ đó làm gì đều là tự do của bọn hắn. Không cần ngạc nhiên như vậy chứ? Bổn vương đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn phải đi bồi tiếp bọn hắn? Quả thực là mất mặt mà …

- Lại nói, chúng ta là gì? Chúng ta là vương giả Thiên Phạt a! Vương giả là cái gì biết không? Vương giả chính là vua của một bộ tộc. Cái tên Mạc Vô Đạo kia rút cục là đồ vật gì? Mang theo vài người chiếm một cái núi liền thực sự coi mình là vương giả sao? Trên trán của hắn có khắc chữ vương không? Đều là từ miệng mà ra …

Hùng Khai Sơn lien tục cảm khái, u oán nói.

Người tài giỏi đến bực này lại không được trọng dụng, ngược lại còn bị khinh thị, cảm giác như bị lót dưới đáy nồi. Thậm chí là không có trâu bắt chó đi cày, bắt thú vương nếm thử tư vị đi tiếp đón khách nhân. Quả thực là làm cho nhị vương mặc dù tức giận nhưng chỉ biết kiềm chế mà không dám nói. Hiện tại đối mặt với đầu sỏ gây nên chuyện này bọn hắn

há có thể không phát tiết một phen oán khí trong lòng? Chẳng lẽ lời nói thật còn không cho thú nói?

- Đúng là! Đúng là …

Hùng vương cùng Hổ vương vừa mới đi vào, thậm chí hai chân còn chưa bước tới cửa đã khiến cho nhiều người tức giận!

Thật sự khiến cho rất nhiều người tức giận! Tất cả mọi người đều nổi giận, không có mơ hồ!

Đúng là tất cả mọi người đều nổi giận.

Đây là tiếng con người nói sao?

Quả thực là muốn chọc tức người ta mà.

Bất quá có vẻ như hai tên này nói như thế nào cũng không phải là con người nói a.

Miêu Trảm, Miêu Đao, Miêu Kiếm, cùng ba đại cao thủ Tam Đại Thánh Địa trong cơn tức giận cùng tiến đến đánh cho hai “người” vừa tới ném ra ngoài.

Hai vị thú vương đi tiếp khách còn chưa tới một khắc, ngay cả ghế còn chưa được ngồi đã bị đuổi ra ngoài.

Sáu người trong phòng sắc mặt tức giận đến cực điểm.

Đừng xem ba người Miêu Trảm, Miêu Đao, Miêu Kiếm đánh hai tên Thú Vương này thành đầu heo mà tưởng bọn chúng đau đớn. Trên thực tế, mười thành công lực bọn hắn cũng chưa dung đến một thành. Dù gì người ta cũng đã thất lễ rồi, không nên nặng tay.

Mà ba vị đại tong chủ của Tam Đại Thánh Địa còn không bằng Miêu gia Tam lão. Tam lão nói như thế nào thì cũng đã trút được giận, bọn hắn căn bản ngay cả cơ hội phát tiết cũng không có.

Khắp gian phòng nóng lên giống như là núi lửa sắp phun trào.

Mà Mai Tuyết Yên ở bên ngoài nhìn thấy thảm cảnh Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa, khẽ gật gật đầu, chỉ nói một câu:

- Đừng giả bộ nữa, trở về đi! Đang làm gì thì làm đi, không cần bồi tiếp khách nữa.

Hùng vương cùng Hổ vương đang nằm trên mặt đất nghe tới đó tức thì biến thành bộ dáng hai tráng hán hi hi ha ha đi ra ngoài. Một người vào trong rừng rậm tiếp tục đùa giỡn. Còn một người vội vàng trở về tiếp tục sự nghiệp lấy mình làm gương cho kẻ khác. Hai người này tuy rằng tu vi trước mắt đã là Thánh Hoàng tứ cấp nhưng so với Miêu gia tam lão còn xa mới bằng. Nhưng cho dù bị đánh cũng không trở thành bộ dáng như thế. Chẳng qua khi bọn hắn bị đánh chỉ phong ấn tu vi ở mức Tôn giả, nếu không làm sao dễ dàng bị đánh cho khôi phục nguyên hình như vậy?

Còn về phần nguyên nhân như thế nào mà Mai Tuyết Yên đã phái ra hai tên siêu cấp ghê tởm này …

Bầu không khí trong phòng đã tích tụ tới cực điểm thì bên ngoài truyền đến tiếng cười giòn giã, “ha ha”. Tà Quân Chi Chủ, Quân đại thiếu gia Quân Mạc Tà vẻ mặt đắc ý tiến tới. Dáng vẻ tiêu sái cực kì, phất phất tay một cái tức thì mang theo gió mưa ngập trời.

- Ha ha…Thời tiết hôm nay thực là tốt a. Trời trong xanh, nắng ấm. Không có một chút mây nào. Gió nhè nhẹ thổi, những giọt mưa tí tách nhỏ xuống.

Quân Mạc Tà cười một tiếng, mở miệng nói ra một điều không tưởng.

Sáu người đồng thời há miệng thở dốc, đồng thời nhắm mắt lại.

Đối mặt với một tên vô sỉ như vậy, thật không biết nên nói gì cho phải. Tên này cũng không phải hai con thú kia, coi như là chân chính động thủ, người bị chết có vẻ như cũng chỉ là chính bọn hắn mà thôi. Hơn nữa cho dù chết cũng không nói được một lời nào …

- Quân phủ chủ. Ta chờ ngươi đã lâu rồi, thời gian vô cùng quý báu, ta cũng không dài dòng nữa.

Mạc Vô Đạo nhíu mày nói:

- Đoạt Thiên Chi Chiến hiện tại vô cùng cấp bách. Ta và các ngươi dù có thâm thù đại hận gì thì đối với đại sự liên quan đến muôn dân trăm họ, hết thảy đều không đáng nhắc tới. Mạc mỗ chỉ hỏi các hạ một câu, sau khi hỏi xong vô luận là Quân phủ chủ trả lời như thế nào thì ba người chúng ta nhất định cũng sẽ không làm phiền Quân phủ chủ nữa.

Sắc mặt Quân Mạc Tà tức thì trầm xuống, trầm mặc một lát, sau đó chậm rãi ngồi xuống ghế, bình tĩnh nói:

- Ngươi hỏi đi!

- Chúng ta dĩ nhiên hiện tại đã ở thế đối lập, không đội trời chung. Cá chết lưới rách, một mất một còn. Điểm này tin tưởng cả ta và ngươi đều hiểu được. Mà người trong thiên hạ cũng đều hiểu được. Cũng không cần ra vẻ đạo mạo làm gì. Nhưng …

Mạc Vô Đạo hít sâu một hơi nói:

- Đối với Đoạt Thiên Chi Chiến rốt cuộc Quân phủ chủ đã có tính toán gì chưa?

Mạc Vô Đạo ngẩng đầu nhìn Quân Mạc Tà không chớp mắt.

Quân Mạc Tà nở nụ cười, thảm nhiên nhìn Mạc Vô Đạo:

- Mạc tông chủ. Ta đã sớm nói an nguy muôn dân thiên hạ đối với ta đã không có liên quan gì. Đối với an nguy của đại lục ta không có bất kì

nghĩa vụ nào hết. Điểm ấy ngay từ ban đầu cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi. Nhưng … Thực bất đắc dĩ chính là, con người của ta mặc dù cố nhiên không để ý đến muôn dân trăm họ, lại càng không có nghĩa vụ gì với bọn hắn. Nhưng đối với bọn vô cớ sinh sự lại vô cùng vừa ý, lại càng thích đánh nhau. Hắn lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói: Đây là tính cách trời sinh của ta, ta cũng không thể nào tránh được.

- Cha mẹ sinh con trời sinh tính. Tính của ta đã ngấm vào xương cốt rồi. Ha ha.

Ánh mắt Mạc Vô Đạo lóe lên, lộ ra vẻ vui mừng như điên.

Sau đó, Mạc Vô Đạo, Hề Nhược Trần, Hô Duyên Ngạo Bác cùng nhau đứng lên, hướng Quân Mạc Tà khom lưng thi lễ một cái. Sau đó không nói một câu, nhất đề đứng thẳng lên. Mạc Vô Đạo ánh mắt phức tạp, lại có chút nhiệt huyết, nặng nề nói:

- Một khi đã như vậy, bốn mươi ngày sau ta dẫn những người của Tam Đại Thánh Địa chờ ngươi đỉnh Thiên Trụ. Xin đợi đại giá của Tà Quân Chi Chủ cùng với cao thủ. Một lời đã định, xin cáo từ.

Ba người ôm quyền, ngẩng đầu đi ra cửa. Ngay lập tức liền nghe thấy một tiếng quát rất nhỏ từ cửa của Tà Quân phủ. Sau đó một trận gió từ tay áo nổi lên, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng của ba vị tông chủ Tam Đại thánh địa.

Quân Mạc Tà im lặng, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, một lúc lâu sau, thở dài nói:

- Vốn là giai nhân, tại sao lại làm tặc.

Hắn cũng không biết, bọn người Mạc Vô Đạo sau khi rời khỏi dừng lại tại một đỉnh núi cách xa nơi này, nhìn lại Tà Quân phủ hùng vĩ đồ sộ, cũng không kìm được phát ra tiếng thờ dài:

- Vốn là giai nhân, tại sao làm tặc?

Ngụ ý bên trong lời nói của song phương đều là tiếc hận cũng bất đắc dĩ.

- Tiểu Miêu hiện giờ có tốt không?

Miêu Trảm lưỡng lự một hồi, mới hỏi han.

- Cái này mà còn phải hỏi! Bổn công tử tự thân xuất mà có thể nào không tốt?

Quân Mạc Tà không nháy mắt nói dối một phen. Đối với ý định xem náo nhiệt của ba lão gia hỏa này có thể nói là hiện tại hắn không có tâm tình mà ứng phó. Trực tiếp hạ lệnh đuổi khách:

- Ba vị không có chuyện gì chứ? Nếu không có chuyện gì xin mời trở về. Hôm nay thực sự ta rất nhiều việc bừa bộn, sẽ không có thời gian tiễn các ngươi.

Lời này tuy rằng không khác khí, vốn dĩ đối với thái độ làm người của Quân đại thiếu gia, lời này quả thực đã cho Miêu Tiểu Miêu mặt mũi lắm rồi.

Ba lão đầu trừng mắt, đang định phát tác, nhưng ngay lập tức lại nén lửa giận, đi ra ngoài vừa đi vừa nói kháy:

- Nói gì thì nói chúng ta cũng là bậc trưởng bối của Tiểu Miêu. Tiểu tử ngươi cưới khuê nữ Miêu gia chúng ta thì danh chính ngôn thuận chính là con rể Miêu gia chúng ta. Tại sao lại không biết lễ phép như thế? Quả thực là không biết lớn nhỏ. Quả thực là … Quả thực là …

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 388: Tìm Cách Giúp Bạn Cũ!

Quả thật đã hơn nữa ngày nhưng trước sau vẫn không đưa ra được cách giải quyết gì. Tình hình có vẻ đã vượt quá giới hạn con người. Trong thế giới này, chân lý thuộc về kẻ mạnh, chỉ có kẻ có thực lực mới có tư cách nói chuyện phải trái. Tam lão càu nhàu cả buổi nhưng có muốn hay không cũng phải đi.

Vì sao chứ?

Làm quái gì có cái gì gọi là vì sao chứ! Lần này Huyễn Phủ phái người ra ngoài cũng đã lâu, mà chuyến này bọn người Chiến gia lại bị Quân Mạc Tà giải quyết gọn gàng, bọn hắn cuối cùng cũng phải trở về để dọn dẹp cái mớ bòng bong rối rắm kia...

Đến nổi Chiến gia sẽ có phản ứng thế nào bọn họ cũng không thể hiểu hết. Duy chỉ có một điều ba người đều rõ, nếu Quân Mạc Tà đã có gan giết người chắc hẳn hẳn cũng có cách giải quyết hậu quả sao cho sạch sẽ.

Điểu này tuy không cần nói ra nhưng trong lòng mọi người, ai ai cũng đều hiểu rõ.

Đừng có nhìn bề ngoài gió êm sóng lặng, mọi thứ cứ yên ổn phẳng lặng, đều có một kẻ thì chung có, vẻ như mọi thứ đều hòa hợp êm thấm, nhưng bên trong vẫn luôn tồn tại một cơn phong ba cứ âm ỉ bùng nổ bất cứ lúc nào...

Người của Tam Đại Thánh Địa đã rời đi, người của Huyễn Phủ cũng rời đi, thật ra cũng chỉ có Tam lão, đang rồng rắn kéo nhau đi. Có điều lúc chuẩn bị rời đi, sau khi suy nghĩ gì đó, Quân Mạc Tà đã dặn thêm một câu:

- Trở về chuyển lời với lão tiền bối Miêu Khuynh Thành, nếu như... vạn nhất có thể vượt qua được lôi kiếp thì nhanh chóng tiến đến Thiên Nam.

Mạc Tà chẳng qua cũng chỉ là lo trước tính sau. Nếu như Chiến gia làm khó dễ, thêm vào đó Chiến Luân Hồi đã khôi phục lại thực lực, như vậy ngoại trừ Miêu Khuynh Thành ra thì Huyễn Phủ thật sự cũng không còn ai có khả năng áp chế được cục diện!

Nhưng chỉ cần Miêu Khuynh Thành xuất hiện lại kéo theo một tràng lôi kiếp...

Đây cũng là Mạc Tà tính toán tới khả năng thấp nhất.

Ước chừng Thiên Nam sau hai ngày náo nhiệt sẽ lần nữa khôi phục lại vẻ bình yên.

Ngoại trừ Đường Nguyên, Lý Du Nhiên cùng một vài người còn lưu lại ở bên ngoài, Đông Phương Thế Gia, Đoan Mộc Thế Gia cùng Tư Không Thế Gia và Phong Tuyết Ngân Thành cũng đều đã trở về. Tứ gia cùng đều hạ quyết tâm: Nếu như Tà Quân phủ tham gia cuộc chiến Đoạt Thiên thì Gia tộc mình nhất định cũng phải tham chiến!

Cho dù là không thể xa luân chiến ra trận thì ít ra cũng có thể phất cờ hò reo, cổ vũ tinh thần là cũng đã tốt lắm rồi. Chỉ cần có cơ hội cảm nhận được bầu khí nơi đó, tin tưởng rằng đối với sự phá triển của tộc nhân trong tương lai sẽ có lợi ích rất lớn...

Lúc thần tài Đường Nguyên đi vào phòng khách, đúng hơn là “chen chúc” để vào:

- Ha ha... Tam Thiếu... Ha ha... Thật sự là hại chết ta mà...

- Ta...

Mạc Tà cũng hú lên quái dị, vỗ vỗ trán, hai mắt trợn lên:

- Thằng mập ngươi không phải là ăn “Tứ nguyệt phì” sao? Mới ăn mấy ngày nay sao lại như vậy? Ngươi sao lại thay đổi tới mức này chứ...

Ngất... “Tứ nguyệt phì” vốn là thức ăn giành cho gia súc, là thuốc khích thích tăng trọng cho heo ở địa cầu. Tất nhiên Đường Nguyên tất nhiên là không biết, cứ vỗ vỗ cái bụng, ngây thơ nói:

- Tam Thiếu... Cái này... Cũng không trách ta chứ?...

- Cái gì? Không thể trách ngươi? Chẳng lẽ lại trách ta sao?

Mạc Tà như thở dài “bất lực”, với cái loại này thật sự là hết thuốc chữa mà!

- Bàn Tử, lần này tới đây thì khoang đi đã. Cứ ở đây giảm cân đi một chút...

Mạc Tà thật sự thở dài:

- Ta thật sự lo lắng, ngươi cứ tiếp tục như vậy rồi sẽ có ngày ngươi chết mà không hiểu tại sao. Đại ca cũng không phải đe dọa gì ngươi nhưng trọng lượng ngươi thật sự là quá mức rồi. Con người ta có ngàn vạn kiểu chết, nhưng trên bia mộ ngươi ghi dòng chữ “Chết vì béo”, quả thật khó nghe quá! Nếu thật “Chết vì béo”, đại ca cũng khó chấp nhận nhưng cũng có thể hiểu được. Nếu tiểu tử ngươi ngày nào đó biến thành con heo mà bị lôi vào lò mổ thì đúng là bi kịch mà, nhưng ai mà có thể đoán được kẻ có cái hình dáng như vậy mà lại không phải là con heo cơ chứ... Đại ca cũng không biết gọi là cái gì nữa. Lời đại ca hơi khó nghe chút, cũng không biết nên nói thế nào, nhưng ngươi cứ an tâm mà giao cái đống thịt của ngươi cho ta đi...

Đường Nguyên run cầm cập, tất nhiên đã rất hoảng sợ rồi:

- Tam Thiếu, chúng ta đều là huynh đệ mà, ở lại vài ngày cũng không thành vấn đề, cho dù người không cho, ta cũng cần ở lại vài ngày, chỉ là... Việc giảm béo kia không phải quá chứ? Tuy đệ hơi béo một chút nhưng làm sao nghiêm trọng như vậy chứ? Cái mùi vị lần trước cả đời này sao ta quên được?... Hay là miễn cho ta lần này nha...

- Miễn lần này? Tuyệt đối không thể. Ta chịu trách nhiệm tánh mạng của toàn bộ thân gia của huynh đệ cơ mà. Yên tâm, chỉ cần nhẫn nại, với tố chất của ngươi nhất định thân thể có thể phục hồi lại tiêu chuẩn của người bình thường. Hơn nữa sau này ngươi cũng sẽ không còn mập như thế nữa, bởi ta tin chắc chỉ cần ngươi còn tham ăn mà không muốn rèn luyện thân thể, nhất định sẽ nhớ tới lần trị liệu này. Ta cũng tin tưởng lần này ta đích thân ra tay trị liệu cho ngươi, nhất định người đời đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn cũng sẽ không quên!

Mạc Tà hừ hừ, mí mắt khẽ giật giật.

Thân thể Đường Nguyên co rụt lại, ánh mắt lo lắng, thiếu chút nữa lăn đùng ra đất. Đã trải nghiêm một lần giảm béo, Đường mập mạp dù chết cũng không muốn phải chịu thống khổ thêm lần nữa như vậy! Lần này có lẽ Đường mập mạp đã hạ quyết tâm!

Vừa rồi nghe Quân Mạc Tà nói còn nghiêm trọng hơn so với lần trước, tái tim mập mạp lại nhảy đùng đùng, thiếu chút nữa muốn té xỉu. “Không phải chứ? Trời ơi là trời, không cần phải chơi ta như vậy chứ?”.

- Huynh đệ, lần này tuy vất vả tý nhưng cũng là khó mà tránh khỏi, ta cũng chỉ vì muốn tốt cho ngươi thôi. Đừng nói tới việc nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần ngươi béo như vậy, thì ngay cả cái việc phu thê với nhau... Ngươi làm ăn gì được nữa chứ?

Mạc Tà cứ châm thêm dầu vô lửa mà nói tiếp:

- Ngươi không biết Biệt Tiểu Mỹ cũng mệt muốn chết sao?

Đường Nguyên lập tức đỏ cả mặt, ánh mắt tránh né, một lúc sau mới nói:

- Tam Thiếu... Ta cũng đâu có muốn chưa gì hết thì đã kết thúc... Từ lúc ta béo ra, cái khoảng kia cũng sa sút nhiều lắm... Trước kia ta cũng rất lợi hại mà...

- Yên tâm đi, cứ giao hết cho ta. Chỉ cần ngươi chịu nghe lời mà giảm cân bớt, cam đoan người sẽ lợi hại như xưa, lại chẳng khiến lão bà ngươi sợ tè cả ra giường! (DG: thô bỉ học, bất quá giống ta:22:)

Mạc Tà vỗ ngực, tự hào nói.

Nhưng đã là nam nhân chỉ cần liên quan tới cái vấn đề nhạy cảm đó, cho dù phải lên núi đao xuống biển lửa thì đã là gì chứ, không phải là chịu vất vả thêm một tý thôi sao? Chỉ cần đại triển hùng phong, trước mặt người ấy có thể tỏ vẻ hùng dũng mạnh mẽ, cho dù thêm chút đau khổ cũng xứng đáng mà!

Mập mạp cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy đợt trị liệu giảm béo này cũng không phải khó chấp nhận lắm!

Trong lúc rảnh rỗi, Quân Mạc Tà lại chuẩn bị luyện đan thêm lần nữa.

Lúc này đây không chỉ là cần thứ làm tăng thực lực bản thân của thuộc hạ, mà còn cần tạo ra được sắc thái riêng cho đội ngũ sát thủ của mình. Để sat thủ đoàn do Lý Lạc Vân cùng Lãnh Ngạo dẫn dắt có thể trở thành đệ nhất ám kiến ở nơi này!

Một khi đã động thủ nhất định phải thành công, đã muốn thì trời cũng phải tàn, đất cũng phải khuyết!

Mặt khác, Quân Mạc Tà cũng muốn chế ra loại đan dược có thể khiến mập mạp giảm cân.

Đây chính là Quân Mạc Tà vắt hết óc suy nghĩ, rồi lại tìm tòi tham khảo thêm tư liệu mới có thể tìm ra phương pháp.

Bằng không nhìn thấy chiều hướng càng ngày càng mập của mập mạp, Quân Đại Thiếu cũng không dọa nạt mập mạp như thế, chắc chắn mập mạp nhất định có cơ hội "Chết mất ngáp".

Cái này chính là "Hội chứng béo phì", hơn nữa đã rất nghiêm trọng. Quân Mạc Tà đối với hội chứng này biết rất rõ, bây giờ không phải là khống chế việc ăn uống, hay vận động cơ thể nhiều hơn. Chẳng những chả giải quyết được vấn đề mà còn khiến Đường Nguyên cứ như con lừa hàng ngày ăn cỏ xanh nhưng lại không biết hoạt động đúng cách, chỉ khiến hắn càng ngày càng mập hơn heo mà thôi!

Cái này đầu tiên là liên quan đến vấn đề thể chất mà cụ thể là do máu hoặc là cái gì đó gọi là khoáng chất... Quân Mạc Tà là sát thủ, lại không phải là bậc thầy về dược liệu nên tất nhiên không thể nào hiểu hết, nhưng Đại Thiếu lại muốn thử luyện ra cái loại đan dược kia, cái loại đan dược có thể trong thời gian ngắn làm tan biến cái lượng mỡ dư thừa trong người Đường Nguyên!

Chỉ có cách trị tận gốc rồi mới trị dần đến ngọn. Chỉ cần trừ khử được cái lượng thịt mỡ dư thừa kia, còn về sau này tuy vẫn còn nhiều vấn đề nhưng ít nhất mập mạp cũng không có nguy cơ đột tử!

Tuy nhiên bây giờ còn đang trong giai đoạn tìm tòi mò mẫm, nhưng cũng cần một đối tượng để thí nghiệm, mà đối tượng thí nghiệm cũng chỉ có thể là Đường Nguyên Đường đại thiếu gia xấu số mà thôi! Nhưng dù sao việc này cũng là bởi vì hắn, hắn không làm chuột bạch... thì ai có thể đảm đương nổi chứ?

Hơn nữa, thuốc này ngoại trừ mập mạp ra, đối với kẻ khác gần như cũng chả có tác dụng gì!

Mặc dù quá trình này nhất định sẽ thống khổ một chút, khó chịu một chút, nhưng có Quân Đại Thiếu bên cạnh, muốn chết tuyệt đối cũng

không thể chết được.

Bởi vì cái vấn đề tôn nghiêm của nam nhân mới có thể chấn khởi hùng tâm của Đường Nguyên, tuy cũng muốn thử nhưng cũng hải run rẩy sợ hãi, đau khổ khi nghĩ tới sắp phải chia tay tới cái thân mập mạp. Dọc theo đường đi, hắn vẫn cảm thấy ghê sợ, một cái cảm giác không may theo nụ cười âm hiểm của Quân Mạc Tà như đập vào bộ não của mập mạp.

Nếu không phải tuyệt đối tín nhiệm Quân Đại Thiếu, hắn tin rằng bằng hữu sẽ không hại mình thì chắc hắn giờ này mập mạp đái cả ra quần mà bỏ chạy suốt đêm...

Hồn vía bay tán loạn rồi mập mạp mới đè nén tâm trí xuống, dậm chân một cái hùng dũng tuyên bố:

- Dù sao ca cũng đã năm sáu trăm cân, mặc ngươi làm gì, chỉ cần làm cho ca phục hồi lại vẻ hùng phong khi xưa, coi như chịu chút đau khổ cũng có đáng gì...

Đường Nguyên vừa mới đi một lát thì bên này, Lý đại công tử Lý Du Nhiên cũng chậm rãi đi đến:

- Tam Thiếu, thành tựu hôm nay của ngươi, quả thật khiến ta kinh ngạc không thôi a!!!

Lý Du Nhiên vẫn hơi mỉm cười, thần thái cũng rất thong thả, phong thái xuất chúng hơn người.

Nhưng hán cũng hiểu, thành tựu bây giờ của Quân Mạc Tà sao chỉ là không ngừng kinh ngạc chứ? Phải nói là nằm mơ cũng không mơ thấy!

Một tên Quân Mạc Tà khi xưa còn âm thầm đấu trí cùng bản thân ở Thiên Hương thành, vậy mà bây giờ đã thần bí khó lường tới mức này!

Nếu bây giờ hai người lại phân tranh lần nữa, tin chắc rằng Quân Đại Thiếu cũng chẳng cần tốn chút sức động ngón tay, chỉ cần hắn thở một

hơi cũng đủ thổi chết bản thân mình!

Đối mặt với một kẻ có thực lực chênh lệch xa như thế, không ngờ cũng khiến tâm tư ghen tị mà đến mức không thể thăng tiến được! Chỉ có thể than thầm một câu: “Yêu nghiệt mà!”...

- Lý Du Nhiên, Lý đại công tử ngươi hôm nay nói ra lời này sao lại có vị chua chua như thế. Đây đâu giống với cách làm người của ngươi! Sao thế, chẳng lẽ hâm mộ ta sao?

Mạc Tà cười cười thú vị.

- Cũng là do ngươi chênh lệch quá xa nên ta mới dám đem hết tâm tư nói ra. Thần Long bay lượn trên chín tầng trời vĩnh viễn không để ý sự ngưỡng mộ của một con kiến! Ta làm sao chỉ là hâm mộ thôi chứ...

Lý Du Nhiên thở dài một hơi, chậm rãi ngồi xuống.

- Nói hay lắm, ta thích nghe! Cũng toàn là người quen, cần gì nói lời khách khí xa lạ, nếu ngươi có tâm, ta có thể giúp ngươi.

Mạc Tà nghiêm túc nói tiếp:

- Ngươi chưa chắc là làm không được!

Hiện tại Tà Quân phủ còn thiếu rất nhiều quản lý, hơn nữa một người giỏi bày mưu tính kế như Lý Du Nhiên thì càng thiếu hơn. Cho nên, Quân Mạc Tà đã sớm có chủ ý, chỉ cần thêm bớt một tý, cố gắng một tý, lôi được cái nhân tâm ra ngoài, thì đã thuộc về mình rồi...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 389: Lựa Chọn Của Lý Du Nhiên.

Lý Du Nhiên cho tới bây giờ vẫn là một nhân tài nguy hiểm nhưng Quân Mạc Tà lại tự tin có mười phần nắm chắc có thể khống chế! Lấy thực lực bây giờ của Quân Mạc Tà, vô luận là dạng âm mưu gì, muốn đối phó hắn đều chỉ có thể là một chuyện cười.

Ánh mắt Lý Du Nhiên chợt lóe, tinh tế suy tính một lúc lâu, cuối cùng vẫn là lắc đầu.

- Lý gia Kinh thành, vô luận là trong triều hay bên ngoài, hiện tại hết thảy đều đã là thiên hạ của ngươi! Mà địa vị của ngươi ở Thiên Hương quốc, căn bản là dưới một người trên vạn người, thậm chí còn cao hơn!

Mạc Tà nghiêm túc nói:

- Trong cuộc sống, có thể có được, ngoại trừ ngôi vị hoàng đế, ngươi căn bản đều chiếm được, chẳng lẽ, ngươi còn có cái truy cầu gì cao hơn hay sao?

- Không! Ta không phải là ý này. Thiếu chủ, ta và ngài thủy chung cách nghĩ không giống nhau!

Lý Du Nhiên khổ sở cười cười, đứng dậy, đi tới phía trước cửa sổ. Một lúc lâu, mới chậm rãi nói:

- Thiếu chủ, ta và ngài coi như là thiếu niên tương giao, ta hiểu ngài muốn làm cái gì, cũng biết ngài muốn cái gì. Nhưng ngài lại không rõ ta

nghĩ cái gì, muốn cái gì, chỉ sợ ngài cho tới bây giờ cũng chưa từng hiểu qua.

- Vậy rốt cuộc là ngươi muốn cái gì?

Mạc Tà nhíu nhíu mày, Lý Du Nhiên giải thích chân chính là ngoài ý liệu của hắn.

- Cũng không hẳn là ta muốn, kỳ thật chỉ là một loại cảm giác mà thôi!

Lý Du Nhiên khẻ nhướng đôi mi thon dài, đột nhiên vươn tay, chỉ vào Vạn Lý Hà Sơn ngoài cửa sổ nói

- Thiếu chủ, ngài xem, phiến Huyền Huyền đại lục này sao mà rộng lớn? Ở trên đời này, tưởng tượng ngài giống như người kì nhân dị sĩ, không biết có bao nhiêu người!

Hắn nhẹ nhàng than thở, tự giễu cười nói:

- Nhớ năm đó hai người chúng ta tranh đấu, mỗi người đều là Thiên Huyền cao thủ, thực lực cũng đã có thể thay đổi Càn Khôn! Khi đó, chúng ta cũng biết, Chí Tôn thần huyền, đã là đỉnh cấp của nhân thế, người phàm chỉ có thể ngưỡng mộ! Hiện ở hồi tưởng lại, thật là tức cười, cũng không nói Thiếu chủ công tham tạo hóa, với thực lực Thiên Huyền không đáng để vào mắt, cũng như ta hay hoặc giả là Đường đại thiếu, chỉ là Thiên Huyền làm sao có thể để chúng ta vào mắt!

- Phía trên Thần huyền mới là chí tôn, phía trên chí tôn lại có tôn giả, thánh giả, Thánh hoàng, hiện tại lại xuất hiện Thánh Tôn cường giả!

Lý Du Nhiên yên lặng đứng bên cửa sổ, thân hình tuy rằng cao ngất, nhưng mang theo một cỗ cô đơn nói không nên lời.

- Ai biết, phía trên thánh tôn lại là cái gì? Chỉ sợ là một con đường vĩnh viễn không có điểm cuối

Lý Du Nhiên cười khổ:

- Thiếu chủ, tư chất của ta không tính là thấp, nhưng cũng không coi là thiên tài chân chính; nếu ta dấn thân vào ở trong nội cung, cả đời này, hoặc là có thể lên đến Tôn Giả, Thánh Giả, nhưng, nhưng phải cần mất bao nhiêu thời gian?

- Cho dù tựu thành Chí Tôn, Tôn Giả, Thánh Giả , lại có thể thế nào? Bên trên còn có nhiều Thánh Hoàng như vậy! Tùy tiện ra một người, cũng có thể dễ dàng đem ta miểu sát!

Lý Du Nhiên cười hắc hắc:

- Cho dù tu vi cao tới đâu, ở giữa thiên địa này, cũng không dám nói là vô địch! Chẳng qua cũng chỉ là một vị khách qua đường bình thường ở trong trời đất này! Như vậy kéo dài tu luyện, thời gian dần qua cho đến chết già, như vậy thú vị sao?

Thú vị thật sao?

Mạc Tà nghe "Đánh giá" thế không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Trở thành cường giả cái thế vô song, việc này quang vinh biết bao, ở trong mắt Lý Du Nhiên không ngờ lại là "không thú vị" một sự kiện?

- Ta hôm nay đang ở triều đình, tuy không làm quân chủ, nhưng toàn bộ ý nghĩ của ta đều có thể thuận lợi áp dụng. Ta có hoài bão, cũng có thể nhất nhất thực hiện! Ta mặc dù là dưới một người, nhưng lại có thể trên ngàn vạn người! Vô luận ta đi đến nơi nào, vĩnh viễn đều được nghe những lời nịnh nọt a dua; hoặc là ngươi sẽ cho rằng rất ác tâm, nhưng ta biết, đây chính là quyền thế! Lý Du Nhiên ta muốn theo đuổi, chính là cảm giác áp đảo chúng sinh này!, Ta thà rằng tác oai tác quái trong dân gian, cũng không muốn làm cường giả trong rừng!

Lý Du Nhiên từ từ nói.

Mạc Tà im lặng, đây dường như chính là cái gọi là thà làm đầu gà, cũng không làm đuôi Phượng! Không biết nên nói hắn không ôm chí lớn, hay là không muốn phát triển, cam chịu tầm thường. . .

- Nhưng ngươi có nghĩ tới hay không, ngươi tiếp tục như vậy, huyền công tu vi không tới, cả đời này nhiều nhất cũng là chỉ sống thọ trên dưới trăm năm. Chẳng lẽ ngươi không muốn sống được lâu một chút sao?

Mạc Tà nhíu mày nói.

Lý Du Nhiên bật cười lớn:

- Người cả đời này, trên dưới một trăm năm thời gian đã rất là đủ rồi, một khi sống lâu hơn, với đất nước, với bản thân đều chưa hẳn là chuyện tốt gì! Thiếu chủ, vì giấc mộng của ta, dùng âm mưu thủ đoạn chơi chơi mấy thập niên, làm một quyền thần, như vậy cũng đủ rồi, chuyện gì cũng không có khả năng chơi tiếp lần nữa, chẳng lẽ ngươi còn muốn để cho ta bày mưu tính kế mấy trăm năm mấy ngàn năm sao? Ta đây cũng không phải là quyền thần, mà là lão quái vật nắm giữ triều chánh rồi!

Mạc Tà hoàn toàn hết chỗ nói rồi, thật không nghĩ tới, tâm tư thâm trầm như Lý Du Nhiên cư nhiên lại là người không có lý tưởng!

- Lui lại một chút mà nói, người như ta vĩnh viễn cũng sẽ không phải là hạng người tốt lành gì. Có một số việc Quân tam thiếu ngài chưa chắc làm ra được, nhưng không có nghĩa là ta cũng không làm được.

Lý Du Nhiên khổ sở cười:

- Ta đã thành thói quen vì đạt được mục đích không từ mọi thủ đoạn, mà thói quen nhiều cũng cảm thấy mệt nhọc, cho nên, để cho ta hưởng thụ mấy năm quyền thế, sau đó có hôi phi yên diệt ta cũng không tiếc nuối.

- Thân như cha con huynh đệ vợ chồng, vẫn có thể tính kế lẫn nhau, đấu đến ngươi chết ta sống. Những chuyện này ở trong mắt người ngoài

cuộc có thể rất buồn cười, trong lòng người trong cuộc lại càng thật đáng buồn, cũng phải thôi vì mục đích đến nữ nhân mình yêu thích cũng có thể hy sinh, đây chính là Lý Du Nhiên ta. Ta thật sự không có chút nào lưu luyến.

- Nhân thế này thật sự không thú vị

Lý Du Nhiên như thế nói

- Trừ bỏ cảm giác khoái cảm trong thời gian chờ xem người khác rơi vào bẫy rập do mình bố trí, cùng với tư vị nhất hô bá ứng quyền thế tuyệt đẹp, ta đã không có cái hy vọng gì rồi, mặc dù ta hiểu, phần khoái cảm kia, cùng tư vị tuyệt đẹp này ta sẽ rất nhanh bởi vì thưởng thức quá nhiều mà có thói quen, liền trở về với mệt nhọc như củ, thậm chí là chán ghét, nhưng đây đã là chút lý niệm cuối cùng của ta rồi!

Lý Du Nhiên phất tay một cái quay đi không nhíu mày một cái.

Có một câu, Lý Du Nhiên không có nói rõ, nhưng cũng đã ẩn ý nói rõ rồi.

Tại triều đường, ngay cả công lực của hắn có thấp kém, vẫn có thể hô phong hoán vũ.

Nhưng ở giang hồ, tâm cơ mưa trí của hắn, công dụng cũng không phải là rất lớn. Còn nữa, Lý Du Nhiên cũng không phải là một người chịu khuất phục kẻ khác. Nếu để cho hắn làm việc cùng thủ hạ của Quân Mạc Tà, lấy tính hay tự ái của Lý Du Nhiên cũng sẽ không thoải mái. . .

Cho nên Lý Du Nhiên cự tuyệt.

Mà Quân Mạc Tà, Quân đại thiếu gia lại như cũ ngồi nguyên chổ. Nhìn Lý Du Nhiên từ từ đi ra ngoài, Quân Mạc Tà có cảm giác tựa hồ có một đoạn là thuộc về năm tháng trước đây của mình, theo lý sẽ tức giận nhưng lần này rời đi là đã cùng mình đặt một dấu chấm hết.

Đoạn năm tháng kia mặc dù mình thực lực thấp kém nhưng vĩnh viễn không quên. Hiện giờ thực lực mình cao cường, cuộc sống như vậy, cũng một đi không trở lại rồi.

Từ nay về sau, mình là Tà Chi Quân Chủ!

Bất cứ chuyện gì, cũng đã không thể lấy tâm tính khi đó để làm.

Ngày hôm nay những điều Lý Du Nhiên nói, chẳng khác gì là nhắc nhở chính mình phải quên kia đoạn năm tháng kia mới có thể thật sự bắt đầu!

Lời Lý Du Nhiên nói ngày hôm nay rất thẳng thắng, có thể nói là thẳng thắng tới cực điểm! Nhưng cũng rất bi thương, bi thương đến tột cùng. Trong cuộc đời này, chỉ sợ chẳng bao giờ có lại một ngày như hôm nay, cho nên sau khi hắn nói ra được, cảm giác rất nhẹ nhàng, thậm chí cước bộ cũng là phiêu dật hơn.

Bởi vì hắn biết Quân Mạc Tà là một người tuyệt đối đáng được mình yên tâm.

Tuy rằng song phương đường đi không giống nhau.

Hai người tuy rằng lúc ban đầu là địch nhân của nhau, Lý Du Nhiên càng không phải là người tốt gì. Nhưng hắn vẫn là một người thức thời.

Lý Du Nhiên tâm ngoan thủ lạt lại phong độ nhẹ nhàng, đây là mới là chân chính kiêu hùng!

Nhưng từ nay về sau hắn cùng với Quân Mạc Tà, đúng là bất đồng Thiên Địa. có lẽ sẽ còn gặp nhau, nhưng sẽ không có xung đột!

Mỗi người trên con đường nhân sinh dù không cùng gặp gỡ, mỗi người đều có lựa chọn thuộc về mình. Những lời này, Quân Mạc Tà hôm nay mới xem như chân chính hiểu được.

Điều Lý Du Nhiên theo đuổi, có lẽ trong mắt mình là chẳng thèm ngó tới, hoàn toàn không có chút lý tưởng. Nhưng mình theo đuổi "cao xa ", ở trong mắt Lý Du Nhiên cũng chưa chắc chân chính có thể là điều cao xa.

Đúng lới LÝ Du Nhiên nói chính là

- coi như ngươi thành thần, thì có thể thế nào?

Ếch ngồi đấy giếng, cố nhiên không biết Thiên Hà to lớn, nhưng cái giếng kia đối với con ếch mà nói, một tấc vuông kia vị tất đã không phải là lý tưởng mỹ diệu nhất thiên địa!

Mạc Tà thở dài một hơi, trong lòng có chút tịch liêu.

Ta và ngươi đường đi bất đồng!

Lý Du Nhiên những lời này, thật là rất có đạo lý...

Mạc Tà giống như nhà thơ ngồi than thở một phen, thân ảnh chợt lóe tiến vào bên trong Hồng Quân Tháp, dốc lòng nghiên cứu phương thuốc đã mất tại dân gian.

Thiên Tàn Địa Khuyết hai tử cần có Tẩy Tủy Đan, hiện tại đã có thể luyện chế ra; chỉ cần phối hợp thêm Diệp Cốt Đan, là có thể để cho hai cái thân thế gặp tao ngộ bi thảm này nhất cử thoát khỏi cấp Tiên Thiên a.

Về phần Đường Bàn Tử sấu thân đan (gầy thân đan:thuốc giảm béo) thì còn cần được thí nghiệm, loại đan dược này muốn luyện chế khó khăn cũng không nhỏ.

Mà trước mắt cuộc chiến Đoạt Thiên đã đến hồi lửa sém ngang mày, nếu muốn trong cuộc chiến Đoạt Thiên chiến quả huy hoàng lại không tổn hại thực lực bản thân, Quân Mạc Tà cảm thấy còn cần một nhóm đan dược tăng lên một chút thực lực của thủ hạ.

Mà ngoài việc này, vì để bảo đảm đạt được mục đích, còn phải luyện chế một nhóm thánh dược chữa thương khác, đối mặt chiến cuộc hiểm ác sắp đến, chưa chắc có thể giống như trước kia có thể toàn thân trở ra, cho dù có thể toàn thân trở ra bị chút nội ngoại thương hay hoặc giả là huyền khí thể lực hao tổn rất lớn là điểu không thể tránh khỏi, cho nên Hồng Lam dược vẫn rất cần thiết. . .

Xác thực mọi việc phức tạp a.

Đại thiếu muốn bắt đầu liều mạng rồi a...

Một trận Hôn Thiên Hắc Địa hoạt động bề bộn, tới khi Quân đại thiếu gia từ Hồng Quân Tháp đi ra ngoài, đã là lúc đêm khuya.

Cả Tà Quân phủ hoàn toàn yên tĩnh, đừng xem Tà Quân phủ sáng lập phong quang vô hạn, trả giá cũng là không rẻ mấy ngày qua hết thảy mọi người đều rất mệt nhọc, hôm nay cuối cùng mọi chuyện cũng ổn thỏa, có thể nghỉ ngơi thật tốt một hồi rồi.

Đại thiếu ôm đầu gối, bộ dáng chả ra gì ngồi trên ghế, nhớ tới đã qua một năm mưa gió gặp gỡ, không khỏi thở dài một hơi.

Bên cạnh mình vờn quanh đông đảo hồng nhan tri kỷ, hắn là thoáng như một giấc chiêm bao.

Bất tri bất giác trong lúc đó, Mai Tuyết Yên dáng người thanh lệ thoát tục hiện lên ở trong đầu của hắn, khóe miệng Quân Mạc Tà không khỏi lộ ra một tia mỉm cười ấm áp. Tuyết Yên '... đích thật là người hiểu mình nhất. Cũng là trợ lực mình yên tâm nhất, có thể cho mình có cảm giác tri kỷ.

Nhớ tới trong khoảng thời gian này cơ hồ là không ngừng câu dẫn lôi kéo nữ nhân, Mai Tuyết Yên trên danh nghĩa là chính thất của mình nhưng không có cùng nàng hảo hảo câu thông. . . trong lòng Quân Mạc Tà có chút áy náy.

Hiện tại hai bên không có chuyện gì, không bằng đi theo Tuyết Yên còn có thể trò chuyện tâm tình

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 390: Tiếp Hay Dừng Đây ?

Tâm tư này một khi dâng lên, Quân Mạc Tà tức thì cảm thấy mình cũng ngứa ngáy ngồi không yên, phân phó phòng bếp làm vài món ăn , sau đó mang rượu cùng món ăn vào Hồng Quân Tháp, thản nhiên hướng phòng Mai Tuyết Yên đi tới.

Bang bang bang...

Mạc Tà chỉ gõ ba cái, cửa liền mở ra.

Mai Tuyết Yên một thân trắng noãn, trang phục chỉnh tề ôn nhu như ngọc, bàn tay ngọc như sương tuyết đang vịn cửa phòng, gương mặt tựa như mỉm cười nhìn hắn.

Nàng sao còn chưa ngủ?

Mạc Tà thực kinh ngạc, bộ dáng Mai Tuyết Yên giống như là đang cố ý chờ hắn.

Thiếp đoán được tối nay người sẽ tới.

Mai Tuyết Yên thản nhiên nói, lập tức buông tay ra, xoay người đi trở về, nói :

- Vào đi, đóng cửa lại.

Sau đó ngồi trên giường nói:

- Chàng hôm nay sao lại đến đây, muốn nói gì cùng thiếp sao?

Mạc Tà vuốt vuốt lỗ mũi, biết Mai Tuyết Yên trong lòng tức giận, liền khép nép nói:

- Ách, khụ khụ, đã lâu rồi không cùng nàng cùng nhau ăn bửa cơm, cho nên ta tự mình làm vài món ăn , hôm nay nhàn rỗi, hai ta hảo hảo cùng nhau uống một chén.(NB: trên hô nhà bếp dưới tự nhận mình làm a Tà quả là vô sỉ a)

Liền ân cần kéo qua bàn trà nhỏ trong phòng, sau đó từ trong không trung lấy rượu cùng thức ăn ra, nhất thời một mùi hương xông vào mũi khiến người khác không khỏi chép miệng.

- Chàng đêm khuya đến tìm, chỉ là vì muốn uống rượu thôi sao?

Mai Tuyết Yên trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười, trên mặt lạnh như băng, nói :

- Nếu vậy thì miễn đi, cũng không phải là chuyện gì quan trọng, hiện giờ đêm cũng đã khuya rồi, thiếp rất mệt, cần phải nghỉ ngơi. Chàng mau đi ra đi.

Xong, nàng mở trừng hai mắt, mỉm cười nói:

- Hay là, đến với tiểu Miêu cô nương của chàng đi, đến đấy mà hưởng thụ.

Mạc Tà xoa xoa sóng mũi cười khổ “ah” lên một tiếng, quả nhiên là Mai Tuyết Yên vẫn ghen tị.

Chỉ cần là nữ nhân, liền căn bản là không tồn tại người chân chính rộng lượng không ăn giấm.

Cam chịu là một chuyện, nhưng “ăn dấm” lại là một chuyện khác, hai chuyện này hoàn toàn không có khả năng nhập làm một.

Mai Tuyết Yên cố nhiên có thể vì Quân Mạc Tà làm rất nhiều chuyện, cũng có thể vì hắn chỉnh đốn trấn an tốt hậu cung, nhưng cái này

cũng không đại biểu, Mai Tuyết Yên cũng sẽ không ăn giấm. Nói cho cùng, Mai Tuyết Yên thủy chung cũng là một nữ nhân!

- Ách, ha hả, ta đây không phải là nhớ nàng sao

Quân đại thiếu Tà Chi Quân Chủ khí phách kia trong nháy mắt hoàn toàn biến thành kẻ a dua nịnh hót, biết vâng lời, nói:

-Xem ta này, Tiểu Tuyết Yên xinh đẹp như vậy, mấy ngày không gặp, nàng còn không hiểu ta sao, trong lòng ta không lúc nào là không muốn đến, mỗi ngày ta đều ngủ không yên?

- Ta còn không biết chàng sao? Quân đại thiếu gia chàng có thói quen là luôn nói những lời nói dối này! Những lời này, chàng đi dụ dỗ Tiểu Nghệ cùng Yên Mộng Khả Nhi còn có thể, chàng cho rằng những lời nói dối này của chàng ta sẽ tin sao?

Mai Tuyết Yên nhướng mày, lãnh đạm nói:

- Những thứ khác không nói, chính là bốn món ăn này. Chàng lại dám nói là một mình chàng làm? Thật là hảo thủ nghệ a, thụ sủng nhược kinh, xin miễn thứ cho kẻ bất tài rồi!(NB: đây gọi là tự vác đá đập chân mình a)

Mạc Tà lúng ta lúng túng há hốc mồm, buông buông tay, rốt cục chán nản cúi đầu, nói:

- Đây không phải là do không có thời gian sao.

Ngữ khí u oán, giống là tiểu tức phụ bị khi phụ vậy.

Mai Tuyết Yên suýt nữa cười ra tiếng, nhưng lại biết đây là người này làm trò hề, mong mình mềm lòng, lúc đó sẽ nhẹ nhàng bỏ qua cho; mình sao chịu cứ như vậy mà buông tha hắn? nên Lạnh lùng nói:

- Nếu là chàn thật có thành ý, vậy thì tự mình đi làm mấy vài món ăn , mùi vị dù có được hay không, chỉ cần là người tự mình xuống bếp,

thiếp liền cùng người uống một chén thì có ngại gì. Nếu là không có phân tâm ý kia. . . Quân chủ đại nhân mời ngài trở về đi, đã khuya lắm rồi.

Mạc Tà vội vàng gật gật đầu như gà mổ thóc:

- Không thành vấn đề! Không phải chỉ là chút thức ăn thôi sao, cho dù là đại tiệc Mãn Hán, Bổn thiếu gia cũng có thể làm dễ như trở bàn tay. . .

Ngay sau đó sưu một tiếng liền không còn bóng dáng, đã đi làm cơm.

Chỉ còn lại một mình Mai đại tỷ buồn bực, thỉnh thoảng cau mày nói thầm:

- Cái gì là bửa tiệc Mãn Hán? Đây là cái gì?

Cũng không qua bao lâu, Quân đại thiếu gia lần nữa tiến vào Tuyết Yên tiểu trúc, tay vừa lộn, giống như làm ảo thuật xuất ra tới bốn món ăn, nóng hôi hổi, bề ngoài lại không kém, mặc dù còn không bằng đầu bếp nổi danh, nhưng sắc hương đủ cả, thật là không kém.

Mai Tuyết Yên nhưng vẫn gương mặt lạnh lùng, bình tĩnh nhìn Quân Mạc Tà đùa bỡn trách móc, đối với thủ đoạn "thần diệu " này của Quân đại thiếu gia, đổi lại là Độc Cô Tiểu Nghệ hay hoặc giả là Hàn Yên Mộng có thể sẽ bị khuynh đảo ngay, nhưng đã sớm tập mãi thành thói quen hơn nữa biết rõ nội tình Mai đại mỹ nhân như thế nào sẽ để ý, không chừng chính là từ trong cái không gian thần dị kia lấy ra, cần gì tiếc nuối!

Lấy ra hai chén rượu, Quân Mạc Tà ân cần rót đầy rượu ngon, thở dài nói:

- Ngày tốt cảnh đẹp, đối diện giai nhân, vui mừng đối ẩm, chính là một chuyện sảng khoái của nhân sinh a. Tuyết Yên, làm sao vậy, sao bộ

dạng nàng giống như không có hứng thú vậy? Người nào chọc tới Tuyết Yên của ta rồi, nói cho phu quân, phu quân vì ngươi ra mặt!

Mai Tuyết Yên nghiêm mặt nói:

- Rượu tự nhiên là rượu ngon, quân chủ đại nhân đích thân ủ dĩ nhiên là thiên phẩm rượu ngon, há có thể không phải là rượu ngon sao? Bất quá vị tất đã có giai nhân, so với những thứ thanh xuân xinh đẹp kia, ta chính là một quái dị thiếu phụ luống tuổi có chồng, một thiếu phụ luống tuổi có chồng cao hứng hay không thì có gì trọng yếu, làm phiền quân chủ đại nhân quan tâm, thụ sủng nhược kinh, thụ sủng nhược kinh a. . .

Đừng xem Mai Tuyết Yên ngoài miệng thì nói “Thụ sủng nhược kinh " xem ra trong nụ cười lại có vẻ lạnh lùng nhưng cũng là càng lộ vẻ mê người!

Mạc Tà kinh ngạc mà nói:

- Ai? Nếu là nói bảo bối Tiểu Tuyết Yên của ta là quái dị thiếu phụ luống tuổi có chồng, như vậy có thể gọi nàng là 'Thiên tư quốc sắc quái dị chi dung, dáng vẻ tuyệt thế giai nhân thiếu phụ luống tuổi có chồng, rồi Tuyết Yên a, không phải vi phu phê bình nàng, khiêm nhường quả thật là mỹ đức, nhưng quá độ khiêm nhường chính là dối trá rồi, đây không tốt lắm a, mồm mép lém lỉnh, thật là người chết cũng có thể bị ngươi nói thành sống!

Mai Tuyết Yên rốt cục xì một tiếng nở nụ cười, đem ly rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, gương mặt lạnh lùng nháy mắt nổi lên một tầng ửng hồng, hắn là càng thấy tuyệt lệ mỹ sắc.

Cuối cùng cũng qua quan mây mưa tạnh, Quân đại thiếu trong lòng thở dài ra một hơi.

Kế tiếp, hai người ngươi một ly ta một ly đối ẩm, không bao lâu sâu đã đem vò rượu kia uống hết.

Đêm dài vắng vẻ, trăng thanh gió mắt, ánh nến lập lòe, bóng người lay động.(NB: cô nam quả nữ chẹp)

Hai người trừ lúc đầu còn nói mấy câu cười đùa, sau đó không có ai mở miệng nữa, cũng không phải là không có lời nào để nói, mà là giờ phút này hai người đang say đắm loại không khí ấm áp này, thật là không muốn đem phá vỡ nó. Chỉ là một ánh mắt, một thủ thế, song phương đã có thể lập tức hiểu rõ đối phương muốn nói điều gì, muốn làm gì. . .

Loại tâm thần giao hòa cảm giác này quả nhiên là làm người ta mê say, hai người không hẹn mà cùng hưởng thụ loại không khí làm say lòng người hiếm có này.

Vẻ mặt Mai Tuyết Yên càng ngày càng lộ vẻ nhu hòa, gương mặt trắng noãn như ngọc, vốn là nhàn nhạt đỏ ửng giờ phút này trong lúc bất tri bất giác tăng lên rất nhiều, ánh mắt ôn nhu, sóng mắt như say, tình ý liên tục.

"Ba " một tiếng vang nhỏ, đem vò rượu trên bàn rơi xuống đất, Quân Mạc Tà xuất thần mỉm cười nói:

- Chỉ một đêm nay, đủ có thể say một kiếp! Nếu là trăm năm về sau, ngàn năm sau hai ta còn có thể ngồi đối diện thề này mà uống, khi đó, ta tin rằng cảm giác so với hiện tại còn tốt hơn gấp vạn lần.

Mai Tuyết Yên sóng mắt lưu chuyển, mỉm cười nói:

- Nhất định sẽ có, đôi ta đời đời kiếp kiếp không phân ly, trăm năm ngàn năm, cũng vẫn như hôm nay.

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ câu ca của Quân Mạc Tà: Tối nay nhất ẩm, đủ có thể say một kiếp nầy.

Đúng vậy, tối nay say, tình hình thực tế tối nay, buổi nói chuyện tối nay, đủ có thể làm cho mình kiếp nầy không quên!

Mai Tuyết Yên ngọt ngào nở nụ cười.

Mạc Tà thở ra một hơi thật dài, giống như trước hết sức thỏa mãn nói:

- Tối nay, tinh thần tối nay thật tốt, “Kim dạ tinh thần kim dạ phong, tuyết yên tương bạn lưỡng tình dung; thân vô thải phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm tị tuyết yên ”

(NB: tác giả dựa theo 2 câu trong chùm thơ vô đề của Lý Thương Ẩn để viết, mình xin trích nguyên văn bài thơ:

無題其一 Vô đề kỳ nhất

李商隱 Lý Thương Ẩn

昨夜星辰昨夜風,

畫樓西畔桂堂東。

身無綵鳳雙飛翼,

心有靈犀一點通。

隔座送鉤春酒暖,

分曹射覆蠟燈紅。

嗟余聽鼓應官去,

走馬蘭臺類轉蓬。

Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong,

Họa lâu tây bạn quế đường đông.

Thân vô thái phượng song phi dực,

Tâm hữu linh tê nhất điểm thông.

Cách tọa tống câu xuân tửu noãn,

Phân tào xạ phúc lạp đăng hồng.

Ta dư thính cổ ưng quan khứ,

Tẩu mã lan đài loại chuyển bồng.

Dịch thơ :

Vô đề 1

Đêm trước trăng sao tạc gió lồng,

Họa lầu tây mé quế đường đông.

Thân không diễm sắc đôi vờn vẫy,

Dạ chất tinh anh nhất tỏ thông.

Cách dãy nâng vòng chung rượu ấm,

Chia bên nhắm đổ ngọn đèn hồng.

Mấy ôi nghe trống nhà quan dậy,

Ngựa quất đài lan tựa mớ bòng.) (Tại hạ mạn phép làm thơ con cóc ae nào có bài hay hơn có thể nhắn tin hoặc vào mục luận đàm post để mình sửa nhé

Đêm nay gió lạnh sao gầy

Tuyết Yên làm bạn lường tình hợp dung

Thân không phụng đẹp cánh hồng.

Sừng tê, tâm có tì hiềm Tuyết Yên)

nàng thật đẹp, cũng thật tốt ! Kiếp nầy có thể có nàng, thật sự là Quân Mạc Tà ta đã tu mấy kiếp!

Mai Tuyết Yên thâm tình nhìn hắn, nhẹ giọng nói:

"Kiếp nầy có thể làm nữ nhân của chàng, không phải là phúc khí của ta. . . Chúng ta nếu tri tâm lẫn nhau, còn nói chuyện này để làm gì?

Trong lòng Mạc Tà nhịn không được vương tay ra, nắm lấy ngọc thủ, nhẹ nhàng vút ve, giống như cầm một thứ trân bảo gì đó, mãi yêu thích không buông.

Mai Tuyết Yên thân thể mềm mại, yêu kiều rên rỉ:

- Mạc Tà chàng biết không? Chỉ có ở thời khắc này thiếp mới dám xác định trong lòng chàng chỉ có một mình thiếp.

Trong lòng Mạc Tà không khỏi chấn động, ý nghĩ - yêu thương càng đậm, ý thương tiếc áy náy cũng tăng lên, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo thon của nàng, nâng lên khuôn mặt quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyệt của Mai Tuyết Yên lên nhìn mình, hai mắt nhìn thật sâu vào trong mắt nàng, nói:

- Tuyết Yên, ta

Đang muốn mở miệng nói chuyện, đôi môi lại bị hai ngón tay ngọc che lại, Mai Tuyết Yên ôn nhu nhìn hắn, nhẹ khẽ lắc đầu:

- Thiếp biết chàng muốn nói gì. Nhưng chàng cái gì cũng không cần nói. Thiếp hiểu, đời này kiếp này, hai người chúng ta không nên đối với đối phương nói lời xin lỗi, không cần, chân chính không nên?

Trong lòng Quân Mạc Tà một trận kích động, bỗng nhiên cúi đầu, hung hăng hôn lên đôi môi hoa thơm của Mai Tuyết Yên..

Lần này, Mai Tuyết Yên cũng không có làm ra chút kháng cự nào, ngược lại còn nhắm đôi mắt lại, ngửa mặt uyển chuyển, dưới chân cũng khẽ kiễng lên, rúc vào trong lòng người yêu, mặc kệ hắn muốn làm gì.

Đôi cánh tay ngọc, cũng hơi hơi do dự một hồi, mới chậm rãi nâng, nhẹ nhàng ôm lấy cổ Quân Mạc Tà...

Hương thơm thoang thoảng, nước miếng ngọt ngào Mai Tuyết Yên chỉ cảm giác cả người giống như đột nhiên không có sức lực, cả người phiêu lãng như lọt vào sương mù, trong lúc nhất thời tựa hồ cái gì cũng cũng không thể suy tư. . .(NB: ae dự đoán chuyện gì sẽ xảy ra nào)

Chẳng qua là cảm giác được có một đôi bàn tay to nóng, đang vuốt ve trên người mình, chỉ cảm thấy hai bàn tay to kia vuốt tới chỗ nào, nơi đó liền nổi lên một trận nóng rang khó tả, giống như là một loại tư vị, làm cho tinh thần người ta không thuộc về mình, cả người vô lực. . .

Mạc Tà giống như đang cầm một khối tuyệt thế trân bảo, nâng thân thể yểu điệu mềm mại của Mai Tuyết Yên lên, ánh mắt sáng quắc nhìn trong mắt nàng, tựa hồ như có một ngọn lửa nóng bỏng.

Bị ngọn lừ này thiêu đốt Mai Tuyết Yên hô hấp dồn dập, đôi mắt nhắm chặt.

- Tuyết Yên, ta, có thể chứ?

Hơi thở Mạc Tà cũng là cực nóng, phà hơi trên khuông mặt kiều diểm của Mai Tuyết Yên

"ưm.." Mai Tuyết Yên trong mũi phát ra một tiếng rên khẻ, tựa hồ là **, tựa hồ là kháng cự...

“ưm...” Đây rốt cuộc là ý tứ gì?

Đại thiếu không hiểu, nhưng hắn hiện tại cũng không cần phải hiểu, hắn chỉ cần hành động, hắn đã hành động!

Hơi cúi thân, đem thân thể mềm mại của Mai Tuyết Yên ôm vào trong lòng, bế lên, cúi đầu, hai người bốn con mắt vẫn đang nhìn nhau lấy, tựa hồ dung nhập lại làm một, mà dưới chân từng bước từng bước hướng bên giường đi , Mai Tuyết Yên hô hấp càng ngày càng gấp, cánh

mũi dồn dập mấp máy, mặt cũng là càng ngày càng hồng, hai con mắt uông uông nhìn lấy Quân Mạc Tà, rốt cục xấu hổ mà nhắm mắt lại, quay đầu san một bên "Tiếp hay dừng đây… Tiếp hay dừng đây " cái vấn đề này cứ quấn lấy ta "Ô. . . Thật là rồi rắm. . .(NB: ae chờ đợi phần sau)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 391: Mai Tuyết Yên! Ta Hận Ngươi!

Một bước cuối cùng...

Mạc Tà nhẹ nhàng đem mỹ nhân đặt lên giường. Mai Tuyết Yên ngân khẻ một tiếng, đang muốn mở to mắt... Ngay sau đó, một đôi môi nóng rực đã phủ trùm lên vẩng trán nàng...

Mi mắt Mai Tuyết Yên nhấp nháy mấy động nhưng rốt cuộc lại không mở mắt ra, cả người dường như đông cứng lại...

Đôi môi mềm mại, mang theo hơi thở nóng bỏng như muốn hòa tang người khác ra, cứ nhẹ nhàng chậm rải đi xuống, hôn từ trán xuống mắt rồi đến mũi, hôn lên khắp khuôn mặt tuyệt sắc của nàng...

Mai Tuyết Yên không một chút kháng cự, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bộ dáng hoàn toàn hợp tác, trong miệng vô ý phát ra từng tiếng rên rỉ... Mỹ nhân chỉ cảm thấy đôi môi nóng bỏng kia cứ từ từ đi xuống, rốt cục bắt được môi anh đào của mình, sau đó lại mạnh mẽ quấn chặt môi nàng.

Mà đôi ma thủ kia thì lại tùy ý sờ loạn trên khắp người mình, đi đến nơi nào thì y phục nơi đó dứt khoát được bóc ra.

Đôi môi Mạc Tà lại đi thẳng xuống phía dưới, dần dần tới cổ, sau đó tới xương quai, rồi xuống chút nữa… Liền chuyển đến phần đỉnh nhọn trên đồi tuyết trắng (BT: tới rồi, tới rồi). Quân Đại Thiếu há miệng ngậm chặc lấy hạt anh đào, chiếc lưỡi nhẹ nhàng linh hoạt đùa nghịch... (BT: đã bắt đầu chảy máu mũi rồi đấy)

Cặp chân thon dài của Mai Tuyết Yên đột nhiên khép chặt lại... Kiều khu mềm mại khẽ run rẩy nhưng thủy chung vẫn không mở mắt ra, cứ tùy ý cho người trong lòng khinh bạc...

Đột nhiên cảm thấy bên mình chợt lạnh, Quân Mạc Tà từ trên người nàng đứng dậy, đôi tay vẫn giữ chặc lấy cặp núi đôi đầy đặn kia... Ánh mắt hắn sáng rực, quét khắp trên cơ thể mềm mại hoàn mỹ của mỹ nhân tuyệt thế vô song này. Hay tay hắn tung lên, đem y phục của mình xả xuống...

Đến giờ phút này, Quân Đại Thiếu đã không còn chịu nổi, hắn cảm nhận được nếu cứ tiếp tục không phát tiết ra ngoài chỉ sợ có thể sẽ bị nổ tung mất. Ngay cả trình tự "Cởi" y cũng đều bỏ bớt, trực tiếp "Xả"... (BT: gấp lắm rồi... xả cho lẹ anh ơi)

Mai Tuyết Yên vẫn nhắm chặt mắt lại, lặng yên chờ đợi lần “xâm nhập” cuối cùng... Đột nhiên trong lòng có một chút hốt hoảng, sợ hãi khó nói lên lời. Ngay cả thực lực bản thân bây giờ đã đạt đến cảnh giới tuyệt đỉnh, nhưng dù sao Mai Tuyết Yên cũng chưa bao giờ trải qua loại chuyện này... Giờ phút này đối mặt với “xâm lược” của Quân Mạc Tà, trong lúc nhất thời dường như mờ mịt không biết làm sao.

Tâm trí nàng lại theo động tác của tình lang cũng từ từ bốc lên, cơ quan cảm giác toàn thân cũng trở nên nóng rực, bên trong rà rời. “Bản thân huyền công vô địch cái thế như vậy, thế mà trong thời khắc này lại hoàn toàn không có dất dụng võ.”

Mai đại mỹ nhân tay chân mềm yếu nằm ở trên giường, cảm giác có một thân thể ấm áp tráng kiện hướng về mình đè ép xuống. Mai Tuyết Yên cả người run rẩy, đầu ngón chân trắng nhỏ cũng cuốn cong lên...

Rốt cuộc, Quân Mạc Tà cả người khô nóng, thở dốc phì phò, không kìm nén được, xoay đầu Mai Tuyết Yên ngước lên, nhìn thật sâu vào ánh mắt nàng, thanh âm gấp gáp nói:

- Tuyết Yên… ta…ta… đến đây… (BT: đến... đến... đến rồi Đừng chảy máu mũi nha mấy bạn)

Đôi tay ngọc của Mai Tuyết Yên khẩn trương bắt lấy, trên mặt sớm đả đò ửng lên... không rên một tiếng... nhưng bộ ngực nàng lại phập phồng liên tục…

Mạc Tà rốt cuộc chịu không kiềm chế nổi, đang muốn tìm đường thẳng đến “đảo Long Hoàng”...

Đúng lúc này, Mai đại tỷ đột nhiên cảm nhận được một nổi sợ hải kịch liệt khó nói nên lời... Không hiểu sao mùi vị sợ hải lại tràn ngập toàn thân... kiềm chế không nổi hét lên một tiếng, thân mình khẽ lay động...

Quân Đại Thiếu toàn thân trần như nhộng, đau đớn vô cùng, ngã sấp ra giường, hai bàn tay to gần như vô lực bấu lấy giường, ngẩn đầu lên... Hai mắt màu đỏ, khóc không ra nước mắt... (BT: chuyện gì thế này)

Trên mặt giường lại xuất hiện một cái lổ (BT: chuyện là thế đấy), gống như bị một binh khí nào đó đâm thủng (BT: nhất trụ kình thiên)

Nam nhi không dễ rơi lệ, chẳng qua là vì chưa tới lúc thương tâm mà thôi! (BT:)

- A a a ... Chết ta...

Giờ phút này Quân Mạc Tà cơ hồ muốn khóc rống lên, giậm chân đấm ngực nói:

- Ta đã làm gì nên tội chứ, sao lại chơi ta như vậy hả trời? Cứu mạng...

Đại Thiếu hung hăn nện đầu xuống giường, phát ra từng tiếng thùng thùng.

- Ta thật sự đang sắp nổ tung mà…

Quân Đại Thiếu bị dục hỏa thiêu đốt nổi giận gầm lên một tiếng. Trong bi phẩn tới cực điểm, ánh mắt đỏ lên, theo bản năng phần dưới cứ dựng thẳng lên, quả thực muốn treo cổ ngay lập tức. (BT: vừa biên vừa cười muốn rụng rốn)

- Mai Tuyết Yên… Ta hận ngươi…

Vừa rồi Mai đại mỹ nhân còn ở trên giường, ngoan ngoãn như một con sơn dương đang chờ làm thịt, vậy mà vụt một cái đã không thấy đâu.

Thân pháp cực nhanh kia, quả là kinh thế hải tục. Thực lực độc bộ đương thời như Quân Mạc Tà cũng không bắt kip!

Hơn nữa, Mai đại mỹ nhân lựa chọn thời cơ biến mất quá ư là đúng lúc! Vừa lúc Quân Đại Thiếu sung ống sẵn sàng, đang muốn sốc thương lên ngựa tung hoành ngang dọc, ngay thời khắc chỉ mành treo chuông kia... Quân Đại Thiếu còn đang vô cùng phấn khởi thì... lại không thấy đâu!

Quả là “Bồng môn chích đãi vi quân khải, quân tương khai chi môn vô tung!” (DG: cửa chỉ còn đợi vua đến mở, khi vua đến thì cửa lại biến mất)

Đây là cái gì chứ?

Chính là muốn mạng người mà!

Tình thế bắt buộc, Đại Thiếu chỉ có thể một kích bổ nhào vào khoảng không, phần thắt lưng kia chính là như dây cung đang được kéo căn hết sức đột nhiên được thả ra... đúng là toàn lực tiến lên, căn bản là không kịp phanh lại... “Định Hải Thần Châm” đã dứt khoát đâm ra!!!

Mà cự ly này lại quá gần, căn bản là không cần phải nhắm, cơ hồ là bách phát bách trúng, trăm lần không trật. Vậy mà không hiểu sao lại có thể trượt mục tiêu được như thế.

“Phốc” - một tiếng vang nhỏ phát ra từ trên giường.

Quả là cần phải khích lệ một câu: “Quân Đại Thiếu không hổ là cái thế cao nhân, không phụ là Tà Quân Chủ, càng không tổn hao uy danh một đời bá chủ, cao thủ đứng đầu thiên hạ!”

Ngay cả chăn nệm cũng có thể bị một thương làm thủng một lổ to như trứng ngỗng như thế! (BT:)

Chiến tích bực này, cho dù là gia súc như trâu bò cũng phải líu lưỡi trợn mắt há mồm mà nhìn cam bái hạ phong mà thôi!

Chim uyên ương hí thủy trên gối đầu, một con cả người trắng như tuyết hai mắt đăm đăm nhìn vào lổ thủng thật lớn khi Quân Đại Thiếu xoay người đứng lên, cái đuôi như vô thức lắc lắc... trên trán từng giọt mồ hôi như hạt đậu không ngừng rơi xuống...

• Trời đất ơi, tại sao lớn như vậy?... (BT: cái đoạn này là tác giả muốn chơi khăm chú Tà thôi)

Nguyên lai Mai Tuyết Yên Mai đại tỷ tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, lại có thể khôi phục thành hình thái nguyên thủy nhất...

Một đại mỹ nhân hoạt sắc sinh hương đột nhiên biến thành một Tuyết Thần Hạc, cái này... Có thể là một khái niệm sao? Nếu là như thế này còn có thể bắn trúng bia, mới thật sự là kỳ quặc quái gở mà!

Không phải thuật bắn súng của Quân Đại Thiếu không chuẩn, mà là do mục tiêu... rất ư là thái quá kia!

Cũng không trách Quân Đại Thiếu bi phẫn như thế.

Tin rằng bất kỳ nam nhân nào gặp phải chuyện như thế này cũng là khóc không ra nước mắt...

Ngay cả từ cổ chí kim, Đại Thiếu gia tuyệt đối mạnh mẽ, đối mặt với biến cố như vậy, vẫn là muốn khóc không ra nước mắt!

Biến cố này thật là rất bá đạo! Rất sắc bén! Rất ngoài ý muốn! Rất xấu hổ!

Mạc Tà trên trán nổi gân xanh, nghiến răng nghiến lợi nhìn Tuyết Thân Hạc trên gối, thở hồng hộc, ánh mắt dữ tợn, không khí nanh ác muôn dạng:

- Mai Tuyết Yên! Ngươi muốn mưu sát chồng sao? Ngươi biến trở về cho ta! Nhanh chóng biến trở về cho ta!

Hóa thân thành hình thái nguyên thủy, tiểu thú Mai Tuyết Yên còn đang rất ngập ngừng nhìn "của" hắn, ánh mắt kinh ngạc, động tác rất nhỏ, nhưng kiên quyết lắc đầu.

"Đồ chơi kia thật sự thật là đáng sợ! Cực kỳ quá cở rồi! Mình căn bản là không cách nào thừa nhận! Chỉ nghĩ thôi cũng muốn sợ hãi vạn phần, nói gì tự thân nếm thử! Không được, nếm thử không được!"

Tung hoành Thiên Địa, đối mặt vô số kẻ thù mạnh mẽ, đối mặt sinh tử đại nạn cũng chưa bao giờ từng lộ vẻ e sợ. Lần đầu tiên trong đời từ đấy lòng lộ ra ý tứ khiếp đảm, chưa chiến đã sợ, chưa chiến đã hàng!

- Biến trở về! Nhanh biến trở về a! Ngay lập tức, ngay lập tức!

Mạc Tà lần thứ hai cúi đầu mở miệng nhe răng rít gào một tiếng.

Thật sự không được, phía dưới càng ngày càng lộ vẻ nghẹn trướng đến khó chịu, hơn nữa càng phát ra vẻ dữ tợn đáng sợ. Cứng rắn đến mức này, Quân Mạc Tà tin tưởng: "Nếu là giờ phút này dùng thần kiếm Viêm Hoàng Huyết chém cây gậy kia... Chắc hẳn Viêm Hoàng Huyết sẽ tét ra một lỗ hổng lớn!" (BT: vãi chú Tà)

Nếu có đủ chiều dài, cái hạ xuống vừa rồi kia, không chừng có thể đâm thẳng từ trời xuống tới hoàng tuyền!

Mai Tuyết Yên sợ hãi lắc đầu, trong lòng chẳng qua là đang suy nghĩ: "Cũng không biết ngày đó Quản Thanh Hàn cùng Miêu Tiểu Miêu hai

người là thế nào thừa nhận được đây? Đây. . . Cũng quá dọa người rồi! Quả thực chỉ nghĩ qua đã sợ, chuyện này, hay là tạm thời không nên mạo hiểm cho thỏa đáng, chờ điều tra rõ ràng rồi hãy nói cũng không muộn!”

- Tuyết Yên, ngươi chính xác là muốn mưu sát chồng mà! Ta muốn chết! Ta thật sự muốn chết! A a a. . .

Đại thiếu ngửa mặt lên trời rống giận, trán nổi đầy gân xanh co giật, ánh mắt dữ tợn, thở hồng hộc kịch liệt, hai bàn tay to cũng không biết là tức giận hay là cấp bách lại đang kịch liệt run rẩy!

- Ngươi còn không lại đây cho ta sao!

Rốt cục nhịn không được, Quân Đại Thiếu ôm đồm tới.

Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng nhảy dựng, tức thì né tránh.

Sau khi nàng đả khôi phục nguyên hình, thân pháp càng tăng thêm, tốc độ đâu chỉ tăng cường gấp đôi? Quân Đại Thiếu mặc dù cũng lấy tốc độ tự cho là siêu phàm của mình, nhưng đối mặt với Mai Tuyết Yên lúc này, cũng là trăm triệu lần không thể làm gì được.

- Không gian giam cầm!

Cuối cùng Đại Thiếu đành xuất ra thủ đoạn. Trực tiếp lấy tu vi Phá Toái Hư Không phát ra không gian giam cầm cấp độ cao nhất. Trực tiếp đem cả gian phòng ngưng tụ thành một, sau đó dù khó chịu vẫn ung dung đem thân thể nho nhỏ của Mai Tuyết Yên bắt lấy, đặt ở trước mắt mình.

- Biến...hay... không biến...?

Đại Thiếu bỗng nhiên nước miếng bay tứ tung, nhìn đôi mắt đen bóng trước mặt.

- Ngươi... Sắc mặt làm ta sợ hãi...

Thân đã trên tay người, Mai Tuyết Yên đành phải xin tha thứ.

- Cứ biến trở lại rồi hãy lo lắng tiếp!

Đại Thiếu thở phì phò, bàn tay to đánh một phát vào trên cái mông kia... Cảm xúc này... Thật sự là bó tay: lại làm cho dục hỏa dưới bụng không ngờ càng tăng lên.

Tiễn đã rời cung sao quay đầu!

Đại Thiếu hiện tại đã là xứng với danh xưng xấu hổ ‘đao khó vào vỏ’ rồi! Nếu như không phải là Mai Tuyết Yên giờ phút này đã khôi phục nguyên hình chỉ sợ đã trực tiếp nếm trải Bá Vương ngạnh thượng cung rồi, đâu có cần nói nhảm nhiều như vậy.

- Ngươi giam cầm cả không gian, ngươi muốn ta biến trở về như thế nào đây?

Mai Tuyết Yên ủy khuất nói.

Mạc Tà ngây người một lúc, vội vàng giải trừ không gian giam cầm, quát:

- Lập tức! Mau đó...

Lời còn chưa dứt, Mai Tuyết Yên đã hóa thành một đạo lưu quang, lấy khí thế nhanh như chớp đoạt cửa mà đi. Giờ khắc này tốc độ tuyệt đối vượt xa tốc độ cực hạn bình thường của Mai đại tỷ!

Tinh tưởng dù cho nàng có đạt tới cấp n cũng không thể đạt đươc tốc độ như lúc này!

Tốc độ cực kỳ nhanh bỏ xa mọi sinh linh trên thế gian. Cực nhanh chăn? Cũng không phải!

Chỉ có thần tốc mới có thể hình dung tốc độ này, phải là thần tốc độ mà!

Đối mặt tốc độ như thế dù là lấy tu vi của Quân Mạc Tà, cũng chỉ kịp mở trừng hai mắt, liền không thấy gì.

Sau đó. . . còn có cái gì sau đó, Quân Đại Thiếu hoàn toàn bi kịch rồi!

- Mai Tuyết Yên...

Mắt choáng váng, Quân Mạc Tà bi phẫn muôn dạng rống to lên:

- Ta hận ta và ngươi, hận ngươi, hận ngươi, hận ngươi, hận ngươi…

Sau đó "phành " một tiếng, ngửa mặt té ngã xuống giường, phía dưới vẫn thẳng tắp đứng vững, nhất trụ kình thiên liên tục co giật!

Đại Thiếu thật sự muốn khóc...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 392: Nàng Biến, Chẳng Lẽ Ngươi Cũng Có Thể Biến!

Ai có thể lường trước được, tràng diện ôn nhu như thế, không khí lãng mạng như vậy… cư nhiên lại có một kết cục như vậy? Quân đại thiếu từ trên giường ngẩng đầu dậy, nhìn thấy tiểu huynh đệ phía dưới vẫn còn uy vũ bất khuất, bộ dạng súng đạn sẵn sàng, thì khóc không ra nước mắt:

- Người cũng đã đi rồi, ngươi còn không thành thật… Muốn làm gì?

Lý trí là một chuyện, nhưng ngọn lửa ** như đã bốc lên đến cực điểm, như thế nào có thể tiêu trừ? Lý trí gì cũng vô ích a!

Đại thiếu thống khổ rên rỉ hai tiếng, con ngươi loạn chuyển, hiện giờ cô nàng Miêu Tiểu Miêu kia nhất định không thể chịu đựng… Đến Độc Cô Tiểu Nghệ bọn họ, khụ khụ, còn chưa có cái kia, cũng chịu không được, cuối cùng chỉ có…

Mạc Tà hàm răng cắn lại, “Chợt” một tiếng, liền dứt khoác đẩy cửa, vội vàng mà đi. Trong lòng nóng như lửa đốt, bất quá cũng không xem là hoàn toàn mất đi lý trí, cuối cùng vẫn còn nhớ rõ trên lưng quấn quanh một nửa tấm khăn trải giường…

Lúc này Quản Thanh Hàn đang mơ màng ngủ trong phòng, hơn nửa đêm, không ngủ thì mới là quỷ đó!

Đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, Quản Thanh Hàn không khỏi cả kinh,vội vàng xuống giường. Quản Thanh Hàn lúc này không còn như trước, một thân huyền công cũng đã đạt đến tôn giả cảnh giới,

tâm tính tự nhiên trầm ổn hơn xa lúc trước. Đối mặt với biến cố bất ngờ, cũng không hề kinh hoảng, nhưng không đợi nàng lên tiếng, chợt thấy một thân ảnh lướt qua trước mặt, thân thể cường tráng trần trụi của Quân đại thiếu, hông quấn khăn trải giường, hai mắt đỏ bừng xuất hiện trước mặt.

- Mạc Tà, ngươi… Ngươi làm sao thế?

Quản Thanh Hàn, Quản đại mỹ nhân kinh ngạc một tiếng, thân thiết hỏi han. Nói xong mới ý thức được mình cũng chỉ mặc một bộ đồ ngủ đơn giản…

- Thanh Hàn…

Mạc Tà nhìn thấy nửa người phía trên lả lướt yểu điệu vô cùng của Quản Thanh Hàn, ùng ục nuốt liền mấy ngụm nước bọt(ta cũng nuốt đây này), ánh mắt chăm chú nói:

- Ta rất nhớ nàng, thật sự rất nhớ nàng…

Quản Thanh Hàn xấu hổ vô cùng, khuôn mặt đỏ hồng lúng túng hỏi:

- Ngươi làm sao vậy?

Liền cẩn thận quan sát sắc mặt của hắn, đột nhiên cả kinh:

- A? Ngươi không phải lại trúng ** nữa chứ?

Không thể không nói, tình huống hiện giờ của Quân đại thiếu cùng với lần trước trúng ** giống nhau như đúc! Thậm chí còn hơn lúc trước, ** tự phát bành trướng đến cực điểm, quả thật là khoa trương hơn một chút…(ai quên thì đọc lại chương 161 quyển 3 nhé)

- Thanh Hàn ta rất nhớ nàng, ta…

Đại thiếu cũng không nhiều lời trực tiếp vồ tới, ôm chầm lấy nàng, đem cả người nàng áp xuống giường, “chợt” một tiếng há mồm chặn lấy

môi thơm của nàng, hai tay cũng không nhàn rỗi, thuần thục bắt đầu giở trò, cởi hết y phục trên người nàng…

Hành động này! Không kịp để cho Quản Thanh Hàn có chút thời gian phản ứng…

- Ngươi … Ngô ngô… Ngươi làm sao thế?

Quản Thanh Hàn vừa sợ vừa giận vừa xấu hổ, cật lực né tránh hung nhân này hôn, nhưng cảm thấy thân thể chính mình không tự chủ được nổi lên phản ứng…

- Ta muốn nàng… ta rất muốn nàng, ta rất khao khát nàng, nàng cho ta đi…

Mạc Tà nói năng lộn xộn, thận chí đứt quãng, bởi vì môi kia ngoài việc nói chuyện, còn có một công dụng lớn hơn nữa…(:131: tác dụng phi thường lớn)

"... Thả lỏng..."

Giờ phút này như sắc lang chiếm lĩnh, dâm côn phụ thân, so với sắc quỷ còn hung ác hơn…(NB: mềnh thích :180:)

Quản Thanh Hàn thở gấp từng hơi, giãy dụa, kháng cự lên, nhưng cũng không thoát khỏi cảnh bị lột trần như nhộng…

- Buông ta ra…

Quản Thanh Hàn thở tức giận xấu hổ nói.

- Buông nàng ra… không bao giờ!

Mạc Tà cười bí hiểm:

- Nàng ta có thể biến thân… Chẳng lẽ nàng cũng biến được? Nàng nếu biến được, thì biến cho ta xem đi nào…

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất hắn tìm đến Quản Thanh Hàn, cho nên Quân đại thiếu cũng không đi tìm Xà Vương Thiên Tầm… Ai biết nha đầu kia có hay không ở trong lúc quan trọng nhất cũng đột nhiên biến thành một con bạch xà nhỏ nhắn? Nếu mình tiếp tục không bắn trúng bia một lần nữa thì thật không còn mặt mũi để sống nữa, tiểu huynh đệ thế nào cũng đình công thôi? Không còn sử dụng được…

Thật là muốn chơi ta a…

Quảng Thanh Hàn hoàn toàn không hiểu được ẩn ý trong lời nói người này, vẫn như trước ra sức kháng cự, nhưng lực kháng cự càng ngày càng nhỏ, đồng thời trong thân thể một ngọn lửa vô hình bùng cháy lên, tinh thần trở nên hỗn loạn, cả người mất hết sức lực, chỉ kịp hỏi thêm một câu:

- Ngươi rốt cuộc bị làm sao vậy… Sao?, a…

Đại thiếu không hề giải thích, áp tại trên thân hình hoàn mỹ kia, một trận giáp lá cà thảm thiết chính thức mở ra…

Đột nhiên bị tập kích, khuôn mặt Quảng Thanh Hàn tái đi, lập tức kêu lên một tiếng mồ hôi trên trán tuôn ra, thân thể mềm mại run lên ôm chặt lấy Quân Mạc Tà, cầu xin nói:

- Khi phụ ta đi…

Nghiêm túc mà nói, lần này mới chân chính là lần đầu tiên của Quảng Thanh Hàn! Lần trước tuy là bị cưỡng bức phá thân. Nhưng lúc đó Quân Mạc Tà hoàn toàn không biết lại mãnh liệt như vậy…

Hơn nữa đã qua thời gian lâu như vậy…

Quản Thanh Hàn cũng thật không ngờ, lúc này đây vẫn như thế…

Mặc Tà ôn nhu dừng lại một lát, đem khuôn mặt Quảng Thanh Hàn ôm thật sâu vào trong lòng, hắn rốt cục cũng thở dài một hơi. Dù sao đã đi vào rồi… cũng không cần khẩn cấp như vậy…

Rốt cục, toàn thân Quản Thanh Hàn cũng chậm rãi mềm nhũn ra…

Mạc Tà bắt đầu cẩn thận di chuyển… Càng ngày…

Khụ khụ… lượt bớt nơi này năm mươi vạn chữ… (trích nguyên văn tác giả)(NB:. Ta kháo đang đoạn hay :16:)

Một đêm đi qua…

Quản Thanh Hàn từ lúc mới bắt đầu mất tự nhiên, kháng cự giãy dụa, càng về sau bắt đầu nghênh hợp, hưởng thụ sau đó càng lúc càng vô lực, cầu xin tha thứ, chống đỡ không nổi… Đến cuối cùng xụi lơ như bùn, nằm yên không thể nhúc nhích, mặc cho hắn làm việc…

Giống như trong cuộc sống, nếu không thể kháng cự lại được, thì lựa chọn hưởng thụ là tốt nhất…

Mặt trời đỏ rực từ đằng đông mọc lên!

Đại thiếu rốt cục cũng đình chỉ hành động của mình, thỏa mãn từ trên thân thể mềm mại Quản Thanh Hàn đi xuống, ôm thân thể mềm mai nhơ nhớp đầy mồ hôi, hai tay lên xuống phủ lấy đồi núi trên người nàng, thanh âm mơ hồ thỏa mãn nói:

- Trời sáng rồi… Ngủ đi.

Trời đã sáng ngủ đi. Đây là cái gì khái niệm?

Đáng thương Quản đại mỹ nhân trong một đêm bị sắc lang này thảo phạt chết đi sống hơn mười lần, lúc này ngay cả há mồm mắng hắn một câu cũng không ra hơi, chỉ hơi đảo đảo cặp mắt trắng đục, cứ như vậy ở trong lồng ngực hắn mệt mỏi thiếp đi…

Lúc vừa chợp mắt, nàng chỉ còn một ý nghĩ: "Ngưu bức a! Lần sau… nếu có thể tuyệt không một mình đối mặt với hắn, thật là đáng sợ …"

Không thể không thừa nhận, Mai đại mỹ nhân lâm trận lùi bước chính là đã dự đoán trước, tự nhiên là hiểu rất rõ!

Sáng sớm, Độc Cô Tiêu Nghệ cùng chúng nữ quây quần chuẩn bị ăn điểm tâm.

Từ khi chuyển đến nơi này, quan hệ mọi người ngày càng hòa hợp, hiển nhiên vì vậy liền hình thành nên thói quen cùng nhau ăn cơm.

La lỵ Khả Nhi có thói quen giúp mọi người sắp đặt bát đũa, sau đó nhìn thức ăn từng món mang lên, theo thứ tự là Độc Cô Tiểu Nghệ, Thiên Tầm, Linh Mộng công chúa…

Chúng nữ chờ thật lâu, mới thấy đại tỷ Mai Tuyết Yên nhẹ nhàng tiến vào, ánh mắt lướt qua, sau đó chậm rãi ngồi vào ghê chủ vị.

Chúng nữ không khỏi hồ nghi cẩn thận nhìn kỹ vài lần, tất cả đều cảm thấy có chút quỷ dị:

- Ngày hôm nay Mai đại tỷ, như thế nào lại có bộ dáng lén lút như vậy, tựa hồ như có tật giật mình, mang ý tứ sợ hãi…

Đây rốt cục là chuyện động trời gì?

Ở Tà Quân phủ chúng ta, lấy tu vị Mai đại tỷ, nhiều lắm cũng chỉ kém Mạc Tà nửa phần mà thôi, thực lực như thế, còn cần phải sợ hãi sao cho dù là Quân đại thiếu gia, nhìn thấy Mai đại mỹ nhân có vẻ ngoan ngoãn hơn!

- Ách, Tiểu Miêu muội muội bên kia ta đi qua nhìn xem.

Độc Cô Tiểu Nghệ chớp chớp đôi mắt, khóe miệng cong lên đầy vẻ nghịch ngợm, đồng thời mang theo một cỗ đắc ý cổ quái, đem khẩu khí của “người từng trải” nói:

- Có thể là đang ốm khụ khụ… Nàng tạm thời còn chưa rời giường… Ta đã phân phó người một lát liền đem mang qua cho nàng.

Mai Tuyết Yên trên mặt đỏ lên, khẽ ừ. Chúng nữ tự nhiên đều đoán tới Miêu Tiểu Miêu tại sao lại 'Không dậy nổi khỏi giường "

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ cổ quái đến cực điểm, từng khuôn mặt đỏ rực lên, dù sao tất cả mọi người nói này đều là xử nữ.

- Ngày hôm nay thật là kỳ quái, không những Mai tỷ tỷ khoan thai đến chậm, tại sao Thanh Hàn tỷ còn chưa đến chứ? Không nên a…

Độc Cô Tiểu Nghệ hoài nghi nói:

- Nàng luôn luôn là người đến sớm nhất? Ngày hôm nay sao lại như thế?

Vì sao a, Thanh Hàn tỷ tỷ không có khả năng không tới a…

Hàn Mộng Yên gãi gãi đầu, trên mặt lộ ra một mảnh nghi vấn.

Mai Tuyết Yên ho lên hai tiếng, nói:

- Có lẽ thân thể Thanh Hàn muội muội gặp khó chịu! Đợi lát nữa dặn phòng bếp làm cho nàng cái khác đi, chúng ta ăn trước. Ân, ăn xong rồi, ta lập tức đi vào bên trong Thiên Phạt sâm lâm, chuẩn bị cho việc xuất binh. Chủ yếu là tuyển chọn ra đầy đủ binh cường tướng mạnh, mới có thể đắc thắng trong Đoạt Thiên Chi chiến!

Mai Tuyết Yên vừa thốt ra, sắc mặt chúng nữ đều trở nên rất quái dị. Mai Tuyết Yên nói ra rất nhanh, hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên nàng nói ra không đợi người ta phản ứng, hơn nữa trong lời nói hình như đang muốn giải thích gì đó…

Còn nữa, Quản Thanh Hàn đã đạt đến cảnh giới tôn giả thân mình làm sao có thể đột nhiên khó chịu, tôn giả cao thủ không thể nói là bách bệnh bất xâm, nhưng cũng không sai biệt lắm, đây là cái gì khái niệm đây? Hôm nay hai vị đại tỷ này hình như có chút không thích hợp lắm?

- Ta cùng đi với đại tỷ.

Xà Vương Thiên Tầm chủ động xin đi giết giặc.

Muội nghĩ hay là chờ một lát đi, Thanh Hàn tỷ tỷ mỗi lần đều chờ chúng ta…

Độc Cô Tiểu Nghệ chần chờ nói:

- Nếu không ta đi gọi nàng dậy.

Mai Tuyết Yên khẽ nhíu mày, thầm nghĩ, ngươi nếu mà đi gọi nàng, chỉ sợ chính ngươi cũng không quay về được, đó mới thật là chính mình đem tới cửa, đem dê vào miệng cọp…

Nàng chắc chắn một trăm phần trăm, sở dĩ sáng hôm nay Quản Thanh Hàn chưa đến ăn cơm, tuyệt đối có quan hệ thật lớn với Quân Mạc Tà! Đêm qua hắn nhất định đã đến gian phòng của Quản Thanh Hàn, hắn đến Quản Thanh Hàn dĩ nhiên là khó chịu rồi, như vậy thật là thuận lý thành chương…

Vừa nghĩ đến đây, Mai Tuyết Yên không kìm lòng được liền chột dạ.

Nàng cũng cảm giác được đêm qua mình có chút không đúng, Quản Thanh Hàn trở thành con dê thế tội cho mình…

Tựa hồ đêm qua hắn bị mình biến thành mộ bộ dáng cực kỳ khó chịu, nhưng việc này không thể trách ta được, ai bảo đồ chơi hắn dọa người như vậy… (đồ chơi ai như vậy nên gọt bớt đi nha)

- Tên kia nhất định sẽ hận ta tới chết.

Nghĩ tới bộ dáng chật vật bụng dưới quấn quanh như tôm khô đêm qua của Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên liền không nhịn được cười…

Thật sự là chưa chuẩn bị tốt mà…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 393: Dê Đưa Vào Miệng Cọp…

Thật xin lỗi, cho ta thêm ít thời gian nữa đi, để ta chuẩn bị tâm lý…

Nghĩ đến đây, nàng mở mắt ra, nhìn về phía chúng nữ, Độc Cô Tiểu Nghệ đã không thấy đâu. Hiển nhiên là đi " Gọi Quản Thanh Hàn"

- Mọi người không cần chờ các nàng, chúng ta ăn trước thôi…

Mai Tuyết Yên mập mờ nói:

- Không chừng, lúc này Tiểu Nghệ cũng không về được đâu…(bị sắc lang ăn rùi :131:)

- Vì sao? Chẳng lẽ bệnh tình Thanh Hàn tỷ nặng vậy à? Liền lây sang Tiểu Nghệ muội muội sao?

Hàn Yên Mộng hai mắt mở to ngây thơ hỏi.

- Khụ khụ, lây bệnh? Nói như vậy cũng không sai biệt lắm…

Mai Tuyết Yên đỏ mặt, ngại miệng nói:

- Nếu ta đoán không nhầm, đêm qua Mạc Tà hiển nhiên là ở tại gian phòng Thanh Hàn muội muội rồi…

"Phốc…" chúng nữ đồng loạt phản ứng.

Mỗi người một biểu tình khác nhau. Nhưng trong thời khắc này, không hẹn mà gặp trong lòng mọi người đều cũng xuất hiện một ý tưởng: sau khi gặp được Thanh Hàn, nhất định phải lãnh giáo một chút,

tại sao có thể được Mạc Tà ưu ái, chỉ đến với nàng… Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Ý nghĩ này, trong lòng Mai đại tỷ có chút mãnh liệt hơn.

Thể chất Quản Thanh Hàn mạnh mẽ xa xa không bằng mình, nhưng nàng làm sao có thể chịu đựng được?

Điều này thật là kỳ diệu…

Qua loa cho xong, tâm tình mỗi người đều tiêu tán đi, Độc Cô Tiểu Nghệ quả nhiên vẫn chưa trở về (đi nấu cơm rồi)

Đến Mai Tuyết Yên kia, còn bị dọa cho chạy trối chết.

Mai đại tỷ cũng cảm nhận được cả đời mình chưa bao giờ sợ hãi như vậy…

Lại nói về Độc Cô Tiểu Nghệ đang hăng hái một đường hướng thẳng về phòng Quản Thanh Hàn, nhẹ nhàng đi đến. kỳ thực cũng không còn cách bao xa, nhưng ở nơi Quân đại thiếu gia tăng thổ lực vào, hiệu quả cách âm mỗi gian phòng đều cực kỳ tốt…, bang bang bang gõ cửa vài cái, bên trong không có chút động tĩnh nào.

- Chẳng lẽ lại ngủ say như vậy?

Độc Cô Tiểu Nghệ cắn môi, ánh mắt lóe lên một tia bất an:

- Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Nghĩ đến đây, đồng thời không ngừng gõ cửa…, sau một đêm thảo phạt Quân đại thiếu có thể nói là thư thái vô cùng, nghỉ ngơi một lát thôi, liền cảm thấy tinh thần mình khôi phục hoàn toàn, nhưng lúc này là sáng sớm – là lúc dương khí nam nhân cường thịnh nhất,nhưng hắn nhìn vào gia nhân bên cạnh vẫn đang vùi đầu ngủ say, thậm chí không ngờ Quản Thanh Hàn lại có thể phát ra tiếng ngáy nho nhỏ…

Xem ra tối qua nàng vô cùng mệt mỏi…

Bây giờ, hình như Quản Thanh Hàn chỉ sợ là không thể chịu được rồi…

Không thỏa mãn được, sắc lang này bất đắc dĩ thở dài, hai tay gối sau đầu, cứ như vậy mà nằm… Nhất trụ kình thiên thì cứ nhất trụ kình thiên đi, ai bảo công năng ngươi mạnh mẽ như thế?

Đang nhàm chán cùng bất đắc dĩ hết sức, đột nhiên tiếng gõ cửa bang bang bang từ bên ngoài vang lên.

Thần thức hắn đảo quam phát hiện người ở bên ngoài chính là nha đầu Độc Cô Tiểu Nghệ, mặt đầy lo lắng đùng đùng đập cửa.

Đại thiếu gia nhãn châu xoay động, lập tức vận khởi Âm Dương độn, đem thân thể chính mình trở thành hư vô, thoạt nhìn chỉ còn mỗi Quản Thanh Hàn ngủ say trên giường…

Vẫy tay một cái, cánh cửa vô thanh vô thức hé ra…

Độc Cô Tiểu Nghệ gõ cửa một lúc, trong lòng ngày càng lo lắng, càng cố sức mà đập, thầm nghĩ nếu tiếp tục không có động tĩnh gì, cũng chỉ còn cách phá cửa mà vào…

Ai ngờ vừa nghĩ dùng sức một chút, hai tay liền chạm vào khoảng không, ai nha một tiếng, cửa lại trực tiếp mở ra…

Cửa sao lại không đóng…?

Độc Cô Tiểu Nghệ kinh ngạc vô cùng, chớp chớp hai mắt nhìn lên giường…

Quản Thanh Hàn đang nằm ngủ như Hải Đường trong gió xuân đầy hương vị ngọt ngào.

- Thật sự là chưa rời giường…

Độc Cô Tiểu Nghệ lầm bầm nói. Sau đó vội vàng đóng cửa lại, nếu để người khác thấy được sẽ không hay cho lắm. trong lòng khỏi tức giận: Thanh Hàn tỷ tỷ ngủ còn không đóng cửa… Thật là bất cẩn!

Sau đó khẻ nhếch nhếch cái mũi nhỏ:

- Đây là hương vị gì? Tại sao lại kì quái như thế? Thật là khó chịu, …, nhưng cũng không nghĩ nhiều như thế, từng bước đi đến trước giường, nói:

- Thanh Hàn tỷ tỷ, giờ là lúc nào rồi, mà tỷ còn đang ngủ a, mọi người đều ở ngoài chờ tỷ ăn điểm tâm kìa…

Quản Thanh Hàn như không nghe thấy gì, tiếng ngáy nho nhỏ vẫn vang lên như trước.

Độc Cô Tiểu Nghệ nhăn mặt nhíu mày khẽ đưa tay xốc mền lên, buồn bực nói:

- Thanh Hàn tỷ tỷ, dậy dùng cơm nào…

Đột nhiên nàng “A” lên một tiếng, hai mắt mở to: bên dưới chăn Quản Thanh Hàn trần truồng như nhộng…

- Chẳng lẽ là hái hoa tặc…

Trong lòng nàng nổi lên hiện lên một ý nghĩ kinh khủng, sắc mặt Độc Cô Tiểu Nghệ nhất thời trắng bệch. Vô cùng kinh hoảng liếc nhìn xung quanh, xác định trong phòng không có một ai, lúc này mới hoảng hồn vội bước ra cửa, thò đầu ra cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó đóng cửa, lo lắng không yên, đứng còn không vững…

Suy cho cùng, nếu Quản Thanh Hàn quả thật là bị hái hoa tặc vũ nhục. như vậy thì tuyệt đối không thể để cho ngoại nhân biết đến. Này … Chuyện Này quá nghiêm trọng, nếu truyền ra ngoài, Thanh Hàn tỷ tỷ sao mà sống nổi, còn có Mạc Tà, đầu của hắn còn không phải … (đội nón xanh chứ sao nữa)

Không thể không thừa nhận trí tưởng tượng của nha đầu này, đích thật là… rất phong phú, thật vĩ đại. Không thể tưởng tượng những nữ nhân tại đây, trong đó có cả Thánh Tôn, mặc khác mỗi người tu vi đều đạt đến Thánh giả cảnh giới, còn tên hái hoa tặc đảm lượng thông thiên nào dám đến nơi này hái hoa? Cho dù có can đảm cũng phải có thực lực a!

- Thanh Hàn tỷ tỷ…

Độc Cô Tiểu Nghệ ngồi xuống mép giường. vẻ mặt lo lắng bi thương:

- Ngươi bị làm sao vậy Thanh Hàn tỷ

Lời còn chưa dứt, đột nhiên bị một người chặn ngang ôm lấy, một thanh âm không chút đứng đắn vang lên:

- Đừng hô… Thanh Hàn tỷ tỷ của muội bị ta nấu cơm…

Độc Cô Tiểu Nghệ kinh sợ kêu lên một tiếng, sợ đến mức hồn vía lên mây, phản ứng đầu tiên chính là sử dụng do chính Quân đại thiếu truyền thụ, vừa muốn thi triển, nhưng khẽ liếc mắt lại thấy ngay không mặt tươi cười đáng giận kia, nhất thời như trút được gánh nặng trong lòng, nếu hắn ở nơi này, gây sự hiển nhiên cũng nhất định là hắn rồi!

Sau đó mới kịp phản ứng, vỗ ngực an tâm nói:

- Làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng sẽ bị…

- Còn tưởng là cái gì?

Quân đại thiếu nhíu mày.

- Ách, khụ khụ khụ… không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.

Ánh mắt nàng lóe lên, cười gượng hai tiếng, nói:

- Nếu không có việc gì, ta liền quay về ăn cơm, ta còn chưa ăn điểm tâm đâu lúc trước vội đi xem Thanh Hàn tỷ tỷ…

…, cúi đầu, như có một chút mất mác, vẻ mặt phờ phạc đi ra ngoài.

- Như thế nào? Nha đầu ngươi không muốn nấu cơm sao?

Quân Mạc Tà cười hắc hắc. Từ phía sau nắm chặt lấy vai tiểu nha đầu, thổi nhẹ một hơi vào trong lỗ tai xinh xắn của nàng…

- A! muốn a, như thế nào lại không muốn chứ, nằm mộng muội cũng muốn kìa. (NB: ta kháo bá đạo thật :113:)

Ánh mắt tiểu nha đầu lập tức sáng lên, hàm răng nhỏ đáng yêu lộ ra, như muốn giao cả trái tim ra ngoài. Bất ngờ xoay người, thì mới phát hiện cả người Quân đại thiếu mình trần như nhộng, không khỏi đỏ mặt, chớp chớp mí mắt nhụt chí nói:

- Nhưng mà ngươi… không thể được nha.

Nha đầu kia đối với loại sự tình này vẫn chưa tường tận, nhưng có vẻ cũng biết cái gì kia… Lúc sau thì không được…

- Ta không được! Ai nói ta không được? vẻ mặt Quân đại thiếu đầy xấu xa!

Đây quả thật là khiêu khích lớn nhất của nam nhân! Sỉ nhục lớn nhất của nam chân,người khác nói hắn không được, nhất là nữ nhân nói hắn phương diện kia không được!

Hơn nữa, đang lúc sáng sớm dương khí tràn trề, thời khắc nhất trụ kình thiên, bị một nữ nhân nói không được? dù có nhẫn cũng tuyệt đó không thể nhẫn!

Nhất định phải chứng minh chính mình!

Lấy hành động thực tế mà chứng minh!

Nhất thời lửa giận trong lòng hắn dâng lên, tà ác từ trong đó sinh ra…

Ôm cổ tiểu nha đầu dữ tợn nói:

- Nha đầu, ngươi không phải muốn nấu cơm sao? Hôm nay ta thành toàn cho ngươi cho ngươi biết được ta có hay không là không được…

Nói xong mạnh mẽ hôn xuống…

Độc Cô Tiểu Nghệ lần trước nấu cơm không thành, ngược lại bị Quản Thanh Hàn chiếm tiện nghi trong lòng sớm đã khó chịu, không biết mắng mình bao nhiêu lần vì lá gan quá nhỏ. Giương mắt nhìn những người đến sau cả mình nấu trước ách…

Nha đầu này sớm đã kích động.

Phải nhìn Miêu Tiểu Miêu tới cuối cùng nhưng lại có thể nấu cơm sớm, lại còn nấu qua thật nhiều lần… Tiểu nha đầu trong tâm ghen tị muốn bộc phát! Ngôi đại tỷ… Nguyên vốn là của ta, ô ô…

Hiện tại đảo ngược a một bước sai lầm, chỉ một bước sai lầm, mãi cho đến bây giờ! Vị trí của mình, cũng dần dần từ thứ nhất chậm rãi tuột xuống vị trí thứ ba thứ bốn này!

Thật sự có thể nhẫn cũng không thể nhẫn!

Lúc này “ Cơ hội trời cho” đã đến, trong lòng Độc Cô Tiểu Nghệ có một loại ý nghĩ :

- Rốt cục cũng đem hắn thật sự nấu thành cơm.

Cảm giác vui sướng, ngay cả một chút kháng cự cũng không có, thậm chí còn có chút thuận nước dong thuyền, nhiệt tình nghênh đón.

Trong lòng thầm hạ quyết tâm: “ lần này bất kể thế nào cũng không được trốn, nhất định phải đem hắn nấu thành cơm!

Không thể không thừa nhận tiểu nha đầu này quyết tâm rất lớn, lá gan cũng rất lớn.

Nhưng lập tức nàng cũng cảm giác được chỗ này có chút không thích hợp:

- ở chỗ này nấu cơm sao? Thanh Hàn tỷ tỷ vẫn còn ở đây…

Tiểu nha đầu vừa nghĩ đến đây thì quần áo trên thân đã biệt vô âm tín…

- Không có việc gì… Thanh Hàn tỷ tỷ của nàng đang ngủ, cái gì nàng ta cũng không nhìn thấy, không nghe thấy, nàng không thấy nàng ta ngủ rất say sao?

Quân Mạc Tà quái dị cười lên một tiếng, tay không ngừng miệng cũng không ngừng hoạt động, giai nhân bực này đưa đến cửa, sao lại kiêng kị cơ chứ?

- Nhưng mà, có thể…

Độc Cô Tiểu Nghệ còn chưa kịp dị nghị, cái miệng nhỏ nhắn đã bị ngăn lại, trong đầu ầm ầm chấn động, một cỗ cảm giác kì quái dâng lên, liền không còn biết trời trăng mây gió gì nữa…

- A!

Độc Cô Tiểu Nghệ liều mạng đẩy Quân Mạc Tà lên, nước mắt như suối tuôn ra:

- Đau… Mai lui ra ngoài… Mau.. Đau chết mất…

- Không đau, ngoan nào, gắng chịu một chút thì không còn đau nữa, đợi lát nữa liền thoải mái ngay…(không chỉ thoải mái đâu)

Quân Mạc Tà vội vàng án binh bất động.

Khụ khụ, nơi này không viết, bỏ bớt mười vạn chữ…(2 người đang nấu cơm thôi, không đáng xem, tác giả lượt bỏ bớt đó)(NB: cảnh nấu cơm thôi ko có chi :180:)

Sau một hồi lâu, Độc Cô Tiểu Nghệ trải qua lần này, có vẻ so với Quản Thanh Hàn còn muốn thảm hơn.

Càng về sau, Quân đại thiếu tuy rằng chưa thoải mãn, nhưng cũng đành phải buông tha…, cư nhiên còn chưa thỏa mãn, sắc lang này quả thật là bá đạo a!

Quản Thanh Hàn từ trong mê ngủ tỉnh dậy, chỉ cảm thấy toàn thân ê ẩm, toàn thân vẫn còn cảm giác lâng lâng, làm cho nàng cảm giác xung quanh mình như không phải là thật…

Mở mắt ra, liền phát hiện có gì đó không đúng.

Bên mình tại sao tụ tập nhiều người vậy… Ách, vì sao Tiểu Nghệ lại ở trong này? (Sắp có 3p rồi, mấy con hàng ráng chờ nhé)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 394: Hạnh Phúc Của Bách Lý Lạc Vân

Nhìn thấy Độc Cô Tiểu nghệ cả người ** nước mắt loang lổ khắp khuôn mặt nhỏ nhắn, Quản Thanh Hàn xấu hổ vô cùng!

Hỗn đản chết tiệt này! Sau này làm sao ta dám nhìn mặt người khác…, nhưng chỉ trong chớp mắt nhìn thấy lửa nóng vẫn chưa nguôi trong con ngươi Quân Mạc Tà, Quản Thanh Hàn vô cùng hoảng sợ, vội vàng nhắm mắt lại làm bộ như chưa tỉnh. Người này thật sự quá mạnh mẽ, thật tình là mình ăn không tiêu.

Đến bây giờ cả người vẫn còn tê dại…

- Nguyên lai còn chưa tỉnh, vậy thì thừa dịp này lại đến n lần đi…

Quân Mạc Tà cười hắc hắc, hai bàn tay di chuyển qua đây.

Quản Thanh Hàn vội vàng mở mắt xin tha, tình hình lúc này, quả thực không thể chịu đựng thêm lần thảo phạt nào nữa, Quân Mạc Tà sảng khoái nằm ở giữa giường. hai bên bên nhuyễn ngọc ôn hương tràn đầy, trong lòng không khỏi cực kì thỏa mãn…

Một mạch đến xế chiều, Độc Cô Tiểu Nghệ và Quan Thanh Hàn mới có chút sức lực rời khỏi giường, nhìn nhau không dám nói gì, khuôn mặt hai nàng đều đỏ hồng lên, đích thực đây là lần đầu tiên hai nàng cảm thấy xấu hổ, xấu hổ tự đáy lòng…

Thật lâu sau, không khí này mới phai nhạt dần.

Lập tức Độc Cô Tiểu Nghệ ghé vào tai Quản Thanh Hàn nói nhỏ chuyện gì, làm cho Quản Thanh Hàn xấu hổ vô cùng, hai nàng náo loạn một hồi…

Bất quá, Độc Cô Tiểu Nghệ thương tích nặng hơn một chút vẫn chưa thể động đậy, đôi mi thanh tú nhíu lại nghiến răng nghiến lợi thầm nghĩ: “ Lần sau, tuyệt đối không tiếp tục nấu cơm nữa… Thật là đau chết mất…

Cơm này, cũng không phải ngon như vậy a…, nếu chỉ có một hai người tuyệt đối sẽ không thể nuốt trôi nổi chén cơm này…, hiện tại Quân đại thiếu, lại đang ở nói cao nhất Tà Quân phủ hóng gió nhìn ra xa, khóe miệng nhếch lên vẻ mỉm cười, lẩm bẩm:

- Lần này nấu… Quả thật mùi vị không tồi a. Xem ta cần thêm nhiều lần nấu cơm nữa mới được, nếu không sẽ rất đói…, nhưng mà còn có một chén cơm lớn hơn là Mai Tuyết Yên, rõ ràng cần phải nấu nhưng lại chưa chín kỹ, thật là buồn bực… Quân đại thiếu nghĩ đến đây thì có chút nghiến răng nghiến lợi: “ Nha đầu kia, thật là làm ta tức chết… lần sau nếu rơi vào trong tay ta, nếu không đem ngươi chỉnh đến lúc phải cầu xin tha thứ, quyết không dừng lại…

Bất quá nghĩ thì nghĩ vậy nhưng đành phải thở dài, nguyện vọng là như thế, nhưng lúc thực hiện thì vô cùng khó khăn… Mai Tuyết Yên sợ hãi, tùy thời lúc nào cũng có thể trở về … Như thế thì làm sao ngăn cản?

Đau đầu a…

Đại thiếu rầu rĩ không vui, cau mày vắt óc suy nghĩ, rốt cục làm thế nào mới có thể giải quyết vấn đề này đây?

Thời gian nháy mắt trôi qua, năm ngày sau.

Nhưng trong thời gian này, quan hệ giữa chúng nữ càng thêm gần gũi hơn, chỉ trong năm ngày, tình cảm giữa chúng nữ với nhau càng thêm thân thiết, ngay cả Miêu Tiểu Miêu gia nhập cuối cùng cũng dần dần

dung nhập vào bên trong đại gia đình này. Đáng thương cho tiểu công chúa Huyễn phủ, mỗi ngày đều đi theo làm bạn với đội quân tóc dài này, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi cũng học xong cách chơi mạc chượt, đây là di họa sâu xa của sự nghiệp đánh bài, nhưng đồng thời chỉ trong năm ngày ngắn ngủi nợ nần cũng chồng chất nên được lên thay thế thành công Độc Cô Tiểu Nghệ danh hiệu hỏng vương của chúng nữ …

Mà bên thắng nhiều nhất không phải là Mai Tuyết Yên hay Quản Thanh Hàn, hay là một người trong chúng nữ, mà là Đông Phương Vấn Tâm. Mẫu thân đại nhân của Quân Mạc Tà quả nhiên là bà mẹ tuyệt vời là chủ nợ của hầu hết các con dâu, chém giết không ngừng làm cho các nàng kêu khổ không thôi.

Quân đại thiếu ngẫu nhiên cũng tham dự một phen, nhưng mà kết quả chiến đấu không cao thua nhiều thắng ít. Chỉ cần hắn vừa xuất trận, mọi người vốn đang đấu lẫn nhau liền lập tức thay đổi, ba nhà khác liền thống nhất thành một thể! Làm cho Tà Quân Chi Chủ bận rộn thời gian rảnh lúc luyện đan đến tìm niềm vui phải mắt đỏ mặt tía tai, la lên đỏ tình đen bạc.

Dù cho đại thiếu ngẫu nhiên có thể mở ra một quân bài lớn hay được lợi thế gì liền sẽ bị chúng nữ giải trừ!

Nếu đại thiếu gia không có năng lực, phản bác kêu khổ vài câu liền sẽ bị chúng nữ vây công!

Thông qua cuộc chiến này, Quân đại thiếu liền hiểu ra một cái đạo lý cùng nữ nhân giao thủ tuyệt đối là lựa chọn ngu xuẩn nhất!

Đánh thắng thì “ Ngươi có còn là nam nhân hay không, sao lại đi khi dễ nữ nhân!", đánh thua thì “ ngươi có còn là nam nhân hay không, ngay cả nữ nhân còn đánh không lại!” (vừa mới không xuống giường nổi mà giờ dám nói vậy)

Còn một việc nhỏ khác vẫn nên đáng nhắc tới, thật chất hậu cung lúc này của Quân đại thiếu đã mở rộng lên con số ba, vừa đủ có thể cho hàng

đêm sướng ca, sắc lang không bằng cầm thú này từng đêm hưởng phúc, thật xứng với câu trái ôm phải ấp, đại sướng kỳ tâm, tam nữ từng người không thể chống đỡ liền chung tay đối địch, tuy rằng không thể nói là thuận buồm xui gió, nhưng cũng không như lúc trước hoàn toàn vô lực chống trả, miễn cưỡng có thể tập hợp chống đỡ, tình hình này làm cho đại thiếu như ăn sâu vào trong xương tủy, mỗi ngày đều sẵng sàng ứng chiến.

Đến vợ cả Mai Tuyết Yên cũng có thể nói là thấp thỏm không yên, trong thời gian này đều chui đầu vào trong Thiên Phạt sâm lâm chỉnh đốn đội ngủ huyền thú, ngẫu nhiên cũng lén lút trở về, nhìn thấy Quân đại thiếu đi vắng, vội vàng xử lý công việc, vạn lần không dám chậm trễ, sợ bị sắc lang thấy được…

Đại thiếu đối với việc này cũng không vội, bởi vì cái gọi là quân tử báo thù mười năm chưa muộn! Ngày đó nha đầu này làm ta khó chịu như vậy, ngươi cho là ngươi trốn vài ngày thì việc này có thể cho qua sao? Ngươi cho là ngươi có thể trốn được sao? Hòa thượng trốn được nhưng chùa thì không thể trốn? Chỉ cần ta có cơ hội, xem ta làm thế nào thu thập ngươi!

Ngươi có thể tránh ta nhất thời, chẳng lẽ có thể trốn cả đời sao? Khi đến lúc, ta không cần động thủ, ngươi còn không phải tự động hiến thân sao? Đến lúc đó, hắc hắc, nghĩ đến lúc này, Quân đại thiếu không hiểu sao bộc phát ra một tiếng cười khủng khiếp như…, đem dọa hai người Thiên Tàn Địa khuyết đang đối luyện dưới sân sợ đến mức lông tóc dựng cả lên.

Chỉ bằng một giọng cười lại có thể đem hai tiểu quỷ to gan lớn mật không đem sinh tử để trong lòng dọa thành như vậy, nụ cười này của hắn như là…!

Cũng không riêng gì hai đứa trẻ này, ngay cả Bách Lý Lạc Vân phụ trách hướng dẫn một bên, đột nhiên nghe thấy tiếng cười này cũng không

kiềm lòng được run lên một cái. Nhãn quang liền thu lại, tuyệt không dám nhìn về phía Quân đại thiếu.

Ngàn vạn lần không nên đùa với lửa, rất dễ chết cháy a!

Hiện tại ta cũng đã có lão bà rồi, tuyệt đối không thể trở thành mục tiêu đả kích của vị Tà Chi Quân Chủ này a.

Cái mùi vị này thật là khổ sở…

Vị Bách Lý Lạc Vân thiếu niên thiên tài khó gặp gần trăm năm, cũng có chuyện ẩn giấu trong lòng.

Ngày đó tại Hoa Cúc Thành mọi người tách ra, Bách Lý Lạc Vân dẫn người đuổi theo Triển Mộng Điệp, hai người gặp lại, đều mừng rỡ không thôi.

Hơn nữa lúc đó Triển Mộ Bạch – lão tổ tông Triển gia vừa chết trong tay Quân Mạc Tà, Triển gia không khác gì mất đi chỗ dựa vững chắc, Bách Lý Lạc Vân cường thế xuất hiện, tu vi bản thân đạt đến Thánh Hoàng cảnh giới, hơn nữa cũng có vài tên Thánh giả làm thuộc hạ, thực lực thế này đối với Triển gia quả thực là cường đại khó thể cưỡng lại!

Đây quả thực là một chiếc bánh nướng từ trên trời rơi xuống a.

Cho nên, nguyên bản đối với đứa con riêng của Bách Lý thế gia này không thèm để trong mắt, cho nên càng không có khả năng đem thiên kim tiểu thư gả cho tên Bách Lý Lạc Vân không tiền đồ này, lúc này liền lập tức thay đổi thái độ!

Hơn nữa lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ!

Về sau, thế lực Bách Lý Lạc Vân phát triển đến mức khó tin, tương lai rộng mở, làm cho chuyện yêu đương này không cần Triển Mộng Điệp… lập tức liền đem khuê nữ mang qua đây, thiếu chút nữa là khóc than cầu khẩn.

Đây chính là chỗ tốt của thế lực và thực lực!

Đây chính là hình tượng cụ thể chứng minh ai có nắm đấm to thì người ấy có đạo lý!

Ngắn ngủn trong mấy ngày sau, sẽ làm xong những những thủ tục đính hôn rườm rà này, nếu không phải thời gian quá gấp gáp, không chừng Triển gia liền có thể chủ trì đưa hai người vào động phòng, đem gạo nấu thành cơm.

Đối với Triển gia lúc này mà nói, chuyện trọng yếu nhất sau khi mất đi chỗ dựa vững chắc không gì hơn là lôi kéo tuyệt thế cao thủ Bách Lý Lạc Vân này về phía mình!

Kế tiếp mấy ngày sau, Triển gia đang cân nhắc phải mượn sức vị con rể này thế nào, để trả thù cho lão tổ tông Triển Mộ Bạch… Nhưng lại bị đả kích nghiêm trọng, hoặc có thể nói là bị sự thật này đả kích…

Bọn họ rốt cuộc cũng biết con rể phi thường này, hi vọng lớn nhất cho tương lại Triển gia, cũng là lực lượng nòng cốt để báo thù rửa hận lại chính là thủ hạ giết chết lão tổ tông Tà Chi Quân Chủ Quân Mạc Tà!

Tin tức động trời này làm cho người trong Triển gia ngây ngốc! không biết phải làm sao. Mắt thấy con rể vẻ mặt tràn đầy sát khí, nếu như không bỏ qua ước nguyện đối phó với Tà Chi Quân Chủ, hắn tuyệt đối sẽ đại nghĩa diệt thân!

Triển gia như miệng ngậm phải phân lâm vào trầm mặc. Thật lâu sau cuối cùng cũng quyết định yên lặng – không hề trả thù.

Bất cứ chuyện gì khi đang quyết định đều cảm thấy rất khó khăn, nhưng sau khi quyết định, thì lại có rất nhiều lý do để thực hiện.

Vô số lý do hợp tình hợp lý!

- Tổ tiên Triển Mộ Bạch tuy là Triển gia thủy tổ, nhưng đã rất lâu rồi, đã lâu rồi không trở về không còn giúp đỡ nhiều đối với Triển gia.

Nhưng khi xuất hiện, lại đem đến cho gia tộc tai ương ngập đầu… May mắn lắm Triển gia mới tìm được sinh cơ, ta nghĩ hậu nhân cũng không ta cũng không nên xen vào ân oán của tổ tiên… không bằng hóa can qua thành bè bạn, có có thể có được một chỗ dựa vững chắc cớ sao lại không làm? Lại nói tiếp,Tà Chi Quân Chủ này, rõ ràng so với Tam Đại Thánh Địa trọng tình trọng nghĩa hơn…

Lời này không biết ai nói ra, nhưng lập tức được rất nhiều người tám đồng.

Mọi người từ thấp thỏm lo âu dần dần thảo luận nhiệt tình, cuối cùng mới ra quyết định nghe theo ý kiến của Bách Lý Lạc Vân chính là con đường dẫn dắt Triển gia đến huy hoàng…

Vì thế mọi người đều vui vẻ.

Trên thực tế, việc này không thể trách người Triển gia bạc tình mà là do lão tổ tông này ngàn năm chưa lộ diện một lần.

Cảm tình này không khỏi phai nhạt một ít.

Mà nguyên nhân chủ yếu, chính là sự thật của thế giới này, nắm tay ai to liền quyết định hết thảy! Dù cho không có Bách Lý Lạc Vân xuất hiện, chỉ cần Quân đại thiếu biểu lộ một chút ý tứ, chỉ cần các ngươi mắng nhiếc Triển Mộ Bạch một trận, ta sẽ không diệt Triển gia, Triển gia tuyệt đối sẽ nghe theo, thậm chí còn nhiều hơn thế, cố gắng giành được niềm vui của Tà Chi Quân Chủ!

Còn có cái gì so với duy trì dòng dõi cho gia tộc trọng yếu hơn đây?

Bách Lý Lạc Vân nhanh chóng thành hôn cùng Triển Mộng Điệp tại Triển gia, rồi sau đêm tân hôn, hai người liền quay về Tà Chi Quân Chủ. Đến đây, người có tình đã trở thành phu phụ.

Bách Lý Lạc Vân trong lòng biết rõ, mình có được ngày hôm nay, tất cả những gì hôm này có được, có thể cùng người trong mộng mình kết

duyên, tất cả những chuyện này, hoàn toàn là do Quân Mạc Tà ban cho!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 395: Chỉ Cần Đánh Không Chết

Nếu mình không gặp được Quân Mạc Tà, thì nhiều nhất bây giờ mình chỉ loay hoay ở cảnh giới địa huyền mà thôi, hoặc thậm chí là chết từ lâu, xương cốt thành tro bụi bay khắp nơi rồi.

Còn nói chuyện gì tới nói chuyện cưới vợ sinh con, uy chấn thiên hạ?

Nhưng từ khi gặp được Quân Mạc Tà, mình xuất thân từ một gia tộc tầm thường, không tên tuổi, trong một thời gian ngắn trở thành đại nhân vật có năng lực thao túng thiên hạ.

Mọi giấc mộng từ đó đều có thể trở thành hiện thực.

Triển Mộng Điệp, đại tiểu thư nhà người ta, người yêu trong mộng, rốt cục cũng trở thành thê tử của mình.

Phải biết rằng, lúc trước Bách Lý thế gia trong mắt Triển gia không khác gì con kiến, chẳng qua là hơi có tí thực lực nhưng còn lâu mới đủ tư cách làm thông gia với Triển gia. Tất cả chuyện này hết thảy đều do Quân Mạc Tà ban tặng cho mình.

Bách Lý Lạc Vân vô số lần tự nói với mình những lời này.

Kẻ sĩ chết vì tri kỷ.

Thiên Tàn Địa Khuyết hai người tư chất tầm thường nhưng liên tục dùng Tẩy Tủy Đan và diệp cốt đan, những loại linh dược trong trời đất này đã chính thức làm bọn hắn thay da đổi thịt.

Nhưng đó cũng chính là tra tấn chính bản thân bọn họ.

Nhưng hai tiểu tử kia đều ương ngạnh chống cự. Trước mắt kinh mạch của bọn hắn đã đạt được tới trạng thái vô cùng tốt, lúc trước thì như cái ao nông cạn, sau này thì mênh mông như một cái hồ lớn. Chính Quân Mạc Tà đã làm nên kỳ tích này.

Một khi hoàn thành biến đổi về chất, Quân Mạc Tà tuyệt đối tin tưởng hai tiểu tử kia sẽ tạo ra chấn động cực lớn trong thiên hạ.

Thiên chi tàn. Địa chi hoan.

Hiện tại hai tiểu tử kia đã hoàn tất chương trình rèn luyện, kinh nghiệm trí tuệ nghị lực so với người bình thường đều mạnh hơn.

Cho nên Quân Mạc Tà tính toán đề thăng thực lực bọn chúng.

Nhưng chỉ có một điều Quân Mạc Tà đến nay vẫn không hiểu. Thế giới này toàn là huyền khí, không phải là là chân khí, mà các loại trong trong sách bào chế đan dược của Hồng Quân Tháp đều ghi rõ: Tu vi đạt tới cảnh giới nhất định thì quyết không thể dùng đan dược để tăng thực lực nữa. Nếu không, khi ở thời điểm mấu chốt độ kiếp sẽ bị hồn phi phách tán, tuyệt đối không có ngoại lệ.

Phương pháp tốt nhất chính là bản thân cố gắng sau đó dùng đan dược đột phá bình cảnh. Nhưng Quân Mạc Tà đã đưa cho bọn chúng dùng rất nhiều đan dược cho nên kế tiếp sẽ không thể dùng được nữa.

Mà trong các loại phương pháp chế biến đan dược, thì tới cảnh giới Hóa Thần Kỳ sẽ không thể dùng đan dược được nữa.

Vấn đề chính là Quân Mạc Tà không biết ở thế giới huyền khí này Hóa Thần Kỳ tương đương với cảnh giới nào.

Điều này làm cho Quân Mạc Tà rất buồn bực.

Mạc Tà có thể không sợ Thiên kiếp nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người không sợ. Ngay cả Miêu Khuynh Thành cũng phải trốn trong hầm ngầm Huyễn Phủ mấy ngàn năm để tránh Thiên kiếp huống chi là người khác.

Cho nên Quân Mạc Tà phải cẩn thận. Quân Mạc Tà tính toán hỗ trợ cho thuộc hạ, bộ phận cao tầng thì đạt tới thánh tôn, bộ phận trung tầng đạt tới Thánh Hoàng, rồi để tự bọn họ cố gắng. Có thể đạt được cảnh giới nào thì do chính bản thân chúng.

Vì vậy Quân Mạc Tà chọn lựa ra vài loại đan dược: Luyện thần đan, Bổ Thiên Đan, Tiên lộ đan, Kim Cương đan, Đông linh đan.

Năm loại đan dược này cơ bản cũng không phải để tăng công lực lên, mà là để tinh luyện tinh thần, ngưng tụ cường hóa thần . thức. Sau khi dùng bốn loại đầu, sẽ dùng tới Luyện thần đan, người phục đan sẽ cảm thấy thống khổ vô cùng, mà loại thống khổ này sẽ kéo dài mười tám ngày.

Một cách nói khác đó chính là luyện mười tám tầng tinh thần, mười tám tầng Địa Ngục.

Nói cách khác, sau khi trải qua cường hóa do phục dụng Luyện thần đan, tinh thần ngưng tụ thì dù có chết cũng không bị hồn phi phách tán. Đương nhiên đây là nói tới cái chết bình thương chứ bị thiên kiếp đánh chết thì vẫn là hồn phi phách tán.

Tinh thần cường đại thì khi đối kháng Thiên kiếp cũng chắc thêm vài thành.

Nhưng loại đan dược này thì chỉ có cao thủ cấp bậc Thánh Hoàng mới có thể dùng. Nếu tu vi không đến dùng loại này sẽ hồn phi phách tán trong bể khổ.

Chỉ vậy thôi, Quân Mạc Tà cũng không thể quản nhiều hơn được. Đối với cao tầng, khả năng Quân Mạc Tà làm chỉ bấy nhiêu thôi.

Đây là cực hạn mà Quân Mạc Tà có thể làm. Nếu làm hơn nữa, thì thuộc hạ của hắn có thể gia tăng thực lực nhưng lại sớm gặp Thiên kiếp chỉ chết sớm hơn mà thôi.

Mà mỗi lần chế thuốc là mỗi lần cực khổ, thân thể hao mòn.

Dược liệu để luyện chế đan dược hắn đều có đủ duy chỉ thiếu dược liệu để điều chế đan dược giảm béo riêng cho Bàn tử, Quân đại thiếu phải tự mình đi tìm. Mất năm ngày đã luyện ra được năm loại đan dược.

Tiếp theo là thử nghiệm, và tất cả đều thất bại. Mà bi kịch chính là Đường bàn tử trong năm ngày này đau khổ muốn chết. Nói đau đến nỗi sống không bằng chết cũng không sai.

Bởi vì hắn chính là vật thí nghiệm, vật thí nghiệm duy nhất.

Mẻ đan dược đầu tiên, bàn tử dùng thử, hiệu quả tương đối rõ ràng, trong vòng nửa ngày đi tiêu tới hai mươi một lần. Cuối cùng là tới lượt nhức đầu, nằm liệt giường một ngày. Sau đó dùng loại thứ hai, không đi tiêu nữa nhưng đầu đau như búa bổ.

Loại thứ ba, sau khi bàn tử dùng bệnh trạng cũng rất rõ ràng, mồ hôi ra như tắm, Quân Mạc Tà nghĩ có hiệu quả, liền cho hắn ăn nhiều hơn 1 viên, làm Đường Nguyên xuất mồ hôi trong vòng một ngày ba lượt, mất nước khủng khiếp, nếu Quân Mạc Tà không lấy Thủy chi lực tác dụng trên người bàn tử thì chắc hắn đã cưỡi hạc quy tiên rồi.

Loại thứ tư, triệu chứng càng cổ quái, bàn tử dùng xong hú lên quái dị, cả người co rút, ngay cả hai lỗ tai cũng thu nhỏ lại còn chút xíu.

Miệng môi cái thì chạy lên gần huyệt Thái Dương, cái thì dịch chuyển xuống vai. Ngay cả hai lỗ mũi cũng gần như tách ra.

Bàn tử rú lên giống như heo bị chọc tiết ước chừng một ngày, đến nỗi không thể nhịn được nữa hắn liền muốn thề tuyệt giao cùng Quân Mạc Tà, đánh chết hắn cũng không tiến hành trị liệu nữa. Nhưng lại bị Quân

đại thiếu bắt lấy, phục dụng đan dược khôi phục lại như cũ, sau đó cho hắn nếm thử loại thứ năm.

Loại thứ năm, kết quả lại càng rõ ràng hơn nữa.

Đường bàn tử tay đặt trên tóc, sau đó cả người bắt đầu nhảy múa điên cuồng, mỗi bước lại phóng rắm kêu rõ to, thúi hoắc. Trong lúc nhất thời, Tà Quân phủ đầy mùi hôi thối, người trong phủ đều muốn ói, đều chạy trối chết ra khỏi phủ.

Quân Mạc Tà cau mày ngưng thần tự hỏi, sau đó tiến vào phòng Đường Nguyên.

Cho dù là đang ở trạng thái hữu khí vô lực, nhưng vừa thấy Quân đại thiếu giá lâm, Đường bàn tử nhất thời nhảy dựng lên, phẫn nộ rống to

- Đi ra ngoài. Lăn đi ra. Ai cho ngươi vào. Thả ta ra. Ta muốn về Thiên Hương thành. Ta muốn về nhà ô...ô.... Ta muốn phải về nhà. ô ...ô ...

Hắn khóc vô cùng thương tâm, nước mắt ràn rụa.

Có vẻ như tội lỗi của cả đời hắn đều phải trả giá trong mấy ngày nay nhưng còn gấp nhiều lần như vậy. Rất thống khổ. Nếu không phải Quân Mạc Tà có rất nhiều linh dược thì chỉ sợ bàn tử mấy ngày nay đã chết mấy lần rồi.

Thật sự là không chịu nổi.

- Bàn tử, ngươi không phải sợ, ca ca ta lại chế ra một loại đan dược, loại đan này tuyệt đối là có thể làm cho ngươi giảm béo, ăn vào khẳng định sẽ hữu hiệu. Nhất định hiệu quả. Tin ta đi, không hiệu quả không lấy tiền.

Mạc Tà thần sắc không chút lo lắng, tươi cười chân thành nói.

- Phi, bắt ta tin tưởng ngươi. Cút ngay. Ngươi bảo ta tin là ta tin sao?

Đường bàn tử chửi ầm lên

- Ngươi? Mẹ nó chứ, lời này đã nói với ta năm lần rồi, làm ta hy vọng rồi thất vọng rồi tuyệt vọng, ta không thèm nữa.

- Ngươi nói đi, rốt cuộc là có ăn hay không?

Mạc Tà nghiến răng nghiến lợi thẹn quá hoá giận nói

Tuy rằng bàn tử nói rất đúng nói rất đúng nhưng đánh chó phải nể mặt chủ.

- Không, coi như ngươi đánh chết ta cũng không ăn. Ăn thuốc của người vào bị giày xéo chết đi sống lại, chi bằng để ngươi tát một phát chết còn thống khoái hơn.

Đường Nguyên thấy chết không sờn nói.

- Cha chả là tức, còn dám thách thức ta, ngươi nghĩ rằng ta không dám đánh chết ngươi. Đường bàn tử, ta nói cho ngươi biết, ta đánh chết ngươi rớt vào mười tám tầng địa ngục vẫn có thể đem ngươi trở về. Ngươi tin không.

Mạc Tà giơ tay lên, như hung thần ác sát vọt tới, không nói hai lời quơ lấy một cây gậy nằm dưới đất đập thẳng xuống.

Bang một tiếng, trên sống lưng rộng lớn bàn tử trúng một côn, hắn hét lên ngã bịch xuống.

Tiếng gió vù vù vang lên trên đỉnh đầu, Quân Mạc Tà không lưu tình chút đập côn thứ hai.

- Dừng. Ta ăn.

Đường bàn tử hét lên một tiếng.

Gậy vừa tới vai liền dừng lại, Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng đằng đằng sát khí hỏi

- Ngươi không phải mới vừa nói đánh chết cũng không ăn sao? Không phải muốn ta lập tức giết chết ngươi cho thống khoái sao? Ta đang hoàn thành tâm nguyện của ngươi đây. Ngươi kêu la cái gì? Ngươi kiên định như vậy sao?

Đường Nguyên quỳ rạp trên mặt đất hữu khí vô lực xin khoan dung nói :

- Đại ca, đại ca thân yêu của ta, ta phục rồi, ta đau quá nên mới nói như vậy. Nhưng ta còn chưa nói xong. Ngươi làm gì mà kích động như vậy?

- Còn chưa nói xong?

Mạc Tà nháy mắt mấy cái

- Ta nói là... Đánh chết ta cũng không ăn.

Đường Nguyên lau nước mắt nói :

- Nhưng Chỉ cần đánh không chết ta sẽ ăn.

- Thì ra là thế, coi như tiểu tử ngươi biết tiến thoái.

Mạc Tà mặt mũi hiền lành trở lại.

- Đến đây, Bàn tử, mau ăn cái này vào.

Bàn tử được "khích lệ"Nhếch nhếch miệng cười cười nhưng lại khóc oa oa, một phen nước mắt nước mũi trào ra.

Bàn tử trong tư thế hiến thân, trở thành liệt sĩ lừng danh, đem khỏa đan dược Gầy thân đan thì trong phòng tức thì nổi lên một trận quỷ khóc. Sau một lúc lâu, Quân Mạc Tà trong phòng bàn tử đi ra ngoài, lắc đầu cau mày tự hỏi.

Trong phòng Đường Nguyên nằm hình chữ đại trên mặt đất, tứ chi vô lực run rẩy, trong miệng thì thào tự nói

- Tam Thiếu... Ta hận ngươi, ngươi vì sao không một gậy đánh chết ta đi, ngươi hành hạ ta tốt lắm.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 396: Mãi Mãi Là Huynh Đệ

Thời gian như nước, đảo mắt ba ngày đã trôi qua.

Sau khi dùng tới loại đan dược thứ mười, Đường Nguyên rốt cục cũng gầy đi.

Lần dùng thuốc sau cùng khác hẳn những lần trước, hoàn toàn không có phản đối phụ, cả người co rút lại, lỗ chân lông mở ra, rồi sau đó từng giọt từng giọt màu trắng ngà theo trong lỗ chân lông phát tiết ra ngoài như mồ hôi đổ.

Đối với đan dược loại này, thì việc bài tiết chỉ dừng lại khi thân hình béo ú của bàn tử giảm đi giống như người thường. Tác dụng của đan dược rất rõ rệt, mỡ chảy ra như mồ hôi, làn da bắt đầu co rút lại, quá trình diễn ra từ từ để đảm bảo rằng không rơi vào tình trạng nguy hiểm.

Đường Nguyên ngồi trên một cái ghế cao đặt trong chậu suốt buổi trưa, mỡ từ trên người tiết ra từng chút một nhưng cũng đầy cả chậu.

Chừng hai trăm cân.

Nhưng chưa dừng lại ở đó.

Sau khi ăn uống thả cửa, Đường bàn tử lên giường ngủ một ngày một đêm, khi tỉnh ngủ, mỡ trong thân thể của hắn tiết ra chảy từ giường xuống đất, tạo thành một dòng nước nhỏ, chảy ra khỏi phòng, qua hành lang, tới biệt viện, rồi uốn lượn chảy đi nơi nào không biết. Ngày kế tiếp. tinh thần Đường bàn tử rất sảng khoái, sức lực sung mãn, hắn tự đứng

dậy, tắm rửa sạch sẽ, hưng phấn ngửa mặt lên trời thét dài, cả người như bay bổng lên mây. Nhìn lại bộ quần áo đang mặc mới phát hiện so với thân thể hiện giờ thì giống như cái chăn đắp hơn là quần áo.

Không nề hà tiểu tiết, mượn một bộ quần áo của Quân Mạc Tà mặc vào, vậy mà cũng khá vừa vặn.

Kỳ tích, không phải gọi là thần tích mới đúng, chính là kỳ tích tạo ra Đường bàn tử như bây giờ. Hiện tại đã không thể kêu Đường Nguyên là Đường bàn tử nữa rồi vì Đường Nguyên đã không còn béo ú nữa. Có vẻ như phương pháp giảm béo của Quân Mạc Tà mấy ngày nay tuy kinh khủng, thống hận vô cùng nhưng hắn cũng không để ý nữa.

Đường bàn tử béo ú, đại vương mập nhất chính là hắn.

Bỗng nhiên có một ngày bàn tử không còn mập nữa, Đại vương mập không còn là hắn nữa, không còn nữa rồi.

Ngày trước từng có một câu chuyện vui làm ai cũng nhớ mãi: Trên chợ có một cái cây to chuyên dùng để cân heo, nhưng khi Đường bàn tử ngồi lên thử thì cái cây chịu không nổi, gãy làm hai. Vì thế cho nên Thiên Hương thành xuất hiện một câu ngạn ngữ: Người dù béo cũng tính không nặng, Đường đại thiếu mới đè mới nặng.

Nhưng giờ phút này...

Đường đại thiếu cẩn thận cân một cách tỉ mỉ, bản thân dường như vẫn không tin vào hai mắt của mình, trọng lượng của mình chỉ còn một trăm sáu mươi cân.

Đối với một người cao một thước bảy như Đường Nguyên thì đây là thân hình khỏe mạnh, tiêu chuẩn.

Ta đây không phải đang nằm mơ chứ? Cho dù là đang nằm mơ cũng phải mơ tiếp hết đêm nay, phải đi gặp Mỹ Mỹ trước khi tỉnh mộng.

Việc cần làm hiện giờ với Đường Nguyên là nhanh chóng về nhà. Hắn rất rất muốn cho Tiểu Mỹ thấy hình thể hoàn mỹ của mình hiện giờ. Nhưng vẫn quyết định ở lại, lôi kéo Quân đại thiếu yêu cầu thêm ba khỏa đan dược "Vĩ ca đan", chắc mọi người cũng không thể đoán đây là đan gì, đây chính là đồ chơi Quân Mạc Tà làm cho Đường Nguyên tạo ra hiệu ứng Tráng dương, lấy tên gọi là Vĩ ca đan, tên đan dược này mặc có chút bất nhã nhưng hiệu quả phi phàm, một viên cam đoan đủ để Đường bàn tử hưởng phúc trọn đời.

Nếu phục dụng ba khỏa...

Như vậy khả năng của bàn tử trực tiếp đạt tới trình tự cường hãn.

Nhưng Quân đại thiếu lại nói với Đường Nguyên một câu: Dùng thuốc này trong vòng nửa tháng không được nghĩ đến chuyện phòng the. Bằng không đời này coi như xong, ngàn vạn lần phải nhớ kỹ.

Kỳ thật cấm kỵ này là do Quân Mạc Tà bịa đặt ra. Đường bàn tử mấy ngày nay mắng chửi dữ dội làm Quân Mạc Tà tức giận trong lòng, nếu không chỉnh hắn một phen thì đâu còn gì là thiên lý nữa. Nửa tháng trước vừa mới dùng Vĩ ca đan, bây giờ không thể làm chuyện đó thì đúng là....

Nhịn suốt nửa tháng, tư vị của chuyện này tuyệt đối làm cho ngươi cả đời không quên. Các huynh đệ cứ thử nghĩ mà xem, đã dùng Vĩ ca đan mà phải nhịn suốt nửa tháng thì nó sẽ ra cái gì.

Một ngày sau đó, Đường Nguyên trong mắt bắn ra lục quang, nhin thấy thị nữ trong phủ Tà Quân là mặt đỏ tai hồng. Nhưng vẫn cố gắng kìm chết, không dám có cử chỉ vượt rào chút nào.

Nửa tháng mà ảnh hưởng tới cả đời, cho dù Đường Nguyên to gan lớn mật cỡ nào cũng không dám thử. Ngày hôm sau Đường đại thiếu gia đói khát đến nỗi phải tìm tới huyền thú cái trong Thiên Phạt sâm lâm nghiên nghiên cứu cứu cái gì đó. Đến nỗi Quân đại thiếu từng tận mắt

nhìn thấy Đường bàn tử cầm một con chuột to cỡ quả bong bong xem xét cái gì đó.

Ngày thứ ba Đường Nguyên rốt cục nhịn không được liền lập tức trở về.

Hắn tính toán rất rõ ràng: Đoạn đường này không sai biệt lắm mất nửa tháng là tới Thiên Hương thành, vừa lúc hết kỳ hạn. Khi đó gặp được Tôn Tiểu Mỹ thì hắc hắc hắc, Đường Nguyên nước miếng chảy ròng ròng, cười dâm đãng. Người làm ăn thì vẫn là người làm ăn, trước khi rời đi, Đường Nguyên vẫn đeo lấy Quân Mạc Tà đòi một trăm lạp Vĩ ca đan, đây là phát tài đó nha. Sau khi Đường Nguyên nói xong, Quân đại thiếu quyết định đem một viên Vĩ ca đan pha với thủy hỏa chi lực nồng độ gấp trăm lần rồi chiết vào một trăm bình nhỏ, gọi là Vĩ ca thần, kim thương vĩnh viễn, tương đương với một trăm khỏa Vĩ ca đan.

Cái này cũng đủ để Đường Nguyên đấu giá một vạn lần, mà mỗi một lần đều có giá từ vạn lượng hoàng kim trở lên, vậy mọi người đều có thể tưởng tượng Đường Nguyên sẽ phát tài tới cỡ nào. Còn nữa, Đường bàn tử quyết định sau khi trở về sẽ liền lập tức tuyên truyền rộng rãi, đây chính là Vĩ ca thần do chính Tà chi quân chủ đích thân luyện chế.

Dùng danh nghĩa của Tà chi quân chủ để thu gom của cải.

Như vậy mọi người sẽ nhìn Ta chi quân chủ bằng con mắt khác, họ tự hỏi liệu vị Tà chi quân chủ có phải là quan tâm đặc biệt đối với Đường Nguyên hay không mà lại tự tay chế tạo loại thần thủy này.

Vàng thật không sợ lửa.

Hơn nữa trước khi đi, Đường Nguyên còn hỏi Quân Mạc Tà làm sao phát hiện ra Gầy thân đan, có thể cho hắn mỗi loại vài chục bình hay không. Nếu tốt hơn nữa thì cho hắn một trăm bình mỗi loại như Vĩ ca đan đi.

Đại thiếu nào có thời gian rảnh để làm chuyện này nên liền cự tuyệt thẳng thừng.

Kết quả bàn tử lăn lộn khóc lóc om sòm, chết sống đòi cho bằng được mỗi loại ba bình, mỗi bình năm mươi phần. Thuốc này hắn cũng chuẩn bị pha loãng trước khi đem ra đấu giá

Mà hiệu quả của mười phần kia hoàn toàn không có giảm béo, đây chỉ là do bàn tử bốc phét mà ra.

Loại đan dược giảm béo này vậy mà cũng đem đi đấu giá. Không chỉ có đấu giá mà còn phải đấu giá cao. Đường Nguyên thầm nghĩ: loại khổ cực này trong thiên hạ không thể chỉ có một mình ta phải chịu.

Muốn gầy hả, các ngươi phải chịu khổ như ta, phải mua loại đan dược vô ích này với giá cao, mua liên tục mười lần thì mới gầy được. Nhưng Đường Nguyên lại biết có nhiều người để ý đến quan tâm đến sự mập mạp của bản thân, đặc biệt là các vị các phu nhân của các quan lại. Cho dù là khổ thế nào thì những vị phu nhân này cũng sẽ điên cuồng mua.

Loại tra tấn này chẳng những phải đấu giá mà còn phải định ngỳ, số lượng đấu giá. Không thể không nói, lòng dạ ác độc, ích kỷ của Đường Nguyên đã đạt tới một trình độ siêu việt. Là một thương nhân, không những tâm của hắn đen mà ruột gan hắn đều đen. Lúc chia tay, Quân Mạc Tà đưa cho Đường bàn tử một phần thất thải Thánh quả, một miếng Linh Lung liên. Hơn nữa còn chuẩn bị một mảnh ngọc để hắn mang về cho Tôn Tiểu Mỹ.

Đường Nguyên cảm động đến rơi nước mắt. Lúc gần đi hắn phát hiện nụ cười trên mặt Quân Mạc Tà rất quái dị nhưng không để ý lắm. Huynh đệ đã vì mình chuẩn bị rất chu đáo, tỉ mỉ.

Đời người có một người bạn như vậy thì còn đòi gì nữa.

Nhưng mà sau khi trở về Thiên Hương thành, bàn tử lần đầu tiên cảm thấy hối hận. Nguyên nhân rất đơn giản, lần này hắn giảm béo quá thành công làm cho Tiểu Mỹ không nhận ra hắn. Cái này quả thật là bi kịch.

Đường Nguyên sứt đầu mẻ trán giải thích hồi lâu mới làm cho nàng hiểu rõ. Mà làm cho Đường đại thiếu hối hận còn không chỉ có chuyện này. Hai vợ chồng dùng Linh Lung liên và thất thải Thánh quả Quân Mạc Tà tặng sống lâu trăm tuổi. Về mặt nào đó, cái này chẳng khác nào nói Đường Nguyên hoàn toàn không có cách nào thoát khỏi ma trảo của Tiểu Mỹ.

Ít nhất trong vòng ngàn năm, hắn không thể ngoại tình.

Cho dù là hắn dám ngoại tình thì nhiều nhất cũng là mười năm, sau đó hồng nhan của hắn sẽ già đi, cái này chính là tra tấn tâm hồn của bàn tử, lưu lại cho hắn vết đau tinh thần, cuối cùng cũng chỉ còn lại Tiểu Mỹ. Cho nên cả đời này của bàn tử quả thật là phải chịu sự dày vò của Tôn Tiểu Mỹ. Khi Đường Nguyên tỉnh ngộ chửi Quân Mạc Tà không tiếc lời thì cũng là chuyện trăm năm sau đó. Mà khi đó của cải của Đường Nguyên đã sớm đạt được mức bằng toàn bộ của cải của toàn bộ đế vương trong thiên hạ công lại, thậm chí còn nhiều hơn, người người đỏ mắt thèm thuồng. Nhưng hắn vẫn chỉ có một lão bà. Cái này đã tạo ra một truyền thuyết, ngoại từ Tà Quân với biệt hiệu Tình thánh, ai còn có thể yêu say đắm một nữ nhân suốt một ngàn năm?

Chỉ có Đường Nguyên.

Ai có thể cuồng dại không thay đổi trong suốt ngàn năm?

Chỉ có thiên hạ thần tài Đường đại chưởng quỹ.

Ai có thể... Vẫn là Đường đại công tử.

Từng là một Đường đại công tử quần áo lụa là không chuyện ác nào không làm cuối cùng lại có thể đã trở thành một đời tình thánh, trở thành tiêu chuẩn mà hàng vạn hàng nghìn cô gái cân nhắc khi chọn lựa vị hôn

phu. Cái này không thể không thừa nhận là một kỳ tích. Hoặc có thể coi là thần tích.

Thiên hạ thần tài sáng tạo kỳ tích.

Vô số hậu nhân nhất là các thiếu nữ khi nhắc đến việc này đều cảm động đến rơi lệ.., chỉ đơn giản vì một Đường Nguyên si tình.

Nhưng ai có thể dự đoán được cái gọi là si tình của vị Đường đại chưởng quỹ này là việc bất đắc dĩ.

Còn một điều nữa, đó là Đường Nguyên cả đời này, không bao giờ tự xưng là chủ nhân của Quý Tộc Đường mà chỉ xưng là đại chưởng quỹ. Đối với người anh em Quân Mạc Tà của mình, Đường Nguyên cả đời này không bao giờ quên.

Lúc sau, khi Quân Mạc Tà biến mất khỏi cõi đời này, những gì liên quan đến Quân Mạc Tà, Đường Nguyên đều niêm phong cất vào kho. Một giọt nước, một giọt rượu, một trang giấy cũng không cho phép ai ngoài mình đụng vào. Ngay cả Đường phu nhân Tôn Tiểu Mỹ cũng không ngoại lệ.

Trong phủ Đường Nguyên có một mật thất cực kỳ bí mật. Bất luận kẻ nào cũng không cho phép đi vào. Mãi đến khi hắn mất đi, hậu nhân tò mò nhịn không được mở mật thất ra đều té ngửa.

Mỗi người đều nghĩ Đường Nguyên đệ nhất đại phú hào, cuộc sống xa hoa tới cực điểm, là thần tài trong thiên hạ, vật mà hắn quý trọng coi trọng cả đời, được cất vào trong bí thất thì nó là dạng bảo bối kinh thiên động địa tới cỡ nào.

Nhưng ngoài ý liệu của mọi người: Trong gian bí thất kia, cũng chỉ có hai cái ghế dựa, một cái bàn, trên bàn có hai chén rượu, một bầu rượu. Tựa hồ có hai người từng vô số lần ở trong này nâng cốc tâm tình.

Trên vách tường treo một ít đồ vô cùng tầm thường.

Một miếng vải, một vài vò rượu, một vài bình nhỏ trống trơn. Đó chính là những bình đan dược mà Quân Mạc Tà cấp cho hắn. Sau khi tiến hành đấu giá xong, những bình nhỏ này đều được Đường Nguyên cất ở chỗ này.

Những vật khác đều là những vật kỷ niệm theo thời gian của Quân Mạc Tà và Đường Nguyên, lưu lại những sự kiện, khoảnh khắc hai đại thiếu gia quần áo lụa là từng làm qua.

Gian mật thất vô cùng sạch sẽ. Nó được chính tay Đường Nguyên nổi danh lười biếng nhất quét dọn.

Bởi vì nơi này chính là của cải cả đời của hắn.

Có tình. Có ý.

Có đôi khi Đường Nguyên một mình một người lẳng lặng ngồi ở chỗ này, uống rượu ngon do Quân Mạc Tà lưu lại cho hắn rồi cảm thán: đời người có một người bạn như Tam Thiếu xem như kiếp này cũng đủ rồi. Sống không uổng.

Mạc Tà vì Đường Nguyên làm nhiều hay ít, trong lòng Đường Nguyên so với ai khác đều rõ ràng. Mà Đường Nguyên làm cho Quân Mạc Tà ít hay nhiều, hắn cũng biết.

Hai tên quần áo lụa là lại có thể làm được một điều đáng quý: Huynh đệ vĩnh viễn.

Trên tường của gian mật thất có một bức hoành phi do chính tay Đường Nguyên viết: Trên đời này ai cũng không có thể động tới huynh đệ của ta.

Hầu như không ai biết chuyện trước đây Đường Nguyên bị hãm hại rơi vào hố phân. Quân Mạc Tà từng nói qua lời này. Đồng thời đây cũng là một lời hứa hẹn của Tà Quân đối với huynh đệ của mình.

Mà hắn hứa được thì làm được.

Nhưng cũng không chỉ có Quân Mạc Tà làm được.

Mà Đường Nguyên đối với huynh đệ của mình, Quân Mạc Tà, cũng hứa hẹn và làm được.

Những lời này nghe thì chẳng có ý nghĩa gì, về lâu dài lại càng không.

Thời gian trôi qua, mọi thứ có thể thay đổi. Hoặc nói thời gian mới là bá chủ.

Hơn nghìn năm sau, lúc Tà chi quân chủ Quân Mạc Tà phi thăng đã lâu, người kế nhiệm Tà Quân phủ gặp phải tai ương ngập đầu, khi đó không ai nghĩ đến thiên hạ Đường Nguyên sẽ đứng về phía Tà Quân phủ. Không để ý đến sự khuyên can của mọi người, thế lực khắp nơi đe doạ, Đường Nguyên kiên quyết đưa ra của cải mà mình tích tụ suốt đời, vì vậy mà Tà Quân phủ mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn tưởng như không vượt qua nổi.

Tích tụ cả đời của thiên hạ thần tài.

Đó là một con số cực lớn, một con số trên trời.

Một con số mà đủ để sai khiến cả thần tiên hay ma quỷ.

Nhưng cũng chỉ vì một lời hứa.

Cái gì của ta, cũng là của huynh đệ. Trên đời này ai cũng không có thể động tới huynh đệ của ta.

Những lời này cả đời hắn đều ghi nhớ không quên. Vĩnh viễn không quên.

Cho dù huynh đệ ta đã đi vắng, thì hắn vẫn như cũ là huynh đệ của ta.

Trước như vậy, bây giờ cũng vậy và tương lại cũng thế.

Huynh đệ là như vậy.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 397: Phong Vân Khởi, Thiên Trụ Khuynh!

Thời gian trôi qua thật là nhanh,trong chớp mắt đã mấy ngày trôi qua.

Từ bây giờ đến lúc Đoạt Thiên cuộc chiến xảy ra,chỉ còn có một tháng lẻ ba ngày!

Măc dù vẫn còn có hơn một tháng thời gian nhưng lúc này lại là thời điểm thích hợp nhất để chuẩn bị xuất chinh.Chỉ là thời gian chuẩn bị sẽ tốn không ít.

Quân Mạc Tà chưa bao giờ nghĩ tới việc đối phó dị tộc nhân có thể trở thành một trận chiến công thành! Đây nhất định là trường kỳ kháng chiến.

Cần phải có thời gian dài để lên kế hoạch và an bài.Bao gồm quân sĩ,chiến lược chiến thuật,lương thảo,tiền tài cùng vật tư…Vì mục tiêu này,hắn chuẩn bị đã rất lâu rồi.

Nhưng vẫn không chắc thắng!Dị tộc nhân,đến tột cùng thực lực ra sao? Quân Mạc Tà cái gì cũng không biết!

Ngay lúc đó, lại đột nhiên phát sinh một sự kiện trời long đất lở ,thiên băng địa liệt!

Chuyên này làm cho tất cả mọi người trên toàn bộ đại lục cảm thấy trở tay không kịp!

Một ngày nay, Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên ở trong thư phòng, chính thức xác định những người lần này đi tới Đoạt Thiên chi chiến!

Đây đúng là lần xuất chinh thanh thế lớn nhất từ trước đến nay!

Lần xuất chinh này chắc chắn sẽ vĩnh viễn lưu lại trong sử sách!

Bởi vì lần xuất chinh này, không chỉ là vì Đoạt Thiên cuộc chiến năm trăm năm mới có một lần, còn muốn với thế lôi đình vạn quân, nhất cử càn quét dị tộc nhân! Triệt để tiêu diệt ngọn nguồn uy hiếp Huyền Huyền đại lục .

Hoặc ,đây sẽ là lần quyết chiến cuối cùng!

Kết cuộc chiến kéo dài gần vạn năm,tung hoành ngang dọc tứ bề,liên quan đến hàng tỉ sinh linh,là trận quyết chiến cuối cùng!

Người của Huyền Huyền đại lục,vô luận thế nào,nội đấu cũng tốt,mâu thuẫn cũng được,nhưng…Thịt cho dù đã nát vụn nhưng thủy chung vẫn phải ở trong nồi.Điểm này Quân Mạc Tà chưa từng lo lắng.Nhưng đối với dị tộc nhân ghê tởm này,trong lòng hắn cũng có sự căm giận.Tuyệt đối sẽ không cho chúng bước dù chỉ một bước qua Thiên Trụ sơn.

Thậm chí hắn đã sớm hạ quyết tâm.

Mai Tuyết Yên né Quân Mạc Tà trước sau đã vài ngày, trong lòng thủy chung rất bất an, nhưng lần này sau khi gặp lại Quân Mạc Tà, thấy hắn lại có thể thần sắc như thường, toàn bộ không có nửa điểm nổi giận,trong lòng cũng từ từ an định lại.

Tuy rằng nàng cũng biết lấy tính khí của Quân Mạc Tà ,có thù tất báo, quân tử báo thù, mười năm không muộn.Nhưng cũng không để ở trong lòng, nếu là thật sự tới lúc đó. . . Chẳng lẽ còn làm cho nhân gia không báo thù sao?

Giết người thì đền mạng thiếu nợ thì trả tiền. . .Đây vốn là đạo lý thiên kinh địa nghĩa. . .

Lại nói lần đó đúng là do mình làm có chút quá đáng, thật sự quá đáng…

Lui lại một vạn bước nói nếu sau này đến lúc đó, coi như người xấu kia không tìm đến mình, chính mình chỉ sợ cũng muốn chủ động tìm tới người xấu, ân, ta đây là đang suy nghĩ gì đấy. . .

Ngay tại nơi hai người vừa mới ngồi, bắt đầu tiến hành tính toán sắp đặt toàn bộ thời gian, bỗng đột nhiên trên mặt đất truyền đến một trận chấn động cực kỳ mạnh mẽ. Chấn động này tới nhất định

Toàn bộ Tà Quân phủ kịch liệt lay động bấp bênh.Tà Quân phủ to như vậy lại giống như cây dương liễu trước gió vô lực mà lung lay.

Nếu không phải ngày đó nền của cả Tà Quân phủ sớm đã bị Quân Mạc Tà lấy thổ lực hoàn toàn tôi luyện thành một khối. Nếu không, lúc này đây chỉ sợ còn có thêm một tai nạn phát sinh!

Hai người đồng thời hoảng sợ biến sắc!

Cả hai liếc mắt nhìn nhau,cùng thấy được trong mắt đối phương vẻ mặt giống nhau:Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Tại sao lại xuất hiện dị biến này?

Ngay sau đó, hai người không hẹn mà cùng đến phía trước cửa sổ, sau đó lướt thân, trực tiếp xuất hiện tại địa phương tối cao nhất của Thiên Phạt sâm lâm .

Ở xa xa vẫn như trước ,thỉnh thoảng xuất hiện từng trận đất rung núi chuyển, vô số dãy núi đều vang ầm ầm rơi xuống lên khối đá khổng lồ, toàn bộ sơn rơi xuống khiến người ta có cảm giác như thể bị bóc ra.

Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên đưa mắt nhìn nhau, dưới mặt đất vẫn còn đang dao động .Vô số đại thụ đang lay động, tất cả trông giống như cảnh tượng của ngày tận thế.

Trong đầu hai người đồng thời toát ra một ý niệm: xảy ra chuyện lớn rồi!

Bởi vì, ở vị trí hai người đang đứng, nhãn lực có thể quan sát xung quanh toàn bộ ngọn núi đều sụp đổ.Nhưng, cũng không thể nhìn thấy rõ nơi xảy ra chuyện này.

Điều này chứng tỏ địa điểm phát sinh ở chỗ rất xa.

Nhưng nếu là khoảng cách khá xa với chỗ nảy sinh đại sự mà lại có thể ảnh hưởng đến nơi này, hơn nữa còn cường đại như thế! Vậy lần này tình hình phải cực kì nghiêm trọng, mức độ tương đối cao .Cùng với lúc trước gặp mấy sự kiện lớn, căn bản không có tư cách để đánh đồng!

Quân Mạc Tà nhắm mắt lại, thần thức khổng lồ tản ra, nháy mắt đã lan ra mấy nghìn dặm. . . Nhưng lại không hề cảm giác được gì.

Nhưng thần thức của hắn trải dài đến nước này đã là cực hạn, rốt cuộc cũng không đến được nơi đó…

Mở mắt ra, trong mắt Quân Mạc Tà lóe lên quang mang trước nay chưa từng có.

- Qủa là có việc đã xảy ra! Nếu là ta sở liệu không tốt. . . Nếu là ta đoán không lầm...

Hắn nói tới đây, liên tục lặp lại hai lần, sắc mặt có hơi trắng bệch. Nhưng lại không nói tiếp, người mà hắn suy nghĩ cùng với sự kiện kia, hậu quả thật sự là quá nghiêm trọng. Nghiêm trọng đến nỗi Quân Mạc Tà to gan lớn mật như vậy cũng không dám tùy tiện nói ra!

Mai Tuyết Yên kinh ngạc nhìn hắn, vẻ mặt cười đùa cũng từ từ trở nên khó nhìn .

Suy đoán của hai người cơ bản giống nhau.

Bởi vì tình huống trước mắt như vậy vạn năm trước cũng từng phát sinh qua một lần, có thể tham khảo lịch sử.

Trừ lần đó ra, không còn tình thế nào nghiêm trọng như vậy!

Lần đó Thiên Trụ Sơn đã sụp đổ một lần.

Mà tình huống hiện tại so với năm đó còn muốn nghiêm trọng hơn nhiều .

Quân Mạc Tà hít một hơi thật sâu:

-Nói vậy ngươi cũng đoán được, sự tình hiện tại, chỉ có một việc mới có thể nảy sinh uy lực đáng sợ như vậy! Đây chính là. . . Thiên Trụ Sơn. . . tất cả đều sụp đổ!

Mai Tuyết Yên sắc mặt càng tái nhợt, cũng chậm rãi gật gật đầu.

Quả thật, trừ lý do đó ra thật sự không còn có cách giải thích nào hợp lí hơn.

Nhưng trong lòng Quân Mạc Tà còn lo lắng một việc khác:” Nếu thật là như vậy Tam Đại Thánh Địa khoảng cách đến Thiên Trụ Sơn gần như thế, chỉ sợ. . . Không thể lạc quan a.”

Trong phủ Tà Quân mọi người đều kinh hoảng.Từng người đều từ trong phòng chạy ra như bay, ào ào đi lên vị trí ở trên cao, ngước mắt trông về phía xa, trên mặt mỗi người đều có vẻ sợ hãi.

Chuyện lần này, quả thực là chuyện lớn rồi.

Nhưng vạn năm trước chính là Miêu Khuynh Thành bởi vì độ Thiên kiếp ,vượt qua không gian phi thăng mới có thể khiến cho cả Thiên Trụ Sơn sụp đổ.Còn lần này đây tự nhiên lại sụp đổ, là vì nguyên nhân gì?

Chẳng lẽ nói, có người so với Miêu Khuynh Thành thực lực thậm chí còn muốn khủng bố hơn? Đó là chuyện bất khả tư nghị ,tuyệt đối không

thể xảy ra! Như vậy khả năng duy nhất, chính là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Hơn nữa cho dù là bất kì kẻ nào cũng không nghĩ tới.

Mà cái ngoài ý muốn, vô cùng có khả năng chính là... bên kia Thiên Trụ Sơn do dị tộc nhân tạo thành!

Bởi vì, không chỉ Huyền Huyền đại lục muốn vĩnh viễn tiêu diệt dị tộc nhân,mà dị tộc nhân bên kia sao lại không muốn chinh phục sinh linh của Huyền Huyền đại lục, được hưởng thế giới mỹ diệu như vậy!

-Lập tức tập hợp mọi người, chuẩn bị xuất chinh!

Ngày đầu tiên đi tới Thánh sơn bên kia Tam Đại Thánh Địa làm việc. Trong vòng hai canh giờ thời gian, toàn bộ tôn giả phía trên có thực lực dù là người hay huyền thú, nhất định toàn bộ tập hợp đến bên ngoài Tà Quân phủ.Nếu có ai dám dây dưa lỡ việc, giết không tha!

Quân Mạc Tà nắm thời cơ, lập tức phát ra một mệnh lệnh khắc nghiệt!

Nếu quả thật là bên kia Thiên Trụ Sơn xuất hiện dị trạng, mà dị trạng chính là do dị tộc nhân tạo thành. Dị tộc nhân xâm phạm là việc không thể tránh được, như vậy gây họa tuyệt đối không nhỏ.Mỗi khi dây dưa lỡ việc một phút đồng hồ thời gian, có thể tạo thành tổn thất không thể đánh giá!

Lúc Quân Mạc Tà đối mặt với người trong Tam Đại Thánh Địa,có thể nói chính mình đối với hòa bình của đại lục, chúng sinh thờ ơ.Nhưng chuyện đã tới trước mắt,há lại có thể làm như không biết!

Bảo vệ quốc gia, vốn là chỗ một nam nhi nhiệt huyết tung hoành.

Mặc kệ ngươi ở chỗ nào!

Triệu Tập Lệnh trong nháy mắt đã truyền xuống, nhưng diện tích lãnh thổ của Thiên Phạt sâm lâm mênh mông đến cực điểm. Mặc dù trong thời gian gần nhất, Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên đã đem toàn bộ huyền thú cao thủ đều tập trung ở Tà Quân mi, nhưng nếu là muốn đem toàn bộ chiến lực tất cả tụ tập lại,chí ít còn cần thêm hơn hai canh giờ!

Nếu là Thiên Trụ Sơn thật sự bởi vì nhân tố nào đó mà hoàn toàn sụp đổ, mất đi lá chắn phòng thủ, Huyền Huyền đại lục sẽ phải đối mặt với sự xâm lấn của hàng loạt dị tộc nhân. . . Quân Mạc Tà cũng không dám tưởng tượng việc này đối bách tính sẽ tạo thành bao nhiêu tai hoạ!

Bởi vì, lần này tai họa vô phương đoán chừng.

Mặt đất liên tục chấn động ,kéo dài không ngừng.Chấn động nhỏ duy trì sau gần một canh giờ, đột nhiên mạnh lên. Biên độ chấn động càng lúc càng kịch liệt.Cùng lúc đó,nhiệt độ xung quanh tăng cao, tựa hồ bị vây dần dần lên cao. Tuy rằng biến hóa không rõ ràng , nhưng đúng là đang ấm lên. . .

Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên hai người vẻ mặt càng khó coi. Trong lòng không hẹn mà cùng dâng lên phỏng đoán không tốt.Quân Mạc Tà tay vòng qua cái eo nhỏ nhắn của Mai Tuyết Yên, triển khai Âm Dương Độn, "Vút" một tiếng thẳng hướng bay lên.

Khinh công thân pháp bình thường, cho dù là siêu phàm nhập thánh như thế nào, cho dù là thăng lên đến Thánh Tôn, nhiều nhất cũng chẳng qua chỉ có thể bắn lên tối đa trăm trượng mà thôi.Nhưng Âm Dương Độn một khi triển khai, lập tức thăng đến vạn trượng trời cao!

Hai người cứ thế bay lên, cũng không biết đã tới nơi cao bao nhiêu rồi, dõi mắt trông về phía xa, lúc này mới phát hiện, ở xa theo hướng Tây Nam, tựa hồ như có vân vụ bốc lên...

Quân Mạc Tà thở dài một hơi.

Ngay sau đó, Quân Mạc Tà mang theo Mai Tuyết Yên lần nữa trở lại mặt đất.

-Ta dự đoán không sai, quả nhiên là loại tình huống xấu nhất!

Quân Mạc Tà mặt như quan ngọc, khuôn mặt tuấn tú giờ phút này bao phủ một tầng u ám.

-Rốt cuộc là chuyện gì? Mai Tuyết Yên chưa từng thấy hắn thất thố như, khihỏi thanh âm của nàng lại mơ hồ có chút run.

-Lại là núi lửa bạo phát! Nhưng không chỉ có một ngọn, vô cùng có khả năng là phụ cận Thiên Trụ Sơn tất cả núi lửa đồng thời bạo phát tập thể! Bằng không, chúng ta tại nơi này căn bản không thể nào chứng kiến được! Mà đại địa chấn đột nhiên tăng mạnh,có khả năng là trong đó có một ngọn núi lửa đầu tiên phun ra, do đó dẫn động những núi lửa còn lại bùng nổ!

Quân Mạc Tà bùi ngùi thở dài một hơi.

-Núi lửa? Núi lửa là cái gì?

Mai Tuyết Yên học thức tuy rằng uyên bác, nhưng đối với danh xưng cổ quái vẫn là lần đầu nghe nói.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 398: Đốt Nhiệt Huyết, Biến Cầu Vồng!

Núi lửa là gì? Đơn giản, nó cũng là một ngọn núi bình thường như bao ngọn núi khác, chỉ khi có những tình huống đặc biệt xảy ra thì nham thạch nóng chảy từ trong lòng núi đột nhiên phun trào, sức nóng của nham thạch có thể dung kim hóa thiệt, vô luận là cường giả mạnh như thế nào cũng vô pháp đối kháng, cho dù là ngọn núi lửa nhỏ nhất phun trào thì uy thế của nó cũng bảo phủ xung quanh vài trăm dặm. Bây giờ, nếu toàn bộ núi lửa bên trong Thiên Trụ Sơn cùng nhau phun trào thì nghìn dặm xung quanh sinh linh đồ than, chúng sinh khó thoát khỏi cái chết!

Quân Mạc Tà cúi đầu nói.

- Thì ra Ma Quỷ Sơn Hỏa đã từng bộc phát mà chúng ta thường nói lại chính là một ngọn núi lửa.

Mai Tuyết Yên khiếp sợ nói:

- Vậy giờ nên làm thế nào?

- Đây là thiên tai, không ai có thể đối kháng, không người nào có thể trốn tránh!

Quân Mạc Tà thầm nghĩ. Thì ra người của thế giới này gọi núi lửa là Ma Quỷ Sơn Hỏa, xem ra cái tên này cũng khá đúng

- Thiên phạt cỡ như Ma Quỷ Sơn Hỏa trên Huyền Huyền đại lục đã im lặng từ mấy ngàn năm, tại sao bây giờ lại đồng thời bạo phát?

Đôi mi của Mai Tuyết Yên nhíu lại:

- Nếu ngươi nói là đúng thì chỉ cần một tòa Ma Quỷ Sơn Hỏa thôi cũng đủ để bách tính lầm than, nếu thực sự bạo phát nhiều như vậy thì thật khó tưởng tượng bách tính sẽ như thế nào.

- Núi lửa bạo phát cùng một lúc cũng không có gì bất ngờ. Ta đã từng quan sát địa thế của Thiên Trụ Sơn, nếu toàn bộ núi non ở bên trong đều bị sụp đổ thì núi lửa bạo phát với đại quy mô cũng là điều tất nhiên.

Quân Mạc Tà thản nhiên nói:

- ở bên dưới mặt đất mà chúng ta đang đứng, cách chừng vạn trượng thì đã tồn tại một khu vực cực nóng. Nhiệt độ ở đó có thể hòa tan mọi vật trên thế gian này!

Tựa như nó là một biển lửa ngầm dưới mặt đất, lúc thì im lặng, lúc thì mãnh liệt.

Phần lớn thời gian nó sẽ không lao ra khỏi mặt đất, nhưng một khi đã bị cản trở hoặc là chấn động mãnh liệt thì nó sẽ gặp kích thích và trở nên dao động. Cứ thế cho đến một trình độ nhất định, nó sẽ khiến mặt đất thay đổi, nếu cách mặt đất khá gần thì nó sẽ dâng lên, tạo thành núi lửa phun.

- Thiên Trụ Sơn cao vạn trượng, từ xưa tới nay, cho dù huyền công cao thâm đến mức nào cũng chưa có ai có thể chân chính đi lên đỉnh! Ngọn núi to lớn như vậy, một khi bị sụp đổ thì nó có thể ảnh hưởng đến toàn bộ đại lục! Lúc nãy ta đã nói, đại lục bị chấn động thì bên dưới cũng bị. Nhất là những khu vực xung quanh Thiên Trụ Sơn sẽ xuất hiện vô số khe nứt sâu đến trong lòng đất.

- Mà nham thạch nóng chảy trong lòng đất sẽ theo những khe nứt này chảy ngược lên trên, lúc đầu còn chậm rãi, nhưng càng ngày tốc độ sẽ càng tăng, hơn nữa nó có xu thế biến thành ngọn lũ không thể chống đỡ! Địa chất ở những nơi có khe nứt sẽ trở nên xốp hơn do nhiệt độ cực nóng

của nham thạch, mà nham thạch nóng chảy lại từ các hướng chảy tới càng lúc càng nhiều, mặt đất sẽ lần nữa bị nứt ra, cứ như thế, cuối cùng nham thạch nóng chảy sẽ phun lên mặt đất.

Quân Mạc Tà cau mày:

- Lần này chỉ sợ là hỏng bét rồi.

Kỳ thật, nguyên lý này Quân đại thiếu gia cũng chỉ biết một ít, cái hiểu cái không, nhưng cũng đủ để giải thích một phen, Mai Tuyết Yên nghe xong thì cứ như lọt vào sương mù, không biết cái gì. Nhưng lúc này thời gian cấp bách lại khiến nàng không thể hỏi thêm gì nữa.

Bên trong Thiên Phạt Sâm lâm, mặt đất đang liên tục chấn động như khiêu vũ thì vô số cao thủ từ bốn phương tám hướng đang tiến đến cực nhanh!

Triệu Tập Lệnh phát ra, vô số Huyền thú cao thủ tiến đến, thế như vạn mã bôn đằng!

Bên trong Thiên Không Thành, vô số phi hành huyền thú của các tộc cũng phô thiên cái địa bay tới. Vô số loại phi hành huyền thú tựa như mây đen che khuất cả bầu trời, sau đó “vụt” một cái thu cánh hạ xuống đất, khiến bầu trời khôi phục ánh sáng.

Theo từng đội từng đội tiến đến, quảng trường trước Tà Quân phủ càng ngày càng nhiều, về sau đã là rậm rạp, không hề có chỗ hạ cánh. Những người đã đi vào quảng trường thì lại đứng yên, không hề xuất ra một chút gì thanh âm.

Từng đám đều phân biệt rõ ràng, đội ngũ chỉnh tề. Tuy mặt đất vẫn run rẩy nhưng bọn họ vẫn đứng trên mặt đất, không hề động đậy!

Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên đồng thời tiến tới, đứng trước mặt tất cả mọi người, Quân Mạc Tà vận dụng thổ lực khiến mặt đất tự động dâng lên một tòa tháp, nâng hai người lên cao.

Bóng người lóe lên, Lộc Thánh Tôn cùng với bảy đại Thánh Tôn khác đều đến đủ trước mặt hai người.

- Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao lại xuất hiện động tĩnh lớn như vậy?

Vẻ mặt của bát đại Thánh Tôn ai cũng nghiêm túc.

- Theo như phân tích tình huống thì có khả năng là Thiên Trụ Sơn sẽ sụp đổ!

Quân Mạc Tà thản nhiên nói:

- Chúng ta nhất định phải hành động trước, nếu không, chờ đến khi dị tộc nhân vượt qua được những nơi hiểm yếu, tiến vào giữa đại lục thì muốn đuổi chúng đi cũng không phải chuyện dễ dàng! Chắc chắn sẽ gian nan hơn gấp vạn lần!

- Đoạt Thiên Chi Chiến bạo phát trước thời gian!

Lộc Thánh Tôn chấn động, không thể tin mà mở mắt nhìn.

- Hậu quả lần này so với những lần Đoạt Thiên Chi Chiến trước kia nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Quân Mạc Tà miễn cưỡng cười:

- Không, như ngươi đã nói trước kia, chưa hẳn là không thể, chỉ là lần quyết chiến này, chắc chắn sẽ thảm thiết tới cực điểm!

Sắc mặt của tám người đều hiện lên vẻ nôn nóng, sau đó lại đồng thời lùi sang một bên, không nói câu nào.

Ý của bọn họ đã rõ ràng, họ đang chờ mệnh lệnh của hai người!

Bát đại Thánh tôn năm đó đã từng tận mặt nhìn thấy những nhân vật phong vân của Đoạt Thiên chi chiến, cho nên so với người bình thường bọn họ càng biết đên sự hung tàn, đáng sợ của dị tộc nhân.

Hôm nay, Thiên Trụ Sơn sắp sụp, nơi hiểm yếu của đại lục bỗng nhiên bị mất, hậu quả nghiêm trọng của chuyện này bọn họ là người rõ nhất!

Cho nên bọn họ không hề lãng phí một chút thời gian nào. Cho dù là có nghi vấn thì vẫn cố nhẫn nhịn không hỏi. Bởi vì mỗi lần hỏi và trả lời đều cần thời gian!

Mà trong thời gian một câu hỏi và trả lời đó hoặc là một chút thôi, nhưng chút thời gian đó có thể khiến dị tộc nhân giết hại mấy trăm bách tính bình dân thậm chí là nhiều hơn.

Bọn họ vốn đã già, đã quyết định toàn bộ lui ra phía sau, đem toàn bộ Thiên Phạt Sâm Lâm giao cho Quân Mạc tà và Mai Tuyết Yên cùng với đám con cháu hậu bối, nhưng trước đại sự như thế này, bọn bọ vẫn không hề lui bước mà xông lên hàng ngũ phía trước.

Bởi vì sứ mệnh của Thiên Phạt là thủ hộ muôn dân!

Tuy rằng đã qua một thời gian khá dài sống an nhàn, thế nhân đã sớm quên lãng họ, quên đi những chiến công lẫy lừng, bị mọi người khinh thường, thậm chí còn có rất nhiều người có địch ý với họ, muốn ăn thịt, lột da, uống máu, đoạt đan, thỏa mãn những dục vọng ti tiện của mình…

Nhưng vào thời khắc nguy nan như lúc này, bọn họ vẫn tuân thủ nghiêm ngặt sứ mệnh mà tổ tông muôn đời trước giao cho!

Vì đại lục, vì muôn dân! Vì giữ vững một phần cũng không tiếc hi sinh thân này!

Lần thứ hai bọn họ đứng ra, vẫn sôi trào nhiệt huyết, trái tim vẫn còn dâng trào! Bọn họ vẫn luôn là trường thành bằng sắt thép đáng tin cậy nhất!

Giờ phút này, toàn bộ chiến lực đã đến đông đủ!

- Những người có tu vị bên dưới chí tôn thượng đỉnh lập tức tách ra

Quân Mạc Tà liếc mắt một cái, âm thanh vang vọng như sắt thép, không hề có thương lượng bên trong.

Dưới mệnh lệnh, toàn bộ huyền thú tu vi chưa đủ không hề chần chờ, nhanh chóng rời khỏi trung tâm mà đứng bên cạnh, dùng ánh mắt nóng bỏng, hâm mộ đối với những đồng bọn có thể lưu lại giữa sân.

Bọn họ cũng muốn đi giết địch!

Nhưng lúc này thì bọn họ chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, chấp hành một cách vô điều kiện!

Lúc này không thể chậm trễ cho dù chỉ một giây!

Anh mắt Quân Mạc Tà như tia chớp, tựa như lợi kiếm, nhanh chóng đảo qua những người đang đứng ở giữa sân!

- Chư vị, lần này, Thiên Trụ Sơn sụp đổ ngoài ý muốn! Toàn bộ đại lục đang chuẩn bị lâm vào nguy cơ! Muôn đời nay, Thiên Phạt đã vô số lần tham gia Đoạt Thiên chi chiến, bảo vệ tôn nghiêm của phiến đại lục này! Hiện giờ, khảo nghiệm càng tàn khốc đang chờ chúng ta! Lúc này, ta hỏi các ngươi nên làm cái gì để đối phó với cuộc khảo nghiệm tàn khốc này?

- Chiến! Chiến! Chiến!

Toàn bộ huyền thú đồng thời há miệng hô lớn, âm thanh rung trời, vang vọng cửu tiêu!

Quân Mạc Tà thân thẳng như kiếm, trầm trầm nói:

- Thiên Phạt muôn đời luôn đem hết sức lực ra cống hiến cho thế nhân, vô số nhiệt huyết của các bậc tiền bối đã thấm trên Thiên Trụ Sơn, vĩnh viễn lưu xác tại chiến trường Đoạt Thiên! Nhưng cách thế nhân nhìn nhận Thiên Phạt lại tồn tại khúc mắc, không hề ủng hộ, theo thời gian hòa bình càng lúc càng dài, cách thế nhân nhìn vào Thiên Phạt càng lúc càng tồi tệ!

Quân Mạc Tà lớn tiếng:

- Hiện giờ, đang trong lúc hòa bình lại đột nhiên xảy ra sự kiện ngoài ý muốn này và tai nạn sắp đến! Ta hỏi các ngươi, đối mặt với sự căm thù khó hiểu của thế nhân, các ngươi lựa chọn như thế nào!

- Chiến! Chiến! Chiến!

Âm thanh rung trời, như trường hồng quán nhật!

Vẫn là chiến, chiến, chiến, câu trả lời không hề do dự!

Quân Mạc Tà cảm thấy mũi cay cay, những tên huyền thú đáng yêu này, thế nhân đã gây cho họ bao nhiêu thương tổn, đuổi giết bọn họ bằng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nhưng ở thời khắc mấu chốt, khi đại lục sắp phải nhận một trường hạo kiếp, bọn họ vẫn vô oán vô hối đứng dậy bảo vệ những người mà bọn họ không đáng bảo vệ!

Chân thật, tinh khiết, thiện lương như tấm lòng son!

- Chiến! Vì vinh dự!

- Chiến! Vì đại lục!

- Chiến! Vì Thiên Phạt!

- Chiến! Vì mình!

- Chiến! Vì ngọn lửa bất diệt không bao giờ tắt! Vì bầu nhiệt huyết muôn đời sôi trào!

Quân Mạc ta vung tay la hét, trên quảng trường chiến ý hừng hực bốc lên, xông thẳng trời xanh.

Giờ khắc này, sĩ khí toàn quân của Thiên Phạt đã lên tới cực điểm.

- Ưng Vương, Hùng Vương!

Quân Mạc Tà hét lớn, trong mắt bắn ra hung lệ quang mang.

- Có!

Ưng Vương Ưng Toái Không, Hùng Vương Hùng Khai Sơn sắc mặt ngưng trọng, cùng nhau tiến lên phía trước, chắp tay nghe lệnh!

Bước chân vững chắc, dẫm cho trong viện bụi bay mù mịt!

Thân hình lực lưỡng, một mảnh kính nể

Bọn họ đã nhìn được từ nét mặt của Quân Mạc Tà là bọn họ sẽ phải nhận nhiệm vụ cực kỳ gian khổ, cũng là nhiệm vụ hung hiểm tới cực điểm!

Nhưng hai Vương không hề do dự, ánh mắt kien quyết, bén nhọn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 399: Thiên Phạt Động, Tà Quân Lệnh!

Hai nghìn chiến sĩ của Ưng tộc đồng loạt bay lên, mang theo các chiến sĩ của Hùng tộc làm thanh lợi kiếm thứ nhất trực chỉ Thiên Trụ Sơn bay đi! Xác nhận tình huống, trong thời gian ngắn nhất phải tới nơi! Nếu cục diện là cực kỳ ác liệt thì chi quân đội này sẽ không tiếc đại giới, không tiếc hy sinh mà triển khai đợt chém giết đầu tiên!

Mạc Tà lãnh khốc hạ lệnh! (mấy cái số đằng sau là gì thế)(NB: do copy của CV ấy mà)

Binh quý thần tốc!

Tốc độ phi hành của Ưng tộc là nhanh nhất!

Mà Hùng tộc lại là một tộc có sức chiến đấu cực mạnh!

Lần xuất chinh này, do phải phi hành hết sức nên khi tới nơi, sức chiến đấu của Ưng tộc cũng không còn bao nhiêu, cho nên kết quả sẽ là hi sinh, nhưng sự hi sinh này lại vô cùng cần thiết!

Bởi vì bọ họ mang theo ba ngìn chiến sĩ của Hùng tộc!

- Vâng!

Khuôn mặt đen thui như cục sắt của Ưng Vương không lộ ra chút biểu tình, thanh âm kiên định như sắt!

- Tám người chúng ta cũng muốn đi cùng với bọn họ!

Lộc Thánh Tôn bước lên phía trước, tám huynh đệ đồng thời đứng trong đội ngũ của Ưng tộc và Hùng tộc!

Thú Vương đã từng bị Tam Đại Thánh Địa bán đứng một cách vô sỉ trước đây cũng không hề chần chờ, dứt khoát đứng lên, cho dù bọn họ hiểu trận chiến này chỉ có một kết quả cuối cùng là bại vong!

Nhưng họ không hề e sợ!

- Tốt, mang rượu tới!

Quân Mạc Tà quát lớn, thiên địa cũng phải rung động:

- Lấy rượu ngon nhất ra đây, chúng ta cùng chúc cho các anh hùng của chúng ta! Hành quân hùng tráng!

Trong Tà Quân phủ, người hầu nhanh chóng mang lên vô số liệt tửu, từng cái bát to đều chứa đầy rượu đỏ như máu, sáu nghìn tráng sĩ cùng nhau nâng bát!

Quân Mạc Tà bưng lên một chén rượu, quát lên:

- Chén rượu này xin kính các anh hùng đã thủ hộ cho các sinh linh trên đại lục! Trận chiến này sẽ có vô số huyng đệ một đi không trở lại! Ta, Quân Mạc Tà xin cạn chén này tiễn đưa các huynh đệ!

Quân Mạc Tà nói rõ ràng, nhưng cũng rất tàn khốc!

Chuyện lần này bộc phát quá đột ngột, không ai có thể kịp thời bày binh bố trận! Lần xuất chinh này, Ưng tộc và Hùng tộc xuất ra sáu nghìn nhân mã, trừ bỏ sứ mệnh đánh chặn thì bọn họ cũng là vật hi sinh, tiến lên để chết!

Hy vọng sống sót không đủ một phần trăm, ngay cả bát đại Thú hoàng đã đạt tới Thánh Tôn chi cảnh cũng không hề ngoại lệ!

Nhưng chỉ có dùng tính mạng của bọn họ mới có thể tranh thủ thời gian cho quân đội ở hậu phương bố trí sách lược!

Đây là chiến tranh và chiến tranh bao giờ cũng tàn khốc và vô tình!

Chưa từng có một trận chiến nào mà không có người chết, chỉ có địch chết ta sống hoặc là ngược lại!

- Lần xuất chinh này của các vị là điểm mấu chốt, nói trắng ra chính là muốn các vị dùng tính mạng của mình tranh thủ cho đại lục một chút thời gian để bày binh bố trận! Ta chỉ có một yêu cầu duy nhất! Không cần biết các vị đánh như thế nào, cho dù chết cũng phải tận lực kéo theo một gã dị tộc tộc nhân chôn cùng! Chỉ thế mà thôi, không hơn không kém!

Thanh âm của Quân Mạc Tà lạnh lung, vô tình tựa như lợi kiếm lạnh lẽo vang vọng trong không trung.

Toàn trường tĩnh lặng, sáu nghìn đại hán của Ưng tộc và Hùng tộc ánh mắt sáng quắc, tràn đầy kiên định, thuần phác!

Chần chờ, chùn lại, khiếp sợ, hết thảy những cảm xúc tiêu cực chưa hề xuất hiện trong mắt họ, cho dù là một tia thoáng qua!

- Cạn chén rượu này! Cho dù sinh tử! Đời đời kiếp kiếp! Các vị đều là anh hùng, là huynh đệ của ta!

Quân Mạc Tà điên cuồng thét lên:

- Các huynh đệ, hãy để nhiệt huyết của chúng ta mở ra những sắc thái hoa mỹ nhất đại lục này! Giành lại phần thắng cho chúng ta, tạo nên lịch sử vĩnh hằng! Cạn!

- Cạn!

- Cạn!

- Cạn!

Âm thanh của bát vỡ không ngừng vang lên, tổng cộng sáu nghìn chiếc bát đồng thời rơi xuống, vỡ nát!

- Chúc các vị huynh đệ tỷ muội đi đường tốt! Tất cả xuất phát!

Mai Tuyết Yên vung tay lên, một lá cờ đỏ thẫm như máu lăng không bay về phía Ưng Vương.

- Các huynh đệ, chúng ta đi trước một bước, đánh một trận thỏa thích!

Ưng Vương thét dài, đưa tay nắm lại láy cờ, thân hình tung lên, hóa thân thành một con chim ưng không lồ trên không trung.

Thân thể như sắt, lông vũ như mũi tên!

Lá cờ màu đỏ mở ra trên không trung, trên đó viết năm chữ to “Thiên Phạt Cảm Tử Đội!”

Đỏ thẫm như máu! Đón gió tung bay!

Hùng Khai Sơn khí phách hào hùng, cười lớn một tiếng, thân hình cường tráng bay lên không, ở giữa không trung mạnh mẽ ôm quyền:

- Các huynh đệ, lão Hùng ta xin đi trước một bước! Ngày này lão tử đã chờ mấy trăm năm rồi! Thiên Phạt uy vũ!

Hùng Khai Sơn hét lên một tiếng liền rơi trên lưng của Ưng Vương.

Đôi mắt của Ưng Vương lóe lên, trong mắt tràn ngập tinh thần quyết tử, đôi cánh rộng bảy trượng giương lên, ngửa đầu kêu dài, thanh âm như kim thạch khuấy động không trung, mang theo Hùng Khai Sơn bay vào không trung như một mũi tên nhọn!

Ưng dương cửu tiêu, truy phong bài vân, xuyên không xế điện!

Không hề do dự, không hề lưu luyến, dứt khoát phá không rời đi cố hương!

Ầm một tiếng, toàn bộ Huyền Ưng cùng nhau bay lên bầu trời, tất cả biến thành một tia chớp màu đen, ba nghìn tia chớp màu đen tụ lại một cơn lũ màu đen, đi theo sau Ưng Vương, mang theo chiến hữu của mình trực chỉ hướng Tây Nam!

Sáu nghìn tráng sĩ xuất phát! Như một mũi tên xuyên phá trời cao!

Tên rời cung!

Bọn hắn dùng tính mạng của mình để viết lên trang sử vĩnh hằng!

Toàn bộ đội ngũ bay lên không trung, đến khi chỉ còn là một điểm đen nhỏ bé, thế nhưng từ đầu đến cuối, không hề có một thành viên quay đầu lại nhìn Thiên Phạt Sâm Lâm, nhìn cố hương đã dưỡng dục bọn hắn, nơi có biết bao điều quyến luyến với bọn họ!

Chỉ có dứt khoát, kiên quyết!

Uy vũ Ưng Vương! Uy vũ Hùng vương! Uy vũ sáu nghìn dũng sĩ!

Hốc mắt Mai Tuyết Yên đỏ lên, lệ châu rơi xuống! Chính mình tự tay tiễn đưa sáu nghìn huynh đệ tỷ muội xuất phát, bước lên tử vong chi đồ, thử hỏi làm sao không chua xót, sao không rơi lệ!

Sắc mặt Quân Mạc Tà âm trầm như sắt, ngưng trọng như núi, không hề có chút biểu hiện.

Tổ thứ hai, hắn phái ra thuộc hạ của mình!

- Ưng Bác Không! Phong Quyển Vân! Lệnh cho hai người các ngươi, suất lĩnh ba trăm tráng sĩ “Tàn Thiên Phệ Hồn”, xuất phát ngay lập tức! Làm đội thứ hai, nhanh chóng trợ giúp Ưng Vương và Hùng Vương! Toàn lực đánh chặn địch nhân, nhận xuất vô hồi!

- Tuân Lệnh!

Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân hai người đồng thời tiến lên trước một bước, chắp tay nhận lệnh.

Hạc Vương Hạc Trùng Tiêu vung tay lên, ba trăm huyền hạc cao thủ đạt tới tu vi Thánh Giả lập tức bước ra khỏi hàng.

Chỉ trong nháy mắt, mỗi huyền hạc đã có một người trên lưng.

Đội ngũ này, tốc độ xuất phát nhanh hơn, theo Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân ra lệnh, tổng cộng ba trăm cao giai huyền hạc, dùng lông chim trắng như tuyết của bọn họ che kín bầu trời, tựa như một đám mây lớn che kín cả bầu trời!

Thời gian bọ họ xuất phát so với Ưng vương cũng chỉ chậm hơn nửa canh giờ.

Nhưng Quân Mạc Tà biết, chờ khi đám người Ưng Bác Không đuổi tới thì it nhất cũng phải chậm hơn năm canh giờ so với đám người Ưng Vương, thậm chí còn nhiều hơn!

Hạc và ưng, tốc độ và năng lực bền bỉ không thể nào đánh đồng, ngay cả thánh giả cũng vô pháp bù lại sự chênh lệch trời sinh này.

Năm canh giờ này đối với Ưng Vương và Hùng Vương tuyệt đối là một khảo nghiệm tàn khốc tới cực điểm! Đối mặt với toàn bộ dị tộc tộc nhân, sáu nghìn cao thủ của hai tộc liệu có ngăn cản được năm canh giờ?

Đây là chuyện mà không ai dám nói là chắc chắn!

Cho dù bọn họ chống đỡ được đến khi đám người Ưng Bác Không đuổi tơi, cũng chưa chắc có thể tránh khỏi cái chết, dù sao bọn họ phải đối mặt chính là số lượng, nhân lực hơn bọn họ gấp mười, gấp trăm lần, thậm chí là hơn!

Đương nhiên, nếu có thể đợi được đám người Ưng Bác Không tới thì tình hình sẽ dịu xuống, dù sao bọn họ đều là cao thủ trong cao thủ!

Thép tốt, phải dùng làm lưỡi đao!

- Hổ Vương, Hạc Vương!

- Hai người các ngươi cùng với tộc nhân tạo thành đội thứ ba! Lập tức xuất phát! Gấp rút tiếp viện cho những người đi trước!

Hổ Vương Hồ Liệt Địa, Hạc Vương Hạc Trùng Tiêu đồng thời bước ra khỏi hàng, ngay lập tức, cuồng phong nổi lên, sáu nghìn huynh đệ dưới trướng hai vương bay lên trời, nhanh chóng đuổi theo.

- Bách Lý Lạc Vân! Lãnh Ngạo!

Quân Mạc Tà liên tục hạ lệnh:

- Các ngươi mang theo Thiên Tàn, Địa Khuyết và ba mươi sáu sát thủ, tính cả năm mươi huynh đệ bằng tộc làm đội thứ tư.

Quân Mạc Tà trầm giọng nói:

- Vĩnh viễn chớ quên thiên chức sát thủ của các ngươi! Nhiệm vụ lần này của các ngươi khong phải là viện trợ, mà là ám sát! Dùng mọi thủ đoạn để ám sát ngoại tộc quái vật, hiểu không?

- Dạ!

Bách Lý Lạc Vân và Lãnh Ngạo cùng bước lên phía trước.

- Xuất phát!

Lại là một trận cát bay đá chạy, lúc này, trong viện đã rộng rãi hơn rất nhiều!

- Sư Vương, Hầu Vương, Bằng Vương, Điêu Vương, Lang Vương! Năm tộc các người, tổng cộng hai vạn năm nghìn người làm đội thứ

năm! Đại quân toàn bộ tiến lên! Mang theo dược vật, lương thực và các vật tư chiến lược đầy đủ!

Quân Mạc Tà vung tay.

Năm tộc này là những tộc có quân số đông đảo nhất, nhưng sức chiến đấu lại tương đối yếu.

Nhưng chiến lực của những huyền thú này cũng không thể khinh thường! Vừa là đội ngũ hậu cần, nhưng thời khắc mấu chốt cũng có thể biến thành đội ngũ giết địch!

- Những người còn lại, chính là Xà Vương, Báo Vương và những người khác, toàn bộ do Quân Vô Ý chỉ huy. Theo khắp địa vực Tây nam, bày ra hình quạt, dần dần đẩy mạnh, cẩn thận tìm tòi, nếu phát hiện dị tộc nhân cao thủ đã tiến vào đại lục thì tiêu diệt hết, không thể để lại một tên! Nhiệm vụ này không có thời hạn, cho đến khi giết đến Thiên Trụ Sơn mới thôi! Chúng ta không cần nhân chứng sống, một cái cũng không cần!

Đến bây giờ, Quân Mạc Tà vẫn không quên tên Khương Quân Tập ghê tởm. Nếu để cho dị tộc nhân đi vào, lưu lại mầm mống thì hậu hoạn vô cùng.

Mối nguy này mới chính là hậu hoạn lớn nhất khi ngoại tộc xâm lấn!

Chuyện như vậy, ngoài Huyết Y Đại Tướng Quân Vô Ý thì không còn ai có năng lực thống soái, năng lực phân tích như ông cả. Cũng chỉ có Huyết Y Đại Tướng mới có thể tiếp nhận nhiệm vụ phức tạp tới cực điểm này, hơn nữa lại có thể gọn gàng, không hề loạn.

- Tuân lệnh!

Vô Ý và đám người Xà Vương tiến lên nhận lệnh.

- Những người còn lại ở lại Thiên Phạt đợi lênh! Nếu chưa có mệnh lệnh của bổn Quân, bất cứ kẻ nào, từ lúc này trở đi không được bước ra

khỏi Thiên Phạt Sâm Lâm! Nếu không, nghiêm trị không tha! Cho dù có ngoại nhân tới, nếu đọc sai mật khẩu thì không được mở ra thủ hộ đại trận!

Quân Mạc Tà nghiêm túc cường điệu điểm này.

Thiên Trụ Sơn xảy ra chuyện quá đột nhiên, mà Chiến gia nguy cơ còn chưa tiêu tan. Nếu đám người Chiến Luân Hồi thừa dịp này tấn công Tà Quân Phủ thì phiền phức, chiến lực chính của Thiên Phạt có thể nói đã xuất động toàn bộ, còn lại trong nhà tuy không hề yếu ớt nhưng chiến lực cũng không hề cao!

Nhưng chỉ cần Cửu Thiên Cửu Địa Tru Ma Trận mà Quân Mạc Tà bố trí vẫn còn tồn tại thì cho dù là Chiến Luân Hồi đích thân đến cũng chỉ có thể hoạt động bên trong trận, vô pháp tiến vào!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 400: Phong Vân Lực, Vãn Thiên Khuynh

Trừ phi Chiến Luân Hồi có thể tiêu triệt tu vi của Miêu Khuynh Thành, đủ để mang theo thiên kiếp hủy thiên diệt địa đến, hoặc là có thể mạnh mẽ phá vỡ đại trận này. Nhưng Quân Mạc Tà không tin Chiến Luân Hồi có thể có tu vi như vậy! Càng không thể tin hắn có can đảm như thế!

Bởi vì cho dù hắn có thể dùng thiên kiếp phá hủy đại trận thì hắn cũng không tránh được bị bỏ mạng do thiên kiếp, cứ cách mấy trăm năm lại đổi một người con nối dõi xuất sắc của bổn gia, chỉ để cầu cho bản thân? Chỉ để kéo dài chút hơi tàn mà ích kỷ chịu hy sinh vậy sao?!

Đến nước này, tất cả đã an bài xong.

Mạc Tà nhìn thấy quảng trường trở lại vắng vẻ lần nữa, cũng không có quay đầu lại, bình thản nói:

- Tuyết Yên, hai chúng ta hãy lập tức xuất phát, tiến đến Thiên Thánh Sơn!

- Thiên Thánh Sơn? Không phải đi đến Thiên Trụ Sơn sao?

Mai Tuyết Yến rất bất ngờ nói.

- Tuyết Yên, sự việc lần này vượt qua khỏi dự tính lúc đầu rồi. Ngày hôm nay, Trụ Sơn chắc chắn đã bị hoàn toàn bị phá hủy, nơi quan trọng nhất đã không còn, quái vật dị tộc có khả năng đã lục liên xâm lấn Huyền Huyền đại tục không ngớt, chúng ta kiểu gì sau khi đi Thiên Trụ

Khuynh Tháp, sẽ rất gần tam đại thánh địa, cuối cùng có thể tiết kiệm được thêm ít nhiều sức lực.

Mạc Tà thản nhiên nói:

- Cái ta hiện giờ lo lắng nhất chính là, toàn quân sẽ bị diệt bên trong Trường Hạo Kiếp của tam đại thánh địa, hoặc là sẽ mất rất nhiều binh lực. Nhưng vẫn không thể xuyên phá được! Chỉ trông vào sức của một gia tộc chúng ta, e rằng rất khó để thắng được trận này!

Mai Tuyết Yến đã hiểu ra.

Mạc Tà điều binh khiển tướng, cơ hồ đã đã đem trọn toàn bộ thời gian trước mắt chỉ vì chuyện này! Từ điểm này cho thấy, Quân Mạc Tà đã lo xa nghĩ rộng đến cực điểm rồi!

Nhưng Quân Mạc Tà cũng chậm rãi thở dài một tiếng. Hắn vốn định sau khi đoạt thiên chi chiến xong, sẽ mang theo nhân mã của mình, lướt qua Thiên Trụ Sơn, xâm nhập khu vực của dị tộc nhân, thỏa mái giết chóc.

Như vậy, bất kể đánh như thế nào, bất kể phá hủy thế nào, đều là ở bên kia Thiên Trụ Sơn, đối với Huyền Huyền đật lục không chí chút ảnh hưởng nào. Nếu thật sự không được thì đành lui về, có thời cơ thích hợp sẽ tiến lên.

Có thể nói là: tiến có thể công, lui có thể thủ.

Nhưng hắn tính toán chưa xong thì đã phát sinh ra sự tình biến cố đến long trời lở đất như vậy! Đem toàn bộ đoàn quân lớn nhỏ vào kế hoạch chiến lược, đều bị hủy diệt!

Nhất là Thiên trụ Sơn, hôm nay bị đổ vỡ, càng khiến cả người ngủ mê cũng không dám tới!

Chuyện cho đến bây giờ, chỉ có thể kiên trì tiếp tục thôi!

- Mặt khác….Thiên Trụ Sơn đột nhiên sụp đổ, chắc chắn có nguyên nhân.

Ánh mắt Quân Mạc Tà chợt lóe lên:

- Đây chính là thân thủ của Cửu U đệ Nhất Thiếu bố trí cấm chế, đâu dễ dàng sụp đổ như vậy? Trong đó nhất định có nguyên nhân! Mà trong cái nguyên nhân này, ta tin chắc rằng người của tam đại thánh địa có biết!

Nếu nói là có người khiến Quân Mạc Tà thực sự kiêng kị, cũng chỉ có một người là Cửu U Đệ Nhất Thiếu thôi, trừ hắn ra, cho dù có là hạng người như Cửu U Thập Tứ Thiếu, Miêu Khuynh Thành, Chiến Luân Hồi tuy thực lực trước mắt của Quân đại thiếu gia không bằng, nhưng hắn tự tin chỉ trong thời gian ngắn là có thể đuổi kịp và vượt qua, duy chỉ có thực lực của Cửu U Đệ Nhất Thiếu thực sự cao thâm đến mức không lường được, dù sao bản thân có thể cùng Hông Quân đối kháng, Quân đại thiếu gia tuy rằng có tự phụ, tự tin nhưng không đến mức không lượng sức mình!

Nếu thật sự có người có thể phá hủy cấm chế do Cửu U Đệ Nhất Thiếu bố trí. Tất nhiên cũng là đại cường địch!

Tiếp tục an bài sơ qua đã sau đó sau đó nghĩ đối sách, Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yến lập tức khởi hành, trong đêm tối đi đến nới nguồn gốc của tai nạn ở Thiên Trụ Sơn!

Mạc Tà cũng không có điều động bất cứ phí hành huyền thú nào, hai người chỉ tự mình phi hành mà đi, hắn phất tay lên đem Mai Tuyết Yến cất vô Hồng Quân Tháp, lập tức bản thân lóe lên một cái, trực tiếp thi triển Âm Dương Độn, đem tốc độ bản thân phát huy đến mức cực hạn, tốc độ cực nhanh đến vô hình vô ảnh giữa không trung!

Thiên Lý Nhất Tị Gian!(Ngàn dặm như trước mũi)

Phía trên bầu trời mù mịt, một mình Quân Mạc Tà vội vã. Chỉ sau hai canh giờ liền bay vùn vụt qua không dưới ba ngàn dặm. Mà theo nơi đến, càng gần, nhiệt độ lại càng trở nên nóng bức, không thể không nghi ngờ rằng ở đây có điều bất thường, hiển nhiên đúng là việc thiên địa tai kiếp quả nhiên có điều dị thường ở trong đó.

Đôi mắt Quân Mạc Tà nhìn về khoảng không phía xa bên trên, lúc trước nơi chân trời mơ hồ hiện lên khói đen, bây giờ đã khoảng cách đã gần hơn có vẻ càng ngày càng rõ ràng, liếc mắt một cái, quả nhiên là thấy ghê người.

Chỉ đến buổi trưa, đã qua được tám ngàn dặm lộ trình rồi!

Tốc độ như vậy, tuyệt đối là nhanh nhất thế gian này, không còn ai có thể siêu việt hơn nữa!

Một ngày trôi qua!

Khoảng cách đến địa điểm phát sinh ngày càng gần.

Mạc Tà thậm chí có thể nhìn rõ ràng nó từ xa, phía xa bụi mù dày đặc hơn, che khuất hết bầu trời, bao phủ cả mặt đất! Tầm nhìn có thể nhìn được chỉ có thể thấy ba mươi ngọn núi quanh mình hầu hết đang phun khói mãnh liệt.

Đã có nhiều hơn ba mươi ngọn núi đồng thời cùng cháy!

Hơn nữa toàn bộ ngọn núi lửa đều là loại siêu lớn.

Dù Quân Mạc Tà có to gan lớn mật đến thế nào, nhìn thấy tình hình như vậy, cũng nhịn không được mà toát mồ hôi lạnh.

Chính mình đã hết sức đánh giá cao mức độ nghiêm trọng của vụ tai nạn này, nhưng lại không nghĩ đến tình huống lại tồi tệ đến nông nỗi này!

Khoảng cách đến mục tiêu của Quân Mạc Tà đó chính là địa điểm phát sinh chỉ còn hơn hai ngàn dặm nữa, nhưng sóng nhiệt phả đến trước mặt, có lẽ cũng đủ khiến cả lông trên người phải xoăn cả lại.

Mà ngọn nguồn của tai họa đó lại đến từ chỗ rất nhiều núi lửa kia, xung quanh miệng núi chỉ toàn nham thạch nóng bỏng bừng đỏ lên, ngẫu nhiên còn có vài viên đại thạch bị bắn lên tận trời cao, giống như thiên thạch từ trên trời rơi xuống vậy.

Từ trên trời xuống dưới đất, chỉ còn duy nhất một loại mùi vị, đó là loại hương vị gây cay mũi, lấp đầy cả bầu trời!

Núi lửa phun lên sương khói….đó chính là một thứ rất độc! Tin chắc rằng chỉ cần một ai đó học qua hóa học sẽ biết về điểm này, tuy rằng dân bản xứ của Huyền Huyền đại lục không biết, nhưng Quân Mạc Tà lại biết, tuy biết nhưng lại không có giá trị.

May mắn là trong phạm vi ngàn dặm xung quang đâu không có quá nhiều người ở, ngay cả khi có một hai thôn nhỏ thì cũng chỉ là rải rác, không tập đông đúc chút nào. Nhưng cấp độ tai họa hiện tại quả thật cũng không nhỏ, hơn nữa phạm vi tai họa vẫn tiếp tục tăng lên.

Nó không tan ra mà làn khói này đang quay cuống hướng về phía trong nội địa, giống như vạn mã bôn đằng dũng mãnh đi! Nếu là cứ vậy trôi qua, vậy sẽ trực tiếp sinh ra ôn dịch hạo kiếp mất, lúc này gió tây đã thổi lên, gió trợ thế lửa, gió giúp khói độc…

Một tiếng nói rất nhanh!

- Con mẹ nó! Sao đúng thời khắc mấu chốt này ta lại lĩnh ngộ được Phong Vân Lực chứ! Nguyên lai nó là vậy!

Quân Mạc Tà mắng một tiếng, không dám chậm trễ chút nào, đứng lại ngay trên vạn trượng giữa không trung, khẽ quát một tiếng”

- Phong lực! Nghịch! Vân lực! Cuốn!

Vung mạnh tay lên, liền chia về phương hướng tây nam!

Từng đợt gió bắc từ từ xuất hiện giữa không trung, sau đó sức gió càng lúc càng lớn. Về sau đã hình thành từng luồng gió Bắc lạnh thấu xương, gào thét dựng lên, đánh động cả thiên địa, đón lấy khói độc đang tràn đên, đánh thẳng vào làn khói đó!

Chính giữa bầu trời, sức gió của tây nam cũng khá lớn, nhưng mà khi gió đông bắc đột ngột nổi lên, thanh thế lại mênh mông cuồn cuộn! Tràn đầy khí thế!

Hình như là đúng là nghịch thiên sửa lệnh ư?

Từ tây nam hình thành khói độc đủ tạo các đám mây đủ mọi màu sắc, có thể nói là đang giương nanh múa vuốt tiến đến, mà phía đông bắc lại tu tập một đấm mây trắng thanh thế càng lớn hơn, không sợ sệt hung hãn lao tới đạp vào!

Cảnh tượng như thế này giống như đang có hai vị thượng cổ ma thần đang mang theo vô số thiên binh thiến tướng đụng nhau ở giữa bầu trời vậy!

Một số hình như hữu hình tạo vô số bụi mù mịt ầm ầm va chạm vào nhau. Vốn lúc đầu không có động tĩnh gì, giờ phút này đã xuất hiện đủ loại tiêngs nổ vang cả thiên địa, tựa như có hàng tỷ sinh linh đồng thời gào thét vậy!

Sau đó cả hai đều dây dưa lại cùng một chỗ, cho dù có là ai cũng không cách nào dễ dàng đi tới. Cả hai bên dương nhiên không bên nào chịu nhường bên nào, chợt “ Ầm” một tiếng, đúng là hưởng thẳng lên giữa không trung.

Rất nhiều những tiếng nổ ầm ầm vang lên đã hình thành lên một đám mây lớn có thể hình dung ra được đó là đám mây hình nấm!

Ở giữa không trung bay lên!

Mà kỳ lạ nhất là ở chỗ, đám mây hình nấm kia nửa trắng nửa đen, trắng như người đổ tuyết vào, đen như người sơn mực lên!

Quả nhiên có thể là một kỳ quan!

Mạc Tà nhìu mày, thở dài nói:

- Tin chắc rằng một trăm quả boom nguyên tử cùng nổ, chỉ sợ cũng không đồ sộ bằng đám mây hình nấm này….Con mẹ nó chứ chỉ tại không có camera, nếu không có thể chụp lại được rồi…

Bùm Bùm Bùm…. Gió bắc lạnh lẽo, gió hàn nóng bức, hai loại gió hoàn toàn bất đồng đang mang theo cuồng vân đụng vào nhau, nhất thời những tiếng bùm bùm bùm của các tia chớp vang lên, sau đó nhanh chóng tạo thành những trận mưa đá ào ào rơi xuống đất!

Rơi thẳng xuống mặt đất tạo từng đợt sương mù nồng đậm dâng lên, rồi bốc hơi đi…

Phong vân lực một khi hình thành, quả thật là chưa từng có đến nay, không chút ngừng nghỉ.

Theo gió Đông bắc cuồn cuộn thổi, thanh thế càng lúc càng lớn, dần dần tăng lên cấp sau cấp bảy, gió tây nam rốt cuộc đã không chịu được nổi nữa, công chẳng được, thủ cũng không xong, chỉ còn nước tháo chạy, mà gió đông bắc thừa thắng xông lên, từng bước áp sát vào, rốt cuộc…

Khói độc nghịch hướng!

Mạc Tà cắn răng một cái:

- Ma Túy! Đang lo không có thủ đoạn tốt để đối phó đám biến thái các ngươi, xem lão tử độc chết bang dị tộc nhân các ngươi đây! Các ngươi không phải là liên thể song sinh sao? Cho các ngươi thấy khói độc này thì dù các ngươi có ba đầu sáu tay thì đỡ cho lão tử coi đi!

Theo bàn tay khẽ vẫy, sức gió lại tăng thêm một bậc! Đã sắp lên đến cấp độ chín rồi!

Cấp sáu khó đi, cấp bảy không thể đi bộ, cấp tám thổi bay nhánh cây, cấp chín tốc cả mái nhà bằng ngói.

Sức gió đạt đến cấp chín, ở nhân gian có thể hình thành tai nạn khủng bố! Nếu không phải vì nơi này thực sự qua hoang vu hẻo lánh, thì kể cả Quân Mạc Tà có năng lực tự do khống chế sức gió đi chăng nữa cũng sẽ không dám liều lĩnh tạo ra sức gió cấp chín!

Cơn lốc cấp chín vừa mới tạo ra, tình huồng giằng co lập tức thay đổi, gió tây nam hoàn toàn không ngăn cản được nữa, binh bại như núi đổ, theo tiếng gào rít của gió bắc, vô số khói độc đã bay về hướng tây nam…

Nói chuẩn một chút thì nó đang ầm ầm hướng thẳng tới Thiên Trụ Sơn, nơi di tộc nhân đang cư trú….

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 401: Nhân Cùng Quả, Chiến Luân Hồi!

Theo gió bắc không ngừng gào thét, trên mỗi miệng núi lửa liên tục phun ra mây mù đậm đặc, nương theo sức gió mạnh mẽ trút xuống, chẳng qua lại ngược với phương hướng lưu động ban đầu… Gió cuộn mây vần, chính là sức mạnh từ thiên địa, đem vô tận đám sương mù dần dần thổi ra xa. Quân Mạc Tà rốt cuộc có thể thấy rõ tình trạng của hơn mười ngọn núi lửa trước mắt kia, hiện tại tuy muốn trừ khử độc vụ gây họa, nhưng hơn mười miệng núi lửa thế này bên trong vẫn không ngừng phun xuất, nham thạch phun lên trời cao, thẳng tắp mấy trăm trượng, sau đó mới cạch cạch rớt xuống…

Vô luận rơi xuống đâu, đều để lại một vùng cháy khét…

Rõ rang rằng, hơn mười miệng núi lửa này bởi vì thứ dị biến lần này mà cần phải phát tiết một năng lượng khổng lồ!

Cả một vùng đất chết!

Từ này dùng miêu tả nơi đây, thật sự là hoàn toàn xứng đáng!

Các nguồn nước trong phạm vi ngàn dặm dưới sức nóng này, đang kịch liệt bốc hơi, cơ hồ chỉ cần mắt thường là đã có thể thấy được tốc độ liên tục giảm bớt. Có nhiều nơi đã bắt đầu xuất hiện tình huống mặt đất nứt nẻ, mà lại còn đang có chiều hướng diễn biến xấu hơn… Mà loại tình huống tồi tệ do sức mạnh thiên địa tạo thành, con người cũng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn, giống như trong nháy mắt liền đã trải qua một lần thương hải tang điền!

Một tình huống vô cùng khủng bố, quỷ dị bậc này thế mà lại có thể phát sinh thật. Đập vào mắt những người đứng xem, hoàn toàn có thể tưởng tượng, không có gì có thể sánh kịp, kinh tâm động phách, xúc mục kinh tâm! (DG: nhìn thấy hết hồn hehe)

"E rằng Tam Đại Thánh Địa khó có thể vượt qua hạo kiếp lần này!". Quân Mạc Tà yên lặng nghĩ: "Phạm vi tai nạn núi lửa bùng nổ, cơ hồ là bao gồm toàn bộ khu vực phụ cận Thiên Thánh sơn!"

Mà Tam Đại Thánh Địa lại vừa vặn tập trung ngay khu vực trung tâm của hỏa sơn!

Thiên địa hạo kiếp như vậy, chỉ sợ san bằng cả tòa Thiên Thánh Sơn…

Cho dù có người có thể may mắn còn sống sót, thì liệu còn được bao nhiêu?

Quân Mạc Tà lòng thầm thở dài, đột nhiên nhớ tới một việc: "Có vẻ như lần này mình đã cho xuất binh sớm rồi! Bản thân lúc trước cũng không nghĩ tới việc núi lửa bùng nổ sẽ nóng bức như thế, hơn nữa lực phá hoại lại khủng bố như thế! Người của Thiên Thánh Sơn Tam Đại Thánh Địa tất nhiên phải bị tai ương, nhưng dị tộc nhân bên kia chẳng lẽ có thể thoải mái?"

"Không lẽ núi lửa tự nhiên bùng nổ chỉ đánh về người bên Huyền Huyền này a, tin tưởng đối phương bên kia tình hình tai nạn khẳng định cũng là nghiêm trọng!"

"Hơn nữa núi lửa bùng nổ phạm vi lớn từng này, người bên này cố nhiên gặp trở ngại, nhưng bên kia cũng chưa chắc đã tốt lành gì!"

Quân Mạc Tà âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Phỏng đoán thương vong to lớn lần này, không biết chừng có lẽ có thể giảm rất nhiều. Mà mình cùng Mai Tuyết Yên trước tiên dẫn anh hùng (ưng hùng) liên quân đi vào, hẳn là có thể tránh cho liên quân lần này rất nhiều thương

vong không cần thiết! (DG: chắc là chơi chữ anh hùng liên quân với đám thú vật ưng gấu liên quân…)

Thậm chí cân nhắc riêng tình hình trước mắt, tình hình bản thân chưa chắc đã rơi vào hạ phong, bên mình cố nhiên phải lâm vào hoàn cảnh xấu đơn độc tác chiến, nhưng cũng bởi vậy mà thoát khỏi cảnh bị Tam Đại Thánh Địa cản trở, nhiều khi một đồng minh không thể tín nhiệm còn nguy hiểm hơn nhiều một địch nhân cường đại. Nhìn lại tình hình trước mắt mà nói, nếu quả thật mất đi chiến lực của Tam Đại Thánh Địa, tất nhiên thực lực phe mình đại giảm, nhưng bởi vậy mà bớt được rất nhiều nỗi lo về sau!

Quân Mạc Tà còn đang cảm thấy mình rất may mắn, đột nhiên giật mình chứng kiến bên trong mây khói phía trước một trận rung chuyển, một điểm đen từ bên trong đám mây khói bay ra cực nhanh, lướt ngược lại hướng gió Bắc, phát ra tiếng xé gió dị thường thê lương!

Quân Mạc Tà khẽ co rút đồng tử lại, dĩ nhiên nhanh chóng nhận ra được điểm đen này vốn là một người!

Con người!

Nhìn quanh thế gian đương thời, nếu luận tu vi bản thân, tất nhiên đệ tử thân truyền của Cửu U Đệ Nhất Thiếu là Miêu Khuynh Thành cao nhất, nhưng Miêu lão nhân hiện giờ bởi vì thiên kiếp uy hiếp mà ẩn nấp không ra, mà ngoài Miêu Khuynh Thành, còn ai có thể có được thần thông như thế?

Kẻ được xưng thiên hạ đệ nhất Cửu U Thập Tứ Thiếu có lẽ miễn cưỡng có thể tính vào, nhưng người này lại rõ ràng không phải Cửu U Thập Tứ Thiếu! Vả lại người này thực lực không chắc đã yếu hơn Cửu U Thập Tứ Thiếu!

Thậm chí mạnh hơn!

Khi đã loại trừ hai người kia, trong lòng Quân Mạc Tà cũng chỉ còn lại một nhân tuyển!

Nhân tuyển duy nhất Chiến Luân Hồi!

Tiếp sau đó, ngay phía sau đạo nhân ảnh kia, tổng cộng hơn mười đạo nhân ảnh lần lượt bay ra, cứ như liều mạng truy đuổi ở phía sau bóng người này!

Ngay cả khi còn cách nhau một khoảng cực kỳ xa, hoàn toàn không thấy rõ diện mục những người đó, nhưng từ trong không khí thảm liệt chết chóc này, lại có thể cảm giác rõ rệt vạn phần! Người phía sau làm cho người ta có cảm giác, chỉ cần có thể đuổi theo được người phía trước, cho dù là cắn được hắn một cái, phun cho hắn một miếng nước bọt rồi sau đó bản thân có phải chết đi cũng không có gì phải hối tiếc!

Cái này có thể nói là mối thù không đội trời chung!

Bóng người càng bay càng gần, trong nháy mắt, đã có thể mơ hồ nhìn rõ được diện mục người trước mặt, Quân Mạc Tà mắt hơi híp lại, ngưng thần nhìn chăm chú.

Chiến Luân Hồi, quả nhiên là hắn!

Mà bọn người phía sau đang đuổi theo kia, Quân Mạc Tà cũng nhìn rất quen mắt.

Không phải ai khác, đúng là đám tiền bối cao nhân Thiên Thánh Cung.

Mà người cầm đầu, đúng là vị lão đại Thiên Thánh Cung, lão quái vật đã sống quá ba ngàn năm, Cổ Hàn!

Mà Cổ Hàn này, cũng chỉ là cái tên sau ba ngàn năm, thân phận ba ngàn năm trước kia được gọi là Vu Sơn Vân!

Giờ phút này, vẻ mặt Cổ Hàn băng lạnh, lộ vẻ giận dữ không kiềm chế được, quần áo trên người nhiều chỗ bị tổn hại, lại có chút chật vật, cũng không còn vẻ tiên phong đạo cốt mà lúc trước Quân Đại Thiếu nhìn thấy. Ánh mắt như điện, không chút giảm tốc, thậm chí hắn còn có vẻ đang sử dụng phương pháp nào đó thiêu đốt tiềm lực tự mình hại mình, chỉ cần tốc độ chính mình tăng thật nhiều. Quan trọng là phải trong thời gian ngắn nhất truy đuổi Chiến Luân Hồi đang liều mạng chạy trốn phía trước!

Trừ việc đó ra, có vẻ như ngay cả tính mạng Cổ Hàn cũng không màng đến…

Quân Mạc Tà tâm niệm chợt động: “Lần này e rằng Chiến Luân Hồi có liên quan rất lớn đến việc Thiên Trụ Sơn sụp đổ! Nếu không, với người như Cổ Hàn chắc hẳn không tức giận đến mức như thế này!”

Chiến Luân Hồi vẫn còn đang phi hành cực nhanh ở phía trước, cũng không quay đầu lại.

Bỗng nhiên, Cổ Hàn hét lớn một tiếng:

Chiến Cuồng! Ngươi cứ nhất mực chạy trốn, cứ coi như bổn tọa không nhận ra lai lịch ngươi sao? Ngươi thân là tiền bối ở Huyền Huyễn, lại phát điên như thế này, phá hủy Thiên Trụ Sơn, căn bản dao động cả Huyền Huyền đại lục, ngươi ngươi… ngươi thật tội ác tày trời!

Một tiếng hét to này thật giống như tiếng sấm rền giữa mùa xuân, trực tiếp ông ông chấn động trong phạm vi không gian mấy nghìn dặm. Tiếng vang liên tục không ngừng, tựa hồ ngay cả không khí cũng bởi vì chấn động đó mà rung chuyển một chút, thiên địa trong lúc này xuất hiện từng đạo đường vân tương tự như sóng nước như hư như thực rồi lập tức biến mất.

Chiến Luân Hồi vẫn là mắt điếc tai ngơ, dùng tốc độ cao nhất bay vút đi, tốc độ lại có thể không giảm mà lại tăng!

Chiến Cuồng! Ngươi chạy không thoát đâu! Coi như ngươi chạy thoát đi chăng nữa, vậy thì Chiến gia có khả năng chạy được sao? Ngươi phạm phải tội lớn tày trời như thế chính là trở thành địch nhân của cả Huyền Huyền đại lục!

Cổ Hàn phẫn nộ hét lớn:

Lập tức dừng lại! Quay về trước bài vị tổ sư lấy cái chết tạ tội! Hoặc là chỉ vì một mình ngươi, hoặc là liên lụy cả nhà họ Chiến…

Nhưng mà Chiến Luân Hồi lại càng bay nhanh hơn.

Quân Mạc Tà mắt trợn trắng, Cổ Hàn này cũng biết nói chuyện quá, bắt người ta ngoan ngoãn dừng lại rồi sau đó bó tay chịu trói cùng ngươi về à… Lấy cái chết tạ tội? Nói như vậy người ta mà không chạy nhanh hơn mới thật sự là chuyện lạ đó nha!

Người ta càng già, trí tuệ lẫn lịch duyệt tích lũy lại càng nhiều, nhưng cái lão yêu quái sống ít nhất ba ngàn năm này tại sao lại nói ra lời ấu trĩ như vậy chứ?!

Nói thì chậm, thân ảnh Chiến Luân Hồi lúc đó thì nhanh, đã muốn xông vào phạm vi phía trước Quân Mạc Tà năm trăm trượng! Mà đám người Cổ Hàn phía sau, khoảng cách với Chiến Luân Hồi, không sai biệt lắm, cũng khoảng năm trăm trượng!

Quân Mạc Tà tâm vừa động, trong mắt lệ quang chợt lóe, nắm thời cơ, đột nhiên xoay người, một tiếng rồng ngâm vang lên, thần kiếm Viêm Hoàng Huyết bất ngờ cầm trên tay!

Chiến Luân Hồi một bên chạy như điên, trong lòng cũng là buồn bực vô hạn.

Hắn trở lại lần này, chính là không tiếc hi sinh hơn trăm vị đỉnh cấp cao thủ, mới làm cho công lực của mình không phục hơn phân nửa, lại là vì một nơi tuyệt đại bí mật bên trong Thiên Thánh Cung.

Nơi tuyệt bí kia, chính là nơi cất chứa vật chất kỳ diệu duy trì Huyễn Phủ.

Mục đích của hắn rất đơn giản, chính là muốn đem về thứ này nhiều nhiều một chút, sau đó Chiến gia lấy thứ này làm lợi thế, ở trong Huyễn Phủ triệt để đè Miêu gia xuống, giữ vững vị trí lãnh đạo Phiêu Miễu Huyễn Phủ.

Mục đích của hắn có thể nói là rất đơn giản, thậm chí là phải nói là cực kỳ đơn giản.

Thậm chí, hắn còn có chủ ý: “sau khi thuận lợi lấy được thứ này từ Thiên Thánh Cung, tiện đường ghé ngang Thiên Phạt sâm lâm tiện tay đem tên tiểu tử vô pháp vô thiên kia tiêu diệt! Mình chỉ cầu được vật kia, vô tình cùng Tam Đại Thánh Địa trở mặt thành địch mà tiểu tử đó đúng lúc lại là đối tượng phải trừ khử của Tam Đại Thánh Địa, nếu mình tự giết hắn, có lẽ có thể tiêu hóa cơn giận của Tam Đại Thánh Địa lần này!”

“Về phần cái gì Tà Chi Quân Chủ? Cái gì thiếu niên Thánh Tôn cường giả, trước mặt Chiến Luân Hồi ta, tất cả đều không là gì, rắm chó mà thôi!” (DG: thế mà sẽ có thằng ngửi mà lăn ra chết nè)

Nhưng hắn vạn vạn lần không ngờ, chính mình lấy một ít cái loại vật chất kỳ diệu này, lại có thể làm cho phong ấn Cửu U Đệ Nhất Thiếu bố trí năm xưa mất đi cân bằng, Thiên Trụ Sơn cũng bởi vậy mà ầm ầm sụp đổ!

Chiến Luân Hồi biết mình gây đại họa, vội vàng bỏ chạy, chỉ cần không ở đương trường bị bắt, tin rằng sẽ còn cách để vãn hồi.

Thế nhưng hắn nào biết, trước mắt xảy ra sự cố lớn như vậy, đám người Cổ Hàn đều nổi sát tâm, như thế nào chịu thả hắn đi? Sau khi luân phiên kịch chiến, Chiến Luân Hồi rốt cuộc cũng trốn ra được, nhưng người của Thiên Thánh Cung cũng đuổi theo không tha, thậm chí không tiếc thi triển phương pháp tự mình hại mình cũng không chịu để yên!

Nhưng Chiến Luân Hồi thủy chung vẫn là lão cường giả vang danh, thực lực bản thân siêu phàm nhập thánh, đối với nhận thức thiên địa nguyên khí, nắm giữ, lợi dụng, phát huy, tất cả đều là đám người Cổ Hàn không thể sánh bằng, cho dù Cổ Hàn dùng pháp môn gia tốc tự hại mình, cũng vô pháp kéo gần khoảng cách!

Mắt thấy khoảng cách hai bên càng lúc càng xa, chỉ cần mình có thể bình yên thoát thân, vậy thì vạn sự đại cát! Ngươi nói ta là Chiến Cuồng thì ta là Chiến Cuồng à? Lão tử một điều cũng không nhận, bọn ngươi có năng lực làm khó dễ được ta?!

Chiến Luân Hồi biết sự kiện lần này thật sự là không như bình thường, trong lòng sớm đã tồn tại chủ ý chơi xấu.

Bằng không, chuyện như vậy cho dù là sư phụ hắn Miêu Khuynh Thành, coi như là nhân vật cao nhất, cũng là không chịu nổi trách nhiệm to lớn như lần này! (DG: bố khỉ, sư phụ thì đánh sập 1 góc, đệ tử trực tiếp phá hết luôn, mà chả ma nào có ý chịu trách nhiệm (_ _!))

Dù gì nói đi cũng phải nói lại, địa điểm phát sinh tai nạn lần này lại là Huyền Huyền đại lục, cùng Huyễn Phủ lại không có quan hệ quá lớn, đã có được số lượng vật phẩm tương đương khả quan, cũng đủ cho chi phí muôn đời Huyễn Phủ, coi như Huyền Huyễn đại lục chân chính rơi vào tay giặc thì đã có sao! (DG: thằng này già mà ít học ghê, chưa nghe tăng dân số cơ giới à, chưa nghe tị nạn chiến tranh à, chưa nghe trâu buộc ghét trâu ăn à, cỡ nào cũng đánh tới Huyễn Phủ của nó, ngu vật vã…)

Mắt thấy phía trước chính là Nhân Gian sơn, qua khỏi ngọn núi này, mình tùy thời tùy chỗ có thể tiến vào Huyễn Phủ!

Khi đó, bọn hắn cho dù có bản lĩnh thông thiên, cũng không cách nào làm khó dễ được ta!

Chiến Luân Hồi đang ở thời khắc vi diệu trong lòng buông lỏng, đột nhiên nơi phía trước trăm trượng, không khí đột ngột chấn động, một cổ ý tứ lành lạnh kiên quyết lẫm liệt, tựa hồ tràn đầy thiên địa.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 402: Viêm Hoàng Huyết, Vũ Trường Không!

Khoảng cách trăm trượng, đối với tốc độ cực hạn của Chiến Luân Hồi mà nói, chẳng qua như là một cái chớp mắt. Trong lòng chợt hiện lên ý nghĩ này, thân hình cũng đã vọt lên phía trước tám mươi trượng!

Đúng lúc này, thiên địa đột nhiên biến sắc!

Một thanh thần phong vô hình, mang theo vô tận kiếm quang, hướng về phía Chiến Luân Hồi, nhắm thẳng vào đầu chém xuống!

Cùng lúc trong khắp khu vực này, nhanh chóng bị người ta ném ra liên tục mười tám cái không gian gian cấm cố!

Kiếm quang như thiểm điện, che kín trời đất!

Trước kiếm quang chói mắt này, dường như mặt trời trên cao cũng thua kém vài phần!

Trở nên u ám!

Đạo kiêm quang này đột nhiên xuất hiện, rực rỡ huy hoàng như vậy, giống như bầu trời lúc đêm khuya đột nhiên một đạo điện quang thật lớn xuất hiện!

Chiến Luân Hồi một lòng chạy trốn, đối với biến đột ngột này không hề có chút chuẩn bị nào, cả tầm mắt liền bị kiếm quan tràn ngập!

Một kiếm này, xuất hiện vô cùng đột ngột, không biết bắt nguồn từ đâu, không có chút dấu hiệu, bất luận là ai cũng không thể đoán trước

được, khó có thể đề phòng được!

Trước đó một khắc, lòng hắn tràn đầy vui sướng vì thoát hiểm thành công, lúc này, trong mắt của hắn chỉ còn là một đạo kiếm quang có thể mạnh mẽ giết chết bất cứ tồn tại nào, một kiếm cường đại như thế, không còn là trảm lập đoạn, mà là trảm lập quyết, quyết định sinh tử!

Sinh tử một kích!

Chiến Luân Hồi thấy vậy tuy là chấn động, nhưng hắn đã đạt đến vạn năm tâm cảnh há có thể so với người bình thường, liền nhanh chóng ứng biến, rống to một tiếng, đồng thời giữ nguyên tốc độ di chuyển,nhưng tiến lên một chút rồi lại đột nhiên đổi hướng, phóng lên cao ít nhất mười trượng!

Quân Mạc Tà bố trí lúc trước, hi vọng có thể hạn chế hắn dùng thần thông không gian né tránh, liền bố trí xuống mười tám cái không gian giam cầm, nhưng đối với Chiến Luân Hồi mà nói thì như không hề có chút ảnh hưởng, cơ hồ chỉ cần nhẹ nhàng bâng quơ liền có thể phá vỡ! cấm chế vừa vỡ, hắn liền dùng một cái không gian khiêu dược, vô hình bay lên mười trượng, mà vọt lên như vậy nhưng vẫn có thể bảo trì tốc độ như trước, cơ hồ là không hề có chút ảnh hưởng nào!

May mà, Chiến Luân Hồi còn chưa phải là thần, có hồ không có ảnh hưởng chứ không phải là chân chính không có ảnh hưởng, khi hắn vừa thay đổi phương hướng thì liền đó, đạo kiếm quang huy hoàng kia cũng thay đổi theo, đầu kiếm khẽ động lập tức vung lên, như hình với bóng vọt lên.

Uy lực không hề suy giảm chút nào, thậm chí còn tăng lên!

Sắc mặt Chiến Luân Hồi liền trầm xuống, rốt cuộc cũng dừng lại!

Nếu vừa rồi không có cấm chế cản trở, lấy tốc độ của mình liền có thể thoát khỏi đạo kiếm quang này, nhưng lúc này nếu vẫn kiên trì bỏ chạy, liền sẽ bị kiếm quang này đột kích, tốc độ của con người dù có

mau thế nào cũng không thể nhanh hơn kiếm khí do cao thủ đồng cấp phát ra!

Giờ phút này tuy là không có ai hiện thân, nhưng Chiến Luân Hồi cũng rõ ràng, người mình gặp phải lúc này tuyệt đối là cường địch! Người này đối với kiếm thuật hiển nhiên là vô cùng sâu sắc, có thể nói là một đại tông sư!

Chiến Luân Hồi đánh giá Quân Mạc Tà hiển nhiên cực cao, đối mặt với đối thủ như vậy, phần lớn đều sinh ra thoái ý muốn rút lui nhưng làm thế không thể nghi ngờ liền đối với tâm cảnh của mình liền tạo một chút thiếu sót đáng tiếc, tại hư không nơi Chiến Luân Hồi đang đứng, liền tiến nhập vào trạng thái tĩnh lặng, song chưởng đưa ra liền nghênh đón kiếm quang trước mặt đánh tới!

Kiếm quang rực rỡ như cầu vồng vọt đến! khí thế không đổi mạnh mẽ lao đến!

Tức thì!

Chưởng phong như lũ cuốn bùng nổ oanh lên một tiếng, cùng với kiếm quang rực rỡ kia đụng vào nhau!

Nhưng dị biến chợt nổi lên, tại hư không trường kiếm đột nhiên khinh minh một tiếng, tại hư không đột nhiên cấp tốc xoay tròn, như một mũi khoan phá tan một tầng hùng hậu chưởng phong của Chiến Luân Hồi, nháy mắt hướng về phía cổ họng đi tới!

Chiến Luân Hồi chỉ cảm thấy cổ họng chợt phát lạnh bị kiếm khí xoắn ốc hướng vào, liền nổi lên một tầng da gà.

Hắn điên cuồng hét lên một tiếng, thân mình cấp tốc lùi lại, sau đó bạt thân phóng lên. Ước chừng lên cao khoảng năm mươi trượng trong không gian! Tại bên bờ vực sinh tử, ngàn cân treo sợi tóc thoát khỏi kiếm quang tử vong theo đuổi, hắn cảm giác an toàn hơn rất nhiều, liền mới phát hiện toàn thân mình đã túa ra một tầng mồ hôi!

May mà vừa rồi mình không hề khinh địch, đánh giá thực lực đối thủ rất cao, ra tay hết sức đồng thời bảo tồn một chút lực lượng thừa mới có thể lui về đúng lúc! Nếu không khối thân thể này dưới kiếm quang vừa rồi chỉ sợ đã biến thành một khối thi thể, thậm chí không còn là thi thể, trực tiếp hóa thành tưng mảng thịt hoặc bột phấn cũng không lạ tý nào! Mấy ngàn năm nay, có thể nói đây là lần đầu tiên Chiến Luân Hồi gặp phải tình huống nguy hiểm như vậy!

Quả nhiên là sinh tử một kích!

Thanh kiếm này qua một đạo thiên địa huyền ảo quỹ tích, lần nữa bùng nổ bay đến, không hề có ý buông tha cho người này.

Chiến Luân Hồi lúc này đã tập hợp toàn bộ huyền công của mình, sẵn sàng đón đỡ, thông qua lần tiếp xúc vừa rồi, có thể nói thực lực đối phương tuy cao nhưng thực so với mình chỉ sợ là kém mấy phần, nếu là chính diện quyết đấu, thì có thể nắm chắc được phần thắng!

Đáng tiếc, đối thủ trước mắt của mình, cũng chỉ có thanh kiếm yêu ma ngự hư thần phong kia!

Bởi vì đúng lúc này, trước mắt đột nhiên tiếng gió xuy xuy vang lên, một thanh lợi kiếm toàn thân đen nhánh, xem lẫn một cỗ khí tức âm tà, đồng dạng đột nhiên xuất hiện trước người hắn! giống như oán quỷ quấn thân, oán khí vô tận bốc lên dày đặc!

Công kích như vậy, cảm giác tà dị như thế, đối với Chiến Luân Hồi mà nói, đúng là vô cùng quen thuộc…

Chỉ có người từ địa phương kia ra mới có thủ đoạn công kích như vậy…

“ Cửu U Thập Tứ Thiếu?” Lần này Chiến Luân Hồi mới thật sự chấn động! Vừa rồi thanh ngự hư thần phong kia đột nhiên khiến mình không kịp trở tay, nguy hiểm dồn dập phát sinh, nhưng thông qua lần giao thủ ngắn ngủi vừa rồi Chiến Luân Hồi xác thực có thể tương đối nắm chắc

chính mình có thể thoát khỏi dây dưa với chủ nhân thần phong kia, nhưng giờ phút này Cửu U Thập Tứ Thiếu đột nhiên can dự, làm cho lòng tin tưởng của không còn chút nào!

Trong lúc cấp bách tay hắn khẽ đảo lên, một vầng tinh quang trường kiếm liền xuất hiện trong tay hắn!

Cho dù đối với toàn bộ cường giả Thiên Thánh cung liều chết vây công, Chiến Luân Hồi cũng không hề đem vũ khí mang ra đối địch, nhưng lúc này Cửu U Hàn nhận vừa xuất hiện, Chiến Luân Hồi liền rút ra trường kiếm!

Cửu U Thập Tứ Thiếu công kích thì không có tốt đẹp như ai kia!

Chiến Luân Hồi lúc trước cũng từng giao thủ cùng với một trong Cửu U chư thiếu, lần đó giao thủ, cho dù hắn đem tu vi cao thâm cũng muốn chết đi sống lại vài lần. tự nhiên hiểu rõ những kẻ điên này khó chơi thế nào!

“Phanh” một tiếng, Chiến Luân Hồi ngạnh kháng cùng hai thanh trường kiếm giáp công, ầm ầm rút lui hơn mười trượng!

Quân Mạc Tà bị Chiến Luân Hồi hô lên tiếng Cửu U Thập Tứ thiếu kia cũng kinh sợ một tiếng:

- Ân! Ta kháo, rõ ràng là công kích của ta… cùng kẻ điên kia có quan hệ gì?

Bất quá đối với loại đại hiểu lầm này đối với Quân đại thiếu mà nói, càng nhiều càng tốt, hiểu lầm càng nghiêm trọng càng tốt a! Nếu hôm nay hắn không chết, cho hắn ngày sau đi tim Cửu U Thập Tứ Thiếu sống mái đi. (một trận đánh đáng mong chờ a, trận này Thập tứ thiếu chật vật vô cùng)

Dù sao hắn cũng nhàn rỗi, không chuyện gì làm…

Nhàn rỗi cũng không tốt a, vì thiên hạ chúng sinh an nguy đại lục… ra sức một chút không tốt sao? Ách, từ lúc nào ta lại đại nhân đại nghĩa như vậy nhỉ?...

Cho nên Quân Mạc Tà càng đắc ý ra, không một lời, ẫn như cũ ẩn thân công kích như lúc đầu. Cửu U Hàn nhận trong tay thiên biến vạn hóa, đôi khi trực tiếp phóng ra mười thanh Cửu U Hàn nhận giết đến làm cho Chiến Luân Hồi buồn bực vô cùng, liên tục rống lên!

Hơn nữa còn có Viêm Hoàng Chi Huyết hoàn toàn có khả năng tự mình phát động công kích, Chiến Luân Hồi nhất thời bị lấn át, rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể phòng vệ, hoàn toàn không còn lực hoàn thủ, muốn hoàn thủ thì điều kiện tiên quyết là phải có đối tượng mục tiêu để hoàn thủ, giờ phút này đối tượng, mục tiêu ở đâu?

Còn có hai loại phương thức công kích, cũng vô cùng quỷ dị!

Quỷ dị đến mức lấy kiến thức rộng rãi của Chiến Luân Hồi, cũng hoàn toàn không hề tưởng tượng ra!

Đây rốt cuộc là phương thức công kích gì?

Hai loại kiếm rõ ràng đều dùng Ngự Kiếm Thuật để xuất ra, nhưng hư không ngự kiếm là sao có thể linh động như vậy? biến hóa tinh vi như thế. Ngự hư thần phong lại có thể tiến thoái tự nhiên, tựa như là một thanh kiếm sống, mà Cửu U Hàn Nhận kia biến hóa lại càng quỷ dị quả thực giống như là có người đang dùng kiếm công kích, nhưng xung quanh rõ ràng không hề có người!

Tình huống trước mắt mà nói, Chiến Luân Hồi phán đoán vô cùng chính xác, hiện tượng này chính là có cao thủ ở cự ly xa dùng ngự kiếm thuật thao tác, mà phân tích của hắn càng không có sai, thanh Cửu U Hàn Nhận đích thật là bị người đích thân vận dụng, nhưng người vận dụng Chiến Luân Hồi nhìn không thấy, cũng không cảm ứng được.

Về phần Viêm Hoàng Chi Huyết…

Quân Mạc Tà lúc này cũng buông tay để cho Viêm Hoàng Chi Huyết tự mình công kích, từ lúc thôn phệ Thánh Tôn máu huyết, Quân Mạc Tà lại toàn lực dùng Kim lực liên tục rèn luyện ba, bốn lần.

Cái này liền có thể trở thành một cái tuyệt thế thần binh Viêm Hoàng Chi Huyết liền có thể bắt đầu quấy nhiễu, động một chút liền ở trong Hồng Quân Tháp bay lên, xoát xoát một cái liền thần tốc bay lên.

Hơn nữa lần tôi luyện gần đây, chính là Quân Mạc Tà dùng Hồng Quân tháp ghi lại đem kiếm chiêu chính mình lĩnh ngộ trong trí nhớ đưa vào.

Người dụng kiếm là người hiểu kiếm nhất?

Chuyện này chính là Quân Mạc Tà hiểu rõ nhất, thông thuộc nhất!

Kết quả này làm tu vi cho kiếm đạo Viêm Hoàng Chi Huyết có thể siêu việt hơn cả Quân Mạc Tà chủ nhân nó một một cấp bậc! hơn nữa xu thế này không ngừng nâng cao lên, dù sao Quân đại thiếu công việc bên ngoài còn rất nhiều, mà Viêm Hoàng Chi Huyết thì chân chính ngoài kiếm ra thì không còn gì…

Mỗi lần nhìn thấy tâm huyết mình hao phí diễu võ dương oai bay tới bay lui trước mặt mình, bình thường lại đùa giỡn ra nhìu thế kiếm tinh diệu mà chính mình vắt óc tìm mưu cũng không cách nào nghĩ ra được, Quân đại thiếu như có một cảm giác, chẳng nhẽ chính mình lại mua dây buộc mình?

Mẹ kiếp, bị một thanh kiếm khinh thường như thế, thật buồn bực a…

Hiện tại Viêm Hoàng Chi Huyết, trí lực bản thân cũng chỉ phát triển đến mười bốn mười lăm tuổi, nhưng đối với kiếm đạo lý giải, so với mấy chục năm, mấy trăm năm thậm chí mấy ngàn năm lão gia hỏa cũng không thể so sánh!

Nếu là kiếm ma Độc Cô Cầu Bại xuất hiện nơi này, tất nhiên cũng sẽ đối với chuôi kiếm này mà than rằng: đã sinh cầu bại, sao còn sinh Viêm Hoàng!)(NB: ta kháo còn chôm câu này của Công Cẩn nữa)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 403: Bằng Ngươi Cũng Xứng?

Viêm Hoàng Chi Huyết thực lực quả nhiên kinh người, nhưng ỷ lại vô cùng, nói một cách khác, thật giống như là một tiểu hài tử có được đại năng lực, liền mang ra khoe ở trước mặt người thân nhất một phen, lúc Quân đại thiếu không có chuyện gì làm nó liền bay ra, sau đó lại lượn chung quanh Quân đại thiếu vài vòng.

Lượn thì lượn đi, nhưng nó còn cố ý hướng bộ vị Quân đại thiếu để ý nhất mà xuyên qua… đi xuyên qua a…

Trông nó rất vui vẻ.

Viêm Hoàng Chi Huyết thật rất hưng phấn, hài lòng, vui vẻ!

Nhưng mà người nào đó sẽ càng thêm buồn bực, thậm chí khủng hoảng…

Dù sao ở chỗ kia… sao lại trở thành nơi một thần binh tùy tiện dạo chơi? Tổn thương một điểm nhỏ cũng không thể chiu nổi a.

(NB: ngồi tưởng tượng có thanh kiếm lướt đi lướt lại bên dưới … thật là không thể không cam bái hạ phong với a Tà)

Quân đại thiếu mỗi lần như thế đều mạnh mẽ sử dụng kiếm quyết đem hắn đưa vào.

Ân , kiếm quyết này có thể nói như là vòng thần chú vòng kim cô trên đầu Tôn đại thánh, nếu không có thứ này, chỉ sợ Quân đại thiếu bị chuôi kiếm này dọa sợ đến mức liệt dương.

Chỗ kín thỉnh hoảng lại lành lạnh một hồi, thì đáy lòng kia có thể không sợ sao. Nghĩ đến mà không rùng mình sao…

Cái mùi vị kia, là nam nhân mà nói, ai mà chịu được a?

Tin tưởng sẽ không có ai ngoại lệ đi!

Cho nên lúc này đây, sau khi thanh kiếm này xuất thủ liền hoàn toàn buông tay ra. Cũng chỉ đưa cho hắn một cỗ thần niệm:

- Người đối diện kia là một siêu cấp bại hoại! giúp ta hảo hảo “Kiếm” hắn, thu phục hắn, xứng đáng có thưởng!(NB: khổ thân Chiến Luân Hồi)

Xứng đáng sẽ có thưởng… bốn chữ này đối với Viêm Hoàng Chi huyết thì vô cùng hấp dẫn.

Còn nữa, người nay xem ra rất lợi hại, nếu có thể đem một thật tu vi người này thôn phệ… thì thực lực kiếm ta sẽ tăng lên bao nhiêu a?

Cho nên thanh kiếm này cực kỳ hứng thú liền xông tới, vòng quanh Chiến Luân Hồi liên tiếp chém xuống, liên tiếp đâm vào.

Kiếm chiêu của người, tinh diệu thế nào, thì cũng sẽ có khuyết điểm, nhưng kiếm chiêu này…

Kiếm này bản thân có khuyết điểm hay không cũng không ai biết nhưng nhìn bộ dạng lúc này của Chiến Luân Hồi, chỉ sợ vị này lịch duyệt chừng tám nghìn năm, siêu cấp cao thủ như vậy còn chưa có tìm ra…

Chiến Luân Hồi luống cuống tay chân toàn bộ lực chú ý hắn đều tập trung vào tìm kiếm người sử dụng kiếm, đều tập trung vào vị cường đại “địch nhân” nhưng hắn hoàn toàn không ngờ được toàn bộ công kích căn bản chính là thanh kiếm này tự chủ thi triển ra…

Hắn chỉ là buồn bực một trận:

- Cửu U Thập Tứ Thiếu lợi hai như vậy sao? Cửu U hàn nhân thế công còn chưa dứt, nhưng thanh ngự hư thần phong này rất sắc bén, rất thần diệu, rất tà môn…

Trường kiếm hắn tung bay, thanh âm đinh đinh đang đang hòa quyện vào một mảnh, càng đánh càng cảm thấy thế gian này biến hóa thực vui a…

Lại có nhân tài trong cùng một lúc khống chế được hai thanh kiếm, vả lại có thể xuất ra chiêu số hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa mỗi chiêu đều phức tạp vô cùng, một chiêu chính mình cũng chưa bao giờ thấy qua.

Nếu không phải người này cùng hắn đối chiến, hơn nữa chính mình còn rất chật vật, Chiến Luân Hồi xúc động cơ hồ muốn la lên một tiếng! Kiếm pháp bực này quả thật là đăng phong tạo cực, lô hỏa thuần thanh, xuất thần nhập hóa!

Cửu U Hàn Nhận kia sử dụng pháp môn quả nhiên tinh diệu nhưng ít nhiều vẫn còn có chút sơ hở có thể nắm bắt được, nhưng chiêu số sắc bén của thanh Ngự Hư Thần phong này, trực tiếp làm cho Chiên Luân hồi hoa mắt váng đầu

Lại có người không chút động tĩnh khống chế thân kiếm, chỉ trong thời gian ngắn một hơi liền đâm ra một ngàn tám trăm kiếm! hơn nữa mỗi kiếm lại vừa nhanh vừa độc, chuẩn xác lại vừa mạnh mẽ! hơn nữa hoàn toàn đâm vào các phương vị khác nhau!

Một kiếm này hướng vào thiên linh cái, kiếm tiếp theo lạ công kích huyệt Dũng Tuyền! một kiếm công kích vào ngực, kiếm kia lại chém ở sau lưng! Một kiếm như lôi đình bùng nổ, cương mãnh vô cùng, kiếm sau lại như xuân phong phát liễu ôn nhu đến cực điểm…

Nhưng chỉ nhiêu đó còn chịu được, kinh khủng nhất là ở chỗ, lực công kích cửa các chiêu thức này so với nhau cân bằng dị thường, cơ hồ là hoàn toàn như nhau, không, không thể nói là cơ hồ, mà là hoàn toàn giống nhau, việc này đòi hỏi có năng lực khống chế phải thật tinh xảo a!

Con mẹ nó rốt cuộc người sử dụng kiếm là dạng quái vật gì a?

Chiến Luân Hồi cơ hồ phải há mồm lên mà mắng! phương thức công kích này, trình độ khống chế cũng thật là quỷ dị đi? Thật là trái với lẽ thường!

Suy bụng ta ra bụng người, cho dù là chính bản thân chung cực cao thủ Chiến Luân Hồi mà nói, chưa nói đến đâm ra ngàn kiếm với lực công kích như nhau, uy lực của từng kiếm vô cùng lớn thì lực cánh tay phải thuộc đến hạng như thế nào, tiếp đó đối phương còn liên tục thay đổi phương vị công kích, hơn nữa còn phát ra công lực hoàn toàn khác nhau… Đủ để khiến cho cao thủ Chiến Luân Hồi vì vậy trong nháy mắt tẩu hỏa nhập ma!

Nhưng lúc này công kích như vậy vẫn luôn luôn bảo duy trì như thủy triều liên miên không ngớt! tựa hồ người này hoàn toàn không biết mệt mỏi, không có tiêu hao gì, hoặc là hắn đang đem thân thể mình ra đùa…

Không nghĩ đên thần công Cửu U Thập Tứ Thiếu, đến nơi này lại kinh thiên động địa, quỷ khiếp thần sầu như thế?

Không ngờ trong chỉ trong thời gian ngắn, toàn thân Chiến Luân Hồi cũng đã bị đâm trúng hơn mấy trăm nhát! Nếu không phải thân thể Chiến Luân Hồi, ngay cả thất trọng thiên kiếp còn không thể thương tổn, có thể nói là đã hơn xa so với sắt thép trăm ngàn lần! lấy độ sắc bén của Viêm Hoàng Chi Huyết, khi Chiến Luân Hồi đầy đủ công lực, toàn lực phòng thủ, cũng không thể đi vào! Trên thực tế nếu không như vậy mà nói, chắc hẳn khối thân thể này của hắn đã biến thành đống thịt vụn! Nhưng tiêu hao như vậy cũng thật rất lớn!

Chiến Luân Hồi này đã trải qua hơn mười lần luân hồi trải qua ngàn vạn cuộc chiến? Nhưng trước giờ vẫn chưa hề có trận nào làm cho hắn chật vật đến bực này! Bởi vì hắn hoàn toàn không có mục tiêu để trút giận, từ đầu, hoàn toàn không hề phát hiện ra địch nhân ẩn nấp nơi nào!

Có nhiều lần, hắn cơ hồ có thể trăm phần trăm xác định, địch nhân ngay tại phía sau thanh trường kiếm kia, nhưng công kích một hồi, thì toàn bộ đều đánh vào không khí!

Nhưng một khi đem huyền lực ra phòng ngự, thì đồng thời lúc này cũng không thể linh hoạt được! cuối cùng hắn vẫn là một mực ứng phó!

Nửa bước cũng không thể đi tới, ngược lại lại bị đối phương công kích liên tiếp lùi về phía sau!

Quần áo trên người Chiến Luân Hồi như đã thất linh bát lạc, áo quần rách rưới! những gì nên lộ hoặc không nên lộ đều lộ ra hết! kỳ thật cái này cũng là hợp tình hợp lý, Viêm Hoàng Chi Huyết vốn đặc biệt thích vị trí lắc lư kia, chỗ này vốn là nơi nhân thế chỗ yếu hại chí mạng, chiếu cố nhiều cũng là nên mà, không thể không thừa nhận, lão quái vật Chiến Luân Hồi này thật không còn gì nữa chứ, cái địa phương huyền công rất khó luyện này, nhưng cũng bị lão gia hỏa này phòng hộ kiên cố dị thường, ngay cả Viêm Hoàng Chi Huyết cũng không thể gây ra thương tổn!(NB: choáng)

- Cửu U Thập Tứ Thiếu! ngươi tự xưng là thiên hạ đệ nhất cao thủ, có dũng khí thì hiện thân đi, cùng lão phu đường đường chính chính đấu một trận! dấu đầu lòi đuôi, dùng thủ đoạn mờ ám như vậy, sao được gọi là anh hùng hảo hán! Chẳng lẽ Cửu U nhất mạch các ngươi, cũng là loại người dùng thủ đoạn mờ ám này sao? Không sợ làm mất uy danh tổ sư đệ nhất thiếu sao? Chiến Luân Hồi chật vật mắng.

Nếu là lúc bình thường, Chiến Luân Hồi quả thật không sợ, dây dưa lẫn nhau, chĩnh mình toàn lực phòng hộ, quả thật là tiêu hao rất nhiều huyền lực, nhưng đối với đối phương liên tục công kích như thế cũng sẽ tiêu hao không nhỏ, hơn nữa chiêu thức tấn công quỷ dị như thế, càng tiêu hao thể lực và tâm lực hơn!

Chiến Luân Hồi tự tin trong thiên hạ, không còn ai có thể gây thương tổn cho mình, ngay cả trận chiến lúc trước hắn cũng không e sợ chút nào, nhưng phía sau vẫn còn một tuyệt đỉnh cao thủ hàng thật giá thật, hơn

nữa một lòng cùng chính mình liều mạng, nếu mình không thể cấp tốc giải quyết khốn cục này, đợi khi bọn chúng đuổi tới, có muốn thoát thân thì cũng khó khăn vô cùng!

Thân hình Quân mạc Tà trong hư không, trong lòng có thể nói là thoải mái như là được thỏa mái "ăn no". ngoài miệng lại còn học theo thanh âm Cửu U Thập Tứ Thiếu, buồn rầu phiêu tán hừ một tiếng. thật giống như! Giống như là Cửu U trong địa ngục đột nhiên thổi lên một cơn gió lạnh hoặc như là một u hồn u oán thở dài.

Sau đó, Quân Mạc Tà mới buồn rầu nói:

- Bằng vào ngươi cũng xứng? Ngay cả bổn tọa ở nơi nào cũng tìm không thấy, dựa vào cái gì mà ngươi cùng ta chính mặt giao thủ!

Nếu là hắn không lên tiếng, Chiến Luân Hồi còn không tức giận đến mức như vậy. Nhưng Quân đại thiếu cố tình "hừ" một tiếng!

Tiếng "hừ" này, càng làm cho Chiến Luân Hồi xác nhận thêm cho thân phận của hắn!

Vì vậy cơn giận trong lòng hắn càng lúc càng tăng lên, lửa giận bốc cao ba nghìn trượng, không còn có thể ngăn lại nữa. Nếu hắn chỉ "hừ" một tiếng, cũng không nói gì. Nhưng "hừ" xong lại dùng một dáng cao thủ nói một câu, " Bằng vào ngươi cũng xứng?"

Những lời này mới chính thức làm cho Chiến Luân Hồi tức điên lên!

Thân phận Chiến Luân Hồi là gì?

Phóng tầm mắt cả Huyền Huyền đại lục, trừ bỏ Miêu Khuynh Thành ẩn nấp trong lòng đất ra, thì không còn có người thứ hai, có thể so sánh vai vế với hắn, địa vị chí tôn!

Trừ bỏ Miêu Khuynh Thành ra, chỉ luận về huyền công thâm hậu, Chiến Luân Hồi thật sự chính là người đứng thứ nhất!

Mà Miêu Khuynh Thành hiện tại không thể hiện thân nơi trần thế, thì Chiến Luân Hồi mới chân chính là tồn tại cao nhất trong phiến thiên địa này!

Cửu U Thập Tứ Thiếu tuy rằng được xưng là đệ nhất thiên hạ, nhưng Chiến Luân Hồi còn chưa để vào trong mắt!

Thân phận như vậy, thực lực như vậy, lại bị một người xem rẻ như không nói một câu:

- Bằng vào ngươi cũng xứng?

Chiến Luân Hồi nổi giận gầm lên một tiếng, cơ hồ là tức giận đến hộc máu!

Hét lớn một tiếng, trường kiếm trong tay hắn đột nhiên huyễn hóa ra hàng vạn đạo hàng quang, toàn lực phản kích!

Cuộc chiến hai người càng lúc càng nghiêm trọng, nhưng cả quá trình thực chất chỉ chưa quá một hồi thời gian, dù sao tốc độ của bọn họ đã sớm đạt đến trình độ người thường có thể nghĩ đến! nhưng cũng chỉ trì hoãn một hồi như vậy, thế cục càng lúc càng bất lợi cho Chiến Luân Hồi, cũng không có gì kỳ quái, cao thủ Thiên Thánh Cung đã đuổi đến!

Đám người Cổ Hàn lòng đầy căm hận đuổi đến, không ngờ phát hiện lại có một người lấy một vs một với Chiến Luân Hồi, vả lại có thể trì hoãn trong thời gian lâu như thế! Không khỏi kinh ngạc một trận, không dám tin tưởng!

Chiến Luân Hồi là người năm tháng nào?

Điểm này, trong lòng mọi người vừa giao thủ cùng hắn ai cũng hiểu rõ. Mặc dù đối với nhân phẩm Chiến Luân Hồi khinh thường tới cực điểm, nhưng đối với tu vi của hắn thì không ai không phục!

Lúc trước mặc dù mọi người cùng Cổ Hàn mạnh mẽ liên thủ, tổng cổng có hơn ba mươi vị tứ cấp Thánh Hoàng cao thủ, hơn mười vị Thánh

tôn cường giả, mặc khác còn có ba bốn vị trên cả Thánh Tôn, nhiều cao thủ như vậy vây công, cũng chỉ có thể đánh bại hắn, không thể đem hắn giết chết, lại càng không thể lưu hắn lại, ngay cả làm cho hắn trọng thương cũng không được! Nhưng lúc này, ngay trước mắt, lại có người có thể lấy lực lượng một người, đem Chiến Luân Hồi ngăn lại!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 404: Diệt Thánh Địa, Thù Vạn Kiếp!

Thậm chí đã dồn hắn vào thế hạ phong, hoàn toàn không thể hoàn thủ tìm ra đường sống, vậy mà bóng dáng kẻ cản đường hắn ngay cả bóng dáng vẫn không hề ló diện.

Rõ ràng người này có thực lực cường hãn tới mức nào cơ chứ?

Cho đến lúc mọi người phát hiện ra Cửu U Hàn Nhận, lại nghe thấy Chiến Luân Hồi gầm rống giận dữ, ánh mắt của đám người Cố Hàn càng phức tạp thêm. Người này chắc chắn là Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Cái tên điên này!!!

Thì ra chính là Cửu U Thập Tứ Thiếu. Kẻ có được thực lực như thế, chỉ có thể là hắn... Rõ ràng không cừu không oán, thế nhưng lại ngăn kẻ siêu cường như Chiến Luân Hồi, có dụng ý gì đây? Như thế chẳng phải tự mình tặng cho cừu nhân một món quà nhân tình nhất trời sao?!?

Tuy đứng đầu mọi người nhưng trong lòng Cố Hàn lại càng phức tạp hơn. Hắn biết rõ một khi Chiến Luân Hồi phá hủy được cấm chế sẽ khiến Thiên Trụ Sơn hoàn toàn sụp đổ, chẳng những thế còn khiến hàng loạt núi lửa phun trào trở lại, cơ nghiệp ngàn đời của Tam Đại Thánh Địa chỉ nháy mắt sẽ bị hủy hoại. Đây chính là điều làm hắn lo lắng nhất!

Mà hậu quả đáng sợ hơn chính là cái rãnh trời ngăn cản bọn ngoại tộc xâm lấn dường như cũng muốn bị phá nát theo.

Tất cả mọi thứ đều bị hủy hoại ngay từ lúc Chiến Luân Hồi làm ẩu làm càng ở bên trong.

Dây dưa đánh nhau với Quân Mạc Tà lâu như vậy, người chết cũng không ít, nhưng so với lần này chiến đấu với Chiến Luân Hồi, số lượng người chết lại còn thê thảm hơn, bây giờ đã hơn một nửa toàn bộ nhân thủ của Tam Đại Thánh Địa, tất cả hoàn toàn đều bị chôn vùi trong trận hạo kiếp này.

Độn Thế Tiên Cung trong Tam Địa đứng mũi chịu sào, vô số cung điện xa hoa bây giờ chi còn là từng đóng đổ nát, mọi thứ như bị nham thạch thiêu đốt mà biến dạng. Ngoại trừ không đến bốn trăm người được Mạc Vô Đạo dẫn đầu may mắn thoát thân ra ngoài, những kẻ còn lại không một ai may mắn được nhìn thấy bầu trời có màu gì.

Mộng Huyễn Huyết Hải cũng không khá hơn tý nào. Thiên Trụ Sơn bị hỏng đang được sửa sang lại cũng bị đập nát, hơn nữa còn đánh vào mặt tông chủ Hô Duyên Ngạo Bác, may mắn được vài cao thủ liều chết bảo hộ mới chạy thoát được. Nhưng toàn bộ trốn thoát theo hắn cũng không tới năm trăm người, trong số đó hơn một nửa đã thân tàn ma dại. So với Độn Thế Tiên Cung còn thê thảm hơn rất nhiều.

Mà phần người nhà cùng tạp dịch của hai Đại Thánh Địa có hơn mấy vạn người, vậy mà già cả lớn bé, cả trai lẫn gái chả ai trốn thoát, tất cả đã hóa thành một vùng đất chết. Chưa kể không ít cao thủ vì cứu người nhà hay nữ nhân của mình cũng phải tán thân mất mạng trong trận hạo kiếp đó.

Chí Tôn Kim Thành vì ở xa hơn một chút nên có vận khí tốt hơn, ít phải chịu ảnh hưởng. Mặc dù cũng tử thương vô số, nhưng toàn bộ tổn hại cũng không quá lớn, có hơn hai ngàn cao thủ toàn mạng trốn thoát.

Cơ nghiệp muôn đời chỉ trong chốc lát bị hủy hoại... Mấy vạn cao thủ chết không toàn thây...

Cho dù là Sơn Thiên Thánh Cung thuộc Thiên Thánh Cung cũng có hai gã cao thủ cấp Thánh Hoàng cũng phải phơi xác. Toàn bộ linh dược tích lũy lâu nay cũng không còn chút gì, mọi thứ tan thành may khói. Linh Lung Liên trì cũng cùng chung số phận, sụp đổ hoàn toàn, giờ đây chỉ còn là tro bụi.

Đây có thể nói là một tổn thất vô cùng nghiêm trọng!

Thường nói vật đi thay người, người còn mới là đáng quý, nhưng những thứ Thiên Đại Thánh Cung, Tam Đại Thánh Địa cất giữ, đem so với nhân tài có thể còn trân quý hơn mấy lần.

Mà sự cố ngoài ý muốn lần này lại cứ giống như bắt đầu từ cuộc chiến Đoạt Thiên một tháng trước. Nó dường như chẳng khác nào một lời phán tử cho hơn mười triệu sinh mệnh trên Huyền Huyễn đại lục, cũng là lúc bọn người dị tộc bắt đầu công khai huyết chiến.

Tam Đại Thánh Địa lại là trụ cột chống đỡ thế mà trước đại chiến lại mất hết tám phần chiến lực.

Mà cái lạch trời vắt ngang, chia cách thiên địa giờ đây cũng đã bị xóa sổ, trở thành một con đường bằng phẳng.

Tất cả chuyện này, toàn bộ là chuyện tốt do Chiến Luân Hồi ban cho.

Cừu hận tới mức này, không thể nói là không đội trời chung nữa.

Cừu hận này phải nói là đời đời kiếp kiếp cũng không thể cởi bỏ.

Trong lòng bất cứ người nào ở Tam Đại Thánh Địa, mối huyết thù này đã ghi tạc vào tận xương máu.

Cho dù phải lên trời hay xuống hoàng tuyền, đám người Cố Hàn nhất quyết sẽ không bỏ qua cho Chiến Luân Hồi.

Cái tên điên khùng họ Chiến này là đầu sỏ gây nên mọi chuyện.

Cố Hàn vung tay lên, các cao thủ đỉnh phong của Thiên Thánh Cung dần dần chạy đến, nháy mắt đã tạo thành một vòng tròn vây lấy hau người đang giao chiến bên trong. Mỗi một người khi nhìn thấy Chiến Luân Hồi, ánh mắt đã tràn ngập hận ý đến mức điên cuồng.

Nhưng sau đó, tâm trạng mọi người nhất thời đều bị cuốn hút vào trong trận giao chiến trước mặt.

Chỉ một người đang giao chiến giữa ba thanh kiếm.

Hay nói rõ hơn chính là một người với thanh kiếm trong tay đang giao chiến cùng hai thanh kiếm khác.

Cũng không đúng! Nói đúng hơn phải là hắn đang giao chiến với cả một biển kiếm.

Chiến Luân Hồi gần như lõa thể, tóc tai bù xù, không còn chút gì là phong thái uy nghiêm nữa. Thân ảnh cô độc đang bay múa trên không, cuồng dại, la hét lớn tiếng, kiếm quang như điện, như mưa, như suối.

Xung quanh thân thể hắn, một thanh kiếm tùy ý bay lượn, thỉnh thoảng lại phát ra từng đạo kiếm vũ, dùng mọi cách điên cuồng tập kích lên bất cứ chỗ nào trên người Chiến Luân Hồi. Ngoài ra, còn có một thanh Cửu U Hàn Nhận ngăm đen thỉnh thoảng xuất hiện từ trong hư không, mỗi lần công kích lại đều nhằm vào vị trí phòng ngự sơ hở nhất của Chiến Luân Hồi.

Từ đầu đến cuối hoàn toàn không thấy có người nào điều khiển.

Nhưng rõ ràng hai thanh kiếm này đang có người âm thầm điều khiển, hơn nữa là một cao thủ kiếm đạo cực kỳ cao minh.

Nhẹ nhàng, thánh thoát cứ như ngự kiếm thuật thông thường.

Tận mắt chứng kiến năng lực khống chế uyên thâm mức này, với màn công kích thiên biến vạn hóa như thế, bọn người Cổ Hàn chỉ còn biết thở dài mặc cảm.

Hơn nữa, cái phong thái ngự kiếm khoáng đạt, sắc bén vô tận kia, mỗi một lần công kích tựa hồ như một loại kiếm đạo hỗn loạn, cho dù là xoay vòng hay tránh né cũng đều mang theo một loại hương vị huyền ảo khó lường.

Cứ như thể mang theo cả tâm ý của thiên địa mà công kích, cho dù là ai cũng khó mà chống đỡ nổi.

Kể cả Chiến Luân Hồi, cho dù có thể trên đời này hắn là kẻ tiếp cận đỉnh phong còn tồn tại.

Hết thảy đều lặng yên quan sát diễn biến cuộc chiến, trong lòng như có sóng to gió lớn đang điên đảo gào thét. Nếu không phải bản thân Chiến Luân Hồi có lực phòng ngự kinh hồn, chỉ sợ rằng đã sớm tán mạng, thịt nát xương tan rồi.

Nhưng chiến cục cũng không lạc quan gì lắm. “Cửu U Thập Tứ Thiếu’ đang âm thầm khiển kiếm thật sự quá cường đại, nhưng khuyết điểm của hắn cũng bộc lộ rõ. Rõ ràng công lực của hắn không thể thâm hậu bằng Chiến Luân Hồi, cứ tiêu hao thể lực thế này, người thắng cuối cùng chắc hẳn là tên họ Chiến kia cho dù trước mắt hắn đang hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Trận chiến này, có thể nói tràn ngập sắc thái “Duy Ngã Độc Tôn” nồng đậm. Bất kể Chiến Luân Hồi hay kẻ khiển kiếm kia đều toát ra một loại khí thế ngạo nghễ. Khí thế của cả hai như muốn nói rõ rằng:

“Khôn hồn đừng nhúng tay vào!”

Ai có thể nhúng tay vào chứ?

Bất cứ kẻ nào nhúng tay vào, đều có khả năng trở thành địch nhân chung của cả hai.

Mà thật tế, chiến đấu kiểu này làm gì có kẻ nào có cơ hội nhúng tay vào.

Trong lòng Chiến Luân Hồi đang có chút băn khoăn, hắn lo sợ mọi người vì ân oán riêng mà vây công hắn.

Nhưng tại sao kẻ cách không ngự kiếm, sao cũng lại phát ra hơi thở tràn ngập địch ý như thế chứ, thật không hợp lẽ mà!

Giờ khắc này chỉ cần mọi người đồng loạt tiến lên thu thập Chiến Luân Hồi, không những tất cả đều mãn nguyện mà còn giảm thiểu được tình huống tồi tệ nhất, cũng là phương án giải quyết nhẹ nhàng nhất. Chứ đơn phương chiến đấu lại sinh ra nhiều rủi ro không đáng mà thôi!

Nhưng đối mặt với cái khí thế của kẻ cách không ngự kiếm kia, thật sự cũng chẳng còn ai có tâm trí gì mà nhúng tay vào. Một khi nhúng tay vào tức là đã coi rẻ Kiếm chủ. Các cao thủ của Thiên Thánh Cung ngàn vạn lần cũng không dám đắc tội vị đại tông sư kiếm đạo vào giờ khắc này.

Đại tông sư kiếm đạo Quân Mạc Tà hiện tại đang tức muốn bể phổi.

Quân Đại Thiếu trước nay chưa bao giờ đếm xỉa đến cái gì gọi là quy củ giang hồ, chỉ cần có thể lật ngược tình thế thì hắn bất chấp thủ đoạn gì. Cho nên âm mưu đánh lén thậm chí là thủ đoạn bỏ độc từ từ triệt hạ kẻ địch, hắn có ra tay cũng chả có gì gọi là áp lực.

Nếu như bây giờ Viêm Hoàng Huyết ở trong tay hắn, e rằng Quân Đại Thiếu chả ngừng ngại gì mà gào thét mọi người cùng tiến lên băm vằm lão gia hỏa này.

Nhưng bây giờ, Viêm Hoàng Huyết tự hành công kích, tuy rằng uy lực trong tay bản thân mạnh hơn, nhưng vì ngạo khí lẫm liệt khiến người này cũng phải chú ý đến cái gì gọi là phong độ... Hơn nữa còn để ý đến cái gì gọi là quyết chiến công bằng, mặc cho cái gì gọi là làm theo ý thích.

Thậm chí, Cửu U Hàn Nhận trong tay Quân Mạc Tà cũng có một chút ý tứ bài xích việc đó.

Cái đáng giận nhất còn là kẻ này muốn tự mình giải quyết Chiến Luân Hồi, chỉ một mình mình giải quyết hết.

“Đại ca ơi, đây là đang đánh giặc đó. Cái gì mà anh hùng khí phách chứ, ngươi giỡn ta sao? Những kẻ ở đây, mình ngài có thể hấp thu huyền giả tinh khí thần được hết không?”. Quân Mạc Tà phát điên lên, hai mắt trừng trừng, nếu không phải còn băn khoăn sợ bại lộ thân phận e rằng hắn đã sớm hét to lên rồi.

Hắn âm thầm quyết định: “Sau cuộc chiến này nhất định phải dạy bảo lại Viêm Hoàng Huyết một trận, phải làm cho hắn lúc nào thì nên lĩnh hội tinh thần vào thời khắc quan trọng, thế nào là vứt bỏ ràng buộc, dạp cái tính cố chấp...”

Quân Mạc Tà thở dài nặng nề. Thật ra Quân Đại Thiếu cũng hiểu rõ, hậu quả hôm nay chính là do bản thân mình tạo ra, cũng không thể trách người khác. Bên trong binh quyết Hồng Quân Tháp cũng đã miêu tả: “Đao giả vốn là vua, kiếm giả lại là vương, đại khí mạnh mẽ. Quân tử dụng kiếm phải đường đường chính chính, tuyệt không được gian hoạt, làm việc nham hiểm. Hàng ngàn binh khí trên đời, có thể xưng là người quân tử, chỉ có quân tử dụng kiếm mới có ngạo ý như thế. Cao ngạo cùng thiên hạ, sánh mắt cùng gió mây là cảnh giới cao nhất của kiếm giả, khí thế phát ra sẽ rất cường đại. Nhưng nếu kỹ xảo kiếm pháp nham hiểm âm độc, có thể nhất thời đạt được ý nguyện nhưng cũng không thể tung hoành cả đời. Hãy nhớ kỹ, nhớ kỹ lấy điều này!”

Lúc này chính là “Quân tử dụng kiếm” trong ý nghĩ đó, Viêm Hoàng Huyết đã lĩnh hội toàn bộ những điều đó, hơn nữa còn phát dương quang đại tư tưởng đó.

Cho nên thần kiếm Viêm Hoàng Huyết mới chuyên quyền độc đoán tự mình chiến đấu một trận như thế.

Chiến Luân Hồi rống to giận dữ, đột nhiên tung người lên khác thường, không để mắt tới thế công khủng bố của ngự hư thần phong, giống như hắn bở mặc chuyện sinh tử ra một bên.

Trong nháy mặt, Viêm Hoàng Huyết đã vẽ ra bảy lỗ hổng trên người hắn, máu tươi còn chưa kịp trào ra đã lành miệng, Cửu U Hàn Nhận của Quân Mạc Tà lập tức cũng đã đâm ra ba kiếm, một trên trán, một trên ngực, một trên đan điền.

Nhưng tất cả chỉ mới đâm vào được ba phần đã bị bắn ngược lại, những phần da thịt bị đâm phá kia trong nháy mắt đã khôi phục lại như cũ.

Chiến Luân Hồi bật lên hơn trăm trượng, đột nhiên ngửa mặt lên trời, điên cuồng gào thét, đột nhiên một tiếng nổ vang lên, hắn cứ đứng như vậy không nhúc nhích, hai tay chắp sau lưng, hai con mắt sắc lạnh nhìn lên hai thanh kiếm, không chút biểu tình gì:

- Khá lắm! Lần này Cửu U Thập Tứ Thiếu người thật sự đã thành công. Gần vạn năm nay, kẻ chọc giận ta không còn người nào. Có thể khiến lão phu chật vật, hủy hoại dung nhan của lão phu, ngươi có chết cũng có thể tự hào được rồi. Ngươi thật không hổ là đệ nhất cao thủ, xưng vương xưng bá nhiều năm như vậy ở Huyền Huyễn đại lục này!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 405: Cuồng Chiến Long!

Mái tóc đen của Chiến Luân Hồi tung bay trên không, giống như hait tảo ở đáy biển gặp sóng thần bị thổi bay tung tóe. Hai mắt như lôi như điện, trên mặt lộ vẻ lãnh đạm không chút cảm xúc, nhưng khắp người lại dâng trào một loại khí tức lăng ngược!

Hắn gần như trần truồng, toàn thân chỉ còn sót lại vài mảnh vải. Đối mặt với tình trạng như vậy hắn vốn hiện ra vẻ chật vật không chịu nổi, thế nhưng giờ phút này Chiến Luân Hồi lại càng phát ra một phong thái khoáng đạt hệt như bậc thần tiên đứng trước người phàm, mang theo khí tức siêu phàm như thần như ma chợt khuếch tán khắp thiên địa, hết thảy chỉ xảy ra trong chớp mắt!

Thế nhưng, không gian trong phạm vi ngàn dặm lại tràn ngập loại khí tức cực kỳ cuồng bá này!

- Ngươi đã ép người quá đáng như thế, cứng răn như thế, lão phu buộc phải cho ngươi nếm thử lợi hại, cho ngươi biết thế nào là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên...

Chiến Luân Hồi cười lạnh, thân thể đột nhiên xoay tròn, một cơn gió xoáy (long quyển phong) hình thành dưới chân, tựa như một con Bạo Long đột nhiên lao ra từ lòng đất, trong phút chốc lao lên trời, đem tất cả mọi thứ xung quanh toàn bộ cuốn vào bên trong!

Gió lốc nổi lên, mang theo một cỗ khí tức màu lam tư trên người Chiến Luân Hồi lao đi ầm ầm, đột nhiên, khắp đất trời đồng thời xuất hiền ngàn vạn hình bóng của Chiến Luân Hồi!

- Là Thiên Cuồng Chiến Long! Mau rút lui!

Sắc mặt Cổ Hàn đại biến, vội vàng lên tiếng dặn dò.

Thiên Cuồng Chiến Long chính là tuyệt kỹ thành danh năm xưa của Chiến Cuồng Chiến Luân Hồi!

Uy lực một chiêu này nghe nói không gì sánh kịp, Chiến Luân Hồi đã từng dùng một chiêu này đại chiến với Cửu U Chư Thiếu, hơn nữa còn đại chiếm thượng phong!

Một chiêu này uy lực mạnh mẽ nhất ở chỗ trong phạm vi không gian hắn ra chiêu xuất hiện vô số khe nứt không gian, chỉ cần bị đánh trúng, bất luận lạc vào một khe không gian nào, chỉ có kết cục một đi không trở lại!

Thậm chí cho dù là công lực có cao hơn nhiều so với Chiến Luân Hồi, nếu lỡ có gặp phải một chiêu này, e rằng chắc chắn cũng gặp thiệt thòi!

Một chiêu này của Chiến Cuồng Chiến Luân Hồi năm đó còn được liệt vô dạng cấm kỵ tuyệt đối không được trêu chọc!

Chiêu này cũng là tuyệt chiêu tất sát cuối cùng của Chiến Cuồng!

Hiện tại giao thủ cùng Chiến Luân Hồi là ‘Cửu U Thập Tứ Thiếu’, tất nhiên là địch nhân của Tam Đại Thánh Địa, nhưng bởi vì hắn đang ra tay ngăn cản Chiến Luân Hồi mới khiến cho mọi người Thiên Thánh Cung hình thành vu thế vây kín, ở điểm này, rõ ràng Thiên Thánh Cung đã thiếu nợ người ta một món nhân tình lớn rồi!

Cho nên Cổ Hàn không thể làm ngơ!

Vừa nhìn thấy long quyển phong to lớn được Chiến Luân Hồi ngưng tụ thành, ngay sau đó đột nhiên chợt nổ tung!

Bởi vì nổ mạnh mà xuất hiên vô số điểm sáng, uy thế bạo tạc lan rộng khắp trời đất, trong nháy mắt hóa thành vô số khe sóng không gian! Hoàn toàn tràn ngập khí tức tử vong cùng hủy diệt!

Cùng lúc đó, vô số hình bóng Chiến Luân Hồi hình thành lúc trước điên cuồng trào ra, mãnh liệt từ bốn phương tám hướng phát động công kích bất luận thế nào!

Một cách dị thường bao phủ Viêm Hoàng Huyết cùng Cửu U Hàn Nhận trong phạm vi hơn trăm trượng!

Mục đích của Chiến Luân Hồi rất đơn giản, chỉ cần người nằm trong phạm vi này, bất kể như thế nào, nhất định không thể tránh được một đợt công kích của mình! Không ai có thể ngự kiếm ngoài trăm trượng còn có thể công kích linh hoạt như vậy nữa!

Cho dù là Miêu Khuynh Thành cũng không thể!

Nếu thật sự có người có thể làm được chuyện đó, nhất định không phải là phàm nhân mà phải là thần!

Chỉ cần hắn là phàm nhân thì nhất định không thể chạy thoát khỏi chiêu công kích bao phủ này của Chiến Luân Hồi!

Một khi chỉ cần tìm thấy vị trí mục tiêu, dù cho ngươi có tiếp tục ẩn trốn thế nào đi chăng nữa, vẫn sẽ bị toàn bộ tập trung lại công kích!

Ầm ầm bạo vang! Vô số binh khí, cuồng phong bắn ra bốn phía.

Cho dù là vòng vây do đám người Tam Đại Thánh Địa Cổ Hàn tạo thành cũng bị một kích này bao gồm kình khí hùng hồn đập cho tan tác, không thể không tránh tản ra xa hơn.

Mà hai thanh kiếm quả nhiên trong phút chốc đã biến mất hoàn toàn!

Vẫn với bộ dạng nhếch nhác, Chiến Luân Hồi ngạo nghễ đứng giữa trung tâm, thần niệm đảo qua phạm vi trăm ngàn trượng, nhịn không

được khóe miệng lộ ra một chút tiếu ý. Đó chính là nụ cười tươi thoáng hiện của kẻ thắng cuộc!

Công kích lần này cơ bản đã đạt được mục đích mong muốn, tuy rằng vẫn không thể hủy diệt hoàn toàn 'Cửu U Thập Tứ Thiếu', nhưng dù sao tạm thời thoát khỏi sự dây dưa của hai thanh trường kiếm quỷ dị kia. Vả lại còn với một kích hoàn toàn phá hủy vòng vây do Thiên Thánh Cung bố trí, giúp bản thân thoát khỏi nguy khốn, hy vọng lại tăng nhiều, chỉ cần bản thân thoát khốn hết thảy vấn đề đã dễ dàng hơn!

Chiêu "Thiên Cuồng Chiến" biến hóa tạo thành long quyển phong vẫn cứ tự tại thiên địa cuồng mãnh tàn sát khắp nơi, qua một lúc lâu, mới chậm rãi thu hồi hết, hóa thành một con du long xám nhạt quanh quẩn bên người Chiến Luân Hồi, chầm chậm cuồn cuộn bốc lên. Thân thể Chiến Luân Hồi sừng sững đứng lặng yên trong hư không, cũng rất ư là dị thường. Thân hình trần như nhộng của hắn giờ đây không còn vẻ nhếch nhác nữa, chỉ còn một loại khí phách uy nghiêm cùng ngạo thị thiên địa vô cùng vô tận!

Ánh mắt hắn hờ hững, vô tình đảo qua đám người Cổ Hàn, không cần nói lời nào nhưng đã thể hiện qua ánh mắt.

Cho đến lúc này, những cái khe không gian đen ngòm được sinh ra bởi chiêu Thiên Cuồng Chiến Long mới từ từ lặng yên khép lại! Những ngọn núi lửa đang bạo phát cũng dần hiện ra rõ ràng hơn!

Một chiêu Thiên Cuồng Chiến Long vừa rồi đã đem tất cả mọi thứ bao phủ vào bên trong!

Quả nhiên là một chiêu gần đạt tới mức thần trong truyền thuyết!

Cổ Hàn cũng những cao nhân thuộc Thiên Thánh Cung, tất cả mặt mày xám nghét!

Tất cả đã từng nghe, từng biết Chiến Cuồng trong truyền thuyết là người ra sao, là kẻ lợi hại đến mức nào. Nhưng nào có nghĩ tới hắn lại

mạnh mẽ tới mức này chứ! Thực lực của Chiến Luân Hồi hiển nhiên đã đạt đến mức xưa nay phải chấn động!

Nếu như chiêu Thiên Cuồng Chiến Long này mà đánh lên đám người bọn họ, e rằng ngoại trừ hai ba người có thể may mắn thoát thân thì toàn bộ có lẽ phải lưu lạc trong không gian loạn lưu mất rồi! So với toàn quân bị diệt cũng chả khác là mấy!

Mà vừa rồi Chiến Luân Hồi hờ hững liếc mắt một cái, tuy rằng vẫn chưa nói gì, nhưng cái ý chấn nhiếp cảnh cáo cũng đã quá rõ ràng!

Đối mặt với loại cừu nhân mạnh mẽ như thế, sức mạnh kinh khủng như thế, thử hỏi lấy cái gì mà trừng phạt đây!

Tình hình bây giờ của Chiến Luân Hồi rõ ràng rằng sức lực vẫn còn rất dời dào, hoàn toàn có thể thi triển Thiên Cuồng Chiến Long lần nữa!

Ngay cả ‘Cửu U Thập Tứ Thiếu’ mạnh mẽ đến mức có thể áp chế Chiến Luân Hồi hoàn toàn rơi và thế hạ phong mà giờ phút này cũng đã tan thành may khói! Rồi cả hai thanh bảo kiếm chấn nhiếp quỷ thần hiện giờ cũng biến mất không tăm hơi! Đại địch như thế, lấy cái gì để đối địch đây?

Cho dù là quyết chí liều mạng tử chiến đi chăng nữa thì cũng chỉ là phí công vô ích mà thôi!

Núi lửa phía xa xa vẫn cứ ầm ầm bạo phát, nham thạch nóng chảy, hậu quả do Chiến Luân Hồi tạo thành vẫn đang còn đó. Nhưng trong lòng mọi người khi phải đối mặt với Chiến Luân Hồi chỉ có một cảm giác hoàn toàn vô lực ngự trị trong lòng!

Chiến Luân Hồi chỉ cười lạnh một tiếng, hai tay chắp ra sau, chậm rãi lướt về phía trước!

Cổ Hàn toàn thân chấn động! Hai mắt phát ra một tia nóng bỏng!

Đó có lẽ là một quyết định liều mạng tử chiến!

Âm thanh cười lạnh kia của Chiến Luân Hồi chắc hẳn đã nhen nhóm nhiệt huyết của hắn!

- Sát! Cho dù phải đồng quy vu tận nơi này, tuyệt đối cũng không thể bỏ qua cho hắn như vậy...

Cổ Hàn trừng to mắt, vung cao tay, điên cuồng hét lớn!

- Sát...

Một loạt tiếng hét to vang lên, rung động cả đất trời!

Tổng cộng hơn năm mươi vị cao thủ tuyệt đỉnh, toàn bộ liều chết trùng điệp lao về phía Chiến Luân Hồi!

Chiến Luân Hồi không ngừng cười lạnh, hai tay mở ra, một quang cầu đen ngòm chậm rãi tạo thành, mái tóc dài của hắn chợt thổi ngược về sau, hai mắt lộ rõ vẻ hung ác, quát lớn:

- Tam Đại Thánh Địa các ngươi đáng lý phải nên chừa đường lui, đã có ý muốn chết, vậy để Chiến mỗ thành toàn cho các ngươi. Dù sao đám vãn bối hậu sinh các ngươi trải qua kiếp nạn lần này đằng nào cũng phải chết! Bản nhân sẽ tiễn đưa các ngươi một đoạn đến nơi đoàn tụ! Ha ha ha...

Một quyền xuất kích...

Chuyện xấu lại tái hiện, biến cố lại xảy ra, vượt ra khỏi suy nghĩ của mọi người!

Kiếm quang sáng lạn lại lóe lên, cái ánh sáng óng ánh từ kiếm quang rộng lớn như cả tòa núi bỗng nhiên tái hiện. Một kiếm này đã xuất ra thề không trở về!

Mang theo vẻ đẹp khó nói nên lời, một vẻ thâm trầm nhưng kiên quyết dứt khoát, xu thế mạnh như sấm đánh, nhanh như sao băng, một kiếm chuẩn xác đâm thẳng đến lồng ngực Chiến Luân Hồi! Dường như

thần may mắn cũng mỉm cười với đám người Cổ Hàn, một kiếm đó cũng đánh tan hoàn toàn quang cầu đã gần hình thành xong trong bàn tay Chiến Luân Hồi!

Chiến Luân Hồi rống to!

Nhưng một kiếm này, tất cả đã phóng ra sẽ không dừng lại, vẫn cứ mang theo lực đánh cực kỳ mạnh mẽ đâm mạnh về phía trước!

Trong nháy mắt, Chiến Luân Hồi đem toàn bộ huyền lực bản thân tập trung vào vị trí ngực, trường kiếm kia cũng chỉ đâm vào được ba tấc, thật sự không có cách nào đâm sâu vào được nữa! Nhưng toàn bộ thân hình Chiến Luân Hồi cũng khó có thể chống đỡ một xung lượng mạnh mẽ như vậy, thân thể gập lại hình vòng cung, lực chấn khiến phần lưng xông thẳng ra!

Đầu với chân như song song với nhau!

Đây chính là nơi mà lực kiếm mạnh mẽ đập vào, lực chấn cực nhanh rút về phía sau!

Giữa không trung, một thanh kiếm nhanh chóng phóng ra vạn đạo hàn quang, thôi động lên thân thể một người, cấp tốc rút lui! Giờ khắc này, vô luận là kiếm hay là người, đâu đâu cũng phát ra vạn đạo quang hoa!

Một tiếng “ầm” vang lên. Một vị cao thủ Thiên Thánh Cung tay cầm trường kiếm ở phía sau trở thành mục tiêu của thân thể Chiến Luân Hồi va vào, một tiếng nổ vang lên, hóa thành một đống thịt bày nhày, trường kiếm trong nháy mắt vỡ vụn thành từng mảnh, ánh sáng óng ánh trên không trung hạ xuống, cứ như vậy tiêu tán không chút dấu vết!

Như thể hoàn toàn không có kẽ hở để ngăn cản, trái lại cứ như một lợi khí đủ để diệt sát địch nhân!

Công lực Chiến Luân Hồi quả thật đã cao tới mức không thể tưởng tượng nổi!

Chiến Luân Hồi chợt phát ra một tiếng hét điên cuồng đến rung trời! Muốn dùng hết sức để tung mình bay lên, nhưng thân thể hắn đang bị chấn dẹp, tuy rằng có thể miễn cưỡng có thể đảm bảo thân thể không bị một kiếm cuồn cuộn đâm xuyên qua, nhưng không còn lực lượng chống đỡ, rốt cuộc không cách nào chống đỡ được lực đánh cực kỳ mạnh mẽ kia đánh vào!

Ánh măt Cổ Hàn sáng ngời, cũng không chút gì cố kỵ chuyện vừa rồi có một gã đồng bọn chết thảm, cũng dẫn động trường kiếm trong tay như lưu tinh chợt lóe, phát sau mà đến trước, hét lớn một tiếng, một kiếm đồng dạng đâm vào trước ngực Chiến Luân Hồi!

Tuy là không mong mỏi gì giết được hắn, nhưng cũng chỉ muốn đem hắn ngăn lại!

Trong nháy mắt này, Cổ Hàn như đã lĩnh hội được ý tứ của vị ‘Cửu U Thập Tứ Thiếu’ rằng: “với công lực sâu xa của Chiến Luân Hồi đã đạt đến mức sức người không thể giết chết! Có muốn liều chết cũng có một cách khác, mà trước mắt muốn Chiến Luân Hồi chết chỉ có một cách duy nhất là dùng hết lực đẩy hắn vào bên trong miệng núi lửa!”

Núi lửa bởi Chiến Luân Hồi mà mở ra, vậy cứ để núi lửa chôn vùi Chiến Luân Hồi ngươi đi!

Chiến Luân Hồi bị hai cự lực trước sau thôi động, từ từ tới gần miệng núi lửa, ánh mắt của hắn cũng giống như phun ra lửa, tựa hồ như muốn thiêu hủy cả thế giới! Nhưng trước tình hình hiện tại hắn đã không còn cơ hội, Thiên Cuồng Chiến Long đã hai lần được dẫn động, có muốn đánh ra một lần nữa thì cũng đã hữu tâm vô lực. Trước mắt đúng là thời khắc hắn yếu ớt nhất!

Dĩ nhiên cũng là thời điểm tốt nhất để ra tay phản kích.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 406: Hỏa Sơn Phần Ma!

Trong ổ tim cắm 2 thanh trường kiếm, giống như hai đầu tên lửa phóng ra khỏi bệ phóng, đẩy mạnh Chiến Luân Hồi làm cho cơ thể hắn gập lại,đầu song song với chân (giống hình chữ U nằm ngang), bay ngược về sau rất nhanh! Thế nhanh như điện, nhìn như sao băng bay ngang trời!

Khoảng cách đến miệng núi lửa ngày càng gần! Cổ Hàn toàn lực ứng phó, đem toàn bộ huyền lực của cả đời hắn rót sạch vào thân kiếm, áo bào trên người của hắn đã bắt đầu cháy dần, nhưng ánh mắt của hắn vẫn vô cùng kiên định, lộ rõ thù hận!

Dù cho phải cùng tên khốn mang đến đại họa gieo hại muôn dân đồng quy vu tận, Cổ Hàn cũng vô oán vô hối (không hề hối tiếc)!!!!

Chiến Luân Hồi cảm nhận được rõ ràng độ nóng đủ để tan vàng chảy đá ngay phía sau lưng, mức độ càng lúc càng tăng, hắn không khỏi hét lên giận dữ, phẫn nộ tột đỉnh, nhưng hắn đã không còn cách nào thoát khỏi! Quân Mạc Tà cũng âm thầm cắn răng, xiết chặt cánh tay đang cầm Viêm Hoàng Chi Huyết, tiếp tục dụng lực!

"Lão quái vật hỗn đản này, lúc nãy đã nhận không dưới trăm ngàn kiếm công kích của mình, nhưng công lực của bản thân mình chưa đủ, căn bản là không có khả năng giết chết hắn! Muốn tiêu diệt hắn thì chỉ có biện pháp duy nhất ngay trước mắt mà thôi!"

Bên trong Hồng Quân Tháp, Mai Tuyết Yên không ngừng chạy lấy đà từ xa, bay vọt tới rồi đập mạnh vào lưng của Quân Mạc Tà, cứ như

thế nàng làm liên tục, hết lần này đến lần khác, mà sau mỗi lần va chạm thì tốc độ đâm tới của Quân Mạc Tà càng tăng thêm!

Vút!!!!

Lại có một vị thánh tôn của Thiên Thánh Cung lấy toàn thân bay mạnh đến như một quả đạn pháo, mạnh mẽ nện vào lưng của Cổ Hàn!

Vì thế, tốc độ của Cổ Hàn cũng không bị giảm xuống, nhưng bọn hắn có làm vậy cũng không giống với việc Mai Tuyết Yên đang làm, kỳ thực bản chất của hai cách làm khác nhau nhiều. Mai Tuyết Yên có thể coi như là người hiểu rõ tu vi của Quân Mạc Tà nhất trên thế gian này, nàng dùng hình thức đụng mạnh để tăng lực cho Quân Mạc Tà, nhưng nàng luôn tính toán tốt khả năng chịu đựng lực đạo mạnh nhẹ của hắn ra sao, vì thế không mang đến gánh nặng quá lớn cho Quân Mạc Tà.

Thêm vào đó, Quân đại thiếu gia đã trải qua mấy lần cải tạo của Hồng Quân tháp, sự cường hãn của thân thể có thể gọi là nhất nhì thế gian, hắn lại am hiểu pháp môn lấy lực đả lực tứ lạng bạt thiên cân, nên cho dù chịu nhiều lần va chạm nhưng không bị tổn hại bao nhiêu! Nhưng Cổ Hàn thì hoàn toàn bất đồng, Cổ Hàn vốn đã đem công lực suốt đời toàn bộ tập trung lên thân kiếm, huyền lực hộ thân đã xuống đến mức thấp nhất, mà các cao thủ của Thiên Thánh Cung dùng lực nện vào lưng hắn, chỉ e bản thân không dùng toàn lực mà nện, nên cố sống cố chết mà đập vào lưng Cổ Hàn, tuy thành công trong việc tăng thêm lực đẩy, nhưng lại làm cho Cổ Hàn tổn thương chồng tổn thương, sự chịu đựng cũng càng lúc càng lớn!

Cổ Hà phun một ngụm máu đỏ thẫm, nhưng vẫn cắn chặt răng, khàn giọng quát:

- Đến tiếp đi!

Cổ Hàn thống hận Chiến Luân Hồi cực độ, hắn nhận thấy cho dù vì thế gian, vì người, hay vì chính mình, hắn đều muốn tiêu diệt mối họa này, trong lòng đã quyết ý đồng quy vu tận, tuy rằng bản thân hắn

thương thế càng lúc càng nặng, nhưng hắn chưa hề lo lắng cho an nguy bản thân một chút nào, ngược lại còn lên tiếng thúc giục mọi người!

Với hai mũi tấn công như thế, thân hình Chiến Luân Hồi càng lúc càng gần miệng núi lửa, chỉ còn cách khoảng 100 trượng!

Y phục trên người Cổ Hàn dưới sức thiêu đốt kinh người đã dần hóa thành tro bụi, tóc cũng đã cháy cong, toát ra từng làn khói nhẹ, sau đó hóa thành tro bụi bay tán loạn!

Chiến Luân Hồi điên cuồng hét lên, trong miệng không ngừng phun máu, hắn là đang dùng bí pháp tự tổn hại nào đó để không ngừng tăng công lực lên, cố gắng thoát ra khỏi khốn cục, khi hắn càng bị đẩy gần đến miệng núi lửa, thế đẩy mạnh của hai người kia cũng không còn quá lớn!

Nếu tình huống vẫn tiếp tục như vậy, trước khi Chiến Luân Hồi bị đẩy đến miệng núi lửa, không chừng hắn có thể thoát thân! Tuy độ nóng khi đó đã lên đến mấy ngàn độ, với công lực vừa tăng thêm của hắn, hắn vẫn có cơ hội chạy trốn!

Càng lúc càng gần!

Quân Mạc Tà đang ẩn thân trong hư không rốt cuộc thoáng lo lắng! Trên mặt Cổ Hàn thì vô cùng bi phẫn! Mai Tuyết Yên bên trong Hồng Quân Tháp cũng đã xuất toàn lực!

Lúc này đã đến lúc mấu chốt, những người phía sau đã không thể giúp gì thêm! Nếu miễn cưỡng giúp đỡ, không cần biết là ai, cũng cầm chắc cái chết trong tay!

Vì nơi này đã quá gần miệng núi lửa!

Tùy tiện ra tay trong lúc này đã không còn gọi là giúp đỡ, mà gọi là vào chịu chết!

Chỉ còn 10 trượng! Chỉ 10 trượng mà thôi, nham thạch nóng chảy đã ngay trước mắt, gần trong gang tấc, liên tục phun ra, bắn cả vào người Cổ Hàn và Chiến Luân Hồi!

Da thịt toàn thân của Cổ Hàn đã bắt đầu nhăn nheo vì nước bị bốc hơi! Nhưng thế lui của Chiến Luân Hồi bắt đầu chậm dần! Hắn liều mạng ngẩng đầu, khóe miệng lộ ra nụ cười vô cùng dữ tợn!

Tuy rằng lưng của hắn đã bắt đầu bốc khói nghi ngút, cả cơ thể của hắn có thể đều bị phỏng vì nham thạch cả rồi, nhưng hắn cuối cùng cũng đã ngừng lui lại! Chỉ 10 trượng, dù cho là một tên thiên huyền, thậm chí địa huyền thôi, chỉ cần nháy mắt là có thể vượt qua, nhưng lúc này, 10 trượng này lại là một khoảng cách khó có thể vượt qua!

Những cao thủ của Thiên Thánh Cung đang bay theo phía sau cũng nhận ra điểm này! Ai cũng vô cùng xúc động, đều giống Cổ Hàn, vô cùng mong muốn Chiến Luân Hồi phải chết! Vì mục tiêu này, không tiếc tất cả đại giới!

Cho dù phải vứt bỏ cả tính mạng!

Một người lớn tiếng hét lên:

- Mọi người không cần giành nhau, các ngươi dừng lại, để cho ta đến!

Không chờ mọi người trả lời, hắn đã bay đến, hai chân tung ra sau chờ đợi, quát to một tiếng:

- Đến mau!!!!!!!

Các cao thủ của Thiên Thánh Cung đều bi phẫn đến rơi lệ!

Tuy nhiên, thời khắc này không phải là lúc đau buồn, nơi này, người thấp nhất cũng đã trải qua cả ngàn năm lịch duyệt, làm sao có thể không nhận ra tình huống lúc này đã là chỉ mành treo chuông! Chỉ cần chậm một giây thôi thì đại cục đã thay đổi rồi!

Không kịp bi thương, mọi người chỉ biết gầm lên nổi giận, tất cả đều vận huyền công toàn thân, rồi đồng thời bùng nổ, dồn tất cả lực lượng đánh vào hai chân của người này đang vươn ra chờ đợi!

Với tất cả nội lực của mọi người tập trung vào hắn, cả người hắn bay vút đến như một viên đạn pháo! Trong không trung, vì tốc độ của hắn quá mau, thêm vào độ nóng xung quanh, sự chuyển động của hắn ma sát với không khí làm toàn thân của hắn bốc cháy đỏ rực lên!

Cả người hắn đã biến thành một quả cầu lửa!

Khi Chiến Luân Hồi vẫn còn đang lộ nụ cười dữ tợn trên khóe môi, mặt hắn đột nhiên cứng đờ sợ hãi, không ngờ có một thân thể đang bốc cháy ngùn ngụt đập mạnh vào người hắn. Vị thánh tôn cao thủ này dùng toàn bộ sức lực còn lại của bản thân tập trung vào hai cánh tay, khoác chặt cả người của Chiến Luân Hồi!

Cỗ lực lượng mạnh mẽ không gì so sánh được kéo cả khối cơ thể của Chiến Luân Hồi bay mạnh về sau, hắn không cam lòng hét lên thê lương, cuối cùng "ầm" một tiếng, cả hai cơ thể lọt thẳng vào miệng núi lửa cuồn cuộn dung nham!

- Tứ đệ.....!

Cổ Hàn quát to một tiếng, tim đau như dao cắt!

Mà Quân, Cổ hai người cho đến lúc này vẫn chưa thu công, đều đang vận tất cả huyền công tấn công Chiến Luân Hồi, vì tên này đột nhiên biến mất nên cả hai người đều mất đi lực cản phía trước, cả lại đều ngã nhào vào miệng núi lửa!

Cổ Hàn nhắm mắt lại, khóe miệng dần lộ ra nụ cười! Có thể chết như vậy, tuy có chút tiếc nuối, nhưng vậy cũng đã đủ rồi!

Phía sau, mọi người đều đồng thời kinh hô!

Trong ánh sáng nóng rực bỏng mắt của miệng núi lửa, bóng người của Cổ Hàn chợt biến mất!

Thiên địa đột nhiên trở nên tĩnh lặng!

Trong lòng mọi người đều đau khổ không thể diễn tả!

Mặc dù Chiến Luân Hồi đã chết, nhưng cũng kéo theo Cổ Hàn, có lẽ tên "Cửu U Thập Tứ Thiếu" từ đầu đến cuối chưa bao giờ hiện thân cũng đã táng thân theo!

Đột nhiên, một tiếng gào tê tâm liệt phế vang lên thật dài, một đạo thân ảnh đỏ rực, toàn thân bị bao phủ bởi nham thạch nóng chảy nhảy ra khỏi miệng núi lửa!

Sau tiếng thét dài, hắn xoay người nhảy xuống, bóng dáng hoàn toàn tiêu thất!

Chiến Luân Hồi!

Rõ ràng hắn đã rơi vào miệng núi lửa, thế nhưng lại có thể mạnh mẽ thoát ra!

Chiến Luân Hồi đang trong tình thế nguy kịch vô cùng, hắn không tiếc thiêu đốt linh hồn của mình, mở ra phong ấn mấy ngàn năm của bản thân, trong khoảnh khắc tu vi của hắn tăng lên đến đỉnh phong trong cuộc đời này, hắn rốt cuộc có thể nhảy ra khỏi miệng núi lửa!

Nhưng thân thể cũng hoàn toàn bị tàn phá!

Linh hồn Chiến Luân Hồi tuy chưa bị tan thành mây khói, nhưng không thể tiếp tục nương náu trong thân thể bị nát bươm của hắn nữa rồi!

Linh hồn phong ấn của Chiến Luân Hồi rất sợ hãi khi buộc phải mở ra phong ấn, nhưng thân thể của hắn, vì không chịu nổi uy lực của linh hồn khi thiêu đốt nên đã nức toác ra! Đã đến lúc thế này thì hắn đã không còn cách nào khác, nếu không chỉ còn có con đường chết!

Vì thế, hắn mở phong ấn, phóng thích bổn mạng nguyên linh của bản thân, cuối cùng thoát được kiếp chôn thân nơi núi lửa!

Tuy nhiên, sau trận chiến này, Chiến Luân Hồi cũng bị hao tổn vô cùng lớn. Không những thân thể bị hủy, tinh thần cũng chết một nửa. Cái mạng của hắn cuối cùng có thể giữ được hay không cũng còn chưa biết!

Trong lúc mọi người đang kinh hãi, lại thấy thêm một thân ảnh từ khói bụi phía trên miệng núi lửa bay ra, hướng phía mọi người mà bay đến, sau khi đến gần, mọi người mới vui mừng phát hiện ra đó chính là Cổ Hàn!

Cổ Hàn "đã chết" cuối cùng lại không chết, hơn nữa, thân thể lại không có nhiều tổn thương như tưởng tượng!

Vì Quân Mạc Tà luôn không hiện thân, nên mặc dù độ nóng của núi lửa tuy cao nhưng lại không ảnh hưởng mấy đến hắn. Vì thế, đến thời điểm cuối cùng, Quân đại thiếu chụp được Cổ Hàn, sau đó ném hắn vào Hồng Quân Tháp. Quân đại thiếu cũng có ít nhiều thiện cảm đối với hắn!

Vốn Cổ Hàn đã có tâm liều chết, nhắm mắt chờ tử thần, tâm nguyện đã thỏa, hắn cũng không còn bao nhiêu tiếc nuối, ai ngờ thời khắc nguy hiểm nhất, độ nóng đột nhiên biến mất, còn bản thân hắn như lọt vào một không gian kỳ diệu.

Trong lòng hắn vô cùng kinh ngạc, đang lúc muốn mở to mắt quan sát thì lại bị ném ngược ra ngoài.

Sau khi hắn định thần lại lần nữa thì đã thấy bản thân đang bay đến gần đám người của Thiên Thánh Cung, đã cách miệng núi lửa cả ngàn trượng.

Đúng là tìm đường sống trong chỗ chết!

Lúc này, khi thấy Chiến Luân Hồi lao ra khỏi miệng núi lửa, Quân Mạc Tà đã nhanh chóng sử dụng Âm Dương Độn đuổi theo!

Lần này, Quân Mạc Tà thật sự vô cùng cảnh giác đối với Chiến Luân Hồi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 407: Ma Ảnh Miểu, Tà Quân Xuất

Trên đời này lại có sự tồn tại của cường giả giết không chết! Lấy độ sắc bén tăng đã lên không biết bao nhiêu lần của Viêm Hoàng Chi Huyết vậy mà không cách nào công phá phòng ngự của thân thể hắn! Mà thân thể này chỉ là thân thể đoạt xá của Chiến Luân Hồi chứ chưa phải thân thể vốn có của hắn!

Nếu thực sự đến lúc công lực của hắn tăng đến đỉnh phong, năng lực của hắn quá khủng bố rồi!

Lúc nãy vì hắn gây họa quá to nên nóng lòng bỏ chạy, bị mình chặn đánh, không kịp phòng bị mới có chiến quả này, mà thắng lợi này còn nhờ vào nhiều người của Thiên Thánh Cung bất kể sinh tử, toàn lực giúp đỡ!

Bọn người Cổ Hàn đã không tiếc tánh mạng trợ công, lại thêm vào Mai Tuyết Yên bên trong Hồng Quân Tháp toàn lực trợ giúp!

Mà tên Chiến Luân Hồi này, chỉ vì sự thống trị của Chiến gia mà không tiếc lưu lại tai họa hủy diệt vô số sinh linh của Huyền Huyền đại lục! Một người dã tâm như vậy, nếu hắn tiếp tục sống trên đời này, chắc chắc chắn là đại họa!

Nếu người này là địch của Tà Quân phủ, chỉ sợ Tà Quân phủ có mạnh đến đâu, trừ mình ra, không một ai có thể thoát khỏi sự đuổi giết của hắn!

Ngay cả núi lửa cũng không thể giết hắn, còn có thể thoát ta, con mẹ nó thật là khủng bố mà!

Mà trước mắt, Tà Quân phủ đã triệt để đắc tội với Chiến gia, vì thế, sự tồn tại của cường giả như Chiến Luân Hồi đã trở thành chuyện vô cùng quan trọng, đủ để ảnh hưởng đến chiến cuộc của hai bên! Sau khi chứng kiến thực lực khủng bố của Chiến Luân Hồi, Quân Mạc Tà xác định: Nếu Chiến Luân Hồi không chết, cuộc sống của mình không có một ngày bình an!

Hiện tại hắn đang bị thương nặng, tinh thần sắp diệt, đây chính là cơ hội trời cho!

Thừa dịp hắn đang bệnh, tranh thủ lấy mạng hắn!

Nghĩ đến đấy, Quân Mạc Tà phi thân đến nơi Chiến Luân Hồi vừa rơi xuống. Phía dưới đã trở thành một biển nham thạch!

Nơi này trước đây là một thung lũng, nhưng hiện tại đã chứa đầy nham thạch!

Quân Mạc Tà tìm kiếm thật lâu xung quanh, rốt cuộc mới tìm thấy thi thể của Chiến Luân Hồi!

Lần tai nạn này, nạn nhân có thể trên vạn người, vì sao hắn có thể xác định đây là thi thể của Chiến Luân Hồi? Rất đơn giản, thi thể bị nham thạch bao phủ nhiều không đếm hết, nhưng trong dung nham nóng chảy cả sắt đá này, khung xương thi thể duy nhất còn sót lại trên mặt nham thạch chỉ có một cái mà thôi!

Cũng chỉ có loại siêu cấp biến thái như lão quái vật vạn năm bất tử Chiến Luân Hồi mới có thể có khung xương tạm thời ngăn cản được sự nung chảy của nham thạch mà thôi, ít nhất là kịp thời để cho Quân Mạc Tà tìm thấy....

Sau khi tìm thấy khung xương, Quân Mạc Tà cũng không dám lãnh đạm, lấy Viêm Hoàng Chi Huyết đâm thẳng vào khung xương đang trôi bồng bềnh trên nham thạch...

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng....

Thân thể tuy không sai, nhưng tinh thần nguyên linh đã thoát, cỗ thi thể này chỉ là một các xác không mà thôi! Cho dù chặt chém thế nào cũng không có tác dụng!

Chiến Luân Hồi, không phải, phải nói là nguyên linh thần hồn Chiến Cuồng đã thoát từ lâu rồi.

Lần thoát này, càng khó tìm kiếm hắn hơn!

Ai cũng không biết lão yêu quái Chiến Cuồng này sẽ đem linh hồn của mình mạnh mẽ thâm nhập vào cơ thể của người nào! Sau khi thánh hoàng chết, sẽ có cơ hội tạo ra linh loại, sau khi thánh tôn chết, tinh thần sẽ biến thành thánh anh. Hai loại linh hồn này không thể trực tiếp đoạt xá, chỉ có thể lựa chọn trẻ sơ sinh còn trong bụng mẹ mà đầu thai.

Tuy nhiên, đối với loại linh hồn mạnh mẽ siêu cường của cường giả mạnh nhất thế gian như Chiến Luân Hồi, linh hồn hắn đã thoát khỏi lẽ thường, có thể trực tiếp tiến hành đoạt xá! Hơn nữa, hồn phách của hắn còn có thể giữ lại một phần sức chiến đấu không tầm thường, chỉ cần cho hắn thời gian, thực lực của hắn sẽ lại tăng trưởng không ngừng! Nếu ở tu chân giới, loại tình huống này có thể gọi là "Tán tiên". Thậm chí, nếu hắn đoạt xá một thân thể có tư chất thiên phú tốt, hắn càng có cơ hội trở mình, trở lại tình trạng đỉnh phong!

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng, dưới tình huống cơ duyên xảo hợp trời cho, chiếm ưu thế tuyệt đối như thế vẫn không thể đem tên quái vật kinh khủng này tiêu diệt, quả thật là hết sức đáng tiếc. Tuy nhiên, việc đã đến nước này, cái gì cũng không làm được. Nghĩ đến đây, Quân Mạc Tà biết mất trong biển dung nham.

Những cao thủ của Tam Đại Thánh Địa may mắn còn sống sót đều đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt đều mang vẻ vừa kinh hỉ vừa lo lắng. Kinh hỉ vì một đối thủ cơ hồ không thể địch nổi, một cường địch không thể chiến thắng như Chiến Luân Hồi cuối cùng cũng đã chết.

Lo lắng là vì Tam Đại Thánh Địa gần như tuyệt diệt, làm sao có thể ứng phó với Đoạt Thiên chi chiến đây? Thậm chí, dùng mấy chữ Đoạt Thiên chi chiến đã không có ý nghĩa nữa, Thiên Trụ Sơn hiện giờ đã sụp đổ, nơi hiểm yếu nhất đã không còn, ngoại tộc có thể tiến quân toàn bộ đến Huyền Huyền đại lục. Với cá tính của bọn dị tộc, làm sao trông mong bọn chúng sẽ tuân thủ ước định mà tham gia Đoạt Thiên chi chiến... Chẳng lẽ mọi người phải trở thành tội nhân thiên cổ thật sao?

Mọi người đều ngơ ngác nhìn lên núi lửa đang không ngừng phun trào ra dung nham, tâm tình loạn cào cào cả lên.

Đúng lúc này, một thân hình nhoáng một cái hiện ra, một thiếu niên áo trắng phiêu nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Ánh mắt Khúc Vật Hồi không khỏi trợn lên:

- Quân Mạc Tà?

Những người khác cũng đồng thời nhận ra tên thiếu niên to gan lớn mật náo loạn ở Thiên Thánh sơn ngày nào.

- Trí nhớ của các vị thật tốt a!

Quân Mạc Tà trâng tráo trả lời, sắc mặt nghiêm nghị mà nói:

- Các ngươi có thể cho ta biết nơi đây đã xảy ra chuyện gì không? Thiên Trụ Sơn tại sao lại sụp đổ thành bộ dạng này?

Nói xong, tay hắn chỉ về phía mấy ngọn núi lửa đang phun trào.

- Còn không phải do tên chết tiệt Chiến Luân Hồi gây ra hay sao.

Thành Ngâm Khiếu thở dài, đột nhiên trợn trắng mắt nói:

- Các hạ xuất hiện lúc này cũng thật trùng hợp a, chúng ta vừa mới đại chiến với Chiến Luân Hồi xong, ngươi đã có mặt ngay, có phải ngươi khoanh tay đứng nhìn nãy giờ? Sao? Trận đại chiến lúc nãy phấn khích không?

Nghe Thành Ngâm Khiếu nói như thế, sắc mặt mọi người đều nhăn lại. Trận chiến vừa rồi hung hiểm đến cỡ nào, trong lòng mọi người đều hiểu rõ. Quân Mạc Tà xuất hiện đúng lúc thế này, khó có thể do trùng hợp.

Cuộc chiến vừa rồi có thể nói là kinh thiên động địa, dù cho Quân Mạc Tà thực sự không có mặt ngay từ đầu, nhưng chỉ cần phát hiện ra uy thế kinh thiên như lúc nãy, chắc chắn hắn sẽ chạy đến coi có chuyện gì, không có khả năng hắn chậm chân!

Chẳng lẽ tiểu tử này thật sự đừng nhìn để nghêu cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi sao? Hi vọng hai bên đều lưỡng bại câu thương, hắn định làm ngư ông?

Quân Mạc Tà bĩu môi, hừ lạnh nói:

- Khoanh tay đứng nhìn? Phấn khích? Bổn tọa thật ra cũng muốn khoanh tay đứng nhìn, nhưng bất quá vở kịch này các ngươi diễn quá tồi, không có chút phấn khích nào, nên ta đành phải tự mình ra trận. Nếu không có sự diễn xuất phấn khích của ta, bọn các ngươi đừng nói đến chuyện lưu lại Chiến Luân Hồi, ta e các ngươi một người cũng không thoát khỏi cảnh táng thân nơi miệng núi lửa!

Vừa dứt lời, Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng, trên tay đột nhiên hiện ra quang mang của một thanh trường kiếm. Chuôi kiếm này vừa xuất hiện, trong thiên địa đột nhiên xuất hiện một cỗ khí tức ngạo thị thiên địa, tựa như tất cả cao thủ trong thiên hạ, trước thanh kiếm này chỉ là một đám kiến hôi nhỏ bé yếu kém!

Chính là thanh kiếm yêu ma ngự hư thần phong này! Thanh kiếm chủ lực công kích Chiến Luân Hồi lúc nãy!

Cũng chính thanh kiếm này bức cho Chiến Luân Hồi một đường bay lui, để cuối cùng rơi vào miệng núi lửa!

Sau đó, tay trái của Quân Mạc Tà lại lật ra, một thanh hắc nhận xuất hiện trong tay hắn, u lãnh vô cùng, tựa như một tiếng thở dài của u hồn, đúng là Cửu U Hàn Nhận...

- Chẳng lẽ người lúc nãy đại chiến với Chiến Luân Hồi không phải là Cửu U Thập Tứ Thiếu, mà là Quân Mạc Tà ngươi?

Mọi người đều thất thanh kinh hô, vẻ mặt ai cũng tỏ ra khó tin, lúc đỏ lúc trắng!

Thì ra đây mới là người chủ lực chân chính trong đại chiến, là nhân vật mấu chốt trong việc giết chết Chiến Luân Hồi! (Mấy lão già này đều nghĩ "con quái vật" kia chết rồi, mơ đi a)

Mà đám người của bọn mình ra sức không bằng người ta, cuối cùng lại còn vu oan, trách móc người ta khoanh tay đứng nhìn.... Sự hiểu lầm này không thể tính là nhỏ!

Nhất thời, các cao thủ nơi đây đều vô cùng xấu hổ, bọn hắn không phải là Mạc Vô Đạo, da mặt cũng không dày như tên đó!

- Bỏ đi, lúc này thảo luận vấn đề đó không có tí ý nghĩa nào, chúng ta xuống dưới nói chuyện đi!

Thời điểm mấu chốt nhất, Quân Mạc Tà cũng không làm cao quá mức, thản nhiên trả lời.

Đánh đánh giết giết lâu như thế, mặc dù ai ai ở đây cũng là tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng cũng cảm thấy mệt mỏi, hơn nữa tinh thần cũng tổn hại nghiệm trọng, nếu nói tâm lực hao tổn quá độ cũng chưa đủ, mà nơi này cũng không phải là chỗ lý tưởng để nói chuyện.

Dưới đề nghị của Quân Mạc Tà, mọi người đồng thời khởi hành thoát khỏi phạm vi núi lửa bùng nổ mấy trăm dặm, tuy đã cách xa như thế nhưng hơi nóng vẫn như táp vào da vào thịt.

Hơn mười vị cao thủ của Thiên Thánh Cung, sắc mặt của ai cũng vô cùng khó coi, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong lúc nhất thời, không ai biết phải mở miệng kể từ đâu.

Thở dài một tiếng, Cổ Hàn đang trong tình trạng sống dở chết dở cố gắng đứng lên, thở gấp hai tiếng, sau đó mới sầu thảm mà nói:

- Quân phủ chủ, tình huống hiện tại, ngươi có thể thấy rõ ràng. Tình huống trước mắt đã ác liệt đến cực điểm, lão hủ cũng không dám nói lời khách sáo, đem tất cả những gì Quân phủ chủ muốn biết, đơn giản nói hết.

Quân Mạc Tà gật gật đầu, chợt bóng người lóe lên, Mai Tuyết Yên bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Mọi người lại lần thứ hai lắp bắp kinh hãi, lúc nãy đã không biết bằng cách nào mà Tà Chi Quân Chủ có thể vừa ẩn thân vừa tham chiến, sau đó dùng cách nào để hiện thân, lúc này lại thấy vị Mai Tuyết Yên đứng đầu Thiên Phạt cũng đột nhiên hiện thân một cách quỷ dị như thế này! Tuy nhiên, mặc dù khó hiểu, nhưng đây không phải là thời điểm để kinh ngạc, bọn hắn liền mạnh mẽ áp chế, nhưng sự tò mò trong mắt hiện ra rất rõ ràng.

Từ đầu đến cuối Mai Tuyết Yên đều ẩn thân bên trong Hồng Quân tháp, đối với thế giới bên ngoài tuy có chút nhận biết, nhưng cũng không tường tận, giờ phút này nàng thấy tình huống chật vật của mọi người, dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng cũng phải lắp bắp kinh hãi, nhưng dưới ánh mắt của Quân Mạc Tà, nàng đành nén lời hỏi han lại.

Phía sau mọi người, Kiều Ảnh lặng yên đứng đó, hai mắt vô thần, mặt mày ảm đạm. Chỉ khi Quân Mạc Tà xuất hiện, hai mắt mới hơi có thần, khôi phục một chút sức sống, nhưng sau đó lại ảm đạm.

Hơn một ngàn năm, Kiều Ảnh luôn luôn chưởng quản toàn bộ linh dược linh căn của Thiên Thánh Cung, trong đó có Linh Lung Liên, là loại thực vật quý trọng mà nàng kí thác toàn bộ tâm tư tình cảm vào đó. Tuy nhiên, giờ phút này, toàn bộ linh vật đều đã bị hủy hoại, chẳng khác nào đem toàn bộ tâm tư tình cảm, sự ký thác tâm thần của nàng phá hủy!

Trong lòng Kiều Ảnh giờ phút này chỉ có sự mất mát vô tận, đau lòng vô biên!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 408: Cửu Huyễn Lưu Sa

Sau khi thấy mọi người ngồi xuống, nàng cũng ngồi xuống theo bản năng, nhưng ánh mắt của nàng trống rỗng vô hồn, tựa hồ không có gì tồn tại trong mắt nàng...

Cổ Hàn hít một hơi thật sau, cả người quang hoa lưu chuyển, huyền khí từ màu đen từ từ sáng dần lên, sau đó chuyển thành đỏ, xanh biếc... Sau khi đã thay đổi hơn mười loại màu sắc, đến khi hoàn toàn chuyển thành màu bạch ngọc mới "phụt" một tiếng, phun ra một ngụm máu đặc đen ngòm.

Sau đó, toàn bộ da thịt cháy đen của hắn từ từ bong ra, lộ ra da thịt trắng hồng bên trong.

Vết thương nghiêm trọng như thế, nếu là người thường thì e là đã chết vô số lần rồi, nhưng hắn lại có thể trong thời gian ngắn mà hoàn toàn khôi phục, ít nhất là nhìn bề ngoài đã không có tí trở ngại nào.

Thương thế không có gì đáng ngại, nhưng bộ dáng hiện giờ của hắn thì....

Từ lúc hắn bắt đầu phối hợp với Quân Mạc Tà ép Chiến Luân Hồi rơi xuống miệng núi lửa, hắn đã dồn toàn bộ huyền công vào tấn công, huyền lực hộ thân của hắn đã hạ đến mức thấp nhất, vì thế, quần áo cũng đã bị đốt sạch, kể cả lông mi, lông mày, tóc tai đều cháy hết. Vừa rồi hắn toàn thân chật vật, đen thùi như than nên cũng không ai để ý, nhưng giờ phút này cả thân thể của hắn đã phục hồi, một thân da thịt trắng nõn hồng hào, nhưng lại lộ hết ra ngoài, còn có cái đồ chơi kia....

Quân đại thiếu gia cười thầm trong lòng, khi xưa nhìn thấy lão già này, lúc nào cũng có vẻ tiên phong đạo cốt, khí độ ung dung, có cảm giác như thế ngoại cao nhân vô thượng tao nhã. Tuy nhiên, giờ phút này, cũng lộ ra bộ dáng chật vật như ai. Hắn nghĩ đến đây liền vung tay một cái, một bộ ngoại bào liền xuất hiện, đưa qua cho Cổ Hàn!

Cổ Hàn tiếp nhận theo bản năng, sau đó hắn nhận biết rõ hoàn cảnh thì khuôn mặt già nua không khỏi đỏ bừng lên, bối rối khoác bộ trường bào vào. Thương thế của bản thân đã khôi phục, nhưng trần truồng như thế thì quả là khó coi quá. Lúc nãy thì còn không đáng nói, chiến đấu với Chiến Luân Hồi bộ dáng cũng y chang lúc này, nhưng khi đó trượng phu vì việc nghĩa nên không câu nệ tiểu tiết, nhưng lúc này lại có phụ nữ nơi đây...

Mọi người của Thiên Thánh Cung cũng không phải nghĩ đến điểm này, nhưng bọn họ đâu có khùng mà mang theo quần áo bên mình, cũng không có một không gian riêng khủng bố như Quân đại thiếu gia, bọn họ mà muốn thì chỉ có thể đem quần áo mình đang mặc mà đưa ra, hơn nữa đều là rách thủng lỗ chỗ...

- Chiến Cuồng! Chính tên Chiến Cuồng là đầu sỏ gây ra tai ương lần này!

Cổ Hàn chợt thở ra một hơi, cắn răng nói:

- Chiến Cuồng là nguyên tổ của Chiến gia, một trong bát đại thế gia của Phiêu Miểu Huyễn Phủ, đồng thời cũng là một trong những đệ tử đời đầu tiên của chủ nhân Huyễn phủ Miêu Khuynh Thành, đến tận bây giờ là người đệ tử duy nhất còn sống...

Quân Mạc Tà gật gật đầu nói:

- Ân, vậy mọi chuyện bắt đầu thế nào?

Cổ Hàn hừ một tiếng, sắc mặt nhăn nhó nói tiếp:

- Tất cả đều do lòng tham mà ra, mấy vạn năm trước, từ khi bắt đầu xuất hiện, Phiêu Miểu Huyễn Phủ và Tam Đại Thánh Địa đã có sự liên quan mật thiết không thể tách rời! Năm xưa, Đệ Nhất Thiếu tổ sư phong ấn Thiên Trụ Sơn, phân chia đại lục thành hai vực. Vì có thể bảo trì phong ấn vĩnh cửu, người liền thành lập một trận thế tên là Cửu Huyễn Lưu Sa Niết Bàn Đại Trận ngay tại tổ đường của Tam Đại Thánh Địa, dùng trận thế này hấp thu thiên địa linh khí, tạo thành Cửu Huyễn Lưu Sa, sau đó lại lấy Cửu Huyễn Lưu Sa để giúp cho Niết Bàn Đại Trận có thể tự thân vận hành liên tục không ngừng, duy trì sự vĩnh cửu của trận thế, sinh ra phong ấn vĩnh viễn đối với Thiên Trụ Sơn, mãi mãi không đổi, bảo đảm dị tộc không thể dễ dàng bước chân vào Huyền Huyền đại lục!

- Cửu Huyễn Lưu Sa... Niết Bàn Đại Trận...

Quân Mạc Tà thì thào tự nói một câu:

- Thì ra là thế...

- Mà Phiêu Miểu Huyễn Phủ có thể hình thành, cũng là do một tay Đệ Nhất Thiếu lưu truyền lại một tòa thiên địa trận thế huyền ảo có tên là Cửu Huyễn Thần Châu, trận thế này có thể dời càn khôn đặt vào mầm cây, chuyển nhật nguyệt vào một điểm nhỏ (để mặt trăng mặt trời có vẻ hơi nhảm nên dùng Hán Việt)! Lúc này mới hình thành nên Phiêu Miểu Huyễn Phủ! Nhưng muốn Phiêu Miểu Huyễn Phủ tiếp tục tồn tại thì cứ mỗi một ngàn năm, đều phải tiến vào trận nhãn của Cửu Huyễn Thần Châu, rót vào đó một lượng Cửu Huyễn Lưu Sa nhất định. Nếu bị gián đoạn thì cả Phiêu Miểu Huyễn Phủ sẽ bị tan biến.

Cổ Hàn thở dài một hơi:

- Mà tai họa hôm nay, ngọn nguồn chính là từ đây....

Đến lúc này thì Quân Mạc Tà hoàn toàn hiểu ra.

- Nếu mắt trận của Huyễn Phủ không được cung cấp Cửu Huyễn Lưu Sa thì sinh mệnh chi nguyên của Huyễn Phủ là Thất Thải Thánh Thụ sẽ nhanh chóng khô héo rồi chết đi, mà Thất Thải Thánh Thụ chết đi thì cả tòa Huyễn Phủ, cộng với toàn bộ sinh linh bên trong nó tất cả đều biến thành bụi phấn!

Cổ Hàn nặng trĩu nói:

- Năm xưa, Cửu U Đệ Nhất Thiếu đã từng suy nghĩ, vì ngăn ngừa Tam Đại Thánh Địa nảy ra ý muốn tàn độc, có ý muốn diệt sạch nhất mạch Phiêu Miểu Huyễn Phủ, nên Cửu Huyễn Lưu Sa Niết Bàn Đại Trận, mặc dù được đặt bên trong từ đường của Thánh Địa để phong ấn Thiên Trụ Sơn, nhưng muốn vận hành, bảo trì trận pháp này thì phải do chính tay người của Huyễn Phủ mới có thể tiến vào mắt trận mà giải quyết.

Hắn ngẩng đầu nhìn Quân Mạc Tà, biết Quân Mạc Tà đang khó hiểu thì nói tiếp:

- Năm xưa, Cửu U Đệ Nhất Thiếu từng truyền xuống một bộ huyền công độc đáo, sau đó tiến hành thay đổi, phân cho tứ đại đệ tử mỗi người một bản, khi bốn người tu luyện thì mỗi người lại có khả năng phát huy hiệu quả hoàn toàn khác biệt nhau. Mà huyền công truyền cho nhất mạch của Huyễn Phủ Miêu Khuynh Thành tiền bối là loại duy nhất có thể chân chính vận hành Cửu Huyễn Lưu Sa Niết Bàn Đại Trận! Thêm vào đó, phải là người có tu vi từ thánh tôn trở lên mới có thể làm.

Quân Mạc Tà yên lặng gật đầu, đây chính là kế hoạch hợp tác với nhau, sống dựa lưng vào nhau chặt chẽ nhất.

- Mà tòa Cửu Huyễn Lưu Sa Niết Bàn trận này, ngoài tác dụng bảo trì phong ấn vĩnh viễn Thiên Trụ Phong ra, uy lực của bản thân nó cũng vô cùng to lớn, nếu người có tu vi dưới thánh tôn thì không thể nào tiến vào trận được! Cho dù là thánh tôn đi chăng nữa, sau khi tiến vào mắt trận, thì dù huyền công có cao cách mấy, thực lực của bản thân hắn khi vào trận chỉ bằng một gã người thường!

- Mà với lực lượng của một người bình thường, số lượng Cửu Huyễn Lưu Sa lớn nhất có thể mang theo ra ngoài vừa vặn đúng số lượng cần thiết để duy trì Cửu Huyễn Thần Châu trong một ngàn năm. Nếu cố gắng mang ra nhiều hơn, dù chỉ là nhiều hơn một ít thôi cũng không thể nào thoát ra khỏi trận thế.

Quân Mạc Tà hít một hơi thật sâu, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác kính ngưỡng từ tận đáy lòng đối với Cửu U Đệ Nhất Thiếu! Tên điên cuồng vọng nhất cổ kim, vì chính đồ tử đồ tôn của mình mà có thể tính toán một cách vô cùng chu đáo. Với bố cục như vậy, có thể nói là gần như hoàn mỹ.

Có thể áp chế Tam Đại Thánh Địa nảy sinh ý định hiểm độc, nhưng cũng tuyệt luôn đường chỉ muốn tự lo cho bản thân mình của Huyễn Phủ, vì thế khiến cả hai phe phải bảo trì hòa bình, chung sống cùng nhau đến vĩnh hằng.

Khó trách Tam Đại Thánh Địa cứ sừng sững cả vạn năm mà không đổ, nguyên nhân chính là vì điều này, chính là vì cái Cửu Huyễn Lưu Sa Niết Bàn trận này!

- Mỗi một ngàn năm, Huyễn Phủ sẽ cử người đến Niết Bàn trận để tiến hành vận chuyển, bảo trì, đồng thời lấy đủ số lượng Cửu Huyễn Lưu Sa mang về Huyễn Phủ để rót vào trận thế của Huyễn Phủ, cả vạn năm nay chưa bao giờ thay đổi, cũng chưa bao giờ xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn. Mà Tam Đại Thánh Địa cũng vì nguyên nhân sống dựa vào nhau này mà đạt đến một sự ăn ý nhất định với Huyễn Phủ. Mỗi một ngàn năm khi người của Huyễn Phủ tiến đến, đều mang theo hai quả Thất Thải Thánh Quả, còn phía Thánh Địa thì đưa ra hai đóa Linh Lung Liên, gọi là trao đổi cũng được, gọi là có qua có lại cũng được, một vạn năm trôi qua không có chuyện nguy hiểm nào xảy ra....

Cổ Hàn trầm trọng nói tiếp:

- Cách đây vài ngày, Chiến Luân Hồi, chính là Chiến Cuồng chuyển sang kiếp sau đột nhiên tiến vào Thiên Thánh Sơn cầu kiến lão phu. Hắn

nói sắp đến Đoạt Thiên chi chiến, sợ quấy nhiễu sự chuẩn bị chiến tranh của Thánh Địa nên có ý tự thân tiến đến bảo trì đại trận, thuận tiên mang Cửu Huyễn Lưu Sa cho một ngàn năm kế tiếp về Huyễn Phủ.

Quân Mạc Tà nhíu mày, trên mặt lộ rõ nghi vấn.

Cổ Hàn cười khổ:

- Ngươi cũng không cần nghi vấn, quả thật kỳ hạn một ngàn năm chưa đến. Tên Chiến Luân Hồi này tiến đến cũng có chút bất ngờ. Nhưng sau khi tám ngàn năm trước Thiên Trụ Sơn bị rung động qua, nó ảnh hưởng khá nhiều đến Cửu Huyễn Lưu Sa Niết Bàn trận. Vài năm nay, phong ấn của Thiên Trụ Sơn đôi khi xuất hiện vài sơ hở nhỏ. Lúc này lại sắp đến Đoạt Thiên chi chiến, mà thực lực trước mắt của Tam Đại Thánh Địa chúng ta lại khá bạc nhược, cũng không có niềm tin tất thắng, thậm chí có thể nói sau trận chiến này, có khi phải chịu cảnh toàn quân bị diệt cũng không biết chừng.

- Lúc này Chiến Luân Hồi tự thân nói thế, làm ta cũng có suy nghĩ, nếu sau trận chiến này, toàn bộ đám người bọn ta phải chết trận, nhưng Cửu Huyễn Lưu Sa Niết Bàn trận vẫn có thể tiếp tục vận hành, ít nhất là thêm một ngàn năm tiếp theo, dù cho dị tộc có thể xâm chiếm, nhưng cũng chỉ có cường giả có thực lực cao cấp mới có thể vượt qua Thiên Trụ Sơn mà đặt chân vào Huyền Huyền đại lục. Đồng thời, ta cũng lo lắng tính mạng của toàn bộ Huyễn Phủ không thể nằm trong tay người ngoài, nếu thời gian sau này Tam Đại Thánh Địa bị suy thoái, thì người của Phiêu Miểu Huyễn Phủ chúng ta sẽ đóng quân ngay tại chỗ này luôn.... Vì thế, sau khi bọn lão phu thương lượng xong, liền đáp ứng thỉnh cầu của Chiến Luân Hồi. Lúc đó ta còn chưa biết hắn chính là Chiến Cuồng của năm xưa! Vì hắn chỉ để lộ ra thực lực thánh tôn tứ cấp nên ta chưa bao giờ lo lắng hắn xảy ra vấn đề!

Cổ Hàn cười thảm:

- Thực lực của ta có thể chưa được gọi là cực cao, nhưng đối phó với một tên thánh tôn tứ cấp, ta rất tự tin nói ta có thừa khả năng đó. Cho dù

hắn thật sự gây chuyện, ta vẫn có khả năng ra tay ngăn cản dễ dàng! Nào ngờ có ai dự đoán được...

Nói tới đây, mặt của Cổ Hàn tím lại, ho khan kịch liệt, ánh mắt đã đỏ tươi:

- Nào ngờ tên Chiến Luân Hồi này... lại là Chiến Cuồng, thủy tổ của Chiến gia Huyễn Phủ!

- Chiến Cuồng phát rồ, ỷ vào thực lực cao hơn thánh tôn rất nhiều, vượt qua cả thánh quân, gần như đạt đến trình độ thánh nhân, sự ảnh hưởng của Cửu Huyễn đại trận đối với hắn vô cùng nhỏ bé, nên hắn vào trong mắt trận, mạnh mẽ tận thu Cửu Huyễn Lưu Sa! Số lượng Cửu Huyễn Lưu Sa tích lũy trong mấy vạn năm, vậy mà bị hắn lấy đi toàn bộ, một chút cũng không để lại!

Hắn nói tới đây, mọi người của Thiên Thánh Cung đều nắm chặt tay, trên mặt đều lộ rõ bi phẫn.

Cổ Hàn dừng một chút rồi phẫn hận nói tiếp:

- Số lượng Cửu Huyễn Lưu Sa mà Chiến Cuồng đã lấy đi đủ cho đại trận thiên địa của Phiêu Miểu Huyễn Phủ dùng trong trăm vạn năm! Chiến Cuồng quả không hổ là đệ tử đắc ý nhất của Miêu tứ gia, quả nhiên là nhìn xa trông rộng, hắc hắc, một chiêu này quả thật là nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả, nhàn nhã suốt đời)!

- Sau khi hắn lấy đi toàn bộ Cửu Huyễn Lưu Sa, chỉ sau một hai ngày, Cửu Huyễn Lưu Sa Niết Bàn trận đã không còn Cửu Huyễn Lưu Sa để vận hành!

Cổ Hàn cười khổ:

- Đã không có Cửu Huyễn Lưu Sa, làm sao có thể còn cái gì gọi là Cửu Huyễn Lưu Sa Niết Bàn trận?

- Ngay khi Chiến Cuồng trở về, Thiên Trụ Sơn đột nhiên xuất hiện tình huống lung lay như sắp sụp đổ! Lão phu biết rõ có chuyện không ổn, liền hỏi hắn đã làm gì bên trong đại trận?

Khuôn mặt của Cổ Hàn bắt đầu run rẩy:

- Lúc ấy Chiến Cuồng giải thích là sau lần gia cố trận pháp này, phong ấn của Thiên Trụ Sơn sau khi có chút chấn động thì sẽ càng thêm vững chắc!

Quân Mạc Tà đảo cặp mắt trắng dã, tên Chiến Cuồng này không ngờ có thể đạt đến cảnh giới vô liêm sĩ đến mức độ như thế!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 409: Các Ngươi Khinh Ta Là Thằng Ngu Sao?

Lão phu mơ hồ cảm giác được có chỗ nào không đúng, nhưng lại không nghĩ ra được chỗ nào, chúng ta khi muốn vào Cửu Huyễn Lưu Sa đại trận, bởi vì công pháp chỉ có hạn, nên mỗi khi tiến vào cần tiêu hao rất nhiều lực lượng. Lão phu muốn tìm hiểu vấn đề thì phải phí rất nhiều lực lượng, nhưng khi mắt thấy từng tảng đá to rơi xuống từ Thiên Trụ Sơn, lão phu đành phải liều lĩnh tiến vào trận mà xem xét. Đến lúc này mới phát hiện Cửu Huyễn Lưu Sa trong trận đã không còn một chút nào! Trận thế đã hoàn toàn ngưng hoạt động, cũng có nghĩa phong ấn Thiên Trụ Sơn đã biến mất.

Cổ Hàn nói tới đây thì mắt đã đỏ lên, cơ hồ có nước mắt long lanh trong khóe mắt.

Chuyện có thể làm cho lão nhân sống không biết bao nhiêu tuế nguyệt có thể biểu lộ ra cảm xúc thế này thì đủ hiểu trong lòng hắn phải đau khổ đến mức nào! Đây chính là chuyện sụp đổ niềm tin cả đời của hắn a!

Quân Mạc Tà thở dài trong lòng, thầm nghĩ khó trách lúc nãy thực lực của Cổ Hàn biểu hiện ra có chút kém cỏi, có vẻ như không mạnh mẽ sâu xa như từng biểu hiện trước mặt mình khi mình đến Thiên Thánh sơn, thì ra nguyên nhân là do hắn hao tổn quá nhiều công lực để tiến vào Cửu Huyễn Lưu Sa trận....

- Lão phu lập tức rời đi, muốn tìm Chiến Cuồng quát hỏi về việc Cửu Huyễn Lưu Sa đều biến mất....

Ánh mắt của Cổ Hàn chợt trở nên vô cùng dữ tợn:

- Mà lúc đó thì Chiến Cuồng vẫn đang ở thánh sơn, tìm cách ăn cắp linh thảo! Tên khốn này quả thật là lòng tham không đáy, thực sự có thể làm người khác giận đến điên người!

Quân Mạc Tà im lặng không biết phải nói gì: "Ngươi làm ra tai họa ngập trời như thế, lại không lo nhanh chân bỏ chạy, còn dám lợi dụng sơ hở mà đi ăn cắp? Tự phụ đến mức độ này sao?"

Hắn nào biết không phải Chiến Cuồng không muốn bỏ chạy, thật ra hắn muốn bỏ trốn nhanh hơn ai hết, nhưng khi chuẩn bị rời đi hắn lại phát hiện ra trên thánh sơn có trồng Tiên Hồn thảo! Bản thân hắn vốn là tinh thần quá cường đại, hơn xa sự cường đại của cơ thể, làm cho tinh thần và thân thể không thể nào hoàn toàn dung hợp, mà loại Tiên Hồn thảo này lại chính là loại báu vật trong thiên địa có thể loại trừ điểm yếu này của hắn!

Chỉ cần hắn có thể dùng Tiên Hồn thảo liên tục trong một tháng, mỗi ngày hai lần, mỗi lần ba gốc thảo dược là thực lực của hắn có thể khôi phục đến thời kì đỉnh phong của một Chiến Cuồng chân chính, lại không để lại hậu quả cắn trả nào.

Vì thế, Chiến Cuồng cũng rơi vào thế bất đắc dĩ.

Vốn có thể trong vài giây hắn đã trốn xa vạn dặm, ai cũng không thể tìm thấy hắn, mà lúc tìm thấy cũng đã không có khả năng làm gì nổi hắn, nhưng bởi vì Tiên Hồn thảo này mà hắn phải chậm chân.

Hơn nữa, trong lòng của Chiến Cuồng hoàn toàn hiểu rõ, nhìn Thiên Trụ Sơn lung lay kiểu này, chắc chắn sẽ sụp đổ, mà chỗ sụp đổ chính là nơi đóng quân của Tam Đại Thánh Địa và Thiên Thánh Cung, một khi ngọn núi này đổ xuống, chắc chắn Tiên Hồn thảo cũng sẽ không còn, nếu hắn bỏ qua cơ hội lần này, không biết nguyện vọng khôi phục thực lực của bản thân đến khi nào mới có thể hoàn thành.

Vì thế, Chiến Cuồng vô cùng phân vân, cuối cùng cũng lựa chọn lưu lại mà hái Tiên Hồn thảo.

Ngay lúc hắn đang điên cuồng trộm Tiên Hồn thảo, Cổ Hàn đã xuất hiện hỏi tội. Đương nhiên Chiến Cuồng không bao giờ chịu giao ra Cửu Huyễn Lưu Sa. Vì thế, hai bên liền xuất hiện xung đột.

Đúng lúc này thì Thiên Trụ Sơn bắt đầu hoàn toàn sụp đổ!

Cổ Hàn đương nhiên giận dữ vô cùng, điên cuồng ngăn trở Chiến Cuồng, vì thế Chiến Cuồng cũng chỉ thu được một nửa số lượng Tiên Hồn thảo mà hắn cần, vì giấc mơ khôi phục thực lực đỉnh phong bị hủy hoại, hắn cũng tức đến sùi bọt mép!

Hai bên chiến đấu không ngừng, cao thủ của Thiên Thánh Cung cũng tiến đến gia nhập chiến trường....

Nhưng chỉ một lát sau, vô số núi lửa đột nhiên đồng loạt bùng nổ.

Đúng thật là họa vô đơn chí!

Hai bên đều là cường giả đỉnh phong của thế gian, bên chạy bên đuổi, phía Tam Đại Thánh Địa thì muốn bắt Chiến Luân Hồi mà đoạt lại Cửu Huyễn Lưu Sa, còn Chiến Luân Hồi thì tuy không coi trọng thực lực của đối phương, nhưng hắn vẫn lo lắng vài cao thủ của đối phương chấp nhận tự bạo, với thân thể hiện tại của hắn, tuy có chút mạnh mẽ nhưng cũng khó tránh khỏi bị thương.

Vì thế, một trận chiến này càng đánh càng chạy xa. Ngay lúc này thì núi lửa bùng phát, Chiến Luân Hồi cảm thấy cơ hội đã đến, hắn lợi dụng điểm này để thoát khỏi nguy cơ đối phương tự bạo tổn thương đến hắn, nào ngờ đúng lúc này Quân đại thiếu lại tham gia vào vở diễn một cách hăng hái, vừa xuất hiện đã dâng lên một phần "lễ vật" vô cùng to cho hắn, sau đó lại đóng vai chính xuyên suốt "vở diễn", từ khi mở màn cho đến khi kết thúc!

Theo những chuyện này mà suy luận, vận khí của cả hai bên đều thấp đến cực điểm!

- Ta hoàn toàn không hiểu, tại sao Chiến Luân Hồi lại có thể ra tay tuyệt tình như thế! Hắn lại dám lấy đi toàn bộ Cửu Huyễn Lưu Sa! Phải biết rằng mỗi khi người của Huyễn Phủ muốn vào lấy Cửu Huyễn Lưu Sa, người của Tam Đại Thánh Địa chúng ta đều chưa bao giờ ngăn cản hay làm khó dễ! Mỗi một người tiến đến đều được đối đãi như khách quý a! Tại sao hắn có thể làm ra kế hoạch tuyệt hậu như thế?

Một vị lão giả vuốt chòm râu bạc hỏi một cách hoài nghi.

- Vấn đề này rất đơn giản, bởi vì Chiến Luân Hồi muốn Chiến gia của hắn độc chiếm Huyễn Phủ, nếu Cửu Huyễn Lưu Sa nằm trong tay của Chiến gia, bọn hắn có thể trực tiếp thoát khỏi sự khống chế của Miêu gia, những đại thế gia khác trong Huyễn Phủ, nếu muốn đại trận của Huyễn Phủ tiếp tục hoạt động bình thường thì tất cả phải cuối đầu xưng thần với hắn!

Quân Mạc Tà thản nhiên nói:

- Thứ Chiến Luân Hồi cần, chính là Phiêu Miểu Huyễn Phủ, ngoài ra không còn gì nữa!

- Nhưng một khi Cửu Huyễn Lưu Sa biến mất, Niết Bàn trận không thể vận hành, kéo theo Thiên Trụ Sơn sụp đổ, sẽ dẫn đến dị tộc tiến vào Huyền Huyền mà đồ sát sinh linh vô tội! Chiến Cuồng cũng là cao nhân một đời, vai vế là tôn sư, không ai dám động vào, tại sao hắn lại làm như vậy? Chẳng lẽ tính mạng của hàng vạn sinh linh của thiên hạ, trong mắt hắn kém xa một cái ngôi vị bá chủ của Huyễn Phủ hay sao?

Lão giả kia phẫn nộ nói tiếp:

- Tên hỗn đản này quả thật không có nhân tính!

- Cũng chính vì lý do Chiến Cuồng là cao nhân một đời, cao thủ tuyệt thế, nên thiên hạ muôn dân trong mắt hắn chẳng qua chỉ là một đàn kiến mà thôi! Mà đã như thế thì hắn cần gì phải quan tâm đến sự sống chết của mấy con kiến đó? Trong mắt của Chiến Cuồng thì an nguy của đại lục chẳng bằng một cái rắm của hắn!

Cổ Hàn phẫn nộ gầm lên.

Quân Mạc Tà rốt cuộc hiểu rõ mọi chuyện, nhịn không được đành thở dài một cái.

Chỉ vì Cửu Huyễn Lưu Sa mà Chiến Luân Hồi mang cả đại lục đặt trước nanh vuốt của dị tộc nhân!

Quả là không bằng cầm thú!

Hành vi như thế chẳng khác gì loại Hán gian thời đại của hắn!

Quân Mạc Tà đột nhiên nghĩ đến một vấn đề:

- Các ngươi nói Chiến Luân Hồi đã mang đi tất cả Cửu Huyễn Lưu Sa, nhưng lúc nãy khi ta chiến đấu cùng hắn, ai cũng thấy rõ trên người Chiến Luân Hồi hầu như trần truồng, lại rơi vào miệng núi lửa, nhưng ta không hề nhìn thấy cái gì gọi là Cửu Huyễn Lưu Sa a? Số lượng Cửu Huyễn Lưu Sa có thể đủ dùng trong trăm vạn năm chắc hắn là sẽ không nhỏ chứ?

Cổ Hàn cười khổ mà nói:

- Đây chính là chỗ quái lạ của Cửu Huyễn Lưu Sa, Cửu Huyễn Lưu Sa khi chưa thu vào thì tách rời ra từng hạt cát một, từng hạt đều trong suốt, bên trong có thể chứa đựng càn khôn, hơn nữa lại vô cùng nặng nề, một hạt có thể nặng đến mấy vạn cân. Tuy nhiên, sau khi lấy ra khỏi đại trận thì lại trở nên không có trọng lượng, hơn nữa lại chỉ tồn tại bên trong tinh thần của người lấy. Nếu người này không chết thì ngoại trừ

bản thân hắn ra, không một người nào khác trên thế gian này có thể lấy Cửu Huyễn Lưu Sa ra khỏi tinh thần hải của hắn!

- Thì ra là thế!

Quân Mạc Tà yên lặng gật gật đầu nói:

- Nếu như vậy thì có thể chắc chắn Chiến Luân Hồi vẫn chưa chết! Cửu Huyễn Lưu Sa vẫn còn nằm trong tay hắn. Chuyện này phiền phức to rồi!

- Chiến Luân Hồi chưa chết?

Tuy mọi người đều nhìn thấy Chiến Luân Hồi nhảy ra khỏi miệng núi lửa, nhưng phía dưới cũng là một biển dung nham, ai cũng mang một phần hi vọng là hắn sẽ bị dung nham nung cho đến chết!

Đây cũng là một loại bản năng của nhân loại, luôn vị vọng vào mặt tích cực của vấn đề, nào ngờ Chiến Luân Hồi vẫn còn sống, làm cho mọi người đều cảm thấy khó chịu.

- Thân đã chết, nhưng hồn chưa tan!

Quân Mạc Tà thản nhiên gật đầu.

- Vậy chẳng phải phiền toái to rồi hay sao?

Mọi người nơi đây ai cũng là cao thủ, đương nhiên có thể hiểu được điểm huyền bí trong chuyện này. Chiến Luân Hồi từ hữu hình biến thành vô hình, nếu cho hắn thời gian lớn mạnh trở lại, đương nhiên sẽ là một màn tinh phong huyết vũ (gió tanh mưa máu)!

- Không nói vấn đề này nữa, tình huống khẩn cấp trước mắt là cuộc chiến với đám người dị tộc. Ta muốn biết Tam Đại Thánh Địa còn có bao nhiêu chiến lực?

Quân Mạc Tà nhăn mày hỏi một cách nặng nề. Khi hỏi câu hỏi này, trong lòng hắn cũng có chút bồn chồn lo lắng, thậm chí có chút không có niềm tin.

Nhìn tình huống trước mắt, nếu Tam Đại Thánh Địa có thể gom được sáu ngàn người như liên quân ưng hùng là hắn đã cám ơn trời đất lắm rồi.

- Người còn sống chưa đến ba ngàn người!

Cổ Hàn nhắm mắt ngửa đầu lên trời, nước mắt chảy dài nơi khóe mắt:

- Nhưng có thể xuất chiến chắc chắn không đến một ngàn! Vạn năm cơ nghiệp của tổ tông, sơn hà cẩm tú của Huyền Huyền đại lục sắp bị tiêu diệt trong tay của lão phu! Tội của lão phu quá lớn a!

- Cái gì? Con bà nó chứ!

Quân đại thiếu khiếp sợ, buông ra một câu chửi thề! Hắn đã dự tính tình huống xấu nhất có thể xảy ra, nhưng hắn không thể ngờ tình huống lại có thể tồi tệ đến thế này!

Chiến lực không đến một ngàn người, làm được cái chó gì?

Nếu chiến đấu với dị tộc nhân, với đám người này, ngay cả tư cách làm vật hi sinh cũng không có!

Đây không còn là Đoạt Thiên chi chiến như trước kia! Lúc đó là cao thủ đỉnh phong quyết chiến, thắng bại phân chia rõ ràng, nhưng lúc này lại là toàn quân chiến đấu với nhau a!

Cổ Hàn nhắm mắt lại, nặng trĩu mà nói:

- Quân phủ chủ, lúc này, thiên hạ muôn dân đành phải trông chờ vào Tà Quân phủ và Thiên Phạt sâm lâm rồi!

Quân Mạc Tà đột nhiên cảm thấy đầu mình to dần lên, hỏi một cách yếu ớt:

- Vậy... lão thử suy đoán xem, dị tộc có khoảng bao nhiêu nhân mã?

- Phía bên kia Thiên Trụ Sơn có thời tiết khắc nghiệt vô cùng, người bình thường căn bản không thể sinh sống, vì thế, số lượng của dị tộc nhân có thể không nhiều lắm.

Cổ Hàn trầm ngâm nói.

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng thở ra:

- Vậy khoảng bao nhiêu?

Hắn thầm nghĩ trong lòng: "Không nhiều là tốt rồi, lỡ như bọn hắn giống như đại dịch châu chấu, muốn dựa vào vài vạn người của mình cũng vô dụng a!"

- Nhiều nhất.... cũng chỉ khoảng.... mấy trăm vạn người!

Cổ Hàn cúi đầu, không dám nhìn biểu tình tiếp theo trên mặt Quân Mạc Tà.

- Con....

Quân Mạc Tà trợn mắt há hốc mồm, miệng tròn xoe thành hình chữ 0 thật lớn, sau đó mới nói tiếp mấy từ sau:

- ... mẹ nó chứ!

Hắn đột nhiên nhảy dựng lên, vung tay vung chân chửi liên hồi:

- Con bà nó! Các ngươi muốn chơi cha ta sao! Mấy trăm vạn người mà nói không nhiều, vậy bao nhiêu ngươi mới coi là nhiều hả, hả, hả? Không nhiều.... nếu không nhiều thì Tam Đại Thánh Địa các ngươi liều mạng cũng giết được bọn chúng rồi! Con mẹ nó chứ! Muốn dùng mấy

ngàn người của lão tử đi đánh với mấy trăm vạn dị tộc nhân? Các ngươi tưởng ta là thần sao....

Quân Mạc Tà thật sự nổi điên:

- Các ngươi khinh ta là thằng ngu sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 410: Hồi Thiên Đan

Quân Mạc Tà điên lên, bức tóc nói:

- Đến đây, các vị đại lão, các ngươi chỉ dạy ta đi, ta van xin luôn đấy! Trận này đánh thế nào? Con mẹ nó a, nếu dùng hơi thổi cũng chết địch nhân thì chúng ta cũng có thể mệt chết vì thổi đứt hơi a! Mấy trăm vạn, trời ạ, mấy trăm vạn.... Lão tử trâu bò thật! Rất trâu bò! Một mình ta đối phó mấy trăm vạn! Ta quả thật là anh hùng a! Con bà nó chứ, ta chưa bao giờ phát hiện thì ra ta có thể cao thượng vĩ đại đến mức khủng bố thế này a...

Đám người Cổ Hàn cũng chỉ im lặng, sự thật đúng là thế, bọn họ biết nói gì bây giờ?

Quân Mạc Tà đột nhiên cười khổ:

- Khi xưa ta nghe đến Đoạt Thiên chi chiến, ta nghĩ hai bên cử ra vài nhân vật đỉnh phong như Hoa Sơn Luận Kiếm, thắng thua thành bại, ai cũng không sao, đánh xong ai về nhà nấy. Ta cứ nghĩ đến phiên ta thì chỉ cử ra vài cao thủ, nhiều nhất là ba mươi người để chiến đấu. Bây giờ ta mới nói cho ta biết, đột nhiên ta phải đối mặt với mấy trăm vạn đại quân, quả thật là chỉ chênh lệch "một ít" a...

Cổ Hàn cũng đành cười khổ:

- Ai nói cho ngươi biết là hai bên chỉ phái mấy chục người tham chiến? Đoạt Thiên chi chiến bởi vì sự quy mô to lớn, tàn khốc đến mức khó có người tưởng tượng ra nên mới gọi là cuộc chiến đoạt thiên! Số

nhân mã hai bên ít nhất cũng vài ngàn người, hơn nữa tất cả đều là cao thủ đỉnh phong. Thêm vào đó, cả hai bên đều có tâm ý bồi dưỡng nhân tài cho cuộc chiến tiếp theo, nên phe nào cũng dẫn theo đồ tử đồ tôn tiến đến quan sát Đoạt Thiên chi chiến. Chính vì thế, mỗi cuộc chiến, nhân số đều trên vài vạn, làm gì có chuyện vài ba mươi người chiến đấu mà thôi...

Sau đó, Cổ Hàn đột nhiên vuốt vuốt râu, hỏi một cách tò mò:

- Mà... Hoa Sơn Luận Kiếm là cái gì thế? (http://.4vn/images/smilies/110.gif)

- Hoa Sơn Luận Kiếm là cuộc chiến trên đỉnh Hoa Sơn, một nơi vô cùng xinh đẹp, các cao thủ mạnh nhất chiến đấu cùng nhau để tranh giành vị trí đệ nhất thiên hạ, sau đó...

Quân Mạc Tà thở dài ai oán:

- Mà thôi, đừng hỏi cái gì Hoa Sơn Luận Kiếm nữa, tiếp tục nói về Đoạt Thiên chi chiến đi...

Mai Tuyết Yên từ từ thở dài, thản nhiên nói:

- Còn nói cái gì nữa, đành phải dốc hết sức mà chiến, không thẹn với lương tâm là tốt rồi....

Trên mặt của những người của Thiên Thánh Cung đều lộ ra vẻ xấu hổ. Chuyện Tam Đại Thánh Địa đối phó với Thiên Phạt sâm lâm, bọn hắn đương nhiên có biết, nhưng chưa một ai đứng ra ngăn cản.

Đây chính là sự dung túng!

Vì thế, Tam Đại Thánh Địa càng ngày càng quá phận, chèn ép càng lúc càng tăng. Mà hiện tại, Tam Đại Thánh Địa đã thành tro bụi, dị tộc nhân xâm chiếm hàng loạt, cuối cùng lại do chính Thiên Phạt sâm lâm đứng ra ngăn cản ngưu cơ này!

Đây là loại cảm giác gì? Cả đám người Cổ Hàn cũng không biết,nhưng trong lòng bọn hắn cảm thấy vô cùng xấu hổ, mặt cả đám lúc đỏ lúc trắng, nói không nên lời.

Suy nghĩ một hồi, Cổ Hàn rốt cục thở dài một tiếng rồi nói:

- Mai Tôn Giả, Tam Đại Thánh Địa chúng ta... vô cùng xin lỗi cô!

Hắn nói xong thì trong lòng bỗng nhiên cảm thấy chua xót, chuyện này có thể chỉ cần xin lỗi là xong hay sao?

Tam Đại Thánh Địa nếu không vì đối phó Mai Tuyết Yên và Thiên Phạt sâm lâm, làm sao gặp phải tên siêu cấp sát tinh Quân Mạc Tà này? Tam Đại Thánh Địa hầu như bị hủy hơn một nửa trong bàn tay của tên tiểu tử này!

Hơn nữa, có một việc mà Cổ Hàn không nghĩ đến, đó là nếu bọn hắn không đối phó Mai Tuyết Yên, gây ra mâu thuẫn với Quân Mạc Tà, chưa chắc tốc độ phát triển của Quân Mạc Tà có thể nhanh đến chóng mặt như thế! Có thể nói tiến cảnh hiện giờ của Quân Mạc Tà, hầu như đều là do sự áp bức khổng lồ của Tam Đại Thánh Địa mà thành.

Mỗi một lần Tam Đại Thánh Địa tấn công hắn, hắn lại tiến thêm một bước dài trên con đường tu luyện!

Nếu Quân Mạc Tà không tiến bộ nhanh đến thế, chắc chắn hắn sẽ không có gan "để ý" đến Linh Lung Liên và Thất Thải Thánh Quả. Vì thế, hắn cũng sẽ không tiến vào Huyễn Phủ. Mà một khi hắn không tiến vào Huyễn Phủ, âm mưu của Chiến gia chưa chắc đã bị bại lộ, có thể bọn họ đã thành công trong việc lật đổ Miêu gia, thống trị Huyễn Phủ.

Vì thế, Chiến Luân Hồi căn bản sẽ không chiếm đoạt tất cả Cửu Huyễn Lưu Sa, mà Tam Đại Thánh Địa cũng không bị hủy diệt!

Từ suy luận này mà tính rộng ra, cuối cùng chỉ có thể kết luậnn: Vì Tam Đại Thánh Địa đối phó với Mai Tuyết Yên nên cuối cùng bọn chính

là người bị hủy diệt...

Cách nói này tuy có hơi vớ vẩn, nhưng bản chất của sự việc đúng là như vậy!

- Chuyện quá khứ không cần phải nhắc lại...

Mai Tuyết Yên thản nhiên cười nói:

- Sau khi cuộc chiến kết thúc, nếu nhóm người của bọn ta toàn bộ chết trận thì chuyện không còn gì để nói; nhưng nếu bọn ta may mắn có thể lưu lại tính mạng, ta mong Tam Đại Thánh Địa phải có một câu công đạo cho bọn ta....

- Điều đó là tất nhiên...

Cổ Hàn nghiêm mặt trả lời, sau đó lại thở dài:

- Sau khi trận chiến này kết thúc, nếu thua, cho dù lão phu có sống sót thì cũng không còn mặt mũi sống trên đời này. sau trận chiến này...

Hắn cười khổ một tiếng, ảm đạm lắc lắc đầu mà nói:

-... chỉ e lão phu phải mang tội danh thiên cổ trên lưng rồi.

Mai Tuyết Yên bình tĩnh nói:

- Chưa chắc! Trận chiến này chưa chắc chúng ta phải thua!

- A? Mai Tôn Giả tại sao lại nói vậy?

Cổ Hàn nghĩ Mai Tuyết Yên có biện pháp gì tốt, hai mắt không khỏi sáng lên, hỏi một cách vui mừng.

Những người khác cũng mang ánh mắt hi vọng nhìn vào Mai Tuyết Yên, hi vọng nàng có thể có một biện pháp đặc biệt nào đó mà có thể xoay chuyển càn khôn.

- Bởi vì trận chiến lần này, có thêm Mạc Tà tham chiến!

Mai Tuyết Yên ngạo nghễ nói to, ánh mắt nhìn về phía Quân Mạc Tà tràn ngập tin tưởng và hạnh phúc.

Trên thế gian này, nếu nói ai có niềm tin tuyệt đối vào Quân Mạc Tà, người đó chắc chắn là Mai Tuyết Yên!

Mai Tuyết Yên là người duy nhất trên thế gian này biết được bí mật của Quân Mạc Tà! Tuy rằng Xà Vương cũng đã từng tiến vào Hồng Quân Tháp, nhưng nàng chỉ biết Quân Mạc Tà có một loại không gian thần bí của riêng mình mà thôi!

Nhưng Mai Tuyết Yên là người đã từng tu luyện Khai Thiên Tạo Hóa Công! Nàng biết rõ sự thần kỳ của loại công pháp này! Quả thật loại huyền công này có thể đoạt tạo hóa của thiên địa, cho dù bất cứ lực lượng thần kỳ nào trên thế gian cũng không thể so sánh với nó.

Bây giờ Mai Tuyết Yên còn chưa luyện xong tầng thứ ba mà lực lượng của nàng đã gấp mấy chục lần so với trước kia! Vậy mà Quân Mạc Tà đã từng giảng giải cho nàng, Khai Thiên Tạo Hóa Công có tổng cộng chín tầng! Mỗi một tầng đều tăng thực lực hơn trước gấp mấy chục lần! Nếu thế, Mai Tuyết Yên quả thực không thể tưởng tượng, nếu có người thật sự có thể tu luyện đến tầng thứ chín thì sẽ trở thành cái gì?

Mai Tuyết Yên từng tận mắt nhìn thấy Quân Mạc Tà luyện ra nhiều loại linh đan như làm ảo thuật, sau đó dùng linh đam chế tạo ra một đám cao thủ theo ý mình!

Nhất là loại linh đan có thể hồi phục bất cứ loại thương thế nào - Hồi Thiên đan, lại càng nghịch thiên! Từ thánh tôn trở lên, dù bị bất cứ thương tổn gì, chỉ cần ăn vào một viên Hồi Thiên đan là có thể hoàn toàn hồi phục!

Trước mắt, đám người đã xuất quân của Tà Quân phủ và Thiên Phạt ai cũng đang có một viên trong người rồi!

Có thể tưởng tượng thế này, hai người có tu vi ngang nhau, cả hai đều liều mạng đồng quy vu tận, tuy nhiên sau đó người kia lại lấy Hồi Thiên đan ra phục dụng, chiến lực lại đầy đủ mười thành, vậy kết quả sẽ thế nào?

Vì thế, Mai Tuyết Yên cảm thấy đối phương dù hơn xa về số lượng, nhưng tuyệt đối không phải ai cũng là cao thủ, mà phe mình thì ai ai cũng là tinh binh cường tướng, lại có đến hai cái mạng.

Chuyện này lợi hại đến mức nào a!

Trận chiến này, chưa chắc lọt vào tình thế bi quan, nhiều nhất là hao tổn kéo dài hay không mà thôi. Có Quân Mạc Tà nơi này, thắng lợi chắc chắn thuộc về Huyền Huyền đại lục. Đây chính là suy nghĩ trong lòng của Mai Tuyết Yên, nàng luôn luôn tin chắc điểm này.

- Quân Mạc Tà? Một mình hắn có thể có năng lực thay đổi cục diện của cả trận chiến?

Cổ Hàn thất vọng quay đầu nhìn về phía Quân Mạc Tà mà thở dài một cái.

Quân Mạc Tà mỉm cười mà nói:

- Thời gian khá khẩn cấp, chúng ta nhất định phải nắm chặt cơ hội.

Sau đó, hắn lật tay một cái, trong tay xuất hiện hai bình ngọc nhỏ, nhỏ giọng nói:

- Đây là Hồi Thiên đan, đan dược độc môn của ta luyện chế, bất cứ thương tích nặng thế nào, chỉ cần phục dụng là có thể khỏi hẳn ngay lập tức! Ta thấy ai trong các người đều đang trọng thương, vậy thì dùng thử một viên đi!

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp:

- Trong hai bình này, mỗi bình có 100 viên Hồi Thiên đan, mỗi người các ngươi mang bên mình một viên để có thể phục dụng ngay khi cần thiết!

- Một viên.... khỏi hẳn tất cả thương tật? Khôi phục toàn bộ thực lực?

Cổ Hàn tiếp nhận bình ngọc, vẻ mặt vô cùng hoài nghi, rõ ràng không tin tưởng chút nào. Cho dù đánh chết hắn, hắn cũng không tin trên thế gian này loại có loại đan dược nghịch thiên thần kỳ như thế.

- Thật hay không, chỉ cần dùng là biết.

Quân Mạc Tà lộ ngay vẻ xem thường: "Lão gia hỏa này lại dám hoài nghi lời nói của ta, ngươi có biết vì Hồi Thiên đan này mà ta đã bỏ ra bao nhiêu công phu không? Nếu không vì Đoạt Thiên chi chiến, các ngươi nghĩ các ngươi có cơ hội nếm thử loại thần dược này chắc?"

Cổ Hàn nheo nheo mắt, bán tín bán nghi mở bình ngọc ra, một mùi hương ngào ngạt liền bay ra, hắn cẩn thận đổ ra một viên, bỏ vào miệng, định nhai xong rồi nuốt, nào ngờ khi đan dược vừa tiến vào miệng liền hóa thành một dòng nước ấm đổ thẳng vào tứ chi bách hải của mình!

Một cảm giác sảng khoái tràn ra từ tất cả các bộ phận trên cơ thể hắn, hắn hầu như nhịn không được, muốn rên lên sảng khoái. Những nơi bị thương nhanh chóng có cảm giác ngứa ngáy, sau đó huyền khí trong kinh mạch cứ như nước sông trường gian bị vỡ đê mà ào ào cuộn chảy....

Đợi đến khi loại cảm giác này hoàn toàn lắng xuống, Cổ Hàn liền thử vận khí, hắn liền kinh ngạc phát hiện ra thương thế của hắn đã toàn bộ khỏi hẳn!

Khi Cổ Hàn giao chiến với Chiến Luân Hồi, lục phủ ngũ tạng của hắn đã bị tổn hại nghiêm trọng, mà trước đó hắn lại phải tiến vào Cửu Huyễn Lưu Sa Niết Bàn trận nên công lực còn lại rất thấp. Tuy nhiên, sau khi dùng một viên linh đan nho nhỏ này thôi, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ

thương thế của hắn đã biến mất hoàn toàn, hơn nữa, huyền khí lại khôi phục về trạng thái đỉnh khong!

Với định lực của Cổ Hàn cao thâm như thế mà hai tay của hắn đang cầm chặt hai bình ngọc lại run rẩy không ngừng, trên mặt hắn lộ ra ve vui mừng khôn xiết!

Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Quân Mạc Tà, sau đó tiến lên từng bước một, hỏi một cách vô cùng run rẩy:

- Quân Mạc Tà... loại tiên đan này.... ngươi còn bao nhiêu viên?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 411: Quân Mạc Tà Nhắc Nhở.

- Có bao nhiêu? Cổ lão cho rằng bản quân có bao nhiêu linh đan như vậy?

Quân Mạc Tà trừng mắt cười lạnh nói.

Cổ Hàn lập tức nghẹn lời, vừa rồi hắn không hề để một viên thuốc nhỏ nhoi như thế vào mắt, nhưng nào ngờ viên đan dược nhỏ nhoi ấy lại có hiệu lực kinh người như vậy, có loại thuốc này trong người chẳng khác nào có thêm một mạng sống. Nhưng mặt khác, chắc hẳn nguyên liệu dùng để luyện chế đan dược thần kỳ này tất nhiên phải quý hiếm, tin chắc số lượng sẽ không quá nhiều. Quân Mạc Tà có thể đưa ra hơn trăm khỏa, phát cho mỗi người một khỏa, như thế cung đã là chuyện vô cùng hy hữu rồi!

- A... Quân phủ chủ, xin thứ cho lão phu mặt dày, xin hỏi phủ chủ trong tay còn bao nhiêu loại đan dược này, vừa rồi lão phu có mắt không tròng không nhìn ra đan dược này trân quý thần dị như thế, nếu có dự trữ thì có thể ứng phó với hung hiểm lớn lao trước mắt!

Cổ Hàn lúng túng nói, hắn chẳng phải không biết đan vốn lần này vốn là linh dược độc môn của Quân Mạc Tà, tất nhiên trân quý dị thường, nhưng nhờ đan dược thần kỳ như thế cơ hồ có thể quyết định thành quả chiến đấu hiểm ác chưa từng có lần này. Biết rõ là chính mình lỗ mãng nhưng hắn vẫn phải nói.

Có lẽ đúng như Mai Tuyết Yên mới vừa nói, cục diện trước mắt tuy rằng hiểm ác nhưng có Quân Mạc Tà cường thế ra tay, hết thảy mọi việc

đều có thể!

Cho tới bây giờ, Cổ Hàn đối với những lời này mới chính thức tin tưởng.

- Đại chiến sắp tới bổn quân cũng không tiếp tục che giấu với các ngươi, loại thuốc này bổn quân vẫn còn, hơn nữa, còn cũng không ít.

Quân Mạc Tà hờ hững nói.

Cổ Hàn nghe vậy mừng như điên, định mở miệng nữa thì lại nghe Quân Mạc Tà tiếp tục nói:

- Nhưng số lượng thiên đan này nhiều hay ít là việc của bổn quân, không làm phiên Cổ lão nhọc tâm! Dù sao người đáng được sử dụng nó quá ít, các ngươi cũng không đủ tư cách sử dụng loại hồi thiên đan này. Cho nên cho các ngươi một trăm viên như thế cũng đã tốt lắm rồi!

Cổ Hàn lập tức im lặng, hắn cũng là lão quái vật sống qua mấy ngàn năm, như thế nào không hiểu, nội việc Tam Đại Thánh Địa đã làm đối với Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên, đừng nói tới việc tặng đan dược, Thiên Phạt Hung Thú không bỏ đá xuống giếng, Tà Quân phủ liền có thể đem thế lực Tam Đại Thánh Địa toàn bộ diệt trừ cũng đã là tốt lắm rồi.

Nhưng...

Giờ phút này đại chiến sắp tới, mắt thấy đan dược thần kỳ có thể cứu mình một mạng ngay tại trước mắt thì làm sao có thể không động tâm? Trước mắt cho dù là Thiên Thánh Cung hay Tam Đại Thánh Địa, thực lực cũng đã uể oải tới cực điểm. Loại hồi thiên đan này chẳng khác nào mang lại hi vọng cho Tam Đại Thánh Địa.

Nhờ đó, trong thế cục hung hiểm tới cực điểm này vẫn có thể tăng thêm một phần hi vọng!

Nghĩ đi nghĩ lại, Cổ Hàn rốt cục vẫn phải nói:

- Quân phủ chủ, chuyện cũ đã qua, hãy cho nó qua đi! Trước mắt chính là thời khắc mấu chốt quyết định sinh tử. Chúng ta nhất định phải đồng tâm hiệp lực đối địch may ra mới có chút hy vọng! Lão phu vừa rồi muốn nói... À... Lão phu cho rằng Quân phủ chủ cấp ra loại đan dược này đã là nhân tố quyết định thành bại rồi! Xin Quân phủ chủ hãy bỏ qua chuyện cũ... ban thêm một ít đan dược nữa!

Lấy thân phận Cổ Hàn, giờ này khắc này có thể nói ra lời nói này chẳng khác gì là đang đau khổ cầu xin. Nếu chỉ vì bản thân mình, chỉ sợ có chết thêm một vạn lần Cổ Hàn cũng tuyệt sẽ không van cầu hắn như vậy.

Nhưng giờ phút này hắn mang theo hy vọng của muôn dân, còn có hy vọng truyền thừa của Tam Đại Thánh Địa!

Tuy rằng ủy khuất, thậm chí biết rõ hi vọng không lớn, nhưng hắn vẫn muốn thử, dù sao so với an nguy của đại lục, so với Thánh Địa truyền thừa thì vinh nhục cá nhân có đáng là gì.

Quân Mạc Tà nhìn Cổ Hàn hồi lâu, rốt cục mở miệng nói:

- Cũng được! Người của Tam Đại Thánh Địa thật ra không đáng có được đan dược này, nhưng vì lời nói của Cổ lão, cũng đáng để nhận được.

Quân Đại Thiếu lật cổ tay, móc ra ba bình đan dược, nói tiếp:

- Cho ngài thêm một trăm năm mươi viên Hồi linh đan nữa. Lần này là cực hạn rồi!

Quân Mạc Tà dừng một chút, lại nói :

- Cổ lão cũng là người hiểu chuyện... Bổn quân có thể khẳng định, chút đan dược này... Hắc hắc... Ngoài bổn quân ra, nhìn khắp thế gian, cũng không có được bao nhiêu người có? Cổ lão vừa rồi cũng nói, trước mắt hung chiến nguy, chi bằng mọi người chân thành hợp tác, chỉ cần

bên ngươi chịu dốc hết lực, không ngại liều mình, nếu ở chiến trường Đoạt Thiên đại chiến gặp nguy hiểm, chẳng lẽ bổn quân lại khoanh tay đứng nhìn sao?!?

Cho củ cà rốt phải kèm theo cây gậy, đừng tưởng rằng bổn công tử tùy tiện cho đan dược quý này là xong. Đan dược đã đưa mà không chịu xuất lực thì chính mình tự tìm phiền phức rồi! Đương nhiên, chỉ cần làm hết sức, đan được sẽ được cung cấp đều đặn, đe dọa cũng không cần thiết nữa. Quân Đại Thiếu tự tin mình có thể khống chế tình huống!

Cổ Hàn nghe vậy vui mừng quá đỗi. Mặc dù so với số người của Tam Đại Thánh Địa thì một trăm năm mươi khỏa đan dược này quả thật không nhiều. Nhưng lời nói Quân Mạc Tà cũng rất rõ ràng, linh đan thần diệu như vậy... thì có thể có được bao nhiêu chứ?

Cho dù thật sự là có nhiều đi chăng nữa, thì cũng phải để dành cho người nhà của hắn, mình đã có hai trăm năm mươi khỏa Hồi linh đan rồi, số lượng cũng không phải ít! Nếu quả thật phải lấy giá trị để định giá số đan dược này thì con số này vô cùng kinh khủng, cho dù là với thân phận của Cổ Hàn cũng phải lo sợ con số này.

Đừng nói lúc này, vốn liếng Tam Đại Thánh Địa gần như bị hủy toàn bộ, cho dù là chưa bị hủy, không phải táng gia bại sản mới có thể miễn cưỡng xuất ra được con số này thì cũng sẽ đại thương nguyên khí!

Lại nói, Quân Mạc Tà cũng khẳng định, chỉ cần Tam Đại Thánh Địa không sử dụng lại gian kế như trước, nếu trong chiến đấu bị thương thì hắn quả quyết sẽ không thờ ơ đứng nhìn!

Có lời này cũng đủ rồi!

Trước cho mình một trăm khỏa, sau đó lại là một trăm năm mươi khỏa... Tổng cộng hai trăm rưỡi.

Trong lúc vô cùng cao hứng, Cổ Hàn không chú ý để lộ ra làm người khác phải ghen tị. Thầm nghĩ: Lão phu vừa mới dùng một khỏa, vậy chỉ

còn hai trăm bốn mươi chín, không thể tiíh là hai trăm rưỡi được!

- Cuộc chiến lần này, tin rằng vô luận là Tam Đại Thánh Địa hay bản thân là chúng ta đều cần phải dốc hết toàn lực. Thậm chí phải chuẩn bị tâm lý tử vong, chỉ có như vậy thì mới có thể có tâm lý tốt để chiến đấu, nếu không thì mọi thứ sẽ đổ sông đổ biển.

Quân Mạc Tà thâm trầm nhìn Cổ Hàn nói :

- Cổ lão, lập trường song phương khác nhau, có một câu ta vốn không muốn nói nhưng cũng cân nhắc nhiều lần, vì ngài một lòng vì thiên hạ, nên ta đành phải nói dù là lời này có chút không lọt tai, nghe hay không là tùy ở ngài!

Cổ Hàn trong lòng rùng mình không hiểu, cảm nhận được một tia hàn ý lành lạnh. Hiện tại thời gian khẩn trương, mỗi một phút mỗi một giây đều trân quý nhưng Quân Mạc Tà tại thời khắc vi diệu tại bực này lại phải nhắc nhở mình một câu.

Như vậy có thể thấy những lời này trọng yếu như thế nào.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Cổ Hàn cũng nghiêm túc hẳn lên:

- Quân phủ chủ có chuyện gì cứ nói đừng ngại, lão phu tự tin định lực của mình còn chịu được!

- Cuộc chiến lần này, hung hiểm dị thường. Mỗi thời mỗi khắc, đều có thể phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Ngay cả cường giả thánh quân thánh tôn chỉ sợ cũng khó mà bảo toàn được tánh mạng. Cho nên chúng ta phải chuẩn bị kỹ lưỡng!

Quân Mạc Tà thản nhiên nói

- Không sai! Quân phủ chủ nói rất có lý.

Tuy rằng không biết Quân Mạc Tà có ý gì nhưng theo bản năng Cổ Hàn phụ họa một câu.

- Cho nên, không sợ địch nhân hung dữ như lang sói... chỉ sợ lòng dạ rắn rít của đồng bọn...

Quân Mạc Tà trong mắt đột nhiên bắn ra hai đạo hàn quang

- Không sợ địch nhân hung tàn... chỉ sợ hậu phương phản bội!

Cổ Hàn cả người không rét mà run, hắn biết Quân Mạc Tà muốn nói gì.

- Tin rằng Cổ lão hiểu ta muốn nói gì! Nhưng ta vẫn phải nói rõ ràng: Tam Đại Thánh Địa và Thiên Phạt sâm lâm oán hận chất chứa đã lâu. Đối với người đứng đầu Thánh Địa, cho dù là Mạc Vô Đạo, ta đều tin tưởng rằng chỉ cần trận chiến này còn tiếp diễn thì tuyệt đối không ai dám âm mưu điều gì! Nhưng đối với những kẻ còn lại của Tam Đại Thánh Địa, ta lại không tin tưởng như vậy!

Quân Mạc Tà thản nhiên nói:

- Đê dài ngàn dặm, chỉ cần một tổ kiến nhỏ cũng có thể làm vỡ! Cho nên... Chỉ cần có một người của Tam Đại Thánh Địa dám ở sau lưng phản bội, ta sẽ không chút do dự diệt sạch Tam Đại Thánh Địa đến tận gốc! Ta không cần biết vì lý do gì, động cơ gì... kết quả đều như nhau! Đây chỉ là nhắc nhở, hoàn toàn là thiện ý mà nhắc nhở. Nếu không có chuyện gì xảy ra, quả là tốt nhất. Nhưng nếu đã xảy ra thì đừng trách ta không nói trước!

Quân Mạc Tà khẽ mĩm cười nói:

- Ta vốn định không nói, chờ khi việc xảy ra sẽ làm luôn! Nhưng hôm nay thấy các ngươi như vậy, nên ta thay đổi ý định.

Cổ Hàn cắn chặt răng, gật đầu liên tục nói:

- Lão phu hiểu! Hiện giờ cả Huyền Huyền đại lục đang trong cảnh nguy hiểm, đang cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, vượt qua khó khăn. Nếu Tam Đại Thánh Địa thậm chí có người đê tiện vô sỉ như thế, không

cần ngươi xuống tay, sự tồn tại của Tam Đại Thánh Địa cũng không đáng nữa rồi.

- Chỉ mong nói được làm được.

Quân Mạc Tà trong mắt hiện lên một tia châm biếm rồi nhanh chóng khôi phục lại sự hờ hững.

Hắn nói lời này cũng không phải để đề phòng, càng không phải hoàn toàn không có căn cứ mà vì hắn là người của hai thế giới, Quân Mạc Tà nhận thức sâu nhất chính là bản tính của con người! Nếu chiến tranh chưa kết thúc hoặc đại lục không chiếm được thượng phong, Tam Đại Thánh Địa quả thật sẽ không tùy tiện đối phó Thiên Phạt. Nhưng nếu khi tới thời điểm thắng lợi đã định, lúc mà dị tộc nhân không thể cứu vãn thì Tam Đại Thánh Địa khẳng định sẽ giở thủ đoạn.

Đây không phải là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử mà vốn là thói hư tật xấu của nhân loại.

Chèn ép Thiên Phạt từ vạn năm trước, chính là vì tính ti tiện của con người.

Nhất là với thế cục trước mắt, Tam Đại Thánh Địa với thực lực đại giảm, nếu lấy lòng người mà suy xét, bọn hắn sẽ không tin Tà Quân phủ, Thiên Phạt Hung Thú sẽ không thừa cơ hội này mà diệt trừ Tam Đại Thánh Địa, độc chiếm Huyền Huyền!

Quân Mạc Tà cho tới bây giờ cũng không tin bọn hắn sẽ hiểu! Hơn nữa xem sắc mặt trầm trọng của Cổ Hàn, tựa hồ... Vị đệ nhất nhân Thiên Thánh Cung này cũng không tin, tuyệt đối không tin. Cho nên hắn rất lo lắng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 412: Đại Chiến Bắt Đầu, Liên Quân Ưng Hùng.

Bởi vì Cổ Hàn sâu sắc hiểu được Quân Mạc Tà thâm sâu khôn lường, có một địch thủ như vậy tuyệt đối là chỉ có diệt vong. Nhưng kẻ hiểu được điều này thì chẳng có mấy người!

Quân Mạc Tà híp mắt ngồi thẳng lên nhìn về phương Nam, nơi có dãy núi lửa, chậm rãi nói:

- Chúng ta bây giờ cũng nên hành động thôi! Đầu tiên, chúng ta chia những người này làm vài tổ, chia nhau ra đi trước quan sát. Người của Tam Đại Thánh Địa tự tạo thành nhóm, chúng ta liên lạc với nhau bằng cách này, cách này...

Nói xong, Quân Mạc Tà bắt đầu dựa vào địa thế phụ cận, phác thảo lên một bức họa đồ đơn giản trên mặt đất, sau đó đưa ra kế hoạch tác chiến và phương thức liên lạc. Đám người Cổ Hàn ngưng thần lắng nghe, không ngừng gật đầu.

Quân Mạc Tà vênh mặt hất hàm sai khiến, giọng nói bình thản tự nhiên tràn ngập tự tin, bàn tay vung vẫy, miệng không ngừng phân phó ra lệnh, mọi chuyện cứ diễn ra như bình thường vậy.

Dường như vô tình nhưng trong lúc này, cao tầng của Tam Thánh Nhất Hung, bốn thế lực lớn hầu như chấp nhận Quân Mạc Tà là người lãnh đạo tối cao.

- Tốt rồi, tạm thời quyết định như vậy... Chúng ta chia nhau ra hành động.

Quân Mạc Tà đứng lên, ném viên đá đang cầm trong tay, mắt bắn ra huyết sắc sát ý nói:

- Dị tộc nhân không đến thì thôi, nếu đã đến đây thì trận chiến này không kẻ nào có thể trở về! Có gan tiến vào Huyền Huyễn đại lục thì phải nhận lấy tử vong!

- Đi thôi!

Theo mệnh lệnh, hơn mười vị cao thủ Thiên Thánh Cung giống như tên bắn khỏi cung, mỗi người một hướng, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt.

- Chúng ta bây giờ nên làm như thế nào...

Mai Tuyết Yên hỏi.

- Chúng ta trước mắt vẫn phải tìm cho ra chỗ đầu mục của Ưng Vương và Hùng Vương...

Quân Mạc Tà nhíu mày nói :

- Dưới sự bạo phát kịch liệt của núi lửa như vậy, dị tộc nhân tạm thời vẫn chưa qua được mới phải. Nhưng cũng chẳng biết tại sao trong lòng ta luôn cảm thấy bất an... Chẳng lẽ trong chuyện này còn có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra?

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời đứng dậy, vù, hai bóng trắng liền biến mất trong nháy mắt.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác cách Thiên Trụ Sơn ngàn dặm, liên quân Ưng Hùng đang gặp phải nguy cơ lớn chưa từng có!

Lúc này, Thiên Trụ Sơn bao la hùng vĩ nguy nga vô hạn gần như biến thành đất đá vụn, mặt đất bởi vì biến cố bất ngờ này mà chấn động kịch liệt không ngừng. Khắp nơi tràn ngập lửa cháy, khói thuốc nổ mù mịt,

gần bốn mươi ngọn núi lửa đồng thời bùng phát, uy thế rung trời, như xé rách trời xanh.

Cảnh tượng như vậy không nói tới người, cho dù là vàng đá cũng tan chảy thành nước, chỉ có một đường chết!

Nhưng thế sự không có gì là tuyệt đối, đều có ngoại lệ.

Núi lửa bùng phát đương nhiên là tàn khốc vô cùng, diện tích che phủ vô cùng rộng lớn. Nhưng... Thiên Trụ Sơn kéo dài mấy vạn dặm, luôn luôn có một bộ phận mà núi lửa bùng phát sẽ không ảnh hưởng tới. Nhưng chỗ này cũng vì vậy mà nhiệt độ tăng cao kinh khủng, tùy thời có thể làm vàng đá tan chảy. Tuy nhiên... nhiệt độ như vậy thì cao thủ trên cấp bậc Thánh Hoàng vẫn có thể chịu được.

Điều quan trọng là dị tộc nhân luôn vì Thiên Trụ Sơn ngăn trở nên khát vọng xâm chiếm Huyền Huyễn đại lục vô cùng to lớn, cực kỳ to lớn!

Nơi hiểm yếu một khi không còn nguy hiểm thì...

Bọn chúng lập tức dựa vào một vị trí dễ dàng ra vào mà mạnh mẽ đột phá...

Mà Ưng Hùng song vương một đường bay nhanh vào Thiên Trụ Sơn, chứng kiến cảnh tượng thê thảm này cũng kinh hãi không thôi, đồng thời cũng hiểu rõ thế cuộc trước mắt quả nhiên hiểm ác phi thường.

Bọn hắn không dám sơ suất, một mặt thật cẩn thận vòng qua những ngọn núi lửa đang phun nhằm nguy hiểm, một mặt cẩn thận tìm tòi tung tích địch nhân. Lúc này đột nhiên phát hiện một “trận thủy triều” di chuyển thật nhanh xông tới vị trí dị tộc nhân!

Song Vương dường như không do dự, truyền ra mệnh lệnh đánh chặn địch nhân!

Trên trời hay dưới đất, song phương đều phát hiện ra đối phương!

Khí thế như Thiên Lôi động Địa Hỏa!

Cứ như một cặp gian phu dâm phụ, cả hai bên phối hợp nhịp nhàng với nhau, bày ra một tư thế phong tao, đầy sung mãn, sôi nổi đầy nhiệt huyết. Song phương đều cho rằng đây sẽ là một trận chiến ác liệt nhất trong đời mình! (BT: vãi chú Phong Lăng, đoạn này miêu tả kinh quá, DG không dịch, tại hạ mạn phép biên lại cho đủ ý của tác giả:113:)

Dường như ngay từ lúc bắt đầu đại chiến, Ưng Hùng Song Vương không ngừng kêu khổ! Đối chiến lần này không ngờ dị tộc nhân lại gian nan như vậy!

Quân Mạc Tà cũng chưa từng đi qua phía Nam bên kia Thiên Trụ Sơn, nên chuyện về dị tộc nhân phía địa vực bên kia cũng chỉ nghe qua lời đồn đại, cho nên hắn cũng không rõ ràng lắm hoàn cảnh cuộc sống ngoại nhân gian nan ra sao.

Phía nam Thiên Trụ Sơn quanh năm suốt tháng cũng chỉ có hai mùa mùa đông và mùa hạ.

Mùa đông khí hậu rét căm căm, nhiệt độ thấp khoảng âm bốn năm mươi độ, thấp nhất có thể đạt tới âm bảy tám chục độ. Mùa hạ nóng như lửa đốt, thiêu hủy mọi thứ! Sống sót dưới khi hậu khắc nghiệt như vậy, thân thể dị tộc nhân ai ai cũng cường tráng, mặt khác, mỗi người đều phải tu luyện để sinh tồn, không tu luyện chẳng khác nào buông bỏ cơ hội sống sót.

Nhưng mà trái lại, dưới dạng tu luyện vì sinh tồn trong một thời gian dài như vậy làm cho bọn chúng ngày càng liều mạng, ngày càng cường hãn hơn.

Còn một điều đó là dị tộc nhân đều là liên thể song sinh, chẳng khác nào trong thân thể một người tồn tại hai bộ kinh mạch, hơn nữa còn là âm dương hỗ trợ, vô tình tạo thành ưu thế tiên thiên. Cái hình dáng bị người Huyền Huyễn đại lục xem thường lại có một tác dụng tốt rất lớn, so với người Huyền Huyễn đại lục tốc độ tu luyện cao hơn rất nhiều.

Quan trọng hơn, điều này khiến cho bọn chúng lúc nào cũng có thể tiến hành song tu, không thể nghi ngờ đây chính là ưu thế to lớn...

Cái này giống như sóng biển lớp sau đè lớp trước, tuy nhiên nó cũng chỉ đúng với một vài bộ lạc trong phụ cận Thiên Trụ Sơn.

Thiên Trụ Sơn cao ngất sụp đổ, lập tức làm cho núi lửa phun trào, đối với Huyền Huyễn đại lục là mối nguy hại to lớn nhưng đối với ngoại tộc bên kia nguy hại cũng không nhỏ. Núi lửa bùng phát làm dị tộc nhân lớp chết lớp tổn thương vô số. Nhưng vẫn có cá lọt lưới, nhất là bộ phận những tên có thực lực, loại thiên tai này vẫn chưa uy hiếp được những kẻ có thực lực chân chính cao thâm. Ở khoảng cách xa hơn một chút, một số bộ tộc ngoại trừ việc hoảng sợ thì cũng không có thương vong nào.

Hơn nữa còn mang theo ý nghĩ vui sướng!

Thiên Trụ Sơn đột nhiên sụp đổ, dòng khí mát mẻ luôn luôn bị chặn lại từ xưa tới nay như gió xuân tràn qua Thiên Trụ Sơn, làm cho dị tộc nhân cảm thấy sảng khoái!

Cảm giác này càng kích thích dị tộc nhân tiến công Thiên Trụ Sơn chiếm cứ Huyền Huyễn đại lục, hoàn thành giấc mộng to lớn của chúng từ xưa tới nay.

Bên kia Thiên Trụ Sơn, đồng cỏ và nguồn nước tốt tươi, đất đai phì nhiêu, non xanh nước biếc, một nơi đẹp biết bao nhiêu.

Bên trong Huyền Huyễn đại lục, cho dù là địa phương nguy hiểm nhất mà con người không thể sinh sống nhưng đối với dị tộc nhân mà nói chẳng khác gì là Thiên đường.

Cho nên, mắt thấy Thiên Trụ Sơn sụp đổ, mấy bộ lạc dị tộc nhân không cần nghĩ ngợi nhiều, triệu tập cao thủ, hung hãn không sợ chết tiến vào lỗ hổng này!

Núi lửa phun ra liên tục, hiểm trở trùng điệp, nhưng cũng không thể ngăn cản dị tộc nhân đi tới con đường dẫn đến cuộc sống tốt đẹp này!

Mà Thiên Trụ Sơn kéo dài mấy vạn dặm, chỗ không bị núi lửa phun trào bao phủ cũng không thiếu. Nơi đó, có hai kẻ phải đang vất vả ứng phó với dị tộc nhân tuôn ra càng ngày càng nhiều, càng ngày càng điên cuồng.

Nếu có người ở trên cao quan sát sẽ phát hiện thấy tình cảnh giống như yêu quái trong một cái hộp tự dưng tìm được lỗ hổng chui ra.

Cái này cũng chưa tính là đáng sợ nhất, bởi vì cái đáng sợ nhất chính là yêu ma quỷ quái cứ tiến ra liên tục, kéo dài không dứt.

Mà trong bộ lạc, người cầm đầu mạnh mẻ nhất, không ai khác chính là U Minh Quỷ Nhẫn Thượng Xuyên Phách Khố.

Thực lực của Thượng Xuyên Phách Khố, phóng mắt nhìn khắp lãnh địa dị tộc nhân cũng có thể nói là Ma vương.

Cao thủ dưới tay cực đông, cửu cấp nhẫn giả cũng mấy vạn người, dưới U Minh Quỷ Nhẫn chính là Trung Nhẫn và Hạ Nhẫn cũng có bảy tám chục người.

Thượng Xuyên Phách Khố cùng trợ thủ của hắn, Hạ Phách Quát là hai kẻ điên trong chiến tranh. Mắt thấy Thiên Trụ Sơn sụp đổ, hai người trong nháy mắt liền đưa ra quyết định: Đây là cơ hội trời cho! Chính là thời cơ tốt nhất để tộc ta đột phá Thiên Trụ Sơn, chiếm cứ Huyền Huyễn đại lục.

Cho nên bọn hắn không để ý tới núi lửa, không để ý tới sức nóng làm tan chảy mọi thứ, mang theo toàn bộ thuộc hạ tiến vào Huyền Huyễn đại lục.

Với hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy, hắn nghĩ mình chịu còn không được huống chi là người Huyền Huyễn bên kia Thiên Trụ Sơn có cuộc

sống sung sướng. Đoạn đường này chắc sẽ thông suốt. Chỉ cần có thể vượt qua bên đó, mọi chuyện đều tốt đẹp.

Nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, bọn hắn và thuộc hạ vừa mới xông qua Thiên Trụ Sơn liền gặp phải địch nhân!

Người tới chính là Thiên Phạt huyền thú!

Nhân số tùy rằng hơi ít nhưng tùy tiện một người cũng là cao thủ!

Trừ phi song phương số người chênh lệch quá nhiều nếu không chỉ sợ gặp cảnh giết choc nghiêng hắn về một bên!

Thượng Xuyên Phách Khố ra lệnh một tiếng, mắt đỏ ngầu, bắt đầu liều mạng tiến công. Chỉ cần đi vào địa phương như vậy thì cho dù chết cũng được chết tại mảnh đất tươi tốt.

Tuyệt không quay về bên kia Thiên Trụ Sơn nữa!

Cố hương đầy ác mộng!

Ưng Vương thét dài, Hùng vương gầm lên giận dữ, đồng thời phát ra hiệu lệnh tiến công.

Sáu nghìn liên quân Ưng Hùng đáp xuống, toàn bộ ưng tộc chiến sĩ hạ cánh hóa thành hình người, nhanh chóng lui về sau. Cùng lúc này, Hùng tộc chiến sĩ trên người bọn họ, tiến lên phía trước.

Các dũng sĩ Hùng tộc thân thể cường hãn, da dày tạo thành phòng tuyến kiên cố không phá vỡ nổi cho các chiến hữu kề vai chiến đấu. Để cho các Ưng tộc chiến sĩ nghỉ ngơi một thời gian. Dù sao thì bọn hắn đã bay vùn vụt mấy vạn dặm.

Cơ hồ toàn bộ Ưng tộc dũng sĩ cũng đã sức cùng lực kiệt!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 413: U Minh Quỷ Nhẫn!

Hùng Khai Sơn đáp xuống đất, Nhất Hùng đi đầu đang điều chỉnh đội ngũ thân thể hùng tráng tựa như một tòa tháp sắt kiên cố nhất, tiếng dẫm chân trên mặt đất phát ra ầm ầm!

Con mắt lạnh lẽo nhìn dị tộc nhân hình thù quái dị đang xông lên, hắn đột nhiên cười ha hả khiển trách:

- Bá Cấn! Ngươi cười cái gì...

Thượng Xuyên Phách Khố giận dữ, chỉ tay quát hỏi. Cùng lúc đó, muội muội đồng thể sinh đôi của hắn cũng hét lên một tiếng:

- Ngu xuẩn! Cười cái gì?

- Ha ha ha...

Hùng Khai Sơn ôm bụng, vỗ đùi, cười lớn tiếng:

Trước đây đã sớm nghe nói dị tộc nhân là cái loại dị dạng biến tướng. Khi đó bổn vương còn cho rằng các bậc tiền bối khoa trương, khuếch đại. Bây giờ tận mắt thấy mới biết được, trên đời lại tồn tại cái loại như các ngươi khiến người ta vừa nhìn thấy liền ghê tởm! Thật sự là thế giới rộng lớn, cái gì cũng có thể có. Bổn vương bội phục, bội phục. Lời các bậc tiền bối quả không ngoa mà... Hôm nay thật sự là được mở rộng tầm mắt mà...

Hai cái đầu của Thượng Xuyên Phách Khố như đồng thời nổi giận gầm lên:

- Càn rỡ! Đồ khốn!

Thanh âm một cái dõng dạc, một cái lại lanh lảnh. Vốn đã khó nghe, giờ lại còn pha lẫn vào nhau khiến người ta nghe xong liền cảm thấy khó chịu không thể tả.

Hùng Khai Sơn đảo đảo tròng mắt, phun một bãi nước bọt khinh thường:

- Các ngươi... Cái bộ dạng khó coi như vậy mà cũng dày mặt vác cái mặt mo đi ra nơi này. Huyền Thú Thiên Phạt sâm lâm chúng ta tưởng rằng so với nhân loại đã xấu xí hơn biết chừng nào, vậy mà đối diện với các ngươi, bổn vương lại đột nhiên phát hiện mình vẫn thuộc dạng ngọc thụ lâm phong anh dũng tiêu sái biết chừng nào... Cái cảm giác ư việt như vậy thật sự là lần đầu tiên trong đời bổn vương mới có... Thật sự cám ơn nha! Cái lũ quái vật các ngươi còn không nhanh chóng tìm cái gốc cây mà treo cổ tự sát đi, còn chờ gì nữa chứ? Àh... Bổn vương lỡ lời... Một gốc cây sao đủ chứ... Ít nhất cũng hai gốc cây mới đủ dùng mà... Ha ha...

Công phu mồm mép của Hùng Khai Sơn thật sự sắc bén, câu đầu còn cảm tạ người ta, câu sau liền xúi người ta tìm đường tự sát!

Thượng Xuyên Phách Khố giận dữ, hét một tiếng dài:

- Hắn rõ ràng đang muốn kéo dài thời gian để chờ mấy tên súc sinh kia hồi phục! Tất cả cùng xông lên, làm thịt bọn chúng cho ta!

Kẻ này tính ra lòng dạ cũng cẩn mật, chỉ nói vài ba câu đã phát hiện dụng ý của Hùng Khai Sơn, liền phất tay ra lệnh.

Hùng Khai Sơn cả giận hét lớn:

- Hừ! Chỉ bằng cái loại bán nam bán nữ, nửa người nửa quỷ như các ngươi cũng đáng cho bổn vương kéo dài thời gian sao? Bổn vương Hùng

Khai Son chính là bá vương Thiên Phạt Hùng! Quái vật ngươi hãy xưng tên ra, dưới đao bổn vương không chém một tên quỷ vô danh!

- Bổn tọa chính là Thượng Xuyên Phách Khố!

Thượng Xuyên Phách Khố nhe răng cười:

- Bá vương Thiên Phạt Hùng? Không sai không sai... Trận chiến đầu tiên bổn tọa tiến vào đại lục có vương giả Hùng tộc cho ta tế đao, coi như chuyến này đi cũng không tệ lắm! Nghe nói thú đan Thiên Phạt chúng thú bổ dưỡng nhất, như vậy đan nguyên của Thú vương chắc hẳn còn tốt hơn. Bổn tọa mới vào Huyền Huyễn đã gặp được cơ duyên này... May mắn... may mắn quá! Ha ha ha...

- Đại ca cần gì phải nhiều lời với cái tên phi nhân loại chứ? Cứ tiến lên một đao chém chết hắn đi. Cần gì giết gà dùng dao mổ trâu, tiểu đệ mạng phép xin đối phó với Hùng vương, lấy Thú vương đan về dâng tặng đại ca.

Tên phó tướng Hạ Xuyên Phách Qua sải bước tiến lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Hùng Khai Sơn:

- Hùng Khai Sơn, với thân phận của ngươi còn chưa xứng để đại ca ta ra tay! Để bổn tọa Hạ Xuyên Phách Qua tiễn ngươi một đoạn...

Hùng Khai Sơn nháy nháy mắt, sửng sốt một hồi. Đột nhiên dậm chân cười ha hả, cười đến không thở nổi. Hắn vừa thở, vừa nói:

- Hả? Thượng Xuyên Phá Khố? Hạ Xuyên Phá Quái? Các ngươi cũng khéo biết đặt tên đó chứ... Ha ha... Nếu không phải bổn vương tâm tư linh hoạt, chắc bị các ngươi lừa một phen rồi! Cái tên này... Con mẹ nó chứ... Hay... Tuyệt thật! Bổn vương hơi thắc mắc, sao lại đảo lộn tứ tung thế... Các ngươi làm thế nào mà “xuyên” chứ? Thật đúng là gặp phải chuyện là thật mà!

Ưng Vương còn đang điều tức, đảo đảo cặp mắt trắng dã, dường như nhịn không được nữa chỉ muốn nhảy lên đá cái tên Hùng Tứ ca một cái văng ra xa. “Cái rắm gì mà lại có thể khoe khoang tâm tư linh hoạt chứ? Hai cái tên như thế mà ngươi còn sửng sốt lâu như vậy... Nếu là ta, sớm đã cười bể bụng rồi...”

- Bá cấn!

Hai cái đầu của Hạ Xuyên Phách Qua đồng thời gầm lên giận dữ, tung người lên không, trường đao thoáng hiện giữa không trung, một đao chém xuống!

Hùng Khai Sơn còn đang cười lớn đã sải bước về phía trước, tay phải phất lên. Tiếng bội kiếm rút ra khỏi vỏ vang lên, chính là thần binh năm đó Quân Mạc Tà tặng. Không chút hoa mỹ, một kiếm thẳng tấp vung lên!

Hạ Xuyên Phách Qua đối diện với Hùng Khai Sơn, khóe miệng lộ ra nụ cười hung ác. Trường đao trong tay, hắn dùng loại kim khí khác thường ở phía nam Thiên Trụ Sơn luyện chế thành, so với đao kiếm bình thường mạnh hơn rất nhiều lần.

Lúc này thấy Hùng Khai Sơn vẫn đỉnh đạc hoành kiếm đón đỡ khiến hắn không khỏi mừng rỡ!

Dường như hắn có thể xác định một đao này của hắn có thể chém đôi cả người lẫn kiếm làm hai khúc! Nghe nói nội đan chúng thú Thiên Phạt thần hiệu vô cùng, nếu như quả thật có thể lấy tức khắc nuốt liền. Thượng Xuyên Phách Khố chẳng qua cũng mạnh hơn hắn một chút mà thôi mà suốt ngày sai khiến hắn, chỉ cần thực lực tăng nhiều là hắn đã có thể phản khách vi chủ... Tâm niệm như vậy khiến hắn có thêm vài phần khí lực! Thần nghĩ: “Chính ngươi muốn chết thì cũng đừng trách ta, cứ mượn viên thú đan của ngươi, sự thống trị của ta mới thật sự bước một bước huy hoàng!”

Hạ Xuyên Phách Qua thiết tưởng không hề nghĩ tới, suy nghĩ với hiện thật quả là một trời một vực, chênh lệch quá lớn!

Chỉ nghe “Keng” một tiếng vang lên, hỏa diễm văng khắp nơi!

Hùng Khai Sơn sừng sững bất động như uyên thuần nhạc trì. Mà Hạ Xuyên Phách Qua phải bổ nhào lộn lại một vòng, chính là bị một đòn đánh xuống phải quay về chỗ cũ!

Hai người cùng lúc cúi xuống nhìn lại binh khí của mình.

Hùng Khai Sơn hai mắt trợn lên, thanh kiếm trong tay Hùng vương mát lạnh như nước, thân kiếm mũi kiếm không chút thương tổn, trong lòng không khỏi bình tĩnh hơn. Phục hồi lại vẻ mừng rỡ, thanh kiếm được tỷ phu tặng quả nhiên là tuyệt thế thần binh!

- A...

Hạ Xuyên Phách Qua phía bên kia lại đau lòng vạn phần, hét thật to. Một đao của hắn không những không chém đứt trường kiếm cùng Hùng vương, ngược lại trường đao trân quý như tính mạng kia lại xuất hiện một vết lủng lớn ngay trên lưỡi đao!

Bản thân dùng trường đao rất có lợi cho việc chém chặt, hơn nữa còn là thần binh lợi khí. Cho dù bản thân có vô tâm đi chăng nữa, cho dù bừa bãi chém ra một đao lên trường kiếm kia, thế mà hao tổn ngược lại là bảo đao của mình!

Chuyện rõ ràng như thế, kết quả như thế, Hạ Xuyên Phách Qua quả thật khó có thể chấp nhận! Hắn thật sự không thể tin được, cũng không thể tin nổi, trên Huyền Huyễn đại lục này lại có người có binh khí còn tốt hơn bảo đao của mình!

Đây chính là lưỡi đao của Quỷ Nhẫn cơ mà!

Một dòng máu tươi chậm rãi chảy ra từ khóe miệng Hạ Xuyên Phách Qua. Mặc dù trong dị nhân, hắn cũng được coi là cao thủ nhất lưu, hơn

nữa còn đạt tới cảnh giaowis Thánh Hoàng. Nhưng cảnh giới Thánh Hoàng trời sinh cậy mạnh mà so sánh với Hùng Khai Sơn thì vẫn thua kém cả một bậc! Một chiêu không hề hoa mỹ nhưng chính là toàn kích xuất lực, hắn cũng đã trúng phải nội thương!

Từng giọt máu tươi rơi xuống đất liền bị sức nóng bên trong mặt đất đốt cháy, hóa thành làn khói nhẹ tanh tưởi.

- Khặc khặc khặc...

Tiếng cười chói tai của Hùng Khai Sơn vang lên.

- Vương bát đản song đầu ngươi coi như cũng có chút khí lực... Tới đây... Làm cái nữa với đại gia ta nào! Yếu đuối như thế mà vừa rồi còn to mồm đòi xin nội đan đại gia ta... Con mẹ nó... Không cho các ngươi nếm mùi lợi hại, thật đúng là cái lũ chỉ có hai cái đầu dài...

Hạ Xuyên Phách Qua lắc lắc đầu ngẩng lên nhìn Hùng Khai Sơn rồi đột nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, lần thứ hai đánh tới.

Hùng Khai Sơn điên cuồng cười một tiếng, sải bước nghênh đón, nhưng lập tức dừng bước!

Bởi vì thân ảnh Hạ Xuyên Phách Qua đến cực nhanh, binh khí cả hai sắp giao nhau thì đột nhiên “Vụt” một tiếng. Giữa không trung tuôn ra một đám sương nồng đậm che mất tầm mắt mọi người. Hạ Xuyên Phách Qua sau đó biến mất một cách quỷ dị trong màn sương mù dày đặc.

- Lão Hùng... Cẩn thận! Đây là ẩn thân thuật của ngoại tộc trong truyền thuyết...

Ưng Vương quát to một tiếng.

- Cẩn thận? Ha ha... Cẩn thận là được sao? Chờ chết đi... Cái tên gấu chó ngu ngốc chết tiệt này...

Thượng Xuyên Phách Khố đắc ý cười lớn.

Hùng Khai Sơn hừ một tiếng, trong nháy mắt lại nhớ tới lời Quân Mạc Tà: “Đối chiến dị tộc nhân, đầu tiên cần bảo trì lòng yên tĩnh! Bọn chúng có ẩn thân thuật, mà chúng ta có thể nhìn thấu ẩn thân thuật thật sự quá ít. Cho nên một khi phát hiện dị tộc nhân ẩn thân thì đừng tin vào những gì hai mắt mình thấy nữa...”

“... Chỉ cần nhắm chặt hai mắt lại, hãy cho lòng mình rơi vào bên trong cảnh giới không linh dịch thấu, dùng tâm nhãn để cảm giác mọi thứ xung quanh! Dùng lỗ tai để nghe ngóng dù là động tĩnh nhỏ nhất, ngưng tụ toàn bộ tinh thần để cảnh giác...”

- Dùng tâm nhãn cảm ứng, dùng tai bắt giữ, dùng tinh thần chiến đấu!

Hùng Khai Sơn lẩm bẩm, trong phút chốc như ngộ ra điều gì, lập tức nhắm chặt mắt lại.

Trường kiếm trong tay chậm rãi hạ xuống, toàn thân hoàn toàn buông lỏng. Thanh âm bốn phía vẫn như cũ vẫn cứ ầm ầm không ngừng vang lên bên tai, mặt đất dưới chân vẫn chấn động như trước. Nhưng Hùng Khai Sươn dường như đã không còn cảm nhận được điều đó.

Toàn bộ giác quan của hắn đều dùng để bắt giữ nguy cơ trí mạng sắp đến!

Bên trái!!!

Nguy cơ đột nhiên xuất hiện, một âm thanh rất nhỏ của luồng gió cao ngất vang lên.

Hùng Khai Sơn vẫn đứng yên bất động.

Tại thời điểm đối mặt sinh tử tồn vong, thủy chung cho thấy hắn một đời chính là vương giả sức chiến đấu siêu cường!

Trong lớn có bé!

Chính là trong to có nhỏ!

Đột nhiên...

Rõ ràng khoảng không phía bên trái, một đạo sáng như tuyết lành lạnh xuất hiện từ hư vô, một đao ngoan tuyệt dị thường chém về phía cổ Hùng Khai Sơn!

Ánh đao đột nhiên hiện trong tích tắc đấy quả thật chỉ còn cách cổ Hùng Khai Sơn không tới một thước!

Hùng Khai Sơn hù lạnh một tiếng, một tay cầm kiếm tức thì giơ lên phản kích. “Keng” một tiếng, trường đao đoạt mệnh bị bắn ra, theo sau đó lại là một kiếm thẳng tấp đâm tới ánh đao đó!

Một tiếng kinh ngạc vạn phần vang lên trong hư không

- Cái gì?

Ánh đao hoàn toàn biến mất, mà một kiếm phản kích của Hùng Khai Sơn cũng rơi vào khoảng không.

Đột nhiên bốn bề tiếng gió kịch liệt lại vang lên, Hạ Xuyên Phách Qua nâng cao tốc độ chạy, lợi dụng huyền lực cùng đao khí, chưởng phong đang chờ thời cơ, hắn dùng hết mọi thứ có thể để phá rối tâm tịnh của Hùng Khai Sơn.

Một ánh đao lành lạnh không chút dừng lại, bổ ra từ bất cứ phương hướng nào, bất cứ vị trí nào, chỗ nào cũng hướng Hùng Khai Sơn phát động công kích!

Tu vi cùng công lực Hùng Khai Sơn nếu so với Hạ Xuyên Phách Qua cao hơn không chỉ một bậc, nhưng đối với công kích quỷ dị như thế cũng không thể hoàn thủ, hoàn toàn lâm vào thế bị động trước nay chưa bao giờ có!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 414: Ẩn Sát Thuật – Cuộc Chiến Của Hùng Vương!

Mà loại thủ đoạn này chính là thủ đoạn giành chiến thắng trong cuộc chiến Đoạt Thiên lớn nhất của dị tộc nhân trong quá khứ! Thông thường chỉ với ẩn thân thuật này có thể đối phó với địch nhân hơn mình nhiều cấp, lấy nhỏ đánh lớn, lấy yếu thắng mạnh.

Loại kỹ năng này ở Huyền Huyễn đại lục được xưng tụng là ẩn thân thuật ngoại nhân! Mà ở dị tộc nhân lại có tên gọi là "Ẩn sát thuật".

Quỷ nhẫn ẩn sát thuật, địa nhẫn ẩn sát thuật, thiên nhẫn ẩn sát thuật... Mắt quan sát trận chiến, Ưng Vương lộ ra vẻ lo lắng cực độ, sắc mặt cũng hết sức nặng nề.

Thức lực bản thân Hùng Vương nếu so Huyền Công với Hạ Xuyên Phách Qua quả thật cao hơn rất nhiều. Nếu chỉ so công lực, rõ ràng hai người không cùng đẳng cấp. Nếu như chỉ cần đánh bừa, Ưng Vương tuyệt đối tin tưởng chỉ trong vài nhịp thở Hùng Vương có thể băm nát cái liên thể nhân ghê tởm kia!

Nhưng đối phương triển khai cái loại thủ đoạn ẩn thân thuật quái dị như vậy, Hùng Vương vô luận công lực có cao bao nhiêu, nhất thời hoàn toàn không có đất dụng võ!

Căn bản không tìm ra đối phương mà lại trở thành tấm bia cho đối phương bắn phá như thế, trận đấu này phải giải quyết thế nào?

Tấn công đúng là cách phòng thủ tốt nhất, cho dù hoàn toàn bị vây trong tình trạng tấn công của dị tộc nhân cũng không phải lo nghĩ gì về

bản thân sẽ sơ hở!

Tuy rằng Hùng Vương làm theo chỉ điểm của Quân Mạc Tà, tạm thời bảo vệ khỏi công kích của đối phương, nhưng thủ lâu tất thất bại, cứ phải phòng thủ cũng đã khiến bản thân không chịu nổi nữa!

Đúng vào thời khắc này, Ưng Vương đột nhiên minh bạch vì sao trong cuộc chiến Đoạt Thiên năm xưa, chỉ phía Huyền Huyễn lại thương vong nhiều như thế!

Bởi vì, nắm chắc cơ hội duy nhất đánh chết địch nhân cũng chỉ là lúc địch nhân công kích mình thắng lợi, là lúc binh khí đối phương chém lên thân thể mình! Cũng chỉ trong cái nháy mắt này mới có thể thật sự nắm chắc vị trí thật sự của đối phương, một đòn giết chết!

Nhưng một khi đã như vậy, bản thân cũng đã cận kề cái chết, chưa tàn quân thì bản thân cũng đã rước cái chết cho bản thân! Cứ như thế, kết quả cuối cùng cũng chỉ là đồng quy vu tận mà thôi!

Lựa chọn duy nhất còn lại cũng chỉ có thể là khi đối phương triển khai công kích thì liền tự bạo mà thôi!

Nếu như không nhìn thấu được ẩn thân thuật thì thật sự chỉ có hai loại phương pháp này là có thể đả bại được địch nhân!

Phương pháp khác nhau, nhưng kết quả vẫn là bất kể có khả năng tàn quân hay không, bản thân mình nhất định phải trả một mạng!

Sinh kế như vậy, đa số Huyền giả tiền bối trên Huyền Huyễn đại lục hơn vạn năm nay đều là như thế.

Khổ luyện cả đời cũng chỉ vì một cái chiến tử hoa mỹ vào lúc này mà thôi!

Thật là thê lương đến mức nào chứ!

Thật ảm đạm biết bao!

Nhưng thật sự không có biện pháp nào khác!

Chẳng thể trách Thiên Thánh Cung coi trọng “Tuệ” Kiều ảnh như thế

Bởi vì cũng chỉ có Kiều Ảnh mới nhìn thấu được ẩn thân thuật của dị tộc nhân, chỉ có một mình Kiều Ảnh là nhân tố quan trọng để giành thắng lợi!

Hiện tại vào thời khắc này, đến phiên mình và Hùng Vương lại đối mặt với khốn cảnh như thế!

Sau lưng là Huyền Huyễn đại lục hơn mười triệu dân, trước mắt cũng chỉ có hai người chúng ta lãnh đạo sáu nghìn huynh đệ!

Trận chiến này, rốt cuộc nên đánh thế nào?

Với tính tình táo bạo của lão Hùng có thể cứ phòng phủ khô héo như thế để rồi chịu không nổi nữa đành phải liều mạng đồng quy vu tận với đối phương hay không?

Ưng Vương âm thầm lo lắng. Bản thân phải tăng nhanh tốc độ điều tức.

Cuộc chiến bên trong hiển nhiên đã muốn đi đến tình trạng gay cấn nhất rồi.

Bên trong hư không, từng ánh đao sáng lạng dị thường xuất hiện từ bốn phía giống như tập hợp lại đan lại với nhau thành một cái lưới lớn, đem thân thể Hùng Khai Sơn bao vào bên trong!

Hùng Khai Sơn nhắm mắt lại, đứng bên trong cái lưới đao, chỉ có thể chịu thụ động gặp chiêu phá chiêu. Một kẻ hàng ngày lỗ mãng như hắn, hôm nay lại bình tĩnh lạ thường, hoàn toàn không chút nóng nảy mà vẫn duy trì cảnh giới tâm nhãn thuần tịnh, mặc cho đối phương tấn công quỷ dị đến mức nào, ta cứ sừng sững như núi, bất động như núi, trầm hùng như núi! Một khi binh khí song phương giao tiếp, tập tức vồ đến một cách sắc bén!

Tiếc là vồ đến mấy lần, hắn buồn bực phát hiện ra: trong ẩn thân thuật của dị tộc nhân, thân thể cùng trường đao lại dường như có thể hoàn toàn tách rời ra. Người là người, đao là đao, gần như chả có liên hệ gì với nhau. Trường đao rõ ràng từ nới này chém đến nhưng thân thể lại dường như ở một nơi khác, tuyệt đối không đồng hành cùng trường đao. Hơn nữa vị trí lại biến ảo vô định, hoàn toàn không có một quy luật nhất định nào!

Muốn tìm được vị trí thực sự của đối phương dưới hình thức công kích như thế, cơ hồ như đã gặp trúng đại vận!

Cách đánh như vậy, quả quyết rằng Hùng Khai Sơn buồn bực vô cùng!

Thủ ổn, thủ được là một chuyện nhưng buồn bực lại là chuyện khác!

Nếu như đến lúc không thể nhịn được nữa, sẽ như thế nào đây?

Huyết quang lóe lên!

Quả nhiên như dự đoán của Ưng Vương, thủ lâu tất thất bại. Trường đao của Hạ Xuyên Phách Qua rốt cuộc cũng phá được phòng tuyến của Hùng Vương, chém lên vai trái của Hùng Khai Sơn. Nhưng cũng chính ở thời khắc này,Hùng Khai Sơn rống một tiếng lớn, dùng cơ thể kẹp chặt đao phong, trường kiếm vụt vụt vụt liên tiếp ba nhát đâm ra ba hướng bao quanh trường đao rõ ràng là vị trí không có vật gì!

Nhưng mà từ trong hư không lại truyền ra một tiếng kêu đau đớn, một ngụm máu tươi bỗng nhiên phun ra!

Hùng Khai Sơn tiếp tục hướng về xông tới vị trí phun ra máu tươi thì nơi đó lại không một bóng người! Chỉ còn lại vô số ánh đao phía trước rồi cũng biến mất.

Thời gian chậm chạp trôi qua như đè nặng tâm can, Hùng Vương bởi vì không thể nhịn được nữa mà lại bước vào vết xe của các vị tiền bối!

Dùng phương pháp lưỡng bại câu thương nhằm đổi lấy cơ hội đả thương địch thủ!

Nếu không phải sau lưng còn có ba nghìn Ưng tộc huynh đệ cần bản thân thủ hộ đến lúc bọn hắn điều tức xong, e rằng lúc này Hùng Vương tuyệt đối không lựa chọn phương pháp lưỡng bại câu thương như vừa rồi mà đã trực tiếp chọn lưỡng bại câu vong rồi!

Một đời Hùng Vương chí tôn đã từng nếm qua ủy khuất như thế bao giờ?

Hai tia máu tươi trước sau phun ra, không khí bên trong bỗng nhiên vô cùng thê thảm!

Mơ mơ ảo ảo nhưng tất cả như muốn hiện ra...

Phía nam Thiên Trụ Sơn, dị tộc nhân từ phía sau lại tuôn đến không ngừng, lại có vô số dị tộc nhân phát hiện chỗ hổng nơi này, cú giống như ruồi bọ ngửi thấy mật ngọt, mãnh liệt kéo đến, liên miên không dứt. Rõ ràng cục diện càng lúc càng tồi tệ hơn!

Thật sự chỉ cần đến một nén nhang, chiến sĩ Ưng tộc mới khôi phục lại chiến lực bản thân! Mà giờ đây, số lượng địch nhân đã lên đến hơn hai vạn!

Hùng Khai Sơn thở hổn hển, hai mắt dần dần trở nên đỏ bừng!

Lần thứ hai, trường đao lại thoáng hiện trong hư không, trường đao của Hạ Xuyên Phách Qua như tia chớp đánh úp lại.

Hùng Khai Sơn điên cuồng hét lên một tiếng, thân mình đột nhiên xoay tròn, trường kiếm trong tay xoáy ra một mảnh kiếm sơn, lại hướng về bốn phương tám hướng mà đâm ra!

Đúng là tất cả vị trí công kích đều không có mục tiêu!

Chắc chắn đây là phương thức phá ẩn, chẳng qua khi thi triển ra thủ đoạn này khí lực toàn thân sẽ tiêu hao rất nhiều, lại là lộ ra vô số sơ hở cho đối phương tấn công!

Nhưng lại có một tiếng thét kinh hãi truyền đến!

Hùng Vương rõ ràng cảm ứng được cảm giác bất an tê cóng vừa rồi trong nháy mắt đã biến mất.

Thượng Xuyên Phách Khố đứng một bên rốt cuộc chịu không nổi, đã phải hét lên giận dữ:

- Hạ Xuyên, rốt cuộc ngươi đang làm cái rắm gì thế? Đối phương bất quá chỉ là một con gấu ngu xuẩn. Thế mà ngươi lại để cho hắn kéo dài thời gian như thế sao...

Phách Qua đang ẩn thân dường như đang nguyền rủa: “Bất quá là một con gấu ngu xuẩn? Mẹ nó chứ! Người này là Hùng Vương đó! Hơn nữa còn là cao thủ cấp Thánh Hoàng đỉnh phong! Thực lục bản thân ta bất quá cũng chỉ mới Thánh Hoàng cấp ba, có thể dây dưa với hắn thời gian dài như vậy còn ép hắn vào thế hạ phong, kết quả này đã là không tồi rồi!

Nếu như muốn mạo hiểm giết chêt Hùng Vương, thật sự nhất định cũng cần phải để lại cái mạng này!

Chuyện này có thể khẳng định đừng có mong tìm ra đường sống cho bản thân!

Bản thân không phục sao, kêu con mẹ ngươi tới đi! Ngươi gấp, chẳng lẽ ta không vội sao?”

Thượng Xuyên Phách Khố gầm lên giận dữ, quay đầu nhìn lại người bổn tộc không ngừng tuôn đến, mà kẻ dẫn đầu chính là kẻ dạo gần đây luôn đối phó với mình, hơn nữa còn là đối thủ cạnh tranh lợi hại nhất – Đức Khố gia tộc!

Xem ra tên gia hỏa này cũng muốn tiến công nơi này!

Thượng Xuyên Phách Khố đột nhiên cắn răng quát lớn:

- Trận chiến đầu tiên ở Huyền Huyễn đại lucjm chính là vinh hạnh đặc biệt của tộc ta chiếm được! Phần vinh dự này, Thượng Xuyên ta quyết định! Tuyệt không cho phép bất cứ kẻ nào chiếm đoạt...

Đột nhiên bạo rống một tiếng rồi nói tiếp:

- Toàn bộ võ sĩ Thượng Xuyên bộ lạc, toàn thể xung phong cho ta! Đem cái lũ Hắc Hùng này xé thành trăm vạn mảnh! Mở ra con đường tiến thẳng đến đại lục!

Một lệnh phát ra, hàng ngàn quái vật song đầu ầm ầm hú lên quái dị, vọt lên rầm rộ.

Một đám phía sau hắn là bọn dị tộc nhân trên người chỉ có vài miếng vải quấn quanh người đang nhìn về phía trước, ánh mắt thèm thuồng, mãnh liệt nhìn về đám người song đầu dáng người “khôi ngô”:

- Đức Khố đại nhân, chúng ta phải làm gì...

Người này chính là đối thủ cạnh tranh đứng đầu với dị tộc nhân Thượng Xuyên. Là kẻ chèo chống Đức Khố gia tộc – Đức Khố Bộ Thưởng. Chỉ thấy kẻ kia là một loại nam nhân đầu óc bệnh hoạn, lạnh lùng nhìn về phía trước, cười lạnh nhạt nói:

- Hạ lệnh xuống, toàn bộ võ sĩ dừng bước, không được vọng động...

- Chẳng lẽ chúng ta không đuổi kịp Xuyên gia tộc liên thủ, nhất cử đột phá phòng tuyến vũ lực đến từ Huyền Huyễn đại lục?

Một tên song đầu ha hả cười hỏi.

- Đột phá phòng tuyến? Làm gì có chuyện dễ ăn như vậy chứ...

Đức Khố Bộ Thưởng hừ lạnh một tiếng, nói tiếp:

- Trước mặt chính là đội ngũ Hùng Vương do Thiên Phạt sâm lâm sắp xếp tạo thành. Có thể nó là chủng tộc thiện chiến dũng mãnh nhất Thiên Phạt sâm lâm! Hơn nữa lại am hiểu phòng thủ. Nếu toàn bộ đội ngũ chúng ta đột phá, tất cả quỷ nhẫn đều có thể sử dụng quỷ nhẫn ẩn sát thuật nếu như muốn đối phó đội ngũ này thì quả nhiên là có thể. Nhưng trước mắt mà nói, gia tộc chúng ta có thể sử dụng quỷ nhẫn ẩn sát thuật, tổng cộng chưa tới một trăm người! Những người còn lại mà chiến đấu với Hùng tộc , chắc chắn không một chút nào có cơ hội hoàn thủ, chỉ có thể đưa đầu cho chúng chém! Chẳng phải là đi nộp mạng sao...

Hắn như kẻ thấy kẻ khác gặp họa mà vui sướng, nhìn về phía trước nói tiếp:

- Cứ để cho gia tộc Thượng Xuyên ngu xuẩn kia nếm chút đau khổ., cũng có thể mượn cơ hội này mà bào mòn nhuệ khí của Hắc Hùng, sau đó chúng ta ra tay cũng không muộn. Chính là như một câu nói dân cư Huyền Huyễn thường nói là “Ngư ông đắc lợi”.

- Đại nhân quả cao kiến... Đại nhân anh minh...

Không ít kẻ trổ tài công phu bợ đít ngựa của mình ra.

Đức Khố Bộ Thưởng dương dương tự đắc, nói tiếp:

- Nếu bổn tọa tính toán không nhầm, chắc chắn va chạm lần này, trên dưới Thượng Xuyên gia tộc có thể sống sót trở về không quá hai trăm mạng!

- Không quá hai trăm...

Kẻ song đầu đứng bên cạnh hít dài một hơi:

- Chiến lực Hùng Quân Thiên Phạt thật sự khủng bố như vậy sao? Đây toàn nộ đều là nhẫn giả cấp chín, hơn nữa số lượng vượt hơn tám ngàn.Đại Quân Hùng tộc trực tiếp có thể chiến đấu tối đa cũng chỉ có hai ba ngàn người thôi mà... Ưu thế như thế, chẳng lẽ... Không địch lại sao?

- Không những không thể địch lại mà còn là thảm bại thê thảm! Thậm chí ta còn tin rằng, chiến lực đối phương tổn thất không nhiều lắm...

Trong mắt Đức Khố Bộ Thưởng bắn ra một tia quang mang tàn nhẫn, lại nói tiếp:

- Nếu như không tin, các ngươi cứ chống mắt lên quan sát đi!

Ánh mắt mọi người đều ném vào trong trận chiến. Hô hấp đều loạn nhịp.

Quay lại trận chiến...

Hùng Vương quát một tiếng dài:

- Các huynh đệ, Hùng Phong Thiên Phạt không thể bị khinh nhờn, uy nghiêm Thiên Phạt không thể bị mạo phạm! Đốt lên ngọn lửa chiến đấu lên cho ta! Băm vằm bọn tạp chủng ngoại bang này ra! Giết sạch hết bọn chúng...

- Hú hú! Băm vằm bọn tạp chủng ngoại bang! Giết sạch sẽ bọn chúng!

Ba ngàng chiến sĩ Hùng tộc đồng thời rống to, vụt vụt... Âm thanh của ba ngàn trường đao được rút ra chỉnh tề vang lên. Nắm chặc trường đao trong tay, trên không trung một mảng đao mang nghiêm chỉnh tạo thành!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 415: Dễ Như Bỡn!

Ba ngàn thân thể hùng tráng bắt đầu sải bước thật nhanh trực diện đánh chặn! Mà tám huynh đệ Lộc Thánh Tôn xa xa phía sau cũng nhập trận!

Cao thủ đối phương phía trước chưa xuất động, bọn hắn tuyệt đối cũng không ra tay! Tám người bọn hắn chính là lực lượng trọng yếu hộ pháp cho ba ngàn chiến sĩ Ưng tộc!

Trước khi ba nghìn chiến sĩ Ưng tộc khôi phục hoàn toàn, bọn hắn không được có một chút sơ sẩy. Cục diện trước mắt, đám người Lộc Thánh Tôn hoàn toàn khẳng định: trân chiến này khồng cần bọn hắn phải ra tay!

Hùng Khai Sơn cùng bộ tộc hoàn toàn có thể ứng phó! Điều bọn hắn muốn làm, chính là lẳng lặng chờ đợi khoảng khắc cao thủ đối phương chịu không nổi mà ra tay!

Ba ngàn chiến sĩ Hùng tộc cuồn cuộn tiến về phía trước, bước chân hùng tráng tạo thành dòng thiết lưu không thể ngăn cản! Ba ngàn ánh mắt hoàn toàn lộ rõ chiến ý điên cuồng, sát khí khắp nơi bay lên tận trời!

Dị tộc nhân mặc dù là đầu liên thể, một người tương đương với hai người thường, nhưng so sánh với chiến sĩ Hùng tộc thì thân thể không thể nào mạnh mẽ rắn chắc bằng!

Đội ngũ hai bên giống như hai dòng nước lũ mãnh liệt lao vào nhau, tất cả đều thể hiện rõ khí thế một đi không trở lại, gào thét mãnh liệt,

xông thẳng về phía đối phương!

Giờ đây, đại địa lại thêm một phen rung chuyển mãnh liệt!

Khoảng cách hai bên tổng cộng chỉ trên dưới trăm trượng, song phương chỉ như gió lốc cuốn qua vài bước là đã đâm sầm vào nhau! Cú va chạm này khiến máu mưa văng lên đầy trời! Trên đất lại xuất hiện những mảnh thân thể vỡ vụn sót lại!

Trong mắt người ngoài, khoảng khắc song phương đụng vào nhau cứ như liều mạng mà đâm sầm vào nhau.

Trên đường ngã xuống lập tức biến thành một đống thịt vụn nát!

Tiếng kêu thảm thiết, thanh âm rống to, tiếng binh khí va vào nhau như muốn lay động đại địa lại như muốn đánh tan thương thiên, nhưng lại càng trấn áp mọi người thuộc Đức Khố gia tộc đang ở phía sau quan sát!

Hóa ra chiến lực của Thú Vương Thiên Phạt lại khủng bố như vậy!

Trận chiến phát động đã nhanh, thế mà kết thúc lại còn nhanh hơn.

Nhân thủ hai bên một khi đã chạm mặt nhau, chẳng khác nào bày ra một trận tử chiến tàn khốc tràn ngập máu tanh nhất!

Hoàn toàn giống với phán đoán của Đức Khố Bộ Thưởng, chiến lực của dũng sĩ Hùng tộc hơn xa võ sĩ Thượng Xuyên gia tộc. Hơn nữa trường đao trong tay tráng sĩ Hùng tộc cầm trong tay, đều là thần binh lợi khí Quân Mạc Tà bỏ công ra chuẩn bị, trường đao sắc bén, bền bỉ hơn, lại cực kỳ nặng, đủ dài, đủ rộng, ước chừng khoảng hai thước! Một khi vung tay lên, trước mắt như có ngàn vạn tia sét, tia chớp bắn ra!

Đao như thế cho dù lưỡi đao không sắc bén đi chăng nữa, chỉ cần chém lên người khác, kết hợp sức nặng của đao cùng khí lực mạnh mẽ của chiến sĩ Hùng tộc cũng đã đem thân thể con người ta đập thành mớ thịt vụn rồi!

Sinh mệnh dị tộc nhân ương ngạnh không cần phải nói, thậm chí trái tim có bị trường kiếm đâm vào, nửa người còn lại vẫn có thể tiếp tục chiến đấu tiếp. Nhưng... cho dù là có cường hãn đến mức đó, thân thể có thể chống đỡ được đến mức đó nhưng chắc chắn cũng không kéo dài mãi như vậy, cuối cùng cũng phải chịu một đao toàn lực chém đôi mà thôi!

Một đao vung ra, kẻ hứng chịu chỉ biết nhìn thân thể mình chia năm xẻ bảy. Cho dù sinh mệnh cực kỳ cường thịnh như Hung Binh, so ra chỉ làm trò cười mà thôi!

Dù sao toàn bộ dị tộc nhân cũng không phải là U Minh Quỷ Nhẫn!

Nhân số tham chiến tuy nhiều, nhưng chân chính có thể ẩn thân tổng cộng cũng chỉ khoảng bảy tám chục người mà thôi. Mà quy mô hỗn chiến lớn như vậy, những người này tuy cũng có chút tác dụng, cũng đả thương nặng không ít chiến sĩ Hùng tộc, nhưng cũng bởi hỗn loạn như vậy, cũng không ít kẻ bị chính U Minh Quỷ Nhẫn vô ý loạn đao giết chết!

Ba ngàn đại đao kích thước to lớn đồng thời quạt như thế... Cho dù ngươi có thể ẩn thân, nhưng thân thể ngươi cũng đâu phải là không khí chứ! Vạn nhất đụng phải đại vận cũng bị chặt ra làm nhiều mảnh, huyết vụ bay đầy trời. Ngay sau đó chính là ánh đao Hùng tộc kéo đến ngùn ngụt thiên địa!

Một khi song phương đụng nhau, ít nhất sẽ có hai ba mươi vị U Minh Quỷ Nhẫn cứ như vậy chết dưới loạn đao!

Bất cứ một U Minh Quỷ Nhẫn nào cũng đều có thực lực tương ứng! Nếu nhờ vào ẩn thân thuật, đơn đả độc đấu đối chiến hay là gặp những trận chiến nhỏ, lập tức sẽ phát huy được tính ảnh hưởng đến cục diện trận chiến! Nhưng đối với trận chiến dây dưa mấy ngàn người thế này, dường như không bỏ mạng thì cũng hoàn toàn phải hiện thân!

Bởi vì cho dù bọn họ có ẩn thân cỡ nào, cũng không thể nào tránh thoát toàn bộ công kích của các cao thủ từ bốn phương tám hướng!

Cho nên, xuất hiện thương vong bực này hoàn toàn nằm trong dự liệu!

Cuối cùng, Thượng Xuyên Phách Khố mới phát hiện ra, lập tức ra lệnh toàn bộ U Minh Quỷ Nhẫn rút về. Nhìn toàn bộ cục diện, hắn cực kỳ đau lòng, chút nữa đã hôn mê bất tỉnh: cử ra bảy mươi sáu vị U Minh Quỷ Nhẫn tham chiến vốn tính toán trong loạn chiến sẽ kiếm chút tiện nghi, lại không ngờ lại phải trả cái giá đắt như thế, chỉ còn không quá năm mươi người trở về, mà hơn một phần ba trong số đó thân mang đại thương!

Đối với Thượng Xuyên gia tộc mà nói, đây quả là một đòn đả kích trầm trọng!

Nhưng sau khi U Minh Quỷ Nhẫn rút khỏi trận chiến, trận chiến lại biến thành một tràng chém giết nghiêng về một phía!

Điều làm các chiến sĩ Hùng tộc lo lắng và cố kỵ nhất chính là cái thuật ẩn thân đó. Không sợ bọn chúng công kích chính mình, mà lại lo sợ bọn chúng trực tiếp ẩn thân vòng qua chính mình rồi tấn công các huynh đệ Ưng tộc đang dưỡng thần điều tức.

Cho nên trong lúc chiến đấu, lòng mọi người đều đè nặng một áp lực rất lớn, đồng thời lại rất dè dặt. Nhưng U Minh Quỷ Nhẫn của Thượng Xuyên gia tộc vừa rút lui, các dũng sĩ Hùng tộc như trâu rừng vượt rào!

Mỗi thanh trường đao hai trượng sáng như tuyết cũng đã nặng mấy trăm cân, cứ đánh xuống phần phạt như thế, khí thế cứ như phạt lúa, một đao giáng xuống là một mảng lộ ra! Càng về sau, Hùng Khai Sơn càng hưng phấn ra tay tàn sát hơn, dứt khoát ra lệnh cho các chiến sĩ Hùng tộc cứ mười người chia làm một tổ, cứ tùy ý đồng thời vung đao cùng lúc!

Mười chuôi đao đồng loạt chém ra, trong phạm vi ba mươi trạm lại có một loạt đầu người rơi xuống cứ như dưa hấu rụng giàn, lăn loạn xạ cả lên. Máu tươi lại phun ra như suối, thỉnh thoảng lại như cầu vòng giữa

không trung, sau đó rơi xuống mặt đất, lại bị sức nóng biến thành những tia khói nhẹ.

- Giết! Một tên cũng không chừa!

Hùng Khai Sơn nghiêm mặt dữ tợn, lớn tiếng rống to.

- Giết.....

Chiến sĩ Hùng tộc đồng thời rống to! Tích góp mấy năm chiến ý, lại có hung tính huyền thú luôn nung nấu trong tâm can, trong trận chiến giàn giụa máu tươi thế này, thật sự đã hoàn toàn phát kích ra rồi!

Dũng sĩ Hùng tộc thật là khủng khiếp! Dũng sĩ Thiên Phạt thật khủng khiếp!

Da mặt Thượng Xuyên Phách Khố trở nên tái mét, nhìn thấy chiến trường lúc này, thân thể không nhịn được mà bắt đầu run lạnh.

Tộc nhân xung phong lúc trước giờ đây lớp lớp ngã xuống, nhưng Thượng Xuyên Phách Khố đã hiểu, trận chiến này thật sự đã kết thúc rồi! Bất kể kết quả chiến đấu cuối cùng thế nào, bản thân cũng xong rồi, có thể nói là hoàn toàn thất bại rồi!

Bất kể hung hãn thế nào, mặc dù có tâm huyết, nhưng thực lực chênh lệch quá lớn, mọi chuyện thật sự đang diễn ra trước mắt! Trừ mười mấy tên U Minh Quỷ Nhẫn đã lui ra, những người khác thực lực cũng đạt đến nhẫn giả cấp chín, ít ra cũng tương đương với tầng lớp chí tôn của nhân loại!

Chỉ như vậy mà phải chiến đấu cùng ba ngàn thánh giả cấp Thánh Hoàng! Hơn nữa đều được trang bị thần binh lợi khí! Chênh lệch như vậy... Chẳng khác nào khoảng cách giữa trời với đất, đến cuối cùng chỉ là đơn phương giết hại mà thôi! Lên bao nhiêu chết bấy nhiêu! Mà cái cách chém giết của bọn Hắc Hùng, tuyệt đối không chút nhân từ nương tay!

Dưới âm thanh bạo rống đánh nhau kịch liệt như thế, máu tươi rơi trên mặt đất lại càng nhiều hơn. Ban đầu do mặt đất quá nóng, máu rơi xuống chỉ lưu lại một ấn ký màu nâu, nhưng tới bây giờ, thì lại như cả thác máu!

Trong hoàn cảnh nhiệt độ cao như thế mà cũng không kịp bốc hơi!

Mà các chiến sĩ Hùng tộc, toàn thân cơ hồ cũng đã thấm đẫm máu tươi! Nhưng thương thế của bản thân lại cực kỳ bé nhỏ. Một đám thực lực thấp bé như con kiến, thật sự có thể gây ra thương tổn cho bọn hắn quả thật quá ít.

Trừ bỏ mấy người bị thương nặng do U Minh Quỷ Nhẫn tham chiến ban đầu gây ra, những người khác hầu như không có bất kỳ thương tổn nào! Từ lúc U Minh Quỷ Nhẫn rút lui, thì chả còn bất cứ thương tổn nào nữa. Tổng cộng ba ngàn dũng sĩ Hùng tộc đối mặt với số lượng địch nhân gấp mấy lần, số lượng tử vong coi như không đáng kể tới!

Kết quả chiến đấu thế này quả hợp tình hợp lý rồi, dù sao con kiến có đông hơn chăng nữa nhưng phải đối diện với một cự tượng khỏe như vâm thì thật sự chả có ý nghĩa gì! Thêm vào đó, chẳng phải là một con đại tương mà là một đàn đại tượng!

Ba ngàn chiến sĩ Hùng tộc, không một ai có ý định rút lui, cho dù phía trược là những người đi đầu chịu thương tổn bởi U Minh Quỷ Nhẫn cũng không ngoại lệ. Ai ai cũng ra sức quơ quơ trường đao trong tay, tựa như tạo thành một tòa núi đao, liên tục chém giết không thôi, cứ thả sức chém giết để lại sau lưng những núi thịt vụn nát! Thế nhưng lại không tìm ra được một thi thể trọn vẹn!

Mỗi một người đều vung đao, đều đặn nhịp nhàng! Một dị tộc nhân thường ít nhất phải chịu mười nhát đao chém qua, kết quả cuối cùng không chỉ là thân thể chia năm sẻ bảy mà phải là năm mươi bảy mươi mảnh...

Một đao chém xuống, không chỉ là cắt đôi, mà cứ như củ khoai lang bị băm vằm...

Thượng Xuyên gia tộc tổng cồng gần vạn dị tộc nhân, trước mawth ba ngàn chiến sĩ Hùng tộc Thiên Phạt, trước sau không tới nửa nén nhang đã phải phơi xác xa trường! Thân thẻ nát như tương!

Mà ba ngàn chiến sĩ Hùng tộc lại cứ giẫm nát những đống thịt nát bên dưới. Dưới sự dẫn dắt của Hùng Khai Sơn, ngang nhiên dứng trước mặt bọn người dị tộc nhân. Ba ngàn ánh mắt bừng bừng sát khí! Đó là một loại sát khí uy nghiêm tràn đầy mãn nguyện!

Những đôi mắt tràn đầy sát khí như thế không hẹn mà gặp chính là đặt lên bọn dị tộc nhân càng lúc càng nhiều phía sau Thượng Xuyên gia tộc!

Toàn bộ ánh mắt của chiến sĩ Hùng tộc, hết thảy đều tràn ngập ý tứ nóng lòng, khát vọng, mong mỏi được chém giết thêm lần nữa!

Lại lần nữa thống khoái đầm đìa chém giết!

Chắc hẳn rằng, trận chiến này đối với bọn họ vẫn chưa đủ kịch liệt, còn chưa đủ ngăn họ lại!

Sát... Bất quá nghiện!

Tổng cộng ba ngàn đại đao sáng như tuyết, mũi đao đều đặn hướng xuống, vẫn còn vương những giọt máu không ngừng nhỏ xuống đất!

Trong đó cũng có vài chục vị chiến sĩ vì bị U Minh Quỷ Nhẫn ẩn thân bất ngờ đánh úp mà bị thương, lúc này đây vẫn đứng thẳng trong đội hình! Trên mặt hoàn toàn không có chút đau khổ nào. Tựa như những giọt máu chảy ra từ miệng vết thương kia cũng không hẳn chảy ra từ người mình!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 416: Nhược Điểm Của Ẩn Sát Thuật!

Trước khi đi, Quân Mạc Tà cho bọn hắn mỗi người một viên Hồi Thiên Đan, dùng để bảo mệnh, giờ phút này, bọn hắn lại quật cường chịu đựng đau đớn từ thương tích, mỗi người đều cho rằng: “Hiện tại mới chỉ là vết thương nhỏ, vẫn chưa đến lúc cần thiết dùng loại tiên dược này! Còn chịu đựng được thì cố chịu đựng, vạn bất đắc dĩ mới phải sử dụng đến thần dược như thế!”

Đối diện, dị tộc nhân luôn nổi danh hung tàn, trong mắt hầu hết hiện rõ sự sợ hãi, thần sắc kinh hoàng. Kể cả Đức Khố Bộ Thưởng đang quan sát ở xa xa cũng bao gồm luôn trong đó!

Đức Khố Bộ Thưởng vốn đã tận lực đánh giá cao sức chiến đấu đám dũng sĩ Hùng tộc này, nhưng vẫn không nghĩ ra, chính mình đã đánh giá cao nhưng kì thực vẫn là chưa đủ!

Một đôi cánh đen ngòm mở ra, tức thì khiến không trung một mảng tối sầm lại. Ưng Vương là người đầu tiên điều tức dưỡng thương xong, “vút” một tiếng dừng ở trước mặt Hùng Khai Sơn. Đánh mắt với Hùng Vương một cái. Huyền công của Ưng Vương thâm hậu hơn nhiều, hoàn toàn vượt xa chúng Ưng tầm thường, tất nhiên sẽ là người đầu tiên trong Ưng tộc phục hồi lại như cũ.

Hùng Khai Sơn hiểu ý, truyền âm hỏi:

- Gì vậy?

- Ngươi vẫn cứ nóng nảy như xưa!

Ưng Vương lạnh lùng nói:

- Đại tỷ cùng tỷ phu giao nhiệm vụ cho chúng ta chính là tận lực giữ vững càng lâu càng tốt! Dùng hết khả năng làm chậm bước tiến của dị tộc nhân. Ngươi xuất quân ra trận mà không biết cái quái gì cả, như thế nào lại không thèm để ý an nguy bản thân mà liều mạng chịu tổn thương, ngươi có mấy cái mạng để liều? Chúng ta có thể chết, nhưng nếu thật sự phải chết, cũng phải chờ tới khi viện quân phía sau đuổi tới mới được chết! Trước khi viện quân đến, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ mạng! Việc bây giờ phải làm chính là phải kéo dài mạng sống, chỉ có sống sót mới có thể ngăn cản ngoại tộc tiến vào Huyền Huyền đại lục!

Hùng Khai Sơn há miệng thở dốc, cuối cùng cúi đầu rầu rĩ nói:

- Ngươi nói rất đúng, ta vừa rồi đúng là mê muội mà!

Nhận sai như thế này, coi như lịch sử được mở ra một trang mới, đây là Thiên Phạt Hùng Vương Hùng Khai Sơn, là lần đầu tiên trong đời nghiêm túc nhận sai.

- Nếu muốn đánh lâu dài, đánh cầm chân, trước tiên chúng ta cần phải vững vàng.

Ánh mắt Ưng Vương khẽ lay động, nói:

- Chúng ta còn có bát đại Thánh Tôn tiền bối ở phía sau, ngoại trừ bản thân chúng ta, đối phương tuyệt không có khả năng biết được. Cái này chính là sát chiêu cực mạnh của chúng ta, cũng là con bài tẩy sau cùng. Dị tộc nhân tuy số lượng đông đảo, nhưng cao thủ chân chính cũng chỉ có hạn. Chỉ cần không loạn, lấy thực lực chúng ta nhất định có thể thủ được.

- Đúng!

Hùng Khai Sơn hoàn toàn khâm phục, miệng mồm mở to nói:

- Ta toàn bộ nghe ngươi... hắc hắc... Tiểu Ưng, không phải nói chứ, cái đầu ngươi nhìn như quả dưa thế kia mà tâm địa thật lại quá gian mà, đúng là trước kia nhìn không ra a!

- Cái gì mà ta thật là gian? Ngươi mới là gian đó! Ta đây gọi là thông minh, biết không?!?

Ưng Vương nhíu mày, nhìn tên ngốc này, quả thật không biết nên nói thế nào.

- Ngươi phát hiện không? Thông qua trận chiến này, kỳ thật dị tộc nhân đã bại lộ ra một nhược điểm rất lớn, cũng có thể nói, là một khuyết điểm chúng ta có thể lợi dụng được.

- Nhược điểm? Khuyết điểm? Nhanh nhanh nói rõ ra nào!

Hùng Khai Sơn tinh thần rung lên, vội vàng hỏi.

- Cùng dị tộc nhân giao chiến chính là đám gấu các ngươi, đạt được thành quả chiến đấu to lớn, cũng là các ngươi! Mà thân là Vương giả của Hùng tộc, vậy mà ngươi lại có thể cái gì cũng không nhận ra? Chẳng lẽ Hùng tộc thật sự đều là cái thứ cơ bắp dồn não rồi!

Ưng Vương vỗ vỗ trán của mình, truyền âm nói:

- Cái gọi là khuyết điểm chính là… những cao thủ ngoại tộc này, chính là những cao thủ ẩn thân này không thích hợp hỗn chiến.

- Hả? Cái chiêu ẩn thân đó không thích hợp hỗn chiến? Không thể nào? Những huynh đệ của chúng ta kia không phải là bị những cao thủ đó đả thương sao? Mà hình thành cục diện bị đồ sát ngược lại cũng bởi vì sau khi bọn hắn lui lại mới có cơ mà!

Hùng Khai Sơn ngạc nhiên phản bác, hắn vẫn không nhìn ra điểm này.

Ưng Vương “ừ” một tiếng, trầm mặt tiếp tục nói:

- Ta cũng không phải nói cao thủ của bọn hắn không thể tham gia hỗn chiến, mà là nói phong ẩn thân thuật của bọn hắn không thích hợp hỗn chiến.

Suy nghĩ một chút, Ưng Vương lại bổ sung một câu:

- Nói đúng hơn là phương pháp ẩn thân thuật U Minh Quỷ Nhẫn đó, ở trong hỗn chiến quy mô lớn sẽ càng bị uy hiếp ngược lại lớn hơn!

- Ngươi nói cái quái gì thế?

Hùng Khai Sơn chớp chớp mắt, cảm giác mình bị Ưng Vương làm cho hồ đồ:

- Với bổn vương đơn đả độc đấu hay hỗn chiến căn bản đều là cách đánh như nhau, chưa bao giờ nghe nói qua có cái đạo lý gì mà cao thủ lại chỉ có thể lại hại trong đơn đả độc đấu, ngược lại trong hỗn chiến lại không thể lợi hại như thế này? Ngươi rốt cuộc đang nói gì đấy?

- Ngươi đúng là con gấu ngu ngốc! Ngươi là con gấu ngu xuẩn! Nói ngươi bị cơ bắp dồn não còn nhẹ, căn bản đúng là cái đồ đầu đá! Ngay cả động não tý cũng không có!

Ưng Vương cơ hồ bị chọc tức nhảy dựng lên, giải thích sự tình cho cái đầu đá này đúng là tốn sức mà. Nghĩ đến đây thì Ưng Vương lại càng bội phục Quân Mạc Tà. “Vì sao tỷ phu mỗi lần cùng hắn nói chuyện, hắn đều nghe hiểu được nhỉ? Lão tử đi với cái tên đầu gấu với nhau mấy trăm năm, hắn cũng chưa có một lần thể hiện ra là người hiểu chuyện…”

Nghĩ vẩn vơ một hồi mới cắn răng truyền âm nói:

- Ta vừa rồi là nói… ẩn thân thuật của bọn chúng! Hiểu không?

- Ngươi mới là não bị cơ bắp ép đó, ta như thế nào không biết ngươi nói là ẩn thân thuật! Nhưng cái này có liên quan sao?

Hùng Khai Sơn bất mãn vô cùng nói:

- Lời của ngươi vừa rồi lộn xộn, không hợp lý chút nào! Từ trước tới giờ, ta chưa bao giờ nghe nói qua ẩn thân thuật không thể hỗn chiến… Đại chiến ngay trước mắt địch nhân càng lúc càng tụ lại nhiều, ngươi lại ở đây nói nhảm, nếu làm hỏng thời cơ chiến đấu, thì làm thế nào đây? Huynh đệ, Tiểu Ưng, van tên đầu to ngươi nói cho rõ một chút được không? Nếu thật sự không được thì ngươi lui qua một bên, xem ca ca ta giết địch.

- Ngươi lại có thể dám nói ta làm hỏng thời cơ chiến đấu?! Ta... Ta… ta... con mẹ nó chứ, muốn thổ huyết mà!

Ưng Vương muốn khùng luôn, cơ hồ chửi loạn lên:

- Con mẹ ngươi, dù gì cũng là nhất tộc chi vương, trong óc ngươi trừ bỏ tương hồ ra thật sự không còn cái gì khác à? Vừa rồi chết dưới tay các ngươi, trước sau gần ba mươi tên U Minh Quỷ Nhẫn, điểm này ngươi cũng không thấy sao? Ngươi có biết điều này có nghĩa gì không?

- Đương nhiên biết!

Hùng Khai Sơn dương dương tự đắc nói:

- Việc này tự nhiên có nghĩa là các huynh đệ tộc ta lập được công lao to lớn ngất trời, bản Vương há có thể không biết?

- Thúi lắm, ai nói công lao với ngươi… Ân, ngươi nếu đã thấy được, vậy mà cư nhiên còn chưa thấy điểm kỳ quặc?!

Ưng Vương trừng to mắt:

- Tứ ca của ta…Ngài... Ngài… Ngài thật sự là ca ca ruột thịt của ta a.

- Vô nghĩa!

Hùng Khai Sơn đảo hai tròng mắt trắng dã:

- Chúng ta vốn là thân như huynh đệ, chẳng lẽ ngươi thường ngày không coi ta là thân ca, nếu đúng như vậy, tiểu tử ngươi không được a!

- Ta phục rồi, ta hoàn toàn thần phục rồi…

Ưng Vương vẻ mặt khóc không ra nước mắt:

- Ta cùng ngài thẳng thắn, van ngài tha cho ta đi.

Hùng Khai Sơn ngạc nhiên.

- Ta sẽ nói cho ngài từng chút từng chút một, ngươi xem a, trong đám ba mươi tên U Minh Quỷ Nhẫn chết đi này, đại bộ phận đều là hạ nhẫn. Chỉ có một phần nhỏ, khoảng chừng bốn năm tên ước chừng đạt đến cấp trung nhẫn. Trình độ Huyền công của trung nhẫn, theo ta quan sát, cơ bản khoảng cấp Tôn Giả. Nếu không có bọn hắn, ta có thể còn nhìn không ra. Đầu tiên, cấp bậc Tôn Giả bình thường trên đại lục, coi như trình độ có kém, cũng không đến nỗi mới đảo qua mấy đao đã chết đi, nhưng đám dị tộc nhân này lại quỷ dị chết đi, đây không thể nghi ngờ là thực không hợp lý.

Ưng Vương vừa vội vừa gấp truyền âm:

- Mà tên dị tộc nhân Hạ Xuyên Phách Qua ngươi vừa giao thủ kia, trình độ cao nhất cũng chỉ là trung nhẫn, mặc dù có hơn một chút, nhưng cũng không cao minh hơn bao nhiêu. Lại có thể trong lúc giao thủ khiến ngươi tiến thoái vụng về, có lúc gần như không thể đánh trả, uy phong sắc bén cỡ nào chứ?

- Àh, ta rõ rồi…

Hùng Vương trợn tròn mắt!

- Ngài rõ rồi? Ta còn chưa nói xong đâu!

Ưng Vương có chút ngây người, chẳng lẽ Tứ ca đột nhiên thông minh sao?

- Nói cả nửa ngày, thì ra tiểu tử ngươi ở đây chơi xấu, chê ta không thu thập được cái tên tạp chủng kia, nên mới quanh co lòng vòng chế giễu ta. Ngươi không tự mình thử coi cái trò ẩn thân kia khó chơi tới đâu, toàn đứng nói chuyện đến đau cả thắt lung. Con bà ngươi, có bản lĩnh thì ngươi lên đi a…

Hùng Khai Sơn khẩu khí bắt đầu không tốt đẹp gì.

- A? Đại ca, ngài hiểu được cái gì? Ngươi đừng có làm loạn chứ, cứ nghe ta nói xong đã. Ta mới nói, vừa rồi trong đám bị giết, có tu vi như vậy ít nhất cũng bốn năm tên, bộ ngươi tưởng là chỉ bằng binh sĩ thủ hạ của ngươi vây công, chỉ trong mấy cái nháy mắt công phu có thể giết hai ba mươi tên sao? Mà chúng ta bên này, một người cũng chưa chết, thậm chí còn không có hoàn toàn mất sức chiến đấu. Ngươi cũng biết rõ thủ hạ chính mình có bao nhiêu phân lượng, rõ ràng làm gì có chuyện đều đạt đến cấp độ cao thủ Thánh Hoàng chứ?!

- Không sai! Nghe ngươi nói như thế… phương diện này xác thực là có chút kỳ quặc.

Hùng Khai Sơn rốt cuộc biết chỗ nào không đúng, cau mày suy nghĩ:

- Nhưng rốt cuộc là tại sao chứ?

- Ai nha, thân ca, ngươi đừng có suy nghĩ nữa. Chờ ngài nghĩ ra được, phỏng chừng lần cuộc chiến Đoạt Thiên kế tiếp cũng bắt đầu rồi!

Ưng Vương thấy bộ dạng cau mày khổ sở suy nghĩ của Hùng Khai Sơn, bĩu môi nói tiếp:

- Để ta cho ngươi biết đi, ta toàn bộ nói hết cho ngài. Những người này, ta bạo gan mà suy đoán, dị tộc nhân cấp cao có thể sử dụng ẩn thân thuật, khi sử dụng kỹ xảo kia cũng phải trả giá thật nhiều!

Ưng Vương lúc này nghiến răng gằn từng tiếng một:

- Mà cái giá phải trả kia, ta cơ hồ có thể khẳng định chính là phải trả bằng việc hy sinh phòng ngự bản thân! Nói cách khác, bọn hắn một khi bắt đầu dùng ẩn thân thuật, Huyền khí phòng ngự bản thân liền giảm xuống đến mức thực lực bản thân lúc yếu nhất! Tuy rằng bản thân có thể hoàn toàn biến mất, mê hoặc địch nhân, cũng có thể toàn lực phát huy công kích cùng địch nhân giao đấu, nhưng một khi bị địch nhân phản kích, cho dù là trùng hợp phản kích, cũng phải trả giá bằng thương tổn tương đối lớn, nhất là khi đối mặt với cao thủ mạnh hơn so với bản thân bọn chúng, một khi trúng chiêu, chính là bị thương nặng, nếu là đối phương tự bạo tất nhiên phải bồi theo một mạng. Trong khi chúng ta chống lại người yếu hơn tự bạo, lại có thể dựa vào Huyền công bản thân cùng thể chất mà giảm bớt tổn thương, không đến mức phải chết! Nếu không phải như thế, chuyện này căn bản không còn cách giải thích nào.

Ưng Vương hừ lạnh một tiếng nói tiếp:

- Nếu không bọn hắn vừa rồi ẩn thân trong hàng ngũ tiến công, ngay cả ngẫu nhiên bị một chút công kích lan đến, lấy tu vi bọn chúng ít nhất cũng đã đạt tới cấp Tôn Giả, đánh bừa một cái là tránh bị thương được rồi, thậm chí coi như trở tay không kịp, trúng một chiêu, cũng không ra cái dạng vừa trúng đao là chết này! Mà cho dù kém đến mức không bảo trụ được tính mệnh, cho dù ngẫu nhiên ngoài ý muốn, cũng không đến mức xoạt xoạt một cái đã chết hai ba mươi tên nhiều như thế!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 417: Gia Gia Đây Giết Người Đâm Ra Ghiền!

- Ừ ừ, đúng là không đúng rồi. Bọn chúng vốn không thể dễ chết vậy chứ!

Hùng Khai Sơn sờ cằm nói:

- Đã tới được cảnh giới Tôn Giả, tuy đối mặt Thánh Giả Thánh Hoàng tuyệt không có cơ hội thủ thắng, nhưng cho dù vậy, cũng không đến nỗi xoạt một cái là chết. Nếu là thật sự không chịu nổi, tiểu tử cùng ta giao thủ đó đã sớm xong đời.

- Càng không cần nói đa số là ngoài ý muốn bị quét trúng một đao, lại ngoài ý muốn mà xong đời còn nhiều hơn…

Ưng Vương bổ sung.

- Nếu thật đúng là như thế… Đám tạp chủng này thật đúng là không thích hợp quần chiến, ít nhất là không thể dùng cái ẩn thân thuật chết tiệt kia trong hỗn chiến!

Hùng Khai Sơn hai mắt sáng bừng.

Vừa rồi giao đấu với Hạ Xuyên Phách Qua, có thể nói là hắn đã dùng hết sức chín trâu hai hổ, lại thủy chung không thể gây rắc rối cho đối phương, thậm chí nếu không phải nhớ kỹ lời Quân Mạc Tà dặn dò, chưa nghĩ thắng mà phải lo bại, thận trọng tử thủ, chưa chắc đã có thể toàn thân trở ra.

Nếu là đám Quỷ Nhẫn đó quả thật không thích hợp quần chiến, hay là không thể trong đám hỗn chiến thi triển ẩn thân thuật chết tiệt nọ, vậy trận chiến này, bên ta dùng chiến thuật kéo dài có khả năng tranh thủ được thời gian ắt hẳn phải tăng số quân ra quần chiến.

- Tuy rằng như thế, chúng ta cũng không thể lạc quan mù quáng… Đám tạp chủng này cố nhiên không thích hợp quần chiến, nhưng chúng ta nếu muốn trong chiến đấu giết chết hoặc là thương tổn bọn chúng, cũng cần phải có may mắn. Vả lại theo số người của bọn chúng càng ít, xác suất chúng ta đắc thủ cũng càng thấp! Dù sao chúng ta căn bản là không biết đám tạp chủng này núp ở chỗ nào.

Ưng Vương sắc mặt trầm trọng nói:

- Còn nữa, ta tuy rằng phát hiện điểm này, nhưng trước mắt vẫn không nghĩ ra thủ đoạn hữu hiệu đem khuyết điểm đối phương lợi dụng tốt nhất. Nếu là có đại tỷ hoặc là tỷ phu ở đây thì tốt rồi, nói đến trí tuệ chiến trường, bọn họ mới chân chính là đại tông sư.

- Mấy tên gia hỏa này mà cũng xứng để cho đại tỷ cùng tỷ phu đích thân ra tay sao?

Hùng Khai Sơn khinh thường nói:

- Nếu là không gặp phải cái thứ ẩn thân đáng ghét này lão tử một người có thể đánh mười tên bọn chúng!

Ưng Vương bĩu môi, khoanh tay lặng im, cứ mặc cho Hùng Khai Sơn đánh rắm. “Người ta có được siêu cấp kỹ năng gần như nghịch thiên, chính là lấy nhỏ đánh lớn, ngươi lại muốn người ta không dùng? Đổi lại là ngươi thì ngươi không dùng sao?”

Ưng Vương biết được, chính mình nếu tiếp tục cùng Hùng Vương ở chung một chỗ chỉ sợ chỉ số thông minh của mình cuối cùng sẽ tuột dốc không giới hạn… Nhịn không được lén lút nhích ra ngoài từng bước, rời xa tên khó dạy này, vạn nhất thực sự phải biến thành cái dạng trong đầu

chỉ toàn đá tảng, cơ bắp, tương hồ chẳng hạn, đúng là chết còn sướng hơn…

Bọn hắn âm thầm thương nghị, cân nhắc làm sao lợi dụng phát hiện này, còn dị tộc nhân bên đối diện, cũng là xì xào bàn tán.

Song phương giằng co lẫn nhau như hổ rình mồi, nhưng chiến cuộc lại ngoài ý muốn lâm vào trạng thái tạm thời ngừng chiến!

Không thể phủ nhận Thiên Phạt Hùng tộc lần này thể hiện ra chiến lực siêu cường cùng với dùng thủ đoạn sát lục lôi đình phích lịch đã chấn nhiếp được đám dị tộc nhân đứng quan sát tràng đồ sát ở xa kia!

Cả một vạn người a!

Nếu là từ trong đó tách đôi ra, chính là hai vạn người hoàn hoàn chỉnh chỉnh a.

Cứ như vậy biến thành mảnh vụn trên đất!

Hơn nữa, cả quá trình mọi người đều tận mắt nhìn thấy!

Cái này đập vào mắt thì khủng bố cỡ nào?

Có một ít dị tộc nhân liên thể nữ tính đã bắt đầu nôn mửa…

Thượng Xuyên Phách Khố ngơ ngác nhìn về vũng bùn phía trước hình thành từ mảnh vụn huyết nhục, sắc mặt xanh mét ban đầu hiện tại đã muốn chuyển sang trắng bệch. Trong ánh mắt lóe ra thống hận khó nói, còn có… sợ hãi!

Trong trận núi lửa đột ngột bùng nổ vừa rồi, bộ lạc bọn hắn tổn thất lại vô cùng khách quan, cao thủ dị tộc chính là lo cho mạng sống mình nhất, đại nạn rơi xuống liền lo cho bản thân bỏ chạy trối chết. Tuyệt đại bộ phận còn lại là người già yếu trong tộc cơ hồ đều chết dưới đá vụn tập kích!

Mà gần một vạn người trước mắt này có thể nói là thực lực cuối cùng của Thượng Xuyên gia tộc, đồng thời cũng là lực lượng tinh nhuệ nhất, nếu không như thế nào tùy tiện một người cùng có được thực lực cửu cấp nhẫn giả. Nhưng, với thực lực như vậy, lại trong thời gian trước sau không đến một nén nhang, trừ bỏ không đến năm mươi tên U Minh Quỷ Nhẫn còn giữ được mạng, phần còn lại, toàn bộ đều xong đời!

Từ giờ trở đi, Thượng Xuyên gia tộc có thể tuyên bố diệt vong!

Những người còn lại như bọn chúng, kết quả tốt nhất cũng chỉ có thể trở thành gia tộc phụ thuộc!

Mà trước mặt ba nghìn chiến sĩ Hùng tộc hùng tráng này, trong mắt Thượng Xuyên Phách Khố, đã trở thành một đạo tường thành sắt thép không thể phá hủy, không thể vượt qua!

Thượng Xuyên Phách Khố tuyệt đối tin tưởng, đối mặt với những chiến sĩ như vậy, cho dù là tập trung toàn bộ lực lượng tinh nhuệ của mười đại bộ lạc phụ cận chính diện đột phá, cho dù cuối cùng có thể đột phá, cũng cần phải trả một cái giá khó có thể tưởng tượng!

Ở phía sau, bộ mặt Đức Khố Bộ Thưởng có chút run rẩy, mơ hồ cảm thấy môi phát khô, cảm giác khô cạn đến mức hít thở không thông. Hắn hít một hơi thật sâu, mới chậm rãi khôi phục lại.

Tọa sơn quan hổ đấu đúng là ý tưởng tốt đẹp không thể nghi ngờ, nhưng như thế nào mà song phương đối chiến lại là một bên hổ một bên mèo đây?

Hoặc giả là một bầy hổ đánh một bầy mèo?!

Ở bên cạnh hắn, những cao thủ Quỷ Nhẫn lúc trước đã cực lực khuyên hắn cùng Thượng Xuyên gia tộc liên thủ đột phá cũng là một đám há to miệng không thể tin vào mắt mình, cứ nhìn về phía trước trong mắt mơ hồ lộ ra vẻ sợ hãi, tự đáy lòng thầm nhủ may mắn!

“Vừa rồi… may mà không đi lên! Vẫn là gia chủ nhìn xa trông rộng, thật sự là anh minh mà!”

Nhất thời hơn mười đạo ánh mắt sùng bái tới cực điểm tập trung vào Đức Khố Bộ Thưởng. Đức Khố Bộ Thưởng bị ánh mắt như vậy nhìn, vốn là phải cảm thấy lâng lâng mới đúng, nhưng hiện tại hắn chỉ cảm thấy trong lòng lạnh run, bối tâm lạnh ngắt.

“Thượng Xuyên gia tộc vậy là xong rồi, việc này đối với chính mình mà nói quả thật là chuyện tốt, nhưng mà… Tiếp theo phải đối mặt với đám chiến sĩ Hùng tộc hung tàn này, chính là nhiệm vụ của Đức Khố gia tộc mình. Mình có thể ngăn cản sao? Hoặc là nói, chính mình có năng lực để có thể chiến thắng bọn hắn, mở ra Huyền Huyễn đại môn cùng nhau tiến vào, khai phá con đường quang minh này sao?”

Đường lang bộ thiền, hoàng tước tại hậu! (bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau). Chắc chắn hoàng tước là kẻ có lợi nhất, nhưng bọ ngựa kia lại là một con bọ ngựa có lực sát thương dị thường đến kinh người! Kết quả của chim sẻ rốt cuộc sẽ thế nào?!

Nhìn lại phía đối diện là Hùng Khai Sơn kiệt ngạo bất tuần, xen lẫn với ánh mắt dày đặc sát khí hung tàn, Đức Khố Bộ Thưởng lần đầu tiên có cảm giác hối hận.

Lúc này, Hùng Khai Sơn và Ưng Vương đã thương nghị xong, đột nhiên sải bước đi lên vài bước, trừng mắt phẫn nộ quát:

- Đám tạp chủng ngoại tộc bên kia, còn ai dám ra chiến không? Gia gia ta đây vừa rồi giết còn chưa đã!

Một tiếng quát vang lên, kinh động lòng người, khí thế hùng hồn đến cực điểm, tựa hồ núi lửa cách đó không xa cũng vì một tiếng quát này của hắn mà chấn động, phun ra đúng là mạnh hơn một chút.

Nhất phu đương quan vạn phu mạc tồi!

Nhất nhân chi lực đính thiên lập địa! (DG: một người giữ cửa vạn người khó qua - lấy sức một người đội trời đạp đất!)

Giờ phút này, thân hình hùng vĩ dị thường Hùng Khai Sơn đứng ở đây, có thể nói là thuyết minh chính xác hai câu vừa rồi!

Chứng kiến Vương giả bản tộc uy mãnh như thế, anh hùng cuồng bá như thế, bị hắn kích thích dâng trào chiến ý, ba nghìn chiến sĩ Hùng tộc đột nhiên cảm thấy trong lòng ngực một hồi nhiệt huyết sôi trào! Không hẹn mà cùng hướng phía trước bước một bước!

Ba nghìn bàn chân đồng thời dậm xuống đất, phát ra một tiếng ầm thật lớn, chung quanh ba nghìn người, bụi đất bốc lên tận trời giống như là sương khói!

Ba nghìn người đồng thời quát:

- Còn ai dám ra chiến? Gia gia ta đây giết còn chưa đã!

Ba nghìn chiến sĩ này, thực lực kém nhất cũng là Tôn Giả nhất cấp! Lúc này đồng thời vận khởi Huyền công hét lớn một tiếng, quả nhiên là trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang! Giống như một đám chiến thần viễn cổ, mạnh mẽ chui khỏi mặt đất, xuất hiện giữa thiên địa, mở lớn miệng lộ ra răng nanh dữ tợn!

Bên đối diện, theo tiếng quát lớn này, Thượng Xuyên Phách Khố cùng Đức Khố Bộ Thưởng chỉ cảm thấy một đám cát bụi ập thẳng vào mặt, miệng mũi trong một lúc cùng ngạt thở. Nhịn không được từng bước lui lại!

Lão thiên ơi, sau một trận huyết tinh đồ sát như vậy, cư nhiên còn bảo chưa đã? Đối phương rốt cuộc là cái dạng gì đây!

Cũng không chỉ là gia chủ hai tộc, toàn bộ dị tộc nhân, cũng đạt đến con số mấy vạn, đúng là nhất tề lui về sau mấy bước!

Hét lớn một tiếng, mấy vạn ngoại tộc cùng lúc thối lui!

Cái này là uy phong cỡ nào!

Thiên hạ ai có thể chịu nổi chứ?!

Đúng lúc này, đột nhiên tiếng gió “ù ù” chợt vang lên, mà thanh thế lại càng lúc càng lớn, hai bên nhân mã hầu hết đều kinh ngạc ngửa đầu nhìn, đã thấy gió tây nam đang vù vù cuồng bạo, trong lúc đó lại vô thanh vô tức đổi hướng thổi.

Biến thành gió đông bắc!

Gió tây nam rõ ràng còn đang thổi mạnh, nhưng gió đông bắc lại càng lúc càng mãnh liệt, giữa không trung hai đám mây một nam một bắc, đều bị sức gió thúc dục, cuồng mãnh va vào nhau!

Một tiếng sét chấn thiên liệt địa, sau đó là mưa đá to như nắm tay tận lực đổ ập xuống!

Chiến sĩ Ưng tộc bây giờ đã điều tức xong, xếp thành hàng ở phía sau Hùng tộc, lẳng lặng mà đứng. Lấy công lực của bọn hắn, trận mưa đá này tuy rằng đột ngột, thanh thế cũng không nhỏ, nhưng đối với họ mà nói thì hoàn toàn không chút khó chịu, mặc từng hạt từng hạt đá đập lên người.

Nhưng dị tộc nhân bên phía Đức Khố Bộ Thưởng kia lại không được như vậy. Nhân thủ của bọn hắn cho dù có xông lên liên miên không dứt, cũng chỉ trong chốc lát công phu, cũng đã tụ tập không dưới bốn năm vạn người, trong đó cao thủ tự nhiên là không ít, nhưng thực lực tương đối bình thường lại chiếm đại đa số!

Đối mặt “thiên tai” đột ngột khó phòng ngự như thế này, càng bởi vì nhân số dày đặc, hoàn toàn không có đường nè tránh, sau tia sét thì một trận ồn ào, rất nhiều người đầu đều bị nện không chừa chỗ nào, trong đó có một ít người còn bị nện đến đầu đầy máu tươi, chảy xuống đầm đìa.

Nhưng song phương đều không có chú ý việc đó, chính là không hẹn mà cùng theo dõi biến hóa trên không trung.

Bởi vì trận mưa đá bỗng nhiên rơi xuống này thật là không có đạo lý.

Quá hoang đường!

Nhưng mà thật sự việc vớ vẩn như thế, lại xuất hiện trước mắt mọi người!

Không chỉ vậy, việc gió tây nam cùng gió đông bắc đồng thời thổi mạnh, lại phát sinh va chạm kịch liệt, mọi người đồng dạng là chưa bao giờ thấy qua, ngay cả nghe cũng là chưa bao giờ nghe qua.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mưa đá kịch liệt rơi xuống một chút, liền ngưng.

Tình hình như thế, giống như là ông trời nổi giận, cầm một cái bồn lớn trực tiếp tạt xuống, không chừa lại chút nào bên trong.

Mặc dù trận mưa đá này cuối cùng cũng tạnh, nhưng trên mặt đất lại chồng chất một tầng các hạt mưa đá lớn nhỏ thật dày, phát sáng lấp lánh. Chỉ là nơi này độ ấm thật sự cao, không khí bên trong nóng đến cực điểm, toàn bộ các hạt mưa đá cấp tốc hòa tan, hợp lại thành các vũng nhỏ, rồi liền lập tức hóa thành thanh yên vụ khí, cực kỳ nhanh chóng bốc hơi bay lên trên không, hình thành một màn mây mưa thật dày!

Gió tây nam còn đang gào thét, hiển nhiên lực lượng phía sau còn nhiều, nhưng mọi người hầu hết đều cảm thấy rõ ràng, gió đông bắc vốn không nên xuất hiện kia cũng thay đổi theo, càng điên cuồng thổi vù vù!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 418: Nhất Kiếm Phá Thiên Kiêu!

Từng đám mây vốn trôi chầm chậm về phía bắc đột nhiên tán loạn, sau đó ầm ầm tụ lại rồi bay nhanh về hướng Tây Nam!

Một lát sau, gió Đông Bắc càng lúc càng lớn, thời tiết vốn nóng bức cũng mát mẻ hẳn…

Một lúc sau nữa, mọi người kinh ngạc phát hiện có vô số đá vụn, cây cối to lớn như đăng vân giá vũ bay qua, trận gió đông bắc này khủng khiếp đến thế sao?

Miệng núi lửa từ bốn phương tám hướng phun khói lên trời hơn mười trượng sau đó bị gió tây nam thổi về phía dông bắc nối đuôi nhau tiến về phía Thiên Trụ sơn.

(trời ơi mới ngủ dậy nhảy vào dịch đã thấy 1 đống gì mà đông bắc tây nam bay vòng vòng… nhức đầu muốn ngủ tiếp quá zzzz)

Thấy cảnh trước mắt này, toàn bộ dị tộc nhân đều trợn mắt há mồm kinh ngạc.

Mọi người đều biết thứ quái quỷ kia có độc, trong đám yên vụ cũng ẩn chứa khí tức vô cùng khó chịu, hiện tại vô tận yên vụ cứ thế mà tiến sâu vào lãnh địa dị tộc nhân!

Sẽ có thêm bao nhiêu thương tổn đây?

Tất cả đều lạnh người!

-Ha ha ha ha…

Hùng Khai Sơn thở dài một hơi, vui vẻ cười:

-Bọn hai đầu kia, các ngươi thấy sao? Tỷ phu ta thường nói người làm trời biết… Hiện tại lão thiên cũng không vừa mắt các người rồi, thổi một hơi khí độc độc chết bọn mi.

Bỗng từ xa một tiếng thét dài vang lên, một bóng người lóe tên không trung, một tên dị tộc hai đầu lơ lửng trên không, thân hình hùng tránh cao to.

Sau đó người này đột nhiên gầm lên:

-Chỉ là một con gấu to đen hôi mà cũng dám bố láo! Để bổn tọa bắt người làm món tay gấu!

Lời còn chưa dứt thân thể đã như tia chớp vút về phía Hùng Khai Sơn đánh xuống!

Cuồng Đao Nhẫn!

Ngoại tộc sở dĩ cuồng, vì bọn chúng dùng đao!

Nhẫn, cả đời chủ tu đao đạo!

Có thể được xưng là Cuồng Đao Nhẫn không ai không phải cao thủ.

Huống chi người trước mặt liên thể nam và nữ đều đã đạt đến trình độ Cuồng Đao Nhẫn, chẳng khác gì hai đồng cấp cao thủ cùng đánh Hùng Khai Sơn!

Cao thủ thế này chỉ cần tiến thêm nửa bậc nữa liền trở thành Chí Tôn Thiên Nhẫn.

Tồn tại như vậy trong quần thể dị tộc đã có thể hùng cứ một phương!

Đức Khố Bộ Thưởng cùng Thượng Xuyên Phách Khố thấy thân ảnh này xuất hiện, thần tình lập tức lộ ra vẻ kính cẩn.

Người vừa lên tiếng chính lả đệ nhất cao thủ trong khu vực, Cuồng Đao Nhẫn Thương Thượng Nộ Cúc.

Đại bộ phận dị tộc đều là nam làm chủ đạo, nữ trong cơ thể chỉ là phụ trợ, chỉ có một phần nhỏ nữ làm chủ đạo!

Thương Thượng Nộ Cúc chính thuộc phần này/

Hắn liên thể cùng em gái, cũng chính là lão bào của hắn, Hỉ Hoan Cúc Hoa rất thích dùng kim cúc nên mới có tên này. (bắt đầu ghét thằng tác giả, phân biệt chủng tộc quá, TQ cũng hơn éo gì!)

-Tỏ vẻ à, khí thế to lớn có thể khiến lão tử sao? Hai cái đầu thì sao, ngươi rống cái gì, trong nhà ngươi có người chết à?

Thân thể hùng tráng của Hùng Khai Sơn nhảy lên không trung, xuất ra Hùng Vương kiếm, vừa trêu chọc đối phương vừa vung kiếm nghênh đón.

Hùng Vương kiếm hóa thành một đạo lưu quang, hào quang cuồng cuộn tỏa ra, đúng là kiếm pháp do Quân Mạc Tà đích thân chỉ dạy: Nhất kiếm phá thiên kiêu!

Một chiêu này dùng đối phó với địch nhân từ trên không xuống tuyệt đối ngoài dự liệu của mọi người!

-Ưng tộc chiến sĩ chuẩn bị…

Hoàng Thánh Tôn vừa định ra lệnh đã bị Hùng Thánh Tôn ngăn lại, lắc đầu:

-Thế cục hiện tại tuy rằng chúng ta chiếm thượng phong, Cuồng Đao Nhẫn cũng có vài phần cường hãn nhưng lúc này không nên ra tay. Chúng ta vốn muốn đối phó với Chí Tôn Thiên Nhẫn của đối phương,

nếu để bọn chúng kịp phòng bị thì lần này hàng nghìn tộc nhân chúng ta có lẽ không ai sống sót trở về.

-Nhưng Tiểu Hùng.. Tiểu Hùng có lẽ chống không nổi tên kia!

Hoàng Thánh Tôn lo lắng:

-Chẳng lẽ chúng ta nhìn hắn chịu chết? Nếu Tiểu Hùng bị đánh chết, đả kích đối với quân đội chúng ta có thể mang tính hủy diệt, ba nghìn chiến sĩ này sẽ lập tức điên cuồng, cho dù toàn bộ chúng ta ra mặt cũng chưa chắc ngăn được!

-Hậu quả này không phải ta không biết, Tiểu Hùng cũng là người tộc ta… nhưng cho dù là ba nghìn chiến sĩ này có việc gì đi nữa, chúng ta cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ!

Hùng Thánh Tôn hừ lạnh:

-Lúc này là chiến tranh, đã có chiến tranh nhất định phải có hi sinh, không được xử trí bằng cảm tính. Nếu nhóm thánh tôn chúng ta không thể làm bị thương vài tên Chí Tôn Thiên Nhẫn, chiến cục sau này sẽ rất gian nan. Lúc này chỉ là vừa bắt đầu, chủ lực dị tộc nhân còn ngoài ngàn dặm, chưa nên lộ bài tẩy của quân ta!

-Lúc này chúng ta chỉ có thể tin tưởng Tiểu Hùng, sống chết do mạng, số mệnh tại trời!

Hùng Thánh Tôn lãnh khốc nói:

-Bất kể là vì người nào, chúng ta cũng không thể làm rối loạn đại cục!

-Hừm…

Hoàng Thánh Tôn đồng ý, mắt đã ướt:

-Nhưng mà… Tiểu Hùng là cháu ruột của người, truyền thừa Hùng tộc của ngươi cũng chỉ có hắn là đơn truyền!

Hùng Thánh Tôn hừ một tiếng, ngoảnh mặt sang một bên:

-Đừng nói Tiểu Hùng, tất cả chiến sĩ Thiên Phạt ở nơi đây ai không phải là con cháu của ta và ngươi? Đây là lúc sinh tử tồn vong, còn nói chi đến huyết mạch? Chẳng lẽ huyết mạch Hùng Vương tộc của chúng ta có thể cao quý đến thế sao?

Hoàng Thánh Tôn thở dài, không nói nữa.

Lộc Thánh Tôn cũng thở dài:

-Lão Hùng lựa chọn rất chính xác, đây là chiến tranh, mục đích của chúng ta là đồng quy vu tận với Chí Tôn Thiên Nhẫn. Nếu mỗi người có thể mang hai tên chết theo là tốt, còn không cũng phải là một đổi một! Huyết mạch vào thời khắc này đã không còn trọng yếu, điều đáng quang tâm duy nhất chính là quang vinh vạn năm, khí khái vạn năm của Thiên Phạt ta!

-Cùng lắm là chết! Nếu Tiểu Hùng có thể chết ở đây ta cũng yên lòng!

Mặt Hùng Thánh Tôn trầm xuống, từng cơn gió bắc thê lương thổi qua, hắn lúc này như một tượng đá trầm mặc, nhưng hai tay đã sớm gắt gao nắm chặt.

Đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm vào đại chiến phía trước.

Dù ngoài miệng nói cứng cỏi, thân thể cũng không có hành động nào dị thường, nhưng tình thân trong lòng… chung quy vẫn rất khó chịu.

Tiểu Hùng! Cháu của ta, không được chết, phải sống sót, nhất định phải sống!

Hùng Vương kiếm hóa thành cầu vồng đánh lên.

Thương Thượng Nộ Cúc cười to, tiếng cười lúc nam lúc nữ, khi thì hào sảng trầm vang, lúc thì bén nhọn thê lương, hai thanh đạo như hai đạo thiểm điện xoay nhanh tạo thành một quầng sáng từ không trung bổ xuống!

Mục đích của hai người rất rõ ràng: tốc chiến tốc thắng, một chiêu định thắng thua!

-Giết!

Đao kiếm trong nháy mắt giao nhau, Hùng Khai Sơn gầm lên giận dữ.

Huyền khí cấp độ Thánh Hoàng toàn bộ truyền vào thân kiếm!

Xoẹt!

Lần đầu kiếm đao giao nhau, giữa không trung đột nhiên sáng ngời, tất cả mọi người đều cảm thấy đôi mắt đau nói, như đột nhiên có một chiếc đèn công suất cực lón chiếu thẳng vào mắt…

Liên tiếp những âm thanh “keng, keng, keng…” vang lên không ngừng, thanh âm dày đặc tạo thành một chuỗi cực dài.

Thương Thượng Nộ Cúc cười quái dị, trường đao bên phía nam thể bổ vào phía trên trường kiếm, trường đao bên nữ thể cũng lập tức xoay lại bổ xuống thân kiếm.

Trong nháy mắt hai thanh đao đã cùng lúc đánh vào thân kiếm hơn một trăm lần!

Xuất phát từ cảm giác của võ giả, Thương Thượng Nộ Cúc cảm giác được độ nguy hiểm trong chiêu kiếm của Hùng Khai Sơn, ánh kiếm đến đâu là khí tức tử vong theo đến đó! Lúc này nếu có thể hợp đao đánh tan kiếm chiêu lập tức có thể trảm đầu Hùng Khai Sơn, còn nếu đao không thành….

Kiếm chiêu sẽ đến!

Mà khi trúng một kiếm nay, hắn hoặc trọng thương hoặc chết!

Thương Thượng Nộ Cúc không sử dùng kỹ xảo ẩn thân mà chính diện đối chiến cùng Hùng Khai Sơn cũng vì lí do khinh địch. Hiện tại tu vi Hùng Khai Sơn cùng cấp bậc với hắn, hắn lại có cả nam thể lẫn nữ thể, nếu so ra chiến lực đã gấp đôi Hùng Khai Sơn, xem như là hai đánh một!

Chẳng lẽ hai người song đao hợp bích tâm ý tương thông lại không thể đánh thắng một con gấu?

Trọng yếu hơn nữa chính là vấn đề sĩ khí, nếu có thể nhanh chóng tiêu diệt Hùng Khai Sơn, sĩ khí dị tộc sẽ tăng vọt, sĩ khí đối phương sẽ hạ thấp, cục diện sẽ lập tức xoay chiều!

Nhưng Thương Thượng Nộ Cúc lại không ngờ trên thế gian lại có một kiếm chiêu uy lực to lớn như thế, có thể san bằng khoảng cách thực lực gấp đôi giữa hai người, lại có thể khiến hắn có cảm giác tử vong!

Cho nên lúc này Thương Thượng Nộ Cúc điên cuồng đánh vào kiếm, chỉ cần phá kiếm tất sẽ phá được kiếm chiêu cùng khí tức tử vong đáng sợ kia. Cũng chỉ khi phá được chiêu kiếm này hắn mới có thể hoàn toàn chiến thắng đánh chết Hùng Khai Sơn!

Kiếm chiêu của Hùng Khai Sơn vẫn không thay đổi, trường kiếm rung lên, từ miệng hắn đã chảy ra máu tươi, đối phương vẫn như cuồng phong bạo vũ công tới, chịu tấn công của hai người tu vi ngang mình với tần suất liên tục như thế, lúc này nội tạng Hùng Khai Sơn đã tổn thương nghiêm trọng!

Nhưng hắn vẫn duy trì kiếm chiêu, cắn răng dốc toàn lực phát ra hoàn toàn chiêu nhất kiếm phá thiên kiêu!

Vô luận phải qua bao nhiêu sinh tử luân hồi, chỉ cần có kiếm, kiếm đến phá thiên kiêu!

Tuy kiếm quang đã có chút tán loạn nhưng vẫn đứng vững trước thế công của Thương Thượng Nộ Cúc, uy lực của kiếm chiêu như một con Khổng Tước bay lên không trung xòe đuôi ra…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 419: Lão Tử Có Thuốc, Mi Có Sao?

-Khai!

Hùng Khai Sơn gầm to một tiếng, một đạo tiên huyết dung nhập vào thân kiếm!

Sau một thời gian tích lực, Nhất Kiếm Phá Thiên Kiêu bùng nổ!

Vạn đạo kiếm quang cùng nổ tung trên không trung.

Vạn kiếm như muốn xuyên phá nhật nguyệt.

Vạn kiếm càn quét dọc ngang, mục tiêu chỉ một!

Thương Thượng Nộ Cúc đối với vạn kiếm trước mặt, gầm to một tiếng, thân hình xoay tròn, song đao dắt chéo phòng thủ!

Nhưng đối với vô số kiếm quang công kích dày đặc, Thương Thượng Nộ Cúc không ngừng thét lớn thảm thiết!

Sau một hồi điên cuồng tấn công, lúc này hắn đã rơi vào cục diện hung hiểm.

Hối hận! Lúc này Thương Thượng Cúc Hoa chỉ có ý niệm hối hận! Tại sao ngay từ đầu bản thân không dùng ẩn sát thuật?

Ta hận!

Khuôn mặt Hùng Khai Sơn lãnh khốc, miệng vẫn rỉ máu nhưng tâm lại kiên định như núi, trường kiếm trên tay tiếp tục khu động, Nhất Kiếm

Phá Thiên Kiêu phát động hoàn toàn, kiếm ý cùng kiếm chiêu đạt đến đỉnh phong!

Đột nhiên một tiếng thê lương van lên, mọi người không ai nhận biết tiếng thét phát ra từ đâu!

Sau đó từ không trung hơn mười đạo máu tươi đột nhiên phun lên, sau đó một con nhím thân thể đầy những cột máu không ngừng phun trào xuất hiện. Tất cả mọi người đều không nhịn được hít một hơi lạnh.

Thắng thua đã rõ!

Hùng Khai Sơn cười lớn, thân thể cấp tốc hạ xuống.

Cũng không hẳn là hạ xuống, mà chính là vô lực ngã xuống!

Hiển nhiên lúc này lực lượng trên người Hùng Khai Sơn cũng đã cạn kiệt!

-Con gấu cao to đen hôi khốn khiếp, ta muốn giết mi, ta phải giết mi!

Lần này tổng cộng có hai tiếng thét vang lên, thanh âm trầm vang thì vẫn còn khí lực, nhưng thanh âm bén nhọn lúc trước đã yếu ớt rất nhiều!

Thân Thể Thương Thượng Cúc Hoa lúc này đã như bị chém làm hai!

Không biết từ lúc nào, thân thể đã bị một kiếm của Hùng Khai Sơn cắt đôi!

Hùng Khai Sơn cũng sau một kiếm này nà mất hết lực lượng!

Nhưng đối mặt với thương thế như thế, cho dù là Chí Tôn Thiên Nhẫn cũng mà trí mạng, hai thân thể dần tách ra, máu tươi không ngừng phun lên!

Hai đạo nhân ảnh điên cuồng bay về phía Hùng Khai Sơn!

Ưng Vương hét to một tiếng phóng lên cao, thân thể như thiểm điệm bay đến chi viện Hùng Khai Sơn… nhưng vẫn chậm một nhịp!

Khoảng cách giữa Hùng Khai Sơn cùng Thương Thượng Nộ cúc thật sự quá gần!

Nam thể của Thương Thượng Nộ cúc cười dữ tợn hung hăng đâm vào ngực trái Hùng Khai Sơn, lúc đó nữ thể cũng tặng thêm một đao vào vai phải Hùng Khai Sơn, sau đó bổ xuống eo!

Ngũ tạng Hùng Khai Sơn lộ cả ra ngoài.

Đây cũng là một kích cuối cùng của Thương Thượng Nộ Cúc!

Thực tế sau khi trúng một kiếm của Hùng Khai Sơn, vận mệnh của hắn đã được xác định!

Vì thế sau khi xuất đao, hai thân hình cũng rơi xuống.

Bất luận ai vừa nhìn qua cũng biết, Thương Thượng Nộ Cúc sắp xong đời.

Nhưng Hùng Khai Sơn cũng phải bồi theo!

Kết quả là lưỡng bại câu thương!

Hùng Thánh Tôn phía xa thân hình khẽ run, sắc mặt trắng bệt, hai tay đưa ra như muốn nắm lấy vật gì, cuối cùng vô lực buông xuống… Môi Hoàng Thánh Tôn run lên, muốn nói gì lại thôi, khẽ thở dài.

-Hùng Vương!

Ba nghìn chiến sĩ Hùng Tộc thét to một tiếng bi phẫn, ba nghìn ánh mắt đồng thời hóa thành màu đỏ!

Hùng Vương tử, huyết tẩy ngoại tộc, vì Hùng Vương báo thù!

Thắt lưng Hùng Khai Sơn lúc này vẫn còn mang một thanh trường đao, thân thể hùng tráng chỉ thiếu chút nữa đã bị cắt đôi, hắn lắc lư như muốn ngã xuống, cố gắng phát ra khí lực, cuối cùng cũng đứng thẳng trên mặt đất!

Lảo đảo thêm hai cái.

Máu tươi trong miệng không ngừng phun ra nhưng thân thể vẫn đứng thẳng!

Hai mắt đã dần trở nên vô thần nhưng vẫn lộ vẻ kiên cường bất khuất!

Soạt soạt, hai tiếng động vang lên, hai mảnh thân thể Thương Thượng Nộ Cúc cũng gượng đứng lên, ánh mắt ác độc nhìn Hùng Khai Sơn

-Ha ha ha.

Hùng Khai Sơn cười ra máu:

-Con mẹ nó, ngươi vẫn phải chết trong tay lão tử thôi. Cho dù là hai đánh một, đệt mịa, hai đầu thì giỏi sao, cũng bị lão tử chém làm đôi!

-Thúi lắm, để ta xem ai chết trước!

Thương Thượng Nộ Cúc thở hổn hển, hai thân thể dần xáp lại gần, nhìn Hùng Khai Sơn:

-Con gấu kia, không nhìn mi chết thì bổn tọa không đi được đâu!

-Muốn thấy ta chết?

Hùng Khai Sơn ho khan, khuôn mặt như nghe phải chuyện cười, thân thể cũng muốn ngã xuống.

Hắn cắn răng dùng tay rút mạnh một cái, đem thanh đao kia rút ra ném xuống đất, sau đó dùng sức hợp thân thể gần như đứt làm đôi lại, sau đó khuôn mặt lại cười quái dị:

-Có lẽ ta sẽ làm ngươi thất vọng rồi!

Nói xong liền dùng cánh tay trái, cũng là bộ phận duy nhất (trừ miệng) còn cử động được, lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng.

-Dùng đan dược? Ha ha, ngươi nghĩ rằng thương thế loại này có thể dùng đan dược chữa khỏi sao? Có thể giúp ngươi sống lâu thêm một chút sao? Trừ khi trên thế giới này thật sự có kì tích!

Thương Thượng Nộ Cúc cười nhạo.

Nhưng ngay sau đó hai mắt hắn mở to như gặp quỷ!

Chuyện không thể tin xuất hiện trước mắt hắn!

Sau khi Hùng Khai Sơn sử dụng đơn dược, toàn thân phát ra một cổ tử sắc vụ khí, trong đó còn thấp thoáng vài điểm bích lục, chính là sinh mệnh lực lượng! Sinh mệnh lực lượng tràn đầy!

Thân thể Hùng Khai Sơn không ngừng phát ra tử sắc linh khí, sau đó Thương Thượng Nộ Cúc tuyệt vọng phát hiện, thân thể vốn muốn đứt làm đôi của Hùng Khai Sơn lúc này đã hợp nhất, máu tươi đã ngừng chảy, từng vết thương phục hồi với tốc độ mặt thường có thể thấy được…

Trên ngực trái dính một đao, vết thương cũng chầm chậm thu nhỏ, qua vài cái hít thở đã biến mất!

Hùng Khai Sơn cười to, thương thế đã gần như khỏi hẳn!

Đây không phải là kỳ tích thì là gì?

Hùng Vương đưa tay xoay xoay, uống lưng một cái, lắc mông thêm vài vòng, xác định thân thể đã hồi phục mới đứng yên. Nhìn thấy ánh mắt căm hận trừng to của Thương Thượng Nộ Cúc, hắn khinh thường:

-Quái vật! Muốn xem Hùng gia gia chết sao, đáng tiếc quá, lão tử có thuốc, ngươi có sao? Ngươi tức giận lắm sao, thất vọng lắm sao, bi phẫn lắm sao? Ha ha, ta thông cảm, ta thông cảm cho ngươi mà…

Thương Thượng Nộ Cúc bi phẫn cực hạn hét to một tiến, cả mảnh thân thể đột nhiên cứng ngắc, hai tay chỉ vào mặt Hùng Khai Sơn, sau đó ngã xuống.

Hơi thở đã tắt nhưng bốn mắt vẫn trợn trừng – chết không nhắm mắt!

Hùng Khai Sơn cười ha ha nhưng ánh mắt lại liếc về phương Bắc, thầm nghĩ: cám ơn tỉ phu, ngươi đã cho lão Hùng ta mạng sống thứ hai!

So về tu vi, Thương Thượng Nộ Cúc vẫn hơn Hùng Khai Sơn. Dù gì công lực của hắn chính là do bản thân khắc khổ tu luyện mà thành, còn công lực Hùng Khai Sơn phần lớn đều do dược vật thúc đẩy, hơn nữa nam nữ cùng liên thủ, cho dù không thi triển bí kĩ ẩn sát thuật thì chiến thuật cũng đã hơn gấp đôi Hùng Khai Sơn, hi vọng của Hùng Vương vốn gần như không có!

Cuồng Đao Nhẫn dị tộc trời sinh hung tàn, há có thể tầm thường!

Nhưng trận này hắn đã tính sai, đầu tiên hắn không nghĩ đến trong tay Hùng Khai Sơn lại có một thanh thần binh lợi khí lợi hại. Hùng Vương Kiếm chính do Quân Mạc Tà sử dụng ngũ hành thần thông, kim lực rèn luyện trở thành tuyệt đỉnh lợi khí!

Kim lực, thần thông này đã vượt qua phạm trù công lực trên Huyền Huyền đại lục, là pháp thuật tiên gia. Vũ khí Quân Mạc Tà tặng em vợ tất nhiên không thể tầm thường!

Hùng Vương kiếm vô luận là độ sắc bén hay độ cứng rắn đều hơn đao của Thương Thượng Nộ Cúc ít nhất một cấp độ!

Vì thế dù bị Thương Thượng Nộ Cúc liên tục đánh vào, điên cuồng chặt chém vẫn có thể đứng vững, đổi lại là binh khí bình thường, thậm

chí là thần binh lợi khí của đại lục chỉ sợ cũng không chịu nổi mà hóa thành sắt vụn! Nhưng Hùng Vương Kiếm lại có thể chịu được!

Đó là do công lực Hùng Khai Sơn thua kém, nếu công lực bằng nhau trận này đã kết thúc sớm!

Mà việc thứ hai chính là do thói quen. Đoạt Thiên chi chiến xảy ra không chỉ vài lần, dị tộc đối với chiến pháp của Hùng tộc vốn đã nắm rõ, có thể nói là mười phần biết chính, nhất là đối với Hùng tộc, dị tộc lại càng xem trọng!

Chiến lực của Thiên Phạt từ trước đến nay đều là khó đối phó nhất trong Đoạt Thiên chi chiến. Huyền thú thiên phạt không chỉ số lượng cực kì nhiều, sức mạnh lại vô cùng lớn, sinh cơ ương ngạnh lại hung hãn liều mình, cho dù đánh không lại cũng kéo đối phương chết cùng, có thể nói là lưu manh liều mạng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 420: Ngươi Lăn Ra Đây, Để Cho Lão Tử Giết, Lão Tử Giết Chưa Đã Ghiền !

Bởi vậy, sau khi được truyền thừa mỗi một vị cao thủ ngoại tộc trong Thiên Phạt đều phân tích " cẩn thận nghiên cứu từ các góc độ khác nhau để tìm ra nhược điểm" để chuẩn bị tốt cho việc chiến đấu.

Hành động này có thể nói là một việc làm cao minh, có thể nói đây là một sự chuẩn bị cần thiết, cho đến bây giờ tất cả đều chí lý. Nhưng ai cũng chưa từng nghĩ đến bọn hắn tiêu phí thời gian, vô số tâm huyết để ngiên cứu tìm ra cách đối phó với các chiêu số của đám mãnh thú trong Thiên Phạt " thậm chí trong đó vô số lão tổ tông của các tộc nhân trả qua cả ngàn năm mới nghĩ ra được sách lược này, nhưng mà trong ngày hôm nay trong cuộc chiến này những thứ đó lại trở thành cạm bẫy.

Một cạm bẫy đủ để trí mạng.

Tuy nhiên đối với cạm bẫy trí mạng này thì đám huyền thú trong Thiên Phạt cũng trở nên hồ đồ. Bọn hắn căn bản không biết được rốt cuộc bản thân mình đã bị tộc nhân nào bày ra cạm bẫy này?

Đáp án cực kỳ đơn giản nhưng đang giởn. Ngày đó, Quân Mạc Tà tiến vào Thiên Phạt sau đó lại nhận biết được Thú Vương, đối với các công hình thức công kích đám mãnh thú trong Thiên Phạt này thì chỉ thấy phương thức chiến đấu này thật sự là rất đơn giản! Tất cả đều dựa vào thiên phú, dựa vào bản năng mãnh thú để chiến đấu ! Như vậy sao được?

Mãnh hổ tam tuyệt “ Bổ nhào về phía trước, dựa vào cái đuôi để quét qua quét lại, đây là thứ vô cùng sắc bén, không thể nghi ngờ được” Nhưng mà, mặc dù chiêu thức này sắc bén nhưng một khi cứ lặp đi lặp lại thì tính chất uy hiếp sẽ bị giảm đi, lại càng dễ bị đối thủ quan sát được tìm ra nhược điểm rồi chĩa mũi nhọn vào đó thì chính là một cái là một người chết, nếu thật sự như vậy thì đám mãnh thú trong Thiên Phạt không phải xuất chiến mà là đi đưa đầu cho người khác giết

Quân đại thiếu gia tự nhiên là không nguyện ý để cậu em vợ này của mình cứ như vậy mà công kích. Trước kia không có cái gì, đơn giản vẫn là đơn giản, nhưng hiện tại Quân đại thiếu gia lại là người của hai thế giới, có thể nói là tinh thong vạn việc mà trong lòng của Quân đại thiếu gia lại nhớ kỹ không ít các loại võ thuật của kiếp trước mà Hồng Quân Tháp Khai Thiên Tạo Hóa công lại vì hắn bù đắp những chố thiếu sót.

Kết quả là dưới sự dốc sức mạnh mẽ của Quân Mạc Tà thì bây giờ tất cả các kỹ năng chiến đầu của các tộc nhân trong Thiên Phạt đều được nâng cao lên. So với phương thức chiến đấu truyền thống đơn diệu như lúc trước thì có thể nói là hai việc hoàn toàn khác xa nhau!

Mà đối với nhận thức của đám dị tộc thì đám người trong Thiên Phạt hung địa có thể nói là đã ăn sâu bén rễ rồi,có thể nói “ chỉ cần cơ hồ tùy tiện một chiêu thì đủ để trí mạng rồi” !

Chiến cuộc như vậy chính xác không phải là do Quân đại thiếu gia cố ý !

Cũng là do tạo hóa trêu người, thiên ý khó lường.

Cho nên, một chiêu này của Hùng Khai Sơn, nhất kiếm phát Thiên Kiêu “ chiêu này là nền tảng của kiếm pháp chấn tộc của Hùng tộc” Vương Kiếm Cửu Tiêu, nhưng lúc sau Quân Mạc Tà lại sửa lại, hết thảy đều trở nên thay đổi rồi nha.

Thương Thượng Nộ Cúc vừa thấy Hùng Khai Sơn nhảy lên thì lập tức liền nghĩ đến tới sát chiêu hung danh tuyệt đỉnh “ Vương Kiếm Cửu

Tiêu” đây chính là sát chiêu của Hùng tộc. Nhưng trải qua bao nhiêu năm, dị tộc nhân đã nghiên cứu ra chiêu số để có thể phá giải một chiêu này.

Cho nên trong lòng của Thương Thượng Nộ Cúc đã liệu trước, hắn vô cùng tin tưởng nên bày ra tư thế, chỉ cần Hùng Khai Sơn chui vào bên trong tròng thì hắn sẽ làm một kích trí mênh, hết thảy mọi việc cũng sẽ kết thúc.

Nhưng Thương Thượng Nộ Cúc lại ngàn lần không ngờ rằng “ đây rõ ràng là một chiêu quen thuộc đến cực điểm, Vương Kiếm Cửu Tiêu” nhưng mà đến nửa đường lại không biết vì sao mà biến thành một chiêu như thế này, một chiêu mà hắn chưa từng thấy qua. “ Nhất kiếm phá Thiên Kiêu “ Làm cho tất cả các ý định nghĩ sẵn trong đầu hắn đều hoàn toàn thất bại.

Một khắc này, tin tưởng rằng không ai có thể biết được trong lòng của Thương Thượng Nộ Cúc đến tột cùng có có cảm giác phức tạp như thế nào.

Duy nhất, có thể khẳng định một điều.

Bằng với thực lực của Thương Thượng Nộ Cúc, nếu như ngay từ đầu hắn có thể phát hiện một chiêu này không phải là chiêu “ Vương Kiếm cửu tiêu” như vậy cho dù “ Nhất kiếm phá Thiên Kiêu” vốn có uy lực cường đại thế nào đi chẳng nữa thì cũng không có năng lực giết hắn. Nhiều nhất, cũng chỉ là bị trọng thương mà thôi.

Nhưng mà, uy lực kiếm chiêu của đối phương đã phát ra hơn phân nữa, song phương sắp sửa sẽ chạm trám vào nhau. Lúc này, Thương Thương Nộ Cúc mới phát hiện ra bi kịch khác thường này “ Ta kháo! Mợ nó, không phải là Vương Kiếm cửu tiêu a! Ta bị mắc lừa rồi “

Cho nên, Thương Thượng Nộ Cúc lập tức luống cuống.

Tính mạng bị uy hiếp, vô luận là ai đều cũng hoảng sợ? (trừ ka ra)

Kỳ thật lấy tu vi của Thương Thượng Nộ Cúc mà nói, nếu là lúc không hoảng hốt,cho dù lâm vào thế hạ phong nhưng nhất định sẽ không bỏ mạng, dù cho cuối cùng bản thân không khỏi bị trọng thương nhưng mà cuối cùng Hùng vương nhất định sẽ bồi them một mạng !

Tâm thần vừa loạn, khí thế đại tổn, khi đó còn muốn trốn thì cũng đã không kịp. Uy lực của " Nhất Kiếm phá thiên kiêu " quá lớn, lúc này đã đem toàn bộ bản thân hắn khóa lại. Sau đó, nếu hắn tiếp tục miễn cưỡng mở ra ẩn sát thuật thì chẳng khác nào là bỏ đi phòng ngự của bản thân mình, không thể nghi ngờ gì nữa, đến lúc đó hắn sẽ chết nhanh hơn.

Cho nên dưới sự khẩn cấp vì tranh thủ cơ hội để bảo vệ tính mạng, Thương Thượng Nộ Cúc Hoa đã quyết định thật nhanh, hắn liền điên cuồng vồ đến.

Đáng tiếc, quyết định của hắn là chậm trễ trong nháy mặt.

Cao thủ quyết chiến, sai một ly đi một dặm.

" Một kiếm phá Thiên Kiêu" cũng không phải là chiêu pháp cùi bắp, đây chính là chiêu thức mà Quân đại thiếu gia làm cho ra cậu em vợ này. Một khi một chiêu này đã phát huy thì ước chừng lực công kích cường hãn của Hùng Khai Sơn sẽ tăng lên gấp đôi.

Kiếm thế của Hùng vương bén nhọn vô cùng hơn nữa một chiêu " Nhất kiếm phá Thiên Kiêu" này uy lực thật lớn, mà Hùng Khai Sơn cậy vào một thân mang Thánh hoàng huyền khí rốt cục đem Thương Thượng Nộ Cúc một kiếm bổ làm hai.

Nhưng cuối cùng kết quả trận chiến này lại thay đổi nhưng vẫn là người thứ ba tính sai trên người Hùng vương còn mang theo cái loại tiên dược nghịch thiên như cải tử hoàn sinh! Đây mới là chỗ Thương Thượng Nộ Cúc chết rồi mà cũng còn cảm thấy ủy khuất.

Thực lực của mình rõ ràng còn cao hơn đối phương rất nhiều, cơ hồ là gấp vô số lần, cuối cùng lại cùng với đối phương liều mạng đồng quy

vu tận.

Có thể nói, cuối cùng Thương Thượng Nộ Cúc chết làm cho không khí trở nên sôi động.

Lấy tu vi sâu xa của hắn, phỏng chừng có thể còn có thể kéo dài tàn hơi thêm cả nửa ngày nữa. nhưng

Khuất nhục mà chết kiểu như thế này thì đối với một vị cao thủ mà nói tuyệt đối là giống như tuyết rơi tháng sáu không thể tưởng tượng được.

Khôi phục lại trạng thái vạn toàn, Hùng Khai Sơn uy phong lẫm liệt đứng ở nơi đó, hai tay của hắn chống nạnh, há miệng cười ha hả, đầu ngón tay giống như củ cải chỉ chỏ vào đám tộc nhân dị tộc, hung hăng càn quấy rống lớn :

- Ngươi, ngươi ngươi, ngươi cả ngươi nữa, lăn ra đây! Để cho lão tử thịt các ngươi, lão tử giết còn chưa có đã ghiền….

Ngươi lăn ra để cho lão tử làm thịt ngươi, lão tử còn chư đã ghiền !

Đây rốt cuộc là thứ vô liêm sỉ gì đây? Chúng ta cùng với lão đại qua đây để cho ngươi giết cho đã ghiền sao?

Nếu trước đó, Hùng vương đánh rắm ra câu này thì ít nhất có thể có trên vạn ngươi chửi ầm lên, cùng phun nước bọt vào phía hắn. Nhưng bây giờ đã khác, không một người nào dám lên tiếng. Toàn bộ dị tộc nhân đều lộ lên vẻ kinh hoàng, không tự chủ được mà cùng rút lui về phía sau từng bước, trong ánh mắt chứa đầy vẻ sợ hãi không thể nào che dấu được.

Nhất là vừa mới rồi Hùng Khai Sơn cùng giao thủ với Hạ Xuyên Phách Qua, lại không có hôn mê bất tỉnh.

Ta kháo a, con gấu này như thế nào lại giấu nghề ! May mắn là lúc nãy lão tử cũng không bức bách hắn, phát hiện có điểm không ổn liền lui

xuống, bằng không thì….

Nhìn cơ thể Thương Thượng Nộ Cúc bây giờ biến thành hai phần, Hạ Xuyên Phách Qua không nhịn được mà cả người trở nên rét lạnh, toàn thân nổi da gà, sắc mặt trở nên trắng bệch. Bằng không, người nằm ở đó bây giờ chính là ta a..

Điều này cũng đúng thôi, ra chiến trường luôn luôn có điều ngoài ý muốn xảy ra “ Lấy yếu thắng mạnh cũng là chuyện tình bình thường, cũng không phải là chuyện chưa tình phát sinh” Nhưng mà, thật tê dại a. Tên Hắc Hùng kia vừa mới vừa rồi rõ ràng là thân thể của hắn đã bị trúng hai vết thương trí mạng, tâm thần hỗn loạn, nhưng bây giờ làm sao có thể hồi phục nhanh như vậy? Lại còn vui vẻ nha ! Đây cũng là điều quá ly kỳ, không lẽ con gấu này đã ăn tiên đan bất tử vào, còn cùng hắn đánh cái rắm gì nữa a? Tiếp tục cùng hắn đánh, không phải là đâm đầu vào chỗ chết sao?

- Ngã vương uy vũ ! Ngã vương vô địch…

Ba nghìn chiến sỹ hùng tộc hoan hô như sấm.

Còn ở một bên này thì thấp thỏm, bất an. Thời điểm tiếng hoan hô vang lên như sấm thì Ưng Vương lại cau mày nhìn sắc trời.

Hiên tại còn có thể duy trì nhưng kể từ khi biết liên quân Hùng ưng rơi xuống đất cho đến bây giờ trước sau đã trải qua ba tràng đại chiến thì cũng chỉ trôi qua chưa đến một canh giờ. Nhóm viện binh muốn đến nơi này cứu viện thì ít nhất cũng cần ba canh giờ nữa mới có thể đuổi tới được.

Nhưng ở nơi này chưa tới một canh giờ thì đối phương đã xuất hiên gần hai trăm vị U Minh Quỷ Nhẫn còn có thêm một vị cao thủ tuyết đỉnh Cuồng Đao Địa Nhẫn nữa. May mà, Tứ ca đã đem tên cao thủ cực mạnh trong đối phương chém rụng xuống, tạm thời thì có thể chấn nhiếp được cục diện rồi.

Nhưng… Có trời mới biết được, ba canh giờ sau đối phương còn có thể xuất hiên bao nhiên tên Ngưu Quỷ Xà Thần nữa? Vị trí này đúng là một nơi lý tưởng, nếu thật sự đối phương có cao thủ lục đục chạy đến, hư hư thực thực dòm ngó quấy phá bổn trận, không tiếc toàn lực mà tấn công mạnh thì đến lúc đó mình và Hùng Khai Sơn có thể bảo trì được không?

Ưng Vương hít một hơi dài, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn một chút đội ngũ tám người ở phía sau mình, nhưng trong lòng thì chắc chắn. Hoặc là, có tám vị Thánh Tôn, Thánh Vương tiền bối ở trong này ngăn cản trong vòng ba canh giờ thì cũng không sai biệt đi cho lắm.

Nhưng vào đúng lúc này thì đột nhiên ở phương xa xuất hiện âm thanh “ ầm , ầm” không ngừng vang lên loại âm thanh dày đặc này. Thanh thế phi thường lớn, trong lúc nhất thời tiếng gầm rú đã muốn vượt qua cả âm thanh của núi lửa bạo phát.

Cùng lúc đó một cổ âm thanh quái dị thật dài rất khó hình dung từ bốn phương tám hướng vang lên giống như tiếng quỷ kêu. Trong nhất thời, không cả thiên địa tựa hồ đã tràn ngập quỷ khí âm trầm.

Cổ quỷ khí âm trầm này đúng là của Cửu U Thập Tứ Thiếu rồi, Cửu U Thập Tứ Thiếu hơi thở cường điệu trong không khí tràn ngập không khí âm trầm.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 421: Sát Lục Vô Hạn!

Theo tiếng âm thanh gầm rú kia ngày càng tới gần, vốn đám dị tộc nhân đang rơi vào trạng thái sợ hãi đột nhiên tất cả đều toát lên thần sắc vui mừng như điên.

Tâm tư Ưng Vương vừa động, cánh thiết liền mở ra bay lên không trung, dõi mắt nhìn về phía xa xa, lấy đảm lượng của Ưng Vương trong lúc nhất thời cũng không nhịn được mà hít một hơi lạnh thật sâu.

Nơi xa, một đám quái vật hai đầu kéo dài đến tận chân trời, bọn chúng cưỡi một loại quái vật quái dị hình dáng giống ngựa, liều mạng dùng roi mà quất, điên cuồng tiến lên phía trước!

Trên bầu trời, cũng có một đám quái vật ít hơn phía trước, ít nhất cũng có mấy trăm cái chấm đen nhỏ đang lăng không bay lượn đến đây, tốc độ bay lượn của chúng nhanh như sấm sét!

Mấy điểm đen đang phi hành trên không trung này chắc chắn là bọn cao thủ đỉnh phong của dị tộc nhân! Dựa vào tốc độ phi hành của bọn chúng mà phán đoán, thực lực thấp nhất trong đám này cũng là Cuồng Đao nhẫn!

Lần này phiền toái lớn rồi!

Hiểu rõ được tình hình lúc này, Ưng Vương không khỏi chấn động. Trong đầu lập tức lóe lên một cảm giác nguy cơ cực độ!

- Cao thủ cùng với đại bộ đội của dị tộc đang dùng tốc độ nhanh nhất tiếp cận vào đây. Mọi người dàn trận! Toàn bộ đội viên chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu!

Ưng Vương giương đôi thiết cánh lên, giương giọng hét lớn. Sau đó thần sắc của ba nghìn chiến sỹ Ưng tộc liền trở nên ngưng trọng, dựa vào hình thức huấn luyện hằng ngày cứ mười người một tổ, tự phát đứng thành đội hình chiến đấu.

“ Keng”! Một thanh âm vang lên, trường đao mang theo bên người đồng thời xuất ra khỏi vỏ.

Chiến sỹ Hùng tộc chậm rãi lui về phía sau mười bước, cùng với chiến sỹ Ưng tộc hỗ trợ cho nhau. Cũng là mười người tạo nên một đội ngũ chặt chẽ. Hùng Khai Sơn ra lệnh một tiếng, đội ngũ của hai tộc Ưng, Hùng liền đan xen vào nhau trong nháy mắt đã hình thành một đội hình chiến đấu hoàn toàn mới.

Lấy hai mươi người tạo thành một đội, mười người trong Ưng tộc, mười người trong Hùng tộc.

Quang mang trường đao trong tay lóe lên, nhất trí hướng về phía trước.

Vào giờ khắc này trong lòng của mọi người đang nhớ lại lời giáo huấn của Quân Mạc Tà:

- Chỉ cần phía trước ngươi còn có chiến hữu của ngươi, vậy thì ngươi phải có trách nhiệm dùng toàn lực của ngươi cùng với tánh mạng của ngươi để bảo vệ phía sau lưng của hắn! Chỉ cần trước mặt ngươi còn có địch nhân, chỉ cần ngươi còn có một khẩu khí thì như vậy ngươi chỉ có một trách nhiệm duy nhất đó chính là giết địch! Ngươi không cần phải suy nghĩ phòng bị cho bản thân, cũng không cần phải lo lắng an toàn bởi vì phía sau lưng của ngươi còn có chiến hữu của ngươi, hắn sẽ vì ngươi mà hộ vệ cho ngươi!

Không khí giữa sân ngưng trọng tựa như thực thể có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Không khí đã trở thành một thùng thuốc súng khổng lồ, chỉ cần một khi có một xúc động, cho dù tùy tiện chỉ là một đốm lửa nhỏ tóe lên thì cũng đủ để gây ra một trận nổ lớn kinh thiên động địa.

Thực lực của tám người Lộc Thánh Tôn so với Ưng Vương tự nhiên mà nói là không thể giống nhau được, bọn hắn sớm đã phát hiện đối phương giống như là sao băng tăng tốc chạy tới rồi, tám người liếc mắt nhìn nhau trong mắt đều hiện lên vẻ trầm trọng đến cực điểm. Bởi vì cục diện trước mắt đã tồi tệ đến mức kinh khủng, một trận chiến này có thể bảo vệ được bản thân hay không, có thể trụ vững trước dị tộc cho đến lúc các cao thủ viện trợ ở phía sau đuổi kịp tới đây hay không? Trong lòng tám người, không có nửa điểm nắm chắc!

- Đối phương lại có mười ba vị Chí Tôn Thiên Nhẫn, có ba trăm tên Cuồng Đao Địa Nhẫn lại còn có gần ba nghìn tên U Minh Quỷ Nhẫn, còn lại đám Ninja có thực lực cửu cấp số lượng cũng hơn mười vạn người! Thực lực như vậy thì…..

Lộc Thánh Tôn thản nhiên nhìn về phương xa, mặc dù không phải là người của Ưng tộc nhưng ánh mắt lại sắc bén giống như chim ưng, bén nhọn mà tàn khốc:

- Bảy vị huynh đệ, điều mà chúng ta hy vọng cả đời, ngày này rốt cục cũng đã đến…

- Ba canh giờ, chỉ còn ba canh giờ nữa…

Vẻ mặt của Hùng Thánh Tôn ngưng trọng, ánh mắt lưu luyến nhìn vào đội ngũ chiến sỹ Hùng tộc đang đứng phía trước Hùng Khai Sơn, bình tĩnh mà nói:

- Chúng ta muốn dùng lực lượng của chúng ta, dùng tánh mạng của chúng ta để ngăn cản bọn tạp chủng này trong vòng ba canh giờ, ít nhất

là ba canh giờ! Cho dù là thịt nát xương ta cũng không thể để bọn chúng bước qua khỏi nơi này! Nhất định phải chống đỡ được, phải đợi cho đến khi viện quân đến….

- Tuyệt đối không để cho chúng thi triển Ẩn Sát thuật. Nếu như chúng ta quyết điịnh xuất động như vậy thì đợt tấn công thứ nhất vào bên trong nhất định phải dùng phương pháp đồng quy vu tận để xử lý ít nhất tám gã Chí Tôn Thiên Nhẫn của đối phương, sau đó dùng hiệu lực của Hồi Thiên Đan để vây công mấy tên còn sót lại, nếu như may mắn đắc thủ thì ta và đám người các ngươi còn có thể may mắn tồn tại. Còn có một chuyện, nếu như chúng ta toàn lực ra tay, dùng hết khả năng thì có thể tiêu diệt được một vài tên Cuồng Đao Địa Nhẫn của đối phương…

Thanh âm của Lộc Thánh Tôn trong trẻo, vững vàng. Đối mặt với cuộc đại chiến sắp xảy ra nhưng trong lòng lại không có nửa điểm dao động!

- Tốt! Chúng ta đem tính mạng còn sót lại này phang ra hết.

Trong nháy mắt, ánh mắt của tám vị lão huynh đệ co rút lại, đồng thời cũng đã chuẩn bị xuất thủ toàn lực.

- Thiên Phạt! Bởi vì chúng ta mà quang vinh! Có chết cũng không thể làm hổ thẹn tiếng tăm lừng lẫy của Thiên Phạt thánh địa đời đời bất diệt…

Lộc Thánh Tôn thản nhiên nói:

- Về phần hậu bối con cháu của chúng ta, chúng ta không cần quản,cũng không cần phải quản. Mọi người nhất định phải nhớ kỹ, thời khắc các ngươi mềm lòng quan tâm đến con cháu của các ngươi, các ngươi vì vậy mà chậm một chút, chỉ vì chậm một chút này mà huynh đệ của các ngươi sẽ bị thương tổn. Chúng ta không nên yếu đuối, không những không phải quan tâm bọn hắn, ngược lại là hại bọn hắn! Chúng ta phải toàn lực ra tay, giết càng nhiều địch nhân, như vậy mới bảo đảm hương hỏa của Thiên Phạt có thể tiếp tục kéo dài!

- Chúng ta giết được càng nhiều thì con cháu của chúng ta càng an toàn! Đạo lý này tất cả mọi người đều phải hiểu!

Thanh âm của Lộc Thanh Tôn mạnh mẽ. Trong ánh mắt cơ hồ cũng nổi lên màu đỏ như máu. Tất cả công lực toàn thân đều đã tập trung lại.

Trước mắt chỉ còn chờ bộc phát lôi đình nhất kích!

Một tiếng thét dài chói tai cao vút bất ngờ truyền đến.

Ngay sau đó lại có mấy trăm tiếng thét dài vang lên cùng một lúc, theo tiếng thét dài quét ngang khắp mặt đất này, vô số tảng đá của Thiên Trụ sơn trong nháy mắt liền bị luồng khí lưu này đập vào, trong chớp mắt bụi đất đã bao phủ cả mặt trời.

Ngay sau đó, một cỗ âm thanh hung tàn từ xa truyền đến:

- Phía trước có phải là người của bộ lạc Thần Nhật tộc không? Vì sao lại không tiến công? Còn do dự cái gì nữa? Bát dát! Còn không mau tiến lên cho ta!

Một tiếng gào thét cao vút này tựa hồ như mang theo một cỗ ma lực thần kỳ nào đó khiến cho tâm thần kẻ khác run rẩy, một tiếng gào này vốn là đám người trong Hùng tộc và Ưng tộc đang giằng co với Thượng Xuyên Phách Khố Hạ Xuyên Phách Qua, còn ở xa xa đám người Đức Khố Bộ Thưởng đang đứng nhìn đột nhiên phát ra một tiếng rống vang dội.

Ánh mắt của mọi người đều đỏ bừng, tựa hồ như hoàn toàn đánh mất lý trí.

Nhưng khi cẩn thận nhìn lại thì sẽ phát hiện được ở chỗ sâu trong mắt của họ còn cất giấu một vẻ sợ hãi rõ rệt! Tựa hồ một tiếng hét xa từ đằng xa này bất cứ lúc nào cũng để cho bọn hắn sống không bằng chết.

Tựa hồ là mọi người tình nguyện tử chiến cũng không muốn chịu đựng tiếng thét lớn này.

Ngay sau đó, một âm thanh mơ hồ vang lên. Không biết ý nghĩa của tiếng thét đó là gì, ngay sau đó mấy vạn dị tộc bỗng hét lớn lên. Vừa mới vừa rồi bởi vì còn sợ hãi, đám dị tộc nhân do dự không dám tiếng lên nhưng lúc này lại đột nhiên giống như hồng thủy phá vỡ lên, tất cả cùng xung phong vọt tới.

Hung hãn không sợ chết!

Cũng chỉ trong nháy mắt thời gian, nguyên bản chiến cuộc đang lắng lại bỗng nhiên lại kịch liệt tới mức gây cấn không thể nào xoay xở nổi! Trình độ điên cuồng của đám dị tộc nhân này có thể nói là không thua gì so với khí thế mà đám chiến sĩ Thiên Phạt tạo ra lúc nãy!

May mắn thay, đối diện với bọn chúng là đám liên quân Hùng Ưng. Chiến ý, khí thể của liên quân Hùng, Ưng tuyệt đối không thua gì so với bọn dị tộc nhân.

Vào giờ khắc này, Ưng vương cùng Hùng vương không hẹn mà cùng quay đầu liếc mắt về phương xa, ánh mắt trở nên mãnh liệt! Dứt khoát làm biến đổi sự tình này!

Phương hướng bọn hắn xem chính là Thiên Phạt sâm lâm.

Chỉ là một ánh mắt!

Đúng là chỉ một ánh mắt mà thôi!

Chiến cuộc như vậy, có thể nói sẽ khó có khả năng quay lại cố hương!

Cố hương nơi phương xa… để cho ta liếc mắt nhìn lại một lần nữa!

Lập tức, bọn hắn nhanh chóng xoay đầu trở lại, ánh mắt bắn ra lửa giận, nhìn thấy đám dị tộc càng ngày càng tới gần!

Sau một khắc!

- Sát! Vì Thiên Phạt thánh địa! Vì sự huy hoàng của Thiên Phạt! Giết sạch đám tạp nham này!

Hùng vương hét lớn một tiếng, thắt lưng to lớn mạnh mẽ đột ngột ưỡn thẳng lên.

“Oanh“ một tiếng, cả người hắn toát lên một cỗ bạch vụ nồng đậm, cỗ bạch vụ nồng đậm này nhanh chóng tản mác đi. Vị Hùng vương danh chấn của Thiên Phạt đột nhiên biến trở về nguyên hình, trở thành một con gấu khổng lồ cao tận ba trượng!

Hai cánh tay to lớn của Hắc Hùng duỗi tay hướng về phía sau lưng rút ra một thanh đại đao. Sống đao dày một thước, chiều rộng của thân đao gần nửa trượng, lưỡi đao dài gần một trượng. Liếc mắt nhìn lại một cái có thể thấy thấy thanh đại đao này hình như giống với một phiến đại môn cự đại (cánh cửa to lớn) Rồi sau đó tay phải Hùng vương đem Hùng Vương Kiếm cắm vào bên trong một ống trụ, cạch một tiếng, khóa của ống trụ đã khóa thanh đao lại.

Ống trụ bằng thiết này dài gần hai trượng, to hơn vòng ôm của một người, răng rắc một tiếng. Lưỡi đao này đã nằm trọn vào trong ống thiếu trụ. Trong phút chốc một thanh thần binh tuyệt thế đã thành hình, chính thức nằm gọn trong tay của Hùng vương.

Binh khí như thế này, trong Thiên Phạt cũng chỉ có hai người mới có thể sử dụng được. Hùng vương Hùng Khai Sơn cùng với Hùng vương Hùng Thánh Tôn. Người khác không dùng được, thậm chỉ là ngay cả bản thân của Quân Mạc Tà cũng không cách nào dùng được!

Bởi vì thứ đồ chơi này thật sự là quá lớn! To đến tột cùng, lại nặng vô cùng!

Sau khi đem thân đao cùng với ống thiết trụ đặt chung một chỗ thì toàn bộ chuôi đao dài hơn bốn trượng, trọng lượng nặng đến một ngàn sáu trăm cân. Nếu không phải Hùng tộc Hùng vương trời sinh đã có thần

lực mạnh mẽ thì ngay cả cao thủ thông thường muốn cầm lên thì cũng quả thực là quá khó khăn.

Vì chuôi đao này mà Hùng Khai Sơn đã cầu khẩn Quân Mạc Tà cả ba ngày. Quân Mạc Tà bởi vì hắn mà cố gắng tạo ra một thanh đao độc nhất vô nhị này. Chuôi đao này cũng bởi vì sau khi Hùng vương khôi phục lại nguyên hình mới chế tạo ra.

Hung Binh (Binh khí tàn bạo) như thế dùng để ra trận chém giết tuyệt đối là là một đại sát khí có một không hai trên đời này!

Một đao lướt quá cứ như cắt một bông lúa, bẻ gãy một tấm gỗ vậy!

Hùng vương cầm hung binh trong tay lạnh lùng nhìn đám dị tộc nhân đang đến gần, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tàn khốc và khát máu!

Giờ khắc này, Hùng Khai Sơn phảng phất giống như một vị Chiến Thần đỉnh thiên lập địa!

Nhìn xuống trăm họ!

Gần!

Càng lúc càng gần!

Tay phải Hùng Khai Sơn khẽ nhắc lên đột ngột đem thanh trường đao từ dưới đất rút lên, bổ về phía trước, quát lớn:

- Lên! Mọi người động thủ! Theo lão tử hung hắn giết mụ nội nó!

Sáu nghìn chiến sỹ phía sau đồng thời rống lên một tiếng.

Hùng Khai Sơn cười ha ha, bước dài ra, giống như là một cơn cuồng phong bạo ngược, cước bộ trầm trọng giẫm lên mặt đất, nhất thời cả mặt đất đều chấn động!

Chỉ ba bước, cũng chỉ ba bước, thân hình to lớn của Hùng Khai Sơn đã xung trận lên phía trước, vọt vào trong bể người của đám dị tộc nhân

rống to lên một tiếng. Chuôi đao dài bốn trượng này giống như là một đạo thiểm điệm quét ngang trên bầu trời.

Để nâng cao uy thế vạn quân phía sau, người dẫn đầu tỏ ra cuồng mãnh vô hạn!

- A! A a a a!

Hùng Khai Sơn hung ác quát to lên, cơ thịt trên cánh tay gồng lên, ánh đao lóe sáng giống như một vòng tròn.

Sát lục vô hạn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 422: Vì Sao Ngươi Lại Không Giữ Lời?

Ở xung quanh thân thể Hùng Vương có hơn bốn mươi tên dị tộc, trước một đao khủng bố của hắn tức thì thân thể trong nháy mắt phân thành tám chín đoạn! Từng giọt máu đỏ tươi như là máy bơm chạy bằng điện không thể khống chế được phun ra bên ngoài, toàn bộ huyết tinh tuôn ra giữa không trung!

Hùng Khai Sơn cũng không vì thế mà dừng lại, chân tiếp tục sải bước. Đại đao trong tay hắn lần thứ hai lại tiếp tục quét qua.

Kết quả cũng không khác biệt lắm!

Hiện tại, Hùng vương căn bản không cần chiêu thức gì, chỉ đơn giản là trái phải một đao, lặp lại một cách tuần hoàn. Từng cái đầu người, giống như là một cái nồi bị ném ra bên ngoài khỏi bếp lò đỏ rực, bị đánh mà bật ra bên ngoài.

Tiếng kêu thảm thiết đinh tai nhức óc vang lên!

Phía sau hắn, sáu nghìn chiến sĩ Thiên Phạt mỗi một người đều dùng một thanh trường đao Phệ Huyết Hùng Binh. Tuy rằng không có khoa trương như Hùng Khai Sơn, nhưng so với binh khí bình thường thì dài gấp đôi, nặng gấp ba! Tất cả bọn chúng đồng dạng đều dùng hình thức xung phong liều chết, mỗi một nơi bọn chúng đi qua đều là máu chảy thành sông, đầu người tung ra không ngớt, những cánh tay, chân bị cụt vương vãi khắp bầu trời!

Trước mắt bao người, thân thể to lớn của Hùng Khai Sơn đột nhiên bay lên trời. Một đao mạnh mẽ thu lại, sau đó thân hình xoay tròn giữa không trung, một đao khủng bố đã muốn chém xuống!

- Các huynh đệ! Trận chiến hôm nay các ngươi có đã nghiền không?

Tiếng cười của Hùng Khai Sơn ồm ồm, chấn động thiên địa.

- Đã nghiền! Cực kỳ đã nghiền!

Sáu nghìn chiến sĩ sôi nổi cười to, cùng với máu tươi giàn giụa trên khuôn mặt là vẻ mặt không đổi sắc, phấn chấn của bọn họ.

- Các ngươi giết đã đủ chưa?

Lại là hai đao như sét đánh ngang tai được chém ra ở cuối chân trời!

- Chưa có đủ! Còn xa mới đủ!

Một trận rống to đáp lại thanh âm của hắn.

- Có muốn tiếp tục đã nghiền hay không?

Hùng Khai Sơn ngửa mặt lên trời cười lớn, đao phong lóng lánh trước người hắn tỏa ra không ngừng, máu chảy tung tóe ở không trung, đầu người bay loạn xạ.

- Muốn!

- Muốn đã nghiền thì hãy tiếp tục giết sạch đám cẩu tạp chủng ngoại bang này! Xem xem giết toàn bộ bọn chúng có đủ đã nghiền hay không?

Hùng Khai Sơn rống to một tiếng, giờ phút này Hùng Vương đã hoàn toàn tiến vào trạng thái hưng phấn.

Hiện tại trong lòng Hùng vương ngoại trừ ý niệm giết chóc thì không còn suy nghĩ nào khác!

- Giết sạch đám cẩu tạp chủng ngoại bang này! Giết sạch đám cẩu tạp chủng ngoại bang này! Rống! Rống! Rống!

Chiến ý trong lòng sáu nghìn chiến sĩ lại tăng thêm một bước, một đám sải bước dài, liều mạng vọt lên phía trước!

Mấy ngàn đại đao nối liền với nhau tạo thành một mảnh sáng chói, liên tiếp chém ra, tạo ra một hồi gió tanh mưa máu trên bầu trời. Đám dị tộc đồng thời cùng phát ra tiếng kêu thảm thiết, cơ hồ tại sự giao phong vừa rồi có mấy ngàn dị tộc chết thảm dưới đao của sáu nghìn chiến sĩ Thiên Phạt!

Nhưng những tên quái vật này giống như là mất đi thần trí! Hai mắt đỏ hồng cũng không gào khóc, biết rõ là không địch lại cũng hung hãn không sợ chết xông lên. Triển khai chiến thuật biển người lấy đông đánh ít!

Hùng Khai Sơn xung phong tiến lên đầu tiên. Thân thể cường tráng cao ba trượng, rắn chắc như một pho tượng của hắn ở bên trong đám người dị tộc tấn công mãnh liệt. Những tên dị tộc có tu vi thấp kém hơn những tên khác liền bị hắn một cước đạp xuống dưới đất vang lên một tiếng “Ba” vang dội, giống như là hắn đang dẫm đạp lên một con cóc, một đạp dẫm cho bọn chúng thành thịt nát vậy!

Ầm một tiếng, thân thể Hùng Khai Sơn khẽ chấn động, ngẩng đầu lên nhìn về phía xa, chỉ thấy một thân ảnh trước mặt hắn đang lảo đảo lùi về phía sau.

Đức Khố Bộ Thưởng!

Đây chính là trở ngại duy nhất từ lúc Hùng Khai Sơn bắt đầu điên cuồng lao vào địch nhân chém giết tới giờ! Cũng là người duy nhất có thể chính diện ngăn cản bước chân thần tốc giết dị tộc của Hùng vương hắn!

- Tên hỗn đản, mau báo danh!

Hùng Khai Sơn hét lớn một tiếng, không khí tựa hồ cũng vì một tiếng hét của hắn mà khẽ run lên một cái. Máu tươi trên không trung tạo thành một cột máu cũng vì tiếng hét của hắn mà tuôn ra rồi rơi xuống đất.

- Con súc sinh chết tiệt Hắc Hùng! Bổn tọa chính là Đức Khố Bộ Thưởng!!

Đức Khổ Bức Thưởng toàn lực ra tay cùng Hùng Khai Sơn liều mạng đánh một chưởng. Trường đao trong tay Hùng vương vì giao thủ với Đức Khổ mà bị cắt thành bảy tám đoạn, hai tay của hắn đầm đìa máu tươi. Ngay cả khóe miệng hắn hiện giờ cũng có máu tươi đang chảy xuống!

Thực lực của hắn tuy rằng không kém nhưng lại dùng đan dược để tăng lên thực lực cho nên lúc chiến đấu sẽ phát sinh ra nhiều vấn đề, chênh lệch lực lượng thực sự quá lớn!

- Hỏng quần sẽ không thượng? Con bà nó chứ? Đây là cái tên chó má gì vậy? Nguyên bản ban đầu ta cứ tưởng rằng con người các ngươi đã biến thái như vậy, không ngờ đến cái tên cũng biến thái nốt!

Hùng Khai Sơn trừng mắt nói:

- Ta kháo! Chẳng lẽ mỗi ngày các ngươi đều phải cởi quần xem mông sao? Hai người các ngươi cùng sống chung trên một cái thân còn dùng chung cái dưới, thực sự là ghê tởm! Nhìn thấy Hùng gia gia ta còn không mau đi thắt cổ tự vẫn đi? Còn chờ cái gì nữa? Còn muốn để Hùng gia gia ngươi động thủ sao?

Đức Khố Bộ Thưởng bị Hùng vương nói nhảm tức giận đến mức hai mắt đỏ ngầu, tựa hồ như bao nhiêu máu đều dồn hết lên mắt. Có vẻ như là muốn hộc máu ra ngoài. Hắn tức giận hét lớn một tiếng:

- Phách cáp!

- Cây cỏ? Loại người như ngươi đối với Hùng gia gia cũng không có tác dụng, cho dù ngươi có đem bà ngoại ngươi đến cũng không có tác

dụng.

Hùng Khai Sơn liếc mắt khinh bỉ, mắt đỏ rực lên:

- Đến đây đi, để ta chặt cái đầu chó của ngươi, tiễn ngươi một đoạn đường!

Trường đao trong tay hắn ngay lập tức vung mạnh ra kèm theo tiếng xé gió rền vang!

Một khắc này, trường đao chém xuống mang theo kình phong mạnh mẽ, lấn áp cả tiếng gào thét của gió Đông Bắc.

Đức Khố Bộ Thưởng chỉ cảm thấy thiên địa trong lúc đó bỗng nhiên tối sầm lại, hết thảy mọi sự vật trong thiên địa đều biến mất chỉ còn một đao đoạt mệnh này!

Trong lòng hắn thầm kêu không xong, biết mình đang phải đối mặt với một địch nhân dũng mãnh. Tuy rằng huyền công của mình so với hắn cũng không kém là bao, nhưng giờ phút này hắn cũng đã bị khí thế của đối phương chấn nhiếp!

Cao thủ so chiến với nhau, không giữ được tâm tình tốt chẳng khác nào đã bại một nửa!

Đức Khố Bộ Thưởng nào còn dám lơ là. Hắn quát to một tiếng, tức thì một mảng sương mù nồng đậm ầm ầm tuôn ra, bao phủ mấy chục trượng trong không gian. Hắn hung hăng nói:

- Hùng Vương! Ngươi là vương giả Thiên Phạt, có dám đơn đả độc đấu với ta không?

Ẩn sát thuật!

Hùng Khai Sơn trong lòng hiện tại đang nhớ lại lời nhắc nhở của Ưng Vương lúc trước: Ẩn sát thuật không thích hợp hỗn chiến!

Hắn không khỏi cười lớn một tiếng:

- Tốt! Chẳng nhẽ bổn vương lại sợ loài dị tộc ngoại lai như ngươi sao?

Đức Khố Bộ Thưởng mặt mày rạng rỡ, nhanh chóng thay một thanh đao khác, nhe răng cười nói:

- Hùng vương quả nhiên là người gan dạ! Nếu là đàn ông thì hãy đi theo ta!

Nói xong hắn dẫn đầu bay lên trên bầu trời. Vì dẫn Hùng vương hắn đặc biệt còn hạ một luồng khói đen ở đằng sau cho Hùng Vương biết chỗ mình đi qua. Ý muốn nói, ta đã đi qua nơi này rồi, ngươi mau tới đây đi. Chúng ta đơn đả độc đấu, xem ta lấy yếu thắng mạnh, chém cái đầu gấu của ngươi xuống xem như thế nào!

Ẩn sát thuật quả thực là không thích hợp hỗn chiến. Hơn nữa quy mô chiến trường trước mắt lại lớn như vậy, cho nên Đức Khố Bộ Thưởng sau khi đạt được hiệp nghị với Hùng vương liền lập tức bay lên không rời khỏi trận chiến. Trong nháy mắt đã bay ra ngoài hơn bốn năm mươi trượng!

Hắn hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần một khi Hùng vương đuổi theo hắn, hắn tự tin có thể dựa vào ẩn sát thuật để đàu giỡn giết chết đối phương!

Hùng vương khinh thường liếc hắn một cái. Trong hai mắt hiện lên vẻ giảo hoạt, đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Ta tới đây!

Trong long Đức Khố Bộ Thưởng mừng rỡ không thôi!

Hùng Khai Sơn sau khi rống lên một tiếng, thân hình khẽ gập lại một cái, hương về phía dị tộc đông như kiến kia vọt tới. Cùng lúc đó đại đao cũng vung ra, đao quang sáng trắng lướt qua, ít nhất cũng có vài trăm tên dị tộc kêu thảm, đầu lìa khỏi cổ!

Ngay sau đó, thân thể Hùng vương giống như Lôi Thần giáng xuống trần gian, lao vào vị trí có dị tộc đông nhất. Thân hình khẽ co lại, đại đao được thu về bên mình. Sau đó thân thể hắn giống như một con quay trên mặt đất, lấy mặt đất làm trụ xoay tròn tiến về phía trước. Đại đao trong tay hắn hợp cùng với thân thể tạo thành một vòng sáng, mỗi một lần di chuyển mang theo máu tươi chảy xuống cuồn cuộn không ngừng!

Máu chảy vô tận!

Phốc Phốc Phốc Phốc …

Vô số phần còn lại của chân tay đã bị cụt nương theo đao quang, theo đó là tiếng kêu thảm thiết, liên miên không ngớt hết đợt này đến đợt khác vút lên trời cao!

Đức Khố Bộ Thưởng bay ra ngoài hơn trăm trượng mới phát giác ra có chút không thích hợp. Quay đầu lại, nhìn thấy cảnh trước mặt hắn cơ hồ tức giận tới mức mắt tối sầm lại. Cơ hồ muốn ngã từ trên trời rơi xuống đất!

- Hùng vương! Ngươi vô sỉ! Đê tiện! Ngươi … Ngươi … Ngươi đã đồng ý với lão tử đơn đả độc đấu, mà hiện tại ngươi đang làm cái gì đó? Ngươi có phải là đàn ông không?

Đức Khố Bộ Thưởng tức giận tới mức hộc máu, thân hình khẽ run run.

Nếu như hắn còn đang ở chỗ cũ ngăn cản Hùng Khai Sơn thì tộc nhân của hắn trong nháy mắt đâu bị con gấu này giết mấy trăm người.

Tên khốn này! Nói không giữ lời. Tinh thần võ sĩ của hắn không biết vứt ở xó xỉnh nào!

Hùng Khai Sơn nhắm mắt bịt tai làm ngơ, không thèm đáp lời hắn, ra sức vung đại đao trong tay, miệng chỉ nói một tiếng:

- Giết!

Chỉ một tiếng, sau đó hắn xoay người lại, rống to một tiếng:

- Giết.

Lại là một mảng chân tay cụt bay lên bầu trời, máu tuôn ra không ngừng.

Giết trong miệng hắn phát ra có vẻ như là thích thú, là thú vui của hắn!

Đức Khố Bộ Thưởng tức giận đến mức môi run run, vút một tiếng bay trở về, chỉ vào Hùng Khai Sơn mắng to:

- Hùng vương! Ngươi còn có phong độ của vương giả hay không? Đồ khốn! Đê tiện, vô sỉ! Ngươi có xứng đáng là một nam nhân hay không?

Hiện tại, hắn còn đang ở trong trạng thái ẩn thân, cho nên ở giữa không trung chỉ nghe thấy tiếng của hắn, nhưng Hùng Khai Sơn lại không nhìn thấy hắn!

Nhưng hắn thực sự không nên nói lý lẽ với con gấu trước mặt này!

Hùng Khai Sơn khẽ liếc mắt qua, không nói hai lời, cấp cho hắn câu trả lời thuyết phục nhất là một đao bổ xuống!

Đức Khố Bộ Thưởng kêu một tiếng, suýt nữa bị Hùng vương chém chúng, hắn tức giận mắng:

- Hùng vương ngươi đê tiện! A …..

Hắn mới nói tới đây đột nhiên kêu to. Bởi vì ngay thời khắc hắn chuẩn bị nói câu thứ hai thì trường đao trong tay Hùng Khai Sơn giống như là quạt gió, hóa ra một núi lưỡi đao, sau đó lại nghe hắn quát to một tiếng:

- Vài người lại đây, giúp lão tử chém nát phiến không gian này!

Hắn vừa nói xong, mấy chiến sĩ hùng tộc cả người đầy máu đang giết địch ở gần ngay lập tức chạy vội trở về. Người còn chưa tới, nhưng ánh đao đã đem Hùng vương cùng vài trục trượng xung quanh bao phủ, không gian lần thứ hai hoàn toàn bị phong tỏa!

- A a a a…

Đức Khổ Bố Thưởng kêu lên một tiếng bi thảm, bầu trời sáng trong không hiểu sao tự nhiên tuôn ra một dòng máu đỏ tươi!

- Ta kháo nãi nãi của ngươi! Hiện tại chiến sự nguy cấp, ai còn có tâm tư mà đi đơn đả độc đấu với ngươi! Mẹ nó, bên trong Thiên Phạt sâm lâm bọn hắn đều nói lão tử không có óc, chỉ có cơ bắp! Bây giờ ngay cả đám cẩu tặc chủng này cũng nghĩ ta là đồ đần! Phi! Ta nhổ vào! Lão tử có phải đàn ông hay không, ngươi không có tư cách biết! Chỉ có hậu cung của lão tử mới có tư cách biết lão tử có phải là đàn ông hay không, “khỏe mạnh” đến mức nào a!

Hùng Khai Sơn dương dương tự đắc mắng to một tiếng!

Trên lưỡi đao của hắn rõ ràng là một người: Đức Khổ Bộ Thưởng!

Vị Đức Khổ Bộ Thưởng đứng đầu một gia tộc của dị tộc nhân này không ngờ lại bị hắn đâm một đao, giống như là một miếng vải rách giữa không trung. Ngực bị thủng một lỗ lớn, vài tên chiến sĩ Hùng Tộc liên thủ bày binh bố trận thiên la địa võng, tên Đức Khổ Bộ Thưởng này đang ẩn thân trong không khí cuối cùng cũng không thoát khỏi lưỡi đao của Hùng Khai Sơn!

Giờ phút này, bốn con mắt của Đức Khổ Bộ Thưởng đều bốc lửa, căm phẫn. Hắn nhìn Hùng Khai Sơn hung hăng nói:

- Ngươi… Ngươi… vì sao ngươi lại không giữ lời?

- Ta kháo! Đến bây giờ mà ngươi còn hỏi vấn đề này! Xem ra so với lão tử ngươi còn ngu ngốc hơn trăm vạn lần a!

Hùng Khai Sơn kinh ngạc quát to một tiếng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 423: Hạng Thiếu Não Cực Phẩm Này Như Thế Nào Lại Được Sinh Ra?

Đức Khổ chỉ còn lại chút hơi tàn nhưng vẫn như cũ cố chấp trừng mắt nhìn hắn, khó nhọc mở miệng hỏi:

- Ngươi … Ngươi vì sao không giữ lời?

Hùng Khai Sơn trừng mắt nhìn hắn từ từ rơi xuống. Phốc một tiếng đem đại đao chỉ xuống mặt đất, nhìn thân thể Đức Khổ rơi xuống đập vào một tảng đá lớn, huyết nhục văng khắp nơi. Sau đó hắn giơ đại đao lên, một bên dùng sống đao đập vào thân thể hắn, đập liên tục mấy chục cái, một bên thì chửi ầm lên:

- Lão tử như thế nào lại không giữ chữ tín? Đây không phải là đang giữ chữ tín với ngươi sao? Đây không phải là đơn đả độc đấu sao? Nói chữ tín với ta này! Nói chữ tín với ta này! Chữ tín bà ngoại ngươi! Chữ tín cả nhà ngươi! Chữ tín ngươi …

Từ đầu đến cuối nện mấy chục sống dao xuống. Vị tộc nhân dị tộc chuyên giảng chữ tín này đã hoàn toàn biến thàng đống thịt vụn. Hùng Khai Sơn phun nước miếng, phẫn nộ nói:

- Ngươi cho rằng lão tử cũng bệnh như ngươi? Đi giảng chữ tín với loại người như ngươi? Ta kháo. Con bà ngươi. Coi ta ngốc sao? Bức ta? Ta nhổ vào …

- Đại vương uy vũ!

Mấy nghìn chiến sĩ Hùng Tộc khâm phục nhìn lên vị vương giả vô sỉ này, không hẹn mà gặp đồng thời đều vỗ ngực một cái.

- Còn ồn ào cái gì đó? Không mau tiếp tục chém giết đi? Trên chiến trường mà còn nói chữ tín chó má với địch nhân. Bọn ngoại bang này thực sự là đầu …

Hùng Khai Sơn đảo cặp mắt trắng dã, mắng:

- Tên này khẳng định trong thời gian hắn trong bụng mẹ đã từng ngã, hơn nữa không phải chỉ một lần. Bằng không hắn cũng không thiếu não đến tình trạng này. Mẹ hắn khẳng định cũng thiếu não, mụ nội hắn khẳng định cũng như vậy. Quả thực là dòng máu thượng đẳng!

Vài vị chiến sĩ hùng tộc miệng méo xệch vác đao chạy sang phía chiến trường bên kia.

Hùng Khai Sơn đắc ý cười to hai tiếng, đột nhiên trợn mắt há hốc mồm.

Bởi vì hắn rõ ràng đã nghe thấy, phía bên kia chiến trường truyền đến vài thanh âm của mấy chiến sĩ hùng tộc tức giận mắng:

- Ngươi, ngươi đó, trong thời gian ở trong bụng mẹ, mẹ ngươi đã từng ngã sao?

Lại có một tên dị tộc ngơ ngác trả lời một câu:

- Cái gì?

- Cái gì bà cố ngươi! Xem bộ dáng này của ngươi khẳng định là mẹ ngươi đã từng ngã!

Trả lời hắn chính là một chuỗi tiếng kêu thảm thiết!

Đầu Hùng Khai Sơn tràn đầy hắc tuyến.

Dường như trong chốc lát toàn bộ chiến trường đã biến thành sân khấu của chiến sĩ hùng tộc. Khắp nơi đều tràn ngập tiếng rống to, điều duy nhất tiếc nuối chính là lời nói của bọn hắn vô cùng đơn điệu. Toàn bộ nói ra chỉ có một câu, nói đi nói lại:

- Mẹ ngươi đã từng ngã qua chưa?

Mỗi một tiếng rống theo sau nó chính là một đao dũng mãnh chém thẳng xuống, cùng với nó chính là từng đợt tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Càng về sau, lại trực tiếp biến thành …

- Ngã qua chưa?

- Ngã qua chưa?

- Ngã qua chưa?

Các chiến sĩ Hùng Tộc bên này được mắng tức thì cao hứng, phấn chấn, càng đánh càng hăng hái, dương dương tự đắc. Vương giả chính là vương giả a, những lời mắng này dùng để trút giận thực là đã nghiền. Miệng mắng tay chém, chiến lực bên ta quả thực tăng lên mấy cấp độ.

Thật sự là thích a!

Quả thực là đã nghiền!

Vút một tiếng, cánh Ưng vương giương lên, trên cánh hắn còn dính một chút máu tức thì bị bắn ra ngoài. Mà hắn đã đi tới bên người Hùng Khai Sơn, một đao chém bay năm sáu tên dị tộc, tò mò hỏi:

- Tứ ca, ngươi vừa nói cái gì đó? Cái gì mà ngã qua chưa? Rốt cục là ý tứ gì? Ta suy nghĩ từ nãy tới giờ rút cục cũng không thể nào hiểu được?

- Ngã qua cái đầu ngươi. Cút!

Hùng Khai Sơn một chút cũng không cảm thấy vui vẻ, tự hào. Mấy tên gia hỏa trong tộc này quả thực là làm cho mình mất mặt mà. Cũng không biết rút cục là tên nào đem câu chuyện thô tục này truyền ra. Đúng là một truyền mười, mười truyền một trăm, trăm truyền ngàn, một ngàn truyền ba ngàn. Truyền lời hay ý đẹp gì không truyền lại đi truyền câu này. Quả thực là có ý đồ làm tổn hại hình tượng anh minh uy vũ của mình a.

Rất tổn hại tới hình tượng của bổn vương. Sau này nhất định phải nghiêm trị không tha! Bất quá nói đi cũng phải nói lại, nếu như là tỷ phu mắng ra câu này, quả thực một chút thô tục cũng không có … Đáng để học tập a.

Vừa rồi đang đứng buồn bực, lại nghe được câu hỏi thú vị của Ưng vương thì làm sao sắc mặt hắn có thể tốt cho được. Hắn nghe vậy hung hăng trừng mắt một tiếng, uốn cái eo. Giết cái đám quái vật này, vừa chém vừa gào thét chẳng phải thống khoái hơn sao?

- Ân! Ta chọc giận ngươi sao? Như thế nào đến ngay cả ta cũng mắng? Mụ nội nó, quả thực là xui mà!

Ưng vương giật mình ngạc nhiên, dở khóc dở cười mắng một câu, ngay lập tức theo sau hắn tiến lên giết địch.

Số lượng ba bốn vạn tộc nhân dị tộc hiển nhiên là không ít. Nhưng thực lực của chiến sĩ Thiên Phạt trên thực tế so với bọn hắn cao hơn không ít.Hai tộc Ưng – Hùng hợp sức, liều mạng chém giết khiến cho số lượng dị tộc giảm bớt đáng kể.

Giống như là bát tuyết dưới mặt trời chói chang vậy!

Nhưng song phương tiếp xúc không đến nửa khắc đồng hồ, liên quân Thiên Phạt cũng đã lác đác xuất hiện mất trăm người bị thương tình trạng khác nhau. Trong đó còn có vài chục người bị thương rất nặng. Không thể không ăn Hồi Thiên Đan, khôi phục lực lượng.

Sau đó lại tiếp tục đứng lên giết địch.

Hồi Thiên Đan quả thực là đan dược vô cùng tốt. Vô luận thương thế như thế nào, tiêu hao bao nhiêu. Chỉ cần đến hơi thở cuối cùng, ăn vào một viên trong vòng mười thức là khôi phục tới trạng thái ban đầu. Lại không có bất kỳ tác dụng phụ nào. Thần dược bực đó quả thực hiếm thấy. Nếu nói về khuyết điểm thì đan dược này cũng chỉ có khuyết điểm chính là có thời gian quá dài.

Trong một tháng chỉ có thể dùng một viên. Trong thời gian này, cho dù cố dùng thì hiệu quả không phải là giảm bớt là chính là không có hiệu phải. Nhất định phải đợi một tháng, sau khi thân thể tiêu hóa, cùng loại trừ toàn bộ ảnh hưởng của dược lực thì dùng viên thứ hai mới có thể phát huy hết khả năng của nó.

Nói đến cái này, chính Quân đại thiếu gia cũng luôn cảm thấy thuốc này có chỗ nào không hoàn mỹ. Nếu không thì toàn bộ những chiến sĩ cao tầng đều trang bị cho bọn hắn mỗi một người trên dưới trăm khỏa, chẳng phải là có thể lặp đi lặp lại không ngừng nghỉ giết địch sao?

Đoạt Thiên chi chiến kia còn phải lo lắng sao? Thiên hạ trên mặt đất có vấn đề nào là không thể giải quyết?

Nhưng trên thực tế, chuyện tốt như vậy lại không bao giờ tồn tại. Vô luận là thần dược thần kỳ tới bao nhiêu cũng tồn tại hạn chế riêng của nó.

Cuộc chiến với dị tộc trước mắt chỉ còn sót lại mấy ngàn người, dựa vào địa hình hiểm yếu mà chống lại bọn chúng. Số lượng nhiều hơn quân ta tới chín thành, nhưng cũng đã chết vô số dưới đao của liên quân ưng – hùng, thành một đống thịt nhão dưới mặt đất.

- Giết! Cuộc chiến ngày hôm nay, chí ở thiên hạ! Huyền Huyền đại lục, chung quy cũng sẽ thuộc về quyền sở hữu của bộ tộc chúng ta!

Một thanh âm cao vút, đáng sợ đột nhiên vang lên ở trên chiến trường. Một thân ảnh nhanh như gió đã đứng trên không trung chiến trường.

Cái thanh âm âm trầm khủng bố này tựa như mang theo âm điệu kỳ lạ nào đó bên trong. Tên vừa mới phát ra thanh âm vừa rồi đúng là tên Chí Tôn thiên nhẫn lúc trước. Đó chính là thủ lĩnh của tộc nhân dị tộc.

Mà mỗi khi tộc nhân điên cuồng cũng chính là bởi vì lời nói của người này.

Không thể không nói, người này, đối với mỗi tộc nhân có quyền lực tối cao.

Theo tiếng hét lớn này, thân ảnh của thủ lĩnh dị tộc nhân đã đáp xuống mặt đất. Người còn chưa chạm đất, ánh đao đã vọt tới trước, ánh đao hư ảo như một quyền. Hắn hạ xuống như không có chuyện gì xảy ra, sau đó chợt vang lên tiếng kêu thảm thiết của mấy chiến sĩ hùng tộc, bị một đao này chém chết.

Đao phong vượt quá mười trượng nhưng chỉ bằng đao khí cũng đã làm bị thương nặng mấy thánh giả.

Tu vi tới bực này hiển nhiên kẻ này đã đạt tới Thánh Tôn.

Ngay sau đó, trên bầu trời lần lượt xuất hiện mười hai thân ảnh. Chỉ mới xuất hiện nhưng lại giống như ma nhân đang nhe răng cười ác độc nhìn về phía bên dưới bay xuống.

Hàn quang trong tay lạnh thấu xương. Đó chính là thiên nhẫn chi đao, giống như là đôi mắt của ác ma, dữ tợn, mở miệng nhe ra nhưng chiếc răng nanh bén nhọn.

Thiên nhẫn chi đao chính là đại biểu của sự chết chóc. Chính là sự hủy diệt.

Nếu để cho bọn hắn xuống đất, chiến sĩ Thiên Phạt ưng – hùng nhất định sẽ bị thảm bại. Lực lượng một người, vị tất đã đủ để xoay chuyển tình hình trước mắt. Nhưng nếu tổng cộng có mười mấy cao thủ Thánh Tôn liên thủ chỉ sợ cũng đủ làm cho cục diện trước mắt chuyển sang một hướng khác.

Huống chi, sau lưng mười ba siêu cấp cường giả này còn có mấy trăm Cuồng Đao nhẫn được phái tới chiến trường.

Vào giờ phút này, về phương diên lực lượng dĩ nhiên Thiên Phạt đối lập hoàn toàn với dị tộc, hiển nhiên là vào thế yếu, mấy ngàn người chống lại mấy vạn người.

Nhưng hiện tại cách khoảng thời gian đợt quân cứu viện lần hai ít nhất còn ba canh giờ nữa! Càng bi ai hơn nữa là trong khoảng thời gian này, dị tộc nhất định sẽ còn điên cuồng tiếp viện.

Không nói đâu xa, chỉ cần nhìn thực lực trước mắt mà nói. Liên quân ưng – hùng đối mặt với đại chiến cũng đã đi đến thời khắc mấu chốt, ngàn cân treo sợi tóc rồi.

- Thiên Phạt muôn đời!

Đúng lúc này, đột nhiên có một vị khi trước đã phục dụng qua một lần Hồi Thiên Đan nhảy dựng lên, ở giữa không trung khôi phục hình thái ban đầu, nhe răng gào thét dữ tợn. Bộc phát ra thực lực cực mạnh của bản thân mình, bổ ra một đao mạnh mẽ về giữa không trung, đích đến là đám Chí Tôn thiên nhẫn.

Tên Chí Tôn thiên nhẫn kia cười lạnh một tiếng, giọng nữ khinh thường nói một tiếng:

- Hạt gạo cũng đòi tỏa sáng.

Sau đó chậm rãi chém ra một đao. “Oành” một tiếng vang lên, đại đao trong tay chiến sĩ hùng tộc rơi ra, biến thành vụn sắt ngay giữa

không trung.

Nhưng vị chiến sĩ hùng tộc này rõ ràng đã chuẩn bị tốt, định rằng sẽ liều mạng. Hắn nhảy lên, cũng đem toàn bộ khí lực bản thân triển khai, đôi bên liều mạng đôi công. Tuy rằng trường đao đã rời khỏi tay, nhưng thân thể khổng lồ vẫn như cũ duy trì trạng thái vọt tới phía trước. Khôi phục hình dáng con gấu to lớn đang nhe răng cười, đôi tay xòe ra giống như cái quạt, hướng về phía Chí Tôn thiên nhẫn đang đứng giữa không trung ôm tới.

Vút vút vút, liên tục ba đao được chém ra. Các bộ vị trên người vị chiến sĩ hùng tộc cường tráng này tức thì ly khai thân thể bay toán loạn, máy tươi bắn tung tóe.

Nhưng hắn vẫn như trước rú lên, liều mạng tiếp cận vị trí tên Chí Tôn thiên nhẫn này.

Tiếp đó …

- Thiên Phạt!

Vị chiến sĩ hùng tộc này gần như rút cạn tinh lực hét lên một tiếng, sau đó dùng bàn tay trái còn sót lại cầm trường đao đâm vào ngực mình cười một cách mãn nguyện. Ngay lập tức thân thể hắn chợt nổ tung.

Trong nháy mắt hóa thành thịt vụn bay đầy trời.

Vụ nổ mạnh như vậy, đem phạm vi mười trượng xung quanh thân thể hắn trống trơn. Rất nhiều tộc nhân dị tộc né tránh không kịp, bị mảnh thịt bắn trúng tức thì bị thương nặng. Vị Chí Tôn thiên nhẫn kia ở trong vùng trung tâm vụ nổ kia cũng phát ra một tiếng kêu rống giận, khó có thể mà kiểm soát được thân hình, bị vụ nổ mãnh liệt này đánh cho bắn ra ngoài.

Tên Chí Tôn thiên nhẫn này đã đạt tới cấp độ Thánh Tôn, tuy răng Thánh giả tự bạo có thể khiến cho hắn chật vật nhưng còn chưa đến mức gây thương tổn cho hắn.

Nhưng chẳng qua là hắn do lực lượng vụ nổ này mà thối lui, lại khiến cho cuộc chiến chệch ra khỏi dự tính ban đầu của hắn, đến một phạm vi mà hắn không thể ngờ tới.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 424: Sinh Mệnh Không Gian Lực!

Bất quá cái vị chiến sĩ hùng tộc tự bạo kia cũng hiểu được mình cùng địch nhân trước mắt kia huyền công có chênh lệch cực lớn. Vốn không có vọng tưởng có thể khiến hắn đồng quy vu tận. Dụng ý ban đầu của hắn cũng chỉ là dùng phương thức tự bạo để tranh thủ một ít thời gian. Ngăn cản lực lượng của bọn chúng đổ bộ xuống dưới, cho huynh đệ của mình có đủ thời gian chuẩn bị. Tận sức giết thêm một chút ít địch nhân.

Hắn dùng tính mạng của mình, linh hồn của chính mình làm ra vụ nổ mạnh này, chắn sát thần ở bên ngoài. Chỉ cần tranh thủ thêm một giây đồng hồ thì sự hy sinh của mình cũng không vô ích.

Có thể vì chiến hữu của mình tranh thủ một giây đồng hồ, để cho các bạn của ta có một chút thời gian để chuẩn bị.

Bởi vì cao thủ Thánh Tôn như vậy, một khi đáp xuống đám đông chiến sĩ Thiên Phạt có khả năng sẽ gây thiệt hại cực lớn, có tính chất hủy diệt đối với Thiên Phạt. Có thể sẽ có rất nhiều đồng bọn, thậm chí sẽ không kịp dùng Hồi Thiên Đan cũng đã bị hắn chém giết!

Mà bản thân mình khi trước cũng đã dùng qua Hồi Thiên Đan, đã từng chết một lần rồi!

Cái sinh mệnh này vốn đã được nhặt về. Có thể vì các bằng hữu mà ra sức tạo ra một đường sinh cơ thì cho dù chết cũng vẫn có lãi.

- Con mẹ nó!

Mắt thấy huynh đệ khẳng khái chịu chết, khóe mắt Hùng Khai Sơn đỏ bừng, ngửa mặt lên trời rống to. Hai mắt đỏ bừng tựa hồ như sắp chảy ra máu tới nơi. Hắn kéo đại đao lên, liều mạng lao về phía kia, trên đường điên cuồng chém giết.

Nơi nào hắn đi qua giống như một chiếc thuyền to lớn rẽ dòng sóng máu lướt trên mặt nước.

- Xếp thành hàng! Cả đoàn dàn trận, không nên tự làm rối loạn đội hình. Dàn trận để kết liễu lũ cẩu tạp chủng này. Vì các huynh đệ báo thù!

Ưng vương rống to một tiếng, thanh âm sắc bén, giống như là phá vỡ trời cao. Nếu nghe được thanh âm của hắn cũng không khó để tưởng tượng hắn đang giận dữ, bi phẫn đến mức nào. Cơ hồ muốn phun một ngụm máu từ trong cổ họng ra ngoài.

- Báo thù! Báo thù!

Xúc động vì sự hi sinh của chiến sĩ hùng tộc đã hoàn toàn khơi dậy nên hung tính của toàn bộ chiến sĩ Thiên Phạt nơi đây.

Mà Ưng Vương cũng vào thời khắc này làm ra một quyết định chính xác nhất.

Dàn trận!

Tỷ phu truyền thụ thập diện mai phục tuyệt sát đại trận, mỗi người tạo thành một tổ độc lập.

Mà thời gian dàn trận chính là do vị chiến sĩ hùng tộc Thiên Phạt kia dùng chính sinh mệnh mình để đổi lấy. Tuy rằng chỉ là một chút thời gian nhưng nếu không có nó, chỉ sợ thế trận chưa kịp hình thành đã gặp phải tai họa sát thân.

Cho dù trận pháp có cường đại như thế nào, nếu không có thời gian hình thành thì cũng không tạo thành uy hiếp gì lớn.

- Cũng chính vì việc này mà …

Một tiếng rít chói tai giống như một lợi kiếm cắt ngang bầu trời, hướng về phía vị Chí Tôn thiên nhẫn đang rút lui ở phía bên kia bắn đi.

Vừa rồi lực lượng mà chiến sĩ Thiên Phạt tự bạo đánh bay tên Chí Tôn thiên nhẫn ra ngoài khiến hắn tức giận tới mức hộc máu. Hắn ổn định lại thân hình bay nhanh đến chỗ lúc trước, tự hạ lệnh dùng chiến thuật biển người vây công, tiêu hao sức lực của địch nhân, đánh tan trận hình của bọn chúng.

Từ đầu đến cuối đã hi sinh xấp xỉ ba bốn vạn người rồi. Chỉ sau khi mình đến mới có thể xông vào trận địa của đối phương ngăn không cho bọn chúng không kịp hình thành trận thế. Lấy thế mạnh như trẻ che càn quét, thậm chí còn có thể làm tinh thần bọn họ hăng hái thêm. Suất lĩnh mười vạn đại quân phía sau tiến quân thần tốc tiến vào Huyền Huyền đại lục. Xây dựng cứ điểm thứ nhất của tộc nhân ở Huyền Huyền đại lục, chỉ cần chiếm được nó thì đã không có gì uy hiếp tới việc tiến quân của tộc nhân chúng ta nữa.

Chỉ cần chờ đợi tộc nhân của ta tiến đến không dứt liền có cơ hội lớn chiếm được toàn bộ Huyền Huyền đại lục.

Hắn hoàn toàn nắm chắc, bốn năm vạn người bọn hắn ứng chiến với chiến sĩ Thiên Phạt chiến thắng là điều nằm trong tay bọn hắn. Tuy rằng chiến sĩ Thiên Phạt huyền công cao hơn bọn chúng, nhưng dựa vào biển người thì nhất định có thể trấn áp được trận thế của đối phương.

Điều hắn muốn cũng chỉ là điểm này thôi. Dàn trận nghiêm chỉnh, trở thành trận hình của quân đội, cho dù cao thủ như mình đi vào trận cũng không có năng lực đánh tan. Mấy ngàn cao thủ gắn kết tạo thành một trận thế nhưu vậy cho dù là Thánh Quân cũng không dám khinh thường.

Nhưng chỉ cần trận thế cơ bản bị rối loạn thì mình có thể nhân thời cơ tìm một khe hở mà vào. Thừa dịp đội hình rối loạn, bằng với tiêu hao của bản thân mình chiếm được thành quả lớn nhất.

Còn về phần bốn năm vạn tộc nhân trong mắt hắn chỉ là một vật hi sinh mà thôi.

Chết trận cũng là chết, chỉ cần chết có giá trị thì cho dù là chết nhiều thêm bốn năm vạn người thì xá gì.

Nhưng hắn ngàn vạn lần cũng không nghĩ ra mọi việc đều không như ý của hắn. Mọi việc gần như đã thành công, nhưng giai đoạn cuối cùng quan trọng nhất lại bị một tên có tu vi Thánh giả phá hủy.

Cái con gấu đen chết tiệt cư nhiên lại lựa chọn biện pháp ngay trước mắt mình tự bạo. Thủ đoạn cực đoan bực này đã thành công ngăn trở cước bộ đi tới của mình, làm cho kế hoạch hoàn mỹ của mình xuất hiện một lỗ hổng cực lớn.

Kết quả như thế, hỏi một tên Chí Tôn thiên nhẫn cao cao tại thượng như hắn làm sao có thể chịu được.

Bất quá, không sao cả, kế thứ nhất không được thì còn kế thứ hai. Xem tình hình trước mặt, thực lực Thiên Phạt cố nhiên rất mạnh nhưng lại không có đủ cao thủ trấn thủ. Chỉ cần mình chờ một đám Chí Tôn thiên nhẫn cùng nhau xung phong chém giết làm tinh thần của quân ta tăng lên thì thắng lợi sẽ nằm trong tay ta. Cùng lắm là chỉ hao phí thêm một chút khí lực mà thôi.

Vừa nghĩ đến đây, vị Chí Tôn thiên nhẫn này rút cục tâm tình cũng buông lỏng một chút.

Tên xú tiểu tử kia cho dù tính toán tường tận cũng chỉ có thể tạm thời ngăn trở cước bộ của ta mà thôi, kiến cũng mãi chỉ là kiến.

Nhưng ngay trong lúc hắn đang tính toán lăng không bay trở về để liên thủ cùng đám Chí Tôn thiên nhẫn phía sau kia chính là thời khắc có một cỗ khí thế sắc bén tới cực điểm phá không mà đến.

Trong sát na, thân thể của hắn không thể cử động được.

Vị Chí Tôn thiên nhẫn này chấn động.

- Sinh mệnh không gian lực?

Năm chữ này không khỏi khiến hắn run rẩy. Đây chỉ có Thánh Tôn cấp bậc cường giả mới có thể thi triển ra một loại không gian giam cầm. Đồng thời cũng là một loại không gian bá đạo nguy hiểm nhất.

Phương pháp này chính là dùng chính tính mạng của mình để thiêu đốt, cùng thiên địa tiến hành nối liền, sau đó đem không gian mình mà người muốn giam cầm đứng đó giam cầm triệt để.

Loại công pháp này dùng để đánh lén không thể nghi ngờ là loại công pháp hữu hiệu nhất!

Nếu một khi đối phương có phòng bị liền sẽ trở thành vô dụng!

Bởi vì cao thủ đồng cấp dù sao cũng sẽ không có ai ngốc đứng đó mặc cho người khác giam cầm.

Nhưng hết lần này đến lần khác vị Chí Tôn thiên nhẫn này lại không có phòng bị cho riêng mình dưới mọi tình huống!

Vị Chí Tôn thiên nhẫn vừa rồi sớm đã cẩn thận xem xét toàn bộ chiến trường, đối phương căn bản không có cao thủ cấp độ Thánh Tôn trấn thủ. Tại sao vào thời khắc quan trọng này lại đột nhiên xuất hiện một tên?

- Đảo xuyên. Ngươi vẫn khỏe chứ?

Một thanh âm tràn đầy sát khí lạnh căm căm bất ngời vang lên. Trước mặt hắn xuất hiện một người, trong tay người này đang cầm một thanh trường đao lóng lánh. Người tới hiển nhiên là Lộc Thánh Tôn.

Hắn vừa nói chuyện, một bên không chút ngừng nghỉ đem trường đao trong tay hung hăng chém xuống. Thế mà vị Chí Tôn thiên nhẫn này cũng không có phản ứng, trong mắt hắn chỉ có vẻ lãnh khốc, vô tình:

- Đảo xuyên. Chúng ta thành lập sinh mệnh không gian lực, không biết Thánh Anh của ngươi có thể chạy đi hay không?

Vị Chí Tôn thiên nhẫn này có tên là Đảo Xuyên này vào Đoạt Thiên chi chiến lần trước đã từng chạm mặt với Lộc Thánh Tôn.

Bởi vậy mà hai người họ nhận biết được nhau.

- Ngươi đúng là đồ vô sỉ! Phách Cáp! Ngươi lại cư nhiên có thể nhân lúc người ta không phòng bị để đánh lén. Đê tiện!

Đảo Xuyên tự nhiên là cũng nhận biết được người trước mặt hắn là đối thủ năm trăm năm trước. Hắn hoảng sợ muốn quát to một tiếng, nhưng hiện tại lại không kịp giận dữ, đột nhiên cắn răng một cái, tay nắm chặt, hét lớn một tiếng:

- Thiên nhẫn phân thân tàn thể đại pháp!

Phốc một tiếng, từ trong miệng hắn phun ra một cục máu. Ngay lập tức tóc hắn dựng đứng, sắc mặt trắng bệch, không còn một chút huyết sắc nào. Nhưng hơi thở của hắn vào thời khắc này bỗng nhiên dồn dập hắn lên. Không những thế, huyền công của hắn hiện giờ không hiểu sao cũng tăng lên ít nhất gấp ba lần lúc trước. Công lực mạnh mẽ như thế tựa hồ tùy thời có thể phá tan không gian sinh mệnh lực của Lộc Thánh Tôn.

Thiên nhẫn phân thân tàn thể đại pháp chính là một chiêu thức liều mạng tăng lên thực lực của mình ở dị tộc. Một khi thúc dục nó, trong một khoảng thời gian ngắn làm cho thực lực của mình tăng lên gấp ba để giết chết địch nhân. Nhưng đổi lại, lục phủ ngũ tạng của mình tất nhiên sẽ bị tổn thương, thậm chí hoàn toàn mất đi tác dụng. Cần phải điều dưỡng quanh năm suốt tháng mới có thể khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Nhưng hiện tại Đảo Xuyên dùng đến nó cũng không phải là giết địch mà là để thoát ra khỏi sinh mệnh không gian lực! Trừ bỏ cái loại phương pháp có hại với thân thể này hắn cũng không nghĩ ra phương pháp thứ

hai có thể xé rách sinh mệnh không gian lực của cao thủ Thánh Tôn đồng cấp này.

Hắn đã không còn lựa chọn nào khác!

Nhưng Lộc Thánh Tôn vẫn chém xuống một đao, không chút lưu tình! Đảo Xuyên đem hết toàn lực nghiêng đầu một cái. Vút một tiếng đại đao đã bổ xuống lông mày của Đảo Xuyên!

Hai người đồng thời tiến vào. Chẳng qua là vị trí có chút khác nhau, một người là vai trái, một người là vai phải.

Đảo Xuyên dùng bí pháp dị tộc đem công lực của mình tạm thời tăng lên quả thực so với Lộc Thánh Tôn cao hơn không ít. Cường độ thân thể ở trong thời gian này cũng đã tăng lên gấp ba lần.

Vốn ban đầu chỉ cần chém hắn một đao nhưng cuối cùng lại không thể trực tiếp chém hắn làm đôi.

Nhưng một đao này phi thường đặc biệt, từ vai miệng vết thương bắt đầu lan tới vị trí lồng ngực, cơ hồ muốn chạy thẳng tới bụng.

Đao khí tuôn ra, tức thì lục phủ ngũ tạng của Đảo Xuyên trong nháy mắt biến thành một đống nát bươm.

Toàn bộ lục phủ ngũ tạng Đảo Xuyên đã hoàn toàn lộ ra bên ngoài, bốc hơi nóng hầm hậm. Cũng có không ít bộ phận không ngừng rơi xuống.

Hai miệng Đảo Xuyên đồng thời kêu thảm một tiếng: một nam, một nữ đồng thời phát ra tiếng kêu thê lương! Tiếng kêu thảm thiết này hiện giờ đã không còn giống tiếng người nữa rồi.

Tiếng hét cao ngất bỗng nhiên dừng lại, máu tươi lập tức chảy ùa ra.

- Phách cáp!

Đảo Xuyên bị trọng thương nhưng bốn con mắt của hắn hiện giờ lộ ra vẻ hung tàn. Hiển nhiên giờ phút này hắn đã lâm vào trạng thái điên cuồng. Theo lượng máu chảy ra, thân thể của hắn tuy rằng đã bị vết thương trí mạng. Nhưng thiên nhân phân thân tàn thể đại pháp vẫn duy trì trạng thái khủng bố cùng hơi thở của hắn.

“Phanh” một tiếng, vốn không gian đang tĩnh lặng đột nhiên xuất hiện một khe hở. Tựa hồ như có một cái gì đó vô hình trên không trung nổ tung.

Lộc Thánh Tôn buồn bực “hừ” một tiếng. Miệng phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch.

Kết quả rất rõ ràng, lúc trước hắn dùng sinh mạng lực tạo nên sinh mệnh không gian lực lại bị đối phương dùng lực lượng mạnh mẽ cắt đứt.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 425: Sống Hay Chết? Như Thế Là Bình Thường.

Đối mặt với lực lượng mạnh mẽ trùng kích vào, sinh mệnh lực cùng linh hồn lực của Lộc Thánh Tôn song song đã bị chấn động, thương thế không nhẹ. Nhưng hắn vẫn không thể lui. Vào thời điểm Đảo Xuyên giãy dụa thoát khỏi không gian lực, một lần nữa hắn lại giơ cao đại đao lên, trên thân đao không ngừng phát ra đao khí trắng bạc.

Đây cũng là đao cương do huyền khí tạo thanh. Đao pháp ở Huyền Huyền đại lục tu hành tới mức cực hạn mới có thể xuất ra hiện tượng kỳ lạ tới bực này! Mà loại lực lượng này cũng đủ để khiến cho linh hồn thánh anh dưới đao cương hoàn toàn hủy diệt.

Cũng với sinh mệnh không gian lực tương thông chính là một loại thiêu đốt tính mạng cùng linh hồn lực của mình, một loại đả kích mà linh hồn lực khó có thể chịu đựng.

Lộc Thánh Tôn ban đầu chọn phương thức này liều mạng là bởi vì hắn biết, chỉ cần mình có chút mềm lòng, thì vị Chí Tôn thiên nhẫn này trong nháy mắt có thể chạy ra xa.

Đã biết lần thứ nhất tuy rằng mình thành công đả thương hắn, dùng thân mình mạnh mẽ dùng Hoành Đao khí trực tiếp làm nát vụt lục phủ ngũ tạng của hắn, nhưng đối với Chí Tôn thiên nhẫn có tu vi Thánh Tôn mà nói, vết thương tuy rằng trầm trọng nhưng không ảnh hưởng tới sinh mạng của hắn.

Chỉ cần cho hắn nghỉ ngơi khôi phục nguyên khí một lát thực lực cũng sẽ không có chút tổn thất nào. Sự khôi phục sức khỏe của cao thủ

cấp bậc Thánh Tôn khó mà thường nhân có thể tưởng tượng nổi. Thậm chí chỉ cần đầu còn trên cổ, thân thể phía dưới đi đời thì hắn vẫn có thể khôi phục lại như cũ. Đây chính là năng lực đánh sợ của cường giả cấp bậc Thánh Tôn, gần như là bất tử.

Cho nên nhất định phải rèn sắt khi còn nóng.

Chỉ một biện pháp là làm cho hắn hoàn toàn tan biến thì mới có thể an tâm. Mà hiện giờ ta có thể nói là đã nắm quyền chủ động, đây chính là một cơ hội tốt nhất để giết chết hắn.

Đảo Xuyên rống to giận dữ. Lục phủ ngũ tạng của hăn toàn bộ đã lộ ra bên ngoài, theo tiếng rống giận suy yếu của hắn mà run lên, bốn con mắt đồng thời ứ máu.

Hắn đã đoán được Lộc Thánh Tôn rõ ràng là đang tính cách đồng quy vu tận với mình!

Tình hình bây giờ, đối phương đánh lén thành công, một đao đã phá hủy toàn bộ lục phủ ngũ tạng của hắn. Cho dù hắn có thi triển ẩn sát thuật cũng đã hữu tâm vô lực, khó có thể thi triển. Nếu không thể giết chết đối phương chỉ sợ hắn có chết cũng khó mà nhắm mắt.

Ngay cả mình có hai Thánh Tôn, nhưng nếu bị đối phương quấn chặt như vậy thì cũng chỉ có con đường chết mà thôi! Chứ đừng nói hiện giờ bản thân mình đã bị trọng thương. Nếu như toàn lực chạy trốn tốc độ so ra cũng kém đối phương, quả thực không thể tránh khỏi sự đuổi giết của đối phương.

Đảo Xuyên nghĩ tới đây không khỏi có ý nghĩ ác độc. Nếu nhưu ta nhất định phải chết vậy ngươi với ta cùng nhau lên đường.

Miệng rít một tiếng, hai thanh trường đao hung hăng hướng về phía Lộc Thánh Tôn vọt tới.

Trên mũi đao của hắn đồng dạng cũng chính là đao cương huyền khí màu trắng bạc.

Hai người hiện giờ đều có cùng một suy nghĩ là: muốn chết, ta sẽ cho ngươi thần hình câu giệt. Không chút lưu tình!

Theo thanh âm ba thanh trường đao giao chiến, sắc mặt hai người ngày càng tái nhợt. Hai bên đồng dạng đều là đang thiêu đốt sinh mệnh lực cùng linh hồn lực, vô luận là ai cũng sẽ cảm giác không thoải mái.

Lộc Thánh Tôn cười ha ha một tiếng, đột nhiên lắn mình một cái xuất hiện bên cạnh Đảo Xuyên, dứt khoát bổ một đao xuống.

Đảo Xuyên trong lòng thầm cười lạnh một tiếng, hai thanh đao đồng thời phóng ra! Một thanh đâm vào đan điền của Lộc Thánh Tôn, thanh còn lại đâm vào trái tim của hắn. Đây cũng là cách tấn công duy nhất mà hắn có thể làm được.

Bởi vì hắn chính là hai thân cùng một thể. Nếu đồng thời phát động tấn công so với Lộc Thánh Tôn đương nhiên là sắc bén hơn. Đảo Xuyên chắc chắn Lộc Thánh Tôn không dám đánh bừa. Bởi thương thế của hắn rất nặng, có thể nói là lo hôm nay không biết ngày mai. Lộc Thánh Tôn tuy rằng cũng bởi vì thi triển sinh mệnh không gian lực là tiêu hao rất nhiều sinh mệnh lực, nhưng so với hắn thì tuyệt đối không giống nhau. Hiện tại hắn dùng phương pháp đồng quy vu tận đối với Lộc Thánh Tôn mà nói tuyệt đối là mất nhiều hơn được.

Ngay cả Lộc Thánh Tôn ngay từ đầu đã có tâm tư cùng hắn đồng quy vu tận hiện giờ nhất định cũng không chịu! Bởi vì trận chiến này hắn đã chiếm được ưu thế tuyệt đối.

Mà trận chiến giữa cường giả Thánh Tôn chỉ cần đối phương chùn bước, thì đã tạo cho đối phương một cơ hội cực kỳ quý giá. Hiện tại không gian đã bị Lộc Thánh Tôn phong tỏa nhưng hắn đã tính sai rồi.

Một nước cờ sai, hỏng cả bàn cờ!

Lộc Thánh Tôn đối mặt với hai cây đao đang vọt tới chẳng những không có né tránh mà ngược lại đem bộ ngực của mình nghênh đón. Đại đao trong tay cũng vì thế mà tăng thêm vài phần lực lượng! Giờ phút này toàn bộ tu vi suốt đời của Lộc Thánh Tôn đều được ngưng tụ trên thân đao.

Đao cương huyền khí trên thân đao giao động mãnh liệt cơ hồ như muốn cháy lên.

Đảo Xuyên kinh hoảng kêu to. Hai đao của hắn trong thời khắc sắp chạm vào thân thể Lộc Thánh Tôn rốt cuộc hắn đã biết mình đoán sai rồi. Đối phương không như mình suy đoán mà lựa chọn phương thức cùng mình đồng quy vu tận. Chính bản thân mình mưu toan cùng hắn dùng vết thương đổi vết thương nhưng rốt cuộc tính toán này hoàn toàn không có ý nghĩa.

Nghĩ đến đây hắn nào còn tâm tư công kích đối phương, chỉ một mực cấp tốc lui lại về phía sau giữ lại một mạng.

Một đao của Lộc Thánh Tôn vẫn như trước không đổi hướng tiến về phía hắn.

“Xuy” một tiếng, đao nhọn trong tay nữ thể Đảo Xuyên hung hăng đâm vào trái tim của Lộc Thánh Tôn, một thước cũng không lệch. Sau đó lại “Xuy” một tiếng, lại một thanh đao khác cũng đâm vào đan điền Lộc Thánh Tôn, chuẩn xác như thanh đao trước.

Hai thanh đao này một mạch đâm vào dễ dàng không có chút trở ngại, giống như là đang cắt vào miếng thịt heo vậy. Vút một tiếng đâm từ trước ra đằng sau.

Huyền khí trong thân thể Lộc Thánh Tôn đột nhiên bộc phát. Bịch một tiếng máu tươi trong người Lộc Thánh Tôn phun ra.

Giơ phút này Lộc Thánh Tôn căn bản sẽ không lưu lại một chút lực lượng gì để phòng hộ cơ thể mình. Tất cả lực lượng của hắn hoàn toàn

không có giữ lại mà truyền vào hết bên trong đại đao trên tay.

Mà thân thể Lộc Thánh Tông hiện giờ đã nhào vào người Đảo Xuyên. Trường đao nổi đao cương bạch sắc hung hăng đánh xuống bộ vị hai người.

Vút một tiếng.

Hai thân thể từ một phân thành hai!

Ba thân thể, cơ hồ đều đồng thời từ không trung rơi xuống mặt đất.

Đồng quy vu tận.

Hai thân thể của Đảo Xuyên, xoay tròn trên không trung rút cục mặt đối mặt với nhau. Nhưng trên cả hai khuân mặt đều là vẻ sầu thảm. Ngay trước lúc đó không ngờ mối liên hệ giữa bọn hắn lại bặt vô âm tín.

- Nguyên lai, cảm giác không có gì trói buộc lại thư thái đến vậy!

Nữ thể trên người Đảo Xuyên buồn bã cười, trong ánh mắt không có hận ý, không ngờ lại có chút dịu dàng ôn nhu của nữ giới.

Nam thể trên người Đảo Xuyên bộ mặt ôn hòa mỉm cười, từ không trung chậm rãi rơi xuống. Đôi mắt nhìn chăm chú vào khuân mặt nữ thể, trong mắt có chút ôn nhu:

- Nếu có kiếp sau, nhất định ta sẽ đối xử tối với ngươi, gắn bó với nhau, cả đời không chia lìa.

Nữ thể tựa hồ đỏ mặt, có chút thẹn thùng, nhẹ nhàng vương đôi tay nhỏ bé ra phía trước!

Nam thể cười một tiếng, vươn đôi bàn tay to lớn ra, tự mình nắm tay một cơ thể khác của mình, sít sao nắm chặt.

Hai người đồng thời nhắm mắt lại, cứ như vậy mà tuyệt khí. Ở dưới đao cương huyền khí của Lộc Thánh Tôn Đảo Xuyên đã sớm chết không

thể suy trì thêm. Thánh anh căn bản sẽ không kịp ngưng tụ, trực tiếp bị vỡ, tiêu tan, tan biết trong thiên địa!

Bọn hắn cho dù còn một chút hơi thở cuối cùng vẫn còn khát khao được sinh ra, nương tựa vào nhau mà sống. Trên thực tế bọn hắn rõ ràng biết, nguyên thần của bọn hắn đã bị một đao chứa đầy huyền khí của Lộc Thánh tôn làm cho hoàn toàn mất hết sinh cơ.

Bản thân mình nhất định không còn có cơ hội tái sinh nữa!

Nhưng trước khi chết lại có thể thoát khỏi gông cùm cầm tay của đối phương, cho dù chết bọn hắn cũng đã mãn nguyện rồi! Bọn hắn không có gì để tiếc nuối nữa!

Trong lúc này, hai tay gắt gao nắm chặt, được chết ở bên nhau, có hay không kiếp sau đối với bọn hắn không có quan hệ.

Loài dị tộc lưỡng thể này có thể coi là vợ chồng cũng có thể coi là huynh muội. Quan hệ loạn luân, tà môn như vậy không ngờ tình cảm giữa hai cá thể trên người Đảo Xuyên không ngờ lại thâm hậu như vậy.

Bọn hắn mãi đến lúc chết cũng không có quay lại nhìn Lộc Thánh Tôn một cái.

Bản thân mình cái chết đã định sẵn rồi, ngay cả linh hồn của mình một lát sau cũng hóa thành hư vô. Vậy thì người khác chết hay sống, có can hệ gì với ta? Còn về phần cừu hận gì, lý tưởng gì, ước mong gì, tất cả đều là mây khói. Đối với người sắp chết mất hết hi vọng như hắn thì những thứ ấy liệu còn quan trọng sao?

Thật sự không còn quan trọng!

Mà Lộc Thánh Tôn sau khi xác nhận đối phương trúng một đao của mình liền mau chóng dùng Hồi Thiên Đan. Hắn cũng không có tâm tư đi qua xem xét Đảo Xuyên. Đối phương trúng một kích toàn lực của mình, tương đương với một đao đồng quy vu tận, nếu hắn còn sống đó quả thực

mới không có đạo lý. Nếu đối phương nhất định phải chết thì đi xem một cỗ thi thể thì có ý nghĩa gì? Thời gian này mau chóng khôi phục thực lực đi giết địch nhân mới là vương đạo.

Cho nên sau khi Lộc Thánh Tôn khôi phục ngay lập tức đứng lên, hướng về phía mấy vị Chí Tôn thiên nhẫn khác bay tới. Thậm chí ngay cả quay đầu hắn cũng chưa từng làm.

Chỉ để lại một tiếng thở dài!

Bản thân mình hiện giờ đến đây chính là liều mạng. Lúc này đến căn bản là không nghĩ tới có cơ hội sống sót quay trở về Thiên Phạt. Như vậy, sống hay chết thì có tính là gì?

Mọi việc hết thảy đều không còn quan trọng nữa rồi, không quan trọng nữa rồi!

Nguyện vọng duy nhất của hắn hiện giờ là trước khi chết kéo theo vài tên dị tộc đi theo. Còn về bọn hắn là người tốt hay kẻ xấu còn quan trọng sao.

Người tốt thì thế nào? Kẻ xấu thì thế nào?

Đây chính là chiến tranh a!

Đây là chiến tranh giữa hai khối đại lục.

Chiến tranh cho tới bây giờ cũng không phân định đúng sai, cũng chỉ là cuộc chiến của quân nhân bảo hộ một thứ gì đó của mình mà thôi.

Ngay cả bản thân mình cũng không tiếc tính mạng để giữ gìn nó, đem toàn lực để bảo vệ nó.

Mà hiện tại mọi sự việc từ đơn giản đến phức tạp, xét cho cùng cuối cùng cũng chỉ chỉ là ngươi chết ta sống mà thôi, sự việc đơn giản chỉ có vậy.

Chỉ như thế mà thôi!

Ở phương hướng khác đột nhiên hiện lên bảy vị Chí Tôn thiên nhẫn cũng đã bị bảy vị Thánh Tôn Thiên Phạt hiện thân chặn đường.

Sau đó, sĩ nhiên lại là một hồi đại chiến sinh tử ngươi chết ta sống!

Cao thủ quyết chiến, sinh tử trong nháy mắt.

Trong đó có ba cặp đã chiến đấu xong, phân ra thắng thua.

Trên phương diện lực lượng có hai vị Thánh Tôn Thiên Phạt bị trọng thương, sau khi dùng Hồi Thiên Đan lại cùng một đối thủ mới ứng chiến.

Mà một vị Thánh Tôn Thiên Phạt khác rút cục cũng không có cơ hội dùng Hồi Thiên Đan đã cùng đối phương đồng quy vu tận. Bởi vì nhìn bị đối phương khóa chặt, không thể đánh lén, bắt buộc phải chuyển sang đối đầu trực diện. Bản thân bị rơi vào thế hạ phong, vào thời khắc mấu chốt vị Thánh Tôn này đã quyết định tự bạo!

Cuối cùng hắn chết cũng kéo theo được một vị Chí Tôn thiên nhẫn dị tộc đi theo, hai người cùng nắm tay nhau rong chơi suối vàng. Lựa chọn của hắn tuy rằng không có lời nhưng chí ít cũng không lỗ vốn.

Trên chiến trường không ngừng vang lên những tiếng nổ mạnh.

(DG: 1 ngày 4c, chắc chết quá :16:)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 426: Các Huynh Đệ, Chờ Ta Theo Cùng!

Đây không phải là không có cao thủ mà dưới tình huống thực lực không bằng đối thủ dĩ nhiên phải lựa chọn dùng tính mạng của mình để kéo theo địch nhân cho những người khác khỏi phân tâm.

Ở nơi này đa số là những chiến sĩ Thiên Phạt nhưng trong đó cũng không thiếu những tên ngoại tộc.

Hành động dũng cảm bực này đối với ngày hôm nay lại có vẻ như rất bình thường!

Tựa hồ tính mạng đối với song phương đều trở nên không đáng giá, không hề có giá trị như bản thân đã từng tưởng tượng…

Hiện tại đang trong thời khắc dầu sôi lửa bỏng, chiến tranh tàn khốc một mất một còn cho dù là người ngày thường nhát gan vào thời khắc này cũng sẽ gạt bỏ nỗi sợ hãi, vươn vai trở thành một dũng sĩ!

Mà hiện tại, chiến sĩ Thiên Phạt đã hoàn toàn điên cuồng!

Đại bộ phân liên quân Ưng – Hùng cũng đã phải dùng đến Hồi Thiên Đan mang theo bên mình.

Mà phần thú tính trong con người huyền thú bọn chúng rút cục cũng đã kích phát ra toàn bộ. Ở trong trận chiến này phát huy ra, không ngừng nhìn thấy chiến hữu của mình ngã xuống. Mà còn nhìn thấy huynh đệ mình biến thành một đống mưa máu trên không trung!

Kích thích mãnh liệt như vậy cơ hồ khiến cho toàn bộ chiến sĩ Thiên Phạt nơi đây mất đi lý trí!

Trong mắt bọn hắn vào giờ phút này cũng chỉ có địch nhân mà thôi! Chỉ có giết chết hết địch nhân mới có thể báo thù cho các huynh đệ!

Mà ở phía sau lưng bọn chúng còn hơn mười vạn quân dị tộc đang không ngừng tiến lên như thủy triều. Toàn bộ đều là những tên cưỡi những con ngựa kỳ quái gia nhập vào cuộc chiến. Lấy ưu thế số đông về binh lực gấp mấy trăm lần đem liên quân Ưng – Hùng bao vây vào bên trong!

Mà đám Chí Tôn thiên nhẫn trên không trung vẫn như cũ mạnh mẽ xông lên. Hiện giờ Thiên Phạt còn sót lại năm vị Thánh Tôn, đối phương cũng còn năm vị Chí Tôn thiên nhẫn còn sống đang liều mạng quyết chiến.

Mà hơn ba trăm tên Cuồng Đao nhẫn mang theo tiếng gào thét thê lương bắt đầu lao vào cuộc chiến!

Chính bởi vì nhóm này, sau khi Chí Tôn thiên nhẫn cùng Cuồng Đao nhẫn gia nhập cuộc chiến gây cho liên quân Thiên Phạt sự thương vong cực lớn! Cùng áp lực nặng nề, thực lực hai bên cách nhau một trời một vực!

Từ lúc những tên Cuồng Đao nhẫn gia nhập cuộc chiến, số lượng chiến sĩ tự bạo của Thiên Phạt càng ngày càng cao. Sáu nghìn chiến sĩ, đến hiện tại may mắn sống sót không đến một nửa!

Trên bầu trời lại truyền đến tiếng nổ rền vang, một luồng khí lưu dẫn tới bên ngoài hỏa sơn hơn ngàn trượng mới hạ xuống.

Trên mặt Lộc Thánh Tôn hiện lên vẻ buồn bã, căn bản không cần nhìn, chỉ cần nghe thấy tiếng vang khổng lồ đó hắn đã đoán được, lại có một vị lão huynh đệ đã bỏ mình mà đi!

Mà hôm nay, có lẽ là ngay sau đó bản thân mình cũng sẽ đi theo vị lão huynh đệ kia! Chân bước theo mọi người.

Nhưng hắn vẫn tin tưởng! Vô luận là bản thân mình hay là chư vị lão huynh đệ, cùng mỗi một chiến sĩ Thiên Phạt đang ở dưới. Cho dù đang đổ máu, đã hy sinh hoặc sắp hy sinh thì cũng sẽ không có ai hối hận.

Bởi vì cái này vốn là truyền thừa từ vạn năm của Thiên Phạt!

Cũng chỉ vì riêng Thiên Phạt mà thôi!

Cũng không phải vì đại lục!

Người mặc dù chết, chí vẫn trường tồn: Vĩnh viễn không hối hận!

Ưng vương điên cuồng gào thét. Khi thì bay lượn lên chín tầng trời chém địch nhân, khi thì phi thẳng xuống dưới, trường kiếm tung bay. Đao của hắn, tuy rằng đã được Quân Mạc Tà tỉ mỉ dùng kim chi lực đánh lên cũng không chịu nổi chém giết cường độ cao cùng thời gian dài như thế ,đã sớm hóa thành bột phấn. Hiện tại ở trên tay hắn cũng đã đổi qua thanh đao thứ tư rồi. Rút cuộc hắn cũng không nhớ là thanh đao này hắn đã cướp trong tay ai!

Ưng vương sớm đã dùng qua Hồi Thiên Đan. Hiện tại trên thân người hắn một lần nữa lại tăng thêm vài vết thương. Đếm toàn thể vết thương trên người hắn không dưới mười vết. Thậm chí còn có vết sâu đến mức nhìn thấy cả xương trắng. Nhưng hắn tựa hồ như hoàn toàn không có cảm giác gì, vẫn như cũ điên cuồng tiến về phía trước. Tung hoành ngang dọc, lên trời xuống đất như sao băng!

Chỉ có Hùng vương, Hùng Khai Sơn hiện giờ vẫn đang liên tục múa siêu đại đao nặng một ngàn sáu trăm cân kia của hắn. Thanh đao này hiện giờ cũng đã biến thành một cái cưa. Lưỡi đao bị mẻ nhiều chỗ.

Thân hình to lớn của hắn dường như không biết mệt mỏi điên cuồng quét ngang quét dọc. Ở trên chiến trường giống như là hạc giữa bầy gà.

Hiện tại năng lực phòng ngự siêu biến thái của Hùng tộc rút cuộc cũng đã thể hiện rõ trên người của hắn.

Hùng vương một người cũng đã đủ giữ quan ải, một mình chống vạn quân, có thể nói là tấm gương cực kỳ lớn đối với chiến sĩ Thiên Phạt. Mỗi lần có một chiến sĩ Thiên Phạt cảm thấy mệt mỏi, tay chân vì giết người quá lâu mà mỏi nhừ. Chỉ cần mở to mắt nhìn vào thân hình to lớn của Hùng vương vẫn như cũ đang đứng thẳng, anh dũng chiến đấu, nửa điểm mệt mỏi cũng không có. Tất cả mọi người trong thân thể không hiểu sao lại có thêm chút khí lực để chống đỡ.

Vì vậy lại tiếp tục cầm lấy đao kiếm, tiếp tục chiếm đấu, tiếp tục giết đám ngoại tộc.

Loại tác động này ngoài Hùng vương ra thì các thú vương khác của Thiên Phạt lại không thể có!

Bởi vì Hùng vương vốn được trời sinh ra để chiến đấu, lấy chiến đấu làm lẽ sống!

Thân thể to lớn kia giống như một Chiến Thần vĩ đại đang tồn tại.

Mà lúc này, đám Cuồng Đao nhẫn cùng U Minh quỷ nhẫn ai cũng không dám thi triển ẩn thân thuật. Cuộc chiến trước mắt cũng không phải là độc chiến. Ẩn thân, đích thực là địch nhân không nhìn thấy mình, nhưng quân mình đồng dạng cũng không thấy mình.

Trên chiến trường, vô luận là địch ta, chỉ giết thôi cũng đã đỏ con mắt rồi. Có chăng khác nhau chỉ là ý niệm trong đầu. Nếu quả thực ẩn thân, tuyệt đối không thể tránh khỏi đao thương giống như mưa rào. Làm như vậy căn bản là đang đùa giỡn với tính mạng của mình.

Cho nên, cho dù không cam lòng, cho dù không nguyện ý ra sao, bọn hắn cũng phải bỏ qua ý định đơn đả độc đấu, một chọi một trong cuộc chiến Đoạt thiên này, lao vào hỗn chiến với đối phương.

Giữa không trung, Lộc Thánh Tôn cười lớn một tiếng. Thân thể di chuyển hướng về phía một tên Chí Tôn thiên nhẫn vọt tới.

Đùi phải của hắn không biết đã mất lúc nào!

Còn về phần ai chém đứt, đối với Lộc Thánh Tôn mà nói, đã không còn trọng yếu nữa rồi.

Đối mặt với hắn là sắc mặt dữ tợn của tên dị tộc, trong mắt hắn hiện lên vẻ tuyệt vọng, đồng thời cũng lao về phía Lộc Thánh Tôn.

Mười ba người bọn chúng cùng nhau xuất trận, muốn chiếm lấy công đầu trận này!

Tổng cộng mười ba Chí Tôn thiên nhẫn, đây chính là một cỗ lực lượng cường đại, nhưng lại ở cuộc chiến này bị phục kích một cách khó ngờ đến nhất, hơn nữa những người phục kích bọn hắn lại là những Thánh Tôn đến từ Thiên Phạt.

Nếu như bị phục kích từ Tam Đại Thánh Địa thì bọn hắn tự tin có thể nắm chắc thoát được. Nhưng đối với những tiền bối Thánh Tôn của Thiên Phạt này, cho dù là đang dùng hình dạng con người chiến đấu nhưng vẫn là một đám huyền thú a.

Thú vương đạt tới tu vi Thánh Tôn, vô luận là lực phòng ngự hay thực lực đều mạnh hơn đám nhân loại ở Tam Đại Thánh Địa.

Trận chiến này, bản thân mình cùng mười ba huynh đệ xuất chiến không ngờ hiện tại còn có hai người sống sót.

Nhưng lại là thực lực giảm sút, vết thương chằng chịt.

Mặc dù đối phương xuất hiện tám vị Thánh Tôn, trước mắt cũng chỉ còn có hai người còn sống, hơn nữa nhìn vào trạng thái bọn chúng còn muốn thảm hơn mình một chút. Nhưng vị Chí Tôn thiên nhẫn này lại khóc không ra nước mắt.

Mười ba người đối mặt với tám người, song phương thực lực đều là Thánh Tôn. Thực lực tổng thể của mình gấp ba lần đối phương không ngờ lại mắc phải khúc xương lớn chẹn họng, lâm vào kết cục như vậy? Trước khi xuất chiến, kết quả như vậy, vô luận là ai cũng không nghĩ đến được…

Hắn hung tợn đánh về phía Lộc Thánh Tôn. Vị Chí Tôn thiên nhẫn này hiện tại đã nhìn ra, hỉ sợ lão đầu đáng giận này mới là nhân vật đầu sỏ đứng đầu tám vị Thánh Tôn Thiên Phạt. Mọi âm mưu, quỷ kế chỉ sợ đều từ hắn mà ra.

Chính vì con thú đáng giận này mà mười một huynh đệ của hắn ngay trước mặt hắn thần hình câu diệt. Thậm chí ngay cả cơ hội đầu thai cũng không có.

Hận!

Coi như hắn phải chết đi nữa cũng nhất định phải kéo theo lão đầu này ra đi cùng hắn.

Hắn đột nhiên bổ nhào vào, đối với Lộc Thánh Tôn quả thực là gãi đúng chỗ ngứa.

Tăng thêm tên trước mắt này, chính mình đã giết được ba vị Chí Tôn thiên nhẫn của đối phương, thực sự là có lãi.

Cho dù chết cũng có thể nhắm mắt rồi!

Hai người đều nghiến răng nghiến lợi, mắt nhìn về đối phương sắp tiếp cận, trong mắt đều giống nhau là điên cuồng cùng kiên định!

Hai người vào giờ phút này đã không còn binh khí trong tay. Binh khí đối với sự va chạm mãnh liệt của cường giả cấp độ Thánh Tôn sớm đã nát vụt. Hai người cứ như vậy, tay không mà xông lên.

Cơ hồ vào lúc thân thể hai người sắp chạm vào nhau, hai người đều làm một chuyện giống nhau là tự bạo!

“Oanh” một tiếng, thân thể của hai người đụng vào nhau, tiếp theo đó là một tiếng nổ long trời lở đất.

Hai vị cường giả Thánh Tôn này đồng thời cùng thiêu đốt sinh mệnh lực cùng linh hồn lực còn sót lại của chính mình. Hai người đều không tính toán còn sống sót trở về. Đều e sợ đối phương còn sống cho nên thậm chí ngay cả chuyện giữ lại năng lượng cho thánh anh để chuyển sang kiếp khác cũng không làm, tận lực tập trung lực lượng tự bạo. Lực lượng tự bạo của hai người làm rực sáng cả một góc trời.

Đây là toàn bộ linh hồn lực của hai người, là lần cuối cùng phát ra ánh sáng rực rỡ nhất trên đại lục này!

“Oanh”, một tiếng nổ vang dội, khiến cho mặt đất cách đó mười trượng, trong phạm vi mấy trăm trượng xung quanh tức thì hóa thành trống rỗng. Chừng bảy tám ngàn chiến sĩ song phương đang chiến đấu giống như quả bóng cao xu bị xì hơi bay ngược ra ngoài. Trong đó có không ít những người không may đứng mũi chịu sào trực tiếp hóa thành đống thịt nhão, sau đó bị ném ra ngoài rất xa.

- Đại ca!

Hùng Thánh Tôn hét lớn một tiếng, cảm giác giống như tức ngực, đầu đột nhiên cảm thấy trống rỗng.

Tám vị lão huynh đệ, hai ngàn năm chung sống với nhau. Cùng nhau được sinh ra, cùng chơi một chỗ, cùng nhau lớn lên, cùng nhau ăn vạn độc quả, trùng kích cảnh giới Chí Tôn. Cùng nhau một đường tu hành, hai lần tham dự Đoạt Thiên Chi Chiến. Đại chiến Cửu U Thập Tứ Thiếu, sau đó đồng thời cùng phong ấn Cửu U, sớm tối có nhau …

Tám người huynh đệ, khi còn trẻ có ai lại không hừng hực khí thế? Tạo nên thanh danh Bát Thánh Thiên Phạt, vang dội tới bực nào? Người trong thiên hạ ai dám khinh thường bọn hắn?

Nếu như một vị huynh đệ bị khi dễ là nhất định tám người cùng nhau xuất mã.

Hiện giờ, ngoại trừ mình hắn ra thì bảy vị huynh đệ ở đây đều đã hy sinh, tan vào trong thiên địa. Chết không toàn thây!

Chung sống cùng nhau từ lúc thiếu niên cho đến già, hắn há có thể chịu đựng? Có thể chịu được sao? Quả thực là không chịu nổi.

Ngay cả con đường trước mắt chính là tử lộ, ngay cả một khi chết đi sẽ tan vào hư vô. Nhưng ta vẫn còn muốn đi cùng huynh đệ của ta.

Nếu có người khi dễ bọn hắn, một khi ta còn nhất định ta phải đòi lại công đạo cho bọn hắn. Dùng tính mạng của ta, bảo vệ bọn hắn. Mặc kệ là ở nơi nào, bất kể là thân thể hay là linh hồn.

Hùng Thánh Tôn nhìn sang chỗ khác, gắt gao nhìn lên vị Chí Tôn thiên nhẫn còn sống kia.

Hai mắt đỏ hồng, khuôn mặt méo mó.

- Lại đây!

Khuân mặt Hùng Thánh Tôn không có chút biểu cảm nói:

- Ngươi đó! Không nên làm chậm trễ thời gian của ta. Ta còn phải đi gặp huynh đệ của ta!

Nói đến hai chữ huynh đệ, ánh mắt của mắt trở nên xa xôi, nóng bỏng. Bảy người huynh đệ hiện lên trước mặt Hùng Thánh Tôn sau đó đi xa.

Hùng Thánh Tôn cảm nhận được các huynh đệ đã đi xa, trong lòng đột nhiên cảm thấy như ruột gan đứt từng khúc. Bất thình hình hống lên một tiếng dữ dội:

- Đợi ta theo cùng!

Giống như lúc trước cùng nhau bước chân vào giang hồ. Chính mình bị các vị huynh đệ đùa dai bỏ đi, hắn đã hô lên một tiếng như vậy!

Vẫn là câu nói năm đó! Huynh đệ, chờ ta! Chờ ta!

Mặc kệ là làm cái gì! Cho dù là sinh hay tử! Đều chờ ta! Chúng ta cùng nhau bước tới!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 427: Hùng Vương Điên Cuồng!

Vị Chí Tôn thiên nhẫn kia trên mặt hiện lên nụ cười quái dị. Trong nụ cười tràn ngập vẻ đắc ý.

Hắn nói:

- Lão hùng, ngươi có thể để cho chúng ta không tách ra hay không?

Vốn tiếng của hắn bình thường đã quái dị hiện giờ càng khó nghe tới cực điểm.

Mà nữ thể trên người tên Chí Tôn thiên nhẫn này không nói một lời. Nhưng ánh mắt lại nóng rực và ngập tràn ôn nhu!

Ánh mắt Hùng Thánh Tôn chợt lóe lên, thản nhiên nói:

- Các ngươi sẽ không tách ra! Chúng ta càng không tách ra! Huynh đệ của ta đang đợi ta, ta không muốn bọn hắn phải chờ lâu!

- Huynh đệ của ta chẳng lẽ không phải cũng đang chờ ta sao?

Vị Chí Tôn thiên nhẫn này nở nụ cười thê thảm, ánh mắt thê lương nhìn lên một mảnh máu tươi trên không trung, nói:

- Đừng cho rằng chỉ có ngươi mới có huynh đệ!

- Lão hùng, đến đây đi! Chúng ta cùng nhau lên đường!

Vừa mới dứt lời, vị chí tôn thiên nhẫn này điên cuồng vọt tới.

- Thiên Phạt muôn đời!

Giờ phút này Hùng Thánh Tôn kêu lên một tiếng rung chuyển thiên địa. Sau đó đem thân thể cường tráng, khắp nơi đầy vết thương của mình vọt tới!

Bước chân kiên quyết, chưa từng có một lần quay đầu lại, không có một chút lưu luyến nào!

Trong lòng hắn hiện giờ đang muốn hét lên: Các huynh đệ, chờ ta! Chờ ta! Vô luận là núi đao hay biển lửa, lão Hùng ta sẽ đi cùng các ngươi … Cùng đi!

Oành!

- A aaaaaaaaaa!

Trên mặt đất, Hùng vương đang xung phong liều mạng giết địch ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, rơi lệ. Chính là huyết lệ!

Trong không trung lần thứ hai lại xuất hiện một luồng ánh sáng dị thường. Ngọn núi lửa phía xa bỗng nhiên oanh một tiếng, phun trào. Luồng ánh sáng bất thình lình cùng với tiếng nổ bất ngờ, theo đó là bụi sáng rơi đầy mặt đất khiến cho mặt đất run rẩy.

Mà song phương ở trên chiến trường đồng thời không hẹn mà gặp đều có một loại cảm giác quái dị.

Mọi người đồng thời phóng mắt nhìn ra phương bắc. Tại một địa phương xa xôi có một ngọn núi lửa đang phun trào. Mà ngọn núi lửa này phun trào tuyệt đối hơn những ngọn núi lửa khác, một lần phun ra một cột lửa thẳng hướng trời cao mấy ngàn trượng.

Rõ ràng là cách nhau mấy trăm dặm nhưng mọi người hết thảy lại nhìn thấy rõ ràng!

Đó chính là do Quân Mạc Tà cùng Cổ Hàn đánh Chiến Luân Hồi văng vào miệng núi lửa. Sau khi hắn rơi vào, Chiến Luân Hồi còn làm cho núi lửa bùng phát dữ dội hơn!

- Rống…..

Hùng Khai Sơn điên cuồng ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng. Hùng Thánh Tôn hi sinh làm cho một chút lý trí cuối cùng của Hùng Vương biến mất.

- Các ngươi, bọn ngoại bang đáng chết này. Các ngươi chết đi! Nhanh chóng đi chết đi!

Hai mắt Hùng Khai Sơn đỏ bừng như máu, hơi thở đã tràn ngập thú tính tới cực điểm. Theo tiếng rống rung trời của hắn, cả thân thể to lớn không hiểu sao gân xanh nổi lên. Vốn ban đầu thân thể của Hùng Vương đã to lớn một cách dị thường không ngờ lại đột nhiên bành trướng lên gấp đôi!

Toàn thân Hùng vương hiện tại có một vòng hắc vụ bao quanh thân, hư hư thực thực, như thấy như không, vô cùng tương phản với thị giác con người. Con người Hùng vương hiện tại đã hoàn toàn biến hóa một cách quỷ dị.

Một tiếng nổ đột nhiên vang lên. Thanh âm tựa hồ cũng không lớn lắm nhưng đối với tiếng nổ rung trời của núi lửa cùng thanh âm giao chiến của song phương vốn nên bị át mới đúng, không ngờ tất cả mọi người lại có thể nghe thấy được.

Đây chính là thanh âm tiến giai của sinh mệnh!

Vượt lên trên thanh âm bình thường của thế gian!

Thân hình to lớn của Hùng Khai sơn một lần nữa xuất ra một đoàn sương mù. Đoàn sương mù này còn chưa kịp tiêu tán đi đã thấy vốn ban đầu thân thể hắn cao ba trượng mà hiện giờ đã bành trướng tới gần bốn

trượng. Mà trong nháy mắt không ngờ chiều rộng Hùng vương bành trướng tới cực điểm, chiều cao lại tăng lên bốn trượng!

Nếu vừa rồi nói hắn là to lớn thì hiện tại hắn đủ tiêu chuẩn cho câu: “Người khổng lồ”

Quần áo trên người hắn đã chống đỡ tới cực hạn, vào thời khắc này đột nhiên vỡ vụn.

Giờ phút này, hơi thở của Hùng vương giống như là đang nuốt cả Thiên Địa vào trong người.

Chiều cao bốn trượng, ánh mắt sắc như dao, hắn ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét!

Phong vân biến sắc!

Hùng vương Hùng Khai Sơn liên tiếp chịu đả kích, trong lòng bi thương, phẫn nộ, thống hận đều hóa thành lực lượng bản thân mình. Vào thời khắc mấu chốt này một bước lên trời từ Thánh Hoàng tứ cấp một bước vọt lên hàng ngũ Thánh Tôn!

Cái này có thể nói là một bước đột phá vĩ đại!

Nhưng cũng đột phá không đúng lúc!

Bởi vì dựa vào tình hình trước mắt mà nói không phải thời cơ thích hợp để đối phó với thiên kiếp!

Bốn phía xung quanh, mười mấy tên dị tộc đang giơ đại đao điên cuồng chém lên thân hình to lớn của Hùng Khai Sơn. Mục tiêu vô cùng lớn, chỉ sợ muốn chém trật cũng khó. Nhưng đao vừa bổ lên người hắn bỗng nhiên bắn ngược trở ra. Sống đao hung hăng đập vào mặt chủ nhân của nó. Trong nháy mắt máu tươi tuôn ra, người ngã, ngựa đổ!

Hùng vương vào thời khắc lâm trận đột nhiên đột phá, huyền khí hộ thân tự nhiên cũng tăng lên trình độ Thánh Tôn. Hơn nữa vì mới đột phá

nên không thể vận hành một cách tự nhiên. Huyền khí còn đang điên cuồng không thể khống chế, không có chỗ phát tiết. Hiển nhiên sau khi mấy tên dị tộc tấn công Hùng vương huyền khí điên cuồng có chỗ phát tiết nên tự nhiên bọn chúng phải nếm mùi đau khổ.

Ưng vương cả người đầy máu, chồng chất vết thương, hai mắt đăm đăm nhìn về phía Hùng vương mới đột phá, nhưng trong lòng không ngừng kêu khổ!

Thân ca ca của ta a! Ngươi nhằm lúc nào đột phá không đột phá, sao lại nhằm ngay lúc này đột phá cơ chứ?

Cho dù thế nào thì so với lúc này nhất định sẽ tốt hơn nhiều!

Bởi vì khi đột phá cũng sẽ dẫn đến thiên kiếp! Hiện tại đang là thời khắc đại chiến, ngươi độ kiếp như thế nào đây? Càng khủng bố nữa là, mặc kệ bên người ngươi là bạn hay địch, toàn bộ thiên kiếp xung quanh sẽ cứ theo đầu người xung quanh ngươi mà tính. Trận lôi kiếp này diện tích bao phủ của nó không biết sẽ mở rộng đến tình trạng nào?

Cả đời hắn chưa từng biết chữ sợ hãi như thế nào nhưng rút cuộc bây giờ móng vuốt của Ưng vương cũng đã triệt để run rẩy!

Trong không trung bỗng nhiên kéo đến từng đám, từng đám mây đen ngưng tụ lại. Mơ hồ có một vòng tròn ở giữa không trung chậm rãi thành hình, tốc độ mặc dù chậm nhưng uy áp cực kì mạnh mẽ.

Hùng vương lại hồn nhiên không coi uy áp kia ra cái gì. Hắn rống lên một tiếng, bắt đầu dùng đại đao đã mẻ như chiếc cưa điên cuồng xông ra bên ngoài.

Thiên kiếp là cái gì? Ta quản làm chó gì!

Vào giờ khắc này Hùng Khai Sơn căn bản không nghĩ tới sẽ có thiên kiếp, căn bản là không ý thức được mình ngay trong trận chiến mà đột phá!

Giờ phút này trong lòng Hùng vương chỉ có căm phẫn! Muốn chém! Muốn giết! Muốn báo thù!

Trừ cái đó ra hiện tại trong lòng hắn không còn suy nghĩ nào khác!

Nhìn vào hai mắt đỏ hồng của Hùng vương, không gì khác ngoài điên cuồng và bạo ngược!

Không còn bất cứ điều gì khác!

Hiện tại Hùng Khai Sơn đã lâm vào trạng thái điên cuồng cực độ. Cho dù hiện tại Ưng vương đứng trước mặt của hắn, hắn cũng sẽ không do dự chém ra một đao.

Hùng Khai Sơn sải bước hướng về phía có dị tộc tập trung đông nhất. Hắn đánh ra một kích, giống như là một chiếc kim sắt nóng đỏ đâm vào cục mỡ, một đường thẳng tắp, thoải mái tiến vào!

Lấy tu vi Thánh Tôn hiện giờ của hắn, toàn lực phát ra một kích đánh sâu vào đám tộc nhân dị tộc tự nhiên là bách chiến bách thắng, không có gì ngăn nổi. Mà sự hồi phục kinh người của tu viThánh Tôn làm cho tình trạng bạo phát của Hùng vương khôi phục liên miên không dứt. Mà trên chiến trường hiện giờ hai mươi mốt vị Thánh Tôn song phương đều đã hóa thành cát bụi. Hùng Khai Sơn vừa mới đột phá tự nhiên trở thành một vị cường giả Thánh Tôn duy nhất trên chiến trường!

Là người mạnh mẽ nhất, một người không thể địch lại!

Lại một đao chém ra, dễ dàng khuấy lên một trận mưa máu trên bầu trời, nổi lên một cơn gió tanh mưa máu!

Trận chém giết này so với trước còn hùng tráng hơn rất nhiều!

Ưng vương lập tức nhắm mắt, không muốn nhìn nữa!

Làm hảo huynh đệ với Hùng Khai Sơn mấy trăm năm nay hắn làm sao có thể đành lòng nhìn hắn như vậy chứ? Hiện giờ Tứ ca đã hoàn toàn

cuồng loạn, ai cũng sẽ không nhận biết. Cho dù là mình hay chiến sĩ hùng tộc cũng vậy. Thậm chí cho dù ngay cả đại tỷ tới đây cũng chưa chắc có thể làm cho thần trí của tứ ca quay về!

Thực lực Hùng Khai Sơn tăng lên nhiều, đương nhiên là ra vào trận địa của dị tộc như không. Nhưng hiện tại thiên kiếp sắp giáng xuống. Một người đang lâm vào trạng thái cuồng loạn, thử hỏi làm sao độ kiếp?

Mười mấy tên Cuồng Đao nhẫn nhìn thấy Hùng Khai Sơn đang tàn sát tứ phía tộc nhân của mình tức thì cùng nhau đồng thời nhảy vọt đến tiếp đón. Mặc dù Hùng vương trước mắt tu vi đã tiến đến Thánh Tôn, thực lực đã vượt qua Cuồng Đao nhẫn ngoại tộc nhưng dù sao cũng là tham gia chiến đấu đột phá. Thực lực chưa thể ổn định ngay được. Đối phương lại tập hợp nhân lực như vậy, chỉ cần vây kín là có thể thành công giết chết được Hùng vương.

- Giết! Giết! Giết! A a a a…

Hùng Khai Sơn như một cái máy liên tiếp nói một câu, giơ đại đao lên chém ra một đao tức thì trước mặt tạo thành một mảnh đất trống!

Còn năm mươi tên Cuồng Đao nhẫn của đối phương hiện giờ rút cục đã thành công vây kín hắn. Ánh mắt mỗi người nhìn Hùng Khai Sơn đều tàn nhẫn tới cực điểm. Coi như ngươi là Thánh Tôn đi nữa, bị nhiều người bên ta vây công như vậy, cũng không thể nào tránh khỏi số kiếp, bị chết dưới lưỡi đao của chúng ta!

Kẻ cầm đầu hét to một tiếng, gần trăm thanh trường đao sắc bén đồng thời hướng về phía Hùng Khai Sơn vây công.

Đúc lúc này kiếp vân trên bầu trời rút cục cũng tụ tập xong. Lôi kiếp giáng xuống, một tiếng sét đánh cao ngất vang lên trên bầu trời. Tức thì một tia sét to bằng cái chén được đánh thẳng tắp xuống. Hùng vương sau khi đột phá dẫn đến thiên kiếp, vào thời khắc sinh tử này rốt cuộc thiên kiếp cũng đã giáng xuống!

Càng nghiêm trọng hơn là Hùng Khai Sơn hiện tại đã lâm vào trạng thái hoàn không có ý thức.

Thiên kiếp giáng xuống, hắn thậm chí ngay từ đầu cũng chưa từng nghĩ qua. Hùng vương căn bản không biết cỗ lực lượng trong cơ thể hắn bởi vì trong chiến đấu đột phá mà có được. Hắn chỉ biết rằng, có lực lượng tốt, lực lượng đại tăng là có thể một đao chém chết lũ ngoại bang này. Vì Hùng Thánh Tôn báo thù!

Vì bát đại Thánh Tôn báo thù!

- A …

Hùng Khai Sơn kêu lên một tiếng thê lương, tựa hồ như không thể ngăn trở xoay người lại tấn công đám Cuồng Đao nhẫn. Hai mắt đỏ ngầu, đại đao trong tay hóa thành một con cuồng long cuồng giang đảo hải!

Tia chớp Đoạt Mệnh trên đỉnh đầu nhanh chóng hạ xuống. Tuy nhiên do Hùng Khai Sơn hiện giờ đang bị vây khốn bên trong vòng tròn chỉ có thể di chuyển bên trong vòng tròn ấy. Mà số người bên cạnh Hùng vương lại dày đặc như kiến nên đạo thiểm điện kia vừa vặn đánh vào sống lưng một vị Cuồng đao nhẫn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 428: Cuồng Chiến, Lôi Kiếp!

Vị Cuồng Đao nhẫn này đang kêu gào, không biết là nên cảm thấy vinh hạnh và may mắn hay là xui xẻo. Dù sao thiên kiếp của Thánh Tôn không phải một tên Cuồng Đao nhẫn tu vi Thánh Hoàng nhị cấp như hắn có thể chịu đựng.

Kết quả rất rõ ràng …

Cái vị Cuồng Đao nhẫn không kịp nói thêm một tiếng nào trực tiếp biến thành một đống thịt cháy!

Mà người gây ra họa là Hùng vương Hùng Khai Sơn hiện giờ ở cách chỗ phát sinh chuyện này lại cư nhiên không biết tới chuyện này. Vẫn như cũ, điên cuồng gào thét, giận dữ. Thân thể cường tráng xoay trở lại, di chuyển như cơn gió, cước bộ của hắn tuyệt không dừng lại dù chỉ một lần. Hiện tại ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn là dùng thanh trường đao trong tay mình tung hoành trận địa địch nhân. Giết chết mười vạn tộc nhân dị tộc. Mỗi một lần lướt qua lại có người ngã xuống, cứ như thế lặp đi lặp lại!

Tận cho đến khi giết sạch lũ ngoại bang, cẩu tạp chủng này mới thôi.

Không thể không khâm phục tay nghề của Quân đại thiếu gia. Trường đao trong tay Hùng Khai Sơn là binh khí duy nhất còn lại của liên quân ưng – hùng. Là binh khí duy nhất còn có thể sử dụng. Tuy rằng đã chém vượt qua giới hạn chịu đựng của nó, có nhiều chỗ đã bị sứt mẻ, nhưng lưỡi đao như răng cưa dày đặc này tại chiến trường càng thêm khủng bố!

Trên đỉnh đầu hắn, những tia sét dày đặc liên tiếp được ngưng tụ. Đạo lôi kiếp thứ nhất không có kết quả, dường như đã chọc giận tới uy nghiêm vô thượng của lôi kiếp. Giống như là thẹn quá hóa giận, liền một lúc đánh ra ba đạo thiên lôi tạo thành hình chữ phẩm, đánh xuống phía dưới!

Ánh chớp tỏa ra, lôi kiếp từ khoảng không tỏa sáng, lát sau đã đến mặt đất.

Tốc độ kinh người như vậy, khiến cho kẻ khác không khỏi líu lưỡi.

Vào thời khắc ba đạo lôp kiếp đánh xuống, lần thứ hai Hùng Khai Sơn từ vị trí ban đầu xông ra bên ngoài năm trượng.

Bở vì Hùng vương đang trong trạng thái điên cuồng vô tình công kích địch nhân lại thành vô tình né lôi kiếp!

Khoảng cách năm trượng cũng không tính là xa, nhưng lại tránh được mặt chính diện của lôi kiếp! Mà năm trượng phía sau hắn có hơn mười vị Cuồng Đao nhẫn đứng đó. Bọn hắn vừa bắt đầu công kích Hùng Khai Sơn đã bị Hùng Khai Sơn hét lên một tiếng rống giận, vọt tới!

Bọn hắn hiện tại đang u u mê mê không hiểu rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra thì trước mặt đã không thấy bóng dáng địch nhân nhưng lại có hai chiến hữu của bọn hắn biến thành thi thể. Đến lúc này còn cố kỵ gì nữa? Quả thực là vô cùng nhục nhã mà!

Bọn hắn hai mắt đỏ hồng xoay người đuổi theo Hùng Khai Sơn đang tiến đến. Từ ngoài nhìn vào chỉ thấy một hàng đao được giơ lên. Tên điên này giết bao tính mạng tộc nhân của bọn hắn. Bọn hắn, những vị Cuồng Đao thiên nhẫn này chỉ cảm thấy máu nóng trào lên đầu, vô cùng nhục nhã.

Cứ cho là những người chết đi ngày thường bọn hắn chưa từng để chúng trong mắt, giống như là một con kiến vậy. Nhưng dù sao bọn hắn thủy chung vẫn là tộc nhân của bọn hắn, bản thân bọn hắn có thể khinh

thường chúng nhưng bọn hắn lại quyết không cho phép những kẻ khác giẫm đạp lên chúng!

Nhưng vào đúng lúc này, ba đạo lôi kiếp đã giáng xuống, vừa vặn đánh vào người đứng giữa bọn hắn, ầm một tiếng, như là trái bom bộc phá vậy. “Phanh” một tiếng, ba gã Cuồng Đao thiên nhẫn yếu nhất không chịu được tức thì thân thể cứng đờ. Sau đó từ đỉnh đầu bốc lên một làn khói, khói đen từ trong miệng hộc ra, rồi ngã uỵch xuống. Còn năm sáu tên Cuồng Đao thiên nhẫn kia trực tiếp bị lôi kiếp chấn tới cả người tê dại. Không tự chủ được khoa chân múa tay, bị bắn hắn ra ngoài!

Tuy rằng bọn hắn đã bị chấn bay ra ngoài nhưng cũng không thể bảo trụ cho tính mạng của bọn hắn. Những vị Cuồng Đao thiên nhẫn này một lòng đuổi theo Hùng Khai Sơn báo thù bị lôi kiếp đánh trúng mất đi thực lực bay ra ngoài đã bị hắn thuận tay chém ra một đao, dễ dàng chém đứt đôi bọn chúng.

Răng rắc … Răng rắc …

Ở trên mặt đất, Hùng Khai Sơn hiện tại đang điên cuồng, chiến sĩ hùng tộc điên cuồng, ngay cả chiến sĩ ưng tộc cũng điên cuồng theo. Toàn bộ những chiến sĩ Thiên Phạt hiện tại còn sống sót đều lâm vào trạng thái điên cuồng. Mà không chỉ riêng bọn hắn, ngoại nhân dị tộc cũng điên cuồng theo.

Mà thiên kiếp ở trên bầu trời dường như cũng điên cuồng theo.

Toàn bộ mọi thứ ở đây, bất kể là thứ gì, toàn bộ đều điên cả rồi!

Lôi kiếp lấy ba đạo làm một nhóm, lần lượt giáng xuống, giống như là mưa đá, liên tục rơi xuống, dày đặc. Mà càng về sau, tần suất càng dày, trực tiếp lấy sáu đạo làm một lượt, chín đạo làm một lượt … Cuồng phong đi theo sau cơ thể Hùng Khai Sơn, hắn hung hăng chém một đao, giận – chém, liên tục chém!

Liên tiếp hơn trăm đạo lôi kiếp đánh xuống nhưng chưa lần nào đánh trúng người độ kiếp chân chánh!

Chuyện tình cổ quái như vậy cho dù nhìn kiếp vân trên trời cũng là chuyện hiếm thấy trong vòng trăm triệu năm trở lại đây!

Không biết rốt cuộc cái đồ chơi thiên kiếp này có ý thức hay không. Nhưng nếu đổi lại chúng ta là thiên kiếp thì nhất định sẽ đặc biệt lấy lôi kiếp chăm sóc Hùng Khai Sơn. Lần này quả thực là thẹn quá hóa giận mà….

Lão tử lần đó độ kiếp cho ngươi không phải thuận buồm xuôi gió, muốn thế nào là được thế đó sao? Cứ coi như lần này ngươi may mắn tránh được vài đạo lôi kiếp, nhưng không phải cứ tránh được mãi như thế này chứ? Liệu có còn lý lẽ hay không?

Đột nhiên xuất hiện tình hình cổ quái như vậy, lại khiến cho lực sát thương của Hùng Khai Sơn tăng lên mấy chục lần.

Càng về sau lại trực tiếp tăng lên gấp mấy trăm lần không có dấu hiệu dừng lại.

Bản thân Hùng vương nhiều nhất cũng chỉ giết được một số nhỏ mà thôi. Nhưng lôi kiếp phía sau hắn lại tận tình chiếu cố đám dị tộc. Bởi vậy, vô tình làm cho tốc độ giết người tăng nhanh một cách đáng sợ!

Loại động tác vô ý thức này đã sớm vượt qua phạm trù hắn có thể thừa nhận, tốc độ cực hạn của hắn đã làm cho thiên kiếp phía sau tận tình chiếu cố, bổ lên người đám dị tộc. Mỗi một địa phương hắn vọt tới đều là phương hướng theo bản năng của hắn chọn lựa, là địa phương có địch nhân tập trung đông nhất!

Cho nên thiên kiếp cũng không lo không đánh trúng người để giải sầu a!

Tình cảnh hiện giờ quá mức mãnh liệt!

Hiện tại nhìn vào chỉ thấy một con gấu cường tráng, to lớn cầm theo một đại đao như chiếc răng cưa, dẫn đầu xông thẳng tới bên phía địch nhân, miệng sùi bọt mép, rống to một tiếng, điên cuồng vọt tới, vô cùng nhanh nhẹn.

Mà phía sau hắn cư nhiên lại còn dẫn theo một nhóm lôi kiếp đang điên cuồng đuổi theo sau hắn. Đồng dạng là kiếp vân trên trời không ngừng tích tụ ra những đạo lôi kiếp tiếp theo giáng xuống. Trường hợp kinh người này chỉ có hỏa tiễn trong chiến tranh hiện đại mới có thể hình dung ra tình cảnh hiện giờ. Kiếp vân trực tiếp bao phủ toàn bộ chiến trường. Từng đạo, từng đạo lôi kiếp khác nhau giáng xuống phía dưới!

Tiếng sấm rung thời, kèm theo đó là tiếng kêu thảm thiết của vô số tộc nhân, người ngã ngựa đổ, cùng với những tộc nhân bị lôi kiếp đánh cho thành than bị Hùng vương chém thành hai nửa. Còn rất nhiều dị tộc trong lúc bất tri bất giác bay lên không trung tránh nạn….

Ưng vương ở phía sau tiếp ứng trợn mắt há hốc mồm.

Con mắt dại ra, một lúc lâu sau Ưng vương mới ngoảnh đầu lại, phun ra một bãi nước miếng, kinh ngạc nói:

- Con mẹ nó chứ! Như vậy cũng được sao? Thực sự không thể tin nổi, chẳng lẽ trời chiếu cố con gấu khờ này? Hại ta phải lo lắng cho hắn!

Bởi vì Hùng vương trong chiến đấu đột phá thành công cảnh giới Thánh Tôn cho nên mặc dù có nhiều cường địch chặn đường nhưng thể lực vẫn dồi dào. Vẫn điên cuồng, dũng mãnh tiến tới, không một ai có thể ngăn cản bước tiến của hắn, cho dù nửa bước cũng không….

Nhưng tiêu hao trong một khoảng thời gian dài như thế nên thể lực của hắn đã dần dần không theo kịp.

Tuy rằng Thánh Tôn có năng lực hồi phục kinh người, nhưng thủy chung Thánh Tôn cũng vẫn là người. Chỉ cần là người thì còn có giới hạn của nó. Cho dù một kẻ biến thái như Hùng Khai Sơn cũng không có

ngoại lệ. Thành công trùng kích cảnh giới Thánh Tôn, không hề hà tiện sức lực, chỉ biết chém giết. Tự nhiên trong một thời gian dài, cung sẽ không đủ cầu. Mà hiện tại Hùng vương đang ở giữa mười vạn đại quân của dị tộc!

Dưới sự tấn công mãnh liệt của Hùng Khai sơn, tổn thất của dị tộc quả thực là điều không phải bàn cãi, điểm ấy rõ ràng, có thể dùng mắt thường để nhìn thấy. Trận hình dị tộc bị một mình hắn xông vào có thể nói là đã bị tan tác. Thậm chí còn xuất hiện rất nhiều tộc nhân dị tộc đào ngũ, chạy trốn. Sau đó bị lôi kiếp chăm sóc, nướng thành miếng thịt cháy xém….

Ngay cả những người hiện tại có thực lực cao nhất trong đội ngũ dị tộc là Cuồng Đao nhẫn, không gián tiếp thì trực tiếp chết dưới tay Hùng Khai sơn tính ít nhất cũn phải đã hơn trăm người!

Cho nên hiện tại mặc dù Hùng Khai Sơn có chút mệt mỏi nhưng bản thân hắn cơ hồ lại không có chút uy hiếp gì. Khi hắn quay người lại, những tên Cuồng Đao nhẫn đã sớm không có lấy một người. Nói đùa chứ, bọn hắn không có ngu mà đứng đó, những tên Cuồng Đao nhẫn thì lại càng không phải.

Nói giỡn sao, ai nguyện ý mạo hiểm đến công kích hắn rồi phải lãnh chịu nguy hiểm đến từ thiên kiếp cơ chứ, mà hiện tại còn có một cường giả Thánh Tôn đứng đó đâu phải chỉ để làm cảnh?

Cái đó căn bản không phải là dũng mãnh, mà chính là ngại mình sống đã quá lâu, đi tìm cái chết mà, thậm chí còn giúp cho địch nhân khỏi tốn sức!

Lúc trước những tên bị lôi kiếp đánh chết chẳng phải là đang ra sức giúp Hùng vương độ kiếp sao?

Cho nên hiện tại tốc độ của Hùng vương so với khi trước có chậm hơn một chút nhưng địch nhân bốn phía chỉ cần vừa thấy hắn chạy lại đây liền ngay lập tức kêu một tiếng chạy toán loạn …

Công kích địch nhân đã không còn khả năng. Mà hiện tại uy thế của lôi kiếp trên bầu trời đã tới thời khắc quan trọng! Một lần đánh xuống chín chín tám mốt đạo thiểm điện, điên cuồng đánh xuống.

Cho tới giờ phút này Hùng vương, Hùng Khai Sơn rút cục vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt hắn. Hai con mắt đảo ra xung quanh, chạy băng băng ra chỗ địch nhân tụ tập. Đột nhiên trên bầu trời "Oanh" một tiếng, một đạo thiểm điện chuẩn xác đánh trên đầu hắn.

Từ trước tới giờ hắn chưa có phải chịu qua sự đau đớn như thế này, đau đớn khiến hắn đặt mông ngồi phịch xuống mặt đất.

Hùng Khai Sơn giận tím mặt!

- Con mẹ nó chứ! Đánh trực diện không đánh lại lão tử, lại cư nhiên có thể đánh lén ta! Lão tử chậm một chút lại coi lão tử là con mèo bệnh sao?

Hùng Khai Sơn tức sùi bọt mép, hăm hở xách đại đao lên, điên cuồng xông vào trận địa địch nhân, miệng không ngừng chửi bậy.

Đằng sau hắn là từng đợt tiếng nổ ầm ầm, thiên kiếp như hình với bóng đi theo phía sau hắn.

Tộc nhân dị tộc mắt thấy vị sát tinh này tiếp tục xông đến, dẫn theo thiên lôi đằng sau đã sớm sợ tới mức đái ra quần!

Nếu hắn mà là mèo bệnh phỏng chừng thế giới này phải sửa kẻ kinh khủng nhất thế giới này là "Mèo bệnh"!

Con mẹ nó chứ, ta đây cả đời đánh trận nhưng cũng chưa từng gặp ai đánh trận như vậy a … Một người như vậy, cho dù ngươi là cường giả cấp Thánh Tôn chúng ta cũng không sợ. Chúng ta có rất nhiều người, cho dù làm vật hi sinh cũng có thể đè chết hắn. Nhưng … Phía sau hắn còn có lôi kiếp, cũng không phải chuyện đùa a. Cho dù nhiều người hơn nữa cũng không có tác dụng …

Vì vậy mặc cho Hùng vương gào thét bọn hắn đã chạy ra bên ngoài hơn hai trăm trượng!

Phía sau Hùng vương lộ ra từng mảnh đất khô cằn với những hố to tập trung dày đặc lại với nhau, giống như là hậu quả để lại sau khi bắn hỏa tiễn một lượt!

Tần suất khủng bố này, trên mặt đất hiện giờ cho dù tìm mỏi mắt cũng không thấy một hòn đá nào to hơn nắm tay.

Nhưng vào đúng lúc này, cuối cùng thiên kiếp đã bùng nổ. Cũng chính là uy lực lớn nhất của thiên kiếp, phạm vi bao trùm lớn nhất. Ngay sau đó tia chớp có lực sát thương mạnh nhất, khủng bố nhất cũng đã giáng xuống.

Ước chừng hơn trăm đạo tia chớp đánh xuống. Những tia chớp này giống như đem toàn bộ không trung thiêu đốt, sau đó giáng xuống!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 429: Thương!

Trong phạm vi ngàn trượng thực sự toàn bộ bị lôi kiếp công kích không bỏ sót!

Vận may sẽ không vĩnh viễn đi theo một người, cho dù hắn có may mắn như thế nào đi nữa. Mà Hùng vương hiện giờ đã lâm vào trạng thái hoàn toàn thoát lực!

“Oanh” một tiếng kinh thiên, một tiếng nổ từ trước tới nay chưa từng có vang lên!

Mấy vạn người còn sống sót trên mặt đất kia giống như là cùng bảo nhau nhảy dựng lên, hai chân đồng thời cách mặt đất ba thước.

Toàn bộ sinh linh trong vòng phạm vi trăm trượng xung quanh, không phân biệt địch ta, toàn bộ đều hóa thành bụi phấn.

Từng đợt mùi thịt nướng từ trong chiến trường truyền ra bên ngoài ba dặm.

Hùng vương ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng đã bị một đạo thiểm điện ầm ầm đánh trúng. Sau đó cả người hắn ánh sáng chớp lên, run rẩy một hồi rồi đột nhiên rống to một tiếng. Một ngụm máu đỏ tươi từ trong cuống họng hắn phun ra.

Theo ngụm máu tươi này phun ra, thân thể to lớn của Hùng vương rút cục cũng giống như một cái trụ bình thường, không trụ nổi rồi ầm ầm ngã xuống.

Ngay vị trí trung tâm của địch quân

- Tứ ca!

Ưng vương hét lên một tiếng, thanh âm khàn đi! Đột nhiên cánh hắn mở ra, nhanh như tia chớp liều mạng hướng về phía Hùng vương nằm đó vọt tới!

- Giết!

Sáu tên Cuồng Đao nhẫn cách đó không xa rút cục cũng đã phát hiện ra biến cố này, không khỏi vui mừng mà hét lên. Không đợi uy lực thiên kiếp tan hết, đồng thời cầm đao, hướng về phía Hùng Khai Sơn đang nằm đó, thi triển thân pháp cực nhanh lao tới. Người có thực lực như bọn hắn tự nhiên có thể hiểu được, người như Hùng vương không thể để cho hắn còn sống và khôi phục lại.

Nếu một khi để hắn khôi phục lại, thì tên Hùng Khai Sơn này chính là một Thánh Tôn hàng thật giá thật còn tồn tại trong cuộc chiến này. Đến lúc đó bản thân mình có muốn giết hắn cũng không được rồi. Vậy không bằng thừa dịp hắn bị lôi kiếp oanh kích, cả người thoát lực giết chết hắn!

Đao quanh chợt hiện!

Khoảng cách trăm trượng đối với Cuồng Đao thiên nhẫn mà nói chẳng qua chỉ mà một cái nháy mắt!

Gần như đồng thời cả sáu thanh đao sáng trắng như tuyết hướng về phía Hùng Khai Sơn đang nằm trên mặt đất. Trong mắt mỗi người bọn hắn đều là sảng khoái vô tận! Chỉ vì một người này, nửa canh giờ trước ít nhất đã giết chết một trăm năm mươi tên Cuồng Đao nhẫn còn có gần vạn tộc nhân tinh nhuệ của bọn hắn!

Bây giờ cứ như vậy mà giết hắn đã là tiện nghi cho hắn lắm rồi!

- Tứ ca aaaaa…

Ưng vương hét lên một tiếng như khóc, vẻ mặt kiên định. Lấy tốc độ kinh người giống như tia chớp của mình bổ nhào vào! Vào thời khắc sáu thanh trường đao của sáu tên Cuồng Đao thiên nhẫn sắp bổ trúng người Hùng Khai Sơn đột nhiên Ưng vương hét lên một tiếng, hóa thành một vật thể màu đen. Chính là một con chim ưng to lớn không gì sánh kịp nhào tới che trên người Hùng Khai Sơn!

Không có một chút do dự nào!

Phốc Phốc Phốc … Cả sáu thanh đao đồng thời bổ vào trên người Ưng vương!

Tức thì máu tươi bắn tung tóe, bay toán loạn!

Sáu thanh đao, tổng cộng có sáu vị Thánh Hoàng ra tay, hơn nữa còn vô cùng chuẩn xác. Thân thể Ưng vương may mà không bị chém thành sáu mảnh. May mắn là do hình thể của hắn cực lớn, cho nên sáu thanh đao này, trong đó có bốn thanh là bổ vào phía trên cánh hắn. Nhưng vẫn còn có hai thanh hung hăng cắm vào thân thể hắn!

Ưng vương rống lên một tiếng đau đớn đến tận xương tủy. Sau đó cả người cao ngất nhảy dựng lên!

Đôi cánh của hắn lúc này đã bị gãy rồi, còn một cánh thì bị chặt đứt rời. Thân thể hắn cũng bởi vì bị trường đao đâm xuyên qua nên cả người trước sau có bốn lỗ thủng to lớn. Máu tươi hiện tại đang chảy từ lỗ thủng ra như là suối phun!

Thương thế như vậy vốn hắn phải chết không thể nghi ngờ. Huống chi vừa rồi Ưng vương đã dùng qua Hồi Thiên Đan. Giờ phút này cho dù là Quân Mạc Tà đích thân đến, Cửu U Thập Tứ Thiếu đích thân đến, truyền cho hắn huyền lực tinh thuần nhất cùng linh dược trân quý nhất cũng đã không thể cứu vớt được tính mạng Ưng vương!

Nhưng Ưng vương vẫn như cũ nhảy dựng lên! Vẫn mang theo sự kiên quyết cùng hào hùng! Dùng chính bản thân mình làm lá chắn, bảo

vệ vị huynh trưởng kết nghĩa đang bất tỉnh nhân sự trên mặt đất này. Chặn từng đợt, từng đợt tấn công, rồi liều mạng công kích!

- Tứ a! Huynh mau đứng lên! Mau tỉnh lại đi …

Giọng nói của Ưng vương gần như là đang khóc, hoặc giả là đang cầu nguyện, máu và nước mắt văng khắp nơi. Cánh của hắn đã sớm bị tiện đứt một đoạn, mềm nhũn cụp vào bên người hắn.

Nhưng hắn cũng thấy một tên dị tộc khác đánh lén Hùng Khai Sơn, hắn không do dự. Không do dự đem cánh của mình dứt xuống làm ám khí xen lẫn máu tươi công kích địch nhân, để bảo vệ đại ca của mình!

Tổng cộng bảy vị Cuồng Đao thiên nhẫn cứ như vậy bị đôi cánh của hắn chặt đứt eo. Bọn hắn kêu thảm một tiếng rồi ngã vào thân thể của Hùng Khai Sơn! Đại đao trong tay bọn hắn suýt chút nữa đã cắm vào thân thể Hùng vương.

Cơ hồ là sát da thịt Hùng Khai Sơn, cắm sâu xuống mặt đất!

Trường đao lóe sáng!

- Tứ ca, tỉnh lại ….

Ưng vương dùng thanh âm khàn khàn gọi hắn. Hắn liều mạng ngăn cản sự công kích của sáu vị Cuồng Đao thiên nhẫn. Ánh mắt lúc nào cũng chăm chăm nhìn vào đại đao không nhìn một chút vào cơ thể đang đầy thương tích của mình.

- Tứ ca … Ngươi mau đứng lên đi …

Cổ họng Ưng vương dường như đã không phát ra tiếng. Cổ họng của hắn hiện giờ đã chứa đầy máu tươi. Chỉ cần một khi mở miệng là lập tức máu phun ra, cũng chính là lúc hắn chết đi!

Hắn không dám mở miệng, càng không dám phun ngụm máu trong miệng ra!

Bản thân mình không thể chết được! Bên kia còn huynh đệ của mình đang nằm đó!

Trong lòng của hắn hiện giờ vẫn đang gào thét:

- Tứ ca … Tứ ca … Tỉnh lại đi! Ta không chống đỡ được rồi. Tự bạo? Ta không dám tự bạo a. Ta không thể tự bạo! Tứ ca ngươi hiện giờ đang ở trong tình thế nguy cấp. Ta tự bạo không biết tứ ca sẽ như thế nào. Sẽ có ai bảo hộ tứ ca của ta?

Lại là một đao hung hăng bổ vào vai Ưng vương. Ưng vương đau đớn ngửa mặt lên trời thét lơn một tiếng. Sau đó hắn dùng mỏ ưng nhọn hoắc cắm xuống một phát, xuyên qua lồng ngực tên tộc nhân dị tộc, đem thân thể hai người bọn hắn đang dính vào làm một mở ra làm hai phần!

Sau đó hắn rút mỏ ưng ra, trên thân lại trúng thêm ba đao, hắn vẫn tiếp tục dùng mỏ ưng sắc bén công kích tên Cuồng đao nhẫn kia!

Tay hắn đã đứt, cánh đã gãy, chỉ còn cách công kích nguyên thủy nhất này mà thôi!

Nhưng thân thể hắn thủy chung cũng không thể nhúc nhích thêm được nữa, giống như một ngọn núi hùng vĩ, dùng chính thân thể mình để bảo vệ Hùng Khai Sơn đang nằm hôn mê dưới mặt đất!

Hắn nhất định không cho bất luận kẻ nào có thể công kích đại ca đang hôn mê của hắn.

Trên thực tế, vì sự điên cuồng của Ưng vương mà hiện giờ phía dị tộc chỉ còn sót lại năm tên Cuồng Đao nhẫn. Hiện tại bọn chúng cũng đang lâm vào trạng thái điên cuồng. Năm người trong đó có ba người có tu vi Thánh Hoàng mà lần lượt không thể vượt qua được một con chim đã bị trọng thương chỉ còn chút hơi tàn. Thực sự không giết nổi hắn sao?

Đao múa như mưa, Ưng vương run rẩy trong biển đao. Trên người của hắn hiện giờ đã sớm không biết cảm giác đau là gì. Hai mắt của hắn

mơ hồ. Hai con mắt đã từng có lúc nhìn xa vô cùng rõ rang hiện giờ không ngờ lại không thấy được rõ ràng hình dáng của địch nhân ngay trước mắt!

Nhưng trong tim của hắn vẫn gào thét, lo lắng: “Tứ ca .. Tứ ca… Tỉnh lại đi … Tứ ca …”

Phốc phốc phốc …

Rốt cục!

Năm thanh đao từ năm hướng bất đồng, đồng thời cắm vào vị trí yếu hại trên thân thể Ưng vương. Trên đầu hai thanh, xuyên thẳng vào hộp sọ! Trên ngực hai thanh, đâm thẳng vào trái tim! Đan điền một thanh, đâm thẳng ra phía sau lưng hắn!

Ưng vương cả người chấn động!

Bỗng nhiên giống như một cột trụ!

Thân thể hắn cấp tốc dịch chuyển sau đó đột nhiên dừng lại!

Con mắt đã từng lóe lên kim quang hiện giờ không ý thức được nhìn lên hai thanh đao trên đầu mình sau đó nhìn vào vị trí trái tim mình, ánh đao sáng như tuyết …

Ưng vương đột nhiên bi phẫn khóc lên!

Hai hàng nước mắt theo khóe mi chảy xuống, đọng lại ở yết hầu đang không ngừng chảy máu.

Ưng vương hiện tại đang khóc, vì vô vọng mà khóc!

Hắn không sợ chết! Hắn không khóc cho chính mình! Bở vì hiện tại những vết thương trên người hắn đã đủ cho hắn chết mấy lần rồi! Thậm chí là mấy chục lần!

Chết, không đáng sợ! Không đáng để khóc!

Nhưng hắn vẫn đang khóc bởi vì hiện tại còn huynh đệ mình đang nằm đó, không ai bảo vệ!

Giờ phút này hắn đang vật lộn, cố gắng. Chính là bởi vì một chút lòng tin bảo vệ huynh đệ cuối cùng của hắn, nên hắn mới có thể còn sống mà đứng đây!

Ta đi rồi, ai bảo vệ tứ ca của ta?

Hắn đột nhiên dùng hết khí lực cuối cùng của hắn, giọng khàn khàn hét lên:

- Ta không thể chết được. Ta chết thì tứ ca phải là sao bây giờ? Tứ ca … Tứ ca… Huynh mau tỉnh lại đi. Đừng đùa nữa, mau tỉnh lại đi. Được không? Ta không trụ nổi nữa rồi!

Ý thức của Ưng vương dần dần lâm vào trạng thái mơ hồ, lời nói càng ngày càng lộn xộn. Lúc thì gào lên, lúc thì thì thào tự hỏi. Thậm chí giữa lúc đó hắn còn đang hi vọng Hùng vương không tỉnh lại là đang giả vờ bất tỉnh để trêu chọc hắn….

Năm thanh trường đao, một lần nữa được rút ra khỏi cơ thể Ưng vương, còn mang theo một chút nhiệt huyết của nam nhi trong đó!

Thân hình Ưng vương lung lay, nhưng vẫn như cũ không đổ xuống! Hai con mắt vẫn mang theo cừu hận vô hạn, mang theo tiếc nuối cùng lo lắng nhìn về phía trước! Vẫn không nhúc nhích!

Giờ phút này trên người của hắn có một cỗ khi thế vương giả, tàn sát thiên hạ!

Tuy rằng đôi cánh của hắn không còn nữa, tuy toàn bộ thân thể của hắn, không có bộ phận nào còn nguyên vẹn, tuy rằng toàn thân hắn,mười phần thì đã dập nát đến bảy tám phần!

Nhưng hắn đứng đó, duy trì một tư thế đó, tư thế chiến đấu! Trong mắt mọi người, hắn vẫn là Ưng vương bay lượn trên trời cao!

Là vương giả trên không trung! Là bá chủ tuyệt đối của bầu trời!

Ngay cả giờ phút này cho dù hắn đang ở trên mặt đất!

- Rống!

Ưng vương gầm nhẹ một tiếng, không ngờ lại bước từng bước lên phía trước! Ánh mắt gắt gao nhìn vào trên thân năm người còn lại! Trong ánh mắt chỉ còn lại vẻ tàn nhẫn và hung bạo! Sinh mệnh của hắn chính là ở đây!

Tựa hồ cảnh cáo trước mặt địch nhân: Không được phép, vĩnh viễn cũng không được phép làm tổn thương huynh đệ của ta! (:113:)

Năm tên Cuồng Đao thiên nhẫn đột nhiên cảm thấy trong linh hồn mình xuất hiện một nỗi sợ hãi không tả được!

Tổng cộng năm đại cao thủ đều không hẹn mà gặp cùng đồng thời lui về phía sau từng bước!

- Rống!

Ưng vương kiên quyết tiếp tục tiến lên từng bước! Trong hai mắt của hắn vẫn hiện lên vẻ tàn khốc cùng chiến ý vô tận. Sát khí không ngừng từ trong người phát ra!

Năm tên tộc nhân dị tộc lại thối lui từng bước một! Một người trong đó rút cục không tự chủ được mà run rẩy. Bọn hắn thân có thể trở thành Cuồng Đao nhẫn tự nhiên sớm đã trải qua ngàn vạn chiến dịch nhưng lại chưa từng gặp người nào đáng sợ như vậy. Một huyền thú đáng sợ như vậy!

Đối diện với kết cục thảm khốc như vậy thế nhưng bọn hắn lại không dám tiến lên từng bước, hết thảy đều sợ hãi vì chiến ý vô tận của Ưng vương!

Chiến ý của mong muốn bảo vệ huynh đệ của mình đến chết cũng không đổi!

Tuy rằng biết rõ chỉ cần tiến lên một bước, chỉ cần một đầu ngón tay là có thể ấn cho Ưng vương ngã xuống đất, để cho hắn vĩnh viễn không đứng lên được. Nhưng rút cục không biết tại sao năm tên cao thủ nhất đẳng, không một tên nào dám bước ra một bước này!

- Rống!

Rút cục ngụm máu tươi ở trong cổ họng của Ưng vương cuối cùng cũng phun ra, ướt đẫm mảnh đất dưới chân hắn.

Sau khi phun ra một ngụm máu cuối cùng Ưng vương cũng đã tiến thêm một bước. Đã là bước thứ ba rồi!

Nhưng chân của hắn vừa mới nhấc lên, lại dừng lại ở trên không trung. Cứ như vậy lặng yên bất động, giống như là đã hóa thành một pho tượng vĩnh hằng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 430: Huynh Đệ! Huynh Đệ!

Chân Ưng vương dừng lại giữa không trung, cứ như vậy mà bất động đứng đó. Tựa hồ đã hóa thành một pho tượng cổ xưa vĩnh hằng!

Chỉ có đầu của hắn vẫn còn đang ra sức chậm rãi quay đầu lại, nhìn Tứ ca của hắn đang lẳng lặng nằm trên mặt đất, tuyệt vọng nói: Ta thực sự lo lắng a…

- Tứ ca… Mau tỉnh lại… Ta thực sự không chịu được nữa rồi…A …

Ưng vương tuyệt vọng nói một tiếng. Rốt cuộc chính hắn cũng không nghe được hiện tại mình đang nói gì, sau đó hắn lại cúi thấp người bước tiếp.

Tiếp đó thân thể hắn đột nhiên đổ gục xuống dưới đất.

Không có bất kỳ một tiếng động nào.

Nhưng ánh mắt của hắn vẫn như cũ hiện lên vẻ tuyệt vọng, cùng lo lắng và mệt mỏi!

- Tứ ca, ta không bảo vệ được huynh nữa rồi!

Ánh mắt Ưng vương tràn ngập bi thương cùng tiếc nuối và lo âu! Cứ như vậy mà dừng lại.

Hùng vương vẫn lẳng lặng nằm tại nơi đó, đối với hết thảy sự vật xung quanh mình hoàn toàn không biết gì. Hắn thực sự quá mệt mỏi. Thân thể hắn đã hoàn toàn cạn kiệt, cực kỳ cạn kiệt. Thiên kiếp giáng

xuống, vừa vặn đánh vào đầu hắn cơ hồ muốn rút cả xương cốt của hắn đi.

Tại một chỗ bình yên, linh hồn của hắn tựa hồ đang rong chơi trong hư không. Dường như có cái gì không nhớ rõ, bắt không được, nhìn không thấy rõ… Hắn, hiện tại chỉ muốn đánh một giấc, cái gì cũng không quan tâm đến. Cái gì cũng không để ý mà ngủ thiếp đi.

Nhưng vào lúc này tựa hồ có một tiếng nói đau xé tâm can đang gọi hắn:

- Tứ ca … Tỉnh lại đi …

Tựa hồ như là Cửu đệ - Ưng vương đang gọi mình!

Hùng vương bỗng trở nên chấn động!

Hùng Khai Sơn cố gắng như thế nào cũng không mở mắt ra được. Hắn liên tục cố gắng, nhưng hai mí mắt của hắn lại nặng nề giống như bị núi đè.

Huynh đệ của ta!

Huynh đệ của ta đang gọi ta!

Hùng Khai Sơn nghĩ tới tình trạng hiện giờ không khỏi lo lắng, dốc cạn lực lượng của mình để đứng lên nhưng không hề có một chút phản ứng nào. Toàn thân mềm nhũn giống như là một tấm vải vậy!

- Tứ ca… Tỉnh lại đi… Tỉnh lại đi… Ta không chịu được nữa rồi…

Lại là tiếng nói của Ưng vương vang vọng bên tai hắn.

Trong lòng của Hùng Khai Sơn không ngừa gào thét cùng lo lắng dẫy giụa… Cửu đệ. Cửu đệ! Rút cuộc ngươi đã gặp phải chuyện gì? Cửu đệ… Tứ ca đến cứu ngươi đây… Tứ ca lập tức tới ngay…

Đúng lúc này trong đầu Hùng Khai Sơn giống như xuất hiện kỳ tích hiện lên hình ảnh của Ưng vương, hắn hình như đang nhìn thấy vị huynh đệ của mình một thân đầy máu, con mắt mơ hồ không khỏi khiến trong lòng hắn quặn đau. Đau đến tận lục phủ ngũ tạng, hắn cảm giác như lục phủ ngũ tạng của mình bị nghiền nát thành ngàn mảnh nhỏ!

Ưng vương đang tuyệt vọng nhìn hắn.Dùng thanh âm gần như không nghe thấy được, khẽ mấp máy môi, gian nan nói:

- Tứ ca … Tỉnh lại đi mà… A …

Hùng Khai Sơn ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, đột nhiên từ dưới mặt đất nhảy dựng lên.

Hắn rút cuộc cũng đã tỉnh lại!

Ở thời khắc quan trọng trong chiến trường thành công vượt qua lôi kiếp. Bị lôi kiếp oanh kích vào đầu Hùng vương hắn không ngờ lại tỉnh lại như có kỳ tích.

Nhưng hắn vừa mới tỉnh ánh mắt lại mở to tới cực hạn, khóe mắt muốn nứt ra!

Một cỗ bi phẫn không nói lên lời như một cơn sóng điên cuồng vọt vào trong tim hắn!

Trước mắt hắn là một mảnh đen kịt. Một thân hình vĩ đại đang lẳng lặng thủ hộ trước người hắn, vẫn không có chút nhúc nhích, từng luồng máu tươi tí tách chảy xuống, từ trên thân người hắn không ngừng trào ra, từng chút, từng chút đổ lên trên người Hùng Khai Sơn!

Khi hắn tỉnh lại gầm lên một tiếng khiến cho tộc nhân dị tộc xung quanh sợ tới mức run người. Nhưng người thủ hộ cho hắn … Tại sao lại đứng bất động như thế? Vì cái gì mà đứng im như vậy?

Hắn quay đầu nhìn một cái!

Tại sao thân hình này lại quen thuộc như vậy, huynh đệ mình không có ai có thân hình như vậy. Có chút giống lão Cửu. Quả thực có chút giống hắn. Hắn cũng không có đôi cánh rộng lớn như lão Cửu nhà chúng ta. Ân? Không có cánh?

Một suy nghĩ đáng sợ trong đầu hắn dần dần hiện lên. Hùng Khai Sơn đột nhiên cảm giác trái tim mình co rút lại! Một sự đau lòng khó có thể diễn tả bằng lời đột nhiên trào dâng trong lòng hắn.

Hắn từ từ đứng lên, từng bước, từng bước tiến đến nhìn kỹ thân ảnh trước mặt hắn. Đột nhiên cảm thấy đất trời như tối sầm. Trong phút chốc hắn cảm giác như có vô số thiết chùy to lớn đánh vào đầu hắn. Đang điên cuồng gõ vào đầu hắn! Đem thân thể của hắn, đầu hắn, trái tim của hắn, còn cả linh hồn đều đập nát!

- Cửu đệ! Cửu đệ. Không ….

Hùng Khai Sơn không dám tin vào mắt mình. Hắn lấy tay dụi nhẹ hai mắt, sau đó ngửa mặt lên trời điên cuồng gầm lên một tiếng.

Người trước mặt hắn không ngờ là vua của không trung, cửu đệ. Là Cửu đệ Ưng vương của hắn!

Một ngụm máu tươi tròn trịa từ trong miệng hắn phun ra!

Thân thể Ưng vương không trọn vẹn, vẫn như cũ lạnh lùng đứng đó, hai mắt hung dữ cố chấp. Thân hình vẫn duy trì trạng thái nghiêng về phía trước. Tựa hồ tùy thời có thể xông lên. Hắn vì bảo vệ huynh đệ của hắn, làm ra sự công kích trí mạng, sắc bén nhất.

- Cửu đệ …

Hùng Khai Sơn run rẩy chìa hai tay ra, muốn ôm vị huynh đệ trước mặt hắn. Ôm vào thân thể đã dần dần lạnh như băng của huynh đệ. Nhưng hắn không dám, hắn sợ. Hắn sợ rằng làm như vậy là quấy rầy vị huynh đệ của mình an nghỉ!

- Huynh đệ! Tiểu Ưng! A a a a a ….

Hùng Khai Sơn ngửa mặt lên trời bi phẫn, chỉ cảm giác như trái tim mình vào giờ phút này vỡ ra từng mảnh.

Bản thân hắn so với Ưng vương lớn hơn hai mươi mấy tuổi. Hắn còn nhớ rõ vào khoảng thời gian Cửu đệ sinh ra hắn vẫn là một con gấu nhỏ, ngồi xổm trước hang ổ của hắn. Nhìn thấy một ít trứng của chim ưng màu trắng ngà. Tò mò nghe thanh âm mổ mổ từ trong trứng truyền ra. Sau đó vỏ trứng đột nhiên vỡ tan. Sau đó một cái mỏ sắc nhọn, nhỏ nhắn xuất hiện...

Sau đó, một con chim ưng nhỏ nhắn, cả người vàng ươm, ướt sũng xuất hiện. Giống như là một còn gà nhỏ vừa sinh ra vậy. Ánh mắt sợ hãi, tò mò. Tò mò đánh giá vật thể trước mắt hắn …

Đó là ánh mắt đầu tiên của Cửu đệ …

Đã là huynh đệ của ta thì suốt đời là huynh đệ!

Mãi cho đến khi Cửu đệ dần dần trưởng thành, có thể bay lượn, dần dần tiến giai, trở thành huyền thú cửu cấp. Rồi lên đỉnh, có thể hóa hình… Không ngờ bao năm tháng chung sống cùng nhau cuối cùng lại có một ngày khiến cho người ta hoài niệm…

Cho tới nay, trong mấy vị huynh đệ, mình cùng Hổ vương hợp nhau nhất, bở vì tính tình hai người đều là phóng khoáng, lỗ mãng, cùng với Cửu đệ còn chưa biến hình suốt ngày ầm ỹ, suốt mấy trăm năm, cơ hồ là nửa đời người …

Thậm chí mãi cho đến hôm nay, không lâu trước đó bọn hắn vẫn còn ầm ĩ đùa cợt với nhau.

Hùng vương từ từ hồi tưởng lại từng đoạn kí ức …

Hắn còn nhớ rõ, suốt dọc đường, hắn ngồi trên lưng Ưng vương trong lòng hai người đều như lửa đốt.

Hùng vương:

- Xú tiểu ưng, sao ngươi lại bay chậm như vậy? Tới lúc nào thì mới có thể tới Thiên Trụ Sơn?

Ưng vương:

- Sao ngươi không bay đi? Con mẹ nó, ngươi xuống dưới mau cho ta. Một mình ta có thể bay nhanh gấp đôi. Ngươi cả người cả đao nặng gần hai ngàn cân đó. Gấu chó, quả thực là gấu chó mà!

Hùng vương:

- Ách! Hay là ta đem thanh đao này ném xuống? Chỉ đem kiếm theo thôi?

Ưng vương:

- Thúi lắm! Thanh đao này tuyệt đối là lợi khí! Đại chiến đang trước mắt ngươi nói những lời vô nghĩa này làm gì. Nhiều năm trôi qua như vậy cũng không có một chút tiến bộ nào!

Hùng vương:

- Lão tử là Tứ ca ngươi đó. Ngươi mắng ta không bằng mẫu thân mắng ta cả đời! Ngươi thực sự không biết lý lẽ mà…

Ưng vương:

- Lý lẽ cái đầu của ngươi!

Nhớ tới đây, Hùng Khai Sơn rơi lệ:

- Tiểu ưng à, tiểu ưng. Tứ ca thật muốn cùng ngươi tranh cãi một trận a!

Tâm tư hắn hiện giờ tựa hồ vẫn đang hồi tưởng về khoảnh khắc hắn ngồi trên lưng của Ưng vương. Nghe thấy thanh âm ngưng trọng của

hắn:

- Tứ ca. Trận chiến này là trận chiến sống còn với chúng ta. Ngươi ngàn vạn lần không nên lỗ mãng. Cho dù ngươi có khỏe như thế nào nhất định cũng sẽ có lúc không chịu nổi, không ngăn chặn nổi bọn chúng!

Hùng vương cười ha ha:

- Cửu đệ, tứ ca hiểu được mà. Bất quá ngươi yên tâm đi, ngươi cũng phải tự bảo vệ lấy chính mình. Yên tâm đi, Tứ ca cho dù liều cái mạng này cũng nhất định phải dẫn ngươi trở về Thiên Phạt!

- Thúi lắm!

-

Ưng vương phẫn nộ rồi đứng lên:

- Ai muốn ngươi dùng cái mạng này để liều? Ngươi đang nói chuyện xúi quẩy gì đó?

Nói xong, Ưng vương cúi đầu trầm mặc không nói. Khi đó sương mù bay qua bên cạnh hắn. Hùng vương chợt thấy vui vẻ thoải mái, nhìn lung tung không có nghe rõ ràng Ưng vương nói cái gì.

Hiện tại hồi tưởng lại, Hùng Khai Sơn chỉ cảm giác như hiện giờ đầy sương mù dưới chân. Tiếng gió vi vu bên vù vù bên tai hắn. Nếu như mình lúc trước hắn không nghe rõ ràng câu nói kia của Ưng vương thì hiện tại câu nói đó như sét đánh vào tai hắn.

- Tứ ca... Ta cho dù là liều cái mạng này cũng sẽ vĩnh viễn không để cho ngươi phải chết!

Hiện giờ Ưng vương dùng tính mạng của mình để thực hiện lời thề này! Bất luận là kẻ nào, bị thương nặng như vậy đã sớm phải chết mấy trăm lần. Nhưng vị Ưng vương kiêu ngạo của Thiên Phạt này lại cố gắng

chống đỡ. Không biết lấy sức mạnh ở đâu kiên trì đứng vững, một mực chống đỡ cho đến khi Hùng vương tỉnh lại.

Không có gì là kỳ quái cả. Vì huynh đệ của ta, ngay cả ta, cho dù chết cũng không cho phép kẻ khác làm tổn thương hắn ngay trước mặt ta.

Huynh đệ! Huynh đệ! Huynh đệ!

Huynh đệ chính là như vậy. Sinh tử không rời! Thà rằng người chết là ta cũng không cho ngươi chết. Thà rằng người chết trước là ta, ta cũng không muốn nhìn thấy huynh đệ của ta bị tổn thương ngay trước mặt ta.

Đó mới chính là huynh đệ!

Hùng Khai Sơn bỗng nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết. Cửu đệ, Cửu đệ! Là Tứ ca làm liên lụy tới ngươi. Tứ ca vốn đã quyết định bảo vệ cho ngươi. Nhưng cuối cùng, chính ngươi lại dùng tính mạng bảo vệ ta!

Hiện giờ ngươi cứ thế mà đi, làm cho Tứ ca ta làm sao chịu nổi! Bảo ta làm sao mà chịu nổi đây?

Thời gian hai người ở cùng một chỗ, không có lúc nào là không đấu khẩu. Nhưng Hùng vương cũng chưa có bao giờ giận hắn. Hắn biết, đấy mới chính là tình cảm huynh đệ chân chính.

Ưng vương thường không thích nhiều lời. Đối với người khác hắn một mực im lặng, nhưng đối với chính mình nói mãi không hết, thao thao bất tuyệt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép! Ta nói ra một câu hắn trả lại một câu. Trừ phi là huynh đệ, ai sẽ làm điều nực cười trái với tính cách của hắn như vậy?

Ngay chính bản thân mình đôi khi quả thực rất khờ, quá ngu ngốc… Hại cho Ưng vương luôn phải lo lắng quan tâm đến hắn.

Mỗi một lần, mỗi khi hắn có chuyện gì, Ưng vương là người đầu tiên chửi bới xông lên đòi lại công đạo cho hắn trước tiên…

Vô luận là chuyện gì cũng vậy!

Vô luận là hắn đúng hay sai!

Hôm nay cũng vậy, lão Cửu- tiểu ưng. Vì bảo vệ hắn, liền ở ngay trước mặt hắn chống đỡ đến giọt máu cuối cùng. Vì chính mình mà chống đỡ đến giọt máu cuối cùng!

Ngay cả hắn hiện tại đã chết nhưng thân thể hắn vẫn đứng y nguyên đó, bảo vệ ta, lo lắng cho ta!

Trước ngực Hùng Khai Sơn có một vùng đỏ tươi dính như keo thật là bắt mắt.

Đây chính là máu của cửu đệ a!

Đây chính là máu tươi của Cửu đệ a!

Ánh mắt Hùng Khai Sơn đột nhiên dữ tợn tới cực điểm.

Máu của Cửu đệ tuyệt không thể chảy vô ích. Tuyệt không thể chảy vô ích!

- Cửu đệ. Cửu đệ à… Tứ ca… thực có lỗi với ngươi!

- Nếu như ta có thể tỉnh lại sớm hơn một chút. Chỉ một chút thôi cũng được rồi …

Nhìn thấy vết thương chằng chịt trên người Ưng vương, ngay cả đôi cánh mà hắn coi trọng nhất cũng mất đi. Bốn phía đều là lông vũ của hắn! Xa nhất là mười trượng cũng có!

Hùng Khai Sơn đột nhiên cảm thấy khó thở!

Cửu đệ vì bảo vệ ta, rút cục đã nhận lấy những gì?

Thương thế nặng như vậy quả thực so với Lăng Trì còn thê thảm hơn!

- Cửu đệ …

Hùng vương rút cuộc đau đớn kêu lên một tiếng. Dùng toàn bộ sức lực của mình nói ra hai chữ khiến hắn đau quặn ruột gan này.

Thân thể Ưng vương vẫn như cũ lạnh lùng đứng đó. Đôi mắt hung dữ vẫn hướng về phía trước như cảnh cáo…

Hùng Khai Sơn nghẹn ngào nói, đột nhiên quay đầu lại hung hăng nhìn năm tên Cuồng Đao nhẫn dị tộc cách đó không xa, thần sắc đột nhiên trở nên bình tĩnh. Một sự bình tĩnh vô cùng khủng bố.

Hiện tại có thể nhìn rõ gân xanh đang đập nổi lên trên thái dương của hắn!

Từng bước một, từng bước một đi tới!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 431: Trung Thành Oanh Liệt Bi Hùng!

Hắn giống như là một ngọn núi rộng lớn chậm rãi đi tới. Bởi vì bước chân nặng nề sẽ làm Cửu đệ của hắn trong cơn ngủ say sẽ tỉnh lại! Cửu đệ đã khổ cực cả đời, cả đời lo lắng cho ta. Hiện tại, giờ phút này ta nhất định phải để cho hắn yên nghỉ, không thể để cho bất luận kẻ nào quấy rầy hắn.

Quyết không thể!

- Là các ngươi! Là các ngươi làm Cửu đệ của ta bị thương sao?

Tiếng nói âm trầm của Hùng Khai Sơn vang lên, tựa như một ngọn lúc lửa tích tụ từ lâu, tùy thời có thể bộc phát.

Đả thương Cửu đệ của ta. Đúng vậy, chính là đả thương hắn. Cửu đệ hắn không có chết, vĩnh viễn cũng không có chết! Hùng Khai Sơn trong lòng không khỏi nghĩ đến, nếu có người nào dám nói thêm một chữ "Chết" trên người Cửu đệ của hắn, lão tử liền một đao chém chết tươi hắn! Ai cũng không ngoại lệ.

Năm vị Cuồng Đao địa nhẫn đột nhiên cảm giác được không hiểu sao linh hồn mình đột nhiên run rẩy. Một nỗi khiếp sợ trước nay chưa từng có xuất hiện trong lòng hắn. Giống như áp lực của những ngọn núi trùng trùng điệp điệp đặt trong lòng bọn họ! Cảm giác như vậy, giống như là có một con thú đang gầm gừ bên trong người mình. Còn nữa, chính mình lại không có một chút năng lực phản kháng nào, tùy thời đều có thể bị lấy mạng một cách dễ dàng.

Tính mạng của mình không ngờ lại không nằm trong sự khống chế của mình.

- Đúng thì sao?

Một tên Cuồng Đao địa nhẫn cười lạnh một tiếng! Nhưng thanh âm vọng lại lại đứt quãng giống như một tên mèo bệnh ho khan, thở dài nói:

- Hai bên đối đầu với nhau, chẳng lẽ …

- Chẳng lẽ ngươi không biết bất luận là kẻ nào đả thương huynh đệ của ta đều đáng chết. Đáng chết!

Hùng Khai Sơn gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên xoay tròn toàn thân, lấy tốc độ nhanh nhất khó có thể hình dung một tay nắm lấy tay của dị tộc nhân. Hung hăng ném hắn xuống mặt đất, tiếp theo đánh xuống một quyền vào đan điền của hắn.

Bịch một tiếng, kình phong theo một quyền của hắn xuyên vào thân thể dị tộc, nội tạng của người nữ dị tộc điên cuồng lôi ra bên ngoài, mang theo đoạn gan.

Trước tiên hủy đi đan điền của hắn để cho hắn mất đi cơ hội tái sinh.

Đan điền bị hủy, bởi vậy nên huyền công trong chốc lát hóa thành cát bụi, nhưng người thì lại chưa chết.

Muốn chết sao? Không dễ dàng như vậy đâu!

Bởi vì hiện tại cái chết là đã một món quà vô cùng xa xỉ đối với bọn chúng.

Gây ra tổn thương với huynh đệ của ta mà lại được chết một cách dễ dàng thế sao? Nào có chuyện tình dễ dàng như vậy?

Trong lòng Hùng vương hiện giờ tràn đầy cảm xúc tàn bạo.

Tiểu ưng, Cửu đệ! Ta sẽ cho toàn bộ đám dị tộc ở đây bồi tiếp ngươi trên đường xuống suối vàng! Hùng Khai Sơn trong lòng kiên định thầm nói.

Giờ phút này trong lòng Hùng vương chỉ có một ý nguyện là trút giận cho Cửu đệ hắn. Báo thù cho Cửu đệ!

Cũng chỉ có ý nghĩ như thế mà thôi.

Thân hình to lớn của Hùng Khai Sơn quỷ dị, chợt lóe lên, lại một gã Cuồng Đao địa nhẫn ngã xuống trong tay hắn. Hai tên dị tộc Cuồng đao địa nhẫn còn lại đồng thời giơ hai thanh đao lên hướng về vị trí yếu hại của hắn mà bổ một đao. Thế nhưng hắn dường như không phát hiện ra.

Phốc phốc. Hai thanh đao chuẩn xác chém vào người Hùng Khai Sơn. Đi sâu vào thịt ba phân, cũng chỉ ba phân mà thôi. Sau đó có chém cũng không vào.

Hùng Khai Sơn đã trải qua sự thử thách của Lôi kiếp, thực lực hiện giờ chân chính là cường giả Thánh Tôn. Đối với ba tên Cuồng Đao địa nhẫn tu vi Thánh Hoàng trước mặt này tự nhiên chênh lệch tu vi cực lớn, cách xa nhau một trời một vực không thể đong đếm được.

Hai thanh đao này hiện giờ có thể đâm vào sâu ba phân da thịt của hắn quả thực không dễ dàng gì.

Nhưng chỉ một bàn tay to lớn của Hùng Khai sơn cũng đã xuyên qua được qua hai thể nam nữ của dị tộc. Sau đó hắn đem đan điền bóp nát, tiếp đó tiện tay ném xuống đất.

Sau đó nhìn về phía tộc nhân dị tộc đang song song đứng cùng một chỗ.

Hai mắt hắn đỏ rực như màu máu nhìn về phía ba tên Cuồng Đao địa nhẫn đang đứng đó, trong mắt tràn đầy hận ý.

Ba người thấy biến cố trước mắt đã sớm hồn bay phách tán. Đột nhiên thét lên một tiếng, đồng thời chạy trốn! Nhưng mà tốc độ của bọn họ hiện giờ trong mắt Hùng vương so với con sên cũng không kém là bao.

Hùng vương giận dữ gầm lên một tiếng, thân thể liên tục chớp lên năm lần. Liên tục một trận âm thanh vang dội, trên người của hắn có thêm sáu vết thương, nhưng ba tên tộc nhân dị tộc này cũng bị đôi tay trần của hắn phá nát đan điền, ném về vị trí hai người bị phế trước đó.

Tổng cộng năm tên Cuồng Đao nhẫn hiện giờ đều là phế nhân, muốn sống cũng không được, muốn chết cũng chẳng xong.

Đánh bắt được thủ phạm đả thương Ưng vương, Hùng Khai Sơn chậm rãi đứng thẳng lên, xoay người lại. Hai mắt bị thương nhìn về phía huynh đệ mình. Hắn không dám quay đầu lại, càng không nỡ quay đầu, cho nên hắn quay đầu thật chậm, thật chậm.

Thậm chí hắn đang mong rằng lão Cửu chỉ đang cùng mình nô đùa mà thôi. Hắn đợi chính mình xoay người thật chậm lại hắn sẽ đột nhiên nhào lên dùng cái cánh của hắn đánh mình một cái, chửi mình một tiếng ngốc tử.

Nếu thực sự như vậy, Hùng vương hoàn toàn có thể hạnh phúc đến mức ngất đi! Cho dù mừng chết cũng không sao cả.

Cửu đệ, chỉ cần ngươi có thể tỉnh lại, Tứ ca ta nguyện ý để cho ngươi mắng ta là ngốc tử cả đời. Tứ ca ta nguyện ý chết thay ngươi.

Thà rằng chết thay ngươi ngàn vạn lần…

Chỉ cần ngươi có thể tỉnh lại thôi!

Ngươi mau tỉnh lại đi!

Hùng vương cũng không biết, loại ý nghĩ này của hắn chính là ý nghĩ vừa rồi của Ưng vương.

Tứ ca, chỉ cần ngươi có thể tỉnh lại, ta nguyện ý chết thay ngươi cả vạn lần.

Cho dù có quay lại chậm như thế nào đi nữa cuối cùng cũng phải quay lại. Hùng vương chậm rãi quay đầu, Ưng vương vẫn như cũ đứng đó. Hùng vương chỉ cảm thấy như có một thanh loan đao đâm vào trái tim của mình, hắn đột nhiên gào khóc! Hắn khóc vì thương tâm, vì đau lòng. Hắn ngồi xổm xuống, lấy tay ôm chặt đầu của mình, từng quyền, từng quyền hung hăng đánh vào đầu của hắn.

- Ngươi, con gấu chết tiệt này. Tại sao ngươi lại không có mặt lúc đó. Tại sao ngươi không cầm cự được thêm một hồi? Ngươi thật đáng chết mà! Ngươi mới chính là người đáng chết! Con gấu đáng chết nhất. Nhất … Nhất …

Hùng Khai Sơn gào lên một tiếng kinh tâm động phách. Tiếng khóc kia khó nghe tới cực điểm, nhưng lại làm cho mỗi một người có mặt ở đây cảm thấy vô cùng đau khổ.

Tà áo trước người Ưng vương đã rách thành một đống vải vụn. Tà áo theo cơn gió khẽ lay động. Hắn vẫn lạnh lùng đứng đó, đối với mọi vật trên thế gian đều không có cử động. Đối với vị huynh mà hắn đã từng khóc, dùng chính sinh mạng bảo hộ cũng không có nửa điểm phản ứng.

Thiên Phạt chi ưng.

Hiện tại đã đi về cõi vĩnh hằng!

- Graoooooo!

Hùng vương đột nhiên rống to một tiếng, rung động trời cao.

Tức thì bầu trời u ám!

Rất nhiều cánh chim che ngang bầu trời, tràn ngập thiên địa.

Rất nhiều hắc ưng như mây đen che kín trời cao!

Hùng Khai Sơn giật mình quay đầu lại, chỉ thấy hiện tại chỉ còn có tám trăm chiến sĩ Thiên Phạt. Bất kể tình trạng trọng thương nặng nhẹ ra sao, đều giữ nguyên đội hình, càng không có một chút hoảng loạn.

Từng con mắt giống như Ưng vương lúc còn sống. Bình tĩnh mà lạnh nhạt, mà còn có chút cố chấp!

- Mấy tên nhãi con kia, các ngươi còn đứng đó làm gì? Tính làm phản sao?

Hùng Khai Sơn rống to một tiếng đứng lên:

- Xuống dưới cho ta!

Thanh âm của hắn đột nhiên nghẹn ngào, sau đó khóc nói:

- Mau xuống dưới cho lão tử.

Hùng vương đã đoán được bọng chúng kế tiếp muốn làm gì.

Đối mặt với thú vương đao rít gào, đông đảo ưng thú lại hoàn toàn không có cảm xúc. So với lúc trước đâu quả thực là chuyện không thể nào xảy ra.

Một phiến mây đen trên không trung chậm rãi di chuyển! Mặc dù trận hình có đôi chút rối loạn, nhưng vẫn như cũ chậm rãi tiến về phía đội hình dị tộc! Dẫn theo sự cừu hận với áp lực trầm trọng! Tuy rằng di chuyển rất chậm nhưng không thể khinh thường.

Thú vương tử, như người thân của chính bọn hắn chết đi!

Thiên Phạt chi ưng, bất cứ lúc nào thủy chung cũng vẫn có huynh đệ trong cùng tộc của mình đi theo. Là vương giả của không trung. Vô luận là tới nơi nào. Đại vương, chúng ta đều sẽ đi theo sinh. Dù chết cũng không từ.

- Ưng thập nhất! Ta kháo, bà ngoại ngươi! Ngươi không nên hồ đồ. Nhanh chóng xuống đây cho lão tử. Xuống dưới! Xuống dưới mau!

Hùng vương điên cuồng kêu to. Gấp đến độ không ngờ khiến cho máu tươi từ trong cổ họng điên cuồng phun ra.

Hắc ưng đầu lĩnh kia thản nhiên cúi đầu, liếc mắt nhìn Hùng Khai Sơn một cái. Sau đó con mắt kiên định tập trung trên người đại vương của hắn. Yên lặng, không có chút cảm xúc nói:

- Hùng vương. Ngươi không cần nói nữa! Đây là việc của bổn tộc! Đại vương đã chết! Là một mình mất mạng. Đại vương cần người của ngài đi theo bồi tiếp. Vua của ưng tộc cho dù là xuống hoàng tuyền địa phủ cũng phải tiền hô hậu ủng. Không thua người khác. Một khi đã là vua, mãi mãi là vua. Tôn nghiêm của bổn tộc không cho phép vương giả của tộc một mình ra đi! Chúng ta muốn ra đi cùng vương giả của chúng ta! Bất kể là nơi chín tầng địa ngục cũng vậy. Chúng ta nhất định sẽ sát cánh cùng với đại vương.

Âm thanh của hắn vô cùng bình thản, không có bi thương cũng không có thống khổ, lại càng không mất hết niềm tin: tựa hồ đây chỉ là một việc bé nhỏ không quan trọng.

Thân hình to lớn của Hùng Khai Sơn vô lực nhìn lên đàn ưng đang ngạo nghễ đứng đó. Che lấp bầu trời. Hắn chỉ cảm thấy tim mình như quặn lại, vô lực!

Đều là tại hắn. Nếu không phải tại hắn thì cửu đệ cũng sẽ vĩnh viễn một đi không trở lại. Đám huynh đệ ưng tộc này cũng sẽ không đi theo vương giả của bọn họ. Đều tại hắn …

Hùng vương chảy nước mắt nhìn đàn ưng trên bầu trời chậm rãi di chuyển. Đột nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, quỳ xuống, điên cuồng hướng về phía không trung dập đầu:

- Các vị huynh đệ! Các vị huynh đệ a … Lão Hùng ta van xin các ngươi, cầu xin các ngươi a … Các ngươi mau xuống đây cho ta … Ô ô…

Trên không trung có mười mấy con ngươi đang đồng cảm nhìn hắn, nhưng kiên quyết nói:

- Hùng vương! Ngài là vương giả Thiên Phạt! Muôn dân Thiên Phạt không ai có thể ngăn cản ngài cúi đầu! Nhưng hiện tại xin thứ cho ta thất lễ. Vương giả của chúng ta đang đợi chúng ta! Ta phải đi rồi! Ta không thể ngài ra đi một mình được. Xuống dưới hoàng tuyền, thù cũ địch mới, chúng ta nào có thể để cho ngài bị bắt nạt được!

- Đồ khốn! Nơi này còn nhiều tộc nhân dị tộc như vậy! Còn có Đoạt Thiên Chi Chiến! Còn có … Tóm lại, hiện tại trên người chúng ta còn rất nhiều trọng trách! Đồ hỗn trướng. Ngươi … ngươi ngươi … Ta cầu xin các ngươi a! Ta giết ngươi đồ hỗn đản này. Các ngươi đều là huynh đệ của ta, sao ta có thể để cho các ngươi ra đi như vậy. Xuống đây đi …

Hùng Khai Sơn dập đầu như giã tỏi, hiện tại nói năng lộn xộn không biêt mình đang nói cái gì, bộ dạng sắp khóc tới nơi.

Một đời vương giả Thiên Phạt bình sinh chưa bao giờ đổ lệ, chưa từng một lần quỳ gối trước mặt ai!

Nhưng giờ phút này toàn bộ phá lệ, toàn bộ chiến sĩ ưng tộc không nghe theo lời hắn trở về.

Vương giả bổn tộc trong lòng bọn họ đều là sự tồn tại vô cùng cao quý. Có một địa vị không người nào có thể thay thế được.

- Thực xin lỗi! Đoạt Thiên Chi Chiến đối với chúng ta hiện giờ đã không còn ý nghĩa gì nữa. Sự sinh tồn của thiên hạ đối với chúng ta cũng không có ý nghĩa. Chúng ta ngày hôm nay đến đây cũng chỉ vì quang vinh của Thiên Phạt, sự huy hoàng muôn đời của huyền thú! Đuổi theo vương giả chúng ta, oanh oanh liệt liệt đại chiến thống khoái một hồi! Trừ việc đó ra không còn ý nghĩ nào khác nữa. Hiện giờ vương giả của

chúng ta đã đi, chúng ta tự nhiên cũng phải đi bồi tiếp ngài. Sự tồn vong của thiên hạ, trong mắt chúng ta thậm chí còn kém một sợi tóc của đại vương. Bọn hắn không xứng để so sánh với đại vương.

- Ưng tộc chúng ta kiêu ngạo, tự hào thống trị bầu trời! Chúng ta chiến đấu chỉ vì quang vinh của ưng tộc! Chỉ vì một mình Ưng vương mà chiến đấu. Chúng ta cần làm cho đại vương chúng ta, dù đang ở nơi suối vàng cũng vì chúng ta mà kiêu ngạo!

Ưng thập bát lạnh lùng nói:

- Hùng vương đại nhân, ngày hôm nay hùng tộc các vị kề vai sát canh với huynh đệ chúng ta. Chúng ta hẹn kiếp sau gặp lại. Nhân tiện cho chúng ta một lần nữa vì Thiên Phạt tiếp tục làm bá chủ của bầu trời một lần cuối.

- Đại vương! Ngài đi chậm thôi, chờ chúng ta cùng đi với.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 432: Thiên Không Nhuộm Máu Nghĩa Ưng!

Sau khi nói xong những lời này, Ưng thập thất không nói nữa, cũng nhìn thêm nữa!

Tổng cộng tám trăm con ưng, đồng thời phát ra tiếng kêu rõ to. Một tiếng ngân nga kéo dài, xuyên qua mây mù lên thẳng chín tầng trời! Ngay sau đó tám trăm con Huyền Ưng lần thứ hai lại ngửa đầu thét dài.

Phong vân biến sắc, Ưng thập thất đứng đầu đột nhiên ngẩng đầu lên rồi bay cao lên trên. Dáng vẻ ngạo nghễ mà kiêu quyết.

Tám trăm Huyền Ưng phía sau hắn đồng thời vọt theo, trực tiếp đâm xuyên qua tầng mây.

Đợi cho đến khi bay đến độ cao cực hạn, đàn chim ưng trên không trung đã biến thành những chấm đen li ti. Ưng thập bát đang dẫn đầu bay lên đột nhiên ngừng lại.

Tiếp theo hắn mang theo tiếng xé gió thê lương, xuyên phá tầng mây, cả người chớp sáng màu vàng, lao về phía dưới. Đại vương, ta tới đây! Người có thể nào lại không mang theo ta đi? Chúng ta đã từng nói qua, chúng ta sẽ đi theo ngươi đến đời đời kiếp kiếp!

Cửu tiêu ưng đề tuyệt bích huyết, phần thiên diệt địa huyền ưng hồn!

(Biên: chiêu thức: Dùng máu làm vật dẫn, thiêu đốt cả linh hồn.

Xúc cảm hai câu thơ:

Trời cao nhộm máu nghĩa ưng.

Đốt hồn diệt địa, chôn thiên theo cùng. :220

Đây chính là tuyệt kỹ thuộc vào hàng cấm kỵ trong Ưng tộc! Mỗi một lần thi triển ra cần có một trăm tên Huyền Ưng cửu cấp hợp lực mới có thể thi triển ra! Một khi đã thi triển ra, thì chính là cùng chết với địch!

Uy lực to lớn của nó vượt xa Huyền Thú tự bạo! Đây cũng là phương thức duy nhất mà đội Ưng vương hộ vệ dùng để tiễn đưa Vương giả của tộc! Chỉ có những vương giả Ưng tộc vĩ đại nhất qua các thời kỳ mới có thể hưởng thụ đãi ngộ như vậy!

Trước đó, ngàn năm trước chuyện như vậy cũng chỉ từng phát sinh một lần mà thôi! Một lần là cách đây tám ngàn năm!

- Không nên a!

Hùng Khai Sơn tràn ngập tuyệt vọng, điên cuồng kêu lên một tiếng, cả người không ngừng run rẩy!

Vào giờ phút này, người muốn chết nhất chính là hắn! Người muốn bồi tiếp huynh đệ của mình ở dưới suối vàng chính là hắn.

Nhưng hắn không thể chết! Nhiệm vụ của hắn còn chưa hoàn thành nên hắn chưa thể chết! Phía sau hắn còn hơn một ngàn hung đệ hùng tộc còn sống sót đang nhìn hắn. Hùng Khai Sơn tin tưởng, chỉ cần một khi mình chết đi, hơn một ngàn chiến sĩ Hùng tộc đồng dạng cũng sẽ là như đám Huyền Ưng đó vậy! Bọn chúng sẽ đi theo mình.

Còn về phần Đoạt Thiên Chi Chiến hay là thiên hạ muôn dân gì đó đối với bọn hắn không quan trọng.

Đây chính là một sự trung thành tuyệt đối trong tộc! Duy chỉ có Huyền thú mới phát sinh chuyện như vậy! Liều lĩnh như thế, kiêu ngạo như vậy còn có chút si ngốc nữa.

Cho nên Hùng Khai Sơn không thể chết được! Ít nhất vào lúc này cũng không thể chết được! Nhưng hàm răng của hắn hiện tại đã muốn cắn nát môi dưới của hắn. Nước mắt cùng với máu tươi chảy ra. Hai mắt hắn đẫm lệ, tâm can đã muốn đứt thành từng mảnh.

Hắn quỳ trên mặt đất, hai tay gắt gao nắm lấy mặt đất. Cả người co giật, đột nhiên cúi mạnh người xuống, hé miệng ra cắn một ngụm vào mặt đất. Máu cùng bùn đất trộn lẫn bám đầy miệng hắn. Nước mắt hắn không ngừng theo khóe mi chảy xuống, nghẹn ngào nói:

- Đại vương của ta uy vũ. Thiên Phạt nghìn đời.

Theo sau Ưng thập bát lại là một tên Huyền Ưng khác, cả người lóe lên quanh mang màu vàng, không chùn bước phi thẳng xuống dưới đất. Tư thế phi hành như thế vẫn cao ngạo mà tiêu sái không hề thay đổi mà còn ung dung!

Đội hình vẫn chỉnh tề như cũ. Đại vương tuy rằng đã đi nhưng không thể để cho đại vương xấu hổ. Ngay cả chết cũng phải chết một cách thật chỉnh tiền. Thuận tiện khi tới thế giới kia lập tức có thể thành lập một đội hình có sức chiến đấu cường đại.

Vì đại vương mà chiến đấu. Bọn hắn mười người một tổ, vẫn tuân thủ nghiêm ngặt sự sắp xếp của đại vương bọn hắn. Tuy rằng bọn hắn lao xuống cực kì phân tán nhưng mỗi một chỗ rơi xuống đều là nơi tập trung địch nhân đông nhất.

Đối mặt kiểu tự sát từ khoảng không như vậy căn bản không có bất luận một kẻ nào có thể né tránh!

Một tiếng nổ dữ dội, liên tiếp không ngừng vang lên!

Vượt xa uy lực của một lần tự bạo!

Phương thức công kích thảm như vậy khiến cho thiên địa rung động, càn khôn xoay chuyển, mặt đất dường như cũng run rẩy theo. Trên bầu

trời vẫn còn có vô số thân ảnh màu vàng kim nối tiếp nhau dứt khoát lao xuống dưới đất. Yên lặng! Mang theo sự trung thành tuyệt đối với Ưng vương. Bọn họ theo thứ tự lao vào trận địa dày đặc dị tộc. Triển khai phương thức tự bạo kinh khủng nhất.

Ưng tộc, chính thức chọn phương thức độc đáo mà oanh liệt ấy để tiễn đưa Ưng vương vĩ đại của bọn họ!

Bọn họ dùng tính mạng của chính mình, viết ra một khúc nhạc đời đời kiếp kiếp này, cho dù trên trời hay dưới đất, lên thiên đàng hay xuống địa ngục họ cũng đều vĩnh viễn trung thành và đi theo đại vương của họ.

Vài vạn tính mạng dị tộc còn lại chính là tế phẩm tiễn đưa đại vương về nơi vĩnh hằng.

Thân thể Ưng vương vẫn ngạo nghễ đứng đó. Lãnh đạm vô tình, sắc mặt lạnh lùng. Đồi mắt mặc dù đã nhạt dần nhưng vẫn lợi hại như cũ. Tựa hồ có thể nhìn thấu hư không trước mặt, vì huynh đệ của mình mở rộng con đường.

Từng vụ nổ một giống như là cho trời đất sụp xuống.

Từ trung tâm vụ nổ mà tính, trong phạm vi một ngàn trượng xung quanh không còn lấy một bóng người.

Chỉ còn lại một mảnh hư vô!

Tại đây, trước lúc những vụ nổ kịch liệt ấy xảy ra, ít nhất cũng có năm vạn quân dị tộc đứng đó, hiện tại bọn chúng tất cả đều hóa thành tro bụi.

Cửu Tiêu đề tuyệt, Phần Thiên diệt hồn.

Bằng với cấm kỵ truyền thừa từ mấy vạn năm trước tự nhiên uy lực không thể tầm thường, thực làm cho người ta kinh ngạc.

Tám trăm con Huyền Ưng lấy chính máu thịt của thân thể mình, tạo ra một bài ca lừng lẫy.

Bọn hắn cho dù có chết, cho dù đã quyết định tự bạo nhưng vẫn lo sợ làm tổn thương đến những huynh đệ hùng tộc đã kề vai sát cánh với bọn hắn. Cho nên vị trí bọn hắn lựa chọn cách xa chỗ bọn hắn đứng. Sau khi bọn họ tự bạo đem chiến trường chia làm hai phần.

Chỉ có hai phần là đầu với cuối!

Vô luận là còn sống hay đã chết, bọn hắn đều không buông bỏ được. Dù sao bọn họ vẫn là huynh đệ của mình

Cũng giống mình đều từ Thiên Phạt mà ra. Anh em như thể tay chân!

Trên bầu trời đột nhiên nhuộm lên một mảnh máu đỏ tươi, chậm rãi ngưng tụ thành một cong đại ưng đỏ như máu. Sau đó nó từ từ bay lên không trung, chậm rãi biến mất ở trong đám mây.

Quân đội dị tộc dưới sự công kích khủng bố như thế những tên sống sót còn lại không quá một vạn người. Vả lại hầu hết ý chí chiến đấu toàn bộ đã tiêu tán! Chỉ còn lại những chiến sĩ Hùng tộc còn đầy đủ tinh thần và sức lực. Lúc trước đại quân dị tộc số lượng tuyệt đối chiếm ưu thế nhưng hiện giờ mười phần của bọn chúng chỉ còn có một phần, mà lại không còn ý chí chiến đấu.

Cho nên chiến sĩ Ưng tộc vô cùng yên tâm mà đi! Bọn hắn thực yên tâm khi đi tìm đại vương của bọn hắn, tiếp tục rong chơi trên trời cao! Bay lượn trên trời cao, liếc nhìn thế gian này!

- Vì huynh đệ Ưng tộc báo thù! Vì huynh đệ Ưng tộc báo thù! Vì Ưng vương! Vì toàn bộ huynh đệ Ưng tộc đã hy sinh! Tất cả tiến lên!

Ở nơi không xa toàn bộ các chiến sĩ Hùng tộc điên cuồng liều chết xông lên, mỗi người đều lệ rơi đầy mặt, điên cuồng đuổi giết những tên dị tộc còn sót lại.

Đến đây kết cục đã định!

Nhưng bọn hắn vẫn sẽ không bỏ qua cho một địch nhân còn sống sót nào!

Toàn bộ chiến sĩ Thiên Phạt hiện giờ đều lâm vào trạng thái điên cuồng.

Một vạn chiến sĩ dị tộc kia đã sợ tới mức hồn phi phách tán, nhanh chân tản ra bốn phía chạy trốn. Phía trước vị trí chiến sĩ Hùng tộc tiến đến toàn bộ đều bị bọn hắn tiêu diệt, cuối cùng cũng không tránh khỏi cái chết. Phía bên kia còn sót lại mấy ngàn dị tộc may mắn hơn một chút, dù sau xong phương cách nhau rất xa, bọn hắn có thừa thời gian để lui về bên trong đại lục dị tộc.

Thật là đáng sợ! Cái này quả thực là một hồi ác mộng mà!

Những tên chiến sĩ Thiên Phạt này, một đám người này so với lời đồn còn đáng sợ hơn, so với ác mộng còn hơn rất nhiều. Hùng Khai Sơn chậm rãi đứng lên, ngơ ngẩn nhìn thân thể Ưng vương đang đứng vững không ngã, nhìn thấy hảo huynh đệ cả đời của hắn, đột nhiên hai dòng nước mắt của hắn khẽ tuôn rơi. Hắn vuốt nước mắt, bước chân tập tễnh đi tới chỗ thân thể bị tàn phá của Ưng vương đứng đó cẩn thận ôm vào trong lòng mình.

Tựa hồ như chỉ khẽ dùng sức một chút thôi cũng sẽ làm cho huynh đệ của hắn đau!

Mặc dù hiện tại Ưng vương sớm đã không có bất kỳ một cảm giác nào nữa.

- Tiểu ưng … Chờ ta. Tứ ca sẽ mang ngươi về nhà. Mang ngươi về cố hương Thiên Phạt.

Hùng Khai Sơn cẩn thận đem ôm Ưng vương vào trong lòng, để cho hắn nằm ngang. Hắn thương tiếc vuốt ve khuân mặt Ưng vương đã cứng

đờ, thấp giọng nói:

- Tiểu ưng. Toàn bộ những tên dị tộc làm tổn thương ngươi ta đã bắt đến đây, ngươi muốn xử trí bọn hắn như thế nào?

Hắn nghiêng đầu, tựa hồ như lúc bình thường nghe huynh đệ mình nói chuyện vậy. Dường như hắn nghe được cái gì đó, gật đầu nói:

- Ân. Ta biết, nếu theo thói quen của ngươi, thói quen của Ưng tộc các ngươi nhất định là muốn xé xác bọn hắn. Ta hiểu rồi!

- Tiểu ưng. Chờ Tứ ca trút giận cho ngươi, báo thù cho ngươi!

Hùng Khai Sơn buồn bã cười, sau đó chậm rãi đứng lên. Hắn quay đầu lại, ánh mắt hung ác nhìn về một tên dị tộc đang nằm đó. Hắn khẽ vương tay ra kéo một cái, một cỗ lực lượng điên cuồng kéo tên Cuồng Đao nhẫn dị tộc lại gần chỗ hắn. Một bàn tay chộp lấy thân thể hắn, tay kia thì chậm rãi chìa ra, nắm lấy tay của hắn. Vừa mỉm cười vừa dùng sức chậm rãi kéo dài. Rồi cuối cùng mới kéo mạnh xuống.

Tên dị tộc kêu thảm một tiếng, thanh âm thê lương dường như là không giống tiếng người, một tiếng kêu long trời lở đất.

Lúc trước, huyền công của hắn đã bị phế. Đối mặt với sự hành hạ tàn khốc của Hùng Khai Sơn có thể nói là không thể phản kháng lại. Thậm chí, ngay cả cái chết cũng là một loại ước mơ xa vời của hắn. Hắn cho dù muốn ngất cũng không ngất được. Bởi lần thứ nhất hắn ngất đi đã bị Hùng Khai Sơn đưa vào cơ thể một luồng huyền khí, kích thích thần kinh của hắn, làm cho hắn tỉnh lại. Bảo đảm cho hắn có đủ tỉnh táo để tiếp nhận toàn bộ sự hành hạ của Hùng Khai Sơn.

Chỉ có một tiếng kêu thảm thiết cùng chửi rủa vang lên.

Hùng Khai Sơn thờ ơ đưa tay ra một hướng khác chộp tới, chậm rãi kéo lại, mang theo hồi ức, mỉm cười nói:

- Tiểu ưng. Khi trước chúng ta đã từng uống trộm rượu của Hầu Vương, ngươi từng nói, đến khi nào chúng ta mới có được một ngọn núi cho riêng mình?

Hắn cười, lại một tiếng kêu thảm thiết của một tên dị tộc vang lên, lại một ngón tay của hắn bị kéo xuống. Ưng vương lại nói tiếp:

- Còn nhớ lúc ấy ta nói, đến một ngày nào đó chúng ta nhất định có thể đạt được. Sau đó ngươi liền cười. Ta còn nhớ rõ khi đó, bởi vì ngươi trộm rượu nên bị đánh cho bầm tím. Thực sự là dọa người a. Hầu vương bị một thằng nhãi con trộm rượu của hắn …

Hắn nhớ tới đó không khỏi nở nụ cười, tựa hồ như Ưng vương hiện giờ đang đứng trước mặt hắn, cùng hắn đi trộm hầu tửu. Trên đầu mặc dù chảy máu nhưng vẫn vô cùng sung sướng.

Hắn cứ như vậy, nhớ lại từng chút, từng chút một. Ở trước mặt Ưng vương, đem năm tên làm thương tổn Ưng vương xé tan thành từng mảnh.

Sau đó hắn liền ngồi xuống bên người Ưng vương, trầm giọng nói:

- Tiểu ưng. Ca ca đã báo thù cho ngươi rồi. Sao ngươi còn không tỉnh lại? Vì sao còn chưa tỉnh lại? Tứ ca từ nay về sau sẽ không bao giờ cãi nhau với ngươi nữa. Sẽ để cho ngươi mắng thoải mái, được chứ? Ngươi mau ngồi dậy, đứng lên đi. Tiểu ưng …

- Tiểu ưng! Ngươi mau đứng lên. Tứ ca hứa với ngươi, sau này cái gì cũng sẽ không tranh với ngươi. Hầu tửu sẽ cho ngươi uống trước. Rượu tỷ phu đưa cho, tứ ca cũng sẽ đưa cho ngươi. Ngươi mau đứng lên đi.

Đột nhiên Hùng vương ngã xuống đất, rống lên, khóc nói:

- Ta phải làm gì ngươi mới có thể tỉnh lại đây? Ngươi nói đi! Ngươi cứ nói đi. Ta sẽ đáp ứng tất cả. Sao ngươi vẫn còn chưa dậy?

Mấy chiến sĩ hùng tộc sắc mặt bi thương đi tới, đau khổ nói:

- Xin đại vương hãy nén bi thương. Ưng vương đại nhân hiện tại đi về nơi thiên cổ rồi. Xin ngài … Ngàn vạn lần phải nén bi thương.

Mấy câu nói đó dường như là tịt mũi, hắn nói xong cũng không nhịn được mà rơi lệ.

Hùng Khai Sơn đột nhiên giận giữ, nhảy dựng lên. Một cước đá tên chiến sĩ hùng tộc này ngã trên mặt đất, điên cuồng hét lớn:

- Nén cái con mẹ ngươi! Ngươi vừa nói cái gì đó? Tên khốn này, ngươi vừa mới nói cái gì đó? Cái gì mà thiên cổ? Hỗn đản. Huynh đệ của ta không có chết. Huynh đệ của ta không có chết! Không có chết!

- Huynh đệ của ta làm sao có thể chết!

Hùng Khai Sơn gào lên một tiếng. Máu và nước mắt bắn tung tóe. Sau đó hắn lại hét lớn một tiếng:

- Hắn vĩnh viễn cũng không có chết.

Sau đó, bổng nhiên hắn ngửa mặt lên bầu trời phum ra một ngụm máu tươi đỏ chót. Thân thể to lớn đột nhiên ầm ầm đổ xuống.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 433: Huynh Đệ Của Ta Đâu Rồi?

Cách đó rất xa, trong Thiên Không thành có hai bóng trắng dùng thân pháp cực nhanh chạy như bay tới.

Vừa mới đây không hiểu sao trong lòng Mai Tuyết Yên đột nhiên cảm thấy khó chịu. Đột nhiên cảm giác thấy tâm mình không yên, khó mà có thể yên tĩnh trở lại.

Kỳ thật từ lúc Hùng vương cùng Ưng vương với bát đại Thánh Tôn thống lĩnh quân tiên phong xuất phát tới nay , trái tim Mai Tuyết Yên vẫn luôn không có một lần yên tâm. Vào thời điểm Quân Mạc Tà đưa nàng vào Hồng Quân Tháp đi sang thế giới khác mọi tin tức đã bị cắt đứt. Mai Tuyết Yên cũng biết tính quan trọng của sự việc này, cho nên nàng một mực ở trong Hồng Quân tháp tu luyện, tâm phải tĩnh. Chỉ có tăng lên thực lực thì mới có thể ứng phó được mọi biến cố phát sinh.

Mãi cho đến khi dưới cơ duyên xảo hợp tình cờ gặp cao thủ Thiên Thánh Cung đang bao vây Chiến Luân Hồn, hai người cũng can dự vào trận chiến này. Mai Tuyết Yên tham chiến từ đầu đến cuối vẫn không chính thức hiện thân nhưng sự trợ giúp của nàng đối với Quân Mạc Tà cũng tuyệt đối không kém Cổ Hàn. Thậm chí còn mạnh hơn. Chính là bởi vì chuyên tâm vào một việc, tâm tĩnh như nước, không để bất cứ sự vật nào trong đầu.

Nhưng sau khi đại chiến, nàng cũng không có một chút vì chiến thắng nhiều cường giả mà vui mừng. Ngược lại nàng càng cảm thấy tâm càng xao động, lo lắng, cảm giác sắp có chuyện xấu xảy ra ngày càng mãnh liệt. Suy nghĩ mờ mịt. Sau khi cùng đám người Thiên Thánh Cung và Cổ

Hàn tách ra. Bọn hắn tách ra đi tìm tàn quân còn sót lại của Tam Đại Thánh địa. Ngay lập tức Mai Tuyết Yên giục Quân Mạc Tà gấp rút lên đường, hướng về phía Thiên Trụ Sơn, liều mạng chạy tới.

Cơ hồ một chút cũng không trậm trễ. Thậm chí nàng còn giục Quân Mạc Tà ngay cả thời gian uống miếng nước, lấy lại hơi cũng không cho. Cứ như vậy một đường bay tới.

Phạm vi Thiên Trụ Sơn quả thực mênh mông, rộng lớn. Từ xa cũng có thể nhìn được một đống đổ nát hoang tàn.

Cũng không biết tại sao, càng gần đến Thiên Trụ Sơn trong lòng Mai Tuyết Yên lại càng cảm thấy bất an. Một cảm giác đau thương không hiểu sao dâng lên trong lòng của nàng. Tựa hồ chính mình đã trải qua vậy. Giống như là chính mình có việc vô cùng khẩn cấp nhưng gặp trở ngại, vì sợ sệt mà không dám tiến vào bên trong khu vực đó vậy.

Đây cũng là một loại tâm lý hết sức vi diệu. Ngay cả bản thân Mai Tuyết Yên cũng không biết bản thân mình rút cuộc vì sao lại như thế. Phía trước rõ ràng là có rất nhiều huynh đệ, mấy vị trưởng bối đang chờ mình tiếp viện gấp. Nhưng không hiểu sao nàng mơ hồ thấy được địa phương kia cũng có sự bi thương vô tận. Chờ cho nàng đi đến đánh cho nàng một kích.

Cách mục tiêu càng ngày càng gần. Thân hình Mai Tuyết Yên không hiểu sao có chút nhũn ra, đã có xu thế bất động.

- Nàng làm sao vậy?

Quân Mạc Tà kinh ngạc nhìn nàng hỏi.

Mai Tuyết Yên từ xưa đến nay luôn duy trì bộ mặt xinh đẹp, nụ cười kiều diễm mà hiện tại lại tái nhợt một cách đáng sợ. Khuôn mặt không còn một chút máu nào, môi cũng khẽ run rẩy. Chẳng lẽ vừa rồi đại chiến với Chiến Luân Hồi nàng hao tổn quá nhiều lực lượng sao? Cho dù như vậy cũng không đến mức như thế này chứ?

- Không sao. Thân thể muội không có việc gì. Chẳng qua trong lòng cảm thấy khó chịu một chút. Muội cũng không biết tại sao lại như thế này.

Mai Tuyết Yên lấy lại bình tĩnh, lắc lắc đầu, đôi mi thanh tú khẽ nhăn lại:

- Muội có chút cảm giác xấu, hay là tại muội lo lắng quá nhiều sao …

Xưa nay Mai Tuyết Yên là người trầm ổn nhất chúng nữ lại đột nhiên nói ra vấn đề này, hiển nhiên là nàng hi vọng Quân Mạc Tà có thể cho nàng một câu trả lời thuyết phục từ phu quân của nàng.

Quân Mạc Tà hít một hơi thật sâu nói:

- Loại cảm giác mờ mịt này sao có thể đúng được?

Kỳ thật sau khi Quân Mạc Tà nói đến đây trong lòng cũng hơi trùng xuống. Trong lòng hắn cũng tồn tại dự cảm xấu giống như Mai Tuyết Yên vậy. Hắn vừa tiến vào phạ vi Thiên Trụ Sơn liền có cảm ứng như vậy. Nhưng hắn sợ mình nói ra sẽ càng làm cho Mai Tuyết Yên lo lắng thêm nên hắn không có nói ra.

Đây là một loại cảm ứng tâm linh, là một loại trực giác mà một sát thủ đã vượt qua muôn vàn thử thách mới có được.

Một khi cảm giác này xuất hiện, ngay lập tức sẽ có chuyện phát sinh.

Quân Mạc Tà cơ hồ có thể khẳng định. Liên quân ưng – hùng nhất định đã xảy ra chuyện gì đó! Hiện tại lòng hắn cũng đang như lửa đốt. Nhưng trước mặt Mai Tuyết Yên hắn cũng không dám biểu lộ ra, cho dù là nửa điểm cũng không dám biểu hiện ra.

Hắn tin rằng chỉ cần mình biểu hiện ra ngoài nửa điểm cũng sẽ khiến cho Mai Tuyết Yên lo âu thêm mà thôi …

Chỉ sợ còn chưa tới đó Mai Tuyết Yên sẽ trực tiếp sụp đổ!

Ưng vương, Hùng vương cùng Bát đại Thánh Tôn kia là ai? Tất cả đều là người thân nhất của Mai Tuyết Yên! Nhất là Ưng vương cùng Hùng vương, hai người bọn họ đã làm huynh đệ cùng chung sống với Mai Tuyết Yên suốt bao nhiêu năm!

Loại tình cảm này so với huynh đệ thân sinh còn muốn thân thiết hơn! Thậm chí là ngay cả chị em ruột, cốt nhục tình thâm cũng còn xa mới bằng!

Một khi chính thức xảy ra chuyện với bọn hắn đối với Mai Tuyết Yên chính là đả kích tuyệt đối có tính chất hủy diệt!

Thân là một người nam nhân để cho nữ nhân của chính mình dựa vào, Quân Mạc Tà hiện tại tuy rằng trong tâm cũng không khác gì ngồi trong chảo mỡ là mấy. Nhưng dọc đường vẫn giả bộ không có chuyện gì xảy ra, dùng hết mọi phương pháp an ủi Mai Tuyết Yên.

Đây cũng chính là trách nhiệm của một nam nhân!

Nhưng khi đối mặt với câu hỏi cuối cùng của Mai Tuyết Yên này, Quân Mạc Tà cũng hiểu được không nên tạo cho vợ mình quá nhiều hi vọng. Nếu không nhất định sẽ tạo thành gánh nặng trong lòng nàng. Thà rằng nói ra để nàng chịu sự đau đớn lúc ấy thôi còn hơn là sự đau khổ một đời!

- Tuyết Yên. Nàng hiện tại tâm không tĩnh. Mau đi vào Hồng Quân Tháp tĩnh tâm một chút đi. Để ta mang nàng bay đi.

Quân Mạc Tà cẩn thận đề nghị. Nếu như Mai Tuyết Yên đáp ứng thì quả thực là tốt. Hắn sẽ ngăn cách hơi thở của Hồng Quân Tháp đối với bên ngoài. Nếu có chuyện gì không tốt xảy ra, Mai Tuyết Yên lại không có mặt ở hiện trường. Cho dù ngày sau nói lại cho nàng cũng giảm bớt sự bi thương của nàng rất nhiều. Đây cũng chính là biện pháp tốt nhất mà hắn có thể nghĩ được …

- Không!

Mai Tuyết Yên quả quyết cự tuyệt nói:

- Muội muốn nhìn thấy huynh đệ của muội! Muội muốn huynh đệ Thiên Phạt mở mắt ra là có thể nhìn thấy muội. Muội là đại tỷ của bọn hắn, vô luận là chuyện gì muội cũng sẽ t hay bọn hắn gánh vác.

Quân Mạc Tà thở dài, yên lặng bay theo phía sau nàng. Mặc dù biết hành động lần này sẽ càng làm tổn thương cho nàng nhưng hắn không có cách nào khác để ngăn cản. Nhưng trong lòng hắn lại đang nghĩ: Ừ! Vô luận là chuyện gì, nàng là chị cả cũng có thể gánh vác dùm cho bọn hắn, sẻ chia gánh nặng cho bọn hắn. Nhưng trên thế giới này lại có một chuyện mà nàng không gánh vác được. Đó chính là người chết đi vĩnh viễn không đứng dậy được. Có một chút chuyện cần phải tự mình đối mặt với nó, không thể nào trốn tránh được, cũng không thể nào trốn tránh được.

Hiện tại, việc duy nhất Quân Mạc Tà có thể làm được là mong đợi phần đả kích này không quá mức trầm trọng! Hoặc sự tình không phát triển tới mức thái quá. Bốn phía đều là núi nửa phun trào, khả năng lúc này dị tộc tới đó cũng không quá lớn.

Cho dù là Tà Quân Chi Chủ Quân Mạc Tà vào giờ phút này cũng chỉ có thể an ủi mình như vậy! Hai người đồng thồ đẩy nhanh tốc độ.

Rõ ràng còn cách địa điểm trú ngụ của hai tộc một khoảng cách không hề ngắn nữa nhưng đã có mùi máu tươi đập vào mặt hai người. Phải biết rằng sức gió hiện tại là cấp chín. Hơn nữa hai người phi hành là dựa vào sức gió mà đi! Nhưng cách chiến trường xa như vậy mà gió có thể cuốn theo mùi máu nồng nặc như vậy.

Mai Tuyết Yên sắc mặt càng trắng bệch, cắn chặt môi, liều mạng bay về phía trước. Đột nhiên thân ảnh của nàng dừng lại trên bầu trời, ánh mắt trở nên hoảng hốt bất lực. Hét to một tiếng thê lương:

- Tiểu ưng!

Hai mắt của nàng ngơ ngác từ không trung nhìn xuống! Quân Mạc Tà theo hướng nàng nhìn xuống, đột nhiên đồng tử cũng co rút lại, vẻ mặt cũng không nhịn được mà run sợ.

Ở nơi đó có một đoàn huyết vụ đang chậm rãi bay lên không trung. Ngưng tụ thành một con chim ưng màu máu to lớn không gì sánh được. Từ cánh, rồi móng vuốt, mỏ của nó mang theo một cỗ khí thế ngạo thị thiên địa, không hề lưu luyến hướng về phía chân trời bay đi.

Trong chốc lát liền biến mất hoàn toàn trong những đám mây trên không trung.

Mai Tuyết Yên ngẩng đầu nhìn theo, ngơ ngác nhìn con chim ưng khổng lồ màu máu kia chậm rãi bay đi. Bỗng nhiên cũng giống như một mũi đao đâm thẳng vào trái tim nàng. Cả người run rẩy, lảo đảo trên không trung, cơ hồ muốn rơi xuống. Sau đó nàng lập tức ổn định thân hình, xoay đó giống như một mũi tên lao về phía trước, liều mạng bay tới! Thân pháp mau lẹ, không ngờ nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng, khó có thể hình dung.

Sắc mặt Quân Mạc Tà tức thì xanh mét! Con mắt mở to ra, hai hốc mắt của hắn hiện tại đã đỏ hồng!

- Ưng vương! Đã đi rồi sao?

Thân hình hắn chợt lóe lên, toàn lực triển khai Âm Dương Độn cực nhanh để đuổi theo!

Chiến trường to lớn như vậy rốt cuộc cũng đã kết thúc.

Yên tĩnh!

Trên đất là khói lửa, tùy tiện liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy phần chân tay bị cụt của thân thể. Vô số đầu lâu đang xoay tròn trong cơn gió, đôi mắt vẫn trợn tròn như cũ.

Mùi máu tanh nồng đậm trên không trung, cơ hồ khiến cho người ta ngạt thở. Đây cũng không phải là chiến trường của con người mà giống như là cuộc chiến giữa các vị thần, dẫn đến sự hủy diệt của cả thế giới.

Các chiến sĩ Hùng tộc hiện tại còn không đến một ngàn người, đang tạo thành một vòng tròn lớn bao vây, hướng về vị trí trung tâm, yên lặng quỳ xuống! Thủ hộ vị vương giả của chính mình vì đau thương quá độ mà đã hôn mê. Một lòng hướng về vị vương giả cùng các chiến sĩ Ưng tộc đã hi sinh, bằng với tấm lòng của mình thể hiện lòng sùng kính.

Không ai kêu gào, cũng không ai khóc, giữa sân chỉ là một mảnh máu tươi, giống như là cảnh dưới địa ngục! Nhưng loại yên tĩnh này cơ hồ khiến cho người ta nghẹt thở. Loại áp lực lạnh lẽo cơ hồ có thể khiến cho trái tim con người ta vỡ nát!

Một tiếng kêu thê lương vang vọng không gian! Toàn bộ chiến sĩ Hùng tộc đồng thời ngẩn đầu lên, nhìn về phía phát ra tiếng kêu thê lương đó, trong ánh mắt của bọn họ đồng thời hiện lên vẻ kích động.

Đó là thanh âm của đại tỷ. Đại tỷ đã tới đây!

Một bóng trắng chợt lóe lên, Mai Tuyết Yên từ trên không trung đột nhiên hạ xuống. Hình thành một áp lực vô cùng mạnh mẽ đối với mặt đất. Cũng bởi vì thế mà khiến cho những hòn đá ở dưới mặt đất bay lên rồi rơi xuống đất. Bằng với công lực của Mai Tuyết Yên không ngờ cũng phải lão đảo vài bước mới có thể ổn định.

Nhưng nàng không có chút chậm trễ, ngay lập tức nhanh chóng chạy như điên hướng về phía trung tâm vòng tròn mà chiến sĩ Hùng tộc tạo ra.

Lao đi thực sự quá nhanh, ngay cả khăn lụa ghim trên tóc nàng cũng không biết khi nào bị cơn lốc thổi bay mất. Một làn tóc dài thanh tú phiêu lãng trong cơn gió, nhưng nàng không ngờ lại chưa phát hiện ra.

Khi tới trước vòng tròn kia nàng đột nhiên dừng lại. Cũng không có gì kì quái, bởi … nàng sợ! Nàng sợ hãi, nàng không muốn nhìn thấy cái

nàng không muốn thấy.

Các chiến sĩ Hùng tộc nhìn thấy nàng, rút cuộc cũng áp chế tính khí thường ngày của bọn chúng. Vào giờ khắc này toàn bộ đều nhìn vào Mai Tuyết Yên, nước mắt lặng lẽ chảy ra.

Trái tim Mai Tuyết Yên đột nhiên rơi vào vực sâu không đáy, đang không ngừng chìm xuống …

- Tránh ra!

Thanh âm Mai Tuyết Yên run rẩy, thân thể của nàng cũng không ngừng run rẩy theo.

- Ai nói cho ta biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì? Ngoài hắn ra, những huynh đệ khác đâu? Các vị huynh đệ Ưng tộc đâu? Còn có tám vị tiền bối nữa. Bọn hắn hiện tại đang ở đâu?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 434: Vô Cùng Đau Khổ!

Toàn bộ chiến sĩ Hùng tộc đang quỳ đều ngẩng đầu lên nhìn Mai Tuyết Yên. Không có ai trả lời, mọi người lại cúi đầu, trong cổ họng bọn họ rút cuộc đã không thể khống chế được thanh âm nghẹn ngào…

- Tổng cộng sáu nghìn vị huynh đệ vì sao chỉ còn có mấy người các ngươi? Nói cho ta biết, những người khác hiện giờ đang ở đâu? Bọn chúng đang đi tìm tung tích địch nhân sao?

Ánh mắt Mai Tuyết Yên mê loạn nhìn lên thân thể đầy thương tích của các vị huynh đệ mình, miệng thì thào tự hỏi. Ngay chính bản thân nàng cũng không tin lý do mà mình đặt ra đó. Vẫn không có ai trả lời. Mai Tuyết Yên đột nhiên dùng thanh âm thê lương hét lớn:

- Tại sao các ngươi không trả lời ta? Các vị huynh đệ của hắn chạy đi đâu? Chạy đi đâu? A? Ưng vương đâu rồi? Hùng vương đâu rồi? Hai người hỗn trướng cái ngươi trốn ở chỗ nào rồi, mau ra đây cho ta! Trả lời ta mau!

Giờ phút này Mai Tuyết Yên nào còn có nửa điểm trầm ổn thường ngày. Nào còn phong thái hoàng giả của Thiên Phạt. Nàng hiện tại gần giống như là một bệnh nhân tâm thần đang gào thét.

Bóng người chợt lóe, Quân Mạc Tà xanh mặt, ánh mắt dừng lên trên người Mai Tuyết Yên.

Các chiến sĩ yên lặng không nói, nhưng đồng thời cùng tránh ra tạo ra một con đường trước mặt Mai Tuyết Yên.

Thân ảnh Quân Mạc Tà dừng lại đứng che trước người Mai Tuyết Yên. Chắn tầm mắt của nàng, nhìn chằm chằm vào Mai Tuyết Yên, run rẩy nói:

- Tuyết Yên …

- Tránh ra!

Mai Tuyết Yên phẫn nộ ngẩn đầu lên, hai con mắt xinh đẹp dường như muốn phun ra lửa:

- Quân Mạc Tà! Ngươi tránh ra cho ta!

Thấy Quân Mạc Tà vẫn dùng ánh mắt thương tiếc nhìn mình, lại không có ý định tránh ra. Mai Tuyết Yên hoàn toàn nổi giận, quát lên một tiếng:

- Cút ngay!

Thanh âm của nàng ngay lập tức thay đổi, trở nên lạnh lẽo.

Một Mai Tuyết Yên luôn luôn dịu dàng, trầm ổn giờ phút này lại trở thành một người nóng nảy. Chỉ cần không thuận theo ý nàng, nàng liền ra tay đánh người.

Ta muốn nhìn huynh đệ của ta! Cho dù người nào tới đây cũng không cản được!

Quân Mạc Tà ảm đạm thở dài, cúi đầu nhưng không có di chuyển lấy nửa bước. Nếu như Mai Tuyết Yên có thể phát tiết trên người của ta mà có thể giúp nàng bớt đau thương thì quả thực là một chuyện tốt.

Mai Tuyết Yên sững sờ một chút, thân hình bỗng nhiên nhoáng lên một cái lao qua người Quân Mạc Tà.

Ngay lập tức Quân Mạc Tà nghe được một tiếng kêu bi thương, tan nát cõi lòng của nàng.

- A …..

Mai Tuyết Yên ngửa mặt lên trời gào thét. Khí tức toàn thân chợt phát tán ra, thanh âm giống như là chim quyên hót, trỗng rỗng mà truyền đi xa xăm. Toàn bộ những người nghe được thanh âm của nàng nội tâm đều bị nỗi bi thương của nàng lây nhiễm. Cho dù không biết chuyện gì xảy ra cũng cảm nhận được rất rõ ràng thế nào là mùi vị tan nát cõi lòng.

Bên trong vòng tròn, thân thể Ưng vương không còn nguyên vẹn lẳng lặng nằm dưới mặt đất. Ở bên cạnh hắn là Hùng Khai Sơn cả người đầy máu, khóe miệng vẫn còn dính máu đỏ tươi, cùng nằm đó với hắn.

Điều khác biệt duy nhất chính là thân thể Ưng vương hoàn toàn không có khí tức của sự sống nào.

Mà Hùng vương hiện tại còn có hơi thở mỏng manh … Mai Tuyết Yên kêu thảm một tiếng khiến cho Hùng Khai Sơn đang hôn mê giật mình tỉnh lại. Hắn vừa tỉnh lại đột nhiên phun ra một ngụm máu rồi lại nhảy lên, ánh mắt nhìn ra xung quanh nói:

- Đại tỷ! Mau đến đây! Mau! Mau … Mau .. Mau cứu tiểu ưng. Cứu tiểu ưng…

Hắn nói năng lộn xộn, điên cuồng khẩn cầu. Mai Tuyết Yên hiện tại đang ở ngay trước mặt hắn nhưng hắn dường như không phát hiện ra điều khác thường.

- Tiểu ưng…

Mai Tuyết Yên tiến đến, thân thể mềm mại của nàng kịch liệt run rẩy. Hai hàng nước chậm rãi chảy ra… theo gò má trắng tinh rơi xuống đất, tích tích từng tiếng.

Nàng chậm rãi, nhẹ nhàng đi tới. Động tác nhẹ nhàng, thong thả một cách dị thường. Tựa hồ như mình đi nhanh quá sẽ quấy rầy tiểu đệ đệ của mình đang ngủ.

Từng bước, từng bước tiến đến. Chỉ là một đoạn đường ngắn ngủi có vài bước chân nhưng dường như Mai Tuyết Yên lại dùng hết sức lực của mình mới đi tới được. Rốt cuộc nàng cũng đi tới bên thân thể Ưng vương, chậm rãi ngồi xuống. Ngón tay run rẩy khẽ vuốt vuốt lên khuân mặt cùng hai gò má đã lạnh cứng của Ưng vương. Miệng lẩm bẩm nói:

- Tiểu ưng … Đại tỷ đã đến rồi đây! Đại tỷ là tới thăm ngươi. Ngươi đừng sợ. Có đại tỷ ta ở đây, ngươi đừng sợ ….

Mai Tuyết Yên vương tay, chậm rãi ôm lấy thân thể đã lạnh như băng của Ưng vương vào trong ngực, siết chặt nói:

- Tiểu đệ … Sao ngươi vẫn luôn nghịch ngợm như vậy. Mặt đất vừa lạnh vừa bẩn như vậy, ngươi nằm đó không thấy khó chịu sao? Mau dậy đi. Đại tỷ ôm ngươi dậy …

Bộ quần áo trắng tinh của Mai Tuyết Yên tức thì vấy máu. Thân thể Ưng vương to lớn nhưng Mai Tuyết Yên vẫn đem hắn ôm vào trong lồng ngực của nàng. Hai chân vẫn duỗi xuống mặt đất. Nàng giống như một kẻ mộng du, ôm Ưng vương chậm rãi cất bước:

- Tiểu ưng. Huynh đệ của ta. Để đại tỷ ta mang ngươi trở về, mang ngươi về nhà … Ngươi đừng sợ, ngoan …

Bỗng nhiên thân hình nàng lảo đảo một chút, nhưng nàng vẫn kiên cường đứng thẳng. Vẫn ôm thi thể Ưng vương trong tay, trên mặt có chút ửng hồng. “Oa” một tiếng phun ra một ngụm máu, một lát sau mới cất bước đi tiếp. Nhưng hai chân nàng rốt cuộc lại không nghe theo sự sắp xếp của nàng, vô lực quỳ xuống, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Mai Tuyết Yên mặc dù ngất đi nhưng tay của nàng vẫn như cũ ôm chặt lấy thân thể của huynh đệ mình, một phút cũng không rời.

Thường nói, đại tỷ thường được ví như mẫu thân. Tại một đại gia đình như Thiên Phạt, một đại tỷ như Mai Tuyết Yên quả thực giống như

mẫu thân của các vị thú vương, một lời nói ra bọn hắn đều ngoan ngoãn nghe theo. Thậm chí còn hơn cha mẹ hắn lúc trước.

Những huynh đệ này tất cả đều nhỏ hơn nàng. Từ nhỏ đến lớn đều là do Mai Tuyết Yên dẫn theo bọn chúng, từng bước, từng bước một trưởng thành, không biết đã hao phí biết bao tâm huyết của Mai Tuyết Yên.

Từ ban đầu là một chú chim non nớt sợ gió, đến trưởng thành làm một vương giả của không gian. Có thể nói là Mai Tuyết Yên đã tận mắt chứng kiến toàn bộ cuộc đời của bọn hắn.

Mỗi một lần bọn hắn ngã là một lần Mai Tuyết Yên đến nâng bọn hắn dậy. Mỗi một lần bọn hắn thành công Mai Tuyết Yên đều đứng một bên chia vui cùng bọn hắn. Mỗi một thành tựu mà bọn hắn đạt được đều là do nàng âm thầm dạy dỗ.

Mà những vị huynh đệ này, mỗi một lần có chuyện gì không vui hoặc cao hứng thì đối tượng nghĩ đến đầu tiên cũng là vị đại tỷ này.

Mà hiện tại Ưng vương cứ như vậy, thân thể lạnh băng nằm trong lòng Mai Tuyết Yên. Đối mặt với người mà hắn luôn tôn kính nhất. Luôn miệng kêu là đại tỷ ruốt cục cũng không nghe được nữa.

Mai Tuyết Yên cảm giác như trái tim mình bị xé rách. Máu tươi chảy ròng ròng, đầm đìa, trái tim vỡ thành từng mảnh. Một lúc lâu sau, Mai Tuyết Yên từ từ tỉnh lại, phát hiện mình đang tựa người vào Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà dùng ánh mắt ấm áp nhìn nàng, tràn đầy thương tiếc cùng đau xót, nhưng sát khí lại tỏa ra tứ phía.

- Đại tỷ, đại tỷ!

Hùng Khai Sơn gào khóc nhào tới trước mặt Mai Tuyết Yên, đột nhiên điên cuồng lạy:

- Đại tỷ! Ngươi giết ta đi! Ta cũng không muốn sống nữa, thực sự không muốn sống nữa. Tiểu ưng … Cửu đệ. Cửu đệ cũng là vì cứu ta mà chết … Ta không thể bảo vệ được cho Cửu đệ còn khiến cho hắn bị liên lụy, ta đáng chết! Người nên chết là ta! Vì cái gì mà người chết không ohari là ta.

Hùng vương đang quỳ chợt ngẩng đầu lên dùng hai tay mạnh mẽ đánh về phía mặt mình:

- Ta đánh chết ngươi! Đánh chết ngươi! Con gấu chết tiệt này. Hại chết Cửu đệ của ta, Cửu đệ của ta …

Hiển nhiên là hắn đã dùng hết sức của mình, chỉ qua vài cái, đầu gấu to lớn của hắn đã chảy máu …

Mai Tuyết Yên ánh mắt ngơ ngác nhìn Trường Thiên. Một lúc lâu sau rút cục lại cúi đầu, lần thứ hai lại ngước mắt nhìn lên. Ánh mắt trìu mến nhìn Ưng vương đang yên lặng nằm trong ngực mình, nhịn không được khóe mắt lại chảy ra hai hàng nước mắt.

Sau đó nàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hùng vương thanh âm run rẩy, lại kiên quyết nói:

- Đứng lên!

Hùng Khai Sơn ô ô khóc, cả người mềm nhũn tựa hồ như không có xương cốt.

- Nam nhi đổ máu không đổ lệ! Đứng lên! Nếu là đàn ông thì đứng lên cho ta! Hùng Khai Sơn, đừng để cho ta tiếp tục khinh thường ngươi!

Nước mắt trên mặt Mai Tuyết Yên đang lặng lẽ chảy xuống nhưng thanh âm của nàng vẫn cực kì bình tĩnh nói:

- Ngươi vừa nói, Cửu đệ là do cứu ngươi mà chết. Như vậy ta không hi vọng đã cứu sống một tên bất lực. Nếu ta là hắn, ta sẽ cảm thấy không đáng giá.

Ánh mắt Mai Tuyết Yên đột nhiên lạnh lùng nhìn Hùng Khai Sơn nói:

- Hùng Khai Sơn, đứng lên cho ta!

Một tiếng này chính là một mệnh lệnh nghiêm khắc, thế nhưng lại làm cho mặt đất dưới chân mọi người chấn động, cũng khiến cho mọi người chấn động theo.

Hùng Khai Sơn cả người run lên, đột nhiên giống như bình thường nhảy lên một cái sau đó đứng nghiêm!

Mai Tuyết Yên hai mắt đỏ bừng, hung hăng nhìn hắn, trầm giọng nói:

- Cửu đệ đã chết, hắn vì cứu ngươi mà chết. Vậy ngươi nên làm gì để xứng với hắn? Nói cho ta biết?

Hùng Khai Sơn cắn răng, hai hốc mắt đỏ hồng, không nghĩ ngợi gì nói luôn:

- Nếu như tại trận chiến này ta chết trận, tự nhiên ta sẽ cùng Cửu đệ sum họm! Cho dù may mắn còn sống sót, sau trận chiến này ta sẽ đi tìm Cửu đệ! Cho dù ở nơi chín tầng địa ngục, Hùng Khai Sơn ta vĩnh viễn là Tứ Ca của Cửu đệ! Vĩnh viễn không thay đổi!

- Phanh!

Mai Tuyết Yên tức giận đến mức cả người đều run rẩy. Vốn ban đầu muốn cho hắn một cái tát, đánh cho hắn bay vào bên trong vòng tròn. Nhưng hiện tại nàng còn chưa thấy hả giận. Tiến đến đá bồi một cước vào lồng ngực to lớn của Hùng Khai Sơn.

Sau đó thân hình cường tráng của Hùng Khai Sơn giống như là cưỡi mây bay ra ngoài, bịch một tiếng rơi xuống mặt đất.

- Khá! Khá lắm! Hùng Khai Sơn, ngươi thực khá lắm!

Thanh âm của Mai Tuyết Yên run rẩy, hung hăng gật đầu:

- Cửu đệ liều mình, dùng tính mạng của mình mới cứu về một mạng cho ngươi. Hóa ra là vì để cho ngươi tự sát đi theo hắn. Ha ha Hùng Khai Sơn, ngươi thật là giỏi. Tình thân như thủ túc a! Ta bội phục ngươi.

Mỗi lần nàng nói ra một câu là một lần nàng liền đá một cước. Liên tục không ngừng nghỉ. Đánh cho mãi đến khi Hùng Khai Sơn lăn tròn trên mặt đất, máu tươi không ngừng từ mũi phun ra. Nhưng Mai Tuyết Yên có vẻ như không dừng tay! Từng quyền, từng quyền giáng xuống thân thể Hùng vương. Phốc Phốc, không chút lưu tình nào.

Ngay cả Quân Mạc Tà cũng lấm lét nhìn nàng. Dường như chưa từng thấy qua Mai Tuyết Yên nóng nảy như vậy. Tình hình trước mắt Quân Mạc Tà chỉ có thể đứng đó nhìn, không thể ngăn cản, ngay cả khuyên giải cũng không thể khuyên.

Cuối cùng, Mai Tuyết Yên túm cổ hắn, hung hăng ném hắn xuống mặt đất. Sau đó kéo hắn, giống như là kéo một con chó chết tới trước mặt Ưng vương. Buôn tay ra, sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng lớn tiếng nói:

- Ngươi hãy hỏi tiểu ưng. Hỏi Cửu đệ của ngươi, hắn vì sao phải cứu ngươi? Vì sao hắn phải liều mạng ngay cả tính mạng của mình cũng không cần để cứu ngươi? Hùng Khai Sơn! Mạng của ngươi là dùng mạng của Cửu đệ để đổi lấy! Ngươi thử hói hắn xem. Nếu ngươi chết hắn có đồng ý hay không? Cái mạng nhỏ của ngươi hiện giờ còn là của ngươi sao? Ngươi có quyền tự quyết sao?

Hùng Khai Sơn nhìn thấy mặt Ưng vương, đột nhiên nặng nề khóc rống lên một tiếng, sau đó ngơ ngác ngồi đó.

- Nếu ngươi cho rằng, ngươi chết thì mới không có lỗi với Cửu đệ thì hiện tại ngươi đã có thể chết!

Mai Tuyết Yên hung hăng nhìn hắn:

- Ta quyết sẽ không ngăn cản ngươi!

Nói xong, nàng ném một thanh đại đao tới trước mặt Hùng vương.

Hùng Khai Sơn đột nhiên ngẩn đầu, hai mắt lóe sáng … nhìn về thanh đao này, ánh mắt bỗng phát sáng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 435: Huynh Đệ Ta Có Nhau

- Ngươi chết đi! Vì sao không chết? Chết đi! Ngươi tại sao còn chưa chết?

Mai Tuyết Yên lạnh lùng nhìn hắn, nước mắt tuôn ra. Thân hình run rẩy, lại lạnh lùng nói:

- Ngươi vì sao còn chưa chết? Chẳng lẽ còn muốn ta tiễn ngươi một đoạn đường sao? Không thành vấn đề, ngươi chỉ cần nói với ta một câu là được. Đồ hỗn trướng như ngươi thì là huynh đệ chó má gì? Ta không cần!

Quả thực hiện giờ Quân Mạc Tà có chút lo lắng. Những lời Mai Tuyết Yên nói quả thực có chút hơn quá. Hùng Khai Sơn tính tình thẳng thắn, luôn vì huynh đệ. Người chết thì đã chết rồi. Lỡ như nàng nói quá lên vạn nhất hắn đi tìm chết thật thì sao?

- Ta … Ta không chết!

Hùng Khai Sơn đột nhiên bình tĩnh lại, hắn chậm rãi đứng lên. Ánh mắt đã trở nên bình tĩnh.

- Không chết sao?

Mai Tuyết Yên nhìn hắn lạnh lùng nói:

- Bây giờ lại không có ý định chết? Có phải ngươi đang tính toán trong cuộc chiến này làm chút gì đó? Ân! Là tính toán làm sao mà cứu Hạc vương mà chết sao? Sau đó Hạc vương vì cứu Hổ vương mà chết ..

Hổ vương lại vì … Sau đó cuối cùng là vì cứu ta mà chết. Kế tiếp là ta tự sát! Chúng ta cứ như vậy toàn bộ chết hết, sum họm ở dưới sống vàng thật là tốt a! Ngươi có phải là muốn như vậy không?

Hùng Khai Sơn cả người chấn động, dùng ánh mắt cầu xin nhìn Mai Tuyết Yên, kêu lên:

- Đại tỷ. Ta van ngài, không cần nói như vậy a… Ta Ta khó chịu. Ta thực sự cảm thấy khó chịu. Ngài đừng nói nữa. Đừng nói nữa.

Những lời Mai Tuyết Yên quả thực đánh vào tâm tư của hắn. Hắn đương nhiên không muốn toàn bộ mọi người chết đi. Nhưng chính hắn hiện tại đã có ý định muốn chết!

Ưng vương vì cứu Hùng vương mà chết. Trong khoảnh khắc đó hắn đã không muốn sống nữa. Nhưng lúc đó hắn không thể chết được.

Huống chi, Hùng vương còn không yên lòng với huynh đệ của mình! Cho nên hắn quyết định. Kế tiếp, ở trong trận chiến hắn sẽ liều mạng, tận lực bảo vệ huynh đệ của mình sống sót. Không tiếc hết thảy mọi thứ. Giống như điều Ưng vương đã làm vì hắn vậy …

Tiếp đó, cho dù cứu huynh đệ mà chết đi thì mình chết cũng được nhắm mắt!

Cũng không uổng công Thú Vương Thiên Phạt kết nghĩa huynh đệ!

Nhưng Mai Tuyết Yên vừa nói như vậy, Hùng Khai Sơn đột nhiên từ tận đáy lòng cảm thấy sợ hãi khủng khiếp. Quả thật hôm nay Ưng vương vì cứu mình àm chết, bản thân mình thương tâm đến như vậy. Nếu như mình vì bảo vệ các huynh đệ khác mà chết đi bọn hắn chẳng phải sẽ giống mình bây giờ, sống không bằng chết sao?

Hắn đặt mình trong hoàn cảnh của người khác để suy nghĩ.

Chẳng lẽ thực sự như lời đại tỷ nói, tất cả mọi người đều sẽ phải chết sao? Cuối cùng sẽ tập hợp ở dưới suối vàng?

Không! Ta không muốn như vậy! Tuyệt đối không để chuyện đấy xảy ra …

Không ..

Nếu như huynh đệ gặp nguy hiểm chẳng lẽ mình sẽ phải khoanh tay đứng nhìn?

Không! Ta càng không làm được! Như thế nào lại có thể như vậy!

Nhất thời trong lòng Hùng vương rối rắm như tơ vò, ngay cả nói cũng không!

- Huynh đệ! Huynh đề là chính là không cần báo đáp!

Quân Mạc Tà lặng lẽ nói:

- Ưng vương vì ngươi hi sinh, dụng ý của hắn cũng không phải muốn ngươi báo đáp ân cứu mạng của hắn. Chẳng lẽ ở trong lòng ngươi không nghĩ tới nếu không tự mình sống tốt thì có lỗi với hắn sao?

- Ngươi cần phải biết, như thế mới là huynh đệ! Huynh đệ của ngươi, làm bất kể cái gì đều là điều đương nhiên.

Quân Mạc Tà nói:

- Đau thương tự nhiên là khó tránh khỏi. Nhưng Ưng vương đã bảo vệ được ngươi cho dù hắn có chết cũng đã cảm thấy cao hứng. Chuyện ngươi cần phải là cho hắn chính là không nên vì sự hi sinh của hắn mà chết. Mà là vì hắn mà sống. Vì hắn mà làm càng nhiều việc có ích. Nếu có một ngày, ngươi vì cứu các huynh đệ khác mà chết. Tuy răng chúng ta bi thương nhưng cũng chỉ biết cao hứng thay cho ngươi mà thôi. Bởi vì ngươi ra đi một cách lừng lẫy. Đi thanh thản. Giống như cách mà tiểu ưng đã ra đi!

Quân Mạc Tà trầm ngâm nói:

- Chúng ta cần để cho huynh đệ chúng ta nhìn thấy chúng ta sống tốt mà kiêu ngạo. Cho dù huynh đệ chúng ta đã mất đi nhưng chúng ta cũng sẽ làm cho bọn hắn mỉm cười nơi suối vàng.

- Cho nên, vì huynh đệ của ta, cho dù làm cái gì ta cũng đều can tâm tình nguyện! Ta không sợ chết, nhưng ta sợ bọn hắn sẽ vì ta mà thất vọng!

Hùng Khai Sơn quay đầu lại nhìn về phía Ưng vương:

- Nhưng Cửu đệ thủy chung cũng đã ra đi rồi …

- Lão Cửu không có ra đi. Hắn vĩnh viễn ở trong lòng chúng ta.

Quân Mạc Tà hít sâu một hơi nói:

- Cho dù đến ngày nào đó ngươi già mà chết đi. Huynh đệ của ngươi, vô luận là Ưng vương hay đại tỷ của ngươi, ta nữa, còn một đám huynh đệ ở đây cũng sẽ phụng bồi ngươi! Cho dù ngươi mất đi nhưng ngươi vẫn còn tồn tại trong trái tim chúng ta. Chỉ cần một ngày ngươi còn tồn tại trên đời này thì huynh đệ mãi ở trong trái tim của chính ngươi.

Hùng vương nhịn không được lau nước mắt, nức nở nói:

- Huynh đệ của ta lúc nào cũng ở trong trái tim ta, tiểu Ưng cũng ở trong trái tim ta.

- Đúng vậy! Cho nên ngươi nên vì Ưng vương, vì các huynh đệ khác mà sống cho thật tốt. Bởi vì nguyện vọng lớn nhất lúc hắn chết chính là muốn ngươi còn sống! Không những còn sống mà là sống tốt!

Quân Mạc Tà nói:

- Ngươi không nên để cho hắn thất vọng. Bởi vì hắn là huynh đệ của ngươi! Còn có truyền thừa Ưng tộc cũng cần ngươi giúp đỡ! Ngươi không thể chết được. Nếu ngươi chết đi, mới thực sự là có lỗi với tiểu Cửu!

Hùng Khai Sơn lặng lẽ không nói gì, nhưng đôi mắt vốn vô thần rút cuộc cũng có sức sống.

- Còn một điều nữa, máu của huynh đệ chúng ta cũng không thể chảy một cách vô ích! Người khác làm cho chúng ta đổi máu, ta khiến cho bọn hắn đi đời.

Quân Mạc Tà hung hăng nói:

- Lão Hùng, ngươi cần chuẩn bị. Chúng ta cần đi đòi cả gốc lẫn lãi cho bọn hắn.

- Đã là máu của huynh đệ, há có thể chảy một cách vô ích! Nói phải đi đôi với làm! Làm cho bọn ngoại tộc dị nhân này hoàn toàn tuyệt chủng.

Ánh mắt Hùng Khai Sơn tức thì sáng ngời, bắn ra cừu hận cực sâu.

Sau đó hắn đột nhiên xoay người, tập tễnh chạy ra tứ phía, không biết là đang tìm kiếm thứ gì. Một lát sau thấy hắn nhặt lông vũ, từng bộ phận cơ thể Ưng vương, đúng là một con người cẩn thận, trung trinh với bằng hữu.

Mà Mai Tuyết Yên hiện tại đồng dạng cũng làm như vậy. Chiến sĩ Hùng tộc bốn phía cũng tản ra, lẳng lặng tìm kiếm …

Bọn hắn, mỗi một người đều muốn vị huynh đệ đã đi xa của mình, thân thể được nguyên vẹn. Để cho huynh đệ của bọn hắn có thể toàn diện mà đi xuống suối vàng.

Rút cuộc cũng đã thu thập xong. Mai Tuyết Yên rũ tóc của mình xuống nhổ ra một sợi, sau đó để cho Quân Mạc Tà dùng kim chi lực luyện ra một cái kim bằng thép. Tỉ mỉ xe chỉ luồn kim, đem từng mảnh thân thể của hắn một lần nữa khâu lại.

Mỗi một mũi khâu nàng đều rất nhẹ nhàng, chuyên tâm vào việc ghép lại thân thể cho hắn. Tự như lần đó, lần đầu tiên Ưng vương hóa hình

mặc quần áo vào, lại không cẩn thận làm rách quần áo mới. Chính bản thân nàng cũng giống như hiện giờ khâu lại quần áo cho hắn.

Nàng còn nhớ rõ, lúc ấy khuân mặt tiểu ưng nhíu lại vẻ mặt đau lòng. Nhớ đến lúc ấy, bản thân mình cười vươn tay ra nắm lấy mũi của tiểu ưng trêu đùa một phen.

Hiện giờ, tình cảnh có chút giống nhau, nhưng tâm tâm tình của nàng lại tổn thương trầm trọng …

Vừa khâu, Mai Tuyết Yên trầm ngâm hỏi:

- Vừa nãy xuất hiện một con ưng màu máu có phải là Ưng tộc dùng tuyệt chiêu cấm kị “Cửu Tiêu Tuyệt Huyết, Phần Thiên Diệt Hồn”?

Hùng Khai Sơn gật lấy gật để!

- Vậy … Tám vị tiền bối kia?

Hùng Khai Sơn quay đầu, không nói một lời nào, lệ khẽ tuôn rơi.

Thân thể khổng lồ như vậy mà lúc này lại chậm rãi phiêu dạt trong gió giống như là lá rụng vậy.

- Vậy còn thân thể của bọn họ?

Mai Tuyết Yên trong lòng trầm xuống, mang theo chút hi vọng, thậm chí còn có chút khẩn cầu thấp giọng hỏi!

- Tự bạo. Tất cả đều tự bạo …

Hùng Khai Sơn nứt nở trả lời. Hắn ngồi xổm xuống, hai tay nắm chặt lấy đầu của mình, nức nở nói.

Tay Mai Tuyết Yên run lên, động tác đình chỉ một lát, lúc sau mới yên lặng cúi đầu, tiếp tục công việc của mình. Nàng mặc dù không nói nhưng nước mắt cứ như thế không ngừng chảy ra, lẳng lặng chảy xuống thân hình đã lạnh như băng của Ưng vương …

Mai Tuyết Yên, hiển nhiên hiện giờ đã đau lòng đến tê dại. Đúng vậy. Tê dại! Động tác cũng không linh hoạt, cũng không thể suy nghĩ được một cái gì nữa. Không đành lòng, thực sự không đành lòng. Nàng dùng mái tóc của mình để che đi khuân mặt đầy bi thương của nàng.

Một mình nàng tiếp nhận nỗi đau đó!

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng. Đúng dậy khoanh tay đứng đó. Một người thông minh như hắn thế nhưng lúc này cũng không biết nên khuyên giải nàng như thế nào.

Gió thổi qua mấy vạn dặm, điên cuồng thổi qua. Quần áo, tóc tai Quân Mạc Tà đều tung bay trong gió, nhưng trong lòng hắn không hiểu sao lại cảm thấy đau xót cùng tiếc thương vô hạn.

“Huynh đệ” Ở trên đời này liệu chính mình có thể có được mấy vị huynh đệ vì mình chết trận mà làm như vậy chứ?

Sau khi hắn chết, bọn hắn có thể làm như thế hay không? Mai Tuyết Yên tiếp nhận nó nhưng Quân Mạc Tà lại biết rất rõ ràng, chính bản thân mình còn đau xót như thế Mai Tuyết Yên thì còn như thế nào? Chuyện này đã làm tâm hồn thiếu nữ của nàng sớm tan vỡ. Giờ phút này Mai Tuyết Yên chính là đang mạnh mẽ áp chế cảm xúc trong lòng mình.

Làm hoàng giả Thiên Phạt, không nên thất thố trước mặt thuộc hạ! Vô luận có xảy ra chuyện gì cũng đều phải bình tĩnh!

Chỉ có như thế mới có thể đem đến sự tin tưởng cho thuộc hạ!

Lúc trước vì bi thương quá độ khiến nàng hộc máu té xỉu đã gây nên áp lực tâm lý cực lớn cho bọn họ. Bây giờ, Mai Tuyết Yên cũng không có nửa điểm thất thố. Cho dù có muốn rơi lệ cũng chỉ có đợi cho đến đêm một mình lén lút khóc, lặng lẽ rơi lệ mà thôi. Nhưng ngày mai, khi đứng trước mặt mọi người nàng vẫn là vương giả của Thiên Phạt.

Tung hoành ngang dọc, ngạo thị thiên hạ!

Quân Mạc Tà trong lòng cũng rất đau đớn, cơ hồ đến mức ngạt thở.

Đối với mỗi một vị huynh đệ Thiên Phạt cho đến bây giờ hắn đều thực tâm quý trọng! Không chỉ là vài vị Thú vương Thiên Phạt mà cho dù là huyền thú bình thường Quân Mạc Tà cũng có thiện cảm với bọn chúng hơn nhân loại nhiều lắm. Huyền thú, tất cả đều thuần phát, có được tấm lòng son của huyền thú, so với loài người tuyệt đối đáng để kết giao.

Ưng vương chết đi làm cho không gian ngay trước mặt Quân Mạc Tà tối sầm lại, ruột gan như đứt ra từng khúc.

Nhưng vừa rồi Mai Tuyết Yên ngất xỉu, Quân Mạc Tà tự nhiên không cho phép mình thất thố thêm một chút nào nữa. Nếu như hai người đồng thời bi thương quá độ thì có thể tưởng tượng, chiến sĩ Hùng tộc tuyệt đối sẽ rối loạn. Cục diện sẽ hoàn toàn không khống chế được.

Nếu thực sự xảy ra chuyện như vậy, cho dù sau này dùng tất cả các biện pháp để răn đe, sửa chữa, để xoay chuyển tình hình cũng không thể làm ổn định được lòng quân. Nếu cứ như vậy mà chiến đấu, những chiến sĩ này tùy lúc có thể gặp họa sát thân, thậm chí toàn quân bị diệt. Bởi vì một khi vương giả yếu đuối, sẽ làm cho bọn hắn nhìn không ra một chút hi vọng thắng lợi nào.

Một mình đứng trong gió, nhìn vào đống máu tanh bừa bộn. Quân Mạc Tà tuy rằng tâm vững như sắt, cũng nhiều lúc không nhịn được tự hỏi mình một câu: vì một phiến đại lục mà phải trả giá như thế, thực đáng giá sao?

Đáng giá sao? Không thể nghi ngờ đây là một vấn đề thực khó để trả lời.

Mặc dù khi trước mình luôn miệng đối với tính mạng muôn dân trăm họ thời ơ. Huyền Huyền đại lục không quan tâm đến hắn, mình không phải là anh hùng hay đại hiệp gì đó. Nhưng mình có thể nói rằng không

liên quan tới mình, há có thể không quan tâm sao? Dù sao trên đại lục này cũng còn có huynh đệ của mình!

Còn có thân nhân của mình, bằng hữu của mình. Còn có người hắn không thể bỏ mặc được.

Há lại có thể thực sự không quan tâm đến sao? Bản thân mình cũng không thèm để ý đến đám người ở Huyền Huyền đại lục, nhưng có thể nào mặc kệ đám ngoại bang ghê tởm kia thong dong tiến vào đại lục?

Nhưng nếu như mặc kệ bọn hắn tiến vào Huyền Huyền đại lục, vô luận là huyền thú Thiên Phạt hay là Tà Quân Phủ đều phải trả một cái giá thật lớn. Nhất là một khi hiện giờ thực lực Tam Đại Thánh địa đã tiêu hao gần như không còn thì Quân Mạc Tà cũng không thể đối phó được đám ngoại bang này! Vì thế hắn càng không thể bỏ được! Không bỏ được!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 436: Nổi Giận!

Trước đó, Quân Mạc Tà đã nghĩ đến khả năng xấu nhất khi đối mặt với thực lực của tộc nhân dị tộc! Nhưng hắn lại không nghĩ đến trận chiến lại thảm khốc tới tình trạng này.

Một lần khai chiến, Thiên Phạt tổn thất tám vị Thánh Tôn, một Ưng vương cùng ba nghìn chiến sĩ ưng tộc, hai ngàn chiến sĩ hùng tộc!

Từ đầu đến cuối chỉ có hơn hai canh giờ mà lại trả một cái giá đắt như vậy.

Dựa vào thực lực mà nói, toàn bộ chiến sĩ tham chiến mỗi người đều có một viên Hồi Thiên Đan khôi phục thương thế. Đan dược đó có thể coi là một bảo vật để giữ tính mạng lúc nguy cấp nhưng cuối cùng lại còn không đến một phần sáu chiến sĩ còn sống sót.

Như vậy, coi như bây giờ cả Thiên Phạt sâm lâm phái ra đội ngũ tinh nhuệ nhất liệu có thể ngăn cản được bao lâu?

Tộc nhân dị tộc có thực lực mạnh mẽ như thế thì tại sao Đoạt Thiên Chi Chiến trước đó, Tam Đại Thánh Địa, Nhất hung như thế nào có thể đánh thắng?

Phải biết rằng Quân Mạc Tà đã lấy những kì Đoạt Thiên Chi Chiến trước đó tham khảo. Hắn nghĩ, chỉ cần tu vi tới Thánh giả là có thể tham gia Đoạt Thiên Chi Chiến, Thánh hoàng chính là chủ lực. Thánh Tôn chính là chiến đấu tối cao.

Cho tới hiện giờ, Quân Mạc Tà chính là dựa vào nó mà lý giải.

Dựa vào tình hình trước mắt, lý giải của hắn đã sai rồi!

Từ ý từ trong miệng của bọn Cố Hàn tựa hồ chính là ý này a. Hơn nữa, quyết chiến đỉnh cao giữa các vị Thánh Tôn cũng không vượt qua vài người.

- Tuyết Yên, chiến trường Đoạt Thiên Chi Chiến cũ ở nơi nào?

Quân Mạc Tà hỏi.

- Cách nơi này chừng một nghìn dặm, phía tây nam.

-

Mai Tuyết Yên vì Ưng vương đã khâu lại hoàn chỉnh thân thể hắn. Lông vũ cả người hắn đã trở lại như cũ, mặc giáp trụ chỉnh tề, so với khi sống uy mãnh không kém bao nhiêu.

Mai Tuyết Yên theo bản năng vô thức đáp lại lời hắn.

- Thánh địa có người trấn thủ?

Quân Mạc Tà nhướng mày.

- Như thế nào lại không có người trấn thủ?

Mai Tuyết Yên nói:

- Từ các triều đại cho tới nay. Tam đại thánh địa, Thiên thánh cung đều có lực lượng cực kỳ mạnh mẽ trấn thủ ở nơi này! Từ đó tới giờ đã vạn năm, tại Đoạt Thiên Chi Chiến chưa bao giờ thất thủ.

- Ân. Nơi đó có người trấn thủ?

Nhất thời trong mắt Quân Mạc Tà lộ ra phong mang:

- Nếu bên đó có cao thủ trấn thủ. Một khi thấy bên này đánh nhay long trời lở đất tại sao bọn hắn còn không qua đây? Biến cố bên này quả thực không còn là bình thường mà có thể cho trụ trời ngăn cách hai phiến đại lục sụp đổ.

- Bọn hắn hiện giờ rút cục ở nơi nào?

Quân Mạc Tà chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phương xa, dung thanh âm vô cùng lạnh nhạt nói:

- Thiên Trụ Sơn sụp đổ, dưới uy thế như vậy, đừng nói là người thường. Cho dù là cao thủ Thần huyền, Chí Tôn, thậm chí là Tôn giả cũng rất có thể phải tang thân tại đó. Cho dù là Thánh Giả đi nữa thì dưới thiên uy chỉ sợ cũng sẽ bị thương. Nhưng nhất định không có cách nào làm tổn thương tốn Thánh Hoàng, Thánh Tôn. Nếu là như thế, tin tưởng các cao thủ tại đó ít nhất cũng phải đạt tới trình độ Thánh Giả đi? Nhưng nếu bọn hắn không chiến càng không có khả năng không biết biến cố lần này. Tộc nhân dị tộc lần này ùn ùn kéo đến, bọn hắn chẳng lẽ lại không nhìn thấy? Vì cái gì? Bọn họ thủy chung cho tới hiện giờ cũng chưa có đến?

Quân Mạc Tà vào thời điểm nói ra những lời này vô cùng lạnh nhạt. Nhưng đừng nói là người quen thuộc Quân Mạc Tà như Mai Tuyết Yên, cho dù là người chậm hiểu như Hùng vương Hùng Khai Sơn hiện tại cũng rõ rang cảm ứng được bên trong khẩu khí của hắn là hàn khí lạnh thấu xương.

Là người của hai thế giới, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng chứng kiến qua sự tổn thất nặng nề như vậy. Tổn thất như vậy ước chừng đã vượt qua tám phần binh lực của bọn họ. Trong đó có một vị Thú vương Thiên Phạt, tám vị tiền bối Thánh Tôn Thiên Phạt, toàn bộ cao thủ tinh nhuệ của Ưng tộc.

Những tên may mắn sống sót thì không đến một ngàn người. Chiến sĩ Hùng tộc mỗi người đều mang thương thế, sức chiến đấu giảm sút, tổn

thất nặng nề như vậy. Mất đi nhiều huynh đệ như thế, Quân Mạc Tà có thể nào không đau xót.

Nếu nói là trái tim thiếu nữa của Mai Tuyết Yên đã vỡ vụn thì Quân Mạc Tà cũng đồng dạng như thế nhưng hắn không có thời gian để xoa dịu, thậm chí còn nghiêm trọng hơn. Ít nhất thì Mai Tuyết Yên cũng có thời gian một mình khóc trộm, còn có Quân đại thiếu gia an ủi.

Quân Mạc Tà thì chỉ có thể đem hết thảy bi thương chon trong lòng. Thậm chí không thể nói với bất kỳ ai. Bởi vì hắn là một nam nhân, là một người đứng đầu.

Kỳ thực, nói một cách công bằng, trận chiến này, Thiên Phạt hi sinh quả thực rất nhiều, nhưng thành quả chiến đấu cũng vô cùng huy hoàng. Lấy tổn thất hơn năm nghìn người đổi lại đã hủy diệt số lượng binh lực đối phương gấp hai mươi lần. Trong đó, cao thủ thượng tầng của ngoại tộc là ba mươi tên Chí Tôn thiên nhẫn. Hơn một trăm tên Cuồng Đao nhẫn cùng hơn mười vạn đại quân ngoại tộc. Thành quả chiến đấu bực này, từ trước tới nay tại Huyền Huyền đại lục cũng chưa có chiến tích huy hoàng như vậy. Chẳng những là hiện tại chưa từng có mà sau này cũng vậy.

Nhưng mà cho dù chiến tích huy hoàng như thế nào nhưng trong lòng Quân Mạc Tà dù cho chiến tích lớn như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không đổi lại tính mạnh của vô vàn huynh đệ Thiên Phạt.

Quân Mạc Tà là một người vô cùng bao che khuyến điểm cho người của mình. Ở trong lòng hắn đừng nói là mười vạn, hai mươi vạn tộc nhân dị tộc thì cũng không quan trọng bằng một vị huynh đệ Thiên Phạt của hắn.

Quân Mạc Tà cũng biết, chiến tranh là phải hi sinh, chỉ cần có chiến tranh thì nhất định sẽ có hi sinh! Nhưng hắn lại không hi vọng sự hi sinh này ứng vào người nhà, huynh đệ của hắn. Cho nên hắn mới không tiếc hết thảy tăng lên thực lực của đám Huyền Thú trong Thiên Phạt. Lại đem Hồi Thiên Đan, loại đan dược nghịch thiên trang bị cho mỗi người một

viên như vậy. Hắn làm thế để bảo đảm rằng bọn họ còn sống, nhưng hiện giờ lại không tránh được sự hy sinh.

Quân Mạc Tà trong lòng bi thương nghĩ đến, hết lần này đến lần khác hắn lại không thể thổ lộ phát tiết với một người nào. Toàn bộ tộc nhân ngoại tộc cũng đã không còn tung tích mà cũng không thấy một bóng người của Thiên Thánh Cung cùng Tam Đại Thánh Địa …

Vào lúc này Quân Mạc Tà mới biết được, nguyên lai còn có người khác trấn thủ. Hơn nữa nhân số khả quan cùng thực lực phi thường cao. Hiện tại Quân Mạc Tà đột nhiên nổi giận.

Nổi giận tới cực điểm!

Vừa rồi đại chiến với Chiến Luân Hồi, hắn cũng có chút hiểu biết đối với thực lực của Thiên Thánh Cung cùng Tam Đại thánh địa. Hắn vốn còn đang tính toán thực lực của song phương, nhưng vào khắc này hắn cũng không còn lo lắng nữa. Không cần suy nghĩ nhiều về thực lực địch nhân nữa, cứ giết một loạt, sớm muộn gì cũng sẽ biết. Vô luận là thực lực đối phương mạnh cũng tốt, yếu cũng tốt, dù sao thì cũng bị chết sạch.

Song phương nhất định cuối cùng cũng chỉ một bên có thể sống sót. Thực lực bên còn lại như thế nào, dù mạnh hay yếu đều không quan trọng.

Nhưng mà, khi hắn biết được tại Thiên Trụ Sơn rõ ràng có cao thủ trấn thủ. Mặc dù biết đang xảy ra đại chiến nhưng thủy chung lại không thấy lấy bóng một người. Chính vì như thế khiến cho Quân Mạc Tà trực tiếp phẫn nộ, nộ hỏa trong nháy mắt dâng lên đến cực điểm.

Liên quân Thiên Phạt lần này xem như toàn quân bị diệt. Dưới tình huống vô cùng thê thảm như vậy những người đó lại cư nhiên không có ra tay trợ giúp.

Nếu bọn hắn ra tay giúp đỡ, bát đại Thánh Tôn Thiên Phạt toàn bộ sẽ ngã xuống sao? Ưng vương cùng toàn bộ chiến sĩ tinh nhuệ Ưng tộc sẽ

hy sinh sao?

Lời ấy vẫn còn quanh quẩn nơi tai Quân Mạc Tà. Mai Tuyết Yên bỗng nhiên đình chỉ hô hấp, đôi mắt đẹp nhìn lên trên không trung, bắn ra muôn vàn cừu hận khó có thể che dấu. Vừa rồi đau thương quá độ, trong lúc nhất thời ngoài Ưng vương ra nàng căn bản không có nghĩ nhiều. Nhưng hiện tại nghe được câu hỏi của Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên chỉ cảm thấy như thiên kiếp giáng xuống, ngũ lôi oanh đỉnh. Trong lòng đột nhiên nổ tung.

Vì cái gì? Vì cái gì? Thiên Phạt chúng ta vì trợ giúp các ngươi chống lại dị tộc, có thể nói là xuất toàn lực chống đỡ. Từ sau khi sự cố Thiên Trụ Sơn bắt đầu chúng ta liền phái ra lực lượng, đi xa ngàn dặm, một đi không hối hận.

Những việc này, toàn bộ đều là vì các ngươi, là vì đại lục.

Nhưng mà … Vì cái gì, liên quân chúng ta lại là nhóm đầu tiên, một ngày một đêm gấp gáp đi tới, đại chiến cùng tộc nhân dị tộc, đến cuối cùng gần như là toàn quân bị diệt.

Mà các ngươi gần trong gang tấc lại có thể thờ ơ không ra tay trợ giúp, thậm chí cho tới bây giờ các ngươi còn không xuất hiện lấy một người! Vì cái gì?

Chẳng lẽ tại thời khắc quan trọng bực này các ngươi cư nhiên lại còn có thể bang quang quan sát. Tọa sơn xem hổ đấu, ngư ông đắc lợi?

Các ngươi coi rằng chúng ta là đồ ngốc sao?

- Đáng chết!

Mai Tuyết Yên cắn răng, hai chữ này từ trong miệng phát ra, rút cục cũng không nhịn được mà phát ra sát khí, trong nháy mắt bay lên.

Các ngươi mặc dù không có trực tiếp giết chết huynh đệ ta, nhưng huynh đệ của ta lại chẳng khác gì gián tiếp chết ở trên tay các ngươi!

Một đám hỗn đản như vậy, thậm chí so với đám ngoại tộc xâm lược càng đáng chết hơn.

Thù này không đội trời chung!

Quân Mạc Tà cũng đồng dạng tràn ngập sát khí, hừ lạnh mọt tiếng cũng không có nói gì. Lấy ra thuốc tốt nhất đưa cho những chiến sĩ Hùng tộc còn sống sót chữa thương.

Trên bầu trời truyền đến tiếng hạc kêu, từ xa xa truyền đến. Phóng mắt ra xa, một đám mây trắng mênh mông trên không trung đang cuồn cuồn đi tới.

Đạo nhân mã thứ hai do Ưng Bác Không cùng Phong hai người suất lĩnh “Tan Thiên – Phệ Hồn” cùng ba trăm huyền thú hạc tộc rốt cuộc đã đến! So với thời gian ban đầu ước chừng sớm hơn nửa canh giờ.

Sắc mặt Quân Mạc Tà cứng lại.

Ban đêm, tại chiến trường cách Thiên Phạt, Tà Quân phủ khoảng ba mươi dặm, chỗ đóng quân thủy chung không có lấy một người ngủ.

Cũng không có lấy một người khóc, cả nơi đóng quân im lặng đến đáng sợ, áp lực trong không khí cơ hồ làm cho người ta khó thở.

Rạng sáng, Hạc vương Hạc Trùng Tiếu cùng Hổ vương dẫn đội thứ ba gồm sáu nghìn chiến sĩ đi vào.

Trong đêm khuya yên tĩnh từ trong doanh trại đột nhiên truyền ra tiếng kêu bi ai kinh thiên động địa của Hạc Vương.

Mai Tuyết Yên một đêm không ngủ, thậm chí tư thế còn không thay đổi, cứ như vậy ngồi trước thi thể Ưng vương. Suốt một đêm, lẳng lặng ngồi đó.

Chiếu theo tục lệ Thiên Phạt, sau khi huynh đệ chết đi thì đêm đầu tiên chỉ có thân nhân bậc trưởng bối mới có thể túc trực bên linh cữu,

ngụ ý là tiếp hắn một đoạn đường cuối cùng. Mai Tuyết Yên chính là đại tỷ mà Ưng vương tôn kính nhất, vốn là người được lựa chọn. Đồng thời nàng cũng là hoàng giả Thiên Phạt. Theo quy củ Thiên Phạt, hoàng giả không thể túc trực bên linh cữu con dân. Cho dù là huynh đệ của mình là Thú Vương Thiên Phạt cũng không được phép.

Huyền thú trong Thiên Phạt, kẻ mạnh là vua, tự cổ chí kim luôn là như thế. Thân có được huyết mạch hoàng giả cực mạnh bất kể vì cái gì không được túc trực bên linh cữu con dân Thiên Phạt.

Nhưng Mai Tuyết Yên lại không để ý tới quy củ từ ngàn xưa này. Yên lặng bồi tiếp huynh đệ hắn một ngày một đêm, bồi tiếp hắn đi đoạn đường cuối cùng.

Linh vị Tám vị Thánh Tôn cùng với ba nghìn chiến sĩ Ưng tộc hết thảy đều xếp tại đó, chi chit giống như là lúc nhóm Huyền ưng dàn trận xung phong …

Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên, Hạc vương Hạc Trùng Tiêu, Hùng vương Hùng Khai Sơn, Hổ vương Hồ Liệt Địa, năm người lẳng lặng ngồi đó, giống như năm pho tượng, không hề nhúc nhích.

Hạc vương, Hùng vương khóe miệng không ngừng run rẩy. Nhưng lại cố nhịn không nói được câu nào. Bởi vì một khi bọn hắn chỉ cần mở miệng ra liền không nhịn được khóc thành tiếng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 437: Huynh Đệ Của Ta Không Thể Chết Một Cách Vô Ích!

Một đêm này, là một đêm tràn ngập bi thương, nhưng lại không có lấy một tiếng khóc.

Đau xót thủy chung chỉ để trong lòng.

Bầu trời dần dần sáng lên, bên trong trướng cũng từ từ phát sáng.

Mai Tuyết Yên ánh mắt do dự nhìn về phía chân trời, có chút không muốn, nhưng rút cục nàng hít sau một hơi, giọng khàn khan nói:

- Tám vị tiền bối, tiểu ưng, còn có các vị huynh đệ Ưng tộc … Các ngươi ra đi thanh thản. Nếu có chút rỗi rãi muốn tới xem Thiên Phạt … Chúng ta luôn luôn chào đón các người… Vô luận là trên trời dưới đất, chín tầng địa ngục, các ngươi đều là thân nhân của chúng ta.

Mai Tuyết Yên không đành lòng đứng dậy, khom lưng nói một câu. Hai hàng nước mắt trong suốt rút cuộc nhịn không được theo hai gò má của nàng rơi xuống đất.

Hạc vương, Hùng vương, Hổ vương đồng thời quỳ xuống, tiếng khóc nức nở mơ hồ truyền ra ngoài.

- Được rồi! Không cần khóc nữa. Để cho huynh đệ chúng ta ra đi thanh thản, không còn vướng bận gì nữa.

Quân Mạc Tà khom lưng vái một vái thật sâu, đôi mắt đỏ lên, nói:

- Đây là chiến tranh. Chỉ cần có chiến tranh là khó có thể tránh khỏi hi sinh, thương vong. Mà cuộc chiến hiện tại mới chỉ bắt đầu. Nói không chừng … Một số người trong chúng ta sẽ phải đi tìm bọn hắn bầu bạn. Tin tưởng rằng lúc đó, chúng ta sẽ không hi vọng chứng kiến bộ dáng thương tâm của huynh đệ mình.

- Dạ!

Hổ vương, Hùng vương, Hạc vương đồng thời nghiêm túc, dù rằng tim bọn hắn đã vỡ nát nhưng khuân mặt lại càng them cương nghị.

Quân Mạc Tà vung tay lên, vô số bài vị trong lều cùng thi thể Ưng vương không thấy đâu nữa. Chỉ có thể thu vào Hồng Quân Tháp mới có thể bảo vệ khí thế hào hùng cùng trạng thái ban đầu của mấy thứ này.

Bốn người Mai Tuyết Yên vẫn lưu luyến nhìn qua cái lều đã trống trải. Hùng vương chậm rãi ngồi xổm xuống. Đem mặt của hắn gắt gao dán vào mặt đất, nơi thi thể Ưng vương từng ở đó. Gắt gao áp mặt sát vào đó, nhắm mắt lại, rút cuộc vì đau lòng mà không nhịn được nước mắt rơi ra. Rút cuộc hắn không chịu nổi điên cuồng đứng lên đi ra ngoài, nhưng thủy chung hắn không có phát ra một lời. Chỉ có thân hình đang kịch liệt run rẩy …

Sau đó Hùng Khai Sơn chậm rãi đứng thẳng lên đi ra ngoài, chưa có một lần quay đầu lại.

- Mọi người tự mình giám sát chặt chẽ đội ngũ của mình, bất cứ lúc nào cũng trong trạng thái nhận lệnh. Cuộc chiến bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp tục.

Quân Mạc Tà hít sâu một hơi, sắc mặt lạnh lung, quả quyết nói:

- Ở đây nếu không có mệnh lệnh của ta với đại tỷ, ai dám tự tiện hành động thì ngay trước mặt ba nghìn chiến sĩ ưng tộc chết trận ta sẽ chém đầu răn đe chúng.

Hùng vương đã đi ra khỏi tại nhưng bên trong vẫn còn Hạc vương cùng Hổ vương thân thể đang run rẩy.

Tại trước mặt cùng vị trí các huynh đệ chết trận bị chém, đây cũng là phương thức trừng phạt nghiêm trọng nhất. Một khi người nào bị trừng trị như thế thì chẳng khác nào hắn là mối xỉ nhục của Thiên Phạt. Cả Thiên Phạt sâm lâm, tất cả đều sẽ không thừ nhận hắn là huynh đệ nữa.

Đây cũng là do Quân Mạc Tà sợ rằng có người nào đó vì một phút bốc đồng mà sẽ tự động đi báo thù cho Ưng vương cùng Ưng tộc. Mặc dù là bất đắc dĩ nhưng hắn không thể không làm như vậy. Bởi vì cũng chỉ có biện pháp duy nhất này mới có thể chân chính trói buộc những tên thú vương này vì lửa hận báo thù mà làm chuyện dại dột.

Một lát sau, hai vị thú vương từ bên trong trướng bồng chạy ra.

Núi lửa cách đó không xa hiện tại đã ngừng phun trào, nhưng từ miệng núi lửa vẫn còn một cột khói đen nồng đậm bốc lên.

Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân suất lĩnh “Tàn Thiên Phệ Hồn”, ở trận tuyến ngoài cùng sẵn sang đón địch. Ánh mắt cảnh giác nhìn chăm chú vào Thiên Trụ Sơn, mặt khác chú ý động tĩnh.

Trọn một đêm, bọn hắn đã làm như vậy tròn một đêm.

Bởi vì một đêm này là bọn hắn dành cho toàn bộ Thiên Phạt sâm lâm.

Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân mặc dù không có túc trực bên linh cữu của tám vị Thánh Tôn cùng Ưng vương. Nhưng ở trong lòng hắn, cách duy nhất có thể làm là yên lặng cùng thủ hạ của hắn, bảo vệ những huynh đệ Thiên Phạt trong lòng bi thương kia. Tiễn các huynh đệ đã mất một đoạn đường cuối cùng, không để cho một ai quấy rầy bọn hắn.

- Dị tộc bên kia đã có động tĩnh gì chưa?

Qân Mạc Tà hỏi.

- Cho tới bây giờ cũng chỉ có một vài nhóm nhỏ lẻ tẻ xuất hiện, cũng không có động thái quá lớn nào.

Phong Quyển Vân thân thể đứng thẳng lên giống như một cây lao, nghe được câu hỏi của Quân Mạc Tà lập tức trả lời.

- Hôm qua vì sao trong một thời gian ngắn lại có thể tập trung nhiều cường giả như vậy? Theo lý mà nói, một khi quy mô trận chiến bên này lớn như vậy, tộc nhân dị tộc tất phải không ngừng tiếp viện mới đúng? Nhưng hiện tại lại tĩnh lặng một cách đáng sợ, hoàn toàn không thích hợp a?

Quân Mạc Tà nhíu mày, trong lòng không ngừng tính toán đến các khả năng khác.

Ánh mắt của hắn nhìn về bốn phía của đỉnh núi, trong lòng đột nhiên chấn động.

Bây giờ đã có không ít núi lửa đình chỉ phun trào.

Mà độ ẩm trong không khí cũng đã giảm xuống rất nhiều, so sánh với hôm qua một trời một vực.

- Dị tộc chính là đang chờ toàn bộ núi lửa ngừng phun.

Cổ họng Quân Mạc Tà động đậy, trong mắt bắn ra quanh mang lạnh lung. CùngMai Tuyết Yên, hai người nhìn nhau đều nhìn thấy sự lo lắng trong mắt đối phương.

Trận chiến hôm ra, dị tộc thương vong nặng nề. Có lẽ địch nhân thấy tiến công không có hiệu quả nên thay đổi chiến lược. Dù sao, từ thảm trọng của hai tộc Hùng- Ưng, cũng có thể thấy được thực lực của dị tộc vô cùng mạnh mẽ.

Thậm chí cả Bát đại Thánh Tôn cũng đều ngã xuống, không một ai may mắn thoát khỏi. Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên hoặc là đông đảo huyền thú Thiên Phạt dĩ nhiên không ai muốn tiếp nhận kết quả như thế.

Nhưng dị tộc nhân lại thảm hại hơn. Tổng cộng mười ba vị Chí Tôn thiên nhẫn, một trận toàn bộ ngã xuống. Hơn ba trăm vị Cuồng Đao nhẫn, toàn bộ chết hết.

Một trận chiến như vậy, nếu nói dị tộc không có chút động lòng, dù có đánh chết thì Quân Mạc Tà hắn cũng sẽ không tin! Lực lượng siêu cấp như thế, rõ rang là muốn đánh tan hàng phòng ngự ban đầu, sau đó để cho quân đội phía sau liên tục không ngừng tiến tới đây.

Hiện giờ, số lượng tộc nhân dị tộc chết trận lớn đến như thế. Tin tưởng phải trả một cái giá lớn như thế, tộc nhân dị tộc bên kia tuyệt đối không chịu nổi.

Cho nên bọn hắn bất đắc dĩ mới thay đổi chiến thuật. Dứt khoát không cần đẩy nhanh chiến tranh. Đợi cho núi lửa toàn bộ ngừng phun trào, khí hậu khôi phục lại bình thường, tự nhiên môi trường xung quanh sẽ không tạo thành gánh nặng cho bọn hắn, lúc đó bọn hắn mới phát động tiến công.

Mà chủ ý này của bọn hắn cũng cực kỳ nham hiểm.

Bởi vì bức bình phong Thiên Trụ Sơn này đã hoàn toàn tiêu thất. Nếu tiếp tục mất đi sự uy hiếp của núi lửa, một ngàn dặm mênh mang chẳng khác gì một con đường bằng phẳng khang trang. Đến lúc đó dị tộc nhân một khi toàn bộ dồn lên. Tùy tiện chọn một hướng đều có thể dễ dàng đột phá.

Cho dù Huyền Huyền đại lục có nhiều cao thủ đi chăng nữa cũng tuyệt đối không để ngăn cản được bước tiến của bọn hắn.

Nguyên nhân rất đơn giản, mặt trận quả thực là rất dài …

Hơn nữa, sau khi núi nửa đình chỉ việc phun trào, từ lúc phun trào đến lúc nguội thì cần phải có một khoảng thời gian.

Mà trong khoảng thời gian này, tộc nhân dị tộc hoàn toàn có thể mượn nó tập kết đại quân! Tuy rằng bên này Huyền Huyền đại lục cũng đồng dạng tập kết đại quân. Nhưng, đầu tiên do đường xá xa xôi. Sau nữa, Huyền Huyền đại lục vốn là ở thế bị động, phải phòng. Thế chủ động tấn công lại hoàn toàn nhường cho dị tộc.

Bọn hắn có thể chọn bất kỳ phương hướng nào phát động tấn công. Mà đại quân Huyền Huyền đại lục lại chỉ có thể bị động phòng thủ.

Khác biệt trong chuyện này không chỉ là ngày một ngày hai có thể bồi đắp.

Đối mặt với tình huống tồi tệ như thế này, nên ứng phó thế nào?

Quân Mạc Tà chậm rãi bước đi, chăm chú suy nghĩ. Lại cảm thấy không có chút manh mối nào rõ ràng. Mai Tuyết Yên nhíu chặt đôi mi thanh tú, cũng đang nghĩ đối sách. Một lúc lâu sau, hai người đồng thời thở dài một tiếng.

- Thụ động phòng thủ tuy nhiên không thể làm. Nhưng mà nếu như chủ động xuất kích.

-

Quân Mạc Tà thở dài, nói:

- Cũng không ổn thỏa.

- Dù sao, bên kia cũng là lãnh thổ của dị tộc. Nếu chúng ta tùy tiện xuất kích, vị tất có thể tìm ra chỗ yếu hại của bọn chúng. Một khi đã xuất kích, nhân lực tất nhiên không thể ít. Nhưng tất cả đều phải là cao thủ tinh nhuệ. Nhưng hàng phòng thủ của chúng ta bên này lại không được như trước. Một khi dị tộc tấn công, thực lực chúng ta vốn ban đầu không đủ. Nếu chia ra phòng thủ càng khó khăn hơn.

Mai Tuyết Yên nghĩ một lát rồi nói.

Quân Mạc Tà nặng nề gật đầu, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Đúng lúc này trong lòng hai người đồng thời có cảm giác xấu, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Xa xa có bóng người tung bay, nhanh chóng hạ xuống, từ mấy phương hướng nhan chóng tiếp cận nơi đóng quân của Thiên Phạt. Trong đó có một người cầm đầu bay nhanh nhất, tay áo bồng bềnh, giống như là đằng vân giá vũ, đúng là đệ nhất nhân Thiên Thánh Cung, Cổ Hàn.

Người của Tam Đại Thánh Địa rốt cuộc cũng đã tới.

Sắc mặt Quân Mặc Tà trầm xuống, ánh mắt lạnh lung nhìn bọn hắn.

Khuân mặt Mai Tuyết Yên tức thì trắng bệch, sát khí trong lòng không nhịn được mà bốc lên ngùn ngụt.

- Trước tiên cần phải bình tĩnh.

Quân Mạc Tà thì thào nói với nàng một câu. Trong mắt lóe lên tinh quang, chậm rãi nói:

- Lửa giận trong lòng đứng ngồi không yên! Chẳng sợ thiên hạ vì thế mà bị diệt, cũng không thể không báo thù này. Không thể không báo!

Những lời hắn nói dứt khoát, như đinh đóng cột.

Mai Tuyết Yên cả kinh, quay đầu nhìn về phía hắn.

- Huynh đệ của chúng ta, bất kì một ai cũng không thể chết một cách vô ích!

Quân Mạc Tà lạnh lung nói:

- Ta sẽ cho đám dị tộc phải trả một cái giá thật lớn. Nhưng đám người khoanh tanh đứng nhìn kia cũng phải cho ta một lời giải thích. Nếu không, nghĩ lại ánh mắt lúc Ưng vương xuống cửu tuyền. Ánh mắt

này… khiến cho lòng ta áy náy. Nếu vì hắn mà đòi lại công đạo sao ta có thể đối mặt với Ưng vương đã an nghỉ nơi suối vàng?

- Dưới đó còn có Bát đại Thánh Tôn cùng ba nghìn huynh đệ Ưng tộc, hai ngàn huynh đệ Hùng tộc! Bọn họ hiện tại đều đang nhìn ta! Nhìn ta bằng ánh mắt tín nhiệm. Ta, Quân Mạc Tà nhất định không để cho bọn hắn thấy vọng! Cho dù vì bọn hắn mà phải trả một cái giá bằng toàn bộ đại lục này ta cũng nhất định phải đòi lại.

- Bằng không chuyện như vậy sẽ còn phát sinh. Mà chúng ta không tể để mất đi, cho dù là một vị huynh đệ nữa.

Nói xong, Quân Mạc Tà liền sải bước đi về phía trước.

Phía sau hắn, Hổ vương cùng Hạc vương trong mắt nhất thời đều sáng ngời. Nhìn chằm chằm vào bóng hình của Quân Mạc Tà, một lúc lâu không nói gì.

Mai Tuyết Yên nhìn thân ảnh của trượng phu mình, đột nhiên trong mắt hiện lên một mảnh nhu tình.

Tại một trướng bồng ở giữa, Quân Mạc Tà đang ngồi ngay ngắn tại cái ghế lớn bên trên. Ánh mắt nhìn về phía đám người Cổ Hàn nối đuôi nhau đi tới, ánh mắt lạnh lẽo như dao.

Mai Tuyết Yên tới bên cạnh hắn cũng ngồi xuống. Lần lượt Hổ vương, Hùng vương, Hạc vương, Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân ngồi bên dưới Mai Tuyết Yên. Thần sắc bảy người cực kì nghiêm túc.

Cổ Hàn dẫn đầu đi vào trướng bồng, vẻ mặt tươi cười. Nhưng trong nháy mắt hắn cũng cảm giác được không khí nơi đây khác thường, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Quân phủ chủ, dã có chuyện gì xảy ra sao? Tại sao … Tại sao lại có thể như vậy?

ở phía sau hắn, đám người Thiên Thánh Cung cùng Hề Nhược Trần, Hô Duyên Ngạo Bác cùng Mặc Vô Đạo lần lượt tới. Đều dung ánh mắt ngạc nhiên, không biết Quân Mạc Tà làm ra tư thế như vậy là muốn làm cái gì?

- Mời ngồi!

Quân Mặc Tà giơ tay lên, mặt không đổi sắc, ánh mắt lạnh lung nhìn bọn hắn nói.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 438: Ta Muốn Các Ngươi Cho Ta Một Cái Công Đạo!

- Viện binh? Viện quân cái gì?

Quân Mặc Tà rút cuộc cười lạnh một tiếng:

- Rốt cuộc ai là viện binh? Mạc Vô Đạo, Mạc Đại Tông chủ, đầu ngươi không phải bị ngấm nước chứ? Ngươi nói chuyện ngàn vạn lần nên suy nghĩ trước sau rõ ràng. Không nên để cho người khác nghĩ rằng Tam Đại Thánh địa các ngươi chỉ biết nói khoác, không biết nói tiếng người.

Bản thân Mạc Vô Đạo tuy rằng không phải cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng bởi vì địa vị tối cao của hắn, cho dù là tiền bối cấp bậc Thánh Tôn của Tam Đại Tánh địa cũng khá khách khí với hắn. Từ lúc nhậm chức tới nay hắn chưa từng bị một người chỉ thẳng tên mặt hắn mà mắng, mọi tội danh đổ ập lên đầu của hắn. Sững sờ một lúc, tức thì khuân mặt hắn nóng bừng, máu nóng xông lên tận não, muốn tiến lên nói gì đó nhưng lại bị Cổ Hàn ngăn lại. Sau đó Cổ Hàn dẫn đầu đoàn người ngồi xuống.

Cổ Hàn biết, Quân Mạc Tà không phải là một người không biết đúng sai, tự cao tự đại.

Hiện tại hắn làm như thế, nhất định bên trong còn có nguyên do khác.

Nếu không, ngày hôm qua tuyệt đối không thể chung sức ngăn địch. Càng không thể rộng rãi xuất ra thần dược bất phàm, mà ngày hôm nay lại lạnh lung như vậy.

- Quân phủ chủ, nếu Thiên Thánh Cung có gì đắc tội với phủ chủ, ngài cứ nói thẳng ra không cần ngại. Đại địch hiện giờ còn đang ở trước mắt, nếu chúng ta không tin tưởng nhau, hợp sức chống lại kẻ địch thì khó mà có thể chiến thắng.

Cổ Hàn bình tĩnh ngồi, mỉm cười nói.

- Tốt! Cổ tiền bối, người ngay nói lời thẳng thắn. Một khi đã như thế ta cũng không giữ ý nữa. Ta sẽ thẳng thắn nói ra ý kiến của ta.

Trên khuân mặt Quân Mạc Tà hiện lên nụ cười thê lương, ngẩng đầu hỏi:

- Không biết bên chiến trường Đoạt Thiên Chi Chiến cũ rốt cuộc lưu lại bao nhiêu người?

Ánh mắt Cổ Hàn khẽ co rút lại: Quả nhiên đã xảy ra vấn đề! Không biết cái đám người đó rốt cuộc đã làm ra chuyện tình tốt lành gì? Lại có thể Tà Quân Chi Chủ thường ngày lãnh đạm lại tức giận tới mức như thế này? Hiện tại chính là thời khắc mấu chốt, song phương hợp lực chống lại dị tộc xâm lược, thực sự không nên xuất hiện sự đấu tranh nội bộ. Hơn nữa đối phương lại là chủ lực của lần quyết chiến này.

- Ở chỗ chiến trường cũ quả thực có lưu lại không ít người.

Cổ Hàn suy nghĩ một chút, vẫn thành thật nói:

- Dù sao, cũng không chắc dị tộc nhất định tuân thủ hứa hẹn. Nói không chừng một ngày nào đó, bọn hắn liền vượt qua biên cảnh quấy rối.

Quân Mạc Tà hừ lạnh một tiếng nói:

- Theo ý kiến của tiền bối, ở tại vị trí của bọn hắn thì sau khi Thiên Trụ Sơn đột nhiên sụp đổ cùng với núi lửa phun trào có thể làm cho bọn hắn thương vong nặng nề hay không?

- Quả thực không thể có khả năng này.

Cổ Hàn nở nụ cười:

- Những người đó đều là cao thủ tinh nhuệ của Tam Đại Thánh Địa. Thực lực thấp nhất cũng đã tới Thánh Giả. Thiên Trụ Sơn lần này sụp đổ ngoài ý muốn, tuy rằng là bất ngờ nhưng cũng không thể đem nhiều cao thủ như thế chon trong đó được. Điểm đó ta có thể lấy danh dự của ta ra mà cam đoan.

- Thì ra là như vậy. Nhưng không biết rút cuộc nơi đó tổng cộng có bao nhiêu người. Mà cao thủ các cấp cụ thể như thế nào?

Quân Mạc Tà nghiêng đầu hỏi.

Biết Quân Mạc Tà hỏi như vậy, tất bên trong phải có hàm ý nào đó. Cổ Hàn cũng không dài dòng, giải thích một cách tỷ mỉ, nói:

- Những người thủ hộ ở chiến trường Đoạt Thiên Chi Chiến từ xưa tới nay tuyệt đối không ít hơn ba trăm người. Trong đó, nhân thủ không ngừng tăng lên. Trong đó có hai Thánh Quân, mười tám Thánh Tôn, các cấp Thánh Hoàng một trăm người, các cấp Thánh giả hai trăm người. Thánh giả cứ cách một trăm năm lại thay phiên nhau một lần. Toàn bộ Thánh giả sau thời gian đóng quân ở chiến trường Đoạt Thiên Chi Chiến đều trở lại Thiên Thánh Cung chuẩn bị đột phá bình cảnh. Mà sau khi đột phá một vòng nữa lại được hoán đổi, một lần nữa tiếp tục lại tiến bước thay cho người khác bảo vệ ranh giới mong manh đó.

Cổ Hàn cười nói:

- Luân phiên thay thế nhau như thế. Chính là dựa vào phương thức luyện binh của dị tộc, lấy chiến tranh nuôi chiến tranh. Để đề cao tố chất vốn có của cao thủ chúng ta. Như thế mới có thể bảo đảm, qua các triều đại luôn có tầng tầng lớp lớp cao thủ xuất hiện. Trên thực tế, lúc này Thiên Thánh Cung, Tam Đại Thánh Địa vì một số lý do ngoài ý muốn thực lực đã hao tổn rất nhiều. Cho nên ở nơi đóng quân hiện giờ có thể nói là một phần chiến lực mạnh mẽ, cùng tinh nhuệ nhất chúng ta có thể xuất ra được …

- Hay một cái dung chiến tranh nuôi chiến tranh. Thực lực Thiên Thánh Cung quả nhiên là hùng hậu a. Đội quân tinh nhuệ nhất, ha ha ha.

Quân Mạc Tà cười một cách trào phúng, nói:

- Tam Đại Thánh địa nếu như có thực lực hùng hậu như vậy, nói vậy sẽ không để đám dị tộc này vào trong mắt. Như thế, đội quân tinh nhuệ nhất của các ngươi … Hiện tại bọn hắn đang ở chỗ nào?

- Đương nhiên là bọn hắn trấn thủ ở chiến trường. Đó chính là thiên chức của bọn hắn, nếu không có biến cố thật lớn thì như thế nào có thể xuất động … A ..

Cổ Hàn vừa nói tới đây, đột nhiên giật mình.

- Chiến trường Đoạt Thiên Chi Chiến? Thiên Trụ Sơn đã sụp đổ thì làm gì còn có cái chiến trường đó nữa? Biến cố thật lớn? Cho tới bây giờ không được tính là biến cố lớn hay sao?

Quân Mạc Tà lạnh lung nói:

- Ta đối với lời nói vừa nãy của Cố tiền bối thực sự là khó có thể giải thích. Chẳng lẽ Cổ tiền bối đang nói đùa sao?

- Vừa rồi quả thực là lão phu có chút lỡ lời. Quân phủ chủ nói rất đúng. Ân, nói như vậy, trận đại chiến ngày hôm trước bọn hắn không có tham chiến?

Sắc mặt Cổ Hàn tức thì trở nên vô cùng khó coi. Vừa mới tới đây bọn hắn đã sớm nhìn qua, nơi này vừa mới trải qua một trận đại chiến cực kì thảm thiết.

Trận đại chiến vô cùng oanh liệt tới trình độ này có thể thấy bình sinh hiếm thấy. Hắn từ từng chút dấu vết còn sót lại trên bầu trời mà phán đoán, trận đại chiến này ít nhất cũng có hơn mười vị cường giả Thánh Tôn tham chiến. Hơn nữa đa số đã vẫn lạc, nếu không thiên địa linh khí nơi đây cũng sẽ không tổn thất đến tình trạng như thế.

Cho nên lúc trước Cổ Hàn cho rằng tất cả những người trấn giữ ở Thiên Trụ Sơn trước đó đều tham thự trận chiến này.

Hắn nào biết, Quân Mạc Tà bỗng nhiên lại hỏi liên tiếp những vấn đề như vậy, bên trong đều có nguyên do của nó. Đáp án có thể nói là vô cùng sinh động: Những cao thủ đỉnh phong này, cư nhiên lại không tham dự trận chiến!

Cho nên, Cổ Hàn nếu như tiếp tục không hiểu ra vấn đề thì quả thực hắn sống hơn ba nghìn năm cũng thực vô dụng rồi.

Các cao thủ Thiên Thánh Cung cùng Mặc Vô Đạo lập tức thay đổi.

Thậm chí không ít người nộ hỏa bừng bừng.

Một cuộc chiến như vậy sẽ tạo thành tổn thất như thế nào, bằng với lịch duyệt cùng kinh nghiệm của mọi người ở đây, cản bản không cần hao tâm tốn sức có thể dễ dàng đoán được. Nếu như những người đó không có tham chiến, vậy thì … Những tổn thất lúc trước toàn bộ là do Thiên Phạt sâm lâm gánh chịu.

Cái kết quả này cơ hồ cho dù bất luận kẻ nào cũng không thể chịu đựng được. Cho dù là Mặc Vô Đạo trong mắt cũng phẫn nộ mãnh liệt. Hiện giờ bọn hắn đã hiểu tại sao Quân Mạc Tà lại có thái độ nhưu vậy. Nếu đặt bọn hắn vào tình cảnh này … Chỉ sợ phản ứng của bọn hắn so với Quân Mạc Tà hiện tại phải mãnh liệt hơn rất nhiều.

Cái này, trực tiếp chính là bỏ đá xuống giếng! Hơn nữa đối tượng chính là chiến hữu của mình.

Mà thành bại của trận chiến này trực tiếp can hệ đến bách tính lê dân! Thậm chí là toàn bộ đại lục. Loại hành vi này quả thực là vô liêm sỉ tới cực điểm!

Tất cả mọi người đều không có nghĩ đến khả năng những người này bị Thiên Trụ Sơn đè chết. Bởi vì chuyện đó thực sự không có khả năng.

Hiện tại, nơi đó cũng không có phát sinh chiến tranh, chỉ có đất và đá.

Cho nên, chỉ có một kết luận là, bọn hắn không muốn ra tay! Cho nên không chịu lộ diện xuất kích!

- Trận chiến ngày hôm qua, dị tộc điều động hơn hai mươi vạn quân tiếp cận! Trong đó, những cao thủ như U Minh Quỷ Nhẫn có đến mấy nghìn người, Cuồng Đao nhẫn hơn bốn trăm người. Chí Tôn thiên nhẫn mười ba người. Huynh đệ Thiên Phạt chúng ta bôn ba mấy vạn dặm gấp rút đi đến tiếp viện, chiến đấu kịch liệt tròn ba canh giờ. Mãi cho đến khi cuộc chiến kết thúc, liên quân Thiên Phạt cũng không gặp một tên viện binh nào.

Quân Mạc Tà bỗng nhiên đứng lên, khoanh tay, hai mắt giống như ánh đao sắc bén, quét qua từng người của Tam đại thánh địa. Ánh mắt hắn lướt qua nơi nào, tất cả đều cúi đầu không nói gì, vẻ mặt vô cùng xấu hổ.

Nhóm người mình có thể nói là dung hết các thủ đoạn, lại lấy chiêu bài là an nguy của con dân thiên hạ. Cuối cùng gần như là cầu xin Tà Quân phủ cùng Thiên Phạt sâm lâm gác lại hiềm khích trước đó ra tay hỗ trợ cuộc chiến. Đoàn quân đi ngày đi đêm. Hành quân thần tốc, một ngày một đêm tới Thiên Trụ Sơn tham chiến. Bọn hắn lại không ngờ rằng trong thời điểm viện quân đi đường dài, lại phải chống cự với đại quân của địch, bọn hắn gần trong gang tấc toàn bộ lại làm rùa đen rút đầu, khoanh tay đứng nhìn chiến hữu của mình hy sinh.

Mỗi người cơ hồ đều cảm thấy như bị giáng một cái tát bỏng rát vào mặt.

- Các vị cao nhân có biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ của trận chiến này không?

Trên mặt Quân Mạc Tà toát lên vẻ bi thương khó có thể che dấu, cùng với thần sắc kiêu ngạo. Đông đảo những người ở bên cạnh hắn, trên

mặt mỗi người đồng dạng là bi thương cùng kiêu ngạo. Bọn hắn ưỡn ngực ngẩng cao đầu.

Đây chính là kiêu ngạo chỉ thuộc về Thiên Phạt! Là do chúng huynh đệ dung tính mạng của bọn hắn để đổi lấy.

Giờ phút này, trong lòng mọi người ở Thiên Phạt hầu hết đều là tự hào cùng bi phẫn.

Cổ Hàn đã có thể tưởng tượng ra toàn bộ đầu đuôi câu chuyện trong đó. Cả khuân mặt hắn đỏ bừng như máu. Khuân mặt vì tức giận quá độ mà gân xanh nổi hết lên trên trán, mạch máu đập thình thịch, cắn răng nói:

- Xin rửa tai lắng nghe!

-

Hắn tức giận, đương nhiên không phải là vì thái độ hùng hổ dọa người của Quân Mạc Tà. Mà là đám người canh giữ Thiên Trụ Sơn không ra tay trợ giúp!

Giờ phút này, Cổ Hàn thầm nghĩ, nếu trên mặt đất có một khe nứt nào đó, hắn nhất định sẽ lập tức chui vào! Còn hơn là ở ngoài chịu sự dằn vặt khó chịu này.

Sỉ nhục tới bực này, lại là do người mình mang tới!

Hắn lại không thể tránh né, càng không tránh được, chỉ có thể thành thành thật thật nghe hắn giáo huấn. Thành thành thật thật tiếp nhận hậu quả…

- Trận chiến này, đội quân thứ nhất từ Thiên Phạt sâm lâm xuất phát, đường dài gấp gáp tới đây. Toàn bộ thành viên đều tham dự cuộc chiến.

Thanh âm của Quân Mạc Tà đột nhiên lớn lên, giống như là hò hét vậy, mang theo chút run rẩy:

- Ưng vương suất lĩnh ba nghìn chiến sĩ Ưng tộc. Hùng vương mang theo ba nghìn chiến sĩ Hùng tộc tinh nhuệ! Còn có tám vị Thánh Tôn Thiên Phạt do Lộc Thánh Tôn dẫn đầu cùng liên quân Ưng- Hùng chống lại hơn hai mươi vạn đại quân dị tộc.

- Thực lực những huynh đệ này, trước đó đều là dung bí pháp để tăng lên. Trong đó người kém nhất cũng là Tôn giả tứ cấp. Chỉ thiếu chút nữa có thể tiến lên cấp bậc Thánh giả!

Thanh âm Quân Mạc Tà nặng trĩu, trong lúc đó màng tai mọi người chấn động.

Nói tới đây, Quân Mạc Tà dừng lại, ngửa mặt lên trời, hít sâu một hơi, lãnh đạm nói:

- Chư vị mở miệng là nói tới an nguy đại lục, ngậm miệng lại là đầy lòng yêu nước thương dân. Vậy các ngươi có biết kết quả của trận chiến này không?

Cổ Hàn chỉ cảm thấy trên mặt nóng như lửa đốt, dường như không mở miệng được, chậm chạp hỏi:

- Thắng?

- Thắng! Đương nhiên là thắng. Nếu không thắng, vậy ngươi cho rằng nơi đây có yên tĩnh như thế nào sao? Trận chiến này không những thắng mà còn thắng lớn.

Quân Mạc Tà thở dài, nặng nề nói:

- Tổng cộng gần hai mươi vạn đại quân dị tộc, toàn quân tan vỡ, chỉ còn không đến một vạn người, may mắn chạy thoát trở về. Trong số một ngàn U Minh quỷ nhất, tuyệt đại đa số đã nằm chôn thân tại đây. Còn bốn trăm tên Cuồng Đao nhẫn kia, tất cả đều hóa thành tro bụi. Mười ba tên Chí Tôn thiên nhẫn thực lực cực mạnh kia, toàn bộ đều phải ngã xuống đây, tất cả đều không phải là ngoại lệ.

Oanh một tiếng, cả lều kích động, không thể tin vào tai mình!

Bằng vào thực lực như vậy, tin tưởng rằng cho dù vào thời kì Tam Đại Thánh Địa cường thịnh xuất toàn lực ứng phó, chỉ sợ muốn thắng lợi cũng sẽ phải trả một cái giá thật lớn. Mà bây giờ, vào giờ phút này, Thiên Phạt sâm lâm lại giành được thành quả chiến đấu huy hoàng như thế. Làm sao có thể?

- Điều này sao có thể?

Mạc Vô Đạo kinh ngạc cùng vui sướng kêu lên.

- Cổ tiền bối, vừa rồi ta chỉ mới nói kết quả của trận chiến cùng với tổn thất của đối phương. Nhưng ngươi có biết Thiên Phạt sâm lâm chúng ta vì một trận này mà phải trả một cái giá đắt như thế nào không?

Quân Mạc Tà cũng không để ý tới phản ứng của Mạc Vô Đạo. Hắn nhìn chằm chằm vào Cổ Hàn, thâm trầm nói:

- Thiên Phạt chúng ta … Tám vị tiền bối Thánh Tôn của Thiên Phạt, Ưng vương, còn có ba nghìn chiến sĩ Ưng tộc. Hơn hai ngàn chiến sĩ Hùng tộc … Toàn bộ ở trong trận chiến này, hết thảy đều biến thành hư vô.

Cổ Hàn ngẩng đầu, sắc mặt tức thì trắng bệch!

- Các ngươi có muốn biết họ chết như thế nào không?

Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy trong lòng có một nỗi phẫn uất không nói lên lời, xông thẳng lên ngực, giọng hắn khan khan nói:

- Toàn bộ huynh đệ Thiên Phạt chúng ta đều trong chiến đấu mà chết đi. Không có bất kì một người nào còn có thân thể ở lại trên chiến trường. Ngoại trừ Ưng vương vốn vì bảo vệ bằng hữu mà chết. Ngoài hắn ra, tất cả đều là tự bạo mà chết. Hơn nữa là lấy thân thể cùng linh hồn cùng huyền lực của bọn hắn mà làm tăng lên sức mạnh tự bạo tới

cực hạn. Như thế, mới có thể có được chiến tích huy hoàng mà Mạc đại tông chủ cho rằng không có khả năng.

Thân thể mọi người đều là chấn động mãnh liệt, tất cả đều trừng mắt líu lưỡi không thể tin nổi vào sự thật trước mắt.

Lúc trước bọn hắn cũng đã nghĩ đến, trận chiến này tất nhiên là vô cùng kịch liệt. Nhưng cho dù thế nào cũng không ngờ đến, trận chiến này lại có thể thê thảm đến tình trạng này.

Tám vị Thánh Tôn, cùng hơn năm nghìn chiến sĩ Thiên Phạt không ngờ lại dung phương thức cực đoan nhất là tự bạo để ngăn cảm bước tiến địch nhân.

- Hiện tại, ta chỉ muốn hỏi một câu. Lúc máu của huynh đệ chúng ta đổ, các ngươi đang ở nơi nào? Liên quân Ưng – Hùng tròn một ngày đêm gấp rút, đi một quãng đường dài tới đây. Các cao thủ tinh nhuệ đóng ở Thiên Trụ Sơn của bọn ngươi gần trong gang tấc ở nơi nào?

Ánh mắt của Quân Mạc Tà nhìn lên trên đám người Cổ Hàn:

- Coi như cứ cho rằng bọn hắn không nghĩ tới ngoại tộc nhanh như vậy đã tấn công. Cứ cho rằng bọn hắn không phát hiện ra khi đại chiến bắt đầu đi nữa. Thì đến khi huynh đệ của chúng ta từng người một dung phương thức tự bạo để kéo dài thời gian, ngăn cản địch nhân. Các cao thủ tinh nhuệ của các ngươi ở đó, các nơi này không xa. Coi như tu vi bọn hắn là Thánh Hoàng đi nữa, cũng chỉ không đến nửa canh giờ là có thể đến đây. Vậy mà bọn hắn lại không xuất hiện. Bọn hắn đang ở nơi nào? Chẳng lẽ tất cả đám cao thủ này đều là kẻ điếc người mù sao?

Quân Mạc Tà lạnh lung cười, trong mắt bắn ra hai đạo sát khí lạnh thấu xương, như tia chớp từ trên chín tầng mây bắn xuống, nói:

- Cổ Hàn! Những người đã bỏ mình đó, tất cả đều là huynh đệ của ta. Là huynh đệ của Quân Mạc Tà ta.

Từ trước cho tới giờ, hắn đối với Cổ Hàn đều tôn kính gọi là Cổ tiền bối. Nhưng hiện tại xưng hô bỗng biến đổi, gọi thẳng tên! Thanh âm tuy rằng vẫn lạnh lung như trước, nhưng đã tràn ngập mùi tuốt kiếm giương cung.

Toàn bộ cao tầng Tam Đại Thánh Địa, tổng cộng bốn năm mươi người, dưới ánh mắt giận dữ của Quân Mạc Tà hầu hết đều cúi mặt xuống, cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Sỉ nhục!

Đây tuyệt đối là một sự sỉ nhục vô cùng lớn!

Trơ mắt nhìn chiến hữu của mình từng người một ngã xuống, mà người bên mình ngay cả một người thậm chí cũng không ra mặt.

Đối mặt với ánh mắt lạnh lung của Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên cùng đám người đứng sau bọn họ. Cổ Hàn đột nhiên cảm thấy không có cách nào để bào chữa nữa.

Cũng không chỉ có Cố Hàn, người của Tam Đại Thánh Địa cũng khó khăn không nói ra được một chữ. Ngay cả người khéo léo như Mạc Vô Đạo giờ phút này cũng không phản bác được.

Đây tuyệt đối là chuyện không thể chối cãi.

Quân Mạc Tà cắn răng hét lớn một tiếng, nói:

- Cổ Hàn, huynh đệ ta, cho dù là một người cũng không thể chết một cách vô ích! Chuyện này, ta cần một lời giải thích. Cần Tam Đại Thánh Địa, Thiên Thánh Cung các ngươi cho ta một cái công đạo.

Hắn cắn răng, chậm rãi nói:

- Ta không thể để cho huynh đệ ta chết một cách vô ích, chết không nhắm mắt. Vì thế, ta! Quân Mạc Tà này nhất định không tiếc hết thảy sẽ đòi lại công đạo cho bọn hắn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 439: Cho Dù Trước Mắt Là Đại Chiến, Ta Cũng Muốn Giết Ngươi!

Cổ Hàn còn chưa kịp trả lời, đột nhiên có một thanh âm từ rất xa truyền đến, tràn ngập ý cười nhạo:

- Nói gì? Công đạo gì? Công đạo cái gì? Như thế nào là công đạo? Coi như bọn hắn chết không nhắm mắt thì tính sao?

- Ai? Lăn ra đây cho ta!

Quân Mạc Tà đột nhiên biến sắc.

Cổ Hàn phẫn nộ quát:

- Là ai cố tình giả thần giả quỷ? Mau ra đây cho ta!

Một tiếng huýt sáo dài trên không trung, xoát một cái hơn mấy trăm người ngươi xuống bên ngoài trướng bồng.

Hai người dẫn đầu, quần áo trắng toát, đầu đội kim quan, gương mặt gầy guộc, đôi mắt lóe lên kim quang, đang khinh thường nhìn mọi người bên trong lều. Mà loại ánh mắt này dừng trên người Quân Mạc Tà gần như là khiêu khích.

Quân Mạc Tà thực muốn xông ra ngoài.

Hơi thở toàn thân Quân Mạc Tà hung tàn tới cực điểm. Giận dữ nhìn chằm chằm vào đám người vừa mới đến. Kể từ khi sống ở trên thế giới

này, Quân Mạc Tà chưa từng bao giờ hoàn toàn phóng thích sát khí toàn thân, bùng nổ tới cực điểm.

Giờ phút này, vô luận là ngời trong trướng bồng hay là người bên ngoài. Bất kể là người của Tam Đại Thánh Địa hay Tà Quân phủ đều tinh tưởng Quân Mạc Tà sẽ không tiếc hết thảy quyết tâm hủy diệt đám súc sinh kia.

Bây giờ, hắn giống như là tử thần giáng lâm! Minh vương trước khi hạ phàm! Mỗi một cử chỉ giơ tay nhấc chân, mỗi một ánh mắt, thậm chí là mỗi một lần lông mi rung động, đều đã tràn ngập lòng căm thù, cùng tử khí mênh mông.

Cổ Hàn chỉ cảm thấy một khí tức lạnh lẽo từ trong lòng lan ra, vội vàng đi ra ngoài, đứng trước mặt Quân Mạc Tà.

Hiện tại bây giờ Quân Mạc Tà gây cho vị cường giả Thánh Quân này một nỗi sợ hãi cùng nguy hiểm lớn lao khó có thể hình dung. Đó là cảm nhận sự uy hiếp trí mạng từ sinh mệnh linh hồn lực.

Cổ Hàn hiện tại cho rằng:

Chỉ cần một khi không hợp cho dù trời xanh Quân Mạc Tà cũng dám bắt ra! Lỗ thủng nơi Thiên Trụ Sơn, an nguy muôn dân thiên hạ, chốn hồng trần … Hết thảy đều không là gì trong mắt hắn.

Cái hắn muốn hiện tại chỉ là đòi công đạo cho huynh đệ của hắn!

Còn cái gì mà lấy đại cục làm trọng, giờ phút này Tà Quân Chi Chủ căn bản sẽ không them để ý tới.

Chỉ cần một lời không vừa ý, chính là giết chóc! Duy chỉ có giết chóc mà thôi.

- Vừa rồi ai là người nói?

Quân Mạc Tà thảm nhiên nở nụ cười, mí mắt giương lên. Thần quang trong mắt giống như sấm chớp bùng phát, nhìn hai người đối diện, thản nhên nói:

- … Nói gì? Công đạo gì? Công đạo cái gì? Như thế nào là công đạo? Coi như bọn hắn chết không nhắm mắt thì tính sao?

Những lời này là ai nói?

Cổ Hàn gấp đến độ giậm chân!

Đám hỗn đản đáng chết này. Thời khắc nên ra lại không thấy tung tích. Lúc không nên xuất hiện lại xông ra. Sớm không ra, muộn không ra, lại cố tình xuất hiện vào đúng lúc này… Xuất hiện đúng lúc hắn đang giận dữ. Nhưng câu nói của bọn hắn lại khiến cho Cố Hàn không thể tha thứ được.

Hai người kia, đúng là hai vị cường giả Thánh Quân của Thiên Thánh Cung.

Lôi Đình Thánh Quân Hạ Trường Thiên. Phích Lịch Thánh Quân Quý Bác Văn.

Hai người này trấn giữ chiến trường Đoạt Thiên Chi Chiến đã hơn ba ngàn năm rồi.

Một thân tu vi của bọn hắn, so với Cổ Hàn Thánh Quân tam cấp chỉ thấp hơn một chút mà thôi.

Nhìn xung quanh thế gian hiện giờ, phóng mắt ra cả Huyền Huyền đại lục, cũng thuộc loại cao thủ đỉnh cấp chân chân chính chính.

Chẳng qua tính cách hai người này phi thường cực đoan. Nhất là hay bao che khuyết điểm thành tính. Luôn tự cho mình là đúng. Vô luận là trấn giữ Thiên Thánh Cung, là Thánh Địa đứng đầu Huyền Huyền đại lục cũng không thể đảm nhiệm. Cho nên Cổ Hàn mới an bài bọn hắn đến trấn thủ chiến trường Đoạt Thiên Chi Chiến. Để rèn luyện tâm cảnh.

Không phải không thừa nhận, những người mà Cổ Hàn một tay an bài toàn bộ đều là nhân tài. Hai người này tính cách nhìn đâu cũng thấy nhược điểm. Một khi tới chiến trường Đoạt Thiên Chi Chiến đối phó tộc nhân lại bổ sung cho nhau làm tăng them sức mạnh. Trong ba ngàn năm qua, dị tộc nhân không biết có bao nhiêu lần dưới bàn tay của bọn họ mà đành ngậm ngùi quay về.

Đối với Huyền Huyền đại lục mà nói, hai người kia tuyệt đối được coi là đại anh hùng, đại công thần, thực sự hoàn toàn xứng đáng.

Bằng vào tu vi của bọn hắn mà nói, hết thảy những sự việc phát sinh một khoảng cách gần như vậy bọn hắn như thế nào lại không biết? Cho nên ngay khi Cổ Hàn vừa nghe Quân Mạc Tà nói đến đó liền biết nguồn gốc tất cả các sự việc đều từ hai người này mà ra.

Nguyên nhân thực sự rất đơn giản. Từ trước đến nay bọn hắn không thuận mắt với lực lượng của Thiên Phạt nhất hung. Đối với huyền thú đại biểu Huyền Huyền đại lục tham dự Đoạt Thiên Chi Chiến, bọn hắn lại càng cho rằng đó là sỉ nhục lớn nhất của toàn bộ nhân loại! Nhân loại được an toàn nào có thể dựa vào đám súc sinh này bảo hộ? Cho dù là thắng đi chăng nữa thì cũng là sỉ nhục lớn lao của bọn hắn. Cứ nghĩ đến cảnh nhân loại sống sót dưới sự che chở của đám huyền thú là bọn hắn cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Vốn trong lòng Cổ Hàn đang tính toán, bọn hắn cũng không được tốt cho lắm, chỉ cần trong khi chiến đấu biểu hiện tốt một chút. Nhóm người của mình chiếu cố Thiên Phạt nhiều hơn một chút, sau đó chậm rãi tiêu trừ mối hiềm khích này.

Nhưng mà hắn trăm ngàn lần cũng không ngờ, bọn hắn lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này!

Đến lúc này, song phương đối mặt, đều trong trạng thái bạt kiếm giương cung không còn có thể vãn hồi được nữa.

Thời gian sai lầm, địa điểm sai lầm, con người sai lầm, ngôn ngữ nói ra cũng sai lầm.

Kết quả duy nhất, chỉ có thể là xung đột!

- Là lão phu nói! Làm sao?

Lôi đình Thánh Quân Hạ Trường Thiên tiến lên từng bước, nhìn lên người Quân Mạc Tà, giễu cợt nói:

- Tiểu tử, nhìn dáng vẻ của người hắn là nhân loại. Không phải là huyền thú hóa hình a?

Quân Mạc Tà nhìn vào Hạ Trường Thiên bằng ánh mắt lạnh lẽo, chậm rãi nói:

- Ta, đời này hận nhất cũng không phải là địch nhân của ta. Hai phía đối địch, vô luận là địch nhân vô sỉ, hạ lưu, dơ bẩn như thế nào, ta chỉ biết một việc là đi giết bọn hắn. Nhưng ta không hề hận bọn hắn.

Hắn nói câu này, hỏi một đằng trả lời một nẻo, đi xa chủ đề ngàn dặm! Nhưng ai cũng có thể nghe ra hàm ý trong công này.

- Ta biết! Ngươi hận chúng ta không ra tay tiếp ứng. Lão phu biết ngươi hận cái gì.

Hạ Trường Thiên trong mắt bừng lên nộ hỏa, nhưng vẫn cố gắng đè xuống, bình tĩnh nói:

- Ý ngươi muốn nói: Ngươi bình sinh hận nhất chính là loại người khoanh tay đứng nhìn như chúng ta? Ngươi có biết tại sao lão phu lại khoanh tay đứng nhìn không? Việc đó, là có nguyên nhân của nó hết.

Quân Mạc Tà hắc hắc cười lạnh một tiếng:

- Mặc kệ là lý do gì cũng đều giống nhau!

- Hoang đường!

Hạ Trường Thiên quát lên một tiếng nói:

- Nếu không phải đại chiến trước mắt, chỉ bằng với một câu này lão phu liền cho ngươi một chưởng.

Quân Mạc Tà cười lạnh, đột nhiên ngừng cười, quát lớn:

- Cho dù là kẻ địch trước mắt lão tử cũng muốn ngươi chết trên tay lão tử trước tiên.

Đồng tử Hạ Trường Thiên co rút mạnh mẽ, ánh mắt sắc bén giống như mũi kim nhìn Quân Mạc Tà, bất động một lúc lâu, sau đó thở dài nặng nề nói:

- Ngươi thân là một nhân loại nhưng lại không có nửa điểm giác ngộ của nhân loại! Ngươi có biết huyền thú cùng loài người có điểm khác nhau?

Quân Mạc Tà chậm rãi nhắm mắt, đối với lời nói của hắn coi như không nghe thấy. Linh khí bên trong người đang ngầm vận chuyển. Hắn đang chuẩn bị, đem lực lượng toàn thân của mình vận chuyển tới mức đỉnh phong. Người trước mặt hắn, thực lực sâu không lường được. Công lực của mình mặc dù hiện tại còn chưa bằng hắn. Nhưng bất kể như thế nào, người này hôm nay coi như đã chết!

Hắn nhất định phải chết.

Hạ Trường Thiên cơ hồ muốn nổi trận lôi đình. Nếu không phải Cổ Hàn ý tứ đưa mắt ra hiệu thì hiện tại hắn đã trở mặt rồi. Tên Tà Quân Chi Chủ này quả thực là vô pháp vô thiên! Lão phu có thân phận như thế nào, có thể đứng trước mặt hắn nói chuyện coi như đã cho hắn mặt mũi lắm rồi.

Hắn cư nhiên lại có thể nhắm mắt lại!

Thúc có thể nhẫn nhưng thím không thể nhịn!

- Đám huyền thú ở đại lục này, ban đầu chỉ để cho nhân loại chúng ta cưỡi!

Hạ Trường Thiên âm trầm nói:

- Thời gian lặng lẽ trôi qua. Trải quả mấy vạn năm, dã thú cư nhiên cũng có thể hóa thân thành con người. Công khai tham gia Đoạt Thiên Chi Chiến! Cái này căn bản là chuyện cười lớn nhất từ trước đến nay!

Quân Mạc Tà nhắm mắt điều tức, bất động.

- Nhân loại chúng ta chính là chúa tể muôn loài. Đám huyền thú kia nào có thể đánh đồng cùng bọn ta?

- Hiện tại, ngươi lại có thể luôn miệng nói đám dã thú này là huynh đệ của ngươi. Chẳng nhẽ ngươi từ bỏ niềm kiêu ngạo của một nhân loại, cam tâm tình nguyện trở thành Huyền thú sao?

Hạ Trường Thiên chậm rãi nói:

- Sống trên đời, ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, chớ nên quên tổ tông của mình … Chính là con người!

Mai Tuyết Yên hai mắt rực lửa, cơ hồ đã không kìm nén được. Hùng vương cùng Hổ vương muốn xông ra ngoài, lại bị Hạc Trùng Tiếu giữ chặt. Hết thảy đã có tỷ phu làm chủ. Vả lại ta muốn xem tỷ phu nói như thế nào.

Quân Mạc Tà rút cục chậm rãi mở mắt:

- Ngươi đã nói xong chưa?

Hạ Trường Thiên lạnh lùng nói:

- Xong rồi thì ngươi làm sao?

- Xong rồi thì động thủ đi!

-

Quân Mạc Tà thản nhiên nói, mí mắt giật một cái, hai ánh mắt giống như sấm sét bắn ra. Lướt qua trước mặt hơn ba trăm người, hờ hững nói:

- Không biết còn có bao nhiêu người không muốn cứu viện? Nếu các ngươi có gan, không ngại thì tiến lên phía trước. Cho ta kiến thức phong phạm cao thủ một phen.

- Cuồng vọng!

Hạ Trường Thiên phẫn nộ hét to một tiếng:

- Quân Mạc Tà, ngươi tìm chết!

Cổ Hàn vội vàng đứng ở giữa, sắc mặt nhăn lại như trái mướp đắng, liên tục xua tay nói:

- Đại địch ngay trước mắt, các người mỗi người bớt một câu đi. Ài. Tình thế hiện tại hung hiểm như vậy, chẳng lẽ chúng ta lại tự giết lẫn nhau sao?

- Ta cũng không muốn tự giết lẫn nhau! Là chính vị Tà Quân Chi Chủ ngươi mời đến này ép người quá đáng!

Hạ Trường Thiên lạnh lùng nói:

- Cổ lão đại, chuyện này ta cần một lời giải thích!

- Giải thích?

Cổ Hàn sau cơn bối rối qua đi, đột nhiên giận dữ gầm lên một tiếng:

- Ngươi còn muốn giải thích? Trong lúc đại quân đang chiến đấu thì ngươi đang làm cái gì? Vì sao ngươi không đến trợ giúp? Hiện giờ người ta chỉ ra lỗi lầm của ngươi, ngươi chẳng những không biết cái sai của mình. Không biết hối cải, lại cư nhiên còn muốn ta cho ngươi một lời giải thích? Giải thích cái rắm!

- Những con Huyền thú hèn mọn này, không đáng để cứu! Chỉ lãng phí binh lực mà thôi!

Hạ Trường Thiên bình tĩnh nói:

- Cho dù coi như không có bọn hắn, chúng ta cũng đã thành công ngăn chặn dị tộc bao đời nay. Bất quá, để cho bọn hắn làm vật hi sinh để tiêu hao thực lực dị tộc vẫn nên phải có.

- Ngươi!

Cổ Hàn tức giận đến run người.

- Đây chính là chuyện tình liên quan đến an nguy của bá tánh, cùng sự tồn vong của đại lục. Không ngờ ngươi lại khư khư giữ quan niệm cố chấp như thế. Trận chiến này, vạn nhất nếu bị thua, chính là dẫn đến cảnh trăm họ lầm than a.

- Hạ Trường Thiên! Ngươi … Ngươi để cho ta thất vọng rồi! Bát đại Thánh Tôn ... Năm nghìn chiến sĩ Thánh Giả, Thánh Hoàng a… Cứ như thế mà lần lượt ngã xuống… Ngươi…Ngươi…

- Trận chiến này sẽ không thua!

Hạ Trường Thiên khinh thường nói:

- Lão phu cùng ngoại tộc giao chiến đã hơn ba ngàn năm, chẳng lẽ còn không hiểu bọn hắn? Trong ba ngàn năm qua, bọn hắn há có một lần có thể thoát khỏi tay lão phu vượt qua Thiên Trụ Sơn?

- Nhưng bây giờ Thiên Trụ Sơn đã không còn?

Cổ Hàn hét lớn một tiếng nói:

- Ngươi có thể đối mặt với sự thật một chút hay không? Ngươi cuồng vọng như thế là có dụng ý gì?

- Dụng ý ở …

Một tiếng hét lớn cắt đứt sự tranh luận của hai người.

Cổ Hàn cùng Hạ Trường Thiên đồng thời ngạc nhiên. Bọn hắn không có nghĩ tới trong lúc bọn hắn nói chuyện, cư nhiên lại còn có người cắt đứt.

Tiếng hét này dĩ nhiên là từ miệng Quân Mạc Tà mà ra. Hai người kinh ngạc nhìn hắn. Quân Mạc Tà lạnh lùng cười:

- Ta không có hứng thú nghe các ngươi tranh luận. Ta nói, hiện tại ở đây có ai vẫn còn ý định không cứu viện, tự động đứng ra cho ta! Ta không muốn giết nhầm người tốt!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 440: Tung Hết Bài Tẩy – Không Tiếc Mọi Thứ

- Không muốn giết lầm người tốt?

Hạ Trường Thiên đột nhiên cười một trận dài, trào phúng nói:

- Nói như vậy, ngươi còn đánh tính đem chúng ta giết cả?

- Giết, ngạc nhiên lắm sao?

Quân Mạc Tà cũng trào phúng cười:

- Bổn tọa chỉ muốn nhìn một chút, nếu các ngươi dám làm như vậy, có dám đứng ra hay không !

- Ha ha, có gì không dám? Lão phu chính là người thứ nhất đứng ra!

Hạ Trường Thiên bộ mặt lộ vẻ sát khí, tiến lên trước một bước, liếc mắt nhìn nhìn Quân Mạc Tà, nói:

- Bản thân ta muốn coi, chuyện này như thế nào, chính là lão phu ta hết sức ủng hộ! Đúng! nơi này có chiến đấu, thật thảm thiết! Nhưng lão phu cốt không đến trợ giúp, không cho phép bất luận kẻ nào tiến đến trợ giúp! Như thế nào? Ngươi muốn lấy lại công đạo thế nào?

Ở một bên, Phích Lịch thánh quân Quý Bác Văn hắc hắc một tiếng cười lạnh, cùng tiến lên trước một bước:

- Lão phu cũng không tán thành đem quân lực lãng phí trợ giúp cho một mớ Huyền Thú bên mình! Đồng minh à? Hay Viện quân? Bọn

chúng không xứng! Quân chủ nếu là muốn vì bọn họ đòi lại tiếng nói như vậy thì lão phu cũng coi thử xem!

Hai người cùng nhìn Quân Mạc Tà, trên mặt cười tràn nét châm biếm!

- Còn có chúng ta nữa!

Đi theo phía sau hai người, lục đục, bốn năm mươi người lại đứng ra! Một đám ôm cánh tay, nhìn Quân Mạc Tà cười cợt.

Trừng phạt? Thật là buồn cười! Có ai có thể một lần trừng phạt hai vị Thánh Quân, năm vị Thánh Tôn, hơn hai mươi vị Thánh Hoàng và hơn hai mươi vị Thánh Giả?

Đây hiện tại đã là một nửa lực lượng Thiên Thánh Cung. Ai dám bảo giết toàn bộ ?

Luật không trách đông được, những lời nói của số đông khi nào cũng có đạo lý. Huống chi ngươi chỉ là một Tà Chi Quân Chủ nho nhỏ ? Ngươi có bản lãnh gì đến trừng phạt những người chúng ta ? Ngươi khả năng này sao?

Chúng ta chính là thủ hộ đại lục mấy ngàn năm! Chúng ta làm tối đại công thần đại lục này là hoàn toàn xứng đáng! Ngươi còn nhỏ tuổi, vì thiên hạ muôn dân cống hiến nhiều hơn hay sao?

Hiện tại ngươi lại có thể vì vài mạng Huyền Thú, đã muốn trừng phạt chúng ta? Giết chúng ta? Thật là tức cười!

Nhìn thấy tình nhiều người đi tới như vậy, Cổ Hàn trong lòng càng ngày càng chìm xuống. Chìm đến đáy! Chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, thân mình không chịu nổi run lên một chút!

Hắn biết chuyện ngày hôm nay, đã muốn không thể cứu vãn! Tuyệt đối là lớn chuyện rồi!

Quân Mạc Tà quan sát tính tình mọi người trong khoảng thời gian này , hắn cũng hiểu một ít. Người nầy, cho tới bây giờ cũng chưa từng bị khuất phục, bị uy hiếp như bây giờ! Ngày hôm nay với thế trận loại này, đổi lại bất cứ một kẻ nào hắn chỉ cần có cái nhìn đại cục, thì đều làm không nổi! Coi như điều sỉ nhục cũng chỉ có thể sống chết mặc bay.

Nhưng Quân Mạc Tà há lại cái loại người này? Quân Mạc Tà tính cách gặp mạnh đấu mạnh. Từ trước đến nay không thỏa hiệp! Dùng loại thủ đoạn này uy hiếp hắn, sẽ chỉ là hoàn toàn thấy kết quả ngược lại!

Cổ Hàn đáy lòng tuyệt vọng thở dài một tiếng. Nếu ngày hôm nay Thánh Địa đóng ở chiến trường Đoạt Thiên những người này có thể đưa ra một lý do, ví dụ như thật sự ra không chắc chắn lắm, sau đó lại thành khẩn nhận thức cái sai, rồi sau đó lại là tự nhiên mình làm người giữa đi hoà giải, có lẽ còn có một chút như thế thì có thể đem chuyện này yên ổn xuống trở lại.

Ngay cả Quân Mạc Tà còn muốn tính sổ nhưng tin tưởng hắn cũng sẽ không làm vào lúc này .

Nhưng hiện tại, nhiều người như vậy cùng nhau đứng ra, chuyện này đã quá rõ ràng rồi!

Cổ Hàn biết rõ, sở dĩ Quân Mạc Tà tới cái chiến trường này nhất định là có lý do. Nhưng, cũng tuyệt đối không phải vì thiên hạ muôn dân! Càng thêm không phải vì Tam Đại Thánh Địa!

Thực đã bức hắn nóng nảy như vậy, người này tuyệt đối sẽ không sợ thiệt thòi mà thâu tóm, không tiếc hủy diệt toàn bộ đại lục, cũng chỉ vì huynh đệ của mình mà báo thù trút giận!

Đối mặt với lưu manh như vậy chỉ có lấy nhu thắng cương mới là biện pháp chính xác nhất. Nhưng hiện tại, đám ngu ngốc này, đã đem sự tình làm cho không thể cứu vãn được rồi!

Đối diện với cả đám bốn mươi bảy người đều là chắp tay, khinh miệt nhìn hướng Quân Mạc Tà. Làm cho hắn nhục nhã thì làm sao? Không có trợ giúp, thì thế nào? Ngươi thật sự dám khai chiến sao?

Hậu quả trận chiến này , chính là thiên hạ bị hủy diệt, chính là trăm họ lầm than! Chỉ bằng ngươi sao Quân Mạc Tà, ngươi cần phải khơi lên trách nhiệm này sao? Nếu là thật sự đại chiến nổi dậy như vậy, một khi có hậu quả gì nghiêm trọng, ngươi Quân Mạc Tà chính là tên đầu sỏ gây nên!

Muốn cố làm ra vẻ mua chộc lòng người ư? Cần cái cách nói đó sao? Tiểu tử, tuổi còn trẻ nên nghĩ đến điều tốt đẹp đi!

Cổ Hàn nhìn thấy nét mặt, có thể tinh tường nhìn ra ý nghĩ của bọn hắn. Giờ phút này, nhìn cả đám đắc ý, hắn chỉ biết giẫm chân thở dài! Trong lòng khó chịu cực điểm!

Ngu ngốc quá, ngu xuẩn quá! Thật đúng là cho mình là công thần… Quân Mạc Tà hắn khi nào đem thiên hạ muôn dân để ở trong lòng đây? Về phần tội đầu sỏ gây nên. . . Hắn càng không để ở trong lòng!

Thích thì sao, ta chính là con người như vậy! Đây là Quân Mạc Tà!

Các ngươi đang chơi với lửa sao!

Cũng khó trách a, Hạ Trường Thiên bọn hắn căn bản không biết Quân Mạc Tà là hạng người gì. Phàm là bọn hắn biết một ít sự tích trong quá khứ Quân Mạc Tà nói ra, cũng sẽ không đem sự tình làm như vậy được!

Nếu là bọn hắn biết Quân Mạc Tà từng vì Quản Thanh Hàn thậm chí chấp nhận toàn bộ thế bêu danh, điên cuồng đại sát tứ phương, thì tên Hạ Trường Thiên kia, bọn hắn tuyệt đối không đến mức làm như vậy.

Huống chi khi đó, còn không có bức bách Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà xưa nay vẫn vậy!

Hiện tại thì càng không thể trì hoãn!

- Còn có ai không?

Quân Mạc Tà quái dị nở nụ cười, bình tĩnh hỏi.

Tất cả mọi người đều nhìn nhau, lại không còn ai người đứng ra. Ma Đồng Thánh Giả Lãnh Đồng đứng ở đội ngũ bên trong, trên mặt hiện sự tức giận. Bên này chiến đấu, bọn hắn có nghe nói thậm chí, còn có người đang xem cuộc chiến. Nhưng, khi bọn hắn nói muốn ra trợ giúp những người này, lại bị hai vị thánh quân vô tình trách mắng!

Thậm chí, có không ít người vì gấp rút đến tiếp viện, còn ăn không ít đau khổ!

Hiện giờ, sự tình phát triển như thế này, bọn hắn trong lòng cũng thật áy náy, lo lắng cực kỳ! Nếu giờ này nội chiến là thật sự , như vậy. . . Tuyệt không là một chuyện tốt! Thậm chí, an nguy toàn bộ đại lục thì có thể sẽ hủy ở trận này nội chiến này!

Khả năng này , Lãnh Đồng từng nói ra qua. Nhưng hai vị thánh quân căn bản không có ý kiến, có khóc cũng không làm gì!

- Đội ngũ lớn thật!

Quân Mạc Tà ha ha cười dài một tiếng, đột nhiên sải bước đi ra!

Keng!

Một tiếng, kiếm minh hoành không xuất thế. Một thanh kiếm, đột nhiên bỗng nhiên xuất hiện, tựa hồ theo trong hư không đột nhiên lao ra. Kiếm phong lóe ra hàn quang lẳng lặng đứng trên không trung, giữa thân kiếm, lộ ra màu huyết mơ hồ ảo ảo, một cỗ sát ý lẫm liệt mênh mông cuồn cuộn như kiếm ý gào thét mà ra!

Núi lửa bùng nổ bốn phía, thời tiết vốn ngày hè nóng bức. Nơi này nhiệt độ không khí, thường cao như cảnh người khác giận sôi ! Nhưng

chuôi kiếm này vừa lao ra, tình cảnh trong lúc đó lại nhất thời mát mẻ hơn rất nhiều! Hơn nữa, có một cỗ hơi lạnh thấu xương, chậm rãi phát sinh!

Chuôi kiếm này mặc dù không động đậy nhưng hấp dẫn ánh mắt mọi người!

Cổ Hàn chút nữa bật thốt lên kinh ngạc. Chuôi kiếm này đúng là một chuôi đại chiến Chiến Luân Hồi ma kiếm hiếm có! Đối với chuôi kiếm đầy uy lực này, ngay cả Cổ Hàn, trong lòng kiêng sợ cực kỳ!

Chuôi ma kiếm này vừa ra, Cổ Hàn trong lòng thầm than may mắn, tất cả đều hóa thành tuyệt vọng!

Đại lục xong rồi!

Quân Mạc Tà đã muốn động sát tâm! Chuôi ma kiếm này giết chóc , chính là một vũ khí đắc lực của hắn sát thủ! Trận chiến này, thật không thể tránh né!

Trận chiến này vô luận ai thắng ai thua, tổn thất đều tất nhiên là lớn đích kinh người! Cuộc chiến cùng dị nhân tộc, vốn cùng thực lực! Ngu muội, lại lần nữa trải qua này biến cố đã có thể thấp thỏm nghĩ đến – Bại không thể nghi ngờ!

- Hảo kiếm!

Lôi Đình thánh quân Hạ Trường Thiên ánh mắt phát lạnh, ánh mắt ngưng trên mặt Quân Mạc Tà:

- Xem ra, ngươi hôm nay thật đúng là khăng khăng cố chấp? Thiên hạ an nguy, muôn dân hàng tỉ người, ngươi đều không để trong mắt đúng không?

- An nguy thiên hạ , muôn dân đại lục . . . Ha ha, ha ha ha. . .

Quân Mạc Tà thê lương cười to:

- Huynh đệ của ta, chính là vì an nguy thiên hạ mà đến, ta vì đại lục muôn dân mà đến! Có thể huynh đệ của ta chết trận, ai nhìn thấy cũng không muốn đến giúp! Thời gian các huynh đệ của ta chết trận lừng lẫy tan xương nát thịt, thiên hạ muôn dân đều đứng ở một bên xem náo nhiệt! Ha ha ha. . .

Quân Mạc Tà cười đến điên cuồng, cười đến nước mắt cũng đều muốn chảy ra:

- Hiện giờ, ngươi muốn nói với ta sự an nguy đại lục muôn dân sao? Hạ Trường Thiên! Ngươi không biết là ngươi quá vô sỉ sao?

Hạ Trường Thiên cùng Quý Bác Văn nhìn nhau, cùng thấy được ý tứ trong mắt của đối phương .

Tính sai!

Bọn hắn đương nhiên sẽ không xem đem Quân Mạc Tà để trong mắt, nhưng hậu quả trận chiến này ảnh hưởng quá lớn! Nơi này, có một vạn tên liên quân Thiên Phạt.

Hơn nữa đều là cao thủ. Trận chiến này nếu là thật sự chiến đấu, thì phải là chiến đấu vô cùng quyết liệt!

Như vậy, bất chấp dị nhân tộc mạnh mẽ như thế nào, thiên hạ này cũng đã xong đời rồi!

Vốn, bọn hắn tưởng rằng, Thiên hạ này bị che mắt, Quân Mạc Tà bất kể như thế nào đều sẽ có những băn khoăn lo tính. Sẽ không thực sự ra tay. Nhưng hiện tại xem ra, bọn hắn nghĩ lầm rồi.

- Quân chủ! Có thể cho lão phu nói một câu được không?

Cổ Hàn thở dài một tiếng, không đợi Quân Mạc Tà đáp ứng, vội vàng nói:

- Quân địch trước mặt, nội chiến là điềm xấu! Việc hôm nay, lão phu đã biết, sao trước nhất không tính xem hậu quả thế nào? Hạ Trường Thiên bọn họ làm sai, nhưng giờ phút này, đại chiến còn cần bọn họ, liền thu bọn họ lấy công chuộc tội được không? Sau lần Đoạt Thiên chi chiến này, lão phu coi như liều tánh mạng này , cũng chắc chắn sẽ cho Quân chủ một công đạo thỏa mãn!

- Không!

Quân Mạc Tà chậm rãi, lại kiên quyết lắc đầu:

- Huynh đệ của ta chết ở chỗ này, hài cốt chưa tàn! Hồn thiêng không xa! Bọn họ đang nhìn ta! Đang chờ ta tìm cho bọn họ một lời công đạo! Ta không muốn làm cho bọn họ chờ sốt ruột được.

- Quân chủ, hi vọng người nghĩ lại!

Cổ Hàn lo lắng tiến lên từng bước.

- Cổ Hàn, nếu ngươi luyến tiếc huynh đệ của ngươi có thể cùng bọn chúng sóng vai liên thủ để đối phó ta! Liền coi như các ngươi với Tam Đại Thánh Địa cùng Thiên Thánh Cung đồng thời ra trận, ta Quân Mạc Tà, cũng dốc hết sức tiếp! Không sao cả!

Quân Mạc Tà trừng mắt lạnh lùng nhìn, lạnh lùng thốt:

- Nếu những người này không chết, lương tâm ta không yên!

- Vì thiên hạ muôn dân, ngươi không thể nhịn một chút sao?!

Cổ Hàn kích động kêu lên.

- Quân Mạc Tà ta lúc này thề!

Quân Mạc Tà cuồng cười một tiếng, lạnh lẽo nói

- Từ hôm nay trở đi, bắt đầu từ nay về sau! Ai dám ở trước mặt ta nói thêm câu nữa thiên hạ muôn dân, người đó sẽ chết!

Cổ Hàn cả khuôn mặt lo lắng đỏ bừng, lại ngăn trước mặt Quân Mạc Tà , chết sống không cho hắn đã qua.

- Tránh ra!

Quân Mạc Tà hờ hững nói:

- Ta đếm tới ba, ngươi nếu tiếp tục không để cho ta đi. Ta đây tức khắc hạ lệnh, toàn bộ Thiên Phạt chiến sĩ ở chỗ này, lập tức cùng Tam Đại Thánh Địa triển khai cuộc chiến không chết không ngừng !

Cổ Hàn cả người chấn động miệng líu lưỡi, nói không ra lời!

Hắn tin tưởng Quân Mạc Tà hoàn toàn có thể làm được! Hắn đã thấm tà đạo đến tận xương tủy Tà Chi Quân Chủ, căn bản không thể khuyên theo lẽ thường được.

- Một!

Quân Mạc Tà thản nhiên nói ra một chữ. Trên đầu Viêm Hoàng Chi Huyết phát ra một tiếng kiếm minh khoan khoái, cả người kiếm quang phát ra rộng lớn, trên mũi kiếm kiếm quang phun ra nuốt vào dài đến nửa trượng, nồng đậm cả một mảnh!

- Hai!

Quân Mạc Tà ánh mắt lãnh đạm còn giống như hàn băng muôn đời không thể thay đổi. Viêm Hoàng Chi Huyết kêu một tiếng, kiếm quang phương hướng thay đổi, chỉa thẳng vào mi tâm Cổ Hàn!

Cổ Hàn thần tình rối rắm, trên trán mồ hôi lạnh ròng ròng xuống. Quân Mạc Tà có thể không cần, nhưng hắn không thể nào không cần!

- Ba!

Quân Mạc Tà hét lớn một tiếng:

- Mọi người nghe lệnh!

- Rõ!

Mai Tuyết Yên, Hùng vương Hổ Vương Hạc vương, Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân đồng thời tiến lên từng bước!

Quân Mạc Tà hét lớn một tiếng, bàn tay vừa bổ xuống, thê lương quát:

- Đao kiếm tuốt vỏ, mục tiêu mọi người Tam Đại Thánh Địa, nghe ta ra lệnh.

- Chậm đã!

Không đợi Quân Mạc Tà nói lời cuối cùng: Giết, tự thốt ra, Cổ Hàn quát to một tiếng, thân hình run rẩy lên:

- Lão phu rút lui!

Nói xong, hét lớn một tiếng:

- Người Tam Đại Thánh Địa , tất cả không cho phép hành động thiếu suy nghĩ! Đi theo lão phu lui ở một bên! Nếu có chút vọng động, giết không tha!

Ra lệnh một tiếng, Tam Đại Thánh Địa người đồng thời rời khỏi sân bãi, nhìn thấy ánh mắt Quân Mạc Tà, đều đã tràn ngập kinh sợ! Nhìn thế này, thật sự dám sao.

Giữa sân, chỉ để lại bốn mươi bảy kẻ đó! Cô đơn đối diện với Quân Mạc Tà!

- Hạ Trường Thiên, Quý Bác Văn!

Quân Mạc Tà hét lớn một tiếng:

- Dùng đầu chó của các ngươi, cho ta một cái công đạo! Tiểu ưng, các vị huynh đệ, linh hồn gần xa, xem ta lấy cho các ngươi, mang lại các ngươi công đạo!

Trên không trung ô ô gió nổi lên, cả mặt đất lẫn không trung, theo Quân Mạc Tà này hét lớn một tiếng, trở nên một mảnh tiêu sát thê lương!

- Tiểu tử cuồng vọng, lão phu thật muốn nhìn, rốt cuộc là ai có thể lấy đầu ai!

Hạ Trường Thiên trào phúng vừa quát, nói:

- Các ngươi đều lui ra phía sau! Lão phu một người tới lĩnh giáo một chút vị thủ đoạn của tên Tà Chi Quân Chủ!

- Một người cũng không cho phép đi! Toàn bộ những kẻ chủ trương không cứu viện, đều chết đi cho ta!

Lời còn chưa dứt, Quân Mạc Tà bay lên trời, đang ở giữa không trung, chợt đột nhiên bên người xuất hiện vô số hắc sắc lợi kiếm, lóe hàn quang.

Cửu U Hàn Nhận!

Viêm Hoàng Chi Huyết gào thét mà đến! Kiếm quang chiếu sáng mờ mịt Trường Thiên!

- Âm Dương Độn pháp!

Quân Mạc Tà quát dài một tiếng, đột nhiên bóng dáng mất giữa không trung. Làm cho Hạ Trường Thiên đang muốn động thủ mất đi mục tiêu.

- Ngũ Hành lực! Giúp ta bạo phát!

Lại một lần nữa quát lớn.

Đột nhiên, thiên địa trong lúc đó xuất hiện vô số con Hỏa Long, đem nguyên cái sân bãi đoàn đoàn quay chung quanh, ngọn lửa cực nóng, thẳng đốt cả không khí, không gian cũng đang run rẩy.

Vô số nước, bên trên mặt đất phấp phới, từ bầu trời trút xuống.

Trên mặt đất, ầm vang một tiếng xuất hiện một cái hố to rộng cỡ mấy trăm trượng! Sâu không thấy đáy. Mà đám người Hạ Trường Thiên sẽ từ hố to này xuất hiện, có một bộ phận lớn người bất ngờ không đề phòng, thoáng chốc đã bị rớt xuống.

Vách hố to, trong nháy mắt đã phát ra Kim chi lực, giam cầm!

Lập tức trong hư không Quân Mạc Tà không biết ẩn ở nơi nào đột nhiên gầm một tiếng gầm điên cuồng, ngay lúc đó trời đất bỗng nhiên tối sầm lại. Ngọn lửa hóa màu đen vô cùng vô tận, thiên địa như tối đen, chậm rãi hạ xuống! Bao phủ trong vòng mấy trăm trượng!

Vừa lúc đó, cái miệng hố to liền bị bóng đen bao trùm

Hỗn Độn hỏa!

Quân Mạc Tà lần đầu tiên đem hết lực lượng của chính mình tàn sát!

Ở chỗ này, vì mình mà huynh đệ chết trận, liền không để ý tới hậu quả, toàn lực ra tay!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 441: Ngũ Hành Lực, Phiên Thiên Phúc Địa!

Công đạo này!

Cho dù sơn băng địa liệt, cho dù thiên tháp địa hãm (trời sập đất lấp), cho dù càng khôn sụp đổ, cho dù.... nhân loại chết sạch!

Vẫn phải có, chắc chắn như vậy!

Công đạo của huynh đệ, không liên quan gì đến thiên hạ muôn dân! Trăm họ lầm than sao? Nguyên nhân không phải tại ta!

Cho dù càn khôn có sụp đổ đi chăng nữa, ta vẫn phải làm! Bây giờ, chính tay ta làm!

Hạ Trường Thiên và đám người liên quan nhìn thấy đám người Cổ Hàn không có cùng ý kiến với mình, lâm trận lùi bước, trong lòng hắn liền mất bình tĩnh, vô cùng phẫn nộ, lại xen phần sợ hãi. Chẳng lẽ chúng ta đã làm sai?

Hắn thấy Quân Mạc Tà cố tình cắn mãi không buông, không hề có ý định lấy đại nghĩa làm trọng, tuy trong lòng phẫn nộ tới cực điểm, nhưng hắn không mấy lo lắng tình thế trước mắt này.

Quân đội của Thiên Phạt sau trận chiến kia đã hao tổn rất nhiều tinh nhuệ, tổng cộng có 8 gã thánh tôn cường giả rơi rụng, sáu ngàn dũng sĩ Thiên Phạt hao tổn hết tám phần mười. Hiện giờ, chủ lực của Thiên Phạt chỉ có Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên là có tu vi thánh tôn tiêu chuẩn, còn Hùng Khai Sơn chỉ là một tên mới đột phá thánh tôn.

Còn lại, người có tu vi cao nhất chỉ là thánh hoàng, tuy bên mình chỉ có năm mươi người, nhưng tu vi thấp nhất cũng là thánh giả, mình và Quý Bác Văn lại là thánh quân đỉnh phong, sự cao thấp của hai bên chính là trời và đất, chỉ cần cẩn thận né tránh sự tự bạo của vô số huyền thú thì tất cả đều nằm trong sự khống chế của mình!

Cho dù tiêu diệt sạch Thiên Phạt, sau đó mới đánh dị tộc nhân cũng chưa chắc thất bại! Đến lúc đó, Cổ Hàn còn có tư cách gì chiếm giữ vị trí đệ nhất nhân của Thiên Thánh Cung?

Trong lòng Hạ Trường Thiên đang có suy nghĩ như vậy.

Đối diện với chuyện Quân Mạc Tà ra tay, đám người Hạ Trường Thiên không có chút sợ hãi, đang muốn ta tay phản kích thì tất cả đã bị lửa bao vây! Vô số hỏa long trong nháy mắt đã cản trở tầm mắt của bọn chúng!

Những con hỏa long này hoàn toàn quấy nhiễu tầm nhìn của bọn chúng, hiệu quả vô cùng!

Đám người đóng quân nơi đoạt thiên chi chiến này hầu hết đều là người trải qua vô số kinh nghiệm trận mạc, mặc dù đối mặt với dị biến kinh người như thế, lại có thể gặp nguy không loạn. Trên thực tế, đám hỏa long chỉ làm bọn họ hơi bất ngờ một chút, nhưng khó có thể làm bọn họ bối rối!

Ngay lúc đó, khi mọi người bắt đầu có phản ứng, muốn vận công chống lại hỏa long, mặt đất dưới chân bất ngờ biến mất, phía dưới chân đột nhiên biến thành một động vực sâu không thấy đáy, cả đám người đều bị rơi xuống.

Không thể không thừa nhận, phản xạ của đám người này quả thật vô cùng kinh người, hơn một nửa trong đó kịp thời ổn định tâm thần, vận huyền khí bay ngược trở lên.

Nhưng chưa kịp bay đến miệng vực đã nghe thấy "ầm ầm" vang lên trên đỉnh đầu, vô số cột nước đột nhiên xuất hiện, nhập lại với nhau, rót thẳng vào động vực. Một cột nước có bán kính đến vài trượng đổ ầm xuống!

Khi hố to đột nhiên xuất hiện, đám người này đều là cao thủ đỉnh phong, nên dù biến cố xảy ra cũng không loạn, nhưng chưa kịp bay ra khỏi hố to thì đã bị cột nước khổng lồ kia quất trúng!

Trong lúc này, dù có kiên định đến mức nào, dù là cao thủ cỡ nào cũng phải sợ hãi. Tất cả mọi chuyện phát sinh quá quỷ dị, cơ bản không thể xuất hiện trên thế gian này, giống như một cơn ác mộng thành sự thật...

Vừa rồi ngay dưới chân mình là mặt đất bằng phẳng, đột nhiên xuất hiện một trận hỏa hoạn lớn? Nếu thế lửa lớn như thế, chắc chắn phải có vật gì dẫn và bắt lửa chứ? Nhưng nơi này không có một vật nào có thể làm phát hỏa, nếu nói đây là ảo ảnh thì chắc chắn là nói nhảm, làm gì có loại ảo ảnh chân thật đến mức này....

Còn nước, trên trời mây còn bay lững lờ, cho dù có bão cấp chín đột nhiên quét qua thì cũng không kịp mưa, mà không có mưa thì lượng nước kia từ đâu ra? Thêm vào đó, cho dù trời có mưa ngay lập tức thì cũng không thể có môt lượng nước kinh khủng như thế a!

Ầm một tiếng, tất cả cao thủ đóng quân núi đoạt thiên bị cả cột nước khổng lồ quất thẳng xuống hố sâu! Cả đám người ngoại trừ hai vị thánh quân, ba vị thánh tôn, hai thánh hoàng tứ cấp kịp thời thoát ra, còn lại đều bị rơi xuống!

Thực lực càng cao thì khả năng đối phó biến cố lại càng cao. Biến cố đột nhiên phát sinh, tâm thần hỗn loạn, nên khả năng ứng biến xuống thấp vô cùng. Hơn bốn mươi cao thủ rơi xuống, không ngờ trong đó có hai vị đạt đến thánh tôn!

Sau một cột nước khổng lồ ập xuống, tất cả mọi người lại càng bất ngờ hơn khi từ dưới đáy động vực lại có vô số cột nước như miệng giếng phun trào, nước từ dưới đáy ầm ầm bắn lên, cả hố to ngập tràn nước, trên dưới cùng áp, tất cả đều như lọt vào đại dương!

Mọi người nơi đây ai cũng là cao thủ, sau khi lọt vào hiểm cảnh, ai cũng muốn thi triển công phu, tìm mọi cách thoát ra khỏi hiểm cảnh này.

Có người thì cố bay vọt lên, nhưng do thế nước rót xuống quá mạnh, cố bao nhiêu cũng không thể thoát, có người thì liều mạng tiến đến vách động, vận huyền công đánh vào vách động, muốn phá đất mà thoát, nhưng ra sức bao nhiêu cũng chỉ có thể đào được một cái lỗ sâu chỉ nửa trượng. Thật không ngờ vách động này lại có thể cứng rắn hơn sắt thép gấp ba bốn lần, lúc nãy rõ ràng là đất thường cơ mà, tại sao đột nhiên lại thay đổi thành thế này?

Còn có một vài người lại tĩnh tâm ngồi xếp bằng, bọn hắn nghĩ tất cả những gì đang diễn ra đều là ảo cảnh do Quân Mạc Tà tạo ra, do ba cái tâm ma linh tinh tạo ra, chỉ cần tĩnh tâm định thần thì không cần để ý bất cứ ảo ảnh gì, cho dù thứ đồ chơi này cao mình đến cỡ nào, nhưng đến cực hạn cũng sẽ tự động biến mất...

Không thể không nói, biện pháp này là biện pháp tốt nhất để đối phó với các loại huyễn cảnh hay ảo ảnh, lại càng tán thưởng định lực của những người này.

Tuy nhiên, đến khi bọn hắn bị lửa đốt đến phồng rộp da thịt, quần áo lông tóc đều cháy rụi, bọn chúng mới đau khổ phát hiện: Mấy cái này không phải là ảo ảnh a... Tất cả đều là thật a, lửa này có thể đốt cháy mình a...

Sau khi rơi xuống, cả đám mới phát hiện, thủy thế không nhỏ, mà hỏa thế lại càng to, nhưng không ai lo lắng chuyện sinh tử, muốn quấy nhiễu bọn họ còn có thể, chứ nếu muốn giết chết bọn họ thì còn cách xa cả vạn dặm a.

Nước có thể làm bọn họ chết đuối sao? Với trình độ của bọn họ, chỉ cần bọn họ thi triển quy tức thuật thì cho dù vài ngày, thậm chí nửa tháng cũng không có chuyện gì.

Lửa này có thể đốt chết người, nhưng đó là người thường, đối với cao thủ đỉnh phong như bọn ta, cùng lắm thì chỉ cháy mất quần áo lông tóc, sau khi mấy thứ này cháy hết thì chẳng còn gì để đốt, không chút tổn thương chúng ta a.

Sau đó, mọi người đều chìm vào trong nước, không thiếu một ai. Mọi người đều nhìn nhau, suy nghĩ biện pháp thoát ra. Hố có cao, đáy có sâu đến đâu, nhưng không thể có chuyện chỗ nào cũng cứng rắn a, chẳng lẽ nó có thể ngăn nhiều thánh tôn thánh hoàng như vậy sao?

Đây chính là nói nhảm!

Cho nên đám người này trong lòng vô cùng yên tâm.

Nhưng đúng lúc này, một người trong đám đột nhiên kêu lên:

- Sao nước này đột nhiên lạnh thế?

Trong lòng mọi người chợt lạnh, quả nhiên ai cũng cảm thấy nước đang càng ngày càng lạnh, lúc trước còn như nước sống, hiện giờ đã giống như sống trong hầm băng.

Ngay sau đó, lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, thậm chí còn không nhận ra chuyện gì xảy ra, cả cột nước đột nhiên văng lên những thanh âm răng rắc răng rắc, tất cả biến thành băng, đóng băng tất cả mọi người!

Mà loại biến hóa này cũng chưa kết thúc, tiếng răng rắc vang lên không ngừng, băng càng ngày càng cứng, tốc độ biến hóa vô cùng nhanh, băng dần dần chuyển thành huyền băng.

Huyền băng chính là loại băng đem phơi lúc mặt trời giữa trưa cũng không tan a, sự chắc chắn của nó có thể so với sắt thép!

Ai học vật lý đều hiểu, nước biến thành băng, vì mật độ phân bổ phân tử thay đổi nên thể tích sẽ đột nhiên lớn hơn, mà hố này thể tích không đổi, nên sau khi nước biến thành băng thì áp lực sẽ trở nên mãnh liệt hơn nhiều, bọn họ ai cũng phải lập tức cắn răng vận công chống lại sức ép mãnh liệt mà cả đời chưa bao giờ gặp qua.

Tình thế trước mắt không phải không thể thoát ra, nhưng vấn đề mấu chốt là.... nếu một người mạnh mẽ phá băng mà ra, thì những lão huynh đệ gần đó sẽ bị huyền băng nổ vụn chèn ép càng nặng, nhẹ nhất chính là trọng thương!

Hoàn cảnh này làm tất cả đều hoảng hốt, một khi quyết định phá băng thì thoát một thì cũng tổn thương mười, có khi còn nhiều hơn.

Bọn họ đã làm huynh đệ mấy trăm ngàn năm, sao có thể đành lòng làm huynh đệ của mình bị thương?

Vì thế, không ai dám hành động.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 442: Băng! Huyền Băng! Băng Tủy!

- Làm sao đây?

Ai cũng đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt của mọi người đều hiện lên vẻ bối rối.

Các cao thủ trấn thủ Thiên Trụ sơn, tu vi thấp nhất cũng là thánh giả, thậm chí có cả thánh tôn, lại bị đông cứng trong khối băng, không thể làm gì! Ai mà nói chuyện này, chắc chắn mọi người sẽ nghĩ là chuyện cười.

Tuy nhiên, không ngờ loại chuyện cười này lại đang thực sự diễn ra trước mắt!

Ngay lúc bọn hắn còn đang bối rối, khối băng lại tiếp tục thay đổi, vô số tiếng răng rắc vang lên, từ từ trở nên trong suốt như ngọc.

Điều này chứng minh băng này đã trở thành huyền băng! Trong tự nhiên, muốn một khối băng biến thành huyền băng thì không biết phải tốn bao nhiêu vạn năm, không ngờ chuyện này xảy ra chỉ trong náy mắt!

Loại bất ngờ này cũng chưa dừng lại, băng càng ngày càng cứng, nên áp lực càng lúc càng tăng mạnh, sức ép từ bốn phương tám hướng truyền thẳng dến trung tâm của khối huyền băng một cách điên cuồng!

Vừa đè ép, lại vừa tiếp tục tiến hóa...

Loại biến hóa kinh khủng thế này không ngờ xuất hiện một cách rõ ràng trước mắt mọi người!

Băng càng lúc càng trong, càng lúc càng trở nên trong suốt, trong đến nổi nếu nhìn vào trong có thể thấy rõ bên trong đang có bốn mươi người như đang bị treo lơ lửng giữa trời!

Trong đến nổi nước, băng, huyền băng như không tồn tại!

Trong lòng mọi người đều hiểu băng đang tiếp tục biến đổi. Nhiều người đã từng nghe nói loại băng này trong truyền thuyết, nhưng chưa được thấy bao giờ: Băng tủy!

Băng tủy có thể coi là sự tồn tại tinh hoa cực hạn của băng! Cho dù đình núi băng trải qua mấy vạn năm cũng chưa chắc có thể sinh ra băng tủy. Tuy nhiên, trong tay Quân Mạc Tà, một khối băng to đến mấy trăm trượng lại có thể hoàn toàn hóa thành băng tủy!

Băng tủy a, báu vật vô giá a!

Một khối băng tủy to bằng nắm tay, nếu có thể hòa tan trong sắt thép, sau đó luyện chế binh khí thì sẽ tạo ra một thanh thần binh chém sắt như chém bùn, cho dù nằm trong tay của một người bình thường cũng có thể chém sắt thép như đậu hủ.

Nếu toàn bộ kiếm tạo ra từ băng tủy, uy lực lại càng kinh khủng!

Một kiếm ra khỏi vỏ sẽ là thiên băng địa liệt, trăm dặm phi sương!

Không ngờ ngay trước mắt mọi người, báu vật băng tủy làm vô số người thèm khát lại có thể hình thành cả một khối to, đây là mộng đẹp hay ác mộng?

Chắc chắn đối với những người đang bị vây trong khối băng, thần vật này xuất hiện chính là cơn ác mộng khủng khiếp nhất!

Đây chính là băng tủy thần vật a, so với bất cứ thần binh lợi khí nào, nó cũng cứng rắn hơn nhiều! Chỉ cần một người dùng huyền công phá băng, chẳng khác nào những người còn lại sẽ bị vạn kiếm công thân sao.

Dù bọn hắn cường đại đến mức nào chắc chắn cũng không thể chịu nổi cảnh ấy!

Nếu như khối băng này nằm ở không gian trống, bọn họ còn có thể đồng thời phát lực, làm khối băng xung quanh mình đồng thời vỡ nát, tuy có đau đớn nhưng bọn họ vẫn có thể chịu nổi. Tuy nhiên, khối băng đang vây khốn bọn họn hiện nay lại nằm trong một huyệt động to lớn, ba phía đều bị vách đất bao bọc, mà kỳ quái là loại vách đất này còn cứng hơn cả băng tủy! Nếu muốn thoát khốn, bốn mươi người chỉ có một cách đó là đồng thời phát lực, phá nát cả khối băng và vách tường xung quanh trong phạm vi một trăm trượng thì mới có thể thoát ra.

Nhưng ai cũng hiểu bọn họ không nắm chắc.

Nếu không thành công, chẳng khác nào cả bốn mươi người, mỗi một người đều bị cả ba mươi chìn người còn lại tấn công toàn diện!

Kết quả vô cùng rõ ràng, cả bốn mươi người sẽ thành bốn mươi khối cơ thể huyết nhục mơ hồ!

Không có ai ngoại lệ!

Hiện tại, bọn hắn chỉ có một biện pháp là lặng yên, chờ người giải cứu!

Bởi vì bọn họ không còn cách nào khác! Chỉ có thể chờ bọn Hạ Trường Thiên và Quý Bác Văn chiến thắng, sau đó tìm cách cứu bọn họ ra ngoài.

Dù sao thì ở trong khối băng này cũng không chết ngay được.

Tuy khó có thể thoát ra, nhưng tồn tại mười ngày nửa tháng cũng không thành vấn đề đối với bọn họ.

Với thực lực thánh quân cường đại của bọn Hạ Trường Thiên, Quý Bác Văn; chắc chắn có thể chiến thắng Quân Mạc Tà, lúc đó dù chính hai người đó cứu hay ép Quân Mạc Tà đánh tan băng tủy đều được.

Vì thế, bốn mươi người đều không quá lo lắng, nhưng bọn hắn không hế biết, đây chỉ là bước chuẩn bị cho sát chiêu cuối cùng của Quân Mạc Tà mà thôi.

Sát chiêu cuối cùng của hắn, lúc này đang trôi nổi giữa không trung: Hỗn độn hỏa! Hỗn độn hỏa chính là sát chiêu cuối cùng, lúc này từ từ buông xuống, băng tủy tuy lợi hại, nhưng chỉ có một tác dụng duy nhất, làm bọn họ không thể nhúc nhích!

Hỗn độn hỏa đầy trời cũng không quá lớn, chỉ khoảng một trăm trượng mà thôi, từ từ áp xuống với một tốc độ chậm vô cùng.

Với phạm vi to như thế, lại với tốc độ chậm như thế, cho dù là tôn giả cũng có thể trốn thoát dễ dàng, không có tí uy hiếp nào...

Nhưng lúc này, ai cũng không thể nhúc nhích, vì thế, chỉ cần thế này thôi cũng đã đủ!

Đủ làm cho đám người này vạn kiếp không thể siêu sinh!

Thực tế, đoàn lửa này đã là khả năng cực hạn của Quân Mạc Tà rồi, không phải, phải nói là khả năng vận dụng cực hạn của hắn đối với Hồng Quân Tháp!

Hạ Trường Thiên và văn lúc này tức giận vô cùng, đang muốn động thủ thì cả bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một đoàn lửa to.

Lúc mặt đất sụp xuống, với tu vi cao cấp của bọn họ, có thể dễ dàng thánh thoát, rời xa chỗ đó mấy trăm trượng, vì thế mới may mắn thoát khỏi cảnh bị đóng băng.

- Quân Mạc Tà, tên tiểu tử ngươi đang làm trò quỷ gì? Sao lại làm ra kỹ xảo âm độc cỡ này, vô sỉ như thế mà muốn làm bá chủ một phương sao?

- Bá chủ? Ta chưa bao giờ muốn làm bá chủ cả! Hạ Trường Thiên, điều duy nhất mà ta muốn là một công đạo từ phía các ngươi mà thôi!

Công đạo có thể làm tất cả anh em của ta dưới cửu tuyền có thể nhắm mắt mà thôi!

Hạ Trường Thiên không tiếc tự hạ mình mà chửi ầm ĩ chẳng qua muốn làm Quân Mạc Tà hiện thân mà thôi, vừa chiến đấu hắn đã biến mất, muốn đánh cũng không thể đánh!

Tuy công lực của Hạ Trường Thiên có cao cường đến đâu chăng nữa, hắn cũng không có thần thông tuệ nhãn của Kiều Ảnh, mà công lực của Quân Mạc Tà đã tăng nhiều, cho dù hiện tại có là Kiều Ảnh cũng chưa chắc có thể nhìn rõ Âm Dương Độn pháp như trước!

Hiện tại, Quân Mạc Tà đã lên tiếng, nhưng với tu vi thánh quân của hai người cũng không thể xác định hắn đang ẩn nấp chỗ nào, thậm chỉ đến cả phương hướng mơ hồ còn không thể đoán ra...

Điều này thật kỳ lạ!

Trên bầu trời, ngọn lửa màu đen cứ từ từ áp xuống, Hạ Trường Thiên cũng không thèm coi trọng đoàn lửa này, hắn văn chăm chú quan sát bốn phía, cố gắng tìm tung tích của Quân Mạc Tà!

Quân đại thiếu gia hiện tại không chỉ sử dụng Âm Dương Độn, mà bản thân hắn còn trốn hoàn toàn vào Hồng Quân Tháp, chỉ lộ ra đầu mình để nói chuyện, làm sao Hạ Trường Thiên có thể tìm ra hắn chứ.

Tuy nhiên, Quân đại thiếu cũng đang trong tình trạng thảm thiết vô cùng! Đây là lần đầu tiên hắn xuất toàn lực chuyện vận ngũ hành chi lực, linh lực hoàn toàn cạn kiệt, hắn cắn răng kiên trì mới có thể dung hợp hoàn toàn cùng Hồng Quân Tháp, làm nước biến thành băng tủy, sau đó lại tận lực làm ra Hỗn độn hỏa. Một đoàn lửa này đã là cực hạn của hắn, nếu nhiều hơn thì thật sự hắn không chịu nổi. Cho dù Quân Mạc Tà có muốn thì Hồng Quân Tháp cũng không làm, vì năng lực hiện nay của hắn chỉ có thể khống chế Hồng Quân Tháp đến mức độ này thôi, nếu cố miễn cưỡng thì chắc chắn sẽ bị phản phệ, mà một khi phản phệ thì chỉ có một kết quả duy nhất: Thần hồn câu diệt!

Nhưng chỉ cần như trước mắt là đã đủ!

Thực sự đủ rồi!

Sắc mặt Quân Mạc Tà tái nhợt, khóe miệng rỉ máu, lạnh lùng nhìn vào hố băng dưới đất!

Khó chịu rồi sao?

Sự khó chịu chân chính còn chưa xuất hiện đâu! Kiên nhẫn mà chờ đi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 443: Hỗn Độn Hỏa Khủng Bố!

Đúng lúc này, Quý Bác Văn gầm điên cuồng:

- Quân Mạc Tà, ngươi ra đây, ngươi lăn ra đây cho lão tử, là nam nhân thì lăn ra đây, ngươi là một tên súc sinh nhát gan chỉ biết thi triển thủ đoạn bỉ ổi!

Quý Bác Văn thân là thánh quân, chưa bao giờ thất thố như thế, nhưng hiện giờ hắn không thể nhịn được nữa.

"Thật là buồn cười, muốn lấy chút lửa kia uy hiếp chúng ta? Thấp nhất trong đây cũng là Thánh Giả, làm sao có thể chết cháy được? Muốn kể chuyện cười sao?"

"Cho dù ngươi có xuất ra nhiều nước hơn nữa thì đã sao? Cùng lắm là bị áp chế nhất thời, làm sao giết được ai, nhưng ngươi có thể kiên trì mãi sao? Chỉ cần ngươi lơi lỏng là mọi người có thể thoát ngay! Đến lúc đó, thực lực không chút hao tổn, một mình Quân Mạc Tà ngươi cho dù có tài năng thần thông thế nào cũng có thể chống lại bốn mươi bảy người chúng ta sao?

Đừng nói là một Quân Mạc Tà, cho dù là Cổ Hàn lúc còn thời đỉnh phong cũng không thể!"

Tuy nhiên, hắn chờ một khoảng thời gian vẫn không thấy ai thoát ra, hắn mới định thần nhìn kỹ lại thì vô cùng chấn động!

Huyền Băng! Thật sự là Huyền Băng!

Tại sao trên bình nguyên lại xuất hiện Huyền Băng? Mới lúc nãy núi lửa phun trào liên tục, nhiệt độ nóng đến nổi có thể nướng chín người bình thường, tại sao lại có thể xuất hiện Huyền Băng? Chỉ một lát sau, Quý Bác Văn cơ hồ không thể tin vào hai mắt của mình, nhìn cảnh trước mắt há hốc cả mồm!

Chỉ trong nháy mắt, tất cả huyền băng đều biến thành băng tủy!

Sau khi chứng kiến băng tủy xuất hiện, trong đầu của Quý Bác Văn chỉ có một suy nghĩ: Xong rồi!

Hơn bốn mươi người phía dưới, thật sự "xong phim" rồi! Trừ khi Quân Mạc Tà thay đổi ý định, thả bọn họ ra, còn không thì chắc chắn chỉ có vài người có thể sống sót!

Bị bao vây trong băng tủy khác nào lọt vào nơi cửu tử nhất sinh!

Bất kỳ ai vọng động, tác động sẽ lan đến chiến hữu của mình!

Nếu một người bị vây, có thể sử dụng huyền lực hộ thân, hoặc có thể làm nứt vỡ một bộ phận băng tủy, nhưng tuyệt đối không thể chấn nát vụn! Mà một khi băng tủy không nát vụn, thì những mảnh băng tủy chẳng khác gì cả ngàn vạn thanh lợi kiếm sắc bén mà đâm vào người khác sao?

Hạ Trường Thiên, Quý Bác Văn đều lộ ra vẻ sầu thảm!

Rốt cuộc, bọn hắn mới hiểu rõ dụng tâm độc ác của Quân Mạc Tà!

Bọn hắn cũng hiểu ra sự trả thù của Quân Mạc Tà ác độc đến mức nào!

Trên không trung, Hỗn Độn hỏa cứ dần hạ xuống một cách chậm rãi vô cùng, nhưng hình bóng của Quân Mạc Tà cũng không thấy đâu!

Loại tốc độ chậm rãi này thật ra còn tra tấn khủng bố hơn kiểu ra chiêu nhanh như thiểm điện!

Lúc này, Hạ Trường Thiên đột nhiên cảm thấy bất an vô cùng!

Loại lửa màu đen trên đỉnh đầu mang đến cho hắn cảm giác tử vong, như đang đứng trên bờ vực sinh tử!

Keng!!!!

Hắn rút trường kiếm ra khỏi vỏ, lấy huyền lực mênh mông của mình mà tung ra một kiếm kinh thiên, kiếm quang dài đến ba trượng đột nhiên xuất hiện, chém thẳng vào Hỗn Độn hỏa!

Nhưng Hỗn Độn hỏa vẫn không chút thay đổi, cứ từ từ áp xuống, kiếm khí kinh khủng kia tạo thành một vết rách không gian, nhưng đến khi chạm vào Hỗn Độn hỏa thì lại như hòn đá ném vào biển khơi, không có chút động tĩnh gì!

Đồng tử Hạ Trường Thiên co rút lại, lông tóc cả người dựng đứng cả lên!

Đây rốt cuộc là loại lửa gì?

Một kiếm này của mình có thể chém một quả núi nhỏ ra làm hai, nhưng khi chém vào ngọn lửa đen quái dị kia lại không có chút phản ứng nào?

Thật là tà quá mà!

Ngọn lửa vẫn từ từ áp xuống....

Hạ Trường Thiên cắn răng một cái, lại chém lần thứ hai, lần này chính thức dùng trường kiếm chém vào đoàn lửa kia.

Trong không trung, một tiếng rung của kiếm vang lên chói tai.

Nếu nghe cẩn thận, sẽ không khó nhận ra trong tiếng kiếm minh kia mang nồng đậm giọng điệu mỉa mai đắc ý.

Có thể dùng kiếm minh nhân tính hóa như thế, ngoài Viêm Hoàng Chi Huyết thì còn gì khác có thể, vị đại gia này tung bay trong trường không, náo nhiệt vô cùng.

Ý tứ thật sự của kiếm minh lúc này vô cùng đơn giản: "Tên ngu ngốc a, không phát hiện ra khi đám lửa này xuất hiện, bổn đại gia cũng phải tránh xa hay sao? Ngươi lại dùng kiếm của mình tiếp xúc nó, thật là liều lĩnh a, bổn đại gia bi ai thay cho kiếm của ngươi a..."

Kiếm của Hạ Trường Thiên khi tiếp xúc với ngọn lửa lại không bị tí ngăn cản nào.

Hắn thầm thở phào nhẹ nhõm, lại vận thêm huyền lực vào kiếm, muốn dùng huyền lực trấn tan ngọn lửa.

Nhưng sau khi vận thêm huyền lực, ngọn lửa vẫn không chút biến hóa, vẫn nhảy nhót trên thanh kiếm của hắn.

Còn thứ có biến hóa lại là thanh kiếm của hắn...

Thanh kiếm...

Hạ Trường Thiên chợt giật mình, sau đó phun ra một ngụm máu tươi!

Lưỡi kiếm của mình... Thanh bội kiếm làm bạn bên cạnh mình bốn ngàn năm đã.... ngắn mất một đoạn!

Tại sao lại thế này, tại sao lại ngắn mất một đoạn!

Trong lúc hắn còn đang khiếp sợ, Hỗn Độn hỏa vẫn tiếp tục cháy dần lên theo thân kiếm, nơi nào ngọn lửa đi qua, cũng không có bất cứ biến hóa nào, không khói nhẹ, không có dấu vết thiêu hủy hay sắt thép bị nấu chảy, bất cứ dấu vết gì cũng không có!

Biến hóa duy nhất là một thanh trường kiếm dài ba thước ba, hiện giờ chỉ còn lại một nửa!

Thì ra không phải là đột nhiên ngắn đi, mà do bị... thiêu hủy! Chỉ chạm một chút mà thôi, vậy mà thanh kiếm chỉ còn một nửa?

Đây rốt cuộc là cái thứ quỷ quái gì?

Toàn thân của Hạ Trường Thiên đổ mồ hôi lạnh liên tục, sau đó lại giật mình sửng sốt, ngọn lửa quỷ dị kia đã đốt đến chuôi kiếm, hắn liền khẽ vẫy tay, ném thẳng thanh kiếm xuống mặt đất.

Quý Bác Văn kế bên cũng dùng biện pháp tương tự hắn, cuối cùng cũng ăn phải kết quả đồng dạng, cả hai đều nhìn nhau, hai thanh kiếm bầu bạn nhiều năm của cả hai đã bị thiêu hủy hoàn toàn, cả hai đều phát hiện sự sợ hãi kinh khủng trong mắt đối phương!

Hai người đã đóng quân ở chiến trường Đoạt Thiên này khoảng ba ngàn năm, tu vi cũng gần bằng nhau, dù lúc đối mặt với vô số cường giả ngoại tộc, bọn hắn cũng chưa từng e ngại, nhưng giờ phút này, cả hai đều cảm thấy sợ hãi vô cùng!

Hai người đều quát to một tiếng, vận hết huyền công toàn thân bay ra khỏi phạm vi của ngọn lửa!

Nhìn thấy ngọn lửa không nhanh không chậm từ từ hạ xuống trước mặt, như muốn đem cả miệng hố chụp xuống, cả hai đều lộ vẻ mặt xám như tro tàn!

Bởi vì bọn họ nhận ra rằng hơn bốn mươi tên huynh đệ đang vô cùng nguy hiểm, mà hai người bọn họ không có cách nào giúp đỡ!

- Thứ đồ chơi này gọi là Hỗn Độn hỏa, chắc là hai vị chưa thấy bao giờ phải không?

Thanh âm của Quân Mạc Tà mờ ảo truyền đến, tựa như vô cùng mệt mỏi, lại mang vài tiếng ho khan kèm theo:

- Khụ khụ, Hỗn Độn hỏa, thứ đồ chơi này không mang thuộc tính của lửa thường, không bị quy luật ngũ hành khắc chế, không sinh cũng

không khắc với ngũ hành (Đại loại: Thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ... hay thủy khắc hỏa, hỏa khắc kim...), nói thẳng ra là.. gặp thủy cũng đốt, gặp mộc cũng diệt, gặp kim cũng tiêu... Tóm lại, trên thế gian này, không có bất cứ thứ gì mà Hỗn Độn hỏa không đốt được, mà cái gọi là cái gì cũng có thể đốt, đương nhiên cũng tính luôn thân thể con người trong đó, dù là mấy thứ "linh tinh" như huyền khí, linh hồn cũng không có ngoại lệ, nói tóm tắt như vậy cũng coi như khá chính xác rồi, vì thật ra ta chưa từng chứng kiến có vật nào bị Hỗn Độn hỏa thiêu đốt mà có thể tồn tại!

Quân Mạc Tà kiên nhẫn giải thích cặn kẽ...

Những lời này vừa nói ra, những cao thủ còn sót lại bên ngoài liền lộ ra thần sắc kinh hãi.

Nhìn vào hố to kia, bọn họ lộ ra vẻ bi phẫn vô cùng!

Phía xa xa, bên ngoài trận chiến, đám người Cổ Hàn và Mạc Vô Đạo đồng thời thở dài một hơi, mỗi người đều mang vẻ mặt trắng bệch!

- Tên hỗn đản Quân Mạc Tà, ngươi trốn ở đâu? Người lăn ra đây! Nhanh lăn ra đây!

Hạ Trường Thiên tức giận rống to, cỗ khí thế của thánh quân cao ngạo đã hoàn toàn biến mất, thần tình hoàn toàn hỗn loạn!

- Quân Mạc Tà, ngươi nhanh chóng thu ngọn lửa chết tiệt kia lại, phóng thích huynh đệ của bọn ta a!

Hạ Trường Thiên và Quý Bác Văn đồng thời rống to, thanh âm cấp bách vô cùng!

Những người bị đóng băng phía dưới, người có thời gian sống chung ngắn nhất cũng đã là mấy trăm năm!

Trong đó có vô số người cùng sinh hoạt với nhau hơn ngàn năm! Huynh đệ sóng vai hai ngàn năm chém giết vô số kẻ thù, ngay trước mắt

bọn họ phải chịu khốn cảnh chết chắc, lòng hai người đau như cắt, thậm chí linh hồn cũng run rẩy không ngừng!

- Có phải thống khổ lắm phải không? Tận mắt nhìn huynh đệ sống mấy ngàn năm cùng mình phải chết chắc mà không thể ra tay trợ giúp, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn bọn họ đi thẳng vào con đường xuống hoàng tuyền, bản thân mình lại hoàn toàn bất lực, chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, loại tư vị này rất tốt phải không? Có phải cảm thấy rất thích thú và thỏa mãn?

Bóng trắng chợt chớp động, thân ảnh của Quân Mạc Tà rốt cục hiện dần ra trong không trung, ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn thẳng vào Hạ Trường Thiên và Quý Bác Văn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 444: Đến Đây, Thật Thích A!

Giờ phút này, mặt của Quân Mạc Tà trắng bệch như xác chết, khóe miệng thi thoảng còn rỏ máu tươi. Mai Tuyết Yên Mai Tuyết Yên một tiếng, lòng quặn thắt nhìn Quân Mạc Tà, nàng chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói vạn phần. Người khác có thể không biết, nhưng cùng tu Khai Thiên Tạo Hóa Công, há Mai Tuyết Yên lại không biết tình huống gắng sức của hắn bây giờ vẫn chưa làm được như thế, nhưng nếu hắn không làm như vây, công đạo cho huynh đệ không thể đòi được hết. Vì đòi lại công đạo, vì để huynh đệ dưới cửu tuyền thanh thản, Quân Mạc Tà không do dự phát động lực lượng mà hắn không thể chịu được, cho dù dưới sự bảo vệ cực hạn của Hồng Quân tháp thì kinh mạch, tâm thần cũng chịu cắn trả phi thường kịch liệt.

Nếu hắn duy trì trạng thái dung hợp với Hồng Quân Tháp, thì tự nhiên là không có chuyện gì. Nhưng một khi hắn hiện thân ra, cũng chỉ có thể lấy thân thể của mình, tự lực chống chọi tất cả thống khổ mà thôi. Nhưng hắn không thể không đi ra, bởi vì cơn giận này phải được bùng phát, cũng bởi vì huynh đệ không thể chết vô ích.

Trả giá, công đạo trước mắt, chính là ở trong mảnh hỗn độn hỏa này, cẩn phải như khoái ý ân cừu. Đúng là khoái ý ân cừu. Huynh đệ ta chết lừng lẫy, ta muốn trả thù. Huynh đệ dù chết đi vẫn là huynh đệ, cũng phải cảm thấy thoải mái ra đi. Huynh đệ ta chết sao mà chết, cũng vì những tên làm ngơ kia, cho dù là trực tiếp hay gián tiếp, các ngươi phải trả giá.

Giờ phút này, Hỗn độn hỏa đã đến ngang mặt đất, đêm khối băng tủy kia che lại hoàn toàn. Hỗn độn hỏa treeb cao thì chậm, nhưng tới gần mặt đất thì tăng tốc. Trên mặt đất, vô luận là đá lớn hay là đất, chỉ cần vừa gặp sẽ bị thiêu hủy thành hư vô. Nhìn thấy Hỗn độn hỏa chậm rãi rơi xuống, tính mạng của bốn mươi vị huynh đệ nguy cấp trước mặt Hạ Trường Thiên, hắn bước một bước dài, đi đến trước mặt Quân Mạc Tà hét lớn:

- Quân Mạc Tà mau thu quỷ hỏa kia, thả các huynh đệ ta ra.

Thanh âm của hắn sớm đã không còn cuồng ngạo như trước nữa, mà là khản đi, khóe giật đến chảy hai hàng máu tươi, khuôn mặt thê lương như quỷ.

- Ha ha... Trường Thiên, hạ thánh quân đại nhân, ngài sốt ruột sao? Không vội không vội, đừng khó coi như vậy, ân, xem không trung kìa...

Quân Mạc Tà khẽ cười, đưa tay lau vết máu khóe miệng, chìa một ngón tay chảy máu đầm đìa chỉ vào Hỗn Độn hỏa đang rơi xuống, vẻ hứng thú nói:

- Ngài nhìn kỹ xem, mảng hư không này có phải là rất khác chỗ khác không, Thực trong veo đi, hahaha...

Hạ Trường Thiên ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi có chút lạnh người. Chỗ Hỗn độn hỏa đi qua, không ngờ bị biến thành một hắc động không gian, lính khí, không khí bốn phương tám hướng đang cuồn cuộn tuôn qua, chậm rãi tự tu bổ khoảng không đó. Hỗn độn hỏa thật sự rất khủng bố, ngay cả khoảng không cũng bị đốt thì nếu dính tới thân thể huyết nhục thì sẽ thành thế nào. Mặt Hạ Trường Thiên càng trắng bệch, thân hình lung lay sắp đổ.

- Ngươi muốn thế nào? Như thế nào mới giải phóng bọn họ? Nói ra điều kiện của người, bất cứ cái gì ta cũng đáp ứng.

Hạ Trường Thiên bất chấp tất cả, dữ tợn liếc về phía Quân Mạc Tà hỏi/

- Điều kiện? Nếu là ta đến sớm một bước, nhìn những kẻ nhàn rỗi không đi cứu người, ta nghĩ ta cũng lo lắng giống ngươi, hỏi ngươi... Quân Mạc Tà vô tình nhìn qua hắn: Người muốn thế nào... mới đi cứu viện huynh đệ của ta?

Xa xa, đám Thiên Thánh cung, Tam Đại Thánh Địa đều biến sắc, trắng bệch. Nếu Quân Mạc Tà không ra tay đánh lén một kích trong chiến luân hồi, lấy uy lực quỷ dị của hắn, nhất định có thể làm giảm thương vong thảm thiết của Thiên Phạt, tự nghĩ những người họ cũng là gián tiếp đồng lõa sao. Nhưng nếu Quân Mạc Tà không ra tay, hiện tại đám người Cổ Hàn còn lại mấy người? Vậy là ai can dự vào cũng không được.

So với đám người Cổ Hàn, Hạ Trường Thiên lại càng chịu không nổi, nghe vậy ngực lại như bị bạo lôi tập kích liên tục, sắc mặt trắng bệch, thất tha thất thểu lui về sau vài bước. Toàn bộ lý do, toàn bộ kỳ vọng cứu vãn đã bị Quân Mạc Tà hời hợt nói một câu, tất cả đều tan rã.

- Nhưng mà bọn chúng là huynh đệ ta... Huynh đệ của ta.

Hạ Trường Thiên che ngực, miệng thảm thiết rống to: Thả huynh đệ của ta ra.

Áo bào trắng tung bay, Quân Mạc Tà đứng thẳng trong không trung, mái tóc đón gió lay động phiêu xuất, lạnh lùng nhìn thiên địa vô tính, hai mắt lãnh khốc đầy khoái ý nhìn Hạ Trường Thiên hỏi:

- Có phải ngươi thấy trong lòng rất khó chịu... đau nhói bất lực? Ha ha, không sai đây đúng là ta cảm giác khi ta mới nghe nói Ưng Vương, cảm giác của ta lúc ấy cũng như ngươi bây giờ.

Khóe miệng Quân Mạc Tà lộ ra một tia cười bi thảm, đó là cảm giác đè nén sự bi thống trong lòng, miễn cưỡng bật cười thê lương(Dịch giả:

trả thù rồi đó là khoái ý, nhưng huynh đệ có sống lại được chăng, đó là bi thống.)

- Hạ thánh quân, Hạ Trường Thiên, hiện tại xem ra hai chúng ta là đồng bệnh tương lân đi. Mọi người nếu đều lưu lạc chân trời, nếu không ngại cảnh phi hôi yên diệt này thì lại đây cùng cạn một chén đí?

Quý Bác Văn phi như bay tới: - Hạ nhị ca, không còn nhiều thời gian. Khẩu khí của hắn mang theo sự thống khổ, âm ra không ngớt, mang theo cả máu, đó là lo lắng tâm cam. Hạ Trường Thiên hai mắt vô thần nhìn chỗ hố to, nghe bên trong những đợt thất kinh liên tiếp, chỉ cảm thấy lòng như vỡ vụn từng khúc. Người phía dưới đã phát giác được sự đáng sợ của hỗn độn hỏa. Ngọn lửa kinh khủng kia cứ ung dung rơi xuống, thiêu cháy hết thảy, tiêu sái như là quân lâm thiên hạ. Nhưng cỗ sát khí kia lại làm cho người ta kinh sợ đến cực điểm.

Hạ Trường Thiên thực sự trong lòng đã muốn chết đi sống lại, sớm biết thế lúc trước đừng vậy. Lúc trước chỉ cần mình ra lệnh một tiếng, đi ra tiếp ứng. Như vậy bát đại thánh tôn tuyệt sẽ không chết, Ưng Vương cũng không chết, có Đoạt Thiên đóng quân cực mạnh can dự, tin tưởng liên quân Thiên Phạt cũng không thảm trọng như vậy, cũng không quá mấy ngàn người. Hết thảy đã có thể tránh được.

Nhưng mình, chính là luôn lạnh nhạt thờ ơ, không ra lệnh, lại còn khoanh tay đứng nhìn từng tên chết trận, chết đến tên cuối cùng, thậm chí còn thấy đẹp ý. Hiện giờ báo ứng đã đến.

- Quân Mạc Tà, nói ra điều kiện của ngươi đi.

Cả người Hạ Trường Thiên run rẩy lên: Ngươi muốn ta làm như thế nào mới bằng lòng buông tha huynh đệ của ta?

- Điều kiện? Điều kiện gì, có cần điều kiện gì hay không, người anh hùng như các hạ, cứu tinh của đại lục, công cao cái thế, có người nào có thế hướng ngài nói điều kiện. Ngài cứ thờ ơ lạnh nhạt như vậy là tốt rồi.

Quân Mạc Tà thản nhiên nói: Các ngươi không phải thích nhất là thờ ơ lạnh nhạt sao? Đây chẳng phải là bản lĩnh sở trường của các ngươi sao? Hiện tại, không cần làm gì hết, các ngươi cũng chỉ tiếp tục thi triển sở trường một lần nữa là tốt rồi, duy có khác là lần này thời gian thờ ơ của các ngươi tương đối ngắn, phút chốc đã xong, cũng chỉ cần một lát là xong hết thảy.

Quân Mạc Tà nhe răng cười: ồ, để tỏ lòng xin lỗi, do đó bổn tọa sẽ cùng các ngươi quan sát. Ha ha, nhìn huynh đệ cùng nhau sớm chiều của mình chậm rãi bị thiêu đốt, chỉ còn lại xương cốt. À, bổn tọa nói sai, xương cốt cũng sẽ không còn, xương cốt cũng sẽ hóa thành hư ảo. Mà cũng không chỉ xương cốt đâu, cả linh hồn cũng bị thiêu đốt thành hư vô. Ta còn có thể cam đoan, bọn chúng ngay cả cơ hội chuyển sang kiếp khác đầu thai cũng không có, cái gọi là mấy ngàn năm tu vi, bỗng chốc hóa thành hư ảo, tro cốt cũng không còn. Đây là chuyện sảng khoái lắm ah? Ha Ha, huynh đệ liên quân Thiên Phạt chúng ta vừa rồi may mắn thể nghiệm một lần, hiện tại chính giờ phút này, lại bởi vì liên quan tới ngày, chúng ta lại thoải mái một lần nữa, cái gọi là có đi có lại mới toại lòng nhau. Chuyện tốt bực này, sao có thể bỏ qua phần các ngươi - những hung hoài thiên hạ, đại từ đại bi, anh hùng hào kiệt, cứu tinh nhân loại? Ân, đến ta cũng cho các ngươi biết... thích rất thích.

- Thích rất thích? Hai mắt Hạ Trường Thiên gắt gao nhìn Quân Mạc Tà, bi phẫn nói :

Quân Mạc Tà, ngươi không phải là một túi da thúi tốt, lại không có nửa điểm nhân tính, là súc sinh, khó trách đắm mình trong trụy lạc, mẹ nó chứ, lại cùng dã thú súc sinh làm bạn.

- Ah, thì ra cho tới giờ này ngài mới nhận ra sao? Bất quá ta cũng không nhận ra ta đây đắm mình trong truỵ lạc, có thể cùng tấm lòng son sắt, tấm lòng trong trẻo của huyền thú làm bạn là chuyện hết sức đáng mừng trong cuộc đời ta. Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng: Nếu để cho ta giống như ngài có nhân tính vĩ đại, đó mới là sỉ nhục lớn nhất của Quân Mạc Tà ta.

Quân Mạc Tà! Quý bác Văn hét lớn một tiếng: Những người này, cũng là vì an toàn của toàn bộ nhân loại, trấn thủ ở Thiên Trụ Sơn, là anh hùng mấy ngàn năm chưa từng xuống núi, đem cả cuộc đời mình kính dâng cho Đoạt Thiên chi chiến, kính dâng cho khắp Huyền Huyền đại lục mà ngươi... lại đem họ giết chết toàn bộ?

- Cho tới bây giờ ta không phủ nhận bọn họ là anh hùng, bọn chúng từng vì phiến đại lục này mà cống hiến.

Quân Mạc Tà âm lãnh nói: Nhưng anh hùng cuối cùng cũng chết, anh hùng làm sai chuyện cũng phải trả giá, đừng tưởng ngươi là anh hùng mà toàn bộ phải theo người. Nói cho các ngươi biết, trên đời này không phải ai cũng thiếu nợ các ngươi. Ta cùng các huynh đệ của ta càng không thiếu nợ các ngươi. Kẻ nào làm hại đến huynh đệ ta sẽ phải trả giá thật nhiều, không những là anh hùng, cho dù là thánh nhân, là đấng cứu thế, cũng phải trả lại công bằng, công bằng do ta đòi lại.

Trời không cho công đạo, các ngươi thủ hộ không có công bình, cũng là cách nào nhân gian không có công đạo, vậy thì chờ hủy diệt đi. (Dịch giả: Thương thiên vô tình còn có đường sống, các ngươi tự gây nghiệt thì sẽ bị hủy diệt mà thôi).

Quân Mạc Tà ngửa mặt lên trời cười dài, một tay chỉ trời: Coi như phiến thiên địa phồn hoa này thực sự bị hủy diệt thì đã sao? Vũ trụ này có bao nhiêu cái thế giới như vậy? Đối địch? Sai lầm? Nơi này là đạo lý, vị tất thế giới khác đã coi là đại nghịch bất đạo gì đó là chính nghĩa, chỉ có tình huynh đệ, vô luận đi đến đâu, ở thế giới nào cũng là vĩnh hằng.

Cũng như các ngươi, cũng như chúng ta. Quân Mạc Tà gằn giọng nói: Chúng ta bây giờ đối địch, một sống một chết. Huynh đệ của các ngươi đã chết, các ngươi thương tâm. Huynh đệ của chúng ta đã chết, chúng ta cũng khó sống vui một mình. Ngươi để ta thương tâm, há ta để ngươi dễ sống? Có đi có lại mới toại lòng nhau, vô luận ở đâu đều là chân lý vĩnh hằng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 445: Trùng Tiêu Nhất Nộ Chiến Thánh Quân!

- Ta vốn không muốn nói nhiều lời vô nghĩa với các ngươi như vậy, nhưng dường như... không nói ta sẽ thấy khó chịu! Ta nói ta thấy thoải mái , các ngươi không thoải mái, đây mới thực sự là sảng khoái. Chỉ có như thế huynh đệ ta dưới cửu tuyền mới an tâm ra đi, an tâm lên đường!

Quân Mạc Tà cười to, cuồng tiếu, rống lên một tiếng:

- Hoặc đây chính là báo ứng xoay vần, báo ứng sảng khoái!

Sắc mặt Hạ Trường Thiên đã khó coi, dữ tợn đến cực điểm. Không hi vọng! Hết thảy đều đã ngã ngũ! Tà quân chi chủ này tuyệt đối không thỏa hiệp! Tất cả lời cần nói đã nói, vị Tà quân này vẫn thờ ơ. Không, hắn căn bản không phải thờ ơ. Căn bản là hắn muốn đi đến cực hạn của khoái cảm trả thù, nhìn mình khó chịu, nhìn mình lòng đau như cắt, hưởng thụ nổi thống khổ của mình!

Hố to dù sâu, nhưng hỗn độn hỏa đã rơi xuống, dù chậm thì cũng có lúc tới. Những huynh đệ kia, coi như xong rồi.

- Quân Mạc Tà! Ngươi có từng nghĩ qua, một khi những huynh đệ của ta chết rồi, ngươi sẽ trả giá đắt như thế nào?

Cơ mặt Hạ Trường Thiên run lên, trong mắt lóe ra sự tàn nhẫn, cơ hồ như không thể khống chế được.

- Trả giá đắt? Ta còn chưa nghĩ tới!

Đồng tử Quân Mạc Tà chậm rãi co lại:

- Ngươi cho rằng chỉ bằng mấy người các ngươi, có thể làm ta trả giá đắt kiểu gì?

- Nếu huynh đệ của ta đều chết hết, như vậy toàn bộ liên quân thiên phạt ở đây, lão phu cam đoan!

Trong thanh âm của Hạ Trường Thiên ẩn chứa đậm sát khí: "Một tên cũng không còn."

Đồng tử Quân Mạc Tà co lại, hắn nhìn chằm chằm vào Hạ Trường Thiên, chậm rãi nói:

- Chỉ cần ngươi dám làm, ta cũng sẽ phụng bồi!

Hắn chậm rãi ngước mắt lên, ánh mắt sắc bén, ngang tàng nói:

- Hạ Trường Thiên, hôm nay ngươi dám giết một người của ta, ta sẽ giết trăm người của ngươi! Ngươi giết ba người của ta, ta sẽ khiến tam đại thánh địa hoàn toàn tuyệt diệt! Ta chờ ngươi, Hạ Trường Thiên, chỉ cần ngươi có dũng khí động thủ, Quân Mạc Tà ta cũng tuyệt không thiện lương.

Hai người nhìn nhau dữ tợn, bốn mắt đối chiến như muốn phát lửa! Ánh mắt Hạ Trường Thiên bi phẫn tuyệt vọng, trong mắt còn mang theo tia máu! Mà ánh mắt Quân Mạc Tà cũng đã bị câu kích thích của Hạ Trường Thiên cũng đã trở trên điên cuồng, hoàn toàn điên cuồng. Chẳng qua, ánh mắt Hạ Trường Thiên vẫn còn mang theo một chút boăn khoăn. Đúng vậy, hắn còn băn khoăn về Đoạt Thiên chi chiến! Boăn khoăn cho an nguy thiên hạ. Nhưng nếu chỉ là trận chiến của hắn cùng Quân Mạc Tà, thì không liên lụy đại cục.

Mà đây cũng chính là nguyên nhân Quân Mạc Tà tự mình đối chiến với bốn mươi bảy người bọn họ. Bởi vì một khi đám người Mai Tuyết Yên ra tay, thì liên mình Tam Đại Thánh Địa cùng Thiên Phạt và Tà Quân phủ hoàn toàn tan vỡ! Trách nhiệm đó, Quân Mạc Tà cũng không gánh vác nổi. Quân Mạc Tà có một ý nghĩ: nếu như huynh đệ của mình

không tránh được cái chết, thì thà chết trong cuộc chiến chống cự dị tộc xâm lược, hơn là chết trong tay Tam Đại Thánh Địa! Bởi vì như vậy không đáng!

Boăn khoăn của Hạ Trường Thiên thì còn phức tạp hơn Quân Mạc Tà nhiều lắm. Nếu hôm nay hắn thật sự cũng Quân Mạc Tà ra tay, thậm chí dính dánh đến Tam Đại Thánh Địa cùng Thiên Phạt sâm lâm, như vậy trận chiến với dị tộc lần này không cần đánh nữa! Nhất định thua! Như vậy Hạ Trường Thiên hắn chính là đắc tội với toàn bộ nhân loại.

Hạ Trường Thiên thủ hộ đại lục đã ba ngàn năm, trách nhiệm này đã sớm ăn sâu vào linh hồn hắn! Phần vinh quang này đã thấm sâu vào huyết mạch của hắn! Hắn coi trọng danh dự nặng hơn hết thảy, làm sao hắn có thể tự dưng đeo cái danh tội nhân đại lục được. Hạ Trường Thiên có điều cố kỵ, nhưng Quân Mạc Tà thì không có!

Đại lục hủy diệt? Hủy diệt thì hủy diệt thôi, dù sao cũng là do Tam Đại Thánh Địa các ngươi gây nên mâu thuẫn, khoanh tay làm ngơ. Coi như đại lục bị hủy diệt vì trận chiến này của ta và ngươi, ta cũng không thể khoanh tay nhìn thủ hạ ta chịu chết. Cùng lắm là cùng nhau chết hết, người chết thì chết thôi? Chẳng có gì đáng ngại. Ngươi không muốn sống, ta có thể hiểu được! Người thiên hạ cũng chỉ có một cái đầu, có ai ngu dốt hơn ai! Hù dọa ta? Uy hiếp ta? Ông ngươi chấp...

- Hạ Trường Thiên, không phải ngươi kiên quyết lắm sao? Tại sao còn chưa động thủ? Ta đang đợi ngươi động thủ!

Quân Mạc Tà lạnh lùng nhìn hắn:

- Không phải ngươi chỉ nói mạnh miệng đó chứ! Ngươi có dám phát thệ hay không? À, giết hơn một vạn huynh đệ của ta? Ngươi cho ngươi là ai, ngươi có bổn sự này sao? Ngươi có đảm lượng này sao?

Rốt cuộc, Hạ Trường Thiên hoàn toàn cuồng loạn, thét dài một tiếng, bất chấp tất cả nói:

- Quân Mạc Tà, đây là ngươi bức ta!

Vừa nói ánh mắt hắn vừa xoay qua nhìn chằm chằm về phía đám người Mai Tuyết Yên, Hùng Khai Sơn, hung quang lấp lóe. Rõ ràng hắn đã muốn ra tay!

Quân Mạc Tà thét dài, thân ảnh đột nhiên biến mất, trong nháy mắt lần thứ hai xuất hiện. Nhưng lần xuất hiện này, hơi thở của hắn đã biến đổi long trời lở đất! Khí thế mạnh mẽ, như quân vương đứng trên cao nhìn xuống thiên hạ. Trong mắt mọi người lúc này, Quân Tạc Tà đầu đội trời, chân đạp đất, thân hình chính là vạn vật thế gian. Quân Mạc Tà chẫm rãi tiến lên, từng bước, từng bước mà thôi.

Ầm!

Phiến không gian như xuất hiện từng đợt gợn sóng, giờ phút này trong mắt mọi người cũng nhìn ra núi cao dường như cũng bị bóp méo đi, biến thành hình dạng dị thường. Không gian chấn động, bất ổn, nháy mặt bị vặn vẹo làm cho người ta sinh ra cảm giác có cái nhìn sai lệch như vậy. Mà bậc cao thủ như Cổ Hàn, Hạ Trường Thiên, Quý Bác Văn cũng không ngoại lên, chỉnh kim thiên địa cũng run lên một cái. Cổ Hàn biến sắc kinh sợ ngẩng đầu, nhìn thấy Quân Mạc Tà đang bước về phía Hạ Trường Thiên, trong lòng tràn ngập cảm giác không thể tin được.

Hạ Trường Thiên cùng Quý Bác Văn, hai vị thánh quân cũng đồng thời biến sắc, hai người cảm thấy áp lực của thiên địa đang mạnh mẽ, theo mỗi bước chân của Quân Mạc Tà hướng về phía mình. Lực lượng thiên địa đang tụ lại, điên cuồng uy áp! Bọn họ chống cự lại uy áp khủng bố bất thình lình này cũng đã gần như điều động tất cả huyền lực. Một bước tưởng chừng hờ hững của Quân Mạc Tà, thế nhưng oanh một tiến, mặt đất đã thành một cái động thật sâu.

Quân Mạc Tà lạnh lẽo cười:

- Hạ Trường Thiên, nói cho ngươi biết, cho dù vừa rồi ngươi không uy hiếp, hôm nay ngươi cũng không sống sót được! Ngươi mới chính là

tên đầu sỏ lớn nhất hại chết huynh đệ ta. Sở dĩ ta nói nhiều với ngơi như vậy, để ngươi sống lâu hơn như vậy là để ngươi nhấm nháp mùi vị huynh đệ mình bị giết! Đúng rồi, hung thủ hại chết huynh đệ ngươi không phải là bổn công tử mà chính là ngươi! Cũng là nói bởi vì quyết định của ngươi mà hôm nay bọn họ mới chết. Hiện tại ta nghĩ ngươi cũng nếm đủ mùi vị đau khổ này rồi, để bổn công tử tiễn ngươi một đoạn đường. Trên đường xuống cửu tuyền, ngàn vạn lần hãy nhớ kỹ, kiếp sau đừng để bổn công tử mất hứng.

Dung hợp cùng Hồng Quân Tháp sau khi xuất thủ, sự cắn trả thật nghiêm trọng, nhất là mới phóng ra hỗn độn hỏa bực đó, hậu quả không thể đoán trước được. Nhưng mà thân thể cùng linh hồn bị thương, đó là chuyện ván đã đóng thuyền. Hiện tại, dị tộc cũng sắp đên, Quân Mạc Tà cũng không tính toán đoạn tuyệt như vậy, hắn không phải vì mình, mà vì bảo hộ những huynh đệ của mình. Bọn họ vì mệnh lệnh mà đến, Quân Mạc Tà há không chịu trách nhiệm, há không có tâm trạng nặng nề?

Nhưng mà Hạ Trường Thiên uy hiếp, làm cho tâm tình hắn bộc phát. Lại dám lấy huynh đệ ra uy hiếp hắn! Không giết kẻ này, xin lỗi, thực không đúng với lương tâm, với huynh đệ mình. Vậy thì làm thịt thôi.

Trong mắt hắn, sự điên cuồng đã lên cực điểm, Quân Mạc Tà hét lớn:

- Nếu đã vậy, thiên địa cũng nhau diệt đi!

- Kiếm!

Quân Mạc Tà rống to. Viêm Hoàng Chi Huyết kêu lên một tiếng, nháy mắt biến mất rồi đột ngột xuất hiện trước mặt Quý Bác Văn, kiếm quang dày đặc xuất nhập, ngạo nghễ nhất thế. Chỉ một thanh kiếm, đã phong tỏa mọi hướng của Quý Bác Văn. Một người một kiếm mạnh mẽ đem hai vị thánh quân vây lại, người kiếm, kiếm người ngạo nghễ như nhau, hoàn toàn mang phong mang tuyệt thế,

Hạ Trường Thiên cười lạnh một tiếng:

Quân Mạc Tà, ngươi ỷ vào kỹ xảo quỷ dị, bổn quân quả thật không thèm đếm xỉa, nhưng ngươi lại cuồng vọng lấy một chọi hai người chúng ta? Ngươi tự cao tự đại, không biết lượng sức mình? Quân Mạc Tà, ngươi cũng quá đắc ý? Kỹ xảo Quỷ vực chỉ có thể sử dụng để đánh lén, còn quyết đấu trực diện ư, còn phải xem vào thực lực.

- Ngu ngốc!

Quân Mạc Tà hoàn toàn không muốn trả lời, tâm niệm vừa động, một thanh Cửu U Hàn Nhận bỗng nhiên xuất hiện ở tay, trong chớp mắt, Cửu U Hàn Nhận đen kịt bừng sáng, ánh sáng của hắc ám chói rọi. Trong không trung bốc lên từng ngọn lửa màu đen! Ánh sáng của địa ngục!

Hạ Trường Thiên, vừa rồi ta nói rồi, kẻ gây ra cái chết cho huynh đệ ngươi chính là ngươi, vì thế ta mới tốn công để ngươi nếm nỗi đau mất huynh đệ, hiện tại đã hết, ngươi có thể đi xuống hoàng tuyền tạ tội với họ.

Nói xong, Cửu U Hàn Nhận trong tay phát dẫn, tức thì hắc quang bao phủ, toàn bộ không gian như bị chẻ làm đôi bởi một vết chém sắc bén, đến trước mặt cường giả thánh quân ngang nhiên ra tay.

Phía khác tuyệt thế thần phong Viêm Hoàng Chi Huyết cũng phát ra một tiếng kêu thê lương đến cực điểm, quang mang đại thịnh, như tử điện từ không gian, mang theo theo hàn quang đâm thẳng đến Quý Bác Văn!

Nhìn vào tình cảnh này, thật sự là hai trận quyết đấu, Quân Mạc Tà cùng Viêm Hoàng Chi Huyết là hai thân thể độc lập, từng người tự chiến, không liên hệ. Nhưng người xem bên ngoài như thấy một người một tay cầm kiếm, một tay cầm u nhận chiến với cả hai thánh quân. Tất cả đều hít một hơi lạnh, ngay cả liên quân Thiên Phạt cũng không ngoại lệ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 446: Phải Trái Rõ Ràng.

Thật ra phía cao tầng của Tam Đại Thánh Địa mặc dù có khiếp sợ nhưng không phải vượt quá dự kiến, lần trước Quân Mạc Tà cũng dùng biện pháp này để quyết đấu với cường giả lãnh đạo tối cao Chiến Luân Hồi.

Thực lực Chiến Luân Hồi bí hiểm, đã vượt qua võ giả nhân loại, đạt tới cảnh giới cực hạn, hắn cùng Thiên Thánh Cung cao thủ toàn diện chém giết nhưng không hề bị động, nhưng một mình Quân Mạc Tà lại có thể chiếm hết thượng phong, thực lực như thế đủ để rung động thế gian.

Mà đây chính là lý do Cổ Hàn lựa chọn biện pháp như hôm nay!

Trước mắt, Thiên Phạt đã chiến thắng, nhưng lại là htắng thảm, Bát Đại thánh tôn toàn bộ chết trận, liên quân hùng ưng thì ưng vương hi sinh, năm ngàn chiến lực tinh nhuệ hoàn toàn hủy diệt, thực lực của Thiên Phạt đã hảo tổn rất lớn sau trận chiến!

Mà đám người đóng quân chiến trường Đoạt Thiên có thực lực vô cùng cường hãn, lại là người một nhà với hắn, nếu thật sự hắn không biết tu vi của Quân Mạc Tà cường đại đến mức độ này, mặc dù hắn không đứng về phía của đám người Hạ Trường Thiên, nhưng cũng sẽ thể hiện vẻ nước đôi, chứ không khoanh tay đứng nhìn như thế này.

Hai người Hạ Trường Thiên và Lý Bác vô cùng bi phẫn, đồng thời ra tay! Trong lòng hai người đều nghĩ giống nhau: Mau bắt Quân Mạc Tà, chỉ như thế mới có thể giúp hơn bốn mươi huynh đệ thoát chết! Càng lâu thì tình huống càng nguy hiểm!

Ba vị thánh tôn, hai vị thánh hoàng lúc nãy thoát chết cùng hai người hiện giờ lại không biết phải làm sao.

Bọn hắn cũng muốn tham chiến, nhưng chiến với ai đây?

Một mình Quân Mạc Tà ra trận, hắn lấy đại biểu cho công đạo mà báo thù, trút xuống phẫn nộ, những người còn lại của Thiên Phạt nhất mạch không ai lộ diện.

Bọn hắn biết rõ đây là mưu đồ của Quân Mạc Tà, nhưng bọn hắn lại không thể ra tay với đám người Mai Tuyết Yên.

Một khi ra tay, hậu quả bọn họ gánh không nổi! Bọn hắn không phải thánh quân cường giả, bọn hắn gánh không nổi!

Thậm chí cho dù là Hạ Trường Thiên cũng chưa chắc dám, cùng lắm là chỉ dám nói khi nổi giận, chứ chưa chắc dám ra tay với đám người của Thiên Phạt. Thật ra cũng không phải vì e ngại Quân Mạc Tà, mà bởi vì... đại cục!

Căn nguyên của việc này bắt đầu chính từ sự thờ ơ lạnh nhạt của bọn họ, hoàn toàn không muốn cứu viện, cuối cùng làm cho liên quân hùng ưng gần như bị tiêu diệt toàn bộ, Quân Mạc Tà đứng ra đòi lại công đạo là việc thiên kinh địa nghĩa, dù bất cứ ai cũng không dám lên tiếng. Dù là bọn người Cổ Hàn nhiều nhất cũng chỉ ba phải, chứ tuyệt đối không có khả năng ra tay giải vây. Cho dù trận chiến này hai người Hạ Trường Thiên bị chiến bại thân tử cũng là "gây ra tội thì phải chịu tội" mà thôi, không một ai dám phản bác.

Nhưng nếu cả đám người tiến lên vây công Quân Mạc Tà thì tính chất hoàn toàn khác hẳn!

- Thật ra cho dù đám người Hạ thánh quân không ra tay cứu viện... thì cũng không cần động binh đao như thế chứ? Phản ứng của Quân Mạc Tà có phải hơi quá khích? Hắn hoàn toàn không coi trọng đại cục a!

Một vị thánh hoàng bên phía Tam Đại Thánh Địa nói với Cổ Hàn.

- Không thể nói như vậy!

Lần này lên tiếng phản bác, không ngờ lại là Mạc Vô Đạo. Hắn thở dài một hơi rồi nói:

- Bình thường không ra tay cứu viện chỉ là chuyện nhỏ, nhưng tình thề bây giờ lại có ảnh hưởng rất sâu xa!

- Thứ nhất, mấy trăm năm nay, ba phe chúng ta liên thủ ra sức chèn ép Thiên Phạt, cơ hồ ép đến nổi sụp đổ. Nếu không xuất hiện một Quân Mạc Tà, chỉ sợ Thiên Phạt hiện tại đã là vạn kiếp bất phục! Có thể nói, chính tay chúng ta hủy đi đồng minh Thiên Phạt. Thậm chí, có lúc đã là kẻ thù không chết không ngừng! Với tình huống đó, cho dù mãnh thú Thiên Phạt có khoanh tay không tham gia chiến trường cũng không ai nói được gì. Dù sao, vùng trời của bọn hắn là rừng rậm Thiên Phạt, dù có là dị tộc cũng không dám tiến vào. Hơn nữa bản thân bọn hắn không phải là không phải nhân loại, cơ bản chúng ta không có bất cứ lý do gì trách cứ bọn họ không để ý đến nhân loại! Thế nhưng bọn họ vẫn kiên quyết dấn thân đến! Vì thiên hạ muôn dân, vì Huyền Huyền đại lục, bọn họ bỏ qua hận thù cũ, đây là hành vi đại nhân đại nghĩa của bọn họ.

Mạc Vô Đạo và Thiên Phạt có mâu thuẫn vô cùng lớn, lại có thù giết em bất cộng đái thiên với Quân Mạc Tà, nhưng lúc này hắn lại không mất đi phong độ của một người đứng đầu, gặp đại sự như thế hắn vẫn bình luận công tâm, rạch ròi, hoàn toàn dựa trên sự thật, điều này thật đáng khen ngợi!

Cổ Hàn tiếp lời:

- Thứ hai, sở dĩ Thiên Phạt đến đây, là do chính Tam Đại Thánh Địa chúng ta đến khẩn cầu! Nói khó nghe một chút là chúng ta vứt sạch sĩ diện, bỏ rơi tự tôn, cuối người thỉnh cầu bọn họ trợ giúp chúng ta. Từ điểm này mà nói, mặc kệ ý định ban đầu của Thiên Phạt là gì, lập trường ra sao, nhưng bọn hắn cuối cùng vẫn tính là có đại ân với Tam Đại

Thánh Địa! Theo tình hình mà nói, Thánh Địa đã hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng, tình thế ác liệt vô cùng, nhưng Thiên Phạt lại xuất hiện trợ chiến, chẳng khác nào cứu vớt vận mệnh của Tam Đại Thánh Địa!

Cổ Hàn lại thở dài một tiếng:

- Đám người Hạ Trường Thiên không ra tay cứu người, chẳng phải là tự phá trường thành, lấy oán trả ơn sao?

Đây chính là lý do chính mà hắn không chịu ra mặt ngăn cản. Cổ Hàn cũng tự hỏi, liệu bộ mặt của mình có đủ giá trị trước mặt của Quân Mạc Tà hay không...

Tên Quân Mạc Tà này, so với Chiến Cuồng còn muốn biến thái hơn nhiều, chân chính là một tên điên giết không chết a!

Mạc Vô Đạo cười khổ:

- Nếu ví dụ hai nước giao chiến, hai đoàn đại quân của một nước chém giết trên chiến trường, một đoàn lâm vào tuyệt cảnh, mà đoàn kia chỉ khoanh tay thờ ơ đứng xem, hoàn toàn không ra tay giúp đỡ, đầy chính là tử tội, tội phản bội tổ quốc a! Thậm chí có thể ghép vào tội không thể tha: Tạo phản!

- Vì thế, dù dưới góc độ nào để nói, lần hành động này của Hạ thánh quân đã hoàn toàn sai lầm. Nếu nói nhẹ thì chính là vong ân bội nghĩa, lấy oán trả ơn. Nếu nói nặng hơn, thì lần khoanh tay đứng nhìn này của hắn, bất kể ai đang là người đứng đầu của Thiên Phạt, thì khả năng liên minh vừa mới thành lập lại của Thiên Phạt và chúng ta cao đến tám phần! Làm như thế chính là tổn hại đến an nguy của toàn bộ thiên hạ, lấy hạnh phúc của muôn dân làm trò đùa, có thể coi là tội ác tày trời!

Cổ Hàn thở dài thật sâu. Tên thánh hoàng vừa lên tiếng lúc nãy không khỏi có chút kinh ngạc:

- Mạc tông chủ, sao ngài lại...

Mạc Vô Đạo cười khổ một tiếng rồi nói:

- Quả thật, ta đối với nhất mạch Thiên Phạt, Tà Quân phủ hay bản thân Quân Mạc Tà đều không có chút hảo cảm nào, đây chính là sự thật, dù trước đây, hay sau này, bản thân ta đều kiên trì đối đầu với lập trường của Thiên Phạt. Tuy nhiên, thời điểm này ta phải biết rõ ràng phải trái, Mạc Vô Đạo ta còn chưa đến mức lấy tư tình che đậy cho đại nghĩa!

- Chúng ta đối phó với Thiên Phạt vì lúc đó dị tộc nhân không bao giờ có khả năng đe dọa xâm lấn, Đoạt Thiên chi chiến ta có mười phần nắm chắc chiến thắng nên mới dám ra tay, cho dù đem cả Thiên Phạt sâm lâm chém tận giết tuyệt hoàn toàn, đó cũng chỉ là việc bên trong đại lục chúng ta, nhưng nếu dưới tình huống bị dị tộc nhân đe dọa, cho dù chết ta cũng không muốn xảy ra nội chiến.

Hắn thở dài rồi nói tiếp:

- Nếu ta biết trước sẽ có việc ngày hôm nay, thì ta sẽ bất chấp tất cả, cố mà quan hệ tốt với Thiên Phạt, ít nhất là bảo đảm thắng lợi chắc chắn trước cuộc chiến này rồi tính sau, ta sẽ không bao giờ tùy tiện hạ lệnh chèn ép Thiên Phạt!

Hề Nhược Trần thở dài một hơi:

- Thế sự dời đổi quả là làm cho người người bất ngờ! Ai có thể đoán trước Thiên Trụ Sơn vạn năm đồ sộ, ngàn năm không đổ lại sụp đổ ngay thời khắc quan trọng này... Tên Chiến Luân Hồi Chết tiệt!

Vị thánh hoàng kia vẫn không cảm lòng hỏi tiếp:

- Như vậy trận chiến của Hạ thánh quân và Quân Mạc Tà, chúng ta thật sự chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn sao? Còn có tánh mạng của hơn bốn mươi vị huynh đệ kia nữa, chúng ta buông tay thật sao?

- Đây là trận chiến mà Quân Mạc Tà muốn đòi lại công đạo! Mà thực lực của Quân Mạc Tà đủ để đòi lại những thứ này, chúng ta chỉ có thể

đứng nhìn! Hơn nữa, trong tình thế hiện này, chúng ta lại càng không thể động, động một cái, tai họa ngập trời!

Cổ Hàn né tránh ánh mắt bi thương của vị thánh hoàng kia mà nói tiếp:

- Kết quả hôm nay, là do gieo xuống nhân ngày trước, tự làm tự chịu, biết trách ai đây? Chẳng lẽ chúng ta vẫn kiên trì đổi trắng thay đen, khai chiến với Thiên Phạt và Tà Quân phủ sao?

Đột nhiên, ánh mắt Cổ Hàn co rụt lại, hắn cực kỳ hoảng sợ, giẫm chân thở dài nói:

- Không xong! Xem ra ta vẫn đánh giá thấp thực lực chân chánh của Quân Mạc Tà. Không những hơn bốn mươi vị huynh đệ kia, ta e ngay cả Hạ Trường Thiên cũng phải chịu tai họa ngập đầu rồi...

Nói tới đây, ngay cả bản thân Cổ Hàn cũng bị lời nói của mình dọa cho sợ hãi! Thì ra thực lực của Quân Mạc Tà lại có thể nghịch thiên khủng bố đến mức này!

Mọi người hoảng sợ nhìn chăm chú vào chiến trường, vừa nhìn một cái thì ai cũng đều há to miệng không thể khép lại.

Quân Mạc Tà cho dù là Tà Chi Quân Chủ tu vi bất phàm, có khả năng chiến đấu với Chiến Luân Hồi mà bất bại thì cũng chỉ là một nhân tài mới nổi mà thôi, tiến bộ có nhanh mấy thì cũng đang dừng lại ở mức thánh tôn, còn chưa đột phá thánh quân a, mà Hạ Trường Thiên lại là một vị thánh quân chân chính!

Hơn nữa lại là thánh quân tam cấp!

Vì thế trong suy nghĩ mọi người đều cho rằng Hạ Trường Thiên tuy khó thắng nhưng cũng sẽ chiếm thượng phong, thậm chí Cổ Hàn cũng nghĩ như thế. Hắn nghĩ đến khi tình huống nguy cấp cho Quân Mạc Tà, hắn sẽ ra mặt giải vây, sau đó hòa giải chuyện này.

Nhưng không ngờ Hạ Trường Thiên lại bị vậy vào thế hạ phong tuyệt đối, không thể vẫn hồi!

Tình huống trước mắt, mọi người có nằm mơ cũng nghĩ không ra, nên ai cũng trợn mắt líu lưỡi!

Quân Mạc Tà thét dài, thân pháp nhanh như gió, thanh u nhận đen bóng giống như gào thét, huyền công mênh mông như sóng biển, thanh Cửu U Hàn Nhận như một đóa hắn vân làm cho thiên địa câu ám!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 447: Nợ Máu Trả Máu! Nợ Răng Trả Răng!

Hạ Trường Thiên vừa chiến đã rơi vào thế hạ phong, thân pháp chiêu pháp hay bộ pháp tuy không loạn chút nào, nhưng chỉ có thể bị động gặp chiêu phá chiêu, không có một chút hoàn thủ nào!

Nhục nhã đến mức này làm cho hắn giận dữ vô cùng! Hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra thực lực của Quân Mạc Tà lại có thể kinh khủng đến thế! Từ lúc bắt đầu đến giờ hắn chỉ có thể đỡ, đỡ, đỡ... không ra nổi một chiêu tấn công nào!

Sự tình diễn biến đến mức này, không chỉ đám người Cổ Hàn phía ngoài, thậm chí người trong cuộc như Hạ Trường Thiên cũng cảm thấy u mê vô cùng. Hắn là cường giả thánh quân, Quân Mạc Tà tuy không yếu, nhưng rõ ràng chỉ là một thánh tôn, so với chính hắn yếu hơn không ít, nhưng thế cục tại sao lại ra đến mức này....

Giờ phút này Hạ Trường Thiên cảm thấy như mình đang tời vào một đầm lầy to lớn, càng dãy dụa thì chìm càng nhanh.... Hiện tại hắn đang vô cùng nguy cấp!

Hắn nhớ rõ ngay từ chiêu đầu tiên của Quân Mạc Tà là một kiếm đâm tới, hắn muốn ra tay đánh trả cứu huynh đệ của mình, nhưng một kiếm nhìn như đơn giản kia lại bao quát phạm vi mấy trượng, nếu hắn lui lại sẽ hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng đối mặt với một hậu sanh tiểu bối, giao thủ chiêu đầu tiên đã phải lui thì mặt mũi thánh quân để chỗ nào?

Vì thế Hạ Trường Thiên quyết định không lùi, nhưng vì thế hắn lại lọt vào một trận khổ chiến, thân người vừa lóe thì kiếm thứ hai đã đến cổ

họng. Hạ Trường Thiên chấn động, hắn ngửa người ra sau, thì kiếm thứ ba đã đến trước bụng, lại né, lại kiếm thứ tư nhắm ngay đan điền.....

Cứ kiếm đến hắn né, càng lúc càng lui, từ lúc bắt đầu khai chiến đến nay chỉ khoảng hai lần hô hấp, mà Quân Mạc Tà đã ra đến ba trăm kiếm, mỗi một kiếm đều mang kiếm khí sắc bén, mà Hạ Trường Thiên cũng né đủ ba trăm lần!

Lần sau so với lần trước còn gian nan chật vậthơn!

Sau mỗi lần né hắn lại càng kinh hoảng phát hiện ra rằng: Cho dù hắn có muốn liều mạng thì cũng không có bất cứ cơ hội nào!

Nếu muốn tổn thương đối phương trong tình huống này, hắn chỉ có một con đường duy nhất: Tự bạo!

Một người kinh nghiệm sa trường đầy mình như Hạ Trường Thiên lại cảm thấy bi ái vô cùng! Thân kinh bách chiến, thân mãi không bại như hắn lại bị một thiếu niên dồn đến mức này sao? Chẳng lẽ mình đang găp ác mộng sao?

Cho dù là ác mộng cũng không vớ vẩn đến mức này chứ?

Quân Mạc Tà sắc mặt như thép, ánh mắt băng lãnh và vô tình, mỗi kiếm đâm ra đều không lưu tình chút nào!

, Sau khi dung hợp hoàn toàn với Hồng Quân Tháp, chiến lực của hắn lúc này đã tăng đến trình tự bán thánh nhân của Chiến Luân Hồi, đối phó với một thánh quân tam cấp như Hạ Trường Thiên, hắn hoàn toàn nắm chắc!

Chính vì thế, hắn mới có thể ngay từ đầu đã bức Hạ Trường Thiên rơi vào hạ phong tuyệt đối, căn bản không cho hắn nửa điểm cơ hội!

Hạ Trường Thiên càng đánh càng điên cuồng, càng đánh càng buồn bực, càng đánh lại càng cảm thấy vô cùng nhục nhã!

Chỉ một quyết định sai lầm của mình mà đem bản thân và tất cả huynh đệ đẩy vào vực sâu vạn kiếp bất phục! Lúc đầu trước mặt mọi người bị sỉ nhục, chất vấn, lúc sau lại trơ mắt nhìn những lão huynh đệ cùng mình chunh sống vô số năm tháng phải rơi vào tử vong, mà mình lại chỉ có thể thúc thủ vô sách. Cuối cùng lại bị bức đến loại tình trạng nhục nhã, nguy hiệm đến cực điểm như hiện nay!

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy khoái ý và cừu hận của Quân Mạc Tà, rốt cuộc Hạ Trường Thiên đã hiểu rõ thủ đoạn trả thù chân chính của Quân Mạc Tà! Hắn muốn mình phải nhấm nháp cảm giác huynh đệ lâm vào tuyệt cảnh lại không thể ra tay trợ giúp, tùy ý để đối phương lăng nhục đùa giỡn, giống như mèo vờn chuột!

- Thật ngoan độc!

Hạ Trường Thiên lắc mình, nước mắt quanh tròng, tơ máu dày đặt trong con người, sắc mặt dữ tợn như quỷ, kim quan trên đầu phanh một tiếng bị chém rơi, một bộ tóc dài màu đen xổ tung ra trong không trung, máu rỉ ra từ đỉnh đầu rơi tí tách xuống mặt đất!

- Hạ Trường Thiên, chính vì ngươi mà làm cho ta mất đi rất nhiều huynh đệ tốt, ta đây cũng giúp ngươi trơ mắt nhìn những huynh đệ tốt của ngươi chết thảm trước mặt ngươi! Loại mùi vị tuyệt vời này, ngươi phải tận tình nhấm nháp trước khi chết nhé! Cho dù không muốn nhấm nháp cũng không được!

Quân Mạc Tà chưa thả lòng lúc nào, lại phi thân tiến tới, u nhận vung ra, kiếm quang màu đen xen lẫn trong sương mù đen đặc vây kín phía trước.

Đồng thời tay trái của hắn mạnh mẽ vỗ xuống, quát to:

- Hỗn độn hỏa, áp xuống cho ta!

Hỗn độn hỏa đang phiêu phù cách miệng hố tầm mười trượng đột nhiên nhanh chóng rơi xuống, dưới vô số ánh mắt tuyệt vọng bắt đầu

thiêu hủy vạn vận!

Bỗng nhiên vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên! Loại tiếng gào thét thê lương kia, cho dù cách xa mấy trăm trượng cũng đều cảm thấy lông tóc dựng đứng!

Đúng vậy, Quân Mạc Tà luôn luôn khống chế không cho Hỗn Độn hỏa hoàn thành sứ mệnh. Bởi vì, sự trả thù của hắn, còn chưa được hoàn thành!

Hỗn Độn hỏa rơi xuống, tất cả từ từ biến thành tro bụi! Tất cả đều phát sinh trong nháy mắt, rất nhanh! Cảm thấy thích sao?

Cảm thấy báo thù cảm giác ra sao?

Khó chịu! Tử vong không đáng sợ, đáng sợ chính là biết chắc mình sẽ chết ngay trước mắt nhưng không thể tránh né, mà cái chết lại lởn vởn không đến, loại mùi vị chờ đợi tử vong này mới làm cho người ta phải sợ hãi!

Có người sắt đá cái gì cũng không sợ, tự vong lại càng không đáng nhắc tới, nhưng hắn lại sợ nhất người khác tra tần thân thân, bằng hữu của hắn trước mắt hắn.

Mà thứ Hạ Trường Thiên quan tâm nhất không phải là tính mạng của mình. Vì thế, hủy diệt thứ gì địch nhân quan tâm nhất, sau đó mới hủy diệt sinh mệnh của hắn, đó mới là chân chính hủy diệt!

Từ lúc Quân Mạc Tà có ý định trả thù thì đã có chủ ý này! Hại chết huynh đệ của ta,lại muốn chết một cách thống khoái? Mơ đẹp à!

Vì thế, dù cho tốc độ rơi xuống của Hỗn Độn hỏa có chậm cách mấy cũng không thể chậm đến mức này được!

Chết không đáng sợ, nhưng chịu dày vò nhìn cái chết lơ lửng trên đầu mới là tra tấn thực sự! Mà Hạ Trường Thiên mắt thấy huynh đệ đều sắp chết lại không thể cứu vớt, bất lực mà nhìn, mà tất cả nguyên nhân đều

do chính bản thân hắn làm nên, vì thế, Hạ Trường Thiên mới là người thống khổ nhất, chịu nhiều dày vò nhất!

Mà ý định chân chính của Quân Mạc Tà đúng là để cho hắn tinh tế nhấm nháp loại thống khổ kinh người này!

Nghe thấy tiếng gào thét thảm thiết vang lên, lòng Hạ Trường Thiên như đao cắt, hai mắt đỏ ngầu, đột nhiên điên cuồng lao đến, đối mặt với Quân Mạc Tà mà không hề né tránh, thê lương quát lên:

- Oan có đầu nợ có chủ, chuyện này là do ta xúi dục mọi người! Quân Mạc Tà, ngươi thủ đoạn gì đều thực hiện trên người của ta đi, không cần tra tấn huynh đệ ta...

- Ha ha ha, ngươi rất thông khổ sao? Hạ Trường Thiên, tất cả chuyện này đều do ngươi gây ra!

Quân Mạc Tà tàn khốc vận đao như gió, Cửu U Hàn Nhận liên tục phóng ra, trên người Hạ Trường Thiên vô số đạo máu phun ra xối xả!

- Cho dù việc này do ta gây ra nhưng huynh đệ của ta vô tội a!

Cả người Hạ Trường Thiên tràn đầy máu tươi, đột nhiên nói một cách nghiêm túc:

- Quân Mạc Tà, chỉ cần ngươi chịu thả bọn họ ra, ta liền buông xuôi, mặc cho ngươi xử trí...

Quân Mạc Tà cười to:

- Ha ha ha, nếu trước khi giao chiến ngươi chịu nói như vậy, có thể ta còn khâm phục ngươi dám làm dám chịu, là một hảo hán tử, chỉ diệt sát một mình ngươi là xong chuyện! Tuy nhiên, ngươi lại dám nói ra câu này, ta thật coi thường ngươi! Hiện giờ ngươi còn tưởng rằng ngươi còn có lợi thế mặc cả với ta sao? Chẳng lẽ ngươi không buông xuôi mặc cho ta xử trí thì ta xử ngươi không nổi sao?

Hạ Trường Thiên nghe vậy thì liền triệt để điên cuồng! Sự tự tôn cuối cùng của hắn cũng bị câu nói này hủy diệt hoàn toàn!

- Quân Mạc Tà, ngươi đã tàn nhẫn như thế, vậy thì cùng nhau bước xuống hoàng tuyền đi! Cho dù ta và huynh đệ ta có chết, ngươi cũng là đệm lưng cho chúng ta! Đi chết đi!

Hơi thả toàn thân hắn ngưng tụ, cả không gian như đônglại! Sau đó, trời đất như điên cuồng bạo loạn, vô số thiên địa nguyên khí điên cuồng trút vào thân thể của hắn!

Giờ khắc này, tất đã đã không thể vãn hồi!

Cổ Hàn thấy biến cố trước mắt thì cực kỳ hoảng sợ, tức thời hét lớn một tiếng:

- Mọi người mau lui!

Sau khi hắn ra lệnh, Tam Đại Thánh Địa đồng thời cấp tộc triệt thoái, trong nháy mắt đã lùi xa mấy trăm trượng.

Mà đám người Thiên Phạt tuy lo lắng cho Quân Mạc Tà, nhưng dưới nghiêm lệnh của Mai Tuyết Yên cũng đã lui xa ra mấy trăm trượng, ai ai cũng chăm chú nhìn vào chiến trường phía trước, trong mắt ai cũng tràn đầy khoái ý, lại có chút lo lắng. Đối thủ dù sao cũng là thánh quân cao thủ, nếu có ý liều chết, thi triển chiêu thức tự bạo đồng quy vu tận, cho dù Quân Mạc Tà có thực lực kinh người, khinh công tuyệt hảo đi chăng nữa cũng chưa chắc toàn thân trở ra.

Chỉ có một mình Mai Tuyết Yên là không lo lắng về an nguy của Quân Mạc Tà, Quân Mạc Tà có Hồng Quân Tháp hộ thân, cho dù thế giới này có nổ tung thì hắn vẫn bình yên vô sự. Đám người Thiên Phạt như Hùng Khai Sơn thấy Mai Tuyết Yên không mấy lo lắng thì cũng đoán ra vị tỷ phu thần thông ngập trời này chắc chắn có tuyệt chiêu bảo mệnh nên ai cũng tạm yên tâm.

Hạ Trường Thiên nhe răng cười lớn, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Quân Mạc Tà, huyền công trên người hoàn toàn không có chút gián đoạn, càng lúc càng tăng nhanh! Đột phá thánh quân tam cấp, sau đó dần dần tiến đến thánh quân tam cấp đỉnh phong, vẫn tiếp tục tăng...

Tứ cấp thánh tôn đỉnh phong mới ngừng lại!

Trên người Hạ Trường Thiên đã bị Quân Mạc Tà đâm phá vô số vết thương, giờ phút nào máu vẫn phun ra như suối, thân thể gầy gò của hắn lúc này từ từ bành trướng ra, thành hình một quả cần thịt, bay phập phù trong không trung!

- Hạ nhị ca, đừng mà!

Quý Bác Văn toàn lực ứng chiến với Viêm Hoàng Chi Huyết đang vô cùng chật vật, chỉ thủ không công. Tuy nhiên, Quý Bác Văn dù sao cũng là cường giả thánh quân, dù có hơi kém nhưng vẫn có thể chống đỡ, hắn muốn thắng Viêm Hoàng Chi Huyết thì tuyệt đối không có khả năng, nhưng Viêm Hoàng Chi Huyết thật sự muốn giết hắn thì cũng không thể nào, vì thế hai bên đều lâm vào trạng thái giằng co.

Nhưng giờ phút này, Hạ Trường Thiên thấy tình thế đã không thể vãn hồi nên điên cuồng liều mạng, muốn kéo theo Quân Mạc Tà cùng chết, biến hóa của trời đất to lớn vô cùng, làm sao Quý Bác Văn lại không cảm ứng được. Đến khi hắn nhìn thấy tình huống lúc này, hắn lập tức rống to lên, không để ý đến an nguy của bản thân, liều mạng phá tan cản trở của Viêm Hoàng Chi Huyết để tiến đến ngăn trở Hạ Trường Thiên thi triển thủ đoạn cực đoan.

Đáng tiếc hắn có vùng vẫy sốt ruột thế nào cũng không thể thoát khỏi Viêm Hoàng Chi Huyết, càng vùng vẫy lại càng bị đánh lui lại.

Chỉ một lát sau, hơi thở của Hạ Trường Thiên rốt cuộc đã đến đỉnh, giờ phút này hắn đã hoàn toàn điên cuồng, cũng đã không để ý tất cả, sau khi tai nghe thấy vô số tiếng gào thét của huynh đệ, lý trí của hắn đã hoàn toàn biến mất!

Giờ phút này, tiếng gào thét càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng ít và mỏng manh, nhưng mỗi một tiếng gào thét hay rên rỉ, cho dù âm lượng có nhỏ đến mức nào, cũng đều như những lưỡi dao chầm chậm cắt vào lòng hắn làm cho máu chảy như suối!

Hạ Trường Thiên hiện giờ đã không còn muốn sống trên nhân thế này nữa!

Sỉ nhục đến mức này, đã không có khả năng rửa sạch thì có mặt mũi nào tồn tại?

Chỉ có chết mà thôi!

Hạ Trường Thiên điên cuồng cười to, hai mắt không tự chủ mà rơi lệ, đây là lần rơi lệ duy nhất của vị cường giả thánh quân hơn ba ngàn năm nay, có hối hận, có bạo ngược, có oán hận, có nản lòng, tâm đã chết...

- Quân Mạc Tà, theo ta cùng đi đi!

Ánh mắt Quân Mạc Tà gắt gao theo dõi hắn, nhìn chăm chú vào biến hóa của hắn, cắn răng mà nói:

- Hạ Trường Thiên, kết cục của ngươi chắc chắn phải như thế! Cũng vì ngươi không ra tay cứu viện làm cho vô số huynh đệ Thiên Phạt chết thảm, hôm nay ta cũng giết sạch huynh đệ của ngươi, ngươi làm cho huynh đệ của ta phải tự bạo, như vậy ta cũng bắt ngươi phải tự bạo!

Nợ máu trả máu, nợ răng trả răng!

Đây luôn là thủ đoạn của Quân Mạc Tà!

Sự trả thù của Quân Mạc Tà, từ trước đến giờ đều trực tiếp như thế!

Hạ Trường Thiên rốt cục đã hiểu!

Thì ra thủ đoạn phản kích cuối cùng của mình là tự bạo cũng nằm trong kế hoạch của đối phương! Thì ra mục tiêu của đối phương chính là

bức bách mình phải tự bạo!

Loại đùa giờn người như chơi rối mày, loại cảm giác biệt khuất khi bị thao túng này làm cho Hạ Trường Thiên hận không thể lập tức chết đi!

Tiếng gào thét trong miệng hố đã hoàn toàn biến mất!

Trong lòng Hạ Trường Thiên đã trống rỗng, hắn đã nhận ra toàn bộ huynh đệ trong hố đã hoàn toàn biến mất, không còn chút dấu vết nào lưu lại trên thế gian này!

Rốt cục Hạ Trường Thiên đánh mất một chút hy vọng cuối cùng!

Giờ phút này, hắn phản ứng y như Hùng Khai Sơn khi chứng kiến Ưng Vương ra đi: Sống không bằng chết!

Nhưng ý nghĩa thực sự của hai việc này khác nhau vô cùng, bản chất đối ngịch!

Huynh đệ của Hùng vương vì cứu huynh trưởng của mình mà chết trận anh dũng, thiên cổ lưu danh!

Ngược lại, huynh đệ của Hạ Trường Thiên chẳng khác nào bị Trường Thiên liên luỵ mà chết! Nhất định là để lại tiếng xấu muôn đời, hai người hoàn toàn không thể so sánh với nhau!

Khi Hùng Khai Sơn nhớ đến huynh đệ của mình, ngoài áy náy ra, còn có vô tận kiêu ngạo và hoài niệm!

Nhưng Hạ Trường Thiên lại bất đồng, hắn ngoài sự áy náy ra cũng không có bất cứ thứ gì khác! Cho dù xuống dưới cửu tuyền, Hạ Trường Thiên cũng cảm thấy không có mặt mũi nào nhìn huynh đệ của mình!

Hạ Trường Thiên hoàn toàn sụp đổ!

- Quân Mạc Tà, lão phu hối hận! Lão phu hối hận tại sao lại không giết chết sạch đám huynh đệ dã thú của ngươi Lão phu thật hận a...

Hạ Trường Thiên độc ác gào to.

- Tự ra tay giết chết huynh đệ cuảta? Ngươi còn chưa xứng! Hạ Trường Thiên, ít nhất huynh đệ của ta chân chính chết vì thiên hạ muôn dân, chết trận oanh liệt, còn ngươi chết, là cái thứ gì? Ngươi chết một vạn lần cũng không bằng một vị huynh đệ của ta mất đi! Ngươi chính là sự sỉ nhục của Huyền Huyền đại lục! Ngươi là ngọn nguồn của nội chiến, phản đồ của đại lục! Ngươi từ đầu đến chân là một một hỗn đản chân chính, mộ đống phân bỏ đi...

Hạ Trường Thiên gào thét:

- Muôn vạn tội nghiệt đều trên thân thể của ta, đường xuống hoàng tuyền, ta và ngươi cùng đi! Quân Mạc Tà, cùng chết đi!

Một tiếng ầm thật lớn vang lên, bạch quang vô tận tuôn ra từ giữa chiến trường!

Theo tiếng gào thét thê lương này, một đời thánh quân cường giả Hạ Trường Thiên rốt cục phát động thủ đoạn cuối cùng: Tự bạo!

Vụ nổ này lại càng làm cho núi nửa xung quanh bộc phát, làn mây mù dày đặc đang quanh quẩn cũng bị vô số cột lửa làm thủng lỗ chỗ, không ngờ giây phút này lại làm lộ ra một khoảng trời xanh ngắt!

Ngay sau đó, một đám mây hình nấm to lớn lại bay lên, che hết mảng trời xanh vừa hiện ra trong giây lát!

Trên mặt đất lúc này xuất hiện một cái hố to phạm vi đến hai trượng sâu không thấy đáy!

Phía xa xa, đám chiến sĩ Thiên Phạt và Tam Đại Thánh Địa có tu vi hơi thấp đều bị chấn đến hôn mê bất tỉnh!

Mặt đất chấn động ầm ầm!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 448: Tiếp Tục Giết Người!

Một tiếng nổ lớn phát ra, bụi đất bay mù mịt, cát đá bay tán loạn, ở giữa hiện ra một cái động cực lớn, tựa hồ còn to hơn cái hố mà Mạc Tà dùng thổ địa chi lực tạo ra. Hạ Trường Thiên tự bạo, đương nhiên là thân thế hóa thành tro bụi, không thể sống lại, ngay cả thánh anh thần hồn cũng chẳng còn. Phần Quân Mạc Tà ở trung tâm vụ nổ cũng biến mất, không thấy tung tích.

"Không phải tiểu tử này cùng chết với Hạ Trường Thiên rồi đấy chứ?" Sắc mặt của đám người Cổ Hàn càng nặng nề, mang theo vẻ cổ quái và phức tạp không nói nên lời. Nếu hai người cùng chết, vậy chuyện này thực là một tai họa lớn.

Hiện giờ người trong Tam Đại Thánh Địa có tâm lý rất lạ, không ai vì Hạ Trường Thiên chết đi mà bi ai, lại còn cầu nguyện cho Quân Mạc Tà - người thù địch này ngàn vạn lần đừng bị làm sao. Quân Mạc Tàm, ngàn vạn lần đừng chết a.

Giờ phút này, lực lượng của đại lục đã tổn thất nghiêm trọng, mà quan trọng nhất là nếu Quân Mạc Tà bị chôn cùng Hạ Trường Thiên, thì chẳng những sẽ không thể tiếp tục được huyền thú trợ giúp đối kháng ngoại tộc, mà huyền thú sẽ còn điên cuồng, không tiếc hết thảy quay lại hủy diệt Tam Đại Thánh Địa. Điều này tin rằng không ai nghi ngờ.

Lúc này, chúng cao thủ trố mắt nhìn cản tưởng phía trước, cả đám như bị thiên lôi đánh trúng. Tổng cộng cả bốn mươi cao thủ, thêm một vị cường giả thánh quân trong phút chốc đã hóa thành tro bụi. Mà tất cả

chuyện này, cũng chỉ do một người làm. Nếu Quân Mạc Tà không chết, thành quả này thật đáng sợ.

- Hạ nhị ca a a...

Quý Bác Văn thấy Hạ Trường Thiên tự bạo, chết không toàn thây thì thét dài bi phẫn tuyệt vọng. Lúc Hạ Trường Thiên tự bạo là lúc Quý Bác Văn liều mạng xông ra, nhưng Viêm Hoàng Chi Huyết tự nhiên không chịu buông tha, cũng thủy chung bám theo, liên tục khóa chặt.

Quý Bác Văn thấy bạn thân lìa đời, tâm hoảng ý loạn, liên tiếp bị chém thương. Nhưng giờ phút này hắn chỉ một mực gào thét, không thèm để ý thương thế trên người. Rồi đột nhiên, cả người Quý Bác Văn như một mũi tiên bay vọt lên cao, cả thân người dựng đứng, cười thảm, Viêm Hoàng Chi Huyết cũng phát ra tiếng kêu thê lương dị thường.

- Xoát xoát xoát, kiếm quang lóe lên, không trung nhộm mưa máu, một cánh tay theo bóng kiếm lướt qua, xẹt đã từ không trung rớt xuống.

A a a.... Quý Bác Văn đau đớn giứ không trung, ngửa mặt phun một ngụm tiên huyết, máu tươi lại bắn ra đầy trời, nhưng thân hình vẫn xông lên không hề chậm lại. Mà Viêm Hoàng Chi Huyết cũng chấn động, phát ra tiếng ong ong mau chóng bám theo. Lúc trước không cẩn thận để người này chạy thoát ra được, Viêm Hoàng Chi Huyết cảm thấy thật mất mặt (DG: what - nó biết suy nghĩ), thẹn quá hóa giận. Một tiểu hài tử tự cho là rất có bản lĩnh, một khi đã bị mất mặt, vậy thì hắn sẽ bất chấp tất cả.

Quý Bác Văn cười to, đột nhiên dùng hết khí lực toàn thân quát lớn:

- Quân Mạc Tà, một khi ngươi đã mất nhân tính như vật, lão phu liền thành toàn chuyện của nhị ca, để ngươi hối hận cả đời.

Lời còn chưa dứt, thân hình gập lại bất ngờ, trái với toàn bộ nguyên lý thông thường. Vốn dĩ đang bay thẳng lên thiên không lại biến thành chếch xuống nhanh như gió, cảnh này chỉ diễn ra trong khoảnh khắc,

nhưng trên bầu trời hiện ra hơn trăm đạo tàn ảnh của kẻ độc tí (cụt một tay), cực nhanh nhắm xuống đầu Mai Tuyết Yên chụp xuống. Quý Bác Văn cuồng tiếu, vận dụng toàn bộ khí lực chụp xuống đầu Mai Tuyết Yên, đôi mắt bừng bừng dữ tợn. Một chưởng này là tụ công lực cả đời của một vị nhị cấp thánh quân, một chưởng này làm không gian trong phạm vi trăm trượng quanh nó cũng như đọng lại thành một khối thép lớn. Trong không gian này, ngay cả không khí cũng không tiếp tục lưu động được.

Mái tóc Mai Tuyết Yên đang tung bay cũng đột nhiên dừng lại. Hùng Khai Sơn há miệng, thần sắc giận dữ tựa hồ muốn mắng nhưng lại bị đóng băng lại, một khắc này cả thiên địa xung quanh như bị đọng lại. Quý Bác Văn thê lương cười vang, tựa như tràn ngập khoái ý trả thù. Hắn muốn trả thù, trả thù Quân Mạc Tà, mà phương pháp trả thù tốt nhất là giết người Quân Mạc Tà coi trọng nhất, người hắn yêu nhất. Thậm chí Quý Bác Văn còn quyết tâm, chỉ cần lần này có thể đánh chết Mai Tuyết Yên, lại xem cái bi thống của Quân Mạc Tà thì hắn sẽ tự bạo.

Chỉ cần nhìn sự thương tâm, đau đớn của Quân Mạc Tà, Quý Bác Văn cũng thấy thỏa mãn, hắn không cần cái gì khác nữa, phải trả giá ra sao cũng đáng. "Ngươi muốn huynh đệ ta thống khổ, sống không bằng chết, ta sẽ khiến ngươi cả đời sống trong thống hận, đau khổ, vĩnh viễn đau khổ và tiếc hận. Tưởng tượng như vậy, Quý Bác Văn cười khoái trá khó hiểu. Đúng vậy, tính mạng chỉ có một, nhưng lúc cần vứt đi, chúng ta cũng sẽ không keo kiệt. Tin rằng dưới một kích tử vong như vậy, huyền thú Thiên Phạt hay cao tầng Tà Quân phủ cũng sẽ không ai sống được.

Hắn biết Quân Mạc Tà chưa chết, nhất định Quân Mạc Tà chưa chết bởi vì thanh kiếm này, thanh kiếm chết tiệt đang điên cuồng truy kích này không thể nghi ngờ là do Quân Mạc Tà điều khiển, nếu kiếm còn bay như vậy nghĩa là Quân Mạc Tà chưa chết. Nói cách khác, Hạ Trường Thiên tự bạo có thể nói là không chút ảnh hưởng đến Quân Mạc Tà. Sự thật này làm lòng Quý Bác Văn cuồng nộ, Quân Mạc Tà, ngươi bất tử ư? Ngươi có thể bất tử sao? Ngươi chết cũng chưa hết tội, ngươi mới là

đáng chết nhất. Cho nên Quý Bác Văn lựa chọn con đường trả thù này, giết chết Mai Tuyết Yên. Chỉ cần Mai Tuyết Yên chết thì coi như Quân Mạc Tà không chết cũng sống không bằng chết.

- Giết, giết!

Khoảng cách trăm trượng, thoáng cái Quý Bác Văn vượt qua. Bàn tay vươn tới, không gian đông lại, hình thành dấu một bàn tay to lớn từ hư không, đó là toàn bộ lực lượng của một nhị cấp thánh quân, đặt hết lực lượng tích góp cả đời vào đó. Một kích tử vong, nhưng không vì thế mà có nghĩa là không thể ngăn trở. Lúc sắp va chạm sắp xảy đến, trong không gian phong tỏa, Mai Tuyết Yên bỗng quát lên một tiếng, công lực toàn thân bùng nổ, phiến không gian đang đọng lại tức thời bị phá vỡ phát ra tiếng răng rắc, mái tóc lần nữa tung bay, ngọc thủ vừa nhấc lên muốn ra tay phản kích.

Trong phút chốc, người Tam Đại Thánh Địa cơ hồ không thể tin vào cảnh trước mắt. Một vị thánh quân tập trung toàn bộ công lực cả đời đông kết không gian, Mai Tuyết Yên lại có thể phá vỡ? Có thể tức thì phá vỡ, vậy thì công lực của vị hoàng giả Thiên Phạt này đã đến mức nào rồi? Lúc trước không phải chỉ kêu nàng là tôn giả thôi sao? Tại sao lại xuất hiện chuyện này, không thể có chuyện này được?

Nhưng cuối cũng Mai Tuyết Yên cũng không ra tay, cũng không phải không kịp ra tay mà là không cần ra tay. Bởi vì có một thân ảnh quỷ dị xuất hiện trước tầm mắt nàng, sừng sững chặn Quý Bác Văn. Có người này chắn trước mình, thì nàng tự tin trên thế gian này không kẻ nào, không lực lượng nào có thể vượt qua để thương tổn mình, đó là lòng tin tuyệt đối. (DG: mình cũng từng cảm giác ôm một người trong tay, khi ấy thế gian này chẳng là gì cả - ngày ấy đã xa rồi.)

Cùng với sự xuất hiện của người này là sự xuất hiện của hơn mười bóng kiếm đen bóng, chớp lóe. Đôi ấn thủ chưởng từ hư không hiện ra, không gian xuất hiện sương mù tử sắc, sương mù tử sắc bốc lên càng nhiều, nhưng chuyển động theo một quỹ đạo huyền diệu, là đạo của thiên

địa làm khuôn mặt Cổ Hàn cũng nhất thời đại biến. Trong loại tử sắc này rõ ràng là bao hàm kỳ ngộ vô hạn lượng. Nếu muốn đột phá, tiến thêm một bước nữa, đây chỉ sợ là điểm mấu chốt trong mấu chốt.

Tiếp đến, đôi ấn thủ chưởng này chặn kín đại thủ ấn to lớn của Quý Bác Văn, giống như một dòng nước lũ cuồn cuộn đang chảy tới lại bị chặn lại bởi ngọn núi cao.

Ầm, ầm... Thiên địa vang lên những tiếng đinh tai nhức óc như nhật nguyệt va vào nhau, thiên địa bùng nổ. Có thể làm Mai Tuyết Yên tin tưởng như vậy, có thể làm được việc thần diệu như vậy cũng chỉ có một người, Quân Mạc Tà. Khuôn mặt Quân Mạc Tà băng lãnh, trong nháy mắt dốc hết sức, bạo nộ cứu tính mạng người yêu đang bị uy hiếp, từ hư không hiện ra một bước không lùi, cùng vị thánh quân liều mạng một lần.

- A, a a ... Quý Bác Văn bi thảm kêu lên một tiếng, thân thể rơi xuống sắp chạm đất thì tung một chưởng lăng không bay ngược ra sau, rồi liên tục phun ra mười ngụm máu. Mà hơn mười quang ảnh của hắc sắc lợi kiếm cùng hơn bốn mươi chín Cửu U Hàn Nhận cũng từ trong thân thể hắn xuyên ra, Quân Mạc Tà thu song chưởng chứa Hồng Mông Tử Khí, chụp lại. Dưới va đập mạnh mẽ như vậy, Quý Bác Văn giống như một tiểu hài ba tuổi bị đầu trâu mạnh mẽ húc, chơi vơi văng ra ngoài. Trong miệng máu phun ra thành vòi, bay thẳng lên vài chục trượng trên trời cao.

Phía đối diện, Quân Mạc Tà cũng không tốt hơn, mặt không khỏi đỏ lừ, lảo đảo lui về phía sau, phun ra một ngụm máu, tới lúc lùi trúng Mai Tuyết Yên mới dừng lại, yếu ớt ngã xuống mặt đất. Dù sao Quý Bác Văn cũng là cường giả thánh quân, Quân Mạc Tà dù có đại thắng thì cũng phải trả giá. Trên thực tế, Quân Mạc Tà liên tục tiếp chiến hai đại thánh quân, trước đó đã dùng gần hết năng lượng của Hồng Quân Tháp, kinh mạch lại lâm vào cảnh rối loạn, nội thương rốt cuộc không thể áp chế được nữa.

Nhưng ánh mắt Quân Mạc Tà vẫn nhìn chằm chằm vào Quý Bác Văn. Nếu hắn còn có thể động thủ, thì dù cho mình có bị thần hồn câu diệt, nhất định cũng phải dung hợp lần nữa với Hồng Quân tháp, cho dù lần dung hợp này sẽ khiến hắn thành tro bụi. Một tiếng ngâm khẽ vang lên, từ phía sau Quý Bác Văn, Viêm Hoàng Chi Huyết không hề giảm tốc, lại không hề lưu tình liền cắm thẳng vào hậu tâm và dừng ở đó. Lấy tốc độ kinh khủng của nó thì phải hoàn toàn xuyên qua thân thể Quý Bác Văn mới đúng. Bởi vì thân thể Quý Bác Văn bây giờ không có lực phòng ngự, ngay cả Cửu U Hàn Nhận cũng xuyên qua được, huống gì Viêm Hoàng Chi Huyết còn sắc bén hơn không biết bao nhiêu lần. Hay là trong đó có ẩn huyền cơ khác, không thể tưởng tượng được.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 449: Đại Kỳ Ngộ Của Viêm Hoàng Chi Huyết!

Quý Bác Văn điên cuồng gầm lên giận dữ. Hắn há mồm to hút khí, miệng mở rộng điên cuồng hút. Linh khí thiên địa vốn như đang cuồng loạn, nhưng lúc này như trăm con sông hợp lại chảy vào miệng hắn. Vừa mới có thánh quân Hạ Trường Thiên tự bạo, giờ lại thêm một vị thánh quân nữa muốn sử dụng thủ đoạn này.

Kỳ thật nếu giờ phút này, nếu Quý Bác Văn lựa chọn sự giải thể, như vậy tin rằng thánh anh linh hồn của hắn có thể chạy thoát. Tuy thân thể lục phủ ngũ tạng của hắn đã bị thương nặng, lại bị Hồng Mông tử khí của Quân Mạc Tà đập một kích cuối cùng có đập nát thân thể, lại bị chín mươi chuôi Cửu U Hàn Nhận xuyên qua, thậm chí trên người còn cắm Viêm Hoàng Chi Huyết thì thánh quân vẫn là thánh quân. Chỉ cần hắn chịu giải thể bỏ chạy thì Viêm Hoàng Chi Huyết cũng ngăn không được.

Người duy nhất có thể lưu hắn lại chỉ có Quân Mạc Tà mà thôi, nhưng Quân đại thiếu gia nội ngoại thương bùng nổ hoàn toàn, nếu Bác Văn thoát đi chưa hắn Quân Mạc Tà sẽ ra tay. Phần Mai Tuyết Yên cũng có đủ thực lực nhưng đối với loại thánh anh thần dị này vẫn bất lực. Nhưng hiện tại căn bản là Quý Bác Văn không muốn đi, hoặc cũng nói hiện tại hắn không muốn sống nữa. Hắn không muốn sống nhìn thấy hơn bốn mươi huynh đệ đã tiêu tán thành khói bụi. Nhiều năm chung sống với Hạ Trường Thiên, bọn họ không thể không có tình huynh đệ sâu sắc. Sau khi Hạ Trường Thiên tự bạo, tâm nguyện duy nhất của hắn là trả thù.

Quân Mạc Tà, huynh đệ của ngươi không thể chết vô ích, chẳng lẽ huynh đệ của ta lại chết vô ích trong tay ngươi? Không bắt ngươi trả giá,

ta không thể ngừng nghỉ. Mà bây giờ chính mình lại nằm ở trung tâm, xung quanh là người của Thiên Phạt và Tà Quân phủ, chỉ cần mình tự bạo, lấy bộ dáng hấp hối của Quân Mạc Tà tin rằng ngay cả hắn cũng không tránh thoát được. Mình đã không muốn sống, trước khi chết kéo chúng chôn cùng, coi như là báo thù rửa hận. Công lý, đạo nghĩa cái gì, tương lại đại lục, nhân loại bình đẳng là cái gì, tất cả cùng đi chết hết đi.

Nguyên khí Thiên địa điên cuồng từ bốn phương tám hướng tràn vào thân thể hắn. Cảm nhận được mớ linh khí hỗn tạp, nhiều thuộc tính càng lúc càng tràn nhiều vào thân thể, Quý Bác Văn cuồng tiếu, hắn cười thoải mãn, cười khoái ý. Có thể kéo theo nhiều cừu nhân như vậy ai mà không mãn nguyện chứ. Linh khí nhanh chóng tụ hội, ngày càng nhiều, tiếng thở phì phò cũng phát ra mạnh mẽ. Trong khôn trung, từng dòng linh khí lam sắc lóe lên. Chỗ của Quý Bác Văn biến thành một cái phễu thật to, dòng linh khí nhộn nhạo xoáy xuống, lao xuống... Quý Bác Văn cười lớn:

- Hạ nhị ca, chờ đệ một bước, đệ kéo cái đám dã thú Thiên Phạt cùng tên súc sinh Quân Mạc Tà đến gặp huynh đó, ha ha ha....

Đang lúc cuồng tiếu, tiếng cười của Quý Bác Văn đột nhiên dừng lại, hắn hoàn toàn kinh ngạc, sợ hãi hét lớn: Sao lại như vây? Tại sao lại vậy?

Trong thanh âm đã tràn ngập sự sợ hãi, kinh hoàng, và cả sự kinh ngạc cực điểm. Bởi vì số linh khí thiên địa nhập vào cơ thể hắn đã được một lượng lớn, gấp hai lần của Hạ Trường Thiên lúc trược, nhưng thân thể của hắn lại không xuất hiện điểm gì, không có dấu hiệu phình to lên, ngay cả trong kinh mạch cũng không có cảm giác tràn đầy. Vết thương trên người, vẫn tí tách nhỏ máu, tất cả không có gì thay đổi.

- Đây là chuyện gì? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Quý Bác Văn điên cuồng kiểm tra thân thể, chỉ cảm thấy tính mạng đang dần trôi đi, kính mạch lại không hề phát hiện một chút linh khí nào

vừa mới hấp thu thiên địa, vậy linh khí đó đi đâu? Hắn lại bạo rống lần thứ hai:

- Tại sao vậy? Tại sao có thể như vậy?

Hết thảy đều đã không thể khống chế được, không chỉ cục diện mà còn cả hơi thở, cách vận chuyển linh lực trong cơ thể cũng hoàn toàn mất kiểm soát, vì sao, vì cái gì? Chỉ có Viêm Hoàng Chi Huyết cắm trên thân Quý Bác Văn lóe lên quang hoa thanh sắc, lưu chuyển. Có tên này cắm lên người, chặn kinh mạch, Quý Bác Văn còn vọng tưởng tự bạo được sao? Vọng tưởng chôn theo nhiều người được sao. Viêm Hoàng Chi Huyết đói bụng đã lâu, luôn muốn tìm cơ hội uống máu cao thủ, trong trận chiến luân hồi lần trước, có thể nói là mỹ vị thượng hạng đã ngay trước mắt, đáng tiếc cuối cùng lại không cánh mà bay. Lần này chui vào cơ thể của một vị thánh quân, coi như cũng là bù lại. Viêm Hoàng Chi Huyết cao hứng như điên, coi như lão này không bằng lão trước, nhưng cũng là đại bổ thượng hạng. Nhất là tên này lại không nghĩ đến chuyện chạy trốn, đây chính cảm giác thật sự rất tốt: người tốt quá ah, vẫn không nhúc nhích để cho ta hút. Thiên hạ tìm đâu được cao thủ có lòng tốt như vậy được!!!!

Cho nên Viêm Hoàng Chi Huyết thật sự rất quý trọng cơ hội này, thậm chí có chút keo kiệt, cẩn thận hút từng chút một, sợ người tốt này giải thể thì chính mình hối không kịp!!! Đang lúc mừng húm thì đột nhiên được đi từ chỗ tốt này đến chỗ đại tốt, một cái bánh nóng từ trên trời rơi xuống, nện vào đầu nó làm nó hưng phấn đến choáng váng.

"Ta thích, ta đứng không nổi. Thức thời quá, ta chưa gặp ai thức thời như lão, ôi lão tử ta yêu lão chết mất. Ôi một bữa mỹ vị đã đến, người này lại điên cuồng hấp thu linh khí thiên địa, Viêm Hoàng Chi Huyết thiếu chút nữa hoan hô mà nhảy múa trong cơ thể Quý Bác Văn. Thật sự quá sướng, sướng chết mất. Lúc này là lúc muốn gì được nấy, như ta muốn một cô nương, mà người ta lại đưa đến hai cô nương, lại không cần điều kiện gì ngoan ngoãn nghe lời, mặc cho quân vương ta hí lộng

(DG: lão Phong Lăng ơi là lão Phong Lăng, thiếu cái gì là viết cái đó sao).

Quý Bác Văn muốn tự bạo, hóa ra lại đem lại lợi ích cho Viêm Hoàng Chi Huyết. Vô luận là thiên địa linh khí chảy vào bao nhiêu, cái tên kia đều hút hết, ăn như tằm ăn rỗi không phung phí một chút nào. Giờ phút này là bi kịch của vị thánh quân này, hắn là cái ống hút cho Viêm Hoàng Chi Huyết hút linh khí thiên địa. Dưới sự "ủng hộ" của Quý Bác Văn, toàn bộ linh khí đã chui vào bụng Viêm Hoàng Chi Huyết. Nơi này có gần hai mươi vạn dị tộc chết đi, còn sót lại linh khí, lại còn mấy ngàn chiến sĩ Thiên Phạt tự bạo, hơn mười vị cao thủ tự bào nữa.Tổng cộng số linh khí này là cực lớn. Vốn là ở đây, bất cứ sinh mệnh nào cũng không hấp thụ được, mà linh khí sẽ quay về với thiên địa. Thế nhưng cơ duyên xảo hợp, chó ngáp phải ruồi cho Viêm Hoàng Chi Huyết một kỳ ngộ lớn lao.

Trên thế giới này, ngoại trừ Quân Mạc Tà thì cũng không kẻ nào biết, càng không có kẻ nào nghĩ đến tồn tại một thanh kiếm hút máu huyết, huyền công, giết linh hồn, sinh mệt để tăng thực lực ma kiếm như vậy. Bồi dưỡng ra công năng thần dị này, hoàn toàn là do Quân Mạc Tà lúc mới có Kim chi lực không ngừng thí nghiệm, kết quả sinh biến dị. Quân đại thiếu gia không làm gì thì đem Viêm Hoàng Chi Huyết ra rèn lại, mỗi lần tìm thấy tài liệu tốt lại tiếp tục rèn lại. Thông thương để tạo một thanh kiếm, dù qua muôn ngàn thử thách thì cũng chỉ trải qua hai ba lần rèn. Nhưng Quân Mạc Tà lại đem Viêm Hoàng Chi Huyết rèn đi rèn lại hàng trăm ngàn lần, không tiếc mọi thứ tài liệu, không ngừng biến đổi phương pháp rèn đúc, rốt cuộc sinh ra một tên có một không hai như vậy, thậm chí nói là một tên quái thai cũng đúng.

Đối với ý định tự bạo của những cao thủ mà nói, trên người cắm một thanh kiếm thì có là gì? Phàm là cao thủ muốn tự bạo thì phải xuất ra năng lượng, đủ để hủy diệt tất cả, chỉ có một thanh kiếm thì hề hấn gì, thần binh thì sao chứ, căn bản là họ sẽ không để trong lòng.

Cho nên Quý Bác Văn cũng thế, cũng không quan tâm tới thanh kiếm kia. Dù sao cũng là chết, có cắm thêm vài thanh kiếm thì cũng không ảnh hưởng quá lớn, nếu có thể mượn cơ hội phá hủy thêm thanh binh khí này cũng là một thu hoạch. Nhưng hắn ngàn vạn lần không nghĩ tới, Viêm Hoàng Chi Huyết là một tồn tại biến thái, tuyệt đối là quá sức tưởng tượng từ khi Huyền Huyền đại lục khai tích thiên địa tới nay.

Cho nên, đợi đến khi Quý Bác Văn cảm thấy có chút không đúng, thì đã có một phần ba thiên địa linh khí trong qua thân thể của mình làm trung gian chảy vào cái chuôi kiếm yêu ma kia. Tâm của Quý Bác Văn đã gần như chết, lòng đã tuyệt vọng. Làm một vị thánh quân mà quyền tự bạo cũng không có, đây thực là sự bi ai giữa thiên địa. Quý Bác Văn thở hổn hển, phun liên tiếp mấy ngụm máu tươi, tiêu hao gần hết chút năng lượng còn sót lại tiến hành giải trừ tâm pháp tự bạo. Hắn tuy rằng không biết chính xác chuyện gì xảy ra nhưng khẳng định chuôi kiếm này có gì đó khác thường, đầu sỏ lấy thiên địa linh khí khẳng định là nó, nên hắn giải trừ, không muốn làm lợi cho tên này nữa. Mà cũng vì thế mà bị thương thêm nặng.

Mà lúc Quý Bác Văn giải trừ tự bào thì Viêm Hoàng Chi Huyết thần kiếm đại gia kia giận dữ như điên.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 450: Chia Nhau Hưởng Lợi.

Mới khen ngợi tiểu tử ngươi vài câu thì sao, gặp cơ hội như vậy đối với lão tử đâu có dễ dàng. Ngươi nói bỏ là bỏ sao? Thật sự là muốn nhịn cũng không nhịn được, muốn nhẫn cũng không nhẫn được.

Không thể nhịn được nữa, nếu đã không thể hấp thu bình thường thì hấp thu tinh hoa sinh mệnh cùng lực lượng linh hồn của ngươi vậy. Ngươi dám phá hủy kiếm của ta, phá hủy chuyện tốt của ta, ta sẽ làm cho người hồn phách tán.

Quý Bác Văn đối với tình huống thân thể của mình tự nhiên là hiểu rõ nhất, hắn nhanh chóng phát hiện ra sự thay đổi, tâm niệm thay đổi thật nhanh, ý nghĩ giữ được rừng xanh thì lo gì không có củi đốt chợt lóe lên trong đầu, hắn hét lớn một tiếng:

- Bạo

Sau đó điên cuồng vận khởi tâm pháp, ý đồ muốn thánh anh chạy thoát, đợt ngày khôi phục lại sẽ trả thù.

Nhưng hắn tuyệt vọng phát hiện, giờ phút này hắn đã không thể làm chủ được bản thân nữa rồi. Chuôi...kiếm đáng giận này, chẳng biết lúc nào đã đâm vào vị trí đan điền của mình, đâm xuyên qua thánh anh, lấy một loại tốc độ rất nhanh liều mạng hấp thụ lấy tánh mạng, linh khí và tinh hoa linh hồn của mình.

Loại thánh anh này là một tồn tại thần dị hữu hình vô thể, hầu như là không có việc gì có thể tổn thương nó, nhưng hiện tại, lúc này đây, nó

quả thật đang bị thương tổn, không có cách gì có thể ly khai được.

Quý Bác Văn vừa rồi có cơ hội để thoát thân nhưng hắn lại không làm.

Giờ muốn chạy cũng đã không kịp. Thế sự luôn huyền ảo như vậy.

Về phần tại sao lại xuất hiện loại tình huống này thì nguyên nhân cũng rất đơn giản. Viêm Hoàng Chi Huyết hấp thu rất nhiều thiên địa linh khí, bản thân thực lực đã vượt xa Quý Bác Văn.

Mà hấp thu được nhiều linh lực như vậy đều là do năng lượng tinh thuần của Quý Bác Văn chuyển hóa thành. Chính là lý do này mà Viêm Hoàng Chi Huyết hiện nay có được nguyên lực hùng hậu, làm cho chuyện từ lúc đầu không thể thành có thể, đem Quý Bác Văn hấp thu đến cạn kiệt, cũng không thể động đậy gì được, chống cự cũng vô ích, thậm chí còn tạo ra hiện tượng xói mòn.

Cho nên ở trước mắt bao người diễn ra một màn trình diễn quỷ dị tới cực điểm.

Quý Bác Văn, cả người như bay bổng giữa không trung, sau đó nhanh chóng khô héo rồi từ từ biến thành một cái thây khô, rồi từ từ thu nhỏ lại, cuối cùng phát ra một tiếng nhỏ "Phốc", giống như thanh âm của kẻ nào đang lén lút đánh rắm (DG: cái tên tác giả này hình như thích đánh rắm thì phải), thân thể trên không trung hoàn toàn biến mất hóa thành hư ảo.

Thiên địa linh khí đến lúc này cũn không có gì thay đổi.

Duy có chỉ có một thanh kiếm lóe ra hàn quang, đang đứng giữa không trung.

Biến cố kinh người này khiến cho mọi người thấy đều trợn mắt há hốc mồm.

Chuyển gì đã xảy ra?

Rõ ràng mình đang thấy Quý Bác Văn chuẩn bị tự bạo, không, hắn đang thi triển thủ đoạn tự bạo, làm hại mọi người phải chạy xa mấy trăm trượng, nhưng không nghĩ tới, vị thánh tôn này tự bạo cuối cùng lại giống như đánh rắm, còn không bằng đánh rắm vì chẳng có mùi thối tha gì.

Chuyện này là như thế nào?

Lúc mọi người vây quanh đều trừng mắt líu lưỡi, thì chuôi kiếm hãy còn ở giữa không trung liền phát ra tiếng ngân, làm cho mọi người có một loại ảo giác: Thanh âm kia đúng là thanh âm của con người. Đã tràn ngập sự đắc ý thoả mãn, vô cùng kỳ diệu.

Một thanh kiếm mà cũng có thể phát ra cảm xúc giống như nhân loại?

Còn nữa, thanh kiếm này cũng giống như người, sau khi ăn uống no say thì cũng cảm thấy khoái chí, thoải mái.

Sau đó chuôi kiếm này bay thẳng lên trời, phát ra kiếm quang vô hạn, tạo thành một cột sáng giữa không trung, to cỡ một tòa nhà, dài đến mấy trăm trượng. Một ngọn núi còn sót lại nơi xa liền bị xuyên thủng một lỗ lớn.

Sau đó chuôi kiếm này mới lặng yên hạ xuống, tự giác bay đến trong tay Quân Mạc Tà, sau đó còn lăn lộn vài vòng như một đứa bé hưng phấn.

Rồi đột ngột biến mất... Không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ăn no rồi thì phải kiếm chỗ tiêu hóa, người như nào kiếm như thế.

Quân Mạc Tà trong mắt hiện lên một đạo tinh quang, hắn cũng không nghĩ tới Viêm Hoàng Chi Huyết lúc này đây thu hoạch sẽ lớn như vậy. Khó trách cần gấp gáp chui vào Hồng Quân Tháp tiêu hóa lực lượng hấp thu được.

Số lượng thiên địa linh khí thu được từ Quý Bác Văn không thể nghi ngờ là vô cùng khổng lồ, độ tinh thuần cũng rất cao nhưng vẫn chưa phải cùng cấp độ với bản thân năng lượng của Viêm Hoàng Chi Huyết, vẫn có sự chênh lệch, càng không cần phải so sánh với thiên địa linh khí tinh thuần nhất trên thế gian trong Hồng Quân tháp. Cho nên để có thể tinh lọc lượng lớn thiên địa linh khí này phải cần một đoạn thời gian, một giai đoạn dài

Ở bên trong Hồng Quân Tháp tiến hành chuyện này sẽ giúp rút ngắn thời gian.

Đây là lần đầu kiếm hồn Viêm Hoàng Chi Huyết chủ động yêu cầu tiến vào Hồng Quân Tháp. Trong quá khứ mỗi lần đi ra ngoài, đều như đứa trẻ ham chơi, không muốn về, nếu có đều là bất đắc dĩ.

Lúc này, đại cục đã định.

Phía trước, ba vị thánh tôn hai vị Thánh Hoàng may mắn tránh được Huyền Băng, đang thất hồn lạc phách đứng ngây người. Từ đầu tới cuối đều không xuất thủ.

Cổ Hàn thần tình phức tạp, xen lẫn một tia hối tiếc, mang mọi người đi tới.

Quân Mạc Tà chậm rãi từ mặt đất đứng lên, sắc mặt trắng bệch như từ giấy, ngũ tạng lục phủ đau nhức như bị xé rách, giống như có người cầm dao nhọn đâm vào kinh mạch của hắn, cảm giác đau như khắp người, gân cốt co rút, cả người run rẩy.

Nhưng Quân Mạc Tà vẻ mặt hờ hững như cũ, ánh mắt bình tĩnh mà sắc bén. Lưng thẳng, bộ dạng vẫn tiêu sái oai phong.

- Cổ tiền bối sắc mặt tựa hồ không được tốt lắm. Đại chiến trước mặt, phải nên nghỉ ngơi cho tốt. Cổ tiền bối thực lực có thể nói là đứng đầu Huyền Huyền đại lục, nếu là vì bệnh mà không tham chiến được thì Huyền Huyền đại lục sẽ lâm nguy.

Quân Mạc Tà mỉm cười nói.

Sắc mặt không được tốt? Mắt nhìn bốn mươi hai vị huynh đệ của mình bị giết ngay trước mắt, mình cũng không có cách gì ngăn cản, thì bảo sao sắc mặt hắn không tốt cho được?

Thực lực đứng đầu đại lục chó má gì chứ, nếu quả thực như vậy thì tiểu tử ngươi sao có thể ở đây hung hăng càn quấy. Còn nghỉ ngơi...Lúc này làm gì có tâm tình mà nghỉ ngơi. Đứng nói không có bệnh, cho dù có cũng phải đứng dậy, quyết chiến với ngoại tộc trên chiến trường.

Nói thật ra Quân Mạc Tà đối với Cổ Hàn cũng rất bội phục từ tận đáy lòng. Nhìn trên khuôn mặt Cổ Hàn đang run rẩy, khóe miệng còn có vết răng cắn chặt và ít máu tươi rỉ ra thì có thể tưởng tượng được, Cổ Hàn sao lại không quan tâm tới huynh đệ của mình chứ? Hắn rất để ý, vô cùng để ý.

Nhưng vì đại cục, Cổ Hàn bất đắc dĩ lựa chọn khoanh tay đứng nhìn.

Đó cũng không phải là lùi bước mà ngược lại là một loại dũng khí khó mà có được.

Mức độ dày vò trong lòng Cổ Hàn tuyệt đối sẽ không thấp hơn Trường Thiên. Thậm chí còn mạnh hơn.

Ít nhất Trường Thiên vẫn có thể nói lên những điều hắn muốn nói, làm những điều hắn muốn làm, nhưng Cổ Hàn thì chỉ biết đem chôn giấu tận đáy lòng, thậm chí mặt phải tươi cười thỏa hiệp.

Bởi vì chính là huynh đệ của mình phạm sai lầm trước, đã sai phải có chịu hậu quả. Đối mặt với Quân Mạc Tà cường đại, vì đại lục, vì muôn dân, Cổ Hàn cũng chỉ có một đường thỏa hiệp.

Quân Mạc Tà ngay từ đầu đã sớm hạ quyết tâm: Nếu Cổ Hàn và Tam Đại Thánh Địa ra tay ngăn trở, bao che người trong nhà thì hắn sẽ lập tức kéo nhân mã quay đầu trở về Thiên Phạt sâm lâm.

Nói giỡn sao, chẳng lẽ ta thực phải có nghĩa vụ thủ hộ đại lục bảo hộ muôn dân? Ngay cả huynh đệ của mình còn bảo vệ không tốt thì nói gì tới bảo vệ cho thiên hạ? Nhân nhượng vì lợi ích toàn cục? Chó má. Thiên hạ đại nghĩa? Lại càng chó má.

Nào có chuyện đem tánh mạng huynh đệ của mình ra nói giỡn như vậy? Thiên Phạt nhất mạch ở trên đại lục này đã trả giá quá nhiều rồi, người thật sự có thể vô sỉ như vậy hay sao?

Nhưng Cổ Hàn không để cho Quân Mạc Tà thất vọng.

- Quân phủ chủ. Quá đáng. Quá đáng. Ngươi thật sự làm quá rồi.

Cổ Hàn trên mặt tựa hồ như già đi mấy trăm tuổi, nếp nhăn trên mặt, trên cái đầu bạc đều lộ ra. So với phong tái lúc đầu thì hoàn toàn trái ngược.

- Quá đáng? Có thật vậy không?

Quân Mạc Tà nở nụ cười quái dị

- Không. Vẫn còn chưa đủ.

Hắn chỉ năm người khác

- Không phải vẫn có người còn sống sao? Hung thủ đã đền tội, bọn đồng lõa này không thể tha được.

- Quân phủ chủ, ngươi chẳng lẽ thật sự phải đem bọn họ toàn bộ giết sạch mới thỏa mãn sao?

Cổ Hàn tức giận hét to, ánh mắt gắt gao nhìn Quân Mạc Tà.

- Quân Mạc Tà, ngươi không lo đại chiến sắp xảy ra hay sao, tốt nhất là nên bảo lưu lượng bên ta đi...

Nói như vậy đã là gần như khẩn cầu rồi.

Quân Mạc Tà trong lòng lửa giận lại bừng lên, hiện tại nói tới lo lắng cho đại chiến sắp tới, hy vọng giữ lại lực lượng bên mình, nếu tên đáng chết Trường Thiên biết làm như vậy, hắn chịu ra tay viện trợ liên quân Ưng Hùng thì thương vong đâu đến nỗi thảm như vậy? Bát Đại thánh tôn toàn bộ phải bỏ mình sao? Ưng Vương phải hy sinh sao?

Chính là...

Quân Mạc Tà yên lặng nhìn Cổ Hàn, hai người đều không nói được một lời.

Trong mắt Cổ Hàn tràn đầy đau lòng và một tia khẩn cầu từ đáy lòng.

Quân Mạc Tà trong lòng chợt động, thở ra một hơi nhẹ nhàng, lãnh đạm nói

- Đầu sỏ gây nên tội đã xử lý, ta không có hứng thú dây dưa cùng đám người này. Tạm thời tha cho bọn chúng một con đường sống. Nhưng sau khi đại chiến kết thúc phải cấp cho ta một cái công đạo. Loại ích kỷ cuồng vọng này, dù nói gì ta cũng không bỏ qua cho bọn chúng được.

Hắn quay lưng lại chậm rãi tiếp:

- Tạm thời không giết. Chờ khi đại chiến kết thúc, nếu may mắn sống sót thì, người thứ nhất đến trước phần mộ huynh đệ của ta tự sát tạ tội, người thứ hai đến trước mộ phần của huynh đệ của ta phục lạy tạ tội. Các ngươi có thể lựa chọn đánh cuộc ẩn thân nơi thâm sơn cùng cốc tránh sự đuổi giết của ta.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 451: Chân Chính Tội Nhân Của Đại Lục, Chính Là Các Ngươi.

“Không phải phiền toái như vậy!".

Một vị thánh tôn trong đó phẫn hận nhìn chằm chằm Quân Mạc Tà, nói : "Ở chung hơn nghìn năm với nhau, nay các huynh đệ khác đều chết hết, chúng ta cũng không muốn sống tiếp, sở dĩ còn chưa tự sát, bất quá cũng chỉ là muốn tại đây trong chiến đấu có thể giết thêm mấy tên ngoại tộc hỗn tạp, như thế mà thôi! Ta và các huynh đệ quyết định hi sinh thân mình trong chiến đấu, Quân Mạc Tà, giữa chúng ta rốt cuộc ai thiếu ai, kiếp sau tiếp tục tính đi! ,,

“Vậy cũng tốt! Lựa chọn như thế cũng là tùy các ngươi". Quân Mạc Tà lạnh lùng nói: "Nếu đám người các ngươi quả thật có kiếp sau, ta nhất định phụng bồi!”.

Năm người hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi ra ngoài, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt điều tức . Năm người bọn hắn ngay cả liếc mắt một cái với Cổ Hàn cũng không có, không nhớ tình đồng đội ngày xưa.

Cũng chỉ là cô đơn năm người,Thánh địa không dung thứ Thiên Phạt lại càng không.

“Quân phủ chủ, lần này ngươi là vì huynh đệ mà trút giận. Nhưng ngươi có thể nghĩ tới không, chúng ta tự mình phát động nội chiến đã chết nhiều cao thủ như vậy, chiến lực vốn là không đủ, kế tiếp đối mặt ngoại tộc một trận chiến này, rốt cuộc đánh như thế nào?" Cổ Hàn lắc đầu thở dài, càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng có thêm tảng đá lớn..

“Như thế nào đánh? Phải đánh thế nào, liền đánh như thế ấy”. (DG: anh Tà quá bá đạo, ta thích)

Quân Mạc Tà bình thản nói, “Cũng không thể đưa cổ cho người ta chém."

“Ngươi... Ngươi... Cổ Hàn giận quá hóa cười, dậm chân nói : "Quân Mạc Tà, ngươi cũng đã biết, trận chiến này nếu bại, vì hành vi xúc động của ngươi hôm nay, nên ngươi phải mang phần lớn trách nhiệm! Đến lúc đó, ngươi chân chính sẽ là tội nhân thiên cổ a... Chẳng lẽ ngươi một điểm cũng không để ý sao?"

Cổ Hàn đích xác hối hận, hối hận không kịp.

Lúc trước lập tức đứng ra người nhiều như vậy, khiến cho hai bên mâu thuẫn hoàn toàn trở nên gay gắt, Cổ Hàn liền đã biết việc này nhất định không thể giải thích rõ. Thì vẫn còn ôm lấy một tia hi vọng. Cái đúng luôn thuộc về số đông.

Cho dù là với Quân Mạc Tà hiện tại thực lực cường đại, cũng không thể đem nhiều cao thủ như thế hoàn toàn thu thập hết, thậm chí coi như Quân Mạc Tà con bài khác chưa lật, nhưng vì việc lớn phía trước, tin tưởng Quân Mạc Tà cũng sẽ cân nhắc, thay đổi dự tính ban đầu.

Đợi cho bọn hắn chiến qua một lượt, lửa giận phát tiết, sau đó chính mình đứng ra khuyên can. Khi đó, Hạ Trường Thiên cùng Quý Bác Văn cũng biết được thực lực Quân Mạc Tà không dễ khinh thường. Mà đại chiến trước mắt lại cần lực lượng của nhau cả hai sẽ cấp cho mình chút mặt mũi tạm thời ngưng chiến, cho dù là cừu oán thì cũng sau khi chiến đấu sẽ tính sổ, còn hơn hiện tại từ lên...

Nhưng Cổ Hàn lại vạn vạn lần không nghĩ tới. Quân Mạc Tà vừa lên đến chính là sấm vang chớp giật công kích! Lại nhấc tay mang ra tuyệt sát vương bài!

Cơ hồ là còn chưa kịp nháy mắt, không đủ năm mươi người đội hình liền có tổng cộng bốn mươi người rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục! Sinh tử toàn bộ đều nằm trong tay Quân Mạc Tà.

Mà Hạ Trường Thiên lại không quá ba câu, liền cùng Quân Mạc Tà triển khai đánh giết chết sống! Trước sau vẫn chưa tới nửa nén hương, đã bị bức tự bạo ... Sau đó Quý Bác Văn lại điên cuồng trả thù Quân Mạc Tà, càng có ý đồ gây bất lợi với phe Thiên Phạt, cuối cùng cũng bị hóa thành một làn khói nhẹ!

Tất cả chuyện này hết thảy hết đều không kịp nhìn!

Tất cả chuyện này tiến triển thật sự quá nhanh! Cổ Hàn thậm chí còn chưa nghĩ ra cớ ngăn cản, toàn bộ cũng đã hết thảy đều kết thúc

Cuối cùng, liền chỉ có thấy Quý Bác Văn ở giữa không trung thân thể như cái rây máu, tiếp theo liền triệt để tiêu thất.. (DG: cáy rây ở đây giống như rây trứng ấy, chắc các bạn đều biết),.

Trong lòng Cổ Hàn có thể nói đau đến tột cùng!

tác phong làm việc của Quân Mạc Tà thật sự cũng quá bá đạo, rất đoạn tuyệt ! Lại là hoàn toàn không có thời gian phản ứng.

Đợi cho chính mình phục hồi tinh thần lại, hết thảy đều kết thúc rồi ...

“Coi như toàn bộ trách nhiệm đều đổ trên đầu của ta, thì như thế nào? Coi như thất bại, thì như thế nào? Cái gọi là tội nhân thiên cổ... Chẳng lẽ ta sẽ để ý sao?”, Quân Mạc Tà lạnh lùng nở nụ cười, cho dù là... Sai lầm rồi, thì như thế nào? Chuyện Quân Mạc Tà ta làm, chưa bao giờ quản cái gì là đúng sai! Chỉ hỏi có nên hay không nên! Chỉ hỏi có cảm thấy có hay không thẹn với bản thân!

Cổ Hàn tức giận đến râu tóc run run, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói : "Ngươi... Ngươi cái này cách làm hoàn toàn không lấy đại cục làm trọng !"

Lấy đại cục làm trọng? lấy đại cục làm trọng, liền nhất định sẽ chịu ủy khuất... Cái kia thật sự là quá mệt mỏi, lại rất ngu xuẩn ! Thiên Phạt nhất mạch đang là bởi vì lấy đại cục làm trọng, mới có thể vừa thấy Thiên Trụ hỏng mất, ngay trước tiên đi chiến trường, không tiếc đại giới, bất kể hy sinh ngăn chặn ngoại tộc tiến công, chính là, Chờ đợi bọn hắn là cái gì? Chỉ có đồng minh ngoảnh mặt làm thinh, nói lời châm chọc, thậm chí hoàn toàn không đem cống hiến, hy sinh của bọn họ để ở trong lòng? Chẳng lẽ Hạ Trường Thiên thực lấy đại cục làm trọng sao? Việc hôm nay, thực làm tim ta nguội lạnh!"

Quân Mạc Tà lắc đầu, thản nhiên nói: "Ta cho tới bây giờ đều là một người cực đoan! Ta cũng chưa bao giờ sẽ quản cái gì đại cục tiểu cục, đại nghĩa tiểu nghĩa gì đó. Ta chỉ biết là, coi như ta có thể chịu ủy khuất, nhưng huynh đệ của ta không thể vì ta chịu ủy khuất! Huynh đệ của ta bị hãm hại, ta sẽ nhất định sẽ đòi lại. Vô luận cần trả giá cái dạng gì bao nhiêu đi nữa đều muốn đòi lại! Người tổn thương ta một lóng tay , ta nhất định đánh gãy một cánh tay của ngươi, như thế mà thôi!"

,, ta tự biết mình không phải là một thủ lĩnh thành công, lại càng không phải một chính khách đủ tư cách. Ta chỉ là một lãng tử sống tùy tâm sở dục, chỉ cầu không thẹn với lương tâm mà thôi."

Quân Mạc Tà thản nhiên cười: "Huynh đệ của ta không phải là không thể chết, nếu đi tới chiến trường này, sớm đã chuẩn bị chịu chết! Nhưng tuyệt không có nghĩa là có thể bị người hại chết! Chết ở trên phiến chiến trường này, ta tuyệt đối không có lời nào để nói, càng sẽ vì huynh đệ của ta kiêu ngạo! Nhưng hiện tại vấn đề chính là bọn họ vốn có thể không chết. Lại bởi vì đồng minh mà hi sinh vô nghĩa, cho nên ta muốn trả thù, nhất định phải đòi lại công đạo này!"

Chuyện nên làm, ta cũng sẽ không do dự. Tựa như lần chiến tranh này, ta vốn có thể không đến! Tin tưởng chỉ cần ta nói một câu, cả Tà Quân phủ cùng Thiên Phạt sâm lâm, tuyệt sẽ không còn có một người xuất hiện ở chỗ này. Nhưng ta vẫn là đến đây. Chém giết và theo sau đó

là sự hi sinh, không sao cả! Ta cùng các huynh đệ của ta cho tới bây giờ đều rất rõ ràng, nếu đến nơi đây, sẽ không chuẩn bị còn sống trở về!"

Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy Cổ Hàn, cho dù là lần nữa bị chết thảm thiết, chúng ta cũng không hề oán hận một câu; nhưng, nếu là bị chết không minh bạch, lại không được! Thiên Phạt thánh địa, Tà Quân phủ toàn bộ bố trí, tuyệt sẽ không sợ hãi địch nhân cường đại, nhưng lại sợ hãi một đao đâm sau lưng của đồng minh! Nếu người thánh địa các ngươi làm cho huynh đệ của ta bị chết không minh bạch, ta đây muốn lấy lại công đạo, về việc phần công đạo này sẽ dẫn tới những khúc mắc gì, ta cũng không suy nghĩ, bởi vì —— không cần suy nghĩ!"

“Suy nghĩ quá nhiều, liền gặp bó tay bó chân. Mệt!" Quân Mạc Tà nhe răng cười: "Giống như ta đây, sống đơn thuần một chút, thật tốt đúng không?”

Cổ Hàn một hồi im lặng, trong lòng cảm giác vô lực cơ hồ đạt đến cực điểm!

Gặp được Quân Mạc Tà dạng cực phẩm này, mặc kệ ngươi có bao nhiêu đạo lý lớn, cũng là nói không rõ ràng ! Mặc kệ ngươi như thế nào, hắn đều tự có nguyên tắc của mình!

Ngươi có ngàn điều đạo lý, ta có quy tắc đã định!

Làm theo ý mình!

Như thế mà thôi!

An nguy của muôn dân bá tánh lớn như vậy hắn còn không để ý đến, ngươi còn trông cậy vào hắn lo lắng cái gì?

Một người chỉ quan tâm đến gia đình, không để ý đến đại nghĩa, còn có thể nói cái gì? !

“Theo thuyết pháp loại người như ngươi, nếu là mọi người cũng giống như ngươi, cái thế giới này cuối cùng sẽ biến thành bộ dáng gì

nữa? Nếu là lão phu cũng giống như ngươi bảo vệ huynh đệ của mình, hậu quả lại sẽ như thế nào?” Cổ Hàn có chút hổn hển: "Như vậy, trên phiến đại lục này, ai tới thủ hộ? Toàn bộ nhân loại, ai tới phụ trách?”

“Ai bảo ngươi phụ trách sao? Có người mời ngươi đến phụ trách sao?” Quân Mạc Tà đảo cặp mắt trắng dã: "Thật sự buồn cười! Nói vậy trên mảnh Huyền Huyền đại lục này, thật sự có người quỳ xuống để van cầu các ngươi thủ hộ sao? Nha không sợ nói cho các ngươi biết, các ngươi liền thuần túy là ăn no rửng mở ! Xem các ngươi đem thói quen của người trên phiến đại lục này biến thành bộ dáng gì rồi? Mỗi người không biết cảm ơn, cũng chẳng biết báo đáp, cư nhiên còn chiến? Chiến con chim!"

“ngươi ngươi ngươi...” Cổ Hàn chân chính tức giận nói không ra lời.

Mấy ngàn năm , vẫn là lần đầu tiên bị người tức giận đến như thế thất thố!

ta cái gì ta? Về phần ngươi nói... Nếu là ngươi cũng giống ta bao che khuyết điểm, hậu quả sẽ như thế nào?" Quân Mạc Tà trừng mắt nhìn tức giận nói : "Ta đây còn thật không biết. Chuyện không có phát sinh qua, ai sẽ biết? sau khi đánh qua, tự nhiên sẽ biết."

Cổ Hàn có một loại cảm giác muốn hộc máu lệch mồm.

Loại này rõ ràng chính là lý lẽ sai trái, thật không biết Quân Mạc Tà cần cái dạng “đầu quả dưa” gì mới có thể nói được?

Đánh một trận sẽ biết? Đây không phải thuần túy là lời nói thừa sao? Nếu đánh một trận,chẳng phải chẳng khác nào là hai người liên thủ đem Huyền Huyền đại lục tặng đại lễ cho dị tộc nhân sao?

Quả thực ngang ngạnh!

Nhìn thấy Cổ Hàn hổn hển, Quân Mạc Tà lại đột nhiên nở nụ cười.

“Ngươi có phải hay không cảm thấy được lời của ta rất không xuôi tai?" Quân Mạc Tà đùa cợt cười nói: "Ta có trách nhiệm nói cho ngươi biết, nếu muốn làm cho người khác cùng căm thù một kẻ địch, chỉ có làm cho bọn họ trước tiên nhiều ít nếm khổ sở, mới có ý nghĩa! Hậu phương cái gì cũng không biết, toàn bộ đại lục oanh ca yến hót, chỉ có các ngươi thủ vệ đại lục hơn một vạn năm... Không nói đến các ngươi vĩ đại là thật hay không, liền nói như đám người các ngươi nói ra, họ chưa từng có gặp qua dị tộc nhân, mọi người sẽ tin tưởng các ngươi? Không! Bọn hắn chỉ sẽ cho rằng các ngươi là một đám lừa đảo!"

“Nhân loại, từ trước đến nay chỉ có ở trong áp lực đạt tới mức độ nhất định sau đó mới biết phản kháng. Cũng là cho tới bây giờ ở thời điểm bị xâm lược nghiêm trọng, mới có thể từ chia rẽ mà đoàn kết lại." Quân Mạc Tà thản nhiên nói.

“Mà các ngươi tam Đại Thánh cùng một dạng! Cùng nhân loại ở hậu phương giống nhau ích kỷ, cùng một dạng kiêu căng tự đại!" Quân Mạc Tà nói : "Tại thời điểm dị tộc nhân đã muốn khai chiến đánh tới, cư nhiên còn có thể đường hoàng xem quân mình làm chuyện cười, một lòng nghĩ đem liên quân làm pháo hôi... Hắc hắc, Cổ tiền bối, chớ có trách ta nói khó nghe, các ngươi tam Đại Thánh, coi như một trận chiến này chưa bị hủy diệt, cũng sớm muộn có một ngày sẽ hủy ở tại phương diện này!"

Ròng rã vạn năm tuế nguyệt, các ngươi yên lặng canh giữ ở Thiên Trụ Sơn, địa phương ít ai lui tới. Yên lặng trả giá, tựa hồ thật vĩ đại. Nhưng các ngươi không nên quên , này một vạn năm qua, các ngươi làm cũng chỉ là phát triển thực lực tam Đại Thánh, mà mọi người trên đại lục, căn bản sẻ không có cảm giác nguy cơ, cũng sẽ không có tiến bộ nhiều hơn, thậm chí tuyệt đại đa số dân chúng căn bản không biết rằng cái gọi là dị tộc tồn tại"

Quân Mạc Tà cười trào phúng nói : "Nhớ rõ ngươi từng nói qua, các ngươi thánh giả Thánh hoàng thay phiên nhau theo thứ tự rèn luyện, đề cao chiến lực. Nhưng các ngươi có nghĩ tới hay không, các ngươi đang

luyện binh, đồng dạng, không phải bọn dị tộc nhân cũng lấy các ngươi luyện binh sao! Trong chuyện này có cái gì chênh lệch, ngươi có thể nghĩ tới sao ?”

Cổ Hàn sửng sốt, chợt đột nhiên như bị thiên lôi oanh đỉnh, mồ hôi rơi như mưa, thế nhưng lập tức ngây dại! Trái tim dường như đột nhiên nhảy lên đập loạn nhịp. Trong phút chốc trừng mắt líu lưỡi, đầu đầy mồ hôi như mưa chảy xuống. (DG: Choáng vị lời anh Tà nói quá chính xác ^^).

“Dị tộc nhân sống nơi nghèo nàn dơ bẩn, nhưng không quản người lớn trẻ nhỏ, đều là lấy công tiến đại lục làm nhiệm vụ của mình, ngươi xem hôm nay trên chiến trường này có thi thể dị tộc nhân hay không?”

Quân Mạc Tà nói : "Tuyệt đại bộ phân, đều là ăn mặc rất rách nát, thậm chí là áo rách quần manh, mặt thì xanh xao. Có thể khẳng định, bọn hắn ở bên dị tộc nhân kia, tin tưởng chẳng qua chỉ là những kẻ có chiến lực ở tầng thấp nhất. Nhưng ta cho ngươi biết! Trong bọn họ, thực lực yếu nhất, cũng tối thiểu là Địa Huyền đỉnh ! Tuyệt đại bộ phân, đều là thực lực Thiên Huyền! Hai mươi vạn Thiên Huyền, đây là cái khái niệm gì?"

Cổ Hàn đứng ngẫn ngơ giật mình, tựa hồ không có nghe thấy lời nói của Quân Mạc Tà.

“Lần này, xác thực là một lần giết gần hai mươi vạn! Thành quả chiến đấu huy hoàng, nhưng là dị tộc nhân chỉ trong vòng nửa ngày lại có thể hồi phục thực lực!"

Quân Mạc Tà hừ lạnh một tiếng: "Xin hỏi Cổ tiền bối, chúng ta cả phiến đại lục này, tổng cộng có bao nhiêu Thiên Huyền? Ngươi cần chuẩn bị bao nhiêu thời gian, mới có thể tụ tập lại hai mươi vạn đại quân Thiên Huyền ? Đừng bảo là giống như dị tộc nhân chỉ có nửa ngày thời gian, cho ngươi nửa tháng, ngươi hỏi bản thân được sao?"

Cổ Hàn trên mặt một hồi đỏ lên, tiếp theo liền biến thành trắng bệch.

“Đỉnh phong cao thủ, có thể là song phương không sai biệt lắm! Nhưng, trung hạ tầng thực lực,lại kém xa!

các triều đại Đoạt Thiên cuộc chiến, chính là rất ít người tham chiến, cũng không phải đại quy mô chiến tranh! Nhưng hiện tại, Thiên Trụ Sơn sụp đổ ! Chiến lực của dị tộc nhân cũng thể hiện đầy đủ!"

“Tất cả chuyện này, truy cứu nguyên nhân đều là do các ngươi tam Đại Thánh tạo thành !" Quân Mạc Tà tàn nhẫn nói : "Bởi vì người ở hậu phương không có áp lực, không có áp lực cũng sẽ không chịu khổ tu luyện, cho nên, Huyền Huyền đại lục cố nhiên đất rộng của nhiều, nhưng cường giả trong đó, cũng như lông phượng và sừng lân, ít càng thêm ít." (DG: Hiếm như lông phượng sừng lân- CHỉ độ hiếm)

cho dù là không nhiều cường giả, thật không dễ dàng xuất hiện một người, ngay tức khắc liền bị các ngươi tam Đại Thánh chiêu mộ đi. Lời lẽ tốt đẹp, danh nghĩa cao thượng, làm cho bọn họ gia nhập tam Đại Thánh. Nhưng sau khi gia nhập có bao nhiêu người biến thành tiểu lâu la? Trong đó lại có bao nhiêu người bởi vậy thất bại hoàn toàn?"

mà những người này vốn là mầm móng ở các nơi. Có hy vọng có thể dạy dỗ ra vô số đệ tử kiệt xuất, tăng cường thực lực của người đại lục. Lại bị các ngươi nhốt ở nơi thâm sơn cùng cốc!"

Thử so sánh xuống dưới, dị tộc nhân toàn dân đều là binh lính, mà người trên đại lục chúng ta, lại là một đám cừu non đợi làm thịt!

“Dị tộc nhân cho dù số lượng chỉ mấy trăm vạn, nhưng cũng là mấy trăm vạn địa huyền, thiên huyền cường giả!” Quân Mạc Tà phi thường sắc bén nói : "Mà, đang là các ngươi hỗ trợ bọn chúng luyện binh!"

Tất cả mọi người trầm mặc lại, lần nữa nghiêm túc thận trọng tự hỏi những lời Quân Mạc Tà vừa nói.

các ngươi tam Đại Thánh, đem Đoạt Thiên chi chiến coi như quang vinh vạn năm bất hủ! Cho rằng nhóm người các ngươi rất là vinh dự!

Các ngươi thà rằng tại thâm sơn rừng rậm thưởng thức cô độc chờ đợi chết đi một cách quang vinh, nhưng lại không muốn ở trên đại lục gieo rắc thêm nhiều mầm mống!"

các ngươi đem loại chiến tranh này cho rằng quang vinh, hơn nữa là các ngươi lại quang vinh một cách cá nhân, lại có thể không cho phép người khác nhúng tay vào! Cho dù là mang ý tốt trợ giúp, cũng chẳng thèm ngó tới, thậm chí có dục vọng muốn nhanh chóng trừ đi sau đó, Thiên Phạt đúng là ví dụ tốt nhất!"

“Mà làm như vậy hậu quả chính là,phía Huyền Huyền đại lục càng ngày càng yếu, dị tộc nhân lại càng ngày càng mạnh!"

Quân Mạc Tà không ngừng chút nào nói tiếp: "Thiên Phạt nhất mạch mỗi lần đều vì đại nghĩa, giúp các ngươi đánh thắng Đoạt Thiên chi chiến, các ngươi lại cho rằng bọn hắn cướp đoạt, chia sẻ vinh quang của các ngươi! Lại có thể vì vậy mà khó chịu, muốn chính mình vĩnh viễn đứng ở vị trí Thánh Nhân, lại không ngờ là muốn chém tận giết tuyệt minh hữu của mình!”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 452: Chào Ngươi Ôi Người Đẹp…

- Các ngươi nói xem, rốt cuộc tất cả những chuyện này có quá buồn cười không?

Ánh mắt Quân Mạc Tà lạnh lùng nhìn qua đám người cao tầng Tam Đại Thánh địa:

- Hiện giờ các ngươi hãm hại minh quân, làm cho năm nghìn Thánh giả Thánh Hoàng trong vòng hơn ba canh giờ toàn bộ chết trận! ta xin hỏi làm như thế lại trở thành tội nhân cả đại lục! Tam Đại Thánh Địa các ngươi ngoại trừ chụp mũ người khác ra, cũng không còn biết một chút nhục nhã nào sao?

Những người bị hắn nhìn qua, toàn bộ đều hổ thẹn cúi đầu không đáp.

Lời nói Quân Mạc Tà không có đạo lý sao? Không, những lời Quân Mạc Tà nói ra hắn là rất có đạo lý!

Đúng là luôn tự cho mình là cao thượng, mới khiến cho Tam Đại Thánh địa rơi xuống nông nỗi như thế này!

- Nếu lần quyết chiến này cuối cùng bị thất bại, văn minh nhân loại cũng bởi vì thế mà lâm vào cảnh suy tàn, như vậy, tội nhân lớn nhất tạo nên tất cả những việc này rốt cuộc là ai?

Quân Mạc Tà hỏi ngược lại:

- Ai mới là thủ phạm làm cho dị tộc nhân xâm nhập vào Huyền Huyền đại lục? Ai mới là người làm cho thực lực trên đại lục trở nên yếu

nhược như thế? Là ta sao? Nếu không phải là ta thì rốt cuộc là ai?

- Không phải là ngươi. Là chúng ta mới đúng!

Sắc mặt Cổ Hàn trở nên tùy tụy, thở dài một hơi buồn bực nói:

- Chúng ta chính là tội nhân của cả đại lục!

Ánh mắt sắc bén của hắn đột nhiên trở nên vô thần, ngẩng đầu lên nhìn trời, đột nhiên hắn cười thảm một tiếng nói:

- Hóa ra, người trong thánh địa một lòng chung sức bảo vệ hòa bình hơn vạn năm nay, lại chính là người có tội lớn nhất? thật bi ai biết bao!

Không chỉ có Cổ Hàn, còn có đám người Mạc Vô Danh kia cũng như gặp phải lôi điện oanh kích, lần này bọn họ bị những lời rung động lòng người của Quân Mạc Tà làm cho chóang váng không thôi, trên mặt hoàn toàn không thể hiện được chút thần thái nào.

Nguyên lai, tự xem mình là anh hùng vô danh thủ hộ Huyền Huyền đại lục xong đau đớn thay lại còn có một thân phận khác là – làm nơi dị tộc luyện binh!

Làm cho đám biến thái hỗn tạp này càng thêm sắc bén, cường đại, cũng là vì việc này mà làm cho Huyền Huyền đại lục trở nên sa đọa!

- Chẳng lẽ một vạn năm nay đều là sai sao?

Cổ Hàn im lặng thở dài, không biết là hắn đang hỏi người khác hay là hỏi chính mình, thanh âm mơ hồ như chính hắn cũng mơ hồ không nghe thấy.

Sau đó hắn khẽ xoay người, chậm rãi bước đi, hướng về phía xa xa không dấu chân người mà bước đi từng bước một, thẳng đến một chỗ trống rỗng xa xa, hắn khẽ nhắm mắt lại khoanh chân ngồi xuống không nhúc nhích.

Mai Tuyết Yên khẽ nhíu mày, tĩnh tâm suy tư về những lời Quân Mạc Tà vừa nói. Những lời Quân Mạc Tà là chính xác sao? Hiển nhiên là chính xác nhưng cũng không phải là chính xác tuyệt đối ít nhất cũng không hoàn toàn!

Hơn vạn năm nay, Tam Đại Thánh Địa yên lặng nỗ lực, toàn tâm toàn ý thủ hộ toàn bộ nhân loại của Huyền Huyền đại lục, phần công lao này bất luận là ai cũng không cách nào gạt bỏ! dù có nhắm mắt lại cũng không có thể phủ nhận toàn bộ, bất luận là ai cũng không thể!

Nhưng cũng chính là do Tam Đại Thánh Địa vô cùng xem trọng tầng công tích này, phần quang vinh này, vì muốn hưởng thụ vinh hạnh đặc biệt này mà thi triển ra vô số thủ đoạn, cuối cùng làm cho thực lực tổng thể của Huyền Huyền đại lục trở nên yếu kém! Con người một khi đứng ở trên cao liền bắt đầu tự cao tự đại!

Người trong Tam Đại Thanh Địa vì muốn bảo trì địa vị cao thượng của mình, không hi vọng có bất kì người nào, thế lực nào phân chia thành quả của họ, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào đả kích các thế lực khác.

Trên thực tế, ngoài Tam Thánh, Thiên Phạt hung ra, Huyền Huyền đại lục từ trước đến nay cũng không có một thế lực nào mạnh mẽ quật khỏi. Bởi vì Tam Đại Thánh Địa ka quyết không để cho một thế lực lớn nào xuất hiện thêm nữa, đem bọn chúng mạnh mẽ diệt trừ. Thiên Phạt sở dĩ có thể may mắn thoát khỏi, cũng bởi vì bọn chúng không phải là nhân loại, vĩnh viễn khống thể chia sẻ vinh hạnh là người thủ hộ nhân loại, mới có thể may mắn kéo dài từ trước đến nay, đến khi Quân Mạc Tà xuất hiện!

- Không cần tiếp tục suy nghĩ nhiều như vậy đâu, cái này cũng chỉ làm khó cho nàng mà thôi.

Quân Mạc Tà nhìn nàng nói:

- Cái gọi là tốt xấu đúng sai sao có thể dễ dàng mà định luận như vậy? Cho đến bây giờ cũng không thể bởi vì một người nói mà định ra, công tội muôn đời chẳng qua cũng chỉ là phù du.

Đúng sai cũng chỉ là do nhận loại chúng ta ngu muội từ tìm một lý do thuyết phục chính bản thân mình mà thôi.

Thân hình Mai Tuyết Yên khẽ chấn động, chăm chú nhìn hắn, tâm tư không ngừng rung động.

Trận chiến vừa rồi thực ra pháp lực của ta cũng đã cạn kiệt rất nhiều, cần phải nghỉ ngơi một hồi. để phòng ngừa vạn nhất...Quân Mạc Tà nói:

- Chuôi kiếm này, nàng cầm lấy đi, nếu có ngoại tộc đến xâm phạm, ngươi chỉ cần đem nó xuất ra là được rồi, tin tưởng nó có sẽ có năng lực ứng phó với phần lớn các nguy cơ.

Quân Mạc Tà khẽ đảo tay, một tia lưu quang chợt lóe lên, Viên Hoàng chi huyết xuất hiện trên tay hắn, khinh minh một tiếng tự động bay vào trong tay Mai Tuyết Yên, kiếm phong phát ra, cứ như vậy biểu hiện ra một tư thế của kẻ ăn trên ngồi trước!

Trong lúc này, Mai Tuyết Yên có một loại cảm giác vô cùng kỳ quái. Tựa hồ như thanh kiếm này đang chào hỏi mình, thậm chí trong tâm mình như mơ hồ nghe thấy:

- Này, mỹ nữ mạnh khỏe a.

Mai Tuyết Yên tuyệt đối có thể khẳng định, lúc này không có bất kỳ một thanh âm nào phát ra, nhưng cái thanh âm kia, đúng hơn là cảm giác kia như đi thẳng vào trong tâm mình. Khiến cho nàng mơ hồ cảm nhận được chứ không phải là nghe được!

Mai Tuyết Yên cả kinh nhìn về chuôi kiếm này, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc không thể tin.

- Mỹ nữ không cần nhìn như vậy a, đích thực chính là ta đây.

Hào quang trên thân kiếm một lần nữa chợt lóe lên, tựa hồ như một tiểu hài tử bướng bỉnh mở to hai mắt mà nhìn. Ngay cả trong lòng Mai Tuyết Yên cũng cảm nhận được điểm này.

Trong lòng Mai Tuyết Yên càng thêm rung động, chỉ thấy bàn tay khẽ run lên, thân kiếm như là rớt xuống đất.

Nàng vội vàng quay đầu nhìn Quân Mạc Tà, nhưng lúc này mới phát hiện ra, Quân Mạc Tà đã biến mất không còn tung tích.

Viêm Hoàng chi huyết lúc trước, hấp thu không biết bao nhiêu thiên địa linh khí, sau đó lại thôn phệ tinh huyết của một vị Thánh Quân, chỉ riêng về chiến lực cũng đã vượt qua Quân Mạc Tà, đương nhiên là không nói đến thần thông pháp thuật, nếu không chỉ cần Quân đại thiếu xuất ra ngũ hành thần thông, thì có thể dễ dàng chế phục được Viêm Hoàng chi huyết.

Nhưng thần thông khắc chế này cũng chỉ tồn tại trên người Quân Mạc Tà, lấy thực lực trước mắt của Viêm Hoàng chi huyết, cao thủ thánh quân tam cấp trở xuống căn bản là nó không để vào trong mắt, lấy Cổ Hàn mà so sánh, dù cho hắn có dốc toàn lực cùng Viêm Hoàng chi huyết tranh đấu, cũng khó mà chiếm được tiện nghi, thậm chí chỉ cần không cẩn thận một chút liền có thể vẫn lạc ở dưới Viêm Hoàng chi huyết!

Có nó thủ hộ đám người Mai Tuyết Yên, Quân Mạc Tà quả thật rất yên tâm.

Cho nên hắn cũng không chậm trễ, nhanh chóng tiến vào bên trong Hồng Quân Tháp chữa thương, việc quan trọng trước mắt chính là nhanh chóng chửa thương!

Mai Tuyết Yên luôn ở một chỗ cùng với Quân Mạc Tà, từng vô số lần nhìn thấy Viêm Hoàng chi huyết, đối với chuôi kiếm này có thể nói là cực kỳ quen thuộc. nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ đến chuôi kiếm này lại yêu dị đến mức như vậy.

- Đây còn là kiếm sao? Đây quả thật là yêu tinh, yêu kiếm, ma kiếm…mới đúng.

- Ai nha, mỹ nữ, tuy rằng bản thân kiếm ta vốn anh tuấn tiêu sái, thân hình tuyệt mĩ, ai gặp cũng thích, hoa thấy hoa si, thật là khiến cho người ta vừa gặp đã yêu, nhất kiến khuynh thành, tái kiến khuynh nhân quốc, mỹ nữ ngươi cũng không cần phải như vậy a….

Viêm Hoàng chi huyết vốn định xưng là “ bổn đại gia” nhưng chợt cảm thấy xưng hô với một tuyệt thế mỹ nữ là bổn đại gia có chút không ổn, còn nữa mỹ nhân trước mắt còn có quan hệ thân thiết với chủ nhân của mình, nếu mình hung hăng càn quấy thì sẽ nhận lấy một hậu quả thật nghiêm trọng, liền biết điều sửa lại cách xưng hô.

- Thật sự là ngươi đang nói chuyện! Ân, ý ta là là ngươi đang liên hệ với ta?!

Đôi mắt xinh xắn của Mai Tuyết Yên chợt mở to, nhịn không được xác định thêm một câu.

- Ai…

Viêm Hoàn chi huyết thở dài một tiếng:

- Mỹ nữ tỷ tỷ a, ngươi có thể nói ra lời như vậy sao, nói thế nào thì chúng ta cũng là người quen cũ… lúc trước gặp mặt không chỉ một hai lần. ngươi lại có thể có thể nói ra một lời… một lời xa lạ như vậy. Thật làm cho ta mất hứng, làm cho kiếm ta thật sự rất thương tâm…

Nói xong, từ trạng thái như muốn rơi xuống khỏi tay Mai Tuyết Yên, khẽ chuyển mình một cái, giữa không trung phát ra một đường kiếm quang, hình thành một đóa hoa sen thật lớn, hoa sen càng lúc càng nở rộ ra, xa hoa, làm cho người ta không thể nhìn tiếp.

Chuôi kiếm này lấy hành động thực tế để bày tỏ buồn bực trong người.

Tiếp sau đó, mũi kiếm khẽ chúc xuống, “ Vút” rơi thẳng xuống, ngay tại trong lòng bàn tay của Mai Tuyết Yên. Lấy mũi kiếm sắc bén của Viêm Hoàng chi huyết, cứ như vậy mà rơi thẳng vào trên tay Mai Tuyết Yên, ngay cả một chút cảm giác đau đớn, Mai Tuyết Yên cũng không cảm nhận được!

Tình cảnh này, ở trong mắt người ngoài, đúng là Mai Tuyết Yên đang cầm bội kiếm của Quân Mạc Tà, một phần diễn xuất đầy hoa lệ và kích thích, không khỏi làm cho người ta tán thưởng, quả nhiên là tuyệt thế vô song! Làm cho người ta không thể không phục…

- Mỹ nữ tỷ tỷ, lúc này đã tin chưa? Cạc cạc cạc cạc, kiệt kiệt kiệt kiệt…

Viêm Hoàng chi huyết ở trong ý thức đắc ý cười to, đương nhiên là bắt chước thanh âm của Quân Mạc Tà, người mà hắn quen thuộc duy nhất cũng chỉ có Quân đại thiếu gia mà thôi, cho dù có muốn bắt chước người khác cũng không thể nào bắt chước được.

Mai Tuyết Yên rốt cục cũng tin tưởng, tuy rằng trong lý trí đã muốn thừa nhận rồi, nhưng trên tình cảm vẫn còn một chút mộng mị, giống như đang nằm mơ, lại không nhịn được cảm thán nói:

- Ngươi bắt chước thanh âm của Mạc Tà cũng thật giống a, ta vừa rồi cứ tưởng là Mạc Tà đang chọc ghẹo ta.

Tự nhiên thanh âm của nàng chợt giảm xuống.

Bằng không để người khác nghe được, còn tưởng là vị hoàng giả thiên phạt này bị bệnh thần kinh…

- Hiển nhiên, thanh âm người này ta không muốn bắt chước cũng không được, như vậy thật là uổng phí công lao hắn ngược đãi ta nhiều lần như vậy, ngươi không biết a, lúc trước…

Thanh âm Viêm Hoàng chi huyết sau lúc đắc ý càng về sau vừa nghĩ lại chuyện cũ lại một mảnh thổn thức…

- Ân, Mạc Tà có ngược đãi ngươi sao? Mai Tuyết Yên kinh ngạc hỏi.

- Ai, nghĩ lại chuyện cũ mà kinh sợ, mỗi lần nhớ lại đều là huyết lệ a…

Thanh âm Viêm Hoàng chi huyết thật đáng thương như thúc dục người ta rơi lệ:

- Một búa, một búa, lại một búa, thật là muốn giết người ta a…

Mai Tuyết Yên đảo khinh thường nhìn nó? Đây là cái hắn gọi là ngược đãi sao? Ngươi muốn trở thành một thanh kiếm? nếu không phải một búa rồi một búa khổ luyện? ngươi làm sao mà thành?

Bất quá vẫn an ủi nó:

- Hắn làm như vậy, kì thật cũng là… Cũng là vì muốn tốt cho ngươi…

- Ô ô… Ta biết, ta hiểu được. nhưng mà ta thật sự rất đau a, không phải là giả đau a…

Viêm Hoàng khóc lóc thảm thiết nói.

Mai Tuyết Yên im lặng không nói gì.

Chuôi kiếm này cảm xúc thay đổi rất nhanh. Một khắc trước khóc lóc nỉ non, lại đột nhiên cao hứng phấn chấn đứng lên:

- Ân mỹ nữ, nếu không như vầy, ta chở ngươi, chúng ta bay một vòng đi đổi gió!

- Chở ta bay một vòng đi đổi gió?

Mai Tuyết Yên như muốn ngất, như thế nào chở, cái gì gió đâu?

Viêm Hoàng chi huyết như thế nào thủy chung cũng chỉ là một thanh kiếm, nếu thế thật là tốt… đi lên…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 453: Cái Này Chính Là Nhân Phẩm A.

“ Vừa rồi là ta nói không rõ ràng không phải là ta dẫm lên ngươi mà là người dẫm lên người ta, ta mang theo ngươi bay” Viêm Hoàng chi huyết mãnh liệt khoe khoang: “ Chúng ta bay đến sườn núi bên kia tản bộ hóng gió tiện thể giết thêm vài cái Thánh Tôn ngoại tộc. Đại bổ đại bổ a đây chính là nhất cử lưỡng tiện. Hảo sự a. vui đi! Vừa lòng đi! Vui vẻ đi! Thoải mái đi!", "Cái gì? ! Không được! !", Mai Tuyết Yên hoảng hồn.

Thật sự đúng là người như thế nào kiếm như thế ấy.

Viêm Hoàng chi huyết cùng Quân Mạc Tà cuồng vọng không kém gì nhau. Lại còn nói cái gì tiện tay giết vài tên Thánh Tôn rồi lại còn đồ bổ đồ bổ nữa chứ.

Đi qua sườn núi bên kia chính là đại quân ngoại tộc tùy ý đi sang là cho người ta tùy tiện xử lý. Kết quả duy nhất chính là mình cống hiến cho người ta một chút bổ dược a.

“ Yên tâm yên tâm đi hết thảy đều có ta ở đây mọi sự ta đều lo hết” Bảo vệ ngươi uy phong lẫm lẫm tư thế hiên ngang oai hùng thắng lợi trở về a.” Viêm Hoàng chi huyết mạnh mẽ thúc dục.

Tên này bình thường bị Quân Mạc Tà ước thúc quá chặt lúc này đây thật vất vả Quân Mạc Tà mới không có ở đây cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua cho được.

"Không được, việc này không có thương lượng." Mai Tuyết Yên không chút nghĩ ngợi cự tuyệt: "Không cần phải nói ."

Sau đó một phát cầm chuôi kiếm trong tay quay đầu lại nhắm hướng đại quên đi về.

"Ai ai ai, mỹ nữ tỷ tỷ, chúng ta tiếp tục thương lượng một chút đi, ta nhưng là rất lợi hại, ngươi là không biết a, người trong thiên hạ không ai có thể chịu được một kiếm a... ..." Viêm Hoàng chi huyết hãy còn ở lải nhải quạt lên, nhưng Mai Tuyết Yên giả bộ mắt điếc tai ngơ bỏ trở về. Mặc cho ai đó trong ý thức của mình mặc sức cuồng oanh loạn tạc.

Cũng có thể nói dù có loạn thiên hạ cũng không thể đáp ứng lời đề nghị vừa rồi.

Hạc Trùng Tiêu ngươi lập tức cử dũng sĩ hạc tộc lấy mười người làm một đội nghỉ chân bao quanh một ngàn dặm quanh Thiên Trụ Sơn. Chặt chẽ theo dõi phương hướng của dị tộc. “Một khi thấy có bất thường lấy trường lệ xông lên trời thông tri”. Mai Tuyết Yên sau khi về chỗ đại quân liền không ngừng nghỉ lập tức an bài nhân mã.

"Dạ!", Hạc vương đứng lên tuân mệnh" lập tức quay đi.

"Chờ một chút, chọn lựa ra một con huyền hạc tốc độ khả dĩ quay về đốc xúc Sư Vương bọn hắn nhanh hơn cước bộ! Phải mau chóng tụ lại đây!", "Dạ!"

"Mặt khác cử huyền hạc trờ vệ đại lục liên hệ Đông Phương gia tộc, Tư Không gia tộc, Đoan Mộc Gia tộc, Phong Tuyết Ngân Thành, làm cho bọn họ lập tức đem chuyện dị tộc xâm lấn đại lục cùng tình hình Đoạt Thiên chi chiến truyền lan toàn bộ đại lục, lập tức kêu gọi Huyền Huyền đại lục toàn bộ võ giả trên Thiên Huyền" tiến đến trợ chiến!"

"Còn có, truyền lệnh Thiên Phạt sâm lâm bên trong toàn bộ đạt tới cửu cấp huyền thú, lập tức tới. Nói xong, Mai Tuyết Yên đột nhiên đề cao thanh âm" hướng về tam Đại Thánh địa bên kia nói : "Mạc Vô Đạo!

Ngươi phái vài người đi ra, cùng huynh đệ của ta cùng nhau trở về, thông tri tam Đại Thánh cùng những phụ thuộc gia tộc" toàn bộ cao thủ Thiên Huyền, đều phải tới tham chiến!"

"Ta tức khắc an bài!" Mạc Vô Đạo cũng không dám lãnh đạm, lại càng không chần chờ, lập tức phái ra nhân thủ đi tới Thiên Phạt bên kia.

"Hùng vương, Hổ Vương, tức khắc chỉnh đốn mọi người, toàn bộ chờ trời sáng! Vô luận có chuyện gì, hai người các ngươi, trước tiên suất lĩnh tộc nhân ứng lên đi trước!", "! Chị cả!", song Vương trong mắt toát ra máu sè, ầm ầm đồng ý.

"Ưng Bác Không" Phong Quyển Vân. Mời các ngươi dẫn dắt Tà Quân phủ, toàn lực phối hợp Hổ Vương cùng Hùng vương!"

"Dạ!" Hai người vẻ mặt nghiêm túc, vội vàng đáp ứng.

"Bách Lý Lạc Vân, Lãnh Ngạo, ta không cho các ngươi phạm vi hành động " hai người các ngươi dẫn theo các người dưới trướng, từ giờ khắc này bắt đầu, tự do hành động! Hết thảy, lấy diệt sát dị tộc nhân là đệ nhất yếu vụ!", ra lệnh một tiếng" huyền hạc tung cánh, đại sí mở rộng xa xa bay đi, biến mất ở đám mây.

"Hi vọng... Còn kịp!" Mai Tuyết Yên nhìn thấy huyền hạc dần dần biết mất trên bầu trời, trên mặt tràn đầy lo âu" thì thào lẩm bẩm.

Theo Mai Tuyết Yên mệnh lệnh vừa hạ xuống không khí nơi này lại lần thứ hai rơi vào trầm trọng hơn nữa có vẻ càng ngày càng nghiêm trọng.

Đối diện với dị tộc nhân số lượng quá lớn lại còn có song đầu biến thái rút cuộc Đoạt Thiên Chi chiến càng ngày càng khó đoán.

Duy nhất có một chút khẳng định, " hiện tại đã là toàn bộ chiến lực của dị tộc! Chỉ chờ thời cơ chín muồi" bọn hắn liền điên cuồng mà công đánh tới!

Đến lúc đó bọn hắn sẽ có tổ chức kỷ luật sẽ không còn như trước giống như một đám vụn cát xông lên.

Đến lúc đó, tất nhiên theo sau sẽ là một trường kinh thiên đại chiến!

Mai Tuyết Yên lưu luyến nhìn các vị huynh đệ trước mặt mình, còn có vô số dũng sĩ Thiên Phạt đang bận rộn. Đến lúc đó, không biết sẽ có bao nhiêu huynh đệ sẽ ngã gục tại mảnh đất này?

Mới tưởng tượng như vậy thôi mà trong lòng Mai Tuyết Yên đã thấy quặn đau.

Nếu là trên đời này,nếu không có ngoại tộc nhân? Thì chuyện sẽ tốt hơn biết bao !

Bên trong Hồng Quân Tháp, Quân Mạc Tà đang ngồi khoanh chân ngay ngắn vô số hồng mông tử khí đang tựa như song thần lao vào thân thể hắn cọ rửa kinh mạch trị liệu thương thế cho bản thân.

Vừa mới lúc tiến vào, Quân Mạc Tà không nói hai lời liền ăn một thất thải thánh quả, lại cắn một khối Linh Lung Liên ngẫu; sau đó ở thương thế thoáng có điều khôi phục , rồi lại nuốt vào một giọt kim tân ngọc dịch.

Đại chiến sắp tới, thực lực trước mắt vẫn có thiếu sót đáng tiếc, nhất định phải tăng lên!

Bằng không, một trận chiến này vẫn là dữ nhiều lành ít!

Quân Mạc Tà quyết định, chờ mình đi ra" hay dùng mảnh vụn của linh mạch, làm Thiên Phạt chiến sĩ lại chỉnh thể tăng lên!

Coi như sau khi sẽ chết ở dưới thiên kiếp"với chết ở chỗ này cũng giống nhau!

Hết thảy lấy ứng phó đại chiến trước mắt là thứ nhất!

Nhoáng lmột cái đã ba ngày, dị tộc nhân bên kia lại có thể hoàn toàn không có một điểm động tĩnh!

Tên gia hỏa này, lần này làm sao lại như vậy bảo trì bình thản đến vậy?

Một đường phụ trách theo dõi của huyền hạc bộ tộc, cũng không có tin tức báo động truyền đến.

Theo ba ngày kiệt lực phun núi lửa hiện giờ đều đã dập tắt, nhiệt độ không khí" tự nhiên cũng giảm theo.

Nhiệt độ không khí tuy rằng tạm thời vẫn là nóng bức khiến người khó có thể chịu không nổi, nhưng so với mấy ngày hôm trước, đã tốt hơn rất nhiều.

Mà Quân đại thiếu gia cũng đã ở giờ tý đêm qua xuất quan.

Trong mấy ngày này, tam Đại Thánh địa một đám ngườ đều nghỉ ngơi dưỡng sức, cũng không đến quấy rầy.

Song phương cát cứ một bên" , nước giếng không xâm phạm nước sông.

Mọi người, tựa hồ cũng ở trong mấy ngày này biến thành câm điếc. Cho dù là gặp được sự tình gì nhất định phải nói chuyện, mọi người cũng là áp dụng truyền âm mà nói.

Nếu gặp mặt thì lại xấu hổ, làm như thế có thể tránh khỏi rất nhiều phiền toái không cần thiết!

Chỉ còn lại một mảnh lặng im.

Song phương tựa hồ cùng chờ đợi một phút huy hoàng.

Trên thực tế, thẳng đến Quân Mạc Tà lần thứ hai hiện thân loại tình huống này vẫn còn không có gì cải thiện.

Nhưng Quân đại thiếu mới vừa ra tới, lập tức liền có vô số tiếng sấm tia chớp tùy theo mà đến.

〖đáp〗án rất rõ ràng, lôi kiếp lại đến!

Quân đại thiếu tu vi dưới sự bồi bổ của thất thải thánh quả,Ngọc Liên cùng kim tân ngọc dịch mạnh mẻ lần thứ hai tăng lên, hơn nữa còn là trực tiếp thăng lên đến thánh quân tứ cấp đỉnh phong!

Quân Mạc Tà ra bút tích của hắn lần này thật sự là quá lớn. Lần này Quân đại thiếu gia sử dụng kim tân ngọc dịch" nếu là đem chế thành thuốc ít nhất có thể đem một ngàn người Thiên Huyền toàn bộ tăng lên thần huyền!

Thực lực tăng lên" cũng có nghĩa là lôi kiếp đến.

Tình huống Quân đại thiếu độ kiếp, trực tiếp biến thành biểu diễn. Thậm chí mấy ngày ngồi không nhúc nhích Cổ Hàn" cũng là tiến đến quan sát.

Rất thái quá rồi!

Chân chính rất thái quá rồi!

Vô số người xem Quân Mạc Tà độ kiếp là lúc không tự chủ được sản sinh xúc động muốn chết!

Trong thiên hạ, cư nhiên còn có lấy trạng thái ngủ say để độ kiếp ?

Thiểm điện lôi minh (sấm sét vang dội) đánh xuống Quân Mạc Tà nằm dưới mải miết ngủ. Đầy trời sét đánh chớp giật, cứ như vậy vù vù bổ vào trên đầu của hắn, trên người, lôi kiếp có thể nói chuẩn xác dị thường" một đạo cũng không có lãng phí, đều trúng mục tiêu.

Nhưng trúng mục tiêu thì trúng xong đồng thời lại vạn phần quỷ dị là biến mất .

Mãi cho đến độ kiếp xong những nơi bên dưới người Quân Mạc Tà cư nhiên còn xanh như bình thường một tia màu đen xung quanh cũng không có, này thuyết minh cái gì? Thuyết minh toàn bộ lôi kiếp căn bản sẻ không có tràn đầy đến trên ghế dựa toàn bộ đều bị Quân đại thiếu gia thoải mái hóa tiêu tan hết một chút cũng không tha.

Này có thể sao? Tuyên cổ đến nay, chưa từng có loại tình huống như thế này xuất hiện!

Đang lúc mọi người chăm chú nhìn như gặp quỷ, Quân đại thiếu tư thanh rốt cục chậm rãi đình chỉ, duỗi lưng một cái, trên ghế dựa ngồi dậy, có chút ngây thơ chưa tỉnh ngủ dụi dụi con ngươi, nói : "Một hồi ngủ ngon, thật sự thoải mái."

Tiếp theo mới đột nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, có chút thoả ước mong nguyện táp chặc lưỡi, nói : "Ân, lôi kiếp đã xong? Cứ như vậy xong việc?"

Cứ như vậy xong việc?

Những lời này làm cho toàn bộ những người đã vượt qua lôi kiếp đồng loạt có cảm xúc muốn té xỉu lao lên giết Quân Mạc Tà.

Rất biến thái ? !

Lấy quỷ dị như thế độ kiếp, cư nhiên còn thành công? !

Nhớ tới bản thân độ kiếm chính là cửu tử nhất sinh chịu thống khổ như lột da mười lần. nhìn lại người ta chính là ngủ một giấc quần tóc không chút nhăn nheo mặt mày hồng hào tinh thần sảng khoái.

Người với người chênh lệch... Cũng quá lớn đi? ! Chân chính không còn mặt mũi mà sống, đều nói dị tộc nhân là biến thái, chân chính biến thái rõ ràng chính tên Quân Mạc Tà này a" rất biến thái , rất, "Tìm không thấy từ nào để hình dung nữa , thật sự làm cho người khác hết chỗ mà nói rồi!

Đang lúc mọi người đang suy nghĩ trong lòng. Quân Mạc Tà dung một loại tư thế vô sỉ đến cực đoan khinh khỉnh nói “ cái này chính là nhân phầm a. Bản nhân nhân phẩm luôn luôn tốt bụng cho nên ông trời cũng chiếu cố a. Đầy là vấn đề về nhận phẩm có hâm mộ cũng là không hâm mộ được a!”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 454: Gió.

Cái gì? Đây há chẳng phải nói chúng ta nhân phẩm không tốt hay sao? Trình độ mắng chửi thâm sâu của người này thật đúng là không thấp nha. Bất quá, lời của ngươi lại như cọc đâm lủng thuyền, khiến cho mọi người phải suy nghĩ.

Mọi người xung quanh bắt đầu thì thào, bàn tán.

Ngươi có nhân phẩm không? Người như vậy nếu coi như có nhân phẩm thì theo lời người kia nói trên đời này, mọi người đều là thánh nhân hết rồi. Cổ Hàn mắt như lòi ra, vẻ mặt bất mãn nhìn Quân Mạc Tà, hỏi:

- Tiểu tử ngươi rốt cuộc có biết hai chữ nhân phẩm này có nghĩ gì hay không?

- Nhân phẩm, thứ đồ chơi này rất huyền ảo, ta cũng chẳng muốn giải thích cho lão hiểu.

Quân Mạc Tà vẫn thản nhiên ngồi yên trên ghế trả lời. Mà chiếc ghế lại từ từ bay lên, đưa hắn về nơi đóng quân của Thiên Phạt.

- Lão phu dám đánh cuộc. Ngươi chẳng biết gì về nhân phẩm.

Cổ Hàn mắng to, nước miếng văng khắp nơi, rồi hậm hực tiếp tục trở về đả tọa.

Quá đả kích.

Mình từ Thánh Tôn thăng lên tới Thánh Quân Tam cấp, trước sau tốn hơn hơn một nghìn năm, vô số lần cửu tử nhất sinh, vô số lần chạm đến bờ sinh tử, vô số lần sém chết oan uổng, và vô số lần tìm được đường sống trong cái chết.

Nhưng tiểu tử này, mấy ngày hôm trước rõ ràng vẫn chỉ là tu vi mức Thánh Tôn, nhưng qua mấy ngày đã thấy vượt qua lôi kiếp, hơn nữa bản thân mình hiện giờ đã nhìn không thấu tu vi của hắn. Điều này nói lên rằng: Thực lực tiểu tử này đã chính thức siêu việt hơn mình.

Sao lại có phương pháp thăng cấp dễ dàng như vậy chứ?

Cổ Hàn trong lòng rung động rất nhiều, ủy khuất không thôi.

Ngủ thôi, ngủ thôi, ngủ một giấc cho thoải mái, hoặc ít nhất mắt không thấy tâm không phiền.

Nguyên lai thế giới này cũng có tinh thần tồn tại.

Bất quá, Cổ lão thánh quân nhất định là phải thất vọng rồi.

Bởi vì suốt cả đêm này, mọi thứ cũng không yên, thiên địa nguyên khí một hồi khuấy động, rồi thiên địa linh khí thay đổi. Nếu quả có thể ngủ được mới là lạ đó. Lại càng không nói tới cái tâm tình chó má gì đó.

Càng kỳ quái hơn là sáng sớm hôm sau, phía chân trời chợt xuất hiện những đám mây trắng dày đặc kỳ lạ, tạo cho người ta một áp lực vô hình. Cố Hàng đang nhập định đả tọa điều tức, liền nhảy dựng lên, hoảng sợ nhìn về phía chân trời, hai con mắt như muốn rớt ra ngoài.

Thiên Trụ Sơn đã sụp đổ, chẳng lẽ giờ trời cũng sụp nốt?

Tại sao lại có uy áp mãnh liệt đến thế này, cho dù là uy áp lôi kiếp của cường giả Thánh Quân cũng khó lòng đạt đến. Cổ Hàn với tu vi Thánh Quân Tam Cấp, hôm nay tận mắt chứng kiến Quân đại thiếu gia độ kiếp, đại khái có thể đoán ra lôi đó là dành cho trình độ Thánh Quân

Tứ Cấp, nhưng uy áp trước mắt này phải dành cho loại tu vi gấp chục lần, đây là có chuyện gì?

Trên đời này làm sao có người đáng sợ như vậy tồn tại.

Đột nhiên một ý niệm cổ quái trong đầu Cổ Hàn hiện lên. Chẳng lẽ là...

Mọi người Tam Đại Thánh Địa giờ phút này đều ngửa đầu nhìn từng cụm mây đen dày đặc đang tụ lại. Một đám hết thảy đều kinh hoảng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Kiếp vân!

Kiếp vân không đếm được!

Vô cùng vô tận kiếp vân.

Tầng tầng lớp lớp, phô thiên cái địa. Từng đoàn từng đoàn.. xuất hiện che kiến cả bầu trời không chút kẽ hở.

Một con mắt lớn trong tầng mây dần hình thành, lạnh lùng nhìn đám nhân loại phía dưới như nhìn những con kiến.

- Đây là có chuyện gì...

Cổ Hàn nhảy dựng lên, giống như muốn phát khùng, quơ hai tay hét lớn:

- Con mẹ nó, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chuyện này còn hơn cả sức tưởng tượng của mình, nhưng dù vậy, lúc này xuất hiện thì không đúng lúc tí nào. Thật sự rất không phải lúc.

Cổ lão hoàn toàn không kìm chế được mà văng tục.

Thật sự chẳng thể trách Cỗ lão được. Chuyện này quả là biến thái.

Trên bầu trời, kiếp nhãn có mấy chục vạn cái. Mây đen dày đặc, một tầng một tầng tích lũy ngày càng nhiều.

Cho dù lấy lịch duyệt hơn ba ngàn năm của Cổ Hàn thì lão cũng chưa từng gặp qua loại hiện tượng này.

Độ Kiếp.

Cho tới bây giờ cũng chỉ là chuyện riêng của từng cá nhân, từ xưa đến nay hai người đồng thời Độ Kiếp cũng rất ít xảy ra. Mà nhiều người cùng độ kiếp lại càng không có.

Sở dĩ nói hầu như không phát sinh là bởi vì mấy ngàn năm, có một thế lực cực lớn đứng đầu, vì bảo đảm chắc chắn con mình có thể bình yên vượt qua Thiên kiếp đã bố trí rất nhiều cao thủ làm lá chắn cho nhi tử.

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, nguyên bản chỉ là một lôi kiếp dành cho trình tự Tôn Giả, nhưng vì có người nhúng tay vào khiến cho lôi kiếp uy lực càng ngày càng mạnh, càng lúc càng khó có thể đối kháng, cuối cùng tông chủ siêu cường kia cũng phải tiêu tùng, và thế lực cường đại thế lực cường đại một tay hắn sáng lập cũng không thể vượt qua lần lôi kiếp đó.

Nếu chỉ là kiếp lôi một người, vô luận người nọ thực lực đạt tới cảnh giới gì, thậm chí cho dù là Cửu U Đệ Nhất Thiểu tái hiện nhân gian, tự mình Độ Kiếp cũng chưa chắc có thanh thế lớn như vậy.

Tình huống trước mắt này rõ ràng không chỉ là lôi kiếp một người hai người mà là mấy trăm người mấy nghìn người đồng thời cùng độ kiếp.

Căn cứ vào kiếp vân ở cuối chân trời kia, đặc biệt là kiếp nhãn thì sẽ biết thanh thế nó dữ tợn thế nào nhưng thiên kiếp kiếp lôi vô luận mạnh yếu ra sao, đều phải nhận lấy...

Cổ Hàn rất lo lắng, hắn nắm thời cơ vừa đề khí, định bay lên nhìn xung quanh kiếm một chỗ an toàn lánh thân, lôi kiếp trước mắt thanh thế

kinh người như thế, phạm vi công kích khẳng định không nhỏ, nếu người Tam Đại Thánh Địa cũng gặp nạn thì đúng là vô tội.

Nhưng thân thể mới vừa vặn bắn lên độ cao năm trượng thì lão kêu lên một tiếng đau đớn, cả người bị thiên uy uy áp nện xuống đất. Tổng cộng mấy vạn đạo thiên kiếp đạo thiên kiếp uy thế liền bức cho một vị Thánh Quân không thể thoát ra được.

Cái này làm cho Cổ Hàn chính thức hoảng sợ.

Thiên kiếp còn chưa đánh xuống mà uy áp đã lớn như vậy, nếu tới lúc chính thức đánh xuống thì ... Đừng nói tới người đứng mũi chịu sào độ kiếp, cho dù là người đứng xem cũng chưa chắc có thể may mắn sống sót qua kiếp nạn này.

Mắt thấy phạm vi bao phủ của lôi kiếp lần này, Thiên Trụ Sơn nếu không vì lần trước ngoài ý muốn mà sụp đổ thì với một màn xuất hiện trước mắt này cũng làm cho toàn bộ Thiên Trụ Sơn bị phá hủy.

Người tụ tập nơi đây, có thể nói là lực lượng cuối cùng của Huyền Huyền đại lục có thể dùng để đối kháng ngoại tộc. Nếu một khi bị chết hết thì Huyền Huyền đại lục xem như xong.

Cổ Hàn trong lúc nhất thời lâm vào bàng hoàng, không nghĩ ra được kế sách gì, không ngớt thở dài.

- Cổ lão, người nhìn bên kia.

Mạc Vô Đạo đang ngồi bệt dưới đất, ráng giơ tay chỉ về phương hướng nơi đóng quân của Thiên Phạt sâm lâm.

Ngoại trừ Cổ Hàn đứng dậm chân, than ngắn thở dài, Tam Đại Thánh Địa căn bản là không có bất cứ người nào có thể đứng thẳng được như lão.

Đến nỗi Mạc Vô Đạo với tu vi Tôn Giả cũng không chịu nổi, khí độ thường ngày hoàn toàn mất hết, hình tượng cũng chẳng còn, dưới thiên

uy chưa từng có như thế này, tất cả mọi người đều là mông như dán dính vào mặt đất.

Cổ Hàn nghe vậy quay đầu nhìn, chỉ thấy nơi đóng quân của Thiên Phạt sâm lâm, toàn bộ chiến sĩ đều chen chúc thành một đoàn, nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi ngay ngắn, vẻ mặt nghiêm túc.

Tựa hồ đang đợi cái gì đến.

- Chẳng lẽ tất cả chuyện này là do bọn hắn tạo thành?

Cổ Hàn kinh ngạc giật mình. Chợt giận tím mặt

- Hỗn đản. Hồ đồ. Sao lại độ kiếp như vậy. Cái này rõ ràng là đem mạng ra đùa giỡn rồi. Tất cả mọi người chen chúc cùng một chỗ, chờ Thiên kiếp đánh thành bánh bao sao? Cái này còn thảm hơn thảm kịch diễn ra vài ngàn năm trước. A, tình hình này hình như là ... Bọn hắn toàn bộ đột phá. Điều này sao có thể? Mọi người tu vi cao có thấp có, trình tự bất đồng, làm sao có thể đồng thời Độ Kiếp? Chẳng lẽ bọn hắn tất cả đều là đột phá trong vòng một đêm?

Trong nhóm người này, Thành Ngâm Khiếu là tệ hại nhất, hiện giờ nằm bẹp trên đất, mắt nhìn mà không thể tin những gì đang diễn ra.

Trên bầu trời chợt tối sầm, giống như đêm xuống.

Toàn bộ kiếp vân đồng thời đánh xuống, ánh chợp lóe lên chi chít, mắt thường có thể thấy được tia chớp từng tầng mây bắn xuống như mưa trút, âm thanh ì dùng.

Cổ Hàn lông tóc dựng đứng, hắn là một người duy nhất còn có thể bảo trì hoạt động cơ bản của con người, tức là người duy nhất có được cơ hội chạy trốn, nhưng giờ khắc này, lão cũng sắp hỏng rồi, niềm tin sắp mất, mục đích thủ hộ cả đời của lão sắp đi tong.

Đúng lúc này, một đạo bóng trắng từ từ bay lên, nhẹ nhàng đứng giữa không trung ngay phía trên đầu Thiên Phạt chiến sĩ vài chục trượng,

đứng yên bất động. Áo trắng như tuyết, lẳng lặng đứng trên không trung, không di chuyển.

Giờ phút này, phiến không gian này hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả gió cũng không có.

Ngoại trừ ánh chớp phát ra thì cũng không còn động tĩnh gì.

- Quân Mạc Tà. Hắn như thế nào còn có thể cử động? Còn có thể bay? Cổ Hàn hai mắt trợn trắng, không hiểu được. Bản thân mình nhiều nhất chỉ có thể bảo toàn hoạt động cơ bản nhưng Quân Mạc Tà trước mắt đã muốn mạnh hơn mình bao nhiều lần nhưng hắn cũng cố chấp đi ra.

Chẳng lẽ việc này còn có thể xoay chuyển?

Ở trước mắt bao người, Quân đại thiếu gia hơi ngửa đầu, tóc đen bay phất phơ, hắn lặng yên vươn hai tay làm ra tư thế ôm bầu trời.

- Gió

Thanh âm của thần chú viễn cỗ chợt phát ra, dị thường linh động dị thường mờ ảo.

Cổ Hàn khóe miệng như bị méo.

Vị Quân đại thiếu này thật là điên rồi.

Gọi gió?

Gió cái đầu của ngươi. Ngươi cho ngươi là ai? Ngươi gọi đến là đến? Ngươi thực sự nghĩ mình là thần tiên sao?

Lại còn hô gió?

Sau đó chẳng phải sẽ gọi Mưa sao?

Nhưng ngay sau đó, Cổ Hàn hai mắt lồi ra như hai mắt trâu.

Thiếu chút nữa là lọt ra ngoài.

Bởi vì ngay khi Quân đại thiếu nói ra câu nói kia. Bầu trời vốn yên tĩnh liền xuất hiện gió.

Thật sự có gió.

Gió từ từ nổi lên.

Thổi bay mái tóc đen của Quân Mạc Tà, thổi bay y phục của hắn.

Giờ khắc này, hình tượng Quân đại thiếu chân chính liền chỉ có bốn chữ để hình dung: Phiêu bồng như tiên.

Chính là như vậy: Phiêu bồng như tiên.

- Quả thực là gió đến rồi.

Cổ Hàn cả người như hóa đá.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 455: Tổ Chức Độ Kiếp Thành Đoàn.

Đầu óc trong chốc lát như bị chập: Gió thật sự theo sự gọi về của hắn... Thật sự hắn có thể ra hiệu lệnh cho gió sao?

Cổ Hàn lắc đầu, tựa hồ như muốn lắc cho văng cái suy nghĩ ấu trĩ này ra khỏi đầu.

Chắc là trùng hợp thôi, buổi sáng sớm có gió thì có gì là lạ đâu, nhất định là trùng hợp!

Nhưng ngay sau đó...

Quân Mạc Tà nhíu mày, tựa hồ không vừa lòng, lại bày ra khí chất thần côn vẫy tay nói to:

- Còn nhỏ quá, to lên một chút, tiếp tục mạnh lên nữa...

Vù một tiếng, gió nhẹ lập tức biến thành gió to, cờ bay phần phật phiêu đãng trong không trung.

- To chút nữa, to nữa, tiếp tục...

Rốt cục, tựa như dưới sự thúc giục của Quân Mạc Tà, gió càng lúc càng lớn, sau đó trực tiếp biến thành lốc, ít nhất là một cơn lốc cấp chín!

Cổ Hàn há to miệng, nhìn chằm chằm vào Quân Mạc Tà đang đứng thẳng trong cơn cuồng phong giữa không trung, trong miệng lão không ngừng vang tiếng những tiếng "a... a... a..." vô nghĩa.

"Đây nhất định là trùng hợp, nhưng những chuyện trước mắt làm sao giải thích đây? À, ta biết rồi, nhất định là ta đang nằm mơ, nếu là mơ thì ta lại tiếp tục ngủ mơ đi a...."

Chuyện trước mắt lão quả thật không giống trong hiện thực tí nào...

Ngay sau đó, một tiếng nổ ầm ầm làm hắn hoàn toàn thức tỉnh.

Lôi kiếp chính thức phát uy!

Cổ Hàn rốt cục nhịn không được nhảy dựng lên mà ngưng thần quan sát thật kỹ!

Vừa nhìn đã thấy đạo lôi điện đầu tiên phóng mạnh xuống.

Quân đại thiếu lắc lắc cái mông, bày ra một tư thế cợt nhã phi thường.

Sau đó hắn giơ ngón tay lên trời mà chỉ, sau đó quát:

- Thu!

Xoẹt một tiếng, thiểm điện liền biến mất không còn tung tích.

Đám người Tam Đại Thánh Địa đều tận mắt chứng kiến cảnh này đều nuốt nước miếng một cái, sau đó cùng lúc đưa tay lên dụi mắt.

Ta bị hoa mắt sao?

Con mẹ nó chứ, áp lực quá lớn có thể sinh ra ảo giác luôn...

Nhưng một lần còn có thể coi như ảo giác, còn lần 2, lần 3, lànn thì sao?

Bốn phương tám hướng tia chớp dày đặc làm cho cả không gian sáng bừng lên.

Quân đại thiếu không ngừng thét to, không ngừng hoa chân múa tay vui sướng, bày ra tư thế tiêu sái cứ nhảy bên này nhảy bên kia trên không

trung, mà bày ra tạo hình này thì thôi, miệng lại còn luôn mồm:

- Thu! Thu! Thu!

- Cho ta thu...

- Thu tiếp! Thu tiếp!

Ầm ầm ầm...

Mọi người phía dưới mắt trợn trắng cả ra, con ngươi cơ hồ lọt cả ra ngoài

Rốt cục, có người chịu không nổi đả kích tâm linh như vậy neên cuối cùng miệng ặc một tiếng, bất tỉnh ngã xuống mặt đất.

Quá đả kích!

Thần tình của Cổ Hàn biến thành màu đen, nhìn thấy vô số hư ảnh màu đen trên không trung mà lão có cảm giác muốn nôn mửa xong rồi ngất xỉu.

Ta biết là bổn sự của ngươi rất lớn, ta biết ngươi giỏi lắm, nhưng ngươi vũng không cần khoe khoang đến mức độ này chứ! Nhìn ngươi múa may như thế, đến ta còn thấy mệt mỏi.

Thật ra, Quân đại thiếu đang giữa không trung cũng mệt mỏi lắm.

Muốn tỏ ra ngưu bức cũng cần phải trả giá.

Tuy hắn đã quen với việc khoe khoang này, nhưng hắn có không muốn cũng không được!

Lôi kiếp liên tục thế này có rất nhiều chỗ tốt.

Dưới thiên kiếp khổng lồ như thế, trước khi tất cả thiên kiếp biến mất, dị tộc nhân chắc chắn không dám vọng động.

Thêm vào đó, chính bản thân hắn có thể giúp vô số chiến sĩ tiến giai đồng thời, hắn lại bày ra một kiểu "thần" trong mắt bọn họ, có thể làm cho sĩ khí tăng cao và niềm tin tất thắng.

Đại chiến sắp xảy ra, lại xuất hiện một Quân đại thiếu biến thái có thể thoải mái đối kháng lôi kiếp, hơn nữa còn là lôi kiếp của mấy ngàn người một lúc, một mình hắn đều có thể chống đỡ dễ dàng, vậy cần đến thực lực như thế nào?

Có người lãnh đạo như vậy, làm sao có thể thất bại trong chiến tranh lần này được?

Hiệu quả không những tốt, mà còn tốt đến vô cùng nữa kìa!

Hiện tại không chỉ có chiến sĩ Thiên Phạt, ngay cả Tam Đại Thánh Địa, những cao thủ có tư tưởng bi quan, sau khi nhìn thấy màn này bỗng nhiên cảm thấy vẫn còn có hi vọng!

Lần độ kiếp này thời gian khá dài, Quân đại thiếu có chút thiếu kiên nhẫn...

Tuy nói thực nhẹ nhàng, nhưng phải giả vờ giả vịt, tỏ vẻ "nguy hiểm" mãi cũng thành trò cười.

Sau một lúc, "diễn viên" Quân đại thiếu gia mới ngừng lại.

Cái khả năng kia cũng không phải bản thân ta có thể quyết định a, ta biểu hiện ra chẳng qua chỉ là bề ngoài, căn bản chính là Hồng Quân Tháp tự động thu lôi kiếp, có quan hệ gì đến ta chứ, bản thân ta từ đầu đến giờ chẳng qua làm cái bù nhìn ở giữa mà thôi.

Trên thực tế, sau khi hắn cho các các chiến sĩ phục dùng linh dược xong, hắn đã xác định tất cả mọi người đều sẽ đột phá, vì thế hắn đã chuẩn bị Hồng Quân Tháp ngay từ đầu.

Nói chung, lần độ kiếp này, số người quả thật khá nhiều, nếu là Hồng Quân Tháp khi xưa còn không biết chịu nổi hay không.

Mắt nhìn Hồng Quân Tháp điên cuồng hấp thu lực lượng của thiên kiếp, Quân Mạc Tà cũng không hiểu tại sao. Hồng Quân Tháp đang cần năng lượng của lôi điện sao? Vậy tại sao thiên địa linh khí nó lại không hấp thu tí nào cả?

Lúc trước chỉ là lôi kiếp của bản thân, bây giờ thì lôi kiếp của ai nó cũng nuốt cho bằng hết, quả là kì dị.

Quân Mạc Tà cũng mệt đứt hơi, "diễn viên" bắt diễn liên tục cũng tốn sức không ít a, hắn mệt mỏi khoanh chân ngồi xuống rồi ngẩng đầu nhìn trời, bày ra một bộ dáng thế ngoại cao nhân.

Nhưng trong mắt của đám người Tam Đại Thánh Địa, lại làm bọn họ hiểu lầm: "Tên này hấp thu lôi điện liên tục như thế, giờ lại ngây người ra, chẳng lẽ hắn lại sắp đột phá? Hồi nãy là hấp thu của người ta, giờ hấp thu của chính bản thân, chắc là còn tốt hơn..."

Nhưng một lát sau, Quân đại thiếu đang ngồi, sau đó lại lăn ra đất, ngủ ngay lập tức, tiếng ngay có tiết tấu đều đặn vang lên...

Ngủ?

Lại có thể ngủ?

Dưới vô số tiếng sấm đì đùng thế này, hắn lại có thể ngủ? Tinh thần có thể cứng rắn đến mức độ này sao?

Kỳ thật chuyện này không liên quan gì đến tinh thần cả, Quân đại thiếu gia chúng ta đã mệt thảm từ ba bốn ngày nay, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, đầu tiên là bản thân hắn độ kiếp,sau đó lại nói chuyện phải trái với đám người Tam Đại Thánh Địa, chưa được nghỉ chút nào lại phải trợ giúp tăng tu vi cho toàn bộ Thiên Phạt và Tà Quân phủ, sau khi thiên kiếp liên hợp của mọi người trôi qua, Quân đại thiếu dù có muốn tiếp tục khoe khoang diễn kịch cũng không có sức mà làm, vì thế cho dù lôi đình sấm sét thế nào, hắn quản cái quái gì nữa, mệt quá lăn đùng ra ngủ luôn!

Trong không trung, tiếng sấm đì đùng gầm rú liên tục ba ngày ba đêm!

Đám người Tam Đại Thánh Địa bị những âm thanh này dày vò gần như phát điên!

Đây chính là thanh âm của thiêp kiếp a, muốn mặc kệ cũng không được a!

Dù cho nhét chặt lỗ tai thì âm thanh cũng truyền đến!

Tuy nhiên, đến ngày thứ ba, mọi người cũng dần trở nên bình tĩnh.

Cái gì cũng có thể thành thói quen, dù sao thì cũng không cách nào tránh né nó, nên thôi thì cứ chịu đựng cho xong. Thời gian độ kiếp dần kết thúc, uy áp giảm dần, mọi người cũng từ từ thích ứng, không đến mức chật vật như ngày đầu tiên!

Còn Quân đại thiếu trong ba ngày này hắn cũng chỉ có ngủ và ngủ, nhưng vẫn phải ngồi yên đó, cho dù mắc "tè" đến sắp bể bụng, tỉnh dậy cũng không thể đi giải quyết. Ai cũng có thể di chuyển, riêng bản thân hắn thì không được!

Tại sao ư? Còn tại sao nữa, hắn đặt bản thân vào vị trí trọng yếu nhất, Hồng Quân Tháp nằm trên người hắn, thiên kiếp liên tục đánh xuống, làm sao hắn dám di động?

Di chuyển ít thì còn có thể, bất quá cũng chỉ trong phạm vi một thước, nếu quá phạm vi này, thiêp kiếp sẽ không đánh vào người hắn mà nhắm thẳng đám chiến sĩ Thiên Phạt mà đập a!

Vì thế chết sống gì Quân Mạc Tà cũng không thể động, cũng không thể tiến vào Hồng Quân Tháp, nó đang điên cuồng "ăn" lôi kiếp, hắn muốn vào nó cũng không cho!

Vì thế, hắn chỉ có thể chết trân một chỗ!

Quân Mạc Tà vô cùng bực bội a.

Chuyện này giống như diễn viên nhảy ra sân khấu, chỉ định diễn vai ngưu bức một chút rồi lui ra sau cánh gà, ai ngờ đến khi lên diễn mới biết vai của hắn không được lui vào cánh gà, phải diễn hoài, mà lại độc diễn một mình mình, muốn xuống cũng không xuống được, dù cho diễn nhảm, diễn sai, diễn xỏ lá... cũng không được ngưng!

Cứ như thằng điên diễn hoài cho người ta xem...

Trong hoàn cảnh đáng xấu hổ đó, Quân đại thiếu gia làm sao không bực bội.

Nhưng dù hắn có bực cỡ nào, hắn cũng phải ngồi đó mà đợi đến khi thiên kiếp hoàn toàn biến mất.

Đây cũng là tự làm tự chịu, bày đặt bày ra chuyện mấy ngàn người độ kiếp cùng lúc....

Rộng lượng cho cố vào, sau đó lại cảm thấy khổ sở, đúng là vô tiền khoáng hậu mà!

Thiên kiếp khổng lồ tập hợp cùng một chỗ, hai chữ khủng bố cũng không hình dung hết...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 456: Thiên Thu Bá Nghiệp, Vạn Cổ Tà Công!

Mà thật ra, loại chuyện này có thể chưa chắc là sau này không có, Quân đại thiếu vẫn có năng lực làm ra chuyện tương tự, thậm chí còn hoành tráng hơn, nhưng với sự xấu hổ mà hắn trải qua hôm nay, đánh chết hắn cũng không chịu làm thêm một lần nữa!

Về phần những người khác cho dù có khả năng, có tài nguyên cũng chưa chắc đã chịu lãng phí như Quân đại thiếu gia.

Đó là lí do tại sao tình huống ngày hôm nay trở nên vô tiền khoáng hậu, ngày sau cũng khó có thể xuất hiện.

Ba ngày sau!

Thiên kiếp vốn có thanh thế lớn chưa từng có này nhưng cũng lại giống một hồi hí kịch rốt cục đã kết thúc.

Quân Mạc Tà mặt đần ra như con bò, cả người yếu ớt, ngay sau khi thiên kiếp vừa kết thúc là chà một phát, biến mất vào Hồng Quân Tháp, tắm cũng được, ngủ cũng tốt, thậm chí chơi với “ngũ cô nương” cũng được, miễn sao không phải chìa bản mặt xấu hổ này ra!1 (Nguyên văn của tác giả nha)

Lôi kiếp đã qua, nhưng hơn nửa ngày sau trong tai mọi người vẫn còn từng tiếng rung động mãnh liệt.

Liên tục ba ngày ba đêm sét đánh liên tục, lại không phải lôi kiếp, thiên kiếp bình thường.

Diễn ra liên tục như thế mọi người rút cục cũng quen.

Việc Quân đại thiếu gia phô trương như vậy đương nhiên đã khiến cho chuyện này lan truyền ra xa.

Không chỉ có Tam Đại Thánh Địa, thậm chí ngay cả đám huyền thú của Thiên Phạt, luôn tuyệt đối tin tưởng vị tỷ phu thần thông quảng đại của mình cũng không dám tin mình có thể vượt qua thiên kiếp một cách vô kinh vô hiểm như thế!

Việc gì có thể giả, nhưng việc độ qua thiên kiếp có thể khiến thực lực tăng lên bất kể thế nào cũng không thể là giả được. Cảm thụ nguồn năng lượng khổng lồ trong cơ thể, mỗi người đều có một loại cảm giác thỏa mãn.

Giờ khắc này, chiến ý tăng lên chưa từng có.

Dị tộc thì coi là cái gì, chỉ cần chúng dám đến chúng ta có thể giết cho bọn chúng hoa rơi nước chảy.

Trải qua ba ngày chờ đợi, rốt cục đội hình dị tộc nhân đã có động tĩnh.

Đội hình thiên kiếp siêu cấp thế này không phải lúc nào cũng có thể thấy được.

Tận mắt chứng kiến và cảm nhận thần thông bất thế của Quân Mạc Tà cũng khiến Cổ Hàn, vị Thánh Địa đệ nhất nhân này không tự chủ được trong đáy lòng dâng lên tâm tư mặc cảm. Chuyện tình này tuyệt đối không phải nhân loại bình thường có thể làm được.

Thần thông bậc này may ra chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Đáng tiếc là Thánh Địa cùng Quân Mạc Tà đã trở mặt với nhau đã lâu, đã vậy đám người Hạ Trường Thiên lại còn khoanh tay đứng nhìn khiến Thiên Phạt chiến sĩ thảm thiết hy sinh. Việc này đã khiến mâu thuẫn của song phương đã dâng cao đến mức không thể hòa giải rồi.

Nếu không, chỉ cần bằng cách này của Quân Mạc Tà, có thể làm cho chiến lực của Thánh Đại tăng lên bao nhiêu? Thật sự là sai lầm a….

Ngay khi Cổ Hàn phát ra tiếng thở dài từ trong đáy lòng ít nhiều có chút cảm giác mất mát, thì trong không trung, không khí đột nhiên truyền đến một trận dao động không ổn định xen lẫn cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Quang mang trong mắt Cổ Hàn chợt lóe, quá lớn:

- Người tới là ai??

Giữa không trung vang lên một thanh âm khan khan cổ quái cười nói:

- Cổ Hàn quả không hổ danh là Cổ Hàn, có thực lực khiến cho người khác nhìn không thấu. Lão bằng hữu, đã năm trăm năm không gặp ngươi vẫn khỏe chứ.

Đồng tử Cổ Hàn co rút lại, gằn từng chữ nói:

- Nguyên lai là ngươi.

- Ha Ha …Ha đương nhiên là ta, ngoài ta ra còn có thể là ai chứ.

Trong không khí lại phát ra một trận dao động khác thường. Làm cho người khác căn bản không biết được kẻ này rốt cục đang ẩn giấu tại nơi nào.

- Sự kiên Thiên Trụ Sơn sụp đổ, đại sự như thế Thần Nhật tộc chúng ta chờ đợi cũng không phải ngày một ngày hai. Vạn năm chờ đợi, ngày hôm nay rút cục Thiên Trụ sơn đã dổ, cũng chính thức tuyên bố quá trình xuống dốc của Huyền Huyền đại lục và Tam Đại Thánh Địa đã bắt đầu. Cổ Hàn, ta và ngươi cũng có giao tình, ta thật sự không đành lòng trông thấy một đời truyền kỳ như thế ngã xuống. Tại Huyền Huyền đại lục các ngươi có một câu nói: “ Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt”. Chẳng lẽ ngươi còn không nhìn ra chiều hướng phát triển của mọi việc sao??

Thanh âm quái dị kia vẫn mờ ảo truyền đến.

- Thúi lắm, chiều hướng phát triển cái gì?

Cổ Hàn cả giận nói:

- Nếu ngoại tộc các ngươi dám tiến vào một bước thì cũng đừng mong có mạng sống trở về. Đây mới chính là chiều hướng phát triển.

- Haizzz…

Thanh âm kia làm như thật sự cảm thấy mất mát thở dài, nói:

- Cổ Hàn huynh, ngươi vẫn giống như lần đầu gặp gỡ vào ba ngàn năm trước, bất quá đáng tiếc chính là vận khí của ngươi lúc này không tốt như trước nữa đâu.

Hắn thở một hơi dài rồi nói tiếp:

- Cổ Hàn, ngươi còn nhớ rõ lúc trước khi Thiên Trụ Sơn, Đoạt Thiên chiến trường còn chưa mở ra, khi đó từng có một tấm bia đá sao? Mặt trên bia đá ghi lại cái gì, người khác có thể không biết hoặc giả bộ không nhớ đến nhưng ngươi hẳn là biết rõ.

- Tấm bia đá…

Trên mặt Cổ Hàn lộ vẻ giựt mình lẩm bẩm: “Tấm bia đá”

Thanh âm mờ ảo kia nhắc đến một đoạn thời gian xưa đến vậy, quả thật nếu không phải là Cổ Hàn thì rất ít người biết thậm chí nếu biết thì cũng chưa chắc đã nhớ rõ. Chẳng qua trong bí tịch bí ẩn và xa xưa nhất tại Thiên Thánh Cung có ghi lại việc này. Tại Thiên Trụ Sơn quả thật đã từng tộn tại một tấm bia đá.

Tấm bia đá đó là do năm xưa Huyền Huyền đệ nhất nhân Cửu U Đệ Nhất Thiếu dùng thân thủ lập nên. Mặt trên ghi lại lời tiên đoán. Nhưng

từ tám ngàn năm trước Thiên Trụ Sơn đột nhiên sụp đổ một nửa ngoài ý muốn, tấm bia đá kia cũng biến mất một cách khó hiểu.

Kẻ đang ẩn thân nhẹ nhàng ca thán một tiếng:

- Nhân loại các ngươi thật sự là mất gốc a. Chuyện troọng yếu như thế mà không ai có thể nhớ rõ, ngay cả đầu tàu THiên Thánh Cung cũng xem nhẹ, thật sự là đáng buồn a.

- Nói bậy, lão phu như thế nào quên được, đương nhiên nhớ rõ. Bất quá ta không có nghĩa vụ phải nói cho ngươi nghe.

Cổ Hàn nổi giận quát, khi nhớ lại những gì tấm bia đá ghi lại thì trong lòng hắn không khỏi vô lực thở dài một tiếng.

Chẳng lẽ tất cả chuyện này đều là thiên ý, tất cả đều đã được định sẵn?

- Ha ha ha…

Trong không trung lại dâng lên một trận rung động, thanh âm yêu dị kia lại khẽ ngâm:

- Cửu Huyễn vi không, lưu sa thành phong. Thiên Trụ khuynh vỡ, hai mặt tranh hung, tam thánh chi thương, mờ ảo không ảnh, giật mình một giấc chiêm bao. Phi huyễn phi không, thiên thu phách nghiệp, vạn cổ tà công.

Thanh âm này khi đọc lên nội dung thanh bia thì mang theo một vài phần tôn kính.

Cổ Hàn mặt xám như tro tàn. Đúng vậy, đây là đúng là việc bí ẩn nhất của Thiên Thánh Cung.

Không ngờ đến dị tộc nhân này lại thật sự biết đến.

- Cổ Hàn, ngươi cũng không cần phải quá mức kinh ngạc, việc này ta đã biết đến từ rất lâu rồi nhưng ý tứ của nó cho đến giờ ta mới có thể hoàn toàn lý giải được.

Thanh âm yêu dị vẫn không nhanh không chậm vang lên trong không trung:

- Đương nhiên chuyện tình có quan hệ đến chuyện ba ngàn năm cần Cửu Huyễn Lưu Sa ta cũng đã biết.

- Cái gì..

Cổ hàn mở to mắt không dám tin nói:

- Ngươi biết? Làm sao ngươi có thể biết được?

- Việc ấy không quan trọng, việc quan trọng hiện giờ là ý tứ của tấm bia đá kia, ngươi lý giải ra sao?

Thanh âm kia khẽ cười một tiếng rồi nói tiếp:

- Cổ Hàn, ta tin với trí tuệ của ngươi, không thể không lý giải được.

Cổ Hàn mồ hôi đổ như mưa thanh âm có chút khan khàn nói:

- Sang Thượng Bắc Đảo, ngươi cũng không cần phải đắc ý như thế. Sự tình vị tất đã như ngươi tưởng tượng, mọi chuyện đều có thể xảy ra. Chưa đến lúc cuối cùng thì chưa thể biết được đâu.

Người đang ẩn thân trong hư không nói chuyện chính là kẻ đứng đầu dị tộc nhân đương đại, đồng thời cũng là dị tộc nhân đệ nhất cao thủ - Sang Thượng Bắc Đảo, Người này cùng Cổ Hàn quả thực xem như quen biết đã lâu. Đoạt Thiên chi chiến ba ngàn năm nay, Cổ Hàn cùng hắn nắm trong tay quyền chủ trì mà tiến hành.

Thanh âm kia hắc hắc nở nụ cười. Lúc này đây trong không trung vang lên hai tiếng cười trào phúng khác nhau, một cái âm trầm yêu dị,

còn cái kia cười duyên như chuông bạc.

- Cữu Huyễn vi không, lưu sa thành phong. Hai câu này nội dung miêu tả rất đơn giả, chống đỡ Thiên Trụ Sơn trăm triệu năm nay là Cữu Huyễn Lưu Sa, mà vì lí do nào đó mà biến mất nên Thiên Trụ Sơn vì thế mà sụp đổ.

Dị tộc nhân vừa cười vừa kiên nhẫn giải thích.

- Thiên Trụ khuynh đảo, hai mặt tranh hùng. Câu này không cần ta phải giải thích nhỉ. Đến câu sau:” Tam thánh chi tràng mờ ảo không ảnh”, câu này hẳn là nói Tam Đại Thánh Địa các ngươi sắp sửa bị hủy diệt.

Dị tộc nhân thanh ậm đầy vui sướng khi người gặp họa cười nói:

- Đến nỗi giật mình một giấc chiêm bao, phi huyễn phi không. Những câu này theo lý giải của ta chính là Tam Đại Thánh Đại các ngươi đã sỡ hữu phiến đại lục này suốt vạn năm thời gian. Nhưng thực tế chỉ như mộng ảo, mà đã là mộng thì sớm hay muộn sẽ tỉnh lại.

- Nói bậy!

Cổ Hàn nổi giận gầm lên một tiếng, thân ảnh như thiểm điện đánh về phía hư không.

Phanh Phanh, thanh âm giao đấu vang lên, tựa hồ như có người trong hư không đang cùng với Cổ Hàn giao thủ mấy chưởng, trong không khí dao động kịch liệt.

Cổ Hàn phiêu nhiên rơi xuống đất, hai mắt như chim ưng vẫn vô cùng cẩn thận nhìn về phía không trung.

- Không tồi, xem ra ngươi đã nắm bắt được hành tung của ta, bất quá như thế vẫn chưa đủ.

Thanh âm đột nhiên biến đổi, tựa hồ truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Cổ Hàn suy sụp cười nói:

- Không sai, quả thật còn chưa đủ.

Đối phương một khi cải biến phương thức ẩn nấp, Cổ Hàn cũng không thể tìm ra được nữa, tu vi Cổ Hàn không thể nghi ngờ là Tam Đại Thánh Địa đệ nhất nhân, nhưng hắn vẫn không thể giống như Kiền Ảnh tinh thông tuệ nhãn, nên vô phương hiểu rõ phương thức ẩn thân của ngoại tộc nhân.

- Kế tiếp còn một câu cuối cùng.

Trong hư không Sang Thượng Bắc Đảo lại càng cười lớn:

- Cổ Hàn, không thể không nói, mỗi năm trăm năm trêu chọc ngươi một lần quả thật là rất thoải mái, ta thật là thích cảm giác này, càng làm càng không thấy mệt.

Cổ Hàn cười lạnh một tiếng, nói:

- Nhưng đáng tiếc mỗi lần chiến đấu thủy chung đều là ngươi chạy thoát được. Nếu như ngươi chừng nào có thể giống như nhân loại đường đường chính chính thì lão phu sẽ xem như xem trọng ngươi một chút.

- Đáng tiếc ngươi còn chưa đủ tư cách để ta như vậy.

Sang Thượng Bắc Đảo cạc cạc nở nụ cười:

- Nói tiếp câu cuối cùng này, thiên thu phách nghiệp muôn đời tà công, rõ ràng là nói Thần Nhật tộc chúng ta có thể chiếm cứ đại lục kéo dài vạn năm.

Hắn đắc ý cười lớn:

- Nhân loại các ngươi luôn luôn xem chúng ta là loại tà ác tồn tại, công pháp chúng ta tự nhiên cũng là tà ác công pháp, ha ha muôn đời tà công khẳng định chính là nói đến công phu của Thần Nhật tộc ta. Điểm này chúng ta không sai, chẳng phải các ngươi luôn tự xưng mình là chính nghĩa nói huyền công thực tà ác sao?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 457: Thần Kiếm Dương Oai.

Lời giải thích của hắn hoàn toàn không có gì đáng để bàn cãi, thậm chí cả Cổ Hàn cũng có ý nghĩ này trong lòng. Nhưng ngoài miệng thì lại không đủ can đảm để thừa nhận.

- Lời tiên đoán này chính là từ thuỷ tổ huyền công Cửu U đệ nhất thiếu của các ngươi.

Sang Thượng Bắc Đảo lúc này dùng giọng nữ thanh âm như chuông vang, vẻ trào phúng nói

- Ta đối với vị lão tổ này của các ngươi vô cùng tôn kính, từ trước tới giờ đều như vậy. Trên thực tế, Thần Nhật tộc chúng ta đối với vị vĩ đại này vô cùng sùng kính vì chúng ta xưa nay chỉ tôn kính cường giả, những cường giả chân chính. Ngược lại, nhân loại các ngươi tự cho mình là cao thượng, đối với vị Cửu U đệ nhất thiếu này có mấy người tôn kính?

Cổ Hàn thân thể chấn động, không khỏi rút lui từng bước, sắc mặt trắng bệch

- Các ngươi tu luyện công phu của người lưu lại, vận dụng tâm pháp để trở nên mạnh mẻ. Nhưng thủy chung không chịu thừa nhận địa vị tổ sư của người. Hoặc không chịu tôn kính Cửu U đệ nhất thiếu như tôn kính tổ sư. Là bởi vì nguyên nhân gì? Điểm này ta không sao hiểu được.

Giọng nữ Sang Thượng Bắc Đảo tiếp:

- Đại lục các ngươi có một câu, gọi là, khi sư diệt tổ. Bổn tọa không biết loại hành vi này của các ngươi có tính là khi sư diệt tổ hay không? Hoặc là ta đối với các ngươi có chút hiểu lầm?

Cổ Hàn nghe vậy sửng sốt đến đờ người, một lúc sau, toàn thân mô hồi đổ ra như tắm.

Quả thật Cửu U đệ nhất thiếu chinh phục cả Huyền Huyền đại lục, toàn bộ đại lục đều luyện tập công pháp của Cửu U đệ nhất thiếu, chuyện này khắp nơi đều biết. Nhưng hiện tại Huyền Huyền đại lục có mấy người chân chính đem Cửu U đệ nhất thiếu tôn kính như tổ sư chân chính đây?

Khi sư diệt tổ, nói như thế thì hơi quá.

Nhưng kỳ thật cũng không sai biệt lắm.

Hiện tại, đại lục chắc chắn không có Từ Đường phụng thờ Cửu U đệ nhất thiếu.

Nhắc tới cũng là sự thật đáng buồn, Cửu U đệ nhất thiếu trên phiến đại lục này để lại nhiều truyền kỳ như vậy nhưng ngay cả một cái tông miếu phụng thờ hắn cũng không có.

Nguyên nhân rất đơn giản, Cửu U đệ nhất thiếu tuy rằng cường thế, tuy rằng không ai có thể so sánh được.

Nhưng hắn vẫn thủy chung là người của thế giới khác. Hắn vĩnh viễn là không phải là người của Huyền Huyền đại lục.

Còn một điều nữa, hắn là một chinh phục giả, người trên phiến đại lục này cũng là đối tượng bị chinh phục.

Chính vì lí do này cho nên Cửu U đệ nhất thiếu tồn tại một ngày, đại lục vẫn như cũ dưới sự thống trị của hắn. Nhưng hắn một khi đi mất, thì mọi thứ cũng sẽ mất theo.

Không có người nào nhắc nhở hậu nhân của mình về một người đã từng chinh phục toàn bộ đại lục.

Trừ bỏ huyền công truyền thừa không nói tới, khắp Huyền Huyền đại lục, biết Cửu U đệ nhất thiếu, mấy chữ này, cũng đã không có bao nhiêu người.

- Không phải như vậy sao?

Giọng nữ Sang Thượng Bắc Đảo trào phúng nói tiếp:

- Ở bên kia đất chúng ta, bất kể là ai chỉ cần là cường giả đều có thể được tôn kính, triệt để tôn kính. Mà các ngươi tu luyện công pháp của Cửu U đệ nhất thiếu, lại dùng nó để đuổi giết đồng hương hậu bối của Cửu U đệ nhất thiếu. Chuyện như vậy, chúng ta chắc chắn sẽ không làm. Nhưng các ngươi lại làm, thậm chí làm rất nhẹ nhàng, thanh thản. Ta không biết hoặc không hiểu, cái này có phải gọi là cách báo ân của các ngươi phải không?

Cổ Hàn xanh mặt nói :

- Nói hưu nói vượn, các ngươi thì biết cái gì?

Nhưng trong lòng đang suy nghĩ: Việc này hơi lạ, dị tộc nhân cho tới bây giờ không tự mình đi vào đại lục, bọn họ làm sao mà biết được? Cho dù có nội gián thì cũng không thể biết được.

- Chúng ta chỉ biết đại lục các ngươi là người vong ân bội nghĩa, khi sư diệt tổ. Như vậy là đủ rồi.

Sang Thượng Bắc Đảo cười hắc hắc nói :

- Chúng ta tiến đến tiêu diệt ngươi chính là thay trời hành đạo.

- Ngươi đánh rắm thúi lắm.

Cổ Hàn rốt cục cũng tức giận mắng

- Sang Thượng Bắc Đảo. Có dũng khí ngươi hiện thân đi ra, cùng lão phu quyết một trận tử chiến.

- Quyết một trận tử chiến? Không không không, bây giờ còn chưa phải lúc. Giọng Sang Thượng Bắc Đảo lại thay đổi thành giọng nam âm trầm quái dị.

- Hôm nay, ta chỉ muốn nhìn một chút thôi, chỉ tò mò chứ không có ý gì khác.

Hắn đột nhiên dừng một chút, nhìn quân đội Thiên Phạt và Thánh Địa trong phạm vi ngàn dặm, ánh mắt lộ ra một tia khinh thường, chợt hỏi

- Cổ Hàn, trong ba ngày qua, đột nhiên xuất hiện thiên địa uy áp khủng bố, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Ba ngày đã qua, không chỉ có những cao thủ bên này không thể nhúc nhích, thậm chí cả cao thủ dị tộc nhân cũng vậy. Ngay cả Sang Thượng Bắc Đảo cũng chỉ có thể cử động sau khi thiên uy hoàn toàn biến mất. Chuyện này khiến cho ngoại tộc khủng hoảng.

- Nguyên lai ngươi là vì chuyện này mà đến.

Cổ Hàn đột nhiên cười to, rốt cuộc hiểu rõ rốt cuộc hiểu rõ hắn tới đây có dụng ý gì.

- Ngươi có phải hay không cảm giác thực khủng bố? Khó có thể chống cự? Có phải rất sợ phải không?

Không nghĩ tới, không ngờ là vì lý do này, hai bên dường như hòa nhau một một.

- Không sai, thiên uy bực này đích xác khủng bố. Tin tưởng bất luận kẻ nào cũng phải thừa nhận, cho nên lúc này đây ta mới sẽ đi qua hỏi thăm một chút.

Tại sao lại có loại chuyện này xảy ra?

Sang Thượng Bắc Đảo không phủ nhận, đích xác trong lòng có chút sợ hãi. Lúc này đây, hắn đơn thuần cũng vì việc này mà đến.

Khí thế vừa rồi như vậy, nếu chỉ là một người Độ Kiếp thì chống lại người như vậy, cả Thần Nhật tộc ngoại trừ bị giết hại thì cũng không còn con đường thứ hai. Còn không bằng thành thành thật thật chờ ở trong tộc, chờ đợi cơ hội tiếp theo, chờ vạn năm sau. Dù gì thì ngoại tộc cũng đã quen chờ đợi.

- Thật sự muốn biết?

Cổ Hàn ha ha cười rộ lên

- Nói nhiều, nếu không muốn biết ta chạy từ xa tới tìm ngươi làm gì? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta nhớ ngươi sao?

Sang Thượng Bắc Đảo có chút hổn hển, không kiên nhẫn nói.

- Ngươi nếu đã biết như vậy thì... Ta không thể nói cho ngươi biết được.

Cổ Hàn đột nhiên cười ha ha

- Đồ chó má.

Sang Thượng Bắc Đảo hoàn toàn nổi giận. Vừa rồi là hắn trêu đùa Cổ Hàn, hiện giờ phong thủy luân chuyển, bị người trêu đùa lại, như thế nào không giận, giọng nữ mắng một tiếng, rít lên muốn nhảy tới đánh nhau.

Nhưng không biết làm tại sao, rốt cuộc vẫn không có động tĩnh nào. Giữa không trung, không khí lay động chấn động kịch liệt, sau đó thanh âm của Sang Thượng Bắc Đảo trở nên trầm trọng

- Có phải là một người Độ Kiếp hay không?

Cổ Hàn hừ một tiếng, không gật cũng không lắc

- Có phải là một người Độ Kiếp hay không, người tự nhìn đi.

Sang Thượng Bắc Đảo trên không trung như trầm mặc lại, dòng khí đột nhiên quay cuồng, tụ tập dày đặc, giống như rồng cuốn hổ chồm.

- Cổ Hàn sau này còn gặp lại trên chiến trường.

Sang Thượng Bắc Đảo lạnh lùng nói một câu, sau đó một trận gió xoáy cuồn cuộn nổi lên, cuốn bay vào giữa không trung như cuồng long đảo hải, lưu lại một tàn ảnh, trong nháy mắt tạo thành một vệt dài trên dưới trên dưới trăm trượng.

Khí thế hùng hồn, bá đạo, quả thực không thể tưởng tượng.

Nhưng nhìn vào đội ngũ Thiên Phạt, vẫn không tự chủ được tán thưởng một câu

- Thiên Phạt chiến sĩ quả nhiên hùng mạnh. Nói vậy, tổn thất mấy ngày trước đây quả thật là do bọn hắn gây ra? Trừ bọn họ ra, ta thật sự không biết có lực lượng nào mà với chênh lệch ba mươi lần vẫn có thể thu hoạch toàn thắng huy hoàng.

Tiếp đó lại chứng kiến phía trước đội ngũ phía trước đang tập trung vào Mai Tuyết Yên giữa không trung, ca thán nói

- Thật là một nữ tử mỹ lệ.

Mai Tuyết Yên hừ một tiếng, hàn quang trong mắt chợt lóe, đột nhiên vung tay ngọc lên, Viêm Hoàng Chi Huyết gào thét bay ra, kiếm quang thẳng hướng lên trời.

Giữa không trung, một tiếng kêu kinh ngạc vang lên, sau đó là thanh âm leng keng của binh khí va chạm vào nhau. Viêm Hoàng Chi Huyết rung lên một tiếng tức giấn, đột nhiên tỏa ra hào quang, kiếm quang sáng rực, trên không trung trong nháy mắt tạo thành một quầng sáng.

Quầng sáng quay cuồng, tung hoành, trên không trung trực tiếp huyễn hóa thành một đạo kiếm. Kiếm khí dày đặc, phía dưới vô số người nhìn mà cảm thấy lạnh xương sống.

- Kiếm tốt.

Sang Thượng Bắc Đảo lưỡng đạo thanh âm đồng thời tán thưởng, lộ ra sự kiêng kị và yêu thích. Đột nhiên vang lên hai tiếng thét dài, một tiếng âm trầm hùng hồn, một tiếng bén nhọn du dương, một thân ảnh hiện ra trên không trung, rồi nhanh chóng lại biến mất, một đạo gió lớn cuốn thẳng lên trời, hơi khựng lại một chút giữa không trung rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Giữa không trung chỉ vang lại một câu:

- Cổ Hàn. Ba ngày sau, xem ta đường đường chính chính, chính diện đột phá đánh bại ngươi, cho Huyền Huyền các ngươi tâm phục khẩu phục.

Chính diện đột phá. Tự mình đánh bại đối thủ.

Vị đệ nhất cao thủ dị tộc nhân này hào khí thật là cao tận trời.

Viêm Hoàng Chi Huyết kiếm khí ngâm nga, quang hoa lưu chuyển, mũi kiếm rung rung, ngưng tụ lại chừng trăm trượng, trường kiếm mênh mông cuồn cuộn như Trường Giang, muốn mau chóng đuổi theo.

- Trở về.

Mai Tuyết Yên vội vàng hạ lệnh, đưa tay ra lệnh.

Viêm Hoàng Chi Huyết không cam lòng, ở giữa không trung kiếm rít ầm ĩ thật lâu sau mới tình nguyện mới hạ xuống. Lẳng lặng nằm trong tay ngọc của Mai Tuyết Yên. Thân kiếm vẫn lóe ra hàn quang, tựa hồ không phục, không cam lòng.

Một cái mỹ vị cực kỳ cường đại như vậy, lại có thể không coi mình vào đâu chạy thoát. Viêm Hoàng Chi Huyết cảm thấy tiếc nuối. Vì sao không để cho ta có một bữa ăn thịnh soạn?

Nếu có thể hấp thu quái vật hai đầu này... thì thực lực của mình sẽ tăng lên không biết bao nhiêu lần... Viêm Hoàng Chi Huyết tự nghĩ, kiếm phong rung động kêu boong boong. Mai Tuyết Yên lại đang nghĩ chiến ý của hắn chưa tan nhưng thật không ngờ đó là vì Viêm Hoàng Chi Huyết đang thèm ăn đến chảy nước miếng, giống như con người thấy thức ăn ngon thèm nhỏ dãi.

Nhìn thấy cường địch rời đi, Cổ Hàn không khỏi thở dài thật sâu.

Lời của đối phương vẫn còn văng vẳng bên tai.

Chẳng lẽ, lúc này đây Huyền Huyền đại lục thật sự dữ nhiều lành ít?

- Chính diện đột phá. Đánh bại ngươi.

Cổ Hàn thì thào nói một câu, thầm nghĩ: Những lời này thay cho chiến thư hay sao? Hay là nghi binh?

Nhưng bất kể là kiểu gì thì một trận chiến này đều hung hiểm dị thường.

Nhớ tới Sang Thượng Bắc Đảo lúc gần đi nói một câu: Kiếm tốt. Cổ Hàn hiện tại trong lòng cũng nhịn không được, nói theo: Kiếm tốt.

Nhìn về phía Mai Tuyết Yên, Cổ Hàn trong mắt kỳ quang chợt lóe, hiện tại hắn rốt cục đã phát hiện một ít manh mối. Chẳng lẽ chuôi kiếm này có thể tự công kích không cần người điều khiển?

Nếu không phải như thế, chỉ bằng Mai Tuyết Yên thì sao có thể chống đỡ được Sang Thượng Bắc Đảo? Huống chi là khả năng ngự kiếm của nàng chỉ ngang ngửa với Sang Thượng Bắc Đảo.

Nghĩ như vậy, Cổ Hàn đột nhiên tin tưởng thêm vài phần: Chỉ bằng một thanh kiếm đã có thể ngăn cản Thánh Quân tam cấp đỉnh phong? Chuôi kiếm này ... há lại không phải là xứng danh với tên gọi.. Thần kiếm?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 458: Gươm Tuốt Vỏ, Nỏ Giương Dây, Toàn Lực Chuẩn Bị Chiến Đấu!

Lúc này, Cổ Hàn không khỏi vô cùng “nhớ nhung” vị Quân Mạc Tà, Quân đại thiếu gia kia.

Ở thời điểm mấu chốt này Quân Mạc Tà lại không có ở đây, bỏ qua một cuộc luận đàm quan trọng giữa hai tộc, thế nên hắn cũng vô tình không biết đến lời tiên đoán xa xưa của ngoại tộc!

Việc này cũng có thể giải thích được, độ kiếp liên tiếp mấy ngày liền thật khiến đại thiếu gia mệt đứt hơi! Là lôi kiếp đó a, lại còn suốt ba ngày ba đêm a!

Cho dù bản thân hắn có chiêu pháp cổ quái ứng phó được lôi kiếp lúc bất cứ lúc nào cũng phải giữ vững tinh thần đề phòng cao độ, không dám có chút dao động, nếu chẳng may để xảy ra chút sơ hở lọt vào một hai đạo lôi kiếp thì chắc chắn sẽ tạo thành tử thương vô số a, người ta đã hao công tổn sức suốt ba ngày liền bây giờ còn không mau đi nghĩ ngơi sao!

Nhưng vừa rồi, nếu Quân Mạc Tà có mặt ở đây, hắn sẽ làm như thế nào? Tin chắc rằng tiểu tử nhanh mồm nhanh miệng đó cùng với cá tính có thù tất báo, quả quyết chắc là sẽ không để cho Sang Thượng Bắc Đảo đánh đã rồi phủi đít bỏ như vậy.

Ít nhất hắn sẽ không thể thoải mái rời đi nhẹ nhàng như vậy.

Cổ Hàn càng tin tưởng, lấy thực lực kinh người của Quân Mạc Tà, coi như không thể đánh cho dị tộc nhân này hộc máu mà chạy, cũng có

thể khiến hắn tức giận đến hộc máu!

Dù như thế nào cũng có thể để cho hắn hộc máu mới được đi!

Tưởng tượng như vậy Cổ Hàn lại nhịn không được hơi hơi nở nụ cười, tinh thần xa sút lúc trước cũng hơi phục hồi lại.

Quân Mạc Tà cho tới bây giờ là một tồn tại kỳ tích, ít nhất là trước mắt vẫn còn cùng trận tuyến, tự đáy lòng hắn hi vọng tên tiểu tử ấy có thể lại mang đến kỳ tích, giúp mọi người thoát khỏi cơn ác mộng trước mắt.

Sang Thượng Bắc Đảo vừa đi, Mai Tuyết Yên biết động tác kế tiếp của dị tộc nhân sắp triển khai, nàng càng tập trung bố trí bước chống đỡ tiếp theo!

Vì Quân Mạc Tà không tiếc hết thẩy trợ giúp thuộc hạ của mình lần nữa tăng thêm tu vi trên phạm vi lớn, Thiên Phạt Sâm Lâm cùng Tà Quân phủ sinh lực đã hoàn toàn thay đổi! Trình độ thậm chí có chút thái quá rồi!

Thực lực đẳng cấp Thánh Tôn cần người vô cùng có tư chất, thêm vào một số hạn chế, tổng cộng cũng chỉ có không tới hai mươi người miễn cưỡng đạt được. Về phần cấp Thánh Quân thì chỉ có duy nhất Mai Tuyết Yên đạt tới, bất quá cũng là vừa mới đột phá đến cấp hai nhưng so với Thánh Quân Tam Cấp Cổ Hàn cũng không kém xa, Thiên Phạt chúng thú căn bản không có bất kỳ một thành viên nào đạt tới bậc Thánh Quân, Mai Tuyết Yên chính là người duy nhất từ xưa đến nay của Huyền thú!

Đến đây đã là đỉnh điểm của chiến lực, mặc dù tương đối chấn động nhưng cũng còn chưa đủ để kinh hãi, chân chính khiến cho người khác khó mà tin được chính là chiến lực chung của mọi người.

Tất cả chiến sĩ dù là của Thiên Phạt hay Tà Quân phủ, tất cả đều tăng lên đến cảnh giới Thánh Hoàng!

Không phải gần, mà chính là toàn bộ, không có ngoại lệ, chính là toàn bộ!

Mặc dù hai người có tu vi thấp nhấp trong đội quân này là Thiên Tàn Địa Khuyết cũng đã tăng lên cảnh giới Thánh Hoàng, không những thế, bọn chúng dựa vào sự tu luyện khắc khổ, kiên cường cố gắng, nên sau khi thay da đổi thịt, đã tiến vào Thánh Hoàng Tam Cấp!

Tốc độ thăng cấp bực này có thể nói là khoáng cổ tuyệt kim!

Dĩ nhiên, hai người bọn họ tăng lên kinh người như thế, cũng phải trả giá thật lớn! Dù sao bọn họ không giống Quân Mạc Tà có vô số hậu chiêu.

Quá trình bọn họ tăng lên, thủy chung Mai Tuyết Yên đều ngồi bên cạnh bọn họ, lấy Khai Thiên Tạo Hóa Công độc môn linh khí của mình giúp bọn họ không ngừng mở rộng kinh mạch một khắc không ngừng, vì bọn họ chữa trị thân thể bị hao tổn. Mặc dù như vậy, bọn chúng cũng mấy lần đến bên bờ sinh tử, chỉ một chút duy trì không được liền muốn đối mặt với cục diện tan thành tro bụi!

Cứ như vậy, hai người bọn họ tuy rằng tăng lên cực kì khủng bố, nhưng cũng để lại di chứng tương đối. Đó chính là kinh mạch của bọn họ lần này tăng lên đã đến độ hoàn toàn bão hoà! Bọn chúng cũng hiểu được cảnh giới bản thân đã tăng lên tới tu vi đỉnh điểm, sau này sẽ không có khả năng thăng cấp tiếp tục.

Cái này là cả một quá trình dài, còn cần kỳ ngộ!

Nhưng đây cũng là thực lực Thánh hoàng Tam Cấp a, có thể nói đã là đãi ngộ cực lớn với hai người bọn họ rồi, trên đời này biết bao người tha thiết ước mơ cũng không đạt tới cảnh giới này, đây là trực tiếp một bước lên mây!

Còn điều đáng khen nhất chính là, cho dù thực lực tăng lên kinh người như thế, nhưng hai người này trên mặt vẫn không chút biểu tình,

trừ trong mắt thỉnh thoảng có hiện lên một đạo hưng phấn, ngoài ra không có bất kỳ thay đổi nào.

Hơn nữa vẫn đem phần lớn thời gian nhàn rỗi, hết thảy đều sử dụng đến tập luyện vũ kỹ, tôi luyện cảnh giới bản thân. Tranh thủ phản ứng của mình nhanh chóng phù hợp với công lực của mình hiện nay.

Phần tâm cảnh này, cho dù là Huyền thú sống mấy trăm năm cũng có chổ không bằng.

Chính như Quân Mạc Tà lúc trước liếc mắt một cái đã nhận ra ngay tâm tính đặc biệt không quan tâm hơn thua của hai người này!

Dù núi có sập sắc mặt vẫn không thay đổi, sinh tử thuận theo tự nhiên nhưng ý chí không rời.

Đúng là thiên phẩm phải có của sát thủ thiên tài!

Sau khi Sang Thượng Bắc Đảo rời đi nửa ngày, hai vị Thánh Tôn Bách Lý Lạc Vân và Lãnh Ngạo cùng Mai Tuyết Yên thương lượng, sau đó hai người dẫn dắt đội ngũ sát thủ của mình biến mất giữa núi rừng mờ mịt, không còn một chút tung tích.

Bọn hắn ra đi tìm địa điểm có lợi cho ám sát nhất, chuẩn bị tất cả cho đại chiến sắp đến!

Còn hai đại cao thủ Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân sau khi được sự đồng ý của Mai Tuyết Yên đã dẫn sắt hơn một trăm người của Tàn Thiên Phệ Hồn tiến về phía trước tám trăm dặm, mai phục trong núi băng của Thiên Trụ Sơn, làm một thanh lợi kiếm ẩn mình, lúc nào cũng có thể phát huy uy lực cực lớn!

Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân cùng có một suy nghĩ: Lần đại chiến này, toàn bộ đều dựa vào sự chỉ huy của Quân Mạc Tà!

Cho dù là đám huyền thú Thiên Phạt, hay đội ngũ sát thủ của Tà Quân phủ cũng thế, chỉ có đội Tàn Thiên Phệ Hồn là đội ngũ chính

nguyên thủy nhất của Quân gia. Vì thế, đội ngũ của Quân gia phải ở chỗ nguy hiểm nhất mà phát huy tác dụng! Nếu phải chết, thì phải chết trước các huynh đệ huyền thú của Thiên Phạt! Người của Tà Quân phủ phải ra đi trước, chứ nhất quyết không để cho tính mạng của huynh đệ mình phải hi sinh trước!

Hiện giờ Quân Mạc Tà không có ở đây, hai đều tin tưởng nếu hắn ở đây cũng sẽ không do dự lựa chọn như thế!

Chiến trường, chiến hữu chính là trả giá như vậy! Chỉ cần ngươi sớm chuẩn bị lúc nào cũng có thể vì chiến hữu của mình mà hi sinh, chiến hữu của mình mới có thể xả thân cứu giúp lúc ngươi lâm vào bi kịch!

Nếu trong chiến đấu, người nào cũng tư lợi, lo lắng cho mạng sống của mình thì chắc chắn người chết nhanh nhất chính là ngươi!

Bởi vì ai cũng cảm thấy hi sinh tính mạng của mình đi cứu một tên như vậy thật không đáng giá!

Tổng lực chiến đầu, bao giờ cũng là cùng sinh cùng tử, đồng tâm hợp lực mới có thể hoàn toàn ngưng tụ mà phát huy!

Mà lựa chọn lúc này của Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân chính là hoàn thành bước ngưng tụ cuối cùng của toàn bộ chi quân đội này!

Mai Tuyết Yên hiểu suy nghĩ của bọn họ, tuy có lo lắng nhưng không hề ngăn trở.

Hiện tại, cho dù phải đối mặt với hi sinh, cũng phải lo lắng cho an toàn của cả đại lục!

Song cho dù muốn hy sinh, cũng phải xem là người nào hy sinh, hy sinh như thế nào mới có giá trị!

Phần giá trị này, không phải là có thể sát thương nhiều hay ít địch nhân, mà chính là có thể khích lệ đội ngũ của mình được bao nhiêu!

Mà Tà Quân phủ dòng chính, ở thời điểm này, không thể nghi ngờ chính là lựa chọn thích hợp nhất!

Cho nên Mai Tuyết Yên đáp ứng Ưng Bác Không rồi cũng không yêu cầu gì thêm, Hổ Vương Hồ Liệt Địa đi theo bên cạnh nàng lập tức xin chiến, muốn suất lĩnh ba nghìn đệ tử tinh nhuệ của Hổ tộc, làm đội thứ hai, để lên tuyến đầu trận địa!

Mai Tuyết Yên đáp ứng Hổ Vương, sắc mặt bình thản như nước, trong lòng lại nổi sóng, khó khăn đè nén xuống

Lấy sự thông tuệ của nàng làm sao không rõ, Ưng Bác Không cùng Phong Quyển Vân vì Thiên Phạt, vì chiến lực của tất cả huynh đệ có thể tâm chi ngưng kết, quyết định chọn vị trí có khả năng phải hi sinh cao nhất nhất, mà Hổ Vương lần này cầu xin, mục đích cũng vô cùng đơn giản: Cho dù ba ngàn hổ tộc và bản thân hắn phải tự bạo, toàn bộ hi sinh, cũng cố gắng bảo vệ đám huynh đệ Tà Quân phủ của Ưng Bác Không có thể trở về càng nhiều càng tốt!

Ngươi có thể vì ta không để ý sinh tử, ta liền có thể vì ngươi không tiếc hết thảy!

Tuy rằng ngươi là Tà Quân phủ, ta là Thiên Phạt, ta là huyền thú, ngươi là nhân loại!

Nhưng, vào giờ khắc này, chúng ta chắc chắn là huynh đệ cùng sinh cùng tử, bất ly bất khí!

Phía sau lưng của ta có thể yên tâm giao cho đối phương!

Mà ngoài hắn ra, các vị Thú Vương cũng nắm chặc hết thảy thời gian có thể tận dụng, khiến cho bọn thuộc hạ vội vàng huấn luyện, để cho phản ứng, tốc độ cùng công lực của mình đều tăng lên.

Hạc Vương cơ hồ cứ cách thời gian một nén nhang liền mệnh lệnh huyền thú phi hành dưới trướng mình cất cánh, sau đó đáp xuống một

loại, chặt chẽ làm ra một đạo phòng tuyến thật dài.

Còn có rất nhiều rất nhiều phi hành huyền thú, vẫn duy trì trạng thái tùy thời có thể cất cánh.

Trên lưng, thậm chí cũng đã có các chiến sĩ Thiên Phạt lưng hùm vai gấu đang ngồi!

Chỉ cần ra lệnh một tiếng, ngay lập tức có thể cất cánh, bay đến mục tiêu!

Mà Tam Đại Thánh Địa phương diện nhân thủ dưới sự hướng dẫn của Cổ Hàn, tất cả mọi người giữ vững trạng thái bình thường, tĩnh khí, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Một khi có chuyện gì phát sinh, Cổ Hàn yêu cầu là: Quyết không thể để cho Thiên Phạt khinh thường những người Thánh Địa chúng ta! Coi như lần này tất cả mọi người chết sạch hết, cũng phải bảo vệ tôn nghiêm của Thánh Địa, cho dù vì thế mà lần này trở thành lần cuối cùng tất cả chúng ta ra sức bảo vệ nó!

Đúng là câu nói cuối cùng kia hoàn toàn dẫn phát các cao thủ tại Thánh Địa liều chết quyết chiến!

Khắp nơi là một mảnh trầm ngưng!

Không khí ngưng trọng chưa từng có, gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây!

Mọi người đều toàn lực chuẩn bị chiến đấu!

Nhất là Hùng Khai Sơn từng chảy nước mắt mà nói :

- Tiểu Ưng trước khi chết, từng trịnh trọng nhắc qua với ta, ẩn thân thuật của dị tộc nhân có nhược điểm: Hỗn chiến sẽ gặp rất nhiều bất lợi! Một khi ở trạng thái ẩn thân, lực phòng ngự của dị tộc nhân liền tuột xuống đến mức thấp nhất. Phát hiện này, ta nhất định phải chuyển cáo cho đại tỷ và tỷ phu biết!

Mà tin tức này, cũng khiến cho Mai Tuyết Yên coi trọng.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 459: Lập Kế Hoạch! Chỉ Có Như Thế...

Mai Tuyết Yên cau mày, đi tới đi lui, nghĩ như thế nào mới có thể lợi dụng tốt "Nhược điểm" này .

Có một điểm khẳng định là nếu yếu điểm này có thể lợi dụng tốt tuyệt đối có thể cho cao thủ ẩn thân của dị tộc nhân một đả kích cực kỳ trầm trọng, thậm chí là có tính chất huỷ diệt!

Nếu là chiến thuật thành công, hơn nữa néu như thành quả chiến đấu lý tưởng, đủ để khiến đến bọn hắn trong khi hỗn chiến không dám thi triển ẩn thân chiến thuật! Mà chỉ cần bọn hắn không thi triển kỹ năng ẩn thân chết tiệt...nọ, chiến sĩ bên mình còn sợ gì?

Lúc trước trong chiến đấu nhức đầu nhất chính là động một chút lại không hiểu liền biến đâu mất.

Còn tạo ra thương vong cho bên này nhiều đến khó hiểu, cũng chính bởi những thứ kia hể động cai liền biến mất.

Nhưng nàng cau mày suy nghĩ thật lâu sau, trước mắt mặc dù có thể lợi dụng nhược điểm này, lại thủy chung không nghĩ ra có thể thực hành như thế nào.

Trong lúc Mai Tuyết Yên lâm vào trầm tư tận lực suy nghĩ, Quân đại thiếu gia cao cao xuất hiện.

Hiện tại trên người Quân Mạc Tà dường như có thêm một cái gì đó.

Cụ thể là cái gì, là người trong cuộc nhưng Mai Tuyết Yên cũng không rõ ràng, trực tiếp chính là khó có thể hình dung, cũng chỉ là mơ hồ cảm giác được, Quân Mạc Tà tựa hồ không giống với lúc trước, rất không giống.

Trên thực tế, Quân Mạc Tà cũng có loại cảm giác khác thường này.

Lần này sau khi hấp thu xong lôi kiếp, Quân Mạc Tà lập tức trở lại bên trong Hồng Quân Tháp tiến hành điều tức, thuận tiện hô to vài tiếng, phát tiết cảm xúc buồn bực xấu hổ một chút; vô tình phát hiện, Hồng Quân Tháp tựa hồ không giống với trước đây, giống như là một nơi xa lạ nào đó, đang ở bạc về Quân Quân, nhưng cũng không có đạt tới điểm tới hạn...

Đối với một chút biến hóa cổ quái này, làm cho Quân Mạc Tà kinh ngạc không thôi, nghi vấn không thôi.

Cùng lúc đó, Quân đại thiếu gia còn cảm giác được, cảnh giới của mình lại tăng them rồi, có vẻ như, chính là dấu hiệu trước khi đột phá.

Nguyên nhân không khó tưởng tượng, biến cố này khẳng định đều là bởi vì Hồng Quân Tháp hấp thu quá nhiều lôi điện lực! Cảm giác tuy rằng cổ quái nhưng cũng là phát triển theo hướng có lợi!

Chẳng lẽ hấp thu đại lượng lôi điện lực, lại có thể giúp ta gia tốc đột phá, tăng thực lực lên sao?

Đối với điểm này, bản thân Quân Mạc Tà có chút không nắm băt được, cũng là không rõ ràng lắm.

Đúng là căn cứ vào nguyên nhân này, mới ở bên trong Hồng Quân Tháp thêm một ít thời gian, để xâm nhập nghiên cứu chuyện này.

Nhưng hắn cũng thật không ngờ, chính là khoảng thời gian này, chính mình chẳng những không biết được vì sao lại thế này, ngược lại càng

ngày càng hồ đồ, hơn nữa bên ngoài còn bỏ lỡ đệ nhất cao thủ của dị tộc nhân! Bỏ lỡ đoạn đối thoại giữa tam đại thế lực!

Quân đại thiếu giậm chân đấm ngực, quả thật có chút hối hận. Nếu là vừa rồi có mình ở đây, nói gì cũng không thể để vị kia, cứ như vậy mà đi a, dù nói thế nào, cũng phải để hắn chân chính bị đánh một lần a...

Quân đại thiếu than ngắn thở dài thật sâu vì chính mình bỏ lỡ cơ hội trời cho như vậy sau đó lại hối hận.

Người ta đã nói rỏ tới đánh rồi, chính mình lại có thể bỏ lỡ một cơ hội như vậy.

Đương nhiên, nếu thật sự là muốn "đánh" như lời nói, Quân đại thiếu cũng chỉ sẽ dùng Viêm Hoàng Huyết mà "đánh" nhất định là không biết sẽ ra cái dạng gì ha... Đến gì kia... Ừ, chính là cái gì kia...

Trong lòng thở dài một phen, cảm thấy mất mát làu bàu mãi không thôi khiến Mai Tuyết Yên lông mày dựng thẳng, cơ hồ phải hàng này đương trường chỗ lấy nhị chỉ thiền cực hình.

Cảm thán rất nhiều Quân đại thiếu gia cho tới bây giờ mới phát hiện Mai Tuyết Yên tựa hồ có chút tâm sự nặng nề, vội vàng tỏ vẻ ân cần hỏi.

Mai Tuyết Yên cau mày đem chuyện này nói lại một lần, sắc mặc Quân Mạc Tà, tức thì trở nên ngưng trọng.

Nếu là có thể đem chuyện này lợi dụng tốt, không thể nghi ngờ việc này sẽ là một lợi khí!

Ưng Vương mặc dù thành công phát hiện nhược điểm này, nhưng mà lúc đó thứ nhất binh lực yếu kém, thứ hai đã không còn sức lực mà ứng biến, thứ ba tình hình lúc đó vô cùng hổn loạn, căn bản là khó có thể thực hành thủ đoạn một cách hiệu quả

Đến nỗi Hùng Vương...

Ặc, nếu mà hắn có thể nghĩ ra được biện pháp hắn đã không phải là Hùng Vương rồi. . .

- Đây là Tiểu Ưng trước khi chết lưu lại cho chúng ta kế hoạch phá địch! Đúng là lợi khí để đối phó dị tộc nhân, chúng ta quyết không thể tiến hành sơ xuất được. Kế hoạch này có lẻ có thể là phương pháp đối phó với chiến lực cao cấp của ngoại tộc nhân!

Mai Tuyết Yên cắn môi, kiên định nói.

Huynh đệ của mình phải trả giá bằng cái chết, mới lấy được tin tức này, trong lòng Mai Tuyết Yên tự nhiên là coi trọng đến cực điểm.

- Ta biết! Càng hiểu được trình độ trọng yếu của tin tức này!

Quân Mạc Tà mặt trầm ngâm, đi qua đi lại, lông mày nhíu lại tận lực suy tư. Trong lòng lước qua tất cả các trận điển hình mình đã trải qua ở kiếp trước, âm thầm so sánh từng cái, lại nhìn lại thời gian kiếp trước của mình, nhớ lại những kinh nghiệm cùng những Ninja giao thủ, tựa hồ đã có một con đường, nhưng chợt nhìn lại, cũng chỉ lờ mờ, căn bản là không rõ lắm, khó mà có thể nói nên lời.

- Ân, nói chung dưới tình huống nào, dị tộc nhân mới có thể xuất động đội hình cao thủ đại quy mô tham chiến?

Quân Mạc Tà trầm ngâm lên, hỏi một câu.

- Tình huống có thể làm cho dị tộc xuất động hàng loạt cao thủ quỷ nhẫn, địa nhẫn, thiên nhẫn? Trừ phi là chiến cuộc đạt tới thời khắc sinh tử mấu chốt. Bọn họ mới có thể xuất động toàn bộ cao thủ, toàn lực đột phá, đánh một trận lớn!

- Hoặc là chờ đợi tới lúc đó, bên phía dị tộc mới có thể chân chính xuất động những cao thủ kia để thay đổi Càn Khôn!

Mai Tuyết Yên nhíu mày nói.

- Nhưng nếu thật sự chờ tới lúc đó, chỉ sợ chiến lực phe ta cũng đã mười phần mất đi bảy tám! Cho dù mọi người thực lực lại có tăng lên, lúc tham chiến so về nhân số, chúng ta tuyệt đối vẫn bị hạ phong, số lượng người tham chiến của đối phương, có thể muốn vượt qua chúng ta ba mươi lần, năm mươi lần, thậm chí là gấp trăm lần, đối phương nếu là dùng chiến thuật biển người, chúng ta nhất định sẽ lâm vào trạng thái mệt mỏi, cho dù nỗ lực chống đỡ, vậy thì sau khi chiến đấu sẽ lấy gì chống đở, nhân lực quá ít a!

Chân mày Quân Mạc Tà càng nhíu chặc.

- Không sai! Đây quả là một vấn đề thật không tốt. Một khi biếc chắc không tốt, ngược lại sẽ biến khéo thành vụn, đến khi dị tộc nhân tiến quân thần tốc, quả thật là di hoạ vô cùng rồi!

Mai Tuyết Yên mặt ủ mày chau.

Biết rõ dị tộc có một nhược điểm trí mạng có thể để người mình lợi dụng, vậy mà lại không nghĩ ra biện pháp cụ thể.

Cảm giác như vậy thật sự là làm cho người ta nổi điên!

- Tin tưởng vừa bắt đầu tiếp chiến, đối phương chưa chắc sẽ xuất động nhiều cao thủ. Trong đó cho dù sẽ có địa nhẫn thiên nhẫn xuất chiến, nhất định cũng sẽ không quá nhiều.

Quân Mạc Tà thản nhiên nói:

- Cho nên, ngay lúc bắt đầu trong chiến đấu, chỉ cần chúng ta chú ý, tin tưởng sẽ không bị dị tộc nhân ẩn thân công kích tạo thành tổn thất quá lớn. Cho nên, bình thường tiếp chiến, không thể ứng dụng điểm này!

- Vâng.

Trong mắt Mai Tuyết Yên hiện lên vẻ đau đớn.

Dù là một trận chiến nhỏ, thương vong luôn không thể tránh khỏi!

- Về phần đến thời điểm quyết chiến cuối cùng. . . thời điểm quyết chiến. . .

Ánh mắt Quân Mạc Tà càng ngày càng sáng, đột nhiên vỗ tay một cái, nói:

- Có. Chúng ta có thề làm như thế.

- Làm như thế là làm sao?

Mai Tuyết Yên tinh thần chấn động, cũng không trách Quân Mạc Tà nói năng lộn xộn.

- Như vậy, chúng ta tập trung toàn bộ cao thủ cấp Thánh Tôn, vào thời khắc thích hợp, sẽ xen kẽ vào tuyến ngoài chiến trường của song phương. Sau đó xa xa khóa lấy cao thủ của quân địch. Cũng không cần hoàn toàn khóa tất cả, mỗi người chỉ cần nhớ kỹ vài khuôn mặt. Chỉ cần nhận thấy được những người đó đột nhiên biến mất, vậy thì có nghĩa là dị tộc nhân đã xuất động đội ngủ cao thủ của bọn chúng, có thật nhiều người thi triển kỹ năng ẩn thân đã giết tới. Điểm này có lẻ là không sai?

Quân Mạc Tà mỉm cười nói

- Quả thật như thế. Chỉ cần quân địch có vài cao thủ đồng thời biến mất, tự nhiên là lao đến. Đây còn phải nói sao?

Mai Tuyết Yên có chút mê hoặc.

- Gấp cái gì, nghe ta nói tiếp a, đội ngũ của chúng ta vào lúc này chia làm bốn nhóm, nhóm thứ nhất, toàn lực phòng ngự bản thân, lấy chỉa vào địch nhân tiến công là điều kiện tiên quyết, sau đó nhóm thứ hai, bắt đầu hướng phía trước nhóm thứ nhất cùng phạm vi ba trượng trên không quanh đỉnh đầu triển khai công kích; sau đó nhóm thứ ba, thì hướng tới phạm vi sáu trượng vuông trên không trong vòng vay của nhom một và nhom hai mà thi triển công kích trên phạm vi lớn. Cuối cùng nhóm thứ tư còn lại là lấy phạm vi mười trượng vuông mà bao trùm công kích!

Quân Mạc Tà vừa nói, một bên cầm một tảng đá, vẻ sơ lược lên trên mặt đất rồi giảng giải:

- Chính là như vậy, sau khi hoàn thành ba đợt công kích, tất cả lập tức vọt vào trong đại đội của dị tộc nhân, lợi dụng chiến thuật địch ta hỗn tạp, làm cho ẩn thân thuật không thể phát huy tác dụng!

- Ta phán đoán, sau ba đợt công kích như vậy, cao thủ ẩn thân của dị tộc nhân, ít nhất cũng suy giảm phân nửa!

Quân Mạc Tà đem tảng đá quăng ra, nói :

- Cái này có thể nói là trong lúc không có biện pháp nào thì cũng là một biện pháp ứng đối. Nhưng nếu phối hợp thoả đáng, trước mắt cũng là sach lược hữu hiệu nhất!

Mai Tuyết Yên ngồi xổm xuống, tinh tế nhìn hình vẻ ba đợt công kích của Quân Mạc Tà, chậm rãi suy tư một hồi lâu, nói :

- Không sai, trước mắt mà nói, phương pháp hửu hiệu nhất chúng ta có thể sát thương đại lượng cao thủ ẩn thân của dị tộc nhân, quả thật cũng chỉ có như thế .

- Nhớ kỹ, kế hoạch này mấu chốt ở chỗ... Hồi Thiên Đan!

Ánh mắt Quân Mạc Tà chợt lóe:

- Toàn bộ chiến sĩ, nếu là bị thương, tại thời điểm này, không thể dùng! Nhất định phải chống được, đối phương thấy chúng ta đã cùng đường bí lối, sẽ lợi dụng thời cơ xuất toàn bộ cao thủ, lúc đó chúng ta đồng loạt phục dụng Hồi Thiên Đan, mới có thể dựa theo ta kế hoạch này, cấp cho địch nhân một kích trí mạng!

- Dạ!

Mai Tuyết Yên cau mày, nói :

- Chẳng qua nếu là nói vậy, khó tránh sẽ có hy sinh!

Quân Mạc Tà trầm trọng nói:

- Hoặc là, chính chúng ta sẽ phải trả giá thật lớn!

Mai Tuyết Yên thở thật dài một tiếng, chỉ cảm thấy lòng ngực giống như bị cái gì ngăn chận, nặng trịch rất là khó chịu.

- Cũng chỉ có như thế!

Quân Mạc Tà ngửa đầu, tinh tế đem kế hoạch này nghiền ngẫm lại một lần, thở dài thật sâu, như đinh đóng cột nói.

- Lúc này, không phải là lúc có lòng dạ đàn bà! Ta cũng muốn cho các huynh đệ trở về bình an vô sự một sợi lông cũng không tổn hại, việc này rõ rang là không có khả năng!

- Ân, hoặc là còn một điều, chúng ta cũng là có thể lợi dụng.

Ánh mắt Mai Tuyết Yên thần quang chợt lóe, nói.

- Là cái gì đây?

Quân Mạc Tà vội vàng hỏi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 460: Xá Lợi Tử.

- Điểm này chính là... Tuệ Nhãn La Sát, Kiều Ảnh!

Mai Tuyết Yên chỉ vào đồ hình Quân Mạc Tà vẽ ra, nói:

- Chúng ta công kích như vậy, thủy chung chỉ là một phương diện mơ hồ, dựa trên phỏng đoán trước đó, kế hoạch này mặc dù tốt, nhưng chiến trường luôn biến đổi, vị tất có thể đem chiến thuật này thi triển được thuận buồm xuôi gió. Nhưng nếu có Kiều Ảnh thì sẽ hoàn toàn khác! Bởi vì nàng có thể chứng kiến rõ động tĩnh đối phương! Nếu nàng chỉ huy ở thời gian thích hợp, thì xác suất thành công cho sách lược chúng ta muốn thực thi sẽ đề cao thật lớn!

- Không sai!

Quân Mạc Tà vỗ đùi:

- Tại sao ta có thể quyên vị Tuệ Nhãn La Sát này chứ? Nàng ta chính là người duy nhất nhìn thấu kỹ năng biến thái của đám ngoại tộc kia! Đến nỗi lúc trước cả ta cũng bị . . .

Quân Mạc Tà tâm niệm vừa chuyển, không khỏi nhớ lại chính mình ngày đó, Âm Dương Độn chưa từng nếm mùi thất bại chẳng phải cũng bị lật tẩy dưới tuệ nhãn của người này sao? Lập tức lại nghĩ tới Kiều Ảnh kia dáng vẻ thướt tha mềm mại, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, nước da trắng hơn tuyết thì trong lòng Quân đại thiếu không biết ma xui quỷ khiến thế nào xuất hiện một ý nghĩ: "Nếu có thể chiếm tiện nghi một phen, không biết sẽ là chuyện vui sướng tới nhường nào". Mai Tuyết

Yên nguyên bản chưa kịp giải quyết vấn đề khó khăn đã đeo bám nàng mấy ngày qua, chợt ngẩng đầu lên phát hiện Quân đại thiếu ngây ngốc vẻ mặt bại hoại, lại nhớ vừa mới nhắc tới Kiều Ảnh, người này có bộ dáng này, đang nghĩ gì có thể biết được!

Mai Tuyết Yên nhất thời trong lòng ghen tuông, nhị chỉ thiền thần công tái hiện cõi trần, hai ngón tay hung hăng bám vào phần ngang hông của hắn, đồng thời phát lực, trực tiếp xoay tròn một vòng một trăm tám mươi độ theo chiều kim đồng hồ, tiếp đó lại tiếp tục hướng mục tiêu mạng sườn còn lại, nghiến răng nghiến lợi (Biên: mầy hả bưởi), một chữ một chữ hỏi:

- Chàng-đang-nghĩ-gì-hả?

- Ta suy nghĩ, ai nha...

Quân Mạc Tà khẽ kêu một cái, nha đầu kia cư nhiên còn tiện tai sử dụng công pháp đồng căng đồng nguyên, thật đúng lúc a! Cùng một bộ công pháp, khả năng tạo thành thương tổn là tương đương lớn a, thế nên giờ khắc này Quân Mạc Tà cảm giác đau triệt nội tâm, miệng chỉ biết hớp hớp mấy ngụm khí, không nói nổi một câu. Mai Tuyết Yên cuối cùng trong lòng không đành, hơi thả lỏng tay, bắt đầu "ép cung":

- Ta vừa mới nhắc tới Kiều Ảnh, chàng liền làm ra bộ dáng sắc lang mê đắm ấy là muốn gì. Trong nhà đã có nhiều tỷ muội như vậy, chàng còn nghĩ cái gì đó? Có phải lại muốn nạp thêm phòng không hả?

- Tuyết Yên à. . . Nàng nói chuyện thì cũng hiểu đạo lý đã chứ!

Quân đại thiếu gia vừa thấy tình hình không ổn, tâm niệm chớp động, lập tức ló ra hảo đối sách!

- Ai nha? Chàng còn nói được câu đó, , không biết rằng Quân đại thiếu gia có cái đạo lý lớn gì đây? Thiếp thân tại nơi này cung kính nghe dạy bảo!

Đừng nhìn Mai đại mỹ nhân ngoài miệng nói khách khí, nguyên bản hai ngón tay vốn đã nới lỏng vài phần giờ phút này lại lần thứ hai phát lực, tiếp tục chế tạo "Nam nhân đau nhất" !

- Hừ! Còn cái gì mà cung kính nghe dạy bảo, không phải là tự nàng khởi xướng sao? Nàng nhất định là muốn ta hớ ra, nhưng mà nằm mơ đi!

Quân đại thiếu trong nghĩ vậy, ngoài nhe răng nhếch miệng nói :

- Ca ca ta chính là một đại nam nhân hoàn toàn bình thường, với cái việc bình thường của nam nhân ấy có thể không làm sao? Nếu không sắc lang mới là đại sự kiện ấy chứ! Nếu ai cũng như nàng, thời điểm mấu chốt khôi phục nguyên hình rồi trực tiếp trốn chạy, ca ca ta tìm mãi khóc không ta nước mắt thì chỉ sợ sau vài lần ta liền trực tiếp thành thái giám, tiến cung hầu hạ hoàng đế đi.

- Chàng đang giận ta đấy à?

Mai Tuyết Yên có chút chột dạ lên, ánh mắt trốn tránh nói:

- Người ta cũng không muốn, lần đó, lần đó không phải là không có chuẩn bị tốt sao... Chàng. . . Cái kia cũng thật lợi hại, người ta như thế nào chịu được?

- Vậy lúc nào nàng mới chuẩn bị tốt đây? Hiện tại xong chưa? Yên tâm, ta sẽ thực ôn nhu, ta thề đấy!

Quân Mạc Tà hưng trí bừng bừng hỏi, nam nhân đau nhất cái gì gì đã sớm ném khỏi chín tầng mây.

Ân, Quân đại thiếu gia giờ phút này cố ý nhắc chuyện kia, trừ bỏ giải trừ cục diện khó xử trước mắt, trọng yếu hơn chính là muốn cưỡng ép Mai đại mỹ nhân tỏ thái độ. Không thể để tiếp tục như thế đi! Mỗi khi đến thời điểm mấu chốt liền biến thân, cũng không cần nhiều lắm, phỏng chừng chỉ một hai lần, Quân đại thiếu cảm giác mình thế nào cũng phải bị nha đầu kia biến thành bất lực.

Mọi người nói, lưu manh điểu, thi đấu cương thương: da trâu sống, cũng có thể xuyên thủng ba tờ có vẻ như chính mình lần đó liền không sai biệt lắm, ngay cả đệm chăn cũng thấu, người khác đều là một đời lưu manh, chính mình đến hai đời a...

- A, cái chuyện kia chuẩn bị thế nào, còn nữa, sao biết chàng sẽ làm gì...

Mai Tuyết Yên mặt xấu hổ thành đỏ bừng, bẽn lẽn nói.

- Phốc... Vậy ý của nàng là phải... Phải chuẩn bị thêm nữa?

Quân Mạc Tà cơ hồ hộc máu.

- Dù sao cũng phải cho thiếp chút thời gian...

Mai Tuyết Yên bụm mặt, thanh như muỗi kêu. Quân đại thiếu lấy đầu đập đất, giậm chân đấm ngực, đột nhiên thốt:

- Thân ái à, ngươi và ta cùng đáng thương quá a, tiếp tục nhịn, lão nạp có thể tạo xá lợi tử...

- Gì cơ? Xá lợi tử? Xá lợi tử là gì?

Mai Tuyết Yên khẽ gắt một tiếng, tò mò hỏi han.

- Xá lợi tử chính là "Sinh mệnh tinh hoa" của nam nhâm không được phóng thích ra trong một thời gian dài, sẽ ở nơi đó hình thành một tảng đá lớn, sau đó thì vĩnh viễn không còn dùng được nữa.

Quân Mạc Tà ba hoa bịa chuyện, con ngươi xoay tròn.

Cái ý nghĩa thật về xá lợi tử ở thế giới này cũng thật không biết giải thích sao, bởi vì nơi đây căn bản không có hòa thượng a. . .

- Hình thành tảng đá? Thật có thể đáng sợ như vậy?

Mai Tuyết Yên hoảng sợ, mở tròn đôi mắt.

- Đúng, chính là như thế. Cho nên ta mới nói, việc kia chính là đã lửa xém lông mày nghìn cân treo sợi tóc, nguy trong sớm tối a a a...

Quân Mạc Tà bi thiết nói.

- Hừ, chàng không phải còn có Miêu Tiểu Miêu, Quản Thanh Hàn các nàng sao? Gần nhất lại còn thêm nha đầu Tiểu Nghệ, cũng đủ cho chàng giằng co rồi đấy. Chàng nói cái gì mà hình thành xá lợi tử, cho là ta ngốc chắc!

Mai Tuyết Yên chu miệng, xoay người sang chỗ khác.

- Các nàng ấy sao có thể so với nàng?

Quân Mạc Tà quýnh lên, trực tiếp nói năng lộn xộn, đáp bừa:

- Ta muốn làm nhất... Chính là nàng a...

- Phi phi... Chàng đang nói cái gì đấy!

Mai Tuyết Yên lần này lại chân chính xấu hổ, đỏ mặt dậm chân, bụm mặt nhanh như chớp chạy đi, chỉ còn để lại một câu:

- Chàng còn không mau đi Thánh Địa tìm cần Kiều Ảnh lại đây?

Quân đại thiếu bùi ngùi thở dài, giống như thất hồn lạc phách.

Thấy Quân Mạc Tà trầm mặt buồn bực không vui đi về phía mình, Cổ Hàn vội vàng đứng dậy nghênh tiếp.

Thế cục bây giờ, Cổ Hàn đã rất rõ ràng, nếu muốn ngăn cản dị tộc tiến quân Huyền Huyền đại lục thì chỉ có duy nhất Quân Mạc Tà là có thể! Về phần Tam Đại Thánh Địa, giờ không cần nhắc đến!

Nhìn mình bên này thưa thớt sáu bảy ngàn người, đây là Tam Đại Thánh Địa dốc toàn bộ lực lượng, tất cả tụ tập lại. Có thể nơi đây tuy rằng mỗi người đều là cao thủ, nhưng so sánh chiến lực cùng Quân Mạc

Tà Tà Quân phủ hay Thiên Phạt nhất mạch, tuyệt đối là không cùng một cấp bậc!

- Quân phủ chủ!

Cổ Hàn mỉm cười tiến lên vài bước, nghênh đón Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà cũng không dài dòng, nói ngắn gọn:

- Cổ tiền bối, bổn tông hôm nay tới đây là hướng ngài mượn một người.

Cổ Hàn trong lòng chấn động, nhưng cũng không quá ngạc nhiên nói:

- Kiều Ảnh?

- Không sai! Đúng là Kiều Ảnh.

Quân Mạc Tà nói.

- Không thành vấn đề!

Cổ Hàn ánh mắt không thay đổi, sảng khoái đáp ứng, tiếp đó, từ trong đội ngũ kêu Kiều Ảnh đi lên.

Nhìn thấy thần tình nghi hoặc của Kiều Ảnh, trong mắt Cổ Hàn khẽ lộ một tia từ ái, nói:

- Tiểu Ảnh, sau này ngươi hãy đi cùng Quân phủ chủ, cùng nhau đối phó dị tộc đi.

- Điều này là thế nào? Tại sai phải ở trước đại chiến phái một mình ta đi ra?

Kiều Ảnh rõ ràng không vui. Ngay cả Thánh Địa hiện tại đã muốn suy thoái nhưng Kiều Ảnh đối với Thiên Thánh Cung lại vẫn có khắc sâu cảm tình.

- Tiểu Ảnh, tình huống bây giờ rõ ràng. Chỉ có ở bên Thiên Phạt, ngươi mới có thể phát huy tối đa năng lực của mình. Hiện tại Thánh Địa đã muốn không thể cho ngươi không gian phát huy đầy đủ, đây là sự thật!

Cổ Hàn không hổ là Thiên Thánh Cung đệ nhất nhân, ngay lúc Quân Mạc Tà nhắc việc muốn mượn Kiều Ảnh, hắn cũng đã đoán được Quân Mạc Tà hắn là có kế hoạch cụ thể gì.

Kiều Ảnh cô đơn đứng đó, đột nhiên cảm giác mình ở một khắc này trở nên hoàn toàn cô độc, trong lúc nhất thời lại không biết theo ai.

Tuy rằng doanh địa của song phương gần trong gang tấc, nhưng Kiều Ảnh cũng mơ hồ nhận thấy được, nếu ra đi là sẽ hoàn toàn rời bỏ! Loại cảm giác không thể nói nên lời này, khiến tâm trí nàng hỗn loạn, hoàn toàn không biết phải làm sao.

- Tiểu Ảnh, ngươi trước tiên một mình đi tìm Mai Tôn Giả đi.

Cổ Hàn phất phất tay, trong mắt toát ra một tia không đành tự đáy lòng, rồi lại nói tiếp:

- Ta cùng với Quân phủ chủ tiếp tục nói vài lời.

Kiều Ảnh đáp ứng một tiếng, thật sâu liếc mắt đồng bạn Thiên Thánh Cung đã ở chung sớm chiều, rồi đột nhiên rơi lệ. Nàng vội xoay người, lấy tay che mặt, chạy nhanh ra ngoài. Mai Tuyết Yên ở rất xa nghênh đón.

Những người có liên quan sâu đậm với Kiều Ảnh ở Thiên Thánh Cung, như là Thành Ngâm Khiếu, Khúc Vật Hồi, tất cả đều mỉm cười nhìn bóng lưng Kiều Ảnh càng lúc càng xa, trong mắt tràn ngập vẻ ấm áp. Đối với vị tiểu muội muội quen biết hơn một nghìn năm này, bọn họ đều là phát ra yêu thương tự đáy lòng.

Chuyến đi này, chỉ sợ, chính là vĩnh biệt!

- Nàng đi đến phe Thiên Phạt, coi như là đã đến nơi an toàn nhất, ít nhất là hơn so với đi theo bên người chúng ta!

Với suy nghĩ chung như thế, khi Cổ Hàn nhìn thấy Kiều Ảnh được Mai Tuyết Yên tự mình đón nhập tại doanh địa, tảng đá trong lòng rốt cuộc được bỏ xuống, thở phào một cái thật dài, rồi chuyển hướng sang tiếp chuyện Quân Mạc Tà:

- Quân phủ chủ, lão hủ nơi này có mấy câu, muốn nói với ngài.

- Xin Cổ tiền bối chỉ dạy!

Quân Mạc Tà đưa tay mời.

Cổ Hàn vung tay lên, một đạo khí kình mênh mông đem phiến không gian xung quanh hai người hoàn toàn bao phủ.

Không khí khẽ chấn động một cái rất nhẹ, rồi trở nên yên lặng!

Cổ Hàn vừa rồi ra tay, đã đem không gian phạm vi mười trượng hoàn toàn đều phong tỏa, như thế có thể bảo đảm chắc chắn hai người bọn họ nói chuyện, sẽ không bị người khác nghe qua.

Quân Mạc Tà vốn thần thái tùy ý, nhưng giờ phút này vừa thấy được động tác của Cổ Hàn, sắc mặt cũng không khỏi thận trọng lên. Hắn biết, Cổ Hàn tất nhiên là có sự việc thập phần trọng yếu muốn nói, nếu không hắn cũng không thận trọng như thế!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 461: Nếu Muốn Đăng Thiên, Trước Phải Là Người!

Cổ Hàn bố trí xong, xoay người nhìn chăm chú vào Quân Mạc Tà, sắc mặt phức tạp, ánh mắt khó hiểu, tựa hồ mang theo mong muốn mãnh liệt, lại tựa hồ mang theo ý khẩn cầu nồng đậm.

Mà dưới ánh mắt mày, dù Quân Mạc Tà có ý chí sắt đá kinh người lại không khỏi cảm thấy lòng mình run rẩy.

- Lão phu trước sau gì cũng sống hai kiếp người, cộng lại cũng hơn năm ngàn năm. Kiếp đầu tiên, một thân tu vi của lão phu dừng lại tại thánh tôn đỉnh phong, cuối cùng không thể vượt qua thiên kiếp, rơi vào đường cùng, ta tự hủy thân dưới thiên kiếp, thoát ly thánh anh chuyển sang kiếp khác, tìm thấy ở vùng phụ cận có một huyền khí thế gia họ Cổ, dung nhập vào một phụ nữ đang mang thai, hóa làm linh trí của thai nhi, kéo dài đến hôm nay, đạt được tu vi thánh quân tam cấp!

- Cha mẹ Cổ gia của ta đối với ta ân trọng như núi, vì thế, Vu Sơn Vân của kiếp trước đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một người, đó chính là Cổ Hàn! Cũng chỉ là Cổ Hàn mà thôi!

Trên mặt Cổ Hàn lộ ra vẻ tưởng niệm, tựa hồ như đang nhớ lại sự từ ái của cha mẹ, sau đó cúi đầu thở dài một tiếng...

Quân Mạc Tà gật gật đầu, lập tức nhíu mày hỏi:

- Không dối gạt Cổ tiền bối, trong lòng vãn bối có điều khó hiểu.

- Mời nói!

Cổ Hàn nói một cách ôn hòa.

Quân Mạc Tà nói:

- Lúc trước ở Thiên Thánh Cung, khi mới gặp tiền bối, tiền bối tựa như thân ở tinh không, trong mắt tựa như có vạn vật càn khôn, tu vi ngày đó của tiền bối tựa hồ cao hơn hiện tại rất nhiều, nhưng không biết vì sao tu vi của tiền bối lại bị hạ thấp đến mức như ngày hôm nay?

Quân Mạc Tà nhớ rất rõ ràng, lúc đầu hắn đối diện với Cổ Hàn, cơ hồ hắn như lạc lối vào lĩnh vực tinh không của ánh mắt đối phương. Tại thời điểm đó, mỗi cái khoát tay nhấc chân của Cổ Hàn đều mang theo một loại quy luật thần dị.

Quả thật có thể nói hòa hợp với thiên đạo!

Đó mới là loại tu vi cao thâm kinh thiên động địa!

Hiện tại, tuy tu vi của Cổ Hàn vẫn làm cho bất cứ kẻ nào cũng không dám khinh thường, nhưng đã mất đi loại ý cảnh thần dị siêu nhiên của ngày đó, nếu nói kỳ cảnh khác nhau cũng không đủ, có thể nói là trước sau như hai người khác nhau.

Cổ Hàn ha ha nở nụ cười, lập tức lộ ra vẻ mất mát mà nói:

- Thì ra ngươi cũng nhìn ra! Trước mắt, mọi người đều chân thành hợp tác, tình huống của ta cũng không phải bí ẩn gì, ta cũng nên nói ra! Ngày đó ta đã đạt đến tu vi thánh quân tứ cấp đỉnh phong, chỉ còn thiếu một chút là có thể tiến vào cảnh giới bán thánh, cũng chính là cảnh giới hiện giờ của Chiến Cuồng! Vì thế, trong khoảng thời gian đó, đối với ta chuyện gì ta cũng thờ ơ lạnh nhạt, điều duy nhất trong lòng ta lúc đó là mau chóng đột phá! Đối với chuyện ngươi ghé đến ta cũng không muốn làm khó ngươi, thậm chí ngươi cơ hồ vơ vét sạch linh dược của Thiên Thánh Cung ta cũng không nói một lời, bởi vì chỉ cần ta vượt qua được một bước cuối cùng kia, tất cả đều không còn là chướng ngại đối với ta! Quân Mạc Tà, ngươi có biết sau khi đột phá thì gọi là gì ko?

Cổ Hàn lại cười nói.

- Gọi là gì?

Quân Mạc Tà cảm thấy hứng thú hỏi.

- Phản phác quy chân, hư không thành nhân, bán thánh thân, vô tận chi hồn, nếu muốn đăng thiên, trước phải là người! Đó chính là thánh nhân!

Vẻ mặt Cổ Hàn nghiêm túc, chậm rãi đọc lên mấy câu nói đó, trong thần sắc đã tràn ngập sự thành kính.

- Nếu muốn đăng thiên, trước phải là người!

Quân Mạc Tà thì thào ghi nhớ, trong lòng như ngộ ra điều gì.

- Không sai, điểm mấu chốt trọng yếu cũng chính là câu này!

Cổ Hàn ngưng trọng nói:

- Ngươi nhất định phải cố nhớ kỹ! Đối với tiến cảnh tương lai của ngươi nhất định sẽ có chỗ tốt, đây là lĩnh ngộ lớn nhất mà ta đúc kết được qua hai kiếp! Tốt cũng được, xấu cũng được, nhưng cho dù thế nào, cũng phải nhớ kỹ, ngươi là người! Làm người! Căn nguyên của ngươi, đơn giản: Là người!

Quân Mạc Tà suy tư, chậm rãi nói:

- Quả thật không sai, không cần biết làm gì, muốn làm tốt, đầu tiên phải làm, chính là làm người! Ngay cả tư cách làm người còn không có, sao có thể làm chuyện gì khác?

- Không sai! Chính là điều này!

Trên mặt Cổ Hàn lộ ra vẻ hân thưởng, đối với sự lĩnh ngộ cực nhanh của Quân Mạc Tà, hắn cảm thấy vui mừng từ tận đáy lòng.

- Nhân tại tố, thiên tại khán (Người làm việc có trời cao chứng giám)! Quả thật mấy năm nay, Tam Đại Thánh Địa có quá đáng, nhưng lão phu lại chỉ lo cho thân mình, nên cũng coi như bản thân có vấn đề. Khi lão phu chuẩn bị tất cả, sẵn sàng trùng kích vào cánh cửa thánh nhân, thì Chiến Luân Hồi, cũng chính là Chiến Cuồng, tìm đến Thiên Thánh sơn!

Cổ Hàn nói tới đây, hàm răng đã cắn chặt đến kêu răng rắc.

Trong lòng Quân Mạc Tà thầm nhảy, có lẽ tu vi của Cổ Hàn giảm xuống có quan hệ rất lớn với Chiến Luân Hồi!

- Cửu Huyễn Lưu Sa bị trộm, đại trận tức thì sụp đổ, tiếp theo là Thiên Trụ Sơn sụp đổ theo, tinh thần lão phu vì thế bị thương vô cùng nặng!

Khóe mắt Cổ Hàn giật giật, nói tiếp:

- Lúc đó lão phu đang dồn hết tâm trí vào thời khắc đột phá quan trọng, nên khi tâm thần vừa loạn thì tu vi liền rơi xuống, ta lúc đó cũng không có khả năng kềm chế sự sụt giảm tu vi này, vì thế tu vi của ta rơi thẳng xuống thánh quân tam cấp đỉnh phong mới ngừng lại!

Quân Mạc Tà thở dài, rốt cuộc hiểu rõ vấn đề xảy ra thế nào:

- Điều này gọi là chèo thuyền ngược dòng, không tiến tất lui! Tại thời khắc quan trọng mà bị loại chuyện kinh thiên động địa này quấy nhiễu, không bị tẩu hỏa nhập ma trở thành phế nhân đã đủ nói lên tinh thần của tiền bối kiên cường đến mức nào!

Chẳng thể trách lần này nhìn thấy Cổ Hàn, cảm giác so với lần trước gặp hắn hoàn toàn khác biệt.

- Chuyện nhảm đã nói xong, Quân Mạc Tà, hiện tại lão phu muốn nói chuyện chính sự với ngươi!

Thần sắc của Cổ Hàn đột nhiên trở nên nghiêm túc, hai mắt nhìn thẳng vào Quân Mạc Tà mà nói:

- Lão phu có vài thỉnh cầu, mong ngươi đáp ứng ta!

- Mời nói!

Quân Mạc Tà cũng trịnh trọng trả lời:

- Chỉ cần ta làm được, nhất định sẽ không chối từ!

- Bình sinh, nguyện vọng lớn nhất của lão phu chính là có thể tiến vào cảnh giới nhập thánh, sau đó phá tan cấm chế của thế gian này, rong chơi chân trời, tiêu dao vũ trụ!

Cổ Hàn thong thả nói:

- Nhưng hiện tại, tất cả hi vọng đều đã tan thành bọt nước, đã không còn ý nghĩa gì! Hiện tại mong ước lớn nhất của lão phu lúc này là hoàn toàn tiêu diệt ngoại tộc! Điều này muốn dựa vào lực lượng của Tam Đại Thánh Địa quả thật là không thể thành!

Cổ Hàn nhìn chằm chằm vào Quân Mạc Tà:

- Vì thế, chỉ có thể làm phiền ngươi! Ta biết ta không có tư cách nói những lời này, nhưng vì vô số sinh linh trên đại lục này, mong Quân phủ chủ ghi nhớ những lời này của ta!

- Tiền bối có vẻ hơi bi quan quá, tình hình vẫn chưa xấu đến mức ấy!

Quân Mạc Tà thản nhiên nói.

- Không, ta đã nghĩ rất kỹ rồi! Tam Đại Thánh Địa, nhất định phải tan biến rồi!

Cổ Hàn nhắm mặt lại mà nói:

- Đánh xong trận chiến này, dưới gầm trời chắc chắn sẽ không còn Tam Đại Thánh Địa! Tất cả những chuyện sau này, đành nhờ vào Quân Mạc Tà ngươi!

Quân Mạc Tà cả kinh, ngẩng đầu nhìn Cổ Hàn.

Trên mặt Cổ Hàn lộ ra một nụ cười bình tĩnh, thản nhiên nói:

-Sau trận chiến này, không cần biết là thắng hay bại, Tam Đại Thánh Địa, một cái tên từng có vô hạn vinh quang này sẽ chính thức bị hủy diệt trên thế gian! Bọn ta đã quyết định dùng cái chết để bảo vệ cho thiên hạ muôn dân của Huyền Huyền đại lục!

Nói xong, hắn thản nhiên cười nói:

- Ngày đó ngươi từng nói qua ai dám trước mặt ngươi nói bốn chữ "Thiên hạ muôn dân" thì chắc chắn phải chết! Ta hi vọng hôm nay ngươi cho lão phu nói một lần cuối cùng!

Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy trong lòng kịch liệt quay cuồng như phiên giang đảo hải.

Người đã có mục tiêu, chắc chắn sẽ truy cầu mục tiêu đó.

Giữ gìn sự an toàn cho đại lục đã là tín niệm từ vạn năm nay của Tam Đại Thánh Địa!

Đây có thể gọi là quang vinh sánh chói nhất!

Vì sự quang vinh này, bọn họ đã làm sai rất nhiều chuyện, trong đó có nhiều chuyện đã đến tình trạng không thể vãn hồi, hậu quả nghiêm trọng, nhưng bọn họ cũng vì loại quang vinh này mà lánh đời tại một địa phương không một bóng người, sống một đời vô oán vô hối để truyền thừa xuống phần quang vinh này!

Sự hi sinh của bọn hắn không thể nói là không lớn!

Chỉ là phần quang vinh này không mấy người biết, thật giống như mộng ảo!

Hiện giờ, phần quang vinh này rốt cuộc bị Quân Mạc Tà tàn nhẫn đánh vỡ!

Đối mặt với sự cường thế của dị tộc nhân, bọn họ lựa chọn toàn thân ứng chiến, lấy tính mạng ra cứu nguy cho đại lục, sẵn sàng dùng tính mạng của mình rửa sạch sai lầm cả vạn năm nay!

Thật đáng buồn, nhưng cũng thật đáng kính!

- Chúng ta đã quyết định rồi, trong trận chiến này, tất cả người của Tam Đại Thánh Địa đều sẽ lấy thân bồi táng!

Cổ Hàn nói có vẻ như chuyện này là chuyện nhỏ, không đáng nhắc đến, lạnh nhạt nói tiếp:

- Sau khi chúng ta chết, mặc kệ đại lục sau này thế nào, muôn dân ra sao, chúng ta đều không có khả năng thấy được. Đến lúc đó, mọi việc đều dựa vào ngươi! Ta không dám yêu cầu xa vời là Quân phủ chủ quan tâm thiên hạ muôn dân, nhưng ta mong Quân phủ chủ có thể giúp một việc quan trọng: Nếu có thể, hi họng ngươi sẽ giết sạch tất cả ngoại tộc!

Quân Mạc Tà cười khổ, Cổ lão gia tử này thật đúng là đánh giá mình quá cao mà!

- Nói thật, ta không biết tại sao, ta luôn có một cảm giác vi diệu, đó là ngươi đối với dị tộc nhân vô cùng thống hận!

Cổ Hàn cau mày, đột nhiên nở nụ cười cổ quái:

- Nếu không, sau khi xảy ra sự việc của bọn Hạ Trường Thiên, với tính tình của ngươi, chắc chắn sau khi giết sạch đám người Hạ Trường Thiên sẽ lập tức lui binh, không bao giờ quản chuyện tại đây nữa. Cho dù Huyền Huyền đại lục bị ngoại tộc hoàn toàn nô dịch, ngươi cũng sẽ không thèm ra mặt. Ta hoàn hoàn tin tưởng với tính cách của ngươi, ngươi có thể làm ra việc như vậy!

Cổ Hàn hỏi một cách hứng thú:

- Nhưng cuối cùng, ngươi lại lựa chọn lưu lại! Mục đích lưu lại của ngươi, chắc chắn không phải vì muôn dân, vì thiên hạ, cũng chẳng phải vì vinh quang của Thiên Phạt gì đó! Vì thế, ta cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao ngươi lại thống hận dị tộc đến vậy? Thật là khiến ta tò mò mà!

- Là vì bọn hắn đáng ghê tởm, được không? Lý do này ổn chứ?

Quân Mạc Tà từ chối trả lời, chỉ cười khổ một tiếng.

Tại sao mình thống hận dị tộc nhân? Nếu chỉ có một mình mình mà nói, chuyện này rất dễ giải thích.

Nhưng ở thế giới này, làm sao mà giải thích.

Mà có muốn giải thích cũng không giải thích được! Chẳng lẽ nói mình giận chó đánh mèo, bởi vì đám dị tộc nhân này làm cho mình nhớ lại dân tộc vô sỉ ti tiện kia? Loại dân tộc mà thiên đao vạn quả lăng trì xử tử mười vạn tên cũng không thể giải hận?

Chẳng lẽ nói vì tám năm kháng chiến ngập tràn máu tươi chống quân của nước J? Chẳng lẽ nói vì hơn ba mươi vạn oan hồn bị giết hại ở Nam Kinh khi xưa?

Không có cách nào giải thích a, chỉ có thể giết! Giết con mẹ nó long trời lở đất!

Ai cũng biết, kiếp trước ta hận nhất là sinh trễ mất bảy mươi năm!!!!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 462: Chuyện Này Không Cần Ngươi Nhắc Nhở!

- Ghê tởm?!

Cổ Hàn nghe vậy liền sửng sốt, lập tức hắn cười to mà nói:

- Lý do này hay lắm, đúng là bọn hắn thật ghê tởm! Chỉ cần lý do này thôi đủ để tiêu diệt bọn chúng!

Cổ Hàn có tu vi thánh quân, đương nhiên không phải là một thằng ngốc, lấy mấy ngàn năm trí tuệ của hắn, làm sao có thể không nhìn ra Quân Mạc Tà đang nói dối? Nhưng dù lý do gì đi nữa cũng không quan trọng, quan trọng nhất là đối với dị tộc nhân, Quân Mạc Tà có hận ý vô cùng vô tận là tốt rồi!

- Sau này không còn sự uy hiếp của dị tộc, cũng không còn Tam Đại Thánh Địa, chỉ còn lại Tà Quân phủ và Thiên Phạt nhất mạch, ngươi cần phải bảo trì cẩn thận.

Trong lời nói của Cổ Hàn có mang ý để lại hậu sự, lời nói vô cùng sâu xa:

- Quân Mạc Tà, ngàn vạn lần đừng nghĩ chỉ có nhân loại mới có thể làm điều ác, cũng đừng nghĩ chỉ có người xấu mới làm việc ác! Một khi người tốt đã làm việc ác, lúc đó người xấu có thúc ngựa cũng không đuổi kịp sự ác độc của họ! Xin hãy ghi nhớ lời này của lão hủ!

- Lời nói này rất đúng! Có thể gọi là chân lý!

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng.

Người xấu làm chuyện xấu, ít nhất bản thân hắn cũng biết hắn đang làm chuyện xấu, trong lòng cũng còn tí băn khoăn.

Nhưng nếu người tốt lại coi chuyện xấu là chuyện tốt, cố gắng mà làm thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng! Bởi vì khi hắn làm, trong lòng của hắn là chính nghĩa, là quang vinh! Dưới tư tưởng này, hắn hoàn toàn không có chút cố kị nào, cố hắn dùng tất cả mọi thủ đoạn, kế hoạch để hoàn thành chuyện này!

Mà xung quanh loại "người tốt" này có vô số người tín nhiệm hắn, có thể trợ giúp, hùa theo hắn một cách vô điều kiện. Đến lúc đó, hậu quả như thế nào không một ai dám tưởng tượng!

Ví dụ tốt nhất trước mắt chính là Tam Đại Thánh Địa!

Nếu không phải Quân Mạc Tà hoành không xuất thế, chưa biết thế giới này quang vinh thẳng tắp, hay lại giống như lời tiên đoán kia!

Hoảng nhiên nhất mộng, phi huyễn phi không!

Vạn niên huy phong, nhất triêu thành yến!

(Ngỡ ngàng giấc mộng, ảo ảo không không!

Vạn năm huy hoàng, một sớm khói tan - Dennis Q)

Cổ Hàn cười khổ một tiếng, ý nghĩ của hắn lúc này chắc cũng giống với Quân Mạc Tà.

Vị lão nhân này đã quyết tâm dùng cái chết để tạ tội, vậy thì cần gì phải đay nghiến chuyện lúc trước đã xảy ra?

Mặc dù đã sai lầm, nhưng xuất phát điểm của người tốt và người xấu khác xa nhau, cần gì phải hủy đi một chút tôn nghiêm còn sót lại của người tốt này? Nếu đã nhận ra sai lầm thì phải quyết tâm đền bù sai lầm của mình, bằng bất cứ giá nào!

- Nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện, điểu chi tương vong, kỳ minh tối ai (con người sắp chết thì bao giờ lời lẽ cũng thiện lương, hiền lành, con chim sắp chết thì tiếng kêu của nó là ai oán nhất. Xuất phát từ "Luận ngữ": Tăng Tử lâm bệnh, Mạnh Kính Tử hỏi thăm người - Dennis Q)

Cổ Hàn trầm trọng nói:

- Đại bộ phận huyền thú Thiên Phạt có ý nghĩ chân chất, tính cách thật thà đáng yêu, không có tâm cơ như nhân loại, bất cứ một ai cũng mơ có được thủ hạ như thế, mà ngươi hiện nay lại có được sự tử trung của Thiên Phạt nhất mạch, không ai dám nghi ngờ chuyện đó!

- Nhưng chính vì thế, loại tính cách này của huyền thú sẽ dễ dàng bị ngươi thay đổi nhất, một khi bọn hắn đã thay đổi, thì có chết cũng không quay lại. Đây chính là thành công lớn nhất của ngươi, cũng chính vì điểm này mà ngươi nên cẩn thận, sau này sẽ không còn sự chế ước của Thánh Địa, cao thủ của Thiên Phạt thế nào cũng sẽ tiếp xúc với nhân loại. Đến lúc đó, hậu quả như thế nào, ai cũng khó có thể nói rõ ràng, hi vọng Quân phủ chủ không nên nghĩ ta nói ra để cho vui.

Quân Mạc Tà cúi đầu trầm tư nói:

- Ta cam đoan với lão, trước khi ta rời khỏi thế giới này, bọn họ sẽ không làm ra chuyện gì quá giới hạn.

- Đúng là ngươi có thể cam đoan, ta hoàn toàn tin tưởng ngươi, chỉ một chút việc thế này mà Quân Mạc Tà ngươi cũng làm không được thì đã không phải là Quân Mạc Tà, nhưng sau đó thì sao?

- Ngươi đã nói sớm hay muộn ngươi cũng sẽ rời đi, chắc hẳn là đi theo con đường của Cửu U Đệ Nhất Thiếu đúng không? Sau khi ngươi rời đi, ai sẽ là người nắm giữ Thiên Phạt chân chính? Ngươi vì trận chiến trước mắt, đã làm cho thực lực vốn có của Thiên Phạt nâng lên một trình độ khủng bố, có thực lực như thế, lại mất đi sự khống chế của ngươi, toàn bộ đại lục sẽ không có một thế lực nào có thể chế hành bọn họ! Nhờ có ngươi, có thể phiến đại lục này thoát khỏi móng vuốt của ngoại tộc,

nhưng cũng có thể vì sự tồn tại của ngươi mà khiến cả Huyền Huyền đại lục này biến thành thế giới của riêng huyền thú!

Sắc mặt Quân Mạc Tà âm u, nhìn không ra có diễn cảm gì.

- Nếu nói một cách bi quan, nhân loại trên phiến đại lục này, sau này có thể chỉ là đồ ăn hay đồ chơi của huyền thú Thiên Phạt! Huyền thú Thiên Phạt quả là nhân tính hóa, hơn nữa cũng trọng tình trọng nghĩa, điểm này không ai dám phủ nhận! Nhưng cũng không thể phủ nhận phần "thú" của chúng, hung tính vẫn tồn tại, vĩnh viễn! Bản năng hiếu chiến khát máu của họ là điều rõ ràng!

Sắc mặt Quân Mạc Tà rất khó nhìn.

- Lão phu nói chuyện này không phải bắt ngươi phải làm gì, mà là nhắc nhở ngươi! Nếu thật sự đến lúc đó, lão phu cũng không thể nhìn thấy rồi, tất cả tương lai đã không còn nằm trong tầm tay của lão phu!

Quân Mạc Tà trả lời từ tốn:

- Nếu lão đã nói như vậy, chẳng khác nào nãy giờ nói lời vô nghĩa! Cổ Hàn, lời lão nói quả thật có đạo lý, đúng là việc này có thể phát sinh trong tương lại, nhưng đây là chuyện của tương lai. Việc của tương lai, ai dám nói có thể nắm chắc, chúng ta nói chuyện này bây giờ hình như quá sớm!

Cổ Hàn cười khổ một tiếng, một câu này của Quân Mạc Tà, hắn đã nhận ra sự bảo vệ của Quân Mạc Tà đối với huyền thú Thiên Phạt đến mức độ nào, chỉ sợ trong lòng của Tà Chi Quân Chủ này, muôn dân thiên hạ so ra vẫn kém hơn huyền thú Thiên Phạt!

Chuyện này là cho Cổ Hàn vô cùng kỳ quái, Quân Mạc Tà dù sao cũng là nhân loại, tại sao lại có ít hảo cảm với nhân loại như thế? Điểm này hắn hoàn toàn không hiểu!

Trang tử không phải cá, làm sao biết làm cá không vui!

- Được rồi, chuyện này lão phu chỉ nói đến đây thôi, nói tiếp nữa lại làm chúng ta không thoải mái!

Cổ Hàn bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

- Không sao cả! Ta tự có định kiến riêng của ta, cho dù lão nói thế nào đi nữa, muốn thay đổi ý nghĩ ban đầu của ta đều không thể. Vì thế, lão vẫn nên tỉnh lại đi, đem hậu sự của mình nói cho xong là được rồi.

Cổ Hàn tức giận đến trợn tròn mắt, cái gì gọi là "đem hậu sự của mình nói cho xong là được rồi"? Cho dù lão phu sắp chết cũng chưa đến mức này nha? Tên này nói giống như chỉ chớp mắt nữa là mình ra đi vậy!

Khi nói chuyện với tên tiểu tử này, phải chuẩn bị tâm lý có thể tức chết bất cứ lúc nào a!

- Lão nhìn ta làm gì, ta nói sự thật chứ không phải nguyền rủa lão chết sớm! Là do chính lão nhân gia ngài nói là mình sống đủ rồi, muốn chết, ta chỉ tôn trọng ý kiến của lão a, cũng không ngăn không hối. Thêm vào đó, là ngài mời ta đến, nghe lão lãi nha lãi nhãi, giờ lại tỏ cái thái độ này với ta? Thật là khó chịu a!

Khó chịu?

Nghe xong mấy chữ này, trong lòng Cổ Hàn càng bực tức. Ngươi còn nói ngươi khó chịu, vậy lão phu khó chịu đến mức không thể thốt nên lời đây này!

- Thôi quên đi, lão phu đã là một người sắp chết, không chấp nhặt cùng tiểu tử ngươi!

Cổ Hàn thở hắt ra, muốn chấm dứt lần tranh luận này.

- Đúng a, chính lão cũng thừa nhận là lão sắp chết, đây cũng là lão tự nói a, không phải ta a! Rốt cuộc có hậu sự gì, mau chóng nói đi, ta còn có nhiều việc phải làm, tốn thời gian quá!

Cổ Hàn lạnh cả người: "Con bà nó, may mà ta đã ôm lòng quyết tử, nếu không không đã bị tên tiểu tử này làm tức chết!"

- Quân Mạc Tà, cái nhìn đối với sinh mạng của ngươi quá lạnh lùng, chẳng lẽ ngươi không thể nhận ra Tam Đại Thánh Địa chúng ta tuy làm ra nhiều việc sai lầm, nhưng lần chiến đấu cuối cùng này, chúng ta sẽ để lại danh tiếng muôn đời sao?

Cổ lão gia tử nói ra tính toán cuối cùng của Tam Đại Thánh Địa, chỉ mong tự đáy lòng Quân Mạc Tà tán thưởng một câu. Ít nhất, trên thế gian này, người có thể nói ra sự thật này, chỉ có người trước mắt này, cho dù thiên hạ không ai biết, nhưng ít nhất cũng có một vị Tà Chi Quân Chủ chứng kiến sự trả giá của chúng ta a.

Mong muốn duy nhất của hắn cũng chỉ là một câu khen ngợi của vị Tà Chi Quân Chủ này mà thôi!

Bởi vì hiện tại, Quân Mạc Tà hoàn toàn xứng đáng với danh xưng nhân vật đỉnh của đương kim thế gian!

Trăm triệu không thể ngờ tới là tên tiểu tử này lại có thể keo kiệt đến mức độ này! Đừng nói là tán thưởng, một câu tiếc hận hắn cũng không thèm nói!

- Ta phải nói thế nào đây? Cho dù các ngươi chết trận sạch, ta cũng không nghĩ cái chết của các ngươi rất vĩ đại.

Quân Mạc Tà trầm ngâm một chút rồi nói tiếp:

- Cổ Hàn, nói đúng ra, không ai bắt buộc các ngươi phải dính vào trận chiến này đúng không? Các ngươi cầu người có người, muốn lấy tính mạng của mình để bảo vệ một phần quang vinh trong lòng, điều này rất bình thường. Bởi vì bản thân ta cũng ở đây, nói một câu thành thật, ta cũng không dám nắm chắc bản thân ta sẽ sống sót sau trận chiến này, nhưng như vậy thì sao? Chỉ cần không thẹn với lương tâm là được rồi, còn cần gì nữa?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 463: Các Ngươi Chết Cũng Phải Chết Một Cách Có Ích.

Cổ Hàn nghe vậy sửng sốt, nhưng rất nhanh khôi phục lại vẻ bình thường, vuốt râu mỉm cười, từ tốn nói:

- Không sai, vẫn là Quân Mạc Tà ngươi nhìn xa trông rộng.

Quân Mạc Tà nói tiếp:

- Ngươi vừa rồi cũng nói, nếu ngươi chết đi, mọi thứ trong tương lai đều không thể thấy được, một khi đã như vậy ngươi cần gì phải để ý sau khi ngươi chết đi thế giới này rốt cuộc sẽ như thế nào? Ta khi còn sống vì nước vì dân vì thiên hạ, cúc cung tận tụy dốc hết tâm huyết. Sau khi chết rồi, ta còn bận tâm đến chuyện lớn nhỏ trong thiên hạ làm gì?

Cổ Hàn ngẩn ra, hai tay vê chạy chòm râu của mình. Quân Mạc Tà này, mới vừa rồi mình tỏ ra đồng ý với hắn thì hắn lại nói điều không nên nói. Người này thật sự là làm cho người ta dở khóc dở cười mà.

- Hơn nữa, các ngươi là vì bảo vệ vinh quang của mình mà chết, bảo vệ tôn nghiêm của mình mà chết. Không phải như vậy sao?

Quân Mạc Tà thao thao bất tuyệt.

- Ở trên đời này, mỗi ngày đều có người chết đi như vậy. Chuyện lão bà đi vụng trộm, làm chồng cắm sừng, làm hắn tức giận đến nỗi đi tìm gian phu quyết chiến vì tôn nghiêm của bản thân, cuối cùng lại bị giết chết, xét cho cùng đó cũng là vì bảo vệ tôn nghiêm của mình, có gì khác nhau hay sao?

Quân Mạc Tà nói tiếp:

- Nếu mọi người đều là vì tôn nghiêm của mình, vì vinh quang của mình, vì lợi ích của mình không bị xâm phạm, vậy thì có cái gì khác nhau ở đây sao? Vì sao với cái chết của các ngươi, ta không nói vài lời an ủi? Chẳng lẽ khi ta nói vài lời thương tâm, Các ngươi có thể thành tiên sao?

Cổ Hàn tức giận đến tức giận đến nỗi run cả người, cả tay chân, mặt đỏ như gấc.

Nếu không phải lúc này, địa điểm này không thích hợp, Cổ Hàn hiện tại liền Quân Mạc Tà quyết một trận tử chiến.

Thật khinh người quá đáng.

Chúng ta vì muôn dân thiên hạ, oanh liệt hy sinh, vậy mà từ trong miệng hắn so với cái kẻ phàm phu tục tử bị cắm sừng không khác gì mấy. Đây quả thực chính là khinh người quá đáng. Quả thật không thể nhịn được nữa.

- QUÂN - MẠC - TÀ

Cổ Hàn thở hổn hển hồng hộc, ánh mắt dữ tợn, thấp giọng rít gào, gầm lên.

- Cổ lão, ngài lại thất thố rồi.

Quân Mạc Tà hảo tâm nhắc nhở nói.

- Lão phu thất thố... Lão phu thất thố cái đầu ngươi.

Cổ Hàn hét to, hơi thở thở phì phò

- Đồ hỗn trướng ngươi mở miệng nói chẳng ra gì. Người làm ta tức chết.

Không thể không nói, miệng lưỡi lợi hại không phải là tài của vị Cổ lão Thiên Thánh Cung.

Tuy rằng, mặt mũi đỏ bừng, tức giận đùng đùng như cũng không nói ra được những từ khó nghe.

Quân Mạc Tà vừa mới há mồm định nói thì Cổ Hàn khẽ vươn tay thở phì phò ngăn trở hắn

- Dừng lại. Ngài đừng có nói gì nữa, chờ ta nói xong rồi Ngài hay nói

Quân Mạc Tà ngạc nhiên, sao lạ vậy, tự nhiên ta lại thành "Ngài"

- Ngoài đại chiến trước mắt, vẫn còn một mầm mống tai vạ, chính là Chiến Luân Hồi. Người này vẫn chưa chết.

Cổ Hàn há miệng thở hổn hển mấy hơi, mới khiến cho tâm tình lắng xuống. Hơn ba nghìn năm, lần đầu tiên tâm tình của hắn dao động mạnh mẽ như vậy.

Cho dù là ngày đó biết được Chiến Luân Hồi đánh cắp Cửu Huyễn Lưu Sa hắn cũng không có kích động tới mức không thở được như bây giờ.

- Vô luận Tam Đại Thánh Địa sau cuộc chiến này có còn hay không, ngươi đều phải cẩn thận với Chiến Luân Hồi.

Cổ Hàn hít một hơi rồi tiếp.

- Còn nữam thứ Cửu Huyễn Lưu Sa này đối với tinh thần có tác dụng rất lớn. Hơn nữa Chiến Luân Hồi trộm đi với số lượng khổng lồ như thế. Ngươi nếu gặp nhất định phải cẩn thận. Ngàn vạn lần đừng xảy ra bất trắc. Nên nhớ, trình độ của Chiến Cuồng rất khủng bố, trình độ hiện giờ của ngươi vẫn không thể tưởng tượng được đâu.

Quân Mạc Tà trầm mặc một hồi nói :

- Đa tạ.

- Cảm tạ cái đầu ngươi.

Cổ Hàn thở hồng hộc nói :

- Lão phu vừa rồi không bị người làm tức chết tại chỗ là may mắn lắm rồi.

- Tâm tình của tiền bối bây giờ còn kích động nữa không?

Quân Mạc Tà nháy mắt mấy cái hỏi

Cổ Hàn bất đắc dĩ nở nụ cười

- Ta hiểu ý tứ của ngươi, ngươi muốn trước đem lão phu chọc cho tức giận đến nỗi không kềm được, đem lửa giận phát tiết ra, sau để làm giảm bớt ý nghĩ tự sát phải không? Bất quá, đã làm ngươi uổng phí tâm tư, lão phu cũng không bị ngươi chọc tức đâu.

Hắn thở dài một hơi, vẻ mặt cô đơn nói

- Tam Đại Thánh Địa truyền thừa đến nay đã hơn vạn năm, có thể nói là kết quả nỗ lực của vô số người. Lão phu trấn thủ Tam Đại Thánh Địa hai đời người, hơn năm nghìn năm. Mà Thiên Thánh Cung của Tam Đại Thánh Địa càng có thể nói là tâm huyết cả đời của lão phu. Thiên Trụ Sơn đổ, Thiên Thánh Cung tiêu vong, công lực của ta đã mất... Lão phu đã cảm giác được, con đường nhân sinh của lão phu tới đây là dừng rồi. Ngươi không cần nói nữa.

- Ngài nghĩ sai rồi. Ta cũng không có nói muốn ngăn cản ngài đi chết a!

Quân Mạc Tà trầm mặc một hồi nói :

- Ta chỉ là muốn thỉnh cầu ngài một việc.

- Thỉnh cầu ta một việc? Thật sự là hiếm có, nói đi

Cổ Hàn dứt khoát nói.

- Tam Đại Thánh Địa, sĩ khí hiện giờ quá bi quan, bi tráng. Cổ Hàn nhìn xem bọn thủ hạ của người, cả đám đều như là đang đứng trên miệng núi lửa, dữ tợn như vậy, toàn thân đều đã tràn ngập ý chí tùy thời mà chết, sẵn sàng hy sinh.

Quân Mạc Tà lạnh lùng hừ một tiếng nói.

- Không sai, đây đúng là có khí phách hy sinh thân mình vì đại lục. Điều này chẳng lẽ có cái gì không đúng sao?

Cổ Hàn buồn bực nói.

- Ta không phải nghi ngờ quyết tâm của các ngươi, lại càng không yêu cầu thỉnh cầu các ngươi bỏ đi phần ý chí quyết tử này mà là thỉnh cầu các ngươi, coi như là đi chết thì cũng phải chết cho có giá trị.

Quân Mạc Tà giơ một ngón tay nói

- Cổ Hàn, người của Tam Đại Thánh Địa các ngươi hiện giờ đều có cùng một loại ý tưởng đó. Ta hỏi ngươi, đại chiến một khi chính thức bắt đầu, sẽ có bao nhiêu cao thủ Thánh Địa không muốn chờ đợi, xông tới tự bạo?

Cổ Hàn giật mình.

Quả thật chính như lời Quân Mạc Tà nói, hiện tại trong thánh địa có rất nhiều người đều ôm ý nghĩ như vậy. Chỉ cần khai chiến, chính mình liền vọt vào đám đông dị tộc nhân tự bạo. Cầu được giải thoát thống khoái. Đã giết địch xem như là chuộc tội rồi.

Lấy thực lực vốn có của một vị cao thủ Thánh Hoàng, tuyệt đối có thể từ từ giết chết mấy trăm chiến sĩ ngoại tộc, mười mấy tên u minh quỷ nhẫn, thậm chí có thể hợp lại giết vài tên Cuồng Đao nhẫn đỉnh phong. Sau đó mới dùng biện pháp tự bạo, vậy thì kết quả tạo thành ra càng tốt

hơn nữa. Nếu mới khai chiến mà đã tự bạo thì ngươi thấy không phải lãng phí sao?

Quân Mạc Tà thản nhiên nói

- Ngay cả thật sự phải chết, cũng phải chết có giá trị. Nếu có thể giết một vạn tên địch rồi mới chết thì vì lí do gì chỉ mới giết một trăm tên đã tự bao? Nếu quyết tâm chết trên trận chiến thì vì cái gì mà không phát huy ra toàn bộ khả năng của bản thân?

- Cho nên ta thỉnh cầu người, hãy tâm bình tĩnh đi chiến đấu. Chi khi nào không còn đường sống, không có cách nào khác nữa thì hãy tự bạo.

Quân Mạc Tà hai mắt như bắn ra tia lửa điện lạnh lẽo.

- Chớ có cho là ta tàn nhẫn. Những lời này không chỉ nói với các ngươi, ta cũng nói với các huynh đệ của ta như vậy, với bản thân ta cũng vậy. Bởi vì cái này không đơn thuần là chiến tranh cá nhân mà là chiến tranh tập thể, của toàn bộ chúng ta. Các người có chết hết, lấy số lượng Tam Đại Thánh Địa trước mắt, nhiều lắm chỉ bằng số lẻ bên này của chúng ta mà thôi.

- Chết, trong trận chiến này, ai cũng có thể sẽ phải chết. Có thể toàn bộ các ngươi chết hết, bên ta còn sống. Hoặc cũng có thể toàn bộ chúng ta chết hết, cuối cùng còn sống lại là người của Thánh Địa các ngươi. Điều này không ai nói trước được. Mỗi người có số, thuận theo ý trời.

Quân Mạc Tà chậm rãi nghiêng đầu nói :

- Cổ lão, ngươi sống hơn năm nghìn năm, hiểu biết sự tàn khốc của chiến tranh nhiều hơn ta. Chiến tranh chính là như vậy, chưa từng có bất luận kẻ nào dám nói: Ta sẽ không chết trong chiến tranh này thì người đó sẽ không chết. Ngược lại hắn có thể chết sớm nhất, một cái chết nhanh nhất. Cho nên, đừng phó thác hậu sự cho ta. Ta chưa chắc có thể còn sống sót, có khi ta còn cần phải nhờ Cổ lão ngươi lo hậu sự cho ta không chừng.

- Nhưng vì một điều gì đó, ta nhất định phải chết thì tất nhiên trước khi chết, ta sẽ dùng hết khả năng tiêu diệt địch nhân, giúp các ngươi giảm chút gánh nặng. Ta hi vọng các ngươi cũng có thể làm được như vậy. Ít nhất cũng không nên vì quang vinh chó má gì đó của Tam Đại Thánh Địa mà chưa gì đã tự bạo ngay từ lúc đầu. Nếu ta vì vinh quang, danh tiếng thì chỗ này vẫn không đáng để ta chạy tới.

Quân Mạc Tà giọng rõ ràng nhưng lạnh lùng liếc nhìn Cổ Hàn, thản nhiên nói

- Cho nên ta van người, ngàn vạn lần đừng có chết ngu xuẩn như vậy, trăm triệu lần đừng có mất trí rồi chết yếu như vậy. Bởi vì, cho dù các ngươi đã chết, ta cũng sẽ khinh thường các ngươi. Khinh thường vạn lần.

- Cho dù sau khi chiến thắng, các ngươi vẫn muốn tự sát để tạ tội, ta cũng sẽ nhất định không ngăn cản. Nhưng, trong chiến tranh như vầy, ta van các ngươi hãy toàn lực chiến đấu, không nên nghĩ đến việc tự bạo quá nhanh như vậy. Hiểu không?

Cổ Hàn hoàn toàn giật mình.

Đúng vậy, tất cả mọi người quanh mình cảm thấy trận chiến này không hề có hi vọng, ít nhất là đối với người của Tam Đại Thánh Địa, cho nên bọn họ mới quyết định hy sinh vì nghĩa lớn.

Nhưng mà, lời nói của Quân Mạc Tà mình có thể chối bỏ sao? Mình dựa vào cái gì có thể khẳng định Quân Mạc Tà, Thiên Phạt nhất mạch, và Tà Quân phủ sẽ không phải chết?

Một lời làm bừng tỉnh người trong mộng.

Nếu như mình đã bi quan như thế, chỉ muốn đem toàn bộ trách nhiệm giao phó cho Quân Mạc Tà, rồi sau đó xem như không biết gì nữa. Như vậy bản thân mình quả thật là ích kỷ, một người không dám chịu trách nhiệm trước khó khăn.

- Thì ra...Thì ra là lão phu sai rồi. Thiếu chút nữa phạm phải sai lầm lớn thứ hai.

Cổ Hàn hổ thẹn thở dài. Khả năng phán định của hắn đã lung lay. Mới vừa rồi còn cảm giác mình sẽ rất bi tráng, lừng lẫy nhưng hiện tại mới phát hiện mình từ đầu đến cuối giống như là một tên ngốc nghếch. Kẻ không suy nghĩ cho đại cục chính là mình, chính là mọi người của Tam Đại Thánh Địa.

- Chết là một việc dễ dàng, chỉ cần vừa nhắm mắt, hết thảy đều chấm hết. Nhưng mà ở trên đời này, có rất nhiều việc so với chết càng tàn khốc hơn.

Quân Mạc Tà thản nhiên nói

- Ngàn vạn lần đừng tưởng rằng chết là mọi việc sẽ suôn sẻ, chỉ có kẻ nhu nhược lấy cái chết để trốn tránh. Các ngươi bây giờ chính là một đám người nhu nhược gấp gáp muốn lấy cái chết để trốn tránh trách nhiệm.

Cổ Hàn mồ hôi đầm đìa, tim đập nhanh hơn mấy lần, cả ngươi như đang ở trạng thái nguy kịch.

- Nếu ngươi không còn chuyện gì khác để nói thì ta nghĩ chúng ta chấm dứt buổi nói chuyện này đi. Ta còn có chuyện của ta, còn rất nhiều thứ đang chờ ta an bài bố trí. Mà Cổ lão, ta tự đáy lòng đích hi vọng ngươi đi khuyên giải, thức tỉnh hoặc làm yên lòng đám người nhu nhược một lòng muốn chết kia đi.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 464: Thỉnh Cầu Cuối Cùng Của Cổ Hàn.

Quân Mạc Tà lạnh nhạt nói:

- Cổ Hàn, Cổ lão tiền bối, ta muốn ngài nhớ kỹ, nhất định phải nhớ kỹ: Từ giờ trở đi, ta không hy vọng thấy bất kì một người nào ở trước mặt ta nói ba chữ "Ta muốn chết". Nếu nghe được, ta sẽ lập tức thỏa mãn nguyện vọng của hắn. Không cần hắn đi tìm dị tộc nhân để tự bạo. Ta thành toàn cho hắn tức thời. Để cho hắn chết mà không có chút thống khổ nào, tuyệt đối so với tự bạo tốt hơn nhiều, ít nhất còn có thể lưu lại một thi thể nguyên vẹn.

Quân Mạc Tà chậm rãi xoay người, đưa lưng về phía Cổ Hàn hờ hững nói :

- Hoặc là ngài còn không ý thức được một câu nói như vậy sẽ làm giảm sỹ khí toàn quân như thế nào, có lẽ ngài còn có thể nghĩ rằng đây là sự anh hùng bi tráng nhất, thậm chí còn sẽ cảm động đến rơi lệ. Nhưng với ta mà nói, vào lúc này, nói ra những lời này, kẻ đó đã phạm tội không thể tha. Bị thiên đao vạn mã giày xéo cũng không thể chuộc tội, muôn đời luân hồi cũng không thể xóa được.

- Bị lão bà cắm sừng mà muốn chết thì cùng lắm là hắn chết một mình thôi. Nhưng các người lại chọn cái chết như vậy sẽ gián tiếp giết chết vô số huynh đệ của ta. Hắc hắc nhiều thánh tôn thánh quân đều tuyệt vọng tự sát như vậy, thực lực yếu ớt còn lại của chúng ta sẽ làm được gì?

Quân Mạc Tà trào phúng nói

- Đừng nghĩ rằng ta đang vũ nhục các ngươi, khinh thường tinh thần của các ngươi. Các ngươi gặp chuyện như vậy liền không muốn sống tự bao, thật đúng là không bằng những nam nhân tầm thường bị cắm sừng nhưng lại quyết tâm đi liều mạng với gian phu.

- Trong mắt của ta, bọn hắn ít nhất còn có chút quyết tâm, còn các ngươi, ngay cả chút quyết tâm đó cũng không có. Cái gọi là quang vinh vạn năm, huy hoàng đến phút cuối cùng mà các ngươi ráng giữ gìn thì đối với ta thứ đó chẳng có ý nghĩa gì.

Chậm rãi đi hai bước, Quân Mạc Tà giơ tay lên, nhẹ nhàng gõ hai cái nhưng làm cho vách tường không gian dày đặc rung động, hắn thản nhiên nói

- Cổ lão, ngươi không muốn ta cường hành phá vỡ không gian phong tỏa của ngươi mà đi ra đó chứ?

- Xin chờ một chút. Ta còn một việc cuối cùng cần nhờ Quân phủ chủ.

Lúc Cổ Hàn xoay người lại, Quân Mạc Tà xém chút thì hoảng sợ, tóc Cổ Hàn trong thời gian thật ngắn đã chuyển thành bạc trắng.

Lúc gặp nhau lần đầu tiên, tóc Cổ Hàn vẫn là màu đen, so với trung niên không khác nhau là mấy. Lần thứ hai, lúc gặp nhau tại Thiên Trụ Sơn, nguyên khí đại thương, Cổ Hàn một đầu hoa râm, nếp nhăn xuất hiện trên mặt, già hẳn đi.

Nhưng mà chỉ với thời gian vài ngày ngắn ngủn, tóc Cổ Hàn lúc này lại bạc trắng.

Vị thánh quân này, chỉ sau bảy ngày ngắn ngủn không gặp, đã gặp phải đả kích quá lớn.

Đầu tiên là Thiên Thánh Cung đột nhiên bị hủy, rồi Thiên Trụ Sơn ngăn cách đại lục và dị tộc bị sụp đổ. Việc này chẳng khác gì là lòng tin

trong lòng hắn bị đánh mất.

Cả người cơ hồ biến thành cái xác không hồn.

Nhưng không chỉ như vậy. Huyền công kiêu ngạo cả đời của hắn, vào lúc là tối trọng yếu sắp đột phá thì đột nhiên thất bại. Hoàn toàn thất bại.

Nếu cũng chỉ bao nhiêu đó thì hắn còn chịu được.

Nhưng ngay sau đó biết được, thủ hộ Thánh Địa vạn năm, năm nghìn năm Đoạt Thiên chi chiến nhưng cuối cùng đó lại là một sai lầm thật lớn. Loại đả kích này đã hoàn toàn phá tan tinh thần của hắn.

Ý nghĩ duy nhất của hắn hiện giờ là muốn chết, cũng chỉ có chết mà thôi. Cùng dị tộc nhân đồng quy vu tận.

Nhưng hiện tại lại biết rằng, chết như vậy chính là đang trốn tránh, là hành vi của kẻ nhu nhược, đáng xấu hổ. Thậm chí so với kẻ bị cắm sừng còn không bằng.

Cổ Hàn hỏng mất, hoàn toàn hỏng hết.

Một thân huyền công thâm sâu, ở một khắc này hoàn toàn sụp đổ, dung nhan duy trì mấy ngàn năm dĩ nhiên cũng làm cũng trong phút chốc khô héo.

Nhưng Quân Mạc Tà cảm thấy được hắn là còn có nguyên nhân khác nữa.

Cổ Hàn vẫn là một nhân vật truyền kỳ Vu Sơn Vân, không đến nỗi yếu đuối như vậy.

- Việc cuối cùng ta muốn nhờ người, chuyện cá nhân.

Cổ Hàn trầm mặc thật lâu, làm cho Quân Mạc Tà càm giác mất hết kiên nhẫn, mới run rẩy xoay người lại, trong mắt hắn thậm chí có lệ quang

- Nhờ ngươi, nhất định nhất định phải chiếu cố tốt Kiều Ảnh.

Quân Mạc Tà không khỏi trầm mặc

- Kiều Ảnh là một nữ hài tử đáng thương. Tạo hóa cho nàng thần thông Tuệ nhãn, nhưng đồng dạng cũng bởi vì tuệ nhãn mà từ nhỏ đã bị đưa vào Thiên Thánh Cung, trước sau hơn năm nghìn năm, vẫn cô đơn sống tới bây giờ. Tuổi tác mặc dù dài nhưng tấm lòng của nàng thì vẫn như ngày nào, nữ nhân trên thế gian ai cũng được hưởng hạnh phúc, có người thân, có phu quân... Nhưng nàng ta lại không có gì cả. Tất cả đều không có. Nàng vì Thánh Địa, vì Đoạt Thiên chi chiến, trả giá cho đến tận bây giờ. Hiện tại ta đem nàng phó thác cho ngươi.

Cổ Hàn nhìn Quân Mạc Tà, trong mắt tràn ngập khẩn cầu.

- Hi vọng ngươi có thể chiếu cố tốt cho nàng. Nếu có thể... Nếu đánh xong trận này mà nàng còn sống, lão phu hi vọng nàng có thể trở lại là chính bản thân nàng, có thể đi tìm hạnh phúc cho mình, cho dù đó chỉ là hạnh phúc làm một nữ nhân

Quân Mạc Tà như cũ vẫn duy trì trầm mặc.

Bởi vì hắn hiểu được, Cổ Hàn vẫn chưa nói hết ý, hắn là còn điều gì khác nữa.

Nhưng Cổ Hàn lại dừng lại, vẻ mặt thẫn thờ bi ai

- Ta biết, chuyện Kiều Ảnh có được âm dương nhãn, ngoại trừ những người thân cận nhất thì không ai có thể biết, thậm chí người thân cận nàng nhất cũng chưa chắc hiểu được cái nàng có rốt cuộc là cái gì.

Quân Mạc Tà thản nhiên nói

- Chuyện như vậy cũng không có gì lạ. Dân gian thường có truyền thuyết về tiểu hài tử có thể thấy mọi vật kì lạ xung quanh... Nhưng chi cần thời gian đủ dài, loại tố chất dị tượng cũng sẽ không còn tồn tại trong mắt người khác nữa.

Hắn ho khan một tiếng nói :

- Vì sao Kiều Ảnh bị ngươi đã phát hiện? Có phải chỉ là trùng hợp?

Cổ Hàn thân mình run lên, một hồi lâu sau cũng không nói gì, hai mắt nhìn về phía xa xăm, ánh mắt chậm rãi đỏ lên, hắn rốt cục nhắm hai mắt lại, dùng một loại khẩu khí giống như quyết tử, sắp chết, rên rỉ nói :

- Bởi vì phụ thân của Kiều Ảnh cũng không phải người thường... Nàng... Nàng là nữ nhi của ta.

Quân Mạc Tà tuy rằng đã đoán được cái gì nhưng nhưng vẫn bị một câu này làm cho hoảng sợ.

Cổ Hàn đối với Kiều Ảnh yêu thương hết mực, trong tình huống vừa rồi cũng vẫn không quên nàng. Khi Kiều Ảnh qua phía Thiên Phạt, Cổ Hàn biểu hiện ra ngoài một sự thoải mái, làm cho Quân Mạc Tà cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng hắn thật không ngờ Kiều Ảnh chính là nữ nhi của Cổ Hàn.

Bởi vì hai người tuổi tác chênh lệch quá xa.

- Chuyện tình từ xưa thường đau khổ. Lão phu cả đời này ở Thiên Thánh Cung, ái thê của ta mất được gần hai trăm năm.

Cổ Hàn chua xót nói

- Có một ngày, trong đêm đó, ta mơ thấy nàng, nàng đứng một mình trên đỉnh núi, mọi thứ dường như trở lại như ngày xưa. Nhưng lúc đó ta lại phát hiện, chính là bởi vì tình thâm không thể quên, lại khiến công lực của ta tiến triển nhanh, ngày thường căn bản không thể đột phá bình cảnh, nhưng khi đó lại dễ dàng vượt qua. Bởi vì trong lòng của ta trừ bỏ thê tử đã mất, thật sự là không còn thứ gì. Vì vậy mà tâm linh sáng suốt, tu vi đột nhiên tăng mạnh, cực vu tình, cực vu ái, cực vu tâm. . .

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng thở dài, có lẽ hắn đã đoán được chuyển sắp được nghe là chuyện gì.

- Qua một ngàn năm sau, lão phu tâm đã đạt tới bất ba chi cảnh. Công lực bản thân cũng dừng lại. Rất lâu sau đó cũng không có nửa điểm đột phá. Lão phu ngay từ đầu đã không còn gì, thầm nghĩ bỏ công sẽ có thành quả nhưng mấy trăm năm trôi qua mọi thứ vẫn như cũ. Lão phu liền nhớ lại năm đó tưởng nhớ thê tử đã mất lại có thể khiến tu vi đột phá. Nhưng đã qua một ngàn năm trăm năm, do dù miễn cưỡng hồi tưởng lại, cũng chỉ là những kí ức mơ hồ. Thậm chí còn không có nửa điểm thương tâm.

Cổ Hàn giọng lắng xuống kể

- Cho nên ngài nghĩ rằng, nếu đã như vậy thì không bằng dứt khoát vào trần thế lần nữa, đi thêm bước nữa?

Quân Mạc Tà thở dài, thật sự không biết nên mắng hắn hay nên an ủi hắn.

Loại tình huống này, nhìn mãi quen mắt. Có người mượn lực lượng cừu hận mà đột phá, có người dùng nữ nhân song tu để đột phám còn có người dùng máu, giết chóc để đột phá, Nhưng có một điều đó là bất kể là dùng cái gì, chỉ là là ngoại lực thì nhất định sẽ không đạt tới đỉnh phong, nhất là loại mà bản thân không dồn tâm trí vào đó.

Cổ Hàn hiển nhiên là tính toán mượn chuyện tình cảm để đột phá.

Cái này cũng không coi là nhiều là điều gì kỳ lạ.

- Đúng là như thế.

Cổ Hàn gật gật đầu.

- Khi đó lão phu hai đời tu hành, lấy Cổ Hàn làm tên đã hơn có một ngàn hơn bảy trăm tuổi, nhưng vì huyền công bản thân thâm sâu, hơn nữa có thuật trú nhan, nên nhìn giống như người ba mươi tuổi. Hơn nữa

sau khi dịch dung, liền trở thanh một người có bộ mặt hoàn toàn khác hẳn. Sau khi xuống núi, thì hầu như không phí công sức đã chọn được người thích hợp.

Cổ Hàn bi ai hít vào một hơi nói :

- Ta một lòng muốn theo đuổi cái loại cảm giác thương tâm linh hồn chia cách nên tìm kiếm một nữ tử thiên phú không cao, không thể tu luyện lực, tới giờ còn nhớ rõ, nàng gọi là Thanh Y, là một vị cô nương nhìn rất dễ thương nhưng trời sinh thân thể gầy yếu.

- Lão phu... lão phu...

Cổ Hàn cơ hồ nói không thành tiếng

- Lão phu thật sự ái mộ nàng, chấp nhận cái giá phải trả, trơ mắt nhìn nàng hương ngọc tiêu. Loại cảm giác này, thật sự là...

Mấy năm sau, nàng hạ sinh cho ta một nữ nhi, thân thể lại càng suy nhược, hai năm sau đó, bệnh ngày càng nặng, rốt cục vĩnh biệt cõi đời.

Cổ Hàn thanh âm run rẩy

- Trước khi chết, nàng cầm lấy tay của ta nói bất kể như thế nào phải chiếu cố kỹ lưỡng nữ nhi của chúng ta. Sau đó nàng nói một câu như biết tất cả mọi chuyện. Một câu nói cuối cùng kia của nàng lại làm cho lão phu nhớ cho tới bây giờ, mỗi khi nghĩ tới là lòng đau như cắt, tê tâm liệt phế. Nàng nói: Ta biết chàng là người có bản lĩnh. Ta không trách chàng. Có thể cùng chàng chung sống mấy năm nay như vợ chồng, ta thỏa mãn rồi, thật sự thỏa mãn. Cả đời ta như vậy cũng đủ rồi.

Cổ Hàn rơi nước mắt, cơ hồ khóc không thành tiếng.

Quân Mạc Tà thở dài thật sâu một tiếng; lại là một nữ tử thông minh hiểu chuyện.

Chỉ tiếc từ xưa hồng nhan thường bạc mệnh.

Mà Cổ Hàn này cũng thật ác độc. Người gặp phải hắn quả thật là xui xẻo.

Hắn tuy rằng có được cảm giác đau lòng đoạn, giúp hắn đột phá nhưng cả đời lại vĩnh viễn không thoát khỏi cảm giác này.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 465: Mâu Thuẫn Cực Độ!

Bằng trực giác nhạy cảm của phái nữ, với một thời gian dài chung chăn gối, nếu không phát hiện điều lạ thường ở Cổ Hàn, đó mới là điều quái lạ. Nhưng điều khó khăn nhất chính là, người phụ nữ này từ đầu tới cuối không hề có yêu cầu bất cứ đồ vật gì, đem tất cả đều che dấu trong lòng, lo sợ rằng nếu chính mình nói ra, liền phá hủy đoạn nhân duyên đẹp đẽ này…

Có thể sống cùng người mình yêu tha thiết vài năm, nàng đã cảm thấy thỏa mãn, không còn đòi hỏi gì ở hắn…

Điều duy nhất không yên lòng, cũng chỉ là về đứa con gái của mình mà thôi…

Hoặc là, chỉ có cách lý giải về phần tình cảm sâu đậm này cùng với sự khoan dung, mới khiến cho Cổ Hàn cả đời thống khổ cho tới hôm nay đi?

Tình cảm vô cùng, yêu vô cùng, tương tư vô cùng… Nhưng chính loại tâm ý này, lại làm cho bản thân hắn thống khổ suất mấy ngàn năm cuộc đời vẫn không thể quên! Nhất là, còn có Kiều Ảnh mỗi phút giây lại nhắc nhở hắn….

- Lão phu vốn định đem Ảnh nhi giao phó cho người thân tin cậy, sống như một cô gái giàu có bình thường, nhưng lại có phát hiện ngoài ý muốn, Ảnh nhi nàng lại có tuệ nhãn trời sinh!

Cổ Hàn run run mà thở dài, buồn bã thật lâu mới nói:

- Khi đó là Đoạt Thiên chi chiến, phương pháp ẩn thân của dị tộc nhân làm cho chúng ta thương vong khó có thể tưởng tượng được! Vì thế ta… vì thế ta…

- Vì thế lão liền mang con gái của mình cho Thiên Thánh sơn, chụp cái mũ tính mạng thiên hạ muôn dân lớn như vậy, đủ để cầm tù con gái của chính lão hơn nghìn năm, cũng vì vậy làm mất đi hạnh phúc cả đời của nàng! Thật sự là vĩ đại, thật sự là một người cha vĩ đại!

Quân Mạc Tà nói một cách lạnh lùng, sắc bén.

Thực ra, Quân Mạc Tà cũng không thể nhịn việc thở dài tự đáy lòng, những người ở Tam Đại Thánh Địa này, vì Đoạt Thiên chi chiến, thật không biết đã hi sinh nhiều tới mức nào? Hi sinh, tuyệt đối không chỉ là tính mạng, còn có tình thân, tình bằng hữu, tình yêu, toàn bộ mọi thứ!

Là ngu ngốc ư? Là cao thượng ư? Đáng để tôn thờ ư? Hay có lẽ là đáng để chửi rủa?

Giờ phút này Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy trong lòng rất loạn, hắn có thể từ góc độ người làm cha chỉ trích Cổ Hàn, lấy tội dạnh bạc tình lang chỉ trích Cổ Hàn, nhưng mặt khác chính là, Quân Mạc Tà lại không tìm thấy lý do thích hợp để lên án!

Loại tinh thần này làm hắn thực sự không biết đánh giá như thế nào! Rốt cục là nên bắt đầu ca ngợi hay là nên mạnh mẽ đả kích…

Nhìn Cổ Hàn trước mặt, Quân Mạc Tà thực sự không biết nói thế nào, mình rốt cục đối với hắn có cái nhìn gì, là khâm phục? Khinh bỉ? Muốn mắng chửi? Muốn ca ngợi?

Người đáng thương nhưng cũng có chỗ đáng hận, những lời này chính xác là không có chút giả tạo nào!

Nhưng người có thể làm cho Quân Mạc Tà trong lòng cảm nhận phức tạp như vậy, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, vị cường giả đương đại

này chắn chắn là đứng thứ nhất trong cả hai cuộc đời làm người của hắn!

Hận, hắn hận đến cực điểm, khinh bỉ, hắn cũng khinh bỉ đến cực độ. Nhưng trong lòng hắn cũng có một chút bội phục, một chút kính trọng! Nếu đổi chỗ cho hắn, Quân Mạc Tà biết mình tuyệt đối sẽ không thể hy sinh lớn như vậy!

Cho dù mình thực sự đem chuyện thiên hạ làm nhiệm vụ của mình, cũng không làm được! Chính mình vừa không thể vô tình như Cổ Hàn, cũng không thể hữu tình như Cổ Hàn. Nhưng Cổ Hàn vô tình chính là với người nhà, lại hữu tình với thiên hạ!

Quân Mạc Tà với hắn đúng là hoàn toàn trái ngược!

Nói Cổ Hàn lòng dạ độc ác, bạc tình bạc nghĩa cũng có lý. Nhưng hắn thật sự mang thiên hạ trong tim, ân huệ tỏa khắp mọi chúng sinh! Nói hắn là chí sĩ đầy lòng nhân ái, mang phong thái anh hùng, nhưng lại trơ mắt nhìn vợ yêu chết đi, tự tay đem con gái mình đào tạo thành công cụ chiến tranh của Đoạt Thiên chi chiến!

Hắn đối với thiên hạ, đối với lý tưởng, đối với truyền thừa, đối với quang vinh đều không có chỗ nào không đáng kính trọng; nhưng chỉ riêng đối với người thân của mình, quả thật như thế quá tàn nhẫn, độc ác!

Người như vậy, nếu đổi lại là ngươi, ngươi sẽ đánh giá như thế nào đây?

- Ta nghĩ… nếu Kiều Ảnh được đặt theo họ mẹ, hắn là đến bây giờ nàng vẫn không biết thân thế của mình? Sẽ càng không biết được mình lại có một người cha vĩ đại như vậy!

Quân Mạc Tà lạnh lùng hỏi.

Về phần thân thế hiện tại của Kiều Ảnh, bằng năng lực của Cổ Hàn, bố trí cho nàng một chút dấu hiệu giả tạo, thật sự là chuyện rất dễ dàng, căn bản không có chút khó khăn nào!

- Tất nhiên là không biết. Ta làm sao lại có thể nói cho nàng biết…

Cổ Hàn nói một cách đau buồn:

- Ta vốn đã mắc nợ mẹ con nàng rất nhiều…

- Ta vì Kiều Ảnh có thể có một người cha vĩ đại như vậy, cảm thấy tự đáy lòng kiêu ngạo và tự hào thay cho nàng!

Quân Mạc Tà trào phúng nói:

- Ngài thực sự là vì Thánh Địa trả giá mọi thứ! Thậm chí là đem thứ mình vô cùng yêu thương, con gái của mình, cũng có thể đào tạo thành công cụ, một thứ công cụ chiến tranh, thậm chí bản thân mình cũng toàn bộ tham gia cả hai cuộc đời! Bội phục bội phục!

Cổ Hàn cắn chặt răng, khuôn mặt vặn vẹo cực điểm. Dường như trong lòng đau đớn kịch liệt, đột nhiên khàn giọng nói:

- Ta trải qua hai cuộc đời tới nay, cũng chỉ có chút huyết mạch duy nhất này. Ta không phải là không muốn cho con gái mình một cuộc sống tốt đẹp, khiến nàng có một cuộc sống bình thản! Ta không muốn ôm lấy con gái mình khóc lóc một trận? Ta không phải là không muốn sống cùng nàng, dốc bầu tâm sự? Ta muốn! Làm sao lại có thể không muốn! Ta muốn đến chết! Nhưng có thể… Nếu như ta làm như vậy, thiên hạ muôn dân sẽ phải làm thế nào bây giờ? Không có tuệ nhãn thần thông của Kiều Ảnh phụ trợ, chẳng lẽ ta đứng nhìn các huynh đệ của ta từng đám chết đi dưới tay bọn dị tộc nhân hay sao? Một đám người bị buộc phải đồng quy vu tận hi sinh cùng dị tộc nhân thì sao?

- Phải! Ta hi sinh hạnh phúc suốt đời của con gái mình một cách đê tiện, nhưng ngươi có biết hay không, nhờ con gái của ta, là con gái của ta vì thánh địa ngăn chặn được bao nhiêu tổn thất?

Cổ Hàn siết chặt nắm tay đến mức nổi gân lên:

- Đây cũng là huynh đệ của ta! Cũng là tay chân của ta! Chẳng lẽ con gái của ta nên đi hưởng thụ hạnh phúc, còn bọn hắn lại đáng chết sao?

- Phải! Lão nói về đạo lý lớn này thật sự là không có chút sai sót nào! Nhưng chuyện không hay nhất, cũng là chuyện ta thực sự cảm thấy chướng mắt, chính là lão đem cái trách nhiệm nặng nề như vậy toàn bộ đặt lên vai một người con gái!

Quân Mạc Tà lạnh lùng nói:

- Như vậy, thế giới này cần có đàn ông để làm cái gì? (DG: èo, mềnh thik câu này)

- Những huynh đệ kia của lão, những gì cần hưởng thụ, cũng đã hưởng thụ hết rồi! Vợ yêu, thiếp đẹp, một đàn con cháu, thay đổi từng đợt từng đợt! Mấy nghìn năm qua, tin rằng thê thiếp, đàn bà của bọn họ hắn có thể chất chồng hài cốt như núi! Chuyện này sao lão lại không nói?

Quân Mạc Tà tàn nhẫn nói:

- Bọn hắn đã sớm hưởng thụ nhưng gì người thường không thể hưởng thụ, cho dù chết đi hắn cũng không có nhiều tiếc nuối!

- Nhưng lão, lại buộc con gái do chính mình sinh ra trải qua hơn nghìn năm tháng, nhưng sắc thái cuộc sống thì vẫn chưa nhận biết được gì! Người làm cha như lão sao có thể tàn nhẫn đến thế?

- Thế giới này, xét đến cùng vẫn là một xã hội nam quyền tối thượng! Người đàn ông, vừa có quyền lợi thì đồng thời có cả nghĩa vụ. Nếu như thế, trách nhiệm nặng nề đều nên do đàn ông gánh vác, sao lại có thể để phụ nữ phụ trách sự sinh tồn của đàn ông. Những huynh đệ kia của lão nếu còn có chút lương tâm, đã sớm xấu hổ mà tự vẫn! Chứ không phải là trơ cái mặt mo ra cứ thế mà lợi dụng thiên phú của người phụ nữ, vì bọn họ mà mở ra một đường tắt đi tới chiến thắng, ung dung lấy được sự huy

hoàng và tán thưởng, còn có thứ quang vinh mơ hồ chó má đáng cười! Thắng lợi như vậy, thật là nhơ bẩn! Từ đầu đến cuối nhơ bẩn hèn hạ!

Quân Mạc Tà lạnh lùng nói:

- Các ngươi! Cho dù là vì đại lục này làm rất nhiều chuyện, vẫn đáng xấu hổ!!

- Dạng an toàn này, nếu đám người các ngươi còn có chút máu đàn ông trong người, nên cảm thấy nhục nhã! Nếu đám người các ngươi còn có chút danh dự của đàn ông, nên cảm thấy xấu hổ! Cách bảo vệ an nguy thiên hạ như vậy, còn không bằng cái rắm!

- Chiến tranh, cho tới bây giờ đều thuộc về đàn ông! Đàn ông, trên chiến trường chết một nghìn một vạn cho tới mười vạn mấy trăm vạn, đó là điều hiển nhiên! Nhưng các người lại muốn cho nữ nhân vốn yếu đuối ra trận giết địch, nhận lấy cái trách nhiệm nặng nề như vậy, thậm chí còn lấy đi hạnh phúc cả đời của người phụ nữ đó, phải trả một cái giá lớn là vĩnh viễn cô độc, thực sự không thấy hổ thẹn với lương tâm sao?!

Quân Mạc Tà không chỉ là một kẻ yêu hận đều có thể nói ra, hơn nữa, hắn còn là một người đàn ông theo chủ nghĩa nam nhân điển hình!

Ở kiếp trước, mỗi lần thấy các triều đại hoàng thất lấy danh nghĩa hòa hiếu kết giao để gả công chúa ra ngoài, hắn sẽ liền điên cuồng chửi rủa!

Những thứ thuộc về chiến tranh của đàn ông, dựa vào cái gì lại muốn đẩy người phụ nữ ra làm vật hy sinh?

Dùng một cái đũng quần phụ nữ đổi lấy hòa bình, chẳng lẽ đàn ông trong thiên hạ lại có thể sống thanh thản, cứ như vậy ca múa mừng cảnh thái bình hay sao? Đây là loại lý luận quỷ quái gì!

Loại logic mất dạy! Loại logic của lũ bất lực!

Đó là lí do khi nghe tới chuyện Cổ Hàn hi sinh con gái của mình, Quân Mạc Tà lại ăn nói sặc mùi thuốc súng, cực kì chối tai, cực kì gay

gắt! Không chút lưu tình! Càng nói, lời lẽ càng giận giữ!

Với góc độ Cổ Hàn mà mói, có thể chuyện này không sai, có thể đáng được ca tụng. Nhưng Quân Mạc Tà chưa bao giờ ủng hộ cách làm này!

Hoặc loại người như hắn mà nói là quá cực đoan.

Nhưng Quân Mạc Tà vốn là một người cực đoan! Loại ý nghĩ này của hắn là thâm căn cố đế!

Nếu có người nói với hắn chỉ cần hi sinh Mai Tuyết Yên hoặc là bất kì nữ nhân nào của Quân gia là có thể đổi lấy thiên hạ thái bình, đổi lấy thái bình của đại lục, thì phản ứng đầu tiên của Quân Mạc Tà chắc chắn sẽ là giết chết cửu tộc của người này!

Cổ Hàn đờ đẫn nghe Quân Mạc Tà liên tiếp chỉ trích, nhưng trước sau lại không nói một lời.

Một lúc lâu sau, hắn khẽ thở dài, nói:

- Mặc kệ lựa chọn lúc đầu của ta là đúng hay sai, chuyện này đã xảy ra rồi! Hiện tại Ảnh nhi đang ở bên cạnh ngươi, an toàn của nàng ta liền giao phó cho ngươi! Trận chiến này sống hay chết, mặc cho số phận! Nhưng nếu có thể sống sót, ta hi vọng ngươi có thể thay ta chăm sóc nàng!

Quân Mạc Tà cười lạnh:

- Hiện tại, lão rốt cục mới nhớ tới nàng là con gái ruột của mình sao? Sự tình xa cách hơn nghìn năm sau, mới nhớ tới tình cảm sâu đậm của người phụ nữ của mình? Trước lúc ngươi sắp chết, lão rút cục mới nhớ tới một chút huyết mạch của mình sao? Cổ Hàn, lão cũng thật đạo đức giả!

- Đạo đức giả cũng được, đáng xấu hổ cũng thế, cứ coi như ta hạ lưu bỉ ổi như vậy đi! Tùy ngươi muốn nói thế nào cũng được!

Giọng nói của Cổ Hàn cũng trở nên quyết liệt:

- Cuối cùng thì một chút máu mủ tình thâm này cũng là sự thật không thể che dấu!

- Sự thật đương nhiên là không thể che dấu! Nhưng Quân Mạc Tà ta, không có nghĩa vụ thay lão chăm sóc con gái. Dựa vào cái gì? Ta sao phải gánh trách nhiệm này!

Quân Mạc Tà nói một cách lạnh nhạt:

- Chuyện của lão, tự lão đi mà xử lý!

- Ta muốn ngươi cưới nàng!

Cổ Hàn đột nhiên quay mạnh người, nắm chặt lấy vạt áo Quân Mạc Tà, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Cưới nàng, chăm sóc nàng! Lão phu nhìn thấy được, hơn một nghìn năm này, nàng cũng chỉ đối với ngươi là khác biệt!

- Nói đùa, nàng đối với ta có chút khác biệt, ta liền nên cưới nàng?

Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng, nói:

- Vậy dưới gầm trời này, cứ là con gái thực sự (không phải less, gay …) thì ta hẳn là nên cưới đi, trong thiên hạ mỗi người con gái lại có dáng vẻ khác biệt! Ta đây có hay không nên cưới toàn bộ?

- Ta mặc kệ người khác như thế nào! Nhưng con gái của ta, ngươi nhất định phải chăm sóc tốt!

Cổ Hàn dồn dập thở hổn hển mấy hơi, đột nhiên lại xảo quyệt cười rộ lên:

- Quân Mạc Tà, ta cũng chỉ nói đến thế thôi! Ngươi cho là lão phu không nhìn ra chút sắc tâm của ngươi sao? Nói đùa à, đều là đàn ông cả,

chỉ lần đầu tiên ngươi tới Thánh sơn, lão phu đã nhìn ra rồi! Trên đời này người thích hợp với Ảnh nhi nhất, chỉ có ngươi!

- Sắc tâm ta đương nhiên là có! Cái loại sắc tâm như vậy chỉ cần là đàn ông ai chả có! Chỉ cần là đàn ông, nhìn thấy cô nương xinh đẹp liền nhìn thêm vài lần!

Quân Mạc Tà không hổ là da mặt dày, được cha cô gái ngay trước mặt chỉ ra, vẫn không đỏ mặt, ngược lại còn hung dữ dứt khoát nói:

- Ta chỉ là muốn chơi đùa mà thôi, căn bản là không có ý cưới nàng! Không cần phải nói đâu xa, chỉ cần việc nàng là con gái của lão, lão tử nói không cưới, là sẽ không cưới!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 466: Đại Bộ Đội Đã Đến!

Nói xong, Quân Mạc Tà chỉ vào Cổ Hàn đang nắm vạt áo của chính mình, quát:

- Buông ra!

- Ngươi nói cái gì? Chỉ đùa thôi mà?

Ánh mắt Cổ Hàn lập tức trở nên cực độ nguy hiểm, giống như cây kim, chăm chú nhìn vào con mắt của Quân Mạc Tà, Quân Mạc Tà khiêu khích ngược lại trừng mắt nhìn hắn, khóe môi nhếch lên một tia lạnh lẽo, nhưng trong nháy mắt Cổ Hàn chợt cười rộ lên, buông tay ra, không ngờ nhẹ nhàng nói:

- Ngươi đã nói muốn chơi đùa. Vậy thì thú vị rồi, tiếp tục chơi thôi! Nếu như một đời Tà Chi Quân Chủ muốn chơi đùa, lão phu một lão giả sắp chết, không nhận mệnh thì còn biết làm sao!

Quân Mạc Tà nghẹn họng trân trối nhìn, thực sự không tưởng tượng ra được hắn sẽ trả lời như vậy, nhịn không được bật thốt lên mắng to:

- Ta kháo đại gia ngươi! Đầu óc ngươi có vấn đề không vậy! Đấy chính là con gái của người đó !

- Lời đồn thì như thế nào, Quân phủ chủ không nghe rõ sao?

Cổ Hàn cười.

- Bây giờ lão phu còn gì để nói nữa rồi, cũng không muốn tiếp tục chơi với ngươi nữa!

Cổ Hàn hừ lạnh môt tiếng, nói tiếp:

- Còn điều này nữa, nàng không phải là con gái của ta, thỉnh ngươi nhớ kỹ, vĩnh viễn đừng cho nàng biết chuyện nàng là con gái của ta! Đây là thỉnh cầu cuối cùng của lão phu đối với ngươi!

Cổ Hàn nói xong, đột nhiên cứ như vậy giải trừ không gian tỏa định, thản nhiên đi ra ngoài, đi đến bên cạnh các cao thánh địa cao thủ. Râu tóc tuy rằng bạc trắng như tuyết, nhưng thần sắc rõ ràng đã trở nên thoái mái hơn không ít! Khí độ bản thân lại tái hiện vẻ cao quý, tuy còn chưa khôi phục đến thời kỳ đỉnh phong, nhưng so với bộ dáng sa sút lúc trước dường như là hai người hoàn toàn khác nhau!

Đúng cũng tốt, sai cũng được, công lao, tội lỗi cả đời, sau buổi nói chuyện cùng Quân Mạc Tà bên trong không gian tỏa định đều đã hoàn toàn minh bạch.

Cho dù là sai, có tội, cũng đã thủ hộ đại lục một vạn năm này!

Cho dù là đúng, cũng đã từng làm qua rất nhiều chuyện sai trái tới cực điểm!

Nhưng hiện tại, hết thảy đã không còn trọng yếu!

Thứ duy nhất còn trọng yếu chính là một trận chiến trước mắt này mà thôi!

Đối với câu "chơi đùa mà thôi! của Quân Mạc Tà, Cổ Hàn trực tiếp khịt mũi khinh bỉ!

Nếu Tà Chi Quân Chủ không phải là người có trách nhiệm, như thế Cổ Hàn sẽ lập tức thừa nhận bản thân mình nhìn lầm rồi!

Chính như theo lời hắn nói vừa lúc nãy: Vô luận ngươi làm như thế nào đều không có quan hệ với ta!

Đối mặt với một người chỉ trong tích tắc từ một người chịu trách nhiệm cực đoan biến thành một người vô trách nhiệm đến cực độ Quân Mạc Tà dở khóc dở cười!

Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, thế này là thế nào! Sao lại có người như vậy!

Nhưng Quân Mạc Tà cũng hiểu được, Cổ Hàn thống khổ cũng tốt, áy náy cũng vậy, hổ thẹn cũng thế, trong cái không gian tỏa liên này, toàn bộ đã quy về hư vô rồi! Bởi vì hắn đã đem hết thảy đổ lên trên người mình!

Cổ Hàn, thực sự đã không còn muốn sống rồi!

Đồng dạng, sau trận chiến này, Tam Đại Thánh Địa sẽ chỉ còn hư vô, lưu lại bóng dáng mình bên trong sử sách! Đây là ước nguyện duy nhất của bọn họ, cũng là lý tưởng lớn nhất của họ trong thời khắc này! Tin tưởng coi như là hiện tại quỳ xuống cầu bọn hắn, bọn hắn cũng quyết sẽ không đổi ý!

Tâm của bọn hắn đã chết!

Cái chết của bọn hắn, Quân Mạc Tà cho dù muốn ngăn cũng không ngăn được, huống chi hắn cũng không muốn ngăn!

Chính như theo lời hắn nói vừa lúc nãy, cho dù phải chết, cũng phải chết sao cho đổi lại một cái giá lớn nhất!

Đây là yêu cầu duy nhất của Quân Mạc Tà! Yêu cầu này có thể là lãnh huyết, có thể là hiệu quả và lợi ích, có thế là tàn nhẫn.

Nhưng đó là yêu cầu duy nhất của hắn!

Duy chỉ có như thế, mới có thể phát động ra được giá trị lớn nhất của một trận chiến này!

Duy chỉ có như thế, mới có thể được coi là gánh vách trách cho Huyền Huyền đại lục!

Nếu để cho nhưng cao thủ nàyvô duyên vô cớ đối mặt với một ít tôm tép đã chơi trò tự bạo, cái này quả thức khiến cho Quân đại thiếu gia chính thức khóc không ra nước mắt rồi!

Trong chiến tranh, nam nhi sống tiêu sái, chết cũng phải sao cho lẫy lừng!

Yên dạ yên lòng, sống không thẹn một kiếp này!

Cho dù cuối cùng nhất định phải hóa thành mây khói, cũng phải là đám mây ngũ sắc lẫy lừng nhất!

Cái này mới chính là nam nhi!

Cái này mới không phụ cho hai chữ "nam nhi"!

Yêu cầu này tuyệt đối không chỉ giới hạn cho người của Tam Đại Thánh Địa, cũng là yêu cầu đối với tất cả các tướng lĩnh dưới trướng của mình, cũng là yêu cầu đối với tất cả Thiến phạt chiến sĩ, càng là yêu đối với với chính bản thân hắn!

Đột nhiên một tiếng “ầm ầm” vang lên từ phương xa.

Đội quân hậu viện đến từ Thiên Phạt rốt cuộc cũng đuổi kịp tới!

Đồng thời xuất động tất cả huyền thú phi hành đã ngoài thất cấp chuyên chở bộ đội, tuy rằng do thực lực không đủ cần nghỉ ngơi một khoảng thời gian, nhưng cuối cùng tại thời khắc mấu chốt này, đã đem rất nhiều lực lượng vận chuyển tới. Thời điểm, Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên đang tại kiểm kê binh tướng. Khiến cho Quân Mạc Tà nhận được một cái tin tức vô cùng tốt: ngoại trừ chiến sĩ của bằng tộc cùng hầu tộc,

bởi vì chiến lực bản thân tương đối yếu hơn một chút, trước mắt vẫn chưa đuổi kịp. Sư tộc, Báo tộc, Điêu tộc, cùng Lang tộc, chiễn sĩ mỗi tộc đều có đến năm ngàn, bốn tộc cộng lại tổng cộng có hai vạn đại quân, đã đến nơi đóng quân! Khiến cho chiến lực bên mình vốn đang giật gấu vá vai, nghèo rớt mồng tơi cũng được cải thiện thực lớn!

Cho đến tận lúc này, tổng chiến lực trước mắt đạt tới ba vạn bốn ngàn người, còn về phía thành địa cũng được đến bảy ngàn. Tổng số binh tướng của song phương cộng là bốn vạn một ngàn, mà chiến lực của mỗi người ở trong đó, cho dù thấp nhất cũng đạt đến cấp độ Tôn Giả, toàn bộ thành viên đều đã làm tốt công tác chuẩn bị cho chiến đấu!

Giữa trưa, lấy Cổ Hàn làm người đứng đầu, đi đầu là Mạc Vô Đạo nhân viên phó chiến của Tam Đại Thánh Địa, đem bảy ngàn chiến lực phân thành mười đội ngũ, ngay ngắn trật tự lần lượt đi tới nơi trú quân của Thiên Phạt, tiếp thu sự chỉ huy thống nhất củaQuân Mạc Tà.

Đối với cử động này của Tam Đại Thánh Địa, Quân Mạc Tà không có cự tuyệt, tỏ vẻ tiếp nhận. Mặc kệ trước kia xung đột như thế nào, thù hận ra sao, nhưng giờ phút này cũng đã trở thành chiến hữu đứng trên cùng một chiến hào.

Duy nhất ngoại lệ, cũng chỉ có năm người vốn đi theo Hạ Trường Thiên năm xưa, bọn hắn vô luận như thế nào cũng không muốn tổ đội cùng với những người khác của thánh địa, chỉ một mình lưu lại ở bên ngoài. Cho dù Cổ Hàn phân tích trái phải, khiển trách như thế nào, bọn hắn cũng không sửa lại nguyện ý ban đầu.

Trận hạo kiếp diệt thế này, chúng ta nhất định sẽ tham gia, nhưng tuyệt đối sẽ không làm bạn cùng các ngươi!

- Chúng ta giết là việc của chúng ta, sống hay chết cũng không cần các ngươi quản. Thời điểm chúng ta bị người trả thù các ngươi đã khoanh tay đứng nhìn, như vậy lúc này cớ sao chúng ta phải nghe theo lời các ngươi? Đồng dạng, chúng ta tuyệt đối sẽ không tiếp nhận cái gì mà chỉ huy thống nhất, lại còn là chỉ huy đến từ kẻ thù...

Loại thái độ này của bọn hắn mặc dù không có nói rõ, nhưng động tác đã rõ ràng biểu lộ ý tứ của bản thân.

Đối với mấy kẻ này, Quân Mạc Tà trực tiếp bỏ qua. Thậm chí còn ngăn cản người muốn đi khuyên giải. Tùy thôi, thích sao cũng chiều, cho dù bây giờ các ngươi tự tàn, tự bạo cũng chẳng ai rỗi hơi đi ngăn cản, trong một trận chiến quy mô lớn đến mức phát sinh đến mấy chục vạn người này, nhiều thêm mấy người, ít đi mấy người, đều không sao cả!

Các ngươi cho rằng các ngươi chơi như vậy thì có người đến dỗ dành các ngươi hay sao? Bổn thiếu gia làm gì có thời gian nhàn rỗi như thế?

Cung chủ Độn Thế Tiên Cung, hoặc phải nói là tiền cung chủ Mạc Vô Đạo đi vào , mặt âm trầm, cũng không có nói cái gì. Chỉ nhìn chằm chằm vào Quân Mạc Tà, ánh mắt đầy phức tạp. Đáng tiếc, Quân Mạc Tà cũng không có để ý tới hắn, ánh mắt phức tạp cũng chẳng sao, đối với thế cục trước mắt cũng đã không còn ý nghĩa!

Ngược lại, Quân Mạc Tà cùng một vị đóng ở chiến tràng Đoạt Thiên nhiệt tình nói vài câu.

- Lãnh Đồng tiền bối, đã lâu không gặp, từ lúc chia tay đến giờ ngài vẫn khỏe chứ?

Lãnh Đồng cười khổ một tiếng, nhịn không được có chút cảm khái nói:

- Quân phủ, nếu nói về tốc độ, người quả thực chính là thiên cổ đệ nhất! Bội phục, bội phục!

Hắn nói thiên cổ đệ nhất tự nhiên không phải là chỉ tốc độ di chuyển của Quân Mạc Tà mà là tốc độ tấn cấp của hấn.

Tốc độ tấn cấp của Quân Mạc Tà thực sự là quá mức yêu nghiệt, coi như là Cửu U Đệ Nhất Thiếu năm đó, cũng không có tốc độ như vậy. Một vị thiếu niên chưa đến hai mươi tuổi không ngờ đã đạt được trình độ

Thánh Quân tứ cấp đỉnh phong trong truyền thuyết, quả thực khiến cho người khác khó có thể tin được, huống chi thiếu niên này ba năm về trước, cản bản chỉ là một tên phá gia chi tử quần áo là lượt ngay cả huyền giai cũng không có đạt đến!

Quân Mạc Tà cười ha hả, chân thành nói:

- Lãnh Đồng tiền bối, Quân mỗ thủy chung vẫn muốn cảm tạ ngươi ngày đó phân biệt rõ thị phị, nhớ phong thái ngày đó của tiền bối, ta vẫn làn hoài niệm không thôi.

Lãnh Đồng cười nói:

- Lẽ nào lại như vậy, lúc đó ta cũng chỉ là biết thời biết thế mà thôi. Tin tưởng cho dù ta không có chọn lựa như vậy, ngươi cũng có năng lực thuận lợi giải quyết cái nguy cơ kia, nhất định sẽ không tổn hại chút nào. Lại nói, sau đó ngươi đã chiếm thượng phong mà, ha ha.....

- Tuy nói là như vậy, nhưng Quân Mạc Tà cuối cùng vẫn thiếu nợ ngài một phần nhân tình.

Quân Mạc Tà cười cười, sau đó sắc mặt dần trở nên trầm trọng, chậm rãi hỏi:

- Ngài lần này có nhất tề hành động cùng với Thánh địa hay không?

Câu hỏi này, căn bản là hắn muốn dò hỏi, Lãnh Đồng lần này có phải ôm ý định quyết tử hay không.

- Đương nhiên, đem máu tươi rải lên nơi này, chính là vinh quang lớn nhất của ta! Cũng là ước nguyện to lớn suốt cả một đời ta!

Lãnh Đồng trang trọng nói:

- Ta Lãnh Đồng tu luyện cả đời, cuối cùng chỉ cầu một trận chiến này mà thôi!

- Tốt!

Quân Mạc Tà chậm rãi gật gật đầu, thở dài một hơi nói:

- Lãnh Đồng, không hổ là nam nhân chân chính, hảo hắn tử! Luận cơ trí quỷ biến(mưu ma chước quỷ), bảo thân đào mệnh(nói chung là trốn khỏi chết) hoặc là tiến giai huyền khí, tiến bộ võ công, ngài đều không bằng ta. Nhưng nếu là luận về phân biệt thị phi, trái phải, hiệp cốt nhu tràng, còn có vài phần tiêu sái, ta quả thực là không thể bằng ngài.

Những lời này vừa nói ra, ngay cả Cổ Hàn cũng lập tức động dung.

Tu vi Lãnh Đồng tuy rằng không thấp, nhưng cũng chỉ là một vị Thánh giả mà thôi, vì sao lại được Tà Chi Quân Chủ khen ngợi cao như thế?

Với trí tuệ, lịch duyệt tích lũy từ trong vô tận tuế nguyệt, hắn đương nhiên là có thể nghe ra được, những lời này của Quân Mạc Tà ngữ khí vô cùng xúc động, tuyệt đối là phát ra từ trong nội tâm, không có một chú tâng bốc nào. Hắn nói lời này, vừa khen ngợi, vừa tự đánh giá lại những chuyện đã từng xảy ra với bản thân mình.

Bản thân Mạc Tà hiểu rõ trên người hắn mang theo bao nhiêu là bí mật, đồng thời cũng tồn tại không ít nhược điểm.

Thử tượng tượng, nếu như trên người mình không có Hồng Quân Tháp, cái máy gian lận tồn tại cấp nghịch thiên này, tồn tại ở một nơi cường giả vi tôn, một thế giới mà nắm đấm to chính là đạo lý, chỉ sợ bây giờ mình đã chết qua bao nhiêu lần rồi! Nếu không có tồn tại của Hồng Quân Tháp, Quân Mạc Tà tin tưởng dựa vào ý chí cùng nghị lực kiên định của chính mình. Trong thời gian một năm, có thể đem tu vi bản thân tăng đến cấp độ Địa Huyền, cũng đã là lạc quan rồi. Về phần trình độ tứ cấp Thánh Quân đỉnh phong, cho dù là hủy đi toàn bộ xương cốt cùng da thịt của mình sau đó hoàn toàn trọng tổ, cũng không thể nào đạt được! Coi như mình bất tử, như vậy độ cao mà cả đời mình có khả năng đạt tới, đoán chừng nhiều lắm cũng chỉ là một mực dây dưa cùng Lý Du Nhiên

trong Thiên Hương thành Thiên Hương quốc, đó là cái kết cuối cùng của cả đời mình.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 467: Sở Khấp Hồn Cương Quyết.

Chính mình đúng là rất phản nghịch, đánh vỡ lệ thường, khiêu chiến quyền uy. Càng chiến với đối thủ mạnh hơn mình thì lại càng cảm thấy hứng thú. Nhưng tính cách của mình như thế này, ở một thế giới mà cường giả vi tôn như thế này, tuyệt đối sẽ không thể sống lâu được. Có thể ngày hôm nay vẫn tiêu dao tiêu sái nhưng có khi ngày mai đã bị một cao nhân nào đấy giơ tay đập chết như đập một con ruồi.

Tính mình cũng chẳng phân biệt thiện ác, làm việc cứ theo ý thích mà thôi.

Cái gọi là vì đại cục, hiệp chi đại giả, vì quốc vì dân căn bản chẳng lọt vào mắt mình. Nếu không phải là thực lực của mình từng bước đi lên, ngày càng mạnh hơn, cuối cùng cũng thành công đạt đến đỉnh phong thì có lẽ bây giờ mình chỉ là một đống xương khô, thậm chí đã sớm tan thành mây khói, có lẽ dấu vết duy nhất chính là một vai phản diện được ghi lại trong các sách lịch sử.

Đúng vậy, Quân Mạc Tà chính là người như thế.

Hắn sớm đã hiểu rõ chính bản thân mình, thực tế, Quân Mạc Tà cũng chỉ là người, cho nên cũng giống như bao người khác, có nhược điểm, bất luận là về tính cách hay thói quen. Hắn không phải một người hoàn mỹ, thậm chí ở một khía cạnh nào đấy còn có thể xem là tà ác.

Nhưng hắn có một điểm bất đồng với những người khác, chính là hắn thực lực cực kì cường đại, có thể coi thường các nhược điểm. Hoặc nói cách khác là vận khí của hắn quá tốt, có được một siêu cấp bảo vật

nghịch thiên như Hồng Quân Tháp, còn có rất nhiều tri thức của kiếp trước, là người của hai thế giới, những chuyện này không phải ai cũng có thể có được.

Thế nhưng Quân Mạc Tà lại gặp được, thế nên khuyết điểm của hắn lại không còn là khuyết điểm nữa. Hơn nữa với nghị lực của hắn lại có thêm Hồng Quân tháp, cuộc đời của hắn trở thành truyền kỳ trong lúc hắn đang sống!

Cái gọi là truyền kỳ, chính là một người bình thường, thậm chí là có chỗ thiếu hụt, nhưng nhân duyên tốt mà trải qua được một đoạn phấn khích.

Các đế vương, quân chủ của các triều đại trước kia, khi hắn đã thành công rồi thì ai còn thèm để ý trước đó hắn có từng trộm gà hàng xóm, nhìn lén tiểu cô nương nào đấy tắm rửa, hay đã từng cướp đoạt thứ gì đấy của người khác?

Cho dù là biết đi nữa thì cũng là do danh nhân tìm chuyện mà nói, chứ chẳng có hình phạt nào cả!

Trong lịch sử, tiểu lưu manh nhiều vô số kể, nhưng chân chính nổi danh cũng chỉ có Lưu Bang. Cũng có rất nhiều người chịu sỉ nhục chui qua khố người khác, thế nhưng lưu truyền đến tận ngày nay cũng chỉ có Hàn Tín. Mấy trăm vạn người cũng đã đi bán hàng, nhưng cuối cùng đạt được thành công chỉ có Lý Gia Thành!

Cho đến bây giờ chỉ có lấy ưu khuyết điểm để bàn luận đúng sai, mà không phải căn cứ vào đúng sai để nói về ưu khuyết. Đây là một hiện tượng quái dị của xã hội nhân loại.

Tiểu lưu manh mà trộm gà thì sẽ bị chủ con gà đuổi theo, thậm chí bị mọi người đuổi chạy mấy ngã tư, bị chửi cho tối tắt mặt mũi; mọi người sẽ khinh bỉ tới cực điểm. Thế nhưng nếu nhắc đến chuyện khai quốc hoàng đế từng đi trộm gà, đảm bảo mọi người sẽ chỉ cười ha ha.

Lúc đấy sẽ chỉ cảm khái rằng anh hùng cũng có lúc bất đắc dĩ! Ngoài ra sẽ đồng tình lí giải rằng: Lâm vào tình trạng như thế thì cũng chỉ có thể hành động như vậy…

Hai người đều ăn trộm gà, thế nhưng sao người trước lại bị chỉ trích trong khi người sau lại nhận được sự cảm khái, thậm chí là thở dài đồng ý!?

Đây là đạo lý gì?

Nguyên nhân cực kì đơn giản, chỉ có một điều…

Bởi vì sau đó họ thành công!

Chỉ có thành công!

Chỉ cần ngươi có được thành công, vậy thì khuyết điểm của ngươi cũng cũng trở thành điểm nổi bật!

Chớ cho rằng ta đang nói hươu nói vượn, đây là sự thực!

Cho dù thoáng qua có vẻ vớ vẩn, nhưng cũng chính là sự thật!

Bên ngoài gió gào thét, một âm thanh lạnh lùng nghiêm nghị vang lên:

- Đối chiến ngoại tộc, chuyện tốt như vật sao có thể thiếu Sở Khấp Hồn ta được!

“Xoát” một tiếng, một bạch y nhân bỗng như một cây thương xuất hiện ngoài lều, mắt như chim ưng nhìn vào Quân Mạc Tà.

- Sở Khấp Hồn! Ngươi đã đến rồi!

Quân Mạc Tà kinh hỉ kêu lên.

Người này không phải là vua sát thủ thì còn là ai nữa!

Huyền Huyền đệ nhất sát thủ, sát thủ chí tôn Sở Khấp Hồn

Sở Khấp Hồn mỉm cười, chậm rãi bước đến.

Lại nói tiếp, trước mắt tu vi của Sở Khấp hồn bất quá chỉ mới là Tôn Giả cấp ba mà thôi, tại trong trướng bồng tùy tiện xuất ra một người tu vi đều cao hơn hắn nhiều, có thể nói tu vi như hắn không đáng nói đến. Thế nhưng cho dù nhiều cường giả như thế đang nhìn vào nhưng Sở Khấp Hồn thần sắc vẫn không đổi, cả người của hắn cứ như một thanh bảo kiếm đã ra khỏi vỏ, sắc bức người!

Bảo kiếm có thể gãy, nhưng tuyệt đối sẽ không cong!

- Sao ngươi tới nhanh thế?

Quân Mạc Tà thấy có chút buồn bực. Thiên Trụ Sơn xảy ra việc ngoài ý muốn, tin tức ngoại tộc sắp sửa quy mô xâm lấn truyền ra chưa được bao lâu, các đại thế gia còn đang thảo luận, đến giờ vẫn chưa có nhà nào đến. Thế mà sao con người luôn độc lai độc vãng, từ trước đến giờ hiếm khi giao thiệp với ai, hắn phải là người cuối cùng nhận tin mới đúng, thế quái nào lại là người đầu tiên chạy đến thế này?

- Ta vừa nhân một vụ đáng giá ba mươi vạn lượng bạc. Kết quả là người này chạy trốn một đường, mãi rồi thì trốn tới một chỗ hoang vu cách đây không xa.

Sở Khấp Hồn cười cười, mặt hắn vô cùng lạnh lùng, cứ như là tạc từ băng mà ra, giờ phút này tuy rằng nụ cười đã phát ra từ nội tâm nhưng trong mắt mọi người vẫn cảm thấy được vị sát thủ vương giả này toàn thân hàn ý dày đặc, cho dù biết rõ thực lực của người này không gây uy hiếp đối với mình nhưng vẫn khó tránh khỏi dâng lên ý nghĩ cẩn thận!

- Lần này đuổi giết, ta vốn tưởng sẽ mất nhiều thời gian, đang hết sức buồn bực, không ngờ lại gặp thiên tai, chút nữa thì chôn xương tại hoang vu. Thế nào cũng không nghĩ ra lại gặp được sự kiện thiên cổ khó có này!

Sở Khấp Hồn mỉm cười:

- Không biết ta có đến chậm không?

- Không sai, không sai. Lão Sở, ngươi tới cực đúng lúc, không sớm không muộn.

Quân Mạc Tà cười ha hả, vô cùng nhiệt tình chào đón Sở Khấp Hồn đi vào.

- Sát chủ Chí Tôn?

Một vị thánh giả của Tam Đại Thánh Địa hừ lạnh một tiếng, nói:

- Bất quá là một tên chỉ mới đạt cấp Tôn Giả, cũng cứ thế chạy đến, lại muốn đi tìm chết sao?

Sở Khấp Hồn ánh mắt ngưng tụ, chăm chú nhìn vị thánh giả vừa mở miệng kia, lạnh lùng nói:

- So với mọi người ở đây, thực lực của ta đúng là không đáng gì, lại càng không thể đánh đồng với vị tuyệt thế cao thủ này; bất quá, đối với việc đối kháng ngoại tộc này, cho dù Sở mỗ chỉ là thư sinh trói gà không chặt cũng muốn tham gia! Muốn chết hay không là chuyện riêng của ta, chính ta không cần tính mạng này thì sao, liên quan quái gì tới các hạ?

Vị thánh giả kia tức thời tức giận đến tím mặt, vỗ ghế đứng lên muốn phát tác.

- Ngoài ra mà nói, ta tới đây cũng không phải do ngươi mời ta tới!

Sở Khấp Hồn lạnh lùng nói:

- Ngươi là người của Tam Đại Thánh Địa phải không? Hắc hắc, nếu nơi đây chỉ có tam đại thánh địa các ngươi, cho dù có kề dao vào cổ lão tử cũng cóc thèm tới vũng nước đục này!

Sở Khấp Hồn lại nhìn vị thánh giả kia, nói tiếp:

- Lão tử tuy tu vi chỉ đạt cấp Tôn Giả, nhưng chết dưới kiếm lão tử cũng không hẳn không có Thánh Giả! Ngươi nếu nghi ngờ có giỏi thử xem!

Sở Khấp Hồn cũng chỉ mới là Tôn Giả, nhưng đối mặt với đông đảo Thánh Giả, Thánh Hoàng vẫn có thể chậm rãi nói, đối chọi gay gắt, dương cung tuốt gươm, không hề khiếp đảm chút nào! Có điều hắn nói cũng có lí, với ám sát thuật của hắn, nếu quyết tâm muốn giết một vị Thánh Giả cũng không phải là chuyện không thể!

- Thật can đảm!

Vị thánh giả kia gầm lên một tiếng, tôn nghiêm của thánh giả không thể tha thứ một người không cùng tu vi với mình khiêu khích như thế, cho dù người này là đệ nhất sát thủ danh chấn đại lục Huyền Huyền.

- Thật can đảm!

Quân Mạc Tà cũng gầm lên một tiếng, mắt lạnh lùng nhìn, gằn giọng nói:

- Ngươi bất quá chỉ là một tên thánh giả, có tư cách gì dám càn rỡ trước mặt bổn quân như thế?

Vừa rồi vị thánh giả này lấy việc tu vi thấp kém để mắng Sở Khấp Hồn, bây giờ Quân Mạc Tà cũng dùng lí do như thế để chửi hắn, đây là ác giả ác báo.

Đối với người mà mình thưởng thức, cho dù thực lực không ra gì thì thế nào, không thể để cho ngoại nhân tự ý khinh bạc, trước kia là Đường Nguyên, bây giờ là Sở Khấp Hồn!

Vị thánh giả kia tức giận tím mặt, cơ hồ muốn bùng nổ, nhưng cuối cùng lại chỉ biết đứng ở đó, không thốt lên một câu nào.

Đừng nhìn việc hắn dám trách mắng Sở Khấp Hồn, thậm chí là định động thủ. Nhưng khi hắn bị mắng thì không dám hé mồm nói câu nào,

đơn giản vì người mắng hắn là Quân Mạc Tà!

Sở Khấp Hồn dám bắt bẻ hắn nhưng hắn lại không dám làm thế với Quân Mạc Tà. Trong chuyện này ai cao ai thấp dùng đầu gối cũng thấy được.

- Ngồi xuống!

Mạc Vô Đạo gầm lên, mặt khó chịu nhìn vị thánh giả kia:

- Đến mức này mà ngươi còn có tâm tư bài trừ dị kỷ như thế à? Tự giết lẫn nhau sao? Mặc kệ trước kia Sở Khấp Hồn có ân oán gì với thánh địa, nhưng hôm nay hắn xuất hiện ở nơi này là có tâm lo cho cả đại lục! Hắn chính là anh hùng hảo hán, là bằng hữu của chúng ta!

Vị thánh giả kia ngượng ngùng ngồi xuống, sắc mặt đen lại. Thà là Quân đại thiếu gia mắng hắn thì thôi, đằng này đến đồng bạn cũng mắng hắn, không xấu hổ mới lạ!

- Ha ha, Mạc Vô Đạo ngươi làm người không sai! Vốn lúc đầu cũng có chút va chạm với ngươi, có điều đến bây giờ thì ta mới thấy rằng Tam Đại Thánh Địa Độn Thế Tiên Cung để ngươi làm cung chủ đúng là có điểm đạo lý!

Quân Mạc Tà nói một cách tán dương.

Mạc Vô Đạo cười chua xót, nhưng không đáp lại.

Độn Thế Tiên Cung? Giờ làm gì còn Độn Thế Tiên Cung nữa? Chỉ có một nơi hoang tàn đầy đổ nát… Ở trong đó chôn vùi không biết bao nhiêu thi thể, đều đã từng là thân nhân, là bằng hữu của mình…

Nghĩ đến đây, người của Độn Thế Tiên Cung đều cảm thấy tim đau như bị dao cắt!

Chỉ tiếc, đầu sỏ gây tai họa là Chiến Luân Hồi cuối cùng lại trốn mất. Cho dù chỉ là linh hồn thoát đi, nhưng dù sao vẫn là còn sống…

Hiện tại là thời điểm đại lục đang gặp nguy cơ, không thể chỉ tiếp tục nghĩ đến thù riêng của mình, cả đời này chỉ sợ không còn cơ hội tự tay báo thù! Điều này không thể nghi ngờ là điều tiếc nuối chung của Tam Đại Thánh Địa, cũng là của cả kiếp này!

Quân Mạc Tà kéo tay Sở Khấp Hồn vào, hai mắt lạnh lùng nhìn mọi người xung quanh mình, nói:

- Chư vị, từ giờ trở đi, hắn sẽ còn nhiều người đến trợ chiến! Người tới cho dù là Chí Tôn, Thần Huyền, Thiên Huyền hay mặc dù là Địa huyền, tu vi của bọn họ trong mắt các người có lẽ chẳng đáng gì, hoặc xem như không tồn tại! Thế nhưng xin nhớ kỹ, phàm là người nào vào lúc này đến tham gia, đều là những anh hùng tận tâm vì đại lục! Đều là hảo hán chân chính! Tâm của bọn họ so với các ngươi càng đỏ, máu của bọn họ lại càng nóng hơn các ngươi!

- Ta tuyệt không cho phép bất kỳ ai dám vũ nhục họ! Cho dù là nói thầm cũng không được! Nếu phát hiện ra ai còn dám nói như thế, vậy thì kết quả chỉ có một: GIẾT KHÔNG THA!”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 468: Cuộc Chiến Của Cửu U Thập Tứ Thiếu!

Nói xong câu nói cuối, uy thế bắn ra bốn phía từ ánh mắt của Quân Mạc Tà.

Cổ Hàn thản nhiên nói:

- Những lời này của Quân phủ chủ cũng chính là lời ta muốn nói! Nếu trong thánh địa vẫn có chuyện như thế xảy ra, không cần Quân phủ chủ động thủ, đích thân lão phu sẽ ra tay! Người đồng ý đến nơi này đều là anh hùng của đại lục, người khinh nhờn anh hùng, CHẾT!

Hai người này nói dứt lời, mọi người đều im lặng như tờ!

Theo lời hai người bọn họ, người của Tam Đại Thánh Địa từ vạn năm nay lúc nào cũng chuẩn bị cho trận chiến này, sớm đã thành thói quen, nhưng nếu đại lục có người kéo tới, mặc dù biết rõ chắc chắn chết, nhưng cũng ráng ra sức một phần vì đại lục!

Người như vậy, xứng đáng được tôn kính!

Sau đó Quân Mạc Tà ân cần tiếp đãi Sở đại sát thủ Sở Khấp Hồn tiến vào trướng bồng của các vị thú vương. Sau đó an bài Hạc vương hộ pháp cho hắn để tăng lên thực lực.

Thấy Quân Mạc Tà đưa nhiều đan dược cho mình tăng tu vi lên, sắc mặt của Sở Khấp Hồn lập tức biến đổi mà nói:

- Quân Mạc Tà, ý của ngươi là sao? Ngươi nghĩ thực lực của ta không đủ sao? Không có tư cách có mặt tại chiến trường này sao?

Quân Mạc Tà mỉm cười nói:

- Nếu nói theo kiểu dùng một đạo lý to đùng để đập ngươi là những đan dược này ta đưa cho ngươi, không phải cho bản thân ngươi hưởng lợi một mình, mà muốn một chí tôn sát thủ có thể sát thương càng nhiều dị tộc càng tốt, không biết ngươi nghe loại giải thích này có tiếp thu hay ko? Bất quá Quân Mạc Tà ta thủy chung vẫn là Quân Mạc Tà, trước đây là thế, sau này vẫn thế, tương lại càng thế. Ngày xưa ta cũng từng đưa đan dược cho ngươi, lão Sở, ngươi không cần phải đàn bà thế đâu!

Hắn nhìn thẳng vào Sở Khấp Hồn nói tiếp:

- Chẳng lẽ Sở Khấp Hồn hiện nay không phải là Sở Khấp Hồn ngày đó sao?

Sở Khấp Hồn ngẩn người, đột nhiên ha ha cười to rồi nói:

- Hảo, hảo cho một câu Quân Mạc Tà thủy chung vẫn là Quân Mạc Tà, quả nhiên không hổ là sát thủ vương giả mà Sở Khấp Hồn ta nhận định! Với lời nói này của ngươi đã đủ cho lòng ta thoải mái! Quân Mạc Tà nếu vẫn là Quân Mạc Tà thì Sở Khấp Hồn đương nhiên vẫn là Sở Khấp Hồn ngày xưa! Dù sao ta thiếu ngươi đã không ít, đan dược này ta thu, đề cao thực lực cũng tốt, có thể giết thêm vài tên khốn dị tộc!

Sau đó hắn nhận đan dược, nhanh chóng nuốt vào. Chỉ một chốc sau, thiểm điện lôi minh (sấm sét vang dội) ầm ầm đánh xuống!

Chiều tà, thiên sắc vần vũ...

Quân Mạc Tà, Cổ Hàn, Mai Tuyết Yên, Mạc Vô Đạo và bảy tám nhân vật lãnh đạo ngồi trong lều uống trà, tuy không khí có hơi nặng nề nhưng có thể gọi là hòa hợp.

Ngay lúc này...

Trên không trung vang to tiếng hú dài của huyền hạc từ xa truyền đến.

Đây rõ ràng là thanh âm của mười huyền hạc cùng nhau phát ra báo hiệu!

Địch tập kích?

Tiếng kêu còn chưa dứt thì đám người Quân Mạc Tà đã xuất hiện bên ngoài hướng mắt về phương Nam.

Phương Nam vẫn rất bình ổn, không có chút dị trạng nào.

Trong lòng mọi người hồ nghi.

Chẳng lẽ có biến cố gì xảy ra sao?

Huyền hạc của Thiên Phạt không bao giờ báo động giả cả, nhưng rõ ràng phía Nam không có dị động gì. Cổ Hàn, Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên đồng thời nhíu mày, thực lực của ba người này vô cùng viễn siêu, bọn họ đồng thời cảm ứng được phía Bắc có từng tiếng gầm rú vang lên, lại còn có vô số thanh âm nổ mạnh.

- Phía Đông Bắc cách đây khoảng chừng hai ngàn dặm có người đang giao chiến! Hơn nữa tình huống vô cùng ác liệt, chắc chắn là do cao thủ đỉnh phong gây nên!

Sắc mặt Quân Mạc Tà trầm trọng, phạm vi quan sát thần thức của hắn cao hơn nhiều so với huyền giả khác, thính lực cũng thuộc loại tốt nhất hắn là người đầu tiên nhận ra dị trạng ở phía đó.

- Đông Bắc? Tại sao lại là hướng này?

Cổ Hàn và Mai Tuyết Yên đều cả kinh.

Bọn họ đương nhiên không hề hoài nghi phán đoán của Quân Mạc Tà, nhưng hướng này chính là hướng vào đại lục, hiện giờ tất cả các cao thủ của đại lục đều đang tại đây, hoặc là đang hướng phía này để tập trung. Lúc này đang là thời điểm rối ren, nếu có ân oán thì ai cũng tạm

thời gác lại, tại sao lúc này lại có người chém giết nhau, hơn nửa thanh thế của song phương lại lớn như thế?

Ai cũng nghi hoặc, đột nhiên vô số chấn động truyền đến từ phía xa! Ai cũng cảm thấy mặt đất dưới chân đang run rẩy!

Đến lúc này thì mọi người đều biến sắc hoàn toàn.

Chấn động tuy không lớn, nhưng chỗ phát động lại cách đây hơn ngàn dặm, đủ để mọi người nhận ra xa như thế còn cảm thấy chấn động, vậy ngay chỗ phát ra thì trận chiến thảm thiết đến mức độ nào?

- Trên thế gian có vị cao thủ nào chưa đến đây sao?

Cổ Hàn trầm ngâm suy tư nhìn về phía Đông Bắc:

- Chúng ta đứng tại đây cũng có thể phát hiện, vậy thực lực của hai bên đang giao chiến quả là vô cùng đáng sợ, có thể làm ra thanh thế kinh thiên động địa thế này, chẳng lẽ là cao thủ đạt mức thánh nhân sao?

Chiến đấu phát sinh ngoài ngàn dặm mà có thể làm cho mọi người cảm ứng được, tuy ba người bọn họ đều là đỉnh phong ở đây, nhưng hai người đang giao chiến kia, nếu đối chọi với ba người đỉnh cấp này thì cũng chưa chắc đã bại!

Thậm chí còn có thể mạnh hơn!

Giả sử có hai người giống như Cổ Hàn giao chiến cách đây hơn ngàn dặm, thanh thế chưa chắc đã lan đến tận đây!

Đột nhiên, sắc mặt của Quân Mạc Tà biến đổi, hô to:

- Không tốt, càng lúc càng gần! Cuộc chiến của hai người kia đang hướng về phía này mà đến!

Sắc mặt mọi người khẽ biến!

Hiện giờ chiến cuộc đang nguy hiểm, lúc nào cũng có thể bùng nổ, lấy thực lực của hai người này mà nói, có thể coi như là cao thủ mạnh nhất của Huyền Huyền đại lục, chẳng phải là trợ lực cực lớn cho cuộc chiến hay sao? Tuy nhiên, tài năng của hai người này nếu là địch thì sẽ mang đến tai họa ngập trời cho cuộc chiến!

- Chỉ hi vọng bọn họ có thể hiểu rõ đại nghĩa, gia nhập vào trận doanh của chúng ta, chắc chắn là sự giúp đỡ to lớn!

Mạc Vô Đạo nhẹ giọng nói một câu, nhưng trong thanh âm của hắn tràn ngập sự hồ nghi.

Người có thực lực đến mức này đối chiến, chỉ vì hai chữ đại nghĩa mà ngưng chiến sao? Cao thủ bực này ai cũng có kiêu ngạo bất tuần, trận chiến đỉnh phong kiểu này khó thể nào kết thúc kiểu ấy được!

Lúc này, một huyền hạc từ xa bay nhanh đến, đang hạ thấp thì đột nhiên hóa hình thành một tráng hán cao hơn hai thước, đầu đầy mồ hôi, rơi xuống là nói ngay:

- Đại tỷ, tỷ phu, phía Đông Bắc đang có hai vị cao thủ tuyệt thế đang chiến đấu, phương hướng đang dần tiến về phía này!

- Ta biết rồi!

Mai Tuyết Yên trả lời. Đại hán kia nhếch miệng cười một cách thật thà, tin tức đã truyền đạt xong, hắn lại phi thân lên, hóa thành một đầu đại hạc màu tuyết trắng biến mất ở phía chân trời, đúng là thời gian để thở còn không có, lập tức trở về nơi đóng quân của mình, tiếp tục dò xét tình hình của địch nhân.

Những âm thanh ầm ầm càng lúc càng gần, thanh thế giao chiến của hai người kia chưa bao giờ suy yếu, kịch liệt như bài sơn đảo hải, giống như muốn đem toàn bộ núi non mà đánh tan nát!

Sắc mặt mọi người càng lúc càng trầm trọng.

Với thanh thế như thế này, bất cứ người nào trong hai người đều cao hơn đa số cao thủ đang đứng tại đây rất nhiều!

- Từ trước đến giờ, trong trí nhớ của ngươi có cao thủ nào có thực lực mạnh mẽ đến bực này không? Hơn nữa lại có đến hai người!

Mai Tuyết Yên mở miệng hỏi, lúc nàng hỏi câu hỏi này, mọi người đều nhìn về phía Cổ Hàn một cách chăm chú.

Có uy thế kinh thiên thế này, làm sao có thể là loại người vô danh? Huống chi lại có đến hai người! Nhưng mọi người moi hết ruột gan vẫn không suy nghĩ ra người nào.

Cổ Hàn cười khổ một tiếng:

- Có thì thật ra là có, nhưng với hiểu biết của lão phu thì chỉ nghĩ ra được một người thôi!

- Một người? Là ai?

Mọi người cùng lúc hỏi.

Đúng lúc này, một tiếng rít xé trời vang lên từ phía đông bắc, mây chiều đang bay bay đột nhiên bị xé nát, hóa hành hư vô.

Tất cả mọi người hít một hơi thật mạnh. Uy thế này là do con người làm ra sao?

Ngay sau đó, ba âm thanh "đong, đong, đong" kỳ quái từ xa xa truyền đến, mọi người đều cảm thấy như bị một thiết trùy nặng ba ngàn cân đập thẳng vào ngực mình ba cái, trong mắt ai cũng không giấu được vẻ kinh hãi!

Đây rõ ràng là âm thanh của nhạc cụ, nhưng là loại nhạc cụ nào có thể đạt hiệu quả kinh người như thế?

Mọi người còn chưa phục hồi tinh thần lại, lại có ba tiếng đàn cổ quái "bong, bong, bong" vang lên không ngừng, ngay sau đó lại là một loạt âm dài của sáo tiếp tục ngân nga!

Trời đất như bị tiếng sáo này chia ra làm hai phần!

Những thanh âm liên tiếp xuất hiện làm cho mọi người nhận ra ngay, sắc mặt khẽ biến:

- Cửu U Thập Tứ Thiếu, thì ra là hắn!

Cổ Hàn nói:

- Không sai, vừa rồi ta nghĩ đến chính là người này, Cửu U Thập Tứ Thiếu!

Sắc mặt mọi người lộ ra vẻ hoảng sợ, nhất là những người năm xưa từng bao vây Cửu U Thập Tứ Thiếu, giờ phút này, nghe những âm thanh do vài loại nhạc cụ pha tạp kia vang lên, bọn họ đều đồng loạt nhớ đến ma đầu khủng bố này!

Âm nhạc quái dị đến bực này, có uy lực kỳ dị như thế, lại có thể đồng thời diễn tấu vô số loại nhạc cụ, ngoại trừ thanh độc môn thần binh “Thần Khúc” của Cửu UThập Tứ Thiếu ra thì còn có vật gì có thể làm ra được!

Nhưng Thần Khúc không phải bảo tồn bên trong Phiêu Miểu Huyễn Phủ sao? Tại sao lúc này lại nằm trong tay của ma đầu này?

Mọi người đều hiểu rõ, Cửu U Thập Tứ Thiếu trong tay không có Thần Khúc tuyệt đối bất đồng với Cửu U Thập Tứ Thiếu nắm Thần Khúc trong tay!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 469: Quái Vật?

Bởi vì có "thần khúc" trong tay, hắn có thể phát động độc môn âm công, có thể bỏ qua hạn chế không gian và thị lực không thể phát hiện! Đồng thời, khi công kích, thậm chí không cần diễn tấu, chỉ cần dùng tay vung lên, hay ngón tay khẽ gãy là có thể phát ra âm thanh, tạo ra âm nhận tấn công mà đối phủ không thể phòng bị!

Khi xưa vây công Cửu U Thập Tứ Thiếu, nếu không phải cuối cùng Huyễn Phủ phải xuất toàn bộ chiến lực tiến hành bao vây chặn đánh, cuối cùng chỉ sợ phải nhận kết cục không kết quả mà lui! Sự đáng sợ của Cửu U Thập Tứ Thiếu, ngoài thực lực viễn siêu quá xa như Cửu U Đệ Nhất Thiếu, các chư thiếu còn lại không ai bằng được hắn.

Hơn mười vị thánh tôn, trăm vị thánh hoàng của Huyễn Phủ cùng chiến, thậm chí còn có vài vị thánh quân áp trận, lại còn liên thủ hơn hai trăm cao thủ của Tam Đại Thánh Địa, với đội hình khổng lồ như thế, vậy mà vẫn bị Cửu U Thập Tứ Thiếu giết đến người ngã ngựa đổ, tả xung hữu đột như chỗ không người!

Sau đó, phải đến hai vị thánh quân của Huyễn Phủ ẩn nhẫn mai phục biết bao lâu, đợi thời khắc mấu chốt ra tay bất ngờ mới có thể cướp đoạt "thần khúc" trên tay của Cửu U Thập Tứ Thiếu, sau đó mới thay đổi được chiến cuộc!

Cửu U Thập Tứ Thiếu có "thần khúc" trong tay chân chính là thiên hạ vô địch!

Có"Thần khúc" vào tay không đơn giản như một cộng một bằng hai! Cửu U Thập Tứ Thiếu dùng độc môn Cửu U chân khí sử dụng Cửu U thần khúc độc nhất vô nhị, uy lực đó vô cùng khủng bố!

Chân chính là cường giả mạnh nhất của thế gian này!

Nơi này không tồn tại "vô địch" Miêu Khuynh Thành, vì thế coi như không tính, chỉ còn Cửu U Thập Tứ Thiếu với "Thần khúc" trong tay chân chính là độc bá thiên hạ!

Mà cho dù Cửu U Thập Tứ Thiếu không có "Thần khúc" trong tay, hắn vẫn được coi là một trong những cường giả mạnh nhất trên đời này!

Sau khi "Thần khúc" bị cướp đoạt, Cửu U Thập Tứ Thiếu vẫn tả xung hữu đột, một đường bão táp giết người phá trùng vây, làm cho những người vây công phải trả trả giá thảm trọng!

Trước sau trải dài mấy vạn dặm truy đuổi chém giết, không dưới hơn một ngàn lần bị chặn đánh trên đường chạy trốn, tổng cộng hơn trăm lần quyết chiến liều chết, hơn trăm lần bị thương nặng trí mạng, sau đó Cửu U Thập Tứ Thiếu mới bị bức vào Thiên Phạt sâm lâm. Tuy nhiên, ngay tại Cửu U mật cảnh lại sớm mai phục cao thủ nên nhân lúc Cửu U Thập Tứ Thiếu tiến vào bí cảnh để khôi phục thì bọn hắn lợi dụng sự huyền ảo của trận pháp mà phong ấn thành công!

Sau đó, lại an bài Bát Đại thánh tôn của Thiên Phạt canh chừng phong ấn, chính vì nhiệm vụ này mà cơ hồ làm cho Bát Đại thánh tôn gần như trở thành phế nhân!

Phải biết rằng khi đó Bát Đại thánh tôn đều có tu vi Thánh Hoàng tứ cấp đỉnh phong, khoảng cách đến thánh tôn chỉ còn một bước nhỏ, nhưng vì bị phong ấn Cửu U Thập Tứ Thiếu gây sức ép nên mới ra nông nỗi đó!

Đáng sợ nhất chính là khi đó Cửu U Thập Tứ Thiếu đang trọng thương, thực lực không còn đầy đủ!

Dưới nhiều sự chèn ép bức bách như thế, Cửu U Thập Tứ Thiếu vẫn biểu hiện thực lực kinh người, nếu hắn ở trạng thái đỉnh phong thì sự khủng bố còn đến mức nào nữa!

Mấy trăm năm bị tiêu hao vì phong ấn, không chỉ có Bát Đại thánh tôn, Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng bị tiêu hao thất thất bát bát, mà chính bởi vì phong ấn này nên tất cả trọng thương năm xưa của Cửu U Thập Tứ Thiếu khôi phục cực kỳ chậm chạp!

Thẳng đến thời điểm hắn phá phong ấn thoát khốn, những vết thương cũ đó vẫn chưa lành hẳn. Thêm vào đó, vì để thành công phá nát phong ấn, hắn lại đánh mất thêm tám chín thành lực lượng của bản thân. Nhưng cho dù như thế, ngay khi thực lực của hắn bị đại giảm, hơn hai mươi vị Thánh Hoàng vây công hắn khi đó vẫn bị hắn giết hơn một nửa, sau đó mới thoát thân rời đi!

Mà lúc đó hắn không cầm "Thần khúc" trong tay!

Hiện giờ, Cửu U Thập Tứ Thiếu có "Thần khúc" như như hổ thêm cánh, thương thế gần như khỏi hẳn, có thể nói là trạng thái toàn thịnh của Cửu U Thập Tứ Thiếu, vậy mà có thể cùng người khác liều mạng chém giết ngang tay, long trời lỡ đất!

Người còn lại là ai mà lại có thực lực khủng bố như thế?

Nghe thanh âm thì có lẽ hai người này đã chiến đấu trong thời gian rất dài!

Một tiếng thét dài từ xa truyền đến, tuy khoảng cách ngoài mấy trăm trượng nhưng mức độ quỷ dị của nó làm cho mọi người lông tóc dựng đứng!

- Ngươi thật ra là quái vật gì?

Đây là tiếng của Cửu U Thập Tứ Thiếu gầm lên, thanh âm kia bộc lộ rõ sự khó hiểu và buồn bực của hắn, tựa như chuyện gì quái dị đến nổi

ngay cả hắn cũng không thể lý giải!

Thanh âm từ xa xa truyền đến làm mọi người đều tò mò!

Phía đối thủ là ai mà có thể làm cho một Cửu U Thập Tứ Thiếu hoành hành thiên hạ phải thốt ra lời nghi vấn như vậy?

Mọi người còn đang hồ nghi thì lại có môt tiếng rít vang lên, mà tiếng rít này có vị trí rất gần với quân doanh, mới tức thì còn cách cảm trăm dặm, hiện giờ lại chỉ còn tầm sáu bảy mươi dặm!

Đúng lúc này, Cửu U Thập Tứ Thiếu tựa hồ phát hiện ra chuyện gì, đột nhiên quát to:

- Phía trước có người hay không? Một đám ngu xuẩn mau chóng tản ra, ngàn vạn lần không thể để cho quái vật này tiếp xúc đến cơ thể! Nếu không thì chết chắc!

Trong thanh âm của hắn không ngờ lại tràn đầy cấp bách và phẫn nộ đến cực độ!

Mọi người đều ngẩn ra, tại sao Cửu U Thập Tứ Thiếu lại nói như vậy? Hắn thậm chí không hề biết nơi đây có bao nhiêu cao thủ, huyền công ra sao, tại sao chưa gì đã kêu mọi người tản ra?

Chỉ có Quân Mạc Tà nhướng mày, lớn tiếng quát:

- Mọi người chú ý, một khi phát hiện có người tiến tới từ phía Đông Bắc, bất kể là ai, đều phải toàn lực né tránh, không được phép tiếp xúc với nó, lại càng không được phép tiếp chiến, chỉ cần toàn lực trốn tránh là được, không ai được trái lệnh!

Quân Mạc Tà nắm thời cơ, lập tức truyền đạt mệnh lệnh ra!

Các đại Thú Vương nghe vậy liền không chút do dự, lập tức chỉ huy quân đội của mình thi hành quân lệnh.

Mạc Vô Đạo nhíu nhíu mày nói:

- Quân phủ chủ, chỉ dựa vào một câu quát của Cửu U Thập Tứ Thiếu mà ngươi liền phát ra mệnh lệnh như thế, có phải quá nghiêm trọng không? Nếu không may đúng lúc này dị tộc nhân phát động tiến công, đội hình của chúng ta không chỉnh tề, làm sao có thể địch?

Quân Mạc Tà khinh miệt nở nụ cười mà nói:

- Ngươi có nghe ra sự sợ hãi và cấp bách trong thanh âm của Cửu U Thập Tứ Thiếu không? Chẳng lẽ ngươi vẫn không nhận ra nó có ý nghĩa như thế nào à?

Mạc Vô Đạo sửng sốt.

- Người mà có thể bức Cửu U Thập Tứ Thiếu phải vội vã quát to, trong đó có sự cấp bách và vội vã như vậy, ngươi có bao giờ nghĩ Cửu U Thập Tứ Thiếu là một người có thể tùy tùy tiện tiện báo động như thế không?

Trên mặt Mạc Vô Đạo toát mồ hôi, hắn nhất thời nhận ra chuyện quả thật nghiêm trọng.

Tên Cửu U Thập Tứ Thiếu kia cho dù bị trăm ngàn đao phát kiếm trảm cũng không rên một tiếng, hiện giờ lại gọi to vội vã như thế, thậm chí không tiếc dùng oai bức người khác trốn tránh, tại sao lại như thế? Đáp án quá rõ ràng!

- Cửu U Thập Tứ Thiếu sở dĩ phải quát to như thế, nghĩ sơ thôi cũng biết: "Đồ vật" mà hắn đang toàn lực truy đuổi kia đối với cơ thể người có tác dụng rất lớn! Vậy xin hỏi Mạc tông chủ, thân thể tốt cho vật đó, kết quả sẽ ra sao?

Quân Mạc Tà hừ một tiếng:

- Nếu thân thể có thể trợ giúp cho hắn, chứng tỏ chủ nhân chính thức của thân thể đó sẽ phải gặp chuyện không tốt! Ngay cả điểm này ngươi

còn không nhận ra, lại chất vấn ta? Muốn làm chậm trễ đại sự, ngươi thật ra muốn gì?

- Vật mà ngay cả Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng phải kiêng dè, tất cả mọi người nơi đây ai dám nói mình có thể ứng phó? Hay Mạc tông chủ ngươi nghĩ ngươi có thể ứng phó?

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng:

- Ngươi vì đại cục mà suy nghĩ thật ra không phải là chuyện xấu, nhưng có bao giờ ngươi cân nhắc hảo tâm của mình lại chính là chuyện xấu không? Lúc nãy ta còn nghĩ ngươi làm cung chủ quả thật có chút đạo lý, hiện giờ xem ta mắt của Quân Mạc Tà ta cũng còn khá kém!

Mặt của Mạc Vô Đạo đỏ lên, nhất thời không biết phải trả lời thế nào!

Đúng lúc này, một tiếng thét bén nhọn vang lên càng lúc càng gần!

Tiếng nhạc của"Thần khúc" được Cửu U Thập Tứ Thiếu diễn tấu càng lúc càng cấp bách, càng mạnh mẽ, âm luật đã không còn, chỉ còn lại những âm nhận tung hoành, tiếng quát tháo của hắn càng gấp.

Quân Mạc Tà và Cổ Hàn nhìn nhau, hai người thả người đuổi tới.

Mai Tuyết Yên liếc mắt một cái, nhận lấy vị trí chỉ huy của Quân Mạc Tà, lập tức hạ lệnh bố trí nhân thủ né tránh hết mức có thể đối với tai họa chưa biết từ đâu đến.

Quân Mạc Tà và Cổ Hàn đều đã đạt đến tu vi thánh quân, tốc độ di động cực nhanh, cơ hồ trong nháy mắt là đã được hai ba mươi dặm, đã đến chiến trường của hai bên!

Đến khi hai người tận mắt chứng kiến chiến trường, dù tu vi cao đến mấy, hai người cũng đều không nhịn được mà đồng thời hít một hơi lạnh!

Lúc chưa nhìn thấy chiến trường, mặc dù hai người biết trận chiến này rất nghiêm trọng, nhưng chưa biết mình sẽ chứng kiến cái gì, nhưng đến khi chân chính chứng kiến, cả hai đều bất ngờ!

Bởi vì những gì trước mắt thật sự quá quỷ dị!

Giữa trận chiến, đất đá đều bị đánh thành bụi phấn tung bay ngập trời, mà từ chỗ đánh nhau trải dài ra phía sau là một khoảng lõm thật sâu trên mặt đất chứa đầy bụi phấn kéo dài mấy trăm dặm!

Không hề nghi ngờ gì nữa, đây chính là chiến trường từ xa đánh thẳng đến nơi này của Cửu U Thập Tứ Thiếu và quái vật kia, không ngờ mặt đất tại đây bằng phẳng vô cùng, chiều dài mấy trăm dặm, rộng khoảng mười trượng, vậy mà bên trong không có đến một mảnh đá vụn!

Giống như trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một con sông khô cạn ngoằn nghèo!

Giữa trận chiến, Cửu U Thập Tứ Thiếu thi triển "Thần khúc" phát ra cả vạn đạo âm nhận công kích, tay và chân phối hợp không ngừng, hình thành một đạo lốc xoáy màu đen trên không trung....

Trước mặt hắn là một vật có hình dáng con người...

Vì sao nói nó có hình dáng con người, bởi vì thứ mà Cửu U Thập Tứ Thiếu đang đối diện có một khối thân hình đầy đủ, có tay có chân, có đầu, tứ chi ngũ thể có đủ.

Nhưng trên đầu "thứ" này lại không có ngũ quan tai mắt mũi miệng!

Khuôn mặt là một khoảng phẳng cứng ngắc!

Là một quái vật có đầu nhưng không có mặt!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 470: Đánh Không Chết!

Trên người quái vật tản ra ánh sáng âm u, dù không ra hình dạng gì nhưng lại dễ dàng né tránh tấn công của Cửu U Thập Tứ Thiếu, hơn nữa còn có thể đánh trả. Cũng may Cửu U Thập Tứ Thiếu công thủ toàn diện nên cũng không chịu thiệt nhiều.

Tình hình chiến cuộc hiện tại đã không như dự tính của Cửu U Thập Tứ Thiếu, lúc này hắn gần như liều mạng, thân pháp trở nên mơ hồ toàn lực ngăn chặn quái vật.

Mà quái vật cũng đang liều mạng xông về phía liên quân!

Quân Mạc Tà tập trung linh lực vào hai mắt, tuy không thể theo kịp tốc độ của Cửu U Thập Tứ Thiếu nhưng vẫn có thể trông thấy ngực hắn đã ướt đẫm mồ hôi!

Kinh dị!

Đồng tử Quân Mạc Tà co rút lại, quay nhìn sang Cổ Hàn, cả hai người đều đang vô cùng khiếp sợ!

Quái vật kia thoạt nhìn vô cùng yếu ớt có thể bị gió thổi bay nhưng lúc này lại khiến Cửu U Thập Tứ Thiếu phải mệt mỏi đến dạng này, thực lực quái vật quả thực không vừa!

Tốc độ Cửu U Thập Tứ Thiếu ngày càng nhanh, “Phanh” một tiếng, một chưởng đã vỗ thẳng vào người quái vật khiến nó lảo đảo lui về sau.

Cửu U Thập Tứ Thiếu lại hét to một tiếng, phi thân lên phía trước liên tục tấn công!

Chỉ trong nháy mắt song chưởng Cửu U Thập Tứ Thiếu đã hóa thành hư ảnh, âm thanh liên tục phát ra tạo thành một chuỗi dài!

Quân Mạc Tà chép miệng tính toán, chỉ trong một nháy mắt Cửu U Thập Tứ Thiếu đã tung ra hơn ngàn chưởng, hơn nữa mỗi chưởng đều ngưng tụ rất nhiều linh lực đánh vào quái vật!

Quái vật bị tấn công không ngừng lui về sau, Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không ngừng lại, liên tục tiến sát tới công kích. Một đánh một chịu đòn, trong phút chốc hai người đã di chuyển hơn ba mươi dặm!

“Ầm” một tiếng, thân thể quái vật hoàn toàn dập nát hóa thành một đoàn quang hoa bay vút lên cao.

Xong rồi? Chỉ thế thôi sao? Quân Mạc Tà Nhíu mày, Cổ Hàn lúc này cũng ưu tư nhìn vào cột sáng trước mặt. Cửu Ư Thập Tứ Thiếu đáp xuống đất, không ngờ “Ầm” một tiếng, mặt đấy dưới chân đã biến thành một hố nhỏ. Với công lực của Cửu U Thập Tứ Thiếu hẳn phải vượt qua trình độ đạp tuyết vô ngân, đặng bình độ thủy vô cùng ưu nhã. Nhưng một hồi chiến đấu xảy ra có thể nói đã khiến hắn tiêu hao nhiều lực lượng đến nỗi không thể khống chế huyền lực bản thân!

Sau đó hắn lập tức đứng thẳng người, hít sâu một hơi, trừng mắt nhìn cột sáng kia, ánh mắt vô cùng kiêng kị và khó tin.

-Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Quân Mạc Tà nhẹ giọng hỏi?

Cửu U Thập Tứ Thiếu vẫn chăm chú nhìn lên không trung, trầm giọng:

-Cẩn thận, vẫn chưa kết thúc đâu!

Quân Mạc Tà ngẩn người, vẫn chưa kết thúc? Quái vật đã bị đánh tan hóa thành một đoàn thanh sắc quang thải, như thế vẫn chưa kết thúc sao?

Lúc này giữa không trung, đám thanh sắc quang thải kia chậm rãi di động sang hai bên, không bay lên cao cũng không hạ xuống đất.

-Đây là cái dạng đồ chơi gì thế? Việc như thế này cũng có thể phát sinh ?

Quân Mạc Tà trầm giọng tiến lên sánh vai cùng Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Cửu U Thập Tứ Thiếu vẫn nhìn lên không trung, chăm chú quan sát đoàn thanh sắc quang thải, thanh âm có phần chán nản:

-Cũng không biết đây là thứ gì. Ta vốn chỉ muốn đến Đoạt Thiên chi chiến xem náo nhiệt, cũng muốn xem bọn dị tộc nhân là dạng gì mà khiến nhân loại phải kiêng kị như thế!

-Lúc đến gần một ngọn núi, ta đột nhiên cảm nhận được nguy hiểm.

Ánh mắt Cửu U Thập Tứ Thiếu lộ vẻ buồn bực:

-Đã lâu lắm rồi chưa ai có thể tạo cho ta cảm giác nguy hiểm, vì thế lòng hiếu kì trong ta nổi dậy, lúc ta vừa tiến tới lập tức trông thấy một quái vật đang hấp thụ gì đó trên thi thể dã thú.

-Hấp thụ gì đó trên thân thể dã thú…

Quân Mạc Tà nhíu mày, chẳng lẽ là cương thi? Cũng không phải, cương thi dù gì cũng có thực thể, một khi thể xác bị đánh nát cũng phải tiêu đời. Hơn nữa thế công của Cửu U Thập Tứ Thiếu vô cùng mãnh liệt, cho dù là nham thạch cũng có thể bị nóng đến bốc hơi, dã thú thì thân thể cũng đã bị linh lực làm héo khô rồi!

Quái vật kia rốt cuộc là hấp thụ thứ gì?

-Lão tử trông thấy nó quá dơ bẩn lập tức muốn ra tay tiêu diệt, không ngờ là đánh mãi vẫn không chết.

Thanh âm Cửu U Thập Tứ Thiếu vô cùng buồn bực.

-Trên đường đến đây ta đã đánh hắn tan xác ít nhất là bảy tám lần, nhưng mỗi lần như thế hắn đều biến thành dạng này, chỉ một lúc sau lại ngưng tụ thành thực thể tiếp tục đánh. Cứ thế đã hai ngày hai đêm rồi!

Cửu U Thập Tứ Thiếu thở dài:

-Hai ngày rồi, một giọt nước ta cũng chưa đụng tới, toàn lực đánh hắn, thủy chung vẫn như thế, hóa thành quang thải rồi lại ngưng tụ thành thực thể, nếu cứ thế hắn còn chưa chết ta đã mệt chết rồi!

Hai tròng mắt Quân Mạc Tà như lồi ra:

-Thế gian còn có quái sự như thế sao?

Ta ngất, đây không phải là game trên máy tính chứ, chết một lúc lại ra con mới….

-Hừ, còn chưa hết đâu! Sáng hôm nay ta lại gặp một bầy sói…

Cửu U Thập Tứ Thiếu mắng to:

-Cũng chỉ có bốn năm mươi con, vốn ta không xem ra gì. Nhưng quái vật nọ bay đến bầy sói, đám sói bỗng ngã lăn ra chết, sau đó nó lại cùng ta giao thủ. Lúc này thực lực của nó đột nhiên tăng mạnh không ít, nguyên nhân chắc chắn liên quan đến bầy sói! Vì thế lúc trước ta bảo các ngươi lập tức tránh xa!

Quân Mạc Tà sửng sốt!

Đây là quái vật gì, sao lại có năng lực biến thái như thế?

Chẳng trách vừa rồi Cửu U Thập Tứ Thiếu vội vã quát to, nghĩ đến đây Quân Mạc Tòa toát mồ hôi lạnh.

Nếu để quái vật này tiến vào trong liên quân, bao nhiêu người phải mất mạng đây, mà chiến lực của quái vật sẽ nâng cao thành dạng gì?

Quân Mạc Tà cũng không dám nghĩ tiếp.

Đây cũng đủ gọi là tại nạn hủy diệt rồi, có lẽ không cần đến ngoại tộc ra tay đâu, chỉ riêng quái vật này đã có thể hủy diệt Huyền Huyền đại lục rồi!

Sắc mặt Cổ Hàn lúc này cũng vô cùng khó coi!

Quân Mạc Tà cũng có thể lí giải được tâm tình Cổ Hàn lúc này, trước lúc đại chiến bùng nổ lại xuất hiện một quái vật vô cùng biến thái như thế này…

Cũng may Cửu U Thập Tứ Thiếu đột nhiên tham gia vào nên đã giảm mức độ nguy hiểm đi rất nhiều, nhưng kết cục cuối cùng của Huyền Huyền đại lục đã không thể đoán trước được nữa!

Trong lúc mọi người nói chuyện, thanh sắc quang thải đột nhiên xoay tròn càng lúc càng nhau, sau đó phát ra thanh âm phì phò, cuối cùng hình thành một hư ảnh giữa không trung.

Từ bên trong hư ảnh một bóng người dần được ngưng tụ.

-Ta kháo, lại còn thế nữa!

Cửu U Thập Tứ Thiếu bi phẫn quát to:

-Rốt cuộc làm thế nào mới giết được nó đây!

-Sau khi bị đánh nát nó không có khả năng công kích, sao ngươi không nhân lúc đó mà hoàn toàn hủy diệt nó?

Quân Mạc Tà hỏi.

-Đúng thật lúc đó nó không thể phản kích, nhưng đám thanh sắc quang thải đó vốn là không khí, cho dù là lực lượng gì cũng không thể

tổn thương nó được.

Cửu U Thập Tứ Thiếu hung hăn liếc Quân Mạc Tà:

-Nếu có thể dễ dàng tiêu diệt nó lão tử đã xé nó ra làm chục mảnh, một ít ném vào Tây Vực, một ít vứt vào Đông Dương, một ít lại ném đến Thiên Trụ Sơn, còn lại ta sẽ tặng cho Phong Tuyết Ngân thành bọn ngươi, còn chờ ngươi phải nhắc sao?

Quân Mạc Tà còn muốn lên tiếng lập tức bị Cửu U Thập Tứ Thiếu chặn ngang:

-Vô dụng thôi, tất cả mọi biện pháp ta đã thử qua, cuối cùng chẳng có cái nào hiệu quả!

-Bá đạo thế sao?

Quân Mạc Tà cũng mắng to.

-Ngươi hỏi ta ta biết hỏi ai?

Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng trợn mắt lên.

Lúc này, “Hưu” một tiếng, đám thanh sắc quang thải biến mất, một quái vật lại xuất hiện, xoẹt một tiếng bay về phía trước, phương hướng chính là đại doanh!

Soạt!

Lần này người phản ứng nhanh nhất lại là Cổ Hàn, chỉ trong nháy mắt hắn đã xuất hiện trước người quái vật, trọng chưởng liên tiếp xuất ra.

Ầm vang vài tiếng, động tác quái vật khẽ chậm lại, sau đó thân thể lại càng linh hoạt hơn, trong chốc lát thân pháp đã ngang ngửa với Cổ Hàn.

Hơn nữa quái vật này còn có sinh mệnh bất diệt, độ uy hiếp của nó so ra còn lớn hơn cả dị tộc!

Quân Mạc Tà ngưng trọng quan sát, càng nhìn càng thấy kỳ quái.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 471: Tất Cả Đều Buồn Bực!

Quái vật kia có thể nói là người, tuy không có ngũ quan đầy đủ nhưng hành động so với cao thủ nhân loại lại không hề khác biệt.

-Ta lược trận, ngươi nghỉ ngơi một chút.

-Quân Mạc Tà lấy từ Hồng Quân Tháp một bầu rượu cùng vài khối thịt thơm ngát cùng mười mấy khẩu bánh mì:

-Mau ăn đi, một lát có lẽ còn phải chiến tiếp!

Ánh mắt Cửu U Thập Tứ Thiếu sáng lên:

-Không ngờ ngươi lại mang theo nhiều thứ tốt như thế, dùng kĩ xảo gì vậy?

-Hừ, còn phải hỏi sao, không biết ta là ai à.

Quân Mạc Tà vênh mặt lên, không nghe thấy thanh âm Cửu U Thập Tứ Thiếu, quay đầu nhìn lại đã thấy hắn đang lấy một túi rượu lớn tu ừng ực.

Sau đó thanh âm liên tục vang lên, từng túi từng tui thay nhau cạn khô, cuối cùng hắn lấy một miếng thịt cắn một mảng lớn!

Quân Mạc Tà trợn mắt: Một ngụm của tên này cũng gần nửa cân, miệng vừa muốn nói tiếp đã ngậm lại.

Xem ra hai ngày nay Cửu U Thập Tứ Thiếu đánh đấm thảm thiết, năng lượng tiêu hao vô cùng to lớn.

Nhưng trông thấy tình cảnh Cửu U Thập Tứ Thiếu lúc này, Quân Mạc Ta không hề buồn cười mà lại vô cùng kinh hãi.

Cửu U Thập Tứ Thiếu là nhân vật cỡ nào?

Cho dù hắn không ăn uống trong một năm hắn cũng không sao cả, không thể xuất hiện tình trạng này.

Huống chi với tu vi của Cửu U Thập Tứ Thiếu, lỗ chân lông toàn thân tùy thời đều có thể hấp thu tinh chất từ không khí, chỉ cần vận dụng ý niệm cũng có thể từ không khí ngưng tụ thành nước uống.

Cho dù là trói chặt tay chân hắn rồi chôn sâu xuống đất, chỉ cần hắn muốn sẽ lập tức có một dòng suối mát lạnh chảy vào miệng hắn.

Nhưng hiện tại hắn lại đói đến bộ dạng này.

Việc này chứng tỏ trong hai ngày hai đêm vừa qua Cửu U Thập Tứ Thiếu luôn trong trạng thái xuất toàn lực tấn công đối phương, không ngừng nghỉ không tiết kiệm khí lực điên cuồng công kích.

Trong hai ngày hai đêm Cửu U Thập Tứ Thiếu chiếm vị trí chủ động tuyệt đối, nhưng vô luận là dùng phương pháp gì cũng không thể tiêu diệt đối phương, chỉ có thể khiến mình không bị đánh mà thôi!

Trừ việc đó ra, hắn không thể làm gì!

Đây là tồn tại khủng bố gì đây!

Đối mặt với quái vật như thế, ngoại trừ Cửu U Thập Tứ Thiếu chỉ sợ không ai có thể chống đở đến lúc này, thậm chí thoát ra cũng không được, cũng may người đầu tiên phát hiện ra quái vật này lại là Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Lúc này tâm thần Quân Mạc Tà vô cùng rung động.

Bỗng ầm một tiếng, thanh âm giận dữ của Cổ Hàn vang lên:

-Là ngươi, không ngờ lại là ngươi, lão phu liều mạng với ngươi…

Quân Mạc Tà cùng Cửu U Thập Tứ Thiếu đồng thời nhìn Cổ Hàn: hắn lại biết quái vật này sao?

Quái vật kia vẫn im lặng đối phó thế công của Cổ Hàn, thỉnh thoảng lại tìm cơ hội phá vây tiến sâu vào trong liên quân.

Nhưng Cổ Hàn lúc này lại như phát điên, xuất toàn lực liều mạng công kích. Khuôn mặt hắn vặn vẹo, gân xanh nổi lên, hai mắt cũng đã biến thành màu hồng!

-Hắn ta là ai?

Quân Mạc Tà lên tiếng.

Vừa nghe Quân Mạc Tà hỏi, Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng ngừng ăn, quay mặt nhìn Cổ Hàn.

-Đây là cửu huyền lưu sa, là hơn vạn năm cửu huyễn lưu sa của Tam Đại Thánh Địa ta..

Thanh âm Cổ Hàn như khóc:

-Tên hỗn trướng này lại dùng cửu huyền lưu sa để trùng tố thân thể! Tên vương bát đản này, lão phu muốn giết hắn!

-Là Chiến cuồng!

Quân Mạc Tà nhảy dựng lên, ánh mắt khó tin nhìn về quái vật xấu xí không hề có ngũ quan kia, không ngờ lại là Chiến Cuồng- Chiến Luân Hồi?

Chẳng lẽ hắn thoát được khỏi miệng núi lửa, nhưng thân thể đã bị hủy nên trực tiếp dùng thiên địa dị bảo Cửu Huyễn Lưu Sa để trùng tố thân thể?

Có thể… Nhưng … không thể nào!

-Chiến Cuồng? Là một trong bát đại đệ tử của Miêu Khuynh Thành sao?

Trong miệng Cửu U Thập Tứ Thiếu vẫn còn một khối thịt chưa nhai xong:

-Làm sao hắn vẫn chưa chết?

Cũng không đợi Quân Mạc Tà trả lời, hắn lại thở dại:

-Khó trách, thì ra là hắn, thảo nào khó chơi đến thế.

Từ đầu đến cuối quái vật kia không hề phát ra bất kì thanh âm nào, không ngờ lúc Cổ Hàn phát hiện ra thân phận hắn quái vật lại hét lớn.

Quái vật vốn không có ngũ quan, không biết tiếng thét này từ đâu mà ra…

Nhưng thanh âm to lớn này lại tràn ngập phẫn nộ cùng cừu hận.

Quái vật này chính là Chiến Cuồng, cũng có thể nói là Chiến Luân Hồi!

Hắn là đầu sỏ gây nên việc Thiên Trụ Sơn bị hủy.

Mà lúc này trong lòng Chiến Cuồng cũng vô cùng chán nản và phẫn nộ.

Hắn trực tiếp hủy diệt Thiên Thánh sơn, tạo ra hạo kiếp cho đại lục, sau đó lại đánh cả Tam Đại Thánh Địa, người của Thánh Địa tất nhiên hận hắn thấu xương. Nhưng hắn cũng bị Tam Đại Thánh Địa cùng Quân Mạc Tà liên thủ đánh văng vào miệng núi lửa, thân thể hoàn toàn bị hủy!

Sinh cơ bản thân vô cùng mạnh mẽ nhưng thân thể lại bị vứt vào lò thiêu, tuy nguyên linh vẫn tồn tại, hơn nữa có thể miễn cưỡng hóa thành hình người nhưng thật ra chỉ là một làn khói nhẹ mà thôi!

Chiến Cuồng cũng vô cùng bi phẫn…

Cũng có thể nói việc này là do chính hắn, tự gây nghiệt thì không thể sống.

Cũng vì vạn bất đắc dĩ hắn mới cường hành mang Cửu Huyễn Lưu Sa làm nguyên liệu trùng tố thân thể. Cửu Huyễn Lưu Sa vốn là thiên địa kỳ bảo ảo diệu vô song nhưng thủy chung vẫn không phải là thân thể con người từ lúc tiên thiên hình thành trong bụng mẹ, tuy rằng được không ít nhưng mất đi vẫn rất nhiều.

Mà lúc này hắn mạo hiểm đánh cắp toàn bộ Cửu Huyễn Lưu Sa cũng có thể nói là khiến Chiến Gia suy sụp vạn năm!

Cửu Huyễn Lưu Sa chính là vật không thể thiếu của Phiêu Miễu Huyễn phủ, chỉ cần có vật này trong tay liền có thể giữ lấy Huyễn Phủ, nắm được vị trí quan trọng, vì thế vật này đối với Chiến gia vô cùng trọng yếu.

Nếu Chiến Cuồng không xem trọng gia tộc việc gì phải ẩn nhẫn mưu tính hơn tám nghìn năm? Nếu không vạn bất đắc dĩ thế nào hắn lại dùng vật trân quý như thế cho bản thân?

Nếu không dùng, chờ đợi hắn chính là hồn phi phách tán.

Một vạn năm tích lũy Cửu Huyễn Lưu Sa lúc này bắt buộc phải dùng để trùng tu thân thể, hắn sao lại không nổi giận!

Nhưng nếu dùng Cửu Huyễn Lưu Sa có thể giữ được mạng thì cũng xem như đại cát rồi!

Bởi vì thuộc tính kì lạ của Cửu Huyễn Lưu Sa, sau khi chiến cuồng hấp thụ, tính mệnh được bảo toàn nhưng đã không còn là con người.

Không hề có bất kì đặc điểm nào của nhân loại, không xúc giác, vị giác… xem như chỉ là một loại có bề ngoài giống con người, không thể gọi là người!

Quái vật!

Chiến Cuồng mặc dù sống vạn năm, là tuyệt thế cường giả nhưng hắn vẫn xem mình là con người.

Nhưng sau khi dùng Cửu Huyễn Lưu Sa, xem như hắn dùng xuân dược, có mỹ nữ trước mặt nhưng vật phía dưới vẫn sẽ không phản ứng!

Ngay cả ngũ quan còn không có thì làm sao giữ lại vật kia…

Cũng có thể tưởng tượng, một người khi đói bụng, món ngon trước mắt nhưng không thể dùng tay bốc ăn, không thể dùng mũi, miệng nếm trải hương vị mà chỉ có thể mổ bụng ra tống đống thức ăn đó vào, sau đó lại có thể trông thấy đám thức ăn kìa dần bị tiêu hóa trong thân thể.

Chỉ cần là con người, cho dù là tuyệt thế cường giả đều không thể chịu được việc này. Huống chi Cửu Huyễn Lưu Sa lúc này cơ hồ là trong suốt, ăn uống vào, chỉ cần nhìn xuống sẽ thấy đống thức ăn mình vừa dùng lăn tới lăn lui trong thân thể…

Cả người Chiến Cuồng lúc này như một bình thủy tinh, chỉ khác thủy tinh một chút là cứng rắn hơn, hơn nữa sau khi bị vỡ vẫn có thể khôi phục lại trong thời gian ngắn…

Cho nên đối với lời nói của Cổ Hàn, Chiến Cuồng cũng muốn phá điên. Chẳng lẽ ta muốn lắm sao, ta căn bản vẫn muốn làm người cơ mà! Cũng vì các ngươi mà ta mất đi cơ thể, ngay cả tư cách làm nam nhân cũng không có! Lúc này các ngươi lại nhìn ta, nhìn đám Cửu Huyễn Lưu Sa này mà tức giận?

Nếu hắn không hủy diệt Thiên Trụ Sơn, khiến bản thân lâm vào tai kiếp thì làm sao phải chịu đựng việc này? Cho dù mất đi thân thể vẫn có

thể tùy tiện tìm một thân xác khỏe mạnh tiến vào đoạt xa!

Nhưng hắn lại trộm Cửu Huyễn Lưu Sa, khiến Thiên Trụ Sơn sụp đổ, khiến vô số núi lửa bùng phát, ngoài Tam Đại Thánh Địa có thể chống đỡ, còn lại xung quanh đã không còn bất kì ai!

Mà Tam Đại Thánh Địa lúc này cũng đã không còn cố kị gì cả!

Đem toàn bộ nhân lực tiến vào chiến trường!

Ngay cả người giữ nhà cũng không lưu lại!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 472: Cửu Huyễn Lưu Sa Kì Diệu.

Cho nên Chiến Cuồng trải qua mấy ngày phiêu dạt, cuối cùng cũng chống đỡ không nổi, nếu không quyết định thì hoàn toàn có thể bị hồn phi phách tán. Đây là bởi vì Chiến Cuồng căn cơ rất mạnh. Nếu chỉ bị vây trong trong hoàn cảnh hiểm ác nước sôi lửa bỏng thì với linh hồn kiên cường dẻo dai của hắn vẫn có thể chống được, đi xa ngàn dặm, tìm một thân thể nhân loại để nhập vào cũng không phải là vấn đề lớn.

Nhưng xung quanh nơi nơi đều là núi lửa, nhiệt độ không khí cao đến dọa người cho dù là nơi không có núi lửa bùng phát thì đặt quả trứng chim trên tảng đá trong mấy cái nháy mắt là có thể chín.

Mà linh hồn thì có thể chịu lạnh, hoặc một số tình huống khác nhưng không thể thừa nhận loại thời tiết nhiệt cực nóng này. Hơn nữa ở nhiệt độ này, trong không khí còn có độc, từng bước làm cho nguyên linh của hắn khô héo...

Cho nên Chiến Cuồng bi phẫn phát hiện mình tuyệt đối không thể nào đi ra khỏi được phiến lục địa này.

Vạn bất đắc dĩ, Chiến Cuồng rốt cục tiến vào không gian linh hồn của mình vắt óc tìm kế, đã tiêu hao hết toàn bộ năng lượng linh hồn còn lại để mang Cửu Huyễn Lưu Sa ra ngoài, đắp nặn thành một hình nhân sau đó đem nguyên linh của mình ẩn vào trong đó, lại tốn thêm thời gian hai ngày hai đêm tiến hành dung hợp, rốt cục đại công cáo thành, nguyên linh và Cửu Huyễn Lưu Sa hợp lại làm một thể.

Nhưng sau khi dung hợp thành công, tình huống ngay sau đó làm Chiến Cuồng hoàn toàn sụp đổ.

Không có biện pháp, triệt để hỏng mất.

Thân thể còn miễn cưỡng xem như hình nhân nhưng, đầu thì trụi lủi, khuôn mặt không có mũi, không có miệng, không có mắt, không có tai, tóm lại hết thảy tất cả đều không có... Đây là quái vật gì?

Những thứ nhỏ nhặt hơn như lục phủ ngũ tạng, kinh mạch, còn có thứ quan trọng nhất của nam nhân cũng đều không có nốt.

Thân thể của hắn bây giờ có thể xem như là thân thể hay sao?

Hắn được xem như là con người hay sao?

Suy sụp trong một khoảng thời gian ngắn, Chiến Cuồng nhanh chóng nghĩ ra đối sách. Kỳ thật còn có thể bù lại thiếu sót đáng tiếc này, những thiếu sót này đều là những cơ quan tinh vi trong cơ thể con người, nên đều cần thời gian dài để thai nghén, muốn có được mấy thứ này, cần phải cung ứng một lượng máu huyết cực lớn, phối hợp với một số phương pháp tà môn để luyện hóa thì có thể hình thành được.

Hiện tại cái thiếu nhất chính là người, rất nhiều người.

Nhưng hiện tại trong vòng phạm vi ngàn dặm này nếu tiến hành đồ sát thì có bao nhiêu sinh linh có thể cung cấp máu huyết cho mình hấp thu đây?

Nếu tới một thời gian nhất định, Cửu Huyễn Lưu Sa sẽ hoàn toàn đông cứng lại, vĩnh viễn duy trì bộ dáng đáng chết này thì Chiến Cuồng với tâm cao khí ngạo làm sao có thể chịu được?

Không còn cách nào khác, cũng không thể không đi hấp thu mấy cái thây khô nằm trên chiến trường, Chiến Cuồng đành kìm nén bản thân. Tuy rằng thân thể này cũng không tệ, nhưng đích thói quen gần vạn năm của con người sao có thể thay đổi được?

Xung quanh núi lửa bùng nổ, không khí ngày càng nóng lên, đồng thời bốc mùi xác dã thú bị chết.

Trong khi Chiến Cuồng quyết định, buộc bản thân kìm nén sự ghê tởm khó thể hình dung, đi hấp thu xác của thi thể dã thú, thì Cửu U Thập Tứ Thiếu tại thời điểm mấu chốt này lại hiện thân.

Đối mặt với cảnh tượng như thế, Cửu U Thập Tứ Thiếu vừa thấy liền kinh sợ, mắng một câu: "Quái vật ghê tởm". Sau đó liền ra tay.

Lúc này Chiến Cuồng đúng là vô cùng bực tức, thấy người này không phân biệt trắng đen liền ra tay với mình, cơn giận của hắn xông lên tận trời, không nói được một lời, hai người cứ như vậy chiến đấu ác liệt.

Đến lúc này, hai người này đánh nhau được mấy ngày, nhưng vẫn không biết đối phương là ai. Chiến Cuồng tuy rằng căn cứ vào công phu đoán được đối phương chính là Cửu U Thập Tứ Thiếu danh chấn thiên hạ nhưng hoàn toàn không biết vì sao người này lại xuống tay đối với mình.

Cho dù hiện tại bộ dạng của mình trông ghê tởm một chút liền bị người ta vô cớ ratay hạ sát hay sao? Ta chọc giận ngươi sao? Con mẹ nó, xấu xí chẳng lẽ cũng có tội?

Ngươi cho rằng ta thích bộ dạng này sao?

Buồn bực nhất chính là nếu mình ở trạng thái đỉnh phong, công lực tuyệt đối là cao hơn Cửu U Thập Tứ Thiếu không ít. Cho dù không thể đem Cửu U Thập Tứ Thiếu nhào nặn thì cũng không rơi vào thế hạ phong bị đối phương chèn ép. Nếu không phải Cửu Huyễn Lưu Sa thần dị bất diệt thì mình đã chết không biết bao nhiêu lần, phần ủy khuất này quả thật là không thể nói với ai.

Cửu U Thập Tứ Thiếu chiếm được thượng phong nhưng cũng đang rất buồn bực, buồn bực mãi đến khi về nhà

Vốn tưởng rằng một chút chuyện nhỏ này dễ như trở bàn tay, nhanh chóng đem tên quái vật ghê tởm kia thu thập, sau đó thẳng tới Đoạt Thiên chiến trường, ngồi uống rượu nhìn Tam Đại Thánh Địa và dị tộc nhân đánh nhau, làm nghêu cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, nếu tâm tình cao hứng sẽ ra tay...

Hắn tình cờ gặp tên quái vật này, tưởng rằng không có sức chiến đấu gì, mình hắn sẽ dễ dàng giải quyết nó.

Nào ngờ tên quái vật quá biến thái, chiến lực cực cao cũng đã đành, nhưng lại còn đánh kiểu nào cũng không chết. Càng về sau ngay cả mạnh mẻ như Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng buồn bực.

Tên quái vật này bị đánh nát liền hồi phục lại, sau khi hồi phục thì không chút nào suy yếu, vẫn duy trì trình độ cường hãn như trước.

Lại nói Chiến Cuồng vốn cũng không biết Cửu Huyễn Lưu Sa này còn có tác dụng khôi phục lại hình dạng thân thể. Lần đầu tiên bị đánh nát tưởng như xong đời, nào ngờ hắn vẫn còn sống được.

Buồn bực nhiều như vậy, được chút điểm này cũng tạo cho Chiến Cuồng một chút kinh hỉ, một chút an ủi, đây là cơ hội có thể làm cho hắn thật sự bất tử.

Bất quá, loại bất tử này vẫn không được tốt lắm, vật đại biểu cho nam nhân cũng không có mà vẫn có thể thấy tốt thì mới là lạ.

Giữa sân, Cổ Hàn gầm lên giận dữ, mỗi một chưởng nhưng sấm chớp, càng đánh càng nhanh, càng đánh càng gấp, liên tiếp những tiếng phanh phanh phanh vang giòn, sau cùng là một tiếng ầm ầm nổ vang, thân thể Chiến Cuồng hơi mờ đi, hóa thành một mảnh sương khói màu xanh.

Một vòng chiến đấu kịch liệt, trên mặt Cổ Hàn cũng đầy mồ hôi.

Cổ lão gia tử thực lực trước mắt so với Cửu U Thập Tứ Thiếu kém không chỉ một cấp. Cho dù là cảnh giới đỉnh phong lúc trước của Cổ Hàn thì so ra vẫn kém Cửu U Thập Tứ Thiếu, nhưng cũng không kém là bao nhiêu. Còn hiện tại lại kém rất xa.

- Cỗ lão, để cho ta thử xem, có thể giải quyết mối họa này không.

Quân Mạc Tà trong mắt hàn quang.

Tay vừa lộn, một ngọn lửa màu đen tùy tiện xuất hiện ở lòng bàn tay.

Hỗn Độn hỏa.

Đúng là Hỗn Độn đốt diệt vạn vật.

Đây cũng là biện pháp hữu hiệu nhất mà Quân Mạc Tà có thể sử đụng để ứng phó thế cục trước mặt.

Đồng thời cũng là biện pháp tốt nhất Quân Mạc Tà nhận định có thể...hủy diệt được Chiến Cuồng.

Giờ phút này, thân thể Chiến Cuồng đang ở dạng sương khói màu xanh lơ lửng giữa trời, không động đậy, nhúc nhích, giống như sơn dương đợi làm thịt.

Đúng là cơ hội trời cho.

Lúc nay không làm thì đợi đến bao giờ.

Tên trước mắt đánh đến tan xác cũng không chết, chỉ cần trong thời gian cực ngắn là có thể hợp lại một lần nữa, hơn nữa sau khi khôi phục, chiến lực không hề giảm, nước lửa bất xâm, đao kiếm cũng không thương tổn được. Lại thêm có thể cắn nuốt sinh linh huyết nhục để tăng công lực, quái vật như vậy tự nhiên là phải sớm trừ khử.

Ngoài Hỗn Độn hỏa, Quân Mạc Tà cũng không nghĩ ra biện pháp nào khác có thể đem quái vật trước mắt này tiêu diệt.

Hi vọng duy nhất chính là Hỗn Độn hỏa, trước nay chưa từng thất thủ.

Không biết Hỗn Độn hỏa chưa bao giờ thất thủ, lần này có làm được như vậy hay không, không gì không phá được, không có gì không thể đốt.

Cổ Hàn vừa thấy được ngọn lửa đen lần thứ hai ở trong tay Quân Mạc Tà xuất hiện, từ từ thiêu đốt, sắc mặt tức thì biến đổi, trong mắt toát ra ý tứ kiêng kị nồng đậm, lập tức thối lui sang một bên, tuy rằng biết rõ hắc hỏa sẽ không nhằm vào mình nhưng vẫn sợ hãi, sợ không cẩn thận sẽ dính vào.

Cổ Hàn biết uy lực khủng bố của ngọn lửa này như thế nào.

Mấy ngày trước, Quân Mạc Tà dùng ngọn lửa phủ xuống cái hố sau, từ từ hạ xuống, dưới hố sâu là băng tủy hiếm có, chắc chắn vô cùng nhưng cũng không thể ngăn cản, chẳng làm tắt ngọn lửa này chút nào, bốn mươi vị cao thủ cũng bởi vì hỏa diễm kia mà một người cũng không thể chạy thoát, cuối cùng ngay cả thi thể, tinh thần, nguyên cũng đều hóa thành hư ảo.

Lần này cho dù Chiến Cuồng đánh thế nào cũng không chết, thì cũng sẽ bị ngọn lửa bá đạo này hóa thành tro tàn. Triệt để hôi phi yên diệt.

Quân Mạc Tà thân mình từ từ bay lên khônng trung, mắt nhìn vào sương mù màu xanh bên cạnh, giơ tay lên, Hỗn Độn hỏa tức khắc hóa thành những ngọn lửa nhỏ, chậm rãi bao phủ lấy.

Sau đó hắn nhanh chóng lui về phía sau.

Cửu U Thập Tứ Thiếu và Cổ Hàn mở to hai mắt nhìn, tràn ngập hi vọng.

Có một tên quái vật như vậy canh mình như hổ rình mồi, làm cho mọi người ăn không ngon, ngủ không yên. Quái vật kia tuy rằng cũng không

khó đối phó, chỉ cần thực lực đủ mạnh, kiên trì là có thể đem hắn đánh tan xác nhưng vấn đề lớn nhất hiện tại là không có biện pháp đánh chết hắn. Nếu cứ tiêu hao thực lực như hiện giờ thì cho dù là Thông Thiên cường giả cũng chưa chắc làm cho hắn chết được. Dù sao thì hắn sau khi phục hồi lại không có chút tổn hao nào.

Ba người nhìn chăm chú ngưng thần. Trên mặt Quân Mạc Tà, cũng không chút biểu tình nào.

Một lúc sau, ba người đồng thời lộ ra đích biểu tình không thể tưởng tượng nổi.

Cửu U Thập Tứ Thiếu lúc trước cũng từng kiến thức qua Hỗn Độn hỏa, tự nhiên biết ngọn lửa loại này, vốn không có cái gì là không hủy diệt đươc. Vài phút trước hắn vô cùng hi vọng như hiện giờ trên mặt cũng toát ra thần sắc thất vọng.

Sự thật ngay tại trước mắt.

Giữa không trung, đoàn sương khói màu xanh kia vẫn lơ lửng bất động như trước. Hỗn Độn hỏa cũng dừng trong sương khói màu xanh này, không nhanh không chậm liên tục thiêu đốt.

Nhưng này sương khói màu xanh này vẫn hoàn hảo như cũ.

Sương khói màu xanh cùng Hỗn Độn hỏa ở giữa không trung tương đối yên lặng, tuy rằng Hỗn Độn hỏa trong làn trong sương khói màu xanh bảo trì trạng thái cháy liên tục nhưng này chúng nó như nước sông không phạm nướcgiếng.

Quân Mạc Tà hai mắt như rơi ra: Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ Hỗn Độn hỏa cũng thất thủ. Hỗn Độn hỏa đốt hết thiên địa vạn vật, không gian và linh hồn đều có thể đốt, tại sao hôm nay đốt sương khói màu xanh chết tiệt kia không được?

Quân Mạc Tà nghiêng đầu, nhìn Cổ Hàn

- Cổ lão, xin hỏi Cửu Huyễn Lưu Sa kia rốt cuộc là cái dạng gì? Vật ấy kiêng kị loại lực lượng nào, hoặc là cái gì mới có thể hủy diệt Cửu Huyễn Lưu Sa?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 473: Siêu Cấp Chất Trung Gian?

Cổ Hàn vô lực nhìn ngọn lửa màu đen giữa không trung, trên mặt hiện lên thần sắc mất mát, nói:

- Cửu Huyễn Lưu Sa chính là thần vật, lai lịch thần bí khó lường, căn bản không có người nào biết rõ, ngay cả tình huống của nó ta cũng không biết rõ ràng, ta chỉ biết rằng, Cửu Huyễn Lưu Sa chính là vật phẩm gắn bó không thể thiếu của Phiêu Miểu Huyễn Phủ, tuy rằng không nhiều nhưng rất quan trọng. Cửu Huyễn Lưu Sa là không gian năng lượng, chắc chắc có liên quan đến vật gì đó. Còn cụ thể nó tương sinh tương khắc với vật gì, ta quả thực không biết.

- Có thể có quan hệ cùng không gian?

Quân Mạc Tà nhíu mày.

Rút cuộc Cửu Huyễn Lưu Sa này là vật gì?

Quân đại thiếu gia không biết, Hỗn Độn hỏa kia chính là linh vật, có thể đốt cháy thiên địa vạn vật, nhưng Cửu Huyễn lưu sa này cấp độ của nó cũng không hề thấp, cũng đồng dạng với Hỗn Độn hỏa bởi vì thiên địa mà hình thành, bằng vào thủ đoạn nghịch thiên của Cửu U Đệ Nhất Thiếu, lợi dụng trận thế tập trung nguyên khí thiên địa, do đó không ngừng được sinh ra, chính là do sức một người tạo ra linh vật Tiên Thiên…

Hỗn Độn hỏa mặc dù cả không gian, hay tinh thần đều có thể thiêu đốt, nhưng Cửu Huyễn Lưu Sa này lại hoàn toàn bất đồng, nó cũng là

Tiên Thiên linh vật thế gian, bản chất đặc thù không kém Hỗn Độn hỏa nhiều lắm, Cổ Hàn nói nó cũng thuộc lại có tính không gian cũng không tính là nói sai. Bởi vì Cửu Huyễn Lưu Sa này chính là một loại sáng tạo trung gian của không gian.

Phật gia vốn có nói, một hạt cát là một thế giới, mà Cửu Huyễn Lưu Sa này cũng tương tự giống thế. Tuy rằng còn xa không đạt đến mức độ ngưu bức như vậy, nhưng cũng đạt tới cảnh giới thần diệu.

Cho dù là một mảnh nhỏ của cát cũng có tác dụng vô cùng. Nếu không làm sao chỉ bằng vài hạt nhỏ Cửu Huyễn Lưu Sa lại có thể duy trì một thế giới rộng lớn như Phiêu Miểu Huyễn Phủ trong một thời gian dài như vậy.

Số lượng Cửu Huyễn Lưu Sa Chiến Cuồng lần này sử làm cho thân thể Chiến Cuồng đâu đâu cũng là năng lượng, chỉ cần suy nghĩ là hiểu.

Mà bây giờ Chiến Cuồng thậm chí còn không dùng đến một phần mười tác dụng của Cửu Huyễn Lưu Sa, cũng đã đáng sợ như vậy!

Trong khi đó, Quân Mạc Tà đang tự hỏi mình, mặc dù qua thời gian Hỗn Độn hỏa mặc dù vẫn duy trì nguyên trạng không thay đổi, nhưng yên vụ thanh sắc lại chậm rãi rút lui, trong phạm vi phân bố Hỗn Độn hỏa, từng luồng, từng luồng cực kỳ linh hoạt lui ra ngoài, sau đó ở không trung cách ba trượng trước mặt hắn tạo thành một lốc xoáy màu xanh rất nhỏ, phát ra thanh âm hưu hưu.

Hiển nhiên Chiến Cuồng lại một lần nữa muốn ngưng hóa thành hình người.

Quân Mạc Tà nhíu nhíu mày, tay khẽ vẫy một cái, “Hỗn Độn hỏa” đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Tên kia nếu đã vô dụng, lưu lại cũng không có tác dụng gì. Đồ chơi này không phân biệt được địch ta, nếu là Cổ Hàn, Cửu U Đệ Nhất Thiếu

tùy tiện gặp phải nó, lúc mình ra vô tình đụng phải thì không chết cũng mất một lớp da!

Giờ phút này, trong lòng Quân đại thiếu có thể nói là vô cùng buồn bực.

Không ngờ Hỗn Độn hỏa giờ đây lại có thể mất tác dụng!

Sự thật này, khiến cho Quân Mạc Tà thực sự chịu đả kích không nhỏ.

Nếu ngay cả Hỗn Độn hỏa cũng không thể công phá mà lui, vậy có thể còn phương pháp nào đối phó với tên quái vật đánh mãi không chết này?

Tiếng thở phì phò vang lên ngày càng gấp, yên vụ màu xanh trên không trung dần dần ngưng tụ thành thực thể, một lẫn nữa biến ảo thành một vật thể rõ ràng, giống như một ma thần xuất hiện trước mặt ba người.

- Lần này đến lượt ta muốn thử chút, bản thân ta muốn cảm nhận một chút xem rốt cuộc đây là quái vật gì! Hai người các ngươi thay ta áp trận.

Khuôn mặt Quân Mạc Tà hiện lên vẻ nghiêm túc hiếm có nói, không đợi hai người trả lời liền mạnh mẽ xông tới.

“Vù” một tiếng, Quân Mạc Tà xuất chưởng, trong nháy mắt đánh vào thân thể Chiến Cuồng vừa mới ngưng tụ thành thực thể. Thân thể Chiến Cuồng mới ngưng tụ thành thực thể căn bản không kịp né tránh, bị một chưởng của Quân Mạc tà đánh vào lồng ngực! Bịch một tiếng, cả người đánh lui ra phía sau hơi mười trượng, dư lực khiến cho hắn ngã trên mặt đất.

Một chưởng này, Quân Mạc Tà cố ý xuất thủ chậm lại, cũng tăng thêm lực độ công kích.

“Quả nhiên người này vừa mới ngưng tụ thực thể xong, vo luận là phản ứng, hay tốc độ đều suy yếu.” Quân Mạc Tà trong lòng nghĩ vậy,

không ngừng triển khai công kích.

Sau khi liên tục bị đánh hơn mấy chục lần, rút cục thân thể Chiến Cuồng phản ứng ngày càng sắc bén, dần dần triển khai đôi công, thân thể hắn lúc này có chút cảm giác hư ảo.

Mọi biến hóa đều bị Quân Mạc Tà nhìn rõ, lại tiếp tục tăng tần suất công kích, cả người trên không trung giống như làn khói nhẹ, chỉ có quyền cước, đấm đá không ngừng vang lên, thanh âm dày đặc như đánh trống.

Cửu U Thập Tứ Thiếu nhìn chăm chú vào trận chiến kịch liệt, trong mắt bắn ra sắc thái kỳ dị, lại xen lẫn vài phần kinh ngạc cùng khó hiểu.

Ngày đó ở ngài thành nhìn thấy Quân Mạc Tà,lúc đó Quân Mạc Tà nhiều nhất cũng chỉ có tu vi Thánh Giả mà thôi. Nhưng mà hiện giờ, cách đó chưa tới nửa năm, hắn không ngờ lại lên tới Thánh Tôn rồi. (:220:)

Rồi đến hôm nay, lại tăng lên cấp độ Thánh Quân đỉnh phong.

Đây là loại tốc độ thăng cấp kiểu gì vậy? Tốc độ thăng cấp kinh người như vậy, cho dù Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Lần đầu tiên nhìn thấy Quân Mạc Tà, khi đó hắn trong mắt mình chẳng qua cũng giống con kiến mà thôi, đến liếc hắn cũng không thèm liếc qua, nhưng mà hiện tại, xem ra, hắn đã có tư cách để mình xem xét.

Như vậy, nếu qua một thời gian nữa? Nếu đem thực lực hai bên so sánh thì không biết thế nào?

Ánh mắt Cửu U Thập Tứ Thiếu không ngừng dõi theo thân ảnh Quân Mạc Tà, khóe miệng mỉm cười, có lẽ trên đời này sẽ có một người có đủ thực lực làm đối thủ với hắn, bản thân sẽ không còn tịch mịch a.

Trong trận chiến này, Quân Mạc Tà chiếm ưu thế, vẫn tự mình cố gắng công kích, hi vọng trong thời gian ngăn nhất đánh tan hoàn toàn đối thủ, mà thân thể Chiến Cuồng liên tục chịu công kích đã có dấu hiệu lung lay sắp đổ, Quân Mạc Tà đột nhiên thu tay lại, “Thương” một tiếng, một đạo quang hoa chợt hiện, Viêm Hoàng Chi Huyết nhanh như chớp bắn tới, cắm vào thân thể Chiến CUồng.

Sau đó liền dung nhập vào đan điền của hắn, Quân Mạc Tà liền rút lui, ở một bên xem chừng. Hắn muốn nhìn xem, chuôi kiếm này có thể chế phục Chiến Cuồng hay không? Có thể tạo thành sự thương tổn với đối phương hay không, hắn cũng hiểu được thiên hạ này không có chuyện lạ nào không xảy ra. Viêm Hoàng Chi Huyết hưng phấn phát ra một tiếng kêu, tại đan điên Chiến Cuồng cấp tốc xoay tròn.

Viêm Hoàng Chi Huyết trong thân thể cao ngất của Chiến Cuồng không ngừng xoay nhanh, sau đó điều chỉnh thân kiếm hoàn toàn chen vào đan điền, ở bên ngoài có thể nhìn thấy rõ ràng, Viêm Hoàng Chi Huyết ở vùng trung du đan điền chạy một vòng, đột nheiên xông lên, chạy tới vị trí trái tim, nấn ná một chút, tiếp theo chạy về hướng não bộ, tiếp theo lại quay ngược xuống, ở trong thân thể Chiến Cuồng chạy loạn.

Tựa hồ như, Viêm Hoàng Chi Huyết đang tìm kiếm một cái gì đó trong thân thể Chiến Cuồng nhưng lại không thấy.

Chiến Cuồng gầm lên một tiếng, thân thể lần thứ hai lại tán ra, đúng lúc này, quanh hoa mãnh liệt phát sáng lên, kiếm khí Viêm Hoàng Chi Huyết không gì không phá được, ở trong cơ thể Chiến Cuồng nổ mạnh.

“Oanh” một tiếng, thân thế Chiến Cuồng tan ra, lại tạo thành yên vụ màu xanh như cũ.

Viêm Hoàng Chi Huyết phát sáng xoay tròn tại không trung, sau đó bay về trở lại trong tay Quân Mạc Tà, nhẹ ràng rung lên.

Tức thì trong đầu Quân Mạc Tà hiện lên sự nghi vấn của Viêm Hoàng Chi Huyết:

- Người này rút cuộc là thứ gì? Tại sao linh hồn lại quái dị như thế? Ta không thế nào hấp thu được.

- Không thể hấp thu linh hồn hắn?

Quân Mạc Tà chấn động hỏi:

- Vậy thân thể hắn ngươi có thể hấp thu được không?

Vô luận là linh hồn Chiến Cuồng hoặc giả là Cửu Huyễn Lưu Sa hình thành thân thể, chỉ cần có năng lực là có thể hủy diệt.

- Cũng không thể như vậy! Rút cục hắn là thứ gì vậy?

Viêm Hoàng Chi Huyết rõ ràng có chút buồn bực không vui, thậm chí còn có chút phát điên.

- Làm sao vậy?

Quân Mạc Tà mẫn cảm phát giác ra cảm xúc hỗn loạn của Viêm Hoàng Chi Huyết.

- Thứ này chính là đại bổ a.

Viêm Hoàng Chi Huyết ủy khuất nói:

- Vừa rồi ta mới còn hưng phấn thử một phen, lại phát hiện thứ này căn bản ngay cả hấp thu cũng không được… Cái này chính là sự đả kích với ta.

- Vô cùng bổ? Thật sao?

Đôi mắt Quân Mạc Tà sáng lên:

- Cụ thể thì nó bổ như thế nào?

- Có nói ngươi cũng chưa chắc hiểu được. Đơn giản một chút, nếu lần sau ngươi có thời gian rèn luyện ta, có thể đem cái thứ này dung hợp

vào, cũng không cần nhiều lắm, chỉ cần một phần mười là được, thực lực của ta sau rèn luyện ít nhất cũng tăng gấp đôi! Thậm chí còn hơn thế nữa…

Viêm Hoàng Chi Huyết ủ rũ nói:

- Chỉ tiếc, hiện tại xem ra, chỉ sợ rất khó…

Nói xong, Viêm Hoàng Chi Thuyết thở dài một cái. Người thông minh có thể hiểu được, giờ phút này nếu trong lòng hắn có ruột khẳng định cũng đau đến thắt ruột.

Quân Mạc Tà cũng thở dài, thực sự khó khăn a. Cái thứ này bất diệt, căn bản là đánh không chết, chứ đừng nói rèn luyện gì.

Nếu linh hồn Chiến Cuồng bất diệt, coi như có thể phong ấn vào kiếm, Quân Mạc Tà cũng không dám. Linh hồn Chiến Cuồng biến thái đến bực nào a, vạn nhất hắn sẽ cắn nuốt Kiếm Linh Viêm Hoàng Chi Huyết, như vậy thì quá phiền toái rồi.

- Bất quá thứ này đối với ngươi cũng có điểm tốt.

Viêm Hoàng Chi Huyết nói một câu làm thân thể Quân Mạc Tàn khẽ rung lên một chút:

- Ta cảm giác được, nếu ngươi dùng lực lượng này để rèn ta, thì khai mở không gian sẽ vô cùng hiệu quả! Mà cái thứ kỳ dị trước mắt này, có vẻ như cùng loại lực lượng kia với ngươi, là một loại chất trung gian cao cấp…

Cấp cao chất trung gian?

Quân Mạc Tà nhất thời dùng ánh mắt tham lam nhìn vào thân thể Chiến Cuồng giữa không trung, trong mắt toát ra u quang. Giống như là một tên lưu manh đói khát, thấy cô nương người ta xinh đẹp, sinh ra sự thèm thuồng.

Quân Mạc Tà biết, hiện tại mình thiếu cái gì.

Bản thân mình công lực cùng tu vi không thể nhanh chóng tăng lên, trong thân thể Khai Thiên Tạo Hóa Công mở ra không gian độc lập, một chút biến hoa cũng không có. Vẫn chỉ có trời và đất, một mảnh Hỗn Độn, ngay cả Nhật Nguyệt Tinh thần cũng không có.

Nơi đó không có dấu hiệu xuất hiện biến hóa, hắn liền biết Khai Thiên Tạo Hóa Công của mình không có tiến triển! Mà Khai Thiên Tạo Hóa Công không có tiến triển, như vậy linh khí bản thân mình vô pháp có thể chống đỡ, cũng vô pháp thăng cấp.

Tiến triển nhiều nhất chính là huyền công, mà cảnh giới của Khai Thiên Tạo Hóa Công, kỳ thực không có thay đổi.

Muốn cảnh giới của Khai Thiên Tạo Hóa Công có tiến triển, phải cần một cơ hội nào đó, mới có thể lột xác.

Hiện giờ, Viêm Hoàng Chi Huyết vô ý nói ra câu “chất trung gian” này, khiến cho Quân Mạc Tà trong lòng đầy nhiệt huyết.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 474: Cắn Nuốt!

Quân Mạc Tà chợt nghĩ:

-Chẳng lẽ đây chính là thứ ta thiếu?

Lúc này ánh mắt Quân Mạc Tà nhìn Chiến Cuồng như Trư Bát Giới thấy mỹ nữ, loại ánh mắt này khiến Cửu U Thập Tứ Thiếu gần đó cảm giác được da gà toàn thân đã nổi lên.

Thật ám muội!

Nhưng Quân Mạc Tà cũng không hành động thiếu suy nghĩ.

Bởi vì linh hồn Chiến Cuồng dù sao cũng tồn tại bên trong, nếu đem tất cả tiến vào Hồng Quân tháp thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì, tên này vống là một tiểu gia hỏa ưa phá hoại.

Cẩn thận một chút vẫn hơn.

Nhưng phải làm cách nào mới có thể cẩn thận đem hai người tách ra đây?

Quân Mạc nhíu mày không ngừng suy nghĩ, nên làm thế nào mới có thể tách được linh hồn lục cách?

Lúc này thân thể Chiến Cuồng đã chậm rãi ngưng tụ lần hai, thân thể Quân Mạc Tà lại nhoáng lên, Viêm Hoàng cũng chưa thu vào phiêu đãng bên ngoài.

Cửu U Thập Tứ Thiếu cùng Cổ Hàn không biết Quân đại thiếu muốn làm gì, bốn mắt mở to nhìn xung quanh, chẳng lẽ tiểu tử này lại sợ hãi trốn đi sao? Không thể nào!

Ngay lúc này tại không trung xuất hiện một mảng hơi nước khoảng vài chục trượng, hơi nước dần ngưng tụ vây lấy đoàn thanh sắc yên vụ của Chiến cuồng, sau đó hóa thành mưa rồi lập tức đông thành băng.

Nhưng đám thanh sắc yên vụ không hề bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ bên ngoài mà vẫn liên tục di động.

Lúc này thân ành Quân Mạc Tà hiện ra, hắn điểm chỉ, một cỗ khí cực lạnh từ ngón tay hắn tỏa ra, ngay cả Cửu U Thập Tứ Thiếu cùng Cổ Hàn cũng phải âm thầm líu lưỡi. Từng khối băng được ngưng kết, sau đó hợp lại thành một tảng băng, cuối cùng hóa thành huyền băng!

Cửu U Thập Tứ Thiếu dụi dụi mắt nhìn vào biến hóa kinh người trước mặt tựa hồ không thể tin tưởng. Nhưng sau một hồi dụi dụi, hắn mở to mắt lần nữa đã bị chấn động.

Đám huyền băng phía trước không biết đã hóa thành băng tủy từ lúc nào!

Băng tủy!

Là băng tủy!

Cửu U Thập Tứ Thiếu chỉ muốn ngất đi lập tức.

Loại băng tủy vô cùng hiếm gắp, thiên cổ kỳ vật này lại dễ dàng ngưng tụ hình thành trước mắt hắn!

Hơn nữa lại là do con người tạo thành!

Cửu U Thập Tứ Thiếu tất nhiên không biết lúc này Quân Mạc Tà đã khởi động lực lượng của Hồng Quân Tháp. Muốn trong nháy mắt tạo ra băng tủy, cho dù đánh chết hắn thì hắn cũng không thể tự thân làm được!

Đám thanh sắc yên vụ tuy vẫn còn nhẹ nhàng di chuyển bên trong băng tủy, thậm chí có một bộ phận nhỏ đã muốn thoát ra nhưng chung quy tốc độ cũng đã chậm lại rất nhiều.

Quân Mạc Tà khẽ vẫy tay, Viêm Hoàng lóe lên rồi xuất hiện trong tay hắn. Quân đại thiếu không do dự, chăm chú tinh thần dồn linh lực toàn thân vào Viêm Hoàng, giơ kiếm lên chém xuống!

Tiếng sấm đột nhiên vang lên, một kiếm này tuy đơn giản nhưng uy thế lại khiến thiên địa thất sắc!

Mục Tiêu của Quân đại thiếu lúc này là một góc của băng tủy!

Tại góc này số thanh sắc yên vụ cũng không nhiều lắm, chỉ chiếm khoảng một phần hai mươi tổng thể.

Vút một tiếng, mũi kiếm va chạm cùng băng tủy, trên không trung lập tức phát ra từng đoàn hào quang kì dị nhưng lại không hề có tiếng động, sau đó một ít băng tủy bị cắt rơi xuống.

Đám thanh sắc yên vụ bên trong đoạn băng tủy bị chém đứt này phát ra từng tiếng tê tê, sau đó một đạo bạch sắc quang thải phóng ra, mà đám thanh sắc yên vụ ở phía sau cũng đang giãy dụa kịch liệt như muốn thoát ra.

Quân Mạc Tà tùy tiện điểm chỉ, Viêm Hoàng vút một cái chém lêm đoàn bạch sắc quang thải, tay còn lại giơ lên, đoạn băng tủy vừa bị hắn chém rơi lập tức biến mất tiến vào Hồng Quân Tháp.

Còn đám bạch quang bị Viêm Hoàng chém trúng phát ra tiếng kêu thê lương sau đó chia làm ba đoạn, hai đoạn từ mũi kiếm tách ra liều mạng chạy trốn, đoạn còn lại còn chưa kịp làm gì đã bị Viêm Hoàng cắn nuốt!

Đám thanh sắc yêu vụ bị vây bên trong băng tủy như phát cuồng kịch liệt chuyển động, sau đó phanh một tiếng, một mảnh băng tủy nổ tan,

một đoàn bạch sắc quang thải như chớp lao ra, tụ tập lại rồi phá không mà chạy.

Chưa kịp chớp mắt đoàn quang thải này đã xuất hiện cuối chân trời.

Tốc độ kinh khủng khiến Quân Mạc Tà cùng Cửu U Đệ Tứ Thiếu không kịp phản ứng.

Ba người đang trợn mắt nhìn nhau đột nhiên Viêm Hoàng phát ra hào quang khác thường khiến ba người phải nhíu mắt, một tiếng kiếm minh thống khổ, cả thân kiếm rung lên!

Đám tiểu quang điểm vừa rồi nhìn như vô cùng nhỏ bé thực chất lại là một phần linh hồn của Chiến Cuồng. Mà toàn bộ linh hồn của hắn đã được giấu trong cửu huyễn lưu sa, khi bị khí lạnh đóng băng lập tức muốn phân tán bỏ chạy.

Một kiếm vừa rồi của Quân Mạc Tà vừa hay mượn lực của băng tủy khiến đám linh hồn chưa kịp cảm giác gì đã bị đóng băng sau đó bị cắt đứt, thật vô cùng chuẩn xác.

Cuối cùng khiến một phần linh hồn Chiến cuồng phải tách ra!

Mà khi Viêm Hoàng nhoáng lên lại đánh đúng vào dòng khí bạch sắc!

Chuẩn xác chặn đứng linh hồn đang bỏ chạy của Chiến Cuồng hơn nữa còn cắn nuốt toàn bộ!

Nhưng linh hồn bán thánh cũng vô cùng cường hãn, trong nháy mắt lại có thể nhịn đau kiến quyết tự cắt đứt bản thân chia làm ba, từ Viêm Hoàng tìm đường máu bỏ chạy!

Mà phản ứng vừa rồi của Viêm Hoàng là do sau khi thôn phệ linh hồn Chiến cuồng bị cắn trả.

Phản ứng kiểu này khiến Quân Mạc Tà cũng hoảng sợ!

Linh hồn của nhị cấp thánh quân Quý Bác Văn nó cũng có thể dễ dàng cắn nuốt nhưng một bán thánh như Chiến Cuồng, lại chỉ là một mảnh rất nhỏ linh hồn lại có thể cắn trả mãnh liệt như thế, suýt chút nữa đã cùng tiên huyết của hắn bên trong Viêm Hoàng giành được quyền khống chế Viêm Hoàng!

Quân Mạc Tà hừ một lạnh, đưa tay nắm lấy chuôi kiếm, khai thiên tạo hóa công cuồn cuộn chuyển vào.

Thân kiếm như được trợ lực, toàn thân phấn chấn, tinh quang phát ra ngày càng chói mắt.

Một lát sau một tiếng kiếm minh vang lên, từ mũi kiếm một đạo kiếm khí bắn ra sau đó xuyên mây biến mất.

Thanh âm non nớt của Viêm Hoàng vang lên trong đầu Quân Mạc Tà:

-Nguy hiểm quá, không ngờ linh hồn tên này mạnh mẽ như vậy, có thể nhân lúc đại gia không đề phòng mà cắn trả, suýt chút nữa đã khiến bổn đại gia chịu thiệt!

Quân Mạc Tà tưởng tượng cảnh một đứa trẻ bảy tám tuổi miệng xưng đại gia tay khẽ lau mồ hôi trán thì không khỏi mỉm cười. Tên gia hỏa này suýt nữa là đi đời mà còn dám xưng đại gia!

Nhưng trong lòng hắn cũng thầm than một tiếng may mắn.

May mắn bản thân còn không đem toàn bộ đám băng tủy kia vào Hồng Quân tháp, xem dạng này cũng rất có khả năng đám linh hồn kia có thể tranh giành quyền kiểm soát Hồng Quân tháp với hắn, đúng thật là cẩn thận không sai…

Chỉ là một mảnh nhỏ linh hồn cũng có thể khiến Viêm Hoàng không thể tự thân khống chế thôn phệ…

Thực lực tên Chiến cuồng này quả thật cường hãn!

Quân Mạc Tà sau một lúc suy nghĩ cũng sáng tỏ: dù sao cũng là một lão yêu quái đã sống trên vạn năm, một linh hồn tồn tại trên vạn năm độ cường hãn không cần phải nghĩ. Huống chi hắn chính là đồ tôn trực hệ của Cửu U Đệ Nhất Thiếu, nếu không mạnh mẽ mới là kì quái…

Cửu U Thập Tứ Thiếu cùng Cổ Hàn trơ mắt nhìn tất cả vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, hai người hoang mang nhìn Quân Mạc Tà tìm câu trả lời.

Chuyện gì đã xảy ra?

Đám thanh sắc yên vụ do Chiến Cuồng chẳng phải không thể di chuyển sao, vừa rồi sao lại phá không với tốc độ kinh người như thế, khiến cả hai đại cao thủ cũng không thể phản ứng kịp!

Quả thật vô cùng kì quái!

Hai người bọn họ không hề biết, vừa rồi Chiến Cuồng cảm nhận được nguy hiểm trí mạng nên đã lập tức thiêu đốt linh hồn đem băng tủy phá tan sau đó mở đường máu trốn đi.

Tuy vừa rồi Viêm Hoàng chỉ cắn nuốt một phần rất nhỏ linh hồn nhưng đã tạo thành thương tổn vĩnh viễn đối với Chiến Cuồng! Tuy rằng hắn kịp thời bỏ trốn nhưng sau khi bí pháp kết thúc thực lực hắn sẽ giảm xuống một khoảng vô cùng lớn.

-Lần này để hắn thoát, không biết bao giờ mới có cơ hội thứ hai!

Cổ Hàn thở dài một tiếng:

-Nếu để hắn tiếp tục cắn nuốt máu huyết cùng sinh mệnh lại có thể khôi phục lại đỉnh cao, đến lúc đó đại lục sẽ lại một lần nữa lâm vào nguy cơ…

Cửu U Thập Tứ Thiếu khẽ gật đầu.

Tâm tình Quân Mạc Tà cũng có chút trầm trọng:

-Bất kể thế nào chúng ta cũng phải lấy bất biến ứng vạn biến, tốt nhất là lo đối phó với đại chiến trước mắt, chuyện tương lai để tính sau!

Nhưng trong lòng hắn lại thầm nhủ: linh hồn hắn lúc này không còn hoàn chỉnh, sao có thể khôi phục lại đỉnh phong!

Hai người Cổ Hàn thở dài chấp nhận!

Bên trong Hồng Quân Tháp, đám băng tủy được Quân Mạc Tà đưa vào đang từ từ luyện hóa…

Lúc này hồng mông tử khí bên trong Hồng Quân tháp vô cùng dày đặc, theo tinh thần Quân Mạc từ từng chút một phân chia luyện hóa băng tủy sau đó thẩm thấu vào đám yên vụ…

Quân Mạc Tà khát khao mong chờ, không biết sau khi hấp thụ toàn bộ có thể trở về nguyên dạng cửu huyễn lưu sa hay không?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 475: Đại Chiến!

Nếu có thấy lấy được đầy đủ, vậy cửu huyễn lưu sa này có thể tạo nên thần tích gì? Có thể thúc dục Khai Thiên Tạo Hóa Công được không? Cho dù là hiệu quả gì, chỉ cần nhìn tình trạng hiện tại của Hồng Quân tháp cũng biết chuyện này không thể gấp rút, phải kiên nhẫn chờ đợi.

Mà lần này Chiến Cuồng thoát được, sau này sẽ ra sao?

Chuyện này cũng không thể đoán được.

Ba người ngồi im lặng suy nghĩ.

Cửu U Thập Tứ Thiếu cúi đầu bước đi, cũng không phát hiện bản thân lại vô thức hướng về phía Thiên Phạt.

Quân Mạc Tà bề ngoài suy tư nhưng trong lòng lại đắc ý: có một siêu cấp cao thủ tự động dẫn xác đến… hắc hắc có thêm tên này nữa trận chiến sẽ nắm chắc hơn vài phần.

Đột nhiên mấy đầu huyền thú canh gác ngửa cổ hét vang.

Thanh âm từ phía nam đột nhiên ồn ào hẳn lên, mặt đất cũng không ngừng chấn động.

Cuộc chiến với dị tộc nhân cuối cùng đã bắt đầu!

Bỏ qua việc lúc trước, đã đến lúc phải chiến đấu.

Ba người Quân Mạc Tà vốn tâm tính bình tĩnh nhưng lúc này cũng phải biến sắc!

Cũng không kì quái, lũ ngoại tộc này nói đánh là đánh, thanh thế đột nhiên nổi lên không hề có dấu hiệu báo trước.

Phía xa đột nhiên vang lên từng đợt âm thanh hò hét vang dội, mặt đất cũng kịch liệt rung rẩy.

Lúc này này một tiếng thét tràn ngập kiên quyết kèm theo vô tận sát khí vang lên chấn động không gian, thời gian như bị ảnh hưởng bởi tiếng hét này mà ngừng lại.

-Các huynh đệ, trận chiến này chính không cần quang vinh, cũng không có cái gì gọi là cứu nhân độ thế, chúng ta chỉ vì huynh đệ bằng hữu của mình, dùng vũ khí sắc bén của mình tiêu diệt dị tộc… Chúng ta khổ luyện nhiều năm là vì việc gì? Chẳng phải là chờ đợi thời khắc này sao? Giết, giết, giết cho long trời lở đất!

Thanh âm Ưng Bác Không mạnh mẽ vang lên, phong thái hiên ngang lẫm liệt!

-Ha… ha.. ha..ha..

Tiếng người cuồng ngạo hào hùng từ Tàn Thiên Phệ Hồn cùng vang lên.

-Đúng, đánh một trận long trời lở đất máu chảy thành sông!

Phong Quyển Vân hét vang, trường kiếm trong tay biến thành một cự long bay thẳng lên không trung tỏa ra quang mang mãnh liệt, cho dù là trăm dặm phía xa cũng có thể thấy rõ!

-Giết, giết, giết hết đám ngoại tộc này!

Ba trăm dũng sĩ cùng hét vang.

Lúc này trường đao mang theo ánh trăng quét thẳng đến.

Ưng Bác Không cầm một thanh đao đặc chế của Tàn Thiên Phệ Hồn vung lên, roẹt một cái, đầu một tên dị tộc bay lên, máu tươi tung tóe, Ưng Bác Không cười ha ha:

-Ta hiện tại đã giết gần chín tên dị tộc rồi, các ngươi thì sao? Ta lấy danh nghĩa đội trưởng Tàn Thiên đội tuyên bố, hai đại đội sẽ thi đấu bằng cách tính đầu dị tộc trảm được, thua thì phải sủa tiếng chó trước mặt mọi người? Lão hỗn đản Phong Quyển Vân kia chuẩn bị học tiếng chó sủa đi! Ha ha ha…

Phong Quyển Vân tung kiếm như điện, một kiếm lướt qua lập tức ít nhất năm đầu dị tộc bay lên:

-Ưng Bác Không! Chuyện này là do ngươi nói đấy! Các huynh đệ, mọi người có muốn nghe con chim chết kia sủa tiếng chó không?

-Muốn! Ha ha ha

Đại đội do Phong Quyển Vân dẫn đầu cao hứng cười vang.

-Các ngươi còn chờ gì nữa, lập tức xông lên thôi!

Phong Quyển Vân cười to, chỉ một ngón tay về phía trước:

-Giết!

-Giết! Giết! Giết!

Chiến sĩ Phệ Hồn hét to vung đao xong về phía đám dị tộc, thần tình hưng phấn như một đám sói đói đang nhìn bầy cừu non chờ mình đến làm thịt!

-Ta khinh!

Lão Ưng quát to một tiếng:

-Các huynh đệ mau xông lên, nếu để bọn Phệ Hồn thắng thì không được nha! Thà mất mạng chứ không mất mặt, mau chóng ra tay cướp đoạt mục tiêu thôi..!

-Ha ha đại đội trưởng nói rất đúng, thà mất mạng chứ không thể mất mặt, mọi người nhanh lên, chậm một lúc là mất một người đấy!

Đội Tàn Thiên cười sôi nổi vung đao tiến lên.

Hai đại đội này lại xem cuộc chiến lịch sử của đại lục như một trò chơi!

Chiến lực mọi người trong nháy mắt đã lên đỉnh phong!

Đao bổ xuống như thái rao chém giết đám chiến sĩ ngoại tộc!

Ưng Bác Không cùng Phong Uyển Vân dùng phương pháp này khích lệ sĩ khí quả nhiên đạt được hiệu quả to lớn.

Đại chiến bùng nổ, vô số thanh âm thảm thiết, tiếng cười điên dại, tiếng gào thét vang lên không ngừng.

Vút lên không trung!

Thỉnh thoảng một cánh tay hoặc một đầu lâu lại bay lên không trung, máu nhuộm đỏ mặt đất.

Từ lúc vừa bắt đầu cuộc chiến tình hình đã vô cùng thảm liệt!

Bỗng một tiếng hổ gầm xông thẳng lên thiên không, cuồng phong nổi lên!

Thân hình Hổ Vương Hồ Liệt Địa như một tòa thiết tháp từ xa xông đến, thân hình chưa đến thanh âm đã vang lên:

-Nói về giết chóc ai có thể hơn Hổ tộc tại Thiên Phạt? Vụ cược này Hổ tộc ta cũng tham gia! Các tiểu tử xong lên thưởng thức hương vị bọn ngoại tộc nào!

Ba nghìn chiến sĩ Hổ tộc phía sau nhất tề gầm to:

-Lên!

-Đã như thế tất cả hãy theo bổn vương giết sạch bọn ngoại tộc!

Ánh mắt Hổ Vương lóe lên:

-Cho bọn Tàn Thiên Phệ Hồn kia biết được uy phong của Hổ Tộc chúng ta! Tiêu diệt kẻ dịch, Hổ tộc thiên uy!

-Grào! Hãy xem Hổ tộc chúng ta ra tay!

Ba nghìn chiến sĩ hét to, chân chính là mãnh hổ hạ sơn, hơn nữa còn là ba nghìn mãnh hổ cùng lúc hạ sơn! Trán tất cả đều hiện lên chữ vương oai phong lẫm liệt!

Thanh thế mạnh mẽ! Quả thực có thể nói là to lớn tới cực điểm

Đội quân Hổ tộc vừa tham gia, cuộc chiến lại càng khốc liệt.

Tàn Thiên, Phệ Hồn, Hổ tộc ba chi quân đội này tuy quân số thua xa đối phương nhưng sức chiến đấu lại dũng mãnh hơn mười lần, thậm chí hàng chục lần. Quân Mạc Tà vì đại chiến đã đích thân kiến tạo binh khí, chiến lực quân đội lại càng tăng cao. Song phương vừa giao chiến, Tàn Thiên, Phệ Hồn đã lập tức chiếm thượng phong, tựa như sói lạc bầy dê, chỉ cần hoa tay múa chân lập tức sẽ có một đầu dị tộc rơi xuống!

Nhưng vào lúc này một thanh âm quái dị âm trầm vang lên:

-Cổ Hàn! Đa đã nói ta sẽ đường đường chính chính xông lên phá tan cái ngươi gọi là phòng tuyến liên minh. Mà Sang Thượng Bắc Đảo ta sẽ đường đường chính chính hạ gục ngươi! Đây chính là lúc ta thực hiện lời nói! Cổ Hàn nếu có gan ra đây tiếp chiến với ta!

Người nói chuyện là Sang Thượng Bắc Đảo!

Đệ nhất cao thủ của dị tộc nhân này vừa xuất hiện đã lập tức thách đấu chủ tướng của Tam Đại Thánh Địa.

Rõ ràng hắn đã phát hiện tình hình bất lợi, tuy quân số của liên quân Tà Tông ít ỏi nhưng chiến lực cực kì mạnh mẽ, dị tộc tuy chiếm ưu thế tuyệt đối về quân số nhưng lúc này lại bị vây vào thế bất lợi, lúc này hắn chỉ có thể dùng cách này để vực dậy sĩ khí!

Mà cách tốt nhất để vực dậy sĩ khí chính là khiêu chiến rồi lập tức chiến thắng chủ tướng đối phương!

Sang Thượng Bắc Đảo vừa tuyên chiến xong lại thét lớn:

-Chinh phục Huyền Huyền tựa ngay trước mắt! Dũng sĩ Thần Nhật Tộc, cùng nhau liều chết! Mọi người có muốn cùng ta lưu danh vạn cổ?

(Mịa đọc đoạn này mới thấy bọn TQ nó kì thị chủng tộc vs ghét NB ra sao :220: - ahnkaze)

-A aaa!

Một làn sóng âm nổ ra lan tỏa tứ phía, hơn mười vạn người đồng thời rống to!

Một tiếng quát to của Sang Thượng Bắc Đảo đã phục hồi sĩ khí của dị tộc!

-Tầm nhìn quân sự của Sang Thượng Bắc Đảo không hề hạn hẹp!

Nếu Cổ Hàn quyết định nghênh chiến sau đó không may thất bại trong tay Sang Thượng Bắc Đảo, sĩ khí liên quân chắc chắn sẽ bị đả kích to lớn!

(Hình như chỗ này thiếu 1 đoạn, mấy anh convert xem lại giúp – ahnkaze)

Sau đó Quân Mạc Tà, Cổ Hàn cùng Cửu U Thập Tứ Thiếu tiến vào trung tâm quân doanh!

Trong đại trướng Mai Tuyết Yên đang điều binh khiển tướng.

Một chiến sĩ Thiên Phạt vừa nhận lệnh lập tức xoay người rời đi, chỉ trong nháy mắt Mai Tuyết Yên đã điều đi hơn hai mươi bốn tiểu đội làm nhiệm vụ!

-Quả không hổ danh là Mai tôn giả một mình gánh vác Thiên Phạt, đại chiến khốc liệt nhiên vẫn giữ được bình tĩnh, chỉ huy sáng suốt, năng lực thật khiến người ta cảm thán!

Cổ Hàn thở dài khen ngợi.

Lúc này trời đã khuya, thời điểm này không thích hợp cho đại chiến.

Mà ngoại tộc chọn lựa vào thời điểm này để tấn công cũng nhằm muốn chiếm ưu thế địa lợi.

Cao thủ dị tộc có kỹ năng ẩn thân, kết hợp với màn đêm lại càng khủng bố.

Nếu đem đội hình toàn bộ tiến lên sẽ lập tức trở thành bia ngắm cho đối phương!

Vì thế Mai Tuyết Yên mới chia binh lực thành nhiều đội, mỗi một trăm cao thủ hợp thành một đội như những mũi dao nhọn cắm vào đội quân dị tộc tiếp viện đội quân Tàn Thiên Phệ Hồn cùng chiến sĩ Hổ tộc.

Nếu là vài trăm người bình thường tiến vào đại quân dị tộc cơ bản như muối bỏ biển không chút tác dụng, nhưng đối với chiến lực của Thiên Phạt mà nói, vài trăm cao thủ này có thể hoành hành vô kỵ tại đội quân đối phương, phát huy sát thương cực lớn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 476: Hắn Vũ Nhục Ngươi Như Thế Nào?

Tổng cộng có hai mươi bốn tiểu đội, mỗi đội một trăm người, Mai Tuyết Yên phân ra tám phương: Đông, tây, Nam, Bắc, Đông Bắc, Đông Nam, Tây Bắc, Tây Nam, mỗi phương có ba tiểu đội, tiếp tục chia thành ba hướng, xung phong quyết tử tiến vào.

Một tiểu đội đều phải giữ vững đội hình tiến tới.

Nếu ba tiểu đội có thể tụ họp lại với nhau thì có thể hình thành trận thế to lớn hơn nữa.

Mai Tuyết Yên ra lệnh: Một đường đi tới, không cho phép bất luận kẻ nào lui lại, chỉ cần biết một đường giết tới. Đi đến khi nào gặp chiến hữu của mình mới được cùng với nhau mở đường máu trở về. Trở về được là hoàn thành nhiệm vụ.

Nhiệm vụ của mỗi tiểu đội đều giống nhau, đồng thời cũng thông báo cho Phong Quyển Vân và Hổ Vương, chờ đến khi hai mươi bốn tiểu đội hoàn thành nhiệm vụ tác chiến thì một người có thể lui quân.

Nhiệm vụ lần này mặc dù nhân số tuy rằng không nhiều lắm, tổng cộng cũng chỉ có hai ngàn bốn trăm người nhưng mỗi người đều là cao thủ tinh nhuệ.

Lấy chiến thuật giao thoa như vậy tất sẽ tạo thành tổn thất lớn cho ngoại tộc. Cũng có thể đem trận thế của đối phương đánh cho tan tác, thất điên bát đảo, công thủ đều khó khăn.

Hai mươi bốn tiểu đội tăng cường này phối hợp với Ưng Vương và Hổ Vương ở trung tâm có thể tạo thành tổn thất to lớn đối với ngoại tộc hoặc ít nhất cũng có thể giảm áp lực cho tam tộc Ưng Vương, Hạc Vương và Hổ Vương.

Mấy vạn đại quân còn lại thì tiếp tục tiến tới ba trăm dặm bày thế trận phòng ngự vững chắc. Bảo vệ trận thế, nếu địch nhân có ý định vượt qua tần phòng tuyến liên quân thì những chiến sĩ này sẽ tiến hành tấn công giết sạch.

Thêm vào đó, Báo Tộc và Sư Tộc, hai tộc có chiến lực mãnh mẽ cũng sẵn sàng xuất phát, vạn nhất một chi bộ đội nào bị địch nhân vây hãm không rút quân được thì quân lực hai tộc này sẽ dùng thế dũng mãnh xông lên trước tiếp ứng rút lui.

Lấy tốc độ của hai tộc này, thì bọn họ chính là những người tốt nhất có thể hoàn thành kế hoạch cứu viện này.

Quân Mạc Tà, Cổ Hàn và Cửu U Thập Tứ Thiếu ba người đối với chiến thuật này đều không có ý kiến gì.

Lúc này đã về đêm, kỹ năng ẩn thân của dị tộc nhân càng phát huy hiệu quả thì cũng chỉ có kế hoạch như vậy mới xem như là hữu hiệu.

Một chiến lược chiến thuật gần như hoàn mỹ.

Đúng lúc này, tiếng thét của Sang Thượng Bắc Đảo đột nhiên phát ra như xé rách màn đêm từ xa truyền tới.

Cổ Hàn biến sắc đang định lên tiếng đáp trả thì đã thấy Quân đại thiếu đang nhìn mình vẻ mặt kinh ngạc như đang phát hiện ra vùng đất mới.

Cổ Hàn chợt dâng lên một sự tức giận nhưng dưới ánh mắt của quái của hắn tức thì hóa thành hư ảo, thậm chí còn có chút nghi ngờ, vội cúi

đầu đánh giá trên người mình, nhìn xung quanh xác định không có vấn đề mới ngẩng đầu, không hờn giận nói :

- Quân tông chủ nhìn ta vậy là có ý gì?

- Ta hỏi Cổ lão. Bên ngoài, kẻ đang la hét có phải là người của lão không?

Quân Mạc Tà vẻ mặt cổ quái hỏi.

Cổ Hàn nhất thời đỏ mặt tía tai, tức giận không nói lên lời. Hắn chẳng thể nghĩ tới Quân đại thiếu gia lại có thể hỏi một câu như vậy. Hỏi kiểu gì kì vậy? Ở đây nhiều người như vậy. Hơn nữa còn có Kiều Ảnh ở một bên. Ngươi sao có thể hỏi một câu thối như *** chó vậy?

Hơn nữa đối phương chính là một tên dị tộc nhân biến thái lưỡng tính.

Hỏi như vậy ngươi có thấy mình ác không?

- Ngươi đang ở đây nói hưu nói vượn cái gì đó.

Cổ Hàn xanh mặt lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị nói :

- Quả thực muốn nhẫn cũng không được.

- Không phải sao?

Quân Mạc Tà thanh âm lại có chút ưu tư nói :

- Nếu không phải thì sao ngươi lại thất thố như vừa rồi?

Cổ Hàn mặt như đen lại, lúc này hắn hoàn toàn quên mình đang lo lắng vì chuyện của Sang Thượng Bắc Đảo, toàn bộ tức giận đều trút lên người Quân Mạc Tà, nghiến răng nghiến lợi nói :

- Ngươi... Đồ hỗn đản. Ngươi rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

- Chẳng lẽ là ta đã đoán sai?

Quân Mạc Tà vô tội nói

- Ngươi vừa rồi nghe kẻ địch kêu lên thì giống như cô dâu ở trên giường nghe tiếng chú rể tới. Nhưng lại đòi quyết chiến một trận, đánh bại ngươi. Quả thật là yêu sâu hận lâu nha. Cổ lão quả nhiên là sắc lang thứ thiệt nha, có thể chấp nhận cả ngoại tộc. Nhìn xem nỗi niềm thầm kín của người kia. Cổ lão quả nhiên uy vũ, yêu thương nhân thế, tình thương chỗ nào cũng có, không có biên giới. Tình yêu quả là vĩ đại. Nó đủ để vãn hồi một cuộc chiến tranh cực kỳ tàn ác. Cho văn bối hỏi một chút: ngài ngày đó làm chuyện kia thì cái đó của bán nữ vẫn giống như nữ nhân, còn bán nam vẫn giống của nam nhân chứ?

- Tiểu tử ngươi nói bậy cái gì đó, ngươi...

Cổ Hàn tức muốn chết. Quân Mạc Tà này rốt cuộc là ai vậy, cái gì cũng dám nói, không có chút nào khí độ của lãnh tụ một phái.

- Ta nói bậy sao? Chẳng lẽ là ta đã đoán sai? Thật sự là không nhìn ra, sắc mặt ngài lại khó coi như vậy, chẳng lẽ ta lại đoán sai, kỳ thật ngài không có điều gì kiêng kị, vạn người trong một...

- Ngươi... Ta... Ta... Ngươi... Nói hưu nói vượn ngươi... Tiểu tử ngươi thúi lắm.

Cổ Hàn bị những lời này Quân Mạc Tà làm cho hỏng mất, phá lệ mắng nhiếc.

Mọi người tại đây hết đều dở khóc dở cười. Mai Tuyết Yên và Kiều Ảnh đều che mặt lại nhưng vẫn nhịn không được khóe miệng phì cười không dứt. Mà đám người Mạc Vô Đạo một bên đều che miệng nghiêng đầu lớn tiếng ho khan.

Cửu U Thập Tứ Thiếu chính là kẻ không kiêng dè thứ gì, cười lên ha hả.

Cổ Hàn cơ hồ nổi trận lôi đình, không còn muốn đánh với Sang Thượng Bắc Đảo mà chỉ muốn sống mái với Quân đại thiếu gia một hồi.

Trong trời đêm xa xôi, thanh âm của Sang Thượng Bắc Đảo lại vang lên

- Cổ Hàn. Ngươi ra đây, cùng ta một trận quyết chiến. Cổ Hàn, lão cổ hũ. Cổ Hàn, ngươi ra đây. Cùng Sang Thượng Bắc Đảo ta một trận quyết chiến. Quyết định thắng bại.

Vừa rồi ngôn ngữ khiêu chiến của Sang Thượng Bắc Đảo làm mọi người bên liên quân lửa giận ngút trời. Nhưng lúc này hắn mỗi câu nói đều phát ra một trận cười lớn, giống như đang xem diễn kịch vậy.

- Ai nha, Cổ lão. Ngươi xem đi, người ta rất gấp muốn cùng ngươi đánh một trận...

Quân Mạc Tà thổn thức nói :

- Sao? Còn muốn quyết định thắng bại nữa? Chẳng lẽ ngài còn nói ta nói bậy, nhưng thật ra là ngài không nên thất thố như vừa rồi, nếu không đối phương sao lại quyết tâm như vậy. Người ta đang ở trên giường đợi ngài kìa. Cổ lão ngài sắc lang không nhỏ làm chúng ta mở rộng tầm mắt...Tạo ra tiền lệ vô tiền khoáng hậu nha.

Hắn không nói thì không sao, nhưng càng nói thì mọi người càng cười vang. Cổ Hàn trên mặt lúc xanh lúc trắng, đột nhiên hướng về phía bên ngoài hét lớn một tiếng

- Ngươi kêu cái con chim hả? Nhìn ngươi đi, giọng nói thì như vịt đực, còn gọi cái rắm gì? Đúng là cái đồ biến thái.

Thanh âm của Sang Thượng Bắc Đảo nhất thời im bặt.

Lại nói, Sang Thượng Bắc Đảo và Cổ Hàn chính là đối thủ đánh nhau không biết bao nhiêu lần, hắn cực kì quen thuộc với tính cách của Cổ Hàn. Hắn đối với lần khiêu chiến này của mình rất tin tưởng, Cổ Hàn

nhất định sẽ không e ngại mà tiếp nhận. Chỉ cần mình đánh thắng trận này thì sự việc sẽ được định đoạt. Nhưng giờ phút này, với tính cách quân tử của Cổ Hàn thì sao lại nói ra những lời cay độc này, thật là ngoài ý muốn nên trong lúc nhất thời hắn không biết nên làm thế nào.

Trên chiến trường, sự hoan hô có thể thấy khắp nơi. Ưng Bác Không cả người đẫm máu ở trong vòng vây của địch nhân tung hoành bay qua lại, cười to nói

- Ngươi, cái đồ biến thái, cái giọng vịt đực còn gọi cái rắm a.

Các chiến sĩ Hổ tộc đồng thời cười lớn quát

- Ngươi, cái đồ biến thái, cái giọng vịt đực còn gọi cái rắm a ha ha ha ha...

Có vẻ như Cổ Hàn cũng không nghĩ tới, câu nói kia của mình lại có thể tăng sĩ khí bên ta lên rất nhiều. Thật là bất ngờ. Niềm vui ngoài ý muốn.

Sau một lúc lâu, thanh âm của cuồng nộ mang theo áp lực to lớn vang lên

- Cổ Hàn. Ngươi là tên rùa đen rút đầu, kẻ quân tử không nói lời cay độc. Ngươi không dám ra đây cùng ta đánh một trận thì thôi. Sao còn dám hạ nhục ta? Ngươi có tư cách gì mà hạ nhục ta. Ngươi còn xứng là đệ nhất nhân Huyền Huyền đại lục sao.

Lời còn chưa dứt, một thanh âm từ quân doanh của liên quan truyền đến.

- Cho ta hỏi một chút... Vị này, gọi ngươi là gì nhỉ? À, Sang Thượng Bắc Đảo phải không? Ta thực sự rất bực mình. Cổ Hàn rốt cuộc có quan hệ thế nào với ngươi? Sao ngươi lại có thù sâu với hắn như vậy?

- Ngươi là ai?

Sang Thượng Bắc Đảo tức thời cảnh giác. Thanh âm nói chuyện của người này mặc dù còn rất trẻ nhưng khí lực dồi dào, cách mấy trăm dặm đường mà vẫn truyền tới được giống như đối diện nói chuyện với nhau, hoàn toàn không có chút cảm giác gào thét.

Người này tuyệt đối là một cao thủ. Thậm chí có thể so với Cổ Hàn còn khó đối phó hơn.

Đối với câu hỏi của Sang Thượng Bắc Đảo, thanh âm kia ngược lại cảm thấy hứng thú nói:

- Ta bảo cái gì nhỉ, à, Sang Thượng Bắc Đảo, Cổ lão gia tử vũ nhục ngươi như thế nào? Hả? Có phải là cưỡng ép ngươi? Hay là cưỡng gian ngươi? Ngươi trước mặt mọi người nói rõ ràng xem, để mọi người cùng vui vẻ, ha ha, ta thích nhất là nghe chuyện xưa đó. Ý của ta là, công đạo tự tại lòng người, ngươi đem mọi chuyện nói rõ ràng, có phải thật sự là Cổ lão gia tử ăn xong chùi mép, không chịu trách nhiệm. Nếu quả thật là vậy, ta sẽ giúp ngươi đòi lại công đạo.

Sang Thượng Bắc Đảo cơ hồ bị lời này làm cho tức giận sém hôn mê bất tỉnh. Hét lớn

- Ngươi rốt cuộc là ai? Hãy xưng tên ra. Có thể nói ra lời hạ lưu vô sỉ như thế, ngươi xứng đáng là nhân vật số một sao.

Thanh âm này hì hì cười nói :

- Ngươi sao lại nói ta vô sỉ như vậy, ta có ý tốt giúp ngươi đòi công đạo, ngươi tại sao ngay cả ta cũng mắng vậy? Quên đi. Ngươi thứ đồ tạp chủng quả thật cũng không hiểu được cái gọi là lễ nghi liêm sỉ, bổn công tử sẽ không chấp nhặt với ngươi. Nếu đã nói bổn công tử như vậy, lão tử sẽ không ngại cho ngươi biết, có dũng khí thì ngươi qua đây, lão tử sẽ từ từ vũ nhục ngươi.

- Vô sỉ! Vô sỉ

Hai thanh âm của Sang Thượng Bắc Đảo đồng loạt mắng. Thanh âm của quái dị và hỗn loạn tức thì vang vọng trong bầu trời đêm. Hắn thật sự không nghĩ tới cường giả đỉnh phong đương thời mà lại là một tên gia hỏa bại hoại như vậy.

- Vô sỉ? Đến tột cùng là ai vô sỉ hơn đây?

Thanh âm kia lập tức lạnh lẽo

- Ngươi ở đây trong đêm tối mờ mịt đòi khiêu chiến, đến tột cùng là có ý gì, chẳng lẽ ngươi cho rằng mọi người đều ngu sao? Nếu có dũng khi thì ra mặt tới đây quyết chiến. Dấu đầu lòi đuôi, cố tình lừa gạt kẻ khác, ngươi tưởng mình ngon lắm sao. Chúng ta đường đường là quân tử nên không muốn nói nhiều, mọi người tự hiểu là được rồi.

Những lời này vừa thốt ra làm mọi người đều tỉnh ngộ.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 477: Binh Đối Binh, Tướng Đối Tướng.

Sang Thượng Bắc Đảo đêm nay đến khiêu chiến, mục tiêu cũng chỉ là Cổ Hàn thôi. Hắn lợi dụng đại quân hai bên đang hỗn chiến mà khiêu chiến, đoán chắc Cổ Hàn sẽ khó mà đi được vì đủ loại lí do. Chính bởi vì không đi được nên sẽ đã kích sĩ khí bên liên quân rất nhiều.

Lấy tính cách của Cổ Hàn, hắn không thể chấp nhận kết quả như vậy cho nên hắn chỉ còn con đường chấp nhận khiêu chiến.

Nhưng trong bóng đêm hắc ám, mà dị tộc nhân lại có kỹ xảo ẩn thân thuật nghịch thiên, Cổ Hàn nếu quả thật xuất chiến, khả năng bị đối phương ám toán rất cao. Như vậy, chấp nhận khiêu chiến chẳng khác nào đi chịu chết.

Nếu Cổ Hàn bất hạnh bị giết chết thì đối với liên quân đại lục mà nói, đây mới thực sự là đả kích trầm trọng.

Nhưng kế hoạch của Sang Thượng Bắc Đảo lại bị Quân Mạc Tà trực tiếp dùng phương thức càn quấy hoàn toàn phá hỏng.

Cổ Hàn với năm nghìn năm lịch lãm, tự nhiên cũng không ngốc, hắn chẳng phải không rõ ý đồ của Sang Thượng Bắc Đảo, càng biết rõ mình nếu chấp nhận khiêu chiến thì lành ít dữ nhiều, cửu tử nhất sinh. Nhưng lúc này hắn lại là người đứng đầu, không thể không xuất chiến. Bởi vì hắn chính là đại biểu cho vạn năm quang vinh của Tam Đại Thánh Địa.

Cổ Hàn có thể bại, cũng có thể chết nhưng vạn năm quang vinh của Tam Đại Thánh Địa tuyệt đối không thể để bị khinh thường.

Sang Thượng Bắc Đảo thấy âm mưu bại lộ, không giận ngược lại cười nói :

- Không sai. Bổn tọa vốn là dùng mưu để Cổ Hàn dù không muốn ra cũng phải ra, không nghĩ tới lại bị các hạ dùng vài lời tầm xàm ba láp lại có thể hóa giải. Xem ra các hạ mới chân chính là cao thủ. Đã là cao thủ thì sao lại không dám nói tên mình ra?

Quân Mạc Tà cười hắc hắc

- Các hạ thẳng thắng thừa nhận âm mưu của mình, quả thật sảng khoái. Nhưng rất xin lỗi, tên của ta tuy rằng cũng không tính đại bí mật gì nhưng lại không thể nói cho ngươi.

- Tại sao?

Sang Thượng Bắc Đảo quả thật hơi bực mình.

Hắn cũng nghĩ không ra được vì sao, tên của đối phương nếu không phải bí mật, nhưng lại không nói ra, tại sao mình là khó chịu chứ?

- Nguyên nhân rất đơn giản bởi vì ngươi thật sự làm cho ta cảm thấy ghê tởm. Đơn giản vậy thôi.

Quân Mạc Tà chậm rãi nói

- Tên của ta nếu bị ngươi biết, đối với ta mà nói là một điều sỉ nhục không thể chấp nhân được. Cho nên có thể làm cho ngươi biết muộn một ngày thì tốt một ngày.

Lời vừa nói ra, vô luận trong đại trướng hay trong trận doanh hoặc trên chiến trường đều nổi lên bốn phía tiếng cười nổi lên bốn phía.

Các chiến sĩ vốn đã giết đỏ cả mắt rồi, nghe được những lời này của Quân Mạc Tà đều cảm thấy khoan khoái vô hạn, cất tiếng cười to.

- Hỗn láo.

Sang Thượng Bắc Đảo giận muốn phát điên, rít lên một tiếng

- Ngươi đi ra. Có dũng khí thì đi ra theo ta chiến một trận.

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, khinh thường mắng

- Cút con mẹ ngươi đi.

Lời mắng chửi rất lưu loát, quả thực rất có khí phách ở phương diện chửi bới.

Mọi người...

Cho dù không chân chính đối diện với Sang Thượng Bắc Đảo để thấy cảm xúc của hắn nhưng trong lòng đều cảm thấy vui sướng khôn tả. Thậm chí cả vị cao thủ Tam Đại Thánh Địa cho dù đang trong bầu không khí trầm lặng cũng không nhịn được mà lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Trong trướng, Quân Mạc Tà nhìn mọi người, nghiêm mặt nói

- Dị tộc nhân hung tàn thành tánh, hơn nữa nhân số tham chiến của đối phương lại chiếm ưu thế tuyệt đối. Một trận chiến này có thể nói là hung hiểm cực kỳ. Chúng ta nhất định phải có một kế hoạch vẹn toàn.

- Quân phủ chủ nói có lý, bây giờ phải làm sao?

Cổ Hàn trầm mặt hỏi.

- Hiện tại cao thủ cao nhất bên này chúng ta có bốn người: Ngươi, ta, Tuyết Yên và Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Quân Mạc Tà còn chưa nói xong thì Cửu U Thập Tứ Thiếu đã hừ lạnh một tiếng xen lời hắn

- Không phải bốn người, là ba người. Ta không tính là người của các ngươi. Trận chiến này là chiến tranh giữa Huyền Huyền đại lục và ngoại tộc, không liên quan đến bổn thiếu gia.

- Sao cũng được, ngươi thích sao thì được vậy, dù sao cũng không thể trông cậy vào ngươi. Ba người thì ba người. Chúng ta ba người với trọng trách trên vai ngàn vạn lần không thể rời bỏ vị trí. Điểm này vô cùng trọng yếu.

Quân Mạc Tà liếc mắt nhìn Cửu U Thập Tứ Thiếu sau đó nói tiếp

- Tuyết Yên cần trấn thủ trung quân, điều binh khiển tướng. Điểm này có thể nói là phi thường nặng nề, phải bảo vệ và chi viện kịp thời cho tiền tuyến, đồng thời tiếp ứng viện quân từ đại lục. Ngoài ra còn phải dựa vào biến hóa trên chiến trường để tùy thời điều binh khiển tướng. Vạn lần không được chểnh mảng.

Mai Tuyết Yên đáp ứng, ánh mắt toát lên sự kiên định. Tuy rằng Quân Mạc Tà an bài vị trí của nàng nhìn như an toàn nhất nhưng trách nhiệm trên người nàng cũng nặng nhất.

Thành bại trong trận chiến này đều nằm trong tay nàng, mặc dù đã có dự tính nhưng trong lòng Mai Tuyết Yên cũng cảm thấy nặng nề.

- Còn Cổ lão, ngươi phụ trách binh lực của thánh địa.

Quân Mạc Tà nhìn sâu vào ánh mắt Cổ Hàn nói

- Có lẽ ngày mai, hoặc ngay từ bây giờ, đại chiến sẽ diễn ra trên diện rộng. Khi thời cơ đến, người của Tam Đại Thánh Địa có thể chia thành ba nhánh, toàn bộ đều phải tiến lên. Cổ lão, hãy nhớ lời ta nói lúc trước.

Cổ Hàn sắc mặt nghiêm túc, gật gật đầu nói:

- Dĩ nhiên rồi.

- Bản thân ta thì quan sát toàn bộ chiến trường để tiện bề điều động.

Quân Mạc Tà đem chính mình đặt vào chỗ nguy hiểm nhất. Nghiêm túc nhìn mọi người, nói từng chữ một.

- Mọi người, bất kể là ai, đều cần phải nhớ kỹ một điểm. Trước mắt chính là chiến tranh, không còn có cái gọi là giang hồ luận bàn, cũng không phải là trận đánh nhau giữa hai người mà đây là cuộc chiến liên quan đến an nguy của hàng ngàn hàng vạn người.

- Binh đối binh, tướng đối tướng. Đây là điều tối thiểu phải biết khi ở chiến trường.

Quân Mạc Tà chậm rãi nói :

- Ngàn vạn lần phải nhớ kỹ: Thánh Tôn có đối thủ là Thánh Tôn, Thánh Hoàng có đối thủ là Thánh Hoàng. Con mẹ nó, không nên vì chút dũng khí nhất thời, chỉ lo tàn sát tiểu lâu la của đối phương. Nếu các ngươi không tiết kiệm chút khí lực thì chẳng khác nào tạo lợi thế cho cao thủ cấp bậc cùng cao thủ cấp bậc của đối phương. Cao thủ của chúng ta vốn đã ít, nên không thể lãng phí một chút nào.

- Toàn bộ thánh tôn cao thủ, một người sợ rằng cũng không thể giết hết được thủ hạ cấp thiên nhẫn của đối phương. Phải nhớ kỹ, ngươi cũng có lúc mệt. Nếu vì vậy mà chết vì đúng là cái chết vô nghĩa. Ngươi phải tạo được sự uy hiếp cho đối phương, thì tự nhiên đối phương sẽ cử người đến để giao chiến với ngươi. Lúc đó, nhiệm vụ của ngươi chính là tiêu diệt hắn. Ngược lại, cho dù ngươi giết nhiều ngoại tộc nhưng không thể tiêu hao thực lực cao thủ đồng cấp, ngươi chính là đang đùa giỡn với hàng tỉ sinh linh của Huyền Huyền đại lục.

Mọi người hết thảy đều yên lặng gật đầu.

- Nhất định phải nhớ kỹ, cho dù ngươi có giết chết một vạn dị tộc nhân bình thường thì cũng không bù nổi tổn thất một vị thánh tôn bên chúng ta. Tóm lại, chiến tranh vô cùng nghuy hiểm, ta cũng không dám nói đến bốn chữ bình an trở về, chỉ muốn nói một câu: Cho dù phải chết thì cũng chết sao cho có giá trị nhất.

Quân Mạc Tà nói xong, hai mắt sáng lên, lần lượt nhìn qua mọi người

- Không biết các vị còn có lời gì để nói không?

Quân Mạc Tà từ tận đáy lòng hiểu rằng những người này hết thảy đều là hào kiệt giang hồ, hoàn toàn không thể so được với quân đội chính quy. Đối với quân đội chính quy, một chữ như vậy đều không cần nói. Nhưng đối diện với những người này lại phải mạnh mẽ nhắc nhở.

Mọi người đều dũng mãnh gan dạ nhưng tổ chức, kỷ luật, những chữ này cho tới bây giờ không ở trong mắt bọn hắn. Nói không chừng, đến một lúc nào đó, có một vài vị cao thủ vì huyết khí nhất thời, liền lao vào trong bộ đội đối phương chém giết điên cuồng. Nhưng bởi như vậy cũng sẽ tạo thành nhưng hao tổn mà liên quân khó thừa nhận được.

Tiêu hao của đối phương thì không đáng nói vì số lượng quá đông.

Nhưng bên liên quan thì phải hạn chế bị hao tổn dù chỉ một người.

Thậm chí, một vị Thánh Tôn ngã xuống cũng có thể quan hệ đến thành bại cuối cùng.

Cho dù vị Thánh Tôn đó vừa mới giết hai vạn người của đối phương rồi mới chết, thì đó cũng là tổn thất thật lớn bởi đối thủ của hắn bên đối phương cũng có khả năng tạo thành tổn thất mấy ngàn người bên này.

Không nói mấy ngàn, mấy trăm, chỉ hơn trăm người thôi cũng đã không thể thừa nhận rồi.

Nhưng dị tộc nhân bên kia thì khác, cho dù có chết mấy vạn cũng không có gì là đau khổ.

Cho nên không thể không thận trọng.

Nếu không thì hậu quả sẽ vô cùng tàn khốc.

Bởi vì nếu chỉ đơn giản làm không suy nghĩ tất sẽ có vô số huynh đệ tu vi thấp sẽ bị địch nhân giết chết. Bên ta rõ ràng có nhiều cao thủ thực

lực cao cường có thể đem cứu viện nhưng lại bởi vì mệnh lệnh tàn khốc này mà bất đắc dĩ phải thờ ơ nhìn chiến hữu bị giết.

Nhưng mệnh lệnh tàn khốc này cũng là một quyết định chính xác.

Tà Quân phủ, Thiên Phạt, Tam Đại Thánh Địa, số lượng so bên ta với đại quân ngoại tộc, nếu chỉ đơn thuần suy nghĩ dùng mạng đổi mạng thì căn bản chính là bỏ gốc lấy ngọn, chuốc lấy bại vong.

Phương pháp tốt nhất phải là tiêu diệt lực lượng cao thủ đứng đầu của bọn họ. Không tiếc mọi thứ, thậm chí không tiếc đồng quy vu tận tiêu diệt toàn bộ cao thủ và người cầm đầu của ngoại tộc. Như thế mới gọi là hủy diệt ngoại tộc.

Còn lại dị tộc nhân bình thường, cho dù tiến nhập được vào đại lục cũng rất dễ dàng vây công giết chết.

Cho nên quyết định nhìn như tàn khốc này cũng là điều kiện tiên quyết của những sự kiện tiếp theo.

Loại chuyện này nếu ở trong chiến tranh ở kiếp trước có thể nói rất là bình thường. Hai quân giao chiến, đại tướng song phương đều ở ngoài xem chừng cục diện bên trong. Chiến cuộc còn chưa kết thúc, cho dù chết hết thì người lãnh đạo cũng không tham gia vào trận chiến. Bởi vì một khi vọng động, đối phương có thể thừa cơ đánh úp, kết cục là toàn bộ phòng tuyến tan tác.

Nơi này tuy rằng cũng là chiến trường nhưng quân tham chiến lại chiếm đại đa số là người trong giang hồ.

Trên chiến trường, quy củ khuôn vàng thước ngọc trong giang hồ ngay cả cái rắm cũng không bằng.

Nhưng cũng chính đặc tính của người giang hồ lại chính là nhược điểm lớn nhất, đó là máu nóng, dễ xúc động.

Ngươi ở trên giang hồ nhiệt huyết, xúc động không gì đáng trách nhưng đem loại nhiệt huyết xúc động này lên chiến trường cũng tuyệt đối chính là dâng đầu cho giặc. Không phải bị địch nhân chém đầu thì cũng bị quân pháp xử trảm.

Trong lúc nhất thời trong đại trướng không khí có vẻ có chút quái dị.

Chiến lực còn sót lại của Tam Đại Thánh Địa, cao thủ Thiên Thánh Cung, người của Tà Quân phủ, vài vị Thú Vương còn lại của Thiên Phạt sâm lâm, và Cửu U Thập Tứ Thiếu - không biết có nên tính hắn hay không... Những người này đều có ân oán dây dưa, thật khó để hòa giải.

Bất kể là gì thì trong đó đều ẩn chứa thâm thù không giải được.

Nhưng hiện tại, mọi người lại có thể ngồi cùng một chỗ bình an vô sự bởi vì bọn họ có chung một mục tiêu duy nhất, tất cả đều chuẩn bị.

Trong tình thế này, mọi người trong lòng đều có một loại cảm giác phức tạp khó hiểu.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 478: Chết Cũng Không Tiếc

- Chuyện này thật phiền phức, thật buồn bực mà!

Cửu U Thập Tứ Thiếu hừ một tiếng nói:

- Bổn công tử ra ngoài đi dạo đây.

Cũng không đợi người khác lên tiếng, thân hình hắn lóe lên rồi vèo một cái đã không thấy đâu nữa.

- Tên này rốt cuộc là loại người nào vậy! Đi ra ngoài cũng không thèm xin phép, thật sự là không có tổ chức kỷ luật gì cả! Lần này nếu chủ soái mà là Tam thúc ta, khẳng định sẽ chém hắn một đao!

Quân Mạc Tà cau mày nén giận phun ra một câu. Mọi người đều ngước nhìn lên trời, xem như không nghe thấy gì, hừm ngươi còn mong Cửu U tứ thiếu gia có tổ chức kỷ luật? Vậy không bằng ngươi tin con gà trống đẻ được trứng còn dễ hơn. Tên gia hỏa này có thể đến đây mà không làm loạn đã phi thường cho liên quân mặt mũi rồi, phi thường làm cho người ta mừng rỡ rồi!

Cho dù Quân Vô Ý thật sự lĩnh luân, liệu có thể giết người ta? Ngài đừng làm rộn nữa, có loại đao nào có thể giết được loại người này sao?

- Được rồi, mọi người đều trở về chuẩn bị đi.

Quân Mạc Tà phất phất tay nói:

- Ta chỉ có một yêu cầu, người tham chiến của Tam Đại Thánh Địa nhất định phải xuất trận vào thời khắc thích hợp! Còn khi nào thì lát nữa chúng ta sẽ bàn bạc sau, đến lúc đó, có đưa tin cũng dễ dàng hơn, chỉ cần kêu lên một tiếng là được!

Cổ Hàn gật gật đầu, cũng không nói thêm lời liền đứng dậy dẫn người của Tam Đại Thánh Địa ra ngoài.

Mạc Vô Đạo đi cuối cùng, khi gần ra tới cửa, hắn đột nhiên quay đầu gắt gao nhìn Quân Mạc Tà.

- Quân phủ chủ, Mạc mỗ có một câu muốn nói.

Mạc Vô Đạo nặng nề lên tiếng.

- Nói.

Quân Mạc Tà thản nhiên nói.

Mạc Vô Đạo này không phải Cổ Hàn, Quân Mạc Tà sớm đã không đặt hắn vào mắt rồi, còn phần mưu lược của Mạc Vô Đạo, hắn tính toán những gì, ở trong cuộc chiến này căn bản không tạo nên bao nhiêu tác dụng, Quân đại thiếu gia thật sự cũng không cần quan tâm tới phản ứng của hắn, nhưng hiện tại song phương là đồng minh, dù thế nào cũng phải ứng phó với hắn vài câu!

- Lúc trước, bởi vì ngươi, mà đệ đệ duy nhất của ta mất mạng, ta với ngươi đã sớm không đội trời chung!

Ánh mắt Mạc Vô Đạo hóa thành tia chớp mang theo một mảng thê lương chăm chú nhìn nét mặt Quân Mạc Tà, trên mặt hắn lại là một mảnh bi ai từ đáy lòng, tiếp tục nói:

- Nhưng mà, Mạc mỗ cả đời này nhất định không còn cơ hội báo thù. Cho dù các hạ là ác tặc đã hủy diệt cơ nghiệp cả Tam Đại Thánh Địa, chúng ta cũng không có cơ hội trả thù! Không chỉ không có cơ hội, mà

ngược lại, Mạc mỗ thậm chí còn muốn tự đáy lòng hướng lên trời cầu nguyện...

Cơ mặt của Mạc Vô Đạo thống khổ méo mó, tựa hồ như phải dùng hết khí lực, chua sót nói tiếp:

- Hi vọng ông trời có thể để ngươi sống sót lâu thêm một chút! Bởi vì nếu ngươi chết, phiến đại lục này thực sự không còn hi vọng nữa! Thật sự rất là buồn cười! Nhưng mà không thể nào khác được!

Kẻ thù không đội trời chung hướng lên trời cầu nguyện để mình an an ổn ổn sống lâu thêm...

Làm như vậy sẽ có tư vị gì?

Quân Mạc Tà tưởng sẽ vĩnh viễn không đặt Mạc Vô Đạo ở trong mắt, thế nhưng giờ phút này hắn rõ ràng thấy được cảm giác thống khổ trong mắt Mạc Vô Đạo!

- Ta sẽ sống sót, sống thật lâu.

Nguyên bản ánh mắt Quân Mạc Tà chẳng thèm ngó tới, giờ phút này cũng trở nên nhu hòa thêm vài phần. Bất kể như thế nào đối phương có loại suy nghĩ này đều đáng được tôn trọng.

- Bây giờ nói những lời này hoặc là đã quá muộn, hoàn toàn vô bổ rồi, thế nhưng hôm nay lão phu vẫn phải nói, lão phu rất áy náy vì hành động lúc trước của mình đối với Mai Tôn Giả, đối với tất cả huyền thú của Thiên Phạt sâm lâm.

Mạc Vô Đạo cười khổ một tiếng, tiếp đó liền ngẩng đầu lớn tiếng nói:

- Chứng kiến ngày hôm nay, lão phu thừa nhận ngày đó mình làm sai rồi, thế nhưng lão phu cũng không hối hận! Nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại, lão phu vẫn sẽ làm như vậy, chỉ là lão phu không ngờ được thế cục lại trở nên nghiêm trọng như bây giờ, càng không biết

Thiên Trụ Sơn không ngờ lại sụp đổ.. Như vậy, những thứ kia, hãy để lão phu đi làm!

- Ta dứt khoát! Không hối hận.

Mạc Vô Đạo nói.

- Giờ khắc này, ngươi cũng không cần phải xin lỗi ta, bởi vì ta cũng không tha thứ cho ngươi! Cũng như ngươi vậy, dứt khoát, không hối!

Mai Tuyết Yên thản nhiên nói:

- Lúc trước là địch, hôm nay vẫn vậy, điều duy nhất ta có thể làm, chỉ là chúc ngươi đi trên con đường tốt!

Đoạn đường tốt này, đương nhiên là đường xuống hoàng tuyền.

Mặc dù Mai Tuyết Yên không nói rõ, thế nhưng Mặc Vô Đạo tự nhiên biết rõ!

- Còn một câu cuối cùng!

Mạc Vô Đạo đứng thẳng, nhìn vào mắt Quân Mạc Tà nói:

- Ta biết ngươi có rất nhiều bất mãn đối với Tam Đại Thánh Địa chúng ta, cho tới bây giờ cũng không có hảo cảm đối với chúng ta! Ngươi cho rằng bọn ta mua danh chuộc tiếng, không có lòng tự tôn... Thế nhưng lão phu vẫn muốn nói cho ngươi biết, mặc dù chúng ta làm sai rất nhiều chuyện, mặc dù làm tổn thương rất nhiều người, thế nhưng ước nguyện ban đầu của chúng ta lại chỉ có một! Đó chính là bảo hộ phiến đại lục này, bảo vệ thiên hạ giới sinh!

- Cho dù chết, cho dù sai! Cũng không người nào có thể đoạt địa vị cùng vinh quang của Thánh Địa thủ hộ chúng ta!

Mạc Vô Đạo nói xong, trong mắt phát ra ánh sáng, rồi cứ như vậy mà đi ra ngoài.

Nhìn hắn rời đi, trong mắt đám người Tam Đại Thánh Địa đều phát ra quang mang! Cho dù chết, cho dù sai, cũng không người nào có thể đoạt đi vinh quang thủ hộ vạn năm của Thánh Địa chúng ta!

Tất cả mọi người đột nhiên cảm giác được, tín niệm đã từng biến mất trong lòng mình tự nhiên có một dòng thác cuốn nó trở về.

Mãi đến khi đám người Tam Đại Thánh Địa đi thật xa, thanh âm dường như tự hỏi của Quân Mạc Tà mới truyền ra:

- Tuy ta có thành kiến đối với người của Thánh Địa! Tuy ta giết rất nhiều người của các ngươi và cũng có thù oán với đại bộ phận những người ở đây, bản thân các ngươi đã làm sai nhiều chuyện, ta nhất định vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho các ngươi... Thế nhưng, giờ phút này, ta rất áy náy vì đã hoài nghi dụng tâm tới đây của các ngươi!

Quân Mạc Tà trịnh trọng nói:

- Ta xin lỗi!

Câu xin lỗi này của Quân Mạc Tà nói ra cực kỳ rõ ràng, sau khi nghe ba chữ này, đám người Tam Đại Thánh Địa đều động dung, bọn họ chính thức không thể tin được đường đường là Tà Chi Quân Chủ, cư nhiên lại mở miệng xin lỗi người khác, hơn nữa còn trịnh trọng như thế!

Cũng bởi vì ba chữ kia, không ngờ có không ít người trong mắt thoáng tuôn ra nhiệt lệ! Thậm chí còn có mấy người trong mũi phát ra tiếng khụt khịt, chỉ cảm thấy trước mắt một mảng kỳ hồ!

Đây là lời xin lỗi của Tà Chi Quân Chủ!

Tuy vị Tà Chi Quân Chủ này đã không chỉ một lần nói qua, hắn hoàn toàn không quan tâm đến tính mạnh của sinh linh trong thiên hạ, từ trước đến nay những thứ đó không phải là trách nhiệm của hắn! Thế nhưng giờ khắc này, có thể đại biểu cho thiên hạ giới sinh nói ra câu kia, cũng chỉ có Quân Mạc Tà!

Duy chỉ có Quân Mạc Tà!

Giờ khắc này, chỉ vì câu nói vừa rồi của Quân Mạc Tà, giống như đã chiếm được thừa nhận của thiên hạ giới sinh!

Chân chính là nhất ngôn cửu đỉnh!

Mạc Vô Đạo bỗng nhiên xoay người, tất cả mọi người đồng thời dừng bước, xoay người hướng về đại trướng ôm quyền thi lễ!

- Chết cũng không tiếc!

Đây cũng là tiếng lòng của tất cả mọi người Tam Đại Thánh Địa!

Tuy chỉ có ngắn ngủn bốn chữ từ trong miệng Mạc Vô Đạo nói ra, thế nhưng trong đó bao gồm nhiều loại tình cảm phức tạp, cho dù người thường dùng cả đời chưa hẳn có thể hiểu ra, càng không thể kinh lịch!

Sau đó, đám người liên can nhất tề xoay người sải bước mà đi, không hề quay đầu lại nữa.

Tiếng gió nghẹn ngào thê lương văng vẳng trên bầu trời...

Sau nửa canh giờ, Quân Mạc Tà phái người đem tới mấy túi giấy đơn giản.

Phân phó hoặc yêu cầu, chỉ có một: đem những vật phẩm tùy thân, nếu không phải là vật quý giá, hoặc chỉ là một phiến áo, một lọn tóc cũng được, bỏ vào trong túi giấy này, sau đó viết tên của từng người lên trên túi giấy! Cùng với câu nói mà bản thân muốn nói.

Quân Mạc Tà cũng không nói rõ tác dụng cụ thể của túi giấy này, thế nhưng tất cả mọi người của Tam Đại Thánh Địa đều biết rõ tác dụng của nó. Mỗi người được phân phát một túi giấy, chỉ một cái túi giấy đơn giản, bình thường, có lẽ một đồng tiền là có thể mua mười cái, thế nhưng giờ khắc này, trong mắt mấy ngàn người Thánh Địa, đây không thể nghi ngờ gì là vật trân quý nhất!

Đây là bằng chứng, thứ xác minh người có mặt trong trận đại chiến này!

Cho dù mình mất đi tính mạng, những thứ này sẽ được gửi về cho người nhà mình!

Cho nên mỗi người đều trân trọng tiếp nhận túi giấy.

Doanh địa của Thánh Địa lâm vào một mảng trầm tĩnh, nghiêm trang!

Lúc này, trên chiến trường phía trước, cuộc chiến đã đến hồi gay cấn.

Bộ hắc y của Ưng Bác Không giờ này đã dính đầy máu. Trên mặt phải có lưu một vết hắc đao, trên đầu cũng ẩn ẩn có dòng máu tí tách chảy xuống, trên người, phía trước, phía sau lưng đã chịu không biết bao nhiêu tổn thương.

Nhưng thân hình của hắn vẫn ngạo nghễ như ưng trong gió!

Giờ phút này, nguyên bản thanh Trường Đao trên tay Ưng Bác Không không không biết đã biến đâu mất, mà đổi lại lại là một thanh chiến đao chuyên dụng của dị tộc.

Tại vô số lần chém giết, chất lượng của thượng thừa của thanh Trường Đao có đẳng cấp thần binh lợi khí sớm đã hóa phấn, hiện tại thanh đao trên tay hắn đã là thanh binh khí thứ sáu rồi!

Thậm chí thanh đao này cũng đã biến thành hình răng cưa rồi, chưa hẳn có thể tái đấu được một hồi!

Ưng thần khẽ quát một tiếng, thân thể đột ngột lướt đi, tả thủ ứng trảo như móc câu, liên tục vang lên những tiếng xoẹt xoẹt, mười cái đầu lâu bị ưng trảo hoa lệ của hắn chộp trúng đã nát bấy, mà Trường Đao trong tay phải trong khoảng khắc đã lướt qua cuống họng của mười ba tên chiến sĩ dị tộc, huyết quang bắn ra vô cùng diễm lệ, trong đêm tối trở nên sáng chói, từng giờ tức phút đều có tính mạng vẫn lạc.

Trong lúc nhoáng động, một đạo hắc ảnh bỗng hiện lên bên người Ưng Bác Không, bóng người còn chưa hiện ra toàn bộ, Trường Đao sắc bén đã đâm về phía hậu tâm của hắn.

Thân thể Ưng Bác Không quỷ dị nhoáng một cái, tựa hồ như sau lưng mọc thêm con mắt vậy, đúng là không cần quay đầu cũng có thể cắm trường đao vào hậu tâm của đối phương, Trường Đao kẹp tại nách, sau đó thân thể cấp tốc lùi về phía sau, hữu đao trong tay, đao mang quét ngang, nơi cuống họng của một tên dị tộc nam nữ song thể đứt lìa, đồng thời tay phải cũng hung hăng đâm vào lưng vị trí cổ họng của một tên Cuồng Đao nhẫn, sau đó cổ tay vừa lật, đao quang lóe lên, cái đầu của một tên Cuồng Đao nhẫn khác đã rơi xuống!

Một kích tất trúng, một công tất sát!

Đây chính là tên Cuồng Đao nhẫn thứ mười ba bị Ưng Bác Không chém chết!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 479: Sự Khủng Bố Của "Tàn Thiên Phệ Hồn"!

Thời gian dài tranh đấu liên tục, thể lực của Ưng Bác Không tuy có chút giảm xuống, trên người cũng bị thương không ít, thế nhưng vẫn không hề cho đám Cuồng Đao nhẫn thoải mái chút nào.

Thông qua một loạt những lần giao thủ, bọn họ đều cảm giác được, một đoàn quân nho nhỏ ba trăm người trước mắt này mặc dù không phải là huyền thú Thiên Phạt, chỉ là huyền giả nhân loại bình thường, thế nhưng vô luận là tố chất thân thể hay lực đạo huyền công đều rất mạnh! Chẳng những không kiêng kỵ chiến sĩ huyền thú Thiên Phạt, mà lại còn càng đánh càng hăng! Không nói đến tu vi, ở đây người có tu vi thấp nhất cũng là Thánh Hoàng Tam cấp, cho dù chỉ nói dùng lực cũng mạnh kinh người!

Chỉ cần bị trúng một quyền, cho dù là cao thủ đạt tới tầng thứ U Minh Quỷ Nhẫn cũng bị đánh cho bay ra ngoài năm sáu trượng, một mảng người còn bị đè ngã theo! Nếu như không có đám người này cản trở, có người thậm chí còn lo một quyền này có thể hay không đánh hắn bay thẳng về quê nhà...

Bị chân quyền đánh tới, nếu người trúng chiêu công lực hơi thấp, trái tim nhất định sẽ bị đánh tan!

Uy thế kinh người như thế, trong đám chiến sĩ Thiên Phạt cũng chỉ có chiến sĩ Hùng tộc mới có thực lực khủng bố như vậy, mà cũng không phải chiến sĩ Hùng tộc nào cũng có thực lực như vậy!

Thế nhưng chỉ ba trăm người kia, không người nào mà không có thực lực như thế!

Chuyện này cũng thật quá kinh khủng đi!

Ngay từ đầu cuộc chiến, dị tộc nhân với nhân số chiếm ưu thế, dưới sự thống lãnh thống nhất, hoàn toàn không thèm để vào mắt ba trăm người này, bộ phận Cuồng Đao nhẫn cũng chưa xuất động.

Bởi vì bọn họ biết, phía sau những người này còn có chiến sĩ Thiên Phạt kinh khủng hơn!

Bọn họ muốn nghỉ ngơi dưỡng sức để đối phó với đám chiến sĩ thú tộc Thiên Phạt kia.

Với loại chiến sĩ bình thường trước mắt này, cần gì phải dùng tới cao thủ đối phó, chỉ cần mỗi một người nhổ nước miếng cũng có thể dìm chết bọn họ! Cho dù bọn họ có thực lực không kém, thế nhưng nhờ chiến thuật biển người cũng có thể thu phục xong!

Thế nhưng khi song phương giao chiến, cao thủ dị tộc mới phát hiện, những gì vừa nghĩ lúc trước cùng với thực chiến là hoàn toàn sai lầm!

Ba trăm người này, tùy tiện một người cũng sẽ là một tòa thành chiến tranh hoàn mỹ.

Giống như là cỗ máy giết chóc trời sinh, tung hoành ngang dọc trong thiên quân vạn mã đang giao tranh kịch liệt.

Không phải chiến lực của chiến sĩ dị tộc quá yếu, mà những người này thật sự quá mạnh, mạnh đến nỗi biến thái!

Một trăm con chuột nếu như không màng đến thương vong, có thể giết chết một con mèo, thế nhưng một trăm con kiến không thể nào thắng được một con hổ.

Chiến sĩ dị tộc bình thường rất khó giết bọn họ, căn bản ngay cả năng lực công kích bọn họ cũng không có, thậm chí ngay cả bước chân cũng không thể ngăn trở!

Trước khi bọn hắn hoàn toàn kiệt sức, chiến thuật biển người đối với chiến sĩ như vậy mà nói, đúng là truyện cười!

Một câu truyện cười cực kỳ tàn khốc và đẫm máu.

Ánh mắt của tất cả bọn họ đều lạnh như băng, nhìn người sống cũng như là một cỗ thi thể. Hơn mấy trăm nhân mạng đã siêu độ dưới tay bọn họ, ánh mắt bọn họ thậm chí chưa từng chớp một cái!

Ở sâu trong đồng tử thâm thúy chỉ có sát ý!

Ba trăm người đối chọi với vạn đại quân, tỉ lệ chênh lệch cỡ nào! Cơ hồ là lấy một địch trăm!

Thế nhưng ba trăm người này đều nhào lên, ở trong mảng bóng đêm đen kịt này liền dễ dàng tạo thành một lỗ hổng lớn đầy máu giữa đội hình dị tộc nhân được bố trí nghiêm mật tỉ mỉ.

Nhất là ngay từ lúc đầu bọn họ đã dùng đao, một đao bổ xuống giống như thiểm điện xẹt qua bầu trời.

Binh khí của dị tộc nhân như là đậu hũ khi tiếp xúc với đao của bọn họ, thường là không chịu nổi một kích.

Một khi binh khí của song phương tiếp xúc “ca sát” một tiếng vang nhỏ, binh khí của mình đã gãy làm hai đoạn. Nửa khúc trên thân đao bay ra ngoài, đồng thời hai con mắt không thể tin được của dị tộc nhân cũng trừng lớn mang theo nửa thân người rơi xuống.

Không kịp phòng bị!

Chỉ có bốn chữ này là tương đối chính xác đề hình dung tràng cảnh lúc này!

Trên chiến trường, khi mà hai quân đối bính, không ngờ lại xuất hiện tình huống không kịp chuẩn bị như vậy, nếu nói ra, tin tưởng vô luận là quân nhân của quốc gia nào phỏng chừng đều cười rụng răng, thế nhưng hiện tại, giờ phút này, tình cảnh không thể tưởng tượng được lại xuất hiện trong đại trận của dị tộc nhân!

Song phương vừa tiếp chiến, các chiến sĩ dị tộc nhân xếp sau hàng thứ mười còn chưa kịp phản ứng gì liền phát hiện các chiến hữu mới vừa rồi còn sống sờ sờ, lúc này đã ngã xuống toàn bộ, mà Cương Đao sắc bén cướp đi sinh mệnh của các chiến hữu, lúc này đang lướt tới cuống họng của mình.

Đúng là cực nhanh!

Đúng là sắc bén!

Ba trăm tên Tàn Thiên Phệ Hồn cộng lại giống như là mấy nông phu thuần thục cầm liềm gặt lúa mạch vậy, hơn nữa còn là siêu cấp thu hoạch! Mọi người đều hứng khởi thu hoạch tính mạng đối thủ, giống như không biết mệt mỏi, chỉ đắm chìm trong niềm vui sướng khi thu hoạch!

Đợi cho đến khi ba trăm người cùng với đồ đao trong tay phá tan vòng vây, dưới tay bọn họ cũng đã có hơn vạn nhân mạng vĩnh viễn ra đi! Hơn vạn nhân mệnh, đây chính là dị tộc, mỗi người đều có hai cỗ thân thể! Nếu như đơn thuần dùng đầu người để tính, hơn vạn sinh mệnh ở đây phải nhân lên hai mới chính xác!

Các chiến sĩ Tàn Thiên Phệ Hồn vẫn như cũ bảo trì thái độ lãnh khốc, liên tục tiến về phía trước, trong cuộc chiến này, đội hình của bọn họ vẫn đâu vào đấy, ngay ngắn trật tự. Nhanh chóng thu hoạch mạng sống trên tay, nhưng dưới chân vẫn bảo trì sự trầm ổn, đẩy mạnh tần suất, thỉnh thoảng lại đá bay một thân thể, khiến hàng ngũ địch nhân đổ rạp một mảnh lớn, sau đó hờ hững bước từng bước tiến liên phía trước, thỉnh thoảng còn giẫm lên bụng thi thể nào đó giống như giẫm thủng kinh khí cầu vậy.

Thế cho nên cứ như vậy mang theo máu tươi chà đạp vô số phần chân tay bị cụt, các chiến sĩ Tàn Thiên Phệ Hồn vẫn dũng mãnh tiến về phía trước.

Những người này vốn là thiết huyết tướng sĩ năm đó theo Quân Vô Ý nam chinh bắc chiến, đã sớm nhìn quen với cảnh giết chóc, tử vong.

Sau khi trải qua huấn luyện Địa Ngục của Quân Mạc Tà, tâm ý lại càng kiên định hơn.

Liên tục tiêu diệt, liên tục chém giết, liên tục giết chóc, trong một năm rưỡi qua căn bản bọn họ chưa từng dừng tay.

Đặc biệt giờ phút này đối mặt với dị tộc nhân, kẻ thù của Huyễn Huyễn đại lục, là loại tạp chủng biến thái! Bọn họ lại càng thêm sát thủ vô tình. Dưới sự dẫn dắt của hai vị sát thần, bọn họ trực tiếp biến trận chiến thành một cuộc thi đua giết chóc!

Đúng vậy, chính là thi đua giết chóc!

Trên con đường ba trăm nhân thủ đẩy mạnh tiến lên, sau lưng, còn có vô số thi hài, ngay cả loại nửa chết nửa sống cũng không có, chính là một kích giết chết, một kích tuyệt sát! Quân Mạc Tà, chính là vị thân truyền thuật giết người, vĩnh viễn chỉ có đơn giản, chuẩn xác, sắc bén mà trực tiếp!

Một khi ra tay, không hề tồn tại may mắn! Không có bất kỳ con cá lọt lưới nào!

Ba trăm người như vậy, đến khu chiến trường này quả thật giống như rồng về đại hải, hổ nhập thâm sơn!

Về phương diện người của dị tộc, chỉ huy lần này chính là Khuyển Dưỡng Câu Thịnh, ngoại trừ là một vị Cuồng Đao Nhẫn Thượng cao thủ, hắn đồng thời cũng là một vị quan chỉ huy xuất sắc. Số lượng quân của hắn cũng có tới năm vạn.

Phán đoán của hắn chính là tập kết tất cả U Minh Quỷ Nhẫn, đặc biệt là Cuồng Đao Nhẫn lại một chỗ. Ngoại trừ đội phó đốc chiến ra, tất cả quân tinh nhuệ đều gắn một chỗ, tùy thời đều có thể phóng ra. Chỉ chờ thời khắc mấu chốt, nhất cử đột phá địch nhân, thu lấy đại công!

Về phần quân đội bình thường dưới trướng, mặc dù hơn năm vạn, số lượng rất đông, thế nhưng đám này chỉ là pháo hôi mà thôi! Hắn tin tưởng, chỉ cần mình oanh liệt đánh một trận, cho dù năm vạn bộ đội này chết sạch, số lượng cũng sẽ rất nhanh được bổ sung!

Cho nên hắn căn bản không hề quan tâm tới hi sinh nhất là tộc nhân bình thường hi sinh!

Giờ phút này, hắn đang lạnh lùng nhìn đội quân Tàn Thiên Phệ Hồn trên chiến trường, trong mắt tản mát ra vẻ tàn nhẫn! Đợi đến thời khắc mấu chốt khi đối phương mệt mỏi, hắn sẽ đem tất cả quân tinh nhuệ tung ra, hoàn toàn xé nát ba trăm người kia!

Cho dù người làm bằng sắt cũng tuyệt đối không thể duy trì thời gian chém giết lâu như thế.

Nhân lực có hạn, đây chính là chân lý bất biến!

Thế nhưng, theo cuộc chiến duy trì liên tục, vị Khuyển Dưỡng Câu Thịnh tướng quân này nguyên bản trên mặt tràn đầy vẻ tự tin, lúc này dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ kinh ngạc, ánh mắt cơ trí sắc bén cũng trở nên khiếp sợ cùng khó có thể quên, thậm chí còn ẩn ẩn mấy phần sợ hãi!

Bởi vì, cuộc chiến đã duy trì một khoảng thời gian không ngắn, ba trăm người này ít nhất đã sát thương hơn ba mươi địch nhân, nhưng bọn họ vẫn không có bất kỳ dấu hiệu mệt mỏi nào! Khí thế vẫn như cuồng phong, chiến lực vẫn mười phần như cũ!

Điều này, sao có thể chứ?!

Khuyển Dưỡng Câu Thịnh không thể nào tin vào kết quả này, cho dù có mạnh như mình, phát ra công kích toàn lực, chém giết một đoạn thời gian như vậy, chỉ sợ sau đó cánh tay cũng không thể nâng lên nổi. Thế nhưng đám người này lại không có nửa điểm mệt mỏi a!

Đây chính là chỗ không hợp với lẽ thường!

Khuyển Dưỡng Câu Thịnh tự nhiên không thể biết được đám người trước mặt này đã từng chịu qua loại huấn luyện nghiêm khắc cỡ nào! Khi bọn họ ở tầng thứ Ngân Huyền, mỗi ngày đã phải duy trì liên tục nâng mấy trăm cân gỗ thô.

Một mạch cho tới trưa! Vô luận thế nào cũng phải nâng...

Lúc mới bắt đầu huấn luyện, cơ hồ mỗi ngày thân thể đều được phá tan cực hạn!

Càng về sau càng tăng lên, thẳng đến hiện tại, khi khí giới huấn luyện đã đạt tới trọng lượng vài tấn sắt! Nâng tấm sắt vài tấn đến trưa không nói, tay phải còn phải vung đao huấn luyện. Cho dù là lúc ăn cơm cũng phải mang khối sắt trên đỉnh đầu...

Dưới sự huấn luyện tàn khốc như vậy, Tàn Thiên Phệ Hồn đã sớm quen thuộc với sự huấn luyện khủng bố này rồi!

Trình độ huấn luyện này đủ khiến bất cứ kẻ nào cũng phải sụp đổ!

Tựa với trình độ chém giết trước mắt, chỉ cần không dính phải vết thương trí mạng, đội viên Tàn Thiên Phệ Hồn căn bản có đủ tự tin liên tục chém giết đối phương với khoảng thời gian một ngày một đêm cũng không thành vấn đề!

Huống chi hiện tại vẫn chưa tới nửa canh giờ...

Khoảng thời gian vẫn còn rất dài...

Thế nhưng Khuyển Dưỡng tướng quân hiển nhiên đã đứng ngồi không yên rồi.

Nhưng mà đúng lúc này, hắn rốt cuộc cũng phải lên tiếng “Thự Quang”.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 480: Ông Trời A! Ông Trời A!

Trường đao trên tay một vị chiến sĩ Tàn Thiên vỡ thành từng mảnh nhỏ, ngay sao đó trường đao trong tay các vị chiến sĩ khác cũng xuất hiện vết nứt, các binh khí vỡ vụn dần dần xuất hiện, lại còn càng lúc càng nhiều.

Cho dù là binh khí đã đạt đến cấp độ thần binh lợi khí, nhưng cũng không chịu nổi vô số lần toàn lực chém vào nhau!

- Ha hả, Bổn tướng quân rốt cục phát hiện nhược điểm của bọn hắn! Đó chính là, binh khí của bọn hắn quá tệ!

Khuyển Tướng Quân vỗ mông, vẻ mặt rất hưng phấn. Nhưng những lời này lại đổi lấy ánh mắt khinh bỉ của các cao thủ bên cạnh.

Ngươi chê binh khí người ta tệ!

Binh khí như thế còn không được?

Ngươi không thấy binh khí của chúng ta dưới đao của người ta chỉ hai phát bị chặt đứt? Có thể nói binh khí của họ tốt hơn của chúng ta mấy chục lần, thậm chí mấy trăm lần! Nói cách khác, chúng ta tối thiểu phải dùng mười thanh đao mới có thể làm hỏng một thanh đao khác của đối phương! Hơn nữa còn góp bằng không ít chiến đao cao cấp của U Minh Quỷ Nhẫn mới được như thế.

Thần binh lợi khí như vậy, cho dù có tìm cả ngày trong tộc cũng không được mấy cái, mà bây giờ, tướng quân đại nhân lại còn chê tệ.

Xin hỏi, ngươi còn muốn binh khí của bọn hắn như thế nào?

Chẳng lẽ chỉ cần dùng một cây đao liền đem người của chúng ta toàn bộ chém giết mới bằng lòng thừa nhận đao của người ta sao?

May mắn là không có, chứ nếu mà có thật, không chừng năm vạn người trước mắt này toàn bộ đã bị chém chết rồi a!

Khuyển tướng quân có thể trở thành thống lĩnh một quân, tự nhiên sẽ không phải là loại người thiểu não, lúc này cũng đã phát hiện mình nói nhăng nói cụi, nữ nhân bên kia mặt đỏ lên, nam nhân bên này sắc mặt cũng không thay đổi. Ân, cái này chứng minh da mặt nam nhân so với nữ nhân chính là dày hơn một chút a…

- Ân! Ý ta vừa rồi là, binh khí của bọn hắn đã không được, rốt cục cũng bị hỏng, bây giờ đã đến phiên chúng ta phát uy !

Khuyển tướng quân giải thích như thế.

Tuy rằng tất cả mọi người biết là chuyện gì xảy ra, nhưng người ta là thống lĩnh vẫn là để cho người ta chút mặt mũi, hơn nữa, người ta bổ sung không phải thực hoàn mỹ sao!

Nhưng ngay sau đó, sau một hồi chuẩn bị một thanh âm lảnh khí phát ra, ánh mắt Khuyển tướng quân lần thứ hai trừng lớn!

Bọn họ tận mắt thấy, một chiến đao của chiên sĩ nhân loại vỡ vụn, trực tiếp đưa tay cầm chiến đao sắc bén lên chém tới, toàn bộ không kịp để ý trên tay mình không cầm đao đến khi lực phát qua đi, sau đó liền trở tay tát một cái vào trên mặt vị chiến sĩ dị tộc nhân kia

Một tát này khí lực chính là tương đối lớn!

Trực tiếp đem vị chiến sĩ dị tộc nhân này đánh bay đi giống như đang khiêu vũ trên không trung, thân thể biến thành muôn hình vạn trạng, cuối cùng ba lên một tiếng trực tiếp bị bẻ gảy ra, dù vậy thế đi vẫn không dừng lại, vũ điệu thân thể kia lăng không bay ra ngoài.

Chuyện này xảy ra quá nhanh, thân thể lúc này mới kịp phản ứng, bất ngờ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, lần nữa quay đầu nhìn lại thân thể của mình ở phía sau mơ hồ đã trở thành một mảnh huyết nhục, lúc này mới phát hiện bản thân mình đã vô ảnh vô tung. . . Sau đó lại thét lên một tiếng, mới ngã xuống…

Về phần vị chiến sĩ Tàn Thiên kia, thậm chí ngay cả nhìn bọn hắn một cái cũng không thèm, giờ phút này chỉ dùng một tát đã đánh bay vị chiến sĩ dị tộc nhân kia đến vài chục bước chết ngay tại chổ. Dường như trong lòng sớm đã có chủ ý, lại còn có vài phần nắm chắc, chỉ cần mình trở tay đáng một tát vị chiến sĩ dị tộc nhân kia tuyệt đối không sống nổi!

Mọi người ngàn vạn lần không cần hoài nghi điều này đã được khoa học chứng minh một người bình thường chính là như vậy trở tay tát một cái, liền đem đầu một con Hắc Hùng trưởng thành đánh bay thậm chí là bay xoáy đi ra ngoài nửa dặm đường...

Đợi đến khi thợ săn phát hiện đầu cùng thi thể con Hắc Hùng xui xẻo này kéo về, mới phát hiện óc con Hắc Hùng này đã biến thành một mảnh bã đậu ...

Còn Khuyển tướng quân giống như bị đau răng, miệng oai nói :

- Toàn lực chém giết nửa canh giờ, thằng nhãi này tùy tay tát một cái còn có thể có khí lực như vậy sao? Chẳng lẽ là nhờ bí pháp thúc dục gì? Hay là hồi quan phản chiếu trước khi tắt thở?

Tất cả đều im lặng, khóe mắt co giật, mọi người đối với lời phán đoán này có vẻ không mấy lạc quan. Bí pháp như vậy dường như còn chưa nghe nói qua, còn như hồi quan phản chiếu, lập tức tắc thở chẳng hạn, lại càng là chuyện cười, ngươi không thấy người ta vẫn khỏe như trâu đó sao?

Mà thế cục đối chiến song phương nếu tiếp tục đối với dị tộc càng bất lợi

Bởi vì sau một tiếng rống to giận dử, Hổ Vương Hồ Liệt Địa mang theo đội quân của mình vọt vào chiến trường!

Giờ phút này Hổ Vương chân chính thực có chút buồn bực, chính mình có ý xung phong, xông lên làm một trận, mới tính chân chính vọt tới địch nhân trước mặt! Cái này con mẹ nó, người này là người nào, như thế nào lại sạch sẻ như vậy! Hắn dẫm lên thi thể chạy như bay suốt hai ba dặm đường mới đến nơi đang quần chiến liền lập tức xông vào đánh giáp lá cà!

Con bà nó, vừa rồi rõ ràng là từ xa nhìn lại nơi này chật ních người...

Hiện tại làm sao lại toàn bộ đã chết? Tốc độ giết người này cũng quá nhanh đi? Đã chạy tới thật nhanh, vậy mà ba ngìn huynh đệ của mình một cái địch nhân còn chưa thể giết, vậy mà toàn thân lại còn dính đầy máu tươi!

Bất quá những thứ này cũng không phải là trọng điểm, Hổ Vương vung tay lên:

- Ta chửi con mẹ nó chứ! Sao không có đươch chứ, các huynh đệ nhanh chóng đi tới đoạt!

Đoạt! Chiến trường giết địch có thể sử dụng đến cái từ này, bình thường ít nhất cũng phải là mấy nghìn người đối mấy trăm người. Chính mình một bên chiếm cứ nhân số tuyệt đối lại có ưu thế thời gian mới có thể xuất hiện tình huống này. Thế nhưng Hổ Vương lúc này có một loại sợ hãi, mụ nội nó chứ, lão tử là tới trợ giúp, kết quả lại có thể biến thành ăn cơm thừa! Ván bài này nếu thua là phải giá tiếng chó sủa, sau này mình làm sao còn có thể thế ngẩn đầu lên được đây!

Loại tư vị này nhất định là cực kỳ khổ sở.

Thậm chí Hổ Vương đã có một loại cảm giac rất không tưởng

- Nếu là mình không nhanh chóng xuống tay, không chừng ngay cả cơm thừa còn không có để ăn. Nhìn bọn này giết người, một đám cùng xông vào cướp giống như vào động phòng, giết được một người thì là một cái sảng khoái.

Điển hình vừa muốn ăn thịt, còn muốn ăn canh!

Điều này làm cho Hổ Vương Hồ Liệt Địa trong lòng có cảm giác bị thất bại.

Nhìn thấy tốc độ giết địch của mấy tên gia hỏa này, Hồ Liệt Địa quả thật kinh ngạc, đây chính là Tàn Thiên Phệ Hồn thường ngày vẫn nói chuyện với mình đều thực khách khí đó sao? Vãi thật! Lão tử bị vẻ ngoài hiền lành của bọn họ lừa rồi, nguyên tưởng rằng đám người kia là một đám người không có sức lực gì, hiện tại xem ra, quả là thập phần sai lầm rồi! Khó trách vừa rồi dám kêu gào như vậy, người ta thực sự có tiền vốn mà!

Trình độ hung tàn của bọn họ so với huyền thú chúng ta chỉ có hơn chớ không kém! Chúng ta nếu là thực sự so sánh với bôn họ, chính là thúc ngựa đuổi theo còn không kịp nữa a, nhìn thấy đội ngũ của mình thật giống như là mặt trời xuống núi nhanh chóng bị tan rã, Khuyển tướng quân rốt cục ngồi không yên.

- Trời ạ! Trời ạ! Ta còn trông cậy vào dùng những binh sĩ này phá tan phòng tuyến đối phương, rồi trực tiếp vọt vào đại bản doanh đối phương, không nghĩ tới bây giờ đã chết hơn một phần ba, sao có thể như vậy đây?

Khuyển tướng quân rất rỏ ràng không thể đợi thêm được nữa

Chờ đợi thêm nữa, chỉ sợ cuối cùng cũng chỉ còn lại có mình và những cao thủ bên cạnh này, tất cả mọi người đều biến thành tư lệnh hết rồi

Khuyển tướng quân hoàn toàn đỏ mắt, trường đao trong tay chỉa tới:

- Lên cho ta! Mục tiêu, trước giết chết ba trăm người Huyền Huyền này! Không tiếc bất cứ giá nào!

Nói xong những lời này, Khuyển tướng quân đột nhiên ngẩn người, tựa hồ cảm giác những lời này có chỗ nào không đúng …

Nghĩ nửa ngày mới suy nghĩ cẩn thận

- Ah ! Ta mới vừa nói chính là ba trăm người a, đúng vậy a! Ông trời ạ! Ông trời ạ!

Khuyển tướng quân rốt cuộc hiểu rõ là lạ ở chỗ nào, từ đầu chiến sự tới giờ ba trăm người này không một ai ngã xuống, hoàn toàn không thấy giảm đi quân số.

Nói cách khác, bên mình đã chết hơn một vạn năm nghìn người rồi mà bên kia còn không có tổn thất lấy một người!

Điều này sao có thể?

Một khi nghĩ thông suốt điểm này, Khuyển tướng quân đúng là sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm !

Khuyển tướng quân ra lệnh một tiếng. một ngàn năm trăm người bên cạnh, bất kể là cao thủ ninja, U Minh Quỷ Nhẫn hay là cuồng Đao Nhẫn, trong lòng đều đem tám đời tổ tông Khuyển tướng quân mắn một trận.

Ông trời ạ!

Đây cũng là tập hợp một ngàn năm trăm tiếng lòng của cộng đồng!

Ngươi nha đây không phải muốn chúng ta đi chịu chết sao!

Nếu là nhất định phải mặt đối với bọn họ, chúng ta đây thà rằng đi đối phó Hổ tộc, cứng rắn cắn những Thiên Phạt mãnh thú này xác suất sinh tồn còn có chút cao...

Nhưng mệnh lệnh của tướng quân đại nhân đã truyền đạt. Mọi người cũng chỉ có nghe lệnh hành động!

Một ngàn năm trăm cao thủ, chính thức sát nhập chiến trường.

Sau khi bọn hắn gia nhập chiến cuộc hiệu quả thấy được không thể nghi ngờ là rất rõ ràng.

Tối thiểu, Tàn Thiên Phệ Hồn phía trước thế công giống như thủy triều vô cùng cuồng mãnh, bỗng nhiên bị cản trở một chút. Nhưng giây lát sau liền phục hồi lại khí thế chẻ tre như vừa rồi .

Chỉ là bị một chút cản trở mà thôi!

Khuyển tướng quân nắm chặt tay, vẫn đứng từ trên cao quan sát chiến cuộc, làm tướng lãnh của năm vạn quân, điều đầu tiên hắn phải làm nắm toàn cục trong tay, chứ không phải tự thân xuất mã vào trận chém giết. Tuy rằng hắn cũng là một vị Cuồng Đao nhẫn, hơn nữa còn là người nổi bật trong nhóm Thượng nhẫn!

Khuyển tướng quân trong lòng cảm thấy vô cùng khẩn trương, thậm chí trong lòng còn mơ hồ có một chút cảm giác, một ngàn năm trăm cao thủ vừa tham chiến ban nãy, con bài cuối cùng chưa lật này, chưa chắc sẽ hữu hiệu...

Hắn khẩn trương nhìn chăm chú vào chiến cuộc, vung tay lên, làm ra một loạt mệnh lệnh.

Tiên phong bên cạnh cầm đại kỳ trong tay huơ lên, đánh ra liên tiếp tín hiệu cờ lệnh.

Chiến sĩ trong chiến trận nhất thời đứng xen kẻ, trên dưới thay phiên, chặt chẽ phối hợp với nhau lấy triệt hạ đi một đám phía trước nhất, thay sinh lực, hơn nữa còn có bốn năm chỉ bộ đội lập tức triển khai nhằm vào chổ ba trăm người Tàn Thiên Phệ Hồn chia nhỏ thế công.

Ngay cả không có tạo được hiệu quả lý tưởng nhất như mong muốn thì cũng nên có chút tác dụng chứ..

Tại thời điểm Khuyển tướng quân đang lo lắng đề phòng, ai cũng không có chú ý khi hai quân ầm ỉ chém giết, một đạo hắc ảnh giống như u linh đang chậm rãi lướt tới.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 481: Thiên Tàn, Địa Khuyết.

Bóng đen này trong đêm khuya, trông cũng rất giống thân pháp dị tộc. Cho nên, tại hậu phương ngoại tộc, cũng không ai chú ý.

Huống chi tất cả mọi người sớm bị chiến cuộc phía trước hấp dẫn toàn bộ tâm thần, đôi mắt mở to chăm chú quan sát, đến cả thở cũng không dám thở mạnh. Tất cả đều tự cảm thấy được lòng bàn tay đang nắm chặt của mình đã ướt đẩm mồ hôi lạnh!

Ai lại không có đầu óc đi chú ý động tĩnh ngay tại quân doanh mình.

Vì thế đạo bóng đen này nương theo tảng đá cây rừng cùng với vô số thân thể che dấu, tựa hồ di động hành động rất là thong thả, nhưng nếu là cẩn thận quan sát liền phát hiện, tốc độ di động của hắn thật ra là phi thường nhanh chóng, khi thì dừng lại bên người dị tộc nhân này thoáng chốc đã đến bên người dị tộc nhân kia cách xa ngoài mười trượng

Đạo hắc ảnh kia càng ngày càng tiếp cận sường núi nhỏ nơi Khuyển tướng quân đang đứng.

Khuyển tướng quân vẫn như cũ, ngưng thần tụ khí, hết sức chăm chú vào thế cục trên chiến trường ngoài xa. Cẩn thận phân tích, tiếp theo mình nên làm gì mới có thể hoàn toàn ngăn chặn thế công của đối phương rồi hoàn toàn diệt sát bọn họ?

Ý nghĩ này, thật sự ngay từ đầu hắn cũng chưa từng nghĩ tới, làm sao lại có chuyện bản thân dẫn năm vạn binh quân đấu với một đội quân chỉ vẻn vẹn ba trăm người mà lại còn lo lắng đến chuyện làm sao để ngăn

chặn thế công của đối phương, nếu không tận mắt chứng kiến thế cục hiện tại mà nghe người nào nói đến chuyện này nhất định hắn sẽ cười đến ụng răng, hơn nữa còn cho rằng thống soái của đội ngũ đó thực là một kẻ ngu ngốc thiểu não!

Nhưng hiện tại, trong đầu hắn chỉ có hai chữ “vô lực”, đúng, là vô lực!

Hắn không nhịn được quay đầu lại nhìn vào bóng đêm phía sau mình.

Trận chiến này, chỉ có thể tính là trận mở màn.

Ban đầu hắn vẫn nghĩ, lấy năm vạn binh lực đến dò xét thực lực của đối phương! Nếu mà có thể một trận thành công, tự nhiên là tất cả đều vui vẻ, còn nếu thất bại, cũng có thể từ đó nhìn ra tổng thể thực lực đối phương cùng với sức chiến đấu!

Mà quan trọng nhất, toàn bộ dị tộc nhân đều thực có nắm chắc, cho dù là không thể thành công vây hãm phòng tuyến đối phương, thì đội ngũ của mình cũng không phải bị thương vong quá lớn!

Ít nhất là không phải giống như thằng ngốc Thượng Xuyên Phách kia, trong vòng chưa đến ba canh giờ đã tổn thất hai trăm ngàn chiến sĩ

Năm vạn quân này toàn là quân nhân có tổ chức, có kỷ luật, kỷ luật quân đội cực kỳ nghiêm minh! Chứ không phải là cái đạo quân ô hợp kia.

Điểm này, trước đó, Khuyển tướng quân cũng rất là tự tin, không nghi ngờ gì!

Nhưng hiện tại, vô tình sự thật đã hoàn toàn đánh vỡ ảo tưởng của hắn.

Nói thế cũng không chút khoa trương!

Hiện tại chiến cuộc còn chưa kết thúc, số thương vong cũng đã lớn rồi!

Đã gần đạt đến trình độ không thể thừa nhận rồi!

Sau đó, tiếp tục quan sát, Khuyển tướng quân cảm thấy trái tim mình co rút từng cơn.

Hắn tận mắt thấy hơn mười vị Cuồng Đao lẩn núp được một khoảng thời gian, bắt đầu vận dụng công pháp thần bí nhất, có lực sát thương nhất, Ẩn Sát Thuật, tất cả lập tức hoà vào bóng đêm biến mất. Mà nơi bọn họ biến mất liền xuất hiện hơn trăm người được một nam nhân mặc áo trắng lãnh đạo dũng mãnh tiến công.

Khuyển tướng quân vô cùng hội hộp, hi vọng các vị Cuồng Đao này có thể đắc thủ, giết chết sạch sẽ hơn một trăm người này! Như vậy cơ bản là có thể tuyên bố chi bộ đội này đã diệt vong!

Nhưng ngay sau đó, trên mặt nam nhân mặc áo trắng kia khẽ nở nụ cười, đúng vậy, chính xác là nhe răng cười, sau đó rống to một tiếng:

- Không sai biệt lắm! Giết!

Cái gì gọi là ‘”Không sai biệt lắm, giết?”

Ngay lúc Khuyển tướng quân còn đang tự hỏi thì trước mắt hắn xảy ra một một chuyện làm hắn sợ đến vỡ mật!

Đây là đáp án sao?

Hơn trăm tên đao phủ ghê tởm kia đột nhiên cùng lúc vung trường đao rách nát chém vào không khí, mang theo khí thế hết sức mạnh mẽ, tựa hồ là trong bầu trời đêm đột nhiên xuất hiện vô số tia chớp!

Hơn nữa toàn bộ mục tiêu của tia chớp này đều hướng về chỗ trống ngay trước mặt. Hơn trăm thanh đao vung lên, hoàn toàn khoá chặt hết mọi phương hướng, đem khu vực này biến thành một tử địa!

Trong hư không hàng loạt tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên, ba bốn mươi vị U Minh Quỷ Nhẫn cùng hai ba mươi vị Cuồng Đao Nhẫn vừa xông lên ban nãy đều cùng lúc gào thét thảm thiết, rồi bỗng hiện trong hư không bỗng hiện ra từng khối thân thể, mỗi người trên người đều có hơn mười chỗ thương tổn, còn có thật nhiều người trực tiếp bị chém thành bảy tám đoạn lã chã rơi xuống.

- Ông trời ạ!

Khuyển tướng quân một phen vò đầu bức tóc, mạnh đến nỗi cơ hồ ngay cả da đầu cũng muốn tróc ra. Trong mắt tràn đầy đau xót cùng bất ngờ!

Chuyện gì đang xảy ra đây?

Bọn hắn rốt cuộc làm sao có thể phát hiện vị trí cụ thể của Cuồng Đao Nhẫn khi đã sử dụng Ẩn Sát Thuật để ám sát một cách dễ dàng như thế?

Căn bản hắn không tin có khả năng xảy ra chuyện này, vậy mà bây giờ rành rành diễn ra trước mắt hắn!

Hắn làm sao biết được, hai vị thủ lĩnh của "Tàn Thiên Phệ Hồn", chính là hai vị Thánh Tôn! Nhất là Phong Quyển Vân, tính tình trời sinh cho dù ở trong hoàn cảnh nào cũng tuyệt đối duy trì được sự bình tĩnh, trầm ổn như nước! Cho dù chiến đấu sinh tử vẫn là mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng.

Dưới tay hắn, trước sau đã chết bảy tám vị U Minh Quỷ Nhẫn cùng Cuồng Đao nhẫn. Mà Phong Quyển Vân căn cứ cái chết của thủ hạ mình trước đây mà suy tính, thời điểm dị tộc nhân ẩn thân, đầu tiên sẽ ẩn thân trước rồi sau đó mới từ từ tiếp cận địch nhân, điểm này hắn dám chắc tám chín phần mười!

Nên ngay từ đầu hắn đã chú ý kĩ từng hành động của đám thủ hạ dị tộc nhân kia, rõ ràng bọn hắn chính là một đống cao thủ, hơn nữa, Phong

Quyển Vân đoán rằng đến thời điểm mấu chốt, những người này tất nhiên sẽ ra tay, một kích làm xoay chuyển càn khôn!

Phong Quyển Vân rốt cục cũng đợi được! Cho nên khi hắn thấy những người này đứng dậy tiến về bên này, liền ý thức được, một phần đại lễ sắp rơi vào trong túi mình.

Cho nên khi đó hắn cũng đã phân phó mọi người chuẩn bị kỹ càng.

Hiệu lệnh vang lên ngay lập tức ra tay, quả nhiên đã lấy được thu hoạch trước nay chưa từng có! Toàn bộ địch nhân ẩn thân, thế nhưng chỉ một lần đối mặt, tất cả đều bị tiêu diệt.

Nhưng Khuyển tướng quân cũng không biết nội tình, chứng kiến nhiều cao thủ như vậy chỉ một lần đối mặt liền chết hết, thậm chí, ngay cả một sợi lông của địch nhân cũng không thương tổn được, Khuyển tướng quân lúc này chỉ muốn tự sát cho xong!

Nhưng hắn chưa kịp hành động, thì tính mạng cũng xong rồi, không phải hắn yếu ớt mà có người làm giúp hắn!

Khuyển tướng quân tâm thần đang cực kỳ khiếp sợ, đột nhiên cảm thấy không khí trước mặt dao động quỷ dị một trận, một gã chiến sĩ dị tộc nhân cao ngất xuất hiện trước mặt hắn, nhìn diện mạo thì người này trông giống như một đứa bé mà thôi.

Khuyển tướng quân tức khắc cảm thất mê hoặc, ở trong quân đội của ta sao lại có tiểu binh như vậy?

Nhưng ngay sau đó hắn liền trợn tròn tròng mắt, bởi vì thân thể tiểu binh này đột nhiên tách đôi, từ bên trong đi ra thêm một người nữa.

Kinh ngạc.

Khiếp sợ.

Dường như biến thành hai người đại lục, nói đúng hơn là hai đứa trẻ đại lục!

Đôi mắt Khuyển tướng quân như muốn rớt ra, nhưng đến đây thì hắn không làm ra bất kỳ phản ứng nào nữa!

Hắn chỉ cảm thấy lòng ngực chợt lạnh, một thanh trường kiếm đã chuẩn xác đâm vào trái tim bên phải của hắn!

Mặc khác một thanh tiểu kiềm cũng chuẩn xác đâm xuyên qua trái tim bên trái.

Khuyển tướng quân chỉ kịp phát ra một tiếng hét thảm thiết cuối cùng, cho tới lúc này, hắn vẫn không thể tin nổi, không hiểu đối phương làm sao có thể ngay trong doanh trại thiên quân vạn mã mà thành công ám sát mình?

Ngay sau đó, hai thanh kiếm kia đồng thời rút ra khỏi cơ thể hắn, rồi trông như thuận tay vung lên, hai cái đầu của vị Khuyển tướng quân nhât thời bay lên!

Đầu đã bay lên không trung, nhưng Khuyển tướng quân vẫn còn đang tự hỏi.

Vì sao ta cuối cùng lại có cảm giác hai người này ra tay có điểm gì kì lạ, thật không thích hợp chút nào?

Nhưng rồi một khắc trước khi hắn hoàn toàn mất đi ý thức, Khuyển tướng quân đột nhiên cảm thấy như trút được gánh nặng, hắn rốt cục cũng biết được là lạ ở chỗ nào: bởi vì hai sát thủ này, từ đầu đến cuối đều dùng tay trái xuất kiếm ám sát mình.

Một kích tuyệt sát!

Một kích giết chết!

Thậm chí Khuyển tướng quân thân là Cuồng Đao Nhẫn, Thượng Nhẫn, thế nhưng hoàn toàn không có chút thời gian phản ứng nào!

Chẳng thể trách ta cảm thấy không thích hợp, chẳng thể trách lại khó chịu như vậy, nguyên lai ta là bị hai người thuận tay trái giết. Thiên hạ này thật đúng là xảo hợp a, hai người thuận tay trái cứ như vậy tiến đến cùng đi giết ta... Trán, đúng rồi, bọn hắn đều không có tay phải a...

Khuyển tướng quân - ý thức hoàn toàn tiêu thất...

Cho tới giờ khắc này, các quan quân bên cạnh hắn mới phát hiện có chuyện lớn xảy, nhưng cũng chỉ kịp kêu thảm một tiếng rồi cảm thấy cổ họng mát lạnh, rồi không biết gì nữa. Hai người này thoạt nhìn nhiều nhất chỉ mười ba mười bốn tuổi, nhưng vung đao giết người mà vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, ngay cả chớp mắt cũng không có một cái, lần lượt giết sạch sẽ mười bảy mười tám quan quân đứng bên sườn núi này, rồi sau đó ngay cả thân binh bên cạnh bọn hắn cũng chém giết không tha!

Tổng bộ ngoại tộc nhất thời triệt để rối loạn.

Nhưng đợi đến khi có cao thủ chạy đến trợ giúp thì nơi này cũng chỉ còn lại một đám thi thể, hai người nho nhỏ kia, đã như quỷ mị biến mất không thấy đâu nữa!

Nhìn thấy thi thể đầy đất, cả đám đều đờ cả người ra!

Đây là cái dạng sát thủ gì? Lại có thể trong vòng vây của năm vạn quân đội, tại chiến trường tiếng chém, tiếng giết giết vang trời lại thong dong thủ tiêu thống soái đối phương, hơn nữa còn diệt tận gốc bộ chỉ huy của người ta, cuối cùng cư nhiên còn có thừa thời gian giết luôn tất cà mười hai tên kèn thủ cùng mười hai tên người tiên phong!

Cuối cùng mới nghênh ngang rời đi!

Hơn nữa còn rời đi không một tiếng động, tựa hồ bọn hắn xoay người một cái, liền vô thanh vô tức biến mất.

Bọn hắn là nhân loại a, ở đây tất cả đều là song đầu liên thể, làm sao bọn hắn có đủ thời gian làm hết những chuyện, đến và đi như ở chổ không người, không bị bất cứ người nào phát hiện?

Chẳng lẽ hai sát thủ này cũng như chúng ta biết ẩn sát thuật?

Đều này thật đúng là... Ông trời ạ!

Toàn bộ binh lính chung quanh sau khi hồi phục tinh thần, nhìn chằm chằm vào đám thi thể trên mặt đất, tất cả đều ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Những tướng quân này, kém nhất cũng là U Minh Quỷ Nhẫn a, vậy mà tại đây lại bị hai thích khách hạ thủ, thậm chí ngay cả cơ hội ẩn thân cũng không có!

Trong phút chốc trong lòng mỗi người nhất thời đều cực kỳ sợ hãi, mỗi người đều có cảm giác ớn lạnh, tựa hồ hai thanh kiếm giết người kia giờ phút này đang ở trên cổ của mình thong thả đưa đẩy...

Thiên Tàn, Địa Khuyết!

Hai người này chính là siêu cấp sát thủ do Quân Mạc Tà bồi dưỡng, bênh trong trận chiến này, trong vòng vây công của thiên quân vạn mã, lần đầu tiên bọn hắn hiển lộ ra tài năng tuyệt thế.

Không ai biết, lần ám sát này chính là nhiệm vụ đầu tiên của cả hai! Là lần đầu tiên chân chính ám sát!

Một trận chiến hàn địch đảm, một trận chiến quỷ thần kinh!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 482: Tà Quân Chi Uy. Liếc Mắt Hóa Lôi Đình.

Xuất hiện ở hậu phương ngoại tộc của Tà Quân phủ cũng không chỉ có hai người, hai người tuyệt đối có thể nổi danh khắp thiên hạ sát thủ cực mạnh đứng trong ba hạng đầu giờ phút này cũng đang có mặt tại đây, hai đại sát thủ này dĩ nhiên là Bách Lý Lạc Vân cùng Lãnh Ngạo.

Một phần chiến lực bên trong Tà Quân phủ, trừ bỏ Ưng Bác Không, Phong Quyển Vân ở ngoài, thì hai người bọn họ căn cơ tốt nhất, thiên tư cao nhất, tự thân cố gắng, trình độ cũng không thua kém gì thành viên khác của Tà Quân phủ, sự thành tựu của bọn họ tự nhiên cũng có thể nghĩ, càng bởi vì tràng diện này thình lình xảy ra đại chiến, bằng vào Quân Mạc Tà cấp ra linh dược, thành công tiến lên sơ giai tam cấp Thánh Tôn, lấy thực lực như vậy thi hành việc ám sát, nhìn quanh thế gian, trừ một số nhân vật phong vân, quả thật không ai có thể tránh được tuyệt sát nhất chiêu của bọn hắn.

Cho dù là Hạ Trường Thiên dù cho đã đạt cảnh giới thánh quân trở thành một cường giả nếu đồng thời lọt vào phục kích hai người họ đánh lén thì xác suất còn sống cũng sẽ không vượt qua năm thành!

Hai người này sở dĩ đến chỗ này, cũng là lo lắng cho hai tiểu hài tử lần này ra tay, đang âm thầm lược trận, chuẩn bị nếu thấy sự tình không ổn liền mạnh mẽ tiến công, đem hai tiểu hài này cứu ra. Mục tiêu lần này dù sao cũng là chỉ huy của ngoại tộc trong trận chiến này, thành thật mà nói cũng không phải là dễ dàng!

Thế nhưng quá trình thực thi nhiệm vụ cùng với kết quả, cũng làm cho hai đại sát thủ cũng phải nhịn không được trợn mắt há mồm mà nhìn.

Liền chỉ trong nháy mắt qua vài lượt công phu,hai tiểu tử kia lại có thể làm được hoàn mỹ gần như toàn bộ không có tỳ vết hoàn thành xong nhiệm vụ ám sát này, không những hoàn thành viên mãn, thậm chí còn là vượt mức, đem địch nhân nơi tổng bộ hậu phương trực tiếp bắt gọn sau lại trong thời gian ngắn nhất biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, không có để lại manh mối gì, đã đủ lọt vào sự tán thưởng của cao thủ sát thủ đương thời!

Tán thưởng rất nhiều, trong con ngươi Bách Lý Lạc Vân lập tức lại bắn ra vẻ hoảng sợ, quay đầu hỏi Lãnh Ngạo:

- Ngươi thấy rõ ràng hai người bọn họ hiện tại trốn đi nơi nào không?

Lãnh ngạo rất là buồn bực lắc đầu:

- Thật đúng là không thấy rõ ràng, lấn này với thành tựu trước mắt của hai tên tiểu tử, tuyệt đối đã có được năng lực tự bảo vệ mình, điểm ấy là không thể nghi ngờ

Bách Lý Lạc Vân cũng gật đầu nói:

- Cả chúng ta cũng khó khăn lắm mới phát hiện tung tích bọn họ, tin rằng trên đời này có thể nhìn thấu bọn hắn, dù là vẫn có nhưng nhất định là không nhiều.

Hai đại sát thủ lại nhìn lẫn nhau liếc mắt một cái, cùng thấy được trong mắt đối phương hiện rỏ sự thất bại cùng kinh ngạc.

So với hai tiểu tử Thiên Tàn Địa Khuyết, hai người có thể nói là sát thủ tổ tông , nhưng hiện tại lại không thể phát hiện hai tên tiểu tử này đả đến địa phương nào...

Đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Hai đại sát thủ bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lặng yên biến mất ở trong màn đêm...

Hoặc là...

Có lẻ không bao lâu nữa, trên bản xếp hạng sát thủ khắp thiên hạ ba hạng đầu sẻ có sự biến đổi!

Chủ tướng bị giết!

Năm vạn đại quân Dị tộc nhân sau khi nghe được tin này, tức thời lâm vào tràng diện rắn mất đầu vô cùng tồi tệ

Mà đúng lúc này, liền tung ra đòn trảm thủ vô cùng rực rở

Đại bộ phận chiến sĩ ngoại tộc đều là hành động theo chỉ huy, chém giết như thế một hồi lâu, rất nhiều quan quân thỉnh thoảng quay đầu lại, trong lòng lại buồn bực không thôi.

Chiến cuộc trước mắt rõ ràng bị rơi vào thế bất lợi, vì sao Khuyển tướng quân còn không hạ lệnh thay đổi trận hình?

Bất quá bọn hắn nhiều nhất cũng chỉ là nói thầm trong lòng, cũng không dám hành động theo suy nghĩ trong lòng.

Bởi vì trên chiến trường vốn là một chỉnh thể, nếu mà trong đó có một chi bộ đội tùy tiện áp dụng chiến thuật mới, mà những bộ đội khác không biết, tất nhiên sẽ không thể phối hợp với nhau được, tất sẽ khiến cho đội hình bị rối loạn, người một nhà sao lại có thể đem thận hình của mình làm rối loạn...

Khác với lúc ở trong tộc, phân chia cấp bậc lại vô cùng khắc nghiệt, cường giả thực lực cao cường có thể tùy ý giết chết một kẻ yếu lại không phục mình.

Cho dù chỉ mệnh lệnh của chỉ huy có sai lầm, bộ hạ vẫn phải trung thành chấp hành, nếu mà có ý làm trái, cho dù lấy được thắng lợi cũng là có tội, động một tí có thể dẫn đến cấp trên có ý định giết người, trái lại, coi như chiến sự thất bại trách nhiệm lại cũng chỉ do cấp trên chịu trách nhiệm!

Cho nên bọn hắn tuy rằng nhận thức được cục diện khó xử trước mắt, lại vẫn chỉ có thể cố thủ trước tình thế nguy hiểm trước mắt mà thôi, đem hết toàn lực cố gắng cầm cự, hy vọng có thể có chịu đựng đợi cho tới khi địch nhân hoàn toàn kiệt lực.

Nhưng bọn hắn nhất định thất vọng rồi!

Ba trăm người nhóm "Tàn Thiên Phệ Hồn" trải qua thời gian dài chiến đấu kịch liệt như vậy không những hoàn toàn không có dấu hiệu mệt mỏi, ngược lại càng thêm dũng mãnh; thậm chí, nguyên vốn đã bị đánh tan, phân tách ra vậy mà lại lần nữa tập hợp lại.

Nhất là lấy hai đại đội trưởng Ưng Bác Không, Phong Quyển Vân, hai người gào thét quay lại, trên chiến trường trước mặt này, hai Đại Thánh tôn cường giả chính là tồn tại vô địch, rất nhanh đã đem chiến cộc vốn đã lâm vào cục diện chiến sĩ "Tàn Thiên Phệ Hồn" tụ lại với nhau lần thứ hai giống như lăn tuyết càng lăn càng lớn, cuối cùng càng hóa thành cơn lốc giết chóc

Liên tục cuồn cuộn đi tới!

Về phần Vu Hổ Vương Hồ Liệt Địa mang theo ba nghìn mảnh hổ của mình, giống như Giao Long phiên giang đảo hải mãnh liệt chém giết giữa long quân địch!

Cùng lúc đó, tổng cộng hai ngàn bốn trăm người tạo thành hai mươi bốn tiểu đội cũng theo hai mươi bốn phương tám hướng xung đột xông vào!

Một đường huyết hoa cuồn cuộn, máu tươi giàn giụa! Hai mươi bốn chi tiểu đội này cũng thật không ngờ, lần này tiến công quá dễ dàng! Chống cự từ địch quân đúng là quá bạc nhược, đối phương thậm chí hoàn toàn không có tổ chức chống cự tương đối hữu hiệu!

Làm cho người ta chỉ có cảm giác trực tiếp nhất, thế cục trước mắt cũng không phải hai quân đội quyết chiến, mà là một bên quân đội được

huấn luyện nghiêm chỉnh đánh với một đám ô hợp từ đầu đến cuốn!

Cho dù song phương tham chiến nhân số kém rất nhiều, nhưng vẫn là lâm vào tỉnh thế nghiêng về - một bên giết hại!

Một đám hổ đối mặt với bầy dê có số lượng gấp trăm lần mình, đám kia hổ sẽ khiếp đảm sao?

Đáp ác án nhất định là phủ định, hổ chỉ biết không chút do dự cắn nuốt bầy dê, bầy dê cho dù muốn phản kháng, nhưng cũng bất lực, chỉ có phí công giãy dụa!

Hai mươi bốn chỉ tiểu đội như thế xen kẻ tung hoành, "Tàn Thiên Phệ Hồn" gào thét quay lại, ba nghìn chiến sĩ Hổ tộc cũng ở vị trí trung tâm, coi đây là điểm khởi đầu, công ra tứ phía bên ngoài, trận này trong khi lực lượng hai bên nhân số khác xa nhau tới cực điểm, thế nhưng cuối cùng diễn biến thành nghiêng về một bên - một bên giết hại đcị thủ! Nhưng đúng là thế cục hổn loạn này là do mất đi chỉ huy thống nhất, số lượng đại quân dị tộc nhân từ năm vạn giảm mạnh đến khi chỉ còn hơn hai vạn, lại vẫn là tử chiến không lùi! Theo chiến sự thăng cấp, toàn bộ dị tộc nhân một đám đều đỏ mắt, giơ trường đao giống như hung thần ác sát đánh tới, cho dù biết rõ xông lên chính là tử vong, nhưng vẫn giẫm lên thi thể chiến hữu của mình hung hãn không sợ chết xông lên!

Một đám lại một đám, liên tiếp không ngừng!

Từ đầu tới cuối, thế nhưng không có một người lui về phía sau! Đang ở Bắc Phương trên bầu trời đêm u ám Quân Mạc Tà sắc mặt lạnh lùng, cứ như vậy đứng nghiêm ở trên không trung, chắp tay xem cuộc chiến!

Đêm dài cố nhiên dài dằng dặc nhưng còn đang trong ánh đao kiếm tô, huyết quang khiến nhật nguyệt sắc, tinh quang bên trong dần dần trôi qua.

Quân Mạc Tà một thân áo trắng, ở trên không trung từ từ phiêu động, sợi tóc trong suốt như tơ, đôi mắt sắc bén, tựa hồ xuyên phá trùng điệp

ám dạ này, đem trọn chiến cuộc thu hết vào trong mắt!

Giờ phút này, chiến cuộc đã hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay! Hiện tại lo lắng duy nhất, cũng chỉ có đám dị tộc nhân cuối cùng này đang liều mạng phản công!

Cũng chính là biết rõ đến cuối cùng sẽ là tuyệt cảnh, tự biết không cách nào tránh khỏi bỏ mình, những cao thủ ngoại tộc sẽ lựa chọn dùng chiến thuật cuối cùng, tập thể xung phong hay là cá thể liều mạng khởi xướng tự bạo đến cùng cũng đều nguy hiểm!

Đến cùng đội ngũ của mình cũng sẽ có tổn thương, Quân Mạc Tà tin tưởng, những dị tộc nhân trước mắt này ngoài phương pháp tự bạo ra là có thể tạo thành tổn thương bên mình, ngoài ra không còn tồn tại một phương pháp thứ hai nào!

Bỗng nhiên, Quân Mạc Tà đột nhiên có điều dự cảm, đầu ngẩn lên, hai đạo ánh mắt sắc bén tức thì xuyên phá chiến trường, xẹt qua bầu trời đêm giống như là trong đêm tối đột nhiên xuất hiện hai đạo sao băng sáng lạn dị thường, điểm rơi đúng vào phía sau đội quân dị tộc nhân!

Giờ phút này, ánh mắt Quân Mạc Tà lành lạnht càng trở nên sắc bén, phảng phất giống như Ma Thần giơ hai thanh Khai Thiên thần kiếm, hiện lên trên bầu trời đêm!

Khi hắn nhìn về nơi phương xa trong bầu trời đêm tay áo phất phơ khẽ động!

Mặc khác Sang Thượng Bắc Đảo cùng với hơn mười cao thủ dị tộc nhân, đồng dạng đang đứng tại trong hư không, ngưng thần nhìn chăm chú vào trận đại chiến thảm thiết này, bọn hắn dường như là vừa mới đến.

Bỗng nhiên, từ chính Quân Mạc Tà có hai đạo ánh mắt săc bén lạnh như băng xuyên phá màn đêm đột ngột xông tới!

Sang Thượng Bắc Đảo trong lòng tức thời sinh ra cảm giác được toàn thân một trận ớn lạnh lông tóc dựng đứng, không nâng mắt nhìn lại!

Nguyên từ hai đại cường giả đương thời tạo thành bốn tia ánh mắt, ở giữa không trung chạm nhau kịch liệt đan vào cùng một chỗ, ánh mắt vô hình vô chất lại phát ra ánh điện quang hết sức sáng lạn

Loại ánh mắt giao phong này, giao tiếp cùng một chỗ mà phát ra hào quang thế này, lại còn biến ra sắc thái hữu hình!

Cơ hồ toàn bộ người đang giao chiến trên chiến trường hầu hết đều tức thì cảm ứng được biến cố kinh người này, tuy rằng tuyệt đại đa số kì thực cũng không thể thấy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn cảm giác được có một loại cửu thiên lôi đình hạ xuống đang tỏa ra uy áp

Sang Thượng Bắc Đảo ngay khi ánh mắt song phương giao tiếp, chỉ cảm thấy được hai mắt của mình lại có một trận đau khó tả, tâm thần đồng thời sinh ra một loại cảm giác vi diệu, hắn lập tức toát ra một thân mồ hôi lạnh! Hắn lập tức mạnh mẻ nghiêng đầu, cái quay đầu này lại là phải dùng sức, khiến cho đến khi xoay được cổ cũng phát ra tiếng "Răng rắc", rốt cục mới thoát khỏi ánh mắt đến từ chính Quân Mạc Tà

Giờ khắc này Sang Thượng Bắc Đảo , liền chỉ cảm thấy đến đầu mình giống như bị người hung hăng đánh một côn, mà loại đau đớn này lại xâm nhập trong đầu! Đầu đầy sọ óc đều dưới một côn này hoàn toàn biến thành tương hồ, mơ mơ màng màng lại có tim đập mạnh và loạn nhịp, Sang Thượng Bắc Đảo lại dùng sức lắc lắc đầu, rồi mới miễn cưỡng khôi phục lại, dù vậy, vẫn có chút đầu hoa mắt choáng, trong cổ họng càng có một loại cảm giác ghê tởm mãnh liệt như muốn nôn mửa!

Không khỏi kinh hài hoảng sợ

Lần này đối diện có thể nói chính là một lần giao phong tinh thần thuần túy.

Nhưng mà đường đường là ngoại tộc đệ nhất cường giả Sang Thượng Bắc Đảo, thế nhưng dưới cái nhìn này, lại hoàn toàn rơi xuống hạ phong! Đối mặt ánh mắt như lôi đình đánh xuống của Quân Mạc Tà thế lại không có bất kỳ lực hoàn thủ nào.

Giờ phút này, khoảng cách giữa hai người chính là còn cách toàn bộ chiến trường, đã hơn năm mươi lý!

Chính là, ngay tại khoảng cách như vậy , Sang Thượng Bắc Đảo vẫn bị ánh mắt Quân Mạc Tà đả thương.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 483: Sợ!

- Sang Thượng Quân, ngươi đây là có chuyện gì? Xảy ra điều gì ngoài ý muốn sao?

Bên cạnh một dị tộc nhân râu giống như hắc tinh tinh thân thiết vạn phần nhìn Sang Thượng Bắc Đảo.

- Nhật Thần ở trên, đối phương lại có được cái thế cao thủ cường đại như thế!

Sang Thượng Bắc Đảo cho đến lúc này mới đánh tan cái loại cảm giác buồn rầu này, dùng một loại thanh âm ngưng trọng nói.

- Cái thế cao thủ? Là chỉ lão gia hỏa Cổ Hàn kia sao? Cho dù đối phương là cao thủ, cũng sẽ không thể cao hơn Sang Thượng Quân ngài chứ? Huyền Huyền đại lục đệ nhất cao thủ Cổ Hàn cũng chưa hẳn là đối thủ của Sang Thượng Quân ngài mà

Người nọ tò mò hỏi han, còn mang theo một tia ý đùa giởn.

Người nói chuyện này họ Cao kiều thối khốc, gọi là " Cao kiều thối khốc " lại là một vị cao thủ tam cấp Thánh Tôn, chí tôn thiên nhẫn nhị cấp. Chỉ thiếu chút nữa, có thể tiến bước lên hàng ngũ Thánh Tôn tứ cấp.

Người này xưa nay coi Sang Thượng Bắc Đảo là siêu cấp thần tượng, trong lòng hắn, Sang Thượng Bắc Đảo chính là tồn tại vô địch!

Cho nên hắn hỏi ra những lời này, cũng thật sự thoải mái.

- Đệ nhất cao thủ? Cổ Hàn đã không còn là Huyền Huyền đại lục đệ nhất cao thủ, ít nhất Cổ Hàn không phải là đối thử của người vừa rồi, bởi vì, ta cũng không phải là đối thủ của hắn!

Khi Sang Thượng Bắc Đảo nói ra những lời này, khuôn mặt cũng đen như than.

- A! Dân ni!

“Cao kiều thối khốc” trực tiếp choáng váng, miệng a một phát. Về phần âm thanh sợ hãi này, thì là của thân thể nữ vọng lại, nhưng thanh âm lại không có chút mỹ cảm nào.

"Dâng ni" cũng giống như "Bá các", đều là ngôn ngữ bổn tộc của dị tộc, cái trước nghĩa là "Cái gì" còn cái sau ý là đồ đần, hỗn đản, đại khái là ngoại tộc thường dùng để mắng chửi người!

- Thế gian lại có nhân vật như thế? Vậy hắn ở nơi này sao?

Ngoài hắn ra đến mười người cũng đồng thời kinh thanh hỏi.

Ngay cả đệ nhất cao thủ của ngoại tộc Sang Thượng Bắc Đảo còn phải tự nhận không bằng, có thể thấy được trình độ cường đại của người này!

- Vừa rồi chổ người nọ đứng ta ước chừng cách khoàng năm mươi dặm! Vừa rồi, ta cùng với hắn liếc mắt một cái!

Sang Thượng Bắc Đảo mặt ngưng trọng dị thường, thậm chí cho tới bây giờ, hắn vẫn như cũ không dám nhìn lại hướng kia, trận đau đớn vừa rồi kia, quả nhiên là khắc sâu vào ấn tượng, cơ hồ khiến cho hắn xém bị tổn thương, kết quả này, khiến cho hắn hoàn toàn mất đi chiến ý tranh phong!

Nhưng Sang Thượng Bắc Đảo lại vẫn rõ ràng cảm giác được, người nọ vẫn ở bên kia nhìn lại, vẫn ngạo nghễ đứng tại chỗ, còn cách nơi này khoảng cách xa, cũng chỉ liếc mắt một cái, gần như là ánh mắt khinh

thường nhìn chăm chú vào chính mình, nhìn chăm chú vào hơn mười người bên mình!

Ánh mắt lãnh duệ, lành lạnh!

Vừa nghe Sang Thượng Bắc Đảo giải thích, mười mấy người đồng thời vận đủ thị lực, hướng về phương hướng vừa rồi Sang Thượng Bắc Đảo nhìn lại.

"Mọi người cẩn thận, ngàn vạn lần không nên tùy tiện cùng ánh mắt của hắn tương đối!"

Sang Thượng Bắc Đảo hoảng sợ, ngay cả mình cũng không địch lại, những người khác nếu là cùng với nó phát sinh tinh thần chi chiến, tất nhiên là hậu quả khôn lường

Mười mấy người nghe vậy tức thời tỉnh ngộ, nhất thời sôi nổi quay đầu, mỗi người đều cảm giác được, tromg mắt mình, tựa hồ từng chứng kiến một cái bóng trắng mơ hồ, cao ngạo bất quần, lăng phong mà đứng!

Nhưng Cao kiều thối khốc cũng quay đầu hơi muộn nửa bước, đây cũng là bởi vì hắn có chút trố mắt muốn thế nào cũng phải thấy rõ rang kẻ vừa rồi đánh bại thần tượng của mình rốt cuộc là có cái bộ dáng gì nữa.

Có vẻ như mới vừa vặn thấy rõ ràng một đạo bóng trắng, đang ở trong trời đêm rong chơi phiêu thiểm, đang muốn tập trung ánh mắt nhìn rõ ràng mặt của đối phương, khi Sang Thượng Bắc Đảo cảnh cáo thì đã muộn, Cao kiều thối khốc lập tức muốn quay đầu lui bước, đã thấy đối phương tựa hồ phát giác được ánh mắt của mình, ánh mắt nhất thời dời sang...

Liền chỉ là như vậy không đếm xỉa tới hơi dời đi, ánh mắt bén nhọn tới cực điểm, trong khoảnh khắc đó Cao kiều thối khốc không có cơ hội né tránh!

Tinh thấn lực mạnh mẻ giống như thực chất, cứ như vậy còn cách hơn năm mươi dặm lại giống như lôi điện cực nhanh bắn lại đây!

Cao kiều thối khốc đột nhiên cảm giác được thần trí mình một trận không hiểu sao lại hốt hoảng, trong cái nhìn lơ đãng của đối phương, chính mình lại giống như thấy được sát ý vô cùng vô tận, đều hóa thành từng dòng nước lạnh như băng, hoàn toàn không có chút dừng lại vọt vào trong đầu mình!

Một trận đau nhức khó nói lên lời, chỉ một thoáng trước mắt hình tượng hão huyền lộ ra, trong đầu của mình tựa hồ đột nhiên thấy được một cái thế giới khác.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một núi hài cốt chồng chất lên nhau, vô số đầu khô lâu đều hướng về chính mình nhe răng cười, một khối khung xương trắng hếu, cánh tay trắng hêu của bạch cốt, hướng về chính mình đưa qua, mục tiêu là cổ họng của mình, tựa hồ muốn bóp chết mình!

Cao kiều thối khốc thậm chí có thể cảm nhận được cái loại cảm xúc lạnh lẻo này... như quay cuồng trong biển máu, lại có vô số, mặt người tàn khốc tới cực điểm dữ tợn lao ra, tự mình rơi xuống nước huyết tương đỏ thẫm, xen lẫn vào tiếng kêu sắc bén đến cực điểm, hướng về mình bổ nhào qua!

Cao kiều thối khốc trong lòng sợ hãi không hiểu, phát ra một tiếng kêu thảm không giống tiếng người, toàn thân kịch liệt run rẩy lên, hai mắt đăm đăm, làm gì còn có nửa điểm dáng vẻ Thánh Tôn, cấp hai chí tôn thiên nhẫn, ngoại tộc phong độ cao thủ, nhưng ngay sau đó lập tức thân mình nhoáng lên một cái, liền như vậy thẳng tưng từ không trung rớt xuống.

Sang Thượng Bắc Đảo ứng biến nhanh chóng, tùy tay khẽ vẫy, đã đem Cao kiều thối khốc đở lấy, ngưng trọng hỏi:

- Ngươi nhìn thấy gì? Tại sao kinh hoàng thành cái dạng này!

- Máu! Máu tất cả đều là máu! Còn có vô cùng vô tận bạch cốt nhất nhất muốn giết ta... Cao kiều thối khốc thân mình run rẩy, ánh mắt chỉ còn lại vô tận trống rỗng

Trong giọng nói đã tràn ngập ý sợ hãi, hai tay phí công nắm loạn trên không trung, bắt loạn, tựa hồ ngăn cản cái gì trong thế giới hư vô trống rỗng kia...

Ngoại tộc tổng cộng hơn mười người cao thủ đứng đầu nhìn thấy cái ánh mắt kia tựa hồ thật sự có thể nối thẳng đến thế giới bên kia, đúng là nhịn không được đồng loạt rùng mình một cái!

Cao kiều thối khốc cũng không phải là hạng người vô năng, hắn chính là một trong những cường giả của ngoại tộc trước mặt, càng có được thực lực tam cấp Thánh Tôn!

Đây chính là đường đường tam cấp Thánh Tôn a! Chí tôn thiên nhẫn nhị cấp đỉnh!

Cường giả như vậy, lại bị đối phương chỉ dùng một ánh mắt dọa thành cái dạng này!

Như vậy, đối diện người này đến tột cùng có thể khủng bố tới loại nào?

Sang Thượng Bắc Đảo nắm thời cơ, một chưởng vỗ vào trên đầu Cao kiều thối khốc, lập tức lại đem một đạo tinh thần lực tinh thuần đến cực điểm của mình đưa vào, giống như một đạo trong trẻo nước suối theo đỉnh đầu Cao kiều thối khốc rót vào, nhất thời làm tinh thần rung lên, rốt cục thanh tỉnh lại.

Nhưng ánh mắt Cao kiều thối khốc đồng thời né tránh, nói gì cũng không dám tiếp tục hướng vị trí Quân Mạc Tà nhìn lại một cái!

Chỉ là một lần ánh mắt đối diện, thế nhưng đã đem vị chí tôn thiên nhẫn này dọa bể mật!

Cái này là uy thế bực nào?

- Người này thực lực bí hiểm, chỉ sợ đã muốn vượt ra khỏi phạm trù ứng phó của chúng ta

Ánh mắt Sang Thượng Bắc Đảo lo âu nhìn qua bong trắng tự nhiên đứng ngoài phương xa một chút, thanh âm, đã tràn ngập vô hạn mất mát.

Ngày trước đi đến tái kiến lão đối thủ Cổ Hàn, Sang Thượng Bắc Đảo trong lòng có thể nói đại định!

Bởi vì cảm giác của hắn, trên đại lục, không còn có người nào là đối thủ của mình!

Bởi vì năm đó địch thủ duy nhất Cổ Hàn thực lực trái lại không tăng mà còn lùi, trước mắt giai so với mình kém ít nhất là một giai!

Ngay cả huyền huyền đệ nhất nhân chi thực lực cũng đã không đủ, Huyền Huyền đại lục còn có cái năng lực chống cự gì!

Một trận chiến này, kết quả giống như có lẽ đã nhất định, thần Nhật Tộc đã đem kế hay vững vàng nắm ở trong tay!

Phương hướng đại lục, còn có một vị đến từ Cửu Thiên Phạt sâm lâm, vị kia tuyệt mỹ nữ tử cao thủ thực lực cố nhiên cũng là rất mạnh, đã đạt tới cấp độ thánh quân, nhưng kỳ thật thực lực còn hơi kém Cổ Hàn trong thời gian ngắn tịnh không đủ cùng mình đối kháng!

Còn có một cái thu hoạch trọng yếu chính là, trải qua thời gian dài trấn thủ Thiên Trụ Sơn hai Đại Thánh quân cường giả Hạ Trường Thiên cùng Quý Bác Văn, thế nhưng đã muốn vô thanh vô tức biến mất ...

Cái gọi là "Biến mất" cũng không phải là ẩn nấp tung tích, hay hoặc giả là vẫn chưa xuất hiện ở nơi đây, mà là một loại trực giác của cao thủ, Hạ Trường Thiên cùng Lý Bác văn hai người có thể bởi vì nguyên nhân nào đó đã mãi mãi "Biến mất" !

Cho nên liền so sánh thực lực cao tần song phương, ngoại tộc tự tin chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, mà phương diện binh lực cũng vẫn chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, một trận chiến này nơi nào còn có lý do thất bại!

Từ đó tổng hợp lại, Sang Thượng Bắc Đảo đối trận chiến này đã tràn ngập tin tưởng!

Nhưng Sang Thượng Bắc Đảo như thế nào cũng thật không ngờ, liền chỉ là một ngày công phu, mộng đẹp săp thành không, đại lục thế nhưng lại xuất hiện một vị siêu cấp cao thủ nghịch Thiên đến vậy! Người này xuất hiện, cố nhiên còn chưa đến nỗi khiến cho cả chiến cuộc quay lại, nhưng cũng khiến chiến cuộc đi vào mê loạn!

Người này tồn tại, khiến toàn bộ kế hoạch của ngoại tộc hoàn toàn thất bại , n thần Nhật Tộc tiến công nhất định phải cần tập trung toàn bộ sáu vị thánh quân cường giả hợp lực vây công thậm chí còn phải đồng quy vu tận mới có thể đem người này chém giết!

Mà thôi" cho dù làm ra hy sinh như thế, vẫn chỉ là "Có thể" hoàn toàn không thể xác định kết quà cuối cùng!

Sang Thượng Bắc Đảo trong lòng có thể nói đã tràn ngập mùi vị chua xót.

Nhưng hắn không biết, suy đoán của hắn Trên thực tế vẫn là sai lầm. Ở ở phương diện khác thật sự là rất đánh giá cao Quân Mạc Tà, mà cùng đúng, đồng thời ở mặt khác lại đánh giá Quân Mạc Tà quá thấp!

Trước mắt công lực tu vi Quân Mạc Tà cùng Sang Thượng Bắc Đảo đại khái ngang nhau, thậm chí còn hơi kém một chút; nhưng bản thân Quân Mạc Tà cũng luôn có tình huống dị dạng tinh thần lực lớn hơn công lực

Còn có cái siêu cấp Hồng Quân Tháp có thể tùy thời phụ trợ thêm vào, cho nên tinh thần lực Quân đại thiếu gia đã đạt đến trình độ đủ để

chiến thắng Chiến Luân Hồi! Còn có một đểm tối quan trọng, huống chi Quân Mạc Tà còn đem sát khí kiếp trước cơ hồ toàn bộ đều mang đã tới, như thế mới có ánh mắt sắc bén như vậy đã đủ đâm phá trời cao!

Thế giới kiếp trước cố nhiên không bằng trình độ võ giả thế giới này, nhưng chớ quên, kiếp trước Tà Quân chính là được thế giới công nhận là vương bài sát thủ toàn thế giới! Đứng ở đỉnh cao thời gian dài tự nhiên hình thành vương giả sát khí vô hình, sát khí bình thường sao có thể ánh bằng?

Thực lực chư hầu một phương thật làm sao có thể so sánh với đại quốc, nhưng khí độ bản thân hắn lại có thể cùng ác quân đại quốc ngang nhau! Đây là một điểm nhỏ trong thế giới, địa vị cao không ai bằng có khả năng mang đến thay đổi về khí chất!(NB: lão này lại bắt đầu buôn chữ)

Mà Quân Mạc Tà, trực tiếp đem phần coi rẻ vạn vật, giỏi hơn, áp đảo thế gian muôn người toàn bộ dẫn theo lại đây! Ngay cả hắn cái gì cũng không phải, nhưng cỗ sát khí vừa ra, hắn cũng vẫn là vương giả!

Ngay cả khi hắn không được nhập vào cửu phẩm huyền khí, nhưng thời gian cổ sát khí nảy xuất hiện, hắn liền vẫn là Tà Chi Quân Chủ!

Vẫn là Ám Dạ quân vương!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 484: Các Ngươi Không Xứng.

Về mặt công lực có thể nói Sang Thượng Bắc Đảo đã đánh giá Quân Mạc Tà quá cao, chủ yếu cũng vì hắn khiếp sợ lực lượng tinh thần quá cường đại của Quân Mạc Tà!

Còn nếu xét cho đúng, thì thực lực tổng thể Quân Mạc Tà cũng chưa đến mức ấy! Nhưng bản thân hắn có một số bí mật và bí pháp kinh người, cho nên hiện tại đừng nói là sáu vị Thánh Quân, cho dù là sáu Thánh Nhân vây công hắn, chỉ cần không đánh lén hay một kích chí mạng thì nhất định Quân Mạc Tà có thể an toàn trở ra, nhất định không chết được!

Mà muốn đánh lén Quân Mạc Tà... điều này lại càng không thể!

Sang Thượng Bắc Đảo tâm niệm vừa động, thầm nghĩ không tốt, điều mình mới vừa nói tuy là sự thật, nhưng ở thời khắc mấu chốt này thì không thể nghi ngờ sẽ đả trích trầm trọng đến sĩ khí, thậm chí sẽ xuất hiện tình trạng mất hết ý chí chiến đấu, mới đành lựa lời mà nói câu khích lệ mọi người, đột nhiên phát giác ra nơi phương bắc xa xôi, tinh thần đối phương dường như chuyển động, tựa hồ là hướng mình chào hỏi.

Sang Thượng Bắc Đảo không dám xem thường, cực kỳ cẩn thận, trước đem công lực toàn thân ngưng tụ ở hai mắt, sau đó vận công hoàn toàn phong tỏa tâm môn, toàn lực ổn định tâm thức, lúc này mới chậm rãi quay đầu nhìn.

Vừa nhìn đã thấy một bóng trắng đứng khoanh tay trên bầu trời đêm, tựa như một án mây ngạo nghễ, rồi từ từ bay tới. Ở một khắc này, Sang Thượng Bắc Đảo có một loại cảm giác thật chán nản, đối phương hiển nhiên không hề bận tâm đến mình mà! Hoặc là phải nói đối phương không đem thế giới này để trong mắt!

Ngay cả chỉ là một án mây trắng, đó cũng là mây trắng tuyệt đỉnh rong chơi ở cửu trọng thiên!

Hoàn toàn không thể giống với mây trắng bình thường mà chúng sinh ngẫng đầu là có thể nhìn thấy!

Cổ khí tức thanh khiết đó, khí chất ung dung này, khí thế siêu nhiên như vậy, ngay cả hơi thở cũng làm cho người ta cảm thấy kinh sợ, có thể nói tuyệt đối bao trùm muôn dân, ngạo thị đất trời, cac cao tại thượng không gì sánh kịp!

Ở một khắc này, Sang Thượng Bắc Đảo thậm chí có một loại cảm giác giống như mình tùy thời liền bị đối phương hoàn toàn khuất phục!

Ánh mắt của đối phương vẫn lạnh lùng sắc bén như trước, sát khí tung hoành ngạo thị thiên hạ!

Nhưng Sang Thượng Bắc Đảo rõ ràng cảm giác được, đối phương cũng không phải là muốn cùng mình giao phong, ít nhất không phải là lúc này. Bởi vì ánh mắt đối phương lần này, còn nhiều thêm một cỗ ý tứ khinh thường tự đáy lòng! Ánh mắt như thế, cũng chỉ bao hàm một tầng đơn giản, các ngươi không xứng là địch nhân của ta!

Không biết tại sao Sang Thượng Bắc Đảo cũng có loại cảm giác, dựa vào thực lực lúc này của mình, đúng là không đủ tư cách đối địch với đối phương

Ngoại tộc không thể nghi ngờ là một chủng tộc biến thái, nhưng bọn hắn hiểu rỡ được sự thật, một khi xác nhận đối thủ cường đại, không thể chống cự liền thần phục theo cường giả, đây cũng là nguyên nhân trong

lòng bọn hắn có cái loại tính cách nô lệ này, cho dù là ngoại tộc đệ nhất cường giả Sang Thượng Bắc Đảo cũng không ngoại lệ, chẳng qua trước kia là không ai có thể khiền hắn thần phục, hiện tại lại có, bởi vì có Quân Mạc Tà hiện thân! (Biên: Lại dìm hàng NB)

Ngay khi Sang Thượng Bắc Đảo chuẩn bị vẹn toàn, đến khi nhìn ra xa, đã thấy nam tử áo trắng khẽ nở nụ cười, trên mặt tràn đầy ý xem thường, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, sau đó vươn tay phải, hướng về chính mình giơ ngón cái!

Sang Thượng Bắc Đảo không khỏi ngơ ngẩn, dựa theo thuyết pháp Huyền Huyền đại lục, ngón tay cái hắn là tỏ vẻ tán dương, đối phương làm sao lại…

Đang suy nghĩ , đã thấy tay phải đối phương tức thì đảo lại một phen, ngón cái trực tiếp chỉ xuống phía dưới, vuông góc với mặt đất, nhưng lại nghiền hai cái, ý tứ rất đơn giản các ngươi trong mắt ta chính là ngón cái này! Ta muốn làm chết các ngươi, cũng không khác gì nghiền chết một con kiến!

Lập tức, Quân Mạc Tà lại hơi ngẩng đầu lên, hơi ngẩng cằm, lấy một loại ánh mắt kiêu ngạo, khinh thường, khinh bỉ, khiêu khích, thậm chí là hờ hững coi thường, lấy một loại thái độ cao cao tại thượng, trên cao nhìn xuống, tà tà liếc mắt nhìn Sang Thượng Bắc Đảo một cái!

Khinh bỉ đến cực điểm!

Sang Thượng Bắc Đảo chỉ cảm thấy trong lòng một trận lửa giận vọt lên, cơ hồ liền bị tức đến phun máu tươi ra ngoài.

Hỗn đản này! Tưởng là đặc biệt dụng tâm chào hỏi mình, lại có thể là sĩ nhục mình một phen sao?

Sang Thượng Bắc Đảo cảm giác mình giống như bị nội thương...

Cho dù ngươi có là tuyệt đỉnh cao thủ, cũng không có thể sĩ nhục người khác như thế!

Nhưng này chính là trực tiếp từ đầu đến đuôi, hoàn toàn không có che dấu !

Đối phương từ đầu tới cuối tuy rằng một câu cũng không nói, nhưng đem lời muốn nói, ý tứ muốn biểu đạt đều rành mạch rõ ràng lấy một loại động tác đơn giản nhất, trực tiếp nhất này hoàn toàn thể hiện ra rồi.

Không phải chỉ có Sang Thượng Bắc Đảo, tổng cộng mười ba cao thủ của ngoại tộc, cơ hồ cùng một thời gian đều bị động tác này của Quân Mạc Tà khiến cho đầy một bụng tức khí.

Sang Thượng Bắc Đảo hít một hơi thật sâu hắn dung sức như vậy, cơ hồ đem không khí trên khắp phiến không gian này hoàn toàn hít hết vào trong phổ, trước người gần như đã hình thành một mảnh chân không! Cũng may di tộc nhân chung quanh hầu hết đều là cao thủ, nếu không nháy mắt thiếu dưỡng, rất có thể đều ngạt thở mà chết...

Sang Thượng Bắc Đảo cũng không thể không thở mạnh, bởi vì hắn chỉ e chính mình sẽ khống chế không nổi tính tình, tùy tiện hướng đối phương ra tay, ở trước măt cao thủ như thế, một khi bởi vì lửa giận làm nóng đầu, làm cho tâm thần bất định, thì cũng không khác gì tự tìm đường chết!

Coi như bên người mình có ngàn vị Thánh Quân thủ hộ, nhưng đối phương vẫn như cũ có thể tại lúc mình tâm thần bất định nháy mắt một kích đánh chết mình!

Cho nên Sang Thượng Bắc Đảo muốn nói gì, làm cái gì, đầu tiên nhất định phải làm cho tâm tình của mình phải hoàn toàn ổn định trước!

Nhưng khi hắn cố chấp nhiếp tâm thần, đè xuống cảm xúc không ổn định, đang lúc muốn nói chuyện, lại phát hiện đối phương khoát tay áo, đột nhiên không thấy!

Cứ như vậy đột nhiên quỷ dị không thấy đâu!

Đây là chuyện gì? Làm sao giải thích?

Lại có thể hoàn toàn không cho mình cơ hội mở miệng nói chuyện!

Đây là khinh thị bực nào?

Chẳng lẽ ý của hắn là, mình ở trước mặt hắn ngay cả tư cách nói chuyện ngang hàng cũng không có... Không! Thậm chí không cần nói chuyện ngang hàng, chỉ là một câu nói mà thôi, cơ hội như vậy cũng không có? Tư cách như vậy cũng không đủ sao?

Sang Thượng Bắc Đảo tức giận đến mắt nổ đom đóm, hai mắt cơ hồ cũng muốn trừng ra khỏi hốc mắt, lòng ngực kịch liệt phập phồng!

Khinh người quá mức mà!

Đây quả thực là khinh người quá đáng !

Đối phương từ đầu đến cuối ngay cả một câu cũng không nói, sẽ tạo thành hiệu quả hơn xa so với nói chuyện thân nhau nhiều lắm .

Sang Thượng Bắc Đảo toàn thân hắc vụ lượn lờ, bốn mắt màu đỏ, hiển nhiên bởi vì quá độ phẫn nộ đến nổi sắp bùng nổ. Mà ngoài hắn ra mười hai vị cao thủ đều là câm như hến, thở cũng không dám thở mạnh một ngụm, thậm chí cả ánh mắt cũng không dám nhìn hắn, duới tình huống như thế, vô luận là ai chỉ cần mở.miệng. Như vậy, lập tức liền là nơi Sang Thượng Bắc Đảo trút giận... Đây là chuyện ván đã đóng thuyền. Ai cũng không muốn vào lúc này dưa mặt mình ra lảnh trọn một cái mông của đối phương, càng không muốn quay đầu ăn phải một cái rắm to, một cái rắm siêu cấp đủ để khiến người băng lãnh mà chết.

Trong bầu trời đêm yên tĩnh, cũng chỉ có Sang Thượng Bắc Đảo kia giống như lôi kéo xé gió tiếng thở dồn dập, một hồi lâu sau, rốt cục thật lâu thật lâu luc sau mới phun ra một ngụm thở dài, mới hoàn toàn bình ổn xuống.

Sang Thượng Bắc Đảo cư nhiên còn ha ha cười một tiếng, tiếng cười tuy rằng khô khốc, nhưng cuối cùng là nở nụ cười:

- Không có biện pháp, thực lực của đối phương quả thật xa xa cao hơn ta, cho dù là bỏ qua nhục nhã, cũng chỉ có thể như thế! Chỉ có thể không thể không thừa nhận! thực sự việc này mà nói, nếu thực lực của chúng ta có thể cao hơn nhiều so với đối phương, có thể đạt tới trình độ như vậy, như vậy giờ này khắc này thừa người nhận vũ nhục, có lẽ là đối phương, kẻ mạnh làm vua, quyền đầu lớn chính là đạo lý, điều này vốn là chân lý lớn nhất của trời!

Lời tuy nói như thế, nhưng trong khẩu khí của Sang Thượng Bắc Đảo cũng có vẻ mất mát cùng buồn nản, bất luận kẻ nào cũng có thể rõ ràng nghe ra được. Tung hoành cả đời, leo lên tới vị trí ngoại tộc đệ nhất nhân đã được mấy ngàn năm, mình lúc nào chịu qua bị khinh bỉ vủ nhục bực này?

- Lão đại uy vũ anh minh, chúng ta theo không kịp!

Mười hai người cùng kêu lên nói. Vốn trước khi đến vổ mông ngựa lão đại còn có bốn chử thần công cái thế. Hợp lại hắn là: Lão đại thần công cái thế anh minh uy phong, chúng ta theo không kịp…

Nhưng tin rằng hiện tại nếu là ai nhắc lại bốn chử "Thần công cái thế” này, phỏng chừng liền bị lão đại dùng thân thể của chính mình đi cái thế…

Sang Thượng Bắc Đảo lại phát ra một tiếng thở thật sâu, lúc này mới đem ánh mắt một lần nữa hướng về phía chiến trường, một hồi lâu sau không nói một lời. Lần này Quân Mạc Tà cho hắn đả kích, quả thật là rất trầm trọng.

- Xem ra, này năm vạn bộ đội, nhất định bị đối phương giết sạch...

Một gã ngoại tộc vóc dáng cao gầy thật cẩn thận nói. Ân, cái gọi là vóc dáng cao gầy, chính so sánh mà nói. Lấy dáng người song đầu liên

thể khác thường của bọn hắn mà nói, bất kể như thế nào, cho dù là cao ba thước, cũng không thể coi là cao gầy.

Nhưng vị nói chuyện này so sánh cùng đồng bạn của mình, cũng tuyệt đối có thể được cho thon thả. Thậm chí là yểu điệu.

Đương nhiên, vẫn là cùng thục nữ không hợp tích.

- Chết hết... Cũng là sứ mạng của bọn hắn! Làm võ sĩ thần tộc, chết tại chiến trường, là vinh quan lớn nhất của bọn hắn.

Sang Thượng Bắc Đảo trên mặt vẫn đang có chút ửng hồng, nói :

- Cổ Hàn không đến, hậu chiêu của chúng ta hoàn toàn không dùng được. Đại quân không thể động, năm vạn quân đội này đành phải dùng làm đá thử vàng! Năm vạn người hy sinh này, tính là cái gì, chân chính khiến ta để ý chính là cơ hồ binh lực gấp mười lần đối thủ, nhưng lại bị đối thủ tạo thành tổn thất lại gần như tan tác, coi như đối phương mỗi người tu vi cao thâm, chiến lực càng là cường hãn, nhưng phần thành quả chiến đấu này cũng khiến người khác rất khó có thể tin!

Khi bọn hắn đứng yên tại chỗ phía ngoài hậu phương tầm trăm dặm, đại quân dị tộc nhân che khuất bầu trời, doanh trại im ắn, trùng điệp đếm trăm dặm, ở trong đêm khuya, giống như một cái trường quỷ khổng lồ. . .

- Không sai, chi bộ đội này của đối phương chiến lực cũng thật là quá mạnh mẻ!

Gã vóc dáng cao gầy kia miệng lẩm bẩm nói :

- Nhất là hướng trận ba trăm người baqn đầu kia, mấy ngàn năm qua đây cũng vẫn là lần đầu tiên ta nhìn thấy quân đội được tạo thành từ nhiều cường giả như vậy!

Gã cao gầy này tên là Thạch Xuyên Định Môn, đừng vội nhìn diện mạo hắn cực kỳ đáng khinh, vẻ mặt đức hạnh kiểu cha chết mẹ tái giá, nhưng người này thực lực cũng cực cao, lại là một trong lục Đại Thánh

quân trong tộc. Tuy rằng ở vào vị trí cuối, nhưng cũng không thể khinh thường.

Mà vận khí của hắn cũng tốt nhất. Không ai có thể thoát khỏi cùng Quận Mạc Tà đối mặt, cùng với xưng tên báo họ, nếu không, xác định chắc tên của vị này tại đây từ trong miệng Tà Chi Quân Chủ sẽ trở thành "Thạch Xuyên Đĩnh Môn” ...(“đá xuyên qua hậu môn” các cong hàng cứ tưởng tượng nhá)

- Quả thật như thế, bộ đội cường hãn như vậy, cho dù ta cũng ít thấy!

Sang Thượng Bắc Đảo ngưng trọng nói :

- Nếu là ta không đoán sai, những người này, một phần chính là thủ hạ của người nọ! Chỉ có cường giả như vậy mới xứng có được thuộc hạ như vậy!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 485: Cửu U Thập Tứ Thiếu Trầm Tư.

Sang Thượng Bắc Đảo chậm rãi xoay người lại, vẻ mặt vô cùng trầm trọng nói:

- ……. Ánh mắt của các người vẫn là có chút lệch lạc, chỉ thấy được chiến lực cá nhân của bọn họ, lại không đi chú ý mối liên kết chặt chẽ giữa bọn họ với nhau! Ba trăm người hợp tác như vậy, có thể nói là đã đạt tới trình độ thiên y vô phùng! Cho dù là làm cách nào quấy rầy tổ hợp, chỉ cần trong đám bọn họ còn hai người có thể liên kết lại thành một, cũng có thể phối hợp với nhau phát huy chiến lực kinh người kết hợp giữa hai người lên đến mức gấp đôi! Hai người ba người bốn người…… cho đến khi mấy trăm người phối hợp, tất cả đều vô cùng tinh diệu!

Hắn vừa nói xong những lời này, mọi người mới chú ý đến điểm này, đều ngưng mắt nhìn lại, mặt lại càng lúc càng trầm trọng.

- Tất cả các đòn tấn công vào bọn họ, đều bị đồng bạn của bọn họ xảo diệu dịch chuyển qua người mình, thậm chí là vết thương lấy mạng, đều bị bọn họ phân giải thành vết thương nhẹ! Một khi có người bị thương xuất hiện, vậy thì, người này lập tức sẽ được ít nhất là sáu người vây lại hợp tác với nhau, hơn nữa, người bị thương cũng trở thành đối tượng bảo vệ nghiêm mật của đội hữu. Nhưng chiến lực của bảy người kết hợp lại này, không hề có xu hướng yếu bớt.

Sang Thượng Bắc Đảo trầm tư nói:

- Chỉ lấy tình huống vừa rồi xem xét, hai vị cuồng đao nhẫn trước sau tự bạo, nếu là trong vòng chiến đấu của bản tộc chúng ta, chỉ sợ đủ để làm cho bản thân thiên nhẫn bị trọng thương, nhưng đối phương chỉ trong chớp mắt đã tập trung lực lượng của sáu người hợp lực hóa giải đòn tấn công tự bạo! Dưới đòn tấn công tự bạo thường tạo thành tử vong mà kết quả cuối cùng chỉ tạo thành vết thương nhẹ nhưng lại chỉ có sáu người chia sẻ với nhau! Sự phối hợp tinh vi kỳ diệu này nếu không chính mắt nhìn thấy, sao có thể tin tưởng được chứ, đây chẳng lẽ không phải là một chuyện không thể tin được sao?

- Không sai, chuyện này xác thực vô cùng quái dị!

Mười hai người đồng thời gật đầu. Vừa rồi mọi người chỉ tập trung chú ý đến tu vi kinh người của ba trăm người này. Chiến lực tàn khốc, sát phạt quả quyết, ra tay ngoan độc, nhưng không hề có cẩn thận đi chú ý sự ăn ý hợp tác, phối hợp tinh diệu giữa bọn họ; Nhưng giờ cẩn thận nhìn lại tình huống, trong thoáng chốc ai nấy đều thay đổi sắc mặt.

Sự phối hợp giữa mỗi người của đối phương, thật sự đã đạt đến trình độ chính xác đến mức khủng bố! Ăn ý giữa một người với một người, lại có thể đạt đến trình độ đáng sợ như vậy. Đối với cảm giác tường tận hiểu rõ đến mức nguy hiểm như vậy, chỉ cần xem một lần là đã đủ hiểu rồi!

- Đối mặt với một đội quân như vậy, cho dù đồng thời có hai vị thánh quân xông vào. Nếu ngay từ đầu không chọn dùng thủ đoạn cực đoan, mà chỉ dựa vào thực lực của bản thân kéo dài chiến đấu, kết quả cuối cùng cho dù có thể làm bị thương đối phương ở một mức nào đó, nhưng nhất định sẽ không có hy vọng có thể sống đi ra ngoài!

Sang Thượng Bắc Đảo xem xét tỉ mỉ, vẻ mặt trầm trọng nói:

- Vì vậy mọi người phải chú ý, cho dù là cao thủ đạt đến cấp thánh quân đi nữa, nếu chỉ một mình gặp phải một đội quân như vậy, tốt nhất là nên lập tức quay đầu chạy xa, miễn cho không lợi ích gì mà tặng người ta một mạng! Nếu không có cơ hội chạy thật xa, vậy thì phải ở trong

khoảng thời gian ngắn chọn dùng thủ đoạn cực đoan nhất, nếu không ngay cả cơ hội thi triển thủ đoạn cuối cùng cũng sẽ mất đi!

Mười hai người còn lại trong thoáng chốc rùng mình. Bọn họ đã đem đội quân này tưởng tượng đến vô cùng đáng sợ, nhưng ai cũng không ngờ, một tiểu đội ba trăm người này lại có sức phá hoại đáng sợ đến cỡ này!

Một đám huyền giả có được tu vi thánh hoàng liên kết hợp tác, lại có thể đánh chết thánh quân?

Những lời này nếu nói trước lúc gặp đội quân này, tin rằng tất cả mọi người sẽ thẳng thắn nói rằng đây là một lời nói vô căn cứ!

Nhưng bây giờ, mỗi người ai nấy đều không thể không tin, không dám không tin!

Chiến đấu vẫn như cũ đang tiến hành.

Thân ảnh của Quân Mạc Tà mặc dù bị đánh tan, kì thật cũng không có đi xa, chẳng qua sửa lại làm ẩn thân. Ở trên cao lưu ý đội quân tàn thiên phệ hồn chém giết mà thôi, mấy lần đều cố kiềm nén cảm giác muốn ra tay.

Bởi vì hắn biết, mười ba tên cao thủ của đối phương, cũng giống như hắn đang xem xét cuộc chiến!

Cho dù đội quân phía dưới chém giết như thế nào, hai bên đều rất ăn ý không hề nhúng tay.

Nhưng nếu bản thân mình tự động ra tay trước, vậy mười ba người đối phương nhất định sẽ cùng nhau tiến lên. Bản thân mình cộng với Viêm Hoàng nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ ba người. Còn mười người, nhất định sẽ tạo thành một vết thương lớn cho tàn thiên phệ hồn!

Cho nên Quân Mạc Tà không thể ra tay.

Hắn không ra tay, đám người Sang Thượng Bắc Đảo cũng sẽ không ra tay.

Nói tóm lại thì trận chiến này, cũng chỉ trận chiến thử sức hai bên mà thôi!

Thật sự cùng nhau chia cao thấp, là vào ngày sau, không phải là giờ phút này!

Cho nên, chỉ có thể mặc đội quân phía dưới tự mình hoàn thành mà thôi.

Mà điều thật sự khiến Quân Mạc Tà yên lòng là chuyện biết đội quân phía dưới đã chiếm được thế thượng phong! Đối phương cho dù điên cuồng tấn công cũng chỉ có thể tạo thành một số vết thương mà thôi. Hơn nữa đại đa số cao thủ chủ yếu của đối phương tất cả đều tập trung thực lực nhắm vào tàn thiên phệ hồn, trong vô hình lại để cho Hổ Vương và hai mươi bốn tiểu đội giảm được rất nhiều áp lực, giết người lại càng thêm thuận tay.

Đến tận giờ phút này, đã có bảy tám tiểu đội ở vị trí trung tâm của cuộc chiến gặp nhau, sau đó bảo hộ đội quân của Hổ Vương đi bốn phía giết địch.

Vốn lúc đầu Mai Tuyết Yên an bài là sau khi đục xong một lỗ thủng lập tức quay ngược lại, nhưng bây giờ đã đánh đến mức này, đã từ kế hoạch cứu người lúc bắt đầu biến thành hoàn toàn giết hết quân địch rồi. Nếu có thể ở trong điều kiện trước tiên bên ta tổn thất không lớn, nhưng có thể tiêu diệt hoàn toàn triệt để đối phương, tự nhiên là kết quả sau trận chiến lý tưởng nhất rồi!

Ngay lúc đầu khi Mai Tuyết Yên an bài kế hoạch, đã tính hết tất cả các điều kiện và con người vào, cũng chưa từng nghĩ quả kết quả cuối cùng của trận chiến này lại như thế!

Đối mặt với số lượng quân địch nhiều hơn mình gấp mười, kết quả cuối cùng lại là tiêu diệt hoàn toàn triệt để đối phương? Mà một nửa số lượng quân địch lại do ba trăm tàn thiên phệ hồn xử lý, kết quả như vậy quả thật chỉ nghe cũng khiến người ta rùng cả mình!

Từ khi cuộc chiến bắt đầu đi vào vòng kết thúc, tiếng nổ mạnh cơ hồ là một tiếng lại tiếp một tiếng vang lên, đó cũng là thủ đoạn cực đoan cuối cùng mà cao thủ cấp bậc cao thuộc dị tộc nhân U Minh quỷ nhẫn ở trong tuyệt vọng khởi động tự bạo, lợi dụng thân thể của mình trở thành vũ khí giết địch lợi hại nhất cuối cùng.

Trên chiến trường, người còn có thể đứng thẳng dần dần giảm bớt, từ từ trở nên thưa thớt dần.

Nhưng đội quân dị tộc, lại thủy chung không hề có người lùi lại phía sau một bước!

Bọn họ luôn luôn xung phong về phía trước!

Cho dù là đại quân năm vạn người chỉ còn lại mấy ngàn người, họ vẫn như cũ xung phong về phía trước! Tre già măng mọc!

Lúc trận chiến kết thúc, cuối bầu trời chỉ còn lại một chút ánh sáng!

Một trận chiến này, bắt đầu đánh từ lúc đêm khuya mặt trời chưa lên đánh đến trời đã bắt đầu tối dần!

Tinh kỳ ở phương xa lất phất trong gió, tiếng gió lốc thổi vù vù vi vu qua.

Nhưng đại quân bên dị tộc tập trung được hơn trăm vạn người, lại không hề cử động không hề nhúc nhích! Cứ như vậy đứng nhìn năm vạn đồng bào của mình bị tàn sát, hóa thành những con số chết lặng của mười ba vị thiên nhẫn tính toán ra trên chiến trường!

Một bên thiên phạt, không hề có hành động kế tiếp nào cả. Tất cả mọi người đều đang chờ trận chiến này chấm dứt,

Ánh sáng rạng đông lúc bình minh rốt cuộc đã đến!

Một cơn gió sớm nổi lên, thổi qua đại địa!

Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân thổi lên một tiếng huýt sao, tàn thiên phệ hồn ở trung tâm. Mười dặm xung quanh chiến trường, sương mù mang theo màu máu trôi nổi khắp nơi! Mờ mờ mịt mịt, mùi tanh hôi xộc vào mũi!

Năm vạn dị tộc, không hề có một người còn sống!

Trên bầu trời, đám người Sang Thượng Bắc Đảo im hơi lặng tiếng đi mất.

Trong những cường giả mạnh nhất ẩn thân ở trên trời quan sát trận chiến này, không chỉ có Quân Mạc Tà và mười ba thiên nhẫn mạnh nhất bên dị tộc, còn có một người nữa, một gã cường giả khác nữa!

Đứng trong màn đêm ở tầng cao nhất, đệ nhất cao thủ mà cả đại lục công nhận, Cửu U thập tứ thiếu toàn thân ẩn nấp trong bóng đêm, hai tay nắm sau lưng, đồng dạng quan sát trận chiến kịch liệt chưa từng có bên dưới.

Đương nhiên, cũng đem quá trình giao đấu giữa Quân Mạc Tà và Sang Thượng Bắc Đảo thu hết vào đáy mắt.

- Sao có thể như vậy chứ? Sao có thể có người lại có tiến độ tiến bộ lại nhanh đến rợn người như vậy chứ!

Cửu U thập tứ thiếu thản nhiên thở dài một hơi, ánh mắt ngược lại nhìn về phía Thiên trụ sơn giờ đã biến thành đá vụn tản ra vạn dặm, trong mắt vẫn toát ra ánh sáng vô cùng nóng bỏng!

Thiên trụ sơn, không chỉ giản đơn là đường ranh giới cách trở hai đại lục, còn đại biểu cho thành tựu lớn nhất của bộ tộc Cửu U!

Phải biết rằng, trên đời này, ngay từ đầu đã không có cái gọi là thiên trụ sơn!

Đỉnh núi cao nhất thiên hạ này chính là do năm đó Cửu U đệ nhất thiếu dùng tuyệt thế thần thông ,ngạch sinh ở nơi này dựng lên một tường chắn mạnh nhất! Còn tăng thêm một phong ấn cực mạnh nữa! Để đỉnh núi cao nhất của hai đại lục này đứng sừng sững ước chừng một vạn năm!

Nếu không phải người điên cuồng vì chiến tranh nảy sinh lòng tham đến đánh cắp Cửu huyễn lưu sa, để thiên trụ sơn ngoài ý muốn sụp đổ. Hoàn toàn có thể tưởng tượng đến cảnh tượng, bây giờ thiên trụ sơn vẫn như cũ đứng lặng qua thật nhiều thật nhiều thế hệ, cho đến khi vĩnh viễn sánh cùng trời đất! Thậm chí là khi thế giới này hủy diệt, chỉ cần còn có Cửu huyễn lưu sa làm trụ cột liên tục vận chuyển, thiên trụ sơn vẫn như cũ sừng sững không ngã!

Bàn tay vừa lật, thiên trụ sơn đổ ngã!

Mở ra cuộc chiến giữa hai tộc suốt vạn năm vạn tháng!

Có thể tạo thành một thần tích như vậy, đến tột cùng là dùng vô thượng thần thông nào chứ?

Là bản lĩnh phiên vân phúc vũ bình thường, hay đúng như ý nghĩ ngửa tay thành gió lật tay hóa mây.

Còn hơn cả thần thông trong truyền thuyết đã kể, nhất định là khi so sánh các thần thông khác tuyệt đối không đáng giá nhắc đến!

Thậm chí là đến bây giờ cho dù thiên trụ sơn đã hoàn toàn sụp đổ, nhưng Cửu U thập tứ thiếu vẫn như cũ có thể cảm giác được, một lực lượng thần bí, vẫn như cũ tồn tại!

Mà lực lượng này lại thần bí khó lường, quỷ dị bí ẩn, bên trong dường như là đường đường chính chính dịu dàng như cũng không thiếu

phần sát khí lẫm liệt! Cuồn cuộn lúc có lúc không, uy phong trang nghiêm!

Cửu U thập tứ thiếu trong lòng không khỏi dâng lên sự kính trọng vô hạn.

Cửu U đệ nhất thiếu…… mới thật sự là đỉnh núi cao nhất!

Bản thân mình hay là các tiền bối đời trước, đều tự hào là Cửu U đệ mấy thiếu, nhưng nếu so với Cửu U đệ nhất thiếu, đều là những người kế nghiệp, thật sự lại có mấy ai đủ tư cách sử dụng xưng hô này chứ? Thật sự là từ xưa đến nay có mấy vị đủ tư cách sánh vai với Cửu U đệ nhất thiếu chứ?

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể đạt đến cảnh giới cao nhất của Cửu U đệ nhất thiếu đây?

Cửu U thập tứ thiếu đơn độc đứng trong bóng đêm, thân ảnh vẫn như cũ không nhúc nhích, áo khoác đen lung lay theo chiều gió, ở trong những cơn gió mạnh lay động, tựa như một pho tượng ác ma đứng lặng trong những tầng mây. Tựa hồ những mảnh đá vụn trước mặt này, đối với hắn mà nói có vô hạn dụ hoặc, vô hạn tiến tới……

Hoặc là, cơ hội đột phá của bản thân, ngay trong đống phế tích này?

Giờ phút này, đại chiến rốt cuộc cũng kết thúc!

Cuộc chạm trán nhỏ giữa liên quân của Huyền huyền đại lục và dị tộc rốt cuộc chính thức đóng lại!

Một nhát kiếm của Phong Quyển Vân “xoát” một tiếng đâm thẳng vào ngực của một vị cuồng đao nhẫn, xuyên qua ngực phá lưng mà ra, chia cơ thể làm hai, ngay tại lúc huyền khí tinh thần của Phong Quyển Vân cùng với trong giây phút chớp mắt đối phương khởi động tự bạo, Phong Quyển Vân lùi lại, đợi cho đến khi nổ mạnh kết thúc, Phong

Quyển Vân hiện ra, đằng trước đằng sau mình rốt cuộc đã không còn một kẻ địch nào nữa rồi!

Phạm vi hơn mười dặm trên chiến trường, thi thể rải rác khắp nơi, có địa phương địa hình thấp, máu tươi chảy xuống hình thành nên một hồ nước nho nhỏ, đủ để thi thể trôi trên mặt nước máu!

Một cuộc đại chiến thảm thiết như vậy, cho dù là người từng trải như Ưng Bác và Phong Quyển Vân cũng là hiếm khi gặp!

Bên dị tộc người ra chiến trường có thể đứng lên phút cuối cùng, không hề có người lùi lại về sau một bước, càng không hề có một viện binh nào xuất hiện!

Người dị tộc tuy khiến người ta ghê tởm, nhưng ý chí chiến đấu cao ngất cho dù thất bại cho dù chết cũng không lùi bước, quả thật để người ta nhìn một lần là đủ rồi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 486: Tụ Hồn!

Người dị tộc quả thật biến thái, nhưng ý chí chiến đấu của họ đủ để mọi người khen ngợi.

- Đại đội Phệ Hồn tập trung! Kiểm tra nhân số!

Thân hình Phong Quyển Vân thẳng tắp, nhưng trên mặt vẫn không thể che dấu nét mệt mỏi quá độ. Đại chiến kết thúc, lúc trước mạnh mẽ dùng công lực phong tỏa hơn mười miệng vết thương trên người bây giờ ngay lập tức chảy máu, tuy rằng tất cả đều là vết thương ngoài da, nhìn thoạt nhìn cũng đủ kinh tâm động phách.

Bên kia, Ưng Bác Không cũng cơ hồ là đồng thời ra cùng một mệnh lệnh.

Hai người đều muốn biết tình hình thương vong của huynh đệ mình.

Đại đội Tàn Thiên sau khi trải qua cuộc đại chiến này, cuối cùng có ba người chết, bảy mươi chín người trọng thương, còn lại những người khác, bao gồm cả đội trưởng đại đội Ưng Bác Không, mỗi người trên người đều bị thương vô số!

Mà bên đại đội Phệ Hồn, cũng đồng dạng chết ba người, một người gần chết, sáu mươi tám người trọng thương, những người còn lại, trên người ai cũng đầy vết thương.

Đánh nhau với mấy vạn người của đối phương, số lượng quân địch gần gấp trăm lần số lượng đại đội Tàn Thiên Phệ Hồn, nhưng kết quả

cuối cùng chỉ chết bảy người. Chiến tích cỡ này, ai có thể nói không huy hoàng chứ! Nhưng, Ưng Bác Không và Phong Quyển Vân hai người đều ở cảm thấy trong lòng vô cùng nặng nề và đau đến tận đáy lòng.

Năm vạn người của đối phương toàn bộ đều chết hết thì như thế nào chứ? Thậm chí cho dù là mười vạn người thì như thế nào chứ? Đến cuối cùng vẫn không quan trọng bằng huynh đệ của mình! Cho dù là mười vạn người đổi lấy một người cũng không đáng giá, huống chi con số này lại đạt đến mức bảy người chứ!

Số người chết tuy ít, nhưng trận pháp mà Quân Mạc Tà truyền thụ lại, cho dù là như thế nào đi nữa đều có thể đủ để chém giết cấp bậc cao hơn mình hai cấp thánh tôn! Cứ như vậy tính toán, cũng đủ để biết cái chết khủng bố cỡ nào rồi!

Bảy người chết, tương đương với bảy người có thể đạt được danh vị Thánh Tôn, chết trong chiến thuật biển người vây công của đối phương! Trong lúc hỗn chiến, bên người không chỉ có kẻ địch, còn có chiến hữu của mình nữa. Bọn họ sao có thể không chỗ cố kỵ mà cứ như vậy tự bạo chứ!

Thi thể của người chiến sĩ đã hy sinh, được bảo vệ cực kì đầy đủ!

Tất cả đều được chiến hữu của mình liều chết đoạt lại, chặt chẽ bảo vệ đằng sau mình, Hổ Vương bên kia, cũng tràn ngập bầu không khí ảm đạm u ám.

Cuộc chiến kết thúc, hổ chiến sĩ dưới trướng của hắn, số người hy sinh đạt đến con số hơn trăm người! Nếu dùng tỉ lệ để so sánh, cũng chỉ là nhiều hơn Tàn Thiên Phệ Hồn thôi, nhưng nỗi đau nỗi khổ khi nhìn người trong tộc chết đi vẫn như cũ không thể coi thường!

- Mọi người tập trung thu đội!

Ưng Bác Không vung tay lên, sắc mặt nặng nề, đôi mắt cũng có chút hồng. Nhưng cả người hắn đều là máu, thoạt nhìn cũng không nhìn ra cái

gì.

Phong Quyển Vân thì ôm người chiến sĩ gần chết vào lòng, không ngừng truyền huyền khí vào người hắn, cố giữ lại cơ hội sống cuối cùng của hắn, đồng thời không ngừng chạy như điên. Lúc này đã chạy đi khá xa rồi.

Phong Quyển Vân muốn cứu chiến hữu của mình…

Người chiến sĩ này bây giờ đã suy yếu đến mức ngay cả nói đều không nói được, chỉ còn nhìn thấy trong đôi mắt kia nỗi niềm lo lắng tiếc nuối! Hồi Thiên Đan, đã ăn rất lâu rồi, nhưng không đạt được hiệu quả gì cả! Người chiến sĩ này, rõ ràng là đã đi đến tuyệt cảnh dầu hết đèn tắt rồi.

Người chiến sĩ này ở trong vòng vây công điên cuồng của bốn gã Cuồng Đao Nhẫn, đồng thời lọt vào trận tự bạo của hai người, mới có thể bị thương nặng như vậy, đối mặt với thương thế cỡ này, ngay cả Hồi Thiên Đan cũng không có tác dụng gì cả!

Phong Quyển Vân biết, ngay cả Hồi Thiên Đan cũng không thể trị được vết thương trầm trọng cỡ này, cũng tương đương với tuyên án tử hình người chiến sĩ này rồi. Nếu dùng cửu tử nhất sinh để so sánh xem ra đã không thích hợp rồi, phải dùng thập tử vô sinh mới thỏa đáng. Mà lúc này, nếu còn có người có thể cho hắn một cơ hội sống sót, cũng chỉ có Quân Mạc Tà mà thôi!

Nhưng ngay lúc Phong Quyển Vân vừa cực lực truyền huyền khí vừa dùng hết sức chạy đi, trong chớp mắt, đột nhiên cảm thấy người chiến sĩ sau lưng cơ thể nhẹ nhàng run lên. Một dòng khí tĩnh mịch đột nhiên tràn ngập bầu không khí. Cơ thể Phong Quyển Vân lay động mạnh, xém chút nữa là quỳ rạp xuống đất. Dường như trong một phút giây này, sức lực toàn thân đều từ trong cơ thể thoát hết ra ngoài!

Phong Quyển Vân rõ ràng cảm ứng được, huyền khí ở mệnh môn của người chiến hữu dán sau lưng mình đã không còn truyền vào được nữa…

Trước mắt bỗng lóe lên một bóng trắng, Quân Mạc Tà chạy như bay đến, như tia chớp xuất hiện bên cạnh, nói:

- Sao rồi?

- Không cứu…

Phong Quyển Vân ngơ ngẩn nói, đột nhiên cổ họng trào dâng mùi vị ngọt ngào, một ngụm máu phun ra.

Sau khi đại chiến kết thúc, Phong Quyển Vân đã vô cùng mệt mỏi, lúc nãy lại đem huyền khí còn lại không nhiều lắm trong cơ thể gần như không tiếc đại giới tất cả đều truyền vào người vị chiến sĩ kia, giờ phút này lại trơ mắt nhìn vị chiến hữu của mình mất đi. Rốt cuộc không chịu được kích động quá lớn, trong ngoài đồng thời bị thương, mới chịu không nổi hộc máu.

- Sao lại như vậy? Đã ăn Hồi Thiên Đan chưa? Không tác dụng? Ta xem xem!

Quân Mạc Tà nhẹ nhàng đem vị chiến sĩ được Phong Quyển Vân ôm trong lòng ra ôm lấy, vươn tay sờ liền đã thở dài.

Cơ thể người này tuy mặt trên vẫn còn độ ấm, nhưng ngũ tạng lục phủ bên trong cơ thể đã hóa thành bột phấn! Ngay cả đan điền cũng đã nát!

Thương đến mức này, căn bản là không thể cứu chữa được!

Hồi Thiên Đan, cho dù là có tác dụng thần kỳ hiệu quả đoạt thiên địa tạo hóa, nhưng vẫn chỉ là vị thuốc dành cho người còn sống, vĩnh viễn cũng không phải là khởi tử hồi sinh tiên đan!

Khóe miệng Phong Quyển Vân không ngừng chảy ra máu tươi, bi ai nói:

- Tống Nham hắn……. Thậm chí còn chưa kịp để lại một câu di ngôn nữa, từ lúc bắt đầu bị thương, hắn vẫn cứ giãy dụa muốn nói ra gì đó, nhưng vẫn không thể nói ra… Tống Nham, Tống huynh đệ hắn trong lòng có tiếc nuối a…Hắn vừa mới thành thân còn không đến một năm…

Quân Mạc Tà hít một hơi sâu, trong mắt bỗng nhiên bắn ra hai luồng sáng vàng khiếp người, dữ dằn nói:

- Huynh đệ của chúng ta sao có thể mang theo tiếc nuối ra đi chứ!

Trong lúc nói chuyện, sắc mặt của Quân Mạc Tà trong chớp mắt đã biến thành màu vàng nhạt! Không chỉ bộ mặt, toàn thân Quân Mạc Tà đột nhiên lóe lên ánh vàng rực rỡ, lờ mờ chập chờn!

- Tụ hồn!

Quân Mạc Tà khẽ quát một tiếng. Ánh sáng vàng chói mắt quanh thân bỗng nhiên mở rộng phạm vi, lan rộng ra bán kính ba trượng!

Tụ hồn, đây là một thần thông mà huyền giả có thể sử dụng sau khí đột phá cảnh giới Thánh Quân. Chỉ cần người chết vừa mới chết, nhiệt độ cơ thể còn chưa hạ xuống, nếu được một cường giả cấp Thánh Quân thi triển thần thông thần bí này, thì có thể đem toàn bộ hồn phách còn chưa tan tạm thời câu trở về cơ thể ban đầu, có thể tạo thành hiệu quả hồi quang phản chiếu trong vài giây ngắn ngủi, nói vài câu di ngôn cuối cùng, nếu vận khí tốt, thậm chí có thể vì vậy mà hình thành linh loại, giữ lại trí nhớ kiếp trước sau khi đi đầu thai.

Nhưng thần thông này chỉ dành cho những người vừa mới chết mà thôi!

Nếu thời gian vượt qua mười hơi hít thở, tụ hồn không hề có tác dụng gì cả!

Hơn nữa, thần thông tụ hồn này mỗi khi thi triển, ít nhất phải tiêu hao một nửa công lực bản thân của một vị Thánh Quân, và trong khoảng thời

gian ngắn không thể khôi phục! Cho nên, trừ phi là cốt nhục chí thân, hoặc là người có thâm cừu đại hận không thể không sống, còn lại không ai bỏ được sử dụng bí pháp này cả.

Cái giá phải trả quá lớn!

Nhưng giờ phút này Quân Mạc Tà lại sử dụng nó, thậm chí một tia do dự cũng không hề có.

Những huynh đệ hy sinh khác bản thân mình không kịp cứu, nhưng người nằm trước mặt mình này, hắn không thể cứ như vậy thấy hắn chết trước mặt mình mà ngay cả tâm nguyện cuối cùng còn chưa nói ra thì đã hồn phi phách tán!

Trong ánh mắt ngày càng trừng to của Phong Quyển Vân đột nhiên hiện lên một tia mừng như điên!

Hắn tận mắt nhìn thấy, thân thể người huynh đệ đã chết của mình, đột nhiên nhẹ nhàng cử động, trên mặt cũng dần dần hiện lên màu hồng nhuận!

Đó chính là dấu hiệu của sinh mệnh!

Trên trán Quân Mạc Tà chảy đầy mồ hôi!

Không hề nghi ngờ việc hắn đã dùng hết toàn bộ lực lượng!

Chuyện tồi tệ nhất trước mắt chính là, đan điền của vị chiến sĩ tên Tống Nham này đã hoàn toàn bị phá nát! Cho dù là dưới sự trợ giúp của thần lực cường đại, ở trong khối thân thể này cũng không có cách nào vận chuyển, phát huy tác dụng. Quân Mạc Tà phải dựa vào lực lương của mười vị Thánh Quân tứ cấp hợp lại mới có thể ngưng tụ linh hồn của hắn, nhưng vẫn không đủ!

Con ngươi tỏa ra hào quang màu vàng của Quân Mạc Tà đã hiện lên màu đỏ nhạt, xem ra hắn đã dùng đến lực lượng của Hồng Quân Tháp!

Một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng thoát ra, vị chiến sĩ này rốt cuộc mở mắt lần nữa, nhìn khuôn mặt đẫm mồ hôi của Quân Mạc Tà trên mặt mình, trong mắt toát lên cảm động nói không nên lời.

Hắn tựa hồ hiểu được thời gian dành cho mình không còn nhiều nữa, cực lực giãy dụa, chậm chạp mở môi mình ra, liều mạng nói:

- Tam… Tam thiếu… Xin… ngài hãy nói với… thê tử của ta… Nhân lúc nàng còn trẻ… Nhân lúc còn trẻ…

Một câu còn chưa nói xong, đầu đã nghiêng qua một bên, cứ như vậy im lặng không tiếng động.

Giây phút này, thật sự mới đúng là giây phút không có cách nào hồi thiên!

Dùng hết khả năng tối đa cực hạn bây giờ của Quân Mạc Tà, cũng chỉ có thể cho hắn đủ thời gian nói ra một câu này thôi.

Từ đầu đến cuối, hắn không hề nói từ cám ơn với Quân Mạc Tà, bởi vì giữa bọn họ, không cần từ đó nữa!

Ai cũng không ngờ đến, tâm nguyện cuối cùng của hắn, lại chính là điều này! Để thê tử của mình tái giá.

Gương mặt của Phong Quyển Vân vốn đã hiện lên sắc thái vui mừng, nay lại ảm đạm, nhẹ nhàng thở ra một hơi, quay đầu qua không nhìn.

Quân Mạc Tà hít một hơi thật sâu, trên khuôn mắt sáng chói ánh vàng đột nhiên hiện lên ánh sáng trắng thánh khiết…

Chớp mắt, trên đầu của vị chiến sĩ tên Tống Nham kia, chậm rãi hiện lên một bóng người nho nhỏ, thể tích nhiều nhất của chỉ bằng một nắm tay, có đầu có tay, đầy đủ tay chân, ngũ quan đầy đủ, mà thân ảnh nho nhỏ này lại hoàn toàn được tạo thành bởi sương mù dày đặc!

Giờ phút này trên khuôn mặt nho nhỏ bằng sương mù kia hiện lên toàn là nỗi lo sợ nghi hoặc, bay trong gió, sắp có dấu hiệu tan ra trong gió.

Quân Mạc Tà vừa lật cổ tay, trong tay bỗng xuất hiện một hộp ngọc, vươn tay bắt lấy, thân hình nhỏ bé sương mù kia đã bị tóm bỏ vào trong hộp ngọc nhỏ, sau đó tay hắn lại lật, hộp ngọc lại lần nữa biến mất không thấy.

Hộp ngọc này hoàn toàn là dùng tài liệu thiên địa linh mạch chế thành, đủ để bảo vệ linh hồn của vị chiến sĩ kia không tiêu tan! Nếu vị chiến sĩ kêu Tống Nham kêu hiểu được lợi dụng hoàn cảnh, ở trong hộp ngọc tự mình luyện công, vậy kiếp sau của hắn nhất định sẽ có thành tựu không đếm được!

Quân Mạc Tà vì thuộc hạ của mình dùng hết toàn bộ tâm lực, có thể nói là dùng hết sức lực của mình rồi trong thiên hạ không còn người nào có thể làm tốt hơn hắn!

- Đợi đại chiến kết thúc, tất cả đều yên ổn hết, ta sẽ tự mình tìm một chuyển thế tốt nhất cho ngươi.

Quân Mạc Tà yên lặng nói .

- Còn về phần thê tử và người nhà của ngươi, ta và tất cả các huynh đệ khác đều sẽ chăm sóc tốt họ, ngươi không cần lo lắng. Nếu thê tử của ngươi có ý tái giá, chúng ta cũng sẽ vui mừng tán thành, cũng cam đoan, sẽ không có lời đồn tin nhảm gì cả…

Đám người Phong Quyển Vân đồng loạt quay mặt về phía thi thể của người chiến sĩ cuối đầu, ngay cả người trọng thương, cũng kiên cường đứng lên, hướng huynh đệ của mình chào tạm biệt. Trong mắt mỗi người, đều niềm tiếc nuối không tha, và mất mát.

Cho dù là hai mươi năm sau linh hồn trưởng thành, nhưng trên đời này đã không còn một người tên là Tống Nham, cũng không còn một vị

chiến sĩ chỉ thuộc về đại đội Tàn Thiên Phệ Hồn này nữa……

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 487: Viện Binh!

Trở lại lều trại lớn, đám người Mai Tuyết Yên đã đứng ngoài cổng trại chờ đón

Sau cuộc chiến giành được thắng lợi đón, mọi người đều sung sướng vui vẻ hơn rất nhiều, nhưng đồng thời cũng có chút nhiều thương cảm. Hơn nữa, qua cuộc chiến này, ai nấy đều thấy được sức mạnh của đội quân dị tộc, nhất là việc cho dù đánh đến chết cũng không lùi nửa bước đều khiến mọi người trong lòng nặng nề.

Không cần phải suy nghĩ kế hoạch chi cả, nếu để đội quân dị tộc này thật sự tiến thẳng vào trong đại lục, vậy, các quân đội tầm thường, những đội quân mà họ gọi là tinh nhuệ, của các quốc gia tuyệt đối không có khả năng chống lại.

Khi đội quân dị tộc đối mặt với đội quân tầm thường của đại lục, nhất định sẽ tạo thành hậu quả giống như khi họ đối mặt với đội quân tàn thiên phệ hồn vậy, thậm chí có thể còn nghiêm trọng hơn!

Căn bản là cách xa nhau như trời với đất vậy, không cách nào bù lại được!

Mà số lượng trước mặt của đại quân dị tộc tham gia trận chiến đoạt thiên, ít nhất là hơn trăm vạn người, một quân đội với số lượng quân lớn mạnh như vậy, hậu quả mà nó tạo thành, hoàn toàn không thể đánh giá được!

Mà biện pháp duy nhất có thể thực hiện, chính là đưa bọn họ vĩnh viễn không thể trở lại nơi này, một bước cũng không thể đạp lên mảnh đất này!

Nhưng, phải làm thế nào mới để chuyện này thành sự thật đâu?

Biện pháp duy nhất hiệu quả nhất, chính là giết chết bọn họ, giết sạch bọn họ, giết tuyệt bọn họ!

Ban đêm, tiếng kèn ô ô thổi lên cả một đêm. Bên đại quân dị tộc, số lượng quân nhiều hơn trăm vạn người cùng một lúc tiến tới, đi đến cách trụ thiên sơn đã vỡ vụn một trăm lý mới chịu dừng lại cước bộ!

- Với số lượng quân của bọn họ, có thể nói là đang chiếm ưu thế tuyệt đối, ý chí chiến đấu lại cứng cỏi như vậy, sao không ngay bây giờ lập tức tấn công vậy?

Cổ Hàn nhìn đại quân dị tộc đông đảo như một biển người, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, cảm thấy da đầu tê dại từng đợt.

Nhưng trong lòng, cũng đồng thời dâng lên nghi hoặc mới.

Với binh lực như vậy, ý chí chiến đấu như vậy, vì sao không tấn công? Vì sao không khởi xướng chiến tranh?

Chỉ trưng bày ra cho người ta xem thôi sao, rốt cuộc là có lợi chỗ nào vậy?

Điểm này, mọi người trong lều trại lớn đều không biết rõ ý đồ của bọn họ.

Ngay cả Quân đại thiếu gia lúc này cũng không đoán được trong hồ lô họ bán cái gì, hoàn toàn không hiểu đám người bọn họ đang có chủ ý gì cả.

Hắn lại không biết, nguyên nhân của chuyện kì quái này, hoàn toàn là do bản thân hắn gây ra.

Đúng là vì sự đe dọa nho nhỏ lần trước của Quân Mạc Tà, thần niệm cường đại không gì sánh bằng của hắn, quả thật là dọa sợ Sang Thượng Bắc Đảo, khiến hắn hoàn toàn đánh mất niềm tin tất thắng lúc ban đầu.

Sang Thượng Bắc Đảo trong lòng bây giờ lại một lần nữa xác lập một cái suy luận phán đoán rõ ràng hơn: Nếu muốn chinh phục hoàn toàn đại lục Huyền Huyễn, phải nhanh chóng giết chết tên cường giả tuyệt thế kia! Người này không chết, đại lục khó mà chinh phục được!

Ý mặc dù đã quyết, nhưng khi thực hiện cũng vô cùng khó khăn!

Chỉ dựa vào sức mạnh của một mình Sang Thượng Bắc Đảo, căn bản là không thể ngăn được Quân Mạc Tà, và quan trọng hơn nữa là hắn đã đánh mất niềm tin có thể chiến thắng và giết chết Quân Mạc Tà.

Cao thủ quyết đấu, tin tưởng cũng là mấu chốt thắng bại, Sang Thượng Bắc Đảo ngay cả niềm tin bản thân sẽ chiến thắng đều không có, tự nhiên là không có cơ hội thắng rồi!

Nếu ngay cả cao thủ đệ nhất của dị tộc là Sang Thượng Bắc Đảo cũng không có tự tin đối phó được Quân Mạc Tà, dị tộc còn thủ đoạn nào nhằm vào Quân đại thiếu gia chứ?

Đáp án chắc chắn là khẳng định!

Nhưng giờ phút này Sang Thượng Bắc Đảo không hề lưu lại ở đại doanh, hắn đang dùng hết sức bay thẳng về phía nam, bay đi mời cứu binh.

Mời người đủ để đối phó với vị cường giả tuyệt thế kia!

Dựa vào tốc độ của Sang Thượng Bắc Đảo, lại dùng hết sức bản thân chạy đi, tốc độ này có thể nói giống như một cơn lốc cuốn qua, tổng cộng không quá hai canh giờ, đã đến một ngọn núi lạ cách chiến trường cả mấy ngàn lý.

Ngọn núi này, mây mù lượn lờ, ở chính giữa nơi cư ngụ của tộc Thần Nhật, có thể nói là một ngọn núi non xanh nước hiếm thấy.

Nhưng ngọn núi này lại quá mức im lặng, một nơi cư ngụ khó tìm lại yên tĩnh như vậy, người dị tộc lại không có bất kì kẻ nào lựa chọn chỗ này định cư?

Sang Thượng Bắc Đảo đi theo con đường mòn nhỏ uốn lượn, đi nhanh vào trong núi.

Sang Thượng Bắc Đảo vừa mới đi đến một nơi ở giữa sườn núi, thì một giọng nói đã bay đến:

- Bắc Đảo, lão phu lúc trước đã nói qua mấy lần với ngươi rồi mà? Ba người chúng ta, tuyệt đối không tham gia đại chiến đoạt thiên, hôm nay sao ngươi lại đến đây nữa?

Sang Thượng Bắc Đảo vừa nghe tiếng nói, đã lập tức quỳ xuống, hai tay chống đất, ngay cả cái trán cũng sắp chạm mặt đất, vạn phần cung kính nói:

- Nếu không phải là chuyện quan trọng liên quan đến tương lai của cả bộ tộc, Bắc Đảo sao dám tiến đến quấy rầy thời gian tĩnh tu của ba vị đại năng giả chứ. Hiện tại xuất hiện một cường giả tuyệt thế mà ngay cả ta cũng không có cách nào ứng phó, lần này đến bái phỏng, cũng là bất đắc dĩ. Mong ba vị đại năng giả tha thứ.

- Kẻ địch mà các ngươi không thể đối phó được?

Giọng nói kia vẫn điềm nhiên vang lên

- Mạnh cỡ nào? Chẳng lẽ là người được xưng là cao thủ đệ nhất của đại lục Huyền Huyền Cổ Hàn đã đột phá Thánh Quân tứ cấp sao?

Giọng nói của ông ta tuy điềm nhiên, nhưng bên trong cũng ẩn chứa một chút nặng nề. Trong toàn bộ tộc Thần Nhật, ngoại trừ ba người bọn họ ra, thì Sang Thượng Bắc Đảo được cả dị tộc công nhận là đệ nhất cao

thủ, ngay cả hắn cũng nói như vậy, rất dễ nhận ra là lòng tự tin đã bị đánh nát, không còn chút tự tin nào để đối phó với đối phương, xem ra lúc này đã gặp được đối thủ rồi, thật đúng là một sự tồn tại mạnh mẽ không hề nhỏ nhoi chút nào.

Mà vị cường giả có thể làm cho tự tin của Sang Thượng Bắc Đảo hoàn toàn vỡ nát, chắc chắn phải là cao thủ cao hơn cấp Thánh Quân, những cường giả bên đại lục Huyền Huyền, tuy rằng cũng có, nhưng số lượng cũng rất ít, cũng chỉ có thánh địa đệ nhất Cổ Hàn, cùng với hai vị cấp Thánh Quân Hạ Trường Thiên, Quý Văn Bác thôi.

Trong đó thực lực của Cổ Hàn là mạnh nhất, nếu nói trong năm trăm năm nay hắn đã thành công đi đến cảnh giới cao nhất, cũng là chuyện có thể đoán được, còn về phần những người khác ngoại trừ ba người này, cho dù có thể đạt được cảnh giới Thánh Quân, nhưng cũng không thể uy hiếp được một Thánh Quân lão luyện như Sang Thượng Bắc Đảo được!

- Người này không phải là Cổ Hàn, cũng không phải là Hạ Trường Thiên hay Quý Văn Bác, ân, nói ra cũng thật xấu hỏ, Bắc Đảo cho đến bây giờ cũng không biết thân phận cụ thể của cường giả đối phương. Giữa chúng ta lúc đó chỉ xảy ra một trận chiến tinh thần trong khoảng không gian năm mươi lý mà thôi, nhưng chỉ cần một cái liếc mắt, Bắc Đảo lập tức bại trận. Thật xấu hỏ, Bắc Đảo thật sự đã đánh mất mặt của ba vị đại năng giả…

Sang Thượng Bắc Đảo chậm rãi nói.

- Không phải Cổ Hàn? Đại lục Huyền Huyền còn tồn tại một vị cường giả như vậy sao? Trong trận chiến tinh thần kia, các ngươi chỉ liếc mắt qua mà thôi sao?

Một thanh âm kinh dị hỏi.

- Lại ở trong khoảng không gian cách nhau năm mươi lý? Ngươi cứ như vậy dễ dàng thất bại thảm hại?

- Thật sự không phải là Cổ Hàn, Bắc Đảo lúc trước đã đối mặt qua với Cổ Hàn, không biết vì cớ gì, tu vi của Cổ Hàn không tiến ngược lại lại lùi, hiện tại cũng chỉ ở Thánh Quân tam cấp mà thôi, nếu đấu trực diện, Bắc Đảo tự tin không cần tốn nhiều sức có thể đánh thắng, giống như…….

Sang Thượng Bắc Đảo xấu hổ nói.

- Tinh thần lực của người nọ có thể nói là đã đạt đến mức mạnh đến không ngờ được, chỉ cần một cái liếc mắt kia, Bắc Đảo chỉ cảm thấy tinh thần rung chuyển, muốn nôn, tinh thần gần như lập tức bị đánh bại. Cao Kiều Quân chỉ bị hắn nhìn lướt qua, thì ngay tại chỗ sụp đổ, từ trong bức tường phòng ngự hư không ngã xuống…

- Chỉ là một cái liếc mắt thôi sao, thật sự là chỉ là một thôi sao…

Lúc này, thanh âm của ba người đồng thời vọng đến, trong giọng nói của ba người đều hàm chứa ý cẩn thận.

Với khoảng cách không gian năm mươi lý, chỉ là một cái liếc mắt, thì đã có thể khiến cho tinh thần của một cao thủ Thánh Quân sụp đổ, thậm chí suýt nữa đã khiến một cao thủ thánh tôn ngã chết…Một người có tinh thần lực mạnh đến như vậy, cho dù là ba người cũng cảm thấy tự ti, quả thật rất mạnh!

Khó trách Sang Thượng Bắc Đảo lại tự mình thừa nhận không phải là đối thủ của người này. Xem ra những lời này hoàn toàn là sự thật, Sang Thượng Bắc Đảo gặp được một vị cường giả như vậy, có thể tránh thoát giữ mạng trở về, có thể nói là rất may mắn rồi…

- Người này có thể có được một tinh thần lực khủng bố như vậy, nếu ngươi thật sự thua trong tay hắn, cũng không phải là chuyện bất ngờ gì.

Một giọng nói từ từ vọng đến.

- Không ngờ trên đời lại vẫn có một cường giả như vậy, nếu có thể cùng người này đánh một trận, cũng là một chuyện vui mừng, chỉ tiếc, vị cường giả này lại xuất hiện ở phương Bắc Trụ Thiên Sơn.

Hai người còn lại cũng đồng thanh thở dài. Sang Thượng Bắc Đảo nói:

- Ba vị đại năng giả, chẳng lẽ chỉ vì người này ở phương Bắc trụ thiên sơn, ba vị không thể ra tay giúp đỡ sao?

Chuyện này, Sang Thượng Bắc Đảo cũng vô cùng nghi hoặc. Tại sao lại như thế? Chỉ cần có sức mạnh, nơi nào chẳng thể đi? Chẳng lẽ ba vị tiền bối chỉ vô duyên vô cớ lưng đeo thanh danh đại năng giả, lại suốt ngày ở trong lãnh địa tộc Thần Nhật hưởng thanh bình? Không chịu đi đến đại lục Huyền Huyền làm huy hoàng bộ tộc sao? Đây tính là cách nói gì vậy?

Đối mặt với câu hỏi của Sang Thượng Bắc Đảo, ba người im lặng hồi lâu, sau đó một người lên tiếng:

- Không phải là bọn ta không muốn vì bản tộc xuất lực, nếu người nọ đi vào lãnh địa của tộc Thần Nhật, chúng ta nhất định sẽ ra tay, cho dù muốn ba người chúng ta liên thủ giết chết cũng được! Nhưng, người này lại xuất hiện ở phương Bắc trụ thiên sơn, chúng ta như thế nào cũng không thể ra tay, đây hoàn toàn là có tâm nhưng không có lực a.

- Vì sao? - Sang Thượng Bắc Đảo lớn tiếng nói – Trụ thiên sơn bây giờ rõ ràng đã không còn nữa rồi mà!

- Hữu hình trụ thiên sơn quả thật đã sụp đổ, chuyện này chúng ta sao có thể không biết chứ, nhưng vô hình trụ thiên sơn vẫn như cũ tồn tại trong lòng chúng ta, chúng ta không chịu ra tay, không phải là chúng ta không muốn ra tay, mà là không thể ra tay.

Một giọng nói vô cùng nghiêm túc trả lời. Trong giọng nói, ẩn chứa nghẹn khuất và phẫn nộ không nói nên lời, tựa hồ đây là chuyện đau khổ

không thể giải thích không thể kể ra vậy.

- Xin đại năng giả chỉ điểm.

Sang Thượng Bắc Đảo cung kính nói.

- Chuyện này từ đầu đến cuối…… nói cho ngươi nghe, không phải là không được. Với sức mạnh của ngươi, cũng sắp đạt tới bình cảnh kia, một khi đột phá, ngươi cũng sẽ biết, sớm một chút biết cũng không phải chuyện không xong gì.

Một giọng nói nặng nề từ từ vọng đến.

- Vạn năm trước, thiên hạ đệ nhất cao thủ Cửu U Đệ Nhất Thiếu lấy tư thái mạnh mẽ nhất thống toàn bộ đại lục Huyền Huyền, trong thiên hạ, ai cũng tu luyện công pháp của Cửu U Đệ Nhất Thiếu. Nhưng Cửu U Đệ Nhất Thiếu đối với những thứ đã có vẫn cảm thấy chưa đủ, muốn thống nhất toàn bộ thổ địa có trên đời này, chính vì như vậy, vô tình biết được sự tồn tại của bộ tộc chúng ta, nên đã đánh đến đây.

- A? Thì ra Cửu U Đệ Nhất Thiếu đã từng đến lãnh địa của chúng ta? Vậy sau đó…….

Sang Thượng Bắc Đảo giật mình không nhỏ.

Vì sao chuyện này không hề được ghi lại trong sách sử vậy? Thậm chí là truyền thuyết giang hồ, cũng không hề nhắc đến? Một chuyện oanh động thiên hạ như vậy sao không được ghi lại chút nào vậy?

- Khi đó, tộc Thần Nhật chúng ta chỉ mới trong giai đoạn mới thành lập, ăn lông ở lỗ, áo quần rách rưới. Ý định ban đầu của Cửu U Đệ Nhất Thiếu cũng là tính nhét tộc Thần Nhật của chúng ta vào dưới ách thống trị của hắn, nhưng sau khi hắn nhìn thấy người bộ tộc chúng ta, lập tức lại giận dữ.

Giọng nói già mà vang kia thong thả kể lại.

- Giận dữ? Hắn rốt cuộc là giận gì chứ?

Sang Thượng Bắc Đảo buồn bực nói.

- Vì… Cửu U Đệ Nhất Thiếu vừa mới thấy chúng ta thì đã nói chúng ta ghê tởm…

Giọng nói kia hiển nhiên đã bắt đầu giận dữ, trong bầu không khí yên tĩnh cũng xuất hiện từng đợt kích động

- Lúc đó Cửu U Đệ Nhất Thiếu nói, một chủng tộc ghê tởm như vậy, có tư cách gì vào dưới ách thống trị của bản nhân chứ! Hơn nữa cái tên hỗn đản tâm ngoan thủ lạt kia lại còn có ý muốn diệt sạch tộc Thần Nhật chúng ta nữa…

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 488: Cùng Chung Mối Thù!

- Tên khốn khiếp ấy, uổng ta còn sùng bái hắn như vậy.

Sang Thượng Bắc Đảo hít vào một hơi khí lạnh, giận dữ mắng.

- Chúng ta có chỗ nào ghê gớm chứ? Chúng ta chẳng phải lớn lên chỉ có chút khác biệt so với người Huyền Huyền đại lục thôi sao? Thì ra người đệ nhất thiên hạ cũng kém cỏi như vậy

- Ngôn từ mà một cường giả chân chính nói ra, chính là dấu ấn vĩnh hằng! Ngày đó đệ nhất cao thủ của Thần tộc chúng ta, tu vi bản thân đã đạt đến cảnh giới Bán Thánh, Bát Kì Đại Thánh tức giận đi ra khiêu chiến, lại bị Cửu U Đệ Nhất Thiếu một chiêu đánh bại…

Nói đến đây, ba người đồng thời thở dài một hơi. Vô lực và khuất nhục nói không nên lời.

Đúng vậy, Bát Kĩ đại thánh là người mạnh nhất, đã đạt đến cảnh giới Bán Thánh, vậy mà chỉ cần một chiêu! Một chiêu thì đã bị đánh bại!

Đối diện với khoảng cách chênh lệch như vậy, với một cường giả mạnh như vậy, còn có con đường nào để chống cự chứ?

Tất cả chống cự đều là phí công, không có ý nghĩa gì cả!

- Sau trận chiến ấy, không, phải nói là sau một chiêu ấy, Cửu U Đệ Nhất Thiếu dẫm lên đầu Bát Kì Đại Thánh, vẻ mặt tràn ngập ý khinh thường nói một câu…

Giọng nói đã bắt đầu kích động, bên trong ẩn chứa toàn nỗi khuất nhục nói không nên lời.

- Giống chủng tộc ghê tởm như các người, giết chết quả thật đúng là làm ô uế tay ta!

Sang Thượng Bắc Đảo toàn thân run rẩy, chỉ cảm thấy có một dòng nhiệt nóng từ đáy lòng xông thẳng vào đầu, gầm nhẹ:

- Cuồng ngôn! Cuồng ngôn!

- Sau đó sau khi Cửu U Đệ Nhất Thiếu quay về, lập tức thi triển thần thông, tạo ra Thiên Trụ Sơn hùng vĩ cao lớn ngăn hai đại lục lại!

Giọng nói kia tiếp tục kể lại.

- Và ở trên ngọn núi đó, đặt ra một cấm chế linh hồn quỷ dị khó lường! Nói muốn Thần tộc chúng ta đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn ở bên trong chịu khổ…

Cửu U Đệ Nhất Thiếu lúc ấy khẳng định sẽ không nói năng dịu dàng đến vậy, nếu là hắn nhất định phải nói là: “Để đám người vừa thấy đã khiến người ta cảm thấy ghê tởm nôn mửa ở bên cạnh chậm rãi hưởng thụ đi…”

- Cấm chú linh hồn? Đây chính là nguyên nhân mà ba vị đại năng giả không thể ra tay sao?

Sang Thượng Bắc Đảo rốt cuộc đã hiểu được một chút.

- Đúng vậy, Thần tộc nếu có cao thủ đạt đến trên cảnh giới Bán Thánh, một cao thủ có được sức mạnh như vậy một khi đặt chân đến Thiên Trụ Sơn, sẽ bị phong ấn linh hồn kia phản phệ! Cho nên, từ trước đến nay, cao thủ Thần tộc chúng ta xuất hiện lớp lớp, nhưng khi chọn người ra chiến trường của cuộc chiến đoạt thiên, cao nhất cũng chỉ đến cấp bậc thánh quân mà thôi!

Giọng nói ảm đảm kia thở dài tiếp tục nói:

- Không phải chúng ta không muốn vì bản tộc xuất chiến, nhưng… Thật sự không thể đột phá phong ấn linh hồn của Cửu U Đệ Nhất Thiếu! Loại lực lượng này cho dù là ở thế giới nào, cũng là lực lượng cao nhất mạnh nhất a. Đối mặt với loại lực lượng tuyệt đối, chúng ta chỉ có thể cam chịu…

Sang Thượng Bắc Đảo chỉ cảm thấy miệng mình chua xót, tuyệt vọng nói:

- Chẳng lẽ phong ấn linh hồn của Cửu U Đệ Nhất Thiếu, không thể phá vỡ sao?

- Đương nhiên có thể phá vỡ…… Chỉ cần chúng ta có người có tu vi vượt qua Cửu U Đệ Nhất Thiếu năm đó đặt ra phong ấn là được! Chỉ cần vượt qua hắn mới có khả năng giải trừ phong ấn!

Giọng nói kia mang theo vô hạn cay đắng:

- Nhưng, cái này……. Sao có thể chứ?! Căn bản là không thể thực hiện! Từ mấy vạn năm trước đến nay, đừng nói là hơn Cửu U Đệ Nhất Thiếu, thậm chí đạt đến cấp bậc thánh nhân cũng không một ai… Căn bản là không tồn tại một cường giả địch nổi với Cửu U Đệ Nhất Thiếu, trong khoảng thời gian mấy vạn năm qua, từng xuất hiện qua, cường giả đạt được tu vi trên thánh nhân, cũng chỉ có ba người, nhưng người biết không? Cả ba người này toàn bộ đều là đệ tử của Cửu U Đệ Nhất Thiếu, ngay cả đệ tử của hắn cũng đã thoát qua cảnh giới thánh nhân, đi ngao du cửu thiên, vậy sức mạnh thật sự của Cửu U Đệ Nhất Thiếu lại đạt đến mức nào chứ! Không ai, tuyệt đối không có bất cứ kẻ nào vượt qua được Cửu U Đệ Nhất Thiếu…

- Vượt qua Cửu U Đệ Nhất Thiếu…

Sang Thượng Bắc Đảo chỉ cảm thấy trời rung đất chuyển. Chuyện như vậy không chỉ nói suông thì làm được, thậm chí là nghĩ một chút,

nói một câu, tưởng tượng một chút cũng đủ làm da đầu tê dại.

- Nói như vậy, chúng ta cho dù có thể đi qua bên kia, nhưng cũng chỉ có thể bị người giết chết thôi sao…

Sang Thượng Bắc Đảo cay đắng nói.

- Lời này cũng không hẳn là đúng, ngươi vừa rồi đã nói, cái Cổ Hàn cường giả đệ nhất của đại lục Huyền Huyền không biết vì nguyên nhân gì mà sức mạnh lùi bước, những người khác lại càng không cần e ngại, hiện này ở đại lục Huyền Huyền có thể đạp lên đầu ngươi chỉ có cái kia cường giả tuyệt thế mà thôi.

Giọng nói kia vang lên:

- Chúng ta quả thật không thể đến phương Bắc Thiên Trụ Sơn, nhưng nếu… Nếu ngươi có thể thiết kế một cái bẫy dụ người nọ tiến vào lãnh địa của Thần tộc, chỉ cần đi qua phạm vi của Thiên Trụ Sơn xa một chút, ba người chúng ta tự nhiên có thể khiến hắn vĩnh viễn không thể quay về!

- Dụ hắn đến đây, được không?

Sang Thượng Bắc Đảo ánh mắt sáng lên, lập tức bắt đầu suy nghĩ kế hoạch. Đây cũng là cách duy nhất có thể thực hiện lúc này…

Nhưng “mấu chốt của vấn đề” là làm sao để dụ người nọ đi đến chỗ này. Dựa vào sức mạnh của người nọ, ai có đủ bản lĩnh để dụ người nọ đến lãnh địa của tộc?!

Tuy phương án hành động cụ thể vẫn chưa có, nhưng hướng đi đã xác định, Sang Thượng Bắc Đảo cũng không ở lâu, lập tức thi triển thân pháp, dùng sức chạy về tiền tuyến.

Việc đầu tiên mà Sang Thượng Bắc Đảo làm sau khi trở về là lập tức hạ lệnh, đại quân trăm vạn người bên dị tộc, thay phiên hướng mảnh đất đã bị máu tưới đẫm tổng tấn công!

Đại chiến cứ như vậy ở trong thoáng chốc đột ngột nổi lên! Hơn nữa, cuộc chiến lại một lần nữa diễn ra, thảm thiết vô cùng! So với trận chiến trước lại càng thảm thiết hơn…

Giờ phút này, toàn bộ đại lục Huyền Huyền, tất cả đều rơi vào cảnh hỗn loạn!

Trong phút chốc, toàn bộ đại lục Huyền Huyền đều sôi trào. Tin tức kinh người đến từ Thiên Trụ Sơn, dùng tốc độ của một cơn lốc nhanh chóng lan truyền toàn bộ đại lục.

Trong khoảng thời gian ngắn này, toàn bộ đại lục giống như đang mở hội, các huyền giả ở khắp mọi nơi, đều có hành động!

Từ Tà quân phủ và Thiên phạt sâm lâm, Tam đại thánh địa ba thế lực này đại biểu chiến lực cao nhất và là tổng bộ công bố tin tức của toàn bộ đại lục Huyền Huyền, là điều đầu tiên chấn động toàn bộ đại lục!

Dị tộc xâm chiếm!

Đại lục nguy cấp!

Tà Quân phủ, Thiên Phạt Sâm Lâm, Tam Đại Thánh Địa công bố sẽ dùng hết toàn bộ sức lực ngăn chặn, nhưng tình thế không lạc quan chút nào, thậm chí có thể nói là hiểm ác vô cùng.

Ngay khi tin tức này vừa truyền ra, đã có Đông Phương thế gia, Đoan Mộc thế gia, Tư Không thế gia tức thời dồn toàn bộ lực lượng, tập kết lực lượng có thể chiến đấu của mình, hướng thẳng về phía Thiên Trụ Sơn.

Tư Không Ám Dạ, Đoan Mộc Phàm hai vị gia chủ dẫn dắt đội ngũ của gia tộc mình, không tiếc đại giới đi đến nơi quyết chiến.

Bên Đông Phương thế gia, từ lão phu nhân tự mình xuất chiến, toàn bộ chiến lực của Đông Phương thế gia đều đi theo, thậm chí là tôi tớ đạt đến cấp kim huyền ngân huyền đều đi theo lên chiến trường!

Phong Tuyết Ngân Thành đều là kiếm sĩ mặc áo trắng phất phới, giống như một cơn lốc tuyết trắng, mang theo cơn lạnh lẽo đi xuống núi tuyết, xuyên qua thảo nguyên mênh mông, ở trên bản đồ đại lục tung hoành, đi đến Thiên Trụ Sơn.

Lão thành chủ của Phong Tuyết Ngân thành Phong Lãnh Tuyết, thành chủ đương nhiệm Hàn Trảm Mộng và phu nhân Tuyết Sương Thanh, cùng với vợ chồng Mạc Tuyết Đồng, điều động tất cả nhân lực có thể điều động, lợi dụng hết tất cả các biện pháp, bằng tốc độ nhanh nhất, đến Thiên Trụ Sơn!

Mà các đại quốc gia trên đại lục, sau khi nhận được tin tức này, cũng đều bắt đầu hành động.

Mà bên Thiên Hương là hành động nhanh nhất, trong ngày tin tức vừa tới, tể tướng đương nhiệm của Thiên Hương quốc Lý Du Nhiên tích cực sắp xếp hội nghị, lập tức đề nghị xuất binh, hơn nữa triệu tập toàn bộ các huyền giả của quốc gia, đến Thiên Nam trợ chiến!

Luôn luôn tao nhã Lý Du Nhiên, lần này trên hội nghị, cư nhiên nói đến mức chảy nước bọt, quả thật đúng là nước miếng tung bay. Vì hắn biết sự kiện lần này vô cùng nghiêm trọng!

Là người hiểu biết nhất Quân Mạc Tà, Lý Du Nhiên biết, chuyện này quả thật đã đến giai đoạn khẩn cấp!

Vì, tin tức cầu viện lần này, là từ Quân Mạc Tà truyền đến!

Tính của Quân Mạc Tà như thế nào?

Nếu đã nắm chắc trăm phần trăm thắng lợi, Quân Mạc Tà tuyệt đối không tung ra bất kì tin cầu viện nào cả!

Nhưng bây giờ, rõ ràng Quân Mạc Tà, Thiên phạt sâm lâm và Tam đại thánh địa đã sở hữu chiến lực toàn bộ đại lục, đã chiếm được chiến

lực mạnh nhất, tinh nhuệ nhất của đại lục Huyền Huyền, lại vẫn từ Quân Mạc Tà truyền ra tin tức này.

Vậy chỉ có một kết luận, chuyện lần này đã nghiêm trọng đến mức gần như không khống chế được!

Quốc chủ của Thiên Hương quốc Dương Hoài Nông đồng dạng không do dự tỏ vẻ ủng hộ.

Gia chủ của Độc Cô thế gia Độc Cô Tung Hoành lão gia tử tự mình xin mang đội giết giặc, lúc trước đã từ quan ẩn cư hơn một năm Mộ Dung thế gia lão gia chủ Mộ Dung Phong Vân giờ phút này cũng xung phong mang đội, hai vị lão tướng bộ dạng nghiêm trang, chỉ dùng thời gian một ngày, tập kết tất cả võ giả huyền khí của kinh thành, ngày đêm không ngừng dùng hết sức đi Thiên Nam.

Không đợi kịp tất cả mọi người tập hợp xong, đại quân đã xuất phát trước, những người đến sau lập tức chạy theo sau đi.

Lúc đại quân ra kinh thành, tổng cộng chỉ có hơn hai vạn người, nhưng đợi đến lúc hành quân hơn một ngàn dặm, đại quân đã biến thành hơn ba vạn người, giống như một quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, nhưng tốc độ không hề chậm lại, ngược lại càng lúc càng nhanh.

Trước lúc ra chiến trường, Mộ Dung Phong Vân từng một mình một người lặng lẽ đến Hữu Tình hào, ở trước mộ nữ nhi đứng ngơ ngác hồi lâu, trước khi đi, thở một hơi dài, trầm thấp nói:

- Tiểu Dạ, cho dù là trên trời dưới đất, hy vọng ngươi có thể chăm sóc tốt nữ nhi của ta.

Lão nhân này, ở giờ phút này, lại thật sự thừa nhận thân phận con rể của Dạ Cô Hàn. Tuy, đã quá trễ…….Nhưng đây cũng là tâm nguyện cuối cùng của một vị phụ thân! Vì Mộ Dung Phong Vân lần này đi, không hề có ý còn sống trở về…

Rất nhiều người giang hồ cũng gia nhập đại quân, mang theo binh khí của mình, mang theo lòng nhiệt huyết của mình, nghĩa vô phản cố gia nhập đại quân khí phách như cầu vồng này.

Tam đại tướng quân của Độc Cô thế gia, còn thêm bảy vị anh hùng hào kiệt đời thứ ba, dốc hết toàn bộ lực lượng!

Thiên hạ đệ nhất tài thần Đường Nguyên, nửa điểm cũng không keo kiệt, không nói hai lời quyên ra chín phần gia sản của mình, cái gì cũng chưa tính, trong phút chốc liên hệ với đại phú thương toàn bộ đại lục, ra tiền xuất lực, nói nếu quân phí xuất chinh trên chiến trường không đủ, toàn bộ đều từ mười người bọn họ cộng đồng tiếp tế tiếp viện, để cho các chiến sĩ dũng sĩ tham gia trận chiến này không cần lo lắng buồn phiền gia đình!

Trong thiên hạ, trừ bỏ một số ít, vài thế gia cá biệt, tất cả các tổ chức thế gia không hề có ngoại lệ đều tập kết đi về hướng Thiên Nam, đồng thời, vô số nhân lực tài lực vật lực lấy số lượng khủng bố đến chưa từng thấy tụ tập về tay Đường Nguyên.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 489: Cuộc Chiến Gay Cấn!

Tất cả mọi người đều tán thành, chỉ có vị thiên hạ đệ nhất tài thần này, mới đủ năng lực, có con đường với tốc độ nhanh nhất thu thập tất cả những thứ cần cho cuộc đại chiến! Mọi người nếu như loạn thành một đống, tự mình bận ngược bận xuôi, ngược lại sẽ làm cho tiến độ chậm lại, mất nhiều hơn được!

Đường Nguyên cũng là người việc nhân đức không nhường ai, thậm chí khiêm tốn cũng không khiêm tốn hơn chút nào. Trong khoảng thời gian này còn chăm sóc làm kiểu tóc, chỉ có mình hắn là người làm chậm tiến độ thôi, mệt người mà cũng mệt cả mình!

Chuyên nghiệp chính là như vậy! Đám các ngươi làm sao có thể so sánh, ngay cả xưng là nghiệp dư cũng không đủ tư cách!

Đường Nguyên lập tức bắt tay vào triển khai công tác của mình. Tay bên này bạc ầm ầm như biển lớn đi vào, tay bên kia, bạc ầm ầm như biển lớn đi ra…

Nhiều năm sau, có người tính toán số tiền mà Đường Nguyên sử dụng trong khoảng thời gian này, kết quả quả thật đúng là được xưng là thần tài, mọi người ai nấy đều tự ti…

Số tiền mà Đường Nguyên sử dụng trong mấy tháng này, đủ để chống đỡ hai quốc gia suốt mười năm! Căn bản không thể dùng nhiều ít để tính toán nữa…

Khắp đại lục, cơ hồ tất cả mọi người đều bị vây trong bầu không khí sôi trào.

Giữa các thế gia lớn, mặc kệ là lúc trước có mâu thuẫn với nhau, có quan hệ, có thù, thậm chí là có hận, có oán, trong phút giây này cũng không ngại vứt bỏ, chung tay hợp tác. Tất cả đều là vì một trận chiến này!

Cho dù là lúc trước có bị đoạt lão bà hay con bị giết…

Vinh nhục cá nhân, trước nguy an của đại lục, dưới vấn đề tồn vong của nhân loại, đã là thứ râu ria!

Khắp đại lục Huyền Huyền trong phút giây nguy cấp trước mắt, từ trước đến nay chưa từng có bắt đầu đoàn kết với nhau!

Tất cả các lực lượng đều hướng về một địa phương tập hợp!

Vạn người một lòng : “Mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng”!

Cho dù bản chất con người là cao thượng, ti bỉ, đáng ghét, đáng hận… Nhưng nếu là người đứng trên đại lục này, mọi người ai cũng ngao ngao kêu, vì một mục tiêu giống nhau mà cố gắng!

Ngăn cản người dị tộc!

Đúng như lời Quân Mạc Tà đã nói: Nếu muốn cả thiên hạ hòa bình, phải khiến cho tất cả mọi người cảm giác được áp lực và sợ hãi! Chỉ có sự xâm lược, mới là biện pháp tốt nhất để đoàn kết lòng người lại!

Chỉ có trong tình huống như vậy thì đại lục này mới thật sự là an toàn nhất!

Hơn nữa trải qua sự kiện lần này, chỉ cần không xuất hiện bất kì chuyện đặc biệt ngoài ý muốn, toàn bộ đại lục Huyền Huyễn sẽ cứ như vậy liên tục tồn tại thật lâu…

Bên nhà của Quản Thanh Hàn, đã vì tin lần này tổng động viên thành viên toàn bộ gia tộc đồng thời xuất chiến!

Đại lục đang sôi trào, mọi người từ các phương đều tự động tập hợp thành bộ đội tiểu đội đội ngũ, hoặc các giang hồ hiệp khách rải rác trên giang hồ, giờ phút này, vô số người tụ tập thành một dòng suối, giống như vô số con suối nhỏ chảy về biển lớn tiến đến Thiên Trụ Sơn!

Thiên Trụ Sơn giờ phút này, quả thật đã biến thành vị trí trung tâm của toàn bộ đại lục!

Là tiêu điểm tranh luận của mọi người!

Giống như một cái bánh vô cùng vô cùng lớn, hấp dẫn mọi người không biết phải trả giá gì, đều bằng vào tốc độ nhanh nhất chạy về bên này…

Chẳng sợ cái giá phải trả khi chạy đến là sinh mệnh của mình sẽ mất… cũng nghĩa vô phản cố!

Giờ phút này, Thiên Trụ Sơn ban đầu chỉ là một cửa núi địa giới, nay đã biến thành một biển máu tươi!

Tiền tuyến của Thiên Trụ Sơn, Tàn Thiên Phệ Hồn đã thay nhau tiến lên thủ vững ba lần!

Các chiến sĩ tộc Thiên Phạt, cũng thay phiên lẫn nhau ba lần.

Chiến lực tinh nhuệ của Tam Đại Thánh Địa, cũng đồng dạng ra tay ba lần!

Hiện tại mấy vạn người của liên quân đại lục, cơ hồ ai nấy trên người đều bị thương!

Nhưng thế tiến công từ bên dị tộc, vẫn như cũ giống như mưa rền gió thổi cuồn cuộn ập tới! Cho dù là nắng sớm hay trời trưa gay gắt, là hoàng

hôn gió đêm hay buổi tối rạng sáng sương tuyết thổi vẫn không hề tạm dừng!

Khuôn mặt dữ tợn, dùng hết sức tay vung lên đao kiếm, chân đạp lên thi thể máu tươi của người cùng tộc liều mạng nhảy qua! Dùng đao chém, dùng chân tay đấm đá, thậm chí là dùng răng nanh dùng thân thể của bản thân…

Cho dù là ai một bước dẫm xuống, máu tươi dưới chân giống như vòi suối phun nước phun khắp mọi nơi…

Trên bầu trời màn sương máu giống như bị ép thành mây đen sắp gãy thành từng mảnh, hít một hơi, cũng cảm thấy được mùi máu ẩm ướt trong cổ họng…

Toàn bộ chiến trường, như đã rơi vào trạng thái điên cuồng, ở nơi nào cũng có thể thấy đầu người bay loạn lăn loạn, giống như có mấy vạn xe tải chở dưa hấu đồng thời nghiêng đổ ở nơi này vậy…

Một bàn tay, một giây trước còn đang cầm đao điên cuồng chém giết, một giây sau đã ngã trên mặt đất bị địch nhân hoặc người một nhà dẫm lên thành thịt vụn!

Một cái miệng, một giây trước còn đang điên cuồng gầm rú kêu giết, kêu gào đánh nhau, ngay sau đó đã chìm vào trong biển máu thịt nát…

Tình hình chiến đấu điên cuồng, chiến trường máu cơ hồ không khống chế được cứ liên tục diễn ra, giống như vĩnh viễn không có giờ phút kết thúc vậy!

Tiếng tự bạo, cơ hồ không có khi nào là không từ một phương một hướng của bốn phương tám hướng điên cuồng liên tục truyền đến, dày đặc không ngừng.

Giống như khi đón giao thừa chào tạm biệt năm cũ cả nước cùng nhau phóng pháo vậy, nhưng châm pháo nổ là vì chúc mừng năm mới đã

đến, giờ phút này tiếng tự bạo, cũng đại biểu cho mùi máu giết chóc, mỗi một tiếng tự bạo đều đại biểu cho mấy người thậm chí là mấy chục người cùng nhau dắt tay bước trên con đường địa ngục không lối về, gần như là liên tục vang lên tạo thành một bản giao hưởng. Mỗi một phút mỗi một giây đều có vô số cao thủ tự bạo!

Mặc dù cái gọi là cao thủ, ở giờ phút đặc biệt như bây giờ, tu vi huyền công thâm sâu của bản thân cũng chưa chắc chém giết càng nhiều người, nên thi triển thủ đoạn cực đoan, rất nhiều người đều bị coi như là một quả bom tự động nổ mà thôi.

Mà trong cuộc chiến hiểm ác này, cũng có rất nhiều tên không hay ho, căn bản ngay cả tự bạo cũng không kịp làm, đã bị loạn đao chém chết, sau đó biến thành thịt nát, thối rữa thấm vào đất, hòa tan trong biển máu…

Dưới thế tấn công điên cuồng như vậy, mặc dù chiến sĩ thiên phạt, tàn thiên phệ hồn có được chiến lực mạnh mẽ, thế nhưng cũng không thể liên tục chống đỡ thế tấn công dồn dập như vậy của đối phương, mỗi lần thật vất vả thành công tiến lên một bước, thì đã bị người dị tộc dùng chính máu thịt của bọn họ, tự bạo liên hoàn buộc phải quay trở về, ở đa số thời điểm, chỉ có thể bị bắt quay về trạng thái phòng thủ bị động mà thôi…

Nhưng cho dù là một đội quân như thế nào đi nữa, cho dù là tinh nhuệ như thế nào đi nữa. Trước trận tuyến chiến đấu nhiều nhất trong vòng nửa giờ, sẽ xuất hiện thương vong.

Nếu chống đỡ nửa giờ mà còn không được thay đổi, cũng đồng nghĩa rất có thể đối mặt với việc toàn quân bị diệt, cho dù là thiên phạt, chiến lực của Tà quân phủ, hay tiểu đội tàn thiên phệ hồn mà mỗi binh sĩ đều hợp tác đồng lòng tạo thành một chiến đội mạnh cũng không ngoại lệ!

Chiến sự xảy ra đột ngột. Nhưng trình độ thảm thiết, cũng giống như mọi người đã tưởng tượng! Cho dù là mấy vạn người cùng nhau vận

động đầu óc, mấy vạn thánh thủ cùng nhau vung lên bút vẽ, cũng không vẽ được vẻ kịch liệt của trận chiến này!

Mai Tuyết Yên mặc một bộ áo trắng như tuyết, đứng giữa không trung trên cao, dùng phương thức truyền âm gấp gáp truyền đạt mệnh lệnh tác chiến, trong suốt khoảng thời gian ba ngày ba đêm, nàng vẫn đứng ở chỗ này không hề động đậy không hề nhúc nhích, chỉ ra mệnh lệnh, miệng cũng không hề ngừng lại một giây!

Mai Tuyết Yên giờ phút này, đầu không có lúc nào là không vận động. Cho dù là tu vi công lực và tinh thần chịu đựng của nàng đạt đến cấp thánh quân, nhưng khóe miệng đã chảy ra nước bọt, hai mắt đều dày đặc tơ máu! Nàng không dám, cũng không có thời gian để nghỉ ngơi.

Vì cho dù là nàng chỉ chớp mắt một cái thôi, thì mười vị chiến sĩ bên ta rất có khả năng vì cái chớp mắt của mình mà chưa kịp điều chỉnh thì đã hy sinh! Mất đi sinh mạng!

Mai Tuyết Yên vất vả như vậy, Quân Mạc Tà thì sao?

Quân đại thiếu gia đang ở trong Hồng Quân tháp, trăm ngàn lần đừng hiểu lầm Quân đại thiếu gia không tim không phổi, cư nhiên một người trốn ở trong đó tránh quấy rầy, trên thực tế, trả giá vất vả của Quân Mạc Tà bây giờ, tuyệt đối không hề kém với Mai Tuyết Yên chút nào, thậm chí còn vất vả hơn mấy lần!

Trước cuộc chiến Quân Mạc Tà đã dự trữ một số lượng lớn quặng sắt trong hồng quân tháp của mình, giờ phút này đã phát huy tác dụng rất lớn.

Sức mạnh của kim loại, giống như sự rèn đúc không muốn sống, vô số binh khí chất lượng tốt tựa như hợp lại thành một con sông kim loại dài, ở trước mặt hắn xuất hiện không ngừng, sau đó giây tiếp theo lại biến mất, hóa thành binh khí lợi hại trên tay mỗi chiến sĩ đang chinh chiến trên sa trường!

Tất cả binh khí, cho dù là bản thân nó có cứng rắn như thế nào, ở trên chiến trường chém giết điên cuồng nửa giờ đều phải biến thành sắt vụn, cho dù là thần binh được kim lực rèn đúc ra!

Mỗi một phút mỗi một giây số lượng binh khí phải bỏ xuống, cơ hồ đã đạt đến trạng thái cực hạn luyện công luận bàn bình thường.

Một đao chém xuống, cho dù là vô ý thức vung xuống, cũng vang lên tiếng vang lách cách, cũng bởi vì một đao vô thức này, ít nhất cùng phải cùng năm sáu thanh trường kiếm đại đao ở trước mặt đụng chạm. Càng về sau lại càng có nhiều đao kiếm chém xuống nữa…

Cho dù là các chiến sĩ đã đạt được tu vi thánh hoàng, cũng có vô số người hai tay bị nổ tung, máu tươi phun ra ngã xuống đất…

Đối diện, đệ nhất cao thủ của dị tộc Sang Thượng Bắc Đảo tóc rối tung, hai mắt đỏ bừng, giống như một con sói đói bụng lâu ngày không ngừng nhìn đối diện hạ lệnh:

- Lên! Lên! Mọi người, cho dù là chết, tất cả cũng phải chết bên kia cho ta! Chết iến lên!

Mệnh lệnh giờ phút này, đã không còn dùng từ “xung phong” nữa rồi, mà là dùng “chết”!

Mệnh lệnh chính là như vậy!

Đúng, ta lệnh đám các người đi chết đi!

Nhiệm vụ duy nhất của các người, chính là chết trên mảnh đất chiến trường này!

Chết ở trận tuyến giữa nhân loại đại lục Huyền Huyền! Không cần băn khoăn các ngươi có thể tiến qua hay không! Nhiệm vụ của các người chính là dùng hết mức cực hạn chiến lực của mình, chém hết sức, sau đó chết ở đó!

Không cần hy vọng mình còn sống trở về!

Nhưng cũng vì một câu mệnh lệnh như vậy, các chiến sĩ bên dị tộc không hề chần chờ, ánh mắt vẫn như trước chớp cũng không chớp trung thực chấp hành mệnh lệnh! Kêu ngao ngao xông lên phía trước, dùng đao của mình đụng chạm binh khí của đối phương, sau đó bị đối phương giết chết!

Giống như tre già măng mọc tiến lên, chết tiến lên!

Tốc độ nhanh nhất chính là…một đội ngàn người dị tộc, xông về phía trước, sau đó là đội tiếp sau ngay lập tức xông lên, cơ hồ là chân tiếp chân tiến lên, tiếp đó một ngàn người đã biến thành thịt nát!

Ngay cả thi thể cũng không có một cái là đầy đủ!

Ba ngày ba đêm, tấn công rồi phòng thủ, các chiến sĩ bên dị tộc, ít nhất đã có ba mươi vạn người chết trên mảnh đất này rồi! Giây phút về sau, mọi người ai cũng đạp dẫm lên thi cốt chiến đấu, đã không còn là dẫm lên mặt đất nữa rồi!

Mặt đất, đã không còn chỗ nào có thể dẫm lên nữa.

Cục diện chiến đấu như vậy, bầu không khí chiến đấu như vậy, có thể đem thú tính ẩn dấu trong máu sinh linh, hoàn toàn lôi kéo ra! Cho dù là người nhát gan nhất trên thế giới này, nếu có thể từ chiến trường này còn sống trở về, sau này nhất định sẽ trở thành một đại nhân vật vô cùng gan dạ!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 490: Đội Cảm Tử Vạn Người.

Cái gọi là cường giả nhìn quen chết chóc, nhìn quen ngã xuống và bị thiêu cháy như sông Tương thì cộng hết thảy số lần gặp qua của cả một đời người cũng không bằng nửa canh giờ đứng ở đây xem chết chóc diễn ra!

Chém chém giết giết, lúc này mọi người ai nấy đều đã rơi vào trạng thái chết lặng!

Ngoại trừ việc giết người và bị người giết, những ý tưởng khác dưới hoàn cảnh dưới tình huống này đã hoàn toàn biến mất trong đầu.

Lòng của mọi người, cũng bắt đầu từ từ trở nên cứng rắn, càng ngày càng cứng rắn.

Từ khi mới bắt đầu, nhìn thấy chiến hữu của mình đột nhiên bị giết, hoặc bởi vì rơi vào tuyệt cảnh mà tự bạo, một đám ai nấy đều bi thống rơi nước mắt, trong lòng nhớ lại. Nhưng bây giờ, cho dù là đồng bào cùng chung máu thịt của mình ở trước mặt mình ngã xuống, bị chém thành thịt nát, cũng không hề có nửa điểm xúc động… đây cũng là rất bình thường! Dẫu sao thì giây tiếp theo, sẽ đến phiên ta thôi! Hóa thành thịt nát sẽ là ta, nếu chọn dùng thủ đoạn cực đoan là tự bạo thì, ngay cả một mẩu vụn cũng không còn nữa!

Chúng ta đến cuối cùng vẫn là tập trung lại cùng một chỗ!

Thời gian ly biệt cũng chỉ là trong một cái chớp mắt, còn cần lưu luyến bi ai không muốn cách xa đến như vậy sao?

Tất cả những ai tôn trọng vũ lực cá nhân, một khi đã đi vào bầu không khí chiến tranh như vậy, sẽ nhanh chóng tỉnh ngộ! Dưới tình huống này, vũ dũng cá nhân, chẳng qua cũng chỉ là một truyện cười!

Cho dù là một cường giả cấp Thánh Nhân, rơi vào cuộc chiến như vậy, cũng có thể khiến ngươi mệt chết!

- Tàn Thiên đội! Lùi về sau! Hổ vương đệ tam đội của Hổ tộc, tiến lên!

Giọng nói nguyên bản du dương của Mai Tuyết Yên, nay đã biến thành khàn khàn, dây thanh giống như sắp bị chặt đứt vậy.

Ưng Bác Không chém xuống một đao cuối cùng, cũng không xác nhân đòn tấn công cuối cùng của mình có giết chết được địch nhân hay không, có làm bị thương ai không, liền vung ta hét lớn:

- Các huynh đệ, chém mạnh một đao, toàn bộ rút về!

Một trận rống to, hơn trăm thanh binh khí lưỡi đã biến thành răng cưa cùng một lúc chém xuống, người bên dị tộc trong chớp mắt người ngã ngựa đổ, máu tươi phun trào, mà trường đao sắc bén trong tay các chiến sĩ tàn thiên cũng vì một đòn tấn công mạnh cuối cùng này mà vỡ tan thành từng mảnh!

Chiến sĩ Tàn Thiên chém ra một đòn cuối cùng, đầu cũng không quay lại thì lập tức lùi về phía sau. Cũng chỉ trong khoảng cách ba bước, Hổ vương Hồ Liệt đã chen bọn họ vọt lên, chiến sĩ Hổ tộc tiếng gầm như sấm, trong chớp mắt đã tiếp nhận phòng tuyến mà chiến sĩ Tàn Thiên đang thủ vững.

Nhưng trong khoảng thời gian chuyển đổi ngắn như vậy, người bên dị tộc đã nhân cơ hội tiến lên thêm hai bước! Áp bức của phòng tuyến lại tăng thêm một bậc!

- Đội một Hùng tộc, lùi! Phệ hồn, lên!

Giọng nói Mai Tuyết Yên ngày càng khàn khàn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phun ra máu vậy.

Một tiếng hét lớn, Hùng Khai Sơn cướp một thanh đao, một tiếng kêu to, tất cả chiến sĩ Hùng tộc đều đồng thanh rống to, lùi về sau ba bước.

Đao sáng như tuyết ở sau lưng giống như thủy triều từ chân trời đột ngột ập tới, thổi quét hết tất cả! Phong Uyển Vân suất lĩnh đội Phệ Hồn đã chen lên chém giết, giống như một cây đinh đóng chặt ở vị trí ban đầu của Hùng tộc!

Đại đội bên dị tộc hoàn toàn không màng đến cái giá phải trả lớn như thế nào, không màng đến việc hy sinh, giống như phong ba sóng to, một sóng lại một sóng xung phong tiến lên, các đội viên của đội Phệ hồn ai nấy đều đẫm máu, nhưng nửa bước cũng không lùi, giống như đá ngầm giấu mình dưới mặt biển, lù lù không nhúc nhích!

Một tiếng thét dài, Quân Mạc Tà lại lần nữa bỏ xuống binh khí đã được rèn đúc chất chồng như một ngọn núi nhỏ, quặng sát dự trữ trong hồng quân tháp đã tiêu hao hầu như không còn, tất cả vàng bạc thiết đồng tất cả kim loại trong không gian, cũng đã dùng hết để rèn đúc rồi! Ngay cả một chút thiết vụn cũng không còn…

Sau đó, Quân Mạc Tà phi thân đến bên người Mai Tuyết Yên. Không nói lời nào, một số lượng lớn linh khí biến thành nước xối đến toàn thân Mai Tuyết Yên đều ướt đẫm, đồng thời một dòng nước suối tinh khiết lặng yên đi vào trong miệng Mai Tuyết Yên.

Mai Tuyết Yên không ngừng từ khoảng cách truyền âm ra lệnh, đội Thiên Phạt gồm ba vạn năm ngàn chiến sĩ bị nàng chia thành ba mươi, ba mươi lăm tiểu đội. Cơ hồ là mỗi giây mỗi phút đều phải thay phiên nhau, trong ba ngày này ngay cả thời gian rảnh uống miếng nước cũng không có, có thể tưởng tượng được tình trạng chiến đấu đã kịch liệt đến mức nào rồi, trên thực tế, quả thật cũng chỉ có phương pháp này mới giúp nàng giảm bớt chút mệt nhọc.

Nhưng cũng vì khoảng thời gian ngắn trì hoãn này, phương xa còn chưa được hạ lệnh lùi lại một tiểu đội Hạc tộc, đã có hơn mười chiến sĩ binh khí bị vỡ vụn, lập tức bị một đám đông người dị tộc bao vây, sau đó ở vị trí người nào cũng vang lên hơn mười tiếng nổ mạnh, trong chớp mắt đã trống một chỗ. Nhưng lập tức trong khoảng thời gian mấy cái chớp mắt, chỗ trống đã được người dị tộc chen vào không chừa chỗ nào!

- Đội Hạc tộc lùi lại, đội thứ năm của Lang tộc lên!

Mai Tuyết Yên vội vàng ra lệnh, đôi mắt đỏ bừng.

Trong toàn bộ chiến trường, chỉ có bốn người cho đến nay cũng chưa từng ra tay một lần nào: Mai Tuyết Yên, Quân Mạc Tà, Cổ Hàn, Cửu U thập tứ thiếu!

Mai Tuyết Yên cần nắm được bố cục chiến trường, cho dù là có cơ hội ra tay cũng không đến lượt nàng ra tay, còn ba người kia chưa ra tay, cũng là vì, Thiên Nhẫn Chí Tôn bên dị tộc vẫn chưa có người nào xuất thủ!

Thậm chí là cao thủ cấp Cuồng Đao Nhẫn, cũng rất ít ra tay! Ngoại trừ phải chỉ huy đại quân và các tướng lãnh ra, cao thủ khác bên dị tộc, căn bản không nhúc nhích!

Bên trong, nhất định có ẩn dấu âm mưu độc ác nào đó!

Hoặc là chờ đến giây phút toàn quân đại lục hoàn toàn mệt mỏi, mới đến giờ phút mà nhóm cao thủ này ra tay!

Ba người ở đây, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên dùng ánh mắt trao đổi một chút, một câu cũng không hề nói, sau đó lập tức tách ra.

Quân Mạc Tà thả người bay lên, đứng trong không trung. Tiếp nhận vị trí ban đầu của Cửu U thập tứ thiếu, Cửu U thập tứ thiếu liếc nhìn hắn một cái, trong mắt lộ ra ý cười.

Thần niệm khổng lồ của Quân Mạc Tà tản ra, trong chớp mắt đã bao trùm toàn bộ không gian, phạm vi ít nhất là mấy trăm dặm, sau đó, dựa vào dẫn dắt của khí, tìm được vị trí của Sang Thượng Bắc Đảo. Chỉ thấy người này đang hoa tay múa chân ra lệnh, vẻ mặt ác độc, không ngừng ra các loại mệnh lệnh!

Mà bên người hắn, không phải chỉ có các tướng quân dị tộc tiến đến lĩnh mệnh, đằng sau mỗi tướng quân đều có đội quân một vạn người giống như một bầy sói tru lên chạy tản ra bốn phía…

Sau lưng Sang Thượng Bắc Đảo, còn có một đội quân đông nghìn ngịt, cứ đứng im không động đậy! Yên tĩnh, giống như ma quỷ không thanh không bóng trong đêm tối, chỉ chờ tới khi có người đến thì vồ ra vậy.

- Đội quân mấy nghìn người kia, chắc là đội quân được tạo thành bởi cao thủ hàng đầu của bên dị tộc phải không!

Quân Mạc Tà hít một hơi, nói.

- Sai! Đó không phải là mấy nghìn người, mà tổng cộng là hai vạn ba ngàn năm trăm chiến lực tinh nhuệ.

Cửu U thập tứ thiếu lạnh nhạt lên tiếng.

- Đứng sau lưng tên kia, chỉ là một phần nhỏ mà thôi, tổng số còn không đến một phần ba. Hai phần lớn nhất ở hai bên trái phải chiến trường đợi lệnh.

Quân Mạc Tà cẩn thận cảm ứng một hồi, quả thật đúng là như vậy. Nhưng chân chính khiến Quân đại thiếu gia ngạc nhiên chính là, với cá tính cuồng ngạo của Cửu U thập tứ thiếu lại có thể đem quân số cao thủ của đối phương nói đến rõ ràng như vậy.

- Thực lực cụ thể của những người này như thế nào?

Quân Mạc Tà khiêm tốn hỏi.

- Rất mạnh!

Ánh mắt của Cửu U thập tứ thiếu hiếm thấy đậm lại

- Số lượng Thánh Quân không nhiều lắm, chỉ có mười lăm người mà thôi, trong đó ít nhất có mười người chỉ là Thánh Quân nhất cấp. Nhưng cao thủ cấp Thánh Tôn thì tương đối là nhiều, chiếm hơn một trăm người, những người còn lại, toàn bộ đều là Thánh Hoàng! Hơn nữa, toàn bộ đều có thực lực của Thánh Hoàng nhị cấp! Một điều chắc chắn là, điều kiện duy nhất để có thể vào được đội quân tinh nhuệ này chính là Thánh Hoàng nhị cấp!

- Cái gì?

Quân Mạc Tà chấn động.

- Huynh không nhìn lầm phải không? Bên dị tộc sao lại có thể có nhiều cao thủ mạnh như vậy chứ? Nếu thật sự có được thực lực mạnh đến như vậy, thì còn cái gì gọi là đoạt thiên chi chiến chứ? Sớm đã san bằng Tam đại Thánh địa rồi.

- Phán đoán của ta không hề sai lầm, trong hai vạn ba ngàn năm trăm người này ít nhất cũng có được thực lực Thánh Hoàng nhị cấp, nhưng hơn một nửa số người trong đó, hơi thở không ổn định, sau này không thể tiến thêm một bậc nữa. Còn nữa, có rất nhiều người huyền khí trên thân có tình trạng cuồng bạo dị thường, xu hướng suy tàn đã hiện ra, nếu thật sự giao đấu với nhau, một gã Thánh Hoàng nhị cấp bình thường cũng có thể đánh bại ít nhất sáu bảy ngụy cao thủ ở trạng thái không ổn như vậy.

Cửu U thập tứ thiếu thản nhiên nói:

- Ta đoán, những người này mới là vật hy sinh lớn nhất! Bởi vì, thực lực của bọn họ thực rõ ràng là do dùng bí pháp đặc thù nào đó, không để ý đến tổn hại cơ thể, không để ý hậu quả, cưỡng ép tăng lên. Mà trong

đám vật hy sinh đó, tăng lên tới tu vi Thánh Tôn, có hơn bốn mươi người. Còn lại đều cơ bản dừng ở Thánh Hoàng nhị tam cấp.

Cửu U thập tứ thiếu liếc nhìn Quân Mạc Tà một cái – Những người đó, tổng cộng có một vạn một ngàn chín trăm người. Những người đó trong mắt họ chỉ có tuyệt vọng mà thôi, trong lòng không hề có giận dữ, xem ra chết ở trong trận chiến này, là nguyện ước cuối cùng trong cuộc đời bọn họ, cũng là ước mơ lớn nhất! Cách tấn công của họ, hẳn là tự bạo!

- Tổng cộng! Một vạn một ngàn chín trăm người cấp Thánh Hoàng là vật hi sinh?!

Quân Mạc Tà thật sự hoảng sợ! Nếu những người này cùng một lúc tự bạo, vậy kết quả…

Trên trán Quân Mạc Tà chảy ra mồ hôi lạnh. Những người này tuy cảnh giới của họ không ổn, nhưng bản thân bọn họ vẫn có được thực lực của Thánh Hoàng nhị cấp, một khi tự bạo, hậu quả phi thường tồi tệ!

Với lực lượng kinh người như vậy cũng đủ để kéo toàn bộ chiến lực có mặt hôm nay toàn bộ đi chôn cùng! Xem ra người dị tộc quả thật điên rồi. Thế nhưng bỏ được một số tiền vốn lớn như vậy!

- Những người này, nếu chỉ để mình huynh chống đỡ, kết quả sẽ như thế nào?

Quân Mạc Tà hỏi.

- Trước lúc ta hết sức chạy trốn, ta có thể chém giết ba ngàn người!

Cửu U thập tứ thiếu nhìn hắn, nói.

- Đương nhiên, là ở trong tình huống ta vận dùng thần khúc phụ trợ. Hơn nữa, bọn họ còn có thể bảo trì nhiệt huyết chiến đấu như hôm nay. Nếu bọn họ có ý muốn thoái nhượng, khả năng cho dù là một nửa số lượng cũng không đạt được!

Quân Mạc Tà vô cùng đau đầu, xoa xoa huyệt Thái Dương, nhíu chặt mày suy nghĩ giờ phút này nên làm như thế nào.

- Nếu bọn họ thật sự xông lên, thi triển chiến thuật chôn cùng…Theo ý kiến của huynh, chúng ta nên làm như thế nào chống lại?

Quân Mạc Tà thành khẩn hỏi.

Cửu U thập tứ thiếu lo lắng cẩn thận một lát, nói:

- Chỉ có một biện pháp… lùi lại, chỉ có như vậy mới bảo tồn được lực lượng.

- Nếu không lùi lại thì sao?

Quân Mạc Tà ánh mắt sáng rực. Lùi lại là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra!

- Nếu ngươi kiên trì như vậy, chỉ còn lại một biện pháp, có thể tạo thành tổn thất lớn cho bọn họ.

Cửu U thập tứ thiếu thản nhiên nhìn Quân Mạc Tà

- Tuy nhiên, cách này cần ngươi ta toàn tâm hợp tác mới có thể thực hiện.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 491: Ngươi Không Dám Sao?

- Cụ thể là phải hợp tác như thế nào!? Nói mau.

Quân Mạc Tà lúc nãy hắn đã nghĩ được hơn mười biện pháp, nhưng vẫn cảm thấy, biên pháp nào cũng không thể dùng, cho dù có tác dụng cũng không vượt qua được hậu quả có khả năng sẽ có hơn hai vạn siêu cấp chiến lực bị thương nặng.

- Nền tảng của phương pháp này chính là ngọn lửa màu đen của ngươi.

Cửu U thập tứ thiếu tron mắt chứa đựng thâm ý.

- Cách này không thích hợp lắm đâu! Ngọn lửa màu đen kia quả thật không có gì là nó không đốt được, không có gì có thể cản trở, nhưng tốc độ của nó thật sự rất chậm. Cho dù là với độ cao vài thước, nhưng chờ chúng nó rơi xuống, dựa vào thực lực của các cao thủ bên dị tộc cũng đủ thời gian bay ra xa vài dặm so với vị trí ban đầu rồi.

Quân Mạc Tà đối với đề nghị của Cửu U thập tứ thiếu không đồng ý.

Quân đại thiếu gia làm sao không muốn dùng Hỗn Độn Hoả tiêu điệt địch cơ chứ, nếu có thể dùng cách này đối phó với đám người bên dưới, đào một cái hố to cho tất cả rơi xuống Hồng Quân Tháp hóa thành băng đá, sau đó cho Hỗn Độn Hoả theo sau thiêu đến họ hồn phi phách tán.

Nhưng tình hình thực tế lại không cho phép làm như vậy.

Thứ nhất là vì, Thổ Lực và Hỗn Độn Hoả của bản thân còn chưa đạt đến mức có thể bao trùm phạm vi rộng như vậy. Cho dù có Hồng Quân Tháp giúp đỡ, cũng không được. Thứ hai, nếu sớm dùng đến sức mạnh của Hồng Quân Tháp, thì ít nhất trong khoảng thời gian một ngày mình không thể giúp gì cho trận chiến!

Nếu trong vòng một ngày không thể giúp đỡ… Trong giờ phút quan trọng như vậy, hắn là linh hồn của toàn quân, sao có thể ngồi không không làm gì hết được chứ? Sẽ tạo thành hậu quả không thể quay về ác liệt đến cỡ nào, Quân Mạc Tà ngay cả tưởng cũng không dám tưởng.

Thứ ba…cho dù là có Hồng Quân Tháp trợ giúp, cũng không thể đẩy tốc độ của Hỗn Độn Hoả lên nhanh hơn. Nếu mình đến cuối cùng vì tiêu hao sức mạnh quá độ mà không thể nhúc nhích, nhưng lại không tạo được quá nhiều tổn thất cho đối phương, vậy đây quả đúng là rất ngốc nghếch…

- Ngươi hiểu sai ý ta rồi, ý của ta là ngươi dùng hết sức rải đám lửa xuống dưới, sau đó ta dùng thần khúc thổi một khúc Thiên Lý Truy Hồn Kiếm, lấy sức mạnh linh hồn đẩy tốc độ của đám lửa lên, để đám lửa quỷ dị đó rơi xuống đúng ngay khi đội hình của bọn họ tập hợp đầy đủ, nếu có thể làm được như vậy, có thể khiến bên dị tộc bị tổn thất lớn, nếu vận khí tốt, một trận này có thể tiêu diệt mười phần chiến lực của họ.

Cửu U thập tứ thiếu thản nhiên nói.

- Đương nhiên, điều kiện tiên quyết để tăng tốc độ, ngươi phải để Cửu U lực của ta tạm thời đạt được sự thừa nhận của ngọn lửa kia mới được.

Hắn híp mắt nói:

- Ta có thể nhìn thấy, ngọn lửa kia, bản thân nó đã có sẵn linh tính, nếu ta không được đến sự chấp nhận của nó, cho dù là ta, cũng bất lực.

Quân Mạc Tà cười khổ, thầm nghĩ con mắt nhìn vật của ngươi quả thật rất chuẩn…

- Phương pháp của ngươi quả thật là biện pháp duy nhất có thể thực hiện lúc này.

Quân Mạc Tà quyết định thật nhanh, xác định phương pháp

- Truyền chân khí Cửu U độc môn của ngươi vào cơ thể của ta, để ta tự mình khống chế, thu lấy sự chấp nhận của ngọn lửa.

Thật sự là không thể kéo dài thêm nữa, nếu cứ tiếp tục kéo dài thêm, một khi liên quân rơi vào tình trạng sức cùng lực kiệt, đối phương mới bắt đầu tấn công toàn diện, nếu cứ đứng suy nghĩ hoài thì có thể trễ mất.

Nhưng phương pháp mà Quân đại thiếu gia đưa ra, ngược lại khiến Cửu U thập tứ thiếu kinh sợ đến nhảy dựng!

Vị Tà Chi Quân Chủ này rốt cuộc là loại người nào vậy? Không hề có chút phòng bị người khác hay sao, sao lại dễ dàng tin người như thế ???

Phải biết rằng, đem cái gọi là “Cửu U chân khí” truyền vào cơ thể Quân Mạc Tà, việc này nói thì rất đơn giản dễ dàng. Nhưng nếu Quân Mạc Tà thật sự không hề bố trí phòng vệ tùy ý “Cửu U chân khí” tiến vào ở trong cơ thể, như vậy, chẳng khác nào Quân Mạc Tà đem sinh mệnh của mình hoàn toàn giao cho Cửu U thập tứ thiếu, tùy y xử lý! Nếu thật sự làm như vậy thì, quả thật đúng là giống như người ta làm đao mình làm cá tùy người ta chặt chém ra sao thì chặt chém như thế đó!

Đến lúc đó, Cửu U thập tứ thiếu không cần dùng quá nhiều sức, chỉ cần trong đầu vừa nghĩ, Tà chi quân chủ Quân Mạc Tà ngươi cho dù là cái gì thiên đại bản sự, cũng không trốn được kết cục hồn phi phách tán ảm đạm!

Nhưng nếu đến phần kế tiếp, chân khí Cửu U sau khi truyền được vào trong cơ thể Quân đại thiếu gia, chỉ có buông tha cho tất cả các trạng thái

chống cự, dòng khí bên ngoài này mới có thể do Quân Mạc Tà khống chế hoàn toàn! Cái này lại biến thành Cửu U thập tứ thiếu buông tha cho tất cả các bức tường phòng thủ, đem sinh mệnh, công lực, tu vi toàn bộ giao cho Quân Mạc Tà!

Chỉ cần Quân Mạc Tà nghĩ thoáng qua, vậy Cửu U thập tứ thiếu sẽ vạn kiếp bất phục!

Trong toàn bộ quá trình, cho dù là bên nào nghĩ thoáng qua một ý tưởng xấu xa nào đó, thì bên kia chắc chắn là không thể tránh khỏi cái chết.

Kỳ thật quan hệ lợi hại trong toàn bộ biện pháp này, Quân Mạc Tà sao lại không rõ chứ, nhưng ở tình huống như thế Quân đại thiếu gia đã hết cách, nếu muốn Hỗn Độn Hoả nhận công lực bên ngoài điều khiển, nhất định phải trải qua quá trình như vậy!

Hỗn Độn Hoả tuy không giống Viêm hoàng huyết nhân tính hóa, không biết suy nghĩ không thể nói chuyện, nhưng bản thân nó cũng có linh tính, có năng lực nhận biết của chính nó.

Nhận sự điều khiển của người tạo ra nó, đó chính là thiên tính của loại lửa này, hoặc có thể nói đó chính là một loại bản năng, nếu muốn nó nhận sự khống chế của một lực lượng khác, tuyệt đối sẽ khiến nó phản đối kịch liệt, đây cũng là một loại bản năng!

Cho dù là tạm thời khống chế, làm xong sẽ giải trừ, cũng không được!

Tin rằng chỉ cần một chút vô ý, có thể đốt cháy sạch sẽ chân khí của Cửu U thập tứ thiếu. Nếu thật sự như vậy, Cửu U thập tứ thiếu sẽ rất là bi kịch rồi, cho dù là Cửu U thập tứ thiếu, cho dù là nhận được độc môn bí kĩ Cửu U chân khí của Cửu U đệ nhất thiếu, cũng không thể chống lại được Hỗn Độn Hoả, loại tiên thiên căn nguyên chi hỏa này.

Quân Mạc Tà nói xong những lời này, ngẩng đầu lên, đúng lúc này, ánh mắt của Cửu U thập tứ thiếu cũng sâu kín nhìn qua, bốn mắt chạm nhau, đều thấy nội tâm giãy dụa sâu bên trong của đối phương!

Cái gì gọi là kẻ mạnh?

Kẻ mạnh, là phải có được tính tự chủ tuyệt đối!

Điểm này, nhất là khi kẻ mạnh đối mặt với an toàn sinh mệnh của bản thân và an toàn của thân nhân, đều hoàn toàn không hề có con đường nào có thể cò kè mặc cả!

Vì thứ mà bọn họ bỏ cả đời đuổi theo, chính là điều này!

Không có một kẻ mạnh nào, dám đem sinh mệnh của mình đặt vào trong tay người khác, để người ta muốn làm gì thì làm! Cho dù là phụ mẫu hay huynh đệ ruột thịt của mình, thậm chí là người yêu mình nhất, cũng không được!

Nhưng hiện tại, giờ phút này, liên quan đến đại cục toàn bộ thiên hạ đã bức hai vị cường giả đến tình trạng này.

Mà điều châm chọc nhất chính là, hai người bị buộc đến tình trạng này, lại là hai người đối với cái gọi là an nguy của sinh linh thiên hạ hoàn toàn thờ ơ không quan tâm!

Quân Mạc Tà đối với sinh linh của thiên hạ cho đến bây giờ vốn không hề có nghĩa vụ gì cả, lại càng sẽ không hy sinh vì toàn bộ sinh linh của thiên hạ.

Còn về phần Cửu U thập tứ thiếu, đối với cái gọi là sinh linh của thiên hạ hoàn toàn không có ý tốt, thậm chí, trong lòng hắn hoàn toàn không có khái niệm sinh linh thiên hạ!

Cái gì mà sinh linh thiên hạ chứ… Đâu có thứ gì liên quan đến ta đâu?!

Nhưng bây giờ, lại muốn hai người như vậy dùng sinh mệnh của mình làm tiền đặt cược, làm thử một lần!

Hơn nữa không thể không làm, không thể không đặt!!

Loại chuyện này, nếu lúc trước nói cho Quân đại thiếu gia hoặc Cửu U thập tứ thiếu, nói bọn họ nhất định vì chuyện này do dự, hai người tuyệt đối sẽ cười nhạt, sinh linh thiên hạ? An nguy đại lục? Mấy thứ này thì lien quan ta cái rắm?!

Cho dù là đến giờ phút này, Quân đại thiếu gia vẫn như cũ không muốn làm như vậy, nhưng hắn hiểu được, nếu lúc này không quyết định thật nhanh, bên dị tộc hoặc sẽ bằng vào chiến lực ưu việt của đội quân cảm tử vạn người này xé rách hàng phòng ngự của liên quân đại lục! Chiến cuộc cũng đã đến hồi không thể trì hoãn nữa!

Không nói đến việc Quân Mạc Tà thống hận dị tộc như thế nào, cho dù là không hận không thù, nhưng hắn cũng không thể thừa nhận được!

Bởi vì đằng sau đang chiến đấu đẫm máu, là huynh đệ là người yêu của Quân Mạc Tà!

Một khi bị người dị tộc đột phá, nhất định phải dẫm lên thi thể những người này, mới có thể tiến lên!

Quân Mạc Tà có thể không cần sinh linh thiên hạ , có thể không cần an nguy đại lục, nhưng không thể không cần bọn họ! Ngược lại, là vô cùng để ý!

Cho nên hắn không thể không làm!

Nhưng Cửu U thập tứ thiếu không có lý do gì để không thể không làm!?

Hai người, bốn con mắt, lẳng lặng nhìn chăm chú đối phương, hai bên đều không chớp mắt.

- Ngươi sợ?

Trên mặt Quân Mạc Tà lộ ra một nụ cười quỷ dị, chậm rãi nói.

- Hoặc là, danh chấn đại lục thiên hạ đệ nhất cao thủ Cửu U thập tứ thiếu, sợ trong lúc lòng ta có tà niệm vĩnh viễn bị gạt bỏ! Chỉ trong một đêm, cái tên Tà chi quân chủ sẽ thay thế Cửu U thập tứ thiếu, trở thành truyền kỳ rung động nhất toàn bộ đại lục Huyền Huyền! Sinh mệnh của ngươi, sẽ làm cho cái tên của ta vĩnh viễn lưu truyền trên bia đá vinh quang!

Cửu U thập tứ thiếu cũng nở nụ cười quái dị, âm u nói:

- Không sai, những lời của ngươi quả thật rất đúng, nhưng trước lúc ngươi có cơ hội thực hiện điều đó, có thể bản công tử sẽ trước có ý tưởng, như vậy, đệ nhất kỳ tài vạn năm mới có được, một trong số ít những người có thể uy hiếp bản công tử sẽ ngã xuống và bị thiêu cháy chỉ trong một ý tưởng của ta! Tốc độ tiến cảnh của ngươi, thật sự rất kinh người. Nếu cho ngươi thời gian, chỉ cần một khoảng thời gian ngắn ngươi có thể đạt đến ngang tầm ta, đây cũng không phải chuyện bất ngờ gì! Thậm chí, có một ngày không xa, ta có thể chết dưới tay thằng nhóc ngươi! Bây giờ, ta chỉ cần nghĩ thoáng qua một cái, thì đã có thể tiêu diệt một kẻ thù cực mạnh ở tương lai rồi! Ngươi nói ta làm hay không làm?

Cửu U thập tứ thiếu âm trầm nói, cơ thể hơi hơi tiến lên, làm ra một động tác cực kỳ áp bức.

- Nhóc ngươi sợ hay không sợ?

Hai người bốn mắt vẫn như cũ nhìn nhau, ánh mắt của hai người đều giống nhau như băng tuyết rét lạnh vô tình!

Nhưng, ngay sau đó, đột nhiên, hai người cùng một lúc phá lên cười ha hả!

Cửu U thập tứ thiếu ít khi thoải mái cười to, Quân Mạc Tà cũng ít khi cười đến như vậy nhẹ nhàng vui vẻ sảng khoái.

Những ý tưởng theo như lời chính Quân Mạc Tà nói, trong lòng thật sự muốn làm như vậy sao?

Không thể phủ nhận, trong lòng Quân Mạc Tà, quả thật cũng từng có ý tưởng này qua!

Nếu không cần tốn quá nhiều sức, không cần trả bất kỳ giá nào mà có thể giết chết Cửu U thập tứ thiếu, đó là quang vinh cỡ nào a? Lại là uy thế cỡ nào a?

Huống chi, Cửu U thập tứ thiếu kiệt ngạo bất tuân, vốn là một thanh kiếm sắc bén treo trên đầu, không biết khi nào thì nổi điên, hắn sẽ không hề bận tâm chém thẳng xuống! Mà một khi hắn nổi điên, trên nhân gian này, người nào có thể chạy khỏi tay của Cửu U thập tứ thiếu chứ, chỉ sợ vươn năm ngón tay ra thì đã có ba ngón cụp xuống!

Những lời của Cửu U thập tứ thiếu là sự thật sao? Hắn cũng nghĩ như vậy sao?

Đồng dạng không phủ nhận, những lời của Cửu U thập tứ thiếu cũng là sự thật, trong lòng hắn, ý tưởng này, thật sự là có!

Tốc độ tiến cảnh của Quân Mạc Tà nhanh như vậy, trước sau cũng chỉ mất khoảng thời gian một năm không đến hai năm ngắn ngủi, thì đã đạt đến cấp cao nhất của thánh quân! Như vậy, với cảnh giới trước mắt của Cửu U thập tứ thiếu, tin rằng tuyệt đối không phải là chuyện khó khăn gì!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 492: Tín Nhiệm Trân Quý Nhất Thế Gian Này!

Đến lúc đó, sinh mệnh của Cửu U thập tứ thiếu, cũng đồng dạng nằm trong tay Quân Mạc Tà mặc hắn điều khiển.

Quân Mạc Tà muốn giết hắn, phỏng chừng không cần tu luyện thêm vài năm thì đã có thể làm được!

Đối với Cửu U thập tứ thiếu, trong toàn bộ thế gian này, chỉ có Quân Mạc Tà mới là mối uy hiếp lớn nhất của mình!

Tất cả những người khác, tất cả đều không cần lo!

Cho dù là tu vi biến thái của Chiến Cuồng kia, Cửu U thập tứ thiếu cũng có tự tin dám đứng ngang hàng mà không rơi xuống phía dưới. Thậm chí nếu Chiến Cuồng không dung hợp được Cửu Huyễn Lưu Sa, hai người làm một trận quyết đấu sinh tử, thì thắng bại cũng chỉ là năm năm mà thôi!

Chỉ có Quân Mạc Tà là ngoại lệ, Quân đại thiếu gia lấy tốc độ giống như hỏa tiễn bay lên thăng cấp khiến tất cả cường giả thiên hạ đều run sợ!

Với tốc độ kinh người lên đến ngang bằng Cửu U thập tứ thiếu, cũng không phải việc khó khăn gì, cũng không cần tốn quá nhiều thời gian

.

Thậm chí, Cửu U thập tứ thiếu đã từng tính toán thời gian Quân Mạc Tà lên ngang bằng mình còn cần cụ thể bao nhiêu ngày nữa!

Một mối uy hiếp lớn như vậy, Cửu U thập tứ thiếu cũng không phải là người lương thiện gì, sao lại không có lúc nghĩ sớm diệt trừ cho bớt lo cơ chứ?

Nhưng hai người lại cùng nhau nói ra, nói ra ý tưởng chôn sâu trong lòng bản thân, ý tưởng muốn làm nhất, cũng là ý tưởng ti bỉ vô sỉ nhất, thẳng thắn thành khẩn nói ra!

Vừa rồi ngay khi bốn mắt chạm nhau trong chớp mắt im lặng, chính là lúc hai người ở trong lòng bản thân tranh đấu với một bản thân ti bỉ! Làm, hay không làm! May mắn, trong trận đấu với một bản thân ti bỉ nhất, hai người đều là người chiến thắng!

Ngay giây phút nói ra, hai người đều cảm thấy từ đáy lòng sinh ra một cảm giác vô cùng thả lỏng!

Quân Mạc Tà thở ra một hơi từ đáy lòng, chỉ cảm thấy cánh cửa lớn vốn đang đóng chặt đột nhiên mở ra, toàn thân vô cùng thoải mái giống như sắp bay lên vậy, ý nghĩ phá lệ rõ ràng, thậm chí, nhãn giới, tâm giới đều được mở rộng! Ở một phút giây này, Quân Mạc Tà đột nhiên cảm giác được có một ý tưởng từ tận đáy lòng: Có lẽ, đột phá rất nhanh sẽ đến!

Cửu U thập tứ thiếu cũng có cùng cảm giác này, hắn rõ ràng cảm giác được phong ấn Cửu U trong đầu mình thả lỏng rất nhiều! So với lúc trước, chìa khóa tâm cảnh đã lộ ra một nửa rồi!

Nguyên bản rắn chắc như tường đồng vách sắt phong ấn, ở phút giây này, tựa hồ biến thành một tấm chắn mỏng như tờ giấy trắng, chỉ cần tĩnh tâm tìm hiểu, thì đã có thể đột phá cửa quan rồi!

Bởi vì bọn họ đều chiến thắng bản thân, chiến thắng tâm ma của mình!

Các đời cường giả, có thể có rất nhiều người thắng rất nhiều trận, nhưng có một trận chiến hắn không thể thắng được, đó chính là trận

chiến với chính bản thân hắn!

Ngay giây phút chiến thắng bản thân mình, cũng là giây phút lập địa thành phật!

Bởi vì, chính mình mới là kẻ thù lớn nhất của mình, đồng thời cũng là đối thủ mạnh nhất khó chiến thắng nhất!

Trên thế giới, không có một kẻ thù nào có thể khó ứng phó hơn kẻ thù này cả!

Một cửa này, mới thật sự là một cửa khó khăn nhất!

Một khi đã vượt qua được cửa này, sau này Quân Mạc Tà và Cửu U thập tứ thiếu tu luyện sẽ không có chướng ngại nữa!

- Thì ra như vậy cũng có thể đột phá!?

Hai người cơ hồ là cùng một lúc, nói cùng một câu. Sau đó bốn mắt lại lần nữa chạm vào nhau, nhìn nhau cười.

Nụ cười này thật đẹp! Trong lòng hai người đều dâng lên cùng một ý tưởng.

Lập tức, Quân Mạc Tà mở to mắt, vì, giờ phút này Cửu U thập tứ thiếu, lại phá lệ thu lại tầng mây đen Cửu U bao phủ quanh mình, để lộ ra bộ mặt thật.

Dáng người cao gầy, đen như mực, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt nhỏ dài, miệng mỏng hơi hơi hé mở, thoạt nhìn cho người ta cảm giác quả quyết tuyệt ngạo tàn khốc. Mà điểm hấp dẫn người ta chú ý nhất chính là cặp mắt của Cửu U thập tứ thiếu.

Cặp mắt kia, màu của nó đậm hơn bất kì màu đậm nào trên thế giới này!

Tuy cùng một cặp đồng tử màu đen láy, nhưng lại khiến người ta mất tự chủ lạc vào trong mê cung. Giống như ở bên trong đôi mắt đó, chứa đựng một vũ trụ rộng lớn vô cùng. Khuôn mặt này, cũng cho người ta một cảm giác rất kỳ quái, nói hắn hai mươi tuổi người ta cũng tin, nói hắn ba mươi tuổi, cũng không phải không đúng. Nhưng nói hắn sáu mươi tuổi, cũng không có người ngạc nhiên, cho dù là người chưa từng tu luyện qua, lúc nhìn thấy khuôn mặt này, cũng không hề có lý do tin tưởng: Người này, cho dù là sống một vạn năm, tựa hồ cũng không có gì kỳ quái.

- Nhóc ngươi thật sự không tệ lắm, bởi vì ngươi là người đầu tiên trong cuộc đời ta, lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất có thể cho ta nhấm nháp đến mùi vị của hai chữ “tín nhiệm” này.

Cửu U thập tứ thiếu lạnh lẽo cười nói.

- Thì ra, mùi vị này cũng có thể khiến con người cảm thấy rất thoải mái. Hơn nữa, còn có được cơ hội vượt qua tâm ma một lần!

Quân Mạc Tà cũng cười:

- Kỳ thật bộ dạng của ngươi rất đẹp, vì sao cứ thích che giấu mình lại vậy?

- Từ xưa hồng nhan bạc mệnh, đa tình nhất nữ tử thiên hạ!

Cửu U thập tứ thiếu nghiêm túc nói:

- Cũng bởi vì bộ dạng ta rất đẹp, cho nên ta mới che giấu.

Hắn có chút cô đơn nói.

- Ta sớm đã đem cả đời mình cống hiến cho võ đạo, sao có nhiều thời gian hao phí trong những cuộc tình si với nữ nhân chứ?

Quân Mạc Tà rất ngạc nhiên, muốn cười, nhưng cười không nổi. Không cười lại cảm thấy rất khó chịu.

Đây không phải là tự kỷ, Cửu U thập tứ thiếu không thể nghi ngờ là nói thật, điểm này, Quân Mạc Tà tự tin còn nhìn ra được.

Dựa vào tu vi võ công của Cửu U thập tứ thiếu, cộng với học thức uyên bác, và khuôn mặt xinh đẹp kia của hắn, nếu ở đại lục đi một vòng, muốn được đến ái mộ của một nữ tử trên đời này cũng không phải là chuyện quá khó khăn gì! Càng đừng nói đến việc hắn lại là một đệ nhất cao thủ võ công cái thế của thiên hạ !

Tin rằng trên đời này không mấy người nữ nhân có thể chống cự được một nam tử vĩ đại như vậy!

Thậm chí cho dù biết rõ Cửu U thập tứ thiếu là một “ác ma”, cũng vẫn có không ít nữ tử đuổi theo.

Quân Mạc Tà nghĩ nghĩ, đột nhiên nhớ đến kiếp trước, có không ít cô gái cứ thích cùng nói chuyện đi theo một ít du côn lưu manh, lý do là vì sùng bái kẻ mạnh, cho dù là người nào triều đại nào thế giới nào, đều thông dụng cả.

Có thể làm chuyện người khác không dám làm, chính là kẻ mạnh trong mắt đại đa số người.

Đây cũng không có gì lạ!

Xem ra Cửu U thập tứ thiếu đã từng trải qua chuyện này…

Nguyên nhân đúng là vì Cửu U thập tứ thiếu nói thật, nguyên nhân đúng là vì Quân Mạc Tà tự mình hiểu rất rõ thậm chí cũng lý giải, cho nên hắn mới cảm giác quái dị như vậy.

Bởi vì cho dù là sự thật, lý do này cũng quá mức mạnh mẽ rồi!

- Chẳng lẽ ngươi tính cả đời này không tìm lão bà?

Quân Mạc Tà không hề phòng bị vươn tay ra.

Cửu U thập tứ thiếu cũng không phòng bị nắm lấy tay Quân Mạc Tà, cũng không phòng bị buông lỏng bức tường phòng thủ của chân khí Cửu U, không hề giữ lại chậm rãi đưa vào kinh mạch đã bỏ xuống tất cả tường phòng thủ của Quân Mạc Tà, toàn bộ quá trình rất là hài hòa, tự nhiên, giống như hai người đã hợp tác vô số lần vậy, tất cả đều quen thuộc và tự nhiên.

Hai cường giả tuyệt thế, cùng một lúc đặt tính mạng của mình vào tay đối phương!

Đây không thể nghi ngờ là một lần phá lệ! Trên đời này, một lần tín nhiệm trân quý nhất!

Đối với câu hỏi của Quân Mạc Tà, Cửu U thập tứ thiếu cười khổ nói:

- Bộ tộc Cửu U của chúng ta, sống dài lâu hơn người của đại lục nhiều lắm. Nếu chúng ta thật sự có ý muốn tìm lão bà thì phải tìm chung thân bạn lữ, trước khi tu vi của chúng ta còn không đạt đến cảnh giới nghịch thiên có thể sửa mệnh, nếu thật sự động tình, cũng đồng nghĩa với việc hại mình hại người!

Quân Mạc Tà lẳng lặng nghe Cửu U thập tứ thiếu nói, vừa chậm rãi dẫn đường đối phương vận chuyển chân khí Cửu U đi vào tầng thứ ba của Hồng Quân tháp, tiếp xúc với hỗn độn hỏa, chậm rãi từ trong tinh thần biểu đạt ý muốn của mình, trong miệng nói:

- Không đúng nha, theo ta biết thì Cửu U đệ nhất thiếu tìm ước chừng hơn một trăm lão bà, chuyện này nên giải thích như thế nào đây?

Cửu U thập tứ thiếu hừ một tiếng, nói:

- Bộ khó hiểu lắm sao? Đệ nhất thiếu lại là người như thế nào chứ, cho dù tìm một vạn lão bà, hắn cũng dễ dàng dùng nghịch thiên sửa mệnh cho các nàng, bất tử bất diệt! Ta không phải đã nói rồi sau? Chỉ cần tu vi của bản thân đạt đến cảnh giới nghịch thiên sửa mệnh, đến lúc đó sẽ không còn gì cản trở nữa rồi!

- Vẫn là không hiểu, cái này cùng với tôn chỉ tìm chung thân bạn lữ của ngươi khác nhau một trời một vực: Cái gọi là chung thân bạn lữ, không phải hẳn là chung thủy với một người thôi sao?

Quân Mạc Tà hừ một tiếng nói.

Cửu U thập tứ thiếu nhíu mày, kinh ngạc nói:

- Ngươi đây là cách giải thích hợp lí gì vậy?! Ai nói với ngươi chung thân bạn lữ chỉ có thể tìm một người? Chỉ cần ngươi có bản lĩnh, cho dù là ngươi cưới hết tất cả nữ tử của thiên hạ , cũng không thành vấn đề! Một bạn lữ, chẳng lẽ một trăm sẽ không phải là bạn lữ? Cách giải thích hợp lí của ngươi mới là rắm chó không kêu đúng là lời lẽ sai trái!

Quân Mạc Tà nghẹn họng nhìn trân trối

.

Cưới hết tất cả nữ tử của thiên hạ ? Lại còn với một bộ dạng đương nhiên nữa chứ?

Còn dám nói lời của ta sai trái rắm chó không kêu?! Đến tột cùng là ai mới người nói sai chứ?

Hình như cái này cũng quá mức rồi đi?!

- Thì ra ngài mới người thật sự rộng rãi! Bản quân thật sự một trăm hai mươi phần trăm bội phục!

Nghẹn họng nhìn trân trối một hồi lâu, Quân Mạc Tà mới tận đáy lòng tâm phục khẩu phục tán thưởng.

- Không nói thứ khác, chỉ bằng lực thắt lưng của ngươi, cũng đủ để ta cúng bái, dập đầu.

- Đó là vì tầm mắt của nhóc ngươi quá nhỏ bé, cái này thì có quan hệ gì với lực thắt lưng chứ?

Cửu U thập tứ thiếu trắng mắt nhìn hắn mấy cái, khinh thường nói.

- Không cần nhúc nhích chỉ cần hưởng thụ là được…

Quân Mạc Tà lập tức rơi nước mắt chạy, quân lính tan rã, chật vật bại lui!

Vị đại gia này, quá cường đại rồi!

Những người khác, còn phải tự mình phí sức lao động, chịu mệt chịu nhọc cày cấy, còn không tốt……. Trong Hồng Quân tháp, hỗn độn hỏa nhảy lên một chút, cẩn thận tiếp xúc với chân khí Cửu U màu đen mà Quân Mạc Tà đưa tới, ngọn lửa xoay một vòng, tựa hồ là cẩn thận phân biệt, sau đó ngọn lửa lóe lên, chở về chỗ cũ. Vẫn như cũ không nhanh không chậm lên xuống, cháy lên.

- Được không?

Quân Mạc Tà dùng thần thức hỏi một câu.

Đây cũng quá lười rồi, được hay không thì cứ cho một câu trả lời dứt khoát a…….

Hỗn độn hỏa vẫn như cũ thờ ơ, vẫn như cũ ở tại chỗ thong thả bốc cháy, đối với câu hỏi của tên ngu ngốc nào đó hờ hững. Bổn đại gia không đốt sạch bọn họ, chẳng phải chính là được rồi sao? Cái này còn cần hỏi lại nữa sao?

Rốt cuộc tên này ngu ngốc cỡ nào a!

Bổn đại gia một đời anh minh, sao lại có một vị chủ nhân não tàn như vậy chứ?

- Chết tiệt! Ngươi nha cho một chút phản ứng a!

Quân Mạc Tà hổn hển nói.

- Được hay không thì nói một câu dứt khoát chẳng lẽ lại khó như vậy?

Một tiếng “phốc” vang lên, ngay cả Hồng Quân tháp cũng chịu không nổi, trực tiếp đá thần thức của Quân Mạc Tà ra ngoài.

Thực sự không nhìn thấy có tên nào ngu đến mức này…!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 493: Hôm Nay Là Mãi Mãi !!!

- Được rồi…

Nói ra những lời này chính là Cửu U thập tứ thiếu. Lúc đang nói những lời này, vẫn như trước không cử động không cảm xúc thu lại chân khí Cửu U.

Quân Mạc Tà ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn.

- Chẳng lẽ ngươi không phát hiện ra sao? Loại lửa kỳ lạ đó, trong khoảng khắc ngắn ngủi ta đưa chân khí Cửu U vào đã thừa nhận.

Cửu U thập tứ thiếu mỉm cười nói.

- Khoảng khắc đó thật sự rất ngắn, phỏng chừng cũng chỉ có thể để ta sử dụng một lần, đây là một lần duy nhất!

Quân Mạc Tà thở nhẹ ra, kiên quyết nói:

- Có thể dùng được một lần ngươi nên cảm thấy may mắn rồi đấy, ngươi có biết nó là loại lửa gì không?

- Lúc trước ta luôn luôn nghi ngờ, loại lửa thần dị như vậy có thể chịu để bị con người điều khiển hay sao? Bây giờ ta rốt cuộc có thể xác định, loại lửa đó mặc dù ở trên người ngươi, thuộc về ngươi, nhưng với ngươi là hai cá thể khác biệt, ít nhất không phải do ngươi sinh ra, đúng không?

Cửu U thập tứ thiếu như cười như không nhìn hắn.

Quân Mạc Tà, bí mật trên người thằng nhóc kia, thật sự không ít a.

- Đây tính là gì chứ? Còn có thứ mạnh hơn mà ngươi chưa gặp nữa đấy!

Quân Mạc Tà hừ một tiếng. Đối với những điều mà Cửu U thập tứ thiếu phát hiện không hề cảm thấy kinh ngạc. Hắn từ trước đến nay không cảm thấy được gì, thì mới thật sự là kỳ quái a!

- Ngươi chính là người ngày đó cứu ta thoát khỏi vòng vây, Cửu Tiêu đệ nhất gia, phải không?

Cửu U thập tứ thiếu ngẩng đầu nhìn bầu giờ, tựa hồ không quan tâm mà hỏi ra những lời này.

- Ngạch…

Quân Mạc Tà méo mó đầu, cười nói.

- Cái này nên bắt đầu nói từ đâu nhỉ? Và có lý do gì để ngươi chứng minh dự đoán của mình?

- Không có lý do gì cả!

Cửu U thập tứ thiếu trầm mặc nói.

- Chỉ là một loại cảm giác mà thôi. Kỳ thật loại cảm giác này, sớm đã có rồi, chẳng qua lúc trước ngươi thật sự rất yếu, ta không thể xác nhận, bây giờ ngươi đã đủ tư cách để uy hiếp ta, loại cảm giác này cũng càng ngày càng rõ ràng!

- Không sai! Chính là ta.

Quân Mạc Tà chớp chớp mắt nói.

- Cửu Tiêu đệ nhất gia!

- Thằng nhóc ngươi đúng là rất cuồng vọng! Ngươi cũng biết cái tên mà ngươi thuận miệng đặt, đã phạm vào kiêng kị lớn nhất của bộ tộc Cửu U không hả!?

Cửu U thập tứ thiếu hờ hững nói.

- Chỉ vì “Cửu Tiêu đệ nhất gia” năm chữ này, giữa ta và ngươi khó tránh khỏi một cuộc chiến sinh tử!

- Nếu trận chiến lần này chấm dứt, chỉ cần ta còn sống, ngươi còn sống, ta nhất định quyết chiến với ngươi.

Trong mắt Quân Mạc Tà lóe lên tia sáng, chậm rãi nói.

- Ta sớm đã muốn lĩnh giáo một chút, cái mà bộ tộc Cửu U gọi là thiên hạ vô địch bí kĩ, đến tột cùng lợi hại đến mức nào!

- Trong trận chiến này, bao gồm cả ta, người có cơ hội lớn nhất ngoài ngươi ra còn có ai nữa, chắc chắn ngươi sẽ có cơ hội khiêu chiến ta.

Cửu U thập tứ thiếu thản nhiên nói.

- Trên thực tế, ta cũng muốn đào móc một chút, trên người nhóc rốt cuộc tồn tại bao nhiêu bí mật, bí mật mà ngươi luôn che giấu rốt cuộc mạnh đến mức nào đâu!

Quân Mạc Tà trầm mặc một chút, cũng đối chọi gay gắt:

- Ta cũng tin ngươi có cơ hội này, chẳng qua bí mật trên người ta, không phải là bất kỳ Cửu U thiếu nào cũng không thừa nhận nổi đâu!

Nói xong, hai người đều không nói nữa, chắp tay sau lưng, tầm nhìn hướng về phía đám người dị tộc tụ tập.

Cho dù là ngày sau hai người sắp xếp trận quyết chiến như thế nào đi nữa, thì đó cũng là chuyện ngày sau. Bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất

chính là, lấy cơ hội sống sót trong trận chiến này làm mục tiêu trước đã. Sau đó, trận chiến này nhất định phải giành được thắng lợi.

Dưới tầm dò xét tinh thần rộng lớn của hai người, đồng thời cảm ứng được những người đó đang bắt đầu xao động.

Một lá cờ lệnh đỏ sẫm như màu máu, đã cắm trước mặt bọn họ.

Rõ ràng, họ sắp bắt đầu hành động!

Sau đó, vạn tiếng kèn thê lương đột nhiên vang lên réo rắt!

Bên dị tộc, những bộ đội vẫn chưa cử động, các đội ngũ đặc biệt được trang bị kèn đều đồng thời ngửa mặt lên trên thổi kèn trong tay mình!

Vạn tiếng kèn cộng hưởng lại tạo thành một bản nhạc vang vọng đến tận chân trời!

Đại quân hơn bảy tám mươi vạn người đồng thời lớn tiếng hét to:

- Thần tộc! Uy vũ!

Bách vạn nhân vi quân tráng hành! (Trăm vạn người tiễn ngươi lên chiến trường!)

Những dũng sĩ trong truyền thuyết được tiễn đưa như vậy, cho dù là bất hạnh hy sinh, linh hồn cũng không bị tiêu diệt, nhất định sẽ trở lại Thần Tộc, trở về với Thần xã, vĩnh viễn nhận người Thần Tộc cung phụng hương khói, thiên thu vạn tái linh hồn bất diệt!

Đây cũng chính là nghi thức xuất chinh long trọng nhất từ xưa đến nay của Thần Tộc!

Bây giờ, nghi thức này vì đội cảm tử vạn thánh hoàng một lần nữa thổi lên!

Trong tiếng kèn thổi lên điên cuồng, mười vạn chiến sĩ tấn công điên cuồng bên dị tộc ở tuyến đầu trong chớp mắt đột nhiên giống như thủy

triều lùi trở về. Chiến trường lúc ban nãy tiếng kêu giết còn đang vang đến tận trời, đột nhiên trong khoảng thời gian ngắn quay lại với im lặng!

Trong im lặng nặng nề lại có rất nhiều áp lực ẩn dấu khiến lòng người ngày càng lạnh giá!

Đây mới thật sự là, gió thổi mưa giông trước cơn bão!

Tất cả mọi người đều hiểu bên dị tộc bày ra trận thức lớn nhất vậy, đòn tấn công sắp tới, chắc chắn sẽ mạnh chưa từng có! Nếu……. Một khi bọn họ xông lên, mạnh mẽ tấn công sâu vào, phòng tuyến mà liên quân đại lục Huyền Huyền kiến trúc, nhất định sẽ sụp đổ trong chớp mắt!

Có một thanh âm ngoại lệ dẫn đầu vang lên!

Đệ nhất cao thủ của thánh địa Cổ Hàn hét lên một tiếng:

- Thánh Địa!!!

Mạc Vô Đạo, Hề Nhược Trần, Hô Diên Ngạo Bác ba người đều cùng một lúc bước lên một bước, hồ máu dưới chân, vì bọn họ dùng quá nhiều sức, mà bắn ngược lên, vung tay ho tô:

- Thánh địa!!

- Vạn năm vinh quang!! Hôm nay, chính là thiên thu! Hôm nay, chính là mãi mãi!

Khuôn mặt Cổ Hàn đỏ bừng. Dường như đã dùng hết sức toàn thân quát to một tiếng, dường như chỉ cần có tiếng hét này mọi thương tang đều bị phá tan!

- Vạn năm vinh quang! Hôm nay, chính là thiên thu! Hôm nay, chính là mãi mãi! – Tổng cộng bảy ngàn cao thủ thánh địa cùng một lúc dùng hết sức toàn thân la lớn. Vẻ mặt mọi người, ở trong khoảng khắc này đều trở nên trang nghiêm túc mục, trở nên nghiêm nghị, trở nên thánh khiết!

Những người bọn họ, trạng thái không phải là hoàn hảo, ngược lại, cơ hồ tất cả mọi người đều thân chịu trọng thương, giờ phút này, ai cũng lấy ra hồi thiên đan mà lúc ban đầu Quân Mạc Tà đưa tặng ra dùng. Trong vài ngày này, Quân Mạc Tà cơ hồ là ngày đêm liên tục lao động, không phải luyện đan thì chính là luyện kiếm, cuối cùng mới bù đủ nhu cầu cơ bản phải dùng hồi thiên đan, này, cũng là trong tầm khả năng lớn nhất của hắn rồi!

Nhưng cũng vì việc này, mà thu được tôn kính của tất cả mọi người của thánh địa!

Bởi vì, một viên hồi thiên đan, có hiệu quả nghịch thiên !

Mỗi người một viên nghịch thiên đan, tổng cộng bảy ngàn, đưa tặng cho kẻ thù của mình, tấm lòng này, khí phách này, nếu đổi là người của thánh địa ai cũng không chắc mình có thể làm như vậy…

Không cần nhắc nhở, cũng không cần ra lệnh.

Tất cả mọi người đều hiểu, bây giờ, giờ phút này đã là giờ phút quan trọng nhất rồi!

Giờ phút này, đúng là giờ phút mà bọn họ cần đem sinh mệnh của mình phóng ra yên hoa sáng lạn nhất, ánh sáng rực rỡ nhất của yên hoa được tạo thành bởi sinh mệnh ngàn vạn người sẽ bảo vệ an bình toàn bộ đại lục! (yên hoa: pháo hoa)

Bước đi không ngoảnh lại!

Vạn năm vinh quang, thiên thu vĩnh hằng, chỉ trong khoảng khắc này!

Dưới sự chỉ huy của ba vị tông chủ thánh địa, bảy ngàn người lại một lần nữa chia thành ba đội, vẫn như cũ là Độn thế tiên cung, Mộng huyễn huyết hải và Chí tôn kim thành ba đội đã được sắp xếp như ban đầu! Ngay ngắn trật tự, không hề rối loạn!

Bọn họ bước lên một bước, dưới chân không hề có chần chờ, trong mắt chỉ có kiên định!

Vạn năm vinh quang, vạn năm công quá, vạn năm sở hữu!

Đều dừng lại ở hình ảnh giờ phút này!

Thị phi thành bại tựa như không. Công tội vạn năm mặc sử bình.

Ba đội quân, như ba dòng nước lũ, lặng im không tiếng động rảo bước tiến lên!

Lưng mỗi người, đều thẳng tắp!

Trong giây phút cuối cùng của cuộc đời, trên mặt bọn họ, là kiêu ngạo!

Kiêu ngạo chỉ thuộc về thánh địa, vĩnh viễn tồn tại bất diệt!

- Kính lễ!

Một tiếng thét dài thê lương của Mai Tuyết Yên rung động khắp bầu trời.

Những nơi họ đi qua, tất cả chiến sĩ thiên phạt đều giơ tay lên, hướng về phía kẻ thù ngày xưa, dâng lên kính ý cao nhất!

- Đám người rác..... của Tam Đại Thánh Địa, từ trước đến nay đều là đám người mà ta thống hận nhất! Bởi vì bọn họ từ trước đến nay chỉ biết giành lấy danh hiệu kẻ bảo vệ đại lục Huyền Huyền về phía mình, không cho phép các thế lực khác tham gia, tiêu diệt tất cả các kẻ địch chống lại bọn họ, cho dù là đã là kẻ địch hay sắp sửa là kẻ địch, có thể là kẻ địch, không hề có ngoại lệ!

Trên không trung, Cửu U thập tứ thiếu bùi ngùi thở dài một hơi, trầm mặc nói:

- Ngày trước, cho tới bây giờ ta cũng không hề tưởng tượng đến, một tổ chức chó má như vậy, cư nhiên có một ngày, ta, Cửu U thập tứ thiếu phải bội phục bọn họ!

- Đúng vậy! Bọn họ vì cái gọi là lý niệm của bọn họ, đã từng ti bỉ, từng hạ lưu, cũng từng phạm phải rất nhiều lỗi sai.

Quân Mạc Tà thở dài một hơi, chậm rãi nói .

- Nhưng giờ phút này, bọn họ vẫn vĩ đại như trước, vẫn vinh quang như trước! Giờ phút này, bọn họ vẫn như trước đáng giá chúng ta tôn kính tận đáy lòng! Hơn nữa vì hy sinh ngày hôm nay của bọn họ, mặc kệ lúc trước giữa chúng ta có bao nhiều oán hận, tất cả đều xóa bỏ! Ta không chỉ tôn kính họ giờ phút này, còn tôn kính họ vĩnh viễn!

Cửu U thập tứ thiếu thở dài một hơi:

- Gió mạnh mới biết cỏ cứng như thế nào, lâu ngày quen biết mới biết được lòng người, loạn thế mới biết được ai là anh hùng!

Quân Mạc Tà đột nhiên từ trên trời cao hét lớn:

- Tất cả người của Thánh Địa hãy nghe, thù hận lúc trước giữa chúng ta, cứ như vậy xóa hết đi! Ta Quân Mạc Tà, lúc này, lấy danh nghĩa của Tà quân phủ Tà Chi Quân Chủ thề với các ngươi, ta nhất định sẽ giết chết Chiến Cuồng! Báo thù cho các ngươi!

Nói xong những lời cuối cùng này, thanh âm Quân Mạc Tà trở nên vô cùng ngẹn ngào.

Hắn biết, chống lại dị tộc, là sứ mệnh là Tam Đại Thánh Địa!

Người dị tộc, tuy là kẻ địch của bọn họ, nhưng tới bây giờ không hề là kẻ thù của bọn họ.

Kẻ thù lớn nhất của Tam Đại Thánh Địa, chính là Chiến Cuồng, cũng chỉ có mình Chiến Cuồng mà thôi!

Mà đối với không còn cơ hội báo huyết hải thâm cừu này, không thể nghi ngờ vĩnh viễn là tiếc nuối trong lòng tất cả người Tam Đại Thánh Địa!

Hôm nay, giờ phút này, giờ phút bọn họ dứt khoát khẳng khái chịu chết, Quân Mạc Tà lại liều lĩnh hứa một lời hẹn khó thực hiện như vậy!

Chiến Cuồng, tu vi bán thánh, cơ thể bất tử! Sao có thể dễ dàng giết chết như vậy chứ?

Nhưng Quân Mạc Tà vẫn như cũ hứa hẹn! Vì, Quân Mạc Tà tự mình đặt tay lên ngực tự hỏi, hắn tuyệt đối không để các chiến sĩ đó cứ như vậy mang theo tiếc nuối bước lên con đường địa ngục!

Tuy bọn họ cam tâm tình nguyện!

- Cảm ơn!

Mạc Vô Đạo ngẩng đầu, nhìn Quân Mạc Tà một hồi, yên lặng ôm quyền.

Bảy ngàn người đồng thời hướng về phía chân trời ôm quyền hành lễ.

Sau đó bọn họ tiến lên!

Tinh thần Quân Mạc Tà kích động một chút, đột nhiên vung tay lên, ba lá cờ chiến to hơn bao giờ hết ở trên cao từ từ hạ xuống, ở giữa không trung trong gió to phất phới. Trên mặt mỗi lá cờ lớn, đều có thêu bốn chữ lớn màu vàng, lóe lên ánh sáng rực rỡ!

“Độn Thế Tiên Cung”

“Mộng Huyễn Huyết Hải”

“Chí Tôn Kim Thành”

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 494: Một Khúc Cửu U, Thiên Lý Truy Hồn!

Ba người Mạc Vô Đạo vươn tay nhận lấy chiến kỳ từ trên trời rơi xuống, trong mắt bỗng nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ! Dường như ánh sáng chói lọi nhất của cuộc đời, ngay trong phút giây này đột nhiên nở rộ! Dường như pháo hoa linh hồn, ngay trong phút giây khó khăn này đã bắn lên trời cao!

Dường như quang vinh vạn năm, ngay trong phút giây này, rốt cuộc lại một lần nữa trở về bên người bọn họ!

Lá chiến kỳ này giống như đại biểu lòng cảm kích và sự thừa nhận của toàn bộ đại lục vậy!

Cả đời này, xem như sống không uổng!

- Các vị anh hùng Thánh Địa! Đi đường cẩn thận!

Quân Mạc Tà lớn tiếng nói.

- Ta Quân Mạc Tà, ở đây tiễn các ngươi ra đi!

Nói xong, hắn chậm rãi giơ tay lên, hướng về phía đội ngũ chỉnh tề im lặng, đưa lên một quân lễ trang trọng!

Người của Thánh Địa ai nấy cũng đồng thời lặng im, đột nhiên cùng lúc nói:

- Tà Chi Quân Chủ, mặc kệ kiếp sau là bạn là thù, phần tình cảm này, khắc sâu trong tim!

Khi Quân Mạc Tà đưa cho họ nghịch thiên đan, bọn họ cũng chỉ bình thản nhận. Lúc Quân Mạc Tà chữa thương cho bọn họ, bọn họ cũng chỉ cho là chuyện đương nhiên, cho dù là ở trong trận chiến Quân Mạc Tà đưa cho bọn thần binh lợi khí, bọn họ cũng không nói gì cả.

Nhưng giờ phút này, bọn họ từ tận đáy lòng nói lên câu cảm ơn này.

Vì, Quân Mạc Tà hiểu được! Vì Quân Mạc Tà giờ phút này, đại biểu cho toàn bộ đại lục!

Nói xong, bảy ngàn người của Tam đại Thánh Địa không quay đầu, tiến lên phía trước!

Cuối cùng, những người vẫn tự do bên ngoài, năm vị trú thủ giả luôn đi theo Hạ Trường Thiên, ở trong giây phút này, cũng không hề do dự gia nhập đại quân quyết tử của Thánh Địa. Đối với sự trở về của bọn họ, không ai cảm thấy ngoài ý muốn cả.

Đội ngũ phản ứng cũng không phản ứng, cứ như vậy tiếp nhận bọn họ!

Cho dù là phía trước như thế nào, bây giờ, cũng chỉ là chiến hữu cùng chết chung với nhau thôi!

Trong cuộc sống, sóng vai chiến đấu!

Trên đường địa ngục, vẫn như cũ hợp tác chiến đấu!

Mạc Vô Đạo, Hề Nhược Trần, Hô Diên Ngạo Bác, Lãnh Đồng, Khúc Vật Hồi, Thành Ngâm Khiếu…

Trên mặt mang theo kiên quyết và bình tĩnh tiến lên…

Trên trời, Cổ Hàn nhắm chặt hai mắt, hai hàng lệ, rốt cuộc không thể kiềm chế rơi xuống…

Bảy ngàn đệ tử, thực lực tinh nhuệ cuối cùng của Thánh Địa!

Từ hôm nay trở đi, Tam Đại Thánh Địa trong suốt vạn năm lừng lẫy của đại lục, rốt cuộc sắp trở thành lịch sử!

Trở thành một tấm bia đá lớn!

Đối diện, giọng nói quái dị của Sang Thượng Bắc Đảo vang lên:

- Các dũng sĩ Thần Tộc! Giây phút quang vinh nhất của các ngươi đã đến! Thần Xã, vì kính dâng hôm nay của các ngươi đã mở rộng vòng tay ôm ấp! Sự tích và cái tên của các ngươi, sẽ truyền lưu vạn năm ở thế gian! Linh hồn của các ngươi, sẽ trở về với vòng tay ôm ấp của đại thần Thần Tộc! Trọn đời bất diệt! Các dũng sĩ, vì ngày mai của Thần Tộc, vì vĩnh hằng của các ngươi! Cho ta giết!

Sang Thượng Bắc Đảo đột nhiên dồn sức vào đan điền, dùng hết tất cả sức mạnh hét lớn một tiếng:

- Sát kê cáp cáp ~~~!

Ngạch, ý của Thần Tộc, chính là, Giết a, Xung phong…Mồ hôi, ở trong trận chiến địa đạo học được, nghĩ có thể giọng nói không quá chuẩn, nhưng này cũng không thể trách tai ta nghe không được a, bởi vì kia thật sự không thể xem là tiếng người…

- Sát kê ha ha ~~~!

Tổng cộng gần hai vạn chiến sĩ cấp thánh hoàng của dị tộc đồng thời hét lên, hiện lên gân xanh, khàn cả cổ họng điên cuồng hét lên, sau đó giống như thủy triều dũng mãnh, ầm ầm đổ ập xuống!

Sau lưng bọn họ, còn có gần một vạn cao thủ hàng đầu tiếp trận!

Quân Mạc Tà và Cửu U thập tứ thiếu cùng một lúc nhíu mày. Bọn họ tự nhiên có thể nhìn ra, một vạn người còn lại, mới chính là lực lượng thật sự của dị tộc! Cũng thật sự là, dùng sức tự bản thân lấy được sức mạnh bây giờ, là cường giả có được tu vi cao thâm chân chính thật sự!

- Chuẩn bị! Thật sự phải bắt đầu rồi!

Quân Mạc Tà thấp giọng nói.

Cửu U thập tứ thiếu cầm Thần Khúc trong tay, thản nhiên nói:

- Đem phạm vi tấn công cố hết sức phân tán ra. Loại lửa của ngươi, cho dù là bị chia thành mảnh nhỏ nhất, uy lực cũng không yếu đi.

- Ta biết!

Quân Mạc Tà khẽ cắn môi.

- Với sức mạnh bây giờ của ta, trong khoảng thời gian ngắn dùng hết, nhiều nhất cũng chỉ có thể ra một đợt. Nếu muốn nữa, ít nhất cũng phải đợi một canh giờ sau, ngươi đoán một đợt này có thể tiêu diệt bao nhiêu sinh mệnh của đối phương?

- Khó mà nói cho chính xác được, tất cả chỉ có thể cố hết sức mà thôi!

Sắc mặt của Cửu U thập tứ thiếu cũng vô cùng nặng nề. Hắn biết sức nặng một câu này của Quân Mạc Tà.

Tam Đại Thánh Địa tuy đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng hy sinh thân mình, nhưng giây phút tốt nhất họ phải hy sinh, chính là giây phút bọn họ đối phó với một vạn cường giả có được sức mạnh chân chính đằng sau, mà không phải là hai vạn người bị xem là vật hy sinh đang tấn công trước mắt này!

Hai vạn người có hay không tạo nên hủy hoại, có thể tạo ra hủy hoại nặng đến mức nào, còn phải xem một khúc của Cửu U thập tứ thiếu!

Thiên Lý Truy Hồn Kiếm!

Thật sự có thể ngàn dặm truy hồn sao?

Trên chiến trường, hai đội quân đang sắp chạm vào nhau!

Người của Thánh Địa ai nấy đều bước từng bước thật kiên cố về phía trước, một lời cũng không nói.

Còn bên đại quân của dị tộc ngược lại lại hết sức điên cuồng hét xung phong,

Một bên tĩnh lặng không thanh âm, một bên thì ồn ào đinh tai nhức óc!

Không thể nghi ngờ là hai bên đang đối đầu với nhau!

Bên dị tộc lần này ra quân đều là cao thủ cấp thánh hoàng, mặc dù là dù bí pháp đề cao công lực, nhưng vẫn có được công lực của cao thủ cấp thánh hoàng thật sự, tốc độ vô cùng mau lẹ, giống như tia chớp xẹt qua, toàn bộ đại quân đã lướt qua khoảng trống rộng rãi. Giống như lông quạ đen bay đầy trời, không kiêng dè ai rơi thẳng xuống.

Ngay giây phút này, từ trên trời vang lên một tiếng quát khẽ, lập tức cả trời đất đột nhiên tối sầm lại!

Phía chân trời ảm đạm đột nhiên xuất hiện vô số đốm lửa màu đen nhỏ vụn, ở bầu trời lơ lửng, che kín một vùng!

Cùng lúc đó, bầu không khí xơ xác tiêu điều lập tức bao phủ cả bầu trời đất đai mảnh đất này!

Một làn điệu vô cùng mãnh liệt đột ngột vang vọng khắp không gian!

Một khúc Cửu U, Thiên Lý Truy Hồn!

Thanh âm này vừa vang lên, cho dù là cao thủ hàng đầu cấp thánh quân, cũng không hề ngoại lệ, ai cũng cảm nhận được, khắp bầu trời tựa hồ ngay lúc khúc nhạc này vang lên, trong chớp mắt tràn ngập khí lạnh trắng xóa sắc như lưỡi kiếm bén nhọn! Dường như có hàng tỉ thanh kiếm sắc bén đoạt mệnh tụ tập đầy trên bầu trời!

Đang chờ đợi!

Cửu U thập tứ thiếu ở giây phút này dùng hết toàn bộ chân khí Cửu U trong người mình, đốt cháy, ở không trung dệt thành một đám mây khí đen thật lớn!

Thần khúc bắt đầu diễn tấu, thanh âm ngay lập tức trở nên vô cùng bén nhọn, sắc bén đến mức tận cùng! Ngay lúc thanh âm được đẩy lên mức cao nhất, đột nhiên một tiếng “oanh” vang lên, trong không trung hình như có thứ gì đó đã nổ!

Lập tức trên bầu trời đột nhiên xuất hiện vô số kiếm quang màu đen!

Chỉ thoáng nhìn qua thôi, ít nhất cũng có hơn vạn thanh kiếm quang!

Trong thanh âm bén nhọn gào thét, kiếm quang màu đen rơi nhanh xuống dưới! Hỗn Độn Hoả lơ lửng trong không trung, hình như đột nhiên có điểm tựa, mỗi một đóa hoa lửa đều bám vào kiếm quang màu đen, từ trên cao lao xuống dưới!

Giống như một con ốc sen chạy chậm ở giây phút này đột nhiên có được trạng thái tốc độ của một con chim ưng vậy!

Chuyện này, nói thì cảm thấy rất dài, nhưng trên thực tế, từ lúc ngọn lửa màu đen xuất hiện cho đến lức Hỗn Độn Hoả bám vào kiếm quang màu đen lao xuống, tổng cộng tất cả thời gian hao phí, khả năng còn chưa đến một phần mười thời gian chớp mắt nữa!

Chỉ trong thời gian nhắm mắt lại thôi!

Nhưng tất cả cao thủ bên dị tộc trên mặt ai nấy đều là không thèm quan tâm!

Ưỡn ngực vọt lên trước!

Đòn tấn công bất ngờ từ trên trời này, phạm vi quả thật rất rộng lớn, uy thế cũng vô cùng chấn động!

Một đòn tấn công này, nếu chỉ tập trung tấn công mười người, thậm chí trăm người thì sẽ có khả năng đạt được kết quả tương đương lý tưởng.

Nhưng…

Bây giờ, phạm vi mà nó nhắm đến, lại là một vạn người đông đúc!

Cho dù đòn tấn công trên trời này được ra bởi người nào, thì vẫn như cũ chỉ là một người mà thôi!

Sức mạnh của một người cho dù lớn như thế nào, có thể lớn đến mức nào chứ?

Cho dù đòn tấn công này được ra bởi một thánh nhân, phải đồng thời tấn công hai vạn thánh hoàng, cũng không chắc chắn có được nửa điểm tác dụng! Sức mạnh của một người, cho tới bây giờ còn chưa có ai đạt đến mức này cả!

Nếu thật sự có thể lấy sức mạnh của một người thì đã khiến đại quân hơn vạn người bị thương nặng, thì đó chính là truyền kỳ, là thần thoại!

Sức mạnh con người có hạn cuối, sức mạnh con người tuyệt đối không đủ khả năng sáng tạo nên kỳ tích như vậy!

Cho nên quân đội thánh hoàng của dị tộc hoàn toàn xem thường. Đợt tấn công này nhiều nhất chỉ có tác dùng hù dọa mà thôi!

Dù sao chúng ta không hề có ý có thể sống trở về. Cho nên đòn tấn công chỉ có thể hù dọa này, có khả năng tạo nên tác dụng gì chứ? Cho dù là bị kiếm quang màu đen kia rơi trúng người, cũng tuyệt đối không phá được chân khí hộ thân!

Điều buồn cười nhất chính là, có thể ra được một đòn tấn công uy thế như vậy, không thể nghi ngờ đó là một cường giả hàng đầu, nhưng điều mà vị cường giả này thực hiện quả thật biểu hiện hắn là một người không có đầu óc! Chẳng lẽ đây chính là “não tàn” trong truyền thuyết sao?!

Với ý tưởng như vậy, tất cả các cao thủ bên dị tộc vẫn bảo trì tốc độ trạng thái tiến lên đối với đợt tấn công phạm vi lớn này, công kích thương tổn lại cực kỳ hữu hạ này, thậm chí ngay cả đón đỡ cũng không làm, trực tiếp dùng cơ thể của mình làm vũ khí, tiến lên. Chỉ cần tiếp cận đến chiến sĩ của đối phương, lập tức khởi động thủ đoạn cực đoan tự nổ!

Tất cả mọi người đều đã quyết định chủ ý.

Nhưng giây phút tiếp theo, chuyện tàn khốc lại vô tình đảo điên toàn bộ tính toán của bọn họ!

Kiếm quang màu đen chợt lóe qua, tốc độ như vậy, quả thật là đã gần với tốc độ ánh sáng!

Đã là tốc độ cực hạn trên thế gian này rồi!

Đội hình quân đội thánh hoàng bên dị tộc vô cùng dày đặc, phạm vi bao phủ của đòn tấn công này ít nhất đạt đến bốn phần năm!

Đòn tấn công rơi xuống đất, kiếm quang đã dùng hết toàn bộ sức mạnh lập tức biến mất, nhưng sứ mệnh của chúng nó đã hoàn thành hoàn mỹ. Một đốm một đốm lửa màu đen giống như đóa hoa tuyết màu đen im lặng bám vào cơ thể của rất nhiều người dị tộc.

Có chút người trên người có vài đóa hoa…

Trò hay cuối cùng chính thức mở màn!

- Dừng!

Mạc Vô Đạo biến sắc, vung tay lên, đại quân TThánh Địa liền dừng bước.

Lẳng lặng nhìn đốm lửa màu đen đang thiêu đốt, trong mắt mọi người đều tràn ngập kiêng kị.

Ngay tại phía trước mấy bước, hình ảnh một đốm lửa thiêu cháy mười mấy vị cường giả của Thánh Địa dường như thoáng hiện trước mắt mọi người. Loại tra tấn tàn khốc lại tao nhã này, khiến da đầu mọi người đều ngứa.

Một cảnh trước mắt này, khiến mọi người biết một chuyện đám người Quân đại thiếu gia ra tay giúp đỡ!

Kiếm quang quả thật bởi vì phạm vi quá rộng mà không thể tạo nên bao nhiêu thương tổn, những cao thủ thánh hoàng bên dị tộc đang tính khởi động thủ đoạn cực đoan tự nổ đắc ý hô to vọt lên trước, đột nhiên một tiếng thê lương thảm thiết ở giữa bọn họ vang lên.

Không thể nghi ngờ là một tên không hay ho, Hỗn Độn Hoả may mắn đúng lúc bám vào chỗ không đồ bảo vệ của hắn.

Lấy tiếng kêu thảm thiết này bắt đầu, lại có vô số tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Mấy ngàn người cơ hồ cùng một lúc lăn trên mặt đất, thống khổ lăn qua lăn lại đủ kiểu, sau đó, lại có càng nhiều tiếng kêu bi thảm thê lương vang lên, điên cuồng dập gì đó trên người mình, phí công quay cuồng trên mặt đất.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 495: Chỉ Một Chiêu Hoá Vạn Cốt Lâu!

Nhưng mà bọn hắn mỗi một lần quay cuồng, mỗi một lần đánh đá, kết quả duy nhất cũng chỉ là làm cho ngọn lửa màu đen này càng thêm lan rộng .

Bởi vì, đây là Hỗn Độn Hỏa! Là ngọn lửa nguyên sơ nhất trong Thiên địa!

Thiêu đốt chân khí, thiêu đốt thân thể, thiêu đốt linh hồn, thiêu đốt đất đai, thậm chí đốt cả… không khí!

Không cần bất cứ thứ gì làm mồi mà vẫn có thể bốc cháy. Mà cũng không có thứ gì có thể làm gián đoạn Hỗn Độn Hỏa đang thiêu đốt, bao gồm cả chính thế giới này, cũng có thể bị Hỗn Độn Hỏa thiêu đốt !

Huống chi là cơ thể người yếu ớt như vậy ?

Hết thảy giãy dụa đều là phí công!

Ngay cả là thân thể mạnh mẽ của cao thủ Thánh Hoàng, ở dưới sự thiêu đốt của Hỗn Độn Hỏa, cũng chẳng cứng cáp hơn khối đậu phụ là mấy!

Tổng cộng có hơn một vạn năm ngàn dị tộc nhân chiến sĩ quay cuồng thống khổ trên mặt đất, lớn tiếng tru lên, cả người vặn vẹo, toàn thân run rẩy. Trong số đó, có người nhanh chóng rút kiếm, chém đứt nơi đã bị cháy xuống, nhưng lại phát hiện hành động của những "Tráng sĩ đoạn tý” này, đều là vô ích hết.

Cánh tay bị chém đứt vẫn tiếp tục bốc cháy, mà ở mặt cắt trên thân thể kia, cũng vẫn như trước bùng lên ngọn lửa màu đen!

Thậm chí cả trường kiếm cũng vì chạm đến ngọn lửa mà bị cháy theo, tức thì dính thành một mảnh!

Trong bọn họ có người bởi vì không chịu được đau đớn, mà muốn tự nổ tung để kết liễu. Nhưng lại phát hiện, từ lúc bị ngọn lửa quỷ dị kia dính ở trên người, đột nhiên đã không thể tự chi phố sức lực toàn thân nữa! Thậm chí ngay cả muốn tự nổ tung cũng không được!

Thậm chí cả linh hồn, cũng đã không thể nhúc nhích!

Điều duy nhất bọn họ có thể làm bây giờ, chính là trơ mắt đứng nhìn bản thân bị đốt thành một khối hư vô!

Còn về chưa tới bốn ngàn dị tộc Thánh Hoàng may mắn tránh được kia, đối mặt với biến cố lớn khó có thể tưởng tượng như thế, khí thế xung phong từ chỗ như hung thần ác sát như thế đột nhiên biến thành trạng thái yên lặng! Một đám mở to hai mắt mà nhìn, nhìn vào ngọn lửa màu đen đã liền vào nhau thành một phiến, trong mắt đã tràn ngập hoảng sợ sâu sắc!

Giờ phút này, thứ duy nhất còn lại trong lòng chỉ là nỗi sợ hãi vô tận!

Bọn họ quả thật không sợ tử vong! Lúc nhận nhiệm vụ này, bọn họ đã biết trước lần này chính là nhiệm vụ chết chóc, phải chết là không thể nghi ngờ! Nhưng sợ là sợ cách thức tử vong kinh hoàng như vậy! Chuyện như thế, đương nhiên đã vượt ra khỏi cực hạn mà bọn họ có thể tưởng tượng!

Tin rằng bọn họ nằm mơ cũng sẽ không ngờ rằng, ở trên đời này, lại vẫn tồn tại thứ kỳ dị như thế, lại có thể trong vô thanh vô tức mà cắn nuốt hơn một vạn sáu ngàn danh Thánh Hoàng cao thủ!

Đó chính là Thánh Hoàng cơ mà! Hơn một vạn sáu ngàn danh ngạch đều là Thánh Hoàng cường giả!

Cho dù chỉ là tạm thời sử dụng bí thuật ép buộc để thăng lên Thánh Hoàng, xong bọn hắn đều là cao thủ cấp Thánh Giả chân chính!

Nhưng, cư nhiên cũng kêu lên thảm thiết mà ngã xuống nơi này!

Đừng nói là một vạn sáu nghìn Thánh Hoàng, cho dù là một vạn sáu nghìn con heo... Muốn tiêu diệt toàn bộ, cũng cần tiêu hao một khoảng thời gian kha khá chứ? Cho dù là chém đầu cả đám, cũng có thể đem một vị Thánh Hoàng mệt đến hộc máu mới phải

Mà bây giờ... Loại chuyện bất khả tư nghị này lại xuất hiện ở trước mắt mình!

Những người này, tất cả lại đều là những dũng sĩ trung trinh nhất của Thần Tộc !

Vong mệnh , ai ai cũng đều thấy chết không sờn chính là tố chất cơ bản vốn có!

Cho dù là đem xương cốt của bọn họ từng cái từng cái mà vặn gãy, thi bọn họ cũng sẽ không hé răng mà hô ra một tiếng !

Càng không nói tới khàn cả giọng, hoàn toàn mất hết hình tượng mà kêu thảm thiết như vậy GR...À..OOOO!!!

Nhưng ngọn lửa quy dị hắc ám, tao nhã mà thần bí trước mắt kia, lại làm cho bọn họ trực tiếp quên đi khí khái khí tiết, mất đi dũng khí, đánh mất tôn nghiêm. Chỉ giống như những kẻ đáng thương sắp chết đang rên rỉ nức nở!

Mức thảm thiết trong tiếng kêu của bọn họ, tin rằng đủ để dọa lùi trăm vạn bầy sói trên đại thảo nguyên!

Vì sao lại như vậy!

Không đến bốn nghìn người còn lại ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, giống như trong nháy mắt nhất thời đột nhiên hóa thành vô số những pho tượng!

Gần bốn nghìn danh Thánh Hoàng cường giả chân chính, ở một khắc này, thậm chí, ngay cả động cũng không dám động một cái!

Ngọn lửa thần bí màu đen kia liên tục tao nhã cháy lên, dần dần lan rộng, cuối cùng đã hình thành một cánh quạt cự đại! Dài tới vài chục dặm, rộng cũng phải mấy dặm đường. Trực tiếp ngăn cách hoàn toàn hai bên nhân mã!

Hai bên chiến sĩ đều có quyết tâm liều chết, đều không quan tâm đến tính mạng chính bản thân mình. Nhưng lúc này, bọn họ cho dù là tức tối tới cắn nát hàm răng, hận liệt trái tim, cũng chỉ có thể nhìn đứng từ xa mà nhìn lẫn nhau!

Không thể vượt qua!

Cũng không dám vượt qua!

Cứ như một mảnh ngọn lửa màu đen này, chính là Địa ngục ngăn hai thế giới!

Bên phía Thánh Địa thì không sao cả. Bởi vì bất kể như thế nào, đây đều là người một nhà đại thắng một trận, quan trọng nhất là, bọn họ trước đó đã từng thấy tận mắt kiểm chứng qua uy thế khủng bố đó của ngọn lửa này!

Nhưng Thần Tộc ở phía đối diện thì hoàn toàn không được như vậy.

Trước đây Sang thượng Bắc Đảo nước miếng tung bay, còn gióng trống khua chiêng mà động viên, khẳng khái kịch liệt như vậy, khí thế như cầu vồng nhường ấy, kiên quyết lệ liệt thế kia... Nhưng hết thảy, đều kết thúc ở trong ngọn lửa màu đen, biến thành một chuyện cười thực thụ!

Hơn một vạn sáu ngàn Thánh Hoàng cường giả như cũ ở trong ngọn lửa màu đen thống khổ kêu to, quay cuồng, thân thể từng chút từng chút, dần dần hóa thành hư vô!

Hình thần câu diệt, vạn kiếp bất phục!

Mà không đến bốn nghìn người còn lại kia cũng chỉ biết ở nguyên một chỗ ngơ ngác mà nhìn, tất cả mọi người đã sợ đến phát run!

Lúc này so với động viên và liều chết xung phong trước đó, tuyệt đối là một chuyện cực kì châm chọc!

Sang Thượng Bắc Đảo mắt thấy biến cố như vậy, trên mặt chỉ có một loại cảm giác nóng bừng bừng, cả trái tim cũng đã bị tức đến nứt toác làm đôi trong nháy mắt. Có một loại cảm giác xấu hổ vô cùng mãnh liệt quanh quẩn ở trong lòng!

Thật mất mặt, thật nhục nhã ...

Mặt mũi của Thần Tộc trong nháy mắt trực tiếp như bị nhét vào trong đũng quần, hơn nữa còn là cái loại đũng quần sau lúc đại tiện còn chưa chùi sạch.

Chuyện này làm sao chịu nổi đây...

- Ngươi rốt cuộc là ai? Ra đây đi! Có dũng khí ngươi đi ra đay mau!

Sang Thượng Bắc Đảo hoàn toàn đánh mất lý trí, hướng về phía không trung trên cao giữa mà quơ nắm tay, cả khuôn mặt đỏ bừng mắng to lên.

Chính là vì con người đó, dũng sĩ của cả Thần Tộc này đều biến thành chuyện cười, một chuyện cười từ đầu chí cuối!

Cho dù thành công tiến công vây hãm được Huyền Huyền đại lục, một màn trước mắt này, cũng đã trở thành vết nhơ ngàn vạn năm, vĩnh viễn cũng không thể rửa sạch của Thần Tộc! Nhục nhã vô cùng!

Nhưng mà người này, còn là kẻ có thể chỉ thi triển một kích liền thành công đánh chết hơn một vạn sáu nghìn cao thủ Thánh Hoàng cường giả!

Sự thật khủng bố này cũng khiến cho Sang thượng Bắc Đảo bắp chân có chút rút gân, trong lòng sát khí bùng cháy mạnh!

Người này chưa trừ diệt, vĩnh viễn cũng sẽ không có ngày yên tĩnh!

Những ngụy Thánh Hoàng cao thủ làm vật hi sinh còn lại, đều là áp dụng độc môn bí pháp của Thần Tộc, dùng phương pháp lấy cực hạn thôi phát sinh mệnh lực lượng, mạnh mẽ thăng cấp mới có được thực lực kinh người như hiện giờ. Mà sau khi những người này thành công tăng lên, tuy rằng quả thật có được Thánh Hoàng tu vi thật sự, tốc độ, năng lượng . Nhưng thời hạn cũng chỉ có hai ngày ngắn ngủn mà thôi, danh xưng thật ra là Lưỡng nhật Thánh Hoàng. (Thánh Hoàng hai ngày)

Hơn nữa trong vòng hai ngày này, bởi vì không gián đoạn mà liên tục kích phát toàn bộ tiềm lực của sinh mệnh, áp bức từng chút một, thực lực bản thân cũng sẽ được liên tục tăng trưởng cho đến đỉnh cấp. Hơn nữa thời gian ở đỉnh cấp này, có thể duy trì hai canh giờ. Hai canh giờ có được thực lực cực hạn, cũng đủ làm xong thật nhiều thật nhiều chuyện !

Người tiếp thu sử dụng loại bí thuật này, hai ngày này, dù cho như cuối cùng không có tự phát nổ thì cũng sẽ bởi vì sức mạnh của bạn thân suy kiệt mà chết. Nhưng trong thời gian hai ngày lúc bí thuật phát huy này, bọn họ quả thật chính là thiết thiết thực thực Thánh Hoàng cao thủ, thậm chí là Thánh Hoàng đỉnh phong !

Điểm này, không cần phải nghi ngờ!

Những ngụy Thánh Hoàng đó cho dù là cùng với Thánh Hoàng cường giả giao thủ thật sự giao đấu, thì những khiếm khuyết của bọn hắn, cũng chỉ là kinh nghiệm cùng cảnh giới mà thôi. Còn so về mặt công lực, thì lại không chút thua kém! Thậm chí, có thể còn mãnh mẽ

hơn. Dù sao thực lực của bọn họ còn có thể bởi vì áp bức tới cực hạn lực lượng của sinh mệnh mà bảo trì trạng thái khủng bố liên tục tăng trưởng.

Có thể nói là binh khí nhân hình siêu cấp đáng sợ nhất!

Mà một kích vừa rồi kia, cũng là một kích duy nhất, đã đem nhiều như vậy đánh chết mất hơn tám phần, số còn lại may mắn sống sót cũng hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu. Kết quả này, trong mắt Sang Thượng Bắc Đảo, tuyệt đối là không thể tưởng tượng được !

Bởi vì tại tầm nhìn và khoảng cách, mà hai người, Quân Mạc Tà và Cửu U Thập Tứ Thiếu lúc thi triển pháp thuật đều là ẩn thân ở trong tầng mây trên cao; Sang Thượng Bắc Đảo không hề biết được, tạo thành thành quả chiến đấu huy hoàng như vậy, kỳ thật chính là hai người liên thủ làm nên.

Hơn nữa Sang Thượng Bắc Đảo cho tới bây giờ cũng chưa gặp qua Cửu U Thập Tứ Thiếu, cho nên hắn đem công lao bằng trời này, đều đổ cho vị tại này vị "Cái thế cao nhân “ liếc mắt một cái có thể khiến cho hắn bị thương, trên đầu...

Thật sự là quá xem trọng Quân đại thiếu gia rồi!

Trơ mắt nhìn về phía ngọn lửa màu đen đã hoàn toàn ngăn cách hai phe nhân mã kia, Sang Thượng Bắc Đảo có thể nói là đã hết đường xoay sở, đành phải cam chịu.

Đối với mấy câu chửi rủa của hắn, hai người bên trên đều coi như là chó điên cắn càn, ai cũng không thèm hiểu.

Không chỉ là khinh thường nguyên nhân chủ yếu hơn cũng là không sức đâu mà quan tâm đến nữa !

Quân Mạc Tà cần ở trong nháy mắt đột nhiên rải xuống nhiều Hỗn Độn Hỏa như thế, phạm vi bao phủ lại rộng, có thể nói đã đem năng lực

bản thân phát huy tới cực hạn, trừ phi là mượn dùng Hồng Quân Tháp lực, nếu không căn bản là không thể làm được.

Mà cho dù là có Hồng Quân Tháp làm phụ trợ, cái giá phải vẫn như cũ là cực kì thê thảm. Hơn một kích vừa rồi, dường như trong nháy mắt đã đem toàn bộ linh lực trong thân thể của hắn giảm xuống tận cùng rồi. Tuy rằng còn không đến mức mãnh liệt phản phệ, nhưng Quân đại thiếu gia lúc này thật sự là không có chút sức mạnh nào. Vẫn có thể tiếp tục lơ lửng trên không như vậy, đã là tương đối khá rồi. Lúc này hắn đang cấp tốc điều tức, để khôi phục nhanh một chút,. Làm gì thừa hơi mà quan tâm đến tên ngoại tộc biến thái kia đang kêu gào cái gì.

Còn về Cửu U Thập Tứ Thiếu, một khúc Thiên Lý Truy Hồn kia, cũng khiến cho hắn biến thành như một xác chết, thậm chí còn thê thảm hơn so với Quân đại thiếu gia. Lúc này cũng đang nhập tâm toàn lực khôi phục.

Hai người đồng thời vận công khôi phục, động tĩnh tương đối lớn, mắt thường rõ ràng có thể thấy được linh khí dần dần hình thành gió lốc trong Thiên không, giống như vô số những con rắn khổng lồ ở trên bầu trời điên cuồng hoành hành ngang dọc, mây đen cuồn cuộn, từ bốn phương tám hướng ùn ùn kéo đến.

Bầu trời phủ lên chiến trường, trong phạm vi mấy nghìn dặm, thật kì lạ là không còn có nửa điểm linh lực tồn tại!

Ngay cả một phận tự do cực nhỏ, cũng không thế tiếp tục sử dụng nữa.

Mọi người ở đây, toàn bộ cường giả đang có mặt, lại đều mơ hồ cảm thấy một loại cảm giác ngạt thở khó nói lên lời!

Linh lực trên bầu trời, hình thành vô số gió lốc thật lớn, xuyên qua thân thể hai người.

Phía bên Quân Mạc Tà, là tử sắc quang mang chói mắt, mà bên của Cửu U Thập Tứ Thiếu, lại là ô hắc phô thiên cái địa ! Âm trầm đáng sợ. Nhưng khoảng cách giữa hai người quá gần, nên nhìn vào tựa như một người là thiên sứ, một kẻ là ác ma.

Quỷ dị không nói nên lời!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 496: Trời Đất Sụp Đổ!

Trong lúc linh khí bắt đầu cấp tốc khởi động, cũng trực tiếp bao vây dày đặc xung quanh thân thể hai người, người ngoài căn bản là không thể thấy rõ ràng rốt cuộc có chuyện gì xảy ra trong hai luồng thần dị quang kia.

Cho đến giờ phút này, Hỗn Độn Hỏa trên mặt đất vẫn như cũ liên tục thiêu đốt, giống như đem tuyên cổ trường tồn liên tục thiêu đốt.

Mà những cao thủ may mắn còn lại trong đám dị tộc nhân Thánh hoàng cảm tử quân kia, hiển nhiên đã hoàn toàn bị dọa cho vỡ mật mà chết. Không còn có một ai dám nhảy vào trong phạm vi ngọn lửa màu đen bao phủ . nhân mã thánh địa bảy nghìn tinh nhuệ thì đứng cách ngọn lửa màu đen nhìn dị tộc nhân phía đối diện, thần sắc trong mắt so với ngọn lửa màu đen kia còn lệ liệt hơn! Bọn họ lẳng lặng đứng đó, không hề nhúc nhích, chỉ có áo trắng đã gần như nhuộm đỏ màu màu ở trong gió từ từ lay động.

Toàn bộ chiến trường, tiếp tục an tĩnh hơn một canh giờ!

Hỗn Độn Hỏa kia cũng ước chừng thiêu đốt hơn một canh giờ.

Tất cả những gì vốn có trên chiến trường, đều vì sự tồn tại của Hỗn Độn Hỏa mà bị đốt thành hư vô!

Không khí không có, thi thể không có, máu tươi cũng không, thậm chí cả... đất đai cũng không còn !

Chỗ ban nãy của Hỗn Độn Hỏa hiện giờ có thêm một cái hắc động không biết sâu sao nhiêu!

Hắc động cực lớn! Cứ như là một vách núi, thậm chí, là một hố đen vũ trụ!

Quân Mạc Tà ở trên không trung, linh khí gió lốc quanh người liên tục quay cuồng, càng ngày càng dày đặc hơn. rốt cục đi đến lúc dần dần bình ổn, Quân Mạc Tà mới chậm rãi mở to mắt, tinh quang chợt lóe.

Cửu U Thập Tứ Thiếu cách đó không xa, cứ như cực kì ăn ý với Quân đại thiếu gia, gần như cùng một lúc mà mở mắt. Quân Mạc Tà Khai Thiên Tạo Hóa Công kỳ diệu vô song, Cửu U Thập Tứ Thiếu công lực độc bộ thiên hạ, hai người không ngờ là đồng thời tỉnh lại.

Bốn mắt lần thứ hai đối diện, cùng nhau mỉm cười, nụ cười này, đều tồn tại thâm ý thật lớn.

Thông qua lần tự nhiên điều tức sau khi cực hạn tiêu hao này, khoảng cách để Quân Mạc Tà đột phá Hồng Quân Tháp tầng thứ bảy, có vẻ như lại càng ngắn lại. Mà, Cửu U Thập Tứ Thiếu tự cảm thấy mình đột phá phong ấn, cũng đã có thể chạm tới!

Hai người cũng đã loáng thoáng có dự cảm: có lẽ chỉ cần thêm một phần sức mạnh nữa, thì hiện tại có thể hoàn thành đột phá!

Nhưng là hai người không hẹn mà cùng dừng lại đột phá đã nằm ngay trước mắt.

Nơi này là chiến trường, một khi đột phá ắt phải cần khá nhiều thời gian tiến hành bình ổn cảnh giới của bản thân.

Quân Mạc Tà cho dù có Hồng Quân Tháp làm phụ trợ cũng vẫn cần hơn nửa buổi tối đã để củng cố cảnh giới, mà thời gian mà Cửu U Thập Tứ Thiếu cần dùng tới cũng phải một hai ngày, mà cũng chưa chắc có thể toàn bộ tiêu hoá được!

Nếu chiến cuộc trước mắt đã ác liệt như vậy, tuyệt đối sẽ không có đủ thời gian cho hai người đột phá cực hạn!

- Hỏa diễm hắc sắc kia của ngươi quả nhiên là Linh vật Thiên Địa phi phàm!

Cửu U Thập Tứ Thiếu nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Tuy rằng chỉ là một chút dấu vết như vậy, lại ẩn chứa sức mạnh làm nên ảnh hưởng dị thường nồng đậm chỉ trong thời gian tiếp xúc ngắn ngủi như thế, thật khiến ta có được ích lợi không nhỏ.

Ánh mắt của Cửu U Thập Tứ Thiếu có chút phức tạp, rốt cục thành khẩn ôm quyền hành lễ:

- Quân Mạc Tà, lúc này đây, bản thiếu thật sự cần cảm tạ ngươi!.

- Cái này tạ không dám nhận, nếu không có ngươi ra tay giúp đỡ, làm sao có thể hoàn thành thần kích lần này ? Nếu không có một kích này, hôm nay ta cũng sẽ không tăng lên được đến như thế, lúc nào cũng có thể đột phá.

Quân Mạc Tà thản nhiên cười nói:

- Hết thảy đều tại bất ngôn trung(*) đi.

(*) : không cần nói tới

- Ha ha, hay cho một câu tại bất ngôn trung.

Cửu U Thập Tứ Thiếu sảng khóa cười to.

Quân Mạc Tà nhìn xuống đất, nhìn vào dấu vết rộng lớn mà Hỗn Độn Hỏa đốt ra kia, khẽ cau mày, tay phải nhẹ nhàng nhấc lên.

Giây tiếp theo ngọn lửa màu đen từ trong hắc động thật to kia chậm rãi bay lên.

Cũng không biết tại làm sao, chỗ trống vốn dĩ vẫn thâm thúy như uyên nháy mắt đã bị lấp đầy bằng tầng đất dày đặc. Hắc động vốn dĩ rộng tới trăm dặm, dài mấy trăm dặm, tức thì không thấy tung tích.

Quân Mạc Tà khẽ vẫy tay, hỗn độn hỏa vốn đang lơ lửng trên không trung "Vút" một tiếng, cũng toàn bộ mất dấu trên mặt đất!

Trên vị trí cũ đó, chỉ để lại một mảnh đất bằng phẳng giống như sân bãi xi-măng vậy.

Song phương nhân mã trên mặt đất, vẫn như cũ giằng co từ xa xa!

Tựa hồ Hỗn Độn Hỏa vừa rồi cắn nuốt một vạn sáu nghìn người, chỉ là một thứ hư vô không tạo thành bất cứ tổn thất nào vậy .

Sang Thượng Bắc Đảo tự biết không có khả năng ứng phó hắc sắc hỏa diễm quỷ dị kia, đang lo lắng có nên chia quân tiến công hay không, vòng qua khu vực có ngọn lửa màu đen này. Dù sao, nơi này có thể nói đã hình thành nên một đạo Thiên Khiển mới. Từ nơi này tiến công, thật sự rất không khôn ngoan .

Nhưng làm sao cũng không ngờ rằng mặt đất đã biến mất thế nhưng chỉ sau phút chốc lại lần nữa xuất hiện. Sang Thượng Bắc Đảo trong lúc nhất thời có thể nói là kinh nghi bất định, nhưng hắn giờ phút này cũng hiển nhiên đã không còn đủ thời gian suy nghĩ nữa. Bởi vì thời gian còn lại của nhóm người này đã không còn nhiều lắm !

Sang Thượng Bắc Đảo đối với việc bố trí cho trận chiến này rất rất chu toàn cẩn mật. Trước đó dùng bí pháp khiến hai vạn cảm tử quân này toàn bộ tăng lên tới cảnh giới Thánh hoàng, Những vẫn không để cho bọn hắn xuất chiến ngay, mà là lệnh cho bọn họ cực hạn vận chuyển công lực bản thân, đem bí pháp cố gắng tăng lên đến cực hạn, Tới khi đạt tới cấp Thánh hoàng đỉnh phong, tuy rằng thời gian nhóm cảm tử quân này có thể liên tục chiến đấu cũng chỉ còn lại có hai canh giờ, nhưng hai canh giờ này là có hai vạn đỉnh phong Thánh Hoàng!

Trong hai canh giờ này, trong thế gian sẽ không còn lực lượng nào có thể đối kháng với quân đoàn Thánh hoàng cảm tử này nữa. Cho dù là Thánh Nhân cũng không được. Suốt hai canh giờ tuyệt đối có thể làm được rất nhiều chuyện!

Chính là, thế sự vốn dĩ rất huyền diệu, Quân Mạc Tà và Cửu U Thập Tứ Thiếu liên thủ đánh một kích, không những chỉ trong một cái nhấc tay đã hủy diệt hơn tám phần của quân đoàn Thánh hoàng này, mà Hỗn Độn Hỏa liên tục thiêu đốt lại đem chiến cuộc dời lại hơn một canh giờ, còn cộng thêm cả thời gian súc thế lúc nữa!

Thời gian mà chiến lực của nhóm cảm tử quân đoàn đỉnh phong này có thể bảo tồn, chỉ còn lại không tới một khắc đồng hồ ! Nếu là trong vòng một khắc ấy, không thể phát huy tự nổ, cùng quân địch đồng quy vô tận, sẽ bởi vì sức lực của sinh mạng hao hết mà suy kiệt đến chết!

Này thật đúng là thiên ý trêu người!

Mà bây giờ, bốn nghìn người ý chí chiến đấu đã muốn hoa rơi xuống thấp nhất kia, còn cách đối phương cũng tới hơn trăm dặm. Khoảng cách này lúc bình thường chính là ngắn đến không thể ngắn hơn, nhưng vào thời khắc này, nhìn vào thời gian, sẽ biết đâu là thắng bại a!

Thời gian chính là tiền tài! Thời gian chính là sinh mệnh!

Giờ khắc này, Sang Thượng Bắc Đảo đã sâu sắc lĩnh ngộ ra ý nghĩa của câu nói chí lý này!

Cho nên, ngay lúc Sang Thượng Bắc Đảo nhìn thấy mặt đất đầy lên, cơ hồ ngay cả suy nghĩ cũng không cần suy ghĩ, vung tay cao lên, hướng về phía hơn bốn ngàn người còn kia quát lớn:

- Vì quang huy của Thần Tộc, xung phong! Giết gà thôi! ha ha!

Sang Thượng Bắc Đảo dù sao vẫn là người đứng đầu ngoại tộc, thanh danh không phải loại bình thường. Theo một tiếng thét to này của hắn,

ngoại tộc cảm tử quân đoàn trước đó rõ ràng đã chán ngán thất vọng tới cực điểm lại nảy sinh ý chí chiến đấu. Một tiếng vang như tiêng sói tru thê lương cất lên, bốn nghìn người đều nhất loạt quên mình, lần thứ hai xông tới.

Sang Thượng Bắc Đảo giờ phút này có lẽ đã thần hồn nát thần tính, trông gà hoá cuốc, ngưng thần nhìn trên mặt đất. Chỉ thấy lúc người dị tộc đầu tiên xông qua, mặt đất không chút sứt mẻ, chắc chắn dị thường. Không khỏi cảm thấy nhẹ cả người, xem ra thổ địa này vẫn là đốt không mất đi được. Ngọn lửa màu đen kia cho dù quỷ dị, nhưng cũng không phải có thể thiêu đốt tất cả.

Mắt thấy hơn bốn nghìn người kia đã toàn bộ vọt sàng, tuyệt đối có thể thời hạn phát động thủ đoạn cực đoan, hủy diệt phòng tuyến liên quân đại lục. Sang Thượng Bắc Đảo tự thấy trong lòng yên tâm hẳn, tay tiếp tục vung lên, trong đại quân ngoại tộc tức thì nổi lên tiến kèn rung trời! Toàn bộ đội quân đồng thời vọt tới phía trước, như lang như hổ!

Tuy rằng chỉ còn lại có bốn nghìn người, nhưng cũng đủ nổ tung con đường rồi !

Sang Thượng Bắc Đảo ở trong lòng tự an ủi mình, hai mắt giống như chim ưng, vẫn như cũ chớp một cái cũng không, chằm chằm nhìn vào trận địa đội ngũ thánh địa sẵn sàng đón địch phía đối diện. Trong mắt hắn, hơn bảy nghìn người này, một lát nữa thôi, liền biến thành vô vàn những mảnh thịt nát!

Nhưng Quân Mạc Tà làm sao có thể hảo tâm như thế mà đứng nhìn mảnh đất được lấp đầy kia lại tiện nghi cho địch nhân tấn công chính mình chứ ?

Sự nhược phản thường tất hữu yêu !

(Chuyện nếu khác thường tất có gian trá!)

Hiện giờ, "Yêu" đến rồi!

Tất cả hết thảy những thứ này, đều là Chướng Nhãn pháp mà Quân Mạc Tà bày ra mà thôi. Đất đai thật sự là một lần nữa được lấp đầy, nhưng dưới sự chi phối của Thổ chi lực của Quân đại thiếu, thì chỉ có một tầng mỏng manh phía trên mà thôi. Chẳng qua là bên dưới có Thổ chi lực tạm thời chống đỡ mới không rớt xuống được. Còn kỳ thật chỉ là một cái cầu phao cự đại mà thôi.

Trong nháy mắt, khi người cuối cùng trong số bốn nghìn người của cảm tử quân đoàn kia bước sang,...

Khuôn mặt tuấn tú của Quân Mạc Tà đột nhiên lộ ra nụ cười nhe răng, ngay dưới cái nhìn nghẹn họng trân trối của Cửu U Thập Tứ Thiếu, khẽ quát một tiếng:

- Thủy chi lực! Phát động!

Rầm một tiếng, Thiên Hà lại lần nữa đảo ngược!

Chỉ là lần này khí thế còn mạnh hơn so với lần trước nữa!

Trừ việc thủy lực tự động ngưng kết hơi nước trong phạm vi ngàn dặm nơi này ra, giờ khắc này Quân Mạc Tà còn đem Hồng Quân Tháp trước đó đã dồn vào nước, toàn bộ phóng ra. Đội ngũ ở vị trí trước thánh địa hơn mười dặm hết thảy đều hóa thành một mảnh mênh mông sóng lớn ngập trời!

Vô số ngoại tộc cao thủ đang phi hành trên không trung, lập tức đã bị cơn lũ thình lình xảy ra này giáng xuống, lọt vào trong nước vùng vẫy, đầy đất ướt như chuột!

Sau khi Quân Mạc Tà xác nhận toàn bộ dị tộc nhân đều đã rơi xuống trên mặt đất, hơn nữa sóng lớn đầy trời cũng tràn ngập tầm mắt mọi người, mớ âm trầm cười, quát lên:

- Rơi vào bẫy cho lão tử coi! Rơi con mẹ ngươi Thần xã! Thần Xã cái đầu mẹ ngươi! So với Thần xí còn không khác mấy!

Ầm vang một tiếng, mặt đất lần thứ hai vỡ vụn! Toàn bộ cao thủ ngoại tộc của cảm tử quân đoàn, hơn bốn nghìn người đâu một cái cũng không thiếu, toàn bộ rơi xuống cái hầm rộng tới trăm dặm kia!

Thanh âm rầm rập kịch liệt như vậy chợt vang lên, giống như là đêm giao thừa nhưng không có pháo tết mà bắn, mà là dùng hoả tiễn để thay thế... Thanh âm kia, vang lên một cái là điếc muốn thủng lỗ tai!

Vô số bọt sóng lại có thể từ dưới nền đất ngược hướng phun tung toé lên trên!

Quả thật là phi lưu trực thượng tam phong xích!(NB: tác giả phong theo câu Phi lưu trực há tam thiên xích của Lý Bạch trong bài Vọng Lư Sơn Bộc Bố) (Vọng Lư sơn bộc bố

...

Nhật chiếu hương lô sinh tử yên,

Dao khán bộc bố quải tiền xuyên.

Phi lưu trực há tam thiên xích,

Nghi thị Ngân Hà lạc cửu thiên

Xa ngắm thác núi Lư

...

Nắng rọi Hương Lô khói tía bay,

Xa trông dòng thác trước sông này :

Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước,

Tưởng dải Ngân Hà tuột khỏi mây.)

Cũng đã đến thời điểm cuối cùng, những "Đỉnh phong" Thánh hoàng cao thủ kia không tự bạo cũng không cách nào sống sót. Hoàn toàn mặc kệ quanh mình rốt cuộc có địch nhân hay không, cùng nhau thành một sáng lạn khói hoa. Dù sao có lũ cản lại thì đều không nhìn thấy. Chẳng quan tâm có tác dụng hay không nữa...

Tự nổ tung mà chết như vậy, người nhà còn có thể sống được hạnh phúc, linh hồn của mình còn có thể vào tĩnh Thần xã. Nếu là nhất quyết không tự nổ, cuối cùng thành người chết một cách nhu nhược, vậy thì thật sự xong đời rồi ...

Sau khi có loại tư tưởng này, hơn bốn nghìn danh Thánh hoàng cao thủ không hẹn mà cùng cắn răng nổ mạnh thành một đoàn.

Đám người Mạc Vô Đạo mắt trợn tròn miệng há hốc.

Vốn dĩ bởi vì lần này đến phỏng chừng là một đi không trở lại, không ngờ rằng lại được thấy liên tiếp hai màn biểu diễn khói lửa miễn phí! Thật sự là quá đồ sộ , một hồi so với một hồi tráng lệ... Trường hợp loại này, được gọi là một cái ngưu bức(trâu bò)! Được kêu là một cái rung động ... ! .

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 497: Một Mảnh Lại Một Mảnh...

Chấn động kịch liệt như vậy, lại khiến cho mặt đất dưới chân cũng bởi đó mà lắc lắc sụt xuống. Trong lòng mọi người bên thánh địa đều đã có chuẩn bị sẵn, ồ ạt phi thân lên, vút một tiếng trở về không gian hơn mười trượng phía sau, lúc này mới một lần nữa ổn định.

Nhìn kĩ lại, nhóm người mặt đất nơi vốn là chỗ bọn người kia đứng hiện giờ lại núi sụp đât tan, trống rỗng một mảng lớn

Phía liên quân Đại lục bên này, ngoài việc ồn ào một chút, tức thì lại thấy ổn định. Nhưng bên kia thì hoàn toàn không có nửa điểm dấu hiệu ngừng lại.

Theo như tính tình Quân đại thiếu, làm sao có thể để cho bên kia ngừng rơi xuống?

Huống chi còn có bốn nghìn Thánh Hoàng tự bạo mở đường? Nếu là thật sự cứng rắn ngăn cấm, kẻ bị lực tự nổ đập vào liền biến thành bản thân Quân đại thiếu gia!

Vừa lúc dựa theo cổ trợ lực thật lớn chưa từng có này, thổ chi lực toàn lực phát động, cả một mảnh kia, bài sơn đảo hải mà sụp xuống.

Điển hình biết thời biết thế nhá. Quân đại thiếu nằm mộng cũng muốn chế tạo chuyện như vậy, bây giờ xuất hiện ở trước mắt, nếu tiếp tục để vuột mất cơ hội, thì hắn không phải Quân Mạc Tà rồi ...

Ngoại tộc phương diện bộ đội ở dưới sự chỉ huy của Sang Thượng Bắc Đảo, đã bắt đầu mạnh mẽ xung phong! Chuẩn bị lúc bốn nghìn liệt sĩ toàn bộ thi triển cực đoan tự nổ, hy sinh mở ra thông đạo, đại quân sẽ lấy đây là điểm tiến quân vào thần tốc!

Trong mắt tất cả những người ngoại tộc hưng phấn đến muốn chết, rốt cục đã đánh mở huyền huyền thông đạo rồi , oa ha ha...

Dưới sự chi phối của trạng thái tâm lý như vậy, mọi người xung phong đều thực liều mạng.

Thế cho nên lúc phát hiện phía trước xuất hiện biến cố, quân tiên phong rất nhanh chóng xông vào bên cạnh hắc động kia. Căn bản là không kịp dừng lại bước chân.

Thật nhiều người hưng phấn vạn phần, hô to xông lên. Lúc ở giữa không trung mới kinh ngạc phát hiện dưới chân đã trống không. Thế mà còn bởi vì khí thế lao tới trước giống như lăng không hư độ, cố liều mạng bước thêm vài bước nữa, mới tỉnh hồn lại, hoa chân múa tay gào khóc kêu to rớt xuống, cũng mang theo cả quá trình chuyển biến từ cực độ hưng phấn tụt cuống cực độ sợ hãi ...

Những kẻ theo sau đương nhiên phát hiện ra phía trước có biến cố khác thường, lập tức dừng bước. Làm sao có thể trơ mắt dẫm vào vết xe đổ của người đi trước chứ ? Vì thế mà càng kêu to lên, báo cho đội ngũ phía sau.

Nhưng tất cả đều đang ở trong một mảnh ồn ào tới hủy thiên diệt địa, ai mà nghe được người phía trước rốt cuộc đang nói cái gì ? Đại quân phía sau toàn bộ đã bắt đầu chuyển động cước bộ, khí thế đào núi lấp biển mà xông lên. Khí thế hùng tráng dâng trào, không có gì công phá được! Làm sao có thể nói dừng lại là dừng lại !

Vì thế những người bị đặt phía trước đã bị gián đoạn, không muốn giẫm lên vết xe đổ cũng không được nữa rồi!

Một bên lớn tiếng kêu la lên, một bên lại không tự chủ được xông về trước, cho đến khi lọt vào hắc động , hóa thành không trung phi nhân, liên tiếp rơi xuống như người ta thả bánh chẻo . Khí thế đồ sộ thảm thiết, quả nhiên là thiên cổ hiếm thấy!

Rất nhiều người muốn kìm lại thân thể chết sống cũng không muốn xông tới trước. Nhưng thế cục trước mắt đã như ngồi trên lưng cọp. Cứ như tức thì sẽ bị lực đạo mạnh mẽ phía sau đẩy ngã xuống đất, sau đó thân thể bị một lũ đồng liêu giẫm lên, nát thành thịt nhão, người này tiếp người khác vọt về hướng hắc động, lăn lông lốc ngã xuống.

Quân Mạc Tà mắt thấy thế cục chuyển biến tốt, hơn nữa bốn nghìn người kia tự nổ còn chưa hết. Không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng, thổ chi lực lần thứ hai xuất ra, lại một mảng đất lớn tức thì sụp xuống thành hắc động sâu thẳm! Vì thế, có rất nhiều ngoại tộc chiến sĩ đang u mê không biết sao lại thế này, một bên vẻ mặt khẳng khái kịch liệt hô to lên "Giết gà! ha ha", một bên thì rơi xuống hố.

Mang theo vẻ mặt vốn rất kiêu hãnh, sau đó là mơ hồ vô tận, cuối cùng thì là một gương mặt sợ hãi đến vặn vẹo...

Không thể không nói, Hỗn Độn Hỏa và thổ chi lực kết hợp tác chiến, chắc chắn là một tổ hợp tuyệt hảo!

Hai pháp thuật mạnh mẽ liên hợp sẽ tạo thành lực sát thương khủng bố, chứ không chỉ đơn giản là một thêm một bằng hai được.

Hỗn Độn Hỏa đã được Cửu U Thập Tứ Thiếu tăng tốc, qua hơn một canh giờ thiêu đốt, thực tế đã đem này hắc động kia đốt cho sâu tới mấy ngàn trượng! Dưới độ dốc này đột nhiên phát động thổ chi lực, triệt để tăng sức công phá lên gấp bội! Cộng thêm cả lực tự nổ tập thể của tổng cộng bốn nghìn điên phong Thánh Hoàng đánh vào!

Nếu trước đó không có Hỗn Độn Hỏa thiêu đốt trong thời gian dài, bằng năng lực trước mắt của Quân Mạc Tà, thì có thể tạo ra lỗ hổng rộng

khoảng vài trăm trượng đã là cực hạn rồi. Lỗ trống to như cái trước mặt thì tuyệt đối không thể làm được.

Nếu là như vậy, tin rằng có rất nhiều cao thủ sẽ không chết, cùng lắm thì hao chút sức lực là có thể bò lên.

Nhưng lúc này là độ cao chừng mấy ngàn trượng ... , hơn nữa phía sau còn có chiến hữu tựa như tảng đá đập vào trên người mình , lại thêm cả vô số khối đá và bùn đất đang không ngừng rơi xuống... ...

Tỷ lệ sống sót…

Ách, chỉ còn cách thắp hương bái Phật, thành kính mà cầu khẩn tổ tiên mười mấy đời kia, nói không chừng còn có thể có một tia hi vọng.

Những người khác đều nhất định là quả phụ tử tử độc sinh nhi (góa phụ chết mình con côi cút ???), hết hy vọng rồi...

Sang Thượng Bắc Đảo đối mặt với biến cố kinh hoàng ập đến, lần thứ hai trợn to hai mắt ngơ ngác mà nhìn . Chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt hết đều như đang nằm mơ! Nằm mơ... ... Cho dù là mơ thấy ác mộng, có lẽ cũng không tàn khốc như vậy đâu!

Cũng không chỉ phía bên ngoại tộc, mà có vẻ như toàn bộ mọi người trên chiến trường, ở một khắc này, hầu hết đều biến thành tượng gỗ!

Quân Mạc Tà vẫn còn cật lực chỉ huy thổ chi lực. Có tổng cộng bốn nghìn Thánh Hoàng tự nổ xung kích làm lá chắn hậu thật là thích ý ghê. Mỗi lần vung tay lên, thì một mảnh hơn mười trượng sập thành lỗ hổng. Loại lỗ hổng này, đối phó Thánh Hoàng thánh giả cách hắc động một khoảng đương nhiên không có tác dụng gì quá lớn. Nhưng binh lính dị tộc dưới cấp thần huyền thì đều như thả bánh chẻo, lộp bộp mà rụng xuống.

Một mảnh lại một mảnh!

Trong nhất thời, Quân đại thiếu gia thấy rất là vui vẻ thoải mái, kìm lòng không được đọc một bài thơi, rung đùi đắc ý đầy nhịp điệu, viết:

- Một mảnh hai mảnh, ba bốn mảnh

Năm mảnh sáu mảnh, bảy tám mảnh

Chín mảnh mười mảnh mười một mảnh..

(NB: ta kháo thơ cái rắm gì đây ko biết)

Sau đó ở dưới ánh nhìn như đang thấy quái vật của Cửu U Thập Tứ Thiếu, rất trữ tình mà thêm vào một câu cuối cùng:

- ... Rơi vào hắc động chẳng thấy đâu !

Ngâm nga xong, thổ chi lực của Quân Mạc cơ bản tiêu hao cũng khá khá rồi, mà bốn nghìn Thánh Hoàng kia tự nổ lực xung kích cũng đã hoàn toàn tiêu hao, kết thúc rồi. Lúc này hắn mới quay đầu, hướng về Cửu U Thập Tứ Thiếu chớp chớp mắt, dương dương tự đắc nói :

- Thập tứ huynh, bài thơ này của ta như thế nào?

Cửu U Thập Tứ Thiếu mở tròn hai mắt, không hề chớp, nhìn Quân Mạc Tà như xem quái, sau đó lại nhìn cảnh tượng trên mặt đất như một mảnh địa ngục, há miệng thở dốc, một lúc lâu sau cũng không thốt nên lời. Một hồi lâu sau, rốt cục lắc đầu thở dài:

- Thế nhân đều nói ta là một họa thế ma đầu, còn là một kẻ điên sát nhân cuồng, nhưng hôm nay nhìn thấy ngươi, mới ngộ ra bản công tử thật sự là ếch ngồi đáy giếng. Hôm nay cuối cùng cũng thấy Thiên Hạ to lớn, thật tự biết xấu hổ, cam bái hạ phong!

Bộ dáng có vẻ như rất tổn thương bổ sung một câu:

- So với ngươi, ta làm sao có tư cách bị gọi là họa thế ma đầu chứ...

- Quá khen! Thập tứ huynh thật sự là quá khen rồi .

Quân Mạc Tà chắp tay, rất khiêm tốn nói:

- Kỳ thật ta cảm thấy làm thế này... vẫn còn chưa đủ hài lòng.

Cửu U Thập Tứ Thiếu hơi rụt cổ, quay đầu sang một bên. Cắn răng thầm nghĩ:

- So sánh với người trước mắt này, ta con mẹ nó chính là một đại thiện nhân! Ít nhất cũng là một người tốt tu hành đến trăm đời rồi! Mẹ nó!

Trên mặt đất, ngoại tộc đệ nhất nhân Sang Thượng Bắc Đảo, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, xa tới vài chục trượng, tim gan như vỡ nát, thét lớn:

- "Phách các! Phách các!(NB:phách các = f..ck chắc ae tự hiểu 88:) Vương bát đản! Ta ta ta ta... Ta ta ta...

Bị nghẹn thở, giận dữ công tâm , vị ngoại tộc đệ nhất nhân này thậm chí ngay cả một câu đầy đủ cũng nói không ra được. Mà tay chân thì đang run rẩy, giống như bị co giật, cũng lại giống như trúng phong, còn giống cả...

Cũng không trách được Sang Thượng Bắc Đảo sao lại thất thố như vậy, vì quả thật một trận chiến này tổn thất quá là lớn. Chỉ trong chốc lát này, ước chừng ngã xuống hơn mười vạn người... Hơn nữa đã ngã xuống thì vĩnh viễn không lên nổi .

Người ngoại tộc tham chiến quả thật là rất nhiều, nhưng cũng không thể dùng mười vạn làm đơn vị đo số người chết như vậy chứ.!, Nhất là đối phương lại không chết lấy một người. Trong lòng lúc này... Thật sự là rất bấp bênh ...

Sang Thượng Bắc Đảo giờ khắc này, cả thân thể cứ run rẩy như chiếc lá rơi trong gió, rất giống một tiểu cô nương đáng thương bị một trăm đại hán luân đại mễ (**)...

(luân đại mễ (**) : Cụm từ dùng để chỉ một vật có thể dùng chung cho nhiều người. Ở đây nghĩa là…cưỡng d*m)

- Aiz... Người này không phải là tắc máu não chứ... ...

Quân Mạc Tà ở trên không xa xa nhìn thấy Sang Thượng Bắc Đảo, có chút thương hại nói :

- Thật đáng thương!

Cửu U Thập Tứ Thiếu đột nhiên có một loại xúc động muốn hộc máu.

Đã thấy qua mèo khóc chuột rồi, cũng đã gặp kẻ vui sướng khi người gặp họa.

Nhưng màn trước mắt này...

Một mình ngươi hại gần hai vạn Thánh Hoàng nhà người ta rơi mất, nhân tiện còn thủ tiêu ít nhất hơn mười vạn ngoại tộc chiến sĩ! Còn bản thân thì một sợi lông cũng không bị rụng, Ngươi lại có thể... Còn có thể... Như vậy chứ?

Cửu U Thập Tứ Thiếu sâu sắc cảm nhận được một câu rất có đạo lý : thư đáo dụng thì phương hận thiếu(***)!

(thư đáo dụng thì phương hận thiếu(***) : Lúc cần đến kiến thức mới hận bản thân đọc sách quá ít)

Trước mắt thật sự không thể tìm ra một từ ngữ thích hợp hơn để hình dung cái tên đang cười toe toét, miệng há rộng tới mức như hàm Hà Mã này...

Ai cũng nói bản công tử là ác ma, có thể bản công tử cả đời này, mấy ngàn năm giết người còn không nhiều bằng nửa canh giờ này hắn đã giết... Ô... ... Ta mà so sánh với hắn, thật sự là quá thuần khiết á ...

Cái gì gọi là đê tiện, cái gì gọi là vô sỉ, cái gì gọi là bỉ ổi, hôm nay xem như đã được nhìn thấy tiêu chuẩn rồi !

Toàn bộ chiến trường yên tĩnh đến mức trâm rơi có thể nghe!

Bất luận là liên quân đại lục, hay là ngoại tộc bên kia, tất cả đều ngừng thở, hai mắt cứ như bị co rút, ngơ ngác nhìn cái hố rộng ra ít nhất gấp đôi kia ! Một mảnh tối om, tựa hồ còn có cả khói đen trong đó... Giống như là một cái miệng ác ma to tới không gì sánh được, đang tham lam ngáp ngáp...

- Đổi phương hướng! Xông lên giết gà ha ha a giết gà ha ha a... ...

Thanh âm của Sang Thượng Bắc Đảo giống như đang khóc thét, làm cho người ta có một loại cảm giác thảm thiết rằng người này mỗi khi nói một câu đều sẽ phun ra một ngụm máu.

- Một vạn người còn lại mau xông lên cho ta! Giết sạch bọn chúng! Giết chết bọn chúng! Giết giết giết...

Còn lại hơn một vạn người, đương nhiên chính là con bài chưa lật cuối cùng, hơn một vạn là chân chính Thánh Hoàng thánh giả. Những người này đồng thời đổi hướng nhìn sang một phương hướng khác, bắt đầu tiếp tục xông lên. Tuy rằng ít nhất cũng phải đi vòng vài trăm dặm đường, nhưng vẫn còn hơn đứng ở chỗ này.

Cho dù những cao thủ này ở bên kia toàn bộ chết trận, cũng còn có ý nghĩa, co giá trị hơn là đứng một bên mà bị hù cho chết...

Đại quân bên phía ngoại tộc sau khi quân tiên phong tổn thất hơn mười vạn, một lần nữa vực dậy lòng chiến đấu, chỉnh tề đi theo một vạn người vòng sang hướng khác...

Chỉ là, lúc này tiến công lại có vẻ trầm mặc rất nhiều. Bộ dáng phấn chấn khí thế như cầu vồng lúc trước, đã không biết bay đi đâu mất rồi ...

Còn về bản thân Sang Thượng Bắc Đảo, cũng cùng sáu vị cáo thủ cấp thánh quân bên ngoại tộc tức giận vọt lên giống như tên lửa! Hướng về vị trí Quân Mạc Tà và Cửu U Thập Tứ Thiếu, cấp tốc vọt tới! ! .

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 498: Ta Không Biết Đánh Tay Đôi…

Tốc độ của cường giả Thánh Quân thật kinh người, chỉ trong chốc lát, bảy người này đã nhẹ nhàng đi tới trước mặt nhị thiếu!

- Con bà nó! Người vừa mới ra tay là ai?

Hai mắt Sang Thượng Bắc Đảo nổi lên lửa giận hừng hực, căm tức nhìn hai người Quân Mạc Tà và Cửu U Thập Tứ Thiếu. Thế nhưng trong đáy mắt của hắn, cũng lại hiện lên một tia kinh ngạc: Là hai người sao? Chẳng lẽ không phải là một người? Không đúng lắm...

Sắc mặt Cửu U Thập Tứ Thiếu tức thì phát lạnh.

Hắn là nhân vật bậc nào?

Cứ cho là Sang Thượng Bắc Đảo trước mắt cảnh giới đã đạt Thánh Quân Tứ cấp, nhưng cũng không thể ở trước mặt hắn ngông cuồng như thế!

Tôn nghiêm cao thủ Đệ nhất thiên hạ, làm sao có thể để một dị tộc nhân ghê tởm như thế mạo phạm được?

Hai mắt Quân Mạc Tà cũng nổi lên sát khí, nhưng không biết nghĩ tới điều gì, giả như tình cờ lén lút hướng lui về phía sau một bước.

Sang Thượng Bắc Đảo trước đó cũng chưa thực sự gặp qua Quân Mạc Tà, nhưng hắn cảm giác được tu vi Quân Mạc Tà cũng vào loại không tầm thường, đủ để ngang hàng với mình. Nhưng ở trong lòng hắn, cái loại kinh người thịnh thế liếc mắt một cái hóa lôi đình này, lại chắc

chắn không phải một điều một người trẻ tuổi như tên này có thể làm được.

Mà đại thần thông đủ để hủy diệt thiên địa trước đó, càng không nằm trong khả năng của một Thánh Quân Tứ Cấp.

Thiếu niên áo trắng nhìn qua có thể đoán được tu vi sàn sàn như mìn, đương nhiên không phải là vị tuyệt đại cường giả thần bí kia. Nhưng còn kẻ khoác áo bào đen này thì, một thân âm trầm khí độ, thâm sâu khó lường. Với tu vi của mình, cư nhiên còn không thấy rõ lắm bộ mặt thật của hắn!

Không còn nghi ngờ gì nữa, người này tuyệt đối là một nhân vật nguy hiểm sâu không thể lường!

Càng là một tuyệt đỉnh cao thủ!

Như vậy, đáp án đã rất rõ ràng rồi. Màn biến cố vừa rồi, không phải từ hắn mà ra... thì còn ai vào đây nữa?

Cho nên hắn mặc dù đang hỏi, nhưng cặp mắt như ác xà kia, cũng đã dính chặt ở trên người Cửu U Thập Tứ Thiếu!

Người này, tuyệt đối là kẻ địch lớn!

Hơn mười vạn mạng người trong tộc ta, là bởi vì kẻ khoác bào đen âm trầm này mà bị chôn vùi! Xem hắn cả người kỳ quái, cũng không phải là người tốt, thủ đoạn ác ma như vậy, cũng chỉ có hắn mới có thể dùng tới. Đổi lại là tiểu gia hỏa mi thanh mục tú xinh đẹp kia, đương nhiên sẽ không có thủ đoạn âm độc, tâm địa lang sói như vậy rồi...(NB: ta bất lực rồi a)

Chính là kẻ này, mau trả nợ máu như núi hôm nay cho Thần Tộc của ta!

Ánh mắt Sang Thượng Bắc Đảo cùng với sáu vị Thánh Quân kia tức thời đều đỏ lên!

Gắt gao nhìn chằm chằm Cửu U Thập Tứ Thiếu, quả thật hận không thể lập tức nhào lên, từng miếng từng miếng cắn rụng thịt trên người hắn, nuốt sống hắn!

- Đồ khốn!

Cửu U Thập Tứ Thiếu giận dữ quát một tiếng, trong lòng rất là ủy khuất. Hắn sao lại không biết mình bị gánh tội thay cho tên tiểu bạch kiểm lòng dạ hiểm độc Quân tiểu tặc kia chứ? Nhưng kẻ địch mạnh đang ở trước mặt, nói như thế nào, phân bua cũng chẳng ăn thua gì. Đang cáu giận, đương nhiên càng khó kìm chế, hung tợn nhìn vào Sang Thượng Bắc Đảo:

- Nhìn thấy bản công tử, mà bọn ngươi còn không nhanh chóng quỳ xuống xin chết, còn vọng tưởng ngoan cố chống lại thần uy của bản công tử sao!?

Thanh âm âm trầm như thế, cứ như gió lạnh thấu xương từ trong kho băng thổi ra, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo cả tâm hồn.

- Ngươi, cái đồ vương bát đát đáng chém ngàn vạn nhát này! Cái đồ tâm ngoan thủ lạt giết người không ghê tay!

Sang Thượng Bắc Đảo bị một câu kia của Cửu U Thập Tứ Thiếu chọc giận đến mức muốn nổi điên, mắt đỏ hồng lên, gằn ra từng chữ một :

- Mẹ ngươi chứ! Đại gia ngươi f..ck tổ tông nhà ngươi a a a a...

Sắc mặt của Cửu U Thập Tứ Thiếu ẩn ở trong màn sương đen lập tức trở nên vô cùng khó coi!

Không khí hai bên vốn đã không tốt, những lời này của Sang Thượng Bắc Đảo đúng là lửa cháy đổ thêm dầu, trực tiếp đem thời tiết nóng bức như mùa hè biến thành ngày đông rét lạnh!

Không khí rét lạnh, đương nhiên là đến từ phía Cửu U Thập Tứ Thiếu! Hắc vụ lượn lờ quanh thân, nhiệt độ quanh thân thể cũng tự nhiên cấp tốc giảm xuống!

Cửu U Thập Tứ Thiếu sắp tức muốn điên rồi!

Thằng dị tộc này, đúng thật là một cái chày gỗ! Vừa rồi là ai ra tay còn chưa biết, đã lèm nhèm bắt đầu hỏi tội rồi? Lẽ ra hai bên chính là quan hệ đối địch, thế cũng không sao cả.. Nhưng mà … rõ ràng không phải ta làm, ngươi lại dám chỉ vào mũi ta mắng tổ tông nhà ta? Tổ tông của ta đắc tội ngươi sao?

Ngươi lấy mắng người làm trò chơi sao?

Chỗ Quân Mạc Tà đứng lúc này là ở phía sau Cửu U Thập Tứ Thiếu, hơi hơi thở dài một tiếng, thanh âm ngưng trọng nói :

- Tuy nói hai bên đối địch lẫn nhau, đao kiếm không có mắt, bỏ mạng nơi chiến trường chính là bản sắc của nam nhi, chết có ý nghĩa, tiên….. Giết chóc bừa bãi nhiều như vậy, đích thật là hơi có chút nghịch ý trời.

Khuôn mặt tuấn tú của Quân đại thiếu tỏ ra vô cùng thuần khiết, một bộ oán trời thương dân, ra vẻ đạo mạo đức hạnh, lại dùng thanh âm ôn hòa nói:

- Ngay cả đến con kiến cũng có sinh mệnh mà... Những dị tộc nhân đó, tuy rằng thật sự có chút ghê tởm, nhưng... "Trâu là trâu mẹ nó sinh ra, người cũng là người mẹ nó sinh ra“ ... Tuy rằng bọn họ không phải trâu cũng không phải người, nhưng đến cùng vẫn là mẹ nó sinh ra, điểm này là thật không phải giả...(NB: thật là vô sỉ)

Lý giải vạn tuế a!

Sang Thượng Bắc Đảo nghe Quân đại thiếu gia này nói có mấy câu, mà nhất thời cảm giác được vô cùng thư thái, khoái ý, suýt nữa cảm động rơi lệ. Đây mới là lời nói của con người á... Nhìn tiểu hỏa xinh đẹp

kia nói kìa, khí độ biết nhường nào, đâu có giống như dáng vẻ cái tên đồ tể cả người hắc y này?... Cái gì gọi là không phải trâu cũng không phải người? Cái gì là sự thật không phải giả ...

Cửu U Thập Tứ Thiếu kinh ngạc muôn phần ngoảnh lại sau nhìn Quân Mạc Tà. Trăm triệu lần không thể tưởng tượng được, cái mũ chụp này không biết từ đâu đã rơi vào đầu mình rồi.

Người này rốt cuộc có ý gì chứ? Trợn mắt nói lời bịa đặt sao?

Quân Mạc Tà vừa nói những lời này, “hành vi phạm tội” và cả “chứng cứ phạm tội “ của Cửu U Thập Tứ Thiếu đã vô cùng xác thực! Thiết án như sơn (bản án đã định rõ ràng)?

Người nhà đã chỉ đích danh ngươi, ngươi còn muốn cãi chày cãi cối sao?

Tin rằng cho dù Quân đại thiếu gia giờ phút này tiếp tục đứng ra lật lọng, nói việc này kỳ thật đều là một tay Đại thiếu gia hắn làm ra, thì Sang Thượng Bắc Đảo cũng sẽ không tin đâu. Không những không tin, mà còn dè bỉu, giống như con cóc ngáp một khẩu khí thật lớn. Chỉ bằng mỗi cái Thánh Quân Tứ Cấp của ngươi, mà có thể làm ra chuyện như vậy sao? Đừng có mong thiếp vàng lên mặt mình nữa!

Khoác lác cũng không đến mức như ngươi đâu...

Còn về tính toán của Quân Mạc Tà, thật sự rất đơn giản. Cửu U Thập Tứ Thiếu, ngài ở đây dù sao cũng nhàn rỗi quá mức, chẳng thà tìm cho mấy ông già này chút việc để làm. Thánh Quân trước mắt này, lại chính là một mục tiêu tốt. Nếu Cửu U Thập Tứ Thiếu chịu chìa tay ra, thu thập xong những người này rồi, thì kia một trận chiến này sẽ có thể thoải mái hơn. Cứ cho là không thể thu thập hết được, thì xử lý được vài người, lúc đó chẳng phải chuyện tốt sao...

Cửu U Thập Tứ Thiếu phụ trách cao thủ mũi nhọn, mà mình thì chú ý chiến cuộc phía dưới, đúng kết hợp lại càng tăng thêm sức mạnh. Dù sao

nếu là hắn đi chỉ huy quân bên dưới thì nhất định là không ai nghe hắn cả... Để cho hắn đối phó mấy Thánh Quân này, là dùng đúng người đúng việc, ít nhất cũng là không trở thành phế vật...

- Ngươi, là cao thủ đệ nhất ở Huyền Huyền đại lục ... ngươi có dám đấu cùng với đệ nhất nhân trong tộc ta một trận hay không?

Những lời này của Sang Thượng Bắc Đảo làm cho Quân Mạc Tà và Cửu U Thập Tứ Thiếu không khỏi ngẩn cả người: tên này vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi, hùng hổ mà đến, chẳng những không trực tiếp động thủ, ngược lại là đến hạ chiến thư sao? Diễn viễn quyết chiến không phải mấy người trước mắt này sao?

Chẳng lẽ nói bên phía bọn hắn còn có cao thủ lợi hại hơn? Điều này làm sao có thể? Về phía Tam Đại Thánh Địa, Cổ Hàn đã là người mạnh nhất rồi, nhưng cho dù là trạng thái cực mạnh lúc Cổ Hàn bị vây trước đó, hắn là chỉ mạnh hơn so với Thánh Quân Tứ Cấp một chút mà thôi, tối đa cũng chỉ là cấp bậc Bán Thánh, làm sao bì kịp được Cửu U Thập Tứ Thiếu.

Sang Thượng Bắc Đảo đã nhìn thấy Cửu U Thập Tứ Thiếu, vẫn dám nói ra lời khiêu chiến, có nghĩa là, ngoại tộc còn tồn tại cao thủ mạnh hơn nữa, thậm chí là kẻ không kém hơn Cửu U Thập Tứ Thiếu. Nếu là như thế, so sánh cường giả hai bên, thì bên Huyền Huyền đại lục đang ở thế hạ phong, Quân Mạc Tà suy nghĩ thay đổi thật nhanh, cho ra một kết luận như thế.

- Đám người kia tuy rằng đều là cao thủ cấp Thánh Quân, nhưng cho dù bảy người liên thủ vẫn không phải đối thủ của chúng ta, thế mà vẫn xông lên, tất có chỗ dựa khác.

Quân Mạc Tà nhất thời linh cơ vừa động, dùng mật ngữ truyền âm nói:

- Ta đoán rằng hắn chắc là có người khác giúp đỡ, mà người giúp đỡ này, thực lực tất nhiên mạnh hơn nhiều so với bọn hắn. Nếu quả thật là

như thế, trước mắt ta chỉ sợ sẽ thật sự ứng phó không được người đó. Lại thêm công phu của ta chỉ thích hợp trong hỗn chiến mới phát uy tác dụng, đánh tay đôi thật là không mạnh mẽ gì, cũng chỉ nhờ được ở Thập tứ thiếu ngài đây ... Dù sao ngài ở trong này cũng không có chuyện gì làm, nên đi quyết chiến cùng cao thủ của bọn hắn thôi...

Cửu U Thập Tứ Thiếu bị luận điệu đê tiện vô sỉ này chọc tức đến suýt nữa ngất luôn đi.

Đây là cái loại người gì thế? Mấy lời này mà cũng nói ra được sao?

Gây tai rồi chuồn cũng không làm đến mức như vậy đâu...

Cái gì gọi là ngươi không am hiểu đánh tay đôi? Ta nhổ vào mặt đầy *** chó của ngươi...

Ngươi không am hiểu, thiên hạ này còn có người am hiểu sao?

- Ngươi, Đại năng nhân của Huyền Huyền đại lục, có gan theo ta đi một chuyến không? Đi gặp người có thể sánh ngang hàng với ngươi của bản tộc?

Sang Thượng Bắc Đảo cắn răng, nhìn vào Cửu U Thập Tứ Thiếu:

- Ngươi có dám không?

Một câu "Ngươi có dám không?" là khiêu chiến chính diện rồi .

Cửu U Thập Tứ Thiếu chớp mắt một cái, hạ lạnh giọng nói :

- Đại năng nhân của các ngươi? Là cái thá gì chứ? Còn không phải cũng là ghê tởm biến thái sao? Đồ rác rưởi như vậy cũng dám khiêu chiến với bản công tử hả? Bản công tử có gì mà không dám? Trên đời này có chỗ nào là bản công tử không dám đi chứ. Dẫn đường trước đi?

Cửu U Thập Tứ Thiếu là ai chứ? Cả thế gian công nhận là đệ nhất cường giả, cả đời này đối mặt khiêu chiến, còn chưa từng có lùi bước

đâu!

Hơn nữa với kế hoạch mà Quân Mạc Tà vừa rồi âm thầm truyền âm, Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng hiểu được, tuy rằng cảm thấy mình lại bị Quân Mạc Tà sai bảo, nhưng cũng tự biết Quân Mạc Tà nói đều là tình hình thực tế. Mình ở lại chỗ này, đích xác không có tác dụng lớn bằng Quân Mạc Tà. Chẳng thà đi xử lý hang ổ của dị tộc nhân một chuyến...

Hơn nữa, nếu là kẻ được xưng là " Đại năng nhân" từ miệng của điên phong Thánh Quân Tứ Cấp Sang Thượng Bắc Đảo này, đương nhiên là siêu cường giả khá có khả năng, tuyệt đối không kém cỏi. Chiến đấu một trận cùng cao thủ như thế, cũng là cơ duyên nằm mơ luôn muốn. Đối với cảnh giới đột phá của bản thân, thêm một lần đại chiến mà nói, chỉ càng thêm có ích.

Nghĩ đến đây, Cửu U Thập Tứ Thiếu thậm chí còn có chút hứng thú phấn khởi.

Muốn đột phá muốn tiến bộ phải làm thế nào? Chính là cùng càng cao cấp cao thủ giao chiến! Lấy chiến nuôi chiến, tăng lên cảnh giới!

Cửu U Thập Tứ Thiếu chính là đã lâu lắm không gặp được một cường giả đáng giá đánh một trận rồi. Chuyện tốt như vậy khó có thể gặp được. Quân Mạc Tà nháy mắt ra hiệu, truyền âm nói:

- Cao thủ quyết chiến đấy, thật làm cho người ta hâm mộ a…

- Thế nào, cảm kích ta không hả? Ngươi lại thiếu ta một cái nhân tình, nhớ rõ phải trả đấy nhá!

- Nhớ rõ, ta làm sao mà không nhớ được chứ, chờ bản công tử trở về, sẽ tìm ngươi hảo hảo tính toán rành mạch!

Cửu U Thập Tứ Thiếu bất động thanh sắc truyền âm một câu. Sau đó lạnh lùng nói với Sang Thượng Bắc Đảo:

- Cái đồ rác rưởi nhà ngươi còn không dẫn đường, còn chờ cái gì nữa?

Sang Thượng Bắc Đảo thấy Cửu U Thập Tứ Thiếu đồng ý, căm hận nói:

- Ngươi không sợ chết hả. Tốt lắm! Đi theo ta!

Giờ phút này trong lòng Sang Thượng Bắc Đảo lại mơ hồ có chút mừng thầm.

Vừa rồi xông lên vốn dĩ tính toán dựa vào hữu dũng vô mưu, hợp sức lực bảy người bao vây tiễu trừ vị tuyệt đại cao thủ. này Nhưng lúc lên đến nơi, mới phát hiện chuyện ngoài ý muốn. Thần ơi! Tại sao không phải là một người? Mà có đến cả đôi hả?? ~!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 499: Hạnh Phúc Của Viêm Hoàng Chi Huyết...

Chỉ cần đối mặt một mình Cửu U Thập Tứ Thiếu, Sang Thượng Bắc Đảo đã không mấy chắc thắng. Huống chi còn thêm một vị Thánh Quân Tứ Cấp Quân Mạc Tà! Còn có thêm một con át chủ bài Thánh Quân Cổ Hàn ở bên dưới như hổ rình mồi, lúc nào cũng có thể trợ giúp...

Trận này còn đánh sao?

Mắt thấy chuyện không thể làm, suy nghĩ chớp nhoáng vụt qua, liền đem báo thù biến thành khiêu chiến. Vốn dĩ hắn cũng không hy vọng quá vào lần khiêu chiến này có thể thành công. Nếu là đối phương quyết liệt muốn động thủ, vừa hay, đành phải liều mạng chạy trốn thôi.

Nhưng lại không nghĩ rằng đối phương có thể cuồng ngạo một lời đáp ứng...

Này thật đúng là thu hoạch lớn ngoài ý muốn nha!

Cửu U Thập Tứ Thiếu và Quân Mạc Tà làm sao lại không muốn đem sáu người này diệt gọn ở đây? Nhưng ý nghĩ này dạo một vòng trong đầu, cuối cùng vẫn là bỏ qua.

Nơi này thật sự quá gần chiến trường chính, cấp độ cường giả giống như bọn họ một khi khai chiến, ắt sẽ có rất nhiều người bởi vậy mà gặp vạ lây.

Hơn nữa, sau lưng đối phương lại có thể còn có cái gì, Đại năng nhân gì đó...

Đây mới thực sự là cá lớn nha!

Nếu là có thể khiến cho bọn họ chủ động đứng ra, vẫn còn hơn để cho bọn họ lén lút chờ thời cơ mà đánh lén!

Cho nên hai người không hẹn mà cùng định ra kế hoạch: bắt vua trảm thủ như vậy!

Xử lý xong cái đầu của tên Đại năng nhân gì đó bên kia, vậy thì trực tiếp hết thảy PK(đồ sát)!

Ân, kế hoạch của thủ lĩnh ngoại tộc Sang Thượng Bắc Đảo vừa hay cũng giống như vậy: bắt vua trảm thủ!

Hai bên đều ý thức được tầm quan trọng của việc chém đầu.

Chiến lược được áp dụng là hoàn toàn giống nhau. Thậm chí hành động cũng giống như vậy.

Tất cả mọi người một bụng mưu ma chước quỷ...

Nhưng, kết quả lại nhất định phải có người vui có người buồn...

Nét mặt Sang Thượng Bắc Đảo hoàn toàn giận dữ, kì thực trong lòng âm thầm mừng rỡ. Tự biết rốt cục đã câu được cá lớn, có thể nhất lao vĩnh dật(*) giải quyết phiền toái, nên dẫn đầu bay vút đi. Cửu U Thập Tứ Thiếu không nhanh không chậm khoanh tay theo sau.

(nhất lao vĩnh dật(*): Một lần vất vả cả đời vô lo)

Cửu U Thập Tứ Thiếu và cả Quân đại thiếu gia trong lòng đều là tràn đầy hưng phấn. Hôm nay liên thủ phá vạn quân, cũng có thu hoạch phong phú, lại còn câu đươc cả con cá Vua của đối phương nữa...

Sang Thượng Bắc Đảo làm sao cũng không ngờ rằng, hắn lại có thể thật sự thành công đem người mạnh nhất của Huyền huyền dẫn về chỗ Đại năng nhân của Ngoại tộc. Càng không thể tưởng được, người hắn

muốn dẫn đi nhất, kỳ thật là vị thiếu niên Phong Thần tuấn tú Thánh Quân Quân Mạc Tà, một thân áo trắng bên cạnh. Thế nhưng cuối cùng còn lại câu được người khác, còn lại là một phần tử khủng bố nguy hiểm và lợi hại hơn nữa...

Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không ngờ tới, hắn nghe người ta nói tới " Đại năng nhân", thì cho là một người nào đó. Vì thế cực kỳ hứng thú muốn đi, trăm triệu lần không thể ngờ tới đối phương thật ra là ba người. Hơn nữa ba người đều là " Đại năng nhân" chân chính...

Còn về ba vị " Đại năng nhân" kia, cũng chưa từng nghĩ tới, người mà bọn hắn muốn dẫn đến là cao thủ đại lục, nhưng người được dẫn tới này là một tên Cửu U Ma thần!

Bởi vì vô số những điều không ngờ được này, cuối cùng hợp chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp, hóa ra một chiến cuộc u mê!

Nhưng tầm quan trọng của trận chiến này, cùng với ý nghĩa trọng đại, tuyệt đối sẽ có ảnh hưởng sâu sắc.

Đầu lĩnh Sang Thượng Bắc Đảo vừa đi, sáu vị Thánh Quân còn lại bên ngoại tộc trong nháy mắt liền hạ xuống. Bọn hắn đâu có ngốc, lão Đại đi rồi, chiến cuộc phía dưới còn cần bọn họ chỉ huy mà.

Không nói những cái khác, chỉ riêng tiểu gia hỏa xinh xắn kia, thoạt nhìn cười híp mắt, cả người vô hại, nhưng người ta chính là đỉnh phong Thánh Quân Tứ Cấp. Nếu là một khi trở mặt, xử lý hai ba người trong số họ tuyệt đối không phải chuyện khó khăn gì.

Quân Mạc Tà cười híp mắt nhìn thấy sáu người này đi xuống, chẳng những không ngăn cản, mà còn vui vẻ nói với theo một câu:

- Chư vị, khó được tập hợp như vậy, không bằng chúng ta lại tán gẫu thêm một hồi đi?

Lời này chưa nói ra còn tốt, mà lúc vừa nghe thấy, sáu người đi lại càng nhanh hơn. Tán gẫu với ngươi? Tán gẫu cái gì đây? Vạn nhất trò chuyện tới trò chuyện ngài lui, nhắc tới mấy câu lão nhân gia ngài nghe không lọt tai mà phật ý... Thì chúng ta đã có thể đem cái mạng già này tán đến mất luôn rồi. Chúng ta cũng không phải là đỉnh phong Thánh Quân Tứ Cấp như ngươi a...

Kỳ thật Quân đại thiếu gia làm sao lại không muốn thừa cơ xử lý bọn hắn, một mẻ hốt gọn. Có điều lúc này thật sự là hữu tâm vô lực, lực bất tòng tâm. Hai lần mở ra đại động vừa rồi, đã cố hết sức. Vốn đã tiêu hao gần hết tâm lực để điều động toàn bộ linh lực khống chế Hỗn Độn Hỏa trong phạm vi lớn. Lúc sau lại phát huy cực hạn Thổ chi lực, còn phải khống chế cả quá trình dư âm xung kích sau khi hơn bốn nghìn Thánh Hoàng tự bạo. Quân Mạc Tà cho dù chưa tổn thương thân thể, linh lực cũng đã được bổ sung, nhưng tâm lực tiêu hao cũng khó có thể nhanh chóng khôi phục. Cho tới bây giờ tâm tình còn bị dao động ít nhiều. Nếu là mạnh mẽ ra tay, chưa hẳn có thể hạ được

Quân đại thiếu gia đã tính toán rất kỹ, ý đồ giả dạng một người vô hại, dùng mấy lời ngon ngọt níu chân mấy tên kia. Chỉ cần kéo dài thêm nửa canh giờ, đến lúc mình có thể khôi phục được một nửa trạng thái ban đầu, lúc đó là có thể miệng rộng mà cắn nuốt, đại khai sát giới rồi. Lại không ngờ rằng bọn người kia lại chẳng có tên nào ngốc, bàn tính như ý đương nhiên cũng gõ không vang rồi…

Đỉnh phong cường giả đụng độ giữa không trung đến đây xem như đã qua một đoạn thời gian rồi!

Phía dưới, hai bên nhân mã cũng sắp chính thức giao chiến.

Đại quân bên ngoại tộc dưới sự suất lĩnh của một vạn danh chính quy Thánh Hoàng, giống như gió xoáy quanh co trong vòng sáu trăm dặm, mà ló đầu ra tại bên kia. Cách đó mấy trăm dặm, cũng có ngoại tộc quân kỳ đang phấp phới!

Đúng là ý muốn tiến công từ hai mặt!

Bảy nghìn chiến lực phía Tam Đại Thánh Địa, ở trong tay Mạc Vô Đạo, đang chờ tam Đại Tông Chủ suất lĩnh, đồng dạng giống như phi vân thiểm điện, tiến về phía trước. bảy nghìn người này, có thể nói đã là chiến lực cuối cùng cũng là chiến lực tinh nhuệ nhất mà Tam Đại Thánh địa có khả năng xuất ra.

Bên đó, chính là chủ lực tiến công của dị tộc nhân! Còn về số ngoại tộc thảo đội ở mặt khác thì do liên quân Thiên Phạt, Tà Quân phủ ứng phó.

Chỉ còn trên dưới một trăm trượng, hai bên sẽ chân chính tiếp xúc rồi.

Khoảng cách trên dưới một trăm trượng này đối với cao thủ đứng đầu hai bên mà nói, thì chẳng qua là quang cảnh trong nháy mắt.

Ở khoảng cách này, những người đứng đầu tiên ở hai bên đội ngũ cũng có thể tinh tường thấy được binh khí loé sáng. Mọi người đều biết, binh khí trong tay địch nhân kia rất có thể ở ngay sau đây sẽ cắm phập lên người mình, cũng có thể cắt bay đầu mình! Cũng như vậy, binh khí trong tay mình, cũng sẽ uống no máu tươi của địch nhân!

Lần này cường thế đột phá, có thể nói là lần tiến công sắc bén nhất của dị tộc nhân!

Cũng là một trận chiến thảm thiết nhất!

Mất đi Cửu U Thập Tứ Thiếu hiệp trợ, Quân Mạc Tà muốn tiếp tục lấy Hỗn Độn Hỏa phạm vi lớn sát thương địch nhân đã không có khả năng, đồng dạng, không có chuyện trước tích tụ, không có chưa từng có cự bạo phát lực đánh vào làm phụ, cho dù phát huy Thổ chi lực, cũng không có thể tạo thành phía trước kinh người hiệu quả! Hiện tại cũng chỉ còn cách đứng nhìn sự thật tàn khốc mà thôi.

Đột nhiên trên bầu trời vang lên một tiếng thét dài lợi hại. Một đạo bóng trắng giống như cầu vồng kinh thiên chợt lóe tới. Giống như sao băng nện vào dị tộc nhân chiến đội, ầm ầm hạ xuống trong nháy mắt,

một tiếng vang thật lớn cao ngất bùng nổ, hơn mười Thánh hoàng cao thủ chân tay hoảng loạn ngã bay ra ngoài cả người đẫm máu tươi.

Đạo bóng trắng kinh hồng ấy lúc này giống như gió xoáy nhanh chóng lao tới, những nơi đi qua thế như chẻ tre. Vô số thân thể hai đầu bị hắn đụng cho bay lên, miệng phun máu tươi chân tay loạn xạ văng ra xa.

Chỉ trong nháy mắt, đội hình chóp nón lúc đầu của dị tộc nhân đã bị hoàn toàn đánh tan!

Đạo kinh hồng bạch ảnh kia, chính là Cổ Hàn ra tay!

Vị cường thế Thánh Quân này ra tay, hiệu quả thực kinh người, nháy mắt đã làm náo loạn đội hình của dị tộc nhân. Vốn tưởng thời cơ chần chừ lại có thể nói vừa đúng!

Cổ Hàn vốn dĩ định chờ Sang Thượng Bắc Đảo, nếu có thể kéo kẻ địch này một nhát lên đường, là lý tưởng nhất. Nhưng Cổ Hàn cũng hiểu được, đối phương bây giờ đã đạt trình độ Thánh Quân Tứ Cấp, mà sau khi mình rớt xuống một cảnh giới, hiển nhiên đã không còn là đối thủ của hắn. Mà còn điểm quan trọng hơn nữa, Sang Thượng Bắc Đảo bởi vì dụ dỗ Cửu U Thập Tứ Thiếu, đã không còn tham gia trận chiến này nữa.

Còn về số đỉnh phong chiến lực ngoại tộc còn lại, thì cường giả Thánh Quân, Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên hoàn toàn có thể ứng phó. Cho nên Cổ Hàn tiếp tục không hề cố kỵ, ngang nhiên ra tay. Lúc này, nhiệm vụ duy nhất của hắn cũng chỉ là dùng hết khả năng sát thương càng nhiều sinh lực ngoại tộc càng tốt.

Bằng khả năng tối đa của mình, tạo thành lực sát thương lớn nhất đối với chiến đội hơn một vạn Thánh hoàng cao thủ trước mặt, chính là nhiệm vụ duy nhất của Cổ Hàn!

Chẳng sợ vì vậy mà tra giá bằng cả tính mạng của mình!

Ngay trong lúc đội hình đối phương tán loạn, bảy nghìn tinh nhuệ phía bên Tam Đại Thánh địa tựa như một cương đao bén nhọn, xông lên theo lỗ hổng mà Cổ Hàn đã tạo ra, đâm vào thật sâu!

Một khi đã tiến vào, tức thời nổi lên đầy trời huyết vũ!

Một trận chiến này, so sánh thực lực của hai bên thì cực kì không cân bằng. Phía bên Thánh địa bị vây lại, đa phần yếu thế! Không chỉ có chênh lệch về số lượng, mà trong hơn vạn người chiến lực bên ngoại tộc, kẻ có được thực lực chí tôn thiên nhẫn Thánh Tôn, cũng có khoảng một hai trăm người. Những người khác, ít nhất cũng đạt tới là tu vi cấp Thánh Hoàng.

Mà chiến lực phía bên Thánh Địa thì lại không được hùng hậu như vậy, đại bộ phận bảy nghìn tinh nhuệ vẫn là Thánh Giả, thậm chí còn có một số người chỉ có được cấp bậc Tôn Giả. Trừ phi Thánh địa còn có được cường giả trên cấp Thánh Tôn cộng thêm khoảng hơn bốn mươi người có thực lực như Cố Hàn làm chủ lực đột kích thì mới có thể áp trận, còn không, hai bên căn bản là khó có thể ngang bằng.

Chính vì bên dị tộc nhân không có cao thủ có thể so sánh với Cổ Hàn, mới tạo nên thành quả chiến đấu khiến người ta khiếp sợ sau tiếng thét doạ người của cố Cổ Hàn. Bên Thánh địa cũng theo đó mà tạm thời chiếm thế thượng phong. Nhưng theo thời gian trôi qua, người tham chiến bên phía ngoại tộc nội tình thực lực thật sự hùng hậu, không những lật lại thế cờ, mà còn dần dần hình thành ưu thế áp đảo. Bên Thánh Địa tuy rằng tạm thời còn có thể miễn cưỡng ổn định đầu trận tuyến. Nhưng bị thua cũng chỉ chuyện sớm muộn mà thôi.

Quân Mạc Tà mang theo tức giận cực kì, từ trên không trụng lao xuống cực nhanh. Thân ảnh thon gầy tựa như một luồng khí ám có hình vô chất, ở trong đội ngũ dị tộc nhân, như cưỡi gió vượt sóng mà đi tới!

Nơi hắn đi qua, hai bên đều đồng thời ngã xuống như ngả rạ.

Quân Mạc Tà ra tay mau lẹ, chuẩn xác, ngoan độc, lại sắc bén. Trong nháy mắt thân hình xẹt qua, yết hầu cao thủ ngoại tộc hai bên cạnh đã bị cắt đứt, không lệch một phân. Linh lực sắc bén tuôn vào theo miệng vết thương, tức thì làm nổ đan điền! Hoàn toàn đoạn tuyệt toàn bộ sinh cơ của những ngoại tộc cao thủ kia!

Ngay cả cơ hội để bọn hắn hóa thân thành linh loại thánh anh cũng bị triệt để đoạt đi!

Ngay cả sinh cơ cho linh hồn cũng chôn vùi theo đó.

Theo từng tiếng kiếm rít, Viêm Hoàng chi huyết lần thứ hai ngang trời mà ra, kiếm xông vào chiến cục!

Keng!

Viêm Hoàng chi huyết hưng phấn dị thường phát ra một tiếng kiếm kêu chẳng khác gì "Hỉ cực mà cuồng tiếu” (vui tận cùng là cười lớn)

Thực thiếu chút nữa vui đến điên rồi! Thân kiếm kích động đến mức run rẩy.

Mệnh lệnh mà Quân Mạc Tà truyền cho hắn là: Tiêu diệt những quái vật hai đầu kia cho ta! Có thể giết bao nhiêu thì giết bấy nhiêu! Còn về muốn giết như thế nào, thì tùy ngươi xử trí, ngươi cứ việc tận hứng!

Mệnh lệnh này làm cho Viêm Hoàng chi huyết luôn luôn đói khát nhưng lại chưa bao giờ thực sự được ăn no biến thành một tên khất cái bị đói đã mười mấy ngày, đột nhiên đặt mông ngồi, lại vào đúng chỗ mâm cao cỗ đầy!

Xem ra, thật đúng là hạnh phúc đến muốn chết chết cạc cạc cạc cạc...

Hạnh phúc quá đi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 500: Không Hổ Thẹn Với Muôn Dân!

Trước mắt là hơn một vạn người có thực lực siêu cường, tất cả đều là con mồi máu đỉnh cấp. Nếu có thể toàn bộ cắn nuốt, vậy thì bản kiếm có thể tăng lên đến mức nào đây...

Viêm Hoàng Chi Huyết lắc lư trên không trung, giống như một hán tử say rượu, cực kì hưng phấn, tới mức chẳng còn biết gì khác. Cứ thế thích thú xoay vòng trên không trung. Thỉnh thoảng lại phát ra một tiếng kiếm minh dâm đãng, đắm chìm ở trong mộng đẹp vẫn còn chưa tỉnh lại...

Quân Mạc Tà lướt qua, một trận gió gặt lấy sinh mệnh ngoại tộc chiến sĩ, nhưng mãi không thấy Viêm Hoàng Chi Huyết hành động, trong lòng thấy kì lạ. Thanh kiếm này hôm nay sao lại ổn định như thế, chẳng lẽ kiếm cũng có từ tâm thiện niệm, không muốn khai sát giới?! Không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Viêm Hoàng Chi Huyết đang ở trên không trung bay loạn lên như ruồi bọ không đầu, như phát ra từng đợt kiếm minh nằm mộng...

Lọt vào lỗ tai Quân Mạc Tà, chính là Viêm Hoàng Chi Huyết đang hưng phấn hô to:

- Oa ha ha... Phát tài rồi! Lần này xem ra là thật sự phát tài rồi. Nhiều thứ tốt như vậy... Oa ha ha ha...

Quân Mạc Tà nhất thời đầy đầu hắc tuyến.

Tức thời cao giọng quát:

- Con mẹ nó, nhà ngươi sao lại thế hả? Còn không nhanh chóng hành động đi? Mẹ nó! Ngươi hưng phấn cái rắm. Ngươi cứ hưng phấn tiếp lúc nữa, phân nóng cũng không có mà ăn đâu.

Viêm Hoàng Chi Huyết nhất thời quýnh lên, ngửa mặt lên trời ngao một tiếng: "Ai dám giành ăn đồ tốt với ta?!”, vút một tiếng tung ra kiếm quang đầy trời, tựa như một đạo kiếm quang cự đại, hướng về phía dưới, mau chóng đuổi theo!

Trên chiến trận dị thường thảm thiết, chợt thấy kiếm quang vội vã, một ngụm ngự hư thần phong xẹt qua một vòng huyền diệu giữa đất trời, cắm thật sâu vào thân thể một gã Chí Tôn Thiên Nhẫn. Vốn dĩ quang mang sáng lạn dị thường tiếp tục mạnh mẽ hơn, màu máu chói mắt lượn lờ bốc hơi.

Chỉ là trog chớp mắt, cả người vị Chí Tôn Thiên Nhẫn thực lực không tầm thường này đã bị biến thành một khối xương khô, ngay sau đó, xương khô rơi vãi trên nền đất, mà cuối cùng, ngay cả hình dạng xương cốt cũng không thể giữ được, trực tiếp rơi xuống dập nát, thực sự hóa thành đám tro tàn !

Còn thanh kiếm nào đó thì mang theo tiếng leng keng réo rắt, tiến lên dọc theo quỹ đạo mà người ta không phán đoán được, một cách dễ dàng thờ ơ liên tục xuyên qua hai gã Chí Tôn Thiên Nhẫn, chẳng chút khó khăn!

Nếu như không phải mỗi khi giết một người, thanh kiếm nào đó đều phải dừng lại, hưởng thụ thành quả thắng lợi, thì phỏng chừng thành tích giết người của nó còn phải tăng thêm mấy lần. Mặc dù như vậy, hành động giết chóc liên tục tiến hành cũng khiến cho thời gian Viêm Hoàng Chi Huyết dừng lại tiêu hoá chiến lợi phẩm cũng càng lúc càng ngắn lại. Chỉ thấy kiếm quang lượn vòng cực nhanh, khi đông khi tây mà qua lại, chỉ để lại xương khô cương thi trên đất. Kẻ bị kiếm xuyên qua nếu có vận khí tốt thì còn giữ lại được cái thây khô, mà nếu như vận khí xấu, thì trực tiếp thành xương vụn và tro bụi hết!

Hiệu suất của Viêm Hoàng Chi Huyết càng về sau càng có vẻ kinh người, dưới kiếm quang chợt lóe khắp nơi, còn có thân thể của khá nhiều người đột nhiên khô kiệt, càn quét dọc theo một cát tuyến đi vào, sau đó lại dọc theo một cát tuyến khác đi ra. Cứ như thế lặp đi lặp lại, tuần hoàn không dứt!

Uy danh tới mức này, ai có thể cản trở đây ?!

Phía bên Ngoại tộc cũng không phải là không có người chú ý tới thanh kiếm giống hệt yêu ma này. Thực tế thì đã có rất nhiều người thi triển ra các loại thủ đoạn để chặn nó lại. Thế kết quả chỉ là con số không.

Thực lực của Viêm Hoàng Chi Huyết có lẽ đã giỏi hơn, áp đảo hơn cả Quân đại thiếu gia. Ở trên chiến trường lúc này, tuyệt nhiên không có đối thủ, hơn nữa bản thân nó thân lại thích hợp với việc cần tốc độ, di chuyển bay qua bay lại giữa không trung, tốc độ di động cực nhanh đã vượt xa cực hạn phản ứng mà mọi người ở đây có thể ứng phó. Qua lại mơ hồ như thế quả là thấy hình không thấy bóng!

Thủ đoạn Quân Mạc Tà quả là rất mạnh, đại khai đại hợp nơi đi qua, đều là người ngã ngựa đổ, nhanh chóng hướng về chỗ Cổ Hàn đang đứng. Mà ở trước sau Quân đại thiếu gia thỉnh thoảng lại có có tiếng nổ mạnh dị thường kịch liệt vang lên, đó là những cao thủ bị buộc vào đường cùng mà phải dùng hạ sách cuối cùng là tự nổ tung.

Đáng tiếc loại thủ đoạn cực đoan này đối với người có thể ẩn thân hư không như Quân đại thiếu gia thì hoàn toàn vô dụng. Cứ cho là có thể tiếp tục mãnh liệt bùng nổ, lẽ nào có thể oanh phá hư không sao?!

Sau một lát, thế cục càng đại chiến của hai bên càng thêm rõ rệt. Phía bên Thánh Địa tuy có hơn bốn mươi cường giả cấp Thánh Tôn trở lên trấn thủ, có thể cản lại mở mức độ nhất định nào đó. Nhưng lá chắn đó, theo thời gian trôi đi, cũng từ từ hỏng mất, thế cục càng ngày càng bất lợi. Cho dù có ba đại sát tinh Cổ Hàn, Quân Mạc Tà, Viêm Hoàng Chi Huyết sát thương số lượng lớn ngoại tộc chiến lực. Cục diện đã định, trước sau vẫn khó có thể phá vỡ cả chiến cuộc!

Tu vi của Lãnh Đồng chỉ là cấp Thánh Giả, đối mặt với quân đoàn cường giả ngoại tộc có thực lực khởi điểm cấp chính quy Thánh Hoàng có thể nói là bất lợi trăm bề, có sức mà làm không nổi! Giờ phút này ba vị chiến hữu vẫn ở bên cạnh đã bị tách ra. Đối với người trong Thánh Địa mà nói, chỉ cần thực lực chưa đạt trên cảnh giới Thánh Tôn, chỉ cần rơi vào hoàn cảnh một mình chiến đấu, thì đã phải chuẩn bị tinh thần tự bạo. Ở bên trong đám đông, nơi nơi đều đang chém giết kịch liệt, sát bốn bề. Trước mắt Lãnh Đồng cũng lại lâm vào trong thế cục như vậy!

Ba vị chiến hữu lúc trước bị tách cũng giống như Lãnh Đồng, chỉ là cấp Thánh Giả, bọn họ dù có tự nổ cùng lắm cũng chỉ khiến cho địch nhân bị thương, không cho kết quả lớn hơn được. Trên thực tế, có thể khiến cho Thánh Hoàng cao thủ bị thương, đã là thành quả chiến đấu không tầm thường rồ. Nhưng kết quả này lại làm cho Lãnh Đồng đã chém giết đến đỏ cả mắt, cảm thấy trong lòng bi phẫn không thôi...

Cái chết thực ra không đáng sợ, đáng sợ chính là bản thân lại chết một cách vô ích!

Trong lòng càng gấp gáp, bản thân phát huy lại càng không tốt, chân đột nhiên lảo đảo một cái, lại bị địch nhân đánh trúng một chưởng. Một chưởng của Thánh Hoàng cao thủ đâu phải tầm thường. Lãnh Đồng cảm thấy cổ họng có vị ngọt, một ngụm máu tươi dâng lên. Nhưng mà ngụm máu tươi này còn chưa kịp phun ra, Lãnh Đồng đột nhiên quay lại, cắn răng, máu rỉ thành giọt hai bên khóe miệng, dữ tợn thét lớn. Hoàn toàn không có phòng ngự, chồm người vế phía trước, gắt gao ôm lấy ngoại tộc Thánh Hoàng vừa mới khiến mình bị thương kia. Hoàn toàn không để ý đối phương điên cuồng đánh trả, lại càng hung hăng cắn lấy yết hầu kẻ nọ!

Răng rắc một tiếng, máu tươi phun ra, một miệng răng nanh trắng hếu thế mà lại cắn cho ngoại tộc Thánh Hoàng gãy cả xương cổ!

Biến cố này có thể nói là xảy ra thình lình, hai mắt người nọ trợn tròn lên, vẻ mặt không thể tin được trừng mắt nhìn chằm chằm vào Lãnh

Đồng. Nhưng cả người đã mất đi sức mạnh, nữ thể phía sau hắn điên cuồng kêu to, đột nhiên xoa người trở lại, “phanh phanh phanh”, giáng ba chưởng liên tục lên người Lãnh Đồng.

Tiếng răng rắc không ngừng vang lên, Lãnh Đồng thất khiếu chảy máu, nhưng vẫn như cũ nhe răng cười lên, hai tay ôm lấy Thánh Hoàng nam thể như cũ hoàn toàn không thả lỏng. Cả người giống như bạch tuộc bám vào, mạnh mẽ lấy một thân huyền lực dồn vào, cả người bỗng nhiên bành trướng lên.

Nam thể của ngoại tộc Thánh Hoàng kia coi như đi đời rồi, chiến lực tức thì giảm mạnh. Nữ thể kia vô cùng cuống quýt, thế nhưng không thể thoát khỏi dây dưa với Lãnh Đồng. Biết rõ đối phương lập tức sẽ thi triển tự bạo công kích cuối cùng, cực kì hoảng sợ lớn tiếng gào to lên, một chưởng lại một chưởng, không ngừng mà giã ở trên người Lãnh Đồng, hi vọng có thể may mắn thoát ra được.

Nhưng Lãnh Đồng lại ha ha cuồng tiếu không ngớt, rống to:

- Sợ rồi chứ?! Cái thứ hỗn tạp biến thái nhà ngươi, lên đường cùng lão tử đi, làm bạn với lão tử!

Đột nhiên huyền khí khẽ được đẩy lên, thân thể đã phồng lên tới cực điểm ầm ầm nổ tung!

Sóng khí lan ra từ đợt nổ kịch liệt, nháy mắt đem thân thể Chí Tôn Thiên Nhẫn kia chia làm hai nửa, văng xa ra ngoài, ở giữa không trung lại phân ra bốn năm mảnh nhỏ!

Vút vút vút, lại có một vài đạo nhân ảnh đầm đìa máu tươi nhảy lên trên không, lại là vài vị Thánh Tôn cao thủ trước kia đi theo Hạ Trường Thiên. Sắc mặt của bọn họ hết sức dữ tợn khả, thân thể đã không còn trọn vẹn, máu tươi từ vô số vết thương trên người văng ra, nhưng vẫn như thiêu thân lao đầu vào lửa, húc đầu tiến công mấy chỗ có đội ngũ ngoại tộc tương đối dày đặc!

Lập tức, mấy tiếng nổ mạnh khủng bố dị thường liên tiếp vang lên, tức thì liền tách ra một bờ vực lớn, trên dưới một trăm vị ngoại tộc cao thủ, theo bọn họ lên đương. Vị trí nổ mạnh cách Quân Mạc Tà không quá xa, cơ hồ có thể tận mắt chứng minh một màn lừng lẫy này. Trong lòng Quân đại thiếu gia cũng không kìm được một trận cảm khái.

Mặc kệ bọn hắn trước kia nghĩ cái gì, cách thực hiện là đúng là sai, thành bại hay tội lôi đều được, đê tiện bỉ ổi như thế nào cũng thế, tất cả đều ở trong tiếng nổ kia hóa thành hư ảo!

Chỉ có tu vi Tôn giả, Mạc Vô Đạo đang được vài tên Thánh Địa cao thủ hộ vệ, trường kiếm như gió đẫm máu, chiến đấu hăng hái, miệng lo lắng hô to:

- Bây giờ là lúc nào rồi! Còn hộ vệ ta làm cái gì? Nhanh chóng đi giết địch! Không cần để ý tới ta, nhanh chóng xông lên giết địch mau!

Thấy vài hộ vệ cao thủ vẫn do dự đứng nguyên tại chỗ, không chịu rời đi, Mạc Vô Đạo lớn tiếng quát mắng, đột nhiên thét dài, vọt khỏi đội ngũ, trường kiếm xé gió, như tia chớp lao ra ngoài, hét lớn:

- Thánh Địa chúng ta! Không hổ thẹn với thiên hạ!

Thanh âm thảm thiết oanh liệt giống như khấp huyết (khóc ra máu)!

Trong nháy măt tiếng hô kia vang lên, những cao thủ xung quanh rõ ràng đều thấy được, trên khuôn mặt tráng liệt vặn vẹo của Mạc Vô Đạo, hai giọt nước mắt lặng yên rơi xuống, nhưng lập tức bị cơn lốc trước mặt thổi khô...

Tiếp theo, kiếm quang chợt lóe, Mạc Vô Đạo đã cả người mang kiếm tiến tấn công vào đội ngũ ngoại tộc! Trong tiếng hò hét ồn ào, một tiếng nổ vang lên, vị đứng đầu Độn Thế Tiên Cung này, đã hóa thành dãi ngân hà màu máu văng khắp trời!

Công bằng mà nói, Mạc Vô Đạo chỉ là tu vi Tôn Giả, ở trong đội quân tham chiến của hai bên, thực lực có thể nói chỉ thuộc vào hàng thấp nhất. Lần tự bạo công kích này, đừng nói giết chết được ngoại tộc cao thủ, ngay cả làm chúng bị thương cũng chẳng được mấy người, hiệu quả cực kỳ có hạn. Nhưng hắn lần này lừng lẫy xả thân, lại tạo thành ảnh hưởng cũng dị thường kinh người!

Toàn bộ thành viên của Độn Thế Tiên Cung tận mắt thấy một màn này, tổng cộng mấy trăm người, cùng lúc điên cuồng hét lên, có vài người khóe mắt đã ứa ra huyết lệ, thê lương kêu to, xông tới.

Giờ khắc này, tất cả mọi người cảm giác được, máu của mình đang điên cuồng thiêu đốt, đã cực nóng tới một loại trình độ đáng sợ. Ngoại trừ chết, ngoại trừ lừng lẫy chết trận, không còn cầu mong gì khác!

- Thánh Địa chúng ta, không hổ thẹn với thiên hạ!

Mấy trăm cao thủ Độn Thế Tiên Cung đồng thời hô to, ngửa mặt lên trời thét dài!

Như là đang tuyên thệ, lại như là đang chứng minh! Lại càng giống đang hướng về cả thế gian này gào thét!

Lập tức, bọn họ dứt khoát kiên quyết vọt vào trong đội ngũ cao thủ ngoại tộc dày đặc. Đồng thanh nổ vang một tiếng, hóa thành thất truyền cuối cùng của Độn Thế Tiên Cung trên thế gian này!

Máu thịt tung ra kia, tức thời làm sập một mảng đất lớn, dâng lên vô số anh hồn lừng lẫy!

- Mạc Vô Đạo, Độn Thế Tiên Cung! Ha ha

Thân ảnh cao lớn của Hề Nhược Trần cầm kiếm mà đứng, trên mặt một mảnh trầm tĩnh, đột nhiên lớn tiếng quát:

- Độn Thế Tiên Cung tự cho rằng không thẹn với thiên hạ, Chí Tôn Kim Thành ta cũng có xá gì?!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 501: Sinh Tử Không Hối!

- Chúng ta cũng không thẹn! Chúng ta cũng không thua kém! Không kém toàn thiên hạ! Không thẹn với muôn dân!

Hơn hai nghìn cao thủ của Chí Tôn Kim Thành đồng thời vung tay hét lớn.Cố sức hét lên, dường như ngay cả lực lượng ở tận sâu trong linh hồn, cũng theo tiếng gầm đầy giận dữ ấy cùng nhau bộc phát:

- Không thẹn với mảnh đất này!

- Lấy tính mạng của chúng ta, chứng minh chúng ta không hổ thẹn! Lấy linh hồn của chúng ta, hiến tế cho muôn dân!

Hề Nhược Trần dựng thẳng kiếm, râu dưới dài hàm phất phơ, lớn tiếng hét lớn:

- Lấy cái chết mà chiến đấu!

- Lấy cái chết mà chiến đấu!

Trong tiếng rống giận rung trời, hơn hai nghìn danh cao thủ điên cuồng xông ra ngoài!

Tất cả bọn họ trước đó cũng đã xung phong rất nhiều lần, ai ai cũng kiệt sức, vết thương chồng chất, không chịu nổi lại chiến đấu một hồi. Nhưng những lần xung phong trước, bọn họ chính là dùng vũ lực, dựa vào huyền lực, dựa vào nhiệt huyết và dũng khí! Nhưng lần này xung phong, dùng đến chính là tính mạng của bọn họ, hào quang sinh mệnh rực rỡ!

Tiếng gầm rú liên tục tự bạo vang lên, đã dày đặc tới mức khiến kẻ khác căm phẫn. Vô số cao thủ, cứ như vậy ở nụ cười khí phách hào hùng, đem thân thể máu thịt của mình, đem tinh thuần huyền khí chính mình khổ luyện cả đời mới có được, hóa thành một tiếng nổ vang chấn động nhất!

Không oán không hối hận! Tất cả, không một ai là có một tia do dự!

Số lượng Dị tộc nhân lần thứ hai giảm mạnh!

Tông chủ Mộng Huyễn Huyết Hải, Hô Duyên Ngạo Bác rống to như sấm, khóe mắt đã sắp rơi xuống hai giọt huyết lệ, thê lương rống mắng:

- Mạc Vô Đạo! Hề Nhược Trần! Hai Lão bất tử các ngươi, không lên tiếng kêu gọi ta, cứ như vậy mà đi sao? Lại có thể hảo tử bất tử (chết một cách có ý nghĩa thì như bất tử) ra đi trước mặt lão tử! Đồ khốn đồ khốn, thật sự là đồ khốn! Hai người các ngươi, cái thứ lén lút bước trộm, chờ lão tử xuống dưới đó, tiếp tục tìm các ngươi tính sổ!

Trong tiếng mắng to, Hô Duyên Ngạo Bác ngửa mặt lên trời thét dài, hét lớn:

- Độn Thế Tiên Cung và Chí Tôn Kim Thành đã trở thành thiên cổ, Mộng Huyễn Huyết Hải ta, há lại có thể cam chịu làm hậu nhân? Cứ cho là dưới Cửu U Hoàng tuyền, vậy cũng phải có tam Đại Thánh cùng tồn tại!

Các cao thủ dưới trướng tinh thần chấn động, sôi nổi hét lớn:

- Không sai! Tông chủ nói đúng, ngay cả là rơi xuống hoàng tuyền, cũng không thể phân cách Tam Đại Thánh Địa!

Hô Duyên Ngạo Bác cười ha ha, nói :

- Đã quyết định gặp nhau dưới suối vàng, còn chờ cái gì nữa! Các huynh đệ, cùng với ta đuổi theo bọn họ!

- Ha ha ha... Đuổi theo bọn họ! Suối vàng gặp lại!

Những cao thủ Mộng Huyễn Huyết Hải sôi nổi gào lên... Một người tử y tung bay, cuồng lướt mà ra, hét lớn:

- Mộng Huyễn Huyết Hải, để ta mở đường!

Tử bào chớp động, vị Thánh Hoàng này như lưu tinh bay ra ba mươi trượng, dẫn đầu nhào vào trận địa của ngoại tộc. Ngay trong tiếng cười điên dại, một tiếng nổ vang, đầy trời huyết nhục!

Hô Duyên Ngạo Bác bi thương nhưng khí phách hào hùng cười nói:

- Hảo huynh đệ!

Nói xong, trường kiếm kiếm quang chợt lóe, quát:

- Như vậy, chúng ta còn phải đợi cái gì? Vô số hảo huynh đệ đều đang chờ chúng ta dưới suối vàng gặp lại kìa!

Một tiếng gào thét, đội ngũ không đến ba nghìn người dâng lên như hải triều, hướng về số cao thủ dị tộc nhân còn lại xông tới!

Tiếng nổ mạnh liên tiếp điên cuồng vang vọng trời đất vũ trụ...

Dũng sĩ Tam Đại Thánh Địa dùng tinh thần không biết sợ và dũng khí của bọn họ, chứng minh sự hiện hữu của mình, tinh thần này, dũng khí này, đã rung động cả trời xanh, chấn động mặt đất, cũng diệt luôn toàn bộ chiến lực còn sót lại của ngoại tộc!

Cổ Hàn hãy còn điên cuồng mà đứng trong trận thế của bọn ngoại tộc tả xung hữu đột, nơi đi qua, toát lên vô số tiếng khóc thét và tiếng kêu thảm thiết, tất cả bị tay chân đứt rời phủ kín một mảnh, đầu người cuồn cuộn, máu tươi phun trào. Vô số cao thủ ngoại tộc muốn dùng cách tự bạo để đối phó với hắn. Nhưng Cổ Hàn vẫn cứ dựa vào huyền khí hộ thân của mình quyết liệt xông về phía trước, không thèm quan tâm mà đại khai sát giới!

Trên thực tế, cách làm của Cổ Hàn có thể nói tương đối không khôn ngoan. Tu vi huyền khí hắn không thể nghi ngờ là cực cao, những Thánh Hoàng trước mắt, cao nhất cũng chỉ là sơ cấp Thánh Tôn ngoại tộc cao thủ, thương tổn tạo ra cho hắn nếu chúng tự bạo cũng không lớn. Nhưng ngay cả khi không lớn, thì cũng vẫn bị ảnh hưởng. Một hai kẻ tự bạo, Cổ Hàn có thể hoàn toàn không để ý tới. Nhưng mười người tự bạo thì sao? Và nếu số người tự bạo lại tăng hơn nữa? Cho dù cố chấp như Cổ Hàn, cũng không thể coi thường thế công cực đoan thường xuyên như thế!

Mà giờ khắc này, Cổ Hàn sớm đã coi thường những điều đó, trong đầu đã không thể suy nghĩ gì khác.

Ngoài một chữ: Giết!

Chỉ có giết!

Trơ mắt nhìn toàn bộ chiến lực của Tam Đại Thánh Địa lần lượt hóa thành sách, hóa thành truyền thuyết, trong mắt Cổ Hàn, tràn đầy nước mắt, tầm mắt đã mơ hồ. Đừng cho rằng trước đó hắn cùng Quân đại thiếu gia, cùng Mai Tuyết Yên, cùng Thiên Phạt chúng thú vương nói được khẳng khái như vậy, hoàn toàn xem nhẹ sống chết. Vì giờ phút này, thời khắc mà Thánh Địa diệt vong sắp trở thành sự thật, hắn không tài nào tiêu sái như cũ, nhưng đau, vẫn như cũ là đau, thống khổ, vẫn như cũ là thống khổ, trái tim của Cổ Hàn, nát rồi!

Điều duy nhất không hề thay đổi, chỉ có Cổ Hàn ra tay, vẫn sắc bén, vẫn nhanh chóng như vậy, vẫn như cũ không thể cản lại!

Đám đông quay cuồng, Quân Mạc Tà tiến công thẳng tắp dồn sức mà đánh, giẫm lên hài cốt chất như núi mà vọt tới. Viêm Hoàng chi huyết vẫn như cũ xoay quanh bay múa, điên cuồng tàn sát, hưởng thụ lấy mỹ thực!

Bên phía ngoại tộc, đại quân với con số hơn vạn người, đều thuộc cấp Thánh Hoàng, lúc này chỉ còn lại không tới hai ngàn người! Bằng thực thực đối lập giữa hai bên mà nói, bảy nghìn chiến lực của Tam Đại

Thánh Địa có thể đánh đến loại trình độ này, đã là thành quả chiến đấu một chọi một rồi, có thể nói đã là tương đối huy hoàng!

Cổ Hàn lại đánh ra một trầm hùng chưởng lực, chưởng phong lướt qua, huyết nhục văng ra, khóe mắt như nứt ra, khàn giọng kêu lên:

- Quân Mạc Tà! Ngươi đến bên kia đi! Bên kia không có cao thủ áp trận, bên này giao cho chúng ta!

Đôi mắt Quân Mạc Tà ửng đỏ, bình tĩnh nói :

- Cố lão! Các anh hùng của Tam Đại Thánh Địa đã đi rồi.

Nhưng ngươi không thể cũng như vậy mà rời đi được! Chiến trường này, mảnh đất này, còn cần đến ngươi!

Cổ Hàn không dám lơ là, ra tay như điện, vẫn như cũ, điên cuồng chém giết lên chiến sĩ dị tộc nhân, điên cuồng rống to:

- Quân Mạc Tà! Đừng để cho đến giây cuối cùng ta phải hận ngươi! Đi mau! Rời khỏi chỗ này, đến bên kia đi! Nhanh đi đi...

Bên kia, tiếng hô giết cũng ầm ầm vang lên kinh thiên động địa, đội ngũ ngoại tộc bên kia, hiển nhiên cũng đã phát động tiến công.

- Ngươi cút mau đi... Ngươi cút mau! Đến bên kia đi! Nhanh chóng đến bên kia đi!

Cổ Hàn điên cuồng nói

- Thánh Địa đều đã mất rồi, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ta còn có thể sống tiếp được sao? Ta còn sống để làm gì nữa? Quân Mạc Tà... Đừng để cho ta tiếc nuối... Đừng để cho ta khinh thường ngươi! Ta là một phần tử của Thánh Địa, đây là sự thật, là sự thật vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi!

Quân Mạc Tà tức thì im lặng, chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên quặn đau.

- Đi mau đi! Đến bên kia mau!

Cổ Hàn gần như cầu xin nói :

- Quân Mạc Tà, van cầu ngươi, bên này để cho ta đi! Đem bên này hết thảy đều giao cho ta đi! Cầu ngươi...

Hắn đột nhiên khàn cả giọng hét lớn:

- Cầu ngươi đấy ~~~~

Rốt cục nước mắt cũng chảy từ đôi mắt Quân Mạc Tà, hắn nói :

- Ta hiểu rồi, bên này tất cả đều sẽ giao cho ngươi! Ta đi đây, ngươi bảo trọng! Kiếp sau... Hi vọng có thể gặp lại!

Thân hình vút lên, một đạo bóng trắng mơ hồ dựng thẳng, nháy mắt biến mất ở trước mặt Cổ Hàn.

Cổ Hàn thỏa mãn cười to:

- Quân Mạc Tà! Đa tạ! Ngàn vạn lần chớ có quên truy sát Chiến Cuồng! Đây là Thánh Địa của ngươi! Càng chớ quên lời nhắc nhở của ta! Nhờ ngươi đó...

Quân Mạc Tà cảm thấy tràn đầy buồn bã và đau xót. Hắn biết, Cổ Hàn đã quyết định đem toàn bộ tính mạng, tất cả đều hao hết ở trong này! Thánh Địa đã bị diệt rồi, bị thiêu cháy rồi, Cổ Hàn cũng không có lý do gì để sống tiếp nữa!

Trong nháy mắt rời đi, Quân Mạc Tà dứt khoát điều động thổ chi lực, đem chút linh khí vừa mới tích góp được, phát huy toàn bộ, vút một tiếng, nâng chỗ bên người Cổ Hàn thành hai vách núi cao mấy trăm trượng. Ở giữa chỉ để lại lối đi rộng khoảng mười trượng, quân đội ngoại

tộc nếu là muốn thông qua vật cản này, thì nhất định phải qua được Cổ Hàn!

Nếu Cổ Hàn đã quyết định một người tử chiến đến cùng!

Vậy thì, chuyện duy nhất Quân Mạc Tà có thể làm vì hắn, chính là vì hắn lập nên một hoàn cảnh “ Nhất phụ đương quan vạn phu mạc khai” (*)thôi!

(*): Một kẻ làm quan cả họ được nhờ

Cổ Hàn quyết định lừng lẫy chết trận, như vậy Quân Mạc Tà sẽ vì hắn chế tạo một truyền thuyết bất hủ!

Lấy sức mạnh của một người, ngăn cản mấy vạn đại quân ngoại tộc!

Hai đỉnh núi đột nhiên sừng sừng chỉ trong nháy mắt, chỉ số linh lực gần như bị hao hết toàn bộ. Quân Mạc Tà chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, một loại cảm tức hư thoát cực độ trước nay chưa có dâng lên mạnh mẽ, suýt chút nữa đã từ giữa không trung té ngã xuống đất.

Chỉ trong chốc lát dững lên hai tòa sơn mạch hùng vĩ chắc chắn...

Bằng sức mạnh khôi phục được của Quân Mạc Tà, có thể nói là đã vượt qua cực hạn, cạn kiệt Thổ chi lực rồi!

Cổ Hàn thấy được thay đổi này, cảm thấy rung động rất nhiều, nhưng không dám chần chờ, thân hình di chuyển, nhanh chóng lui về phía sau vài bước. Đột nhiên bổ nhào nhảy ra, sừng sững đứng ở tại chỗ vừa mới chế tạo ra ở phía trước quan ải, toàn thân tản ra sát khí sắc bén, khoanh tay mà đứng!

Hai mắt lãnh đạm, tay áo tung bay, cô độc mà đứng đó!

Hắn cứ đứng như vậy, khí độ tông sư trấn ải tăng lên mấy lần, toàn bộ cao thủ ngoại tộc trước mặt đều bị khí thế mạnh mẻ của hắn làm cho khiếp sợ, lại không tự chủ được cùng nhau dừng lại cước bộ. Tất cả mọi

người có thể cảm nhận được rất rõ ràng, người trước mặt này, chính là một tòa núi cao không thể vượt qua!

Nếu muốn thông qua, cách duy nhất là phải lấy sinh mệnh mà trao đổi!

Cổ Hàn lẳng lặng nhìn vào bọn chúng, đột nhiên thở ra một hơi thật dài, thản nhiên nói:

- Thánh Địa đến lúc này, còn một mình ta! Thánh Địa đứng vững vạn năm, một khi kết thúc, cũng nhất định phải biến nó thành truyền kỳ!

Thanh âm của Cổ Hàn dị thường lãnh đạm, lại phát tán ở không trung thật lâu, tràn ngập hơn mười vạn người tiếng chém giết, thế nhưng một chút cũng không có thể đem thanh âm của hắn áp đi xuống.

Thanh âm của hắn mặc dù giống như chẳng có mục đích, tựa hồ không có chỉ định người nghe. Nhưng mỗi một người trong đội ngũ Thiên Phạt cách đó hơn mười dặm đằng sau hắn cũng biết, đây là Cổ Hàn đang nói với bọn họ.

Cũng có thể nói là Cổ Hàn đại biểu cho Tam Đại Thánh Địa, lập nên di ngôn cuối cùng! Cho nên, tất cả mọi người không tham gia chiến đấu đều lẳng lặng nghe, nét mặt chăm chú.

Một cơn gió lớn nức nở điên cuồng thổi qua, giống như đã mang theo một tia thu ý.

- Độn Thế Tiên Cung, trải qua tang thương năm tháng một vạn một ngàn ba trăm năm, từ xưa đến nay, đệ tử vượt qua số lượng mấy trăm vạn! Từ ngày đầu thành lập, đã uy chấn thiên hạ, sau này, ngoại tộc tàn sát bừa bãi, vì phòng ngoại tộc tiến vào đại lục, nguyện ý bỏ qua cơ nghiệp vôn có, đi vào hoang dã! Việc đến nước nay, đã là tám nghìn một trăm ba mươi ba năm!

Râu tóc Cổ Hàn ở trong gió chầm chậm bay múa, thần sắc trên mặt nghiêm túc, lẳng lặng nói :

- Chí Tôn Kim Thành, từ lúc bắt đầu sáng lập tới nay, cho đến hiện giờ... Cùng Độn Thế Tiên Cung và Mộng Huyễn Huyết Hải, cũng là như thế!

- Vạn cổ tang thương, hôm nay rốt cuộc quy về hư vô! Công lao sự nghiệp tổng cộng tám nghìn sáu trăm năm, một hơi hóa thành mây khói! Từ xưa đến nay, mấy trăm vạn anh linh, chiếu sáng trời cao!

- Huyết chiến đến nay, Thánh Địa quả thật đã hết, chỉ còn mình ta rồi!

Cổ Hàn trường thanh cuồng tiếu, đột nhiên lạnh lùng nói:

- Ta Cổ Hàn, sống là hộ vệ của Thánh Địa, chết là hồn ma oanh liệt của Thánh Địa! Chế ngự ngoại tộc, đè đầu xâm lăng, bảo vệ đại lục, bảo vệ muôn dân! Đây là trách nhiệm của Thánh Địa, ta có chết, cũng không dám quên! Sống không thể diệt sạch ngoại tộc trong tay, chết cũng thành lời nguyền rủa trong trời đất! Thiên địa thần linh, chứng minh lời thề của ta... Sinh tử không hối!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 502: Thất Truyền!

Cổ Hàn nói xong câu cuối cùng, râu tóc tung bay, cả người khí tức nhất thời tăng vọt, trường kiếm trong tay như nước, chậm rãi nâng lên, huơ kiếm dọc ngang, không nói tiếp nữa. Một cỗ khí tiết trung liệt cũng xông thẳng trời xanh!

Mai Tuyết Yên ở phương xa hai mắt rưng rưng, trong lòng có ngàn vạn cảm xúc lẫn lộn… Còn Kiều Ảnh thì cảm thấy linh hồn chấn động đến mức không thể khống chế nữa, lệ ướt đẫm mi, cả người run rẩy, trong mơ hồ cảm giác được một thứ cực kỳ quan trọng với mình đang chậm rãi rời mình mà đi, trong lúc nhất thời, tan nát cõi lòng, vô cùng đau khổ...

Cổ Hàn đột nhiên thét dài một tiếng, tiếng kêu giống như vàng đá xuyên không, tuyên cổ hằng tồn, không ngừng không nghỉ.

Tiếng kêu chưa dứt, trường kiếm trong tay Cổ Hàn run rẩy, phát ra một tiếng leng keng thê lương như rồng ngâm hổ gầm, kiếm quang cuồn cuộn tới cực điểm vọt lên, Cổ Hàn đã mang theo trường kiếm vọt vào trong chiến đội dị tộc nhân!

Không đợi địch công, ngược lại ra tay trước!

Cả đời chiến đấu vang thiên hạ

Một kiếm tung hoành trăm vạn việc!

Một thân bễ nghễ vang thiên hạ, nhất kiếm lưu truyền khắp cổ kim!

(Nhất sinh chuyển chiến tam thiên tái, nhất kiếm tằng đương bách vạn sư!

Nhất thân bễ nghễ vạn cổ, nhất kiếm trảm đoạn cổ kim!)

(NB: bài này khó quá ae nào có ý kiến hay hơn thì đóng góp nhé)

Huy hoàng cuối cùng của Thánh Địa, Cổ Hàn!

Chỉ có trung hàn!

Kiếm quang cực ác bắn ra, máu tuôn ra như thác nước, đầu người lăn lăn, chảy thành sông. Tựa như từ 8633 năm về trước, một đường đổ xuống đến nơi này!

Giờ khắc này, chiến lực của Cổ Hàn thế nhưng không thể tưởng tượng nổi, một lần nữa tăng lên trở về trạng thái đỉnh cao. Bình tĩnh lạnh lùng và tàn khốc nông nỗi, ở trong quân đội ngoại tộc mà như vào chỗ không người, chém giết từ bốn phía. Huyết vũ vung đầy trời và những thanh âm kêu la thảm thiết, cứ như khúc ca bi tráng nhất, cũng là khúc ca vĩnh biệt cuối cùng mà vạn cổ cùng hòa thanh cất lên vì Tam Đại Thánh Địa!

Chỉ biết tiến công, hoàn toàn không phòng thủ!

Bên kia, phía ngoại tộc trừ Sang Thượng Bắc Đảo, sáu vị thánh quân cấp cao thủ khác chẳng biết lúc nào đã có ba người chạy tới bên này, phối hợp lấy toàn bộ chiến lực, muốn bao vây tiêu diệt Cổ Hàn!

Cổ Hàn không hề sợ hãi, không hề để tâm, hắn đã khôi phục trạng thái đỉnh phong, một người một kiếm, trong vòng vây của hơn ngàn người, mà từng bước tiến lui vô cùng thành thạo!

Vô số lưỡi kiếm sắc bén xoẹt qua trên người hắn, một số bị hắn bẻ gãy ngay tức khắc, thậm chí cả người cầm kiếm cũng bị huyền khí của hắn đánh chết tươi. Một số có tu vi thâm sâu hơn, có thể bảo giữ được trường kiếm, đâm vào thân thể hắn, cuối cùng vẫn cũng bị huyền khí

hùng hậu lập tức làm cho đứt đoạn. Mặc dù là cao thủ thực lực rất mạnh, binh khí trong tay có thể vạch ra vết máu thật sâu trên người hắn, nhưng cũng sẽ tức thời lọt vào phản công sắc bén...

Tuy rằng mấy lần lâm vào trong vòng vây của vạn quân, nhưng Cổ Hàn đối với những thứ đó không hề để ý. Ánh mắt trước sau vẫn lợi hại bình tĩnh, sau khi xung phong liều chết một trận, nhất định sẽ quay đầu phản hồi trận địa trước, bảo vệ cho lối đi kia. Giống như đã từng bảo vệ cho quang vinh muôn đời của Thánh Địa !

Sau đó liền tiếp tục lao tới. Đại sát một hồi.

Tiếp tục trở về, tiếp tục lao ra!

Lặp đi lặp lại như thế, tuần hoàn không thôi!

Cổ Hàn của giờ phút này, giống như là một cỗ máy giết chóc hoàn toàn không biết mệt mỏi. Bất kỳ là lúc nào, cũng có thể phát huy chính xác ra chiến lực cực mạnh mình của. Khiến cho bị đả kích nghiêm trọng nhất! Cứ qua lại như vậy, trong vòng nửa canh giờ, thế mà đã lập lại hai mươi mấy lần! Mỗi một lần, đều là một mảnh núi thây biển máu, đều có vô sốsinh mệnh ngoại tộc nhân ngã xuông dưới chân Cổ Hàn!

Cổ Hàn lên tiếng cuồng tiếu. Cả đời này, là người của hai thế giới, chưa bao giờ phóng túng như thế. Trong thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, hắn lại muốn mặc sức một lần!

Con ngươi của hắn đã phóng đại lên rất nhiều lần, ánh ra đều là khoái ý giết chóc! Những ký ức từ rất xa xưa, những kí ức thuộc về kiếp trước, thuộc về bây giờ, thuộc về Vu sơn vân, thuộc về Cổ Hàn...

Trong trận giết chóc không ngừng không nghỉ ấy, trời đất đã mất đi tất cả màu sắc, mất đi hết thảy thanh âm. Chỉ có Cổ Hàn là người của hai thế giới, toàn bộ từng mảng kí ức đứt đoạn mà lặng im quay về trong đầu của hắn… Mỗi một đoạn, đều rõ ràng như vậy!

Kiếp trước tung hoành thiên hạ, bằng chí tôn chi thượng mà gia nhập Thánh Địa. Ở trong Độn Thế Tiên Cung, chứng kiến quang vinh chống cự ngoại tộc mấy ngàn năm. Tên tuổi của những tiền bối đó, những năm tháng quang huy đó, cả bản thân lúc bấy giờ, là kiêu ngạo biết nhường nào. Kiêu ngạo, bởi vì ta là một phần của Thánh Địa...

Vạn niên công quá thùy tằng luận?

Tiền bối phong lưu hứa tái phàn!

(Muôn đời ưu khuyết ai từng luận, tiền bối phong lưu bám víu vào!)

Quang vinh đã đi qua rồi sao? Vinh diệu cũng qua đi rồi sao? Trong lòng Cổ Hàn dâng lên hai câu nói này, đột nhiên lại đau đớn như bị ngàn đao chém phải, không khỏi khàn giọng rống to lên:

- Quang vinh quá khứ rồi sao? Vinh diệu quá khứ rồi sao? Đã qua rồi sao? Qua rồi sao?!

- Có phải một khi đã sai lầm, thì sẽ phải trả giá bằng bất cứ giá nào? Chiến công đã từng có? Phải không? Phải không?! Công tích không thể che dấu sai lầm, nhưng sai lầm lại làm sao có thể gạt bỏ công tích?! Phải không? Phải không?!

Hắn ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, cứ như đang trách cứ trời cao sao mà vô tình!

- Thánh Địa là sỉ nhục sao? Phải không?! Một vạn năm cống hiến, một vạn năm hy sinh! Một vạn năm a! Một vạn năm a!

Cổ Hàn ngửa mặt lên trời thét dài, điên cuồng gào thét. Râu tóc bay lên, huyết lệ tuôn trào!

Vô số ác thể tay chân của ngoại tộc ở trước mặt của hắn, bị hắn băm vằm. Hắn lại vẫn như cũ, điên cuồng gào thét:

- Sai lầm! Sai lầm! Dùng chúng ta toàn bộ sinh mệnh để đền bù! Được chưa hả? Được chưa!?

Xoay người mạnh một cái, hô một tiếng kịch liệt, lấy thân thể Cổ Hàn làm trung tâm, kình khí thổi quét phạm vi hơn mười trượng. Vô số thân thể dị tộc nhân văng ra bên ngoài chật vật bay mất!

- Cho dù là đã sai! Chúng ta cũng không thẹn với thiên hạ muôn dân!

Cổ Hàn lên tiếng la hét:

- Cho dù đã sai! Chúng ta cũng không thẹn với mảnh đất đại lục này! Không hổ thẹn! Không hổ thẹn!! Không thua kém!!!

Sau khi chiến đấu dồn dập thật lâu, thi thể dị tộc nhân đã hình thành một tòa núi nhỏ. Hơn nữa toà núi nhỏ này còn có xu thế dần dần tăng trưởng! Cổ Hàn cả người đẫm máu, thân hình cao lớn, liền đứng trên đỉnh, giẫm lên ngọn núi thi cốt này... Ánh mắt của hắn tựa như đang nhìn xác chết, nhắm thẳng vào không đến sáu bảy trăm ngoại tộc cao thủ trước mắt!

Ở dưới tay hắn, đã chôn vùi hơn một ngàn danh cao thủ ngoại tộc trên cấp Thánh Hoàng!

Thành quả chiến đấu quá mức huy hoàng. Nhưng tình trạng của Cổ Hàn hiện nay cũng không thể lạc quan được. Vẫn chưa đến mức sức cùng lực kiệt, nhưng cũng đã sắp dầu hết đèn tắt rồi. Một cánh tay trái đã bị chặt đứng, trên bụng,xuyên qua một thanh đoạn kiếm rạng rỡ chói lòa. Đó là kiệt tác của sáu vị ngoại tộc thánh quân. Còn bản thân sáu vi ấy, Cổ Hàn đương nhiên là sẽ không bạc đãi. Ngay lúc vừa trúng kiếm, Cổ Hàn lập tức siết cổ bọn họ, thần hồn câu diệt, vĩnh viễn không thể siêu sinh!

Sau lưng, viện quân đến từ bên Thiên Phạt đã tới chỉ cách có gang tấc. Bọn họ làm sao có thể cam tâm cứ như vậy mà nhìn Cổ Hàn mọt

mình chiến đấu hăng hái? Mấy lần muốn tiến lên trợ giúp, lại bị Cổ Hàn lớn tiếng quát ngưng lại!

Nếu cho phép Thiên Phạt chiến sĩ tham chiến, Cổ Hàn nhất định có thể toàn thân trở ra, có thể bị trọng thương, cho dù là cụt tay cũng không là gì cả, chỉ cần sau khoảng một tháng, qua thời hạn Hồi Thiên Đan mất đi hiệu quả, thương thế có nặng đến mấy cũng chẳng sao. Chỉ bằng việc một lần nữa đặt lên đỉnh phong thực lực của Cổ Hàn, tương lai đạt tới thành tựu rất cao, cũng không phải là vọng tưởng gì!

Cứ cho là không có Thiên Phạt chiến sĩ tham chiến. Bằng năng lực của Cổ Hàn, chỉ cần hắn còn muốn chạy, cả chiến trường này, cũng không ai có thể ngăn được!

Nhưng, những điều này Cổ Hàn sớm đã không màng tới...

- Đây là cuộc chiến của Thánh Địa! Trước lúc người của Thánh Địa chết sạch hoàn toàn, bất luận kẻ nào cũng không cho phép nhúng tay! Lão phu còn ở nơi này, lão phu còn đang chiến đấu! Thánh Địa còn chưa chết tuyệt, Thánh Địa còn chưa có bại! Còn tiếp tục chiến đấu!

Vẻ mặt Cổ Hàn lệ liệt dị thường:

- Nếu có người nào tiến tới. Ta liền ngang kiếm tự sát!

Lúc này Cổ Hàn chiến đấu, đã không còn là vì bản thân mình, cũng không phải vì giết địch, mà chỉ là vì: Vinh Quang Thánh Địa!

Hắn biết, người cuối cùng như mình một khi ngã xuống, Thánh Địa sẽ thật sự trở thành một đoạn lịch sử, trở thành quá khứ. Cho nên Cổ Hàn cố sức kiên trì, cực hạn dốc lên mỗi một điểm, mỗi một giọt sinh mệnh tinh nguyên. Hết sức tranh thủ thêm một chút thời gian lớn nhất có thể cho Thánh Địa tồn tại.

Cho dù là chỉ là ngắn ngủi vài giây như hơi thở.

Cũng là Thánh Địa đang chiến đấu! Vẫn như cũ đang chiến đấu!

Cho nên hắn cự tuyệt sự hỗ trợ của bất kì ai! Bất kì hình thức hỗ trợ nào!

Trận chiến cuối cùng của Thánh Địa, trận chiến này, chỉ thuộc về Thánh Địa!

Thân hình Cổ Hàn đã có đôi chút lay động, tầm mắt cũng đã mơ hồ không rõ.

Thể lực con người là có hạn, dù sao cũng là lấy sức mạnh của một người, đối kháng với mấy ngàn cao thủ đỉnh cấp. Có thể chống đỡ đến bây giờ, đã là một kỳ tích, đã đủ viết một đoạn Truyền Kỳ bất hủ rồi!

Cổ Hàn cũng hiểu được, mình đã tới cực hạn rồi! Thậm chí cùng lắm cũng chỉ có thể kiên trì đến lần tiến công tiếp theo mà thôi...

Trước mặt, còn tới gần bốn trăm người như thế!

Nhưng mà những kẻ có thể sống đến bây giờ, không thể nghi ngờ, đều là những cao thủ có được thực lực khá. Những ngoại tộc cao thủ đó hầu hết đều như ác lang, dùng ánh mắt dữ tợn vô cùng trừng trừng mà dõi theo hắn, kỳ vọng hắn có thể tự mình ngã xuống.

Dù cho biết rõ người trước mắt này đã kiệt sức cùng lực kiệt, nhưng vẫn cứ không một ai dám thử một lần phong mang của Cổ Hàn.

Thời khắc cuối cùng cũng đã tới rồi.

- Lão phu còn có thể giết địch!

Cổ Hàn kêu to một tiếng. Trước sau như một thẳng tắp xông về phía trước!

Hơn ba trăm danh ngoại tộc cao thủ còn lại kia. hầu hết đều là đỉnh phong cao thủ, nháy mắt đã nhận ra Cố Hàn đã tới lúc dầu hết đèn tắt rồi. Hắn dù sao cũng chỉ là con người, không phải thần tiên! Đã có hơn một

ngàn năm trăm danh Ngoại tộc Thánh Hoàng cao thủ siêu sinh dưới tay hắn!

Thét to một tiếng, những ngoại tộc cao thủ còn sót lại nhất tề ùa lên! Đao kiếm sáng loáng!

Quang vinh khi giết chết đệ nhất cường giả vô thượng của Thánh Địa. Ai mà lại không muốn chứ?

Hai vị thánh quân cao thủ tham dự trận chiến này phía bên ngoại tộc xông lên đầu tiên, nhoáng một cái, hai bên đã ngang nhiên va chạm vào nhau!

Cả thời gian và không gian, cứ như ở một khắc này, tức thì dừng lại!

Trường kiếm sáng như tuyết của hai vị ngoại tộc thánh quân không có trở ngại, đâm vào thân thể Cổ Hàn. Trước ngực vô số đao kiếm cùng một lúc chém vào trên người hắn. Thế nhưng Cổ Hàn thủy chung không tránh không né, thần sắc trên mặt hờ hững như trước. Chỉ là hai tay giống như tia chớp, túm mạnh lấy ngực trước của hai vị thanh quân kia.

Dùng hết toàn lực hô to một tiếng:

- Quân Mạc Tà! Chớ quên những gì lão phu đã dặn!

Thanh âm này, cũng bén nhọn tới cực điểm, giống như có thể trực tiếp vọt vào chỗ sâu nhất trong linh hồn mỗi người. Ở trên chiến trường vang vọng thật lâu!

Ầm ầm một tiếng nổ vang!

Huyền Huyền đại lục Thánh Địa đệ nhất cao thủ Cổ Hàn, đột nhiên tự bạo!

Tiếng nổ mạnh trước nay chưa từng có, giống như là một quả bom nguyên tử bùng nổ. Sức mạnh cường đại, tức thời đem hai ngọn núi Quân Mạc Tà vừa mới dựng lên, nổ sập!

Hơn ba trăm cao thủ ngoại tộc còn sót lại, ở trong đợt nổ tung này, đã chết gần hai trăm người, cho dù mấy người kia may mắn sống sót, thì cũng bị thật sức ép cực lớn đập vào, bay vút lên, bật xa ra ngoài.

Hai vị Thánh Quân ngoại tộc vì bị Cổ Hàn túm lấy, không thể thoát thân, cuối cùng cũng chôn cùng hắn!

Toàn bộ chiến trường đột nhiên yên tĩnh trở lại. Ánh mắt mọi người, đồng thời nhìn về phía bên này. Vẻ mặt mỗi người, đều là trang nghiêm túc mục, mang theo sự kính trọng tôn sùng!

Trong lòng Quân Mạc Tà đau xót, nước mắt cuối cùng không có nhịn được, từng giọt chảy xuống.

Quang vinh quá khứ rồi sao? Quang vinh quá khứ rồi sao? Đã qua rồi sao? Qua rồi sao?!!.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 503: Quyết Chiến Khai Mạc!

Tiếng kêu trước khi Cổ Hàn tử trận kia, vẫn còn đang vang vọng:

- Quân Mạc Tà! Chớ quên những lời lão phu đã dặn!

Quân Mạc Tà đã nghe được, một tiếng hô này, bao hàm bao nhiêu dịu dàng từ tình thương của cha, còn có lời cầu khẩn của Cổ Hàn đối với mình! Ở một khắc này, những lời Cổ Hàn nhắc nhở chính là con gái của hắn - Kiều Ảnh!

Cũng chỉ có Kiều Ảnh, mới là vướng bận cuối cùng trước khi ông lừng lẫy xả thân, và đó cũng là vướng bận duy nhất! Nhưng hắn mãi cho đến chết cũng vẫn không nói ra hai từ ấy: Con gái. Bởi vì hắn nói ra, tất cả mọi người sẽ biết đó chính là Kiều Ảnh!

Hắn không nói, hắn muốn con gái của mình cứ mơ hồ nhưng sống được hạnh phúc.

Thà rằng để cho con gái ông cả đời không biết được bản thân có một người cha, cũng không muốn cho nữ nhân thương tâm! Hay tiếc nuối!

Ở thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, Cổ Hàn rốt cục đem tình cảm duy nhất đã dấu thật chặt nơi đáy lòng suốt hơn một nghìn năm qua, toàn bộ bạo phát ra. Nhưng hắn đã vĩnh viễn không thể làm được gì nữa rồi...

- Ta đáp ứng ngươi! Ta sẽ hảo hảo... Chiếu cố nàng! Ngươi yên tâm.

Quân Mạc Tà yên lặng ở thầm nói trong lòng :

- Nhưng ngươi có biết hay không, ngươi lần này đã đưa cho ta ra một vấn đề khó khăn cực kì? Ngươi không hi vọng con gái của mình thương tâm. Mà ta thì có thể nào nhẫn tâm để ngươi tiếc nuối? Ta nên làm như thế nào đây?

Nghi vấn này của hắn, Cổ Hàn đã vĩnh viễn không thể trả lời...

Sau tiếng nổ ầm ầm chưa từng có, lúc này chiến trường lại càng yên tĩnh một cách khó hiểu!

Hành động quên mình mà lừng lẫy xả thân của Cổ Hàn, không chỉ có rung động toàn bộ chiến sĩ Thiên Phạt, mà còn tuyệt đối làm chấn động toàn bộ chiến sĩ ngoại tộc may mắn còn sống sót! Trơ mắt nhìn đám mây hình nấm (tưởng ửng khói của một vụ nổ bom nguyên tử đó) kia bay lên, hết thảy mọi người đều lặng im không tiếng động!

Một tiếng khóc thê lương vang lên, cắt ngang sự yên tĩnh. Kiều Ảnh hoảng loạn như điên vọt ra, lại bị Mai Tuyết Yên đúng lúc kéo lại được. Nàng liều mạng giãy giụa, sau đó cả người lâm vào trạng thái dại ra. Sau một lát nữa, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, trong miệng phun ra đến một ngụm tâm huyết đỏ tươi...

Kiều Ảnh tuy rằng vẫn không biết vị tiền bối đáng kính kia là cha ruột của mình, cũng là thân nhân duy nhất của nàng ở trên đời này. Nhưng Cổ Hàn đã từng chiếu cố, đã từng bồi dưỡng nàng như thế, nàng đối với Cổ Hàn lại có một loại tình cảm ngưỡng mộ, cũng không kém bao nhiêu so với tình cha con ruột thịt. Mắt nhìn thấy người thân cận nhất với mình đột nhiên qua đời, làm sao nàng chịu nổi, làm sao có thể không đau khổ tột cùng, thương tâm tuyệt vọng đây!

Mai Tuyết Yên ôm Kiều Ảnh vào trong lòng, hai mắt cũng tuôn lệ như mưa. Đột nhiên vung tay lên, ngay trong chiến trận Thiên Phạt, tiếng trống hùng tráng lần thứ hai ầm ầm vang lên!

- Chiến hữu Tam Địa không tiếc sinh mệnh, sát nhân thành nhân, Thiên Phạt chúng ta còn tiếc thân này gì chứ!?

Mai Tuyết Yên lớn tiếng quát:

- Hùng Vương! Hạc Vương! Lang Vương! Hổ Vương! Lệnh tứ tộc của các ngươi cùng phóng ra đi, không cần biết trả giá thế nào, mau cản trở cho ta! Đám người còn lại, tùy thời chuẩn bị! Tuyệt không hổ thẹn với tên Thiên Phạt!

Đám người Hùng Vương mắt thấy đại chiến thảm thiết này, sớm đã nhiệt huyết sôi trào, lồng ngực cũng bị nén tới mức gần như nứt toác. Nghe được lời kia, lập tức bộc phát ra một tiếng kêu kinh thiên động địa, bốn nhánh đội ngũ, nhanh chóng lao về phía trước!

Nhân mã hai bên như thủy triều mà lao vào nhau lần nữa!

Cái loại cảm giác dũng mãnh chỉ có trong dòng máu chiến sĩ, ở một khắc này, hết thảy đều kịch liệt bộc phát ra! Bất kể là phía bên Thiên Phạt hay là ngoại tộc, giờ khắc này đều cảm giác được máu đang thống khổ thiêu đốt! Loại lửa lòng này, không ngang ngược chiến đấu một trận thì sẽ không thể chậm lại!

Chỉ có dùng máu tươi của địch nhân mới có thể dập tắt!

Hai bên trái phải tức thì tiếp xúc, tức thời bùng nổ đại chiến!

Toàn bộ chiến sĩ của hai bên, đằng sau đều kéo theo khói bụi cuồn cuộn, điên cuồng mà gào thét, điên cuồng mà xông về phía trước!

Cuộc chiến không chết sẽ không ngừng, cứ như vậy được mở màn!

Thiên Trụ Sơn đã không còn, thì đại lục cũng không còn lá chắn nữa. Chỉ có trong trận chiến này, hoàn toàn tiêu diệt dị tộc nhân! Mới có thể nhất lao vĩnh dật!

Phía bên dị tộc nhân, cũng có cùng ý tưởng! Nơi phồn hoa đã ở ngay trước mắt, cơ hội trời cho như thế, nếu lúc này còn không thể công kích bao vây đại lục, như vậy tương lai chỉ sợ sẽ chẳng còn hy vọng nữa! Tất cả cùng quyết sống mái một phen!

Tình cảnh, lập trường của hai bên đều giống nhau, tất cả đều tương đồng!

Dị tộc nhân chiến sĩ điên cuồng muôn dạng xông lên. Ai ai cũng mang theo khuân mặt dữ tợn, vô số tiếng thét chói tai thê lương quái dị xen lẫn lên lời oán giận khó nói vang vọng toàn bộ phạm vi mấy nghìn dặm!

Mặt đất cũng bởi vậy mà run rẩy!

Trời cao cũng vì thế mà nức nở!

Đội ngũ hai bên, đều như thiên lôi động đến địa hỏa, vừa tiếp xúc, liền bộc phát ra huyết vũ tung tóe đầy trời!

Mọi người chỉ có một ý tưởng, một động tác, tất cả đang ra sức xông lên, gầm rú, chém giết, giẫm đạp, phía sau mỗi người chỉ còn lại mặt đất đầy máu thịt...

Quân Mạc Tà mãnh liệt huýt gió, Viêm Hoàng Chi Huyết lần thứ hai lăng không ra khỏi vỏ, nháy mắt vượt qua mấy trăm dặm trời cao, gia nhập vòng chiến bên kia! Mà ở bên này, bản nhân Quân Mạc Tà cũng biến thành một thanh tuyệt thế thần phong bén nhọn tới cực điểm!

Toàn thân hắn đều là lợi khí giết người! Chỉ cần là nơi hắn quét qua, thậm chí còn không nhìn ra hắn đã ra tay như thế nào, nhưng địch nhân phía sau cũng cứ một mảnh một mảnh mà ngã xuống...

Hùng Vương, Hổ Vương hai người mang theo chiến sĩ của mình, đi theo phía sau hắn, điên cuồng hung hãn mà xông lên!

Một tiếng ầm vang, thổ chi lực lần thứ hai phát động, dưới chân những dị tộc nhân đang xung phong tới đất dâng cao lên, xuất hiện một đại động sâu hơn trượng... Hơn trăm ngoại tộc chiến sĩ bởi vì bất ngờ không phòng ngự hoặc căn bản không kịp dừng cước bộ, hò hét kêu lên

sợ hãi, rớt xuống. Lập tức đại động kia đã bị lớp người lấp đầy, giẫm đạp, trở thành một vũng máu!

Một tiếng “Ầm ầm” thật lớn vang lên!

Lại là một đại động đột ngột xuất hiện, chỉ là lần này lại xuất hiện ở một hướng khác.

Linh lực tuy rằng đã khôi phục được chút, nhưng tạm thời không thể phát huy cực hạn lực bạo phát của Thổ chi lực. Cho dù là có thể bùng nổ, Quân Mạc Tà cũng không có ý định dùng như vậy. Phía bên ngoại tộc cũng không phải người ngu, sớm có đề phòng rồi.

Có điều Quân Mạc Tà lại vô tình phát hiện được... Nếu chỉ làm trên quy mô nhỏ, thì chỉ cần tiêu hao một lượng nhỏ linh lực nên bản thân mình có thể gánh vác nổi, hơn nữa vận dụng nho nhỏ như thế, nhưng hiệu quả cũng lại rất phi thường. Ẩn dưới trận thế xung phong cao tốc này, chỉ cần ngoại tộc chiến sĩ một khi rơi vào lỗ hổng, không cần chính mình động thủ, cũng sẽ bị người một nhà của bọn họ giẫm đạp đến chết!

Đại quân thật sự là nhiều lắm! Động nông, động nhỏ lại càng trở thành ưu thế! Cách nhau khoảng bốn năm người, đã không thấy đằng trước xảy ra chuyện gì!

Điều duy nhất bọn hắn biết được, cũng chỉ là xông lên!

Nhưng mà ở dưới hình thức công kích điên cuồng như vậy, lại khiến cho Quân Mạc Tà không cần hao phí nhiều khí lực vẫn có thể chế tạo cơ hội sát thương quy mô lớn!

Đại động lớn trên mặt đất cái này nối tiếp cái khác mà xuất hiện. Mỗi một lần xuất hiện đều có thể lôi xuống sinh mệnh hàng chục tên, thậm hơn trăm ngoại tộc chiến sĩ! Nhưng, số người tham chiến của Thần Tộc thật sự là nhiều vô kể. cho dù là hình thức có hiệu suất đả kích cao như vậy thì vẫn không đủ để làm cho bọn họ thương cân động cốt.

Quân Mạc Tà rung hai tay lên, cả người bốc lên tử khí dày đặc (NB: tử khí này là khói màu tím nha), đột nhiên lan mạnh ra, ngay trong phạm vi cách Quân đại thiếu gia mấy trăm trượng, đồng thời xuất hiện hơn mười cái đại động lớn nhỏ.... Tiếng kêu nhất thời nối tiếp nhau, vang thành một mảnh...

Quân Mạc Tà thấy chiến lược thành công, cũng không tự mãn, thực hiện động tác bước tiếp theo. Đại thiếu giơ tay lên, một tảng lửa lớn phần phật xuất hiện trên không, ước chừng bao phủ phạm vi trong không gian mười trượng! Lại vung tay một cái, cùng lúc hóa thành chín con Hỏa Long, gào thét vọt vào đội ngũ dày đặc của dị tộc nhân!

Tiếng kêu thảm thiết kinh khủng nhất thời vang lên rung trời.

Ngọn lửa lần này xuất hiện đương nhiên không phải Hỗn Độn Hỏa. Tuy rằng lấy ngọn lửa bình thường như vậy đối phó với huyền khí cao thủ, quả thật không có lực sát thương quá lớn. Nhưng đối phó với những binh lính bình thường dưới cấp Thiên Huyền này, hiệu quả cũng không phải tầm thường!

Toàn bộ chiến trường trên không chỉ một thoáng đã bốc lên khói đen nồng đậm, trong đó còn xen lẫn mùi quái dị từ cơ thể người bị đốt cháy, bao phủ xung quanh!

Hùng Khai Sơn cùng Hồ Liệt Địa mang theo Hùng tộc chiến sĩ tùy ý chém giết như chốn không người, đi theo phía sau Quân Mạc Tà, thế giết địch càng trở nên đơn giản. Chỉ cần đem đao nhắm ngay cần cổ đám ghê tởm kia mà xoẹt xuống!

Bên kia, Viêm Hoàng Chi Huyết mang theo tiếng kiếm rít thê lương, giống như lưu tinh quang kiếm, xông lên mà qua. Trong nháy mắt xuyên thủng cả chiến đội dị tộc nhân, sau đó lại từ phía sau tiếp tục xuyên lại một đường... Chỉ là một chuôi kiếm mà lại tạo thành sát thương khủng bố tới cực kỳ!

Nhưng những kẻ tham chiến của ngoại tộc này thật sự quá nhiều. Dưới phương thức tất công bất cần mạng sống của đối phương, đã có thật nhiều người nhanh chóng hình thành vòng vây với Thiên Phạt chiến sĩ. Cũng có nhiều người lướt qua chiến trường đang kịch liệt, hướng về Thiên Phạt đại bản doanh mà đâm tới! Ý đồ trà để trừu tân (Nhổ cỏ tận gốc). Nếu có thể đánh tan đại bản doanh, sẽ có cơ hội tiến vào bên trong Huyền Huyền đại lục, khi đó còn muốn bao vây tiễu trừ há không phải là chuyện dễ dàng.

Vô số ngoại tộc binh sĩ giống như châu chấu khắp nơi trên đất, ngao ngao kêu gào, khí thế từ trước đến nay chưa từng có!

Trận quyết chiến cuối cùng, rốt cục đã được kéo đi màn che!

Sau khi mất đi ưu thế địa lý,chiến sĩ dị tộc cậy thế người đông không ngừng mà nuốt gọn từng tốp chiến sĩ Thiên Phạt xông ra ngăn cản, bao vây tách rời bọn họ, lần lượt hình thành các vòng chiến loại nhỏ. Những người khác lại ở bên ngoài, lướt qua các vòng chiến đó, trực tiếp nhằm phía trận doanh của Thiên Phạt!

Sắc mặt Mai Tuyết Yên trầm như nước. Chiến lực của Thiên Phạt ưu tú không thể nghi ngờ. Nếu chiến đấu lâu dài như vậy, thắng lợi cuối cùng như cũ chính là thuộc về phía Thiên Phạt. Nhưng thắng lợi này cũng cần phải có thời gian. Đối mặt với chiến thuật lấy số đông chấn áp để tiến công của đại quân ngoại tộc, Mai Tuyết Yên lại rơi vào hoàn cảnh bị làm khó, không bột đố gột nên hồ rồi.

Tổng cộng bốn vạn Thiên Phạt chiến sĩ, trước mắt đã muốn phái ra hơn ba vạn! Lúc này ở sau lưng nàng, chỉ còn có một chút chủng tộc không thạo đánh dã chiến, có thể nói là đội ngũ hậu cần cho trận chiến này, chiến lực tương đối có hạn!

Nhưng lúc này xem ra, cuối cùng vẫn khó tránh một trận chiến!

Cánh tay nhỏ bé mãnh khảnh của Mai Tuyết Yên chậm rãi nâng lên... Trong tay đã có thêm một chuôi trường kiếm lóe ra tinh quang!

Chính là Vương giả chi kiếm lúc trước Quân Mạc Tà tặng cho nàng!

Trường kiếm mãnh liệt bổ xuống đất, mang theo kiếm quang như bị đông lại lạnh thấu xương. Mai Tuyết Yên hét lớn một tiếng:

- Binh hung chiến nguy, toàn tuyến xuất chiến! Lấy sinh mệnh của ta, bằng chức trách của ta! Thiên Phạt nhất mạch, không chịu thua kém người ta! Không chỉ Tam Đại Thánh Địa là hộ vệ muôn dân đại lục một vạn năm, Thiên Phạt chúng ta, cũng có được quang vinh như thế! Vì Thiên Phạt! Vì vinh quan của Thiên Phạt! Các huynh đệ, xông lên...

Bóng trắng phiêu động, Mai Tuyết Yên dẫn đầu cấp tốc lao ra! Kiếm quang chợt lóe, đã vọt vào trong trận của ngoại tộc! các chiến sĩ Thiên Phạt phía sau ầm ầm kêu to, múa đao kiếm trong tay, hung hãn tuyệt luân vọt lên!!.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 504: Viện Quân Đã Đến.

Cả chiến cuộc hoàn toàn lộn xộn cả lên! Mỗi một phút, mỗi một giây, đều có vô số người mất đi sinh mệnh. Trong những người này, có dị tộc nhân, cũng có Chiến sĩ Thiên Phạt, còn có người của Tà Quân phủ...

Toàn bộ chiến trường, hiện giờ đã biến thành một cái máy xay thịt lớn tới cực điểm!

Tất cả mọi người đều đang quên cả sống chết mà chém giết! Một đao này nếu là không thể chém ngã địch nhân, thì sẽ đến phiên mình bị địch nhân chém ngã! Thậm chí một đao chém bay địch nhân, ngay sau đó, mình cũng bị địch nhân khác chém ngã. Dị tộc nhân như thế, Thiên Phạt dũng sĩ cũng vậy!

Dị tộc nhân số lượng đông đảo, nhưng Thiên Phạt chiến lực cao siêu!

Hy sinh của Tam Đại Thánh Địa, đã đem chiến lực cao cấp của ngoại tộc tiêu hao khoảng chín phần!

Trận chiến này, cuối cùng nếu có thể thắng được, Tam Đại Thánh địa có thể nói là công lao không thể bỏ qua, thậm chí là công lao tráng lệ!

Quân Mạc Tà một bên hết sức chém giết, một bên suy nghĩ trong lòng. Chỉ tiếc, sự ngoan cố kiêu ngạo của Tam Đại Thánh địa đã vượt qua trình độ mà Quân Mạc Tà có thể dự tính. Một trận chiến này, ban đầu chính là vì Thánh Địa thỉnh cầu Thiên Phạt và Tà Quân phủ xuất chiến, Quân Mạc Tà vốn tưởng rằng, mọi người nhất định có thể đồng tâm hợp lực.

Nhưng đến khi chuyện xảy ra mới phát hiện, trước sau vẫn chỉ là ảo tưởng phiến diện của chính mình! Mãi cho đến thời điểm cuối cùng, người trong Thánh Địa lại thà chết cũng không chịu chân chính liên thủ với Thiên Phạt!

Giống như những gì Mạc Vô Đạo đã nói: Có một số việc, biết là sai rồi. Nhưng nếu được chọn lại lần nữa, dù đã biết rõ kết quả, nhưng vẫn sẽ làm như vậy!

Toàn bộ người của Tam Đại Thánh Địa anh dũng hy sinh, sát nhân thành nhân, là đả kích đối trí mạng với dị tộc nhân không thể nghi ngờ. Nhưng trong bọn họ, lại có thật nhiều người vốn không nên chết! Mà cuối cùng vẫn lựa chọn buông tay! Ví dụ như Cổ Hàn, chỉ cần hắn muốn, là hắn có thể sống sót, thậm chí có thể tiếp tục hành trình chứng đạo của hắn...

Có lẽ vào lúc mà Thiên Trụ Sơn sụp đổ, những người của Thánh Địa truyền lại vạn năm, cũng đã không còn lý do gì để sống nữa Một trận chiến này, có lẽ vừa lúc giúp bọn họ hoàn thành sự giải thoát cuối cùng!

Quân Mạc Tà cảm thán một tiếng, thật đáng tiếc!

Chiến cuộc liên tục giằng co, nơi chốn chém giết, cho dù là đứng ở trên không nhìn xuống, cũng không thể nhìn bao quát hết cả. Phạm vi chiến trường này thật sự quá lớn! Ở dưới hoàn cảnh như vậy, dẫu Quân Mạc Tà vốn có đủ thủ đoạn long trời lỡ đất, cũng là chẳng thấm vào đâu, khó khăn bày ra trước mắt!

Sức lực con người cũng sẽ có lúc cạn kiệt, Quân Mạc Tà cũng không phải ngoại lệ!

Lúc này cũng chỉ có thể tùy theo chiến cuộc liên tục phát triển. Điều duy nhất có thể làm bây giờ, chính là dùng hết khả năng giết thêm mấy địch nhân. Giết thêm được một người, là có thể trợ giúp cho những người bên cạnh mình thêm một chút cơ hội sống sót!

Phía bên ngoại tộc cũng bất chấp tất cả mà phát động chiến thuật áp đảo bằng số đông, đã lấy được ưu thế tương đối. Liên tục triển khai đến tận bây giờ, bên ngoại tộc đã chiếm được ưu thế trên chiến trường!

Ngoại tộc cao tầng nhận thức rõ ràng được điểm này, chỉ cần liên tục tiến hành sách lược này, cũng không mong tiêu diệt đượ toàn bộ dũng sĩ Thiên Phạt, chỉ cần có một bộ phận tộc dân bản tộc tiến vào được bên trong Huyền Huyền đại lục, vậy là đã lấy được phần lớn thắng lợi trong cuộc đại chiến này!

Sách lược đã định, bên ngoại tộc tức tốc thi hành, vẫn lấy binh lực ưu thế tuyệt đối vây khốn không tới một vạn Chiến sĩ Thiên Phạt mà Mai Tuyết Yên có thể điều động ra. Lập tức liền có một phần nhỏ dị tộc nhân hướng về đất liền tiến lên!

Nếu là quả thật có dị tộc nhân thành công lén vào bên trong Huyền Huyền đại lục, vậy thì chân chính hậu họa khôn lường.

Mai Tuyết Yên không phải không rõ điểm ấy, nhưng nàng phải chỉ huy đội ngũ hậu cần của Thiên phạt, chiến lực cũng như thực lực đều yếu kém, bị vây bởi binh lực ngoại tộc chiếm ưu thế tuyệt đối này, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cục diện tự bảo vệ mình, muốn ngăn cản, thật là là hữu tâm vô lực!

Dùng tới đội ngũ khác, thứ nhất là khoảng cách khá xa vả lại cũng bị đại lượng địch nhân vây khốn, không thể làm gì!

Duy nhất có thể ngăn cản cũng chỉ có Quân Mạc Tà và cả Viêm Hoàng chi huyết.

Nhưng mà chỉ có hai người bọn họ, cứ cho là chạy tới kịp, thì có thật là có thể ngăn cản đại lượng địch binh không?

Huyền huyền tình thế nguy hiểm, hoàn toàn bùng nổ!

Vào thời khắc này, đột nhiên có một đội nhân mã nhanh như sấm chớp hướng về bên này chạy tới. Bóng người lắc lư, trên mặt mỗi người, đều là hết sức gấp gáp! Lo lắng không thôi, e sợ cho tới chậm một bước, sẽ chỉ nhận tin dữ ở đó đã thất bại!

- Mạc Tà! Cẩn thận an toàn chính mình! Lão thân đến giúp ngươi giết địch!

Từng tiếng thét dài, Quân Mạc Tà trong lòng vốn là cả kinh, khôi phục lại vui vẻ, nhảy thẳng người lên ngước mắt nhìn lại, chỉ nghe thấy một trận rung trời hét hò đột nhiên vang lên từ một bên... Chi đội ngũ ngang trời đang xông tới nơi đây! Người dẫn đầu quần áo phiêu phiêu, trường kiếm thẳng tuyết, không phải Đông Phương lão phu nhân thì còn ai vào đây nữa!

Ba cậu của Quân Mạc Tà dẫn dắt tộc nhân, chia làm ba ngả, ngay cả chào hỏi cũng không hỏi một cái, ngang nhiên vọt vào chiến trường!

Viện quân thứ nhất kịp tới rồi.

Đông Phương Thế Gia tới rồi!

Sau lưng, chỗ chiến kỳ phiêu động, lại có một người trường thanh quát to:

- Quân phủ chủ! Tư Không Ám Dạ ta cũng tới rồi đây!

Chính là cao thủ của Tư Không thế gia, cũng đã tới kịp vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc!

Viện quân đến từ Huyền Huyền đại lục cũng đã lục tục kéo đến rồi!

- Mọi người cẩn thận! Các vị bảo trọng! Thực lực của bọn ngoại tộc hỗn tạp kia không thể khinh thường đâu!

Quân Mạc Tà giương giọng rống to.

Đừng nhìn chiến lực của Thiên Phạt và Tà Quân phủ có thể lấy địch đông áp chế ngoại tộc chiến sĩ nhưng các đại thế gia của Huyền Huyền đại lục thực lực khá thấp, chưa hẳn có thể ứng phó, nếu làm không tốt, sẽ tạo thành thương vong cực thảm. Viện quân đa phần đều là thân nhân, bạn thân của Quân Mạc Tà, hắn làm sao có thể không lên tiếng nhắc nhở!

Một thanh âm lắp bắp cũng đồng thời vang vọng giữa không trung:

- Quân... Quân cái kia Quân... Ta ta ta... Ta Đoan Mộc... Mộc Sao... Sao Sao Sao... Cái kia Phạn cũng tới rồi!

Thì ra là gia chủ Đoan Mộc thế gia, Đoan Mộc Khởi Kỷ cũng tới rồi.

Trong lúc hiến đấu kịch liệt, lại nghe thấy thanh âm lắp bắp, tất cả mọi người phía bên liên quân đại lục chẳng những không cảm thấy buồn cười, mà ngược lại, cảm thấy được một cỗ nhiệt huyết từ trong lòng dâng lên!

Đại lục! Rốt cục đã có người đến rồi!

Lại có một tiếng thét dài mãnh liệt chấn không vang lên, một người áo trắng như tuyết, trường kiếm lăng không, chạy như bay mà đến:

- Đại lục muôn dân đều đang lâm vào chiến đấu kịch liệt, ta Phong Tuyết Ngân Thành há có thể lạc hậu theo sau chứ!

Chính là lão thành chủ của Phong Tuyết Ngân Thành, Phong Tuyết Chí Tôn, Hàn Phong Tuyết, mang theo cả vợ cả con và mấy trăm cao thủ Ngân Thành, dắt tay nhau chạy đến! Những người này quần áo tung bay... Chỉ thấy áo trắng như tuyết, trường kiếm như ngân, giống như bông tuyết trên cả núi tuyết đột nhiên tung bay đến nơi này...

Một trận gió lạnh thấu xương cũng theo đó mà thổi tới, dường như ngay cả không khí vốn dĩ vẫn là phi thường nóng bức cũng theo đó trong lành hơn nhiều!

Thanh âm rầm rập từ xa vang lên, phương xa bụi đất tung bay đầy trời! Một thanh âm kịch liệt hét lớn:

- Mạc Tà! Ngươi ngàn vạn lần phải chống đỡ đó! Tam thúc đến đây!

Đám người Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên nghe vậy tinh thần đều chấn động!

So với mấy thanh âm trước đó, thanh âm của người thân nhất này chen vào, khiến người ta phấn chấn!

Mà lúc thanh âm này xuất hiện, cũng có nghĩa quân cứu viện cho Thiên Phạt của mình đã đến rồi!

Quân Vô Ý rốt cục tại thời khắc mấu chốt hiểm trở vạn phần này, mang theo chiến sĩ Thiên Phạt ở lại trấn giữ đã chạy đến đây rồi!

Xem thanh thế này, xem đợt sóng này, sợ rằng đội hình có thể có không dưới mười vạn người! Tuy rằng nhóm viện quân này chiến lực thua xa những Chiến sĩ Thiên Phạt đang ở trong lúc kích chiến kia, nhưng nhóm chiến sĩ này, ai ai cũng ít nhất là huyền thú đỉnh phong cấp chín!

Chiến lực như vậy, so với ngoại tộc cấp thấp chiến sĩ ở trong trận chiến lúc này mà nói, không thể tương đương, nhưng lại tồn tại như một bóng ma đáng sợ!

Nếu nói là có gì đó không được hoàn mỹ, thì cũng chỉ ở chỗ những người này hầu hết đều là màn trời chiếu đất, lặn lội đường xa mà đến. Một đường bôn ba mấy vạn dặm, căn bản là không kịp dừng lại nghỉ ngơi chỉnh đốn, thậm chí cũng không kịp hít thở cho bình ổn, đã lập tức dấn thân vào chiến trường, triển khai kích liệt chém giết. Chiến lực đương nhiên không thể tăng lên tới mười thành, chỉ bằng một cỗ nhuệ khí mà hết sức ủng hộ...

Nhưng, viện quân ngoài ý muốn này lại giải quyết được khốn cục lớn nhất trước mắt, không có bất cứ dị tộc nhân nào xâm nhập được vào bên trong Huyền Huyền đại lục. Lúc này lại có nhóm viện quân này kéo đến, đã giảm bớt áp lực cực lớn này của bên Thiên Phạt!

Chiến cuộc bắt đầu sinh ra biến hóa vi diệu, đại kỳ phiêu động, tam gia Quân Vô Ý suất lĩnh đại quân cứu viện Thiên Phạt mạnh mẽ tiến vào chiến trường. Đại quân ngoại tộc đối mặt với các đại thế gia, có khả năng sẽ chiếm được ưu thế tương đối, nhưng đối mặt với việc tự động tiến lui, tiến công phòng thủ đúng phương pháp, thực lực đủ để bao vây quân cứu viện Thiên Phạt trên cơ bọn họ, thì một chút tiện nghi cũng chiếm không nổi!

- Quân tiên phong lập tức tập hợp xuất động, dùng tốc độ nhanh nhất gấp rút tiếp viện chiến trường, trung quân hậu quân dừng lại! Nắm chắc mỗi một khắc thời gian nghỉ ngơi, sau nửa canh giờ, trung quân toàn bộ xuất động! Hai cánh cùng hậu quân một canh giờ sau, toàn bộ tiến công!

Huyết Y đại tướng Quân Vô Ý thật hoàn toàn xứng đáng danh xưng Tướng quân thiên tài, khắp thế gian này, cũng hiếm có được người như vậy. Hắn rõ ràng nhận thức được, lúc này tùy tiện xông lên, nếu là thật sự để tất cả mọi người xông vào chiến trường, đương nhiên có thể làm hoà dịu thế cục chiến trường nhiều hơn, nhưng nhìn chung đại cục lại không có lợi, sẽ chỉ làm chiến sĩ bên mình thương vong thảm trọng mà thôi!

Trên thực tế, đại lục liên quân do Quân Mạc Tà, Mai Tuyết Yên chỉ huy, tuy rằng bị vây, nhưng thật ra vẫn chưa rơi vào thế hạ phong, chỉ cần có đủ thời gian, là có thể lật ngược tình thế, diệt sạch quân địch!

Nhưng điều kiện tiên quyết cho tất cả những điều này chính là thời gian, cho nên, thế cuộc trước mắt nhất định phải cần đến sự gia nhập của viện quân mới có thể tranh thủ được thời gian. Bằng không, thế nào cũng có vô số cá lọt lưới xông vào đại lục, tạo thành tổn thất không thể bù lại.

Nhưng mà tranh thủ thời gian cũng cần phải có sách lược, Quân tam gia rõ ràng đoán được, nhóm viện quân của mình này, tác dụng thực sự không phải là giết địch, mà là cản trở quân địch. Tranh thủ thời gian bất kể như thế nào cũng phải kéo dài đến khi Quân Mạc Tà cùng Thiên Phạt đại quân thoát được vòng vây!

Cho nên hắn nắm thời cơ, lập tức hạ lệnh quân tiên phong toàn bộ xuất động, với ý định hy sinh, ổn định chiến cuộc, tiến thêm một bước bám trụ cả chiến cuộc. Sau đó trung, hậu, hai đại quân nắm chắc thời gian ăn gì đó, uống chút nước, chỉnh đốn đội hình, sau nửa canh giờ, chiến lực ít nhất có thể khôi phục được hơn bốn phần, như vậy liền có khả năng kéo dài càng nhiều thời gian hơn.

Hơn nữa, thêm nửa canh giờ hoà hoãn xung đột này, Quân Vô Ý tự tin chính mình nhất định có thể căn cứ vào biến hóa vi diệu của chiến cuộc, từ từ mà định ra sách lược, an bài quân đội như thế nào xuất kích. Có thể thông qua việc công kích quân địch vào mỗi một phân đoạn yếu thế, bằng số binh lực ít nhất, lại đả kích một cách trầm trọng nhất về phía địch nhân!

Còn về sau một canh giờ kia thể lực, đại quân thứ ba ít nhất cũng có thể hồi phục phần nào. Đến lúc đó, đồng loạt xuất động, tất có thể lấy thế sấm vang chớp dật, hoàn toàn tập trung cho ván cờ sắp thắng!

Lúc Quân Vô Ý vừa mới tới chiến trường, còn chưa kịp nhìn kỹ thế cục nơi đây, liền nắm thời cơ định ra chiến lược quyết thắng cuối cùng! Khả năng quan sát này, có thể nói là đương thời không ai có. Mà chiến lược này chiến thuật tốt nhất mà trước mắt có thể dùng tới!

Nhưng dù là như thế, lúc Huyết Y đại tướng đang nhìn hướng chiến trường, thấy được chiến tranh kịch liệt như vậy, vẫn nhịn không được mà hít một hơi khí lạnh!...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 505: Chém Đầu!

Quân Tam gia nửa đời người tham gia chiến trận, từng suất hơn mười vạn binh tung hoành thiên hạ. Nhưng hôm nay tình hình thảm bại như vậy là lần đầu tiên trong cuộc đời nhìn thấy! Căn bản đây không phải là những binh lính bình thường có thể tham gia chiến đấu!

Mỗi người tham gia chiến đấu ở đây cho dù chỉ là vật hy sinh cũng là cao thủ trong quân đội bình thường. Giống như mấy chục vạn cao thủ hợp lại cùng nhau chém giết dù so sánh với mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn đại quân bình thường của mấy quốc gia cùng nhau chém giết còn thấy rung động hơn nhiều!

Quân Vô Ý liếc mắt một cái liền kết luận: Chiến tranh như thế này không nên tồn tại ở nhân gian! Tình hình chiến tranh trước mắt như vậy, đừng nói là chưa từng có, chỉ sợ sau này cũng không thấy lại được nữa.

Giữa chiến trường, “Tàn Thiên Phệ Hồn” thuộc hạ của Ưng Bác Không dẫn đầu, cố gắng thu gặt lấy sinh mệnh người dị tộc. Một hướng khác, Lãnh Ngạo cùng Bách Lý Lạc Vân dẫn theo sát thủ, không tiếp tục ẩn thân ám sát quân địch nữa mà nhảy thẳng ra trước mặt đối giết!

Sát thủ Chí tôn Sở Khấp Hồn không biết từ khi nào đã cùng bọn họ tụ họp, chỉ giết phân đội nhỏ, nhân số tuy không nhiều lắm, nhưng như một thanh trùy bén nhọn thẳng đứng, tả xung hữu đột, không gì cản nổi!

Không ngừng có tiếng rống to từ Đại lục truyền đến rồi lập tức có huyền giả đại lục lao tới. Căn bản là không nghỉ ngơi mà phải trực tiếp gia nhập cuộc chiến!

Lặn lội đường sá xa xôi vất vả, vốn sức mạnh không bằng, gấp rút đưa đến rất nhiều dũng sĩ tiếp viện xông vào chiến trường. Liền tức chết. Nhưng kẻ đến sau đều không chút sợ hãi, không chút lưu luyến gào thét thật lớn xông lên phía trước…

Không vì lưu danh sử sách, không vì công danh huy hoàng, chỉ vì tận lực với cái đại lục này. Cho dù bọn họ có chết đi, nhưng bọn họ từ đầu đến cuối đã từng chiến đấu, đã từng sống…

Nửa canh giờ nháy mắt đã trôi qua. Quân Vô Ý vung tay lên, ba vạn trung quân điên cuồng hô lớn, cấp tốc vọt vào chiến trường. Dưới quân lệnh nghiêm khắc của Quân Vô Ý, thiên phạt chiến sĩ, lập tức gia nhập chiến trường tạo thành một làn sóng cực lớn đánh vào, phá hoại đại quân dị tộc nặng nề!

Trên chiến trường, tiếng hò hét ngày càng kịch liệt, khí thế hừng hực!

Phía sau, xa xa, bóng người trùng điệp, ào ào đánh ra từ phía đại lục. Trong vòng nửa canh giờ lại có tới mấy nghìn người đuổi tới, gia nhập vào chiến trường. Người gấp rút tiếp viện là các gia tộc phụ thuộc Tam Đại Thánh Địa.

Bên trong cuộc chiến này không sợ lỡ tay làm tổn thương người khác. Bởi vì đối với quân địch, hình thái của ta rất dễ dàng nhận ra! Bộ dạng dị tộc nhân cùng người đại lục thật sự không giống nhau. Cho nên nhìn thấy giống mình đúng là chiến hữu. Ngược lại không giống thì dĩ nhiên là kẻ địch…

Lại nửa canh giờ nữa, tổng cộng hai bên đã thiệt hại vô số. Quân Vô Ý đang muốn phát lệnh khiến thực lực cơ bản đã khôi phục tốt rồi, phía sau lại phát động tổng tiến công. Lại nghe được tiếng rung động vang lên từ hướng đại lục, giống như có thiên quân vạn mã cùng nhau ùa đến.

Quân Vô Ý trong lòng rung động, tạm thời không phát động hiệu lệnh tiến công.

Nhưng lại thấy tinh kỳ phấp phới, tính ra có vài con kiện mã đồng thời lao ra, phía sau, chi chít đại quân! Dẫn đầu là hai người râu bạc trắng tung bay, ánh mắt sắc bén. Một vị cưỡi trên một con ngựa vẻ mặt dữ tợn, râu mép như lang như cọp …

Đúng là Độc Cô Tung Hoành! Tên còn lại là Mộ Dung Phong Vân.

Quân đội viện quân đến từ Thiên Hương đế quốc cũng đã tới!

Lúc này nhìn thấy cố nhân, hai bên đều vui mừng khôn xiết. Nhưng mọi người không kịp hàn huyên, lập tức hỏi tình hình chiến đấu.

Độc Cô Tung Hoành và Mộ Dung Phong Vân một đường mà đến, trên đường gia nhập, cao thủ vô số. Ngay cả mấy quốc gia do Huyền Giả tạo thành liên quân, nửa đường cũng đã gia nhập đội ngũ này. Cộng lại tổng quân số lên đến gần mười vạn quân!

Toàn bộ đại lục có thể nhanh chóng tụ tập lại thành một đội ngũ hùng mạnh như thế đã không dễ!

Độc Cô Tung Hoành thiết diện vô tư, già nhưng vẫn cường mãnh.. Dọc đường đến đây, mấy vạn con kiện mã đều mệt chết!

Trước mắt binh hung chiến nguy nhưng cũng không để cho mọi người khách sáo, tự ý chuyển sang chủ đề chính!

- Để đội thư ba của ta xông lên trước!

Quân Vô Ý nắm thời cơ:

- Hai vị thúc phụ nhanh chóng ra lệnh toàn bộ đại quân nghỉ ngơi… Một canh giờ sau, chuẩn bị phát động quyết chiến! Cần phải đem toàn bộ dị tộc nhân ở lại đây! Làm như thế có thể một lần mà suốt đời nhàn nhã!

- Được! Cứ quyết định như vậy đi!

Độc Cô Tung Hoành cùng Mộ Dung Phong Vân hai người đều già đời trong chiến trận, tự nhiên bây giờ không phải là lúc giả vờ khách khí. Một lời đáp ứng xuống dưới.

Quân Vô Ý rung chiến kỳ, tiếng trống rung động. Cuối cùng một đợt Thiên Phạt liên quân đội ngũ gần năm vạn người đồng thanh hét lớn một tiếng, đồng loạt xông tới. Bọn hắn cũng đã nghỉ ngơi một canh giờ, thể lực có lẽ đã khôi phục hoàn toàn.

Mà bên ngoại tộc lần này số người tham chiến tuy nhiều, nhưng đều luôn luôn trong tình trạng chiến đấu, từ đầu đến cuối sẽ không có cơ hội nghỉ ngơi.

Nhánh quân lực này một khi đã gia nhập chiến trường, lực tấn công có thể nói trước nay chưa từng có. Không ngờ thế như chẻ tre liên tục đánh tan hơn mười đội ngũ ngoại tộc. Dọc đường chiến kỳ tung bay, trực tiếp tiến thẳng đến vị trí trung ương!

Trên bầu trời một tiếng cao ngất thét dài. Một bọn thân thể to lớn,chen gió cưỡi mây ngang nhiên hạ xuống. Bát đại chí tốn đứng đầu là Vân Biệt Trần cùng không hẹn mà liên hệ với nhau, trực tiếp tham gia chiến cuộc, bắt đầu chém giết!

Hướng Đại lục người hô ngựa hý, Quản Đông Lưu cha của Quản Thanh Hàn dẫn đầu toàn bộ chiến sĩ, lúc này cũng chạy tới!

Còn có…

Bên Đại lục quân binh ngày càng nhiều mà bên ngoại tộc chết một người là bớt một người.. Cuộc chiến lúc đầu không có chút hi vọng thắng lợi trong lúc vô tri vô giác một lần nữa lại bắt đầu nghiêng về một phía…

Quân đại thiếu gia mắt thấy nỗi lo về sau đã được giải quyết. Trực tiếp lao đến chống lại ba vị Thánh Quân còn lại của dị tộc nhân! Lúc

trước hắn cũng tiêu phí không ít lực lượng mới khiến cho ba tên tụ tập cùng một chỗ để tự mình đối phó.

Nói đến phương pháp cũng đơn giản, vốn là đuổi theo đến tận cùng, khiến cho hắn không ngừng cầu cứu. Trong thời gian chống lại hai người, cố ý hạn chế sức mạnh. Khiến đối phương nghĩ rằng chỉ cần tiếp thêm chút sức lực là có thể thụ phục Quân Mạc Tà… Tự nhiên sẽ câu dẫn được Thánh Quân còn lại xuất thủ, chỉ cần cho bọn hắn một tia hy vọng, chắc chắn bọn hắn sẽ không từ bỏ. Cũng không phải Quân đại thiếu gia không muốn giết mà muốn giết cũng không được. Quân Mạc Tà tuy rằng có thể dễ dàng miểu sát cao thủ Thánh Quân xong nếu đối phương tự bạo Quân Mạc Tà nếu không dung Âm Dương độn thì không chết thì cũng trọng thương.

Mặt khác nếu bất ngờ nổ ra ở ở vị trí liên quân Thien Phạt dày đặc thì sẽ tạo thành một đả thương vô cùng nặng nề. đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất khiến Quân Mạc Tà không dám áp bức quá mức ba người này. Nếu không nắm chắc một đòn chí mạng, thà rằng để trận chiến tạm thời rơi vào giằng co còn hơn.

Quân đại thiếu gia cùng ba gã Thánh Quân ngoại tộc chiến đấu cũng không có nghĩa là Quân đại thiếu gia không thể làm việc khác. Ở nơi mà Quân Mạc Tà đi qua, đều biến thành một biển lửa! Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, bén vào cơ thể con người giống như là hoa tươi gặp được đất tốt cháy càng đượm.…

Cho đến bây giờ Quân Mạc Tà đã không tính nổi mình phóng ra Hỗn Độn Hỏa bao nhiêu lần nữa rồi!

Lúc kết thúc trận đánh dị tộc thống kê vị quân chủ kia tiêu diệt thực ra cũng đã đạt được gần hai vạn người!

Không còn nghi ngờ gì nữa đây là một con số lớn khác thường.

Giờ phút này, cuộc chiến đã hoàn toàn rõ ràng. Không còn băn khoan, Quân đại thiếu gia vận sát chiêu khí thế như lôi đình vạn quân nhằm vào

ba vị Thánh Quân truy đuổi tới cùng!

Ba người này trước kia từng đã từng gặp mặt Quân Mạc Tà một lần. Lúc ấy bọn họ còn thầm khen Quân Mạc Tà là công tử phong độ. Nhưng giờ đây mỗi người mới biết được vị thiếu niên này có cái gì gọi là quân tử? Hắn so với ác ma còn kinh khủng hơn gấp trăm lần!

Nhất là Quân Mạc Tà vừa tranh thủ thời gian đem một đóa Hỗn Độn Hỏa nhốt vào trong thân thể của một vị Thánh Quân , khiến cho hắn trong tích tắc biến thành một luồng không khí thì hai vị Thánh Quân kia mới tỉnh ngộ ra!

Người mà lão Đại dẫn đi vỗn không phải là chính chủ!

Chính chủ thật sự không ngờ là kẻ thoạt nhìn có vẻ vô hại mở miệng là trách trời thương dân đầy một vẻ thuần khiết này!

Việc này khiến hai vị Thánh Quân khi hiểu ra trong lòng sụp đổ ngay tại trận!

Tại sao có thể như vậy? Đúng là quá vô sỉ, quá hèn hạ!

Chính là cái thứ này, lúc ấy một luồng lửa màu đen tiêu diệt hơn một vạn vị Thánh Hoàng, sau đó vẻ mặt lại giả vờ nhân từ cùng quân tử phong độ khuyến khích người khác tiến đến phương Bắc. Chính hắn sẽ ở lại nơi này.

Thẳng thắn mà nói là do Thần Tộc phán đoán sai lầm. Cuối cùng làm cho thế trận ngày càng lụi bại!

Hai bị Thánh Quân phẫn nộ không thôi.

Bốn cái đầu cùng thét lên chói tai:

- Là ngươi! Hóa ra là ngươi ! Hóa ra ngươi chính là~~

Quân Mạc Tà đảo cặp mắt trắng dã, tức giận nói:

- Có thể không phải là ta! Các ngươi đang gọi thứ đồ chơi gì sao? Hỗn tạp chính là hỗn tạp, ngay cả đến lời nói cũng không hoàn chỉnh!

trong lòng bàn tay ngọn lửa màu đen như ẩn như hiện.

Hai vị Thánh Quân liếc mắt một cái nhìn theo ngọn lửa màu đen kia, lập tức liều mạng né tránh. Quân Mạc Tà lại bổ vào một chưởng trên bả vai một vị Thánh Quân, hắn lập tức bị đánh té ngã. Sau đó đã bị Quân Mạc Tà đá lên một cước.

Một trận giống như cuồng phong bạo vũ nện xuống, hai vị Thánh Quân rốt cục không chịu đựng nổi!

Chúng ta đánh không lại ngươi, chúng ta thừa nhận!

Nhưng không phải là chúng ta không có bản lĩnh lôi kéo ngươi cùng chết!

Hai người nhất niệm tương thông đồng thời đỏ tròng mắt liều mạng giống như Cố Hàn hoàn toàn không tránh không né. Hai người đồng thời cố gắng quên mình hướng Quân Mạc Tà. Quân Mạc Tà hét lớn một tiếng, giả vờ liều lĩnh, gào khóc xông tới.

Nhìn qua bên ngoài, ba người đều nghiến răng nghiến lợi không tiếc bộ dạng cùng chết!

Gần!

Gần!

Khoảng cách rất gần rồi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 506: Chiến Địa Gặp Cố Nhân!

Hai Đại Thánh Quân đồng thời nhe răng cười rộ lên!

- Quân Mạc Tà! Ngươi đúng là ngụy quân tử, cùng theo chúng ta lên đường đi!

Bọn hắn không ngừng tiếng gào thét kêu tên Quân Mạc Tà.

Lúc ấy hai người không hẹn mà cùng nhạo báng một tiếng. Thầm nghĩ người đại lục lấy tên này cũng thật khó nghe. Thế nào lại giống ngoại tộc chúng ta, tự đặt tên có thâm ý khác? Ví dụ như Sang Thượng Bắc Đảo, Cao Kiều Thối Khốc,, Hạ Xuyên Nhị Đán … dễ nghe dễ hiểu a.

Bây giờ mới biết được tên này đại diện cho cái gì.

Tên này vốn dĩ là đại diện cho hủy diệt!

Hơn nữa, coi như ngươi làm sao tiếp tục hung hãn, chúng ta hai vị Thánh Quân cùng nhau tự bạo. Tuyệt đối có thể lôi kéo ngươi cùng lên đường! Tự bạo coi như chỉ một người, lão Đại Sang Thượng Bắc Đảo cũng là chịu lấy tổn thương. Cảnh giới của ngươi cao lắm cũng chỉ bằng Lão Đại lúc đó, sao có thể thoát mạng?

Huống chi ngươi đã liên tục chiến đấu một ngày….

Quân Mạc Tà cười lớn:

- Được. Ta tiễn các ngươi một đoạn đường!

Không lùi mà tiến tới, thậm chí còn ưỡn ngực tự đắc!

Hai người đều mừng rỡ, da thịt cả người hồng lên, Thánh Quân tự bạo, căn bản không cần nổi lên cái gì! Trực tiếp có thể phát nổ, nhưng vì mục đích nào đó… hai người vẫn vận công tranh thủ đạt tới hiệu quả nhất muốn đưa ngụy quân tử trước mắt vào chỗ chết.

Ngay sau đó, tự bạo đã bắt đầu phát động, hai người đồng thời căm phẫn phát hiện ra trước mặt là cái thứ khó ưa. Thế nhưng không còn bóng dáng,hư không tiêu thất…

Căm phẫn nhất chính là bị Quân Mạc Tà truy giết tới cùng. Thế nhưng trong lúc vô thức, không biết là vô tình hay cố ý xâm nhập vào đội ngũ chiến sĩ dị tộc nhân trong chiến trận…

Lúc này đây tự bạo, không những không thể đánh quân địch, ngược lại là lôi kéo người nhà cùng tiến lên đường!

Trong thiên hạ chuyện u buồn nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi…

Nhưng hai người đã không kịp thu hồi hành động tự bạo…

Mọi thứ đều đã muộn!

Ở bên cạnh chiến sĩ dị tộc nhân, trong ánh mắt của họ, hai Đại Thánh Quân đồng thời phát ra một trận ánh sáng chói mắt. Ngay sau đó là tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa!

Không thể không nói. Cấp bậc Thánh Quân tự bạo, uy lực rất lớn!

Trong đội ngũ dày đặc như thế, đã mở ra một mảnh không gian chừng năm, sáu trăm trượng!

Hơn nữa ở giữa có hắc động sâu không thấy đáy …

Tiễn chân hai vị Thánh Quân đại nhân là tám nghìn chiến sĩ ngoại tộc, đường đi cũng không lo cô độc a…

Rất nhiều người chết vì u mê, có nằm mơ cũng không nghĩ ra đến cái chết của mình. Lại bị người một nhà xử lý… Hơn nữa còn là người đứng đầu. Nhóm người mà mình tôn kính nhất…

Thật đáng buồn…

Đến tận đây, bên ngoại tộc ngoại trừ Sang Thượng Bắc Đảo toàn bộ sáu vị Thánh Quân đều chết. Trong đó có ba người bị Cổ Hàn giết. Ba vị Thánh Quân còn lại là bởi vì Quân Mạc Tà mà chết oan uổng. Nhất là hai người tự bạo cuối cùng nín thở, uất nghẹn mà chết!

Quân Mạc Tà thần niệm lan khắp chiến trường. Thừa nhận bên ngoại tộc không còn cao thủ tồn tại!

Lần này hành động trảm thủ, có thể nói tương đối thành công!

Mang trong lòng niềm sung sướng, Quân Mạc Tà thét một tiếng dài. Đột nhiên lướt thấp ngang trời bay qua. Một biển lửa lần thứ hai dấy lên cao ngất, vô số binh lính dị tộc nhân đều bị hắn đốt thành những ngọn nến, mang theo liệt hỏa một đường thế như chẻ tre kéo dài ít nhất ba trăm trượng!

Sau đó lại lướt thẳng lên. Bốn phía giống như bị một đầu Hỏa Phượng Hoàng thật lớn, thiêu đốt lên chính thân mình. Thiêu đốt lên người khác, hướng bên kia chiến trường bay vút tới!

Quân Mạc Tà tàn sát bừa bãi, Hùng Khai Sơn cùng với viện quân ứng phó tới thì đã không có trở ngại gì lớn…

Khắp chiến trường, hơn nửa khu vực biến thành một biển lửa địa ngục!

Quân Mạc Tà lập tức dừng ở trước mắt Phương lão phu nhân. Trong tay phu nhân cầm trường kiếm lóe ra, ung dung chém chết phần đông

quân địch, máu tươi lênh láng. Phần lớn là do dị tộc nhân phun ra. Đối với Quân Mạc Tà vẫn cười cười hỏi.

- Mẫu thân, người hiện giờ thế nào?

Quân Mạc Tà đánh ra hai chưởng, phía trước hơn mười tên dị tộc nhân kêu la thảm thiết. Thân thể chợt lui ra phía sau chợt nổ tung, nhanh nhứ chớp lại bồi thêm lưỡng đạo Hỏa Long bay ra. Đồng thời cháy sạch, gào khóc thảm thiết, giãn mặt ra cười nói:

- Trong khoảng thời gian này tâm tình mẫu thân ngươi đã khá hơn. Mới nhìn còn hơi mập một chút…

Lão phu nhân vui mừng cười cười, vẫn cảnh cáo nói:

- Mẫu thân ngươi… Tâm rất nặng. Ngay cả bây giờ tâm trạng rất tốt đẹp đi nữa, vẫn phải cẩn thận hầu hạ… Đừng để ta nhớ tới những chuyện lúc trước.

Nói xong, ở trong cuộc chiến, thở dài một hơi.

- Mạc Tà hiểu được.

Sắc mặt Quân Mạc Tà chuyển sang chăm chú. Sau một trận đại sát, thấy bên đội ngũ của Phương lão phu nhân đã có Hạc Vương suất lĩnh quân tới, nhân tiện nói:

- Ta đi bên kia xem xét…

Nói xong một quyền đấm, một cước đá, liệt hỏa thiêu hủy bên trong, nháy mắt liền mở ra một con đường rộng thênh thang. Ở giữa đều có tiếng kêu gào thảm thiết, giẫm đầu dị tộc nhân chạy như bay mà đi.

Không biết có phải là Quân đại thiếu gia khinh công có phần giảm sút hay không mà khi hắn giẫm qua những cái đầu của dị tộc, hai cái đầu liền bị nứt toác! Phía sau khinh công của quân chủ đại nhân là một đường đầu người nứt toác như dưa hấu vỡ!

Hơn nữa, lúc “lui bước” lại cũng coi như nhất cử lưỡng tiện, diệt địch, chạy đi không chậm trễ!

Lão phu nhân chứng kiến cháu ngoại giống như một trận bão cấp tốc đi xa, không kìm được vui mừng, cười nói:

- Mạc Tà này thật có bản lãnh, đương kim thế gian đã không còn là đối thủ!

Cả cuộc chiến, Quân Vô Ý chặt chẽ thao tác, từng bước ép sát, dị tộc nhân đã từng bước lui về phía sau, mắt thấy như muốn binh bại núi đổ.

Đại cục đã định!

Quân Mạc Tà cũng thả lỏng, phóng mắt nhìn xem mấy cuộc chiến nhỏ khác, cũng đều là người một nhà chiếm thế thượng phong. Quân Mạc Tà cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Đánh một trận này xem ra muốn thẳng tiến tới đảo Hoàng Long…

Chuyện này cũng cần phải lên kế hoạch cho chu đáo.

Đang suy nghĩ, ánh mắt nhìn ngay sang bên kia, lại ngơ ngác, nhanh chóng đuổi tới.

Bên kia gia chủ Quản gia Quản Đông Lưu suất lĩnh gia tộc đang lâm vào vòng khổ chiến. Bọn hắn chỉ dựa vào một thân huyết khí chi dũng mà tiến lên tiếp viện chứ chiến lực thì so với những người khác thì kém rất nhiều.

Tiếp chiến đến bây giờ, người cầm đầu đã chịu không ít thương vong. Bởi vì bên trong bọn họ, Quản Đông Lưu cực mạnh cũng chỉ có được thực lực của Địa Huyền mà thôi. Đối mặt lực lượng ngoại tộc đại quân cường hãn, Quản Đông Lưu tự thân đều cảm thấy nguy hiểm, chứ chưa cần nói đến người khác!

Quản Đông Lưu cùng hai đứa con trai Quản Thanh Ba, Quản Thanh Nguyệt còn có vài chục tên cao thủ đang khó khăn chống đỡ. Ở giữa bọn

họ, còn có một cô gái mặc áo đen. Dưới sự vây công của mấy trăm chiến sĩ ngoại tộc, tình hình đang lâm vào thế cục toàn quân bị diệt.

Quân Mạc Tà lướt tới thân hình chưa đến kình phong đã đem đám người ngoại tộc vây lại! Ngay sau đó khắp nơi là liệt hỏa dày đặc tức thời bay lên.

Vốn đang chiếm thế thượng phong, chiến sĩ dị tộc nhân đột nhiên kêu thảm, lực chiến giảm đi!

Quân Mạc Tà song chưởng mở đường, đảo mắt đã đi tới trước mặt Quản Đông Lưu. Vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại cảm thấy xấu hổ.

Quản Thanh Hàn hiện tại đã muốn là nữ nhân của mình. Trước mặt lão đầu này, có thể nói là danh xứng với thực, nhạc phụ. Có thể… Nhưng xưng hô thế này, vốn là đại ca giờ lại trở thành nhạc phụ, huynh trước đệ sau, lời này thật khó nói…

- Ngươi đến rồi…

Quản Đông Lưu sắc mặt rối rắm.

Quản gia chủ cũng không biết nên xưng hô trước mặt người này như thế nào.

Kêu “Mạc Tà” có vẻ là không được tố,; kêu hiền tế? Vẫn chưa tới lúc… Kêu thiếu chủ? Lại thành gì?

Khắp thiên hạ đều biết con gái của mình hiện đang cùng người này chung chăn gối.

Nhưng thật không bình thường…

- Dạ

Quân Mạc Tà đáp, liên tiếp xuất ra tam chưởng, dị tộc bốn phía đều nằm rạt. Nhìn thấy Quản Đông Lưu đang muốn nói chuyện, ánh mắt lại

nhìn xuống nữ tử đeo hắc sa. Mắt không khỏi trợn trắng.

- Thì ra là ngươi!

Quân Mạc Tà hai mắt rét lạnh xuống dưới.

Đúng là Nguyệt Nhi, Linh Vụ Hồ Nghê Thường trước kia từng đứng đầu bảng. Người đàn bà kia cũng từng ám sát Quân Mạc Tà, cô ta đối với Quân gia có thể nói là thù sâu như biển!

Đã lâu không còn bận tâm nay lại gặp lại!

Hiện tại đang bên cạnh Quản Thanh Nguyệt, hai người hai bên vết máu trên người loang lổ, chắc chắn đã chịu không ít tổn thương.

Quản Thanh Nguyệt có vẻ như đối với cô gái này có tình cảm thân thiết. Thậm chí nàng chẳng còn để ý đến cái gì nữa, điểm này Quân Mạc Tà tự nhìn ra. Nhưng hắn cũng không ngờ, cô gái này lại xuất hiện ở đây.

Từ sau lần gặp trong vụ ám sát, Quân Mạc Tà vốn đã định quay lại diệt trừ cô gái này. Nhưng không thể tưởng tượng được chỉ hai ngày công phu, cô gái trong Thiên Hương thành này biến mất không tung tích. Từ đó về sau, không còn thấy bất cứ tin tức nào của cô ta nữa.

- Đúng, chính là ta.

Nguyệt Nhi cô nương chậm rãi kéo xuống khăn lụa che mặt, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt phức tạp nhìn lên Quân Mạc Tà:

- Quân Mạc Tà! Quân tam thiếu, Tà Chi Quân Chủ đại nhân, người có phải rất ngạc nhiên không? Vào lúc này lại nhìn thấy ta!

Quản Thanh Nguyệt nhanh chân bước lên, đỡ lấy thân hình của Nguyệt Nhi, vội vàng nói:

- Nguyệt Nhi, không phải sợ, ta với cô cùng một chỗ! Chúng ta vĩnh viễn sẽ không tách rời!

Trên mặt Nguyệt Nhi dao động, trong lòng cười khổ, thầm nghĩ nếu là Tà Chi Quân Chủ muốn giết ta, ngươi ở đây có ích gì? Nhưng đối với sự si tình của hắn cũng thấy cảm động.

- Hóa ra trong khoảng thời gian này ngươi ở lại trong Quản gia?

Quân Mạc Tà bình tĩnh trở lại, khoanh tay yên lặng nói:

- Chẳng trách ngay cả ta cũng không tìm thấy ngươi, ta từng tìm người rất lâu, cái này đăng hạ hắc ba đi!(NB: ý chỉ nấp dưới bóng của cây đèn người soi đen sao có thể thấy)

Khẩu khí thản nhiên, khiến Quản Thanh Nguyệt cùng Nguyệt Nhi lạnh cả người.

Quân Mạc Tà tìm nàng, vì cái gì? Làm như vậy đương nhiên không phải tình thâm ý trọng gì, mà là lấy đi tính mạng của nàng!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 507: Hiểu Rõ Ân Cừu, Giúp Người Thành Công!

- Vậy sao? Thế thì ta muốn chúc mừng Tà Quân đại nhân, bởi vì rốt cuộc ngươi cũng tìm được ta, giờ không cần phải… nhớ nhung suy nghĩ nữa!

Thân thể Nguyệt Nhi run rẩy, nhưng vẫn quật cường nói:

- Năm đó, Quân Chiến Thiên giết cả nhà ta, chỉ còn lại mình ta. Mà bây giờ, vị này là cháu trai của Quân Chiến Thiên, muốn giết cả ta, coi như diệt cỏ phải diệt tận gốc, vĩnh viễn không có họa về sau.

- Không!

Quản Thanh Nguyệt kêu lên một tiếng, đột nhiên nhìn Quân Mạc Tà, khan khàn cầu xin nói:

- Quân tam thiếu… Xin ngươi, xin ngươi buông tha cho nàng! Buông tha cho Nguyệt Nhi! Nàng là người cả đời ta yêu tha thiết! Người ta yêu nhất, không có Nguyệt Nhi, ta …ta không thể sống nổi!(NB: Bỏ cả giang sơn vì người đẹp. Ai ngờ người đẹp thích giang sơn)

Thân thể của hắn run lên, miệng cũng run rẩy, ánh mắt cũng tràn đầy tuyệt vọng. Bởi vì hắn thấy được trong mắt Quân Mạc Tà đằng đằng sát khí, khàn giọng kêu lên:

- Quân tam thiếu, bây giờ ngươi đã cùng tỷ ta kết thân, chẳng lẽ; ngay cả hạnh phúc của em vợ cũng muốn lấy đi sao? Xin ngươi…

Quân Mạc Tà toàn thân chấn động.

Không thể không nói, câu này của Quản Thanh Nguyệt là bệnh nặng chữa loạn ai ngờ cũng vừa vặn nói đến điểm mấu chốt.

Quân Mạc Tà sở dĩ không có thể tha thứ cho Nguyệt Nhi là vì nữ tử đối với Quân gia thủy chung đang có ý đồ bất lương. Thậm chí là bây giờ, thậm chí đang chiến đấu vì đại lục nhưng trong mắt cô ta, nỗi phẫn uất đối với Quân gia không giảm bớt phần nào!

- Nguyệt Nhi! Phụ thân ngươi là ai? Tổ phụ của ngươi là ai? Vì sao thù hận đối với Quân gia sâu như vậy? Ta tin ông nội không phải là kẻ lạm sát kẻ vô tội, nếu ngươi có thể nói ra đạo lý, ta có thể trả lại công đạo cho ngươi!

Quân Mạc Tà thở dài một hơi, chậm rãi hỏi.

- Chẳng lẽ lại oan uổng cho ông nội ngươi? Ông nội ta chính là Sở Thiết Thành, vốn là Đại Yến quốc hộ quốc Đại tướng quân! Thiên Hương quốc lập quốc, dẫn quân thảo phạt Quân Chiến Thiên, ông nội ta binh bại. Cuối cùng chết thảm dưới đao tàn sát của Quân Chiến Thiên!

Nguyệt Nhi cô nương hai mắt rưng rưng, trừng mắt nhìn Quân Mạc Tà nói:

- Năm đó Đại Yến quốc mất nước, cha ta Sở Trường Phong dẫn theo cả nhà già trẻ dấn thân vào đế quốc Vũ Đường, trong khi giao chiến với Quân Vô Hối lại bị giết!

- Ông nội và cha lần lượt ra đi. Sở gia không còn ai dựa vào hoặc là người ly hương hèn mọn, chỉ trong vòng một đêm Sở gia bị Vũ Đường thế gia từng bước xâm chiếm đến không còn gì. Gia bại người vong, ta ngàn dặm xa xôi đuổi đến Thiên Hương chính là vì báo thù. Sở gia gặp bất hạnh chính là vì Quân gia. Cả nhà các ngươi đều là đao phủ máu tanh!

Quân Mạc Tà cười rộ lên:

- Ta thấy Sở gia lụi bại là do Vũ Đường gia táng tận thiên lương! Cái gọi là hận thù, cũng chỉ là do ông nội và cha ngươi bị giết ở chiến trường cho nên nhà ngươi mới lụi bại. Mà cô nương lại đem nỗi bất hạnh này quy cho Quân gia ta? Ý của cô nương đúng vậy không? Xem giọng điệu của cô nương, gia phụ nếu không thắng thì có phải Quân gia trở thành đại ân nhân phải không? Là thế này phải không? Hay nếu thua bởi ông nội cô, Quân gia ta nhà tan cửa nát vậy ta có quyền hận Sở gia?

Nguyệt Nhi nghe vậy không khỏi sững sờ, nhưng nàng từ nhỏ vì gia bại đã phải lang bạt kỳ hồ, nhận hết khổ sở, sớm đem sự không may này đổ lên đầu Quân gia. Chỉ cảm thấy nếu không có Quân gia, thì gia tộc đã hạnh phúc mỹ mãn, chưa từng đứng trên lập trường khác mà cân nhắc lại. Hôm nay nghe thấy Quân Mạc Tà hỏi lại, như bừng tỉnh, như bị nước băng xối lên đầu! Trong nhất thời lại không biết phản ứng như thế nào!

Quân Mạc Tà lại nói:

- Ha ha…nghe giọng điệu của cô nương thì sự thù hận trong cô là rất lớn. Nếu theo lý luận của cô nương mà nói, Quân gia ta đây là kẻ thù, chắc chắn phải kể đến thiên hạ. Chúng ta chỉ là thay mặt Thiên Hương chinh chiến sa trường, chết trên dưới trăm vạn binh mã mà thôi. Mỗi người đều muốn báo thù… Chính là Quân gia có mấy cái đầu chờ các ngươi đến báo thù? Thật buồn cười! chính là trong ngày hôm nay máu tanh còn đầy tay, tàn quân vô tình Quân Mạc Tà. Bổn quân hôm nay chỉ có ý nghĩ muốn giết chết thật nhiều ngoại tộc, tính ra có vài chục vạn. Không chừng bọn hắn cũng rất muốn tìm tới ta trả thù. Bởi vì ta chính là trở ngại lớn nhất ngăn cản họ tiến vào Huyền Huyền đại lục

Lúc trước Quân Mạc Tà cũng không ngờ cái Nguyệt Nhi gọi là huyết hải thâm thù không ngờ lại như vậy. Lời nói của Nguyệt Nhi theo nhân quả mà nói, thật khó có thể thừa nhận, nhưng đối với Quân Mạc Tà mà nói, cũng rất buồn cười.

Thật sự buồn cười!

Trách nhiệm của quân nhân cho tới bây giờ cũng chỉ là bảo vệ quốc gia, bỏ mạng nơi sa trường vốn là kết cục tốt nhất của người chiến sĩ. Nếu mỗi vị tướng sĩ chết trận sa trường, người nhà của họ cũng phải đi tìm đối phương trả thù, vậy thì thiên hạ chân chính đại loạn rồi…

Quân nhân với quân nhân trong lúc đó, cho tới bây giờ cũng không thù hận gì!

Cũng chỉ có bất đồng quan điểm thôi!

Không hơn!

Quản Thanh Nguyệt giữ chặt Nguyệt Nhi, ôm cánh tay của nàng, vội vàng giải thích, nói:

- Quân Mạc Tà… Tỷ phu, ngài hãy nghe ta nói. Trong thời gian này, ta luôn luôn khuyên nàng, thực ra… Thù hận của Nguyệt Nhi hiện giờ đã xuôi đi rất nhiều, xin ngươi hãy tin ta, chỉ cần Nguyệt Nhi theo ta, tuyệt đối sẽ không gây hại đến chuyện của Quân gia!

Quản Thanh Nguyệt căng thẳng, liền một tiếng tỷ phu cũng kêu lên, chẳng những kêu liên tục mà còn trực tiếp xưng hô thế này!

Nguyệt Nhi bị hắn bắt lấy cánh tay. Mặc dù trong lòng không tình nguyện, nét mặt vẫn bi phẫn như cũ, nhưng không tiếp tục giãy giụa, thực ra nàng cũng rõ đạo lý của người trong cuộc, chẳng qua là vì tâm linh gửi gắm bao năm mà không chịu nhìn thẳng vào vấn đề. Hôm nay được Quân Mạc Tà cảnh tỉnh, tất cả đều đã rõ ràng.

- Ngươi cam đoan? Ngươi cam đoan được sao? Nếu ta phải nhổ cỏ nhổ tận gốc, thì không thể không giết!

Quân Mạc Tà mặt lạnh nói. Nhưng lời nói lúc này không còn sát ý nữa rồi. Thù hận của Nguyệt Nhi nhìn như là thâm thù. Nhưng trên thực tế, chỉ là một tiểu cô nương gửi gắm tâm linh vào đó thôi.

Sở gia nhà tan cửa nát chính là bởi vì tư tưởng “Báo thù” này mới khiến nàng sống sót cho tới tận bây giờ.

Nếu ngay cả niềm tin này cũng bị sụp đổ, chỉ sợ Nguyệt Nhi cô nương cũng sụp đổ mất.

Quân Mạc Tà không giết, nguyên nhân chính không phải vì do Nguyệt Nhi là người phụ nữ của cậu em vợ, cậu em vợ… đúng là có chút mặt mũi, nhưng vẫn còn trẻ con lắm. Lại cũng phải nhìn Quân đại thiếu xem có chịu cho hắn vài phần mặt mũi không đã…

Nguyên nhân chủ yếu cũng ở chỗ… Hiện tại Nguyệt Nhi thật sự quá yếu…

Hiện tại tu vi của nàng còn chưa đến bậc Kim Huyền thô thiển, tu vi như thế, cho dù là thực lực thấp nhất của một người trong Quân gia đứng ra không làm gì cho nàng cầm đao chém. Chỉ sợ đến khi nàng mệt chết cũng chưa chắc có thể chém ngã nổi một cái lông tơ.

Mưu mô quỷ kế thực có thể đối phó cao thủ nhưng chỉ đối với cao thủ tầm thường mà thôi. Đối với sức manh tuyệt đối mọi âm mưu quỷ kế đều là chuyện đáng cười nhất!

Cho tới bây giờ Quân Mạc Tà vẫn là người sống thực. Lấy tư cách địa vị thực lực cường đại của Quân gia hiện nay như vậy, sự tồn tại của Nguyệt Nhi ở trong lòng hắn chỉ sợ không bằng cả con kiến. Căn bản là không cần đặc biệt để ý.

- Nếu ngươi nhất định phải giết, Thanh Nguyệt nguyện thay mặt!

Quản Thanh Nguyệt ngẩn mặt ra, hai mắt đỏ lên, cắn răng nói:

- Nếu không thể thay mặt thì tình nguyện cùng chết! Nắm tay nhau mà chết, cùng đi xuống hoàng tuyền!

Nói xong một câu, hắn đã tự mình cắn nát môi, máu tươi chảy ròng! Nhưng hắn không chịu lau đi, hai mắt không chớp nhìn lên Quân Mạc

Tà. Từ từ quỳ xuống!

- Thanh Nguyệt!

Nguyệt Nhi thét lên một tiếng kinh hãi, vô cùng đau lòng khi nhìn thấy hắn. Chỉ cảm thấy tâm trạng khó tả. Trong lúc nhất thời thốt lên chứ không nói lên được lời nào.

Chính là người đàn ông này, theo đuổi mình, chưa bao giờ có ý định thay đổi. Cho dù là mình có lừa dối thì hắn cũng chưa bao giờ thay đổi ước nguyện ban đầu. Luôn luôn cố gắng đến mức tốt nhất có thể việc mình nhờ hắn.

Lúc trước, bản thân mình vì trả thù Quân gia, bày ra mưu kế, đặc biệt cố ý tiếp cận hắn, lợi dụng hắn, nhưng hắn chưa bao giờ nghi ngờ mình. Chờ mình biết được tình hình thực tế, không nói một tiếng bỏ đi Thiên Hương Thành, hắn cũng không một câu oán hận. Về sau ở Thiên Hương thành thấy mình, hắn vẫn si tình, trước sau như một.

Sau khi mưu kế của mình bị Quân Mạc Tà hiểu rõ, bất đắc dĩ mới chạy trốn khỏi Thiên Hương thành, không ngờ bị phát hiện. Quân gia bây giờ thế lực cường đại, thiên địa rộng lớn, nhưng cũng không có nơi nào nương thân.

Cũng chính lúc này, Quản Thanh Nguyệt lần thứ hai xuất hiện trước mặt mình, thà rằng phản bội gia tộc cũng bảo vệ mình. Trong mấy ngày này, vì bảo vệ mình mà mấy lần bị phụ thân Quản Đông Lưu đánh cho thương tích đầy mình. Nhưng cũng vẫn dứt khoát một lòng.

Hôm nay lại là vì mình mà quỳ xuống. Hắn từ bỏ sự tôn nghiêm của người đàn ông vì mình mà cầu xin, hắn càng cam tâm từ bỏ tính mạng của mình để cho mình được sống. Nếu mình nhất định phải chết, hắn lại muốn chết cùng mình!

Chân tình như vậy, trong thiên hạ có mấy người đàn ông có thể vì người mình yêu mà làm được điều này?

Mình đã có được nhiều như vậy, tại sao còn chưa biết đủ?

Chân tình như thế, tại sao trước giờ mình chưa từng để ý đến! Chẳng lẽ lòng mình thật sự mù sao?

Giờ đây tâm trạng Nguyệt Nhi rất rối rắm, lại bị Quản Thanh Nguyệt tuổi trẻ si tình khơi dậy.

Quản Đông Lưu thở dài một tiếng, chậm chạp nói:

- Quân… thiếu chủ. Lại nói tiếp chuyện này, là Quản gia xin lỗi Quân gia, Thanh Nguyệt si tình như thế, lão phu nhất thời không thể làm gì… Cũng chỉ muốn đem chuyện này tạm thời tha xuống, lần này tiến đến Thiên Nam hỗ trợ chiến đấu, vốn cũng chỉ tính toán dốc hết tâm lực cho đại lục. Nếu có thể gặp ngươi giải thích rõ ràng là tốt nhất. Nếu không gặp được, người một nhà đều sẽ chết hết ở chỗ này, tất cả cũng đề theo gió bay đi…

Nghiêng mặt liếc mắt một cái. Thực ra đại thiếu gia của Quản gia đối với đệ đệ của mình si mê một người con gái, đại trượng phu gì mà vì một người đàn bà có đáng phải thế không…

Quân Mạc Tà thản nhiên gật đầu, nhìn Quản Thanh Nguyệt nói:

- Quản Thanh Nguyệt, ngươi thực sự muốn chết thay nàng sao? Cũng được, ngươi đã mở miệng dù sao ta cũng phải cho ngươi một cái nhân tình, cũng không cần cùng xuống Hoàng tuyền. Nếu ngươi thực sự muốn chết thay nàng, cũng có thể, dù sao ta cũng chỉ lấy một mạng như vậy cũng đủ rồi. Hoặc là ngươi chết, hoặc là nàng chết, ai cũng được!

Lời này vừa nói ra, người nào cũng biết Quân Mạc Tà không thể giải quyết đúng sai.

Trong lúc nhất thời sắc mặt mọi người đều đại biến, trong lòng đều thầm mắng Quân Mạc Tà thái quá, không hợp với đạo làm người.

Nhưng Quản Thanh Nguyệt cũng nhảy dựng lên, vui mừng nói:

- Lời ấy là thật sao?

- Nhân ngôn làm tín, không ai không dựa vào chữ tín để sống trên nhân thế, Quân

Mạc Tà ta chưa bao giờ biết nói đùa!

Quân Mạc Tà thản nhiên nói. Xem bộ dạng tiểu tử này đúng là chuyện gì cũng dám làm… Được thôi, ta sẽ tác thành cho hắn!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 508: Thì Ra Là Vậy. Tâm Ma! Phá!

Quản Thanh Nguyệt sắc mặt thanh tú, lại như thích bật cười, sải bước ra, nói:

- Đa tạ tỷ phu tác thành, hy vọng tỷ phu không quên những lời nói hôm nay. Ngày khác, nếu là Nguyệt Nhi đắc tội với ngươi, hy vọng ngươi… nể mặt!

Hắn đến thời khắc này còn lo lắng cho Nguyệt Nhi.

- Không cần!

Nguyệt Nhi kêu đau một tiếng, đột nhiên nước mắt chảy ra, ngăn ở trước người Quản Thanh Nguyệt, nhìn Quân Mạc Tà điên cuồng nói:

- Quân Mạc Tà, muốn báo thù thì chỉ mình ta là đủ, từ đầu đến cuối chỉ có mình ta, không có quan hệ gì với Quản Thanh Nguyệt, ta sẽ đưa cái mạng này cho ngươi! Hắn vô tội! Chuyện giữa chúng ta đều không có liên quan! Ta không có quan hệ gì với hắn cả!

Nguyệt Nhi mở hai tay ra, bảo vệ trước người Quản Thanh Nguyệt, giống như một con diều hâu liều mạng muốn chịu thương thay bạn. Vẻ mặt nàng hoảng loạn, ánh mắt tuyệt vọng, mờ mịt không biết phải làm sao. Thậm chí còn không biết mình đang làm cái gì, có khả năng làm được cái gì!

Giờ phút này, càng cảm giác trong lòng mình lo lắng đang dâng lên, Quản Thanh Nguyệt bước lên một bước giống như mất hết thần sắc! Giờ

phút này nàng mới biết được ở trên đời này vẫn còn có một người khiến cho mình không luyến tiếc nhưng không bỏ được!

Chính là vì cái gì? Phía trước của ta cũng không biết sẽ như thế nào?

Rốt cuộc nàng hiểu rõ Quản Thanh Nguyệt!

Bởi vì bây giờ nàng cũng như thế. Chỉ cần Quản Thanh Nguyệt có thể sống, mình coi như chết, cũng không lấy làm kinh ngạc.

Vốn hắn luôn luôn yêu ta, yêu say đắm như vậy, liều lĩnh như vậy, mà ta… Đúng là cho tới bây giờ mới hiểu được phần nào chân tình đáng quý đó. Nhưng phát hiện vào lúc này cũng chính là lúc phải sinh li từ biệt…

Tại sao ta không sớm phát hiện ra suy nghĩ của mình? Nếu phát hiện sớm hơn một chút, ta còn báo thù cái gì nữa? Chuyện gì có thể so sánh quan trọng hơn với những người yêu nhau sẽ được ở bên nhau?

Dễ dàng tìm thấy kho tàng vô giá nhưng khó có được một người yêu mình. Những lời này được truyền tụng một vạn năm, tại sao mình chưa bao giờ cẩn thận suy nghĩ nhiều hơn? Hơn nữa cái gọi là sự thù hận… Đơn giản là cuộc chiến đấu giữa quân đội,giữa hai nước với nhau… Thật không đáng…

Tại sao khi con người không còn cách nào quay đầu mới muốn quay đầu?

Giờ phút này, trong lòng Nguyệt Nhi đột nhiên hiện lên một câu này, không khỏi hối hận, vô cùng đau khổ…

Quay đầu nhìn Quản Thanh Nguyệt, trong mắt Nguyệt Nhi đầy hối hận, nước mắt rơi giống như ngọc trai cắt đứt quan hệ rơi xuống, cũng ngu ngốc nhìn lên khuôn mặt này, khuôn mặt này…. Chính mình trước kia bị lòng thù hận lừa gạt trái tim,bây giờ thực sự là làm thế nào cũng thấy không đủ…

Cho dù có phải chết, ta cũng không nỡ bỏ…

Ta thật sự muốn sống thật tốt, sống lại những khoảng thời gian ngắn ngủi được nhìn thấy chủ nhân của khuôn mặt ôn nhu. Khi đó, ta nhất định sẽ không lạnh lùng giống như trước kia…

Hai người ngẩn ngơ nhìn nhau, trong lúc nhất thời đều ngây ngốc…

- Khụ khụ…

Lão Quản Đông Lưu cau mày ho khan vài tiếng ra vẻ hờn giận nói:

- Còn nhìn cái gì…người ta vẫn chưa chết mà…

Một bên Quản Thanh Ba cười hắc hắc nói:

- Hai người các ngươi, bây giờ mới phát hiện ra thời cơ tốt sao? Chờ đến khi về nhà rồi đóng cửa lại mà bảo nhau…bây giờ cũng đừng ở trước mặt chúng ta mà nhìn nhau như vậy…

Nguyệt Nhi cùng Quản Thanh Nguyệt nghe vậy ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Quản Đông Lưu cùng Quản Thanh Ba vẻ mặt tươi cười nhìn hai người. Quay đầu vừa nhìn thì không thấy bóng dáng Quân đại thiếu gia đâu nữa.

Chỉ thấy ngoài mấy trăm trượng, một vệt bóng trắng cao thấp tung bay, đang đuổi giết dị tộc nhân.

- Quân Mạc Tà đâu? Hắn đi như thế sao? Hắn không phải… Ôi, hắn buông tha cho chúng ta sao?

Quản Thanh Nguyệt vui mừng kinh ngạc kêu lên.

- Vô ích! Chẳng lẽ đến bây giờ ngươi còn tưởng rằng hắn thật sự muốn giết các ngươi?

Quản Đông Lưu trừng mắt nhìn đứa con đần độn của mình thật sự không biết nói gì. Tuy rằng Quân Mạc Tà vừa mới nói nghiêm trọng

xong chỉ một chút liền nghĩ ra, hắn sao lại có thể giết chết đệ đệ yêu quý của Quản Thanh Hàn?

Đó mới là vớ vẩn…

- Thật sao? Ha ha, thật tốt… … Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi, rốt cục nàng không cần chết… ta cũng không cần chết… tất cả mọi người không cần chết, chết rồi sẽ không thấy được nàng nữa… Ha tri…

Quản Thanh Nguyệt ngây ngốc, cũng vui sướng kêu lên vẻ mặt kích động, nhìn thấy Nguyệt Nhi trong lòng vui mừng muốn ôm nàng xoay vài vòng chúc mừng. Nhưng vẫn không dám, chỉ đứng gãi đầu rối rắm.

- Đồ ngốc…

Hai mắt Nguyệt Nhi rưng rưng nhìn hắn, trong lòng rung động không thôi, lặng lẽ đem bàn tay nhỏ đặt vào trong lòng bàn tay… Này đồ ngốc, đến lúc này rồi lại có thể vì mình không cần chết mà vui mừng như điên, còn đang lo lắng – hắn đã chết thì không thấy được chính mình…

- Nguyệt Nhi… ta…

Cảm giác trong bàn tay mình đột nhiên thêm một bàn tay nhỏ bé, Quản Thanh Nguyệt còn hơi hoang mang, cúi đầu nhìn còn giật mình. Lập tức tay run rẩy, lại suýt nữa đem tay của Nguyệt Nhi vung ra. Dưới tình thế cấp bách, vội vàng vươn hai tay ra cầm thật chặt bàn tay bé nhỏ kia, ngây ngô cười, cũng không bao giờ… chịu buông ra nữa. Chỉ là một khuôn mặt, giống như bị lửa thiêu đỏ lên, giống như bị sung huyết bình thường. (NB: Lãng mạn quới Giữa thiên quân vạn mã tìm được chân tình Bao giờ mềnh mới có nhỉ)

Cũng không xấu hổ, mà kích động …

- Rõ ràng là đồ ngốc, ha ha.

Quản Thanh Ba lúc này cười ha hả. Nguyệt Nhi đưa tay đặt trong tay Quản Thanh Nguyệt, cảm nhận được cảm giác yêu thương khi chạm vào,

đỏ mặt nở một nụ cười.

- Thanh Nguyệt, nói thật, ta đối với ngươi rất bực, không thể nào hiểu được tình yêu giữa hai người… Hơn nữa làm đại ca, ta chỉ có thể chúc phúc cho hai ngươi.

Quản Thanh Ba nghiêm mặt nói, giờ phút này, cảm thấy rất may mắn. Quản Thanh Ba cũng không kìm hãm được nói ra những suy nghĩ trong lòng nói!

- Nhị đệ! Ngươi bây giờ đã có mỹ nhân, cũng không thể tiếp tục theo ta tranh quyền lực ở gia tộc a?

Hai huynh đệ một người si tình nhập cốt một người lại ham muốn sâu sắc quyền lực nhưng bây giờ có thể đối mặt nói ra thì hai huynh đệ này không bao giờ có thể phát sinh chuyện gà nhà đá nhau nữa rồi.

- Nào là phá gia chi tử, cho tới bây giờ ta chưa từng tranh chấp, sau này cũng sẽ không. Coi như ngươi muốn cho ta nắm giữ, ta đều lười quản… Chỉ là vị trí gia chủ, sao so được với Nguyệt Nhi của ta?

Quản Thanh Nguyệt vẫn nắm tay Nguyệt Nhi, lại sợ dùng sức mạnh làm đau nàng. Thật cẩn thận, nghe vậy không nghĩ ngợi gì mà khinh thường nói.

- Ngươi… Tiểu tử thối! Nói nhảm gì thế?

Quản Đông Lưu giận quát một tiếng, cũng bật cười.

Kết cục như vậy, chẳng lẽ không phải là kết cục tốt nhất sao?

Nguyệt Nhi xấu hổ cúi đầu đứng, đột nhiên cảm thấy trong lòng bình an vô cùng.

Thì ra đây mới là hạnh phúc mà ta tha thiết mơ ước…

Nghĩ đến đây, nàng ngẩng đầu, nhìn Quân Mạc Tà phương xa lên tiếng hô:

- Quân… Thiếu chủ, ngươi yên tâm, ta sẽ không bao giờ… báo thù nữa…

Phương xa truyền đến một tràng cười của Quân Mạc Tà.

- Nha đầu kia, ngốc nghếch thật… Tà Chi Quân Chủ cũng là đồi tượng để ngươi trả thù? Coi như tất cả không phản kháng đứng cho ngươi chém… Ngươi sẽ chém ai? Có mệt đến chết cũng không chém nổi!

Quản Đông Lưu oán trách cười mà nói.

Nguyệt Nhi đỏ mặt đứng một hồi, lại cũng không khỏi bật cười.

Vào lúc này, trong lúc kích chiến Quân Mạc Tà, nhưng trong lòng mới hiểu ra: Vốn dĩ đây là ma tâm!

Bởi vì, chính là ma tâm…

Từ xưa đến giờ vẫn khó sống!

Chuyện có thể khiến ngươi vạn kiếp không phục, cũng có thể khiến ngươi lập địa thành Phật!

Cũng có thể khiến người ta hóa thân thành ác ma, lại có thể khiến người ta trở thành Thánh Nhân!

Chuyện…

Vốn dĩ đây là!

Phía đông mặt trời mọc, phía tây lặn. Đó là chuyện dĩ nhiên!

Trong lòng Quân Mạc Tà thông minh ưu tú, chợt cảm thấy đến giờ chính mình lại giống như thông suốt một mảng. Vô số chướng ngại rất

nhỏ nhưng ngoan cố, ở trong lòng mình, trong đầu, đột nhiên mọi thứ trở nên hư ảo…

Chỉ cảm giác bất kể là tâm thần hay thân thể, đều thoải mái thuận hợp. Ở khắc này, hắn đột nhiên tiến nhập được Khai Thiên Tạo Hóa Công tầng thứ bảy!

Quân Mạc Tà sướng muốn thét dài một tiếng, đột nhiên bay vút lên, hai tay vung lên, bên phải có một luồng Hỏa Long cực nóng bay vút lên hơn ngàn trượng, bên trái dâng lên mênh mông sương khí, đem toàn bộ dị tộc nhân đông lại thành một khối băng!

Thời điểm mấu chốt, lần thứ hai đột phá!

Hơn nữa, không chỉ là Khai Thiên Tạo Hóa Công đột phá, mà còn có tâm cảnh đột phá!

Tình hình thực tế là toàn bộ những quấy nhiễu tâm cảnh từ xưa đến nay, phá tan!

Ải này phá được rất tốt!

Đột phá cửa ải này, trực tiếp đem tâm cảnh Quân Mạc Tà tăng lên một tầng trước giờ chưa từng có trong hư không!

Không riêng gì Quân Mạc Tà vì tự thân lại có đột phá kinh người, mừng như điên. Hồng Quân Tháp giống như bởi vì chủ nhân tịnh tiến mà mừng như điên, giống như đối với ngày này, nó cũng đã chờ từ rất lâu rồi!

Bắt đầu đột phá, cả bên trong Hồng Quân Tháp nồng đậm Hồng Mông mây tía trước nay chưa có xao động, lập tức hình thành một luồng gió xoáy, điên cuồng tràn vào trong kinh mạch của Quân Mạc Tà…

Lần này vận chuyển một lượng to lớn chưa từng có!

Vừa khéo chính là kinh mạch của Quân Mạc Tà thừa sức hấp thu, lại trong nháy mắt tăng gấp trăm ngàn lần so với bình thường. Đem lượng Hồng Mông lớn hấp thụ giống như thô tục há mồm trong bữa ăn, nuốt trôi cả thiên địa!

Trong đan điền, thiên địa do Khai Thiên Tạo Hóa Công hợp thành liền đột nhiên nhanh chóng bành trướng. Trong nháy mắt đã muốn khuếch trương lên hàng tỷ lần, mênh mông vô bờ, không khí u tối, sương mù trầm lặng biến mất trong phút chốc không dấu vết. Lộ ra trời cao đất rộng, đất đai bằng phẳng!

Giờ khắc này một phương tiểu thiên mới chân chính tạo thành thiên địa! Tuy rằng không có mặt trời, mặt trăng và sao, cũng không có núi non sông ngòi, nhưng rõ ràng là không trung mặt đất!

Lúc trước giống như trong vụ xem hoa mông lung như vậy, căn bản không thể so sánh nổi! Giờ đây mắt người nhìn ra, trên đỉnh đầu, chính là một bầu trời xanh thẳm, dưới chân đều là một mảnh thổ địa.

Nếu nói lúc trước là thiên địa hoang sơ vẫn có Hồng Mông vô tận. Nhưng bây giờ, thiên địa mới thành lập!

Mà tu vi của Quân Mạc Tà cũng bởi vì diễn biến của Khai Thiên Tạo Hóa mà trực tiếp lên tới Khai Thiên Tạo Hóa Công tầng thứ bảy! Thực lực của bản thân mạnh, lại có thêm bước tiến lớn!

Quân Mạc Tà có cảm thấy kinh ngạc với tiến độ của mình. Vô cùng hưng phấn, ngửa mặt lên trời cười to, ở giữa không trung tà áo tung bay, phiêu phiêu như tiên. Lập tức lạnh lùng nghiêm nghị quát lớn một tiếng:

- Mọi người tề tâm hợp lực, giết sạch ngoại tộc đó, diệt cỏ tận gốc, một tên cũng không để lại, vĩnh viễn tuyệt hậu, thiên địa bình yên!

Trên mặt đất, liên quân đại lục hiên giờ đã chiếm được thế thượng phong!

Quân Vô Ý nghe được tiếng cháu trai hô lên, thét một tiếng dài, sớm đã chuẩn bị xong xuôi, Độc Cô Tung Hoành cùng Mộ Dung Phong Vân hai viên lão tướng cùng ra lệnh, đại quân Thiên Hương đều tiến sát vào chiến trường! Giống như bài sơn đảo hải hướng dị tộc nhân tấn công!

Binh bại như núi đổ!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 509: Tầng Thứ Bảy! Lôi Điện Lực!

Dị tộc nhân tuy rằng người người dũng mãnh, không sợ chết nhưng lúc này Thượng Sang Bắc Đảo không có ở đây sáu người khác đều chết trận. Có thể coi như rắn đã mất đầu, giống như không đầu ruồi bọ bình thường, hoàn toàn không có kết cấu, hỗn loạn.

Mà phía đại lục không ngừng có người đầy đủ sức lực gia nhập vào, chiến thuật biển người căn bản không thể nào thi triển được. Mà Dũng sĩ Thiên Phạt thực tế lực chiến đấu vốn cao hơn bọn hắn. Vốn chỉ là bị nguy trước ưu thế của bọn hắn, bị binh lực cuốn chặt lấy, nhất thời thoát không được. Nhưng hiện giờ liên tiếp bị tổn thất, ngay cả chỗ dựa lớn nhất – ưu thế binh lực đã mất dị tộc trước mắt đều đã lâm vào hoàn cảnh xấu…

Không còn chút sức lực nào để xoay chuyển trời đất nữa rồi.

Không ít người còn điên cuồng chống cự, nhưng cũng đã có một nhóm người bắt đầu chạy toán loạn xung quang, chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng tổng thể mà nói, phía dị tộc mặc dù hơi hạ phong nhưng còn không có đến nông nỗi sụp đổ.

Chiến cuộc vẫn kịch liệt kéo dài!

Số thương vong hai bên đều đang không ngừng tăng trưởng.

Mai Tuyết Yên một thân áo trắng trường kiếm như gió tùy ý chém giết quân địch giống như chém dưa thái rau bình thường. Nhưng nàng

một thân áo trắng, dĩ nhiên là điểm bụi bất nhiễm. Tùy ý phun tung tóe một lượng lớn máu tươi, cho dù thỉnh thoảng có phun đến trên người nàng, cũng lập tức chảy xuống. Hẳn là chưa từng để lại một chút dấu vết nào.

Vô số dị tộc nhân cầm đao kiếm binh khí cũng chặt chém trên người nàng. Đừng vội nói là bị thương mà trên trang phục đến cả một nếp nhăn cũng không có.

Cho dù là Chí Tôn Thiên Nhẫn dồn toàn lực một kích nhưng cũng rất giống là chém vào không khí hoàn toàn không có tác dụng!

Ôn Ngọc Tâm Trù!

Hiện tại Mai Tuyết Yên mới biết được quần áo mình mặc trên người. Không ngờ là bảo vật trân quý khó tìm.

Không những nước lửa bất xâm, thậm chí là thần binh lợi khí Thánh Tôn toàn lực chặt chém cũng không có cách nào lưu lại được trên quần áo một chút dấu vết gì, chứ đừng nói đến chính mình bị tổn thương.

Nhớ trước khi chiến đấu Quân Mạc Tà nhất định bắt phải thay bộ y phục này. Đáy lòng Mai Tuyết Yên cảm thấy ấm áp. Mặc dù là mạnh mẽ trong chém giết nhưng trong lòng Mai Tuyết Yên như muốn cùng người yêu vui chơi thỏa thích ở Bách Hoa Viên, trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

Bộ y phục này, đúng là Quân Mạc Tà có tâm ý với mình…

Bảo vật dễ kiếm, chân tình khó cầu. Cái này do lang quân tặng cho mình là bảo y vô giá, trong đó tấm chân tình thật lòng là quý nhất.

…

Nhìn thấy cuộc chiến lộn xộn thảm thiết phía dưới Quân Mạc Tà nhướng mày. Sau khi thăng cấp Khai Thiên Tạo Hóa Công thì đường

hoàng sử dụng rộng rãi. Đột nhiên trong Thiên Không thành bắt đầu nổi lên vô số bông tuyết màu đen rất nhỏ.

Bông tuyết màu đen đúng là thứ khiến ngoại tộc nhân rất nhức đầu – Hỗn Độn Hỏa!

Vừa mới nhân cơ hội đột phá một lần nữa làm cho chân nguyên hộ thể cùng linh lực bổ xung đầy đủ thậm chí còn tăng lên không biết bao nhiêu lần. Quân Mạc Tà kinh hãi phát hiện. Bây giờ, Hỗn Độn Hỏa đã hoàn toàn nghe theo thao tác của mình, không cần mượn Hồng Quân Tháp phụ hỗ trợ! Nghĩ đến đây cũng vì thăng cấp mới được liền không chút nghĩ ngợi đem hết khả năng tái xuất hiện!

Hiện giờ trên chiến trường, hai bên địch ta dây dưa cùng một chỗ. Nếu trước kia Quân Mạc Tà cho dù có thể thi triển cũng không dám thi triển. Nhưng hiện giờ, dưới sự khống chế tinh vi của Quân Mạc Tà, Hỗn Độn Hỏa đúng là đặc biệt hướng về thân thể dị tộc nhân mà rơi xuống trên đầu, tuyệt đối không lệch vị trí.

Hỗn Độn Hỏa mặc dù chậm, nhưng ở nơi mà mọi người kịch liệt chen chúc nhau chiến đấu, thì liệu bao nhiêu người có thể may mắn thoát được?

Vô số tiếng kêu la thảm thiết, thê lương rung trời vang lên.

Quân Mạc Tà hết sức lạnh lùng cười nói, đang muốn xuất ra Hộn Đỗn Hỏa một lần nữa, lại cảm thấy trong đầu đột nhiên choáng váng. Cửa Hồng Quân Tháp tầng thứ bảy mở rộng, một luồng văn tự hóa thành kim quang chui vào trong đầu mình.

"Thiên địa sơ khai, hồng mông chi bí; ngũ hành quy nhất, phong vân tá lực; âm dương lưu chuyển, sinh tử bất di; cửu tiêu chung cổ, bát phương ích dịch; hồn phách cửu ngộ, thiên ý ngã ý..."

(“Thiên địa sơ khai, bí mật Hồng Mông, ngũ hành quy nhất, phong vân mượn lực, âm dương lưu chuyển, sinh tử không dời; cửu tiên chung

cổ, bát phương lui tránh, hồn phách cửu ngộ, ý trời ý ta…”)

Quân Mạc Tà không khỏi kinh ngạc, đang muốn vào xem Hồng Quân Tháp một chút đã tặng cho mình đến tột cùng là cái sức mạnh gì. Lại cảm giác tầng thứ bảy trong tháp đúng là vang lên những tiếng sơn băng địa liệt thật lớn, một luồng điện quang cao ngất “Sưu” bắn thẳng ra, chui thẳng vào trong sâu linh hồn của mình!

Nháy mắt theo dòng điện quang bắn vào, trong lòng Quân Mạc Tà bỗng hiểu ra: lúc này đây lấy được sức mạnh, đó là khát vọng đã lâu rồi, Lôi điện lực!

Lôi điện lực hả? Đây chính là lực lượng cuồng bạo nhất trong thiên địa, sức mạnh mà khiến muôn người lẩn tránh!

Hồng Quân Tháp tích tụ thiên địa lôi kiếp lực đã lâu. Lúc này đều được truyền thụ vào trong thân thể Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà mừng rỡ, phía dưới hiển nhiên dị tộc nhân đã tan tác, dần dần đã có những bộ phận ngoại tộc bắt đầu bại trận lẩn trốn. Đại quân đại lục không buông tha, vẫn điên cuồng đuổi theo phía sau, chiến đấu kịch liệt đến tận bây giờ. Tuy bên phía ngoại tộc thương vong nặng nề, nhưng vẫn còn một số ít có thể chiến đấu xong ý chí đã không còn nữa. Một người trốn thì mọi người trốn, trước mắt, mới chính thức xác nhận một câu nói:

Binh bại như núi đổ!

Quân Mạc Tà phải thử một chút uy lực của Lôi điện lực vừa mới đạt được. Áo trắng bay phấp phới, ở giữa không trung đuổi theo quát:

- Để cho ta tới!

Hai tay run lên, thân thể chấn động, hai tay đồng thời vận Lôi điện pháp quyết. Đột nhiên sét đánh một tiếng, vượt qua ngàn đạo điện quang điên cuồng hạ xuống!

Cái này chỉ dò xét lực công kích, uy lực hiệu quả, thế nhưng không thua kém thiên kiếp của Tôn Giả!mấy ngàn người ngoại tộc chiến sĩ. Một tiếng sét đánh xuống hóa thành một đống cháy xém! Hơn nữa Thiên Huyền tu vi chợt gặp được Tôn Giả lôi kiếp, đương nhiên không may mắn chút nào!

Nhưng thành quả chiến đấu kinh người vẫn không đủ để toàn trường kinh sợ là sự xuất hiện của lôi kiếp!

Toàn bộ chiến trường hơn mười vạn người trong cùng một lúc ngửa mặt mà nhìn, ai cũng không nghĩ ra. Càng nghĩ càng không rõ cái gì mà tinh không vạn lý một đám mây đen cũng không có, mà lại có thể đột nhiên có tiếng sét lớn như thế. Càng không thể ý thức nổi tại sao đánh chết nhiều người như vậy!

Mọi người ngửa mặt, Quân Mạc Tà lại quát một tiếng:

- Lôi Động Cửu Thiên!

Ầm! một dòng điện quang hạ xuống.

Ngay sau đó, Quân Mạc Tà rống to như sấm, liên miên không dứt:

- Nhất Lôi Thiên hạ hưởng!

- Lôi Kinh Thiên!

- Cuồng lôi thiên bàn!

- Kim kiếp lôi minh!

- Thần lôi hàng thế!

- Diệt thế cuồng lôi.

…

Sau đó, Quân Mạc Tà tiện tay vung Lôi điện hào quang, đã lột xác biến thành màu tím, uy lực to lớn, có thể nói từ trước tới giờ chưa từng có, nghe rợn cả người. Theo đạo lôi điện thứ nhất hạ xuống, trong lúc nổ vang, tốn mất hơn nửa

Vượt qua mười vạn đạo quân, Lôi điện ở đây không ngừng tỏa sáng oanh kích bên trong, hóa thành tro bụi!

Còn dư lại không đến hai vạn người phân tán ở khắp nơi, bị dọa cho không biết đường nào mà chạy, một đám thất thần, mặt trắng bệch, run rẩy. Cứ phân tán như vậy, bất luận là Lôi điện lực hay Hỗn Độn Hỏa cũng sẽ có được hiệu quả tốt.

- Khí thế ngoại tộc đã sụt, như được tiếp thêm sức mạnh, giết hết tất cả những người còn lại cho ta! Một tên cũng không để lại! Nhất lao vĩnh dật!

Quân Mạc Tà đứng trong hư không, lạnh lùng hạ lệnh.

- Tuân lệnh!

Phía dưới hơn mười vạn liên quân đại lục cùng lúc hưng phấn hét lớn một tiếng.

Lúc này Tà Chi Quân Chủ đứng trên không trung hào quang vạn trượng, giống như một vị thần tiên!

Không! Lúc này Quân Mạc Tà chính là thần tiên!

Thì ra là phe ta có thần nhân tương trợ, không chỉ có thể khu động ngọn lửa kì dị mà hiện giờ còn có thể khống chế phong vân, nắm trong tay Lôi điện. Hắn là lấy lôi kiếp dễ dàng diệt địch! Thành tích này rất được liên quân đại lục ủng hộ, có thể nói là không gì sánh kịp!

Rất nhiều người phía trước vì bị thương mà ngã xuống đất, các quân sĩ nỗ lực chống đỡ lên lại đứng dậy, dường như bên trong đang chứa đầy sức mạnh, gào khóc kêu xông tới.

Đánh một trận kinh thiên động địa.

Ngay lúc này, phương xa đột nhiên truyền đến một tiếng vang ầm ầm rung trời!

Tiếng nổ truyền đến, mặt đất dưới chân mọi người rung mạnh. Mấy tảng đá ngàn cân do Thiên Trụ Sơn vỡ ra giờ hóa thành đá vụn.

Chỗ ngồi lúc trước đã ngừng phun ra núi lửa, lại lần nữa toát ra khói đen!

Đột nhiên xảy ra chấn động kịch liệt.

Mà âm thanh truyền đến xác định phương hướng, cách đây ít nhất cũng phải mấy nghìn dặm!

Khoảng cách xa như thế, vẫn có ảnh hưởng?!

Quân Mạc Tà nhướng mày, ngóng nhìn lên phương xa, trong lòng thầm nói.

Nơi đó, hẳn là Cửu U Thập Tứ Thiếu đang đến!

Chẳng lẽ xảy ra điều gì ngoài ý muốn? Với khả năng của Cửu U Thập Tứ Thiếu không đến mức…

- Mọi người quét dọn chiến trường, cứu người bị thương, ta qua bên kia xem!

Quân Mạc Tà nói một câu, thân ảnh cao to trên không trung chợt lóe, không thấy đâu.

Quân Mạc Tà cấp tốc bay vút đi, chỉ thấy phía nam xa xôi, một luồng hắc ảnh xen lẫn Cửu U Ma khí đầy trời, lướt đến nhanh như gió! Phía sau, có hai người gào thét phong vân, gắt gao đuổi theo. Nhưng tới nơi cách Thiên Trụ Sơn năm trăm dặm, lập tức dừng lại đi bộ.

- Cửu U Thập Tứ Thiếu! Đã có gan giết người thì cũng đừng có rút lui!

Một người chửi ầm lên, giọng nói có vẻ bi phẫn.

- Luật giang hồ, ngươi cứ như vậy không để trong óc sao? Ngươi còn chút khí phách của Cửu U truyền nhân không? Cái người này nhu nhược quá!

Phía trước Cửu Ma khí là một trận dao động, một tiếng nói lạnh lùng:

- Luật giang hồ con bà nó chứ! Ngươi tưởng bổn công tử đây ngốc sao? Ba người các ngươi không biết xấu hổ cùng bao vây bổn công tử, lúc đó ngươi không giảng giải một chút về đạo nghĩa giang hồ đi? Muốn nói luật giang hồ cái gì? Nếu như đơn đả độc đấu, bổn công tử sớm đã đem các người hủy đi thành tro bụi rồi! Phỉ! Bây giờ lại giảng giải đạo nghĩa, nói cái miệng của ngươi! Có bản lĩnh ngươi lại đây, ngươi lại đây bổn công tử cùng ngươi giảng luật!

Trong tiếng mắng to, một chút cũng không chậm lại, ngược lại còn nhanh hơn!

Từ trong này nghe thấy tiếng nói chuyện, Cửu U Thập Tứ Thiếu hẳn là đang nổi giận…

- Được! Nói rất đúng, mắng hay! Nói tuyệt!

Quân Mạc Tà dừng lại, lộ ra thân hình trước mặt Cửu U Thập Tứ Thiếu, khuôn mặt cười thật tươi:

- Thật không ngờ Thập huynh mắng chửi người trình độ lại cao siêu như thế, Mạc Tà lại một lần nữa bội phục.

- Bội phục cái đầu ngươi!

Cửu U Thập Tứ Thiếu tóc tai bù xù, cả người hắc bào cũng nứt ra rồi, miệng oai mắt tà mắng:

- Thánh Quân chết tiệt! Lừa bổn công tử đi trước cùng lũ chó má vô dụng…Người quyết đấu chờ ở đây lại là ba Bán Thánh! Ba tên ngoại tộc không biết xấu hổ cùng xông lên đánh… Nếu không phải bổn công tử có chút tài năng, thiếu chút nữa đã trúng kế của bọn chúng rồi!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 510: Vạn Cổ Tà Công, Chẳng Lẽ Là Y?

- Bán Thánh? Lại còn ba Bán Thánh?

Quân Mạc Tà run rẩy bắp chân, truyền thuyết Chiến Cuồng đang ở đỉnh cao, tu vi cao lắm cũng chỉ là Bán Thánh. Nói như vậy, lúc này chẳng phải là muốn đồng thời đánh với ba Chiến Cuồng sao?

Ngày đó thực lực còn chưa hồi phục hoàn toàn Chiến Cuồng đã khó đối phó như vậy? nơi này lại có tận ba người chiến lực đầy đủ.

- Bây giờ không chỉ còn lại hai thôi.

Cửu U Thập Tứ Thiếu thở ra một hơi, oán hận ói ra nước miếng nói:

- Bổn công tử mấy ngàn năm qua rốt cục đây là lần đầu tiên liều mạng. Mẹ kiếp, thật sự là bị bức tới không còn cách nào khác… hơn nữa ba tên rốt cuộc cũng bị ta thủ tiêu một. Tên khốn kia, phút cuối cùng còn tự bạo suýt nữa khiến bổn công tử lật thuyền trong mương, theo hắn bồi mạng…

Quân Mạc Tà mồi hôi lạnh thấm ra. Vừa rồi vốn xảy ra âm thanh bất thình lình ầm ầm đại chấn, không ngờ là một vị Bán Thánh tự bạo! Ngoài mấy nghìn dặm đều chấn động. Cửu U Thập Tứ Thiếu từ tâm điểm của tiếng nổ bay ra ngoài, bộ dạng hình như đang bị thương rất nặng?

Hoặc là phải nói là biến thái…

- Suy nghĩ lung tung rồi. Bổn công tử cũng không tốt, ngũ tạng bị lệch vị trí rồi.

Cửu U Thập Tứ Thiếu dồn dập truyền âm đến Quân Mạc Tà, sợ hắn đoán sai tình thế. Bây giờ miễn cưỡng chống đỡ tạm được nhưng nếu muốn tiếp tục đối phó một vị Bán Thánh, là điều không thể. Tiểu tử, nhìn bộ dạng ngươi có vẻ như lại có đột phá gì rồi. Thực lực lại tiếp tục tăng nhưng vẫn muốn suy nghĩ kỹ càng đừng để hai lão vương bát đản kia cuốn lấy. Vạn nhất ngươi bị hai người họ thịt mất thì sự thể không ổn lắm đâu.

Quân Mạc Tà đảo cặp mắt trắng dã, khinh thường nói:

- Ngươi cho rằng ta là người không biết cân nhắc lắm sao?

Một câu nói khiến Cửu U Thập Tứ Thiếu tức giận đến nỗi vết thương tái phát…

- Dùng thuốc này uống vào đi.

Quân Mạc Tà vội vàng ném ra một viên Hồi Thiên Đan, truyền âm nói:

- Chút nữa có thể hồi phục ít nhiều, uống nhanh đi.

Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không dài dòng, giương cổ nuốt, tiện tay giơ lên không trung một trảo, ba một tiếng, không khí ở trong tay hắn thoát ra, hóa thành một chén trà nhỏ. Ngay sau đó không khí róc rách chảy ra nước, đổ đầy một ly rượu, Cửu U Thập Tứ Thiếu giương lên cổ, uống hết.

Uống thuốc còn muốn dùng rượu, đúng là càn rở, Quân Mạc Tà nói thầm trong lòng.

Quân Mạc Tà trong lòng đang suy nghĩ, đã thấy Cửu U Thập Tứ Thiếu đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, hai mắt tinh quang chợt lóe lên:

- Hả, đây là thuốc gì vậy?

- Thuốc này hiệu quả không sai đúng không?

Quân Mạc Tà dương dương tự đắc hỏi.

- Há lại không sai, quả thực là hữu hiệu phi thường! Vết thương của bổn công tử trong nháy mắt đã khôi phục được bảy, tám phần mười! Thậm chí chân nguyên gần như tiêu hao đến cực đại cũng đã khôi phục ít nhất sáu thành. Đây rốt cục là linh dược gì vây? Tại sao lại có thần hiệu như thế?

Cửu U Thập Tứ Thiếu cực kỳ kinh ngạc. Cho đến bây giờ cũng không có thói quen dùng dược liệu. Lúc trước bị bao nhiêu đả thương nặng, cũng chỉ một mình tu dưỡng hoặc lấy thân mình Cửu U Ma khí tiến hành trị liệu khôi phục.

Nhưng bây giờ chỉ ăn có một viên đan dược nhỏ lại có thể khôi phục hơn phân nửa! Công hiệu của loại thần đan này quả thực là khiến người ta cắn lưỡi.

- Chỉ cần một viên nữa là có thể khôi phục hoàn toàn.

Cửu U Thập Tứ Thiếu liếm liếm môi, nói như thế.

Thấy Hồi Thiên Đan hữu hiệu, Quân Mạc Tà cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nghe được Cửu U Thập Tứ Thiếu nói chuyện, không khỏi bĩu môi nói:

- Một viên nữa sao? Một viên nữa cũng chỉ làm cho dạ dày ngươi no thêm thôi. Loại thuốc này có hiệu quả trị liệu kinh người nhưng đương nhiên cũng có hạn chế. Trong vòng một tháng chỉ có thể ăn một viên! Ăn nhiều cũng không có hiệu quả, còn tưởng rằng ngươi là lão cường giả đỉnh cao ngay cả kiến thức về điểm ấy cũng không có!

- Tiểu tử ngươi… nói có lý!

Cửu U Thập Tứ Thiếu nghe xong Quân đại thiếu gia châm chọc, nhưng cũng rất hài lòng, ngược lại chợt nói:

- Từ trước đến nay nghịch thiên thần dược tất nhiên có hạn chế, bổn công tử nhất thời si mê, đúng là đã quên mất điểm này, thật là thiếu kiến thức.

- Ừ… Hai tên ngoại tộc kia vô cùng … Người … Tại sao còn không qua đây? Chẳng lẽ bọn hắn đã nhìn thấy ngươi khôi phục? Nhãn lực có thể cao như vậy sao?

Quân Mạc Tà bĩu môi, nhìn thấy ngoài mấy trăm trượng vẻ mặt giận dữ của hai tên dị tộc nhân, tò mò hỏi.

- Cẩu ** lực, thật sự bọn hắn không muốn đuổi theo đến đây à? Ta đoán chừng nơi này hạn chế vô cùng rất có khả năng chính là Cửu U Đệ Nhất Thiếu năm đó thiết lập cấm chế. Cho dù bọn hắn có tâm, nhưng cũng không có khả năng vượt qua, cho nên mới không đến.

Cửu U Thập Tứ Thiếu sớm đã phát hiện nơi đây cổ quái chỉ là muốn hiểu cho rõ hơn mà thôi.

- Thì ra là thế, vậy thì tương đối dễ dàng xử lý rồi.

Quân Mạc Tà nhẹ lòng. Cửu U Đệ Nhất Thiếu người này… cũng rất âm nha, còn đệ lại một hậu thủ như thế này…

Hiện tại Quân đại thiếu gia tuy có tăng cấp, nhưng lại không biết mình tăng đến trình độ nào, còn đối phương cũng là Bán Thánh tầng thứ của siêu cấp cường giả. Nhưng lại không chỉ một người. Trong lòng đang nói thầm, làm thế nào để có thể được thử một lần, nếu tùy tiện đấu võ, ngộ nhỡ đối thủ một đường chạy về, vậy ta phiền toái lớn… Khi đó binh bại như núi đổ lại là chính mình.

Lúc này nghe nói hai tên quái vật kia không qua được, mới buông thả tâm lý xuống.

Phía sau tiếng gió vù vù, người đứng đầu ngoại tộc Sang Thượng Bắc Đào còn thở hồng hộc chạy tới. Tuy hắn cũng là tứ cấp Thánh Quân nhưng đối với Cửu U Thập Tứ Thiếu cùng hai vị Bán Thánh kia thì thực lực kém xa. Cho tới tận bây giờ mới đuổi theo.

Liếc mắt một cái nhìn thấy Quân Mạc Tà, ngẩn ra, hỏi:

- Ngươi… Sao ngươi lại ở đây?

Trong lòng dự cảm thấy điều bất thường.

- Tại sao ta lại ở đây ư? Mấy chục vạn người bên kia vốn đã bị bổn công tử giết sạch rồi. Ngươi nói ta không ở đây… Thì nên ở đâu?

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, cười hì hì nói.

- Không thể nào! Ngươi gạt ta!

Sang Thượng Bắc Đào quát to một tiếng:

- Tộc của ta trăm vạn đại quân, đội hình lớn, há lại có thể thất bại dễ dàng như vậy?

Không biết là vô tình hay cố ý, Sang Thượng Bắc Đào không cố ý xem nhẹ hai chữ “Giết sạch” của Quân Mạc Tà.

Bởi vì theo Sang Thượng Bắc Đào thì cái gọi là giết sạch thật sự là chuyện vô căn cứ.

Bại, mặc dù loại khả năng này không lớn, nhưng cũng có một chút khả năng.

Nhưng mà giết … Ngươi cho rằng ngươi là ai? Đó cũng không phải là một cái hay hai cái, một vạn hai vạn đại quân, đây chính là trăm vạn đại quân coi như đứng bất động. Một mình ngươi muốn giết cũng phải mệt chết. Coi như ngươi là tứ cấp Thánh Quân cũng không có khả năng!

Chỉ bằng mấy vạn người của các ngươi mà muốn giết sạch trăm vạn đại quân của ta? Ngươi cho rằng trăm vạn đại quân của ta là giấy?

- Lừa ngươi? Ta rảnh rỗi vậy sao?

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, châm biếm nói:

- Ngươi cũng không phải con ta, ta làm gì có hứng thụ dụ dỗ ngươi cùng chơi? Cho dù ngươi sống chết muốn lạy ta làm cha nuôi, ta cũng không muốn nhận đứa con biến thái như ngươi a…

Càng nói về sau, Quân đại thiếu gia còn xúc động thở dài một tiếng. Giống như đối với Sang Thượng Bắc Đảo không bái được hắn làm cha nuôi nên buồn rầu không thôi…

Ngươi nói Quân đại thiếu gia này mồm miệng còn có thể độc đến trình độ nào? Người ta chưa nói cái gì, ở trong miệng hắn đã chuyển thành người ta cần bái hắn làm cha nuôi…

- Ngươi…

Sang Thượng Bắc Đảo mắt trợn trắng, thật lâu không nói ra. Hắn thân là địch nhân đại lục đã mấy ngàn năm. Nói là làm chưa từng bị nhục nhã như vậy. Nhục nhã như vậy quả nhiên là không thể nhẫn nại, lập tức muốn ra tay đánh bại một lần.

Cũng khiến cho hai gã áo bào trắng dị tộc nhân tiến lên từng bước, phất tay dừng lại, lời nói của Sang Thượng Bắc Đào:

- Chỉ được cái khoe võ mồm, ngươi muốn gì?

Nói xong, nhìn thấy Quân Mạc Tà, lành lạnh hỏi:

- Người trẻ tuổi, ngươi là ai?

Sang Thượng Bắc Đào tuy là Thánh Quân Tứ cấp nhưng trong năm người ở đây, thực lực của hắn lại thấp nhất. Nhận thức của hắn đối với

Quân đại thiếu gia còn phải kém xa. Căn bản là thực lực của Quân Mạc Tà không phải cỡ như hắn có thể suy đoán. Trên thực tế, tin tưởng bất kỳ kẻ nào cũng không thể tưởng tượng được có người nào đó trong vòng một ngày có thể tăng từ Thánh Quân Tứ cấp lên trình độ kinh khủng như vậy.

Tuy rằng Sang Thượng Bắc Đào không thể nhận ra, cũng không nghĩ sẽ không có người biết được thực lực thật sự của Quân đại thiếu gia. Ngay lúc Quân Mạc Tà xuất hiện, hai tên ngoại tộc Bán Thánh đồng thời cảm nhận được nguy cơ cùng rung động. Sâu trong linh hồn là rùng mình. Ngay cả chính bọn họ cũng không biết vì sao người trẻ tuổi trước mắt lại có tu vi quỷ dị như vậy.

người trẻ tuổi trước mắt tuy không thể nhìn thấy tu vi của hắn sâu cạn thế nào. Vốn dĩ năng lực của hắn làm sao có thể vượt qua được trình độ của hai người mình. Vì sao ở trên người của hắn, lại tồn tại tồn tại cái gì đó khiến hai người cũng cảm thấy sởn tóc gáy.

- Bổn tọa là ai? Bổn tọa chính là Quân Mạc Tà!

Quân Mạc Tà hơi ngửa đầu:

- Tà Chi Quân Chủ chính là ta!

- Tà Chi Quân Chủ… Ha ha … Vua … Ngươi cũng xứng… Trám? Tà?!

Sang Thượng Bắc Đào trước đó không nghe nói qua cái tên Quân Mạc Tà, lúc này nghe được, nhất thời cười to, nhưng chỉ cười đáp một nửa. lại như đột nhiên nhớ ra cái gì đó. Tiếng cười dập tắt, líu lưỡi nhìn lên Quân Mạc Tà. Nhất thời không nói nên lời.

Hai tên ở ngoại tộc Bán Thánh sắc mặt cũng trở nên trầm trọng, đứng lên!

Tà Chi Quân Chủ, Quân Mạc Tà!

Ngay cả biệt hiệu, thậm chí có hai chữ Tà! Hơn nữa người này còn có thực lực kinh người như thế, làm người không thể đo lường được lực lượng tà môn quỷ dị thần bí.

Điều này không khỏi làm cho ba người này liên tưởng được nhiều hơn!

Năm đó Cửu U Đệ Nhất Thiếu lập hạ trên tấm bia đá. Hai câu cuối cùng chính là “Thiên thu phách nghiệp, vạn cổ tà công”. Cho đến nay dị tộc nhân vẫn tràn đầy niềm tin, cho rằng bên trong vạn cổ tà công, chữ “Tà” chính là chỉ Thần tộc!

Cũng chỉ có duy nhất Thần Tộc mới phù hợp với chữ ”Tà” này!

Bao nhiêu năm rồi Thần Tộc luôn luôn bị Huyền huyễn đại lục coi là đường ngang ngõ tắt, bị khinh thường! Như vậy, bốn chữ vạn cổ tà công không phải là Thần Tộc thì còn là phương nào?

Nhưng hôm nay vừa nghe thiếu niên này tiết lộ danh tính, tam đại cường giả dị tộc đều cảm thấy không được ổn!

Cái gọi là “Vạn cổ tà công”

Sẽ không phải là vị Tà Chi Quân Chủ này chứ?

Bọn hắn sững sờ một lúc, Quân Mạc Tà cũng không sửng sốt, kỳ lạ nhìn về phía Sang Thượng Bắc Đào cười cười, trịnh trọng nói:

- Đúng rồi, cái kia trên giường… bị đảo à? Có chuyện ta không thể không nói cho ngươi biết!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 511: Công Bằng Quyết Chiến?

- Chuyên gì?... Sang Thượng Bắc Đảo vẫn đang chấn động cho Vạn Cổ Tà Công… theo bản năng nghi ngờ hỏi.

- Cũng không phải là chuyện đại sự gì, cái chính là muốn nói cho ngươi biết một món đồ hồi trước ngươi hiểu lầm!

Quân Mạc Tà lắc cổ tay, một ngọn lửa quỷ dị màu đen xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn, lẳng lặng thiêu đốt, lại tản ra vô hạn tĩnh mịch. Quân Mạc Tà cười ngây thơ y như trẻ con, thản nhiên nói:

- Thực ra, ngươi và hắn đã từng quyết chiến, thật là tìm nhầm người rồi…

Quân Mạc Tà lặng lẽ thở dài, nói:

- Chuyện ngày đó, thật ra là ta làm. Ngại quá! Nhưng gốc cây vốn không thể trách ta… Ai bảo đầu óc ngươi giống óc heo quá, gì cũng nhìn…

Sang Thượng Bắc đảo trợn tròn mắt, gắt gao nhìn Quân Mạc Tà, ngay cả hai mặt cũng trướng lên đỏ bừng, giống như đem một ngụm máu phun ra!

Sai rồi? Sai rồi?

Vậy là tìm nhầm người!

Sang Thượng Bắc Đảo lúc này quả thực muốn tự sát!

Hắn vẫn cho rằng có thể thi triển ra thủ đoạn thần thông vô cùng như thế… Người gây nên, cũng chỉ còn Cửu U Thập Tứ Thiếu mới có tu vi này. Cho nên mới không tiếc bỏ xuống đại quân, cũng muốn đem địch nhân đáng sợ này dẫn đi, lấy ba vị bổn tộc Đại Năng… Liên thủ tiêu diệt. Dẫn đi là hợp với ý nguyện xong vẫn xem nhẹ thực lực người này. Bị đối phương hủy diệt mất một vì Đại Năng giả rồi chạy thoát!

Lúc này mới biết được mình tìm nhầm người!… Lại tìm nhầm đối tượng! Như vậy cũng tốt hơn so với kẻ sát nhân vốn là Trương Tam, nhưng lôi kéo không được Lý Tứ nên vu oan giá họa… Mà Lý Tứ… lại là một người giống như một kẻ điên!

Sang Thượng Bắc Đảo trong lòng buồn nản, thật sự khó nói lên lời!

Đột nhiên nhớ tới câu nói kia của Quân Mạc Tà “Bên kia mấy chục vạn người của ngươi đã bị bổn công tử giết sạch rồi!” Trong lòng chợt mạnh mẽ lên! Giết sạch, chẳng lẽ đây là thật? Nếu lời hắn vừa nói là thật, thì đại quân Thiên Trụ Sơn đi trước có thể thật sự nguy hiểm!

Một vị ngoại tộc Bán Thánh trầm mặc một hồi nói:

- Không cần suy nghĩ nhiều, trăm vạn đại quân hiện giờ đều đã chôn xương dưới Thiên Trụ Sơn… Thần Tộc, thật sự hết rồi!

Người này là Bán Thánh, tu vi đã thông thiên triệt địa , đối với chuyện xảy ra mấy ngàn dặm, nếu không nhìn thấy cũng có thể cảm ứng được. Sớm biết được chuyện ngoài ý muốn.

- Oa…

Sang Thượng Bắc Đảo chỉ cảm thấy yết hầu ngọt lịm, rồi phun ra một ngụm máu tươi! Phân tích tình trạng hiện tại, Thần Tộc diệt vong, chẳng lẽ đều là do sai lầm của ta ư?

- Ngươi… Vì sao không giải thích?

Sang Thượng Bắc Đảo ngón tay run rẩy chỉ vào Cửu U Thập Tứ Thiếu, con ngươi gần như trừng ra khỏi hốc mắt!

- Phi. Ngươi nghĩ ngươi là ai? Xứng để bổn công tử phải giải thích sao? Bản thân mình ngu ngốc lại không thừa nhận, lại trách người khác không phân biệt tốt xấu…

Cửu U Thập Tứ Thiếu cao ngạo hơi ngửa đầu, phát ra một câu nói thô tục:

- Giải thích cái đầu nhà ngươi ý! Rác rưởi!

Cửu U Thập Tứ Thiếu thật là khinh bỉ. Đến nước này còn trách bổn công ử không giải thích, chẳng biết thiểu não đến mức nào…

- Ta ta… Ta liều mạng với các ngươi!

Khóe mắt Sang Thượng Bắc Đảo đột nhiên điên cuồng, đánh tới! Hai vị Bán Thánh kia muốn ngăn cản, Sang Thượng Bắc Đảo đã lướt qua cấm chế của Cửu U Đệ Nhất Thiếu ngày đó! Rốt cuộc ngăn không kịp!

Quân Mạc Tà hao hết tâm tư, chính là muốn chờ hắn xúc động, cơ hội trời cho như thế sao có thể bỏ qua?

Ngay lập tức nhảy ra quát:

- Đến đây! Ta với ngươi công bằng quyết chiến!

Vừa nói ra những lời này, hại vị Thần Tộc Đại năng … Ngay lập tức miệng oai mắt tà, tức giận không nói ra lời. Ngay cả Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng bĩu môi, xoay người sang chỗ khác, làm bộ như không biết gì!

Ngươi nha cũng thật nói ra được! Hiện tại ít nhất ngươi cũng tu vi Bán Thánh, thậm chí đã gần đến đỉnh rồi. Bây giờ lại cùng một vị tứ cấp Thánh Quân quyết đấu, lại còn “Công bằng quyết chiến”? Hỏi ngài, công

bằng ở đâu vậy ?(NB: a Tà nhà mình lúc nào chả là đệ nhất vô sỉ chỉ có thể trách âu cũng do ăn ở mà thôi)

Ngươi thật sự không biết xấu hổ? Thiên hạ vô địch?!

Sang Thượng Bắc Đảo giờ phút này có thể nói là đã nản lòng thoái chí, vốn không muốn sống nữa chăng? Nếu chiến đấu thì quả là đang liều mạng!

Cho dù lúc trước Quân Mạc Tà thực lực cũng không kém hơn đệ nhất nhân ngoại tộc là mấy. Hôm nay công lực đã đại tiến, Sang Thượng Bắc Đảo sao lại còn được coi trọng, tùy tay phòng bị hắn thừa cơ mà chạy trốn!

Âm thàm chuẩn bị xong hoàn toàn!

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh. Hai người các ngươi giao thủ không quá năm chiêu. Sang Thượng Bắc Đảo đột nhiên không tránh không né xông tới cực nhanh, giống như hóa thành một tòa Thiên Thủ Quan Âm bình thường cao ngất! Giữa không trung, toàn bộ là bóng dáng của hắn!

Mà thân thể hắn, trong nháy mắt đã bành trướng lên.

- Cẩn thận! Hắn muốn tự bạo!

Cửu U Thập Tứ Thiếu đồng tử co rút lại.

Nhưng, nói thì chậm, xảy ra thì nhanh. Thân là Thánh Quân Tứ cấp điên phong cường giả Sang Thượng Bắc Đảo đã hấp thu hoàn toàn năng lượng cực độ tập trung. Thấy Quân Mạc Tà không có ý né tránh, nanh cười một tiếng, hét lớn:

- Tà Chi Quân Chủ! Giúp ta lên đường đi! Ngươi nên vì bàn tay đẫm máu của ngươi mà trả giá đi! Đi chết đi!

Ngay tức khắc, Sang Thượng Bắc Đảo sắp tới cuối cùng trong nháy mắt.

Thương thương thương" một trận kiếm minh hưng phấn!

Kiếm quang chợt lóe, Viêm Hoàng Chi Huyết hiện ngang trời. Vút một tiếng, Ngự Hư Thần Phong đã chuẩn xác cắm vào đan điền của hắn!

Sang Thượng Bắc Đảo đột nhiên phát hiện mình vừa động giờ không thể động. Ngay cả công lực trong cơ thể cũng không thể điều động… giống như yêu ma biến ảo thành ngự hư thần từ, xuyên qua thật sâu hai cái đan điền, hút tu vi bên trong cơ thể mình, từng tí một…

Thậm chí hắn có thể rõ ràng cảm giác được. Thân thể của mình vốn thi triển tự bạo mà bành trướng tới cực điểm giờ thân thể đang khô quắt đi!

- Ha ha ha…

Sang Thượng Bắc Đảo đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, tràn ngập hối hận và tuyệt vọng đắc ý, dùng toàn lực hét lớn một tiếng:

- Thiên thu nghiệp bá, Vạn Cổ Tà Công! Thì ra là ngươi! Trời ơi… Ngươi trêu đùa người thái quá rồi…

Lời còn chưa dứt, cả người đã biến thành một khối không còn hơi thở nào.

Nháy mắt mấy cái, khối thi thể khô quắt cũng đã tiêu tán theo gió, bặt vô âm tín…

Đệ nhất dị tộc nhân cao thủ Sang Thượng Bắc Đảo, chết!

Hơn nữa là chết tan thành tro bụi, không chỉ nói là tán thi, ngay cả linh hồn cũng tán thành mảnh nhỏ, không thể lưu lại.

Chết rồi không thể chết lại, vạn kiếp bất phục, nhưng câu nói cuối cùng của hắn “Thiên thu nghiệp bá, Vạn Cổ Tà Công”, nói xong thì ra là ngươi… Nhưng đã bị lệ quỷ chiêu hồn, khiến hai vị Thần Tộc Đại Năng… cũng giật nảy mình, rùng mình một cái…

Câu di ngôn kinh khủng nhất nguyền rủa số mệnh, khiến người ta sởn gai ốc…

Hai người nhìn lẫn nhau liếc mắt một cái, sắc mặt khó coi nhìn lên!

- Xin hỏi vị này tà Chi Quân Chủ đại nhân, tiếp theo các hạ phải đối đãi như thế nào?

Một người trong đó hỏi:

- Thần Tộc ta trải qua chuyện lần này, coi như không đến mức vong tộc diệt chủng, ít nhất nguyên khí cũng bị tổn thương nặng nề, tinh nhuệ mất sạch! Cho dù là nghỉ ngơi lấy lại sức, dưới hoàn cảnh tồi tệ của chúng ta bây giờ, đã tồn tại hơn ngàn năm cũng không thể nào uy hiếp được đại lục! Chủ yếu thực lực của hai người bọn ta không kém, xong lại không thể vượt qua được cấm chế của Cửu U Thập Nhất Thiếu năm đó.Theo ý của tại hạ, hai bên chúng ta thu tay lại đi!

Vị ngoại tộc Đại Năng nói như thế, trong lòng có thể nói là ngột ngạt vô hạn, tự cảm thấy mình ủy khúc cầu toàn đến cực hạn. Hiển nhiên trước mắt còn có Quân Mạc Tà cùng Cửu U Thập Tứ Thiếu, thực lực còn trên cả hai đại siêu cấp cao thủ không thể tự do hoạt động. Hai người lại bị cấm chế của Cửu U Đệ Nhất Thiếu. Như vậy, đại quân Thần Tộc cho dù bây giờ cón có một ít sống sót, hai người này cũng lực bất tong tâm không cứu được.

Huống hồ, bọn hắn đều cảm nhận được thực lực của ngoại tộc bị bảy vị Đại Thánh vây quanh, hiện tại toàn bộ đã sắp chết. Thần Tộc cao tầng kia chẳng khác gì toàn quân không có! Bây giờ cho dù là có dã tâm, có chí khí, cũng không có thực lực để thực hiện mấy thứ này!

Điều duy nhất có thể làm trước mắt, cũng chỉ là bảo tồn thực lực. Sau khi tạm gác lại, từ từ bày mưu, lưu được ở núi xanh, lo gì thiếu củi đốt!

Nhưng hai người đều thở dài. Bất kể thế nào đều là chuyện sau mấy ngàn năm, hai người chỉ sợ nhìn không tới!

- Từ bỏ như vậy? Ngươi tính toán thật tốt a!

Quân Mạc Tà cười lạnh một tiếng:

- Đã qua vạn năm, ngoại tộc biến thái tạp toái các ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi… Cũng là các ngươi chiếm thế chủ động. Rốt cục bây giờ đến phiên Huyền Huyền làm chủ rồi! Cũng có lúc này, ngươi còn vọng tưởng có thể toàn mạng trở ra? Thật sự là chuyện cười!

- Chẳng lẽ vị này là Tà Chi Quân Chủ đại nhân? Còn muốn đem hai người chúng ta cùng lưu lại nơi này? Đại nhân cũng biết yêu cầu càng nhiều, mất đi cũng càng nhiều!

Hai vị Thần Tộc Đại Năng… đều biến sắc. Phía trước tuy bọn hắn có nghĩ qua Quân Mạc Tà chờ hai người có cơ hội rất lớn để lưu lại. Nhưng hai người cũng không phải dễ chọc, tuy rằng không tin tưởng vào chiến thắng, nhưng vẫn có cơ hội đồng quy vu tận!

- Đòi hỏi càng nhiều? Mất đi càng nhiều? Những lời này nói quả không sai! Thiên Trụ Sơn, không chỉ là lá chắn của đại lục đồng thời cũng có Thần Tộc! Hắc hắc, hai vị nếu không có Thiên Trụ Sơn … Lũ Thần Tộc các ngươi có thể tồn tại đến ngày hôm nay sao? Đại lục thịnh vượng vĩnh cửu, diệt sạch mấy người Thần Tộc các ngươi? Lá chắn không còn, các ngươi chưa từng cân nhắc nguy cơ của chính mình. Ngược lại, vọng tưởng tiến vào bên trong Huyền Huyền đại lục, không phải là theo đuổi quá nhiều cái mà các ngươi không nên có sao? Đã có vọng tưởng này, muốn trả giá đại giới. Bây giờ thấy chuyện không thể làm đã muốn rút lui, có chuyện dễ dàng như vậy sao?

Quân Mạc Tà lạnh lùng cười! (NB: có chỉnh sửa 1 số chỗ nói giảm nói tránh ae thông cảm chỗ này chửi ghê quá)

Hai vị Đại Năng… không khỏi lặng người. Bọn họ đều là người có thân phận, làm sao lại có thể không biết trọng lượng câu nói của Quân Mạc Tà. Tuy rằng Thần Tộc ở nơi hẻo lánh, điều kiện sống tồi tệ, nhưng lại không bị ngoại lực quấy nhiễu, mà điều kiện đúng là Thiên Trụ Sơn.

Nếu không có Thiên Trụ Sơn, một vạn năm trước kia Tam Đại thánh vốn có thế lực mạnh mẽ, diệt sạch Thần Tộc, chắc chắn không phải là chuyện khó khăn gì…

- Bổn công tử hôm nay muốn, chính là tiêu diệt hoàn toàn Thần Tộc! Diệt cỏ phải diệt tận gốc, vĩnh tuyệt hậu hoạn, già trẻ không tha!

Mí mắt Quân Mạc Tà cũng không hạ xuống, lạnh lùng nhìn về phía hai người này, điềm nhiên nói:

- Về phần hai người các ngươi, là mục tiêu hàng đầu ta cần trụ diệt!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 512: Hổn Hển!

- Giết, giết chúng ta?!

Hai vị Đại năng nhân… Cười ha hả nói:

- Tà Chi Quân Chủ, bọn ta thừa nhận chỉ có các ngươi mới có thể cùng chúng ta so tài. Thậm chí còn có cơ hội chiến thắng chúng ta. Nhưng nếu muốn nói giết chết chúng ta… Tà Chi Quân Chủ, Cửu U Thập Tứ Thiếu, hai vị tự cao quá rồi chứ?

- Thật sự là tự đề cao mình quá sao?

Cửu U Thập Tứ Thiếu hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nhưng không biết vừa rồi tự bạo là vật gì vậy?

- Ngươi! Bá các!

Một chuyện thương tâm mà bị hắn nhắc tới như chuyện thường, một vị Đại năng không kìm được tức sùi bọt mép! Quát:

- Nếu quyết định động thủ, vậy các ngươi hãy lại đây đi! Lão phu với hai huynh đệ ngươi, vừa lúc được lĩnh giáo bí kỹ của bộ tộc Cửu U trong truyền thuyết cùng với tà công của vị Tà Chi Quân Chủ này, rốt cuộc xem thế nào là Vạn Cổ Tà Công!

Nói xong, hai người nháy mắt ra dấu, hai người ở cùng nhau mấy ngàn năm, sớm chiều không rời, đã sớm trở thành huynh đệ tri kỷ, dù nói

tâm ý tương thông cũng không quá đáng. Lúc này căn bản không cần nói nhiều, đã hiểu rõ đối phương đang tính toán gì.

Nếu đối phương muốn chiến, vậy chiến liền đi.

Thực lực của Cửu U Thập Tứ Thiếu quả nhiên cực cao, nhưng đã bị trọng thương trí mạng.

Với vết thương đó, nếu là đối thủ bình thường giao chiến thì không bị ảnh hưởng là mấy. Nhưng cùng giao chiến với người đồng cấp, đúng là không biết tự lượng sức mình rồi. Tuyệt đối không có khả năng chống đỡ, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng. Tóm lại với vết thương hiện giờ, thi triển tự bạo cũng thực rất khó khăn!

Một khi hai bên khai chiến, hai người chia ra, một người cuốn lấy Tà Chi Quân Chủ, người còn lại trong thời gian ngắn nhất toàn lực đánh chết Cửu U Thập Tứ Thiếu. Sau đó xem xét tình hình hoặc là vây công hoặc là đơn đả độc đấu giải quyết vị Tà Chi Quân Chủ này!

Tính như thế, hai người có thể tương đối chiếm được ưu thế!

Trên thực tế, tình huống trước mắt dĩ nhiên không cho phép hai người này lùi bước trước mắt Cửu U Thập Tứ Thiếu đã bị trọng thương, thực lực đang mức thấp nhất. Một khi bỏ qua cơ hội ngày hôm nay, đợi cho Cửu U Thập Tứ Thiếu khôi phục như cũ, vậy lại càng không có khả năng chiến thắng!

Xong hai lão này không nghĩ rằng lúc nãy là ba người cùng Cửu U Thập Tứ Thiếu đánh một trận xong giờ chỉ còn hai. Mà trong khoảng thời gian bọn hắn nói chuyện, công lực của Cửu U Thập Tứ Thiếu nhờ dùng linh dược của Quân Mạc Tà đã nhanh chóng khôi phục.

Đợi cho Quân Mạc Tà nói này nói nọ cho xong đạo lý lớn, vết thương của Cửu U Thập Tứ Thiếu đã gần như khôi phục hoàn toàn!

Đối với cái này, hai vị Đại năng nhân… Cũng là không ngờ đến!

Hơn nữa tình hình…

Nói nhanh hơn, nói nhiều hơn là khiến hai người bọn họ không biết…

Nếu bây giờ để bọn họ biết tình hình trước mắt bất lợi, không chừng sẽ đánh mất toàn bộ dũng khí. Ý niệm duy nhất trong đầu cũng tan thành mây khói mà thôi. Cho nên, dưới tình hình này, không biết cũng rất là may mắn rồi!

Quân Mạc Tà không biết là vô tình hay hữu ý nhìn Cửu U Thập Tứ Thiếu với ánh mắt rất bí mật, Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng vừa lúc cắn chặt răng, hừ lạnh nói:

- Hai món lòng các ngươi đến nơi này làm mồi mà còn vọng tưởng. Bổn công tử sẽ cho các ngươi toại nguyện! Phải biết tiện nghi của bổn công tử, cũng không dễ chiếm như vậy đâu!

Cửu U Thập Tứ Thiếu cười lạnh một tiếng, đúng là đầu tàu gương mẫu bay tới!

Quân Mạc Tà vội vàng đuổi theo, bộ dạng ân cần gấp giọng nói:

- Thập Tứ huynh, vết thương của ngươi còn chưa tốt, chấp nhặt làm gì hai cái món lòng đó? Không bằng thay tiểu đệ lược trận.

Cửu U Thập Tứ Thiếu hừ lạnh một tiếng, nhưng bộ dạng cậy mạnh, ngạo nghễ lướt tới trước, kĩ năng diễn xuất đoạt giải Oscar cũng dễ dàng.

Đối diện hai vị dị tộc Đại năng cười lạnh, so đấu đối diện sinh tử, ngươi càng cậy mạnh, chết sẽ càng nhanh thôi!

Bộ tộc Cửu U tuy rằng rất cường hãn, bất kể loài người hay Thần Tộc cũng không thể so sánh. Nhưng từ đầu đến cuối không phải Bất tử thân! Rõ ràng đã bị trọng thương, hôm nay còn muốn chết cùng cao thủ đồng cấp tỷ thí sống chết. Như vậy cũng là một mình ngươi muốn chết rồi, đến khi xuống Hoàng tuyền cũng không thể trách chúng ta. Ngày đó Cửu U Đệ Nhất Thiếu thiết hạ cấm lệnh khiến chúng ta mấy ngàn năm qua

không có khả năng vượt qua. Đối với Cửu U Đệ Nhất Thiếu chúng ta không thể làm gì. Toàn bộ coi như đổ hết lên trên người Thập Tứ Thiếu! Tốt lắm!

Nghĩ như vậy, một trong hai vị Đại năng bay về hướng Cửu U Thập Tứ Thiếu hét lên:

- Cửu U Thập Tứ Thiếu, lần này là do bổn tọa tiễn ngươi lên đường, ngàn vạn lần chớ quên, bổn tọa Quy Điền Đạm Đằng!

- Quy Điền Đạm Đằng sao…

Cửu U Thập Tứ Thiếu nhướng mí mắt nói:

- Ngươi sẽ được gặp danh xứng với thực. Bởi vì bổn công tử sẽ cho ngươi quy thiên!

- Bá các!

Quy Điền Đạm Đằng giận dữ hét lớn lên một tiếng, cả khuôn mặt đều tím trương lên!

- Đạm Đằng, hai chữ này hắn luôn luôn kiêu ngạo, cho rằng cha mẹ mình cả đời không có tiền đồ, duy nhất chỉ có đặt được cho mình cái tên hay không giống với người thường. Ít nhất là rất có hàm ý, rất có nội hàm. Đúng vậy, hờ hững bay vút lên, đúng là phong độ của tuyệt thế cao thủ.

Lại không nghĩ rằng hôm nay mới thông tên báo họ, đối phương lại xuyên tạc đi ý tứ, thành “Đản Đông Quy Thiên”(Gà: trứng đau mà chết, trứng là gì thì chắc ae ko cần tại hạ phải nói nữa rồi)

Quân Mạc Tà đứng một bên cũng hơi lui ra.

Cổ tay Quy Điền Đạm Đằng… tên này thật sự rất hài hước. Nhất là tên dị tộc nhân này vẫn bộ dạng dương dương tự đắc khẩu khí nói ra…

hiệu quả càng tốt thêm. Còn nói Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng chỉ có một bộ mặt âm trầm, người ta vừa mới nói đã cười đểu.

- Còn ngươi? ngươi tên gì?

Quân Mạc Tà rất tò mò nhìn tên ngoại tộc trước mặt. Thầm nghĩ tha cho ta đi. Vị này nếu tên thật là Đại Khả Nhạc Liễu thì bổn thiếu gia chắc chết vì cười khiến bọn họ như vậy mà chiến thắng…

- Bổn tọa họ Muội Vĩ, tên là Lượng Thương! Muội Vĩ Lượng Thương chính là ta!

Vị dị tộc nhân kia mắt như chim ưng, trịnh trọng nhìn Quân Mạc Tà, ý đặc biệt giới thiệu nói:

- Bổn tọa từ lúc sinh ra, binh khí chỉ là một cây thương, chỉ có một cây thương này!

Nói xong đưa một trảo lên trên lưng, một thanh tinh quang lóe ra, trương thương xuất hiện trong tay hắn. Đầu thương bén nhọn, lóe lên huyết sắc hào quang nhàn nhạt.

- Muội… Muội Vĩ Lượng Thương…

Quân Mạc Tà thực sự hóa đá.

Nghẹn họng nhìn trân trối, thề có trời làm chứng – cả người đờ ra!

Quy Điền Đạm Đằng, cái tên vừa rồi đã như lôi đình rồi, không thể tưởng được phía sau còn cường đại hơn! Càng khó hơn chính là rất phụ hợp với tình hình thực tế….

May nhờ tố chất trong Quân đại thiếu đủ cường hãn, nếu không đúng như hắn vừa nghĩ không cần chiến mà bại rồi.

- Ngươi cười cái gì?

Xem ra vị Muội Vĩ Lượng Thương này cũng tự hiểu. Bằng không hắn sẽ không cố ý giới thiệu binh khí của mình. Lúc này mắt thấy Quân Mạc Tà đột nhiên cười to, nhịn không được, mặt đỏ tới mang tai, tức giận rít gào một câu.

Quân Mạc Tà trong lúc cười dần phục hồi tinh thần lại. Lau nước mắt khi bật cười, nói:

- Xấu hổ quá, vừa rồi thật sự là rất cảm động. Đồng thời còn vô cùng bội phục cha mẹ hai người các ngươi có thể đặt được những cái tên quỷ khóc thần sầu như vậy. Khiến hai vị lúc này tức giận đến nỗi thiên địa biến sắc nhật nguyệt vô quang kinh điển! Thực là ngoài tưởng tượng của ta a.

Hai người đồng thời cùng gầm lên, bên trong càng hỗn loạn.Xem ra từ tiếng cười to của Cửu U Thập Tứ Thiếu. Lập tức kình phong vù vù, Quy Điền Đạm Đằng bên kia cùng Cửu U Thập Tứ Thiếu động thủ.

Ngân quang trước mắt chợt lóe, Muội Vĩ Lượng Thương cũng không nhịn được xuất thủ!

Chẳng qua là loại hành vi này, một số gần như đánh lén!

Nhưng hắn nhanh, Quân Mạc Tà ứng biến lại càng nhanh!

Hắn bên này xuất thủ ngay, thương chưa tới, Quân Mạc Tà khống chế lôi quang đã rơi xuống trước một bước!

Vốn Quân đại thiếu là lão tổ tong của đánh lén, tổ sư gia làm sao có thể bị người khác âm mưu đánh lén đây? Xuống tay trước mà không thành sẽ bị tai ương, đạo lý này bi hắn nhớ đến tận trong xương tủy, vận dụng đến tầng xuất thần nhập hóa!

Tiếng sấm càng vọng ra, tia chớp đã đến trước một bước!

Toàn thân màu tím, tia chớp nghiêm nghị, chỉ cần tùy tiện một đạo cũng đều có thể lớn bằng lu nước. Hơn trăm tia chớp cùng lúc khóa chặt

lại vị Muội Vĩ Lượng Thương! Quân Mạc Tà vừa ra tay, chính là ẩn giấu trước mặt sức mạnh tột cùng!

Trường thương bên cạnh Muội Vĩ Lượng Thương bên này mới vừa vặn đâm ra, nhất thời mới phát hiện quanh mình dị biến, không khỏi hoảng sợ biến sắc! Lôi kiếp cường đại như thế, quy mô như thế! không hề có điềm báo trước, thình lình xảy ra. Hơn nữa lại đem mục tiêu hoàn toàn tập trung đến trên người của mình?

Đây là chuyện gì?

Trước mắt lão phu rõ ràng không có đột phá, oa… làm sao đột nhiên lại gặp phải lôi kiếp thế này?

Tiếp tục di chuyển…này độ kiếp. Trước đó khi độ kiếp kiểu gì cũng phải xuất hiện thiên dị biến, nhưng độ kiếp trước mắt lại cư nhiên đột nhiên xuất hiện như thế.

Còn có, uy thế lôi kiếp cũng quá kinh khủng. Làm sao mấy trăm đạo lôi điện đồng loạt tiến đến đây, cũng không có đạo lý gì cả!

Nhưng Muội Vĩ Lương Thương hiển nhiên đã tới, không kịp lo lắng, phán đoán hay phân tích lai lịch lôi kiếp, bởi vì lôi kiếp đã đến đỉnh đầu.

Nếu không nghĩ cách chống đỡ thì sẽ gặp nguy cơ bất thình lình, cũng chỉ phải xuống suối vàng để tự hỏi… chuyện quái gì thế này!

Muội Vĩ Lượng Thương không hổ là dị tộc Đại năng nhân, cho dù đối mặt với thế cục như thế, vẫn có thể gặp nguy không loạn, hét lớn một tiếng, hai thân hình đồng thời trướng lớn lên, càng từ trên người hắn tản mát ra một hủ thi mùi ghê tởm. Hơn nữa cổ mùi này tốc độ tăng trưởng cực kỳ nhanh, tức thì đã đạt tới mức nồng đậm. Hoặc là bởi vì… mùi này thật sự quá nồng. Lại lập tức từ hợp chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp tạo ra một cỗ khí bẩn bẩn chỉ thoáng cái đã bao phủ toàn thân của hắn!

Cái hương vị này trước nay chưa từng có, khiến Quân đại thiếu thiếu chút nữa không chịu được ói ra! Giống như là đang ăn mỹ vị đột nhiên có người thả một quả rắm hôi thối… Cái loại cảm giác ghê tởm này khỏi nói ra…

Quân Mạc Tà không thể nhịn được nữa chửi ầm lên, khiến vô số người sợ hãi, lôi kiếp dĩ nhiên ầm ầm hạ xuống!

Bùm bùm cách cách một trận rung trời vang lên, trên mặt đất tức thời xuất hiện một lỗ trống phạm vi ngàn trượng!

Muội Vĩ Lượng Thương lúc này đang đứng ở trung tâm chỗ trống đó, áo quần rách rưới, tóc hung hăng dựng đứng, rối bời giống như tên ăn mày. Hai mặt đều tối đen, tứ chi tinh quang lóe ra, con mắt vẫn nhanh như chớp chuyển động, trên người vô số chỗ bốc lên khói đen. theo trong miệng cũng xuất hiện một luồng khói đen phun ra.

- Muội Vĩ Quân! Ngươi sao rồi?

Một bên Quy Điền Đạm Đằng sốt ruột kêu to lên, hổn hển:

- Tại sao ngươi lại độ kiếp rồi? Tại sao ngươi không áp chế một chút hả?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 513: Phong Độ Quân Tử

Quy Điền Đạm Đằng vừa rồi cùng Thập Tứ Thiếu giao thủ liền phát hiện bản thân đã bị trọng thương còn Cửu U Thập Tứ Thiếu thì ma công dù đã giảm đi tám chín phần nhưng lúc này lại giống như chưa bao giờ bị thương. Không những chẳng thấy một chút thương thế nào mà công lực cũng hao tổn không nhiều nên trong lòng Quy Điền Đạm Đằng rất buồn bực.

Cửu U Thập Tứ Thiếu công kích giống như cuồng phong bạo vũ. Quy Diền Đam Đằng tận lực chống đỡ. Còn chờ Muội Vĩ Lượng Thương giải quyết Quân Mạc Tà tới cứu mình. Nghĩ vậy, vị này luôn luôn tin vào người đồng đội ở phía sau lại nổi lên Thiên kiếp, ứ…, đây không phải là đùa giỡn với tính mạng sao?

Ngươi lấy cái mạng nhỏ của mình ra đùa thì lại lại còn mang cả ta ra đùa vui một chút. Giao tình của chúng ta dù có mấy ngàn năm, cũng không thể đùa giỡn như vậy a…

- Ta vừa độ Thiên kiếp hả…

Muội Vĩ Lượng Thương buồn bực, hộc khói đen từ trong động đi ra, chỉ cảm thấy thân thể không ngừng đau đớn, ngẩng đầu lên nhìn trời. Ta có đạt tới độ Thiên kiếp của chính mình còn không biết chuyện sao? Hơn nữa, bầu trời căn bản không có kiếp vân… Nhưng vừa rồi Lôi Điện kia chính là kiếp lôi, một chút cũng không phải là giả!

- Ta bơi… ngươi nha, ngươi nha.

Quân Mạc Tà lắc đầu, rất là xem thường, thấm thía dạy nói:

- Sớm nói Muội Vĩ Lượng Thương ngươi không phải là giọt, căn bản là ở nha…, Nhìn xem, ngươi bị sét đánh sao? Nhanh về sửa tên đi. Nếu không đổi tên, còn muốn bị sét đánh nữa hả…(đoạn này tác giả chơi chữ. Tại hạ pó tay)

- Bá các!

Muội Vĩ Lượng Thương giận dữ nói:

- Đây là trùng hợp! Trùng hợp mà thôi!

Quân Mạc Tà xuy một tiếng cười nói:

- Trùng hợp mà thôi!? Vậy lần này thì sao? Vẫn là trùng hợp à?

Muội Vĩ Lượng Thương tức thời lại cảm thấy có cái gì đó không đúng, giương mắt nhìn trời, rõ ràng nhìn một cách kinh sợ. Cả bầu trời một lần nữa đột ngột bị tia sắc tím vây tràn đầy. Một đạo kiếp lôi sắc tím lớn bằng khoảng cái nhà. Hơn nữa so với lần trước còn tăng gấp mười phần!

Tổng cộng hơn một ngàn đạo lôi điện, lúc này đang chen chúc nhau trên đỉnh đầu!

Kiếp lôi có ý không một chút dừng lại, một tia ý thức phủ xuống!

Đua nhau nhằm về phía Muội Vĩ Lượng Thương rơi xuống!

Âm thanh kinh khủng như vậy khiến Muội Vĩ Lượng Thương chợt nhớ lại chính mình thăng cấp Bán Thánh gặp Thiên kiếp như thế nào! Thậm chí, so với lần trước còn lợi hại hơn! Nhớ đến lúc ấy, mình còn kém một chút là đi đời nhà ma..

Muội Vĩ Lượng Thương căn bản là không kịp lo lắng gì, nhanh chóng điều động công lực lên toàn thân, dốc toàn lực đối phó với Lôi kiếp!

Bên kia, Quy Điền Đạm Đằng hổn hển kêu lên:

- Ngươi, ngươi! Muội Vĩ quân, tại sao còn nói ngươi không độ kiếp! Này… Đây là cái gì? Ta, ta… Ta thực sự bị ngươi hại thảm! Lấy tu vi của ngươi đem áp chế thời gian độ kiếp xuống trong nửa khắc không phải là chuyện khó… Ngươi lại làm như vậy, rốt cuộc ngươi có ý gì?

Nghe Quy Điền Đạm Đằng bi phẫn quát hỏi, Muội Vĩ Lượng Thương bên kia cũng khóc không ra nước mắt: “Gì? Rốt cuộc ta có ý gì? Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Rõ ràng ta không có đột phá gì, nhưng lôi kiếp chính là ở chỗ này rơi xuống, ta có thể có cách nào? Ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý quyết chiến với Độ kiếp? Ta cũng không phải là thiểu não đâu…” Bọn hắn buồn bực, buồn rầu, chỉ một chữ buồn…

Nhưng ngay cả có buồn như thế nào đi nữa nhưng nếu có người nói cho bọn hắn biết… Lôi kiếp này thực ra chính là do tiểu bạch kiểm trước mặt gây ra thì bọn hắn cũng sẽ không tin!

Đây chính là lôi kiếp, thực lực của ngươi có thể khống chế sao?

Lôi Điện sắc tím cuồng bạo chưa từng có lại một lần nữa ngang tàn đánh xuống!

Trước hơn trăm Lôi kiếp sắc bén đã tương đối đáng sợ, nghe âm thanh mà nói, có lẽ đã ngang hàng với uy thế của Bán Thánh Thiên kiếp. Nhưng lúc này âm thanh của Lôi kiếp có thể mạnh đến nỗi ở trên hơn một tầng lầu, xa xa cũng có thể so sánh!

Thậm chí ngay cả Quân Mạc Tà cũng không có dự tính đến, chính mình có thể biến hợp chất giản đơn thành hợp chất phức tạp. Uy lực của Lôi điện có thể cường hãn đến mức này. Phải biết rằng Hồng Quân Tháp phía trước hấp thu lượng Lôi điện lực quá lớn. Nhưng phần lớn đều là Tôn giả, Thánh giả!

Nhiều lắm còn có một bộ phận là Thánh hoàng. Chỉ có một lượng nhỏ thuộc loại cấp bậc Thánh Tôn chính là Thiên Kiếp, Lôi kiếp cao nhất

cũng chỉ có thể đến từ chính Quân đại thiếu gia, Mai Tuyết Yên là hai người Thánh quân kiếp lôi. Nhưng mặc dù hai người bọn họ mang thân mình uy thế của Thánh quân lôi kiếp cũng tuyệt đối không có cuồng bạo như vậy!

Hơn nữa theo Muội Vĩ Lượng Thương biểu hiện đến phân tích, Quân đại thiếu gia làm ra tới… uy lực lôi điện, thậm chí còn vượt quá lôi kiếp của Bán Thánh. Phần kinh sợ đối với Quân đại thiếu gia mà nói thật sự là quá một chút! (NB: lão PL lại quên một câu lượng nhiều dẫn đến biến chất rồi)

Quân Mạc Tà thi triển ra tân tuyệt kỷ ước nguyện ban đầu thực ra cũng chỉ là muốn dùng Lôi điện lực đến vàng thau lẫn lộn. Đánh Muội Vĩ Lượng Thương cho không kịp đề phòng, trở tay không kịp mà thôi. Còn chuẩn bị cho tới tay chân luống cuống. Lấy Hỗn Độn Hỏa hoặc là Viêm Hoàng huyết đánh lén, thế nào lại chính mình có được Lôi điện lực biến thái như thế, cái gì mà do triệu hoán mà đến, cho dù là chân lôi cũng không biến thái như vậy! Nhìn bộ dạng như vậy rất có cơ hội trực tiếp đem Muội Vĩ Lượng Thương xử lý…

Chẳng lẽ Hồng Quân Tháp còn có tinh lọc chiết xuất Lôi điện thần dị sử dụng không được?

Dĩ nhiên, Hồng Quân Tháp vốn là thần dị cho dù có chức năng này cũng chưa chắc là lạ. Chính là hiện tại Quân Mạc Tà không có công phu lo lắng những thứ này, chỉ là ngưng tụ tinh thần, khống chế Lôi điện lực chuẩn bị đánh xuống!

Đánh chết mấy tên ngoại tộc biến thái rác rưởi!

Theo sau Quân Mạc Tà lôi điện giống như sóng sau cao hơn sóng trước thi nhau oanh kích, đại thiếu đã phát hiện một chuyện tương đối thú vị. Muội Vĩ Lượng Thương lại có thể đem Lôi điện oanh kích hoàn toàn độ Thiên kiếp. Chẳng những không nhân cơ hội phản kích, hay là giả vờ né tránh, chỉ gắng gượng chống đỡ!

Thái độ hợp tác như vậy khiến Quân Mạc Tà cảm thấy rất thống khoái.

Quân Mạc Tà ngay từ đầu thi triển Lôi điện oanh kích, còn đặc biệt để lại vài phần công lực, dự phòng Muội Vĩ Lượng Thương vồ đến. Lúc này xem ra có vẻ căn bản là không cần dùng!

Thật ra cũng khó trách cách làm của Muội Vĩ Lượng Thương.từ trước tới nay Thiên kiếp đều là tập trung vào người độ kiếp, trốn cùng không né, cơ bản không khác nhau, tuyệt không ngoại lệ. Cho dù thân pháp có tuyệt cao có thể miễn cưỡng tránh thoát được vài đạo, tùy theo mà đến cũng sẽ bổ sung được gấp bội. Đến nỗi phản kích cái gì lại nói lời vô căn cứ, phản kích? Phản kích Lôi kiếp? Đầu óc bị môn che, còn bị rơi xuống nước rồi. Ngoạn ý kia còn có thể phản kích sao?!

Muội Vĩ Lượng Thương bình sinh cũng không biết đã muốn vượt qua mấy lần Thiên kiếp. Tự nhiên rất quen thuộc. Ở nơi này bất động cắn răng, tập trung công lực toàn thân đối kháng thiên địa chi uy!

Vừa liếc trộm, chỉ thấy Quân Mạc Tà lại có thể đứng im lặng ở bên kia, lại không có thừa cơ hội bỏ đá xuống giếng đến công kích chính mình. Trong lòng không khỏi tán thưởng lại có cả khinh bỉ.

Tán thưởng chính là đối phương không hổ là tuổi trẻ mà có phong thái của siêu cấp cường giả, chỉ bằng một phần quân tử phong độ, quang minh lỗi lạc, không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Tuyệt đối là võ học huyền giả mẫu mực.

Khinh bỉ chính là ngốc, thật khờ. Lại có thể không nhân cơ hội trời cho này để công kích ta. Đây chính là cơ hội tốt nhất để tiêu diệt bổn tọa đóa.

Thậm chỉ đó có thể là cơ hội duy nhất. Người này lại buông tha… Nếu đổi lại là bổn tọa, chỉ sợ sớm đã tiến lên vung tay đánh rắn dập đầu, hoặc là nói người ngu ngốc binh hung chiến nguy, sinh tử tồn vong lại

còn nói đạo đức nhân nghĩa, cơ hội như thế không nắm lấy đây mới là không có thiên lý…

Hắn lại nào biết, Quân đại thiếu gia cũng không phải đang cùng hắn nói cái gì đạo đức nhân nghĩa mà không muốn ra tay. Thực ra hiện tại đang dồn toàn bộ tâm thần thao tác Lôi điện lực đến oanh hắn, thật sự là không ra tay đến… Quân Mạc Tà vừa mới nắm giữ Lôi điện lực, giờ vận dụng, nó Thiên kiếp hoàn mỹ như vậy? Âm thanh tuy lớn, uy lực tuy mạnh, nhưng Muội Vĩ Lượng Thương nếu quả thực có ý định tránh né, Lôi điện lực như này một đạo cũng không dính đến người…

Thậm chí cho dù là tâm thần hơi không tập trung một chút, Lôi điện lập tức liền chém vào…

Cho nên nhất định phải hết sức cẩn thận, chăm chú ứng đối. Cũng không phải không muốn công kích… Nói lại, có vẻ trên thực tế, hiện tại Quân Mạc Tà đang toàn lực công kích hắn rồi, chính là Muội Vĩ Lượng Thương… Bản thân không rõ ràng lắm mà thôi…

Từng đạo từng đạo tử lôi sắc điện đánh xuống.

Muội Vĩ Lượng Thương Đại Năng dị tộc …cả người gần như hấp hối, nằm ở một cái hố to có độ rộng mấy ngàn trượng, cả người run rẩy lên, toàn thân dường như bốc ra khói đen, trong không khí tràn ngập một mùi thịt nướng nồng đậm…

Quân Mạc Tà thân mình phiêu động, đi tới trên không Muội Vĩ Lượng Thương, nói:

- Đại năng Dị tộc … Người, xin đứng lên cùng ta đánh một trận. Chúng ta quyết chiến công bằng, chẳng biết hươu chết về tay ai, mặc cho trời định!

Vừa nghe lời này, Muội Vĩ Lượng Thương đảo cặp mắt trắng dã, dường như nín thở!

Vừa rồi ngươi còn không nhân cơ hội công kích, bổn tọa quả thật thừa nhận. Nhưng hiện giờ bổn tọa bị sét đánh cũng không thể nhúc nhích, ngươi cố tình vào lúc đó gọi ta đứng lên cùng ngươi quyết chiến công bằng? Người còn có liêm sỉ không vậy?

- Quân phủ chủ…

Muội Vĩ Lượng Thương nghẹn họng nói:

- Bổn tọa vừa mới vượt qua Thiên kiếp, nếu Quân phủ chủ vừa rồi quân tử phong độ cũng không giậu đổ bìm leo, lão hủ rất nhờ ơn. Như vậy, Quân phủ chủ cho lão hủ thở một chút, cũng không uổng trận chiến Bán Thánh giữa chúng ta.

- Gì? Phong độ quân tử? Ngươi nói bổn công tử rất có phong độ quân tử …

Quân Mạc Tà lông mi hơi trìu trìu, lâng lâng, nói thầm trong bụng, ta làm sao có được cái gì quân tử phong độ? Không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn? Lời này từ đâu nói đến? Chẳng lẽ bị ta sét đánh một chút, đầu óc lại choáng váng như vậy sao?

- Không sai, trong lúc Quân phủ chủ thấy Thiên kiếp, là người nhất quán quang minh lỗi lạc, khoanh tay đứng nhìn, cũng không có lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Cái phong độ quang minh này, người bình thường nào có thể đạt được? Ngay cả đối địch lẫn nhau, bổn tọa vẫn khắc sâu trong tâm.

Muội Vĩ Lượng Thương vội vội vàng vàng nói, vẻ mặt thành khẩn, chân tình tha thiết.

- Ôi! Lại có chuyện như vậy sao?

Quân Mạc Tà quỷ dị muôn dạng cười cười:

- Ý của ngươi là, muốn ta tiếp tục duy trì phong độ quân tử của người Huyền Huyền đại lục?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 514: Ngoài Cháy Trong Non!

Muội Vĩ Lượng Thương gật đầu:

- … Đúng, đúng vậy!

Thầm nghĩ chỉ cần ta khôi phục, làm sao còn quản ngươi làm cái gì, phong độ quân tử chó má, bổn tọa sẽ một phen bóp chết ngươi! Đem sự ngu ngốc của người này giáo hóa con cháu Thần Tộc đời sau!

- Lời này cũng có lý, ta sẽ lại một lần phong độ quân tử!

Quân Mạc Tà hừ một tiếng, tươi cười phất phất tay, quát:

- Thêm một đạo nữa!

Vang ầm ầm một tiếng, một đạo tím sắc Lôi điện ầm ầm từ trên trời giáng xuống bổ vào trên thân thương Muội Vĩ Lượng. Đem toàn bộ thân hình hắn đánh cho nhảy dựng lên, lộn mấy vòng, nằm ngửa mặt lên trời, trên người xuất hiện từng luồng sương khói.

- Này! Sao lại thế này? Lôi kiếp chẳng lẽ lại như thế này? Chẳng lẽ nói, thực ra đều là do ngươi làm?

Muội Vĩ Lượng Thương phun ra một làn khói đen bị phẫn quát.

- Đại Năng Dị tộc … Ngươi quá khen rồi! Vừa rồi chính là bản nhân có phong độ quân tử, khiến ngài ái mộ.

Quân Mạc Tà cười hắc hắc nói:

- Thế nào? Phong độ quân tử của Quân Mạc Tà ta, được đấy chứ?

- Ta ta ta … Ta vừa rồi vẫn cho rằng là Thiên kiếp… Thì ra là…

Muội Vĩ Lượng Thương không căm phẫn không được.

Đối phương không biết như thế nào, thế nhưng có thể lấy sức người vận dụng Lôi điện. Sớm biết như vậy Mình sớm đã trốn chứ đâu có ngu ngốc kiên trì ngạnh kháng. Đến bây giờ công lực bản than cạn hết, hoàn toàn không có chiến lực, sa vào cảnh dê chờ miệng cọp…

- Ta thật hận! Ta thật hận a… Trời ơi!

Muội Vĩ Lượng Thương khóc không ra nước mắt, ngửa mặt lên trời hô to!

Cảm giác cá nằm chết thớt vốn không thích thú gì. Hơn nữa Muội Vĩ lượng Thương lại là do tự mình chuốc lấy cái cảm giác này thật là không biết nói sao cho được nữa.

- Ngươi rất hận? Hận ngươi là con bà nó!

Quân Mạc Tà gào một tiếng thật to, “Thương” một tiếng, Viêm Hoàng Chi Huyết đột nhiên bay ra. Mang theo hoan khoái bay qua hướng Muội Vĩ Lượng Thương.

- Chậm đã! Quân Mạc Tà, ngươi là cường giả Huyền Huyền đại lục thì phải có phong phạm của cường giả! Chờ ta khôi phục, cùng ngươi quyết một trận tử chiến được không?

Muội Vĩ Lượng Thương sợ hãi vạn phần kêu to lên.

- Phi! Cho ngươi cơ hội khôi phục?! Ngươi nghĩ rằng ta ngu giống ngươi sao?

Quân Mạc Tà phất tay, khiến Viêm Hoàng Chi Huyết động tác nhanh hơn.

Viêm Hoàng Chi Huyết “Sưu”, một tiếng, giống như tập vào một chiếc cọc gỗ không thể nhúc nhích, cắm thẳng vào bụng Muội Vĩ Lượng Thương.

Muội Vĩ Lượng Thương rống to một tiếng, nóng lòng liều mạng, muốn phát tự bạo hòng đồng quy vu tận, tức thời lại phát hiện bi ai. Theo chuôi kiếm bắt đầu áp sát đan điền. Chính mình ngay cả năng lực tự bạo cũng đánh mất, không khỏi thở dài, đôi mắt trợn tròn, miệng huyên thuyên kêu lên…

Tuy rằng Quân Mạc Tà nghe không hiểu rốt cuộc hắn đang nói cái gì, nhưng không cần phiên dịch, hắn cũng biết người này đang dùng thổ ngữ của bổn tộc dị tộc mắng chửi người. “Bĩu môi” hoàn toàn bỏ mặc, thả người hướng về hướng trăm dặm phía Cửu U Thập Tứ Thiếu cùng Quy Điền Đạm Đằng chiến đấu.

Chỉ để lại bên này một cái hố lớn không gì sánh bằng, ở giữa hố to có một người toàn thân cháy đen… Người vẫn không nhúc nhích cùng với một thanh trường kiếm cắm thẳng ở bụng, phát ra vạn đạo kiếm quang, tùy ý làm nhục…

Mặt khác, bên kia hai vị cường giả tuyệt đỉnh hiện giờ đang chiến đấu, khí thế hừng hực!

Bởi vì Quy Điền Đạm Đằng sai lầm, hơn nữa tu vi chênh lệch tương đối lớn so với Cửu U Thập Tứ Thiếu cho nên từ đầu đến cuối đều bị Cửu U Thập Tứ Thiếu đánh, chật vật không chịu nổi.

Mấy lần vểnh cổ ngóng Muội Vĩ Lượng Thương có thể tiến đến trợ giúp cũng không thấy đến. Đúng là bởi vì tâm tư này, không thể chuyên tâm, tình cảnh không khỏi ngày càng lo.

Thật vất vả tận lực chống đỡ, cuối cùng nhìn thấy bên kia một người như đang bay lại đây, còn chưa kịp vui mừng thì đã lại lập tực rơi vào hầm băng, cả người lạnh lẽo!

Bởi vì cái người đang tới không ngờ lại là Quân Mạc Tà tiểu thiếu niên kia!

Sao lại có thể là Quân Mạc Tà? Tại sao là Quân Mạc Tà?

Lúc này, đáng thưởng cho Quy Điền Đạm Đằng cảm thấy mình muốn chết thật nhanh! Chỉ cảm thấy trong đũng quần từng đợt rét run níu lấy đau… Trong cuộc đời, Quy Điền Đạm Đằng lần đầu tiên nếm cảm giác gọi là "Đản đau"…

Ngược lại Cửu U Thập Tứ Thiếu vẫn là long tinh hổ mãnh, toàn thân đều gắn vào bên trong Cửu Ma khí mênh mông, chợt đông chợt tây, chợt trước chợt sau, tung hành qua lại, đem toàn bộ chiến trường bao phủ trong sương mù đậm đen. Đại khai đại hợp, toàn lực công kích!

- Vì sao?!

Quy Điền Đạm Đằng giọng nói bi phẫn trong sương mù truyền tới:

- Quân Mạc Tà! Tại sao người tới lại là ngươi? Muội Vĩ Quân, Muội Vĩ Quân, ngươi ở đâu? Ngươi sao rồi?

- Muội Vĩ Quân của ngươi bây giờ đã đến thế giới bên kia lượng thương rồi!

Quân Mạc Tà hắc hắc cười nói:

- Ngươi cũng đừng gào to, coi như kêu đến vỡ yết hầu cũng không có tác dụng. Hắn sẽ không trở về…

- Không! Không! Không thể nào có chuyện này! Muội Vĩ Quân, Muội Vĩ Quân, nói chuyện với ngươi nha! Nhờ nói chuyện với ngươi nha!

Quy Điền Đạm Đằng đau xót hô to nói:

- Muội Vĩ Quân, làm sao cũng sẽ gặp lại, làm sao ngươi có thể ngã xuống đây… A a a, Ái Muội Vĩ Quân ơi…

Chợt nghe những lời ấy, Quân Mạc Tà to gan lớn mật xưa nay không sợ trời không sợ đất, Cửu U Thập Tứ Thiếu lúc này lại rùng mình một cái, hai người biểu hiện như một, một cảm giác muốn nôn mửa dâng lên, dường như không thể nào áp chế được.

Quy Điền Đạm Đằng vẫn điên cuồng la hét:

- Muội Vĩ Quân, ta và ngươi thề non hẹn biển, vĩnh kết đồng tâm! Ngươi đã nói muốn cùng ta địa lão thiên hoàng, chí này không đổi, ngươi đã nói vậy mà, ngươi đã nói chúng ta vĩnh viễn bất ly bất khí mà Muội Vĩ Quân ơi… Phu của ta, vợ của ta, Muội Vĩ Quân ơi…

Quy Điền Đạm Đằng giọng nam giọng nữ cùng quát to, giọng bi phẫn tê tâm liệt phế, khiến người ta rơi lệ. Giọng nữ điên cuồng mà kêu “Phu của ta”, giọng nam điên cuồng kêu “Vợ của ta” hết đợt này đến đợt khác, vang tận mây xanh.

Quân đại thiếu gia bị âm thanh liên tiếp biến thành như bị sét đánh, ngơ ngẩn ngơ ngẩn nhưng không biết vì sao. Đột nhiên toàn thân mồ hôi đầm đìa, giống như đầu bị rót xuống ba đấu nước, ngay cả tóc cũng bị ướt sũng. Trên người ba vạn sáu nghìn cái lông tơ cũng dựng đứng, mồ hôi lạnh theo mồ hôi ở lỗ chân lông tiết hồng giống nhau chảy ra…

Ta nhổ vào… Hai người này vốn là …

Tơ tình vô hạn trong truyền thuyết…

Cửu U Thập Tứ Thiếu gầm lên giận dữ, đột ngột lắc mình từ một đoàn đen trong sương mù thẳng tắp nhảy lên đi ra, dừng ở bên người Quân Mạc Tà. Còn chưa kịp há mồm nói chuyện, liền xoay người một cái, oa oa nôn mửa…

Đây cũng là lần đầu tiên Cửu U Thập Tứ Thiếu nôn mửa!

Dù đã sống mấy ngàn tuổi thì cũng chưa từng thậm chí cả loại cảm xúc này cũng không có nhưng không nghĩ tới ngày hôm nay bị Quy Điền Đạm Đằng nhẹ nhàng tả vài câu lại dễ dàng công phá Kim Thân của hắn!

Thật sự là rất … Ghê tởm!

Tin rằng nếu là sau đó, Quy Điền Đạm Đằng có thể tích cực áp dụng thế công, tất nhiên có thu hoạch không nhỏ. Coi như không thể giết một người ít nhất cũng có thể vì bản thân mình giành một con đường sống. Đáng tiếc, Quy Điền Đạm Đằng lại là người có lòng, có tình!

Trong làn sương mù đen một trận rung chuyển, chuyện tâm vô hạn của Quy Điền Đạm Đằng lại như gió vọt ra, nam thân nôn mửa máu, nữ thì tóc tai bù xù, khuôn mặt thê lương giống như lệ quỷ. Sưu một tiếng vọt tới trước mặt Quân Mạc Tà, cực lỳ bi phẫn, trừng mắt hỏi:

- Muội Vĩ Quân ở đâu? Muội Vĩ Quân yêu vấu ở đâu?

Quân Mạc Tà cả người run rẩy, mồ hôi đầm đìa, sau đó ọe một tiếng, ói lên ói xuống. Chỉ cảm thấy trong bụng phiên giang đào hải, rất khổ sở. Trong lúc nhất thời sở hở vô hạn, không có biện pháp thật sự quá ác tâm…

Cửu U Thập Tứ Thiếu ngẩng đầu, hình tượng hoàn toàn không có, chửi ầm lên:

- Đồ hỗn tướng. Vô liêm sỉ! Khốn kiếp! Tinh trùng lên não…

Thế nhưng khi thao thao bất tuyệt vang lên, Cửu U Thập Tứ Thiếu một bên mặt bị vặn vẹo, một bên mặt còn muốn nghiêng đầu nôn mửa hai cái…

Nghĩ đến vừa rồi còn hứng trí nhất quyền nhất cước đánh vào tên hỗn đản này. Cửu U Thập Tứ Thiếu hận không thể băm hai tay hai cước xuống! Trời ơi, đất ơi, ưu thế của ta đâu rồi? Công phu kia bị tìm thấy sơ hở rồi sao? Ta làm sao chạm vào được món đồ ghê tởm như vậy được…

Người ghê tởm có trình độ ghê tởm này, không còn nghi ngờ gì nữa đã đạt được trình độ tuyệt đỉnh, lô hỏa thuần thanh, xuất thần nhập hóa, tùy tâm sở, thần minh cực hạn…

- Vậy, ngươi… Hai người các ngươi là tình lữ?

Quân Mạc Tà miệng hơi trắng bệch, rốt cục run rẩy hỏi một câu.

- Nói nhảm! Ngươi hại Ái Muội Vĩ Quân của ta, ta ta, ta sinh ra đã không thể yêu, ta muốn cùng ngươi quyết một trận tử chiến! Ta muốn giết chết ngươi, nhất định phải giết chết ngươi!

Quy Điền Đạm Đằng vừa nói, nước miếng bay tứ tung, bi phẫn cực độ hét lớn một tiếng.

- Nhưng các ngươi tứ thân gắn bó, làm sao lại là tình lữ? Cho dù có vạn năng đầu cắm, cũng không có vạn năng vật dẫn đi?

Quân Mạc Tà đánh vỡ đầu cũng không rõ. Lúc này nếu là ý của Thiên lôi, hai người của dị tộc này hoàn toàn không có khả năng động tác?

- Ngu ngốc, điều này cũng nghĩ mãi mà không rõ?!

Quy Điền Đạm Đằng như bị sét đánh hét lớn:

- Ai cần ngươi lo?! Phía trước, phía sau đứng xếp hàng không phải được rồi à?!

Quân Mạc Tà miệng run run một hồi, rốt cục ngơ ngơ ngẩn ngẩn nói:

- Thì ra là thế, nói có lý!

- Quân Mạc Tà! Nạp mạng đi!

Quy Điền Đạm Đằng điên cuồng, bốn con mắt đồng thời chuyển sang màu hồng:

- Ta muốn báo thù cho ái Muội Vĩ Quân!

Một bên Cửu U Thập Tứ Thiếu xương cốt hoàn toàn mềm nhũn, không ngừng đứng qua một bên nói:

- Quân lão đệ, ngài thực lực cao thâm, cường giả thiên hạ dám đảm đương, hàng này giao cho ngài, bổn công tử thật sự không hầu hạ được…

Đổi lại bình thường, có được đối thủ bực này đơn đả độc đấu, cho dù là Quân Mạc Tà muốn nhúng tay, Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng tuyệt đối không muốn. Nhưng lúc này lại có thể chủ động nhượng lại, còn nói nhiều lời khen tặng như vậy đủ thấy Quy Điền Đạm Đằng đối với Cửu U Thập Tứ Thiếu mạnh cỡ nào, “Ngài đình chỉ, ta hầu hạ không được” vẫn là xin người bị liên lụy. Quân Mạc Tà cũng vội vàng thoái thác. Lại phát hiện Cửu U Thập Tứ Thiếu đã muốn sưu một tiếng đi ra ngoài mấy trăm trượng.

Quýnh lên giống như chó nhà có tang “hoảng sợ như cá lọt lưới, chạy băng băng cực nhanh, có vẻ như so với trước chạy trốn còn nhanh hơn vài phần…

- Cửu U Thập Tứ Thiếu, ngươi bỏ chạy chết nhát! Ta khinh ngươi! Tự đáy lòng khinh bỉ ngươi!

Quân Mạc Tà bi phẫn muôn dạng kêu lên.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 515: Quân Khả Độc Hành!

Đại chiến còn ở trước mặt, mà tên Cửu U Thập Tứ Thiếu này lại có thể vứt bỏ chiến hữu, một mình đào tẩu! Hành vi lâm trận bỏ chạy loại này, theo luật... Đáng chém!

Có điều mặc kệ Quân Mạc Tà gọi to như thế nào, Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng sống chết không chịu quay đầu lại.

Nhu nhược sao... ừ cứ cho là nhu nhược đi. Lâm trận chạy trốn sao... vậy thì cứ cho là lâm trận chạy trốn. Ngươi thích nói sao thì nói đi, dù sao còn hơn nhiều so với ở lại chỗ này mà đánh đấm với đồ biến thái gấp nhiều lần.

Dù sao cũng chẳng có cái quân luật nào có thể quản đến bản công tử được. Ban đầu bản công tử tới đây vốn là tính toán xem náo nhiệt, bây giờ kịch thì không xem được, lại phải tự mình diễn trò. Nếu phải diễn đến cuối cùng, hơn nữa phải cùng loại đối thủ cực phẩm biến thái này diễn trò, bản công tử sau này làm sao mà lăn lộn giang hồ được. Đối thủ xuất chúng như vậy, thôi thì cứ giữ lại cho Quân đại thiếu gia ngài tự giải quyết đi...

Vị Quy Điền Đạm Đằng này khẳng định đánh thì đánh không lại mình rồi, nhưng cái dáng vẻ ghê tởm kia... thì thật sự là chết người ta nha!

Cửu U Thập Tứ Thiếu vừa chạy, vừa vận khởi công lực của mình, ngưng nước lại từ trong không khí, rửa tay hết lần này đến lần khác... Cũng hạ quyết tâm, chỉ cần thấy ai đó, liền lập tức lột toàn bộ y phục của

hắn xuống, tự mình mặc vào. Mấy thứ như tay chân này thì không mua mới được, đành phải rửa nhiều thêm mấy lần. Nhưng bất kể như thế nào, y phục đen thùi này khẳng định không thể mặc tiếp nữa...

Kiểu đào chiến như thế, hơn nữa còn là bỏ chạy trước khi đối kháng độc lập với người khác... đối với Cửu U Thập Tứ Thiếu mà nói, tuyệt đối là lần đầu tiên trong đời! Quy Điền Đạm Đằng tuyệt đối không biết được, bản thân lại làm được chuyện mà cả thiên hạ này không ai làm nổi, thật sự là đáng kiêu ngạo...

Loại thành tựu này, chắc là đến cả Quân đại thiếu gia cũng không thể làm được. Cho dù trong tương lai Quân Mạc Tà thực lực có thể toàn diện còn hơn Cửu U Thập Tứ Thiếu, nhưng mà, tối đa cũng chỉ có thể đánh chết Cửu U Thập Tứ Thiếu là cùng, làm sao có thể làm hắn sợ đến bỏ chạy được. Mà, đúng hơn phải là cực kì ghê tởm mà chạy mất!

Quân Mạc Tà tức giận tới cực điểm, hãy còn muốn tiếp tục mắng to vì Cửu U Thập Tứ Thiếu bỏ cuộc giữa đường. Nhưng công kích của Quy Điền Đạm Đằng đã đến rồi! Đối mặt với kẻ đang liều mạng này, Quân Mạc Tà tiếp chiêu cũng không được, mà không tiếp lại càng không được.

Lúc này Quy Điền Đạm Đằng cả người giống như là một con nhím hình người ghê tởm tới cực điểm, cho dù là chỉ dính vào một chút, cũng có thể ghê tởm đến vài ngày ăn không ngon được...

Trận này còn đánh cái nỗi gì? Dù sao đánh giáp lá cà là nhất định không được!

Nếu đánh gần không được thì chỉ có công kích từ xa thôi. Quân Mạc Tà cấp tốc lui về phía sau, vừa lui vừa nắm chặt Lôi quyết. Hơn trăm đạo lôi điện cuồng mãnh vang ầm ầm chém xuống dưới. Quy Điền Đạm Đằng lại hoàn toàn mặc kệ, chỉ một mực điền cuồng truy kích Quân Mạc Tà.

Dưới tốc độ di động bậc này của hắn, đa số lôi điện đương nhiên là sẽ chém trượt. Nhưng chém nhiều nhát cũng phải có nhát trúng, cuối cùng

cũng có mấy cái rơi trúng vào người hắn. Nhưng Quy Điền Đạm Đằng cũng cắn chặt răng, không hề giảm tốc độ mà vọt tới. Cho thấy hắn kiên quyết muốn giết Quân đại thiếu tới mức nào..

- Tiểu kiếm kiếm, nhanh nhanh tới đây a!

Quân đại thiếu bắt đầu cầu cứu rồi.

Lưỡng thế vi nhân(NB: làm người hai kiếp), có vẻ như vị "Tà Quân đại nhân“ này chưa từng có lúc nào mất mặt như vậy. Nhưng trước mắt cũng thật sự không có cách nào khác, đánh phải kêu lên:

- Kiếm kiếm, mau tới a, không kịp nữa rồi kìa. Chỗ này có mỹ thực kìa.....,

Viêm Hoàng chi huyết bên kia vừa mới nuốt trôi toàn bộ tinh nguyên, năng lượng của Muội Vĩ Lượng Thương xong, đang còn tiêu hoá dần dần. Đột nhiên nghe thấy Quân Mạc Tà quát to, vội vội vàng vàng bay tới, kiếm quang chợt lóe ta, thân kiếm run lên, một trận leng keng

- Ăn ngon không? Tất cả đều cho ta hả?

Trong thanh âm còn có thể ẩn chứa một cảm giác hưng phấn trùng trùng như thế.

- Đúng đúng đúng, tên này giao cho ngươi đấy, cả người đều giao cho ngươi, tùy ngươi xử trí.

Quân Mạc Tà nói tằng tằng liên tục:

- Cho dù là chém thành mảnh nhỏ cũng không thành vấn đề!

- Ha ha ha.....

Viêm Hoàng chi huyết hưng phấn mà lộn một vòng:

- Ngươi lần này tại sao lại hào phóng như vậy chứ?

- Khụ khụ, tiểu tử này, chủ nhân của ngươi là ta có khi nào không coi trọng ngươi chứ?

Quân Mạc Tà trơ mặt không biết liêm sỉ nói :

- Biết cái này có ích với ngươi, mới cố ý đặc biệt giữ lại cho ngươi. Một chủ nhân như ta, ngươi đi chỗ nào tìm được chứ? Mà sao ngươi lại lắm điều thế chứ!

Nói thì chậm, đến thì nhanh. Quy Điền Đạm Đằng thuận thế đã phá tan vòng vây lôi điện, vọt tới.

- Nhanh đi! Nếu để cho hắn chạy, ngươi sẽ chẳng còn thứ tốt mà ăn đâu nhá. Cơ hội sắp qua mất kìa, bỏ qua rồi sẽ không có nữa đâu. Nhanh chóng xông lên đi a!

Quân Mạc Tà đưa tay ra chỉ, vội vàng thúc giục.

- Oa ha ha, mỹ thực ở phía trước, há lại có thể bỏ qua, bổn kiếm đi đây!

Viêm Hoàng chi huyết rít lên một tiếng, vẽ lên một đường tao nhã đến cực điểm trên không trung, gần giống như quỹ đạo trời đất, vọt tới hướng Quy Điền Đạm Đằng. Dọc theo đường đi kiếm quang hưng phấn loạn run lên lập cập, đầu lắc chuôi ngoáy, đem toàn bộ bầu không khí vô cùng cao minh phá hỏng hoàn toàn.

Hôm nay thật đúng là thu hoạch lớn nha!

Ha ha ha...

Quy Điền Đạm Đằng hãy còn điên cuồng muôn dạng lao tới, đã thấy một ngự hư thần phong xa xa lắc lắc chắn trước mặt mình. Lúc trước hắn chưa từng lĩnh giáo qua lợi hại của Viêm Hoàng chi huyết, chỉ cho là là Quân Mạc Tà đang thi triển thuật ngự kiếm bình thường, không chút nghĩ ngợi mà đánh một chưởng tới. Chỉ cần có chưởng phong đủ hùng

hồn, chặt đứt liên hệ giữa bảo kiếm và chủ nhân của nó, tất cả ngự kiếm thuật ắt sẽ chưa đánh đã tan.

Không ngờ Viêm Hoàng chi huyết ngâm khẽ một tiếng, như tia chớp phá đôi chưởng phong của hắn, lại tiến một bước hướng về đan điền mãnh liệt đâm xuống!

Quy Điền Đạm Đằng lúc này mới chính thức chấn động, vội vàng xoay mình một cái muốn né nhưng đã thấy chuôi kiếm cũng đổi hướng theo, lần thứ hai muốn đâm về phía vị trí đan điền của mình. Khí thế nhanh nhẹn mạnh mẽ, kiếm chiêu sắc bén, hướng bay quỷ dị, đến cả vị Đại năng giả của ngoại tộc Quy Điền Đạm Đằng cũng chưa từng được thấy.

Những người có thể ngự kiếm mà hắn biết, tuyệt không một ai có thể phát huy ngự kiếm thuật đến tình trạng như thế!

Đây quả thực giống như là một thanh bảo kiếm có linh tính!

Thật sự không thể ngờ rằng vị Tà Chi Quân Chủ này còn trẻ như vậy, mà đã có được trình độ cao thâm như Thánh Nhân!

Cường giả như thế, bản thân có thể đấu ngang hàng được sao?

Thảm nào Muội Vĩ Lượng Thương muội muội yêu dấu lại chết trong tay hắn... Cứ cho là hắn có tu vi cao thâm, nhưng hắn vẫn là hung thủ hại chết Muội Vĩ Quân, ta nhất định phải giết hắn, bất luận dùng phương pháp gì, phải trả giá gì đi nữa..., Chỉ cần nghĩ đến đây, trong lòng Quy Điền Đạm Đằng càng hận. Một người cùng một chuôi kiếm, quay cuồng đại chiến với nhau trên không trung... Trong trận đại chiến này,Viêm Hoàng chi huyết thật sự là kẻ thu hoạch được lớn nhất, được lợi lớn nhất, thắng lợi lớn nhất. Những năng lượng hắn hấp thu được, thật sự đã đến mức kẻ khác phải giận sôi, một số lượng gần như không thể tưởng tượng nổi!

Phải biết rằng trận chiến giữa hai miền đất này, tính riêng số Thánh hoàng chết ở Viêm Hoàng chi huyết còn phải hơn một ngàn gần hai ngàn người, trong đó còn khoảng hơn mười vị Thánh Tôn, ba bốn vị thánh quân. Mới vừa rồi còn cắn nuốt một vị đạt tới cấp Bán Thánh, cường giả tuyệt đỉnh -- Muội Vĩ Lượng Thương!

Số lượng hấp thu khủng bố như thế, chỉ tính riêng về trình độ công lực hùng hậu, giờ phút này Viêm Hoàng chi huyết tuyệt đối đã là đệ nhất thiên hạ không cần bàn cãi!

Điều duy nhất khá đáng tiếc cũng chỉ là nó hoàn toàn thuộc về Quân đại thiếu gia, cho nên cảnh giới của nó chịu quản chế của Quân Mạc Tà. Quân Mạc Tà thân là chủ nhân của Viêm Hoàng chi huyết, tu vi chỉ đạt tới cấp Bán Thánh, cho nên Viêm Hoàng chi huyết tối đa cũng chỉ có thể phát huy công lực đạt tới cấp Bán Thánh.

Nhưng cho dù nó chỉ đủ khả năng phát huy ra một phần, thì cũng tuyệt đối không nằm trong khả năng ứng phó của Đại năng giả Quy Điền Đạm Đằng này.

Giao chiến tổng cộng cũng chỉ quá nửa nén hương, Quy Điền Đạm Đằng mang theo ý định liều chết vẫn là trứng chọi đá, ứng phó không nổi trên người đã xuất hiện mấy vết thương máu mê đầm đìa. Một phần nhỏ công lực của hắn, cũng đã theo mấy vết chém kia mà biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi...

Trong lúc Quy Điền Đạm Đằng đang gào thét điên cuồng, máu tươi trên người cứ theo một đạo một đạo liên tiếp mà bắn ra, không trung tựa hồ xuất hiện một cầu vồng huyết sắc!

Mà khiến cho hắn tiếc hận chính là, bản nhân Quân Mạc Tà thì chỉ đứng nhìn một bên từ xa xa, khiến cho hắn muốn tự bạo cũng không thể tiếp cận mục tiêu kia.

Đây mới là uất ức nhất...

Viêm Hoàng chi huyết hưng phấn mà kêu gào giữa không trung, qua lại như điện, giống như ngân xà bay múa, sấm sét chém ngang, đánh đến mức hứng trí bừng bừng, vui không kể hết.

Nó đương nhiên là không biết được, người trước mắt kia có bao nhiêu ghê tởm, hơn nữa, chỉ sợ có biết đi chăng nữa là... nó cũng chưa chắc sẽ để ý nhiều. Nó chỉ quan tâm xem mình có thể hưởng thụ bao nhiêu mỹ thực, cắn nuốt bao nhiêu năng lượng...

Còn mặc mợ cái gì dù có là phích cắm vạn năng, ổ cắm vạn năng gì gì đó... thì có liên quan quái gì. kiếm đại gia hắn chứ..

Rốt cục, trong một tiếng thê lương gầm rú dài, Viêm Hoàng chi huyết rốt cục cắm thật sâu vào trong đan điền của Quy Điền Đạm Đằng, phong tỏa tất cả công lực tu vi và linh hồn của hắn! Sau đó bắt đầu từ từ cắn nuốt, một khi cắm vào rồi, không hút đến chán thì chắc chắn sẽ không rút ra đâu...

Quy Điền Đạm Đằng thống khổ lớn tiếng kêu thảm thiết, sắc mặt nhăn nhó, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng:

- Muội Vĩ Quân, ta tới rồi đây! Chồng của ta, vợ của ta..... Nhất định phải chờ ta đấy...

Đột nhiên vung tay lên, một thanh trường kiếm lóng lánh đem hai cái đầu của mình một nhát cắt rụng!

Hai cái đầu đồng thời bay lên..., Viêm Hoàng chi huyết khó khăn lắm mới đâm được vào, mới rút được một nửa, lại phát hiện ra mỹ thực sắp không còn, không khỏi cực kỳ buồn chán. Người một khi đã tử vong, khí cũng tản đi hết, chỉ trừ linh hồn lực ra, thì nó chẳng hút được cái gì cả...

Sau một lúc lâu, Quân Mạc Tà thả người bay theo hướng Bắc, một đường ra xa hơn ngàn dặm. Một trận sương khói tràn ngập trước mắt, ma khí tung hoành, Cửu U Thập Tứ Thiếu bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, vẫn còn mang theo chút e sợ nói:

- Cái thứ hỗn tạp kia xong đời rồi chứ?

Quân Mạc Tà đảo mắt xem thường hắn, vừa nhìn thấy là muốn tức đến không chịu được, phẫn nộ nói:

- Chưa bao giờ thấy ai như ngươi cả! Cái loại đức hạnh như ngươi còn không biết xấu hổ tự xưng cao thủ đệ nhất thiên hạ à? Lại có thể chơi trò lâm trận bỏ chạy! Bỏ mặc ta một mình, đối mặt với địch nhân cường đại! Nếu không phải còn có chút tài năng này, chẳng phải ta đã bị ngươi hại chết rồi sao? Ngươi nói ngươi có biết xấu hổ không hả?!

Cửu U Thập Tứ Thiếu giận tím mặt nói :

- Ngươi cho rằng ta muốn chạy à? Bản công tử vừa rồi là thật sự không nhịn được nữa... Nếu sớm biết rằng đến Thiên Trụ Sơn có thể gặp phải cái thứ như vậy, bản công tử thà cả đời không đến nơi này! Công bằng mà nói một câu, nếu là ngươi có thể chạy, thì ngươi có chạy hay không hả? Nếu vừa rồi ta không chạy trước, thì thằng phải ôm khoai lang nóng phỏng tay, không phải tà ta, phải không?

Nói xong, đột nhiên xắn lên ống tay áo lên, phẫn nộ nói:

- Ngươi xem xem! Cả người ta nổi da gà, đến bây giờ còn không lặn hết đây...

Xi!

Quân Mạc Tà cũng kéo ống tay áo của mình lên, càng lớn tiếng so với Cửu U Thập Tứ Thiếu, giận dữ hét:

- Mẹ nó! Da gà với mề đay..., ngươi cho là chỉ một mình ngươi có sao? Bản thiếu gia có phải nổi nhiều hơn người không hả!

Hai người nhìn chằm chằm nhau như chọi gà, thở hồng hộc, sau một lúc lâu, lại đột nhiên đồng thời cất tiếng cười to.

Cười ngặt nghẽo đến đấm ngực dậm chân.

Quân Mạc Tà mất tự nhiên đem tay áo của mình kéo xuống, phẫn nộ nói :

- Coi như là không có việc gì rồi, chúng ta trở về đi.

- Ờ, tự ngươi trở về đi.

Cửu U Thập Tứ Thiếu không cười nữa, thanh âm thần thái, đều thể hiện một cảm giác rất hiu quạnh.

Chắp tay sau lưng, nhìn vào không trung mênh mông xa xa, thản nhiên nói:

- Từ nay về sau, ta sẽ ở lại Thiên Trụ Sơn này định cư luôn.

Ánh mắt của hắn xa xăm, chậm rãi nói :

- Bản công tử cả đời này, cũng chưa chắc sẽ lại tiến vào Huyền Huyền đại lục một bước. Có lẽ hôm nay từ biệt, ngươi và ta sẽ là cả đời vĩnh biệt rồi! ~!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 516: Trân Trọng!

- Hả, lời này của ngươi là có ý gì?

Quân Mạc Tà chấn động, vội vàng hỏi.

- Chỉ là có chút cảm xúc đột nhiên bộc phát thôi, chính là tại nơi này, năm đó Cửu U Đệ Nhất Thiếu chỉ một cái nhấc tay đã tạo nên một ngọn núi vô cùng hùng vĩ!

Cửu U Thập Tứ Thiếu chỉ tay xuống mặt đất trầm tĩnh nói :

- Hắn lại chế tạo thêm phong ấn uy lực vô cùng. Từ đó đến muôn đời sau, đại năng giả dưới cấp Bán Thánh của ngoại tộc không thể vượt qua. Thật là thần thông tới mức nào chứ?

Hắn tự giễu cười cười, nói :

- Ta Cửu U Thập Tứ Thiếu thường được xưng là cao thủ đệ nhất thiên hạ... Ha ha, lúc này mới biết được, sáu chư "cao thủ đệ nhất thiên hạ này", vĩnh viễn giống như là một cái tát vang nhất đau nhất, liên tục bạt qua bạt lại trên mặt ta! Ta có tư cách gì để chiếm lấy ngôi vị cao thủ đệ nhất thiên hạ này? Ếch ngồi đáy giếng mà thôi, cho tới bây giờ cũng chưa từng thực sự biết được thế nào là trời cao đất dày!

- Chỉ có một Bán Thánh , mà ta còn cần chiến đấu kịch liệt thật lâu mới có thể bắt lại. Mà Cửu U Đệ Nhất Thiếu lại chỉ cần một đạo phong ấn đã liên tục phong ấn muôn đời! Thậm chí là cho tới tận bây giờ còn có tiếp tục phong ấn, mãi mãi phong ấn.

Cửu U Thập Tứ Thiếu thở dài, đột nhiên lại im lặng, rốt cuộc không nói thêm lời nào nữa. Nhưng thần sắc cô đơn hoài cổ lúc này lại nồng đậm như muốn ngưng tụ thành vật thể hữu hình.

- Ý của ngươi là, ngươi muốn ở tại chỗ này lĩnh hội đạo lý lớn lao? Mong được như cảnh giới của Cửu U Đệ Nhất Thiếu?!

Quân Mạc Tà im lặng thật lâu mới nhẹ giọng hỏi.

- Đúng là như thế.

Cửu U Thập Tứ Thiếu đi thong thả hai bước trong hư không, thâm trầm nói :

- Lấy tu vi của hai người chúng ta, nếu đi vào trong đại lục, thì cũng giống như những người bình thường khác đấu với nhau... quá vô vị rồi, lại còn nhàm chán nữa!

- Chỉ có nơi này, mới lưu lại được dấu vết thành tựu cao nhất của Cửu U tộc chúng ta!

Cửu U Thập Tứ Thiếu tràn ngập cảm tình, nhìn mặt đất dưới chân, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, lặng lẽ nói:

- Chỉ cần ta ở tại chỗ này, thời thời khắc khắc ta đều sẽ cảm nhận được chênh lệch giữa mình và tiền bối! Nơi này sẽ trở thành nguồn động lực để ta tiến tới vô thượng Chí Đạo... Bằng không, ra ngoài rồi lại đi đánh sống đánh chết, thì thôi luôn đi.

- Có điều ngươi hình như đã xem nhẹ một chuyện.

Quân Mạc Tà nói :

- Đối phó với quái vật Chiến Cuồng bất tử kia, vẫn cần tới cao thủ như ngươi! Bây giờ Cổ Hàn đã ngã xuống rồi, chẳng lẽ ngươi muốn để ta một mình một ngựa đi đối phó với tên biến thái Chiến Cuồng kia hay sao?

- Đối phó với biến thái không phải bản lĩnh sở trường nhất của ngươi sao? Bằng tu vi ngươi đã đạt được, còn cả đống thủ đoạn quái lạ, đối phó Chiến Cuồng, tuyệt đối không phải là cái gì việc khó! Ta không cho rằng sẽ có vấn đề gì cả!

Cửu U Thập Tứ Thiếu nở nụ cười, nói :

- Tội gì còn phải lôi ta vào?

- Thế thôi đi, ngươi đã quyết tâm rồi, ta cũng không miễn cưỡng nữa.

Quân Mạc Tà cúi đầu, rồi lại chợt ngẩng lên:

- Chẳng qua, nếu chừng nào ngươi lại đột nhiên muốn đi ra ngoài dạo vài bước, thì nhất định phải tới Thiên Nam, Tà Quân phủ chơi nha. Đến lúc đó, ta sẽ hảo hảo chè chén với ngươi một hồi. Từ lúc quen biết đến nay, chưa từng có cơ hội để uống với nhau một chén! Ngày đó, ta thật sự rất chờ mong.

Cửu U Thập Tứ Thiếu ha ha cười cười, nhưng không lên tiếng. Xem tình hình này, có vẻ thật sự không muốn ra ngoài .

- Không miễn cưỡng ngươi.

Quân Mạc Tà nói :

- Có điều , sau chiến sự lần này, ta chuẩn bị cử cao thủ xâm nhập Thiên Trụ Sơn , đem dư âm dị tộc nhân ác nghiệt hoàn toàn tiêu diệt. Nếu như bọn họ có cái gì làm không được, mà cần ngươi xuất thủ tương trợ, xin đừng thoái thác.

Cửu U Thập Tứ Thiếu nói :

- Đương nhiên rồi.. Đến lúc đó, cho là ngươi không phái người tiến vào, ta cũng sẽ chậm rãi giết sạch chủng tộc tà ác này. Chủng tộc ghê tởm như vậy, vốn dĩ không nên tồn tại ở thế giới này.

- Vậy là tốt rồi! Một lời đã định!

Quân đại thiếu gia yên tâm cười cười.

- Ngươi đi đi, thủ lĩnh ngoại tộc tuy rằng toàn bộ đã bị diệt, nhưng việc này chỉ sợ cũng không ít thứ linh tinh cần giải quyết đâu.

Cửu U Thập Tứ Thiếu quay lưng lại, đứng thẳng thân trong hư không, từng mảnh mây trắng theo gió mơ hồ lượn qua trước người hắn. Ánh mắt của hắn cũng giống như mây trắng phiêu phiêu vô định.

Quân Mạc Tà mỉm cười, nói :

- Vừa rồi đột nhiên nghe ngươi nói hôm nay từ biệt gì gì đó, chỉ sợ khó có ngày gặp lại, đương nhiên có vài phần phiền muộn. Nhớ rõ trước kia ngươi cũng đã có nói, muốn đấu cùng ta một trận. Như thế nào, không đánh nữa hả? Ta thì lại rất chờ mong trận chiến này đấy!

- Nếu như ngươi không dùng mấy chiêu thủy hỏa lôi điện phong vân kia, thì dù có đột phá đi nữa, cũng mãi chẳng thể là đối thủ của ta được. Thậm chí là hai tên Đại năng nhân ngoại tộc kia, ngươi cũng chưa hẳn có thể thắng được.

Cửu U Thập Tứ Thiếu lẳng lặng nói :

- Nhưng ngươi sẽ không dùng những thủ đoạn cổ quái kia sao?! Kết luận rất đơn giản, đánh với ngươi, thật vô vị! Một trận chiến không có ý nghĩa thì thà đừng đánh còn hơn.

- Hay cho một câu vô vị , hay cho một câu không đánh còn hơn!

Quân Mạc Tà cười lớn một tiếng, hai tay ôm quyền:

- Một khi đã như vậy, Thập Tứ huynh, Quân Mạc Tà xin cáo từ!

Cửu U Thập Tứ Thiếu thản nhiên cười cười phất phất tay, thân ảnh màu đen tựa như thiên thạch từ rơi xuống giữa không trung, trong nháy

mắt, đã biến mất giữa vô vàn loạn thạch. Đi vội vàng mà không nói thêm lời nào nữa.

Quân Mạc Tà thở dài một tiếng, hắn cũng hiểu được, hôm nay từ biệt, ngày khác khó có thể gặp lại. Tuy rằng cũng vì Cửu U Thập Tứ Thiếu có lòng cầu đạo mà vui thay cho hắn, nhưng trong lòng quả thật là có một chút xíu hụt hẫng lúc biệt ly, cảm thấy lòng ngơ ngẩn...

Một tiếng leng keng đột nhiên kêu lên, Viêm Hoàng Chi Huyết nhẹ nhàng hiện ra ,vẽ lên trên không trung một đạo kiếm quang như cầu vồng kinh thiên, thật lâu không thôi..

Lập tức, Viêm Hoàng Chi Huyết giống như tia chớp, cấp tốc phi hành một vòng, đi xuống dưới chân Quân Mạc Tà, nâng cả người hắn lên. Quân Mạc Tà hướng về phía dưới Thiên Trụ Sơn ôm quyền lần cuối, trong lòng yên lặng nói một tiếng: Trân trọng.

Một tiếng kiếm ngân vang, Viêm Hoàng Chi Huyết bay lên trời, rẽ mây lướt tới, xuyên không mà đi.

Sau khi hắn rời khỏi, một đạo thân ảnh hắc y từ trong loạn thạch hiện lên, bay thẳng lên không trung. Nhìn thấy một đạo kiếm quang như ngọc đã khuất xa kia, thầm kín thở dài một tiếng.

Một thanh âm thản nhiên vang lên :

- Trân trọng!

Lập tức hắc y thân ảnh lóe lêm, lần thứ hai ẩn vào trong loạn thạch mất tăm...

Sau khi Quân Mạc Tà quay lại, chiến sự không những đã hạ màn, thậm chí toàn bộ chiến trường cũng đã được quét dọn cơ bản xong xuôi .

Sau trận chiến này, hơn trăm vạn đại quân của dị tộc nhân, toàn bộ đã bị diệt không ai sống sót! Phía bên Đại lục, có thể nói là đại thắng huy hoàng!

Nhưng các dũng sĩ tham chiến cũng có mấy vạn chiến sĩ vĩnh viễn chôn xương ở nơi này, thậm chí thi đến xương cũng không lưu lại... Những người của Tam Đại Thánh đều lừng lẫy xả thân trong trận hồi chiến này!

Thậm chí là trong số viện quân đến sau kia, cũng có mấy vạn người thương vong!

Một trận chiến này, tổn thất của Huyền Huyền đại lục, thật sự rất nghiêm trọng!

Nhất là số lượng lớn huyền giả cao cấp ngã xuống, làm giảm toàn bộ nguyên khí của đại lục, chỉ sợ mấy chục, mấy trăm năm sau cũng không khôi phục nổi...

Trên chiến trường, một mảnh sầu vân thảm vụ, mùi máu tươi tanh nồng cánh mũi.

Gió thu đìu hiu gào thét thổi qua, đã là mùa thu rồi đó ...

Nhìn cảnh hoàng tàn khắp nơi sau đại chiến, Quân Mạc Tà trầm mặc thật lâu không nói gì.

Một trận chiến này, thật sự có rất nhiều anh hùng chí sĩ yên giấc ngàn thu. Đánh xong một trận này, toàn bộ đại lục lại tăng thêm biết bao nhiêu cô nhi quả phụ? Những cô nhi quả phụ đó hầu hết đều là những anh hùng hậu phương vì tương lai thủ hộ Huyền Huyền đại lục. Cuộc sống sau này của bọn họ sẽ diễn ra như thế nào? Có bị người ta khi dễ hãy không? Có được đối xử công bằng hay không?

Một trận chiến này, lại có bao nhiêu người đứng đầu các gia tộc ngã xuống. Sau khi bọn họ ngã xuống, có thể làm cho gia tộc mà bọn họ lãnh đạo kia suy sụp, thậm chí và diệt vong hay không?

Giờ khắc này, Quân Mạc Tà đột nhiên nhớ lại bài thơ mà Quân Vô Hối ngày đó từng đọc, nhịn không được nhẹ nhàng đọc theo nói :

- Phong yên túng hoành đại kỳ khai

Vạn mã thiên quân cổn cổn lai

Hà thì sa trường đao binh am

Tòng thử nam nhi bất tiết ai!

(Khói lửa tung hoành đại kỳ giương mở

Vạn mã thiên quân cuồn cuộn kéo đến.

Nam nhi đến khi thạo việc sa trường

Cũng là lúc không nén nổi bi thương)

Giờ khắc này, Quân Mạc Tà đột nhiên ngộ ra được tâm tình lúc làm bài thơ này của Quân Vô Hối!

Vị nhất đại quân thần này, người như thần thoại truyền kì vạn cổ, tâm tình lúc đó, cho dù là bi tráng, nhưng cũng quá mức lực bất tòng tâm.

Phong yên túng hoành đại kỳ khai

Vạn mã thiên quân cổn cổn lai.

Một câu này nghe thì hùng tráng vô hạn, nhưng sau nó lại che dấu huyết lệ loang lổ.

Trừ phi là người trong cuộc, nếu không thì lại có thể chân chính cảm nhận được đây?

“Vạn mã thiên quân cuồn cuộn lai".

Xưa nay chinh chiến mấy người còn có thể trở về? Cuối cùng có thể bình an trở về, lại có mấy người?

Hà thì sa tràng đao binh am, tòng thử nam nhi bất tiết ai!

Lại càng biểu đạt sự chán ghét từ tận đáy lòng đối với chiến tranh của vị đại lục quân thần này!

Quân Mạc Tà hôm nay một trận công thành, cũng đều hy vọng vùng đất đại lục này, xong cũng không nén nổi bi thương!

Từ đó về sau, không bao giờ ... cần bất kì cuộc chiến xâm lược nào nữa!

Trảm thảo trừ căn, nhất lao vĩnh dật!

Quân Mạc Tà buồn bã mà đứng, quay mắt về phía chiến trường vẫn bốc lên huyết vụ chưa tan, trầm ngâm hồi dài không nói.

Quân Vô Ý, Độc Cô Tung Hoành, Mộ Dung Phong Vân, Mai Tuyết Yên chờ kẻ lãnh đạo liên quân về, giờ phút này đều đã chỉnh quân xong. Đang kiểm kê tổn thất cụ thể sau chiến tranh, trên mặt mỗi người, vì sống sót mà cảm thán thấy may mắn rất nhiều xong đều là một mảnh bi thương trầm trọng tự đáy lòng

Quân Mạc Tà thở dài, vẫy vẫy tay, đi dầu quay về trong đại trướng.

Lập tức, Mai Tuyết Yên và mấy người kia lần lượt tiến vào trong đại trướng.

- Kết quả như thế nào? tổn thất của chúng ta vào khoảng bao nhiêu?

Quân Mạc Tà giọng nói chưa xót:

- Có bao nhiêu huynh đệ... ở trong trận chiến này, hy sinh thân mình?

Quân Mạc Tà rất rất muốn biết đáp án này, nhưng lại có chút sợ hãi biết được. Quân Mạc Tà là người của hai thế giới, hai lần sống cũng chưa từng “sợ” cái gì. Thế nhưng giờ khắc này, Quân Mạc Tà vốn to gan lớn mật lại thật sự sợ, sợ biết được đáp án trầm trọng kia!

- Tổng kết từ chiến sự, quân tiên phong Thiên Phạt, Bát Đại Thánh Tôn mạch diệt, Ưng Vương ngã xuống. Năm nghìn chiến sĩ Ưng tộc không ai sống sót. Bên Hùng tộc, có năm nghìn chiến sĩ, chết trận hơn ba nghìn. Hạc tộc năm nghìn chiến sĩ chết trận hơn hai nghìn người, Điêu tộc chết trận hai nghìn, Bằng tộc thương vong thảm trọng, năm nghìn chiến sĩ chết trận bốn nghìn ba trăm. Hổ tộc chết trận một ngàn năm trăm...

Lời nói của Mai Tuyết Yên mang theo thâm trầm bi thương, đờ đẫn:

- Cuối cùng tham chiến..., Bằng Vương, chết trận! Bát đại chí tôn đứng đầu Vân Biệt Trần, chết trận! Úy Lam Chí Tôn Mộng Hồng Trần, Vấn Thiên chí tôn Mạc Vấn Thiên... cùng xác nhận chết trận!

- Ngoài ra, toàn bộ những người tham chiến của Tam Đại Thánh địa, lúc này, chỉ còn lại một mình Kiều Ảnh!

Quân Mạc Tà thở dài thật sâu, cảm giác trong lòng dập dờn nhộn nhạo.

Trận chiến này tổn thất thảm trọng, quả thật là vượt xa dự đoán của mọi người!! ~!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 517: Một Tiếng Huynh Đệ Nặng Nghĩa Cả Đời!

- Đại quân cứu viện Thiên Phạt, tổng cộng mười hai vạn tám nghìn chín trăm, toàn bộ xuất chiến, cuối cùng chết trận hơn ba vạn!

Quân Vô Ý thở dài một hơi.

- Viện quân Đại lục khác bởi vì tới muộn, tổn thất cũng không quá lớn.

Độc Cô Tung Hoành im lặng nói :

- Nhưng thực lực của bọn họ tương đối yếu kém, đối mặt lũ hỗn tạp ngoại tộc cũng không nhiều đường sống để mà chống đỡ. Tham chiến mười ba vạn người, cuối cùng chỉ có không đến mười vạn trở về! Quân thuộc Tàn Thiên Phệ Hồn, tổng cộng chết trận mười ba người, còn lại, tất cả đều trọng thương.

Ưng Bác Không cả người vẫn quanh quẩn lên sát khí nồng đậm, yên lặng nói. Nói xong những lời này, hắn đã quay mặt đi, lén lút lau qua khóe mắt. Những người này đã hơn một năm rồi, hầu hết đều cùng mình sớm chiều chung sống, hảo chiến hữu, hảo huynh đệ...

Quân Mạc Tà ảm đạm thở dài, nói :

- Phàm là người tham dự trận chiến này mà bỏ mình chết đi, toàn bộ phải chôn cất chu toàn, đối đãi gia quyến của họ, cần giống như đối đãi người nhà công thần, chiếu cố ổn thỏa. Nếu họ có yêu cầu gì, chỉ cần không phải yêu cầu vô lý, cố gắng thỏa mãn tối đa! Đối với con cháu đời

sau của bọn họ, đều cần phải cẩn thận bồi dưỡng! Bất kể như thế nào, chúng ta cũng không thể để cho những anh hùng ở dưới cửu tuyền còn mắng chúng ta, những kẻ đang sống này là lòng lang dạ sói, vong ân bội nghĩa! Đây là vấn đề cơ bản trong cách làm người, cũng là đạo đức tín nghĩa mà trước nay chúng ta kiên trì gìn giữ! Trăm triệu không được qua loa!

Mọi người đồng thời dùng sức gật đầu, trịnh trọng nhận lệnh.

- Còn điều này, nhất là đối với những người thi hành của Tà Quân phủ! Nếu phát hiện có người dám can đảm khi dễ nhục mạ công thần quả phụ, con cháu anh hùng, như vậy, một khi phát hiện, không cần biết là người nào, thân phận gì, lai lịch gì, đều giết không tha!

Quân Mạc Tà lành lạnh nói. khẩu khí nghiêm túc, cho thấy quyết tâm của hắn bền vững tới như thế nào!

- Ta sẽ tức khắc hạ lệnh, đem mệnh lệnh này nhanh chóng truyền đi khắp thiên hạ!

Mai Tuyết Yên gật gật đầu. Ánh mắt nhìn vào Quân Mạc Tà, lại có thêm vài phần sáng rọi, kiêu ngạo từ tận đáy lòng.

Đối đãi "Công thần chi hậu..." Là vấn đề tồn tại phổ biến ở đại lục này. Có rất nhiều người nhà tướng sĩ chết trận bởi vì không còn chỗ dựa, mà bị khinh khi làm nhục, bị xem như hàng hóa mua bán trao đổi, bị coi như nô lệ nhà quyền quý. Nữ tử có chút tư sắc, vận mệnh còn thảm không nói nổi.

Nghiêm lệnh của Quân Mạc Tà ban ra vào lúc này,có thể nói là hữu ích vô cùng!

- Chúng ta quyết không thể làm cho anh hùng sau khi đổ máu còn phải rơi lệ!

Quân Mạc Tà trịnh trọng, một lát sau hắn mới nhẹ giọng nói:

- Đương nhiên công đạo là ở lòng người. Nếu gia quyến của những anh hùng này có phạm pháp hoặc là phạm phải những tội không thể tha thứ khác, thì cũng không thể dung túng! Anh hùng, hai chữ này, tất nhiên là một phần quang vinh, nhưng cũng không thể ỷ vào quang vinh ấy mà ăn bám cả đời. Trên mặt này, vẫn là cần có chừng mực.

Trong mắt Độc Cô Tung Hoành và Mộ Dung Phong Vân đồng thời lộ ra vẻ tán thưởng. Những gì Quân Mạc Tà an bài, có thể nói là cực kì ổn thoả. Cứ như vậy, có thể tránh khỏi rất nhiều bi kịch phát sinh, đồng thời cũng tránh được công thần sau khi được tôn vinh, lại không chịu cầu tiến, tác oai tác quái, bôi nhọ thanh danh anh hùng.

“Người" cho tới bây giờ đều là không thể quá dung túng được.

Đối với điểm này, hai vị đại lão đều là người tinh tường, sao có thể không rõ?

Quân Mạc Tà trầm ngâm một hồi, chậm rãi hỏi Mai Tuyết Yên:

- Chuyện của bên Tam Đại Thánh...,?

Mai Tuyết Yên hiểu được ý của hắn, nghiêm mặt nói:

- Bên kia không ai động tới, hết thảy đều vẫn duy trì nguyên dạng như lúc trước đại chiến. Ta biết ý của ngươi, sáng sớm đã phái người qua canh gác rồi.

Quân Mạc Tà vươn người đứng lên nói:

- Moi người cùng đi xem đi.

Tất cả mọi người cùng xuất môn.

Lều trại của người Tam Đại Thánh địa khi còn sống vẫn ở, tổng cộng mấy trăm tòa, vẫn sừng sửng ở vị trí cũ. Tiếng gió gào thét ầm ầm, lều trại trống rỗng, phân ra ba khu rõ ràng.

Ba khu doanh trại, cũng giống như địa vị của Tam Đại Thánh địa đương thời. Lều trại ba màu sắc khác nhau, lẳng lặng đứng yên ở trước mặt mọi người.

Đây cũng là dấu tích cuối cùng mà Tam Đại Thánh địa để lại trên cả miền đất này!

Quân Mạc Tà yên lặng nhìn một hồi, thấp giọng nói:

- Mọi người đều vào sinh ra tử đánh tới phút cuối, đánh đến tận bây giờ, thật sự là hà khổ lai hữa..... Mạc Vô Đạo, cầu cho ba vị Tông chủ Thánh Địa các ngươi, mang theo mọi người của thánh địa, ở thế giới hư vô bên kia, bình an hỉ nhạc, vĩnh viễn không cần phải lục đục với nhau..

Mai Tuyết Yên ở một bên nghe xong những lời này, liền không dằn nổi đau xót trong lòng.

Năm đó ước nguyện ban đầu khi sáng lập Tam Đại Thánh, thực sự rất đơn thuần, chỉ là vì chống quân xâm lược. Ngàn vạn năm mải miết cho vùng đất hoang dã cằn cỗi này, tình cảm là cao thượng sâu đậm đén mức nào?

Nhưng chính là một câu "Lục đục với nhau” kia, cuối cùng lại mạnh mẽ chôn vùi đoạn truyền thống huy hoàng kéo dài mấy vạn năm này! Đồng thời cũng làm cho Thiên Phạt nhất mạch trong khoảng thời gian gần nghìn năm, không gượng dậy nổi!

Nếu ý chí người lãnh đạo Tam Đại Thánh Địa có thể thoáng hơn một chút thì...

Mai Tuyết Yên tự giễu lắc lắc đầu, có vẻ như điều này không thể có khả năng. Người và huyền thú, vốn là hai thái cực khó có thể điều hòa...

Mọi người nối đuôi nhau tiến vào trong trướng bồng, chỉ thấy bên trong, ở hai bên chỉnh chỉnh tề tề bầy đặt Thạch tảng, trầm mặc vĩnh cửu.

Tựa hồ những cao thủ Thánh Địa cao thủ này vẫn luôn trầm mặc ngồi ở đó, hình ảnh huy hoàng hôm kia lại như ở trước mắt...

Trên cái bàn được an vị ở trung tâm, chỉnh tề xếp chồng chất lên một xấp túi thư.

Phong ở trên cùng, có viết hai cái chữ Cổ Hàn to bằng máu tươi.

Quân Mạc Tà yên lặng thở dài. Sau khi mở ra, bên trong ngoài một khối ngọc bội, còn có một tờ giấy trắng.

Trên tờ giấy trắng, mấy hàng chữ vết bằng máu đầm đìa:

- Lưỡng thế tang thương

Vạn cổ quang vinh

Nhất triêu thành không

Duy tử tương báo!

(NB: Hai đời tang thương.

Vạn cổ vinh quanh.

Có cũng như không.

Chỉ chết là còn)

Còn vế lai lịch khối ngọc bội kia hay lời dặn dò trăn trối, thì lại không hề đề cập đến.

Nhưng Quân Mạc Tà biết rõ, khối ngọc bội này, chính là kỷ vật duy nhất mà Cổ Hàn để lại cho Kiều Ảnh.

Ngọc bội kia trong suốt thông thấu, mượt mà lưu trơn, cứ như lúc nào cũng tản ra hào quang. Chạm vào thì ấm áp, nhưng lại mang theo một tia hàn khí ôn nhu.

Đông ấm hè mát.

Không hề nghi ngờ, đây là một khối bảo ngọc hiếm thấy trên đời!

Quân Mạc Tà gói lại túi giấy, lại đem ngọc bội giao cho Mai Tuyết Yên, nói :

- Khối ngọc này, sau này ngươi giao cho Kiều Ảnh. Nói là cả Cổ Hàn lưu lại cho nàng.

Mai Tuyết Yên nghi hoặc nhìn hắn một cái, cũng hiền thục dạ một tiếng, cầm lấy ngọc bội.

Mai Tuyết Yên nghi hoặc, đương nhiên là khó hiểu Quân Mạc Tà vì sao không tự mình làm việc này.

Nhưng nàng thật sự không biết được rằng, Quân Mạc Tà lúc này đang rất mâu thuẫn, hoàn toàn không biết nên đối mặt như thế nào với Kiều Ảnh. Nếu là quả thật gặp được nàng, rốt cuộc có nên nói cho nàng biết Cổ Hàn chính là cha đẻ của nàng hay không đây?!

Dưới túi giấy của Cố Hàn, cũng là một phong thư lấy máu viết thành, chữ viết rất mượt mà, ba chữ "Mạc Vô Đạo". Trong túi, ngoài một trang giấy ra, liền không còn có đồ vật gì khác.

- Mạc Đạo thanh thiên chân vô đạo, đắc Tiêu Dao thì thả Tiêu Dao. Tiêu Dao, đại ca đến rồi đây. (NB: câu này Mạc Vô Đạo nói về người em của mình. Các bạn có đọc những chương trước thì biết)

Vị chủ nhân Độn Thế Tiên Cung này, trước đêm quyết chiến, biết rõ tử vong đã gần trong gang tấc. Nhưng ở trong lá di thư cuối cùng này, thì nửa câu cũng không có nói đến cuộc chiến xâm lăng, lại càng không đề đến vinh nhục được mất, từ đầu duy nhất một câu này.

Tiêu Dao, cũng chính là tên đệ đệ Mạc Tiêu Dao của Mạc Vô Đạo.

Quân Mạc Tà chấn động tự đáy lòng. Từ trong một câu này, thì không khó nhìn ra tình cảm huynh đệ giữa Mạc Vô Đạo và Mạc Tiêu Dao là sâu sắc tới nhường nào. Khó trách Mạc Vô Đạo lại đối với mình thù sâu như biển đến thế...

Cứ xem từng tờ từng tờ như vậy, đa số những người của Tam Đại Thánh địa, đều chỉ lưu lại mấy câu đại ý như vậy rồi hy sinh, không hối hận, không than trách!

Mọi người đều xem qua một lượt, sắc mặt hầu hết đều có vẻ cực kỳ trầm trọng.

Cái túi giấy cuối cùng, cũng chính là của Lãnh Đồng.

Vị ma đồng thánh giả này cũng rất tiêu sái, di ngôn chỉ có ba chữ: "Không sao cả!" à quả thực ra đi cũng rất tiêu sái.

Thu thập xong lều trại Độn Thế Tiên Cung, kế tiếp là Chí Tôn Kim Thành. Di ngôn đại đa số vẫn như chỉ có vài câu ngắn ngủi như vậy. Chỉ có Chí Tôn Kim Thành Hề Nhược Trần viết xuống một câu như vậy:

- Nếu như hết thảy có thể lại từ đầu...

Nếu như hết thảy có thể lại từ đầu... Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên nhìn thấy một câu ước mong này, sau một lúc lâu, không nói được gì.

Nếu như đời người có thể quay lại được, không biết sẽ có bao nhiêu người muốn bù đắp lại những gì tiếc nuối ở kiếp trước, tạo thành nhân sinh hoàn mỹ vô khuyết của chính mình đây...

Nếu như hết thảy có thể lại từ đầu, nói thì thật dễ dàng, nhưng cũng là chuyện mà người trên thế gian này vĩnh viễn cũng không thể làm được

Thu thập xong toàn bộ lều trại của Tam Đại Thánh Địa, lúc ba người đi ta từ lều trại đi cuối cùng, thì sắc trời đã nhá nhem tối. Màn đêm lặng lẽ buông xuống, nơi chốn đều có vô số người đang đứng ngồi, nhưng lại không ai phát ra âm thanh nào cả...

Một đêm thật tĩnh lặng.

Sáng ngày hôm sau, Quân Mạc Tà dậy từ rất sớm, bước chậm rãi vào chiến trường, cứ như thế ở chính giữa nơi đó, yên lặng đứng.

Sau khi trải qua một thoáng hoài cổ, Quân Mạc Tà chậm rãi đưa hai tay ra, thấp giọng hô:

- Thổ chi lực, hôm nay, ở trong này, hãy vì những anh hùng của chúng ta, xây lên một tấm bia bất hủ đi!

Vừa dứt lời, mặt đất xung quanh đó cũng bắt đầu chậm rãi dâng lên, càng lên càng cao. Cứ dâng cao mãi như vậy, liên tục đến giữa trưa, một tòa núi nguy nga đột ngột từ mặt đất mọc lên! Chiều cao mấy ngàn trượng, rộng có mấy trăm dặm...

Ở trên đỉnh, ngọn núi chậm rãi mở rộng, dần dần thành hình một con ưng khổng lồ giương cánh muốn bay, mắt sáng quắc, móng vuốt sắc nhọn, toàn thân lông vũ oai phong, nhìn xuống ngàn dặm núi sông bên dưới!

Hình tượng con ưng khổng lồ này chính là bộ dạng của Ưng Vương khi khôi phục nguyên hình! Chẳng qua là phóng đại gấp ngàn vạn lần lần... Quân Mạc Tà vung tay lên, kim chi lực bày ra cực hạn, tức thời bao một tầng sáng chóe quanh bức tượng kia, khoác lên một lớp mạ vàng lóng lánh!

Mà cũng có thể bỏ đi chữ “ mạ” kia, bởi vì lớp vàng này, hoàn toàn không chứa một chút tạp chất nào, là trăm phần trăm vàng ròng!

Tượng Cự ưng bằng vàng sáng rực rỡ, hào quang vạn trượng, như có thể lấn át cả thiên địa oai hùng!

Pho tượng to lớn chưa từng có mới vừa hiển thế, Mai Tuyết Yên và Hùng Khai Sơn đang những người của Thiên Phạt, hầu hết đều là lệ đảo quanh tròng mắt, rốt cục khống thể nhịn nổi, ào ào chảy xuống.

Bàn tay to của Quân Mạc Tà tiếp tục vung lên, ở độ cao mấy trăng trượng, xuất hiện một khối thạch bích lớn, dị thường bằng phẳng! Keng một tiếng, Viêm Hoàng Chi Huyết ngang trời mà hiện ra, cấp tốc bay đi, vẽ nên một đạo kiếm quang lành lạnh dọc ngang trời đất. Tức thì liền lao tới phía trước thạch bích bằng phẳng kia.

Theo từng đạo kiếm khí hào hùng bắn ra, vụn đá rơi như mưa. Dần dần, mọi người thấy được, trên thạch bích thiết hạ ngân câu, thế nhưng lại xuất hiện một bài thơ!

" Tự cổ vạn sự giai thành không, hà nhân năng cú tẫn tòng dung?

(Tự cổ vạn sự hư vô. Làm người ai lại thờ ơ sao đành)

Lệ sái trường không bi hào kiệt.

Yểm quyển thanh sử thán anh hùng.

Nhất thanh huynh đệ nhất sinh trọng

Thiên thu truyền thuyết thiên tái tình

Thân hóa bích huyết do vô hối,

Xuất sinh nhập tử dữ quân đồng,

(Lệ rơi trường không, hào kiệt bi thương.

Dấu đi sử sách, gọi anh hùng

Một tiếng huynh đệ một đời trọng.

Thiên thu truyền thuyết ngàn năm tình

Máu đỏ nhuộm thân không hối hận

Xuất sinh nhập tử cũng cùng quân.)

Kim sinh dữ quân bát bái hậu,

Đao sơn hỏa hải nhưng tương ủng;

(Kiếp này cùng quân lạy tám lạy

Núi đao biển lửa vẫn không rời

Trường không ưng hồn hằng cô ngạo,

Hóa tác thương khung vạn cổ phong!"

(Trường không, Ưng hồn cô ngạo mãi

Hóa thành thương khung gió tung bay)

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 518: Trảm Thảo Trừ Căn!

“Thiên Phạt Ưng tộc vương giả - Ưng Toái Không, vì tạo phúc cho muôn dân, bảo vệ tương lai đại lục, hy sinh thân mình, từ nay anh hồn bất diệt, vĩnh viễn trông coi đại lục! Trời cao vạn cổ, hào kiệt tình hoài! “

Lại là một hàng chữ vàng rõ ràng lấp láy đang lòe lòe sáng lên!

Viêm Hoàng Chi Huyết ngao một tiếng, tức thời xông thẳng lên trời, nhanh chóng xoay quanh một vòng, mang theo một đạo kiếm quang dài đến mấy trăm trượng hạ xuống.

Mấy người Mai Tuyết Yên và Hùng Khai Sơn, Hạc Trùng Tiêu ngẩng cổ lên, si ngốc nhìn pho tượng Ưng Vương sừng sững trong trời đất, thật lâu sau cũng không rời mắt được...

Tiểu Ưng a, không biết ngươi ở bên kia, có cô độc không ? Có tịch mịch không? Có nhớ tới chúng ta hay không? Nhất định là nhớ phải không! Chúng ta đây cũng rất nhớ ngươi...

Sau một hồi tĩnh lặng như tử vong, Hùng Khai Sơn đột nhiên lên tiếng khóc lớn, nước mắt giàn giụa, ngồi dưới đất khóc đến thở không ra hơi:

- Cửu đệ... ... Cửu đệ a, Tứ ca nhớ ngươi, Tứ ca nhớ ngươi quá... Ngươi ngươi... Ngươi trở về đi, ngươi mau trở lại đi...

Theo Hùng vương bắt đầu khóc rống, đám người Mai Tuyết Yên và Hạc Trùng Tiêu cũng rốt cục nhịn không được, đồng thời nức nở...

Gió thu vù vù thổi qua, đem tiếng la khóc dốc cạn cả đáy lòng của Hùng Vương truyền ra xa xa bên ngoài, cả một mảnh trời lúc này, tựa như cũng đã tràn ngập tiếng khóc cổ bi thương muôn dạng này... Tiếp đó, tổng cộng hơn mười vạn người đồng thời động thủ, ở dưới đại núi này, từng chút từng chút đào huyệt mộ, đem các tướng sĩ an giấc ngàn thu an táng trên mảnh đất này! Trong đó rất nhiều người đều chỉ có một cái tên, ngay cả nửa điểm hài cốt cũng chưa từng lưu lại, chỉ có thể bỏ vào trong đó một nắm đất ...

Mộ bia được dựng lên từng cái từng cái một, không ngờ lại dày đặc như vậy, một đường nhìn không thấy được điểm cuối.

Gió thu thê lương gào thét, như tiếng hét từ trong mộ thổi qua. Thanh âm kia dị thường sắc nhọn, tráng liệt, tựa như mấy vạn anh hùng hào kiệt này, vẫn đang hét vang lên chiến đấu hăng hái, vẫn như cũ dừng lại tại chiến trường thảm thiết kia...

Từng túi giấy một, cùng với mỗi một cái tên đã từng quen thuộc hoặc giả xa lạ, từng cái bị vùi vào trong mộ huyệt.

Bùn đất lăn lăn, động tác của mọi người đều rất cẩn thận, cũng lại nhẹ nhàng, như là e sợ sẽ đánh thức anh hồn đang trong giấc ngủ say...

Quân Mạc Tà yên lặng nhìn qua từng bia mộ, Nguyên ngày hôm nay, hắn một lời cũng chưa nói, ánh mắt thâm trầm xa xăm, tựa hồ đang nhìn thấu sang thế giới bên kia, dâng ánh mắt thành kính cho những anh hùng đang say ngủ...

"Thánh địa đệ nhất nhân, Cổ Hàn chi mộ! Cổ Hàn, đinh phong thánh quân, Ở nơi đây một mình giết chết ba nghìn Thánh hoàng ngoại tộc, cuối cùng kiệt lực đồng quy vu tận cùng nhiều cường địch! Chiến công lớn lao, duy nhất trong thiên hạ!”

"Cung chủ Độn Thế Tiên Cung, Mạc Vô Đạo chi mộ!"

"Chủ nhân Độn thế tiên cung, Hề Nhược Trần chi mộ!"

" Thánh Tôn Thiên Thánh Cung, Thành Ngâm Khiếu chi mộ!"

" Thánh Tôn Thiên Thánh Cung, Khúc Vật Hồi chi mộ!"

Vô số hào kiệt từng rung chuyển trời đất, bất luận là ai, khi còn sống đều là những đại nhân vật có thể khiến toàn bộ đại lục đều phải ngước nhìn. Có rất nhiều người lúc còn sống, vốn dĩ đã là một truyền kỳ... Nhưng hiện giờ, bọn họ cứ như vậy lẳng lặng chôn mình ở nơi này...

Hết thảy quang vinh, hết thảy quá khứ, đều ở nơi này, theo gió mà đi...

Trời xanh cũng không nói gì, lẳng lặng nhìn chăm chú vào nơi này hết thảy!

Núi lớn không nói gì, lẳng lặng thủ hộ lấy toàn bộ nơi này!

Quân Mạc Tà trầm ngâm mãi một hồi lâu, rốt cục nhịn không được mà trong lòng vẫn còn cuồn cuộn rấy lên cảm xúc. Ở dưới chân ngọn núi này, phía bên trên những bia mộ là một hàng chữ cao gần mười trượng được khắc vào thân núi:

“ Mười vạn anh hồn, mai táng tại nơi này! Bọn họ, chính là côt trụ chống trời của Huyền Huyền đại lục! Nơi này, mới thật là Thiên Trụ Sơn chân chính! Một Thiên Trụ Sơn do máu tươi và linh hồn của mười vạn anh hùng cùng ngưng tụ thành, vạn cổ bất hủ!"

Mọi người dứng chết chân thật lâu, nhìn chăm chú vào những anh hùng say giấc ngàn thu nơi này , hốc mắt mỗi người đều có chút ươn ướt.

- Một trận chiến này công tích vĩ đại, nhất định ghi vào sách sử!

Tóc Quân Mạc Tà ở trong gió hỗn độn bay lên, sắc mặt sè nghiêm túc:

- Sự tích anh hùng, chính là để lưu truyền vạn cổ.

Hắn cũng không đặc biệt sai khiến ai tiến hành chuyện này, nhưng phía sau hắn, đã có Độc Cô Tung Hoành, Mộ Dung Phong Vân cùng các huyền giả của quốc gia. Yêu cầu này của Tà Chi Quân Chủ, sau khi truyền ra ngoài, tin rằng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ một quân chủ nào dám làm trái, càng không ai có thể làm trái!

Đại quân lúc này, ước chừng có mười ngày nghỉ ngơi chỉnh đốn! Chữa thương, hoài tưởng... Vào lúc này, đan dược Hồng Quân Tháp của Quân Mạc Tà khẳng định là có rất tác dụng quan trọng.

Rất nhiều vết thương chí mạng, dùng đan dược của hắn xong thì nhất nhất khởi tử hồi sinh...

Tới sáng sớm ngày thứ mười một, dưới sự chỉ huy của Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên, toàn bộ đội quân tham chiến lại tập trung đến nơi đây, phía trước bia đàn.

Theo sau Quân Mạc Tà cùng Mai Tuyết Yên, tổng cộng hơn hai mươi vạn người, ai ai cũng đứng thẳng, nét mặt nghiêm trang , hướng về dãy mộ bia trầm mặc chỉnh tề này, khấu đầu ba lượt!

Gió thu trên gào thét bầu trời bỗng nhiên tăng mạnh, càng ngày càng lộ ra vẻ thê lương. Vô số lá cây từ phương xa thổi tới, quấn bay trên không trung.

Chiến kỳ của liên quân Đại lục cao cao sừng sững ở giữa không trung, bị gió thu quét qua, vang lên từng tiếng vù vù lật phật...

Thời khắc khải hoàn trở lại cuối cùng đã tới.

Lúc này toàn bộ các tướng sĩ, đang nói lời vĩnh biệt với những anh hồn say ngủ nơi này, là thời khắc giã từ quá khứ!

Hơn hai mươi vạn người, tất cả đều không nói gì, chỉ có một mảnh yên lặng giống như tang lễ.

Sau một hồi lâu, quân kỳ rốt cục triển động, quân đội nhánh thứ nhất dẫn đầu xuất phát rời đi. Rất nhiều rất nhiều người, cho đến khi đi thật xa thật xa kia, vẫn còn chốc chốc lại quay đầu...

Tiếp theo, đội ngũ liên quân lục tục rời đi...

Tới buổi chiều, sau khi số lượng lớn viện quân lục tục rời đi, nơi này đã là có chút trống vắng . Quân đội đến từ Thiên Hương đế quốc là đoàn người cuối cùng rời đi. Lúc này, nơi đây cũng chỉ còn lại có Thiên Phạt nhất mạch cùng với đại quân Tà Quân phủ.

Hùng Khai Sơn ở mười ngày nay, vẫn cứ ngơ ngác ngồi dưới đất, nhìn lên bức tượng Ưng Vương cao vút kia, si ngốc mà nhìn, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Thân thể vốn dĩ cường tráng qua mấy ngày này, nhìn qua là có thể thấy được đã gầy đi rất nhiều.

Quân Mạc Tà trầm mặc hồi lâu, rốt cục xoay người, hướng mắt về phía mọi người.

- Nơi đây toàn bộ những người có tu vi đã vượt cấp Thánh hoàng, tiến lên một bước.

Một tiếng vang lên, trong đám người kia, có thật nhiều người đứng dậy, liếc mắt qua, liền có thể ước lượng được, có tới khoảng mấy nghìn người!

Quân Mạc nhìn qua từng người một, bỗng nhiên lộ ra sắc mặt tàn nhẫn, cắn răng nói :

- Gọi các ngươi đi ra, chính là giao cho các ngươi một nhiệm vụ! Nhiệm vụ này dị thường gian khổ, lại nhất định phải hoàn thành! Nếu như không hoàn thành, các ngươi hãy cùng những huynh đệ kia, đem chính mình chôn ở chỗ này đi!

Thanh âm nói chuyện của Quân Mạc Tà đanh thép dị thường, ngay cả Mai Tuyết Yên cũng mới nghe thấy lần đầu tiên Quân Mạc Tà dùng loại

khẩu khí này nói chuyện!

Ánh mắt mọi người đều sáng như sao, chăm chú nhìn vào Quân Mạc Tà. Từ khẩu khí của hắn, bọn họ đã có thể hiểu được. Quân Mạc Tà gọi bọn họ bước ra, tất nhiên là muốn làm một đại sự kinh thiên động địa!

- Năm ngàn người, phân thành năm đội! Do Ưng Bác Không, Phong Quyển Vân, Sở Khấp Hồn, Hùng Khai Sơn, Hạc Trùng Tiêu dẫn đầu, giết vào lãnh địa ngoại tộc! Lật từng tấc đất, triệt để tiêu diệt chủng dị tộc ! Nhất định phải trảm thảo trừ căn, thốn thảo bất lưu (không chưa một cọng)!

- Dạ!

Những cao thủ Thánh Hoàng ở đây, chỉnh tề hô lên một tiếng đồng ý.

Ánh mắt Quân Mạc Tà lành lạnh, nhìn vê hướng nam của Thiên Trụ Sơn, trầm giọng nói:

- Phía bên ngoại tộc đã mất đi cường giả có thể chịu được một trận chiến. Mục đích duy nhất của trận chiến này chỉ là muốn nhất lao vĩnh dật, vĩnh viễn tiêu diệt hậu hoạ. Ta sẽ ở Thiên Phạt chờ tin các ngươi chiến thắng trở về. Tin rằng các ngươi, sẽ không để cho ta thất vọng!

- Dạ!

Toàn bộ Thánh hoàng cao thủ, lại chỉnh tề đồng ý một tiếng.

Hùng Khai Sơn trong ánh mắt tràn ngập bi thương, nắm tay phát quang, kêu lớn tiếng nhất. Trong mắt cừu hận như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.

Hùng Vương thật sự rất cần một trận giết chóc để rút cạn bi thương trong lòng mình!

Tiểu cửu, Cửu đệ, Tứ ca ta sẽ dùng toàn bộ sinh mệnh còn sót lại của lũ hỗn tạp ngoại tộc, để đưa tiễn người! Rửa hận cho ngươi!

Đoạn đường trở về này, đám người Quân Mạc Tà hầu hết đều theo đại quân cứu viện Thiên Phạt cùng nhau trở lại. Cả chặng đường, Mai Tuyết Yên và Quân Mạc Tà, hai người đều rất trầm mặc.

Trên cả mảnh đất đại lục này, Tam Đại Thánh Địa, thế lực duy nhất có thể đối kháng cùng Thiên Phạt, Tà Quân phủ, giờ phút này, đã vĩnh viễn lụi tàn. Trong lòng hai người chẳng có đến nửa điểm vui sướng, ngược lại , thì rối như tơ vò, hơn nữa, rất có chút ý vị mất mát. Cái loại cảm giác hoàn toàn không biết nên bước tiếp ra sao này thật sự làm người ta phiền muộn. Hai người hoàn toàn không có ý tưởng gì, yên lặng theo chân đại quân, hành trình trở về chậm rãi đương nhiên cũng không có lý do gì cấp tiến. Lại thêm cả đội ngũ dù sao cũng là hơn mười vạn đại quân, đi liên tục suốt hơn mười ngày, lúc này mới nhìn thấy phía trước khói bếp lượn lờ, đã về tới nơi có bóng người.

Lúc trước ở lại Thiên Trụ Sơn lâu như vậy, hiện tại bỗng nhiên gặp lại nơi có người ở. Cả đoàn người, thế nhưng đều là không chịu nổi chấn động trong lòng, nổi lên một cỗ cảm giác thân thuộc. Tất cả mọi người đều vật lộn từ ranh giới của sự sống và cái chết mới có thê trở về, cảm giác lúc này, thực là không cách nào hình dung nổi.

- Mạc Tà, ngươi có phát hiện hay không, tại đây trong cuộc chiến xâm lược này, phía bên Phiêu Miểu Huyễn Phủ từ đầu đến cuối đều không có xuất hiện người giúp đỡ. Bằng quan hệ giữa Phiêu Miểu Huyễn Phủ và Tam Đại Thánh địa, thì chuyện này quả thực rất khác thường.

Mai Tuyết Yên nhìn vào khói bếp phương xa, thở dài một hơi , nói :

- Phiêu Miểu Huyễn Phủ tuy rằng từ đầu không trực tiếp tham gia cuộc chiến xâm lược, nhưng không thể thiếu âm thầm hỗ trợ chứ. Lúc này là lúc Thiên Trụ Sơn sụp đổ, tình thế nghiêm trọng như vậy, mà lại hoàn toàn không có tin tức từ phía Huyễn Phủ, chuyện này không khỏi có chút vô lý. Chưa kể tới hiện tại chúng ta cũng có quan hệ tương đối với Huyễn Phủ Miêu gia, trong chuyện này chắc chắn có điểm bất thường.

- Không sai, việc này rất có thể có gì đó kì quái.

Quân Mạc Tà gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, trong lòng bắt đầu cân nhắc. Trong Huyễn phủ, rốt cuộc vì sao mà chưa đến trợ chiến đây?

Chẳng lẽ là bởi vì Chiến Cuồng đã về tới tận Huyễn Phủ rồi. Thất đại thế gia khác ốc không mang nổi mình ốc sao!?

Vừa nghĩ tới đó, lại nhớ đến Chiến Cuồng, Quân Mạc Tà liền kìm lòng không được, có chút đau đầu. Tình huống quỷ dị hiện tại của tên kia thật sự là quá khó chơi. Trực tiếp đánh thì không chết được, mà ngay cả Hỗn Độn Hỏa được xưng có thể đốt hết thiên địa vạn vật, lại cũng không đốt được hắn!

Rốt cuộc thì phải làm như thế nào mới có thể hoàn toàn tiêu diệt đây ?

Lại nói thêm, kể từ trận chiến ấy cho đến bây giờ đã là một đoạn thời gian rất dài rồi, Chiến Cuồng nếu thực sự cần hút huyết nhục nhân loại để tăng thể lực, vậy tới lúc này không biết đã hút được bao nhiêu nữa...

Chiến Cuồng chưa tu luyện hoàn thành mà đã khó đối phó như thế, bây giờ lại hút máu nhân loại nữa, không biết rốt cuộc có thể mạnh đến cái hạng nào nữa ?

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 519: Mất Trí Phát Điên!

Mà ngay vào lúc này Cổ Hàn không còn nữa, mà Cửu U Thập Tứ Thiếu thì đột nhiên giở chứng, ẩn cư ở Thiên Trụ Sơn không thèm ra ngoài nữa...

Thế chẳng phải là, chỉ có mỗi một mình mình đối mặt với Chiến Cuồng thôi sao?

Ba người liên thủ, còn giết không chết hắn, bây giờ còn có một mình mình, có thể làm được sao?

Tiếp tục đi lên phía trước, thì thấy tiền quân đã đến được thôn xóm kia, không biết vì sao lại đột nhiên ngừng bước. Ngay sau đó liền có người thúc ngựa hướng về phía mình mà đến, vội vàng, cấp tốc. Dường như đã phát hiện cái gì, hoặc là gặp phải chuyện gì khác lạ...

Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên nhìn nhau, đều chẳng hiểu gì cả, nhiều ngày chưa từng tiếp xúc cùng ngoại giới, gặp được người đương nhiên là một chuyện vui, nhưng cũng không đến mức như chuyện hiếm. Đang lúc đại quân tiến lên, mà tiền quân đột nhiên lại dừng lại, tất có biến cố trọng đại. Chỉ là đối mặt với đại quân Thiên Phạt, cùng với liên quân Tà Quân phủ, tổng cộng hơn mười vạn cao thủ ngoài cấp Tôn Giả, chẳng lẽ còn có thể gặp cướp đường hay sao?

Nếu thật sự có kẻ chặn đường cướp bóc... Vậy thì thật là quá trào phúng rồi!

Hay là thế giới này thực sự quá điên cuồng rồi? Lại có thằng giặc cỏ nào không có mắt dám chặn đường quân đội mạnh nhất trên cả đại lục này?! Nói đến có thể lực lượng một người chặn đường cả đại quân này, cho dù là Cửu U Thập Tứ Thiếu cũng không được, đúng vậy, may ra chỉ có Cửu U Đệ Nhất Thiếu mới thần thông được vậy thôi!

Không bao lâu, đã đến trước mặt rồi.

- Phủ chủ, thôn trang phía trước xuất hiện tình huống dị thường cực đoan, toàn bộ thôn tren dưới hơn trăm người, đã toàn bộ tử vong. Tử trạng xem qua, đều là hóa thành thây khô!

Thị vệ kia đầu đầy mồ hôi, hiển nhiên là chuyện quỷ dị ngoài dự đoán của mọi người kia, đã khiến cho hắn cực kỳ sợ hãi!

Thây khô?

Quân Mạc Tà nhướng mày, nhất thời lại nhớ đến Chiến Cuồng!

Chiến Cuồng khi đã mất đi thân thể, thực lực thì kém xa Cửu U Thập Tứ Thiếu, thậm chí so với Cổ Hàn cũng còn kém hơn chút. Nhưng chỉ với năng lực khôi phục quỷ dị của hắn và khả năng hấp thu sinh mạng tinh nguyên của sinh linh kia, cũng đã đủ tạo thành ảnh hưởng khủng bố rồi. Nếu quả thật là... vừa nghĩ đến đây, hai tay Quân Mạc Tà rung lên, tức thì bay lên từ trên lưng ngựa. Mai Tuyết Yên cảm thấy khác thường, cũng theo sát phía sau. Hai người như lưu tinh xẹt qua trời cao, chớp mắt đã vào trong thôn xóm kia. Phóng mắt nhìn quanh, hai người đồng thời nổi giận đùng đùng!

Nhìn qua là biết nơi đây là một thôn xóm rất nhỏ, bên trong nhiều nhất cũng chỉ có khoảng hai ba chục hộ gia đình... Nhưng giờ khắc này, trong thôn làng đã muốn còn chút hơi thở nào của người sống nữa.

Trong sân vườn hay đường mòn thôn trang, ngổn ngang đầy xác chết…

Quân Mạc Tà đang ở giữa không trung nhìn xuống dưới, tâm niệm vừa động, vụt xuống đất, đem một cỗ thi thể trước mặt lật lại xem.

Không ngờ tới thi thể toàn thân đều khô khốc đồng tử co rụt lại, không sót lại chút nước nào

Dựa theo kiến thức mà kiếp trước Quân Mạc Tà được học. Hầu như toàn bộ cơ thể người, đều là do nước tạo thành, mà thi thể trước mắt, toàn bộ nếu so với thân thể người sống còn nhỏ hơn hai ba lần, cứ giống như một cái xác ướp vậy! Gọi thây khô cũng quả không sai!

Tiếp tục xem xét các thi thể khác, cũng đều là tình trạng khô héo như vậy!

Bất luận người già trẻ nhỏ, hay là thanh niên trai tráng, tất cả đều cùng một tử trạng. Cơ mặt tuy rằng đã khô quắt lại, nhưng nhìn thấy được vẻ mặt thực bình thản, cứ như bọn họ căn bản không nhìn thấy gì cả, chỉ như ngủ quên vậy!

- Ra tay thật tàn nhẫn! Thậm chí ngay cả tiểu hài tử cũng không chịu buông tha!

Mai Tuyết Yên thấy khối thi thể của một tiểu cô nương trên mặt đất, nghiến răng nghiến lợi nói.

- Nhìn những dấu hiệu biến chất trên thi thể, ta đoán thảm kịch này hẳn là đã phát sinh được nửa tháng, thậm chí còn lâu hơn nữa. Bởi vì thi thể thiếu nước cực độ, hiện tại đã có chút dấu hiệu phân hủy. Cũng may bởi vì hàm lượng nước hoàn toàn mất hết, nếu không có lẽ đã không còn đợi tới lúc chúng ta đến.

Quân Mạc Tà chậm rãi dựng thẳng thân thể, sắc mặt trầm trọng, lặng lẽ nói:

- Không nghi ngờ gì nữa, chính là hắn! Chỉ có Chiến Cuồng mới có thủ đoạn thế này, cũng mới có thể làm ra chuyện điên cuồng như thế!

Huyết nhục tinh hoa trong cơ thể những người này đã bị cắn nuốt hết sạch. Thế mà nếu chỉ quan sát bên ngoài thì lại không nhận ra bất kì vết tích nào. Lại so với những miêu tả của Cửu U Thập Tứ Thiếu trước đó về biểu hiện lúc Chiến Cuồng hút máu dã thú. Quân Mạc Tà thậm chí không cần suy nghĩ, liền lập tức đưa ra kết luận!

- Chiến Cuồng? Là hắn sao? Làm sao có thể, hắn không phải đã...

Mai Tuyết Yên mở to hai mắt nhìn, không dám tin đây là thật !

- Chính là tên Chiến Cuồng đó, kẻ trước kia bị chúng ta đánh rơi vào miệng núi lửa!

Quân Mạc Tà thở dài thật sâu, ánh mắt có chút lo âu:

- Hắn vốn có thân thể bất tử bất diệt, hiện giờ, lại hút thêm nhiều máu như thế..., thiết nghĩ sẽ càng khó đối phó hơn so với trước kia...

- Khó đối phó cũng phải đối phó, mặc kệ là trả cái giá nào đi chăng nữa, Loại ác ma giống như thế này, nhất định không thể để cho hắn cứ sờ sờ sống ở trên đời này mà di hoạ cho thế nhân được!

Mai Tuyết Yên oán hận nói :

- Chúng ta nhất định phải tiêu diệt hắn hoàn toàn, trả lại hai chứ “ thanh bình” cho trời đất!

- Đương nhiên phải thế.

Quân Mạc Tà cười cười, phất phất tay ra lệnh hạ thủ đem toàn bộ những thi thể này mai táng ổn thoả, mồ yên mả đẹp.

Đại quân lại tiếp tục hành trình, dọc theo đường đi lại không ngừng có kinh báo truyền đến.

Suốt một đường này, lại có tổng cộng hơn năm mươi thôn xóm nữa biến thành địa ngục nhân gian! Vô luận là người hay vật, tất cả đều biến

thành một khối thây khô! Số lượng tổng thể, không ngờ lại là con số khủng bố cả vạn người!

Đó mới chỉ đơn thuần là nhân sổ, nếu ngay cả súc vật cùng tính thêm vào, vậy cũng phải tới gần hai vạn !

Trong mắt Quân Mạc Tà càng ngày càng bừng bừng lửa giận!

Chiến Cuồng, ngươi lại táng tận thiên lương đến như thế, mất trí phát điên rồi sao? !

Ngươi nếu chỉ tàn sát huyền giả, dùng tới thủ đoạn hung tàn đó, cũng còn có thể chấp nhận được. Bởi vì sự hiện hữu của bọn họ tạo ra uy hiếp đối với ngươi. Nhưng những người lúc này người giết chết, hầu hết đều là những bình dân bách tính vô tội tay không tấc sắt!

Mà lý do duy nhất để Chiến Cuồng ra tay cũng chỉ là đoạt lấy một lượng lớn tinh hoa tính mạng, chữa trị thân thể của chính mình, giúp tăng thêm uy lực bản thân!

Hành vi tội nghiệt điên cuồng tới mức này, ngàn vạn lần không thể tha thứ!

Chiến Cuồng, dù có chết muôn lần cũng khó rửa sạch được tội ác!

Đại quân dần dần tiến vào trong biên giới Thiên Nam, chỗ này dân cư đã khá dày đặc, nhưng cũng tại nơi đây, vẫn như cũ phát hiện mấy hiện trường giết người quy mô lớn! Hơn năm nghìn bình dân bá tánh bị chết thảm!

Một đường này, đi chầm chậm đợi mọi người theo sau, Quân Mạc Tà lại càng ngày càng tức giận. Đến nơi này, lửa giận đã tích luỹ tới mức đạt đến cực hạn sôi trào!

Từ trước tưới nay, đều không hề có thảm kịch tới mức này.

Dọc theo đường đi, Quân Mạc Tà luôn luôn phát huy thần thức cao độ. Buôi tối cũng đã từng trải qua nghìn vạn dặm khắp nơi tìm kiếm tung tích Chiến Cuồng, nhưng trước sau đều không phát hiện dấu vết nào cả. Tình hình như vậy cũng làm cho Quân Mạc Tà mặt mày ngày một cau có...

Cái nợ này càng sớm diệt đi thì muôn dân càng được lợi, một khi dây dưa để lỡ việc, có thể còn kéo theo mối nguy không thua kém việc ngoại tộc xâm lấn!

Thời gian cách ngày đại chiến với Chiến Cuồng tổng cộng cũng chỉ còn hơn mười ngày nữa, vậy mà đã đó hơn ba vạn người gặp nạn, thử hỏi thủ đoạn hành hung này tàn nhẫn tới mức nào, khủng bố tới mức nào! Sự hung tàn của tên ác ma này có thể nói là vô tiền khoáng hậu (trươc skia không cso, sau này cũng không)!

Đại quân sau khi trải qua gần một tháng lặn lội đường xa, cuối cùng cũng toàn viên quay trở về tới căn cứ Thiên Nam!

Độc Cô Tiểu Nghệ, Quản Thanh Hàn đã chờ người tới mỏi mắt. Giờ phút này nhìn thấy đám người Quân Mạc Tà trở về, tất cả đều vui mừng quá đỗi, ồn ào đi ra nghênh đón.

Nhưng khi mọi người thấy thấy sắc mặt sặc mặt khó coi chưa từng có của Quân Mạc Tà, đều không khỏi lấy làm lạ. Ngoại tộc đã diệt toàn bộ rồi, Tam Đại Thánh địa thì toàn bộ đã bị thiêu cháy, trước mắt còn cái gì có thể làm cho lang quân buồn rầu như thế.

Chờ tới khi nghe được Mai Tuyết Yên giải thích chuyện thây khô suốt dọc đường đi này, mọi người mới thật sự hút một hơi khí lạnh. Đừng thấy chúng nữ thực lực vô cùng cao minh, đều đã được liệt vào cao thủ hàng ngũ đỉnh phong, nhưng sự từng trải và sức chiến đấu thì lại quá nông cạn. Giờ phút này nghe thấy chuyện kinh khủng không tưởng nổi ấy, đều không kìm nổi sợ hãi.

Quân Mạc Tà với nét mặt cực kì khó coi, liên tiếp hạ lệnh không ngừng. Lệnh cho toàn bộ huyền thú tập trung đợi mệnh, ban khắp thiên hạ. Một khi có tin tức liên quan, sẽ lập tức báo về. Lại báo cho các quốc gia khác về việc của Chiến Cuồng. Việc tiếp theo, chỉ là kiên nhẫn chờ đợi tin tức thôi.

Đồng thời gia tăng thời gian tu luyện, Quân Mạc Tà dự cảm được, lần này đối phó với Chiến Cuồng, không cần nghi ngờ, sẽ lại là một hồi chiến đấu gian khổ nữa! Nếu không thể làm tốt khâu chuẩn bị, đến lúc đó kẻ gặp bất lợi là bản thân mình!

Miêu Tiểu Miêu sau khi nghe về chuyện này, kẻ xuất thân từ Huyễn Phủ nàng đây, cảm thấy lo lắng trọng trọng, e sợ Chiến Cuồng tiến vào Huyễn Phủ quấy rối khắp nơi. Theo những gì Quân Mạc Tà miêu tả, công lực hiện nay mà Chiến Cuồng đang có được, nhìn khắp cả Huyễn Phủ cũng không ai địch nổi!

Quân Mạc Tà tuy rằng trong lòng cũng có suy nghĩ như vậy, nhưng cũng không thể không an ủi Miêu Tiểu Miêu. Chiến Cuồng có phát điên tới mức nào, lương tri có mất đi, thì cũng vẫn nên vì con cháu đời sau của hắn suy nghĩ. Tùy tiện ra tay với Huyễn Phủ, nhất định không phải của ý muốn ban đầu của hắn, càng không phải thượng sách gì...

Miêu Tiểu Miêu lúc này mới thoáng yên tâm, nhưng vẫn sống trong lo âu thấp thỏm, một ngày dài đến một năm.

Đừng nhìn Quân đại thiếu gia an ủi Miêu Tiểu Miêu thuận miệng như thế, kì thực tâm tình Quân Mạc Tà giờ phút này, ngược lại càng thêm trầm trọng.

Hắn thậm chí đã nhận định rồi, Phiêu Miểu Huyễn Phủ lần này hoàn toàn không phái người tham dự cuộc chiến xâm lược lần này, tất nhiên là lien quan tới Chiến Cuồng. Huyễn Phủ hiện giờ yên lặng như vậy, tất nhiên là đã xảy ra chuyện gì trọng đại rồi!

Nếu không, bất luận là dựa vào tình nghĩa lúc trước với Tam Đại Thánh địa, hay là bởi vì quan hệ liên minh phía mình, Phiêu Miểu Huyễn Phủ đều sẽ ra tay trợ giúp!

Nhưng Quân Mạc Tà trong lòng vẫn có một nghi vấn thật lớn.

Người khác có thể không biết rõ tình hình, thế nhưng hắn thì biết. Trong Huyễn phủ tuy rằng quả thật không có ai có thể so được với Chiến Cuồng, nhưng Miêu gia lại tồn tại một kẻ siêu cấp cường giả, là một đệ tử truyền thế của Cửu U Đệ Nhất Thiếu lúc còn sống, lại chính là thầy của Chiến Cuồng nhất nhất Miêu Khuynh Thành!

Miêu Khuynh Thành, tuyệt đối là siêu cấp cường giả cường hãn hơn so với Chiến Cuồng vô số lần, lại là thánh cấp cường giả duy nhất trên thế gian này. Cho dù bởi vì đủ loại duyên cớ mà tổn hao thực lực, bị cái gì không thể gặp ánh sáng gì đó, nhưng chắc cũng không đến nỗi lại để cho Chiến Cuồng làm xằng làm bậy như thế chứ? Nhưng, nếu như thực là như thế, thì giải thích việc Huyễn Phủ không có động tĩnh gì như thế nào đây?

Từng ngày từng ngày trôi qua, nhưng trước sau vẫn không có tin tức gì truyền tới...

Có một ngày, Kiều Ảnh còn chưa hết bi thương đột nhiên tìm đến Quân Mạc Tà.

Sau khi trở về từ Thiên Trụ Sơn, Kiều Ảnh vẫn luôn trầm mặc ít lời, cả ngày khó khăn lắm mới thốt ra một câu. Là nữ nhân giang hồ, tuy rằng không đến mức bởi vì cực độ bi thương mà lấy nước mắt rửa mặt nhưng trầm mặc như Kiều Ảnh bây giờ, cũng làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

- Tìm ta? Có chuyện gì sao?

Lúc trước Quân Mạc Tà ở bên trong Hồng Quân Tháp thời gian dài như vậy, là để lặng lẽ luyện công, chuẩn bị phá vỡ cảnh giới Hồng Quân

Tháp tầng thứ tám. Đột nhiên nghe nói Kiều Ảnh đến đây, muốn gặp mình, liền lập tức kết thúc tu luyện, trở mình đi ra.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 520: Ta Không Ngại Nói Ra...

"Cổ Hàn" …Quân Mạc Tà yên lặng một trận, sau lúc lâu mới nói:

- Kiều cô nương vì sao đột nhiên hỏi như vậy?

- Ta hy vọng có thể nghe được lời nói thật của Phủ chủ đại nhân, bởi vì ta biết trong chuyện này tất có ẩn tình!

Thanh âm của Kiều Ảnh rất thấp cũng rất trầm, nhưng trật tự rõ ràng:

- Ngày đó ngươi đến Thánh Địa, mục đích lúc đầu là muốn để cho ta cùng Tà Quân phủ phối hợp tác chiến. Ngươi có lẽ đã nhìn trúng độc môn tuệ nhãn thần thông của ta. Hy vọng có thể vào lúc đối phó với ngoại tộc chí tôn Thiên Nhẫn, để cho ta phát huy mức mạnh.

- Có phải không?

Quân Mạc Tà bất đắc dĩ gật đầu, nói :

- Việc này không sai.

- Nhưng trong suốt qua trình chiến đấu lúc sau, ta lại từ đầu tới cuối đều không có ra tay! Cũng không phải là không có cơ hội, mà... Chính là Tuyết Yên luôn luôn như vô tình ngăn cản ta, trước sau không cho ta xông lên phía trước, Tuệ Nhãn của ta... trong suốt trận chiến này đến một lần cũng không được thi triển. Đối với trận chiến này, vũ khí bí mật của Thánh địa như ta đây đúng là một chút tác dụng cũng không có!

Kiều Ảnh thản nhiên nói:

- Thiết nghĩ đó là bởi vì ngươi đã đổi ý. Cho nên Mai Tôn Giả mới không cho ta ra tiền tuyến giết địch! Còn giữ ta ở lại hậu phương lớn, mục đích duy nhất chính là phải bảo vệ ta, bảo đảm chắc chắn an toàn của ta. Có phải thế không?

- Cái này cũng không sai.

Quân Mạc Tà thản nhiên gật đầu.

- Nhưng ngươi vì sao lại thay đổi ý định ban đầu chứ ? Ta thật sự nghĩ không ra còn có người nào, còn có chuyện gì có thể thay đổi quyết định của ngươi!

Kiều Ảnh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Quân Mạc Tà trân trối:

- Đáp án duy nhất cũng chỉ có chuyện xảy ra vào ngày ngươi cùng sư phụ ta Cổ Hàn nói chuyện. Người khẳng định là đã nói gì đó với ngươi, thuyết phục ngươi, cho nên ngươi mới thay đổi ý định ban đầu!

Quân Mạc Tà tròn mắt mà chống đỡ. Kiều Ảnh lại có thể liên hệ tới chuyện này? Nhưng vấn đề này, bây giờ không dễ trả lời. Dường như trả lời như thế nào cũng đều không đúng!

Kiều Ảnh lấy ra khối ngọc bội kia từ trong lòng, để trong lòng bàn tay lặng lẽ vuốt ve, thấp giọng nói:

- Cho nên, ta muốn biết, sư phụ ta, người... Rốt cuộc đã nói gì với ngươi? Tin rằng lão nhân gia hắn, cũng đã có dự tính đối với tương lai của ta. Ta muốn biết, hắn muốn an bài ta như thế nào? Ta biết ta không nên tùy tiện hỏi Phủ chúa đại nhân, chuyện này có thể sẽ khiến phủ chúa đại nhân khó xử. Nhưng ta thật sự rất muốn biết, sư phụ đối với ta mà nói không chỉ là người khai sáng, mà còn giống như thân phụ. Phủ chúa đại nhân, xin ngươi, xin ngươi nói cho ta biết!

- Khụ khụ khụ... Kiều cô nương, ngươi khát không? Có muốn uống chén nước trước hay không? Có ai không, bưng chén trà lại đây.

Quân Mạc Tà đột nhiên có chút xấu hổ, nhất thời không phản bác được, bất đắc dĩ lai giở chiêu cũ rích kia để lảng tránh.

Trong lòng thì không nhịn được mắng Cổ Hàn một tiếng.Mẹ nó, ngươi lão tiểu tử lại đông đạp một nhát tây thúc một cú, rồi để lại cục diện rối rắm này, ta biết phải xử lý như thế nào đây?

Biết thế lúc trước ngươi đừng có nói quan hệ của ngươi và Kiều Ảnh cho ta nghe cũng được. Bây giờ thì hay rồi, thế này thì đúng là trói ta mà nướng ở trên lửa còn gì? Ngươi muốn ta nói như thế nào đây? Giống như thân phụ ư? Nói thừa, lão quỷ đó căn bản chính là thân lão tử của ngươi!

Chỉ là nhìn bộ dáng thống khổ của Kiều Ảnh trước mắt, nếu quả thật nói cho nàng Cổ Hàn chính là phụ thân của nàng, chắc sẽ ngất ngay tại chỗ mất! Nhưng nếu không nói ra... Chẳng lẽ để nàng cả đời này cũng không nhận tổ quy tông, đều sống u mê như vậy?

- Nếu như là Phủ chủ đại nhân có điều gì khó xử, thì xin cứ nói rõ, ta nhất định có thể chịu đựng được.

Kiều Ảnh đem ngọc bội gắt gao, quý trọng ôm ở trước ngực, nhìn vào Quân Mạc Tà, dị thường kiên định nói.

Quân Mạc Tà nhìn thấy thân thể mềm mại của Kiều Ảnh hơi hơi run rẩy, trong lòng bĩu bĩu môi, thầm nghĩ: ngươi thật sự có thể chịu đựng được hay sao? Ngươi nếu thật sự chịu đựng được thì tốt quá rồi. Nhưng đáp án này, thì ngươi tuyệt đối không chịu nổi đâu!

Vẫn cho rằng mình là một kẻ cô nhi, một cô nhi bị nhận nuôi. Trước sau cũng đã qua hơn nghìn năm rồi! Thế mà hiện tại lại có người nói cho nàng biết, kỳ thật ngươi không phải cô nhi, ngươi cũng có cha có mẹ, hơn nữa cha ngươi, chính là sư phụ, kẻ đào tạo ngươi trưởng thành, tồn tại giống như thân phụ...

Có trời mới biết tin tức này sẽ tạo thành cú sốc như thế nào?

Mà hơn nữa, vị phụ thân kiêm sư phụ này của nàng, đã lừng lẫy chết trận trong cuộc chiến xâm lăng kia rồi...

Từ không đến có, rồi lại từ có đến không...

Đừng nói là người khác, giả dụ cũng rơi vào hoàn cảnh như vậy, Quân Mạc Tà cảm thấy nếu là mình, có thể cũng chết ngay tại chỗ! Tạo hóa trêu ngươi, cũng không dằn vặt đến mức như vậy...

Nhưng Kiều Ảnh đối diện, ánh mắt lại cứ nhìn mình chằm chằm như vậy, còn đang chờ đợi mình trả lời, rốt cuộc nên trả lời thế nào đây...

- Quân phủ chủ, xin ngươi nói thẳng ra đi.

Kiều Ảnh nhẹ giọng nói:

- Đạo làm đệ tử, ta thế nào cũng phải hoàn thành nguyện vọng của sư phụ! Bằng không, ta có mặt mũi nào tiếp tục tồn tại trên đời này nữa?

Kiều Ảnh xoay người, trên mặt lộ ra vẻ thê lương, trầm giọng nói:

- Các thúc thúc bá bá đã sống cùng ta nhiều năm như vậy, mà giờ đều đã vĩnh viễn rời ta mà đi, lừng lẫy xả thân! Nếu không phải trong lòng trước sau vẫn vướng mắc chuyện này, chỉ sợ ta từ lâu đã theo bọn họ mà đi rồi... Quân Mạc Tà, ngươi không biết, Tam Đại Thánh địa, tổng cộng gần lên tới mười vạn người! Chỉ trong một ngày trời, đều đã không còn nữa, loại cảm giác này, ngươi có biết được không? Ngươi có thể cảm nhận được không?!

Không đợi Quân Mạc Tà mở miệng nói cái gì nữa, Kiều Ảnh thê lương nở nụ cười buồn thảm:

- Người khác là cô nhi, nhưng dù sao cũng có thân nhân của mình, hoặc giả là người nhận nuôi nàng, hoặc là hàng xóm, hoặc là... Cho dù là phụ mẫu đều mất, cũng chỉ có đó thân thích bằng hữu, chú bác trưởng bối, tri kỷ bạn bè..... Nhưng ta đây, chỉ trong vòng có một ngày đã mất hết tất cả! Không còn lại gì!

Cái gì là hai bàn tay trắng? Ta Kiều Ảnh lúc này thật sự được trải nghiệm rồi..

.

Kiều Ảnh ngước lên hai mắt đẫm lệ, thiết tha nói :

-... Hai bàn tay trắng chớp mắt đã không còn thân nhân nữa rồi.

Quân Mạc Tà im lặng. Kiều Ảnh nói thê lương đến cực điểm, mà lại đều là tình hình thực tế. Bây giờ, trong toàn bộ thế giới này, cô độc nhất, tứ cố vô thân nhất có lẽ chính là Kiều Ảnh! Không còn có bất cứ người nào, có thể so với Kiều Ảnh lúc này bơ vơ bất lực hơn!

- Nếu như Phủ chủ đại nhân vẫn là không chịu đem di ngôn của sư phụ ta nói cho ta biết. Ta cứ ngốc ngếch sống qua ngày như vậy...

Kiều Ảnh buồn bả nói:

-... Thật sự là không còn nửa điểm ý nghĩa...

- Khụ khụ, không phải ta không muốn nói, thật sự là không biết nên mở miệng như thế nào mới phải.Những lời kia thật sự là...

Quân Mạc Tà ho khan vài tiếng, trong lòng quyết định một chủ ý. Aiz, vô sỉ..., thôi thì vô sỉ một hồi đi.

Chờ sau vài chục năm mười năm nữa, Kiều Ảnh cũng đã bình tâm theo thời gian, mình lại nói với nàng rõ ràng tất cả chuyện này vậy. Để cho thời gian, hòa tan hết thảy bi thương, hòa tan đến khi nàng có thể chấp nhận vậy..

Kiều Ảnh gắt gao nắm chặt hai tay, khớp xương đều bởi vì dùng sức quá độ mà nổi lên màu trắng. Nàng cố hết sức khiến cho tâm tình của mình trở nên bình tĩnh một ít, để cho thanh âm của mình có vẻ hờ hững một ít... Nhưng vẫn là ngăn không được có chút run rẩy nói :

- Cảm ơn, Quân phủ chủ, ngài cứ nói đi, ta tin mình có thể chịu được tin dữ này.

- Tin dữ? Không phải là cái gì tin dữ! Kỳ thật là như vậy...

Quân Mạc Tà làm làm ra một bộ biểu tình ngượng ngùng, có chút cà lăm nói :

- Ân, phải nói như thế nào đây? Khụ khụ, khụ khụ khụ... Cổ Hàn tiền bối vào đêm trước đại chiến, sớm đã quyết định liều mình vì Thánh Địa. Nhưng, lại với không yên lòng với cô gái yếu đuối là ngươi đây, bởi vậy gọi ta đến là vì... Khụ khụ khụ...

- Hắn lão nhân gia nói như thế nào?

Kiều Ảnh càng khẩn trương hỏi dồn.

- Ân, lúc ấy Cổ Hàn tiền bối đã nói như vậy: Quân phủ chủ, lão phu có một việc không yên lòng. Ta hỏi: chuyện gì?

Quân Mạc Tà nói :

- Cổ Hàn tiền bối nói: Kiều Ảnh nha đầu này, aiz, nha đầu kia tuy rằng cũng có một chút tu vi, nhưng thái độ làm người thật sự quá thật thà, lại rất đơn thuần, hoàn toàn không có tâm cơ gì đáng nói. Lão phu thật sự là không yên lòng, đây cũng là vướng bận duy nhất mà lão phu vẫn canh cánh trong lòng. Cho nên, lúc này, trịnh trọng đem nha đầu kia phó thác cho tiểu tử ngươi...

- A?

Kiều Ảnh kêu một tiếng sợ hãi.

-... Lúc ấy ta nói, xin Cố lão yên tâm, Quân Mạc Tà đương nhiên chiếu cố Kiều cô nương chu đáo, chăm sóc cả đời!

Quân Mạc Tà đầu đầy mồ hôi nói :

-... Không ngờ Cổ Hàn tiền bối rồi lại nói : Cam đoan như thế cũng vô dụng, nếu như tiểu tử ngươi có thể hứa hẹn sau đại chiến cưới nàng làm vợ, lão phu mới thực sự yên tâm. Tiểu tử ngươi cũng không phải quá nhiều điểm tốt, nhưng đối với lão bà của mình quả thật lại không tồi...

Cái gì gọi là vô sỉ đến cực hạn đây? Thế này quá lắm rồi á! Luận điệu vô sỉ như vậy, quả nhiên là đinh tai nhức óc!

-A!

Kiều Ảnh nghe vậy thì kêu một tiếng sợ hãi. Nàng trước đó đã dự đoán qua vô số trường hợp, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới "Di ngôn" của sự phụ mình lại là như thế. Trong lúc nhất thời mặt cười đỏ bừng, xấu hổ đến cơ hồ muốn tìm kẽ nứt nào trên đất mà chui vào, ở luôn cả đời trong đó. Trăm triệu không thể tưởng được, mình ôm lấy tâm tư cơ hồ thương tâm muốn chết tới hỏi Quân Mạc Tà, mà lại nghe được tin tức loại như thế từ miệng hắn!

Nếu nói di ngôn của sư phụ thật sự là như thế, Quân Mạc Tà cứ chần chừ không nói với mình cũng là hợp tình hợp lý. Chuyện mất mặt như thế cơ mà... Chậc, vừa rồi mình vội vả ép hỏi như vậy, trái lại giống như là mình khẩn cấp muốn gả cho hắn ngay... Chuyện này này này... Này xem là cách nói gì đây?

Tên vô sỉ nào đó cũng không nghĩ tới hiệu quả của những lời này lại tốt đến thế, hết thảy đều là chó ngáp phải ruồi. Nhưng sau khi nói ra một câu này, không khí tràn đầy thương tâm muốn chết kia, lúc này chợt đột nhiên biến hết thành thẹn thùng, xấu hổ...

Quân Mạc Tà nói thầm, ta đây cũng không phải là ăn nói lung tung. Thật sự là cha của ngươi trước khi chết đã đem ngươi giao phó cho ta. Chỉ tiếc trên đời này không có máy ghi âm, nếu không làm bản sao làm vật chứng cho mình..., Cho dù có lên tòa án, hoàng hoa khuê nữ này cũng thuộc về ta...

- Ngươi nói hươu nói vượn!

Kiều Ảnh quẫn bách xấu hổ một hồi lâu, mới tức giận quát nói.

- Làm sao có thể là nói hưu nói vượn chứ? Ta vốn không muốn nói, là ngươi ép ta nói mà!

Quân Mạc Tà hô to oan uổng, nói :

- Đây là sự thật 100% đấy! Ngày đó, sư phụ ngươi nói về ngươi thì thần tình tràn đầy áy náy. Thánh địa vì cuộc chiến xâm lăng, đem thanh xuân của ngươi phong ấn suốt một ngàn hai trăm năm. Nói đến chuyện này, Cổ tiền bối vẫn áy náy không thôi. Cho nên, ở thời khắc cuối cùng, hắn đã đem ngươi trục xuất khỏi Thánh địa, còn hứa gả ngươi cho ta nữa.

Da mặt Quân đại thiếu hiển nhiên đã dày đến trình độ khó lường rồi. Đối mặt nói chuyện hôn sự vơi cô nương gia, lại một bộ đúng lý hợp tình. Thật giống như đang nói, ngươi cưỡng bức ta rồi, bây giờ sao lại không nhận tội chứ? Ngươi không phải nói ngươi có thể tiếp thu bất cứ hậu quả gì đó sao?!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 521: Lên Núi Đao Xuống Chảo Dầu.

- Sau khi đại chiến chấm dứt, suốt dọc đường trở về, ta chính là cảm thấy chuyện này thật sự không tiện mở miệng.... Khụ khụ...

Quân Mạc Tà ra vẻ xấu hổ nói :

- Da mặt của ta, dù sao cũng vẫn khá là mỏng, nếu không phải hôm nay ngươi tới ép hỏi, ta thật ra không biết khi nào mới có thể nói cho ngươi. Ta chính là người như vậy, rất dễ thẹn thùng...

Kiều Ảnh chỉ cảm thấy trong lòng mình hỗn loạn thành một đoàn.

Một cảm giác vừa buồn cười, vừa tức giận, còn có chút thương cảm, hoặc là nói có chút cảm giác buồn bả tự nhiên nảy sinh trong lòng... Thật nhiều cảm xúc phức tạp tới cực điểm, lại trỗi dậy cùng một lúc. Loại cảm giác rối loạn này, thật sự là khó có thể hình dung...

Trong lúc cấp bách, vẫn nhịn không được mà liếc tên Quân Mạc Tà kia một cái. Độ dầy da mặt của hắn, phỏng chừng Thiên Trụ Sơn cũng phải cúi đầu xưng thần, thế mà còn có thể bày ra bộ dạng "Ta ngượng ngùng quá" mà nói da mặt của ta dù sao vẫn khá là mỏng cho được... Lời này mới thật sự chân chính trợn mắt nói dối a! Thử hỏi thiên hạ này, còn ai có da mặt dày hơn ngươi chứ?

Có chặt đầu ta cũng không tin đâu!

- Nếu đã không thể mở miệng, vậy cứ dứt khoát không cần mở miệng đi! Chuyện hôm nay Phủ chủ đại nhân cứ coi như chưa từng phát sinh là

được. Kiều Ảnh đương nhiên biết nên sống như thế nào, cũng không cần Phủ chủ đại nhân lao tâm phí sức, miễn cưỡng để làm!

Kiều Ảnh nói rõ ràng, quay đàu chỉ để lại một câu cuối cùng, sau đó, mang theo một làn gió thơm phiêu phiêu lắc lắc bay mất.

Kiều đại mỹ nhân không biết là e lệ rụt rè hay là tức giận quá mức mà vừa đi mặt lại vừa đỏ lên bừng bừng, hạ thấp thanh âm mắng một câu:

- Vẫn là cái tên đăng đồ tử chết tiệt ngày đó!

Có điều tức giận cũng là vì... Người này lại dám bày ra một bộ không tình nguyện.. cứ như là hắn bị thiệt thòi lắm ý... Hừ!

Chỉ là trải qua nháo loạn cẩu huyết như thế, bi thương nặng nề trong lòng Kiều Ảnh lúc trước cũng vì thế mà tự nhiên tiêu giảm rất nhiều.

- Này. Kiều cô nương. Chuyện này không thể cứ xem như chưa từng xảy ra như cô nói được á.... Đã nhận ủy thác của người ta, phải bảo đảm chữ tín, đối với những gì lệnh sư trước khi lâm chung nhờ vả, tại hạ nhất định phải làm bằng được nha! Cho dù là lên núi đao xuống chảo dầu cũng có là gì... Ngươi không thể đẩy ta vào thế bất nghĩa chứ,... Đúng vậy, ý của ta kỳ thật kỳ thật...

Thanh âm có vẻ nóng lòng của Quân Mạc Tà ở phía sau, còn vọng theo mà lọt vào màng tai.

Rõ ràng có thể suy ra được, Quân đại thiếu đối với chuyện này rất chấp nhất:

- Kiều cô …à.... ờ, Tiểu Ảnh..., cái kia... ngươi trước đừng vội đi, hai chúng ta tiếp tục thương nghị một chút, làm thế nào mới có thể hoàn thành nguyện vọng của Cổ Hàn tiền bối, rốt cuộc là dùng phương thức gì, hay là nghi thức nào, tư thế nào để...

Nửa trước của những lời người nào đó nói thì rất chi đạo mạo, còn thêm cả đạo nghĩa trong đó. Đáng tiếc, càng nói tiếp thì càng lộ ra bộ

mặt thật. Những gì nên nói không nên nói, những câu có thể nói những câu không thể nói, đều phun ra hết cả...

- Thương nghị cái đầu chết dẫm nhà ngươi á! Ngươi là thứ đê tiện vô sỉ hạ lưu bỉ ổi đăng đồ tử. Ai thèm để ý cái gì nghi thức, cái gì tư thế của ngươi chứ....

Thanh âm Kiều Ảnh vọng từ xa lại, mang theo cả xấu hổ và uất ức, cuối cùng nhỏ dần nhỏ dần mà lặng đi...

Hiển nhiên Kiều đại tiểu thư đã chạy xa lắm rồi. Vừa chạy trốn vừa mắng, cơ hồ phải hung hăng cắn chết hắn mới giải được hận. Hoàn thành nguyện vọng kia của sư phụ ta chính là chuyện lên núi đao xuống chảo dầu sao? Ngươi đúng là đồ vô sỉ!

Quân Mạc Tà đặt mông ngồi trở lại trên ghế, trời ạ, cuối cùng cũng xem như đối phó được rồi, thật con mẹ nó muốn chết! Có điều vừa nghĩ lại, nhất thời lại mơ màng. Ờ, câu cuối cùng của Kiều Ảnh là "Ai quan tâm phương thức với tư thế gì của ngươi,... “ Khụ, những lời này, hàm ý rất sâu xa đó... Có phải có chút giống chuyện Bá Vương ngạnh thượng cung hay không? Khụ, vấn đề tư thế thì cứ túy tiện?

Nghĩ đi nghĩ lại, Quân đại thiếu híp mắt, lộ ra nụ cười như lang sói...

Kỳ thật người ta Kiều đại tiểu thư chỉ là nói nhảm mà thôi, căn bản không biết mình đã nói cái gì, nhưng Quân đại thiếu lại được phen mặc sức suy tưởng…

Mấy ngày tiếp theo, khắp miền đại lục vẫn cứ như cũ, bình lặng không sóng gió.

Cứ như Chiến Cuồng đã hoàn toàn mai danh ẩn tích rồi, cuộc thảm sát thây khô tương tự, sẽ không còn phát sinh nữa. Mà phía bên Phiêu Miểu Huyễn Phủ vẫn yên lặng như trước, hoàn toàn không có động tĩnh, thậm chí không có bất kỳ một chút tin tức nào truyền tới.

Lần này bởi vì Thiên Trụ Sơn không ngờ lại sụp đổ. Nguy cơ ngoại tộc xâm lấn tới thì nhanh chóng, mà đi cũng thật mau lẹ, trước sau cũng chỉ có thời gian hơn hai tháng. Mà phiền não cuối cùng là những cường giả đỉnh cấp quấy nhiễu Huyền Huyền đại lục cuối cùng cũng hoàn toàn nhổ sạch. Tuy rằng phía Huyền Huyền đại lục cũng vì lần này mà trả giá thảm trọng chưa từng có. Thực lực của Huyền giả toàn bộ đại lục đã tụt xuống khá nhiều bậc, hầu hết cũng bắt đầu nghỉ ngơi để lấy lại sức. Trước kia tùy ý đi lung tung cũng có thể nhìn thấy vài người, hiện giờ thì lại khó khăn lắm mới thấy một người!

Còn về đám người không phải Huyền giả, nhất là dân thường, thì hầu hết cách xa phong ba lần này, cơ bản không có bị ảnh hưởng quá lớn. Sau khi chiến cuộc hoàn toàn kết thúc, dường như mọi thứ đều đã khôi phục như bình thường.

Tà Chi Quân Chủ Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia ở trong khoảng thời gian này, lại càng thêm thần long kiến thủ bất kiến vĩ (khó mà thấy mặt).

Mỗi buổi tối còn có thể nhìn thấy thân ảnh của hắn. Cứ tầm đấy là đại thiếu gia lại đi tìm Quản Thanh Hàn, Độc Cô Tiểu Nghệ, Miêu Tiểu Miêu, hoặc là đại bị đồng miên, hoặc là một mình tập luyện, khụ, thuận tiện ở lúc ăn cơm trêu chọc trêu chọc chúng nữ, ba hoa vài câu...

Nhưng vào ban ngày, đại thiếu liền không thấy bóng dáng. Ơ lì trong Hồng Quân Tháp dốc lòng tu luyện. Mỗi ngày mười hai canh giờ, cũng có khoảng tám canh giờ đều dùng vào chuyện luyện công.

Không chỉ có là hắn, Mai Tuyết Yên cũng vậy luôn. Mỗi ngày đi theo Quân Mạc Tà vào Hồng Quân Tháp luyện công, toàn lực dốc sức muốn tăng tu vi của mình.

Hiện tại cả Thiên Phạt, thậm chí là toàn bộ Huyền Huyền đại lục, chỉ có hai người bọn họ thực lực cực mạnh. Nếu như một khi Chiến Cuồng xuất hiện, đương nhiên hai người bọn họ sẽ là chủ lực xuất chiến!

Ngàn vạn lần không thể lơ là!

Thực lực của hai người tuy rằng đã rất mạnh, Quân Mạc Tà trước mắt càng đã lên đến cấp Bán Thánh cường giả, nhưng so với Chiến Cuồng, tên cường giả hàng cổ này thì còn có chênh lệch tương đối! Hơn nữa hiện giờ Chiến Cuồng còn là dị nhân gần như đánh không chết, năng lực đặc thù của hắn đối với trận chiến này, không thể nghi ngờ, sẽ tăng thêm nhiều bất lợi cho Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà ngoài việc cố gắng gấp bội luyện công, còn đem đại lượng tinh lực đều dùng ở chuyện luyện đan. Thiên tài địa bảo bên trong Hồng Quân có thể nói là chồng chất như núi, dùng không hết nổi, mặc cho hắn tiêu phí như thế nào, cũng đủ dùng mãi. Không biết có phải đã quen tay rồi hay không, mà thủ pháp luyện đan của Quân đại thiếu gia có thể nói là càng ngày càng thuần thục...

Còn về Mai Tuyết Yên tâm vô giữ vụ chuyên tâm cố gắng, một lòng tu luyện Khai Thiên Tạo Hóa Công, nâng cấp công lực của mình.

Nàng không giống như Quân Mạc Tà. Tu vi của Quân Mạc Tà và cảnh giới Khai Thiên Tạo Hóa Công là cân bằng nhau, ngay cả tâm cảnh cũng có thể chậm rãi điều chỉnh lại. Cảnh giới tâm tình, tinh thần, cấp độ hùng hậu của công lực, Khai Thiên Tạo Hóa Công tiến cảnh, Hồng Quân Tháp cảnh trà... Đây đều là thành tựu đồng bộ hoàn mỹ, hợp lại với nhau thành một khối!

Sau khi đa số phần trong đó dung hợp thành công, cũng có nghĩa là Quân Mạc Tà lần thứ hai đạt tới cảnh giới đột phá, ngoài việc đạt tới cảnh giới Khai Thiên Tạo Hóa Công tầng thứ tám, lúc nào cũngcó thể đột phá lần thứ hai.

Đây cũng là đặc tính đặc biệt chỉ có Quân Mạc Tà mới có, người khác mong cũng không được!

Hơn nữa ngũ hành chi lực trong cơ thể Quân đại thiếu gia, phong vân chi lực, lôi điện chi lực, những lực tự nhiên thần thông đó cũng đều đạt

được cân bằng hoàn mỹ. Hiện tại duy nhất thiếu, cũng chỉ có âm dương lực.

Lúc này Quân Mạc Tà, đang ở vào trạng thái vi diệu dương kháng âm ức.

Một khi có thể điều chỉnh đến mức âm dương hòa hợp, sẽ tức thời mở ra Hồng Quân Tháp tầng thứ tám, chính thức đi vào trọng cảnh giới Khai Thiên Tạo Hóa Công tầng thứ tám. Nhưng Quân Mạc Tà lại mơ hồ cảm thấy, chuyện này không thể nóng này được. Công lực chưa đến độ mà tùy tiện tăng lên, chỉ sợ không phải chuyện tốt gì. Nếu như không cẩn thận mà dương lục âm tiêu, Kháng Long Hữu Hối chẳng hạn, thì mọi chuyện sẽ hỏng bét mất.

Cho nên Quân Mạc Tà lúc này đang ở trong Hồng Quân Tháp đem hết lực lượng có thể, rèn luyện mình, tâm cảnh, và toàn bộ các loại lực lượng thuộc về hắn,. Bất luận là huyền công hay là thần thông thuật pháp, toàn bộ năng lực đều đang bị nén chặt, dính liền với nhau. Sau đó lại tiến một bước thuần thục nắm giữ, cuối cùng đem tất cả nhào thành một khối.

Nhưng vào thời khắc dung hợp này, lại vẫn có một vài điều không được như ý, khó có thể thuận lợi...

Quân đại thiếu như cũ liên tục phấn đấu trong khó khăn gian khổ...

Mai Tuyết Yên thì lại là toàn tâm toàn ý trùng kích Khai Thiên Tạo Hóa Công.

Nàng và Quân Mạc Tà khác nhau quá nhiều. Tâm cảnh của nàng và công pháp cảnh giới, cách cực xa so với cảnh giới Khai Thiên Tạo Hóa Công mà nàng hiện nay đang đạt được.

Công lực hiện nay mà Mai Tuyết Yên đang có, tăng lến rất chiến so với lúc trở về tăng lên rất nhiều., Quân Mạc Tà không ngừng luyện đan, Mai Tuyết Yên đương nhiên là người đầu tiên dùng tới, cứ tăng lên từng

chút như thế, công lực đã ph lên tới Thánh quân cấp bốn, mà tu vi Khai Thiên Tạo Hóa Công của nàng, lại chỉ mới đột phá tầng thứ ba mà thôi.

Này không thể nghi ngờ chính là một khuyết điểm tương đối rõ ràng, thật giống như trong thân thể một người đồng thời tồn tại cả trời và đất vậy, thật sự quá chênh lệch.

Cho nên Mai Tuyết Yên nhất định phải bỏ nhiều công phu vào Khai Thiên Tạo Hóa Công hơn nữa, mau chóng tăng lên thân mình tu vi cảnh giới tu vi của bản thân. Bằng công lực mạnh mẽ của thánh quân cấp bốn như nàng, nếu không có tâm cảnh tương đối để chế ngự, rất dễ dàng xuất hiện dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma. Mà nàng lại không giống Quân Mạc Tà có Hồng Quân Tháp giúp nàng tiết chế. Mà muốn có thể khống chế công lực Thánh quân cấp bốn tốt hơn nữa, ít nhất cũng phải có được cảnh giới Khai Thiên Tạo Hóa Công tầng thứ năm, như vậy mới ngang ngang nhau, vận dụng bình thương, tiến tới phát huy.

Quân Mạc Tà bởi vì có Hồng Quân Tháp bên cạnh, có thể hoàn mỹ bù lại những chỗ thiếu hụt của hắn, nhưng cũng bởi vậy mà rút đi đại bộ phận lực lượng mà Quân Mạc Tà hấp thụ được. Cho nên trước mắt, Quân Mạc Tà tuy rằng đã đạt tới tầng thứ bảy của Khai Thiên Tạo Hóa Công, nhưng năng lực trên thực tế, đã có khoảng năm phần công lực hoàn toàn không thi triển được.

Điểm này lại hoàn toàn không giống với Mai Tuyết Yên.

Tóm lại một câu, hai người đều đang ngày đêm tu luyện rất cật lực, cố gắng sớm ngày sử dụng tăng lực bản thân mà phát huy được tác dụng lớn nhất...

Linh khí bên trong Hồng Quân Tháp, mỗi ngày đều cuồn cuộn như sóng thần, giống như bách xuyên hối tông điên cuồng rót vào trong thân thể hai người, sau đó lại tự động hút một lượng năng lượng lớn từ bên ngoài, lấp đầy bên trong Hồng Quân Tháp.

Những chuyển động của Hồng Quân Tháp khiến Thiên Phạt sâm lâm trên không, xuất hiện một cái phễu cự đại, phía trên rộng tới phạm vi mấy nghìn dặm, hẹp dần về bên dưới. Thế cho nên toàn bộ linh khí trên bề mặt đại lục, cứ như vậy theo bốn phương tám hướng mà tụ tập lại đây...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 522: Tâm Nguyện!

Hai người khổ luyện như thế, đương nhiên tốc độ tiến triển cũng cực nhanh, có điều Mai đại mỹ nhân vẫn có việc phiền lòng khác!

Nói đến khó khăn gian khổ thì căn bản chẳng đáng gì, điều thật sự làm cho Mai Tuyết Yên chịu không nổi chính là——vì chuyện Chiến Cuồng, Quân Mạc Tà mỗi ngày đều sẽ ra ngoài một chút, xem xem có tin tức mới nào hay không. Mà người này cứ đi ra ngoài, thì sẽ là tinh trùng lên não...

Mà người này còn đang xấu tính trả thù mình ngày ấy không hợp tác; trước khi đi ra ngoài, tất nhiên sẽ có một phen sāo nhiễu, chọc cho tới khi mình mặt đỏ tai hồng mới đi. Bây giờ dường như đã thành thói quen, nếu dừng lại ở đó thì thôi, vậy mà hắn còn quá đáng hơn. Mỗi một lần ở cùng với Quản Thanh Hàn và Độc Cô Tiểu Nghệ “làm chuyện xấu”..., người này đều cố ý để Hồng Quân Tháp hở một khe nhỏ. Khiến cho mình có thể nghe rõ ràng những thanh âm cổ quái kia...

Một hoàng hoa khuê nữ như Mai Tuyết Yên nghe được những thanh âm cổ quái này, đưỡng nhiên là ngượng ngùng xấu hổ không thôi...

Nhưng mà đành ngậm bồ hòn làm ngọt, không thể nào hưng sư vấn tội!

Mai Tuyết Yên thậm chí có thể tưởng tượng ra nếu mình tùy tiện hỏi tội hắn, thì tên đê tiện vô sỉ hạ lưu bại hoại kia sẽ —— Cái gì? Ngươi nghe lén khuê phòng bí sự, ngươi còn hỏi được hả?

Nếu thật sự bị tên kia hỏi những lời này, thì mình sẽ mất mặt đến mức nào đây? Hơn nữa tên kia lại thêm làm càn...

Thực hận không thể đem tên này treo lên, dùng roi hung hăng mà quất...

Nhưng hiện giờ, sớm đã không đánh lại hắn rồi

Cứ coi như có thể đánh thắng, cũng lại không nỡ đánh. Xem ra thật sự tìm một cơ hội, liên kết với mấy tỷ muội cùng nhau kìm kẹp hắn, nếu không sẽ để tên bại hoại này lật trời làm phản mất!

Có điều, người đầu tiên kích động mấy nữ nhân kia, lại không phải Mai Tuyết Yên!

Mà là Miêu Tiểu Miêu!

Bây giờ đã qua suốt ba tháng. Phía bên Phiêu Miểu Huyễn Phủ vẫn còn chưa có chút động tĩnh nào.

Thậm chí, Miêu Đao Miêu Đảo bọn họ cũng không tới đây, thậm chí toàn bộ không chút tin tức. Điều này thực sự có chút dị thường.

Cuộc chiến xâm lăng không tham gia trợ chiến, còn có thể nói bởi vì bất hòa giữa Quân Mạc Tà và Tam Đại Thánh địa, Huyễn Phủ bị kẹt ở giữa, khó có thể can dự. Đây tuy rằng không thể nói là một lý do chính đáng, nhưng coi như miễn cưỡng có thể chấp nhận!

Thế nhưng lúc này..... sau khi toàn bộ ngoại tộc bị diệt, Tam Đại Thánh địa cũng đã hy sinh hết. Vấn đề lo lắng lúc trước sớm không còn! Miêu gia tiểu công chúa Miêu Tiểu Miêu còn chưa gả cho người ta lại ở bên ngoài lâu như vậy, mà bên Huyễn Phủ vẫn cứ không có nửa điểm động tĩnh. Như vậy cũng có chút thái quá, mà nói đúng hơn, là quá khác thường rồi

Thật ra không chỉ có Miêu Tiểu Miêu dễ kích động, thậm chí cả Quân Mạc Tà cũng có chút nóng ruột.

Lúc trước luôn luôn lo lắng chuyện Chiến Cuồng dùng bí pháp kia tạo nghiệt, không đặt nhiều chú ý đến phía bên Huyễn Phủ, bây giờ nghĩ lại, không khỏi kinh hãi. Trong Huyễn Phủ không phải đã thật sự xảy ra chuyện lớn gì rồi chứ?

Lại liên tưởng tiếp, Chiến Cuồng đột nhiên mai danh ẩn tích, cùng với chuyện hắn vốn là thủy tổ của Chiến gia Huyễn Phủ, Quân đại thiếu gia cũng có chút đứng ngồi không yên. Cho nên đã quyết định, cứ tiến thẳng vào trong Huyễn Phủ xem xem rốt cuộc là có chuyện gì.

Nếu quả thật là Chiến Cuồng làm loạn trong Huyễn Phủ, hoặc là có thể mượn sức của Miêu Khuynh Thành, hoàn toàn giải quyết Chiến Cuồng, thì thật tốt quá. Còn nếu như không thể, sẽ phát động chiến cuộc ở ngay tại Huyễn phủ, cùng Huyền Huyền đại lục không ngại!

Điển hình cho tác phong tử đạo hữu, bất tử bần đạo * (ý nói thói ích kỷ)!

Chỉ là lần này xuất hành, dường như khiến cho cả Tà Quân phủ đều náo loạn cả lên. Đám người Độc Cô Tiểu Nghệ và Hàn Yên Mộng chết sống đều muốn đi theo, thậm chí Quản Thanh Hàn trước nay trầm tĩnh cũng đều có chút chờ mong. Mấy người... tiểu la lì kia lại trực tiếp đem ánh mắt u oán tập trung trên người nào đó...

Cho tới bây giờ, vẫn chỉ có Quản Thanh Hàn và Độc Cô Tiểu Nghệ, còn có Miêu Tiểu Miêu, ba người được ăn định tâm hoàn, những người khác còn đang bị treo lên phía ngoài kìa Đừng nói mưa dầm thấm đất, ngay cả cơ hội “xuân phong một khắc” cũng còn không có, khó khăn lắm mới an ổn được, Quân Mạc Tà lại muốn đi ra ngoài. Chuyện này làm sao được chứ?

Quân đại thiếu gia sứt đầu mẻ trán mấy ngày mới ứng phó được đội quân tóc dài của bọn họ, lại hứa hẹn đủ điều, ưu đãi đủ thứ mới có thể coi như dẹp yên được. Quân Mạc Tà lúc này mới thật sự thấm thía được tác dụng phụ của ba vợ bốn nàng hầu trái ôm phải ấp. Mấy phụ nhân đó

mà cùng nhau náo loạn, thì thật khiến cho ta đầu to như cái đấu a. Tề nhân chi phúc cũng không phải dễ dàng hưởng thụ như vậy...

Khó khăn lắm mới làm yên lòng mấy nữ nhân của mình, chỉ là, những người cần an ủi cũng còn nhiều lắm!

Quân lão gia tử từ sau khi dọn tới Thiên Phạt sâm lâm, cuộc sống gia đình yên ổn cũng khiến người khá là nhàn nhã tự tại. Thỉnh thoảng đánh vài ván cờ, thưởng vài ấm trà, lúc thích thì đi câu cá, luyện công. Rãnh rỗi thì lại xem sách, có chút thỏa mãn với cuộc sống như vậy. Mà xương cốt lão nhân gia thì lại càng ngày càng cường tráng. Muốn nói còn có gì tiếc nuối, thì chính là cháu trai thì có đó, thế nhưng mà muốn có chắt trai lại chưa hy vọng được gì. Thằng nhãi con Mạc Tà kia cũng không không cố lên tí nữa, đã lâu như thế rồi, cũng không làm to bụng được cô nào cả, thật sự là làm nhục cả tộc nhà họ Quân....

Này cũng không phải lão gia tử tự cao tự đại đâu. Chính ngài có ba đứa con trai. Đứa con cả Quân Vô Hối chừng ba mươi tuổi cũng có con, con thứ ba Quân Vô Ý tuy nói là muộn hơn, nhưng Hàn Yên Dao hiện giờ cũng có rồi, vượt trước Quân đại thiếu gia rồi. Cho nên Quân đại thiếu gia đích thật là có chút làm nhục môn phong!

Phu thê nhà Quân Vô Ý và Hàn Yên Dao thì kháng lệ tình thâm, phần lớn tinh lực đều dồn cả vào hai sự nghiệp từ thiện của mình. Có thể nói là phu xướng phụ tùy, cơ hồ chính là mỗi ngày đều ngọt ngào thân mật. Mà Hàn Yên Dao hiện tại cũng sắp chuyển dạ, ăn ngủ giặt giũ, đều do Quân Vô Ý mỗi ngày hầu hạ cẩn thận, chỉ chờ có đứa con xuất thế. Có vẻ như Quân lão gia đã lâu không có tân đinh(đinh: con cháu chắt trai trong họ) rồi….

Chỉ có mẹ Quân đại thiếu Đông Phương Vấn Tâm phu nhân trong khoảng thời gian này cũng rất yên lặng. Thường xuyên ngồi một mình trong phòng, lẳng lặng xuất thần. Có đôi khi cho dù là Quân Mạc Tà cầu kiến, đều không muốn gặp. Được Quân đại thiếu gia dâng thuốc bồi bổ, Đông Phương Vấn Tâm chẳng những không có chút già nua nào, ngược

lại càng ngày càng lộ ra vẻ trẻ trung. Nếu nhìn khuôn mặt, cũng chỉ như hai bảy hai tám tuổi mà thôi.

Nhưng linh dược tẩm bổ, dù gì cũng chỉ có thể bổ dưỡng thân thể, lại không lấp đầy được thiếu thốn trong nội tâm.

Quân Mạc Tà có thể cảm giác được nỗi nhớ nhung và chán nản trong lòng mẫu thân.

Nguy cơ ngoại tộc đã hoàn toàn bị dẹp bỏ, Quân gia hiện giờ đang ở vị trí tối cao trong cả đại lục này, khiếp cho mọi người phải nể phải sợ. Thực lực con trai bảo bối của nàng lại càng có thể xưng danh đệ nhất thiên hạ trong đại lục. Mấy nàng dâu thì ai ai cũng đều mỹ mạo như hoa, ôn nhu nhàn thục, đối với mình thì hiếu thuận rất nhiều.

Trước mắt chỉ có chút thiếu sót đáng tiếc duy nhất, cũng chính là còn chưa tận mắt nhìn thấy đại hôn của con mình, chưa được bồng cháu, hơn nữa hoạ ngoại xâm vẫn còn một cái: là Chiến Cuồng!

Nhưng giải quyết những chuyện đó cũng chỉ là vấn đề thời gian. Đông Phương Vấn Tâm thật sự rất có lòng tin đối với con mình.

Cho nên lúc này Đông Phương Vấn Tâm lại càng cảm thấy sự hiện hữu của mình đã mất đi tác dụng.

Ý niệm này nảy sinh, thì cũng kìm lòng không được nhớ tới trượng phu và hai đứa con chết trẻ...

Đó trước sau gì vẫn là nỗi đau vinh cửu trong lòng nàng..

Một nỗi đau mà đời đời kiếp kiếp, cũng không cách nào bù đắp được!

:Lúc này, Đông Phương Vấn Tâm đang tĩnh tọa trong phòng, ánh mắt si ngốc nhìn chăm chú vào bức họa của trượng phu do chính tay mình vẽ, không hề dời đi dù là một khắc. Bên trong đáy mắt, lộ ra một nỗi niềm nhớ nhung thống khổ dâng lên từ tận đáy lòng.

- Vô Hối... chàng biết không, Mạc Tà đã thực sự trưởng thành rồi, thê thiếp đã đông đủ, Quân gia cũng sẽ chẳng còn nguy hiểm nào nữa, hơn nữa đã là quân lâm thiên hạ. Đúng thế, ngươi trước giờ đều chưa từng nghĩ qua quân lâm thiên hạ cái gì đó, mà chỉ mong muốn người nhà bình an hỉ nhạc, như vậy đủ rồi. Lúc này, Quân gia, đã sừng sững muôn đời không đổ, ngươi có thể yên tâm rồi... Thế gian này, cũng chẳng còn chuyện gì cần ta lo liệu nữa, Mạc Tà hắn có thể ứng phó toàn bộ biến cố, ta cũng có thể yên tâm! Mười năm sinh tử lưỡng mang mang, mà chúng ta cách biệt đâu chỉ mười năm thôi đâu. Nhưng nhanh thôi! ngày ta và ngươi gặp nhau, sắp tới rồi.

Đông Phương Vấn Tâm thì thào tự nói, ánh mắt chậm rãi nhòe lệ:

- Thật sự sắp rồi, ngươi phải chờ ta đó. Chỉ cần Mạc Tà đại hôn xong, có thể nhìn thấy tôn nhi một cái, ta sẽ lập tức đi cùng ngươi... Ta vẫn luôn không theo ngươi, ngươi có giận ta không?.

- Ta nghĩ ngươi nhất định cũng muốn thấy được, thấy được con mình thành gia lập nghiệp, cũng muốn biết cháu chúng ta mặt mũi thế nào... Ta tận lực chống cự cho đến ngày hôm nay, chính là vì muốn đem đến cho ông tin vui này, nhanh thôi, cũng sắp tới rồi....

Đông Phương Vấn Tâm cười khổ:

- Hi vọng ngươi có thể tha thứ cho ta,. Đúng vậy, ngươi chưa khi nào biết trách người khác, lại càng không mắng ta bao giờ, nhưng ngươi nhất định là chờ sốt ruột lắm rồi!

Đúng lúc này, tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên:

- Mẫu thân, ngài có ở bên trong không?

Là Quân Mạc Tà đến.

- Có đấy, Mạc Tà ngươi hơi chờ một chút...

Đông Phương Vấn Tâm tâm hoảng loạn lau lau mắt, thu lại bức họa, soi qua gương, xác nhận mình không có gì dị thường, lúc này mới đi ra mở cửa.

Quân Mạc Tà đi vào phòng, nhạy bén cảm ứng được trong phòng có một hơi thở hết sức bi thương, không khỏi thở dài. trong lòng

- Mạc Tà, tại sao hôm nay xong việc sớm như vậy.

Đông Phương Vấn Tâm nhìn con mình, vẻ mặt hờ hững, dường như không có việc gì, lập tức gượng ra một tia tươi cười nhợt nhạt. Mỗi ngày, cũng chỉ lúc nhìn thấy đứa con, tâm tình Đông Phương Vấn Tâm mới có thể chuyển biến tốt đẹp.

- Dạ, ta mấy ngày nay phải đi ra ngoài một chuyến. Xử lý chút chuyện nhỏ, cố ý lại đây nói với ngài một tiếng, miễn cho mẫu thân ngài lo lắng.

- Sao? Lại phải đi ra ngoài à?

Đông Phương Vấn Tâm hơi hơi nhíu nhíu mày:

- Có nguy hiểm không?

Lời ra khỏi miệng mới phát hiện câu hỏi của mình có chút ngốc. Cho dù là gặp nguy hiểm, đứa con làm sao có thể thành thật nói với mình chứ? Bằng thân phận hiện nay của Quân Mạc Tà, chuyện cần hắn tự mình xử lý, làm sao có thể là mấy chuyện lông gà vỏ tỏi được đây!

Đứa con trai này, cho tới bây giờ đều chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu.

- Con nói rồi, chỉ là ra ngoài xử lí chút chuyện mà thôi, làm gì có nguy hiểm đâu. Thật ra là con thấy hơi nhàm chán, muốn muốn đi ra ngoài dạo dạo mà thôi...

Quả nhiên là Quân Mạc Tà chỉ hời hợt nói như vậy.

- Hừ, cho dù thực sự có hung hiểm gì, thì ngươi sẽ nói ra sao?

Đông Phương Vấn Tâm trừng mắt với đứa cont một cái, nói :

- Có điều ngươi đến cũng đúng lúc. Ta đang có việc muốn tìm ngươi thương lượng.

- Chuyện gì?."

Quân Mạc Tà nghi hoặc nói.

- Mạc Tà, ngươi bây giờ cũng không nhỏ nữa, là một đại nam nhân rồi, hơn nữa, còn có nhiều cô nương như vậy cùng đi theo ngươi.

Đông Phương Vấn Tâm chậm rãi nói :

- Cứ không danh không phận như vậy, cũng không phải chuyện hay gì; vẫn nên giải quyết rõ ràng thì hơn. Không nói đến người khác, chỉ riêng Miêu nha đầu kia, người ta cái gì cũng đều cho ngươi rồi, ngươi làm sao cũng cho người ta gia một cái danh phận chứ. Còn có Tuyết Yên nữa, ngươi xem người ta là gì đây, còn có Khả Nhi, Mộng nhi...

Đông Phương Vấn Tâm không để ý tới cái miệng càng lúc càng há lớn của Quân Mạc Tà càng, đem các nàng nói tới mấy lần, cuối cùng mới nhanh gọn lại một câu:

- Xem xem ngươi chừng nào thì rảnh rỗi, liền manh chóng đại hôn đi...

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 523: Tiêu Tan.

- Đại hôn?

Quân Mạc Tà khổ mếu máo cười. Đại hôn của mình, có vẻ như cũng không phải là chuyện đơn giản dễ dàng như vậy. Hơn nữa cũng không hoàn toàn là chuyện của mình.

Đại hôn Tà chi chủ, đây chính là chuyện trọng đại của cả cái đại lục này đấy!

Ở địa vị ngày hôm nay, cho dù mình muốn khiêm tốn một chút chỉ sợ cũng không được.

- Mẫu thân, chuyện này hay là cứ để sau hãy nói vậy. Thật ra chuyện ta lần này phải xử lý, đúng là có luên quan đến nhà Tiểu Miêu bên kia.

Quân Mạc Tà trịnh trọng nói :

- Phía bên Huyễn Phủ mãi mà không có tin tức truyền đến, không chừng là đã thật sự xảy ra chuyện gì rồi. Ta lần này đi ra ngoài, chính là muốn đi xem xem, bên kia rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Quân Mạc Tà ngoài miệng giải thích, nhưng trong lòng lại mơ hồ có dự cảm. Đông Phương Vấn Tâm đối với việc này, sốt ruột là đương nhiên, nhưng hôm nay lại tùy tiện đề cập đến, không khỏi có chút gấp gáp quá. Mọi người bây giờ cũng đã ở cùng một chỗ, chẳng lẽ còn có thể chạy đi mất sao? Đại hôn hay không, nói đến cùng, không phải chỉ là một cái nghi thức thôi sao!

Ngay cả Quân lão đã nhàm chán đến chết, mà cũng còn không sốt ruột với chuyện này, chỉ có đốc thúc mình nhanh chóng “cái kia”, Vậy vì sao mẫu thân lại gấp gáp như vậy?

- Mẹ cũng chỉ là muốn mau mau được bế cháu thôi. Đừng nói là mẹ, ngay cả Mẫn gia gia của ngươi cũng nóng ruột lắm rồi!

Đông Phương Vấn Tâm hơi có vẻ phật lòng nói:

- Ngươi cứ lằng nhằng như vậy, khiến mẹ thật không biết khi nào thì mới có thể bế cháu đây. Bây giờ, mấy tỷ muội cùng tuổi ta, cũng đã được bế cháu hết cả rồi, có vài người, con cũng sắp cưới vợ rồi kìa. Mà ngươi thì sao, cư nhiên còn nửa điểm động tĩnh cũng không có. Không nói đâu xa làm gì, ngay đến Tam thúc của ngươi, hai người bọn họ mới có bao nhiêu...

- Chuyện này thì liên quan gì đến Tam thúc chứ! Hai người bọn họ lúc nào cũng bùi bùi ngọt ngọt cả, ta làm không được. Ngài muốn ôm cháu cũng không cần vội vả như vậy chứ?

Quân Mạc Tà mí mắt chớp lia lịa:

- Hơn nữa, những tỷ muội kia của ngài, sao có thể so với ngài được? Các nàng một đám bây giờ đều hoa tàn ít bướm, mười phần thiếu phụ luống tuổi có chồng. Làm gì có ai được như người, vẫn đẹp như tiểu cô nương vậy.

Quân Mạc Tà cợt nhả nói:

- Mẹ, nếu hai người chúng ta cùng đi dạo phố, mọi người không tưởng ngài là muội muội của ta mới là lạ đó... Ta mà nói chúng ta là mẹ con khẳng định không ai thèm tin đâu.

- Thế thì sao chứ? Cho dù là người khác nhìn thấy trẻ thế chứ trẻ nữa cũng có ích lợi gì? Lòng của mẹ sớm già cỗi rồi!

Đông Phương Vấn Tâm từ từ thở dài:

- Một ánh mắt hài lòng của cha ngươi hơn hẳn tất cả... Không có cha ngươi ở bên, thì có là mỹ nữ đệ nhất thiên hạ... Cũng chẳng còn ý nghĩa!

- Phụ nữ đẹp là để người khác ngắm. Nhưng vẻ đẹp của một nữ tự, cả đời chỉ nở rộ vì một người, sáng lạn trong nháy mắt, nhưng cũng là vĩnh hằng.

Đông Phương Vấn Tâm thản nhiên nói:

- Không có người kia, cho dù là tuyệt đại phấn hồng, quốc sắc thiên hương, cũng không tránh khỏi sớm muộn sẽ thành một bộ xương khô mà thôi!

Quân Mạc Tà thở dài, im lặng không nói gì.

Cho tới nay, ở trước mặt mẫu thân, hắn đều tận lực có thể tránh nhắc tới cái tên Quân Vô Hối của phụ thân, tránh nhắc tới chuyện thương tâm lớn nhất của bà. Không nghĩ tới Đông Phương Vấn Tâm vẫn không thể tránh nổi mà nghĩ tới. Hoặc là nói, Đông Phương Vấn Tâm cho tới bây giờ vẫn chưa từng buông xuôi, chẳng qua là vì tự lừa chính mình, để cho mọi người an tâm, dấu thật sâu dưới đáy lòng mọi cung bậc cảm xúc..

Đồng thời Quân Mạc Tà càng mơ hồ hiểu ra được, vì sao hôm nay tâm tình Đông Phương Vấn Tâm lại thấp như thế. Còn thúc giục mình đại hôn sinh con. Chắc là trong lòng đã không còn vướng bận thế tục, cũng chỉ muốn hoàn thành một chút chấp niệm cuối cùng trong lòng, coi như một tin tốt đem theo lúc gặp phụ thân dưới cửu tuyền...

Đầu bạc răng long, cùng quân đến già! Nhưng nay quân đã đi trước một bước, vậy thiếp cũng xin theo cùng!

Đông Phương Vấn Tâm cảm thấy mình trì hoãn đã mấy chục năm rồi, đã để Quân Vô Hối chờ lâu quá rồi. Lúc này đây, Quân gia đã yên mọi bề, con trai cũng đã trưởng thành, mọi việc xem như hết...

Quân Mạc Tà bỗng nhiên hiểu ra: mình đại hôn, sinh tử, nói vậy chính là tâm nguyện duy nhất còn chưa hoàn thành của Đông Phương Vấn Tâm. Nếu ước nguyện này hoán thành rồi, sẽ là không còn vướng bận, là lúc buông tay rời đi...

- Mẫu thân, con trước kia nói với mẫu thân chuyện cải tử hoàn sinh... Không phải là tùy tiện nói thôi đâu. Trước đây công lực con còn nông cạn, không đủ năng lục. Nhưng hiện giờ, đã ít nhiều có chút mặt mày rồi.

Quân Mạc Tà cắn chặt răng rốt cục vẫn phải nói ra những lời này.

Theo độ tinh thâm của tu vi, Quân Mạc Tà đã ngộ ra nhiều điều ở chuyện tu chân. Hắn cũng càng hiểu rõ, mấy chữ " cải tử hồi sinh" này nói thì dễ, mà làm thì khó!

Nhưng nếu không nói ra, thì sẽ không thể chặt bỏ ý định muốn quyên sinh của mẫu thân. Cho dù là gian nan khó khăn cách mấy, Quân Mạc Tà cũng muốn thử hết sức, nếu thử sẽ có cơ hội. Không thử, thì cơ hội vĩnh viễn là con số 0, nhưng nếu làm rồi, cơ hội sẽ không phải là 0 nữa!

Nếu chỉ là một người vừa mới chết, lợi dụng thần thông chiều hồn trong huyền môn thuật pháp, tiếp tục thêm vào một ít thuốc thần nghịch thiên. Quả thật là có thể đổi về một mạng. Có điều cũng phải trả một cái giá tương đương thôi!

Chỉ là, bất luận ở thế giới nào, âm hồn cũng đều được quản lý cả.

Địa phận âm ty, hoặc là người chưởng quản âm phủ, tất nhiên sẽ không cho phép linh hồn đã mất đi nhân diện còn có thể dễ dàng trở về dương thế được!

Thực lực của Quân Mạc Tà bây giờ đương nhiên là cao cường, nhưng còn chưa tới mức có thể khai thông âm dương được! Đương nhiên cũng không đủ điều kiện để cho người chưởng quản Địa phủ cúi đầu trước hắn được! Theo như Quân Mạc Tà biết, hoặc giả đạt tới cảnh giới như Cửu U Đệ Nhất Thiếu, mới có thể làm được chuyện đem âm hồn trở về như vậy.

Chỉ là, cứ cho có thể mang âm hồn ra được cũng chẳng có nghĩa lí gì. Bởi vì, linh hồn không có thể xác, chẳng khác nào là vật vờ trên dương thể, nói gì đến cải tử hoàn sinh!

Quân Vô Hối đã chết hơn mười năm rồi, chưa nói đến việc âm hồn đã đi chuyển thế hay chưa, cứ cho là âm hồn vẫn tồn tại, thì thân xác cũng đã tiêu mất lâu rồi.

Mặc dù là dùng thủ đoạn nhập hồn vào kẻ khác, nhưng bởi vì chế tạo vật dẫn âm hồn, bản thân linh hồn cũng có năng lực sống cơ bản. Cái này thật sự là người khác giúp không nổi, càng không nói tới có nhập hồn được không.

Một người trưởng thành còn sống sờ sờ, bởi vì có thân thể bản thân mình làm hậu thuẫn, có thể nói là vật dẫn phù hợp nhất. Như thế cho dù là linh hồn có mạnh tới mức nào, chỉ cần không phải người tu tiên, không có phương pháp đoạt xác, thì tuyệt đối không thể làm được!

Cho dù là Tu Chân giả, cũng cần thực lực nhất định mới có thể!

Điểm này, cho dù Quân Mạc Tà có thần thông cách mấy, cũng không giúp được gì, điển hình của hữu tâm vô lực.

Ngày đó ở Đông Phương Thế Gia nói ra việc cải tử hoàn sinh, thứ nhất chỉ là vì an ủi Đông Phương Vấn Tâm, thứ hai là vì Quân Mạc Tà khi đó chưa hiểu chuyện, tự tin tràn đầy. Hơn nữa kiếp trước lại đọc nhiều tiểu thuyết có lắm kẻ xem việc “cải từ hoàn sinh“ dễ như trở bàn tay. Trong Tây Du Ký, một viên linh đơn của lão quân là có thể khiến quốc vương chết mấy năm trời sống lại, thậm chí không cần đi qua địa phủ mà trực tiếp sống lại. Những điều như vậy thật sự nhiều lắm, mà chính mình lại luyện được Khai Thiên Tạo Hóa Công loại công pháp thần kì nhất t hiên hạ, cho nên mới cảm thấy trong tương lai mình tất nhiên có thể làm được!

Bây giờ nhớ lại, mới biết rằng khi đó nói những lời này của mình có bao nhiêu càn rở.

Cho dù bản thân thật sự có năng lực kia, cũng có đủ các điều kiện, nhưng Quân Vô Hối đã chết hơn mười năm rồi, ai biết linh hồn có còn hay không chứ? Có lẽ là vi vu theo gió hay chuyển thế đầu thai rồi cũng nên?

Nhưng trừ cách này ra, thì cũng chẳng còn cách nào khác tốt hơn nữa. Cũng chỉ có thể t, như thế vô mẫn hạn mẫn kỳ kéo dài điiếp tục kéo dài như vậy, được bao lâu hay bấy lâu mà thôi. Cứ kéo dài không kì hạn như vậy, cho dù là để cho mẫu thân sống trong hi vọng, trong ảo tưởng, cũng còn tốt hơn để nàng buồn bực không vui.

Một hy vọng không có hy vọng, thì vẫn là hi vọng.

Nếu là ngay cả một hi vọng như thế cũng không có, Đông Phương Vấn Tâm làm sao mà sống tiếp được đây?

Nghe Quân Mạc Tà nói xong, Đông Phương Vấn Tâm cười khổ lắc lắc đầu:

- Mạc Tà, mẹ đây không phải tiểu hài tử, khổ tâm của ngươi, mẹ hiểu được. Mẹ biết, ngươi chỉ đang cố gắng kéo dài thời gian mà thôi... Ngươi hi vọng rằng theo thời gian lâu dần, mẹ sẽ không quyết tâm như vậy nữa, sẽ dần dần quên đi tất cả.

- Nhưng ngươi không biết đâu, nam nhân giống như phụ thân ngươi, khiến cho bất luận là ai cũng quên không nổi, buông không được!

Quân Mạc Tà chấn động, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Đông Phương Vấn Tâm, chỉ cảm thấy trong lòng một trận lạnh lẻo.

- Lúc trước ngươi nói có thể khiến phụ thân ngươi sống lại, mẹ đây có thể còn nửa tin nửa ngờ, nhưng đến tận bây giờ, thì đã không còn dám tin nữa. Cha ngươi đã chết hơn mười năm rồi, ngay cả xương cốt cũng không còn, làm sao mà sống lại? Phải bắt đầu từ đâu đây?

Đông Phương Vấn Tâm mỉm cười nói:

- Nếu nói là năm đó, mẹ tin tưởng cha ngươi có thể sống lại trở về, thì không bằng nói là ta tin tưởng vào lòng hiếu thảo của ngươi.

- Sau này, chuyện hồi sinh, tốt hơn là đừng nên nói tới nữa

Đông Phương Vấn Tâm buồn bả cười:

- Quân gia năm đó, có bao nhiêu nam nhi cắt máu thề đi theo phụ thân ngươi, huyết nhiễm sa trường. Nhị thúc của ngươi, còn cả hai ca ca ngươi... Chẳng lẽ ngươi có thể làm sống lại từng người từng người một hay sao?

Nàng âu yếm nhìn Quân Mạc Tà trước mặt, vươn tay nhẹ nhàng phủ lấy khuôn mặt hắn, nhẹ giọng nói:

- Trong cuộc đại chiến hai tộc lần này, bên Thiên Phạt tổn thất cũng rất nặng nề. Những người đã chết, bất kể là ai, thì cũng là hảo hán cả. Trong nhà cũng có người giống như ta ngày đêm khổ sở, ai đau buồn. Chẳng lẽ, ngươi có thể khiến cho tất cả mọi người sống lại sao?

Nếu như không thể, nếu ngươi chỉ khiến cho một mình cha ngươi sống lại. Thì dẫu có thể thành công thật, với tính cách của phụ thân ngươi, hắn sẽ có thể tiếp tục sống hay sao?

Trong ánh mắt Đông Phương Vấn Tâm, có một tia kiêu ngạo phát ra từ tận đáy lòng!

Cho dù có thể sống lại, Quân Vô Hối, cũng sẽ tuyệt đối không tiếp nhận sự thực chỉ có mình ông ấy sống lại! Vị bạch y cốt cách cao ngạo kia, tuyệt đối không thể cứ sống tạm bợ như vậy được.

Quân Mạc Tà lùi lại hai bước, mồ hôi đầm đìa!

Đông Phương Vấn Tâm dường như đã nói trúng chỗ hiểm của Quân Mạc Tà!

Biết trả lời thế nào đây? Đáp án là….không thể trả lời!!!

Nghe ngữ khí quyết liệt của mẫu thân, Quân Mạc Tà bổng nhiên sững sờ!

Trên thực tế, bản thân Quân đại thiếu đã sớm biết việc này thật sự rất khó làm. Nhưng nghĩ đến tình cảnh của mẫu thân, nếu như phụ thân không thể hồi sinhi, mẫu thân sẽ mất đi hy vọng sống. Cho nên biết rõ không thể làm, nhưng vẫn muốn thử một phen. Khai Thiên Tạo Hóa Công, Hồng Quân Tháp đã đem đến cho chính mình đủ loại kỳ tích như thế, thì sao đã vội tuyệt vọng được.

Hơn nữa sau khi sảy ra chuyện Chiến Cuồng sử dụng cửu huyễn lưu sa (cát) để đắp nặn thành thân thể hắn, trong lòng Quân Mạc Tà càng lại cũng xuất hiện một ý nghĩ có khả năng thành công lớn hơn. Đợi sau khi đánh bại Chiến Cuồng, thử xem có đoạt được cửu huyễn lưu sa gì đó về tay hay không, lại tìm hiểu thêm cách sử dụng, lấy đó làm nguyên liệu đắp nặn một thân thể giống y hệt trước kia cho Quân Vô Hối.

Phương pháp này đương nhiên cực kì khó khăn, nhưng không phải là hoàn toàn không thể được!

Nhưng câu nói của Đông Phương Vấn Tâm khi nãy, đã hoàn toàn gạt bỏ đi hi vọng cuối cùng trong lòng hắn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 524: Huyễn Phủ Phong Bế.

Đông Phương Vấn Tâm nói không sai, nàng đúng là người hiểu rõ Quân Vô Hối nhất!

Bạch y quân thần Quân Vô Hối ngạo khí như thế, trọng tình trọng nghĩa như thế, làm sao lại chịu chỉ mình sống đây?

Nhiều huynh đệ vì mình mà chết như vậy, cũng đã qua nhiều năm rồi, hiện giờ Quân Vô Hối ngươi cứ như vậy mà sống lại sao?

Quân Mạc Tà thở dài một hơi, nhà ai mà không có kiều thê cùng con nhỏ cần chiếu cố? Nhà ai mà không có phụ mẫu song thân chờ phụng dưỡng chứ?

- Mạc Tà, việc này không cần nói nữa, con đi đi, đi làm chuyện của mình đi thôi!

Đông Phương Vấn Tâm ngồi lẳng lặng, nhìn Quân Mạc Tà, mặt lộ ra một vẻ cười ôn nhu:

- Hành tẩu bên ngoài thì bản thân cần phải bảo trọng.

Quân Mạc Tà gật gật đầu. Hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được tình thương của mẹ từ mẫu thân mình.

- Chờ sau khi con trở về, mẫu thân sẽ tự mình chủ trì đại hôn cho ngươi!

Trên mặt Đông Phương Vấn Tâm hiện lên vẻ hạnh phúc làm động lòng người, mỉm cười nói:

- Không cho ngươi tiếp tục kéo dài nữa, nương chờ đợi ngày này đã lâu lắm rồi, chờ rất khổ rất khổ...

Trong lòng Quân Mạc Tà dâng lên một cỗ chua xót khó nói lên lời, suýt nữa là rơi lệ.

- Còn có một việc, chính là mấy người của Thiên Quan Lĩnh Thượng. Lần trước phái người qua bên đó, muốn đón bọn họ trở về. Nhưng bọn hắn bất kể như thế nào cũng không chịu đi. Ta đã phái người qua bên đó tặng tất cả những thứ cần thiết cho cuộc sống, cũng đã phái người cảnh cáo các quốc gia đại lục, bất luận là có động tĩnh gì, cũng đều không được kinh động. Mẫu thân thấy con làm vậy có gì chưa vừa lòng không?

Quân Mạc Tà cẩn thận nói.

- Các thúc bá của con, đều có tình cảm thâm hậu với phụ thân con. Bọn họ sẽ không rời đi đâu, bọn họ..., cũng chỉ là đang chờ đợi ngày đó mà thôi.

Đông Phương Vấn Tâm thản nhiên cười cười:,

- Cứ kệ bọn họ đi, con làm như vậy, đã là tốt lắm rồi.

Ra khỏi cửa phòng Đông Phương Vấn Tâm thì đột nhiên Quân Mạc Tà cảm giác trong lòng mình cái gì đó không rõ ràng, cảm thấy được chuyện trên thế gian này muôn đời đều là hư ảo mơ hồ... Xế chiều hôm đó, Quân Mạc Tà cùng cùng Mai Tuyết Yên, Miêu Tiểu Miêu còn thêm cả Kiều Ảnh, bốn người chuẩn bị vài thứ ra khỏi Tà Quân phủ. Một đường đi thẳng vào biên giới thông với Huyễn Phủ.!

Việc tìm đường vào Huyễn Phủ đương nhiên là cần tới Miêu Tiểu Miêu rồi. Mai Tuyết Yên là trợ thủ lớn nhất của Quân Mạc Tà. Còn viêc mang thêm Kiều Ảnh theo là vì để nàng giải khuây một chút. Dù sao,

trong chúng nữ đang ở Tà Quân phủ bây giờ, chỉ có Kiều Ảnh là đáng thương nhất.

Tình cảnh chiến đấu thảm khốc quyết liệt của trận chiến trước đó, có thể nói là Kiều Ảnh đã tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình, khó tránh khỏi bóng ma trong lòng.

Quân Mạc Tà chính là người hiện đại xuyên qua thời không, đối với những vấn đề tâm lý này cũng hiểu được ít nhiều. Biết được trong lòng Kiều Ảnh đau xót, phải mau chóng nghĩ cách hóa giải. Nếu cứ để tích tụ mãi, đến khi hối hận thì đã muộn rồi.

Tu vi bản thân của Kiều Ảnh thì không cần phải nói, vốn dĩ đã đạt tu vi Thánh Tôn sơ cấp. Sau khi tới Tà Quân phủ, Quân Mạc Tà có thể nói là không tiếc hết thảy, liên tục dùng linh dược phụ trợ nàng. Bây giờ đã tăng tới cảnh giới Thánh Tôn cấp bốn rồi, chỉ thiếu chút nữa, liền có thể thăng lên cấp Thánh Quân.

Mà Miêu Tiểu Miêu trong đoạn thời gian này cũng tiến bộ tương đối nhanh chóng. Nàng vốn dĩ chỉ là Tôn giả cấp ba, trước mắt cũng đã một đường tăng lên tới tiêu chuẩn Thánh hoàng cấp ba rồi! Ước chừng vượt lên mười mấy bậc. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, tiểu nha đầu cứ giống như đang nằm mơ, tốc độ thăng cấp như vậy, chính là chuyện tố tmà nếu là trước kia thì nằm mơ cũng không dám mơ.

Thế gian này, lại có loại phương thức luyện công như vậy sao? Vút một cái... đã thăng lên cấp Thánh hoàng?

Thật không thể tin nổi...

Nữ nhân mà, chỉ cần

tìm một tấm chồng tốt, bình an qua ngày là tốt lắm rồi.!

Đương nhiên, nếu người ấy lại là người mình yêu, cũng là người yêu mình, vậy là hoàn mỹ nhất!

Bốn người này không những tu vi khủng bố, mà lực của đôi chân cũng là nhất đẳng, nếu là cưỡi ngựa thì không bằng đi bộ còn nhanh hơn.

Bốn người một đường hành quân cấp tốc, tốc độ thật là kinh người. Doc đường đi, người ta chỉ nhìn thấy có ba nữ tử đẹp tựa thiên tiên cùng với một thiếu niên phong thái như ngọc đi từ xa đến, nhưng còn chưa kịp thấy rõ ràng, lóe một cái, bốn người này đã biến mất vào đường chân trời phía sau lưng, cứ như thần tiên lướt qua, ngay cả một chút tung tích cũng không có.

Trước sau mất tổng cộng khoảng ba bốn ngày, là đã tới con đường liên thông giữa hai cảnh nằm nơi núi hoang rừng rậm.

Nơi này cũng chính là chỗ mà lúc trước Tào Quốc Phong chờ bảy người mang Quân Mạc Tà tiến vào.Giờ phút này lại nhìn phiến thạch bích bóng loáng kia, Quân Mạc Tà âm thầm giật mình, nhất thời có một loại cảm giác kinh ngạc như lội ngược dòng thời gian.

Miêu Tiểu Miêu cảm thấy mình là "hành gia” trong việc này cho nên bước nhanh tới trước thạch bích, bàn tay nhỏ nhắn trắng hồng chạm nhẹ vào, âm thầm vận công, một luồng ánh sáng từ từ phát ra, chói lọi dị thường dịu dàng trong trẻo, tựa như đang muốn thẩm thấu vào bên trong thạch bích..., Theo đường kính ngày càng khuếch đại, trong không khí cũng chậm rãi nổi lên một tầng gợn sóng, cứ như là một viên đá nho nhỏ bị ném xuống mặt hồ tĩnh lặng, gợn sóng lan ra càng lúc càng rộng.

Bên trọng loáng thoáng hé ra một cánh cửa, mơ hồ lúc ẩn lúc hiện.

Từng giọt mồ hôi trên trrán và hai má Miêu Tiểu Miêu nhỏ ra, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Trước kia hình như không giống như vậy!

Lần này tại sao lại phải cật lực như thế?

Trước kia lúc mình chỉ mới ở cấp tôn giả, mà cũng chỉ trong chớp mắt là có thể mở ra. Hiện tại, công lực của mình tiến bộ vượt bậc, đáng ra lúc mở bí đạo phải dễ dàng hơn chứ, sao lại như thế này chứ?!

Đang ở đầy bụng hồ nghi hết sức, đột nhiên, một âm thanh “ Oanh” vang lên, Miêu Tiểu Miêu rên thảm một tiếng, cả thân thể liền bay ra ngoài.

Quân Mạc Tà ứng biến nhanh chóng, phi thân lao tới, tiếp được Miêu Tiểu Miêu còn chưa rơi xuống đất thì đã ôm nàng vào trong ngực, lại nhanh chóng truyền chân khí cho nàng, tránh cho Miêu Tiểu Miêu bị nội thương. Cánh cửa mơ hồ hư vô trước mặt lóe lên một cái, bỗng nhiên biến mất không còn dấu vết.

- Sao lại thế này?

Mai Tuyết Yên và Kiều Ảnh đồng thời xúm lại đây. Các nàng cũng không rõ lắm về cửa vào Huyễn Phủ này, còn tưởng rằng công lực của Miêu Tiểu Miêu chưa tới độ, hoặc giả là cách mở cửa không đúng, mới không thể mở được đại môn!

Trước kia Quân Mạc Tà đã từng đi qua cánh cửa này. Ngày đó Tào Quốc Phong chờ bảy người mang Quân đại thiếu gia tiến vào Huyễn Phủ cũng là qua cánh cửa này, nhưng đâu có tốn nhiều công sức như vậy. Thực lực trước mắt của Miêu Tiểu Miêu còn hơn cả đám người Tào Quốc Phong, vì sao lại có sự biến đổi này? Quân Mạc Tà mặc dù chưa hiểu rõ ràng chuyện gì đã sảy ra, nhưng cũng đã có một tia dự cảm không lành!

Khóe miệng Miêu Tiểu Miêu xuất hiện một vết máu đỏ tươi, nhưng nàng được Quân Mạc Tà truyền cho chân khí, mặc dù chịu chấn động, thật ra cũng không có gì đáng ngại, nhưng vẻ mặt của nàng lại căng thẳng, trầm giọng hẳn:

- Cửa Huyễn Phủ không mở được!

- Không mở được Huyễn Phủ sao?

Ba người đồng thời sửng sốt!

- Trước kia, ta chỉ có thực lực cấp chí tôn, mà đã có thể dùng pháp môn này trộm chạy ra ngoài chơi. Muốn mở ra cánh cửa này, chỉ cần biết được bí quyết, có thể nói là cực kì dễ dàng.

Miêu Tiểu Miêu nghi hoặc nói :

- Nhưng lần này, công lực của rõ ràng đã đạt tới cấp Thánh hoàng, nhưng dù có đem hết toàn lực thì vẫn không thể mở ra được! Chỉ sợ bên trong Huyễn Phủ đã xảy ra biến cố gì rồi.

Nàng trầm ngâm một hồi mới nói:

- Pháp môn ra vào của Huyễn Phủ hầu hết đều giống nhau, theo ta nghĩ, nếu như từ bên ngoài không thể mở ra, e rằng phía trong kia cũng không thể mở ra được.

Trên mặt Miêu Tiểu Miêu lộ ra thần sắc lo âu:

- Nói cách khác, lúc này muốn ra vào Huyễn Phủ, đều là việc không thể! Chẳng khác gì là triệt để cách ly với Huyền Huyền đại lục!

Ba người đồng thời im lặng

Mà cũng đồng thời hiểu ra nguyên nhân vì sao trong thời gian dài như vậy mà Huyễn Phủ lại không có một chút tin tức! Thì ra không biết vì nguyên nhân gì, mà Phiêu Miểu Huyễn Phủ này lại bị cách ly hoàn toàn với Huyền Huyền đại lục!

Nói cách khác, cho dù bọn họ có muốn tiến vào Huyền Huyền đại lục cũng không thể được!

- Bây giờ nên làm gì đây?

Miêu Tiểu Miêu bất lực nhìn Quân Mạc Tà, trong mắt lộ ra sợ hãi. Dường như chỉ có Quân Mạc Tà trước mắt mới có thể giải quyết mấy vấn đề này.

Quân Mạc Tà cũng vò đầu bứt tai. Quân đại thiếu gia tuy rằng tự tin bản thân mình thần thông quảng đại, nhưng đối với chuyến đi này lại là dốt đặc cán mai, thời gian ngắn như vậy, lấy đâu ra cách tốt mà giải quyết?

- Ừm, Huyễn Phủ tổng cộng có mấy thông đạo nối với Huyền Huyền đại lục?

Quân Mạc Tà hỏi.

- Thông đạo giống như thế tổng cộng có sáu cái. Nơi này là một trong số đó, ở trên thảo nguyên phía bắc của Thiên Hương thành còn có một cái, ngoài ra cũng đều phân bố hêt ở biên giới đại lục.

Miêu Tiểu Miêu giải thích nói:

- Bởi vì người của chúng ta một khi xuất hiện thực sẽ rất thình lình, rất dễ dàng khiến cho người ta khiếp sợ, cho nên trước lựa chọn ở những nơi mà ít ai lui tới.

Quân Mạc Tà một đầu hắc tuyến:

- Nói như vậy, chúng ta muốn đi tìm những thông đạo khác thử tiến vào, thì phải đi nguyên một vòng quanh đại lục?

Miêu Tiểu Miêu vân vê vạt áo, yếu ớt nói :

- Cũng gần như … cũng gần như là thế đấy.

Quân Mạc Tà lảo đảo một cái, cơ hồ té ngã trên đất:

- Tỷ tỷ, ngài có biết đại lục dưới chân chúng ta lớn tới mức nào không?

Mai Tuyết Yên cùng Kiều Ảnh cũng có chút buồn cười, không nói đến người khác, cho dù là Quân Mạc Tà bằng công lực trước mắt mà thi triển âm dương cấp tốc phi hành, đi một vòng toàn bộ đại lục, thì ít nhất cũng cần hơn hai tháng!

Hơn nữa còn phải không ăn không uống, dành toàn bộ thời gian, dùng tốc độ cao nhất phi hành mới có thể hoàn thành.

- Vậy, nữu nhi, muội đoán xem thông đạo này đột nhiên không thể mở ra, là vì người động chân tay hay tự nhiên nó thế?

Quân Mạc Tà gãi đầu, đột nhiên cảm giác lúc nghe xong tin tức này, sau da đầu cứ ngứa liên tục.

- Nhất định là do người làm!

Miêu Tiểu Miêu khẳng định:

- Huyễn Phủ xây phủ cũng đã hàng vạn năm rồi, đã lần nào xuất hiện hiện thiên lực phong bế đâu? Lẽ nào lại như vậy!

- Nếu là người làm ra, chúng ta còn có thể nghĩ cách thử một phen.

Quân Mạc Tà bất đắc dĩ thở dài:

- Chỉ có cách thử vận may thôi. Bởi vì phong bế có chặt chẽ tới mức nào, thì vẫn sẽ lưu lại một vài sơ hở, chúng ta trước mắt chỉ có thể thử vận khí.

Thử xem có cánh cửa này có sơ hở gì hay không?

- Có điều, hi vọng này cũng không quá lớn

Quân Mạc Tà nói :

- Nếu đúng như dự đoán, thì kẻ làm ra tất cả chuyện này nhất định là Chiến Cuồng! Cũng chỉ có loại thiên địa kỳ vật như Cửu huyễn lưu sa mới có thể phong bế hoàn toàn thông đạo của Huyễn Phủ! Với tác phong

hành sự cay độc của Chiến Cuồng, nhất định sẽ không lưu lại chút sơ hở nào đâu. Cho nên, ngươi cũng đừng quá hi vọng.

Khuôn mặt tươi cười của Miêu Tiểu Tiểu nhất thời lại ảm đạm,

- Vậy chúng ta đi hướng Thiên Hương xem thử đã. Nơi đó cách chỗ này cũng tường đối gần hơn.

Quân Mạc Tà nói :

- Có điều lần này, sẽ không cần liều mạng mà đi như trước nữa. Dọc đường cứ du sơn ngoạn thủy đi. Nếu đi tới Thiên Hương, mà vẫn không mở được thông đạo, thì đi tới thông đạo khác cũng vậy thôi, Chúng ta sẽ ở nơi đó đợi một lát.

Tam nữ đồng thời tỏ vẻ tán thành.

Vì thế bốn người thuận theo đường đi hướng Thiên Hương mà đến!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 525: Lời Nhờ Vả Quái Dị.

Con đường này, đúng là con đường ngày trước Quân Mạc Tà và Mai Tuyết Yên đi đến gặp Đông Phương Vấn Tâm.

Còn nhớ khi đó, cũng tại nơi này đã gặp phải sát thủ chí tôn Sở Khấp Hồn.

Nhưng khi đó tuyết rơi trắng trời, trên mặt đất khắp nơi lạnh lẽo, còn hiện giờ gió thu đìu hiu, lá vàng rơi rụng. Không ít cây cối trong rừng lá đã chuyển sang màu đỏ, một vùng rực rỡ, phong cảnh tuyệt đẹp như đang chìm trong mộng ảo, chẳng giống chốn nhân gian.

Một đường đi tới, bốn người tuy rằng ai ai cũng đề cõi lòng đầy tâm sự, nhưng trước cảnh trí như vậy, cũng thấy thoải mái hơn nhiều...

Cho dù lúc đi lúc nghỉ giống như du sơn ngoạn thủy bình thường, nhưng tốc độc cũng nhanh hơn nhiều lần so với người bình thường.

Chỉ mất mấy ngày đã trông thấy được Thiên Hương thành.

Quân Mạc Tà nhìn thấy tòa thành hùng vĩ này, trong nhất thời lẫn lộn trăm ngàn cảm xúc.

Cứ đừng từ xa ngắm nhìn, ngơ ngơ ngẩn ngẩn một hồi lâu.

Bọn người Mai Tuyết Yên có thể cảm nhận được cảm giác trong lòng hắn lúc này, nên tất cả đều lẳng lặng đứng cạnh bên hắn.

Thật lâu sau, Quân Mạc Tà mới thở dài, nói :

- Vào thành đi. Tới thẳng chỗ Đường Nguyên. Chúng ta sẽ băng qua thành.

Bốn người cứ như vậy lặng lẽ tiến vào Thiên Hương thành, không làm king động đến ai cả.

Thiên Hương thành vẫn vậy, nhưng cảnh còn người mất, mọi thứ không còn như xưa nữ, góc nhìn và cảm xúc đã khác rồi…

Ba trong bốn người kia đều rất hứng thú với quê cũ của Tà Chi Quân Chủ. Miêu Tiểu Miêu rất muốn biêt được quê của người trong lòng là như thế nào. Kiều Ảnh thì đối với nơi sinh ra Tà Chi Quân Chủ cực kỳ hứng thú. Còn Mai Tuyết Yên, tuy rằng đã từng ở Thiên Hương thành một đoạn thời gian, nhưng trước sau đều quá nhiều việc phải làm, hầu hết thời gian đều ở lại bên trong Quân Phủ cũ, cũng chưa từng thăm thú Thiên Hương thành này cho kĩ. Về sau thì lại vội vàng chuyển nhà, khó có gặp được ngày như hôm nay, vừa lúc bù lại tâm nguyện trước đó!

Quân đại thiếu gia cũng lần đầu tiên nếm được loại đau khổ này, đau khổ khi phải đưa nữ nhân đi dạo phố!

Mặc dù thân thể Quân Mạc Tà dẻo dai như thế, nhưng sau một ngày đi dạo vòng quanh phố lớn ngõ nhỏ cùng ba vị mỹ nữ, đầu gối cũng đã bắt đầu run run. Quân đại thiếu gia không ngừng âm thầm kêu khổ, nhưng lần này du ngoạn lại khiến cho áp lực buồn rầu trong lòng Kiều Ảnh giảm đi nhiều, còn Miêu Tiểu Miêu, lo âu dọc đường đi cũng cũng tiêu mất bảy phần sau khi dạo phố. Bao nhiêu cái lợi như thế, lần này mệt mỏi như thế cũng đáng!

Bản năng dạo phố của nữ nhân quả thật là cường đại, cuối cùng đã đem cường giả hiếm có như Quân Mạc Tà Quân đại thiếu gia mệt muốn chết, thế mà các nàng còn chưa đi xong. Phải nói vẫn là Mai đại mỹ nhân biết thương người, nhìn thấy tình cảnh bi thảm hai chân run run, sắc mặt trắng bệch của người nào đó, tranh thủ nói với hai vị mỹ nhân khác kết thúc chuyến du lãm hôm nay!

Ban đêm, bốn người thần không biết quỷ không hay đi tới chỗ cơ mật trọng yếu đầu tiên của Thiên Hương Thành - Quý Tộc Đường.

Nhắc đến thì sư phòng vệ nghiêm ngặt của Quý Tộc Đường, cho dù xét trên toàn bộ đại lục, thì cũng phải xếp vào hạng nhất nhì. Nhưng bốn vị này là nhân vật nào chứ? Ít nhất cũng là cường giả điên phong cấp Thánh hoàng, cái gọi là phòng vệ nghiêm ngặt hạng nhất hạng nhì đại lục trong mắt bọn họ, lại sơ hở chồng chất, căn bản không trở ngại gì.

Bốn người vô thanh vô tức vòng qua tầng tầng phòng tuyến được bố trí bên dưới của Hải Trầm Phong và Tống Thương, thẳng một đường đi tới thư phòng của Đường Nguyên. Toàn bộ hành trình thế nhưng không ai phát giác.

Chuyện này cũng không có biện pháp mà, nhân để cũng là có hạn, ngươi để cho thế tục cao thủ phòng vây cường giả tuyệt đỉnh thế giới này, chẳng khác nào là máy tính chíp hôi phòng bị cao thủ hacker đỉnh cấp thế giới, khoảng cách hai bên chính là một trời một vực!

Bốn người tới thư phòng Bàn Tử, còn chưa nghĩ ra phải tiến vào như thế nào, đã ngửi được trong thư phòng tràn ngập mùi thịt nồng đậm.

Trên mấy giá sách to kia, cư nhiên còn có một chậu thịt mỡ còn đang ăn dang dở... Còn lấy khăn lụa màu đồng đậy lại, xem ra Đường Nguyên đang chuẩn bị tiếp tục ăn...

Bốn người nhìn nhau liếc nhau một cái, không khỏi cảm thấy được có chút buồn cười.

Miêu Tiểu Miêu, Kiều Ảnh hai người ít nhiều còn chưa hiểu mấy về Bàn Tử Còn may, Mai Tuyết Yên bởi vì Quân Mạc Tà mà cực ít tiếp xúc với bạn bè, mà Đường Nguyên lại là người xếp hàng đầu trong số những bằng hữu màQuân Mạc Tà nhận định. Cho nến nàng đối với Đường Bàn Tử cũng tương đối quen thuộc, đương nhiên cũng biết một ít thói quen của hắn.

Xem tình hình này Đường Nguyên kia tuy rằng giảm béo thành công, nhưng nhưng vẫn là có thói quen ăn uống khác người như thế, bất kì khi nào cũng đều nghĩ đến ăn. Chỉ là ăn thịt mỡ trong thư phòng, có phải hơi nhục nhã văn tư một chút rồi không? Tuy nhiên Bàn Tử cho tới bây giờ cũng chưa từng đem hai chữ " tư văn" để ở trong lòng, mà có vẻ Quân đại thiếu gia cũng là như thế. Đúng lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân cộp cộp, nghe tiếng vang, tựa hồ có hai người một trước một sau đi đến chỗ này.

Quân Mạc Tà trao đổi ánh mắt, thân ảnh bốn người nhoáng lên, nhanh chóng ẩn thân ra phía sau giá sách, lặng lẽ nhẹ nhàng. Đừng nói hai người bên ngoài chẳng qua chỉ là người tầm thường, cho dù là huyền giả tu vi cao thâm cũng không có thể phát hiện. Gian thư phòng của Đường Nguyên này có lẽ là được bố trí từ lâu trước, nói là thư phòng, nhưng cũng chỉ giống như một cái phòng tiếp khách nhỏ, bốn người ẩn thân sau giá sách, rộng rãi, không cần chen chúc.

Cái giá này được lấp đầy sách từ trên xuống dưới, hơn nữa có thật nhiều bộ sách hết đều là bản thiếu, bản giới hạn quý hiếm, cứ như là chủ nhân nơi này văn hóa cực kì vậy. Nhưng có ai biết Đường Bàn Tử chủ nhân nơi này có thể ngay cả một chữ cũng chưa từng xem qua...

- ... Ta còn không hiểu được, ngươi tìm đến ta muốn ra đi ra ngoài rốt cục là có mục đích gì?

Thanh âm của Đường Nguyên vang lên, trong giọng nói mơ hồ xen lẫn một tia ngạo mạn cùng với tự đắc. Hiển nhiên, người cùng hắn đi vào không đáng cho hắn kính nể. Có thể hiến cho thiên hạ thần tài Đường Nguyên coi trọng thật sự chẳng có mấy người!

- Hạ quan tìm đến Đường đại quan nhân, chỉ là muốn đại quan nhân nhận hạ quan làm môn hạ, thật sự không có ý gì khác, xin đại quan nhân minh giám.

Thanh âm vang lên sau đó quả thực ngoài dự đoán mọi người, dường như là một quan chức nào đó, hơn nữa thanh âm kia còn hơi đông cứng,

cho dù giọng điệu có ý hạ mình, nhưng trong lòng thì không nhiệt tình như Quân Mạc Tà tưởng tượng.

Quân Mạc Tà không khỏi ngẩn người: Hở, người này hình như đến nhờ vả Bàn Tử, vậy mà còn mang giong điệu như thế?

Có điều nghe thanh âm này, có vẻ hắn không phải là một lẻ luồn cúi thích vỗ mông ngựa, để xem Bàn Tử xử lý như thế nào...

- Hửm?! Ngươi nói ngươi muốn gia nhập làm môn hạ của ta? Ha ha ha, lời này của các hạ nghe thật thú vị... Nhưng không biết người thân là quan lớn trong nha môn kinh thành như các hạ đây, lại luôn miệng nói cần ra nhập vào môn hạ của một thương nhân như ta, là dụng ý gì? Thật sự là khiến ta khó lòng hiểu được!

Ghế tựa vang lên một tiếng keeet, Đường Nguyên đã thoải mái ngồi vào chỗ riêng của hắn, lập tức cái ghế bắt đầu kẽo kẹt kẽo kẹt, có vẻ Đường Nguyên đang ngồi đó đung đưa thân mình qua lại...

- Đường đại nhân tuy nhiên không phải người trong quan trường, thậm chí không phải người trong triều đình, nhưng trước mắt mà nói, Đường đại nhân ngài cũng là người có quyền thế nhất trong toàn bộ đại lục!

Thanh âm của người nọ mang theo chút ủy khuất, còn có một tia kiên quyết:

- Trong toàn đại lục này, tất cả mọi người đều biết, thà rằng đồng thời đắc tội quân chủ của cả tám nước, nhưng trăm triệu lần đừng có đắc tội đệ nhất thần tài ngài. Bởi vì đồng thời đắc tội quân chủ tám nước, nhiều nhất chỉ là chết, thậm chí kẻ huyền lực tu vi cao cường còn có thể may mắn thoát nạn. Nhưng đắc tội đệ nhất thần tài thì nhất định sống không bằng chết! Những lời này, không phải chỉ một mình ta nói. Đây là một sự thật, sự thật mà mọi người đều biết!

Quân Mạc Tà càng ngày càng tò mò, người thanh âm này nghe, quyết không phải loại người vô sỉ có thể khom lưng khuỵu gối nịnh hót a dua. Nhưng một người như vậy, lại chủ động muốn tới ra nhập vào môn hạ của Đường Nguyên... Rốt cuộc là vì nguyên do gì?

Còn một điều, nghe ý của Đường Nguyên, người kia hẳn là quan lớn quyền cao chức trọng ở nha môn Thiên Hương Thành!

Điều đó càng khiến chuyện này càng thêm kỳ quặc.

- Vậy sao?

Đường Nguyên chớp chớp mí mắt, ừ một tiếng, nói :

- Nói tiếp đi, những lời như vậy ta thích nghe nhất đấy, nói nhiều thêm chút, để cho thống khoái một hồi!

Nói xong, tên béo nào đó hắc hắc cười:

- Trên đời này, chuyện thống khoái nhất, chẳng qua cũng chỉ như nhàn nhã ngồi thoải mái ở trên ghế, nghe người ta nịnh nọt. Đây quả thực là như cuộc sống thần tiên a.

"Ực" một tiếng, người đối diện Đường Nguyên nuốt nước miếng, hơi thở tức thì dồn dập. Chắc hẳn bị những lời này của Đường Nguyên khiến cho tức giận đến không nhẹ. Ngồi nhàn nhã thoải mái để người khác nịnh nọt, ta chẳng lẽ không muốn sao?! Nhưng vấn đề là lúc này lão tử đang giúp người khác được trải qua, ngươi thì thống khoái, còn ta lại đang thống khổ á...

Theo tiếng ghế kẽo kẹt vang lên, Đường Nguyên ngồi ngay ngắn, thanh âm cũng đột nhiên trở nên trầm trọng hẳn lên:

- Thiết Hoài Lập, ta biết rõ ngươi, ngươi là một quan viên chánh trực, điểm này, ở Thiên Hương quốc có thể nói là tiếng lành đồn xa. Danh tiếng của ngươi ở Thiên Hương thành cũng rất khá, nhất là ở trong lòng dân chúng, uy vọng của ngươi có thể nói là cực cao! Mà lý do chân

chính để cho ta tự mình tiếp đãi là bởi vì ngươi thực sự chính trực thanh liêm. Chỉ có những nhân tài như vậy, mới là những kẻ mà Đường Nguyên ta thật sự kính trọng!

Thì ra người này là Thiết Hoài Lập.

Quân Mạc Tà trong lòng lay động, Thiết Hoài Lập này vốn dĩ là đại tướng dưới tay Mộ Dung Phong Vân, cũng coi như một cái hán tử cứng cỏi. Sau bởi vì rời quân ngũ, thẳng tiến trên quan trường, Nhưng sau khi Mộ Dung Phong Vân thoái ẩn, có lẽ bởi vì cây đổ thì cành lá cũng nghiêng, người này cũng theo đó là thất thế, chức quan bị giáng liên tục. Nghe nói cuối cùng đã ở lại kinh thành làm một chức quan nhỏ không quyền không thế. Thảo nào hôm nay lại có thể đến đây cầu cứu Đường Nguyên.

Có điều đánh giá của Đường Nguyên đối với hắn, cũng không quá cao.

Người này, vốn không phải loại có thể khom lưng cúi đầu trước quyền quý, chuyện ngày hôm nay có thể nói là khác thường đến cực điểm.

Thiết Hoài Lập thở dài một hơi, nghe xong mấy lời tán dương của Đường Nguyên thì càng có vẻ mất mát, im lặng, sau một lúc lâu không nói gì cả.

- Thiết Hoài Lập, Đường Nguyên ta vốn kính trọng nhất những người khí khái như ngươi vậy. Cho nên hôm nay ngươi đến chỗ ta nhờ vả, ta thật sự là hết sức phẫn nộ! Chẳng lẽ Thiên Hương quốc chúng ta, lại không có lấy một thanh quan khí khái một chút sao? Chẳng lẽ tất cả đều mẹ nó, nhờ đi cửa sau mới có thể làm quan sao?

Đường Nguyên có chút tức giận hỏi:

- Đường Nguyên ta chỉ là một thương nhân, còn là một gian thương từ chân đến đầu, việc biết làm chỉ là kiếm bạc trắng, ngươi và ta vốn

không chung đường. Tốt nhất vẫn là đừng nên kiên quan đến nhau, vì sao ngươi hôm nay lại làm thế này?

- Đường đại quan nhân nói không sai, ta và ngươi vốn dĩ không cùng chung một con đường. Nếu có cách khác, ta làm sao cần đến hạ sách này, đến cầu xin một thương nhân thân đầy hơi tiền chứ. Nhưng hôm nay, ta lại không thể không cầu ngươi được! Không thể không cầu đến kẻ thương nhân thân nhuốm mùi tiền như ngươi!

Thanh âm của Thiết Hoài Lập thật chua xót.

- Vậy nói thử lý do của ngươi đi!

Đường Nguyên thản nhiên nói:

- Ngươi hôm nay đến van cầu ta, thật là khiến cho ta rất thất vọng. Nếu lý do của ngươi không tốt, vậy ta sẽ càng thất vọng vì ngươi, thậm chí là tuyệt vọng! Ta đây sẽ khiến cho ngươi hoàn toàn biến mất ở Thiên Hương thành.! ~!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 526: Bất Đắc Dĩ Của Kẻ Làm Quan.

- Đường đại quan nhân chính là thiên hạ thần tài, lại là đại ngôn nhân của Tà Chi Quân Chủ ở trên cả cái đại lục này! Đương nhiên có tư cách nói lời như vậy, chỉ cần trên đời này còn tồn tại Tà Chi Quân Chủ, chỉ cần quân chủ đại nhân còn là chúa tể trên thế giới này, thì địa vị của Đường đại quan nhân vẫn còn bền vững, không ai có thể lay động! Cho dù là quân vương các quốc gia, nhìn thấy Đường đại quan nhân cũng cần nể mặt, thậm chí là cẩn tâm dực dực (dè chừng).

Thiết Hoài Lập chua sót nói:

- Cũng là vì nguyên nhân này, mà ta mới muốn trở thành môn nhân dưới chướng Đường đại quan nhân ngài!

- Đây tính là cái lý do gì chứ?

Trong thanh âm của Đường Nguyên đã ngập tràn sự tức giận:

- Quân tam thiếu có giao tình với ta từ thời niên thiếu, cho đến hiện giờ vẫn như vậy. Đó từ đầu đến cuối chỉ là tình nghĩa riêng giữa hai chúng ta, với lũ ngoại nhân các người... có cái quan hệ gì? Hắn bây giờ là Tà Chi Quân Chủ thì sao? Cứ như lúc ngày bị Tam Đại Thánh địa căm thù, toàn bộ không ai xem trọng hắn, ta vẫn như cũ kiên trì đứng về phía hắn. Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng coi trọng thân phận năng lực của hắn, điều duy nhất ta coi trọng cũng chỉ có bản thân hắn, Quân Mạc Tà! Mặc cho Quân Mạc Tà không còn là Tà Chi Quân Chủ, kể cả chỉ là một tên khất cái, một tên tàn phế, hắn cũng vẫn là huynh đệ của Đường

Nguyên ta! Điểm này, vĩnh viễn sẽ không thay đổi! Điều này, đối với thị thi phi phi chốn quan trường của các ngươi chẳng có chút quan hệ nào!

- Ta trịnh trọng nhấn mạnh, Đường Nguyên ta, chỉ là một gian thương, bất kể là ở Thiên Hương thành, hay là bất cứ nơi nào trên Huyền Huyền đại lục, cũng không có bất kì một phe phái nào thuộc về Đường Nguyên này. Nhất là chốn quan trường thị phi lẫn lộn, thì càng như vậy! Thanh danh của Tà Chi Quân Chủ, cũng không phải thứ mấy người các ngươi có thể dùng tới làm bình phong mà dương oai diễu võ! Này không đơn thuần là cấm kỵ của Tam thiếu, mà còn là cấm kị của Đường Nguyên này!

Đường Nguyên hùng hồn nói.

Thiết Hoài Lập không chút xung động, trầm giọng nói:

- Đại quan nhân thấu hiểu tình đời, là bởi vì đại quan nhân đã đứng ở trên đỉnh của thế giới này, đương nhiên cũng có thể tiêu sái vô tận. Nhưng đa số mọi người vẫn còn lận đận bên trong chốn hồng trần. Kẻ thân bất do kỷ là hạ quan đây nửa đời tung hoành trong quân ngũ, vì cảm cho rất nhiều gia quyến của các huynh đệ bỏ mình, lại bị người lăng nhục mà không chỗ khiếu nại, dứt khoát kiên quyết từ bỏ vĩ trí tiền đồ rộng mở ở đó, trở lại Thiên Hương, ý tưởng duy nhất, cũng chỉ làm chút việc cho các tướng sĩ đã vì ta mà bỏ mình!

Đường Nguyên nghiêng đầu nhìn hắn, trào phúng nói:

- Nói thì êm tai đó, nhưng những điều ngươi thực hiện cũng vàng đỏ nhọ lòng son, không ngại gia nhập môn hạ của một thương nhân nhỏ bé. Hiện giờ ngươi còn nhớ rõ ước nguyện ban đầu ngày đó của mình sao!?

- Sao lại không nhớ rõ! Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng quên đi dù chỉ là một khắc!

Thiết Hoài Lập kích động nói:

- Hạ quan từ khi trở lại Thiên Hương, Mộ Dung lão gia tử tự mình bố trí chuẩn bị cho ta đầy đủ, vốn là làm chủ bộ, sau đó lại làm Ngự Sử, ngôn quan, nhiều lần trắc trở, lại đến kinh thành đạo đài. Nhưng sau khi Mộ Dung lão gia tử thoái ẩn, hạ quan dừng ở tam phẩm, trở thành giám sát trưởng quan hiện giờ của ti giám sát kinh thành.

- So với thanh vân bên trong triều đình mà nói, giám sát ti như hạ quan tuy rằng địa vị không cao, chức quan cũng không lớn, nhưng chức vị này, mới chính là chức vị ta tha thiết ước mơ nhất! Kinh thành giám sát ti, chủ quản quan chức giám sát kinh thành, có trách nhiệm giám sát dân chúng, một phần thuộc Hình bộ; có thể nói là bộ phận có thực quyền. Nhưng điều ta coi trọng nhất lại là một khi dân chúng có cái gì oan khuất, có thể đến nơi này của ta khiếu nại! Mà trong số đó, còn có rất nhiều con cháu hoặc là quả phụ của các tướng sĩ!

Thiết Hoài Lập thê thảm cười một tiếng, nói:

- Đường đại quan nhân thuở nhỏ sống trong nhà giàu có, cơm ngon áo gấm, đương nhiên không biết gia quyến của các tướng sĩ tử trận biên cương của chúng ta đây có biết bao nhiêu khổ! Nhưng có bần khổ đến mấy, các nàng vẫn cứ kiên trì sống sót. Thế nhưng mấy chữ”sống sót“ này, nói thì dễ, mà làm, thì lại là gian nan tới mức nào!

- Nhất là gia quyến nhà ai mà có nữ nhân được chút tư sắc, đáng ra là điều ông trời chiếu cố, nhưng ngược lại lại trở thành nguyên nhân khiến cho nhà tan cửa nát! Chỉ vì con cái trong nhà bộ dáng đẹp đẽ, mà cuối cùng lại trở thành nguyên do hủy gia diệt môn. Đó chẳng phải là loại chuyện thật đáng buồn cười sao? Nhưng những bi kịch như vậy thì đầy rẫy, lúc nào cũng có!

Thiết Hoài Lập càng nói càng lộ ra kích động, cuối cùng thì đứng lên, tựa hồ đã khôi phục nhuệ khí nam nhi năm đó xông pha trên chiến trường.

Đường Nguyên lẳng lặng nghe, cũng không nói chen vào.

- Từ sau khi hạ quan ngồi vào ghế giám sát kinh thành, đối với phương diện này đặc biệt coi trọng! Nhưng, sau khi chân chính ngồi ở vị trí này, mới biết được có rất nhiều chuyện, vốn không đơn giản giống như ta tưởng tượng. Ta ban đầu còn khờ dại nghĩ rằng chỉ cần ta ở vị trí này, thì ta có thể lo cho gia quyến các huynh đệ của ta! Nhưng nào biết được những điều ta có thể làm được đều là chuyện lông gà vỏ tỏi; nói cách khác, chỉ khi người ta để cho ta bảo vệ, ta mới có thể bảo vệ bọn họ. Còn khi người ta không đồng ý, ta đây liền chẳng thể làm gì!

- Bởi vì những kẻ có gan làm nên những chuyện thương thiên hại lí đó, tám chín phần đều là thế gia công tử nhà giàu có quyền quý! Những gia tộc này, bất luận là ai, cũng không phải kẻ mà một giám sát ti trưởng kinh thành nho nhỏ như ta có thể điều tra, bọn họ cũng không phải những kẻ mà ta có thể chọc vào! Nếu cứng đầu mà làm tới, tự rước lấy nhục không nói, mà những kẻ bị làm xấu mặt kia sẽ càng điên cuồng trả thù! Mà đáng buồn nhất, là bọn họ sẽ không trả thù ta, mà là dùng vô số thủ đoạn đổ lên đầu những người bị hại. Còn ta thì bất lực, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn!

Thanh âm của Thiết Hoài Lập trở nên bi phẫn hẳn:

- Đã bao nhiêu lần, có nhiều người bị hại, bị lăng nhục đến tìm ta, hi vọng cái gọi là thanh thiên như ta đây giúp bọn họ làm chủ. Ta cũng vì họ mà đứng ra, nhưng sau đó, kết quả của bọn họ lại chỉ có càng thê thảm! Ta từng vô số lần dâng sớ lên cấp trên, hoặc là trưởng quan Hình bộ của ta. Nhưng toàn bộ, đều là đá chìm đáy biển, hoàn toàn không có hồi âm. Không có triều đình làm chỗ dựa sau lưng, Thiết Hoài Lập ta mang danh là trưởng ti kiểm sát, nhưng lại trị không nổi đứa con của một lương thương! Trong mắt quan chức thế gia cùng phú hào ở kinh thành, Thiết Hoài Lập ta hối hả ngược xuôi, chỉ là một chuyện cười mà thôi, một chuyện cười từ đầu tới cuối! Thậm chí, bị coi như kẻ mua vui, có vài người, còn bắt đầu đặc biệt lấy gia quyến các tướng sĩ chết trận làm trò đùa, hành động như thế, cũng chỉ vì muốn xem Thiết Hoài Lập ta chạy ngược chạy xuôi, đâm đầu tường đá! Sau đó bọn họ sẽ bưng chén rượu đứng một bên mà nhìn, cười mãi không thôi!

Thiết Hoài Lập bi ai nói:

- Ta không giết bá tánh, nhưng bá tánh lại vì ta mà chết! Ta Thiết Hoài Lập không biết tự lượng sức mình, tự rước lấy nhục, hết lần này tới lần khác làm một thứ đồ chơi, điều này chẳng đáng là gì. Con người mà, sinh ra chính là để cho người ta trêu cợt. Không phải là tự mình, thì cũng bị cấp trên đùa bỡn, hoặc là, bị thế đạo này trêu ngươi. Nhưng... gia quyến những huynh đệ kia của ta thì có tội gì chứ?!

Hắn đột nhiên lớn tiếng kịch liệt dị thường, giống như đang rít gào:

- Những huynh đệ ruột thịt đó của ta hàng năm trấn thủ biên ải, vì quốc gia xuất sinh nhập tử, hăng hái chiến đấu máu nhuộm sa trường. Mà sau khi bất hạnh qua đời, quốc gia trợ cấp cho, cũng chỉ có vỏn vẹn năm mươi lượng bạc! Sau đó con thơ mẹ già của bọn họ, lại bị lũ quyền quý mà bọn họ đã dùng tính mạng bảo hộ đùa bỡn, lăng nhục! Dâm nhục! Cho dù là nén giận chịu nhục, cũng không được, những kẻ kia còn nhất định muốn thấy được bọ họ chạy ngược chạy xuôi, cùng đường bất đắc dĩ, sau đó phải khuất phục, tự mình dâng nữ nhân lên cửa cho bọn hắn, thì bọn hắn mới hả lòng hả dạ... Mà một số người không muốn chịu cuộc sống cùng cực mà vô lực thay đổi. Thì từng người từng người một bất đắc dĩ tuyệt vọng, cuối cùng vô thanh vô tức tiêu thất trên thế giới này. Thanh thiên sao? Trên đời này có thanh thiên hay sao?! Chẳng lẽ, bọn quyền quý Thiên Hương thành lại bất nhân tới mức độ này sao? Không biết cảm ơn là gì sao?

Thanh âm của Thiết Hoài Lập đã khàn khàn, khóe mắt muốn nứt ra!

Đường Nguyên cũng giật mình.

Không thể tưởng tượng được hắn vừa rồi chỉ thuận miệng hỏi một câu, thế nhưng lại dẫn loại chuyện ác liệt tới mức này.

- Đường đại quan nhân, ngài trước kia cũng từng lưu luyến thanh lâu, cũng từng phong hoa tuyết nguyệt!

Thiết Hoài Lập lỗ mũi thở hổn hển, bi ai nói:

- Nhưng ngài biết chăng, những nữ tử ngài ôm ấp trong thanh lâu kia, những kỹ nữ mang danh ngàn người cưỡi vạn nhân đùa kia, có bao nhiêu người là hậu nhân của những công thần Thiên Hương thành đã đẫm máu hy sinh hay không!? Trong các nàng, có rất nhiều người bị quyền quý sau khi chơi chán đã bán qua tay vào chốn thanh lâu này! Ở nơi đó, có rất nhiều người đã từng là người trong sạch, gia quyến của những công thần chết trận, là hảo cô nương băng thanh ngọc khiết thanh thanh bạch bạch! Đều là những tâm can bảo bối mà đáng ra chúng ta cần bảo vệ!

Thiết Hoài Lập thở vù vù, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào Đường Nguyên, như muốn phún lửa, đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Thiên hạ thần tài Đường Nguyên, ngài cao cao tại thượng, xa rời thế đạo, nhưng ngươi có biết rằng những anh hồn chết trận kia đang ở dưới cửu tuyền kêu khóc? Nhưng ta có thể nghe thấy được!

Thiết Hoài Lập vỗ vỗ ngực vang lên tiếng bùm bụp:

- Ta mỗi đêm nằm mơ, cũng đều mơ thấy các huynh đệ chết trận của ta, đi đến bên đầu giường, nhờ vả ta dốc hết khả năng chiếu cố thật tốt người nhà của bọn họ! Nhưng mà ta làm không được! Ta bất lực! Ta có tội! Ta thật có tội!

Đường Nguyên ảm đạm thở dài một tiếng, đứng dậy, nói:

- Thiết đại nhân, Đường Nguyên vừa rồi lỡ lời mạo phạm, mời ngồi. Ngồi xuống, từ từ nói.

Quân Mạc Tà ở phía sau nghe thấy, mặt trầm như nước, sát ý lành lạnh nghiêm túc mà sinh.

Những chuyện mà Thiết Hoài Lập nói kia, không thể nghi ngờ, đều là sự thực đang tồn tại.

Đám giai cấp Thiên Hương quyền cao chức trọng này, lại dám bất chấp tất cả làm những chuyện xấu xa đó

Hơn nữa, còn làm không biết chán.

Mà cả Thiên Hương quốc này, mấy vạn năm nay, quan hệ lớn nhỏ rắc rối khó gỡ, có thể nói dây mơ rễ má cực kì! Có thể chỉ là người của một gia tộc nho nhỏ, nhưng chỉ cần rút dây động rừng, để hắn biết được, còn chưa thể xử lý tốt những chuyện tiếp theo, thì hắn có thể nhanh chóng tìm được chỗ dựa vững chắc, sau đó vô thanh vô thức đem chuyện này dấu nhẹm!

Chỉ cần một gậy đánh không chết, chẳng khác nào để cho bọn hắn có cơ hội luồn cúi, lợi dụng hết thảy biện pháp, gia nhập vào mạng lưới đó, hình thành một hệ thống phạm tội càng ngày càng khổng lồ nhưng lại không có cách nào động chạm được!

Lưới trời lồng lộng, sơ mà không lộ! Nhưng nhân gian thì làm gì có lưới trời?!

Lâu dần, mọi thứ lại càng ngày càng khó giải quyết, liên kết giữa bọn quyền quý phú hào càng ngày càng chặt, làm việc cũng càng thêm không kiêng nể gì, vô pháp vô thiên. Cuộc sống bình dân của dân chúng, đương nhiên cũng càng ngày càng là khó khăn! Cuối cùng đã làm cho rất nhiều người đi tới bước đường cùng, sống không nổi. Và cho tới khi cái mâu thuẫn này đạt đến đỉnh điểm, thì quốc gia này cũng sẽ gặp phải cái gọi là phiến loạn...

Thiết Hoài Lập đặt mông ngồi xuống, tinh thần của hắn lúc này kích động dị thường, làm sao còn để ý được là bản thân đang đến cầu Đường Nguyên làm việc, cứ thể mà tự nhiên bộc lộ cảm xúc, đỏ hồng mắt nói:

- Chính là như vậy, dân chúng kinh thành còn truyền miệng nhau Thiết mỗ là thanh thiên đại lão gia cái gì đó, rồi quan phụ mẫu gì đó. Mà trên thực tế, ta làm gì dám xứng với thanh thiên, ta căn bản chẳng làm được chuyện gì cả. Nhưng dân chúng đối với ta lại càng ngày càng là ỷ

lại, tiếng thơm của ta thì ngày càng lan xa… Phi, lại có thể cũng càng ngày càng tốt!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 527: Hậu Thuẫn Ngang Ngược

- Nhưng nào có ai biết, mỗi lần có người khen ta một câu như vậy, ta liền thấy hổ thẹn đến cùng cực? Ta quả thực hận tới mức không thể tìm sợ dây treo cổ cho rồi! Có thanh thiên nào như ta vậy không? Rõ ràng là chuyện gì cũng không làm được, gia quyến của huynh đệ cũng không bảo vệ chu toàn, cứ như vậy trơ mắt nhìn của bọn họ bị người lăng mạ vũ nhục! Nhưng lại chẳng có cách nào, chỉ có thể mỗi đêm đều lấy rượu mạnh giúp bản thân quên đi hết thảy…

Thiết Hoài Lập ngồi ở trên ghế, đột nhiên dùng bàn tay to đầy xương khúc khuỷu bưng kín mặt. Nước mắt lại chảy ra từ kẽ tay. Một gã nhiệt huyết hán tử cứng như sắt thép, thế mà lại rơi lệ!

- Được rồi, tâm ý của ngươi ta hiểu được, chỉ là ngươi tìm đến ta, nói cần nhập môn hạ của ta, như vậy có thể giúp được gì trong chuyện này sao? Hoặc là, ngươi có chuyện khác muốn nhờ ta hỗ trợ? Ngươi cứ việc nói đi!.

Đường Nguyên vỗ vỗ tay, Hải Trầm Phong vẫn ở ngoài cửa bảo hộ đi vào. Đường Nguyên liếc mắt một cái, Hải Trầm Phong hiểu ý rời đi.

- Ta chỉ muốn trở thành người của ngài, như thế là đủ!

Thiết Hoài Lập lập bi ai nói:

- Đường đại quan nhân, ngài có thể cũng không hiểu rõ lắm làm môn hạ của ngài hiện giờ biểu thị cái gì rồi! Ta hôm nay thỉnh cầu cũng không phải là bộc phát, mà là ta đã suy nghĩ thật lâu rồi. Trong mấy năm nay, ta

rốt cục đã phát hiện một sự thật! Cũng đã hiểu được đạo lý đó! Cho dù là thật sự muốn vì dân chúng chủ trì công đạo, nhưng nếu phía sau không có ai, không có một thế lực hậu thuẫn đủ mạnh, thì nhất định là không làm được!

Thiết Hoài Lập lập cười thảm nói:

- Ta cũng đã phát hiện, cái gọi là quan thanh liêm chân chính, những quan viên được coi là chính trực, ở trong thế đạo này, muốn đi nửa bước cũng vô cùng khó! Chuyện gì cũng không làm được! Bởi vì phía sau bọn họ, không có bất kì hậu thuẫn đủ hùng mạnh để cổ vũ họ làm những chuyện kia!

- Ta cần một chỗ dựa! Mà ngài chính là hậu thuẫn đó! Một hậu thuẫn không ai có thể, hay nói đúng hơn là không ai dám động chạm tới!

Thiết Hoài Lập lập nói:

- Đó chính là lý do mà hôm nay ta đến tìm ngài!

Đường Nguyên đứng dậy, chậm rãi dạo bước. Qua những gì được nghe và biểu tình của Thiết Hoài Lập,. hắn biết những lời vừa rồi đều là thật.. Nhưng để cẩn thận hơn thì vẫn nên để cho Hải Trầm Phong đi ra ngoài điều tra.

Hắn bây giờ đang suy nghĩ, có nên đáp ứng yêu cầu của Thiết Hoài Lập hay không đây.

Một khi đồng ý rồi, chẳng khác nào sẽ bị quấn vào tranh đấu chốn quan trường chính trị! Đó khẳng định là một vòng xoáy cực đại!

Mà những gì cần phải đối mặt lần này, cũng là những thách thức âm thầm, địch nhân vô cùng vô tận.

Tuy rằng phiền toái như vậy, Đường Nguyên cũng không quan tâm. Cứ cho là không mượn thêm thế lực của Quân Mạc Tà, bằng thực lực đang có được của thiên hạ thần tài hiện nay cũng đủ để ứng phó tuyệt đại

đa số chuyện xấu trên đời này. Nhưng Đường Nguyên cũng ý thức được một chuyện khác, nếu như mình đồng ý, cũng đồng thời biểu đạt thái độ của mình. Tuy rằng đó chỉ là lập trường riêng, nhưng ở trong mắt những kẻ biết suy nghĩ sâu xa thì chẳng khác gì là lập trường của người huynh đệ Quân Mạc Tà. Làm như vậy, không khỏi có chút...

Thiết Hoài Lập dõi mắt theo bước chân Đường Nguyên gắt gao không rời.

Trên mặt mang theo vẻ chờ đợi, càng ngày càng rõ ràng.

- Chuyện này, trừ ta ra, ngươi còn đến tìm ai nữa không?

Đường Nguyên hỏi.

- Cả Thiên Hương đế quốc này, cũng chỉ có hai người có thể làm được. Một người trong đó đương nhiên là Đường đại quan nhân ngài, người còn lại kia là Lý Du Nhiên Lý tướng gia...

Thiết Hoài Lập lập thản nhiên nói:

- Trước khi đến tìm ngài, vì hạ quan đắn đo rằng Đường đại quan nhân ngài dù sao cũng không phải người trong triều đình, hơn nữa lại có lập trường đặc thù, cho nên hạ quan đã đi bái phỏng Lí gia trước..

- Lý Du Nhiên nói như thế nào?

Đường Nguyên trầm giọng hỏi.

- Lí tướng nói... Cả Thiên Hương đế quốc này, thậm chí là cả Huyền Huyền đại lục, kẻ có thể có được thực lực như thế, kẻ có thể làm được chuyện này, còn có thể thực sự ủng hộ ta, chỉ có ngài! Chỉ có thiên hạ thần tài Đường Nguyên!

Thiết Hoài Lập lập cười khổ một tiếng

- Lúc ấy Lí tường gia nói: “Ta nhìn nhận quan điểm của ngươi. Nếu là để ta làm, thì cũng có thể làm được. Nhưng làm gì cũng không thể tránh được có sơ suất. Một khi có chuyện lớn sảy ra, thì nhất định phải có người tới thu thập tàn cuộc. Thân phận của ta lại quá mức đặc thù, ảnh hưởng từ thân phận Thiên Hương tướng gia này thật sự quá lớn. Phân tích ra, nếu ta tạo ra phong ba như vậy, Quân Mạc Tà làm sao có thể giúp ta giải quyết tốt hậu quả. Nhưng nếu ngươi tìm Đường Nguyên đến chủ trì việc này, cho dù là Đường Bàn Tử chọc cho trời thủng một lỗ lớn, Tà Chi Quân Chủ Quân Mạc Tà cũng có thể thay hắn san bằng”. Mà trên thực tế, ở trong chuyện này, ngài cũng không cần làm gì cả. Thậm chí cũng không cần nói câu nào, chỉ cần nhìn nhận thân phận của chúng ta, thì ta đã có thể yên tâm đi làm mà không ai dám cản lại. Mọi chuyện đều được giải quyết dễ dàng, như vậy là xong! Cho nên, Lý tướng gia bảo ta tới tìm ngươi.

- Con bà nó tên kia! Lão tử là cái loại chỉ biết kiếm phiền toái mà không thể giải quyết hậu quả hay sao?

Đường Nguyên giận tím mặt, hổn hển nói:

- Lý Du Nhiên, tên hỗn đản này, từ lúc năm sáu tuổi mà đã bắt đầu dối trá, chắc chắn sẽ dối trá cả đời!

Tuy rằng ngoài miệng mắng to, nhưng Đường Nguyên cũng biết, Lý Du Nhiên nói đều là tình hình thực tế.

Đường Nguyên bất luận là làm kiểu gì, cũng đều là không hề kiêng nể!

Hiện giờ thế lực của Bàn Tử đương nhiên là tương đối, nhưng chủ yếu vẫn là có Quân Mạc Tà ở sau lưng chống lưng cho hắn. Cho dù Bàn Tử quả thật có chọc trời thủng một lỗ to đi nữa,. Quân Mạc Tà cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, tuyệt đối sẽ giúp hắn giải quyết tốt hậu quả.

Nhưng Lý Du Nhiên nếu đem so với hắn, thì thật sự khác nhau về bản chất! Quan hệ giữa Lý Du Nhiên và Quân Mạc Tà, còn xa mới bằng được quan hệ của Bàn Tử và Quân Mạc Tà! Hai người căn bản không thể so sánh bằng!

- Lí tướng gia đã nói như vậy, ta chỉ trích nguyên xi...

Thiết Hoài Lập lập thở phào một cái, rốt cục đem lời muốn nói nói xong.

- Đây chính là một tổ ong vò vẽ nha. Tuy rằng ta có khả năng đâm chọt, nhưng dù sao cũng là phiền toái, phiền toái lớn.

Đường Nguyên nhức óc gãi gãi đầu.

Phía sau giá sách, Mai Tuyết Yên nháy mắt mấy cái với Quân Mạc Tà, trong mắt đầy nghi vấn. Rõ ràng muốn hỏi Quân Mạc Tà vì sao còn chưa đi ra ngoài?

Quân Mạc Tà nhướng nhướng mi, không mở miệng. Giờ phút này Quân đại thiếu gia cũng muốn thử nhìn xem, Đường Bàn Tử rốt cuộc sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Có điều với tính cách của Bàn Tử, Quân Mạc Tà cũng có thể phỏng đoán được quyết định cuối cùng của hắn, không khác là bao.

Loại người như hắn, cái loại điển hình không sợ trời không sợ đất, chỉ cần Hải Trầm Phong báo về rằng những lời Thiết Hoài Lập nói không sai sự thật, như vậy, Quân Mạc Tà có thể đoán chắc rằng Đường Nguyên tuyệt đối sẽ nghĩa vô phản cố mà ủng hộ!

Tiền tài có thể sai khiến cả ma quỷ, cũng có thể mua chuộc thánh thần! Thiên hạ thần tài Đường Nguyên chịu ra tay ủng hộ, cho dù không có Quân đại thiếu gia trợ giúp, cũng đủ để hoàn thành chuyện này chẳng khó khăn là mấy!

- Lý Du Nhiên nếu chịu nói ra những lời này, như vậy liền đủ để chứng minh, hắn có thái độ ủng hộ đối với chuyện này.

Đường Nguyên cau mày, nói:

- Tin rằng chỉ cần ta vừa ra tay, Lý Du Nhiên sẽ ngay lập tức âm thầm tiến hành trợ giúp, cũng ở thời cơ thích hợp, tiến hành một lần thanh lọc tại Thiên Hương thành. Song song với việc làm được chuyện này thì cũng có khả năng đạt tới mục đích khác của Lý Du Nhiên...

- Lý Du Nhiên là muốn biến ta thành đao cho hắn dùng, thanh danh, ưu đãi còn phải toàn bộ thuộc về hắn... cái đồ hỗn trướng đó!

Đang nói dở dang, Đường Nguyên đột nhiên lại nghiến răng nghiến lợi:

- Mẹ nó, lần sau lúc hắn uống rượu, ta đây nhất định một đao thiến hắn! Hắn nghĩ đến trên đời này, chỉ có một mình hắn có não biết suy nghĩ à….

Đường Nguyên nói ra những lời này, Quân Mạc Tà đang nấp sau tủ cũng ngạc nhiên mà mở to hai mắt nhìn: “Ta kháo, từ khi nào mà tên Bàn Tử này biết suy đoán giỏi thế chứ? Cân não như thế, suy đoán như thế, thật không giống những lời mà Đường Nguyên có thể nói ra được???”

Đường Nguyên nói không sai, Lý Du Nhiên một khi đã tỏ thái độ như vậy, thì nhất định có thủ đoạn sấm vang chớp giật đang chờ phía sau. Chỉ cần Đường Nguyên động ý, Lý Du Nhiên liền theo đó mà tiến. Mượn danh thiên hạ thần tài và Tà Chi Quân Chủ, để tiến hành chuyện hắn đã sớm muốn làm nhưng vẫn luôn cố kỵ.

Nói lợi dụng thì có hơi quá lời, nhưng nói mượn hơi, cũng chính là thủ đoạn mà Lý Du Nhiên thường dùng! Mà thế lực này, Lý Du Nhiên kia đương nhiên phải mượn rồi!

Tiếng gió ào ào vang, Hải Trầm Phong vô thanh vô tức nhẹ nhàng tiến vào, khẽ gật đầu với Đường Nguyên.

Cái gật đầu này, liền chứng minh, những gì Thiết Hoài nói, tất cả đều là sự thật!

Phanh!

Đường Nguyên nện một nhát trên bàn, bộ mặt lập tứ trở nên dữ tợn!

Thiết Hoài Lập nghi vấn nhìn hắn, không biết vị đại lão gia rốt cuộc tại sao lại phát bệnh thần kinh nữa, vừa mới đây rõ ràng vẫn đang bình thường mà.

Nhưng hắn không biết được, nếu như Đường Nguyên không tức giận, vẫn cứ bình thường như vừa nãy, thì đã đến lượt hắn không hay ho rồi!

Chỉ nghe thấy Đường Nguyên cắn răng nói:

- Thiết Hoài Lập, nói thật cho ta xem, quyết tâm của ngươi đối với chuyện này rốt cuộc có bao nhiêu?

Thiết Hoài Lập lập trong lòng vui vẻ, nói:

- Chỉ cần Đường đại quan nhân đồng ý ủng hộ, ta tất nhiên sẽ tiến hành đến cùng! Dù chết không sờn!

- Tốt!

Đường Nguyên hô to một tiếng, hùng hổ nói:

- Việc này ta giao cho ngươi! Làm đi!

Tên này vẫn là một bộ tính tình lưu manh, rõ ràng là làm một việc thiện to lớn, mà nói cứ như là trại chủ cường đạo quyết định cướp dê béo không bằng.

Thiết Hoài Lập vui mừng quá đỗi, nghẹn ngào khó nói.

Trong mắt lại bắn ra quang mang giống như đao phong! Hắn biết câu này của Đường Nguyên đại biểu cho cái gì. Lời hắn nói này nghĩa là đại biểu cho cả Thiên Hương đế quốc này, từ cao xuống thấp, sẽ có vô số đầu người phải rơi xuống đất!

Bây giờ trừ bỏ Tà Quân phủ và mấy đại thế gia may mắn còn sống sót sau cuộc chiến: Đông Phương, Đoan Mộc, Ngân Thành, Tư Không, toàn bộ đại lục này, Đường Nguyên chính là kẻ có thực lực hùng hậu nhất.

Quả thật là muốn người có người, muốn tiền có tiền!

Còn có, từ sau khi Quân Mạc Tà rời khỏi kinh thành, hắc bang ngầm của cả Thiên Hương đế quốc đều đã giao hết vào tay Đường Nguyên.

Quý Tộc Đường bây giờ, chân chính hoạt động cả trong tối ngoài sáng, sở hữ năng lực mạnh mẽ hô mây chuyển gió trên cả Thiên Hương!

Cũng may là Đường Bàn Tử không có dã tâm gì, Tống Thương và Hải Trầm Phong cũng quản lý thuộc hạ cực nghiêm, không đến mức xuất hiện tình huống tồi tệ cạnh tranh địa vị giữa giang hồ và triều đình, nhưng lại trở thành vũ khí lợi hại đáng sợ nhất của Thiên Hương quốc đối với các quốc gia khác! Tình huống quái dị như vậy, dường như cũng cũng coi là khoáng cổ tuyệt kim (trước đây không có, sau này cũng không)...

- Ngày mai, ta sẽ chính thức bắn tin cho Lý Du Nhiên, ngươi Thiết Hoài Lập là người của Đường Nguyên ta! Thoải mái làm chuyện ngươi cần làm, không cần kiêng nể bất cứ một kẻ nào!

Đường Nguyên hung hăng nói:

- Cho dù là tra ra đến Lý gia của Lý Du Nhiên, cũng chỉnh cho bằng chết! Đã có ta ở phía sau ngươi, chống lưng cho ngươi!

- Từ nay về sau, không cần phải băn khoăn cái gì nữa! Xảy ra chuyện, đã có ta ôm lấy!

Đường Nguyên hừ hừ hai tiếng, nói:

- Trầm Phong a....

Lại đi gọi tên Hải Trầm Phong.

Hải Trầm Phong nháy mắt vọt vào phòng.

- Ngươi nói cho Tống Thương, bảo hắn chọn ra vài người tinh tế, đi theo Thiết đại nhân làm việc. Tên kia mỗi ngày đều ôm mấy bình rượu ngồi ngốc ra đó, cũng nên đi ra ngoài thả lỏng gân cốt đi thôi. Bằng không tên hỗn đản kia sẽ lai mập thành giống ta lúc trước mất....

Đường Nguyên nói:

- Thuận tiện thông tri cho toàn bộ thế lực của chúng ta tại đế đô, cả hắc đạo lẫn bạch đạo, toàn lực ủng hộ Thiết đại nhân làm việc! Một khi có trở ngại, phải dẹp yên ngay! Không cần phải băn khoăn gì cả! Thế lực nào gây trở ngại đều giết không tha!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 528: Vô Cùng Nghiêm Trọng!

- Hiểu rồi, chi bằng để tên Tống Thương kia đến bảo vệ ngươi, chuyện này ta sẽ tự mình giải quyết. Ta sợ con ma men này uống say thì sẽ làm hỏng việc.

Hải Trầm phong nóng lòng nói. Quan trọng là đi cùng tên mập này rất khó chịu

- Như vậy không được…

Đường Nguyên một mực từ chối: “Càng không muốn theo ta thì ta càng muốn bắt hắn đi cùng, ý nghĩ của ngươi trong đầu mau dập tắt đi…”! Hắn cười ác ý:

- Thiếu chủ đã từng nói rồi, ngươi chính là vệ sĩ thân cận nhất của ta.

Hải Trầm Phong một tay đỡ trán, lảo đảo như muốn ngã. Thực sự đã hết hy vọng rồi. Cái tên mập đó càng ngày càng sắc xảo.

- Đi thôi! Thiết Hoài Lập, nên làm thế nào thì sẽ làm như vậy!

Đường Nguyên hầm hừ nói:

- Có lão tử ở Thiên Hương, còn có thể khiến cho băng đảng con cháu nhà rùa kia bị lật ngược đi!

Thiết Hoài Lập mừng rỡ cảm tạ, lập tức bị Hải Trầm Phong lôi ra ngoài.

Trước khi ra ngoài còn được Đường Nguyên dặn dò:

- Nếu đã làm thì phải làm lớn! Tất cả thù mới hận cũ, nợ cũ nợ mới đều phải giải quyết sạch sẽ! Bất kỳ một nhà nào cũng không được buông tha. Lý Du Nhiên của Lý gia cũng không phải ngoại lệ, dám tàn nhẫn lợi dụng lão tử, không trả giá đắt sao được…

Khi Thiết Hoài Lập đi ra, trên trán đầy mồ hôi lạnh. Vị thần tài thiên hạ này lòng dạ cũng thật hẹp hòi.

Một mình Đường Nguyên ở trong thư phòng khúc khích cười, hắn lẩm bẩm:

- Lý Du Nhiên, ngươi là tên khốn nham hiểm độc ác, ngươi không cho lão tử yên ổn thì ta cũng khiến ngươi phải khổ sở.

Lúc này chỉ nghe một âm thanh bất ngờ vang lên:

- Ngươi như vậy mà khiến hắn khổ sở sao? Rõ ràng là đang giúp hắn một việc lớn. Haiz tên mập này, bổn thiếu gia vốn tưởng ngươi đã thông minh ra nhưng vẫn giống như trước, ngu ngốc đến nỗi hết thuốc chữa.

Vừa nghe thấy âm thanh này, Đường Nguyên nhảy chồm lên vui mừng gào thét như kẻ điên:

- Thiếu chủ, người đến thật rồi sao?

Ở phía sau hắn, một bóng người áo quần trắng đứng bồng bềnh ở đó, không phải Quân Mạc Tà thì là ai? Nhưng sự vui mừng điên dại của Đường Nguyên chỉ kéo dài được vài giây bỗng hắn trợn tròn mắt há hốc mồm, hắn sững sờ nhìn chằm chằm vào ba vị tuyệt thế giai nhân bên cạnh Mạc Quân Tà. Khóe miệng từ từ rớt ra hai hàng nước miếng, tí tách rơi trên mặt đất, rất lâu sau mới lên tiếng than vãn:

- Mẹ ơi, thiên hạ thực sự có người đẹp như vậy, mà lại còn là vợ của huynh đệ tốt của ta, vợ của bạn không được chiếm đây chính là việc bi thảm nhất, cùng lắm thì cũng chỉ thế này thôi….

Quân Mạc Tà dùng một quyền đánh vào bụng hắn, cười mắng:

- Mấy bà vợ của bổn thiếu gia ngươi cũng có thể nhìn sao? Coi chừng bị bọn họ xẻ thịt mỡ của nhà ngươi, nếu họ ra tay, cho dù bổn thiếu gia muốn cứu ngươi cũng lực bất tòng tâm.

- Nói bậy, người ta làm gì có thịt mỡ…

Đường Nguyên lầu bầu, lập tức nói:

- Đúng rồi thiếu chủ, lúc nãy ngươi nói cái gì? Cái gì mà trước đây ta thông minh, không thông minh đó?

- Còn không thừa nhận? Ta nói ngươi đối phó với những tên quần áo lụa là phá gia chi tử nhà họ Lý, chính là việc tốt mà Lý Du Nhiên trông chờ ngươi làm nhất.

Quân Mạc Tà cười lớn.

- Ngươi thực sự cho rằng Lý Du Nhiên không muốn giải quyết sạch những thứ hỗn tạp này sao? Chỉ là hắn còn cản trở về tình thân gia tộc, không tiện xuống tay. Ngươi bây giờ là đang giúp hắn một việc lớn, ta dám bảo đảm rằng sau khi ngươi dọn dẹp hết lũ vô lại đó thì ngay đêm đó Lý Du Nhiên sẽ mời ngươi uống rượu, uống thỏa thích thì thôi.

- Hả?

Đường Nguyên choáng váng.

- Ta sao có thể làm thỏa mãn dã tâm này của hắn chứ, nếu không thì ta thà buông tha mấy tên này cho xong.

- Buông tha? Buông tha bọn chúng thì ngươi có yên tâm không?

Quân Mạc Tà nhăn mày:

- Loại người đó giữ lại làm gì? Cùng hất chúng đi là xong! Coi như bán cho Lý Du Nhiên một nhân tình uống rượu, ngày nào đó chọn loại

rượu quý nhất, uống cho hắn chết.

Đường Nguyên nghe xong diệu kế của Quân đại thiếu gia thì mặt mày hớn hở, liên tục gật đầu hưởng ứng.

- Còn nữa, những việc mà Thiết Hoài Lập làm cũng chính là tích chút ân đức cho con cháu nên phải thành tâm mà làm. Nếu có người hỏi đến thì cứ nói đó là ý của ta, không phải lo lắng gây phiền phức cho ta. Những thứ cặn bã đó nên thanh trừ sạch sẽ. Đã không biết thì thôi còn biết rồi thì phải diệt tận gốc. Nhất định không được nương tay, càng không được mềm lòng!

- Vậy thì tốt quá!

Đường Nguyên mừng rỡ.

Tuy là phải diệt cỏ tận gốc nhưng trong số những người này có không ít là hoàng thân quốc thích, vì vậy mà một khi đã động đến thì sẽ gây sự chú ý của hoàng gia.

Nếu như hoàng đế Dương Hoài Nông cùng thái tử Dương Mặc đến xin tha hoặc hỏi đến, Đường Nguyên nói gì đi nữa thì cũng phải giữ cho họ chút thể diện. Dù gì thì sự tôn nghiêm của hoàng thất không thể tùy tiện giẫm đạp, thể diện của người quen thì lại càng phải giữ. Nhưng Đường Nguyên và Quân Mạc Tà giống nhau, đều là: Trừ phi không làm, nếu đã làm thì phải làm đến cùng, làm sạch sẽ, những loại người đó nếu không diệt tận gốc sẽ như mẩu xương cá mắc ở họng vậy.

Cho nên Đường Nguyên đắn đo cũng vì lý do này.

Hiện tai thì một câu nói của Quân Mạc Tà có thể giúp hắn giải quyết vấn đề nhức đầu này.

Đến lúc đó nếu Hoàng đế thực sự hỏi đến, tên mập ngươi chỉ cần trừng mắt lỏng tay mà nói: “Ta cũng không còn cách nào khác, chính là Quân Mạc Tà sai ta làm, nếu không ngươi đi tìm Quân Mạc Tà thương

lượng… đảm bảo bất kể là ai đến một cái trung tiện cũng không dám thả, nếu cứ tiếp tục thì chính là bản thân muốn tìm đến chỗ chết.

Việc mà Quân Mạc Tà muốn làm thì cả đại lục này không ai có thể ngăn cản. Muốn ngăn cản nhất định là chán sống rồi. Đảm bảo rằng khi Quân Mạc Tà còn chưa biết thì đã bị một lũ a dua nịnh nọt giải quyết xong xuôi.

Chính là: Xuân đến ta không mở miệng trước, thì côn trùng nào dám lên tiếng?

Bốn người Quân Mạc Tà lưu lại ở thành Thiên Hương ba ngày, Chính là trong vòng ba ngày đó cả thành đô Thiên Hương đã hoàn toàn lảo đảo.

Lý Du Nhiên sau khi nhận được tin tức phản hồi từ Đường Nguyên, cũng không dám tin rằng thiên hạ này lại có việc trùng hợp như vậy. Quân Mạc Tà lại vừa trùng hợp đến nơi này hơn nữa lại lại đặc biệt vì chuyện này mà đến đây một chuyến, rồi mau chóng nhập cung bẩm báo với Hoàng đế Dương Hoài Nông.

Tiếp theo là từng hàng thánh chỉ được ban xuống, không phải nói đến đô thành Thiên Hương mà toàn bộ phạm vi đế quốc Thiên Hương, tất cả đều được chỉnh lý lại.

Đặc biệt là việc hai ngày trước hai chiếc xe ngựa quý tộc trên đường lớn đã xảy ra va chạm làm bị thương một số người dân vô tội, càng bị tên mập Đường làm lớn chuyện lên, coi như điển hình. Hầm hừ bắt người trắng trợn treo lên thành lầu xử tử lăng trì, để lấy làm gương dằn mặt kẻ khác.

Còn về mấy tên đồng bọn cũng bị cho đi thả diều trồng củ cải.

Nếu làm theo lời Quân Mạc Tà nói thì chính là: Đến bà nội nó cũng không tha. Tên Đường mập cũng triệt để làm theo thực sự đến bà nội cũng không tha - trực tiếp liên lụy cửu tộc.

Cũng chỉ trong ba ngày, trước sau đã có hàng vạn đầu người rơi xuống đất.

Hơn nữa việc chỉnh lý trị an này mà còn tiếp tục tiến hành thì tình hình diễn biến càng quyết liệt. Những tên quyền quý ỷ thế ức hiếp người, không nghĩ đến sự an nguy của lê dân trăm họ, bọn quan lớn quyền quý này chỉ lo tham ô nhận hối lộ, xem mạng người như cỏ rác. Thực là gặp đại hạn, xui xẻo.

Khi bọn chúng lợi dụng dân chúng làm thú vui, lợi dụng quyền lực vơ vét của cải thì sẽ không lường trước được những việc đó sẽ trực tiếp dẫn đến đoạn tử tuyệt tôn, cả nhà xử tử.

Ai nói trong bóng tối thì không có ý trời?

Quân Mạc Tà đã từng nhìn thấy trên pháp trường câu nói này: Có thiện sẽ được báo đáp, làm ác sẽ gặp quả báo, không phải không báo mà là chưa đến lúc. Ta vừa đến thì đã đến giờ, một loạt đều bị giết sạch.

Cả quá trình có thể nói là thuận lợi vượt sức tưởng tượng, bất kể người nào đến van xin đều bị Đường Nguyên liệt vào hàng ngũ đồng phạm sau đó từng người sẽ được điều tra nghiêm khắc. Thành thật mà nói thì mấy tên quan này đều vấy bẩn cả, không có ai là trong sạch trừ phi là không điều tra còn không thì đều phải bước lên đài xử trảm.

Nhìn thấy một hàng quan lại bị trói đưa ra ngay đến, Đường Nguyên cũng phải kinh hãi. Vị Thần tài thiên hạ này nói ra một câu xuất phát từ đáy lòng:

- Ta phát hiện ra một chuyện, đế quốc Thiên Hương của chính ta, phàm là những quan chức từ huyện nhai trở lên,thì để bọn họ xếp thành một hàng, sau đó nhắm mắt lại vung đao chém một lượt. Giết hết một vạn người thì tối đa chỉ có một hia người vô tội.

- Nhưng nếu là cách một người giết một người thì chắc chắn khôn có ai….

Đối với những lời này, Quân Mạc Tà cũng cho là đúng cho nên một lần nữa ra chỉ thị: Phải nghiêm hơn nữa, phải nặng hơn nữa.

Tại đô thành Thiên Hương ngay lúc long trời lở đất thì Quân Mạc Tà dẫn Mai Tuyết Yên từ biệt Đường Nguyên. Lúc sắp đi, Đường mập hai mắt đẫm lệ, không ngờ lại có thể khóc lên.

Trong lúc hoảng hốt, Quân Mạc Tà cùng mấy người đi vào đường hữu tình, nhìn thấy tấm bia mộ lớn đó, Quân Mạc Tà thở dài.

Dường như trước mắt lại hiện ra cảnh tượng đêm đó, đêm tuyết hoa bay, Mộ Dung Tú Tú chết thảm, Dạ Cô Hàn tự tử.

- Thà phụ trời xanh chẳng phụ nàng….

Quân Mạc Tà lặng lẽ nói:

- Dạ Cô Hàn, Mộ Dung Tú Tú, nguyện cho phu thê hai người có thể yên nghỉ suối vàng, Linh Mộng ở phủ Tà Quân rất tốt, các người cứ yên tâm.

Tùng bách lay động, vi vu trong gió.

Quân Mạc Tà cúi người vái một lạy, cái lạy này là vì Dạ Cô Hàn mà cũng là vì Mộ Dung Tú Tú.

Dạ Cô Hàn, sức mạnh của huyền công cũng không phải cao nhưng sự si tình của hắn cũng đủ làm cảm động đất trời. Chỉ là sự chân tình này đã khiến bất cứ người nào trên thế gian cũng phải khom lưng cúi đầu.

Người có tình qua lại, đến bái tế nườm nượp không dứt.

Điều này đã trở thành một tượng trưng của đô thành Thiên Hương.

Bởi tòa lăng mộ này là do chính tay Quân Mạc Tà dựng lên, hơn nữa chỉ trong vòng một đêm, một tay tạo dựng. Đây thực là một kỳ tích tuyệt đối.

Không ít người lén nhìn bốn người phong thần tuấn tú một nam ba nữ này, đều có cảm giác bốn người này khí chất cao quý, không giống với phong thái người bình thường. Chính là khí chất phi phàm cao quý ung dung khiến không một ai dám có ý nghĩ mạo pham.

Có người nhìn thấy Quân Mạc Tà lại cảm thấy rất quen, lại không dám đến nhận. Chỉ là cau mày nhìn trộm một lượt, thầm xác định…

Chỉ đến khi Quân Mạc Tà rời khỏi mới có người bỗng nhiên kêu lên:

- Tà Chi Quân Chủ! Người trẻ tuổi lúc nãy chính là Tà Chi Quân chủ, Quân Mạc Tà!

Trong nháy mắt mọi người đều một trận hoa nhiên.

Những người có mặt đều kinh hãi, không thể ngờ rằng một nhân vật được khắp thiên hạ công nhận là siêu cấp số một lại âm thầm đến đô thành Thiên Hương.

Tin tức Tà Chi Quân chủ xuất hiện ở đô thành Thiên Hương nhanh chóng được truyền đi làm cho toàn cảnh Thiên Hương như được gột rửa, và lại mạnh thêm vài phần.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 529: Huyễn Phủ Sụp Đổ!

Hiện giờ thì sẽ không có bất cứ ai nghi ngờ có người mượn danh nghĩa của Tà chi Quân Chủ hành sự nữa. Vừa đây vốn còn tồn tại một chút trở lực mà chỉ thoáng một cái đã không thấy tăm hơi.

Sau khi Đường Nguyên đẩy mạnh việc này, khi Thiết Hoài Lập dốc toàn lực tiến hành, thì Lý Du Nhiên lại mượn cơ hội này mở cuộc tẩy trừ trên khắp triều đình. Khi cuộc tẩy trừ này ở vào thời điểm cao trào thuận lợi nhất,mượn cơn gió xuân này để làm thay đổi toàn bộ cục diện.

Đến đây, toàn bộ những âm thanh phản đối đế quốc Thiên Hương đều biến mất. Toàn bộ những con sâu mọt đã tiêu tan cơ bản tám phần trở lên, còn lại thì cũng chỉ ngậm miệng như hến không dám gây thêm sóng gió nữa. Toàn đế quốc Thiên Hương hôm nay bắt đầu một lộ trình mới cường thịnh.

Khi trận mưa máu gió tanh đang trên đà phát triển thì Quân Mạc Tà đã đến thảo nguyên Bắc bộ Thiên Hương.

Nơi đây chính là một cánh cửa khác của Huyễn Phủ.

Miêu Tiểu Miêu dựa theo cách thức mở cửa tiến lên thử mở nhưng dù dùng bao nhiêu công lực cũng không có hiệu quả mà còn khiến lực cản tăng lên. May mà Miêu Tiểu Miêu lần này có đề phòng nếu không thì lại bị lực phản lại của cửa làm tổn thương.

Một phen khó khăn, vẫn là uổng công vô ích. Bốn người nhìn ra thảo nguyên bao la không ranh giới đều là nghĩ mãi không ra.

Đêm đó, bởi bốn người trong lòng đều không định kiến cứ dứt khoát nghỉ lại chỗ này, chờ đợi ngày kế tiếp lại thử cách khác, xem có đường nào thông tiến vào Huyễn Phủ. Không ngờ nửa đêm đột nhiên giữa trời đất có một áp lực nặng nề xảy ra. Ngoài khả năng tài trí hơn người thì bốn người còn vô cùng cảnh giác. Trước biến cố đột nhiễn xảy ra đều cùng bừng tỉnh.

Đồng thời nhìn lên không trung chỉ thấy toàn mây đen dày đặc u ám, vô số mây đen cứ từng mảng từng mảng từ bốn phương tám hướng tụ lại ngày càng dày, ngày càng rắn chắc. Mây đen dường như ngưng tụ lại thành thực chất, ở giữa không trung nhanh chóng ngưng tụ.

Sau đó trước mắt đã biến thành một tấm màn đen như mực.

Mảng mây đen vì quá dày quá thấp gần như có thể với tay mà kéo xuống một mảng.

Nhưng ở vị trí trung tâm của đám mây lại tồn lại một con mắt cực lớn, giống như vòng nước xoáy giữa sóng lớn, chậm rãi xoay tròn, cuốn theo vô số ánh sáng màu tím trong suốt lóe sáng.

Sự cưỡng chế đất trời mạnh mẽ như vậy từ trước đến nay chưa ai từng gặp.

Không từ mà biệt, cũng chính là cái con mắt trên không trung kia không ngờ lại có thể trực tiếp bao lấy phạm vi không gian ước chừng mấy trăm dặm.

Cái gọi là Thiên Kiếp tầng lớp Thánh Quân, thậm chí Thiên kiếp tầng lớp bán Thánh, dưới sự uy áp của thiên địa quả thực là không đáng để nhắc đến.

Theo sau tầng mây cao ngất bỗng chấn động, một cột sáng lôi điện chợt xuất hiện. Đây chỉ là lôi điện thứ nhất đường lôi kiếp, lại mạnh đến mức khoa trương, thái quá.

Bất ngờ ở giữa không trung lại lóe lên tia chớp màu tím, cả đất trời đều bừng sáng, ngay lập tức mạnh mẽ giáng xuống. Lôi kiếp kinh khủng cường mãnh trực tiếp bắn phá xuống mặt đất, tuyệt đối chỉ có một kết quả duy nhất là trời long đất lở.

Nhưng không hiểu vì sao, kiếp lội giáng xuống trong nháy mắt rồi lại tiêu tan giữa không trung.

Bốn người Quân Mạc Tà nhìn thấy kiếp lôi cao ngất biến mất trong nháy mắt, cảm nhận được rõ rệt một trận lay động đất trời, nhưng lại không hề nghe được bất kỳ âm thanh nào.

Thế này là thế nào?

Nếu có tuyệt đại vô song ở đây độ kiếp thì tên kia ở đâu? Nếu không có người độ kiếp thì những tia chớp khủng khiếp đó từ đâu mà đến, toàn bộ nơi đây đều kỳ dị như vậy, trái ngược với lẽ thường, không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù đám Quân Mạc Tà có kinh ngạc đến đâu, có thắc mắc thế nào thì lôi kiếp trên trời cũng chẳng bận tâm. Những lôi kiếp còn lại, sấm chớp không ngừng ầm ầm vang lên.Lôi kiếp rải đầy trên không trung càng ngày càng dày đặc, mở ra một đường hai đạo dần tăng thêm năm đường, mười đường, năm mươi đường, hàng trăm đường…

Mà uy thế của mỗi đường kiếp lôi cũng từ một kích cỡ một tòa nhà bình thường mà dần mở rộng, hơn nữa còn có xu hướng mở rộng liên tục bên trong. Phạm vi công kích của lôi kiếp không ngừng khuếch đại, uy lực cũng ngày càng mạnh, tình thế ngày càng mãnh liệt.

Dường như san lấp cả mặt đất, đều bởi vì trận lôi kiếp hủy diệt thế gian đột ngột rung chuyển.

Khiến tòa tường thành ở xa xôi nghìn dặm cũng phải nghiêng ngả.

Những tiếng kêu kinh hoàng ở vô số nơi trên đại lục vang lên, đều bởi vì trận biến cố này mà rên rỉ.

Sắc mặt Quân Mạc Tà nặng trĩu khác thường, thậm chí có chút khó coi. Nhìn cảnh lôi kiếp hủy diệt thế gian như cuồng phong, ánh mắt chăm chú nặng nề.

Những tia sét màu tím dường như đánh vào không trung, cũng không trực tiếp đánh vào đại lục nhưng dù là thế thì đại lục này đã có hiện tượng không kham nổi.

- Hình như có người ở độ thiên kiếp?

Mai Tuyết Yên kinh hãi nói:

- Rốt cuộc là sự tồn tại ngang tàng thế nào mà lại xảy ra vụ lôi kiếp kinh thiên động địa thế này. Đại lục Huyền Huyền lại không thể trực tiếp chống đỡ trận lôi kiếp này. Đến tận bây giờ, cũng chỉ là chịu ảnh hưởng của sự biến đổi dị thường của đất trời cùng với uy thế của lôi kiếp. Dù như vậy nhưng vận khó mà chống đỡ. Nếu vậy cái đích thực phải chống đỡ trận lôi kiếp này thì sẽ phải chịu một áp lực thế nào đây? Không được, chỉ sợ đại lục Huyền Huyền không thể tiếp tục chống đỡ quá lâu.

Quân Mạc Tà thở dài, chậm rãi nói:

- Lôi kiếp mà tồn tại một uy thế như vậy tuyệt đối không đơn giản, cho dù là lôi kiếp bậc thánh nhân bình thường cũng không thể như vậy. Như vậy một lời giải thích duy nhất đó là Miêu Khuynh Thành đã xuất hiện, hiện tại hắn đang ở phủ Phiêu Miểu Huyễn Phủ chiến đấu với Chiến Cuồng. Có thể dẫn động một lôi kiếp uy thế như vậy, ngoài Miêu Khuynh Thành tuyệt đối không có người thứ hai. Dù là Cửu U Thập Tứ thiếu cũng không thể. Còn kém xa!

- Miêu Khuynh Thành, ông tổ của Huyễn Phủ? Lại là hắn?

Mai Tuyết Yên buột miệng thốt ra nhưng lập tức lại bị chặn lại.

Miêu Tiểu Miêu bước nhanh đến lớn tiếng hỏi:

- Mạc Tà, ngươi nói cái gì?

Tuy Miêu Tiểu Miêu là con cháu chi trưởng của Miêu gia nhưng là hậu bối, lại là phận nữ nhi, cho tới bây giờ cũng không biết sự tồn tại của lão tổ Miêu Khuynh Thành. Giờ lại nghe được Quân Mạc Tà nói ông tổ đời thứ nhất nhà mình vẫn khỏe mạnh, trong lòng không khỏi kích động.

- Chính là hắn, chỉ có thể là hắn, ngoài hắn thì không ai có thể gây ra chấn động lớn như vậy!

Ánh mắt thâm thúy Quân Mạc Tà nhìn lên tia sét trên không trung mà không một chút kinh sợ, lại chỉ có một sự khẩn thiết vô tận.

Có trải qua lễ rửa tội với uy thế kinh thiên động địa thế này mới coi như không uổng công đến với thế gian này.

Sẽ có một ngày, ta cũng sẽ đạt được, ta cũng muốn trải qua, ta càng thêm siêu việt.

Ta muốn làm cho tinh không bao la này, đất dày rộng lớn, trời xanh bát ngát này đều run rẩy cúi phục dưới chân ta.

Một trận sét lại ầm ầm giáng xuống, Quân Mạc Tà nhạy bén cảm giác được, sự dao động giữa đất trời trước nay chưa từng có đang rung chuyển kịch liệt, dường như có hàng vạn khối đạn hạt nhân cùng nổ mạnh một lúc.

- Không được!

Quân Mạc Tà gầm lên một tiếng, vung tay lên mang theo Kiều Ảnh, Mai Tuyết Yên cùng Miêu Tiểu Miêu thu vào trong thế giới Hồng Quân Tháp, bản thân cũng không trì hoãn lập tức chen vào.

Ngay khi hắn vừa chui vào thì vùng trời này đột nhiên có một tiếng nổ mạnh.

Chính là bất thình lình nổ tung khiến cả đất trời đều nổ tung.

Tiếng nổ mạnh này thế nào cũng phải được ghi vào sử sách.

Đại thảo nguyên phạm vi ba nghìn dặm phía Bắc Thiên Hương, sau tiếng nổ này thì hoàn toàn biến mất.

Tại chỗ thảo nguyên trước đó thì lại xuất hiện một hồ lớn sâu không thấy đáy.

Phía trên đại lục Huyền Huyền, tổng cộng có sáu nơi không có người ở, hầu như đều hóa thành hồ sâu không đáy.

May mà khi Huyễn Phủ xây dựng thông đạo đều chọn những nơi bí mật không có người lui tới.

Nhưng không chỉ phạm vi ba nghìn dặm trên đại thảo nguyên này tan biến, năm nơi khác, hay nói tất cả sáu nơi bố trí thông đạo đều biến mất, nhưng điều này lại không đáng nhắc tới với tình hình trước mắt!

Bởi vì Phiêu Miểu Huyễn phủ sụp đổ thì toàn bộ không gian trên Huyễn phủ kia cũng theo tiếng nổ mạnh đó mà tan vỡ.

Từ đó về sau, thế gian sẽ không còn Phiêu Miểu Huyễn Phủ.

Trận nổ mạnh thình lình liên tiếp khiến hàng vận người của gần vạn năm trong Phiêu Miểu Huyễn phủ đều hóa thành mây khói.

Nhưng lôi kiếp trên không trung cũng không theo sự sụp đổ của Huyễn Phủ mà dừng lại, vẫn tiếp tục hơn nữa uy thế còn càng lúc càng mãnh liệt, càng lúc càng có xu thế cuồng bạo.

Chính tại hồ lớn ở phía Bắc Thiên Hương cách đó không xa, lại xuất hiện sự biến đổi dị thường.

Hai đạo nhân ảnh, xen lẫn là tiếng thét thê lương đồng thời xuất hiện, đều là dáng vẻ đau đớn tột cùng.

Hai người này chính là thầy trò Miêu Khuynh Thành và Chiến Cuồng.

Quần áo Miêu Khuynh Thành bay bổng, tay áo vung lên thì lập tức hơn mười bóng người vô hình xuất hiện. Ngay lúc Miêu Khuynh Thành vung tay thì những người này lập tức bị đẩy ra xa vài trăm dặm, quay cuồng rồi rớt xuống mặt hồ trống rỗng kia.

- Mọi người mau chạy đi! Dùng hết tốc độ rời khỏi đây. Bảo toàn nguyên khí cuối cùng của Huyễn phủ!

Miêu Khuynh Thành hét lớn một tiếng, tia sét ngang trời, thiên kiếp lại một lần ập đến, lúc này đã ra đến không gian thật!

Đúng như Quân Mạc Tà dự đoán, người có thể dẫn động mạnh mẽ, đủ để hủy diệt thế gian chỉ có thể là Miêu Khuynh Thành.

Miêu Khuynh Thành quát một tiếng, toàn bộ thân hình phồng lên cao đến vài chục trượng, quát một tiếng nữa, đánh ra một quyền mà đánh về phía đường sét.

Một âm thanh vang dội, Miêu Khuynh Thành bị kiếp lôi công kích vẫn đứng thẳng bất động, mà hơn trăm đường sét ngang dọc kia lại bị một quyền đánh đến phát ra âm thanh bành bạch, quanh co khúc khuỷu quay về tầng mây.

Lấy sức một người khiến lôi kiếp thoái nhường, uy thế như thế tuyệt đối là lừng lẫy lịch sử.

Dễ nhận thấy Miêu Khuynh Thành đã nổi giận đến đỉnh điểm.

Bất kể thế nào hắn cũng chưa từng nghĩ đến, đệ tử nhỏ nhất của hắn lại có thể phát rồ đến bước đường này, lại không tiếc lấy thông đạo ngoại giới Huyễn phủ làm điều kiện áp chế, trắng trợn tàn sát thất đại thế gia.

Mắt thấy thất đại thế gia chịu tàn sát, Miêu Khuynh Thành rốt cục không nhịn được phá quan mà ra, muốn diệt trừ liêu này, bình ổn trận

náo động này. Khi Miêu Khuynh Thành nghĩ đến chính lúc mình tu luyện, cho dù sức mạnh của Chiến Cuồng có cao cường đến đâu thì cũng không phải kẻ địch chịu nổi ba chiêu của mình. Chỉ cần bản thân trong khoảng thời gian cực ngắn có thể diệt sạch tên này, trận náo động tự nhiên sẽ bình ổn, ngay cả khi không tránh khỏi lôi kiếp ở một mức độ nhất định thì cũng không xảy ra tổn thất quá lớn.

Nhưng dự tính ngoài ý muốn của Miêu Khuynh Thành lại là hiện giờ Chiến Cuồng khó đánh đến mức không tưởng tượng được. Không sai, Miêu Khuynh Thành có thể ba chiêu mà đánh bại Chiến Cuồng nhưng cái thân thể bất diệt kia lại làm hắn có khả năng chiến đấu liên tục. Chính vì vậy mà dẫn động trận lôi kiếp kinh hoàng trong lịch sử!

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 530: Thiên Uy Vô Địch.

Dưới trận lôi kiếp đáng sợ như vậy, toàn bộ Huyễn phủ đều bị hủy diệt, hàng vạn sinh mệnh đều hóa thành u hồn, vốn là bát đại thế gia nhưng bất luận là nhà nào đều khó tránh được thảm họa này.

Cả Huyễn Phủ chỉ còn sót lại một nhóm người, chính là chưa đến ba mươi người, mà trong thời khắc cuối cùng Miêu Khuynh Thành đã dùng tay áo cuốn họ lại. Lúc đó vốn là thời khắc hung chiến nguy hiểm, Miêu Khuynh Thành cho tới giờ cũng chưa kịp nhìn những người bị mình cuốn lại.

- Chiến Cuồng! Ngươi đáng chết!

Miêu Khuynh Thành không chú ý đến hậu quả mà trận lôi kiếp gây ra, đột nhiên hét lên một tiếng.

Tiếng hét này trong khoảnh khắc lại lấn áp hoàn toàn tiếng sấm ầm ầm của lôi kiếp trên không. Toàn bộ sự sôi nổi ở đại lục nay đều tan biến.

Chiến Cuồng bay lượn trước mặt Khuynh Thành. Sau khi hấp thu được vô số huyết thực, hắn đã sớm khôi phục được công lực cao nhất ở kiếp trước, lại càng khôi phục được diện mạo vốn có của hắn.

Thực ra từ khi Huyễn phủ dâng lên cơn phong ba này thì Miêu Khuynh Thành đành phải ra ngăn chặn hắn. Thực tế tên Chiến Cuồng kia đã bị Miêu Khuynh Thành đánh gục không dưới vài trăm lần. Công lực của hắn địch không nổi một ngón tay của Miêu Khuynh Thành nhưng dù

công lực của Miêu Khuynh Thành có phi thường đến đâu đi nữa thì từ đầu đến cuối cũng không thể giết được hắn.

Cửu Huyễn Lưu Sa chính là thần vật có một không hai trong thiên địa!

Bất tử bất diệt, không có sơ hở, đúng với ý nghĩa của bốn chữ vô địch thiên hạ!

- Sư tôn, đây là lần cuối cùng ta gọi ngươi một tiếng sư tôn!

Trong ánh mắt Chiến Cuồng vẫn không che giấu nổi sự sợ hãi, nhưng nét mặt đã dần dần yên lặng, càng lúc càng trở nên điên cuồng, gần như mắc chứng bệnh cuồng loạn, hắn hét lớn:

- Ngươi thành toàn cho thân phận Chiến Cuồng ngày xưa, là ân sư của ta, nhưng hiện giờ ngươi lại tự tay hủy diệt Chiến gia của ta. Ngươi là kẻ thù của Chiến gia ta!

Chiến Cuồng ngửa mặt lên trời kêu la bi thảm:

- Đó là con cháu tám nghìn năm của ta, cơ nghiệp tám nghìn năm!

Miêu Khuynh Thành vô cùng giận dữ, hai mắt đỏ rực lên:

- Nếu không phải tên súc sinh nhà ngươi làm chuyện xằng bậy thì Huyễn phủ đâu bị hủy diệt? Huyễn phủ hủy diệt, chẳng lẽ bị hủy diệt chỉ có Chiến gia của ngươi? Chiến Cuồng, tâm địa ngươi nham hiểm, tâm trí điên loạn, hôm nay ta thay trời hành đạo quyết cho ngươi phải chết!

Chiến Cuồng ngửa mặt lên trời cười lớn, cười như khóc:

- Hủy diệt Huyễn phủ chính là ta sao? Nếu như không phải ngươi tùy tiện xuất hiện, thì sao lôi kiếp có thể xảy ra, nếu ngươi chưa từng xuất hiện thì cùng lắm Huyễn Phủ cũng chỉ có một mình Chiến gia đứng đầu độc tôn, thất gia còn lại trở thành phụ thuộc, nhưng Huyễn Phủ vẫn là Huyễn Phủ. Thế nhưng vì ngươi mà bây giờ đã hoàn toàn bị chôn vùi.

Miêu Khuynh THành, công lực của ngươi thật kinh thiên động địa, vô địch thiên hạ, ta biết việc đánh bại ngươi là rất khó nhưng hiện giờ thân thể ta đã là Cửu Huyễn Lưu Sa bất tử, ngươi cho là có thể giết được ta sao? Lôi kiếp trên trời chính là do ngươi mà đến, không biết ngươi có thể chống đỡ được nữa không?

Hắn cố nhiên không để ý đến mặt mũi của sư phụ, từ đầu đến cuối đều gào thẳng tên họ của sư phụ!

Miêu Khuynh Thành vô cùng giận dữ, đối diện với tên quái vật giết không chết này tuy rằng công lực vô địch nhưng lại không cách nào giết được hắn.

Thanh lý môn hộ, lực bất tòng tâm!

Màu tím kiếp lôi trên trời đã lắng xuống một hồi lâu, bỗng nhiên một tiếng nổ lớn giống như đất trời sụp đổ, hơn vạn đường cuồng lôi tím đồng thời giáng xuống! Lôi kiếp cuối cùng lại muốn phát uy rồi!

Trong lòng Miêu Khuynh Thành lạnh buốt:

- Chẳng lẽ lôi kiếp này có bắt đầu mà không có kết thúc, không chỉ muốn hủy diệt Huyễn Phủ mà còn muốn hủy diệt toàn đại lục này sao? Lẽ nào chỉ khi ta chết đi, mới có thể chấm dứt lôi kiếp, nhưng… nếu ta cũng chết đi thì còn ai có thể khống chế được tên súc sinh này?

Ngay lúc Miêu Khuynh Thành do dự khó quyết để đưa ra quyết định thì một bóng trắng ngang trời xuất hiện bay lượn lên, lại ở giữa không trung quay đầu đón nhận hàng vận đường lôi kiếp tím.

Người này không phải ai khác chính là Quân Mạc Tà!

Miêu Khuynh Thành kinh hãi quát lớn:

- Coi chừng, không đươc…

Nhưng câu nói chưa dứt thì lôi kiếp cùng Mạc Quân Tà đã trạm trán giữa không trung.

Hai mắt Miêu Khuynh Thành khép lại, thiếu niên kỳ lạ này cuối cùng cũng không tránh được khó khăn.

Ngay cả chính mình cũng phải dốc toàn lực mơi có thể chống đỡ được với lôi kiếp, trên thế gian này có người nào có thể tiêu giải.

Nhưng mà rất lâu sau lại không hề nghe thấy tiếng sấm vang rền như dự tính, vừa mở mắt nhìn đã thấy kiếp vân trong không trung lại phát ra hàng nghìn đường lôi kiếp tím, công kích về phía thiếu niên áo trắng Quân Mạc Tà.

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ hàng nghìn đường kiếp lôi kia lại không thể làm tổn thương đến hắn?

Sao có thể xảy ra chuyện này?

Ngay tại khi Miêu Khuynh Thành hướng ánh mắt vô cùng kinh ngạc chăm chú nhìn thì Quân Mạc Tà hét lớn một tiếng, hai tay vung lên, chi chít kiếp lôi giữa không trung đột nhiên biến mất không một dấu vết.

Quân Mạc Tà lúc này đang hết sực tập trung vận công Hồng Quân, toàn lực hấp thu sức mạnh của lôi kiếp.

Năng lượng lúc này của lôi kiếp mạnh không thể tưởng tượng nổi, nếu phải so sánh thì nó có thể gấp hàng nghìn lần so với lần hấp thu trước, thậm chí còn mạnh hơn. Hơn nữa lại không ngừng giáng xuống.

Dưới uy lực của trời đất thì dù Chiến Cuồng là kẻ bất tử nhưng cũng không dám làm bừa, bởi nhỡ chót làm bừa chẳng may lôi kiếp lại chuyển mục tiêu mà giáng xuống đầu hắn thì thật là oan uổng.

Sau một hồi rất lâu, trận thiên kiếp này mới kết thúc, mây đen kín trời lúc trước chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn biến mất, sắc trời bắt đầu trở lại bình thường!

Quân Mạc Tà đã cảm nhận rõ lôi điện lực bên trong Hồng Quân tháp đã sắp bão hòa!

Thiên Kiếp của Miêu Khuynh Thành quả thực lợi hại, có thể đưa Hồng Quân Tháp đạt đến cực điểm.

Từ trước đến giờ chưa hề xảy ra chuyện này, đây chính là lần đầu tiên.

May mắn là lôi kiếp đã kết thúc nếu không đến Quân đại thiếu gia cũng không chống nổi!

- Miêu lão, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Tình trạng trước mắt của Huyễn phủ là như thế nào?

Quân Mạc Tà bay nhẹ xuống.

- Việc này… tóm lại là một lời khó mà nói hết được! Tên nghịch đồ của ta làm phản, bắt buộc ta phải ra tay trừng trị nhưng nằm ngoài sức tưởng tượng, Huyễn Phủ lớn như vậy lại bị hủy diệt.

Miêu Khuynh Thành thần sắc bình tĩnh nhưng ánh mắt lại lộ ra sự đau thương vô cùng.

Hắn là sự tồn tại tột đỉnh của một thánh nhân đã siêu thoát, nhưng gặp phải sự biến đổi lớn như vậy thì không thể khống chế được tâm trạng.

Huyễn Phủ bị hủy diệt, trong lòng Miêu Khuynh Thành cảm giác như mối liên hệ giữa bản thân với ba vị sư huynh và sư phụ Cửu U Đệ Nhất Thiếu hoàn toàn đứt đoạn.

Núi Thiên Trụ trước đây một khi sụp đổ thì Tam Đại Thánh nhân hơn một vạn năm kia sớm muộn cũng trở thành hư vô, Phiêu Miểu Huyễn Phủ giờ đã biến mất. Trên thế gian này sẽ không thể tìm được bất kỳ dấu tích nào của Cửu U Đệ Nhất Thiếu nữa.

Lẽ nào lại kết thúc như vậy?

Thì ra, Chiến Cuồng sau khi giết hại vô số sinh linh, hấp thu huyết thực nên công lực đã hồi phục. Đầu tiên là xé nứt không gian, quay trở về Huyễn phủ sau đó trong thời gian cực ngắn dùng đặc tính kỳ dị Cửu Huyễn Lưu Sa niêm phong tất cả các cửa.

Đợi sau khi tất cả đã sắp đặt xong, mới chính thức xuất hiện, Chiến gia lập tức bùng lên.

Sư tổ hiện thân, vương giả trở về, lại càng mạnh mẽ hơn nữa lại xuất hiện với tư thế làm chấn động, đây là việc lớn vinh quang đến mức nào?

Sau một ngày một đêm thả sức vui chơi, Chiến Cuồng liền đường đường chính chính đi ra, không biết tại sao nhưng từ khi hắn có được Cửu Huyễn Lưu Sa trở thành bất tử thì tính khí này càng táo tợn!

Lần này lại trắng trợn đối đầu trực tiếp với thất đại gia thế Huyễn Phủ mà nói rằng: Thiên địa Huyễn phủ phải quy thuận ta, theo ta thì sống, chống ta thì chết! Rõ ràng là dùng thủ đoạn để biến Huyễn Phủ trở thành cục diện độc tôn của Chiến gia hắn!

Chiến Cuồng trở về với sức mạnh như vậy không khỏi khiến tất cả các đại gia tộc hoang mang nhưng cũng không phải bị dọa đến khiếp sợ. Chỉ là sau một trận hoảng loạn lại ổn định. Thất đại gia thế đối mặt với tên ngạo mạn Chiến Cuồng, giống như những ngọn cờ rực rỡ liên kết lại cùng chống cự.

Ai cũng biết nếu quyền lực của Huyễn Phủ đều rơi vào tay Chiến gia thì những ngày tháng trước đây sẽ không còn nữa. Chỉ nhìn diện mạo

của Chiến Cuồng cùng người thân của hắn thì có thể đoán được, viễn cảnh thê lương thật dễ tưởng tượng.

Chiến Cuồng giận dữ, lập tức ở trước mặt mọi người giở thủ đoạn. Hắn liên tục đánh chết mười bảy cao thủ thánh tôn của các đại thế gia, rồi đem xác hấp thu làm huyết thực ngay trước mắt mọi người!

Điều này lại càng khiến mọi người nổi giận.

Tất cả đều có chung mối thù, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Lần lượt hàng trăm vị cao thủ Thánh hoàng đều chết trong tay Chiến Cuồng.

Phủ chủ Huyễn Phủ Miêu Kinh Vân bị bức đến đường cùng, cũng không để ý đến lời giáo huấn gì nữa mà chạy thẳng vào mật thất báo cáo với Miêu Khuynh Thành, hhưng trên đường bỏ chạy vẫn bị tên Chiến Cuồng đuổi giết không ngừng, Miêu Đao Miêu Kiếm vì chặn đường cho Miêu Kinh Vân cũng bị chết thảm dưới tay hắn!

Miêu Kinh Vân một mạch chạy đến mật thất, vừa nói xong, Miêu Khuynh Thành đã vô cùng tức giận.

Thấy tình hình ngày càng nghiêm trọng, không quan tâm đến sự đe dọa của Thiên Kiếp, mà lập tức ra ngoài tiêu diệt Chiến Cuồng dẹp yên nhiễu loạn.

Miêu Khuynh Thành vừa ra tới, Chiến Cuồng gần như choáng váng.

Hắn dám lớn mật như vậy, dám không kiêng dè ai sở dĩ là vì ỷ vào công lực của hắn hiện tại không ai trong Huyễn Phủ có thể địch lại, chính là thiên hạ vô địch.

Dù thế nào hắn cũng không thể tưởng tượng rằng sư phụ mình vẫn sống khỏe mạnh như vậy!

Miêu Khuynh Thành là sư phụ của hắn, thân là đệ tử lẽ nào hắn lại không biết sự lợi hại của Miêu Khuynh Thành.

Cho nên khi Miêu Khuynh Thành xuất hiện, hắn liền tỏ ra hiền lành.

Nhưng Thiên Kiếp cũng theo bước chân của Miêu Khuynh Thành mà giáng xuống.

Cái này khiến Chiến Cuồng lại thấy được hy vọng, hơn vạn năm từng trải, làm hắn hiểu hơn quan hệ lợi hại trong đó.

Hóa ra lão già nhiều năm chốn tránh gặp người này không dám ra là vì sợ ông trời. Chiến Cuồng phát hiện được nhược điểm của Miêu Khuynh Thành vì thế hắn lại tiếp tục hung hăng càn quấy.

Nhưng hắn quá coi thường Miêu Khuynh Thành rồi. Miêu Khuynh Thành bực tức đánh một chưởng lên trời, lập tức thuận tay ứng phó với thiên kiếp, chỉ chờ sau trận thiên kiếp này thì lại ẩn trốn đi, khiến thiên kiếp tiêu tan.

Nhưng sau khi thiên kiếp tan biến lại thấy Chiến Cuồng xuất hiện bình an vô sự.

Miêu Khuynh Thành một bên ứng phó với Thiên Kiếp, một bên đuổi đánh Chiến Cuồng, trước sau đánh gục hắn 260 lần.

Nhưng Chiến Cuồng vẫn sống lại như cũ…

Tình huống quỷ quái này, Miêu Khuynh Thành cũng không thể hiểu nổi: Tên đồ đệ khốn kiếp này, từ khi nào mà ngươi luyện được sức mạnh bất tử?

Trận giao chiến này càng làm cho thiên kiếp trở nên mạnh hơn, cuối cùng cũng đạt đến mức độ khủng khiếp ngay cả Huyễn Phủ cũng khó mà chống đỡ, chỉ dưới một kích, cả một Huyễn Phủ đã bị hủy diệt như vậy.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 531: Dị Biến.

Thực tế thì nếu không phải Quân Mạc Tà thay Miêu Khuynh Thành hóa giải kiếp nạn này thì cái tiếp theo phải hứng chịu lôi kiếp chính là đại lục Huyền Huyền, chỉ cần Miêu Khuynh Thành còn sống thì lôi kiếp cũng không kết thúc, đại lục Huyền Huyền sẽ theo gót Huyễn Phủ mà bị hủy diệt.

Huyễn Phủ bị hủy diệt, di sản vạn năm đến đây coi như chấm dứt, Miêu Khuynh Thành căm phẫn nói.

Nhưng Chiến Cuồng cũng chẳng thoải mái. Nguyện vọng của cả cuộc đời hắn chính là bảo toàn Chiến gia, biến nó trở thành bá chủ, trở thành thế gia đứng đầu Huyễn Phủ. Lần này cầm chắc thành công nhưng lại trực tiếp chôn vùi đi con cháu đời sau.

Cũng chính bởi hắn là nguyên nhân gián tiếp hủy diệt toàn bộ Huyễn Phủ.

Giờ phút này Chiến Cuồng vô cùng chán nản, cũng là điều có thể hình dung.

Hai sư đồ mắt đỏ hoe.

Vốn là hai thầy trò từ vạn năm trước nhưng lúc này hai người lại trở thành kẻ thù không đội trời chung, không chết không ngừng.

Công lực của Miêu Khuynh Thành tất nhiên vượt xa Chiến Cuồng, chỉ là hắn không thèm để ý đến chiến thuật tiêu hao, ỷ mình là bất tử vì

vậy càng yên tâm hơn.

Không sai, công lực của ta không chống lại được đòn của ngươi, nhưng ngươi cũng không đánh chết ta được. Một ngày ngươi không mệt, ba ngày ngươi cũng không mệt nhưng ta éo tin ba trăm năm, ba ngàn năm ngươi không mệt.

Hai người này ai cũng không muốn tiếp tục chốn tránh nữa, mà muốn ngay tại nơi đây giải quyết dứt điểm mọi ân oán.

Quân Mạc Tà tuy không biết đầu đuôi sự tình nhưng trong lòng lại cảm giác vô cùng căm phẫn. Nhớ lại trước đây khi chính mình lợi dụng Tào Quốc Phong để đột nhập vào Huyễn Phủ, những người đó trước sau đều rất quan tâm chăm sóc chu đáo cho mình giống như con cháu của chính họ, thậm chí không tiếc hy sinh tính mạng cũng chỉ để bảo vệ sự an toàn cho mình.

Mỗi khi nghĩ đến đây, Quân Mạc Tà lại cảm thấy có chút áy náy. Vốn dĩ đến Huyễn Phủ là muốn thẳng thắn nói ra mọi chuyện sau đó đưa bảy vị Thánh hoàng như Tào Quốc Phong trở về Tà Quân Phủ dưỡng già.

Nhưng lại không ngờ rằng bọn họ ngay tại vụ nổ này mà chưa biết sống chết ra sao?

Chưa biết sống chết thế nào chính là cách nói dễ nghe nhất, trận nổ lớn như vậy cao thủ Thánh quân Thánh tôn còn không thể thoát khỏi thì với công lực của đám Tào Quốc Phong làm sao mà thoát được.

Hai mươi người được Miêu Khuynh Thành đưa ra từ trong Huyễn Phủ chẳng những không nghe lệnh bỏ chạy mà ngược lại, từng người mặt mày phẫn nộ đau thương, bay về phía này.

Nơi cư trú đều bị hủy diệt, toàn bộ người thân đều bị chết oan uổng, chỉ còn lại họ bơ vơ khổ cực thì dù có sống cũng còn nghĩa lý gì? Đời người nếu không có một chút tham vọng, nếu như có thể cùng chết chung thì đó chính là nguyện vọng hiện tại của họ.

Quân Mạc Tà liếc nhìn, toàn thân lạnh toát:

- Chẳng lẽ Huyễn Phủ lớn như vậy chỉ còn sót lại vài người?

Miêu Khuynh Thành thở dài, sự buồn bã hiện lên trên khuôn mặt.

Trái tim Quân Mạc Tà như rơi xuống động băng.

Người mà hắn muốn gặp, hay nói cách khác là muốn quan tâm trong số người đó dường như chỉ có Miêu Kinh Vân mà thôi.

Không chỉ là bảy người Tào Quốc Phong mà đến những người thân nhất cha mẹ của Miêu Tiểu Miêu cũng không ở trong đó.

Điều này chưa nói đến đối với Miêu Tiểu Miêu, cho dù là đối với Quân Mạc Tà thì đó cũng là một sự đả kích lớn.

Quân Mạc Tà chưa bao giờ tự nhận mình là người tốt, anh cũng chỉ biết quan tâm đến những người bạn thân thiết. Nhưng hôm nay, Huyễn Phủ bị hủy diệt thì người mà Quân Mạc Tà quan tâm lại không nằm trong số những người may mắn đó.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy Chiến Cuồng, Quân Mạc Tà gằn lên từng câu từng chữ như đao chém xuống:

- Chiến Cuồng, ngươi là tên hỗn tạp ngàn lần đáng chết, con rùa khốn kiếp! Hàng nghìn vạn sinh linh trong Huyễn Phủ đều bị ngươi chôn vùi toàn bộ. Tên súc sinh như ngươi vẫn dám tồn tại trên thế gian này sao?

- Ệch, điều này có thể trách ta sao? Còn không phải là do lão già Miêu Khuynh Thành không biết thời thế, cố tình đối đầu với ta, mà hung thủ gây ra lôi kiếp hủy diệt Huyễn Phủ chính là Miêu Khuynh Thành. Huyễn Phủ gặp đại nạn Chiến gia ta đâu có ngoại lệ, ngươi cho là ta không đau lòng sao?

Chiến Cuồng điên khùng gầm lên một tiếng.

- Tên khốn kiếp nhà ngươi!

Quân Mạc Tà trong cơn tức giận mắng chửi hắn không thương tiếc. Nhưng may mà hắn vẫn còn tỉnh táo, sau khi phát hiện tình huống như vậy, lập tức đóng chặt Hồng Quân Tháp lại.

Ở trong đám người Miêu Tiểu Miêu hiện giờ vẫn không biết rốt cục bên ngoài đang xảy ra chuyện gì.

Nếu Miêu Tiểu Miêu biết gia tộc mình chỉ trong chớp mắt biến thành hư vô thì dựa vào tính cách của nàng chỉ sợ cũng sẽ tan vỡ cho dù có Quân Mạc Tà ở bên cạnh vỗ về cũng chưa chắc có tác dụng.

Từ một tiểu công chúa đột nhiên trở thành cô nhi không thân thích, sự chênh lệch quả thực là một trời một vực.

Bao tiếng gầm thét vang lên, hai mươi tám vị cao thủ còn lại, bao gồm ba vị Thánh quân cùng với hai mươi lăm vị Thánh tôn cùng đồng thời gầm lên giận dữ hướng về phía Chiến Cuồng mà xông tới, ngay cả lệnh của Miêu Khuynh Thành cũng phớt lờ.

Trái tim của bọn họ cũng đã theo tiếng nổ kia mà chôn vùi nhưng linh hồn vẫn bùng cháy.

Ngoài cái chết, ngoài việc dùng hết sức mình thì bọn họ không còn ham muốn nào khác.

Quân Mạc Tà muốn xông đến nhưng lại bị Miêu Khuynh Thành giữ lại.

Quân Mạc Tà nhìn Miêu Khuynh Thành hoài nghi, còn lão Miêu thì đau xót lắc đầu:

- Lòng bọn họ đã chết, không có ham muốn sinh tồn mà chỉ tồn tại lòng hận thù. Sự sống đối với họ không còn ý nghĩa gì cả. Bọn họ sợ chúng ta sẽ ngăn cản nên trong nháy mắt đã xông tới, họ đã đoạn tuyệt

với sự sống trước một bước, chỉ với một nguyện vọng là kéo tên súc sinh kia cùng xuống suối vàng.

Quân Mạc Tà sững người đứng tại một chỗ.

- Việc đã đến nước này, cứ để bọn họ đi đi, xem như giúp họ hoàn thành tâm nguyện cuối cùng.

Miêu Khuynh Thành ngửa mặt lên trời thở dài, nước mắt không ngừng rơi.

- Có lẽ chết như vậy mới thực là điều họ mong muốn, tuy không thể chính tay giết chết tên súc sinh đó nhưng họ đã cố gắng hết sức.

Quân Mạc Tà ngẩn người nhìn từng bóng người bị Chiến Cuồng xé thành từng mảnh bay khắp trời mà lòng cảm thấy bất lực vô cùng.

Một tiếng nổ lớn vang lên, thân thể Chiến Cuồng bị hủy diệt tan thành mây khói, nhưng mà cùng lúc đó thì Miêu Kinh Vân cũng như diều đứt dây mà bay ra, thể xác ở giữa không trung hóa thành máu thịt rải đầy trời.

Khóe mắt Quân Mạc Tà như muốn rách ra, hắn đau đớn hét lên một tiếng.

Cơn phẫn nộ lập tức nhập vào trong ý nghĩ của Quân Mạc Tà, sự biến động đột ngột này lại khiến cơ thể hắn chỉ trong phút chốc sau đó hoàn toàn không thể nhúc nhích được.

Cơn tức giận vô cùng mãnh liệt khó có thể hình dung được, giống như nước thủy triều tràn vào. Toàn bộ không gian thế giới Hồng Quân Tháp không khỏi bị kích động, cánh cửa ẩn nấp trong hư không ầm ầm mở rộng.

Đột nhiên một đường ánh hào quang với đủ màu sắc biến hóa dị thường, hoàn toàn không có dấu hiệu nào mà lọt ra khỏi không gian

Hồng Quân Tháp, giáng xuống thế giới hiện thực sau đó theo gió lốc mà lên, càng lúc càng to. Cuối cùng còn to hơn cả một rặng núi.

Miêu Khuynh Thành và Chiến Cuồng đều không kìm nén nổi sự phẫn nộ của bản thân, không thể trì hoãn nữa hai bên lại tiếp tục giao chiến, dẫn động sự đấu tranh vô tận, nhưng lại không phát hiện ra biến cố kỳ lạ ở nơi đây.

Thân là những người có trải nghiệm phong phú bậc nhất, bậc nhì trên thế giới này nên cả hai đều cảm giác được biến cố này thực không bình thường rồi không hẹn mà đều hoảng sợ biến sắc. Một bầu trời vốn tươi đẹp khi đánh tan được lôi kiếp nay lại đột nhiên biến thành một màu đen như mực.

Đêm đen như mực, điều này đã phá vỡ quy luật của giới tự nhiên mà buông xuống.

Không, đây chính là chỉ trong nháy mắt càng u ám hơn cả đêm tối.

Nhưng sự u ám cực độ này cũng chỉ duy trì trong phút chốc.

Ngay sau đó ánh sao lại hiện lên đầy trời.

Tiếp sau đó những ánh sao rực rỡ khắp trời lại đột nhiên biến thành hàng hàng thác lũ trong suốt, từ phương trời xa xôi mở ra một không gian tạo thành hàng vạn đường cầu vồng.

Ào ào rơi xuống.

Mà mục tiêu mà chúng rơi xuống thật trùng hợp lại là thân thể Quân Mạc Tà đang trong trạng thái vô thức. Cũng là người gây ra và là nơi khởi nguồn của biến cố kỳ lạ này

Miêu Khuynh Thành cùng Chiến Cuồng cùng trợn mắt, há hốc mồm nhìn lên, chỉ thấy vô số ánh hào quang mỗi đường lại tràn đầy năng lượng khác thường, dùng phương thức khoa trương tới cùng cực rơi, rót xuống người Quân Mạc Tà rồi biến mất.

Cảnh tượng lạ lùng này vẫn cứ kéo dài…

- Trời ơi, ta vừa thấy gì đây? Một nguồn năng lượng lớn mạnh như vậy cuồn cuộn truyền vào cơ thể một người mà lại không bị nổ tan? Sao có thể chứ?

Bản thân có thể chống chịu một năng lương kinh khủng như thế sao? Cơ hội không phải lớn, trực tiếp thì không có rồi mà người đó lại có thể chịu đựng được từ đầu đến cuối thì chắc chắn phải có một thân thể hoàn mĩ và dũng mãnh.

Phẫn nộ đến mức đầu óc choáng váng, Quân Mạc Tà cảm giác chính mình đang dâng lên cơn tức giận giống như một đường Tinh Hỏa Liêu Nguyên Đạo Hỏa Tác. Quân Mạc Tà mang theo lòng căm phẫn mãnh liệt như nước thủy triều rầm rộ ào vào Hồng Quân Tháp.

Ầm một tiếng, tầng thứ nhất của Hồng Quân Tháp sáng lên chói lọi. Ngay sau đó, tầng thứ hai biến thành toàn màu đen, đó là Hỗn Độn hỏa đang bốc cháy cực độ bên trong. Tầng thứ ba, thứ tư, ngũ hành thần thông lực cũng lần lượt phát sáng, tựa như Ngũ thải hà quang chiếu rọi thiên cổ.

Lúc này ba người Mai Tuyết Yên ở trong Hồng Quân Tháp hoàn toàn không hay biết gì. Kiều Ảnh vẫn đứng bên cạnh hồ Lung Linh Liên nhìn chăm chú, cũng chỉ vì trận biến cố chưa từng có này mà kinh ngạc quay đầu lại, còn cả Miêu Tiểu Miêu mở to miệng nhìn cảnh tượng kỳ dị này.

Duy nhất cũng chỉ có Mai đại mỹ nhân Mai Tuyết Yên từ đầu đến cuối biết được không gian kỳ lạ mà Quân đại thiếu gia đang có, đối với không gian này sớm đã hiểu rõ, dù vậy vẫn cô cùng hoảng sợ.

Các ánh sáng ở bốn tầng tháp cùng chiếu sáng rất nhiều, hòa vào nhau và cuối cùng rót xuống một đường với đủ màu sắc mang dòng khí, một đường mạnh như vũ bão xông lên tầng thứ năm.

Bên trong tầng thứ năm khí tím lập tức phát sáng, ầm ầm lóe ra, đó là cách Hồng tháp che khí tím triệt để, những vẫn có chút chậm chạp, ngược lại càng nhanh càng cuồn cuộn mà tràn lên.

Ngay sau đó, sức mạnh Phong Vân tầng thứ sáu lập tức ùn ùn kéo đến. Cuồng phong hòa lẫn mây khói, khuấy động gào thét như mở đường mang theo đủ mọi sắc màu mà tràn lên tầng thứ bảy Hồng Quân Tháp.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 532: Bí Mật Hồng Quân Tháp.

Đến lúc này, cơn chấn động trước nay chưa từng có cuối cùng đã có chút giảm đi.

Và cơn tức giận và sức mạnh của Quân Mạc Tà cũng dần giảm xuống.

Nhưng lúc này lại có vô số đường ánh sáng lấp lánh trong suốt ẩn chứa một năng lượng kỳ dị của thứ ánh sáng tím đột nhiên xuất hiện, cũng không biết cỗ năng lượng này rốt cục từ đâu tới, chen lấn nhau mà tràn vào thế giới Hồng Quân Tháp, tuôn thẳng lên tầng thứ bảy, tiếp tục hòa nhập vào với dòng khí của sáu tầng trước, cùng tràn lên tầng bảy.

Chỉ trong chớp mắt, cả Hồng Quân Tháp trấn động mạnh, Lôi điện lực cuồn cuộn bên trong tầng bảy theo trấn động này bùng lên cực độ, xen lẫn nhau rồi từ tầng một hội tụ lại một lực lượng mạnh mẽ, cùng với thế giới trong Hồng Quân Tháp, toàn bộ sức mạnh hội tụ tại tầng thứ bảy chậm rãi, ngang tàng hướng lên tầng tám.

Đập vào cực độ, đập vào bức thành che chắn!

Dưới sự chống đỡ của năng lượng ngoại lai manh mẽ chưa từng có thì bức thành che tầng thứ tám dần dần tung ra.

Ngay sau đó, một đường ánh sáng chói mắt bắn ra từ tầng thứ tám. Ba người Mai Tuyết Yên chỉ cảm nhận một tiếng nổ ầm ầm tựa như sâu thẳm trong tâm linh đều đang long trời lở đất. “Ư” một tiếng rồi bất tỉnh,

ngay cả người đã tu luyện đến gần mức Bán Thánh như Mai Tuyết Yên cũng không ngoại lệ.

Mà cả không gian Hồng Quân Tháp sau giờ phút đó lại hoàn toàn yên lặng.

Trong đan điền Mạc Quân Tà, cái thế giới nhỏ vì đã được khai thiên tạo hóa công cơ bản đã thành hình kia, đột nhiên trấn động, sắc thái âm u giữa không trung đột nhiên biến đổi, như cuồn cuộn, như xao động.

Ầm một tiếng, lực Ngũ hành Phong Lôi thình lình tiến vào, sau đó đột ngột mọc lên từ mặt đất mà hướng lên trời cao.

Một tiếng vang động nặng trĩu, cả thế giới nhỏ trong nháy mắt bỗng nhiên mở rộng gấp bội lần, vẫn không ngừng mở rộng.

Trên trời, tiếng gió gào thét, mây trắng tung bay đầy trời, ánh sáng lấp lánh bỗng nhiên tiến vào lập tức biến mất tan thành những điểm sáng sắc nhạt. Tiếp theo, ở phía chân trời xa xôi, xuất hiện vô số ngôi sao lấp lánh, không ngừng xếp thành hàng thành các hình dạng rồi lại tiêu tan, bởi mặt trời đỏ rực giữa không gian, ánh bình minh chiếu rọi, ngày mới đã đến, cho nên đám sao tự nhiên sẽ rút lui.

Một ngọn núi đột ngột mọc lên từ mặt đất, núi non sông ngòi cũng lần lượt xuất hiện.

Khắp trời lại tối sầm lại, vạn vật càn khôn thoáng ẩn thoáng hiện cuối cùng xuất hiện một Quân Mạc Tà khổng lồ, đầu đội trời chân đạp đất, cao vạn trượng rồi bỗng nhiên giơ tay lên khiến cả trời xanh càng được đẩy lên cao hơn.

Đẩy lên một không gian rộng lớn chưa rõ càng hư vô hơn.

Tiếp đó, cả thế giới nhỏ này yên ả giống như một thế giới yên ổn bình thường.

Đất trời xanh thẳm, đất đai mênh mông, núi cao chót vót, nước róc rách chảy.

Nơi đây đã là một thế giới hoàn thiện.

Nơi đây ngoài việc chưa có hoa lá chim chóc, cỏ cây, các sinh linh của giới tự nhiên cùng những sinh vật sống thì đều giống với nơi trú ngụ của nhân loại trên đại lục.

Cùng lúc đó, Quân Mạc Tà cũng cảm nhận được lần biến đổi kỳ lạ này, trong chớp mắt khai thiên tạo hóa công tầng thứ tám vừa tràn vào mà rách ra. Trong lúc hoảng hốt đó, Quân Mạc Tà bỗng cảm thấy một cảm giác kỳ lạ, toàn bộ sức mạnh trong người dường như không thuộc về mình nữa. Nhưng lại cảm giác rõ rệt rằng toàn bộ sức mạnh của đất trời đều nghe hiệu lệnh của chính mình vô điều kiện.

Sức mạnh vốn tràn đầy trong cơ thể nay tiến vào cái thế giới nhỏ trong đan điền, ước chừng chỉ trong chốc lát, rồi lại như thủy triều nhanh chóng trở về bản thân, xen lẫn vào khó mà có thể hình dung sức mạnh đất trời.

Đối mặt với sức mạnh mãnh liệt kia, Quân Mạc Tà cảm giác được công lực Bán Thánh vốn có nay cũng chỉ như giọt nước trong biển cả. Quân Mạc Tà cho rằng dù nói gì thì bản thân cũng không thể chống đỡ lại sức mạnh này. Bị sức mạnh của chính bản thân phản lại, sự việc này nói ra thì thật đáng buồn cười, nhưng lại xảy ra ngay sau đó trên cơ thể mình.

Nhưng không biết tại sao, kinh mạch của bản thân lúc này lại trở thành không gì có thể cản trở được, không vực sâu nào không dung, lại mang sức mạnh tràn trề khó hình dung này chậm rãi hấp thụ.

Trong cả quá trình như vậy cố nhiên lại không hề xuất hiện một chút gì không thích ứng. Hơn nữa, Quân Mạc Tà lại như có cảm giác kinh mạch của bản thân thậm chí là toàn bộ không bão hòa, cách cái gọi là giới hạn cực điểm vẫn còn rất xa, dường như sức mạnh gấp hàng vạn lần

như thế lại đến bản thân cũng có thể hấp thu một trong số đó, mà không tốn chút sức lực nào.

Đây vốn là cảm giác khó mà tưởng tượng được nhưng Quân đại thiếu gia vẫn khăng khăng tin vào cảm giác của mình.

Trong đầu Quân Mạc Tà khẽ lay động, mơ hồ hiểu ra một chút. Sức mạnh này vốn là do bản thân tu luyện khai thiên tạo hóa mà có được. Khi tu luyện khai thiên tạo hóa công, mỗi tầng hấp thu được linh khí của đất trời đều là hàng vạn lần trở lên.

Mà Hồng Quân Tháp chính là sức mạnh chủ yếu bảo vệ tính mạng, toàn bộ sức mạnh khác đều bị rút đi. Từng bước tu luyện lên tầng thứ tám hiện tại, tất cả sức mạnh tích lũy được đều được tích tụ tại một cảnh giới kinh khủng mà không ai có thể tưởng tượng nổi.

Hồng Quân Tháp rõ ràng cũng đang chờ đợi cái thời khắc mấu chốt này.

Trong thời khắc này, nháy mắt thẳng đến tầng thứ tám, tạo hóa đất trời, cơ cấu càn khôn đã hoàn toàn hoàn thiện.

Sau đó, Quân Mạc Tà cảm giác được bản thân đang từng bước bước trong không trung. Ánh hào quang mãnh liệt của Hồng Quân Tháp đang đón chờ Quân Mạc Tà đến.

Quân Mạc Tà tiến vào tầng thứ nhất Hồng Quân Tháp, từng bước từng bước lên trên.

Tầng thứ hai, tầng thứ ba.

Tầng thứ bảy!

Ngay tại giữa tầng thứ bảy, đột nhiên xuất hiện hàng vạn đường sáng mờ mờ, rồi nhanh chóng ngưng tụ lại thành thực chất trở thành một cầu thang lộng lẫy kéo dài đến dưới chân Quân Mạc Tà.

Quân Mạc Tà kinh ngạc đến mức bản thân không cảm giác được sự bất trắc, cứ như vậy từng bước từng bước đi lên.

Một bước, hai bước, sau tám bước, Quân Mạc Tà đứng lại trước một cánh cửa.

THực ra trước mặt cũng không hẳn là cửa nhưng Quân Mạc Tà lại cảm nhận được trước mặt lại có đến hai cánh cửa hơn nữa lại đang từ từ mở ra.

Hai cánh cửa đó cuối cùng cũng mở đến cực hạn.Quân Mạc Tà ngẩng đầu, nhìn vào trong.

Liếc nhìn vào bên trong là một không gian hoàn toàn trống rỗng, không có gì cả nhưng Quân Mạc Tà cảm giác như mình đã biết được điều gì và anh chậm rãi bước vào.

Đi vào bên trong rồi từ từ đứng lại.

Vách đá trên tháp ở bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện vô số hình ảnh.

Nếu là người khác tất nhiên sẽ cảm thấy nơi này thật kỳ quái bởi nơi này chẳng có gì, hình ảnh cũng không mà chỉ là một khoảng không trống rỗng kỳ lạ.

Nhưng Quân Mạc Tà lại biết có, bởi anh thấy được sự khác thường rõ ràng, toàn bộ cũng không phải là ảo giác.

Vô số hình ảnh kia dường như là hành trình của một con người từ nhỏ đến lớn.

Hơn nữa tất cả sinh mệnh đều có hình thù kỳ quái, xem ra thì không phải nhân loại thông thường.

Quân Mạc Tà không biết đó là loại sinh vật gì, thuộc chủng tộc nào nhưng khi hình ảnh đó vừa xuất hiện thì anh đã biết, không nghi ngờ gì

chính là chủ nhân đời thứ nhất của Hồng Quân Tháp.

Hắn, từ trước đến giờ chưa từng tạo ra trời đất như hôm nay.

Sau khi Quân Mạc Tà xem đến hình ảnh cuối cùng thì những bức ảnh này cũng biến mất, rồi lại xuất hiện một hàng dài những hình ảnh khác.

- Đây là hành trình chủ nhân đời thứ hai của Hồng Quân Tháp.

Quân Mạc Tà lặng lẽ nói.

- Thì ra là như vậy!

- Thì ra cái gọi là trời đất không chỉ có duy nhất một. Cái gọi là vũ trụ cũng không phải là tồn tại duy nhất.

Quân Mạc Tà lặng lẽ suy tư.

- Trời đất mà chúng ta tưởng tượng đó chẳng qua là một trò chơi mà thôi.

Tới chủ nhân đời thứ năm của Hồng Quân Tháp, Quân Mạc Tà cuối cùng cũng nhìn ra được một sinh mệnh giống với bình thường. Người này khoan bảo đại tu, mặt mày tuấn tú, cuộc đời trải qua nhiều việc đặc sắc phong phú.

Đến cuối cùng, người này cũng sáng tạo ra vũ trụ đất trời diễn sinh của bản thân.

Hình ảnh cuối cùng chính là người thanh niên này đứng giữa không trung, cúi nhìn cái thế giới nhỏ mà chính mình tạo ra kia mà nói:

- Ta tên Huyền, cả đời trải qua huyền diệu, nên xưng là thế giới Huyền Huyền đi.

Quân Mạc Tà thấy rõ, trong cái thế giới Huyền Huyền nơi đây, một tinh cầu trong đó hoàn toàn giống với đại lục Huyền Huyền mình đang ở.

- Hóa ra đại lục Huyền Huyền cũng chỉ là một phần trong thế giới Huyền Huyền kia.

Quân Mạc Tà cười thoải mái:

- Hóa ra ta cũng chỉ là sống trong thế giới mà người khác tạo ra.

Cảm xúc vừa dứt, đã thấy hình ảnh lại biến đổi, lại là một hình người kỳ lạ xuất hiện, chủ nhân đời thứ sáu của Hồng Quân Tháp xuất hiện.

Cho đến đới thứ tám, Quân Mạc Tà mới lại thấy những hình ảnh quen thuộc, một mãnh hán khôi ngô, đồng thời sáng tạo ra một thế giới, sau khi hắn sáng tạo xong Quân Mạc Tà bỗng nhiên cảm giác mắt mình ươn ướt.

Trường Giang, Hoàng Hà đó chính là dấu vết đã đi sâu vào linh hồn.

Người khổng lồ này tên gọi Bàn Cổ.

Sau khi chứng kiến hành trình của Bàn Cổ, sau đó lại đến bản thân Quân Mạc Tà, nhìn thấy bản thân ở kiếp trước biến thành một đường linh hồn bay lượn khắp không gian. Đến được đại lục Huyền Huyền này, Quân Mạc Tà vô cùng xúc động, không ngờ bản thân lại xuất hiện như vậy.

Quân Mạc Tà chính là chủ nhân đời thứ chín Hồng Quân Tháp.

Nhưng vì sao từ đầu đến cuối đều không nhìn thấy Hồng Quân? Chủ nhân đời thứ nhất dường như cũng không phải Hồng Quân. Trong lòng Quân Mạc Tà xuất hiện nhiều thắc mắc, ngay lập tức đã có được đáp án. Đáp án này cũng tự động hiển hiện trong lòng. Hồng Quân tuy đã từng có được tháp này nhưng thời điểm hắn có được đã trở thành đại đạo cho nên cũng không tu luyện Khai thiên tạo hóa công.

Hồng Quân Tháp, ban đầu có tên Khai Thiên Tháp, cho đến khi Hồng Quân có được, mà hắn lại không tu luyện Khai thiên tạo hóa công, sau khi đánh vào thần thức của hắn, cuối cùng biến thành thuyết Hồng Quân.

Tiếp đó, chính là hành trình chói lọi cả một đời của Quân Mạc Tà. Không để mắt đến mỗi giai đoạn trưởng thành của mình, trên mặt Quân Mạc Tà lộ ra một nụ cười.

Từ đầu đến cuối, Huyễn Phủ bị hủy diệt, sau đó bản thân lại xuất hiện trong tháp này.

Hình ảnh đến đây bị gián đoạn.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 533: Cuộc Đời Này Định Tại Lăng Thiên.

Quân Mạc Tà không rõ là mình đã ở đây bao lâu.

Hơn nữa bản thân vừa rồi từ đầu đến cuối khi nhắm mắt lại nhìn thấy biết bao sự việc.

Quân Mạc Tà cười khổ.

Mở mắt ra quan sát xung quanh bỗng làm hắn giật mình.

Bóng tám người đứng vây quanh Quân Mạc Tà khiến hắn không khỏi ngạc nhiên.

Tám người trước mắt lại chính là bát đại chủ nhân của Hồng Quân Tháp.

- Chúc mừng tiểu sư đệ Khai Thiên Lập Địa thành công.

Tám người cùng đồng thanh lên tiếng, dường như mỗi người nói một thứ ngôn ngữ khác nhau, có thứ ngôn ngữ Quân Mạc Tà chưa từng nghe qua nhưng hoàn toàn có thể hiểu được.

- Tiểu sư đệ? Gọi ta sao?

Quân Mạc Tà có chút nghi hoặc nói.

- Đã có sư huynh sư đệ vậy thì sư phụ là ai?

- Sư phụ là ai, chút nữa sư đệ sẽ biết thôi.

Cả tám người cùng cười.

- Tiểu sư đệ chỉ dùng không đến hai năm đã Khai Thiên Lập Địa thành công, lại tu luyện Khai Thiên tạo hóa đạt đến tầng thứ tám của cảnh giới, thế tiến thần tốc như vậy, bọn ta quả thực cả đời này chưa chắc đã theo kịp. Đệ chính là người kế thừa phù hợp nhất của sư môn, cho nên bọn ta đến đây để chúc mừng đệ trước.

Những lời này mặc dù đều mang ý khoa trương khen ngợi nhưng lại đều là sự thật. Quân Mạc Tà nhớ lại, tám người trước mặt mình tuy cũng có công khai sáng thiên địa vũ trụ nhưng lại phải dùng rất nhiều thời gian. Thời gian dài nhất là mất đến hàng vạn năm, cũng có một người làm được trong thời gian ngắn nhất đó là 99 năm, cũng coi như gần 100 năm.

Bản thân dùng không đến hai năm mà đã đạt đến tầng thứ tám cảnh giới của Hồng Quân Tháp, tuy rằng khoảng cách để khai lập thiên địa vẫn còn một khoảng tương đối nữa nhưng từ đầu đến cuối thì khoảng thời gian sáng lập thiên địa này được coi là nhanh nhất trong lịch sử, đây là điều không còn gì nghi ngờ nữa.

Quân Mạc Tà cũng không khách sáo,khẽ gật đầu nói:

- Tiểu đệ cũng chỉ là nhất thời gặp may thôi, vẫn mong các sư huynh chỉ giáo thêm.

Cả tám người cùng cười lớn, tiểu tử này cũng thật ngông, ở trước mặt bọn ta mà còn tỏ ra như vậy. Nhưng trong bổn môn đều là những người như vậy, bản thân mang trọng trách khai sáng thiên địa, những người có năng lực, không có chút tính cách như vậy thì cũng không được.

Quân Mạc Tà cũng đã hiểu rõ, tám người này lưu lại ở đây thực là chỉ là một ảnh xạ thần niệm, còn về bản thân thật sự thì thực không biết đang ở một nơi xa xôi nào đó.

- Đại hội ngày hôm nay đến đây kết thúc, sau này sư đệ hãy bảo trọng, nhất định sẽ có ngày chúng ta trùng phùng ở cung Thiên Lăng.

Tám người đồng thời hành lễ.

- Cung Thiên Lăng? Đó là chỗ nào?

Quân Mạc Tà vô cùng thắc mắc hỏi.

Tám người lại cùng cười lớn, đồng thanh nói:

- Danh Lăng Thiên, Dục Lăng Thiên, Tâm Lăng Thiên, Định Lăng Thiên.

Nói xong tám người đều biến mất không một dấu vết.

Quân Mạc Tà mơ hồ, không thể nào lý giải được mấy câu nói đó rốt cuộc là có ý gì.

Đúng lúc đó, lại cảm thấy đầu óc quay cuồng, một hàng chữ xuất hiện trong đầu Quân Mạc Tà.

Những hàng chữ kia chính là thần chú khi luyện tầng thứ tám Hồng Quân Tháp.

- Cửu cửu quy nhất, bão táp hợp lực, càn khôn tại tâm, tạo hóa thiên địa, âm dương hầu lệnh, lục đạo đãi tịch, công đức tuyên cổ, ta vì thiên địa, hồn phách cửu hóa, không ngừng sinh sôi.

Quân Mạc Tà trí tuệ hơn người, chỉ trong nháy mắt đã lĩnh hội được, giữa lúc mỉm cười chỉ cảm thấy thiên địa càn khôn, vũ trụ hỗn độn, không nơi nào là gió nhẹ mây mờ, tất cả đều như vây.

Cứ như vậy mà lâng lâng phiêu du ra ngoài.

Lại biết rằng bản thân không còn giống với trước đây nữa.

Sáng lập thiên địa tuy rằng đã đạt đến tầng thứ tám nhưng lần này Quân Mạc Tà lại không hề đạt được một chút công lực nào, bởi giữa trời đất sẽ chẳng còn có bất kỳ lực lượng nào để hắn có thể đạt đến.

Hắn ta của hiện tại đã có thể hiệu lệnh mọi sức mạnh tự nhiên của trời đất.

Bất luận là cái gì cũng không ngoại lệ.

Quân Mạc Tà từ từ mở mắt.

Miêu Khuynh Thành cùng Chiến Cuồng lúc này đã hoàn toàn bạt vô âm tín.

Quân Mạc Tà cười lớn, không một chút vội vã, rồi tiến hành thần niệm, toàn đại lục đều hiện lên trong tâm. Lập tức liền phát hiện ra vị trí của mục tiêu, Chiến Cuồng cùng Miêu Khuynh Thành hai tên sức mạnh vô song này đang ở núi Thiên Trụ, một vùng hoang vu thưa thớt tiến hành cuộc chiến sinh tử.

Quân Mạc Tà “hừ” một tiếng, thân mình hơi động, chỉ trong phút chốc đã vượt qua nghìn núi vạn sông đến nơi hai người họ giao chiến. Lúc hắn đến thì cũng là lúc Miêu Khuynh Thành lần nữa dùng một quyền mà đánh gục Cuồng Chiến.

Trong suốt thời gian Quân Mạc Tà ngồi thiền, thế giới này đã qua ba năm. Suốt thời thời gian ba năm.

Ban đầu Miêu Khuynh Thành còn dè chừng hắn nhưng sau đó lại thấy hắn từ đầu đến cuối không một động tĩnh, hơn nữa toàn thân lại bao trùm một luồng khí thần bí, đến mức ngay cả bản thân cũng không thể xuyên vào cái thần niệm đó thì biết rằng trên thế gian này không có bất cứ người nào có thể làm hại đến hắn được, cũng hoàn toàn yên tâm mà dốc toàn lực đối phó với Chiến Cuồng.

Trong ba năm nay, Chiến Cuồng hầu như đã bị Miêu Khuynh Thành hạ gục không biết bao nhiêu lần. Cho đến hiện tại thì thầy trò hai người chỉ có chiến đấu không ngừng nghỉ, dù sao hai người này sớm cũng đã trở thành hai con quái vật không ngủ, không nghỉ, không ăn, không uống.

Chiến Cuồng tuy hiện tại là một cơ thể bất tử nhưng lại bị Miêu Khuynh Thành bức tới mức sống không bằng chết. Cho dù là bất tử nhưng cái cảm giác bị người ta làm cho đau khổ đó thật không dễ chịu. Mà sau khi Miêu Khuynh Thành giải trừ lôi kiếp thì sức mạnh lại càng tăng lên mặc dù cứ luôn chiếm thế thượng phong xong tư vị thì thật khó sống.

Đối mặt với một tên hoàn toàn không thể hủy diệt được mà cảm thấy dễ chịu mới là lạ.

Ngoài việc không thể hoàn toàn triệt bỏ được cái gai này thì còn bởi vì một chút cũng không được lơ là.

Bởi một khi lơ là thì Chiến Cuồng có thể đi hấp thu thêm huyết thực tăng thêm sức mạnh cho bản thân hắn. Nếu quả thực sức mạnh của hắn tăng lên ngang bằng với bản thân lại thêm một cơ thể bất tử thì sẽ trở thành bi kịch với Miêu Khuynh Thành.

Cho nên Miêu Khuynh Thành dù thế nào cũng không cho phép.

Ba năm đại chiến giữa hai thầy trò, gần như chưa hề nghỉ tay, Hai người suốt cuộc chiến ác liệt trường kỳ nay đều cảm thấy chán ngán. Chán ngán từ đáy lòng.

Trong hơn một năm đầu Chiến Cuồng còn có ý mượn Miêu Khuynh Thành để luyện công. Nhưng hiện tại suy nghĩ đó không còn nữa, Miêu Khuynh Thành thực sự quá mạnh, mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi. Chiến Cuồng tự hỏi, cho dù bản thân có hấp thu toàn bộ sinh linh của cả đại lục này cũng chưa chắc có thể chiến thắng ân sư của mình. Hiện giờ Chiến Cuồng chỉ có một suy nghĩ là có thể mau chóng chấm

dứt cuộc chiến này bất luận là mình chết hay Miêu Khuynh Thành chết đều được.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Cửu Hoàn Lưu Sa cái lực lượng kì dị của thiên địa này, đến Chiến Cuồng muốn tự sát cũng không thể. Trong cuộc chiến này, đã không biết bao lần Chiến Cuồng tự sát nhưng lại ngưng tụ, chết cũng không được.

Hóa ra, tồn tại bất tử cũng là một chuyện bất hạnh.

Miêu Khuynh Thành buồn bực, Chiến Cuồng lại càng bị thúc giục.

Chính lúc này Quân Mạc Tà xuất hiện

Quân đại thiếu gia sức mạnh vô địch trở về.

Một trận dao động trong không trung, ngay lúc hai người đang giao chiến thì Quân Mạc Tà thản nhiên xuất hiện. Ánh mắt lạnh lùng nhìn Chiến Cuồng. Đối thủ trước mặt làm cho bản thân vô cùng đau đớn vào thời khắc này lại đột nhiên cảm thấy hắn không thể nào chịu nổi.

- Quân Mạc Tà! Ngươi đã phá được? Miêu Khuynh Thành vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói.

- Không sai, Miêu lão, mấy ngày nay cực khổ rồi.

Quân Mạc Tà thản nhiên đáp.

- Kế tiếp hãy giao cho ta cái đống hỗn tạp này đi.

Miêu Khuynh Thành trừng mắt, một lát sau mới cười khổ nói.

- Mấy ngày? Từ khi ngươi nhập thiền, bọn ta đã giao chiến đến tận bây giờ, không ngừng nghỉ mà đánh suốt ba năm nay.

- Ba năm?

Quân Mạc Tà hoảng sợ.

Hắn cho rằng trong khoảng thời gian mình nhập thiền thì nhiều nhất cũng chỉ ba ngày, chưa hề nghĩ đã qua liền ba năm.

- Cái này không phải quá nhanh sao?

- Quân Mạc Tà, ba năm thì sao?

Chiến Cuồng trừng mắt nhìn Quân Mạc Tà, đột nhiên cười lớn:

- Tuy ngươi tiến cảnh rất nhanh, cái tu luyện của ngươi, không nói đến ba năm mà đến ba tram người ngươi cũng không phải là đối thủ của ta.

- Có đúng hay không, thử thì biết!

Quân Mạc Tà cười nhạt, bất thình lình từ trên đám mây lao xuống.

Chiến Cuồng chỉ thấy hoa mắt, Quân Mạc Tà một quyền đã đến ngay trước mắt hắn, chợt lóe lên rồi “bịch” một tiếng, Quân Mạc Tà đánh một chưởng trúng đan điền của hắn.

Chiến Cuồng bực dọc rống lên một tiếng, cả người hắn vụt đi như sao băng, toàn thân và hai chân vẫn hướng về phía trước tựa như đạn pháo bắn khỏi nòng.

Quân Mạc Tà như hình với bóng đuổi theo, đá mạnh một cước vào cằm, rồi liên tục. Chiến Cuồng bị đá hất mặt lên trời, bổ nhào xuống lật người lại, Quân Mạc Tà lập tức giống như cuồng phong vũ bão liên tiếp tấn công.

Chiến Cuồng che phải chặn trái nhưng vẫn không kịp so với tốc độ của đối phương. Đỡ được phía trên nhưng không tránh được phía dưới. Trong phút chốc bị đánh đến u mê, một lát sau mới nghĩ ra tại sao bản thân lại phải trốn chạy? Vì sao phải che chắn? Ta là bất tử, tốc độ của hắn nhanh thì sao chứ?

Nghĩ đến đó hắn không thèm để ý đến Quân Mạc Tà, dốc toàn lực mà lao đến.

Quân Mạc Tà cười lạnh lùng, một đòn giáng vào mặt Chiến Cuồng, biến một bên đầu hắn phun thành sương khói.

- Ngươi cho là ta không thể giết được ngươi? Ta chỉ đang đòi lại một chút lãi thôi, muốn chết sao, làm gì có chuyện dễ dàng đó.

Quân Mạc Tà đá mạnh Chiến Cuồng một cước lên trời, cả thân mình cùng bay lên giữa không trung hét lớn:

- Chiến Cuồng, hôm nay ta cho ngươi biết cái gì là khổ hơn cái chết.

Chiến Cuồng tan thành sương khói, trong chớp nháy liền hiện nguyên hình, nhe răng cười nói:

- Quân Mạc Tà, chỉ cần ngươi có bản lĩnh ta cũng không ngại nếm thử mùi vị cái chết. Nhưng nếu ngươi không giết được ta thì ta sẽ cho ngươi phải cúi đầu trước tất cả mọi người, để người nếm thử mùi vị cái chết!

Quân Mạc Tà thét lên một tiếng:

- Ngươi sẽ được nếm thử thôi.

Đột nhiên đưa tay ra nắm, nhưng tay vừa đưa ra lại biến thành màu tím nồng đậm, đưa ra đến giữa chừng thì đã biến thành màu sắc như viên tử ngọc, đến bả vai của Chiến Cuồng thì đã trở thành một phiến tử hà.

Tử hà chợt lóe lên Chiến Cuồng chỉ cảm thấy một chút rung động trong linh hồn, một ý thức hủy diệt đột nhiên truyền vào trong óc.

Một mảng màu tím nồng đậm tựa như khắc tinh trời sinh của hắn vậy, khiến bản thân hắn bất đắc dĩ muốn chạy trốn.

Nhưng đã muộn!

Quân Mạc Tà cười nhạt một tiếng. Cánh tay của Chiến Cuồng đã bị một chưởng đánh cụt. Còn chưa kịp làm gì thì Quân Mạc Tà đã nắm lấy cánh tay đó. Sức mạnh tầng thứ tám khi thành công khai lập thiên địa lập tức được phát huy.

DỊ THẾ TÀ QUÂN

Phong Lăng Thiên Hạ
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 534: Đại Kết Cục!!!

Ngay cả mảnh nhỏ của linh hồn, cũng không thể trốn thoát dù chỉ là một chút!

Quân Mạc Tà tay phải túm lấy hắn, tay trái xòe ra, Hỗn Độn Hỏa tao nhã xuất hiện:

- Chiến Cuồng, bây giờ ngươi đã không có thân thể bất tử nữa, không biết linh hồn của ngươi, có thể chịu được được Hỗn Độn Hỏa đốt bao nhiêu lần nhỉ ?

Hỗn Độn Hỏa hơi lại gần, linh hồn Chiến Cuồng liền phát ra tiếng kêu gào thê lương, khuôn mặt tụ lại từ sương khói tràn đầy sợ hãi cực độ.

Miêu Khuynh Thành không đành lòng xem, quay đầu đi hướng khác.

Quân Mạc Tà cười hung ác, từng chút từng chút mà thiêu đốt...

Linh hồn Chiến Cuồng, rốt cục hóa thành hư vô tròng lòng bàn tay hắn...

- Miêu lão, giờ ngài đi đâu?

Quân Mạc Tà thản nhiên hỏi Miêu Khuynh Thành.

Miêu Khuynh Thành ngẩn ra, mới phát hiện trời đất này tuy lớn, bản thân mình thế mà lại không có chỗ nào để đi.

Không khỏi thở dài một tiếng, nói :

- Ta... Còn có thể đi nơi nào đây ?

Một câu nói ra, chỉ cảm thấy cả đất trời tràn ngập tịch liêu, trong lòng chỉ còn lại một mảnh buồn rấu..

- Hay là, cứ theo ta quay về Tà Quân phủ ở tạm, được không ?

Quân Mạc Tà nói.

- Cũng tốt.

Miêu Khuynh Thành nghĩ một chút rồi đồng ý.

Hai nhân ảnh hướng về sâm lâm Thiên Phạt một đường bay đi.

Lại một năm trôi qua, Quân Mạc Tà đã luyện tới đỉnh cấp Khai Thiên Tạo Hóa Công tầng thứ tám, tâm trong lòng cũng ngộ ra nhiều điều; và cũng chính trong vòng một năm này, đội quân đi chinh phạt ngoại tộc cũng toàn viên trở về. Vì thế Quân Mạc Tà quyết định, mùa thu năm nay sẽ cử hành đại hôn luôn!

Cùng chín vị mỹ nữ Mai Tuyết Yên, Quản Thanh Hàn, Độc Cô Tiểu Nghệ, Miêu Tiểu Miêu, Kiều Ảnh, Khả Nhi, Hàn Yên Mộng, Linh Mộng, Thiên Tầm đồng thời cử hành hôn lễ long trọng.

Hôn lễ của Tà Chi Quân Chủ, là chuyện trọng đại tới mức nào trong thiên hạ chứ! Tin tức vừa truyền ra, cả Huyền Huyền đại lục liền xôn xao cả lên! Vô số khách khứa từ bốn phương tám hướng tụ về Thiên Nam...

Tà Quân phủ.

Hai mắt Đông Phương Vấn Tâm rơm rớm lệ, vui vẻ tất bật đi chuẩn bị, cả Thiên Phạt sâm lâm, cũng rịch rịch cả lên.

Đây chính là ngày đại tỷ lấy chồng, đám tiểu cữu tử đông như vậy, cũng không thể để bị mất mặt được.

Vào đêm đại hôn Quân Mạc Tà, sau khi mọi chuyện xong xuôi, sau khi nhìn thấy tân lang tân nương được đưa vào động phòng, tiệc rượu của Tà Quân phủ mới ầm ầm bắt đầu. Cả Thiên Nam, tất cả đều là hạ khách. Tà Quân phủ có tới hơn mười vạn bàn tiệc! Gần như đã tập trung toàn bộ đầu bếp của đại lục lại đây, trong đó gồm cả ngự trù trong hoàng cung và đầu bếp của các đại thế gia...

Màn đêm buông xuống, Đông Phương Vấn Tâm mỉm cười ngồi trong phòng, trước mặt bầy đặt rượu và thức ăn. Đối diện với bà, chính là bức họa của Quân Vô Hối. Khói nhẹ lượn lờ, như mộng, như sương, như thực...

Đông Phương Vấn Tâm thâm tình nhìn vào bức họa Quân Vô Hối, lẳng lặng ngồi một đêm. Tựa như đôi phu phụ một người chốn dương thế một người nơi âm tào này, trong một đêm này, trong ngày đại hôn của con trai họ, cũng đang nâng chén uống sảng khoái, vợ chồng vui vẻ...

Đông Phương Vấn Tâm thậm có thể thấy được Quân Vô Hối đang an vị trước mặt mình, trên khuôn mặt nho nhã kiên nghị mang theo sự vui mừng đang ôn nhu cười hạnh phúc nhìn mình, đang cùng mình tỉ tê trò chuyện nói nói cười cười...

Đông Phương Vấn Tâm mỉm cười, vui vẻ gắp thức ăn, đặc biệt chọn những món mà trượng phu thích, vẻ mặt ôn nhu dịu dàng, rượu ngon, cũng rót từng ly từng ly một...

Vô Hối... Gặp chàng, thiếp không hối hận; quen chàng, thiếp không hối hận; yêu chàng, thiếp không hối hận; gả cho chàng, thiếp cũng không hối hận...

Thiếp rất nhớ chàng, rất nhớ rất nhớ...

Đông Phương Vấn Tâm lẳng lặng mỉm cười, lẳng lặng rơi lệ, lẳng lặng ngồi yên...

Một đêm này, không ngờ lại ấm áp như vậy. Nếu cho thể kéo dài vĩnh viễn, thì tốt biết bao?

Nếu thật có kiếp sau, nếu thật có kiếp sau... Vô Hối, chờ thiếp. Nhất định là có kiếp sau!

...

Sáng sớm sau ngày đại hôn, Quân Mạc Tà từ trên giường Mai Tuyết Yên đứng dậy, chỉ cảm thấy cả người sảng khoái. Ừ, nguyện vọng đã lâu như thế, đêm qua rốt cục cũng tận hứng...

Vừa muốn vặn eo một cái, đột nhiên phát hiện có chút không đúng; bởi vì... Khai Thiên Tạo Hóa Công và Hồng Quân Tháp của mình đều đã xuất hiện biến hóa...

Hình như... Đột phá rồi ?

Quân Mạc Tà chấn động.

Không nghĩ được nhiều, xoay mình nhoáng cái tiến vào Hồng Quân Tháp. Không sai, một nhát tăng tới tầng thứ chín! Không hề trở ngại!

Tầng thứ chín, thật ra cũng không có cảm ngộ như trước đó, cũng không có khẩu quyết gì. Chỉ có một gian tháp trống rỗng. Tâm niệm vừa động, Quân Mạc Tà ngưng thần nội thị, mới phát hiện, thế giới bên trong đan điền của mình đã hoàn toàn thành hình.

Nơi vốn dĩ không có hoa cỏ cây cối, hiện giờ lại tràn khắp núi đồi...

Nơi nơi, đều tràn ngập hơi thở của sự sống...

Tâm niệm Quân Mạc Tà khẽ động, ở trong thiên địa này, liền đột nhiên xuất hiện vô số người, mỗi một người, từ nhỏ đến lớn... đang từ từ lớn dần...

Sau đó ngón tay chỉ vào giữa núi rừng, vô số phi cầm tẩu thú cũng đột nhiên xuất hiện.

Quân Mạc Tà lặng đi nhìn một lúc lâu, cũng không rõ rốt cục là có chuyện gì...

Cho đến tận khi thấy được màn sương mù dày đặc giữa không trung, hắn mới biết được, đây chính là Âm dương khí!

Chính là thiên địa giao thái đêm qua đã làm cho hai luồng khí âm dương trong cơ thể Quân Mạc Tà hoàn toàn cân bằng. Một khi âm dương cân bằng, đương nhiên cũng có năng lực sản sinh vạn vật...

- Ha ha...

Quân Mạc Tà cười hai tiếng, liền lại nhớ tới trong thế giới thật. Ôm thân thể mềm mại ôn nhu như ngọc của Mai Tuyết Yên, trong lòng đột nhiên tràn ngập thỏa mãn...

Mai Tuyết Yên tỉnh dậy hừ một tiếng, xoay người lại, liền ngủ tiếp... Đêm qua, thật là cực khổ ...

Quân Mạc Tà cũng không ngờ rằng, thể chất Mai Tuyết Yên lại cực kỳ mẫn cảm, sức chịu đựng thế mà còn không bằng đám người Độc Cô Tiểu Nghệ. Xin tha cả đêm qua, càng về sau, thì đến cả một đầu ngón tay cũng không nhúc nhích nổi...

Quân đại thiếu từng đưa ra yêu cầu, để sau khi Mai Tuyết Yên xong việc khôi phục nguyên hình sẽ chơi trò nhu thí thí (nhu : xoa bóp, thí : mông), nhưng bị Mai đại mỹ nhân nghiêm khắc cự tuyệt, còn nói thêm: nếu lại nhắc việc này nữa, cả đời không cho phép mò lên giường...

Vì thế Tà Chi Quân Chủ đại nhân bất đắc dĩ vuốt cánh mũi, đồng ý giao kèo bất đắc dĩ này... Như thế, xem ra sau này cũng chỉ có ở nằm mơ mà YY(tự sướng) một chút, trong hiện thực, là không thể nào rồi ...

Lại thêm một năm nữa, Quản Thanh Hàn có tin vui đầu tiên, ngay sau đó, cứ như là Quân đại thiếu đột nhiên đại phát thần uy, Mai Tuyết Yên, Độc Cô Tiểu Nghệ, Miêu Tiểu Miêu ba người cũng đồng thời có tin vui...

Việc này đối với Quân gia vốn thiếu nhân đinh mà nói, chính là việc vui bằng trời.

Quân lão gia tử mừng rỡ đến không khép nổi miệng, mỗi ngày tiếng cười phớ lớ. Đông Phương Vấn Tâm lại chỉ trong một ngày một đêm đẩy nhanh tốc độ, làm quần áo cho mấy tôn tử tôn nữ. Lẽ ra Tà Quân phủ có vô số hạ nhân có thể làm chuyện này, nhưng Đông Phương Vấn Tâm nói thế nào cũng muốn tự mình làm...

Chín tháng sau, mấy tiểu sinh mạng chào đời, làm Tà Quân phủ rộ lên không khí vui mừng.

Lại sau ba tháng nữa, một buổi sáng, phòng của Đông Phương Vấn Tâm mãi không mở cửa, thị nữ vội vàng đến bẩm báo Quân Mạc Tà. Quân Mạc Tà ảm đạm thở dài, việc này, hắn sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thực sự xảy ra, lại vẫn cảm thấy vô cùng đau khổ, một mảnh trống rỗng...

Trong phòng, Đông Phương Vấn Tâm ôm thật chặt bức họa Quân Vô Hối, điềm tĩnh nằm ở trên giường. Hô hấp đã không còn, tự đoạn tâm mạch, bình yên tạ thế.

- Nương, người thật sự nỡ làm vậy sao...

Quân Mạc Tà nước mắt như mưa.

Hắn sớm đã biết, nếu mẫu thân đã muốn kiếp sau gặp lại với phụ thân, như vậy, Đông Phương Vấn Tâm chỉ có chết đi, thì mới có thể. Nếu không, kém một kiếp luân hồi, hai người sẽ vĩnh viễn không có thể hội hợp...

Cái ngày này, rốt cục cũng đã đến.

Quân Mạc Tà ngửa mặt lên trời thở dài, cẩn thận thu hồi hồn phách mẫu thân, sau đó trong nháy mắt tìm khắp toàn bộ đại lục, tìm lại tất cả di vật của Quân Vô Hối ở những nơi ông đã từng chiến đấu...

Tiếp theo lại nhanh như chớp biến mất, giây tiếp theo, đã lại đến Cửu U thế giới!

Quân Vô Hối đã tạ thế mười lăm năm, hồn phách từ lâu không còn trọn vẹn đầy đủ, nhưng chuyện này đối với Quân Mạc Tà mà nói, lại không phải là việc gì khó. Chỉ cần anh linh vẫn còn, chiến hồn bất tử, thì dù cho hồn phách có chuyển sang kiếp khác rồi, hắn cũng có thể nghĩ ra cách .

Khó khăn lắm, rốt cuộc cũng tìm được một mảnh tàn hồn.

Quân Mạc Tà cẩn thận che chở, ở bên trong Hồng Quân Tháp, cùng linh hồn mẫu thân, dùng Hồng Mông tử khí cẩn thận bao lấy.. Chỉ chờ hồn phách tu dưỡng hoàn toàn, tìm một thời cơ thích hợp, liền để cho hai người chuyển sang kiếp khác...

Như vậy tuy rằng không còn trí nhớ của kiếp trước, nhưng tình ý của hai người này thực sự cảm thiên động địa, trong biển hải mênh mông, vẫn sẽ có một sợi dây liên kết bất diệt...

Tam Đại Thánh, đã không còn, Phiêu Miểu Huyễn Phủ, cũng đã trở thành quá khứ; trong năm thế lực lớn đương thời, chỉ còn lại có Thiên Phạt sâm lâm, thì cũng đã về tay Tà Quân phủ.

Nhưng, sự tồn tại của Tà Quân phủ, cũng ảnh hưởng nghiêm trọng tới bình hành đại lục.

Bởi vì chỉ cần một người trong đó ra ngoài, cũng đều có năng lực điều khiển cả thế giới!

Thế lực siêu cấp như vậy, căn bản không nên tồn tại ở thế giới này!

Quân Mạc Tà cũng hiểu được lời Cổ Hàn ngày đó nói, sẽ có một ngày, Thiên Phạt sẽ thay đổi và chớ để cho anh hùng trở thành tội nhân!

Mà bản thân, không có khả năng luôn luôn ở tại chỗ này.

Một ngày này, sau khi thương nghị cùng đám người Mai Tuyết Yên, trưng cầu ý kiến mọi người, đạt được thống nhất, Quân Mạc Tà đã đem cả Thiên Phạt sâm lâm, chuyển vào thế giới chính mình đã sáng tạo.

Cái thế giới kia, còn lớn hơn so với thế giới này. Hơn nữa, nơi đó đang phát triển nên cần kẻ quản lý.

Đám người Tàn Thiên Phệ Hồn, Ưng Bác Không của Tà Quân phủ, cũng sôi nổi háo hức muốn đi đến thế giới kia đi, Quân Mạc Tà gật đầu đồng ý ngày.

Chỉ có hai vợ chồng Quân Vô Ý thì lại không muốn đi. Quân Vô Ý cảm thấy, thế giới này, mình có quá nhiều điều vướng bận, nhiều tổ chức từ thiện, đều phải quan tâm, cảm tình dính líu, thật sự không bỏ nổi. Còn nữa, Tà Quân phủ, cũng cần có người trông giữ.

Quân Mạc Tà trầm ngâm hồi lâu sau, rốt cục đồng ý thỉnh cầu của hai người.

Dù sao bằng năng lực của hắn, qua lại hai giới chẳng qua chỉ nhẹ nhàng như hô hấp một hơi, cũng không khác biệt mấy. Hơn nữa, với của năng lực Quân Vô Ý, sau khi Quân Mạc Tà đi rồi, hắn cũng chính là tuyệt đỉnh điên phong trên đời này. Cũng không cần lo sẽ phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn...

Sau khi hạ quyết tâm, Quân Mạc Tà đem hai bên nhân công phân chia ra thoả đáng xong, lập tức bắt đầu đại di chuyển...

Thời gian cứ dần trôi cũng không biết trải qua bao lâu, Quân Mạc Tà cảm thấy thần trí của mình càng ngày càng hòa hợp thông thấu, tu vi

cũng càng ngày càng cao thâm, cứ như thế, mà đã đột phá tầng thứ chín Hồng Quân Tháp...

Cuối cùng có một ngày, sau khi Quân Mạc Tà đột phá một lần nữa, Hồng Quân Tháp đột nhiên giải thể, tan thành lưu quang đầy trời, biến mất ở trong vũ trụ mông lung. Có thể, đang ở một nơi nào đó, lại lẳng lặng đợi người hữu duyên...

Mà ngàn vạn năm linh dược cùng thiên địa kỳ trân bên trong Hồng Quân Tháp, cũng như Thiên Nữ Tán Hoa, biến mất trong thế giới mà Quân Mạc Tà sáng tạo... Trở thành trân bảo hậu nhân tha thiết ước mơ...

Võ giả đời sau, nếu có người có thể được một trong số đó, tất sẽ trở thành tuyệt đại cao thủ... Tạo thành Truyền Kỳ một thế.

Thế gian này, luôn cần có truyền kỳ. Quân Mạc Tà tin chắc điểm này.

Chỉ có những Truyền Kỳ bất hủ này thì mới có thể trở thành động lực để người trẻ tuổi truy đuổi giấc mộng của bản thân...

Một ngày nào đó, truyền kỳ sẽ trở thành thần thoại, mà hết thế hệ này sang thế hệ khác, người ta cũng đang soạn lên những thần thoại mới...

Quân Mạc Tà đã siêu thoát rồi. Một ngày nào đó, tâm huyết đột nhiên dâng trào, mang theo chín thê tử, dạo chơi nơi cuối đất chân trời, suốt dọc đường lại gặp biết bao chuyện lạ, trước mắt một mảnh thanh thanh úc úc tinh cầu.

Đứng ở trường không, trong mắt Quân Mạc Tà khắc sâu cảm tình.

Nơi này, cố hương!

Trường thành uốn lượn, Côn Luân hùng tráng, Trường Giang sóng gầm, Hoàng Hà gào thét!

- Ngay cả khi trở thành thần chí cao vô thượng trong vũ trụ, nhưng ta vẫn như cũ là một...

Sợi tóc Quân Mạc Tà bay bay, yên lặng, nói từng chữ:

- ... Người Z!

- Rốt cục thấy được rồi, cố hương của ta.

Quân Mạc Tà yên lặng nói thầm một câu, phất phất tay, mang theo đám người Mai Tuyết Yên tiếp tục vui chơi thời không thoả thích.

Không biết qua bao nhiêu năm, Quân Mạc Tà cảm thấy có chút chán mà mấy vợ yêu cũng nhao nhao bảo có hơi nhớ nhà, lại muốn tới Huyền Huyền đại lục xem thử. Chỉ trong nháy mắt, mấy người đã xuất hiện ở Thiên Hương thành.

Thiên Hương thành bây giờ, trải qua năm tháng hao mòn, đã muốn không còn như cũ nữa. Chỉ có gò Hữu Tình đồ sộ bên trong thành kia, thì vẫn như cũ đứng sừng sững. Nơi đây, đã trở thành nơi thần thánh của những người có tình trong thiên hạ!

Phàm là nam nữ hữu tình, đều sẽ đến bái tế ở gò Hữu Tình, trong lòng những thiếu nam thiếu nữ ngây ngô, cùng cảm thấy được người mình yêu là toàn bộ, là hết thảy của bản thân.

Thà phụ trời xanh chẳng phụ người!

Tình cảm sâu tới bực nào chứ? Bất luận nam hay nữ , ai mà lại không muốn có được thâm tình như vậy chứ?

Quân Mạc Tà chậm rãi bước trên đường phố, tới trước gò Hữu Tình, nhìn thấy mấy chữ “Thà phụ trời xanh chẳng phụ người!” như rồng bay phượng múa, trong lòng trăm cảm xúc lẫn lộn.

Chuyện cũ rõ ràng, nhất nhất xẹt qua trước mắt. Tựa như là một giấc mộng thật dài, làm cho người ta lưu luyến thở than, thần tiêu hồn đoạn...

Linh Mộng tiến lên, thành kính bái tế...

Cách đó không xa, một đôi thanh niên nam nữ, đang chậm rãi bước đến. Thanh niên anh tuấn khôi ngô, khí khái anh hùng bức người, còn mang theo một tia nho nhã khí, khí chất siêu nhiên, thong dung cao ngạo.

Dựa bên cạnh hắn là cô gái dáng người yểu điệu, dung nhan như hoa, tuyệt sắc thiên hương, ánh mắt nhìn thanh niên, lộ ra thâm tình vô hối; mà ánh mắt thanh niên nhìn cô gái, cũng là yêu say đắm vô tận.

Trong mắt hai người, chỉ có nhau.

Thấy hai người này, thân hình Quân Mạc Tà chấn động, trong mắt liền toát ra một tia kích động. Trong bao năm qua, số lần Quân Mạc Tà xuất hiện loại vẻ mặt này thực sự là không có mấy...

Thanh niên và thiếu nữ cũng đã phát hiện đám người Quân Mạc Tà, hai bên nhìn nhau; không khỏi bị phong thái phương làm cho khuynh đảo. Thiếu niên trước mắt phong thần như ngọc, toàn thân mang theo khí chất khó tả, nói không nên lời, làm cho người ta chỉ nhìn một cái, cũng sẽ bị phong thái này hấp dẫn.

Mấy vị cô nương ở bên cạnh hắn, cũng đều là thiên thượng nhân gian tuyệt sắc giai nhân có một không hai. Thật không biết hắn như thế nào mà tìm được nhiều tuyệt đại mỹ nhân trắng mịn phong hoa như vậy nữa.

Lập tức, thanh niên cùng cô gái cũng không khỏi nhíu mày: người này thoạt nhìn mặc dù dù không sai, nhưng lại lạm tình quá...

- Huynh sau này không được như thế nghe chưa.

Thiếu nữa kia kéo thanh cánh tay niên, bĩu môi, thở phì phì nói:

- Huynh nếu dám như thế này, muội sẽ... muội sẽ khóc.

Thanh niên ha ha cười, nói :

- Tâm nhi, những lời này còn phải nói sao? Có muội rồi, trong lòng của ta làm gì có chỗ cho người khác nữa?

Thiếu nữ bật cười, đỏ mặt, sẵng giọng:

- Đồ ba hoa, đáng ghét!

Thế nhưng trong lòng lại thỏa mãn vô cùng..

Thanh niên sủng nịch cười cười, giờ khắc này, trong mắt trừ thiếu nữ này ra, thì không còn gì khác cả. Ta phải dùng cả đời đem đến hạnh phúc cho nàng... Tâm nhi!

Cô gái liếc mắt nhìn lén Quân Mạc Tà, nhưng trong lòng nổi lên một loại cảm giác nói không nên lời. Tựa như người trước mắt này, đã từng quen biết, rất thân thiết, rất đáng tin... Nhưng kỳ lạ chính là, mình lại chưa bao giờ gặp hắn. Tại sao lại có loại cảm giác này chứ ?

Mà kì lạ hơn, bản thân thấy hắn tìm nhiều lão bà như vậy, trong lòng lại không hề khinh bỉ, ngược lại thật cao hứng, thật vui mừng... Rốt cục làm sao vậy?

Đang miên man suy nghĩ, Quân Mạc Tà mỉm cười đi lên, lại cười nói:

- Không thể tưởng được hôm nay đến Thiên Hương, lại có thể gặp được một đôi thiên tác chi hợp như vậy. Hai vị thật là làm cho ta được sáng mắt.

Thanh niên kia kéo cô gái, bảo hộ sau người, thong dong nói :

- Xin hỏi các hạ là?

- Người hữu duyên thôi.

Quân Mạc Tà mỉm cười nói:

- Gặp được những chuyện tốt đẹp trong thế gian, ta đều sẽ thích thú nói không nên lời. Hai vị, nam anh hùng nữ giai nhân, tình cảm lại sinh tử không sờn, tình thâm ý trọng; làm cho người ta bội phục.

Hắn cười cười, nói :

- Lần đầu gặp mặt, cũng không có gì để tặng, chỉ có hai miếng ngọc bội nho nhỏ, bày tỏ tâm ý, xin hai vị hãy nhận lấy.

Thanh âm của hắn chân thành tha thiết, vẻ mặt rất chân thành.

Thanh niên và thiếu nữ kia vốn muốn từ chối, nhưng không biết tại sao, trong lòng lại nổi lên một loại cảm giác, tựa hồ nhận quà tặng của người trước mặt, chính là chuyện nên làm, chuyện tự nhiên không có gì kỳ lạ. Ngược lại, nếu. không nhận, thì lại cảm thấy không nên...

Thanh niên đưa tay nhận lấy, chỉ cảm thấy xúc cảm ấm áp, rõ ràng là bảo ngọc thế gian có một không hai. Hai khối ngọc bội, một là bàn Long, một là phi Phượng, tinh xảo cực kỳ.

Tùy tay đưa cho thiếu nữ ngọc bội hình Phượng, nàng kia nhận lấy nắm trong tay, yêu thích không buông.

Hai người đều thầy kì lạ, bản thân lại có thể không chối từ, nắm chặt trong tay, dường như cũng không có cảm thấy có gì không đúng, cứ như vật này vốn là của mình... Nhận lấy từ trong tay thiếu nhiên này, thậm chí có một loại cảm giác tâm thần đặc biệt khoan khoái...

- Tại hạ Đông Phương Vô Hối, là người của Đông Phương Thế Gia chốn kinh thành; đây là... Khụ khụ, là vị hôn thê của tại hạ, Quân Vấn Tâm.

Thanh niên Đông Phương Vô Hối nhướng mày nói :

- Đa tạ quà tặng của các hạ, các hạ nếu rảnh rỗi, không ngại cùng uống với ta một chén chứ?

- Được! Ta cũng đang có ý đó.

Quân Mạc Tà thống khoái mà đồng ý. Mọi người lập tức tìm một tửu lâu, bao hẳn một lầu, vui vẻ trò chuyện, đều tự nhiên cao hứng.

Lúc thanh niên kia xưng tên họ, Mai Tuyết Yên rốt cục hiểu được: một đôi tình nhân trước mắt, chính là Quân Vô Hối và Đông Phương Vấn Tâm chuyển thế. Chẳng trách Quân Mạc Tà lại kích động như thế!

Đôi tình nhân hữu tình này, rốt cục cũng được đoàn tụ, hơn nữa vẫn như cũ thâm tình như biển.

Đây chẳng lẽ không phải chính là chuyện tốt đẹp nhất nhân gian sao ? Dưới sự trợ giúp âm thầm của Quân Mạc Tà, hai người bọn họ, tất nhiên sẽ thế thế đại đại ân ái, bên nhau đến thiên trường địa cửu, vĩnh viễn thâm tình, tiếp tục đoạn tình duyên giang dở của kiếp trước

Bi kịch, vĩnh viễn rời xa!

Đi ra từ tửu lâu, Quân Mạc Tà lưu luyến vẫy vẫy tay, cùng hai người cáo biệt.

Đông Phương Vô Hối và Quân Vấn Tâm dựa vào nhau đứng ở nơi đó, nhìn đám người Quân Mạc Tà chậm rãi đi xa dần rồi biến mất, trong lòng đều là không nỡ rời xa, cứ như, đang có chút đớn đau chua xót.

Chỉ là bình thủy tương phùng, vừa gặp mà ăn ý thôi; tại sao lại có cảm giác như thế ?

Hai người đều cảm thấy kỳ lạ trong lòng.

- Vô Hối, huynh có phát hiện không? Một nam chín nữ này, bất luận là ai trong số họ, đều là tuyệt thế cao thủ!

Quân vấn tâm si ngốc nhìn lên đầu phố đã khuất bóng người, thì thào nói:

- Nhưng, vì sao bọn họ lại tôn kính với chúng ta như thế?

Đông Phương Vô Hối mờ mịt lắc lắc đầu, nói :

- Ta cũng không biết.

Nghĩ kĩ một chút, mười người này đối với bọn họ có thể nói là phi thường tốt! Tốt đến không thể tốt hơn, nhất là cửu nữ kia đối với Quân Vấn Tâm lại càng quan tâm đầy đủ, đặc biệt chọn lời dễ nghe, thậm chí có chút cẩn thận dè dặt sợ mất lòng...

Nhưng hai người bọn họ cũng không phải đại nhân vật gì, có gì đáng để người ta đối đãi như thế?

Chín nữ nhân kia trong lúc dùng cơm, đã đưa cho Quân Vấn Tâm vô số lễ vật, mỗi một cái, đều là trân bảo tuyệt thế khó tìm! Còn có một chút thiên tài địa bảo, mấy thứ này chỉ cần xuất hiện, liền dẫn đến một mảnh huyết vũ tinh phong khủng bố trên toàn đại lục. Nhưng chín nữ nhân kia, cứ như sợ mình từ chối không bằng, toàn bộ đẩy vào lại đây...

- Bọn họ đối với chúng ta, tuyệt đối không có ác ý!

Quân Vấn Tâm khẳng định.

Đông Phương Vô Hối gật gật đầu:

- Chính vì như thế, ta mới cảm thấy kỳ lạ.

Nói xong tiêu sái cười,:

- Không nghĩ nhiều nữa, hữu duyên còn có thể gặp mặt, chúng ta vẫn nên chuẩn bị một chút về nhà đi. Những thứ kia, cũng không thể để cho người khác nhìn thấy! Nếu không, chỉ sợ sẽ mang đến cho chúng ta phiền phức cực lớn đấy.

Quân Vấn Tâm gật gật đầu, nói :

- Đương nhiên rồi.

Hai người rời khỏi tửu điếm, đi thẳng về nhà. Chỉ là trên đường đi, Quân Vấn Tâm vẫn còn liên tiếp quay đầu lại, tựa hồ còn muốn nhìn thiếu niên kia thêm một lát... Chủ yếu là, có đôi khi ánh mắt thiếu niên

kia nhìn mình, làm cho mình có một loại cảm giác: hận không thể ôm hắn vào trong ngực, hảo hảo che chở chiếu cố...

Suốt dọc đường đi, hai người đều cảm thấy hai khối ngọc bội đang đeo kia không ngừng phát ra cảm giác ấm áp, thấm vào thân thể của mình...

Quân Mạc Tà cùng chúng nữ đã đi thật xa, lúc này mới ẩn thân, theo sau Đông Phương Vô Hối và Quân Vấn Tâm, nhìn thấy bọn họ bình an tiến vào đại môn của một đại trạch, bên trên có bảng khắc bốn chữ "Đông Phương Thế Gia". Lúc này rốt cục mới có thể yên tâm mà quay đầu rời đi.

Nhưng mỗi người đều vẫn thẫn thờ, giống như có một loại chua xót thản nhiên, quanh quẩn ở trong lòng...

Đã đi thật xa rồi, lại có một đôi phu thê trẻ đi tới từ phía đối diện, dung nhan tuấn nhã, có thể nói là không thua gì Đông Phương Vô Hối và Quân Vấn Tâm vừa rồi. Hơn nữa, còn ân ái với nhau như vậy...

Quân Mạc Tà mỉm cười, hai người này, chính là hai nhân vật chính của gò Hữu Tình, Dạ Cô Hàn và Mộ Dung Tú Tú...

Linh Mộng công chúa hình như đã nhận ra, “nha” một tiếng kêu lên...

Dạ Cô Hàn và Mộ Dung Tú Tú, rốt cục cũng ở bên nhau. Kiếp này, Dạ Cô Hàn tên là 'Hàn diệp', Mộ Dung Tú Tú thì thành 'Dung Tú Nhi'…

Thật lâu sau, từ biệt Hàn Diệp và Dung Tú Nhi rồi, Quân Mạc Tà mang theo Linh Mộng lưu luyến sắp muốn khóc, và đám người Mai Tuyết Yên mỉm cười đi trước.

Ven đường truyền đến một thanh âm:

- Con mẹ nó, ngươi có tin lão tử trực tiếp dùng vàng đè chết ngươi hay không? Éo có vốn, éo có vốn mà ngươi dám ở trước mặt ta mà ra oai cái gì? Làm bộ cái gì chứ?

Mọi người nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy một người mập mạp tuổi còn trẻ, đang túm a túm quơ một thân thịt béo, chỉ vào một công tử nhà giàu quần áo hoa lệ, chửi ầm lên:

- Sao hả...? Ngươi còn không phục sao? Nói cho ngươi biết! Đường đại gia ta cái khác không có, vàng bạc thì lại đầy! Con mẹ nó, cứ cho là cả Mạnh gia nhà ngươi, lão tử cũng có thể dùng hoàng kim mà đè bẹp toàn bộ. Ở trước mặt ta mà dám ho he, ngươi là cái cọng hành nào chứ ?

Mập mạp này mắng chửi người thô tục, nhưng Quân Mạc Tà lại vừa ý mỉm cười. Một cảm giác thân thiết thản nhiên dâng lên... Tựa như tình cảm xa cũ lại dâng lên, trước mắt lại có một vị huynh đệ cởi mở, cùng mình nâng cốc tâm tình, hai người nước miếng bay tứ tung, cùng nhau mắng chửi người...

Đang nghĩ ngợi, mập mạp kia đã vừa đi vừa chửi mà tới, miệng không ngừng phun nước miếng:

- Con mẹ nó, mượn một trăm lượng vàng lại dám đem đi đánh bạc, đánh cái đầu ý!

Liếc mắt một cái thấy được Quân Mạc Tà, nhất thời nhãn tình sáng lên:

- Oa ha ha, vị huynh đệ kia, vừa nhìn đã biết ngay là một con dê béo... À không, vừa nhìn đã biết là một kẻ có tiền, chúng ta chơi vài cán được chứ ?

….

Một lúc lâu sau, mập mạp hai cánh tay trần, chỉ mặc một cái quần cộc, cả người thịt béo nây nẩy, chật vật vạn phần đi ra từ sòng bạc. Cả quần áp giày dép đều thua cho Quân Mạc Tà, nếu không phải sợ khiến người ta đau mắt, thì cái quần côc cuối cùng của mập mạp cũng phải xếp lên chiếu bạc, còn ý vị mà kêu gào:

- Quần cộc của ta chính là Thiên Tàm Ti, giá trị một ngàn lượng vàng...

Vừa đi vừa hét lại:

- Vị gì kia, ngươi đừng có đi, ta về lấy tiền rồi chúng ta lại chơi tiếp!

Quân Mạc Tà mặc kệ chúng nữ đang cười tới lảo đảo, ẩn thân đi theo mập mạp trở về nhà của hắn, thì ra là "Đường phủ", vị mập mạp này tên cũng rất hay: Đường Quả.

Có điều hắn ngại tên này không tốt, tự mình đổi lại thành 'Đường Quốc' ...

Chính là chuyển thế của Đường Bàn Tử.

Bàn Tử cứ gần như trần truồng, ngông nghênh mà đi trên phố, một đường long hành hổ bộ, uy phong lẫm lẫm. Nhưng vừa về đến cửa nhà, lại nhất thời khựng lại. Vừa lén lút muốn đi vào thì một mỹ mạo thiếu phụ đã nhảy ra:

- Đường Bàn Tử! Ngươi lại đi bài bạc sao? A? Ngươi lại còn thua mất cả quần áo nữa… Có phải còn muốn đem ta đi đặt cược ngươi mới cam tâm hay không?!

Nói xong liền một trận quyền đấm cước đá gậy gộc dạy dỗ...

Bàn Tử che đầu, kêu to xin tha thứ, thanh âm thật thê thảm...

Quân Mạc Tà nhịn cười, hiện thân, đem ngân phiếu kim phiếu tiền mặt hiện ngân cùng khế ước nhà vừa thắng được đặt trước mặt Bàn Tử. Bàn Tử nhất thời giật mình, lăng lăng chớp chớp đôi mắt híp, lơ ngơ không hiểu.

- Còn dám đi đánh bạc một lần nữa, ngay cả nhà của ngươi ta sẽ cũng tịch thu!

Quân Mạc Tà hung tợn uy hiếp nói.

- Không dám nữa không dám nữa...

Trên khuôn mặt núc nịch của Bàn Tử lấm tấm mồ hôi, trong vành mắt hàm chứa lệ, đáng thương nói.

Quân Mạc Tà cười ha ha, vỗ một cái lên người Bàn Tử, cười nói:

- Ta đi đây, ngươi bảo trọng.

Cái vỗ này, cũng đưa đến cho hắn vô số phúc duyên cùng tài vận

Bàn Tử, hảo hảo mà sống.

Bất luận là kiếp nào, ngươi đều là huynh đệ của ta!

Từ biệt Bàn Tử xong, Quân Mạc Tà mang theo chúng nữ đông chạy chạy tây lượn lượn, cho đến khi sắc trời dần dần tối, trên đường người đã thưa thớt người, Nhìn thấy bộ dạng Linh Mộng như vẫn có chút phiền muộn, Quân Mạc Tà thở ra một hơi, đột nhiên thấp giọng ngâm nga:

- Không biết bắt đầu như thế nào,

Cũng chẳng biết kết thúc sẽ ra sao,

Đều nói đa tình so với vô tình khổ,

Vì sao ngươi vẫn mạch mạch hàm tình (tình cảm chất đầy trong ánh mắt) ?

Có phải ngươi lỡ làng sơ sẩy ?,

Có phải ngươi cũng đã hồ đồ ?

Yêu đến cuối không thể về lúc trước,

Vì sao ngươi còn cố chấp tự mình ?

Nếu kiếp sau vẫn cứ còn lặp lại,

Cho dù đa tình so với vô tình khổ,

Nếu kiếp sau vẫn cứ còn lặp lại,

Có phải người vẫn lạnh nhạt hay không ?

...

"Nếu kiếp sau vẫn cứ còn lặp lại..."

Chúng nữ thấp giọng nhớ lặp lại những lời này, đều không khỏi ngây ngốc, đột nhiên cùng nhau ngửng mặt lên, nhìn vào Quân Mạc Tà:

- Nếu kiếp sau vẫn cứ còn lặp lại, có phải người vẫn lạnh nhạt hay không ?

- A...

Quân Mạc Tà choáng váng.

- Hay cho câu nếu kiếp sau vẫn cứ còn lặp lại!

Một giọng nói ngợi khen:

- Không tồi không tồi!

Trong lòng Quân Mạc Tà cả kinh, nâng mắt nhìn, chỉ thấy nơi cách xa vài chục trượng, đột nhiên xuất hiện một người.

Một thanh niên, dáng người cao to, mặc hắc bào, tay áo ở trong phấp phới bay trong gió đêm, đã tràn ngập ý nhị vô tận.

Người thanh niên này khuôn mặt anh tuấn, nhưng không biết vì sao, lại làm cho người ta vừa nhìn thấy hắn, lại cũng nhất thời cảm thấy được một cỗ khí phách cuồng ngạo ập tới trước mặt! Tựa như cửu thiên cửu địa này, không để bất cứ người nào trong mắt!

Khinh thường hết thảy!

Cuồng!

Cuồng vô tận!

Tiếp đó, ánh mắt thanh niên tà dị cuồng ngạo này đã rơi vào trên khuân mặt đám người Mai Tuyết Yên, tấm tắc khen ngợi:

- Thật đẹp; thiệt nhiều đại mỹ nhân, ha ha ha ha, Quân Tà, nhiều tiểu mỹ nhân như vậy, ta đột nhiên không đành lòng khiến các nàng đều thành quả phụ!

Quân Mạc Tà mỉm cười nói:

- Cũng vậy thôi, mấy trăm lão bà kia của ngươi, ta cũng không đành lòng khiến các nàng trở thành quả phụ! Cửu U Đệ Nhất Thiếu, chúng ta rốt cục gặp mặt rồi.

Thanh niên hắc bào đối diện, chính là Cửu U Đệ Nhất Thiếu?

Vừa nghe thấy cái tên này, đám người Mai Tuyết Yên cũng như nghe thấy tiếng sét giữa trời quang, nhất thời đều kinh hô một tiếng.

Kẻ điên khinh thường tuyên cổ này, kẻ được xưng là đệ nhất cuồng nhân này! Hiện giờ, dĩ nhiên cũng đã xuất hiện ở trước mặt mình!

Cửu U Đệ Nhất Thiếu cười ha ha, tiếng cười cuồng ngạo xa xa truyền ra ngoài, đinh tai nhức óc vang vọng trong bóng đêm, xung quanh nhất thời truyền ra từng đợt tiếng mắng chửi, nhất định là đã quấy rầy đến mộng đẹp của người ta rồi.

Nhưng Cửu U Đệ Nhất Thiếu bỏ ngoài tai những thanh âm ấy, tựa như không hề nghe thấy; cười một hồi lâu, mới nói:

- Quân Tà, đấu một trận chứ, thế nào?

- Ta vẫn luôn ấp ủ một nguyện vọng lớn nhất.

Quân Mạc Tà thản nhiên nhìn của hắn, khóe miệng lại đột nhiên lộ ra một ý cười tà mị:

- Năm đó ở Phong Tuyết Ngân Thành, ta đã thề, nếu có một ngày nhìn thấy ngươi, nếu không đánh cho ngươi thành đầu heo, vậy thì thật có lỗi với chính mình.

Cửu U Đệ Nhất Thiếu cuồng tiếu một trận, cười cười, hắc y thân ảnh vẫn khoanh tay kia đột nhiên chậm rãi lơ lửng, ở trong đêm tối từ từ nâng lên.

Ngay lúc hắn bay lên, trời đất đột nhiên cuồng phong gào thét, thiểm điện lôi minh (sấm sét vang dội), giận vân cuồn cuộn. Hắc bào của hắn tan ra thành mây đen đầy trời, tóc dài hỗn độn điên cuồng tứ tung trong gió, đột nhiên cười lớn một tiếng:

- Vậy thì xem ngươi- ta rốt cuộc ai sẽ trở thành đầu heo!

- Đến đi!

Quân Mạc Tà cuồng tiếu một tiếng, tiếng cười cuồng ngạo cũng không kém chút nào so với Cửu U Đệ Nhất Thiếu, áo bào trắng bay bay trong gió, hắn phất tay áo một vòng, đám người Mai Tuyết Yên đồng thời biến mất, đi vào tiểu thế giới.

Mà thân ảnh áo trắng phiêu phiêu của Quân Mạc Tà đã đứng ở trên bầu trời, đối diện Cửu U Đệ Nhất Thiếu.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt đều sắc bén tới cực điểm, khi ánh mắt vừa chạm nhau, đột nhiên oanh kích thành một tiếng sét vang dội, đánh xơ xác cửu tiêu cùng vân vụ!

Một đạo hắc ảnh, một đạo bạch ảnh, đều bay lên, trong nháy mắt lên tới chín tầng mây!

- Ha ha ha...! Hôm nay, hay để ta và ngươi đánh với nhau một trận thống khoái!

- Thì đến đi!

Hai người đồng thời cười to, đồng thời ra tay!

Tay phải Cửu U Đệ Nhất Thiếu vung lên, mười bốn chữ to 'Tuyên cổ tung hoành vô song khách, thiên địa Cửu U Đệ Nhất Thiếu' đột nhiên xuất hiện giữa bầu trời, biến ảo thành mười bốn loại lực lượng, tựa như mười bốn tòa núi lớn ầm ầm ập về phía Quân Mạc Tà!

Quân Mạc Tà cười lớn một tiếng:

- Chiêu này khá đấy !

Tay phải vung nhẹ lên, bốn chữ to "Tà Chi Quân Chủ" hóa thành âm dương lực, cũng lao về phía trước theo tiếng sấm vang chớp giật!

Đồng thời tay trái vung lên, từ trên trời cao, lại hạn xuống bốn chữ nữa!

Bốn chữ này, còn nặng hơn, khiến cho người ta có một loại cảm giác: cho dù là cả vũ trụ có chắn ở phía trước, bốn chữ này cũng có thể đập vụn nó!

Cửu U Đệ Nhất Thiếu mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn thấy! Bốn chữ!

- Dị, Thế, Tà, Quân

Cửu U Đệ Nhất Thiếu chau mày, đột nhiên cười ha ha, cười đến ngặt nghẽo, vui vẻ không thôi. Quân Mạc Tà cũng nở nụ cười, cười đến hả hê!

Hai người ở trên bầu trời vô tận nhìn nhau cười to, cứ thế quên luôn việc tiếp tục giao thủ.

- Dị Thế Tà Quân, ha ha, hay cho một Dị Thế Tà Quân!

Cửu U Đệ Nhất Thiếu cười to nói:

- Không sai, ngươi là Tà Chi Quân Chủ, nhưng là người của dị giới. Lực lượng đến từ hai thế giới cùng đấu với bản công tử, ha ha ha... Đây không phải khi dễ người ta à ?

Quân Mạc Tà nhíu mày:

- Ngươi cũng có thể. Lão bất tử nhà ngươi, ai mà biết ngươi có được lực lượng của bao nhiêu thế giới ? Hơn nữa... Cửu U Đệ Nhất Thiếu nhất đại, chẳng lẽ còn sợ người ra khi dễ à ?

Cửu U Đệ Nhất Thiếu lại là cười ha hả. Trong tiếng cười, hai người đồng thời ra tay!

- Đến đây! Chiến nào!

Lời Tác Giả: Vốn định viết thêm một đoạn hai người chiến đấu, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại thập phần không có ý nghĩa. Bất kể như thế nào, hai người này đều là đánh không chết. Miêu tả, thập phần không thú vị. Không bằng không viết, lưu một chút không gian cho độc giả tưởng tượng.

ĐẠI CÔNG CÁO THÀNH!!!